Bắt Đầu Mười Lần Rút

SAU ĐÓ VÔ ĐỊCH

Bắt Đầu Mười Lần Rút Sau Đó Vô Địch

.

☆ Mục Lục ☆

——— o O o ———

Chương 1: Bất tử chi thân, Cửu khiếu lung linh kiếm tâm

Chương 2: Thánh khí tranh nhau nhận chủ

Chương 3: Thủ Tịch Đệ Tử, Tử Vi Hoàng Thiên Kiếm Quyết

Chương 4: Tụ Linh Pháp Trận, Vũ Nhân Chiến Sĩ

Chương 5: Lý Dao Chịu Đòn Nhận Tội, Tự Nhiên Muốn Làm Gì Cũng Được

Chương 6: n Oán Hai Tiêu Tan, Đột Phá Kim Đan Cảnh

Chương 7: Mộ Dung Hiên Xông Kiếm Ý Lĩnh Vực, Người Này Rất Đẹp

Chương 8: Làm Điệu Làm Bộ Thánh Kiếm

Chương 9: Đạo Thể Dị Tượng, Nhân Sơn Ấn Quyết Chi Uy

Chương 10: Trấn Áp Mộ Dung Hiên, Ngoan, Gọi Sư Huynh

Chương 11: Đạo Tử Bái Phỏng, Một Người Đắc Đạo Gà Chó Cũng Thăng Thiên

Chương 12: Tỷ Thí, Lam Vũ Lần Đầu Bày Ra Thực Lực

Chương 13: Nguyên Anh Tu Vi, Trấn Áp Nam Cung Hoàng

Chương 14: Tam Đại Dị Tượng Đều Xuất Hiện, Mọi Người Vui Lòng Phục Tùng

Chương 15: Đi Tàng Thư Các, Muốn Học Kiếm Đạo Pháp Môn

Chương 16: Sở Cuồng Nhân Ngộ Đạo, Chí Tôn Làm Hộ Pháp

Chương 17: Thẻ Ngộ Đạo Hoàng Kim, Gia Cường Phiên Bản Trạng Thái Ngộ Đạo

Chương 18: Diễn Hóa Ngàn Vạn Kiếm Đạo, Tự Sáng Tạo Thánh Vương Pháp

Chương 19: Đại Sư Huynh Cao Thượng, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật

Chương 20: Thanh Vân Thái Tử Cố Trường Ca, Vô Địch Cùng Thế Hệ

Chương 21: Cố Trường Ca không đủ gây sợ, Thiên Linh Tủy

Chương 22: Ba quyền bại Nam Cung Hoàng, Cố Trường Ca kinh khủng

Chương 23: Lam Vũ hiện thân, Cố Trường Ca ghen ghét dữ dội

Chương 24: Tam đại vô thượng căn cơ, đạo tâm Cố Trường Ca dao động

Chương 25: Kim Ngọc Đạo Thân, Sở Cuồng Nhân xuất quan, dám ứng chiến không

Chương 26: Một kiếm trọng thương Cố Trường Ca, ta tự sáng tạo

Chương 27: Chân Long tinh huyết, vẫn là một kiếm

Chương 28: Thái tử hôn mê, lại một Vô Thượng Đạo Thể

Chương 29: Mặc kệ cả vườn hoa nở, ta là một đóa xuất chúng nhất

Chương 30: Các đại thiên kiêu buông lời, nơi Nguyên Linh Chí Tôn tàng bảo

Chương 31: Nguyên Linh Bảo Tàng Tiểu Thế Giới, Hồng Mông Tử Khí

Chương 32: Chí Tôn Một Kiếm, Diệp Bạch Phong Đỏ Ngầu Cả Mắt

Chương 33: Đạo Hữu Xin Dừng Bước, Ta Chỉ Là Tùy Tiện Nói Mà Thôi

Chương 34: Tuyết Long Tam Kiệt, Đồ Bỏ Đi Mà Thôi, Đừng Sai Lầm

Chương 35: Thiên Thượng Bạch Ngọc Kinh, Treo Lên Cho Người Chiêm Ngưỡng

Chương 36: Quang Minh Quyền Trượng, Một Đoạn Bí Mật, Lóe Sáng Đăng Tràng

Chương 37: Kim Liên Trắc Linh, Mười Hai Cánh Hoa Đều Mở

Chương 38: Một Trận Hồng Môn Yến, Thất Tổ Hiện Thân

Chương 39: Bạch Vân Kiếm Tôn Xuất Quan, Thất Tổ Cây Khô Gặp Mùa Xuân

Chương 40: Tu La Thủ Đoạn, Khảm Thái Thiết Qua, Quá Yếu

Chương 41: Chiến Vương Lĩnh Vực, Áp Chế Tam Đại Chiến Vương, Tôn Giả Hiện Thân

Chương 42: Một Tác Dụng Khác Của Hồng Mông Tử Khí, Tăng Lên Điên Cuồng

Chương 43: Uy Áp Thành Bạch Vân, Kiếm Trảm Chí Tôn, Trên Trời Rơi Xuống Hồng Vũ

Chương 44: Diệp Lỗi Cầu Xin Tha Thứ, Muốn Không? Danh Tiếng Lần Nữa Vang Xa

Chương 45: Đạo Thống Chiến Mắng, Linh Lung Công Chúa Muốn Kén Rể

Chương 46: Chí Tôn Cúi Đầu, Tiến Về Thanh Vân Vương Triều

Chương 47: n Oán Đạo Thống, Phương Thiên Khiêu Chiến, Có Tư Cách Sao?

Chương 48: Linh Lung Công Chúa, Hắn Lớn Lên Quá Xinh Đẹp

Chương 49: Muốn Thử Một Lần Không, Linh Lung Công Chúa Xuất Thủ

Chương 50: Thương Tộc Thiếu Đế, Công Chúa Muốn Cưới

Chương 51: Bí Cảnh Minh Nguyệt, Thánh Nhân Đạo Thống Phong Tỏa Hiện Trường

Chương 52: Huyết Linh Đạo Thể, Thiếu Đế Tộc Lôi Chuẩn, Một Con Súc Sinh

Chương 53: Bí Cảnh Quỷ Dị, Tử Khí, Minh Nguyệt Đao

Chương 54: Đối Chiến Thiếu Đế Lôi Ngạo, Đôi Cánh Hắc Lôi, Không Có Cảm Giác

Chương 55: Sương Mù Quỷ Dị, Sức Mạnh CủaTam âm Tịnh Vương Trần

Chương 56: Dùng Thiên Kiêu Làm Thức Ăn, Thánh Nhân Không Dễ Giết

Chương 57: Tinh Hoa Huyền Minh, Tử Phủ Cửu Phẩm Vô Thượng

Chương 58: Kỳ Ngộ, Ta Đi Giết Thánh Nhân, Minh Nguyệt Lại Xuất Hiện

Chương 59

Chương 60: Thi Thể Minh Nguyệt Thánh Nhân, Thiên Kiêu Loạn

Chiến

Chương 61: Ta Muốn Cơ Thể Thánh Nhân, Thánh Tử Bị Mất Một Cánh tay

Chương 62: Phá Tứ Tượng, Bại Thiên Kiêu, Một Người Tranh Giành Với Thiên Hạ

Chương 63: Chém Giết Lôi Ngạo, Các Ngươi Chọc Hắn Làm Cái Gì

Chương 64: Chí Tôn Lôi Hỏa Nổi Giận, Thần Thông Truyền Thuyết, Đại Sư Huynh Chê Cười

Chương 65: Người Nào Phản Đối, Người Nào Tán Thành? Điên Cuồng Lấy Hết Bí Cảnh

Chương 66: Vô Thượng Đạo Thể Quyết Đấu, Người Thua Chính Là Ngươi

Chương 67: Sở Cuồng Nhân Khiêm Tốn Ôn Hòa, Dọa Sợ Một Đám Tôn Giả

Chương 68: Thất Tổ Cường Thế Xuất Thủ, Một Cái Cảnh Cáo

Chương 69: Tôn Giả Thi Lễ, Về Vương Đô Trước

Chương 70: Thanh Vân Quốc Chủ Tức Giận, Quan Hệ Thông Gia Với Ai

Chương 71: Thao Thiết Pháp, Hủy Bỏ Chọn Rể, Thiếu Đế Thương Tộc Xanh Mơn Mởn

Chương 72: Ta Bị Bán, Giới Hạn, Hoàng Hậu Hay Nói

Chương 73: Yến Hội Vương Cung, Phò Mã Được Chọn, Ngươi Say Sao?

Chương 74: Thương Hàn Khiêu Chiến, Không Có Khác Biệt, Hi Vọng Thất Bại

Chương 75: Nói Chuyện Với Công Chúa, Nữ Tu Thương Tâm

Chương 76: Bái Phỏng Bạch Liên Giáo, Cùng Ngồi Đàm Đạo Với Thánh Nữ

Chương 77: Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp, Thuộc Tính Tọa Vong Vô Ngã Trong Truyền Thuyết

Chương 78: Bạch Liên Tịnh Thế Thiên, Bạch Liên Giáo Rung Động

Chương 79: Trở Thành Thánh Tử, Ba Đại Đạo Thống Thánh Nhân Hộ Giá

Chương 80: Sắc Phong Đại Điển, Kính Hắn Như Kính Thần

Chương 81: Các Phương Phản Ứng, Vật Này Có Duyên Với Ta

Chương 82: Nhất Chiến Tôn Giả, Uy Lực Của Bạch Liên Tịnh Thế Thiên

Chương 83: Thao Thiết Pháp Luyện Hóa Tôn Giả, Thái Hư Quan Vô Trần Tử

Chương 84: Vô Trần Tử Hiu Quạnh, Thái Hư Quan Chủ Tới Yêu

Cầu

Chương 85: Đạo Tâm Ta Kiên Cố, Một Trận Gió Nhẹ Mà Thôi

Chương 86: Cùng Luận Đạo Với Thái Hư Quan Chủ, Lại Tiếp Ta Một Kiếm

Chương 87: Tấm Gương Lực Lượng, Đồ Đệ Quá Ưu Tú

Chương 88: Tu Sĩ Trời Sinh, Thạch Trụ Khảo Nghiệm Của Vạn Pháp Tông

Chương 89: Ngươi Đừng Tới Đây! Rừng Bia Hùng Vĩ

Chương 90: Lĩnh Hội Tám Nghìn Pháp Trong Rừng Bia, Đùa Giỡn Đi

Chương 91: Ngộ Tận Tám Nghìn Pháp, Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể

Chương 92: Cùng Vạn Pháp Tông Chủ Luận Đạo, Lại Thắng Vô Thượng Chí Tôn

Chương 93: Bảy Mươi Bốn Loại Chí Tôn Pháp, Bốn Loại Thánh Nhân Pháp, Một Kiếm Sinh Vạn Pháp

Chương 94: Mặt Trời Gay Gắt Và Chấm Nhỏ, Ba Đại Đạo Thống Thánh Nhân Lên Tiếng Ủng Hộ

Chương 95: Người Công Cụ Vô Cực Ma Tông, Bắc Lăng Đạo Châu Hóa Thành Địa Ngục

Chương 96: Người Đều Chết Ở Đâu Rồi, Còn Ngại Ma Họa Không Đủ Lớn

Chương 97: Mục Đích Ma Tu, Có Mấy Phần Giống Người

Chương 98: Sở Cuồng Nhân Đáng Tin, Không Có Các Ngươi Ta Vẫn Có Thể Bình Định Ma Họa

Chương 99: Lâm Bá Thiên Thánh Hỏa, Thiên Kiêu Ba Vạn Năm Trước

Chương 100: Thiên Kiêu Cổ Đại Không Chịu Nổi Một Kích, Tìm Tòi Sơn Hà Tông

Chương 101: Thánh Vương Khí Thiên Hoang Ma Thương, Trấn Áp Ma Khí

Chương 102: Lấy Sức Một Mình Đối Kháng Ma Tu, Một Hòn Đá Ném Hai Con Chim

Chương 103: Người Sau Lưng, Cũng Đừng Làm Cho Chúng Ta Gấp

Chương 104: Mười Vạn Ma Tu, Khắc Ghi Lúc Này, Ca Công Tụng Đức Vì Hắn

Chương 105: Địa Phủ Chuyển Luân Vương, Mười Vạn Ma Tu Như Cỏ Rác

Chương 106: Chờ Linh Lực Của Hắn Khô Kiệt, Sở Cuồng Nhân Phải Chết

Chương 107: Linh Lực Khô Kiệt? Không Tồn Tại, Thao Thiết Pháp Hiển Uy

Chương 108: Núi Thây Biển Máu, Trích Tiên Tạo Giết, Đại Chiến Kết Thúc

Chương 109: Cửu Châu Vương Quan, Trong Núi Thây Biển Máu Đăng Quang Xưng Vương

Chương 110: Trường Sinh Đế Kinh, Bất Tử Chi Thân Tầng Thứ Hai, Thiên Cơ Tử Tới Chơi

Chương 111: Thiên Kiêu Cổ Đại Thức Tỉnh, Còn Gì Tốt Để Lịch Luyện Nữa

Chương 112: Về Huyền Thiên Tông, Bế Quan Lĩnh Hội Trường Sinh Đế Kinh

Chương 113: Thời Đại Thay Đổi Quá Nhanh, Sở Cuồng Nhân Bị Đào Thải

Chương 114: Sở Cuồng Nhân Xuất Quan, Thời Đại Khí Vận

Chương 115: Tin Tức Xuất Quan Truyền Ra, Đám Thiên Kiêu Đang Hành Động

Chương 116: Thuộc Tính Cấp Siêu Thần, Lam Vũ Đột Phá, Vẫn Đẹp Trai Như Cũ

Chương 117: Thiên Kiêu Liên Tiếp Đi Vào, Đây Là Muốn Xếp Hàng A

Chương 118: Phù Quang Lược Ảnh Thêm Nhân Sơn Ấn Quyết, Một Chưởng Một Người

Chương 119: Sở Cuồng Nhân Lĩnh Vực, Đều a Nằm Rạp Trên Mặt Đất Cho Ta

Chương 120: Thành Đại Tông Sư Luyện Đan, Đi Đan Các Luyện Tay

Chương 121: Hiện Trường Thúc Nước Mắt Cỡ Lớn, Chín Đóa Đan Vân Dọa Sợ Tông Sư

Chương 122: Cổ Giang Muốn Bái Sư, Ngươi Thích Thì Quỳ Đi, Ta Muốn Gia Nhập Huyền Thiên Tông

Chương 123: Ngọn Nguồn Của Vũ Nhân Và Quang Minh Thánh Vương, Tiến Về Tộc Vũ Nhân

Chương 124: Tộc Vũ Nhân Chiêu Đãi, Giếng Ma, Ý Nghĩa Tượng Trưng Của Quyền Trượng

Chương 125: Giếng Ma Mở Ra, Tộc Đọa Vũ, Chiến Chí Tôn

Chương 126: Phân Thân Đế Giả, Trực Diện Uy Áp Đế Đạo Không Áp Lực

Chương 127: Nhất Kích Thánh Giả Diệt Phân Thân, Các Trưởng Lão Thuyết Phục

Chương 128: Tuyệt Thiên Lan Muốn Cướp Quang Minh Quyền Trượng, Ta Cũng Không Biết

Chương 129: Gặp Chuyện Bất Bình Rống Một Tiếng, Cuối Cùng Cũng Nhìn Thấy Chân Nhân

Chương 130: Trong Thành Bái Kiếm Như Cá Gặp Nước, Đôt Thạch

Trong Giới Tu Hành

Chương 131: Phượng Huyết Thạch, Địa Linh Tinh, Ta Thật Sự Là Lần Đầu Tiên Chơi

Chương 132: Bất Tử Thần Hoàng, Ta Đang Nuôi Hài Tử

Chương 133: Kiếm Đạo Thất Hùng, Hộp Kiếm Cổ Quái, Kiếm Tham Muốn Đoạt Kiếm

Chương 134: Kiếm Không Thông Với Người, Đoạt Kiếm Đoạt Hộp Kiếm

Chương 135: Thế Gia Chú Kiếm, Gặp Lại Lý Tinh Thần, Bách Kiếm Phổ

Chương 136: Trứng Thần Hoàng Phá Sản, Hộp Kiếm Đế Binh Thanh Linh

Chương 137: Đại Hội Đoạt Kiếm Bắt Đầu, Thiên Hỏa Cốc Dị Biến

Chương 138: Cảm Ứng Không Hiểu, Bạch Thiên Quân Kêu Gào, Một Chưởng Vỗ Tiến Lôi Đài

Chương 139: Vẫn Là Một Chưởng, Một Sở Cuồng Nhân Thắng Mười Vị Thiếu Đế

Chương 140: Kiếm Hồn Chi Tranh, Ai Bảo Ta Tâm Địa Thiện Lương Chứ?

Chương 141: Kiếm Hồn Nhận Chủ, Ba Vị Trong Thất Hùng Kiếm Đạo Tới

Chương 142: Đối Chiến Hai Đại Chí Tôn, Kiếm Tham Hào Phóng

Chương 143: Mài Chết Sở Cuồng Nhân? Đừng Tăng Thể Diện Cho Mình, Liền Tiếp Trảm Chí Tôn

Chương 144: Lưu Lại Càn Khôn Giới Rồi Cút Ngay, Kính Ta Như Kính Thần

Chương 145: Chuẩn Bị Chế Tạo Vỏ Kiếm, Đại Thủ Bút, Dung Ma Thương

Chương 146: Công Bố Bách Kiếm Phổ, Thánh Địa Muốn Giảng Đạo

Chương 147: Đạo Tâm Bàn Thạch, Bạch Mi Sơn, Lôi Minh Thiên Bá Đạo

Chương 148: Người Nào Cho Ngươi Dũng Khí Nói Lời Này, Trấn Áp Lôi Minh Thiên

Chương 149: Tiểu Đạo Đồng, Thiên Sơn Trận, Đến Hài Tử Cũng Không Buông Tha

Chương 150: Tâm Thê, Đạo Tâm Bàn Thạch, Không Thể Lay Động

Chương 151: Tâm Thê Sụp Đổ, Thánh Nhân Giảng Đạo, Tư Chất Của Ta Quá Tốt Rồi

Chương 152: Các Ngươi Tới Nghe Giảng Đạo, Ta Thì Tới Luận Đạo

Chương 153: Luận Đạo Với Thánh Nhân, Các Thánh Nhân Hoảng Sợ

Chương 154: Tự Sáng Tạo Đế Thuật, Không Có Thua Cũng Không Có Thắng, Oanh Động Thiên Hạ

Chương 155: Lại Là Ma Tu, Tiến Về Càn Quốc, Mang Theo Mặt Nạ

Chương 156: Sở Cuồng Nhân Đến Càn Quốc, Thiên Hương Lâu Hồng Cô Nương

Chương 157: Mục Đích Ma Tu, Ma Tâm Trong Thối Ma Trì

Chương 158: Câu Hồn Tác, Hai Tông Tề Tụ, Ngươi Không Có Cơ Hội

Chương 159: Ta Tới Đập Chết Các Ngươi, Cá Lọt Lưới Trong Trận Chiến Tại Ma Khốc Sơn

Chương 160: Tu La Pháp Tướng, Lần Nữa Thi Triển Đế Thuật

Chương 161: Ma Tâm Không Thấy, Giết Cá Lọt Lưới

Chương 162: Thiên Ma Giải Thể, Giết Chuyển Luân Vương, Đây Là Ngươi Nên Được

Chương 163: Lý Tinh Thần Bị Đoạt Xá, Luyện Chế Cửu Phẩm Chí Tôn Bảo Đan

Chương 164: Ngươi Đang Uy Hiếp Ta, Lần Đầu Sử Dụng Câu Hồn Tác

Chương 165: Bí Mật Thánh Chiến, Không Giết Giữ Đến Sang Năm

Chương 166: Ít Nhất Phải Nắm Chắc Chín Mươi Phần Trăm, Sinh

Sinh Tạo Hóa Đan, Xuân Miên Đan

Chương 167: Tị Lôi Thần Châm, Nhằm Vào Huyền Kỳ Tôn Giả Hành Động

Chương 168: Kẻ Thù Của Sư Tôn Hơi Nhiều, Thiên Kiếp Bắt Đầu

Chương 169: Cao Thủ Liên Tiếp Đi Vào, Ta Là Thứ Nhất, Ngươi Dám Có Ý Kiến?

Chương 170: Câu Hồn Tác Chi Uy, Các Ngươi Đều Phải Ở Lại Đây

Chương 171: Tru Tâm Kiếm, Giết Lệnh Hồ Hồng, Các Ngươi Thật Là May Mắn

Chương 172: Huyền Kỳ Tôn Giả Độ Kiếp Thành Công, Kiếm Lâu Danh Ngạch

Chương 173: Lục Thủy Kiếm Tông, Lệnh Hồ Thiếu Đế, Ta Đã Sớm Muốn Gặp Hắn

Chương 174: Hai Lựa Chọn, Lệnh Hồ Đằng, Chỉ Là Thiếu Đế

Chương 175: Một Chưởng Vỗ Nát, Tứ Quý Kiếm Trận, Tâm Tư Của Lục Yên

Chương 176: Đập Lục Yên, Trở Về Huyền Thiên Tông, Đều Bị Ngươi Nói Hết

Chương 177: Than Thở, Tàng Kiếm Hạp, Đối Kiếm cách Thời Không

Chương 178: Mộ Dung Hiên Dị Dạng, Lam Vũ Ôm Kiếm

Chương 179: Hai Phần Ba Kiếm Khí Trảm Chí Tôn, Kiếm Lâu Mở Ra

Chương 180: Lải Nhải Phiền Người Chết, Cuồng Nhân Khá Nhân Từ

Chương 181: Bích Chướng Vô Hình, Kiếm Khách Vô Diện, Bích Hoạ Trên Hành Lang

Chương 182: Đột Phá Cực Hạn, Tầng Thứ Bốn Mươi Tám Biến Thái

Chương 183: Làm Cho Người Ta Thất Vọng, Trèo Lên Đỉnh Kiếm Lâu, Sáng Lập Lịch Sử

Chương 184: Minh Tâm Đại Đế, Kinh Thiên Đại Bí, Đại Đế Hố Ta

Chương 185: Trảm Giao, Tìm Sở Cuồng Nhân Tính Sổ, Quá Yếu

Chương 186: Một Cái Kiếm Phù, Ngươi Đã Xuất Kiếm A

Chương 187: Nơi Không Biết, Sư Tôn Tự Cầu Phúc Đi

Chương 188: Trứng Thần Hoàng Sắp Nở, Yêu Thú Đột Kích

Chương 189: Phân thân kiếm khí, Thần Hoàng Hiện Thế, Phô Trương Không Giống

Chương 190: Khô Vân Thánh Nhân, Lại Là Tử Vong Thánh Điện, Tứ Quý Kiếm Trận

Chương 191: Kiếm Trận Tứ Quý Giết Chuẩn Thánh, Để Ta Cưỡi Một Lần Được Không?

Chương 192: Huyền Kỳ Tôn Giả Diễn Giảng, Cưỡi Thần Hoàng Đi Đến

Chương 193: Thiên Địa Nhật Nguyệt Cùng Chứng Kiến, Tiên Ma Quỷ Thần Cùng Nghe

Chương 194: Tịnh Kiên Vương, Thái Thượng Trưởng Lão, Đệ Nhị Bách Kiếm Phổ Mộ Dung Phong

Chương 195: Nhất Định Phải Múa Đao Múa Kiếm, Loại Cảm Giác Bị Thần Thú Đụng Ngã

Chương 196: Lấy tên cho Thần Thú, liên tiếp tự sáng tạo Thánh Nhân pháp

Chương 197: Mười hai Thánh Nhân pháp, quá đả kích người, đạo tâm muốn sập

Chương 198: Để đặt Kiếm Lâu, lửa giận của Mộ Dung Hiên, dã tâm của Sở Cuồng Nhân

Chương 199: Bạch Liên giáo xin giúp đỡ, Sở Cuồng Nhân cảnh cáo, Đại Nguyệt quốc hỗn loạn

Chương 200: Tịnh hóa ma khí, người áo đen thần bí, Phệ Hồn Chủy

Chương 201: Lại là người của Địa Phủ, Tam Đầu Khuyển biến thành công cụ

Chương 202: Giúp địch? Muốn đồng quy vu tận, không có cơ hội này

Chương 203: Diệt Ma thú, Xuân Phong Hóa Vũ Thuật, Vô Thượng Căn Cơ Tôn giả

Chương 204: Mộ Dung Hiên xin giúp đỡ, tiến về Mộ Dung gia, Thận Lâu

Chương 205: Mộ Dung Hiên bất lực, quan tài trên đại điển tế bái rơi xuống đất

Chương 206: Để cho các ngươi liệt tổ chết không có chỗ chôn, vậy thì khai chiến a!

Chương 207: Thánh Nhân Mộ Dung gia xuất thủ, trận chiến với Thánh Nhân, có thể giết ta không?

Chương 208: Nhị thánh đều hiện thân, hình thái cao nhất của Tứ Quý Kiếm Trận

Chương 209: Phân thân kiếm khí chiến Mộ Dung gia, muốn đàm phán, không có cửa

Chương 210: Sở Cuồng Nhân trảm thánh, Mộ Dung nhị tổ chịu thua, còn ai nữa

Chương 211: Huyền Thiên nhị tổ đến, trảm nhị thánh, đã đủ

Chương 212: Tâm phế mới là phế thật, phải trả giá đắt

Chương 213: Thiên Diễn Đan Điển, quỷ nhai, Hắc Vũ lâu chủ hoảng sợ

Chương 214: Đại náo quỷ nhai, diệt Hắc Vũ lâu, rung động trong gầm trời

Chương 215: Các phương phản ứng, Hạn Vận Quang Hoàn trâu bò, nghiên cứu ra được

Chương 216: Đan Thư Thiết Quyển, Thanh Sương Thánh Nhân, nào có Luyện Đan Sư như vậy

Chương 217: Lý tông sư bất mãn, Cổ Giang có nguy hiểm

Chương 218: Đại tông sư truyền thừa, luyện đan tâm đắc, Lý tông sư vô lễ

Chương 219: Quá đẹp đi, Thất Thải Tinh Vân Hoa, Lý tông sư tính toán

Chương 220: Thương Vấn Thánh Nhân đột kích, là người của kẻ điên kia

Chương 221: Bảo đan cửu phẩm cấp Thánh, là ai thương tổn ngươi

Chương 222: Ba đạo lý, tự chặt một tay đi, cầm gì phải đánh một trận đâu?

Chương 223: Thanh Sương Thánh Nhân gia nhập Huyền Thiên tông, ủng hộ vô điều kiện

Chương 224: Đều là chuyện nhỏ, không thể nào, bị cảm?

Chương 225: Sân thí luyện trọng lực, vịn tường đi ra, một năm

Chương 226: Chuẩn bị ra ngoài, để hắn ra ngoài làm ầm ĩ đi

Chương 227: Sở Cuồng Nhân lần nữa nhập thế, thiên hạ phải sợ hãi

Chương 228: Cổ chiến trường, gặp lại Tiền Phú Quý, tiểu đệ của tiểu đệ

Chương 229: âm thầm ra tay tương trợ, đế thuật Phật Môn Như Lai Vãng Sinh Chú

Chương 230: Thăm dò cổ chiến trường, một trong bảy chuyện lạ, bạch bào tướng

Chương 231: Vòng trong, Sát Linh cấp cao, giống như diễn phim khổ tình

Chương 232: Chiến đội Vân Tiêu, bảo tàng Lâu quốc trong truyền thuyết

Chương 233: Nhập cổ thành, thu hết bảo tàng, một kiện Chuẩn Đế binh

Chương 234: Quá khứ của Lâu quốc, một triệu Sát Linh, đám người Thương Hàn tiến vào cổ thành

Chương 235: Một khối Linh thạch cũng không có, Thương Hàn liều lĩnh

Chương 236: Đại quân Sát Linh phá phong ấn, giống như tận thế, bạch bào tướng

Chương 237: Một chưởng vỗ nát, xảy ra chuyện gì, ta đều quên

Chương 238: Tu sĩ Thiên Vũ tông không sợ sinh tử, Phật Tử Vô Diệp

Chương 239: Một đạo kiếm khí phá quân trận, ta có thể xác định là ai

Chương 240: Chỉ chịu chết, Sở Cuồng Nhân tới, một kiếm diệt mấy vạn Sát Linh

Chương 241: Như Lai Vãng Sinh Chú

Chương 242: Chỉ điểm sai lầm, sáu chữ, chưởng môn không hổ là chưởng môn

Chương 243: Tiếp tục lừa dối, Phật Tử bái sư, lại vào cổ chiến trường

Chương 244: Di hài Đoạt Thánh Nhân, tiến vào khu vực trung tâm, Thiên Sát Bất Bại Thể

Chương 245: Tìm kiếm thiên sát chi khí, đại địch trước nay chưa từng gặp

Chương 246: Cự Sát Thánh Vương, bạch bào tướng xuất thủ, Thiên Sát kết tinh

Chương 247: Sát Linh tập kết, hắn lại ngồi xuống, phân thân kiếm khí chiến Sát Linh

Chương 248: Tướng quân và công chúa, ngươi giúp ta tìm người, ta giúp ngươi giết người

Chương 249: Sáu mươi phần trăm, tiến về Lôi âm Tự, mặt mũi chưởng môn lớn

Chương 250: Ta đã là phật, đại sư đúng là đại sư, một chút đã thông

Chương 251: Nhập Tàng Kinh Các, thủ tọa Đạt Ma Viện Sát Tâm, đi bắt hắn

Chương 252: Ngưng tụ Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể, Sát Tâm mê mang

Chương 253: Sát Tâm nhập ma, giết chóc vì hộ sinh, trảm nghiệp không phải trảm người

Chương 254: Thương Hàn khiêu chiến Linh Lung công chúa, ngươi còn không bằng đom đóm

Chương 255: Linh Lung công chúa quật cường, ngươi dám động đến nàng, sẽ khiến tộc ngươi chôn cùng

Chương 256: Giết một tên tạp chủng làm sao đủ, để bọn họ kính cẩn chờ đợi đại giá

Chương 257: Thương tộc thương lượng đối sách, Sở Cuồng Nhân đã tới

Chương 258: Ngươi tự sát tạ tội đi, là ta quá ngây thơ rồi

Chương 259: Thiên Sát Bất Bại Thể hiển uy, đại chiến Thánh Nhân lục bộ

Chương 260: Trảm Thánh Nhân Thương tộc, chính ngươi làm hay là ta động thủ

Chương 261: Manh mối về hậu nhân của bạch bào tướng, chưởng môn cao thượng

Chương 262: Một chi Thương tộc ở Vân Thành, không thể nào, vừa đến đã gặp kịch bản dung tục

Chương 263: Hậu nhân của bạch bào tướng, thật là vị đại nhân kia

Chương 264: Bái gia Thiếu Đế Bái Huyết Vân, ngươi đừng ôm suy nghĩ xấu mới tốt

Chương 265: Huyền Băng Đạo Thể, Bái gia ngũ tổ đến gây chuyện, tại hạ họ Sở

Chương 266: Ngươi có nguyện chấp chưởng Thương tộc, Thiếu Đế Bái gia sợ hãi

Chương 267: Tẩy Tủy trì, Thương Tình Tuyết muốn gia nhập Huyền Thiên tông, Thanh Vân quốc chủ độ kiếp

Chương 268: Để Linh Lung làm nữ hoàng, thiên kiêu bốn vực tranh bá

Chương 269: Về tông, chưởng môn không được tham gia, Tiểu Hồng tiến cảnh

Chương 270: Đặc huấn bắt đầu, ta rất thất vọng với các ngươi, Tẩy Tủy trì

Chương 271: Quá coi thường người đi, các Đạo Tử chiến phân thân kiếm khí

Chương 272: Chưởng môn là ma quỷ đi, linh mễ cấp cao

Chương 273: Điểm tâm, Thần Ma Bát âm, các Đạo Tử tiến bộ

Chương 274: Ta không rời khỏi, chỉ cần không chết, thì sẽ chơi chết ngươi

Chương 275: Công tử biết đánh đàn, khúc thứ nhất của Thần Ma Bát âm, Thiên Đại Thương Mang

Chương 276: Tiến về Bạch Hổ vực, không thấy qua việc đời, không bằng tới luận đạo

Chương 277: Đệ nhất thành, thiên kiêu ai đứng đầu, Huyền Thiên có Cuồng Nhân

Chương 278: Dự thi danh mục, hai nữ đấu cầm, Hỏa Linh Tinh

Chương 279: Ngươi có bán con chim này không, vì sao trên đời lại có đạo vận cầm âm như vậy

Chương 280: Hai nữ bên đường đoạt nam nhân, chẳng lẽ thật sự là Thần Hoàng

Chương 281: Các đại đạo thống liên tiếp vào tràng, Mười ba Thái Thú của đệ nhất thành

Chương 282: Bốn tổ nhỏ, vòng thứ nhất, còn Nam Cung Hoàng ta

Chương 283: Đệ tử ngoại môn Tiểu Băng ra sân, Thánh phẩm phù văn chi uy

Chương 284: Chỉ ngươi có thể đánh đồng với ta, không tự mình hiểu lấy sao?

Chương 285: Ngươi gọi ta cái gì, bị xem thường, Lam Vũ ra sân

Chương 286: Đây là một vòng dựa vào vận khí, một trăm đầu đều thuộc về ta

Chương 287: Thực lực của Lam Vũ, một chiến một trăm, hoàn toàn thắng lợi

Chương 288: Chúng ta sẽ thắng, chênh lệch điểm to lớn, Cửu Tử Nhiên Huyết Công

Chương 289: Ta đã đợi rất lâu rồi, Mộ Dung Hiên chiến Lệnh Hồ Đằng

Chương 290: Huyền Thiên tông thế bất khả kháng, vòng thứ ba đang tiến hành

Chương 291: Nam Cung Hoàng đánh bại Lôi Minh Thiên, Mộ Dung Hiên chiến Lý Ẩn

Chương 292: Không bằng tới đánh cược một lần, điên rồi điên rồi, đánh cược kinh thiên

Chương 293: Mộ Dung Hiên thắng, mấy vị giao tiền đánh cược đi, kiếm bội rồi

Chương 294: Bốn tỷ năm trăm triệu, có chơi có chịu, thiên kinh địa nghĩa

Chương 295: Điểm số nghiền ép, bao hết Tứ Hải lâu, có để người ta sống không

Chương 296: Phân đoạn cuối cùng của vòng đấu loại, Huyết Nguyệt cổ trấn, năm đại biểu

Chương 297: Đạo thống liên thủ hợp kích Huyền Thiên tông, không thể nào, lại tới

Chương 298: Mỗi người khổ chiến, Kim Phi Yến, Quân Di lâm vào tuyệt cảnh?

Chương 299: Hai đối tám, tuyệt xử phùng sinh, Thủy Hỏa Lưỡng Nghi Vô Cực Biến

Chương 300: Liên hợp lại thì làm được gì, không ai có thể ngăn cản Huyền Thiên tông

Chương 301: Lại thắng, bán kết, hủy bỏ chế độ tích phân.

Chương 302: Cấm sử dụng đan dược, Nam Cung Hoàng đánh bại Thương Nguyên, Lam Vũ chiến đấu với Thương Thiên.

Chương 303: Bị ghim ở trên tường, Thiếu Đế mạnh nhất cũng chỉ vậy thôi.

Chương 304: Thiên Vương Trương Thánh và Tam Thái Thú, trận chung kết bắt đầu, bí cảnh Vạn Tượng.

Chương 305: Quân Di đấu với Cẩm Niên, Hồi âm khoáng mạch, đừng ép ta mở đệ nhất thành ra.

Chương 306: Đầm lầy hắc ám, hay cho một từ ngẫu nhiên, Lam Vũ chiến đấu Thường Ngạo.

Chương 307: Lam Vũ đột phá, trận chiến cuối cùng, Sở Cuồng Nhân khác thường

Chương 308: Huyền Thiên tông thắng, các ngươi về trước, trò vui chân chính mới bắt đầu

Chương 309: Hoặc là công khai xin lỗi, hoặc là phá hủy Đệ Nhất Thành

Chương 310: Đập phá liên tục hai hòn đảo, Thiên Vương Trương Thánh xuất thủ

Chương 311: Chiến Thiên Vương Trương Thánh, tam Thái Thú, các Thánh Nhân xuất thủ

Chương 312: Lục Thánh Nhân xuất thủ, Sở Cuồng Nhân hưng phấn

Chương 313: Toàn bộ chiến lực khai hỏa, Thánh Nhân không dung thứ, sai lầm lớn nhất

Chương 314: Át chủ bài của các Thánh Nhân được tung ra hết, lại nghe ta khảy một bản

Chương 315: Thần Ma Bát âm khủng bố, đại Thái Thú hiện thân

Chương 316: Thần Ma Bát âm chiến Đại Thánh, Khí Thôn Vạn Lý, Kinh Đào Phách Ngạn

Chương 317: Cửu Tử Nhiên Huyết Công, thiên địa cộng hưởng, đánh chết cũng không chọc vào kẻ điên này

Chương 318: Thiên Vương cung, đệ nhất thành công khai xin lỗi, cuối cùng tên điên này cũng đi rồi

Chương 319: Rất nhanh ta sẽ đi ra, Thiên Vương cung cấm kỵ quyển trục

Chương 320: Hòn đảo vô danh trên biển, một trong chín phần Đế thuật Tuyệt Tâm Chỉ

Chương 321: Chém giết Thiên Vương Trương Thánh, không thèm nói đạo lý, về tông

Chương 322: Tiến về đảo vô danh, cái gì, vẫn còn người không biết ta

Chương 323: Đảo vô danh có nhiều bảo vật, việc này thật sự không thể không quản

Chương 324: n oán của Hắc Phong Thánh Nhân và Thiên Nguyệt Thánh Nhân, dằn vặt đến chết

Chương 325: Bảo vật Đế cấp hiện thân, ai dám bức chúng ta rời đi

Chương 326: Một trăm trượng uy áp Đế đạo, nhất kỵ tuyệt trần

Chương 327: Tiến vào nhà tranh, nam tử tóc trắng, đầu một nữ nhân

Chương 328: Nhật kí của Chuẩn Đế, nữ tử không đầu tồn tại

Chương 329: Chiến Vạn Thủy Thánh Nhân, đại đạo vô hình, đại âm hi thanh

Chương 330: Thiếu chủ Lân tộc Bắc Minh Tang, so hay không so

Chương 331: Bại thiếu chủ Lân tộc, đoạt Tam Xoa Kích, nàng tới

Chương 332: Nữ tử không đầu kinh khủng, Lân tộc chi vương phẫn nộ

Chương 333: Về hưu còn sớm, đột phá Vô Thượng Chí Tôn

Chương 334: Nộ Thần Quyền, Tị Thủy Châu, thi đấu nội môn

Chương 335: Gian tế đến từ Địa Phủ, để gian tế phản bội

Chương 336: Lân tộc xâm chiếm, hoàng cưỡi biển mây, ngươi không có tư cách bàn điều kiện

Chương 337: Nhập biển sâu, làm càn chính là các ngươi, đóng Lân Vương lên cột

Chương 338: Đại chiến Lân tộc, thủ đoạn mê hoặc nhân tâm của Lân Vương

Chương 339: Thánh Nhân Lân tộc đến, giết một người, bồi ngàn người

Chương 340: Quy Khư Chi Môn, Vương giả đời thứ tư của Lân tộc, Bắc Minh Tu

Chương 341: Chiến Đại Thánh thất bộ, Bất Tử chi thân cường đại

Chương 342: Bắc Minh Tu muốn phong ấn Sở Cuồng Nhân, nữ tử không đầu lần nữa hiện thân

Chương 343: Ghi chép liên quan tới Đế giả Lân tộc, đế binh ba hợp một

Chương 344: Phong vân biến ảo, Thiên Hạ Hành Tẩu dần nhập thế

Chương 345: Thiên Hạ Hành Tẩu dương danh, theo nhau tới khiêu chiến

Chương 346: Hai đại Thiên Hạ Hành Tẩu giao phong, Côn Ngô Kiếm ra Đạo Cung

Chương 347: Một thanh kiếm áp chế Thiên Hạ Hành Tẩu, luyện hóa Đế binh

Chương 348: Thành tâm đề nghị, các ngươi cùng nhau lên đi

Chương 349: Chiến tứ đại Thiên Hạ Hành Tẩu, đánh bại mỗi người trong lĩnh vực của họ

Chương 350: Sở Cuồng Nhân sâu không lường được, Linh Lung công chúa sắp đăng cơ

Chương 351: Tuân mệnh, nữ vương bệ hạ của ta, Sở Cuồng Nhân không có tiết chế

Chương 352: Linh Lung đăng cơ, Cố Trường Ca đánh cắp Cửu Anh Châu, Sơn Hải Khuyết

Chương 353: Đến tộc Cửu Đầu, phục sinh Hung thú Cửu Anh

Chương 354: Cửu Anh khôi phục, Sơn Hải Quan, Lê Trạch thu phục Cửu Anh

Chương 355: Cửu Anh thôn phệ tộc Cửu Đầu, lấy tính mạng của hai vị thì như thế nào

Chương 356: Tháo hắn cho ta, trăm ngàn phân thân kiếm khí chiến Cửu Anh

Chương 357: Sơn Hải Nguyên Hồn Côn, Thánh Linh của ta lại muốn rời ta mà đi

Chương 358: Trảm Lê Trạch, Nguyên Hồn chủng, phản ứng của Sơn Hải Khuyết

Chương 359: Bái phỏng Bạch Liên giáo, pho tượng Sở Cuồng Nhân, tín ngưỡng mới

Chương 360: Thiên Địa Hồng Lô Thể, đều đến tìm thi thể, Hoàng Tuyền phủ Thiên Hạ Hành Tẩu

Chương 361: Viên Vô Đạo sợ, ta làm, ngươi có ý kiến?

Chương 362: Vân Hải Kinh Kỳ Trận, Địa Phủ hành động, xâm chiếm tộc Vũ Nhân

Chương 363: Nhân gian thật đáng sợ, ma huyết nhiễm thanh đồng, Thiết Ma lão tổ

Chương 364: Di sản của Thiết Ma lão tổ, Địa Ngục Hỏa, ma dịch

Chương 365: Ma dịch quỷ quyệt, Thiên Địa Hồng Lô Thể chi uy, hấp thu ma dịch

Chương 366: Viên Vô Đạo đào tẩu, Thiên Chi Ngọc Quyết, lăn lộn trong Huyền Thiên tông còn có tiền đồ hơn

Chương 367: Nói chuyện làm ăn, gặp lại Thiên Cơ Tử, đốt sách giấu đế

Chương 368: Thiên Hạ Hành Tẩu thay nhau đăng tràng, trừ ta ra, còn có thể là ai

Chương 369: Kim Bất Tuyệt của Hoàng Kim thế gia, muốn dùng ít địch nhiều

Chương 370: Cùng lên đi, không mất mặt, chỉ cần có thể thắng thì thế nào cũng được

Chương 371: Thiên Hạ Hành Tẩu vây công, ta còn không dùng lực đâu?

Chương 372: Bại chín đại Thiên Hạ Hành Tẩu, Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể hiện thế

Chương 373: Hành động trộm thiên, bại Thiên Tôn thể, Tiêu Lâm Thiên thất bại thảm hại

Chương 374: Trảm hóa thân linh niệm của Trường Nghiễm Thánh Vương, chưa từng nhận qua uy hiếp

Chương 375: Quy Khư bị trọng thương, tiến về Phiếu Miểu Thiên, bọn họ dám

Chương 376: Đứng mũi chịu sào, như giẫm trên băng mỏng, Sở

Cuồng Nhân bái phỏng Phiếu Miểu Thiên

Chương 377: Phiếu Miểu Thiên làm khó dễ, nghe không tệ a

Chương 378: Chọn lựa nguyên thạch, Vân Đào đạo nhân đau lòng đến nhỏ máu

Chương 379: Có rảnh lại đến, mệnh của hắn, ta ăn chắc

Chương 380: Lưu Vân Khoáng bị cướp, tiến về hải ngoại, đại điển hiến tế

Chương 381: Chưởng nổ Hắc Phong đảo, món nợ này tính toán thế nào

Chương 382: Không thèm nói đạo lý, tế phẩm của ba mươi sáu đảo, ba ngàn đồng nam đồng nữ

Chương 383: Hiến tế bắt đầu, Xà Thần tàn bạo, Sở Cuồng Nhân đi vào

Chương 384: Chiến Xà Thần, bị đánh phát nổ còn có thể phục sinh, Hung thú Hóa Xà

Chương 385: Lượng lớn đồ vật Xà Thần cất giữ, phong cấm tại chỗ sâu trong biển

Chương 386: Hải Thần Kích chi uy, chưởng khống đại hải, lột da ngươi

Chương 387: Ta không dung được thế giới, càng không chứa nổi ngươi, trảm Xà Thần

Chương 388: Các ngươi tự sát đi, hủy diệt đi, Thánh Nhân cũng muốn bọn họ chết

Chương 389: Ba mươi sáu đảo chủ tự sát, đây chính là Thánh Nhân a

Chương 390: Bố trí đại trận, Huyền Nguyên Đế Kinh, Càn Đế cung hiện thế

Chương 391: Thánh Nhân không thể tiến, cơ duyên Đế giả chỉ lưu cho thiên kiêu hậu thế

Chương 392: Thánh Nhân liên thủ phong tỏa, không cho Sở Cuồng Nhân tiến Đế Cung

Chương 393: Phù văn chi đạo hiển uy, tiến vào Đế Cung, hợp tung đánh cường

Chương 394: Thống khoái chút, không chiến, ngươi nói lời vô ích

Chương 395: Một giọt đế huyết, chân chính Càn Đế cung, cơ may thực sự

Chương 396: Ta cũng có một khối, Huyết Long Trảo của Viên Vô Đạo

Chương 397: Trảm Viên Vô Đạo, ta có một ý tưởng, không cho các ngươi vào

Chương 398: Dám phạt ta sao? Không sai, cũng chỉ có một mình ta

Chương 399: Vực ngoại cửu thiên, Càn Đế khảo nghiệm, là cái này?

Chương 400: Đế giả truyền thừa, xu thế tương lai, tâm tư của các Thánh Nhân

Chương 401: Ai Thiên Chưởng, luyện hóa Đế binh, sự tồn tại bí ẩn của Thiên Diễn lâu

Chương 402: Luyện đan, đi con đường của bản thân, đừng để công tử thất vọng

Chương 403: Một cuộc hội nghị, Trường Nghiễm Thánh Vương phân tích, vây quét Huyền Thiên tông

Chương 404: Vùng đất vô định hoàn toàn hiện thế, là kẻ thù của thiên hạ

Chương 405: Thiên phú niệm thuật, là đồng sinh cộng tử, hay là rời đi

Chương 406: Đệ tử không muốn rời đi, làm vương hay làm vợ đều không phụ

Chương 407: Ùn ùn kéo đến tiếp viện, Sở Cuồng Nhân không có chút cảm giác áp lực nào

Chương 408: Đại quân1 triệu tu sĩ, Thánh Vương kính ý

Chương 409: Trăm vạn đại quân đi vào, đánh rắm, một người chi thế

Chương 410: Đại chiến mở ra, Thánh Nhân liên thủ phá kiếm trận

Chương 411: Ngươi còn đợi gì mà không đi vào, Vân Hải Kinh Kỳ

Trận quỷ quyệt

Chương 412: Tử Hư vào trận, biển mây hiện rồng, ba vân quỷ quyệt, khó lòng phòng bị

Chương 413: Hống một tiếng rung chuyển Thiên Sơn, Sở Cuồng Nhân phát biểu, cực kỳ càn rỡ

Chương 414: Đại quân 1 triệu tu sĩ vào trận, nào có chuyện đã hình thành thì không thay đổi

Chương 415: Sơn Hải Khuyết chủ xuất thủ, Sơn Hải Quyển, tiếng kêu của Thần Hoàng

Chương 416: Sức mạnh Long Phượng, muốn đánh một trận thủy chiến sao? Trả lại ngươi

Chương 417: Đến cửa Huyền Thiên tông, ta cảm thấy có thể

Chương 418: Cầm âm kiếm khí, Huyền Hoàng Nhất Khí Trận, Sơn Hải Khuyết chủ xuất thủ

Chương 419: Thân thể Thánh Vương, bốn đại Hung thú, Đế binh Thiên Sát Giáp

Chương 420: Sáu đại Thánh Vương liên thủ, hai kiện Đế binh chi uy, nhược điểm của mỗi người

Chương 421: Chiến sáu Thánh Vương, Tử Khí Trì, Huyền Hoàng Bia, đều phá cho ta

Chương 422: Chuẩn Đế hiện thân, Sở Cuồng Nhân giết không chết, mỗi người một nửa

Chương 423: Lá bài tẩy của ta ở trên trời, thiên kiếp chín màu, thịnh yến thiên kiếp của mấy trăm ngàn người

Chương 424: Thiên kiếp chi lực kinh khủng, chuyển hóa kiếp lôi chi lực

Chương 425: Chuẩn Đế liên thủ cản lôi kiếp, cự mãng lôi đình màu sắc rực rỡ

Chương 426: Tất cả Thánh Vương vẫn lạc, Chuẩn Đế bị trọng thương

Chương 427: Một đạo lôi kiếp cuối cùng, cưỡng ép phá cảnh, ba giới chấn động

Chương 428: Thiên phạt phong ấn, một thời đại kết thúc

Chương 429: Lĩnh hội thiên phạt phong ấn, thu hoạch sau đại chiến

Chương 430: Thiếu một Cuồng Nhân, người của cửu thiên buông xuống

Chương 431: Ngộ Đạo Trà Thụ, linh niệm khôi phục, Huyền Kỳ Tôn Giả thành thánh

Chương 432: Cố Linh Lung nấu cơm, Sở Cuồng Nhân bế quan, chờ một người

Chương 433: Hai vị thiên kiêu bất mãn, nhập Huyền Thiên tông

Chương 434: Côn Ngô hộ chủ, tự tiện cầm đồ của người khác, rất không lễ phép

Chương 435: Dù trong người ta có thiên phạt phong ấn, vẫn có thể vô địch tại thế như cũ

Chương 436: Tiền chuộc, khai phát niệm lực, rời Huyền Thiên tông

Chương 437: Một cái tên quen thuộc, trèo lên đỉnh bảng Tiềm Long

Chương 438: Triều đại thay đổi, hiện trạng của Thanh Vân vương triều

Chương 439: Vạn quân lui tránh, ngươi chạy thoát Ngũ Chỉ Sơn của ta sao?

Chương 440: Bình loạn, Hoàng Tuyền phủ, Sơn Hải Khuyết liên tiếp tìm tới cửa

Chương 441: Lực lượng phù văn cường đại, không cần đoán, chuẩn bị báo thù

Chương 442: Lại khai hội, Không Gian Bàn Vận Thuật, tìm kiếm cơ duyên Đế giả

Chương 443: Vừa ra trò vui, Lục Yên Tiên Cơ oán hận Sở Cuồng Nhân

Chương 444: Giết Quỷ Vô Sầu, Huyết Linh Tử, Lục Yên Tiên Cơ cầu xin tha thứ

Chương 445: Lệnh treo giải thưởng, bái phỏng Thiên Cơ các, có khách quý tới cửa

Chương 446: Gặp lại Thiên Cơ Tử, đừng quá coi trọng mình

Chương 447: Một lễ vật nhỏ, Sở Cuồng Nhân hạ chiến thư

Chương 448: Tiêu Lâm Thiên khiêu chiến, Lam Vũ chiến Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể

Chương 449: A, ngươi muốn tìm ta? Sở Cuồng Nhân đạp tuyết đến

Chương 450: Học được chuyện e ngại tự nhiên, mảnh vỡ bông tuyết đầy đất

Chương 451: Phù văn chi kiếm đầy trời, tại hạ là Sở Cuồng Nhân, đến đây diệt môn

Chương 452: Người trong thiên hạ có thể làm khó dễ được ta, một người, áp đảo thiên hạ

Chương 453: Thắp hương bái lạy ngươi thì sao, Tranh nguyên hồn Hung thú

Chương 454: Diệt Sơn Hải Khuyết, còn năm cái nữa, một rương nguyên hồn chủng

Chương 455: Thiên kiếp bảy màu, Tiêu Kinh Trần thành thánh, phản ứng của thiên kiêu các phương

Chương 456: Vị tướng quân mặc bạch bào biến mất, lại vào khu vực trung tâm chiến trường cổ đại

Chương 457: Trảm Huyết Sát Thánh Vương, ngu sao không cầm

Chương 458: Cứu vị tướng mặc bạch bào, Sát Đạo Tử tức giận

Chương 459: Diệt khước chi phù, Sát Linh vây quét, Đạo Tử đạo thống Thượng Cổ

Chương 460: Thủ đoạn độc ác của Sát Đạo Tử, thêm một cái nữa cũng không nhiều

Chương 461: Thiên kiêu liên tiếp thành thánh, Tiêu Kinh Trần khiêu chiến

Chương 462: Chửi bới Sở Cuồng Nhân, Sát Đạo Tử xông trận, không có chút nào liên quan

Chương 463: Sát Đạo Tử chiến Mộ Dung Hiên, Nam Cung Hoàng, Tử Khí Đông Lai Tam Vạn Lý

Chương 464: Thăng cấp điên cuồng, giới hạn của Thánh Nhân, Thiên Đạo Thánh Nhân

Chương 465: Tiếp ta một chưởng, oanh cổ chiến trường, người nào tiếp được?

Chương 466: Đạo vận thiên phạt, bạch bào tướng thức tỉnh, Không Gian Bàn Vận Thuật cường đại

Chương 467: Năm đại đạo thống kinh hoảng, những tiền bối kia

Chương 468: U Minh cốc, Ô Nguyệt Chuẩn Đế, Ô Nguyệt gặp Sở Cuồng Nhân

Chương 469: Trời đã sáng, ta muốn lưu, ai cũng không đi được, lật bài tử

Chương 470: Một chưởng một quyền một chỉ một kiếm, diệt tứ đại đạo thống

Chương 471: Bia đá kì lạ, đi một lát sẽ về, ba chiêu giết ngươi

Chương 472: Ta thay thay trời xử phạt, đi qua trảm ngươi, thiên hạ đệ nhất nhân

Chương 473: Bí mật Hoàng Tuyền Bia, tung tích của Thương Tình Tuyết không rõ

Chương 474: Thương Tình Tuyết hạ lạc, nhìn xem dọa sợ người ta thành dạng gì rồi

Chương 475: Nàng ở đâu? Giết người còn muốn các ngươi bồi thường

Chương 476: Địa mạch tẩm bổ núi lửa, thiên kiêu các phương tranh bảo

Chương 477: Muốn chết đừng kéo theo chúng ta, cơ duyên Thần Hoàng

Chương 478: Thần Hoàng Tiểu Hồng độ kiếp, ta có thể

Chương 479: Thần Hoàng Niết Bàn, áp chế Chuẩn Đế Bách Lý Dận

Chương 480: Niết Bàn hoàn thành, chỗ ẩn giấu của các Chuẩn Đế

Chương 481: Cho rằng ta dễ bắt nạt sao? Chiến U Minh cốc chủ

Chương 482: U Minh cốc chủ chật vật chạy trốn, trở mặt nhanh hơn lật sách

Chương 483: Sở Cuồng Nhân đạo, hoành tảo thiên hạ, có ta vô địch

Chương 484: Hồ Mỹ Nhân dụ hoặc, dựa vào cái gì mà ưu tú như vậy

Chương 485: Các trưởng lão bế quan tập thể, Như Yên trưởng lão không yên lòng

Chương 486: Sở Cuồng Nhân tính toán nhỏ nhặt, thay đổi trong Luyện Ngục lâm

Chương 487: Hoàng Tuyền đại trận bị phá, kiếp nạn của thương khung

Chương 488: Đế giả giao lưu, ma vật liên tiếp phá phong, thương khung náo động

Chương 489: Sở Cuồng Nhân hiện thân, A Tu La tử chiến không lùi

Chương 490: Trận chiến Chuẩn Đế, Ma Đế đích thân tới, đánh rắm!

Chương 491: Sở Cuồng Nhân đến, vẫn là trở ngại lớn nhất

Chương 492: Ba kiện Đế binh, áp chế Ngạo Mạn Ma Đế

Chương 493: Bảy đại thân phân Ma Đế, Sở Cuồng Nhân phải thua?

Chương 494: Mượn thiên hạ chi kiếm chiến Ma Đế, Phong Cấm Kiếm Trận trấn Ma giới

Chương 495: Nguy cơ giải trừ, có một số người muốn cảm tạ ngươi

Chương 496: Chúng đế triều bái, đế lộ mở, danh khí truyền đến cửu thiên

Chương 497: Thời gian một năm, đế lộ mở ra, Mê Vụ Hải

Chương 498: Tiến vào đế lộ, Ô gia chi uy, Thanh Ly Thần Đăng

Chương 499: Đế binh đều tùy tiện cho sao? Giải cứu Ô gia

Chương 500: Kiếm Đạo Tử, tàn khuyết Đế binh, bố cục các đạo thống cửu thiên

Chương 501: Người của Kiếm tộc tới, kiếm thị bảy màu, ở ta nơi này

Chương 502: Lại một cái Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, một trò chơi

Chương 503: Ngự Hồn Nô Ấn, tin tức của Thương Tình Tuyết

Chương 504: Thiên Trì sơn, năng lượng Thiên Trì, tên gia hỏa khủng khiếp

Chương 505: Tình cảnh của Thương Tình Tuyết, hai tay xé mở kết giới

Chương 506: Một con mèo nhỏ, mấy vị thiên kiêu đăng tràng

Chương 507: Ta xem ai dám đả thương người của Huyền Thiên tông ta, hắn tới

Chương 508: Con mèo nhỏ quá ồn, miểu sát Chuẩn Đế, đi

Chương 509: Liền trảm thiên kiêu, đạo thống Thượng Cổ nhượng bộ, người vượt tuyến chết

Chương 510: Người cầm quyền của bốn đạo thống, vẫn có thể quét ngang như cũ

Chương 511: Giơ tay nhấc chân áp chế Chuẩn Đế, nằm rạp trên mặt đất cho ta

Chương 512: Đế binh thần phục, liên tục chém giết Chuẩn Đế

Chương 513: Tư Mã gia bàn tính, Ám Ảnh Kiếm Vệ của Kiếm tộc

Chương 514: Thất Huyền thành, Sơn Kiếm Vệ, đến đây giết ngươi

Chương 515: Sơn Hà cửu trọng, Đế phẩm Lôi Phù lại hiện ra

Chương 516: Trảm Sơn Kiếm Vệ, chiến tranh sớm đã bắt đầu

Chương 517: Bố cục thành Thất Huyền, lấy cầm kết bạn, gặp lại Phong Yêu Nhiêu

Chương 518: Mộ Dung Hiên được nha, hiện trường nhét cẩu lương

Chương 519: Tạm được, vậy ngươi đúng là quá nhỏ bé

Chương 520: Mộ Dung Hiên kinh lịch, vạn cầm yến bắt đầu

Chương 521: Đế binh Xuân Lôi, Cầm Ma Họa Quỷ, đương đại cầm đạo không người

Chương 522: Cầm Ma cứng rắn đoạt Đế binh, vạn cầm cùng nghênh đón, tới chậm

Chương 523: Thiên địa làm dây cung, Cầm Ma Họa Quỷ hợp chiêu, cầm đến

Chương 524: Thần Ma Bát âm lại hiện ra, đánh giết Cầm Ma Họa Quỷ

Chương 525: Oán Kiếm Vệ tính toán, chưởng môn, ta muốn trở thành đế

Chương 526: Kiếm Trường Phong ước chiến, đại trận bao phủ thành trì “Chưởng môn, ta muốn trở thành đế! !”

Chương 527: Huyết Oán đại trận, trăm dặm mây oán khí, phật quang độ oán linh

Chương 528: Oán khí nhập thể, Oán Kiếm Vệ giống như phong ma

Chương 529: Mị Kiếm Vệ hành động, hai đạo kiếm khí

Chương 530: Giết Mị Kiếm Vệ, loại nô ấn, tịnh hóa Diệp thành

Chương 531: Ta không thiếu Linh Nguyên, Mị Kiếm Vệ thà chết chứ không chịu khuất phục

Chương 532: Nô ấn bá đạo, Mị Kiếm Vệ thần phục

Chương 533: Mị Kiếm Vệ về Kiếm tộc, thủ đoạn của Kiếm Đạo Tử

Chương 534: Cơ duyên của Mộ Dung Hiên, Mộ Dung Hiên chiến Tiêu Kinh Trần

Chương 535: Nhất kiếm phá không bại Thiên Tôn thể, thiên kiêu cấm kị Bái Hồng Ngọc

Chương 536: Ngươi cũng tiếp ta một chiêu như thế nào, Vạn Kỳ Động Thiên mở ra

Chương 537: Hoang Nguyên Kiếm Thảo, ba vị thiên kiêu, Kiếm Đạo Tử

Chương 538: Kiếm Đạo Tử nghiền ép thiên kiêu tuyệt đỉnh, áp chế Kiếm Đạo Tử

Chương 539: Một kiếm đánh bại Kiếm Đạo Tử, thả dây dài, câu cá lớn

Chương 540: Thiên Băng Hàn Mãng, nữ tu kỳ quái, Sở Cuồng Nhân cứu tràng

Chương 541: Trảm Thiên Băng Hàn Mãng, vong tình đạo, Lãnh Ngưng Ngọc tâm động

Chương 542: Bạch Linh Thần Quả, Kiếm Đạo Tử biệt khuất

Chương 543: Kiếm Đạo Tử thật thê thảm, một đầu địa mạch linh khí

Chương 544: Các đại thiên kiêu cấm kỵ xuất thủ, chia cắt địa mạch linh khí

Chương 545: Độc chiếm toàn bộ địa mạch, các ngươi cùng lên đi

Chương 546: Nhục thân áp chế Hung thú, hắn đi là đạo gì

Chương 547: Thiên kiêu cấm kỵ vây công, sang một bên hóng mát đi

Chương 548: Chỉ có năng lực như vậy? Sở Cuồng Nhân thất vọng

Chương 549: Lại ba người đến, dị dạng của Lãnh Ngưng Ngọc

Chương 550: Địa mạch tinh nguyên thuộc tính mộc, lại cùng nhau lên

Chương 551: Phù ngưng tụ của Tử Võ Cực, động một cái

Chương 552: Thật là khéo, quyết đấu phù văn, mọi thứ đều tinh thông

Chương 553: Tử Phù Ma Đồng, phù văn quỷ bí, ngươi phục chế được sao?

Chương 554: Lãnh Ngưng Ngọc mời, phát phát

Chương 555: Các phương hành động, rời khỏi Vạn Kỳ Động Thiên

Chương 556: Long Sơn thất tu, ếch ngồi đáy giếng, Kiếm tộc vây giết

Chương 557: Các phương đi vào, ta chính là chỗ dựa lớn nhất

Chương 558: Vây giết Sở Cuồng Nhân, Thần Ma Bát âm chiến quần hùng

Chương 559: Đế binh kháng Đế binh, kiếm quang không gì địch nổi

Chương 560: Hoang Vu cấm địa, y giả truyền thừa, hai tay nắm sinh cùng tử

Chương 561: Nữ tử ngang ngược, Thất Tình môn, Thánh Nữ lệnh

Chương 562: Bái phỏng Thất Tình môn, Xích Nguyệt hung hăng càn quấy

Chương 563: Lãnh Nguyệt tiên tử, chưa bao giờ có, nói thế nào quên

Chương 564: Cảnh cáo? Nói cẩn thận a, Lý đạo nhân uy hiếp

Chương 565: Ta có thể giải hỏa độc này, tự cao tự đại, bộ mặt chân chính của vong tình đạo

Chương 566: Giải độc, trao đổi đế thuật, mua một tặng một

Chương 567: Ta không làm được, luyện hóa địa mạch tinh nguyên, bước vào Chuẩn Đế

Chương 568: Bạch Linh Thần Quả, cấm địa Hoang Vu, cơ duyên của mỗi người

Chương 569: Tự sáng tạo vô địch pháp, ảo diệu chi pháp, Tần Thiên Thần

Chương 570: Xuất quan, Kiếm Trường Phong bại lộ, ta chính là chủ nhân phái tới

Chương 571: Tứ tượng kiếm nguyên, nơi Kiếm Đế bế quan, nhân vật Kiếm Trường Phong

Chương 572: Kiếm Đế truyền thừa, Sở Cuồng Nhân tiếp cận

Chương 573: Trảm Khô Kiếm Vệ, chủ nhân chính là tất cả của ta

Chương 574: Kiếm Đế đạo, ngươi cuối cùng không phải Kiếm Đế, ta sẽ thu nhận

Chương 575: Kiếm Đạo Tử đào tẩu, thần thông Tứ Tượng Nguyên Thần Kiếm

Chương 576: Sư tỷ muội Lãnh Ngưng Ngọc gặp nạn, tính toán của Lý Sách Long

Chương 577: Lý Sách Long kích động, Lý Sách Long muốn phát điên

Chương 578: Đánh lui Xích Luyện vương nữ, làm áo cưới cho người khác

Chương 579: Lý Sách Long tức điên, lại có trò để chơi

Chương 580: Có chút yêu, nhiệm vụ của ngươi tới

Chương 581: Mị Kiếm Vệ nhiệm vụ, Hồng Liên Chướng Hỏa, ngươi giết là được

Chương 582: Dù sao ông ta cũng là sư tôn của ta, ta từ bỏ

Chương 583: Lý Sách Long chấp niệm, luyện hóa Hồng Liên Chướng Hỏa

Chương 584: Một đạo Đế khí, Đa Bảo Cổ Động, thiên kiêu hành động

Chương 585: Kiếm Đạo Tử nổi giận, thánh nữ Quang Minh Thần Giáo

Chương 586: Nam Cung Hoàng hiện thân, không chào đón người của Huyền Thiên tông

Chương 587: Ba người liên thủ chiến Bái Hồng Ngọc, Kiếm Đạo Tử xuất thủ

Chương 588: Lam Vũ chiến Kiếm Đạo Tử, coi chừng gió lớn đau đầu lưỡi

Chương 589: Các phương uy hiếp, lá gan của các ngươi thật lớn

Chương 590: Một chiêu bại Bái Hồng Ngọc, Vương Quyền, trò chơi mà thôi

Chương 591: Ngươi có ba chiêu cơ hội, chơi chán

Chương 592: Đa Bảo Cổ Động phun trào, ta muốn tất cả

Chương 593: Thiên Tôn thể Tiêu Kinh Trần xuất quan, sẽ có bao nhiêu cấm kỵ vẫn lạc

Chương 594: Kiếm trảm Đồ Hằng, Hắc Ám thánh tử vẫn lạc, pháp tướng chi chiến

Chương 595: Trảm Tiêu Kinh Trần, Thiên Xá lệnh, cơ duyên tại Đa Bảo Cổ Động kết thúc

Chương 596: Mị Kiếm Vệ nguy hiểm, giúp Kiếm Trường Phong chuyển hồn

Chương 597: Trắng trợn thu hết cơ duyên, một đám người ô hợp

Chương 598: Giao dịch với Hắc Ám Thần Giáo, người đầu tiên thu thập chính là ngươi

Chương 599: Cổ Đạo Hồ, đám thiên kiêu chuẩn bị, Nguyên Thủy Đạo Nguyên

Chương 600: Phù văn, trận pháp, lôi đình âm dường có thể làm khó ta?

Chương 601: Nghìn người chống lại một người, oai phong đế khí

Chương 602: Tần Thiên Thần hiện thân, Thiên Thần Quyền Sáo, đế khí nhập đế binh

Chương 603: Sở Cuồng Nhân thua rồi? Pháp uy vô địch

Chương 604: Rời khỏi cấm địa, Hoàng Giả môn chuẩn bị ra sân, lại bế quan.

Chương 605: Bảy đế khí, viếng thăm Quang Minh giáo, Sở Cuồng Nhân sâu không lường được

Chương 606: Khen thưởng vượt qua Thần cấp, thể chất chi thư, linh hồn nguyên

Chương 607: Tổ địa Quang Minh giáo, giáo hoàng tóc trắng, tính toán của Thần giáo

Chương 608: Truyền lửa đảo ngược, Sở Cuồng Nhân hiện thân, bản tôn tới

Chương 609: Pháp tướng đại chiến chúng Hoàng, đại giáo hoàng Quang Minh giáo tỉnh lại.

Chương 610: Đại giáo hoàng, lại xuất hiện một đại giáo hoàng, Thần Ma bát âm lại vang lên

Chương 611: Thần Quang Minh tới, thần cũng không thể cứu được các ngươi

Chương 612: Căn cơ của tổ địa, rời đi, ai cũng không muốn thấy

Chương 613: Phong Vân kiếm hoàng, Lý Sách Long hành động, Độc Hoàng bị phong ấn

Chương 614: Phong Vân kiếm Hoàng gặp đại giáo hoàng, chín đạo đế khí, Cửu Long Thần Biến.

Chương 615: Nghiên cứu đạo thể tối cao, Vạn Đạo pháp tướng, Thất Tình môn gặp nguy

Chương 616: Hoàng giả tề tụ bên trong Thất Tình môn, Độc Hoàng tới

Chương 617: Lãnh Ngưng Ngọc sắp hương tiêu ngọc vẫn, một bàn tay

Chương 618: Sở Cuồng Nhân hiện thân, xem ta đại sát tứ phương

Chương 619: Chiến lực cao nhất bên trong đế lộ, uy lực của chín đạo đế khí

Chương 620: Đế binh của riêng mình, chư vị Hoàng giả, để ta tận hứng đi

Chương 621: Liên tục trảm giết Hoàng giả, phù văn quỷ dị Khốn Thần Vực

Chương 622: Hai vị đại thần hiện thân, các ngươi cũng xứng lấy mạng của ta?

Chương 623: Sức mạnh cửu long cửu đế, Sở Cuồng Nhân vô địch

Chương 624: Dùng sức mạnh chứng đạo, ta rất thích khiêu chiến những chuyện không có khả năng

Chương 625: Để mắt tới đất tổ, tiến về Kiếm tộc, tạ tội với ta

Chương 626: Tộc trưởng đại nhân, xin cẩn thận lời nói, lấy đất tổ của ngươi

Chương 627: Vạn kiếm tinh hoa, Bát Hoang Lục Hợp Kiếm Trận, tàn niệm của Đế giả

Chương 628: Trảm tàn niệm, lại hủy đất tổ, nghe ngươi đánh rắm

Chương 629: Táng Đế Quan hiện thế, di chuyển quan tài, chắc chắn phải chết

Chương 630: Đạo thống Viễn Cổ khoanh tay đứng nhìn, mục đích của Táng Đế Quan

Chương 631: Nữ đế không đầu lại hiện thế, năng lượng Hỗn Độn

Chương 632: 24 đạo Đế khí, bên trong chứa cái gì

Chương 633: Xem ngươi có thể nhịn được đến khi nào, truy sát Táng Đế Quan

Chương 634: Khu vực trung tâm của cấm địa Hoang Vu, có hỏi ta đã đồng ý hay chưa sao?

Chương 635: Ý đồ luyện hóa Táng Đế Quan, hai cái lớn nhất nhân vật nguy hiểm

Chương 636: Đám thiên kiêu dựng lại lòng tin, các đạo thống vui mừng hớn hở

Chương 637: Người vong tình động tình, tình hình trong quan, Bồ Đề Liên Hoa Kinh

Chương 638: Bồ Đề Liên Hoa Kinh tầng mười hai, Hỗn Độn Thể trong Táng Đế Quan

Chương 639: Hỗn Độn Đạo Chủ, Minh Thần ý chí hóa thân, ngươi rất ồn ào

Chương 640: Thái Cổ dị văn, Nghịch Thần chi chiến, thời đại thay đổi

Chương 641: Lại thêm Hỗn Độn Thể, Minh Phủ chi môn, chiến chiến chiến

Chương 642: Lấy lực chứng đạo, các phương phản ứng, Đế Sơn hiện thế

Chương 643: Đạo Tử Huyền Thiên tông tề tụ, các ngươi dám tin?

Chương 644: Phẩm chất Đế đạo, Nhân Vương thương, các thiên kiêu trèo lên đỉnh

Chương 645: Mộ Dung Hiên đăng đế vị, dã tâm của Tần Thiên Thần

Chương 646: Tán đi một thân tu vi giúp ngươi thành đế, cứu cực đế nguyên

Chương 647: Phong ấn hắc thổ, cửu đế uy thế, bái kiến Đại Đế

Chương 648: Đế giả chi chiến, nha, thật náo nhiệt

Chương 649: Sở Cuồng Nhân chỉ có thể do ta đánh bại, ngươi giả vờ cái gì

Chương 650: Ngày thành đế chính là ngày giỗ, cho đến khi không nhìn thấy

Chương 651: Hai vị Đế giả lâu năm, sau một tháng, Đại Tuyết Long Sơn gặp

Chương 652: Về Huyền Thiên tông, người hữu tình cuối cùng trở thành thân thuộc, áo gấm về quê

Chương 653: Tiểu Hồng đừng kích động, tin tức của Cố Linh Lung

Chương 654: Tân đế đại hôn, các phương khách đến thăm, Kiếm tộc Kiếm Phong

Chương 655: Mộ Dung Hiên đại hôn, nhập hư không đánh một trận với Kiếm Phong

Chương 656: Côn Ngô thành Đế binh, gặp lại nữ đế không đầu, thật sự có thể gắn lại

Chương 657: Gặp các đế, kiếp nạn kéo dài mười hai nguyên niên

Chương 658: Nội tình của Thương Khung tinh, đám Đế giả khiến người ta thất vọng

Chương 659: Bắc Minh Huyền Sắc gây chuyện, phải bồi thường, tuổi trẻ khí thịnh a

Chương 660: Ba trăm đạo châu, phạm vi trăm ngàn dặm, Thần Hoàng chứng đạo

Chương 661: Bảo vật hiện thế, Ngô Đồng Thần Quả, đầu óc ngươi bị nước vào

Chương 662: Lấy một chọi hai, uy lực của Vạn Đạo pháp tướng

Chương 663: Chém giết Hùng Cuồng Đại Đế, lĩnh hội Thần Hoàng chi thể

Chương 664: Tộc A Tu La diệt vong, Ma giới lại lần nữa phá phong

Chương 665: Bảy Ma Đế lại đến, Ma giới lĩnh vực, là ngươi

Chương 666: Đưa các ngươi xuống bồi tội, Ma giới lĩnh vực áp chế

Chương 667: Đạo vắn thiên phạt, tác dụng khắc chế chư thần

Chương 668: Thần Ma âm, Thần Hoàng chiến Ma Long, Thất Tội chi lực

Chương 669: Chiến Thất Tội, cưỡng ép ma khí nhập thể, Đế giả viên mãn

Chương 670: Diệt giết Ma Đế, giết vào Ma giới, nhân kiếp

Chương 671: Thu thập tàn cục, ngươi có ý kiến gì không?

Chương 672: Thiên Tôn không có quyền xử trí hắn, bái kiến thiên hình giả

Chương 673: Quyển trục cuối cùng, Chiến Hồng Anh gia nhập Huyền Thiên tông

Chương 674: Vạn Thần giáo, bí cảnh Chư Thần, lĩnh hội tiên pháp

Chương 675: Nắm giữ một môn tiên pháp mà thôi, đáy biển dị biến

Chương 676: Bắc Minh Huyền Sắc quyết định, một trong bí cảnh Chư Thần

Chương 677: Thu hết Thần Cung, Thiên Tôn tiểu thế giới chi lực

Chương 678: Thần chỉ giải phong, động tác của thiên hình giả, thời buổi rối loạn

Chương 679: Đế Sơ cửu trọng, thiên hình giả tới chơi, thân phận của Sở Cuồng Nhân

Chương 680: Thần thông thăng cấp, động tác của Vạn Thần giáo, cục diện giằng co

Chương 681: Chuẩn bị đối phó giáo hội, các ngươi thần ở đâu?

Chương 682: Trừ ta ra, đều là Ngụy Thần, Chân Thần duy nhất trên thế gian

Chương 683: Toàn Tri Chi Linh, hỏi gì cũng không biết? Bạn học Tiểu Ái

Chương 684: Diệt sát tam đại thần ảnh, chư Ngụy Thần đều chết đi

Chương 685: Mọi người cần một tín ngưỡng, vậy ta sẽ trở thành tín ngưỡng này

Chương 686: Tín ngưỡng chi lực, Lôi Thần giáo, Thần Thể kế hoạch

Chương 687: Cũng xứng khiến người ta cúng bái? Bí cảnh Chư Thần của Lôi Thần giáo

Chương 688: Ôm cây đợi thỏ, một cái thần cách Hạ Vị Thần

Chương 689: Luyện hóa thần cách, buông xuống nghi thức, Ngũ Hành Thần Ảnh Quân

Chương 690: Các ngươi vội vã muốn chết sao? Buông xuống U Minh cốc

Chương 691: Thẩm phán thế nào, Ngũ Hành Thần Ảnh Quân đối đầu với tu sĩ Vạn Thần giáo

Chương 692: Ngũ Hành Thần Ảnh Trận, một đám Ngụy Thần cũng dám hò hét

Chương 693: Minh Thần đến, biện pháp sử dụng tín ngưỡng chi lực

Chương 694: Tái chiến Minh Thần, áp chế Minh Thần, Minh Phủ chi môn lại hiện ra

Chương 695: Diệt Minh Thần, phế thần nữ, duy ta Chân Thần

Chương 696: Cải tiến Tín Ngưỡng Luyện Thân Trì, tín ngưỡng chi lực, tấn cấp Thiên Tôn

Chương 697: Chỉ tiếc đi làm chó, hai vị thần chỉ buông xuống

Chương 698: Lại lần nữa quyết đấu Chủ Thần, tiểu thế giới chi lực

Chương 699: Giơ tay nhấc chân giết thần chỉ, chuẩn bị đến chiến trường vực ngoại

Chương 700: Thằng trung tâm tại Cửu Thiên, Kim Huyền Đại Đế, truyền tống

Chương 701: Cứ điểm số mười bảy, vực ngoại chi cảnh, cửa lớn quân doanh

Chương 702: Đăng ký, hắn là người nổi tiếng, ba loại binh

Chương 703: Quỷ Đao Thiên Tôn, một khối khuyên tai ngọc, chuyện cũ năm xưa

Chương 704: Luyện hóa Thế Giới Quả, thiếu tướng quân của Phủ Tướng Quân

Chương 705: n Hồng Hoa, thăm dò, một chiêu đã kỹ kinh tứ tọa

Chương 706: Đối chiến n Hồng Hoa, mình làm không đủ nhiều sao?

Chương 707: n Hồng Hoa xuất chinh, tiểu hành tinh vành đai số bảy, một đám mặt chó

Chương 708: Phần thưởng cấp Siêu Thần thứ tư, Thời Không Bảo Giám, Nhân Vương truyền

Chương 709: Lần đầu gặp Huyết tộc, lần đầu thời gian sử dụng tạm dừng

Chương 710: Ngươi giết chính ngươi, chiến công, chiến bảng

Chương 711: Tiểu hành tinh số bảy, Hỗn Độn Linh Nguyên, Hồng Y vệ tập thể tan nát cõi lòng

Chương 712: Cực phẩm Hỗn Độn Linh Nguyên, một người thống lĩnh sai lầm

Chương 713: Tiểu thế giới áp chế tiểu thế giới, Kiếm tộc tư binh

Chương 714: Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, Kiếm Khước mật báo

Chương 715: Hai cái Thiên Tôn đột kích, chờ ở tại đây

Chương 716: Một bí mật, bí mật vũ trụ, dùng Ngự Hồn Nô Ấn

Chương 717: Kiếm không thiếu sót, hai chữ, giết người

Chương 718: Kịch chiến Kiếm Vô Khuyết, một kiếm này ngươi không cản được

Chương 719: Đại đội Huyết tộc đi tới, con trai Huyết Vương

Chương 720: Bí giới màu hồng, Thiên Tinh Kỳ Hoa, kế hoạch thứ hai

Chương 721: Bạch Tuyệt Tâm tức giận, thủ đoạn không gian chơi xấu

Chương 722: Vách núi cổ quái, luyện hóa bản nguyên bí giới

Chương 723: Tu sĩ Thương Khung tới, Qủy Đao Thiên Tôn đại chiến Bạch Tuyệt Tâm

Chương 724: Máu tươi của Đạo Chủ, nguy cảnh, không ai có thể cứu được các ngươi

Chương 725: Đại chiến Bạch Tuyết Tâm, vận dụng tiểu thế giới

Chương 726: Bạch Tuyệt Tâm điên cuồng, lại dùng tạm dừng thời gian

Chương 727: Luyện hóa hoàn toàn bản nguyên bí giới, Thể Tinh Thần Bất Diệt

Chương 728: Thể Tinh Thần Bất Diệt Tiểu thành, để mắt tới hằng tinh

Chương 729: Kiếm Vô Khuyết tới khiêu chiến, trở về cứ điểm số mười bảy

Chương 730: Kiếm Vô Khuyết chờ đợi, ta có hơi hối hận

Chương 731: Cho ngươi ba chiêu, tiểu thế giới đầu ngón tay của Sở Cuồng Nhân

Chương 732: Bóp nát Đế binh, một trăm triệu chiến công, sứ giả Đạo Chủ

Chương 733: Đạo trường Thiên Nguyên, nhóm Thiên Tôn, Đạo Chủ hiện thân

Chương 734: Cứu cực ảo diệu, lĩnh hội đạo văn đạo trường Thiên Nguyên

Chương 735: Đạo Chủ tề tụ, vậy ta có quyền bỏ phiếu hay không

Chương 736: Đệ nhất nữ đế cổ kim, thiên hình giả ra mặt, Thiên Đạo chi lực

Chương 737: Các Đạo Chủ thân hóa mắt trận, Lạc Thủy trả thù

Chương 738: Treo ngược đám Thiên Tôn lên, cứ điểm đổi chủ

Chương 739: Huyết sắc thương khung chiến, cho bọn họ một lễ vật lớn

Chương 740: Chiến tranh khai hỏa, trận chiến đầu tiên, đại thắng

Chương 741: Chiến tổn, Huyết Vương hội nghị, Đạo khí Phong Giới Ấn Tỷ

Chương 742: Bán Đạo Chủ liên tiếp vẫn lạc, ba quyền đánh chết Bạch Thi Phong Giới Ấn Tỷ hình thành một kết giới lồng giam, vây Sở Cuồng Nhân ở trong đó, để hắn không thể thi triển năng lực không gian.

Chương 743: Viện trợ cứ điểm số ba mươi tám, ta xem ngươi là đang nằm mơ

Chương 744: Ngăn cơn sóng dữ, thanh danh cường thịnh, chúa tể chiến trường

Chương 745: Chiến bảng đệ nhất, một tỷ ba trăm triệu chiến công, lộ tuyến vận chuyển tư nguyên của Huyết tộc

Chương 746: Minh Vương nổi giận, n Hồng Hoa gặp nguy hiểm, cứu viện

Chương 747: Oán khí kết tinh, Hồng Y Vệ tuyệt vọng, ngươi chơi rất vui a

Chương 748: Kiếm khí lăng trì, ta ngược lại muốn nhìn xem các ngươi giết ta thế nào

Chương 749: Đạo Chủ xuất động, toàn diện khai chiến, Sở Cuồng Nhân chiến Bạch Vương

Chương 750: Bất Tử chi thân tầng thứ năm, Bạch Vương mộng bức

Chương 751: Áp chế Bạch Vương, tiên pháp lại hiện ra, văn minh tiên pháp

Chương 752: Chém giết Bạch Vương, có mạnh hơn sao?

Chương 753: Huyết tộc chưa diệt, không dám lười biếng, Sở Cuồng Nhân phát cáu

Chương 754: Càn Nguyên Tử Kim, Huyễn U Thất Tình Khúc, luận đạo với Đạo Chủ

Chương 755: Văn minh tương lai, Huyết Uyên uy hiếp

Chương 756: Đạo Chủ toàn diện khai chiến, Thương Khung tinh sắp bại?

Chương 757: Thiên hình giả xuất thủ, vạn vạn kiếm khí, lực kháng mười hai Huyết Vương

Chương 758: Huyết ám chi lực, ta cũng biết, Thiên Tuyệt Kiếm tương trợ

Chương 759: Huyết Nguyên tinh, quang cầu, chiến mười bảy Đạo Chủ

Chương 760: Thủ đoạn ra hết, át chủ bài cuối cùng, hủy Huyết Thần sơn

Chương 761: Tình báo đến từ Huyết Nguyên tinh, Vạn Pháp Đạo Chủ bi thương

Chương 762: Kiếm mới vô chủ, Thời Gian Trường Hà, Nhân tộc phát triển

Chương 763: Đối mặt với tiên nhân, ta là Nhân Vương Thương

Chương 764: Niệm lực và Đế khí có điểm chung, ta đúng là thiên tài

Chương 765: Bạn chơi Thanh Y, Nhất Niệm Băng Phong, chuẩn bị rời đi

Chương 766: Miểu sát niệm lực đại sư, đáng tiếc ngươi bất kính thần

Chương 767: Miểu sát thần chỉ, Linh Hồn Quả, lựa chọn duy nhất

Chương 768: Chế tạo Càn Khôn giới, bộ lạc Viêm Vũ, tự biên tự diễn

Chương 769: Hung thú tiến công bộ lạc Viêm Vũ, tiểu miêu tiểu cẩu, nằm xuống

Chương 770: Thần chỉ hiện thân, giẫm thần chỉ dưới lòng bàn chân

Chương 771: Viêm Vũ mời, tiên nhân giảng đạo?

Chương 772: Thần chỉ ứng phó, danh tiếng Thánh Hiền, cách mạng tu hành

Chương 773: Ta không có ý tứ, các cường giả Nghịch Thần các quyết định

Chương 774: Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết, Thánh Hiền, ta muốn học luyện khí

Chương 775: Bộ lạc Trảm Tinh, Trảm Tinh chấn kinh

Chương 776: Ý chỉ của chư thần, thảo phạt bộ lạc Viêm Vũ

Chương 777: Biện pháp loại trừ hoảng sợ biện tốt nhất, vận dụng Huyễn U Thất Tình Khúc

Chương 778: Bộ lạc Trảm Tinh đột kích, đều tràng diện nhỏ

Chương 779: Ngã xuống sẽ rất mất mặt, sát khí lên, vạn quân đều im lặng

Chương 780: Tâm tính của Trảm Tinh sập, Thương Thánh Hiền quá mạnh

Chương 781: Chiến Chủ Thần, Nhất Niệm Khởi, hắn có thể sáng ngang với Thần Chủ?

Chương 782: Đều là gương mặt quen thuộc, tám vị Chủ Thần

Chương 783: Lực áp tám vị Chủ Thần, Nhân tộc có hi vọng quật khởi

Chương 784: Hai mươi Chủ Thần, thiên mệnh sở quy, Không Gian chủ thần xuất thủ

Chương 785: Luyện hóa thần cách của Minh Thần, các phương muốn kết minh

Chương 786: Gặp mặt tiên nhân, người kia cũng là ngươi

Chương 787: Nghi thức trên Đế Sơn, Thiên Đạo ban tên cho Nhân Vương Ấn

Chương 788: Nhân tộc phát triển, một trận tuyết tai, tín hiệu mời

Chương 789: Buông xuống thần sơn, tái chiến Chủ Thần

Chương 790: Thời Không Lồng Giam, Thời Không Chi Đạo của ngươi quá yếu

Chương 791: Chém giết Thời Không Chủ Thần, trước tiên đồ sát một nửa thần chỉ lại nói

Chương 792: Thần Chủ khôi phục, cực hạn

Chương 793: Tranh thủ mười vạn năm, hỏng một kiện áo choàng

Chương 794: Lại vào Thời Gian Trường Hà, mắt thấy lịch sử phát triển của Thương Khung tinh

Chương 795: Khóa chặt điểm thời gian mấu chốt, nhục thân tại Bối Tinh

Chương 796: Thiên ngoại chi vật, các ngươi muốn làm gì thân thể ta

Chương 797: Tay không cầm Long Thú, ngươi bảo ta dừng tay thì ta phải dừng tay sao?

Chương 798: Trảm Thiên Long tổ sư, Thiên Đạo bản nguyên, linh nhục hợp nhất

Chương 799: Thu phục văn minh Bối Tinh, giao cho ngươi xử lý

Chương 800: Huyền Hoàng Đạo Chủ đề nghị, làm ngươi mộng đi

Chương 801: Ma Thần phá phong, chúng thần đang hành động

Chương 802: Gặp lại Lạc Thủy, trở về thương khung, ném cho Thiên Đạo ăn

Chương 803: Gặp lại Nhân Vương Thương, thần chỉ vây công Huyền Thiên tông

Chương 804: Điều kiện hợp tác với thần chỉ, chỉ có, con đường chết

Chương 805: Thiên hình giả thúc giục tu vi, lão tử chết cũng phải đứng

Chương 806: Hảo bằng hữu, đã lâu không gặp, thử phong mang một lần

Chương 807: Hắn là Vương? ! Cung nghênh chưởng môn về tông

Chương 808: Thần sơn phá phong, Minh Thần muốn giết Hỗn Độn

Đạo Chủ

Chương 809: Nghiền ép Minh Thần, giải cứu Hỗn Độn Đạo Chủ, cứu cực chi lực

Chương 810: Vương chuyển thế, ừm, cái cớ này không tệ

Chương 811: Sự tích huy hoàng của Nhân Vương, hiệp ước nhân thần, vậy thêm ta thì sao

Chương 812: Thẹn với Ngô Vương, đánh vỡ vọng tưởng của Huyền Hoàng Đạo Chủ

Chương 813: Nhất Niệm Khởi, Vạn Lại Vô Thanh, Thiên Địa Thương

Chương 814: Mở to hai mắt nhìn xem, ta còn có cái này cứu cực Đế khí

Chương 815: Đệ nhất cổ kim, lại không người có thể ngăn cản hắn

Chương 816: Thần Chủ hấp thu bản nguyên thần sơn, có thể đánh một trận

Chương 817: Vũ Nội Độc Tôn, trảm Thần Chủ, giết Huyền Hoàng

Chương 818: Đạo Chủ thức tỉnh, dạy Thiên Sát Đạo Chủ làm người

Chương 819: Suy nghĩ của Như Yên trưởng lão, không dám nhận không dám nhận

Chương 820: Luyện hóa thần cách, Tiểu Đạo Chủ hậu kỳ, bản vẻ chiến thuyền cao cấp

Chương 821: Thương Khung tinh biến hóa, chiến thuyền, tiên chủng đến

Chương 822: Thương Khung tinh chủ động xuất kích, thực lực của các Đạo Chủ

Chương 823: Kiếm Đạo Chủ chiến thiên kiêu Tử Tinh, Kiếm Đạo Chủ bại

Chương 824: Chiến thuyền đến giúp, văn minh chênh lệch, thật sao?

Chương 825: Nhất kiếm phá vạn thuyền, nhất quyền phá kiếm khí

Chương 826: Giết Lý Phong, ngươi bị ngốc rồi đi, nghiền ép tiên chủng

Chương 827: Tiên pháp và tiên pháp va chạm, Đoạt Thiên chi pháp

Chương 828: n Hồng Hoa gặp thần tượng, Huyết Thần thức tỉnh

Chương 829: Quốc hiệu Thương Khung, niên hiệu Khai Nguyên, định đô Huyền Thiên thành

Chương 830: Huyết Thần đột kích, đế quốc nguy cơ?

Chương 831: Thời Không Bảo Giám chi uy, lại vuốt Thiên Đạo, Thiên Đạo Chủ chiến khôi

Chương 832: Rời Thương Khung tinh, người nào cho bọn họ dũng khí

Chương 833: Tin tức cơ bản của tinh hệ Tử Kim, lấy vật đổi vật

Chương 834: Trần Thiên hư tiên, Bạch Ngọc Long Môn, tiên chủng liên tiếp xuất hiện

Chương 835: Nhìn thấy thứ không nên nhìn, long trụ nát, rừng bia trận

Chương 836: Liên phá phá ải, vạn kiếm chi trận, ngươi dám xem thường ta

Chương 837: Hỏa khí của ngươi quá mạnh, hiện tại chính là lúc phá trận

Chương 838: Các ngươi đồng ý không? Cùng tiến lên, có lẽ có cơ hội thương tổn ta

Chương 839: Một người chiến chúng tiên chủng, người này có tiên nhân chi tư!

Chương 840: Tiên pháp và tiên pháp, Đạo khí nhận chủ, lưu lại tính danh

Chương 841: Kết giao hư tiên, hiểu sơ một chút, ngươi đáng giá nắm giữ

Chương 842: Câu chuyện tiên giới, cổ tinh truyền thừa, Trần Thiên ngọc lệnh chấn nhiếp

Chương 843: Nhỏ bé lại không tự biết, tìm kiếm niềm vui, bảo vật hiện thế

Chương 844: Bốn cái huyết vệ, hàng ngũ thứ ba, tiên chủng Hắc Phong Viên không cam lòng

Chương 845: Khi nào chỗ nào đều được, Nhất Niệm Khởi bại tiên chủng

Chương 846: Giết tiên chủng Hắc Phong Viên, một chiêu bại huyết vệ liên thủ

Chương 847: Tử Huyết hư tiên, khảo nghiệm cuối cùng, Linh Huyễn chi cảnh

Chương 848: Quyết đấu tứ đại tiên chủng, Hoàng Thiên Tam Tài Kiếm Quyết

Chương 849: Mục đích của Tử Huyết hư tiên, tế đàn luyện hồn

Chương 850: Ta có mấy cái ta, ba đại linh hồn xuất thủ

Chương 851: Luyện Hồn Quyết tầng thứ năm, đến đây uổng công

Chương 852: Một kiếm trảm Đại Đạo Chủ, đuổi tận bích lạc tới Hoàng Tuyền, đến chết không nghỉ

Chương 853: Thần Nguyệt Đạo Chủ, Đường Hải Đường, Tiên Thể chưa giác tỉnh

Chương 854: Tiểu Đạo Chủ đỉnh phong, đạo và pháp không có cực hạn

Chương 855: Chợ giao dịch, Tam Thiên thương hành, buổi đấu giá

Chương 856: Đấu giá, ba tỷ hai trăm triệu, bị đùa bỡn xoay quanh

Chương 857: Một tảng đá vụn? Mở to hai mắt nhìn kỹ, Tử Kim Nguyên

Chương 858: Thịnh hội Nguyệt Luân, tiên tử Nguyệt Cung Lãnh, hàng ngũ thứ tư của Tử Tinh

Chương 859: Ngươi là Sở Cuồng Nhân, như vậy cũng được? Trăng sáng tự thuở nào...

Chương 860: Vô tận ánh trăng, Nguyệt Huy Chi Tinh, Vương Hàng do dự

Chương 861: Trảm Vương Hàng, trảm Đại Đạo Chủ Vương gia, chỉ còn lại ngươi

Chương 862: Thi Kiếm Song Tuyệt, Thi Kiếm Tiên, đúng là hiểu sơ một chút

Chương 863: Tiên Thể giác tỉnh, Quảng Hàn Tiên Thể, hàng ngũ thứ hai khiêu chiến

Chương 864: Luyện hóa Nguyệt Huy Chi Tinh, Bản Nguyên giới, Nguyệt chi bản nguyên

Chương 865: Xuất quan, mặc kệ hắn, cầm âm múa kiếm

Chương 866: Tử Thiên Hận đến đây khiêu khích, lấy giếng nhìn trời, gặp thiên uy

Chương 867: Làm thơ xuất kiếm, nhất kiếm kinh thiên, lại trảm hàng ngũ Tử Tinh

Chương 868: Ngộ Thần Tửu, hương tung bay trăm dặm, đến Thiên Đạo chủ đều say

Chương 869: Tử Vi điện chủ quyết định, Thương Khung tinh nguy hiểm

Chương 870: Tử Tinh hoàng hộ pháp đột kích, Thiên Đạo Chủ chiến khôi xuất thủ

Chương 871: Đại quân Tử Tinh đột kích, dự định của lão tổ Vương

Chương 872: Hư tiên chi chiến, cường giả khắp nơi đi vào, đến trả nhân tình

Chương 873: Thiên Đạo Chủ chi chiến, thực lực cường đại của hàng ngũ đứng đầu

Chương 874: Hắn lại đang ngủ, tự sáng tạo tiên pháp, hai môn

Chương 875: Chỉnh đốn quần áo, buộc lên Côn Ngô, một bước nhất sát, vạn quân lui tránh

Chương 876: Huyết ngược hàng ngũ đứng đầu, Tiên Thể thôi động tiên pháp

Chương 877: Cửu Long Thần Biến, Thiên Đạo chi lực, trảm Thiên Đạo Chủ

Chương 878: Phân thân của Tử Vi điện chủ, hạ chiến thư với Tử Tinh

Chương 879: Một vị Thiên Đạo Chủ tự bạo, đại chiến kết thúc

Chương 880: Lệnh truy sát, rời cổ thành Thần Nguyệt, ngươi còn phải cố gắng

Chương 881: Chứng Pháp Chi Ấn, suy nghĩ, Thôn Thiên Thần Đạo Quyết

Chương 882: Lời đồn về người thôn tinh, đệ tử Hoàng Thiên Kiếm Tông bị đuổi giết

Chương 883: Mấy người kia, ta bảo vệ, tiên gân

Chương 884: Thiếu chủ Hắc Huyết Lâu luyện hóa tiên gân, buông xuống Hắc Huyết Lâu

Chương 885: Hoàng Hỏa chi uy, đạt được tiên gân, giết thiếu chủ Hắc Huyết Lâu

Chương 886: Bảng danh sáng ám sát của Hắc Huyết Lâu, một đầu kíp nổ

Chương 887: Thiên Lang tinh, Lý Huyết Anh, tiễn thuật Lý gia

Chương 888: Giao dịch với Lý Huyết Anh, đếm ngược ngày Hắc Huyết Lâu diệt vong

Chương 889: Lấy độc công độc, Thiên Đạo Chủ hạng ba

Chương 890: Mọi người Lý gia, sát thủ mặt nạ tím đột kích, bảo cung xuất thế

Chương 891: Tiên gân làm dây cung, Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn của Sở Cuồng Nhân

Chương 892: Diệt sát ba đại sát thủ mặt nạ tím, lão tổ Lý giangủ say

Chương 893: Lão tổ Lý gia thức tỉnh, không có sinh lộ

Chương 894: Cung binh am hiểu cận chiến rất bình thường, sát lục chi cảnh

Chương 895: Đang chờ ngươi dùng chiêu này đây, thôn phệ Thiên Đạo

Chương 896: Thiên Phạt Chi Nhãn, thiên, không gì hơn cái này

Chương 897: Còn ai có ý kiến? Tiến về Hỗn Loạn Tinh Hải

Chương 898: Sở Cuồng Nhân ma chướng, bước vào chí cực lĩnh vực

Chương 899: Hỗn Loạn Tinh Hải tam đại Đạo Vương, một quyền quật ngã

Chương 900: Các ngươi không có lựa chọn, đánh bại Cuồng Sa Đạo Vương

Chương 901: Thu phục Cuồng Sa đạo, mục tiêu kế tiếp, Hỏa Ma đạo

Chương 902: Hỏa Ma đạo thần phục, vậy cộng thêm ta thì sao

Chương 903: Chỉ sợ còn không hết, liên bại Thiên Phong Đạo Vương, Hắc Huyết lâu chủ

Chương 904: Chỉnh đốn Hỗn Loạn Tinh Hải, hấp thu hành tinh cấp chín

Chương 905: Hỗn Loạn Tinh Hải xuất binh, mục tiêu Tử Tinh, rung động tinh hệ

Chương 906: Một kiếm trảm phá cứ điểm, Tử Tinh dùng khỏe ứng mệt

Chương 907: Bắt đầu hành động, một người? Mở to hai mắt ra nhìn

Chương 908: Đại chiến mở ra, thực lực của hắn lại tiến bộ nhiều như vậy

Chương 909: Tam Nguyên Kỳ Trận, phá trận, trảm bốn Thiên Đạo Chủ

Chương 910: So cung tiễn? Vậy chơi đùa với ngươi, diệt sát Ám Tiễn Đạo Chủ

Chương 911: Nội tình Tử Tinh cường đại, ba vị hư tiên

Chương 912: Rơi xuống hạ phong, lực lượng không bằng các ngươi? Sáu đạo bản nguyên đều xuất hiện

Chương 913: Các ngươi cho rằng đây là cực hạn sao? Lại nuốt Thiên Đạo

Chương 914: Văn minh Tử Tinh đến đường cùng, Kim Tinh chi chủ hiện thân

Chương 915: Tàn tiên đan, hấp thu văn minh trí tuệ, lĩnh hội tiên pháp

Chương 916: Đột phá Thiên Đạo Chủ, truyền tống Tàng Thư các, thôn phệ Tử Tinh

Chương 917: Tàn Tiên giới hiện thế, thăng tiên đạo, làm gương cho hậu thế

Chương 918: Thiếu nữ tai hồ ly, Liệp Thú tinh, hai lựa chọn

Chương 919: Ngự Thú Quyển, ta thần phục, thu thứ gì vậy

Chương 920: Trên thăng tiên đạo gặp tiên chủng Tử Kim, ta nuôi chơi

Chương 921: Ép mua ép bán, cút, lưu lại Càn Khôn giới

Chương 922: Long ngâm phượng minh trên thăng thiên đạo, tiến vào Tiên giới

Chương 923: Kẻ ngoại lai, dân bản địa, thành Cổ Tước

Chương 924: Phí vào thành, ác ý đối với kẻ ngoại loại, để thành chủ của các ngươi đến

Chương 925: Lão tổ Bạch gia ra mặt, lão già nát rượu kỳ lạ

Chương 926: Lão tổ Bạch gia tính toán, luyện hóa tiên tinh

Chương 927: Ngày xưa Kiếm Quan, hôm nay tửu quỷ, tiến về Thiên Hỏa Động Thiên

Chương 928: Thần tử của Thần Hỏa Minh Giáo, tiến vào động thiên, năng lực của Nguyệt Quang Hồ

Chương 929: Ta là cha ngươi sao? Bảo khố Thiên Hỏa, Tử Thiên Hoàng Diễm

Chương 930: Cùng lên đi, một chiêu đánh bại hơn trăm vị tiên chủng

Chương 931: Hoàng Hỏa chi uy, thiếu thành chủ thành Cổ Tước muốn tìm chết

Chương 932: Giết thiếu thành chủ thành Cổ Tước, ta cũng không phải ma đầu sát nhân gì

Chương 933: Bạch gia lão tổ mộng, hắn ở bên trong làm cái gì?

Chương 934: Thần Hoàng chi hỏa, hàn khí Tiên Thể, bại đám cường giả của Thần Hỏa Minh Giáo

Chương 935: Lão tổ Bạch gia áy náy, cả nhà đều là ảnh đế, luyện hóa hỏa chủng

Chương 936: Các ngươi lấy đâu ra tự tin, Cổ Tước thành chủ hành động

Chương 937: Thất Thập Nhị Địa Sát trận, sao ngươi biết ta đã dùng toàn lực?

Chương 938: Cổ Tước thành chủ xuất thủ, một chiêu diệt sát tất cả địch nhân

Chương 939: Thu Kiếm Quan làm tùy tùng, Thiên Liên kiếm ý

Chương 940: Thiên Đạo Chủ hậu kỳ, Kiếm chi bản nguyên, chấp pháp giả của Thánh thành

Chương 941: Thiên Liên kiếm ý trảm hư tiên, chiến trường tiên cổ

Chương 942: Các phương phản ứng, thập nhị vương của Tiên giới, khí tức Yêu tộc

Chương 943: Dị chủng Thanh Loan, không tồn tại ở ba nghìn thế giới, không vào Đại Đạo Luân Hồi

Chương 944: Lai lịch của Thanh Loan, Thanh Loan Kính, lai lịch khủng bố

Chương 945: Ngươi cũng muốn được vuốt sao? Thành Thiên La, Lam Vũ hiện thân

Chương 946: Lam Vũ tuyệt cảnh, Sở Cuồng Nhân sát ý

Chương 947: Kiểu chết lăng trì, sát lục chi cảnh, nhấc tay giết thần tử

Chương 948: Diệt thần tử, giết thành chủ, đại lão hồng nhan

Chương 949: Táng Kiếm Hải Đao Vương, Kim Sơn Tự Tuệ Pháp, Hỏa Thần Khiếu sợ

Chương 950: Quỷ Khốc Lĩnh, Thực Cốt Độc Hỏa, nữ tử mặt rỗ

Chương 951: Tấm lòng son, Đao Vương khiêu chiến, Cầm Quan chi nữ

Chương 952: Im miệng là phương thức chính xác, oán linh mạnh nhất của Quỷ Khốc Lĩnh

Chương 953: Mục đích cuối cùng của Tuệ Pháp, Oán Phật, huyết mạch chi lực của tiên nhân

Chương 954: Truyền thừa của Tà Phật tông, thân phận bại lộ, bại Tuệ Pháp

Chương 955: Bế quan tại Quỷ Khốc Lĩnh, tín vật của Tuyết Cầm Tâm, tính toán của Tuệ Pháp

Chương 956: Lĩnh hội tiên kinh, Lam Vũ cảm giác, Sở Cuồng Nhân xuất quan

Chương 957: Di chỉ đạo thống cổ đại, Bách Gia thư viện Cố Lưu Phương

Chương 958: Hai đại Tiên Đình nghe đồn, tiên chủng Vương giả ngoaij lai Cổ Vô Tình

Chương 959: Một kiếm bại Đao Vương, tin tức Cổ tiên nhân đi về cõi tiên “Là ngươi! !”

Chương 960: Lam Vũ tiếp nhận truyền thừa, Hoàng Hỏa mạnh hơn, thân phận chân chính của Thanh Phong

Chương 961: Ba phe thế lực vây quét, lấy một địch bốn, lấy bốn kháng một

Chương 962: Chiến tứ đại tiên chủng Vương giả, một kiếm trảm ngươi, chính là một kiếm

Chương 963: Phượng Hoàng Niết Bàn, át chủ bài của tiên chủng Vương giả, Kiếm Quan ngăn cản tam tiên

Chương 964: Lui tam tiên, giết tiên chủng Vương giả, bái biệt Thanh Phong

Chương 965: Thăng Tiên trì, Oán Phật ba đầu sáu tay, Vạn Pháp Thần Liên chủng

Chương 966: Thăng Tiên Trì, đám tiên chủng tranh giành danh ngạch, ta cần tranh giành sao?

Chương 967: Dùng phương thức của tiên chủng, một người bại đám tiên chủng

Chương 968: Tiến vào Thăng Tiên Trì, thích thành thục hơn, dự định của Sở Cuồng Nhân

Chương 969: Liên tiếp tự sáng tạo tiên pháp, Nam Kha thôi toán

Chương 970: Chín cái Chứng Pháp Ấn, ta hút khô, năm tiên nhân xuất thủ

Chương 971: Bốn tiên liên thủ kiềm chế Kiếm Quan, Sở Cuồng Nhân chiến tiên nhân

Chương 972: Viêm Nhật tiên nhân toàn lực xuất thủ, Oán Phật ba đầu sáu tay, nghịch thiên phạt tiên

Chương 973: Rời khỏi chiến trường Tiên Cổ, Thất Huyền Cầm

Tâm, Cửu Tiêu Hoàn Bội vang lên

Chương 974: Chính mình là đạo, thăng cấp thể chất, bái phỏng Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang

Chương 975: Có lẽ chỉ là lời đồn bậy, gặp lại Tuyết Cầm Tâm

Chương 976: Hắn là Sở Cuồng Nhân, trực tiếp hoảng sợ đến mềm nhũn, ta còn chưa thua

Chương 977: Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm thăng cấp, cử hành Cửu Tiêu Yến

Chương 978: Long tử của Thần Long Đảo, Cầm Quan hiện thân, Cửu Tiêu Hoàn Bội

Chương 979: Tranh đoạt Cửu Tiêu Hoàn Bội, uổng công, long tử mạnh mẽ cướp đoạt

Chương 980: Cửu Tiêu Hoàn Bội cộng minh, một kiếm trảm Long Tử, ta là chủ của ngươi

Chương 981: Thần Ma Bát âm thăng cấp, đánh lui Long Tiên, mảnh vỡ chí bảo bản nguyên

Chương 982: Tiến về Bách Gia thư viện, lần lượt nắm giữ bản nguyên chi lực

Chương 983: Kim Ô Vệ đột kích, trận chiến giữa Kiếm Quan và Đao Quan

Chương 984: Ngươi dám thử một lần sao? Chiến Yêu Tiên, lại lần nữa trảm tiên

Chương 985: Chuyện cũ của Kiếm Quan, đến thư viện, điều kiện của thư viện

Chương 986: Biển Sách, kiến thức uyên bác, bụng có thi thư khí tự hoa

Chương 987: Dưỡng Linh Ngọc Dịch, Tuyết Cầm Tâm làm phức tạp, tiên thức chi lực

Chương 988: Chỉ điểm sai lầm, thủ đoạn của danh sư, không gì không giỏi, toàn tài

Chương 989: Giúp người thành tiên, từ tiên sinh, cho tới học sinh, đều tôn sùng

Chương 990: Lại tiến Biển Sách, Giáo Hóa bản nguyên kì lạ, giáo hóa chúng sinh?

Chương 991: Tiên giới ý chí, thiên mệnh chi tranh, thiên mệnh giới tử, không cách nào thao túng dị số

Chương 992: Thiên mệnh chi tử, n Hồng Hoa hành tung, Sở Cuồng Nhân sâu không lường được

Chương 993: Kiếm Quan rời đi, Bồng Lai Đảo hiện thế, thư viện hành động

Chương 994: Tiên chủng tụ tập, trận chiến đầu tiên của thiên mệnh, n Hồng Hoa chiến Lâm Viêm

Chương 995: Lam Vũ, n Hồng Hoa gặp nhau, mọi người trong thư viện tôn sùng

Chương 996: Tiến về Bồng Lai Đảo, chẳng lẽ là vị nào? Tiên lộ

Chương 997: Một quyền diệt tiểu la hán, trách ai được, không ngại cũng đưa ngươi đi gặp Phật Tổ

Chương 998: Chém giết La Hán của Kim Sơn Tự, Chân Tiên khí hiện thế, Phược Long Tác hàng nhái

Chương 999: Tiên chủng quyết chiến định Tiên Khí, chư vị cùng lên, như thế nào

Chương 1000: Nhất chỉ bại Đao Vương, vạn cổ chỉ vừa hiện, một người cuồng vạn cổ

Chương 1001: Chúng tiên chủng giận không nhịn nổi, hắn đang đùa bọn họ

Chương 1002: Kết thúc chuyện này, rút kiếm trảm Long Tiên, đến Phược Long Tác

Chương 1003: Vùng đất ngộ đạo của tiên nhân, tiên thụ và bồ đoàn, kiểm tra đạo tâm

Chương 1004: Đạo tâm không thể phá vỡ, lòng ta như ánh sáng, không nên có bóng tối

Chương 1005: Tự sáng tạo bản nguyên, siêu thoát tất cả, đại cấm kỵ của trời đất

Chương 1006: Thu hoạch tràn đầy, Kiếm Quan và Đao Quan lại giao phong lần nữa

Chương 1007: Kiếm Quan mang tiếng xấu, Sở Cuồng Nhân phát ra kiếm khí

Chương 1008: Kiếm khí trọng tỏa Táng Kiếm Hải, Thượng Thanh Linh Bảo Kinh

Chương 1009: Sở Cuồng Nhân buông xuống Táng Kiếm Hải, kiếm tu trong thiên hạ thì liên quan gì đến ta?

Chương 1010: Áp chế Đao Quan, Đao Quan A Tị Đạo Tam Đao

Chương 1011: Kiếm đến, át chủ bài của Đao Quan, Vạn Đao Thiên Tuyệt Trận

Chương 1012: Ngu xuẩn, kiếm báo thù, kiếm rỉ sét, đao mới

Chương 1013: Trảm Đao Quan, còn có ai muốn giết ta, ai dám thử một lần

Chương 1014: Các phương vây giết, thiên hạ phong vân không phải của chúng ta, thăng tiên

Chương 1015: Thần Ma Bát âm nổ tung chúng tiên, Huyết Nha chi nhãn, không biết lượng sức

Chương 1016: Giết trưởng lão Thanh Long, Kiếm Quan đau thấu tim gan

Chương 1017: Diệt sát Đao Vương, Chú Oán Kết Tinh, triển khai trả thù

Chương 1018: Phá hủy Thánh thành, lên Kim Sơn tự, pháp tướng Vi Đà

Chương 1019. Oán Phật Ma Xử, hủy diệt Kim Sơn tự, Huyết Phật Tử

Chương 1020. Tham vọng của Lâm Viêm, hủy diệt Thần Hỏa Minh Giáo

Chương 1021: Kim Long thiếu chủ thành tiên, Chân Long Thần Hoàng muốn quan hệ thông gia

Chương 1022: Kim Long thiếu chủ bái phỏng Ngô Đồng sơn, cho dù là Sở Cuồng Nhân cũng không đoạt được

Chương 1023: Phượng sơn chủ quyết định, quần tiên hội tụ đảo Thần Long

Chương 1024: Đại hôn có biến, Sở Hồng giống như con rối

Chương 1025: Thái độ của Viện trưởng và Cung Nguyệt, hắn chính thức thành tiên

Chương 1026: Trận chiến ở đảo Thần Long, phù văn Cổ Vô Tình, các ngươi sẽ trả giá ra sao

Chương 1027: Một ánh mắt làm trọng thương thiếu chủ Kim Long, đảo Thần Long dốc toàn bộ lực lượng

Chương 1028: Độc chiến chúng long tiên, Thần Ma Bát âm tung hoành trên chiến trường, đại trận Ngũ Hành Khí

Chương 1029: Long Chủ xuất thủ, rơi vào thế hạ phong, có năng lực ngăn lại sao?

Chương 1030: Long Tiên chết như mưa, Sở Cuồng Nhân đã chết?

Sống lại lần nữa.

Chương 1031: Muốn tiếp tục, ta phụng bồi, đảo Thần Long nhận thua, âm Dương Cổ Phù (mười chương)

Chương 1032: Thiên Huyễn Thiết, Chứng Pháp Côn Ngô, đây là loại binh khí gì?

Chương 1033: Bức tường bão, những thứ bên trong bức tường bão, rời khỏi Thanh Lan Tiên giới

Chương 1034: Thiên Đạo bị hù dọa, dùng tiên tinh đổi chiến thuyền, Vũ Hóa Tiên Đan

Chương 1035: Để hắn rửa sạch cổ, Thiên Yêu cổ tinh, lại là Liệp Thú tinh

Chương 1036: Quyết chiến Hồ tộc, ngươi nói ai sẽ chết? Một chân giẫm bạo

Chương 1037: Thôn phệ Thiên Đạo của Liệp Thú tinh, di chuyển văn minh, chờ ta giải quyết Thanh Đồng Thiên Đình

Chương 1038: Đồ Sơn Kinh, Cửu Châu Đỉnh, Thanh Đồng Thiên Đình hành động

Chương 1039: Nếu ta không đồng ý, ai dám ngông cuồng xưng tôn, một kiếm chi uy

Chương 1040: Ba kiếm phá vỡ chín tuyến phòng thủ, ta đã tới, ngươi đợi gì, còn không mau nhận lấy cái chết.

Chương 1041: Phá Cửu Long Trận, chém chết chủ nhân của Thanh

Đồng Thiên Đình, quá yếu

Chương 1042: Bảo tàng Thanh Hoàng hiện thế, các phương hành động, Thiên Phong Kiếm Phái

Chương 1043: Các đại cường giả kéo đến, bên ngoài cấm chế của cung điện, ngươi muốn tìm người nào để báo thù?

Chương 1044: Trảm Phệ Huyết tiên nhân, kiếm của ta, Hoàn Vũ Độc Tôn

Chương 1045: Địa Tiên Thảo, Thanh Dương Thần Hỏa, luyện khí thư viết tay, phục vụ cho ta ngàn năm

Chương 1046: Nuốt chửng hành tinh, đây rốt cuộc là người nào, tinh vực Thương Khung gặp nguy hiểm

Chương 1047: Tinh vựcThương Khung gặp phải kẻ thù bên ngoài tinh vực, Thanh Tùng tiên nhân, Thiên Đạo tông

Chương 1048: Đại trận Ngũ Hành chiến Thanh Tùng, sức mạnh của Cố Linh Lung, khí tức này là Vương

Chương 1049: Đánh lui Thanh Tùng tiên nhân, hai đại tiên nhân lại lần nữa đột kích

Chương 1050: Ngũ Hành Thần Ảnh Quân toàn quân bị diệt, phụng mệnh lệnh của tiên sinh đến đây trợ giúp

Chương 1051: Thanh Tùng tiên nhân chạy trốn, Tinh Thần Bất Diệt Thể hoàn thiện

Chương 1052: Tinh Thần Bất Diệt Thể cường hãn, Khôn Thiên Đạo

Tử giáng thế

Chương 1053: Thực lực của Khôn Thiên Đạo Tử, thời gian tạm dừng, ta tới đúng lúc

Chương 1054: Khôn Thiên Đạo Tử tự bạo, cung nghênh ngô vương trở về

Chương 1055: Phân phát Vũ Hóa Tiên Đan, nếu ngay cả các ngươi cũng không có tư cách, những người khác càng không xứng

Chương 1056: Trần Thiên hư tiên gặp nguy, đến đây thực hiện hứa hẹn

Chương 1057: Một cuộc hội nghị, bắt đầu mở rộng, tinh hệ Thương Khung

Chương 1058: Xuất quan, đột phá Địa Tiên, Hỗn Độn Thần Ma Thể

Chương 1059: Đường này không đi được, dẫn dắt địa khí, tái chiến Thiên Tiên

Chương 1060:. Áp chế Thiên Tiên, âm Dương Sinh Tử Đồ, Oán Thiên chi pháp

Chương 1061: Giết chết tất cả mọi người, Đại La Kim Tiên, Thần Ma nhất mạch, ta tên là Bắc Minh

Chương 1062: Đạo mà ta muốn đi, đỉnh phối Thần Ma thể, ba đạo Thần Ma chi khí

Chương 1063: Về Thanh Lan Tiên giới, lại đạp đường thăng tiên, thay đổi của các thiên kiêu

Chương 1064: Cơ duyên hiện thế, thiên kiêu tranh giành, ngầm hiểu lẫn nhau

Chương 1065: Tam nữ bị vây công, át chủ bài của các thiên kiêu

Chương 1066: Tam nữ gặp nguy hiểm, tuyệt không nói bại, hiện tại ta cho ngươi một cơ hội

Chương 1067: Một chưởng giết chết thiếu chủ Kim Long, ngươi không phải là muốn báo thù sao?

Chương 1068: Một kiếm trảm chúng thiên kiêu, một chiêu diệt chúng Địa Tiên, ta là kẻ bất khả chiến bại

Chương 1069: Ta đáng sợ như vậy sao? Hạt giống đã gieo xuống, Huyết Phật Tử và tín đồ của hắn

Chương 1070: Châm ngôn thứ nhất, giới tử chi tranh, tình thế hỗn loạn từ xưa đến nay chưa hề có.

Chương 1071: Thần Long đảo cùng Ngô Đồng sơn giao chiến, Đan Tiên Hạc Vân, Thanh Châu Đỉnh

Chương 1072: Thể chất dung hợp, xuất quan, một kiếm trảm tiên phạt

Chương 1073: Bản Nguyên Thể Duy Nhất, trận pháp truyền thừa cấp Thần, rời khỏi thư viện.

Chương 1074: Người bị Lâm gia truy sát, các ngươi quay đầu cút ngay

Chương 1075: Hạc Vân thề trung thành, Lâm gia đến đây thương lượng, cái gì ta cũng không thiếu

Chương 1076.: Một kiếm trảm lưỡng tiên, tuyên chiến với Lâm gia

Chương 1077: Hồng Liên Nghiệp Hỏa bạo động, đưa ta đi, chó ngoan không cản đường

Chương 1078: Sở Cuồng Nhân, ngươi đừng làm loạn, luyện hóa Hồng Liên Nghiệp Hỏa

Chương 1079: Tất cả cũng là vì phật tử, truyền nhân âm Minh nhất mạch

Chương 1080: Mười môn Ma Đạo, đạo thống âm Minh, một cái bẫy

Chương 1081: Ba phương vây giết, một phần thực lực, tất cả đều chỉ là hư danh (mười chương)

Chương 1082: Ba Tuần tướng, thủ đoạn linh hồn, quyền phá phật chưởng

Chương 1083: Thủ đoạn cuối cùng của Minh Tử, ngươi cho rằng là ngươi đang chiến đấu vì nó?

Chương 1084: Giết chết Minh Tử và Huyết Phật Tử, chủ nhân Chí Tôn Yêu Đình xuất thủ

Chương 1085: Vị thiên mệnh chi tử cuối cùng, Ba Tuần Kinh, đi tìm Lâm gia tính toán sổ sách

Chương 1086: Tin tức truyền khắp thiên hạ, nhàn nhã, đến thẳng

Lâm gia

Chương 1087: Thanh kiếm của sông từ trên trời rơi xuống, núi lửa hóa trạch quốc

Chương 1088: Khai chiến, âm Dương Đồ phá Ly Hỏa trận, căn cơ thế gia tiên cổ

Chương 1089: Ba Tuần đấu với Hỏa Thần, lại bạo Thiên Tiên khí

Chương 1090: Trảm lão tổ Lâm gia, dùng địa khí bố trận, lá bài tẩy của ta sao lại có thể cho các ngươi nhìn hết

Chương 1091: Uy lực của đại trận địa khí, diệt thế gia tiên cổ

Chương 1092: Kim Đế Nhất tự tin, quả nhiên, ta vẫn quá yếu

Chương 1093: Thiên Quang Thần Trượng, Tam Thanh Tụ Tiên Đan, liên tiếp đột phá, ta kích động

Chương 1094: Chiến trường Long Hoàng, Sở Hồng đi vào, lần thứ hai thức tỉnh huyết mạch Thần Hoàng

Chương 1095: Ngươi còn biết trở về, Phượng sơn chủ ngã xuống, Ngô Đồng sơn tuyệt vọng

Chương 1096: Cơ hội chuyển mình ở đâu? Ta bảo vệ các nàng, còn ngươi thì chết

Chương 1097: Đấu với các Long Chủ, nếu gặp phải Sở Cuồng Nhân, rút lui!

Chương 1098: Đại trận địa khí lại nổi lên, chém chết Long Chủ, ngươi đang cầu xin ta

Chương 1099: Cửu Biến Niết Bàn Kinh, Hoàng sơn chủ cực kỳ có thành ý

Chương 1100: Đạo Đức Kinh, đạo căn bản nhất

Chương 1101: Chư Tử Bách Gia đồ, tiên nhân điên cuồng, đạo không thể bị khinh thường mà truyền dạy

Chương 1102: Nắm giữ Chư Tử Bách Gia Đồ, Kim Đế Nhất tự tin, Cửu Tiêu Thần Sát Kinh

Chương 1103: Thái Thanh Đạo Đức Kinh, bí mật của tam đại tiên kinh

Chương 1104: Thiên Ý Như Kiếm, Yêu Đình sứ giả, Kim Đế Nhất khiêu chiến

Chương 1105: Thực lực của Kim Đế Nhất, mọi thứ đã sẵn sàng

Chương 1106: Một bàn tay của ta là có thể đập chết một đống, Hư Không cốc, các phương hội tụ

Chương 1107: Kim Đế Nhất ra mắt, ánh bình minh vừa ló rạng, biển cưỡi phượng hoàng, đuổi theo mặt trời mà đến

Chương 1108: Ta không cho phép ngươi nâng cao giá trị bản thân, Kim Ô Hỏa và Hoàng Hỏa

Chương 1109: Chỉ có như thế sao? Sắp xếp của Yêu Đình, Xích Ô Trận

Chương 1110: Át chủ bài của Kim Đế Nhất, ý chí Tiên giới hóa thành thiên mệnh chi tử, Thiên Ý Như Kiếm

Chương 1111: Bảy đạo ý chí Tiên giới tề tụ, Kim Ô đệ tam túc đối mặt với Chư Tử Bách Gia Đồ

Chương 1112: Yêu Đình không cần giữ lại, ba Thiên Tiên vây công Yêu Chủ

Chương 1113: Diệt Yêu Đình, lưỡng kiếm trảm Thiên Tiên, thần thụ Phù Tang

Chương 1114: Dọn sạch toàn bộ Yêu Đình, lực bạt sơn hà khí cái thế

Chương 1115: Thế giới tùy thân, vạch ra khai thiên, tạo ra thế giới từ đất và nước

Chương 1116: Trò chuyện với ý chí của Thanh Lan Tiên giới, trước kia vậy, hiện tại vậy, tương lai cũng vậy

Chương 1117: Giao dịch với ý chí Thanh Lan Tiên giới, chuyến lịch luyện dễ dàng

Chương 1118: Nghiên cứu thế giới tùy thân, tiểu vũ trụ, Tụ Lý Càn Khôn

Chương 1119: Sở tiên sinh của Thiên Cơ các, đế quốc thiên kiêu bị tập kích

Chương 1120: Sứ giả Thất Vũ tinh, Thời Không Tinh Thạch, ám sát

Chương 1121: Đế quốc lại còn có loại cao thủ này, Thất Vũ tinh, gặp nguy rồi

Chương 1122: Sở Cuồng Nhân đến, các ngươi đều là nghịch thần, đều nên chết đi

Chương 1123: Giết Thất Vũ tinh chủ, lại lần nữa nuốt chửng hành tinh, Cự Thú Tinh Không

Chương 1124: Tiến vào bên trong cơ thể Cự Thú Tinh Không, Tiên giới bắt đầu dung hợp

Chương 1125: Tứ thiên môn Tiên giới hiện thế, săn giết Cự Thú Tinh Không

Chương 1126: Một quyền giết chết Thiên Tiên, giá lâm Bắc Thiên môn, tứ thiên môn chấn động

Chương 1127: Thư viện hợp nhất, thư viện Mặc Tuyết gây chuyện, đồ của ta ngươi cũng xứng đụng

Chương 1128: Nhất chỉ đánh bại Lâm Hiến, quỳ xuống, quyết định của Danh Sư các

Chương 1129: Giới tử yếu nhất Sở Cuồng Nhân? Có lẽ là ta xem trọng hắn

Chương 1130: Tuyết Sơn Văn Tâm, họa từ trong miệng mà ra, đầu nở hoa

Chương 1131: Lâm Giác đến đây trả thù, đề nghị của viện trưởng Mặc Tuyết, dị tượng văn tâm

Chương 1132: Nắm giữ hai đại dị tượng, giết ngươi không cần công tử xuất thủ

Chương 1133: Lam Vũ chiến Lâm Giác, Thiên Thần Chi Quang, Lâm Giác phải chết

Chương 1134: Lời mời của Lý Vong Trần, giới tử liên tiếp hiện thân

Chương 1135: Triệu Phương Phỉ tôn sùng Sở Cuồng Nhân, nàng đang kéo cừu hận

Chương 1136: Lam Vũ chiến Diêu Tài Tử, một tay của Sở Cuồng Nhân

Chương 1137: Một kiếm ước hẹn, không tiếp nổi, nguyên một đám đến hay là từng người lên

Chương 1138: Một người đối mặt với chúng giới tử, tu vi Địa Tiên cửu phẩm

Chương 1139: Đại trận địa khí xuyên thủng bầu trời, ngươi cũng muốn đánh một trận?

Chương 1140: Vậy mà nàng lại đỏ mặt, chọn ra một vị thủ tịch

Chương 1141: Giới tử nhóm vui lòng phục tùng, ván cờ trong biển mây, không phải trò chơi của người

Chương 1142: Ổn định vị trí thủ tịch, ai dám quấy rối thì ta liều mạng với kẻ đó

Chương 1143: Hỗn Độn Ma Thần khai thiên tích địa, Phong Đô Địa

Phủ hiện thế

Chương 1144: Luân Hồi Thiên Thể, tiến về Phong Đô, sợi tơ vô hình thao túng vong hồn

Chương 1145: Côn Lôn Tiên Đình Tiểu Chúc Dung, cộng hưởng nào đó, Thần Đồ cung

Chương 1146.:Quỷ Vương bên trong Phong Đô, Luân Hồi Đế Ấn, chiến đấu bên trong Thần Đồ cung

Chương 1147: Luân Hồi Đế Ấn tới tay, Luân Hồi Thiên Thể giết chết truyền nhân âm Minh

Chương 1148: Ngự Hồn nhất mạch, Kim Quang Thần Kiếm Phù, uy thế của nữ quỷ mặc bạch y

Chương 1149: Thúc giục Luân Hồi Đế Ấn, Quỷ Đế mới ra đời

Chương 1150: Thỉnh cầu của Thần Đồ, tái tạo Luân Hồi, cánh của của Lục Đạo Luân Hồi

Chương 1151: Các ngươi đã chết, nguyện chết không từ vì Quỷ Đế

Chương 1152: Nghi thức chuyển sinh đầu tiên, ôm ấp Triệu Phương Phỉ

Chương 1153: Tứ đại giới tử hiện thân vây giết, Tứ Tượng Diệt Tiên Trận

Chương 1154: Luân Hồi Kiếp Quang, hai đại dị tượng gia tăng, giết chết tứ giới tử của Tiên Đình

Chương 1155: Bái phỏng Cung Nguyệt, n Hồng Hoa bị thương, bất kể là ai cũng phải chết

Chương 1156: Tuyên chiến Tam Thanh Đạo Môn, một kiếm giết Hồ Kình, ngươi dám giết tôn nhi của ta

Chương 1157: Thần Ma chi khí hiển uy, Bắc Minh dùng chưởng áp chế Kim Tiên, quả nhiên là nghe nhầm rồi

Chương 1158: Thanh Linh đạo nhân, giới tử mạnh nhất Đạo Môn, Diệp Trúc

Chương 1159: Chiến Diệp Trúc, áp chế Diệp Trúc, Diệp Trúc khai hỏa toàn bộ tu vi

Chương 1160: Át chủ bài của Diệp Trúc, Thanh Diệp Kiếm Đồng, ai nói với ngươi không thắng được

Chương 1161: âm Dương Sinh Tử Đồ chiến Thảo Kiếm Quyết, ta cho phép ngươi ôm hi vọng

Chương 1162: Nắm giữ Thanh Diệp Kiếm Đồng, Cửu Diệp Hồn Thảo, Thanh Linh đạo nhân tới chơi

Chương 1163: Trao đổi tiên kinh, linh hồn kim tính, dung hợp tam đại tiên kinh

Chương 1164: Nhất Khí Hóa Tam Thanh, Tam Thanh chưa chết? Đột phá Thiên Tiên

Chương 1165: Đại trạch Vân Mộng, giới tử Cửu Anh, hiện trạng của Địa Phủ

Chương 1166: Thăng cấp công pháp, đế ấn cảm ứng, Thất Châu Bạch Liên

Chương 1167: Bỉ Ngạn nhất tộc, gặp lại Cửu Diệp Hồn Thảo, Cửu Nguyên gặp Sở Cuồng Nhân

Chương 1168: Cơ duyên của Cửu Nguyên, mảnh vỡ Phong Đô, một lời nói ra, vạn quỷ quỳ

Chương 1169: Ngự hồn giả quyết đoán, Thiên Mục Trận, luyện hóa đế ấn

Chương 1170: Phản ứng của các phương, Ngưu Đầu Mã Diện, thành công luyện hóa đế ấn

Chương 1171: Thuật Phong Ấn Thời Không, Quỷ Môn quan hiện ra, các ngươi, ai lên trước

Chương 1172: Các lộ tề tụ, khiêu khích không ít người, vua của âm Phủ trong tương lai

Chương 1173: Một chiêu đánh bại ba đại thiên kiêu liên thủ, thi triển Thuật Phong Ấn Thời Không

Chương 1174: Giết truyền nhân Chuyển Luân, diệt Khôn Thiên Đạo Tử, bí giới Côn Lôn hiện thế, Từ Châu Đỉnh

Chương 1175: Dao Trì thánh nữ, Ma Đạo hành động, Tào Vân xuất quan

Chương 1176: Huyết Cửu Nha ôm cây đợi thỏ, tranh đoạt tiên dược, Sở Cuồng Nhân ở đâu

Chương 1177: Trác Đông Lai có ý muốn sở hữu, trận chiến giữa Tào Vân và Hình Phong

Chương 1178: Tử Vi nhất mạch của Tiên Đình, truyền nhân Cự Linh, các ngươi muốn ta nợ máu trả bằng máu như thế nào

Chương 1179: Ba kiếm giết ba người, không thể nhìn thẳng, vẫn còn có ai sao?

Chương 1180: Tào Vân vui lòng phục vụ, Xiển Giáo đạo trường, Ngọc Hư cung xuất hiện

Chương 1181: Nguyên Dương Tiên Thể của Trác Đông Lai, tiểu hồ ly dẫn đường, giao cho ta đi

Chương 1182: Khảo nghiệm của Ngọc Hư cung, bảy cái bồ đoàn, nhanh chóng di chuyển

Chương 1183: Truyền đạo Hỗn Nguyên, Địa Tàng Kinh, cướp bóc cơ duyên ở Ngọc Hư đạo trường

Chương 1184: Nơi ở của Tây Vương Mẫu, mảnh vỡ Phục Hi Cầm, Ngọc Trí chờ mong

Chương 1185: Song cầm hợp tấu, tri âm khó tìm, Vương Mẫu Bất Tử Dược

Chương 1186: Chiếm đoạt Bất Tử Dược, các ngươi có năng lực tiếp một kiếm của ta sao?

Chương 1187: Manh mối về phụ thân của Tiểu hồ ly, hương khí kỳ lạ

Chương 1188: Côn Lôn Dao Trì, tiên tử tắm rửa, chính nhân quân tử Sở Cuồng Nhân

Chương 1189: Truyền thừa của Tây Vương Mẫu, bảo vật dưới đáy ao, cô nương Ngọc Trí ngốc nghếch

Chương 1190: Bế quan, mọi người tiến bộ, Triệu Phương Phỉ bị đuổi giết

Chương 1191: Triệu Phương Phỉ lâm vào tuyệt cảnh, mọi người ở thư viện đi tới, tất cả đều là Thiên Tiên

Chương 1192: Ngự hồn giả hiện thân, các ngươi chỉ là con mồi, ngươi tuyệt đối không nên không đến

Chương 1193: Sở Cuồng Nhân xuất quan, cửu phẩm đại viên mãn, ngũ quan truyền nhân

Chương 1194: Sát trận, thiên kiêu giới tử liên tiếp lên sàn, chỉ vì giết một người

Chương 1195: Trước sau trái phải bao vây, âm binh âm Phủ quỳ trước Quỷ Đế Phong Đô

Chương 1196: Át chủ bài của các phương đều ra hết, tam đại dị tượng, đại đạo sở chung

Chương 1197: Mục đích thực sự của Ngự hồn giả, trận chiến linh hồn, Địa Tạng pháp chú

Chương 1198: Giết ngự hồn giả, sát trận bại hoàn toàn, không một người nào có thể động tới ngươi

Chương 1199: Trác Đông Lai tức giận, thiếu ngự Tử Vi, Luyện Mộc Khôi Lỗi Thuật

Chương 1200: Huyết Cửu Nha cướp bóc Đồ Sơn thị, Sở Cuồng Nhân ra khỏi bí giới

Chương 1201: Ta không tin một kiếm ta cũng không chặn được, chém Huyết Cửu Nha, trở về thư viện

Chương 1202: Moi tim luyện con rối, tiến về Thập Vạn Đại Sơn, La Hầu tổ địa

Chương 1203: Một kiếm cứu Ngưu Đầu Nhân khỏi nguy hiểm, hắn tên là Sở Cuồng Nhân

Chương 1204: Thích thì phải nói ra chứ, phụ mẫu của tiểu hồ ly

Chương 1205: Trị liệu cho Đồ Sơn nữ vương, thất châm nghịch mệnh, Kim Ô Thiên Sơn đến thăm

Chương 1206: Chém giết Yêu Chủ ngày xưa, gả cái gì mà gả, Đồ Sơn nữ vương thức tỉnh

Chương 1207: Kim Ô Thiên Sơn hành động, Yêu tộc vây giết, đối thủ của ngươi là chúng ta

Chương 1207: Kim Ô Thiên Sơn hành động, Yêu tộc vây giết, đối thủ của ngươi là chúng ta

Chương 1209: Sức mạnh tiểu vũ trụ, Cửu Châu Đỉnh giết chết Chân Tiên

Chương 1210: Thanh Khâu Hồ Vương, vật chất không rõ, khắc tinh của tất cả tu sĩ

Chương 1211: Hấp thu hắc khí, nó đang sợ, thăm dò La Hầu tổ địa

Chương 1212: Tuyệt học của Ngự Hồn nhất mạch, không nháo long trời lỡ đất thì sao mà được

Chương 1213: Trợ giúp, Ma Đạo đại loạn bên trong La Hầu tổ địa

Chương 1214: Tung tích của Trác Đông Lai, linh hồn của âm Phù Tang

Chương 1215: Ta bảo vệ, ngươi không thể động, đồng bạn của ta tới

Chương 1216: Trác Đông Lai hợp tác với Ma Đạo, tốt nhất là nên mang theo nhiều người tới

Chương 1217: Ta dùng còn thuận tay hơn ngươi, hình dáng bại lộ

Chương 1218: Chiến đấu với chúng thiên kiêu Ma Đạo, ngươi chỉ là một bộ phân thân

Chương 1219: Át chủ bài của chúng thiên kiêu, kết cục của các ngươi đã được định trước

Chương 1220: Đại La xuất thủ, một trang sách, thật sự coi thư viện ta không có người sao

Chương 1221: Giết chết thiên kiêu Ma Đạo, sức mạnh âm Dương giao hợp, trấn sát cương thi cấp bậc Chân Tiên

Chương 1222: Đại tạo hóa chân chính, Diệt Thế Hắc Liên nhận chủ, để chính bọn họ lựa chọn

Chương 1223: Phù âm đi theo, vạn độc bất xâm, Thiên Yêu cổ động

Chương 1224: Thiên Yêu cổ động, Đấu Chiến Thánh Viên, tại sao lại có Nhân tộc

Chương 1225: Tiến vào cổ động, đại năng Yêu tộc choáng váng, còn giống Yêu tộc hơn so với Yêu tộc

Chương 1226: Ngũ độc vây giết Hồ yêu, bọn bò sát cắc ké, các ngươi muốn chết hả

Chương 1227: Ngũ Độc Pháp Trận, độc huyết bản mệnh, nếm thử một chút đi

Chương 1228: Côn trùng trăm chân chết còn giãy giụa, truyền thừa Yêu Phi Đát Kỷ

Chương 1229: Hồ yêu dị đoan Hắc Hồ, Thiên Cẩu thánh tử, ta còn biết nhiều hơn

Chương 1230: Ta cho phép các ngươi tùy tiện động sao? Truyền nhân Hiên Viên

Chương 1231: Hiên Viên Kiếm Khí, quân vương chỉ có thể chết trong trận chiến, không có đầu hàng nhận thua với giặc

Chương 1232: Tuyệt thế chi chiến, Trụ Chi Kiếm, vị Nhân Hoàng cuối cùng

Chương 1233: Nhân Hoàng Kinh Thế Quyết, Xích Huyết Kiếm và giáp

Chương 1234: Cơ duyên của Kim Ô thái tử, truyền thừa Thiên Yêu Vương hiện thế

Chương 1235: Truyền thừa của Thiên Yêu Vương, các phương đi vào, không gì là không thể

Chương 1236: Khảo nghiệm truyền thừa của Thiên Yêu Vương, từng cơn sóng liên tiếp

Chương 1237: Kịch chiến Viên Tổ, Đấu Chiến Bí Pháp, làm thật

Chương 1238: Đánh bại Viên Tổ, Kim Ô thái tử bàn tính

Chương 1239: Quyết đấu Thiên Yêu Vương, Tứ Tượng Thần Hình, Thập Hung Thần Hình

Chương 1240: Trụ Chi Kiếm chiến Vạn Yêu Thần Hình, đánh bại Thiên Yêu Vương

Chương 1241: Thu hoạch được truyền thừa của Thiên Yêu, dấu vết lạc tử của đại năng các phương, chỉ cần nghiền ngươi đến chết

Chương 1242: Để cho các ngươi mở mang kiến thức một chút, Tứ Tượng Thần Hình áp chế chúng yêu

Chương 1243: Thập Nhật Lăng Không thì như thế nào? Học hỏi Hậu Nghệ kia bắn mặt trời

Chương 1244: Phá mười một mặt trời, chiếm Dương Phù Tang, vốn liếng đều bồi vào hết

Chương 1245: Khiêu khích Kim Ô Vương, lửa giận của Kim Ô Vương, Kim Ô huyết trì

Chương 1246: Kim Ô Vương điên cuồng, sáu tộc liên hợp, Thanh Khâu Đồ Sơn gặp nguy hiểm

Chương 1247: Cơ duyên quá nhiều, sự tồn vong của hồ yêu, ở trận chiến Đồ Sơn này.

Chương 1248: Sáu Đại Yêu Vương hiện thân, Đồ Sơn sát trận, bắt đầu chém giết

Chương 1249: Đồ Sơn Vạn Linh Trận, lại không ngăn cách, sức mạnh chí tình chí nghĩa

Chương 1250: Truyền thừa Tân Hỏa, Hoàng Đạo Chân Long, bách vạn âm binh

Chương 1251: Cảm ứng nhân quả yếu ớt, thập hung diệt Cửu Anh, quái vật

Chương 1252: Ngươi cứ muốn gặp ta như vậy, bởi vì ta mạnh hơn so với các ngươi

Chương 1253: Ta sẽ giữ vững Đồ Sơn, xâm nhập chiến trường chính, hắn vẫn còn chưa đi

Chương 1254: Giáp trên người, kiếm trong tay, vô đạo lay chuyển Chân Tiên

Chương 1255: Vạn Yêu Thần Hình, Quỷ Môn quan lại hiện ra, bái kiến Quỷ Đế

Chương 1256: Trận chiến của Đại La, tội của ngươi đáng chết vạn lần, phân thân Bắc Minh lại hiện ra

Chương 1257: Kim Tiên vứt mạng xuất thủ, Kim Tiên Bạch Mị, ngày đó sẽ không quá lâu

Chương 1258: Yêu Vương chuẩn bị rút lui, Ám Triều Thôn Thế Giới, Bắc Minh trảm Thiên Ngô Vương

Chương 1259: Ngô Thiên lấy Yêu Vương tâm, tự mình đưa tới cửa

Chương 1260: Thánh nữ Hắc Hồ dị dạng, hận không thể tìm kẽ đất chui vào, chữa trị thiếu hụt

Chương 1261: Thần Lôi Quyền Pháp, rời khỏi Đồ Sơn, mộng tưởng của tiểu hồ ly

Chương 1262: Về thư viện, ta vốn dĩ phong hoa tuyệt đại, nắm giữ sức mạnh Phù Tang hoàn chỉnh

Chương 1263: Sân thi đấu tinh không, Trác Đông Lai và U Anh

Chương 1264: Tiên tử thẹn thùng, Thí Thần Thương, linh hồn ở Kim Ô huyết trì biến hóa

Chương 1265: Cơ duyên của Lam Vũ, Ác Tiên cốc, Ngũ Tuyệt Trận

Chương 1266: Đột phá Chân Tiên, Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới, Chư Giới Sinh Tử Luân

Chương 1267: Lôi Thần Châu, Sở Cuồng Nhân giáng xuống, ta muốn

Chương 1268: Ngươi sẽ tự phụ đối với một con kiến hôi sao? Để ngươi nhìn một chút cái gì gọi là lôi đình chân chính

Chương 1269: Tiêu diệt Lôi Chấn, hấp thu lôi đình chi hải, nhục thân kim tính

Chương 1270: Thái Thanh nhất mạch Tô Vân, tin tức của Lam Vũ, muốn chết

Chương 1271: Nhất kiếm phá ngũ hành, trảm ác tiên, đồ tốt ở Địa Linh Tinh

Chương 1272: Địa Linh Tinh tinh nguyên, truyền nhân của Vũ Hoàng, Cự Thú Tinh Không

Chương 1273 - Thiên kiêu đại chiến, loại khí tức này, chính là hắn!

Chương 1274 - Cửu Châu Đỉnh lại ra, đừng bôi nhọ danh tiếng của Vũ Hoàng, quỳ xuống

Chương 1275 - Giết chết Tiểu Cộng Công và truyền nhân Vũ Hoàng, Thương Thiên, sao ngươi có thể bất công như vậy!

Chương 1276 - Đạo Tử của Thiên Đạo tông, Hóa Tiên Độc, còn chê ít

Chương 1277 - Trác Đông Lai điên cuồng, dung tâm dung huyết chi pháp

Chương 1278 - Vạn độc ma thân, Lam Vũ đột phá Chân Tiên, Xá Lợi bên trong Địa Khôi Tinh

Chương 1279 - Ngươi rất thức thời, sự tồn tại của bản thân đã khiến người ta e ngại

Chương 1280 - Thu phục Hắc Hồ nhất mạch, một người tùy tùng, Vạn Phật động

Chương 1281 - Phật tử Tuệ Giác, Bồ Đề Tâm, đúng là làm càn

Chương 1282 - Ta có một đạo tâm vô thượng, chiếu phá chư thiên thần phật, khảo nghiệm cuối cùng

Chương 1283 - Trao đổi Phật pháp, ngươi nhìn ta, có giống Phật hay không?

Chương 1284 - Pháp tướng Ba Tuần, sức mạnh Địa Tạng, Phật tâm ảm đạm

Chương 1285 - Tuệ Giác đâm lao phải theo lao, Vô Tướng thân thể lưu ly

Chương 1286 - Ba Tuần đối Phổ Hiền, Ngô Thiên âm thầm ra tay, tác dụng của Hóa Tiên Độc

Chương 1287 - Tám trăm Chứng Pháp Chi Ấn, cơ hội tiến hóa của Côn Ngô

Chương 1288 - Côn Ngô tiến hóa, kiếm quang phá vỡ núi sông, dị động ở Thiên Cương Tinh

Chương 1289 - Kiếm Tiên chi lăng, Lệnh Hồ Tôn, Phật Chi Kiếm

Chương 1290 - Cự kiếm như bia, các ngươi đac làm tốt giác ngộ rồi sao?

Chương 1291 - Sức mạnh của Quang Minh Chiến Tiên Thể, ở nơi nào?

Chương 1292 - Diệp Trúc luyện hóa kiếm đồng, tiên bên trong ác bá, Đạo Môn gặp nguy

Chương 1293 - Quân tử động thủ, Phật giả động sát tâm, khí tức này là cường giả

Chương 1294 - Một kiếm kinh thần tru ma, người tu hành có đẳng cấp khác nhau

Chương 1295 - Tứ phương liên thủ, cùng chống chọi với Sở Cuồng Nhân, nhân tình này thiếu lớn

Chương 1296 - Trác Đông Lai hiện thân, ma kiếm chi uy, từ xưa đến nay, đệ nhất cuồng nhân

Chương 1297 - Lưỡng nghi âm dương đồ, Ngô Thiên đánh lén, nguồn gốc của Hóa Tiên Độc

Chương 1298 - Giết chết Ngô Thiên, lục đạo luân hồi đại thế giới, sinh tử luân chuyển

Chương 1299 - Hai đại thần thông giết chết chúng thiên kiêu, Trác Đông Lai ngã xuống

Chương 1300 - Diệp Trúc xuất quan, hào khí vượt mây Sở Cuồng Nhân, ta muốn một giọt tinh huyết của ngươi

Chương 1301 - Nhìn xem thủ tịch nhà người ta, nắm giữ Lưỡng Nghi Tiên Thể, bổ túc Thanh Diệp Kiếm Đồng

Chương 1302 - Thể chất xung đột, Bản Nguyên Thể Duy Nhất trấn áp Tiên Thể Chí Tôn, Sở Hồng xuất hiện

Chương 1303 - Cơ duyên của Sở Hồng, khảo nghiệm của Thần Hoàng, Hoàng Kinh Hoàng

Chương 1304 - Phải nghĩ biện pháp quản thúc, Hoàng Vũ Y, Sở Cuồng Nhân xuất quan

Chương 1305 - Trận chiến của Thanh Diệp Kiếm Đồng, kiếm đạo 24 pháp va chạm

Chương 1306 - Ta vốn nên được ghi danh vào sử sách, Thanh Diệp Kiếm Hải, uổng cho ngươi là Thần Hoàng

Chương 1307 - Hoàng Vũ Y kiêu ngoạ, yêu nghiệt các phương, Xích Long nhất mạch Long Chấn

Chương 1308 - Lông vũ, Hoàng Thiên Kỳ, Hoàng Nữ Ấn, Long Chấn kiêng kị

Chương 1309 - Sở Hồng xuất quan, người nào dám đánh với ta một trận, trận chiến của Thần Hoàng

Chương 1310 - Thần Hoàng triều thiên khiếu, bức lui Hoàng Vũ Y, Long Chấn xuất thủ

Chương 1311 - Truyền nhân Quan âm, Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch, hắn tới

Chương 1312 - Giết chết Hoàng Thiên đạo tử, sao lại biến thái đến như vậy

Chương 1313 - Thân thể va chạm, Thần Hoàng Chân Long liên thủ thì như thế nào

Chương 1314 - Thời Không Phong Ấn Thuật lại hiện ra, giết chết Long Chấn, hạt giống diệt Phật

Chương 1315 - Hoàng Vũ Y niết bàn, Hỏa và cùng Hoàng Vũ Y, buổi đấu giá ở Thiên Thương cổ tinh

Chương 1316 - Vạn Thiên chấn kinh, 3 tỷ tiên tinh, buổi đấu giá bắt đầu

Chương 1317 - Thần Hỏa Đồ, đấu giá, Sở Cuồng Nhân sợ rồi?

Chương 1318 - Hoàng Vũ Y phiền muộn, Hỏa Đồng đại xuất huyết, Thần Ma tâm

Chương 1319 - Đông Hoàng Tiên Đình, Sơn Quỷ nhất mạch, quy tắc chế định giả

Chương 1320 - Sơn Quỷ thần tử hiện thân, đều là Thần Ma nhất mạch, Sở Cuồng Nhân ra tay

Chương 1321 - Ngươi đã nhìn thấy Thần Ma thể chân chính chưa? Một bộ bạch y, sẽ đọng lại mãi

Chương 1322 - Sở Cuồng Nhân bàn tính, lai lịch của Tuyệt Vô Thần, Thần Ma Chi Vương

Chương 1323 - Minh Dật Phong ngỗ ngược và kiêu ngạo, ngươi có một cơ hội để chứng kiến

Chương 1324 - n uy cùng làm, Minh Dật Phong thần phục, Hoàng

Vũ Y tự tin

Chương 1325 - Phù âm gặp nguy, Phù Tang sức mạnh chân chính, ai cho các ngươi lá gan đụng đến người của ta

Chương 1326 - Sức mạnh Phù Tang, còn không phải thời cơ để khai chiến

Chương 1327 - Tử Hoàng Phần Thiên Viêm, Hoàng Vũ Y và Hỏa Đồng nội chiến

Chương 1328 - Hỏa Đồng tính kế, Cửu Muội Thần Hỏa, vậy ngươi thử một chút

Chương 1329 - Cửu Muội Thần Hỏa chiến Phù Tang Thần Thụ, ta thật sự có thể thắng sao?

Chương 1330 - Thánh nữ Bỉ Ngạn Hoa Vô Ái, con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta đang cậy mạnh vậy

Chương 1331 - Hỏa chủng của Cửu Muội Thần Hỏa, thần quang phá Cửu Muội

Chương 1332 - Khiến cho người khác thất vọng, Tử Vi Đế Tinh mở ra

Chương 1333 - Tham vọng của Thạch Thiên Hiên, hành động của các yêu nghiệt từ khắp mọi phía

Chương 1334 - Tiến vào đế tinh, Kim Lân đại vương, vậy thì ngươi lại lấy đi

Chương 1335 - Thượng thiên có đức hiếu sinh, giới tử thư viện

Thạch Anh

Chương 1336 - Ma Ngưu trả thù, Thạch Anh liều mình hộ pháp, đúng là thủ tịch

Chương 1337: Tiểu mê muội Sở Cuồng Nhân, suy nghĩ nhiều? Kiếm chướng cửu trọng

Chương 1338: Đế ấn bị lấy đi, những người khác không được, Bắc Địa Trần gia

Chương 1339: Đại quân vong hồn chiến Trần gia, các ngươi dám sao?

Chương 1340 - Vạn Quỷ Phiên, triệu hoán âm binh, trảm gia chủ Trần gia

Chương 1341 - Một bí mật, truyền thừa của Xi Vưu, đi tìm Thạch Thiên Hiên

Chương 1342 - Có tư cách đứng trước mặt ta, bộ lạc Cửu Lê, tươi mát thoát tục

Chương 1343 - Lê Phi tuyệt vọng, ngươi không được làm tổn thương người này

Chương 1344 - Người trong lời tiên đoán, công tử thật phúc hắc, Cửu Lê được cứu rồi

Chương 1345 - Tộc trưởng Si Mị đột kích, mạt tướng nghe theo Quỷ Đế triệu hoán mà đến

Chương 1346 - Giết tộc trưởng Si Mị, Lê Phi hiến thân, ta sẽ xem như chưa từng xảy ra

Chương 1347 - Chính nhân quân tử, truyền thừa của Xi Vưu, tám mươi mốt ma tướng Cửu Lê

Chương 1348 - Trận chiến Trác Lộc, tám mươi ma tướng cùng lên

Chương 1349 - Chiến đấu với 80 ma tướng, Bát Thập Thiên Ma Trận

Chương 1350 - Ma trận xé trời, binh tai chi chủ, ta tên Xi Vưu

Chương 1351 - Kịch chiến Xi Vưu, Hoàng Đạo Kim Long lại hiện ra

Chương 1352 - Binh Chủ chi kích, bạo quân chi kiếm, thu hoạch được truyền thừa, khí phách và lòng dạ của bá chủ

Chương 1353 - Tu La Giáp Diện, Đại Hoang Kích, Ma Tướng Đỉnh, Cửu Lê lại gặp nguy (mười chương)

Chương 1354 - Tứ thiếu gia của Tần gia, Ngũ Long Bá Thế Quyết, ta muốn mạng của ngươi

Chương 1355 - Thật sự là hắn, hai lựa chọn, chuẩn bị nghênh đón tuyệt vọng

Chương 1356 - Huyết ngược chúng thiên kiêu, vẫn chưa có người khiến cho ta chạy trốn

Chương 1357 - Thiên hạ to lớn, tự khoe là cuồng, không người có thể địch

Chương 1358 - Truyền nhân của Ma Tổ giao phong, Táng Thần Phật chi thương, Bình Đại Hoang chi kích

Chương 1359 - Thạch Thiên Hiên chật vật đào tẩu, dị tượng ở Tử Vi Tinh

Chương 1360 - Thiên Đạo Tháp bốn phương, thu phục Cửu Lê, yêu nghiệt các phương

Chương 1361 - Các loại khen thưởng, ngàn viên Chứng Pháp Ấn, chỉ có thế thôi sao?

Chương 1362 - Ngũ hành chí bảo, cùng chung chí hướng, một khúc kinh diễm năm tháng

Chương 1363 - Bôn Lôi Phá Hiểu, Ngũ Hành Ảo Diệu Quyết, Thanh Nhãn Ngưu Ma

Chương 1364 - Bốn vị yêu nghiệt liên tiếp bị đào thải, ta nhất định sẽ giết hắn

Chương 1365 - Sức mạnh Ngũ hành, ta là Viên Tổ, cả đời đấu chiến

Chương 1366 - Tái chiến Viên Tổ, yêu nghiệt liên thủ, nữ nhân háo sắc

Chương 1367 - Hóa thân của Tử Vi Tiên Đế, ngươi là Nhân Hoàng, sát ý của Tử Vi

Chương 1368 - Ngươi còn có thủ đoạn gì nữa, tập hợp sức mạnh tứ phương

Chương 1369 - Chúng ta sẽ gặp lại, cảm khái Tử Vi Tiên Đế

Chương 1370 - Sở Cuồng Nhân thất bại, bên ngoài Tháp Thiên Đạo, vây giết yêu nghiệt

Chương 1371 - Bảy người liên thủ chống lại Sở Cuồng Nhân, ngũ hành hợp âm dương

Chương 1372 - Ba phần thực lực, chiến đồ bảy nước, không chống đỡ được bao lâu

Chương 1373 - Hắn ở đây, bản tôn đi vào, chấn động tột cùng

Chương 1374 - Một kẻ cũng không đi được, sức mạnh Diệt Thế Hắc Liên

Chương 1375 - Hình chiếu ý chí Đại La, không phục thì đánh cho phục

Chương 1376 - Bí mật của Thạch Anh, đóa Bỉ Ngạn Hoa thứ nhất giữa thiên địa

Chương 1377 - Trò chuyện với Hoa Vô Ái, dìu ngươi thành vua, vượt tháp lần nữa

Chương 1378 - Tái chiến Tử Vi Tiên Đế, Tháp Thiên Đạo đã nứt ra

Chương 1379 - Đánh tan Tử Vi Tiên Đế, cuối cùng rồi sẽ thần phục ở dưới chân ta

Chương 1380 - Tinh Thần Chi Quang, Chu Thiên Tinh Thần Đồ, Ma Thần Thần Sơ

Chương 1381 - Tuyệt Vô Thần xuất quan, Thần Ma thể của Sơn Quỷ thần tử

Chương 1382 - Gặp mặt Tuyệt Vô Thần, ngươi chỉ cần đánh bại ta

Chương 1383 - Chân Tiên thất phẩm, tôn ngươi làm vương, ngươi cũng xứng?

Chương 1384 - Sơn Quỷ thần tử chiến Tuyệt Vô Thần, Đại Tư Mệnh thần nữ, Đông Quân thần tử

Chương 1385 - Sở Cuồng Nhân thì xứng sao? Bọn họ còn có vương

Chương 1386 - Chân Tiên cửu phẩm, thần thông CỦA Hắc Động Thần Ma Thể

Chương 1387 - Hoàn toàn xem thường, yêu nghiệt cái thế chân chính

Chương 1388 - 100 ngàn âm Sơn giới, chí bảo Sơn Quỷ, uy lực của Chứng Pháp Côn Ngô

Chương 1389 - Đông Quân thần tử xuất thủ, đại lục Hoàng Kim, nắm giữ thọ mệnh sinh tử

Chương 1390 - Nghi thức lên ngôi Thần Ma, ngươi phải bồi thường cho ta

Chương 1391 - Trận chiến với Tuyệt Vô Thần, tự tin lên, rồi cũng bị đè ép thôi

Chương 1392 - Lên ngôi thành vương, ý tưởng điên cuồng, Tiên Thiên Hỗn Độn chi khí

Chương 1393 - Gặp mặt Hư Vô, Hư Không Chi Noãn, uy hiếp của vũ trụ

Chương 1394 - Cơ duyên của n Hồng Hoa, truyền thừa của Hoàng Kim Cổ Long, Long Tam thái tử

Chương 1395 - Thính Phong lâu, khách quý chân chính, Phong gia đại tiểu thư

Chương 1396 - n Hồng Hoa và Tĩnh Tuệ, hạo quang ngút trời, truyền thừa hiện thế

Chương 1397 - Trong lòng có sát tâm chính là bước vào khổ hải, Tĩnh Tuệ cản đường

Chương 1398 - Long Tam bắt Tĩnh Tuệ, thủ đoạn cuối cùng của Tĩnh Tuệ, Hoàng Phong Thập Tam Kỵ

Chương 1399 - Sở Cuồng Nhân đến, Long Tam thái tử, xoay người bỏ chạy

Chương 1400 - Đã sớm muốn mở mang kiến thức một chút, ếch ngồi đáy giếng, sao có thể thấy thiên địa bao la

Chương 1401 - Trảm Độc Nhãn Long, diệt Long Tam thái tử, Băng Tàm thần phục

Chương 1402 - Đẩy ngược pháp môn tu hành Tử Đồng, n Hồng Hoa xuất quan

Chương 1403 - Tiến về Long gia, Sơn Quỷ thần tử uy hiếp, Huyền Nữ lệnh

Chương 1404 - Sức mạnh Song long, n Hồng Hoa chiến Long gia, trò vui chân chính

Chương 1405 - Tự cho là thông minh, Phong Ngọc thần phục, ta sẽ đích thân hỏi

Chương 1406 - Giữ lại hạt giống cho Long gia, cố tìm đường sống trong chỗ chết, phong phạm của gia chủ

Chương 1407 - Chân Tiên cùng tiến lên, ngu không ai bằng, toàn thành rung động

Chương 1408 - Kim Tiên xuất thủ, đối cứng Kim Tiên, đều có thể thử một lần

Chương 1409 - Kịch chiến Kim Tiên, cận chiến, chém giết Kim Tiên đầu tiên

Chương 1410 - 80 ma tướng xuất thủ, lão tổ Long gia, hoàn toàn tuyệt vọng

Chương 1411 - Long gia gần như hủy diệt, Sở Cuồng Nhân lão tự sướng

Chương 1412 - Cảnh giới Kim hồn, Cửu Thiên Lưu Ly cảnh, thế gia Tử Đồng

Chương 1413 - Ngọc Trí và Thanh Phong, Phi Hồng Chi Lệ, Cửu Thiên Lưu Ly cảnh mở ra

Chương 1414 - Sơn Quỷ thần tử đoạt tiên dược, Lạc Ý Phong tự tin

Chương 1415 - Lạc Ý Phong phản bội, đệ tử Lạc gia tự bạo

Chương 1416 - Lạc Nhạn bẩm báo, lòng mang lửa phục thù, trợ lực tiềm ẩn

Chương 1417 - Huyền Nữ tông hiện thế, chấp niệm của vong hồn, Tử Ngọc Hàn

Chương 1418 - Phải hỏi ta có ddồng ý hay không, vạn hồn run sợ, như nghênh đón tận thế

Chương 1419 - Mệnh của ngươi là của ta, ngươi không có quyền quyết định, hai cái lồng giam

Chương 1420 - Quỷ Môn quan xuất hiện, nhất kiếm phá trận, ngươi muốn giải thích cái gì

Chương 1421 - Cửu Thiên Huyền Nữ, cơ duyên của Ngọc Trí, vậy thì giết đi

Chương 1422 - Giết Trác Thiên Thương, bất kỳ giá nào, Lạc Nhạn giãy dụa

Chương 1423 - Truyền nhân của Cửu ca chiến đấu với Huyền Nữ, phụ thuộc cấm khu, tiêu vong như thế nào

Chương 1424 - Ta cho phép ngươi động thủ sao? Tên là quái vật ở đâu ra

Chương 1425 - Hoảng Thần Linh nát, một đạo kiếm ngân, chia cắt sinh tử

Chương 1426 - Tà Thần chi ảnh, pháp tướng Địa Tạng, Tử Đồng phản phệ

Chương 1427 - Tử Đồng giết Tử Đồng, Sơn Quỷ thần tử đến, cho ngươi cơ hội lưu lại di ngôn

Chương 1428 - Chiêu thức mới của Sơn Quỷ thần tử, vẫn nghiền ép như cũ, Thần Ma thể mạnh hơn

Chương 1429 - Chuyển sinh hóa tử, Sơn Quỷ thần tử quyết ý, Lạc Ý Phong tự bạo

Chương 1430 - Sơn Quỷ thần tử ngã xuống, lại có Chí Tôn Tiên Thể sắp tới tay

Chương 1431 - Hai tôn Cửu Châu Đỉnh cuối cùng, lão nhân thích đánh đố người khác, Lạc gia gặp nạn

Chương 1432 - Tiễn hắn lên đường sớm một chút, nói ra dăm ba câu đã đuổi người đi

Chương 1433 - Băng Tàm Như Tuyết về Tuyết Long sơn, phân tích Kim Ngọc Dao Trì Tiên Thể

Chương 1434 - Kim Ngọc tiên huy, Long Tượng Quả, nhục thân đột phá Kim Tiên

Chương 1435 - Lạc gia thần phục, thiếu ngự Tử Vi tự tin

Chương 1436 - Hành động của Tuyết Long sơn, Băng Tàm Như Tuyết bi ai, lột xương đoạt tủy

Chương 1437 - Trảm Băng Tàm Phong, mạng của ngươi là của ta, không ai cướp đi được

Chương 1438 - Ba Kim Tiên xuất thủ, một chết hai trọng thương

Chương 1439 - Băng Tàm Tứ trưởng lão xuất thủ, thân thể chiến Kim Tiên thất phẩm

Chương 1440 - Chém giết Kim Tiên thất phẩm, Đại La hiện thân, lão tổ Phong gia

Chương 1441 - Trăm cây Tuyết Liên, Đại La ủy khuất, thiếu ngự Tử Vi hiện thân

Chương 1442 - Giao thủ với Thiếu ngự Tử Vi, người nào dám để ta quỳ

Chương 1443 - Át chủ bài cuối cùng của thiếu ngự Tử Vi, Tử Vi Vương Quan, chúa tể của Tử Vi tinh

Chương 1444 - Cục diện tuyệt sát, trước nay đều nằm ngoài dự kiến, siêu thoát sức mạnh

Chương 1445 - Đánh giết thiếu ngự Tử Vi, muốn lấy Tử Vi Quan, Bắc Minh xuất thủ

Chương 1446 - Có đại lão bao bọc, thật tốt, lôi đài tinh không Tinh Thần Bia

Chương 1447 - Trị liệu cho Băng Tàm Như Tuyết, luyện hóa Tử Vi Vương Quan, thiên kiêu các lộ chạy trốn

Chương 1448 - Truyền nhân của Diêm La, yêu nghiệt các phương gặp mặt

Chương 1449 - Dự định của nhóm yêu nghiệt, biện pháp càng đơn giản càng hữu hiệu

Chương 1450 - Không cần chấp nhất với ta, Tuyệt Vô Thần thành công có được Tiên Thiên Thần Ma Thể

Chương 1451 - Lam Vũ lên lôi đài, Kim Ô thiếu tổ có dám cùng ta đấu một trận

Chương 1452 - Các ngươi chỉ có thể đợi một đám ô hợp, truyền nhân của Chuyên Húc, Thần Nông Bách Thảo Đan

Chương 1453 - Đột phá Kim Tiên, để cho các ngươi tìm tiếp, thật sự đủ sao?

Chương 1454 - Uy thế kinh khủng, người lưu danh trên tấm bia, cùng lên đi

Chương 1455 - Các ngươi có thể thắng, ta sẽ tự sát ngay tại chỗ, tư thế càn quét, xâm nhập nhân tâm

Chương 1456 - Yêu nghiệt thiên kiêu chiến đấu, các ngươi liên thủ với nhau, lại chỉ có sức mạnh như vậy thôi sao?

Chương 1457 - Lại là trận pháp này, bóng ms đạo tâm, Vạn Yêu Thần Hình tạo địa ngục

Chương 1458 - Ta còn chưa xuất toàn lực đâu, thần thông tương dung, sinh tử phối luân hồi

Chương 1459 - Truyền nhân của Hiên Viên đột phá Kim Tiên, Hiên Viên Kiếm Khí quyết đấu Trụ Chi Kiếm

Chương 1460 - Hiên Viên Kiếm Cương, Địa Ngục Điểu Ngục Khiếu, người kia

Chương 1461 - Sinh Tử Bạc sức mạnh, ngay cả thăm dò cũng là mạo phạm, hắn lại muốn xóa bỏ

Chương 1462 - Nhất Cuồng Nhân áp chế cả thiên hạ, hàng vạn hành tinh làm nền

Chương 1463 - Cơ duyên lớn nhất trong lôi đài tinh không, Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Châu

Chương 1464 - Giao nhiệm vụ cho Tuyệt Vô Thần, cuồng vọng đến mức tận cùng, trở thành khiêm tốn

Chương 1465 - Khoảng thời gian hai năm, Thạch Anh không bình thường, ngày xưa gieo nhân, hôm nay gặt quả

Chương 1466 - Truyền nhân của Địa Tạng Tuệ Tàng, Lưu Ly Thổ, kết giới phật ngôn

Chương 1467 - Tiến vào Lưu Ly Thổ, Dục Giới Thiên, chẳng lẽ đã phát hiện chuyện gì đó

Chương 1468 - Đường Quan âm, lai lịch của Thạch Anh, trận chiến của nhân cách

Chương 1469 - Tình huống có tỷ lệ 3%, biến cố ở Dục Giới Thiên

Chương 1470 - Dục Giới Thiên Ma dẫn dụ, thẳng đến Dục Giới Thiên

Chương 1471 - Xâm nhập Dục Giới Thiên, diệt phật chi chủng Tuệ

Tàng, Lục Trần Ma Câu

Chương 1472 - Dục Vọng Chi Hoa, không gì hơn cái này, ai cho phép ngươi động vào đồ của ta

Chương 1473 - Tuệ Tàng dung hợp sức mạnh của Dục Giới Thiên, đừng làm rộn, sẽ có cảm tưởng gì

Chương 1474 - Chém giết Tuệ Tàng, hai người trong Phật Môn duy nhất được ta kính nể, tự chém đầu mình

Chương 1475 - Ký kết khế ước, Dục Vọng Hoa nhận chủ, càng nghĩ càng giận

Chương 1476 - Công Đức Kim Liên, Linh Sơn bị ô nhiễm, thiên địch của hắc khí

Chương 1477 - Vân Lam Phật, đầu óc hoa đầu này không được linh hoạt, hắn không giống với các ngươi

Chương 1478 - Tu vi càng cao, áp lực càng lớn, nhằm vào Sở Cuồng Nhân tính kế

Chương 1479 - Thành Lão Quân, lò Bát Quái, thiếu ngự Thanh Hoa hiện thân

Chương 1480 - Bộ dáng vô cùng chân chó, một kiếm đánh bại Thiên Tử, mở lò Bát Quái

Chương 1481 - Chém giết Hỏa Đồng, ta không nghe rõ, Thiếu ngự Thanh Hoa nổi giận

Chương 1482 - Cửu chuyển Kim Đan, Bát Quái Lô dị biến, thành

Chương 1483 - Đại La ngăn cản nhân quả, Tiên Đình liên thủ, Bắc Minh áp Tiên Đình

Chương 1484 - Trương Tử Bắc Minh đã gần đến Hợp Đạo, đại năng Hợp Đạo luân phiên xuất hiện

Chương 1485 - Sở Cuồng Nhân không chết, chư vị, đường này không đi được

Chương 1486 - Đại La hóa khí linh, dám hiện thế thì đánh gãy chân các ngươi, một cái cự chỉ

Chương 1487 - Người hoành hành vũ trụ, Đạo Tổ kỷ nguyên trước, vật trong hư không

Chương 1488 - Chung quy là thiên địa không dung, Cuồng Nhân đã chết, thiên hạ đại hưng

Chương 1489 - Thời gian 20 năm, vì cái gì lại còn sống? Tiên khu không tì vết

Chương 1490 - Giết Cổ Hà thượng nhân, thịnh yến đan đạo ở thành Lão Quân

Chương 1491 - Tiên Bảng xếp hạng, các ngươi quấy rầy đến việc ta hoài niệm công tử

Chương 1492 - Lam Vũ chiến tam yêu nghiệt, hạng chín trong Tiên Bảng, thiếu ngự Thanh Hoa

Chương 1493 - Đùa giỡn đi, không thể nào, bạch y lại hiện ra

Chương 1494 - Vẫn coi trời bằng vung, Thiếu ngự Thanh Hoa xuất thủ, đây chính là cái gọi là vượt qua của ngươi sao

Chương 1495 - Một cây kiếm khí hạ gục thiên binh thiên tướng, nhỏ yếu mà bất lực, một kiếm giết chết ba yêu nghiệt

Chương 1496 - Tin tức truyền ra, các ngươi đều bị sợ mất mật, không phải sức mạnh một người có thể địch

Chương 1497 - Nguồn gốc của Tiên Bảng, Đông Hoàng thần tử, Thiên Vũ Vương của ma quốc

Chương 1498 - Chạy mau, trảm Thiên Vũ Vương, Thạch Thiên Hiên tức đến hộc máu

Chương 1499 - Có thể tặng lên một cấp bậc bất cứ lúc nào, linh hồn chi hoa, truyền thuyết về Viên Tổ

Chương 1500 - Tranh giành xếp hạng trên Ngũ Hành Sơn, Sở Cuồng Nhân đã đến

Chương 1501 - Đấu Chiến Quyết đối đầu với Đấu Chiến Quyết, chỉ có liên thủ mới có cơ hội

Chương 1502 - Tập trung chính là tinh hoa, ta sẽ tăng thêm chút lực

Chương 1503 - Tiên thức kim sắc quét ngang Tiên giới, tuyên chiến với thiên hạ

Chương 1504 - Long Cung đại thái tử, Hắc Long Long Huyền, hạng người vô năng, lui ra

Chương 1505 - Ngươi là vị nào? Yêu nghiệt các phương đều tới, sức mạnh của các ngươi còn chưa đủ cường đại

Chương 1506 - Trảm Tương Quân thần tử, trảm hóa thân Đông Hoàng thần tử

Chương 1507 - Long Huyền đi vào, Cuồng Long đối Cuồng Nhân, huyết mạch Hắc Long

Chương 1508 - Ngươi còn có thể mạnh hơn một chút sao? Tay không bóp nát Đại La khí

Chương 1509 - Tứ Hải Lân Giáp, ngươi có thể chặn được mấy quyền của ta, vảy ngược của rồng

Chương 1510 - Một con rồng thật thê thảm, lừa gạt Long Cung, ta muốn mười viên

Chương 1511 - Hấp thu Hỏa Long Nguyên, nơi có âm tượng của Tần Hoàng

Chương 1512 - Muốn đến âm Phủ, hiện trạng của Phong Đô, Chung gia muốn đoạt Phong Đô

Chương 1513 - Ai dám động đến con dân của Phong Đô ta, ngươi muốn chết như thế nào

Chương 1514 - Ngươi có tư cách gì ở trước mặt ta ngông cuồng xưng đế? Chính diện giao phong với Đại La

Chương 1515 - Thôn quỷ chi pháp, Dục Vọng Hoa đói khát

Chương 1516 - Chung Vân ngã xuống, tập hợp binh lực, thân chinh

Chung gia

Chương 1517 - Thẻ binh khí, Thải Phong của Huyền Nữ tông, đại quân xuất phát

Chương 1518 - Chung gia chuẩn bị chiến đấu, ngũ quỷ, các ngươi chỉ có thể quỳ

Chương 1519 - Không khỏi quá mức ngây thơ, giống như thiên tử âm Phủ lại hiện ra

Chương 1520 - Chung gia bị hủy diệt, hành động của âm Phủ, bốn đại bộ tộc

Chương 1521 - Vị trí của âm tượng, Phá Chú Chi Kiếm, đến thăm Dạ Xoa tộc

Chương 1522 - Lời nguyền rủa của Dạ Xoa, ta đều muốn tất cả, xúc tua đen nhánh

Chương 1523 - Ngọn nguồn của lời nguyền rủa, sự tồn tại cấm kỵ, Dạ Vân La thăm dò

Chương 1524: Các ngươi không phải ta, Tần Hoàng chi tướng, cửu long và ngũ long

Chương 1525 - âm tượng Tần Hoàng thức tỉnh, thu phục Dạ Xoa tộc, vinh quang tối cao

Chương 1526 - Thái Sơn võ tướng Quan Sơn, ngươi tốt nhất giải thích cho rõ ràng

Chương 1527 - âm tượng hiện thế, bốn đại bộ tộc hợp công Phong

Đô

Chương 1528 - Phong Đô tuyệt sẽ không thất thủ, khô lâu âm tướng thiêu đốt hồn thể

Chương 1529 - Tiêu diệt ngay tại chỗ, uy thế âm tượng của Tần Hoàng, tuyệt thế hung quân

Chương 1530 - Phong Đô Quỷ Đế, cuồng vọng tự đại, một người độc chiến yêu ma quỷ quái

Chương 1531 - Tứ Quỷ Tu La trận, thất bại? Trong từ điển của ta không hề có hai chữ này

Chương 1532 - Uy lực của Hợp Đạo khí, một kích áp âm Phủ, đại tế ti của âm Ti

Chương 1533 - Cung nghênh Quỷ Đế khải hoàn, nếu ta không cho phép, ai cũng không chết được

Chương 1534 - Đại tế ti bái phỏng Phong Đô, khôi phục vong hồn, giống như thần tích

Chương 1535 - Quyền năng của Quỷ Đế, uy áp Hợp Đạo, thiên tử còn sống mới là thiên tử

Chương 1536 - Phược Quỷ Hoàn, Yêu Quái thuần phục, tiến đến Bỉ Ngạn nhất tộc

Chương 1537 - Tam Sinh hà, kiều hoa và kỳ hoa, lốc xoáy luân hồi

Chương 1538 - Thần thông thứ ba của Luân Hồi Thiên Thể, tiến vào Tam Sinh hà, luân hồi vô tận

Chương 1539 - Thăng cấp lên Đại La Kim Tiên, cục diện vô chủ sẽ kết thúc

Chương 1540 - Một khối Luân Hồi Đế Ấn cuối cùng, xuất chinh đến âm Phủ

Chương 1541 - Quyền năng của Quỷ Đế hoàn chỉnh, Bỉ Ngạn nhất tộc tiến đến

Chương 1542 - Đối chiến Chuyển Luân Vương, so bảo vật với ta, ngươi còn chưa đủ tư cách

Chương 1543 - Chém giết Chuyển Luân Vương, ngươi cho rằng Hợp Đạo có thể ngăn cơn sóng dữ?

Chương 1544 - Diêm La lão tổ, Đại Tế Ti ra tay, tam đại địa phủ khai chiến

Chương 1545 - Lĩnh hội âm Dương Đại La ý, nhất pháp thông, vạn pháp toàn thông, Thái Sơn tham chiến

Chương 1546 - Đại năng khắp dương gian khiếp sợ, Tuyệt Vô Thần bước vào, Tử Vi Tinh trợ lực

Chương 1547 - Chém giết Quan Sơn, cánh đã cứng, âm Phủ cái thứ ba Hợp Đạo

Chương 1548 - Thái Sơn Lữ U, trận chiến Hợp Đạo, Đại Tế Ti bị áp chế

Chương 1549 - Cười cái gì mà cười, át chủ bài chân chính của Sở Cuồng Nhân, tái tạo Luân Hồi

Chương 1550 - Đại La khí tự bạo, hoàn thành tái tạo, không gì là không thể làm được

Chương 1551 - Các ngươi quỳ xuống thỉnh an đi, tân chủ nhân của âm Phủ, Hợp Đạo cúi đầu

Chương 1552 - Bái kiến Quỷ Đế âm Phủ, mảnh vỡ Hỗn Độn, trần gian gió giục mây vần

Chương 1553 - Hỗn Độn Thanh Liên chủng, cơ chế luân hồi mới, lão giả cưỡi trâu xanh

Chương 1554 - Khí tức quen thuộc, Tam Thanh chuyển thế, trở về trần gian

Chương 1555 - Tiên Đình chuẩn bị, chín đạo cấm chế, Thất Bảo Linh Lung Tháp

Chương 1556 - Thất Bảo Linh Lung Tháp, bảy tầng đạo pháp biến hóa, phá tháp mà ra

Chương 1557 - Phong Lôi Tiên Hạnh, Ngục Khiếu và Ngưu Ma, có người phải gặp xui xẻo

Chương 1558 - Đồng loạt ra tay? Chỉ một ngón tay để ngăn Ngưu Ma lại, còn gì nữa không?

Chương 1559 - Một quyền đánh bay Ngưu Ma, một chân giết chết Ngục Khiếu, Thạch Thiên Hiên đột phá Đại La

Chương 1560 - Phù Tang Thụ, phong lôi chi ý, Bích Hải Triều Sinh Khúc, Phục Hi Cầm lại hiện ra

Chương 1561 - Thạch Thiên Hiên khiêu chiến, Hủ Cốt dung huyết chi pháp, Thập Vạn Ma Kiếm Đồ

Chương 1562 - Truyền nhân của Hiên Viên ở cảnh giới Đại La, Long Huyền, một mình chiến đấu với tam đại yêu nghiệt

Chương 1563 - Ai cho phép ngươi động vào đồ của ta, cấm khu linh hồn Tử Nguyệt Minh

Chương 1564 - Bích Hải Triều Sinh Khúc, Phục Hi Cầm chi uy, khí tức bất phàm

Chương 1565 - Chém giết Thạch Thiên Hiên, Huyết Côn Bằng, truyền nhân của Oa Hoàng

Chương 1566 - Tử Nguyệt Trường Không phẫn nộ, tam đại yêu nghiệt gặp mặt

Chương 1567 - Kim Ô thiếu tổ cự tuyệt hợp tác, Hỗn Độn mảnh vỡ dị động, một quả trứng

Chương 1568 - Hỗn Độn Ma Thần? Công tử cần trợ giúp, mau tới! !

Chương 1569 - Cơ hội ngàn năm có một, ngươi còn đang chờ cái gì nữa

Chương 1570 - Đế vương pháp tướng, Tru Tiên Kiếm Khí, viện binh đến

Chương 1571 - Huyết Côn Bằng chiến đấu với Tuyệt Vô Thần, ngũ hồ tứ hải đều là bằng hữu, đại hỗn chiến

Chương 1572 - Tuyệt đối không thể lui, Kim Ô thiếu tổ xuất thủ, trứng lớn nứt ra

Chương 1573 - Hỗn Độn Thanh Liên, đại đạo tranh phong, Đạo Tổ xuất thủ

Chương 1574 - Một kích giết chết Kim Ô thiếu tổ trong nháy máy, ấn ký Thanh Liên, ngươi sợ sao?

Chương 1575 - Tốc độ là tất cả, Huyết Côn Bằng điên rồi, kiếm trảm cánh Côn Bằng

Chương 1576 - Trảm Côn Bằng, Tử Nguyệt Trường Không chạy trốn, Thanh Liên hủy diệt chi năng

Chương 1577 - Tiên Đế hóa thân, tầng hư không sâu, Hư Không Chi Noãn lại hiện ra

Chương 1578 - Lại đến Cực Tây chi địa, điều kiện để Thanh Liên trưởng thành, tăng nhân phú quý

Chương 1579 - Thạch Anh và Vô Tài biện luận, ta muốn đánh ngươi, ở đâu mà không được?

Chương 1580 - Một đám hí tinh, nhục nhã Vô Tài, diệt phật chi chủng lại hiện ra

Chương 1581 - Người người đều là diệt phật chủng, giết Vô Tài, Quan Tự Tại Tâm Kinh

Chương 1582 - Từ bi Đại La ý, lại tiến vào Lưu Ly Thổ, xác minh phỏng đoán

Chương 1583 - Đại kiếp nạn của Phật Môn, tiếng chuông diệt Phật, hoàn toàn không bị ảnh hưởng

Chương 1584 - Kiếm trảm tháp chuông, nếu ta nói không thì sao? Vô Thiên tiến đến

Chương 1585 - Thạch Anh đột phá cảnh giới Đại La, ngươi có thể tiếp được mấy kiếm của ta đây?

Chương 1586 - Vi Đà Kiếm Quyết, kết giới phật ngôn bị phá nát, chúng sinh muốn diệt phật

Chương 1587 - Cút về, kiếm trảm Vô Đức Vô Pháp, thật sự cho rằng ta không dám giết các ngươi sao

Chương 1588 - Thỏa thích giết hại, máu nhuộm sơn hà khắp nơi, giết hại Đại La ý

Chương 1589 - Đạp trên con đường diệt Phật mà đến, cấm chế Thiên Long, đầu óc ngươi bị nước vào sao?

Chương 1590 - Đánh vỡ cấm chế, dẫn bạo Lục Trần Ma Câu, Tà Phật đáng chém

Chương 1591 - Mọi chuyện kết thúc rồi sao? U Minh Huyết Hải, Tội Như Lai!

Chương 1592 - Kiến Tính Phật đến, Nguyên Đồ A Tị, tiến vào huyết hải

Chương 1593 - Huyết Thần Tử, A Tu La tộc, Vong Hồn hải

Chương 1594 - Quyền năng của Quỷ Đế trấn áp vong hồn, Nghiệp

Hỏa Hồng Liên, Minh Hà chuyển thế

Chương 1595: Huyết hải buông xuống thất bại, Thấp Bà thần nữ sợ hãi

Chương 1596: Hư Không Chi Noãn đã nở, âm Dương Kiếp, thế cục bất lợi

Chương 1597 - Kế hoạch điên cuồng, ta đối với vận khí của mình, rất có tự tin

Chương 1598 - Biến hoá ở Vong Hồn Hải, Huyết Thần Tử và vong hồn giao hòa, sức mạnh Thanh Liên sáng tạo

Chương 1599 - Tạo hoá thế giới, lừa dối Ba Thiên, toàn bộ U Minh Huyết Hải

Chương 1600 - Chọn lầm đường, bốn đại ma tướng, Huyết Hải chi chủ mới

Chương 1601 - Người nào đồng ý, người nào phản đối? Đánh phục bốn đại ma tướng, A Tu La tộc thần phục

Chương 1602 - Để Thấp Bà thần nữ quỳ xuống, bức tường này có lỗ thủng

Chương 1603 - Huyết Sí Hắc Văn, đảo Huyết Văn, Sở Cuồng Nhân vô cùng dụ muỗi

Chương 1604 - Vương nữ Bà Sa La, đồ ăn bị nuôi nhốt, đại bạo động ở hắc lao

Chương 1605 - Bà Sa La tuyệt vọng, Sở Cuồng Nhân đi đến, ngươi an toàn

Chương 1606 - Tứ đại Văn Vương, tứ đại A Tu La Vương, sức mạnh từ đâu mà có

Chương 1607 - Ngọc đá cùng vỡ, các ngươi còn không xứng, hủy diệt đảo Huyết Văn

Chương 1608 - Đạo nhiễm chi khí bên trong huyết trì, rốt cuộc ngươi có lai lịch gì?

Chương 1609 - Đại La Thần Quyền, trở lại Tiên giới, tăng nhân bị dọa sợ

Chương 1610 - Cảnh tượng giết chóc rõ mồn một trước mắt, tình huống của Thạch Anh, Đại Lôi âm Tự

Chương 1611 - Có thể dung được ta sao? Độ được ta? Bái phỏng thế gia Tử Đồng

Chương 1612 - Địa Thư hiện thế, Câu Trần thiếu ngự, tăng nhân Pháp Hải, đi lấy bảo bối của ta

Chương 1613 - Một tên Hạn Bạt, xin đừng xuất thủ, man hoang sơn hải

Chương 1614 - Linh hồn hoa bát phẩm, Khu Linh Chú Ấn, sinh tử Đại La ý

Chương 1615 - Quái vật tới trình độ nào? Đại Tư Mệnh thần nữ khuất phục

Chương 1616 - Cảm giác như thế nào? Ngũ Trang quan, Nhân Sâm

Quả

Chương 1617 - Câu Trần thiếu ngự chiến đấu với âm Dương Kiếp, tiểu hồ ly nhanh hơn một bước

Chương 1618 - Không có hứng thú đối với cương thi, tứ đại cái thế liên thủ chiến Cuồng Nhân

Chương 1619 - Cực chiêu của tứ đại yêu nghiệt, để cho các ngươi biết thế nào là sức mạnh

Chương 1620 - Đại La Thần Quyền chi uy, tứ đại yêu nghiệt tan tác

Chương 1621 - Tra tấn âm Dương Kiếp, bí mật về chư kiếp, tồn tại không thể nói

Chương 1622: Địa Tiên Chi Tổ, một cọc thiện duyên, Địa Thư chân chính

Chương 1623: Ngưng tụ ra thọ nguyên chi hoa, linh khí như mưa, sinh cơ tạo hóa

Chương 1624: Đánh vỡ quy tắc cấm kỵ, thọ nguyên chi hoa hai mươi bốn phẩm

Chương 1625: Tìm tòi cấm khu, tiến về cấm khu linh hồn, phủ thành chủ gặp quỷ

Chương 1626: Cửu Thải Thần Hồn Thể, Đại La Quỷ Tiên Dạ La Sát, hắn không động được

Chương 1627: Khiến Đại La Quỷ Tiên quỳ xuống, trên trời dưới đất, ta quản một nửa

Chương 1628: Bản thân hắn khó bảo toàn, phân tích Cửu Thải Thần Hồn Thể, tiến vào cấm khu

Chương 1629: Tử Nguyệt Trường Không vọng tưởng, giết ngươi còn cần gì lý do sao?

Chương 1630: Tử Nguyệt Trường Không đã chết, Đại Na Di thần phù, Cửu Thiên Kinh Lôi

Chương 1631: Thiếu chủ các mạch, Lam Hải Phương, ta cũng có thể cho ngươi

Chương 1632: Mười tám tầng Địa Ngục của Lam Hải, Tĩnh Tuệ hiện thân ở cấm khu

Chương 1633: Cửu Thải Thần Hồn Thể chi uy, ngươi không phải là đối thủ của ta, vĩnh viễn không phải

Chương 1634: Tĩnh Tuệ hoài nghi, bắt chước Sở Cuồng Nhân? Linh Thần động thiên mở ra

Chương 1635: Các mạch tề tụ, Xích Tinh thiếu chủ, dám không nhìn ta

Chương 1636: Tiến vào Linh thần động thiên, Hồn Thú, thu thập Hồn Tinh

Chương 1637: Thiên Linh bảo dược, trưởng lão hoài nghi, làm tốt lắm

Chương 1638: Công cụ người thật tốt, Thanh Thiên thiếu chủ tham gia, ký ức phong bạo

Chương 1639: Tiến vào ký ức phong bạo, Ngưng Hồn Hoa chín cánh hiện thế, ngoài ta còn ai

Chương 1640: Xích Tinh thiếu chủ nghiền ép các mạch, cho ngươi một cơ hội để xuất thủ

Chương 1641: Xích Tinh Thần Nhãn, Hoàng Sa thiếu chủ đánh lén, Linh Hồn Tử Thần Chung

Chương 1642: Giết chết Hoàng Sa thiếu chủ, bộ mặt thật bại lộ, chuyện gì đang xảy ra?

Chương 1643: Một thần hồn thể, rất hiếm lạ sao? Đại náo cấm khu

Chương 1644: Một quyền đánh ngã hai vị Đại La ngũ khí, đại viên mãn xuất thủ

Chương 1645: Hai vị mạch chủ, phá hủy 18 tầng Địa Ngục của Lam Hải, Chí Tôn cấm khu

Chương 1646: Cấm khu linh hồn vô cùng nhục nhã, phá bỏ lời nguyền rủa một lần nữa, tương lai muốn vượt qua mọi thứ

Chương 1647: Trị liệu cho Thạch Anh, thông đạo hai giới, Thiên Nguyên xâm lược

Chương 1648: Quân đội từ dị vũ trụ, Bắc Minh tiến đến, không một ai may mắn thoát khỏi

Chương 1649: Linh hồn chi hoa mười hai phẩm, vong hồn đến từ dị vũ trụ

Chương 1650: Diệp Trúc chiến Trầm Phi Hồ, Bất Bại Kiếm Thể, ta nghe ngươi đang đánh rắm

Chương 1651: Một kiếm chém giết Bất Bại Kiếm Thể, đó là thiên kiêu yêu nghiệt cường đại?

Chương 1652: Trao đổi kiếm quyết, Ô U, Đằng Yêu thái tử, địa mạch không thích hợp

Chương 1653: Côn Lôn Kính hiện thế, yêu nghiệt của hai vũ trụ, một đầu gỗ mục

Chương 1654: Yêu nghiệt của hai cái vũ trụ đại chiến, khí tức thật cường đại

Chương 1655: Ngươi muốn người nào chết? Chân chính sát lục chi kiếm, một kiếm trảm Hắc Long, diệt yêu nghiệt

Chương 1656: Đều là một đám phế vật, Ô U và Đằng Yêu thái tử liên thủ, Minh Vương thần ảnh

Chương 1657: Thức cuối cùng của tru tiên kiếm, ngươi muốn tấm gương này sao? Nàng từ bỏ

Chương 1658: Cương thi cũng có cảm giác? Nhìn vào bản lĩnh của ngươi, thật sự là nam nhân đáng sợ

Chương 1659: Hợp Đạo giánh xuống? Thần Đạo Tháp, cho ta một lời giải thích

Chương 1660: Đông Hoàng thần tử tức đến phát khóc, công kích Thần Đạo Tháp

Chương 1661: Có điểm gì đó kì lạ, phá Thần Đạo Tháp, chiêu này chơi đến quá kỳ diệu rồi

Chương 1662: Tính kế với dị vũ trụ, các ngươi làm ảnh hưởng việc ta suy nghĩ

Chương 1663: Không nên kéo ta vào cuộc, là các ngươi thua, Côn Lôn Kính xuất hiện

Chương 1664: Một người, một thanh kiếm, một đóa Thanh Liên, một bộ bạch y

Chương 1665: Ngươi làm như vậy có đáng giá không? Chỉ có ta nguyện ý hay không

Chương 1666: Chạy thoát, hư không sụp đổ, Sở Cuồng Nhân thật anh hùng

Chương 1667: Chúng ta đợi hắn trở về, Duy Nhất Bản Nguyên Thể tiến hóa

Chương 1668: Hư không vô định, Tiểu Ái logout rồi sao? Thanh niên áo tím

Chương 1669: Một kiếm hóa vạn pháp, vạn ý hòa hợp làm một, Sưu Hồn chi pháp

Chương 1670: Vũ trụ Thiên Nguyên, Tiểu Ái online một lần nữa, tu hành Vạn Tượng Kiếm Quyết

Chương 1671: Yêu nghiệt từ vạn kiếm kiếp trước đó? Bày ra thực lực, cổ tinh Thiên Nguyên

Chương 1672: Tiên đoán Thiên Kiếm, Kiếm Thần Vương, Vạn Kiếm phong

Chương 1673: Trèo lên Vạn Kiếm phong, vạn tượng kiếm ý, Vô Đạo Kiếm áp

Chương 1674: Cuồng kiếm gặp Cuồng Nhân, Vô Đạo hiện thế, thiên kiếm ra khỏi vỏ

Chương 1675: Ngươi đối xử với Vô Đạo như thế sao? Kiếm Thần Vương tán thưởng

Chương 1676: Cơ hội quật khởi của Kiếm Linh nhất tộc, Lăng Phi muốn làm tùy tùng

Chương 1677: Hàn Sương Kiếm Thể, Hàn Băng tộc, Lãnh Cửu Phong

Chương 1678: Thực lực của Lãnh Cửu Phong, ngươi dám đả thương người của Kiếm Linh nhất tộc ta?

Chương 1679: Ngươi có tư cách khiêu chiến Thiên sao? Thiên Kiếm chi uy, kinh khủng như vậy!

Chương 1680: Nghịch Thiên rốt cuộc cũng là dưới Thiên, mà ta lại là Thiên Ngoại Chi Thiên

Chương 1681: Lĩnh hội hàn băng Đại La ý, danh tiếng truyền ra, người nào tranh đấu với Thiên Kiếm?

Chương 1682: Lãnh Vô Phong, Đạo Vương nhất tộc, không bằng đều diệt đi

Chương 1683: Phong Tình Tuyết, hạt nhỏ hắc động, hai lựa chọn, Tinh Hà Xán

Chương 1684: Rốt cuộc hắn là ai? Lệnh truy sát, đạo tặc tề tụ

Chương 1685: Đạo tặc vây kín, hàng trăm triệu, hai lựa chọn

Chương 1686: Hắc Động Đại Phá Diệt, Hoàng Phong Vĩ Hậu Châm

Chương 1687: Chém giết Hoàng Phong đạo, các ngươi gặp qua Thiên Kiếm chân chính sao?

Chương 1688: Hạ Lâu Lưỡng Nghi, người thuận Thiên, ngươi rất thông minh

Chương 1689: Kiếm pháp hôm nay thành, diệu thủ ngẫu đắc chi

Chương 1690: Thực lực của Mạc Vô Kỵ, Lạc Tuyết, cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương mở ra

Chương 1691: Đằng Yêu thái tử xuất thủ, Thiên Kiếm ở đâu?

Chương 1692: Phong Tình Tuyết và Lăng Phi liên thủ, Hư Vô Chi Phong, một tiếng nổ tung

Chương 1693: Tự cường vô địch Đại La ý, một kiếm vô địch, một kiếm khai thiên

Chương 1694: Ta muốn học một kiếm này, giết chết Đằng Yêu thái tử

Chương 1695: Kiếm ý của ngươi cũng không tồi, đại giới gì cũng đều tiếp nhận

Chương 1696: Mạc Vô Kỵ ghen ghét, một tên tiều phu, liên tục vượt qua bảy cửa ải

Chương 1697: Phía cuối của cổ đạo, Tinh Hà Thần Vương, thả câu trong tinh không

Chương 1698: Cực phẩm tinh nguyên, ván này, là ta thắng

Chương 1699: Chuyện râu ria, không nhớ rõ

Chương 1700: Ba món bảo vật, nghịch thiên gãy kiếm? Không nhìn thấy năng lực của các ngươi

Chương 1701: Băng Hỏa lưỡng trọng thiên, Tử Thần Đường Lang Thú

Chương 1702: Tam đại yêu nghiệt ra hết thủ đoạn, hắn dùng mấy phần thực lực?

Chương 1703: Tinh huyết của Ác Quỷ Ma Viên, một kiếm vô địch lại hiện ra

Chương 1704: Quá sạch sẽ, Đạo Vương nhất tộc đại viên mãn, trời, làm sao có thể thu ta?

Chương 1705: Tinh Hà Thần Vương đứng chung thuyền, Thiên Kiếm chính là vị cứu tinh, mảnh vỡ cuối cùng hiện thế

Chương 1706: Đế Thiên Thu, các ngươi muốn theo đuôi ta sao? Chỉ điểm cho Lạc Tuyết

Chương 1707: Thương Thánh cổ tinh, đế vương quân bá đạo

Chương 1708: Thanh kiếm kia, ngươi không có tư cách đụng, một kiếm trảm ngươi

Chương 1709: Trảm Thiên Hồng, một đạo kiếm ngân, Thương Thiên Bá Vương Thể

Chương 1710: Vạn thể cộng minh, liệt tổ hiển linh, Bá Vương thể đại thành

Chương 1711: Một chút việc nhỏ không có ý nghĩa, Thiên Nguyên cổ tinh mở ra

Chương 1712: Thủy Tinh long nữ, quá xuất sắc, hại người hại mình

Chương 1713: Hướng Thiên Thương, Phong Khinh Ngọc, Quý Phi Vân, Thiên Kiếm tới

Chương 1714: Quăng kiếm? Thà chết chứ không chịu khuất phục, ngươi khiến Thiên thưởng thức

Chương 1715: Sức mạnh của ngươi, khó coi, đối cứng với sát chiêu, hiện tại đến lượt ta

Chương 1716: Hai người quá giống, Liễu Xuyên Tinh xuất thủ, trảm Ô U

Chương 1717: Có liên quan tới giới chỉ, nữ vương Phong Bạo, Phong Khinh Ngọc mời

Chương 1718: Thần Phong đỉnh, phẩm cấp cao nhất hiện tại của

tiên nguyên chi hoa?

Chương 1719: Người nào sẽ trở thành đối thủ của ta đây? Phong Bạo Thái Thản

Chương 1720: 18 chỗ cơ duyên, Phong Khinh Ngọc lấy lòng

Chương 1721: Thanh Hư Lưu Ly Quần, Quý Phi Vân không biết xấu hổ

Chương 1722: Tiên nguyên chi hoa 16 phẩm, cuồn cuộn? Buồn cười đến cùng cực

Chương 1723: 20 phẩm, một kiếm trảm Quý Phi Vân, Man Thiên Quá Hải chi thuật

Chương 1724: Phong Khinh Ngọc, Thần Phong Vương, người trọng sinh, ngươi muốn phỏng đoán Thiên sao?

Chương 1725: Kế hoạch của Đế Lưu Phương, lôi kéo các phương

Chương 1726: Hàn Long công tử, Lạc Tuyết và Trọc Minh ước chiến, Thần Vương khanh

Chương 1727: Tàn hồn Phiêu Tuyết, Trọc Minh đi vào, phô trương rất lớn

Chương 1728: Trọc Minh thắng, Thiên Kiếm, ngươi có dám ứng chiến?

Chương 1729: Vì ta bày cục, yêu nghiệt liên tiếp xuất hiện

Chương 1730: Thanh thế to lớn, xưa nay chưa từng có, ngươi lại đổi một con sủng vật à

Chương 1731: Nhục thân chống lại long nữ, giẫm long nữ ở dưới chân

Chương 1732: Diệt thần chi tiễn, bắn giết Liễu Xuyên Tinh, vô đạo ra khỏi vỏ

Chương 1733: Người trên người, thiên ngoại chi thiên, bọn họ khiếp đảm

Chương 1734: Liên tục chém giết yêu nghiệt, tam hoa đều hiện, sức mạnh Thần Vương

Chương 1735: Rốt cuộc ngươi cũng không phải Thần Vương, hạng nhất bảng Thiên Thần đến

Chương 1736: Đế Vương Tù Thiên Chỉ, Thất Tinh Thiên Thần Biến, phá nát giới chỉ

Chương 1737: Tàn hồn của Đế Thiên Thu tề tụ, Đế Vương thể đại thành

Chương 1738: Thiên Kiếm đúng là Bá Vương thể đại thành, Bá Vương Chi Mâu

Chương 1739: Đế Bá chi tranh, Đế Vương thể đại thành bại, Thần Vương phẫn nộ

Chương 1740: Thần Vương giận dỗi, các đại Thần Vương lên tiếng, quản thúc lẫn nhau

Chương 1741: Xích Long Ảnh không cam lòng, Tà Long Chủy, Phệ Huyết Ma Long Quyết

Chương 1742: Xích Long Ảnh ngoan tuyệt, Hướng Thiên Thương mời, Phong Khinh Ngọc đến kết minh

Chương 1743: Thất Thải Thiên Long Long Nguyên, thời gian hắc ám nhất của Long Thủy Tinh

Chương 1744: Ta không cam lòng, ta không phục, các ngươi hỏi qua Thiên sao?

Chương 1745: Long nhị thúc bại, đối thủ của hắn chính là Thiên Kiếm!

Chương 1746: Long Thủy Tinh thần phục, rất hiếm lạ sao?

Chương 1747: Liếc một chút dọa lùi Xích Long Ảnh, tham vọng của Long Thủy Tinh, ta muốn làm vương

Chương 1748: Minh Linh động thiên, thiên kiêu ngã xuống như mưa, có cần giúp một tay không?

Chương 1749: Minh Linh Thần Vương, ngươi sợ ta như vậy sao?

Chương 1750: Minh Linh Thần Vương muốn đồng quy vu tận, chú thân đồ đằng

Chương 1751: Tam hoa dung hợp, trùng kích ngũ khí? Nội vũ trụ

Chương 1752: Hợp Đạo Thần Vương không ra, ai dám tranh phong? Thiên Nguyên Thần Điện hiện thế

Chương 1753: Vạn tộc chấn động, thần điện khảo hạch, còn có cơ hội biểu hiện sao?

Chương 1754: Lạc Vô Thanh, người sau lưng vạn kiếm kiếp?

Chương 1755: Lại sưu hồn lần nữa, binh tai hung kiếm, không cho phép giết người

Chương 1756: Một mâu giết chết đại viên mãn, Thiên Kiếm là mạnh nhất

Chương 1757: Thần Vương cãi lộn, vấn tâm lộ, Thần Vương mặc cảm

Chương 1758: Nhân lực có giới hạn, Thiên, không có cực hạn

Chương 1759: Hàn Long công tử xuất quan, rốt cuộc mình đang làm cái gì vậy?

Chương 1760: Kiếm trảm Hàn Long công tử, chiếm lấy Đạo Tắc Chi Châu, khiến cho nhiều người tức giận

Chương 1761: Một màn quen thuộc, một kiếm chém giết mấy yêu nghiệt cổ đại

Chương 1762: Kế hoạch khóa kiếm, phong tỏa Thiên Kiếm? Một trò chơi

Chương 1763: Đình chỉ cung cấp Đạo Tắc Chi Châu, mọi người thành phật, Đế Hồng Thần Vương giảng đạo

Chương 1764: Phong mang tất lộ, cứng quá dễ gãy, luận đạo với Đế Hồng Thần Vương

Chương 1765: Lại có thêm một Thiên Kiếm? Người người đều muốn trở thành Thiên Kiếm

Chương 1766: Thiên Kiếm rời đi, khí tức khoái hoạt, người nào mới thật sự là Thiên Kiếm

Chương 1767: Cố Thanh Sơn khiêu khích, thiên kiếm chi cực ý, có thể lọt vào trong tầm mắt

Chương 1768: Trời cho ngươi cơ hội, nhưng ngươi nắm chắc không được, vương chi ấn ký

Chương 1769: Một trong cửu vương, chém giết Cố Thanh Sơn, hành động của Kiếm Thần Vương

Chương 1770: Đạo trống không, phần thưởng vĩnh hằng, Vận Mệnh Thần Điện

Chương 1771: Vô Cực Tử, Vận Mệnh chi chủ, quyền năng vận mệnh

Chương 1772: Vô Cực Tử đột phá Hỗn Nguyên, luyện chế hóa thân

Chương 1773: Hàng ngũ trong thần điện, Xích Long Ảnh ước chiến Long Thủy Tinh

Chương 1774: Sắp công thành, Thiên Chiến phong, song long chiến

Chương 1775: Thiên đã về, cho ngươi mười cái lá gan, dám tiếp một kiếm của Thiên sao?

Chương 1776: Đánh bay Xích Long Ảnh, tán dương của Thiên, lục trọng chú ấn

Chương 1777: Tam đại yêu nghiệt xuất thủ, ngươi rất tự tin đối với nguyền rủa của mình sao?

Chương 1778: Tả hộ pháp của thần điện, Đế Phi Thiên e ngại

Chương 1779: Đế Vương Trọng Đồng, Đế Bách Thế ước chiến Sở Cuồng Nhân

Chương 1780: Đế Vương Trọng Đồng tam đại kiếp, Thiên Kiếm lui!

Chương 1781: Đế Bách Thế vận dụng vương chi ấn ký, hai đại thể chất vào một thân

Chương 1782: Sức mạnh Đế Bá trảm hàng ngũ thứ tư, Thanh Liên dị động

Chương 1783: Hóa thân Thanh Liên, về vũ trụ Bàn Cổ, lạc vào cấm khu

Chương 1784: Cấm khu truy sát, Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, ta vui lòng nhận

Chương 1785: Thần Ma thất nhân chúng Lăng Hoa, lập được đại công

Chương 1786: Lạc Thủy nguy hiểm, Hoa Dục Vọng xuất thủ tương trợ

Chương 1787: Sinh cơ tạo hóa, Sở Cuồng Nhân xuất quan, hộ quốc thần binh

Chương 1788: Nhân tộc Thương Khung, vĩnh viễn không bao giờ làm nô, có thể dùng một chưởng vỗ chết

Chương 1789: Hủy đi thì đáng tiếc, thời gian đảo ngược, hắn trở về

Chương 1790: Hộ quốc thần binh Định Thiên, Sở Cuồng Nhân, tên hỗn đản nhà ngươi

Chương 1791: Thân mật với nhau, Thiên Đạo tông, không đủ gây sợ

Chương 1792: Nhớ kỹ người kia, vĩnh viễn là Vương, một kiếm chém giết 1 triệu binh lính

Chương 1793: Không muốn tin tưởng, ta có thể chứng minh, vũ trụ sẽ không còn Thiên Đạo tông

Chương 1794: Cửu Thiên Thần Đạo Trận, Thiên Đạo cũng bất lực

Chương 1795: Diệt Thiên Đạo tông, làm cấm khu của ngươi hóa thành địa ngục, Càn Khôn Đỉnh

Chương 1796: Lại đến Nam Thiên môn, như nghênh đón Tiên giới chi vương

Chương 1797: Thiên Cơ bảng, Tiên giới chấn động, hắn trở về, nổi gió cuộn sóng

Chương 1798: Bảng Phong Thần mở ra lần nữa, ta chính thủ tịch của thư viện

Chương 1799: Thiên tử xuất chinh, Thánh Ngôn đại trận, thủ tịch trở về

Chương 1800: Chém giết Cơ Vô Mệnh, trăm vạn đại quân, sĩ khí hoàn toàn không còn

Chương 1801: Hoa đã có chủ, ngươi thật sự là thủ tịch? ! Phản công Cơ gia

Chương 1802: Một kiếm chém chết 800 chư hầu trận, hôm nay ta nhất định sẽ diệt Cơ gia

Chương 1803: Kiếm trảm Bảng Phong Thần, Tứ Đại Thiên Vương đến, Hoàng Đạo Chân Long lại hiện ra

Chương 1804: Tứ Thiên Vương của Tiên Đình, không gì hơn cái này, 80 triệu viện binh của Tiên Đình

Chương 1805: Hoa Bỉ Ngạn, Hoa Dục Vọng, mê người biết bao?

Chương 1806: Hợp Đạo xuất thủ, Cơ gia bị hủy diệt, thế lực khắp nơi đứng ngồi không yên

Chương 1807: Bí cảnh Kỳ Sơn, truyền nhân Phục Hi, Thập Đại Thần Khí quan trọng nhất

Chương 1808: Người nắm giữ Thần Khí, Thiên Địa Thần Khí Thập Phương Trận

Chương 1809: Gặp lại Sở Hồng, Phong Lôi Kiếp, Liệt Hỏa Kiếp

Chương 1810: Phượng Minh Kỳ Sơn, Niết Bàn Tạo Hóa Tuyền hiện thế

Chương 1811: Vô Thiên chiến Thạch Anh, Sở Cuồng Nhân đến

Chương 1812: Ta cho phép ngươi rời đi sao? Trảm Thạch Cửu Khiếu, diệt Vô Thiên

Chương 1813: Ta diệt, trên đời không thiên tử, chỉ có Nhân Hoàng trấn giữ nhân gian

Chương 1814: Truyền nhân của Phục Hi đến đây giao dịch, Bảo Liên Đăng, ngươi ăn quả đắng

Chương 1815: Pháp Hải tham gia kế hoạch, lại giao dịch lần nữa

Chương 1816: Giới tử chi tranh, chiến trường cuối cùng, phong vân hội tụ

Chương 1817: Truyền nhân của Nhân Hoàng bị doạ chạy, gặp lại Diệp Trúc

Chương 1818: Bản Nguyên Tạo Hóa Đan, Nguyệt Quang Hồ thay đổi, thiếu tôn của cấm khu Lam Hải Phương

Chương 1819: Hình bóng Tử Thần, Lam Hải Phương chết, Tiên Vương đài

Chương 1820: Ý chí Tiên giới muốn khóc, Thần Hoàng chiến Kỳ Lân

Chương 1821: Loạn chiến phía trên Tiên Vương đài, sức mạnh song long đối Tam Thủ Ma Long

Chương 1822: Nhận thức chung của mọi người, chỉ có thể liên thủ, nhớ sao?

Chương 1823: Cô gái này có bệnh, Sở Cuồng Nhân rảnh tay rảnh chân

Chương 1824: Mọi người khuất nhục phía trên Tiên Vương đài, người sở hữu Thần Khí xuất thủ

Chương 1825: Sức mạnh của Thiên Địa Thập Phương Thần Khí Trận, không uổng công ta chờ mong lâu như vậy

Chương 1826: Thập Phương Thần Khí chấn thương khung, sức mạnh Thanh Liên hủy diệt, trùng kích vô cực

Chương 1827: Đại Tư Mệnh thần nữ phản chiến, phá đại trận Thần Khí, chơi đùa trong lòng bàn tay

Chương 1828: Hai giới âm Dương, đều ở tay ta, đời người chìm nổi

Chương 1829: Đưa tay ra chính là một trận tạo hóa, giáng lâm Nhân Hoàng tông

Chương 1830: Người nào dám xưng hoàng? Tiên Vương chi uy, Hợp Đạo quỳ gối

Chương 1831: Nói năng lỗ mãng, không biết tôn ti, nên đánh

Chương 1832: Nhân Hoàng Bản Kỷ, Nữ Oa tạo người, là sinh linh yếu nhất cũng mạnh nhất

Phía trên Nhân Hoàng Bản Kỷ có ghi, Chương 1:... Nữ Oa tạo người!

Chương 1833: Vá trời, diễn bát quái, nếm bách thảo, bánh xe lịch sử

So với Nữ Oa mà Sở Cuồng Nhân nhìn thấy ở bên trong chương 1: Nữ Oa tạo người kia, thì hiện tại, Nữ Oa này đã thành thục hơn, giữa hai đầu lông mày, cũng mang theo một loại hiền lành thánh khiết chi ý.

Chương 1834: Lai lịch của Nhân Hoàng Bản Kỷ, Hình Thiên nhất mạch, tận dụng thời cơ

Chương 1835: Một bức hịch văn, khai chiến, một kiếm trảm 33 trọng thiên

Chương 1836: Thiên môn thủ tướng, Trảm Tiên đài, các ngươi ai cũng không trảm được

Chương 1837: Thế lực khắp nơi, chỉn Hợp Đạo, đại lễ chân chính

Chương 1838: Quyền năng Tiên Vương bị cắt đứt, biển máu giáng xuống

Chương 1839: Thanh Liên hủy diệt chi năng chân chính, một chiêu giết chết ba Hợp Đạo

Chương 1840: Chiến trường hư không mở ra, Đạo Tổ hiện thân, trục xuất khỏi Tiên giới

Chương 1841: Các yêu nghiệt ở Thiên Nguyên Thần Điện, hung kiếm Lận Vô Binh

Chương 1842: Hai nữ tử tranh giành tình nhân, Thiên Kiếm xuất quan, khiến Thiên không đành lòng nhìn thẳng

Chương 1843: Ngươi nghe thấy kiếm kêu rên sao? Trảm Lận Vô Binh, bảng danh sách yêu nghiệt

Chương 1844: Ta giết chính ta? Tiến vào chiến trường hư không

Chương 1845: Giao phong với Diệp Trúc, cái gọi là Thiên Kiếm, không gì hơn cái này

Chương 1846: Một ta khác ra mặt, thế lực lạ lẫm, Vụ tộc kỳ quái

Chương 1847: Sở Hồng cảm ứng, Đế Vương Tháp, ngay cả Sở Cuồng Nhân ta cũng dám giao thủ

Chương 1848: Chém giết Đông Hoàng thần tử, cường giả đều là độc lai độc vãng

Chương 1849: Hoàng Huyết Thạch, vây quét yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ, tới

Chương 1850: Chiến Đế Thiên Thu, lại đối mặt với Đế Vương Trọng Đồng, như thế nào là đế vương

Chương 1851: Đế Thiên Thu bị trọng thương, Thần Vương vệ hiện thân, Diệt Thiên Tru Thần đại trận

Chương 1852: Hai Sở Cuồng Nhân gặp mặt, Hắc Ám Kiếp, có nội gián?

Chương 1853: Long Thủy Tinh gặp nạn, chém giết truyền nhân của Hiên Viên

Chương 1854: Yêu nghiệt của hai đại vũ trụ, tề tụ ở đại lục Thiên

Hải, cây kim so với cọng râu

Chương 1855: Yêu nghiệt đại chiến, 24 Định Hải Châu, người nào chết cũng chưa chắc

Chương 1856: Kiếm trảm Đế Thiên Thu, nhóm yêu nghiệt của vũ trụ Thiên Nguyên tuyệt vọng

Chương 1857: Thiên Kiếm chiến Thanh Liên, chỉ có thể trách vận khí của hắn không tốt

Chương 1858: Vô thượng Thần Vương xuất thủ, Thần Khí Thập Phương Trận lại hiện ra, ai cho phép ngươi nhúng tay vào trận chiến của Thiên

Chương 1859: Cho ta một lời giải thích, ba trụ cột của vũ trụ Bàn Cổ, cẩn thận Vụ tộc

Chương 1860: Vũ trụ tùy thân xảy ra dị động, cảm ngộ sức mạnh Hợp Đạo

Chương 1861: Hợp Đạo phân chia, nên ngã xuống, rất nhiều Ma Thần vây giết Thần Sơ

Chương 1862: Rất nhiều Ma Thần chiến đấu kịch liệt, sức mạnh vạn đạo, Ma Thần hợp kích

Chương 1863: Thiên Kiếm đột phá Hợp Đạo, vũ trụ chấn động, Thiên Hung không kém một ai

Chương 1864: Thiên Tinh Ảnh gặp bi thảm, nói ra lời thỉnh cầu của ngươi

Chương 1865: Món quà của Vận Mệnh, thăm dò Đế Vương nhất tộc

Chương 1866: Thiên Tinh Ảnh đại chiến Đế Vương nhất tộc, dựa vào chấp niệm trở thành Hợp Đạo

Chương 1867: Thiên Tinh Ảnh dùng thân tế đạo, ta xem ai dám ngăn cản ta

Chương 1868: Đế Linh Thần Vương, uyên ương khổ mệnh khó thoát một kiếp

Chương 1869: Đến đây để đòi nợ, một kiếm giết Đế Ngộn, Đế Phi Thiên tiến đến

Chương 1870: Sức mạnh bản nguyên duy nhất lại hiện ra, Bát Diện Đế Vương Chùy

Chương 1871: Khống chế Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn, đánh chết ba vị Thần Vương

Chương 1872: Thiên Hung thành Hợp Đạo, Trảm Thiên Kiếm Kiếp, xuất quan

Chương 1873: Đầu tư cho Thiên Tinh Thải, Thiên Hung danh chấn vũ trụ

Chương 1874: Thiên Hung lại muốn tạo ra Vạn Kiếm Kiếp, một thân kiếm ngân, để Thiên Kiếm hiện thân đi

Chương 1875: Binh Tai Phong, Cổ Kim Kiếm Linh chi khí, một kiếm chiếu sáng tinh không

Chương 1876: Vạn Linh Kiếm Trận, người nào cho ngươi lá gan tuyên chiến với Thiên

Chương 1877: Thiên chứng kiến, Đế Bá vạn cổ, một kiếm chứng được Thiên ngoại chi Thiên

Chương 1878: Đế Vương Chùy lại xuất hiện, Thiên Hung bại vong, pháo đài chiến tranh

Chương 1879: Tiến về Long tộc, phần thưởng cấp Siêu Thần, sức mạnh của Chúc Long

Chương 1880: Đạo Vương nhất tộc săn bắt Long tộc, tại sao bọn họ dám?

Chương 1881: Đại tiệc mừng thọ Long Vương, Đạo Vương dâng tặng lễ vật, Long Thủy Tinh xuất hiện

Chương 1882: Cầu mong phụ vương thoái vị, lấy lại uy phong cho Long tộc, bởi vì ta vui lòng

Chương 1883: Thánh Long Quyết, Long Vương, ngươi dám không theo?

Chương 1884: Long tộc kết giới, sức mạnh Chúc Long, chiến đấu với Long Điền Phong

Chương 1885: Sức mạnh tam long hợp nhất, Thiên chi chứng kiến, Thiên Ngoại Thiên Kiếm

Chương 1886: Long Phần và Long Lãng thần phục, đầu đuôi câu chuyện, Hỗn Nguyên Chi Môn

Chương 1887: Đạo Vương nhất tộc phản bội, Long Điền Phong bỗng nhiên tiến vào tuyệt cảnh

Chương 1888: Một kiếm trảm cấm chế, Hỗn Nguyên Chi Môn mở ra

Chương 1889: Thiên Nguyên Tâm Giới, tứ phương giằng co, tranh đoạt Thiên Tinh Thải

Chương 1890: Sức mạnh của Ma Thiên Hằng, nàng là người mà Thiên muốn bảo vệ

Chương 1891: Chém giết Thần Vương của Đạo Vương nhất tộc, truy tìm linh hồn của Thần Hung

Chương 1892: Chỉ dẫn khó hiểu, Thiên Nữ Du gặp nạn, ý nghĩ xây dựng nên tổ chức

Chương 1893: Yêu nghiệt các phương trở thành Thần Vương, một trái tim thủy tinh

Chương 1894: Bị đại đạo trấn áp trái tim, một đám rác rưởi, kiếm trảm cây tiên thụ

Chương 1895: Thiên Nguyên Sáng Thế Thần, sức mạnh Thần Vương, một trận hư ảo

Chương 1896: Xuất động ngoài ý muốn, Sáng Thế Thần, ngươi dám tranh phong với Thiên sao?

Chương 1897: Trận chiến giữa Thiên và Sáng Thế Thần, trời, làm sao có thể dễ dàng như thế được

Chương 1898: Sáng Thế Chi Thần không còn, chỉ có chí cao chi thiên thống trị thế gian

Chương 1899: Phùng Ma cùng Phong Hoàng, Thần Cơ nhất tộc thôi diễn

Chương 1900: Sở Cuồng Nhân xuất quan, Như Yên trưởng lão gặp nguy

Chương 1901: Các ngươi đã chuẩn bị những thứ này sao? Hợp Đạo của Vụ tộc hiện thân

Chương 1902: Sức mạnh Thanh Liên hủy diệt, chém giết Hợp Đạo của Vụ tộc

Chương 1903: Thập kiếp tiêu vong, cửu tinh chiếu rọi, Hỗn Nguyên giằng co

Chương 1904: Lời mời của Thiên Nữ Du, Thần Cơ nhất tộc đáng thương

Chương 1905: Trảm phá gông xiềng, đại đạo, ngươi muốn đối địch với Thiên sao?

Chương 1906: Sinh ra chính là người bên trong sự cuồng vọng, một kiếm cao hơn trời

Chương 1907: Binh lực nơi đây do ta điều hành, binh đối binh, tướng đối tướng

Chương 1908: Bảo vật loạn nhân tâm, nhân tính chịu không được khảo nghiệm

Chương 1909: Đại trận Hư Không Yên Diệt diệt tu sĩ của hai tộc, ngươi không có nhân tính

Chương 1910: Tư Không Thần Vương khuyên can, lấy đại cục làm trọng, nhóm Vương giả cổ lão

Chương 1911: Không thể giết Thiên Kiếm, đưa giấy bút cho hắn, dã tâm của La Vân Tu

Chương 1912: Có thể sử dụng, nhưng không thể trọng dụng, đối tượng hợp tác chân chính

Chương 1913: Ác Ma Chi Noãn, Thần Vương của Binh Tai nhất tộc, đa trọng Hợp Đạo xuất hiện

Chương 1914: Mang Ác Ma Chi Noãn ra giao dịch, Thái Thản nhất tộc, Hồn Linh Châu

Chương 1915: Ám sát, Thần La đạo chết rồi? Chuyện gì xảy ra

Chương 1916: Thần Vương của Thái Thản tộc xuất thủ, ngươi quấy rầy Thiên xem kịch

Chương 1917: Chiến Nguyên Đằng, La Vân Tu đào tẩu, Thần La đạo nằm trong sự khống chế

Chương 1918: La Vân Tu và Nguyên Đằng, ấp nở quả trứng ác ma

Chương 1919: Lôi kiếp, đại trận Binh Tai, thành công ấp nở quả trứng ác ma

Chương 1920: Sức mạnh Ác Ma, kết giới huyết sắc, Ma Chi Thê Diễm

Chương 1921: Ác Chi Hoa, tàn binh, ai cho ngươi tự tin

Chương 1922: Ban cho cái tên Thiên Ảnh, Binh Tai nhất tộc bị đùa bỡn, Binh Vương điên cuồng

Chương 1923: Diện mạo chân chính của Binh Tai cổ tinh, Chí Bảo Hỗn Độn bị tàn phá

Chương 1924: Tru sát Binh Vương, thiên địa có thiếu, tàn binh là vương

Chương 1925: Quang cầu Binh Tai, tác phong của Đạo Vương nhất tộc, đều đoạt cho ta

Chương 1926: Binh Tai Chi Thần, Đạo Vương nhất tộc lại bị tổn thất Thần Vương

Chương 1927: Cứu Phong Khinh Ngọc, Lạc Vương nhất tộc đại hôn, Lạc Tuyết xin giúp đỡ

Chương 1928: Hiện trường hôn lễ, Ma Lân Thần Vương phiền muộn, khách mời các phương

Chương 1929: Lạc Tuyết phản kháng, công cụ mà thôi, ai dám ép buộc bạn bè của Thiên

Chương 1930: Các ngươi lùi xuống cho ta, một kiếm chém bay Minh Thần

Chương 1931: Hắc Ám Vô Gian, đưa đồ ăn tới, linh hồn của Minh Thần bị trọng thương

Chương 1932: Luyện hóa trí nhớ của Minh Thần, một cánh cửa lớn màu tím

Chương 1933: Nắm giữ hơn phân nửa cửu vương, mọi người tề tụ, một cuộc hội nghị

Chương 1934: Thành lập Viên Thiên hội, lại đến Cực Tây chi địa, giải quyết đạo nhiễm chi khí

Chương 1935: Lại đến cấm khu linh hồn, một người nhớ một người học

Chương 1936: Dã tâm ở cấm khu linh hồn, linh hồn hóa thực chất, gặp lại Đạo Tổ

Chương 1937: Sự khác thường của Đạo Tổ, đạo nhiễm chi khí không cánh mà bay

Chương 1938: Đến cấm khu cương thi, bảo huyết của Sở Cuồng Nhân, truyền thuyết của Hống

Chương 1939: Nhiều đạo nhiễm chi khí nhất, mạch chủ Tướng Thần hùng khởi, sức mạnh của Tứ Huyết Bảo Đan

Chương 1940: Mạch chủ Doanh Câu xuất thủ, mạch chủ Tướng Thần càng đánh càng mạnh

Chương 1941: Đè ép mạch chủ Tướng Thần, sức mạnh Hống

Chương 1942: Chém giết mạch chủ Tướng Thần, cho dù là độc dược cũng vui vẻ chịu đựng

Chương 1943: Đạo Tổ lấy thân bổ đạo, con đường phía trước dài dằng dặc, cung tiễn Đạo Tổ

Chương 1944: Trận chiến giữa Hỗn Nguyên, tin tức Đạo Tổ lưu lại, nhập đạo pháp, bổ đạo pháp

Chương 1945: Một người một kiếm, ngăn cản Hỗn Nguyên, chiến đấu với Phùng Ma

Chương 1946: Chiến đấu kịch liệt với Phùng Ma, một gốc Thanh Liên áp vạn cổ

Chương 1947: Chém giết Phùng Ma, Vô Hám bị phong ấn

Chương 1948: Các ngươi đang sợ cái gì? Hợp Đạo ở Tử Tiêu đình thức tỉnh

Chương 1949: Hỗn Nguyên triệu tập cửu vương, Thiên Kiếm mới là chúa tể tương lai, khe hở thời không

Chương 1950: Thần Ma nhất mạch Tàng Phong, tiêu diệt Vụ tộc ngay tại chỗ

Chương 1951: Viên hạt sen thứ năm, đi chiến đấu đi, không cần lo lắng

Chương 1952: Phá Quân của Huyền Thiên cửu tinh, nhập đạo pháp huyền diệu

Chương 1953: Vụ tộc diệt vong, Hợp Đạo cổ lão của Đạo Vương nhất tộc

Chương 1954: Tự có chừng mực, Thần Vương cổ lão, không có gì hơn cái này

Chương 1955: Huyền Không Hợp Đạo Quyết, cuộc hội nghị giữa các Thần Vương, mặt mũi Thiên chưa đủ lớn sao?

Chương 1956: Các ngươi rất dũng cảm, phân phối binh lực, hắn từng chém giết Hỗn Nguyên

Chương 1957: Thiên Viêm Thần Vương khiêu khích, Thiên Ảnh xuất thủ, tồn tại bên trong tiên huy bảy màu

Chương 1958: Thất Thải Thiên Long kiêng kị, đại lục thứ chín, Xích Huyết ra oai

Chương 1959: Ngỗ nghịch với Thiên, trảm lập quyết, Trạch Quốc Chiến Đồ

Chương 1960: Giao thủ với Vân Trung Nguyệt, Huyền Thiên Lộc Tồn, Thiên chờ mong

Chương 1961: Thiên Tịch Tiên Đế, uy hiếp Diệp Trúc, lấy dũng khí từ đâu mà phách lối như vậy

Chương 1962: Sức mạnh sáng sinh huyền diệu, Binh Tai cổ tinh tiến vào chiến trường

Chương 1963: Thiên Viêm Thần Vương và Ma Thiên âm, chối bỏ nhiệm vụ? Binh Tai cổ tinh đến viện trợ

Chương 1964: Tuyết Thần Vương, Nguyên Đằng cùng với Ám Dạ, Thái Thản Thần Thụ

Chương 1965: Thiên Tịch Tiên Đế muốn đánh vào đại lục thứ mười ba, trò vui vừa mới bắt đầu

Chương 1966: Tam đại Hợp Đạo xuất thủ, nội chiến giữa các Thần Vương của Thái Thản tộc

Chương 1967: Thừa lúc vắng mà vào, Thái Thản Thần Quả, Thiên Tịch Tiên Đế trọng thương

Chương 1968: Một Thái Thản Thần Quả cuối cùng, Thái Thản Thần Giáp, trở mặt thành thù

Chương 1969: Trò vui, cứ từ từ xem, hoài nghi lẫn nhau

Chương 1970: Chiến đấu với Nguyên Đằng và Ám Dạ, Tuyết Thần Vương gia nhập Viên Thiên hội

Chương 1971: n oán giữa Phong Khinh Ngọc và Tuyết Thần Vương, tình báo giả so với không có tình báo càng đáng sợ hơn

Chương 1972: Thiên Tịch Tiên Đế tìm Sở Cuồng Nhân giúp đỡ, Hà Đồ Lạc Thư, ngươi tuổi còn rất trẻ

Chương 1973: Cổ Khê ngã xuống, ngoài ta ra còn ai khác, phân phát thần quả

Chương 1974: Cửu vương xuất quan, bí mật lớn nhất của cửu vương, đồ đệ của Hỗn Nguyên, Vô Miên

Chương 1975: Minh Thần và ác ma, ai cho phép ngươi quấy rầy Thiên thanh tu

Chương 1976: Lại vào Hắc Ám Vô Gian, dị tượng nhật nguyệt lăng không

Chương 1977: Giết chết Minh Thần, Vô Miên chiếm lấy vương chi ấn ký, hắn đang giả vờ

Chương 1978: Vô Miên luyện chế vương chi ấn ký, Huyền Thiên Liêm Trinh tinh

Chương 1979: Huyền Thiên cửu tinh cường thế hiện thân, không gian trong não, thời đại thay đổi

Chương 1980: Ba mươi tòa đại lục, các ngươi già rồi, một vụ cá cược

Chương 1981: Một ngựa đi đầu, dẫn xà xuất động, một con rắn lớn tới

Chương 1982: Đánh cược với Thất Thải Thiên Long, ba món bảo vật, bốn bề thọ địch

Chương 1983: Bắt đầu hành động, người nào bị bốn bề thọ địch, bắt rùa trong hũ

Chương 1984: Đánh giết từng người một, hoàn trả tất cả, ván này, Thiên thắng

Chương 1985: Thất Thải Thiên Long đột kích, ngươi cũng tạm được

Chương 1986: Kịch chiến với Thất Thải Thiên Long, Thần Ma nhất mạch Hồng Dương

Chương 1987: Chiến tướng vô song Lục Quân, Tư Không Thần Vương phát giác manh mối

Chương 1988: Không có ai hiểu rõ Thiên Kiếm, hành động của Bá

Thần, La Thiên Tiên Đế

Chương 1989: Ma Ám cấm thổ, chiến tướng Lý Đồ, đả kích to lớn

Chương 1990: Bá Thiên Kích chi uy, hắc triều bạo phát, tồn tại kinh khủng không hiểu

Chương 1991: Điều tra Thiên Kiếm, Thiên Kiếm tên là Sở Cuồng, làm phiền các ngươi đi chết

Chương 1992: Thiên Kiếm cũng chỉ là danh hào bán công khai, quyết định đối phó Lục Nhãn

Chương 1993: Pháp môn tu hành vận mệnh, Đại Vận Mệnh Thuật, ghi chép về Ma Ám cấm thổ

Chương 1994: Lục Nhãn bắt đầu hành động, gặp gỡ bên trong quỹ tích vận mệnh

Chương 1995: Đại Vận Mệnh Thuật va chạm, Vận Mệnh Trường Hà mênh mông, Lục Nhãn ngã xuống

Chương 1996: Bất mãn với Thiên Kiếm, thôi diễn tương lai, thua nhiều thắng ít

Chương 1997: Nội gián ẩn núp trong Vũ trụ Bàn Cổ, gặp mặt nhóm chiến tướng vô song

Chương 1998: La Thiên Tiên Đế đề xuất, biện pháp thăm dò nội gián

Chương 1999: Châm chọc khiêu khích, Đế Thiên Hoàng đang giở trò giả mạo, tại sao hắn lại xuất hiện ở nơi đó

Chương 2000: Đánh lui La Thiên Tiên Đế, kế hoạch bị phá vỡ

Chương 2001: Đây là một chuyện ngoài ý muốn, Tiên Đình bị đoạt lại binh quyền

Chương 2002: Đi ngang qua mà thôi, trong chúng ta có nội gián, nghi ngờ lẫn nhau

Chương 2003: Bí giới mở ra, cửu vương xuất thủ, Sở Cuồng Nhân một mình tiến về

Chương 2004: Tiến vào bí giới, đối phó với cửu vương, hóa thân của Đại Đạo

Chương 2005: Chiến đấu kịch liệt với hóa thân của Đại Đạo, một trận chiến chiếu rọi hư không

Chương 2006: Hủy diệt vô cớ, sáng tạo sinh mệnh vô tận, Sáng Thần Đãng Hoàn Vũ

Chương 2007: Hấp thu Hợp mảnh vỡ Đạo, tám loại đạo, mục tiêu nhỏ

Chương 2008: Không đủ năm phần trăm phần thắng, thời điểm quyết chiến đã đến

Chương 2009: Hai vị Hỗn Nguyên hành động, đập nồi dìm thuyền, chiến tranh ám kim vệ

Chương 2010: Con đường đầy chông gai, ngươi đã bị lộ, Tư Mệnh Tiên Đế

Chương 2011: Cửu tinh đều hiện thế, Huyền Thiên Cửu Tinh Trận chiến La Thiên Tiên Đế

Chương 2012: Tiến đến trận đại quyết chiến, cùng tsinh sống sao? Con mẹ nó

Chương 2013: Một gốc Thanh Liên, chống cả thiên địa, một chiêu khiến chiến tướng vô song trọng thương

Chương 2014: Lại đánh tan hóa thân của Đại Đạo lần nữa, chiến tranh ám kim vệ xuất thủ, hai chúng ta là cùng một người

Chương 2015: Lấy một địch chín, nhẹ nhàng thong dong, sức mạnh chân chính

Chương 2016: Liền trảm chiến tướng vô song, Hỗn Nguyên xuất thủ

Chương 2017: Nhất tướng công thành vạn cốt khô, giao thủ ở cấp bậc Hỗn Nguyên

Chương 2018: Sát Thần đấu với Chiến Thần, lâm vào thế yếu, chết đi!

Chương 2019: Sức mạnh của đại đạo, đánh giết Phong Hoàng, cắn nuốt quá trăm triệu linh hồn

Chương 2020: Binh Tai cổ tinh cản trở kẻ đào ngũ, đây cũng là an bài của Sở Cuồng Nhân

Chương 2021: Binh Tai hiện thế, thế gian lớn nhất đại khủng bố

Chương 2022: Giơ tay nhấc chân giết chiến tướng vô song, xung đột vũ trang với Viên Thiên hội

Chương 2023: Thật sự là nhớ tình cũ? Tuyệt vọng còn lớn hơn đang chờ bọn họ

Chương 2024: Lại dò xét Ma Ám cấm thổ, điện chủ lưu tình, Hắc Ám Ma Quân

Chương 2025: Giao dịch với Hắc Ám Ma Quân, Hồng Mông đại thế giới, 3000 đại đạo

Chương 2026: Thần Thiên điên cuồng, nếu Thiên không đồng ý, ai dám thu mệnh? !

Chương 2027: Bố trí vô cùng sâu, sức mạnh đại đạo của vũ trụ Thiên Nguyên

Chương 2028: Đại đạo giao phong, hóa thân Đại Đạo lại hiện ra, người gặp qua vận mệnh sao?

Chương 2029: Vận Mệnh Chi Môn giết Thần Thiên, ta không muốn, nhưng ta sẽ

Chương 2030: Bế quan ngàn năm, một cái khác vũ trụ, ý nghĩ để Tiểu Ái tiến hóa

Chương 2031: Một bộ bạch y, hành tẩu ở chư thiên, giết sạch các người ở chỗ này

Chương 2032: Thái Nguyên thánh địa, tùy tâm sở dục, 100 tỷ tiên tinh ở bên cạnh ta

Chương 2033: Một kiếm trảm Diệt Thế Đao Tu, Diệt Thế Ma Võ

Quyết, Hỗn Độn Chi Hoa

Chương 2034: Thiếu nữ thay đổi, các phương vây công, kiếm khí roi dài

Chương 2035: Thái Nguyên lão tổ xuất thủ, Hỗn Nguyên Cửu Huyền, giết chết Thái Nguyên lão tổ

Chương 2036: Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân, khảo nghiệm của Sở Cuồng Nhân, ngươi có nguyện để xuống chấp niệm?

Chương 2037: Phần lớn cường giả đều có chấp niệm, thu đồ đệ Lam, rời đi

Chương 2038: Hư không ở giữa vũ trụ, luyện hóa Hoa Hỗn Độn, tu sĩ Không tộc

Chương 2039: Tiểu Ái rơi vào trạng thái ngủ say, biến hóa ở vũ trụ Bàn Cổ

Chương 2040: Dương Mi và La Hầu, nhánh Không Tâm Dương Liễu, đại loạn sắp tới

Chương 2041: Minh Hà cản Vô Hám, Binh Tai đối Ma Tổ

Chương 2042: Thất Bảo Diệu Thụ cản Hồng Tú Cầu, Văn Đạo Nhân hiện thân, ngươi còn có bao nhiêu bảo vật?

Chương 2043: Đế cung loạn chiến, hậu thủ của Sở Cuồng Nhân, một chưởng vỗ chết

Chương 2044: Trảm Đông Vương Công và Kim Ô chi tổ, phá đại trận Chu Thiên Tinh Thần

Chương 2045: Chiến Ba Tuần và La Hầu, tuyên ngôn của Tiên Vương, hiện tại là thời đại của ta

Chương 2046: Trở về Tiên giới, diệt quốc phá núi hủy Tiên Đình

Chương 2047: Đích thân tới ma quốc, giáng xuống huyết hải, giết ngươi 4.8 tỷ lần

Chương 2048: Tuyên thệ với Đại đạo, dã tâm của âm Thiên Tử, có chút đặc quyền là rất bình thường

Chương 2049: Học theo Hàm Đan, thức tỉnh Binh Tai, suy đoán lớn gan

Chương 2050: Suy nghĩ của Hoa Vô Ái, âm Thiên Tử muốn đoạt quyền năng

Chương 2051: Tam Sinh Bia, vòng xoáy luân hồi lại hiện ra, âm Thiên Tử, ngươi có biết tội của ngươi không

Chương 2052: âm Thiên Tử vô địch? Một kiếm chém chết 18 điện

Chương 2053: âm Thiên Tử hồn phi phách tán, âm Phủ không cần đến các ngươi

Chương 2054: Bái phỏng Nữ Oa, ta muốn thống trị ba ngàn đạo

Chương 2055: Luận đạo với Tây Vương Mẫu, Nguyên Thủy Thiên Tôn, kiếm phá Tru Tiên Trận

Chương 2056: Nhân viên quản lý thư viện Lý Quân, luận đạo 81 ngày, vạn phật không nói

Chương 2057: Bái phỏng Dương Mi, là ngươi là được rồi, đánh một trận với Dương Mi

Chương 2058: Dương Mi cảm thấy sợ, trái tim Bàn Cổ, đại đạo, cho chút thể diện

Chương 2059: Binh Tai ngộ ra đạo của bản thân, vượt qua cực hạn chi đạo

Chương 2060: Binh Tai độ kiếp, trảm phá Hỗn Nguyên kiếp? Sở Cuồng Nhân hiện thân

Chương 2061: Hắn biết rõ ta, cũng như ta biết rõ hắn, Sở Cuồng Nhân độ kiếp

Chương 2062: Hấp thu Hỗn Nguyên kiếp, pháp tướng Bàn Cổ, Lực chi đại đạo

Chương 2063: Hồng Mông Chi Môn mở ra, Lý Quân cưỡi trâu xanh đi vào Hồng Mông

Chương 2064: Vũ trụ các phương hành động, tách ra là vì đoàn tụ ở trạng thái tốt hơn

Chương 2065: Hồng Mông đại thế giới, Ngôn Húc của Giáo Hội Quang Minh, thu hoạch tình báo

Chương 2066: Kết giới quang minh, từng bước ép sát, cho ngươi mặt mũi đúng không

Chương 2067: Nhục thân chi cực, Quang Minh Thẩm Phán, chém giết Ngôn Húc

Chương 2068: Bát đại dị đoan, Hắc Ám Tà Long, ngươi nhận ra vật này sao?

Chương 2069: Quân Vương lệnh, Chúc Long áp chế, Hắc Long chịu thua

Chương 2070: Quang Minh Tả Thiên Vương, đạo khác biệt, mưu cầu khác nhau

Chương 2071: Tiểu Ái tiến hóa thành công, đánh cược, làm vật cưỡi của ta, như thế nào

Chương 2072: Năng lực dự đoán chiến trận cường đại, phá trận, rời đi

Chương 2073: Hắc Long làm vật cưỡi, phân chia cảnh giới Đại Đạo, bí mật của Quân Vương lệnh

Chương 2074: Nữ thần thôi diễn, luyện hóa Quân Vương lệnh, Huyết Khí Thần Cương

Chương 2075: Cảm giác nhịn không được muốn thần phục, Lam Cung hiện thế

Chương 2076: Các phương hội tụ ở Lam Cung, truyền thuyết liên quan tới Lam Vương

Chương 2077: Nhi tử của Ngục Viêm Ngục Ngược, Quang Minh Tả Thiên Vương lại xuất hiện, không thể phá vỡ cấm chế của Lam Cung

Chương 2078: Không có cách nào đột phá cấm chế? Sở Cuồng Nhân tiến vào Lam Cung

Chương 2079: Sư đồ gặp lại, bảo vật Lam Vương lưu lại, lĩnh hội 3000 đại đạo bàn

Chương 2080: Trần đại sư, ta muốn xuất tuyệt chiêu, vừa ra tới lập tức đánh giết

Chương 2081: Hoàn thành việc thống ngự ba ngàn đạo, ra Lam Cung, Huyết Khí Thần Cương chi uy

Chương 2082: Cấp Đại Đạo hiện thân, Hắc Long Minh Thương, Trần đại sư bị khinh bỉ

Chương 2083: Ba ngàn đạo tắc chi uy, một kiếm chém chết Quang Minh Thiên Vương Trận

Chương 2084: Thánh kỵ sĩ Đức Lao, đối chiến cấp Đại Đạo, Hắc Ám Quân Vương lệnh xuất hiện

Chương 2085: Áp chế thánh kỵ sĩ, ánh sáng che chở thân thể ta, thần lực hỗ trợ

Chương 2086: Đánh giết thánh kỵ sĩ, Hắc Hỏa thành, một trong bát đại dị đoan Ngục Viêm

Chương 2087: Cửu âm và Xích Vân, Ngục Viêm tính kế, ba trong bát đại dị đoan

Chương 2088: Xích Vân tới khiêu chiến, Xích Vân bị giết chết, Cửu âm tức giận

Chương 2089: Cửu âm muốn giết Sở Cuồng Nhân, sử dụng Hắc Hỏa thành, Hắc Huyền cường thế hộ chủ

Chương 2090: Cửu âm chật vật đào tẩu, có lẽ sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn

Chương 2091: Mạt Nhật Chi Ám, đây là mệnh lệnh, ta chờ ngươi trở lại

Chương 2092: Giáo Hội Quang Minh trợ thủ, Vận Mệnh Chi Môn trấn Ngục Viêm

Chương 2093: Quang Minh Hữu Thiên Vương, Tam Thiên Đại Thế, ngươi thật đáng thương

Chương 2094: Mạt Nhật Chi Ám và quang minh chi chủng xung đột, Quang Minh Hữu Thiên Vương trấn áp hai đại dị đoan

Chương 2095: Hữu Thiên Vương cường đại, lại có hai đại dị đoan hiện thế

Chương 2096: Quang minh chi chủng, hóa thân quang minh, nữ thần Quang Minh

Chương 2097: Vị Nữ thần này thèm khát thân thể của ta, đang thôi diễn phương án, Đại Đạo Chí Tôn đều có thể

Chương 2098: Truyền thuyết về Quang Minh Chi Tử và Mạt Nhật Chi Ám, chính là ngươi, dị đoan! !

Chương 2099: Ta chỉ đại diện cho chính mình, lần này, ta có thể phá lệ

Chương 2100: Bồ Đề Tam Muội, đi đến giáo hội, mọi người kinh ngạc

Chương 2101: Sơ triển Bồ Đề Tam Muội, ta tức là quang minh

Chương 2102: Chém giết Trần đại sư, tiến vào Hồng Mông Linh Giới, sơn mạch kỳ quái

Chương 2103: Ngưu Đầu Nhân lâm vào điên cuồng, tròng mắt màu tím, Ác Ma Chi Vương

Chương 2104: Kịch chiến với Ác Ma Chi Vương, sức mạnh linh hồn cường đại

Chương 2105: Tư thái chân chính của Ác Ma Chi Vương, Tiểu Ái hiện thân

Chương 2106: Trấn áp Ác Ma Chi Vương, luyện hóa Ác Ma Chi Đồng, bảo vật cấp Hồng Mông

Chương 2107: Các phương hỗn chiến, Sở Cuồng đi đến, một đánh ba

Chương 2108: Ngũ hành kết hợp bát quái, Quang Minh Tam Thiên Giới, còn ai muốn đoạt thần thiết

Chương 2109: Thập sát tinh của Diệt Thế Võ Hội, Sở Cuồng Nhân chiến Lang Sát

Chương 2110: Quang Minh Tam Thiên Giới lại xuất hiện, công thủ đổi chỗ, hắn đã tính trước

Chương 2111: Ác Ma Chi Đồng chi uy, một kích trảm Lang Sát

Chương 2112: Ác Ma Chi Vương vừa đấm vừa xoa, ngươi vui vẻ là được rồi

Chương 2113: Vạn Binh thành ở Phong Vực, Phong Hỏa sơn, đại sư luyện khí u Thần

Chương 2114: Không người nào luyện khí cho ngươi, đánh trọng thương Nguyên công tử, Luyện Khí Sư kỳ quái

Chương 2115: Đại sư luyện khí u Diệp Nhược, sức hấp dẫn của Hồng Mông Thần Thiết

Chương 2116: u Diệp Nhược khôi phục, luyện chế chí bảo trước chuẩn bị

Chương 2117: u Diệp Nhược cùng u Thần quá khứ, Phong Hỏa sơn lai lịch, có người gây chuyện

Chương 2118: Ba đại sát tinh, Ác Ma sức mạnh lại hiện ra, Phượng Sát xuất thủ

Chương 2119: Kịch chiến Phượng Sát, Tả Thiên Vương đi vào, ta tất thẩm phán

Chương 2120: Ba đại sát tinh rút lui, hai đại quân vương cấp tồn tại chạm mặt

Chương 2121: Tam đại cấp quân vương, câu chuyện Hồng Mông Thần Bảng, không có người nào có thể cứu được hắn

Chương 2122: Trấn hỏa trụ, u Thần điên cuồng, chỉ thiếu chút nữa

Chương 2123: Cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp, hành động điên cuồng, thiên lôi ngâm khí

Chương 2124: Chí Bảo Hồng Mông thành, phát huy hiệu quả của Hỗn Nguyên kiếp đến mức cao nhất

Chương 2125: Vượt qua cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp, còn chưa kết thúc, lần độ kiếp thứ hai

Chương 2126: Cộng dồn lại thành Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp, sức mạnh đứng đầu vạn kiếp

Chương 2127: Đạo thiên lôi thứ chín, cự nhân màu tím, một kiếm sơ tâm

Chương 2128: Tam trọng đột phá, ta muốn ngươi điều khiển Vạn Binh thành giúp ta

Chương 2129: Minh Phi thu đồ đệ, một kiếm khó có thể lĩnh hội, đẳng cấp của Thời Không Bảo Giám

Chương 2130: Muốn đi, đã được ta đồng ý sao? Tái chiến Phượng Sát

Chương 2131: Vũ Thiên Châu, Chí Bảo Hồng Mông chi uy, Phượng Sát ngã xuống

Chương 2132: Ý chí quân vương va chạm, Sát Lục Chi Thần

Chương 2133: Bóng người phía trên vương tọa khô lâu, Thần Sơ đột phá đại đạo

Chương 2134: Hồng Mông Thần Bảng hiện thế, Hỗn Nguyên bảng, tồn tại Tiên Cổ dần dần lên bảng

Chương 2135: Mười vị trí đầu Hỗn Nguyên bảng, Thiên Thần

Tàng, Tổ Long Thừa Đào, ai là đệ nhất

Chương 2136: Người đứng đầu Hỗn Nguyên bảng xuất hiện, quả nhiên là hắn, phản ứng của các phương

Chương 2137: Khí vận gia tăng, không thể khinh thường vũ trụ Bàn Cổ, Liễu Phong khiêu chiến

Chương 2138: Một kiếm trảm Liễu Phong, Vũ Thiên Châu diệt Đại Đạo Chí Thánh

Chương 2139: Lĩnh hội Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, về Thần Điện Quang Minh, chiến đấu với Minh Phi

Chương 2140: Vị trí của Lam Vũ, hiểu lầm, Cửu âm ngã xuống

Chương 2141: Một chưởng đánh chết Cửu âm, tiến về Hắc Thủy thành, gặp lại Ngục Ngược

Chương 2142: Ma Quân tả thủ, bằng hữu của Ngục Viêm, quang minh và hắc ám chém giết

Chương 2143: Ác Ma nhất tộc cường thế nhúng tay, ta chính là quang minh, ai có thể khiến cho ta tiêu vong

Chương 2144: Giao dịch của Ngục Viêm và ác ma, chiến với nửa bước Chí Tôn

Chương 2145: Sẽ không còn Hắc Ám nhất tộc? Mạt Nhật Chi Ám, quá khứ của Hắc Ám Ma Quân

Chương 2146: Khắc chế Mạt Nhật Chi Ám, ác ma tam công, bước vào lãnh thổ ác ma

Chương 2147: Dùng một chiêu đánh bại Ma Lưu, quỳ xuống, cung nghênh ngô vương trở về

Chương 2148: Kết Giới Linh Hồn, lời khuyên của Ác Ma Chi Vương, gặp lại Thiên Ảnh

Chương 2149: Thiên Ảnh kể chuyện, tam công yến mở ra, tiến về Hắc Vũ đô thành

Chương 2150: Mị Ma đại công, tam công tề tụ, Ngục Viêm quỳ xuống

Chương 2151: Bẫy rập của Hắc Vũ đại công

Chương 2152: Pháo đài linh hồn phòng thủ kiên cố, Hắc Ám nhất tộc thanh tỉnh

Chương 2153: Hắc Vũ đại công thành công đoạt xá, một kiếm chi uy, hai công bị thua

Chương 2154: Sử dụng Chí Tôn chi tâm, Ác Ma Chi Nhận vào tay

Chương 2155: Kịch chiến với ác ma đại công, ngươi không chỉ xem thường ta

Chương 2156: Dã tâm của Mị Ma đại công, chiếm lấy sức mạnh Ác Ma

Chương 2157: Ác Ma Chi Vương lại trở về, Ác Ma Chi Vương chính là quái vật

Chương 2158: Chủ nhân, hãy kiên định ý chí, mị lực khoa trương

Chương 2159: Luyện hóa sức mạnh Ác Ma, Hư Không Thiên Ấn, quyết định của Thiên Ảnh

Chương 2160: Đại Đạo bảng, Linh Giới bảng, Đại Đạo Linh Giới

Chương 2161: Tiến vào Đại Đạo Linh Giới, tình cảnh khốn cùng của Thông Thiên

Chương 2162: Giết Độc Cô Không, Độc Cô Bất Bại phẫn nộ, ý nghĩ sáng tạo thế lực

Chương 2163: Đại Đạo Chi Hồ, Đại Đạo Chi Sơn, ai dám làm tổn thương người của vũ trụ Bàn Cổ ta

Chương 2164: Cự Thú Bỉ Mông đối đầu với pháp tướng Bàn Cổ, tìm kiếm Đại Đạo Chi Tâm

Chương 2165: Lấy máu định vị, Đại Đạo Chi Tâm, tự gánh lấy hậu quả

Chương 2166: Chênh lệch giữa đệ nhất và những người khác, trảm Độc Cô Bất Bại, Thiên Thần Tàng xuất thủ

Chương 2167: Chém giết Tổ Long Thừa Đào, mười vị trí đầu trên Đại Đạo bảng, ngũ trảo biến thành tứ trảo

Chương 2168: Trận chiến đấu này nên kết thúc rồi, trảm Tổ Long Phong, chưởng Thiên Thần Việt

Chương 2169: Dọn đạo sơn đi, hút khô Đại Đạo Chi Hồ, tên trời đánh

Chương 2170: Chuẩn bị đột phá Đại Đạo, nơi thần bí, Tam Thanh đến

Chương 2171: Diệt Thế Võ Chủ chuẩn bị hành động, sự kiêng kỵ của Trận Vương, mọi người tề tụ

Chương 2172: Diệt Thế Võ Hội đột kích, lục sát tinh xuất động, u Diệp Nhược kiên cường

Chương 2173: Thần Điện Quang Minh trợ giúp, Tuyệt Kiếm xuất thủ, một chưởng kình thiên

Chương 2174: Chiến lực kinh người, Tuyệt Kiếm tiến đến, ngươi có thể tiếp mấy chiêu của ta

Chương 2175: Chặt đứt Tuyệt Kiếm chi kiếm, kiếm 22 và Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật va chạm

Chương 2176: Kiếm 23, chém giết Tuyệt Kiếm, thu hoạch ngoài ý muốn

Chương 2177: Quân vương uy áp, Nữ thần Quang Minh đạo tâm chi thề

Chương 2178: Tổ Long Tinh Vân, rút gân rồng, Ác Ma Chi Vương hiện thân

Chương 2179: Thiên Thần nhất tộc lên tiếng, chiều hướng phát triển, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết

Chương 2180: Hóa thân của Lam Vương, phía dưới quân vương đều có thể trảm, phía trên quân vương một đổi một

Chương 2181: Sở Cuồng Nhân là đại năng chuyển thế? Lam Vương chiến Diệt Thế Võ Chủ

Chương 2182: Ý chí của tu sĩ vũ trụ Bàn Cổ, Diệt Thế Võ Chủ ngã xuống?

Chương 2183: Nam nhân ăn cơm chùa mạnh nhất Sở Cuồng Nhân? Bầu không khí vi diệu của ba nữ tử

Chương 2184: Bàn Cổ tông, chỉ có thể đặt một phần mười, tràn ngập lòng tin

Chương 2185: Nhân văn cửu bảo, bí mật của Nhân Tổ, quân vương chi tâm còn sót lại

Chương 2186: Hủy diệt Diệt Thế Võ Hội, hậu thủ của Sở Cuồng Nhân, Nhân tộc Thần Nữ bảng

Chương 2187: Xếp hạng trên Thần Nữ bảng, Thiên Thần Tàng uỷ khuất, Thiên Thần Vô Tâm

Chương 2188: Đệ nhất Đại Đạo bảng, Nhân tộc Thần Tử bảng, ta có thể xếp hạng thứ mấy?

Chương 2189: Đệ nhất Thần Tử bảng, cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ

Chương 2190: n Hồng Hoa khác thường, long trủng cơ duyên, đi!

Chương 2191: Sở Cuồng Nhân xuất quan, khiêu chiến? Không đi, Kiếm Thập Phương chờ đợi

Chương 2192: Truyền thừa Trận Pháp Sư cấp siêu thần, gặp lại

Long Thủy Tinh

Chương 2193: Tiến vào long trủng, gặp lại Hắc Huyền, để hắn ăn chút đau khổ trước

Chương 2194: Thất Thải Thiên Long chi thi, sao ta có thể hại ngươi chứ

Chương 2195: Liệp long nhân tiến vào long trủng, cấm địa của long trủng, Táng Đao vực

Chương 2196: Liệp long nhân cấy ghép long huyết, Cực Đạo Thần Binh Trảm Long Nhận

Chương 2197: Trảm Long Nhận phá phong ấn, lại sinh dị biến, Hoàng Cửu Long nắm giữ Chúc Long chi huyết

Chương 2198: Có được Trảm Long Nhận, giết Hoàng Cửu Long, dị biến ở sâu bên trong long trủng

Chương 2199: Long Hồn giới hiện thế, tự chui đầu vào lưới? Đi hốt gọn một mẻ

Chương 2200: Đi vào Long Hồn giới, côn trùng nên có tự giác của côn trùng

Chương 2201: Sức mạnh Chúc Long gây ảnh hưởng, nhìn trúng con nào, tùy tiện chọn

Chương 2202: Cắn nuốt ngàn vạn long hồn, trở thành người tu hành đại Long tộc

Chương 2203: Trảm Long Nhận hiện thế, long hồn của Chúc Long, đừng đến cản đường ta

Chương 2204: Sức mạnh Chúc Long kết hợp với long hồn, Long Hồn giới sụp đổ

Chương 2205: Long tộc tập kết, sánh vai với vương, ngại gì tử trận

Chương 2206: Sáu đại chiến tướng cùng ra tay, pháp môn tu hành của Long tộc va chạm

Chương 2207: Có tay liền làm được, giết chiến tướng Thất Thải Thiên Long, Đại Trận Vạn Long

Chương 2208: Hắc Long Vương đi tới, giẫm trúng lôi khu, ngươi đánh giá thấp ta

Chương 2209: Hóa thân của Nguyên Sơ Chúc Long, Ác Ma Chi Vương vui vẻ

Chương 2210: Long khí trong long trủng hỗ trợ, Chúc Long Chi Nhãn, kịch chiến với Hắc Long Vương

Chương 2211: Chúc Long thần thông, Thiên Địa Chi Tịch, thong dong rời đi

Chương 2212: Hành trình sau khi rời khỏi Long trủng, kế sách khu lang thôn hổ

Chương 2213: Truyền thừa cấp siêu thần của Luyện Khí Sư, Kiếm Thập Phương còn đang chờ đợi, rốt cuộc ngươi cũng trở về

Chương 2214: Ma Kiếm Thạch? Ngươi không xứng là kiếm khách, sẽ khiến Côn Ngô của ta khóc mất

Chương 2215: Kiếm 21 trảm kiếm 23, tiếp một kiếm của ta trước xem như thế nào

Chương 2216: Kiếm Thập Phương ngã xuống, khó tìm địch thủ cùng nhau luận kiếm, ở chỗ cao không khỏi rét vì lạnh

Chương 2217: Liệp long nhân nhất mạch đến đây giao dịch, vừa đấm vừa xoa, làm càn

Chương 2218: Người giám thị Sở Cuồng Nhân, quyết đấu luyện khí, đao kiếm tấn công

Chương 2219: Hạng nhất Luyện Khí bảng Đái Thiên, ta có thể đấu với ngươi

Chương 2220: Ngự Khí Thiên Ấn, thế lực khắp nơi chú ý đến trận quyết đấu luyện khí

Chương 2221: Thu hoạch được Ngự Khí Thiên Ấn, Chí Tôn bảng, bảng xếp hạng có biến động

Chương 2222: Đệ nhất hai bảng, Trận Vương không cam lòng, khí vận thần quốc câu chuyện

Chương 2223: Long huyết Hoàng gia tính kế, giao dịch với liệp long nhân, trò vui mở màn

Chương 2224: Trận chiến giữa Hoàng gia và liệp long nhân, Sở Cuồng Nhân âm thầm ra tay

Chương 2225: Liệp long nhân phẫn nộ, tiêu diệt bại loại củaNhân tộc, đây là hàng nhái

Chương 2226: Diệt Thế Võ Chủ hiện thân, hết thảy tất cả đều nằm trong lòng bàn tay

Chương 2227: Liên tiếp đột phá đại đạo, Trận Vương bố trận, Vạn Khí Chi Tâm

Chương 2228: Vô Hạn Chi Vực, thịnh hội ở núi Cửu Phương, Minh Nguyệt Vô Hạ

Chương 2229: Thần tử giao đấu, Minh Nguyệt Vô Hạ chờ mong

Chương 2230: Lục Vô Ngân xuất thủ, Sở Cuồng Nhân hiện thân, Minh Nguyệt Vô Hạ mừng rỡ

Chương 2231: Có thể nhường vị trí đầu bảng, Sở Cuồng Nhân điên cuồng

Chương 2232: Ta lấy tánh mạng đánh cược, hắn cũng nên cầm tánh mạng bồi thường, Kiếm Ma Độc Cô Bất Phá

Chương 2233: Chiến Độc Cô Bất Phá, kiếm đạo Thần Ma, Cửu Phương Linh Giới

Chương 2234: Thổ dân bên trong Cửu Phương Linh Giới, sợ chạy Lãnh Tiếu Thiên

Chương 2235: Gặp lại Mạt Nhật Chi Ám, lão giả Hắc Mộc, như Quang Minh Thần giáng xuống

Chương 2236: Giết chết lão nhân Hắc Mộc, Mạt Nhật Chi Ám cắn nuốt lẫn nhau, Mạt Nhật giáo

Chương 2237: Bích họa trong sơn động, sứ mệnh của Bộ lạc Cửu

Phương, kiếm ý của Thiên Ly Kiếm

Chương 2238: Kiếm 24, vừa đánh vừa dỗ, mọi người tề tụ ở bộ lạc Cửu Phương

Chương 2239: Đại trận thiên nhiên bị phá, người ngoại lai miệt thị

Chương 2240: Thiên Ly Kiếm thần phục, thần tử Phong Nguyệt uy hiếp

Chương 2241: Sức mạnh Vô Hạn Chi Vực, chém Phong Nguyệt, diệt Địa Sơ

Chương 2242: Kiếm 24 chém Kiếm Đạo Thần Ma, trừ ta ra, đều là kẻ tầm thường

Chương 2243: Nữ nhân tự đại, bộ lạc Cửu Phương gia nhập Bàn Cổ tông, một mạch khoáng

Chương 2244: Hoàng Lương Nhất Mộng, kẻ si mê rượu, kết giao bằng hữu

Chương 2245: Tửu Tôn say, Trận Vương có hành động, Phong Vực bị phong tỏa

Chương 2246: Thế lực khắp nơi vây giết, một đám vớ va vớ vẩn, cũng dám nói xằng tận thế

Chương 2247: Cao thủ Chí Tôn bảng liên tục xuất hiện, Sở Cuồng Nhân chuẩn bị

Chương 2248: Huyền Thiên cửu tinh lại lần nữa kề vai chiến đấu, tu sĩ của Bàn Cổ tông đại triển thần uy

Chương 2249: Một người chiến tam đại Chí Tôn, sức mạnh Chúc Long lại hiện ra, ánh sáng của ngươi quá ảm đạm

Chương 2250: Gia chủ Hoàng gia đích thân đến, quân vương còn làm không được, huống chi là ngươi?

Chương 2251: Tuỳ tiện phá trận, gia chủ Hoàng gia xuất thủ, mời Tửu Tôn xuất thủ

Chương 2252: Để chiến trường say ngã, Tửu Tôn bảo vệ Bàn Cổ tông, Thôn Thiên chi thuật lại xuất hiện

Chương 2253: Chèn ép gia chủ Hoàng gia, thủ đoạn của Đái Thiên, hiện tại là của ta

Chương 2254: Đái Thiên đã chết, gia chủ Hoàng gia bị trọng thương, âm mưu thật sự của Diệt Thế Võ Chủ

Chương 2255: Truyền thừa của Sát Lục Chi Thần, tam đại quân vương đích thân đến, thanh thế thật là lớn

Chương 2256: Chống lại trận pháp, Trận Vương thua, rốt cuộc ngươi vẫn bại dưới tay ta

Chương 2257: Tửu Tôn quyết ý, Trảm Long Nhận đã đói khát khó nhịn

Chương 2258: Chiến thuật của tam đại quân vương, tu sĩ của Bàn Cổ tông mắng chửi

Chương 2259: Chiến thuật tiêu hao có hiệu quả, sức mạnh của hắn bắt đầu giảm bớt

Chương 2260: Sự kinh khủng của Thôn Thiên chi thuật, rốt cuộc Diệt Thế Võ Chủ cũng hiện thân

Chương 2261: Chiến với Diệt Thế Võ Chủ, ngoài các ngươi ra còn có ai không? Lời nói điên cuồng

Chương 2262: Quân vương chi tâm, Trạch Quốc Chiến Đồ, bước vào cảnh giới quân vương

Chương 2263: Ai cũng không đi được, trảm Hắc Long Vương, quân vương hoảng sợ

Chương 2264: Minh Phi đến, nữ thần Quang Minh xuất thủ, Liệp Long thủ lĩnh tôn nghiêm

Chương 2265: Vũ Thiên Châu tự bạo, bốn vị quân vương, không ai sống sót

Chương 2266: Mạt Nhật Chi Ám mà thôi, trò đùa của Ác Ma Chi Vương? Chiến hữu thân mật

Chương 2267: Sở Cuồng Nhân say, ý nghĩ hoang đường, Tửu Tôn dự định ở lại lâu dài

Chương 2268: Cố Linh Lung và Dư Linh, thầy bói, mệnh cách quý nhân

Chương 2269: Dư Linh tham gia khảo hạch, Cố Linh Lung và mọi người chào hỏi

Chương 2270: Tông chủ phu nhân của Bàn Cổ tông, tai hoạ của Bàn Cổ tông

Chương 2271: Sở Cuồng Nhân bị chen xuống? Đột phá Chí Tôn, đệ nhất Chí Tôn bảng

Chương 2272: Làm chính sự, 33 ngày, phần thưởng vĩnh hằng Tạo Hóa trì

Chương 2273: Khởi nguyên của tạo hóa, ta muốn, tư chất của Cố Linh Lung thay đổi.

Chương 2274: Cố Linh Lung lọt top 3 trên Thần Nữ Bảng, tổ địa Nhân Văn sắp mở ra.

Chương 2275: Địch ý của Dạo Lăng Thiên, Vô Chi Tử hiện thế, âm mưu nhằm vào Thần Tộc.

Chương 2276: Nhân Văn tổ địa mở ra, cản trở Sở Cuồng Nhân tiến vào tổ địa.

Chương 2277: Chuyện của Nhân tộc, há lại cho ngoại tộc xen vào? Lam Vương hiện thân.

Chương 2278: Quân Vương chịu thả ra, Phong Lôi chấn Thiên Quan, âm Dương Hám Hoàn Vũ

Chương 2279: Tiến vào Nhân Văn tổ địa, lịch sử cổ xưa, lôi kiếp chi thần

Chương 2280: Gặp lại La Hầu, Chuẩn Đề tiếp dẫn, Lôi Cổ Thần Phong

Chương 2281: Bồ đề linh quang, ai nói ta không hiểu phật pháp? Mời chư phật chỉ giáo.

Chương 2282: Biện luận phật pháp thắng chư phật, pháp tu hành cực đạo, kiếm ấn Bất Động Minh Vương.

Chương 2283: Tu sĩ ngoại tộc, ban đầu thi triển kiếm ấn Bất Động Minh Vương, tổ lăng tiên đảo

Chương 2284: Động tác của các thế lực khắp nơi, hạt giống quân vương tề tụ, ngoại tộc hiện thân.

Chương 2285: Một kiếm trảm Bỉ Mông, liên thủ cùng ngoại tộc, các ngươi lại sợ ta như vậy.

Chương 2286: Cửu bảo tập hợp, tổ lăng mở ra, lấy ra hết cho ta

Chương 2287: Lực Lượng bên trong cửu bảo, lực lượng tập hợp, trường kiếm thủy tinh

Chương 2288: Bên trong tổ lăng, tiền bối Nhân tộc, quan tài màu tím.

Chương 2289: Lựa chọn của Nhân tổ chi huyết, chỉ thiếu một chút nữa, thiên mệnh trong tay ta

Chương 2290: Hạt giống quân vương liên thủ một kích, há có thể để các ngươi quấy rầy sự an bình của tiền bối.

Chương 2291: Diệt sát Lục Vô Ngân, Độc Cô Bất Phá kiếm thức hai tư

Chương 2292: Kim Cương Ngự, ba mươi sáu ma kiếm, át chủ bài của các hạt giống quân vương

Chương 2293: Ba mươi sáu ma kiếm tự bạo, Độc Cô Bất Phá vẫn

lạc

Chương 2294: Phật Nộ Hỏa Liên, Xích Ảnh bị cháy rụi, một nắm đấm một hạt giống quân vương

Chương 2295: Không Thuần Nguyên trốn chạy, tế đàn thanh đồng, thăm dò Minh Nguyệt Vô Hạ

Chương 2296: Một trận chiến Minh Nguyệt Vô Hạ, thiên thu vô tuyệt sắc, kiếm đạo của nàng

Chương 2297: Khống chế trung tâm, nguyền rủa bao phủ tiên đảo, Chú Tộc Huyết Hoặc

Chương 2298: Thiên Nhân Ngũ Suy, Minh Nguyệt Vô Hạ tinh thần lực, Sở Cuồng Nhân hiện thân

Chương 2299: Huyết chú bản thể, Phá Mệnh Tiễn Thư, tự tìm đường chết

Chương 2300: Lĩnh hội Chú Chi Thiên Ấn, Huyết Hoặc khinh thường, bài trừ nguyền rủa

Chương 2301: Định vị chú ấn, hắn từ Phật quang bên trong đi tới, Thiên Địa Đại Chú

Chương 2302: Các thế lực lớn phẫn nộ, thì tính sao, Lam Vương bá đạo bao che khuyết điểm

Chương 2303: Di động tiên đảo, ra tổ địa, Chí Cao Pháp Đình Chấp Pháp Giả

Chương 2304: Kiếm Thần cung chủ quân vương pháp tướng,

ngươi cho là mình đứng ở chỗ đó?

Chương 2305: Cường đại Bàn Cổ pháp tướng, đảo chi chủ chi uy, tam đại Pháp Quan đều hiện thân

Chương 2306: Sở Cuồng Nhân vô tội có công, sự tình chân tướng, Thiên Tôn sát ý

Chương 2307: Hai sư đồ đều là cường đạo, tam đại Pháp Quan tranh chấp nội bộ

Chương 2308: Thiên Tôn kiêng kị không nguyên nhân, không đủ còn có, Nhân Phi tới chơi

Chương 2309: Tạo Hóa Pháp Tắc chi châu, nhân tộc khí vận bị trộm, để chúng ta giết chết Sở Cuồng Nhân

Chương 2310: Địa Quân trả thù, Chú Tộc hành động, nguyền rủa Sở Cuồng Nhân

Chương 2311: Phá Mệnh Tiễn Thư lại xuất hiện, tăng lớn cường độ, tiến sông dài vận mệnh

Chương 2312: Nguyền rủa phản phệ, cộng minh chi pháp, ai đang trù Chú Tộc ta

Chương 2313: Chú Tộc đối Thiên Địa Đại Chú, Chú Thiên Lão Tổ, không phải lão tổ này là giả chứ

Chương 2314: Chú Tộc tổn thất nặng nề, trở mặt vô tình đế vương

Chương 2315: Chú Tộc gần như hủy diệt, Không Hoàng, Nghịch Mệnh Sư

Chương 2316: Đại đạo chi gian, kiếm chi đại đạo, lĩnh hội kiếm đạo pháp tắc

Chương 2317: Một trận chiến Kiếm Thần cung chủ, ta Sở Cuồng Nhân chỉ có như thế?

Chương 2318: Kiếm hai mươi năm, kiếm đạo quân vương, không phải ta muốn

Chương 2319: Lĩnh hội Quang Minh pháp tắc, tận thế sẽ không tiến đến, quang minh vĩnh viễn không biến mất

Chương 2320: Hắc Ám Ma Quân và Mạt Nhật Giáo, đó là thân tỷ tỷ của ta

Chương 2321: Dung hợp Nhân Tổ chi huyết, khí vận chi biến, Thiên Tôn làm phản

Chương 2322: Không người biết được kết quả, khí tức Hắc Ám Ma Quân, tình báo Ác Ma Chi Vương

Chương 2323: Không Chi Tử lòng tin, Quang Minh Thần Điện chi biến, Tả Thiên Vương phản bội

Chương 2324: Hắc Ám Ma Quân giáng lâm, lý niệm khác biệt, tỷ đệ cãi nhau

Chương 2325: Phong ấn bài trừ, nhục thân vật dẫn, Mạt Nhật Chi Ám hiện thế

Chương 2326: Hăng hái Tả Thiên Vương, vô số thiên địa dị tượng

Chương 2327: Sở Cuồng Nhân thành quân vương, ba ngàn pháp tắc quân vương tâm, ngươi cũng xứng xưng tận thế

Chương 2328: Nghiền ép Tả Thiên Vương, ta là người kết thúc tận thế, chính chủ hiện thân

Chương 2329: Đối kháng Mạt Nhật Chi Ám, quân vương pháp tướng, quân vương lĩnh vực

Chương 2330: Hành hung Mạt Nhật Chi Ám, đại đạo vô tận chi cảnh

Chương 2331: Nếu ta không cho, ngươi giết được ai? Quang Minh Chi Chủng hiển uy

Chương 2332: Tiêu diệt Mạt Nhật Chi Ám, bàn tính của Hắc Ám Ma Quân

Chương 2333: Hắn ngăn cản con đường của ta, Mạt Nhật giáo chủ vẫn lạc, khí vận gia trì không hợp thói thường

Chương 2334: Không Chi Tử đột phá quân vương, đom đóm há có thể tranh nhau phát sáng với hạo nguyệt

Chương 2335: Khí vận thần quốc, thần quốc hạch tâm, muốn cướp đoạt vạn tộc khí vận

Chương 2336: Kích thương Thiên Tôn, Hồng Mông Trí Tuệ Bảng, đứng đầu bảng Toàn Tri Chi Linh

Chương 2337: Tiểu Ái đắc ý, vận mệnh nợ nần, nhân tộc tuyển cử đại hội

Chương 2338: Vạn Pháp Lão Tổ, Vạn Phật Chi Hoàng, Thiên Nhân Chí Thánh

Chương 2339: Tuyển cử bắt đầu, Lam Vương đương Pháp Quan? Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp

Chương 2340: Ngươi uy hiếp ta? Ta rất sợ đó, chiến Pháp Tổ

Chương 2341: Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp kinh khủng, Lam Vương đánh với Pháp Tổ một trận

Chương 2342: Lam Vương pháp tướng, sử dụng mệnh khế, tuyển cử một lần nữa

Chương 2343: Lam Vương được chọn, Tha Hóa Vạn Linh, có người muốn bội ước

Chương 2344: Ta mệnh do ta, Nghịch Thần Phá Mệnh, Nghịch Mệnh Sư hiện thân

Chương 2345: Tha Hóa Thiên Nhân, Tha Hóa Nghịch Mệnh, trấn áp Nghịch Mệnh Sư

Chương 2346: Chém giết Thiên Thần Viêm, Nghịch Mệnh Sư thần, Tha Hóa Lục Nhãn

Chương 2347: Niết bạo vận mệnh quỹ đạo, Đệ Tam Mục, Lục Nhãn Thần Toán suy đoán

Chương 2348: Thu hồi cả vốn lẫn lãi, ăn trộm bảo khố, một tòa đạo sơn lớn đâu

Chương 2349: Hà tất đến gây chuyện ta, Thiên Thần Lão Tổ ra tay, Trận Chi Thiên Ấn

Chương 2350: Dĩ thân tái đạo, Tửu Tôn đột phá quân vương, tông chủ cứu mạng

Chương 2351: Hư Không Chi Ngục, tầng thứ chín, chuẩn bị hủy đi nơi này

Chương 2352: Đại náo Hư Không Chi Ngục, chụp chết Hắc Sát, cứu ra Dương Mi

Chương 2353: Hư không Ngục Trưởng ra tay, Không Hoàng và Không Chi Tử, Tác Hồn Châm

Chương 2354: Hành hung hư không Ngục Trưởng, tầng thứ tám Hư Không Chi Ngục, quân vương bị khống chế

Chương 2355: Mượn đao giết người, tính sai quân vương, thân phận bại lộ

Chương 2356: Không Chi Tử bị nghiền ép, Cực Đạo Quân Vương, một chỉ đối một kiếm

Chương 2357: Các ngươi không để ý đến một người, Không Hoàng thoát khốn, dẫn người rời khỏi

Chương 2358: Hư Không Chi Chủ, Chúc Long chi lực, quấy đục nước

Chương 2359: Hồn Tộc hội đàm với Không Tộc, Hồn Mị Nhi, Không Chi Tử tự tin

Chương 2360: Tề tụ Thanh Thiên Đảo, Chúc Long Chúc Dương, Lục Nhãn Mệnh Vô Đoan

Chương 2361: Một kiếm trảm đảo, phân biển, bổ ra cấm chế

Chương 2362: Tiến vào Hư Thiên Linh Giới, chém giết tu sĩ Hồn Tộc

Chương 2363: Địa Quân đồ đệ, Long Huyết tế đàn, bị phong ấn Hư Không Chi Chủ

Chương 2364: Sơn cốc chi bí, Minh Nguyệt Vô Hạ chiến Chúc Dương, mấy món Hồng Mông chí bảo mà thôi

Chương 2365: Thời gian cực đạo thần binh, Không Chi Tử cường đại, Sở Cuồng Nhân đoạt bảo

Chương 2366: Vạn Pháp Bất Diệt Thể, hiện tại là của ta, hắn là Đạo Thần

Chương 2367: Thời không chi lực, ta chỉ trung với nhân tộc, Thiên Thánh tức giận

Chương 2368: Các phương quân vương ra tay, Chúc Dương hấp thu Long Huyết tế đàn, Hư Không Chi Chủ thức tỉnh

Chương 2369: Vẫn bị nghiền ép, cũng xứng xưng quân vương? Liên tiếp chém giết quân vương

Chương 2370: Hư Không Chi Chủ gia trì Không Chi Tử, pháp tướng nha, loại vật này muốn bao nhiêu có bấy nhiêu

Chương 2371: Đánh nát Không Chi Tử pháp tướng, Mệnh Vô Đoan hành động

Chương 2372: Hư Không Chi Chủ phá phong, các phương cổ Lão Quân vương hành động

Chương 2373: Lam Vương đi tới, ngoại trừ nàng, còn có chúng ta

Chương 2374: Pháp Quan đều tới, Phật Hoàng hiện thân, đối kháng Hư Không Chi Chủ

Chương 2375: Tổ Long Vô Đạo, hư không khủng bố, Ác Ma Chi Vương giáng lâm

Chương 2376: Ác Ma Chi Vương chiến Hư Không Chi Chủ, ta cảm thấy ta nên phụ một tay

Chương 2377: Nguyên Sơ Chúc Long hiện thân, vượt qua thời không, đến đây giết ngươi

Chương 2378: Nguyên Sơ Chúc Long chiến Hư Không Chi Chủ, Hư Thiên Linh Giới sụp đổ

Chương 2379: Khôi phục hoàn chỉnh Ác Ma Chi Vương, ba cỗ Đại Đạo Vô Cùng chi lực

Chương 2380: Ta có thể giết ngươi, linh thân hợp nhất, chân chính Nhân Tổ Chi Kiếm

Chương 2381: Hư Không Chi Chủ liều mạng, ngưng tụ cổ kim kiếm ý, tiếp ta kiếm hai mươi sáu

Chương 2382: Kiếm trảm Hư Không Chi Chủ, ta nhất định sẽ trở lại

Chương 2383: Chém giết Hư Không Chi Chủ, tương lai liền dựa vào các ngươi, Nhạc Sơn Linh gia nhập Bàn Cổ Tông

Chương 2384: Dựa vào cái gì bọn họ có thể, Minh Nguyệt Vô Hạ bị phạt, tạ Thiên Thánh

Chương 2385: Hồn Tộc từ hôn, Không Chi Tử tức giận, muốn đổi kiếm linh

Chương 2386: Long Huyết Đan, cổ Phật Xá Lợi, bái phỏng Ác Ma Chi Vương

Chương 2387: Nguyên sơ chúng thần, cổ lão thần chiến, lần đầu nghe thấy Thần Hoàng

Chương 2388: Ác Ma Chi Dịch, không dám uống, có thể ưu đãi cho ngươi

Chương 2389: Minh Nguyệt Vô Hạ tình cảnh, càng như thế đối đãi nhân tộc công thần, Sở Cuồng Nhân chi nộ

Chương 2390: Nhân tộc công thần, há là các ngươi có thể làm nhục, lực áp Thiên Nhân Thánh Địa

Chương 2391: Ta muốn xem xem ai có thể cản ta, uy lực đồ dỏm, dung hợp Xá Lợi chi lực

Chương 2392: Kiếm hai mươi sáu? Kiếm bổ Ngũ Suy Chi Địa, hình như nàng có chút luân hãm

Chương 2393: Minh Nguyệt Vô Hạ gia nhập Bàn Cổ Tông, biện pháp tăng cường kiếm linh

Chương 2394: Lưu ngôn phỉ ngữ? Hồn Tộc tới cửa thông gia, im miệng

Chương 2395: Hồn Mị Nhi chủ động lưu lại

Chương 2396: Côn Ngô Kiếm linh nhập Kiếm Đạo Chi Nhãn, Thiên Phật Tịnh Thổ chi loạn

Chương 2397: Tung tích Ba Tuần, Bồ Đề Tam Muội chi huyền diệu, ác nhân ăn năn

Chương 2398: Thiên Phật Linh Sơn chi kiếp, Huyết Phù Đồ, Bồ Đề Thánh Thụ

Chương 2399: Sở Cuồng Nhân đi vào, chúng ác quỳ xuống đất sám hối, các ngươi không có cơ hội

Chương 2400: Lực lượng dưới Bồ Đề Thụ, Phật Chi Khởi Nguyên, Phật và Dục Phật

Chương 2401: Chiến Ba Tuần, Phật không phải Phật, bọn người Phật Hoàng ngộ

Chương 2402: Dục Cảnh Thập Bát Trọng, cổ Phật Xá Lợi, lực lượng Cổ Phật xa xưa nhất

Chương 2403: Ba Tuần trốn chạy, tứ hung đều vẫn, Ác Cốt Chi Trảo

Chương 2404: Mấy ngàn năm, vạn loại mù sương cạnh tự do, Sở Cuồng Nhân pháp tướng

Chương 2405: Hồn Mị Nhi chấp nhất, luận bàn với Binh Tai, Hồng

Mông linh khí dị biến

Chương 2406: Khí Vận Huyền Hoàng Giới, Hư Không Chuyển Luân, Chúc Dương hiện trạng

Chương 2407: Khảo thí khí vận, các phương quân vương hiện thân, mười tám vạn Đạo Lăng Thiên

Chương 2408: Người này mạnh hơn người kia, vạn tộc chế nhạo, há có thể để cho các ngươi chất vấn

Chương 2409: Không Chi Tử trở thành trò hề, Bàn Cổ Tông người người đều có quân vương chi tư

Chương 2410: Chỉ số khí vận kinh người, đến chém giết với ta

Chương 2411: Khí Vận Bảng, thăm dò Khí Vận Huyền Hoàng Giới, bảo vật ẩn chứa khí vận

Chương 2412: Hấp dẫn cực lớn, quỷ quyệt sương độc, ngươi bị lừa rồi

Chương 2413: Tứ đại quân vương liên thủ vây công, chỉ thừa một mình ngươi

Chương 2414: Quỳ xuống, Sát Lục Thần Quốc, Kiếm Thần Cung Kiếm Thánh

Chương 2415: Chiến một trận với Kiếm Thánh, ta đánh được, người khác không được, nhận lời mời

Chương 2416: Kiếm Thánh thu tay lại, không có nắm chắc thắng, Lam Vũ đột phá quân vương

Chương 2417: Nguyên Vũ Vương, quân vương tề tụ, tính toán nhằm vào Sở Cuồng Nhân

Chương 2418: Sở Hồng và Chúc Dương chi tranh, Thần Hoàng bất tử chi năng, Lam Vũ đi vào

Chương 2419: Bàn Cổ Tông quân vương liên tiếp đăng tràng, Không Chi Tử, Đạo Lăng Thiên hiện thân

Chương 2420: Thế lực âm thầm của Sở Cuồng Nhân, Bàn Cổ Tông vốn liếng, tới

Chương 2421: Nghịch Mệnh Thiên Long Trận, vạn long chi uy, khí trận kết hợp

Chương 2422: Quân vương đại hỗn chiến, Đạo Lăng Thiên chấp nhất

Chương 2423 - Là địch của cả thiên hạ, chân chính trấn áp kỷ nguyên, Nguyên Vũ Vương ra tay

Chương 2424 - Nghiền ép Nguyên Vũ Vương, Tha Hóa Nguyên Sơ Chúc Long, Phương Hoa Sát Na

Chương 2425 - Kiếm trảm tương lai, Tha Hóa Hư Không Chi Chủ, điên cuồng thu hoạch khí vận

Chương 2426 - Dẫn động bàng đại khí vận, ngươi cho rằng ta không phá được, áo trắng pháp tướng hiện thế

Chương 2427 - Kinh khủng áo trắng pháp tướng, một kiếm giết địch phá trận

Chương 2428 - Mạt Nhật Chi Ám và Thiên Tôn hiện thân, một người một kiếm giết đến vạn tộc sợ hãi

Chương 2429 - Ra Huyền Hoàng giới, đối tượng hợp tác của Thiên Tôn, Nghịch Thần

Chương 2430 - Thiên Tôn hành động, Nhân Phi bất an, Lục Nhãn Thần Toán nhắc nhở

Chương 2431 - Mấy người Cố Linh Lung chuẩn bị, Kim Dực quân vương dẫn người đến giúp, các tộc liên quân

Chương 2432 - Lục Nhãn Thần Toán nhìn thấy một góc tương lai, há để cho các ngươi giương oai

Chương 2433 - Quân vương đại chiến, Nhân Phi bước vào Đại Đạo Vô Tận cảnh

Chương 2434 - Người ngăn cản Ác Ma Chi Vương, Vận Mệnh Thần Điện chính diện giao phong với Nghịch Mệnh Sư

Chương 2435 - Để thế nhân đều biết Binh Tai ta, Tàn Binh Phong Hỏa, Thần Ma Ẩm Huyết

Chương 2436 - Cực đạo thần binh tự bạo chi uy, Côn Ngô Kiếm hoàn toàn mới

Chương 2437 - Cố Linh Lung chiến Mạt Nhật Chi Ám, Thiên Thánh đánh lén, Bàn Cổ Tông quân vương liên tiếp vẫn lạc

Chương 2438 - Bàn Cổ Tông thảm liệt, không khí tuyệt vọng, khí vận thành quốc

Chương 2439 - Vấn Thiên Phong chấn kinh, phục sinh cũng chưa chắc không thể, Thiên Địa Hồi Tố

Chương 2440 - Nhất niệm sinh tử, bên trong thần quốc, ta là Chúa Tể, Nghịch Thần hiện thân

Chương 2441 - Lần đầu tiên giao phong với Nghịch Thần, hội tụ chúng nhân chi lực, Vận Mệnh Chi Môn

Chương 2442 - Trấn sát Nghịch Thần phân thân, Thiên Tôn hối hận, bán ngươi một cái nhân tình

Chương 2443 - Ác Ma Chi Vương tới chơi, Thần Hoàng Cấm Vệ quân, tranh thủ thời gian bố cục

Chương 2444 - Giáng lâm Thiên Nhân Thánh Địa, cùng là nhân tộc, hai lựa chọn

Chương 2445 - Thu hồi Côn Ngô, chém giết Thiên Thánh, Thần Hoàng cấm vệ Vấn Thiên Phong

Chương 2446 - Sở Cuồng Nhân bị áp chế? Sở Cuồng Nhân lĩnh vực

Chương 2447 - Vấn Thiên Phong bại trốn, chỉnh hợp nhân tộc, lực áp Kiếm Thánh Pháp Tổ

Chương 2448 - Nhân tộc khí vận về thần quốc, Sở Cuồng Nhân dã tâm, tiến về Sát Lục Thần Quốc

Chương 2449 - Sát Lục Quốc Vương, hai nước thông gia? Lão hồ đồ?

Chương 2450 - Theo ta xem trò hay, đại hoàng tử mưu phản, Sát

Lục Quốc Vương bạo khởi

Chương 2451 - Huyết Thực Đại Pháp, Sát Lục Quốc Vương tàn bạo, khôi lỗi Liễu Thiên Tuyết

Chương 2452 - Sát Thần Chi Giới ảo diệu, Sát Lục Quốc Vương vẫn lạc, tân vương đăng cơ

Chương 2453 - Cực Đạo Đan, ta muốn thủ hạ nghe lời, tiến về Long Tộc

Chương 2454 - Long Tộc thần phục, luyện chế Cực Đạo Đan, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ

Chương 2455 - Truyền thuyết Thần Khấp Huyết, Mệnh Bất Tuyệt, Không Phi Tinh

Chương 2456 - Thần Khấp Huyết chỗ, Lam Vương đám người đi tới

Chương 2457 - Quân vương Bàn Cổ Thần Quốc chiến lực, Thần Khấp Huyết vẫn lạc?

Chương 2458 - Thần Khấp Huyết thức tỉnh, nhân tộc chiến thần chi uy

Chương 2459 - Hư Không Chi Chủ lại xuất hiện, thế yếu, Sở Cuồng Nhân xuất quan

Chương 2460 - Một cước giẫm bạo Hư Không Chi Chủ, diệt sát Vấn Thiên Phong, quân vương vẫn lạc như mưa

Chương 2461 - Nguyên Sơ Chi Hỏa hiện thân, cho người Cửu khanh chi vị, ta chẳng thèm ngó tới

Chương 2462 - Ba ngàn cực đạo đánh với Khởi Nguyên chi lực, Sở Cuồng Nhân chiến Nguyên Sơ Chi Hỏa

Chương 2463 - Nguyên Sơ Chi Hỏa bại trốn, Tha Hóa Tự Tại Pháp cực hạn

Chương 2464 - Ba ngàn đại đạo Chúa Tể Cảnh, tiến vào tạo hóa khởi nguyên

Chương 2465 - Nguyên sơ thần quốc hiện thế, hai đại thần quốc khai chiến

Chương 2466 - Thần Hoàng Tử thăm dò, không thành kế, một cái quá thời hạn nhỏ nhân vật phản diện

Chương 2467 - Giằng co, phô trương thanh thế, dọa chạy Nguyên Sơ Chi Hỏa

Chương 2468 - Ác Ma Chi Vương đột phá Chúa Tể, La Hầu hiện thân, nằm mơ

Chương 2469 - Góp đủ số La Hầu, Thần Hoàng chi tử vs nhân tộc chiến thần, Thần Hoàng Ấn

Chương 2470 - Nguyên sơ thần quốc bại lui, khởi nguyên thời đại còn sót lại, chiều hướng phát triển?

Chương 2471 - Thăm dò khởi nguyên thiên địa, Khởi Nguyên Kết Tinh, một lần giải quyết

Chương 2472 - Vạn Vật Tạo Hóa Đỉnh, Tạo Hóa Chi Chủ, sao hắn lại ở đây

Chương 2473 - Tam Tai Cửu Kiếp, chém giết La Hầu, số lượng Khởi Nguyên Kết Tinh bạo tăng

Chương 2474 - Đỉnh phong nguyên sơ, Sát Na Phương Hoa, trộm lấy lực lượng từ trong thời gian

Chương 2475 - Thần Hoàng Tử, Nghịch Thần ra tay, Chư Đạo Pháp Kiếm

Chương 2476 - Tạo Hóa Đỉnh chi uy, thời gian phản phệ, thiên mệnh người

Chương 2477 - Ngươi không thể bại, tuyệt đối không thể bại, nguyên sơ tự tin

Chương 2478 - Ràng buộc với Côn Ngô, ra khởi nguyên, mọi người chấn kinh

Chương 2479 - Ba ngàn đại đạo vô tận, duy thiếu vận mệnh, thử đột phá kiếm chi Chúa Tể Cảnh

Chương 2480 - Mấy người Kiếm Thánh giác ngộ, kiếm chi Chúa Tể hiện thế

Chương 2481 - Hậu thiên kiếm chiêu bại Tiên thiên thần thông, một đạo hai Chúa Tể

Chương 2482 - Thần Hoàng Cấm Vệ quân thống lĩnh, Vĩnh Kiếp Chi Địa, lòng người phấn chấn

Chương 2483 - Thôn Thiên Quán, Vĩnh Kiếp Chi Địa ảo diệu, gặp lại Ba Tuần

Chương 2484 - Kiếp Thần Sơn, lôi kiếp chi tường, Thiên Lục hiện thân

Chương 2485 - Tiến Kiếp Thần Sơn, thái độ của Kiếp Chủ, vạn kiếp tự có quy luật

Chương 2486 - Nghiêng trời lệch đất, ngươi làm như thế nào? Mời Kiếp Chủ toàn lực ra tay

Chương 2487 - Kiếp Chủ chi chiêu, Vạn Kiếp Bất Phục, Thôn Thiên Quán chi lực

Chương 2488 - Ba Tuần vs Thiên Lục, Ba Tuần tuyệt vọng, ngươi lại sống được

Chương 2489 - Ta có thể chém ngươi ở đây, chiến Tuyệt Vọng Chi Nhận, hắn có thể dâng ra hết thảy

Chương 2490 - Tuyệt vọng phản công, Thiên Lục bỏ mạng, Thần Hoàng không ra, Cuồng Nhân tịch mịch

Chương 2491 - Thần Hoàng khí tức, Kiếm Thánh cầu viện, Kiếm Tuyệt Thế vẫn lạc

Chương 2492 - Nguyên sơ thần quốc hành động, Tử Thần, Nguyên Phượng Hoàng

Chương 2493 - Ba Tuần chiến cổ Phật, Sở Cuồng Nhân trợ lực, Phật Hoàng đột phá Chúa Tể

Chương 2494 - Nhà gỗ nhỏ bên trong sông dài vận mệnh, Vận

Mệnh Chi Chủ đời thứ nhất

Chương 2495 - Biết rõ bại mà chiến, Nghịch Thần công kích mệnh cách Sở Cuồng Nhân, bây giờ ta càng mạnh

Chương 2496 - Nghịch Thần vẫn lạc, đóng vai Nghịch Thần, khởi xướng tổng tiến công

Chương 2497 - Thần quốc hạch tâm, Luân Hồi Chi Vương, thiên địa trầm luân

Chương 2498 - Đối Chiến Luân Hồi chi vương, Kiếm Đỉnh tề xuất, khuất nhục Luân Hồi

Chương 2499 - Luân Hồi Chi Vương vẫn lạc, hấp thu nguyên sơ thần quốc hạch tâm, sĩ khí đại chấn

Chương 2500 - Thần quốc khí vận biến hóa, lần này gặp được đối thủ thật

Chương 2501 - Lực lượng chân chính của Thần Hoàng Tử, Ác Ma Chi Vương sẽ vẫn lạc, ta tới

Chương 2502 - Giơ tay nhấc chân nghiền ép nguyên sơ, phá ngươi Thần Hoàng chi khí, chỉ cần một kiếm

Chương 2503 - Thần Hoàng hiện thế, nguyên nhân thành thiên địa nhân vật chính, kiếm chỉ Thần Hoàng, thử một lần ngại gì

Chương 2504 - Chiến Thần Hoàng, chí bảo liên hoàn tự bạo, đánh lui Thần Hoàng

Chương 2505 - Không hạn chế tăng lên, Vạn Kiếp Bất Phục chi lực, đưa Thần Hoàng vào khởi nguyên

Chương 2506 - Côn Ngô Kiếm hấp thu chúng sinh nguyện lực, Thần Hoàng quay về chư thiên

Chương 2507 - Vợ của Thần Hoàng, chờ ta trở lại cưới ngươi, nhất định phải thắng

Chương 2508 - Vạn cổ chí kim, một người cuồng vạn cổ, Côn Ngô thuế biến mà ra

Chương 2509 - Viên mãn vô địch Thần Hoàng, Sở Cuồng Nhân vẫn lạc, Nhân Tổ chuẩn bị ở sau

Chương 2510 - Minh ngộ tất cả, Tha Hóa Vạn Cổ, Vạn Cổ Bất Bại

Chương 2511 - Đại kết cục, Phiên ngoại thiên: Chư thiên quy nhất giới, vĩnh hằng thế giới

——— o O o ———

Chương 1: Bất tử chi thân, Cửu khiếu lung linh kiếm tâm

Thương Khung tinh, Thanh Long vực, Huyền Thiên tông.

Trong căn phòng mờ tối chỉ có một ngọn đèn dầu lóe lên, mà trên giường thì có một thiếu niên tuấn mỹ nhìn qua mười lăm mười sáu tuổi đang nằm.

Thiếu niên cũng không nhúc nhích, chỉ có bộ ngực hơi hơi phập phồng mới chứng minh hắn còn sống.

"Đây là đâu?" Hai mắt thiếu niên chậm rãi mở ra, hắn xoay đầu, ánh mắt mê mang nhìn bốn phía.

Đột nhiên, trên mặt hắn lộ ra vẻ thống khổ, trong đầu có một lượng trí nhớ loạn lưu tuôn ra, trùng kích đại não của hắn.

Qua một hồi lâu, thiếu niên đầu đầy mồ hôi nằm ở trên giường thở hổn hển, hai mắt mê mang cũng dần dần trở nên thư thái.

"Không nghĩ tới loại sự tình này sẽ phát sinh trên người ta."

Thiếu niên bất đắc dĩ cười một tiếng.

Tiếp thu hết trí nhớ trong đầu hắn đã hiểu hết thảy.

Thiếu niên này gọi là Sở Cuồng Nhân, đệ tử ngoại môn của Huyền Thiên tông, bởi vì tướng mạo tuấn mỹ mà ở ngoại môn được hoan nghênh.

Nhưng xấu cũng chính là ở chỗ gương mặt này, bởi vì gương mặt này mà bị một sư tỷ chân truyền coi trọng, muốn thu hắn về dưới váy.

Ừm, cũng là muốn bao dưỡng hắn.

Đồng thời còn hứa hẹn trong ba năm để hắn tấn cấp làm nội môn.

Sở Cuồng Nhân tuy là đệ tử ngoại môn, nhưng tính cách kiêu ngạo, không nguyện ý dùng loại phương thức thăng chức rất nhanh này, nên dùng ngôn từ nghĩa chính cự tuyệt.

Ai ngờ sư tỷ thẹn quá hoá giận, dưới cơn nóng giận đã đánh hắn thành trọng thương, nằm trên giường hai ngày cũng không thấy đỡ hơn.

"Đến đâu thì hay đến đó, đã trọng sinh vào trên thân người này trước hết nghĩ biện pháp sống sót đi." Sở Cuồng Nhân thì thầm nói.

Đinh...

"Ngài đã bật hệ thống hack 【 Huyễn Tưởng Luân Bàn 】 ."

"Bởi vì lần đầu ngài sử dụng, nên có cơ hội một lần may mắn rút liên tiếp 10 lần, phải chăng lập tức sử dụng..."

Trong đầu vang lên một giọng nữ máy móc.

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút.

Huyễn Tưởng Luân Bàn?

Đây không phải download auto game trước khi ta xuyên qua sao?

Chẳng lẽ đây chính là ta ngón tay vàng? !

Sở Cuồng Nhân hai mắt tỏa sáng.

Trước khi xuyên qua, hắn đang chơi một trò chơi võng du tiên hiệp, mà Huyễn Tưởng Luân Bàn là hệ thống hack mà bạn cùng phòng giới thiệu cho hắn, ôm lấy tâm thái thử xem một chút xem sao, ai biết còn chưa đã xuyên việt rồi.

"Lập tức sử dụng." Sở Cuồng Nhân trong lòng mặc niệm một tiếng.

Rất nhanh, trước mặt Sở Cuồng Nhân đã nhiều thêm một cái bàn quay rút thưởng năm màu lộng lẫy, phía trên có rất nhiều ô vuông.

Bên trong ô vuông là các loại khen thưởng nghe rất dọa người.

Cái gì Cửu Dương Thần Công, Bất Tử chi thân, Càn Khôn giới...

Kim đồng hồ trên bàn quay nhanh chóng chuyển động.

"Chúc mừng kí chủ rút được thuộc tính khí chất Trích Tiên trong truyền thuyết."

"Chúc mừng kí chủ rút được một tòa trận pháp Tụ Linh Trận tinh diệu."

"Chúc mừng kí chủ rút được thể chất Bất Tử chi thân Thần cấp."

"Chúc mừng kí chủ rút được Động Tất Chi Nhãn Thần cấp thần thông (mắt nhìn thấu)."

"Chúc mừng kí chủ rút được công pháp Nhân Sơn Ấn Quyết tinh diệu."

"Chúc mừng kí chủ rút được một viên Đan dược Duyên Thọ Đan tinh diệu."

"Chúc mừng kí chủ rút được thể chất Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm truyền thuyết."

"Chúc mừng kí chủ rút được vật phẩm tàng bảo đồ tinh diệu."

"Chúc mừng kí chủ rút được nhân vật Vũ Nhân chiến sĩ truyền thuyết."

"Chúc mừng kí chủ rút được một vật phẩm Càn Khôn Giới truyền thuyết."

Nhắc nhở liên tiếp vang lên trong đầu Sở Cuồng Nhân.

Hắn không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn không nghĩ đến ngón tay vàng này lại ra sức như thế.

"Nhưng vật phẩm trên đã đặt trên bàn quay không gian, mời kí chủ chú ý kiểm tra và nhận vật phẩm." Giọng nữ máy móc nói xong liền im lặng.

Bàn quay trước mặt Sở Cuồng Nhân cũng biến mất không thấy gì nữa.

Huyễn Tưởng Luân Bàn là download hack trước khi Sở Cuồng Nhân xuyên qua, có thể mang đến cho người chơi cơ hội mỗi ngày rút thưởng một lần.

Mà đẳng cấp phần thưởng thì chia làm hắc thiết, bạch ngân, hoàng kim, kim cương, tinh diệu, truyền thuyết, Thần cấp, Siêu Thần cấp, Vĩnh Hằng cấp.

May mắn rút liên tiếp 10 lần là đặc quyền của tân thủ, có thể trăm phần trăm rút được phần thưởng tinh diệu thậm chí là tinh diệu trở lên.

Sở Cuồng Nhân mở bàn quay không gian ra, đây là một giao diện tương tự như kho đồ trong game.

Nhìn thấy phần thưởng rực rỡ muôn màu vừa rút được, Sở Cuồng Nhân hít sâu một hơi, miễn cưỡng trấn tĩnh lại.

"Rút ra Bất Tử chi thân." Sở Cuồng Nhân mặc niệm nói.

Nhất thời, ở trong cơ thể hắn bỗng nhiên có một cỗ sức mạnh cực kỳ khủng bố trong nháy mắt bạo phát ra, cỗ lực lượng này bao phủ toàn thân, cọ rửa da, gân cốt, huyết nhục của hắn thậm chí là mỗi một tế bào!

Sở Cuồng Nhân chỉ cảm giác mình giống như là bị ném vào bên trong một máy ép nước to lớn, thân thể bị không ngừng xoắn nát, gây dựng lại, xoắn nát...

"Bà mẹ nó! !"

Đau đớn kịch liệt kém chút nữa đã làm cho Sở Cuồng Nhân ngất đi, nhưng trong đầu lại có loại lực lượng thần kỳ duy trì làm cho hắn thanh tỉnh.

May mắn, cỗ này đau đớn kéo dài không lâu lắm.

Một phút đồng hồ sau, Sở Cuồng Nhân nằm trên mặt đất, toàn thân mồ hôi dầm dề, "Loại cảm giác này... Cnm thật kích thích!"

Hắn đứng dậy ngồi trên ghế, trong đầu tiếp thu tin tức có quan hệ với Bất Tử chi thân, sau đó không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Tay phải Sở Cuồng Nhân vận chuyển linh lực, ngưng tụ tại đầu ngón tay, sau đó tay đánh vào tay trái mình, nhất thời ở phía trên chọc ra cái lỗ máu.

Nhưng lập tức, trên bàn tay mầm thịt sinh sôi, lại nhanh chóng khép lại, trong chớp mắt đa khôi phục như lúc ban đầu, miệng vết thương ngay cả vết sẹo cũng không có.

"Bất Tử chi thân có sáu cảnh giới, hiện tại ta chỉ đang ở đệ nhất trọng mà đã có hiệu quả như thế, trước đó thương thân thể bị Lý Dao đánh trọng thương cũng đã triệt để khôi phục, sau cảnh giới ngũ trọng, lại khủng bố đến mức nào?"

Trên mặt Sở Cuồng Nhân đầy tươi cười, nhìn về phía bàn quay không gian.

Phần thưởng còn lại, lại có diệu dụng gì nhỉ?

"Rút ra Động Tất Chi Nhãn."

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lưu chuyển qua một đạo ánh sáng nhạt, nhìn kỹ, trong cặp mắt của hắn có vô số Đại Đạo phù vă đang lưu chuyển, huyền diệu vô cùng.

Ánh sáng nhạt thu liễm, hai mắt lại khôi phục bình thường.

Động Tất Chi Nhãn diệu dụng xông lên đầu.

Sở Cuồng Nhân hài lòng nhẹ gật đầu.

Động Tất Chi Nhãn, có thể hiểu rõ hết thảy hư ảo thế gian, càng có thể thấy rõ tin tức sinh linh chủng tộc, tu vi, thần thông….

Đây là phần thưởng Thần cấp, so với Bất Tử chi thân cũng không kém mảy may.

"Rút ra khí chất Trích Tiên."

Sở Cuồng Nhân đi đến trước gương đồng trong phòng, nhìn chính mình trong gương, chỉ cảm giác trên người mình bỗng nhiên nhiều thêm một loại khí chất huyền ảo xuất trần, gương mặt tăng thêm tuấn mỹ, giống như Trích Tiên hạ phàm.

Một chữ, đẹp trai. (trong tiếng Trung là chữ Soái: 帅)

Hai chữ, thật con mẹ nó đẹp trai.

Tự luyến xong, Sở Cuồng Nhân nhìn trên bàn quay trong không gian mấy cái khen thưởng còn lại, lộ ra vẻ suy tư.

Ngoại trừ Bất Tử chi thân, Động Tất Chi Nhãn, khí chất Trích Tiên, mấy phần thưởng còn lại trong trí nhớ nguyên chủ hoặc nhiều hoặc ít đều có ấn tượng.

Nhất là cái Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm kia.

Đây chính là mười tồn tại hàng đầu ở trong ba ngàn thể chất ở Thương Khung tinh.

Đã trên vạn năm rồi chưa hiện thế.

Hơn nữa loại thể chất này một khi thức tỉnh tất nhiên sẽ dẫn phát ra đủ loại dị tượng, đến lúc đó toàn bộ Huyền Thiên tông đều sẽ bị kinh động.

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một hồi, sau đó trong mắt ánh qua vẻ kiên quyết, "Cho dù kinh động thì thế nào chứ?"

"Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm chính là Vô Thượng Đạo Thể, là thiên kiêu vô thượng mà các đại thế lực đều muốn tranh đoạt, có thể kinh động đến cao tầng Huyền Thiên tông không thể tốt hơn, dạng này, tài nguyên Huyền Thiên tông chắc chắn sẽ nghiêng về ta."

"Nếu như luôn sợ đầu sợ đuôi, tương lai làm sao có thể tu hành đến đỉnh phong? Còn không bằng tìm một chỗ nhà quê trồng trọt đi."

"Ta gọi là Sở Cuồng Nhân! Không điên không cuồng sao được chứ?"

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng cười một tiếng, "Rút ra Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm."

Nhất thời một cỗ lực lượng không hiểu gia trì ở trên người hắn.

Lần này thể chất cải tạo tuy nhiên cũng rất thống khổ, giống như có vô số châm nhỏ xuyên thẳng vào mạch máu trong thể nội hắn, hội tụ vào tim hắn.

Nhưng so với dung hòa Bất Tử chi thân vừa mới thì tốt hơn nhiều lắm.

Nguyên chủ là người có ý chí cứng cỏi, mà dung hòa trí nhớ của nguyên chủ, Sở Cuồng Nhân tự nhiên cũng kế thừa phần ý chí lực này.

Ngay tại lúc Sở Cuồng Nhân rút ra Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, ngoại giới tương ứng cũng xuất hiện dị tượng.

Bên trong Huyền Thiên tông, vô số người tu hành bất luận tu vi cao thấp, trường kiếm trong tay bắt đầu không hiểu sao bị chấn động, phát ra kiếm ngâm trùng thiên.

Chương 2: Thánh khí tranh nhau nhận chủ

Bên trong Huyền Thiên tông, ngàn vạn kiếm khí phát ra tiếng ngâm.

Mà trong sân Sở Cuồng Nhân, có một đạo quang trụ bỗng nhiên phóng lên tận trời, vô số Đại Đạo phù văn vờn quanh, càng có từng trận âm thanh.

Trong cột ánh sáng, phù văn xen lẫn hóa thành một trái tim.

Quả tim này có chín lỗ thông, mỗi lần đập đều có năng lượng kiếm khí truyền tới, tiếng tim đập thình thịch như có tiếng kim thiết tấn công.

"Cái này, đây là tình huống gì!"

"Dị tượng như thế, chẳng lẽ lại là một loại Đạo Thể nào đó đã thức tỉnh!"

"Lòng sinh cửu khiếu, ẩn chứa kiếm khí, chẳng lẽ lại là Vô Thượng

Đạo Thể trong truyền thuyết... Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm? ! !"

"A, đạo này thể đã gần vạn năm chưa hiện thế rồi, sao lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn bên trong khu vực Huyền Thiên tông."

"Hướng kia là... Ngoại môn viện."

"Chẳng lẽ thức tỉnh thể chất này chính là đệ tử sao ngoại môn?"

"Cái này sao có thể!"

Bên trong Huyền Thiên tông, từ cao tầng trưởng lão, cho tới đệ tử ngoại môn tất cả không ngoại lệ đều bị cỗ dị tượng đột nhiên xuất hiện này dọa sợ.

Mà theo trình độ dung hợp của Sở Cuồng Nhân cùng kiếm tâm càng cao, thì uy lực cỗ dị tượng cũng đang không ngừng tăng lên, khuếch tán ra bên ngoài Huyền Thiên tông.

Trong lúc nhất thời, hơn phân nửa cường giả Thanh Long vực đều có cảm ứng.

Một tòa rộng rãi trong thành trì.

Bạch y nam tử ngồi ngay ngắn trong cao ốc bỗng nhiên mở hai mắt ra, nhìn về phương hướng Huyền Thiên tông, "Khí tức này, là Vô Thượng Đạo Thể xuất thế!"

Vô Thượng Đạo Thể, từ xưa đến nay cũng chỉ xuất hiện qua mấy lần.

Tùy tiện một loại đều có tiềm lực thành tựu Đế cảnh.

Mà trong lịch sử Thương Khung tinh, đại năng Đế cảnh lác đác không có mấy.

"Hướng kia là Huyền Thiên tông, chẳng lẽ lại, kỷ nguyên này Huyền Thiên tông xuất hiện một Thiếu Đế sao? Có chút ý tứ."

Bạch y nam tử khẽ cười một tiếng sau hai mắt khép hờ, không tiếp tục để ý.

...

Tòa đại điện kim bích huy hoàng nào đó.

Một bá khí nam tử đang ngồi trên vương tọa, nhìn qua phương hướng Huyền Thiên tông nỉ non nói: "Vô Thượng Đạo Thể! Không nghĩ tới trong kỷ nguyên này lại xuất hiện một Vô Thượng Đạo Thể, a, quả thật là đại tranh chi thế a!"

"Nhưng bất kể là ai, đế vị một thế này, không phải ta thì không phải ai khác!"

"Người nào tranh giành với ta, đều phải chết!"

...

Đang lăn lộn trong biển máu, một lão giả ngồi trên liên đài huyết sắc, hắn phát giác được gì, nhìn về phía nơi xa, sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

"Khí tức Vô Thượng Đạo Thể!"

"Phương hướng này, chẳng lẽ Huyền Thiên tông kia, hừ, xem ra ta phải bước nhanh, sớm một chút ấp trứng Huyết Linh đạo thai mới được."

"Chỉ có như vậy, mới có thể tranh giành đế vị một đời kia."

"Cạnh tranh thật sự là càng lúc càng lớn."

...

Bên trong Huyền Thiên tông.

Nương theo lực lượng dị tượng Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm tăng cường.

Chỉ thấy một đám kiếm khách rốt cuộc không khống chế nổi kiếm khí trong tay, vô số kiếm khí tuột tay bay ra, hóa thành lưu quang bay về phía chỗ ở của Sở Cuồng Nhân.

Nơi xa, có một tòa sơn phong cắm đầy kiếm.

Đột nhiên, sơn phong ầm ầm chấn động!

Một bảo kiếm đằng không bay lên, cũng bay về phía chỗ Sở Cuồng Nhân.

"Con bà nó, đó là kiếm khí Huyền Thiên Kiếm sơn!"

"Huyền Thiên Kiếm sơn chính là chí bảo của Huyền Thiên tông ta, phía trên có giấu bảo kiếm pháp kiếm các đời tiền bối Huyền Thiên tông thu thập hoặc tạo ra, không cái nào là phàm phẩm, hôm nay những thứ kiếm thế này tất cả đều tự mình bay ra ngoài!"

"Mau nhìn, đó là Thánh Khí Tử Tiêu Kiếm! !"

"Không, không chỉ là Tử Tiêu Kiếm, còn có Thanh Đằng, Xích Luyện, Long Ngâm, Thái A... Những thứ này, toàn bộ đều là binh khí Thánh giả a! !"

"Huyền Thiên tông am hiểu kiếm đạo, đệ tử nhập môn trước phải đi đến Kiếm Sơn lựa chọn một thanh kiếm kề bên người, mà trong truyền thuyết, bên trong Kiếm Sơn có mười kiếm khí cấp bậc đại Thánh Khí, có cực ít đệ tử có thể được Thánh Khí công nhận! Mà cũng chỉ có một mình Đạo Tử Nam Cung Hoàng được Thánh Binh Uyên Hồng công nhận."

"Nhưng bây giờ, những Thánh Khí này tất cả đều tự mình bay ra ngoài, nhìn giống như là không kịp chờ đợi muốn tự động nhận chủ, thật không thể tin nổi, chủ nhân dị tượng này, đến tột cùng là ai a!"

"Thánh Khí tự động nhận chủ? Khủng bố!"

Sân nhỏ trên không, vô số kiếm khí xoay quanh, bao la hùng vĩ.

Lần lượt từng bóng người đi vào sân nhỏ, bên trong một lão giả lông mày trắng lớn tiếng nói: "Trong sân là đệ tử nào, mời hiện thân."

Một tiếng kẽo kẹt, cửa gian phòng mở ra.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân mặc chế phục màu trắng của đệ tử ngoại môn chậm rãi đi ra, gương mặt tuấn mỹ, khí chất huyền ảo xuất trần, cộng thêm một tuyệt thế bảo kiếm xoay quanh thân, nổi bật làm cho hắn giống như Kiếm Tiên đắc đạo.

Tất cả mọi người nhìn thấy hắn, mắt nhìn không chuyển.

"Người kia là ai? Sao cực kỳ tuấn mỹ thế."

"Quá tuấn mỹ, mà lại có loại khí chất xuất trần, ngươi nói hắn là Tiên Nhân nào chuyển thế ta cũng tin tưởng đó, ngoại môn lại có nhân kiệt như vậy sao?"

"Mạch trên người như ngọc, công tử thế vô song a."

"Là hắn, Sở Cuồng Nhân."

"Không thể nào, thật sự là Sở Cuồng Nhân, trước kia hắn đẹp trai, thế nhưng không tới cấp độ khoa trương thế này, sao mới hai ngày không gặp thì phát sinh biến hóa lớn như vậy, còn bữa hắn đã thức tỉnh Vô Thượng Đạo Thể sao?"

"Nghe nói có chân truyền sư tỷ muốn bao dưỡng hắn, nhưng bị hắn cự tuyệt, sư tỷ dưới cơn tức giận đánh hắn thành trọng thương, hắn hiện tại cần phải nằm ở trên giường mới đúng, không nghĩ tới thế mà náo ra động tĩnh này."

"Oa con bà nó, khó trách chân truyền sư tỷ kia lại muốn bao dưỡng người này, nếu đổi lại là ta, ta cũng không nhịn được muốn bao dưỡng hắn."

"Tỉnh lại, ngươi là nam."

Các đệ tử nghị luận ầm ĩ, có kinh ngạc, có chấn kinh, cũng có si mê, hiển nhiên khí chất Trích Tiên của Sở Cuồng Nhân làm kinh hãi không ít người.

Trên bầu trời, một trưởng lão tư sắc hơn người nhìn thấy Sở Cuồng Nhân cũng không khỏi lộ ra sắc mặt khác thường, không hề bận tâm tâm cảnh lại cũng nổi lên một tia gợn sóng, "Loại khí chất tướng mạo này, không khỏi quá phạm quy đi."

Lúc này Sở Cuồng Nhân đã dung hợp hoàn tất với Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, trên không sân nhỏ dị tượng cũng đã biến mất không thấy gì nữa, thế nhưng vô số kiếm khí vẫn đang xoay quanh hắn trên không, thật lâu mà chưa tán đi.

Trong đó có mấy kiếm khí xuất chúng nhất, trên thân bảo quang lưu chuyển, Đại Đạo phù văn hiển hóa, cũng là lớn nhất tới gần Sở Cuồng Nhân, các kiếm khí còn lại dưới uy áp của kiếm khí này, căn bản cũng không dám tới gần quá mức.

Đây là muốn nhận ta làm chủ? ?

Thánh Khí có linh, Sở Cuồng Nhân tựa hồ cảm giác đạt được những ý nghĩ của kiếm khí này, không khỏi kinh ngạc, Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm có mị lực lại lớn như vậy sao?

Hay là nói kiếm tâm và khí chất Trích Tiên gia tăng hiệu quả?

Nhưng bất kể như thế nào, hiện tại Sở Cuồng Nhân cũng không dám làm loạn, những thánh binh này đều là chí bảo của Huyền Thiên tông, muốn nhận hắn là chủ hết, thì đệ tử khác và các trưởng lão sẽ nghĩ như thế nào?

Vừa giác tỉnh Đạo Thể thì không kịp chờ đợi đã thu hết Thánh Khí.

Tính cách như thế, khó làm được việc lớn.

Sở Cuồng Nhân không để ý đến Thánh Khí chung quanh, mà đi thẳng tới trước mặt các lão giả lông mày trắng, khom mình hành lễ.

"Đệ tử ngoại môn Sở Cuồng Nhân gặp qua chư vị trưởng lão."

Lão giả lông mày trắng hài lòng nhẹ gật đầu, có thể ngăn cản được dụ hoặc Thánh Khí, không tệ, không tệ, kẻ này ngược lại là có mấy phần tính cách.

Sở Cuồng Nhân nhìn biểu lộ trên mặt lão giả lông mày trắng, trong lòng nhất thời đoán được ý nghĩ của đối phương, a, tất cả đều là thói quen.

"Sở Cuồng Nhân, dị tượng này là do ngươi làm ra?"

"Hẳn là vậy."

Sở Cuồng Nhân giả bộ như đang chần chờ.

"Hẳn là sao? Có ý tứ gì?"

"Hồi trưởng lão, đệ tử hôm nay trong phòng nghỉ ngơi, nhưng đột nhiên ở giữa thân thể kịch liệt đau nhức khó nhịn, giống như bị ngàn đao bầm thây vậy, ngay sau đó liền có một đạo quang trụ từ trong cơ thể ta phát ra, sau đó cứ như vậy."

Sở Cuồng Nhân nói ra, sự tình Huyễn Tưởng Luân Bàn không thể bại lộ, hiện tại hắn chỉ có thể tạm thời giả bộ như đột nhiên giác tỉnh Đạo Thể.

"A." Lão giả lông mày trắng lắc mình một cái đi vào trước mặt Sở Cuồng Nhân, bắt lấy cánh tay của hắn, đưa vào một cỗ linh lực dò xét.

Sở Cuồng Nhân tùy ý để đối phương hành động, không dám nhúc nhích nửa phần.

Sau đó, lão giả lông mày trắng sắc mặt cuồng hỉ, cười ha ha, hưng phấn nói: "Quả thật là Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, thật sự là trời phù hộ Huyền Thiên tông ta a! Một thế này lại có một vị Vô Thượng Đạo Thể! !"

Chương 3: Thủ Tịch Đệ Tử, Tử Vi Hoàng Thiên Kiếm Quyết

Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, Vô Thượng Đạo Thể!

Lời vừa nói ra, giống như là một quả bom rơi vào đám người, nhấc lên xôn xao sóng lớn, một đám trưởng lão ào ào chạy đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

"Thật sự là Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, thật sự là quá tốt."

"Ha ha, trời phù hộ Huyền Thiên tông a!"

"Có Vô Thượng Đạo Thể này, Huyền Thiên tông có thể tranh đế vị ở thế này rồi!"

"Ba ngàn thể chất, thì Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm có thể đứng vào mười vị trí đầu, là thể chất kiếm đạo vô thượng, mà Huyền Thiên tông ta chính là lấy kiếm đạo đặt chân tại thế, ha ha ha, đây không phải thiên ý thì là cái gì? !"

"Kẻ này tuy là ngoại môn, nhưng giờ phút này giác tỉnh Vô Thượng Đạo Thể, nhất định phải đại lực bồi dưỡng mới được, không bằng liệt kê làm đệ tử chân truyền đi."

"Chân truyền thì sao đủ? Nhất định phải phong thành Đạo Tử!"

"Huyền Thiên tông ta có chín đại Đạo Tử, lại nhiều thêm một vị."

Nhìn các trưởng lão vây quanh mình, vui vẻ giống như đứa bé, nội tâm Sở Cuồng Nhân hơi vui mừng, quả nhiên, phơi bày thể chất là cách làm chính xác, có thể tranh thủ được tài nguyên tốt nhất cho mình.

Lúc này, nơi xa Kiếm Sơn bỗng nhiên chấn động một cái.

Kiếm khí xoay quanh trên không giống như bị triệu hoán ào ào bay trở về.

Mấy Thánh Khí kia thì lưu luyến không rời ở bên cạnh chuyển mấy vòng quanh Sở Cuồng Nhân, nhưng cuối cùng vẫn lao về hướng Kiếm Sơn.

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút.

Uy, đừng đi a.

Tốt xấu cũng lưu cho ta một thanh chứ.

Nói đến là đến, nói đi là đi, đùa nghịch ta chơi hả.

Mới vừa rồi còn dáng vẻ nếu không phải ta thì không nhận, hiện tại thì thay đổi.

Hừ, kiếm cặn bã.

"Là tông chủ thôi động Kiếm Sơn, thu hồi kiếm khí."

Lão giả lông mày trắng nói ra.

"Mang kẻ này tới gặp ta."

Một giọng nói trung niên trầm thấp từ tính từ đằng xa truyền đến.

Lão giả lông mày trắng cười nói với Sở Cuồng Nhân: "Đi theo ta đi."

"Vâng, trưởng lão."

Chỉ thấy lão giả lông mày trắng phẩy tay áo một cái, một cỗ lực lượng vô hình bao phủ quanh người Sở Cuồng Nhân, hắn không tự chủ được đằng không mà lên.

Mấy trưởng lão mang theo Sở Cuồng Nhân hóa thành một đạo lưu quang lao về hướng nơi xa, chỉ chốc lát liền tới đến một tòa đại điện tráng lệ.

Bên trong tòa đại điện một bạch bào trung niên đang đứng đấy.

Trung niên này có khuôn mặt tuấn tú, tóc mai điểm bạc, có loại cảm giác tiên phong đạo cốt, người này là đương đại tông chủ Huyền Thiên tông... Huyền Kỳ Tôn Giả.

"Gặp qua tông chủ."

Mấy trưởng lão tiến lên phía trước hành lễ.

Mà Huyền Kỳ Tôn Giả khẽ vuốt cằm, sau đó ánh mắt liền rơi vào trên người Sở Cuồng Nhân, trên dưới đánh giá một phen, ánh mắt lộ ra dị sắc.

"Tốt một bộ Vô Thượng Đạo Thể, quả nhiên phong thái rung động lòng người."

"Tông chủ quá khen."

"A, không cần khiêm tốn, ta muốn thu ngươi làm đồ đệ, từ nay về sau ngươi chính là thủ tịch đệ tử của Huyền Thiên tông, không biết ngươi có bằng lòng hay không."

Nghe đến đây, không chỉ có Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc, những đệ tử còn lại cũng giật nảy cả mình, không nghĩ tới tông chủ coi trọng Sở Cuồng Nhân như thế.

Lại trực tiếp hứa cho vị trí thủ tịch đệ tử!

Bất quá suy nghĩ kỹ một chút cũng nên thế.

Đây chính là trường hợp Vô Thượng Đạo Thể đầu tiên của Huyền Thiên tông từ trước tới nay a.

"Đệ tử bái kiến sư tôn."

Sở Cuồng Nhân lập tức hành lễ.

Hắn không có lý do gì cự tuyệt, vốn là hắn nghĩ có thể lăn lộn với chức Đạo Tử cũng đã không tệ rồi, không nghĩ tới Huyền Kỳ Tôn Giả như thế hào phóng, trực tiếp để cho hắn làm Đại sư huynh của tất cả mọi người, chuyện tốt bực này không cần thì phí.

"Tốt! Tốt!"

Huyền Kỳ Tôn Giả cười ha ha một tiếng, hết sức cao hứng.

Thu được Vô Thượng Đạo Thể làm đồ đệ, tương lai khi Sở Cuồng Nhân trưởng thành, hắn cũng có cái để tự hào, nếu Sở Cuồng Nhân trở thành Đại Đế, vậy hắn nhưng chính là Đế Sư, vinh dự này, từ xưa đến nay mấy người có thể có được?

"Ngày mai ngươi bắt đầu theo ta tu hành đi."

"Vâng."

Tại lúc trở thành đệ tử Huyền Kỳ Tôn Giả, đãi ngộ Sở Cuồng Nhân cơ hồ là từ từ dâng lên, từ tiểu viện đổi thành một tòa Đạo Cung rộng rãi, hơn nữa còn có mấy thị nữ thiếp thân hầu hạ.

Ngày thứ hai.

Sở Cuồng Nhân từ trên giường lớn mềm mại tỉnh lại, mở mắt ra nhìn một chút gian phòng rộng rãi, "Không nằm mơ, xem ra là thật sự đã xuyên qua."

Hắn đứng dậy ở trong lòng hô một tiếng gọi Huyễn Tưởng Luân Bàn.

"Bắt đầu rút thưởng hôm nay đi."

Trong tầm mắt, quang hoa lưu chuyển, một bàn quay to lớn hiện lên.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa.

"Tiến vào." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Một thiếu nữ cả người tư thế thướt tha, môi hồng răng trắng bưng một chậu nước đi đến, "Công tử, đến giờ rửa mặt."

Thiếu nữ có chút đỏ mặt nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, nàng cũng là đệ tử ngoại môn của Huyền Thiên tông, hôm qua bị chọn đến hầu hạ Sở Cuồng Nhân.

Đối với cái này, nàng cũng không có ý kiến gì.

Dù sao Sở Cuồng Nhân bây giờ xưa đâu bằng nay, là đệ tử thân truyền của tông chủ, thủ tịch Huyền Thiên tông, địa vị thậm chí còn ở phía trên Đạo Tử.

Đối với nàng mà nói, theo Sở Cuồng Nhân không khác nào một bước lên trời.

"Chớ nói chi là Sở công tử này còn tuấn mỹ như thế."

Thiếu nữ âm thầm nghĩ ngợi.

"Ngươi tên là gì?" Sở Cuồng Nhân hỏi.

"Ta gọi là Liễu Băng."

"Liễu Băng... Vậy ta về sau gọi ngươi là Tiểu Băng đi."

"Công tử thích thì tốt."

Sở Cuồng Nhân có thể xác định, Tiểu Băng không thấy được Huyễn Tưởng Luân Bàn, xem ra bàn quay này trừ mình ra, những người khác không nhìn thấy.

Ở trong lòng mặc niệm một tiếng rút thưởng, bàn quay bắt đầu chuyển động.

"Chúc mừng kí chủ rút được hắc thiết cấp đan dược Tụ Linh Đan."

Tụ Linh Đan?

Còn hắc thiết cấp?

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân co giật hai lần.

So với ngày hôm qua may mắn rút liên tiếp 10 lần, thì Tụ Linh Đan này quả thực cũng là không đáng giá nhắc tới, đối hắn hiện tại mà nói muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Được rồi, cũng chính là vấn đề xác suất học.

Cất Tụ Linh Đan vào trong không gian bàn quay tạm thời không để ý tới, Sở Cuồng Nhân rửa mặt, thay đổi một thân toàn quần áo mới.

"Công tử mặc lấy bộ quần áo này, thật đẹp mắt."

Tiểu Băng nhìn Sở Cuồng Nhân, không khỏi lộ ra vẻ kinh thán.

Đầu đội ngọc quan, một thân trường bào màu trắng tay áo lớn, phía trên dùng tơ vàng thêu đồ án Kỳ Lân, eo đeo Lưu Tô, chân mang giày bó màu đen.

Cộng thêm khí chất xuất trần kia, lúc này Sở Cuồng Nhân không có khác biệt so với Trích Tiên, Tiểu Băng không tìm ra bất luận ngôn ngữ để hình dung được.

"Cũng tạm." Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng.

Chỉnh lý tốt dung mạo, Sở Cuồng Nhân liền đi tìm Huyền Kỳ Tôn Giả.

Huyền Thiên tông, Trường Sinh điện.

Huyền Kỳ Tôn Giả đang ngồi trên một chiếc bồ đoàn.

Sở Cuồng Nhân đi vào, hơi hơi hành lễ, "Gặp qua sư tôn."

"Ừm, ngươi đã đến, ngồi đi."

Huyền Kỳ Tôn Giả chỉ bồ đoàn bên cạnh, đợi Sở Cuồng Nhân ngồi tốt hắn còn nói thêm: "Cuồng nhân, trước ngươi là đệ tử ngoại môn, chỉ có thể học tập pháp quyết cơ sở của Huyền Thiên tông, hiện tại, ngươi đã là vi thủ tịch, đã có tư cách học tập Thánh Nhân pháp, Huyền Thiên tông ta có ba đại Thánh Nhân pháp...

Tử Vi Hoàng Thiên Kiếm Quyết, có thể tu vô thượng bá đạo kiếm khí.

Hỗn Nguyên Kim Quang Quyết, sau khi tu luyện thành, linh lực liên miên bất tuyệt, càng có kim quang hộ thể, vạn pháp bất xâm, công phòng nhất thể.

Còn có Cửu Dương Thần Quyết, linh lực cương mãnh bá đạo, tu luyện đến đại thành là có thể hình thành cửu dương và thiên chi dị tượng, dẫn động Thái Dương chi lực.

Không biết ba loại này, ngươi muốn học loại nào?"

"Ta muốn học Tử Vi Hoàng Thiên Kiếm Quyết."

Sở Cuồng Nhân cơ hồ không có chút gì do dự đã chọn tốt mục tiêu.

Hắn là Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, về thiên phú kiếm đạo không gì sánh kịp, không cần thiết đi bỏ gần tìm xa, học pháp môn của hắn.

Trong ba đại Thánh Nhân pháp, Tử Vi Hoàng Thiên Kiếm Quyết thích hợp cho hắn nhất.

"Ừm, lựa chọn của ngươi không ngoài sở liệu."

Huyền Kỳ Tôn Giả nhẹ gật đầu, tiếp lấy lấy ra một cái ngọc giản đưa cho Sở Cuồng Nhân, "Tử Vi Hoàng Thiên Kiếm Quyết ghi lại ở ở trong đó, có thể cảm ngộ bao nhiêu, thì nhìn vận mệnh của ngươi, trong quá trình tu luyện nếu có gì không hiểu, cứ tới tìm ta."

"Vâng, sư tôn." Sở Cuồng Nhân tiếp nhận ngọc giản.

Chương 4: Tụ Linh Pháp Trận, Vũ Nhân Chiến Sĩ

Lăng Thiên cung, Đạo Cung ở Sở Cuồng Nhân.

Sau khi trở về, hắn bắt đầu nghiên cứu ngọc trong tay giản, tâm niệm hơi động một chút, một lượng lớn tin tức từ trong ngọc giản rót vào trong đầu hắn.

Sở Cuồng Nhân bắt đầu tiêu hóa những tin tức này.

Chỉ chốc lát, hắn mở mắt ra, ánh mắt lộ ra tinh quang.

"Sách, Tử Vi Hoàng Thiên Kiếm Quyết, môn công pháp này đặt ở Thanh Long vực cũng tuyệt đối là số một số hai, quả nhiên không có làm ta thất vọng."

Làm Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, trên tư chất kiếm đạo thì Sở Cuồng Nhân không gì sánh kịp, chỉ chốc lát đã lĩnh hội kiếm quyết đến bảy tám phần.

Cái này nếu đổi lại những người khác, cho dù là tuyệt đỉnh thiên kiêu, không đến mười ngày nửa tháng thì không thể nào lý giải một hai phần trong đó.

Thế gian cảnh giới chia thành: Đoán thể, Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Động Hư, Chiến Vương, Tôn giả, độ kiếp, Hiển Thánh, Đế cảnh.

Mà cái gọi là Thánh Nhân pháp, chính là công pháp do Hiển Thánh đại năng sáng tạo ra, có thể khiến cho người ta tu luyện được tới cảnh giới Hiển Thánh.

Toàn bộ Thương Khung tinh, cũng không có mấy đại năng Hiển

Thánh.

Nên độ trân quý củaThánh Nhân pháp, có thể nghĩ được.

Sau khi cảm ngộ một phen kiếm quyết, Sở Cuồng Nhân bắt đầu rút ra khen thưởng còn lại trong không gian bàn quay, đầu tiên là Càn Khôn giới mà người tu hành chuẩn bị.

Những Càn Khôn giới chỉ khác có mười mét vuông.

Mà viên Càn Khôn giới này của Sở Cuồng Nhân, không gian rộng lớn đến mức dường như có thể đựng được cả hải dương, gần như là vô biên vô hạn.

Không hổ là đồ vật cấp bậc truyền thuyết.

Còn có Nhân Sơn Ấn Quyết, đây là một loại pháp môn chiến đấu.

Từ Huyễn Tưởng Luân Bàn trực tiếp đưa vào não hải, Sở Cuồng Nhân hầu như không cần phải đi cảm ngộ, thì đã lĩnh ngộ thấu triệt đến mười phần.

Còn lại chỉ là tu luyện.

Mà Nhân Sơn Ấn Quyết này cũng không kém hơn Tử Vi Hoàng Thiên Kiếm Quyết, thậm chí khả năng còn càng thêm huyền diệu hơn, điều này khiến cho Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

"Xem ra công pháp đẳng cấp tinh diệu thì tương đương với Thánh Nhân pháp, thậm chí khả năng còn cao hơn một bậc, gần bằng đế kinh."

Mấy thứ đồ còn lại, Duyên Thọ Đan tinh diệu cấp, tàng bảo đồ tinh diệu cấp đều bị Sở Cuồng Nhân tạm thời bỏ vào bên trong Càn Khôn giới.

Còn lại Tụ Linh Trận tinh diệu cấp thì là bị hắn dung hợp tiến vào phía trên Lăng Thiên Đạo Cung, nhất thời, toàn bộ Đạo Cung phát sinh một loại biến hóa huyền diệu khó giải thích, hình thành một loại lực trường, một lượng lớn Linh khí tụ đến.

Tiểu Băng đang tu luyện trong phòng ngủ đột nhiên mở hai mắt ra, lộ ra vẻ chấn kinh, "Loại linh khí nồng nặc này, tại sao có thể như vậy!"

Nồng độ linh khí là một trong mấu chốt để tu luyện, địa phương linh khí càng nồng đậm, thì việc tu luyện làm ít nhưng công to.

Sơn mạch Huyền Thiên tông vốn là một khối bảo địa, Linh khí vô cùng dồi dào, nhưng bây giờ Tiểu Băng lại phát hiện ra Lăng Thiên Đạo Cung tu luyện lại hơn xa ngoại giới không chỉ gấp mười lần, cái này bảo nàng làm sao có thể không chấn kinh?

"Chẳng lẽ là một loại Tụ Linh Pháp Trận nào đó? Không nghĩ tới bọn người tông chủ lại coi trọng công tử như thế, lại đưa trận pháp vào trong Đạo Cung, hội tụ Linh khí thiên địa cung cấp cho công tử tu luyện!" Tiểu Băng thấp giọng nỉ non nói.

Lúc này cũng chỉ có một lời giải thích này thôi.

Bất quá muốn thiết trí tụ linh trận pháp cấp bậc này, cho dù là Huyền Thiên tông cũng phải hao phí một cái giá không nhỏ đi, hơn nữa phạm vi bao phủ cũng không thể quá lớn, đoán chừng tối đa cũng chỉ trong phạm vi Lăng Thiên Đạo Cung.

Tiểu Băng não bổ xong rồi tiếp tục vui vẻ tu luyện, có trận pháp này, hoàn cảnh tu luyện của nàng so với ở ngoại môn không biết tốt bao nhiêu lần.

Bên trong gian phòng.

Sở Cuồng Nhân cũng phát giác được biến hóa sau khi dung hợp Tụ Linh Trận vào Đạo Cung, hài lòng cười một tiếng, sau đó nhìn về phía phần thưởng cuối cùng.

"Một tên chiến sĩ Vũ Nhân Truyền Thuyết cấp! Vũ Nhân? Là chủng tộc trong ấn tượng của ta kia sao?" Sở Cuồng Nhân trực tiếp xách lấy ra ngoài.

Chỉ thấy ở trước mặt hắn, một trận hào quang màu trắng bạc nở rộ, hình thành một quang cầu bạch sắc, một đôi cánh trắng noãn đột nhiên mở ra, bên trong cả gian phòng nhất thời tràn ngập một loại khí tức thần thánh trang nghiêm.

Sau khi ánh sáng tiêu tán, Sở Cuồng Nhân cũng thấy rõ ràng chủ nhân đôi vũ dực kia, trong mắt không khỏi lộ ra một cảm giác kinh diễm.

Vũ dực trắng noãn, mái tóc dài màu trắng bạc xõa trên vai, rơi vào trên giáp màu bạc, đây là một nữ tử tuyệt mỹ lại thần thánh.

Ngũ quan tinh xảo, hai mắt màu xanh lam giống như nước biển, một thân áo giáp màu trắng bao trùm trên thân thể có lồi có lõm, phía trên khắc có hoa văn màu vàng vô cùng hoa lệ, làm cho người ta một loại cảm giác anh tuấn uy vũ.

"Thiên Sứ?" Sở Cuồng Nhân trừng mắt nhìn.

Nữ tử trước mắt này hoàn toàn chính xác cực kỳ giống Thiên Sứ trong truyền thuyết ở kiếp trước.

Bất quá ở thế giới này, bọn họ được xưng là Vũ Nhân.

Vũ Nhân tộc, là một trong chủng tộc ở Thương Khung tinh, mỗi một Vũ Nhân đều là chiến sĩ kiêu dũng thiện chiến, còn có thiên phú tu hành trác tuyệt.

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lóe ra Đại Đạo phù văn huyền diệu.

Lại trực tiếp vận dụng thần thông Động Tất Chi Nhãn.

"Vũ Nhân tộc, tuổi tác thiết lập hai mươi tuổi, tu vi là Nguyên Anh kỳ, ồ còn có Vô Thượng Đạo Thể Thần Thánh Quang Minh chi thể... Khó trách mới chỉ là Nguyên Anh kỳ đã được phán định làm nhân vật Truyền Thuyết cấp..."

Trên võng mạc Sở Cuồng Nhân lóe qua kim sắc, tin tức hiện lên giống như một dạng văn tự, nhất thời đã hiểu rõ Vũ Nhân chiến sĩ trước mắt này.

Điều làm hắn kinh ngạc chính là đối phương thế mà nắm giữ Thần Thánh Quang Minh chi thể.

Đây cũng là một loại Vô Thượng Đạo Thể, tuy không bằng Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, nhưng trong ba ngàn thể chất cũng sắp trong top 20.

Vũ Nhân chiến sĩ đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, quỳ một chân trên đất, tay phải nắm tay để trong lòng, mở miệng tôn kính nói: "Bái kiến chủ nhân."

Giọng nói trong trẻo mát lạnh giống nhưh thanh tuyền thấm vào ruột gan.

Mỗi một phần thưởng lấy ra từ Huyễn Tưởng Luân Bàn, mặc kệ là người hay là vật, quyền sở hữu bọn họ đều thuộc về Sở Cuồng Nhân.

Vũ Nhân chiến sĩ gọi hắn là chủ nhân, cũng không có gì lạ.

"Ngươi có tên chưa?"

"Chủ nhân sáng tạo giả của ta, xin chủ nhân ban tính danh cho ta."

Bên trong cơ sở thiết lập, Sở Cuồng Nhân chính là sáng tạo giả của nàng, là tồn tại giống như tạo hóa vô thượng, là xuất phát từ nội tâm tôn kính người.

Bị một tiểu tỷ tỷ tư thế hiên ngang như thế gọi chủ nhân, không thể không nói, lòng hư vinh của Sở Cuồng Nhân đã được thỏa mãn cực lớn.

"Đứng lên trước đi."

"Vâng."

Vũ Nhân chiến sĩ đứng lên, cung kính đứng ở một bên, hai mắt giống như bảo thạch màu lam lóe ra vẻ chờ mong nhìn Sở Cuồng Nhân.

Hiển nhiên đang mong đợi Sở Cuồng Nhân ban cho nàng tính danh.

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm.

Hắn cũng đọc qua sách, nhưng muốn hắn lấy ra cái tên nào hàm nghĩa ý thơ, thì có chút làm kho hắn.

"Vũ dực, mắt xanh..."

"Về sau, gọi ngươi là... Lam Vũ đi."

Sở Cuồng Nhân vắt hết óc, chọn được cái tên tương đối hài lòng.

Lam Vũ hai mắt tỏa sáng, "Đa tạ chủ nhân ban tên."

Ừm, rất tốt.

Xem ra tiểu tỷ tỷ này thật hài lòng.

Sở Cuồng Nhân cười cười, sau đó nói: "Về sau ngươi cũng không cần gọi ta chủ nhân gì, gọi ta công tử đi, dễ nghe hơn."

Vốn hắn muốn để cho Lam Vũ gọi tên hắn là được, nhưng nghĩ tới sau này ở trước mặt người khác mở miệng gọi một tiếng cuồng nhân, có phải là có chút không hợp thích lắm không, có vẻ hắn giống như có dáng vẻ không coi ai ra gì.

Vẫn là gọi công tử đi.

"Vâng, công tử." Lam Vũ gật gật đầu.

"Đúng rồi, ngươi có thể thay quần áo khác không? Mặc dù rất đẹp mắt, nhưng có làm người khác chú ý quá không." Sở Cuồng Nhân nói ra.

Nơi này cũng không phải quân đội, ai sẽ cả ngày mặc khải giáp.

"Công tử, bộ giáp ánh sáng này của ta là Pháp khí, ta cũng không có có quần áo thay đổi." Lam Vũ nói ra.

"Cái này dễ thôi, ta để Tiểu Băng chuẩn bị cho ngươi một chút." Sở Cuồng Nhân lấy ra một khối la bàn truyền âm, gọi Tiểu Băng chuẩn bị quần áo cho Lam Vũ.

"Công tử, ngươi muốn kiểu dáng gì? Bao lớn?"

Bên trong La bàn truyền ra giọng Tiểu Băng nghi ngờ hỏi.

"Tùy ý, lớn hơn ngươi một size là được, đúng, phải chuẩn bị nguyên bộ, áo mặc áo ngoài đồ lót còn có giày cũng cần."

Chương 5: Lý Dao Chịu Đòn Nhận Tội, Tự Nhiên Muốn Làm Gì Cũng Được

Lăng Thiên Đạo Cung.

Bên ngoài gian phòng Sở Cuồng Nhân, trong tay Tiểu Băng bưng một bộ nữ trang.

Trong đầu nàng như một đống hồ nhão, mê hoặc không hiểu.

Công tử sao tự nhiên không có việc gì lại muốn nữ trang?

Mà lại là đầy đủ, chẳng lẽ có đam mê đặc thù gì hay sao?

"Công tử, ta đưa y phục tới cho ngươi."

Tiểu Băng gõ cửa một cái, một tiếng kẽo kẹt cửa mở ra, Tiểu Băng chú ý tới trong phòng Sở Cuồng Nhân có một nữ nhân.

Đó là một nữ nhân rất đẹp.

Loại đẹp kia, mang theo một loại cảm giác thần thánh không thể xâm phạm, cho dù là Tiểu Băng gặp phải cũng không nhịn được sinh ra một loại cảm giác tự ti mặc cảm.

Mỹ nhân này có vẻ giống như còn mọc ra một đôi cánh?

"Làm phiền." Sở Cuồng Nhân tiếp nhận y phục, sau đó quay người đưa cho Lam Vũ sau lưng nói: "Ngươi tạm thời trước mặc bộ này đi."

Lam Vũ tiếp nhận y phục, "Vâng."

Một trận bạch quang lấp lóe.

Chỉ thấy áo giáp trên người Lam Vũ trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Một cơ thể trắng bóng, vô hạn mỹ hảo trong nháy mắt hiện ra trước mặt Sở Cuồng Nhân, da thịt trắng như tuyết kia làm cho hắn mắt đều choáng váng.

Sở Cuồng Nhân cảm giác máu mũi mình sắp phun ra ngoài rồi.

Bên cạnh Tiểu Băng càng là há to miệng.

Bà mẹ nó!

Nữ nhân cứ cởi đồ như thế sao? !

Nhưng Lam Vũ lại không cảm thấy có gì, chậm rãi ở trước mặt hai người đổi lại y phục, thần sắc lạnh nhạt, không để bụng.

Trong nhận thức của nàng, Sở Cuồng Nhân sáng tạo giả của nàng, nàng hết thảy tất cả đều là của đối phương, đương nhiên cũng bao gồm cỗ thân thể này.

"Cái kia, ngươi trước thay đi."

Sở Cuồng Nhân vội vàng đóng kỹ cửa lại, đi ra bên ngoài chờ.

Hô... Cái này quá kích thích.

Mặc dù nói nếu hắn làm gì Lam Vũ làm, đối phương nhất định sẽ không cự tuyệt, nhưng Sở Cuồng Nhân tạm thời còn chưa có ý nghĩ phương diện kia.

Ngoại trừ một ít phương pháp tu hành đặc biệt, người tu hành tiền kỳ giữ lại nguyên dương chi thân, có thể xúc tiến tu hành ở một mức độ nào đó.

Mà đây cũng là một trong những nguyên nhân nguyên chủ cự tuyệt được bao nuôi.

"Công tử, vị cô nương này là ai vậy?"

Hiện tại Tiểu Băng có dấu hỏi đầy đầu.

Lúc này mới một hồi không thấy, bên người công tử làm sao thêm một người?

Còn là giai nhân tuyệt sắc, nhân vật bực này nếu là đệ tử Huyền Thiên tông, thì đã sớm nổi danh rồi mới đúng.

"Nàng là người theo đuổi của ta, còn lại không cần hỏi nhiều."

"Vâng."

Tiểu Băng nhu thuận nhẹ gật đầu.

Sở Cuồng Nhân hài lòng nhẹ gật đầu, thị nữ phục thị của hắn được phái tới có mấy người, nhưng hắn lại chỉ để lại một mình Tiểu Băng.

Chính là nhìn trúng đối phương dịu dàng ngoan ngoãn nghe lời.

Không nên hỏi, nửa chữ không đề cập tới.

Chỉ chốc lát.

Cửa gian phòng mở ra.

Lam Vũ đi ra, nhìn thấy nàng, dù Tiểu Băng thân là nữ tử cũng có một loại cảm giác trái tim đột nhiên bị đánh trúng rung động.

Quá đẹp.

Váy ngắn giao lĩnh trắng xanh đan xen phác hoạ ra dáng người yểu điệu đường cong của Lam Vũ, một mái tóc dài màu trắng bạc tùy ý buộc ở sau ót.

Băng cơ ngọc cốt, lông mày giống như Thúy Vũ (lông chim trả), nhất là cặp mắt lam nhạt thanh tịnh sáng ngời kia, giống như là ngôi sao sáng làm cho người mê say.

Lam Vũ đứng tại đó, cao nhã thoát tục, giống như tiên tử thánh khiết.

"Cô nương thật là dễ nhìn."

Tiểu Băng từ đáy lòng tán dương một tiếng.

Sở Cuồng Nhân cũng hài lòng gật đầu.

"Không tệ, bất quá ngươi cái kia cánh đâu?"

Hắn chú ý tới, hai cánh Lam Vũ đã biến mất.

"Công tử tựa hồ không muốn ta làm người khác chú ý quá mức, cho nên ta thu lại, nếu như công tử muốn nhìn tùy thời đều có thể."

Lam Vũ nói, hai cánh từ phía sau lưng xương bả vai lại lần nữa xuất hiện.

"Cũng thật thuận tiện, tốt, cứ vậy đi."

"Vâng, công tử."

Bên cạnh Tiểu Băng lại lấy làm kỳ lạ.

Không nghĩ đến cô nương này lại có loại năng lực này.

Mấy ngày kế tiếp, Sở Cuồng Nhân một mực ở trong Đạo Cung tu luyện.

Trong khoảng thời gian này, hắn mỗi ngày đều rút thưởng nhưng cũng không có đồ rơi xuống, bất quá cũng không biết hắn xui kiểu gì, rút trúng đều là đồ vật hắc thiết cấp, những thứ này đều bị hắn trực tiếp ném vào bên trong Càn Khôn giới.

Lăng Thiên Đạo Cung.

Gian phòng bên trong, Sở Cuồng Nhân khoanh chân ngồi ở trên giường, bên ngoài thân lưu chuyển lên từng đạo từng đạo quang hoa màu tím, có loại cảm giác vô cùng sắc bén.

Đây là tu luyện Tử Vi Hoàng Thiên Kiếm Quyết hình thành kiếm khí!

Tử Vi Hoàng Thiên Kiếm Quyết phân chín tầng.

Phân biệt đối ứng từ Luyện Khí đến Hiển Thánh là chín cảnh giới tu hành.

Hai ngày, Sở Cuồng Nhân đã tu luyện tới tầng thứ hai đỉnh phong cũng chính là Trúc Cơ đỉnh phong, khoảng cách Kim Đan cũng chỉ có khoảng cách nửa bước.

Phải biết, trước đây, hắn chỉ là Luyện Khí cảnh mà thôi.

Có thể hai ngày vượt qua một cái đại cảnh giới, mấy cái cảnh giới nhỏ.

Tốc độ tu hành này mà truyền đi, sợ là sẽ dọa người ta chết khiếp.

Nguyên nhân trong đó là do hăn có Vô Thượng Đạo Thể, nhưng Tụ Linh Pháp Trận cùng tu luyện tài nguyên mà Huyền Thiên tông cung cấp cũng là không thể bỏ qua công lao.

"Ấn theo tốc độ này, không tới mười ngày ta liền có thể đạt tới cảnh giới Kim Đan, mà đệ tử chân truyền cũng đều ở giai đoạn này."

Sở Cuồng Nhân thì thầm nói.

Lúc này, la bàn truyền tin bên hông hắn chấn động một cái.

"Công tử, đệ tử chân truyền Lý Dao đến đây bái phỏng."

Bên trong la bàn truyền ra thanh âm Tiểu Băng.

"Há, Lý Dao?"

Sở Cuồng Nhân chau mày.

Cái tên này hắn rất quen thuộc, chính là đệ tử chân truyền trước kia muốn thu, bao dưỡng nguyên chủ.

"Đi xem một chút đi."

...

Bên ngoài Lăng Thiên Đạo Cung.

Một nữ tử mặc trường bào diễm lệ cõng một bó cành mận gai có gai đứng đấy, chung quanh còn có không ít đệ tử đang vây xem.

"Mau nhìn, kia là đệ tử chân truyền Lý Dao, đây là đang chịu đòn nhận tội a, há, Lý Dao này và Sở Cuồng Nhân có quan hệ gì sao?"

"Ngươi còn không biết?"

"Lý Dao cô gái này phóng đãng thành tính, trong cung điện của mình dưỡng một đống lớn mặt trắng nhỏ, trước đó nàng nhìn trúng Sở Cuồng Nhân, nhưng bị người ta cự tuyệt, thẹn quá hoá giận đã đánh Sở Cuồng Nhân trọng thương."

"Nguyên lai là như vậy, vậy thật đúng là phong thủy luân chuyển, ai có thể nghĩ tới Sở Cuồng Nhân này thế mà lại giác tỉnh Vô Thượng Đạo Thể, đây là Lý Dao sợ, cố ý đến chịu đòn nhận tội, nàng cũng thật bỏ qua mặt mũi."

"Có người đi ra..."

Bên trong Lăng Thiên Đạo Cung, Sở Cuồng Nhân chậm rãi đi ra, một thân trường bào màu trắng Kỳ Lân, đầu đội ngọc quan, khí chất phiếu miểu xuất trần.

Hắn vừa ra trận, nhất thời hấp dẫn tất cả mọi người nhìn chăm chú.

"Đẹp, đẹp trai quá a!"

"Không thể nào, thế giới này lại có nam tử tuấn mỹ bực này.

"Hắn cũng là thủ tịch Đại sư huynh tân nhiệm sao?"

"Trời ạ, ta giống như yêu đương rồi."

Lý Dao chịu đòn nhận tội ngẩng đầu nhìn Sở Cuồng Nhân, nguyên bản trong nội tâm của nàng đối Sở Cuồng Nhân mang theo một tia oán niệm.

Bởi vì đối phương đột nhiên đã thức tỉnh Vô Thượng Đạo Thể, hại bản thân nàng không thể không đến đây bồi tội, nếu không cuộc sống sau này của nàng khó mà qua.

Nhưng lúc nàng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, tâm lý một tia oán niệm trong nháy mắt tiêu tán, đối phương quá tuấn mỹ làm cho nàng mê muội.

"Trước đó gặp thấy hắn tuấn mỹ, nhưng bây giờ, hắn thành thủ tịch sư huynh lại càng đẹp mắt, trời ạ, thật là khiến người không cầm lòng được."

Lý Dao si mê nhìn Sở Cuồng Nhân.

Đau rát trên lưng đều bị nàng coi nhẹ.

Sở Cuồng Nhân vừa ra đã nhìn thấy Lý Dao dưới cầu thang, nhìn thấy bộ dáng đối phương chịu đòn nhận tội, không khỏi hơi sững sờ.

"Lý Dao đắc tội sư huynh, đến đây chịu đòn nhận tội."

Lý Dao trực tiếp quỳ trên mặt đất, hai tay dâng một roi dài, thành khẩn nói ra: "Sư huynh muốn chém giết muốn róc thịt, cứ tự nhiên muốn làm gì cũng được!"

Tâm lý Sở Cuồng Nhân càng thêm mộng bức.

Đây là sao?

Dựa theo tình thiết bình thường, không phải là mình phải khắc khổ tu luyện sau đó mới tìm Lý Dao này báo thù, đánh bại, giẫm nàng ta dưới lòng bàn chân sao?

Hiện tại sao đối phương tự mình đến nhận tội?

Chương 6: n Oán Hai Tiêu Tan, Đột Phá Kim Đan Cảnh

Nhìn đầu roi dài kia, lại nhìn bộ dáng của Lý Dao như kiểu 'Sư huynh, ngươi nhanh quất ta đi', khóe miệng Sở Cuồng Nhân co giật một chút.

Lý Dao này không phải là có khuynh hướng thích bị ngược đãi đấy chú?

Nói thật, tâm lý nguyên chủ đối với Lý Dao còn oán hận, dù sao đối phương đã đánh hắn trọng thương, hại hắn nằm trên giường hai ngày.

Mà Sở Cuồng Nhân xuyên qua kế thừa trí nhớ nguyên chủ, đồng dạng đối với Lý Dao cũng không có cảm tình gì.

Có thể nói cho cùng, hắn cũng không phải là Sở Cuồng Nhân ban đầu, nên hận ý đối Lý Dao cũng không có nồng đậm như nguyên chủ.

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một hồi, sau đó bàn tay vừa nhấc lên, vận chuyển linh lực vỗ ra một chưởng, một chưởng này, ẩn chứa kiếm khí bá đạo của Tử Vi Hoàng Thiên Kiếm Quyết, uy lực đủ sức để khai sơn liệt địa.

Ầm!

Một chưởng này, trực tiếp đánh vào trên ngực Lý Dao.

Mà Lý Dao lại cũng không tránh không né, cứ thế nhận lấy một chưởng này, cả người bị oanh ra mười trượng, phun ra máu tươi.

"Ngày xưa, ta chịu ngươi một chưởng, hôm nay ngươi chịu một chưởng, từ nay về sau, ân oán hai ta tiêu tan, ngươi đi đi."

Sở Cuồng Nhân thu hồi chưởng khí, từ tốn nói.

Một chưởng vừa rồi hắn không lưu tình chút nào, nhìn ngực Lý Dao lõm là biết, chí ít gãy mất bốn, năm thanh xương sườn.

Cũng may là tu vi bản thân Lý Dao không yếu, là cảnh giới Kim Đan, nếu không một chưởng này bổ xuống, tử vong tại chỗ cũng không phải là không thể.

Sở Cuồng Nhân cảm thấy mình xử trí như vậy cũng không sai biệt lắm, đã thay nguyên chủ báo thù, cũng thể hiện chính mình rộng lượng.

"Tạ sư huynh không giết!"

Lý Dao miễn cưỡng chống đỡ đứng dậy, quỳ trên mặt đất dập đầu một cái với Sở Cuồng Nhân, sau đó lảo đảo thân thể rời đi.

"Công tử, ngươi thật sự là quá nhân từ."

Tiểu Băng ở bên mở miệng nói.

Nàng cũng đã nghe được chuyện Lý Dao đối với Sở Cuồng Nhân, cho dù Sở Cuồng Nhân giết đối phương tại chỗ, nàng cũng sẽ không cảm thấy ngoài ý muốn.

"Cái này gọi là nhân từ?"

Sở Cuồng Nhân buồn cười lắc đầu.

Xem ra thế giới này giết nhau người loại sự tình này đã tập mãi thành thói quen, sau này mình thích ứng một chút mới được.

May mắn có trí nhớ nguyên chủ, hẳn là sẽ không quá khó khăn.

Chuyện Lý Dao h chỉ là việc nhỏ xen giữa.

Sở Cuồng Nhân tiếp tục say mê tu luyện, ngược lại có một ngày nghe nói Lý Dao đã giải tán tất cả nhưng tên mặt trắng mà mình đã thu.

Giống như là bị một chưởng của hắn đánh cho tính tình thay đổi.

Đối với cái này, Sở Cuồng Nhân vẫn chưa để ở trong lòng.

Mấy ngày sau.

Bên trong Lăng Thiên Đạo Cung, một đạo kiếm trụ bỗng nhiên phóng lên tận trời.

Phương viên trăm dặm quanh Đạo Cung kiếm khí cùng nhau ong ong!

Đột nhiên xuất hiện dị tượng, để không ít người có chút hoảng hốt.

"Lại xảy ra dị tượng!"

"Khí tức bắt nguồn từ Lăng Thiên Đạo Cung, là Sở Cuồng Nhân."

"Cho dù là Vô Thượng Đạo Thể cũng quá kinh khủng đi, ba ngày đã xảy ra hai lần dị tượng, còn muốn cho người ta tu luyện hay không?"

Huyền Thiên tông, bên trong Trường Sinh điện.

Huyền Kỳ Tôn Giả bỗng nhiên mở hai mắt ra, kinh nghi bất định nói: "Khí tức này là Kim Đan, nhanh như vậy hắn đã đột phá Kim Đan rồi?"

Cho dù là Vô Thượng Đạo Thể, tốc độ này cũng quá nhanh.

Dị tượng tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Bên trong Đạo Cung, Sở Cuồng Nhân thu liễm khí tức, chậm rãi mở mắt ra, một đạo ánh sáng màu tím từ trong ánh mắt hắn chợt lóe lên.

"Rốt cục đột phá đến Kim Đan." Sở Cuồng Nhân nói thầm.

Không đến mười ngày, h từ một võ giả Luyện Khí cảnh bình thường đã thành công đột phá đến Kim Đan cảnh, loại tiến cảnh này gần như không thể tưởng tượng.

"Cuồng Nhân, tới gặp ta."

Lúc này, một thanh âm vang lên bên tai Sở Cuồng Nhân.

Là Huyền Kỳ Tôn Giả.

Sở Cuồng Nhân sửa soạn lại một chút, liền đi một chuyến tới Trường Sinh điện.

"Cuồng Nhân, ngươi đột phá đến Kim Đan cảnh rồi?"

Huyền Kỳ Tôn Giả gặp mặt thì trực tiếp hỏi nói.

"Đúng vậy, sư tôn."

Huyền Kỳ Tôn Giả vốn là cũng chỉ là suy đoán, nhưng bây giờ nghe Sở Cuồng Nhân chính miệng thừa nhận, trong mắt lão không khỏi lộ ra một vệt chấn kinh.

Thật sự đột phá đến cảnh giới Kim Đan.

Tốc độ này, quá nhanh

Nghĩ hắn cũng là thiên tài tu hành số một số hai trên thế gian, nhưng hắn từ Luyện Khí đột phá đến Kim Đan cảnh cũng bỏ ra gần hai năm.

Sở Cuồng Nhân chưa đến mười ngày!

Tốc độ tu hành này, đơn giản là quá đả kích người a!

"Sư tôn, ngươi thế nào?"

Sở Cuồng Nhân thấy Huyền Kỳ Tôn Giả một mặt mộng bức hỏi.

"Khụ khụ." Huyền Kỳ Tôn Giả lấy lại tinh thần, ho hai tiếng sau đó nói: "Không tệ, nhưng phải tránh tự cao, tu hành như đi ngược dòng nước không tiến ắt lùi, có khối người tu hành tiền kỳ tiến cảnh nhanh chóng, hậu kỳ nửa bước khó đi, so với đi nhanh, thì căn cơ tốt mới là trọng yếu nhất."

"Đồ nhi đã biết." Sở Cuồng Nhân nhẹ gật đầu.

Hắn là Vô Thượng Đạo Thể, hơn nữa còn Tu Thánh nhân pháp, cho dù không tận lực chế tạo căn cơ, so với cùng cảnh giới thì căn cơ cũng đã đứng đầu nhất.

"Ngươi đã đột phá Kim Đan cảnh, thì mình đi Kiếm Sơn tìm một thanh kiếm đi, ngươi là Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, cho dù là Thánh Khí cũng sẽ tuỳ tiện nhận ngươi làm chủ nhân, chỉ cần ngươi không làm cho Kiếm Sơn trống rỗng là được."

Huyền Kỳ Tôn Giả cười ha ha nói.

"Vâng."

Sau đó Huyền Kỳ Tôn Giả lại chỉ điểm Sở Cuồng Nhân một phen.

Trước khi về Đạo Cung trước, Sở Cuồng Nhân nghe theo Huyền Kỳ Tôn Giả đi một chuyến Kiếm Sơn, dự định ở nơi đó tìm một thanh binh khí vừa tay.

Kiếm Sơn, từng thanh tiếp cận Đế binh chí bảo, phía trên cất giữ lấy vô số bảo kiếm danh kiếm, thậm chí Thánh Khí của Huyền Thiên tông.

Chỉ là tới gần, đều có thể cảm nhận được một loại kiếm khí chèn ép.

Sở Cuồng Nhân đi vào nơi chân núi kiếm sơn.

Còn chưa chính thức bước vào, Kiếm Sơn đã chấn động một cái.

Tựa hồ đang hoan nghênh Sở Cuồng Nhân đến.

Dị tượng bực này làm cho không ít đệ tử lấy làm kỳ lạ, không ngừng hâm mộ.

"Kiếm Sơn trên vạn năm đã không có mấy lần động tĩnh, nhưng có thể bởi vì Sở Cuồng Nhân này mà liên tiếp dị động, Vô Thượng Đạo Thể quả nhiên danh bất hư truyền."

"Hắn chính là Sở Cuồng Nhân, mới lên chức thủ tịch nha, quả nhiên không thể so sánh tầm thường, nhìn tướng mạo, khí chất này, đúng rồng trong loài người a."

"Từ đệ tử ngoại môn một lần hành động thành thủ tịch Đại sư huynh, loại tốc độ tấn cấp này không thể tưởng tượng nổi, một bước lên trời cũng không gì hơn cái này."

"Mẹ nó, trên đời này lại có người so với ta còn đẹp trai hơn?"

Sở Cuồng Nhân giống như trăng sáng chói mắt nhất trong đêm tối, mặc kệ đi tới chỗ nào đều là tồn tại chú mục duy nhất.

"Ai, vốn dáng dấp đã đủ đẹp trai rồi, hiện tại lại tăng thêm khí chất Trích Tiên này, đoán chừng về sau đi đến chỗ nào cũng không được an bình."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu.

Cái này so với loại hình ngôi sao thần tượng Thiên Vương kiếp trước còn mệt mỏi hơn.

Sở Cuồng Nhân không để ý đến đệ tử dọc theo đường, một đường hướng về đỉnh núi Kiếm Sơn, càng đến gần đỉnh núi, đẳng cấp kiếm khí cũng càng cao.

Đập vào mắt, là đủ loại kiếm khí.

Trọng kiếm, mảnh kiếm, khoan kiếm, tử mẫu kiếm, nhuyễn kiếm...

Hoặc hoa lệ, hoặc phong cách cổ xưa, hoặc hình thù kỳ quái...

Vô số kiếm khí làm cho Sở Cuồng Nhân hoa mắt.

Không chỉ có như thế, hắn tựa hồ còn có thể cảm nhận được tâm tình những kiếm khí này, đó là một loại khó nói lên lời, cảm giác huyền diệu khó giải thích.

Các thanh kiếm này đều đang đến gần hắn.

"Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm này thật sự là lợi hại, chỉ bằng năng lực khiến kiếm khí trong thiên hạ thân cận liền đủ để cho vô số tu sĩ kiếm đạo tha thiết ước mơ." Sở Cuồng Nhân không khỏi hơi xúc động nói.

Một số kiếm khách truy cầu hợp nhất cảnh giới nhân kiếm, cái này cần tự thân cùng kiếm khí cực kỳ phù hợp, cảm ứng lẫn nhau.

Mà Sở Cuồng Nhân, có thể để tất cả kiếm khí tự nhiên thân cận, nhân kiếm hợp nhất với hắn mà nói lại giống như ăn cơm uống nước vậy, quá đơn giản.

Trên đỉnh núi Kiếm Sơn, có chín chuôi kiếm cắm ở trên tảng đá.

Mỗi một thanh kiếm, đều tản ra kiếm ý lạnh thấu xương.

Chín chuôi kiếm này, chính là chín chuôi trong thập đại Thánh Kiếm ở Huyền Thiên tông, một thanh còn lại thì trong tay Đạo Tử Nam Cung Hoàng.

Chương 7: Mộ Dung Hiên Xông Kiếm Ý Lĩnh Vực, Người Này Rất Đẹp

Đỉnh núi Kiếm Sơn, chín chuôi Thánh Kiếm cắm ở trên tảng đá.

Kiếm ý lạnh thấu xương vờn quanh trong phương viên 100 trượng.

Bên trong 100 trượng này, chỉ có Cửu Kiếm đặt chân, đến mức những kiếm khí còn lại đều không vào được 100 trượng này, giống như một cái Kiếm chi lĩnh vực.

Ngoài trăm trượng Thánh Kiếm, một thanh niên mày kiếm mắt sáng đang theo dõi chín chuôi Thánh Kiếm, ánh mắt hỏa nhiệt, mang theo khát vọng khó có thể ngăn chặn.

"Bây giờ ta đã đột phá đến Nguyên Anh viên mãn, hôm nay nhất định sẽ đạt được Thánh Kiếm tán thành! Chứng minh ta Mộ Dung Hiên không ở dưới Nam Cung Hoàng!"

Mộ Dung Hiên thoả thuê mãn nguyện, một bộ dáng tình thế bắt buộc.

Hắn vừa bước một bước vào phạm vi trăm trượng mà kiếm ý Thánh Kiếm bao phủ, trong nháy mắt, kiếm ý bốn phía đột nhiên áp ở trên người hắn!

Thánh Kiếm kiếm ý, cho dù là Thánh Kiếm dùng để khảo nghiệm, chưa hoàn toàn giải phóng kiếm ý cũng không phải tu hành giả tầm thường có thể chịu được.

Đối mặt uy áp kiếm ý, Mộ Dung Hiên đã sớm chuẩn bị, linh lực từ thể nội Linh Khư tuôn ra, vờn quanh quanh thân, chống cự lại kiếm ý.

Từng bước một...

Tốc độ Mộ Dung Hiên kiên định tới gần!

Càng đến gần, uy áp kiếm ý càng mạnh mẽ đáng sợ!

Đợi thời điểm cách Thánh Kiếm còn khoảng 50 trượng, trên trán Mộ Dung Hiên đã thấm mồ hôi ròng ròng, hắn cảm giác trên thân như là bị một tòa núi lớn đè ép, mỗi đi một bước đều khó khăn dị thường.

Trên bầu trời, có mấy người đang chú ý Mộ Dung Hiên.

Theo thứ tự là bốn nam hai nữ.

Nguyên một đám đều mặc huyền bào hoa lệ, nếu có đệ tử Huyền

Thiên tông nhìn thấy bọn họ, nhất định có thể nhận ra mấy người kia đều là Huyền Thiên tông Đạo Tử!

Đạo Tử, là các đệ tử tu hành xuất sắc nhất!

Nhất là Huyền Thiên tông loại truyền thừa vạn năm này, từng đi ra Thánh Nhân Thánh Nhân đạo thống Đạo Tử, mỗi một người đều là tuyệt đỉnh thiên kiêu thế gian.

Xưng một câu Kỳ Lân Tử cũng không gì không thể.

"Các ngươi đoán lần này Mộ Dung Hiên có được đến Thánh Kiếm tán thành không?"

Một Đạo Tử lộ ra nụ cười nói.

"Hắn đã thất bại gần mười lần, đoán chừng lần này cũng sẽ treo thôi." Một Đạo Tử khác ngữ khí đạm mạc nói.

"Không nhất định đâu, ta nghe nói Mộ Dung Hiên đã đột phá đến Nguyên Anh viên mãn cảnh, có lẽ lần này hắn có thể thành công cũng không chừng đấy chứ?"

"Đích thật là có cơ hội này."

"Nếu như hắn thành công, Nam Cung Hoàng sẽ thêm đối thủ."

Mấy người nghị luận ầm ĩ.

Mà ở phía dưới, Mộ Dung Hiên bỗng nhiên quát một tiếng.

"Thiên Dương Kiếm Quyết!"

Đại lượng linh lực từ trong cơ thể Mộ Dung Hiên phun ra ngoài.

Kiếm khí nóng rực bạo phát, hình thành nguyên một đám Hỏa Hoàn vờn quanh thân Mộ Dung Hiên, chống lại Thánh Kiếm kiếm ý.

Thân thể Mộ Dung Hiên nhẹ bẫng, áp lực giảm nhiều.

"Chí Tôn pháp Thiên Dương Kiếm Quyết!"

"Ha ha, uy thế so với trước đó còn mạnh hơn, hắn quả thật là đột phá đến Nguyên Anh viên mãn, nói không chừng lần này hắn thật sự đạt được Thánh Kiếm."

Trên trời mấy cái Đạo Tử tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Bên trong Huyền Thiên Thánh Địa ngoại trừ ba đại Thánh Nhân ngoài vòng pháp luật, còn có một số Chí Tôn pháp, đây đều là chỉ có Đạo Tử chân truyền mới có thể tu hành.

40 trượng... 30 trượng... 20 trượng...

Mười trượng!

Khoảng cách Thánh Kiếm chỉ còn mười trượng!

Ánh mắt Mộ Dung Hiên khóa chặt trên thân một thánh kiếm màu đỏ thẫm, đó là Thánh Kiếm Xích Luyện, cũng là mục tiêu chuyến này của hắn!

Thánh Kiếm Xích Luyện là Thánh Kiếm thích hợp cho hắn nhất.

Chí dương chí cương! Bá đạo tuyệt luân!

Cùng Xích Dương Đạo Thể của hắn hỗ trợ lẫn nhau, tuyệt đối có thể làm cho chiến lực của hắn tăng gấp đôi trở lên, đến lúc đó ngoại trừ Nam Cung Hoàng, chín đại Đạo Tử Huyền Thiên tông khác hắn không sợ bất luận kẻ nào, thậm chí các tu sĩ trẻ tuổi khác của Thanh Long vực, ngoại trừ rải rác mấy yêu nghiệt bên ngoài, thì hắn đều có thể xông pha.

Tới gần Thánh Kiếm mười trượng, uy áp kiếm ý càng khủng bố hơn.

Cho dù là tu sĩ Nguyên Anh cảnh sợ cũng không thể thừa nhận.

Nhưng Mộ Dung Hiên không phải là tu sĩ Nguyên Anh phổ thông, hắn là tuyệt đỉnh thiên kiêu, là Xích Dương Đạo Thể hiếm thấy, hơn nữa còn tu luyện Thánh Nhân pháp!

Căn cơ, chiến lực đều vượt xa tu sĩ cùng cảnh giới!

"Cửu Dương Thần Quyết! !"

Mộ Dung Hiên thôi động linh lực trong thể nội đến cực hạn.

Chỉ thấy phía sau hắn lại có bốn đoàn linh lực đằng không bay lên, hóa thành bốn vòng liệt dương chói mắt, gào thét tỏa ra sóng nhiệt khủng bố! !

Huyền Thiên tông ba đại Thánh Nhân pháp chi một Cửu Dương Thần Quyết!

Mấy Đạo Tử kia sắc mặt đều biến hóa.

"Cửu Dương Thần Quyết, tứ dương cùng trời, đây là tầng thứ tư, hơn nữa nhìn uy thế này, đoán chừng cũng nhanh đột phá đến tầng thứ năm rồi."

"A, Mộ Dung Hiên là Xích Dương Đạo Thể, tu luyện Cửu Dương Thần Quyết này so với tu sĩ còn lại thực sự nhanh hơn nhiều, uy lực cũng mạnh hơn, nếu lại để cho hắn đạt được Xích Luyện, đoán chừng thật sự có thể cùng Nam Cung Hoàng so sánh hơn thua!"

Lúc này Mộ Dung Hiên thi triển Cửu Dương Thần Quyết đang vượt qua khoảng cách mười trượng sau cùng, chín trượng, tám trượng, bảy trượng, sáu trượng...

Cuối cùng, rốt cục hắn đi tới trước mặt Xích Luyện Kiếm.

Ngắn ngủi khoảng cách mười trượng, hắn đi so với trước đó vất vả gấp bội hơn, nhưng nụ cười trên mặt hắn lại không giảm, ánh mắt hỏa nhiệt nhìn Xích Luyện trước mặt, "Thánh Kiếm Xích Luyện, thần phục với ta đi! !"

Hắn mãnh liệt vươn tay nắm chặt chuôi Xích Luyện Kiếm.

Ong ong ong!

Xích Luyện Kiếm rung động, kiếm khí phun ra ngoài.

Mà Mộ Dung Hiên đã sớm ngờ tới điểm này, toàn bộ linh lực trong thể nội tuôn ra, trấn áp kiếm khí, sau lưng bốn vòng liệt dương càng phát chói mắt.

Đây là giai đoạn cuối cùng.

"Xích Luyện, ta là Xích Dương Đạo Thể, tu Cửu Dương Thần Quyết, thuộc tính tương hợp với ngươi, là Kiếm Chủ thích hợp với ngươi nhất! Phản kháng làm gì chứ?"

"Ngươi nhận ta làm chủ, tương lai ta bình tĩnh để ngươi danh động thiên hạ!"

"Thậm chí đợi ta ngày khác chiếm được đế vị, ngươi thoát thai hoán cốt, trở thành Đế binh cũng không phải là không được! Cho nên, thần phục đi! !"

Mộ Dung Hiên một bên áp chế kiếm khí, một bên tận tình khuyên lơn Xích Luyện, Thánh Khí có linh, hắn hy vọng có thể dùng cái này thu hoạch được tán thành.

Mà Xích Luyện giống như cũng bị thuyết phục, dần dần thu liễm kiếm khí.

Mộ Dung Hiên thấy thế trong lòng vui vẻ, thừa thế xông lên rút ra Xích Luyện!

"Ha ha, Xích Luyện, ngươi sẽ không hối hận!"

Trong nháy mắt.

Người cùng kiếm cộng minh, Mộ Dung Hiên khí thế như hồng!

Mấy vị Đạo Tử đều là kinh hãi.

"Hắn lại thật thành công! !"

"Sau Nam Cung Hoàng, lại một người nữa được Thánh Kiếm công nhận!"

"A, có người đến."

Bỗng nhiên, mấy Đạo Tử tựa hồ phát hiện ra cái gì, nhìn về phía cách đó không xa, chỉ thấy ngoài Thánh Kiếm mấy trăm trượng, có một người chậm rãi đi tới.

Người kia thân mặc trường bào màu trắng tay áo lớn Kỳ Lân, đầu đội ngọc quan, khí chất xuất trần, những nơi đi qua, bốn phía kiếm khí đều ong ong khẽ run.

Kiếm khí giống như đang cung nghênh vua của bọn hắn! Bọn họ là thần!

"Người này là ai, trong lúc giơ tay nhấc chân lại dường như ẩn chứa một loại đạo vận nào đó, giống như Trích Tiên, quá không giống bình thường."

"Mà lại những kiếm kia xảy ra chuyện gì? Tại sao ta cảm giác những kiếm này đang hoan nghênh người này, cái này không khỏi có chút khó tin đi."

"Ta nghe nói qua người này, là thủ tịch đệ tử mới lên cấp."

"Thủ tịch? Đây chẳng phải là sư huynh của chúng ta?"

Mấy Đạo Tử hai mặt nhìn nhau, sau đó nhìn chằm chằm người tới.

Mà Mộ Dung Hiên chính nắm Xích Luyện mặt mũi tràn đầy hưng phấn.

Tuy Xích Luyện còn chưa hoàn toàn nhận hắn làm chủ, hắn chỉ là tạm thời thu hoạch được quyền sử dụng Thánh Kiếm, nhưng chỉ cần hắn cực kỳ uẩn dưỡng, đợi tương lai tu vi hắn lên từng bước, nhất định làm cho Xích Luyện triệt để để cho hắn sử dụng!

Ngay tại lúc Mộ Dung Hiên đang tưởng tượng tương lai tay cầm Xích Luyện đại sát tứ phương, Xích Luyện Kiếm bỗng nhiên lại rung động bắt đầu chuyển động lần nữa.

Không, không chỉ là Xích Luyện.

Các Thánh Kiếm Còn lại cũng cùng nhau rung động.

Giống như hưng phấn, đang cung nghênh ai!

"Chuyện gì xảy ra?"

Mộ Dung Hiên chau mày, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy loại tình huống này, hắn phát giác được cái gì, quay người nhìn về phía Sở Cuồng Nhân chậm rãi đi tới, dù là hắn, trong mắt cũng không thể tránh khỏi lộ ra một vệt kinh dị.

"Người này... Rất đẹp!"

Chương 8: Làm Điệu Làm Bộ Thánh Kiếm

“Đệ tử tới chọn kiếm sao?”

Mộ Dung Hiên nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, nỉ non nói.

Chẳng biết tại sao.

Hắn ta có cảm giác, Thánh Kiếm dị động là vì người này.

Cộng thêm đối phương có khí chất siêu phàm thoát tục, hắn ta không khỏi nhìn nhiều hơn, ánh mắt lộ ra mấy phần ngưng trọng và tò mò.

Sở Cuồng Nhân đã đi phạm vi cách Thánh Kiếm một trăm trượng.

Lĩnh vực Kiếm Ý đã bao phủ trên người hắn.

Nhưng ngoài ý muốn chính là, những thứ này không tạo thành ảnh hưởng với hắn, giống như gió xuân, khiến hắn sinh ra mấy phần thoải mái dễ chịu.

Sở Cuồng Nhân từng bước tới gần, đi về phía Thánh Kiếm.

Một trăm trượng, cũng chính là hơn ba trăm mét.

Chỉ trong chốc lát, Sở Cuồng Nhân đã đi được hơn phân nửa.

Mộ Dung Hiên cầm Xích Luyện, không khỏi trừng lớn hai mắt.

Tình huống gì đây?

Hắn ta đi trong lĩnh vực Kiếm Ý vô cùng vất vả, nhưng người trước mắt này lại vô cùng dễ dàng, giống như nhàn nhã đi bộ, chênh lệch quá lớn đi.

Mộ Dung Hiên nhìn về phía mấy chuôi Thánh Kiếm khác.

Phát hiện mấy chuôi Thánh Kiếm này còn rung động lợi hại hơn.

Như con người vậy, vô cùng kích động.

Móa nó.

Mấy chuôi Thánh Kiếm này không phải cố ý chứ?

Trong đầu Mộ Dung Hiên bỗng nhiên xuất hiện suy nghĩ hoang đường này.

Thánh Kiếm ở trên Kiếm Sơn nhiều năm như vậy, người tu hành muốn được bọn chúng công nhận nhiều vô số kể, nhưng chưa từng thấy Thánh Kiếm cố ý tỏa ra uy áp yếu ớt với ai, đối đãi với tất cả tu sĩ như nhau.

Nhưng bây giờ lại nịnh nọt Sở Cuồng Nhân rồi?

“Không, không thể nào.”

Mộ Dung Hiên nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy có chút không thể tin được.

Mà trên trời, mấy vị Đạo Tử cũng trợn mắt há hốc mồm.

“Nghe nói người này có Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, Vô Thượng Đạo Thể, lúc thức tỉnh, tất cả kiếm khí trên Kiếm Sơn đều tiến đến lễ bái, ta vốn không tin lời đồn này, nhưng xem ra rất có thể là thật.”

“Móa, Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm lại không nói đạo lý như vậy sao?”

“Vô Thượng Đạo Thể đúng là trâu bò.”

...

Sở Cuồng Nhân dễ dàng vượt qua một trăm trượng lĩnh vực Kiếm Ý, đầu tiên nhìn Mộ Dung Hiên một chút, lúc nhìn hắn ta còn hơi nheo mắt lại.

Không có cách nào, trên đỉnh đầu đối phương treo mấy vòng mặt trời nhỏ, có thể không khiến hắn chói mắt sao?

Hắn khẽ vuốt cằm với đối phương, “Chào sư đệ.”

Sư... Sư đệ?

Mộ Dung Hiên có chút sửng sốt.

Hắn ta đường đường Đạo Tử, trong Huyền Thiên tông, địa vị gần với trưởng lão và tông chủ, từ xưa tới nay chưa có ai gọi hắn ta là sư đệ đấy.

“Ngươi biết ta là ai không?”

Sắc mặt Mộ Dung Hiên có chút lạnh.

“Biết, Đạo Tử Mộ Dung Hiên.”

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng gật đầu, trước kia hắn đã gặp đối phương vài lần, nhưng khi đó đối phương căn bản không chú ý tên đệ tử ngoại môn như hắn mà thôi.

“Nếu biết, ngươi còn dám gọi ta như vậy!”

“Bởi vì ta là tân tấn đệ tử thủ tịch Sở Cuồng Nhân, ngươi phải gọi ta một tiếng sư huynh.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau đó, hắn nhìn về phía mấy chuôi Thánh Kiếm trên tảng đá.

Giống như phát hiện ánh mắt của Sở Cuồng Nhân, mấy chuôi Thánh Kiếm tự động từ trên tảng đá bay ra, đến bên cạnh hắn.

Đến chuôi Xích Luyện Kiếm mà Mộ Dung Hiên thật vất vả mới lấy được cũng run rẩy một chút, tránh khỏi tay Mộ Dung Hiên, bay về phía Sở Cuồng Nhân.

Chín chuôi Thánh Kiếm xoay xung quanh Sở Cuồng Nhân, kiếm quang nở rộ sáng chói, từng đạo phù văn lưu chuyển, vô cùng rực rỡ.

“Sao có thể như vậy?”

Trên mặt Mộ Dung Hiên hiện lên vẻ không thể tin được.

Hắn ta vất vả lắm mới hàng phục được một chuôi Thánh Kiếm, còn chưa cầm nóng đâu, bây giờ nó đã vội vàng chạy đến trước mặt người khác, 'Làm điệu làm bộ' rồi?

Không sai, Mộ Dung Hiên có cảm giác mấy chuôi Thánh Kiếm kia đang làm điệu làm bộ, hy vọng có thể hấp dẫn sự chú ý của Sở Cuồng Nhân.

Nếu những chuôi Thánh Kiếm này biết nói chuyện...

Bây giờ nhất định đang la hét 'Chọn ta' 'Nhanh chọn ta' đi.

Trên trời, vẻ mặt mấy tên Đạo Tử trở nên hoảng hốt.

“Quá khoa trương đi.”

“Đây còn là Thánh Kiếm trong nhận thức của chúng ta không?”

“Móa nó, chẳng lẽ đến Thánh Kiếm cũng xem mặt sao?”

Trong nhận thức của bọn họ, Thánh Kiếm đều cao cao tại thượng, không thể xâm phạm, đối với bất kỳ người nào, cho dù đứng trước mặt tông chủ Huyền Thiên tông cũng có dáng vẻ hờ hững lạnh lẽo, nhưng bây giờ tất cả lại vây quanh Sở Cuồng Nhân giống như con Khổng Tước đang tìm phối ngẫu, toàn lực khoe khoang mỹ lệ, quang huy của mình...

Sắc mặt Mộ Dung Hiên không ngừng thay đổi, không cam lòng.

Móa nó, dáng dấp đẹp trai đúng là không tầm thường a!

Hắn ta khổ sở tu luyện, thật vất vả mới cảm động Thánh Kiếm Xích Luyện, nhưng bây giờ gặp Sở Cuồng Nhân, đảo mắt một cái nó đã chạy tới xum xoe rồi.

Tất cả nỗ lực của hắn ta giống như chuyện cười vậy.

Vật hắn ta phải hết sức theo đuổi, người ta lại có dễ như trở bàn tay.

Nghĩ đến nơi này, đạo tâm của Mộ Dung Hiên suýt nữa đã bất ổn.

Đừng nói hắn ta, đến mấy vị Đạo Tử trên trời cũng không dễ chịu.

Nhưng lúc này Sở Cuồng Nhân cũng không có dự định chiếu cố tâm tình của mấy vị Đạo Tử, hắn nhìn chín chuôi Thánh Kiếm, trên mặt có chút xoắn xuýt.

Phải lựa chọn một chuôi nào cho phải đây?

Hay là lấy hết?

Nói đùa, sư tôn sẽ đánh chết hắn mất.

Hơn nữa hắn cũng không tham lam như vậy.

Sở Cuồng Nhân rầu rĩ.

Nhưng lại không biết biểu cảm xoắn xuýt của mình rơi vào mắt mấy vị Đạo Tử lại giống như một lần bạo kích bọn họ.

Đây chính là Thánh Kiếm a, trên thế gian, đoán chừng vô số người tu hành còn chưa được nhìn thấy đâu, nhưng Sở Cuồng Nhân lại xoắn xuýt không biết nên chọn cái nào?

“Thật là người so với người càng khiến người ta tức chết.”

Một tên Đạo Tử bất đắc dĩ cười khổ một tiếng.

Một lát sau.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân đặt trên một chuôi Thánh Kiếm toàn thân trắng noãn như ngọc, trong suốt sáng long lanh, phía có hoa văn tinh tế tỉ mỉ.

Giống như phát hiện Sở Cuồng Nhân đang nhìn mình, Thánh Kiếm bạch ngọc càng thêm kích động, trên thân có quang hoa lưu chuyển, vô số phù văn hiển hóa.

Các Thánh Kiếm còn lại sốt ruột, không ngừng phóng thích kiếm ý.

Thậm chí còn liên thủ áp chế Thánh Kiếm bạch ngọc.

Giống như muốn mượn cơ hội này thể hiện sự cường đại của mình.

Nhưng ánh mắt Sở Cuồng Nhân vẫn dừng lại trên Thánh Kiếm bạch ngọc, hắn vươn tay, cảm ứng cùng Thánh Kiếm bạch ngọc, “Tới đây.”

Sưu...

Trong nháy mắt Thánh Kiếm bạch ngọc đã bay đến lòng bàn tay của Sở Cuồng Nhân, nhu thuận ngoan ngoãn thu liễm kiếm ý của mình, sợ thương tổn đến Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân đưa tay vuốt ve thân kiếm Thánh Kiếm bạch ngọc, thân kiếm giống như dùng bạch ngọc điêu khắc thành, vô cùng ôn nhuận.

Chuôi kiếm này rất đẹp, đẹp đến mức khiến người cho cho rằng đây thật ra chỉ là vật phẩm trang sức.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại có thể cảm giác được trong thân kiếm ẩn chứa kiếm ý sắc bén vô biên, có thể xé rách thương khung khắp nơi.

Trên lưỡi liếm, có khắc lên hai chữ nhỏ.

“Côn Ngô...” Sở Cuồng Nhân nói ra, Thánh Kiếm Côn Ngô trong tay cũng rung động hai lần, giống như đang đáp lại.

Sở Cuồng Nhân cười, “Chính là ngươi.”

Vừa nói xong, các Thánh Kiếm còn lại không ngừng phóng thích kiếm ý, giống như muốn để Sở Cuồng Nhân hồi tâm chuyển ý.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đã nhận chuẩn Côn Ngô, uy lực của mấy chuôi Thánh Kiếm này đều tương tự nhau, nhưng Côn Ngô nhìn đẹp nhất, không chọn nó thì chọn cái nào.

“Được rồi, trở về đi!”

Sở Cuồng Nhân nhìn mấy chuôi Thánh Kiếm còn lại, phất tay.

Thấy hắn đã hạ quyết tâm, cho dù các chuôi Thánh Kiếm còn lại có không cam lòng đến đâu cũng không có cách nào, đành phải 'Rầu rĩ không vui' trở về, cắm trên tảng đá.

Xích Luyện một lần nữa trở lại trong tay Mộ Dung Hiên.

Nhưng giờ khắc này, Mộ Dung Hiên lại không hề vui vẻ.

Hắn ta cảm thấy mình giống như một cái lốp xe dự phòng.

Sở Cuồng Nhân từ bỏ mới đến lượt hắn ta.

Cảm giác này khiến hắn ta rất không dễ chịu, rất biệt khuất.

“Ngươi chính là tân tân đệ tử thủ tịch, Sở Cuồng Nhân.”

Mộ Dung Hiên nắm chặt Xích Luyện Kiếm nói.

“Đúng, là ta.”

“Rất tốt, ta nghe nói tân tấn thủ tịch có Vô Thượng Đạo Thể, hôm nay ta muốn lãnh giáo một chút, mời!” Mộ Dung Hiên thản nhiên nói.

Trong lòng hắn ta luôn cảm thấy kìm nén một hơi, không phát tiết ra ngoài thì rất khó chịu, hơn nữa hắn ta cũng muốn xem Sở Cuồng Nhân có thực lực gì.

Chương 9: Đạo Thể Dị Tượng, Nhân Sơn Ấn Quyết Chi Uy

Đây là... Khiêu chiến?

Sở Cuồng Nhân nhìn Mộ Dung Hiên, chỗ sâu trong mắt có phù văn huyền diệu không gì sánh nổi lóe lên, vận chuyển thần thông Động Tất Chi Nhãn.

“Mộ Dung Hiên, Xích Dương Đạo Thể, tu vi Nguyên Anh viên mãn, đã tu luyện Thánh Nhân pháp Cửu Dương Thần Quyết, tu luyện Chí Tôn pháp Thiên Dương Kiếm Quyết...”

Các tin tức liên tiếp xuất hiện trong tầm mắt Sở Cuồng Nhân.

Xích Dương Đạo Thể cũng một trong ba ngàn thể chất.

Mặc dù thua xa Vô Thượng Đạo Thể Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, nhưng cũng cực kỳ không tầm thường, đặt ở bất kì đạo thống nào, đều là nhân vật thiên kiêu.

Còn tu hành Thánh Nhân pháp, Chí Tôn pháp...

Chiến lực của Mộ Dung Hiên tuyệt đối vượt qua các tu sĩ cùng cảnh giới khác.

“A, hiện tại ta mới có cảnh giới Kim Đan, mà ngươi đã là Nguyên Anh viên mãn, ngươi như vậy lại không biết xấu hổ khiêu chiến ta? Không thấy mất mặt sao?”

Sở Cuồng Nhân vừa cười vừa nói.

“Ngươi biết tu vi của ta?”

Mộ Dung Hiên có chút hoảng hốt.

Nhưng cũng không để trong lòng, mặc dù chuyện hắn ta đột phá Nguyên Anh viên mãn còn không truyền ra, nhưng vẫn có vài người biết.

Sở Cuồng Nhân nghe được từ người nào đó cũng không phải không thể.

“Nếu ngươi sợ, ta có thể áp chế tu vi đánh với ngươi một trận.”

“Thế thì không cần.” Sở Cuồng Nhân lắc đầu, “Ta sợ đến lúc đó ngươi thua quá thảm, ngươi vẫn dùng toàn lực đi.”

“Hừ, cuồng vọng!”

Mộ Dung Hiên hừ lạnh một tiếng, đặt Xích Luyện Kiếm sang một bên.

Hắn ta còn chưa uẩn dưỡng chuôi kiếm này, mà hơn nữa từ thái độ vừa rồi của nó với Sở Cuồng Nhân, đoán chừng sẽ không giúp hắn ta đối phó đối phương.

Thật vất vả mới có kiếm, lại không thể dùng để đối địch, phiền muộn thật.

“Thiên Dương Kiếm Quyết!”

Mộ Dung Hiên lấy chỉ thay kiếm, điều động linh lực trong cơ thể.

Kiếm chỉ vạch một cái trong hư không, đại lượng linh lực mãnh liệt trào ra, ngưng tụ thành một vòng lửa xoay quanh bay ra.

Khí lãng nóng rực phả ra, giống như có thể đốt cháy thiên địa.

Sở Cuồng Nhân nhìn ra được, uy thế một chiêu này của đối phương vẫn chưa đạt tới Nguyên Anh cảnh, hiển nhiên đối phương có ý áp chế tu vi.

Nhưng lực lượng này cũng không phải tu sĩ Kim Đan cảnh bình thường có thể ngăn cản.

May mắn, Sở Cuồng Nhân cũng không phải tu sĩ bình thường!

Hắn không sử dụng Thánh Kiếm Côn Ngô, cũng lấy chỉ thay kiếm.

“Thiên Phong Kiếm Quyết!”

Từng đạo kiếm khí màu tím hiện lên, tràn ngập khí tức bá đạo.

Hai cỗ lực lượng va chạm trong hư không, nổ tung, khí lãng kinh khủng tràn ra, lực trùng kích cường đại cuốn về phía hai người, nhưng hai người đều không hề nhúc nhích.

“Thiên Phong Kiếm Quyết? Đây là diệu pháp thượng phẩm của ngoại môn?”

Vẻ mặt Mộ Dung Hiên có chút kinh nghi bất định.

Trên thế gian, diệu pháp chia thành ba phẩm hạ, trung, thượng, phía trên đó chính là Chí Tôn pháp, Thánh Nhân pháp và đế kinh.

Thiên Dương Kiếm Quyết của hắn ra là Chí Tôn pháp, nhưng Thiên Phong Kiếm Quyết của Sở Cuồng Nhân chỉ là thượng phẩm diệu pháp, nhưng lại bất phân cao thấp với hắn ta!

“Không sai, đúng là Thiên Phong Kiếm Quyết.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Trên trời, mấy vị Đạo Tử thấy vậy cũng rất kinh ngạc.

“Thượng phẩm diệu pháp lại tương xứng với Chí Tôn pháp? Ta không nhìn lầm chứ, đây thật là Thiên Phong Kiếm Quyết sao?”

“Là Thiên Phong Kiếm Quyết, hắn đã tu luyện tới tầng viên mãn.”

“Nhưng như vậy lại có thể tranh phong với Thiên Dương Kiếm Quyết, khó tránh có chút dọa người, chẳng lẽ, chẳng lẽ là do Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm!”

“Không sai, trong truyền thuyết, Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm có thể nhẹ nhàng khống chế ngàn vạn kiếm đạo pháp môn trên thế gian, cũng có thể phát huy viễn siêu uy lực nguyên bản của nó, hiện tại xem ra, tin đồn này là sự thật.”

Thượng phẩm diệu pháp lại cân sức ngang tài với Chí Tôn pháp, hơn nữa người sử dụng còn là một tên Kim Đan, một tên Nguyên Anh, chuyện này truyền đi sẽ không có mấy người tin tưởng.

Nhưng hôm nay lại chân thật xảy ra trước mặt bọn họ.

Cảm xúc của mấy tên Đạo Tử bành trướng, trong lòng có mấy phần hiểu lí do đám cao tầng lại để Sở Cuồng Nhân làm để tử thủ tịch.

“Lại đến!” Mộ Dung Hiên nhíu chặt mày kiếm, không chịu thua, hắn ta tiếp tục thôi động linh lực, một đám vòng lửa lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân đứng đấy bất động, trong lúc giơ tay nhấc chân, kiếm khí màu tím xoay quanh, chém xuống từng vòng lửa xông đến, dáng vẻ thong dong.

Kiếm khí Tử Vi Hoàng Thiên Kiếm Quyết bá đạo, cộng thêm được Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm gia trì, khiến Sở Cuồng Nhân chỉ có cảnh giới Kim Đan cảnh cũng có chiến lực cường hãn không gì sánh kịp, thậm chí đè ép Nguyên Anh cảnh.

Sở Cuồng Nhân tiện tay chém xuống một vòng lửa, sau đó lắc đầu nói: “Thi triển toàn lực đi, ngươi như vậy không phải đối thủ của ta.”

Oanh!

Vừa dứt lời, linh lực trên người Mộ Dung Hiên tăng vọt, thắm hỏa đỏ thẫm quang sôi trào mãnh liệt, tạo thành một vòng mặt trời màu đỏ thẫm trong hư không, nhiệt độ nóng rực khiến người ta có cảm giác như đang ở trong hỏa lô.

“Ha, dị tượng, Đạo Thể dị tượng.”

Sở Cuồng Nhân có chút thú vị nhìn một màn trước mắt.

Dị tượng là một loại trong ngàn vạn pháp môn, trên thế gian, tu sĩ có thể tu thành dị tượng phần lớn là người có tư chất siêu quần, cũng có một loại người sinh ra đã có dị tượng đặc biệt, đó chính là tu sĩ Đạo Thể!

Mộ Dung Hiên là Xích Dương Đạo Thể.

Vòng mặt trời đỏ thẫm sáng chói trong hư không kia chính là dị tượng Xích Dương.

Dị tượng Đạo Thể ra, khí thế của Mộ Dung Hiên tăng vọt, lại lần nữa thi triển Thiên Dương Kiếm Quyết, uy lực đã không gì so sánh nổi.

Vòng lửa vốn màu vàng lại nhiễm thêm một tầng màu đỏ diễm lệ.

Cho dù là nhiệt độ, hay là uy lực đều nâng lên một cấp bậc, những nơi vòng lửa đi qua, mặt đất rạn nứt, khắp nơi một mảnh cháy đen.

“Đúng lúc, thử chiêu này xem!”

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, tóc đen bay múa, tay áo bạch bào rộng rãi bay phất phới, ngay sau đó, một cỗ khí tức kinh khủng tuyệt luân từ trên người hắn bạo phát, đạo vận lưu chuyển, hình như có một vị Thần đang yên lặng khôi phục.

Trên trời, đột nhiên đồng tử mấy vị Đạo Tử co rụt lại.

Bọn họ cảm nhận được một loại uy hiếm trên người Sở Cuồng!

Phải biết, đối phương chỉ là Kim Đan cảnh mà thôi.

Mà bọn họ chính là tu sĩ Nguyên Anh cảnh!

Bọn họ không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy đối phương hít sâu một hơi, bốn phía có khí tức màu huyền hoàng hội tụ về phía hắn, một cỗ khí tức hạo hãn vô biên bộc lộ.

“Kia là địa khí!”

“Hắn lại điều động địa khí!”

Mấy tên Đạo Tử giật nảy mình.

Trên thế gian, linh khí cũng phân chia thuộc tính, ví dụ như lửa, băng, gió.. Mà địa khí cũng là một loại trong đó, tồn tại trong địa mạch sơn hà, vô cùng vô tận, nhưng tu sĩ khó có thể điều động sử dụng.

Nhưng hôm nay, Sở Cuồng Nhân lại điều động địa khí!

“Hắn tu luyện loại pháp môn nào vậy!”

Một tênĐạo Tử kinh hô, trên mặt tràn đầy chấn kinh.

Sở Cuồng Nhân nắm ấn kí huyền diệu, địa khí ngưng tụ thành một tòa Thái Cổ Thần Sơn, lúc vòng lửa sắp lao đến, hai tay hắn đẩy về phía trước.

“Nhân Sơn Ấn Quyết!”

Địa khí có khả năng khiến Thái Cổ Thần Sơn ầm vang chấn động, lực lượng khủng bố tuyệt luân dường như có thể quét ngang tất cả, trấn áp thiên địa càn khôn.

Trong tiếng ầm vang, vòng lửa đỏ thẫm bị nện thành một đống lửa nhỏ.

Mà Thái Cổ Thần Sơn thế như chẻ tre, ép thẳng về phía Mộ Dung Hiên!

Theo một tiếng vang thật lớn, dị tượng Xích Dương bị nện bạo tại chỗ, mà bản thân Mộ Dung Hiên đã trực tiếp thổ huyết, bay ngược ra ngoài trăm trượng.

Mấy tên Đạo Tử trợn mắt hốc mồm.

Nhìn Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, ánh mắt lạnh nhạt.

Đối với tình cảnh này, cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Nhân Sơn Ấn Quyết là công pháp cấp tinh diệu, đổi thành công pháp Thương Khung Tinh, càng đến gần vô hạn đế kinh.

Thánh Nhân pháp cũng có khác biệt, Nhân Sơn Ấn Quyết đứng đầu Thánh Nhân pháp, so với Tử Vi Hoàng Thiên Kiếm Quyết còn tinh diệu hơn.

Hiện tại Sở Cuồng Nhân mới tu luyện một chút da lông của Nhân Sơn Ấn Quyết mà thôi, có thể ngưng tụ địa khí thành một tòa Thái Cổ Thần Sơn đối địch.

Lúc chính thức đại thành, ta chính là thần sơn, trấn áp tất cả!

“Đây tuyệt đối là Thánh Nhân pháp! Là một môn Thánh Nhân pháp hoàn toàn dùng để công phạt! Trời ạ, hắn lại nắm giữ một môn công phạt Thánh Nhân pháp!”

“Hơn nữa, ta có cảm giác, có lẽ đây không phải Thánh Nhân pháp bình thường, rất có thể là Đại Thánh pháp, thậm chí là... Thánh Vương pháp!”

“Thánh Vương pháp? Đừng nói giỡn, không thể nào, toàn bộ Thương Khung tinh cũng không có mấy môn Thánh Vương pháp, sao hắn lại có Thánh Vương pháp được”

“Nói cũng phải...”

Mấy tên Đạo Tử bình tĩnh lại, sau đó bắt đầu nghị luận.

Chương 10: Trấn Áp Mộ Dung Hiên, Ngoan, Gọi Sư Huynh

“Đáng giận...”

Mộ Dung Hiên bị Nhân Sơn Ấn Quyết đánh bay, chậm rãi từ dưới đất đứng lên.

Sắc mặt hắn ta hơi trắng bệch, khăn choàng rách nát, rất chật vật, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân cách đó không xa, trong mắt phun trào lửa giận, dường như muốn hóa thành thực chất phun ra ngoài, thậm chí tức giận đến mức mặt mũi đều run rẩy.

Hắn ta đường đường là Đạo Tử, đường đường là Nguyên Anh cảnh, lại bị một tên Kim Đan cảnh đánh gục, hơn nữa còn ở trước mặt mấy tên Đạo Tử khác.

Nếu hôm nay hắn ta không cứu vãn cục diện này, cái sau này hắn ta sao có thể tạo dựng uy nghiêm Đạo Tử trước mặt người khác được?

“Sở Cuồng Nhân, ta đã đánh giá thấp ngươi rồi.”

“Không phải ngươi muốn ta xuất toàn lực sao? Tốt, vậy ta sẽ để ngươi mở mang kiến thức, nhìn xem rốt cuộc chênh lệch giữa Kim Đan và Nguyên Anh lớn đến mức nào đi!”

Mộ Dung Hiên không áp chế tu vi nữa, toàn lực thôi động linh lực trong cơ thể, linh lực sôi trào mãnh liệt đổ xuống, hóa thành hỏa diễm bay lên không trung.

Chỉ thấy mặt trời màu đỏ gay gắt bay lên không, dị tượng Đạo Thể lại mở.

Không chỉ như thế, linh lực hỏa diễm cũng hóa thành bốn vòng mặt trời màu vàng rực rỡ.

Hình thành dị tượng ngũ dương cùng trời!

Uy áp vô cùng to lớn bao trùm mảnh thế giới này, nhiệt độ nóng bỏng trực tiếp khiến mặt đất không ngừng rạn nứt, không khí cấp tốc bị xói mòn.

Trong phạm vi một trăm trượng, lại hình thành một mảnh Địa Ngục nóng bức!

Một cái là dị tượng Đạo Thể, một cái tu hành Cửu Dương Thần Quyết mang tới dị tượng, hai đại dị tượng gia trì, cộng thêm bản thân Mộ Dung Hiên là Nguyên Anh viên mãn, khiến khí tức của hắn ta trở nên vô cùng khủng bố.

Vô tận ngọn lửa vờn quanh người Mộ Dung Hiên, hỏa quang chiếu đỏ mặt mũi của hắn ta, nhìn hắn ta giống như nắm giữ mặt trời vậy.

Đối mặt với Mộ Dung Hiên đã phát động tất cả hỏa lực, Sở Cuồng Nhân vừa tấn cấp Kim Đan không lâu cảm thấy áp lực, dù nói thế nào, hai bên chênh lệch cảnh giới quá lớn.

Một người vừa bước vào Kim Đan, một người là Nguyên Anh viên mãn, trong mắt bất cứ người nào, đây là một trận chiến đủ để nghiền ép.

“Sợ rằng sử dụng Nhân Sơn Ấn Quyết cũng không thể ngăn chặn người này, nhưng ngoại trừ Nhân Sơn Ấn Quyết ra, ta còn có... Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm!”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân phun ra nuốt vào kiếm khí màu tím, tiến tới một bước, trên người có quang hoa lưu chuyển, đại đạo phù văn vờn quanh, kiếm khí bốn phía càng phát ra âm thanh cộng minh, kiếm khí vô biên hướng về Sở Cuồng Nhân mà đi.

Một chuỗi hư ảnh thần kiếm màu tím chậm rãi dâng lên trên người Sở Cuồng Nhân, lơ lửng trên đỉnh đầu hắn.

Thần kiếm màu tím dài khoảng chín trượng, trên thân kiếm có chín cái lỗ nhỏ, vô số phù văn huyền diệu xuyên qua chín cái lỗ nhỏ này.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Kiếm Sơn vì thế mà chấn động.

Vô số kiếm khí không ngừng ong lên.

“Thiên Đạo Chi Kiếm! !”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc mở miệng.

Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Thể có ba đại dị tượng.

Thiên Đạo Chi Kiếm là một trong số đó.

Giờ khắc này, hắn có cảm giác, chỉ cần hắn nguyện ý, tất cả kiếm khí trên tòa Kiếm Sơn này đều để cho hắn sử dụng!

Tâm niệm vừa động.

Nhất thời, tất cả trường kiếm, bao gồm mấy thanh Thánh Kiếm cắm trên Kiếm Sơn đều lăng không mà lên, vờn quanh Thiên Đạo Chi Kiếm.

Áp lực kiếm khí vô biên vô tận bao phủ thiên địa.

Dưới uy áp này, thậm chí Sở Cuồng Nhân không cần động thủ, chỉ cần động một ý niệm, năm vòng mặt trời gay gắt trên đỉnh đầu Mộ Dung Hiên sụp đổ tại chỗ!

Không chỉ như thế, uy áp vô biên gia tăng trên người Mộ Dung Hiên, hắn ta không chịu được một giây, trong nháy mắt đã bị ép tới nằm rạp trên mặt đất!

“Cái gì?”

“Chuyện này không có khả năng! !”

Đồng tử của Mộ Dung Hiên đột nhiên co rụt lại, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin được!

Hắn ta tu luyện Thánh Nhân pháp, hắn ta có dị tượng đạo thể, hắn ta là tu sĩ Nguyên Anh viên mãn, nhưng trong nháy mắt lại bị Sở Cuồng Nhân trấn áp!

Mà Sở Cuồng Nhân, chỉ là một tên Kim Đan cảnh!

Vô Thượng Đạo Thể, thật sự khủng bố như thế sao?

Không chỉ Mộ Dung Hiên.

Trong lòng mấy vị Đạo Tử còn lại cũng sinh ra sợ hãi!

Chỉ là Kim Đan cảnh đã có sức chiến đấu cỡ này, vậy tương lai, khi Sở Cuồng Nhân tấn cấp Nguyên Anh, thi triển dị tượng Đạo Thể, sẽ khủng bố đến cỡ nào nữa?

Nơi xa.

Mấy vị trưởng lão của Huyền Thiên tông đứng đó thu hết chuyện xảy ra trên Kiếm Sơn vào mắt.

“Vô Thượng Đạo Thể, quả nhiên khủng bố!”

“Đúng là có chút khoa trương, Mộ Dung Hiên là Nguyên Anh viên mãn, tăng thêm Thánh Nhân pháp, làm sao lại bại thảm như vậy?”

“Không khoa trương.” Lão giả lông mày trắng cười nói: “Các ngươi cũng không nhìn xem đó là nơi nào, đó là Kiếm Sơn, nơi đó chính là thiên hạ của Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, ngưng tụ vô số kiếm khí kiếm ý trêm Kiếm Sơn, muốn trấn áp một tên Nguyên Anh viên mãn còn không phải chuyện dễ dàng sao?”

Mấy người còn lại bừng tỉnh đại ngộ, một người trong đó nói: “Nói như vậy cũng đúng, tu vi của Sở Cuồng Nhân còn thấp, uy lực dị tượng còn chưa đại thành, chờ tu vi của hắn cao hơn một chút, đừng nói một tên Nguyên Anh, cho dù là một vị Tôn giả đến đây, tác chiến tại Kiếm Sơn cũng sẽ bị hắn trấn áp!”

“Không sai không sai, đây chính là chỗ khủng bố của Vô Thượng Đạo Thể a.”

“Có người này, Huyền Thiên tông ta có thể tranh giành đế vị thế này!”

“Có cần ngăn cản Sở Cuồng Nhân không?”

Lúc này thời điểm, một trưởng lão có chút lo lắng nói: “Dù sao niên thiếu khí thịnh, nếu như hắn động thủ giết Mộ Dung Hiên thì sao?”

Nói thế nào, Mộ Dung Hiên cũng là Đạo Tử.

Là thiên kiêu số một số hai trong Huyền Thiên tông.

Lão giả lông mày trắng trầm ngâm một hồi, “Nhìn xem lại nói.”

Trên Kiếm Sơn.

Trên đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân có Thiên Đạo Chi Kiếm, ngàn vạn kiếm khí xoay quanh, được vô số kiếm ý gia trì, hắn giống như một vị Kiếm Thần vô thượng.

Hắn chậm rãi đi đến trước mặt Mộ Dung Hiên, đứng chắp tay, cúi đầu nhìn đối phương một cái, đạm mạc nói: “Ngươi có phục không?”

“Ta, không phục! !”

“Ngươi mượn nhờ kiếm ý của Kiếm Sơn trấn áp ta, ta không phục!”

Mộ Dung Hiên cắn răng nghiến lợi.

Sở Cuồng Nhân cảm thấy buồn cười, “Ngươi thân là Nguyên Anh viên mãn lại đối phó một tu sĩ Kim Đan ta, còn không biết xấu hổ nói ta mượn nhờ kiếm ý của Kiếm Sơn? Vậy ngươi nói xem, vì sao ta có thể mượn nhờ kiếm ý của Kiếm Sơn?”

“Nói nhảm, còn không phải ngươi là Vô Thượng Đạo Thể sao?”

“Ta là Đạo Thể, ta có thể mượn nhờ kiếm ý Kiếm Sơn, đây cũng là bản lãnh của ta, hiện tại ta lại hỏi ngươi, có phục hay không!”

Sở Cuồng Nhân hỏi lại, uy áp kiếm ý bỗng nhiên tăng lớn.

Mặt đất chỗ Mộ Dung Hiên đang nằm đột nhiên lõm xuống, hắn ta chỉ cảm thấy trên người mình giống như có một ngọn núi lớn đè ép, muốn động ngón tay cũng khó khăn.

“Ngươi dám giết ta sao?”

“Ha, ngươi xem ta có dám hay không.”

Uy áp kiếm ý lại tăng lên!

Khung xương trên người Mộ Dung Hiên kẽo kẹt rung động, như muốn vỡ vụn.

“Ta là Vô Thượng Đạo Thể, là đồ đệ của tông chủ, ngươi có tin ta giết ngươi, nhiều lắm chỉ bị quở trách hai câu, cấm đoán mấy ngày thôi không?”

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói.

Vô Thượng Đạo Thể, vạn cổ đến nay đều không có nhiều.

Mặc dù Xích Dương Đạo Thể trân quý, nhưng còn kém xa Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, dù Sở Cuồng Nhân giết Mộ Dung Hiên cũng không ai bắt hắn thế nào, bởi vì Huyền Thiên tông cần hắn để tranh giành đế vị thế này!

Một khi thành, Huyền Thiên tông sẽ có huy hoàng vạn cổ không một!

So sánh với nhau, một tên Mộ Dung Hiên, đáng là gì?

Mộ Dung Hiên cũng không ngốc, hắn ta biết Sở Cuồng Nhân nói thật, liền vội vàng mở miệng nói: “Phục, ta phục!”

“Khẩu phục tâm không phục?”

“Không, tâm phục khẩu phục, ta thật sự là tâm phục khẩu phục.”

“Ha, gọi một tiếng sư huynh nghe một chút.”

Sở Cuồng Nhân trêu đùa nói.

Mộ Dung Hiên khóc không ra nước mắt.

Hắn ta còn có thể làm sao?

Gọi chứ sao.

“Đại sư huynh, Mộ Dung Hiên bái kiến đại sư huynh!”

“Ngoan.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, sau đó suy nghĩ vừa động, tán đi uy áp kiếm ý, Mộ Dung Hiên cảm giác thân thể buông lỏng, có cảm giác trở về từ cõi chết, nằm trên mặt đất thở phì phò, ngực không ngừng chập trùng.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía mấy vị Đạo Tử trên bầu trời, cười nói: “Nếu mấy vị sư đệ sư muội phía trên có bất mãn, cũng có thể xuống luận bàn một chút, sư huynh ta phụng bồi tới cùng.”

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, sau đó vội vàng rơi xuống Kiếm Sơn.

“Sư huynh nói giỡn, sao chúng ta có thể bất mãn được?”

“Lời đồn sư huynh có phong thái rung động lòng người, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền, sư đệ bội phục sát đất.”

“Không dối gạt sư huynh, thật ra sư muội ngưỡng mộ người đã lâu.”

Trên mặt mấy tên Đạo Tử đầy ý cười, dáng vẻ tôn kính.

Nếu không còn có thể thế nào?

Không thấy Mộ Dung Hiên đang nằm sấp trên mặt đất sao?

Chương 11: Đạo Tử Bái Phỏng, Một Người Đắc Đạo Gà Chó Cũng Thăng Thiên

Sở Cuồng Nhân lập uy xong đã thu liễm dị tượng Thiên Đạo Chi Kiếm, kiếm khí trên Kiếm Sơn cũng trở về đúng chỗ của mình, uy áp kiếm ý cũng tiêu tán biến mất.

Mộ Dung Hiên nhẹ nhàng thở ra, kính sợ nhìn Sở Cuồng Nhân một cái.

Hắn ta có hơi sợ.

Đường đường là Nguyên Anh cảnh lại bị nhất niệm trấn áp!

Mặc dù trong đó có nguyên nhân do Kiếm Sơn, nhưng cái này cũng đủ chứng minh Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm của Sở Cuồng Nhân khủng bố cường đại đến cỡ nào.

“Chư vị có rảnh thì đến Đạo Cung ta ngồi một chút, ta còn phải trở về uẩn dưỡng Thánh Kiếm, không phụng bồi nữa.” Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn khẽ vẫy tay, Thánh Kiếm Côn Ngô bay vào tay.

Tâm niệm vừa động, Thánh Kiếm chủ động dung nhập vào Linh Khư trong cơ thể hắn.

Linh Khư, là nơi ngọn nguồn linh lực của tu sĩ.

Cũng là nơi uẩn dưỡng Thánh Kiếm.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm nói với mấy vị Đạo Tử, sau đó liền quay người rời đi, lúc trở lại Lăng Thiên Đạo Cung đã là chạng vạng tối.

Mà chuyện Sở Cuồng Nhân trấn áp Mộ Dung Hiên cũng bắt đầu truyền ra trong Huyền Thiên tông, dù sao dị tượng lúc hai người tranh đấu cũng không hề che giấu.

“Không ngờ Sở Cuồng Nhân lại lợi hại như thế, đến Mộ Dung Hiên cũng bị hắn trấn áp, không phải lúc trước chỉ là đệ tử ngoại môn thôi sao?”

“Cho dù là Vô Thượng Đạo Thể, nhưng tốc độ tu luyện cũng quá nhanh rồi.”

“Hắn là Vô Thượng Đạo Thể, tông môn dốc toàn lực bồi dưỡng cũng là bình thường, sau này, sợ rằng Sở Cuồng Nhân sẽ nhất phi trùng thiên.”

“Nghe nói lúc hắn và Đạo Tử Mộ Dung Hiên tỷ thí, có thể ngưng tụ kiếm ý của Kiếm Sơn cho mình dùng, chiến lực mạnh không thể tưởng tượng.”

“Dị tượng kia, ta cũng nhìn thấy.”

“Người này có Thiếu Đế chi tư a!”

Nếu trước đó Sở Cuồng Nhân nổi danh khắp Huyền Thiên tông vì dung nhan, thì hiện tại, hắn đã dùng thực lực chấn nhiếp mọi người.

...

“Ha, thẻ thể nghiệm tu vi Nguyên Anh cảnh sao?”

Sở Cuồng Nhân nhìn phần thưởng mình rút trúng hôm nay, không khỏi lộ ra một chút ngoài ý muốn, sau đó nở nụ cười vui mừng.

“Cuối cùng cũng xuất hiện phần thưởng nhìn được chút.”

Từ khi Sở Cuồng Nhân đến đây, ngoại trừ ban đầu may mắn rút liên tiếp mười lần kia ra, còn lại đều rút được những vật chẳng ra sao.

Hôm nay, cuối cùng hắn cũng rút được thẻ thể nghiệm tu vi Nguyên Anh cảnh cấp Bạch Ngân.

“Công tử, các vị Đạo Tử Mộ Dung Hiên, Quân Di... đến chơi.”

Tiểu Băng bỗng nhiên truyền tin tới.

“Biết rồi, dẫn bọn họ đến đại điện chờ đi.”

Sở Cuồng Nhân nói.

Hắn duỗi lưng một cái, đứng dậy mặc quần áo chỉnh tề.

Đi ra cửa, vừa hay nhìn thấy Lam Vũ mặc một thân váy xanh trắng, nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, nàng tiến lên hành lễ.

“Công tử.”

“Ừm, cùng ta đi gặp mấy vị Đạo Tử đi.”

Lăng Thiên Đạo Cung, trong đại điện.

Năm vị Đạo Tử Mộ Dung Hiên, Quân Di, Tần Vô Song, Triệu Linh Lung, Trác Hàm đến đây bái phỏng, lúc bước vào Đạo Cung, bọn họ liền cảm thấy dị thường, linh khí nơi này quá nồng nặc, khiến bọn họ chấn kinh.

Phải biết, chỗ bọn ở đã là động thiên phúc địa ít có trong Huyền Thiên tông rồi, nhưng so với Lăng Thiên Đạo Cung thì vẫn kém xa.

So sánh hai nơi, quả thực một cái trên trời, một cái dưới đất.

“Chỗ ở của đại sư huynh quả nhiên không tầm thường.”

“Tông môn thật sự coi trọng đại sư huynh, lại ban Đạo Cung bực này cho đại sư huynh, chỗ ở của tông chủ cũng là như vậy đi.”

“Ở đây tu luyện, hiệu suất gấp mười mấy lần ngoại giới a.”

Đám người Mộ Dung Hiên tấm tắc khen ngợi, kinh thán không thôi.

Một thiếu nữ áo trắng đi tới.

“Mấy vị Đạo Tử, công tử rất nhanh sẽ tới đây, ta đã chuẩn bị trà ngon cho chư vị rồi, xin chờ một chút.” Tiểu Băng chậm rãi hành lễ nói.

Đạo Tử Quân Di cười nói: “Đa tạ vị muội muội này.”

“Đạo Tử khách khí.”

Tiểu Băng có chút thụ sủng nhược kinh nói.

Trước đó nàng chỉ là một tên đệ tử ngoại môn, ngày thường chỉ có thể đứng từ xa nhìn các vị đệ tử chân truyền bị vây quanh như chúng tinh củng nguyệt.

Không cần nói đến Đạo Tử.

Nhưng bây giờ, một vị Đạo Tử lại thân thiết gọi nàng là muội muội.

Giống như nằm mơ vậy.

Quân Di cười, cũng không vì Tiểu Băng là đệ tử ngoại môn mà vắng vẻ nàng, ngược lại câu được câu không trò chuyện với nàng.

Lúc mấy vị Đạo Tử đi vào quan sát, trong Đạo Cung lớn như vậy, ngoại trừ Tiểu Băng ra thì không có thị nữ hoặc tôi tớ khác.

Hơn nữa, bây giờ ai cũng biết, Sở Cuồng Nhân là đệ tử thủ tịch của Huyền Thiên tông, là hồng nhân trong tông môn, tương lại, thành tựu nhất định không tầm thường.

Cái gọi là một người đắc đạo gà chó cũng thăng thiên, sao có thể đắc tội với thị nữ duy nhất bên cạnh hắn được? Xây dựng quan hệ tốt mới là chính xác.

Mấy vị Đạo Tử ngồi trong đại điện tán gẫu.

Bỗng nhiên, ngoài điện có hai bóng người cùng nhau đi tới.

Mấy người nhìn lại, trong mắt lộ ra kinh diễm.

Người tới là một nam một nữ.

Nam mặc áo bào kì lân màu trắng, đầu đội ngọc quan, sống mũi cao thẳng, ngũ quan tuấn mỹ, khí chất siêu phàm thoát tục, giống như Trích Tiên.

Mà nữ mặc váy ngắn màu xanh trắng, mái tóc dài màu trắng bạc như thác nước, đôi mắt màu xanh lam giống như cất giấu tinh hà sáng chói, phong tình vạn chủng.

Trên người có khí chất thần thánh không thể xâm phạm, làm cho người ta kinh diễm.

Một nam một nữ đứng cùng một chỗ, giá trị nhan sắc cũng đủ để miểu sát 99,99% người trên thế gian.

Đừng nói đến khí chất độc đáo kia.

Một người phiếu miểu xuất trần, giống như Trích Tiên.

Một người thanh lãnh thần thánh, như nữ thần cao cao tại thượng.

Người tới chính là Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ.

Mấy vị Đạo Tử nhận biết Sở Cuồng Nhân, nhưng đối với Lam Vũ bên cạnh hắn, mấy người lại nghi hoặc một chút.

Nữ tử này là ai?

Là đệ tử của Huyền Thiên tông sao? Vì sao chưa từng nghe nói qua?

Quan hệ với Sở Cuồng Nhân là như thế nào?

Trong đầu mấy người lóe qua một chuỗi suy nghĩ.

“Bái kiến sư huynh.”

“Chào sư huynh, không biết vị cô nương này là ai vậy?”

Mộ Dung Hiên khá thẳng thắn, mở miệng hỏi thăm lai lịch của Lam Vũ.

“Vài ngày trước ta ra tông giải sầu thì gặp nàng, hiện tại nàng là tùy tùng của ta, tên là Lam Vũ.” Sở Cuồng Nhân không nói quá nhiều.

Mấy người nghe vậy, trong lòng càng thêm ngoài ý muốn.

Không ngờ Sở Cuồng Nhân trở thành thủ tịch của Huyền Thiên tông không bao lâu đã có tùy tùng, hơn nữa còn là một nữ tử xuất chúng như thế.

Nghĩ đến nơi này, tâm lý của mấy nam nhân như Mộ Dung Hiên có chút ê ẩm.

“Nào, ngồi đi.”

Sở Cuồng Nhân ngồi lên vị trí chủ vị trong đại điện, nói chuyện với mấy người.

Mấy người đến Lăng Thiên Đạo Cung cũng không có chuyện lớn gì, chỉ đơn thuần tới bái phỏng một chút, trao đổi một chút tâm đắc mà thôi.

...

“Thì ra là thế.”

Đạo Tử Trác Hàm lộ ra vẻ chợt hiểu.

Giống với Sở Cuồng Nhân, hắn ta cũng tu hành Thánh Nhân pháp Tử Vi Hoàng Thiên Kiếm Quyết, vừa rồi giao lưu với Sở Cuồng Nhân một phen, có cảm giác tỉnh ngộ.

Hắn ta không khỏi cảm khái, Vô Thượng Đạo Thể quả nhiên khủng bố, hắn ta tu hành Tử Vi Hoàng Thiên Kiếm Quyết đã mười năm, Sở Cuồng Nhân chỉ tiếp xúc với kiếm quyết này chưa tới một tháng, nhưng trình độ lĩnh ngộ không hề kém hắn ta.

Thậm chí tại một số phương diện còn độc đáo, sắc bén hơn hắn ta.

“Chỉ nói bằng giấy bút có cảm giác rất nông cạn, nói nhiều cũng không bằng đánh một trận, Trác Hàm cả gan thỉnh giáo sư huynh.”

Trác Hàm đứng lên, chắp tay nói, hắn ta muốn đánh một trận với Vô Thượng Đạo Thể như Sở Cuồng Nhân, xem rốt cuộc hai người chênh lệch cỡ nào.

Trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ quả nhiên như thế.

Hắn biết sẽ xảy ra chuyện này mà.

Giao lưu, trao đổi tu hành gì đó, đều sẽ đánh một trận.

Haiz, thói quen thôi.

Đôi mắt này của hắn nhìn thấu nhiều thứ lắm.

“Nếu Trác sư đệ có nhã hứng này, ta liền phụng bồi.”

Còn có thể làm sao?

Đánh chứ sao.

Hắn làm đệ tử thủ tịch không bao lâu, mấy vị Đạo Tử này lại phải mở miệng gọi hắn một tiếng sư huynh, nhưng ai biết trong lòng có mấy phần chịu phục đâu?

Không đánh, khó tránh trong lòng bọn họ sẽ sinh ra suy nghĩ gì đó.

Chương 12: Tỷ Thí, Lam Vũ Lần Đầu Bày Ra Thực Lực

Diện tích của Huyền Thiên Đạo Cung cực lớn.

Ngoại trừ đại điện, phòng ốc ra, còn có một cái sân luyện công.

Lúc này, trên sân luyện võ.

Sở Cuồng Nhân, Trác Hàm đứng cách nhau mười trượng.

“Sư huynh, mời.”

Trác Hàm chắp tay hành lễ, trong tay có một đạo quang hoa lóe lên, một thanh trường kiếm màu xanh biếc xuất hiện trong tay hắn ta.

Trên trường kiếm có bảo quảng lưu chuyển, cực kỳ bất phàm.

Đây là một chuôi Chí Tôn khí!

Mặc dù không bằng Thánh Kiếm, nhưng cũng cực kỳ hiếm thấy.

Ở bên ngoài, không biết có bao nhiêu người vì một chuôi Chí Tôn khí mà quyết đấu sinh tử, tranh đến đầu rơi máu chảy.

“Kiếm này tên là Thanh Nguyệt, là Chí Tôn khí.”

Vẻ mặt Trác Hàm ngạo nghễ nói.

Được Chí Tôn khí tán thành đã là chuyện cực kỳ khó, dù sao trong lịch sử Huyền Thiên tông, không có mấy người được Thánh Kiếm tán thành.

“Ừm, kiếm tốt.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, sau đó trong tay hắn lóe lên bạch, Thánh Kiếm Côn Ngô đã xuất hiện trong tay, “Kiếm này tên là Côn Ngô.”

Nhìn thấy đạo vận lưu chuyển, kiếm ý ngút trời trên chuôi Thánh

Kiếm Côn Ngô, khóe miệng Trác Hàm co giật một chút, vẻ ngạo nghễ trên mặt lập tức chịu đả kích.

Chí Tôn khí cái gì?

So với một chuôi Thánh Kiếm thì chẳng có gì để nói.

“Mời.”

Trác Hàm hít sâu một hơi, sau đó ánh mắt ngưng tụ, linh lực lưu chuyển vào chuôi Thanh Nguyệt trong tay, một đạo kiếm khí bắn ra.

Sở Cuồng Nhân vung Thánh Kiếm lên, kiếm khí cũng phóng ra.

Mặc dù tu vi của hắn là Kim Đan, nhưng có Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm nên chiến lực của hắn không hề thấp hơn Nguyên Anh cảnh, thậm chí linh lực càng tinh thuần hơn.

Trác Hàm là Đạo Tử, tu vi đã sớm đạt tới Nguyên Anh cảnh, nhưng chiến đấu với Sở Cuồng Nhân vẫn cảm thấy áp lực.

Hai người chỉ luận bàn, không đến mức dốc hết toàn lực, thậm chí ngay cả dị tượng Đạo Thể, Sở Cuồng Nhân cũng không thi triển.

Nửa canh giờ sau, Trác Hàm chủ động dừng tay.

“Mặc dù tu vi của sư huynh chỉ là Kim Đan cảnh, nhưng chiến lực mạnh mẽ khiến người ta kinh thán, sư đệ bội phục.” Trác Hàm cười nói.

“Thực lực của Trác sư đệ cũng không tầm thường.”

“Cái này sao có thể so sánh với sư huynh được.”

Hai người thổi phồng lẫn nhau.

“Nhìn các ngươi đánh, ta cũng có chút ngứa tay.”

Quân Di cười nói đi đến.

“Thế nào, ngươi cũng muốn luận bàn với sư huynh sao?”

Trác Hàm hỏi.

Quân Di lắc đầu, “Ta đã sớm được kiến thức thực lực của sư huynh rồi, sẽ không tự chuốc lấy đau khổ.”

Nàng nhìn về phía Lam Vũ, cười nói: “Thật ra ta cảm thấy khá hứng thú với thực lực của Lam cô nương, Lam cô nương có nguyện chỉ giáo một chút không?”

Hai mắt mấy vị Đạo Tử khác tỏa sáng, bọn họ cũng cảm thấy rất hứng thú với thực lực của nữ tử thần bí bên cạnh Sở Cuồng Nhân này.

Lam Vũ nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, hiển nhiên đang trưng cầu ý kiến hắn.

“Tuân theo bản tâm là được.” Sở Cuồng Nhân nói.

“Vâng.”

Lam Vũ khẽ vuốt cằm, nói với Quân Di: “Mời.”

“Mời.”

Hai nữ tử đi đến trung tâm sân luyện võ.

Quân Di là một người có tu vi cực kì cao trong chín vị Đạo Tử của Huyền Thiên tông, là Nhược Thủy Đạo Thể, hơn nữa tu vi còn là Nguyên Anh viên mãn.

So với Trách Hàm, thực lực của nàng chỉ mạnh hơn chứ không yếu.

Một luồng ánh sáng màu xanh lam lưu chuyển.

Trước mặt Quân Di xuất hiện ra một chuôi trường kiếm màu xanh lam, phía trên lưu chuyển đạo vận huyền diệu, ít nhất là một chuôi Chí Tôn khí.

Trên người Lam Vũ cũng lóe lên quang hoa, chỉ thấy váy ngắn của nàng biến mất, thay vào đó là một bộ chiến giáp màu bạc hoa lệ.

“Bộ chiến giáp này không phải vật tầm thường.”

“Ừm, ít nhất cũng là Chí Tôn khí, nhưng chiến giáp Chí Tôn khí cũng đã cực kỳ hiếm thấy, lai lịch của Lam cô nương bất phàm a.”

Trong mắt mấy vị Đạo Tử lướt qua dị sắc.

“Bộ chiến giáp này thật đẹp.”

Trong mắt Quân Di lộ ra vẻ cực kỳ hâm mộ.

Lam Vũ vốn có dáng vẻ thanh lãnh thần thánh, hiện tại mặc bộ chiến giáp màu bạc này, càng thêm mấy phần anh tuấn uy vũ, giống như một nữ chiến thần.

Sau khi hâm mộ xong, Quân Di lập tức xuất thủ.

Tay nàng nắm kiếm quyết, linh lực rót vào trường kiếm màu xanh lam trước mặt.

Tiếng nước ào ào quanh quẩn trong hư không.

Trường kiếm xanh lam bắn ra mấy đạo kiếm khí thuộc tính thủy, chém về phía Lam Vũ.

Lam Vũ đứng bất động tại chỗ, mặc cho mấy đạo kiếm khí kia trảm lên trên người, soạt một tiếng, kiếm khí bị phá nát, mà nàng vẫn không nhúc nhích chút nào.

Kiếm khí căn bản không phá nổi chiến giáp phòng ngự của nàng!

“Lại đến.”

Lông mi Quân Di run lên, linh lực không ngừng rót vào trường kiếm, ánh sáng màu xanh lam lóe ra, kiếm khí dồi dào như nước lũ phun ra ngoài.

“A, vẫn còn.” Lam Vũ cười nhạt một tiếng, nhìn thẳng vào công kích lần này, tiến lên một bước, năm ngón tay nắm thành quyền, sau đó đánh ra một quyền về phía hư không.

Không khí truyền đến một tiếng vang lớn.

Hư không giống như bạo liệt!

Một quyền màu bạc mang theo khí thế thần thánh đột nhiên nổ tung, dòng thác kiếm khí vừa xông đến đã bị một quyền này đánh nổ!

Lực trùng kích tỏa ra khiến Quân Di phải lui lại mấy trượng.

Ánh mắt nàng kinh dị nói: “Nguyên Anh cảnh!”

Lam Vũ vừa ra tay, tu vi nhất thời bại lộ trước mặt mọi người.

Nguyên Anh cảnh sơ kỳ!

Mặc dù chỉ là Nguyên Anh cảnh sơ kỳ, nhưng uy lực một quyền này của nàng lại khiến mấy vị Đạo Tử cảm thấy kinh ngạc, bởi vì cho dù là Nguyên Anh cảnh trung kỳ thậm chí là hậu kỳ, cũng chưa chắc đã đánh ra được một quyền này.

Nhưng Lam Vũ lại dễ dàng làm được.

“Thực lực của Lam Vũ quả nhiên không tầm thường.”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Người khác không biết, nhưng hắn sao có thể không rõ ràng được, Lam Vũ là Thần Thánh Quang Minh chi thể, đây chính là một loại Vô Thượng Đạo Thể!

Cộng thêm Lam Vũ cũng có tu hành Thánh Nhân pháp, Chí Tôn pháp, chiến lực vô song, không phải Nguyên Anh cảnh bình thường có thể so sánh.

Không, cho dù là thiên kiêu Nguyên Anh cảnh, chỉ sợ cũng rất khó đánh đồng.

“Quả nhiên thủ đoạn của Lam cô nương không tầm thường.”

Quân Di tán thưởng từ đáy lòng, sau đó, nàng lần nữa thôi động linh lực, vận chuyển Chí Tôn pháp, đạo vận huyền diệu vờn quanh trường kiếm và cơ thể nàng, trong hư không huyễn hóa ra một đầu Trường Giang.

Tiếng nước ào ào không ngừng quanh quẩn.

“Nhược Thủy Tam Thiên!”

Quân Di khẽ quát một tiếng.

Nhất thời, Trường Giang phóng về phía Lam Vũ.

Một cỗ sức mạnh mênh mông bát ngát bạo phát.

Đây là một môn Chí Tôn pháp chuyên môn dùng để công phạt, Quân Di thi triển thực lực Nguyên Anh cảnh viên mãn, uy thế không gì sánh kịp.

Lam Vũ lại không lùi không tránh, “Đến rất tốt!”

Trong mắt nàng lóe ra một đạo hào quang màu trắng, một cỗ khí thế thần thánh trang nghiêm lan tràn ra, bao phủ thiên địa, giống như thần chỉ buông xuống.

“Bất Động Quang Minh Quyền!”

Lam Vũ đánh ra một quyền về phía hư không.

Một cột sáng màu trắng bắn ra, trùng kích Trường Giang.

Hai cỗ lực lượng va chạm, hư không như sắp nổ tung.

Lực trùng kích hình thành một trận gió mãnh liệt, đến mấy vị Đạo Tử Mộ Dung Hiên, Trác Hàm đứng quan chiến cũng không nhịn được ngược lùi lại mấy bước.

Tiểu Băng càng kinh hô một tiếng, dường như sắp bị nhấc lên bay ra ngoài.

Thời điểm then chốt, Sở Cuồng Nhân vươn tay ôm eo nàng, sau đó bảo vệ nàng ở sau lưng, thôi động linh lực hóa thành một đạo bích chướng.

Nhìn bóng lưng không được coi là rộng lớn của Sở Cuồng Nhân trước mặt, bỗng nhiên trong lòng Tiểu Băng lại có một dòng nước ấm chảy qua, cảm thấy an tâm trước nay chưa có.

Cảm giác được che chở này thật sự quá tốt rồi.

Đừng nói đến dáng vẻ của Sở Cuồng Nhân giống như Trích Tiên vậy.

Thời khắc này, Tiểu Băng đã triệt để quyết tâm một lòng với Sở Cuồng Nhân.

Hai người Quân Di, Lam Vũ lại tỷ thí một lúc nữa.

Hai bên đều không xuất toàn lực, nhưng Quân Di phát hiện, dù bản thân có xuất toàn lực cũng không nắm chắc có thể thắng Lam Vũ.

Sau cùng Quân Di thu hồi trường kiếm xanh lam, chủ động dừng tay.

Lam Vũ khẽ vuốt cằm, đổi về một thân váy ngắn màu xanh trắng, bộ chiến giáp màu bạc kia uẩn dưỡng trong cơ thể, thu phóng tự nhiên, cực kỳ thuận tiện.

“Con người phân chia theo nhóm, quả nhiên người bên cạnh sư huynh đều là rồng phượng trong loài người.” Quân Di cười nói.

Sở Cuồng Nhân cười một tiếng, “Lời này của Quân sư muội không sai, mấy vị sư đệ sư muội chính là rồng phượng trong loài người.”

Quân Di vốn đang tán dương Lam Vũ, nhưng lời nói của Sở Cuồng Nhân lại xem mấy người bọn họ là người bên cạnh mình.

Một câu đã kéo gần quan hệ của mấy người, nụ cười trên mặt đám người Mộ Dung Hiên, Trác Hàm càng chân thành hơn mấy phần.

Chương 13: Nguyên Anh Tu Vi, Trấn Áp Nam Cung Hoàng

“Nam Cung Hoàng đến đây bái phỏng!”

Ngay khi Sở Cuồng Nhân đang trò chuyện vui vẻ với mấy vị Đạo Tử, bên ngoài Lăng Thiên Đạo Cung chợt bộc phát một cỗ uy áp vô cùng cường đại.

Sắc mặt đám người Mộ Dung Hiên, Quân Di hơi đổi.

“Lại là hắn.”

“Hắn cũng tới.”

Đương nhiên Sở Cuồng Nhân cũng cảm nhận được uy áp này, khóe miệng hơi vểnh lên, cười nhạt nói: “Nam Cung Hoàng, Đạo Tử đứng đầu, cuối cùng hắn cũng đến rồi.”

Thực tế, địa vị của chín vị Đạo Tử không phân chia cao thấp, nhưng thực lực lại có mạnh có yếu, mà Nam Cung Hoàng chính là người có thực lực mạnh nhất.

Mặc dù không có tuyên bố rõ ràng, nhưng trước khi Sở Cuồng Nhân lên làm thủ tịch, Nam Cung Hoàng chính là đại sư huynh của tất cả đệ tử trong Huyền Thiên tông.

Nhưng hôm nay, Sở Cuồng Nhân xuất hiện, Huyền Kỳ Tôn Giả tuyên bố một đạo pháp chỉ, hắn đã ngồi vững trên vị trí đại sư huynh của Huyền Thiên tông.

Như vậy, Nam Cung Hoàng không tìm đến hắn mới lạ.

“Đi, chúng ta đi gặp Nam Cung sư đệ thôi.”

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Hắn nhấn mạnh bốn chữ Nam Cung sư đệ, mang theo một chút nghiền ngẫm.

Bên ngoài Lăng Thiên Đạo Cung.

Nam Cung Hoàng đứng chắp tay, hắn ta mặc một thân trường bào màu tím, mặt quan như ngọc, tài trí bất phàm, xung quanh không ít nữ đệ tử lộ ra dị sắc.

“Hắn là Nam Cung sư huynh sao? Rất đẹp a.”

“Ta nghe nói, khi Nam Cung sư huynh đến Kim Đan cảnh giới đã được Thánh Kiếm tán thành, hơn nữa còn là Âm Dương Thần Đồng, rất bất phàm.”

“Hắn đến nơi này tìm Sở Cuồng Nhân, chẳng lẽ là vì thân phận đại sư huynh của đối phương sao? Hắn muốn trả thù?”

“Hừ, vị trí đại sư huynh kia vốn thuộc về Nam Cung sư huynh, tên Sở Cuồng Nhân kia là cái gì chứ?”

“Xuỵt... Nói cẩn thận.”

“Này, nói cái gì đó, Sở sư huynh đắc tội ngươi sao? Nói chuyện không biết chừng mực, cẩn thận ta xé nát miệng ngươi đó.”

“Ôi ôi, Sở Cuồng Nhân cho các ngươi ăn thuốc mê à? Nguyên một đám động tâm, chỉ bằng hắn đẹp trai sao?”

Nam Cung Hoàng là Đạo Tử đứng đầu, tại Huyền Thiên tông, đương nhiên có một nhóm người ủng hộ, mặc dù mấy ngày nay Sở Cuồng Nhân không hiện thân, nhưng dựa vào gương mặt cũng thu được một nhóm fan nhan sắc.

Trong lúc nhất thời, hai phe tranh cãi túi bụi.

Một lát sau.

Từ trong Lăng Thiên Đạo Cung có một bóng người mặc bạch y đi ra.

Sở Cuồng Nhân dẫn theo đám người Lam Vũ hiện thân, bọn họ vừa xuất hiện, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Nhất là Sở Cuồng Nhân đi đầu tiên, một bộ bạch bào, vẻ mặt như tiên, khí chất xuất trần giống như Trích Tiên.

Trong mắt mọi người không khỏi lộ ra vẻ kinh diễm.

Thậm chí một số người lúc trước còn chửi bới hắn, bây giờ đã ào ào biến thành fan.

“Đây chính là thủ tịch mới nhận chức của chúng ta sao? Ôi chao.”

“Quá đẹp.”

“Bạch y tuyệt thế, trích tiên hạ phàm cũng không hơn cái này.”

“Thế gian này còn nam tử bực này sao?”

“Chờ một chút, các ngươi nhìn nữ tử bên cạnh đại sư huynh đi, nàng là ai? Tuyệt thế giai nhân như vậy, vì sao trước kia ta chưa từng nghe qua.”

“Hai người này đứng cùng một chỗ, ta không biết nên hâm mộ ai đây.”

“Chẳng lẽ nàng là đạo lữ của đại sư huynh?”

“Hu hu, đại sư huynh có đạo lữ? Ta thất tình rồi.”

Mọi người nghị luận ầm ĩ, rất kinh thán.

Nam Cung Hoàng đứng trước Đạo Cung cũng lộ ra vẻ mặt khác thường, trong lòng lập tức hừ nhẹ một tiếng, chỉ là một bộ túi da mà thôi, có tác dụng gì?

“Nam Cung sư đệ, đã tới bái phỏng, vậy thì mời vào.”

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Nhưng sau khi nghe được xưng hô của hắn, Nam Cung Hoàng lại hơi nhăn mày, hờ hững nói: “Ngươi vừa gọi ta là gì?”

“Nam Cung sư đệ nha, có gì không ổn sao?”

Sở Cuồng Nhân mở to mắt nói.

“Muốn làm sư huynh của ta, cũng không phải chuyện đơn giản như vậy.”

Nam Cung Hoàng từ tốn nói, uy áp trên người phát ra càng cường thịnh.

“Xem ra sư đệ có chút bất mãn với vị sư huynh này rồi.”

“Đúng là có chút ý kiến, Huyền Thiên tông là đạo thống Thánh Nhân, đệ tử thủ tịch là người liên quan đến thể diện của Huyền Thiên tông, không phải ai cũng có thể làm được, hôm nay ta đến đây chính là muốn nghiệm chứng xem ngươi có tư cách đó không.”

“Vậy là đến khiêu chiến ta?”

“Đúng.”

Nam Cung Hoàng thẳng thắn nói.

Đây chính là mục đích hôm nay hắn ta đến đây, hắn ta muốn đánh bại Sở Cuồng Nhân trước mặt tất cả mọi người, để tất cả mọi người biết ai mới thật sự là Đại sư huynh!

Sở Cuồng Nhân cười, “Ngươi nhất định phải làm như vậy?”

“Nếu ngươi sợ, có thể nhận thua.”

Nam Cung Hoàng đạm mạc nói.

Mấy vị Đạo Tử bên cạnh Sở Cuồng Nhân nhìn nhau.

“Sư huynh, tu vi của Nam Cung Hoàng đã đạt tới bán Động Hư, còn mạnh hơn Nguyên Anh viên mãn rất nhiều, cộng thêm hắn ta là Âm Dương Thần Đồng, không hề thua kém tu sĩ Động Hư cảnh.”

Mộ Dung Hiên nhẹ giọng nói bên tai Sở Cuồng Nhân.

Mấy vị Đạo Tử không hề tin tưởng Sở Cuồng Nhân, dù nói thế nào, Sở Cuồng Nhân cũng chỉ có cảnh giới Kim Đan mà thôi.

So với Nam Cung Hoàng, tu vi kém quá xa.

“Công tử, để ta thay ngươi ứng chiến đi.” Lam Vũ nói, nhìn chằm

chằm Nam Cung Hoàng, ánh mắt sắc bén như đao, tràn ngập địch ý.

Bất kì người nào mạo phạm Sở Cuồng Nhân, đều là kẻ địch của nàng!

Lông mày Nam Cung Hoàng cau lại.

Trên người Lam Vũ, hắn ta cảm nhận được một cỗ áp bách.

Rốt cuộc nữ tử này là ai?

“Không cần, người sư đệ muốn khiêu chiến là ta.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, lập tức đi lên mấy bước, đến trước mặt Nam Cung Hoàng, cười nói: “Vậy xin sư đệ chỉ giáo.”

Hắn mở miệng gọi một tiếng sư đệ, Nam Cung Hoàng nghe vậy có chút nổi giận.

“Ta sẽ khiến ngươi biết rõ ai mới là Đại sư huynh!”

Nam Cung Hoàng nói xong, trước mặt lóe lên bạch quang, lập tức xuất hiện một thanh trường kiếm cổ lão, một cỗ kiếm khí cường đại lạnh thấu xương ầm vang bạo phát.

“Là Thánh Kiếm Uyên Hồng!”

“Kiếm ý thật mạnh, không hổ là Thánh Kiếm!”

Thánh Kiếm hiện hình, mọi người không khỏi kinh hô.

Sở Cuồng Nhân cũng trực tiếp lấy ra Thánh Kiếm Côn Ngô.

Hai đại kiếm ý củaThánh Kiếm va chạm trong hư không, áp lực vô hình khuếch tán ra, không ít đệ tử vây xem cảm giác được không khí bốn phía có vô số tiểu kiếm phóng ra, cắt lên thân thể bọn họ.

“Thiên Bộc Kiếm Quyết!”

Nam Cung Hoàng nắm chặt Thánh Kiếm Uyên Hồng, xuất thủ trước.

Kiếm quang màu trắng bạc phóng ra như nước, giống như một thác nước vắt ngang hư không, kiếm ý mênh mông y bao phủ thiên địa, dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Trên người Sở Cuồng Nhân đột nhiên bộc phát một cỗ khí tức kinh khủng.

Hắn nắm Thánh Kiếm Côn Ngô, trên thân phóng ra một cỗ khí tức huyền diệu khó giải thích, tại thời khắc này, kiếm và người, dường như không phân biệt được!

Người kiếm hợp nhất!

Đây là cảnh giới người kiếm hợp nhất mà vô số kiếm khách tha thiết ước mơ!

Sở Cuồng Nhân chém ra một kiếm, kiếm quang màu tím bá đáo trùng điệp phun ra ngoài, kiếm quang màu trắng bạc lập tức vỡ nát!

Dưới kiếm khí khủng bố này, Nam Cung Hoàng phải lùi lại mấy bước.

Hắn ta không thể tin được nhìn Sở Cuồng Nhân, “Làm sao có thể?”

Hắn ta lại bị một kiếm bức lui!

“Tu vi Nguyên Anh cảnh!”

“Tu vi của đại sư huynh đã đạt đến Nguyên Anh cảnh!”

Sắc mặt mấy người Mộ Dung Hiên, Quân Di lập tức thay đổi.

Lúc này, tu vi mà Sở Cuồng Nhân phóng ra rõ ràng là Nguyên Anh cảnh!

Linh lực Nguyên Anh cảnh, được Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm và người kiếm hợp nhất gia trì, Sở Cuồng Nhân mới có thể một kiếm bức lui Nam Cung Hoàng!

“May mắn hôm nay rút được thẻ thể nghiệm tu vi Nguyên Anh cảnh, nếu không không thể dễ dàng đối phó Nam Cung Hoàng như vậy được.”

Sở Cuồng Nhân cảm thụ được linh lực mênh mông trong cơ thể, âm thầm nói.

Vừa rồi hắn sử dụng thẻ thể nghiệm tu vi Nguyên Anh cảnh, mới khiến thực lực của mình tăng đến cảnh giới Nguyên Anh.

Hiệu quả của thẻ thể nghiệm này chỉ có nửa canh giờ, cũng chính là một tiếng, nhưng đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, như vậy đã đủ rồi.

Chương 14: Tam Đại Dị Tượng Đều Xuất Hiện, Mọi Người Vui Lòng Phục Tùng

Nam Cung Hoàng không thể tin nhìn Sở Cuồng Nhân.

Một kiếm.

Hắn ta bị một kiếm bức lui!

Cho tới bây giờ, hắn ta chưa từng nghĩ đến tình huống này, hắn ta hít sâu một hơi, vô cùng ngưng trọng nhìn Sở Cuồng Nhân trước mặt.

“Thực lực của ngươi còn mạnh hơn ta nghĩ, nhưng nếu ngươi cho rằng như vậy đã có thể trở thành đại sư huynh của Huyền Thiên tông, vậy thì ngươi sai rồi!”

“Mở mang kiến thức một chiêu này của ta đi!”

“Hỗn Nguyên Kim Quang!” Linh lực trong cơ thể Nam Cung Hoàng phun trào, bên ngoài có một tầng đạo văn huyền diệu màu vàng lưu chuyển.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân không khỏi tỏa sáng.

“Hỗn Nguyên Kim Quang Quyết!”

Tại Huyền Thiên tông có ba đại Thánh Nhân pháp.

Tử Vi Hoàng Thiên Kiếm Quyết, Cửu Dương Thần Quyết và Hỗn Nguyên Kim Quang Quyết.

Trong đó, Hỗn Nguyên Kim Quang Quyết có thể khiến người nắm giữ sinh ra một loại thần thông tên là Hỗn Nguyên Kim Quang, môn thần thông này có thể công, cũng có thể phòng, cực kỳ huyền diệu.

Trên người Nam Cung Hoàng bao phủ kim quang, tay cầm Thánh Kiếm Uyên Hồng, khí thế vô cùng dồi dào, bỗng nhiên hắn ta chém ra một kiếm, kim quang bên ngoài cơ thể cũng theo đó bạo phát.

Kim quang bao trùm lên kiếm khí, hướng về phía Sở Cuồng Nhân.

“Nhân Sơn Ấn Quyết!”

Sở Cuồng Nhân cười ha ha.

Trên người có đạo vận huyền diệu lưu chuyển, địa khí gào thét khắp bốn phía.

Tay nắm pháp quyết huyền diệu, linh lực dâng trào biến ảo thành một tòa Thái Cổ Thần Sơn vắt ngang bầu trời, thần sơn khủng bố trực tiếp nện trên kiếm khí kim quang.

Ầm vang một tiếng, hư không chấn động.

Kình khí tiêu tán, trên mặt đất xuất hiện vô số cái hố và vết kiếm ngân.

Hai người Sở Cuồng Nhân, Nam Cung Hoàng đứng mũi chịu sào, đều bị đẩy lui.

“Đây là pháp môn gì?”

Lần đầu kiến thức Nhân Sơn Ấn Quyết, trái tim Nam Cung Hoàng đập nhanh không thôi.

Nhưng trong chớp mắt tiếp theo, Sở Cuồng Nhân đã đi tới bên cạnh hắn ta, trên tay cuồn cuộn từng đạo kình khí màu huyền hoàng, lần nữa đánh ra Nhân Sơn Ấn Quyết.

Lực lượng kinh khủng trùng kích khiến kim quang trên người Nam Cung Hoàng oanh một cái, trực tiếp nổ tung, xương cốt trên người truyền ra tiếng răng rắc.

Phốc...

Nam Cung Hoàng thổ huyết bay ngược ra ngoài.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay trước mặt Nam Cung Hoàng, một bộ bạch y tuyệt thế, phong thái rung động lòng người, như thần chỉ cao cao tại thượng.

“Ngươi... Thật mạnh!”

“Hỗn Nguyên Kim Quang lại bị ngươi đánh vỡ!”

“Qua nhiều năm như vậy, trừ đám cao thủ có uy tín ra, cho dù là Đạo Tử cũng không thể đánh vỡ kim quang của Nam Cung sư huynh!”

“Tên Sở Cuồng Nhân này lại cường đại đến trình độ này.”

“Phong thái rung động lòng người, thật khiến người ta mê mẩn.”

Sở Cuồng Nhân đứng trước mặt Nam Cung Hoàng, cười nhạt một tiếng, “Nam Cung sư đệ, ngươi trong suy nghĩ của ta... Có chút không giống.”

“Có ý gì?”

“Ngươi còn kém hơn ta nghĩ.”

“Ngươi...”

Nam Cung Hoàng sầm mặt, giận không nhịn nổi.

Linh lực trong cơ thể hắn ta điên cuồng lưu chuyển, thôi động đến cực hạn, hai mắt đột nhiên bắn ra thần quang sáng chói, một cỗ đạo vận huyền diệu tràn ngập ra.

“Sở Cuồng Nhân, tiếp ta một chiêu mạnh nhất đi!”

“m Dương Thần Quang!”

Âm Dương Thần Quang, Âm Dương Thần Đồng tự mang thần thông, thần quang diễn hóa âm Dương Tạo Hóa chi đạo, vô cùng huyền diệu, nếu dùng để tấn công địch, cho dù là tu sĩ có cảnh giới cao hơn Nam Cung Hoàng cũng khó mà ngăn cản được.

Sở Cuồng Nhân chỉ nhìn thấy trong mắt Nam Cung Hoàng có thần quang hai màu đen trắng đang lưu chuyển, sau đó hình thành một vòng xoáy, phát ra một đạo thần quang hai màu đen trắng xen lẫn, một cỗ âm dương chi ý lập tức bao phủ hắn.

“Thiên Đạo Chi Kiếm!” Sở Cuồng Nhân bất động như núi, một cỗ kiếm ý mênh mông bạo phát, ánh sáng màu tím phóng lên tận trời, trên đỉnh đầu hắn diễn hóa kiếm đạo chí cao, hóa thành một chuôi Cửu Khổng Thiên Đạo Chi Kiếm.

Dị tượng Đạo Thể ra, chiến lực của Sở Cuồng Nhân lần nữa tăng lên.

Hắn cầm Thánh Kiếm Côn Ngô, bỗng nhiên bổ tới đạo thần quang hai màu đen trắng kia.

Người kiếm hợp nhất!

Kiếm quang màu tím bá đạo và Âm Dương Thần Quang mãnh liệt đụng vào nhau, lực trùng kích kinh khủng khiến hư không bốn phía không ngừng chấn động.

Như muốn sụp đổ!

Thời gian dần trôi qua, Âm Dương Thần Quang bị kiếm quang ăn mòn!

Quả thật Âm Dương Thần Đồng chính là tồn tại xếp ở vị trí trước trong ba ngàn thể chất, nhưng so với Vô Thượng Đạo Thể như Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm thì vẫn kém xa.

Thiên Đạo Chi Kiếm phá vỡ Âm Dương Thần Quang!

Nam Cung Hoàng lần nữa bị kiếm quang đánh lui mấy chục trượng, kim quang trên người tiếp xúc với kiếm khí trực tiếp bị xé nứt, kiếm khí xâm nhập vào cơ thể, như vô số cái châm nhỏ xuyên qua cơ thể hắn ta, muốn xoắn nát huyết nhục của hắn ta!

“Đây chính là Vô Thượng Đạo Thể!”

Đồng tử của Nam Cung Hoàng co rụt lại, chấn kinh đến da mặt run rẩy.

“Cửu Thiên Kiếm Ngục!”

Lúc này, hắn ta lại nghe thấy Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng.

Kiếm khí phô thiên cái địa từ trong cơ thể hắn tràn ra, bao trùm ngàn trượng, kiếm ý vô biên vô tận bao bọc một khoảng trời!

Giống như một tòa lao ngục!

Đại dị tượng thứ hai của Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, Cửu Thiên Kiếm Ngục!

Nam Cung Hoàng cảm nhận được kiếm khí ở bốn phía, sắc mặt có chút trắng bệch, hắn ta liên tiếp bị thương, bây giờ đối mặt với dị tượng này đã là có lòng mà bất lực.

Nhưng như vậy vẫn chưa hết.

“Thanh Liên Kiếm Ca!”

Kiếm khí đầy trời lao xuống dưới chân Sở Cuồng Nhân, lại xen lẫn biến ảo thành một đóa Thanh Liên to lớn, có ba mươi sáu cánh hoa, mỗi cánh hoa đều sinh ra đường vân huyền diệu, giống như đang diễn dịch kiếm khí thành chí lý.

Còn có từng đợt kiếm âm quanh quẩn trong hư không, dẫn động ngàn vạn kiếm khí trong Huyền Thiên tông, nơi xa Kiếm Sơn như bị tác động, phát ra tiếng kiếm ngân kinh thiên.

Trên đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân là Thiên Đạo Chi Kiếm, chân đạp lên kiếm khí Thanh Liên ba mươi sáu cánh, triển khai Cửu Thiên Kiếm Ngục, ba đại dị tượng của Đạo Thể, toàn bộ mở ra!

Hắn từng bước đi về phía Nam Cung Hoàng, giống như Kiếm Tiên tuyệt thế!

Vô số đệ tử nhìn thấy tình cảnh này, chấn động đến không gì sánh nổi, mà Nam Cung Hoàng kiên tiếp chịu đựng uy áp của ba đại dị tượng, sớm đã run rẩy toàn thân!

“Chuyện này không thể nào!”

“Sao hắn lại cường đại đến tình trạng này được?”

Bên trong hai mắt trái phải của Nam Cung Hoàng có hai đạo thần quang, một đen một trắng không ngừng lóe ra, muốn thôi động Âm Dương Thần Đồng chống cự ba đại dị tượng của Đạo Thể.

Nhưng cái này hoàn toàn không có tác dụng!

Hai mắt hắn ta vô cùng chua xót, căn bản không thể thi triển ra thần quang được.

Thế gian có ba ngàn thể chất, Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm là Vô Thượng Đạo Thể đứng trong mười vị trí đầu, Âm Dương Thần Đồng căn bản không có tư cách đánh đồng!

Lúc này Nam Cung Hoàng mới biết hai người họ chênh lệch thế nào!

“Ực ực...”

Cách đó không xa, Mộ Dung Hiên nuốt một ngụm nước bọt.

Trước đây không lâu, trên Kiếm Sơn, lúc Sở Cuồng Nhân đối phó với hắn ta chỉ thi triển ra một loại dị tượng Thiên Đạo Chi Kiếm, nhưng như vậy đã có thể dẫn động kiếm khí trên Kiếm Sơn để bản thân sử dụng, bây giờ, Sở Cuồng Nhân thi triển cả ba đại dị tượng, nếu nơi đây cũng là Kiếm Sơn, lúc đó sẽ đáng sợ đến mức độ nào?

Mộ Dung Hiên không dám tưởng tượng.

Nhưng hắn ta càng thêm kính sợ Sở Cuồng Nhân.

Các Đạo Tử còn lại cũng là như vậy.

Các đệ tử đứng xung quanh nhìn Sở Cuồng Nhân như một thanh Kiếm Tiên tuyệt thế, trong lòng đã chân chính thừa nhận thân phận đại sư huynh của hắn.

"Khó trách, khó trách chưởng môn lại truyền ra pháp chỉ, để Sở Cuồng Nhân trở thành Đại sư huynh thủ tịch, hắn thật sự có bản lĩnh này!"

"Ta đã tâm phục khẩu phục."

"Tuyệt thế chi tư bực này, người nào có thể so sánh?"

"Chỉ sợ toàn bộ thế hệ trẻ tại Thanh Long vực cũng không tìm được mấy vị thiên kiêu có thể phân cao thấp với Đại sư huynh."

"Đừng nói đến Thanh Long vực, cho dù phóng nhãn ra toàn bộ Thương Khung tinh, đại sư huynh cũng tuyệt đối là thiên kiêu số một số hai."

Các đệ tử vây quanh nghị luận ầm ĩ, vui lòng phục tùng Sở Cuồng Nhân.

Nhất là đám nữ đệ tử trẻ tuổi, nhìn khuôn mặt như Thần như Tiên của Sở Cuồng Nhân, trong mắt liên tục lóe lên dị sắc, không khống chế được.

"Mặc kệ người khác nói thế nào, hắn chính là đại sư huynh của ta."

"Trời ạ, sao hắn lại đẹp trai như vậy."

"Vừa đẹp trai vừa mạnh mẽ, khiến người ta muốn ngừng mà không được."

...

Chương 15: Đi Tàng Thư Các, Muốn Học Kiếm Đạo Pháp Môn

Ba đại dị tượng của Đạo Thể cùng phát ra, đạo vận huyền diệu vờn quanh người Sở Cuồng Nhân, cộng thêm khí chất như trích tiên của hắn, lúc này trông hắn giống như một vị Kiếm Tiên tuyệt thế, các đệ tử quan chiến ở xung quanh đều vui lòng phục tùng.

Mà ở phía xa, trong điện Trường Sinh.

Huyền Kỳ Tôn Giả bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lướt qua một chút kinh hỉ, “Vô Thượng Đạo Thể đúng là Vô Thượng Đạo Thể, có thể dễ dàng nghiền ép chiến lực cùng cảnh, Huyền Thiên tông ta, có đại hưng chi thế!”

“Thiên Cơ Tử từng nói, thế này đế lộ khởi động lại, đánh vỡ gông xiềng vạn cổ không Đế, Cuồng Nhân là Vô Thượng Đạo Thể, từ cổ chí kim, có hắn, nhất định có thể tranh giành Đế vị thế này, Cuồng Nhân, ngươi đừng khiến ta thất vọng.”

Huyền Kỳ Tôn Giả nhẹ giọng nỉ non, trong mắt có vô tận mong đợi.

Đám cao tầng trong Huyền Thiên cũng đã nhận ra đạo vận đạo thể từ trên người Sở Cuồng Nhân, đồng dạng, trong lòng cũng sinh ra chờ mong.

...

Lăng Thiên Đạo Cung.

Sở Cuồng Nhân thi triển ba dị tượng đạo thể, chậm rãi đi đến trước mặt Nam Cung Hoàng, từ tốn nói: “Ta gọi ngươi là sư đệ, ngươi có nguyện ý hay không?”

Sắc mặt Nam Cung không chừng thay đổi, trong mắt tràn đầy vẻ không cam lòng.

Nhưng hiện nay, ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, hắn ta lại không có năng lực phản kháng, đừng nói thu hồi vị trí thủ tịch sư huynh của đối phương.

Trầm ngâm một lát, Nam Cung Hoàng mới cúi đầu, giọng nói mang theo cung kính, “Nam Cung... Bái kiến Đại sư huynh!”

Một câu, tuyên cáo Đạo Tử mạnh nhất của Huyền Thiên tông thần phục.

Tâm thần vô số đệ tử rung động!

Đến Nam Cung Hoàng cũng bại, lúc này, không ai hoài nghi thân phận của Sở Cuồng Nhân, lúc này, hắn chính là đại sư huynh thủ tịch của Huyền Thiên tông!

“Nam Cung sư đệ hữu lễ.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, hắn thu hồi ba đại dị tượng của Đạo Thể.

Cỗ kiếm áp vô biên vô tận kia dần dần tiêu tán, nơi xa, kiếm ngâm trùng sơn trên Huyền Thiên Kiếm Sơn cũng biến mất theo, khôi phục lại bình tĩnh.

“Mời sư đệ đi vào.”

Sau khi dùng vũ lực áp phục Nam Cung Hoàng, Sở Cuồng Nhân liền mời đối phương cùng hắn đi vào Đạo Cung, ôn hòa hữu lễ, khiến người ta có cảm giác ấm áp như gió xuân.

Nam Cung Hoàng vừa bước vào Đạo Cung, cũng bị linh khí dồi dào bên trong làm cho chấn kinh, Đạo Cung của hắn ta cũng là nơi tu hành số một số hai ở Huyền Thiên tông, nhưng vẫn kém xa Lăng Thiên Đạo Cung.

Mấy người ở trong Đạo Cung giao lưu con đường tu hành, có thêm Nam Cung Hoàng, mọi người đã trao đổi trọn vẹn một ngày một đêm.

Đợi khi mọi người rời đi, Sở Cuồng Nhân duỗi lưng mệt mỏi, ngáp một cái, “Những người này nói thật nhiều, mệt chết ta rồi.”

Bên cạnh, Tiểu Băng bưng một chén trà tiến lên đưa cho hắn.

“Cám ơn.”

“Công tử khách khí.”

Sở Cuồng Nhân uống một ngụm trà, sau đó mới nói với hai nữ tử: “Thế nào, các ngươi dự thính lâu như vậy, có thu hoạch gì không?”

“Có có, được lợi ích không nhỏ a.” Tiểu Băng liên tục gật đầu nói, khuôn mặt nhỏ nhắn kích động, hiện ra màu hồng nhuận.

Mấy vị Đạo Tử đều là tu sĩ trẻ tuổi cấp cao nhất đương đại, thậm chí kinh nghiệm tu hành của bọn họ còn không ít hơn một vài tu sĩ đã tu hành trăm mấy năm, Tiểu Băng có thể nghe bọn họ luận đạo, đương nhiên có thu hoạch lớn.

Thậm chí Tiểu Băng cảm thấy hiện tại mình đi bế quan, vài phút là có thể đột phá đến Kim Đan cảnh, phải biết, trong Huyền Thiên tông, đệ tử có thể đạt tới Kim Đan cảnh phần lớn là chân truyền, còn Tiểu Băng chỉ là đệ tử ngoại môn mà thôi.

“Cũng tạm được.” Lam Vũ khẽ vuốt cằm.

Mặc dù phương hướng tu hành của đám người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên không giống nàng, nhưng đá ở núi khác cũng có thể công ngọc, vẫn có không ít phương diện có thể tham khảo, có trợ giúp nhất định với tu hành của nàng.

“Như vậy cũng thuận tiện.” Sở Cuồng Nhân gật đầu.

Trên mặt hắn cũng hiện lên vẻ suy tư.

Buổi giao lưu này, hắn cũng thu hoạch được một số dẫn dắt, quan trọng nhất là, hắn đã cảm nhận được chỗ khuyết thiếu trong công kích của mình.

Hắn là Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, đương nhiên giai đoạn này phải chủ tu kiếm đạo, nhưng pháp môn kiếm đạo của hắn lại ít càng thêm ít.

Chủ tu Tử Vi Hoàng Thiên Kiếm Quyết làm căn cơ, không phải chiêu thức đối địch, một số chiêu thức khác cũng chỉ là diệu pháp trung phẩm thượng phẩm, so với Chí Tôn pháp như Thiên Bộc Kiếm Quyết, Thiên Dương Kiếm Quyết thì kém hơn không ít.

Mặc dù Đạo Thể có ba đại dị tượng bù đắp, nhưng dị tượng chỉ là dị tượng, vẫn có khác biệt với phương pháp tu hành đường đường chính chính.

“Mặc dù Nhân Sơn Ấn Quyết lợi hại, nhưng cuối cùng không phải pháp môn kiếm đạo chân chính, không cách nào phát huy tác dụng của Đạo Thể đến trình độ lớn nhất, nói thế nào cũng phải học một môn liên quan tới kiếm đạo Chí Tôn pháp.”

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Ngay lúc hắn đang suy tư, bên tai vang lên giọng nói của Huyền Kỳ Tôn Giả, “Cuồng Nhân, đến một chuyến.”

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc, sau đó bàn giao một phen với Lam Vũ, Tiểu Băng.

Trong điện Trường Sinh.

Huyền Kỳ Tôn Giả ngồi trên một chiếc bồ đoàn, cảm ứng được Sở Cuồng Nhân đã đến, liền quay người nhìn về phía hắn, ánh mắt lộ ra vui mừng.

“Ngày đó để ngươi trở thành đệ tử thủ tịch, ta liền biết mấy tên Đạo Tử như Nam Cung Hoàng sẽ không dễ dàng thừa nhận ngươi, nhưng không ngờ mấy ngày ngắn ngủi, ngươi đã khiến bọn họ tâm phục khẩu phục, thật khiến ta vui mừng.”

Trong lòng Sở Cuồng Nhân âm thầm trợn mắt.

Đoán chừng lúc mình bị mấy vị Đạo Tử gây phiền toái, vị sư tôn tiện nghi này lại ở trong bóng tối xem kịch vui, không xuất thủ giúp hắn.

“Sư tôn diệu toán.” Nhưng hắn cũng biết đối phương đang khảo nghiệm hắn, không so đo cái gì, không lớn không nhỏ vuốt cái mông ngựa.

“Mấy ngày nay, ngươi có nghi hoặc gì về chuyện tu hành không?”

Sở Cuồng Nhân nghĩ một lát, nhắc đến chuyện thủ đoạn công kích của mình có khiếm khuyết.

Huyền Kỳ Tôn Giả cười nhạt một tiếng, “Chuyện này thì dễ làm, trong Tàng Thư Các của Huyền Thiên tông có không ít pháp môn kiếm đạo, ngươi cầm khối lệnh ngọc này, có thể tùy ý đến quan sát.”

Ông ấy lấy một khối lệnh ngọc giao cho Sở Cuồng Nhân, sau đó còn nói thêm: “Cuồng Nhân, đây là đại thế chi tranh, hi vọng của Huyền Thiên tông kí thác trên người ngươi, ngươi phải nỗ lực thật tốt mới được.”

“Đồ nhi sẽ không phụ kì vọng của sư phụ.”

“Ừm...”

Huyền Kỳ Tôn Giả lại miễn cưỡng nói vài câu.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân liền rời điện Trường Sinh.

Tàng Thư Các là nơi trọng địa của Huyền Thiên tông, bên trong có các phương pháp tu hành, còn có các loại kỳ văn dị lục, vô cùng phong phú.

Người trông giữ Tàng Thư Các chính là một lão giả lông mày trắng, người này là trưởng lão cao tầng của Huyền Thiên tông, xếp thứ bảy, tu vi bất phàm.

Lúc nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đi đến, hai mắt Thất trưởng lão tỏa sáng, nghênh đón, “A, thủ tịch đến đây, không biết muốn làm chuyện gì?”

Sở Cuồng Nhân không chỉ là đệ tử thủ tịch của Huyền Thiên tông, còn là Vô Thượng Đạo Thể, giúp Huyền Thiên tông tranh Đế vị trong một thế này, cho nên thân phận địa vị của hắn rất cao, cho dù là đám trưởng lão cao tầng cũng không dám khinh thường lãnh đạm.

“Bái kiến Thất trưởng lão.” Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, “Hôm nay ta đến đây là muốn tìm một số phương pháp tu hành kiếm đạo.”

“Phương pháp tu hành của Huyền Thiên tông đều ở tầng hai tầng ba, thủ tịch có thể tự mình quan sát, vậy ta liền không quấy rầy thủ tịch nữa.”

“Ừm, Thất trưởng lão cứ bận chuyện của mình đi.”

Tàng Thư Các chia thành năm tầng, tầng thứ nhất là các loại thư tịch như tiểu sử, nhân văn phong thổ, thiên văn địa lí.

Phương pháp tu hành chân chính đều tại ở tầng hai tầng ba, đến tầng thứ tư là các loại Chí Tôn pháp hiếm có ở ngoại giới, chỉ có đệ tử chân truyền mới có tư cách quan sát.

Tầng thứ năm có ít thư tịch nhất, nhưng cũng quan trọng nhất, là chỗ chứa đựng nội tình của Huyền Thiên tông, ngoại trừ chưởng môn ra, cho dù là Đạo Tử cũng phải làm các loại thủ tục, đạt được phê chuẩn mới có thể tiến nhập.

Nhưng Sở Cuồng Nhân có lệnh ngọc mà Huyền Kỳ Tôn Giả ban tặng, hắn có thể mở tất cả các tầng trong Tàng Thư Các, tùy ý ra vào.

Chương 16: Sở Cuồng Nhân Ngộ Đạo, Chí Tôn Làm Hộ Pháp

Sau khi tiến vào Tàng Thư Các, Sở Cuồng Nhân đi thẳng đến tầng thứ ba, nơi này cất giấu đều là thượng phẩm diệu pháp, trong đó có không ít pháp môn kiếm đạo.

Ví như Thiên Phong Kiếm Quyết mà trước đó nguyên thân học tập.

Trên tầng thứ ba có không ít người, phần lớn là đệ tử nội ngoại môn, sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, cả đám đều bị hấp dẫn lực chú ý.

“Mau nhìn, đó là Sở Cuồng Nhân.”

“Sở Cuồng Nhân cái gì, hiện tại phải gọi là đại sư huynh.”

“Không sai, nghe nói Đạo Tử Nam Cung Hoàng đều thua trong tay hắn, vui lòng phục tùng hắn, danh tiếng của thủ tịch Huyền Thiên chính là danh xứng với thực.”

“Đã sớm nghe nói phong thái của Sở đại sư huynh rung động lòng người, đến nhật nguyệt trên trời gặp được cũng phải ảm đạm phai mờ, quả nhiên là thế!”

“Trên đời lại có nam tử bực này…”

Vô số đệ tử nhỏ giọng bàn luận, Tàng Thư Các vốn yên lặng, bây giờ lại trở nên ồn ào, Sở Cuồng Nhân hơi nhăn mày lại.

“Yên lặng.”

Một giọng nói già nua vang lên.

Thất trưởng lão phát hiện dị trạng của mọi người, lên tiếng quát.

Thất trưởng lão vừa lên tiếng, tiếng ồn ào lập tức bị ép xuống, nhưng tất cả mọi người vẫn vô tình hoặc cố ý đưa mắt về phía Sở Cuồng Nhân.

Đối với chuyện này, Sở Cuồng Nhân chỉ có thể xem như không nhìn thấy, hắn đi thẳng tới một giá sách, cầm một bản điển tịch kiếm trên đó đạo xuống.

“Thượng phẩm diệu pháp, Phù Phong Thập Tam Kiếm.”

Sở Cuồng Nhân nhẹ giọng đọc tên của bản điển tịch này.

Sau đó hắn đi sang một bên, bắt đầu đọc.

Không lâu sau, Sở Cuồng Nhân đã rõ ràng sự ảo diệu trong Phù Phong Thập Tam Kiếm, hắn đã hoàn toàn nắm giữ diệu pháp này.

Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm là tu sĩ kiếm đạo trời sinh, đối với bất kì pháp môn kiếm đạo nào cũng có thể nhanh chóng nắm giữ, cực kỳ khủng bố.

Giống như Thánh Nhân pháp Tử Vi Hoàng Thiên Kiếm Quyết, chưa đến nửa ngày Sở Cuồng Nhân đã có thể lĩnh ngộ hết, huống chi là thượng phẩm diệu pháp này?

Sau khi học cong một bản điển tịch kiếm đạo, Sở Cuồng Nhân có lòng muốn thử cực hạn của Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm một lần, nhưng hắn cũng không vội vã đi lên tầng thứ tư học Chí Tôn pháp, mà vẫn ở lại tầng thứ ba.

Hắn tiếp tục học các pháp môn kiếm đạo còn lại trong tầng thứ ba.

“Thanh Phong kiếm ảnh.”

“Tùng Nguyệt Kiếm Quyết.”

“Hai mươi sáu đường kiếm của Lý thị.”

“Ích Tà Kiếm Pháp… Ách, cái tên thật hay.”

“Thiên Long Khoái Kiếm.”

“m Dương Lưỡng Nghi Kiếm.”

Sở Cuồng Nhân lấy từng bản điển tịch kiếm đạo trên giá sách ra, sau đó đứng tại chỗ lật một hồi, nhanh chóng nắm giữ, hắn không ngừng lĩnh ngộ các loại pháp môn kiếm đạo, sau đó hắn pháp hiện bản thân càng ngày càng lĩnh ngộ sâu về kiếm đạo.

Nhưng các vị đệ tử trong Tàng Thư Các lại không hiểu nhìn Sở Cuồng Nhân không ngừng tìm sách, lật sách, lại tìm sách, lật sách…

“Đại sư huynh đang làm gì vậy?”

“Đúng vậy, cầm mỗi quyển sách trên tay không bao lâu đã để lại chỗ cũ, nếu không muốn học, sao lại lấy ra chứ?”

“Kỳ quái, đại sư huynh đến Tàng Thư Các làm gì vậy?”

Vô số đệ tử không nghĩ ra.

Cũng có một vài nữ đệ tử nhìn Sở Cuồng Nhân đang lật sách, trong mắt lộ ra dị sắc, “Không ngờ đại sư huynh chỉ lật sách thôi cũng có thể đẹp trai như vậy.”

Thời gian trôi qua, một buổi sáng qua đi.

Theo Sở Cuồng Nhân học được càng nhiều điển tịch kiếm đạo, cảm ngộ đối với kiếm đạo càng sâu, tốc độ lại lật sách của hắn càng lúc càng nhanh.

Trong tầng thứ ba của Tàng Thư Các chứa hơn vạn loại phương pháp tu hành, mà Huyền Thiên tông lại am hiểu kiếm đạo, nên pháp môn kiếm đạo chiếm khoảng ba phần mười.

Một buổi sáng, Sở Cuồng Nhân đã học năm sáu trăm loại pháp môn kiếm đạo trong ba ngàn bản điển tịch, nếu nói ra, sợ rằng sẽ không có mấy người tin tưởng.

Tầng thứ nhất Tàng Thư Các.

Thất trưởng lão ngồi trên một cái ghế nằm, ông ta hơi nhắm mắt, phóng xuất linh niệm, chú ý đến nhất cử nhất động của Sở Cuồng Nhân trên tầng thứ ba.

“Thủ tịch đang làm gì vậy?” Thất trưởng lão bỗng nhiên mở mắt, trên mặt hiện lên vẻ nghi ngờ.

Cho dù là ông ấy cũng không đoán ra hành động của Sở Cuồng Nhân ẩn chứa huyền cơ gì, chẳng lẽ cứ lật qua sách như vậy là có thể nắm giữ phương pháp tu hành trong đó?

Trong đầu Thất trưởng lão xuất hiện suy nghĩ này.

Sau đó, ông ấy lắc đầu, cảm thấy có chút hoang đường.

Nhưng nghĩ đến Sở Cuồng Nhân là Vô Thượng Đạo Thể, ông ấy lại không khỏi có chút kinh nghi bất định, “Trong truyền thuyết, Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm có thể nhanh chóng nắm giữ pháp môn kiếm đạo, chẳng lẽ thủ tịch thật sự đang học tập sao?”

Ông ta nhớ tới vừa rồi Sở Cuồng Nhân lật qua điển tịch.

Không có ngoại lệ, đều là phương pháp tu hành liên quan tới kiếm đạo.

Nghĩ đến khả năng này, Thất trưởng lão không khỏi tê cả da đầu.

Chẳng lẽ Vô Thượng Đạo Thể thật sự khủng bố như thế?

Thất trưởng lão phóng thích linh niệm, tiếp tục chú ý động tĩnh của Sở Cuồng Nhân.

Sáu trăm bản, bảy trăm bản, tám trăm bản...

Một ngàn một trăm bản, một ngàn hai trăm bản, một ngàn ba trăm bản...

Sở Cuồng Nhân không ngừng lật xem các bản điển tịch kiếm đạo trong tầng thứ ba Tàng Thư Các, cảm ngộ kiếm đạo của hắn cũng đang nhanh chóng tăng lên.

Ngày thứ hai.

Sở Cuồng Nhân lật đến bản điển tịch kiếm đạo thứ một nghìn sáu trăm mười, theo thời gian dần trôi qua, trên người hắn lộ ra một loại kiếm chi đạo vận huyền diệu khó giải thích.

Thất trưởng lão vẫn luôn quan sát Sở Cuồng Nhân cảm nhận được đạo kiếm chi đạo vận này, tâm thần chấn động, vẻ mặt khiếp sợ.

“Đạo pháp tự nhiên, thủ tịch đang ngộ đạo!”

Ngộ đạo, đây là trạng thái cực kỳ hiếm thấy của tu sĩ.

Có tu sĩ dốc tâm sức cả một đời cũng không thể thu hoạch được.

Trong truyền thuyết, thời kì Thượng Cổ có một vị Đế ngồi bất động ba ngày ba đêm dưới một gốc cây nào đó, một ngày sau liền phá tam cảnh, trở thành tuyệt đại Thánh Vương!

Cũng có người ở trong trạng thái ngộ đạo mà lĩnh ngộ hoàn toàn một môn Đế kinh.

Những lời đồn như thế, nhiều vô số kể.

Nhưng không có ngoại lệ, người ngộ đạo đều có thu hoạch cực lớn!

“Không được, nhất định phải thông báo với mấy người chưởng môn.”

Thất trưởng lão vội vàng xuất ra la bàn truyền tin, thông báo với Huyền Kỳ Tôn Giả.

Dường như ông ta mới truyền tin đi một giây trước, thì một giây sau Huyền Kỳ Tôn Giả đã đi tới Tàng Thư Các, lúc ông ấy nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đang lật sách, sắc mặt đại hỉ, “Đạo pháp tự nhiên, quả nhiên là đang ngộ đạo!”

“Nhanh, để những người còn lại trong Tàng Thư Các đi ra, tuyệt đối không thể quấy rầy Cuồng Nhân ngộ đạo, sau đó phong tỏa nơi đây, đừng để người khác tới gần!”

Huyền Kỳ Tôn Giả vội vàng nói.

Trạng thái ngộ đạo cực kỳ hiếm thấy, ông ấy tuyệt đối không thể để bất cứ kẻ nào quấy rầy Sở Cuồng Nhân, kẻ xấu nào quấy rầy ngộ đạo, cho dù là phụ mẫu cũng giết!

Rất nhanh, các đệ tử trong Tàng Thư Các không rõ ràng tình huống đã bị người ta dẫn ra ngoài, ngay sau đó, Huyền Kỳ Tôn Giả và các vị trưởng lão trấn giữ xung quanh Tàng Thư Các, không cho phép người khác tới gần.

Bởi vì Sở Cuồng Nhân ngộ đạo, chuyện này dường như đã chấn động toàn bộ Huyền Thiên tông.

Không ít đệ tử nhìn thấy một đám cao tầng và Huyền Kỳ Tôn Giả bình thường giống như Thần Long thấy đầu mà không thấy đuôi tề tụ xung quanh Tàng Thư Các, trên mặt tràn đầy chấn kinh.

“Tình huống như thế nào? Tại sao tất cả đại lão đều đi ra rồi?”

“Nhìn dáng vẻ của bọn họ, giống như đang... Thủ hộ?”

“Thủ hộ? Nói đùa cái gì vậy, đến Vô Thượng Chí Tôn như chưởng môn cũng xuất động, ngươi lại nói bọn họ đang thủ hộ? Ai mà kiêu ngạo như thế, lại để một đám đại lão làm người hộ pháp cho hắn?”

“Hình như bây giờ bên trong Tàng Thư Các chỉ còn lại một mình đại sư huynh!”

“Vừa rồi ta nghe trưởng lão nói đến ngộ đạo gì đó, có phải bây giờ đại sư huynh đang ngộ đạo không? Còn đám chưởng môn hộ pháp cho hắn?”

“Ngộ đạo! Đại sư huynh đang ngộ đạo!”

"Nói như vậy cũng hợp lí, xem ra đám người chưởng môn đúng là coi trọng Đại sư huynh, lại làm hộ pháp cho hắn."

"Ngộ đạo... Ta có chút mộng, không phải đại sư huynh ở trong Tàng Thư Các lật sách chơi thôi sao? Lật sách còn có thể ngộ đạo à?"

"Đại sư huynh đúng là thần nhân mà!"

Chương 17: Thẻ Ngộ Đạo Hoàng Kim, Gia Cường Phiên Bản Trạng Thái Ngộ Đạo

Ngoại trừ Huyền Kỳ Tôn Giả và đám cao tầng ra, trong đám người, còn có mấy vị Đại Đạo Tử, bọn họ nhìn Tàng Thư Các, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

"Ngộ đạo, đại sư huynh đang ngộ đạo."

"Vốn là Vô Thượng Đạo Thể, bây giờ lại ngộ đạo, tương lai nhất định đại sư huynh sẽ là người đứng đầu trong thế hệ trẻ tuổi của Thanh Long vực."

"Trong truyền thuyết, mấy năm trước, đệ nhất thần toán thiên hạ Thiên Cơ Tử từng nói, Đế lộ khởi động lại, trong kỷ nguyên sẽ sinh ra một vị Đế giả! Theo ta thấy, đại sư huynh kinh tài tuyệt diễm, nhất định có đủ khả năng đăng lâm đế vị!"

Trong lòng mấy vị Đạo Tử không khỏi sinh ra kính sợ.

Nam Cung Hoàng mới bị Sở Cuồng Nhân đánh bại không lâu, bây giờ trên mặt lại lộ ra nụ cười khổ, "Xem ra, ta muốn vượt qua hắn, sợ rằng sẽ khó như lên trời."

Mặc dù hắn ta đã tâm phục khẩu phục với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng có người trẻ tuổi nào lại không muốn có một không hai cùng thế hệ, khinh thường thương sinh đâu?

Nam Cung Hoàng cũng không ngoại lệ.

Nhưng Sở Cuồng Nhân yêu nghiệt như thế, trong lòng hắn ta không khỏi có chút bất lực.

...

Trong Tàng Thư Các.

Sở Cuồng Nhân vẫn đang lật xem các loại điển tịch kiếm đạo như cũ.

Trong trạng thái ngộ đạo, tốc độ hắn học tập lĩnh ngộ pháp môn kiếm đạo càng lúc càng nhanh, dường như chỉ cần đảo qua một bản điển tịch kiếm đạo một lần là có thể nắm giữ, đối với bất kì kiếm giả nào trên thế gian, đây là chuyện rất đáng tha thiết ước mơ.

Nhưng tâm tính của Sở Cuồng Nhân thong dong, không vui không buồn.

Lúc này, hắn đắm chìm trong sự huyền diệu của kiếm đạo.

Rất nhanh, hắn đã đọc xong ba ngàn bản điển tịch kiếm đạo trên tầng thứ ba của Tàng Thư Các, lĩnh ngộ kiếm đạo viễn siêu trước đó.

“Đến tầng thứ tư!”

Sở Cuồng Nhân không hề dừng lại, tiến vào tầng thứ tư của Tàng Thư Các.

Điển tịch ở nơi này ít hơn tầng thứ ba rất nhiều, nhưng tất cả đều là Chí Tôn pháp, có mấy trăm loại, mà pháp môn kiếm đạo cũng có gần trăm loại.

Sở Cuồng Nhân cầm một bản Chí Tôn pháp.

“Ly Thiên Thanh Long Kiếm Quyết!”

Hắn lật xem kiếm quyết trong tay.

So với diệu pháp tầng thứ ba, Chí Tôn pháp tại tầng thứ tư huyền diệu hơn rất nhiều, hoàn toàn không phải cùng một cấp độ.

Cho dù là Sở Cuồng Nhân, thỉnh thoảng cũng phải dừng lại suy tư một chút mới có thể xem hiểu ảo diệu trong đó, nếu vừa rồi hắn còn chưa đọc hiểu ba ngàn điển tịch kiếm đạo kia, sợ rằng hắn sẽ không dừng một lát đơn giản như vậy.

Nhưng dù vậy, trong mắt người khác vẫn vô cùng khủng bố!

Các tu sĩ khác muốn lĩnh hội một môn Chí Tôn pháp, dù là đệ tử chân truyền của Huyền Thiên tông cũng phải một năm nửa năm mới có thể hoàn thành, nhưng chưa đến nửa ngày Sở Cuồng Nhân đã nắm giữ gần mười môn Chí Tôn pháp rồi!

"Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm cộng thêm trạng thái ngộ đạo, quả nhiên khủng bố!"

"Người thường lĩnh ngộ Chí Tôn pháp, không đến vài chục năm thì rất khó thành, cho dù là thiên tài cũng phải một năm nửa năm, chỉ có thủ tịch vừa lật qua một môn Chí Tôn pháp, kiếm chi đạo vận trên người đã lập tức đậm hơn một phần!"

"Kết hợp với lúc trước, hắn đã nắm giữ rất nhiều, thật đáng sợ, nửa ngày mười môn Chí Tôn pháp, đây là chuyện nằm mơ giữa ban ngày sao? Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta tuyệt đối không tin."

Mấy vị trưởng lão cao tầng đều bị dọa sợ.

Huyền Kỳ Tôn Giả cũng rất rung động.

Nhưng sau đó, bọn họ đều cuồng hỉ.

"Có kẻ này tại, thế này, Đế vị không phải của Huyền Thiên tông thì không thể của ai khác!"

"Ha ha, Huyền Thiên tông ta sẽ nghênh đón vô tận huy hoàng!"

Tầng thứ tư trong Tàng Thư Các.

Sở Cuồng Nhân đang không ngừng học tập nắm giữ pháp môn kiếm đạo cấp bậc Chí Tôn pháp, kiếm chi đạo vận trên cơ thể càng phát ra nồng hậu dày đặc.

Hắn ngồi bên cửa sổ, đọc qua điển tịch trong tay, vẻ mặt bình tĩnh, ánh sáng mặt trời vẩy trên người hắn, giống như khoác thêm một tầng lụa mỏng màu vàng.

Cộng thêm khí chất xuất trần, tuấn mỹ dung nhan và kiếm chi đạo vận đang lưu chuyển trên người, tất cả càng khiến hắn giống như Trích Tiên.

Mấy vạn đệ tử bên ngoài Tàng Thư Các nhìn một màn tựa như ảo mộng này, không khỏi sợ hãi than, cảm khái Sở Cuồng Nhân không giống người trong nhân gian.

Giờ khắc này, nếu có người nói hắn là tiên, đoán chừng sẽ có người tin tưởng.

Một vị nữ trưởng lão cao tầng nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt đẹp không ngừng hiện ra dị sắc, "Người này quá xuất trần, quá yêu nghiệt."

Bên cạnh, Huyền Kỳ Tôn Giả cười ha ha một tiếng, "Như Yên trưởng lão, ngươi động tâm rồi, muốn đi thử một lần không?"

"Nếu ta trẻ lại một ngàn tuổi, chắc chắn sẽ thử một lần, chỉ tiếc, ta đã là hoa tàn ít bướm, không còn như năm đó." Như Yên trưởng lão sờ gương mặt trắng tinh không tì vết, giống như bạch ngọc của mình, cảm khái nói.

Huyền Kỳ Tôn Giả liếc mắt, "Như Yên trưởng lão, hiện nay ngươi mới hơn một ngàn sáu trăm tuổi thôi, trong đám Tôn giả, xem như trẻ tuổi, sống thêm mấy ngàn năm cũng không có vấn đề gì."

Như Yên lắc đầu, "Ta cảm giác tiềm lực của mình đã hao hết, nếu không có cơ duyên, sợ rằng đời này khó tiến thêm một bước, nhưng Sở Cuồng Nhân thì khác, hắn là Vô Thượng Đạo Thể, thiên phú khoáng cổ thước kim, trong vòng trăm năm có thể trùng kích Chí Tôn, thậm chí trong ngàn năm có thể trùng kích Đế vị!

So sánh với hắn, ta chỉ là hạt gạo, có tư cách gì đứng cùng một chỗ với hắn, chuyện này, ta vẫn tự mình hiểu lấy."

"Ấy, Như Yên trưởng lão nói sai rồi, ngươi là Tôn giả, cho dù không phải chính thê, nhưng vẫn có thể làm thiếp cho Cuồng Nhân được.”

“Ngươi nằm mơ đi, già mà không biết xấu hổ.”

Như Yên trưởng lão cười mắng một tiếng.

Hai người trêu ghẹo vài câu trên không trung, nhưng linh niệm vẫn không ngừng vờn quanh bốn phía, hộ pháp cho Sở Cuồng Nhân, không dám có chút sơ suất.

Lại hai ngày trôi qua.

Sở Cuồng Nhân đã đọc được bảy tám phần pháp môn kiếm đạo Chí Tôn pháp trên tầng thứ tư rồi, nhưng hắn vẫn chưa thoát khỏi trạng thái hộ đạo.

Mà trong mấy ngày này, ngoài trừ học tập pháp môn kiếm đạo trong Tàng Thư Các, Sở Cuồng Nhân cũng không quên chuyện một ngày rút thưởng một lần.

Ánh bình minh vừa ló rạng, lại là một ngày mới.

Sở Cuồng Nhân nhìn Huyễn Tưởng Luân Bàn trước mặt mà chỉ mình mới nhìn thấy được, mặc niệm một tiếng rút thưởng, bàn quay nhanh chóng chuyển động.

“Chúc mừng kí chủ rút được một tấm thẻ ngộ đạo hoàng kim.”

A?

Trong lòng Sở Cuồng Nhân khẽ a một tiếng, thẻ ngộ đạo?

Sau mười lần rút liên tiếp kia, đây là lần đầu tiên hắn rút được đồ cấp bậc Hoàng Kim, hơn nữa lúc này hắn đang ngộ đạo, lại rút được một tấm thẻ ngộ đạo, không thể không nói, chuyện này hắn có chút kinh ngạc.

Thẻ ngộ đạo, tên cũng như nghĩa, có thể để người ta tiến vào trạng thái ngộ đạo, cách làm khác với thẻ thể nghiệm tu vi Nguyên Anh cảnh mà hắn đã rút được lúc trước, nhưng kết quả lại giống nhau, cả hai thẻ đều có hạn chế thời gian.

“Bây giờ ta đang ở trong trạng thái ngộ đạo, nếu lại sử dụng thẻ ngộ đạo này, vậy sẽ xuất hiện tình huống như thế nào?” Sở Cuồng Nhân nghĩ.

Trạng thái ngộ đạo hiếm thấy, nếu lần sau hắn còn muốn lần nữa dựa vào chính mình tiến vào trạng thái ngộ đạo, không biết phải đến lúc nào nữa.

“Không bằng thử một lần!”

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ, sau đó liền sử dụng thẻ ngộ đạo.

Trong chớp mắt, đầu óc hắn ầm vang chấn động, dường như đỉnh đầu bị người ta xốc lên, sau đó rót nước đá vào, khiến hắn giật cả mình.

Ngay sau đó, Sở Cuồng Nhân chỉ cảm giác đầu mình thư thái trước nay chưa từng có, vô số suy nghĩ, cảm ngộ ào ào tuôn vào.

Trạng thái ngộ đạo, cộng thêm thẻ ngộ đạo cấp hoàng kim, giờ khắc này, Sở Cuồng Nhân cảm ngộ rõ ràng chưa từng có, vô số đường vân như hiển hiện trước mặt hắn... Đưa tay một cái là có thể chạm được!

Sở Cuồng Nhân mượn nhờ trạng thái này, thừa thế xông lên, nắm giữa mấy loại Chí Tôn pháp còn lại trong tầng thứ tư!

Bên ngoài Tàng Thư Các, đám cao tầng và Huyền Kỳ Tôn Giả đưa mắt nhìn nhau.

“Ta xuất hiện ảo giác sao? Hắn cảm ngộ Chí Tôn pháp càng nhanh hơn!”

“Không, không phải ảo giác, tốc độ cảm ngộ Chí Tôn pháp của hắn đúng là đã trở nên nhanh hơn, còn nhanh hơn không chỉ một chút!”

“Trời ạ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Chương 18: Diễn Hóa Ngàn Vạn Kiếm Đạo, Tự Sáng Tạo Thánh Vương Pháp

Thẻ ngộ đạo gia trì khiến trạng thái ngộ đạo của Sở Cuồng Nhân tăng cường đến một mức không thể tưởng tượng nổi, lĩnh ngộ Chí Tôn pháp giống như ăn cơm uống nước, tuỳ tiện là có thể lĩnh hội, tình cảnh này dọa đám người Huyền Kỳ Tôn Giả sợ hãi.

"Chuyện này, chuyện này có chút đáng sợ!"

"Đúng vậy, đã xảy ra chuyện gì?"

Mấy người Huyền Kỳ Tôn Giả đưa mắt nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng trạng thái ngộ đạo vốn là việc có thể ngộ mà không thể cầu, đó là một trạng thái huyền diệu khó giải thích, cho dù phát sinh một số chuyện ly kỳ cổ quái cũng không phải không thể lý giải, bọn họ cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

Mà lúc này, Sở Cuồng Nhân đã đi tới tầng thứ năm của Tàng Thư Các.

Tầng thứ năm, đây là tầng cao nhất trong Tàng Thư Các, cũng là nội tình của Huyền Thiên tông, ghi lại mười mấy loại tu hành cao cấp nhất.

Mỗi môn đều là Chí Tôn pháp cao cấp nhất!

Chỉ kém hơn ba đại Thánh Nhân pháp mà thôi.

Không giống với tầng thứ tư, tầng thứ năm có mười mấy loại Chí Tôn pháp, tất cả đều được ghi chép trên các tấm bia đá, phía trên có chưởng ấn, có kiếm ngân, cũng có một đám tự phù huyền diệu.

Mỗi tấm bia đá đều lộ ra một cỗ đạo vận, giống như đang giải thích đạo ấn chí lí.

Nếu không phải tu sĩ có tu vi cao thâm hoặc bản lĩnh hơn người, đối mặt với mười mấy tấm bia đá này, căn bản không thể hiểu ra cái gì trên đó.

Nhưng Sở Cuồng Nhân liếc mắt nhìn qua, vô số ảo diệu kịch liệt chảy vào trong đầu hắn, bị hắn hấp thu, cho dù không liên quan đến pháp môn kiếm đạo, hắn cũng có thể nhanh chóng lĩnh ngộ, nắm giữ.

Trạng thái ngộ đạo cộng thêm thẻ ngộ đạo, quá mức kinh khủng.

Tầng thứ năm có mười bảy loại Chí Tôn pháp cao cấp nhất, bên trong có năm loại liên quan tới kiếm đạo, mỗi một loại đều vô cùng cao thâm.

Sở Cuồng Nhân đi đến trước một tấm bia đá trong đó, phía trên ghi lại một loại Chí Tôn pháp, tên là Long Hổ Kiếm Quyết, vô cùng cao thâm.

Cho dù là đám thiên kiêu đỉnh phong như Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên muốn lĩnh hội, ít nhất phải cũng tiêu tốn mấy tháng mới có thể hiểu sơ lược.

Nhưng Sở Cuồng Nhân nhìn một hồi liền hoàn toàn nắm giữ.

Hắn đưa mắt sang nhìn một tấm bia đá khác.

Chỉ một lát sau, Sở Cuồng Nhân đã hoàn toàn nắm giữ mấy loại pháp môn kiếm đạo trên tầng thứ năm của Tàng Thư Các, lúc này trên người hắn, kiếm chi đạo vận vô cùng nồng hậu, từ xa nhìn lại giống như một vị Kiếm Tiên đắc đạo.

"Các pháp môn kiếm đạo bên trong Tàng Thư Các, cho dù là thượng phẩm diệu pháp hay là Chí Tôn pháp, ta đã nắm giữ toàn bộ rồi, nhưng vì sao, trong lòng ta lại cảm thấy trống rỗng, ngàn vạn pháp môn kiếm đạo, dùng để làm gì?"

Sở Cuồng Nhân khoanh chân ngồi tại chỗ, ánh mắt lộ ra một vệt mê mang.

Trong đầu hắn không ngừng hiện đủ loại pháp môn kiếm đạo mà mình đã học tại Tàng Thư Các trong mấy ngày nay, có diệu pháp, có Chí Tôn pháp...

Sau đó kiếm chi đạo vận trên người hắn cũng theo đó mà biến hóa.

Oanh!

Chỉ thấy trên người Sở Cuồng Nhân đột nhiên bộc phát ra một đạo kiếm quang kinh người.

Trong kiếm quang, có một đầu Đại Long màu xanh giương nanh múa vuốt, uy thế tuyệt luân, vô số đệ tử bên ngoài Tàng Thư Các thấy thế, không khỏi kinh hô.

"Đây là Chí Tôn pháp, Ly Thiên Thanh Long Kiếm Quyết!"

"Vì sao đột nhiên thủ tịch lại thi triển kiếm quyết?"

"Không, không đúng, đây không phải thủ tịch thi triển, mà chính là đạo vận tự nhiên trên người hắn hiển hiện ra, hắn muốn làm gì?"

Mọi người kinh hô, kiếm chi đạo vận trên người Sở Cuồng Nhân lại lần nữa biến hóa, trong kiếm quang, đột nhiên có một vòng mặt trời màu vàng từ từ bay lên!

Mặt trời hiển hóa, không khí bốn phía trở nên vô cùng khô nóng.

"Đây là Chí Tôn pháp, Thiên Dương Kiếm Quyết!"

Đồng tử Đạo Tử Mộ Dung Hiên hơi co lại.

Hắn ta cũng tu luyện Thiên Dương Kiếm Quyết, rất quen thuộc với pháp môn này.

Lại ầm vang một tiếng.

Trên bầu trời có vô số kiếm khí ngưng tụ, hóa thành một thác nước trắng bạc.

"Chí Tôn pháp, Thiên Bộc Kiếm Quyết!"

Nam Cung Hoàng cũng tu luyện Thiên Bộc Kiếm Quyết, kinh ngạc lên tiếng.

Nhưng như vậy vẫn chưa hết.

Theo kiếm chi đạo vận trên người Sở Cuồng Nhân không ngừng diễn hóa, trên không trung Tàng Thư Các huyễn hóa ra mỗi loại pháp môn kiếm đạo ảo diệu tinh túy.

Thanh Long bay lên không trung, thác nước treo cao, mặt trời hoành không, kiếm khí ngưng tụ thành một tòa núi lớn, có một long một hổ bay ra tranh chấp, chợt có phong bạo thổi lên, quét sạch thương khung, lại có kiếm khí như mưa rào tầm tã...

"Chí Tôn pháp, Long Hổ Kiếm Quyết!"

"Thượng phẩm diệu pháp, Lạc Thập Tam Kiếm!"

"Chí Tôn pháp, Trấn Nhạc Nhất Kiếm!"

"Đây là Chí Tôn pháp Giang Hà Nhập Hải Lưu!"

"Trời ạ, lại có nhiều như vậy pháp môn kiếm đạo như vậy! Hơn nữa mỗi một loại đều đạt đến viên mãn, ảo diệu trong đó được phát huy vô cùng tinh tế."

Nhìn thấy trên không trung Tàng Thư Các liên tiếp xuất hiện đủ loại dị tượng, vô số đệ tử tiếng kinh hô, trên mặt tràn đầy rung động.

Cho dù là đám cao tầng hay Huyền Kỳ Tôn Giả cũng phải trợn mắt há hốc mồm.

"Hắn đã nắm giữ tất cả pháp môn kiếm đạo trong Tàng Thư Các rồi!"

"Thủ tịch lại dùng sức một mình, diễn hóa ngàn vạn pháp môn kiếm đạo! Chuyện này giống như Thánh Nhân giảng đạo, quá lợi hại."

"Các đệ tử dụng tâm quan sát, lĩnh hội ảo diệu trong đó."

Huyền Kỳ Tôn Giả bỗng nhiên nói với một đám đệ tử ở sau lưng.

Lúc này, một số đệ tử sớm lấy lại tinh thần, ngưng thần quan sát các ảo diệu của các loại pháp môn kiếm đạo, thời gian dần trôi qua, đúng là như si như say.

Từ đó, có đệ tử xác minh được sở học của mình, đã tốt càng tốt hơn.

Có đệ tử hiểu ra, mừng rỡ như điên.

Cũng có người ngu dốt, dường như bắt được cái gì, nhưng lại chợt lóe lên, gấp đến độ vò đầu bứt tai, nện tay dậm chân.

Huyền Kỳ Tôn Giả nhìn chăm chú vào người trong Tàng Thư Các, ánh mắt ngưng trọng, "Diễn hóa ngàn vạn kiếm đạo, giống như Thánh Nhân giảng đạo, nhưng tu vi của Cuồng Nhân còn thấp, tại sao lại làm được? Rốt cuộc hắn đang làm cái gì?"

Sở Cuồng Nhân chỉ là Kim Đan cảnh, kém Thánh Nhân cảnh cả vạn dặm, nhưng hắn lại làm được chuyện chỉ Thánh Nhân mới có thể làm được.

Loại chuyện này giống như nằm mơ giữa ban ngày, thật không thể tin.

Mà bên trong Tàng Thư Các, Sở Cuồng Nhân lại không hề phát hiện tình huống bên ngoài, vẫn ngồi khoanh chân tại chỗ, trong đầu không ngừng hiện ra các loại pháp môn kiếm đạo, mặc cho đạo vận quanh người diễn hóa.

Thời gian dần trôi qua, một loại cảm ngộ bỗng nhiên xông lên đầu.

"Kiếm, là hung binh!"

"Kiếm đạo, chính là công phạt chi đạo!"

"Thế gian có ngàn vạn pháp môn kiếm đạo, bất luận cái nào cũng đều huyền diệu, nhưng cuối cùng chỉ có xuất kiếm, giết địch, cho dù quá trình hoa lệ như thế nào, thiên hoa loạn trụy thế nào, cũng là vì công phạt mà sinh..."

Ánh mắt của Sở Cuồng Nhân càng thêm thư thái.

Trong đầu nắm giữ vô số pháp môn kiếm đạo, trong thời khắc này còn cẩn thận thăm dò, bản chất của nó đã dần dần bộc lộ trước mắt hắn.

Rút đi vẻ ngoài hoa lệ, chỉ để lại một chiêu công phạt thuần túy!

Những chiêu thức này lại không ngừng diễn hóa trong đầu hắn.

Cuối cùng, chỉ còn lại một chiêu.

Một chiêu này, vô cùng đơn giản.

Đơn giản đến mức không thể được gọi là chiêu thức.

Bởi vì một chiêu này chỉ là xuất kiếm, thu kiếm mà thôi.

Lúc này, tại ngoại giới.

Trên không trung Tàng Thư Các, đủ loại pháp môn kiếm đạo diễn hóa mà ra, sau đó dị tượng đột nhiên biến mất, vô số đệ tử lấy lại tinh thần, có chút chưa thỏa mãn.

"Làm sao đã biến mất rồi?"

"Ta còn thiếu một chút mới có thể tăng lên một cảnh giới."

"Không đúng, các ngươi nhìn kìa..."

Dị tượng biến mất, nhưng một lượng lớn đạo vận vẫn bồi hồi trên không trung Tàng Thư Các, kéo dài không rời, những đạo vận này như tầng mây nhấp nhô, sau đó ngưng tụ thành một bóng người áo trắng to lớn, tay cầm trường kiếm.

Bóng người này giống Sở Cuồng Nhân như đúc.

Chỉ thấy bóng người bỗng nhiên xuất kiếm.

Đơn giản chém ngang một nhát.

Cho dù là người bình thường chưa bao giờ luyện kiếm, cầm một cành cây khô cũng có thể làm ra được.

Nhưng khi một kiếm này chém ra, vô số đệ tử lại thấy được công phạt kiếm đạo thuần túy nhất, kinh diễm nhất trên thế gian!

Huyền Kỳ Tôn Giả càng không nhịn được kinh hô, "Thánh Vương pháp!"

Chương 19: Đại Sư Huynh Cao Thượng,

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật

Bóng người to lớn chém ra một kiếm, công phạt thuần túy nhất ầm vang bạo phát, kiếm ý kinh khủng bao phủ phạm vi trăm dặm, vô số đệ tử cảm nhận được cỗ kiếm ý này, cho dù là Đạo Tử cũng cảm thấy tim đập nhanh.

Mà Huyền Kỳ Tôn Giả lại kinh hô tại chỗ, “Thánh Vương pháp!”

Trên mặt đám cao tầng còn lại cũng tràn đầy rung động, sau đó, trong hư không có đạo vận lưu chuyển, từng đợt âm thanh huyền diệu quanh quẩn trên thương khung, giống như âm thanh của thiên nhiên!

Một lượng lớn địa khí phun ra ngoài, hình thành từng đóa sen vàng nở rộ!

“Đây là... Đại đạo chi âm! Địa dũng kim liên!”

“Dị tượng bực này, chỉ có tu sĩ đột phá tới Thánh Nhân cảnh, lại hoặc có chuyện liên quan đến Thánh Đạo xảy ra mới có thể xuất hiện.”

“Thánh Vương pháp? Chẳng lẽ thủ tịch sáng chế một môn Thánh Vương pháp sao?”

“Loại kiếm ý và đạo vận khủng bố tuyệt luân này, Thánh Nhân pháp bình thường tuyệt đối không thể đạt được, đây, đây tuyệt đối là... Thánh Vương pháp!”

Ba chữ Thánh Vương pháp vừa ra, đám người vì đó kinh hãi.

Phải biết, thời đại Thượng Cổ, vị Đế giả cuối cùng vẫn lạc, Thương Khung tinh liền tiến vào thời đại cận cổ, danh xưng là thời đại Đế Lạc.

Từ thời cận cổ đến bây giờ, không Đế xuất thế, Thánh Vương chính là tồn tại đỉnh cao nhất, toàn bộ Thương Khung tinh cũng không có mấy vị Thánh Vương.

Đương nhiên, cũng không có bao nhiêu Thánh Vương pháp.

Cho dù là đạo thống Thánh Nhân như Huyền Thiên tông cũng không có Thánh Vương pháp!

Nhưng bây giờ, tại trước mặt bọn họ, Sở Cuồng Nhân lại sáng tạo ra một môn Thánh Vương pháp, đủ để nghiền ép vạn pháp trên thế gian.

“Từ xưa đến nay, cho dù là Vô Thượng Đạo Thể, cũng chưa từng nghe nói có ai ở cảnh giới Kim Đan lại sáng tạo ra Thánh Vương pháp!”

“Chuyện này quá khủng bố!”

Huyền Kỳ Tôn Giả kinh hãi nhìn Sở Cuồng Nhân trong Tàng Thư Các.

Ông ấy vốn cho rằng mình đã tận lực xem trọng Sở Cuồng Nhân rồi, nhưng đối phương lại nhiều lần dùng hành động chứng minh, ông ta vẫn còn coi thường hắn.

“Nếu hắn không chết, Đế vị thế này chắc chắn sẽ thuộc về Huyền Thiên tông ta!”

Trong mắt Huyền Kỳ Tôn Giả hiện ra cuồng nhiệt nói.

Ông ấy vững tin, hiện nay, tại Thương Khung tinh, tuyệt đối không có thiên kiêu nào có thể tại Kim Đan cảnh sáng tạo Thánh Vương pháp, nhưng Sở Cuồng Nhân lại có thể!

Chỉ bằng điểm này, Sở Cuồng Nhân liền vượt xa đám thiên kiêu còn lại!

“Sư tôn, phiền ngài lấy cho ta một khối Tái Đạo Bia.”

Lúc này Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên lên tiếng.

Huyền Kỳ Tôn Giả giống nghĩ tới điều gì, hai mắt tỏa sáng, vội vàng gọi người đi lấy một khối Tái Đạo Bia tới đây.

Tái Đạo Bia, dùng một loại đá đặc biệt đúc thành, có thể ghi chép đạo vận lâu dài, có vài pháp môn vô cùng cao sâu, khó có thể dùng ngôn ngữ hoặc tự phù tầm thường để ghi chép, cho nên liền dùng đạo vận khắc lên trên đó.

Ví dụ như các loại Chí Tôn pháp trên tầng thứ năm của Tàng Thư Các chính là dùng phương thức này ghi chép lại, cung cấp cho người của Huyền Thiên tông tham ngộ.

Rất nhanh, một khối Tái Đạo Bia màu đen được vận chuyển đến trước cửa Tàng Thư Các trước cửa, Sở Cuồng Nhân thấy thế, triệu hồi Thánh Kiếm Côn Ngô trong cơ thể ra.

Sở Cuồng Nhân nắm Côn Ngô trong tay, hơi nhắm mắt, trầm mặc đứng tại chỗ một lúc, sau đó giơ Côn Ngô lên, bổ về phía bia đá.

Một đạo kiếm quang chợt lóe lên, rơi lên thạch bia.

Tấm bia đá vốn bình thường không có gì lạ lại xuất hiện một vệt kiếm ngân khá sâu, một cỗ đạo vận vô cùng khủng bố từ trong kiếm ngân phun ra ngoài, nháy mắt đã bao phủ cả tấm bia đá.

“Hắn đánh đạo vận Thánh Vương pháp lên Tái Đạo Bia, sau này mọi người có thể mượn nhờ Tái Đạo Bia lĩnh hội Thánh Vương pháp này!”

Trong mắt Như Yên trưởng lão nổi lên dị sắc.

Những người khác cũng kích động nhìn Sở Cuồng Nhân.

Đối với toàn bộ Huyền Thiên tông mà nói, hành động lần này của Sở Cuồng Nhân có ý nghĩa vô cùng trọng đại, cái này mang nghĩa, sau này Huyền Thiên tông sẽ có Thánh Vương pháp thuộc về mình!

Cho dù là ai cũng có thể tìm hiểu Thánh Vương pháp, nắm giữ Thánh Vương pháp của Huyền Thiên tông từ đó, nội tình và thực lực sẽ được nâng cao một bước!

“Thủ tịch cao thượng!”

Một vị trưởng lão lớn tiếng nói.

Thời khắc này, tất cả các đệ tử đã hoàn toàn nhận định Sở Cuồng

Nhân, trong lòng kính nể, lại không dị nghị.

“Đại sư huynh cao thượng!”

“Đại sư huynh cao thượng!”

Đám đệ tử cùng hô lên, sóng âm chấn động mây xanh.

Sau khi làm xong tất cả chuyện này, Sở Cuồng Nhân cũng dần từ trong trạng thái ngộ đạo tỉnh lại, hiệu quả của thẻ ngộ đạo cũng đã biến mất.

Nhưng hắn mượn mấy ngàn bản pháp môn kiếm đạo trong Tàng Thư Các, trong trạng thái ngộ đạo sáng tạo ra Thánh Vương pháp, lại lạc ấn trong đầu hắn.

Các loại dị tượng biến mất, khôi phục bình tĩnh, Sở Cuồng Nhân đi ra Tàng Thư Các, đến trước mặt đám người Huyền Kỳ Tôn Giả, chắp tay hành lễ, “Bái kiến sư tôn, các vị trưởng lão.”

“Cuồng Nhân, không cần khách khí, lần này ngươi ngộ đạo, không chỉ bản thân có được lợi ích không nhỏ, còn lập công lớn cho Huyền Thiên tông nữa!” Vẻ mặt Huyền Kỳ Tôn Giả rất hưng phấn, tán thưởng nhìn Sở Cuồng Nhân.

“Có chút tâm đắc mà thôi.” Sở Cuồng Nhân khiêm tốn nói.

Nghe thấy lời này của hắn, mọi người không khỏi trợn mắt.

Đến Thánh Vương pháp cũng sáng tạo ra, lại còn có chút tâm đắc?

Huyền Kỳ Tôn Giả nói: “Đúng rồi, Cuồng Nhân, ngươi vừa sáng tạo ra môn Thánh Vương pháp này, đã nghĩ ra cái tên tốt nào chưa?”

“Vẫn chưa, không bằng mời sư tôn ban tên cho nó đi.”

Sở Cuồng Nhân suy nghĩ một chút rồi nói.

Lấy tên cho Thánh Vương pháp là một vinh hạnh đặc biệt, các Tôn giả khác cũng không có đãi ngộ này, bởi vì bọn họ không sáng tạo ra Thánh Vương pháp được.

Hơn nữa nếu đã là đại lão sáng tạo ra Thánh Vương pháp, sao có thể để người khác đặt tên cho pháp môn của mình?

Cũng chỉ có quái thai như Sở Cuồng Nhân, tại Kim Đan cảnh có thể sáng tạo ra Thánh Vương pháp, lại tặng vinh hạnh đặc biệt này cho người khác.

Để Huyền Kỳ Tôn Giả lấy tên cho Thánh Vương pháp của mình, đối với Sở Cuồng Nhân mà nói cũng chẳng có gì, hắn không ngại mượn chuyện này kéo gần mối quan hệ sư đồ bọn họ.

Quả nhiên, Huyền Kỳ Tôn Giả nghe nói như thế, hai mắt tỏa sáng, kích động đến đỏ bừng khuôn mặt, nhưng nghĩ đến bản thân đang đứng trước mặt đồ đệ, phải gìn giữ uy nghiêm của sư tôn, liền kềm chế tâm tình.

Ông ấy nghiêm túc nói: “Môn Thánh Vương pháp này nhìn như đơn giản, chỉ có một chiêu xuất kiếm thu kiếm, nhưng phản phác quy chân, phát huy sự nhanh chuẩn hung ác của công phạt kiếm đạo đến vô cùng tinh tế.

Theo ta thấy, không bằng gọi là... Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật đi!”

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, khẽ vuốt cằm, nói: “Vậy thì theo sư tôn, môn Thánh Vương pháp này sẽ tên là Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật.”

Hắn vừa nói dứt lời, bầu trời đột nhiên oanh minh một tiếng, giống như đang tán thành cái tên này, mà cách đó không xa, tấm bia đá kia chấn động một cái, phía trên có mảnh đá rơi xuống, hiện ra năm chữ to Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật.

“Đại đạo tán thành!”

“Từ nay về sau, môn pháp này sẽ tên là Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!”

“Ha ha, có Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, nội tình của Huyền Thiên tông ta sẽ tăng thêm một tầng nữa, đợi thêm một thời gian, tông môn chúng ta sẽ có một không hai tại Thanh Long vực!”

Sau đó, Huyền Kỳ Tôn Giả để tấm bia đá Trảm Thiên Bạt Kiếm

Thuật bia mà rất nhiều người mong ước kia lên tầng thứ năm của Tàng Thư Các, chặt chẽ trông giữ.

Sở Cuồng Nhân cũng rời khỏi Tàng Thư Các, trở lại Lăng Thiên Đạo Cung.

Bên trong Đạo Cung, Tiểu Băng đã sớm nghe nói Sở Cuồng Nhân sáng chế Thánh Vương pháp trong Tàng Thư Các, lại một trận tán dương hắn.

Hơn nữa, toàn bộ Huyền Thiên tông, từ cao tầng trưởng lão, cho tới các đệ tử ngoại môn, tất cả đều đang bàn luận về Sở Cuồng Nhân.

“Đã nghe nói chưa, Đại sư huynh đã tự sáng tạo một môn Thánh Vương pháp tại Tàng Thư Các, đại đạo chi âm, địa dũng kim liên, vô cùng thần kỳ!”

“Ta ở ngay hiện trường, đúng là trâu bò.”

“Đại sư huynh chính là thần nhân, hắn mới trở thành đại sư huynh của chúng ta bao lâu, thế mà đã sáng tạo ra Thánh Vương pháp rồi!”

“Thật không thể tin, theo ta thấy, nói đến thiên tư, toàn bộ thế hệ trẻ tại Thanh Long vực, không, phải là cả Thương Khung tinh, không ai có thể so sánh với hắn!”

“Đâu chỉ thiên tư, ngay cả tướng mạo, toàn bộ Thương Khung tinh cũng không có người so sánh được, gương mặt kia giống như sinh trưởng ở trong tim ta vậy, quá đẹp.”

...

Chương 20: Thanh Vân Thái Tử Cố Trường Ca, Vô Địch Cùng Thế Hệ

Lăng Thiên Đạo Cung.

Trong sân nhỏ, Sở Cuồng Nhân nằm trên một cái ghế nằm.

Bên cạnh, Tiểu Băng bưng một đĩa quả nho, thỉnh thoảng cầm một quả đút cho Sở Cuồng Nhân, một bên khác, Lam Vũ mặc một bộ váy ngắn màu xanh trắng, ngồi xếp bằng, trước mặt đặt một chiếc cổ cầm đen nhánh.

Mười ngón tay của Lam Vũ khẽ động, giai điệu chậm rãi quanh quẩn.

"A..."

Sở Cuồng Nhân há miệng ăn một quả nhỏ Tiểu Băng đút nho, nghe Lam Vũ đánh đàn, híp mắt, dáng vẻ rất thoải mái.

Tiểu Băng ngồi bên cạnh bóc nho, nhìn khuôn mặt Sở Cuồng Nhân ở khoảng cách gần, khuôn mặt nhỏ ửng đỏ, nội tâm vui vẻ không nói ra được.

Ngoại giới nữ tử chạy theo công tử nhiều như vịt, có vô số người muốn gặp một lần, nhưng nàng lại có thể tự tay đút nho cho công tử ăn.

Suy nghĩ một chút, nàng vô cùng vui vẻ.

Sau khi đàn xong một khúc.

Lam Vũ cười nhạt nói: "Công tử còn muốn nghe cái gì nữa?"

Lam Vũ là một tu sĩ cường đại, còn tinh thông âm luật, gần đây Sở Cuồng Nhân mới phát hiện ra chuyện này.

Không thể không nói, Lam Vũ đúng là tốt không còn gì để nói.

Mỹ lệ, cường đại, Sở Cuồng Nhân lại nói gì nghe nấy.

"Không cần, cứ sa đọa như thế, ta thật sự sẽ không bò ra ôn nhu hương của các ngươi." Sở Cuồng Nhân lắc đầu cười nói.

Hắn duỗi lưng một cái, "Ta đi tu luyện."

Từ khi hắn sáng tạo ra Thánh Vương pháp đến nay đã gần một tháng rồi, trong một tháng này, tu vi của hắn đã có tiến bộ nhảy vọt, từ Kim Đan cảnh sơ kì, đến bây giờ đã là Kim Đan viên mãn, khoảng cách đến Nguyên Anh cảnh cũng chỉ cách một bước.

Mà trong một tháng này, Sở Cuồng Nhân còn rút được không ít thứ từ Huyễn Tưởng Luân Bàn, nhưng phần lớn đều là thứ chẳng ra sao, ngoài mấy món cấp Bạch Ngân, còn lại đều vô dụng với hắn.

Ví dụ như một số đan dược, công pháp, linh tủy gì đó, những thứ này hắn đều dùng để bồi dưỡng Tiểu Băng, cho nên trong một tháng này, ngoài tu vi của hắn tăng mạnh, Tiểu Băng cũng tiến bộ không ít.

...

Buổi chiều, Sở Cuồng Nhân mới tu luyện xong.

Tiểu Băng đến thông báo với hắn, Đạo Tử Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên tới chơi.

Đạo Cung, trong đại sảnh.

"Đại sư huynh, cuối cùng ngươi đã tới rồi."

Mộ Dung Hiên nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, vẻ mặt kích động đứng lên nghênh đón.

Sắc mặt Sở Cuồng Nhân thay đổi, lui về phía sau nửa bước, kích động như vậy, không biết còn tưởng rằng ngươi nhìn thấy bạn gái xa cách đã lâu đấy.

Khuôn mặt mỹ mạo đáng chết này của hắn, khiến nam nhân cũng không khống chế nổi sao?

Mộ Dung Hiên có chút lúng túng đứng tại chỗ.

Đại sư huynh, ngươi lui về sau nửa bước là có ý gì?

Động tác nhỏ nhưng tổn thương thật lớn a...

"Bái kiến Đại sư huynh."

Nam Cung Hoàng hành lễ, từ khi bị Sở Cuồng Nhân đánh phục, lại thấy đối phương sáng tạo ra Thánh Vương pháp, hiện tại hắn ta càng thêm sùng bái đối phương.

Giống như những người khác trong Huyền Thiên tông, đều là fan hâm mộ của hắn.

"Hai vị sư đệ không cần khách khí, ngồi đi."

Sau khi hai người ngồi xuống, Mộ Dung Hiên mở miệng trước, "Lần này tới tìm Đại sư huynh, là có chuyện muốn hỏi thăm ý kiến ngươi."

"Hả, chuyện gì?"

"Đại sư huynh đã từng nghe nói đến Cố Trường Ca chưa?"

"Cố Trường Ca?" Sở Cuồng Nhân nỉ non một tiếng, hình như có chút ấn tượng, sau đó hắn hỏi: "Thái tử Thanh Vân, Cố Trường Ca?"

"Không sai, chính là người này." Nam Cung Hoàng ngưng trọng nói.

Trong đại thế chi tranh, thiên kiêu tầng tầng lớp lớp, giống như trăm hoa đua nở, ganh đua sắc đẹp.

Mà Cố Trường Ca chính là một trong mấy đóa hoa mỹ lệ nhất, là một vị thiên kiêu tuyệt đỉnh danh động thiên hạ!

Thậm chí còn cao hơn Nam Cung Hoàng một bậc.

Hơn nữa, thế lực phía sau thái tử Thanh Vân, Thanh Vân vương triều cũng là đạo thống Thánh Nhân đứng đầu trong Thanh Long vực, không hề yếu hơn Huyền Thiên tông.

"Người này làm sao?"

Sở Cuồng Nhân nghĩ đến vài tin tức liên quan tới Cố Trường Ca rồi hỏi.

"Nửa tháng trước Cố Trường Ca đã rời khỏi vương đô Thanh Vân vương triều, lấy danh nghĩ giao lưu, một đường đánh đến bốn đạo thống Thánh Nhân lớn là Tử Dương Cốc, Vạn Pháp tông, Linh Hư tông và Ngũ Hành tông, liên tiếp đánh bại tám vị Đạo Tử!"

Mộ Dung Hiên chậm rãi nói, giọng điệu lộ ra mấy phần ngưng trọng.

Nghe đến nơi này, Sở Cuồng Nhân đã biết mục đích lần này hai người họ đến tìm mình, "Các ngươi sợ hắn sẽ đến khiêu chiến Huyền Thiên tông?"

"Khẳng định là sẽ khiêu chiến rồi." Nam Cung Hoàng nói.

"Đây là vô địch chi tâm của hắn!"

"Không sai." Nam Cung Hoàng tiếp tục nói: "Mấy năm trước, Thiên Cơ Tử từng nói thế Đế lộ thế này sẽ khởi động lại, các thiên kiêu trong Thương Khung tinh đều muốn Đế vị thế này, Cố Trường Ca liên tiếp đánh bại tám vị Đạo Tử, mượn biện pháp này thể hiện vô địch chi tâm của mình, bước một bước lên Đế lộ!"

"Chỉ đánh bại hắn mới có thể phá hỏng quá trình này, nếu không đợi vô địch chi tâm của hắn đại thành, sợ là không ai có thể tranh phong với hắn!"

"Nhưng đánh bại hắn là chuyện nói thì dễ, làm thì khó, trong thế hệ trẻ tuổi, người này chiến lực vô song, hiếm có địch thủ, cường giả thế hệ trước lại không thể xuất thủ, theo lời đồn, bên người Cố Trường Ca còn có một vị Tôn giả làm người hộ đạo, mặc dù có người muốn vụng trộm ra tay cũng không thể được."

Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên ngươi một lời ta một câu nói rõ mọi chuyện, Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh đã nghe hiểu đại khái.

"Đại sư huynh, thực lực của Cố Trường Ca kinh người, liên tiếp đánh bại tám vị Đạo Tử, trong đó không thiếu người có chiến lực ngang với chúng ta, cho nên chúng ta nghĩ, trong toàn bộ Huyền Thiên tông, chỉ có ngươi mới có năng lực áp chế người này."

Ánh mắt Nam Cung Hoàng lấp lánh nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Tu vi của người này thế nào?"

"Nguyên Anh viên mãn, không, hẳn là bán Động Hư!"

Nam Cung Hoàng dừng lại một chút rồi nói.

Cái gì?

Bán Động Hư?

Trong lòng Sở Cuồng Nhân có chút tâm thần bất định.

Hiện tại hắn chỉ là Kim Đan viên mãn, còn chưa đến Nguyên Anh cảnh, lần trước có thể trấn áp Nam Cung Hoàng, là vì hắn có thể thể nghiệm tu vi Nguyên Anh cảnh.

Hiện tại muốn hắn dùng tu vi Kim Đan viên mãn đi đánh một tên bán Động Hư sao?

Hơn nữa người này còn là một thiên kiêu tuyệt đỉnh!

Dựa theo định luật thiên kiêu mà nói, đoán chừng người này còn mạnh hơn cả Động Hư.

Nghĩ như thế nào đều cảm thấy mình không được a.

Nhưng nhìn ánh mắt chờ mong của hai vị sư đệ Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên, hắn làm đại sư huynh cũng không thể rụt rè.

"Ta hiểu rồi.”

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân bình tĩnh, lạnh nhạt nói.

Hai người Nam Cung Hoàng liếc nhau, giống như được uống thuốc an thần, đại sư huynh bình tĩnh như vậy, hẳn là mười phần chắc chín.

Hai người yên tâm rời khỏi Đạo Cung.

"Nam Cung, ngươi nói đại sư huynh nắm chắc mấy phần đánh thắng Cố Trường Ca?" Ra đến bên ngoài Đạo Cung, Mộ Dung Hiên tò mò hỏi.

Bước chân của Nam Cung Hoàng dừng lại, thản nhiên nói: "Mười phần!"

"Ngươi tin tưởng đại sư huynh như vậy sao?"

Mộ Dung Hiên có chút hoảng hốt.

Mặc dù hắn ta cũng tin tưởng Sở Cuồng Nhân, nhưng Cố Trường Ca cũng không phải nhân vật đơn giản, liên tiếp đánh bại tám vị Đạo Tử, đã có vô địch chi tư cùng thế hệ!

Hắn ta cũng không dám nói Sở Cuồng Nhân có mười phần thắng.

"Đại sư huynh giơ tay nhấc chân đã có thể trấn áp ta, chiến lực của hắn sâu không lường được, hơn nữa vừa rồi ngươi không nhìn ra thái độ của đại sư huynh sao? Hắn rõ ràng không đặt tên Cố Trường Ca kia vào mắt."

Nam Cung Hoàng vô cùng tôn sùng Sở Cuồng Nhân nói.

Mộ Dung Hiên nghe vậy, càng nghĩ càng thấy có đạo lý, gật đầu nói: "Ngươi nói đúng, nếu không nắm chắc thắng lợi, sao có thể bình tĩnh thong dong như thế, chỉ sợ đại sư huynh đã vô địch cùng thế hệ rồi!"

"Ta cảm thấy không chỉ như vậy, đại sư huynh có thể sáng tạo ra Thánh Vương pháp, ngươi nói trên đời này có mấy người làm được? Quá kinh khủng."

Hai người suy đoán thực lực của Sở Cuồng Nhân, càng đoán càng cảm giác đối phương sâu không lường được, trong lòng càng thêm kính sợ.

Chương 21: Cố Trường Ca không đủ gây sợ, Thiên Linh Tủy

“Thế nào, Thủ Tịch có nói cái gì không?”

Mấy Đạo Tử còn lại như Quân Di, Trác Hàm biết Mộ Dung Hiên, Nam Cung Hoàng đến Lăng Thiên Đạo Cung, hỏi thăm Sở Cuồng Nhân sẽ đối phó thế nào với Cố Trường Ca, biết hai người trở về, lập tức ngựa không ngừng vó đến hỏi.

“Đại sư huynh nói, Cố Trường Ca... Không đủ gây sợ!”

Đám người Quân Di nghe vậy, trên mặt tràn đầy kinh hãi.

Phải biết, Cố Trường Ca đã liên tiếp đánh bại bốn đạo thống Thánh Nhân, tám vị Đạo Tử, trong lòng không ít người, hắn ta đã có vô địch chi tư cùng thế hệ.

Nhưng trong miệng Sở Cuồng Nhân lại không đủ gây sợ!

Chuyện này khiến bọn họ trở nên khiếp sợ.

Sau đó, Trác Hàm cười ha ha, “Thật không hổ là Đại sư huynh của chúng ta, Cố Trường Ca liên tiếp đánh bại tám đại Đạo Tử, vô địch chi tư rung động Thanh Long vực, nhưng trong mắt Đại sư huynh của chúng ta lại không đủ gây sợ! !”

“Bá khí!”

“Không tệ, quả nhiên Đại sư huynh uy vũ!”

Thời gian dần trôi qua, bảy chữ Cố Trường Ca không đủ gây sợ đã lưu truyền trong Huyền Thiên tông, vô số đệ tử đều biết đây là lời Sở Cuồng Nhân nói.

Phải biết, Cố Trường Ca có vô địch chi tâm, liên tiếp đánh bại tám vị Đạo Tử sớm đã lưu truyền ra, đông đảo đệ tử đều biết, sớm muộn gì đối phương cũng tìm tới Huyền Thiên tông, nội tâm tránh khỏi cho chút bất định.

Nhưng hôm nay Sở Cuồng Nhân nói một câu khiến mọi người như được cổ vũ.

“Quả nhiên đại sư huynh lợi hại, Cố Trường Ca không đủ gây sợ, cũng chỉ có nhân vật như Đại sư huynh mới có thể nói được.”

“Cố Trường Ca liên tiếp đanh bại tám Đạo Tử của bốn đạo thống Thánh Nhân, có thể nói uy phong bát diện, nhưng Đại sư huynh của chúng ta lại nói không đủ gây sợ.”

“Đúng là trâu bò!”

“Ta phải xem Đại sư huynh đánh bại tên Cố Trường Ca kia như thế nào.”

“Đại sư huynh bá khí, yêu yêu.”

Các loại nghị luận xuất hiện khắp Huyền Thiên tông.

Thậm chí truyền đến tai một số trưởng lão cao tầng, chỉ nghe Như Yên trưởng lão nói: “Không hổ là thủ tịch của Huyền Thiên tông ta, vô cùng khí phách!”

Huyền Kỳ Tôn Giả càng ngạo nghễ nói: “Đồ nhi Cuồng Nhân của ta có Đại Đế chi tư, chỉ một tên Cố Trường Ca, còn cần phải nói?”

Nếu là trước kia, có lẽ bọn họ sẽ không tin tưởng Sở Cuồng Nhân như thế.

Nhưng bây giờ không giống vậy.

Từ khi Sở Cuồng Nhân tự sáng tạo ra pháp môn Thánh Vương trong Tàng Thư Các, hắn không chỉ như Thần trong lòng đông đảo đệ tử, ở trong mắt các trưởng lão cũng là vô địch cùng thế hệ, có Đại Đế chi tư.

Trong lòng mọi người đã tin tưởng hắn hơn trước mấy phần.

“Công tử, ngoại trừ các đệ tử, chưởng môn và các vị trưởng lão đều vô cùng ủng hộ ngươi, ngươi nhất định phải cố gắng đánh bại Cố Trường Ca.”

Tiểu Băng khua nắm tay nhỏ động viên Sở Cuồng Nhân cố lên.

Mà Sở Cuồng Nhân nghe đối phương nói xong, vẻ mặt mơ hồ.

Cố Trường Ca không đủ gây sợ?

Hắn nói như vậy lúc nào chứ?

Rốt cuộc Mộ Dung Hiên và Nam Cung Hoàng đã bổ não cái gì vậy?

Còn có, các đệ tử hồ nháo theo thì thôi đi, đến sư tôn và các vị trưởng lão cũng lẫn vào làm gì, còn vô cùng khí phách nói hắn có Đại Đế chi tư, nghe được lời này hắn cũng không nhịn được che mặt.

Hiện tại hắn chỉ có Kim Đan cảnh mà thôi!

"Tiểu Băng, ngươi đi ra ngoài trước đi."

Sở Cuồng Nhân khoát tay áo, hắn muốn yên tĩnh một mình.

"Ta hiểu rồi, công tử ngươi muốn nghỉ ngơi dưỡng sức, dùng trạng thái tốt nhất nghênh chiến Cố Trường Ca đúng không, ngươi yên tâm, ta sẽ không để ai đến quấy rầy ngươi." Tiểu Băng lộ ra vẻ mặt ta hiểu rõ nói.

Sau đó nàng đi ra ngoài, trước khi đóng cửa lại giơ nắm đấm làm động tác cố lên với Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân ngồi trên giường, bất đắc dĩ thở dài, "Tại sao nguyên một đám lại có thể bổ não như thế, sao không đi viết tiểu thuyết đi?"

Hắn gọi Huyễn Tưởng Luân Bàn ra, bắt đầu rút thưởng hôm nay.

"Chúc mừng kí chủ rút được một bình Thiên Linh Tủy cấp hoàng kim!"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, "Lại là vật phẩm cấp hoàng kim, hơn nữa còn là Thiên Linh Tủy! Xem ra hôm nay vận khí của ta không tệ a!"

Linh tủy là dịch thể ẩn chứa linh khí tinh thuần, còn cao cấp hơn linh thạch rất nhiều, phân thành bốn đẳng cấp Thiên Địa Huyền Hoàng.

Thiên Linh Tủy là linh tủy tối cao, có nhiều công dụng huyền diệu như tăng cao tu vi, chiết xuất linh lực, tẩy kinh phạt tủy.

Thả ở bên ngoài, một giọt Thiên Linh Tủy đủ khiến đông đảo tu sĩ tranh giành đến bể đầu chảy máu, mà bây giờ, trong tay Sở Cuồng Nhân lại có một bình!

"Rút Thiên Linh Tủy ra." Sở Cuồng Nhân nói.

Trong nháy mắt, một cái bình ngọc màu xanh lớn chừng bàn tay xuất hiện trong tay Sở Cuồng Nhân, bên trong chứa Thiên Linh Tủy màu vàng óng.

“Có Linh tủy này trợ giúp, ta nhất định có thể cấp tốc đột phá tới Nguyên Anh cảnh, đến lúc đó có thể nắm chắc ứng phó với Cố Trường Ca đi.”

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Muốn làm là làm, hắn lập tức bế quan.

...

Mà bên ngoài.

Toàn bộ Thanh Long vực đang chấn động bởi vì ba chữ Cố Trường Ca.

Chuyện Cố Trường Ca ra khỏi vương đô, liên tiếp đánh bại tám vị Đạo Tử của bốn đạo thống Thánh Nhân đã truyền khắp thiên hạ, vô số thế lực, tu sĩ sôi trào.

Tại Thanh Long vực, có tám đạo thống Thánh Nhân.

Thanh Vân vương triều, Tử Dương cốc, Vạn Pháp tông, Thái Hư quan, Linh Hư tông, Ngũ Hành tông, Lôi âm tự, Bạch Liên giáo và Huyền Thiên tông.

Trong đó ngoại trừ Thanh Vân vương triều, bốn đạo thống Thánh Nhân phía trước đã bị Cố Trường Ca khiêu chiến rồi, hơn nữa đều bại trong tay hắn ta.

Hiện tại người trong thiên hạ đều đưa mắt nhìn ba đạo thống Thánh Nhân phía sau, muốn nhìn xem có người nào có thể ứng phó được vô địch chi thế của Cố Trường Ca hay không, nếu không có ai, Đế lộ thế này đã do Cố Trường Ca cầm đầu rồi!

Trên một ngọn núi nguy nga, vân vụ lượn lờ.

Trong mây mù, có kiến trúc dựa vào núi san sát nối tiếp nhau, ở cạnh sông, nhìn kỹ, trong đó phần lớn đều là tượng Phật Đà.

Đây là một ngôi chùa miếu.

Là ngôi chùa miếu lớn nhất thiên hạ, không ai dám trêu chọc.

Đạo thống Thánh Nhân, Lôi âm tự.

Hôm nay, một ttrận chuông hùng hậu quanh quẩn trong Lôi âm tự.

Bên ngoài cửa lớn chùa miếu.

Sáu con thần ngựa phủ hào quang màu vang lôi kéo một chiếc xe ngựa vàng son lộng lẫy bay lượn mà đến, sau đó dừng lại trước cửa chùa.

Rèm xe ngựa kéo ra, một nam tử mặc trường bào màu vàng, mày kiếm mắt sáng đi tới, nhìn thẳng cửa lớn Lôi âm tự.

Mà người này, chính là Cố Trường Ca có danh tiếng lớn nhất hiện nay!

“Lôi âm tự, cô tới.”

Cố Trường Ca thầm nói.

Trong mắt hắn ta đột nhiên bộc phát ra vô tận chiến ý, linh lực trên người sôi trào, vờn quanh người hắn ta, trong đó mơ hồ còn có tiếng rồng ngâm.

“Chờ đánh bại Đạo Tử của ba đạo thống Lôi âm tự, Bạch Liên giáo, Huyền Thiên tông, cô sẽ có vô địch chi tâm! !”

“Trên Đế lộ, cô sẽ dẫn trước người khác một bước dài!”

Trong mắt Cố Trường Ca lóe lên tinh quang.

“Thái tử không thể chủ quan được.”

Trong hư không truyền đến một giọng nói già nua, giống như đang nhắc nhở Cố Trường Ca, “Bên trong đạo thống Thánh Nhân ngọa hổ tàng long, hơn nữa, vài ngày trước tại Huyền Thiên tông có Vô Thượng Đạo Thể hiện thế, khiến người để ý.”

“Vô Thượng Đạo Thể a, đúng là vài ngày trước ta đã cảm ứng được, đợi cô đánh bại Lôi âm tự, Bạch Liên giáo sẽ đến Huyền Thiên tông, tự mình lãnh giáo cái gọi là Vô Thượng Đạo Thể đi!” Cố Trường Ca lên tiếng nói.

Nói xong, hắn ta nhìn thẳng vào Lôi âm tự, lớn tiếng nói: “Cô đến đây bái phỏng! Xin chư vị cao tăng hiện thân gặp mặt!”

Sóng âm cuồn cuộn, một cuộc tỷ thí không thể tránh được.

Ngày thứ hai.

Sáu đầu thần ngựa lại lôi kéo xe ngựa vàng óng rời khỏi Lôi âm tự, mà tin tức Lôi âm tự có hai vị Đạo Tử bại bởi Cố Trường Ca cũng lưu truyền ra ngoài.

Ngay sau đó, không đến ba ngày.

Thánh Tử của Bạch Liên giáo cũng thua trên tay Cố Trường Ca.

Trong lúc này, thanh thế của Cố Trường Ca đã đạt đến đỉnh phong!

Tám đạo thống Thánh Nhân lớn, Đạo Tử Thánh Tử của sáu đạo thống đều thua trong tay thái tử Thanh Vân rồi, nói cách khác, những đạo thống này đều thua Thanh Vân vương triều.

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn sang Huyền Thiên tông cuối cùng.

Chương 22: Ba quyền bại Nam Cung Hoàng, Cố Trường Ca kinh khủng

“Vô địch a! Cố Trường Ca muốn nghịch thiên rồi.”

“Đúng vậy, Đạo Tử của tám đạo thống Thánh Nhân đều bị đánh bại bởi cùng một người, nói từ một phương diện khác, những đạo thống này không bằng Thanh Vân vương triều, đoán chừng đám đạo thống chi chủ kia đang tức đến điên đi.”

“Cố Trường Ca, thật sự quá cường đại.”

“Hiện tại chỉ còn lại Huyền Thiên tông mà thôi.”

“Đạo Tử của sáu đạo thống khác đều thua rồi, đoán chừng Huyền Thiên tông cũng không ngăn được Cố Trường Ca, lúc này, thế hệ tuổi trẻ lấy Cố Trường Ca vi tôn.”

Vô số tu sĩ trong Thanh Long vực đều bị Cố Trường Ca hù dọa.

Bọn họ không ngờ Cố Trường Ca lại cường hãn đến vậy.

Đạo thống Thánh Nhân, không chỉ ở Thanh Long vực, đặt trong toàn bộ Thương Khung tinh cũng là thế lực tu hành đỉnh phong, hơn nữa Đạo Tử mà những đạo thống này bồi dưỡng ra cũng là thiên kiêu đứng đầu trong Thương Khung tinh!

Mà bây giờ, đám thiên kiêu này lại thua bởi cùng một người!

Cố Trường Ca như mặt trời giữa trưa, vô địch chi thế, chấn động thiên hạ.

...

Huyền Thiên tông.

Mấy vị Đạo Tử Nam Cung Hoàng tụ tập lại cùng nhau.

Bọn họ đang bàn luận về Cố Trường Ca, sau khi nghe thấy Cố Trường Ca cường hãn, bọn họ cũng khó tránh có chút chấn kinh.

“Các ngươi nói xem, lúc nào thì Đại sư huynh xuất quan.”

Mộ Dung Hiên nói, trên mặt hiện lên một chút lo lắng.

Sau lần trước bọn họ đến bái phỏng Sở Cuồng Nhân, đối phương đã bế quan, đến bây giờ cũng không có bất cứ động tĩnh gì.

“Dựa theo hành trình của Cố Trường Ca, đoán chừng hôm nay sẽ đến Huyền Thiên tông, nếu hắn ta đến, đại sư huynh còn chưa xuất quan thì phải làm sao?”

Trác Hàm lo lắng nói.

Bây giờ danh tiếng của Cố Trường Ca vô lượng, hắn ta đến, chỉ sợ toàn bộ Huyền Thiên tông cũng chỉ có Sở Cuồng Nhân có thể phân cao thấp với hắn ta mà thôi.

Nếu Cố Trường Ca đến, Sở Cuồng Nhân còn chưa xuất quan, không ai trong bọn họ có thể ngăn cản được đối phương.

“Nếu đến lúc đó Đại sư huynh còn chưa xuất quan, vậy thì để ta đi gặp Cố Trường Ca đi.” Nam Cung Hoàng nói.

“Ừm, như vậy cũng được, có thể thay Đại sư huynh thử xem thực lực của người này trước, để Đại sư huynh nắm chắc hơn.”

Lúc mấy người đang nghị luận.

Trên không Huyền Thiên tông, tầng mây lăn lộn, một mảnh kim quang nở rộ, khiến cả tầng mây đều biến thành màu vàng.

Tầng mây màu vàng dạt sang hai bên, sáu con ngựa lôi kéo một chiếc xe ngựa lộng lẫy từ trên không trung mà đến, rơi xuống trước sơn môn Huyền Thiên tông.

Đột nhiên truyền ra động tĩnh hấp dẫn không ít người.

“Mau nhìn, có người đến.”

“Trên người mấy con ngựa kia bao trùm lân phiến màu vàng, đây là Kim Lân Câu mà chỉ quý tộc của Thanh Vân vương triều xuất hành mới có thể dùng! Sáu ngựa kéo xe... Người đến là Cố Trường Ca! ! Thái tử Thanh Vân Cố Trường Ca đến rồi!”

“Rốt cuộc cũng đến rồi.”

“Quả nhiên hắn đã tìm đến Huyền Thiên tông chúng ta.”

Không ít đệ tử trong Huyền Thiên tông kinh hô.

Mấy vị Đạo Tử đang tập trung tại một chỗ, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía sơn môn, Nam Cung Hoàng thản nhiên nói: “Đi, đi chiếu cố người này.”

Ngoài sơn môn Huyền Thiên tông.

Cố Trường Ca chậm rãi đi xuống xe ngựa.

Không ít đệ tử bày ra trận địa sẵn sàng đón địch, rất đề phòng.

Cố Trường Ca liếc những người này một chút, nhất thời, một cỗ khí tức vô cùng kinh khủng bao phủ mọi người, khiến bọn họ hoảng sợ đến liên tục lùi lại.

“Thật đáng sợ! !”

“Bị hắn nhìn một cái, ta dựng hết cả tóc gáy!”

“Đây chính là Cố Trường Ca sao?”

Lúc này, Cố Trường Ca đã liên tục đánh bại sáu đạo thống, vô địch chi thế trên người hắn ta đã tích súc đến một trình độ vô cùng cường đại rồi.

Khí thế của hắn ta, đệ tử tầm thường sao có thể ngăn cản được?

Chỉ liếc một cái đã chấn nhiếp mọi người.

“Cô đến đây bái phỏng, xin chư vị tiền bối hiện thân gặp mặt!”

Cố Trường Ca lớn tiếng nói.

Sóng âm cuồn cuộn, vang vọng toàn bộ Huyền Thiên tông.

“Ý của ngươi, chúng ta đã biết, không cần nói nhảm, ngươi muốn chiến, chúng ta liền chiến.” Lúc này, giọng nói của Huyền Kỳ Tôn Giả vang lên.

Không nói nhảm, cũng không cần khách sáo.

Đối phương rõ ràng đến gây chuyện, chẳng lẽ còn muốn hảo hảo chiêu đãi?

“A, như thế tốt lắm, cô nghe nói Huyền Thiên tông xuất hiện một tên Vô Thượng Đạo Thể, hắn có muốn đánh một trận với cô không?” Cố Trường Ca nói.

Ong...

Lúc này, một thanh trường kiếm có phong cách cổ xưa cuốn lấy kiếm quang lạnh lẽo lao về phía hắn ta, không nghiêng không lệch cắm trước mặt Cố Trường Ca.

Một cỗ kiếm ý cường đại bỗng nhiên bạo phát!

“Ha, Thánh Khí.”

Cố Trường Ca không hề kinh ngạc, dù sao cũng là đạo thống Thánh Nhân truyền thừa đã lâu, có mấy Thánh Khí cũng là chuyện bình thường.

Khiến cho hắn ta để ý là người nắm giữ Thánh Khí.

Hắn ta ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Nam Cung Hoàng mặc trường bào màu tím chậm rãi đi tới, thản nhiên nói với hắn: “Đại sư huynh đang bế quan, ngươi muốn đánh với hắn một trận, phải vượt qua cửa của ta đã.”

Trên người Nam Cung Hoàng có kiếm ý lưu chuyển, linh lực bạo phát, uy thế của Nguyên Anh viên mãn không chút kiêng kỵ phóng ra hư không, trong hai mắt có quang mang hai màu đen trắng lóe lên, khí thế cực kỳ kinh người.

Thiên kiêu phải có ngạo khí của thiên kiêu.

Nam Cung Hoàng thân là Âm Dương Thần Đồng, là thiên kiêu đỉnh phong, đương nhiên hắn ta cũng có ngạo khí, mặc dù hắn ta biết rõ mình rất có thể không phải là đối thủ của Cố Trường Ca, nhưng hắn ta vẫn muốn đánh một trận, ganh đua cao thấp.

“Nam Cung Hoàng, cô đã nghe nói đến ngươi, người mạnh nhất trong chín vị Đạo Tử của Huyền Thiên tông, không ngờ ngươi lại nhận vị Vô Thượng Đạo Thể kia là đại sư huynh, a, như thế càng khiến cô hiếu kì với người này.”

“Thôi được, đánh bại ngươi trước lại nói.”

Khí thế trên người Cố Trường Ca hoàn toàn bộc phát.

Một cỗ khí tức bá đạo không có gì sánh kịp cuốn lấy vô địch chi thế bao phủ khắp nơi, linh lực dồi dào vờn quanh người hắn ta, dần dần hình thành một đầu Đại Long màu vàng, tiếng rồng ngâm cuồng bạo hóa thành sóng âm khủng bố khuếch tán ra ngoài.

Các đệ tử cung quanh không nhịn được lùi lại mấy bước.

“Linh lực thật bá đạo!”

“Đây chính là thái tử của Thanh Vân vương triều sao?”

“Trong truyền thuyết, Thanh Vân vương triều có một môn Thánh Nhân pháp tên là Chân Long Ngưng Linh Pháp, có thể khiến người tu luyện ra Long khí vô cùng bá đạo, hẳn là Cố Trường Ca đã tu luyện môn Thánh Nhân pháp này.”

Đại Long màu vàng xoay quanh người Cố Trường Ca, một đôi mắt rồng sinh động như thật chuyển động, lộ ra một cỗ bễ nghễ thương sinh.

Nam Cung Hoàng cũng cảm nhận được uy thế cường đại của Cố Trường Ca, hắn ta đưa tay cầm Thánh Kiếm, linh lực phun trào dẫn đầu chém ra một kiếm!

Kiếm quang giống như thác nước đổ xuống!

Chí Tôn pháp, Thiên Bộc Kiếm Quyết!

Cố Trường Ca không trốn không né, đưa tay đánh ra một quyền!

Long khí màu vàng phun ra ngoài, tràn ngập khí tức bá đạo vô biên.

Ầm vang một tiếng.

Kiếm quang và Long khí va chạm với nhau, bộc phát lực trùng kích cực lớn, khí lãng tràn ra, Nam Cung Hoàng không nhịn được lùi lại mấy trượng.

Nhìn lại, Cố Trường Ca vẫn đứng tại chỗ, sừng sững bất động!

Chiêu thứ nhất, Nam Cung Hoàng đã rơi vào thế hạ phong.

“Lại đến.”

Trên người Nam Cung Hoàng nở rộ kim quang, bao trùm trên Thánh Kiếm Uyên Hồng.

Hắn ta lần nữa chém ra một kiếm, được Hỗn Nguyên Kim Quang và Thánh Kiếm gia trì, uy lực đạo kiếm quang này vượt xa trước đó.

Lần này, trên mặt Cố Trường Ca mới hiện ra một tia ngưng trọng.

“Lúc này mới có tư cách để cô ra quyền này!”

“Long Sát Quyền, phá! !”

Mộtquyền đánh ra, tiếng rồng ngâm bá đạo quanh quẩn thiên địa.

Quyền kình hóa thành Đại Long màu vàng cắn xé mà ra, một cỗ đạo vận kinh khủng vờn quanh, lần này, kiếm quang lại lần nữa bị quyền kình đánh nổ!

Nam Cung Hoàng lại lần nữa lui lại, trong mắt hắn ta lưu chuyển thần quang hai màu đen trắng phun ra ngoài, chính là Âm Dương Thần Đồng chi lực!

“Ha ha, cô đã sớm dự liệu rồi.”

“Long Sát Quyền!”

Cố Trường Ca nắm tay phải đánh ra một quyền nữa, trên cánh tay ẩn hiện vảy rồng màu vàng, uy lực một quyền càng lớn hơn trước đó, đánh vỡ Âm Dương Thần Quang, quyền kình còn sót lại của hắn ta rơi lên người Nam Cung Hoàng.

Một ngụm máu tươi từ trong miệng Nam Cung Hoàng phun ra.

Hắn ta bị đánh bay mấy chục trượng, nện trên vách tường, vách tường kia đột nhiên lõm xuống, vô số vết rách lan tràn ra như mạng nhện.

Tất cả đệ tử của Huyền Thiên tông đều cảm thấy không thể tin được.

Ba quyền!

Chỉ có ba quyền, Nam Cung Hoàng đã bại!

Chương 23: Lam Vũ hiện thân, Cố Trường Ca ghen ghét dữ dội

Nam Cung Hoàng từ trên vách tường trượt xuống, khóe miệng chảy máu, hắn ta miễn cưỡng đứng vững, nhìn tay phải của Cố Trường Ca, trước khi bị đánh bay, dường như hắn ta đã nhìn thấy trên tay phải của đối phương hiện ra vảy rồng màu vàng.

“Nghe đồn Thanh Vân vương triều có Chân Long Ngưng Linh pháp có thể khiến người tu luyện rèn luyện ra Long Mạch Đạo Thể, tay phải của ngươi đã rèn luyện ra Long mạch! !”

Nam Cung Hoàng ngưng trọng nói.

Long Mạch Đạo Thể, đây là Đạo Thể đứng đầu, so với Âm Dương Thần Đồng của hắn ta còn mạnh hơn, là một trong mấy loại Đạo Thể có vinh dự tiếp cận Vô Thượng Đạo Thể nhất, một khi đại thành, đến Thánh Nhân cũng phải nhượng bộ lui binh!

“Không sai.”

Cố Trường Ca ngạo nghễ nói: “Mặc dù chỉ có một cánh tay phải, nhưng ta vẫn có thể dễ dàng đánh bại một tên tuyệt đỉnh thiên kiêu như ngươi!”

Long Mạch Đạo Thể đại thành, cần rèn luyện toàn bộ kinh mạch của bản thân thành Long mạch, nhưng hiện tại hắn ta mới rèn luyện được kinh mạch của cánh tay phải mà thôi.

Nhưng như vậy đã đủ để hắn ta khinh thường cùng thế hệ rồi.

“Nam Cung sư huynh lại bị ba quyền đánh bại.”

“Đại sư huynh đâu rồi? Chỉ có thể để Đại sư huynh tới.”

“Cố Trường Ca thật khủng khiếp.”

Các đệ tử xung quanh nghị luận ầm ĩ, trong lòng khó nén rung động.

Cố Trường Ca thấy thế, đứng chắp tay, khinh thường mọi người, một cỗ khí thế bá đạo không gì sánh kịp tràn ngập ra, giống như một vị đế vương.

“Các ngươi có ai dám độc chiến với ta nữa?”

Cố Trường Ca bễ nghễ toàn trường, vô địch chi tư rung động toàn trường!

Nơi xa.

Đám người Huyền Kỳ Tôn Giả, Như Yên trưởng lão nhìn thấy tình cảnh này.

“Kẻ này đúng là bất phàm.”

“Ừm, tuổi còn trẻ đã đến bán Động Hư, cộng thêm Long Mạch Đạo Thể gia trì, khó trách có thể quét ngang cùng thế hệ.”

“Liên tiếp đánh bại sáu đạo thống Thánh Nhân, hắn đã có vô địch chi tư, nếu để hắn tiếp tục cường thịnh, sợ là thật có thể tạo ra vô địch chi tâm!”

Dù đám người Huyền Kỳ Tôn Giả bất mãn Cố Trường Ca đến cửa khiêu chiến, nhưng bọn họ cũng không thể không thừa nhận, Cố Trường Ca đúng là không tầm thường.

“Chưởng môn, thủ tịch còn đang bế quan sao?”

Như Yên trưởng lão hỏi.

Hiện tại bọn họ chỉ có thể ký thác hi vọng lên người Sở Cuồng Nhân mà thôi.

“Ừm, ta vừa dùng Linh Niệm quét đến Đạo Cung, Cuồng Nhân vẫn đóng cửa không ra.” Huyền Kỳ Tôn Giả bất đắc dĩ nói.

Sau đó ông ấy lại nhìn ra trước sơn môn Huyền Thiên tông.

Lúc này Cố Trường Ca khinh thường mọi người, thấy không ai ứng chiến, tiếp tục nói: “Vị Vô Thượng Đạo Thể kia của các ngươi đâu? Sao không gọi hắn đi ra.”

Hắn ta dừng lại một chút, trên mặt lộ ra vẻ trào phúng, “Không phải sợ hãi tránh trong phòng không dám đi ra chứ?”

“Cuồng vọng! !”

“Lại dám chửi bới Đại sư huynh như thế!”

“Đừng cản ta, ta liều mạng với ngươi.”

Mộ Dung Hiên tức giận đến nghiến răng, muốn xuất thủ, nhưng lại bị mấy tên Đạo Tử bên cạnh ngăn lại, khuyên hắn ta phải tỉnh táo.

“Đừng kích động, ngươi không phải đối thủ của hắn.”

“Đến Nam Cung cũng bị ba quyền đánh bại, ngươi đi lên cũng vô dụng.”

Lúc mọi người oán giận, một đạo lưu quang màu trắng từ trên trời giáng xuống.

Phanh...

Một trận bụi đất tung bay, khí lãng lăn lộn.

Mọi người nhìn qua, chỉ thấy một nữ tử tóc bạc, mặc chiến giáp màu trắng bạc hoa lệ nghênh phong mà đứng, thần thánh không thể xâm phạm.

“Lam cô nương.”

Mấy vị Đạo Tử cảm thấy kinh ngạc.

Người tới chính là Lam Vũ, nàng biết sau khi Sở Cuồng Nhân xuất quan sẽ phải đánh một trận với Cố Trường Ca, cho nên tới đây quan sát một phen.

Nàng vốn không có ý định xuất thủ.

Nhưng nghe thấy đối phương châm chọc Sở Cuồng Nhân, nàng lại không nhịn được.

Cố Trường Ca có thể nhục mạ bất luận kẻ nào, cho dù là Thánh Nhân cảnh được vạn vạn người kính ngưỡng cũng không liên quan gì đến nàng, nhưng nàng không cho phép bất cứ ai chửi bới Sở Cuồng Nhân như Thần Linh trong lòng nàng, cho dù một câu châm chọc cũng không được!

Cho nên nàng hiện thân.

Lam Vũ hiện thân, một thân chiến giáp màu trắng bạc vô cùng hoa lệ, bộc lộ khí thế thần thánh trang nghiêm, cộng thêm dung nhan tuyệt mỹ khiến người vô cùng kinh diễm.

Đến Cố Trường Ca cũng không nhịn được hai mắt tỏa sáng.

Hắn ta là thái tử của Thanh Vân vương triều, cả đời nhìn thấy vô số mỹ nữ danh viện, nhưng không ai có thể sánh bằng nữ tử trước mắt này.

Băng cơ ngọc cốt, thần thánh thanh lãnh, giống như thần nữ.

Lần đầu, trong lòng Cố Trường Ca sinh ra hâm mộ.

“Ngươi là người phương nào?”

Cố Trường Ca tận lực thả chậm giọng điệu, tò mò hỏi.

Hắn ta nghĩ, bản thân mình đường đường thái tử Thanh Vân vương triều, liên tiếp đánh bại đám vô thượng thiên kiêu của sáu đạo thống Thánh Nhân, bây giờ lại dùng giọng điệu này nói chuyện với người khác, người kia phải có dáng vẻ thụ sủng nhược kinh mới đúng.

Nhưng trên mặt Lam Vũ vẫn một mảnh lạnh lùng, con ngươi màu xanh lam giống như biển lớn cuồn cuộn địch ý, như gió lốc mưa rền.

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ngươi vừa chửi bới công tử nhà ta, cho nên ngươi phải trả giá đắt.” Lam Vũ lạnh giọng nói.

Một thân linh lực lăn lộn, đạo vận thần thánh quang minh lưu chuyển.

Nhìn thấy đạo vận này, trong mắt Cố Trường Ca lộ ra một tia ngưng trọng.

Nhưng đồng thời, trong lòng hắn ta càng sinh ra đố kị.

Tùy tùng?

Nữ tử bực này lại là tùy tùng của tên Vô Thượng Đạo Thể Huyền Thiên tông kia?

Người kia có tài đức gì để nàng đi theo chứ?

“Cô vốn cho rằng Vô Thượng Đạo Thể của Huyền Thiên tông rất không tầm thường, không ngờ lại chỉ biết trốn sau lưng một nữ nhân.”

“Đi theo người như vậy không có tiền đồ đâu, nữ nhân, ta cho ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi đi theo cô, cô sẽ ban cho ngươi vô thượng vinh diệu, cho dù là vị trí Thái tử phi vô cùng cao quý kia, cô cũng hứa cho ngươi.”

Cố Trường Ca nhìn Lam Vũ, trong mắt lộ ra một chút chờ mong.

Nhưng Lam Vũ nghe vậy, vẻ mặt càng thêm băng lãnh, “Chửi bới công tử nhà ta, còn ở nơi này si tâm vọng tưởng, ngươi, tội không thể tha!”

Lam Vũ không nói thêm nữa, đưa tay ra, nắm lại, sau đó đánh ra.

Một cột sáng màu trắng mang theo thần thánh chi ý bạo phát!

Đạo vận khủng bố khiến mọi người ở đây kinh ngạc.

Cố Trường Ca không dám khinh thường, thôi động linh lực cũng đánh ra một quyền.

Hai cỗ quyền kình, hai loại đạo vận ầm vang nổ tung, lực trùng kích cường đại lan tràn ra, nhưng hai người Lam Vũ và Cố Trường Ca đều không hề nhúc nhích.

Chuyện này khiến rất nhiều người kinh ngạc.

Cố Trường Ca cường đại cỡ nào, người ở đây đều thấy qua, ba quyền đánh bại Nam Cung Hoàng, nhưng Lam Vũ lại đánh ngang tay với hắn ta.

Nơi xa, mấy người Huyền Kỳ Tôn Giả đưa mắt nhìn nhau.

“Nữ tử này là ai?”

“Vừa rồi nàng mới nói là tùy tùng của thủ tịch.”

“Tại sao cỗ đạo vận này lại có chút giống Vô Thượng Đạo Thể Thần Thánh Quang Minh chi thể trong truyền thuyết vậy?” Huyền Kỳ Tôn Giả nghi ngờ nói.

Lời vừa ra, mọi người không khỏi xôn xao.

Đúng là Vô Thượng Đạo Thể!

“Nếu đúng là như thế, khó trách nàng có thể chống lại Cố Trường Ca, chỉ là... Nàng thật sự là Vô Thượng Đạo Thể sao?”

Không trách mọi người hoài nghi, Vô Thượng Đạo Thể quá hiếm thấy, bây giờ lại liên tiếp xuất hiện hai người, đều ở Huyền Thiên tông, thật không thể tin được.

“Có khả năng, nhưng cũng có thể không phải, tóm lại nàng tuyệt đối không đơn giản, đến lúc đó phải hỏi Cuồng Nhân một chút mới được.” Huyền Kỳ Tôn Giả nói.

Đám đệ tử và cao tầng Huyền Thiên tông sợ hãi với thực lực của Lam Vũ, mà Cố Trường Ca cũng giống như vậy, đến lúc này, hắn ta đã đánh bại không ít Đạo Tử của các đạo thống Thánh Nhân, nhưng có rất ít người có thể đánh ngang tay với hắn ta.

Đừng nói đến chuyện đây là một nữ tử.

Nhưng nghĩ đến nữ tử mạnh mẽ, thần thánh mỹ lệ như vậy lại là tùy tùng của người khác, Cố Trường Ca càng thêm ghen ghét với Sở Cuồng Nhân chưa từng gặp mặt kia.

“Đáng tiếc, nữ tử hiếm thấy như ngươi lại đi theo một tên hèn nhát, co đầu rút cổ không dám ra mặt.” Cố Trường Ca lắc đầu nói.

Tất cả mọi người dường như ngửi thấy mùi chua trong giọng nói kia.

“Chậc chậc, đường đường là thái tử Thanh Vân, muốn nữ nhân nào mà không có, đáng tiếc, Lam cô nương không phải người hắn ta có thể mơ ước.”

“Đúng vậy, Lam cô nương chính là người của Đại sư huynh, chỉ bằng tướng mạo, Đại sư huynh đã có thể quăng hắn ta mười tám con phố rồi.”

“Vẫn là Đại sư huynh lợi hại, còn chưa ra mặt, trong lúc vô hình đã đè ép tên Cố Trường Ca này một đầu rồi.”

Chương 24: Tam đại vô thượng căn cơ, đạo tâm Cố Trường Ca dao động

“Lặp đi lặp lại nhiều lần chửi bới công tử nhà ta!”

“Ngươi đáng chết!”

Nàng không nghe hiểu vị chua trong lời noi của Cố Trường Ca, nàng chỉ biết đối phương chửi bới Sở Cuồng Nhân, chuyện này khiến nàng rất giận dữ.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ bao trùm một tầng băng sương, hai cánh sau lưng nàng đột nhiên triển khai, linh lực phóng thích đến đỉnh phong, tràn ngập uy áp.

Nhìn thấy hai cánh của nàng, mọi người càng thêm kinh ngạc.

“Đúng là Vũ Nhân!”

“Tộc Vũ Nhân, không ngờ Lam cô nương lại là tộc Vũ Nhân.”

“Nữ tử của tộc Vũ Nhân đều xinh đẹp như vậy sao?”

…

Lam Vũ triển khai hai cánh, đây là tư thái mạnh nhất của nàng.

Chỉ thấy hai cánh của nàng lay động, đằng không mà lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn Cố Trường Ca trên mặt đất, giống như nữ thần cao cao tại thượng.

Tư thái này càng khiến người ta kinh diễm.

Nàng thôi động linh lực, một cỗ đạo vận cường đại tràn ra, trong tay có bạch quang lấp lóe, ngưng tụ một cái trường mâu lớn.

Bên trên trường mâu có đạo văn huyền diệu lưu chuyển, tản ra uy thế khủng bố.

Một mâu này khiến Cố Trường Ca có chút tim đập nhanh.

“Quang Minh Thẩm Phán! !”

Lam Vũ lạnh lùng quát, trường mâu trong tay muốn bắn ra.

Nhưng vào lúc này.

Nơi xa, một đạo quang trụ rực rỡ phóng lên tận trời!

Đạo vận vô cùng huyền diệu, tràn ngập thiên địa.

Cảnh tượng dị thường này hấp dẫn sự chú ý của mọi người, cũng bao gồm Lam Vũ đang quyết đấu, sắc mặt nàng hơi đổi một chút, thu hồi trường mâu.

Hai cánh chấn động, Lam Vũ hóa thành lưu quang bay về phía quang trụ.

Bởi vì nơi đó chính là Lăng Thiên Đạo Cung.

Là chỗ ở của Sở Cuồng Nhân.

Trong mắt nàng, Sở Cuồng Nhân quan trọng hơn tất cả.

Mấy người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên cũng lập tức chạy tới.

“Đi, theo cô đi nhìn xem đã xảy ra chuyện gì.”

Cố Trường Ca từ tốn nói về một phía hư không.

…

Lăng Thiên Đạo Cung.

Còn có người đến đây nhanh hơn đám người Lam Vũ, Cố Trường Ca, Nam Cung Hoàng, chính là Huyền Kỳ Tôn Giả và đám trưởng lão cao tầng Như Yên trưởng lão.

Bọn họ nhìn quang trụ kia, sau đó hai mặt nhìn nhau.

“Thủ tịch gây ra động tĩnh gì rồi?”

“Không biết a.”

Đám người Huyền Kỳ Tôn Giả có chút bất đắc dĩ.

Sở Cuồng Nhân này ba ngày thì hai lần tạo ra một đống dị tượng cho bọn họ, chuyện này khiến trái tim bọn họ có chút chịu không được.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Đám người Lam Vũ cũng chạy tới hiện trường.

Lúc này, dị biến lại nổi lên.

Chỉ thấy linh khí bốn phía điên cuồng phun trào, tụ đến, ngưng tụ thành một tòa bảo tháp đạo cơ trong hư không, tổng cộng có bảy tầng.

“Đây là đạo cơ của Trúc Cơ cảnh, có người đột phá Trúc Cơ?”

Như Yên trưởng lão nghi ngờ nói.

“Không đúng, Trúc Cơ cảnh không thể gây ra động tĩnh lớn như vậy được.”

Huyền Kỳ Tôn Giả lắc đầu.

Lúc này, chỉ thấy toà đạo cơ kia chấn động, phía trên tầng thứ bảy lại dâng lên hai tầng nữa, hóa thành chín tầng đạo cơ!

Chín tầng đạo cơ, phù văn bốn phía lưu chuyển, đạo vận huyền diệu.

Đám người quá sợ hãi.

“Chín tầng đạo cơ! Đây là vô thượng đạo cơ!”

“Thế gian lấy cửu vi cực số, toàn bộ Thương Khung tinh, tu sĩ có thể ngưng tụ chín tầng đạo cơ cũng chỉ có lác đác mấy người.”

“Ta hiểu rồi!” Hai mắt Huyền Kỳ Tôn Giả tỏa sáng, “Cuồng Nhân đang tái tạo tu vi, tái tạo căn cơ!”

Sau khi một người đột phá, muốn tái tạo căn cơ là chuyện khó như lên trời.

Hơn nữa, sơ ý một chút sẽ khiến căn cơ bị hao tổn, được không bằng mất.

“Một khi căn cơ bị hao tổn, muốn chữa trị còn khó hơn tái tạo căn cơ gấp bội, thủ tịch quá lớn mật đi.”

Một trưởng lão nghiêm túc nói.

“Thật có khí phách!” Trên mặt Như Yên trưởng lão tràn đầy tán thưởng.

“Không hổ là đồ nhi của ta!”

Huyền Kỳ Tôn Giả cười ha ha một tiếng, sau đó tự giác làm hộ pháp cho Sở Cuồng Nhân, đám cao tầng còn lại cũng bắt đầu cảnh giác.

Nhất là đối với Cố Trường Ca, trên mặt tràn đầy cảnh giác.

Dù sao nơi này chỉ có một mình hắn ta là người ngoài.

Hơn nữa còn là một tên người ngoài đến Huyền Thiên tông khiêu khích.

Cố Trường Ca phát hiện ánh mắt bốn phía quăng về phía mình, không khỏi lạnh lùng hừ một tiếng, “Cô mới khinh thường làm hành động ti tiện giậu đổ bìm leo như thế!”

Sau đó, hắn ta nhìn chín tầng đạo cơ kia, hơi kinh ngạc.

“Không ngờ vị Đại sư huynh của Huyền Thiên tông này lại có khí phách như vậy, tái tạo đạo cơ, hơn nữa còn là chín tầng vô thượng đạo cơ mạnh nhất!”

Phải biết.

Không phải có Vô Thượng Đạo Thể là có thể đúc thành vô thượng đạo cơ.

Tối đa chỉ có tỷ lệ cao hơn một chút mà thôi.

Cho dù là hắn ta, cũng chỉ có bảy tầng đạo cơ.

Mà đây đã là đạo cơ đứng đầu, không biết có bao nhiêu tu sĩ chỉ có một hai tầng đạo cơ bình thường.

Không chờ mọi người kinh ngạc xong, chỉ thấy phía trên Lăng Thiên Đạo Cung lại có linh khí hội tụ, ngưng tụ ra một cái kim đan vàng óng!

Trên kim đan có bảy đạo đạo văn lưu chuyển, là kim đan thất văn.

Chỉ thấy kim đan bộc phát một cỗ đạo vận vô biên.

Lại từ kim đan thất văn chuyển hóa thành kim đan cửu văn!

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

“Chín tầng đạo cơ, kim đan cửu văn! Thủ tịch đúng là đang tái tạo hai đại căn cơ! Ông trời ơi, sao hắn có thể làm được?”

“Kim đan cửu văn, cái này còn khó hơn chín tầng đạo cơ a.”

“Hai đại vô thượng căn cơ, nếu hắn tấn cấp Nguyên Anh, cho dù chỉ là Nguyên Anh bình thường, chiến lực của hắn cũng viễn siêu cùng cảnh.”

“Thật không hổ là Đại sư huynh...”

Đám người Mộ Dung Hiên, Nam Cung Hoàng càng thêm kính nể.

Mà sắc mặt Cố Trường Ca đã có chút khó coi.

“Không ngờ hắn còn có thể tái tạo lại kim đan cửu văn, toàn bộ Thương Khung tinh, không có mấy người có thể tái tạo ra căn cơ bực này.”

“Rốt cuộc vị đại sư huynh của Huyền Thiên tông này có lai lịch gì?”

Có thể khiến Lam Vũ đi theo, cũng có thể tạo ra vô thượng căn cơ, còn là một Vô Thượng Đạo Thể, Cố Trường Ca càng thêm hiếu kì với Sở Cuồng Nhân.

Lúc này, trong cột ánh sáng rực rỡ kia, bỗng nhiên có một bóng người đi ra.

Đó là một đứa bé, mặc đạo bào màu trắng xen lẫn đạo văn, môi hồng răng trắng, khoảng bảy tám tuổi.

Mọi người chỉ cảm thấy đứa bé này có chút quen thuộc.

“Ba động này... Là Nguyên Anh.”

“Đây là Nguyên Anh của Đại sư huynh a!”

“Làm sao ngươi biết?”

“Nói nhảm, bên trong Đạo Cung chỉ có Đại sư huynh đang bế quan tu luyện, không phải Nguyên Anh của Đại sư huynh thì là của ai?”

“Không sai, hơn nữa đứa bé này xinh đẹp như vậy, nhìn kỹ, mặt mày còn giống Đại sư huynh đến mấy phần.”

“Đại sư huynh đẹp trai như vậy, hắn hóa thành tro ta cũng nhận ra được, đừng nói là nguyên anh.”

...

Lúc này, cột sáng Nguyên Anh bỗng nhiên tách ra các loại quang mang rực rỡ, đỏ cam vàng lục lam tím trắng đen, tất cả có chín loại, cái này, đến Huyền Kỳ Tôn Giả cũng phải trợn mắt há hốc mồm.

“Cửu... Cửu sắc Nguyên Anh! !”

“Móa nó!”

Một trưởng lão không nhịn được thốt ra một câu nói tục.

Chín tầng đạo cơ, kim đan cửu văn và Nguyên Anh cửu sắc!

Sở Cuồng Nhân lại một hơi tái tạo ra ba đại vô thượng căn cơ!

Tất cả mọi người rung động.

Khuôn mặt Cố Trường Ca âm trầm đến cực điểm, trong lòng hắn ta cũng là một mảnh rung động, cảm thấy không thể tin được.

Cảnh giới càng cao, vô thượng căn cơ càng khó tái tạo! Cho dù là vô thượng đạo cơ Trúc Cơ cảnh cũng đủ khiến vô số người không theo kịp.

Nhưng tên đại sư huynh của Huyền Thiên tông này thì tốt rồi.

Ở trước mặt hắn ta, liên tiếp tạo nên ba đại vô thượng đạo cơ Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh! Căn cơ của mỗi cảnh giới hoàn toàn có thể nghiền ép vạn vạn tu sĩ trên thế gian, mà cái này, cũng bao quát hắn ta!

Giờ khắc này, trên vô địch chi tâm của Cố Trường Ca đã xuất hiện một tia dao dộng.

Vô thượng thiên kiêu bực này, hắn ta thật sự có thể chống lại sao?

“Ổn định đạo tâm!” Một giọng nói già nua vang lên bên tai Cố Trường Ca, chính là người hộ đạo của hắn ta.

Tâm thần Cố Trường Ca run lên, hắn ta còn chưa gặp mặt Sở Cuồng Nhân đã bị đối phương chấn nhiếp, đến vô địch chi tâm cũng bị dao động!

Người này, tuyệt đối là đại địch mà trước đây hắn ta chưa từng gặp!

Chương 25: Kim Ngọc Đạo Thân, Sở Cuồng Nhân xuất quan, dám ứng chiến không

Chín tầng đạo cơ, Kim Đan cửu văn, Nguyên Anh cửu sắc.

Ba đại vô thượng đạo cơ lơ lửng phía trên Lăng Thiên Đạo Cung, một cỗ đạo vận vô cùng dồi dào đổ xuống, giữa thiên địa, linh khí nóng bỏng sôi trào như nấu dầu, đạo âm huyền diệu quanh quẩn trên thương khung.

Dường như toàn bộ thiên địa đều đang vui mừng khôn xiết vì ba đại vô thượng căn cơ này.

Cho dù là đệ tử bình thường, thiên kiêu Đạo Tử, hay là đám trưởng lão cao tầng của Huyền Thiên tông, thậm chí là người hộ đạo phía sau Cố Trường Ca...

Tất cả mọi người đều trở nên khiếp sợ.

Ba đại vô thượng căn cơ liên tiếp được tạo nên.

Loại chuyện này, lật khắp điển tịch cổ kim cũng tìm không ra mấy người.

Bên trong Đạo Cung.

Tiểu Băng đứng trong phòng Sở Cuồng Nhân nhìn dị tượng của ba đại vô thượng căn cơ mà trợn mắt há hốc mồm, bất đắc dĩ nói: “Ta hiểu rồi, một ngày công tử không gây ra chút động tĩnh thì không được tự nhiên.”

Mà lúc này, trong phòng, Sở Cuồng Nhân khoanh chân ngồi trên giường, quanh thân có đạo vận huyền diệu lưu chuyển, lúc này thân thể hắn lộ ra vẻ trong suốt sáng long lanh.

Huyết dịch, kinh mạch, cốt cách, lục phủ ngũ tạng đều có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Ở trong cơ thể hắn, từng đạo đại đạo phù văn xuyên tới xuyên lui.

Ba đại vô thượng căn cơ hình thành lực lượng cuồn cuộn, đang không ngừng cải tạo tứ chi bách hài của hắn, chiết xuất linh lực.

Thời gian dần trôi qua, trên người Sở Cuồng Nhân lại tỏa ra ánh sáng màu vàng.

Cả người giống như một khối ngọc thạch màu vàng.

Nếu có người ở đây, tất nhiên sẽ nhận ra đây chính là đạo thể xếp vị trí đỉnh phong trong ba ngàn thể chất... Kim Ngọc Đạo Thân! !

Kim Ngọc Đạo Thân, mặc dù không bằng Vô Thượng Đạo Thể, nhưng so với Âm Dương Thần Đồng của Nam Cung Hoàng thì không hề yếu hơn.

Tu sĩ nắm giữ đạo thể này, cho dù tu luyện pháp môn bình thường nhất cũng có thể tu thành linh lực chí thuần, vô cùng thực dụng.

Sở Cuồng Nhân vốn tu luyện Thánh Nhân pháp, bây giờ được Kim Ngọc Đạo Thân gia trì, linh lực tinh thuần, đạt đến cực hạn.

Qua một hồi lâu, Sở Cuồng Nhân chậm rãi mở hai mắt ra.

Dị tượng trên người cũng dần biến mất, khôi phục bình thường.

“Một bình Thiên Linh Tủy, quả nhiên hiệu quả không tầm thường, không chỉ giúp ta tạo ra ba đại vô thượng căn cơ, hơn nữa, nhờ vào lực lượng của ba đại vô thượng căn cơ này đã khiến ta nắm giữ Kim Ngọc Đạo Thân!”

Sở Cuồng Nhân cảm nhận được lực lượng mênh mông trong cơ thể, cảm khái nói.

Lúc này hắn đã tấn cấp trở thành tu sĩ Nguyên Anh cảnh.

Nhưng hắn cảm giác, nếu một vị Động Hư cảnh đứng trước mặt hắn, hắn cũng có thể oanh bạo đối phương, đây là cảm giác vô cùng mãnh liệt.

Không thể nào? Chắc không phải vậy đâu?

Bây giờ hắn trâu bò đến trình độ này rồi sao?

Sở Cuồng Nhân có chút không tin.

“Hay là... Tìm người thử một chút?” Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Hắn đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Vừa ra khỏi cửa, liền nhìn thấy Tiểu Băng.

“Công tử, cuối cùng ngươi cũng xuất quan rồi.”

Tiểu Băng có chút kích động nói.

“Ừm, đi thôi, theo ta đi gặp mọi người.” Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, hắn đã cảm nhận được bên ngoài Đạo Cung có rất nhiều người.

Bên ngoài Lăng Thiên Đạo Cung.

Mọi người nhìn thấy dị tượng biến mất, nhưng thật lâu vẫn không thể từ khiếp sợ khôi phục lại, dù sao, đây chính là ba đại vô thượng căn cơ a!

Toàn bộ Thương Khung tinh có mấy người có thể tạo ra vô thượng căn cơ?

Đừng nói là liên tiếp ba loại vô thượng căn cơ!

Có thể nói, lần này Sở Cuồng Nhân náo ra động tĩnh, khiến mọi người chấn kinh, tuyệt đối không ít hơn lúc hắn sáng tạo ra Thánh Vương pháp.

Mọi người ở đây vẫn chưa hoàn hồn lại.

Từ trong Đạo Cung có hai bóng người một trước một sau đi ra.

Chính là Sở Cuồng Nhân và Tiểu Băng.

Sở Cuồng Nhân mặc trường bào tay lớn màu trắng, trên eo treo tua rua, đầu đội ngọc quan, gương mặt như tiên xuất hiện trước mặt mọi người.

“Mau nhìn, Đại sư huynh xuất quan!”

“Khuôn mặt đại sư huynh như muốn giết ta vậy, quá đẹp.”

“Đại sư huynh, nhìn ta nhìn ta.”

“Trời ạ, vị đệ tử ngoại môn kia là tỳ nữ của Đại sư huynh sao? Thật khiến người ta hâm mộ, ta cũng muốn đi phục thị Đại sư huynh a.”

“Có ai không muốn đâu, nếu để ta ngày ngày đối mặt với khuôn mặt như Trích Tiên này, bắt ta bưng trà đưa nước ta cũng nguyện ý.”

Trong đám người không ngừng có âm thanh truyền tới.

Tiểu Băng chưa từng được vạn chúng chú mục có chút luống cuống, nhất là một số nữ tử không ngừng dùng ánh mắt ghen ghét hâm mộ nhìn nàng.

Ngược lại Sở Cuồng Nhân bên cạnh vẫn rất thong dong, bình chân như vại.

Tiểu Băng nhìn thấy không khỏi kính nể.

Công tử đúng là công tử, bất luận gặp trường hợp nào đều có thể thong dong, không vội như vậy.

Mà lúc này, mặc dù ngoài mặt Sở Cuồng Nhân bình tĩnh, nhưng trong lòng lại khá kinh ngạc, hắn biết bên ngoài có rất nhiều người, nhưng không ngờ lại nhiều người như vậy!

Nhưng sau đó hắn đã tỉnh táo lại.

Bản thân là đại sư huynh của Huyền Thiên tông, phải bình tĩnh!

“Chúc mừng Đại sư huynh xuất quan!”

Lúc này, Nam Cung Hoàng tiến lên lớn tiếng nói.

“Chúc mừng Đại sư huynh xuất quan!”

Mấy vị Đạo Tử Mộ Dung Hiên cũng biểu đạt chúc mừng.

Các đệ tử còn lại thấy thế, đến Đạo Tử cũng lên tiếng rồi, vậy bọn họ sao có thể thất thần nữa? Lúc này cũng lên tiếng hét to.

“Chúc mừng Đại sư huynh xuất quan!”

“Chúc mừng Đại sư huynh xuất quan! !”

Hơn vạn đệ tử hét to, sóng âm xông thẳng lên trời, thanh thế to lớn.

Lỗ tai Sở Cuồng Nhân sắp bị chấn điếc.

Hắn khẽ vuốt cằm, cũng không nhiều lời.

Lúc này, Lam Vũ đi đến bên cạnh Sở Cuồng Nhân, vốn dĩ là nữ thần tư thế hiên ngang, giờ phút này trên mặt tràn đầy dịu dàng ngoan ngoãn, gọi một tiếng công tử.

Tình cảnh này khiến không ít trái tim nam tử tan nát, nhưng nhìn Sở Cuồng Nhân một chút, không khỏi tâm phục khẩu phục, không sinh ra oán hận.

“Cũng chỉ có Đại sư huynh giống như trích tiên mới xứng với Lam cô nương, cũng chỉ có Lam cô nương mới có thể đứng chung một chỗ với Đại sư huynh.”

“Đúng vậy, những người khác căn bản không so sánh được.”

Đông đảo nữ tử hâm mộ nhìn Lam Vũ.

Hai người này đứng cùng một chỗ, như trời đất tạo nên, một người như thần nữ thanh lãnh, một người giống như trích tiên, ngay cả nhật nguyệt cũng vì đó ảm đạm.

Những người khác đều trở thành bối cảnh cho hai người nọ.

Tiểu Băng đứng bên cạnh hai người, những ánh mắt dừng trên người nàng đều đã rời đi, nàng cảm giác hiện tại mình giống như không khí, có chút khóc không ra nước mắt, nhưng cũng không có cái gì bất mãn.

Dù sao không phải ai cũng có thể đứng ở bên cạnh hai người này.

“Ngươi động thủ sao?”

Sở Cuồng Nhân phát hiện khí tức trên người Lam Vũ có chút lưu động, hiển nhiên vừa đánh một trận, hơn nữa còn không phải đối thủ bình thường.

Nếu không Lam Vũ sẽ không đến mức không khống chế nổi khí tức của mình dao động như vậy.

“Vừa rồi thái tử Thanh Vân chửi bới công tử, ta không khống chế nổi, tự tiện xuất thủ.” Lam Vũ có chút bất an, sợ Sở Cuồng Nhân bất mãn.

“Có bị thương không?” Sở Cuồng Nhân hỏi.

Thấy hắn không có ý trách cứ, lại lo lắng nàng có ăn thiệt thòi hay không, Lam Vũ nhẹ nhàng thở ra, nội tâm có chút vui mừng, nàng lắc đầu, “Chỉ đánh mấy chiêu, tiêu hao chút linh lực mà thôi.”

“Ừm, vậy thì tốt rồi.”

Sau đó, Sở Cuồng Nhân đến trước mặt đám người Huyền Kỳ Tôn Giả hành lễ.

Huyền Kỳ Tôn Giả nhìn Sở Cuồng Nhân khiêm tốn hữu lễ, càng xem càng cảm thấy hài lòng, “Cuồng Nhân, hôm nay ngươi tạo nên vô thượng căn cơ, tương lai con đường tu hành sẽ càng thêm thông thuận, vi sư chúc mừng ngươi.”

“Tạ ơn sư tôn.”

Cách đó không xa, Cố Trường Ca nhướng mày.

Từ lúc Sở Cuồng Nhân xuất quan đến giờ vẫn không nhìn thẳng vào hắn ta một cái, chuyện này khiến hắn ta rất bất mãn, lập tức tiến lên một bước, lớn tiếng nói: “Cô là thái tử Thanh Vân, bây giờ mời đại sư huynh của Huyền Thiên tông đánh một trận, ngươi có dám ứng chiến hay không?”

Giọng nói giống như rồng ngâm, chấn động trời cao! !

Khí thế trên người Cố Trường Ca bạo phát, vô cùng bá đạo, cuốn lấy một cỗ vô địch chi thế, bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân!

Mà Sở Cuồng Nhân cũng cảm nhận được cỗ địch ý này, giương mắt nhìn thoáng qua Cố Trường Ca, sâu trong mắt có phù văn huyền diệu đang lưu chuyển.

Thần thông, Động Tất Chi Nhãn.

Nhất thời, vô số tin tức của Cố Trường Ca hiện lên.

“Cố Trường Ca, thái tử Thanh Vân vương triều, bán Động Hư cảnh, tu luyện Thánh Nhân pháp Chân Long Ngưng Linh Quyết, người mang Long Mạch Đạo Thể, tay phải đã rèn luyện ra Long mạch, trong cơ thể có giấu Thánh Khí Long Lân Giáp, còn có một giọt Chân Long tinh huyết...”

Chương 26: Một kiếm trọng thương Cố Trường Ca, ta tự sáng tạo

Những tin tức liên tiếp lóe qua trước mắt Sở Cuồng Nhân.

Tin tức về thân phận, tu vi pháp môn, thậm chí là thủ đoạn ẩn tàng của Cố Trường Ca đều bị hắn nhìn thấy rõ ràng.

Sở Cuồng Nhân không khỏi cảm khái Động Tất Chi Nhãn cường đại.

Cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Thần thông như Động Tất Chi Nhãn thật sự quá cường đại, còn chưa đánh đã rõ ràng tất cả thủ đoạn của đối phương rồi, quả thực đáng sợ.

“Đại sư huynh Huyền Thiên tông, chẳng lẽ ngươi sợ chiến sao? !”

Cố Trường Ca thấy Sở Cuồng Nhân trầm mặc, coi là đối phương e ngại mình.

Nghĩ đến đây, ngữ khí của hắn ta hơi cao lên, có mấy phần đắc ý.

Sở Cuồng Nhân vốn đang tra xét tin tức của Cố Trường Ca, nghe thấy đối phương nói vậy, liền thu hồi thần thông, thản nhiên nói: “Vậy đến đây đi.”

“Tốt!”

Cố Trường Ca khẽ quát một tiếng, trong mắt bắn ra chiến ý, “Để cô xem rốt cuộc Vô Thượng Đạo Thể có chỗ nào cao minh! !”

Nói xong, trên người hắn ta có linh lực lưu chuyển, dẫn đầu đánh ra một quyền.

Linh lực hóa thành một đầu Đại Long giương nanh múa vuốt bay ra, đạo vận bá đạo khủng bố tuyệt luân lập tức bao phủ Sở Cuồng Nhân!

Đây là Thánh Nhân pháp, Long Sát Quyền chuyên dùng để công phạt!

Trong trí nhớ của Sở Cuồng Nhân, tại Thanh Long vực, Thánh Nhân pháp chuyên dùng để công phạt cực kỳ hiếm thấy, đến một vài đạo thống Thánh Nhân cũng không có.

Đối mặt với Đại Long đang vọt đến, Sở Cuồng Nhân lấy Thánh Kiếm Côn Ngô ra.

Một kiếm chém ra, linh lực vô cùng tinh thuần hóa thành một đạo kiếm quang màu tím bá đạo, thế như chẻ tre, tùy tiện xé rách Đại Long!

Hơn nữa, thế đi của kiếm quang khủng bố này không giảm, ép thẳng về phía Cố Trường Ca!

“Cái gì? !” Cố Trường Ca kinh hãi, vội vàng lại đánh ra một quyền, ngăn cản kiếm quang, nhưng vẫn bị một kiếm này đánh cho phải lùi lại mấy bước.

Hai mắt rất nhiều đệ tử Huyền Thiên tông tỏa sáng.

Phải biết, lúc trước chiến đấu, cho dù đối mặt với Nam Cung Hoàng hay Lam Vũ, Cố Trường Ca đều không lui lại một bước.

Nhưng bây giờ, lại bị một kiếm của Sở Cuồng Nhân bức lui!

“Đại sư huynh quả nhiên lợi hại!”

“Ha ha, một kiếm phá Thánh Nhân pháp, đánh lui Cố Trường Ca, theo ta thấy, Đại sư huynh mới thật sự có vô địch chi tư!”

...

“Kiếm khí thật bá đạo!” Sắc mặt Cố Trường Ca thay đổi.

“Thực lực của ngươi không chỉ như thế, Long Sát Quyền của ngươi đã đại thành, ngươi đừng nói với ta đây chính là Thánh Nhân pháp đại thành nhé?” Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nghe thấy vậy, Cố Trường Ca hơi kinh hãi, không tự chủ được thốt ra, “Làm sao ngươi biết?”

Phải biết lĩnh ngộ một môn Thánh Nhân pháp đến cảnh giới đại thành là cực kỳ khó khăn, cho dù thiên kiêu cũng phải tốn mười mấy năm đến trăm năm.

Nhưng Cố Trường Ca không ngừng khiêu chiến các Đạo Tử, tạo ra vô địch chi tâm, trong quá trình này lại ngoài ý muốn lĩnh ngộ Long Sát Quyền đến cảnh giới đại thành!

Hơn nữa hắn ta còn không thi triển trước mặt những người khác, chỉ có người hộ đạo của hắn ta biết, nhưng tại sao Sở Cuồng Nhân lại biết được?

“Cái này không quan trọng, quan trọng là bây giờ ngươi phải đánh bại ta, mặc dù khả năng này dường như không có.”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Đối phương đến Huyền Thiên tông khiêu khích, hắn làm đại sư huynh của Huyền Thiên tông, tự nhiên sẽ không cho hắn ta sắc mặt tốt gì.

Mà thông qua giao thủ vừa rồi và tin tức từ Động Tất Chi Nhãn, hắn phán đoán, tỷ lệ chiến thắng của đối phương không lớn.

Lần bế quan này, hắn thu hoạch quá lớn, lúc này hắn vượt xa bản thân lúc trước, thậm chí có thể nói là không thể so sánh nổi.

“Cuồng vọng, ngươi thật sự cho rằng ngươi có Vô Thượng Đạo Thể, có vô thượng căn cơ là có thể coi trời bằng vung sao? !”

“Vậy ngươi có sao?”

Sở Cuồng Nhân mở miệng đã nói trúng hồng tâm.

Sắc mặt Cố Trường Ca tối đen, không cần nhiều lời nữa, điên cuồng thôi động linh lực trên người, “Ngươi muốn thấy Long Sát Quyền đại thành, vậy ta sẽ thành toàn ngươi! Hãy lãnh giáo một chút đi! !”

Cố Trường Ca gầm lên giận dữ, linh lực trên người dâng lên cực hạn.

Một cỗ đạo vận bá đạo vô biên tràn ra.

Một đầu Đại Long màu vàng vô cùng dữ tợn, giống như thật xoay quanh người Cố Trường Ca, mà trên tay phải của hắn ta cũng hiện lên vảy rồng, thúc giục lực lượng Long mạch, hội tụ trên một quyền mạnh nhất nhất này.

Một quyền đánh ra, cùng với đó là một tiếng ầm vang, không khí đột nhiên nổ tung, hư không cũng kịch liệt rung chuyển!

Đại Long màu vàng gầm thét, tiếng rồng ngâm vang vọng đất trời! Uy thế vô cùng bá đạo đánh về phía Sở Cuồng Nhân!

Rất nhiều đệ tử cảm nhận được lực lượng kinh khủng ẩn chứa trên Đại Long, không khỏi biến sắc.

“Hắn còn lực lượng bực này sao?”

Cho dù là Đạo Tử cũng không nhịn được lên tiếng kinh hô.

Nhưng ánh mắt Sở Cuồng Nhân đứng trước mặt bọn họ vẫn vô cùng bình tĩnh, trên thân tràn ra một cỗ kiếm chi đạo vận vô cùng cường hãn.

Hắn đột nhiên chém ra một kiếm!

Trong chớp mắt này, công phạt kiếm ý thuần túy nhất giống như biển gầm bao phủ bốn phương tám hướng, giữa thiên địa tràn ngập một cỗ uy áp nghiêm nghị.

Kiếm quang lướt qua, vạn vật đều bị xé nứt, phá nát!

Dường như trong thiên địa chỉ còn lại một kiếm này.

Một kiếm này, kinh diễm chúng sinh!

Đồng thời cũng phá hủy đầu Đại Long màu vàng nhìn như kinh khủng kia.

“Không tốt!”

Trong hư không truyền đến một tiếng kinh hô già nua.

Một đạo linh lực màu trắng phun ra ngoài, đánh về phía kiếm quang.

“Hừ.” Một tiếng hừ nhẹ vang lên, dường như Huyền Kỳ Tôn Giả đã sớm có phòng bị, vung mạnh ống tay áo lên, kiếm khí màu tím phun ra ngoài.

Linh lực màu trắng trong nháy mắt bị phá nát!

Mà kiếm quang Sở Cuồng Nhân chém ra đã xé nát Đại Long, sau đó bao phủ lên người Cố Trường Ca, chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm tiếng vang lên, một thân ảnh chật vật bay ngược ra ngoài, ngã trên mặt đất.

Chính là Cố Trường Ca.

Trong hư không, một lão giả mặc áo bào trắng bỗng nhiên vọt ra, đi đến bên cạnh Cố Trường Ca.

Lúc này trên người Cố Trường Ca có thêm một bộ áo giáp màu vàng óng, nhưng sắc mặt hắn ta tái nhợt, máu tươi từ trong miệng không ngừng phun ra, trong đó còn sót lại kiếm khí tinh mịn.

Nhìn thấy áo giáp màu vàng óng trên người Cố Trường Ca, lão giả mặc áo bào trắng thở dài một hơi, lập tức nhìn về phía Sở Cuồng Nhân cầm kiếm đứng cách đó không xa, trên mặt tràn đầy ngưng trọng.

Vừa rồi ông ta tuyệt đối không nhìn lầm.

Một kiếm kia, đạo vận kia, tuyệt đối là Thánh Vương pháp! !

Huyền Thiên tông lại có Thánh Vương pháp!

Chuyện này, trước kia ông ta chưa từng nghe nói qua.

“Ha, ngươi lấy chiếc vảy rồng kia ra rất kịp lúc.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Bộ áo giáp kia là một kiện Thánh Khí phòng ngự hiếm thấy, uẩn dưỡng trong cơ thể Cố Trường Ca.

Trước khi Cố Trường Ca bị kiếm quang đánh trúng đã lấy bộ áo giáp này ra, nhưng vẫn chậm một chút, mặc dù đã ngăn lại phần lớn kiếm quang, nhưng vẫn bị ảnh hưởng, trọng thương.

“Một kiếm thật khủng khiếp, đây là Thánh Nhân pháp, không, thậm chí là Thánh Vương pháp! Đây là kiếm pháp gì?” Cố Trường Ca nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân nói.

“Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, tự ta sáng tạo.” Sở Cuồng Nhân nói.

Cố Trường Ca xùy một tiếng, “Nói đùa cái gì, tự sáng tạo Thánh Vương pháp, ngươi cho rằng ngươi là Thánh Vương sao?”

Nhưng sắc mặt mọi người xung quanh có chút cổ quái.

Cố Trường Ca không tin, nhưng bọn họ lại biết, Sở Cuồng Nhân nói là thật, môn Thánh Vương pháp này thật sự do hắn tự sáng tạo ra.

“Haiz, đây chính là chênh lệch a.” Nam Cung Hoàng cảm khái.

“Đúng vậy, người ta đã tự sáng tạo ra Thánh Vương pháp, chính miệng cũng nói với hắn là người ta tự sáng tạo rồi, nhưng hắn lại không tin, còn cười nhạo người ta, không thể so sánh được a.” Mộ Dung Hiên cũng phụ họa một tiếng.

Cố Trường Ca thu sắc mặt những người khác vào mắt, trong lòng đột nhiên lộp bộp một chút, chẳng lẽ đối phương thật sự tự sáng tạo?

Không, không thể nào.

Cho dù là Vô Thượng Đạo Thể, nhưng Sở Cuồng Nhân chỉ là một tên Nguyên Anh cảnh mà thôi, làm sao có thể tự sáng tạo Thánh Vương pháp? !

Trên đời này không thể tồn tại yêu nghiệt bực này được!

Chương 27: Chân Long tinh huyết, vẫn là một kiếm

Cố Trường Ca miễn cưỡng đè xuống nội tâm chấn kinh, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, lạnh lùng nói: “Bất kể như thế nào, hôm nay cô cũng muốn đánh bại ngươi!”

Đã đi đến đây, vô địch chi tâm của hắn ta chỉ kém nửa bước nữa, nếu lúc này thua Sở Cuồng Nhân, tất cả đều thất bại trong gang tấc!

Hắn ta không cho phép xảy ra chuyện như vậy.

“Thái tử, thực lực của người này cao thâm, chỉ sợ...”

Lão giả mặc áo bào trắng bỗng nhiên chần chờ nói.

Ông ta còn chưa nói hết lời, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Sở Cuồng Nhân là Vô Thượng Đạo Thể, nắm giữ Thánh Vương pháp, còn tạo ra ba đại vô thượng căn cơ, chiến lực mạnh vượt xa cảnh giới của mình.

Một kiếm vừa rồi đã khiến Cố Trường Ca bị thương nặng.

Tiếp tục đánh, Cố Trường Ca chắc chắn sẽ thất bại!

“u Dương lão đầu, chuyện giữa tiểu bối thì để bọn họ tự giải quyết cho tốt đi, ngươi lẫn vào làm gì.” Giọng nói của Huyền Kỳ Tôn Giả mang theo vài phần nghiền ngẫm, nhìn về phía lão giả mặc áo bào trắng.

Họ của lão giả mặc áo bào trắng là u Dương, là người cung phụng Thanh Vân vương triều, cũng là người hộ đạo của Cố Trường Ca, tu vi đã là Tôn giả cảnh.

“Ta là người hộ đạo của thái tử, đương nhiên phải suy nghĩ cho hắn.”

u Dương lão giả thản nhiên nói.

“Nhưng trận chiến này là trận chiến của thiên kiêu trẻ tuổi, cho dù ngươi là người hộ đạo cũng không có quyền lợi can thiệp đến suy nghĩ của thái tử Thanh Vân.”

Huyền Kỳ Tôn Giả nói xong lại nhìn về phía Cố Trường Ca, “Thế nào, thái tử có đánh hay không? Không đánh thì trực tiếp đầu hàng đi.”

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Huyền Kỳ Tôn Giả, người sư phụ tiện nghi này của hắn muốn phá vỡ vô địch chi tâm của Cố Trường Ca a.

“Đánh! Cô đã nói, cô sẽ đánh bại hắn!” Cố Trường Ca lạnh giọng nói, phất tay ngăn cản u Dương lão giả còn muốn khuyên can mình.

“Rất tốt.”

Huyền Kỳ Tôn Giả lộ ra nụ cười như ý, sau đó trong bóng tối truyền âm với Sở Cuồng Nhân: "Cuồng Nhân, nếu vô địch chi tâm của Cố Trường Ca đúc thành, chính là một trở ngại lớn trên đế lộ của ngươi!

Lúc này hắn ta trọng thương, cho dù có Thánh Khí trên người, ngươi cũng có thể dễ dàng đánh bại hắn ta như trở bàn tay, lát nữa ngươi cứ xuất toàn lực đánh bại hắn ta! Phá vỡ vô địch chi tâm của hắn ta, sau đó hắn ta sẽ không thể tranh phong với ngươi trên đế lộ nữa!"

Trong lòng Sở Cuồng Nhân hơi động một chút, thì ra Huyền Kỳ Tôn Giả khích tướng Cố Trường Ca là vì hắn, muốn diệt trừ trở ngại trên đế lộ cho hắn.

Hắn bất động thanh sắc vuốt cằm, tỏ ra hiểu rõ.

Khí tức trên người Cố Trường Ca uể oải, nhưng hai mắt lại hiện lên chiến ý trước nay chưa từng có.

Hắn ta nói với Sở Cuồng Nhân: “Cô có dự cảm, đánh bại ngươi, vô địch chi tâm của cô sẽ hoàn toàn đại thành! !”

Sở Cuồng Nhân không nói lời nào, chỉ bình thản nhìn đối phương.

Dường như đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

Cố Trường Ca cười lạnh nói: "Ngươi cho rằng đả thương cô, là có thể nhân cơ hội đánh bại cô sao? Vậy thì ngươi sai rồi!

Cô chính là thái tử Thanh Vân, thủ đoạn thế nào, há các ngươi có thể phỏng đoán, để cho các ngươi nhìn xem năng lực chân chính của cô đi!"

“Nói nhảm nhiều như vậy làm gì, rốt cuộc ngươi có dùng Chân Long tinh huyết không thế.” Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên không kiên nhẫn nói.

Lời nói vừa ra, sắc mặt Cố Trường Ca cứng đờ, sau đó ánh mắt kinh hãi nói: “Làm sao ngươi biết cô có Chân Long tinh huyết? !”

Chân Long tinh huyết chính là phụ hoàng ban tặng cho hắn ta, là át chủ bài bảo mệnh lớn nhất của hắn ta, đến người hộ giả của hắn ta cũng không biết.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại có thể một câu nói toạc ra!

Mà trước đó Sở Cuồng Nhân cũng nói rõ hắn ta có Long Sát Quyền đại thành, chuyện này khiến hắn ta có cảm giác đối phương đã nhìn thấu mình.

Cảm giác này, quá mức kinh dị, khiến lưng hắn ta phát lạnh.

“Chẳng lẽ hắn có thể thôi diễn thiên cơ, có năng lực tiên tri?”

Năng lực tiên tri là một thiên phú cực kỳ hiếm thấy, có thể dự kiến tương lai, ví như Thiên Cơ Tử thôi toán ra đế lộ mở lại trong một thế này, hơn nữa còn là nhà tiên tri cao minh nhất.

Vô Thượng Đạo Thể, vô thượng căn cơ, năng lực tiên tri...

Rốt cuộc người này còn ẩn giấu bao nhiêu thủ đoạn nữa?

Cố Trường Ca nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng xuất hiện một chút sợ hãi.

Nhưng hắn ta dùng đạo tâm cường đại đè xuống cảm giác này, sau đó ánh mắt kiên định nói: “Cho dù là tiên tri thì như thế nào? Hôm nay cô nhất định phải lấy máu của ngươi, đúc vô địch chi tâm, trợ cô đăng lâm Vô Thượng Đế Vị! !”

Cố Trường Ca rống to một tiếng, khí thế trên người lập tức bạo phát!

Chỉ thấy hắn ta thiêu đốt giọt Chân Long tinh huyết trong cơ thể kia, một cỗ lực lượng vô cùng mênh mông bạo phát, huyết sắc quang hoa ngút trời mà lên, từng đường vân đại đạo hiển hiện, mơ hồ trong đó còn có một đầu vô thượng Chân Long!

Chân Long gào thét, uy thế lay động đất trời!

Bên trong vạn dặm sơn hà, vô số thú nằm rạp trên mặt đất, run lẩy bẩy, đầu hướng về phía Huyền Thiên tông lễ bái!

“Đây là long uy!”

“Chân Long tinh huyết, trong cơ thể Cố Trường Ca lại cất giấu một giọt Chân Long tinh huyết, theo uy thế này, ít nhất là Chân Long tinh huyết của Vô Thượng Chí Tôn cảnh a, đáng chết, cái này có chút phiền phức.”

Sắc mặt đám người Huyền Kỳ Tôn Giả, Như Yên trưởng lão lập tức thay đổi.

Bọn họ đã tùy thời chuẩn bị động thủ, áp chế Cố Trường Ca.

Sở Cuồng Nhân chính là Vô Thượng Đạo Thể, tuyệt đối không thể nhận nửa phần tổn thương.

Một tiếng rồng ngâm quanh quẩn thiên địa, uy chấn vạn linh.

Mà lúc này, Cố Trường Ca cũng có biến hóa, thân thể trọng thương lập tức khôi phục, hơn nữa trên mặt còn mọc ra đường vân vảy rồng, Thánh Khí Long Lân Giáp mặc trên người cũng tỏa ra kim quang lấp lánh.

Nắm ngón tay của Cố Trường Ca khép lại thành một nắm, linh lực kinh khủng nổ tung, không khí nhấc lên khí lãng cuồng bạo, hắn ta hơi nheo mắt cảm thụ được lực lượng dâng trào trong cơ thể, khuôn mặt vui vẻ, “Cô cảm giác, cô có thể đánh một trận với Chiến Vương!”

Chiến Vương chính là cảnh giới phía trên Động Hư, lúc này Cố Trường Ca có cùng cấp độ với Chiến Vương, có thể thấy được uy lực của Chân Long tinh huyết thế nào!

“Khiến cô phải vận dụng thủ đoạn cuối cùng này, Vô Thượng Đạo Thể của Huyền Thiên tông đúng là danh bất hư truyền! Nhưng đế vị chỉ có một cái, đó là của cô! !”

“Đến, để cô ban cho ngươi thất bại một lần!”

“Trở thành bàn đạp để cô đăng lâm đế vị đi! !”

Cố Trường Ca nhìn Sở Cuồng Nhân, tóc đen bay múa, thái độ cuồng vọng.

Ngay sau đó, linh lực trên người hắn ta bạo phát, đạo vận lưu chuyển, một cỗ lực lượng dị tượng phun trào, sau lưng ngưng tụ một đầu long ảnh màu vàng.

“Dị tượng của Long Mạch Đạo Thể!”

“Long Lân Giáp, mở!”

“Long Sát Quyền! !”

Cố Trường Ca thiêu đốt Chân Long tinh huyết, phát động dị tượng, kích hoạt Thánh Khí chi lực, lại thi triển Thánh Nhân pháp Long Sát Quyền đại thành đánh phía Sở Cuồng Nhân.

Khí thế kinh khủng vô biên rung động hư không.

Linh lực mênh mông điên cuồng va đập vào không khí, hình thành từng vòng sóng xung kích khuếch tán ra ngoài, một đầu quyền kình hình rồng dữ tợn bay lên không trung!

Một quyền này khiến không gian kịch liệt rung động.

Long uy vô song tràn ngập mười ngàn dặm, sơn hà lay động!

Mọi người gắt gao nhìn một quyền này, cùng với Sở Cuồng Nhân sắp đón nhận một quyền này, Huyền Kỳ Tôn Giả không nhịn được muốn động thủ.

Nhưng lúc này, Sở Cuồng Nhân động.

Từng đạo kiếm chi đạo vận huyền diệu bay lên không trung, tạo thành Thiên Đạo Chi Kiếm, kiếm khí vô biên vô tận phun ra ngoài, bao phủ xung quanh, hóa thành một tòa lao ngục, chính là Cửu Thiên Kiếm Ngục!

Sau đó, đạo vận lưu chuyển dưới chân Sở Cuồng Nhân, hình thành một đóa thanh liên kiếm khí ba mươi sáu cánh, từng đợt đạo âm quanh quẩn trên không trung.

Chính là dị tượng Thanh Liên Kiếm Ca.

Ba đại dị tượng của đạo thể lại lần nữa triển khai!

Hơn nữa, uy thế còn mạnh hơn lúc đối phó với Nam Cung Hoàng lần trước!

Ngay sau đó, trên người Sở Cuồng Nhân có kim quang nở rộ, thân thể trở nên trong suốt sáng long lanh, giống như ngọc thạch màu vàng, sau khi thôi động linh lực đến cực hạn, Kim Ngọc Đạo Thân không nhịn được tự động hiển hiện.

“Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!”

Sở Cuồng Nhân nắm Thánh Kiếm Côn Ngô, lại lần nữa vung lên.

Một kiếm hời hợt nhưng lại bạo phát một cỗ kiếm ý công phạt vô biên, kiếm quang kinh khủng lưu chuyển lên, va chạm với quyền kình hình rồng và đạo vận dọa người kia.

Ầm một tiếng, quyền kình trực tiếp vỡ nát!

Kiếm quang thế như chẻ tre, trảm lên người Cố Trường Ca.

Dị tượng của Long Mạch Đạo Thể bị kiếm khí oanh bạo!

Thánh Khí Long Lân Giáp bị đánh đến ảm đạm vô quang, xuất hiện vết rách!

Lực trùng kích kinh khủng khiến Cố Trường Ca lần nữa phun máu, long uy trùng trùng điệp điệp bị một kiếm này đánh cho tán loạn!

“Nói nhảm nhiều như vậy, cuối cùng còn không phải giải quyết bằng một kiếm.”

Toàn trường tĩnh mịch, Sở Cuồng Nhân lại từ tốn nói.

Chương 28: Thái tử hôn mê, lại một Vô Thượng Đạo Thể

Kiếm quang lướt qua, hư không gần như sụp đổ.

Uy long cuồn cuộn bàng bạc hoàn toạn sụp đổ, hóa thành hư vô!

Thái tử Thanh Vân Cố Trường Ca bay ngược ra ngoài, phun ra máu tươi, đây đã là lần thứ hai hắn ta bị Sở Cuồng Nhân đánh bay.

Hơn nữa cũng chỉ một kiếm!

“Thái tử!”

u Dương lão giả biến sắc, vội vàng xông tới.

Lúc này tình huống của Cố Trường Ca còn kém hơn vừa rồi rất nhiều, đến Long Lân Giáp cũng bị chém ra vết rách, kiếm khí kinh khủng từ đó ăn mòn đi vào, không ngừng phá hỏng thân thể Cố Trường Ca.

“Tỷ thí luận bàn, vì sao xuống tay nặng như vậy?”

u Dương lão giả căm tức nhìn Sở Cuồng Nhân.

Chí Tôn chi uy kinh khủng nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân!

Mà trên đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân vẫn hiện lên Thiên Đạo Chi Kiếm, chân đạp kiếm khí Thanh Liên, Cửu Thiên Kiếm Ngục triển khai vờn quanh người, đối mặt với chất vấn của Chí Tôn, không chút nào khiếp đảm.

“Một kiếm mà thôi!”

Ý tứ của Sở Cuồng Nhân rất rõ ràng.

Hắn chỉ ra một kiếm.

Chỉ có thể trách Cố Trường Ca quá yếu, đến một kiếm của hắn cũng không ngăn cản được.

“Ngươi...”

u Dương lão giả giận dữ, lại không biết phản bác như thế nào.

Cố Trường Ca yếu sao?

Nếu hắn ta yếu, vậy thì không thể liên tiếp đánh bại sáu đạo thống Thánh Nhân được, ngược lại, hắn ta rất mạnh, cùng thế hệ không có mấy người có thể so với hắn ta.

Vậy vì sao hắn ta lại bại thảm như vậy?

Bởi vì, Sở Cuồng Nhân quá mạnh!

Vô Thượng Đạo Thể, Kim Ngọc Đạo Thân, Thánh Vương pháp, ba đại vô thượng căn cơ, Thánh Khí... Những thứ này, tùy tiện một cái cũng đủ để chấn kinh thế nhân.

Bây giờ lại tập trung trên cùng một người.

Chuyện này kinh khủng bực nào?

u Dương lão giả càng nghĩ càng kinh hãi, ánh mắt nhìn về phía Sở Cuồng Nhân càng thêm ngưng trọng, uy thế Chí Tôn trùng trùng điệp điệp, không ngừng đánh thẳng vào ba đại dị tượng đạo thể của Sở Cuồng Nhân, nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn sừng sững không ngã!

Dựa vào ba đại dị tượng đạo thể, hắn lại đỡ được uy thế của Chí Tôn!

Ngay khi u Dương lão giả muốn tăng cường uy thế, thăm dò cực hạn của Sở Cuồng, một cỗ khí thế bá đạo giống như vậy bỗng nhiên bộc phát ra.

Là Huyền Kỳ Tôn Giả, sắc mặt ông ấy không tốt nhìn chằm chằm u Dương lão giả nói: “u Dương lão đầu, ngươi muốn chết sao?”

Quanh thân Huyền Kỳ Tôn Giả có kiếm khí màu tím vờn quanh.

Mỗi sợi đều có thể xé rách sơn hà.

Trong nháy mắt, Vô Thượng Chí Tôn chi uy đã phong tỏa ngăn cản mảnh thiên địa này.

Tâm thần u Dương lão giả run lên, ông ta cũng là Tôn giả, nhưng so với Vô Thượng Chí Tôn chưởng quản một đạo thống như Huyền Kỳ Tôn Giả thì vẫn kém xa, nếu đối phương muốn, thậm chí có thể một chiêu đánh giết ông ta!

“Là ta thất thố.”

u Dương lão giả hít sâu một hơi, thu liễm khí thế.

Tại chỗ của người khác, ông ta không thể không cúi đầu!

“Hừ.” Huyền Kỳ Tôn Giả nhẹ hừ một tiếng.

u Dương lão giả nhìn về phía Cố Trường Ca, đường đường là thái tử Thanh Vân, lúc này lại nằm trên mặt đất, vô cùng chật vật, hai mắt vô thần nhìn Sở Cuồng Nhân, trong miệng không ngừng nỉ non: “Không có khả năng, điều này không có khả năng...”

Hiển nhiên, vô địch chi tâm đã hoàn toàn sụp đổ!

Thậm chí, đạo tâm đã long đong, sinh ra tâm ma!

Mà tâm ma này, chính là Sở Cuồng Nhân!

Nói một cách khác, Cố Trường Ca đã bị đánh ra tâm ma.

“Đây chính là vô địch chi tâm sao? Không khỏi quá yếu đi, năng lực chịu đựng không được a.” Sở Cuồng Nhân nhìn Cố Trường Ca lắc đầu.

Đệ tử bốn phía thấy Cố Trường Ca thảm bại, không nhịn được mặt mày hớn hở.

“Đại sư huynh xuất thủ, quả nhiên bất phàm.”

“Đúng vậy, ngươi nhìn Cố Trường Ca đi, bây giờ đã bị đánh ra tâm ma, sau này gặp đại sư huynh, chưa chiến đã e sợ ba phần rồi.”

“Các ngươi còn nhớ không, trước khi Cố Trường Ca đến đây, đại sư huynh từng nói cái gì?”

“Cố Trường Ca... Không đủ gây sợ!”

“Vốn tưởng rằng đại sư huynh đang cổ vũ sĩ khí, không ngờ hắn thật sự không đặt Cố Trường Ca vào mắt.”

“Cố Trường Ca không đủ gây sợ, quả thật không đủ gây sợ, một kiếm đã giải quyết rồi, ha ha, thống khoái.”

“Có Đại sư huynh ở đây, thiên kiêu thế gian ảm đạm phai mờ!”

Tiếng nghị luận liên tiếp vang lên, không ngừng truyền vào tai Cố Trường Ca.

Hắn ta càng nghe càng phẫn nộ, nhưng sau khi nhìn Sở Cuồng Nhân, nội tâm lại sinh ra cảm giác bất lực, hai cảm giác này quanh quẩn trong lồng ngực, dường như một ngọn núi lớn đè ép xuống, khiến hắn ta không thở được.

Cuối cùng, Cố Trường Ca không chịu nổi, đột nhiên phun ra một ngụm máu, mắt tối sầm, ngoẹo đầu, hôn mê bất tỉnh.

“Lại còn hôn mê nữa?” Sở Cuồng Nhân trừng mắt nhìn, càng phát giác năng lực chịu đựng của Cố Trường Ca quá yếu.

Bị người ta nói đến ngất đi.

u Dương lão giả giật nảy mình, vội vàng tiến tới ôm Cố Trường Ca lên, không ngừng đưa linh lực vào, làm dịu thương thế cho hắn ta.

Sau đó, ông ta hóa thành lưu quang, lao về phía ngoài sơn môn.

“Không nói một tiếng đã đi rồi, thật không lễ phép.”

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng.

Hắn chậm rãi thu liễm dị tượng, cỗ kiếm chi đạo vận vô biên vô tận kia tiêu tán, thay vào đó là khí chất thong dong xuất trần giống như trích tiên.

Vô số đệ tử nhìn Sở Cuồng Nhân, nội tâm nhảy loạn, vô số ánh mắt hâm mộ rơi trên người hắn.

Sau khi Sở Cuồng Nhân phát hiện những ánh mắt này, lại cười nhạt một tiếng với mọi người, bảo trì vẻ thân hòa khiêm tốn của Đại sư huynh.

Nụ cười này của hắn không biết đã câu hồn bao nhiêu người.

“Trời ạ, đại sư huynh cười rộ lên quá đẹp.”

“Quả thực phạm quy, ta muốn chết a.”

“Đời này gặp quân, nếu quân không cưới, ta liền không gả.”

...

Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt đám người Huyền Kỳ Tôn Giả nói: “Đệ tử không nhục sứ mệnh, đã đánh bại Cố Trường Ca.”

“Tốt, tốt, tốt...” Huyền Kỳ Tôn Giả liên tiếp nói mấy chữ tốt, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, hài lòng cực điểm.

“Sau trận chiến này, danh tiếng của ngươi sẽ lưu truyền khắp Thanh Long vực, nhưng coi như đã kết thù oán với thái tử Thanh Vân rồi.” Như Yên trưởng lão nói.

Sở Cuồng Nhân tự tin cười nói: “Không sao, ta có thể đánh bại hắn một lần, liền có thể đánh bại hắn lần thứ hai, thứ ba, hắn đấu không lại ta.”

"Ha ha, nói hay lắm!" Huyền Kỳ Tôn Giả cười nói: "Người tu hành nên có loại tự tin này, một tên thái tử Thanh Vân mà thôi, không có gì phải cố kỵ.

Chỉ cần đám lão bất tử kia không xuất thủ, chuyện của người tuổi trẻ nên để người trẻ tuổi các ngươi tự giải quyết.

Nhưng nếu bọn họ muốn làm loạn, vậy Huyền Thiên tông ta sẽ không mặc người khi nhục."

Sau khi nói xong, trong mắt Huyền Kỳ Tôn Giả lộ ra vẻ lạnh lẽo ý, mọi người chỉ cảm thấy nhiệt độ không khí đã giảm xuống không ít.

Nhưng cảm giác này đến nhanh, đi cũng cực nhanh, mọi người đều biết, tốt nhất Thanh Vân vương triều đừng vì chuyện hôm nay mà phái người khó xử Sở Cuồng Nhân, nếu không, lửa giận của một vị Vô Thượng Chí Tôn cũng không phải bọn họ có thể dễ dàng tiếp nhận đâu.

“Đúng rồi, Cuồng Nhân, ta muốn hỏi ngươi một chuyện.”

Huyền Kỳ Tôn Giả nhìn về phía Lam Vũ bên cạnh hắn, “Cô nương này là tùy tùng của ngươi sao?”

“Đúng thế.”

“Tư chất của cô nương này không tầm thường, có lai lịch ra sao?”

“Lam Vũ là Thần Thánh Quang Minh chi thể!”

Sở Cuồng Nhân cũng không hề giấu diếm.

Lời vừa nói ra, trong đầu mọi người ở đây oanh một tiếng, có chút khó tin nhìn Lam Vũ.

Lại một tên Vô Thượng Đạo Thể!

Hơn nữa còn là tùy tùng của Sở Cuồng Nhân!

Nghĩ đến đây, mọi người càng thêm khâm phục Sở Cuồng Nhân, để một tên Vô Thượng Đạo Thể làm tùy tùng, chuyện này, có mấy người có?

Nhưng sắc mặt Huyền Kỳ Tôn Giả lại có chút ngưng trọng, đột nhiên xuất hiện một tên Vô Thượng Đạo Thể, không có mờ ám gì chứ?

“Sư tôn yên tâm, Lam Vũ tuyệt đối đáng tin.”

Sở Cuồng Nhân nói.

Huyền Kỳ Tôn Giả trầm ngâm một lát, sau đó gật đầu, “Ừm, ngươi có chừng mực là được.”

Nếu thực sự có người muốn mưu đồ cái gì, phái ra một tên Vô Thượng Đạo Thể đến làm quân cờ, không khỏi có chút ra tay quá lớn đi.

Hơn nữa Lam Vũ là tộc Vũ Nhân, bên trong tộc Vũ Nhân cũng không có Vô Thượng Đạo Thể, nếu xuất hiện thiên kiêu bực này, ai có thể bỏ được.

“Xem ra là cơ duyên của Cuồng Nhân a.”

Huyền Kỳ Tôn Giả cũng không nghĩ nhiều nữa.

Chương 29: Mặc kệ cả vườn hoa nở, ta là một đóa xuất chúng nhất

Sau khi đánh bại Cố Trường Ca, Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên đưa ra thỉnh cầu muốn đi lịch luyện với Huyền Kỳ Tôn Giả, dù sao non sông bên ngoài rất đẹp, hắn cũng không thể một mực ở trong Huyền Thiên tông được, như vậy rất không thú vị.

Hơn nữa, hiện tại tu vi của hắn là Nguyên Anh cảnh, cộng thêm các loại át chủ bài, cũng coi như có thực lực tự vệ, cũng nên đi ra ngoài xem một chút.

“Bông hoa luôn ở trong nhà ấm rất khó có thể chịu đựng mưa gió, Cuồng Nhân, ngươi muốn đi ra ngoài lịch luyện cũng không phải không được, nhưng đợi hai ngày nữa, để ta an bài một người hộ đạo cho ngươi.” Huyền Kỳ Tôn Giả nói.

Thiên kiêu đạo thống xuất ngoại hành tẩu, vì cam đoan an toàn cho thiên kiêu, bình thường đạo thống đều sẽ phân phối cho bọn họ một người hộ đạo.

Nhất là thiên kiêu giống như Sở Cuồng Nhân, càng không thể qua loa.

“Được.” Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Hắn cũng rất tò mò người hộ đạo của mình.

...

Huyền Thiên tông, phía sau núi.

Trong rừng trúc màu xanh lục có mấy ngôi nhà lá.

Toàn bộ Huyền Thiên tông cũng chỉ có vài người biết đến mấy ngôi nhà này thôi, hơn nữa, trong đó chính là nội tình mạnh nhất của Huyền Thiên tông!

Kẽo kẹt.

Một gian phòng bỗng nhiên mở ra.

Một lão giả mặc bạch bào, râu tóc bạc trắng đi ra.

“Thất tổ, ngươi xác định muốn làm như thế?”

Bên trong một gian phòng khác truyền ra một âm thanh già nua.

Lão giả áo mặc bào trắng cười nhạt một tiếng, “Ta vốn là nến tàn trong gió, ngày giờ không nhiều, thừa dịp còn chút tác dụng, liền đi một chuyến đến trần thế đi.”

“Nếu ngươi tĩnh dưỡng, ít nhất có thể sống thêm trăm năm nữa, nhưng nếu ngươi hành tẩu trong trần thế, một khi gặp phải cường giả, linh lực kịch liệt tiêu hao, chỉ sợ không chống đỡ được mấy năm.” Giọng nói trong gian phòng kia khuyên nhủ nói.

“À, ta biết, nhưng tên hậu bối này quả thực rất ưu tú, ta muốn che chở bảo vệ hắn, cùng hắn đi lại trong trần thế một lần.”

Thất tổ cười nhạt nói.

Mấy gian phòng khác lâm vào trầm mặc.

Một lát sau, gian phòng kia lại lần nữa truyền đến giọng nói, “Đã như vậy, ngươi liền đi đi, đi đến con đường cuối cùng của ngươi đi.”

“Tạ nhị tổ thành toàn.”

Thất tổ cung kính chắp tay, lập tức quay người đi ra ngoài rừng trúc.

Gió nhẹ thổi qua, lá trúc rung động, một ngày này, một vị Chí Tôn cổ lão, vì hậu bối của mình, lần nữa nhập thế.

...

Huyền Thiên tông, tại sơn môn.

Người người nhốn nháo, vô số đệ tử đều nhìn bóng người mặc bạch y xuất trần bên ngoài sơn môn kia, trong mắt mang theo nồng đậm không nỡ.

Đó là Đại sư huynh Sở Cuồng Nhân của Huyền Thiên tông.

Hôm nay, chính là ngày hắn đi ra ngoài lịch luyện.

“Hu hu, Đại sư huynh sắp đi rồi, ta không nỡ a!”

“Ai cũng như vậy thôi, vừa nghĩ có một thời gian rất dài không nhìn thấy Đại sư huynh, ta liền mất động lực tu hành.”

“Đại sư huynh, ngươi phải bảo trọng a!”

“Núi cao đường xa, đại sư huynh, nhất định phải cẩn thận.”

...

“Công tử, ở bên ngoài ngươi nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối đừng để bị đói bị lạnh đấy.” Mắt Tiểu Băng ngấn lệ nhìn Sở Cuồng Nhân nói.

Sở Cuồng Nhân sờ đầu nàng, cười nhạt nói: “Trông coi Lăng Thiên Đạo Cung cẩn thận, tu luyện thật tốt, chờ ta trở lại.”

“Vâng, nhất định ta sẽ cố gắng.”

Tiểu Băng trịnh trọng gật đầu.

Công tử ưu tú như vậy, sao nàng có thể không nỗ lực được.

Sở Cuồng Nhân lại nhìn phía Huyền Kỳ Tôn Giả.

Lúc này, vị Vô Thượng Chí Tôn này cũng lộ ra một tia không muốn, nhưng ông ây cũng biết, chim ưng non cuối cùng cũng phải học cách tự mình bay lượn.

“Cuồng Nhân, bên ngoài không thể so với Huyền Thiên tông, mặc dù ngươi có thiên tư tuyệt thế, nhưng lòng người hiểm ác, ngươi phải cẩn thận.”

“Mọi chuyện phải nghĩ thật kĩ mới làm.” Huyền Kỳ Tôn Giả nói.

“Sư tôn, ta hiểu rồi, ngươi không cần lo lắng.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

“Cuồng Nhân, bây giờ thế cục thiên hạ hỗn loạn, đã hiển lộ đại tranh chi thế, thiên kiêu của các đạo thống tầng tầng lớp lớp, trăm hoa đua nở, ngươi đi ra bên ngoài, phải chú ý đấy.”

“Mặc dù phải cẩn thần, nhưng cũng đừng làm mất mặt Huyền Thiên tông ta, nhớ kĩ, ngươi là Đại sư huynh của Huyền Thiên tông, Huyền Thiên tông vĩnh viễn là hậu thuẫn kiên cố nhất của ngươi.” Như Yên trưởng lão nói lời thấm thía

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, gật nhẹ đầu, tự tin cười một tiếng, “Trưởng lão yên tâm, trước khi ta nhập thế, mặc kệ cả vườn hoa nở, ganh đua sắc đẹp, sau khi ta nhập thế, tự nhiên độc lĩnh phong tao, trở thành đóa hoa xuất chúng nhất!”

Lời vừa nói ra, mấy người Huyền Kỳ Tôn Giả hơi hoảng hốt, ngay sau đó cất tiếng cười to, vô cùng tán thưởng nhìn Sở Cuồng Nhân.

Các đệ tử còn lại cũng được cổ vụ, hiện ra tư thái nữ nhi.

“Đại sư huynh nói hay lắm!”

“Chúng ta đừng giữ đại sư huynh nữa, lần này đại sư huynh đi làm vẻ vang cho Huyền Thiên tông ta, danh dương thiên hạ đó!”

“Hay cho một câu đóa hoa xuất chúng nhất, không hổ là Đại sư huynh!”

Vô số đệ tử nhìn qua Sở Cuồng Nhân, càng thêm ngưỡng mộ hơn.

Mà Sở Cuồng Nhân chắp tay về phía mọi người, lập tức quay người rời đi, Lam Vũ đi phía sau của hắn, cũng đi xuống chân núi.

Hai tên Vô Thượng Đạo Thể, chính thức nhập thế.

...

Đã ba ngày kể từ khi Sở Cuồng Nhân đánh bại Cố Trường Ca.

Trước khi Sở Cuồng Nhân nhập thế, thanh danh của hắn đã lưu truyền ra ngoài, dù sao, có thể đánh bại thái tử Thanh Vân, sẽ khiến người khác chú ý.

Đừng nói đến chuyện hắn là Vô Thượng Đạo Thể.

Trong lúc nhất thời, các nơi tại Thanh Long vực đều vì thế mà chấn động.

“Cố Trường Ca bại! !”

“Cuối cùng Cố Trường Ca cũng bại, hắn ta bại bởi thủ tịch Sở

Cuồng Nhân mới nhận chức của Huyền Thiên tông, hơn nữa còn là thảm bại, bị một kiếm đánh bại!”

“Cái gì? Tên Sở Cuồng Nhân này cường hãn như vậy sao?”

“Lúc nào thì Huyền Thiên tông xuất hiện một tên vô thượng thiên kiêu như vậy?”

“Cố Trường Ca đánh bại sáu đạo thống Thánh Nhân, lúc tiến về Huyền Thiên tông đã có vô địch chi tư, tên Sở Cuồng Nhân này lại có thể một kiếm đánh bại hắn? Nếu việc này là thật, vậy Sở Cuồng Nhân có thể xưng một câu Thiếu Đế rồi!”

“Tra! Lập tức tra rõ ràng lai lịch người này!”

“Cố Trường Ca, a, một đường đánh bại sáu đại đạo thống Thánh Nhân, uy phong thật thật lớn, nhưng cuối cùng lại bị người ta đánh bại, phá vỡ vô địch chi tâm của hắn, trên đế lộ đã mất đi một trở ngại.”

Tin tức Sở Cuồng Nhân đánh bại Cố Trường Ca đã truyền khắp bốn phương tám hướng.

Tin tức liên quan đến Sở Cuồng Nhân cũng bị người ta đào lên.

Mà trong đó tin tức Vô Thượng Đạo Thể, ba đại vô thượng căn cơ, tự sáng tạo Thánh Vương pháp khiến người ta chú ý nhất, dọa sợ không ít tu sĩ trong các đạo thống lớn.

“Trời ạ, đó là quái vật sao?”

“Thật hay giả? Khoa trương như vậy?”

“Thôi đi, lời đồn mà thôi, ta không tin trên thế giới này lại có yêu nghiệt thiên kiêu như vậy, tuyệt đối là lời đồn vô căn cứ.”

“Bản lĩnh bực này có thể xưng Thiếu Đế!”

Có người tin, cũng có người hoài nghi.

Tóm lại, ba chữ Sở Cuồng Nhân đã trở thành điểm nóng để các đạo thống lớn nghị luận, càng có người hiểu chuyện đánh giá Sở Cuồng

Nhân là Thiếu Đế!

Thiếu Đế là thế nào?

Chính là người trẻ tuổi còn chưa thành Đế!

Bình thường đều là đám vô thượng thiên kiêu nắm giữ danh hiệu Thiếu Đế, không ai không phải là thiên kiêu chói mắt nhất, lộng lẫy nhất trong Thương Khung tinh.

Đến Cố Trường Ca cũng không có tư cách nhận được danh hiệu này.

Bởi vì thời gian Sở Cuồng Nhân thành danh quá ngắn, chiến tích quá ít, xưng hào Thiếu Đế bị xách ra, rất nhanh cũng không giải quyết được gì.

Nhưng ngay sau đó, lại một tin tức truyền đến bốn phương tám hướng.

Chính là tin tức Sở Cuồng Nhân nhập thế! Hơn nữa trước khi nhập thế, hắn còn hạ chiến thư với các thiên kiêu trên đời! Muốn một người độc chiến thiên hạ!

Tin tức này vừa ra, lập tức chấn động các nơi.

Tại các đại đạo thống, vô số thiên kiêu phản ứng càng thêm kịch liệt, phần lớn thiên kiêu đều giận dữ, muốn tìm Sở Cuồng Nhân phân cao thấp, cũng có một số người khịt mũi coi thường, chế giễu Sở Cuồng Nhân không biết lượng sức.

Chương 30: Các đại thiên kiêu buông lời, nơi Nguyên Linh Chí Tôn tàng bảo

“Ha ha, mặc kệ cả vườn hoa nở, ta sẽ trở thành đóa hoa xuất chúng nhất!”

“Hay, hay cho một tên Sở Cuồng Nhân! Tên xứng với thực a! Ta ngược lại muốn nhìn xem thực lực của ngươi có thể khiến ngươi cuồng tới khi nào! !”

Bên trong đạo thống Thánh Nhân Tử Dương cốc, một thanh niên mặc trường bào màu tím, khuôn mặt cứng rắn nhìn mặt trời rực rỡ đang dâng lên ở phía xa, hừ lạnh nói.

...

Một đạo thống Thánh Nhân khác, bên trong Bạch Liên giáo, một nữ tử tuyệt sắc mặc váy dài trắng, cổ chân đeo linh đang ngồi bên hồ nước, chân ngọc trắng nõn đung đưa, tạo nên đóa đóa bọt nước.

“Mặc kệ cả vườn hoa nở, trở thành một đóa xuất chúng nhất?”

“Tên đại sư huynh của Huyền Thiên tông này thật có thực lực, hay chỉ nhất thời sảng khoái ngoài miệng mà thôi? So sánh thiên hạ với một vườn hoa, thật sự kinh tài tuyệt diễm, hay là lòng cao hơn trời, mệnh còn mỏng hơn giấy đây?”

“A, hi vọng không phải lại một tên Cố Trường Ca đi.”

...

Đạo Tử của các đạo thống Thánh Nhân đều phản ứng kịch liệt.

Thậm chí có người nghe được tin tức này, đứng tại chỗ đáp lại.

“Ta chính là Viên Hoằng của Vạn Pháp tông!”

“Đại sư huynh Huyền Thiên tông đã nhận là đóa hoa xuất chúng nhất, vậy sau này gặp nhau, không tránh được muốn luận đạo một phen, phân cao thấp.”

Viên Hoằng của Vạn Pháp tông đã đáp lại như vậy.

Mà thái độ này coi như đã ôn hòa.

Khi so sánh, đạo thống Thánh Nhân Ngũ Hành tông còn kịch liệt hơn nhiều, nghe nói Đạo Tử Phương Thiên của Ngũ Hành tông nghe thấy tin tức này, đánh nát một gốc san hô tại chỗ, trực tiếp lên tiếng.

“Một người ở trong tông môn hơn chục năm, lúc này mới đi ra mái nhà tranh của mình, cũng dám phát ngôn bừa bãi? Buồn cười đến cực điểm!”

“Hi vọng tương lai ngươi không gặp ta, nếu không ta nhất định sẽ khiến ngươi biết ngũ hành chi đạo lợi hại thế nào! Để ngươi biết hậu quả khi cuồng vọng!”

Ngoại trừ Ngũ Hành tông, Vạn Pháp tông.

Cũng có mấy vị hoàng tử công chúa của Thanh Vân vương triều lên tiếng.

“Hừ, Sở Cuồng Nhân lớn mật, thương tổn huynh trưởng ta không nói, còn dám tuyên chiến thiên hạ, vậy thì tốt, tương lai ta nhất định sẽ gặp ngươi một lần!”

Tam hoàng tử của Thanh Vân vương triều lên tiếng.

“Sở Cuồng Nhân, thương tổn huynh trưởng ta, bút trướng này, Linh Lung công chúa ta nhớ kỹ, tương lai nếu gặp được, đừng trách ta ra tay vô tình!”

Đại công chúa Linh Lung công chúa cũng lập tức thả ra lời nói.

...

“Sở Cuồng Nhân, thật can đảm!”

“Quả nhiên người cũng như tên, mới vừa nhập thế đã dám tuyên chiến thiên hạ, quả nhiên đủ cuồng, hi vọng hắn có thể sống lâu mấy ngày.”

“Cây mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ.”

“Quá xuất sắc, sớm muộn sẽ thất bại, thật sự cho rằng đánh bại một tên Cố Trường Ca sẽ vô địch thiên hạ sao, ta chờ chế giễu.”

“Chỉ là một tên Cố Trường Ca nữa mà thôi.”

Trong lúc nhất thời, Sở Cuồng Nhân giống như trở thành mục tiêu để thiên kiêu khắp thiên hạ nhằm vào, cho dù có thực lực hay không, đều muốn lên án hai câu.

Giống như như vậy có thể khiến bản thân trở nên cao lớn hơn.

...

Mà lúc này, Sở Cuồng Nhân đang ở đầu ngọn sóng đã mang theo Lam Vũ rời khỏi Huyền Thiên tông, một đường thẳng đến phương nam.

Dường như hắn có mục đích rõ ràng.

“Công tử, chúng ta muốn đi đâu?”

Lam Vũ trên đường hiếu kỳ hỏi.

“Đi tìm bảo bối.”

Sở Cuồng Nhân lắc bản đồ trong tay, cười nhạt nói.

May mắn lúc rút liên tiếp mười lần kia, Sở Cuồng Nhân đã từng rút được một tấm bản đồ tàng bảo cấp Tinh Diệu, lần này hắn đi rèn luyện chính là muốn đi tìm bảo bối.

Trùng hợp chính là, bảo tàng này giấu ở Thanh Long vực.

“Dựa theo bản đồ ghi chép, bảo tàng này giấu ở một dãy núi gần thành Bạch Vân tại Thanh Long.” Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Ngoại trừ bảo tàng, còn có một chuyện khiến Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ nữa.

Đó chính là Bạch Vân thành chi chủ.

Nghe đồn, hiện nay thành chủ thành Bạch Vân Diệp Vô Ngân chính là một vị Kiếm Tôn đỉnh phong, cùng sư tôn của mình là hai ngọn núi kiếm đạo cao nhất tại Thanh Long vực, được người ta gọi là Thanh Long song kiếm.

Hắn biết Huyền Kỳ Tôn Giả, là Vô Thượng Chí Tôn, mặc dù chưa bao giờ nhìn thấy ông ấy xuất thủ, nhưng hắn từng dùng Động Tất Chi Nhãn tra xét, chiếm được một số tin tức, chiến lực của ông ấy tuyệt đối vượt xa các Tôn giả khác.

Mà Diệp Vô Ngân có thể nổi danh cùng sư phụ, chắc chắn không tầm thường.

Lần này tiến về thành Bạch Vân, có lẽ có thể đi bái phỏng một chút.

Hai ngày sau.

Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ đã đi đến địa điểm được kí hiệu trên bản đồ, nhưng trước mặt hắn lại là một vùng núi trống rỗng.

Đừng nói bảo tàng, đến sợi lông cũng không có.

“Công tử, có phải chúng ta đã tìm sai chỗ rồi không?”

“Sẽ không, ở ngay chỗ này.” Sở Cuồng Nhân tự tin cười một tiếng, nói: “Bản đồ đã nói, nơi cất giấu bảo tàng thiết lập trận pháp, giấu trong hư không, cần dùng địa khí trùng kích, mới có thể khiến nó hiện hình.”

“Địa khí trùng kích?”

“Đúng.”

Sở Cuồng Nhân cười, ngay sau đó, hắn nhìn hư không trước mắt, khẽ quát một tiếng, triển khai tu vi Nguyên Anh cảnh, hội tụ địa khí ở bốn phía.

Chính là Thánh Vương pháp, Nhân Sơn Ấn Quyết!

Sở Cuồng Nhân nắm ấn quyết, đạo vận huyền diệu lưu chuyển, sơn hà bốn phía chấn động, địa khí dồi dào hóa thành một tòa thần sơn đập ra.

Thần sơn đụng vào hư không, dường như đâm vào bích chướng, một tiếng ầm vang truyền đến, lượng lớn địa khí du tẩu khắp nơi, đánh thẳng vào bốn phía.

Một trận hào quang rực rỡ đột nhiên phóng lên tận trời!

Ngay sau đó, một cánh cửa lớn màu vàng óng xuất hiện trong hư không, trên cửa khắc họa hình ảnh sông núi, dị thú, nhật nguyệt.

Trên cửa chính còn lơ lửng hai hình Long Phi Phượng Vũ, hai chữ lớn tràn ngập đạo vận huyền diệu... Nguyên Linh! !

Cửa lớn màu vàng óng vắt ngang hư không, từng trận hào quang hắn ra, đạo vận vờn quanh, sinh linh trong phạm vi mấy trăm dặm đều cảm nhận được.

Cho dù ở nơi xa xôi, một số cường giả cũng cảm nhận được dị thường.

“Đó là cái gì? Cửa lớn?”

“Năng lượng cường đại ba động, đạo vận thật nồng nặc, chẳng lẽ lại có bảo vật gì hiện thế sao? Mau đi xem một chút!”

“Đây là thiên đại cơ duyên! Ta phải thu hoạch được cái kia!”

“Nguyên Linh... Trời ạ, chẳng lẽ đây là Nguyên Linh Chí Tôn, hai vạn năm trước, danh động thiên hạ, danh xưng đệ nhất nhân phía dưới Thánh Nhân! !”

“Hai vạn năm trước, Nguyên Linh Chí Tôn trùng kích Thánh cảnh vẫn lạc, mà nghe nói, trước khi chết, ông ấy từng giấu bảo vật mình thu thập suốt đời tại một khu vực bí ẩn nào đó, chẳng lẽ đây chính là nơi giấu bảo tàng của Nguyên Linh Chí Tôn!”

“Nghe đồn, trong bảo khố của Nguyên Linh Chí Tôn có cơ duyên thành Thánh! Nếu lấy được... Thì có thể thành thánh rồi! Đi, đi mau! !”

Trong lúc nhất thời, vô số cường giả phát giác dị thường.

Vô số người điên cuồng!

Một cái bảo khố của Vô Thượng Chí Tôn đủ khiến người rung động, vô số tu sĩ chạy theo như vịt, đừng nói đến bên trong còn cất giấu cơ duyên thành Thánh!

Toàn bộ Thương Khung tinh có bao nhiêu Thánh Nhân chứ?

Điên rồi.

Tất cả mọi người giống như nổi điên chạy tới cửa lớn màu vàng óng này.

Sở Cuồng Nhân nhìn một màn trước mắt, cũng mơ hồ.

Hố cha à?

Hắn chỉ muốn đến tìm bảo bối, cầm hết bảo tàng liền rời đi, nhưng bây giờ động tĩnh huyên náo lớn như vậy, hấp dẫn tất cả mọi người tới đây, hắn làm sao có thể âm thầm phát tài nữa? !

Trong âm thầm, thất tổ cũng bị dọa đến suýt chút nữa cắn rơi đầu lưỡi.

Mấy ngày nay ông ấy thường xuyên nhìn thấy Sở Cuồng Nhân cầm một tờ giấy gọi là bản đồ bảo tàng suy nghĩ, cũng không để ở trong lòng.

Bản đồ bảo tàng sao, so với đồ chơi còn nhiều hơn, một số cường giả tính cách cổ quái thích lưu lại các câu hỏi không biết đáp án để người ta đi phá giải, nhất là bản đồ bảo tàng, lúc còn trẻ tuổi, ông ấy đã nhìn thấy quá nhiều rồi.

Có ai nghĩ được, thứ này lại là bản đồ bảo tàng của Nguyên Linh Chí Tôn!

Thất tổ mộng.

Đã sớm nghe nó, i lúc còn ở trong tông môn, Sở Cuồng Nhân ba ngày thì hai lần nháo ra động tĩnh lớn, có ai ngờ được, tên gia hỏa này mới đi ra ngoài rèn luyện hai ngày đã nháo ra động tĩnh lớn như thế.

Nơi cất giấu bảo tàng của Nguyên Linh Chí Tôn a, cái này sẽ dẫn bao nhiêu cường giả đến chứ?

“Có phải ta nên ở sau núi dưỡng lão không?” Thất tổ bất đắc dĩ cười khổ một tiếng.

Chương 31: Nguyên Linh Bảo Tàng Tiểu Thế Giới, Hồng Mông Tử Khí

Nơi cất giấu bảo tàng của Nguyên Linh Chí Tôn bại lộ.

Đạo vận mãnh liệt, điềm lành hiện lên đầy trời, hấp dẫn vô số cường giả đến đây, nhất là thành Bạch Vân cách đó không xa.

Vô số đạo kiếm quang đếm mãi không hết lướt về phía này.

Ở trong đó, đạo kiếm quang màu trắng có tốc độ nhanh nhất, chói mắt nhất, tất cả mọi người nhìn đạo kiếm quang kia, không khỏi tấm tắc.

"Là con trai trưởng của Bạch Vân Kiếm Tôn, hắn ta cũng xuất động."

"Xem ra bảo tàng của Nguyên Linh Chí Tôn có sức hấp dẫn rất lớn nha."

...

Trước bảo tàng của Nguyên Linh Chí Tôn.

Sở Cuồng Nhân nhìn cánh cửa lớn màu vàng óng trước mắt không kiêng nể gì phóng thích ra cảm giác tồn tại của mình, bất đắc dĩ lắc đầu, "Hố cha rồi."

"Đi!"

Sở Cuồng Nhân lôi kéo Lam Vũ lập tức xông vào cánh cửa lớn màu vàng óng kia.

Trong nháy mắt bước vào, ánh mắt Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ cùng tỏa sáng, sau đó đến một mảnh rừng rậm rạp.

"Đây là tiểu thế giới."

Sở Cuồng Nhân kinh ngạc nói, trong truyền thuyết, một số đại năng tinh thông không gian chi lực có thể xây dựng ra một số thế giới cỡ nhỏ, vô cùng huyền diệu.

Hiển nhiên, Nguyên Linh Chí Tôn chính là đại năng như vậy.

Sở Cuồng Nhân thả nhảy lên, đằng không mà lên, đứng trên không trung cao trăm thước ngắm nhìn bốn phía, phát hiện xung quanh đều là rừng rậm rộng lớn.

Không chỉ như thế, hắn còn phát hiện trên bầu trời có hạn chế, nhiều nhất chỉ có thể bay lên một trăm mét, nếu tiếp tục bay lên sẽ gặp bình chướng.

Sau khi hạ xuống đất, Sở Cuồng Nhân xuất ra bản đồ bảo tàng, phát hiện con đường trên đó đã phát sinh biến hóa.

"Ha, đây hoàn toàn là địa đồ mới, rất chi tiết." Sở Cuồng Nhân mang theo Lam Vũ đi về phương hướng mà bản đồ chỉ dẫn.

Sau khi bọn họ đi không lâu sau, có một đám người cung đi vào tiểu thế giới, vô số đạo linh niệm dũng mãnh tràn ra bốn phương tám hướng.

"Bảo tàng ở đâu?"

"Không đúng, trong không gian này có cấm chế, linh niệm của ta bị hạn chế phạm vi trong vòng ba trượng, căn bản vô dụng."

"Vậy chỉ có thể dùng mắt tìm, nhất định phải tìm được."

Mọi người lao về bốn phía.

Nhưng cũng không lâu lắm, những người này lần lượt gặp các loại khó khăn.

Có người gặp Yêu thú khủng bố, có người chạm đến cơ quan cấm chế, bị vô số kiếm khí chém qua, có người bị vây ở một nơi nào đó...

Mà lúc này, Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ lại đi trên một con đường chim hót hoa nở, thong dong tự tại.

Sở Cuồng Nhân cầm bản dồ bảo tàng trong tay, nói: "Chậc chậc, bên trong thế giới nhỏ này lại ẩn giấu vô số cơ quan cấm chế, Yêu thú cường đại, nếu không đi trên con đường chính xác, muốn tìm được bảo tàng khó như lên trời!"

Dường như hắn có thể tưởng tượng được, hiện tại những tên tu sĩ tiến vào tiểu thế giới kia chật vật, sứt đầu mẻ trán cỡ nào.

Đại khái nửa canh giờ sau, Sở Cuồng Nhân đi vào một tòa cung điện.

Tòa cung điện này ở chỗ sâu trong sơn mạch, kim bích huy hoàng, đạo vận lưu chuyển, trên cây cột bốn phía khắc từng nét bùa chú.

"Tìm được rồi."

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Hai người đi vào cung điện, đập vào là một đám bảo quang bảo vật, Linh thạch Linh tủy, đan dược binh khí...

Thậm chí còn có mười mấy món Chí Tôn khí và Thánh binh.

Bảo vật chất đầy cung điện, mà trong góc, còn có một hồ nước tràn đầy chất lỏng màu vàng óng, đó là Địa Linh Tủy!

Mặc dù không thể so sánh với Thiên Linh Tủy, nhưng giá trị của một hồ Địa Linh Tủy cũng rất cao, cho dù là Chí Tôn gặp được cũng sẽ đỏ mắt.

Trong cung điện còn một cái hộp gỗ nhỏ, tạo hình hoa lệ, khắc long họa phượng, hình như có đạo vận lan tràn.

"Thật nhiều bảo vật." Lam Vũ không khỏi kinh ngạc.

Thất tổ trốn ở trong bóng tối, đạo tâm cũng không nhịn được chấn động, "Không hổ là Nguyên Linh Chí Tôn, hai vạn năm trước từng vinh dự được gọi là đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân cảnh, nội tình bực này, đúng là khiến người ta kinh thán."

"Nhưng dễ dàng lấy được bảo vật như vậy sao?"

"Đường đường là nơi cất giấu bảo tàng của Nguyên Linh Chí Tôn, thế mà không có một chút cơ quan cấm chế, cái này đúng là không tin được."

"Hay là, bản đồ trên tay tiểu gia hỏa này là lộ tuyến chính xác, nếu như vậy, cơ duyên của hắn thật sự không cạn."

Vừa đi ra tông môn chưa đến mấy ngày đã lấy được bảo khố của một vị Vô Thượng Chí Tôn, khí vận bực này, đến Thất tổ cũng không nhịn được có chút hâm mộ.

"Quyền trượng này có khí tức quang minh thật nồng hậu!" Bỗng nhiên, Lam Vũ bị một cây quyền trượng hấp dẫn, vươn tay muốn đụng vào.

Nhưng lại bị Sở Cuồng Nhân ngăn cản, "Chờ một lát."

"Công tử?" Lam Vũ hơi nghi hoặc.

"Cẩn thận có cơ quan."

Sở Cuồng Nhân trịnh trọng nói, cảnh tượng như thế này, hắn đã nhìn thấy trong phim truyền hình rất nhiều, sau khi người đi tìm bảo nhìn thấy bảo vật liền không nhịn được muốn cầm lên, sau đó đụng vào cơ quan, không phải hại chết đồng đội, cũng là cùng nhau gặp nạn.

"Sạo lộ trong phim truyền hình đều thế." Sở Cuồng Nhân nói Lam Vũ không hiểu, sau đó bắt đầu kiểm tra bốn phía.

Hắn phóng ra linh niệm, đảo qua toàn bộ đại điện, tỉ mỉ quan sát mỗi bảo vật, nhưng kiên quyết không tùy tiện đụng vào.

Thất tổ trong bóng tối thấy thế, không khỏi cười nhạt một tiếng, tiểu gia hỏa này vẫn rất cảnh giác.

Lúc ông ấy đang nghĩ ngợi, cũng chợt phát hiện cái gì, ánh mắt hơi đổi.

"Quả nhiên có mờ ám."

Lúc này, Sở Cuồng Nhân phát hiện cái gì.

Dưới quan sát của hắn, bên trong cung điện này, mặt ngoài phần lớn các bảo vật đều có một tầng bụi vô cùng nhỏ.

Mắt thường khó có thể quan sát được tầng bụi này, Sở Cuồng Nhân dùng linh niệm quét qua nhiều lần mới phát giác được.

"Không biết đây là vật gì?"

Sở Cuồng Nhân tự hỏi, muốn mạo hiểm thử một chút, dù sao bản thân cũng có bất tử chi thân.

"Đó là Tam âm Tịnh Vương Trần."

Lúc này, một giọng già nua vang lên bên tai Sở Cuồng Nhân.

Nội tâm Sở Cuồng Nhân hơi động một chút, biết đây là giọng nói của người hộ đạo Huyền Thiên tông an bài cho hắn, chỉ là không hiện thân mà thôi.

"Tam âm Tịnh Vương Trần, ta cũng chỉ biết được vật này qua điển tịch mà thôi, nghe đồn vật này chí âm chí tà, giống như hạt bụi nhỏ, uy lực lại cực kỳ đáng sợ."

"Ngay cả Chiến Vương chạm đến vật này, trong nháy mắt cũng bị ăn mòn thành một vũng máu! Tôn giả cũng không dám tùy tiện đụng vào."

Thất tổ giải thích.

Sau khi nghe xong, sắc mặt Lam Vũ biến hóa, theo bản năng lùi lại mấy bước, nhìn những bảo vật này như gặp hồng thủy mãnh thú.

"Vị Nguyên Linh Chí Tôn này vẫn rất âm hiểm." Sở Cuồng Nhân cười nói.

Sau đó, hắn thỉnh giáo thất tổ biện pháp giải quyết.

"Cái này đơn giản."

Giọng nói của thất tổ vừa rơi xuống, trong cung điện xuất hiện một trận gió nhẹ, gió nhẹ vòng quanh, vô số hạt bụi cuộn thành một đoàn lớn chừng quả trứng gà.

"Vật này có uy lực to lớn, nếu vận dụng thích hợp, có thể phát huy tác dụng không nhỏ." Thất tổ từ tốn nói.

Sở Cuồng Nhân vội vàng xuất ra một cái bình nhỏ đựng đám hạt bụi này.

Vật này hữu hiệu với sinh linh, nhưng lại không có tác dụng với tử vật, nếu không tất cả bảo vật trong cung điện sớm bị ăn mòn rồi.

"Lòng cảnh giác của ngươi không tệ, ngay cả ta cũng suýt nữa không phát hiện ra Tam âm Tịnh Vương Trần, ngươi có thể phát hiện, rất tốt rất tốt."

Thất tổ tán thưởng.

"Đi ra ngoài, an toàn là hàng đầu." Sở Cuồng Nhân cười nói.

Sau đó, hắn bắt đầu thu từng bảo vật trong cung điện vào Càn Khôn giới, hắn cũng mở hộp gỗ kia ra xem một chút.

Bên trong chứa đựng, đúng là một đạo tử khí!

Đạo tử khí này tràn ngập đạo vận khủng bố, nhưng lúc mở hộp gỗ ra, từng đợt đạo âm huyền diệu quanh quẩn trong hư không, giống như Thánh Nhân giảng đạo, còn tràn ngập mùi hương dị thường.

"Đây là... Thành Thánh chi cơ, Hồng Mông Tử Khí! !"

Lúc này, thất tổ không nhịn được kinh hô một tiếng!

Hai mắt Sở Cuồng Nhân cũng tỏa sáng.

Hồng Mông Tử Khí, hắn đã từng nghe nói đến vật này, tên tuổi của vật này quá lớn, là thành Thánh chi cơ, là vô thượng chí bảo!

Nói như vậy, nếu một vị Tôn giả có được Hồng Mông Tử Khí, vậy trong vòng trăm năm, người này hoàn toàn sẽ trở thành Thánh Nhân!

Nhưng mượn nhờ Hồng Mông Tử Khí thành Thánh cũng có cái hại, chính là trở thành Thánh Nhân yếu nhất, cũng rất khó tiến bộ thêm.

Bất kể nói thế nào, đó cũng là Thánh Nhân! Là tồn tại phía trên vạn vạn sinh linh!

Nếu đạo Hồng Mông Tử Khí truyền ra ngoài, đủ khiến vô số tu sĩ điên cuồng!

Chương 32: Chí Tôn Một Kiếm, Diệp Bạch Phong Đỏ Ngầu Cả Mắt

"Không ngờ cơ duyên thành Thánh trong bảo tàng Nguyên Linh này lại là Hồng Mông Tử Khí! Năm đó Nguyên Linh Chí Tôn là kinh tài tuyệt diễm bực nào, chắc là khinh thường sử dụng Hồng Mông Tử Khí này để thành Thánh."

"Nhưng cũng tiếc cho ông ta, cuối cùng độ kiếp thất bại, nếu không, chiến lực sau khi ông ta thành Thánh, có thể trấn áp một thời đại."

Thất tổ có chút cảm khái nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, nói: "Tiền bối có dùng vật này không?"

"A, ngươi giữ đi, vật này ngươi dùng cũng tốt, cho các Chí Tôn khác trong tông môn cũng được, dù sao cũng tốt hơn cho lão già như ta."

Thất tổ cười một tiếng.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại nghe được một cỗ hiu quạnh trong đó.

Hắn không biết là, thất tổ đã đi vào thiên nhân ngũ suy, thọ mệnh sắp hết, cho dù đưa Hồng Mông Tử Khí cho ông ấy, đoán chừng cũng không có thời gian tìm hiểu, đến lúc đó cũng chỉ là uổng phí.

Sở Cuồng Nhân không hỏi nhiều, thu hồi Hồng Mông Tử Khí.

Hắn không có ý định dùng nó.

Người dùng Hồng Mông Tử Khí thành Thánh, chiến lực yếu nhất, bởi vì đạo lĩnh ngộ đều không phải của mình, Sở Cuồng Nhân muốn dựa vào lực lượng của mình thành Thánh!

Hắn có Vô Thượng Đạo Thể, có vô thượng căn cơ, không thành vấn đề.

Mặc dù hắn không cần tử khí, nhưng đưa cho những người khác trong Huyền Thiên tông dùng cũng được, ví như mấy vị Tôn giả Huyền Kỳ Tôn Giả, Như Yên trưởng lão.

Sau khi thu thập tất cả mọi thứ trong cung điện xong, Sở Cuồng Nhân không buông tha một khối linh thạch nào, lập tức hài lòng rời đi.

...

Oanh!

Một đạo kiếm quang kinh khủng nổ ra, xé một đầu Yêu thú dữ tợn thành hai nửa, mưa máu đầy trời rơi xuống, nhuộm đỏ sơn lâm.

Giữa không trung, một nam tử trung niên mặc bạch bào, tay cầm một chuôi bảo kiếm Chí Tôn, bảo quang lưu chuyển, hai đầu lông mày đầy lãnh khốc.

Nếu có người tại thành Bạch Vân ở chỗ này, chắc chắn sẽ nhận ra người kia.

Đây chính là con trai trưởng của thành chủ thành Bạch Vân, Diệp Bạch Phong.

"Đại gia, thám tử đến báo, nói là phía trước ba trăm dặm phát hiện một tòa cung điện!" Một tên kiếm khách đột nhiên đi đến.

Hai mắt Diệp Bạch Phong tỏa sáng, "Đi!"

Rất nhanh, từ xa Diệp Bạch Phong đã nhìn thấy tòa cung điện giấu trong chỗ sâu sơn mạch kia, trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên.

"Đó nhất định là nơi cất giấu bảo tàng của Nguyên Linh Chí Tôn!"

"Cơ duyên thành Thánh, tất nhiên cũng ở bên trong!"

Ngay khi đám người Diệp Bạch Phong sắp đến gần.

Bỗng nhiên, nơi xa truyền đến từng đợt gào thét.

Chỉ thấy trong núi rừng nhảy ra từng đầu Trường Tí Viên toàn thân mọc đầy lông đen, trên thân mỗi đầu đều toát ra khí tức vô cùng cuồng bạo.

Con cầm đầu có tu vi đạt tới Chiến Vương cảnh!

"Đáng chết, đám Viên Yêu này đều bị Nguyên Linh Chí Tôn luyện chế thành con rối, mặc dù không có linh trí, nhưng hung hãn không sợ chết, cực kì khó chơi."

"Hừ, một đám súc sinh mà thôi, không cần sợ hãi!"

"Bảo khố đang ở trước mắt, há có thể lùi bước!"

"Không sai, đây chính là cơ duyên to lớn của chúng ta! Giết!"

"Tuyệt không thể tay không mà về!"

Trong nháy mắt, một đám tu sĩ giao chiến với Trường Tí Viên.

Năng lượng kinh khủng bắn ra, càn quét sơn lâm.

Diệp Bạch Phong đối mặt với đầu Trường Tí Viên cầm đầu, thực lực của đầu Trường Tí Viên này cực kỳ đáng sợ, hai mắt huyết hồng, một thân đầy hung sát chi khí, hai cánh tay dài vung vẩy, nhấc lên linh khí cuồng bạo.

Chiến lực của nó đã đạt đến Chiến Vương đỉnh phong!

Mặc dù Diệp Bạch Phong lợi hại, nhưng trong thời gian ngắn cũng không làm gì được đầu Trường Tí Viên này.

Theo thời gian trôi qua, hắn ta dần dần có chút nôn nóng.

Bảo khố của Nguyên Linh Chí Tôn ở ngay trước mắt, nhưng lại bị một đám Viên Hầu ngăn cản đường đi, dần dần, nếu bị những người khác nhanh chân đến trước, vậy coi như dùng giỏ trúc mà múc nước sông, công dã tràng rồi.

Nghĩ đến đây, Diệp Bạch Phong cắn răng, lấy ra một thanh kiếm nhỏ màu trắng bạc, đó là thanh kiếm nhỏ mà phụ thân hắn ta Bạch Vân Kiếm Tôn ngưng luyện mà thành, một khi sử dụng, tương đương với một kích của Bạch Vân Kiếm Tôn.

Bạch Vân Kiếm Tôn là nhân vật nào?

Vô Thượng Chí Tôn!

Ông ta tiện tay đánh ra một kiếm có thể miểu sát bất kì Chiến Vương nào.

"Không nghĩ được nhiều như vậy, đi!"

Diệp Bạch Phong thôi động kiếm nhỏ màu trắng bạc.

Trong chốc lát, một cỗ đạo vận kinh khủng tràn ngập thiên địa, một đạo kiếm quang màu trắng bạc dài hàng ngàn trượng từ trên trời giáng xuống, khóa chặt Trường Tí Viên Vương.

"Rống!"

Trường Tí Viên Vương ngửa mặt lên trời gào thét, ra sức ngăn cản!

Nhưng một kích của Vô Thượng Chí Tôn, đủ để phiên sơn đảo hải, có sức mạnh vô thượng, trong nháy mắt tiếp xúc với kiếm quang mắt, Trường Tí Viên Vương liền nổ tung, kiếm quang vẫn rơi vào dãy núi.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, toàn bộ tiểu thế giới cũng theo đó mà rung chuyển!

Trong hư không, xuất hiện từng đạo vết rách!

Mảng lớn không gian bắt đầu sụp đổ, phá nát!

Tất cả người tiến vào tiểu thế giới đều bị động tĩnh này dọa đến đồng tử co rụt lại, sắc mặt trắng bệch.

"Móa, đáng chết, người ngu ngốc nào sử dụng lực lượng của Vô Thượng Chí Tôn trong tiểu thế giới này vậy, ngại mệnh quá dài sao?"

"Tiểu thế giới đã bắt đầu bị phá nát, thời gian không nhiều lắm, không tìm được bảo khố, bảo mệnh quan trọng hơn, phải nhanh rời khỏi nơi này."

"Tiểu thế giới sụp đổ hình thành lực lượng kinh khủng, đây cũng không phải nói đùa, cho dù là Chí Tôn cũng khó mà sống sót."

Một số người tự biết không có hi vọng tìm tới bảo tàng nhao nhao rời đi.

Dù sao bảo khố có mê người cũng không quan trọng bằng tính mạng.

Sau khi Diệp Bạch Phong chém giết Trường Tí Viên Vương, kiếm khí còn lại tiêu tán ra ngoài cũng đánh đám Trường Tí Viên xông đến thành vụn máu.

"Thời gian không nhiều lắm, đi!"

Nhân cơ hội này, Diệp Bạch Phong mang theo mọi người xông vào cung điện.

Nhưng nghênh đón bọn họ lại là đại điện trống rỗng.

"Tại sao lại như vậy?"

"Bảo tàng đâu, bảo tàng đi đâu rồi? !"

Sắc mặt mọi người biến đổi.

Bọn họ khổ cực chém giết đến nơi đây, vốn cho rằng có vô số bảo vật đang ngoắc tay với bọn họ, không ngờ lại làn cảnh tượng quạnh quẽ như vậy.

Diệp Bạch Phong âm trầm nói: "Đừng nản chí, tìm!"

Mọi người tản ra linh niệm, không bỏ qua bất cứ ngóc ngách nào, chỉ chốc lát, toàn bộ cung điện, cả trong đến ngoài đều bị bọn họ tìm qua.

Đến gạch lát sàn cũng đào lên, đừng nói bảo tàng, đến một khối Linh thạch cũng không tìm được.

Ngay sau đó, một tên tu sĩ phát hiện mấy dấu chân trên cầu thang cung điện, điều này nói rõ, nơi này đã có người đến rồi!

Bảo tàng, bị người ta nhanh chân đến trước! !

Chuyện này khiến Diệp Bạch Phong trực tiếp nổi giận.

Hắn ta khổ cực đi tới nơi này, vì bảo tàng này, đến bảo vật phụ thân ban tặng cho cũng dùng, nhưng bây giờ, ngay cả một cọng lông cũng không có.

"Rốt cuộc là ai?"

Diệp Bạch Phong gầm nhẹ một tiếng.

Hắn ta nghĩ đến cái gì, lấy một khỏa tinh thạch màu trắng trong Càn Khôn Giới ra, trong mắt mang theo một tia hi vọng cuối cùng, "Đây là Hồi Tố Thạch, ẩn chứa một tia đạo vận thời gian! Có thể quay lại thời gian, bắt được hình ảnh đã xảy ra ở nơi này gần đây."

Đây là một kiện bảo vật mà trước kia Diệp Bạch Phong đi lịch luyện đã có được, hắn ta đã giữ trong tay rất lâu rồi, nhưng chưa bao giờ dùng qua.

Lúc này, hắn ta chỉ có thể mong đợi vật này có thể giúp hắn ta.

Hắn ta ném Hồi Tố Thạch lên giữa không trung, chỉ thấy từng đạo quang hoa huyền diệu lấp lóe, sau đó trên không trung hiện ra mấy hình ảnh.

Trên hình ảnh, có một nam một nữ, nam tử vô cùng tuấn mỹ, giống như Trích Tiên, nữ một đầu mái tóc dài màu trắng bạc, dung nhan tuyệt thế.

Hình ảnh biểu hiện chính là hai người này đang cầm bảo vật.

"Mau nhìn, cái kia chẳng lẽ là... Hồng Mông Tử Khí! !"

Bỗng nhiên, một tên tu sĩ kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy trên hình ảnh, Sở Cuồng Nhân mở hộp gỗ ra, bên trong cất giấu một đạo tử khí, chính là thành thánh chi cơ Hồng Mông Tử Khí.

"Hai người kia là ai?"

"Tra cho ta!"

"Cần tìm bọn họ về, đoạt lại bảo tàng, đoạt lại Hồng Mông Tử Khí!"

Diệp Bạch Phong đỏ ngầu cả mắt, đây chính là Hồng Mông Tử Khí, thế mà có thể chạy trốn dưới mí mắt hắn ta, đổi lại là ai cũng không chịu nổi!

Chương 33: Đạo Hữu Xin Dừng Bước, Ta Chỉ Là Tùy Tiện Nói Mà Thôi

"Tiểu thế giới bắt đầu sụp đổ!"

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên phát hiện dị trạng trong không gian.

"Đi!" Thất tổ bỗng nhiên nói.

Tiểu thế giới sụp đổ hình thành lực lượng rất lớn, đến ông ấy cũng không dám xem thường.

Sở Cuồng Nhân không dám chậm trễ, mang theo Lam Vũ nhanh chóng nhanh rời khỏi tiểu thế giới, sau khi ra ngoại giới, cấp tốc lao về một hướng.

Những người còn lại ở trong tiểu thế giới cũng là như thế.

Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ đi đến khu vực cách Nguyên Linh Chí Tôn Bảo mấy chục dặm, xa xa liền trông thấy cánh cửa lớn màu vàng óng kia bắt đầu vỡ nát, không gian bốn phía cũng xuất hiện vô số vết rách như mạng nhện.

Một cỗ lực lượng vô cùng kinh khủng bắt đầu ấp ủ, cả núi rừng cũng bắt đầu vặn vẹo dưới cỗ lực lượng này, không ngừng dũng mãnh lao về phía cửa lớn.

Ngay sau đó, cửa lớn lập tức vỡ nát, hình thành một cái hắc động cỡ nhỏ, hắc động này chỉ lớn bằng quả đấm, nhưng lại bạo phát lực lượng kinh khủng, khiến mọi người ở đây đều cảm thấy da đầu run lên.

Toàn bộ tiểu thế giới và tất cả mọi thứ trong phạm vi mười dặm hết đều bị lỗ đen này hút vào, phân giải thành vô số hạt nhỏ, hóa thành hư vô.

Cuối cùng hắc động biến mất.

Trong phạm vi mười dặm hình thành một cái hố cực lớn.

Không khí vẫn lưu lại cảm giác tĩnh mịch kia.

Tất cả tu sĩ mắt thấy tiểu thế giới sụp đổ đều cảm thấy rung động khó nói lên lời, trước mặt cỗ lực lượng này, bọn họ quá mức nhỏ bé.

Sở Cuồng Nhân hít sâu một hơi, "Thật khủng khiếp."

Mặc dù nghĩ lại có chút sợ, nhưng tổng thể mà nói, hành trình tìm bảo lần này, hắn vẫn vô cùng hài lòng, đạt được không ít đồ tốt.

Chỉ với Hồng Mông Tử Khí, chuyến đi này đã không tệ rồi.

Nhưng so với hắn, các tu sĩ khác lại không có vận tốt như vậy.

"Móa nó! Còn không mò được cái rắm, suýt nữa đã mất mạng rồi."

"Đáng chết! Đi một chuyến uổng công."

"Rốt cuộc là người nào lấy được bảo tàng Nguyên Linh vậy?"

"Hừ, lại nói, tại sao bảo tàng Nguyên Linh xuất hiện cũng là một ẩn số, đây có phải âm mưu của người nào đó không?"

"Nếu là như vậy, dụng tâm của người giật dây cũng quá ác độc đi, lại phá hỏng tiểu thế giới, muốn giết chết chúng ta."

"Tốt nhất đừng để ta biết là ai làm."

Có người tiếc nuối, có người tức giận, cũng có người âm mưu gì đó...

Mà người đầu sỏ gây ra chuyện này, Sở Cuồng Nhân lại không nói gì, sợ bị người khác nhìn ra khác thường.

Hắn dẫn theo Lam Vũ muốn rời khỏi nơi thị phi này.

"Vị đạo hữu này xin dừng bước!"

Lúc này, một giọng nói vang lên.

Một thanh niên mặc bạch bào đi đến trước mặt hai người Sở Cuồng Nhân.

Thanh niên này mặt mày tuấn dật, là mỹ nam tử số một số hai, nhưng so với Sở Cuồng Nhân, ít nhất hắn ta còn kém hai cấp bậc.

Thanh niên cũng vô cùng kinh diễm, không ngờ trên thế giới lại có nam tử đẹp hơn hắn ta, quả thực thật không thể tin được.

"Tại hạ là thiếu chủ của Bạch Ngọc Lâu, Lý Tinh Thần, thấy hai vị bất phàm, cho nên muốn kết giao một phen." Lý Tinh Thần nói.

Hắn ta vừa lên tiếng đã hấp dẫn không ít người xung quanh, bọn họ nhìn hai người Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ, đều lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc.

"Xem ra hai người này rất không bình thường, nhất là nam tử kia, trên người có cỗ đạo vận như có như không, giống như Trích Tiên."

"Thế gian này lại có nam tử bực này sao?"

"Đó là Lý Tinh Thần của Bạch Ngọc Lâu, nghe đồn người này là mỹ nam tử trong thành Bạch Vân, thích nhất là kết giao với người đẹp mắt."

"Khó trách hắn ta lại tìm tới hai người này."

"Hai người này bất phàm như thế, không biết có phải đệ tử của đạo thống nào đó đi ra rèn luyện không, nếu vậy, ngược lại có thể kết giao một phen."

Mọi người nghị luận ầm ĩ, Sở Cuồng Nhân lại kinh ngạc nhìn Lý

Tinh Thần trước mặt, hắn cũng nghe thấy tiếng nghị luận xung quanh.

Thích nhất là kết giao với người đẹp mắt?

Lý Tinh Thần chính là nhan cẩu a.

"Tại hạ Sở Cuồng Nhân, xin chào Lý đạo hữu."

"Thì ra là Sở đạo hữu a, thất kính thất..." Lý Tinh Thần còn chưa nói hết, sắc mặt đã cứng đờ, sững sờ ngay tại chỗ.

Hắn ta nghe được cái gì?

Sở Cuồng Nhân?

Chính là Sở Cuồng Nhân đã tuyên chiến với thiên hạ kia sao?

"Lý đạo hữu, sao vậy?"

Sở Cuồng Nhân có chút nghi hoặc nhìn Lý Tinh Thần, lúc này hắn còn không biết lời nói lúc mình nhập đã tạo thành ảnh hưởng như thế nào.

A, không đúng.

Có sát khí!

Sắc mặt Sở Cuồng Nhân biến hóa, đề phòng nhìn bốn phía.

Chỉ thấy tu sĩ xung quanh nghe đến tên hắn, lại dùng ánh mắt tràn ngập địch ý nhìn hắn, nhất là mấy tên tu sĩ trẻ tuổi, trong ánh mắt còn có vẻ nóng lòng muốn thử.

"Công tử, giống như có chút không thích hợp a."

Lam Vũ cũng đề phòng.

"Ta cũng nhìn thấy." Sở Cuồng Nhân gật đầu.

Lúc này, một cái tu sĩ trẻ tuổi toàn thân mặt đồ đen bỗng nhiên đứng dậy, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, lạnh lùng nói: "Ngươi chính là Sở Cuồng Nhân, Đại sư huynh của Huyền Thiên tông, đã tuyên chiến với thiên hạ kia sao?"

Sở Cuồng Nhân càng thêm nghi ngờ, "Ta là Đại sư huynh của Huyền Thiên tông không sai, nhưng có phải các hạ có hiểu lầm gì không, lúc nào thì ta tuyên chiến với thiên hạ rồi?"

Giời ạ, hắn mới nhập thế có được không.

Tuyên chiến thiên hạ?

Hắn làm gì có bản kĩnh kia.

Hắn ta chỉ là một tên Nguyên Anh cảnh nho nhỏ mà thôi.

"Trước khi ta nhập thế, mặc kệ cả vườn hoa nở, ganh đua sắc đẹp, sau khi ta nhập thế, tự nhiên độc lĩnh phong tao, trở thành đóa hoa xuất chúng nhất. Chính ngươi đã nói câu nói này!" Tu sĩ áo đen lạnh lùng nói.

"Không sai, đúng là ta đã nói qua, chờ chút..."

Sở Cuồng Nhân hiểu ra cái gì.

Chẳng lẽ những người này xem câu nói đùa này của hắn trở thành chiến thư sao? Nói đùa cái gì vậy? Hắn tùy tiện nói mà thôi.

Lúc ấy nhiều đệ tử, trưởng lão đến đưa tiễn như vậy, dù sao hắn cũng phải nói cái gì đó cho ra dáng đại sư huynh chứ.

Lúc này mới mấy ngày, thế mà đã truyền ra rồi?

"Nếu là ngươi nói, vậy thì dễ làm rồi! Hôm nay ta muốn lãnh giáo một chút, ngươi thành đóa hoa xuất chúng nhất thế nào!"

Tu sĩ áo đen lạnh hừ một tiếng, đột nhiên thôi động linh lực.

Trong hư không, linh khí sôi trào, ngưng tụ một bàn tay màu đen to lớn, uy thế ngập trời chụp về phía Sở Cuồng Nhân.

"Chí Tôn pháp, Già Thiên Đại Thủ Ấn! !"

Bàn tay màu đen che trời mà đến, Sở Cuồng Nhân còn chưa xuất thủ, nhưng Lam Vũ bên cạnh đã lạnh hừ một tiếng, đột nhiên đánh ra một quyền.

Một vệt sáng bạo phát, trực tiếp xuyên thủng bàn tay lớn màu đen kia, đánh lên người tu sĩ mặc áo đen, khiến đối phương thổ huyết bay ngược ra ngoài.

Uy lực một quyền, chấn nhiếp mọi người!

Ánh mắt Lam Vũ lạnh lùng nhìn bốn phía, "Muốn khiêu chiến công tử nhà ta, các ngươi còn không có tư cách này!"

Sở Cuồng Nhân ở phía sau trừng mắt nhìn, sao hắn lại cảm thấy lời này của Lam Vũ ngoài bảo vệ hắn, càng kéo cừu hận cho hắn vậy.

Quả nhiên, ánh mắt mọi người nhìn về phía Sở Cuồng Nhân càng thêm bất thiện.

"Sở Cuồng Nhân, quả nhiên đủ cuồng!"

"Đến một thị nữ cũng không coi ai ra gì như vậy, tên Sở Cuồng Nhân cuồng vọng thế nào có thể tưởng tượng được! Khó trách lại tuyên chiến thiên hạ!"

Tên tu sĩ áo đen bị một quyền của Lam Vũ đánh bay lại lộ ra vẻ rung động, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt tràn ngập không thể tin được.

"Một quyền, vậy mà ta còn không đỡ được một quyền của thị nữ hắn ta!"

"Tên Sở Cuồng Nhân này, còn mạnh đến thế nào?"

"Chỉ sợ, trong mắt hắn, ta còn không bằng con kiến hôi."

Nghĩ đến đây, tu sĩ áo đen không khỏi nản lòng thoái chí.

Lúc này, Sở Cuồng Nhân nhìn hắn ta một cái.

Có lẽ là do ấn tượng ban đầu, tu sĩ áo đen cảm thấy trong mắt Sở Cuồng Nhân tràn đầy đạm mạc, nói chính xác hơn là giống như không nhìn hắn ta.

Quả nhiên, Sở Cuồng Nhân liếc hắn ta một chút liền thu hồi ánh mắt.

Có lẽ trong lúc lơ đãng hắn mới đưa mắt nhìn qua mà thôi.

Tu sĩ áo đen không khỏi buồn bực, "Uổng công ta tu hành mấy chục năm, vốn cho rằng trong thế hệ trẻ tuổi cũng là số một số hai, không ngờ trong mắt ngươi còn không bằng một con kiến hôi!"

"Hay cho một tên Sở Cuồng Nhân, hay cho cái tên Cuồng Nhân!"

"Hôm nay ta thua rồi..."

Nói xong, tu sĩ áo đen liền quay người rời đi, thân hình lảo đảo, cái bóng bị ánh chiều tà kéo dài, tràn ngập hiu quạnh, tinh thần sa sút.

Chương 34: Tuyết Long Tam Kiệt, Đồ Bỏ Đi Mà Thôi, Đừng Sai Lầm

"Tên tu sĩ áo đen này là Đạo Tử của Thiết Sơn tông a! Nói thế nào Thiết Sơn tông cũng là một đạo thống Chí Tôn, nhưng hôm nay, ngay cả một quyền của thị nữ bên cạnh Sở Cuồng Nhân cũng không đón đỡ được!"

"Nhìn dáng vẻ của hắn, sợ là đạo tâm đã sập, đại tranh chi thế này, đã không có vị trí của hắn nữa, đừng nói đến tranh phong Đế lộ."

"Sở Cuồng Nhân, quả nhiên là người cuồng vọng."

"Đường đường là Đạo Tử khiêu chiến với hắn, hắn lại không nhìn, chỉ một thị nữ đã đánh đối phương đến đạo tâm sụp đổ, dụng tâm hiểm ác a."

Người xung quanh nghị luận ầm ĩ.

Bọn họ nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra kiêng kị.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng mộng.

Hắn mới nhìn thoáng qua đối phương, xác nhận đối phương không bị đánh chết, làm sao trong chớp mắt ấy, đạo tâm của đối phương liền sụp đổ, ảm đạm rút lui rồi?

"Hừ, tên phế vật của Thiết Sơn tông kia không có bản lĩnh, vậy để Tuyết Long tam kiệt chúng ta đến dạy cho Sở Cuồng Nhân ngươi cách làm người đi!"

Lúc này, lại có ba người đi ra.

Ba người này đều mặc đạo bào màu trắng, tay cầm Chí Tôn khí.

Sở Cuồng Nhân nhướng mày một cái.

Đã hết hay chưa?

Thật sự coi hắn là tượng bùn không biết tức giận sao?

Sở Cuồng Nhân đưa tay ngăn cản Lam Vũ đang định động thủ, nói: "Lam Vũ, bọn họ muốn khiêu chiến ta, vậy để ta giải quyết đi."

"Công tử, ba tên bỏ đi mà thôi, vẫn là để ta tới đi."

Lam Vũ nói thẳng, không hề kiêng kỵ.

Tuyết Long tam kiệt nghe vậy tức giận đến đỏ bừng mặt.

"Tiện nhân, ngươi nói ai là đồ bỏ đi!"

"Hừ, một tên tiện tỳ cũng dám phát ngôn bừa bãi, cho rằng mình đánh bại một tên phế vật liền có thể khinh thường chúng ta sao? Suy nghĩ hão huyền!"

Tuyết Long tam kiệt chửi ầm lên.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, trong mắt bắn ra một đạo lãnh ý.

Hắn còn chưa mắng Lam Vũ bao giờ, ba cái đồ bỏ đi này lại dám mắng nàng, quả thực không thể tha thứ! Hắn thật sự đã nổi giận rồi.

"Bảo hộ môi trường, người người đều có trách nhiệm."

"Chuyện thanh lý đồ bỏ đi này, ta rất vui lòng."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, sau đó tiến tới một bước.

"Khốn khiếp, chúng ta sẽ khiến ngươi biết, ai mới là đồ bỏ đi!"

"Hừ."

Tuyết Long tam kiệt thấy thế, vội vàng xuất thủ.

Chỉ thấy trên thân thể ba người này xuất ra một cỗ đạo vận giống nhau như đúc, lượng lớn linh lực tràn ngập hư không, bao phủ thiên địa.

Trong chốc lát, thiên địa lại bắt đầu thay đổi.

Không khí nhiệt độ đột nhiên hạ xuống, không trung xuất hiện hoa tuyết!

Một cỗ hàn ý lạnh lẽo bao phủ, sắc bén như dao.

"Đây là Băng hàn đại trận mà ba chúng ta liên thủ thi triển, trong trận pháp này, cho dù ngươi là tu sĩ Động Hư cảnh cũng khó thoát thân!"

Lão đại của Tuyết Long tam kiệt đắc ý cười nói.

Bọn họ đến khiêu chiến Sở Cuồng Nhân, tự nhiên cũng có mấy phần lực lượng, ngoại trừ tu vi không kém ra, ba người liên thủ thi triển trận pháp cũng vô cùng cường đại, trong thế hệ trẻ tuổi, dường như không có mấy người phá được.

Sở Cuồng Nhân đưa tay bắt một đóa tuyết hoa.

Tuyết hoa như đao, lại rạch phá ngón tay hắn, lưu lại vết máu.

Nhưng bất tử chi thân có hiệu quả, trong chớp mắt vết thương liền khôi phục.

"Ta có chút hiếu kỳ, tại sao các ngươi lại muốn khiêu chiến ta, bởi vì mấy câu ta nói lúc nhập thế sao?" Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Lão nhị của Tuyết Long tam kiệt cười lạnh một tiếng, "Mấy câu nói kia của ngươi đã truyền khắp thiên hạ, cộng thêm chuyện Cố Trường Ca bại trong tay ngươi, hiện tại phần lớn thiên kiêu đều xem ngươi là cái đinh trong mắt, ai không muốn đánh bại ngươi chứ?"

"Chỉ cần đánh bại ngươi, chúng ta sẽ danh dương thiên hạ!"

Có thiếu niên nào không thích nổi danh thiên hạ chứ?

Tuyết Long tam kiệt cũng không ngoại lệ.

Mà phương thức thành danh tốt nhất chính là giẫm lên người khác!

Giống như Sở Cuồng Nhân đánh bại Cố Trường Ca mới có thể danh động thiên hạ, nếu không, chỉ bằng mấy câu kia, căn bản không tạo nổi sóng gió gì.

Bởi vì hắn đã thành danh, nói lời mới có phân lượng.

Hiện tại, Tuyết Long tam kiệt nhất định phải giẫm lên Sở Cuồng Nhân để thành danh!

"Thì ra là thế." Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

"Vậy thì chịu chết đi!"

Tuyết Long tam kiệt cùng hét to, trong trận pháp, lực lượng gió tuyết bỗng nhiên tăng lên, cuồng phong bọc lấy từng đoá tuyết hoa, cuốn về phía Sở Cuồng Nhân, tuyết hoa như đao, hàn ý vô cùng lạnh lẽo theo bốn phương tám hướng vọt tới.

Lúc này, ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng tụ.

"Cửu Thiên Kiếm Ngục!"

Một tiếng quát nhẹ.

Từng đạo kiếm khí từ trong cơ thể hắn phun ra ngoài.

Gió tuyết đầy trời, nháy mắt yên tĩnh!

Cái gọi là Băng hàn đại trận phun ra cuồng phong không dứt, lúc tiếp xúc với kiếm khí, giống như một tấm lụa mỏng, tuỳ tiện bị xé rách!

Vô tận kiếm khí xen lẫn, mười hai cây kiếm khí chi trụ phong tỏa bốn phương tám hướng, hình thành một cái lĩnh vực kiếm khí giống như lao ngục!

"Làm sao có thể?"

"Rốt cuộc chuyện này là thế nào?"

"Trong nháy mắt, trận pháp của chúng ta lại bị phá!"

Sắc mặt Tuyết Long tam kiệt lập tức trở nên trắng bệch.

Bọn họ biết Sở Cuồng Nhân rất lợi hại, một trong ba người bọn họ đơn độc đi lên không phải là đối thủ của hắn, nếu không đối phương cũng không có khả năng đánh bại Cố Trường Ca.

Cho nên ba người bọn họ liên thủ.

Cộng thêm trận pháp, bọn họ cảm thấy đã đủ đối kháng với Sở Cuồng Nhân rồi.

Thậm chí là đánh bại Sở Cuồng Nhân!

Nhưng không nghĩ tới, bọn họ sai, vô cùng sai!

Trong nháy mắt, trận pháp bị phá, bọn họ cũng lâm vào dị tượng đạo thể của Sở Cuồng Nhân, như là thịt cá, mặc hắn xâm lược!

"Đồ bỏ đi!" Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau đó, năm ngón tay của hắn khép lại thành một nắm.

Kiếm khí bên trong lĩnh vực kiếm khí điên cuồng lao về phía ba người họ!

Tiếng kêu thảm thiết truyền ra.

Trong chớp mắt, thân thể Tuyết Long tam kiệt bị mấy chục đạo kiếm khí bá đạo xuyên qua, Kim Đan phá nát, Nguyên Anh bị hủy, sinh cơ hoàn toàn biến mất.

Ba người như huyết nhân phù một tiếng ngã trên mặt đất.

Ba người này, thực lực của mỗi người đều là Nguyên Anh cảnh bình thường, cho dù liên thủ thi triển trận pháp cũng chỉ có thể chống lại Động Hư bình thường.

Vì vậy Cố Trường Ca có thể nhẹ nhõm ứng phó.

Đừng nói đến Sở Cuồng Nhân đã từng một kiếm đánh bại Cố Trường Ca.

Thậm chí hắn chỉ cần thi triển một dị tượng Đạo Thể đã đủ rồi.

"Không!"

Trong hư không truyền ra âm thanh tê tâm liệt phế, một lão giả vọt ra, nhìn Tuyết Long tam kiệt ngã xuống đất, hai mắt đỏ thẫm, vô cùng phẫn nộ, người này, chính là người hộ đạo của Tuyết Long tam kiệt.

Lúc Sở Cuồng Nhân thi triển Cửu Thiên Kiếm Ngục, ông ta đã muốn cứu viện, nhưng không nghĩ tới Sở Cuồng Nhân lại ra tay nhanh như vậy, căn bản không cho ông ta một cơ hội phản ứng nào, trong chớp mắt, tam kiệt đã chết.

"Sở Cuồng Nhân, ta muốn giết chết ngươi!"

Lão giả nổi giận, uy thế Chiến Vương vô cùng kinh khủng lập tức bạo phát.

Nhưng giờ phút này.

Một tiếng hừ nhẹ vang lên trong hư không.

Chỉ thấy thân thể lão giả kia bỗng nổ tung trên hư không, hóa thành một đoàn huyết vụ!

Cảnh tượng này, dọa mọi người sắc mặt trắng bệch.

Trong chớp mắt, một tên Chiến Vương không hề có sức chống đỡ, hóa thành một đoàn huyết vụ trong tiếng hừ lạnh kia, đây là lực lượng khủng bố cỡ nào!

"Tôn giả, đây là Tôn giả!"

"Hơn nữa rất có thể là cường giả cấp bậc Chí Tôn!"

"Trong truyền thuyết, Sở Cuồng Nhân là Vô Thượng Đạo Thể, hắn hành tẩu ở ngoài, làm sao Huyền Thiên tông có thể không an bài người hộ đạo cho hắn chứ?"

"Người hộ đạo này, tuyệt đối là Chí Tôn!"

Trong lúc nhất thời, một số người có mưu đồ bất chính lập tức từ bỏ suy nghĩ trong lòng.

Ngoại trừ thực lực của Sở Cuồng Nhân, bọn họ càng kiêng kị người hộ đạo Chí Tôn sau lưng đối phương, sợ bị chấn nhiếp.

Sở Cuồng Nhân thu liễm kiếm khí, nhìn bốn phía, thản nhiên nói: "Nếu người nào muốn ra tay khiêu chiến, tại hạ tự nhiên phụng bồi."

"Nhưng ta vẫn khuyên chư vị một câu... Đừng có sai lầm!"

Hôm nay hắn ra tay độc ác giết chết Tuyết Long tam kiệt, ngoại trừ vì đối phương vũ nhục Lam Vũ ra, đồng thời cũng muốn giết gà dọa khỉ.

Nếu không, sau này mỗi ngày đều có người đến khiêu chiến hắn, vậy ngày tháng sau này hắn còn sống thế nào nữa!

Thời điểm nên tàn nhẫn, Sở Cuồng Nhân sẽ không nương tay.

Chương 35: Thiên Thượng Bạch Ngọc Kinh, Treo Lên Cho Người Chiêm Ngưỡng

Sau khi cường thế xuất thủ trấn sát Tuyết Long tam kiệt, trong số những người ở đây, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, thậm chí trong lòng sinh ra e ngại.

Sở Cuồng Nhân trấn sát Tuyết Long tam kiệt dễ như trở bàn tay, còn có một người hộ đạo cấp bậc Chí Tôn, chỉ cần Thánh Nhân không ra, Sở Cuồng Nhân đã có thể xông pha tại Thanh Long vực rồi.

"Đặc sắc đặc sắc!" Lý Tinh Thần vỗ tay đi tới, nói với Sở Cuồng Nhân: "Thực lực của Sở đạo hữu khiến mọi người mở rộng tầm mắt."

"Ha, Lý đạo hữu không sợ sao?" Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Có gì phải sợ, Tuyết Long tam kiệt mạo phạm trước, giết thì giết." Lúc Lý Tinh Thần nói về Tuyết Long tam kiệt, giọng điệu vô cùng bình thản, giống như không hề đặt đối phương ở trong lòng.

Trên thực tế, trong thành Bạch Vân, Bạch Ngọc lâu cũng có nội tình không muốn người khác biết, đối đầu với một số đạo thống Chí Tôn, chưa chắc đã ăn thiệt thòi.

"Nếu không có chuyện khác, vậy ta đi trước đây."

Sở Cuồng Nhân nói.

"Sở đạo hữu, gần đây chính là thành Bạch Vân, trong thành Bạch Vân, Bạch Ngọc lâu cũng có chút nội tình, không bằng đến chỗ ta ở vài ngày đi?" Lý Tinh Thần mong đợi nói.

Hắn ta vốn cảm thấy khí chất và tướng mạo của Sở Cuồng Nhân đều hơn mình, cho nên mới đến chào hỏi, nhưng bây giờ biết đối phương là Sở Cuồng Nhân, lại chân chính nổi lên tâm tư kết giao.

Vô Thượng Đạo Thể, Đại sư huynh của Huyền Thiên tông, cho dù là thân phận hay tư chất, đều là người đứng đầu trong Thương Khung tinh.

"Bạch Ngọc lâu... Vậy cũng được."

Sở Cuồng Nhân gật đầu.

Dù sao cũng đi ra rèn luyện, đến đâu lịch luyện cũng giống nhau, thành Bạch Vân lại ở gần đây, đi xem một chút cũng không sao.

Còn có Bạch Vân Kiếm Tôn trong truyền thuyết nữa, hắn cũng có chút hiếu kỳ.

"Vậy Sở đạo hữu, đi thôi."

Lý Tinh Thần vội vàng đi lên trước dẫn đường.

Trên đường đi, Lý Tinh Thần giới thiệu các thế lực và phong thổ bên trong thành Bạch Vân cho Sở Cuồng Nhân nghe.

Bao quát Bạch Vân Kiếm Tôn mà Sở Cuồng Nhân để ý nhất cũng ở trong đó.

Lý Tinh Thần nói, Bạch Vân Kiếm Tôn đã bế quan sáu mươi năm rồi, không biết lúc nào mới xuất quan, mà bây giờ thành Bạch Vân do ba người con trai của ông ta chưởng quản, ba người này được xưng là đại gia, Nhị gia, Tam gia.

Mặc dù thành Bạch Vân chỉ là một thành, nhưng lại chiếm diện tích vô cùng rộng, so với một số tiểu quốc, cũng không thua kém bao nhiêu.

Cho nên bên trong thành Bạch Vân có rất nhiều tu sĩ và tổ chức, ví dụ như môn phái, thế gia, hơn nữa, những tổ chức này đều phụ thuộc vào phủ thành chủ.

Nhưng lại có một chỗ cực kỳ đặc thù.

Đặc thù đến mức ngay cả phủ thành chủ cũng không thể chưởng quản được, đó chính là Bạch Ngọc lâu của Lý Tinh Thần.

Rất nhanh, Sở Cuồng Nhân theo Lý Tinh Thần đi tới Bạch Ngọc lâu, đập vào mắt hắn là một khu nhà lớn liên tiếp.

Cung điện rộng rãi, lầu các tinh xảo, lâm viên hòn non bộ, sân khấu ca đài... Tất cả đều có trong khu nhà này, giống như tiên cảnh nhân gian.

Ngoài cửa chính Bạch Ngọc lâu.

Sở Cuồng Nhân không nhịn được tấm tắc khen ngợi, "Thiên thượng Bạch Ngọc Kinh, mười hai lầu ngũ thành, tiên nhân phủ đỉnh ta, kết tóc thụ trường sinh."

Nghe lời ấy, Lý Tinh Thần ở bên cạnh trừng lớn hai mắt, kính nể nhìn Sở Cuồng Nhân, "Sở đạo hữu thật có tài văn chương a!"

"Đâu có đâu có."

Sở Cuồng Nhân khiêm tốn nói.

Tốt xấu gì kiếp trước hắn cũng là học sinh khối văn, đọc vài câu thơ khoe khoang một chút vẫn là có thể.

"Thiên thượng Bạch Ngọc Kinh, mười hai lầu ngũ thành, Tiên Nhân phủ đỉnh ta, kết tóc thụ trường sinh, thật sự là thơ hay thơ hay a."

Lý Tinh Thần không nhịn được thì thầm hai lần, càng đọc càng thuận miệng, càng đọc càng cảm thấy câu thơ này chính là làm cho Bạch Ngọc lâu.

Bạch Ngọc Kinh, không phải là Bạch Ngọc lâu sao?

Mười hai lầu ngũ thành, chính là nói bên trong Bạch Ngọc lâu có nhiều kiến trúc a.

Tiên Nhân phủ đỉnh ta, kết tóc thụ trường sinh.

Tiên Nhân, Tiên Nhân...

Nghĩ đến chỗ này, Lý Tinh Thần không nhịn được nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, khí chất của đối phương phiêu miểu xuất trần, giống như Trích Tiên.

Chậc chậc, Sở đạo hữu đang so sánh mình với tiên nhân sao?

Khí phách này, quả nhiên không tầm thường.

Sở Cuồng Nhân không biết Lý Tinh Thần não bổ thế nào, chỉ cảm thấy ánh mắt đối phương nhìn mình càng thêm hiền lành, tôn trọng.

Bạch Ngọc lâu xử lí các ngành dịch vụ, tửu lâu, khách sạn, đổ phường, thậm chí là thanh lâu, là nơi tiêu phí lớn nhất trong thành Bạch Vân.

Đi vào bên trong, người đến người đi, vô cùng náo nhiệt.

"Bái kiến thiếu chủ."

Có người nhìn thấy Lý Tinh Thần liền hành lễ.

Lúc này Sở Cuồng Nhân mới biết, thì ra đối phương là con trai của lâu chủ Bạch Ngọc lâu, thiếu chủ của Bạch Ngọc lâu.

Cũng không ít người chú ý tới Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ.

Không nói đến chuyện hai người họ đứng cùng với thiếu chủ Lý Tinh Thần, chỉ bằng khí tức siêu phàm thoát tục kia của Sở Cuồng Nhân cũng đủ hấp dẫn không ít người.

"Rốt cuộc nam tử này là ai, cực kỳ bất phàm."

"Là bằng hữu của thiếu chủ sao?"

"Bản thân thiểu chủ đã là mỹ nam tử nổi danh nhất trong thành Bạch Vân rồi, thật không ngờ còn có người đẹp trai hơn hắn."

"Còn nữ tử tóc bạc kia nữa, cũng là tuyệt sắc a."

"Hai người này còn cao cấp hơn những người lúc trước thiếu chủ mang về nhiều."

Người xung quanh nghị luận ầm ĩ.

Lý Tinh Thần thích nhất là kết giao với người đẹp mắt, toàn bộ người trong thành Bạch Vân đều biết, hơn nữa, thỉnh thoảng hắn ta sẽ dẫn mấy tuấn nam mỹ nữ về, mọi người đã không cảm thấy kinh ngạc với chuyện này nữa.

Nhưng lúc này, hắn ta dẫn Sở Cuồng Nhân về, thật sự khiến người ta kinh diễm.

So sánh với Sở Cuồng Nhân, tất cả những người trước kia Lý Tinh Thần dẫn về đều biến thành hạng người vớ vẩn, bình thường, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Trong ánh mắt tò mò, Lý Tinh Thần dẫn hai người Sở Cuồng Nhân tới một gian trong thư phòng gặp lâu chủ Bạch Ngọc lâu.

Đó là một nam tử trung niên, nhìn qua khoảng ba mươi mấy tuổi, khí chất ôn hòa nho nhã, trên người không bộc lộ khí tức gì, giống như văn nhân.

Nhưng làm lâu chủ Bạch Ngọc lâu lớn như vậy, sao có thể là một văn nhân bình thường được?

Sở Cuồng Nhân không nhịn được dùng Động Tất Chi Nhãn kiểm tra một trận.

"Lý Diệp, tu vi Chí Tôn, am hiểu thư họa chi đạo..."

Vừa xem xét, trong lòng Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Quả nhiên không phải văn nhân bình thường.

Khá lắm, đây chính là một vị Chí Tôn a!

Mỗi vị Chí Tôn đều là tồn tại đỉnh phong trong cảnh giới Tôn giả, đặt trong toàn bộ Thương Khung tinh, đều là cường giả đứng đầu.

"Phụ thân, đây là hai vị bằng hữu ta mới kết giao."

Lý Tinh Thần giới thiệu.

Lý Diệp ngẩng đầu nhìn về phía hai người Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, hơn nữa càng xem, càng thêm kinh ngạc.

Ông ấy có tu vi cao cường, có thể phát hiện trong cơ thể hai người Sở Cuồng Nhân ẩn chứa một loại đạo vận vô cùng kinh khủng, sợ là một loại Đạo thể đỉnh phong nào đó.

Nhất là Sở Cuồng Nhân, càng khiến ông ấy chấn kinh.

Đạo vận kia, cũng là lần đầu tiên ông ấy nhìn thấy.

"Xin hỏi lai lịch của hai vị tiểu hữu."

"Tại hạ là Sở Cuồng Nhân của Huyền Thiên tông, nàng tên là Lam Vũ, xin ra mắt tiền bối." Sở Cuồng Nhân chắp tay hành lễ.

"Sở Cuồng Nhân..." Lý Diệp nỉ non một lần, sau đó khẽ cười nói:

"Thì ra là vị đại sư huynh của Huyền Thiên tông đã tuyên chiến thiên hạ kia."

Sở Cuồng Nhân sờ mũi, không thể phủ nhận.

Thôi, bây giờ hắn đã ngồi vững trên cái danh tuyên chiến thiên hạ rồi.

Nhưng suy nghĩ một chút, dường như cũng chẳng sao.

"Vị Chí Tôn trong bóng tối kia là người hộ đạo của ngươi đi." Lý Diệp cũng nhận ra sự tồn tại của thất tổ.

"Đúng vậy."

"Ừm." Lý Diệp cũng không nói gì.

Lý Tinh Thần lại tràn đầy phấn khởi nói: "Hôm nay Sở huynh làm một bài thơ cho Bạch Ngọc lâu, thiên thượng Bạch Ngọc Kinh, mười hai lầu ngũ thành, Tiên Nhân phủ đỉnh ta, kết tóc thụ trường sinh, thế nào?"

Lý Diệp nghe vậy, hai mắt tỏa sáng, lập tức vỗ tay cười to, "Thơ hay thơ hay, không ngờ tiểu hữu vừa tới Bạch Ngọc lâu ta đã tặng lễ lớn như vậy, thực sự cảm tạ."

Ông ấy am hiểu thư hoạ, mặc dù không tinh thông thơ văn, nhưng cũng rất yêu thích, nghe nói bài thơ này do Sở Cuồng Nhân làm, càng thêm hảo cảm.

"Ta muốn đích thân viết lại bài thơ này, sau đó treo lên, đặt ở chỗ dễ nhìn thấy nhất trong Bạch Ngọc lâu, để người ta chiêm ngưỡng."

Lý Diệp mừng rỡ nói.

Chương 36: Quang Minh Quyền Trượng, Một Đoạn Bí Mật, Lóe Sáng Đăng Tràng

Lý Diệp nghe nói Sở Cuồng Nhân sáng tác bài thơi kia, hảo cảm tăng nhiều, cộng thêm đối phương là Đại sư huynh của Huyền Thiên tông, lập tức xem hắn như khách quý, đồng thời để Lý Tinh Thần chiêu đãi hắn thật tốt.

Lý Tinh Thần an bài cho hai người Sở Cuồng Nhân trong gian phòng xa hoa nhất tại Bạch Ngọc lâu, trình độ xa hoa kia khiến Sở Cuồng Nhân hoài nghi có phải mình đang ở trong cung điện của một vị hoàng đế nào không.

"Sở huynh, buổi tối ta thiết yến khoản đãi hai người, thuận tiện dẫn một vài thanh niên tài tuấn trong thành Bạch Vân đến được không?"

Lý Tinh Thần tràn đầy phấn khởi nói.

"Được." Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Rất nhanh, Lý Tinh Thần đã đi xuống, gióng trống khua chiêng an bài.

Trong phòng nhỏ xa hoa.

Sở Cuồng Nhân đang sửa sang lại những bảo vật mình thu hoạch được.

Nhìn bảo vật rực rỡ muôn màu trong Càn Khôn giới, lông mày Sở Cuồng Nhân không khỏi nhíu lại, "Đây cũng quá loạn rồi."

Đan dược, binh khí, điển tịch, một đống bảo vật không được chỉnh lý cứ chồng chất thành lên nhau, đối với Sở Cuồng Nhân có chứng ép buộc rất nhỏ thì rất khó tiếp nhận, sau đó hắn không nhịn được sửa sang lại.

Các loại đan dược đặt cùng một chỗ, binh khí để cùng nhau, Linh thạch chồng chất ở một bên, phân loại rõ ràng, một trận bận rộn.

Bởi vì bảo vật của Nguyên Linh Chí Tôn rất nhiều, Sở Cuồng Nhân phải bỏ ra nửa canh giờ mới làm xong.

"Vẫn là Huyễn Tưởng Luân Bàn thuận tiện hơn."

Sở Cuồng Nhân nghĩ.

Trong đó có một thùng vật phẩm, chỉ cần hắn không lấy ra, các phần thưởng cùng loại sẽ tự động đặt cùng một chỗ.

Cho dù mệt một chút, nhưng nhìn đến bống bảo vật đã được sắp xếp chỉnh tề thành từng đống, khóe miệng Sở Cuồng Nhân không nhịn được giương lên.

"Lần này đi tìm bảo, quá đáng giá."

Bên cạnh, Lam Vũ thấy hắn vui vẻ, cũng không nhịn được cười một tiếng.

"Đúng rồi, Lam Vũ, cái này cho ngươi."

Sở Cuồng Nhân lấy ra một cái quyền trượng màu trắng.

Quyền trượng này chính là thứ Lam Vũ đã nhìn trúng trong bảo khố.

Toàn thân quyền trượng màu trắng noãn, đỉnh đầu vô cùng hoa lệ, giống như mặt trời vàng óng, phía trên khắc từng đường đại đạo phù văn.

Một cỗ khí tức quang minh dày đặc tràn ra.

Đây là một kiện binh khí Thánh Nhân.

Lam Vũ nhìn thấy quyền trượng, trong mắt không khỏi lộ ra yêu thích, nhưng vẫn đứng nguyên chỗ, chần chờ không biết có nên cầm hay không.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, trực tiếp nhét vào tay nàng, "Cầm đi, ta không thiếu Thánh Khí, cây quyền trượng này cho ngươi càng hữu dụng."

Thánh Khí, đối với các tu sĩ khác mà nói chính là chí cao vô thượng, cho dù là đạo thống Thánh Nhân, chỉ sợ cũng không có mấy món Thánh Khí.

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, cũng chỉ như vậy mà thôi.

Trong mấy thanh Thánh Kiếm ở Kiếm Sơn, hắn chỉ lấy một thanh

Côn Ngô, nếu hắn thích có thể tay trái một thanh, tay phải một thanh, mấy thanh còn lại có thể lấy chơi.

Nhưng ý tưởng này, hắn cũng chỉ nghĩ trong lòng mà thôi.

Nếu để người hộ đạo ở trong bóng tối nghe được, không chừng sẽ tức giận đến mức tiêu diệt tên đệ tử dám khinh nhờn Thánh Kiếm này mất.

"Tạ công tử."

Lam Vũ không chối từ nữa, cầm lấy quyền trượng, vô cùng cẩn thận.

Mà cây quyền trượng này rung lên một cái rất nhỏ, tràn ngập tâm tình vui sướng, sau đó hóa thành một luồng bạch quang tiến vào thân thể Lam Vũ.

Thánh Khí, động nhận chủ.

"Xem ra Thánh Khí này rất thích ngươi." Sở Cuồng Nhân cười nói.

Lam Vũ cảm thụ một phen, trong đầu đột nhiên nhiều hơn một số tin tức, "Cái quyền trượng này tên là Quang Minh Quyền Trượng, năm vạn năm trước, nó là binh khí của một vị cường giả chí cường tên là Quang Minh Thánh Vương."

"Thánh Vương khí? !" Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Giống như Thánh Nhân pháp, Thánh Khí cũng có đủ loại khác biệt.

Thánh Khí bình thường, đại Thánh khí, Thánh Vương khí.

Mấy thanh Thánh Kiếm tại Huyền Thiên tông cũng chỉ là Thánh Khí bình thường, kém một chữ, nhưng khoảng cách giữa hai bên cách xa vạn dặm.

"Trước đó là Thánh Vương khí, nhưng trong một trận chiến, Quang Minh Quyền Trượng bị tổn thương, hiện tại chỉ là Thánh Khí bình thường."

"Trận đại chiến nào có thể đánh phế Thánh Vương khí chứ?"

Lam Vũ cau mày, nói: "Trận đại chiến kia quá kinh khủng, cho dù chỉ là một vài hình ảnh, ta cũng không chịu đựng được, chỉ có một vài đoạn ngắn mơ hồ, dường như có thật nhiều Thánh giả đang chém giết lẫn nhau."

Lời vừa nói ra, đừng nói Sở Cuồng Nhân, đến thất tổ ở trong bóng tối cũng bị hù dọa.

Thánh Nhân là nhân vật gì?

Đó là tồn tại vô thượng bao trùm trên vạn vạn sinh linh, cho dù là Vô Thượng Chí Tôn, trước mặt Thánh Nhân cũng chỉ có thể cúi đầu xưng thần.

Nhưng bây giờ Lam Vũ lại nói, nàng nhìn thấy vô số Thánh Nhân, hơn nữa những Thánh Nhân này còn đang chém giết lẫn nhau! !

Chuyện này, thật sự khiến người ta chấn kinh!

Trong đó, Sở Cuồng Nhân cảm thấy mình giống như tiếp xúc đến một góc băng sơn của vô số bí mật trong thế giới này.

"Có ý tứ." Sở Cuồng Nhân cười, hắn cũng không nghĩ nhiều nữa, hiện tại, hắn còn chưa đủ tư cách tiếp xúc với bí mật bực này.

...

Ban đêm.

Bạch Vân lâu, Lãm Nguyệt đài.

Nơi này là một trong vài tòa đình đài cao nhất trong Bạch Vân lâu, ban đêm, ánh trăng chiếu xuống nơi này đẹp nhất, cho nên có tên là Lãm Nguyệt đài.

Mà Lãm Nguyệt đài chính là nơi Lý Tinh Thần thiết yến.

Tối nay, trên Lãm Nguyệt đài ngồi đầy khách quý bằng hữu, đều là thanh niên tuấn tài Lý Tinh Thần mời tới, trong đó có không ít thiên kiêu thế gia.

"Lý Tinh Thần nói hôm nay sẽ giới thiệu cho chúng ta một người, không biết người nào đáng giá để hắn phải khổ tâm như vậy."

Một thanh niên rất là tò mò nói.

"A, hắn vốn là như vậy, gặp một tên tu sĩ nhìn đẹp mắt thì kết giao, chắc hẳn lần này cũng là như vậy đi."

Một tên cao cháu thế gia khác khẽ cười một tiếng.

"Không sai, lúc ta vừa đến còn nghe thấy một số người trong lâu đang bàn luận, hôm nay có hai tu sĩ đến đây, mọi người kinh động giống như gặp thiên nhân vậy." Một thanh niên mặc bạch bào bĩu môi, lơ đễnh nói.

Trong thế giới tu hành này, lớn lên đẹp mắt có tác dụng gì?

Không có sức mạnh, cũng chỉ có thể luân lạc thành đồ chơi của người khác.

"So với chuyện này, ta càng hứng thú với bảo tàng Nguyên Linh Chí Tôn đã chấn động hơn phân nửa Thanh Long vực kia hơn."

"Không sai, nghe nói con trai trưởng của Kiếm Tôn cũng đi, nhưng hình như không công mà lui, Diệp Lỗi, ngươi có biết chuyện gì không?"

Mọi người nhìn về phía thanh niên tên là Diệp Lỗi.

Diệp Lỗi uống rượu, khẽ lắc đầu, "Ta vẫn chưa đến đó, cho nên cũng không rõ ràng chuyện bảo tàng thế nào."

"Phụ thân ngươi có nói gì với ngươi không?"

Một thanh niên hỏi, Diệp Lỗi là con trai của Diệp Bạch Phong, hơn nữa thiên phú tu hành cực cao, chính là thiên kiêu số một trong phủ thành chủ.

Diệp Lỗi trầm mặc một lúc, sau đó lắc đầu.

Mọi người thấy thế, cũng không hỏi nữa.

Diệp Lỗi uống rượu, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Thật ra hắn ta biết một số chuyện.

Ví dụ như bảo tàng Nguyên Linh bị một nam một nữ thu hết không còn cái gì, Diệp Bạch Phong đi một chuyến công dã tràng, sau khi về phủ tức giận tới mức giơ chân.

Nhưng đây là bí mật của phủ thành chủ, hắn ta không thể truyền ra bên ngoài.

Hắn ta rất ngạc nhiên.

Rốt cuộc là nhân vật gì mới có thể vơ vét tất cả bảo tàng Nguyên Linh đi dưới mí mắt của nhiều cường giả như vậy?

Lúc này, Lý Tinh Thần đi lên Lãm Nguyệt đài.

Mà phía sau hắn, có hai người một nam một nữ.

Hai người này, giẫm lên ánh trăng đi vào.

Một người mặc áo báo màu trắng tay lớn, thêu hình kì lân, đầu đội ngọc quan, khí chất siêu phàm thoát tục, giống như Trích Tiên trên trời.

Một người mặc váy ngắn xanh trắng, tóc bạc khăn choàng, băng cơ ngọc cốt, dung nhan tinh xảo như Thần Nữ từ mặt trăng đi xuống.

Đi bên cạnh hai người này, vốn dĩ tướng mạo của Lý Tinh Thần không tầm thường, còn nổi danh là mỹ nam tử cũng chỉ có thể biến thành vật làm nền.

Trên Lãm Nguyệt đài, tất cả mọi người si ngốc nhìn một nam một nữ đi tới kia, thời gian giống như dừng lại vào thời khắc này.

Mãi đến khi một khách mời làm rơi chén rượu trong tay xuống mặt đất, phát ra một tiếng cạch, mới kéo tâm thần của mọi người lại.

Chương 37: Kim Liên Trắc Linh, Mười Hai Cánh Hoa Đều Mở

"Trên đời này, lại có Thần Nhân như thế!"

"Bọn họ là ai?"

"Khó trách Lý Tinh Thần lại an bài tiệc rượu cho bọn họ."

"Lý Tinh Thần đã là mỹ nam tử hàng đầu trên thế gian, nhưng so với nam tử trước mặt này, hắn ta lại chỉ có thể biến thành vật làm nền."

"Nhất cử nhất động, dường như đều bộc lộ khí chất tự nhiên mà thành đạo vận, không hề tầm thường, rốt cuộc người này có lai lịch gì?"

Sau khi mọi người bình tĩnh lại, đều sợ hãi nhìn hai người Sở Cuồng Nhân.

Một nam một nữ này, đều là nhân gian tuyệt sắc.

Nhất là Sở Cuồng Nhân, trên người có khí chất Trích Tiên, càng thêm bất phàm, cho dù là Thánh Nhân cao cao tại thượng, cũng không hơn gì cái này.

"Ta giới thiệu cho các ngươi một chút, vị này là Đại sư huynh của Huyền Thiên tông, Sở Cuồng Nhân, vị này là Lam Vũ cô nương." Lý Tinh Thần cười nói.

Mọi người nghe vậy, lại lâm vào một trận yên tĩnh quỷ dị.

Sở Cuồng Nhân!

Chính là Sở Cuồng Nhân vừa nhập thế đã khiêu chiến thiên hạ kia sao? !

Không ít người hiếu kỳ đánh giá hắn, nhất là mấy tên thiên kiêu thế gia tự nhận mình có thiên tư không tầm thường, trong ánh mắt lộ ra vẻ nóng lòng muốn thử.

"Chính là hắn!"

"Là hắn đã đánh bại thái tử Thanh Vân Cố Trường Ca!"

"Thế mà lại có dáng vẻ như vậy."

...

"Nào, Sở huynh, Lam cô nương, mời ngồi." Lý Tinh Thần an bài vị trí cho hai người, ngay ở bên cạnh thiếu chủ Lý Tinh Thần hắn.

Yến hội bắt đầu, có vũ nữ lên đài biểu diễn.

Mọi người nói cười, giao bôi cạn ly, bầu không khí hòa hợp.

"Sở đạo hữu, nào, ta mời ngươi một chén."

Một tên con cháu thế gia giơ ly rượu lên, kính Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân cười một tiếng, nâng chén lên, từ phía xa kính đối phương một cái, sau đó uống một hơi cạn sạch, đối phương cười ha ha, cũng làm như vậy.

Bỗng nhiên, Sở Cuồng Nhân phát hiệnmột ánh mắt.

Hắn nhìn sang, chỉ thấy một tên thanh niên mặc bạch bào.

Thấy Sở Cuồng Nhân phát hiện mình, sắc mặt thanh niên mặc bạch bào Diệp Lỗi hơi cứng đờ, sau đó nâng chén cười một tiếng, liền dời ánh mắt.

Trong lòng hắn ta đang suy nghĩ, lại là bọn họ!

Người lấy đi bảo tàng Nguyên Linh Chí Tôn chính là Sở Cuồng Nhân!

Sau khi Diệp Bạch Phong trở về đã gọi người vẽ bức họa của hai người đã lấy bảo tàng đi, mà Diệp Lỗi đã nhìn thấy bức họa kia.

Mặc dù thần thái trong bức họa không bằng mười phần trăm Sở Cuồng Nhân chân chính, nhưng hình dạng lại không sai biệt, tuyệt đối là hắn.

Chuyện này quá quan trọng, hắn ta không dám lộ ra, chỉ có thể giả bộ như không có chuyện gì, sau khi hồi phủ sẽ thông báo với trưởng bối trong nhà.

"Người này có chút kỳ quái."

Trong lòng Sở Cuồng Nhân thầm nói một tiếng, cũng không tiếp tục để ý.

"Ha ha, trong truyền thuyết, Sở đạo hữu có Vô Thượng Đạo Thể, chính là thiên kiêu tuyệt đỉnh trên thế gian, không biết ta có may mắn mở mang kiến thức một chút không."

Một tên thiên kiêu thế gia không nhịn được nói.

Mọi người cũng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Hiển nhiên, trong lòng bọn họ cũng vô cùng tò mò về thực lực của hắn.

Nhưng Sở Cuồng Nhân còn chưa mở miệng, Lý Tinh Thần liền cười nói: "Lần này ta thiết yến, chém chém giết giết không thú vị."

"Ta có một kiện bảo bối hiếm có."

Nói xong, chỉ thấy Lý Tinh Thần lấy ra một vật thể hình bầu dục màu vàng trong nhẫn chứa đồ, phía trên có mấy khe hẹp, giống như từng mảnh ghép chung với nhau tạo thành, vật này, giống như một nụ hoa.

Mọi người nhìn Lý Tinh Thần, chờ hắn ta giải thích.

Lý Tinh Thần nói: "Vật này là Trắc Linh Kim Liên, là đồ chơi gần đây Phong Hồ Tử đại sư mới làm ra, có thể trắc nghiệm phẩm chất linh lực của tu sĩ, hôm nay chúng ta dùng cái này để tỷ thí."

Tu sĩ tu linh lực, mà phẩm chất linh lực căn cứ vào pháp môn tu hành, tư chất, căn cơ của tu sĩ mà thành, cho nên có chỗ khác biệt.

Cùng cảnh giới, người có phẩm chất linh lực cao có thể chiếm ưu thế cực lớn.

"Phong Hồ Tử đại sư nha, được, vậy thì làm theo lời Lý huynh đi."

Trong thành Bạch Vân, Phong Hồ Tử là luyện khí đại sư nổi danh nhất, mỗi kiện binh khí ông ta đúc thành đều là trân phẩm vô số tu sĩ khao khát.

Nghe nói, từng có Vô Thượng Chí Tôn đi tìm ông ta chế tạo qua binh khí.

"Vật này sử dụng thế nào?"

"Đánh linh lực vào là được." Lý Tinh Thần nói.

"Vậy ta tới trước."

Một tên thiên kiêu thế gia xuất thủ trước.

Hắn ta đưa tay đánh ra một chưởng, đánh trúng Kim Liên.

Chỉ thấy Kim Liên rung động một cái, lập tức mở rộng ra ba cánh hoa.

Nhưng không đến một giây sau, cánh hoa lại thu nạp trở về.

"Ba cánh? Thành tích này là tốt hay xấu?"

"Kim Liên này có tổng cộng mười hai cánh, Phong Hồ Tử đại sư nói, phẩm chất linh lực có thể làm mười hai cánh hoa đều mở ra, trong toàn bộ Thương Khung tinh lác đác không có mấy người." Lý Tinh Thần nói.

Tên thiên kiêu thế gia xuất thủ đầu tiên ngây ngẩn cả người, mười hai cánh hoa, hắn ta chỉ mở được ba cánh? Phẩm chất linh lực của hắn ta thấp như vậy sao?

"Lại đến!"

Tên thiên kiêu thế gia kia không phục lại đánh ra một chưởng.

Lực đạo càng lớn, nhưng kết quả vẫn như cũ.

Những người còn lại một trận cười vang, sau đó, mọi người cũng hiếu kì, bắt đầu đi lên khảo nghiệm, từng đạo linh lực liên tiếp đánh vào trong Kim Liên.

"Ta cũng là ba cánh hoa?"

"Ách, bốn cánh."

"Trên đời này thật sự có người đánh mở mười hai cánh hoa sao?"

"Ta tu tới tôn pháp, mới mở ra năm cánh hoa!"

Mọi người rất ngạc nhiên.

Kim Liên này yêu cầu phẩm chất linh lực lại cao như thế.

Thên thiên kiêu thế gia xuất thủ đầu tiên nhìn thấy một màn này, trong lòng mới tốt một chút, xem ra tất cả mọi người có trình độ sàn sàn nhau.

Lúc này, một đạo kiếm khí đánh vào Kim Liên.

Kim Liên run lên, từ từ mở ra sáu cánh hoa.

Đây là thành tích tốt nhất toàn trường.

Người đánh ra kiếm khí, chính là Diệp Lỗi, hắn ta nhíu mày, hiển nhiên không hài lòng với thành tích này.

Hắn ta có Đạo Thể, lại tu luyện Vô Thượng Chí Tôn pháp, còn phục dụng các loại thiên tài địa bảo, phẩm chất linh lực cực cao.

Hắn ta cảm thấy, ít nhất có thể mở ra bảy cánh hoa mới đúng.

Không ngờ chỉ mở được sáu cánh.

"Ta cũng thử một chút." Lúc này Lý Tinh Thần nói, chỉ thấy hắn ta đánh ra một đạo linh lực giống như tinh quang lên Kim Liên.

Kim Liên rung động, cũng mở ra sáu cánh hoa.

"Quả nhiên, vẫn là sáu cánh." Lý Tinh Thần lắc đầu cười một tiếng.

Vật này là của hắn ta, đương nhiên hắn ta đã thử qua rồi.

"A, Lý huynh là Tinh Thần Đạo Thể, không ngờ cũng chỉ mở ra sáu cánh hoa, Kim Liên này yêu cầu thật cao."

"Có vẻ trên thế gian không ai có thể mở ra mười hai cánh rồi."

"Không biết Sở đạo hữu có thể mở ra bao nhiêu cánh?"

Mọi người đưa mắt nhìn hai người Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ còn chưa xuất thủ, Lam Vũ đi đầu xuất thủ đánh ra một đạo quyền lực quang minh.

Trong nháy mắt, Kim Liên rung động, hoa nở chín cánh!

Tình cảnh này, dọa sợ mọi người.

Đồng tử hai người Diệp Lỗi, Lý Tinh Thần hơi co rụt lại.

Hai người bọn họ là Đạo Thể mới mở ra sáu cánh.

Nhưng Lam Vũ lại có thể mở ra chín cánh!

Phẩm chất linh lực bực này, vượt xa bọn họ.

Kim Liên khép lại, Sở Cuồng Nhân cũng thuận theo đánh ra một đạo kiếm khí.

Trong chốc lát, một trận kim quang chói mắt nở rộ!

Cánh hoa Kim Liên liên tiếp mở ra.

Mười hai cánh hoa, rực rỡ.

Kim Liên hoàn toàn mở ra, còn có từng trận dị hương lưu động.

"Hoàn toàn mở ra!"

"Đây là phẩm chất linh lực gì vậy?"

"Trời ạ, trên đời này thật sự có người có thể hoàn toàn mở ra Kim Liên này, Sở đạo hữu không hổ là Vô Thượng Đạo Thể!"

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, kinh thán không thôi.

Cũng có người cảm thấy ghen tị.

Bọn họ chỉ có thể mở ra ba cánh, bốn cánh hoa, nhưng Sở Cuồng Nhân lại có thể khiến Kim Liên hoàn toàn nở rộ, chênh lệch này thực sự quá lớn!

"Chênh lệch giữa ta và hắn lại to lớn như thế! !" Diệp Lỗi dùng lực nắm chặt chén rượu, đốt ngón tay trắng bệch, trong mắt lướt qua một tia ghen ghét.

Rắc một tiếng, chén rượu vỡ tan, rượu rơi đầy mặt đất.

Nhưng mọi người đều bị dị tượng của Kim Liên hấp dẫn, không chú ý tới hắn ta.

Chương 38: Một Trận Hồng Môn Yến, Thất Tổ Hiện Thân

Mười hai cánh hoa Kim Liên đều mở, tràn ra một trận dị hương.

Qua một hồi lâu, Kim Liên mới chậm rãi thu nạp.

Mọi người nhìn hai người Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ, trong mắt không nhịn được kinh thán, hai người này, đều là thiên kiêu tuyệt đỉnh đương đại a.

Nghĩ đến đây, mọi người không khỏi một trận than thở.

Ông trời quá không công bằng, cho bọn họ khuôn mặt kinh diễm chúng sinh, còn cho bọn họ một thân thiên phú tu hành không gì sánh kịp nữa.

Người so với người, thật tức chết mà.

Mọi người nhìn rượu ngon món ngon trước mắt, chỉ cảm thấy tẻ nhạt vô vị.

Hiển nhiên tất cả mọi người đều bị đả kích không nhẹ.

"Suýt nữa quên mất, gần đây Bạch Ngọc lâu ta mới ủ ra một nhóm mỹ tửu, ta ấy ra cho mọi người nếm thử nhé."

Lý Tinh Thần bỗng nhiên mở miệng cười nói.

Hắn ta nhận ra bầu không khí không đúng, lập tức muốn hòa hoãn không khí.

Rất nhanh, dưới cố gắng của hắn ta, mọi người mới khôi phục sinh khí, một phen ăn uống linh đình, yến hội coi như kết thúc mỹ mãn.

...

Ngày thứ hai, buổi sáng.

Sở Cuồng Nhân từ trong tu luyện tỉnh lại.

Dựa theo thông lệ, gọi Huyễn Tưởng Luân Bàn ra, bắt đầu rút thưởng.

Là khen thưởng hắc thiết, một trăm khối linh thạch thượng phẩm.

Tương đương với tài sản của một tên tu sĩ bình thường.

Nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không nhìn nhiều, tiện tay ném vào đống linh thạch đã chất thành núi trong Càn Khôn giới, sau đó bắt đầu một ngày khô khan.

Ra khỏi phòng, Lý Tinh Thần mời hắn dùng chung bữa sáng.

Trong lúc đó, hắn nhìn thấy một đám người đứng ở đại sảnh.

Giống như đang đứng xem cái gì.

Đi vào xem xét, tất cả đều đang nhìn mấy dòng chữ trên tường.

"Thiên Thượng Bạch Ngọc Kinh, mười hai lầu ngũ thành, Tiên Nhân phủ đỉnh ta, kết tóc thụ trường sinh... Thơ hay thơ hay a."

"Bạch Ngọc Kinh này chính là chỉ Bạch Ngọc lâu, dựa vào vẻ đẹp của Bạch Ngọc lâu, cũng có thể xưng tụng một câu tiên cảnh nhân gian."

"Chờ một chút, các ngươi nhìn chữ kí phía dưới, là Sở Cuồng Nhân, bài thơ này là Sở Cuồng Nhân sáng tác, chính là Sở Cuồng Nhân tuyên chiến thiên hạ kia?"

"Người này lại có tài văn chương như vậy..."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Trong suy nghĩ của bọn họ, Sở Cuồng Nhân cuồng vọng tự đại, nhập thế tuyên chiến thiên hạ, rất có thể là loại người đại cuồng, ngực không vết mực.

Nhưng bài thơ này hào hùng khí thế, nói hết vẻ đẹp của Bạch Ngọc lâu, tài văn chương nổi bật, khiến người ta không thể liên tưởng đến Sở Cuồng Nhân.

Trong lúc nhất thời, mọi người lại kinh ngạc, lại cảm khái.

"Thật sự treo lên rồi?"

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua chữ trên tường, rồi đi ra.

Sau đó, Lý Tinh Thần dẫn đường, Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ đã du ngoạn một phen trong thành Bạch Vân.

Trở lại Bạch Ngọc lâu, lão quản gia cầm một tấm thiệp mời đi tới, đưa cho Sở Cuồng Nhân nói: "Sở công tử, đây là thiệp mời của phủ thành chủ, bọn họ muốn mời ngài ngày mai tiến đến dự tiệc."

"Ha, người của thành Bạch Vân thật nhiệt tình."

Sở Cuồng Nhân tiếp nhận thiệp mời cười nói.

Đêm qua vừa tổ chức yến hội, hôm nay lại có người tới mời hắn.

Cũng tốt.

Thuận đường đến bái phỏng một chút, nhưng Bạch Vân Kiếm Tôn bế quan đã lâu, muốn gặp được ông ấy sợ là khả năng rất nhỏ.

...

Trong phủ thành chủ, người đến người đi.

Ngoài cửa, một lão bá đang nhìn đông nhìn tây.

Sau khi nhìn thấy một nam một nữ đi tới, trong mắt lão bá lướt qua một vệt tinh quang, cười ha ha nghênh đón.

"Sở công tử, Lam cô nương, nào, mau mời vào."

"Lão bá cố ý chờ chúng ta sao?"

"Đúng vậy a."

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lướt qua dị sắc.

Động Tất Chi Nhãn của hắn có thể nhìn ra tin tức của một người, mà trong mắt hắn, lão bá này là một vị Chiến Vương cảnh.

Để một vị Chiến Vương cảnh ở bên ngoài nghênh đón, phủ thành chủ này thật tài đại khí thô, coi trọng hắn, hay là có mưu đồ khác?

Sở Cuồng Nhân mơ hồ cảm thấy trong đó có chút mờ ám.

Nhưng hắn lại không nghĩ ra phủ thành chủ hại hắn có chỗ tốt gì.

Tiến vào phủ thành chủ, yến hội đã chuẩn bị tốt.

Trên đại sảnh, có ba nam tử đang đánh giá hai người Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ, ba người này chính là ba huynh đệ Diệp Bạch Phong.

"Đã sớm nghe nói thủ tịch Huyền Thiên tông là thiên kiêu tuyệt đỉnh thế gian khó tìm, có Thiếu Đế chi tư, hôm nay gặp mặt quả nhiên không tầm thường."

Diệp Bạch Phong cười ha ha nói.

"Tiền bối khách khí." Sở Cuồng Nhân mỉm cười.

"Đúng rồi, hai ngày trước bảo khố Nguyên Linh Chí Tôn hiện thế, Sở tiểu hữu đi vào thăm dò một phen, có thu hoạch gì không."

Lúc này, Diệp Bạch Phong chuyển đề tài, dò hỏi.

Nhưng Sở Cuồng Nhân mặt không đỏ, tim không nhảy, trên mặt lộ ra vẻ tiếc hận, "Mặc dù từng tiến vào, nhưng không thu hoạch được gì."

Nghe đến nơi này, gân xanh trên trán Diệp Bạch Phong nhảy một cái.

Không có thu hoạch?

Toàn bộ bảo khố đều bị ngươi dời trống đấy.

Còn nói không có thu hoạch? Ngươi có biết xấu hổ không?

"Không đến mức đi, tiểu hữu kinh tài tuyệt diễm, chẳng lẽ không có thu hoạch gì sao?" Diệp Bạch Phong ngoài cười nhưng trong không cười nói.

"Thật sự không có."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, bất đắc dĩ cười nói.

Lúc này, sắc mặt Diệp Bạch Phong đã có chút âm trầm, giọng nói mang theo lãnh ý, "Tiểu hữu, ta hỏi lần nữa, có hay không có?"

Sở Cuồng Nhân không muốn nói.

Hắn đã đoán ra, đây là một trận hồng môn yến.

Cũng không biết, rốt cuộc làm sao Diệp Bạch Phong biết hắn lấy được bảo tàng Nguyên Linh.

"Trong lòng ngươi đã có đáp án, cần gì phải hỏi lại chứ?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Tiểu hữu, đã như vậy, ta cũng nói trắng ra, Diệp gia ta muốn Hồng Mông Tử Khí, nguyện lấy một triệu thượng phẩm Linh thạch trao đổi, chỉ cần ngươi đáp ứng, tiểu hữu chính là khách quý của Diệp gia ta."

"Ngươi cảm thấy thế nào?"

Nói xong, ánh mắt Diệp Bạch Phong lấp lánh nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Ta cảm thấy đầu óc ngươi bị nước vào rồi."

Sở Cuồng Nhân cười một tiếng.

Một triệu linh thạch đổi một đạo Hồng Mông Tử Khí?

Không nói đến trong Càn Khôn giới của hắn, linh thạch chất thành núi, chỉ nói đến đạo Hồng Mông Tử Khí này, một triệu linh thạch có thể đổi được sao?

Chí bảo bực này, ngàn vạn linh thạch cũng có người nguyện ý bỏ ra.

"Thật to gan!"

"Dám làm nhục đại gia, muốn chết!"

Đối mặt với tức giận của mọi người, vẻ mặt Sở Cuồng Nhân vẫn rất tự nhiên.

Diệp Nhị gia cũng mở miệng, "Sở tiểu tử, nơi này là Diệp gia, nếu ngươi không đáp ứng, đừng trách chúng ta động thủ."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh lên, "Ngươi có thể thử một chút."

"Hừ, bớt nhiều lời đi, động thủ!"

"Giết hắn, đoạt tử khí tới tay rồi lại nói!"

Sức hấp dẫn của Hồng Mông Tử Khí thực sự quá lớn.

Lớn đến mức khiến một số người bị dục vọng che đậy đạo tâm, thậm chí không để ý đến Huyền Thiên tông sau lưng Sở Cuồng Nhân, đột nhiên xông ra ngoài.

Vài luồng linh lực, đạo vận bạo phát, khóa chặt Sở Cuồng Nhân!

Kém nhất, cũng là Động Hư cảnh.

Mà trong mắt lão bá nghênh đón hai người Sở Cuồng Nhân vừa rồi cũng lộ ra vẻ tàn nhẫn, đưa tay chộp về phía đầu Sở Cuồng Nhân!

"Hừ."

Một tiếng hừ nhẹ truyền đến, sau đó một cỗ uy thế Chí Tôn bạo phát!

Mấy tu sĩ phóng về phía Sở Cuồng Nhân lập tức bị oanh sát thành từng đám huyết vụ, trong hư không, thất tổ chậm rãi xuất hiện.

Uy thế Chí Tôn kinh khủng, không chút kiêng kỵ tràn ra!

"Đây là Chí Tôn!"

"Người hộ đạo của hắn đúng là một vị Chí Tôn!"

Toàn bộ phủ thành chủ đều bị uy áp Chí Tôn bao phủ, vô số tu sĩ run lẩy bẩy, vô cùng hoảng sợ nhìn thất tổ.

Mà Sở Cuồng Nhân, cũng lần đầu tiên nhìn thấy diện mạo chân thật của thất tổ.

Mặc dù đã cao tuổi, thân hình có hơi còng xuống, nhưng một thân uy thế Chí Tôn kinh khủng vẫn đủ chấn nhiếp thiên hạ, khiến người ta sợ hãi.

Sở Cuồng Nhân theo bản năng dùng Động Tất Chi Nhãn quan sát thất tổ, vừa xem xét, sắc mặt hắn lập tức thay đổi

Thiên Nhân Ngũ Suy, thọ nguyên không còn mấy!

Chương 39: Bạch Vân Kiếm Tôn Xuất Quan, Thất Tổ Cây Khô Gặp Mùa Xuân

Thiên Nhân Ngũ Suy!

Đương nhiên Sở Cuồng Nhân đã nghe nói qua, đây là giai đoạn tu vi của tu sĩ không cách nào tiến thêm một bước, dần dần đi về phía cuối sinh mệnh.

Cho dù là Vô Thượng Chí Tôn, tuyệt đỉnh Đại Thánh đều vô cùng e ngại Thiên Nhân Ngũ Suy, hiện tại, thất tổ đang ở trong giai đoạn

Thiên Nhân Ngũ Suy!

Một khi hao tổn linh lực rất lớn, sẽ gia tốc quá trình tử vong của ông ấy.

Sở Cuồng Nhân vô cùng lo lắng, nhưng trên mặt lại bất động thanh sắc, đạm mạc nói: "Chuyện hôm nay phủ thành chủ làm ra, ta nhớ kỹ."

"Tiền bối, chúng ta đi thôi."

Sở Cuồng Nhân đứng dậy rời đi.

"Tiểu gia hỏa, ngươi không giết đám người này sao?"

Giọng nói của thất tổ băng lãnh, sát ý lẫm liệt.

Uy áp Chí Tôn tràn ngập, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trong lòng Sở Cuồng Nhân âm thầm liếc mắt.

Giết cái rắm.

Ngươi không biết tình huống hiện tại của ngươi sao?

Giết đám tôm tép nhỏ bé này không có vấn đề gì, nhưng trong phủ thành chủ còn cất giấu một tên vô thượng Kiếm Tôn Diệp Vô Ngân a!

Nếu ông ta xuất thủ, lão già ngươi có thể chống đỡ được bao lâu?

Tâm lý nghĩ như vậy, nhưng Sở Cuồng Nhân lại không rụt rè nói, "Tốt xấu gì Bạch Vân Kiếm Tôn cũng là người nổi danh cùng với sư tôn, hôm nay xem như cho ông ấy chút mặt mũi, đợi ngày sau, để ông ấy tự mình đi bàn giao với sư tôn."

"Đại sư huynh của Huyền thiên tông, trạch tâm nhân hậu, khiến người ta bội phục."

Lúc này, một giọng nói đạm mạc vang lên trong hư không.

Sau đó một cỗ đạo vận khủng bố, phô thiên cái địa bao trùm toàn bộ thành chủ phủ, lại đè qua thất tổ.

Một người trung niên mặc bạch bào chậm rãi đạp không mà đến.

"Đúng là sợ cái gì gặp ngay cái đó mà."

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lướt qua một vệt ngưng trọng.

"Phụ thân!"

"Thành chủ!"

Sắc mặt mọi người vui vẻ, trong lòng vô cùng quyết tâm, bởi vì người tới chính là Bạch Vân Kiếm Tôn Diệp Vô Ngân, là thần thoại bất bại trong thành Bạch Vân!

"Ha ha, khởi động Thiên Hoang Tỏa Thiên Trận!"

Lúc này, Diệp Bạch Phong hô to một tiếng.

Chỉ thấy bên trong phủ thành chủ bỗng nhiên xuất hiện mấy cột sáng, trên từng cột có phù văn huyền diệu lưu chuyển, hình thành một lồng ánh sáng to lớn.

Trong nháy mắt, mấy người Sở Cuồng Nhân đã mất đi liên hệ với ngoại giới.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi cho rằng chúng ta không có bất kỳ chuẩn bị nào sao? Thiên Hoàng Tỏa Thiên Trận này vô cùng kiên cố, ngay cả Tôn giả cũng không cách nào đánh vỡ, lần này, ngươi và người hộ đạo của ngươi đều không đi được!"

Diệp Bạch Phong cười to nói.

Sở Cuồng Nhân không để ý đến đối phương, mà nhìn Diệp Vô Ngân cười nhạt nói: "Nghe nói Bạch Vân Kiếm Tôn bế quan sáu mươi năm chưa ra, không ngờ hôm nay lại vì một tên tiểu bối ta mà hiện thân, thật vinh hạnh."

"Thế nào, ngươi cũng muốn đoạt Hồng Mông Tử Khí sao?"

Bạch Vân Kiếm Tôn không thể phủ nhận, "Ta bị vây khốn tại Vô Thượng Chí Tôn cảnh đã hai ngàn năm, nếu lại không đột phá, chỉ sợ sẽ giống người hộ đạo bên cạnh ngươi, tiến vào Thiên Nhân

Ngũ Suy, chỉ có một con đường chết."

Ông ta là Vô Thượng Chí Tôn, không cần Động Tất Chi Nhãn cũng có thể nhìn trạng thái bây giờ của thất tổ, chính là Thiên Nhân Ngũ Suy mà người người e ngại!

Mặc kệ là khát vọng với Thánh cảnh, hay là e ngại Thiên Nhân Ngũ Suy, tất cả đều khiến Bạch Vân Kiếm Tôn để mắt tới Hồng Mông Tử Khí.

Cho dù làm mất lòng Huyền Thiên tông cũng không tiếc!

Hơn nữa, nếu ông ta có thể thuận lợi đột phá đến Thánh cảnh, có thể khiến Diệp gia tấn cấp trở thành đạo thống Thánh Nhân, đến lúc đó sao phải sợ Huyền Thiên tông nữa?

"Muốn làm tổn thương thiên kiêu tông ta, phải bước qua cửa của ta trước đã."

Thất tổ đi lên một bước, ngăn cản trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Uy thế Chí Tôn cổ lão không chút kiêng kỵ bạo phát, cho dù làm như vậy sẽ hao hết thọ nguyên còn lại, ông ấy cũng không tiếc!

"Ngươi già rồi, không ngăn được ta."

Bạch Vân Kiếm Tôn nói.

Trong giọng nói tràn đầy thong dong và đạm mạc.

Ông ta là Vô Thượng Chí Tôn, không ai nghi ngờ ông ta có năng lực như thế.

"Cùng lắm là chết thôi."

Linh lực trong cơ thể thất tổ điên cuồng bạo phát, hình thành một cỗ phong bạo vô cùng kinh khủng trong thiên địa, hư không điên cuồng rung chuyển.

Một cỗ đạo vận quấn quang người thất tổ, giống như tiểu kiếm lít nha lít nhít, tràn ngập một cỗ sắc bén khiến người ta không rét mà run!

Sau đó, một thanh trường kiếm hiện lên trước mặt thất tổ.

Sở Cuồng Nhân nhận ra thanh kiếm kia.

Chính là một trong mấy tên Thánh Kiếm trên Huyền Thiên Kiếm Sơn, tên là Thanh Đằng.

Không ngờ thất tổ nhập thế, cũng mang Thánh Kiếm này đến.

Uy áp Chí Tôn trùng trùng điệp điệp, giống như thủy triều điên cuồng đập lên hư không, khiến vô số tu sĩ sợ hãi rung động đến tim đập nhanh!

Mặc dù Chí Tôn đã già, nhưng uy áp vẫn còn như cũ.

"Ta nhận ra thanh kiếm kia của ngươi, ba ngàn năm trước, tông chủ đời thứ bảy của Huyền Thiên tông Huyền Phong, chính là cầm thanh kiếm này ngang dọc Thanh Long vực!"

"Ngươi là thất tổ Huyền Thiên tông, Huyền Phong."

Bỗng nhiên hai mắt Bạch Vân Kiếm Tôn tỏa sáng.

"Coi như ngươi có chút nhãn lực." Thất tổ thản nhiên nói.

"Đáng tiếc ngươi đã bước vào Thiên Nhân Ngũ Suy, nếu thời kỳ toàn thịnh, có thể đánh một trận với ngươi, sẽ càng thêm thú vị."

Trên mặt Bạch Vân Kiếm Tôn lộ ra vẻ tiếc hận.

Nhưng Sở Cuồng Nhân nghe vậy lại khịt mũi coi thường, "Nói thật êm tai, Kiếm Tôn đắc đạo như vậy, cuối cùng lại đi ngấp nghé cơ duyên của hậu bối, chỉ là kẻ hèn nhát không dám dùng lực lượng của chính mình đột phá mà thôi!"

"Ngươi nổi danh cùng sư tôn ta, quả thực chính là làm nhục sư tôn ta!"

Bạch Vân Kiếm Tôn sầm mặt, có chút tức giận.

"Tiểu bối, ngươi biết cái gì?"

"Ngươi có biết khi cảnh giới của một tu sĩ không cách nào đột phá, chỉ có thể không ngừng hao phí thời gian, thọ nguyên sẽ giảm bớt không?"

"Không phải ai cũng có Vô Thượng Đạo Thể như ngươi! Trên đời này còn nhiều người bình thường lắm, nếu không tìm phương pháp khác, làm sao có thể đi xa trên con đường tu hành, nhìn thấy vô thượng đại đạo chứ?"

Giọng nói của Bạch Vân Kiếm Tôn xuất hiện ba động, có chút oán giận.

Sở Cuồng Nhân vỗ tay tán thưởng, "Đây là lần đầu ta nhìn thấy có người muốn giết người đoạt bảo lại nói là lời thoát tục như vậy, không hổ là Chí Tôn."

"Bội phục, bội phục."

Trong lúc nói chuyện, Sở Cuồng Nhân không ngừng tới gần thất tổ.

Bạch Vân Kiếm Tôn không nghi ngờ gì, cũng không để châm chọc khiêu khích của Sở Cuồng Nhân ở trong lòng, nhưng sau đó, ông ta phát hiện dị dạng.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân lấy ra một khỏa đan dược kim quang lưu chuyển, giống như châu ngọc đưa cho thất tổ, để ông ấy cấp tốc ăn vào.

"Không tốt! !" Sắc mặt Bạch Vân Kiếm Tôn biến hóa.

Ông ta đột nhiên xuất thủ, một đạo kiếm quang chém ra.

Kiếm quang màu trắng bạc phun ra nuốt vào đạo vận khủng bố, che khuất bầu trời!

Trước mặt uy thế Chí Tôn, thiên kiêu tuyệt thế còn chưa trưởng thành Sở Cuồng Nhân càng lộ ra nhỏ bé.

Lúc này, thất tổ trực tiếp ngăn chặn trước mặt Sở Cuồng Nhân, Thanh Đằng Kiếm trong tay thẳng tắp đâm ra, kiếm khí màu tím bá đạo mãnh liệt mà ra!

Hai đạo kiếm quang va chạm, hai loại đạo vận hoàn toàn khác biệt quấn quanh chém giết, hư không điên cuồng rung chuyển, giống như muốn sụp đổ.

Trùng kích khủng bố khiến Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ không nhịn được lùi lại.

Mà trên bầu trời, quanh thân thất cổ quấn từng đạo quang hoa, một cỗ sinh cơ dồi dào hiện lên, chỉ thấy da thịt khô quắt của ông ất bắt đầu trở nên sung mãn, tóc trắng tróc ra, một lần nữa mọc ra tóc đen.

Giống như cây khô gặp mùa xuân!

Hơn nữa, uy áp trên người thất tổ cũng càng ngày càng cường thịnh!

Tất cả mọi người không thể tin được nhìn một màn này.

Một lão đầu đã đi vào Thiên Nhân Ngũ Suy, thọ nguyên không còn mấy, lúc này lại một lần nữa toả ra sức sống, đây rốt cuộc là chuyện gì? !

Cũng có người chú ý tới hành động vừa rồi của Sở Cuồng.

"Ngươi cho ông ấy ăn cái gì!" Có người chất vấn.

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói: "Một viên Duyên Thọ Đan mà thôi."

Vừa rồi, hắn chợt nhớ tới, lúc mình liên tiếp rút mười lần, từng đạt được một viên Duyên Thọ Đan cấp Tinh Diệu lấp lánh.

Hắn vẫn luôn giữ viên thuốc này, không có đất dụng võ.

Bây giờ cho thất tổ sử dụng, không thể tốt hơn.

Chương 40: Tu La Thủ Đoạn, Khảm Thái Thiết Qua, Quá Yếu

Thất tổ lơ lửng giữa không trung, đạo vận huyền diệu, linh lực hùng hậu không ngừng khuếch tán ra ngoài, uy lực kinh khủng của

Vô Thượng Chí Tôn rung động phủ thành chủ!

Vốn dĩ đã là lão Chí Tôn tuổi già sức yếu, đi vào Thiên Nhân Ngũ Suy, lúc này đã trở lại đỉnh phong! Một màn trước mắt khiến tất cả mọi người rung động thật sâu.

Một viên Duyên Thọ Đan có loại hiệu quả này sao?

Mọi người không nhịn được nghi hoặc.

Loại đan dược như Duyên Thọ Đan cũng không phải đan dược quá hiếm có, nhưng Duyên Thọ Đan có tác dụng với Chí Tôn như vậy, bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy!

Đừng nói đến chuyện lập tức khiến một Vô Thượng Chí Tôn trở lại đỉnh phong!

"Ha ha, rất lâu rồi không cảm giác nhẹ nhõm này." Thất tổ cất tiếng cười to, lúc này, ông ấy đã không còn dáng vẻ già nua nữa, mái tóc màu đen như thác nước, mày kiếm sáng quắc, như nam tử trung niên bốn mươi tuổi.

Ông ấy nhìn Bạch Vân Kiếm Tôn cười nói: "Không phải vừa rồi ngươi nói muốn chiến với ta một trận lúc ta ở thời kì toàn thịnh sao? Hiện tại ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng này của ngươi!"

Sắc mặt Bạch Vân Kiếm Tôn vô cùng khó coi.

Ông ta không ngờ trên người Sở Cuồng Nhân lại có Duyên Thọ Đan khủng bố như vậy, trong thời gian ngắn đã khiến thất tổ trở lại đỉnh phong!

Thời kì đỉnh phong, ông ta cũng không nắm chắc có thể thắng thất tổ.

"Tới đi!" Thất tổ đã động thủ.

Thanh Đằng Kiếm chém ra một kiếm, kiếm mang màu tím trùng trùng điệp điệp quấn quanh đạo vận Chí Tôn vô cùng dồi dào, dũng mãnh lao về phía Bạch Vân Kiếm Tôn.

Hai đại vô thượng Kiếm Tôn chiến đấu vô cùng khủng bố.

Hư không không ngừng rung chuyển, phá nát, uy áp Chí Tôn mênh mông bao phủ thiên địa, điên cuồng va đập vào Hoang Tỏa Thiên Trận.

"Đại ca, bây giờ chúng ta phải làm sao?”

Mọi người nhìn về phía Diệp Bạch Phong.

Mà Diệp Bạch Phong nhìn Sở Cuồng Nhân, sắc mặt không ngừng thay đổi.

Sở Cuồng Nhân trêu đùa nhìn đối phương, không hề có cảm giác bị người vây quanh, rơi vào hiểm cảnh.

"Nghĩ cho rõ ràng, nếu các ngươi đụng đến ta, một khi Bạch Vân Kiếm Tôn bại, các ngươi chắc chắn phải chết."

"Ngược lại, nếu Bạch Vân Kiếm Tôn thắng, đến lúc đó xử trí ta cũng không muộn, hiện tại chúng ta cứ quan chiến trước, đây chính là chiến đấu của Vô Thượng Chí Tôn, chỉ sợ cả đời tu sĩ bình thường cũng không gặp được đâu."

Sở Cuồng Nhân cười nói, dáng vẻ thành khẩn đề nghị mọi người.

Lời này của hắn khiến không ít người cảm thấy có đạo lý.

Nhưng trong mắt Diệp Bạch Phong lại lướt qua vẻ tàn nhẫn, "Ngươi nghĩ ta ngốc sao? Cho dù bây giờ chúng ta không động đến ngươi, sau khi các ngươi thắng cũng sẽ không bỏ qua chúng ta, chẳng bằng hiện tại giải quyết ngươi trước!"

"Ha, thì ra ngươi cũng không ngốc." Sở Cuồng Nhân kinh ngạc nói.

"Ngươi, đáng chết! Ta xem ngươi có thể cuồng đến khi nào!"

Diệp Bạch Phong sinh ra ác độc, bảo người bên cạnh cấp tốc động thủ.

Nhất thời, một đám tu sĩ thôi động linh lực xông thẳng về phía hai người Sở Cuồng Nhân.

Những tu sĩ này, tu vi yếu nhất cũng là Kim Đan viên mãn, số lượng tu sĩ Nguyên Anh cảnh cũng không ít, thậm chí còn có mấy tên tu sĩ Động Hư cảnh.

Những người này cùng ra tay, uy thế thật lớn.

Bọn họ tin tưởng, như vậy đã đủ đối phó với Sở Cuồng Nhân rồi.

Cho dù là thiên kiêu, nhưng nói thế nào, đối phương cũng chỉ là một tên hậu bối trẻ tuổi mới ra đời, không có người hộ đạo, không đủ gây sợ!

Nhưng một màn tiếp thao, Diệp Bạch Phong phát hiện mình sai rồi.

Chỉ thấy trong cơ thể Sở Cuồng Nhân bộc phát ra một cỗ kiếm khí kinh khủng, giống như cuồng phong không ngừng nghỉ, bao phủ bốn phương tám hướng!

Kiếm khí biến thành mười hai cây kiếm khí lớn, phong tỏa thiên địa!

Thiên Đạo Chi Kiếm, kiếm khí Thanh Liên ba mươi sáu cánh cũng theo đó hiện lên!

Ba đại dị tượng Đạo Thể, triển khai toàn bộ!

Thánh Kiếm Côn Ngô đã nằm trong tay!

"Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!" Sở Cuồng Nhân chém ra một kiếm, một cỗ đạo vận công phạt vô biên lập tức bạo phát, kiếm quang màu tím kinh khủng nở rộ!

Tất cả tu sĩ đang tiến công bị cỗ đạo vận này bao phủ!

Sau một khắc.

Kiếm quang gào thét qua người bọn họ!

Phanh, phanh, phanh...

Từng đám huyết vụ ầm vang nổ tung trên không trung!

Mặc kệ là Kim Đan, Nguyên Anh, hay là Động Hư, trước một kiếm này, đều không có gì khác nhau, hóa thành vong hồn dưới một kiếm này!

"Làm sao có thể?"

Đồng tử Diệp Bạch Phong co rụt lại, vẻ mặt rung động, không thể tin được.

Mà ở phía sau đám người, Diệp Lỗi tận mắt chứng kiến một kiếm này càng hoảng sợ đến sắc mặt tái nhợt, thân thể mềm nhũn, co quắp ngã xuống đất.

"Không có khả năng, không thể nào."

"Sao hắn có thể cường đại đến tình trạng này..."

Phẩm chất linh lực của đối phương vượt xa hắn ta, hắn ta còn có thể tự an ủi mình, phẩm chất linh lực không phải tất cả, càng không phải chiến lực.

Nhưng bây giờ.

Sở Cuồng Nhân dùng một kiếm đánh tan tất cả vọng tưởng của hắn ta.

Ngay cả chiến lực, Sở Cuồng Nhân cũng vượt xa hắn ta!

Sau một kiếm này, huyết nhục văng tung tóe.

Sở Cuồng Nhân cầm Côn Ngô, ba đại dị tượng Đạo Thể khai triển, vẻ mặt như tiên, khí chất phiếu miểu xuất trần, giống như Kiếm Tiên đắc đạo.

Bất cứ kẻ nào gặp Sở Cuồng Nhân, đều có cảm giác hắn đang đứng trên đám mây thật cao, là trích tiên không nhiễm hồng trần, mà không phải đứng ở chiến trường tràn ngập huyết tinh, bốn phía trải đầy chân cụt tay đứt này.

Trên thực tế, đám chân cụt tay đứt này là do vị Trích Tiên kia đích thân tạo thành, hắn có gương mặt trích nhiên, cũng có thủ đoạn Tu La!

"Lên, lên hết!"

Diệp Bạch Phong hét lớn.

Nguyên một đám tu sĩ như phát điên xông về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn cầm Côn Ngô trong tay, mỗi kiếm trảm ra, chính là công phạt chi kiếm đứng đầu, khiến đám người kia không thể tránh né được!

Một kiếm tiếp một kiếm.

Thi thể nối tiếp nhau ngã xuống, rất nhanh đã chất đầy đại viện.

Mà kiến trúc bốn phía sớm đã không chịu nổi gánh nặng của trận chiến này, phủ thành chủ hoa lệ dần dần biến thành phế tích.

"Tại sao chiến lực của hắn lại đáng sợ như thế?"

"Tu vi của hắn rõ ràng chỉ là Nguyên Anh cảnh, vì sao lại như vậy, trên thế giới này làm gì có Nguyên Anh thế này?"

"Cho dù là Vô Thượng Đạo Thể, cũng không thể tưởng tượng nổi."

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra hoảng sợ.

Không ít người sợ.

Sợ Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật vô cùng kinh khủng kia.

Rõ ràng khuôn mặt thần tiên, nhưng thủ đoạn lại cực giống Tu La!

Trên bầu trời, thất tổ đang giao thủ với Bạch Vân Kiếm Tôn, linh niệm của ông ấy cảm giác được Sở Cuồng Nhân đang đại sát tứ phương, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

"Bạch Vân Kiếm Tôn, ngươi nhìn thấy không? Đó chính là ta vô thượng thiên kiêu của Huyền Thiên tông ta! Mấy tên phế vật nhà ngươi há có thể làm gì được!"

Thất tổ cất tiếng cười to.

Trong lòng Bạch Vân Kiếm Tôn cũng bị chấn động.

Ông ta biết Sở Cuồng Nhân có Vô Thượng Đạo Thể, nhưng không ngờ đối phương lại cường hãn đến tình trạng này!

Rõ ràng chỉ là Nguyên Anh cảnh, nhưng chém giết cùng cảnh, thậm chí có thể chém giết Động Hư cảnh vô cùng dễ dàng, quá kinh khủng!

"Này này, có lầm không, các ngươi chỉ có chút thực lực này sao, người không biết còn tưởng rằng ta đang thái rau cắt dưa đấy." Sở Cuồng Nhân nhìn mấy người Diệp Bạch Phong, khinh miệt nói.

Phía sau hắn, Lam Vũ mặc chiến giáp hoa lệ màu trắng bạc, tay cầm Quang Minh Quyền Trượng, tùy tiện oanh sát một tên tu sĩ Nguyên Anh cảnh!

Nghe thấy Sở Cuồng Nhân nói vậy, nàng cũng phụ họa một tiếng, "Công tử nói không sai, tốt xấu gì cũng có Vô Thượng Chí Tôn tọa trấn, thế mà yếu như vậy."

Nghe hai người này một xướng một họa, ba huynh đệ Diệp Bạch Phong tức giận đến ngực chập trùng, hai mắt đỏ thẫm, hận không thể lấy ngàn đào băm thây hai người họ.

Nhưng bọn họ cũng không thể không thừa nhận.

Chiến lực của hai người này quá kinh khủng.

Hơn nữa, chiến lực của Sở Cuồng Nhân mạnh có thể hiểu được, hắn là Vô Thượng Đạo Thể trong truyền thuyết, còn đúc thành ba đại vô thượng căn cơ.

Nhưng nữ tử kia là chuyện gì xảy ra?

Một thân đạo vận cuồn cuộn, thủ đoạn chiến đấu vô cùng xuất chúng, quyền trượng trong tay cũng là một kiện Thánh Khí, vô cùng phù hợp.

Đây là thiên kiêu khủng bố từ đâu xuất hiện vậy!

Vì sao trước kia bọn họ chưa từng nghe nói qua?

Chương 41: Chiến Vương Lĩnh Vực, Áp

Chế Tam Đại Chiến Vương, Tôn Giả Hiện Thân

"Giết!"

Diệp Bạch Phong xuất thủ.

Chiến Vương chi uy hoàn toàn bạo phát, đây là tồn tại còn cao hơn Sở Cuồng Nhân hai cảnh giới, đối phương chém ra một kiếm, uy thế cuồn cuộn.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân híp lại.

Hắn sải bước ra đứng trước người Lam Vũ, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật trong nháy mắt bạo phát, đây là Thánh Vương thuật, công phạt vô biên, vô cùng cường đại.

Hai đạo kiếm quang đụng vào nhau, bạo phát tiếng vang kịch liệt, nhấc lên khí lãng kinh khủng, giống như thủy triều không ngừng khuếch tán ra bên ngoài.

"Hắn lại có thể đỡ một kiếm này của ta!" Ánh mắt Diệp Bạch Phong lộ ra kinh ngạc, hắn ta đường đường là Chiến Vương cảnh, thế mà Nguyên Anh cảnh lại đỡ được?

Lúc này, một bóng người nhảy vào chiến trường.

Là đệ đệ của Diệp Bạch Phong, Diệp Nhị gia.

"Ta xem ngươi làm sao ngăn được ta!"

Diệp Nhị gia dữ tợn cười một tiếng, thừa dịp Sở Cuồng Nhân ngăn trở Diệp Bạch Phong, hắn ta cũng dùng tu vi Chiến Vương, xuất thủ đánh lén!

Nếu chuyện này truyền ra, thể diện của hai người này sẽ mất hết.

Đối phó một tên Nguyên Anh cảnh, hai tên Chiến Vương lại phải liên thủ, thậm chí còn dùng thủ đoạn đánh lén, có lầm hay không?

"Sớm đề phòng ngươi rồi." Sắc mặt Sở Cuồng Nhân lạnh lẽo, tay trái hắn hiện ra một đạo ấn quyết, địa khí dồi dào điên cuồng hiện lên.

Chính là Thánh Vương pháp, Nhân Sơn Ấn Quyết!

Oanh!

Một tòa Thái Cổ Thần Sơn bỗng dưng hiện lên, đánh về phía Diệp Nhị gia.

"Cái gì!" Sắc mặt Diệp Nhị gia thay đổi, hai chưởng đập vào ngọn thần sơn, chỉ cảm thấy một cỗ đạo vận kinh khủng xen lẫn một cỗ cự lực vô biên, điên cuồng vọt tới, thân thể không khống chế nổi bay ngược ra ngoài.

Chuyện này khiến tất cả người quan chiến càng thêm rung động.

Hai đại Chiến Vương xuất thủ cũng không thể chống lại Sở Cuồng Nhân sao?

Rốt cuộc chiến lực của tên gia hỏa này mạnh đến tình trạng nào? !

Tu sĩ thế hệ trước kinh thán, rung động, tu sĩ thế hệ trẻ tuổi đã mộng, mọi người cùng tuổi, dựa vào cái gì Sở Cuồng Nhân lại khủng bố như vậy?

"Đạo vận này, là một loại Thánh Vương pháp!"

"Chưa từng nghe nói trong Huyền Thiên tông có Thánh Vương pháp, pháp môn bực này cũng khó mà tìm thấy tại Thương Khung tinh, tại sao hắn lại có được?"

Diệp Bạch Phong nghi ngờ không hiểu.

Nhưng trước mắt đã không phải thời điểm truy cứu những chuyện này.

"Lão nhị, lão tam, cùng ra tay đi!"

Diệp Bạch Phong hét lớn một tiếng.

Khí thế của ba vị Chiến Vương Diệp gia cùng nhau bạo phát, ngay sau đó khóa chặt Sở Cuồng Nhân, ba cỗ đạo vận hoàn toàn khác biệt tràn ngập hư không.

"Ba tên Chiến Vương liên thủ đối phó một tên hậu bối, các ngươi đúng là có mặt mũi đấy." Sở Cuồng Nhân cười một tiếng.

"Người muốn làm đại sự không câu nệ tiểu tiết! Giết ngươi, lấy Hồng Mông Tử Khí, đợi Diệp gia ta xuất hiện Thánh, còn ai nhớ đến việc này nữa?"

Diệp Bạch Phong cười lạnh nói.

"Thử một chút đi!" Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Giờ khắc này, linh lực trên người hắn đã thôi động đến cực hạn.

Cơ thể hắn đã trở nên trong suốt.

"Đây là Kim Ngọc Đạo Thân!"

Diệp Bạch Phong kinh hô một tiếng, nhận ra loại Đạo Thể đỉnh phong này.

"Không ngờ ngươi còn có Kim Ngọc Đạo Thân!"

"Vô thượng căn cơ, Kim Ngọc Đạo Thân, còn tu Thánh Nhân pháp, thảo nào linh lực của ngươi lại cường hãn đến trình độ này."

Ánh mắt mấy người nhất thời trở nên ngưng trọng.

Bọn họ không thể không thừa nhận, thời khắc này, cho dù ba tồn tại Chiến Vương cảnh bọn họ liên thủ cũng phải dốc hết toàn lực đối phó với Sở Cuồng Nhân mới được.

"Chiến Vương lĩnh vực!"

Diệp Bạch Phong khẽ quát một tiếng.

Nhất thời, quanh người hắn ta tràn ra một cỗ đạo vận, hóa thành một lĩnh vực vô hình, bao phủ Sở Cuồng Nhân ở trong đó.

Hắn cảm giác trong lĩnh vực này, linh lực của hắn có xu thế bị áp chế.

"Ha, Chiến Vương cảnh mới có thể thi triển lĩnh vực sao?" Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Mà Diệp Nhị gia, Tam gia cũng lập tức thi triển lĩnh vực.

Ba cái Chiến Vương lĩnh vực cùng nhau khóa chặt Sở Cuồng Nhân!

Tầng tầng áp chế, cuối cùng cũng chế trụ linh lực của Sở Cuồng Nhân, khiến nó suy yếu khoảng ba phần mười!

Chuyện này khiến trong lòng ba người kia vô cùng rung động.

Đến Chiến Vương cảnh mới có thể thi triển thủ đoạn Chiến Vương lĩnh vực, lĩnh vực vừa mở, ngay cả Động Hư cảnh cũng không có lực hoàn thủ.

Nhưng ba tồn tại Chiến Vương cảnh bọn họ liên thủ lại chỉ có thể suy yếu ba phần mười linh lực của Sở Cuồng Nhân, chuyện này quá đáng sợ!

"Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!" Linh lực bị áp chế, Sở Cuồng Nhân xuất thủ trước, kiếm quang kinh khủng trùng trùng điệp điệp.

"Thiên Khung Kiếm!"

"Điệt Lãng Kiếm Quyết thức cuối cùng!"

"Thiên Khung Kiếm!"

Ba người Diệp Bạch Phong cũng lập tức thi triển Chí Tôn pháp!

Mặc dù không bằng Thánh Vương pháp, nhưng tu vi của bọn họ cao hơn Sở Cuồng Nhân nhiều, cộng thêm Chiến Vương lĩnh vực, ba người liên thủ đỡ được kiếm quang.

Kiếm quang trùng kích xuống, bốn phía điên cuồng rung chuyển, phủ thành chủ vốn không có mấy chỗ tốt, giờ khắc này hoàn toàn hóa thành phế tích.

Người đứng xung quanh quan sát không dám tới quá gần.

Trận chiến này, đến Động Hư cũng chỉ có quan chiến.

Đaoh vận kinh khủng, kiếm quang mênh mông, cộng thêm Chiến Vương lĩnh vực, Động Hư cảnh bước vào sẽ hoàn toàn bị áp chế, bọn họ căn bản không giúp được.

Ong! !

Lúc này, hư không nổi lên gợn sóng.

Một thanh trường mâu màu bạc trắng cuốn theo một cỗ đạo vận vô cùng dồi dào như sao chổi xẹt qua trời cao, lao về phía Diệp Tam gia!

"Không tốt!" Lông tơ trên người Diệp Tam gia dựng thẳng, vội vàng xoay người thôi động linh lực, không chút do dự vỗ ra một chưởng về phía trường mâu kia.

Chỉ nghe oanh một tiếng, trường mâu đột nhiên nổ tung, ba động khủng bố lập tức bao phủ cánh tay phải của Diệp Tam gia, nổ thành một đám huyết vụ tại chỗ, một tiếng hét thảm vang vọng, Diệp Tam gia bay ngược ra ngoài.

"Lão tam!" Diệp Bạch Phong thấy thế, ánh mắt muốn nứt ra.

"Đáng chết! !"

Diệp lão nhị nhìn về phíaLam Vũ mặc chiến giáp màu trắng bạc trên bầu trời, hai cánh rung động, một mâu kia, chính là công kích nàng đánh ra.

"Lam Vũ, làm tốt lắm!" Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng.

Diệp Tam gia bị thương nặng, Chiến Vương lĩnh vực của hắn ta biến mất, áp chế Sở Cuồng Nhân giảm bớt, chiến lực kéo lên!

Được tán dương, Lam Vũ nhếch miệng, ngay sau đó lại lần nữa thôi động linh lực, ngưng tụ ra một thanh trường mâu màu trắng, phía trên có phù văn huyền diệu lưu chuyển, từng đợt đạo vận kinh khủng hiển hiện khiến người ta sợ hãi.

Đây là chiêu thức mạnh nhất của nàng, Quang Minh Thẩm Phán!

Với thực lực bây giờ của nàng, nhiều nhất chỉ có thể thi triển hai lần, nhưng được Thánh Khí Quang Minh Quyền Trượng gia trì, số lần này đã gia tăng thật lớn, dựa theo suy đoán của nàng, ít nhất còn có thể dùng bảy tám lần nữa.

"Đáng giận, rốt cuộc hai người kia tu luyện như thế nào vậy?"

"Sức chiến đấu của bọn họ lại khủng bố như thế!"

Trong phủ thành chủ, mọi người mộng.

Hai tên Nguyên Anh cảnh đối chiến với ba tên Chiến Vương cảnh, loại chuyện này, vốn không thể tưởng tượng, đừng nói đến chuyện hai tên Nguyên Anh cảnh lại ngăn chặn được ba tên Chiến Vương cảnh!

Hiện tại, hành động của hai người Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ, chính là đang điên cuồng khiêu chiến năng lực chịu đựng của mọi người.

Bọn họ cảm giác thế giới quan của mình đã thay đổi.

Ngay khi Lam Vũ dự định ngưng tụ trường mâu, tiếp tục xuất thủ, nơi xa bỗng nhiên có một cỗ đạo vận bạo phát, ngay sau đó, một đạo linh lực chưởng khí hoành không mà đến, đánh lên người Lam Vũ.

Trong nháy mắt, trường mâu vỡ nát, Lam Vũ bay ngược ra ngoài, mấy cây lông vũ nhuốm máu bay xuống.

Sắc mặt Sở Cuồng Nhân đại biến, "Lam Vũ!"

Lúc này Lam Vũ từ trên không trung rơi xuống đất, chiến giáp trên người lóe ra ánh sáng nhạt, mặc dù bị trọng thương, nhưng không nguy hiểm đến tánh mạng.

Nàng nhìn về phía xa, ngưng trọng nói: "Tôn giả!"

"Ha, bộ chiến giáp trên người ngươi cũng không tầm thường, có thể ngăn cản được một chưởng của ta, là Chí Tôn khí đỉnh phong đi."

Một đạo giọng nói rung động lòng người vang lên, chỉ thấy một nữ tử xinh đẹp mặc váy dài màu đỏ đạp không mà đến.

Trên người nữ tử này tràn ngập đạo vận, mặc dù kém xa Vô Thượng Chí Tôn, nhưng tuyệt đối là tồn tại cấp bậc Tôn giả.

Chương 42: Một Tác Dụng Khác Của Hồng Mông Tử Khí, Tăng Lên Điên Cuồng

"Mẫu thân!"

"Là mẫu thân, bà ấy cũng xuất quan."

Sắc mặt ba người Diệp Bạch Phong trở nên vui vẻ.

Mà Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt Lam Vũ, bảo vệ nàng ở sau lưng, nhìn nữ tử xinh đẹp phía trước, trong mắt có đại đạo phù văn lưu chuyển.

"Lý Nhược Lan, đạo lữ của Bạch Vân Kiếm Tôn, Tôn giả cảnh hậu kỳ, tu hành Chí Tôn pháp Hồng Liên Minh Hỏa Quyết..."

Động Tất Chi Nhãn hiện ra tin tức khiến sắc mặt Sở Cuồng Nhân trở nên nghiêm túc.

Thế nhân chỉ biết bên trong thành Bạch Vân có Bạch Vân Kiếm Tôn.

Rất ít người biết, đạo lữ của Bạch Vân Kiếm Tôn cũng là một vị Tôn giả thâm tàng bất lộ, hơn nữa còn là Tôn giả cảnh hậu kỳ.

Khoảng cách đến Chí Tôn, chỉ thiếu một chút nữa.

Lý Nhược Lan nhìn thoáng qua cánh tay vỡ vụn của Diệp Tam gia, sắc mặt trở nên âm trầm, "Dám đả thương con ta, các ngươi đều đáng chết! !"

Uy áp của Tôn giả trùng trùng điệp điệp, lao về phía hai người Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân thôi động linh lực đến cực hạn.

Ba đại dị tượng Đạo Thể triển khai toàn bộ!

Lúc này mới miễn cưỡng ngăn cản được uy áp của Tôn giả!

"Đây chỉ là uy áp mà thôi, nếu bà ta công kích, lực lượng tăng lên gấp trăm ngàn lần! Tôn giả, quả nhiên không thể khinh thường."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Trên bầu trời, thất tổ đang điên cuồng chém giết với Bạch Vân Kiếm Tôn.

Nhìn thấy Sở Cuồng Nhân lâm vào nguy cơ, hai mắt ông ấy đỏ ngầu, Thanh Đằng Kiếm trong tay điên cuồng vung vẩy, muốn tránh thoát dây dưa của Bạch Vân Kiếm Tôn.

Nhưng Bạch Vân Kiếm Tôn chỉ quấn lấy ông ấy không giết, vô cùng khó chơi.

"Huyền Thiên thất tổ, đợi thê tử ta giết chết Sở Cuồng Nhân, sau đó vợ chồng chúng ta liên thủ, cho ngươi tiếp tục đi làm người hộ đạo của hắn!"

"Ha ha, đợi Hồng Mông Tử Khí đến tay, ngày khác thành thánh, cho dù Huyền Thiên tông các ngươi là đạo thống Thánh Nhân, cũng không thể làm khó dễ ta được?"

Bạch Vân Kiếm Tôn cười ha ha, vô cùng phách lối.

Bị ông ta kích thích, đạo tâm thất tổ có chút loạn.

Nhưng ngay khi cục thế dần dần nghiêng về phía đám người Bạch Vân Kiếm Tôn, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đột nhiên có hành động.

Hắn chậm rãi mở tay ra, một đạo tử khí từ trong lòng bàn tay hắn bay lên, tràn ngập đạo vận huyền diệu, từng trận đạo âm quanh quẩn trong thương khung.

"Các ngươi muốn đạo Hồng Mông Tử Khí này đúng không?"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Tất cả mọi người đều dừng động tác lại, mắt không chớp nhìn đạo Hồng Mông Tử Khí kia, trong mắt vô cùng cuồng nhiệt, khát vọng.

Đây chính là thành thánh chi cơ a!

Ngay cả Vô Thượng Chí Tôn cũng chạy theo như vịt!

Hiện tại, phần cơ duyên này đang bày ra trước mặt bọn họ.

Không ai biết lúc này Sở Cuồng Nhân xuất ra Hồng Mông Tử Khí là có ý gì, nhưng chuyện này cũng không cản trở khát vọng của bọn họ với nó.

"Không sai, nhanh, mau giao nó ra."

"Sở Cuồng Nhân, giao ra, chúng ta có thể tha cho ngươi không chết."

Đám người Diệp Bạch Phong kích động nói.

"Hồng Mông Tử Khí, thành thánh chi cơ a, các ngươi có biết, nó còn có tác dụng khác không?" Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Lý Nhược Lan nhìn thấy Hồng Mông Tử Khí, cũng không nhịn được khát vọng chỗ đạo vận ẩn chứa trong đó, một lúc lâu mới hồi phục tinh thần.

"Không tốt!" Lý Nhược Lan nghe thấy lời nói của Sở Cuồng Nhân, biến sắc, ngay sau đó bạo phát đạo vận khủng bố, một chưởng oanh ra.

Đạo vận đan xen với chưởng khí, giống như một đóa Hồng Liên kiều diễm.

Bên trong ẩn chứa uy áp Tôn giả kinh khủng!

Ngay cả Chiến Vương đứng đầu cũng lập tức bị oanh sát!

Nhưng, đã chậm.

Chỉ thấy năm ngón tay của Sở Cuồng Nhân nắm lại, bóp nát tử khí, một cỗ đạo vận vô biên vô tận ầm vang bạo phát, linh khí vô cùng cuồng bạo vờn quanh người hắn, giống như vòng xoáy kinh khủng!

Chưởng khí đụng vào vòng xoáy, ầm vang nổ tung.

Bụi mù nổi lên bốn phía, mọi người không nhìn rõ tình huống của Sở Cuồng Nhân, nhưng lại có thể cảm giác được một cỗ đạo vận kinh khủng không ngừng tăng lên.

"Xảy ra chuyện gì vậy?”

"Cỗ đạo vận này, hắn đã làm cái gì?"

Bụi mù tán đi, Sở Cuồng Nhân xuất hiện, mà lúc này, trên người hắn có từng đợt quang hoa huyền diệu lưu chuyển, đạo vận vô cùng cường đại tràn ra, lúc này, tu vi của hắn đang không ngừng tăng lên.

Nguyên Anh cảnh, Động Hư cảnh, Chiến Vương cảnh...

"Ngươi đã làm cái gì? !" Trên bầu trời, Bạch Vân Kiếm Tôn nổi giận gầm lên một tiếng, trán nổi gân xanh, hai mắt phủ đầy tia máu.

Hiển nhiên, vị Vô Thượng Chí Tôn này đã nổi giận.

Cơn giận trước nay chưa từng có!

Mà trong cỗ tức giận này còn có một cỗ bi thương!

Không chỉ ông ta.

Mấy người Lý Nhược Lan, Diệp Bạch Phong cũng vô cùng phẫn nộ nhìn Sở Cuồng Nhân, dường như hắn đã làm ra chuyện gì không thể tha thứ vậy.

"Hắn lại xem tử khí thành thuốc bổ tăng cao tu vi trong thời gian ngắn ngủi, hấp thu nó!" Thất tổ cũng không nhịn được có chút tiếc hận.

Mọi người đều biết, Hồng Mông Tử Khí là thành thánh chi cơ, phải lĩnh hội thật tốt, thậm chí có thể dựa vào vật này, không cần độ kiếp liền có thể thành thánh.

Nhưng ngoài ra, Hồng Mông Tử Khí còn có một tác dụng khác, chính là có thể khiến tu vi của tu sĩ tăng lên diện rộng trong một khoảng thời gian ngắn.

So sánh với tác dụng đầu tiên, tác dụng thứ hai này vô cùng nhỏ bé, trên cơ bản không ai sẽ làm như vậy.

Làm vậy thật sự phung phí của trời.

So với thành thánh, tăng cao tu vi trong thời gian ngăn thì đáng là gì?

Dần dần, theo bản năng tất cả mọi người đã quên rằng Hồng Mông Tử Khí còn có tác dụng này, hiện tại, Sở Cuồng Nhân đã khiến bọn họ nhớ ra.

Hắn đã sử dụng Hồng Mông Tử Khí ngay trước mặt bọn họ!

"Khốn khiếp, tên khốn khiếp!"

"Đây chính là thành thánh chi cơ, nếu sử dụng tốt, có thể khiến người ta thành thánh đó a, nhưng hắn lại truy cầu sảng khoái nhất thời, dùng để tăng cao tu vi, hơn nữa tu vi này cũng không phải lâu dài."

"Phung phí của trời!"

Mọi người tức giận đến hai mắt đỏ bừng, không nhịn được chửi ầm lên.

Cơ hội thành thánh bị lãng phí ngay trước mặt bọn họ, chuyện này đã tạo thành trùng kích trước nay chưa từng có đối với đạo tâm của bọn họ!

Nhưng lúc này, Sở Cuồng Nhân không thèm để ý đến phản ứng của mọi người.

Hiện tại hắn đang đắm chìm trong lượng lớn cảm ngộ mà Hồng Mông Tử Khí mang tới, chỉ cảm thấy đạo âm quanh quẩn bên tai, đủ loại huyền diệu hiện lên.

Loại huyền diệu này còn mãnh liệt hơn lúc trước hắn tự sáng tạo ra Thánh Vương pháp.

Không chỉ như thế, linh lực trong cơ thể hắn được tử khí trợ giúp, cũng điên cuồng tăng lên, rất nhanh liền đạt đến Chiến Vương cảnh đỉnh phong!

Ba đại dị tượng Đạo Thể trở lên to lớn không biết gấp bao nhiêu.

"Khốn khiếp, ta muốn đốt ngươi thành tro bụi!"

Hồng Mông Tử Khí bị hủy, sắc mặt Lý Nhược Lan vô cùng khó coi.

Trong cơn giận dữ, Lý Nhược Lan thôi động linh lực, đạo vận khủng bố mãnh liệt mà ra, hình thành một đóa Hồng Liên do hỏa diễm tạo thành.

Một kích này, là Tôn giả chi uy!

Sở Cuồng Nhân nắm Côn Ngô Kiếm, phất tay chém ra.

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật bạo phát!

Mạnh mẽ hơn trước không biết bao nhiêu lần, kiếm quang dọa người bao phủ thiên địa, trước mặt đạo kiếm quang này, Hồng Liên càng toát ra nhỏ nhắn xinh xắn.

Trong chớp mắt, Hồng Liên bị phá nát!

Lý Nhược Lan bị một kiếm này đánh bay ngược ra ngoài!

"Làm sao có thể?"

Đám người Diệp Bạch Phong vô cùng sợ hãi.

Coi như sử dụng Hồng Mông Tử Khí, hiện tại tu vi của Sở Cuồng Nhân cũng chỉ tăng đến Chiến Vương cảnh đỉnh phong, làm sao có thể một kiếm đánh lui Lý Nhược Lan được?

Chiến Vương, Tôn giả, đó là khác biệt một trời một vực a.

"Hiện tại ta cảm thấy ngươi quá yếu, không, phải nói là, hiện tại, ta quá mạnh." Sở Cuồng Nhân nhìn Lý Nhược Lan, từ tốn nói.

Trước đó hắn cảm giác Tôn giả chi uy vô cùng cuồn cuộn.

Nhưng bây giờ, cũng không gì hơn cái này.

"Hơn nữa, ta cảm giác, ta còn có thể càng mạnh!" Sở Cuồng Nhân nhếch miệng, hiệu quả của Hồng Mông Tử Khí còn chưa hoàn toàn phát huy!

Lý Nhược Lan nghe vậy, bị dọa đến hoa dung thất sắc.

Hiện tại hắn đã có thể một kiếm đánh bà ta bị thương, nếu mạnh hơn, chẳng phải tiện tay liền có thể nghiền ép bà ta rồi?

"Không tốt, hắn sắp đột phá đến cảnh giới Tôn giả! !"

Chương 43: Uy Áp Thành Bạch Vân, Kiếm Trảm Chí Tôn, Trên Trời Rơi Xuống Hồng Vũ

Lực lượng của Hồng Mông Tử Khí tràn ngập khắp ngõ ngách trong cơ thể.

Sở Cuồng Nhân chỉ cảm thấy bây giờ mình có thể nhẹ nhõm đánh vỡ thiên địa, chưởng khống thiên địa, cảm giác này, khiến hắn có chút say mê.

Mà trong thời khắc này, tu vi của hắn vẫn đang tăng lên!

Tôn giả cảnh!

Hắn là Vô Thượng Đạo Thể, có ba đại vô thượng căn cơ, tu hành Thánh nhân pháp, Thánh Vương pháp, Tôn giả như hắn, quá mức khủng bố!

Ngay lúc hắn mượn nhờ Hồng Mông Tử Khí, tăng đến cảnh giới Tôn giả, một cỗ uy áp vô cùng cuồn cuộn, thậm chí mạnh hơn Vô Thượng Chí Tôn, giống như biển gầm phun trào, điên cuồng đập vào thiên dịa.

Cái kia gọi là Thiên Hoang Tỏa Thiên Trận, dưới cỗ uy áp kinh khủng này, bắt đầu vỡ ra từng khúc, nương theo lấy một tiếng vang thật lớn, bỗng nhiên sụp đổ!

Áp lực mênh mông, bao phủ về bốn phương tám hướng.

Toàn bộ thành Bạch Vân chấn động theo!

Tất cả tu sĩ, ngay cả Tôn giả, trong nháy mắt này đều biến sắc, vô cùng hoảng sợ nhìn về phương hướng phủ thành chủ.

"Cỗ uy áp, đạo vận này là chuyện gì vậy?"

"Vô Thượng Chí Tôn cũng không hơn cái này a!"

"Chẳng lẽ Bạch Vân Kiếm Tôn sắp độ kiếp rồi sao?"

"Không, không đúng, đạo vận này không thuộc về Bạch Vân Kiếm Tôn, là đạo vận xa lạ, rốt cuộc có vị đại năng nào hàng lâm."

"Mẹ ơi, uy áp này cũng quá kinh khủng đi."

Tất cả tu sĩ đều bị chấn động.

Tu sĩ dưới Nguyên Anh cảnh bị cỗ áp lực mênh mông này đè ép đến nằm rạp trên mặt đất, run lẩy bẩy, chỉ có tu sĩ Nguyên Anh cảnh mới có thể đứng thẳng, tu sĩ Động Hư cảnh trở nên mới có năng lực hành động.

Có rất nhiều tu sĩ bất mãn, đây là đại năng nào, cũng không biết thu liễm một chút uy áp, phách lối như vậy?

Chỉ tiếc, bọn họ cũng không biết.

Mấy phút trước, chủ nhân cỗ uy áp này còn là một tên Nguyên Anh cảnh.

Uy áp Sở Cuồng Nhân phóng ra rung động thành Bạch Vân, không ít cường giả vội vàng đuổi tới phủ thành chủ, đập vào mắt lại một vùng phế tích.

"Có người công kích phủ thành chủ?"

"Người nào to gan như vậy, là chủ nhân cỗ uy áp này sao?"

"Các ngươi nhìn, thiếu niên kia... Chuyện này làm sao có khả năng!"

Tất cả mọi người đi vào phủ thành chủ, trước tiên là tìm kiếm nơi phát ra uy áp, bọn họ lập tức tìm được Sở Cuồng Nhân.

Một thiếu niên, một vị Vô Thượng Chí Tôn?

Chuyện này khiến mọi người cảm thấy thật không thể tin được.

Nhất là Lý Diệp vừa từ Bạch Ngọc lâu chạy tới.

Hôm qua vừa gặp mặt, Sở Cuồng Nhân vẫn là một tu sĩ Nguyên Anh cảnh, làm sao hôm nay đã biến thành Vô Thượng Chí Tôn rồi? Cái này, cái này, chẳng lẽ ông ấy đang nằm mơ sao?

Lý Diệp cảm giác toàn bộ thế giới đều không chân thật.

"Đi, Bạch Phong, các ngươi đi mau!"

Lý Nhược Lan gào thét về phía đám người Diệp Bạch Phong.

Uy thế như vậy, đến bà ta là Tôn giả cũng cảm thấy khủng bố, đừng nói đến đám người Diệp Bạch Phong, tiếp tục lưu lại, chỉ có một con đường chết!

"Đi? Các ngươi muốn đi đâu?" Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, sau đó trong thiên địa có kiếm khí cuồn cuộn bạo phát, xen lẫn mười hai cây kiếm khí đỉnh thiên lập địa, như lao ngục, bao phủ toàn bộ phủ thành chủ.

Dị tượng Đạo Thể, Cửu Thiên Kiếm Ngục!

Kiếm Ngục vừa ra, trong Cửu Thiên Thập Địa, không đường có thể trốn!

"Ta liều mạng với ngươi!"

Lý Nhược Lan cắn răng, trên người bạo phát hỏa diễm đỏ thẫm, quấn quanh thân thể bà ta thành một đóa Hồng Liên to lớn.

Bà ta không tiếc gì, thôi động linh lực đến cực hạn, mạo hiểm căn cơ tổn thương, cưỡng ép bộc phát lực lượng có thể so với Chí Tôn.

Hồng Liên to lớn lộng lẫy, lao về phía Sở Cuồng Nhân, cỗ lực lượng kinh khủng kia khiến hư không vặn vẹo.

"Chỉ có như thế thôi sao, vậy ngoan ngoãn bị trấn áp đi!" Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói, sau đó toàn bộ thành Bạch Vân điên cuồng rung chuyển.

Trong lòng đất thành Bạch Vân, có đại khí bàng bạc mãnh liệt lao ra, nhưng tụ thành một tòa Thái Cổ Thần Sơn cao đến hơn ngàn trượng ở trước mặt Sở Cuồng Nhân!

Thần sơn rơi xuống, hỏa diễm Hồng Liên lập tức bị nghiền nát!

Lý Nhược Lan kêu thảm một tiếng, trong nháy mắt bị trấn sát!

Một vị cường giả tiếp cận Chí Tôn, vẫn lạc trước mặt mọi người.

"Ái thê! !"

Bạch Vân Kiếm Tôn bi thống hét lớn một tiếng, hai mắt đỏ thẫm phóng về phía Sở Cuồng Nhân, ông ta phát huy Vô Thượng Chí Tôn chi uy đến vô cùng tinh tế!

Một kiếm chém ra, kiếm quang màu trắng bạc to lớn như che trời rơi xuống!

Một kiếm này, toàn bộ Thanh Long vực không có mấy người có thể ngăn cản được!

"Ta sẽ để ngươi nhìn một chút, cái gì mới là kiếm đạo chân chính!" Sở Cuồng Nhân chân đạp lên Thanh Liên ba mươi sáu cánh, đỉnh đầu là vô thượng Thiên Đạo Chi Kiếm!

Hắn là Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, cộng thêm hiện tại tu vi tăng vọt, cho dù là vô thượng Kiếm Tôn, hắn cũng có tự tin có thể áp chế đối phương trên kiếm đạo.

Hai đại dị tượng triển khai, kiếm khí toàn thành vì đó mà run rẩy.

Vô số trường kiếm bay ra vỏ kiếm, cắm trên mặt đất, thân kiếm uốn lượn, bày ra tư thế quỳ bái giống như con người!

Giờ khắc này, vạn kiếm triều bái!

Tất cả kiếm khách đều sững sờ nhìn kỳ quan trước mặt.

Mà trên không trung phủ thành chủ, đối mặt với một kiếm tràn đầy giận dữ của Bạch Vân Kiếm Tôn, Sở Cuồng Nhân cầm Côn Ngô, đồng dạng, một kiếm chém ra!

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!

Kiếm quang màu tím như hồng thủy phun ra ngoài!

Tất cả tu sĩ nhìn thấy đạo kiếm quang này, ngay cả Chí Tôn như Lý Diệp cũng cảm giác tê cả da đầu, toàn thân rét run!

Đây là công phạt chi kiếm thuần túy nhất, kinh khủng nhất!

Hai đạo kiếm quang va chạm trên không trung, hai cỗ đạo vận giao hội, một cỗ lực lượng trùng kích vô cùng kinh khủng rung động thương khung.

Chỉ thấy tầng mây trên không trung thành Bạch Vân lăn lộn, không ngừng cuốn ngược, bị lực lượng kinh khủng này trùng kích vào, tầng mây bị xuyên thành một cái động to lớn.

Kiếm quang như hồng thủy, phá nát một đạo kiếm quang khác.

Sắc mặt Bạch Vân Kiếm Tôn đại biến, cầm kiếm ngăn cản kiếm quang, nhưng lực lượng kia quá khổng lồ, khiến ông ta không nhịn được thổ huyết, thân thể như đạn pháo, nện rơi trên mặt đất, hình thành một cái hố to lớn.

Đường đường là Vô Thượng Chí Tôn, vốn uy phong bát diện, nhưng lúc này áo choàng rách nát, khóe miệng chảy máu, nửa quỳ trong hố, vô cùng chật vật.

Trong mắt ông ta lộ ra vẻ hối hận.

Sớm biết như vậy, ông ta không nên nhớ thương Hồng Mông Tử

Khí của Sở Cuồng Nhân, như thế, ái thê sẽ không chết, phủ thành chủ sẽ không trầm luân đến tình trạng này.

Nhưng, tất cả đã thành kết cục đã định!

Trên thế giới này, thuốc gì cũng có, chính là không có thuốc hối hận!

"Một kiếm tiếp theo, sẽ trấn sát ngươi!"

Giọng nói của Sở Cuồng quanh quẩn trên thiên khung.

Trên cơ thể hắn, đạo vận kinh khủng không ngừng tăng lên, ba đại dị tượng của Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm đều triển khai, Kim Ngọc Đạo Thân cũng thôi động đến cực hạn.

Côn Ngô Kiếm, đang run rẩy.

Trên kiếm phong, kiếm quang màu tím đã vận sức chờ phát động!

Bạch Vân Kiếm Tôn biết mình không thể chặn được một kiếm này, ông ta hét lớn: "Trên người Sở Cuồng Nhân có bảo khố Nguyên Linh! !"

Một câu, khiến mọi người ở đây biến sắc.

Bảo khố của Nguyên Linh Chí Tôn lại ở trên người Sở Cuồng Nhân!

"A, muốn chết cũng không cho ta bình yên sao? Thủ đoạn này, không cần phải nói, ta cũng muốn nhìn xem, thiên hạ này, ai dám nhớ thương đồ của ta!" Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng, vung ra một kiếm!

Kiếm quang mãnh liệt bao phủ Bạch Vân Kiếm Tôn nut mất!

Cũng bao phủ tất cả tu sĩ trong phủ thành chủ.

Không có tiếng kêu thảm thiết, cho dù có, cũng bị kiếm quang phá hủy, hóa tất cả thành tro tàn, tiếng ầm ầm che giấu mọi âm thanh khác.

Sau một kiếm, phủ thành chủ tại thành Bạch Vân, không còn tồn tại!

Sở Cuồng Nhân rơi trên mặt đất, sau một kiếm kia, hiệu quả của Hồng Mông Tử Khí cấp tốc giảm xuống, tu vi cũng không ngừng giảm xuống.

Sở Cuồng Nhân có chút tiếc nuối, "Chung quy là cưỡng ép tăng tu vi lên, so ra kém tự mình tu luyện."

Cách đó không xa, các cường giả vừa chạy đến sững sờ nhìn cảnh tượng này.

Thần thoại vô địch của thành Bạch Vân, cứ như vậy vẫn lạc trước mặt mọi người, trong lúc nhất thời, bọn họ đều có cảm giác không chân thực.

Mãi đến khi trên bầu trời có Hồng Vân dày đặc, nước mưa màu đỏ rơi xuống, xối đến trong lòng bọn họ tràn ngập lãnh ý, bọn họ mới phục hồi tinh thần.

"Vô Thượng Chí Tôn vẫn lạc, trên trời rơi xuống hồng vũ!"

"Bạch Vân Kiếm Tôn... Thật sự đã chết rồi! !"

Chương 44: Diệp Lỗi Cầu Xin Tha Thứ, Muốn Không? Danh Tiếng Lần Nữa Vang Xa

Sở Cuồng Nhân nhìn đầy trời hồng vũ, khẽ cười một tiếng, "Trong truyền thuyết, khi có đại năng vẫn lạc, thiên địa sẽ xuất hiện dị tượng, quả là thế."

Trong truyền thuyết cổ lão, lúc vị Đế giả cuối cùng trên thế gian vẫn lạc, tiếng chuông đại đạo quanh quẩn, mưa to không dứt, hạ đủ ba ngày.

So sánh với chuyện này, một trận hồng vũ nhỏ có đáng là gì?

Trong chốc lát, hồng vũ dừng lại, ánh sáng mặt trời xuyên phá mây đen.

Sở Cuồng Nhân đứng trên phế tích, ánh sáng mặt trời rơi trên người hắn, giống như một tấm lụa mỏng màu vàng, mọi người còn rung động bởi uy thế của hắn, không dám đi lên trước, ánh mắt có chút lấp lóe, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Bọn họ đang nghi ngờ.

Vì sao Sở Cuồng Nhân có thể giết chết Bạch Vân Kiếm Tôn?

Vì sao hiện tại tu vi của hắn lại yếu như vậy?

Còn có, bảo khố của Nguyên Linh thật sự ở trên người hắn sao?

Nghi hoặc quá nhiều, nhưng trước khi những chuyện này không có đáp án, cho dù bây giờ Sở Cuồng Nhân đang hấp hối, bọn họ cũng không dám tùy tiện động thủ.

"Lam Vũ, xem có cá lọt lưới không, một tên cũng không để lại, toàn giết! Tiết mục báo thù kia, ta không cần."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Vâng, công tử." Lam Vũ nhẹ gật đầu.

Đúng là đừng nói.

Vừa nói ra hai người đã tìm được cá lọt lưới.

"Đừng giết ta, đừng giết ta." Diệp Lỗi áo choàng rách rưới, vết máu khắp người bị bắt từ trong phế tích ra, quỳ trên mặt đất, không ngừng cầu xin tha thứ.

Lúc này, hắn ta đâu còn chút dáng vẻ nào của thiên kiêu Diệp gia?

"Sở đạo hữu, tha cho ta một mạng đi, ngươi bỏ qua cho ta, ta có thể làm trâu ngựa cho ngươi, như thế nào cũng được." Diệp Lỗi nói.

"Ngươi là bằng hữu của Lý Tinh Thần sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương, chợt nhớ tới, lúc Lý Tinh Thần tổ chức tiệc rượu cho hắn, hắn từng gặp đối phương một lần.

Trong mắt Diệp Lỗi lộ ra một tia hi vọng, vội vàng gật đầu, "Không sai, ta và Lý Tinh Thần là hảo hữu chí giao, hi vọng Sở đạo hữu nể mặt hắn mà tha mạng cho ta, tương lai ta nhất định sẽ báo đáp ngươi."

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân không khỏi lắc đầu, "Ta cảm thấy có chút buồn cười, ta giết cả nhà ngươi, ngươi còn muốn báo đáp ta?"

"Là do bọn họ tham lam, đắc tội Sở đạo hữu, quả thực chết chưa hết tội, chết không có gì đáng tiếc." Diệp Lỗi nịnh nọt, máu me đầy mặt, giống như Tiểu Sửu vậy, rất buồn cười.

Trong lòng hắn ta lại hận thấu Sở Cuồng Nhân, hận không thể ngàn đao băm thây đối phương, nhưng giờ phút này, vì mạng sống, hắn ta không thể không làm ra dáng vẻ vô hại, cho dù chửi bới cha mẹ ruột của mình cũng không tiếc.

Miễn là còn sống, hắn ta mới có hi vọng báo thù!

"A, được đấy, ngươi đúng là cực phẩm."

Sở Cuồng Nhân cười, sau đó trường kiếm trong tay vạch một cái, kiếm khí sắc bén lập tức cắt đầu đối phương xuống.

Mà Diệp Lỗi đến chết cũng không nghĩ thông, rõ ràng hắn ta đã ăn nói khép nép như thế, kĩ thuật diễn cũng không thể bắt bẻ, vì sao đối phương vẫn không chịu buông tha hắn ta?

Xác thực, Sở Cuồng Nhân đúng là không biết Diệp Lỗi đang diễn, hay thật sự sợ mất mật, nhưng chỉ cần đối phương vẫn còn một khả năng báo thù, hắn sẽ không lưu lại cho mình bất cứ phiền phức gì.

Cho dù đối phương không có chút uy hiếp nào với hắn.

"Xong rồi, tiếp theo đi thu thập chiến lợi phẩm thôi."

Sở Cuồng Nhân nói.

Trận chiến này, hắn sử dụng một đạo Hồng Mông Tử Khí, đây chính là thành thánh chi cơ, cho dù hắn không có ý định nhờ vào đó thành thánh, nhưng dù sao cũng là Hồng Mông Tử Khí, vô cùng trân quý.

Bây giờ cứ như vậy không còn nữa.

Hắn không đòi lại chú chiến lợi phẩm trong phủ thành chủ sao được?

Một trận chiến này, quá khủng bố, phần lớn tu sĩ trong phủ thành chủ còn không thể bảo tồn được thi thể, chỉ để lại từng cái Càn Khôn giới.

Có một số Càn Khôn giới còn bị hỏng, không thể dùng được.

Nhưng tìm sơ qua, vẫn lấy được không ít đồ tốt.

Dù sao, phủ thành chủ có Vô Thượng Chí Tôn trấn giữ, dù thế nào cũng không thể quá khó coi được.

Quét dọn chiến trường xong, Sở Cuồng Nhân liền muốn rời đi.

Lúc này, một tu sĩ trung niên không nhịn được nữa, cản hắn lại, "Bạch Vân Kiếm Tôn nói, bảo khố Nguyên Linh ở trên người ngươi?"

Sở Cuồng Nhân gật đầu, "Đúng vậy, ngươi muốn không?"

Một câu hỏi ra, tu sĩ trung niên lại nhất thời á khẩu không trả lời được.

Hắn ta muốn a!

Vô cùng muốn, muốn đến không thể muốn hơn.

Nhưng một màn Sở Cuồng Nhân chém giết Bạch Vân Kiếm Tôn vẫn còn in sâu trong lòng bọn họ, bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân đảo qua những người còn lại, thản nhiên nói: "Bảo khố ở trên người ta, nếu các ngươi muốn, cứ tới đoạt, nhưng kết cục của Bạch Vân Kiếm Tôn, không cần ta nói, các ngươi cũng nên rõ ràng."

"Đó là vì ngươi sử dụng một loại thủ đoạn nào đó, cưỡng ép tăng thực lực lên, thủ đoạn kia cũng không phải tuỳ tiện có thể thi triển, ta không tin ngươi có thể dùng lại lần nữa." Có một tu sĩ nói.

Bọn họ phát hiện.

Lúc này Sở Cuồng Nhân sớm đã không có uy áp trùng trùng điệp điệp kia nữa.

"Không sai, ta dùng một đạo Hồng Mông Tử Khí!"

Sở Cuồng Nhân nói thẳng ra.

Lời nói vừa ra, sắc mặt mọi người ở đây đều đại biến.

"Hồng Mông Tử Khí, thành thánh chi cơ!"

"Ngươi, ngươi lại dùng một đạo Hồng Mông Tử Khí cưỡng ép tăng cao tu vi, chém giết Bạch Vân Kiếm Tôn, quả thực là phung phí của trời!"

"Đáng chết, nếu đưa Hồng Mông Tử Khí kia cho ta, trong vòng trăm năm, ta có thể thành thánh a! Vì sao không cho ta chứ?"

Có cường giả lập tức sụp đổ tâm tính.

Có người ngửa mặt lên trời thét dài, có người bóp cổ tay thở dài, cũng có người nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt giống như đang nhìn kẻ thù giết cha vậy.

Đối với mọi người, Hồng Mông Tử Khí có lực trùng kích quá lớn.

Kết quả này, chính là Sở Cuồng Nhân muốn.

Bên trong bảo khố Nguyên Linh có cơ duyên thành thánh, chuyện này rất nhiều cường giả biết đến, rất nhiều Tôn giả cũng nhìn chằm chằm vào cơ duyên thành thánh này.

Dù sao chuyện trên người hắn có bảo khố Nguyên Linh đã bại lộ, hiện tại, hắn thẳng thắn nói cơ duyên thành thánh đã không còn, như vậy sẽ không mang đến phiền toái gì cho hắn, ngược lại, sẽ khiến đám cường giả đứng đầu không còn hứng thú với bảo khố nữa, giảm bớt không ít phiền phức cho hắn.

Về phần những tu sĩ còn lại sẽ e ngại Huyền Thiên tông phía sau hắn cũng không dám động thủ.

Nghĩ đến nơi này, Sở Cuồng Nhân không nhịn được muốn khen ngợi cơ trí của mình một chút.

Hơn nữa, coi như còn cường giả đánh chủ ý đến bảo khố trên người mình, nhưng bên cạnh hắn còn có thất tổ đấy.

Đây chính là một vị Vô Thượng Chí Tôn đỉnh phong a!

"Không nghĩ tới đường đường là Bạch Vân Kiếm Tôn lại ngấp nghé cơ duyên của một tên hậu bối, càng không nghĩ tới, còn bị phản sát."

"Chí Tôn đứng đầu, kết quả như vậy thật sự khiến người ta thổn thức."

Lý Diệp nhìn phủ thành chủ trước mặt đá hóa thành phế tích, cảm khái nói.

"Thiên hạ đều hướng về phía có lợi, đừng nói đến Chí Tôn, dù là Thánh Nhân cao cao tại thượng cũng không ngoại lệ." Sở Cuồng Nhân nói.

Trong lòng hắn cũng không cho rằng Bạch Vân Kiếm Tôn làm như vậy là độc ác, người chết vì tiền chim chết vì ăn, nhân tâm mà thôi.

Nhưng đáng tiếc, bọn họ lại hại chính mình.

Như vậy không cần thương lượng nữa.

Quan tâm ông ta là Chí Tôn hay là Thánh Nhân làm gì, đã chết là được rồi.

"Thiên hạ đều hướng về phía có lợi... Ha ha, quả nhiên Sở tiểu tử có tài văn chương nổi bật, xuất khẩu thành thơ a!" Lý Diệp tán thưởng nói, đừng nói Lý Tinh Thần, đến ông ấy cũng muốn kết giao với đối phương.

"Biểu đạt chút cảm xúc mà thôi."

Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó liền rời đi.

Lần này, không ai ngăn hắn lại nữa.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, mọi người dường như nhìn thấy một vị thiếu niên Đại Đế đang dùng xu thế bất khả kháng quật khởi!

"Sau trận chiến này, danh tiếng của Sở Cuồng Nhân lại lần nữa rung động thiên hạ a! !" Một tu sĩ cảm khái nói.

Một vị Vô Thượng Chí Tôn vẫn lạc, không gạt được thiên hạ.

Mà người giết chết ông ta, tự nhiên cũng được thiên hạ biết rõ.

Chương 45: Đạo Thống Chiến Mắng, Linh Lung Công Chúa Muốn Kén Rể

"Trên trời rơi xuống hồng vũ, có Vô Thượng Chí Tôn vẫn lạc!"

"Là ai, rốt cuộc là ai chết? Là ai giết."

"Toàn bộ thành Bạch Vân, cũng chỉ có thành chủ Diệp Vô Ngân là Vô Thượng Chí Tôn, chẳng lẽ Vô Thượng Chí Tôn vẫn lạc, là ông ta?"

Trận hồng vũ kia, tất cả mọi người đều nhìn thấy.

Không thể giấu diếm được.

Tất cả mọi người đều đắm chìm trong rung động Chí Tôn vẫn lạc.

Sở Cuồng Nhân đi trên đường phố, nghe mọi người bàn luận, trên mặt không vui không buồn, tâm lý lại có chút bất đắc dĩ.

Người sợ nổi danh, heo sợ mập.

Lần này, hắn lại danh động thiên hạ rồi.

Lớn lên đẹp trai, danh tiếng còn lớn, thiên phú lại tốt như vậy, nói thật, tu sĩ khác có muốn cũng không được.

Sở Cuồng Nhân phiền muộn.

Rất nhanh, hắn trở lại Bạch Ngọc lâu.

"Sở huynh, ngươi có biết cỗ uy áp vừa rồi là chuyện gì không? Rốt cuộc phủ thành chủ đã xảy ra chuyện gì?" Lý Tinh Thần vội vàng hỏi thăm, hắn ta biết, hôm nay Sở Cuồng Nhân đến phủ thành chủ dự tiệc.

Sở Cuồng Nhân gật đầu, "Không xảy ra chuyện lớn gì đâu, chỉ là giết một vị Chí Tôn mà thôi."

Sắc mặt Lý Tinh Thần và mọi người hiện lên một mảnh hoảng hốt.

Bọn họ hoài nghi lỗ tai mình đã xảy ra vấn đề, Chí Tôn cũng ngỏm củ tỏi rồi, vậy mà không tính là chuyện lớn sao?

Lý Tinh Thần phát hiện trọng điểm trong câu nói của Sở Cuồng Nhân, "Giết một vị Chí Tôn mà thôi, Sở huynh, Chí Tôn là ngươi giết? ?"

Những người còn lại đều nhếch miệng, cảm thấy lời này của Lý Tinh Thần đúng là buồn cười, làm sao Sở Cuồng Nhân có thể giết Chí Tôn được?

Nói đùa à, hắn chỉ là một tên Nguyên Anh cảnh thôi.

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, không phủ nhận.

Trên mặt mọi người càng thêm kinh ngạc, tên gia hỏa này thật sự dám nhận.

"Vô thượng thiên kiêu đúng là vô thượng thiên kiêu, da mặt này cũng không ai bằng, khoác lác còn không cần giấy nháp." Có người thầm nói.

Lý Tinh Thần cũng ngượng ngập cười một tiếng, "Sở huynh thật biết nói đùa."

"Đúng rồi, Lý huynh, Diệp Lỗi chết rồi, cũng là ta giết, ta nói trước với ngươi một tiếng." Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý mọi người có tin hay không, hắn bình tĩnh nói ra tin tức Diệp Lỗi đã chết.

Lý Tinh Thần nghe vậy, sắc mặt biến hóa, nhìn Sở Cuồng Nhân một lúc lâu sau, thở dài nói, "Vậy thì đáng tiếc, tên kia cũng coi như thiên tài tu hành số một số hai, không ngờ nửa đường lại vẫn lạc."

Trên mặt hắn ta có tiếc hận, nhưng không có chút bi thương nào.

Sở Cuồng Nhân kinh ngạc nói: "Hắn ta không phải bằng hữu của ngươi sao?"

"Cũng không tính là bằng hữu, mọi người đều ở trong thành Bạch Vân, thỉnh thoảng gặp mặt vài lần, nhưng giao tình cũng chỉ như vậy mà thôi."

"A, thì ra là thế." Sở Cuồng Nhân hiểu rõ.

"Đúng rồi, vì sao Sở huynh lại giết hắn?"

"Nói ra rất dài dòng, ngươi có thể đi hỏi phụ thân ngươi, ta còn chút việc, về phòng nghỉ ngơi trước đây." Sở Cuồng Nhân nói.

...

Trong phòng.

Sở Cuồng Nhân lấy mấy viên đan dược chữa thương ra, đưa cho Lam Vũ, "Trong trận chiến này, ngươi cũng bị thương, đi về tĩnh dưỡng thật tốt đi."

"Trong cơ thể ta còn sót lại hiệu quả của Hồng Mông Tử Khí, ta cũng muốn bế quan mấy ngày, tiêu hóa một chút."

"Công tử, có cần ta hộ pháp cho ngươi không?"

"A, không cần đâu, có thất tổ ở đây."

Có thất tổ ở đây, Sở Cuồng Nhân cũng không lo lắng mình sẽ bị quấy rầy.

Mặc dù sau khi Bạch Vân Kiếm Tôn chết, thất tổ đã biến mất không thấy gì nữa, nhưng Sở Cuồng Nhân biết ông ấy vẫn ở trong bóng tối bảo vệ mình.

...

Ngay khoảng thời gian Sở Cuồng Nhân bế quan, chuyện trên người hắn có bảo khố Nguyên Linh, chém giết Bạch Vân Kiếm Tôn đã lưu truyền ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ thành Bạch Vân oanh động.

"Thì ra Sở huynh không gạt ta..." Lý Tinh Thần vừa tìm phụ thân hỏi thăm ngọn nguồn mọi chuyện xong, gương mặt rung động, không thể tin được.

Đồng thời, trong lòng hắn ta cũng có nghi hoặc, tất cả mọi người đều là tu sĩ, vì sao Sở huynh lại ưu tú như vậy?

Lấy thành Bạch Vân làm trung tâm, chuyện Bạch Vân Kiếm Tôn chết đã khuếch tán khắp Thanh Long vực, thậm chí là toàn bộ Thương Khung tinh.

Đạo thống Thánh Nhân, trong Tử Dương cốc.

Thiên kiêu của Tử Dương cốc nghe nói tin tức này, lập tức từ trên ghế đứng lên, "Đây là thật hay giả?"

"Chắc chắn một trăm phần trăm, lúc ấy trong thành Bạch Vân có hồng vũ từ trên trời rơi xuống, Bạch Vân Kiếm Tôn đúng là đã chết rồi, mà lúc Sở Cuồng Nhân chém giết Bạch Vân Kiếm Tôn, bên trong thành Bạch Vân có không ít tu sĩ đều nhìn thấy, hẳn không phải giả."

"Làm sao có thể..."

"Nghe nói hắn sử dụng Hồng Mông Tử Khí cưỡng ép tăng cao tu vi mới có thể làm được chuyện này, nhưng dù vậy, cũng khiến người ta vô cùng chấn kinh."

Lúc này trong lòng thanh niên mặc áo bào tím mới dễ chịu một chút.

Thì ra là dùng tử khí a.

Nhưng nói thế nào, chuyện đối phương chém giết Bạch Vân Kiếm Tôn là thật một trăm phần trăm, điểm này, hắn ta còn kém rất rất xa.

...

"Không ngờ Sở đạo hữu lại có thể làm như thế, tiểu nữ tử cam bái hạ phong, đợi một thời gian nữa, sẽ ngồi đàm đạo với đạo hữu."

Thánh Nữ Bạch Liên giáo đột nhiên buông lời.

Không ít tu sĩ nghe vậy, dưới đáy lòng chua như chanh.

Thánh Nữ Bạch Liên giáo chính là thiên kiêu đỉnh phong, hơn nữa dung nhan tuyệt thế, không biết là tình nhân trong mộng của biết bao nam tu.

Trước kia, nàng chưa từng tỏ ra thân thiện với nam tử nào.

Không nghĩ tới, lần này lại buông lời như vậy với Sở Cuồng Nhân, đồng thời còn thoải mái thừa nhận mình muốn ngồi đàm đạo với Sở Cuồng Nhân.

Hành động này khiến trái tim của vô số nam tu tan nát.

...

"Hừ, dựa vào ngoại vật mới chém giết được Bạch Vân Kiếm Tôn, cũng không phải dựa vào thực lực của bản thân, có gì mà đắc ý chứ."

Thanh Vân vương triều, Tam hoàng tử cũng lên tiếng, Sở Cuồng Nhân đả thương huynh trưởng hắn ta, hắn ta vốn không quen nhìn đối phương, đương nhiên phải châm chọc khiêu khích.

Nhưng lời trào phúng này lại khiến Huyền Thiên tông không thể ngồi yên.

"Có bản lĩnh, sao ngươi không đi giết một vị đi?" Mộ fan đệ đệ của Sở Cuồng Nhân, Đạo Tử Nam Cung Hoàng của Huyền Thiên tông buông lời nói.

"Đại sư huynh nhà ta có thiên tư khoáng cổ thước kim, mới có thể hấp thu Hồng Mông Tử Khí, chém giết Vô Thượng Chí Tôn! Nếu biến thành người khác, ví dụ như vị hoàng tử nào đó, cho dù đưa cho hắn mười đạo Hồng Mông Tử Khí cũng không làm được a."

Fan đệ đệ số hai Mộ Dung Hiên cũng lên tiếng giễu cợt.

Đối mặt với châm chọc, các hoàng tử của Thanh Vân vương triều cũng ào ào phát biểu.

Hai đạo thống Thánh Nhân bạo phát một trận chiến mắng chửi.

"Chém giết Vô Thượng Chí Tôn là sự thật, Đại sư huynh nhà ta có một không hai, không quản các ngươi có thừa nhận hay không, đây đều là sự thật."

"Ôi, có một không hai? Khẩu khí thật lớn, không biết còn tưởng Đại sư huynh nhà ngươi đã thành đế rồi nha."

"Đại sư huynh nhà ta là thiếu niên Đại Đế, thành đế chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi, nào giống vị thái tử gì kia của các ngươi, đến một kiếm của Đại sư huynh nhà ta cũng không tiếp nổi, đời này không có một tia hi vọng rồi."

"Các ngươi đánh rắm! Thái tử liên tiếp đánh bại sáu đại đạo thống Thánh Nhân, các đại Đạo Tử của các ngươi còn không tiếp nổi một quyền của thái tử nhà ta, hắn mới là có một không hai."

"Hừ, thái tử nhà ngươi lợi hại? Đó là vì hắn thời điểm hắn đến ta đang bế quan, nếu không, không cần Sở Cuồng Nhân, ta cũng có thể phá vỡ con đường vô địch của hắn!" Vạn Pháp tông Viên Hoằng lên tiếng nói.

"Bây giờ ta đã đột phá Động Hư cảnh! Có gan, để tên thái tử Thanh Vân kia đến đánh với ta một trận đi!" Ngũ Hành tông Phương Thiên cũng buông lời nói.

Vốn chỉ là trận chiến mắng chửi giữa Thanh Vân vương triều và Huyền Thiên tông, dần dần khuếch tán thành toàn bộ Thanh Long vực, các thiên kiêu của đạo thống Thánh Nhân đều chen vào.

Sau cùng, Thanh Vân vương triều ban phát một đạo thánh chỉ.

Đại ý như sau.

Linh Lung công chúa của Thanh Vân vương triều muốn chọn đạo lữ, triển khai luận võ chọn rể, người chiến thắng chính là phò mã của Thanh Vân vương triều.

Thánh chỉ này vừa ra, thiên hạ xôn xao.

Phải biết, Thanh Vân vương triều chính là đạo thống Thánh Nhân, nếu có thể thành cô gia của bọn họ, đây chính là chỗ tốt cực lớn a.

Tài nguyên, pháp môn, nhân mạch, muốn cái gì không có?

Đây chính là cơ hội một bước lên trời a!

Hơn nữa, theo lời đồn, Linh Lung công chúa của Thanh Vân vương triều là đại mỹ nữ số một số hai thiên hạ, không kém hơn Bạch Liên Thánh Nữ bao nhiêu.

Người cưới nàng, cũng hưởng không hết diễm phúc a.

Mỹ nữ, quyền lợi, tài lực, tài nguyên...

Không thiếu gì cả.

Trong nháy mắt, tất cả tu sĩ trong thiên hạ đều đến Thanh Vân vương triều!

Đến một vài thiên kiêu đạo thống Thánh Nhân cũng có chút tâm động.

Chương 46: Chí Tôn Cúi Đầu, Tiến Về

Thanh Vân Vương Triều

Bạch Ngọc lâu, trong phòng nhỏ.

Sở Cuồng Nhân mở hai mắt, từ trong trạng thái bế quan tỉnh lại.

Lúc này, tu vi của hắn đã tiến rất xa, từ Nguyên Anh sơ kỳ đạt tới viên mãn, đến Động Hư cảnh cũng chỉ kém nửa bước.

"Quả nhiên Hồng Mông Tử Khí không tầm thường, hiệu quả còn sót lại cũng khiến tu vi của ta đột phá mấy cảnh giới nhỏ, hơn nữa, lúc hấp thu tử khí sinh ra cỗ cảm ngộ kia, sẽ có trợ giúp rất lớn đối với chuyện tu hành sau này của ta."

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng.

Mặc dù tu vi của hắn là Nguyên Anh cảnh viên mãn, nhưng bây giờ cảm ngộ đã vượt xa cảnh giới, không hề kém Chiến Vương cảnh.

Không, thậm chí còn có thể so sánh với một vài Tôn giả.

Hồng Mông Tử Khí quá cường đại.

"Tiểu gia hỏa, xem ra ngươi có thu hoạch không nhỏ a."

Trong hư không truyền đến giọng nói của thất tổ.

Sau đó hư không nổi lên gợn sóng, thất tổ bước ra, một thân bạch bào, lông mày lưỡi mác, hiển nhiên là một nam tử trung niên đẹp trai.

"Bái kiến thất tổ." Sở Cuồng Nhân đứng dậy chắp tay hành lễ, tại phủ thành chủ, hắn mới biết được thân phận thất tổ, chưởng môn đời thứ bảy của Huyền Thiên tông, bối phận này còn cao hơn sư tôn hắn rất nhiều.

Đánh chết hắn cũng không ngờ đối phương sẽ đến làm người hộ đạo cho mình, hơn nữa còn trong trạng thái Thiên Nhân Ngũ Suy.

Nghĩ đến nơi này, trong lòng hắn không khỏi sinh ra mấy phần kính ý.

"Không cần khách khí, hẳn là ta nên hành lễ với ngươi mới đúng, nếu không có ngươi, cũng không có ta bây giờ." Trên mặt thất tổ lộ ra vẻ cảm kích, sau đó cúi người với Sở Cuồng Nhân.

Một vị Vô Thượng Chí Tôn lại cúi đầu hành lễ với một tên tiểu bối, nếu chuyện này truyền đi, không biết sẽ dọa sợ bao nhiêu người.

Sở Cuồng Nhân vội vàng né tránh, "Thất tổ, không phải ngươi muốn ta chết chứ? Ngươi có thân phận gì, ta đâu dám nhận đại lễ của ngươi."

"Cái lễ này, ngươi đáng nhận." Thất tổ trịnh trọng nói, tu sĩ chưa đi đến Thiên Nhân Ngũ Suy vĩnh viễn không biết loại đau khổ này.

Đó là cảm giác quá tra tấn, từng bước nhìn thấy chính mình đi từ đỉnh phong đến suy bại rồi tử vong, nhưng lại không có cách nào ngăn cản được.

Viên Duyên Thọ Đan của Sở Cuồng Nhân kia không chỉ khiến ông ấy trở lại đỉnh phong, kéo dài thọ mệnh, còn cho ông ấy cơ hội truy cầu vô thượng đại đạo, nói là phụ mẫu tái sinh ông ấy cũng không đủ.

Trong lòng thất tổ âm thầm thề, sau này cái mạng của ông ấy chính là của Sở Cuồng Nhân, dù có chết cũng phải bảo vệ Sở Cuồng Nhân chu toàn.

Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ, sau đó thất tổ lại hỏi lai lịch viên Duyên Thọ Đan kia, Sở Cuồng Nhân chỉ nói lúc kiểm kê chí bảo trong bảo khố Nguyên Linh thì phát hiện được, dù sao thất tổ cũng không rõ ràng những vật trong đó.

Đi ra phòng nhỏ, Sở Cuồng Nhân nhìn Lam Vũ đứng dựa vào gốc cây.

Nàng một thân váy ngắn màu xanh trắng, tóc bạc khăn choàng, vô cùng mỹ lệ, phong cảnh xung quanh cũng ảm đạm phai mờ trước vẻ đẹp của nàng.

"Hai ngày trước tiểu cô nương này chữa khỏi vết thương, vẫn canh giữ ở đây, một tấc cũng không rời, là cô nương tốt." Thất tổ truyền âm nói với Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, "Đúng là cô nương tốt."

"Công tử."

Phát hiện Sở Cuồng Nhân xuất quan, Lam Vũ nghênh đón.

"Vết thương của ngươi thế nào rồi?"

"Đã không có gì đáng ngại."

"Ừm, hai ngày này vất vả ngươi rồi." Sở Cuồng Nhân vươn tay lấy một chiếc lá rụng trên đỉnh đầu nàng xuống, ôn nhu nói.

Lam Vũ cảm giác trái tim mình đập rộn lên, có loại rung động, khuôn mặt thanh lãnh tuyệt mĩ cấp tốc hiện ra vệt đỏ như ánh chiều, tăng thêm mấy phần kiều diễm.

"Không, không sao."

"Khụ khụ."

Bên cạnh truyền đến một tiếng ho khan, là Lý Tinh Thần tới.

Lam Vũ lập tức trở về dáng vẻ thanh lãnh thần thánh không thể xâm phạm kia, ánh mắt như đao, lườm đối phương.

Chẳng biết tại sao, Lý Tinh Thần lại rùng mình một cái.

"Lý huynh, mấy ngày không thấy, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

"Sở huynh, ngươi biết không, mấy ngày nay ngươi bế quan, bên ngoài đã nháo lật trời rồi." Lý Tinh Thần hưng phấn nói.

"Ha, sao lại nói như vậy?"

Sở Cuồng Nhân cười nói.

"Ngươi cứ nói đi, còn không phải vì chuyện ngươi chém giết Bạch Vân Kiếm Tôn sao." Nói đến đây, Lý Tinh Thần vẫn không nhịn được rung động.

Người khác mới đi ra rèn luyện, sẽ rèn luyện từ những chuyện nhỏ, ví dụ như giết sơn tặc, Yêu thú, hoặc tham gia mấy trận luận võ gì đó.

Nhưng Sở Cuồng Nhân thì tốt rồi, vừa đi ra đã giết Vô Thượng Chí Tôn!

Ngươi trâu bò như vậy, còn lịch luyện cái gì?

Sau đó Lý Tinh Thần nói chuyện đã xảy ra mấy ngày nay cho Sở Cuồng Nhân biết.

Sở Cuồng Nhân cũng không kinh ngạc, trên mặt nổi, tại Thanh Long vực cũng không có mấy vị Vô Thượng Chí Tôn, chết một người đúng là chuyện lớn.

Đừng nói đến chuyện chết trong tay một tên tiểu bối như hắn, bên ngoài không nháo lật trời mới lạ, khiến hắn có chút kinh ngạc chính là, không ngờ chuyện này đã dẫn phát mấy đạo thống Thánh Nhân bùng nổ cuộc chiến mắng chửi hiếm có như thế.

Còn chuyện luận võ chọn rể nữa.

Đạo thống Thánh Nhân cũng làm trò này sao?

...

"Đúng rồi, Sở huynh, ngươi có đi luận võ chọn rể không?"

Lý Tinh Thần hỏi.

"Ta không có hứng thú với Linh Lung công chúa, đi làm gì?" Sở Cuồng Nhân lắc đầu, thẳng thắn nói.

Lý Tinh Thần tấm tắc nói, "Linh Lung công chúa chính là đại mỹ nữ nhất đẳng trên thế gian, Sở huynh thật sự không có một chút hứng thú sao?"

"Ngươi nói như vậy cũng có chút, nhưng cho dù xinh đẹp, chẳng lẽ còn xinh đẹp hơn Lam Vũ nhà ta?" Sở Cuồng Nhân cười nói.

Khóe miệng Lam Vũ khóe hơi giương lên, nội tâm vui vẻ.

Lý Tinh Thần cười nói: "Lam cô nương chính là tuyệt sắc trên trời, tự nhiên không có mấy người vượt qua nàng, nhưng Linh Lung công chúa cũng không kém, hơn nữa, trong truyền thuyết, nàng còn có... Huyền Minh Đạo Thể."

Vẻ mặt Sở Cuồng Nhân cứng lại, "Chính là Huyền Minh Đạo Thể trong truyền thuyết, đêm động phòng có thể phóng đại tu vi của tu sĩ, tiến vào trạng thái ngộ đạo?"

"Không sai."

Trên mặt Lý Tinh Thần lộ ra ý cười mà các nam nhân đều hiểu.

Thế gian có ban ngàn thể chất, các loại ly kỳ cổ quái đều có, mà Huyền Minh Đạo Thể chính là đạo thể đỉnh phong gần với Vô Thượng Đạo Thể.

Hơn nữa, loại thể chất này có chút đặc thù, khi người sở hữu đạo thể này cùng người ta giao hợp lần đầu tiên sẽ phóng xuất ra một loại Huyền Minh chi tinh, có để phóng đại tu vi của tu sĩ, thậm chí tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Bởi vậy từ xưa đến nay, người nắm giữ thể chất này, bất luận là nam hay nữ đều được vô số tu sĩ truy phủng, hoặc nói là ngấp nghé.

"Cũng may vị Linh Lung công chúa này là đại công chúa của Thanh Vân vương triều, bối cảnh cường đại, nếu không nàng có thể chất này, sớm đã bị người ta bắt đi rồi."

"Ừm." Sở Cuồng Nhân gật đầu.

"Lần này luận võ chọn rể hội tụ thiên kiêu các nơi, nghe nói thiên kiêu vực khác cũng tới, đến lúc đó sẽ vô cùng náo nhiệt, ta dự định mấy ngày nữa sẽ lên đường, Sở huynh thật sự không đi?"

Lý Tinh Thần lại lần nữa hỏi.

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một hồi, "Vậy đi thôi."

Hắn không phải đi vì Linh Lung công chúa, mà lần này hắn đi ra rèn luyện, tự nhiên muốn nhìn thấy các mặt của xã hội.

Mà bây giờ, thiên kiêu các nơi đều chạy đên Thanh Vân vương triều, hắn muốn rèn luyện, còn có chỗ nào tốt hơn nơi đó chứ?

"Hắc hắc, thực lực của Sở huynh cao cường, lần này đến tham gia luận võ chọn rể, nhất định có thể đứng thứ nhất." Lý Tinh Thần nháy mắt ra hiệu với Sở Cuồng Nhân, trên mặt lại lộ ra ý cười nam nhân đều hiểu kia.

Sở Cuồng Nhân liếc mắt, "Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, ta đi chỉ vì hiếu kỳ thiên kiêu ở các nơi mà thôi, không muốn tham gia chọn rể."

"Ta hiểu ta hiểu." Lý Tinh Thần cười hắc hắc.

Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ lắc đầu, lười giải thích với đối phương.

Ba ngày sau.

Mấy người Sở Cuồng Nhân khởi hành tiến về Thanh Vân vương triều.

Khoảng cách từ Thanh Vân vương triều với thành Bạch Vân khoảng một triệu dặm, nhưng tại Thương Khung tinh có một công cụ giao thông tên là Tiên Chu, chỉ cần tiêu hao một lượng Linh thạch nhất định, có thể đi một khoảng cách rất xa trong thời gian ngắn, vô cùng tiện lợi.

Ba người dùng Tiên Chu, chỉ tốn hai ngày đã đi tới vương đô của Thanh Vân vương triều rồi.

Chương 47: n Oán Đạo Thống, Phương Thiên Khiêu Chiến, Có Tư Cách Sao?

Vương đô của Thanh Vân vương triều!

Không giống các đạo thống Thánh Nhân khác, Thanh Vân vương triều lấy hình thức quốc gia tại thế, diện tích lãnh thổ bao la, làm vương đô một nước, đương nhiên trình độ phồn hoa ở đây chỉ hơn chứ không kém thành Bạch Vân.

Trên đường cái, có các cửa hàng tu hành, rất nhiều tu sĩ lui tới, thậm chí đến cao thủ Động Hư cảnh cũng có mấy người.

"A, vương đô này thật là phồn hoa." Sở Cuồng Nhân nói.

"Đúng là như vậy."

Oanh...

Lúc này, cuối con đường, một cỗ năng lượng ba động cường đại truyền ra, bốn phía đám bỗng nhiên rối loạn tưng bừng.

"Nhanh, có người đang quyết đấu, đi xem một chút."

"Lại có trò hay để xem rồi."

"Mấy ngày qua thiên kiêu đến vương đô nối liền không dứt, đều nói một núi không thể chứa hai hổ, đám gia hỏa này tập trung tại một chỗ, có thể không có chuyện sao?"

Không ít người lập tức đi về cuối con đường.

Lý Tinh Thần lôi kéo Sở Cuồng Nhân cũng đi tham gia náo nhiệt.

Cuối con đường, một tòa nhà cao tầng, hai người thanh niên đang đối đầu, uy thế cường đại, không chút kiêng kỵ tràn ra.

"Không ngờ Tử Dương cốc cũng tới đây tham gia náo nhiệt, nhưng chỉ bằng ngươi mà muốn cưới công chúa, quả thực nói chuyện viển vông." Tu sĩ mặc áo trắng lạnh giọng nói, vẻ mặt khinh thường.

Đối diện, tu sĩ đến từ Tử Dương cốc là một thanh niên có khuôn mặt nghiêm nghị, cũng lập tức nói, "Không nói ta có cưới được công chúa hay không, nhưng có ta ở đây, Linh Hư Thánh Địa các ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ."

"Ngươi đánh rắm!"

"Ngươi phun phân!"

"Móa, có giỏi động thủ đi."

"Đến đi, chả lẽ lại sợ ngươi."

Đường đường là hai Đạo Tử đạo thống Thánh Nhân, lại giống người đàn bà đánh đá đứng trên mái nhà chửi bóng chửi gió, sau một phen chửi rủa, đột nhiên đánh vào một khối.

Mấy người Sở Cuồng Nhân đi tới hiện trường.

"Thì ra là Hoa Vân của Linh Hư Thánh Địa, và Lâm Bá Thiên của Tử Dương cốc a, khó trách sẽ đánh nhau." Lý Tinh Thần giật mình nói.

Sở Cuồng Nhân có chút không hiểu, "Vì sao?"

"Sở huynh không biết, hai đại đạo thống Thánh Nhân này có ân oán từ xưa đến nay, theo lời đồn, thời tổ tiên của hai đại đạo thống Thánh Nhân này đã từng vì một nữ nhân mà tranh giành tình nhân, tranh đấu túi bụi."

"Nhưng sau đó, nữ tử kia lại không muốn người nào, hai vị tổ tiên kia chẳng những không dừng tay, ngược lại càng náo càng căng, trong quá trình phát triển đạo thống, hai đại đạo thống này cũng vì đủ loại nguyên nhân mà thường xuyên náo động, có vài lần suýt nữa đã bạo phát đạo thống Thánh Nhân đại chiến."

Lý Tinh Thần nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy có chút im lặng, "Thì ra là vậy, nữ nhân nào lại lợi hại thế, có thể khiến tổ tiên bọn họ say mê như vậy?"

"Không biết." Lý Tinh Thần lắc đầu, hắn ta biết đều là tin đồn, nhưng Tử Dương cốc và Linh Hư Thánh Địa đúng là có oán hận chất chứa đã lâu, đệ tử hai phe gặp mặt không thể thiếu một phen vật lộn.

Trên mái nhà, hai vị thiên kiêu càng đánh càng kịch liệt, đạo vận cuồng bạo khuếch tán, hấp dẫn không ít tu sĩ vây xem.

Trong đó thậm chí còn có một vài thiên kiêu đã đến tham gia chọn rể trước.

"Hai đại đạo thống này vẫn ấu trĩ như cũ." Một thanh niên mặc áo trắng không nhịn được trào phúng một tiếng.

Sau đó, ánh mắt hắn ta lướt qua đám người, bỗng nhiên giống như nhìn thấy người nào đó, trong mắt lộ ra ngạc nhiên, "Là hắn!"

Người thanh niên nhìn thấy, chính là Sở Cuồng Nhân.

Trong đám người có rất nhiều người, nhưng người đầu tiên hắn ta chú ý đến chính là Sở Cuồng Nhân, thậm chí gương mặt như thần tiên kia còn hấp dẫn người khác hơn là trận thiên kiêu chiến này.

"Tốt, hôm nay cuối cùng đã nhìn thấy ngươi."

Thanh niên cười lạnh một tiếng.

Những ngày này, Sở Cuồng Nhân danh động thiên hạ, đương nhiên chân dung của hắn cũng lưu truyền ra, người thanh niên này đã từng nhìn thấy, tự nhận sẽ không nhận lầm.

Dung nhan khí chất kia, chỉ sợ trên đời chỉ có một người này.

Mà lúc này Sở Cuồng Nhân đang xem say sưa ngon lành, cũng phát hiện có người đang dòm ngó mình, hơn nữa mơ hồ còn có địch ý.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Sở Cuồng Nhân quay người nhìn thấy một người thanh niên đi về phía hắn.

Lúc đang nghi hoặc, người thanh niên này bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Tại hạ là Phương Thiên của Ngũ Hành tông, muốn lĩnh giáo cao chiêu của đại sư huynh Huyền Thiên tông! !"

Giọng nói rất lớn, người trên cả con đường đều nghe được.

Nhất thời, đám người một mảnh xôn xao.

Ngay cả thiên kiêu của Tử Dương cốc, Linh Hư Thánh Địa đanh chiến đấu kịch liệt cũng ngừng lại, đám người đều đưa mắt nhìn về phía này.

Đại sư huynh của Huyền Thiên tông, chính là Sở Cuồng Nhân!"

"Hắn ở đâu?"

"Chính là Sở Cuồng Nhân khiêu chiến thiên hạ kia sao, hắn cũng tới!"

"Ha ha, Đại sư huynh của Huyền Thiên tông, hắn ở đâu, mau gọi hắn đi ra đánh một trận với ta, để ta xem thế nào là vô thượng thiên kiêu a."

"Móa nó, đây chính là ngoan nhân trảm giết Chí Tôn đấy!"

"Hắn dựa vào vào một đạo Hồng Mông Tử Khí mới có thể chém giết Bạch Vân Kiếm Tôn, luận tu vi, một ngón tay của Bạch Vân Kiếm Tôn cũng có thể bóp chết hắn."

Tất cả tu sĩ đều bị kinh động.

Hiện tại, danh tiếng của Sở Cuồng Nhân quá lớn.

Thậm chí còn không thua một vài Vô Thượng Chí Tôn.

Vô Thượng Đạo Thể, tuyên chiến thiên hạ, chém giết Vô Thượng Chí Tôn, bảo khố Nguyên Linh... Mỗi sự tích liên quan đến hắn, ngay cả tu sĩ chưa bao giờ chú ý đến hắn, ít nhiều cũng nghe nói qua.

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân không nhịn được co quắp một chút.

Người này là ai vậy?

Cần lớn giọng như vậy sao?

Hơi một tí là khiêu chiến, đúng là ấu trĩ.

Gương mặt Sở Cuồng Nhân như thần tiên, vô cùng xuất chúng, dường như lúc Phương Thiên hô ra tên hắn, mọi người đã nhanh chóng tìm được hắn.

Trong lúc nhất thời, không ít người kinh thán.

Rất nhiều nữ tu hai mắt tỏa sáng.

"Trên đời này lại có người đẹp mắt như thế sao?”

"Trời ạ, ta muốn làm Linh Lung công chúa, còn luận võ chọn rể cái gì, trực tiếp để Thanh Vân quốc chủ tứ hôn đi."

"Đúng vậy, người này quá đẹp."

"Người xuất trần như vậy, là tiên nhân hạ phàm sao?"

"Nữ tử tóc bạc bên cạnh hắn cũng là tuyệt sắc thế gian, theo ta thấy, Linh Lung công chúa cũng không gì hơn cái này đi."

Mọi người liên tiếp lên tiếng nghị luận.

Mà Phương Thiên cũng đang từng bước đến gần Sở Cuồng Nhân, trên người dần xuất hiện một cỗ đạo vận huyền diệu, giống như ngũ hành lưu chuyển, sinh sôi không ngừng.

Lý Tinh Thần ở bên cạnh nói với Sở Cuồng Nhân: "Sở huynh, người này là Đạo Tử Phương Thiên của Ngũ Hành tông, hắn ta đã từng công khai buông lời, nói muốn gặp ngươi, để ngươi biết ngũ hành chi đạo lợi hại thế nào."

"Không chỉ như thế, nghe nói lần trước hắn ta bị Cố Trường Ca đánh bại đã đột phá đến Động Hư cảnh, ngươi cẩn thận một chút, ta rút lui trước."

Lý Tinh Thần nói xong liền lui lại mấy bước.

Dáng vẻ giống như ta sẽ ở phía sau động viên ngươi cố lên.

Sắc mặt Sở Cuồng Nhân tối đen, ngươi đúng là bằng hữu tốt a!

"Công tử, để ta đến ứng phó hắn đi." Lam Vũ nói.

Sở Cuồng Nhân như được trấn an.

Quả nhiên, Lam Vũ nhà hắn là đáng tin nhất.

"Thế nào, đường đường là đại sư huynh của Huyên Thiên Tông, lại trốn sau lưng một nữ nhân sao?" Phương Thiên đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, cười lạnh nói.

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương một chút, ánh mắt không vui không buồn, "Nếu ngươi còn không đánh lại Lam Vũ, vậy ta cũng không cần xuất thủ nữa."

Lam Vũ hơi hất cằm, đạm mạc nói: "Không phải ai cũng có tư cách khiêu chiến công tử nhà ta, ngươi, có tư cách sao?"

Nói xong, váy ngắn màu xanh trắng trên người nàng rút đi, quang hoa lóe lên, bộ chiến giáp màu trắng bạc hoa lệ hiện lên, triển khai hai cánh, lộ ra tư thế chiến đấu.

Mọi người hơi kinh ngạc, "Tộc Vũ Nhân."

Trên Thương Khung tinh không phải chỉ có Nhân tộc, còn có các chủng tộc khác, ví dụ như tộc Vũ Nhân, tộc Dạ Xoa, tộc Tu La....

Trong đó thậm chí còn có Thánh tộc có thể sánh vai với đạo thống Thánh Nhân.

"Hừ, một tên thị nữ cũng dám ngăn cản ta, buồn cười!"

Phương Thiên lạnh hừ một tiếng, trong lòng bàn tay có một đoàn kim quang lưu chuyển, ngay sau đó, một đạo kiếm khí vô cùng sắc nhọn bắn ra.

Ngũ hành chi đạo, kim!

Chương 48: Linh Lung Công Chúa, Hắn Lớn Lên Quá Xinh Đẹp

Đạo vận tràn ngập, kiếm khí màu vàng sắc bén nhào về phía Lam Vũ!

Một kích này đã có uy thế Nguyên Anh viên mãn!

Lúc Lam Vũ vừa được triệu hoán ra đã là Nguyên Anh sơ kỳ, bây giờ nàng đã là Nguyên Anh hậu kỳ, cộng thêm Vô Thượng Đạo Thể gia trì, cho dù là Động Hư cảnh cũng đừng hòng chiếm được một chút tiện nghi, một quyền đánh ra đã đánh nát kiếm khí!

Ánh mắt Phương Thiên lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó lập tức bắn ra chiến ý, lạnh lùng nói: "Tốt, xem ra là ta xem thường ngươi, vậy ta đánh bại ngươi trước, lại đánh bại ngươi chủ nhân của ngươi!"

"Ngươi không có cơ hội này." Lam Vũ không nói hai lời, triệu hồi Quang Minh Quyền Trượng ra, Thánh Khí gia trì, khí thế của nàng lại lần nữa tăng vọt.

Một quyền đánh ra, uy lực quang minh trùng trùng điệp điệp bạo phát, ngay cả thiên kiêu như Đạo Tử Phương Thiên cũng bị một quyền này đánh lui mấy trượng.

Xung quanh không ít tu sĩ kinh ngạc.

"Nữ tử này lại có thực lực như thế, có thể áp chế Phương Thiên?"

"Phương Thiên chính là Động Hư cảnh, có lẽ ngay cả thái tử Thanh Vân Cố Trường Ca lúc trước cũng chưa chắc có thể ngăn chặn hắn ta, nhưng nữ tử này lại làm được, rốt cuộc nàng là ai?"

"Lúc nào thì tộc Vũ Nhân xuất hiện thiên kiêu bực này, hơn nữa còn cam tâm làm tùy tùng của Sở Cuồng Nhân, quả thực không thể tưởng tượng được."

Mọi người kinh ngạc vì thực lực của Lam Vũ, cũng càng thêm tò mò về Sở Cuồng Nhân.

Một tên tùy tùng cũng có thực lực cường đại như thế, vậy bản thân Sở Cuồng Nhân thì sao?

"Ngũ hành, Ly Hỏa quyết!" Tay Phương Thiên nắm pháp quyết huyền diệu, đạo vận lưu chuyển quanh người hắn, ngọn lửa màu đỏ mãnh liệt tràn ra.

Lam Vũ không trốn không né, một quyền đánh ra, ánh sáng chi uy cứ thế đánh nát hỏa diễm ngút trời kia, Nữ Võ Thần chi tư, rung động toàn trường.

"Ngũ hành, Ất Mộc quyết!"

Sắc mặt Phương Thiên càng thêm ngưng trọng, đạo vận quanh người càng phát ra dồi dào, linh lực trong cơ thể lưu chuyển, đã toàn lực thi triển.

Bỗng nhiên quanh người Lam Vũ có vô số linh lực ngưng tụ thành cây mây, trong nháy mắt quấn chặt nàng..

"Ngũ hành, canh kim quyết!" Nhân cơ hội này, Phương Thiên lại lần nữa thi triển ngũ hành tuyệt học, mấy đạo kiếm khí sắc bén đột nhiên chém ra.

"Hừ." Lam Vũ hừ nhẹ một tiếng, linh lực trong cơ thể bạo phát, vũ dực trắng noãn, có vô số lưỡi dao linh khí xoay tròn, chém đứt cây mây quấn quanh người nàng, sau đó đánh ra một quyền.

Ánh sáng chi quyền đánh nát kiếm khí.

"Chỉ như thế mà cũng muốn khiêu chiến công tử nhà ta, quả thực là nói chuyện viển vông!" Lam Vũ cười lạnh nói.

Lời Lam Vũ nói khiến Phương Thiên giận tím mặt, "Một tên thị nữ cũng dám cuồng vọng như thế, ta sẽ khiến ngươi biết thế nào là ngũ hành chi đạo! !"

Chỉ thấy quanh người Phương Thiên có đạo vận lưu chuyển, một cỗ khí tức vô cùng kinh khủng tràn ra, trên người dần dần có quang mang năm màu lấp lóe.

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.

Năm loại quang mang lấp lóe trong lòng bàn tay Phương Thiên, hình thành một cỗ lực lượng cường hãn vô biên, cỗ lực lượng này, thậm chí rung chuyển không gian.

"Thánh Nhân pháp, Ngũ Hành Đại Cầm Nã! !" Phương Thiên đột nhiên đánh ra một chưởng, năm loại quang mang hội tụ thành một cái đại thủ to lớn màu sắc rực rỡ.

Một kích này, là Thánh Nhân pháp, vô cùng khủng bố.

Ngay cả tu sĩ Động Hư cũng phải thua trận.

Ánh mắt Lam Vũ lộ ra ngưng trọng, sau đó trên người có một tia sáng trắng phóng lên tận trời, hai cánh triển khai, tràn ngập đạo vận mênh mông, quanh thân có từng Đại Đạo phù văn lóe lên, nổi bật lại vô cùng thần thánh.

Mọi người nhìn thấy một màn này, không khỏi rung động.

Bọn họ có cảm giác muốn quỳ bái Lam Vũ!

Đồng tử một số cường giả đột nhiên co rụt lại, không thể tin được.

"Đây là dị tượng Đạo Thể... Quang mang vạn trượng!"

"Vô Thượng Đạo Thể trong truyền thuyết, Thần Thánh Quang Minh chi thể! !"

"Nàng cũng là Vô Thượng Đạo Thể!"

Cường giả nhận ra Thần Thánh Quang Minh chi thể đều cảm thấy chấn kinh, đã rất nhiều năm chưa từng xuất hiện thể chất bực này rồi.

Giống Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm của Sở Cuồng Nhân, đều là Vô Thượng Đạo Thể, có tiềm lực đáng sợ để trùng kích Đế cảnh.

Dị tượng quang mang vạn trượng xuất hiện, Lam Vũ được dị tượng gia trì, lại thôi động Quang Minh Quyền Trượng, trước mặt ngưng tụ ra một cái trường mâu, phía trên có phù văn lưu chuyển, đạo vận ánh sáng kinh khủng ngưng tụ ở trong đó.

Oanh!

Trường mâu phá không mà ra, một tiếng nổ tung truy ền đến rung độnghư không!

Một kích này, vô cùng cường đại.

Đánh vào đại thủ ngũ sắc, hai cỗ lực lượng bộc phát ra sóng xung kích, điên cuồng vào hư không, kiến trúc bốn phía bắt đầu lung lay.

Lam Vũ đứng tại chỗ, quang mang lưu chuyển, vô cùng thần thánh.

Đối diện nàng, sắc mặt Phương Thiên không hề dễ nhìn, âm trầm như nước, không ngờ một kích mạnh nhất của mình cũng không thể đánh bại Lam Vũ.

Ngay cả một thị nữ cũng không đánh lại, làm sao hắn ta có thể đấu với Sở Cuồng Nhân được?

Vừa nghĩ tới lấy, trong lòng Phương Thiên kìm nén một hơi.

"Dưới chân thiên tử, ai cho phép các ngươi ẩu đả."

Lúc này, trên bầu trời có giọng nữ uy nghiêm truyền đến.

Chỉ thấy trên bầu trời có một cỗ xe ngựa do sáu đầu thần mã lôi kéo bay trên không trung mà đến, một trận uy áp khủng bố cường thế hạ xuống.

Tu sĩ xung quanh vội vàng quỳ xuống, "Tham kiến Linh Lung công chúa!"

Cũng chỉ có Đạo Tử đạo thống Thánh Nhân như Sở Cuồng Nhân, Phương Thiên mới có thể đứng, thân phận của bọn họ ngang hàng với Linh Lung công chúa.

"Linh Lung công chúa xuất hiện."

"Không ngờ nhanh như vậy đã có thể nhìn thấy nàng?"

"Không biết có thật sự xinh đẹp như trong lời đồn không?"

Chư vị thiên kiêu giao lưu ánh mắt.

Phương Thiên, Lam Vũ đều dừng tay.

"Chư vị đều là tuấn tài đương đại, trước mặt mọi người, ẩu đả lẫn nhau, còn ra thể thống gì?" Linh Lung công chúa lại lần nữa chất vấn.

"Công chúa nói đúng."

Lâm Bá Thiên, Hoa Vân đáp lại.

Nơi đây là địa bàn của Thanh Vân vương triều, người trước mắt này chính là vị công chúa muốn tỷ võ chọn rể, vẫn phải cho mặt mũi.

"Tốt, nể tình chư vị mới đến, không hiểu quy củ của vương đô, việc này coi như thôi, tối nay ta thiết yến tại Thiên Đảo Hồ, mời các vị thiên kiêu đến tham dự." Linh Lung công chúa nói.

"Công chúa mời, nhất định chúng ta sẽ đến."

Mấy vị thiên kiêu cười nói.

"Huyền Thiên đại sư huynh, ta ở Thiên Đảo Hồ... Chờ ngươi."

Lúc này, Linh Lung công chúa còn nói thêm.

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút.

Tại sao lại trực tiếp gọi tên ta, chúng ta quen biết sao?

Sau khi Linh Lung công chúa nói xong, ánh mắt mọi người ở hiện trường đồng loạt nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, ước ao ghen tị.

Nhất là Phương Thiên, vẻ mặt giống như muốn ăn thịt người.

Nhiều thiên kiêu ở đây như thế, Linh Lung công chúa không nhắc người khác, hết lần này tới lần khác lại nhắc tới Sở Cuồng Nhân, điều này nói rõ cái gì? ?

Điều này nói rõ trong lòng Linh Lung công chúa, Sở Cuồng Nhân không tầm thường a!

Trong lúc vô hình, trận chọn rể này, Sở Cuồng Nhân đã dẫn trước một bước dài.

Có vài người ngây ra.

Công chú đừng đả kích người khác như vậy.

Ngươi như vậy chính là đả thương tâm tính của chúng ta đấy.

"Công chúa, hắn là Sở Cuồng Nhân, chính là hắn đã khiến thái tử Thanh Vân bị thương nặng." Bên cạnh có người cạnh nhắc nhở một câu.

"Ừm, ta biết." Linh Lung công chúa thản nhiên nói.

"Cái kia, không phải lúc đó ngươi còn lên tiếng, nói nhìn thấy hắn sẽ cho hắn biết tay mà?" Có người nhớ tới lúc trước các đại thiên kiêu lên tiếng.

Linh Lung công chúa cũng ở trong đó.

"Ta nhớ được, chỉ là ta lúc ấy không ngờ, Huyền Thiên đại sư huynh này lại... đẹp trai như thế."

Linh Lung công chúa dừng lại một chút, giống như có chút thẹn thùng.

Tâm tính mọi người lại sập.

Không ngờ Linh Lung công chúa lại như vậy.

Móa nó, lớn lên đẹp mắt thì ngon sao?

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, có vài người tức giận tới mức cắn răng.

Rõ ràng luận võ chọn rể còn chưa bắt đầu, nhưng mọi người lại cảm thấy mình giống như đã thua.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng mộng, công chúa, chúng ta không quen, ngươi đừng bẫy ta như vậy được không?

Chương 49: Muốn Thử Một Lần Không, Linh Lung Công Chúa Xuất Thủ

Linh Lung công chúa rời đi, lưu lại một đám thiên kiêu tâm tính sụp đổ.

Phương Thiên nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân nói: "Lúc luận võ chọn rể, ta sẽ đánh bại ngươi, chứng minh với công chúa, ta còn mạnh hơn ngươi!"

"Ta cũng vậy." Lâm Bá Thiên lạnh lùng nói.

Có vài thiên kiêu để lại lời tàn nhẫn.

Có vài thiên kiêu nhìn Sở Cuồng Nhân một cái thật sâu.

Sau khi mọi người dần đi hết, Lý Tinh Thần đi tới, vô cùng kính nể nhìn Sở Cuồng Nhân, "Sở huynh đúng là Sở huynh, quả nhiên lợi hại, đến Linh Lung công chúa cũng không thể kháng cự mị lực của ngươi."

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ sờ cằm, "Lý huynh, ta nghiêm trọng hoài nghi Linh Lung công chúa này đang hố ta."

"Ấy, làm sao lại thế, nếu ta là nữ tử, chắc chắn cũng sẽ chọn Sở huynh ngươi." Lý Tinh Thần nói.

"Được rồi, không nói nữa, trước tiên tìm một nơi ở lại đã."

Ba người tìm một khách sạn xa hoa ở lại.

Ban đêm, Lý Tinh Thần lôi kéo Sở Cuồng Nhân tiến về Thiên Đảo Hồ mà Linh Lung công chúa nói để dự tiệc.

Thiên Đảo Hồ, tên cũng như nghĩa, chính là một hòn đảo lớn giữa một hồ nước, vô cùng rộng lớn, cho nên tên là Thiên Đảo hồ.

Phong cảnh tại Thiên Đảo Hồ rất tươi đẹp, nơi Linh Lung công chúa thiết yến chính là ở hòn đảo trung tâm của Thiên Đảo Hồ.

Trong một tòa cung điện, thiên kiêu các nơi hội tụ, trong đó có không ít đệ tử của một số đạo thống Thánh Nhân, ví dụ như đám người Phương Thiên, Lâm Bá Thiên.

Lúc Sở Cuồng Nhân mang theo Lam Vũ, Lý Tinh Thần tiến vào, ánh mắt mọi người hội tụ tới, có hiếu kỳ, cũng có địch ý.

Đối với cảm giác bị vạn chúng chú mục này, Sở Cuồng Nhân đã vô cùng thích ứng, lạnh nhạt tìm một nơi ngồi xuống.

Nhìn đi nhìn đi, dù sao cũng không thiếu miếng thịt nào.

Lại nói, ta đẹp trai như vậy, không cho người ta nhìn thì rất đáng tiếc.

"Công chúa giá lâm!"

Lúc này, ngoài cửa truyền đến một giọng nói.

Một nữ tử mặc trường bào hoa lệ chậm rãi đi đến.

Lông mày như núi xa, môi như Chu Đan, người khoác hoa phục, tư thái thướt tha, khí chất cao quý, dung nhan vô cùng xinh đẹp.

Đó là vẻ đẹp cao cao tại thượng, giống như nữ vương.

Mọi người theo bản năng nhìn thoáng qua Lam Vũ bên cạnh Sở Cuồng Nhân.

Hai nàng này đều là tuyệt sắc đương đại.

Một người thanh lãnh thần thánh, không thể xâm phạm.

Mà người xinh đẹp vô song, khó mà tới gần.

Nếu nói Lam Vũ giống như Tuyết Liên sinh trưởng trên vách núi treo leo, như vậy Linh Lung công chúa chính là mẫu đơn phú quý dễ hỏng, mỗi người mỗi vẻ.

"Bái kiến Linh Lung công chúa."

"Quả nhiên Linh Lung công chúa xinh đẹp mĩ lệ như lời đồn."

"Hôm nay gặp công chúa, chuyến này đi đúng là không sai."

Một đám thiên kiêu đứng dậy tiếp đón.

Sở Cuồng Nhân lại yên ổn ngồi nguyên chỗ, nhìn thoáng qua Linh Lung công chúa, rồi lại nhìn về phía Lam Vũ, "Vẫn là Lam Vũ nhà ta đẹp mắt."

Nghe thấy Sở Cuồng Nhân nói vậy, Lam Vũ tâm hoa nộ phóng, trên mặt cũng lộ ra ý cười không kiềm chế được, tăng thêm mấy phần kiều diễm.

"A, nàng tên là Lam Vũ sao?"

Linh Lung công chúa giống như nghe thấy lời Sở Cuồng Nhân nói.

"Lam Vũ bái kiến công chúa." Lam Vũ chắp tay hành lễ.

"Không cần khách khí."

Linh Lung công chúa nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trên mặt lộ nụ cười vô cùng rực rỡ, "Sở đạo hữu có thể tới đây, ta rất vui vẻ."

Một đám thiên kiêu tức giận đến nghiến răng.

Móa nó, lại như vậy rồi.

Trong mắt công chúa chỉ có Sở Cuồng Nhân thôi.

"Công chúa khách khí." Sở Cuồng Nhân càng cảm thấy Linh Lung công chúa đang hố hắn, có công chúa nhà nào lại không rụt rè như vậy.

Yến hội bắt đầu.

Một đám thiên kiêu đều đang quan sát lẫn nhau.

Bọn họ đều biết, những người này đều là đối thủ của mình.

Nhân lúc này, đương nhiên phải quan sát kĩ một chút, nhất là Sở Cuồng Nhân, người quan sát hắn nhiều nhất, cũng ngưng trọng nhất.

"Trong lời đồn, Sở đạo hữu từng mượn một đạo Hồng Mông Tử Khí chém giết Bạch Vân Kiếm Tôn, diệt toàn bộ phủ thành chủ thành Bạch Vân, thủ đoạn cao cường thật sự khiến người ta bội phục." Lúc này, một vị thiên kiêu nói.

Hắn ta vừa nói xong, ánh mắt của mọi người lập tức có chút cổ quái.

Lời này vừa nghe giống như đang khen Sở Cuồng Nhân.

Thật ra không phải vậy.

Nhấn mạnh hai chữ mượn nhờ, là nói Sở Cuồng Nhân giết chết Vô Thượng Chí Tôn cũng không phải dựa vào tu vi của mình, mà dựa vào ngoại vật, tính chất khác nhau.

Diệt toàn bộ phủ thành chủ thành Bạch Vân, chính là đang lên án thủ đoạn của Sở Cuồng Nhân độc ác, giết người như ngóe, già trẻ phụ nữ đều không buông tha.

"Nói chuyện âm dương quái khí như thế."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Sau đó hắn nhìn về phía thiên kiêu kia, hắn biết đối phương, hôm nay trên đường cái, hắn ta chính là Hoa Vân của Linh Hư Thánh Đại đã đối chiến với thiên kiêu của Tử Dương Cốc.

"Lúc ta giết Bạch Vân Kiếm Tôn, chỉ dùng hai kiếm, ngươi cảm thấy ta giết ngươi, cần dùng mấy kiếm?" Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nói.

Lời vừa nói ra, bầu không khí lập tức trở nên giương cung bạt kiếm.

Hoa Vân biến sắc, "Sở đạo hữu có ý gì, ta và ngươi không oán không cừu, vì sao ngươi lại ở trước công chúng đe dọa ta?"

"Không trả lời được sao? Muốn thử một lần không?"

Sở Cuồng Nhân cười nói, sau đó chậm rãi đứng lên.

Hành động của hắn, khiến trái tim mọi người ở đây run lên một cái.

Móa nó.

Hắn thật sự định giết người trong yến tiệc của công chúa sao?

Đồng tử Hoa Vân hơi co lại, trái tim nhảy lên, hắn ta bị Sở Cuồng Nhân nhìn chằm chằm, chỉ cảm thấy thân thể giống như bị rắn độc quấn lấy, cả người run rẩy.

"Ha ha, Sở Cuồng Nhân danh động thiên hạ, quả nhiên uy phong!"

Lúc này, ngoài cung điện truyền đến một tiếng cười to.

Một nam tử mặc trường bào màu vàng quý khí đi đến.

"Tam đệ." Linh Lung công chúa nhìn thấy người tới, hô lên một tiếng.

"Bái kiến Hoàng tỷ."

Người đến là tam hoàng tử của Thanh Vân vương triều.

Tên là Cố Trường Phong.

Cố Trường Phong nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, nói: "Đã sớm nghe nói Sở đạo hữu tu vi cao cường, không biết ta có vinh hạnh lãnh giáo một chút không?"

"Hoàng tử muốn thử một chút?"

"Được."

Sở Cuồng Nhân gật đầu, đáp ứng.

Đi đến khu đất trống bên ngoài cung điện, Cố Trường Phong triển khai tư thế, đạo vận lưu chuyển, nói: "Hoàng huynh ta thua trong tay ngươi, ta làm đệ đệ, nhất định phải làm chút gì đó, tiếp chiêu đi."

Lời nói vừa ra, Long khí màu vàng óng bay lên không trung, tiếng rồng ngâm vang vọng không trung, một quyền đánh ra, chính là

Thánh Nhân pháp Long Sát Quyền!

Sắc mặt Sở Cuồng Nhân bình tĩnh, trong tay cầm Côn Ngô chém ra một kiếm.

Kiếm quang màu tím lập tức kinh diễm đêm tối.

Một kiếm này, còn óng ánh hơn tinh không đầy trời!

Kiếm quang chợt lóe lên, quyền kình hình rồng lập tức tán loạn, kiếm quang kinh khủng lại không hề dừng lại, thẳng tắp lao về phía Cố Trường Phong.

"Sao lại thế?"

Đồng tử Cố Trường Phong đột nhiên co rụt lại, sắc mặt đại biến.

Mắt thấy kiếm quang tới gần, nhưng Cố Trường Phong lại không có sức chống cự, thậm chí còn không thể trốn tránh được, trên mặt hiện ra hoảng sợ.

Lúc này, một bóng người xuất hiện trước mặt hắn ta, một chưởng vỗ ra, linh lực kinh khủng trào ra, va chạm với đạo kiếm quang kia, lực trùng kích cuồng bạo bao phủ bốn phương tám hướng, toàn bộ hòn đảo chấn động, hồ nước lăn lộn.

"Là Linh Lung công chúa!"

"Công chúa lại có tu vi cao thâm như vậy."

Mọi người đều cảm thấy tim đập nhanh.

Bọn họ đều rung động bởi một kiếm này của Sở Cuồng Nhân, vừa kinh ngạc với tu vi của Linh Lung công chúa, trong lúc nhất thời có chút chưa tỉnh hồn.

"Hắn lại cường hãn như vậy!"

Phương Thiên vốn còn dự định khiêu chiến Sở Cuồng Nhân, lúc này nhìn thấy một kiếm của hắn, sắc mặt tái nhợt, đạo tâm bị trùng kích.

Hắn ta biết, một kiếm kia, hắn ta không có cách nào đón đỡ được!

Không chỉ hắn ta, tên Hoa Vân kia càng bị dọa đến bắp chân phát run.

Vừa rồi hắn ta lại gây hấn với nhân vật khủng bố như vậy a!

Bây giờ hắn ta đang hoài nghi, nếu Cố Trường Phong tới chậm một bước, có phải hắn ta sẽ thật sự chết trong tay đối phương rồi không? !

Tối nay, Sở Cuồng Nhân dùng một kiếm kinh diễm mọi người, kỹ kinh tứ tọa!

Chương 50: Thương Tộc Thiếu Đế, Công Chúa Muốn Cưới

"Thái tử Thanh Vân Cố Trường Ca có thể tiếp ta một kiếm, mà ngươi, ngay cả nửa kiếm của ta cũng không tiếp nổi, không, cũng không đúng, có lẽ bây giờ Cố Trường Ca cũng không tiếp nổi nửa kiếm của ta." Sở Cuồng Nhân khinh cuồng nói.

Lúc hắn đánh bại Cố Trường Ca là lúc hắn vừa đột phá đến Nguyên Anh cảnh, hiện tại hắn đã là Nguyên Anh viên mãn, nếu lại đối diện với Cố Trường Ca, hắn sẽ thắng thoải mái hơn.

Sắc mặt Cố Trường Phong tái nhợt, muốn phản bác lại nhưng không có cách nào, nếu không phải Linh Lung công chúa đột nhiên xuất thủ, hắn ta thật sự không tiếp nổi một kiếm này.

Các thiên kiêu còn lại nghe vậy, sắc mặt khó coi nhìn hắn.

Cố Trường Ca liên tiếp đánh bại sáu đại đạo thống Thánh Nhân, việc này là thật, nhưng bây giờ trước mặt Sở Cuồng Nhân, Cố Trường Ca lại không đáng nhắc tới.

Vậy bọn họ thì sao?

Ngay cả Cố Trường Ca cũng không bằng.

Trước mặt Sở Cuồng Nhân, chẳng phải bọn họ càng không có ý nghĩa!

Đó là đại tranh chi thế.

Vốn là thiên kiêu các nơi tranh bá, vô cùng huy hoàng.

Nhưng bọn họ có cảm giác, đây là sân khấu của một mình Sở Cuồng Nhân? !

"Kỷ nguyên này, làm sao lại xuất hiện nhân vật như vậy, thiên kiêu trên thế gian biết làm sao?" Một thiên kiêu không cam lòng nói.

Hiển nhiên, Sở Cuồng Nhân mang đến trùng kích quá lớn cho mọi người.

"Chư vị, yến hội lần này là ta chậm trễ, phiền chư vị rời đi trước, ta có chuyện muốn thương lượng với Sở đạo hữu."

Linh Lung công chúa bỗng nhiên từ tốn nói.

Nàng đón đỡ một kiếm của Sở Cuồng Nhân, khuôn mặt vô cùng bình tĩnh.

Giờ khắc này, mọi người cũng không dám xem nàng là công chúa bình thường nữa, hiển nhiên, nàng cũng là một vị thiên kiêu tuyệt đỉnh!

Thậm chí còn ưu tú hơn Cố Trường Ca!

Đám thiên kiêu đến đây dự tiệc, mang theo các loại suy nghĩ rời đi.

"Sở huynh, ngươi và công chúa chậm rãi trò chuyện, ta đi trước." Lý Tinh Thần nháy mặt ra hiệu với Sở Cuồng Nhân, cười hắc hắc.

"Tam đệ, ngươi cũng lui xuống trước đi." Linh Lung công chúa nói.

Cố Trường Phong có chút chần chờ.

"Lui ra." Linh Lung công chúa lặp lại lần nữa, giọng nói mang theo một chút nghiêm khắc, lúc này Cố Trường Phong mới rời khỏi.

Rất nhanh, chỉ còn lại Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ và Linh Lung công chúa.

Linh Lung công chúa nhìn thoáng qua Lam Vũ, không bảo đối phương rời đi, sau đó nói với Sở Cuồng Nhân: "Một kiếm kia, nếu ta không đón đỡ, tam đệ sẽ cửu tử nhất sinh, ngươi, thật sự muốn giết hắn?"

Không khí nghiêm túc, mang theo vài phần hàn ý.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, "Nếu đúng, ngươi muốn làm thế nào?"

"Không đúng, ngươi muốn dẫn ta xuất thủ."

"Công chúa bẫy ta như vậy, nếu ta không làm chút gì sao được, ta đây, không thích bị người khác lợi dụng."

Sở Cuồng Nhân đã sớm nhìn ra, Linh Lung công chúa đang hố hắn, nói lời háo sắc với hắn, sử dụng lòng đố kị của các thiên kiêu khác tạo phiền phức cho hắn, sao hắn có thể ngồi chờ chết được?

Ngươi hố ta, đương nhiên cũng phải có bản lĩnh.

Sau khi nhìn thấy Linh Lung công chúa, hắn đã dùng Động Tất Chi Nhãn tra xét, tu vi của đối phương là Động Hư cảnh, hơn nữa chiến lực còn mạnh hơn đám người Cố Trường Ca, Phương Thiên, có đủ thực lực ngăn cản một kiếm kia của hắn.

"Nếu ta không xuất thủ, hoặc ta không kịp xuất thủ, chẳng phải tam đệ thật sự sẽ chết dưới một kiếm của ngươi sao?" Linh Lung công chúa nói.

"Ta ra kiếm, tự nhiên nắm chắc khống chế."

Sở Cuồng Nhân rất tự tin với Kiếm đạo của mình.

Cho dù cuối cung Linh Lung công chúa không xuất thủ, hắn cũng có thể kịp thời khống chế kiếm quang, ít nhất có thể khiến Cố Trường Phong không chết.

"Được, hiện tại nên nói vì sao công chúa lại năm lần bảy lượt nhằm vào ta, là muốn báo thù cho huynh trưởng của ngươi sao?"

"Không phải nhằm vào, chỉ là thăm dò."

"Xin lắng tai nghe."

"Vào bên trong nói chuyện đi."

Ba người tiến vào cung điện, Linh Lung công chúa ngồi xuống, trực tiếp mở miệng hỏi: "Ngươi cảm thấy ta thế nào?"

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút, "Công chúa muốn xem mặt với ta sao? Để ngươi thất vọng rồi, ta thật sự không có hứng thú gì với ngươi."

Lời hắn nói khiến lông mày Linh Lung công chúa cau lại, không có hứng thú?

Móa nó, bản công chúa muốn mặt có mặt, muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền, muốn thiên phú cũng có thiên phú, nhưng lại có nam nhân không có hứng thú với nàng?

Linh Lung công chúa được người ta xem như trăng sáng đã quen, trong lòng cảm thấy có chút khó chịu, nhưng nàng không biểu hiện ra ngoài, điềm nhiên như không có chuyện gì nói: "Vậy đổi sang vấn đề khác, ngươi cảm thấy vì sao những người khác lại đến đây?"

"Phần lớn là vì quyền vì tài vì địa vị, thèm thân thể ngươi, một phần nhỏ không vì quyền tài, chỉ vì thèm thân thể ngươi." Sở Cuồng Nhân nói.

"Thật đúng là... Ngay thẳng."

Quyền, tài, địa vị, tài nguyên, đây là mục đích của phần lớn người tham gia trận kén rể này, nhưng đám Đạo Tử đạo thống Thánh Nhân như Phương Thiên, Lâm Bá Thiên, bọn họ không thiếu những thứ này.

Bọn họ thèm chính là thân thể của Linh Lung công chúa.

Chính xác mà nói, là vì Huyền Minh Đạo Thể Huyền Minh Chi Tinh!

"Không sai, Huyền Minh Đạo Thể Huyền Minh Chi Tinh, đây là chí bảo mà tất cả tu sĩ trong thiên hạ khao khát, bởi vì thể chất này, thậm chí ta đã bị một vị Thiếu Đế để ý đến." Linh Lung công chúa nói.

Vẻ mặt Sở Cuồng Nhân hơi động, "Thiếu Đế?"

"Thiếu Đế Thương tộc tại Chu Tước vực! Phụ hoàng ta vì mượn thế lực của Thương tộc lớn mạnh quốc lực, đã hứa hẹn ta cho Thiếu Đế Thương tộc!"

Thiếu Đế, chính là tên gọi tắt của thiếu niên Đại Đế.

Mỗi vị Thiếu Đế đều là thiên kiêu vô song, chiến lực siêu quần, so với Cố Trường Ca, Phương Thiên còn mạnh hơn rất nhiều.

Mà trong Thương Khung tinh, có tám vị Thiếu Đế đã biết, phân tán tại bốn vực Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.

"Thiếu Đế Thương tộc a, nghe thật lợi hại, nhưng chuyện này có liên quan gì đến ta?" Sở Cuồng Nhân hỏi.

"Thiếu Đế Thương tộc một lòng hướng đạo, đối với hắn mà nói, ta chỉ là một công cụ, một công cụ trợ giúp hắn tu hành, một khi không có tác dụng sẽ bị tùy ý vứt bỏ." Giọng nói của Linh Lung công chúa có chút oán hận.

Sở Cuồng Nhân không nói gì, yên tĩnh nghe.

"Ta không cam tâm làm công cụ như vậy, cho nên ta tổ chức trận luận võ chọn rể lần này, hy vọng có thể tìm được một thiêu kiêu có thể đối kháng với Thiếu Đế Thương tộc!"

"Trước đó sử dụng thủ đoạn chỉ là muốn thăm dò ngươi, xác nhận năng lực của ngươi, hiện tại xem ra, lựa chọn của ta không sai."

"Sở Cuồng Nhân, ta muốn ngươi thắng tất cả mọi người, bao quát Thiếu Đế Thương tộc, ta muốn ngươi danh chính ngôn thuận trở thành phò mã của ta!"

"Đây là hợp tác!"

Sở Cuồng Nhân yên tĩnh nghe Linh Lung công chúa nói hết.

Hắn hiểu được.

Linh Lung công chúa này bất mãn với chuyện ép duyên, tính tình phản kháng độc lập, vì muốn giấu diếm những người khác, cho nên muốn tìm một đối tượng cưới khác, mà đối tượng này chính là hắn.

"Ngại quá, ta cự tuyệt, thứ nhất, quyền lực, địa vị, tài nguyên của ngươi, ta đều có, ngươi muốn phò mã, chỉ là một hình thức mà thôi, đoán chừng ngươi sẽ không để ta đụng vào ngươi đi."

"Thứ hai, ta không cần vì ngươi mà đắc tội một vị Thiếu Đế."

Sở Cuồng Nhân không ngốc.

Đối với hắn mà nói, vị trí phò mà này không có một chút hấp dẫn nào, người chân chính được lợi, chỉ có một mình Linh Lung công chúa mà thôi.

"Ngươi sợ Thiếu Đế Thương tộc kia?"

"Xin lỗi, kế khích tướng không có tác dụng với ta." Sở Cuồng Nhân nhướng mày, Thiếu Đế Thương tộc? Hắn không biết thực lực của đối phương như thế nào, tại sao phải sợ, hơn nữa, ngại quá, hắn còn chưa sợ người nào.

Ngay cả Vô Thượng Chí Tôn hắn cũng giết, huống chi một vị Thiếu Đế?

"Ba chuyện, chỉ cần ngươi đáp ứng ta, ta có thể hứa hẹn với ngươi ba chuyện, ta là Linh Lung công chúa, người mang Huyền Minh Đạo Thể, thành tựu không thể đoán trước, tương lai nhất định có thể giúp đỡ ngươi."

"A, chuyện mà ngay cả ta cũng không làm được, vậy ngươi càng không làm được, Lam Vũ, chúng ta đi thôi." Sở Cuồng Nhân quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn, Linh Lung công chúa cắn răng, "Huyền Minh Chi Tinh, ngươi không muốn sao? Chỉ cần ngươi trở thành phò mã của ta, ta có thể đáp ứng, cho ngươi Huyền Minh Chi Tinh, giúp ngươi thành tựu đại đạo!"

Đây là vật trân quý cuối cùng nàng có thể lấy ra.

Dưới cái nhìn của nàng, Sở Cuồng Nhân còn tốt hơn tên Thiếu Đế Thương tộc chưa bao giờ gặp mặt kia, ít nhất Sở Cuồng Nhân lớn lên rất phù hợp với thẩm mỹ của nàng.

"Xin lỗi, ta đã nói rồi, ta không có hứng thú với ngươi, Sở Cuồng Nhân ta không cần thứ này, cũng có thể thành tựu vô thượng đại đạo!"

Nói xong, Sở Cuồng Nhân cũng không quay đầu lại rời đi.

Chỉ để lại một mình Linh Lung công chúa, trên mặt tràn đầy vẻ không cam lòng.

Chương 51: Bí Cảnh Minh Nguyệt, Thánh Nhân Đạo Thống Phong Tỏa Hiện Trường

"Sở huynh, thế nào."

Sau khi trở lại khách sạn, Lý Tinh Thần liền vội vàng tiến lên nghênh đón.

"Cái gì mà thế nào?"

"Là chuyện của ngươi và công chúa Linh Lung đấy."

"Chúng ta có thể có chuyện gì chứ, cũng chỉ trao đổi một chút chuyện về con đường tu hành, sau đó ta liền trở về." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn không có thói quen công khai chuyện riêng tư của người khác khắp nơi, chuyện cưới hỏi là chuyện của công chúa Linh Lung, hắn không đồng ý, cũng không nhúng tay vào.

"Công chúa Linh Lung cố ý giữ ngươi lại, chỉ để trao đổi chút chuyện về con đường tu hành?" Vẻ mặt của Lý Tinh Thần như đang muốn nói ngươi trêu chọc ta.

"Không phải trong đầu của ai cũng đầy màu vàng như ngươi."

Sở Cuồng Nhân liếc mắt, không nói thêm gì nữa.

Sau tối hôm đó, sự kiện Sở Cuồng Nhân một kiếm đánh bại Tam hoàng tử dần dần lan rộng bên trong vòng tròn của các thiên chi kiêu tử ở kinh thành.

Về phần nó gây ra phong ba thế nào, Sở Cuồng Nhân cũng không để ý.

Khoảng cách đến thời gian luận võ ngày càng gần, chỉ vài ngày trước khi kén rể, một sự kiện lớn đã xảy ra trên lãnh địa Thanh Long.

Bí cảnh Minh Nguyệt biến mất vạn năm, đột nhiên xuất hiện bên trên hư không Bắc Hải!

...

Buổi sáng.

Sở Cuồng Nhân vừa mới lấy xong phần thưởng, thì Lý Tinh Thần vội vàng chạy vào phòng, vẻ mặt lo lắng, như thể có chuyện lớn xảy ra.

"Lý huynh, ngươi làm sao vậy?"

"Sở huynh, đi mau, nhanh đi Bắc Hải với ta."

"Đi Bắc Hải làm gì, không luận võ kén rể nữa sao."

Sở Cuồng Nhân cười nói.

" Chỗ ở của Thánh Nhân, bí cảnh Minh Nguyệt biến mất thần bí vào hàng vạn năm trước xuất hiện bên trên hư không Bắc Hải, không đi nữa, cơ duyên liền bị người khác cướp sạch, luận võ kén rể không còn quan trọng nữa." Lý Tinh Thần nói.

Bí cảnh Minh Nguyệt? !

Sở Cuồng Nhân cau mày, nhưng mà có quan hệ với Thánh Nhân cũng không phải là thứ đơn giản, hắn cũng rất có hứng thú.

Gọi Lam Vũ, mấy người nhanh chóng chạy tới Bắc Hải.

Trừ bọn họ, các đại thiên kiêu vốn dĩ hội tụ ở vương đô, chuẩn bị luận võ kén rể, cũng đều tiến về Bắc Hải.

Vì thế, chuyện luận võ kén rể không thể không tạm thời trì hoãn.

...

Bắc Hải đầy sóng gió, mây đen bao phủ bên trên hư không, bên trong còn có một cánh cổng màu trắng bạc, phía trên có khắc hình trăng sáng.

Mà ở bốn phía sớm đã vây đầy vô số cường giả.

Ngay cả Chí Tôn cũng có mấy vị.

Những người này khi nhìn thấy bí cảnh Minh Nguyệt, ánh mắt vô cùng nghiêm trọng.

"Bí cảnh Minh Nguyệt chính là chỗ ở Thánh Nhân Minh Nguyệt vạn năm trước, đã vạn năm không có tin tức, lại tái hiện vào hôm nay."

Một vị Tôn giả Tử Dương cốc hiếu kỳ nói.

"Minh Nguyệt Thánh Nhân, đây chính là Thánh Nhân có một thời đỉnh cao, so với Thánh Vương cũng không thua bao nhiêu, bên trong bí cảnh của hắn tuyệt đối có không ít cơ duyên." Một Chí Tôn có ánh mắt nóng rực nói.

Tuy nói bọn họ đều là Thánh Nhân, là Thánh Nhân chính thống, nhưng những Thánh Nhân bây giờ đều là những kẻ đã ngủ say, bọn họ vẫn hết sức khát vọng đối với cơ duyên của Thánh Nhân.

Đừng nói tới là Thánh Nhân đỉnh trong như Thánh Nhân Minh Nguyệt này, tám đại Thánh Nhân chính thống bên trong Thanh Long vực cũng còn không có nổi một người giống Thánh Nhân này đâu.

"Quả thật báu vật bên trong bí cảnh này là không thể thiếu, nhưng điều kiện tiên quyết là muốn có thể mở ra cấm chế bí cảnh." Trưởng lão Như Yên của Huyền Thiên tông cũng tới, nàng nhìn bí cảnh Minh Nguyệt trước mắt lạnh nhạt nói.

Nàng nói không sai.

Bên trên bí cảnh Minh Nguyệt có một tầng cấm chế rất cường đại, cho dù là Chí Tôn cũng không thể tới gần, đây cũng là nguyên nhân khiến bọn hắn dừng lại ở đây.

Nếu không thì bọn họ đã sớm xông vào.

"Cấm chế này tuy mạnh, nhưng lại không bài xích tu sĩ từ Chiến Vương trở xuống tiến vào, có thể để cho đệ tử môn hạ của chúng ta đi vào đó trước để thăm dò, có thể gặp được cơ duyên gì, thì phải dựa vào tạo hóa của bọn họ."

Một Chí Tôn từ tốn nói.

"Bọn họ đã chạy đến từ bên trong vương đô, trước tiên hãy phong tỏa nơi đây, đừng cho tu sĩ khác thừa lúc vắng vẻ mà vào."

Một Chí Tôn bá đạo nói, ý tứ của hắn rất rõ ràng.

Thánh Nhân chính thống như chúng ta đều không thể tiến vào, những thứ tôm tép nhỏ bé như các ngươi thì không được qua đây tham gia náo nhiệt, cút nhanh lên.

Một số tu sĩ nghe vậy tức giận đến xanh mặt, nhưng cũng không thể làm gì, ai bảo người ta là Thánh Nhân chính thống, căn bản không thể so được.

Mạnh được yếu thua, đây là nguyên lý muôn thuở của thế giới tu hành này!

Rất nhanh, một đám thiên kiêu gần như đồng thời đi vào Bắc Hải.

Lâm Bá Thiên Tử Dương cốc, Phương Thiên Ngũ Hành tông, Hoa Vân Thánh Địa Linh Hư, Thánh Nữ Bạch Liên giáo, các loại Thánh Tử, đều đi vào.

Mấy người Sở Cuồng Nhân cũng đến.

"Thật náo nhiệt." Sở Cuồng Nhân nhìn Bắc Hải trước mắt bị vây đến nước chảy không lọt, nơi này phải có ít nhất mấy trăm ngàn tu sĩ tụ tập.

Mà tại vùng đất trung tâm lớn nhất của bí cảnh Minh Nguyệt, mấy đại Thánh Nhân chính thống cao tầng hội tụ ở một chỗ, bên người đều là thiên kiêu chính thống, từng người một bay lượn đầy kiêu hãnh trên bầu trời, thần thái đầy trời, vô cùng khí phái.

Nhất là công chúa Linh Lung của vương triều Thanh Vân, Cố Trường Ca, ngồi ở trên xe ngựa, xung quanh là một đội quân được trang bị đầy đủ, mỗi người ngẩng đầu ưỡn ngực, ánh mắt sáng ngời, hiển nhiên là tinh binh bách chiến bách thắng.

Thái tử Thanh Vân, Cố Trường Ca, sắc mặt lạnh nhạt, ngắm nhìn bốn phía, ra dáng thiên chi kiêu tử cao cao tại thượng.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua: "Gia hỏa này dường như đã hoàn toàn khôi phục, ta còn tưởng rằng hắn không gượng dậy nổi nữa chứ."

"Đại chính thống cũng là đại chính thống, thật khí phách." Lý Tinh Thần cảm khái nói, Bạch Ngọc lâu bọn họ làm sao có thể so được với Thánh Nhân chính thống.

Sau đó, hắn trừng mặt nhìn về một phía, lôi kéo ống tay áo Sở Cuồng Nhân: "Sở huynh, ngươi nhìn kìa, là Thánh Nữ Bạch Liên."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân nhìn theo phía hắn, chỉ thấy bên trong đám thiên kiêu của mấy đại Thánh Nhân chính thống, có một nữ tử mặc váy trắng.

Nữ tử này có mái tóc đen suôn dài như thác nước, da như mỡ đông, trên dung nhan tinh xảo mang theo một nụ cười không màng danh lợi, làm cho người ta cảm thấy như gió xuân ấm áp.

Có không ít tu sĩ nhìn nữ tử kia đến xuất thần, cho dù là thiên kiêu của mấy Thánh Nhân chính thống cũng không khỏi nhìn thêm hai lần.

"Thánh Nữ Bạch Liên Bạch Uyển Thanh, tu vi Động Hư cảnh..."

Sở Cuồng Nhân dùng Động Tất Chi Nhãn kiểm tra một lần.

Phát hiện bên trong thiên kiêu của Thánh Nhân đạo thống, tu vi của Thánh Nữ Bạch Liên này lại đứng hàng đầu, không hề kém so với công chúa Linh Lung.

" Thánh Nữ Bạch Liên vẫn có bộ dáng này, ôn nhu như nước." Bỗng nhiên Lý Tinh Thần thở dài một hơi.

"Ôn nhu như nước không tốt sao?" Sở Cuồng Nhân hỏi ngược lại.

"Sở huynh có chỗ không biết, đừng nhìn Thánh Nữ cảm thấy bình dị gần gũi, nhưng kì thực là một đóa hoa cao lãnh, những năm gần đây không biết có bao nhiêu người theo đuổi nàng, nhưng đều không thành công, mà cũng từng chưa nghe nói có nam nhân nào ở gần nàng, ngay cả lời đồn cũng không có."

Nói đến đây, Lý Tinh Thần dừng lại một chút, ánh mắt của hắn nhìn Sở Cuồng Nhân một cách kì quái: "Ngoại lệ duy nhất cũng là trước đó vài ngày, Thánh Nữ Bạch Liên từng công khai nói, muốn ngồi đàm đạo với Sở huynh ngươi."

Nói đến đây, giọng điệu Lý Tinh Thần có chút chua.

Sở Cuồng Nhân nhún vai: "Ta nhưng không biết."

Hắn không rảnh mà chú ý những tin tức này.

"Sở huynh à Sở huynh, bên cạnh ngươi có Lam Vũ là đủ rồi, vì sao công chúa Linh Lung, Thánh Nữ Bạch Liên đều ưa thích ngươi không rời vậy."

Lý Tinh Thần đau lòng nhức óc nói.

"Đến, Lý huynh, nhìn mặt ta."

Lý Tinh Thần nhìn một hồi, hốc mắt dần dần có chút ướt.

Hắn tự nhận là mỹ nam đệ nhất thiên hạ, nhưng so với Sở Cuồng Nhân, lại kém hơn không chỉ một bậc.

Khó trách Thánh Nữ Bạch Liên, công chúa Linh Lung sẽ đối xử với hắn khác như thế.

Muốn đến chuyện này, Lý Tinh Thần lâm vào thương tâm.

Sở Cuồng Nhân cười cười, không phô trương với Lý Tinh Thần, mang theo Lam Vũ bay về phía trưởng lão Như Yên, tiến lên phia trước hành lễ.

"Bái kiến trưởng lão."

hai mắt Trưởng lão Như Yên tỏa sáng: "Cuồng Nhân, ngươi đã đến."

Chương 52: Huyết Linh Đạo Thể, Thiếu Đế Tộc Lôi Chuẩn, Một Con Súc Sinh

"Đại sư huynh!"

"Gặp qua Đại sư huynh."

Bên cạnh trưởng lão Như Yên, mấy Đạo Tử Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên vội vàng tiến lên, ngạc nhiên nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Ừm, mấy vị sư đệ, sư muội, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

"Ha ha, Đại sư huynh, chuyện ngươi làm mấy ngày nay, chúng ta đều nghe nói, sư đệ càng ngày càng kính nể ngươi rồi."

Mộ Dung Hiên giơ ngón tay cái lên, vẻ mặt sùng bái nói ra.

Nam Cung Hoàng bên cạnh không nói gì, nhưng từ sự cuồng nhiệt không khó nhìn thấy trong mắt, cho thấy sự sùng bái của hắn đối với Sở Cuồng Nhân ngày càng tăng.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, không nói thêm gì.

Quá khiêm tốn lại trông như dối trá, quá đắc ý lại dễ khiến người ghen ghét, lúc này vẫn nên tỏ ra bộ dạng lạnh nhạt.

Quả nhiên, ánh mắt mấy người Nam Cung Hoàng càng thêm cuồng nhiệt.

Đại sư huynh quả nhiên là Đại sư huynh, làm ra chuyện kinh thiên động địa đến mức này vẫn có thể duy trì tâm trạng lạnh nhạt, quả nhiên là tấm gương của chúng ta.

Các Tôn giả Thánh Nhân đạo thống cũng nhìn Sở Cuồng Nhân nhiều hơn hai lần.

"Người này là đại sư huynh Sở Cuồng Nhân của Huyền Thiên, quả nhiên giống như trong truyền thuyết, tướng mạo tuyệt luân, khí chất siêu trần thoát tục."

"Bạch Vân Kiếm Tôn chính là do hắn giết..."

"Giang sơn đời nào cũng có người tài, chỉ tiếc, tại sao thiên kiêu đứng đầu như này lại không ở Ngũ Hành tông chứ, đáng tiếc, đáng tiếc!”

"Trong thế giới đại chiến, thiên kiêu xuất hiện lớp lớp, người này có lẽ là một trong những ngôi sao mới chói mắt nhất ở thời đại này!"

"Người này, có thể xưng Thiếu Đế."

Mỗi Tôn giả đều lộ ra thần sắc quỷ dị.

Mà thiên kiêu Đạo Tử ở đó nhìn thấy tiền bối của mình đều lộ vẻ tán thưởng mà nhìn Sở Cuồng Nhân, trong lòng nhất thời sinh ra một cỗ không phục.

Nhưng khi nghĩ đến thực lực của đối phương, lại thấy mất bình tĩnh.

Trong doanh trại của vương triều Thanh Vân.

Thái tử Cố Trường Ca lại một lần nữa gặp được Sở Cuồng Nhân, trong lòng có chấn động mạnh, trong đầu hiện ra một đạo kiếm quang tuyệt đẹp kia.

Đó là một nhát kiếm Sở Cuồng Nhân dùng để đánh bại hắn.

Vốn dĩ hắn cho là mình đã quên hết.

Nhưng khi nhìn thấy đối phương một lần nữa, hắn mới biết được, hắn không hề quên, hắn chỉ vùi nó vào sâu trong nội tâm mà thôi, không suy nghĩ thêm nữa.

"Sở Cuồng Nhân! !" Cố Trường Ca nắm chặt tay, trán nổi gân xanh, trong mắt bắn ra vô số lửa giận mãnh liệt.

Đều là vì người này, phá nát trái tim vô địch của hắn, sau khi trở lại vương cung, hắn phải dùng vô số bảo vật tĩnh dưỡng mới khôi phục lại.

"Huynh trưởng, tỉnh táo lại." Công chúa Linh Lung từ tốn nói.

Cố Trường Ca nghe vậy, hít một hơi thật sâu, tâm trạng từ từ bình tĩnh trở lại, hắn nhìn về phía bí cảnh Minh Nguyệt, trong ánh mắt toát ra vẻ cuồng nhiệt.

Cơ duyên bí cảnh lần này, hắn nhất định phải đạt được!

Chỉ có như thế, hắn mới có cơ hội đánh bại Sở Cuồng Nhân!

Không chỉ có hắn, rất nhiều Thiên Kiêu ở đây cũng có ý tưởng giống nhau, đạt được cơ duyên Thánh Nhân, sau đó vượt qua Sở Cuồng Nhân! !

"Ha ha, bí cảnh Thánh Nhân, làm sao có thể không có tộc Dạ Xoa của ta đâu!" Lúc này, một tiếng cười to truyền đến từ tầng mây đằng xa.

Một sự uy nghiêm tối cao tràn ngập.

Chỉ thấy một lão giả mặc huyết bào bay đến.

"Là hắn, Dạ Huyết Chí Tôn tộc Dạ Xoa!"

"Không nghĩ tới hắn cũng tới."

Mọi người hơi kinh ngạc.

Tộc Dạ Xoa, là một chủng tộc khác với Nhân tộc, là một trong những tộc người đứng hàng đầu thương khung, có thể cạnh tranh với các Thánh Nhân!

Còn được gọi là, Thánh tộc Dạ Xoa!

Lão giả mặc huyết bào là cường giả Chí Tôn của tộc Dạ Xoa, đã từng càn quét người cùng thế hệ, cũng là thiên kiêu đứng đầu, tên là Dạ Huyết Chí Tôn.

"Các vị đạo hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Dạ Huyết Chí Tôn cười ha ha một tiếng với mọi người, mọi người cũng khách sáo với hắn một chút, nhưng đều chú ý tới một thanh niên bên cạnh hắn.

Thanh niên kia cũng mặc một đạo bào màu đỏ như Dạ Huyết Chí Tôn, khuôn mặt tuấn mỹ đến tà dị, mi tâm có nốt chu sa, lưu chuyển lên đạo vận.

"Thanh niên này là ai? Tại sao trước kia chưa từng nghe tới."

"Một thiên kiêu kỳ lạ."

Trong lòng mọi người kinh ngạc, âm thầm quan sát.

"Huyết Linh Tử, tu vi Động Hư, được nở ra từ bào thai bên trong biển máu của tộc Dạ Xoa, người mang Vô Thượng Đạo Thể Huyết Linh..."

Tin tức Động Tất Chi Nhãn phản hồi lại khiến Sở Cuồng Nhân có chút kinh ngạc.

Vô Thượng Đạo Thể!

Huyết Linh Tử này đúng là Vô Thượng Đạo Thể!

Huyết Linh Đạo Thể, hắn đã từng nhìn thấy trên điển tịch, là ba mươi vị trí đầy trong ba ngàn thể chất, trong lời đồn đại xa xưa, tinh vực Thương Khung từng có một Đại Đế liền nắm giữ loại thể chất này, trấn áp cả một thời đại.

"Thanh niên mặc áo bào màu đỏ kia không đơn giản." Trưởng lão

Như Yên nhìn Huyết Linh Tử kia, nhắc nhở mấy người Sở Cuồng Nhân một câu.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm: "Hắn là Huyết Linh Đạo Thể."

"Cái gì?"

Sắc mặt trưởng lão Như Yên khẽ biến: "Làm sao ngươi biết?"

"Ta có một phương pháp cảm giác, có thể cảm nhận ra."

Ở tinh vực Thương Khung quả thật có không ít phương pháp tương tự, trưởng lão Như Yên cũng không có suy nghĩ nhiều, rất nhanh lại dời sự chú ý lên người Huyết Linh Tử.

"Ghi chép liên quan tới Huyết Linh Đạo Thể rất ít, cho nên vừa rồi ta cũng không nhìn ra, theo như ngươi nói, ngược lại cũng có mấy phần phù hợp."

Trưởng lão Như Yên ngưng trọng nói.

Mấy người Nam Cung Hoàng bị Sở Cuồng Nhân nhắc nhở, trong lòng cũng để ý, mỗi một kẻ có Vô Thượng Đạo Thể đều không phải là mặt hàng đơn giản.

Đùng, đùng...

Lúc này, nơi xa chân trời có mây đen kéo đến, sấm chớp.

Chỉ nhìn thấy một vài con chim ưng khổng lồ với đôi cánh bạc khắp cơ thể bay ngang qua, bất cứ nơi nào chúng đi qua, sấm sét lại đánh ầm ầm.

Tương tự, một uy nghiêm tối cao tràn ngập.

"Lại là chủng tộc nào đây?"

"Là tộc Lôi Chuẩn! Lại là một Thánh tộc!"

"Chờ một chút, tộc Lôi Chuẩn tới, vậy hắn cũng cần phải đến rồi!"

Rất nhiều Thiên Kiêu ở đây lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Sở Cuồng Nhân có chút kinh ngạc.

Tất cả mọi người là Thánh Nhân đạo thống, nhiều người đến đây đến vậy, cũng không thấy các ngươi thận trọng như thế, chẳng lẽ tộc Lôi Chuẩn có cái gì đặc biệt sao?

"Tộc Lôi Chuẩn đã tới, vậy Thiếu Đế bọn họ, cũng nên tới." Nam Cung Hoàng ở bên cạnh nói nhỏ với Sở Cuồng Nhân.

Cái này, hắn hiểu được.

Thiếu Đế, đời này bên trong tộc Lôi Chuẩn lại có một vị Thiếu Đế ra đời!

Một vài con lôi ưng to lớn rơi xuống trước mặt mọi người, ánh sáng của chúng lóe lên, biến thành hình người, mà trong số đó, có một thanh niên mặc trường bào màu trắng, toàn thân toát ra đạo vận lôi đình bá đạo khiến người ta chú ý nhất.

Người này chính là Thiếu Đế tộc Lôi Chuẩn... Lôi Ngạo!

Là một trong tám vị thiên kiêu xuất sắc nhất tinh vực Thương Khung!

"Bí cảnh Minh Nguyệt này quả thật đã thu hút không ít người tới, thế lực khắp nơi, các thiên kiêu đều đã chuẩn bị lên sân khấu."

"Ngươi vừa diễn xong ta lại lên sân khấu, thật là náo nhiệt mà."

"Cho dù không thể tự mình tiến vào cái bí cảnh này để xem xét một phen, nhưng nhìn những Thiên Kiêu này phân cao thấp, cũng coi như chuyến đi này không tệ."

"Thiếu Đế tới, không biết Sở Cuồng Nhân kia có thể đấu lại hắn hay không, phải biết rằng, hắn đã từng bị một số người gọi là Thiếu Đế."

Đám người nghị luận ầm ĩ, vô cùng kích động.

Mà sau khi Lôi Ngạo đi vào, ánh mắt nhìn qua chỗ nhóm thiên kiêu, cao giọng nói: "Ai là Sở Cuồng Nhân, đứng ra đây!"

Xoát xoát xoát...

Ánh mắt của mọi người nhất thời rơi vào trên người Sở Cuồng Nhân.

"Xem ra ngươi chính là Sở Cuồng Nhân, có người nói, ngươi có thể được gọi là Thiếu Đế, quả thực là chuyện tiếu lâm, chuyến đi vào bí cảnh lần này, tốt nhất ngươi đừng đụng phải ta, nếu không ta sẽ cho ngươi biết, như thế nào là Thiếu Đế!"

Lôi Ngạo vô cùng hống hách, vừa đến đã hạ chiến thư.

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt cười một tiếng: "Một con súc sinh lông lá cũng dám ở chỗ này phát ngôn bừa bãi, thật muốn giết chết ngươi, biến ngươi thành gà nướng!"

Lời vừa nói ra, khiến cho cường giả tộc Lôi Chuẩn đến đây tức giận!

"Làm càn!"

"Dám bất kính với Thiếu Đế! Quả thực muốn chết!"

Vài luồng uy áp cường giả, ào ào hướng về phía Sở Cuồng Nhân.

Chương 53: Bí Cảnh Quỷ Dị, Tử Khí, Minh Nguyệt Đao

Một câu súc sinh, khiến tất cả cường giả tộc Lôi Chuẩn tức giận.

Bọn họ nhìn chằm chằm vào Sở Cuồng Nhân, khí thế bạo phát, đạo vận lôi đình cuồng bạo tràn ngập trong hư không, nghiền áp về phía Sở Cuồng Nhân.

Lúc này, trưởng lão Như Yên hừ lạnh một tiếng: "Là ai làm càn?"

Tiến lên một bước, trong nháy mắt tiếp cận uy áp Chí Tôn bạo phát!

Sức mạnh của hai bên va chạm, hư không rung động.

Sở Cuồng Nhân thì đứng trong uy áp phía trước, nếu là tu sĩ tầm thường đã sớm bị uy áp này dọa đến co quắp ngã xuống đất.

Nhưng hắn vẫn đứng tại chỗ, ung dung không vội, uy áp làm gió cuốn lên lướt qua áo bào của hắn, mặc cho nó thổi bay lên, tăng thêm mấy phần khinh cuồng.

Hắn lúc này, giống Trích Tiên, càng giống Cuồng Tiên!

Vô số nữ tu, không khỏi động tâm.

" Thật là điên cuồng, ta rất thích."

"Ngay cả Thiếu Đế cũng dám mắng, thật sự là nam nhân buông thả không bị trói buộc."

"Thật ra các ngươi nhìn Thiếu Đế kia đi, nếu so với Sở đạo hữu còn kém xa, mà lại khiêu khích trước, bị chửi cũng là đáng đời."

"Đúng đấy, bị khiêu khích, đương nhiên muốn mắng lại."

"Chỉ sợ Thiếu Đế này sẽ không từ bỏ ý đồ."

Trong lòng vô số nữ tu đều âm thầm ủng hộ Sở Cuồng Nhân.

Nhưng cũng lo lắng cho Sở Cuồng Nhân, dù sao Lôi Ngạo là Thiếu Đế, cái danh hiệu này đại diện cho kẻ có thực lực kinh khủng nhất bên trong thế hệ trẻ tuổi!

Lại nhìn hai bên Huyền Thiên tông, tộc Lôi Chuẩn giương cung bạt kiếm, mấy cường giả Thánh Nhân đạo thống chung quanh đều có tâm tư riêng, không có ngăn cản.

Hoặc là nói, bọn họ còn ước gì hai bên đánh nhau, cứ như vậy, có lẽ bọn họ còn có thể ngồi đó làm ngư ông đắc lợi.

"Được rồi, tất cả dừng tay đi."

Lúc này, Chí Tôn tộc Lôi Chuẩn từ tốn nói.

Không phải hắn sợ trưởng lão Như Yên, ngược lại, trưởng lão Như Yên chỉ là một hậu kỳ Tôn giả cảnh, còn không phải là đối thủ của

hắn.

Nhưng mà hiện tại chuyện bí cảnh quan trọng hơn.

Mà lại hắn có thể cảm nhận được, bên trong doanh trại Huyền Thiên tông còn ẩn giấu một kẻ rất kinh khủng, chỉ sợ còn mạnh hơn hắn nhiều.

Các cường giả tộc Lôi Chuẩn hừ lạnh một tiếng, thu liễm khí tức.

Hai mắt Lôi Ngạo nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, sau đó cười dữ tợn một tiếng, làm một động tác cắt cổ: "Ta ở bên trong bí cảnh... Chờ ngươi!"

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng "Thật sự là rất sợ đó nha."

Bọn người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên bên cạnh thấy thế, không khỏi cười khẽ một tiếng, mọi người biết Sở Cuồng Nhân cũng không để Lôi Ngạo ở trong lòng.

Cách đó không xa, Thánh Nữ Bạch Liên đánh giá Sở Cuồng Nhân, nụ cười không màng danh lợi đã hình thành trên mặt không thay đổi, chỉ là bên trong ánh mắt nhiều hơn mấy phần hiếu kỳ.

Ở bên cạnh nàng, Thánh Tử Bạch Liên nắm chặt nắm đấm, lòng đố kị trong mắt gần như muốn phun ra ngoài.

Tất cả các thế lực, đạo thống đã đến gần hết, mọi người định tiến hành thăm dò bí cảnh Minh Nguyệt này.

Chiến Vương trở lên vào không được, người có thể vào tất nhiên là các thiên kiêu, các trưởng bối dặn dò một phen, liền để nhóm thiên kiêu tiến vào.

Sưu...

Một ánh sáng đỏ như máu hóa thành cầu vồng, dẫn đầu xông vào bí cảnh.

Là Huyết Linh Tử tộc Dạ Xoa.

Bọn người Phương Thiên, Lâm Bá Thiên, Cố Trường Ca theo sát phía sau.

"Tiểu gia hỏa, bí cảnh này ta không cách nào tiến vào, ngươi phải cẩn thận vạn lần." Giọng nói của thất tổ vang lên trong đầu Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, sau đó liền dẫn người tiến vào bí cảnh.

Trong tích tắc khi tiến vào bí cảnh, đột nhiên Sở Cuồng Nhân cảm nhận được một luồng sức mạnh không gian đang khẽ dao động trong thân thể của mình.

Lập tức, hai mắt hắn tỏa sáng, đi vào một cái hồ bên cạnh.

Nhưng đã không thấy bóng dáng bọn người Lam Vũ, Nam Cung Hoàng.

"Chúng ta đã bị luồng sức mạnh không gian kia tách ra." Sở Cuồng Nhân cau mày, sau đó khuếch tán Linh Niệm, nhưng tìm khắp trăm dặm ở xung quanh cũng không thấy được bọn người Lam Vũ.

"Với thực lực của bọn người Lam Vũ, hẳn sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện như vậy mới đúng, trước tiên ở nơi này thăm dò một phen." Sở Cuồng Nhân suy nghĩ.

Phạm vi của bí cảnh Minh Nguyệt này lớn hơn tiểu thế giới Nguyên Linh Sở Cuồng Nhân đi lần trước, liếc một chút căn bản trông nhìn thấy đầu ra.

Sở Cuồng Nhân đi nửa ngày ở bên trong bí cảnh, không nhìn thấy cơ duyên gì, ngược lại phát hiện bí cảnh này cực kì... Rách nát!

Bên trong bí cảnh này, nước là nước đọng, không nổi gợn sóng, cây là cây mộc, không có chút sức sống, ngay cả một con chim tước, con kiến cũng không có.

Giữa trời đất, yên tĩnh như chết.

Có nhiều chỗ, còn tràn ngập sương mù màu xám.

"Làn sương mù này, khiến cho người khác khó chịu."

Sở Cuồng Nhân cau mày nhìn sương mù màu xám trước mắt, hắn cảm nhận hơi thở chết chóc thối nát tràn ngập trong không khí nơi này.

Lúc này, ở nơi xa truyền đến một tiếng hét thê lương bi thảm.

Tâm trí của Sở Cuồng Nhân khẽ động, lao về nơi phát ra tiếng hét thảm.

Chỉ thấy ở một chỗ trong dãy núi, mười mấy tên lính có võ trang đầy đủ đang vây công một Yêu thú kì lạ toàn thân có lông màu đen.

Con yêu thú này có chút giống chó, hai mắt đỏ rực, toát ra một loại hơi thở hung hãn đáng sợ, khiến cho người ta không khỏi sợ hãi.

Binh lính công kích bốn phía con yêu thú này, nhưng toàn thân yêu thú này đao thương bất nhập, các đòn tấn công của bọn họ cũng không có chút tác dụng nào.

Ngược lại, răng nhọn, móng vuốt của yêu thú có thể tuỳ tiện xé rách áo giáp trên người bọn họ, tạo thành trọng thương cho bọn hắn.

"Tránh ra!"

Sở Cuồng Nhân bước đến, đi đến trước mặt mọi người.

Côn Ngô Thánh Kiếm trên tay, đột nhiên chém ra, kiếm khí vô cùng sắc bén gào thét, tuỳ tiện vung lên đã chém con yêu thú này thành hai nửa.

"Là Sở Cuồng Nhân!"

"Chúng ta được cứu, quá tốt rồi."

"Không hổ là thiên kiêu đứng đầu, một kiếm đã chém giết quái vật này."

Binh sĩ bốn phía có loại cảm giác sống sót sau tai nạn.

Binh sĩ tiến vào bí cảnh Minh Nguyệt chỉ có một loại, chính là đi theo công chúa Linh Lung, Cố Trường Ca, là cấm vệ của vương triều Thanh Vân.

Sở Cuồng Nhân không để ý những cấm vệ này, mà là đang quan sát Yêu thú bị hắn chém chết, trên người của đối phương có khí tức giống với sương mù màu xám kia, cũng mục nát, tràn ngập khí tức tử vong.

"Khí tức này, đến tột cùng là cái gì?"

Sở Cuồng Nhân thì thầm.

"Đó là tử khí!" Lúc này, một giọng nữ truyền đến.

Cách đó không xa, có một nữ tử mặc áo bào thêu hoa đi tới, binh sĩ bốn phía thấy vậy vội vàng khom người hành lễ: "Tham kiến công chúa."

Người đến là Linh Lung công chúa, mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng Sở Cuồng Nhân càng hiếu kỳ về tử khí trong miệng đối phương.

Linh Lung công chúa tiếp tục nói: "Tử khí này có từ rất lâu rồi, thậm chí có thể biết rằng nó xuất phát từ trên người một vị Đế giả đến từ thời kỳ Thượng Cổ, nó cũng xuất hiện vài lần ở trên người Đế giả thời kì Cận Cổ."

" Tử khí này, cực kì kinh khủng, ẩn chứa ý nghĩa tử vong, nhưng phàm là Yêu thú bị lây nhiễm đều là sẽ đánh mất lý trí, trên người cũng sẽ mọc ra bộ lông màu đen, trên điển tịch gọi nó là... Hắc tử thú!"

Sau khi Sở Cuồng Nhân nghe xong, lộ ra vẻ do dự.

Đầu tiên là tại sao bên trong bí cảnh Minh Nguyệt lại đột nhiên xuất hiện tử khí?

"Minh Nguyệt Thánh Nhân đã mất, đây là chuyện không thể nghi ngờ, điển tịch ghi chép, khi Minh Nguyệt Thánh Nhân mất, trên trời đổ mưa màu hồng, một ngày không dứt, càng có dị tượng Nguyệt thực xuất hiện, khiến trời đất lâm vào cảnh bi ai."

"Nhưng tại sao bí cảnh của hắn lại xuất hiện tử khí, cái này quả thực khiến cho người ta có suy nghĩ cỡ nào cũng không tìm được lời giải." Công chúa Linh Lung cũng lâm vào suy tư.

"Suy nghĩ nhiều cũng vô ích, tiếp tục thăm dò." Sở Cuồng Nhân nói.

"Ừm."

Công chúa Linh Lung gật đầu, ở bên trong bí cảnh Minh Nguyệt quỷ dị này có quá nhiều nhân tố không xác định, thêm một người nhiều thêm một phần sức mạnh, hai người trong lúc này ngầm hiểu sẽ trở thành người bạn đồng hành.

"Mau nhìn chỗ đó!"

Lúc này, có binh lính kinh ngạc hô một tiếng.

Chỉ thấy trên một ngọn núi cách đó không xa cắm một cây đao, trên cây đao kia có khắc vô số phù văn huyền diệu, cũng có một bức đồ án hình trăng sáng.

Đao cắm ở bên trên ngọn núi, tràn ngập từng đợt Thánh Khí, có lẽ là vì ảnh hưởng của trận Thánh Khí này, ngọn núi này xanh um tươi tốt, hoàn toàn không rách nát giống những nơi khác.

"Minh Nguyệt Đao! Bội đao của Minh Nguyệt Thánh Nhân!"

Chương 54: Đối Chiến Thiếu Đế Lôi Ngạo, Đôi Cánh Hắc Lôi, Không Có Cảm Giác

"Thánh Khí Minh Nguyệt Đao!"

"Không chỉ có như thế, bên trên Minh Nguyệt Đao kia có Thánh Khí lưu lại, chứng tỏ phía trên vẫn còn lưu lại đạo vận Thánh Nhân, nếu có thể hiểu được, sẽ có được ích lợi không nhỏ!"

"Không tệ."

Thánh Khí, mỗi Thánh Nhân đạo thống hoặc nhiều hoặc ít đều có một ít.

Nhưng Thánh Khí còn lưu lại đạo vận Thánh Nhân lại cực ít, thanh Minh Nguyệt Đao trước mắt này cực kỳ phi phàm, giá trị vượt xa Thánh Khí tầm thường!

"Nhưng tại sao Minh Nguyệt Đao lại cắm ở nơi này?"

Công chúa Linh Lung không hiểu.

Nàng nhìn thoáng qua khu vực lân cận, chỉ thấy dưới ngọn núi có một vết rách rất to, ven đường có những đỉnh núi bị sụp đổ, trên những dấu vết này hoặc nhiều hoặc ít còn sót lại đao khí.

Giống như Minh Nguyệt Đao bay tới đây, lưu lại dấu vết càn quét của đao khí, đợi sức mạnh hao hết mới cắm ở trên ngọn núi kia.

Chẳng lẽ là, Minh Nguyệt Thánh Nhân đại chiến với người khác?

Sau đó, sau đó Minh Nguyệt Đao bị đánh bay ra ngoài rồi? !

Nghĩ đến đây, công chúa Linh Lung có chút sửng sốt.

Nhưng cho dù là thế nào, Thánh Khí phía trước, sao có thể mặc kệ ngồi nhìn?

Sở Cuồng Nhân, công chúa Linh Lung liếc nhau, trong nháy mắt đều xuất thủ.

Bọn họ đều không muốn chắp tay nhường cho người khác!

"Thánh Khí này, ta muốn."

"A, nữ nhân, thay đổi nhanh thật, người nào có được còn chưa chắc."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói, tốc độ không rõ ràng.

Lúc này, ở cách đó không xa có một đạo lôi đình màu trắng bạc bạo phát, nhấn chìm đạo vận ngạo trời, dùng tốc độ cực nhanh đánh về phía hai người.

Sắc mặt công chúa Linh Lung thay điiur, vội vàng lùi lại.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, Côn Ngô Thánh

Kiếm trong tay đột nhiên chém ngang qua, kiếm quang màu tím sáng chói khiến sấm sét bị nổ tung!

Không chỉ có như thế, kiếm quang cũng nhắm thẳng về phía ngọn núi, nơi lôi đình phóng ra, lại trực tiếp chém vỡ mấy ngọn núi.

Uy lực khủng bố, khiến công chúa Linh Lung nhịn không được phải run sợ.

"Một nhát kiếm thật mạnh!"

"Lúc ở tiệc mừng thọ hắn căn bản không có xuất toàn lực!"

Trong lòng công chúa Linh Lung đầy kiêng kị.

Vốn dĩ cho rằng dù thực lực của mình coi như không bằng Sở Cuồng Nhân, nhưng cũng sẽ không chênh lệch quá nhiều, nhưng hiện tại xem ra, là nàng suy nghĩ nhiều.

Bọn họ căn bản không ở cùng một cấp bậc!

Ngọn núi nổ tung, một bóng người lao ra, áo bào màu trắng, toàn thân còn có lôi điện quấn quanh, một khí thế bá đạo tràn ngập thiên địa.

Người tới chính là Thiếu Đế tộc Lôi Chuẩn... Lôi Ngạo!

"Không nghĩ tới, nhanh như vậy đã gặp mặt... Súc sinh." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, cơ thể rút Minh Nguyệt Đao trên ngọn núi ra, sau đó trở tay ném vào bên trong Càn Khôn giới của Lôi Ngạo.

Lôi Ngạo nhìn chăm chú Sở Cuồng Nhân, nhớ lại sức mạnh của kiếm quang bắn ngược lại ban nãy, hắn nhếch miệng cười một tiếng: "Rất tốt, xem ra ngươi thật sự có mấy phần thực lực, cũng đã đủ tư cách chết trong tay ta."

"Ngươi lấy đâu ra ảo giác, cảm thấy có thể giết ta?"

Sở Cuồng Nhân xùy cười một tiếng, trên thân kiếm tràn ngập đạo vận.

Mà Lôi Ngạo cũng không sợ chiến đấu, đạo vận lôi đình trên người đã huy động đến cực hạn, đỉnh đầu có mây đen ngưng tụ, có lôi đình ầm ầm đánh xuống.

Một hiện tượng dị thường bạo phát!

"Hãy nhìn dị tượng Đạo Thể của ta, Lôi Đình Vạn Quân!" Lôi Ngạo thét dài một tiếng, lôi đình vờn quanh người, giống như một vị thần điều khiển lôi đình.

Trùng trùng điệp điệp uy áp lôi đình, bao phủ bốn phương tám hướng, sức mạnh của Thiếu Đế, khiến công chúa Linh Lung và một bọn binh lính cũng nhịn không được kinh hãi.

"Không phải chỉ là dị tượng thôi sao? Làm như chỉ có ngươi có." Đạo vận của kiếm Sở Cuồng Nhân khuếch tán, đỉnh đầu có Thiên Đạo Chi Kiếm ngưng tụ, dưới chân có 36 phẩm kiếm khí Thanh Liên vờn quanh, hai dị tượng lớn bạo phát!

Đùng, đùng, đùng!

Sức mạnh của dị tượng đáng sợ va chạm trên không trung.

Sông núi xung quanh náo động, kinh thiên động địa.

Không ít thiên kiêu đang thăm dò bí cảnh đều là bị hấp dẫn tới.

Trên một tế đàu phủ sương mù màu xám, một bóng người bị trói bởi vô số xiềng xích đột nhiên mở hai mắt ra, nhìn chằm chằm vào nguồn sức mạnh của dị tượng, ngay sau đó phát ra từng đợt tiếng cười cuồng ngạo.

" Đạo Thể Lôi Đình, Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, ha ha, đây quả thật là thuốc bổ tuyệt hảo! Chỉ cần ta có thể hấp thu, nhất định có thể khôi phục một phần vạn sức mạnh, ngược lại có thể phá vỡ phong ấn ngay lập tức! !"

"Không uổng phí ta hao phí tâm cơ, hao tổn năng lực Thánh Linh, tu bổ bí cảnh, tăng thêm cấm chế, rốt cục cũng được đền đáp!"

"Minh Nguyệt Thánh Nhân, ngươi không trấn áp được ta! !"

...

Sức mạnh dị tượng va chạm, Sở Cuồng Nhân chiến đấu với Thiếu Đế Lôi Ngạo.

Sở Cuồng Nhân là Vô Thượng Đạo Thể, cho dù hiện tại tu vi của hắn chỉ là cảnh giới Nguyên Anh, nhưng tăng thêm căn cơ tam đại vô thượng, sức mạnh dị tượng của hắn vẫn mạnh hơn Lôi Ngạo.

Không cần tam đại dị tượng đều xuất hiện, chỉ cần hai đại dị tượng, liền có thể ngăn chặn dị tượng lôi đình vạn quân của Lôi Ngạo.

"Vô Thượng Đạo Thể quả nhiên không thể coi thường!" Ánh mắt Lôi Ngạo lạnh lùng nói ra, sau đó siết chặt năm ngón tay, lôi đình kinh khủng giữa các ngón tay nhảy nhót, đánh ra một quyền, một đạo lôi đình trắng bạc ầm vang bộc phát.

Đạo lôi đình này mạnh hơn những đạo lôi đình dị tượng trước đó!

Nhưng tiếc thay, nó vô dụng!

Côn Ngô Thánh Kiếm vung lên, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật bạo phát, kiếm quang màu tím vô cùng cuồng bạo sử dụng tư thế không thể ngăn cản tách lôi đình ra!

Một kiếm, trảm lôi!

"Kiếm quang này, Ngân Quang Lôi không đủ ứng phó."

"Vậy liền nếm thử cái này đi, Hắc Thủy Đọa âm Lôi!"

Lôi điện màu trắng bạc quanh người Lôi Ngạo dần dần bị nhuộm một tầng mực, lôi đình đen nhánh, càng tăng thêm hương vị bá đạo.

Một quyền đánh ra, lôi đình màu đen đỡ được kiếm quang, sau đó, hắn vung hai tay, từng đạo từng đạo lôi đình màu đen đan vào nhau thành một tấm lưới to kinh khủng, bao trùm hơn phân nửa bầu trời, chụp về phía Sở Cuồng Nhân.

"Hừ, thủ đoạn vô dụng!"

Sở Cuồng Nhân vung kiếm, kiếm quang cuồng bạo tuôn ra, là một kiếm độc đoán, công kích vô biên!

Kiếm quang ra sức xé toang tấm lưới lớn màu đen, rơi vào trên người Lôi Ngạo, cứ thế mà đánh hắn lui ra xa 100 trượng, nện trên một ngọn núi.

Một đám thiên kiêu đến đây tình cờ nhìn thấy cảnh này.

Bọn họ choáng váng.

Thiếu Đế, bị một kiếm đánh bay!

"Ta, ta dựa vào! !"

"Về sau ai dám nói với ta Sở Cuồng Nhân không xứng được gọi là Thiếu Đế, ta sẽ liều mạng với kẻ đó, loại thực lực này, tuyệt đối có thể được gọi là Thiếu Đế!"

"Quá mạnh, một kiếm kia sợ là có uy lực của Chiến Vương!"

"Kinh khủng, thật sự quá kinh khủng!"

Mái tóc đen của Sở Cuồng Nhân tung bay, tay cầm Côn Ngô Thánh Kiếm, thần thái đè ép một đám thiên kiêu, khiến mọi người không khỏi kinh ngạc.

"Làm sao vậy, không phải nói muốn giết ta sao? Chút thực lực ấy của ngươi làm sao có thể đánh với a?" Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Một đống đá vụn đột nhiên nổ tung, Lôi Ngạo từ đó vọt ra, hai mắt nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt là lửa giận khó có thể ngăn chặn.

Đùng đùng không dứt...

Uy lực lôi đình đen nhánh vờn quanh người Lôi Ngạo, vô cùng nồng đậm, mỗi một sợi đều có uy lực làm vỡ nát núi sông.

Những lôi đình ở sau lưng hắn dần ngưng tụ thành một đôi cánh lôi đình màu đen, phía trên có khắc một lượng lớn phù văn huyền diệu.

Đôi cánh lôi đình vung lên, sức mạnh sấm sét doạ người bao phủ bốn phương tám hướng, tất cả mặt đất ở gần đó đều ào ào nổ tung, bụi đất tung bay.

"Pháp tắc Thánh Nhân, Đôi cánh Hắc Lôi! !"

"Sở Cuồng Nhân, để ngươi nhìn một chút sức mạnh chân chính của ta!"

Hai cánh Lôi Ngạo vung lên, cả người dường như hóa thành lôi điện, dùng tốc độ cực nhanh bay đến, chớp mắt đã vọt tới trước mặt Sở Cuồng Nhân.

"Nhận lấy cái chết đi!"

Hai nắm đấm vung ra, vô số lôi đình đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Hầu hết những lôi đình này đều bị Sở Cuồng Nhân chặn lại, nhưng vẫn có một bộ phận xông vào trong cơ thể của hắn, hủy hoại thân thể của hắn!

Sau một trận tấn công dữ dội, lửa giận của Lôi Ngạo gần như đã được trút hết, sau đó nhanh chóng lùi lại, nhe răng cười nhìn Sở Cuồng Nhân.

Một đợt tấn công này của hắn, cho dù là Chiến Vương cũng phải chết không thể nghi ngờ.

"Sở Cuồng Nhân, thân thể của ngươi đã bị Hắc Lôi ăn mòn, những thứ Hắc Lôi này sẽ từng bước một phá hư lục phủ ngũ tạng, huyết nhục của ngươi! !"

"Vậy sao? Tại sao ta lại không cảm nhận được gì cả."

Lúc này, Sở Cuồng Nhân cười cười, giơ tay chém một kiếm!

Sức mạnh của kiếm quang, không giảm chút nào!

Chương 55: Sương Mù Quỷ Dị, Sức Mạnh

CủaTam âm Tịnh Vương Trần

Kiếm quang vẫn bá đạo như cũ, vẫn mạnh mẽ tấn công như cũ!

Lôi Ngạo thấy thế, đồng tử co lại, Đôi cánh Hắc Lôi sau lưng vỗ một cái, sức mạnh lôi đình kinh khủng tuôn ra, ngăn kiếm quang lại!

Hắn có chút không thể tin được.

Tại sao sức mạnh của đối phương vẫn như cũ?

Sức mạnh của hắn, tại sao lại không thể tạo thành ảnh hướng với Sở Cuồng Nhân?

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào!"

Cho dù Lôi Ngạo có suy nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới, trên thế giới này có một loại thể chất áp đảo Vô Thượng Đạo Thể, gọi... Thân Thể Bất Tử!

Quả thật, đòn tấn công của Lôi Ngạo có ảnh hưởng đến Sở Cuồng Nhân, một phần sức mạnh lôi đình tiến vào trong cơ thể hắn, tạo ra cho hắn những tổn thương nhất định.

Những tổn thương này được Thân Thể Bất Tử chữa trị trong chớp mắt.

"Hắn quả thật xứng đáng được gọi là Thiếu Đế nhỉ?"

Trong lòng Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ tới.

Từ khi xuống núi đến nay, chưa có người nào có thể làm hắn bị thương, cho dù là Chiến Vương, thành chủ của thành Bạch Vân cũng không ngoại lệ.

Không nghĩ tới, tên Lôi Ngạo này lại làm được.

"Trong đám súc sinh đó, ngươi có thể xem như kẻ mạnh nhất, nhưng đáng tiếc, súc sinh cũng chỉ là súc sinh!" Linh lực tuôn ra từ trong cơ thể Sở Cuồng Nhân, thi triển Kim Ngọc Đạo Thân, đạo vận kiếm quang sôi trào mãnh liệt.

Ngay khi hắn sắp tái chiến với Lôi Ngạo, bỗng nhiên, một làn sương mù màu xám vọt tới từ nơi xa.

"Đây là cái gì?"

"Tại sao có thể có nhiều sương mù như vậy!"

Sương mù phun trào, mọi người vội vàng tránh né, tuy rằng không biết đây là cái gì, nhưng một đám thiên kiêu cũng tuyệt đối không tuỳ tiện đụng vào nó.

Nhưng đột nhiên từ bên trong làn sương mù màu xám có vô số xúc tu duỗi ra, dùng tốc độ cực nhanh trói mấy thiên kiêu lại, kéo họ đi mất.

Sự thay đổi này khiến sắc mặt mọi người thay đổi.

"Thứ quỷ gì vậy? !"

"Đi mau."

Một đám thiên kiêu điên cuồng lao về hướng ngược lại với sương mù Sở Cuồng Nhân, Lôi Ngạo cũng dừng trận chiến lại, định rời đi trước.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên Sở Cuồng Nhân thoáng nhìn lại mấy người bị xúc tu cuốn lấy ở phía trước, khó có thể thoát thân.

"Là bọn người Nam Cung Hoàng!"

Sở Cuồng Nhân nhướng mày, gần như không hề do dự, bóng người lóe lên liền tới trước mặt bọn hắn, Thánh Kiếm trong tay mạnh mẽ chém một cái!

Kiếm quang vung ra, chặt đứt toàn bộ xúc tu!

"Đại sư huynh!"

"Quá tốt rồi, là Đại sư huynh."

Sắc mặt đám người Nam Cung Hoàng vui vẻ.

Sắc mặt Sở Cuồng Nhân nghiêm túc nói: "Đi mau!"

"Đại sư huynh, vừa rồi Lam Vũ đã bị kéo vào rồi." Lúc này Nam Cung Hoàng đột nhiên nói ra, khiến sắc mặt Sở Cuồng Nhân đột nhiên biến đổi.

Đáng chết!

Bên trong làn sương mù này có gì đó rất kì quái, Lam Vũ bị kéo vào trong đó không biết sống chết ra sao, Sở Cuồng Nhân vô cùng lo lắng, ánh mắt lại vô cùng lạnh lùng.

"Các ngươi rời đi trước." Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

"Đại sư huynh, ngươi muốn..."

Mộ Dung Hiên biến sắc, muốn khuyên can hai câu, nhưng Sở Cuồng Nhân giống như đoán được bọn họ muốn nói gì, lạnh lùng quát một tiếng: "Rời đi!"

"Đi! Đừng ở chỗ này kéo chân Đại sư huynh."

Nam Cung Hoàng cắn răng nói.

Mọi người liếc Sở Cuồng Nhân một chút, lập tức đi xa.

"Dù sao ta cũng có Thân Thể Bất Tử, ngược lại ta muốn nhìn xem, bên trong làn sương mù này rốt cuộc có thứ quỷ quái gì!" Sở Cuồng Nhân thở sâu, sau đó ánh mắt trở nên kiên định, bóng người lóe lên, xông vào bên trong sương mù.

Nơi xa, Lôi Ngạo thấy cảnh này, lạnh nhạt hừ một tiếng: "Dám một mình xông vào bên trong tử khí, quả thực là đang tự tìm đường chết."

...

Trong màn sương xám xịt.

Một bóng người vọt vào.

Chính là Sở Cuồng Nhân, vừa vào trong đó, hắn đột nhiên cảm nhận được có một luồng sức mạnh kỳ lạ tác động lên người.

Dưới luồng sức mạnh này, thân thể của hắn giống như đang ngâm bên trong axit, máu thịt đang bị không ngừng ăn mòn, phân giải.

Thân Thể Bất Tử bắt đầu phát huy tác dụng, nhanh chóng chữa trị thân thể, Sở Cuồng Nhân cũng thúc giục linh lực, bao phủ cơ thể hắn bằng một tầng linh lực, nhờ vào đó để chống lại sức mạnh ăn mòn kỳ dị này.

"Làn sương mù này, có thể ăn mòn sinh linh! Không thể ở đây lâu được, nhất định phải nhanh chóng tìm được Lam Vũ." Sở Cuồng Nhân nghĩ thầm.

Với thực lực của Lam Vũ, cho dù ở bên trong làn sương mù này cũng có thể chống đỡ một khoảng thời gian, nhưng cũng chỉ là một khoảng thời gian mà thôi.

Khuếch tán linh niệm, Sở Cuồng Nhân không ngừng tìm kiếm tung tích của Lam Vũ.

Bỗng nhiên, linh niệm của hắn đụng phải một kết giới, bị bắn ngược trở về, ánh mắt hắn ngưng trọng, giơ tay chém ra một kiếm!

Kiếm quang màu tím bá đạo rơi vào kết giới, một tiếng nổ phát ra!

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại cảm nhận được, kết giới này, không hề bị xảy ra chuyện gì cả!

"Nơi đây có kết giới, chẳng lẽ là cố ý nhốt chúng ta ở trong sương mù màu xám sao?" Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Lúc này, nơi xa truyền đến tiếng đánh nhau và tiếng thét quái dị.

Sở Cuồng Nhân lao về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy được mấy con Yêu thú toàn thân mọc đầy xúc tu quỷ dị đang bao vây tấn công một nữ tử.

"Là nàng, công chúa Linh Lung!" Sở Cuồng Nhân kinh ngạc nói, không nghĩ tới đối phương cũng bị kéo vào bên trong sương mù.

Những Yêu thú có xúc tu kia cực kì kinh khủng, mỗi một con đều có tu vi là Chiến Vương, công chúa Linh Lung khó có thể chống lại, chỉ có thể chật vật trốn tránh.

"Sở Cuồng Nhân, cứu ta!"

Công chúa Linh Lung nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, sắc mặt vui vẻ.

Sở Cuồng Nhân lại xoay người rời đi, một chút do dự cũng không có.

Đùa gì vậy, hắn còn muốn đi tìm Lam Vũ đó.

Ở nơi này lâu thêm một chút, Lam Vũ sẽ nguy hiểm thêm một phần, so sánh với Lam Vũ, công chúa Linh Lung ở trong lòng hắn, không đáng một đồng!

Nhìn thấy Sở Cuồng Nhân quay đầu đi mất, công chúa Linh Lung khó thở, hét lên lại lần: "Ta biết chuyện về làn sương mù này, cứu ta!"

Nghe đến đây, bước chân Sở Cuồng Nhân mới dừng lại.

Không biết phạm vi bao phủ của làn sương mù màu xám lớn đến mức nào, tìm kiếm Lam Vũ mà không có manh mối nào, hiệu suất sẽ không cao, nếu như có thể biết rõ nguồn gốc của sương mù, như vậy có lẽ là sự hỗ trợ hữu ích cho hắn.

Nghĩ đến điều này, Sở Cuồng Nhân không do dự, quả quyết xuất thủ.

Thánh Kiếm chém ra, kiếm quang màu tím bá đạo xẹt qua, trong chớp mắt xúc tu của một con Yêu thú bị chặt đứt!

Một tiếng thét thê lương giống như tiếng của trẻ con phát ra từ trong miệng Yêu thú, sau đó, yêu thú này khóa chặt Sở Cuồng Nhân, đôi mắt đỏ tươi lộ ra vẻ hung ác tàn nhẫn, vô số xúc tu bay về phía Sở Cuồng Nhân.

"Đây chính là sự tồn tại ẩn nấp bên trong sương mù sao?"

"Tu vi cũng không thấp."

Sở Cuồng Nhân thi triển Động Tất Chi Nhãn.

Một dòng thông tin điên cuồng bay vào tầm nhìn của anh.

Yêu thú này cũng là Hắc Tử Thú.

" Hắc Tử Thú biến dị, tu vi Chiến Vương đỉnh phong, được nuôi nấng bởi tử khí của Hắc Quang Thánh Nhân, đặc biệt bắt các sinh linh cho hắn..."

Hắc Quang Thánh Nhân? Đây là người nào?

Sở Cuồng Nhân nắm được một tin tức quan trọng, tạm thời đè xuống nghi hoặc, nói với công chúa Linh Lung: "Lui về phía sau ta!"

Công chúa Linh Lung không nghi ngờ gì, vội vàng trốn ở đằng sau Sở Cuồng Nhân.

"Ta cũng lười chơi đùa với ngươi." Sở Cuồng Nhân lấy ra một bình ngọc từ trong Càn Khôn Giới, đập nát.

Một đám bụi vô hình tràn ra, linh lực của Sở Cuồng Nhân bọc lấy đám bụi này, đánh về phía mấy con Hắc Tử Thú.

Bụi rơi vào người của những con Hắc Tử Thú, lập tức khiến bọn chúng phát ra âm thanh vô cùng thê lương bi thảm, thân thể bắt đầu hòa tan thành máu.

Sau hai ba nhịp thở, tất cả Hắc Tử Thú đều hóa thành vũng máu trộn lẫn với nội tạng, toát ra mùi hôi thối kinh tởm khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

Trong lòng công chúa Linh Lung run lên: "Tam âm Tịnh Vương Trần! !"

Nàng đã từng nhìn thấy thứ này trong điển tịch, nhưng vẫn luôn không thể tận mắt chứng kiến, sức mạnh này thật kinh khủng, khiến tim nàng đập nhanh.

Mấy con này đều là Hắc Tử Thú Chiến Vương đỉnh phong, vậy mà chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy đã biến thành vũng máu, thật là kinh người!

"Lãng phí một bình Tam âm Tịnh Vương Trần của ta, hi vọng ngươi thật sự biết bí mật của nơi này, nếu không, ta đảm bảo kết quả của ngươi không thể vào tốt hơn những con Hắc Tử Thú này đâu!" Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nhìn công chúa Linh Lung.

Chương 56: Dùng Thiên Kiêu Làm Thức Ăn, Thánh Nhân Không Dễ Giết

"Ngươi yên tâm, ta không có lừa ngươi." Công chúa Linh Lung bị ánh mắt lạnh lùng kia của Sở Cuồng Nhân nhìn chằm chằm, trong lòng không khỏi rối loạn một chút.

Dù sao bản thân cũng là nữ tử hiếm thấy đệ nhất đệ nhị thiên hạ, lại là công chúa vương triều Thanh Vân, tại sao lại liên tục ăn quả đắng từ Sở Cuồng Nhân? ?

Công chúa Linh Lung không thể hiểu được.

Nàng tiếp tục nói: " Làn sương mù màu xám ở đây rất đặc biệt, được hình thành từ việc ngưng tụ tử khí, bốn phía có kết giới, ta đã từng đọc được một ghi chép về tình huống có liên quan tới tử khí, cái này sợ là một loại... Miền! !"

"Miền? ! Nói tiếp."

"Theo ghi chép của điển tịch, hơn một vạn năm trước, sương mù này đã từng xuất hiện một lần, khi đó làn sương mù này bao phủ một tòa thành, sau đó có người tiến vào điều tra, sinh linh ở trong thành, chỉ còn lại vài người sống sót, mà những người còn lại đều bị ăn mòn phân hủy."

Công chúa Linh Lung nói đến đây thì không tiếp tục nữa.

Sở Cuồng Nhân nhướng mày: "Không còn gì nữa?"

"Điển tịch chỉ ghi chép bấy nhiêu đó."

"Miền, cảnh giới Chiến Vương có thể chế tạo miền, mà có vài tu sĩ chuyên tu luyện pháp môn miền, nếu tu vi cao, miền cũng sẽ xảy ra thay đổi, chẳng lẽ làn sương mù này cũng là miền của một người nào đó?"

Sở Cuồng Nhân tự hỏi, kết hợp với tin tức Động Tất Chi Nhãn vừa phản hồi, ánh mắt của hắn dần dần trở nên cực kỳ lạnh lùng.

"Hắc Quang Thánh Nhân!"

"Hắc Tử Thú do Hắc Quang Thánh Nhân nuôi nấng, mà miền ở đây rất có thể là miền của một người nào đó tạo ra, rất có khả năng cũng là hắn đang giở trò quỷ."

"Nhưng hắn là Thánh Nhân, nếu thật sự muốn giết chúng ta, chỉ cần dùng một đầu ngón tay là có thể giết chết chúng ta, không cần phiền phức như thế? Nếu vậy thì miền, còn có Hắc Tử Thú, thậm chí ngay cả bí cảnh này đều có thể là hắn tạo ra."

"Điều này nói rõ hắn có... Một số loại hạn chế."

Suy nghĩ cuồn cuộn trong đầu Sở Cuồng Nhân, đủ loại suy nghĩ hiện lên.

Cho dù nói thế nào, Hắc Quang Thánh Nhân này chính là nguồn gốc của mọi vấn đề, muốn giải quyết được sương mù, phải tìm ra người này trước.

"Một bên tìm Lam Vũ, một bên tìm kiếm tung tích người này, nếu miền thực sự là do hắn tạo ra, vậy hắn cũng sẽ ở trong miền!"

Sở Cuồng Nhân có suy nghĩ riêng, rời đi ngay lập tức.

Công chúa Linh Lung cũng theo sau, nàng không thể không thừa nhận, ngay tại lúc này, đi theo bên người Sở Cuồng Nhân là an tâm nhất.

Trên đường đi, hai người lại gặp một thiên kiêu khác.

Là Hoa Vân của Thánh Địa Linh Hư.

Nhưng mà lúc này tất nhiên hắn đang bị trọng thương, linh lực cũng không còn bao nhiêu, không có linh lực bảo hộ, thân thể của hắn đang bị ăn mòn phân hủy nhanh chóng, sau khi nhìn thấy hai người Sở Cuồng Nhân, lập tức lên tiếng cầu cứu.

"Sở đạo hữu, công chúa, xin hãy cứu ta."

Công chúa Linh Lung nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân.

Hiển nhiên, hiện tại nàng xem Sở Cuồng Nhân là người đứng đầu.

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh ngoảnh mặt làm ngơ, nhìn thấy Hoa Vân bị ăn mòn phân hủy không ngừng, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một ý nghĩ.

Màn sương mù màu xám này đang ăn mòn phân hủy máu thịt.

Còn sau khi ăn mòn thì sao?

Hắc Quang Thánh Nhân này tốn công tốn sức đưa bọn họ vào trong miền, chẳng lẽ chỉ muốn giết bọn họ đơn giản vậy sao?

Nghĩ đến đây, Sở Cuồng Nhân đang quan sát Hoa Vân, ánh mắt lạnh lùng như băng, hoàn toàn không có ý cứu hắn.

Tỏng lòng Hoa Vân run lên, vội vàng nói: "Sở đạo hữu, chuyện trên yến tiệc là ta không đúng, ta cầu xin ngươi mau cứu ta."

Nhưng mà Sở Cuồng Nhân vẫn không để ý tới.

"Công chúa Linh Lung, nhanh, nhanh cứu ta." Sau khi Hoa Vân thấy Sở Cuồng Nhân thờ ơ, liền đưa mắt về phía công chúa Linh Lung.

Công chúa Linh Lung có chút chần chừ: "Sở Cuồng Nhân, ở nơi này thêm một người nhiều hơn một phần sức mạnh, không bằng..."

"Im miệng." Sở Cuồng Nhân đối xử lạnh nhạt, lườm công chúa Linh Lung một cái.

Công chúa Linh Lung như bị bóp cổ, đột nhiên yên lặng.

"Thêm một người nhiều hơn một phần sức mạnh? Nực cười, mặt hàng như hắn cũng được gọi là sức mạnh sao? Mang theo cũng chỉ vướng víu mà thôi."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

"Sở Cuồng Nhân! Lòng dạ của ngươi thật độc ác!"

Hoa Vân thấy mình cầu cứu vô vọng, ánh mắt lộ ra oán hận.

"Cũng bởi vì ta châm chọc khiêu khích ngươi ở trên yến tiệc, ngươi thì lại chết không cứu, uổng phí cho ngươi được gọi là thiên kiêu, uổng phí làm người! !"

"Ta nguyền rủa ngươi giống như ta, chết không yên lành!"

Hoa Vân khàn giọng chửi mắng.

Nhưng từ đầu đến cuối ánh mắt Sở Cuồng Nhân cũng không hề thay đổi.

Tiếng chửi rủa của Hoa Vân không hề tạo thành chút ảnh hưởng nào với hắn, hắn cứ như vậy lẳng lặng nhìn đối phương dần dần bị phân hủy thành hư vô.

Công chúa Linh Lung ở bên cạnh không khỏi sợ hãi.

Ngay khi Hoa Vân bị ăn mòn phân giải hoàn toàn, một ánh sáng màu máu xuất hiện, nhanh chóng lao về một cái hướng khác.

"Quả nhiên có biến."

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, sau đó theo ánh sáng màu máu.

Công chúa Linh Lung cũng đi theo sát.

Lúc này, nàng mới hiểu được tại sao Sở Cuồng Nhân lại lạnh lùng nhìn Hoa Vân bị phân giải, trong lòng không khỏi cảm thấy đối phương thật can đảm, cẩn thận.

Nhưng vì xác minh phỏng đoán mà lạnh lùng nhìn một người chết đi.

Nam nhân này, quả thật là rất lạnh lùng.

Sở Cuồng Nhân theo ánh sáng màu máu, đi vào sâu bên trong sương mù.

Xa xa, bọn họ nhìn thấy một tế đàn, phía trên có một lão giả bị bùa chú và xiềng xích trói buộc.

Ánh sáng màu máu đi vào trên tế đài, chui vào trong miệng lão giả.

"Dễ chịu... Là hương vị của thiên kiêu."

Trên mặt lão giả lộ ra sự vui vẻ.

Công chúa Linh Lung đi theo phía sau nhìn thấy cảnh này, bỗng nhiên đồng tử co rụt lại: "Lão giả này, đúng là dùng thiên kiêu làm thức ăn! !"

Sở Cuồng Nhân lấy Côn Ngô Thánh Kiếm ra, từng bước một đi về phía lão giả, đồng thời trong mắt có một lượng lớn thông tin, phân tích thông tin của đối phương.

"Hắc Quang Thánh Nhân, một trong những hộ pháp của Thánh Điện Tử Vong, tu vi Đại Thánh đỉnh phong, trong trạng thái chưa hoàn thiện, bị phong ấn, tu luyện Pháp môn Thánh Nhân..."

Đối phương là Thánh Nhân, với tu vi bây giờ của Sở Cuồng Nhân, khi thi triển Động Tất Chi Nhãn, cũng không thể nhìn thấu hắn như những người khác.

Nhưng cũng thu được rất nhiều tin tức hữu dụng.

Chẳng hạn như, Thánh Điện Tử Vong.

Đó là thế lực xa lạ, Sở Cuồng Nhân âm thầm ghi nhớ.

Phanh, phanh...

Lúc này, mấy cái xiềng xích, phù văn trên tế đài bị phá vỡ.

"Hấp thụ tinh hoa từ máu thịt của thiên kiêu, dùng nó phá hủy phong ấn, Pháp môn Thao Thiết Quyết của Thánh Nhân quả thật là không tầm thường."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Trên tế đài, đồng tử Hắc Quang Thánh Nhân co rụt lại: "Tiểu gia hỏa, ngươi là ai, vậy mà lại biết pháp môn mà lão phu ta tu hành."

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên động thủ ngay lúc hắn ta đang nói.

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật được tung ra trong nháy mắt!

Kiếm quang màu tím bá đạo lướt về phía đầu của Hắc Quang Thánh Nhân, ánh mắt đối phương ngưng trọng, thét lên một tiếng, tử khí kinh khủng từ trong miệng đối phương phun ra ngoài, cứ thế mà cản kiếm quang màu tím lại.

"Ha ha, thật là một thiên kiêu quyết đoán!"

"Đầu tiên là nói ra pháp môn ta tu hành, trong nháy mắt khi ta phân tâm lập tức xuất thủ tấn công, nếu như ngươi mạnh hơn chút nữa, hoặc là ta yếu hơn nữa một chút còn có thể giúp ngươi đạt được ý nguyện, đáng tiếc, đáng tiếc."

Hắc Quang Thánh Nhân cười nói, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng.

Sở Cuồng Nhân không nói, tam đại dị tượng Đạo Thể cùng nhau thi triển, lại lần nữa thi triển Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, ý đồ chém chết Hắc Quang Thánh Nhân một lần nữa.

Nhưng khi nhìn thấy quanh người Hắc Quang Thánh Nhân phát ra một luồng đạo vận Thánh Nhân kinh khủng, tạo thành một chiếc lồng, ngăn chặn tất cả công kích!

"Thánh Nhân cũng là Thánh Nhân, cho dù là không hoàn chỉnh, cho dù là bị phong ấn, nhưng vẫn không dễ giết như cũ." Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm.

Tuy nhiên Công chúa Linh Lung ở bên cạnh không biết rõ tình huống là như thế nào, nhưng cũng có thể cảm nhận được sự kinh khủng của lão giả trên tế đài, trong lòng kinh hãi, không nghĩ tới bên trong bí cảnh Minh Nguyệt này, lại phong ấn một vị Thánh Nhân! !

Chương 57: Tinh Hoa Huyền Minh, Tử Phủ Cửu Phẩm Vô Thượng

"Nhân Sơn Ấn Quyết!"

"Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật! !"

Trong làn sương mù xám xịt, tiếng động lớn kinh khủng không ngừng vang lên.

Sở Cuồng Nhân liên tiếp xuất thủ, có ý muốn chém giết Hắc Quang Thánh Nhân.

Nhưng sao Thánh Nhân lại dễ giết đến vậy, quanh người đối phương có một chiếc lồng đuọc ngưng tự thành, mặc cho Sở Cuồng Nhân tấn công như thế nào cũng không có tác dụng gì.

Mà đây là Thánh Nhân có sức mạnh không hoàn chỉnh.

Thậm chí có khả năng là không đủ một phần vạn!

Có thể tưởng tượng được, lúc Thánh Nhân này trong trạng thái đỉnh phong sẽ kinh khủng tới mức nào.

"Tiểu gia hỏa, ngươi làm như vậy không có ích lợi gì, sức mạnh của ngươi còn quá yếu, không thể động vào ta được, chứ đừng nói đến giết ta!"

"Thành thật tìm một chỗ chờ chết đi, ngươi là Vô Thượng Đạo Thể, máu thịt của ngươi là thuốc bổ tuyệt vời đối với ta!"

Hắc Quang Thánh Nhân nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, lộ ra khát vọng mãnh liệt.

Thật giống như quỷ đói nhìn thấy yến tiệc.

Sở Cuồng Nhân ngừng tấn công, giọng nói lạnh lùng: " Bí cảnh Minh Nguyệt hiện thế một lần nữa là ngươi làm? Ngươi thu hút chúng ta đến đây, hóa thành máu của ngươi, giúp ngươi khôi phục thực lực, chờ đợi thời cơ phá vỡ phong ấn."

"Không tệ, nhưng mà bây giờ ngươi biết thì cũng đã chậm, bên trong miền của ta, các ngươi căn bản trốn không thoát, ngươi cũng không giết được ta."

Hắc Quang Thánh Nhân đắc ý cười một tiếng.

Lúc này, cách đó không xa có một ánh sáng màu máu khác đi tới, tiến vào trong thân thể Hắc Quang Thánh Nhân, khí thế của hắn, lại mạnh hơn mấy phần.

"Chậc chậc, hương vị của thiên kiêu, kiêu thật sự quá tuyệt vời." Trên mặt Hắc Quang Thánh Nhân lộ ra sự vui vẻ.

"Ta đã dành rất nhiều thời gian trong bí cảnh Minh Nguyệt này để tăng thêm cấm chế, chỉ cho phép tu sĩ từ Chiến Vương trở xuống tiến vào, đây là bí cảnh của Thánh Nhân, những đạo thống bên ngoài nhất định sẽ không bỏ qua, sẽ để cho thiên kiêu trong môn phái tiến vào, nhưng lại không biết rằng, bọn họ đang gửi thức ăn cho ta."

"Giờ phút này, bên trong bí cảnh này không có ai cứu được các ngươi, đợi sức mạnh của ta khôi phục thêm một phần nữa, ta sẽ mở rộng miền, đến lúc đó thiên kiêu bên trong bí cảnh này, một kẻ cũng trốn không thoát! Ha ha..."

Hắc Quang Thánh Nhân cười ha ha, trong mắt đều là vẻ đắc ý, tuyệt không lo lắng nếu nói kế hoạch của mình ra sẽ thất bại.

Hắn đã tính kế lâu như vậy, hiện tại mọi chuyện đều nằm trong tầm tay của hắn, cho dù có nói hết ra cũng không ai có thể làm gì được hắn!

"Minh Nguyệt Thánh Nhân, lúc trước ta có nhã ý mời ngươi gia nhập Thánh Điện, ngươi không cảm kích, còn muốn trấn áp ta, hiện tại tốt rồi, tuy ta bị phong ấn, nhưng ngươi cũng bị ta đánh cho trọng thương mà chết! !"

"Bây giờ, ta sắp phá vỡ phong ấn, là ta thắng! !"

Hắc Quang Thánh Nhân cười rất thoải mái, trận chiến kia của hắn và Minh Nguyệt Thánh Nhân, cách đây vạn năm, rốt cục cũng phân chia thắng bại.

Sở Cuồng Nhân thu hồi dị tượng, quay người rời đi.

"Cứ đi như thế?" Công chúa Linh Lung khó hiểu nói.

"Không đi? Chẳng lẽ ở nơi này nghe hắn đắc ý khoe khoang?" Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nói ra, cũng không quay đầu lại, rời đi.

"Đi? Các ngươi có thể đi đâu, bên trong miền của ta, các ngươi ngoại trừ ở bên ngoài chờ chết, còn có thể đi nơi nào!" Nhìn thấy hai người Sở Cuồng Nhân rời đi, Hắc Quang Thánh Nhân khinh thường nói.

...

Sau khi rời khỏi vùng đất bị phong ấn, Sở Cuồng Nhân tìm được một hang động bên trong làn sương mù, đi vào, lấy ra một đống lớn thiên tài địa bảo.

Những thứ này, đều là chiếm được bên trong bảo khố của Nguyên Linh.

Mỗi một thứ được lấy ra đều có giá trị không nhỏ.

"Ngươi muốn làm gì?" Công chúa Linh Lung khó hiểu nói.

"Bế quan, đột phá, đi giết Thánh Nhân!"

Sở Cuồng Nhân lạnh giọng nói.

Nhưng có một sự khẩn trương hiếm hoi lộ ra trong mắt hắn.

Công chúa Linh Lung hiểu được sự khẩn trương của hắn: "Ngươi bế quan, dù có thiên tư tốt thế nào cũng phải mấy mấy ngày, mấy ngày nay, mấy thiên kiêu tiến vào bên trong sương mù chỉ sợ cũng đều chết sạch."

"Thực lực của Thánh Nhân sẽ lại tăng lên, cho dù lúc đó ngươi đột phá đến cảnh giới Động Hư, ngươi còn có thể đối phó với hắn sao?"

Công chúa Linh Lung nói xong, đáp lại nàng chính là sự yên lặng.

Hoàn toàn chính xác.

Sở Cuồng Nhân biết nàng nói có lý.

Hơn nữa hiện tại Lam Vũ chưa biết sống chết ra sao, liệu hắn có thể bình tĩnh để bế quan hay không, cũng là một chuyện không thể biết được.

"Ta có một cái biện pháp." Bỗng nhiên công chúa Linh Lung nói ra.

"Biện pháp gì?"

"Tinh Hoa Huyền Minh! !"

"Ngươi lặp lại lần nữa?" Sở Cuồng Nhân kinh ngạc nói.

"Ta cho ngươi Tinh Hoa Huyền Minh, ngươi có thể mượn sức mạnh của Tinh hoa Huyền Minh để đột phá trong thời gian ngắn." Công chúa Linh Lung lạnh lùng nói, nói dường như không phải nói đến sự trong trắng của mình.

"Ngươi nghiêm túc chứ?"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng.

"Ý của ngươi là gì?" Công chúa Linh Lung hít một hơi thật sâu, sau đó từ từ trút bỏ áo bào trên người, lộ ra thân thể mịn màng, trắng như tuyết.

Không thể không nói, công chúa Linh Lung rất xinh đẹp.

Dáng người cũng cực kì tốt.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy, cũng thất thần trong nháy mắt, nhưng lập tức dời ánh mắt sang một bên: "Ta không cần dùng thủ đoạn này để đột phá."

Công chúa Linh Lung thấy hắn vừa mới thất thần, dù chỉ trong chớp mắt, nhưng chẳng biết tại sao, tâm trạng nàng trở nên có chút kích động.

Thì ra nàng không phải không có chút sức hấp dẫn nào với hắn.

"Ngươi không có lựa chọn khác." Công chúa Linh Lung từ từ đi lên trước, ôm lấy Sở Cuồng Nhân, ở bên tai hắn nói nhỏ một câu.

Sau đó không chờ Sở Cuồng Nhân ra tay, nàng liền chủ động cởi áo nới dây lưng cho hắn, không biết còn tưởng rằng Sở Cuồng Nhân đang chịu thiệt thòi.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi sẽ không phải không được chứ?"

Công chúa Linh Lung thấy cả người Sở Cuồng Nhân cứng lại, không khỏi nói ra.

"Đây là ngươi bức ta!"

Hiện tại đã như vậy, Sở Cuồng Nhân cũng động thủ.

Hắn đảo khách thành chủ, đè công chúa Linh Lung trên mặt đất.

Trong lúc nhất thời, trong sơn động hoạt sắc sinh hương.

Chỉ chốc lát, từng chút đạo văn huyền diệu di chuyển ở giữa hai người, lại tạo thành một cái chùm sáng màu trắng bao trùm lấy hai người.

Chùm sáng chuyển động lên xuống, dường như bên trong có tiếng kêu thảm thiết.

...

Sở Cuồng Nhân cảm thấy bản thân giống như là bị suối nước nóng bao lấy, một luồng đạo vận huyền diệu khó giải thích xông lên đầu, một luồng năng lượng vô cùng thuần khiết tiến vào cơ thể, nổ tung bên trong Linh Khư của hắn, bao phủ toàn thân!

Đạo cơ, Kim Đan, Nguyên Anh trong cơ thể hắn đều đang cực kỳ hưng phấn.

Một lượng lớn linh lực được ngưng tụ trong Linh Khư, và dần dần biến thành chín cây cột màu tím, phía trên đó có khắc những phù vân đại đạo huyền diệu.

Chín cây linh trụ làm cơ sở, dần dần ngưng tụ thành một tòa cung điện lộng lẫy!

Đây là Tử Phủ!

Căn cơ của Tử Phủ, đại diện cho cảnh giới Động Hư!

Chín cây linh trụ, đại diện cho Tử Phủ Cửu Phẩm Vô Thượng!

Ngay tại Sở Cuồng Nhân thành công ngưng tụ Tử Phủ Cửu Phẩm, ở bên ngoài cũng xuất hiện một dị tượng khủng bố.

Âm thanh giữa trời đất, Linh khí dâng trào như thuỷ triều, trong sương mù màu xám có màu tím xen lẫn vào, một tòa Tử Phủ hiện lên vô cùng huy hoàng.

Hắc Quang Thánh Nhân bị phong ấn nhận ra trước tiên, sắc mặt đột nhiên biến đổi: " Căn cơ Vô thượng, Tử Phủ Cửu Phẩm! !"

Căn cơ Vô thượng, càng lên cao càng khó ngưng tụ!

Nguyên Anh cửu sắc đã là hiếm thấy trên đời.

Tử Phủ Cửu phẩm, trong 100 ngàn năm qua cũng chỉ lác đác vài người!

"Là ai? Là ai ngưng tụ ra căn cơ mức này!"

"Chẳng lẽ lại là..."

Hắc Quang Thánh Nhân nghĩ đến Sở Cuồng Nhân.

Chương 58: Kỳ Ngộ, Ta Đi Giết Thánh Nhân, Minh Nguyệt Lại Xuất Hiện

Tử Phủ Cửu Phẩm Vô Thượng được ngưng tụ, trên trời xuất hiện dị tượng.

Đạo vận quanh quẩn, đạo vận khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Luồng đạo vận này, thậm chí không thể cách ly với miền của Hắc Quang Thánh Nhân, dù sao thì, hiện tại hắn cũng trong trạng thái không hoàn chỉnh.

Đạo vận tràn ngập, tác động đến toàn bộ bí cảnh.

Không ít thiên kiêu đều chú ý tới.

Bọn họ ào ào nhìn về phía sương mù, chỉ thấy bên trong dường như có thứ gì đó màu tím chuyển động, một tòa Đạo Cung nguy nga mà có chút hư ảo nổi lên.

Đạo Cung vô cùng hoa lệ, ở trong chứa chín linh trụ.

Mọi người thấy cảnh này, liền nghĩ tới điều gì.

"Cái đó là... Tử Phủ?"

"Một, hai, ba... Hít, chín linh trụ! Đó là Tử Phủ Cửu Phẩm! ! Làm sao có thể, lại có người có thể ngưng tụ được căn cơ bậc này!"

"Đến tột cùng là ai, ở bên trong sương mù mà có thể làm ra chuyện này!"

"Chờ một chút, trong truyền thuyết, đại sư huynh Huyền Thiên từng dùng sức của bản thân mình ngưng tụ ra tam đại căn cơ vô thượng, cái này có phải cũng là hắn làm hay không?"

"Nếu thật là vậy, thì thật kinh khủng!"

...

Trên một đỉnh núi nọ, Lôi Ngạo nhìn chằm chằm vào làn sương mù, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng: " Tử Phủ Cửu phẩm, cuối cùng là của người nào? ?"

"Chẳng lẽ lại, thật sự là của Sở Cuồng Nhân?"

Nói đến đây, trong lòng Lôi Ngạo bắt đầu lo lắng.

Trước kia, Sở Cuồng Nhân chưa thăng tới tu vi Động Hư đã cho hắn một áp lực cực kì lớn, nếu như đối phương đột phá Động Hư, đang ngưng tụ Tử Phủ Cửu Phẩm...

Lôi Ngạo không dám nghĩ tới nữa.

Hiện tại hắn chỉ có thể hi vọng kẻ tồn tại trong sương mù có thể giết chết Sở Cuồng Nhân, nếu vậy thì, hắn sẽ bớt được một đối thủ.

Một chỗ khác.

Cố Trường Ca nhìn chằm chằm vào làn sương mù.

"Là hắn, nhất định là hắn!"

" Kẻ ở cảnh giới Nguyên Anh tiến vào bí cảnh không nhiều, hắn tuyệt đối là người xuất sắc nhất, nếu như có người có thể ngưng tụ Tử Phủ Cửu Phẩm, đó nhất định là hắn!"

"Gia hỏa này ở trước mặt ta liên tục ngưng tụ tam đại căn cơ vô thượng còn chưa đủ, hiện tại lại ngưng tụ ra Tử Phủ Vô Thượng! !"

"Ông trời, ngươi thật bất công! !"

Cố Trường Ca cũng cảm thấy rằng, ngưng tụ ra Tử Phủ Cửu Phẩm Vô Thượng nhất định là Sở Cuồng Nhân, chuyện này khiến hắn tức giận đến mức không thở được.

Trước đó tam đại căn cơ vô thượng đã có thể nghiền ép hắn.

Hiện tại thì thế nào?

Hắn ở trước mặt đối phương chỉ sợ thật chẳng phải là cái gì nữa!

...

"Ha ha, Tử Phủ Cửu Phẩm, nhất định là Đại sư huynh!"

"Ngoại trừ Đại sư huynh, còn có ai có loại năng lực này chứ!"

Khác với bọn người Lôi Ngạo, Cố Trường Ca.

Mặt mũi bọn người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên tràn đầy hưng phấn, kích động.

"Vô thượng đạo cơ, Vô Thượng Kim Đan, vô thượng Nguyên Anh, hiện tại lại là Tử Phủ Vô Thượng! Đại sư thật mạnh! !"

" Thời đại này chỉ có một cái tên, là Sở Cuồng Nhân! !"

...

Bên trong miền sương mù.

Sở Cuồng Nhân đã dùng Tinh Hoa Huyền Minh ngưng tụ ra Tử Phủ Cửu Phẩm, nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc, tác dụng của Tinh Hoa Huyền Minh khiến hắn và công chúa Linh Lung đồng thời rơi vào trạng thái lĩnh ngộ, cảm nhận đại đạo huyền diệu khó giải thích kia.

Những gì đã học được trong quá khứ, được sắp xếp từng thứ một vào thời điểm này.

Các loại pháp môn Nhân Sơn Ấn Quyết, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, Tử Vi Hoàng Thiên Kiếm Quyết được sắp xếp cẩn thận trong trạng thái giác ngộ.

Tra để những thứ còn thiếu để bổ sung, lên cấp độ cao hơn!

Nhất là Tử Vi Hoàng Thiên Kiếm Quyết, môn pháp Thánh Nhân này thật sự được Sở Cuồng Nhân đưa lên một cấp độ cao hơn, đạt tới Đại Thánh pháp.

Đủ loại huyền ảo, tuyệt vời không thể tả.

Bên cạnh đó, tu vi của hai người cũng đang nhanh chóng tăng lên.

Động Hư sơ kỳ, Động Hư trung kỳ, Động Hư hậu kỳ...

Bỗng nhiên, Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra.

Trong sơn động, quả cầu ánh sáng màu trắng vỡ tan, Sở Cuồng Nhân đứng lên không chút lưu tình, lấy ra một áo bào màu trắng, mặc vào một lần nữa.

"Chờ ở đây, ta đi... Giết Thánh Nhân!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Công chúa Linh Lung duỗi lưng một cái, sắc mặt ửng đỏ gật đầu.

Hít...

Sở Cuồng Nhân biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại đã đi tới tế đàn, một luồng đạo vận kiếm quang kinh khủng điên cuồng tuôn ra!

Mà dường như Hắc Quang Thánh Nhân đã sớm đoán được Sở Cuồng Nhân sẽ đến, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ kinh ngạc nói: "Không nghĩ tới ngươi có thể đột phá Động Hư trong thời gian ngắn như vậy, ngưng tụ Tử Phủ Vô Thượng..."

Lời còn chưa nói hết, nghênh đón hắn là một đạo kiếm quang!

Một đòn tấn công mạnh mẽ, kiếm quang màu tím sáng chói tuyệt đẹp!

Hắc Quang Thánh Nhân há miệng ra, phun ra rất nhiều tử khí.

Hai lực lượng va chạm vào nhau, dao động kinh khủng khiến cho cả không gian của miền náo động, cực kỳ đáng sợ.

Thiên kiêu bị hút vào trong miền sương mù đều trở nên khiếp sợ.

"Tình hình thế nào?"

"Sẽ không phải lại có biến cố gì nữa chứ."

Trong làn sương xám xịt, một bóng người mặc áo giáp màu bạc lộng lẫy lướt về phía nguồn gốc của dao động, người nà, chính là Lam Vũ.

" Tử Phủ Cửu Phẩm vừa rồi nhất định là của công tử! Không được, ta phải mau chóng đuổi tới bên người công tử mới được." Lam Vũ âm thầm nghĩ.

...

"Thật là kiếm quang lợi hại, vừa mới đột phá Động Hư mà có thể tung ra chiến lực như vậy, ngươi quả nhiên không tầm thường!"

"Nuốt chửng ngươi, có thể so sánh với mấy chục thiên kiêu!"

Hắc Quang Thánh Nhân tham lam nhìn Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân thì phát hiện thực lực của đối phương lại mạnh hơn lúc trước một chút, hiển nhiên là đã ăn thêm mấy thiên kiêu.

Xiềng xích phù văn trên tế đài mất đi mấy cây.

"Tuyệt đối sẽ không để ngươi phá vỡ phong ấn!" Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, tam đại dị tượng Đạo Thể Vô Thượng đều triển khai.

Thiên Đạo Chi Kiếm, Cửu Thiên Kiếm Vực, Thanh Liên Kiếm Ca, tam đại dị tượng quấn quanh, đạo vận kiếm quang của Sở Cuồng Nhân tăng lên tới đỉnh phong!

Không chỉ có như thế, tứ đại căn cơ vô thượng trong cơ thể hắn cũng tách ra thần quang vô thượng, bên ngoài cơ thể trở nên trong suốt sáng long lanh, giống như kim ngọc.

Ào ào ào soạt...

Ở trong cơ thể hắn, linh lực dâng trào như sóng thần!

Ngay khi Sở Cuồng Nhân muốn xuất kiếm, một tia kinh ngạc lóe lên trong mắt hắn, nhưng sau đó hắn lại thản nhiên vung Thánh Kiếm xuống.

"Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!"

Kiếm quang màu tím kinh khủng gần như che khuất bầu trời!

Kiếm quang rơi xuống khóa chặt Hắc Quang Thánh Nhân, tử khí bao quanh đối phương, bảo vệ hắn trước một kiếm này, rốt cục cũng xuất hiện vết rách.

Đùng, đùng...

Vết rách mở rộng, cuối cùng sụp đổ!

Kiếm quang chém lên thân thể hắn, nhưng thân thể già nua kia lại đột nhiên bộc phát, thật sự chặn được kiếm quang!

"Ha ha, sức mạnh của ta tuy không đủ một phần vạn, nhưng thân thể của ta thật sự là Thánh Nhân, ngưng tụ ra từ tuyệt thế đạo văn, ngươi cho rằng, kiếm của ngươi có thể làm ta bị thương ta

sao?"

Hắc Quang Thánh Nhân cười to, đây mới là thứ khiến hắn không hề sợ hãi.

Thân thể của Thánh Nhân, là thứ mà tu sĩ bình thường có thể phá hủy sao?

"Ta thì lại có một thanh đao!"

Sở Cuồng Nhân thờ ơ nói, tiếp đó trong tay xuất hiện một thanh trường đao, vung tay ném ra, trường đao nhanh như sao băng, xẹt qua hư không.

"Cái đó là... Minh Nguyệt Đao! Không tốt!"

Đồng tử Hắc Quang Thánh Nhân co rụt lại, sắc mặt biến đổi.

Ngay khi hắn muốn làm gì đó, Sở Cuồng Nhân lại nhanh hơn hắn một bước, khí thế uy nghiêm hiện lên, hóa thành thần sơn trấn áp hắn!

Khi thần sơn trấn áp xuống, động tác của Hắc Quang Thánh Nhân chậm hơn một bước.

Minh Nguyệt Đao nở rộ sáng chói, trong thoáng chốc, một bóng người mặc áo trắng cầm đao xuất hiện, đó là một nam tử trung niên khôi ngô tuấn tú.

Hắc Quang Thánh Nhân nhìn thấy nam tử này, giống như gặp quỷ, vô cùng hoảng sợ: "Minh Nguyệt Thánh Nhân! ! Làm sao có thể! !"

Tất cả đều nằm trong hỏa thạch điện quang, Minh Nguyệt Thánh Nhân cầm Minh Nguyệt Đao chém xuống, trong nháy mắt đạo vận Thánh Nhân bạo phát, xé nát thân thể Hắc Quang Thánh Nhân, chém đầu của hắn xuống!

Lúc này, một bóng người hư ảo từ bên trong thi thể của Hắc Quang Thánh Nhân đi ra ngoài, điên cuồng lao về phía xa.

Đó là linh hồn của Thánh Nhân, là Thánh Linh!

Chương 59

"Hừ, muốn chạy, không có cửa đâu!"

Sở Cuồng Nhân đã sớm đề phòng Thánh Linh Hắc Quang Thánh Nhân chạy trốn, thúc giục Cửu Thiên Kiếm Ngục, mười hai cây kiếm khí phong ấn trời đất!

Không có cơ thể của Thánh Nhân, Thánh Linh cũng chỉ là lục bình không rễ, cộng thêm những năm gần đây Hắc Quang Thánh Nhân hao phí phần lớn năng lượng Thánh Linh để tu bổ bí cảnh, tăng thêm cấm chế, Thánh Linh của hắn còn bị hư tổn nghiêm trọng hơn so với tu vi!

Lúc này ở bên trong Cửu Thiên Kiếm Ngục, căn bản không còn đường để trốn!

"Chết! !"

Tuy có chút tiếc nuối vì không thể bắt được Thánh Linh.

Nhưng lúc này Sở Cuồng Nhân không quan tâm được nhiều như vậy, thúc giục năng lượng của Côn Ngô Thánh Kiếm, kiếm quang kinh khủng thôn nuốt chửng bầu trời, khóa chặt Thánh Linh!

Sau một tiếng kêu thê lương thảm thiết... Thánh Linh, biến thành tro bụi!

Thánh Nhân, đã chết!

Trong chớp mắt, toàn bộ bí cảnh điên cuồng rung chuyển.

Miền sương mù đã mất đi chủ nhân bắt đầu sụp đổ.

Giữa trời đất, có một trận mưa đỏ như trút nước, vô số dã thú và chim chóc phát ra tiếng rên rỉ chói tai!

Thánh Nhân sụp đổ, trên trời rơi xuống mưa đỏ, hàng vạn sinh linh rên rỉ!

Bên ngoài bí cảnh.

Bầu trời ầm ầm rung động, một cơn mưa đỏ rực rơi xuống.

Nước biển Bắc Hải điên cuồng gào thét, gió thổi liên miên, trên bầu tròi dù là dã thú hay chim chóc, chỉ cần không có trí khôn sẽ gào thét.

Đột nhiên có dị tượng nổi lên khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

"Đây là dị tượng khi Thánh Nhân mất đi mới có!"

"Người nào, đến tột cùng là ai chết?"

"Trời ạ, rất lâu rồi chưa thấy dị tượng Thánh Nhân chết đi, chuyện này rốt cuộc là như thế nào, tại sao lại đột nhiên có Thánh Nhân chết đi?"

"Chẳng lẽ là thọ mệnh của vị Thánh Nhân nào đó đã tới? ?"

Trưởng lão Như Yên, cường giả tộc Lôi Chuẩn, sắc mặt tất cả các đại Tôn giả đạo thống đều thay đổi, mỗi người đều liên lạc với đạo thống, hỏi chuyện gì đó.

Sau khi hỏi thăm xong, mọi người mê mang.

Bọn họ vẫn chưa nhận được tin dữ nào, nếu vậy thì, trận mưa đỏ và dị tượng hàng vạn sinh linh rên rỉ này là vì kẻ nào mà xảy ra?

"Không phải là ở trong bí cnhr xảy ra chuyện gì rồi chứ?"

"Không có khả năng, theo như ghi chép, Minh Nguyệt Thánh Nhân sớm đã mất rồi, trừ khi bên trong bí cảnh này có Thánh Nhân thứ hai! Chuyện này có khả năng sao?"

Mọi người đều thấy khó hiểu.

Mà lúc này, bên trong bí cảnh Minh Nguyệt.

Miền sương mù sụp đổ, mọi người đều nhìn thấy Sở Cuồng Nhân kiêu gnajo đứng ở mảnh đất trống không, và Minh Nguyệt Thánh Nhân cầm đao đi đến bên cạnh hắn.

Một số người nhận ra Minh Nguyệt Thánh Nhân.

"Mau nhìn, đó là Minh Nguyệt Thánh Nhân, không phải hắn chết rồi sao?"

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

"Thanh đao hắn cầm trong tay, quả thật là Minh Nguyệt Đao, là Thánh Khí của Minh Nguyệt Thánh Nhân, nhưng hắn đã sớm chết trước đó hàng vạn năm rồi."

"Tại sao Sở Cuồng Nhân cũng ở đây?"

Mọi người đều ngạc nhiên.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn chằm chằm Minh Nguyệt Thánh Nhân, ánh mắt cũng lộ ra mấy phần đề phòng, thản nhiên nói: "Tiền bối, có thể cho ta một lời giải thích hay không."

Ngay khi hắn và Hắc Quang Thánh Nhân đang chiến đấu, Minh Nguyệt Đao trong Càn Khôn Giới của hắn xảy ra chuyển đôgnj bất thường, giọng nói của Minh Nguyệt Thánh Nhân xuất hiện, bảo hắn quăng thanh đao về phía Hắc Quang Thánh Nhân, cũng đề phòng Thánh Linh đào tẩu.

Minh Nguyệt Thánh Nhân cười nhạt một tiếng: "Hậu thế thiên kiêu, không cần đề phòng như thế, ta đã chết, đây là chuyện không thể nghi ngờ."

"Hiện tại ở trước mặt ngươi, chỉ là một luồng tàn linh của ta, không cần ngươi động thủ, một lát nữa cũng sẽ tự động tiêu tán, sợi tàn linh này được gửi ở bên trong Minh Nguyệt Đao nhiều năm, chính là vì có thể có cơ hội chém giết Hắc Quang Thánh Nhân, hôm nay nhờ có ngươi hỗ trợ, ở đây xin đa tạ."

Nói xong, Minh Nguyệt Thánh Nhân cúi đầu bái Sở Cuồng Nhân.

Cảnh tượng này khiến mọi người sửng sốt.

Đường đường là Thánh Nhân, lại hành lễ với một hậu bối? ! !

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, thản nhiên tiếp nhận, sau đó nhìn về phía thi thể Hắc Quang Thánh Nhân trên tế đài: "Thi thể kia, ta muốn, tiền bối không có ý kiến gì chứ?"

Minh Nguyệt Thánh Nhân cười nhạt nói: "Cứ tự nhiên, có thể giết chết Hắc Quang Thánh Nhân là nhờ có ngươi hỗ trợ, ta chém nhục thân, ngươi chém Thánh Linh, thi thể này đương nhiên ngươi có quyền xử trí."

Một số nhóm thiên kiêu đuổi tới hiện trường đều sửng sờ, bọn họ nghe được cái gì, Sở Cuồng Nhân và Minh Nguyệt Thánh Nhân liên thủ chém chết Thánh Nhân? ! !

Chuyện này là thật hay giả?

Một thiên kiêu nuốt một ngụm nước bọt: "Trên trời rơi xuống mưa đỏ, hàng vạn sinh linh rên rỉ, dị tượng Thánh Nhân đã chết xuất hiện, chuyện này còn có thể là giả sao? !"

"Sở Cuồng Nhân sao có thể kinh khủng như vậy!"

"Không phải trước đó hắn đã chém chết Chí Tôn Vô Thượng sao? Làm sao bây giờ lại giết Thánh Nhân, tiếp theo hắn muốn xưng đế sao?"

"Trong thế nhiều cuộc chiến này, lại xuất hiện một con quái vật như vậy!"

Một đám thiên kiêu đều vô cùng kinh ngạc.

Nhìn bóng dáng vô song mặc áo bào màu trắng trên bầu trời, trong lòng cũng không có ý nghĩ muốn cùng hắn tranh đấu.

Làm sao mà tranh giành?

Đom đóm và trăng sáng, sao có thể so sánh? !

"Ta thế này, sợ là không thể nào vượt qua hắn." Thiên kiêu Phương Thiên nỉ non một tiếng, trên mặt đều là vẻ cay đắng.

Bên cạnh, Lâm Bá Thiên cũng bất đắc dĩ thở dài, xúc động nói: "Sinh ra cùng một thời đại với người thế này, thật là... Bi ai!"

Một đám thiên kiêu than thở không thôi.

Giờ phút này trong lòng bọn họ đều chỉ có một ý nghĩ.

Tranh cãi kiểu gì cũng vớ vẩn!

Sở Cuồng Nhân đứng vững ở đó, những người khác còn muốn tranh giành cái gì? Muốn tranh giành cũng là bọn họ tranh giành, đối phương và bọn họ căn bản không ở cùng một thế giới!

...

"Hậu thế thiên kiêu, vĩnh biệt."

Tàn linh Minh Nguyệt Thánh Nhân dần dần tiêu tán.

"Tiền bối, an nghỉ." Sở Cuồng Nhân hơi hành lễ.

Nếu không có đối phương, rất có thể hắn sẽ không giết được Hắc Quang Thánh Nhân, cho nên trong lòng của hắn vẫn cảm kích Minh Nguyệt Thánh Nhân.

"Đáng tiếc, không thể tận mắt chứng kiến sự tranh giành trong thế giới này!"

Trong mắt Minh Nguyệt Thánh Nhân thoáng qua một chút tiếc nuối.

Trong lòng Sở Cuồng Nhân hơi động.

Tại sao đối phương biết đây là một thế giới đấu tranh?

Không để Sở Cuồng Nhân hỏi nhiều, Minh Nguyệt Thánh Nhân quay người nhìn thi thể Hắc Quang Thánh Nhân trên tế đài một chút, đắc ý cười một tiếng: "Hắc Quang đạo hữu, mặc dù đã qua vạn năm, nhưng trận chiến này cuối cùng vẫn là ta thắng."

Tiếng cười dần biến mất cùng với tàn linh dần dần tan rã.

Sở Cuồng Nhân cầm Minh Nguyệt đao trong tay, phía trên còn sót lại một số đạo vận Thánh Nhân, mặc dù không nồng đậm như vừa rồi, nhưng vẫn giúp hắn lĩnh ngộ thật tốt, cho dù là đối với Tôn giả cũng có sự trợ giúp không nhỏ.

Dù sao, đây là một thứ của Thánh Nhân.

Cất kỹ đao, Sở Cuồng Nhân lao về phía tế đàn, nhìn thi thể Hắc Quang Thánh Nhân trước mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Khí tức của Thánh Nhân, đạo vận Thánh Nhân, binh khí của Thánh Nhân đều là bảo vật hiếm có, lại càng không cần phải nói đến thi thể của Thánh Nhân mới chết!

Mặc kệ là dùng để lĩnh hội đại đạo, hay là luyện chế binh khí, luyện chế con rối, thi thể Thánh Nhân cũng là nguyên liệu tuyệt vời.

Giá trị của thi thể này, có thể sánh được với mười Thánh Khí!

Sở Cuồng Nhân thu thi thể vào bên trong Càn Khôn giới.

"Công tử!"

Một giọng nói ngạc nhiên vang lên.

Sở Cuồng Nhân quay người nhìn lại, chỉ thấy Lam Vũ vỗ cánh bay về phía mình, trên mặt hắn nhất thời lộ ra vẻ vui sướng: "Lam Vũ."

"Lam Vũ, ngươi không sao chứ."

"Ta không sao, công tử ngươi thế nào."

" Không vấn đề gì."

Sau khi hỏi thăm xong, mới biết được sau khi Lam Vũ tiến vào miền sương mù có gặp được vài con Hắc Tử Thú, nhưng cuối cùng cũng không gặp nguy hiểm gì.

"Ồ, quấy rầy hai vị."

Bỗng nhiên công chúa Linh Lung đi tới.

Nhìn thấy nàng, sắc mặt Sở Cuồng Nhân cứng đờ, mà Lam Vũ thì lại nhíu mày, cảm thấy nữ nhân trước mắt dường như có gì đó kì lạ.

Giọng điệu vừa rồi dường như có chút... Chua?

Ảo giác sao?

"Ngươi đã đến."

Sở Cuồng Nhân hít sâu một hơi, ánh mắt phức tạp nhìn đối phương.

"Ta..."

"Ngươi không cần nói gì cả, cũng chỉ là vì mạng sống, hơn nữa còn là ta chủ động." Công chúa Linh Lung từ tốn nói.

Hiển nhiên cái nhìn của nàng đối với chuyện này rất thoáng.

"Nhưng mà dù nói thế nào ngươi có thể chém chết Thánh Nhân, ta cũng có công lao, ta muốn Minh Nguyệt Đao và một nửa thi thể Thánh Nhân."

Công chúa Linh Lung nói.

"Được." Sở Cuồng Nhân gật đầu.

Hắn lấy Minh Nguyệt Đao và thi thể Hắc Quang Thánh Nhân ra.

Mà công chúa Linh Lung cầm đao muốn bổ một nửa thi thể Thánh Nhân, lại phát hiện thân thể Thánh Nhân này không thể phá vỡ, bất đắc dĩ, chỉ có thể lấy cái đầu mà Minh Nguyệt Thánh Nhân chém.

Đầu là thứu đứng đầu lục dương, chỗ tàng thần, cũng xem như bù đắp được phân nữa thi thể.

"Gặp lại." Công chúa Linh Lung lấy đồ xong tiêu sái rời đi.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ cau mày.

Ta đang trả tiền cho kỹ nữ sao?

Chương 60: Thi Thể Minh Nguyệt Thánh Nhân, Thiên Kiêu Loạn Chiến

"Công tử, ngươi và công chúa phát sinh chuyện gì rồi?"

Lam Vũ có chút không hiểu hỏi.

"Ai, đều là nghiệt duyên." Sở Cuồng Nhân ngửa mặt lên trời cảm khái.

Lam Vũ càng thêm sững sờ, đôi mắt xanh như ngọc nhìn Sở Cuồng Nhân, không chớp cái nào, chờ đợi lời giải thích tiếp theo của đối phương.

"Cũng không có gì, chúng ta đi tìm bọn người Nam Cung Hoàng trước đi."

"Vậy thì... Cũng được." Lam Vũ nhẹ gật đầu tuy rằng có chút bận tâm, nhưng mà Sở Cuồng Nhân không nói, nàng cũng sẽ không hỏi tới.

Cả hai thu dọn đồ đạc và rời đi.

Trên đỉnh của một ngọn núi.

Một đám thiên kiêu đang tập hợp lại.

Mà giữa bọn họ có một võ đường, chính giữa võ đường đấy có một người đang ngồi, mặc áo bào màu trắng, bộ dáng trung niên, da thịt óng ánh trắng như ngọc.

Chỉ là người này lại không có nửa phần sinh khí.

Giống như một pho tượng.

Nếu Sở Cuồng Nhân ở đây nhất định sẽ nhận ra, đây là Minh Nguyệt Thánh Nhân!

Chính xác mà nói, là thi thể của Minh Nguyệt Thánh Nhân!

Thi thể này, trên áo bào màu trắng có vết máu, dường như vừa trải qua một trận đại chiến, trở lại võ đường, sau khi bố trí cấm chế liền trực tiếp ngồi xuống.

"Minh Nguyệt Thánh Nhân đã chết vạn năm, nhưng thi thể vẫn không hề bị thối rửa, Thánh Nhân, quả nhiên là những người khó lường!"

"Không biết là người nào, lại có thể giết Minh Nguyệt Thánh Nhân, chẳng lẽ bên trong làn sương mù kia có sự tồn tại kì lạ nào đó sao?"

"Tuy nhiên vị Thánh Nhân này đã ngồi đây vạn năm, đạo vận không hề dồi dào như lúc vừa mới chết, nhưng bên trong thi thể này còn sót lại Thánh Khí, nếu lợi dụng thật tốt, đối với Tôn giả cũng có tác dụng lớn."

"Không tệ."

"Nhưng mà vẫn phải phá vỡ cấm chế rồi nói."

Ở xung quanh võ đài, có một lớp cấm chế.

Đó là cấm chế Thánh Nhân bày ra, vốn dĩ, cho dù là Chí Tôn cũng khó có thể phá vỡ, nhưng theo thời gian và sự ăn mòn của tử khí, cấm chế này chỉ còn lại một lớp mỏng manh, chuyện này đã tạo cơ hội cho mọi người.

"Chư vị, các ngươi nghĩ thế nào."

Lúc này, Thiếu Đế Lôi Ngạo mở miệng nói.

Ở xung quanh hắn, Thánh Nữ Bạch Liên, Thánh Tử, Cố Trường Ca, Viên Hoằng của Vạn Pháp tông hai mặt nhìn nhau, không trả lời.

Lôi Ngạo tiếp tục nói: "Thế nào, chẳng lẽ các ngươi chỉ định nhìn cơ thể của Thánh Nhân trước mặt, rồi lại tay không mà về sao?"

"Nếu không phải sức một mình ta không cách nào phá vỡ lớp cấm chế này, ta cũng không cần tìm một đám ngu xuẩn như các ngươi trợ giúp."

Sắc mặt Thánh Tử Bạch Liên trầm xuống, giọng điệu lạnh lùng nói: "Lôi Ngạo, ngươi cầu xin chúng ta trợ giúp nhưng lại có thái độ thế này, không cảm thấy quá phận sao?"

"Đừng hiểu lầm, không phải ta cầu xin các ngươi trợ giúp, mà là ta để cho các ngươi trợ giúp, trừ khi, các ngươi không muốn cơ thể của Thánh Nhân này."

Lôi Ngạo thờ ơ nói, hắn có tự tin, bất kể là ai, cho dù là Tôn giả nhìn thấy thi thể của Thánh Nhân cũng sẽ không thể nào không động tâm.

"Sau khi phá giải cấm chế, cơ thể Thánh Nhân, về tay người nào?"

Thánh Nữ Bạch Liên hỏi vấn đề mọi người quan tâm nhất.

"Ha ha, đương nhiên là dựa vào năng lực của chính ngươi rồi!" Lôi Ngạo cười nói.

Sắc mặt mọi người khác nhau.

Không cần phải nói, người có thực lực mạnh nhất ở nơi này chính là Thiếu Đế Lôi Ngạo.

Dựa vào năng lực bản thân, kẻ chiếm ưu thế cũng là Lôi Ngạo.

"Các ngươi đều là thiên kiêu đứng đầu bên trong đạo thống của mình, chẳng lẽ ngay cả chút dũng khí cũng không có, khó trách chỉ mình Sở Cuồng Nhân cũng đấu không lại."

Lôi Ngạo lạnh nhạt nói.

Nghe được lời này, Cố Trường Ca sầm mặt lại: "Vậy thì tốt, theo như ngươi mong muốn, sau khi phá giải cấm chế, đều dựa vào năng lực!"

Thánh Tử Bạch Liên nghe thấy ba chữ Sở Cuồng Nhân, sắc mặt cũng trở nên lạnh lùng: "Hừ, vậy ta cũng không có ý kiến gì."

Các thiên kiêu còn lại cũng đồng ý.

Tất cả bọn họ đều trúng kế khích tướng kia.

Dù sao phía trước cũng là thân thể Thánh Nhân, bọn họ cũng không thể tay không mà về.

Thay vì ngồi nhìn mặc kệ, không bằng buông tay đánh cược một lần!

"Rất tốt!" Lôi Ngạo cười ha ha một tiếng, trong lòng âm thầm nghĩ tới Sở Cuồng Nhân này thật sự là kẻ không được người khác ưa thích, chỉ cần nhắc đến hắn thôi đã có hiệu quả thế này.

Cách đó không xa, đám người Nam Cung Hoàng đưa mắt nhìn nhau.

"Chết tiệt, nếu khôngphair bây giờ Đại sư huynh không có ở đây, thân thể Thánh Nhân này còn đến phiên bọn họ nhúng tay vào hay sao?"

"Đại sư huynh không ở đây, nhưng khắp nơi đều có hắn, Lôi Ngạo muốn đoạt lấy thi thể đó cũng phải mượn tên tuổi của Đại sư huynh."

Mộ Dung Hiên lắc đầu, trong lòng càng ngày càng kính nể Sở Cuồng Nhân.

"Đợi chút nữa chúng ta cũng động thủ sao?"

"Đương nhiên, cho dù Đại sư huynh không có ở đây, chúng ta cũng không thể làm giảm tên tuổi của Huyền Thiên tông được." Nam Cung Hoàng từ tốn nói.

Bọn họ đều là đệ tử của Huyền Thiên tông, cũng là thiên kiêu đứng đầy.

Ngoại trừ tâm phục khẩu phục đối với Sở Cuồng Nhân, những người khác, cho dù là tuyệt thế thiên kiêu Thiếu Đế Lôi Ngạo, cũng dám khiêu chiến với hắn.

"Ta xuất thủ trước!"

Lôi Ngạo xuất thủ trước, bay lên không trung, toàn thân có đạo vận lôi đình bá đạo chuyển động, một đôi cánh lôi đình màu đen đột nhiên xuất hiện!

"Hắc Thủy Đọa âm Lôi!"

Sấm sét màu đen cuồng bạo đánh về phía cấm chế!

Trong chốc lát, mấy người Thánh Nữ Bạch Liên, Thánh Tử, Cố Trường Ca, Viên Hoằng cũng lập tức xuất thủ, mỗi người tung ra tuyệt học đạo thống.

"Bạch Hồng Quán Nhật!"

Thánh Nữ, Thánh Tử Bạch Liên tung ra một chưởng, chưởng lực kinh khủng ngưng tụ ra một ánh sáng chói mắt, như cầu vồng đánh vào cấm chế.

Đây là Chí Tôn pháp đỉnh phong!

"Thiên Địa Đồng Lưu!" Đệ Tử Viên Hoẳng của Vạn Pháp tông thì hội tụ Linh khí trời đất, hình thành một luồng Linh khí bàng bạc tuôn ra như dòng nước lũ.

Cố Trường Ca tung ra nấm đấm, tiếng rồng ngâm vang vọng cả bầu trời!

Các đại thiên kiêu đạo thống vừa ra tay.

Ba luồng đạo vận kinh khủng khuếch tán ra, nện vào cấm chế ở võ đường, gây ra tiếng nổ lớn, cả ngọn núi đều đang rung chuyển.

Thậm chí ngay cả hư không cũng đang vặn vẹo, rung động.

Răng rắc răng rắc...

Dưới sự hợp tác của các thiên kiêu đứng đâu, cấm chế bị các loại đạo vận đánh vào, xuất hiện vết rách to lớn, đồng thời đang khuếch tán không ngừng.

Cuối cùng, cấm chế đã xuất hiện hàng ngàn năm, bị tử khí không ngừng ăn mòn rốt cục không có thể chịu nổi một kích này, sụp đổ tại chỗ!

Cú va chạm khiến không ít thiên kiêu có thực lực hơi yếu một chút bị đẩy lùi ra xa hàng trăm trượng, nguyên một đám dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn võ đường.

"Xuất thủ!"

Trong nháy mắt bọn người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên cũng xuất thủ.

Mấy người phóng về phía võ đường, muốn đoạt lấy thân thể Thánh Nhân!

"Chỉ bằng mấy người các ngươi, cũng muốn tranh giành với ta!" Lôi Ngạo hừ lạnh một tiếng, Đôi Cánh Hắc Lôi vừa động, bóng người hóa thành sấm sét lướt đi, đúng là đi sau mà đến trước, đi đến trước mặt mấy người Nam Cung Hoàng, tung ra một quyền.

Tiếng sấm ầm ầm nổ ra, dùng một quyền đã đánh bay tất cả mọi người.

Sau đó, Lôi Ngạo lập tức đi đến chỗ cơ thể Thánh Nhân.

Có thể ngay lúc này, vài luồng đạo vận bộc phát, khóa chặt Lôi Ngạo, bốn người Thánh Nữ Bạch Liên, Thánh Tử, Cố Trường Ca, Viên Hoằng gần như đồng thời xuất thủ nhằm vào Lôi Ngạo!

Đối mặt với sự liên thủ của bốn thiên kiêu đứng đầu, dù là Lôi Ngạo cũng không thể không tạm thời thu tay lại, chuyển động linh lực chiến đấu với mấy người bọn họ.

"A, biết đơn độc chiến đấu sẽ không phải là đối thủ của ta, cho nên ngay từ đầu đã muốn cùng nhau đối phó với ta sao?" Lôi Ngạo vỗ cánh màu đen, lấy một địch bốn, lại không rơi vào thế hạ phong.

"Đánh bại ngươi trước, chúng ta sẽ phân chia thân thể Thánh Nhân!" Cố Trường Ca lạnh giọng nói ra, sau đó tung ra pháp môn Thánh Nhân Long Sát Quyền!

"Hừ, một tên bị Sở Cuồng Nhân dùng một kiếm đánh bại như ngươi, cũng muốn tranh giành với ta." Lôi Ngạo thúc giục Hắc Lôi, dùng một chiêu đánh lui đối phương.

Mỗi người Thánh Nữ Bạch Liên, Thánh Tử, Viên Hoằng đều sử dụng tuyệt học, mà Nam Cung Hoàng trước đó bị đánh lui cũng cầm Thánh Kiếm tiến vào chiến trường!

Lôi Ngạo nhất thời lấy một địch năm!

Trong lúc nhất thời, các loại thủ đoạn pháp môn Chí Tôn, pháp môn Thánh Nhân, dị tượng Đạo Thể không ngừng được thi triển ra từ người những thiên kiêu này.

Toàn bộ võ trường tràn ngập đạo vận cuồng bạo, mặt đất bốn phía không ngừng nổ tung, hư không liên tục rung chuyển.

Chương 61: Ta Muốn Cơ Thể Thánh Nhân, Thánh Tử Bị Mất Một Cánh tay

Phía trên võ đường Thánh Nhân, thiên kiêu đang chiến đấu hỗn loạn!

Tất cả các loại đạo vận kinh khủng và cuồng bạo tràn ngập khắp nơi, bao phủ bốn phía!

"Đáng chết, nếu cứ đánh như vậy, có thể sẽ không chấm dứt được." Lôi Ngạo dùng một quyền đánh lui Thánh Nữ Bạch Liên, nhíu mày.

Ngay khi những người còn lại chuẩn bị tiếp tục, Lôi Ngạo hét lớn một tiếng.

"Dừng tay!"

"Há, đường đường là Thiếu Đế cũng sợ sao?"

Nam Cung Hoàng cười một tiếng nói.

"Hừ, nực cười, chẳng qua ta cảm thấy cứ đánh như vậy chỉ lãng phí thời gian mà thôi, nếu không thì, chúng ta đều lui một bước, ta lấy đầu của Thánh Nhân, còn lại để cho các ngươi." Lôi Ngạo nói.

Mấy người Thánh Nữ Bạch Liên đưa mắt nhìn nhau, giống như đang chần chờ.

Lôi Ngạo lạnh giọng nói: "Đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất của ta, nếu cứ đánh tiếp, các ngươi chỉ ngồi nghỉ là có được chỗ tốt!"

"Tốt, vậy thứ cứ làm theo như thế đi, vậy thì ta muốn trái tim!"

Cố Trường Ca gật đầu.

"Ta muốn xương và một số thịt máu."

"Ngoại trừ trái tim, lục phủ ngũ tạng của Minh Nguyệt Thánh

Nhân sẽ là của Bạch Liên giáo chúng ta." Thánh Tử Bạch Liên thản nhiên nói.

Lông mày Nam Cung Hoàng cau lại: "Không cảm thấy quá đáng hay sao, tất cả đều bị các ngươi chia sạch, vậy Huyền Thiên tông ta lấy cái gì?"

"Hừ, có thể cho ngươi một phần máu thịt đã là do chúng ta nhân từ, chẳng lẽ ngươi còn muốn chiếm tiện nghi gì hay sao?" Thánh Tử Bạch Liên nói, dường như hắn có chút bất mãn với người của Huyền Thiên tông, giọng điệu cũng rất không tốt.

Những người còn lại thấy thế cũng không cản trở, Cố Trường Ca cũng nói thẳng: "Đây là do chúng ta quyết định, ngươi có ý kiến gì không?"

"Không tệ, hiện tại ta đột nhiên thay đổi quyết định, ngoại trừ đầu ra, một phần máu thịt của Huyền Thiên tông, ta cũng muốn!"

Lôi Ngạo đột nhiên nói ra, khiến sắc mặt Nam Cung Hoàng trở nên tái nhợt.

Mới vừa rồi bọn họ liên thủ nhằm vào Lôi Ngạo, nhưng bây giờ, thì ngược lại, tất cả mọi người liên thủ nhằm vào Huyền Thiên tông.

Nguyên nhân vì chuyện gì, làm sao Nam Cung Hoàng lại không hiểu rõ chứ?

"Một đám tiểu nhân, không dám tranh giàn với Đại sư huynh của chúng ta, thì muốn thông qua việc ức hiếp chúng ta thu hồi một chút tôn nghiêm buồn cười sao?"

"Buồn cười, các ngươi xách giày cho đại sư huynh của ta cũng không xứng!"

Mấy người kia như bị đâm thủng ý nghĩ nội tâm, sắc mặt trở nên âm trầm.

"Làm càn!" Lôi Ngạo hét lớn một tiếng, tung ra một quyền, sấm sét cuồng bạo mãnh liệt tuôn ra.

Nam Cung Hoàng cầm kiếm ngăn cản, nhưng vẫn bị đánh bay ra ngoài, có một luồng điện nhỏ đập vào cơ thể hắn, hắn đã bị một chiêu này đả thương nặng.

"Nam Cung!" Mộ Dung Hiên vội vàng xông tới, hắn tức giận muốn xuất thủ, lại bị Nam Cung Hoàng bắt lấy.

"Ngươi không phải là đối thủ, đừng lên!"

Nam Cung Hoàng trầm giọng nói.

"Đáng giận!"

Đám người Mộ Dung Hiên tức giận đến trán nổi gân xanh, nhưng cũng hiểu rõ nếu lúc này đi lên tranh chấp, sẽ không có kết quả gì tốt.

Đám thiên kiêu đạo thống còn lại nhìn bọn người Mộ Dung Hiên, ánh mắt lộ ra vẻ trêu tức.

Những ngày gần đây, bọn họ bị Sở Cuồng Nhân ép tới quá thảm rồi, gần như không thở được, hiện tại cuối cùng cũng dễ chịu một chút.

"A, thật sự nghĩ rằng đám Huyền Thiên tông các ngươi đều là Sở Cuồng Nhân sao? Buồn cười." Thánh Tử Bạch Liên nhếch miệng giễu cợt nói.

Bên cạnh, lông mày Thánh Nữ Bạch Liên cau lại: "Thánh Tử, tâm trạng của ngươi quá rõ ràng, nhưng Huyền Thiên tông thế không có thù hằn gì với ngươi?"

"Không có, chỉ là không quen nhìn mà thôi."

"Nếu ngươi không quen nhìn Sở Cuồng Nhân, có thể đi tìm hắn, ở đây sỉ nhục sư đệ của hắn, không có ý nghĩa, chỉ biểu hiện ra sự nhu nhược."

Thánh Nữ Bạch Liên từ tốn nói.

Ở Bạch Liên giáo, Thánh Nữ cao hơn Thánh Tử một bậc, Thánh Tử có mấy vị, nhưng Thánh Nữ, chỉ có thể có một người.

Cho nên nàng mở miệng răn dạy Thánh Tử Bạch Liên, Thánh Tử có đỏ mặt cũng không dám chống đối, chỉ càng thêm ghen ghét Sở Cuồng Nhân.

"Tốt, người cản đường đã giải quyết xong, đầu của Thánh Nhân là của ta." Lôi Ngạo lấy một cây đao ra, đi về phía cơ thể Thánh Nhân.

Nhóm thiên kiêu xung quanh đều nhịn không được lắc đầu thở dài.

"Đường đường là Thánh Nhân, sau khi chết lại bị phanh thây, thật đáng thương."

"Đúng vậy, mặc kệ ngươi lúc còn sống mạnh mẽ đến mức nào, thì sau khi chết cũng chỉ là một thi thể, mặc người chém giết."

"Thân thể Thánh Nhân, đối với rất nhiều tu sĩ mà nói đều là bảo bối khó gặp, kẻ có năng lực đương nhiên sẽ không bỏ qua."

Lôi Ngạo cầm đao từng bước tới gần thân thể Thánh Nhân, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười: "Thánh Nhân tiền bối, đắc tội."

Tuy nói như vậy, nhưng động tác của hắn lại không chần chờ chút nào.

Một đao chặt xuống, nhanh như sấm sét!

Nhìn thấy thân thể của Minh Nguyệt Thánh Nhân sắp bị hủy hoại, một đạo kiếm quang màu tím lại dùng tốc độ nhanh hơn nhanh chóng lao vào chiến trường!

Kiếm quang phóng ra sau mà đến trước, chém vào trên đao của Lôi Ngạo, chuôi đao bị vỡ vụn, cú va chạm kinh khủng trùng thỏi bay Lôi Ngạo ra ngoài.

"Kiếm quang này, là ngươi! !"

Lôi Ngạo nghĩ đến gì đó, lập tức nhìn về nơi phát ra kiếm quang.

Những người còn lại cũng không ngoại lệ, nhưng sắc mặt lại khác nhau.

Cố Trường Ca, Thánh Tử Bạch Liên, Lôi Ngạo là âm trầm vô cùng, Thánh Nữ Bạch Liên lại có chút hiếu kỳ, bọn người Nam Cung Hoàng thì lại cực kì vui vẻ.

"Đại sư huynh! !"

Người tới chính là Sở Cuồng Nhân!

Sở Cuồng Nhân mặc áo bào màu trắng, mái tóc đen dài đến thắt lưng, quanh người tràn ngập đạo vận, giống như Trích Tiên, vừa mới chính là hắn xuất kiếm đánh lui Lôi Ngạo.

Nhìn thấy hắn đến, trong lòng tất cả mọi người đều run lên.

Đặc biệt là Lôi Ngạo.

Hắn cảm nhận được, thực lực của đối phương mạnh mẽ hơn!

"Mạng của ngươi thật lớn, có thể sống sót bước ra từ bên trong sương mù." Lôi Ngạo dùng giọng điệu lạnh lùng nói.

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói: "Súc sinh như ngươi cũng chưa chết, huống chi ta, thân thể Thánh Nhân, Huyền Thiên tông ta muốn."

"Ngươi muốn độc chiếm?" Lôi Ngạo lạnh nhạt nói.

"Đúng."

"Buồn cười, Sở Cuồng Nhân, ngươi đã đến, có lẽ chúng ta có thể chia cho ngươi một chén canh, nhưng muốn độc chiếm, ngươi thật sự quá kiêu ngạo rồi, thật sự cho rằng nhiều thiên kiêu ở đây đều cho có hay sao!"

Thánh Tử Bạch Liên tiến lên một bước, khí thế trong nháy mắt bạo phát!

Sắc mặt Viên Hoằng, Cố Trường Ca cũng đều không tốt.

"A, không phải các ngươi nói ta tuyên chiến thiên hạ sao? Vậy hôm nay ta sẽ chiến cho các ngươi nhìn!" Sở Cuồng Nhân một bước cũng không nhường.

Minh Nguyệt Thánh Nhân và hắn cùng nhau chém giết Hắc Quang Thánh Nhân, nội tâm hắn cảm kích, không có khả năng ngồi nhìn người khác phá hư thi thể của đối phương.

"Tốt, tốt!"

"Vậy để cho ta nhìn xem thực lực của ngươi tới mức nào!"

Thánh Tử Bạch Liên tức giận cười lớn.

Ghen ghét trong lòng thúc giục hắn huy động linh lực trong cơ thể, đạo vận nồng đậm tuôn ra từ cơ thể, sau đó hắn cũng tung ra một chưởng.

Bạch quang nở rộ trong lòng bàn tay, Bạch Hồng Chưởng Lực bạo phát!

Sở Cuồng Nhân không nói, chỉ tiện tay chém ra một kiếm, kiếm quang màu tím gào thét, trong nháy mắt phá vỡ chưởng lực, đánh vào người Thánh Tử Bạch Liên.

Một tiếng hét thảm kèm theo một lượng máu lớn tuôn ra.

Một cánh tay bị quăng lên cao.

"Một kếm yếu ớt của ta mà ngươi cũng không tiếp nổi, vậy mà còn muốn xem thực lực của ta tới đâu? Nực cười thật đấy." Sở Cuồng Nhân thờ ơ nói ra

Thánh Tử Bạch Liên nắm chặt vết thương của cánh tay bị đứt lìa, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt có oán hận, nhưng càng nhiều hơn là nổi sợ tột đỉnh.

Sự chênh lệch của hắn và đối phương, sao lại lớn như thế! !

Một kiếm cũng không tiếp nổi!

Thánh Nữ Bạch Liên từ từ đi tới, nhìn Sở Cuồng Nhân: " Dường như Sở đạo hữu ra tay có chút nặng."

"Hắn xuất chưởng cũng không có nửa phần lưu tình, mà ta chỉ chém đứt một tay của hắn, ta cảm thấy ta quá nhân từ rồi, thế nào, Thánh Nữ Bạch Liên cũng muốn thử một chút sao?" Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nhìn Thánh Nữ Bạch Liên.

Mọi người không nghi ngờ, một khi Thánh Nữ Bạch Liên xuất thủ, thứ nghênh đón nàng sẽ là kiếm quang hung tàn bá đạo nhất.

Chương 62: Phá Tứ Tượng, Bại Thiên Kiêu, Một Người Tranh Giành Với Thiên Hạ

Nụ cười không màng danh lợi trên mặt Thánh Nữ Bạch Liên dần dần biến mất, sau đó nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân một chút: "Chúng ta... Lui ra!"

"Thánh Nữ!" Mặt mũi Thánh Tử Bạch Liên tràn đầy vẻ không cam tâm.

Hắn bị Sở Cuồng Nhân chém một tay, Thánh Nữ Bạch Liên lại thờ ơ, cái gì cũng không làm, thậm chí còn muốn bỏ qua thân thể Thánh Nhân!

Làm sao hắn có thể chấp nhận được chứ.

"Im miệng." Thánh Nữ Bạch Liên khẽ quát một tiếng.

Thực lực của Sở Cuồng Nhân quá mạnh.

Cho dù nàng là Thánh Nữ nếu xuất thủ cũng không thay đổi được cái gì, chẳng bằng chủ động tránh lui, không muốn tăng thêm tổn thương vô ích.

"Lựa chọn sáng suốt." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Không hề làm gì liền từ bỏ, đây không phải tính cách của ta, dù gì ta cũng muốn thử một lần." Viên Hoằng của Vạn Pháp tông nói.

Chỉ thấy mấy Đệ Tử Vạn Pháp tông theo hắn lập tức xuất thủ.

Có tất cả bốn người.

Bốn người vây xung quanh Sở Cuồng Nhân, mỗi người thi triển một loại pháp môn, trong chốc lát, bốn loại đạo vận hoàn toàn khác biệt tràn ngập trời đất.

Đây là một loại pháp môn kết hợp cường đại.

"Vạn Pháp tông Tứ Tượng pháp!"

Có những người quen biết, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vạn Pháp tông được biết đến là môn phái vạn pháp môn khắp thiên hạ, có đủ các loại pháp môn, nhưng trong đó nổi danh nhất cũng chỉ có mấy loại.

Tứ Tượng pháp này, chính là một loại trong số đó.

Bốn người liên thủ huy động bốn loại pháp môn đất, gió, nước, lửa, có thể bùng nổ vượt xa cảnh giới của bốn người, rất nổi danh ở tinh cầu Thương Khung.

"!"

Địa Tự pháp được thi triển, trên bầu trời xuất hiện một ngọn núi lớn.

"Gió!"

Giữa thiên địa, có cuồng phong bao phủ.

"Nước!"

Hư không truyền ra tiếng sóng biển lăn tăn, hình như có một vùng biển mênh mông.

"Lửa!"

Hỏa diễm kinh khủng bỗng dưng phát ra, thiêu đốt bầu trời!

Bốn Đệ Tử của Vạn Pháp tông thi triển pháp môn, bốn loại đạo vận xen kẽ hình thành một trường lực kinh khủng, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn đứng bất động tại chỗ, thần sắc lạnh nhạt, uy áp kinh khủng kia đối với hắn mà nói, dường như cũng chỉ như gió mát thổi vào mặt àm thôi.

"Sở Cuồng Nhân, tiếp chiêu đi!"

"Vẫn chưa có người nào có thể bình yên vô sự dưới đòn tấn công của Tứ Tượng pháp, ngươi cũng không ngoại lệ! !"

Bốn Đệ Tử xuất thủ, bốn loại đạo vận đất, gió, nước, lửa hình thành bốn dòng nước lũ màu sắc rực rỡ, vô cùng hoa lệ, trong nháy mắt bạo phát!

"Loè loẹt." Sở Cuồng Nhân lại cười nhạt một tiếng.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng giẫm chân lên mặt đất một cái.

Kiếm khí kinh khủng tuôn ra từ bên trong cơ thể hắn, còn như biển gầm!

Trong chớp mắt, Tứ Tượng pháp bị phá vỡ!

Bốn Đệ Tử của Vạn Pháp tông bị thổi bay ra ngoài như diều đứt dây dưới tác động của kiếm quang!

Mấy thiên kiêu thấy được cảnh này, có chút trợn mắt hốc mồm.

Sở Cuồng Nhân có thể phá Tứ Tượng pháp, bọn họ cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, chỉ là việc phá vỡ cũng quá dễ dàng rồi!

Chỉ cần dậm chân một cái là xong sao? ?

Ngươi đang đùa ta sao?

"Sao bây giờ Tứ Tượng pháp của Vạn Pháp tông lại trở nên yếu ớt đến vậy chứ, dường như đây là một loại pháp môn Thánh Nhân đúng không?"

"Hoàn toàn chính xác, tứ tượng hợp nhất, có thể so với pháp môn Đại Thánh."

"Không phải Tứ Tượng pháp yếu, mà là Sở Cuồng Nhân này thực sự quá mạnh, mấy Đệ Tử của Vạn Pháp tông căn bản không phải đối thủ."

"Không cần vận dụng bất cứ chiêu thức gì, chỉ là kiếm khí đơn thuần đều gây ra sát thương kin hkhungr không gì sánh được! Sở Cuồng Nhân, đáng sợ!"

Thấy Tứ Tượng pháp bị phá vỡ, Viên Hoằng một mực không có động tĩnh gì bỗng nhiên bạo phát, đạo vận khủng bố ấp ủ đã lâu bộc phát ngay lúc này!

"Vạn pháp quy nhất! !" Viên Hoằng quát lên một tiếng lớn, linh khí trong trời đất trong nháy mắt phun trào, hóa thành một dòng nước lũ có màu sắc rực rỡ!

Bên trong dòng nước lũ này dường như ẩn chứa các loại phương pháp tu hành, các loại đạo vận, cực kỳ mạnh mẽ, khiến cho người ta rung động!

Mà ở một bên, Cố Trường Ca cũng đột nhiên xuất thủ: "Viên Hoằng đạo hữu, ta đến giúp ngươi một tay! !"

Một quyền đánh ra, đạo vận bá đạo bên trong hiện ra một hư ảnh rồng màu vàng óng, tiếng rồng ngâm quanh quẩn, lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Vạn pháp quy nhất, Long Sát Quyền, đây đều là pháp môn Thánh Nhân chuyên dùng để công kích, vô cùng huyền diệu, lại được thi triển từ tay của hai thiên kiêu đứng đầu, uy lực càng khiến cho sắc mặt của mọi người ở đây ngưng trọng.

Cho dù là Lôi Ngạo, cũng lộ ra vẻ thận trọng.

"Nhân Sơn Ấn Quyết!" Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, đưa tay hội tụ địa khí dồi dào, hình thành một ngọn núi kinh khủng.

Ba luồng sức mạnh khổng lồ va chạm một chỗ, nổ tung trong hư không, tạo thành một làn sóng không khí đầy màu sắc, vô cùng lộng lẫy.

Nhưng tác động đáng sợ trong đó khiến cho hai người Viên Hoằng và Cố Trường Ca thổ huyết bay ngược, ngã trên mặt đất.

Sở Cuồng Nhân mặc quần áo màu trắng được gió thổi bay phấp phới, hắn nhìn sắc màu rực rỡ chung quanh, nói: "Giống như đốt pháo hoa."

Hai người Viên Hoằng, Cố Trường Ca nghe được lời này của hắn, suýt chút nữa lại phun thêm một ngụm máu.

Giống như đốt pháo hoa?

Bọn họ tấn công toàn lực, không những không khiến Sở Cuồng Nhân bị thương, còn bị người ta nói là đốtpháo hoa, chuyện này thực sự quá khinh người!

Cho dù là mấy người Nam Cung Hoàng sau lưng Sở Cuồng Nhân cũng giật giật khóe miệng, lời này của Đại sư huynh, quá đả kích người khác.

Người ta tốt xấu gì cũng là thiên kiêu, thật sự là một chút mặt mũi cũng không cho.

Nhưng mà loại cảm giác này...

Thật là thoải mái!

Nhìn thấy mấy thiên kiêu còn lại bị Sở Cuồng Nhân giày vò, mấy người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên chỉ cảm thấy thực sự tự hào, tâm tình thoải mái!

"Sở Cuồng Nhân! !" Cố Trường Ca nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra sự không cam lòng.

Sau lần bị Sở Cuồng Nhân đánh bại ở Huyền Thiên tông, ngoại trừ việc hắn tốn thời gian tĩnh dưỡng, khôi phục đạo tâm, cũng luôn dốc lòng tu luyện, sử dụng mọi loại thiên tàng địa bảo, rốt cục đột phá đến Động Hư cảnh!

Vốn cho rằng, có thể có cơ hội khi có cùng tu vi với đối phương.

Thế nhưng không nghĩ tới, sự chênh lệch lại lớn hơn!

Lần trước, hắn bị Sở Cuồng Nhân dùng một kiếm đánh bại, lần này là cùng một thiên kiêu ngang cấp khác bị dánh bại bởi một chiêu!

Vẻ mặt của Viên Hoằng bên cạnh cũng tràn đầy cay đắng.

Gặp phải loại chuyện thế này, ai cũng sẽ có cảm giác thất hồn lạc phách.

"Tại sao có thể như vậy!"

"Đây là một thế giới tranh giành, các vì sao nên cùng sáng chói, tại sao hắn lại mạnh hơn chúng ta nhiều đến vậy!" Thánh Tử Bạch Liên có chút không chấp nhận được.

Sở Cuồng Nhân liếc nhìn hắn, thản nhiên nói: "Kỳ thật cũng không có chuyện gì, đây quả thật là một thế giới tranh giành!"

"Chỉ là... là... Tất cả các ngươi tranh giành với ta! !"

Rất nhiều Thiên Kiêu ở nơi này run lên, thần sắc rung động.

Bọn người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên thì llooj ra vẻ sùng bái, cuồng nhiệt.

Dùng sức một mình mình, tuyên chiến toàn bộ thiên kiêu trong thiên hạ!

Lấy sức mạnh một người, tranh chấp với thế gian này!

Lôi Ngạo bên cạnh cũng sững sờ.

Khốn nạn, sao có thể phách lối như vậy! !

Thiếu Đế như ta cũng không hề kiêu ngạo đến thế!

Nhưng mà không đợi Lôi Ngạo kịp phản ứng, ánh mắt Sở Cuồng Nhân liền khóa chặt ở trên người hắn: "Súc sinh, là ngươi làm tổn thương sư đệ của ta."

Hắn chú ý tới vết thương của Nam Cung Hoàng, đạo vận lôi đình báo đạo, ở trong đám thiên kiêu chỉ có Lôi Ngạo có thể làm ra.

"Ngươi muốn báo thù sao?" Lôi Ngạo lanh lùng nói, ánh mắt vô cùng ngưng trọng, trên người có hồ quang điện, mười phần đề phòng.

"Đúng, hơn nữa, ta còn muốn giết ngươi!"

Sở Cuồng Nhân chuyển động.

Vung Côn Ngô Thánh Kiếm lên, kiếm quang bá đạo gào thét tuôn ra, một kiếm này nhất thời khiến Lôi Ngạo không thể không dùng mười hai phần tinh lực đối phó.

Đôi Cánh Hắc Lôi vỗ, trong nháy mắt Hắc Thủy Đọa âm Lôi bạo phát! !

Kiếm quang cùng sấm sét, ầm ầm va chạm.

Ngay sau đó, mọi người liền thấy một bóng người bay ngược ra, nện ở trên vách núi đá phía xa, không ngừng phun máu.

Bóng dáng chật vật kia, chính là Thiếu Đế Lôi Ngạo.

"Như ngươi, cũng xứng với hai chữ Thiếu Đế sao?"

Chương 63: Chém Giết Lôi Ngạo, Các Ngươi Chọc Hắn Làm Cái Gì

"Như ngươi, cũng xứng với hai chữ Thiếu Đế sao?"

Sở Cuồng Nhân nói, giọng điệu của hắn rất bình thản, không có bất kỳ gợn sóng nào, nhưng trong lời nói lại tràn đầy sự cham chọc với Lôi Ngạo.

Trong lòng Lôi Ngạo vô cùng đau khổ, hai mắt nổi lên tơ máu, đỏ bừng, hắn là Thiếu Đế, từ bao giờ mà phải chịu nhục nhã như vậy? !

"Sở Cuồng Nhân, ta muốn giết ngươi! !" Lôi Ngạo gầm lên một tiếng giận dữ, Hắc Lôi trên người bộc phát, sau đó lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Tốc độ của hắn vô cùng nhanh, giống như lôi quang.

Ít nhất thì những người khác ở đây thấy như thế.

Thậm chí trước đó Sở Cuồng Nhân cũng cảm thấy tốc độ của đối phương nhanh, nhưng bây giờ trong mắt hắn, cũng chẳng là gì cả!

Hắn đã tiến bộ rất nhiều.

Ngưng tụ ra căn cơ tử phủ vô thượng, cộng thêm tam đại căn cơ trước đó, Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, giúp hắn vượt qua rất nhiều cảnh giới cùng một lúc.

Ngay khi Lôi Ngạo vọt tới, Sở Cuồng Nhân đã khóa chặt quỹ tích của đối phương, địa khí dồi dào phun trào, hóa thành một ngọn thần sơn.

Lôi Ngạo lại lần nữa bị đánh lui!

"Sức tấn công thật là khủng bố, không thể chống lại." Trong lòng Lôi Ngạo chấn động, tâm trạng từ từ bình tĩnh trở lại, không lại vội vã tiến công.

Hắc Lôi quanh người hắn lấp lóe, bóng người không ngừng thay đổi.

"Sở Cuồng Nhân! Xem đi, ngươi bắt được ta sao?"

"Sấm sét của ta không thể không mang lại cho ta sức tấn công mạnh mẽ, hơn nữa còn có tốc độ vô song này! Pháp môn thiên hạ, chỉ nhanh không phá!"

"Không đánh lại ta, ngươi cũng không có gì phải sợ!"

Giọng nói đắc ý của Lôi Ngạo quanh quẩn trong hư không.

Bọn người Cố Trường Ca, Thánh Nữ Bạch Liên cũng có chút kinh ngạc.

"Tốc độ này, ngay cả linh niệm của ta cũng không bắt kịp!"

"Nhanh quá!"

Bóng dáng Lôi Ngạo đang thay đổi nhanh chóng nhắm vào một chỗ sơ hở, ánh mắt lộ ra ánh sáng, tốc độ đột nhiên tăng lên, lao đến sau lưng Sở Cuồng Nhân.

Một chưởng được tung ra, lôi đình cuồng bạo hội tụ.

Có thể lúc này, một thanh kiếm lại xông tới trước, hung hăng quất trên mặt của hắn, trực tiếp quất hắn bay ra ngoài, sau khi xoay tròn trên không trung mười mấy vòng, cả người nằm trên mặt đất giống như một con chó chết.

"Ngươi nhảy lên nhảy xuống, còn rất đắc ý?" Sở Cuồng Nhân nhìn Lôi Ngạo trên mặt đất, cao cao tại thượng, giống như nhìn xuống con kiến hôi.

Không ai biết lúc này nội tâm Lôi Ngạo phẫn nộ đến cỡ nào.

Ba lần.

Hắn bị Sở Cuồng Nhân đánh bay ba lần! Hơn nữa còn là ở trước mặt mọi người, uy nghiêm của Thiếu Đế, gần như không còn sót lại chút nào!

Ở trước mặt các thiên kiêu khác, hắn là Thiếu Đế, nhưng ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, Thiếu Đế như hắn cũng chẳng phải là cái gì cả.

Lôi Ngạo nằm rạp trên mặt đất, thân thể không ngừng co quắp.

Chỉ thấy lôi đình màu đen trên cơ thể của hắn dần dần chuyển thành màu đỏ như máu, một luồng đạo vận càng bá đạo hơn tràn ra!

"Sở Cuồng Nhân! Ngươi là thiên kiêu đầu tiên ép ta sử dụng thủ đoạn này! Chỉ có giết ngươi, ta mới có thể rửa sạch mối nhục này!"

Lôi Ngạo từ từ đứng lên, lôi đình huyết sắc vờn quanh, ngay cả tóc cũng biến thành màu đỏ, khí thế kinh khủng thậm chí ép một đám thiên kiêu Cố Trường Ca lùi lại, thời khắc này Lôi Ngạo, chiến lực bị ép tới Tôn giả! !

"Dị tượng Đạo Thể, lôi đình vạn quân!"

"Huyết Lôi Phá Thiên!"

Bầu trời có mây đen dày đặc, sấm sét ầm ầm.

Lôi Ngạo huy động huyết sắc lôi đình, dưới sự gia tăng dị tượng Đạo Thể lao về phía Sở Cuồng Nhân, sức mạnh của hắn khiến hư không trở nên vặn vẹo.

"Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!"

Sở Cuồng Nhân vung kiếm lên, kiếm quang màu tím sáng chói lập loè.

Kiếm quang che khuất bầu trời, gần như nhấn chìm cả bầu trời và mặt đất.

Cũng nuốt chửng huyết sắc lôi đình kia.

Một kiếm kinh khủng, khiến Lôi Ngạo phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, đồng thời thân thể của hắn đã trở lại hình dáng ban đầu là đại bàng!

Kiếm khí tàn phá bừa bãi, từng vết máu xuất hiện ở trên người Lôi Ngạo.

Một lượng lớn máu tươi phun ra tung toé, như một trận mưa máu.

"Chạy!" Rốt cuộc Lôi Ngạo cũng không sinh ra tâm tư phản kháng, hai cánh bộc phát ra lượng lớn sấm sét, sử dụng bảo vật nào đó, cứ thế mà làm vỡ nát kiếm quang, sau đó điên cuồng lao về phía xa.

Vốn dĩ tốc độ cực nhanh, cộng thêm việc sử dụng bảo vật, lúc này tốc độ của Lôi Ngạo quá nhanh, ngay cả Tôn giả cũng không nhất định đuổi được.

"Muốn đi? Cũng phải hỏi ta có đồng ý hay không!"

"Cửu Thiên Kiếm Ngục!"

Một tiếng quát nhẹ, giữa trời đất mười hai cây cột dài ngưng tụ từ kiếm khí, phía trên có phù văn vờn quanh, phong ấn trời đất!

Dưới dị tượng đạo thể này, thân thể Lôi Ngạo đột nhiên bị một sức mạnh cường trói buộc, giống như bị vô số gông xiềng trói chặt!

Không chỉ có như thế, dường như kết cấu không gian cũng xảy ra thay đổi.

"Làm sao có thể, tại sao dị tượng của hắn có thể mạnh mẽ như vậy! !

"Không đúng, có sức mạnh không gian trong dị tượng này!"

Lôi Ngạo hoảng sợ nói.

Đặc điểm rõ ràng nhất của cảnh giới Động Hư là có sự tiếp xúc ban đầu với sức mạnh không gian, nhưng sử dụng sức mạnh không gian cần trải qua thời gian dài luyện tập.

Nhưng mà Sở Cuồng Nhân chỉ vừa mới thăng lên cấp Động Hư, tại sao lại có thể sử dụng sức mạnh không gian, hơn nữa còn dung luyện nó vào dị tượng Đạo Thể của bản thân!

"Đây chính là sự chênh lệch của ta và ngươi!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Dưới sự trợ giúp của Tinh Hoa Huyền Minh hắn đã bước vào Động Hư, đồng tiến vào trạng thái lĩnh ngộ, cộng thêm trước đó đã từng tiến vào trạng thái lĩnh ngộ, còn hấp thu Hồng Mông Tử Khí, sự lĩnh ngộ củ hắn cũng tăng thêm một bậc.

Điều này cũng bao gồm chìa khóa để tu hành trong các cảnh giới khác nhau.

Sức mạnh không gian, khi hắn bước vào Động Hư cảnh thì đã có thể điều khiển nó như cánh tay!

Dung luyện vào bên trong dị tượng càng chỉ như một bữa ăn sáng.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi muốn làm gì, nếu ngươi dám giết ta, tộc Lôi Chuẩn và ngươi nhất định sẽ không chết không thôi!" Lôi Ngạo uy hiếp nói.

"Vậy thì để cho bọn họ tới đi."

Sở Cuồng Nhân vung Thánh Kiếm, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật lại hiện ra.

Lần này không có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào cả.

Lôi Ngạo, trực tiếp bị kiếm khí bóp chết, biến thành một làn sương máu rồi nổ tung!

Thiếu Đế đương thời, đã chết!

Bọn người Thánh Nữ Bạch Liên, Thánh Tử, Viên Hoằng nhìn thấy cảnh này, tâm can run lên, lại nhìn bóng người mặc y phục màu trắng kia, tâm thần sợ hãi.

Tám vị Thiếu Đế trong thiên hạ, đều là thiên kiêu đứng đầu, không biết có bao nhiêu người muốn lay động vị trí của bọn họ, nhưng đều không được.

Bây giờ, một vị Thiếu Đế chết ngay trước mặt bọn họ.

"Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân..."

Không ít người đều thất thần, nỉ non cái tên này.

Bọn họ biết, từ nay về sau, trong thế hệ trẻ, cái tên này sẽ trở thành đỉnh cao mà vô số thiên kiêu dù mong muốn cũng không thể với tới!

Sở Cuồng Nhân từ từ đi đến võ đường, thu thi thể của Minh Nguyệt Thánh Nhân vào bên trong Càn Khôn giới, giờ khắc này không người nào dám phản đối.

Bởi vì không có người nào có tư cách phản đối.

"Đi thôi." Sở Cuồng Nhân nói.

Người của Huyền Thiên tông rời đi.

Thật trùng hợp, bọn người Sở Cuồng Nhân vừa rời đi đằng trước, Phương Thiên, Lâm Bá Thiên và đám thiên kiêu mắc kẹt bên trong sương mù cũng đến võ đường.

"A, Thánh Tử, còn có các ngươi bị sao vậy?"

Phương Thiên chú ý tới cánh tay bị đứt của Thánh Tử Bạch Liên, và hai kẻ bị trọng thương là Cố Trường Ca, Viên Hoằng, không khỏi cực kỳ kinh ngạc.

"Còn không phải là do tên đáng chết Sở Cuồng Nhân sao."

Thánh Tử Bạch Liên hung ác vừa nói nói.

Nghe đến đó, Phương Thiên, Lâm Bá Thiên liếc nhau, lộ ra biểu tình quả nhiên là vậy, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân ra, còn có ai có thể đủ sức đả thương mấy vị thiên kiêu đứng đầu này chứ?

"Ta nói nayf, các ngươi không có việc gì thì đi trêu chọc hắn làm cái gì, tên kia là kẻ có thể chém chết Thánh Nhân đó!" Phương Thiên nói.

"Cái gì!"

Vốn dĩ mọi người đã định rời đi, trong nháy mắt sắc mặt thay đổi, vội vàng xông tới, trong mắt lộ ra sự sỡ hãi tột độ.

"Vừa mới trên trời đổ mưa hồng, hàng vạn sinh linh rên rỉ, thật sưn là dị tượng do có Thánh Nhân chết đi, thế nhưng Thánh Nhân đó là do Sở Cuồng Nhân chém chết? ?"

"Nhanh, nhanh nói rõ ràng!"

Hai người Phương Thiên, Lâm Bá Thiên lập tức nói những chuyện mình chứng kiến bên trong làn sương mù, tất cả mọi người nghe xong đều sinh ra một loại cảm giác hoang đường.

Giết Thánh Nhân?

Bọn họ xem Thánh Nhân như thần, cao cao tại thượng.

Nhưng mà Sở Cuồng Nhân, lại chém chết một vịThánh Nhân!

Nghĩ đến đây, có người ngửa mặt lên trời hét lớn, biểu đạt sự tức giận trong lòng: "Kiếp này có Sở Cuồng Nhân, chúng ta vô duyên với đế vị rồi!"

Chương 64: Chí Tôn Lôi Hỏa Nổi Giận, Thần Thông Truyền Thuyết, Đại Sư Huynh Chê Cười

Bên ngoài bí cảnh Minh Nguyệt.

Các cường giả của đạo thống lớn đều đang bàn tán chuyện gì đó, vốn dĩ là dị tượng Thánh Nhân chết đi, hiện tại thì nghĩ đến chuyến đi vào bí cảnh lần này, thiên kiêu của đọa thống nhà nào có thể dẫn đầu, chiếm vị trí thống lĩnh.

Mà trong đó, kẻ đắc ý nhất chính là Chí Tôn tộc Lôi Chuẩn.

"Tộc Lôi Ngạo ta, chính là một trong tám vị Thiếu Đế đương thời, chiến lực vô song, có thể chiến đấu vượt qua một đại cảnh giới, nói cách khác, thực lực của hắn tương đương với Chiến Vương, thử hỏi bên trong bí cảnh có người nào có thể ngang hàng?"

Đặc điểm rõ ràng nhất của Thiếu Đế là chiến đấu vượt cảnh giới, hơn nữa không chỉ vượt cảnh giới nhỏ, mà chính là đại cảnh giới!

Càng về sau càng khó vượt qua cảnh giới, chỉ khi ở cảnh giới Động Hư mà có thể địch nổi Chiến Vương mới có đầy đủ tư cách được gọi là Thiếu Đế!

Thiên kiêu tiến vào bí cảnh đều từ Chiến Vương trở xuống, mà Lôi Ngạo lại nắm giữ chiến lực cấp bậc Chiến Vương, đây tuyệt đối là ưu thế lớn.

Cũng khó trách người tộc Lôi Chuẩn đắc ý như thế.

Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, lần này Lôi Ngạo sẽ thu được nhiều lợi ích lớn.

" Tộc Lôi Chuẩn quá tự tin rồi, ta thấy Đại sư huynh Huyền Thiên tông có lẽ cũng không kém Lôi Ngạo của tộc ngươi đâu."

Có một Chí Tôn nói, ngược lại hắn cũng không hề có quan hệ tốt với Huyền Thiên tông, chỉ đơn giản là nhìn không nổi bộ dạng đắc ý kiêu ngạo của tộc Lôi Chuẩn.

"Há, Sở Cuồng Nhân, ngược lại cũng là một hạt giống không tệ, chỉ mong hắn không gặp Lôi Ngạo tộc ta, nếu không sinh tử khó biết được."

Chí Tôn tộc Lôi Chuẩn tràn đầy tự tin đối với Lôi Ngạo.

Lời này vừa rói ra, trưởng lão Như Yên cực kỳ bất mãn: " Chí Tôn Lôi Hỏa, ngươi thật sự nghĩ Lôi Ngạo vô địch thiên hạ sao, nếu hắn chạm mặt Cuồng Nhân, kẻ nào phải chết cũng chưa biết chắc, ngươi vẫn nên lo lắng cho Lôi Ngạo đi."

"Hừ, vậy chúng ta sẽ rửa mắt chờ đợi."

Chí Tôn Lôi Hỏa cười khẩy, chờ để chế giễu.

Lúc này, bỗng nhiên Chí Tôn Lôi Hỏa nhướng mày, cảm giác bên trong Càn Khôn giới truyền đến một cơn chấn động, là một la bàn truyền tin.

"Trong tộc truyền tin, chuyện gì xảy ra?"

" Chí Tôn Lôi Hỏa, ngọn lửa sinh mệnh của Lôi Ngạo đã tắt, đến cùng là có chuyện gì xảy ra! !" Bên trong la bàn truyền tin truyền ra một tiếng gầm nhẹ, dù là không có gặp mặt, cũng có thể tưởng tượng ra sắc mặt của chủ nhân giọng nói này có bao nhiêu khó coi.

Ngọn lửa sinh mệnh, biểu thị tánh mạng của tu sĩ, không ít đạo thống đều sẽ lấy một giọt huyết tinh của đệ tử, chế tạo ra một ngọn lửa sinh mệnh.

Ngọn lửa sinh mệnh tắt, thì cho biết tu sĩ đã chết.

Giọng nói trong la bàn truyền tin truyền ra, không ít người ở đây đều nghe được.

Nhất thời, sắc mặt của mọi người đều trở nên vô cùng kì lạ.

Có mấy Chí Tôn thiếu chút nữa đã cười ra tiếng.

Mà sắc mặt Chí Tôn Lôi Hỏa trong nháy mắt trở nên tái nhợt, hắn cũng hoảng sợ, tại sao Thiếu Đế Lôi Ngạo lại chết chứ?

"Tộc trưởng, ta... ta không biết!"

" Bây giờ Thiếu Đế vẫn còn đang ở bên trong bí cảnh!"

Chí Tôn Lôi Hỏa vội vàng nói.

" Bên trong bí cảnh? Hắn cũng đã chết rồi! !"

Tộc trưởng tộc Lôi Chuẩn giận dữ hét lên: " Các ngươi ở nơi nào, tra rõ ràng cho ta, đến cùng là có chuyện gì xảy ra, Lôi Ngạo chết như thế nào!"

Đây chính là một Thiếu Đế đấy!

Một Thiếu Đế tiền đồ vô lượng, một khi trưởng thành, không nói trăm phần trăm có thể trở thành đế vương, nhưng ít ra cũng là một trụ cột của đạo thống! !

Đổi lại cái nào đạo thống đều chịu không được a.

Truyền tin la bàn quang mang dập tắt.

Nhưng Lôi Hỏa Chí Tôn còn sững sờ tại nguyên chỗ không có lấy lại tinh thần, còn lại mấy cái đạo thống các Tôn giả hai mặt nhìn nhau, đều là lộ ra vẻ đăm chiêu.

Trước đó một giây còn dương dương đắc ý, nói Thiếu Đế của mình lợi hại đến cỡ nào, giờ thì tốt rồi, một giây sau biết Thiếu Đế mình đã chết.

Đây không phải là chuyện cực kì vui hay sao?

"Đến tột cùng là ai làm!"

Chí Tôn Lôi Hỏa lấy lại tinh thần, sắc mặt âm trầm.

...

Lúc này.

Bên trong bí cảnh Minh Nguyệt.

Bọn người Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ và Nam Cung Hoàng đang thăm dò bí cảnh.

Bí cảnh này rất lớn, tuy đã rách nát, nhưng dù sao cũng là chỗ ở của Thánh Nhân, cẩn thận tìm kiếm không chừng sẽ gặp không ít cơ duyên.

Tỉ như có chỗ sẽ xuất hiện bảo dược, linh khoáng.

Trong số đó, Sở Cuồng Nhân còn gặp Lý Tinh Thần, lúc gặp phải đối phương, đối phương đang cùng chém vài con Hắc Tử Thú, may mắn là Sở Cuồng Nhân đuổi tới, nếu không hắn có thể sống hay không cũng là chuyện không chắc.

"Thật đáng sợ, tại sao bên trong bí cảnh này có thể có Yêu thú khủng bố như thế, đây chính là cấp Chiến Vương đó." Lý Tinh Thần vẫn còn sợ hãi.

"Đều là chạy ra từ ben trong sương mù."

Sở Cuồng Nhân nói.

Những Hắc Tử Thú cấp Chiến Vương này đều là Hắc Quang Thánh Nhân nuôi nhốt ở bên trong sương mù, dùng tử khí nuôi nấng, hiện tại Hắc Quang Thánh Nhân chết rồi, miền sương mù không còn nữa, những con Hắc Tử Thú này cũng tản ra bốn phía.

"Sở huynh, bên trong bí cảnh này quá nguy hiểm, ta đi theo bên cạnh ngươi sẽ tương đối an toàn, ngươi cảm thấy thế nào?"

Lý Tinh Thần cười cười nói.

"Tùy ngươi." Ngược lại Sở Cuồng Nhân không có ý kiến gì.

Bí cảnh rất lớn, sợ là phải bỏ ra mấy ngày để thăm dò.

"Ngươi nói xem Minh Nguyệt Thánh Nhân này cũng thật khó hiểu, chỉ có một mình hắn thì cần gì ở nơi lớn như vậy chứ." Lý Tinh Thần thầm nói.

Bên cạnh, Nam Cung Hoàng thản nhiên nói: "Thánh Nhân cũng là người, tính cách khác nhau, có vài Thánh Nhân chỉ cần một căn phòng sống qua ngày, có vài Thánh Nhân thì có thú vui rất là xa xỉ, ở trong một tòa cung điện lớn, chuyện này cũng không hiếm."

"Đúng vậy, ngươi nói thủ đoạn của vị Thánh Nhân này thật sự không tầm thường, vậy mà có thể mở ra một tiểu thế giới rộng như vậy, nơi này gần bằng một nửa thành Bạch Vân của chúng ta rồi, lợi hại lợi hại." Lý Tinh Thần nói.

"Ừm, quả thực là vậy."

Mấy thiên kiêu tập trung lại với nhau, nói chuyện trời đất.

Mà ở bên cạnh, Sở Cuồng Nhân ngồi sang một bên, nhìn như đang nhắm mắt dưỡng thần, trên thực tế, thì đang tổ chức bốc thăm xổ số hàng ngày.

"Thái Thượng Lão Quân, Ngọc Hoàng Đại Đế, Như Lai Phật Tổ, rút ra cái nào cũng tốt, phù hộ lần này ta sẽ may mắn một chút."

"Không cầu những thứ trong truyền thuyết, chỉ xin hoàng kim chắc cũng không quá đáng chứ?"

Thái độ Sở Cuồng Nhân bình tĩnh, nhưng trong lòng đang nói những lời đau khổ.

Sau lần hắn rút được Thiên Linh Tủy trước đó, hắn cũng không còn rút được những ban thưởng cấp hoàng kim, ngay cả cấp bạc cũng ít đến đáng thương.

"Chúc mừng kí chủ rút được thần thông Tầm Bảo Thuật trong truyền thuyết!"

"Ta dựa vào!"

Sở Cuồng Nhân đứng lên.

Lại là thần thông cấp truyền thuyết!

Thời cơ của hắn đến rồi! !

Mọi người thấy bộ dạng mừng như điên bộ của Sở Cuồng Nhân thì đều sửng sốt, bọn họ chưa từng thấy đối phương kích động như

vậy.

"Đại sư huynh, ngươi có chuyện gì sao?"

Mọi người hiếu kỳ hỏi.

"E hèm, không có gì, chỉ là ta nghĩ đến một số chuyện vui mà thôi." Sở Cuồng Nhân kềm chế tâm tình kích động nói.

"Sở huynh, có chuyện vui gì, nói ra để chúng ta cùng vui vẻ có được không." Lý Tinh Thần tò mò hỏi.

"Chỉ là một chuyện cười, trước kia có một gia đình, có đứa nhỏ tên là Chu Xuyên, mỗi lần mẹ hắn đi mua quần áo đều nói là mua cho con lợn nhà ta mặc, haha... ""

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Mấy người Nam Cung Hoàng, Lý Tinh Thần đưa mắt nhìn nhau.

Cái này... Có gì đáng cười sao?

Hay là ta yêu cầu quá cao?

"Ha ha, buồn cười quá, buồn cười quá, Chu Xuyên? Heo mặc, ha ha..." Mộ Dung Hiên bỗng nhiên vỗ bắp đùi cười như điên.

Trong nháy mắt bọn người Nam Cung Hoàng kịp phản ứng.

Đây chính là chuyện cười Đại sư huynh kể!

Không cười chính là không nể mặt mũi!

Cười, nhất định phải cười!

"Ha ha, buồn cười, buồn cười quá."

"Lợi hại, không hổ là Đại sư huynh, đây là chuyện cười khiến ta cảm thấy buồn cười nhấy, ta có thể cười nguyên một năm, ha ha ha..."

"Sở huynh, không hổ là ngươi, cười chết ta rồi."

Nhìn thấy mấy người cười đến nổi ôm bụng, Sở Cuồng Nhân có chút sửng sờ, không phải, chuyện cười này thật sự buồn cưới đến thế nào?

Hắn nhìn về phía Lam Vũ ở bên cạnh, mà Lam Vũ thấy hắn nhìn qua, người không biết diễn kịch như nàng cũng miễn cưỡng nở một nụ cười: "Ha ha."

Công tử kể chuyện cười, có chết cũng phải cười một cái.

Chương 65: Người Nào Phản Đối, Người Nào Tán Thành? Điên Cuồng Lấy Hết Bí Cảnh

Mọi người cười to.

Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó ngồi ở chỗ cũ, trong đầu không ngừng hiện ra tin tức liên quan tới thần thông mới lấy được.

Tầm Bảo Thuật, tên như ý nghĩa là một loại thần thông dùng để tìm kiếm bảo vật, phạm vi tìm kiếm căn cứ vào tu vi của người sử dụng, cực kì mạnh mẽ.

"Thần thông này đến thật đúng lúc."

Trên mặt Sở Cuồng Nhân hiện ra nụ cười.

Với một suy nghĩ, hắn bắt đầu sử dụng Tầm Bảo Thuật, ngay sau đó, tin tức vọt tới từ bốn phương tám hướng.

" Trên sườn núi ba trăm dặm phía trước, có một gốc bảo dược."

" Bốn trăm dặm phía tây bắc, có mỏ linh khoáng."

"Sáu trăm dặm về phương nam, trong một sơn động có giấu Chí Tôn khí."

" Một ngàn ba trăm dặm về phía nam có Địa Linh Tủy ngưng tụ..."

Đủ loại tin tức có quan hệ với bảo vật vừa xuất hiện bên trong bộ não của Sở Cuồng Nhân, thậm chí còn kèm theo một vài bức ảnh.

Tầm Bảo Thuật này, quá mạnh mẽ.

Không hổ là thần thông cấp truyền thuyết.

Sở Cuồng Nhân cảm thây hiện tại mình là một dụng cụ dò bảo vật có thể di chuyển, nơi nào có bảo vật, hắn đều nắm được.

"Quá tuyệt vời!" Nội tâm Sở Cuồng Nhân vô cùng kích động.

Sau khi nghỉ ngơi xong, Sở Cuồng Nhân không kịp chờ đợi, mang theo bọn người Lam Vũ đi về phía bảo vật cách bọn họ gần nhất.

Trên một sườn núi, một gốc bảo vật như nhân sâm đang chôn mình trong đất, đột nhiên, những chùm sáng rực rỡ nở ra từ bảo dược.

Đây là ánh sáng của sự biến đổi!

Là một loại biểu tượng cho thấy bảo dược đã lên cấp.

Ánh sáng của sự biến đổi này thu hút mấy tu sĩ tới đây.

"Ánh sáng này, dao động mãnh liệt như vậy, đây ít nhất cũng là một gốc bảo dược thượng phẩm, thậm chí gần đạt tới cấp Chí Tôn."

"Thuốc này với ta mà nói có tác dụng rất lớn!"

"Hừ, gốc bảo dược này trừ ta ra không còn ai khác có thể lấy được."

Trong lúc nhất thời, mấy tu sĩ thiên kiêu vì bảo dược mà ra tay đánh nhau.

Có thể chỉ chốc lát, đã có mấy người tới.

Mấy tu sĩ thiên kiêu nhìn thấy người đến, đột nhiên không đánh nữa, nguyên một đám người nhìn lấy người mới tới, mặt mũi tràn đầy ngưng trọng, thậm chí còn mang theo sợ hãi.

"Là hắn, Sở Cuồng Nhân!"

" Sao hắn lại tới đây."

Sở Cuồng Nhân không để ý đến những người khác, đi thẳng tới trước mặt bảo dược, đào đi, bỏ vào bên trong Càn Khôn giới.

Lúc này, có người bất mãn.

"Sở Cuồng Nhân, bảo dược này là chúng ta phát hiện trước, ngươi không thèm hỏi câu nào đã đào đi mấy, khó tránh khiến người ta bất mãn."

Sở Cuồng Nhân trầm tư: "Hình như nói như vậy cũng đúng, quả thật là không lễ phép cho lắm."

Nói xong hắn nhìn lấy mấy người, nói: "Vậy ta hỏi một chút đi, hiện tại ta muốn lấy gốc bảo dược này đi, các ngươi người nào phản đối, người nào tán thành?"

"Ta phản đối!" Một tu sĩ hô to một tiếng.

Vừa dứt lời, một đạo kiếm khí gào thét tuôn ra, trong nháy mắt đánh cho tu sĩ kia bay ra ngoài, ngã trên mặt đất thổ huyết.

Những người khác thấy thế, nhất thời cảm thấy tê cả da đầu.

"Người nào phản đối, người nào tán thành?"

Sở Cuồng Nhân lại hỏi một lần, chăm chú nhìn mấy người.

"Ta ta tán thành..."

"Ta cũng tán thành."

Trong lòng có vài người đang gào thét không biết xấu hổ.

Ngươi làm ra chuyện này rồi thì làm sao có thể phản đối!

Chúng ta có tư cách phản đối sao?

Móa!

Sở Cuồng Nhân hài lòng gật đầu: "Rất tốt, thật ra ta vẫn rất dễ nói chuyện, có ý kiến gì, mọi người cứ nêu ra, đã mọi người cũng không có ý kiến, vậy thì ta đi trước."

Hắn mang theo mấy người Lam Vũ tiếp tục đi đến chỗ của bảo vật tiếp thoeo.

Để mấy thiên kiêu còn lại lộn xộn trong gió.

...

Bên trong bí cảnh, một số tu sĩ thiên kiêu đang tranh giành Địa Linh Tủy.

Lúc này, Sở Cuồng Nhân mạnh mẽ can thiệp, nói thẳng: "Địa Linh Tủy này thuộc về ta, các ngươi người nào tán thành, người nào phản đối?"

Một đám thiên kiêu làm sao dám phản đối.

Cho dù là thiên kiêu như Viên Hoằng nằm trong đám người tranh giành, nhưng cũng chỉ có thể im miệng, nội tâm day dứt, vô cùng phiền muộn.

...

"Bảo vật này thuộc về ta, các ngươi người nào tán thành, người nào phản đối?"

"Ta phản đối!"

Người phản đối, tốt!

"Bây giờ còn ai phản đối không?"

Mọi người: "..."

"Rất tốt."

Tình huống tương tự như trên liên tục xảy ra bên trong bí cảnh, Sở Cuồng Nhân mang theo bọn người Lam Vũ, điên cuồng thu hết các loại bảo vật.

Một giây trước, còn có người vì bảo vật mà quyết đấu sinh tử, nhưng vào một giây sau, khi Sở Cuồng Nhân đã tới, thì trực tiếp bị lấy đi.

Tất cả mọi người đều khó chịu.

Bí cảnh Minh Nguyệt lớn như vậy, tại sao Sở Cuồng Nhân luôn tìm ra bảo vật? Chẳng lẽ bí cảnh này lại là hậu hoa viên nhà hắn.

Nhưng suy nghĩ thế này cũng không khác sự thật cho lắm.

Hiện tại bên trong bí cảnh căn bản không có người nào là đối thủ của Sở Cuồng Nhân, hắn muốn làm cái gì thì làm cái đó, thì nơi này còn không phải hậu hoa viên của hắn sao?

"Chết tiệt, cái tên trời đánh Sở Cuồng Nhân đó, quá bá đạo, vất vả lắm ta mới tìm được Chí Tôn khí, hắn lại lấy đi mất!"

"Người nào phản đối? Người nào tán thành? Ta phun vào, ở nơi này có người dám phản đối chứ! Nếu không thì bị hắn dùng một kiếm đánh trọng thương."

"Hu hu, Địa Linh Tủy của ta!"

"Chuyến đi vào bí cảnh lần này, thật sự là quá tệ."

"Ông trời ơi, hãy giáng một tia sét đánh chết tên này đi."

"Đi đi, còn chơi cái rắm gì nữa!"

"Gia hỏa này phách lối như vậy, chẳng lẽ hắn không sợ đắc tội tất cả mọi người sao? Cho dù hắn là Đại sư huynh của Huyền Thiên tông thì cũng quá phách lối rồi."

"Người ta sợ cái rắm gì, Lôi Ngạo cũng dám giết, còn sợ đắc tội chúng ta sao? Dù sao trước khi gia nhập thiên hạ, hắn đã tuyên chiến với thiên hạ, hiện tại cũng không sợ đắc tội thêm với chúng ta, ai, cuồng nhân, thật là một cuồng nhân!"

Bên trong toàn bộ bí cảnh đều là tiếng oán than.

Vô số thiên kiêu bị Sở Cuồng Nhân ép tới không ngóc đầu lên

được.

Bí cảnh, một con đường núi.

Sở Cuồng Nhân mang theo bọn người Lam Vũ đi về phía bảo vật kế tiếp.

Ở phía sau hắn, bọn người Mộ Dung Hiên, Nam Cung Hoàng dùng một ánh mắt cuồng nhiệt tới tột đỉnh nhìn bóng lưng của hắn.

Mấy ngày nay, bọn họ thật sự quá hưng phấn.

Từng món từng món bảo vật bị bọn họ bỏ vào trong túi, mà trên cơ bản bọn họ còn không cần động thủ, Sở Cuồng Nhân bước vào trận chiến, không người nào dám nhúc nhích!

Loại cảm giác được đại lão kéo, thoải mái đến muốn nổ tung!

"Bảo vật kế tiếp là... bảo dược cấp Chí Tôn! !" Cảm nhận được bảo vật kế tiếp, sắc mặt Sở Cuồng Nhân hơi thay đổi.

Bảo dược Chí Tôn, loại bảo vật này đối với Tôn giả mà nói cũng có tác dụng rất lớn, tu sĩ dưới Tôn giả lại càng đuổi theo nó như vịt.

Đương nhiên, đối với Sở Cuồng Nhân mà nói thì tác dụng của nó cũng không lớn lắm.

Căn cơ của hắn quá kinh khủng, cho dù là bảo vật cấp Chí Tôn cũng không thể mang lại hiệu quả lớn cho hắn,

Nhưng nếu đưa cho nhóm sư đệ sư muội thì ngược lại cũng sẽ không tệ.

Những ngày gần đây, phần lớn bảo vật hắn giành được ở bên trong bí cảnh đều tặng cho bọn người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên.

Điều này khiến mấy người bọn họ càng một lòng một dạ với hắn.

Rất nhanh.

Sở Cuồng Nhân đã tới chỗ có bảo dược Chí Tôn, nhưng mà hắn lại thấy được một người ở chỗ này, mới đầu hắn cũng không thèm để ý, nhưng sau khi hắn nhận ra thân phận của đối phương, trên mặt hắn lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Há, là hắn."

Sở Cuồng Nhân nhìn tu sĩ mặc huyết bào trước mắt, không khỏi kinh ngạc.

Người này, là Huyết Linh Tử của tộc Dạ Xoa.

Huyết Linh Tử và Sở Cuồng Nhân gần như đi đến chỗ của bảo dược Chí Tôn cùng một lúc, ánh mắt hai người va chạm, đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Không nghĩ tới sẽ chạm mặt ngươi ở nơi này, Sở Cuồng Nhân." Huyết Linh Tử nhìn Sở Cuồng Nhân, trên khuôn mặt yêu mị xuất hiện sự tò mò.

Những ngày gần đây, hắn nghe được không ít chuyện liên quan tới đối phương.

Mỗi một chuyện đều cực kì kinh thiên động địa.

"Ta cũng không ngờ tới."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, sau đó hắn nhìn về phía bảo dược đang tràn ngập ánh sáng màu vàng nhạt, thản nhiên nói: "Như vậy hiện tại vấn đề là, gốc bảo dược này ta muốn, ngươi phản đối, hay là tán thành?"

"Ta... Phản đối!"

Chương 66: Vô Thượng Đạo Thể Quyết Đấu, Người Thua Chính Là Ngươi

"Ta... Phản đối!"

Huyết Linh Tử băng lãnh nói.

Gốc bảo dược Chí Tôn này có giá trị không nhỏ, hắn ta không thể tuỳ tiện từ bỏ được, hơn nữa, ngươi nói ngươi muốn, ta liền cho, như vậy ta còn mặt mũi nào nữa?

Tất cả mọi người đều là thiên kiêu, cùng lắm thì đánh một trận thôi.

"Nghe nói ngươi đã giết Lôi Ngạo, rất tốt, cho dù ngươi không giết được hắn, ta cũng sẽ ra tay." Huyết Linh Tử lạnh lùng nói.

"Thế nào, ngươi và hắn có thù sao?" Sở Cuồng Nhân hỏi.

"Không có, nhưng hắn có danh tiếng Thiếu Đế, uy phong bát diện, xưng hào kia rất tốt, ta muốn có."

Hai người tùy ý trao đổi, giống như bạn cũ gặp lại.

Nhưng mọi người lại có thể cảm giác bốn phía có một cỗ uy áp vô cùng khủng bố áp tràn ra, trong hư không có hai cổ đạo vận vô hình mãnh liệt đụng chạm, khí thế của hai người họ cũng đang nhanh chóng tăng lên.

Oanh! !

Huyết Linh Tử xuất thủ trước!

Mặt đất chỗ hắn ta đứng ầm vang nổ tung, sau đó bóng người biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện đã ở trên đầu Sở Cuồng Nhân.

Một chưởng từ không trung rơi xuống, ẩn chứa huyết sắc quang hoa.

Trong đó, Sở Cuồng Nhân dường như còn nhìn thấy một biển máu.

"Huyết Linh Đạo Thể, đúng là có chút không tầm thường." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, trong tay xuất hiện Thánh kiếm Côn Ngô, đâm về phía bầu trời.

Kiếm quang màu tím phá không mà ra!

Hai cỗ lực lượng va chạm trên không trung, nhấc lên khí lãng vô cùng cuồng bạo, đập vào hư không, giống như từng đợt thủy triều khuếch tán ra bên ngoài.

Đám người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên đềun lùi lại mấy chục trượng.

"Thật cường đại, đây là Huyết Linh Đạo Thể sao?"

"Hai đại Vô Thượng Đạo Thể tranh chấp, chuyện này cũng không phải người bình thường có thể nhìn thấy, nhất định phải quan sát một phen."

Mấy người đứng cách đó không xa, nhìn chầm chầm trận chiến này.

Huyết Linh Tử nhìn một chưởng này không đạt được hiệu quả, hắn ta lui lại một khoảng cách, nhìn chầm chầm Sở Cuồng Nhân, "Làm sao ngươi biết đây là Huyết Linh Đạo Thể?"

"Đây không phải chuyện rõ ràng sao?"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Động Tất Chi Nhãn vừa mở, có tin tức gì mà hắn không biết?

Nhưng Huyết Linh Tử không ngờ Sở Cuồng Nhân lại có thủ đoạn như vậy, chỉ cho rằng lúc nào đó mình không cẩn thận tiết lộ khí tức.

Đối phương có kiến thức rộng rãi, nhận ra Huyết Linh Đạo Thể cũng không phải chuyện kỳ quái.

"Nếu biết, vậy ta cũng không che giấu nữa, Huyết Linh Đạo Thể, dị tượng biển máu, mở cho ta! !"

Trong nháy mắt, sau lưng Huyết Linh Tử có lượng lớn đạo vận bay lên, hình ảnh biển máu mỹ lệ hiện lên trong hư không.

Biển máu lăn lộn, vô cùng cuồn cuộn.

Dị tượng biển máu!

Được dị tượng chi lực gia trì, thực lực của Huyết Linh Tử tăng vọt.

"Thiên Đạo Chi Kiếm!" Sở Cuồng Nhân cũng thôi động dị tượng Đạo Thể.

Đỉnh đầu có phù văn lưu chuyển, Thiên Đạo Chi Kiếm ngưng tụ mà ra.

"Rất tốt, Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm và Huyết Linh Đạo Thể, rột cuộc ai mạnh ai yếu, hôm nay sẽ phân thắng bại đi!" Huyết Linh Tử cười ha ha một tiếng, năm ngón tay trảo một cái về phía hư không, lượng lớn đạo vận ngưng tụ.

Một cái đại thủ huyết sắc kinh khủng đánh về phía Sở Cuồng Nhân!

Lực lượng kinh khủng khiến mặt đất đều rung chuyển.

"Kình Thiên Đại Huyết Thủ! !"

Đối mặt với đại thủ huyết sắc oanh động hư không, ánh mắt Sở Cuồng Nhân hơi ngưng tụ, cầm Thánh kiếm Côn Ngô trong tay, sau đó một kiếm đột nhiên vung ra.

Kiếm quang màu tím che khuất bầu trời!

Hai cỗ lực lượng, hai loại đạo vận oanh một tiếng nện vào nhau, mặt đất, hư không đều điên cuồng chấn động.

Khí lãng phun trào, hóa thành lực trùng kích không có gì sánh kịp!

Dưới lực trùng kích này, dị tượng biển máu sau lưng Huyết Linh Tử kịch liệt nổi lên sóng gió, hắn ta lập tức bị đánh bay ra ngoài gần một trăm trượng!

Nhìn lại Sở Cuồng Nhân, đứng vẫn tại chỗ, áo trắng tung bay, sợi tóc bay múa, tay cầm Thánh Kiếm Côn Ngô, giống như trích tiên lâm trần, vững vàng bất động.

"Làm sao lại như thế? !"

Đồng tử Huyết Linh Tử co rụt lại, có chút khó mà tin được.

Hắn ta chính là Vô Thượng Đạo Thể, còn có tu vi Động Hư, tu luyện Thánh Nhân pháp, cho dù là Thiếu Đế Lôi Ngạo, hắn ta cũng có lòng tin chiến thắng!

Nhưng đối đầu với một chiêu vừa rồi của Sở Cuồng Nhân, tại sao hắn ta phải lui lại?

Đối phương cường hãn đến mức khó tin!

"Cùng là Vô Thượng Đạo Thể, tại sao lại chênh lệch như thế?" Sắc mặt Huyết Linh Tử thay đổi, có chút nghĩ không thông.

Nghe thấy lời nói của hắn ta, Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói: "Không phải Đạo Thể của ngươi thua, mà chính là ngươi! Ngươi thua bởi Sở Cuồng Nhân ta!"

"Không, không, hiện tại nói thắng bại còn quá sớm!" Huyết Linh Tử sầm mặt, linh lực trên người điên cuồng sôi trào lên.

Một cỗ đạo vận phóng lên tận trời, sau lưng Huyết Linh Tử dần dần ngưng tụ thành một cái cầu lớn huyết sắc, rơi trên biển máu kia.

Một cỗ tĩnh mịch chi ý bộc phát ra!

"Dị tượng Đạo Thể, Tử Linh Chi Kiều! !"

"Ngươi cho rằng như vậy đã kết thúc rồi sao? Vẫn còn đây!"

"Thánh Nhân pháp, Hoàng Tuyền đại pháp!"

Huyết Linh Tử gầm nhẹ một tiếng, chỉ thấy một cỗ đạo vận mạnh mẽ tràn ra, biến ảo thành một đầu Giang Hà đục ngầu, trùng kích mà ra.

Giống như Hoàng Tuyền cổ lão trong truyền thuyết!

Được hai đại dị tượng gia trì, một kích này của Huyết Linh Tử cường thịnh đến không có gì sánh kịp, nước Hoàng Hà cuồn cuộn, điên cuồng cọ rửa hư không, một cỗ tĩnh mịch chi ý lộ ra, khiến trong lòng mọi người đều sinh ra hàn ý.

"Ngươi thật sự có thực lực giết chết Lôi Ngạo."

Sở Cuồng Nhân nhìn nước Hoàng Tuyền trút xuống như mưa kia, cười nói.

Sau đó, trong tay hắn cầm Thánh Kiếm Côn Ngô, kiếm phong xuất hiện, "Nhưng rất đáng tiếc, muốn giết ta, ngươi còn kém xa."

"Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!"

Một kiếm chém ra, kiếm quang màu tím nở rộ!

Nước Hoàng Tuyền bị một kiếm này trực tiếp bổ ra, hóa thành hai nửa tách sang hai bên, điên cuồng đánh vào xung quanh.

Kiếm quang thế như chẻ tre, phá vỡ Hoàng Tuyền, đánh lên người Huyết Linh Tử, một đạo quang mang huyết sắc chợt lóe lên.

Huyết Linh Tử bay ngược ra ngoài, máu tươi phun ra, hai đại dị tượng bị phá vỡ, đạo vận cường hãn tán loạn.

Huyết Linh Tử bị một kiếm này làm cho trọng thương, trên mặt tràn đầy kinh dị.

Mình toàn lực xuất thủ, vẫn không địch lại một kiếm của đối phương!

Nếu không phải trên người hắn ta có chí bảo phòng ngự, triệt tiêu phần lớn kiếm khí, thì một kiếm vừa rồi có thể lấy mạng hắn ta!

Đây là thực lực kinh khủng bực nào?

"Đi! !"

Huyết Linh Tử không dám ở lâu, hóa thành một đạo huyết quang, lao về nơi xa, Sở Cuồng Nhân muốn thôi động kiếm, phong tỏa đường lui của đối phương.

Nếu đã xuất thủ, vậy sẽ không giữ lại chút nào!

Đối phương là Vô Thượng Đạo Thể, có lẽ khi trưởng thành sẽ mang đến phiền toái không nhỏ cho hắn, giết chết đối phương mới là lựa chọn chính xác.

Nhưng dị tượng Cửu Thiên Kiếm Ngục còn chưa mở ra hoàn toàn, một cỗ linh lực vô cùng kinh khủng từ trên người Huyết Linh Tử bộc phát, chỉ thấy giọt chu sa giữa lông mày hắn ta có một cỗ đạo vận lưu chuyển, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Một kích này, vô cùng khủng bố, ngay cả hắn cũng phải thận trọng ứng phó.

"Cái này chỉ sợ là một kích của Tôn giả!"

"Hẳn là thủ đoạn mà cường giả tộc Dạ Xoa lưu cho hắn."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng tụ, ba đại dị tượng đạo thể triển khai toàn, thôi động Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật đến cực hạn, đánh tới một kích kia.

Trong chốc lát, cả mảnh thiên địa này đều chấn động, trong hư không xuất hiện từng đạo vết nứt màu đen, giống như muốn phá nát.

Cũng may bí cảnh Minh Nguyệt có kết cấu không gian rất vững chắc, nếu không, một kích này đủ khiến tiểu thế giới này sụp đổ.

Lực lượng kia đủ khiến phần lớn thiên kiêu trong bí cảnh vẫn lạc.

"Chạy thật nhanh."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

Hắn cũng không có nhiều tiếc nuối, chạy trốn thì chạy trốn thôi, hắn có thể đánh bại đối phương một lần, tự nhiên có thể vĩnh viễn giẫm đối phương dưới chân.

"Thực lực của Huyết Linh Tử cũng bất phàm a, thế mà có thể kiên trì mấy chiêu dưới tay Đại sư huynh, không hổ là Vô Thượng Đạo Thể."

"Ừm, so với Lôi Ngạo còn mạnh hơn một chút."

Đám người Nam Cung Hoàng nói.

Trong mắt bọn họ, thiên kiêu có thể kiên trì mấy chiêu trong tay

Sở Cuồng Nhân chính là nhân vật có cùng cấp bậc với Lôi Ngạo.

Không biết sau khi thiên kiêu trên thế gian biết chuyện, sẽ có cảm tưởng thế nào.

Chúng ta khổ sở tu luyện, lại chỉ có thể cản được mấy chiêu?

Chương 67: Sở Cuồng Nhân Khiêm Tốn Ôn Hòa, Dọa Sợ Một Đám Tôn Giả

Ba ngày.

Sở Cuồng Nhân dựa vào Tầm Bảo Thuật, dẫn theo đám người Lam Vũ điên cuồng thu dọn bảo vật trong bí cảnh hết ba ngày, không nói tất cả bảo vật trong bí cảnh đều bị bọn họ lấy đi, nhưng ít ra cũng có bảy tám phần, đây là chuyện rất khủng bố.

Dù sao cũng có rất nhiều thiên kiêu tiến vào bí cảnh, ngoại trừ tám đại đạo thống Thánh Nhân ra, còn có mấy vị Thánh tộc, tổng cộng cũng phải có một hai trăm vị thiên kiêu, mà Sở Cuồng Nhân lại độc chiến tám thành bảo vật trong bí cảnh!

Nếu chuyện này truyền ra, sẽ dọa chết người.

Cộng thêm lúc vừa xuống núi, Sở Cuồng Nhân đã thu hết bảo khố Nguyên Linh, bây giờ, bảo vật trên người hắn chỉ nhiều chứ không ít hơn một cái đạo thống Chí Tôn!

"Ôi, đáng tiếc, bảo vật tuy nhiều, nhưng không có mấy thứ hữu dụng với ta, hơn nữa còn không tìm được truyền thừa của Minh Nguyệt Thánh Nhân."

Sở Cuồng Nhân thở dài một tiếng.

Có lẽ vì Minh Nguyệt Thánh Nhân và Hắc Quang Thánh Nhân đánh một trận, sinh mệnh sắp chết, căn bản không kịp lưu lại truyền thừa.

"Tốt, bảo vật đã tìm được không sai biệt lắm, nên rời đi rồi."

Sở Cuồng Nhân nói.

...

Bên ngoài bí cảnh.

Mấy tên cường giả đạo thống đoán rằng lần thăm dò bí cảnh này cũng nên kết thúc rồi, một vị Chí Tôn nói: "Bên trong bí cảnh này có không ít cơ duyên, tin tưởng mọi người không phải tay không mà về."

"Ừm, không sai."

"Cũng không biết ai có thể độc chiếm vị trí đầu tiên."

Bên cạnh, Lôi Hỏa Chí Tôn không nói gì, nhưng sắc mặt có chút âm trầm, lần này đến thăm dò bí cảnh, Thánh tộc bọn họ thua thiệt lớn!

Tổn thất một vị Thiếu Đế, thế nào cũng không bù đắp được.

"Ta mặc kệ, Thiếu Đế tộc ta chết, tốt nhất đừng liên quan đến các ngươi, nếu không tộc ta sẽ không để yên đâu!"

Lôi Hỏa Chí Tôn lạnh giọng đảo qua các Tôn giả khác.

Nhưng mọi người đều không hề để ý.

Tất cả mọi người đều là thế lực đạo thống, ai sợ ai a.

"Thôi đi, nói thật uy phong, muốn dọa ai đó." Như Yên trưởng lão nghe vậy, vốn không quen nhìn Lôi Hỏa Chí Tôn, bà ấy không nhịn được trào phúng một tiếng.

Lôi Hỏa Chí Tôn nhìn qua, “Trong các thiên kiêu tiến vào bí cảnh, ngoại trừ Thiếu Đế tộc ta, thì Sở Cuồng Nhân của Huyền Thiên tông các ngươi có thực lực nhất, nếu nói người nào có khả năng giết hắn nhất, hừ, Sở Cuồng Nhân chính là người có hiềm nghi lớn nhất."

"Hừ, nói vớ vẩn, Cuồng Nhân khiêm tốn ôn hòa, không chủ động động thủ đả thương người, bên trong bí cảnh có cơ duyên cũng có nguy hiểm, ai biết Lôi Ngạo tộc các ngươi có phải phát động đến cấm chế nào đó mới chết không."

Như Yên trưởng lão nói.

Sắc mặt mấy vị Tôn giả khác đều có chút cổ quái.

Khiêm tốn ôn hòa?

Có lầm hay không? ?

Tuyên chiến thiên hạ, chém giết Bạch Vân Kiếm Tôn, cũng diệt toàn phủ người ta, nhìn thế nào tên Sở Cuồng Nhân này cũng không giống người khiêm tốn ôn hòa nha.

Thất tổ ẩn tàng trong hư không nghe thấy lời nói của Như Yên trưởng lão, cũng không nhịn được, khóe miệng giật một cái, tiểu gia hỏa kia khiêm tốn ôn hòa cái quỷ gì.

Sưu...

Lúc này, có người từ trong bí cảnh đi ra.

Là Phương Thiên của Ngũ Hành tông.

"Phương Thiên!" Tôn giả của Ngũ Hành tông muốn đi lên nghênh đón, nhưng có người còn nhanh hơn ông ta, là Lôi Hỏa Chí Tôn tộc Lôi Chuẩn.

Lôi Hỏa Chí Tôn lạnh lùng nói: "Là ai giết Thiếu Đế của tộc ta!"

"Hừ, Lôi Hỏa Chí Tôn, đừng quá đáng."

Tôn giả của Ngũ Hành tông bất mãn nói.

"Ta chỉ hỏi một chút mà thôi."

Mọi người cũng nhìn về phía Phương Thiên, hiển nhiên rất hứng thú đối với chuyện này.

"Là... Sở Cuồng Nhân!" Phương Thiên cũng không giấu diếm.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Lôi Hỏa Chí Tôn trở nên vô cùng âm trầm, "Tốt, tốt, quả nhiên là Sở Cuồng Nhân! !"

Như Yên trưởng lão có chút mộng.

Bà ấy vừa khoa trương nói Sở Cuồng Nhân khiêm tốn ôn hòa đây, khá lắm, gia hỏa này còn chém cả Thiếu Đế, tự nhiên bị vả mặt có chút không kịp chuẩn bị.

"Huyền Thiên tông, các ngươi còn gì để nói không?"

Lôi Hỏa Chí Tôn chấn nộ nhìn về phía Như Yên trưởng lão.

"Cuồng Nhân giết Lôi Ngạo, tất nhiên là có nguyên nhân, nói không chừng là Lôi Ngạo của tộc ngươi tự dưng gây hấn đấy?" Như Yên trưởng lão lại nói.

Sau đó mọi người nhìn về phía Phương Thiên, để hắn ta nói tiếp.

Phương Thiên cũng không giấu diếm, nói tất cả mọi chuyện đã xảy ra bên trong.

"Thi thể Thánh Nhân, thì ra là vì tranh đoạt thi thể Thánh Nhân a!"

"Chậc chậc, nói như vậy, bây giờ thi thể Thánh Nhân đang ở trong tay Sở Cuồng, hắn đúng là bá đạo a."

"Một người tranh giành cùng thiên hạ, không phụ cái tên Cuồng Nhân chút nào."

"Hay cho một tên Sở Cuồng Nhân 'Khiêm tốn ôn hòa', khiêm tốn đến mực chiếm cả thi thể Thánh Nhân, tuyệt không lưu cho những người khác."

Chuyện này, không chỉ Lôi Hỏa Chí Tôn.

Sắc mặt đám Tôn giả còn lại cũng có chút khó coi.

Như Yên trưởng lão từ tốn nói: "Thi thể Thánh Nhân phải là người có tài mới chiếm được, Cuồng Nhân có thể một mình độc chiếm, là bản lãnh của hắn."

"Còn chuyện giết chết Lôi Ngạo, a, thiên kiêu tranh chấp, thương vong không thể tránh được, chết thì chết, chỉ có thể trách tài nghệ của hắn ta không bằng người."

Thái độ của bà ấy rất rõ ràng.

Chuyện Sở Cuồng Nhân của Huyền Thiên tông ta làm, đều có lý do.

Các ngươi muốn làm sao?

Chẳng lẽ còn muốn khai chiến sao?

Chuyện đại chiến giữa các đạo thống Thánh Nhân cũng không phải đùa giỡn, một khi bạo phát, sinh linh đồ thán, các đạo thống không chết không thôi, đạo thống truyền thừa vạn năm, cũng không phải không hủy diệt được.

"Còn, còn không chỉ như vậy," Phương Thiên cắn răng tiếp tục nói, còn nói chuyện mấy ngày nay Sở Cuồng Nhân dẫn dắt mấy người thu hết bảo vật trong bí cảnh nữa.

Một đám Tôn giả càng nghe càng cảm thấy tim đập nhanh.

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm Như Yên trưởng lão, vẻ mặt phẫn nộ.

"Huyền Thiên tông, các ngươi thật quá đáng!"

"Toàn bộ bảo vật trong bí cảnh đều bị các ngươi lấy đi, vậy chúng ta còn lấy cái gì, để chúng ta đi một chuyến uổng công sao?"

"Không sai, nhất định Sở Cuồng Nhân phải cho chúng ta một lời giải thích!"

"Một người độc tài tất cả, Huyền Thiên tông các ngươi ăn được sao?"

Như Yên trưởng lão cũng chấn kinh.

Đây cũng quá mãnh liệt đi.

Nghe thấy một đám Tôn giả chất vấn, Như Yên trưởng lão lấy lại tinh thần, thản nhiên nói: "Những bảo vật này đều do Cuồng Nhân lấy được bằng bản lĩnh của mình, người có tài thì được nhiều, đây là đạo lý ở đời rồi, tại sao phải bàn giao cho các ngươi?"

"Ngươi..."

Một đám Tôn giả tức giận đến xanh mặt, không lời nào để nói.

"Còn nữa."

Lúc này Phương Thiên lại lên tiếng.

Một đám Tôn giả nhao nhao đưa mắt nhìn sang.

"Còn nữa? Tên Sở Cuồng Nhân kia còn làm chuyện hoang đường nào nữa?"

"Hừ, Sở Cuồng Nhân đúng là có bản lãnh a."

Dưới ái nhìn soi mói của một đám Tôn giả, Phương Thiên hít sâu một hơi, nói ra: "Sở Cuồng Nhân hắn... Chém giết một vị Thánh Nhân! !"

Bốn phía đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh.

Yên tĩnh đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Lúc Phương Thiên đang kinh ngạc vì sao không có ai nói chuyện, vài luồng uy áp mãnh liệt rơi lên người Phương Thiên, suýt chút nữa áp hắn ta nằm rạp trên mặt đất.

"Ngươi nói cái gì? Sở Cuồng Nhân trảm sát Thánh Nhân?"

"Chuyện này sao có thể?"

"Hồ ngôn loạn ngữ, làm sao hắn có thể làm ra chuyện này được?"

Mọi người không thể tin được.

Nhưng liên tưởng đến dị tượng Thánh Nhân vẫn lạc lúc trước, thật ra trong lòng mọi người đã tin mấy phần, chỉ là cảm thấy thật không thể tin được.

Làm sao Sở Cuồng Nhân có thể trảm sát Thánh Nhân chứ? !

Như Yên trưởng lão cũng bị giật mình kêu lên.

"Phương Thiên, mau nói!" Tôn giả Ngũ Hành tông vội vàng nói.

Phương Thiên kể lại những chuyện đã xảy ra bên trong, một đám Tôn giả nghe xong, chỉ cảm thấy thế giới này quá không chân thật.

Một tên hậu bối trẻ tuổi, lại trảm sát Thánh Nhân?

Nghe thế nào đều cảm thấy chuyện này giống như nói mơ giữa ban ngày, vô cùng hoang đường.

Sau đó, trong bí cảnh lần lượt có người đi ra.

Một số Tôn giả truy hỏi những chuyện có liên quan đến Sở Cuồng Nhân, đều lấy được câu trả lời giống như Phương Thiên.

"Gia hỏa này muốn nghịch thiên sao? Lần trước chém giết Vô Thượng Chí Tôn, lần này trảm sát Thánh Nhân, cái này, cái này còn là người sao?"

"Cho dù là đại tranh chi thế, nhưng xuất hiện nhân vật bực này cũng không khỏi quá khoa trương đi."

"Có người này, các thiên kiêu khác làm gì có tư cách tranh đoạt đế vị, sinh cùng một thời đại với người này, đúng là bi ai a!"

Chương 68: Thất Tổ Cường Thế Xuất Thủ, Một Cái Cảnh Cáo

Những chuyện Sở Cuồng Nhân đã làm trong bí cảnh truyền ra.

Một đám Tôn giả bị dọa đến trợn mắt há hốc mồm.

Trảm sát Thánh Nhân?

Chuyện này có lực trùng kích rất lớn với bọn họ, bọn họ chỉ cảm thấy quá không chân thực, có cảm giác hoang đường.

Ngay cả Như Yên trưởng lão cũng cảm thấy khoa trương.

Tôn giả còn như vậy, đừng nói đến những người khác, mấy trăm ngàn tu sĩ ở Bắc Hải đều bị tin tức này làm cho chấn động đến mất hồn mất vía.

"Sở Cuồng Nhân trảm sát Thánh Nhân? Trời ạ, thật hay giả?"

"Tôn giả cũng thừa nhận rồi."

"Trước đó xuất hiện dị tượng Thánh Nhân vẫn lạc, sao có thể giả được, tên Sở Cuồng Nhân này, thật sự quá kinh khủng."

Tin tức lưu truyền ra, có thể tưởng tượng, lúc những người này phát tán đi, cái tên Sở Cuồng Nhân lại lần nữa oanh động thiên hạ.

Đừng nói Thanh Long vực, đoán chừng cả bốn vực đều bị dọa sợ.

Sưu...

Một đạo lưu quang từ trong bí cảnh đi ra, một người thanh niên mặc trường bào màu đỏ ngòm, Dạ Huyết Chí Tôn của tộc Dạ Xoa thấy vậy, vội vàng tiến lên.

"Huyết Linh Tử, ngươi thế nào?"

"Không sao, bị thương nhẹ."

Sắc mặt Huyết Linh Tử có chút khó coi nói.

"Người nào làm?" Dạ Huyết Chí Tôn trầm giọng hỏi.

"Sở Cuồng Nhân!"

Sắc mặt Dạ Huyết Chí Tôn hơi đổi một chút, nhưng lại không cảm thấy kinh ngạc, "Trong toàn bộ bí cảnh, người có thể đả thương ngươi cũng chỉ có hắn."

Ông ta còn chú ý tới, nốt chu sa giữa lông mày Huyết Linh Tử biến mất.

Đó là thủ đoạn bảo mệnh ông ta lưu cho Huyết Linh Tử, không ngờ ngay cả cái này cũng dùng đến, quả nhiên thực lực của Sở Cuồng Nhân rất cường đại.

Sau khi tất cả mọi người đi ra không sai biệt lắm, Như Yên trưởng lão nhìn vào bí cảnh, "Làm sao đám người Cuồng Nhân còn chưa ra?"

Vừa dứt lời, mấy người đi ra bí cảnh.

Chính là Sở Cuồng Nhân dẫm đầu đám người Huyền Thiên tông.

Vô số tu sĩ nhìn lại.

Có người lộ ra ánh mắt cuồng nhiệt, có người hướng tới, cũng có người e ngại...

Mà khi Sở Cuồng Nhân vừa bước chân ra bí cảnh, lập tức cảm giác được một cỗ uy thế kinh khủng bao phủ lên người mình, khóa chặt hắn!

"Sở Cuồng Nhân, đền mạng cho Thiếu Đế tộc ta đi!"

Lôi Hỏa Chí Tôn lập tức xuất thủ.

Uy thế Chí Tôn bạo phát, rung động thiên địa.

"Lão gia hỏa, ngươi dám!"

Như Yên Trưởng Lão đã sớm đề phòng Lôi Hỏa Chí Tôn, trong nháy mắt đối phương xuất thủ, nàng cũng lập tức tiến lên ngăn cản.

Có thể cản lại Lôi Hỏa Chí Tôn, nhưng khó mà ngăn cản các Tôn giả khác.

Sắc mặt Như Yên trưởng lão biến đổi, "Cuồng Nhân!"

Bị mấy vì Tôn giả nhằm vào, Sở Cuồng Nhân vẫn đứng tại chỗ, vẻ mặt lạnh nhạt, tuyệt không hoảng.

"Hừ."

Một tiếng hừ lạnh từ trong hư không truyền đến.

Chỉ thấy mấy đạo kiếm quang vô cùng khủng bố lập tức bạo phát, phân biệt chém về phía mấy vị tôn giả cuả tộc Lôi Chuẩn.

"Cái gì?"

"Không tốt! !"

Một đạo kiếm quang đánh ra, trong chớp mắt, một vị Tôn giả nổ tung thành huyết vụ trên không trung, mấy vị Tôn giả khác cũng đồng thời bị chém giết!

Thực lực thế này, ngay cả Chí Tôn cũng chưa chắc đã làm được.

"Là người hộ đạo của Sở Cuồng Nhân xuất thủ!"

"Thực lực này... Vô Thượng Chí Tôn! Là Vô Thượng Chí Tôn, Huyền Thiên tông lại để một vị Vô Thượng Chí Tôn làm người hộ đạo cho hắn!"

Các cường giả đạo thống khác lần nữa giật nảy mình.

Vô Thượng Chí Tôn, ở bất cứ đạo thống nào đều là cường giả tuyệt đối, trong Thanh Long vực, Vô Thượng Chí Tôn đã biết không có hơn hai mươi người, phần lớn đều là người cầm quyền tối cao của đạo thống Thánh Nhân và Thánh tộc.

Nhưng bên cạnh Sở Cuồng Nhân lại có tồn tại bực này ở trong bóng tối bảo vệ hắn!

"Ai dám động đến hắn, chết!"

Giọng nói của thất tổ quanh quẩn trên bầu trời.

Như Yên trưởng lão vui vẻ, sau đó hơi nghi hoặc một chút, đây là giọng nói của thất tổ, nhưng có vẻ trẻ lại không ít?

"Vô Thượng Chí Tôn!" Lôi Hỏa Chí Tôn dừng tay lại, nhìn một đoàn huyết vụ nổ tung trên không trung, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

Tổn thất một tên Thiếu Đế, hiện tại lại tổn thất mấy vị Tôn giả.

Lần này đến bí cảnh, tộc Lôi Chuẩn thương tổn quá lớn.

"Bút trướng này, tộc Lôi Chuẩn ta nhớ kỹ!"

Lôi Hỏa Chí Tôn nói xong liền muốn rời đi.

Có Vô Thượng Chí Tôn ở đây, ông ta căn bản không có cách nào động thủ.

"Ha, còn dám uy hiếp?"

Giọng nói của Thất tổ lại lần nữa vang lên, ngay sau đó, một đạo kiếm quang mang theo đạo vận kinh khủng lướt tới, khóa chặt Lôi Hỏa Chí Tôn,

"Cái gì?" Lôi Hỏa Chí Tôn sợ hãi, vội vàng xuất thủ ngăn cản, lôi đình cuồng bạo xen lẫn hỏa diễm đánh ra.

Nhưng chênh lệch giữa Chí Tôn và Vô Thượng Chí Tôn quá xa, kiếm quang thế như chẻ tre xé mở Lôi Hỏa, chém một cánh tay Lôi Hỏa Chí Tôn xuống!

"Tay của ta..." Sắc mặt Lôi Hỏa Chí Tôn trắng bệch.

"Lưu ngươi một mạng, trở về nói với tộc trưởng nhà ngươi, chuyện của thế hệ trẻ, để thế hệ trẻ tự mình giải quyết, nếu muốn làm động tác gì, Huyền Thiên tông ta không tiếc mở ra đạo thống chi chiến đâu!"

Thất tổ lạnh giọng nói, lời nói vô cùng bá đạo.

Đây là ông ấy đang cảnh cáo.

Cảnh cáo tộc Lôi Chuẩn, đồng thời cũng cảnh cáo mấy đạo thống ở đây, để bọn họ biết rõ quyết tâm của Huyền Thiên tông.

Sở Cuồng Nhân, bọn họ chắc chắn sẽ bảo vệ!

Chuyện của người trẻ tuổi, để người trẻ tuổi tự giải quyết.

Nếu các ngươi ỷ lớn hiếp nhỏ, vậy cho dù Huyền Thiên tông phải tồn vong, cũng không để bọn họ tốt hơn!

Quả nhiên.

Trong mắt mấy vị Tôn giả của các đạo thống khác hiện lên quang mang dị thường.

Sở Cuồng Nhân, thật sự khiến người ta kinh diễm.

Một khi trưởng thành, tuyệt đối sẽ vô cùng khủng bố, trong lòng bọn họ đúng là có suy nghĩ, thừa dịp đối phương chưa trưởng thành giết chết.

Nhưng hành động của thất tổ, khiến không ít người từ bỏ suy nghĩ này.

Đạo thống chi chiến, cũng không phải chuyện đùa.

"Đi!"

Lôi Hỏa Chí Tôn bị chém một tay, nhưng cũng không có ý muốn liều mạng, cầm lấy tay gãy, chật vật rời khỏi hiện trường.

Liều mạng, ông ta lấy cái gì mà liều với một vị Vô Thượng Chí Tôn chứ?

"Cuồng Nhân, ngươi không sao chứ?"

Như Yên trưởng lão vội vàng tiến lên hỏi thăm.

Mấy người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên ở bên cạnh âm thầm ghen ghét.

Được rồi, mọi người chỉ quan tâm Đại sư huynh thôi.

"Ta không sao, để trưởng lão lo lắng rồi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, lúc hắn không gây sự, đối đãi với người thân cận, thật sự là có mấy phần khiêm tốn ôn hòa.

Đám cưởng giả đạo thống khác càng nhìn càng cảm giác đối phương xuất trần, giống như rồng trong loài người, đồng thời cũng không nhịn được thở dài.

Vì sao nhân kiệt kinh tài tuyệt diễm bực này không phải người trong đạo thống bọn họ chứ?

Đáng tiếc, thật sự đáng tiếc.

"Huyền Thiên đại sư huynh, chúng ta có việc hỏi ngươi."

Lúc này, một vị Chí Tôn mở miệng.

"Tiền bối mời nói."

"Bên trong bí cảnh có Thánh Nhân? Là ngươi chém giết."

Ánh mắt mọi người lấp lánh nhìn Sở Cuồng Nhân, chờ hắn trả lời.

"Đúng." Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Dù mọi người đã sớm biết đáp án, nhưng bây giờ nghe Sở Cuồng Nhân chính miệng thừa nhận, bọn họ vẫn không nhịn được rung động.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có thể nói tỉ mỉ một chú không?"

Bọn họ không tin Sở Cuồng Nhân có thể chém giết một vị Thánh Nhân.

Trong đó, nhất định có ẩn tình gì đó.

"Có thể."

Việc này cũng không phải bí mật gì, hắn kể ra chuyện Hắc Quang Thánh Nhân bị phong ấn, nuôi nhốt Hắc Tử Thú, dùng thiên kiêu làm đồ ăn cho mọi người nghe.

Lại nói lúc chém giết Hắc Quang Thánh Nhân, bản thân hắn may mắn đột phá Động Hư, cũng được tàn linh của Minh Nguyệt Thánh Nhân hiệp trợ, mới thành công đắc thủ, không hề nhắc đến Linh Lung công chúa nửa câu.

Ở chỗ Thanh Vân vương triều, Linh Lung công chúa ngồi trong xe ngựa, nghe Sở Cuồng Nhân kể chuyện, khóe miệng hơi vểnh lên, "Nói như vậy là đang bảo trì danh tiết của ta sao? A, coi như ngươi có chút lương tâm."

Chương 69: Tôn Giả Thi Lễ, Về Vương Đô Trước

"Không ngờ bên trong bí cảnh này còn có bí mật như vậy!"

"Đúng vậy, khiến người bất ngờ."

"Hay cho một tên Hắc Quang Thánh Nhân, âm hiểm ác độc, dám lấy thiên kiêu làm đồ ăn, đáng bị Minh Nguyệt Thánh Nhân trấn áp vạn năm."

Sau khi cường giả các đạo thống nghe xong, đều có chút oán giận.

Đồng thời, bọn họ cũng có thể hiểu được vì sao Sở Cuồng Nhân có thể giết chết một vị Thánh Nhân, vốn là Thánh Nhân tàn khuyết, còn có Minh Nguyệt Thánh Nhân tương trợ.

Mặc dù vẫn rất rung động, nhưng mọi người cũng chỉ có thể tiếp nhận sự thật này.

"Hiện tại còn ai bất mãn nữa? Nếu không phải Cuồng Nhân, thiên kiêu của các ngươi đều trở thành đồ ăn của người khác đấy." Như Yên trưởng lão đảo mắt nhìn qua mọi người ở đây, đạm mạc nói.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không còn lời nào để nói.

"Sở tiểu hữu bản lĩnh hơn người, ta không còn lời nào đêt nói."

"Haiz, đây đều mệnh số a."

Bọn họ còn có thể nói cái gì?

Mặc dù phần lớn bảo vật trong bí cảnh rơi vào tay Sở Cuồng Nhân, nhưng đối phương cũng chém giết Hắc Quang Thánh Nhân, cứu một đám thiên kiêu.

Hơn nữa, người ta cũng dựa vào bản lĩnh của mình xông xáo bí cảnh, lấy được bảo vật, bọn họ không phục cũng không thể thay đổi sự thật được.

"Cứ như vậy thôi sao?" Như Yên trưởng lão nhướng mày.

"Chúng ta đã không có ý định truy cứu nữa, chẳng lẽ Như Yên trưởng lão vẫn có chuyện bất mãn sao?" Một vị Tôn giả lên tiếng hỏi.

Như Yên trưởng lão cười một tiếng, "Các ngươi vốn không có cái gì đáng truy cứu, nhưng Cuồng Nhân đã cứu một đám thiên kiêu trong bí cảnh, đại ân đại đức này, chẳng lẽ các ngươi không biểu thị cái gì sao?"

"Cái này..." Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Khá lắm, ngươi cầm hơn phân bảo vật trong bí cảnh Minh Nguyệt còn chưa đủ, hiện tại còn đánh chủ ý lên người chúng ta?

Một đám thiên kiêu như Phương Thiên, Viên Hoằng ngây ra.

Tình huống như thế nào?

Ở trong bí cảnh, bọn họ bị Sở Cuồng Nhân ép tới thảm như vậy, hiện tại không những không thể truy cứu, ngược lại, còn phải cảm tạ đối phương?

Trên đời này còn có chuyện hoang đường hơn chuyện này sao?

"Thế nào, có ơn không báo, tác phong của đạo thống Thánh tộc các ngươi như vậy sao, chuyện này nói ra sẽ khiến người khắp thiên hạ chê cười."

Trong hư không, giọng nói của thất tổ vang lên.

Sắc mặt các vị Tôn giả không ngừng thay đổi, đến Chí Tôn cũng lên tiếng rồi, nếu bọn họ không làm cái gì, chỉ sợ hôm nay sẽ không rời đi dễ dàng được.

Một vị Tôn giả của Lôi âm Tự đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, chắp tay trước ngực, trên mặt nở nụ cười, "Sở thí chủ rộng lượng nhân từ, cứu giúp một đám thiên kiêu của tự ta, bần tăng xin đa tạ."

Ông ta cúi người, cười nói: "Sau này nếu thí chủ rảnh rỗi đến Lôi âm Tự chơi, bần tăng sẽ quét dọn giường chiếu đón tiếp."

"Đại sư khách khí." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Lôi âm Tự mở đầu trước, sau đó các vị tôn giả khác cũng không tiện mở miệng chống đối, nguyên một đám tiến lên nói lời cảm tạ với Sở Cuồng Nhân.

"Cám ơn Sở tiểu hữu, sơn môn của Ngũ Hành tông ta vĩnh viễn mở cửa với tiểu hưu, hoan nghênh tiểu hữu tùy thời đến chơi."

“Vạn Pháp tông ta cũng như vậy."

Một đám Tôn giả không thể không để xuống tư thái, cảm tạ Sở Cuồng Nhân, có vài người cam tâm tình nguyện, cũng có vài người nội tâm bất mãn.

Nhất là Bạch liên giáo và Dạ Huyết Chí Tôn của tộc Dạ Xoa, nói lời cảm ơn rất không trôi chảy.

Thánh Tử của Bạch Liên giáo bị Sở Cuồng Nhân chém một tay, Huyết Linh Tử bị Sở Cuồng Nhân trọng thương, hiện tại, bọn họ còn phải cảm tạ kẻ cầm đầu chuyện này?

Bọn họ cam tâm tình nguyện, đó mới là chuyện lạ.

Mấy trăm nghìn tu sĩ tại Bắc Hải hoàn toàn tĩnh mịch.

Bọn họ nhìn nguyên một đám Tôn giả, thậm chí là Chí Tôn đến hành lễ với một tên hậu bối trẻ tuổi, tất cả đều mộng.

Đối với bọn họ mà nói, cảnh tượng này rất không chân thật.

"Vậy bây giờ chúng ta có thể rời đi chưa?" Một vị Chí Tôn hỏi, không phải ông ta hỏi Như Yên trưởng lão, mà là hỏi thất tổ.

"Đi đi." Thất tổ thản nhiên nói.

Dù sao đều là đạo thống Thánh Nhân, không được làm quá căng.

Một đám đạo thống và thiên kiêu tràn đầy mong đợi tiến đến, lại thất vọng quay về, duy nhất thắng lợi trở về cũng chỉ có Huyền Thiên tông.

Sau khi rời Bắc Hải, đám người của Huyền Thiên tông tìm đến một địa phương an toàn, tạm thời đặt chân, mọi người tụ tập cùng một chỗ, Như Yên trưởng lão hỏi thăm những chuyện đã xảy ra khi Sở Cuồng Nhân lịch luyện ở bên ngoài.

Sở Cuồng Nhân cũng không giấu diếm, nói ra toàn bộ.

Sau cùng, thất tổ cũng hiện thân.

Nhìn thấy Thất tổ đã quay về trạng thái đỉnh phong, Như Yên trưởng lão trợn mắt há hốc mồm, "Thất tổ, ngươi ngươi, chuyện này rốt cuộc là thế nào?"

Khó trách vừa rồi nàng lại cảm thấy giọng nói của thất tổ trẻ ra.

Thì ra không phải ảo giác, mà là thật!

"Ha ha, còn phải đa tạ tiểu gia hỏa này." Thất tổ nói chuyện mình phục dụng Duyên Thọ Đan ra.

Như Yên trưởng lão chấn kinh, sau đó cuồng hỉ, "Nếu vậy, Huyền Thiên tông ta lại có thêm một vị Vô Thượng Chí Tôn rồi, đây là chuyện tốt a! Cuồng Nhân, ngươi thật sự là cứu tinh của Huyền Thiên tông ta!"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Mọi người hàn huyên nửa ngày, sau đó Như Yên trưởng lão dự định mang theo mấy người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên trở về Huyền Thiên tông.

Trước khi đi, Sở Cuồng Nhân đã giao phần lớn bảo vật lấy được trong bảo khố Nguyên Linh và bí cảnh Minh Nguyệt cho Như Yên trưởng lão, để nàng mang về.

Đây đều là những thứ không có tác dụng gì với hắn.

Trong đó còn có thi thể của Minh Nguyệt Thánh Nhân.

"Như Yên trưởng lão, ta có một yêu cầu quá đáng, Minh Nguyệt Thánh Nhân cùng ta kề vai chiến đấu, đánh giết Hắc Quang Thánh Nhân, coi như chiến hữu của ta, bên trong thi thể ông ấy ẩn chứa đạo vận Thánh Khí, chúng ta có thể lĩnh hội sử dụng, nhưng xin đừng phá hỏng thi thể của ông ấy." Sở Cuồng Nhân nghiêm túc nói.

"Chúng ta tôn trọng suy nghĩ của ngươi, ngươi yên tâm đi, cỗ thi thể Thánh Nhân này, chúng ta sẽ xử lý thích đáng." Như Yên trưởng lão nói.

"Ừm, tốt."

......

"Công tử, tiếp theo chúng ta muốn đi đâu?" Lam Vũ hỏi.

"Đương nhiên là về vương đô, chuyện luận võ chọn rể vẫn chưa kết thúc đâu." Sở Cuồng Nhân còn chưa lên tiếng, Lý Tinh Thần đã trả lời trước.

Luận võ chọn rể...

Nghĩ đến đây, Sở Cuồng Nhân liền nhớ đến Linh Lung công chúa.

Nghiệt duyên a nghiệt duyên.

Nói thật, nếu không phát sinh quan hệ với Linh Lung công chúa, đối phương có luận võ chọn rể thế nào, gả cho ai cũng không liên quan tới hắn.

Nhưng bây giờ, trong lòng hắn luôn cảm thấy có chút không thoải mái.

Haiz, đây chính là tính chiếm hữu của nam nhân sao?

Trong lòng Sở Cuồng Nhân cảm khái.

"Đi, về vương đô trước." Sở Cuồng Nhân nói, cứ đặt chuyện này trong lòng cũng không phải biện pháp, dù sao cũng phải xử lí ổn thỏa mới được.

Thanh Vân vương triều, vương đô.

Mấy ngày trôi qua, đám thiên kiêu tiến về bí cảnh Minh Nguyệt cũng lần lượt trở lại vương đô, muốn tiếp tục tham gia luận võ chọn rể.

Vương đô, trong một quán rượu.

Mấy thiên kiêu của các đạo thống khác nhau tụ tập, đang trao đổi bảo vật đoạt được trong bí cảnh, sau đó phát hiện không có mấy người có thu hoạch.

"Đều tại tên Sở Cuồng Nhân kia, quá ghê tởm, hơn phân nửa bảo vật trong bí cảnh đều bị hắn ta chiếm mất." Một tên thiên kiêu bất mãn nói.

Nhắc đến Sở Cuồng Nhân, mọi người ở đây đột nhiên im lặng.

Ba chữ Sở Cuồng Nhân này như một ngọn núi áp lên ngực bọn họ, khiến bọn họ không thở nổi.

Quá khó khăn.

Sinh cùng một thời đại với nhân vật như vậy đúng là quá khó khăn.

"Người này, đúng là kinh tài tuyệt diễm."

Phương Thiên của Ngũ Hành tông cảm khái nói, mặc dù không cam lòng, nhưng ai cũng đều cảm nhận được, Sở Cuồng Nhân ưu tú, mọi người rõ như ban ngày.

"Đúng là hắn rất ưu tú, nhưng chẳng lẽ chúng ta cứ để hắn ép lên đầu như vậy sao?" Lâm Bá Thiên của Tử Dương cốc nói tiếp.

"Thôi, không nói chuyện này nữa."

Viên Hoằng của Vạn Pháp tông thấy bầu không khí có chút ngưng trọng, liền đổi đề tài, "Các ngươi nói lần này luận võ chọn rể, ai có thể đứng thứ nhất đây?"

Chương 70: Thanh Vân Quốc Chủ Tức Giận, Quan Hệ Thông Gia Với Ai

Nhắc đến chuyện luận võ chọn rể, mấy thiên kiêu ở đây đều nhớ tới Linh Lung công chúa, nhất là lúc đối phương ở trên bữa tiệc, ngăn lại một kiếm kia của Sở Cuồng Nhân, kí ức kia vẫn còn mới mẻ.

Đến bọn họ cũng không dám nói có thể đỡ được một kiếm của Sở Cuồng Nhân, nhưng Linh Lung công chúa lại làm được, hiển nhiên đối phương cũng là một vị thiên kiêu tuyệt đỉnh.

"Công chúa chính là Huyền Minh Đạo Thể, nếu có thể đạt được Huyền Minh Chi Tinh, có lẽ, còn có thể phân cao thấp với Sở Cuồng Nhân!"

Lúc này, có một vị thiên kiêu lên tiếng.

Ánh mắt tất cả mọi người ở đây đều tỏa sáng, đúng vậy, bọn họ đến bí cảnh thăm tay không mà về, nhưng Huyền Minh Chi Tinh cũng là một cơ duyên a.

"Đừng nghĩ nữa, có Sở Cuồng Nhân ở đây, các ngươi nghĩ luận võ chọn rể lần này, chúng ta còn hi vọng không?" Một thiên kiêu lên tiếng nói, như một chậu nước đá, dập tắt hỏa nhiệt trong lòng mọi người.

Viên Hoằng cười khổ nói: "Thực lực của Sở Cuồng Nhân quá mạnh, hắn tham gia luận võ chọn rể, chúng ta thực sự không có bất kỳ hi vọng nào, hơn nữa tên gia hỏa này còn rất được công chúa yêu thích."

Nghĩ như vậy, mọi người lại cảm giác trước mắt một mảnh tối tăm.

Dáng dấp đẹp trai, thực lực cường đại.

Nếu bọn họ là công chúa, nhất định cũng sẽ chọn Sở Cuồng Nhân.

"Chư vị không cần nản chí như thế, Sở Cuồng Nhân sẽ không tham gia luận võ chọn rể lần này." Lúc này, một giọng nói truyền đến.

Chỉ thấy Cố Trường Ca đi về phía mấy vị thiên kiêu này.

Mọi người nhìn thấy hắn ta, nhướng mày, lúc trước Cố Trường Ca muốn tạo ra Vô Địch Chi Tâm, liên tiếp đánh bại các đại đạo thống, cũng có khúc mắc với bọn họ.

Nhưng bọn họ vẫn cảm thấy hứng thú với lời Cố Trường Ca vừa nói, Phương Thiên hỏi: "Thái tử nói vậy là có ý gì?"

Cố Trường Ca thản nhiên nói: "Cô nói, Sở Cuồng Nhân sẽ không tham gia luận võ chọn rể, chuyện này, là muội muội ta chính miệng nói."

Trước khi đến bí cảnh Minh Nguyệt, Cố Trường Ca cùng Linh Lung công chúa đã bàn luận về Sở Cuồng Nhân, Linh Lung công chúa từng nói, Sở Cuồng Nhân đã biểu thị mình không có hứng thú với Huyền Minh Chi Tinh, sẽ không tham gia luận võ chọn rể.

Nghe Cố Trường Ca nói vậy, trong mắt mọi ngời ở đây đều hiện ra hi vọng.

"Không ngờ Sở Cuồng Nhân lại không có hứng thú với Huyền Minh Chi Tinh, ha ha, vậy chúng ta có cơ hội rồi."

"Tên gia hỏa này là nam nhân sao? Công chúa xinh đẹp như vậy, còn là Huyền Minh Đạo Thể, hắn lại không có hứng thú."

"Như thế cũng tốt, vậy cũng đừng trách chúng ta không khách khí."

Mọi người hưng phấn xong, Phương Thiên nhìn Cố Trường Ca, tò mò hỏi: "Vì sao thái tử lại nói cho chúng ta biết tin tức này?"

Trong mắt Cố Trường Ca lướt qua lãnh ý, "Cô và chư vị đều không thích Sở Cuồng Nhân, muội muội ta có thể gả cho bất kì kẻ nào, nhưng tuyệt đối không thể cùng một chỗ với Sở Cuồng Nhân!"

"Thì ra là thế."

……

Thanh Vân vương triều, trong vương cung.

Linh Lung công chúa ở trong tẩm cung, nàng ngồi khoanh chân trên giường, trước người có một cây đao, đó là Thánh Khí Minh Nguyệt Đao.

"Quả nhiên Thánh Nhân đạo vận không tầm thường, phía trên đao này lưu lại Thánh Nhân đạo vận vô cùng huyền diệu, đủ để ta lĩnh hội một đoạn thời gian."

Ngón tay ngọc thon dài của Linh Lung công chúa mơn trớn thân đao, trong mắt lướt qua một vệt mê ly, cũng không biết là đang nghĩ cái gì.

"Bệ hạ giá lâm!"

Lúc này, bên ngoài tẩm cung truyền đến âm thanh của cung nữ.

Một nam tử trng niên mặc long bào, khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, chính là Thanh Vân quốc chủ đi đến.

Linh Lung công chúa thu hồi Thánh Khí, đứng dậy đón tiếp, "Nhi thần tham kiến phụ hoàng."

"Hoàng nhi miễn lễ." Thanh Vân quốc chủ cười nhạt một tiếng, sau đó khuôn mặt ông ta cứng ngắc, lập tức trở nên âm trầm.

Một cỗ uy áp kinh khủng không kìm nén được bao phủ ra ngoài, tất cả cung nữ trong tẩm cung đều bị dọa đến quỳ rạp xuống đất.

Trong lòng bọn họ vô cùng sợ hãi, không biết vì sao vị Thanh Vân quốc chủ cao cao tại thượng này đột nhiên tức giận như vậy?

"Ngoài hoàng nhi ra, những người còn lại đều lui ra ngoài cho quả nhân."

Chỉ chốc lát, toàn bộ tẩm cung chỉ còn lại Linh Lung công chúa và Thanh Vân quốc chủ, cỗ uy áp kia vẫn tràn ngập ở bốn phía.

"Nói, là ai? !"

"Ngươi đã cho ai Huyền Minh Chi Tinh rồi?"

Thanh Vân quốc chủ đè ép lửa giận, gầm nhẹ nói.

Ông ta nuôi lớn Linh Lung công chúa, bản thân ông ta cũng là cường giả cấp bậc Vô Thượng Chí Tôn, rất nhanh đã nhận ra dị dạng.

Huyền Minh Chi Tinh trong cơ thể Linh Lung công chúa đã biến mất không thấy!

Việc này liên quan đến trong sạch của nữ nhi, làm sao ông ta có thể không giận?

"Phụ hoàng, hủy bỏ luận võ chọn rể đi."

Linh Lung công chúa từ tốn nói.

"Chuyện này nói sau, hiện tại nói cho quả nhân biết, rốt cuộc người kia là ai? Quả nhân đi lột da hắn!"

"Việc này là ta tự nguyện."

"Tự nguyện?" Thanh Vân quốc chủ sững sờ, lại nói: "Ngươi có biết, ngươi đang nói cái gì không? Mấy ngày nữa Thiếu Đế Thương tộc sẽ đến đây, lúc đó hắn cũng sẽ tham gia luận võ chọn rể, nếu để hắn biết việc này, coi như Thanh Vân vương triều đã kết thù oán với Thương tộc rồi."

"Sớm biết như vậy, lúc trước quả nhân đã không đồng ý với ngươi tổ chức luận võ chọn rể rồi, hiện tại lại gây ra chuyện chê cười này."

Thanh Vân quốc chủ càng nghĩ càng giận, hận không thể hiện ngàn đao băm thây, rút gân lột da người đã cướp mất sự trong sạch của nữ nhi mình.

"Mau nói, rốt cuộc người kia là ai?"

Linh Lung công chúa ngậm miệng, trầm mặc một lúc, "Đại sư huynh của Huyền Thiên tông, Sở Cuồng Nhân!"

"Là hắn."

Thanh Vân quốc chủ vốn tức giận lại sửng sốt một chút, lập tức bình tĩnh lại, trong mắt lướt qua suy tư, "Thì ra là hắn."

"Lúc ấy chúng ta ở trong bí cảnh gặp phải..." Linh Lung công chúa hoàn toàn nói ra chuyện lúc đó.

Thanh Vân quốc chủ nghe vậy, trên mặt đã không còn tức giận, thay vào đó là suy nghĩ, "Nếu là hắn, cũng không phải không thể tiếp nhận."

Linh Lung công chúa: "......"

Nàng biết sẽ như vậy mà, đối với Thanh Vân quốc chủ, ngay cả nữ nhi của ông ta cũng chỉ là một công cụ mà thôi.

Chỉ cần có thể đạt được lợi ích, làm thông gia với ai cũng như nhau.

"Sở Cuồng Nhân, Vô Thượng Đạo Thể, vô thượng căn cơ, từng chém giết Vô Thượng Chí Tôn, trong bí cảnh giết Lôi Ngạo, trảm tàn khuyết Thánh Nhân..."

"Người này thật sự kinh tài tuyệt diễm."

"Mà Huyền Thiên tông cũng không hề kém Thương tộc, có lẽ còn là đối tượng thông gia tốt hơn Thiếu Đế Thương tộc nữa."

Thanh Vân quốc chủ thầm nói.

Bên cạnh, trong lòng Linh Lung công chúa đột nhiên có chút chờ mong.

Quan hệ thông gia với Sở Cuồng Nhân sao?

Đối với nàng mà nói, so với vị Thiếu Đế Thương tộc chưa từng gặp mặt kia, đúng là nàng càng muốn kết thân với Sở Cuồng Nhân hơn.

"Chuyện này để quả nhân xử lý." Thanh Vân quốc chủ nói.

......

Bên ngoài Thanh Vân vương triều.

Một chiếc Tiên Chu đang phi hành trên không trung.

Boong tàu, một tu sĩ trẻ tuổi mặc áo bào xanh khoanh chân ngồi đấy, tu sĩ trẻ tuổi này tư thế hiên ngang, toàn thân quấn quanh một cỗ đạo vận.

Một lát sau, đạo vận trên người tu sĩ mặc áo bào xanh thu liễm, "Chỉ thiếu một chút nữa là ta có thể đột phá Chiến Vương."

"Thiếu Đế, chúng ta sắp đến rồi." Một lão giả đi lên phía trước.

"Ừm."

"Thiếu Đế, ta có một chuyện không hiểu, vì sao lại đồng ý với Linh Lung công chúa, để nàng tổ chức luận võ chọn rể, đây không phải vẽ vời cho thêm chuyện sao?"

Tu sĩ mặc áo bào xanh thản nhiên nói: "Nàng không cam lòng mặc cho người định đoạt, tổ chức luận võ chọn rể, chỉ là muốn phản kháng cuộc hôn nhân này mà thôi, vậy ta liền để nàng biết, đây là chuyện vô dụng thế nào!"

"Ở trước mặt ta, nàng chỉ có thể thần phục!"

"Mặt khác, đây là lần đầu ta đến Thanh Long vực, có thể nhờ vào việc này mà gặp gỡ các thiên kiêu trong Thanh Long."

Giọng nói của tu sĩ mặc áo bào xanh tràn ngập tự tin, tuyệt không lo lắng mình sẽ thất bại trong trận luận võ chọn rể, bởi vì hắn ta chính là Thiếu Đế Thương tộc!

"Thì ra là thế, ta còn tưởng rằng Thiếu Đế động tâm với Linh Lung công chúa kia." Lão giả bừng tỉnh đại ngộ.

"Với ta mà nói, nàng chỉ là công cụ giúp ta đột phá mà thôi, ngươi sẽ động tâm với một công cụ sao?" Thiếu Đế Thương tộc cười lạnh một tiếng.

Chương 71: Thao Thiết Pháp, Hủy Bỏ Chọn Rể, Thiếu Đế Thương Tộc Xanh Mơn Mởn

Vương đô, trong một gian tửu lâu.

Sở Cuồng Nhân đang sửa sảng những thứ trong Càn Khôn giới.

Hắn lấy được không ít đồ tốt trong bí cảnh, mặc dù hơn phân nửa đã giao cho Như Yên trưởng lão, để bà ấy mang về tông môn, nhưng còn lưu lại một chút.

"A, đây là..." Bỗng nhiên, Sở Cuồng Nhân khẽ ồ lên một tiếng.

Lúc hắn đang sắp xếp lại, từ trên thi thể của Hắc Quang Thánh Nhân lấy được một cái Càn Khôn giới, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

Càn Khôn giới của Thánh Nhân, sẽ có bao nhiêu đồ tốt đây?

Sở Cuồng Nhân tràn đầy mong đợi mở ra.

Nhưng lúc nhìn vào, lại là Càn Khôn giới trống rỗng, chỉ có một ít Linh thạch, mấy bình đan dược lẻ tẻ và một số tạp vật.

"Không thể nào, Thánh Nhân mà lại khó coi như vậy sao?" Sở Cuồng Nhân nhếch miệng, sau đó vẫn cẩn thận sửa sang lại.

Đan dược và Linh thạch thì không cần nhìn.

Lực chú ý của hắn đặt trên đống tạp vật kia, theo thứ tự là một tấm lệnh bài, một cái ngọc giản, mấy bộ quần áo.

Lệnh bài màu đen, cầm trong tay rất nặng, còn có một cỗ tử khí vờn quanh, khắc các loại hoa văn, trên viết hai chữ hộ pháp.

Sở Cuồng Nhân nhớ đến, lúc hắn dùng Động Tất Chi Nhãn xem xét Hắc Quang Thánh Nhân, đã từng đọc được mấy chữ Tử Vong Thánh Điện.

"Tử Vong Thánh Điện này là thế lực gì? Đến bây giờ hắn vẫn chưa từng nghe nói đến, nhưng có Thánh Nhân tọa trấn, cũng không phải đơn giản."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ, lại cất kĩ lệnh bài.

Sau đó, hắn cầm khối ngọc giản kia.

Linh niệm vừa động, một cỗ đạo vận bạo phát, lượng lớn tin tức như dòng nước lũ tràn vào đầu hắn, tạo thành ba chữ to... Thao Thiết pháp!

Ngọc giản này ghi lại một môn Thánh Nhân pháp!

Sở Cuồng Nhân từng tiến vào trạng thái ngộ đạo mấy lần, trình độ cảm ngộ sớm đã vô cùng cao thâm, thậm chí còn vượt qua Chí Tôn.

Môn Thánh Nhân pháp này vô cùng tinh diệu, sau khi nhìn qua, hắn đã biết được tác dụng của nó.

"Thật mạnh!"

"Đây tuyệt đối là một môn Thánh Vương pháp!"

"Thậm chí còn tinh diệu hơn Thánh Vương pháp Nhân Sơn Ấn Quyết! Chỉ sợ là môn pháp đến gần Đế thuật trong truyền thuyết."

Trong lòng Sở Cuồng Nhân kinh ngạc không thôi.

Trong truyền thuyết, Long sinh cửu tử, đều có khác biệt, mà Thao Thiết này chính là một loại trong đó, có thể nuốt cắn vạn linh, lớn mạnh chính mình.

Thao Thiết pháp căn cứ vào Thần Thú Thao Thiết cổ lão để diễn hóa, thôn phệ tinh hoa huyết nhục của tu sĩ, tăng cao tu vi.

"Hút của người khác, lớn mạnh chính mình, rất tà môn."

"Nhưng thế giới này vốn là cá lớn nuốt cá bé, ngươi không cường đại sẽ bị người khác ức hiếp! !"

Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ, quyết định tu hành phương pháp này.

Thừa dịp luận võ chọn rể còn chưa bắt đầu, Sở Cuồng Nhân phân phó với Lam Vũ, Lý Tinh Thần một phen, liền bắt đầu bế quan lĩnh hội pháp môn này.

Hắc Quang Thánh Nhân tu hành Thao Thiết pháp, bên trong thi thể của ông ấy còn sót lại đạo vận, có trợ giúp rất lớn đối với chuyện Sở Cuồng Nhân học tập pháp môn này.

......

Trong Vương đô, mọi người đều đang mong đợi luận võ chọn rể.

Nhất là một đám thiên kiêu, càng chờ mong có thể mượn cơ hội này đạt được Huyền Minh Chi Tinh, đột phá cảnh giới, siêu việt Sở Cuồng Nhân.

Nhưng luận võ chọn rể còn chưa đến, bọn họ lại nhận được một tin ức vô cùng chấn động, luận võ chọn rể... Hủy bỏ! !

Chuyện này khiến tất cả mọi người đều phẫn nộ.

Bọn họ từ các nơi xa xôi chạy tới, còn chưa sờ được cái gì, lại bị Thanh Long Vương đùa cợt một lần.

Vô số tu sĩ lòng đầy căm phẫn, muốn vương triều có một lời giải thích.

"Lão tử từ nơi rất xa chạy đến, chính là muốn tham gia trận luận võ chọn rể của công chúa, hiện tại ngươi lại nói là hủy bỏ?"

"Có lầm hay không, trên đùa chúng ta đấy à?"

"Ta còn chưa nhìn thấy mặt công chúa, đã kết thúc rồi?"

"Hố cha sao?"

Trong Vương đô, thiên kiêu khắp nơi lên tiếng oán than.

Đám tu sĩ của đạo thống tầm thường còn tốt, Thanh Vân vương triều phân chút Linh thạch là có thể trấn an.

Nhưng mấy đạo thống Thánh Nhân kia đều tức giận đến không nhẹ.

Những người này, phải tốn chút tâm tư mới được.

Có điều bây giờ Thanh Vân quốc chủ còn đang ứng phó với một người khác.

……

Trong Vương đô, Thiếu Đế Thương tộc đã đến.

Thanh Vân quốc chủ tự mình tiếp đãi.

Linh Lung công chúa cũng hiện thân, lúc nhìn thấy khuôn mặt công chúa, dù Thiêu Đế Thương tộc một lòng hướng đạo cũng không nhịn được có chút kinh diễm.

Linh Lung công chúa vốn xinh đẹp vô song, mọi cử động đều có khí chất cao quý, cao cao tại thượng, khiến người ta phải nhìn lên.

Hiếm thấy, Thiếu Đế Thương tộc có một tia động tâm.

"Bái kiến quốc chủ, công chúa." Thiếu Đế Thương tộc hơi hành lễ.

"Thiếu Đế không cần khách khí."

Thanh Vân quốc chủ cười, sau đó liền dẫn Thiếu Đế Thương tộc đi vào hậu hoa viên, cũng không nói nhảm, trực tiếp nói muốn giải trừ quan hệ thông gia.

Nghe thấy chuyện này, sắc mặt lão giả theo Thương tộc Thương đến đây lập tức trở nên âm trầm, nói: "Chẳng lẽ Thanh Vân vương triều đang đùa bỡn Thương tộc ta?"

Thiếu Đế Thương tộc nhìn thoáng qua Linh Lung công chúa, thản nhiên nói: "Công chúa có chỗ nào không hài lòng với ta sao?"

"Cũng không phải vấn đề của các ngươi, chính là..." Nói đến đây, Thanh Vân quốc chủ dừng lại một chút, lộ ra ý tiếc hận, thở dài, lại nói những chuyện đã xảy ra trong bí cảnh Minh Nguyệt cho bọn họ nghe.

"Bây giờ tiểu nữ đã không còn tấm thân trong sạch, tự nhận không xứng với Thiếu Đế Thương tộc, cho nên mới chủ động đưa ra chuyện giải trừ thông gia."

"Quả nhân tự biết đuối lý, cho nên đã chuẩn bị trọng lễ, sẽ phái người tiến về Thương tộc, đến nhà tạ lỗi."

Thiếu Đế Thương tộc nghe vậy, sắc mặt âm trầm như thủy, cảm giác trên đầu mình giống như có một mảnh thảo nguyên lớn, xanh mơn mởn.

Linh Lung công chúa có Huyền Minh Chi Tinh, lại cho người khác trước! !

Nhìn Linh Lung công chúa xinh đẹp vô song, lúc này Thiếu Đế Thương tộc cứ thế bóp tắt một tia yêu thương vừa mới sinh ra kia.

Hắn ta càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng thấy khó chịu, lồng ngực giống như bị chặn một tảng đá lớn, căn bản không thở nổi.

Hắn ta định nhờ Huyền Minh Chi Tinh đột phá, nhưng bây giờ tất cả đều tiêu tan, cho dù là nam nhân, hay là tu sĩ đều khó mà chịu đựng.

"May mắn là, chuyện Thương tộc và Thanh Vân vương triều kết thông gia chỉ có hai nhà chúng ta biết, bây giờ giải trừ quan hệ thông gia, cũng không xảy ra chuyện gì, cũng không hề tổn thương đến thể diện."

Thanh Vân quốc chủ tiếp tục nói.

Từ đầu đến cuối, Linh Lung công chúa ở bên cạnh đều không nói một lời.

"Rất tốt, rất tốt!"

"Xem ra quốc chủ ngươi đã an bài thỏa đáng tất cả, vậy chúng ta còn nói cái gì nữa? Trưởng lão, chúng ta đi thôi!"

Thiếu Đế Thương tộc cố nén lửa giận, đứng dậy rời đi.

"Chờ một chút."

Thanh Vân quốc chủ gọi hắn ta lại, "Hôm nay quả nhân sắp xếp tiệc rượu trong cung, đến lúc đó mời thiên kiêu các nơi đến, giải thích chuyện đột nhiên hủy bỏ luận võ chọn rể, nếu Thiếu Đế có hứng thú, cũng có thể đến."

"Sở Cuồng Nhân kia có đến không?"

"Hẳn là có."

"Tốt, ta sẽ tới."

Thiếu Đế Thương tộc băng lãnh nói.

Trong hoa viên, chỉ còn lại Linh Lung công chúa và Thanh Vân quốc chủ.

"Phụ hoàng, Thương tộc sẽ bỏ qua như vậy sao?"

Linh Lung công chúa hỏi.

"Quả nhân đã chuẩn bị tốt trọng lễ, làm đủ lễ nghĩa, đám cao tầng Thương tộc không ngốc, mặc dù chuyện này sẽ ảnh hưởng đến quan hệ hai bên, nhưng trên cơ bản cũng không có xung đột quá lớn." Thanh Vân quốc chủ nói.

"Cái kia... Chuyện của Huyền Thiên tông thì sao?"

"Quả nhân đã nói chuyện với Huyền Kỳ Tôn Giả rồi, từ nay về sau, Sở Cuồng Nhân không chỉ là Đạo Tử của Huyền Thiên tông, còn là phò mã của Thanh Vân vương triều ta, còn khi nào thành hôn, thì xem ý kiến của các ngươi đi."

Thanh Vân quốc chủ cười nhạt một tiếng.

Chương 72: Ta Bị Bán, Giới Hạn, Hoàng Hậu Hay Nói

Vương đô, trong tửu lâu.

Sở Cuồng Nhân từ trong trạng thái bế quan tỉnh lại, dựa vào cảm ngộ bây giờ của hắn, cộng thêm được thi thể Hắc Quang Thánh Nhân trợ giúp, Sở Cuồng Nhân chỉ bỏ ra mấy ngày đã có thể nắm giữ sơ bộ Thao Thiết pháp.

Pháp môn này vô cùng cường đại, tin tưởng sẽ có trợ giúp rất với với Sở Cuồng Nhân, nhưng phương pháp này dễ tổn hại đến số mệnh của bản thân, cần phải cẩn thận sử dụng.

Đúng thế.

Ở thế giới tu hành này cũng có khí vận, công đức, cho nên rất nhiều tu sĩ nắm giữ thực lực cường đại, cũng không dám tùy ý đại khai sát giới, sợ nhiễm phải nhân quả, tổn hại đến số mệnh của bản thân.

"Tiểu gia hỏa, cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi, có thu hoạch gì không?"

Trong hư không truyền đến giọng nói của thất tổ.

"Ừm, có chút tâm đắc." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

"Vậy thì tốt, vừa vặn có một chuyện ta muốn nói với ngươi, tiểu tử ngươi, diễm phúc không cạn, có được Linh Lung công chúa rồi."

Sở Cuồng Nhân đang đứng dậy uống nước, nghe thấy lời nói của thất tổ, phun nước trong miệng ra ngoài, trên mặt tràn đầy chấn kinh, "Làm sao thất tổ lại biết?"

"Không chỉ ta biết, mấy người chưởng môn cũng biết."

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Sở Cuồng Nhân vội vàng hỏi.

"Hai ngày trước chưởng môn đã đáp ứng, Huyền Thiên tông và Thanh Vân vương triều sẽ kết thông gia, mà ngươi chính là phò mã của Thanh Vân vương triều."

Sở Cuồng Nhân mộng.

Hắn bế quan mấy ngày thôi, chuyện gì xảy ra vậy?

Lúc này mới mấy ngày, hắn đã bị bán rồi?

Bán bao nhiêu?

Có thể chia cho ta một chút được không?

"Không phải, thất tổ, vì sao việc này không thông báo trước với ta."

" inh Lung công chúa đã giao Huyền Minh Chi Tinh cho ngươi rồi, hiện tại nhà gái tìm tới cửa, làm sao, ngươi còn muốn cự tuyệt sao?"

Thất tổ chế nhạo nói.

"Chuyện giữa ta và Linh Lung công chúa là có nguyên nhân, lúc ấy tại bí cảnh cần tự vệ mới ra hạ sách này, chúng ta căn bản không có cảm tình."

"Cảm tình sao, có thể từ từ bồi dưỡng, nếu ngươi thật sự không thích, tương lai... Chờ ngươi cường đại lên, chỉ là một tờ hưu thê thôi."

Sở Cuồng Nhân bó tay.

Có thể làm như vậy sao? Đây cũng quá cặn bã rồi!

Nhưng từ trong lời nói của thất tổ, Sở Cuồng Nhân lại nghe được ý tứ khác, "Để Thanh Vân vương triều hộ giá cho ta sao?"

"Đúng, không sai."

"Bên đó đồng ý việc này, thứ nhất là kết minh với Thanh Vân vương triều, đôi bên cùng có lợi, thứ hai, là bởi vì ngươi."

"Tiểu gia hỏa ngươi quá kinh tài tuyệt diễm, rất nhiều người để mắt tới ngươi, mặc dù Huyền Thiên tông cường đại, nhưng cũng không hoàn toàn chắc chắn có thể bảo vệ ngươi chu toàn, cho nên, chúng ta cần đồng minh."

"Thanh Vân vương triều là đạo thống Thánh Nhân, thực lực không yếu hơn Huyền Thiên tông, ngươi và Linh Lung công chúa kết thân, Thanh Vân vương triều tất sẽ che chở cho ngươi, hai đại đạo thống Thánh Nhân chúng ta cùng nhau hộ giá cho ngươi."

Nghe thất tổ nói xong, Sở Cuồng Nhân lâm vào trầm tư.

Huyền Thiên tông dụng tâm lương khổ, hắn đã cảm nhận được, hơn nữa làm như thế, cũng coi như cho Linh Lung công chúa một công đạo.

Hiện tại mà nói, việc kết thân đối với hắn chính là trăm lợi không hại.

"Phò mã sao? Lần đầu tiên ta làm đấy."

Sở Cuồng Nhân gãi đầu nói.

"Nói nhảm, ngươi muốn làm mấy lần hay sao?"

Thất tổ tức giận nói.

...

Ra khỏi phòng, Lam Vũ đang ở bên ngoài đợi.

"Công tử, ngươi xuất quan rồi."

"Ừm." Sở Cuồng Nhân cười gật đầu, chần chờ một lúc, hắn nói chuyện kết thân với Linh Lung công chúa cho nàng nghe.

Lam Vũ sửng sốt một lúc, cảm thấy trái tim có chút chua xót, "Không nghĩ tới Linh Lung công chúa và công tử lại có quan hệ này, vậy sau này ta phải xưng hô với Linh Lung công chúa thế nào, chủ mẫu sao?"

"Ngươi không phải lo lắng cái gì, mặt khác, Lam Vũ, ta chưa bao giờ xem ngươi là nô bộc." Sở Cuồng Nhân nghiêm túc nói.

Lam Vũ nghe vậy, trái tim run lên, có chút rung động.

Đối với nàng mà nói, Sở Cuồng Nhân là thần linh, là tồn tại giống như tạo hóa, mà nàng, chỉ là nô bộc do Sở Cuồng Nhân sáng tạo ra mà thôi.

Nô bộc và thần linh, có giới hạn vô cùng rõ ràng.

Nhưng vị thần linh này lại đối xử với nàng quá ôn nhu.

Ôn nhu mức khiến nàng thỉnh thoảng sẽ sinh ra tâm tư khác, thậm chí khiến nàng nỗ lực vượt qua giới hạn mà mình đã lập ra.

"Sở huynh, có người đến tìm ngươi."

Lúc này, Lý Tinh Thần ở dưới lầu hô lên một tiếng.

Phía sau hắn ta còn dẫn theo một lão giả.

"Mau nhìn, đó là Tào tổng quản của Vương cung."

"Nghe nói người này là thân tín của Thanh Vân quốc chủ, bình thường vẫn đợi trong vương cung, tại sao hôm nay lại tới đây."

"Hơn nữa còn đến tìm Sở Cuồng Nhân, thật là kì quái."

Trong tửu lâu, các tu sĩ nghị luận ầm ĩ.

Sở Cuồng Nhân dẫn Lam Vũ đi xuống lầu.

"Sở công tử, lão nô có lễ." Tào tổng quản nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đi tới, ngay trước mặt mọi người cúi người chào.

Chuyện này khiến mọi người giật nảy mình.

Vị Tào tổng quản này có địa vị không hề tầm thường trong vương cung, chưởng quản chuyện trong cung, ngay cả thái tử cũng phải nể mặt ông ta ba phần.

Hiện tại lại hành lễ với Sở Cuồng Nhân.

Từ một ý nghĩa nào đó, chuyện này đại biểu cho thái độ của Thanh Vân quốc chủ.

"Tào tổng quản không cần khách khí." Sở Cuồng Nhân cười nói, hắn dùng Động Tất Chi Nhãn nhìn một chút, khá lắm, lại là một vị Chí Tôn.

Quả nhiên người bên cạnh quốc chủ không đơn giản.

"Sở công tử, quốc chủ để ta đến mời ngài vào cung một chuyến."

"Tốt, ta đã biết."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, sau đó dẫn Lam Vũ đi đến vương cung.

Trong vương cung, hậu hoa viên.

Thanh Vân quốc chủ sớm đã chuẩn bị tiếp kiến Sở Cuồng Nhân, ông ta vẫn chỉ nghe nói qua, trong lòng không khỏi có mấy phần hiếu kỳ và chờ mong.

Chỉ chốc lát.

Tào tổng quản đã dẫn hai người Sở Cuồng Nhân tới hậu hoa viên.

Lần đầu tiên nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, ngay cả Thanh Vân quốc chủ kiến thức rộng rãi cũng không nhịn được lộ ra kinh diễm, "Đúng là Trích Tiên ở nhân gian."

Một bộ bạch bào tay áo lớn, đầu đội ngọc quan, ngũ quan tuấn mỹ, khí chất phiếu miểu xuất trần, có thể nói là công tử như ngọc, tuyệt thế vô song.

"Bái kiến Thanh Vân quốc chủ." Đây là lần đầu tiên Sở Cuồng Nhân nhìn thấy Thanh Vân quốc chủ, long bào vàng óng, không muốn người khác chú ý cũng khó khăn.

"Miễn lễ, nào, ngồi đi."

"Tạ quốc chủ."

"A, mấy ngày nữa, ngươi phải đổi xưng hô rồi, gọi ta là phụ hoàng giống như Linh Lung." Thanh Vân quốc chủ cười nói.

Sở Cuồng Nhân cười, không nhiều lời.

"Lần này gọi ngươi tới, chủ yếu là muốn gặp ngươi một lần, thuận tiện nói với ngươi một tiếng, hai ngày nữa ta sẽ tuyên bố chuyện ngươi trở thành phò mã."

“Đã biết, quốc chủ an bài là được."

"Ừm, tốt."

Thanh Vân quốc chủ gật đầu, sau đó cũng không nói thêm cái gì.

Sở Cuồng Nhân càng không biết nói gì, hai người liền ngồi đó, bầu không khí bỗng nhiên biến có chút xấu hổ.

"Hoàng hậu giá lâm." Lúc này, một nữ tử ung dung phú quý chậm rãi đi tới, hai đầu lông mày giống Linh Lung công chúa đến mấy phần.

Sở Cuồng Nhân đứng dậy nghênh đón, "Bái kiến hoàng hậu."

"Ai nha, ngươi là Sở Cuồng Nhân đúng không, quả thật là Thiên Nhân chi tư, khó trách Linh Lung nhà ta bị ngươi mê hoặc đến bừa bãi."

"Hoàng hậu quá khen rồi, hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, mới thật sự là Thiên Nhân chi tư." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

"A, miệng thật ngọt."

Hoàng hậu rất hay nói, từ chuyện trên trời xuống đến địa lý, trong quá trình đó còn nhắc đến không ít chuyện thú vị trên thế gian, thao thao bất tuyệt.

Hơn nữa, bà ta rất biết nhìn mặt mà nói chuyện, một khi phát hiện Sở Cuồng Nhân không tiếp lời được hoặc không có hứng thú, sẽ không để lại dấu vết nói sang chuyện khác.

Bà ta vừa đến, bầu không khí lập tức nhiệt tình hơn không ít.

"Cuồng Nhân a, nếu rảnh đến vương cung ngồi một chút."

Trước khi chia tay, hoàng hậu lưu luyến không rời nói.

"Vâng."

Sở Cuồng Nhân xấu hổ, vị hoàng hậu này đúng là hay nói, nửa ngày trời, lời nói chưa từng đứt đoạn, hắn có chút không chống đỡ được.

Chương 73: Yến Hội Vương Cung, Phò Mã Được Chọn, Ngươi Say Sao?

Vương đô Thanh Vân, trong vương cung.

Bởi vì chuyện luận võ chọn rể đột nhiên hủy bỏ, khiến rất nhiều thế lực bất mãn, thế lực bình thường thì cho một chút tài nguyên đền bù tổn thất là được.

Nhưng một số đạo thống Thánh Nhân lại không dễ gạt như vậy.

Cho nên Thanh Vân quốc chủ mở một trận thiết yến, khoản đãi đám thiên kiêu của những đạo thống này.

Trong cung điện hoa lệ.

Một đám thiên kiêu hội tụ, nhìn rượu ngon và đồ ăn ngon trước mặt, lại không hề cảm thấy hưởng thụ, trong lòng đều kìm nén một ngọn lửa vô danh.

Bọn họ đi thật xa đến nơi này tham gia luận võ chọn rể, nhưng đột nhiên nói hủy bỏ liền hủy bỏ, nói không tức giận mới lạ.

Tất cả mọi người đang chờ Thanh Vân quốc chủ cho bọn họ một lời giải thích.

Nhưng trong yến hội, cũng có người phát hiện một vị thiên kiêu có chút xa lạ, ngồi ở chỗ cực kỳ cao, thậm chí còn gần vị trí chủ vị hơn đám thiên kiêu đỉnh phong như Phương Thiên, Viên Hoằng.

"Người kia, là ai?"

Có người hiếu kỳ hỏi.

Nhưng lúc này, trong cung điện có hai bóng người đi đến, là Sở Cuồng Nhân dẫn theo Lam Vũ đi tới.

Nhìn thấy hắn, trong đám người lại nổi lên chút nghị luận.

"Sở Cuồng Nhân, hắn tới nơi này làm gì? Không phải nói hắn không hứng thú với chuyện võ chọn rể sao?"

"Đúng vậy, người đến đây đều muốn đòi một lời giải thích vì luận võ chọn rể bị hủy bỏ, gia hỏa này không có hứng thú, tới đây làm gì?"

Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của mọi người, ánh mắt Sở Cuồng Nhân thản nhiên, được một cung nữ dẫn đến vị trí của mình, ngồi xuống.

Vị trí ngồi của hắn rất cao, cùng một hàng với Cố Trường Ca.

"Móa, làm sao lại ngồi cùng tên gia hỏa này vậy." Trong lòng Cố Trường Ca thầm mắng một tiếng, cảm thấy có chút không thoải mái.

Sở Cuồng Nhân lại không thèm để ý, thậm chí còn vui vẻ khi nhìn thấy dáng vẻ biệt khuất của Cố Trường Ca, không thể không nói, hắn có chút xấu bụng.

Bỗng nhiên, có một ánh mắt tràn ngập địch ý rơi trên người hắn.

Sở Cuồng Nhân nhìn qua, đối diện là một tu sĩ mặc áo bào xanh đang chăm chú nhìn mình, trong mắt lộ ra nồng đậm địch ý.

Thiên kiêu xa lạ?

Nhưng địch ý ở đâu ra?

Sở Cuồng Nhân không hiểu, thi triển Động Tất Chi Nhãn xem xét.

"Thương Hàn, Thiếu Đế Thương tộc, tu vi Động Hư viên mãn..."

Nhìn đến nơi này, Sở Cuồng Nhân bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra là tên Thiếu Đế Thương tộc kia, thảo nào lại có địch ý mãnh liệt với mình như vậy, dù sao chính mình đã đội mũ xanh cho đối phương.

Hắn nhìn Thương Hàn, ánh mắt lộ ra một chút thương hại.

Răng rắc...

Giống như phát hiện vẻ thương hại trong mắt Sở Cuồng Nhân, năm ngón tay của Thương Hàn khép lại, chén rượu trong tay trực tiếp trở thành bột mịn.

Thiên kiêu bốn phía nhìn thấy một màn này, trong lòng hơi động một chút.

Vị Thiên kiêu lạ mặt này và Sở Cuồng Nhân rất bất thường.

Nghĩ đến đây, bọn họ cảm thấy Thương Hàn thuận mắt hơn rất nhiều, thậm chí trong lòng một số người sinh ra một cỗ đồng bệnh tương liên.

Đoán chừng tất cả mọi người đều bị Sở Cuồng Nhân nghiền ép.

"Quốc chủ giá lâm."

Thanh Vân quốc chủ và hoàng hậu đi tới, sau lưng còn có Linh Lung công chúa, một đám thiên kiêu thấy thế, đứng dậy đón tiếp, phần lớn ánh mắt đều rơi trên người Linh Lung công chúa sau lưng Thanh Vân quốc chủ.

Hôm nay Linh Lung công chúa mặc một thân hoa phục cẩm tú, tóc búi lên, cài phượng trâm cửu linh, khuôn mặt xinh đẹp, khí chất cao quý.

Sở Cuồng Nhân cũng theo bản năng nhìn sang.

Ánh mắt hai người đụng phải nhau, sau đó tách ra.

Nhưng Thương Hàn lại nhìn thấy một màn này, giống như một đôi đạo lữ thân mật ăn ý nhìn nhau, có tình cảm mập mờ nổi lên.

Vừa nghĩ đến đây, trong mắt Thương Hàn càng thêm mờ mịt.

"Chư vị không cần khách khí, ngồi đi."

Thanh Vân quốc chủ cười nhạt nói.

Sau khi ngồi vào chỗ, Thanh Vân quốc chủ cũng không nói nhảm, "Quả nhân biết chư vị có chút bất mãn với việc luận võ chọn rễ, cho nên mới an bài yến hội này, chính là muốn giải thích với mọi người một chút."

"Sau yến hội, các vị thuộc cùng một đạo thống có thể phái ra một đại biểu đến bảo khố chọn lựa một kiện bảo vật."

Thanh Vân bảo khố, chính là nội tình của Thanh Vân vương triều, bên trong có vô số bảo vật, để bọn họ đi vào chọn lựa bảo vật, chuyện này có thể thấy được thành ý của Thanh Vân.

Lúc này bất mãn trong lòng mọi người mới tán đi hơn phân nửa.

Dù sao, người ta không muốn luận võ chọn rể nữa, chẳng lẽ bọn họ có thể cưỡng ép sao?

Không cần làm gì liền đạt được một kiện bảo vật, đối với bọn họ mà nói, đây chính là chuyện tốt.

Mặc dù bảo vật không trân quý bằng Huyền Minh Chi Tinh, nhưng cho dù luận võ chọn rể diễn ra như cũ, bọn họ trổ hết tài năng cũng chưa chắc đã đạt được thắng lợi.

Nhưng bảo vật lại có thể thật sự cầm tới tay.

"Không biết quốc chủ có thể giải thích một chút, vì sao đột nhiên lại hủy bỏ luận võ chọn rể không." Phương Thiên vẫn rất hiếu kỳ.

"Đây cũng chuyện quả nhân phải nói, sở dĩ hủy bỏ trận luận võ chọn rể lần này, chủ yếu là vì Linh Lung đã có người trong lòng, nhắc tới cũng khéo, người này ở ngay trong đám người các ngươi." Thanh Vân quốc chủ cười nói.

Lời vừa nói ra, mọi người đưa mắt nhìn nhau.

"Là ai, tên hỗn đản nào có được trái tim công chúa vậy?"

"Không phải Sở Cuồng Nhân chứ, đã mấy lần công chúa thể hiện dáng vẻ ưa thích không rời với hắn rồi."

"Không thể nào, không phải Sở Cuồng Nhân đã nói không có hứng thú với Linh Lung công chúa sao? Trước đó hắn còn không muốn tham gia luận võ chọn rể nữa."

"Vậy sẽ là người nào? ?"

Cũng có người nhìn Linh Lung công chúa, muốn từ trên người nàng nhìn ra manh mối gì đó, lại phát hiện ánh mắt của nàng vẫn luôn nhìn về một nơi nào đó.

Theo ánh mắt nhìn lại, chỉ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân.

Trong lòng đám người Phương Thiên, Viên Hoằng lộp bộp một tiếng.

Không thể nào, không thể nào, không thể nào, thật sự là Sở Cuồng Nhân? ?

"Người này chính là Đại sư huynh của Huyền Thiên tông, Sở Cuồng Nhân!" Lúc trong lòng mọi người kinh nghi bất định, Thanh Vân quốc chủ trực tiếp mở miệng.

Ánh mắt mọi người nhao nhào nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

"Mặt khác, quả nhân đã kết thông gia với Huyền Thiên tông, sau này, Sở Cuồng Nhân chính là phò mã của Thanh Vân vương triều ta."

Mọi người còn chưa lấy lại tinh thần, Thanh Vân quốc chủ lại thả ra một trái bom, trực tiếp khiến tất cả mọi người nổ tung.

Đám người Phương Thiên, Viên Hoằng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt đỏ lên.

Móa nó!

Không phải ngươi nói không có hứng thú với công chúa sao?

Làm sao trong chớp mắt ngươi đã trở thành phò mã của Thanh Vân vương triều rồi?

Bên trong bí cảnh lấy phần lớn bảo vật đi còn chưa tính, hiện tại Linh Lung công chúa cũng lấy, thật sự không cho chúng ta đường sống a! !

Trái tim tất cả mọi người đều mất cân bằng.

Trong lòng trực tiếp mắng Sở Cuồng Nhân đến máu chó đầy đầu.

Nhưng như vậy hữu dụng sao?

Bảo vật trong bí cảnh Minh Nguyệt, Sở Cuồng Nhân cầm, còn trở thành phò mã của Thanh Vân vương triều nữa, tài sắc đều thu, người thắng lớn a!

"Phụ hoàng, ta không đồng ý! !"

Lúc này, Cố Trường Ca nhảy ra.

Nói đùa cái gì, để Sở Cuồng Nhân đạt được Huyền Minh Chi Tinh, để Sở Cuồng Nhân làm phò mã, hắn ta sẽ bị tức điên đó!

"Im ngay!"

Thanh Vân quốc chủ quát lạnh một tiếng, ánh mắt băng lãnh, "Ngươi là thái tử của Thanh Vân vương triều, trên đại điện hành động như vậy, còn ra thể thống gì nữa!"

Quan hệ thông gia với Huyền Thiên tông là do ông ta một tay chuẩn bị, chẳng lẽ lại vì một câu không đồng ý của Cố Trường Ca mà hủy bỏ sao?

"Phụ hoàng, Sở Cuồng Nhân cuồng vọng tự đại, tuyệt đối không phải phò mã thích hợp!" Cố Trường Ca lớn tiếng nói.

"Quả nhân nói hắn thích hợp chính là thích hợp, còn cuồng vọng tự đại? Có thiếu niên nào không ngông cuồng, thì thế nào?"

"Phụ hoàng..."

"Thái tử, ngươi say sao?"

Lúc Cố Trường Ca còn muốn nói gì, Thanh Vân quốc chủ lại nhìn hắn ta, đạm mạc nói, đây là điểm báo ông ta sắp nổi giận.

Trong lòng Cố Trường Ca run lên, mặc dù nội tâm cực độ không cam lòng, nhưng cũng không dám chống đối nữa, đành phải khom người lui ra.

Chương 74: Thương Hàn Khiêu Chiến, Không Có Khác Biệt, Hi Vọng Thất Bại

Thanh Vân quốc chủ tuyên bố Sở Cuồng Nhân thành phò mã của Thanh Vân vương triều!

Một viên đá dấy lên ngàn cơn sóng, trong lòng đông đảo Thiên Kiêu trở nên vô cùng phức tạp, cũng đang suy nghĩ sau khi Thanh Vân vương triều và Huyền Thiên tông kết minh, sẽ tạo thành ảnh hưởng gì đối với bố cục thế lực tại Thanh Long vực?

Bất kể như thế nào, chuyện Sở Cuồng Nhân trở thành phò mã đã là sự thật.

Trến yến tiệc, mọi người đều ước ao ghen tị.

Có được Vô Thượng Đạo Thể, thiên phú cường hãn tuyệt luân, xuất thân từ đạo thống Thánh Nhân Huyền Thiên tông, tài nguyên tu hành muốn gì được đó, hiện tại lại là phò mã của Thanh Vân vương triều, Linh Lung công chúa xinh đẹp vô song...

Đúng rồi, còn có Lam Vũ khăng khăng một mực với hắn nữa.

Thứ tu sĩ sở cầu chỉ đơn giản có bốn chữ, Pháp Lữ Tài Địa!

Mà Sở Cuồng Nhân, một người chiếm hết tất cả!

Làm sao có thể khiến người ta không hâm mộ? Không ghen ghét? !

Sở Cuồng Nhân ngồi tại chỗ, không thèm để ý ánh mắt như đao ở bốn phía phóng đến, làm sao, còn dám động thủ sao?

"Sở huynh, ngươi được nha." Lý Tinh Thần ngồi bên cạnh Sở Cuồng Nhân, vội vàng tiến tới, gương mặt bội phục.

Nhìn đi, ngoài miệng nói không có hứng thú, nhưng trong tình huống không ai biết đã bắt được Linh Lung công chúa rồi.

Trâu bò nha!

"Thân phận của Linh Lung công chúa cao quý, lại có Thanh Vân vương triều làm chỗ dựa, Sở huynh, ngươi chiếm tiện nghi lớn rồi." Lý Tinh Thần nói.

"Ta lại cảm thấy, có thể kết thân với công tử, là Linh Lung công chúa kia tu phúc tám đời." Lam Vũ nói, giọng nói nghe có vẻ chua chua.

Lý Tinh Thần nghĩ một lát, "Dường như cũng có mấy phần đạo lý."

Khuôn mặt Sở Cuồng Nhân như trích tiên, thiên phú cao, địa vị cũng cao, so với Linh Lung công chúa, có thể nói chỉ hơn chứ không kém.

Nếu như nói, Linh Lung công chúa là một trong số người đứng đầu đám nữ tu, thì Sở Cuồng Nhân cũng là độc nhất vô nhị trong đám nam tu.

Lý Tinh Thần càng nghĩ càng có đạo lý, cảm khái nói: "Sau khi tin tức này truyền ra, không biết có bao nhiêu nữ tu phải thương tâm rơi lệ đây."

"Có khoa trương như vậy không?"

Sở Cuồng Nhân buồn cười nói.

"Thanh Vân vương triều là đạo thống Thánh Nhân số một số hai thiên hạ, chắc hẳn phò mã cũng là nhân kiệt nhất đẳng trong gầm trời này."

Lúc này, một giọng nói đột ngột vang lên.

Là Thiếu đế Thương tộc Thương Hàn.

Mọi người nhìn qua, chỉ nghe thấy hắn ta tiếp tục nói: "Nghe nói Sở đạo hữu có thiên tư tuyệt thế, tại hạ Thương Hàn, cả gan muốn thỉnh giáo một chút."

Mấy người Phương Thiên, Viên Hoằng đưa mắt nhìn nhau.

Cái gì?

Bọn họ nghe thấy cái gì.

Người này muốn muốn khiêu chiến Sở Cuồng Nhân?

Có lầm hay không, không sợ chết sao?

Mặc dù bọn họ không quen nhìn Sở Cuồng Nhân, nhưng không thể không thừa nhận, thực lực của đối phương mạnh, khiến người ta tuyệt vọng.

Đoán chừng bọn họ cùng tiến lên cũng không phải đối thủ của hắn, nhưng người này lại dám khiêu chiến hắn, chẳng lẽ não bị nước vào rồi?

"Haiz, tự rước lấy nhục a!" Phương Thiên lắc đầu nói.

"Khiêu chiến Sở Cuồng Nhân, có lẽ trước kia ta cũng có suy nghĩ như vậy, nhưng bây giờ... Haiz, nói ra cũng thật muốn khóc."

Lâm Bá Thiên của Tử Dương cốc cũng không nhịn được thở dài một hơi.

"Chờ một chút, Thương Hàn..."

Có thiên kiêu đột nhiên phản ứng lại, cảm thấy cái tên này có chút quen tai.

Đồng tử Viên Hoằng đột nhiên co lại, "Thương... Chẳng lẽ là thế tộc cổ lão ở Chu Tước vực, Thương tộc! Thương Hàn, là Thiếu Đế Thương gia!"

Hai chữ Thiếu Đế vừa ra, mọi người hít một ngụm khí lạnh.

Không ngờ ở nơi này có thể nhìn thấy một vị Thiếu Đế.

"Thương tộc là một trong mấy đạo thống Thánh Nhân ở Chu Tước vực, thực lực không hề yếu hơn Thanh Vân vương triều, Thiếu Đế Thương Hàn, thì ra là hắn."

"Khó trách dám khiêu chiến Sở Cuồng Nhân."

"Nghe đồn thực lực của người này còn mạnh hơn Lôi Ngạo."

Trên yến tiệc nhất thời vang lên tiếng nghị luận của rất nhiều người, mọi người nhìn Thiếu Đế Thương Hàn, trong mắt lộ ra kính sợ, hiếu kỳ.

Mà Sở Cuồng Nhân vừa bị khiêu chiến lại ngồi tại chỗ, cười nhạt một tiếng, "Thương đạo hữu, ngươi xác định muốn khiêu chiến ta?"

Thương Hàn chau mày, "Thế nào, không được?"

"Không phải, chỉ là con người ta có một tật xấu, chính là ra tay không biết nặng nhẹ, mấy ngày trước còn không cẩn thận đã chém một tên Thiếu Đế, sợ lát nữa ngươi không chịu được." Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Lời hắn nói lại khiến khóe miệng mọi người không nhịn được run rẩy.

Không cẩn thận chém một tên Thiếu Đế?

Nếu Lôi Ngạo có thể nghe được, đoán chừng sẽ tức giận đến sống lại.

Mà mọi người cũng nghe ra ý tứ trong lời nói này, người ta chính là không đặt vị Thiếu Đế Thương tộc kia vào mắt.

Phiên dịch ra chính là, ta không cẩn thận đều có thể chém giết Thiếu Đế cùng cấp bậc với ngươi đấy, ngươi có thể thừa nhận được không?

Sắc mặt Thương Hàn như được phủ lên một tầng sương lạnh, vô cùng băng lãnh, hắn ta lạnh lùng nói: "Sở Cuồng Nhân, tên của ngươi đúng là không sai với người."

"Phụ mẫu lấy tên, ta cảm thấy vẫn được."

"Cuồng Nhân, Thiếu Đế Thương tộc đường xa mà đến, hắn đã có nhã hứng này, ngươi và hắn chơi đùa một chút cũng không sao." Thanh Vân quốc chủ bỗng nhiên nói.

Sở Cuồng Nhân gật đầu, "Quốc chủ cũng mở miệng rồi, vậy ta cũng không từ chối nữa, nơi này không tiện, ra bên ngoài đánh đi."

Thương Hàn không nói một lời, trực tiếp đứng dậy đi ra phía ngoài cung điện.

...

Bên ngoài cung điện.

Thương Hàn đón gió mà đứng, bộ trường bào màu xanh bay phất phới, trên người có đạo vận lưu chuyển, uy áp mạnh mẽ khiến người ta không thở nổi.

"Thật mạnh! Còn mạnh hơn Lôi Ngạo!"

"Có lẽ, hắn thật sự có thể áp chế nhuệ khí của Sở Cuồng Nhân..."

Đám người Phương Thiên, Viên Hoằng nhìn Thương Hàn, trong mắt mang theo chờ mong.

Bọn họ bị Sở Cuồng Nhân ép tới lợi hại, hiện tại rất hi vọng có người đứng ra, đả kích Sở Cuồng Nhân một chút.

"Ta biết ngươi rất mạnh, Lôi Ngạo cũng chết trong tay ngươi, nhưng ngươi tuyệt đối đừng đánh đồng hắn với ta!" Thương Hàn đạm mạc nói.

Sở Cuồng Nhân đứng đối diện hắn ta, "Không có khác nhau."

Thương Hàn không hề che giấu địch ý với Sở Cuồng Nhân, đương nhiên Sở Cuồng Nhân sẽ không cho Thương Hàn sắc mặt tốt, thái độ khinh miệt rất rõ ràng.

"Khác nhau rất lớn!" Thương Hàn lạnh hừ một tiếng, sau đó trong tay có quang mang lưu chuyển, một thanh trường thương đen nhánh, khắc đầy phù văn xuất hiện.

Một cỗ đạo vận lạnh thấu xương lập tức bạo phát!

"Trước tiếp ta một chiêu, Phi Bộc Quyết!" Thương Hàn lắc trường thương trong tay một cái, một đạo mũi thương giống như thác nước oanh ra, đập vào hư không.

Trong tay Sở Cuồng Nhân nắm Thánh Kiếm Côn Ngô, nhẹ nhàng vung lên, kiếm quang màu tím bá đạo vạch phá bầu trời đêm, trong nháy mắt khiến mũi thương vỡ vụn.

Kiếm quang khủng bố tuyệt luân lập tức bức Thương Hàn lui lại mấy chục trượng, ánh mắt hắn ngưng tụ, nhảy lên thật cao, thôi động linh lực toàn thân đến cực hạn, đạo vận cuồng bạo ngưng tụ thành trận gió mãnh liệt phía sau lưng hắn.

"Thánh Nhân pháp, Cửu Thiên Phong Tai! !"

Một kích này, vô cùng khủng bố.

Cuồng phong mãnh liệt ngưng tụ trên người Thương Hàn, một thương rơi xuống, mang theo đại thế thiên địa bàng bạc, lấy thế áp lực! !

Đám người Phương Thiên, Viên Hoằng, Cố Trường Ca rướn cổ lên, trên mặt tràn đầy chờ mong, có thể thắng, có lẽ một chiêu này có thể thắng Sở Cuồng Nhân! !

"Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!" Một tiếng quát nhẹ vang lên, sau đó, chính là một đạo kiếm quang màu tím sáng chói dâng lên, như tiềm long xuất sơn, trong nháy mắt xé rách gió bão đầy trời kia, hung hăng chém lên người Thương Hàn.

Keng một tiếng, trường thương tuột khỏi tay, bay ra ngoài, cắm trên mặt đất.

Thương Hàn bay ngược ra ngoài, như vải rách rơi xuống.

"Ta đã nói rồi, không có gì khác biệt." Sở Cuồng Nhân vẫn đứng tại chỗ, từ đầu đến cuối, hắn chưa từng di động một bước.

Trong nháy mắt, hi vọng của đám người Phương Thiên, Viên Hoằng bị dập tắt.

"Lại một vị Thiếu Đế bại." Phương Thiên đắng chát nói.

Bọn họ đang chờ mong cái gì?

Có người ra mặt đánh bại Sở Cuồng Nhân...

Loại chuyện này, làm sao có thể xảy ra được! !

Chương 75: Nói Chuyện Với Công Chúa, Nữ Tu Thương Tâm

"Hay cho một tên Thiếu Đế, có thể tiếp hai chiêu của ta!" Sở Cuồng Nhân nhìn Thương Hàn nằm rạp trên mặt đất, khóe miệng hơi vểnh, cười nhạt nói.

Lời này khiến khóe miệng đám người Phương Thiên cách đó không xa run lẩy bẩy.

Thiếu Đế, chỉ tiếp được hai chiêu?

Còn hay cho một tên Thiếu Đế, ngươi có thể trào phúng rõ ràng hơn một chút không?

Không phải người ta chỉ có chút địch ý với ngươi thôi sao?

Có cần phải nhục nhã người ta như vậy không?

Trong lòng mọi người thầm nói, nhưng không dám xách nói ra.

Linh Lung công chúa ngồi bên cạnh Thanh Vân quốc chủ nhìn Sở Cuồng Nhân mặc bộ bạch y tuyệt thế kia, trong đôi mắt đẹp liên tục hiện lên dị sắc.

Đây chính là nam nhân đã kết thân với nàng, quả thật tuyệt thế chi tư!

Thiếu nữ nào chẳng mộng mơ?

Thiếu nữ nào không hy vọng ý trung nhân của mình là anh hùng hào kiệt cái thế.

Mặc dù bản chất của cuộc kết thân này là lợi ích, là giao dịch, nhưng giờ phút này, trong lòng Linh Lung công chúa đã sinh ra mấy phần tình cảm.

Luận tài tình tướng mạo, Sở Cuồng Nhân tuyệt đối là Thiên Nhân chi tư!

Trên đời không hai!

Sưu...

Một lão giả bay ra, đến bên cạnh Thương Hàn, vội vàng đỡ hắn ta đứng lên, "Thiếu Đế, ngươi không sao chứ?"

Lão giả nhìn Thương Hàn chật vật như vậy, trong lòng đều là rung động.

Phải biết, đây chính là Thiếu Đế a!

Là vô thượng thiên kiêu đứng đầu Thương Khung tinh, nhưng trước mặt Sở Cuồng Nhân, làm sao lại không chịu nổi một kích như thế?

Chuyện này không có khả năng a!

Lão giả không nghĩ ra, nghĩ thế nào cũng không rõ.

Thương Hàn cũng không hiểu, qua nhiều năm như vậy, hắn ta gần như đã vô địch trong đám người đồng lứa, đây là lần đầu tiên hắn ta nếm thử cảm giác thất bại.

Phẫn nộ, không cam lòng, sỉ nhục, chấn kinh...

Các loại tâm tình lăn lộn trong lồng ngực hắn ta, hắn ta nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, giống như muốn khắc họa gương mặt kia vào trong đầu.

"Ngươi chờ, ta nhất định sẽ lại tới tìm ngươi!" Thương Hàn để lại một câu ngoan thoại, liền dẫn lão giả rời khỏi vương cung.

Trận chiến hôm nay đã phá vỡ tất cả kiêu ngạo của hắn ta.

Nhưng cũng để hắn ta tìm được mục tiêu.

Siêu việt Sở Cuồng Nhân!

"Đạo tâm không tệ, còn hơn vị thái tử nào đó." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, cũng không có suy nghĩ đánh giết đối phương ở đây.

Lần trước tại bí cảnh, Lôi Ngạo muốn giết hắn trước, mà lần này chỉ là luận bàn tỷ thí, tùy tiện hạ sát thủ, Thương tộc sẽ không bỏ qua giống như tộc Lôi Chuẩn, chắc chắn sẽ nhấc lên đạo thống chi chiến, được không bằng mất.

Hắn cuồng, điểm ấy, hắn không phủ nhận.

Nhưng cuồng thì cuồng, hắn vẫn phải quan sát cục diện.

Cách đó không xa, Cố Trường Ca nghe thấy Sở Cuồng Nhân nói vậy, tức giận đến suýt nữa thổ huyết, tên thái tử nào đó, tuyệt đối là đang nói hắn ta.

Sau khi Thương Hàn rời đi, yến hội tiếp tục.

Đợi yến hội kết thúc, mỗi vị thiên kiêu đại biểu cho mỗi đạo thống tiến vào bảo khố Thanh Vân chọn lựa một kiện bảo vật.

...

Vương cung, trong hoa viên.

Bốn phía yên tĩnh không người, chỉ có ba người Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ và Linh Lung công chúa, bọn họ cũng không nói chuyện, lẳng lặng đi tới.

"Phụ hoàng nói, chúng ta tự quyết định chuyện hôn lễ, dù sao chuyện ngươi trở thành phò mã của Thanh Vân vương triều cũng không thay đổi được."

Lúc này, Linh Lung công chúa mở miệng trước.

"Ừm, vậy ngươi nghĩ như thế nào?" Sở Cuồng Nhân hỏi.

"Ta và ngươi mới quen biết mấy ngày, chuyện trong bí cảnh cũng là bất đắc dĩ, mặc dù ta thừa nhận có chút động tâm với ngươi, nhưng chỉ là một chút mà thôi, ta vẫn chưa thể xác nhận có yêu mến ngươi hay không."

Linh Lung công chúa nói thẳng.

"Ta cũng giống vậy, lần này chúng ta kết thông gia là giao dịch, nhưng ta và ngươi đã có phu thê chi thực, ta sẽ phụ trách."

"Ừm, cho nên chuyện thành hôn tạm thời gác lại đi, tiếp theo ngươi có tính toán gì không?" Linh Lung công chúa hỏi.

"Lần này ta nhập thế là muốn lịch luyện, đi khắp nơi trước."

Thương Khung tinh rất lớn, phân làm bốn vực, hiện tại Sở Cuồng Nhân còn chưa đi hết Thanh Long vực, hắn còn muốn đi nơi khác.

"Cũng trong dự liệu của ta, ngươi là rồng trong loài người, quả thật mấy phần đất của Thanh Vân vương triều không lưu được ngươi." Linh Lung công chúa cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Sau khi nói chuyện với nhau, hai người mở rộng cửa lòng, quan hệ kéo gần hơn.

Ngày thứ hai.

Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ rời khỏi vương cung.

Lúc này, tin tức hắn trở thành phò mã của Thanh Vân vương triều cũng đã truyền khắp vương đô, thậm chí, toàn bộ Thanh Long vực đều kinh động.

"Móa nó, Sở Cuồng Nhân trở thành phò mã của Thanh Vân vương triều, Thanh Vân vương triều và Huyền Thiên tông kết minh rồi? ! !"

"Hai đại đạo thống Thánh Nhân, đây là muốn hộ giá con đường tu hành của Sở Cuồng Nhân a, trời ạ, trước đó chưa từng có."

"Sở Cuồng Nhân quật khởi chi thế, bất khả kháng a!"

"Cái gì, cái kia Sở Cuồng Nhân vốn là vô thượng chi tư, lại được Huyền Minh Chi Tinh tương trợ, còn mạnh đến đâu nữa? ?"

"Thế này có Sở Cuồng Nhân, người khác muốn trở thành đế, vô vọng."

Có người rung động bởi tốc độ quật khởi của Sở Cuồng Nhân, cũng có người cảm thấy lo lắng, đứng ngồi không yên khi hai đạo thống Thánh Nhân này kết minh.

Mà cũng có một số người vì chuyện này mà bi phẫn muốn tuyệt.

Ví dụ như, đám nữ tu trong Huyền Thiên tông.

"Phò mã của Thanh Vân vương triều? Hu hu, Đại sư huynh của ta!"

"Trời ạ, rốt cuộc Linh Lung công chúa đã tu luyện mấy đời phúc khí vậy, lại có thể kết thân với Đại sư huynh, ta không phục a."

"Ta mặc kệ, Đại sư huynh là của mọi người."

"Đại sư huynh, ta chúc phúc ngươi."

"Các tỷ muội, đừng thương tâm, mặc dù Đại sư huynh và Linh Lung công chúa đã kết thông gia, nhưng hắn vẫn là Đại sư huynh của chúng ta."

"Không sai, ta vẫn thích Đại sư huynh, cho dù Đại sư huynh cưới người khác, nhưng ta chỉ cần yên lặng thích hắn, như vậy là đủ rồi."

Chuyện Sở Cuồng Nhân đã kết thân khiến đám nữ tu trong Huyền Thiên tông mất tinh thần vài ngày, nghe nói, ngay cả Như Yên trưởng lão cũng có tâm tình không tốt.

Nghe nói, có người nhìn thấy Như Yên trưởng lão ở trên vách núi ngóng nhìn về phía Thanh Vân vương triều, vẻ mặt ưu sầu, trong miệng còn nói mấy câu như 'Tiện nghi Linh Lung công chúa' 'Ta sinh quân chưa sinh, quân sinh ta đã già'.

...

Mà lúc này, Sở Cuồng Nhân đã rời khỏi vương đô Thanh Vân.

Hắn lấy một chiếc Tiên Chu của Thanh Vân vương triều, tùy ý phi hành về một phương hướng, chẳng có mục đích, nhưng cũng tiêu diêu tự tại.

Phía trên Tiên Chu chỉ có hai người Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ, còn Lý Tinh Thần, đã bị phụ thân hắn ta Lý Diệp dẫn về thành Bạch Vân rồi.

Đại tranh chi thế, thiên kiêu các nơi đều dồn hết sức lực, thiên tư của Lý Tinh Thần cực cao, đương nhiên Lý Diệp sẽ không mặc kệ hắn ta đi loạn khắp nơi.

"Hai vị tiền bối, có nơi nào tốt để lịch luyện không?" Trên Tiên Chu, Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ hỏi về phía hư không sau lưng.

Hắn nói là hai vị, ngoại trừ thất tổ ở trong bóng tối, Thanh Vân vương triều vì biểu hiện thành ý kết minh, cũng phái ra một người hộ đạo cho hắn.

"Thương Khung tinh rất lớn, có chúng ta thủ hộ, ngoại trừ đi vào thập đại cấm địa ra, ngươi có thể đi bất cứ chỗ nào." Thất tổ cười nhạt nói.

Thập đại cấm địa trong miệng ông ấy chính là mười nơi nguy hiểm nhất ở Thương Khung tinh, nghe nói đến Thánh Nhân tiến vào cũng chưa chắc còn sống đi ra.

Mặc dù Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ, nhưng tạm thời cũng không muốn đi tìm đường chết.

"Nghe nói tại bí cảnh Minh Nguyệt, ngươi trảm sát Thánh Nhân, cứu tất cả mọi người, có thể nhân cơ hội này đi bái phỏng các đạo thống khác." Trong hư không truyền giọng nói của một lão bà, là người hộ đạo Thanh Vân vương triều đưa cho hắn.

Lời bà ấy nói khiến hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Ngoại trừ Huyền Thiên tông, Thanh Vân vương triều ra, trong Thanh Long vực còn có sáu đạo thống Thánh Nhân Bạch Liên giáo, Ngũ Hành tông, Tử Dương cốc, Vạn Pháp tông, Linh Hư Thánh Địa, Lôi âm Tự, pháp môn đều rất huyền diệu.

Hắn có cảm ngộ cực cao, nhưng pháp môn không nhiều, có lẽ có thể mượn cơ hội này, đến các đạo thống Thánh Nhân khác, đi mở mang kiến thức về pháp môn của bọn họ một chút.

"Tốt, tiếp theo chúng ta đi bái phỏng các đạo thống Thánh Nhân này đi, hi vọng bọn họ hoan nghênh ta."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Chương 76: Bái Phỏng Bạch Liên Giáo, Cùng Ngồi Đàm Đạo Với Thánh Nữ

Bạch Liên giáo, ở phía nam Thanh Long vực, thống lĩnh gần ba mươi quốc gia to nhỏ, so với các đạo thống Thánh Nhân còn lại, những nơi Bạch Liên giáo cai quản tràn ngập khí tức tông giáo.

Phía nam, dân chúng đều tín ngưỡng Bạch Liên giáo, mà chuyện này bắt nguồn từ một trận náo động kinh khủng xảy ra tại hai vạn năm trước.

Nghe đồn hai vạn năm trước, tại các nước phía nam xuất hiện một đầu Địa Ngục Ma thú làm loạn, giết hại vô số sinh linh, bách tính trôi dạt khắp nơi.

Đó là một thời đại vô cùng hắc ám, đến bây giờ vẫn còn khắc sâu trong lịch sử các nước phía nam, tràn đầy máu và nước mắt.

Lúc đó, một vị Thánh Vương hoành không xuất thế, trấn áp đầu Ma thú kia trong lòng đất, cứu vãn vạn vạn sinh linh của các nước phía nam.

Vị Thánh Vương kia chính là người sáng lập ra Bạch Liên giáo, Bạch Liên Thánh Vương!

Bây giờ Bạch Liên Thánh Vương đã tọa hóa rất nhiều năm, nhưng sự tích của bà ấy vẫn còn lưu truyền rộng rãi trên các nước phía nam, vẫn có vô số người phụng bà ấy thành thần linh, quỳ bái, là tín ngưỡng trong lòng.

Bạch Liên giáo cũng nhờ vào đó mà vững chắc chiếm vị trí thống trị.

...

Đại Nguyệt quốc, một trong các nước lớn nhất ở phía nam.

Tổng bộ của Bạch Liên giáo.

Sở Cuồng Nhân dạo bước trên đường phố Đại Nguyệt quốc, đám người xung quanh phần lớn đều mặc váy trắng bạch y, có rất ít người mặc trang phục khác.

Nghe đồn Bạch Liên Thánh Vương thích màu trắng, yêu bạch y, đây là tín ngưỡng tập trung nhất tại Đại Nguyệt quốc, dân chúng nơi này cũng vui vẻ làm theo.

"Lam Vũ, ngươi nói ta đến nhà bái phỏng, có phải tay không đi đến sẽ không tốt không?" Sở Cuồng Nhân vuốt cằm nói.

Đi đến các nước phía nam đã hai ngày rồi, hắn vẫn luôn đi đánh giá phong thổ nhân tình ở nơi này, chưa đến bái phỏng Bạch Liên giáo.

Nhưng bây giờ đã chơi chán, cũng nên làm chính sự.

"Hay là mua chút hoa quả?" Sở Cuồng Nhân dừng bên cạnh một sạp trái cây, phất tay mua toàn bộ hoa quả của hàng này.

"Đa tạ công tử, đa tạ công tử."

Người bán hàng rong cầm linh thạch trong tay, liền nói lời cảm tạ.

"Hình như còn không đủ." Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Bên cạnh vốn có mấy người đang hâm mộ người bán hàng rong này nghe thấy, vội vàng đến gần, điên cuồng chào hàng của mình.

"Công tử, táo của ta vừa to vừa nước nhiều, màu đỏ thể hiện vui mừng, ta còn nho, lê nữa..."

"Công tử, chuối tiêu này của ta là dùng Linh tủy tưới, ngươi nhìn xem, chuối bình thường làm sao có thể thẳng như chuối của ta được?"

"Nhìn ta đi, công tử..."

Sở Cuồng Nhân bị một đám người bán hàng rong vây quanh cười nhạt một tiếng, sau đó giống như thổ hào xuất ra một đám Linh thạch, mua tất cả hoa quả.

Hai người hộ đạo trong bóng tối nhìn mộng.

Cầm hoa quả đi bái phỏng đạo thống Thánh Nhân?

Thao tác này, bọn họ là lần đầu tiên nhìn thấy.

Tổng bộ Bạch Liên giáo.

Một gian đại điện, mấy vị trưởng lão đang hội tụ thẩm tra đồ năm nay các nơi giao nạp cung phụng.

Lúc này, một tên đệ tử đi đến, "Bẩm trưởng lão, bên ngoài có một tu sĩ tự xưng là Sở Cuồng Nhân đến đây bái phỏng."

"Người nào?" Một trưởng lão sửng sốt hỏi.

"Sở Cuồng Nhân."

Trong Bạch Liên giáo, không ít đệ tử tụ tập lại.

Bọn họ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đứng ở cửa, trên mặt đầy hiếu kỳ, có vài nữ tu nhìn không dời nổi mắt.

Thậm chí, suýt chút nữa chảy nước miếng.

"Hắn là Sở Cuồng Nhân, hiện tại là vô thượng thiên kiêu trong Thương Khung tinh, động tay có thể bỏng đó, nghe nói đến Thiếu Đế cũng không phải đối thủ của hắn."

"Lớn lên quá tuấn mỹ."

"Linh Lung công chúa có thể kết thân với nhân vật bực này, nếu là ta, chỉ sợ mỗi ngày nằm mơ đều sẽ cười tỉnh."

"Đúng vậy."

"Ngươi nhìn, hắn nhìn sang đây, rất đẹp a..."

Sở Cuồng Nhân đứng tại cửa ra vào, đợi người tới đón hắn.

Chỉ một lát, một trưởng lão đi tới, Sở Cuồng Nhân nhận ra người này, là một trong mấy vị Tôn giả ở bí cảnh hôm đó.

"Sở tiểu hữu tới chơi, không có từ xa tiếp đón." Lão giả này đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, trên mặt cười tủm tỉm, trong lòng lại đang mắng tại sao cái tên tiểu hỗn đản này lại đột nhiên tới Bạch Liên giáo, muốn làm cái gì?

"Xin ra mắt tiền bối, lần này đến đây, là đáp ứng lời mời đến bái phỏng Bạch Liên giáo của tiền bối, thuận tiện trao đổi một chút tâm đắc tu hành với quý giáo."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

"Đáp ứng lời mời?"

Lão giả mơ hồ, lúc nào thì ông ta mời đối phương chứ?

"Không sai, lần trước tại bí cảnh, tiền bối nói tùy thời đều hoan nghênh ta tới bái phỏng Bạch Liên giáo mà, tiền bối không nhớ sao?"

"Nhớ chứ, nhớ chứ."

Lão giả nghĩ lại.

Lúc ấy Sở Cuồng Nhân giết Hắc Quang Thánh Nhân trong bí cảnh, cứu được thiên kiêu của các đạo thống, đám Tôn giả bọn họ đã nói lời cảm tạ.

Hoan nghênh ngươi tới làm khách, quét dọn giường chiếu đón tiếp gì đó.

Nhưng đây chỉ là lời khách sáo thôi.

Ai biết không đến mấy ngày Sở Cuồng Nhân thật sự tới bái phỏng.

Còn có thể làm sao?

Chiêu đãi thôi, cũng không thể đuổi người ta đi được, nếu truyền ra ngoài, không phải Thanh Vân vương triều, Huyền Thiên tông sẽ đến đây tìm bọn họ tính sổ sao.

"Sở tiểu hữu, mời vào."

Lão giả nghênh đón Sở Cuồng Nhân vào Bạch Liên giáo.

"Đúng rồi, trên đường đến đây ta đã thuận tiện mua một chút lễ gặp mặt." Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên nói, sau đó lấy ra mấy sọt hoa quả trong Càn Khôn giới, bày trước mặt mọi người.

Khóe miệng lão giả co giật một chút.

Tới bái phỏng đạo thống Thánh Nhân, thế mà lại dùng hoa quả làm lễ gặp mặt.

Đây tuyệt đối là tu sĩ tặng lễ vật có một không hai đấy.

"Sở tiểu hữu khách khí."

Lão giả gọi một số đệ tử tới, mang mấy sọt hoa quả kia đi

"Sở Cuồng Nhân!" Lúc này, một tiếng kinh hô vang lên, chỉ thấy một thanh niên nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Sở Cuồng Nhân nhìn lại, là Bạch Liên Thánh Tử hôm đó đã bị hắn chém đứt một cánh tay trong bí cảnh, liền cười nhạt nói: "Thì ra là Thánh Tử, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ, a, cánh tay này nối liền rồi, chúc mừng."

Ở trên đời này, không thiếu các thiên tài địa bảo có thể bối lại cánh tay gãy hay trùng sinh gì đó, dựa vào nội tình của Bạch Liên giáo, muốn khôi phục cánh tay cho Bạch Liên Thánh Tử cũng không phải việc khó gì, chỉ cần một khoảng thời gian thích ứng thôi.

Nghe thấy lời nói của Sở Cuồng Nhân, sắc mặt Bạch Liên Thánh Tử lập tức trở nên âm trầm, chỗ nối liền hai cánh tay bỗng nhiên hơi đau, một kiếm kia của đối phương khiến hắn ta có chướng ngại tâm lí không nhỏ.

"Nghe nói Sở đạo hữu đến nhà bái phỏng, khiến người ta bất ngờ."

Bạch Liên Thánh Nữ cũng xuất hiện.

"Bái kiến Thánh Nữ."

"Nghe nói Sở đạo hữu và Linh Lung công chúa đã kết thân, lúc này không đợi trong vương cung, làm sao lại rảnh rối đến Bạch Liên giáo chơi?"

"A, nam nhi chí tại bốn phương, sao có thể sa vào ôn nhu hương được." Sở Cuồng Nhân tùy ý đáp.

"Sở đạo hữu có chí hướng rộng lớn, đã tới, vậy liền luận đạo một phen với Uyển Thanh đi, như thế nào?" Bạch Liên Thánh Nữ nói.

"Ta cũng có ý đó." Sở Cuồng Nhân gật đầu.

Chuyến này hắn đến là muốn mở mang kiến thức về phương pháp tu hành của Bạch Liên giáo, mà Bạch Liên Thánh Nữ lại là thiên kiêu ưu tú nhất trong thế hệ trẻ tuổi của Bạch Liên giáo, luận đạo luận pháp với nàng, không thể thích hợp hơn.

Rất nhanh, tin tức Bạch Liên Thánh Nữ và Sở Cuồng Nhân luận đạo đã truyền khắp Bạch Liên giáo, lập tức kinh động mấy vị Thánh Tử.

Bạch Liên giáo, trong một cái đình.

Sở Cuồng Nhân và Bạch Liên Thánh Nữ ngồi xếp bằng đối diện nhau.

"Thánh Nữ, mời."

"Vậy ta bắt đầu trước đi."

Chỉ thấy trên người Bạch Liên Thánh Nữ tuôn ra một cỗ đạo vận dồi dào, vờn quanh bốn phía, dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Đây là đạo vận thuần túy nhất, vẫn chưa trộn lẫn linh lực, cho nên không có lực sát thương quá mạnh.

Chương 77: Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp, Thuộc Tính Tọa Vong Vô Ngã Trong

Truyền Thuyết

Bạch Liên giáo, trong đình.

Bạch Liên Thánh Nữ ngồi xếp bằng, đạo vận tràn ngập, im lặng luận đạo với Sở Cuồng Nhân, trên người Sở Cuồng Nhân cũng dần dần sinh ra một cỗ đạo vận.

Cỗ đạo vận kia vô cùng sắc bén, cường đại.

Giống như một thanh Thần Kiếm bộc lộ hết sự sắc bén!

Hai cỗ đạo vận hoàn toàn khác biệt xen lẫn, va chạm trên không trung.

"Bạch Liên giáo ta có ba pháp môn nổi danh nhất, lần lượt là Bạch Liên Vô Thượng Kinh, Tịnh Thế Thiên, Bạch Hồng Quán Nhật!"

"Mời Sở đạo hữu lĩnh giáo Bạch Hồng Quán Nhật của ta."

Bạch Liên Thánh Nữ từ tốn nói.

Chỉ thấy đạo vận trên người nàng lưu chuyển lên không trung, bỗng nhiên tạo thành một bóng người, trong hư không đánh ra song chưởng về phía Sở Cuồng Nhân.

Mọi người xung quanh thấy thế, kinh thán không thôi.

"Không hổ là Thánh Nữ, đã tu luyện Bạch Hồng Quán Nhật tới mức lô hỏa thuần thanh, không hề thua kém mấy vị trưởng lão."

"Đúng vậy, khiến người ta bội phục a."

"Ta cũng muốn ngồi đàm đạo với Thánh Nữ."

"Rất nhiều ngươi đều có suy nghĩ này."

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào cái đình kia, không hề chuyển mắt.

Lúc này, trên đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân có đạo vận ngưng tụ, hóa thành một cây kiếm thân Cửu Khổng Thiên Đạo Chi Kiếm, bắn ra một đạo kiếm quang.

Kiếm quang như cầu vồng, chớp mắt đã xé rách Bạch Hồng Quán Nhật.

"Kiếm đạo thật sắc bén."

Bạch Liên Thánh Nữ âm thầm kinh hãi, sau đó thi triển các loại pháp môn của Bạch Liên giáo, trong hư không thiên hoa loạn trụy, vô cùng hoa lệ.

Nhưng cho dù Bạch Liên Thánh Nữ thi triển mọi loại pháp môn, Thiên Đạo Chi Kiếm trên đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân đều đánh ra một đạo kiếm quang, vạn pháp đều phá!

"Thật mạnh, không hổ là Sở Cuồng Nhân danh động thiên hạ."

"Đây chính là phong thái của vô thượng thiên kiêu sao?"

"Cảm ngộ trên kiếm đạo của hắn sâu đến trình độ nào? Đáng sợ."

Sở Cuồng Nhân nhất kiếm phá vạn pháp!

Phong thái kia khiến tất cả mọi người động dung!

"Tịnh Thế Thiên!" Bạch Liên Thánh Nữ thấy mình đánh lâu như vậy vẫn không được, liền thôi động một loại pháp môn đỉnh phong khác của Bạch Liên giáo.

Bạch quang nở rộ chiếu sáng khắp nơi, vô cùng cuồn cuộn, giống như muốn tịnh hóa tất cả vẩn đục trên thế gian, dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân.

"Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!" Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng quát ra.

Chỉ thấy Thiên Đạo Chi Kiếm bỗng nhiên run lên, một đạo kiếm quang màu tím gào thét mà ra, đâm vào bạch quang, hoàn toàn xé rách tất cả đạo vận bên trong.

Đạo vận trên người Bạch Liên Thánh Nữ bỗng nhiên tán loạn, nàng hít sâu một hơi, thản nhiên nói: "Lần luận đạo này, ta thua."

Nàng nói, pháp môn của nàng hoàn toàn không sánh bằng Sở Cuồng Nhân.

"Thánh Nữ thua?"

"Haiz, có biện pháp nào chứ, người ta là Sở Cuồng Nhân a!"

"Quá lợi hại."

...

Trong hư không, cũng có mấy bóng người đang nhìn trộm.

Là mấy vị trưởng lão của Bạch Liên giáo, lần luận đạo này, bọn họ nhìn từ đầu tới cuối, nhìn thấy Bạch Liên Thánh Nữ bại, tuyệt đối không ngoài ý muốn.

Sở Cuồng Nhân cường thế cỡ nào, bọn họ cũng hiểu rõ.

Ngay cả Thiếu Đế cũng có thể đánh bại, huống chi là Bạch Liên Thánh Nữ.

"Nhất kiếm phá vạn pháp của kẻ này đã có sơ hình, tương lai đại thành, sợ là vô cùng khủng bố!"

"Sở Cuồng Nhân, siêu phàm thoát tục."

Mấy vị trưởng lão của Bạch Liên giáo ở trong bóng tối giao lưu, đều kinh thán.

Mà trong đình, Sở Cuồng Nhân cũng thu liễm đạo vận của bản thân, lần này luận đạo, hắn cũng có thu hoạch, nhận biết với pháp môn lại nhiều hơn một chút.

"Luận đạo chính là xác minh sở học của nhau, nếu chỉ chấp nhất thắng thua, vậy liền rơi vào tầm thường." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Sở đạo hữu nói rất đúng." Bạch Liên Thánh Nữ khẽ vuốt cằm.

Sau đó, Bạch Liên Thánh Nữ lại an bài phòng ở cho hai người Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ, hai người cũng dự định ở lại Bạch Liên giáo mấy ngày.

Hôm sau, sáng sớm.

Sở Cuồng Nhân đứng dậy, mở Huyễn Tưởng Luân Bàn ra rút thưởng.

Vốn hắn không ôm hy vọng có thể rút được vật tốt gì, dù sao thời gian trước hắn mới rút được Tầm Bảo Thuật.

"Chúc mừng kí chủ rút được thuộc tính Tọa Vong Vô Ngã trong truyền thuyết."

Cái gì? ?

Sở Cuồng Nhân nghi ngờ lỗ tai mình xảy ra vấn đề.

Truyền thuyết?

Hắn lại rút được thứ cấp truyền thuyết?

"Không có khả năng, không có khả năng, không thể nào." Sở Cuồng Nhân mở không gian bàn quay ra, nhìn thấy bên trong có một chùm sáng màu trắng.

Bên cạnh còn đánh dấu... thuộc tính Tọa Vong Vô Ngã trong truyền thuyết!

Sở Cuồng Nhân ngây ngẩn cả người.

Ngay sau đó vẻ mặt mừng rỡ, móa nó, u Hoàng độ hắn rồi!

Trước mấy ngày vừa rút được Tầm Bảo Thuật, hiện tại lại rút được một thuộc tính truyền thuyết, chuyện này khiến hắn có cảm giác không chân thực.

"Rút ra Tọa Vong Vô Ngã." Trong lòng Sở Cuồng Nhân thầm nói một tiếng.

Nhất thời.

Một cỗ cảm giác vô cùng huyền diệu xông lên đầu, Sở Cuồng Nhân nhắm mắt lại, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng say mê.

Lúc mở mắt ra, hắn cảm giác thế giới đã không giống trước nữa.

Rõ ràng hơn, không phải là mắt thường rõ ràng hơn, mà là hiểu biết với bản chất thế giới này càng thêm rõ ràng.

Tọa Vong Vô Ngã, đây là thuộc tính phương diện ngộ tính, có thể khiến Sở Cuồng Nhân càng thêm thuận tiện, nhanh chóng lĩnh hội các loại pháp môn.

Vốn dĩ ngộ tính của hắn đã cực cao, hiện tại lại có thêm Tọa Vong Vô Ngã này, khó có thể tưởng tượng hắn đã đạt tới trình độ nào.

Sở Cuồng Nhân kích động xong liền đẩy cửa phòng ra, vươn hai tay tiếp nhận ánh sáng mặt trời, "A, một ngày thật tốt đẹp!"

"Công tử." Lam Vũ định đến gọi Sở Cuồng Nhân rời giường sững sờ tại chỗ, nhìn thấy sáng sớm công tử đã làm ra hành động quái dị, có chút không hiểu.

"Khụ khụ, Lam Vũ, buổi sáng tốt lành."

"Công tử, chào buổi sáng."

Hai người dùng bữa sáng dưới sự sắp xếp của đám người hầu Bạch Liên giáo.

Sau đó, Bạch Liên Thánh Nữ trở thành người dẫn đường, dẫn hai người đi dạo các nơi, dáng vẻ du sơn ngoạn thủy.

...

Ba người tới một vách núi.

Vách tường ở đây bóng loáng như gương, phía trên còn khắc một tấm bích hoạ to lớn, đó là một gốc Bạch Liên, sinh động như thật, ánh mặt trời chiếu xuống, vô cùng rạng rỡ, lộng lẫy.

Trên vách núi còn có không ít đệ tử của Bạch Liên giáo đứng quan sát tấm bích hoạ trước mặt, dáng vẻ vò đầu bứt tai.

Sở Cuồng Nhân còn nhìn thấy Bạch Liên Thánh Tử trong số đó.

"Bọn họ đang làm cái gì vậy?" Sở Cuồng Nhân hỏi.

"Trong truyền thuyết, sư tổ Bạch Liên giáo ta, Bạch Liên Thánh Vương từng ngộ đạo trước vách núi này, sáng chế ra vô thượng Thánh Vương pháp Bạch Liên Tịnh Thế Thiên, đám đệ tử này muốn bắt chước tổ tiên ngộ đạo." Bạch Liên Thánh Nữ nói.

"Cái này cũng có thể bắt chước?" Sở Cuồng Nhân sững sờ, nếu dễ dàng bắt chước Thánh Vương như vậy, khắp thiên hạ đã đầy Thánh Nhân rồi.

"Sở đạo hữu không biết, vách núi này không tầm thường, trong đó đúng là ẩn chứa đạo vận còn sót lại của tổ tiên, Tịnh Thế Thiên trong ba đại pháp môn của Bạch Liên giáo ta bắt đầu từ nơi này, nhưng chỉ là bản khiếm khuyết mà thôi, không được mười phần trăm nguyên bản." Bạch Liên Thánh Nữ cảm khái nói.

Sở Cuồng Nhân gật đầu, "Thì ra là thế."

Hắn có chút hứng thú, đi lên chuẩn bị quan sát vách núi này.

Người xung quanh nhìn thấy hắn đến, nghị luận ầm ĩ.

"Sở Cuồng Nhân, hắn tới nơi này làm gì? Cũng muốn tìm hiểu Bạch Liên Tịnh Thế Thiên mà tổ tiên để lại sao?"

"Nói đùa, hắn không phải người của Bạch liên giáo chúng ta, không tu pháp môn trong giáo chúng ta, làm sao có thể lĩnh hội được."

"Từ khi tổ tiên tọa hóa, Bạch Liên Tịnh Thế Thiên đã thất truyền, đệ tử các thời của Bạch Liên giáo đều muốn tìm hiểu nó từ vách núi này, nhưng vẫn không có ai thành công, làm sao hắn có thể đạt được?"

Bạch Liên Thánh Tử đi tới, nhìn Sở Cuồng Nhân, "Thế nào, Sở đạo hữu có muốn thử tìm hiểu ra Bạch Liên Tịnh Thế Thiên không?"

Hắn ta không có lòng tốt mời, trong lòng nhận định rằng Sở Cuồng Nhân không thể thành công được, muốn xem đối phương ăn quả đắng mà thôi.

Chương 78: Bạch Liên Tịnh Thế Thiên, Bạch Liên Giáo Rung Động

Làm sao Sở Cuồng Nhân có thể không biết suy nghĩ nhỏ trong lòng Bạch Liên Thánh Tử chứ, nhưng hắn cũng không cự tuyệt.

Thánh Vương pháp, Bạch Liên Tịnh Thế Thiên, hiện tại pháp môn bực này đang ở trước mặt hắn, chờ hắn lĩnh hội, đương nhiên hắn sẽ không tuỳ tiện bỏ lỡ.

"Liền xem một chút đi." Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói, chậm rãi đi đến trước vách núi, nhìn chằm chằm bích hoạ, tâm thần dần đắm chìm trong đó.

Bạch Liên Thánh Tử thấy vậy, không khỏi cười một tiếng, "Đúng là chuyện cười, vô số thiên kiêu của Bạch Liên giáo ta tìm hiểu bao nhiêu năm đều không thể tìm ra Bạch Liên Tịnh Thế Thiên, ngươi là người ngoài mà cũng muốn tìm hiểu sao?"

Bạch Liên Tịnh Thế Thiên, có thể nói là nguồn gốc của tất cả các phương pháp tu hành tại Bạch Liên giáo, các đại thiên kiêu lĩnh ngộ pháp môn của Bạch Liên giáo đến một cấp độ nhất định mới có tỷ lệ lĩnh hội Bạch Liên Tịnh Thế Thiên thành công.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không phải đệ tử của Bạch Liên giáo, chưa bao giờ học pháp môn của Bạch Liên giáo, làm sao có thể tìm hiểu ra Bạch Liên Tịnh Thế Thiên?

"Thật sự cho rằng bản thân không gì không làm được sao?"

Bạch Liên Thánh Tử cười lạnh nói.

Những người còn lại cũng cảm thấy không có khả năng, nhưng như vậy cũng không trở ngại bọn họ xem kịch, nguyên một đám nhìn chằm chằm vào Sở Cuồng Nhân, chờ đối phương ăn quả đắng.

Nhưng thời gian dần trôi qua, bọn họ phát hiện không đúng.

Sở Cuồng Nhân nhìn chằm chằm bích hoạ, trên người dần xuất hiện một cỗ đạo vận vô cùng huyền diệu, có bạch quang lưu chuyển, ôn hòa thánh khiết.

"Đạo vận này, là Tịnh Thế Thiên!" Sắc mặt Bạch Liên Thánh Nữ hơi đổi, nàng tu hành Tịnh Thế Thiên, đương nhiên vô cùng quen thuộc với đạo vận này.

Nhưng tại sao trên người Sở Cuồng Nhân lại có loại đạo vận này?

Rốt cuộc đây là chuyện gì?

Bạch Liên Thánh Nữ không hiểu, những người còn lại càng thêm không hiểu.

"Sở Cuồng Nhân, xảy ra chuyện gì vậy?" Đột nhiên trong lòng Bạch Liên Thánh Tử trở nên hồi hộp, có dự cảmvô cùng không ổn.

Ngay khi hắn ta đi lên phía trước, Lam Vũ tiến tới một bước, ngăn cản trước mặt hắn ta, "Công tử đang lĩnh hội, bất kỳ người nào cũng không được quấy nhiễu."

Ánh mắt Lam Vũ rất lạnh, đảo qua tất cả mọi người, một thân chiến giáp hoa lệ màu trắng bạc, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

"Bất luận kẻ nào, cũng không thể quấy nhiễu Sở đạo hữu."

Bạch Liên Thánh Nữ nói.

Trong mắt nàng mang theo chờ mong, bích hoạ này, nàng cũng đã tìm hiểu, nhưng vẫn không đạt được kết quả gì, Sở Cuồng Nhân có thể làm được sao?

...

Trong mắt Sở Cuồng Nhân, bức họa khắc trên vách núi đã không còn là một tấm bích hoạ nữa, đó là cánh hoa, hoa văn và rễ cây Bạch Liên, tất cả đều tràn ngập một loại đạo vận huyền diệu, ôn hòa, thánh khiết, lại mênh mông.

Thời gian dần trôi qua, Sở Cuồng Nhân tiến vào một trạng thái kỳ ảo.

Giờ khắc này, thiên địa vạn vật biến mất không thấy gì nữa, tâm linh thanh tịnh trong suốt trước này chưa từng có, cảm ngộ đạo vận cũng vô cùng rõ ràng.

Tọa Vong Vô Ngã!

Sở Cuồng Nhân tiến vào trạng thái Tọa Vong Vô Ngã, đang nhanh chóng tìm hiểu đạo vận trên bích hoạ, một phần pháp môn dần dần hiện lên trong đầu hắn.

Thoáng chốc, Sở Cuồng Nhân nhìn thấy một nữ tử trung niên mặc bạch y, khoanh chân ngồi giữa không trung, khóe miệng mỉm cười, tay nắm ấn quyết, quanh thân hiển hiện từng đoá Bạch Liên, mỗi một đóa đều ẩn chứa đạo vận tinh diệu.

Nếu Sở Cuồng Nhân không đoán sai, người này chính là Bạch Liên Thánh Vương.

Ngoại giới.

Đạo vận lưu chuyển trên người Sở Cuồng Nhân càng thêm huyền diệu, hơn nữa phạm vi ảnh hưởng không ngừng mở rộng, tác động đến hơn phân nửa tổng bộ của Bạch Liên giáo.

Bên trong tổng bộ, vô số cường giả đã bị kinh động.

"Loại đạo vận này là Tịnh Thế Thiên? Không đúng, còn hoàn chỉnh hơn, huyền diệu hơn Tịnh Thế Thiên, chẳng lẽ là... Mau đi xem một chút."

"Đã bao nhiêu năm rồi, cuối cùng Bạch Liên giáo ta đã xuất một vị thiên kiêu có thể tìm hiểu ra Bạch Liên Tịnh Thế Thiên hoàn chỉnh sao? !"

"Ha ha, trời phù hộ Bạch Liên giáo ta."

Nguyên một đám cường giả trong Bạch Liên giáo đuổi tới hiện trường.

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đứng trước bích hoạ, toàn thân phun trào đạo vận huyền diệu, tất cả đều mơ hồ.

Tại sao lại là hắn? !

"Thánh Nữ, đây là có chuyện gì?" Một trưởng lão hỏi.

Bạch Liên Thánh Nữ lập tức kể hết mọi chuyện ra.

Mọi người nghe vậy, hai mặt nhìn nhau, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Nói đùa cái gì?

Vô số năm qua, Bạch Liên giáo bọn họ hết sức lĩnh hội đều không thành công, chẳng lẽ bây giờ lại để một tên ngoại nhân tìm hiểu ra hay sao?

"Nếu Sở Cuồng Nhân thật sự tìm hiểu ra, chúng ta nên làm cái gì?" Trên mặt một vị trưởng lão tràn đầy kinh nghi bất định hỏi.

"Đừng vội kết luận, hắn vẫn ở trong trạng thái lĩnh ngộ, có lẽ chỉ có thể tìm hiểu ra một bản Tịnh Thế Thiên khiếm khuyết mà thôi." Một trưởng lão nói.

Bạch Liên Tịnh Thế Thiên hoàn chỉnh và Bạch Liên Tịnh Thế Thiên khiếm khuyết là hai khái niệm khác nhau, nếu chỉ là bản khiếm khuyết còn tốt, mặc dù chấn kinh, nhưng không phải không thể tiếp nhận.

Nhưng nếu là Bạch Liên Tịnh Tâm hoàn chỉnh, vậy thì phiền phức lớn rồi!

Bạch Liên Tịnh Thế Thiên là nguồn gốc của tất cả pháp môn tại Bạch Liên giáo, nắm giữ Bạch Liên Tịnh Thế Thiên liền có thể áp chế tất cả phương pháp tu hành của Bạch Liên giáo.

Người nắm giữ thủ đoạn này là người của Bạch liên giáo còn được, nhưng nếu lọt vào tay kẻ địch, hậu quả kia khó mà lường được!

Khoa trương một chút, chuyện này liên quan đến tồn vong của một đạo thống!

Một đám trưởng lão nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, hi vọng đối phương chỉ tìm hiểu ra bản khiếm khuyết, tuyệt đối đừng nắm giữ bản hoàn chỉnh.

Cảm giác này vô cùng dày vò.

Có người muốn ra tay đánh gãy Sở Cuồng Nhân, nhưng trong hư không, hai cỗ khí thế của Vô Thượng Chí Tôn đang nhìn bọn họ chằm chằm, khiến bọn họ không dám làm loạn.

Ong...

Lúc này, không gian xung quanh Sở Cuồng Nhân nổi lên gợn sóng, một trận bạch quang vô cùng sáng chói bạo phát, từng đóa Bạch Liên hiển hóa trong hư không.

Cỗ dị tượng này xông thẳng tới chân trời, bao trùm thương khung!

Tất cả tu sĩ trong tổng bộ của Bạch Liên giáo đều nhìn thấy.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều cảm thấy tu vi của bản thân giống như bị áp chế, ngay cả tồn tại cảnh giới Tôn giả cũng không may mắn thoát khỏi.

Mấy vị trưởng lão nuốt một ngụm nước bọt, vẻ mặt rung động.

"Bạch Liên Tịnh Thế Thiên hoàn chỉnh!"

"Hắn thật sự tìm hiểu ra Bạch Liên Tịnh Thế Thiên! !"

"Trời ạ..."

Toàn bộ Bạch Liên giáo đều chấn động theo.

Mà dân chúng gần Bạch Liên giáo đều nhìn thấy cỗ này dị tượng.

"Mau nhìn, đó là Bạch Liên Tịnh Thế!"

"Chẳng lẽ là Bạch Liên Thánh Vương hiển linh sao?"

"Bái kiến Thánh Vương! Thánh Vương công đức vô lượng! !"

Vô số tín đồ phụng Bạch Liên Thánh Vương là Thần linh nhao nhao quỳ trên mặt đất, miệng hô Thánh Vương công đức vô lượng, vẻ mặt thành kính, cuồng nhiệt.

Trong Bạch Liên giáo, một đám tu sĩ rung động nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Tất cả pháp môn bọn họ tu hành đều bắt nguồn từ Bạch Liên Tịnh Thế Thiên, mà lúc này Sở Cuồng Nhân lại nắm giữ pháp môn này, đạo vận hiển hóa, theo bản năng, bọn họ sinh ra cảm giác quỳ bái.

"Trời ạ, hắn thật sự thành công."

"Vô số thiêu kiêu của Bạch Liên giáo ta hao phí bao nhiêu năm đều không thể tìm hiểu ra pháp môn này, bây giờ hắn lại có thể tìm hiểu ra."

"Không chỉ như thế, còn trong thời gian ngắn như vậy..."

"Tên gia hỏa này không khỏi quá kinh khủng đi!"

Trong Bạch Liên giáo, từ đệ tử phổ thông cho tới Thánh Tử Thánh Nữ, thậm chí là các trưởng đều hoảng sợ phát mộng, cứng ngắc tại chỗ.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng chậm rãi từ trong trạng thái Tọa Vong Vô Ngã đi ra ngoài, dị tượng Bạch Liên Tịnh Thế ở bốn phía cũng dần dần tiêu tán.

"Không hổ là Thánh Vương pháp, không hề kém hơn Thao Thiết pháp, thậm chí còn mạnh hơn một tia, tiếp xúc đến ngưỡng cửa đế thuật rồi."

Sở Cuồng Nhân thầm nói, vẻ mặt thỏa mãn.

Nắm giữ môn Thánh Vương pháp, có trợ giúp rất lớn với hắn.

"Nhanh, nhanh vây hắn lại."

Một trưởng lão bỗng nhiên la lớn.

Một đám Tôn giả vội vàng tiến lên, bao vây Sở Cuồng Nhân.

Trong hư không, thất tổ và một lão bà đi ra, uy áp của Vô Thượng

Chí Tôn tràn ra, lạnh nhạt nhìn bốn phía.

"Các ngươi muốn làm gì?" Thất tổ lạnh giọng hỏi.

Chương 79: Trở Thành Thánh Tử, Ba Đại Đạo Thống Thánh Nhân Hộ Giá

"Các ngươi muốn làm gì?"

Thất tổ và một lão bà chống quải trượng đứng ra bảo vệ Sở Cuồng Nhân.

Khí thế Vô Thượng Chí Tôn tràn ngập, khóa chặt mấy vị Tôn giả ở đây, chỉ cần bọn họ dị động, sẽ lập tức xuất thủ.

Mấy vị Tôn giả bị uy thế Vô Thượng Chí Tôn khóa chặt, không dám tùy tiện động thủ, ánh mắt nhìn Sở Cuồng Nhân vô cùng phức tạp.

Bọn họ nằm mơ cũng muốn có người tìm hiểu ra Bạch Liên Tịnh Thế Thiên.

Nhưng nếu người này không phải người của Bạch liên giáo, bọn họ lại không thể ngồi yên được, đây chính là chuyện liên quan đến căn cơ của cả một đạo thống!

Sao có thể để một tên ngoại nhân nắm giữ được?

"Dừng tay cho ta." Lúc này, trong hư không truyền tới một giọng nữ, chỉ thấy một nữ tử trung niên mặc bạch bào đạp không mà đến.

Dưới đáy mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên Đại Đạo phù văn.

"Bạch Thanh, giảo chủ Bạch Liên giáo, tu vi Vô Thượng Chí Tôn..."

Giáo chủ Bạch Liên giáo cũng bị hắn kinh động đến.

Chuyện này hình như huyên náo hơi lớn rồi.

Trong lòng Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

"Bái kiến giáo chủ."

Mọi người vội vàng hành lễ, giáo chủ Bạch Liên giáo trực tiếp đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, nhìn chằm chằm đối phương, "Sở tiểu hữu, có thể nói cho ta biết quá trình ngươi lĩnh ngộ Bạch Liên Tịnh Thế Thiên như thế nào không?"

"Cũng chỉ nhìn tấm bích họa kia, sau đó tìm hiểu được."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Lời vừa nói ra, khóe miệng mọi người không nhịn được co quắp.

Nói đùa cái gì, Bạch Liên giáo bọn họ tốn bao nhiêu tâm huyết đều không thể tìm hiểu ra, ngươi lại nhìn tấm bích hoạ một chút đã tìm hiểu được?

Còn gì đả kích người hơn vậy không?

"Bên trong tấm bích hoạ này ẩn chứa đạo vận tổ tiên lưu lại, đó là Bạch Liên Tịnh Thế Thiên, pháp môn bực này, chỉ có thể hiểu ngầm, không thể nói ra bằng lời, cho nên ngoại trừ tổ tiên ra, đến bây giờ vẫn không người thứ hai có thể tìm hiểu."

"Sở tiểu hữu ngộ tính kinh người, khiến người ta bội phục."

Bạch Liên giáo chủ cảm khái nói.

Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng bà ấy cũng biết, pháp môn như Bạch Liên Tịnh Thế Thiên cũng không thể cưỡng cầu là có thể cầu được.

"Sở tiểu hữu, ta có một thỉnh cầu, xin ngươi đồng ý."

Bạch Liên giáo chủ bỗng nhiên nói.

"Mời tiền bối nói."

"Ta muốn mời ngươi đảm nhiệm vị trí Thánh Tử của Bạch Liên giáo ta."

Lời vừa nói ra, mọi người xôn xao.

"Để Sở Cuồng Nhân làm Thánh Tử của Bạch Liên giáo? Làm sao có thể?"

"Giáo chủ đang nghĩ gì vậy?"

Bạch Liên Thánh Tử biến sắc, trực tiếp phản đối: "Giáo chủ, không thể a, tên Sở Cuồng Nhân học trộm Thánh Vương pháp của Bạch Liên giáo ta, nhất định phải truy cứu, làm sao có thêt để hắn làm Thánh Tử của Bạch Liên giáo được?"

Hắn ta và Sở Cuồng Nhân có thù oán, tự nhiên không nguyện ý nhìn đối phương đắc thế.

Nhưng Bạch Liên giáo chủ lại nói: "Vách núi này đã tồn tại hai vạn năm, bất kỳ ai đến đây đều có thể lĩnh hội, có thể tìm hiểu ra hay không phải dựa vào bản lĩnh của mình, sao có thể nói là học trộm được?"

“Hơn nữa, Sở tiểu hữu thiên tư trác tuyệt, lại tìm hiểu ra Bạch Liên Tịnh Thế Thiên, đảm nhiệm vị trí Thánh Tử của Bạch Liên giáo vẫn là dư dả."

Tâm ý của giáo chủ Bạch Liên giáo đã quyết, trực tiếp nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Bên cạnh, tâm tư mấy vị trưởng lão không rõ, nhưng cũng không ngăn cản.

Bạch Liên Tịnh Thế Thiên liên quan quá lớn, nếu không thể giết chết Sở Cuồng Nhân, vậy cũng chỉ có thể tận lực kéo quan hệ với đối phương mà thôi.

Hiển nhiên, cái trước phải trả giá quá lớn.

Sở Cuồng Nhân là đại sư huynh của Huyền Thiên tông, là phò mã của Thanh Vân vương triều, nếu giết hắn, hai đại đạo thống Thánh Nhân này sẽ không bỏ qua.

So với cái trước, đương nhiên cái sau đơn giản nhiều.

Biến hắn... Thành người của mình.

Như vậy, bọn họ không cần lo lắng có người dùng Bạch Liên Tịnh Thế Thiên đối phó Bạch Liên giáo, còn có thêm một vị Thánh Tử thiên tư tuyệt thế.

Nhất cử lưỡng tiện a!

Một đám trưởng lão yên lặng tán thưởng giáo chủ Bạch Liên giáo.

"Tại hạ xin nhận ý tốt của giáo chủ Bạch Liên giáo, nhưng ta đã là đại sư huynh của Huyền Thiên tông rồi, chuyện này ta không thể đồng ý được."

Sở Cuồng Nhân nói.

"Ngươi lo lắng Huyền Thiên tông sao, ngươi yên tâm, việc này ta nói chuyện với sư tôn của ngươi, ngươi cứ ở đây thêm mấy ngày đi, nếu có nhu cầu gì, ta sẽ tận lực thỏa mãn." Giáo chủ Bạch Liên giáo cười nói.

"Cái kia... Được rồi." Sở Cuồng Nhân gật đầu.

Hắn cũng không nghĩ lập tức rời đi, ở thêm mấy ngày nữa cũng không sao.

...

Huyền Thiên tông.

Huyền Kỳ Tôn Giả đang ngồi trước tấm bia đá.

Tấm bia đá này chính là Tái Đạo Bia, ghi chép Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật mà ngày đó Sở Cuồng Nhân sáng tạo ra trong Tàng Thư Các.

Từ khi Sở Cuồng Nhân nhập thế, Huyền Kỳ Tôn Giả liền ngày đêm lĩnh hội môn kiếm thuật này, mặc dù chưa hoàn toàn nắm giữ, nhưng cũng có chút tâm đắc.

Mỗi lần lĩnh hội, ông ấy đều cảm khái, ai có thể nghĩ tới, công phạt vô song Thánh Vương pháp bực này lại xuất phát từ tay một tên tiểu bối trẻ tuổi?

Mỗi lần nghĩ tới đây, trong lòng ông ấy đều sinh ra một cỗ kiêu ngạo.

Sở Cuồng Nhân ưu tú như vậy, lại là đệ tử của ông ấy!

Môn Thánh Vương pháp này, còn do ông ấy tự mình đặt tên nữa.

"A..."

Bỗng nhiên, sắc mặt Huyền Kỳ Tôn Giả lộ ra một chút kinh ngạc.

Chỉ thấy cách đó không xa có một đóa Bạch Liên theo gió mà đến, rơi xuống trước mặt ông ấy, hóa thành một nữ tử tướng mạo thanh tú mặc áo bào trắng.

"Huyền Kỳ Tôn Giả, đã lâu không gặp."

Nữ tử này chính là Bạch Liên giáo chủ.

"Ha, hiếm thấy, Bạch Liên giáo chủ lại phóng ra một luồng linh niệm cách xa mười ngàn dặm đến gặp ta, có chuyện gì sao?" Huyền Kỳ Tôn Giả cười nói.

Bọn họ cùng là tu sĩ, lúc còn trẻ đã gặp nhau không ít lần, lúc này gặp lại, giống như bạn cũ ôn lại chuyện xưa.

"Là chuyện liên quan tới Sở Cuồng Nhân." Bạch Liên giáo chủ thản nhiên nói.

Huyền Kỳ Tôn Giả nghiêm mặt, "Nói đi."

Sau đó, Bạch Liên giáo chủ liền nói chuyện Sở Cuồng Nhân ở Bạch Liên giáo lĩnh ngộ Bạch Liên Tịnh Thế Thiên và chuyện bà ấy muốn đối phương làm Thánh Tử của Bạch Liên giáo ra.

Sau khi nghe xong, Huyền Kỳ Tôn Giả cũng có chút trợn mắt há mồm.

Sau đó, ông ấy cười ha ha một tiếng, "Tốt, không hổ là đồ đệ của ta, quả nhiên không tầm thường, đủ kinh tài tuyệt diễm."

Bạch Liên giáo chủ liếc mắt, nhưng trong lòng lại có chút hâm mộ Huyền Kỳ Tôn Giả có thể thu nạp được đồ đệ như vậy.

Nếu tên đồ đệ này là của bà ấy thì tốt biết bao a.

"Được, nói chính sự đi, thiên tư của Sở Cuồng Nhân thật đáng sợ, Huyền Thiên tông và Thanh Vân vương triều có hoàn toàn chắc chắn hộ giá được cho hắn không? Không bằng, lại thêm Bạch Liên giáo ta nữa, như thế nào?"

Bạch Liên giáo chủ từ tốn nói.

"Để ta suy nghĩ một chút."

"Còn có chuyện gì phải suy nghĩ nữa, đối với hắn mà nói, việc này trăm lợi vô hại, có ba đại đạo thống Thánh Nhân chúng ta hộ giá cho hắn, ít nhất tại Thanh Long vực, không người có thể động hắn."

"Ta muốn nói chuyện này với Thanh Vân quốc chủ một chút."

Huyền Kỳ Tôn Giả liên hệ với Thanh Vân quốc chủ, trao đổi một phen.

Cuối cùng, hai người cầm quyền của hai đạo thống đều đồng ý với thỉnh cầu của Bạch Liên giáo chủ, mà vì Sở Cuồng Nhân, có thể nói ba đạo thống Thánh Nhân này đã kết minh với nhau, tìm kiếm không gian phát triển chung.

"Việc này, ta sẽ nói với Cuồng Nhân."

"Tốt, vậy ta rời đi trước." Sau khi thương lượng xong, linh niệm của Bạch Liên giáo chủ trực tiếp tiêu tán tại n chỗ.

Còn lại một mình Huyền Kỳ Tôn Giả ở đây, cảm khái nói: "Ba đại đạo thống Thánh Nhân lại hộ giá cho một người... Chuyện này, đúng là thiên cổ không có."

...

Sở Cuồng Nhân ở trong Bạch Liên giáo, đột nhiên nhận được tin tức của sư tôn Huyền Kỳ Tôn Giả, đối phương hỏi hắn có nguyện ý trở thành Thánh Tử của Bạch Liên giáo không?

"Ngươi không cần làm cái gì, tạm thời chỉ cần treo lên cái tên là được, ngươi có thể tiếp tục đi lịch luyện." Huyền Kỳ Tôn Giả nói.

"Được." Sở Cuồng Nhân gật nhẹ đầu, cũng đáp ứng.

Có thêm cái danh Thánh Tử, có ba đại đạo thống Thánh Nhân hộ giá cho mình, chuyện tốt như vậy, bao nhiêu người cầu cũng không được, nếu Huyền Kỳ Tôn Giả đã đáp ứng, vậy hắn càng không có lý do cự tuyệt.

Cứ như vậy, ngoại trừ là đại sư huynh của Huyền Thiên tông, phò mã của Thanh Vân vương triều, hiện tại Sở Cuồng Nhân còn có thêm một thân phận khác.

Thánh Tử của Bạch Liên giáo!

Chương 80: Sắc Phong Đại Điển, Kính Hắn Như Kính Thần

Trong thời gian ngắn, chuyện Sở Cuồng Nhân trở thành Thánh Tử đã truyền khắp Bạch Liên giáo, vô số đệ tử bị chấn động.

Dù sao trước đó, bọn họ chỉ nghe nói qua cái tên Sở Cuồng Nhân, hơn nữa, tin tức nhận được đều không phải tin tức hay ho gì.

Nào là tuyên chiến thiên hạ, diệt toàn bộ phủ thành chủ thành Bạch Vân, thu hết bảo vật trong bí cảnh, mọi người cho rằng hắn là một người vô cùng hung ác.

Nhưng bây giờ, tên đại ác nhân này lại thành Thánh Tử của bọn họ?

Như vậy cũng quá kích tính đi.

"Sở Cuồng Nhân trở thành Thánh Tử của chúng ta, cũng không biết giáo chủ nghĩ như thế nào, quá làm loạn đi."

"Các ngươi không biết sao, Sở Cuồng Nhân tìm hiểu ra Bạch Liên

Tịnh Thế Thiên mà tổ tiên lưu lại, không phong hắn thành Thánh Tử thì không được a."

"Đúng vậy, việc này quá huyền ảo."

"Ngươi nói, các đời Bạch Liên giáo chúng ta nhiều kiêu đều như vậy mà vẫn không tìm hiểu ra Bạch Liên Tịnh Thế, thế mà Sở Cuồng Nhân lại tìm hiểu được."

"Đúng vậy..."

Vô số đệ tử trong Bạch Liên giáo đều đang nghị luận.

Mấy nữ tu tụ tập lại với nhau, một nữ tu nói: "Các ngươi nói xem, có phải tên Sở Cuồng Nhân này có hình dáng cao lớn thô kệch không?"

"Không thể nào, ta nghe người ta nói hắn lớn lên giống như Trích Tiên."

"Đó chỉ là lời đồn thôi, thời đại này, đẹp trai một chút đã bị người ta thổi phồng lên rồi." Nữ tu kia không để ý nói.

Lúc này, trong đám người xuất hiện tiếng kinh hô.

"Mau nhìn, là Sở Cuồng Nhân."

"Quả nhiên không tầm thường, siêu phàm thoát tục a."

Mấy nữ tu nhìn qua, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân giống như trích tiên dẫn theo Lam Vũ đi ở cách đó không xa.

"Oa, giống như trong lời đồn vậy, không, còn đẹp trai hơn lời đồn, giống như Tiên Nhân lâm phàm vậy."

"Đúng vậy, quá đẹp."

Nữ tu vừa hạ thấp Sở Cuồng Nhân sững sờ đứng tại chỗ, mãi đến khi Sở Cuồng Nhân đi xa nàng mới hồi phục tinh thần.

"Ta tuyên bố, từ hôm nay trở đi, ta trăm phần trăm ủng hộ Sở Cuồng Nhân làm Thánh Tử của chúng ta, nếu ai phản đối, ta liền liều mạng với người đó!"

"Ta cũng thế."

Sở Cuồng Nhân dẫn theo Lam Vũ đi dạo một vòng trong Bạch Liên giáo, trong lúc vô tình đã thu nạp thêm cho mình một nhóm fan lớn.

...

Đại sảnh Bạch Liên giáo.

Bạch Liên giáo chủ nhìn bộ bạch bào hoa lệ trước mặt, hài lòng cười, quay người nói với Sở Cuồng Nhân: "Đây là quần áo phải mặc trong đại điển sắc phong, ngươi nhìn xem có chỗ nào cần thay đổi không."

"Tiền bối an bài là được." Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Dù sao hắn cũng đẹp trai, mặc cái gì đều đẹp.

"Ừm, đợi đại điển sắc phong kết thúc, chúng ta sẽ tuyên cáo thiên hạ, đến lúc đó, ba đại đạo thống Thánh Nhân sẽ hộ giá cho ngươi."

Bạch Liên giáo chủ cười nhạt nói, trong mắt lướt qua một tia kinh thán.

Ba đại đạo thống Thánh Nhân hộ giá cho cùng một người.

Loại chuyện này, có thể nói trước đó chưa từng có.

"Đa tạ giáo chủ."

Rất nhanh, đại điển sắc phong của Bạch Liên giáo đã tới.

Tại thủ đô của Đại Nguyệt quốc có một tòa đài cao, nơi đây chính là địa điểm cử hành đại điển sắc phong, trước mặt vô số tín đồ sắc phong Sở Cuồng Nhân thành Thánh Tử!

Trên đài cao, quốc vương Đại Nguyệt quốc và Bạch Liên giáo chủ mỗi người ngồi ở một bên, dưới đài có vô số tín đồ.

Tất cả mọi người vô cùng mong mỏi, chờ đợi Thánh Tử mới xuất

hiện.

"Nghe đồn Thánh Tử mới lĩnh hội môn pháp Thánh Vương lưu lại, không biết là thật hay giả, thật khiến người ta chờ mong."

"Đương nhiên là thật, hai ngày trước, Bạch Liên hiển hóa đầy trời, không phải các ngươi không nhìn thấy chứ, dị tượng kia, có thể làm giả sao?"

"Quá tốt rồi."

"Đúng vậy, nhiều năm như vậy, cuối cùng pháp môn Thánh Vương lưu lại cũng có người lĩnh ngộ được, coi như đã có người kế tục Thánh Vương rồi."

Đám người nghị luận ầm ĩ.

Bởi vì hai ngày trước dị tượng Bạch Liên đầy trời kia, cho nên mọi người có nhiệt tình chưa từng có với đại điển sắc phong lần này.

Trên đài cao, quốc vương Đại Nguyệt quốc mặc bạch bào hoa lệ, hiếu kỳ nói: "Giáo chủ, vị Thánh Tử này thật sự đã tìm hiểu ra pháp môn mà Thánh Vương lưu lại sao?"

Bạch Liên giáo chủ khẽ vuốt cằm.

Sau khi có được đáp án, quốc vương Đại Nguyệt quốc chấn kinh, sau đó đại hỉ, cảm khái nói: "Cuối cùng cũng có người kế nghiệp Thánh Vương rồi."

"Ừm, đó là một người trẻ tuổi vô cùng ưu tú."

Bạch Liên giáo chủ cười nhạt một tiếng.

Quốc vương Đại Nguyệt quốc giật nảy mình, có thể được Bạch Liên giáo chủ đánh giá như vậy, đến Bạch Liên Thánh Nữ năm đó cũng không có a.

"Tới rồi, tới rồi."

Lúc này đám người truyền đến tiếng kinh hô, chỉ thấy cuối con đường, có hai bóng người một trước một sau chậm rãi đi tới, theo thứ tự là một nam một nữ.

Đi đầu tiên chính là Sở Cuồng Nhân, trên người mặc bạch bào hoa lệ, đầu đội ngọc quan, chân đi giày khảm trắng ngọc, khí chất phiếu miểu xuất trần, giống như Trích Tiên.

Mà phía sau hắn, Lam Vũ mặc mặc chiến giáp màu trắng bạc, hai cánh triển khai, tay cầm quyền trượng, một thân thần thánh ánh sáng chi ý.

Trong khoảnh khắc này, cả con đường đều yên tĩnh.

Giữa thiên địa, chỉ có hai người này.

"Tấu nhạc!" Trên đài cao, Bạch Liên giáo chủ nói.

Chỉ thấy hai bên đường phố có người cầm kèn lệnh thổi, âm thanh hùng hậu trang nghiêm quanh quẩn thương khung.

Lúc này, dị tượng lại ra.

Trên người Sở Cuồng Nhân tràn ngập ra một cỗ đạo vận vô cùng huyền diệu, mỗi bước đi, dưới chân của hắn liền có một đóa Bạch Liên nở rộ.

Một bước một đóa, bộ bộ sinh liên!

"Thánh Vương Bạch Liên Tịnh Thế, là Bạch Liên Tịnh Thế!"

"Chẳng lẽ hắn chính là Thánh Vương chuyển thế sao?"

"Bái kiến Thánh Tử."

Vô số tín đồ tín ngưỡng Bạch Liên Thánh Vương nhìn thấy Bạch Liên Tịnh Thế, lập tức quỳ trên mặt đất, dập đầu với Sở Cuồng Nhân.

Thời khắc này, dường như Sở Cuồng Nhân chính là hóa thân của Bạch Liên Thánh Vương, hai vạn năm trước lấy sức một mình trấn áp Địa Ngục Ma thú, cứu vãn vạn vạn sinh linh, mọi người kính hắn như kính thần! !

Lam Vũ đi phía sau Sở Cuồng Nhân, nhìn bóng lưng hắn, trong mắt cũng mang theo cuồng nhiệt như các tín đồ khác.

Nàng nghĩ, Sở Cuồng Nhân nên cao cao tại thượng, được vạn vạn người kính ngưỡng, sùng bái như vậy, bởi vì đây là thần linh trong lòng nàng!

Bạch Liên Thánh Nữ và mấy vị Thánh Tử ở phía xa nhìn cảnh tượng này, bọn họ hai mặt nhìn nhau, đều nở nụ cười khổ.

Lúc trước bọn họ tiếp nhận sắc phong cũng không có khí thế này.

"Cũng là Thánh Tử, nhưng không thể nghi ngờ, địa vị của Sở Cuồng Nhân còn cao hơn chúng ta." Một vị Thánh Tử nói.

"Ai bảo người ta đã tìm hiểu ra Bạch Liên Tịnh Thế Thiên chứ?"

"Thánh Nữ, Sở Cuồng Nhân thượng vị, hơn nữa còn nắm giữ Bạch Liên Tịnh Thế Thiên, ngươi không sợ hắn tạo thành uy hiếp với ngươi sao?"

Một vị Thánh Tử nhìn về phía Bạch Liên Thánh Nữ, hiếu kỳ hỏi.

Bạch Liên Thánh Nữ khẽ lắc đầu, "Hắn sẽ không."

"Vì sao?"

"Giáo chủ sắc phong hắn làm Thánh Tử, chủ yếu là vì hắn nắm giữ Bạch Liên Tịnh Thế Thiên, nhưng hắn vẫn là đại sư huynh của Huyền Thiên tông, giáo chủ sẽ không cho hắn quyền lực quá lớn."

Bạch Liên Thánh Nữ nhìn rất rõ ràng, mặc dù là Thánh Tử, nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn khác với đám đệ tử chân chính của Bạch Liên giáo bọn họ.

"Mặt khác, một cái Bạch Liên giáo mà thôi, đoán chừng hắn sẽ không đặt trong mắt, dựa vào tư chất của hắn, tương lai sẽ trở thành sân khấu của hắn!"

Bạch Liên Thánh Nữ từ tốn nói.

Tư chất của Sở Cuồng Nhân khiến người ta rất kinh diễm, nếu thời đại này định trước có người trở thành đế, vậy Sở Cuồng Nhân có hi vọng rất lớn.

Ít nhất còn lớn hơn bọn họ.

Một cái Bạch Liên giáo, trong mắt Sở Cuồng Nhân, sợ không tính là gì, chấp nhất tại một cái Bạch Liên giáo, chính là được không bằng mất.

...

Sở Cuồng Nhân đi qua đường, từng bước một đi lên đài cao.

Quốc vương Đại Nguyệt quốc vội vàng nghênh đón, nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, tấm tắc khen ngợi: "Quả nhiên Thánh Tử không tầm thường."

"Được rồi, hiện tại bắt đầu sắc phong." Bạch Liên giáo chủ lấy một chiếc vương miệng hoa sen ra, đội lên đầu Sở Cuồng Nhân.

Sau đó, bà ấy lớn tiếng nói với các tín đồ phía dưới: "Tại đây, ta xin tuyên bố, từ hôm nay trở đi, Sở Cuồng Nhân chính là Thánh Tử của Bạch Liên giáo!"

"Bái kiến Thánh Tử!"

"Bái kiến Thánh Tử!"

"Bái kiến Thánh Tử!"

Chương 81: Các Phương Phản Ứng, Vật Này Có Duyên Với Ta

Sau khi đại điện sắc phong kết thúc, Sở Cuồng Nhân liền rời khỏi Bạch Liên giáo, tiếp tục xuất phát đến một đạo thống Thánh Nhân khác.

Mà trong hai ngày sau khi hắn rời đi, chuyện hắn trở thành Thánh Tử của Bạch Liên giáo đã truyền khắp Thanh Long vực, vô số tu sĩ, đạo thống chấn động.

Tất cả mọi người mơ hồ.

Mấy ngày trước, Sở Cuồng Nhân vừa mới trở thành phò mã của Thanh Vân vương triều, lúc này mới mấy ngày, tại sao lại trở thành Thánh Tử của Bạch Liên giáo nữa?

Đây là cái quỷ gì vậy?

Xảy ra chuyện gì?

Thế giới biến hóa quá nhanh, bọn họ hoàn toàn không nghĩ ra.

"Ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không? Tại sao Sở Cuồng Nhân lại trở thành Thánh Tử của Bạch Liên giáo rồi?"

"Thanh Long vực có tám đại đạo thống Thánh Nhân, hiện tại đã có gần một nửa đạo thống hộ giá cho hắn, trời ạ, thật không thể tin được."

"Mấy ngày nay, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Gặp quỷ a, Sở Cuồng Nhân có mị lực gì mà mấy đạo thống Thánh Nhân này đều tiếp cận hắn vậy?"

"Ba đại đạo thống Thánh Nhân hộ giá con đường tu hành cho một tên hậu bối trẻ tuổi, ôi chao, có cần phô trương như vậy không!"

"Ta phục rồi, đây mới là vô thượng thiên kiêu a!"

Trong Thanh Long vực, cho dù là tu sĩ phổ thông, hay là thiên kiêu, các đại đạo thống đều bị tin tức này chấn mộng.

Một số đạo thống bỗng nhiên phản ứng lại, ba đại đạo thống Thánh Nhân kia hộ giá cho Sở Cuồng Nhân, đây cũng coi là một loại kết minh a!

Một tên Sở Cuồng Nhân còn trẻ đã có thể chi phối bố cục các thế lực trong Thanh Long vực rồi, vậy lúc trưởng thành sẽ như thế nào nữa?

Trong lúc nhất thời, không ít đạo thống đều không bình tĩnh.

...

Trong Linh Hư Thánh Địa.

Linh Hư chi chủ đương đại, Linh Hải đạo nhân vừa nhận dược tin tức Sở Cuồng Nhân trở thành Thánh Tử, trong mắt ông ta lướt qua một vệt sầu lo.

"Kẻ này quá kinh tài tuyệt diễm, hơn nữa, hiện tại đã có ba đại đạo thống Thánh Nhân hộ giá, quật khởi chi thế đã bất khả kháng, nếu không quản thúc kẻ này, Linh Hư Thánh Địa ta chắc chắn vô duyên với Đế vị thế này!"

Nghĩ đến chỗ này, trong mắt Linh Hải đạo nhân hiện lên vẻ không cam tâm.

Ông ta nhìn về phía một ngọn núi sâu trong Thánh Địa, "Có lẽ, hiện tại là thời điểm đánh thức người kia, thiên kiêu từ mấy vạn năm trước!"

Cận Cổ một trăm năm mươi ngàn năm không xuất hiện Đế giả, trong một trăm năm mươi ngàn năm này, thiên kiêu vô số, không thiếu Vô Thượng Đạo Thể kinh tài tuyệt diễm.

Nhưng những người này sinh ở thời đại đại đạo không hiện, vô duyên với đế vị, cho nên có thiên kiêu không cam lòng, tự phong ấn mình, đợi đến đại tranh chi thế, tranh giành Đế vị! !

Linh Hư Thánh Địa từng chiếm được một vị thiên kiêu ngủ say như vậy.

Cho tới nay đều không tỉnh lại, nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân kinh tài tuyệt diễm, cần có người chống lại hắn.

Vị thiên kiêu kia chính là lựa chọn tốt nhất!

...

Bên trong Tử Dương cốc.

Tử Dương cốc chủ nhìn Lâm Bá Thiên trước mặt, hít sâu một hơi hỏi: "Bá Thiên, ngươi xác định muốn làm như thế sao?"

Trong mắt Lâm Bá Thiên lóe lên vẻ kiên quyết, "Sở Cuồng Nhân quá khủng bố, nếu không liều một phen, ta khó có thể chống lại hắn."

"Vậy thì tốt, ngươi tự bảo trọng đi!"

Tử Dương cốc chủ than nhẹ một tiếng, sau đó ông ta phất tay mở ra một thông đạo trong hư không, trong đó có hỏa diễm bảy màu rực rỡ phun trào.

Một cỗ nhiệt độ kinh khủng tràn ngập giữa thiên địa.

Lâm Bá Thiên nhìn lối đi kia, dứt khoát đi vào.

...

Các đại đạo thống nghe được tin tức ba đại đạo thống Thánh Nhân đều hộ giá cho Sở Cuồng Nhân, ít nhiều đều làm ra một vài hành động đối phó.

Mà những chuyện này, Sở Cuồng Nhân cũng không rõ ràng.

Lúc này, hắn đang trên đường đến Thái Hư quan.

Mặt khác, chuyện đáng nhắc tới chính là, hiện tại, người hộ đạo bên cạnh hắn đã tăng lên thành ba vị.

Không cần phải nói, một vị khác chính là tới từ Bạch Liên giáo.

Hắn không khỏi cảm khái, nếu có bộ bài, ba người này có thể chơi đấu địa chủ rồi.

Phía trên Tiên Chu.

Sở Cuồng Nhân nhắm mắt trầm tư, trong đầu hiện lên lượng lớn phương pháp tu hành, phần lớn đều là kiếm pháp, một số ít là pháp môn của Bạch Liên giáo.

Hắn dung nhập những pháp môn này vào Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, hắn đã xác định rõ ràng bản thân sẽ đi theo con đường một kiếm phá vạn pháp.

Hơn nữa, hiện tại hắn đã có hình thức ban đầu rồi.

Hắn chỉ cần hoàn thiện cảm ngộ với các môn pháp, sau đó không ngừng dung nhập những cảm ngộ này vào trong Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật.

Có lẽ có một ngày, môn pháp môn nàu sẽ tấn cấp thành đế thuật.

"A." Bỗng nhiên Sở Cuồng Nhân khẽ ồ lên một tiếng, hắn ra hiệu cho Lam Vũ dừng Tiên Chu lại, sau đó ở tại chỗ cảm giác một hồi.

Vừa rồi, hắn có loại cảm giác kì lạ, loại cảm giác này là Tầm Bảo Thuật tác động tới hắn, có cảm giác vô cùng nhạy bén với bảo vật.

Tầm Bảo Thuật phát động, Sở Cuồng Nhân cảm giác bốn phía.

"Tìm được rồi."

Sở Cuồng Nhân chỉ về một hướng khác, điều khiển Tiên Chu lao đi.

Trong một tòa sơn mạch nào đó.

Hai cỗ khí tức khủng bố đụng chạm, mỗi một sợi khí tức tiêu tán ra đều có thể xé rách một ngọn núi, dòng sông.

Đây là hai vị cường giả, trên người có đạo vận và linh lực vô cùng mạnh mẽ phun trào, không gian bốn phía điên cuồng rung chuyển vì hai người này.

Mà khu vực trung tâm nơi hai người đang tranh đấu có một ngọn núi, trên đỉnh núi có một gốc bảo dược, bảo quang lưu chuyển, vô cùng bất phàm.

Hai người tranh đấu rất kịch liệt, nhưng bọn họ đều tận lực tránh để ba động chiến đấu lan đến đến gốc bảo dược kia.

"Lão gia hỏa, gốc bảo dược cấp Chuẩn Thánh này là của ta." Trong đó, một tên tu sĩ toàn thân nhảy lên lôi hồ lạnh giọng nói.

Bảo dược cấp Chuẩn Thánh a, mặc dù không bằng Thánh cấp, nhưng còn mạnh hơn các bảo dược Chí Tôn rất nhiều.

Có gốc bảo dược này, hắn ta có thể đột phá đến Tôn giả hậu kỳ!

"Hừ, muốn ta chắp tay nhường cho ngươi sao, không có cửa đâu! Người khác sợ tộc Lôi Chuẩn các ngươi, nhưng Thái Hư quan chúng ta không sợ!" Người đối chiến với Tôn giả tộc Lôi Chuẩn chính là một lão giả mặc đạo bào, tay cầm phất trần.

"Nhiều lời vô ích, giết! !"

Hai bên lại lần nữa cuốn thành một đoàn, bọn họ đều là tu sĩ Tôn giả cảnh trung kỳ, trong lúc nhất thời khó phân cao thấp, đánh túi bụi.

"Huyết Lôi!" Tôn Giả tộc Lôi Chuẩn hét lớn một tiếng, lôi đình trên người nhiễm một tầng huyết sắc, đạo vận cuồng bạo tràn ngập khắp nơi.

Đây là một loại bí pháp cường đại của tộc Lôi Chuẩn, mặc dù giết địch một nghìn tự tổn tám trăm, nhưng lại khiến lực lượng của người sử dụng tăng vọt.

Sử dụng Huyết Lôi, rất nhanh tôn giả của tộc Lôi Chuẩn liền áp chế được lão giả cầm phất trần, một quyền đánh ra, đối phương lùi lại mấy trăm trượng, lôi đình huyết sắc cuồng bạo không ngừng ăn mòn nhục thân đối phương.

Nhưng tôn giả của tộc Lôi Chuẩn biết, chiêu này không thể giết chết đối phương, hơn nữa không thể sử dụng Huyết Lôi trong thời gian dài, nếu không tác dụng phụ sẽ rất lớn.

Hắn ta tán đi Huyết Lôi, nhân dịp lão giả cầm phất trần bị thương, nhanh chóng phóng về phía bảo dược cấp Chuẩn Thánh trên đỉnh núi, trong mắt cuồng hỉ.

"Bảo dược này, là của ta! !"

Nhưng ngay lúc này, có một đạo kiếm quang màu tím bá đạo đột nhiên từ trên trời giáng xuống, sắc mặt tôn giả tộc Lôi Chuẩn thay đổi, vội vàng trốn tránh.

Kiếm quang rơi xuống mặt đất, ầm vang một tiếng, nhất thời cắt ra một vết kiếm dài đến một trăm mét, kiếm khí còn sót lại điên cuồng càn quét khắp nơi.

Lực công kích dạng này, không hề thấp hơn Tôn giả.

"Là ai? !" Sắc mặt tôn giả tộc Lôi Chuẩn vô cùng âm trầm, thật vất vả mới có thể đi đến hái bảo dược, từ đâu xuất hiện kẻ quấy rối vậy?

Chỉ thấy bóng người mặc áo trắng từ không trung rơi xuống, bên người còn có một nữ tử tóc bạc, một nam một nữ đều có dung nhan tuyệt thế.

Người tới chính là Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ, dựa vào Tầm Bảo Thuật mà tìm đến đây.

"Vị đạo hữu này, ngại quá, ta thấy bảo vật này bất phàm, rất có duyên với ta, xin đạo hữu từ bỏ thứ yêu thích nhé."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Chương 82: Nhất Chiến Tôn Giả, Uy Lực Của Bạch Liên Tịnh Thế Thiên

Tôn giả tộc Lôi Chuẩn nghe thấy lời Sở Cuồng Nhân nói, sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

Bảo dược bất phàm này hữu duyên với ngươi?

Vậy tất cả bảo vật bất phàm trên đời thì sao, chẳng lẽ đều có duyên với ngươi à?

"Hồ ngôn loạn ngữ, cho dù ngươi từ đâu tới, dám ngăn trở cảm ta hái dược, vậy chỉ có một con đường chết!" Toàn thân Tôn giả tộc Lôi Chuẩn phun trào đạo vận lôi đình bá đạo, trong chớp mắt đã ầm ầm tuôn ra.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng tụ, Động Tất Chi Nhãn vận chuyển, trong nháy mắt nhìn ra căn cốt, tu vi của đối phương, "Thì ra là tộc Lôi Chuẩn."

Thánh Kiếm Côn Ngô trong tay, Sở Cuồng Nhân không trốn không né, một kiếm nghênh đón, kiếm quang kinh khủng lao ra.

Kiếm quang và lôi đình quấn giao va chạm, lực lượng kinh khủng bao phủ bốn phương tám hướng, hư không oanh động, những ngọn núi xung quanh ào ào nổ tung.

Sở Cuồng Nhân bị cỗ lực lượng này đánh lui mấy trượng.

"Cảnh giới Tôn giả, quả nhiên chiến lực bất phàm." Sở Cuồng Nhân vuốt cánh tay đang run lên, ánh mắt nóng lòng muốn thử.

Dựa vào thực lực bây giờ của hắn, Chiến Vương bình thường căn bản không phải đối thủ của hắn, cũng chỉ khi đối mặt với Tôn giả mới có tính khiêu chiến.

"Tu vi của tên gia hỏa này..." Sắc mặt Tôn giả tộc Lôi Chuẩn đột nhiên biến đổi, không phải tu vi của Sở Cuồng Nhân quá cao.

Ngược lại, hắn chỉ là một tên Động Hư mà thôi, kém xa tít tắp ông ta.

Ông ta là Tôn giả, cao hơn đối phương hai đại cảnh giới, nhưng khi đối mặt với tên gia hỏa Động Hư cảnh này, ông ta cảm thấy chiến lực của đối phương quá kinh khủng!

Đối cứng với Tôn giả cảnh mà lông tóc không tổn hao gì?

Rốt cuộc đây là thiên kiêu khủng bố từ đâu đến vậy !

"Chờ một chút." Tôn giả tộc Lôi Chuẩn giống nghĩ tới điều gì, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra một vệt hoảng sợ.

"Khí chất và tướng mạo siêu phàm thoát tục, cộng thêm tu vi bực này, ngươi là đại sư huynh của Huyền Thiên tông Sở Cuồng Nhân!" Tôn giả tộc Lôi Chuẩn cả kinh nói.

Sở Cuồng Nhân cầm kiếm, "Không sai."

Đặc điểm ngoại hình của hắn quá rõ ràng, bị người ta đoán được cũng không có gì lạ.

"Đi! !"

Biết được thân phận của Sở Cuồng Nhân, Tôn giả tộc Lôi Chuẩn không còn suy nghĩ đánh một trận với đối phương nữa, chỉ muốn mau chóng rời đi.

Ông ta không sợ Sở Cuồng Nhân, đối phương chỉ là một tên Động Hư cảnh mà thôi.

Nhưng người hộ đạo sau lưng đối phương, ông ta cực sợ!

Đó chính là Vô Thượng Chí Tôn a!

Tôn giả, Chí Tôn, kém một chữ, lại chênh lệch một trời một vực!

Đừng nói đến Vô Thượng Chí Tôn.

"Hiện tại ta lại không thể để ngươi đi được." Quanh người Sở Cuồng Nhân có đạo vận lưu chuyển, lượng lớn kiếm khí từ hư không sinh ra, hóa thành kiếm khí lớn.

Dị tượng Đạo Thể, Cửu Thiên Kiếm Ngục, mở!

Sở Cuồng Nhân dung nhập Kiếm Ngục vào không gian chi lực, năng lực phong tỏa của hắn đã tăng lên rất nhiều, ngay cả Tôn giả cũng không có không cách nào tuỳ tiện rời đi.

"Sở Cuồng Nhân, ta không cần bảo dược kia nữa, ngươi còn muốn thế nào!" Lôi Chuẩn Chí Tôn oán giận nói.

Sở Cuồng Nhân nhún vai, "Cũng không muốn thế nào, ta chỉ muốn đánh chết ngươi, hoặc bị ngươi đánh chết."

Nói xong, trên người hắn có đạo vận lưu chuyển, hai đạo dị tượng Đạo Thể Thiên Đạo Chi Kiếm, Thanh Liên Kiếm Ca cũng đã ngưng tụ mà ra.

Kiếm chi đạo vận cuồn cuộn, mãnh liệt tuôn ra giống như thủy triều!

Trong thời gian này, hắn tăng lên quá nhanh, ngay cả Thiếu Đế cũng không tiếp nổi mấy chiêu của hắn, dừng như hắn đã vô địch trong thế hệ trẻ tuổi.

Hắn cần một đối thủ để kiểm nghiệm thực lực của mình bây giờ, rất hiển nhiên, vị Tôn giả tộc Lôi Chuẩn trước mắt này là một lựa chọn không tồi.

"Thật sự xem ta là quả hồng mềm sao?" Tôn giả tộc Lôi Chuẩn thấy Sở Cuồng Nhân không có ý nhượng bộ, vô cùng phẫn nộ, lại lần nữa ra tay.

Đạo vận lôi đình bá đạo vờn quanh quanh người, từng đạo lôi đình màu bạc trắng nhảy lên hư không, từng đạo bổ về phía Sở Cuồng Nhân.

Mỗi đạo đều ẩn chứa uy lực không có gì sánh kịp, ngay cả Thiếu Đế Lôi Ngạo ngày trước bị Sở Cuồng Nhân chém giết cũng kém xa.

Đây là Tôn giả chi uy!

"Đến rất tốt." Sở Cuồng Nhân không lùi mà tiến tới, ba đại dị tượng đạo thể thi triển, trong cơ thể, tứ đại vô thượng căn cơ nở rộ thần quang sáng chói.

Một kiếm bổ ra, kiếm quang khủng bố thôn thiên phệ địa, là công phạt chi ý thuần túy nhất, là tuyệt thế đạo vận nhất kiếm phá vạn pháp!

Kiếm quang lướt qua, vô số lôi đình ầm ầm phá nát.

Cách đó không xa, lão giả mặc đạo bào vừa khôi phục như cũ nhìn thấy một màn này, trên mặt tràn đầy chấn kinh, "Người trẻ tuổi này thật khủng khiếp."

Một cái Động Hư lại có thể đánh cân sức ngang tài với một vị Tôn giả? !

Loại chuyện này, ông ta chưa từng gặp qua.

Oanh, oanh, oanh...

Kiếm quang màu tím và lôi đình màu trắng bạc liên tiếp va chạm, đạo vận vô cùng cường hãn quấn giao va chạm trong hư không, lộng lẫy chói mắt.

Uy năng khủng bố càng khiến sơn hà bốn phía ầm ầm nổ tung, phá nát.

Trong bóng tối, lần đầu tiên ba người hộ đạo nhìn thấy Sở Cuồng Nhân dốc toàn lực, ngay cả bọn họ cũng không khỏi trở nên khiếp sợ.

"Quá mạnh, thực lực của Thánh Tử quá mạnh, hiện tại hắn chỉ là một tên Động Hư cảnh, nếu tấn cấp lên Chiến Vương cảnh, Chí Tôn cảnh, sẽ bộc phát ra chiến lực kinh khủng bực nào?"

Trong hư không, nữ tử trung niên mặc trường bào màu trắng, đến từ Bạch Liên giáo khiếp sợ nói.

"Đúng vậy, chiến lực của phò mã đúng là khoáng cổ thước kim, tranh phong đế lộ thế này, chắc chắn hắn có thể đứng thứ nhất!"

Lão bà đến từ Thanh Vân vương triều nói.

Trên mặt Thất tổ lộ ra vẻ tự hào, "Đúng thế, các ngươi cũng không nhìn xem, hắn là đại sư huynh của Huyền Thiên tông ta a."

"Hiện tại cũng là phò mã của Thanh Vân vương triều ta."

"Cũng là Thánh Tử của Bạch Liên giáo ta nữa.”

Lão và và nữ tử trung niên bất mãn nói.

Bên ngoài hư không.

Sở Cuồng Nhân và Tôn giả tộc Lôi Chuẩn chiến đấu đến trình độ nước sôi lửa bỏng, thấy mình đánh lâu không xong, Tôn giả tộc Lôi Chuẩn cắn răng, lại lần nữa thúc giục Huyết Lôi chi pháp đả thương địch một nghìn tự tổn hại tám trăm.

Trong tiếng ầm vang, một cỗ lôi đình huyết sắc cuồng bạo vô biên bạo phát!

"Sở Cuồng Nhân, nhận lấy cái chết đi! !" Tôn giả tộc Lôi Chuẩn hét lớn, ngay sau đó, từng đạo lôi đình xen lẫn thành cái lưới huyết sắc kinh khủng.

Đạo vận lôi đình kinh người khóa chặt Sở Cuồng Nhân, để hắn khó mà tránh thoát, trong bóng tối, ba người hộ đạo đã chuẩn bị tùy thời xuất thủ.

Lúc này, chỉ thấy trường kiếm trong tay Sở Cuồng Nhân treo lơ lửng giữa trời, tay hắn nắm pháp quyết huyền diệu, một cỗ đạo vận vô cùng mênh mông hiển hiện ra.

Một tia sáng trắng từ trên người Sở Cuồng Nhân phun ra ngoài, trong hư không hiện ra từng đạo Bạch Liên, chính là Bạch Liên Tịnh Thế Thiên!

Bạch Liên vờn quanh hư không, từng đạo Huyết Lôi rơi lên trên Bạch Liên không ngừng tan rã, một lần nữa phân giải thành linh khí tiêu tán.

"Làm sao có thể! Đây là chiêu thức gì vậy!" Đồng tử của Tôn giả tộc Lôi Chuẩn co rụt lại, trên mặt tràn đầy rung động.

Mà trong hư không, trên mặt nữ tử trung niên hiện lên vẻ cuồng nhiệt, "Đây là Bạch Liên Tịnh Thế Thiên của Bạch Liên Thánh Vương, nghe đồn chiêu này có thể phân hóa linh lực, tan rã đạo vận, tịnh hóa tất cả, có vô thượng phòng ngự chi năng!"

"Không ngờ mấy ngày trước Thánh Tử mới lĩnh hội pháp môn này, hiện tại đã có thể vận dụng đến trình đồ nhuần nhuyễn như thế, quá cường đại, đúng là quá cường đại! !"

Lão bà và thất tổ cũng cảm thấy kinh ngạc, uy lực của Bạch Liên Tịnh Thế Thiên này đúng là khiến người ta phải kinh thán.

Khó trách qua nhiều năm như vậy vẫn không có ai lĩnh ngộ được, quá huyền diệu.

"Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!" Sở Cuồng Nhân thừa dịp Tôn giả tộc Lôi Chuẩn rung động, cầm kiếm vung lên, kiếm quang cuồng bạo phun ra ngoài.

Kiếm quang lướt qua, hư không rung chuyển, Tôn giả tộc Lôi Chuẩn vội vã đánh ra một đạo Huyết Lôi ngăn cản, nhưng vẫn bị một chiêu này đả thương nặng.

"Đáng chết!" Tôn giả tộc Lôi Chuẩn luống cuống.

Nhưng thế công của Sở Cuồng Nhân liên miên bất tuyệt, phòng ngự có Bạch Liên Tịnh Thế Thiên, tiến công có Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, chiến lực cường hãn tuyệt luân.

Tôn giả tộc Lôi Chuẩn liên tục bại lui, liên tiếp bị thương.

Thấy đã đến lúc rồi, Sở Cuồng Nhân đột nhiên mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay hiện ra vòng xoáy đen kịt, giống như một đầu cự thú há miệng lớn.

"Thao Thiết pháp! !"

Một tiếng quát nhẹ, một cỗ hấp lực to lớn từ lòng bàn tay Sở Cuồng Nhân bạo phát ra, khóa chặt Tôn giả tộc Lôi Chuẩn, sau đó hút vào.

Chương 83: Thao Thiết Pháp Luyện Hóa Tôn Giả, Thái Hư Quan Vô Trần Tử

Thao Thiết pháp!

Đây là một loại Thánh Vương pháp Sở Cuồng Nhân có được trên người Hắc Quang Thánh Nhân, vô cùng cường đại, có thể luyện ra một không gian trong cơ thể, hút tu sĩ vào trong đó, sau đó luyện hóa tinh hoa huyết nhục của người này.

Nếu là tu sĩ bình thường, Sở Cuồng Nhân trực tiếp thi triển Thao Thiết pháp này cũng có thể đối phó được, nhưng đối mặt với Tôn giả, hắn phải đánh đối phương đến gần chết trước, nếu không, dựa vào tu vi của hắn bây giờ cũng không thể luyện hóa được.

Thao Thiết pháp luyện hóa trong không gian đen kịt một màu, sau khi Tôn giả tộc Lôi Chuẩn tiến vào bên trong, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một cỗ cực độ khủng hoảng.

Sau đó, bốn phía có một cỗ luyện hóa chi lực cường hãn bạo phát, chỉ thấy huyết nhục của Tôn giả tộc Lôi Chuẩn không ngừng phân giải.

"Đây là thủ đoạn quỷ dị gì vậy?"

"Không, không muốn!"

Nếu ở thời kì toàn thịnh, Tôn giả tộc Lôi Chuẩn còn có thể ứng phó cỗ luyện hóa chi lực này, nhưng lúc này ông ta bị trọng thương, vô cùng suy yếu, trước mặt cỗ này luyện hóa chi lực này, ông ta giống như cá thịt nằm trên thớt gỗ vậy.

Từng đợt tinh hoa huyết nhục thông qua không gian luyện hóa của Thao Thiết pháp chảy khắp cơ thể Sở Cuồng Nhân, sau cùng hội tự tại Linh Khư trong cơ thể hắn!

Bốn đại vô thượng căn cơ Đạo cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Tử Phủ tỏa ra thần quang sáng chói, có cảm giác vui mừng.

Tinh hoa huyết nhục bị bốn đại vô thượng căn cơ hấp thu, đang chuyển hóa thành linh lực tinh khiết, mở rộng Linh Khư, khiến tu vi của Sở Cuồng Nhân tăng lên.

Tinh hoa huyết nhục của một vị Tôn giả có thể khiến Sở Cuồng Nhân tăng lên không nhỏ, trực tiếp khiến hắn tăng tới Động Hư hậu kỳ đỉnh phong.

Đây cũng là do căn cơ của hắn quá mạnh, nếu là tu sĩ bình thường hấp thu phần tinh hoa huyết nhục này, đoán chừng sẽ tăng trưởng nhiều hơn nữa.

Đương nhiên, tăng cường chiến lực là chuyện không thể thiếu.

Sở Cuồng Nhân liếm môi một cái, "Pháp môn thật lợi hại, có Thao Thiết pháp này, tu sĩ trên thế gian đều là bảo dược a."

Nghĩ đến đây, Sở Cuồng Nhân rùng mình một cái, vội vàng bóp tắt suy nghĩ nguy hiểm ý này, ổn định đạo tâm.

Pháp môn tuy mạnh, nhưng nếu không khống chế, cuối cùng sẽ chỉ gieo gió gặt bão, tự tổn khí vận, thậm chí sẽ đọa lạc thành Ma.

Là người khống pháp, mà không phải pháp khống người!

Giết Tôn giả tộc Lôi Chuẩn xong, Sở Cuồng Nhân đi đến đỉnh núi, hái gốc bảo dược cấp Chuẩn Thánh kia xuống, để vào Càn Khôn giới.

Cách đó không xa, mặc dù lão đạo kia không có cam lòng, nhưng cũng không thể làm gì được, không nói thực lực của đối phương kinh người, ngay cả Tôn giả tộc Lôi Chuẩn cũng chết trong tay đối phương, chỉ bằng ba chữ Sở Cuồng Nhân kia cũng kiến người ta phải kiêng kị.

Bởi vì sau lưng người này chính là ba đạo thống Thánh Nhân a!

Lão đạo đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, thở dài hành lễ, "Tại hạ thuộc mạch Tử Hư của Thái Hư quan, Lăng Chính, bái kiến Sở đạo hữu."

Lăng Chính dùng xưng hô đạo hữu, hiển nhiên là thấy Sở Cuồng Nhân có thể chém giết Tôn giả tộc Lôi Chuẩn, xem hắn trở thành tồn tại ngang cấp.

Nghĩ đến đây, Lăng Chính không nhịn được cảm khái, có ba đại đạo thống Thánh Nhân hộ giá, lại có thiên phú mạnh mẽ tuyệt luân như thế, tiền đồ của kẻ này không thể đoán được, thành đế không nói, nhưng thành Thánh chắc chắn là chuyện ván đã đóng thuyền.

"Bái kiến Lăng đạo hữu." Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Nếu đối phương đã xưng hô với hắn là đạo hữu, vậy hắn cũng không cự tuyệt, đồng thời hắn cảm thấy khá bất ngờ, không ngờ đối phương là người của Thái Hư quan.

Nhưng vậy không phải đúng lúc sao?

Hắn đang muốn đến Thái Hư quan bái phỏng đây.

Sau đó, hắn liền nói suy nghĩ của mình cho Lăng Chính nghe.

"Thái Hư quan ta hoan nghênh Sở đạo hữu đến bái phỏng." Lăng Chính cười nói, sau đó dẫn đường đưa Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ tiến về Thái Hư quan.

...

Thái Hư quan, ở trong núi sâu, ít ai lui tới.

Hôm nay, trong Thái Hư quan có tiếng chuông quanh quẩn, vang vọng, tiếng chuông này mang ý nghĩa có khách quý đến bái phỏng.

Trước sơn môn, mấy đệ tử chính đang vô cùng trông mong.

Một lát sau, có một lão đạo dẫn một nam một nữ đi vào, mấy đệ tử thấy thế, vội vàng nghênh đón.

"Bái kiến Lăng trưởng lão, Sở đạo hữu, Lam đạo hữu." Mấy đệ tử nhận được tin tức, biết Lăng Chính mang theo hai người Sở Cuồng Nhân tới thăm.

"Ừm, quan chủ đâu?"

"Đã ở đại điện chờ."

Mấy đệ tử dẫn ba người Lăng Chính lên núi.

Một đường đi lên, mấy người len lén đánh giá Sở Cuồng Nhân, dù sao có rất nhiều lời đồn liên quan tới vị thiên kiêu này.

Mỗi chuyện đều kinh thiên động địa.

Bọn họ hiếu kỳ.

Tất cả mọi người là người đồng lứa, vì sao Sở Cuồng Nhân lại ưu tú như vậy?

Thái Hư quan, trong đại điện, quan chủ Thái Hư quan đương đại và mấy vị trưởng lão đang tụ tập ở đây, chờ Sở Cuồng Nhân đi vào.

Phải biết, những người này đều là Tôn giả, Thái Hư quan chủ chính là Vô Thượng Chí Tôn, nhưng giờ phút này bọn họ đều đang đợi một tên hậu bối trẻ tuổi, nếu chuyện này truyền đi, đủ khiến tu sĩ thiên hạ nghẹn họng nhìn trân trối.

Nhưng hôm nay Sở Cuồng Nhân đến đây, bọn họ không thể không coi trọng được.

Nhìn thấy bên ngoài đại điện xuất hiện một bóng người mặc bạch y, Thái Hư quan chủ cười nhạt một tiếng, "Đều nói đại sư huynh của Huyền Thiên bất phàm, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền, Trích Tiên lâm trần cũng chỉ như vậy mà thôi."

"Quan chủ quá khen." Sở Cuồng Nhân hành lễ.

"Mục đích lần này Sở tiểu hữu đến đây, Lăng Chính đã nói với ta, ngày mai ta sẽ sắp xếp người ngồi đàm đạo với Sở tiểu hữu."

"Đa tạ quan chủ."

"Vương trưởng lão, Sở tiểu hữu đường xa mà đến, ngươi dẫn hắn về phòng nghỉ ngơi đi." Thái Hư quan chủ nói với một vị trưởng lão bên cạnh.

"Được."

Chờ Sở Cuồng Nhân đi xuống, sắc mặt Thái Hư quan chủ lộ ra một vệt ngưng trọng, "Một tên Vô Thượng Chí Tôn, hai người còn lại ít nhất cũng là cấp bậc Chí Tôn, lời đồn không giả, ba đại đạo thống Thánh Nhân đều hộ tống con đường tu hành của người này, quả nhiên khiến người ta rung động."

" Sở Cuồng Nhân này, quá kinh tài tuyệt diễm."

"Chiến lực của người này, có thể trảm Tôn giả." Lăng Chính kể lại chuyện Sở Cuồng Nhân chém giết Tôn giả tộc Lôi Chuẩn như thế nào cho mọi người nghe.

Mọi người hít một ngụm khí lạnh, trên mặt tràn đầy chấn kinh.

"Có thể tại Động Hư cảnh đối địch với Chiến Vương, liền có tư cách xưng Thiếu Đế, nhưng tại Động Hư chém giết Tôn giả? Đây là thiên kiêu cấp bậc gì, không khỏi quá kinh khủng đi."

"Người này thật sự không thể cân nhắc theo lẽ thường."

"Ngay cả Vô Trần, sợ là cũng không thể chống lại người này."

Trong đại điện mọi người nghị luận ầm ĩ, vô cùng cảm khái.

...

Sở Cuồng Nhân được Vương trưởng lão dẫn đến một gian phòng.

"Sở tiểu hữu, trong phòng khách có một linh đang, nếu có gì cần, lung lay một chút, sẽ có người tới." Vương trưởng lão cười nói.

"Làm phiền rồi."

"Ở xa tới làm khách, không cần khách khí."

Vương trưởng lão rời đi.

Sở Cuồng Nhân tiến vào phòng, bên trong có mấy gian gian phòng, ở cửa còn treo một cái linh đang, hắn hiếu kỳ lắc lắc.

Một trận chuông vang lên, trong chốc lát, một tiểu đạo trẻ tuổi buộc tóc đi vào, hỏi thăm Sở Cuồng Nhân có chuyện gì.

"Tiểu đạo trưởng, ta mới đến, không biết Thái Hư quan có chỗ nào vui, có thể nói với ta một chút không?"

"Đương nhiên."

Tiểu đạo trưởng bắt đầu giới thiệu cho Sở Cuồng Nhân.

Nói dược một nửa, tiểu đạo trưởng bỗng nhiên chú ý tới ánh mắt Sở Cuồng Nhân nhìn ra ngoài cửa, hắn ta hiếu kỳ cũng nhìn sang.

Chỉ thấy một đạo trưởng trẻ tuổi mặc đạo bào màu xanh, khuôn mặt thanh tú đang chậm rãi đi tới, trên người có khí chất ung dung không vội.

Nhìn thấy người này, tiểu đạo trưởng vô cùng kinh ngạc, sau đó đi lên hành lễ, "Bái kiến Vô Trần sư huynh!"

Vô Trần Tử, đây là một cái tên truyền kì tại Thái Hư quan, cũng là thiên kiêu xuất sắc nhất trong một đời trẻ tuổi này của Thái Hư quan, là tu sĩ duy nhất được hư ấn công nhận trong mấy ngàn năm qua.

"Ừm." Vô Trần Tử khẽ vuốt cằm, sau đó hắn ta nhìn về phía Sở Cuồng Nhân thở dài nói: "Vô Trần Tử bái kiến Sở đạo hữu."

"Vô Trần đạo hữu, hữu lễ."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, trong mắt có Đại Đạo phù văn lấp lóe, hắn đang dùng Động Tất Chi Nhãn quan sát đối phương.

Chương 84: Vô Trần Tử Hiu Quạnh, Thái Hư Quan Chủ Tới Yêu Cầu

"Vô Trần Tử, thủ tịch Thái Hư quan, tu vi Động Hư hậu kỳ, tu Thánh Nhân pháp Phiếu Miểu Thái Hư Quyết, tu Thánh Nhân pháp Nhật Chiếu Phá Tà..."

"Kì tài của Thái Hư quan, chưởng khống Thánh Vương khí Thái Hư Ấn..."

Tin tức liên quan đến Vô Trần Tử hiện lên trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Thật ra trước khi đến đây, hắn đã từng nghe nói đến tên tuổi của Vô Trần Tử, nhưng nghe nói đối phương vẫn luôn bế quan, cho nên chuyện luận võ chọn rể, hay là thăm dò bí cảnh, hắn đều chưa từng gặp nhân vật này.

Hôm nay, là lần đầu tiên gặp mặt.

Có người nói, nếu không phải lúc trước Vô Trần Tử đang bế quan, sợ là con đường vô địch của Cố Trường Ca sẽ không đánh đến Huyền Thiên tông, thua bởi Thái Hư quan, có thể thấy người này tuyệt đối không đơn giản.

Sở Cuồng Nhân dùng Động Tất Chi Nhãn phân tích, đúng là thực lực tổng thể của Vô Trần Tử cao hơn Cố Trường Ca không ít.

"Mặc dù ta vẫn ở Thái Hư quan, nhưng đã nghe thấy danh tiếng của Sở đạo hữu rồi, hôm nay cố ý đến đây gặp mặt." Vô Trần Tử cười nói.

"Không biết đạo hữu có hài lòng không?"

"Trích Tiên chi tư, khiến người ta phải tán thưởng."

"Ừm, là lời nói thật."

Sở Cuồng Nhân gật đầu, mặt không đỏ thừa nhận.

"Ta đã nghe nói mục đích Sở đạo hữu đến Thái Hư quan rồi, Sở đạo hữu muốn bắt chước Cố Trường Ca lúc trước sao?"

Lúc trước, Cố Trường Ca muốn tạo ra vô địch chi tâm, một người khiêu chiến các Đạo Tử của mấy đạo thống Thánh Nhân, trong mắt người khác, Sở Cuồng Nhân đến bái phỏng các đại đạo thống, mặc dù cách làm khác Cố Trường Ca, nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

"Ấy, lời này của Vô Trần đạo hữu sai rồi, Cố Trường Ca khuếch trương thanh thế, khiến thiên hạ xôn xao, ta lại khiêm tốn hơn hắn rất nhiều, hơn nữa, ta chỉ đơn thuần muốn luận đạo luận pháp, lại không động thủ."

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Lời này khiến vẻ mặt Vô Trần Tử lộ ra vẻ cổ quái, "Trước đó Sở đạo hữu đi bái phỏng Bạch Liên giáo, sau đó truyền ra tin tức Sở đạo hữu trở thành Thánh Tử của Bạch Liên giáo, có thể nói oanh động thiên hạ."

"Sở đạo hữu nói cái này là... Khiêm tốn?"

Sở Cuồng Nhân nghe vậy bất đắc dĩ nhún vai, "Nếu ta nói đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn, Vô Trần đạo hữu có tin không?"

Ai biết Bạch Liên Tịnh Thế Thiên kia lại có ý nghĩa quan trọng với Bạch Liên giáo như vậy, liên quan tới căn cơ tu hành của toàn bộ đạo thống.

"Tin hay không cũng không quan trọng, quan trọng là, lần này ta đến đây bái phỏng Sở đạo hữu là muốn cùng Sở đạo hữu... Ngồi đàm đạo."

Vô Trần Tử nói, tiểu đạo sĩ bên cạnh giật mình kêu lên.

Vô Trần sư huynh lại muốn tìm Sở Cuồng Nhân luận đạo? !

"Có thể."

Đây là mục đích đên đây của Sở Cuồng Nhân, hắn không có lý do cự tuyệt.

"Mời." Vô Trần Tử phất tay áo một cái, đối diện có hai cái bồ đoàn, hắn ta ngồi xuống một cái trong đó, trên thân dần tràn ngập đạo vận.

Sở Cuồng Nhân trực tiếp ngồi xuống đối diện hắn ta.

Thiên kiêu đương đại ngồi đàm đạo, tiểu đạo sĩ bên cạnh vô cùng kích động, nhưng lại không dám lên tiếng quấy rầy hai người.

Hai cỗ đạo vận bắt đầu đụng chạm trong phòng.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân hiện lên Thiên Đạo Chi Kiếm, vô cùng sắc bén, mà xung quanh Vô Trần Tử lại là một biển mây cuồn cuộn, phiêu miểu khó dò.

Đạo vận khuếch tán ra, một số cường giả cảm giác được.

"Có người đang luận đạo."

"Phương hướng này là ở phòng trọ, là Sở Cuồng Nhân."

"Kiếm chi đạo vận thật sắc bén, mà mặt khác là một cỗ phiêu miểu khó dò, đến từ Thái Hư quan chúng ta, là Vô Trần Tử!"

"Nhanh như vậy, hai người này đã luận đạo với nhau rồi?"

Một vài trưởng lão của Thái Hư quan vô cùng hiếu kỳ, ào ào khởi hành tiến về chỗ hai người luận đạo.

"Trong Thái Hư ta, ngoại trừ Thái Hư Phiếu Miểu Quyết là tu hành pháp nổi danh nhất, còn có ba mươi hai bộ Chí Tôn pháp, hai bộ Thánh Nhân pháp, ta bất tài, chỉ học được mười hai loại, xin Sở đạo hữu chỉ giáo."

Lúc một đám trưởng lão Thái Hư quan chạy tới, chỉ nghe thấy Vô Trần Tử nói một câu như thế, sau đó, đạo vận của đối phương biến hóa, diễn sinh ra đạo pháp.

Biển mây cuồn cuộn, hóa thành mấy đám mây phun trào, cùng nhau đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

"Đây là Phiên Vân pháp!" Có trưởng lão nhận ra pháp môn này.

Nhưng mấy đám mây kia còn chưa tới gần Sở Cuồng Nhân, Thiên Đạo Chi Kiếm trên đỉnh đầu đối phương chợt lóe lên một đạo kiếm quang, đám mây phá nát.

Vô Trần Tử cũng không ngoài ý muốn, tiếp tục thôi động đạo vận, huyễn hóa ra mỗi loại pháp môn huyền diệu.

"Đó là Chí Tôn pháp Phất Liễu quyết!"

"Còn có Xuân Hàn pháp."

"A, nhiều Chí Tôn pháp như vậy, hơn nữa mỗi loại đều dùng thuần thục như thế, thật sự là hiếm thấy."

"Thật không hổ là thiên kiêu duy nhất được Thái Hư Ấn thừa nhận trong mấy ngàn năm qua, quả nhiên không tầm thường."

"Các ngươi nhìn Sở Cuồng Nhân đi."

Mặc dù pháp môn của Vô Trần Tử huyền diệu, nhưng mặc cho ngoại giới như cuồng phong, như mưa rào, Sở Cuồng Nhân vẫn sừng sững bất động.

Trên đầu Thiên Đạo Chi Kiếm lơ lửng, thỉnh thoảng có kiếm quang lấp lóe, không có bất kỳ pháp môn nào có thể rơi trên người hắn.

Nhất kiếm phá vạn pháp, hắn đã phát huy phong thái của nó đến vô cùng tinh tế.

Lúc này.

Biển mây xung quanh Vô Trần Tử sinh ra một vòng mặt trời, mặt trời mới nhô lên, quang mang vạn trượng, vô cùng loá mắt.

Một vệt kim quang từ trên mặt trời bay ra, xuyên qua tầng tầng biển mây, bắn thẳng về phía Sở Cuồng Nhân.

"Đây là Thánh Nhân pháp Nhật Chiếu Phá Tà!"

"Không ngờ nhanh như vậy Vô Trần Tử đã dùng đến chiêu thức đặt dưới đáy hòm rồi, xem ra Sở Cuồng Nhân khiến hắn có áp lực không nhỏ a."

Một đám trưởng lão của Thái Hư quan tấm tắc nói.

Mà lúc này, đối mặt với Thánh Nhân pháp, Sở Cuồng Nhân vẫn không có chút rung động nào, Thiên Đạo Chi Kiếm trên đầu lấp lóe ra một đạo kiếm quang màu tím.

Kiếm quang màu tím va chạm với mặt trời màu vàng, chỉ thấy mặt trời màu vàng kia giống như giấy mỏng, bị xé nứt!

Kiếm quang thế như chẻ tre, rơi vào trên người Vô Trần Tử, chỉ thấy thân thể hắn ta khẽ run lên, đạo vận tràn ngập xung quanh tán loạn.

Trận luận đạo này, đã phân ra cao thấp.

"Không đủ, đạo của ngươi, pháp của ngươi, còn chưa đủ mạnh." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, giọng nói không có không gợn sóng, không hề đắc ý, không có kiêu ngạo, càng không có xem thường, dường như đang nói ra một sự thật.

Nhưng như vậy chính là sự đả kích lớn nhất, điều này nói rõ, Sở Cuồng Nhân và Vô Trần Tử không phải tồn tại cùng một cấp độ.

Như vậy cũng giống như so sánh người với một con kiến hôi.

Người sẽ vì lực lượng của mình xa cao hơn con kiến hôi mà dương dương đắc ý sao? Vì vậy mà khinh bỉ con kiến hôi sao?

Sẽ không, bởi vì hai bên không cùng một cấp độ.

Vô Trần Tử hiểu ý này, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười khổ sở, chênh lệch, thật sự quá lớn.

Hắn ta là thiên kiêu xuất sắc nhất trong Thái Hư quan, nhưng so sánh với Sở Cuồng Nhân, hắn cảm giác mình quá nhỏ bé, quá thấp.

"Được ngồi đàm đạo với Sở đạo hữu là vinh hạnh của tại hạ, lần luận đạo này, ta có không ít thu hoạch." Vô Trần Tử đứng dậy khom mình hành lễ.

Thu hoạch là có, nhưng nhiều hơn là thất lạc và hiu quạnh.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, "Khách khí."

Hắn không an ủi Vô Trần Tử, bởi vì không cần, chuyện hắn mạnh hơn Vô Trần Tử là sự thật.

Chuyện này chỉ có thể dựa vào Vô Trần Tử tự đi ra ngoài.

"Haiz, chênh lệch quá xa."

"Đúng vậy."

Mấy vị trưởng lão của Thái Hư quan thổn thức không thôi.

Lúc này, Thái Hư quan chủ chậm rãi đi tới, nhìn hắn ta, Vô Trần Tử khom người hành lễ, "Bái kiến sư tôn."

Vô Trần Tử chính là đồ đệ của Thái Hư quan chủ đương đại.

"Thắng bại nhất thời không có nghĩa là thắng bại cả đời, Vô Trần, đây chỉ là một lần ma luyện mà thôi, không cần quá mức sa vào." Thái Hư quan chủ thấy vẻ mặt Vô Trần Tử hiu quạnh, trong mắt lướt qua một vệt đau lòng.

"Vâng, sư tôn." Vô Trần Tử gật đầu.

Sau đó, Thái Hư quan chủ nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, thản nhiên nói: "Sở tiểu hữu cảm ngộ đạo pháp tinh thâm, cùng thế hệ, sợ là không người có thể đánh đồng với ngươi, không biết lão đạo có vinh hạnh được ngồi đàm đạo với ngươi không?"

Lời vừa nói ra, một mảnh xôn xao.

Chương 85: Đạo Tâm Ta Kiên Cố, Một Trận Gió Nhẹ Mà Thôi

Thái Hư quan chủ lại muốn tự mình ngồi đàm đạo với Sở Cuồng Nhân? !

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây đều xôn xao.

Thái Hư quan chủ có thân phận gì?

Là chủ của một đạo thống Thánh Nhân, Vô Thượng Chí Tôn, trong toàn bộ Thanh Long vực, là nhân vật đại danh đỉnh đỉnh, đi tới chỗ nào đều được vạn vạn người kính ngưỡng.

Nhưng nhân vật bực này lại muốn ngồi đàm đạo với một tên tiểu bối?

Nếu chuyện này truyền đi, sẽ dọa người ta chết khiếp.

Sở Cuồng Nhân nghe thấy Thái Hư quan chủ nói vậy, cũng sửng sốt một chút, tại sao hắn lại có cảm giác Thái Hư quan chủ muốn xả giận cho Vô Trần Tử vậy.

Được nha, đúng là bao che khuyết điểm đó.

Sở Cuồng Nhân cười, trong mắt dần hiện ra một vệt tinh quang.

Thật ra Thái Hư quan chủ cũng không nói sai, hắn nhiều lần tiến vào trạng thái ngộ đạo, cộng thêm mấy ngày trước trước lại rút được thuộc tính Tọa Vong Vô Ngã, trình độ cảm ngộ đạo pháp tinh thâm, sớm vượt qua cùng thế hệ không biết bao nhiêu lần.

Không, cho dù là cường giả thế hệ trước, chỉ sợ cũng kém hắn.

Luận đạo với tu sĩ trẻ tuổi cùng thời, hắn căn bản không thể lấy được quá nhiều cảm ngộ, chỉ có luận đạo với tu sĩ đỉnh phong mới có thu hoạch lớn.

Không thể nghi ngờ, Thái Hư quan chủ chính là tu sĩ như vậy.

"Quan chủ mời, vãn bối không dám không nghe theo."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

"Tốt, vậy ngày mai ta sẽ chờ tiểu hữu tại Trường Thiên cung." Thái Hư quan chủ cười nhạt một tiếng, sau đó quay người rời đi.

Lúc quay người, trong mắt Thái Hư quan chủ lộ ra một tia hối hận.

Ôi, quá manh động, quá manh động rồi.

Ông ta đường đường một vị Vô Thượng Chí Tôn, thế mà lại nhất thời xúc động đưa ra yêu cầu luận đạo với một tên tiểu bối, nếu chuyện này truyền đi, cũng quá mất mặt rồi.

Nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, cũng không thể thu lại.

Sau khi mấy người Thái Hư quan chủ rời đi, thất tổ hiện ra, cau mày nói: "Tiểu gia hỏa, ngươi thật muốn luận đạo với Thái Hư quan chủ?"

"Đúng vậy, đây là cơ hội tốt, có thể lãnh giáo đạo pháp đại thành của Thái Hư quan." Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

"Nhưng Thái Hư quan chủ là Vô Thượng Chí Tôn, ít người có thể so sánh với trình độ cảm ngộ đạo pháp của ông ta, mặc dù cùng ngồi đàm đạo không có nguy hiểm tính mạng, nhưng chênh lệch quá lớn, sợ rằng sẽ tạo thành ảnh hưởng với đạo tâm của ngươi."

"Đạo tâm của ta, vô cùng kiên cố!"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, giọng nói tràn đầy tự tin.

Cảm ngộ đối với đạo pháp của hắn không thấp hơn Tôn giả, cho dù cảm ngộ đạo pháp của Thái Hư quan chủ có cao hơn hắn, nhưng cũng không ảnh hưởng đến đạo tâm của hắn.

"Tốt." Thất tổ khẽ vuốt cằm.

...

Chưa đến nửa ngày, chuyện Sở Cuồng Nhân sẽ ngồi đàm đạo với

Thái Hư quan chủ đã hoàn toàn truyền ra, vô số người chấn động.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Thái Hư quan đều nghị luận không dứt.

"Một vị Vô Thượng Chí Tôn, một tên tiểu bối Động Hư cảnh, hai người này muốn ngồi đàm đạo với nhau? Là ta điên rồi hay là thế giới điên rồi?"

"Móa nó, tên Sở Cuồng Nhân này đúng là trâu bò a!"

"Ta nghe nói, Vô Trần sư huynh đi tìm Sở Cuồng Nhân luận đạo, nhưng cuối cùng lại hiu quạnh thất bại rời đi, không phải quan chủ muốn xả giận cho hắn chứ."

"Theo tính cách của quan chủ, đúng là có khả năng."

"Đúng vậy, ta nghe nói vài thập niên trước, Vô Trần sư huynh xuống núi lịch luyện, bị một tên Tôn giả đả thương, quan chủ tức giận, trực tiếp giết tới trước cửa đạo thống của Tôn giả kia, cứ thế mà đánh nổ người ta."

"Chậc chậc, bất kể nói thế nào, chuyện Sở Cuồng Nhân muốn luận đạo cùng quan chủ quá kinh người, ngày mai ta phải đi quan sát mới được."

"Ta cũng muốn đi."

"Ta cũng vậy."

Trong đại điện.

Thái Hư quan chủ và mấy vị trưởng lão đang tụ tập một chỗ.

"Quan chủ, ngươi hồ đồ rồi! Ngươi có thân phận gì, lại muốn ngồi đàm đạo với một tên tiểu bối chứ?" Một trưởng lão thẳng thắn nói, ông ta có quan hệ rất tốt với Thái Hư quan chủ, cũng chỉ ông ta mới dám nói thế.

Mặc dù các trưởng lão khác không nói rõ, nhưng ánh mắt ít nhiều đều lộ ra một chút bất mãn, cảm thấy Thái Hư quan chủ đúng là có chút quá đáng.

Thái Hư quan chủ thản nhiên nói: "Sở Cuồng Nhân kinh tài tuyệt diễm, chẳng lẽ các ngươi không muốn biết, cực hạn của hắn ở đâu sao?"

"Quan chủ, ý của ngươi là, đây chỉ là thăm dò sao?"

"Ừm, mặc dù chỉ là luận đạo, cũng không phải thực chiến, nhưng ta tự mình xuất thủ, ít nhất có thể thăm dò nội tình đại khái của kẻ này."

"Nhưng không nhất định phải là ngươi xuất thủ."

"Lăng Chính đã nói, kẻ này có thể chém giết Tôn giả, nói rõ cảm ngộ đạo pháp của hắn không ở dưới Tôn giả, chỉ ta xuất thủ mới hoàn toàn chắc chắn." Thái Hư quan chủ không hề bận tâm nói.

"Thì ra là thế."

Lúc này chư vị trưởng lão mới tán đi.

Thái Hư quan chủ thấy thế, nội tâm nhẹ nhàng thở ra.

Cuối cùng đã lừa gạt qua.

Thật ra lúc ông ta đưa ra yêu cầu ngồi đàm đạo với Sở Cuồng Nhân, ông ta đâu có nghĩ nhiều như vậy, thuần túy chỉ muốn xả giận cho đệ tử của mình.

Nhưng bây giờ nghĩ đến, cho dù không có Vô Trần Tử, ông ta cũng phải tự mình xuất thủ, thăm dò tên Sở Cuồng này.

"Sở Cuồng Nhân..."

"Ngày mai, ta chờ mong biểu hiện của ngươi."

Thái Hư quan chủ thầm nói.

...

Ngày thứ hai.

Bên ngoài Trường Thiên cung tập trung rất nhiều tu sĩ của Thái Hư quan, tất cả mọi người đang đợi một trận luận đạo có thể xưng là chênh lệch lớn nhất trên đời này.

Một vị Vô Thượng Chí Tôn, một tên tiểu bối Động Hư cảnh.

"Cũng sắp bắt đầu rồi, thật khiến người ta chờ mong a."

"Sở Cuồng Nhân đâu, hắn có tới không."

"Tới, tới rồi."

Lúc này, ở phía cuối đám người, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân mặc một bộ bạch y tuyệt thế, giống như Trích Tiên, dẫn theo Lam Vũ chậm rãi đi tới.

Hắn đi không nhanh không chậm, vô cùng thong dong.

Sau lưng Lam Vũ cũng nhắm mắt theo đuôi, đuổi sát phía sau.

Nhất thời, một nam một nữ này đã hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, ngay cả tu sĩ đã tu hành ngàn năm không khỏi phát ra kinh thán.

Tuyệt thế chi tư, khiến người ta hoa mắt thần mê.

Sở Cuồng Nhân từng bước đi đến Trường Thiên cung, hắn nhìn thấy, Thái Hư quan chủ đang ở bên trong, ngồi trên một chiếc bồ đoàn, đưa lưng về phía hắn.

Trong mắt hắn lộ ra một tia chờ mong.

Rốt cuộc đạo pháp của hắn và đối phương chênh lệch bao nhiêu đây?

Lúc này, trong đám người bỗng nhiên có một bóng người đi ra, đó là một tu sĩ trẻ tuổi, đầu đội khăn vải, trong mắt lộ ra vẻ nóng lòng muốn thử.

"Đạo Tử Thái Hư quan Thanh Vân, có một đạo pháp muốn mời Sở đạo hữu chỉ giáo!" Chỉ thấy quanh người tu sĩ trẻ tuổi này hiển hóa đạo vận, trong một biển mây lăn lộn, mặt trời dâng lên, một vệt kim quang bỗng nhiên bắn ra.

Đó là đạo vận của Thánh Nhân pháp Nhật Chiếu Phá Tà!

"Thái Hư quan Phong Huyền, cũng có một đạo pháp, xin chỉ giáo!"

"Thái Hư quan Thanh Tín, xin chỉ giáo!"

Liên tiếp có mấy tên tu sĩ trẻ tuổi đi ra, không cần linh lực, chỉ thôi động đạo vận, huyễn hóa ra các loại dị tượng lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Những người này, đều là thiên kiêu trẻ tuổi một đời.

Đối với Sở Cuồng Nhân, bọn họ kính sợ, nhưng cũng không cam lòng, cho nên lúc này mới không nhịn được muốn cùng ra tay, áp chế nhuệ khí của Sở Cuồng Nhân.

Chỉ tiếc, Sở Cuồng Nhân không để ý tới bọn họ, trong mắt của hắn chỉ có Thái Hư quan chủ đang ngồi ngay ngắn trong Trường Thiên cung.

Ngay khi nhiều loại đạo vận vọt tới, trên đầu Sở Cuồng Nhân ngưng tụ ra Thiên Đạo Chi Kiếm, kiếm quang lưu chuyển, thoáng một cái, sau đó mấy luồng đạo vận kia giống như khói bị gió thổi qua, lập tức tiêu tán.

Không thể rơi vào người Sở Cuồng một chút nào.

Chênh lệch bực này khiến đám thiên kiêu trẻ tuổi không nhịn được rung động.

Chênh lệch giữa bọn họ và Sở Cuồng Nhân, quá lớn!

Giống như đom đóm và trăng sáng, làm sao có thể đánh đồng?

Vượt qua một đám thiên kiêu, Sở Cuồng Nhân đi đến trước cửa Trường Thiên cung, Lam Vũ dừng lại trước cửa, mà Sở Cuồng Nhân lại không chút do dự đi vào.

"Đệ tử trong quan vô lễ, để Sở tiểu hữu chê cười rồi."

Thái Hư quan chủ quay người, áy náy cười nói.

Sở Cuồng Nhân lại không thèm để ý, trực tiếp ngồi xuống bồ đoàn đối diện Thái Hư quan chủ, "Một trận gió nhẹ mà thôi, không ảnh hưởng đến toàn cục."

Chương 86: Cùng Luận Đạo Với Thái Hư Quan Chủ, Lại Tiếp Ta Một Kiếm

"Một trận gió nhẹ mà thôi, không ảnh hưởng đến toàn cục."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Hắn dùng giọng nói không lớn cũng không nhỏ nói ra lời này, không hề che dấu nào.

Bên ngoài Trường Thiên cung, một đám đệ tử nghe vậy, sắc mặt không ngừng thay đổi, muốn phản bác, nhưng há miệng ra lại không biết nên nói cái gì.

Hoặc là nói, không phản bác được.

Vẻ mặt mấy tên thiên kiêu càng thêm hiu quạnh, không cam lòng lại bất đắc dĩ.

"Có Sở tiểu hữa ở đây, thiên kiêu trên thế gian đều biến thành hạng người bình thường." Thái Hư quan chủ nhìn Sở Cuồng Nhân, cảm khái một tiếng nói.

"Quan chủ nói vậy, tại hạ... Cũng không phủ nhận."

Sở Cuồng Nhân không hề khiêm tốn chút nào.

Bởi vì hắn thấy, đây là sự thật, ở trước mặt hắn, ngay cả Thiếu Đế cũng không có lực hoàn thủ.

Thiếu Đế còn như vậy, huống chi những người gọi là thiên kiêu?

Cho nên ở trước mặt hắn, không ai có thể xưng thiên kiêu.

Khóe miệng Thái Hư quan chủ hơi run rẩy, cho tới bây giờ ông ta cũng chưa từng gặp người nào có da mặt dày như vậy, tuyệt không biết khiêm tốn.

Cái tên Sở Cuồng Nhân đúng là không sai với người.

"Quan chủ, mời." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, đã không kịp chờ đợi muốn luận đạo với vị Vô Thượng Chí Tôn này một phen.

"Ngươi là khách, lại là tiểu bối, ngươi trước đi."

"Vậy ta không khách khí nữa."

Quan người Sở Cuồng Nhân tràn ngập đạo vận, một thanh Thiên Đạo Chi Kiếm ngưng tụ trên đỉnh đầu, mấy đạo kiếm quang bắn ra, lao thẳng về phía Thái Hư quan chủ.

"Kiếm chi đạo vận thật sắc bén, không tệ." Thái Hư quan chủ khẽ cười một tiếng, quanh thân ngưng tụ một cỗ đạo vận phiếu miểu, hóa thành một mảnh biển mây cuồn cuộn, bao trùm đạo kiếm quang kia.

Trong chớp mắt, mấy đạo kiếm quang đã biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Sở Cuồng Nhân cũng không suy nghĩ gì nữa, nếu đạo pháp của Thái Hư quan chủ lại không chặn được mấy đạo kiếm quang của hắn, đó mới là chuyện bất ngờ.

"Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!"

Sở Cuồng Nhân không do dự, thi triển đạo vận Thánh Vương pháp.

Một cỗ đạo vận vô cùng sắc bén dâng lên, Thiên Đạo Chi Kiếm khẽ run lên, một đạo kiếm quang màu tím bá đạo tuyệt luân gào thét mà ra.

Mặc dù không có bất cứ linh lực nào bám vào, nhưng chỉ bằng cỗ đạo vận này đã đủ dọa người rồi, bên ngoài Trường Thiên cung, không ít thiên kiêu bị kiếm quang kia dọa đến sắc mặt trắng bệch, môi đỏ bừng, chỉ cảm thấy mình quá nhỏ bé.

"Nếu hôm qua hắn cùng ta luận đạo lại thi triển ra đạo pháp này, chỉ sợ đạo tâm của ta sẽ phải chịu ảnh hưởng." Sắc mặt Vô Trần

Tử tái nhợt nói.

Không chỉ hắn ta, mấy vị trưởng lão cao tầng của Thái Hư quan cũng vì đó mà chấn kinh, bọn họ phát hiện, ngay cả bọn họ cũng chưa chắc có thể thi triển ra đạo pháp loại này, không ngờ trình độ cảm ngộ đạo pháp của đối phương lại cao thâm như vậy!

"Ha ha, hay cho một môn Thánh Vương pháp, hay cho môn kiếm đạo nhất kiếm phá vạn pháp!" Thái Hư quan chủ thán phục một tiếng, ngay cả ông ta, khi đối mặt với đạo pháp này của Sở Cuồng Nhân cũng không dám khinh thường.

Đạo vận lưu chuyển, biển mây lăn lộn, chỉ thấy đạo vận của Thái Hư quan chủ tuôn ra, bao phủ kiếm quang màu tím bá đạo kia.

Trong tầng mây, màu tím lấp lóe, ngay sau đó, tầng mây nổ tung, đạo vận của hai người như cuồng phong khuếch tán, càn quét toàn bộ Trường Thiên cung.

Dưới ánh nến, cửa sổ kẽo kẹt rung động...

"Tiểu hữu, thử một chút đi." Thái Hư quan chủ cười nói, sau đó thôi động đạo pháp của mình, hóa thành mấy đám mây, dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Đạo pháp của Vô Thượng Chí Tôn, sao có thể đơn giản?

Ngay cả Chí Tôn pháp, Sở Cuồng Nhân cũng phải lấy mười hai phần tinh thần đối đãi, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật không ngừng thi triển.

Từng đạo kiếm quang vây quanh cơ thể Sở Cuồng Nhân, từng đám mây lao đến bị hắn đánh vỡ.

Thái Hư quan chủ thi triển mọi loại đạo pháp, dị tượng sinh ra, Sở Cuồng Nhân vẫn dùng một kiếm kia, giống như chỉ có một kiếm này.

Nhưng một kiếm này đủ để kinh diễm tất cả mọi người.

"Trời ơi, Sở Cuồng Nhân thật có thể ngồi đàm đạo với quan chủ, mới mới bao nhiêu tuổi a, chuyện này thật bất khả tư nghị."

"Đúng vậy, trên thế giới này, làm sao lại có người như hắn chứ? ?"

"Trách không được ba đại đạo thống Thánh Nhân lại nguyện ý hộ giá cho hắn, thiên kiêu bực này, thành tựu tương lai khó mà đoán trước được!"

Tất cả mọi người nhìn trợn mắt hốc mồm, có vài người mượn nhờ trận luận đạo này, xác minh sở học của mình, nhìn như si như say.

Thậm chí Tôn giả đều cảm thấy có tâm đắc.

Thời gian lưu chuyển, gần nửa canh giờ trôi qua, Thái Hư quan chủ không ngừng tăng cường đạo pháp, thăm dò cực hạn của Sở Cuồng Nhân.

"Sở tiểu hữu, một kiếm này của ngươi không chặn được ta." Thái Hư quan chủ cảm thấy không sai biệt lắm, cười nhạt một tiếng.

Đạo vận lưu chuyển, trong tầng mây sinh ra một vòng mặt trời, một vệt kim quang bắn ra, chính là Thánh Nhân pháp Nhật Chiếu Phá Tà của Thái Hư quan!

Kim quang trực tiếp đánh nát kiếm quang, đánh về phía Sở Cuồng Nhân, tất cả mọi người nhìn thấy một màn này, đều thầm nghĩ, kết thúc rồi!

Có thể cùng Vô Thượng Chí Tôn luận đạo, Sở Cuồng Nhân đã là thế gian hiếm có.

Nhưng vào lúc này, đạo vận quanh thân Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên sản sinh biến hóa, từng đoá Bạch Liên ngưng tụ, cản kim quang lại.

Đây là Bạch Liên Tịnh Thế Thiên!

Thái Hư quan chủ rất kinh ngạc, "Pháp môn thật huyền diệu, có chút giống Tịnh Thế Thiên của, nhưng càng thêm tinh diệu."

"Đây chính là nguyên nhân Bạch Liên giáo sắc phong ngươi làm Thánh Tử sao?"

Sở Cuồng Nhân không trả lời, trên đầu Thiên Đạo Chi Kiếm rung động, đạo vận Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật lại lần nữa hiển hiện, kiếm quang gào thét mà ra.

Mặt trời trong mây lại lần nữa đánh ra kim quang, đánh rơi kiếm quang, đạo pháp của Thái Hư quan chủ quá mức cường hãn.

Mặc dù Sở Cuồng Nhân có Bạch Liên Tịnh Thế hộ đạo, nhưng Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật vẫn không làm gì được Thái Hư quan chủ.

"Tiểu hữu, ngươi tận lực rồi." Thái Hư quan chủ nói, sau đó toàn lực thôi động đạo pháp, đạo vận mênh mông nghiền ép mà ra.

Bạch Liên quanh người Sở Cuồng Nhân giống như ở trong bão táp, điên cuồng chập chờn, dường như một khắc sau sẽ tan rã.

"Không hổ là Vô Thượng Chí Tôn, quả nhiên đạo pháp rất mạnh."

"Nhưng chỉ có trình độ này sao?"

Sở Cuồng Nhân thôi động Bạch Liên Tịnh Thế, tận lực chống đỡ.

"Không, như vậy còn chưa đủ."

"Đạo pháp của ta, còn có thể tăng lên!"

Ngay khi Thái Hư quan chủ cho rằng sẽ kết thúc, Sở Cuồng Nhân lại có hành động ngoài ý muốn, hắn chậm rãi nhắm mắt lại.

"Hắn đang làm cái gì?"

Tất cả mọi người nghi hoặc không hiểu.

Thái Hư quan chủ khẽ nhíu mày, nhưng đạo pháp không hề dừng lại.

Mà lúc này, trong đầu Sở Cuồng Nhân lóe lên đủ loại pháp môn hắn học được trong quá khứ và trong khoảng thời gian này.

Thời gian dần trôi qua, đạo vận trên người hắn không ngừng tăng cường, Bạch Liên vốn dĩ đã gần sụp đổ, lại chậm rãi ổn định lại.

"Sao có thể như vậy?" Thái Hư quan chủ biến sắc.

Lúc này, hai mắt Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở ra, một đạo tinh quang doạ người chợt lóe lên, "Quan chủ, xin tiếp một kiếm của ta! !"

Ong! !

Thiên Đạo Chi Kiếm điên cuồng rung động, một cỗ kiếm chi đạo vận vô cùng khủng bố, giống như sóng to gió lớn lao ra.

Toàn bộ Thái Hư quan đều bị cỗ kiếm chi đạo vận này bao phủ, vô số trường kiếm trong tay không khống chế được, phát ra tiếng kiếm ngân.

Một đạo kiếm quang từ Thiên Đạo Chi Kiếm lướt đi, đạo vận công phạt vô cùng thuần túy khiến đồng tử của Thái Hư quan chủ đột nhiên co rụt lại.

"Nhật Chiếu Phá Tà! !"

Mặt trời nở rộ vô số quang mang, một đạo ánh nắng phun ra ngoài.

Nhưng trong chớp mắt đụng vào kiếm quang, ánh nắng lại bị đánh tan, kiếm quang thế như chẻ tre lọt vào biển mây, rơi lên vòng mặt trời kia, đạo vận đầy trời hình thành dị tượng theo một kiếm này mà tán loạn.

Thân thể Thái Hư quan chủ run lên, trên mặt tràn đầy kinh hãi.

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nhìn ông ta, "Một kiếm này, như thế nào?"

"Ta... Thua."

Chương 87: Tấm Gương Lực Lượng, Đồ Đệ Quá Ưu Tú

"Ta thua..."

Thái Hư quan chủ vừa nói xong, vô số đệ tử bên ngoài Trường

Thiên cung đều trầm mặc, trong Thái Hư quan lớn như vậy, lúc này lại không có một tiếng động nào.

Tất cả mọi người rung động đến không nói ra lời.

Bọn họ nghe được cái gì?

Thái Hư quan chủ nói ông ta... Thua? !

Luận đạo Sở Cuồng Nhân, Thái Hư quan chủ lại thua! !

Ông ta là Vô Thượng Chí Tôn a! Lại bị một tên tiểu bối đánh bại? Chuyện này không thể tưởng tượng nổi, nói ra sẽ không có ai tin tưởng.

"Quan chủ... Thua!"

"Chuyện này sao có thể, Sở Cuồng Nhân lại thắng quan chủ!"

"Rốt cuộc hắn là yêu nghiệt gì? Chỉ là Động Hư, nhưng phương diện luận đạo lại có thể thắng một vị Vô Thượng Chí Tôn, đây là muốn nghịch thiên sao?"

"Đáng sợ, thật đáng sợ."

"Mặc dù rất không cam lòng, nhưng hắn nói không sai, ở trước mặt hắn, không ai có thể tự xưng thiên kiêu! Đều là hạng người bình thường."

Sau khi yên tĩnh như chết, chính là tiếng nghị luận sôi trào mãnh liệt.

Vô số người kinh thán, vô số người rung động, còn có một đám thiên kiêu tâm lý bịt kín bóng mờ, dường như đã nhìn thấy đỉnh phong mà đời này bọn họ khó vượt qua được.

Trong Trường Thiên cung, sau khi hết khiếp sợ, Thái Hư quan chủ lẳng lặng nhìn Sở Cuồng Nhân, cảm khái nói: "Không ngờ tại thời khắc sống còn, Sở tiểu hữu lại có thể lĩnh ngộ, đột phá cảnh giới đạo pháp, thật khiến người ta kinh thán."

"Nếu không phải quan chủ tạo áp lực quá lớn cho tại hạ, ta cũng không thể đột phá trong thời khắc sống còn đươc." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Với hắn mà nói, đây không phải là thao tác bình thường sao?

Ai bảo hắn là nhân vật chính chứ?

Thái Hư quan chủ nghe vậy, khóe miệng co giật một chút, đây là mình ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo.

"Lần này luận đạo, tại hạ thu hoạch rất nhiều, đa tạ quan chủ."

"Sở tiểu hữu không cần khách khí, hi vọng ngươi có thể ở lại Thái Hư quan thêm mấy ngày, có rảnh chúng ta giao lưu nhiều hơn."

Bắt đầu từ giờ khắc này, Thái Hư quan chủ dường như đã xem Sở Cuồng Nhân thành tồn tại ngang cấp, ít nhất tại phương diện đạo pháp, hai người không có chênh lệch nhiều.

"Cũng tốt."

Sở Cuồng Nhân cũng không cự tuyệt.

Hắn ở lại Thái Hư quan ba ngày, trong thời gian này, ngoại trừ Thái Hư quan chủ, cũng có mấy vị trưởng lão cũng tìm hắn luận đạo.

Ba ngày này, luận đạo hơn mười trận, cảm ngộ với đạo pháp của Sở Cuồng Nhân càng thêm sâu sắc, nhất kiếm phá vạn pháp cũng càng thêm hoàn thiện.

"Quan chủ, mấy ngày nay, xin đa tạ."

Trước sơn môn Thái Hư quan, Sở Cuồng Nhân chuẩn bị rời đi.

Thái Hư quan chủ và một đám trưởng lão đều đến đưa tiễn.

"Tiểu hữu, có rảnh thường xuyên tới chơi."

Thái Hư quan chủ cười nhạt nói, luận đạo bại Sở Cuồng Nhân, nhưng ông ta không có oán hận gì, chỉ cảm thấy kinh thán.

Hơn nữa, giao hảo với thiên kiêu bực này, đối Thái Hư quan mà nói cũng là trăm lợi mà không hại, có ngốc mới trở mặt.

"Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, quan chủ, gặp lại."

Sở Cuồng Nhân quay người xuống núi.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Thái Hư quan chủ cảm khái nói: "Kẻ này kinh tài tuyệt diễm, nhất định có thể lưu danh sử sách."

"Thậm chí có thể đánh đồng với Cổ Chi Đại Đế!"

...

Sở Cuồng Nhân rời Thái Hư quan, nhưng mấy ngày nay, tin tức hắn luận đạo thắng Thái Hư quan chủ sớm đã truyền ra.

Các phương đạo thống, thiên kiêu đều cảm thấy không thể tin được.

Một tên Động Hư và một vị Vô Thượng Chí Tôn luận đạo, còn thắng?

Lời khoác lác này còn dám thổi lên như thế?

"Quái vật, tên Sở Cuồng Nhân này căn bản không phải người, mà là quái vật a! Luận đạo thắng Vô Thượng Chí Tôn, thiên kiêu nào làm được?"

"Ta cũng cảm thấy thực lực của người này thật đáng sợ."

"Được lắm, tên Sở Cuồng Nhân không hù chết chúng ta sẽ không bỏ qua đúng không, mỗi chuyện làm ra đều lớn hơn chuyện trước."

"Thôi đi, cái này tính là gì, người ta còn từng chém Thánh Nhân rồi đấy."

"Nói như vậy hình như cũng phải."

Mặc dù đa số người rung động, nhưng cũng có người bị Sở Cuồng Nhân làm cho chết lặng, bắt đầu cảm thấy đây là chuyện bình thường.

Luận đạo thắng Vô Thượng Chí Tôn thì tính là gì?

Người ta còn chém qua Vô Thượng Chí Tôn, giết qua Thánh Nhân nữa, so với những thứ này, dường như luận đạo thắng Thái Hư quan chủ cũng không phải chuyện lớn gì.

...

Trong Linh Hư Thánh Địa.

Một thanh niên tóc đen cầm một phần tình báo trong tay, phía trên chính là tin tức về một vài thiên kiêu số một số hai tại Thương Khung tinh bây giờ.

Trong đó, cái tên Sở Cuồng Nhân được dùng đỏ bút đánh dấu trọng điểm.

"Không nghĩ tới nhiều năm như vậy, đại đạo hiển hóa, đế lộ khởi động lại, lại chỉ có rải rác vài tên thiên kiêu?"

"Thiếu Đế? Động Hư cảnh có thể so với Chiến Vương chính là Thiếu Đế rồi? Quả thực buồn cười, mấy tên Thiếu Đế này, đều là có tiếng mà không có miếng thôi."

Thanh niên tóc đen từ tốn nói.

Bên cạnh, ánh mắt Linh Hải đạo nhân lộ ra vẻ ngạc nhiên, không ngờ vị thiên kiêu đến từ mấy vạn năm trước này dám nói ra những lời này.

Nhưng nghĩ đến thực lực của đối phương, ông ta cũng không cảm thấy kinh ngạc.

"Ngược lại tên Sở Cuồng Nhân này, có chút ý tứ."

"Động Hư cảnh, tu vi đạo pháp lại có thể thắng một vị Vô Thượng Chí Tôn, nếu là thật sự, vậy tại thời đại kia của ta, hắn tuyệt đối là thiên kiêu đứng đầu, a, có lẽ sẽ là một kình địch của ta."

Thanh niên tóc đen xem tình báo, sau đó nhìn về phía Linh Hải đạo nhân, nói: "Ta ngủ say ba vạn năm, đạo thống lúc trước của ta cũng đã tiêu vong, ta có thể gia nhập Linh Hư Thánh Địa."

"Có điều, ta muốn Linh Hư Thánh Địa toàn lực giúp ta tu hành, tương lai nếu ta thành đế, có thể bảo vệ Linh Hư Thánh Địa mười vạn năm vô địch! !"

"Tốt!" Linh Hải đạo nhân gật đầu.

"Vậy sau này ta chính là Đạo Tử của Linh Hư Thánh Địa, Ngạo Thương!"

Thanh niên tóc đen Ngạo Thương từ tốn nói, trong mắt hắn ta bắn ra ánh sáng nóng rực, đại tranh chi thế này, rốt cuộc đã đến! !

Một thế này, hắn ta muốn quét ngang tất cả địch nhân!

...

Trong Tử Dương cốc.

Chỉ thấy hư không đột nhiên vặn vẹo, một thanh niên tóc tím từ trong đó đi ra, trên người hắn có các loại hỏa diễm bao quanh.

Nhiệt độ của hỏa diễm vô cùng khủng bố, trong nháy mắt ngắn ngủi đã đốt một mảnh sơn lâm thành tro bụi, phạm vi trăm dặm hóa thành đất khô cằn!

Thanh niên tóc tím chậm rãi mở tay ra, chỉ thấy một đạo hỏa diễm bảy màu sặc sỡ hiện lên, tràn ngập đạo vận vô cùng khủng bố.

"Ta thành công!"

"Cuối cùng ta đã thành công tuần phục Thánh Hỏa mà tổ tiên lưu lại!"

"Sở Cuồng Nhân, Lâm Bá Thiên ta đã không kém ngươi!"

...

Trong Huyền Thiên tông.

Vô số đệ tử nhận được tin tức Sở Cuồng Nhân luận đạo thắng Thái Hư quan chủ, nguyên một đám đều mừng rỡ như điên, vô cùng tự hào.

"Đại sư huynh uy vũ!"

"Cái này tính là gì, đừng nói Vô Thượng Chí Tôn, cho dù Đại sư huynh thắng Thánh Nhân, ta cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, Đại sư huynh quá lợi hại."

"Sư huynh lợi hại như vậy, chúng ta cũng phải nỗ lực mới được."

"Không sai, ngày mai ta ta phải tu hành nhiều hơn."

"Ta cũng vậy."

"Mọi người cùng nỗ lực, chúng ta cùng tu hành, hiệu suất càng cao."

Lực lượng của tấm gương là vô tận.

Sở Cuồng Nhân đã trở thành tấm gương của một đám đệ tử Huyền Thiên tông, bọn họ đuổi theo Sở Cuồng Nhân, nỗ lực tu hành, chỉ vì muốn kéo gần khoảng cách với Sở Cuồng Nhân, hiện tượng này khiến đám cao tầng của Huyền Thiên tông vô cùng vui mừng.

Nhưng Huyền Kỳ Tôn Giả lại có chút phiền muộn.

"Ôi, luận đạo thắng Thái Hư quan chủ, đây chẳng phải muốn nói, tu vi đạo pháp của Cuồng Nhân đã đuổi kịp ta rồi?"

"Vậy ta biết dạy hắn cái gì đây."

Huyền Kỳ Tôn Giả thở dài, vô cùng phiền muộn.

Đồ đệ quá ưu tú cũng là một chuyện rất phiền não.

Bên cạnh mấy vị trưởng lão nhìn thấy dáng vẻ này của ông ấy, không khỏi trợn mắt.

Giả vờ, ngươi tiếp tục giả vờ đi.

Có đồ đệ như thế, còn có gì không vừa lòng nữa, đoán chừng trong lòng ngươi đã sớm vui vẻ đến nở hoa rồi.

Chương 88: Tu Sĩ Trời Sinh, Thạch Trụ Khảo Nghiệm Của Vạn Pháp Tông

Một chiếc Tiên Chu trong xuyên thẳng qua biển mây.

Boong tàu, Sở Cuồng Nhân khoanh chân ngồi đó, xung quanh hắn còn có ba người hộ đạo, trên cơ thể bốn người đều có đạo vận lưu chuyển.

Bốn người này đang cùng nhau luận đạo!

Một vị Vô Thượng Chí Tôn, hai vị Chí Tôn đang luận đạo với Sở Cuồng Nhân!

Chỉ trong chốc lát, đạo vận thu liễm, dị tượng khắp trời biến mất.

"Ta cảm giác, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật của ta chỉ kém một bước cuối cùng là có thể tấn cấp, nhưng bước cuối cùng này, rất khó vượt qua."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật là Thánh Vương pháp.

Lại tiến thêm một bước, vậy chính là Đế thuật trong truyền thuyết rồi, đây chính là vô thượng pháp môn chỉ có Đế cảnh mới có thể sáng tạo ra!

"Trước đây thật lâu, vẫn có đế thuật, nhưng sau khi Đế giả biến mất, truyền thừa này cũng dần đứt đoạn, bây giờ, đã mấy vạn năm không gặp đế thuật rồi." Thất tổ bất đắc dĩ nói.

Đây là đại tranh chi thế, đại đạo hiển hóa, đế lộ mới mở, nhưng truyền thừa đoạn tuyệt, pháp môn như đế thuật sớm đã biến mất.

Tất cả tu sĩ thời đại này đều phải tìm tòi lại.

"Không sao, đế thuật cũng do con người sáng tạo ra, Cổ Chi Đại Đế có thể, không có lý do gì chúng ta lại không được." Sở Cuồng Nhân nói, trong mắt lộ ra sự tự tin vô cùng mạnh mẽ, khiến người khác tin phục.

Ba người hộ đạo liếc nhau, đều lộ ra vẻ vui mừng.

Dung nhan tuyệt luân, ngộ tính siêu quần, đạo tâm kiên cố, còn có lòng thẳng tiến không lùi, khí thế không kém ai...

Dưới cái nhìn của bọn họ, Sở Cuồng Nhân chính là tu sĩ trời sinh.

Hắn sinh ra đã muốn đứng lên đỉnh phong.

"Thánh Tử, tiếp theo chúng ta sẽ đến đạo thống nào?"

Người hộ đạo đến từ Bạch Liên giáo, Thanh Lan Chí Tôn hiếu kỳ hỏi.

"Đi Vạn Pháp tông đi." Sở Cuồng Nhân nói.

Vạn Pháp tông, dám lấy cái tên vạn pháp, đương nhiên phương pháp tu hành nhiều vô số kể, tại Thanh Long vực, không thế lực có thể vượt qua.

Thậm chí có người từng nói, đạo pháp thiên hạ một thạch, thì Vạn Pháp tông độc chiếm tám đấu, có thể thấy được Vạn Pháp tông có nhiều phương pháp tu hành như thế nào.

Sở Cuồng Nhân muốn hoàn thiện đạo pháp, vậy chắc chắn phải đến Vạn Pháp tông.

...

Vạn Pháp tông, một tòa thành trì dưới chân núi.

Thành này lưng tựa vào đạo thống Thánh Nhân Vạn Pháp tông, vô cùng phồn hoa, tu sĩ từ năm sông bốn biển đều tụ hội ở đây.

Hai người Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ tới thành này, định ở đây nghỉ ngơi một ngày trước, ngày mai sẽ đích thân đến bái phỏng Vạn Pháp tông.

"Nhanh, người của Vạn Pháp tông đang chiêu tân trên quảng trường đó."

"Vậy ta cũng đi xem một chút."

"Đạo thống Thánh Nhân chiêu tân, ta cũng phải đi nhìn một cái."

Trên đường phố, các tu sĩ đều phóng đi một phương hướng, đường phố vốn náo nhiệt, bỗng nhiên có chút vắng vẻ.

Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ liếc nhau, vô cùng tò mò.

"Đi, Lam Vũ, chúng ta cũng đi xem một chút."

Sở Cuồng Nhân có chút hăng hái, dẫn Lam Vũ đi đến quảng trường trung tâm trong thành, bên trong bên ngoài đã đứng đầy người.

Trong sân rộng, mấy cây thạch trụ đứng thẳng khắc đầy các loại phù văn huyền diệu, phía trên còn khảm nạm chín viên bảo thạch.

Trước thạch trụ có đội ngũ xếp thành hàng dài, bên cạnh có mười tên đệ tử của Vạn Pháp tông đang bảo trì trật tự.

"Người kế tiếp." Một tên đệ tử của Vạn Pháp tông hô lên một tiếng.

Một tu sĩ đi đến trước mặt thạch trụ, để tay lên, trên bảo thạch trên đó phun toả hào quang, một khỏa, hai khỏa...

Tất cả có bốn viên bảo thạch toả ra hào quang.

Tu sĩ kia thấy thế, vẻ mặt ủ rũ.

"Tứ tinh, không hợp cách, rời đi."

Đệ tử của Vạn Pháp tông đạm mạc nói.

Sở Cuồng Nhân đứng phía sau đội ngũ, nhìn một hồi lâu, phát hiện rất nhiều tu sĩ chỉ có thể thắp sáng ba, bốn viên bảo thạch.

Chỉ có số ít thắp sáng được năm viên trở lên mới trúng tuyển.

Mà đây chỉ là vòng thứ nhất mà thôi.

"Thạch trụ này là vật gì vậy?" Sở Cuồng Nhân có chút hiếu kỳ.

"Đây là bảo khí của Vạn Pháp tông chuyên môn nghiên cứu ra để khảo nghiệm tư chất của tu sĩ." Lúc này, bên cạnh Sở Cuồng Nhân có một giọng nói truyền tới.

Một người thanh niên áo trắng đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, hắn ta cười nhạt nói: "Bảo khí này chia tư chất của tu sĩ trên thế gian làm chín cấp, tu sĩ đứng đầu có thể thắp sáng bảy viên thậm chí tám viên bảo thạch."

"Tư chất kém, khả năng chỉ có thể thắp sáng một viên."

Thanh niên mặc áo trắng nhiệt tình giải thích.

"Vậy tứ tinh cũng được tính là tốt đi."

Sở Cuồng Nhân nói.

"Không sai, tại một số đạo thống Chí Tôn, người thắng sáng tứ tinh có thể tính là tiểu thiên tài, đáng tiếc, muốn vào Vạn Pháp tông nào có dễ dàng như vậy, Vạn Pháp tông chọn lựa đệ tử, yêu cầu thấp nhất phải là ngũ tinh mới được."

"Mà tư chất chỉ là khảo nghiệm vòng thứ nhất mà thôi, đằng sau còn khảo hạch liên quan đến ngộ tính, đạo tâm nữa, vô cùng nghiêm khắc."

Dường như thanh niên mặc áo trắng này rất quen thuộc với khảo hạch của Vạn Pháp tông, thuộc như lòng bàn tay, Sở Cuồng Nhân không khỏi nhìn đối phương thêm mấy lần.

Động Tất Chi Nhãn vận chuyển.

"Tô Thiên Dật, Đạo Tử của Vạn Pháp tông, tu vi Động Hư cảnh, tu Thánh Nhân pháp Lục Hợp Bát Hoang Quyết, tu Thánh Nhân pháp Vạn Pháp Quy Nhất Lưu..."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra kinh ngạc.

Người này chính là Đạo Tử của Vạn Pháp tông, theo Động Tất Chi Nhãn phản hồi, thực lực của người này so với Viên Hoằng, chỉ có hơn chứ không kém.

"Đạo hữu, ngươi cũng tới tham gia chiêu tân sao, nào, đừng đứng ở đây khổ sở xếp hàng nữa, ta dẫn ngươi trực tiếp đi khảo nghiệm."

Tô Thiên Dật lôi kéo Sở Cuồng Nhân đi đến trước đám người.

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút.

Lúc nào hắn nói muốn khảo nghiệm rồi?

"Đạo hữu, ta..."

"Ngươi không muốn chen ngang đi, không sao, nơi này do ta làm chủ, ta nói được là được." Tô Thiên Dật trực tiếp thân thủ ngắt lời Sở Cuồng Nhân, dáng vẻ giống như muốn nói, yên tâm cứ giao cho ta.

Sở Cuồng Nhân chưa kịp nói gì, hắn ta đã dẫn hai người tới trước thạch trụ, hắn ta nói với một tên đệ tử: "Để bọn họ khảo nghiệm trước đi."

"Vâng, Đạo Tử."

Đệ tử kia gật đầu, nhìn về phía hai người Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra kinh diễm, móa nó, hai người này lớn lên đẹp quá.

Đám người thấy có người chen ngang, lộ ra bất mãn, nhưng nhìn thấy hai người Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ, bất mãn kia lại biến thành kinh diễm.

"Hai người này có lai lịch gì, xem ra cực kỳ bất phàm."

"Ách, lớn lên đẹp mắt cũng có ưu đãi a."

"Cái thế giới đáng chết chỉ biết nhìn mặt này..."

...

"Đạo hữu, mời." Đệ tử của Vạn Pháp tông nói.

Sở Cuồng Nhân nhìn thạch trụ trước mặt, chần chờ một chút, sau đó vươn tay, hắn cũng tò mò không biết mình có thể thắp sáng mấy bảo thạch.

Lúc hắn đưa tay lên thạch trụ, cảm giác có một cỗ lực lượng kỳ lạ từ trụ đá phóng xuất ra, đảo qua thân thể mình.

Ngay sau đó, từng viên bảo thạch trên thạch trụ bắt đầu sáng lên.

Một viên, hai viên, ba viên, bốn viên, năm viên...

"Ừm, quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, dung mạo của đạo hữu không tầm thường, tư chất cũng sẽ không kém."

Tô Thiên Dật lộ ra quả nhiên như vậy.

Nhưng sau đó, trên mặt hắn ta lộ ra một tia hoảng hốt.

Bởi vì ngay khi hắn ta vừa nói dứt lời, chín viên bảo thạch trên thạch trụ đều sáng lên, tư chất cửu tinh? !

Chín viên bảo thạch toả ra hào quang, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người trên quảng trường, tiếng kinh hô vang lên liên tiếp.

"Móa nó, tư chất cửu tinh! Đã bao nhiêu năm rồi Vạn Pháp tông chưa từng xuất hiện tư chất cửu tinh? Như vậy cũng quá kinh người rồi!"

"Đây không phải vẫn đề bao nhiêu năm, từ khi Vạn Pháp tông phát minh thạch trụ khảo nghiệm này đến nay, chưa ai có thể thắp sáng toàn bộ chín ngôi sao này!"

"Trời ạ, rốt cuộc người này là ai? !"

"Không nghĩ tới lại là cửu tinh, tư chất thật khủng khiếp!"

Chương 89: Ngươi Đừng Tới Đây! Rừng Bia Hùng Vĩ

Trên thạch trụ, chín viên bảo thạch đồng thời tỏa ra quang mang!

Trước đây chưa xuất hiện tư chất cửu tinh, lúc này tất cả mọi người đều chấn động theo.

Tô Thiên Dật há to miệng, trợn mắt há hốc mồm.

Hắn ta chỉ thấy khí chất của Sở Cuồng Nhân bất phàm, cho nên mới dẫn hắn chen ngang, để hắn đi đầu khảo nghiệm, không ngờ đối phương lại trâu bò như vậy.

Tư chất cửu tinh a!

Phải biết, hắn ta có tư chất bát tinh, chính là một trong mấy người xuất sắc nhất của Vạn Pháp tông từ trước tới nay.

Sở Cuồng Nhân có tư chất cửu tinh thì như thế nào?

Lần này Vạn Pháp tông nhặt được bảo a! !

"Tư chất cửu tinh?"

Sở Cuồng Nhân thầm nói, cũng không ngoài ý muốn với kết quả này.

Thiên kiêu đỉnh phong có thể đạt tới tư chất thất tinh bát tinh, vậy vô thượng thiên kiêu có thể treo lên đánh Thiếu Đế đạt tới cửu tinh cũng không có gì kì lạ.

Ngay khi hắn vẫn đang nghĩ đến tư chất của mình, đột nhiên dị biến phát sinh.

Chỉ thấy mấy viên bảo thạch trên thạch trụ khảo nghiệm càng phát ra quang mang chói mắt, phù văn lấp lóe, bắt đầu xuất hiện từng đạo vết rách.

Ầm vang một tiếng, thạch trụ khảo nghiệm trực tiếp vỡ vụn!

"Đây là tình huống gì?" Sở Cuồng Nhân có chút mộng.

Tư chất của mình không chỉ cửu tinh?

Thạch trụ khảo nghiệm này không cách nào khảo nghiệm hắn, cho nên nổ tung rồi?

Mấy người Tô Thiên Dật cũng ngây ngẩn cả người.

"Tình huống gì vậy?"

"Đến bây giờ ta vẫn chưa từng gặp tình huống này."

"Có phải thạch trụ khảo nghiệm này không được tu sửa nhiều năm, cho nên xảy ra trục trặc rồi?"

"Có khả năng."

Không ít người thở dài một hơi.

Thì ra là trục trặc.

Bọn họ còn tưởng rằng thật sự xuất hiện một tên yêu nghiệt tư chất cửu tinh đó.

"Đạo hữu, chúng ta đổi một cái thạch trụ khảo nghiệm khác đi." Đệ tử của Vạn Pháp tông nói.

Sở Cuồng Nhân gật đầu, đặt tay lên một thạch trụ khác.

Chỉ thấy chín viên bảo thạch trên đó hoàn toàn giống như vừa rôig, tất cả đều phát ra quang mang, hơn nữa quang mang càng ngày càng sáng, trong ánh mắt vô cùng kinh hãi của mọi người, thạch trụ nứt ra, hóa thành một đống đá vụn.

Mọi người: "..."

"Chẳng lẽ cái này cũng có vấn đề, muốn ta đổi sang cái khác không?"

Sở Cuồng Nhân nói xong lại đi đến một cây thạch trụ khác.

"Dừng tay!"

"Đạo hữu, đừng mà!"

"Ngươi không được qua đây!" Một tên đệ tử đang trông giữ thạch trụ khác vội vàng la lớn ngăn cản Sở Cuồng Nhân.

Nói đùa cái gì vậy?

Bọn họ đã hiểu, thạch trụ khảo nghiệm hoàn toàn không có vấn đề, thứ có vấn đề chính là Sở Cuồng Nhân a!

Tất cả mọi người mộng.

Đây là yêu nghiệt gì a!

Tư chất lại vượt qua cực hạn chịu đựng của thạch trụ khảo nghiệm, sao với Đạo Tử của các đại đạo thống, người này còn mạnh hơn nhiều a.

"Đạo hữu, ngươi không cần khảo nghiệm nữa, cửa này ngươi qua."

Tô Thiên Dật nuốt ngụm nước bọt nói.

Hắn ta nói với đệ tử bên cạnh: "Các ngươi tiếp tục chủ trì khảo hạch vòng thứ nhất này, ta dẫn những người đến khảo hạch thứ hai."

"Được rồi, sư huynh."

"Đúng rồi, đạo hữu, xưng hô với ngươi thế nào đây?"

"Tại hạ họ Sở."

"Thì ra là Sở đạo hữu, ta nói cho ngươi biết, khảo hạch cửa thứ hai chỉnh là khảo nghiệm ngộ tính của ngươi, tại Vạn Pháp tông có một rừng bia, trong đó ghi lại mấy ngàn loại pháp môn..."

Tô Thiên Dật thao thao bất tuyệt nói.

Sở Cuồng Nhân vừa định giải thích nghe vậy, trong lòng khẽ nhúc nhích.

Rừng bia ghi lại mấy ngàn phương pháp tu hành?

Như thế có chút ý tứ.

Sở Cuồng Nhân quyết định đi qua nhìn một chút.

"Đúng rồi, vị đạo hữu này, ngươi cũng kiểm tra tư chất một chút đi."

Tô Thiên Dật nhìn về phía Lam Vu bên cạnh Sở Cuồng Nhân.

Lam Vũ khẽ vuốt cằm, sau đó đi đến trước thạch trụ, đưa tay đặt lên, nhất thời, chín viên bảo thạch liên tiếp tỏa ra hào quang.

Tình cảnh này lại lần nữa khiến tất cả mọi người sợ ngây người.

Móa nó!

Lại một tên quái vật!

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm thạch trụ, sợ cái thạch trụ này sẽ nổ tung.

May mắn là, chín viên bảo thạch trên thạch trụ tỏa ra quang mang chói mắt, nhưng thạch trụ vẫn không có chuyện gì, mọi người không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó bọn họ lấy lại tinh thần, đó là yêu nghiệt cửu tinh a!

Còn có tên Sở đạo hữu kia nữa...

Trời ạ, hai người này từ đâu xuất hiện vậy!

"Đạo hữu có tư chất kinh người, bội phục, bội phục." Tô Thiên Dật nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy một ngày này có chút huyền huyễn.

Liên tiếp gặp phải hai tên yêu nghiệt có tư chất gần như biến thái!

Sau đó, Tô Thiên Dật mang theo Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ và một số tu sĩ đã thông qua vòng khảo hạch thứ nhất tiến về Vạn Pháp tông.

Vạn Pháp tông, một rừng bia kì lạ.

Vô số bia đá sừng sững ở khắp nơi, phía trên có khắc lượng lớn tự phù, mỗi tấm bia đá đại biểu cho chính là một phương pháp tu hành.

"Rừng bia này thật đồ sộ a!"

"Mỗi tấm bia đá chính là một phương pháp tu hành, trời ạ, cũng chỉ có Vạn Pháp tông mới có thể tìm được nhiều pháp môn như vậy thôi."

"Quá lợi hại, quá cường đại."

"Không hổ là đạo thống Thánh Nhân, nội tình quá mạnh."

"Đúng vậy, đây chính là vòng khảo hạch thứ hai sao?"

Sở Cuồng Nhân giống như những người khác, cũng có chút kinh ngạc.

Hắn dùng linh niệm quét qua một chút, nơi đây ít nhất có tám nghìn tấm bia đá, nói cách khác, nơi này ít nhất có tám nghìn loại pháp môn!

Ngay cả Huyền Thiên tông cũng không thể bỏ nhiều pháp môn như vậy.

Mặc dù pháp môn nơi này đều là Chí Tôn pháp trở xuống, nhưng như vậy cũng đủ kinh người rồi, quả nhiên cái tên Vạn Pháp tông không gọi suông.

"Vòng khảo hạch thứ hai chính là muốn các ngươi lựa chọn một môn pháp môn trong rừng bia này để lĩnh hội, trong vòng ba ngày sẽ kiểm tra thành quả!"

"Nếu thất bại, vậy thì đào thải."

Tô Thiên Dật nói.

Tất cả người đưa mắt nhìn nhau, có người lộ ra vẻ hoảng hốt.

"Có lầm hay không, cho dù là diệu pháp bình thường nhất, cũng không thể có thành quả trong vòng ba ngày được?"

"Trên đời này làm sao có người có ngộ tính như vậy được."

"Đúng vậy, chuyện này căn bản không có khả năng."

"Vòng khảo hạch này quá khó đi."

"Chính là..."

Đối mặt với nghi vấn của mọi người, Tô Thiên Dật cười lạnh một tiếng, " Vạn Pháp tông ta có một triệu đệ tử, mỗi người đều thông qua khảo hạch này."

"Trong đó người có thiên tư xuất chúng, trong vòng ba ngày có thể lĩnh hội mấy môn, thậm chí là mười môn diệu pháp, đừng lấy sự bất lực của mình ra làm cái cớ, hoặc là khảo hạch, hoặc là rời đi, không ai ép buộc các ngươi."

Không người nào nguyện ý rời đi.

Ngay cả đám tu sĩ cảm thấy chuyện này khó khăn cũng chỉ ồn ào ngoài miệng vài câu, đã tới đây rồi, ít nhất cũng phải thử một lần.

"Như vậy, khảo hạch bắt đầu."

Tô Thiên Dật nói xong, đám người Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ cười nói: "Dựa vào tư chất của hai vị đạo hữu, cửa này hẳn không phải vấn đề gì, ta liền chờ tin tức tốt của hai vị."

Mặc dù tư chất không đại biểu cho ngộ tính, nhưng bình thường, tu sĩ có tư chất tốt, thì ngộ tính cũng không kém.

Đợi Tô Thiên Dật rời đi, Sở Cuồng Nhân nhìn vô số tấm bia đá trước mặt, lộ ra nụ cười, "Rừng bia này, đúng là chỗ tốt a."

Linh niệm tản động, lướt qua từng khối bia đá, bắt đầu lĩnh hội.

Mặc dù nói đây đều là diệu pháp, không có tác dụng lớn với Sở Cuồng Nhân, nhưng thắng ở số lượng rất nhiều!

Hơn nữa còn có đủ loại, rất đa dạng, có trợ giúp rất lớn để Sở Cuồng Nhân tu luyện nhất kiếm phá vạn pháp.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân bắt đầu lĩnh hội, Lam Vũ ở bên cạnh hắn đã tiến vào tình trạng cảnh giác, phòng ngừa bị người khác quấy rầy.

"Tiểu cô nương, nơi đây có rất nhiều pháp môn, nếu ngươi muốn tìm hiểu thì có thể đi thử một chút, để chúng ta bảo vệ Thánh Tử là được."

Trong hư không, Thanh Lan Chí Tôn truyền âm với Lam Vũ.

"Không cần."

Lam Vũ lắc đầu, nàng có đạo của mình, lĩnh hội thêm mấy loại diệu pháp cũng không có trợ giúp gì với nàng.

Hơn nữa, trong mắt nàng, cho dù có ngàn vạn pháp môn, cũng không bì được với một sợi tóc của Sở Cuồng Nhân?

Chương 90: Lĩnh Hội Tám Nghìn Pháp Trong Rừng Bia, Đùa Giỡn Đi

"Nhiều phương pháp tu hành như vậy, chọn cái nào mới tốt đây?"

"Đúng vậy, đây cũng quá phiền toái rồi."

"Ôi, quá khó khăn."

"Muốn trong vòng ba ngày tìm hiểu ra thành quả, tuyệt đối không thể chọn đạo pháp cao cấp được, chỉ có thể chọn một số pháp môn dễ dàng thôi."

"Vậy thì chọn diệu pháp hạ pháp đi."

"Cửa này khảo hạch thành tích, mà không liên quan đến đẳng cấp pháp môn mà chúng ta tu hành, lĩnh hội được pháp môn đẳng cấp cao thì thành tích càng tốt, trái lại thì kém sao?"

"Nếu thật sự là như thế thì phải thận trọng."

"Cho dù nói thế nào, quan trọng nhất chính là phải lượng sức mình, nhớ kỹ chúng ta chỉ có ba ngày mà thôi."

Trong rừng bia vạn pháp, các tu sĩ còn đang xoắn xuýt, tự hỏi rốt cuộc muốn chọn phương pháp nào để lĩnh hội mới tốt.

Trước mặt có rất nhiều pháp môn tu hành, hơn nữa còn bao gồm đủ loại pháp môn thường gặp trong giới tu hành.

Có người nhìn về phía hai người Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ, tư chất của hai người này quá khủng bố, khiến bọn họ có ấn tượng sâu sắc.

Bọn họ muốn xem hai người này sẽ chọn pháp môn tu hành nào

Nhưng vừa nhìn qua, tất cả mọi người sửng sốt.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, nhắm mắt lại, mà Lam Vũ đứng bên cạnh cũng không nhúc nhích, không có ý muốn đi lĩnh hội bia đá.

"Đây là tình huống gì?"

"Bọn họ không muốn thông qua khảo hạch sao?"

Mọi người không hiểu, nhưng sau khi nhìn thoáng qua cũng không tiếp tục để ý nữa, hiện tại tất cả mọi người ốc còn không mang nổi mình ốc, nên cũng không để ý tới Sở Cuồng Nhân.

Thời gian dần trôi qua, phần lớn người đều chọn được pháp môn mình muốn lĩnh hội.

Chỉ có ít người vẫn còn đang xoắn xuýt, lâm vào lựa chọn khó khăn.

Mà trong lúc mọi người lựa chọn, Sở Cuồng Nhân sớm đã vùng vẫy trong đại dương pháp môn, linh niệm khuếch tán, trên tấm bia đá ghi lại các loại pháp môn, lúc này hiện lên trong đầu hắn, bị hắn cấp tốc lĩnh hội, thông hiểu đạo lí.

Thuộc tính Tọa Vong Vô Ngã phát huy vô cùng tinh tế!

Mười loại, hai mươi loại, ba mươi loại, năm mươi loại...

Một trăm loại, ba trăm loại, năm trăm loại...

Mỗi loại diệu pháp, Sở Cuồng Nhân chỉ nhìn một lần đã có thể lĩnh hội, toàn bộ quá trình còn không đến mười giây.

Khi hắn lĩnh hội càng nhiều loại pháp môn, lý giải càng sâu, tốc độ lĩnh hội cũng không ngừng tăng tốc.

Thời gian dần trôi qua, trên người Sở Cuồng Nhân dần dần tràn ngập một loại đạo vận huyền diệu, ở trong đó có đạo vận ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, cũng có đạo vận tứ tượng, địa, phong, thủy, hỏa.

Có kiếm chi đạo vận vô cùng sắc bén.

Có khí thế hào hùng, ẩn chứa đạo vận sơn hà.

Có pháp chỉ thay đổi quỷ quyệt, có pháp môn thẳng thắn thoải mái...

Các loại đạo vận, các loại pháp môn bao quanh Sở Cuồng Nhân, vô cùng mỹ lệ, sáng chói, giống như một trận thịnh yến.

Theo đạo vận càng phát ra nồng đậm, các loại dị tượng cũng liên tiếp xuất hiện.

Trong hư không, có sơn hà biến ảo, có kiếm khí tung hoành, có huyết ảnh đao quang, có cuồng phong, có mưa to, có tuyết bay...

Đạo vận hiển hóa, kinh động đến rất nhiều tu sĩ đang lĩnh hội bia đá, bọn họ ào ào nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, gương mặt rung động.

"Móa nó, đây là cái gì?"

"Hắn đang làm cái gì vậy?"

"Tại sao lại có nhiều đạo vận, dị tượng như vậy?"

Trong mắt tất cả mọi người mang theo rung động, không hiểu.

Mà trên người Lam Vũ đứng bên cạnh Sở Cuồng Nhân nở rộ bạch quang, thay đổi một thân chiến giáp màu trắng bạc hoa lệ, ánh mắt băng lãnh đề phòng bốn phía.

Giờ khắc này, bất luận là ai, chỉ cần dám tới gần Sở Cuồng Nhân, vậy sẽ phải nhận công kích cường đại nhất của Lam Vũ.

Sở Cuồng Nhân lĩnh hội vạn pháp, tràn ngập ra đạo vận, dị tượng không chỉ kinh động đến tu sĩ trong rừng bia, càng ảnh hưởng đến hơn phân nửa Vạn Pháp tông.

"Xảy ra chuyện gì, vì sao lại có đạo vận này?"

"Đạo vận thật hỗn tạp?"

"Truyền từ phía rừng bia đến, đã xảy ra chuyện gì?"

Một số trưởng lão cao tầng của Vạn Pháp tông đều nghi ngờ, nhao nhao chạy tới rừng bia, muốn tìm tòi hư thực.

Mà giờ khắc này, Tô Thiên Dật và mấy tên đệ tử bên ngoài rừng bia đang bàn luận lần khảo hạch này, không biết nhanh nhất sẽ tốn bao nhiêu thời gian.

"Theo ta thấy, ít nhất cũng phải một ngày."

"Đúng vậy, khảo hạch lúc trước, ngay cả Tô sư huynh cũng phải bỏ ra ba canh giờ mới lấy được thành quả."

"Mặc dù chỉ là diệu pháp, nhưng nếu không có ngộ tính cao, ít nhất tu sĩ tầm thường cũng phải bỏ ra nhiều năm thậm chí mười mấy năm để nghiên cứu."

Đám người Tô Thiên Dật nghị luận.

Tu hành, không đơn thuần là phải dựa vào căn cốt, ngộ tính cũng rất quan trọng.

Nếu không có ngộ tính, căn cốt dù tốt, người khác tốn một ngày có thể tìm hiểu ra pháp môn, ngươi phải tốn hơn mười ngày, thậm chí mười mấy ngày mới thành, như vậy thành tựu cuối cùng cũng rất có hạn.

"A? Bên trong có động tĩnh."

Đột nhiên, sắc mặt Tô Thiên Dật hơi cứng lại.

Ngay khi mấy người đang bất ngờ, chỉ thấy trong rừng bia có một cỗ đạo vận bàng bạc bạo phát, ngay sau đó hư không sinh ra các loại dị tượng.

"Trời ạ, đây là chuyện gì?"

"Bên trong xảy ra chuyện gì."

Đám người Tô Thiên Dật vội vàng xông vào rừng bia.

Ngay khi bọn họ vừa bước vào, đám trưởng lão cao tầng của Vạn Pháp tông cũng chạy đến.

Mọi người nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đứng dưới dị tượng, đưa mắt nhìn nhau.

"Tô Đạo Tử, xảy ra chuyện gì vậy?" Một trưởng lão nhìn về phía Tô Thiên Dật, tò mò hỏi.

Tô Thiên Dật lắc đầu, "Trưởng lão, ta cũng không rõ ràng, người này là đệ tử khảo hạch lần này, tư chất vô cùng xuất chúng, thậm chí thạch trụ khảo nghiệm cũng không thể xác định chính xác tư chất của hắn."

Lời vừa nói ra, mấy vị trưởng lão càng thêm chấn kinh.

"Ngươi nói hắn là đệ tử khảo hạch lần này?" Lúc này, phía sau mọi người có một lão giả đi tới, giọng nói mang theo vài phần cổ quái.

"Đúng."

"Chuyện này không có khả năng." Lão giả kia cười lắc đầu.

"Trưởng lão biết hắn?"

"Ừm, cho dù các ngươi chưa từng gặp, nhưng nhất định đã từng nghe qua tên hắn, hắn tên là... Sở Cuồng Nhân!" Lão giả nói.

Ông ta đã từng gặp Sở Cuồng Nhân tại bí cảnh Minh Nguyệt, cũng nghe nói Sở Cuồng Nhân đang đến bái phỏng các đại đạo thống, nhìn thấy đối phương đột nhiên xuất hiện ở đây, mặc dù ông ta kinh ngạc, nhưng cũng không nghi hoặc.

Sở Cuồng Nhân...

Ba chữ này vừa ra, mọi người ở đây lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

"Hắn là Sở Cuồng Nhân!"

"Trời ạ, ta gặp được Sở Cuồng Nhân rồi."

"Khuôn mặt như thần tiên kia, đúng là giống Sở Cuồng Nhân trong lời đồn như đúc, không ngờ thật sự là hắn."

Nếu nói bây giờ người nổi danh nhất trong Thanh Long vực là ai?

Vậy không thể nghi ngờ, tuyệt đối là đại sư huynh của Huyền Thiên Sở Cuồng Nhân!

Tuyên chiến thiên hạ, trảm Chí Tôn, sát Thánh Nhân, phò mã của Thanh Vân vương triều, Thánh Tử tân nhiệm của Bạch Liên giáo, luận đạo thắng Thái Hư quan chủ...

Mỗi việc đến khiến người ta chấn kinh, đừng nói tất cả chuyện này đều xảy ra trên cùng một người.

Trên mặt Tô Thiên Dật tràn đây chấn kinh, "Hắn là Sở Cuồng Nhân? !"

"Ừm, là hắn." Lão giả xác định gật đầu.

"Vậy hiện tại hắn đang làm gì?"

Lão giả cẩn thận quan sát một lúc, thân thể run lên, trên mặt lộ ra vẻ khó tin, "Hắn đang lĩnh hội pháp môn trong rừng bia! Không phải một môn hai môn, mà là tất cả pháp môn trong rừng bia này! !"

"Làm sao có thể! !"

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây cảm thấy không thể tưởng tượng.

Trong rừng bia có bao nhiêu loại pháp môn?

Ít nhất cũng có tám nghìn loại a!

Ngay cả tông chủ Vạn Pháp tông cũng chưa chắc đã học hết một nửa, mà Sở Cuồng Nhân đã lĩnh ngộ tất cả pháp môn trong rừng bia rồi?

Chuyện này giống như nói mơ giữa ban ngày vậy!

Khiến người ta không thể tin được!

"Trưởng lão, ngươi đang nói đùa với chúng ta sao?"

Chương 91: Ngộ Tận Tám Nghìn Pháp, Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể

"Trưởng lão, ngươi đang nói đùa với chúng ta sao?" Tô Thiên Dật nhìn lão giả, vẻ mặt không thể tin được.

Những người còn lại cũng nhìn lão giả, mặc dù không nói lời nào, nhưng trong ánh mắt đều lộ ra ý tứ giống như Tô Thiên Dật.

Trong rừng bia có ít nhất tám nghìn pháp môn tu hành, cả đời một tu sĩ bình thường cũng chưa chắc đã học được một phần trăm số lượng pháp môn này.

Nhưng bây giờ lão giả lại nói với bọn họ, Sở Cuồng Nhân đã lĩnh hội tất cả pháp môn trong pháp môn rồi, làm sao bọn họ dám tin tưởng chuyện này chứ?

"Ta chuyện này rất khó tin, nhưng không thể cân nhắc Sở Cuồng Nhân theo lẽ thường được, kẻ này, quá yêu nghiệt."

"Các ngươi tỉ mỉ quan sát đi, trên người Sở Cuồng Nhân lộ ra đủ loại đạo vận, tương ưng với từng pháp môn ghi lại trong rừng bia."

Trưởng lão nói xong, lúc này mọi người mới tỉ mỉ quan sát.

Vừa xem xét, không ít người biến sắc.

"Loại đạo vận nhẹ nhàng kia là diệu pháp thượng phẩm Nhu Vân Tụ? !"

"Nhanh như gió, tĩnh như núi, đây là Huyền Sơn Kiếm Quyết!"

"Còn có, đó là diệu pháp thượng phẩm Bôn Lôi Chưởng!"

"Kim Cương Quyền, Quỷ Đầu Đao, Cửu Thiên Lãm Nguyệt Đao

Pháp... Ông trời ơi, các đạo vận của đạo pháp thượng phẩm này cũng bao hàm trong đó."

"Nhiều lắm, nhiều lắm!"

"Vô số đạo vận, ta nhìn không hết."

"Nhưng mỗi loại đều có thể tìm được trong rừng bia, chuyện này, chuyện này quả thực không thể tin được, làm sao hắn có thể làm được? !"

Tất cả tu sĩ của Vạn Pháp tông đều hoảng sợ.

Đối với bọn họ mà nói, chuyện này giống như nằm mơ, trên thế giới này lại có người lĩnh ngộ nhiều loại pháp môn như vậy?

Hơn nữa còn cùng một ngày! !

"Bốn nghìn sáu trăm mười ba loại đạo vận, không, hiện tại là bốn nghìn sáu trăm mười bốn loại, số lượng đạo vận trên người hắn không ngừng tăng lên, nói rõ hắn còn đang nhanh chóng lĩnh hội các pháp môn ghi lại trong rừng bia!"

Có cường giả của Vạn Pháp tông cẩn thận đếm các đạo vận trên người Sở Cuồng Nhân, nhưng vừa đếm xong, một giây sau, trên người Sở Cuồng Nhân lại tăng lên một loại, thậm chí là mấy loại đạo vận.

Tốc độ lĩnh hội pháp môn này quả thực quá kinh khủng.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, không ai dám tin tưởng.

"Không chỉ lĩnh hội đơn giản như vậy, từ trình độ đạo vận này đến xem, chỉ sợ hắn đã nắm giữ triệt để rồi."

Có trưởng lão run rẩy nói.

"Chuyện này không có khả năng, chuyện này không có khả năng! !"

"Mỗi ngày ta đều đến rừng bia này lĩnh hội ít nhất tám canh giờ, cả ngày lẫn đêm, gió mặc gió, mưa mặc mưa, nhưng bây giờ ta mới nắm giữ không đến trăm loại diệu pháp, nhưng trong một ngày hắn lại có thể ngộ tận tám nghìn đạo pháp trong rừng bia này sao?"

"Chuyện này không có khả năng, chuyện này khả năng a!"

Có tu sĩ trẻ tuổi nhìn thấy một màn này, đạo tâm bị trùng kích trước nay chưa từng có, vẻ mặt bắt đầu trở nên điên cuồng, lâm vào bóng ma.

Thậm chí có người muốn xông đến chất vấn Sở Cuồng Nhân, dựa vào cái gì bọn họ tu luyện ngàn năm cũng không bằng Sở Cuồng Nhân ngộ đạo một ngày? ?

Dựa vào cái gì? !

Lam Vũ tiến tới một bước, ánh mắt hoàn toàn lạnh lẽo, trên thân có đạo vận lưu chuyển, linh lực thôi động, chuẩn bị tùy thời phát động công kích.

Nhưng tốc độ mấy vị trưởng lão của Vạn Pháp tông càng nhanh hơn, bọn họ tóm tu sĩ trẻ tuổi kia lại, sau đó trực tiếp ném những người này ra khỏi rừng bia.

"Haiz, ngay cả ta nhìn thấy tình cảnh này đều cảm thấy đời này của mình không cố gắng tu hành, huống chi là những thanh niên này."

Một trưởng lão thở dài một hơi.

"Đừng để bọn họ tới gần rừng bia, để bọn họ ra ngoài cho tỉnh táo một chút, nếu không đạo tâm sẽ sụp đổ, tu vi hủy hết."

"Ừm, đừng để người khác tới gần Sở Cuồng Nhân."

Có trưởng lão nói, còn liếc qua hư không.

Bọn họ biết, cho dù không có bọn họ, mấy người hộ đạo của Sở Cuồng Nhân ẩn giấu trong bóng tối cũng không cho phép ai đến gần.

Nhưng biết thì biết, có làm hay không là một chuyện khác.

Cho dù bọn họ chỉ làm dáng một chút cũng được, còn có thể biểu đạt thiện ý của mình.

"Quả nhiên kẻ này kinh tài tuyệt diễm."

Một tiếng cảm khái từ trong hư không truyền đến, chỉ thấy lão giả tóc trắng mày trắng, mặc một bộ trường bào màu xám đi vào rừng bia.

Nhìn thấy ông ta, mọi người vội vàng hành lễ.

"Bái kiến tông chủ."

Người này, chính là tông chủ Vạn Pháp tông.

"Ừm, yên lặng theo dõi kỳ biến đi." Vạn Pháp tông chủ khẽ vuốt cằm, từ đầu đến cuối, ánh mắt không rời khỏi Sở Cuồng Nhân.

Thời gian trôi qua, các loại dị tượng trong rừng bia càng thêm tầng tầng lớp lớp, đạo vận trên người Sở Cuồng Nhân cũng đang nhanh chóng gia tăng.

Thuộc tính Tọa Vong Vô Ngã quá cường đại, ngay cả Thánh Vương pháp Bạch Liên Tịnh Thế Thiên mà hắn vẫn có thể nhanh chóng lĩnh hội, huống chi một chút diệu pháp trong rừng bia này, đến Chí Tôn pháp cũng không bằng.

Mặc dù số lượng nhiều, nhưng Sở Cuồng Nhân lĩnh ngộ lại vô cùng đơn giản.

Năm nghìn loại, sáu nghìn loại, bảy ngàn loại...

Tám nghìn một trăm ba mươi sáu loại!

Rất nhanh, số lượng đạo vận trên người Sở Cuồng Nhân đã lên đến tám nghìn một trăm ba mươi sáu loại, đại biểu cho cho tám nghìn một trăm ba mươi sáu loại pháp môn trong rừng bia này đã được Sở Cuồng Nhân học được.

Hành động này, có thể nói xưa nay chưa từng có! !

"Hắn thật sự học hết tất cả pháp môn rồi!" Có một vị cao tầng của

Vạn Pháp tông nuốt một ngụm nước bọt, đạo tâm chấn động mạnh mẽ.

Các tu sĩ còn lại cũng như vậy, rung động đến không mức không thể dùng ngôn ngữ hình dung được.

Thật là đáng sợ, quá kinh khủng.

Cho dù bọn họ đã nghe nói đủ loại lời đồn liên quan tới Sở Cuồng Nhân, nhưng dù sao tai nghe là giả, trình độ rung động đều kém xa chuyện đang xảy ra trước mặt bọn họ.

Một ngày, không, nửa ngày ngộ tận tám nghìn pháp môn trong rừng bia!

Đây là chuyện con người có thể làm sao?

Nếu có người nói Sở Cuồng Nhân là Đại Đế, đoán chừng cũng có người tin tưởng, có lẽ cũng chỉ có Đại Đế trong truyền thuyết cổ lão mới có năng lực này.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân đã lĩnh ngộ tất cả pháp môn trong rừng bia, đạo vận, dị tượng tràn ngập trong hư không đã nhanh chóng tán đi giống như thủy triều.

Chỉ thấy trên người Sở Cuồng Nhân tỏa ra quang hoa vô biên, giống như bên ngoài thân thể có từng bùa chú lưu chuyển lên, vô cùng huyền diệu.

"Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể!"

Một trưởng lão bỗng nhiên kinh hô một tiếng.

Những người còn lại cũng rất chấn kinh, Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể là một loại Vô Thượng Đạo Thể vô cùng cổ lão, đứng đầu trong ba ngàn thể chất.

Ngay cả Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm cũng kém hơn một chút.

Trong truyền thuyết, tu sĩ sở hữu Vô Thượng Đạo Thể này có thể lấy thân làm Hồng Lô, dung luyện vạn pháp, vô cùng khủng bố.

"Không, không phải Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể chân chính, nhưng đã có một số đạo vận, có lẽ, hắn tiếp tục lĩnh hội như vậy, ngày sau có thể tạo thành Vô Thượng Đạo Thể này!"

Vạn Pháp tông chủ thán phục một tiếng.

Đạo Thể tự nhiên, nhưng có cũng có thể tu luyện được, nhưng làm như vậy quá khó khăn, từ trước tới nay cũng không có mấy người làm được.

Huống chi là Vô Thượng Đạo Thể.

Nhìn Sở Cuồng Nhân, bỗng nhiên có tu sĩ nảy sinh ra một suy nghĩ hoang đường, nếu là hắn, có lẽ sẽ làm được...

Thần quang vô biên, phù văn thu liễm, Sở Cuồng Nhân lại lần nữa khôi phục dáng vẻ công tử như ngọc kia.

Hắn mở hai mắt ra, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng, lần này lĩnh ngộ tám nghìn loại pháp môn trong rừng bia, thật sự đã giúp hắn rất lớn.

Con đường nhất kiếm phá vạn pháp của hắn đã bước thêm một bước dài.

"Hiện tại chỉ cần tìm thời gian dung nhập những cảm ngộ hôm này vào trong Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, lại lần nữa hoàn thiện." Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Hắn chỉ tu một kiếm, có thể phá vạn pháp.

Mà Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, chính là một kiếm hắn sở tu!

Thu liễm tâm tư, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía đám người Vạn Pháp tông chủ, chậm rãi đi lên trước, hạ thấp người hành lễ, "Tại hạ Sở Cuồng Nhân, đến đây bái phỏng Vạn Pháp tông, đường đột mạo phạm, xin hãy tha lỗi."

Tất cả mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Vạn Pháp tông chủ lấy lại tinh thần đầu tiên, cười nhạt nói: "Sở tiểu hữu đến Vạn Pháp tông ta bái phỏng, đúng là rồng đến nhà tôm a."

Chương 92: Cùng Vạn Pháp Tông Chủ Luận Đạo, Lại Thắng Vô Thượng Chí Tôn

"Sở tiểu hữu tới Vạn Pháp tông ta bái phỏng, đúng là rồng đến nhà tôm a."

Vạn Pháp tông chủ cười nhạt một tiếng nói.

"Tiền bối không chê vãn bối phiền phức là được rồi."

"A, sao lại thế được, ở nơi này nói chuyện không tiện, xin mời tiểu hữu đi theo ta." Vạn Pháp tông chủ dẫn Sở Cuồng Nhân rời khỏi rừng bia.

Ra ngoài rừng bia, bên ngoài là một đám đệ tử Vạn Pháp tông bị đả kích đến thương tích đầy mình, lúc này nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, ánh mắt phức tạp.

Có rung động, có không cam lòng, có ghen ghét, cũng có sùng bái...

Nửa ngày lĩnh ngộ tám nghìn pháp môn trong rừng bia!

Đối với bọn họ mà nói, chuyện này như truyền thuyết thần thoại vậy.

Mà Sở Cuồng Nhân làm ra chuyện này, là cái gì?

Là Thần linh sao?

Mặc kệ là cái gì, bọn họ đều kém xa.

"Sở đạo hữu, ngươi giấu diếm ta thật khổ a." Tô Thiên Dật nhìn Sở Cuồng Nhân, cười khổ một tiếng nói.

Vốn hắn ta cho rằng Vạn Pháp tông đã tìm được một vị kì tài tuyệt thế, không ngờ chuyện lại phát triển theo chiều hướng này.

"Là tại hạ không thông báo sớm, xin lỗi." Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói, hắn muốn đến rừng bia nhìn một chút nên mới không thông báo thân phận của mình.

"Nhắc đến cũng là ta ngu dốt, phong thái của Sở đạo hữu như vậy, sao có thể là người bình thường được, tỉ mỉ nghĩ lại, cũng có thể đoán ra đại khái."

Tô Thiên Dật lắc đầu nói, cũng không có nhiều phàn nàn.

Mấy người đi đến cung điện của Vạn Pháp tông.

Sở Cuồng Nhân cũng không khách sáo, trực tiếp nói rõ mục đích đến đây, muốn giao lưu luận đạo với Vạn Pháp tông, xác minh sở học của mình.

"Ta nghe nói tại phương diện đạo pháp, Thái Hư quan chủ đã thua Sở tiểu hữu, chuyện này khiến ta rất hiếu kì, nếu tiểu hữu đã muốn tìm người ngồi đàm đạo, vậy để ta tới đi." Vạn Pháp tông chủ cười nói.

Trong đại điện, mấy vị trưởng lão chần chờ một chút, nhưng cuối cùng cũng không phản bác lại, bọn họ thật sự nghĩ không ra lý do phản bác nào.

Nếu nói Sở Cuồng Nhân là tiểu bối, Vạn Pháp tông chủ là một vị Vô Thượng Chí Tôn, cùng luận đạo là lấy lớn hiếp nhỏ, không hợp lẽ thường?

Đừng đùa.

Nửa ngày lĩnh ngộ tám nghìn pháp môn trong rừng bia, lúc này ai còn dám xem hắn là một tên tiểu bối bình thường mà đối đãi đấy?

Huống hồ, ngay cả Thái Hư quan chủ cũng thua, Vạn Pháp tông chủ tự mình xuất thủ luận đạo, cũng không phải chuyện hiếm lạ gì.

Chuyện Sở Cuồng Nhân luận đạo với Vạn Pháp tông chủ đã truyền ra toàn bộ Vạn Pháp tông, không ít tu sĩ nghị luận ầm ĩ, vô cùng chờ mong trận luận đạo này.

Ngày thứ hai.

Sau một phen thắp hương sau khi tắm, Vạn Pháp tông chủ và Sở Cuồng Nhân ở trên đài cao, bắt đầu luận đạo trong sự vây xem của vô số đệ tử.

"Mời!"

Vạn Pháp tông chủ cười nói.

Sở Cuồng Nhân cũng không khách sáo, cho dù đã lĩnh ngộ tám nghìn loại pháp môn trong rừng bia, nhưng hắn vẫn sử dụng kiếm đạo mình đã thuần thục trước.

Thiên Đạo Chi Kiếm hiện lên, kiếm chi đạo vận tràn ngập.

Kiếm quang lóe lên, lao về phía Vạn Pháp tông chủ.

Là Vô Thượng Chí Tôn trong Thanh Phong vực, đương nhiên cảm ngộ đạo pháp của tông chủ Vạn Pháp tông chủ là vô cùng sâu.

Chỉ thấy quanh người hắn tràn ngập đạo vận, đủ loại pháp môn huyền diệu hạ bút thành văn, không hề khó khăn, phẩy tay áo một cái liền đỡ được kiếm quang.

Chiêu này khiến mọi người ở đây tán thưởng.

"Không hổ là tông chủ, quả nhiên đạo pháp vô cùng tinh diệu."

"Quá mạnh."

"Đây chính là đạo pháp của Vô Thượng Chí Tôn sao? Thật lợi hại."

Vô số đệ tử kinh thán, sùng bái.

Nhưng sắc mặt một số trưởng lão cao tầng lại vô cùng ngưng trọng, chỉ có bọn họ mới nhìn ra được, vừa rồi Vạn Pháp tông chủ phẩy tay áo một cái, nhìn như đơn giản, nhưng thật ra đã dùng không dưới mười loại pháp môn tu hành.

"Thật mạnh, tu vi đạo pháp của Sở Cuồng Nhân thật đáng sợ!"

"Ngay kiếm đầu tiên đã khiến tông chủ phải toàn lực ứng phó, cảm ngộ kiếm pháp và trình độ kiếm đạo của hắn rất sâu, không hề kém hơn Huyền Kỳ Tôn Giả."

"Hay cho một tên Sở Cuồng Nhân."

Mấy vị trưởng lão liếc nhau, đều nhìn thấy vẻ ngưng trọng trong mắt nhau, sau đó bọn họ nhìn về phía đài cao, không hề chớp mắt.

"Quả nhiên đạo pháp của Sở tiểu hữu tinh thâm, tại hạ bội phục." Vạn Pháp tông chủ từ tốn nói, đã tăng lên mười hai phần tinh thần.

Sau đó, hai người luận đạo trên đài cao, ngươi tới ta đi.

Một người giơ tay nhấc chân, vạn pháp hạ bút thành văn, đạo vận vô cùng rực rỡ lưu chuyển quanh thân, vô cùng hoa lệ, biến hóa đa dạng.

Một người chỉ dùng một kiếm, hóa phức tạp thành đơn giản, đơn giản thành một kiếm, nhưng lại có phong mang vô biên, công phạt vô song.

Chỉ một kiếm, đã có thể phá vạn pháp!

Cho dù là Vạn Pháp Tôn Giả hay là Sở Cuồng Nhân, tu vi phương diện đạo pháp của hai người đều là cấp cao nhất đương đại.

Hai người này luận đạo, khiến các tu sĩ dưới đài nhìn như si như say, thậm chí mượn cơ hội này xác minh đạo pháp của bản thân.

Thời gian trôi qua, mặt trời lặn mặt trăng lên, mặt trăng lặn mặt trời mọc lên...

Trận luận đạo này kéo dài trọn vẹn một ngày một đêm.

Phương diện đạo pháp của Sở Cuồng Nhân có thể thắng Thái Hư quan chủ, mà bây giờ hắn đã lĩnh ngộ tám nghìn loại pháp môn trong rừng bia, tu vi đạo pháp của hắn đã tăng trưởng không ít.

Phương diện đạo pháp của Vạn Pháp tông chủ còn mạnh hơn Thái Hư quan chủ mạnh chút, nhưng cuối cùng vẫn thua Sở Cuồng Nhân.

Mặt trời mới mọc, tia nắng màu vàng buổi sáng chiếu xuống đài cao, rơi lên người Sở Cuồng Nhân, dường như phủ thêm một tầng lụa mỏng màu vàng cho hắn, càng phát huy khí chất xuất trần phiếu miểu kia đến vô cùng tinh tế.

"Tiền bối, đa tạ." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Vạn Pháp tông chủ nhìn hắn, trầm mặc một lát, lập tức cười ha ha một tiếng, "Hay cho một tên Sở Cuồng Nhân, tại phương diện đạo pháp, dưới Thánh Nhân, ngươi đã không có địch thủ, ta thua tâm phục khẩu phục!"

Dưới Thánh Nhân không có địch thủ? !

Lời vừa nói ra, đồng tử tất cả tu sĩ trong Vạn Pháp tông co rụt lại, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, không nghĩ tới đối phương lại đạt đến cấp độ này!

"Thánh Nhân sao?" Sở Cuồng Nhân thầm nói, sau đó hắn khẽ cười một tiếng, "Không bao lâu nữa, ta sẽ tìm Thánh Nhân luận đạo."

Đúng vậy.

Hắn có thuộc tính Tọa Vong Vô Ngã, có thể nhanh chóng cảm ngộ các loại phương pháp tu hành, có cái hack này, tu vi đạo pháp của hắn tuyệt đối sẽ tăng lên với tốc độ mọi người khó mà tưởng tượng được.

Ngay cả Thánh Nhân, không bao lâu nữa hắn cũng có thể ngồi luận đạo với thánh nhân.

Không.

Không chỉ luận đạo, hắn còn muốn thắng nữa!

Tất cả mọi người nghe thấy lời nói của Sở Cuồng Nhân, cảm thấy không thể tin được, nhìn hắn, lại không biết nên nói cái gì.

Tìm Thánh Nhân luận đạo? ?

Chuyện này, ngay cả Vô Thượng Chí Tôn cũng không dám nghĩ a.

Không nói Sở Cuồng Nhân đi đâu tìm Thánh Nhân, chỉ cần nhắc đến chênh lệch quá xa giữa Thánh Nhân và Vô Thượng Chí Tôn, đương nhiên cảm ngộ đạo pháp của Thánh Nhân cũng ở phía trên Vô Thượng Chí Tôn rồi.

Nhiều năm trước, từng có Vô Thượng Chí Tôn tìm Thánh Nhân luận đạo, nhưng đáng tiếc, vị Vô Thượng Chí Tôn kia còn không kiên trì nổi nửa khắc đồng hồ.

Mà đây đã là Thánh Nhân nhường rồi.

"Sở Cuồng Nhân, lời ngươi nói có chút tự đại, chênh lệch giữa Chí Tôn và Thánh Nhân lớn đến mức khó mà tưởng tượng được a!"

"Đúng vậy, nói cho cùng, vẫn là tuổi trẻ khinh cuồng."

"Thật sự cho rằng mình có thể thắng Vô Thượng Chí Tôn liền có thể thắng Thánh Nhân sao? Suy nghĩ này quá ngây thơ rồi."

"Đúng vậy, trên đời có bao nhiêu Thánh Nhân? Đây là vô thượng cự phách giấu sau các đạo thống Thánh Nhân, không dễ dàng nhìn thấy, huống chi là cùng ngồi đàm đạo với bọn họ."

Một số người thấp giọng nghị luận.

Vạn Pháp tông chủ cười nhìn Sở Cuồng Nhân, "Cái tên Cuồng Nhân, danh bất hư truyền, nhưng không sao, thiếu niên khinh cuồng luôn bình thường."

"Hơn nữa, tu sĩ nên có chí khí như vậy!"

Người xưa có câu rất hay, tu sĩ không muốn làm Thánh Nhân không phải là tu sĩ tốt, tất cả tu sĩ trên đời đều có suy nghĩ giống Sở Cuồng Nhân.

Nhưng đáng tiếc, phần lớn bọn họ không dám nói ra.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, dám!

Hơn nữa còn nói vô cùng tự nhiên, dường như hắn nhất định sẽ thực hiện.

Chương 93: Bảy Mươi Bốn Loại Chí Tôn Pháp, Bốn Loại Thánh Nhân Pháp, Một Kiếm Sinh Vạn Pháp

Luận đạo xong, Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên nói.

“Vãn bối có một yêu cầu quá đáng, không biết tiền bối có đáp ứng không?”

"Ha, mời nói." Vạn Pháp tông chủ thản nhiên nói.

"Vạn Pháp tông là đạo thống cất giữ nhiều phương pháp tu hành nhất tại Thanh Long vực, tám nghìn pháp môn trong rừng bia kia chỉ là một chút diệu pháp, tin tưởng trong Vạn Pháp tông còn có không ít Chí Tôn pháp, Thánh Nhân pháp, ta muốn thăm quan một chút."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Tám nghìn pháp môn trong rừng bia chỉ dùng để khảo hạch đệ tử, sao Vạn Pháp tông có thể lấy nội tinh chân chính ra mặc người ta quan sát được?

Sở Cuồng Nhân vừa dứt lời, sắc mặt mấy vị trưởng lão lập tức trở nên âm trầm, nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt không tốt.

"Sở tiểu hữu đừng quá làm càn!"

"Không sai, Chí Tôn pháp, Thánh Nhân pháp chính là căn cơ của một đạo thống, làm sao có thể tuỳ tiện lấy ra mặc người ta quan sát chứ?"

"Hừ, không sai, yêu cầu này là quá phận."

Nụ cười trên mặt Vạn Pháp tông chủ cũng đã biến mất, có điều ông ta tin tưởng Sở Cuồng Nhân không phải đưa ra yêu cầu này mà không có lý do.

"Sở tiểu hữu, muốn dùng cái gì trao đổi?"

"A, tiền bối anh minh."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, sau đó một cỗ đạo vận dồi dào từ trong cơ thể hắn tuôn ra, ngưng tụ thành một tòa Thái Cổ Thần Sơn trong hư không!

Cỗ đạo vận này khiến mọi người phải kinh thán.

"Đạo vận thật mạnh, pháp môn thật huyền diệu a!"

"Đây là... Thánh Vương pháp!"

"Đây tuyệt đối là một môn Thánh Vương pháp, trong các đại đạo thống tại Thương Khung tinh cũng không có mấy loại Thánh Vương pháp, ta cũng chưa chừng nhìn thấy môn pháp này."

Thánh Vương pháp quá hiếm có.

Ở thời đại đế thuật gần như tuyệt tích này, Thánh Vương pháp chính là pháp môn cao minh nhất, trong tất cả các đạo thống tại Thương Khung tinh cũng không có mấy loại.

"Tiền bối cảm thấy pháp này như thế nào?" Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Rất tốt, rất tốt!"

Hô hấp của Vạn Pháp tông chủ không nhịn được trầm trọng hơn một chút.

Sở Cuồng Nhân tiếp tục nói: "Pháp này tên là Nhân Sơn Ấn Quyết, chỉ cần Vạn Pháp tông mở tất cả pháp môn tu hành cho ta, ta sẽ tặng mọi người pháp môn này."

Trong lúc nhất thời, đám người đưa mắt nhìn nhau, có chút chần chờ.

Một bên chính là tất cả pháp môn của mình, một bên là Thánh Vương pháp chưa từng gặp, giao dịch này khiến mọi người xoắn xuýt.

"Chuyện này có liên quan trọng đại, chúng ta thương lượng một chút."

Vạn Pháp tông chủ nói.

"Tự nhiên." Sở Cuồng Nhân thu liễm đạo vận.

...

Đám người Vạn Pháp tông chủ thương lượng lúc, Sở Cuồng Nhân lại dẫn Lam Vũ thảnh thơi đi dạo xung quanh, như thăm quan du lịch.

"Tiểu gia hỏa, dùng một môn Thánh Vương pháp trao đổi, có phải quá thua thiệt đây không?" Trong hư không truyền đến giọng nói của thất tổ.

"Mặc dù Thánh Vương pháp trân quý, nhưng Vạn Pháp tông cất giữ rất nhiều pháp môn, có trợ giúp rất lớn để ta hoàn thiện đạo pháp, không lỗ."

"Hơn nữa, Thánh Vương pháp cho bọn họ, bọn họ cũng phải có năng lực lĩnh hội mới được, chờ khi bọn họ có người nắm giữ pháp môn này, ta đã sớm bỏ xa bọn họ rồi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, trong lời nói tràn đầy tự tin.

Thánh Vương pháp đúng là trân quý, nhưng toàn bộ Thương Khung tinh vẫn có mấy loại, cũng có không ít người lĩnh hội, nhưng có mấy người nắm giữ chứ?

Không phải ai cũng là Sở Cuồng Nhân.

Ước chừng qua nửa ngày, Vạn Pháp tông chủ đã tìm tới Sở Cuồng Nhân, đồng ý giao dịch với hắn, nhưng cũng đưa ra một điều kiện.

"Vạn Pháp tông có thể mở tất cả pháp môn tu hành ra cho Sở tiểu hữu, nhưng thời hạn chỉ có một ngày." Vạn Pháp tông chủ nói.

Có điều kiện này, là vì bọn họ rất kiêng kị ngộ tính kinh khủng kia của Sở Cuồng Nhân.

Hình ảnh đối phương lĩnh ngộ tám nghìn pháp môn trong rừng bia kia vẫn còn mồn một trước mắt, nếu đối phương học được tất cả Chí Tôn pháp, Thánh Nhân pháp của Vạn Pháp tông, vậy sau này trước mặt Sở Cuồng Nhân, bọn họ sẽ không còn bí mật nữa.

Cho nên bọn họ mới hạn chế thời gian cho đối phương.

Chí Tôn pháp không phải diệu pháp, chỉ cho hắn một ngày, dù ngộ tính của Sở Cuồng Nhân biến thái đến đâu cũng không thể học hết được?

"Vạn Pháp tông chủ, đây chính là thành ý của các ngươi sao?" Thất tổ từ trong hư không đi ra, nhíu mày, mang theo bất mãn.

Trình độ huyên diệu của Chí Tôn pháp còn cao thâm hơn diệu pháp gấp trăm ngàn lần, trong vòng một ngày, cho dù ngộ tính của Sở Cuồng Nhân mạnh hơn lại có thể lĩnh ngộ được mấy loại?

Đây còn là trao đổi Thánh Vương pháp?

"Thất tổ, không sao." Sở Cuồng Nhân khoát tay áo, cười nhạt nói: "Vậy theo tiền bối nói, một ngày thì một ngày."

Nhìn thấy nụ cười tự tin trên mặt Sở Cuồng Nhân, Vạn Pháp tông chủ có chút không chắc, chẳng lẽ bọn họ đã đánh giá thấp ngộ tính của Sở Cuồng Nhân rồi?

"Vậy xin mời đi theo ta."

Vạn Pháp tông chủ tìm một khối Tái Đạo Bia đến, Sở Cuồng Nhân đánh Nhân Sơn Ấn Quyết lên trên, sau đó liền tiến vào Tàng Kinh các.

Nơi đây cất giấu nội tình chân chính của Vạn Pháp tông, linh niệm của Sở Cuồng Nhân quét qua, phát hiện nơi này có bảy mươi bốn loại Chí Tôn pháp, bốn loại Thánh Nhân pháp, trong đó bao quát ngũ hành chi đạo, tứ tượng chi đạo.

Tám nghìn pháp môn trong rừng bia còn không bằng mười phần trăm các pháp môn ở đây!

Mà bây giờ chúng lại đặt trước mặt Sở Cuồng Nhân, mặc hắn tự do lĩnh hội.

"Thời gian một ngày... Đủ rồi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Một ngày, đối với tu sĩ khác mà nói, cho dù là thiên tài cũng không thể tìm hiểu ra một môn Chí Tôn pháp

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, đây hoàn toàn không phải vấn đề.

Mấy người Vạn Pháp tông chủ vẫn xem thường hắn rồi.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân lấy ra một tấm thẻ màu vàng kim, đây là thẻ ngộ đạo cấp hoàng kim mà hai ngày trước hắn mới rút được.

Trước đó hắn đã từng rút được một lần, một lần kia sử dụng, trực tiếp khiến hắn sáng tạo ra Thánh Vương pháp Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!

Lần này, hắn muốn phối hợp với Tọa Vong Vô Ngã đến sử dụng.

Sau khi bóp nát tấm thẻ, Sở Cuồng Nhân tiến vào một trạng thái ngộ đạo huyền diệu khó giải thích được, đồng thời, còn phát động thuộc tính Tọa Vong Vô Ngã.

...

Bên ngoài Tàng Kinh các.

Vạn Pháp tông chủ và đám trưởng lão cao tầng đang đứng đó canh chừng, lúc này Sở Cuồng Nhân đã tiến vào Tàng Kinh các mười canh giờ rồi.

Cách thời hạn một ngày còn hai canh giờ.

"Thời hạn vừa đến lập tức để Sở Cuồng Nhân đi ra, ngộ tính của hắn quá kinh khủng, ta cũng không dám để hắn ở trong đó thêm một giây đồng hồ."

Một trưởng lão ngưng trọng nói.

"Đúng vậy, nếu tất cả pháp môn của Vạn Pháp tông chúng ta đều bị hắn nắm giữ, vậy ở trước mặt hắn, chúng ta đã không có bất cứ bí mật gì."

"Đây chính là điều tối kị trong tu hành a."

"Mặc dù làm vậy có chút không tử tế, nhưng việc này liên quan đến căn cơ đạo thống của Vạn Pháp tông, không biết xấu hổ thì không biết xấu hổ đi."

Ngay khi một đám trưởng lão đang nghị luận, trong tàng kinh các đột nhiên có một cỗ đạo vận kinh khủng phóng lên tận trời, bao phủ bốn phương tám hướng.

Toàn bộ Vạn Pháp tông chấn động một chút.

Trong hư không, đạo vận hiển hóa, hóa thành một bóng người bạch bào cầm kiếm, nhìn kỹ, thân ảnh kia vô cùng giống Sở Cuồng Nhân.

Đám người Vạn Pháp tông chủ kinh ngạc, chỉ thấy thân ảnh kia giơ trường kiếm trong tay lên, chém về phía hư không.

Trong chốc lát, từng đạo quang mang nở rộ, có cuồng phong bao phủ, khắp nơi rung chuyển, giang hà ngưng tụ đầy trời, liệt diễm đốt cháy thiên địa...

"Đó là Tứ Tượng pháp! Tứ tượng hợp kích chi pháp, một mình hắn lại thi triển ra được."

"Chờ một chút, các ngươi nhìn kìa."

Trên bầu trời, bóng người mặc bạch bào cầm kiếm kia không ngừng khua tay, mỗi một kiếm vung ra lại có một loại đạo vận hiển hóa, đại biểu cho một loại pháp môn.

Trong mấy cái hít thở, bảy mươi bốn loại Chí Tôn pháp, thậm chí bốn loại Thánh Nhân pháp trong Tàng Kinh các đều được lưỡi kiếm kia diễn luyện ra.

Tình cảnh này, hung hăng kích thích đám người Vạn Pháp tông chủ.

"Chuyện này sao có thể! !"

"Một kiếm sinh vạn pháp!"

"Không đến một ngày, hắn đã học được tất cả pháp môn trong Tàng Kinh các rồi, trời ạ, đây là ngộ tính gì vậy? !"

Chương 94: Mặt Trời Gay Gắt Và Chấm Nhỏ, Ba Đại Đạo Thống Thánh Nhân Lên Tiếng Ủng Hộ

Trên bầu trời, đạo vận ngưng tụ thành Sở Cuồng Nhân cầm trường kiếm trong tay, mỗi một kiếm vung ra chính là một loại pháp môn vô cùng huyền diệu.

Bảy mươi bốn loại Chí Tôn pháp, bốn loại Thánh Nhân pháp trong Vạn Pháp tông đã bị hắn hoàn toàn nắm giữ, thậm chí trình độ thuần thục không kém gì Vạn Pháp tông chủ.

Chuyện này hoàn toàn vượt ngoài tưởng tượng của mọi người.

"Tại sao ngộ tính của hắn có thể khủng bố đến trình độ này?"

"Quả thực không phải người a! !"

"Thật đáng sợ."

Đám ngày Vạn Pháp tông chủ trợn mắt há hốc mồm.

Một ngày thì một ngày!

Bọn họ cho rằng trong vòng môt ngày, Sở Cuồng Nhân có thể tìm hiểu mười loại Chí Tôn pháp đã là chuyện vô cùng kinh người rồi.

Xét thấy lúc trước Sở Cuồng Nhân đã lĩnh ngộ tám nghìn loại pháp môn tại rừng bia trong vòng nửa ngày, bọn họ cảm thấy, một ngày, nhiều nhất Sở Cuồng Nhân chỉ có thể tìm hiểu được mấy loại Chí Tôn pháp.

Dù sao Chí Tôn pháp còn huyền diệu hơn diệu pháp rất nhiều.

Nhưng bọn họ vẫn đánh giá thấp Sở Cuồng Nhân!

Còn đánh giá hắn thấp rất nhiều!

Trong hư không, hư ảnh Sở Cuồng Nhân huy kiếm diễn luyện vạn pháp, sau đó liêng cầm kiếm đứng im lặng giữa không trung một lúc lâu, nhắm hai mắt không có động tĩnh.

Nhưng đạo vận dồi dào trên người chỉ tăng lên chứ không giảm đi, hơn nữa vô số đạo vận dần dần ngưng tụ thành một cỗ!

Đó là một loại kiếm chi đạo vận vô cùng khủng bố, có sức công phạt vô biên!

Hư ảnh Sở Cuồng Nhân lần nữa động.

Ngay lúc tất cả đạo vận đều chỉnh hợp làm một, Sở Cuồng Nhân động, một kiếm vung ra, kiếm quang màu tím chói mắt phá vỡ tầng mây, mười ngàn dặm tầng mây cứ thế bị xé mở thành một lỗ hổng lớn.

"Đạo vận thật khủng khiếp!"

"Nhất kiếm phá vạn pháp, hắn đã đại thành sao?"

Mấy người Vạn Pháp tông chủ đưa mắt nhìn nhau.

Lúc này, hư ảnh trên bầu trời tán đi, đạo vận giống như thủy triều thối lui, cửa lớn của Tàng Kinh các kẽo kẹt một tiếng mở ra.

Sở Cuồng Nhân mặc bạch bào chậm rãi đi ra, mọi người có thể nhìn thấy trên người hắn có từng đạo phù văn huyền diệu lưu chuyển.

"Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể, hắn lại tiến thêm một bước." Vạn Pháp tông chủ nhìn thấy một màn này, đồng tử hơi co lại, nội tâm rung động.

Hiện tại, ông ta tuyệt đối có lý do tin tưởng, sẽ có một ngày Sở Cuồng Nhân thông qua phương pháp lĩnh hội này, hình thành Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể!

"Lần này ta có rất nhiều thu hoạch, đa tạ tiền bối, hai ngày nay đã quấy rầy rồi, ta cần phải cáo từ." Sở Cuồng Nhân cười nói.

Lần này tới Vạn Pháp tông, hắn rất hài lòng, nhất kiếm phá vạn pháp của hắn đã tiến thêm một bước dài.

Khoảng cách Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật đạt đến Đế thuật cũng tiến thêm một bước, so với Bạch Liên Tịnh Thế Thiên, Thao Thiết pháp bực này còn mạnh hơn Thánh Vương pháp đỉnh phong.

Nghe thấy Sở Cuồng Nhân nói vậy, trong lòng đám người Vạn Pháp tông chủ cảm thấy hơi khó chịu.

Sở Cuồng Nhân đến Vạn Pháp tông không đến hai ngày, nhưng đã học được tất cả pháp môn của Vạn Pháp tông.

Nghĩ lại bọn họ, tu hành hơn nửa cuộc đời cũng không sánh nổi một ngày của người ta, loại chênh lệch này thật sự quá lớn

"Sở tiểu hữu, đi thong thả không tiễn."

Vạn Pháp tông chủ cười, nhưng nụ cười lại rất miễn cưỡng, hiển nhiên ông ta cũng bị đả kích, tuyệt đối không ít hơn những người khác.

"Tốt, sau này còn gặp lại."

Sở Cuồng Nhân hành lễ, sau đó quay người dẫn theo Lam Vũ đi xuống chân núi, trên đường đi, vô số đệ tử của Vạn Pháp tông nhìn hắn, ánh mắt vô cùng phức tạp, có bi phẫn, có sùng bái, cũng có cuồng nhiệt...

Nhưng không có mấy người sẽ sinh ra đố kỵ.

Bởi vì chênh lệch giữa bọn họ quá xa, lớn đến mức giống như không cùng một thế giới, thậm chí lớn đến mức khiến người ta không sinh ra đố kỵ.

"Đại tranh chi thế? Chỉ là một câu chuyện cười mà thôi."

"Đại tranh chi thế, chòm sao sáng chói, nhưng người này lại giống như mặt trời gay gắt, lơ lửng trên bầu trời, người khác lại ảm đạm như chấm nhỏ?"

Trong đám người, Đạo Tử Viên Hoằng cười khổ một tiếng.

Bên cạnh hắn ta, trên mặt mấy người Tô Thiên Dật cũng sa sút tinh thần, bất đắc dĩ.

...

Từ khí Sở Cuồng Nhân bắt đầu đến từng đạo thống Thánh Nhân bái phỏng, có không ít người đã mật thiết chú ý đến hành động của hắn.

Không có cách nào, hắn thật sự khiến người khác phải chú ý.

Đi một chuyến đến Thanh Vân vương triều, thành phò mã của người ta.

Đi một chuyến đến Bạch Liên giáo, biến thành Thánh Tử đại nhân.

Đi một chuyến đến Thái Hư quan, luận đạo thắng Vô Thượng Chí Tôn...

Hiện tại, tất cả tu sĩ trong Thanh Long vực đều đang đoán, Sở Cuồng Nhân đi đến đạo thống khác, sẽ nháo ra động tĩnh lớn nào nữa?

Có ít người đã sớm chết lặng với mấy động tĩnh huyên náo này của Sở Cuồng Nhân rồi, cảm giác cho dù lần này đối phương làm ra chuyện gì, bọn họ đều có thể lạnh nhạt đối mặt.

Nhưng trên thực tế, khi chuyện trong Vạn Pháp tông truyền ra, những tu sĩ tự nhân là có thể bình tĩnh vẫn cả kinh đến trợn mắt há hốc mồm.

Nửa ngày lĩnh ngộ tám nghìn pháp môn trong rừng bia!

Loại chuyện này, ngươi nói đây là chuyện con người có thể làm được sao? ?

"Lĩnh ngộ tám nghìn pháp môn trong rừng bia, dù chỉ là diệu pháp, nhưng tám nghìn pháp môn, nếu một ngày học mười loại cũng phải mấy năm a."

"Nửa ngày tám nghìn pháp môn? Đây là chuyện thần thoại sao?"

"Không có khả năng! !"

Sau khi tin tức này truyền ra, phản ứng đầu tiên của phần lớn người chính là không tin, nhưng hôm đó có rất nhiều tu sĩ trong rừng bia, mọi người đều tận mắt nhìn thấy, cộng thêm các phương chứng thực, rất nhanh đã được chứng thực.

Hơn nữa chuyện được chứng thực còn không chỉ như vậy.

Có người nói, Sở Cuồng Nhân đã luận đạo thắng Vạn Pháp tông chủ.

Còn có người nói, không đến một ngày, Sở Cuồng Nhân đã nắm giữ tất cả pháp môn tu hành của Vạn Pháp tôn.

Khi lời đồn được được chứng thực, tất cả mọi người lâm vào rung động.

Vì sao Vạn Pháp tông lại có tên là Vạn Pháp tông?

Bởi vì bọn họ có rất nhiều pháp môn tu hành, hơn nữa đều rất đa dạng đủ loại, thâu tóm chín mươi chín phần trăm đạo trên thế gian.

Ngay cả các đời tông chủ Vạn Pháp tông cũng không dám nói mình có thể nắm giữ hoàn toàn, nhưng Sở Cuồng Nhân bỏ ra hai ngày đã học xong toàn bộ?

Làm sao mọi người có thể tin tưởng chuyện này, làm sao có thể không rung động được?

"Sở Cuồng Nhân a, sao hắn không lên trời đi! !"

"Móa nó, móa nó chứ, tại sao lại tồn tại loại người này, có phải hắn chính là tiên nhân hạ phàm không? Nếu không sao lại khủng bố như vậy!"

"Nói vậy, thật sự có khả năng."

"Lão tử khổ cực mấy chục năm mới tìm hiểu được một loại Chí Tôn pháp, hắn nửa ngày ngộ tận tám nghìn pháp môn? Còn để người khác sống không?"

"Đáng sợ, thật đáng sợ."

"Trời ạ, tên gia hỏa này tuyệt đối là quái vật."

Toàn bộ Thanh Long vực lâm vào một loại rung động, loại rung động này ảnh hưởng đến toàn bộ Thương Khung tinh, khắp thiên hạ kinh dị!

Có người tin tưởng, cũng sẽ có người nghi ngờ.

"Nửa ngày ngộ tận tám nghìn pháp môn? Loại chuyện này chỉ có Đại Đế mới có thể làm được, Sở Cuồng Nhân... A, còn kém xa lắm."

Đạo Tử tân nhiệm Ngạo Thương của Linh Hư Thánh Địa buông lời nghi vấn.

"Vạn Pháp tông là đạo thống Thánh Nhân, ngươi nói ngươi có thể tìm hiểu tất cả pháp môn của họ trong vòng hai ngày sao, nói đùa à, cho dù việc này là thật, lĩnh hội pháp môn không có nghĩa là có thể sử dụng nó, ăn tươi nuốt sống lĩnh hội nhiều pháp môn như vậy, chỉ gia tăng gông xiềng cho ngươi tu hành mà thôi."

Sau Ngạo Thương, Lâm Bá Thiên của Tử Dương cốc cũng buông lời.

Mà lời hắn ta nói cũng được một số người ủng hộ.

Phương pháp tu hành không phải càng nhiều càng tốt, trong đó còn phải chú ý nhiều thứ nữa, học quá nhiều chỉ khiến con đường tu hành càng hỗn tạp.

Mọi thứ đều học, trong đa số tình huống chỉ khiến mọi thứ không tinh, tu sĩ cường đại chân chính chỉ tu hành tinh thông một vài pháp môn mà thôi.

Đạo Tử Linh Hư Thánh Địa, Tử Dương cốc liên tiếp lên tiếng, biểu thị nghi vấn, đương nhiên Huyền Thiên tông sau lưng Sở Cuồng Nhân sẽ không ngồi nhìn mặc kệ.

"Ăn tươi nuốt sống? Nói đùa, ngươi ăn tươi nuốt sống lĩnh ngộ tám nghìn pháp môn cho ta thử đi, không ăn được nho liền nói nho chua, một vài người thật là buồn cười." Nam Cung Hoàng của Huyền Thiên tông phản bác.

"Đúng đấy, còn Đạo Tử tân nhiệm của Linh Hư Thánh Địa nói, trước kia còn chưa nghe nói qua, bây giờ cũng dám phán xét Thánh Tử giáo ta."

Người của Bạch liên giáo cũng lên tiếng ủng hộ.

"Bất kì ai chửi bới phu quân ta, đều là kẻ địch của Thanh Vân vương triều." Linh Lung công chúa của Thanh Vân vương triều cũng công khai buông lời.

Ba đại đạo thống Thánh Nhân cùng nhau lên tiếng ủng hộ Sở Cuồng Nhân, vô cùng hùng vĩ.

Chương 95: Người Công Cụ Vô Cực Ma Tông, Bắc Lăng Đạo Châu Hóa Thành Địa Ngục

Người ủng hộ Sở Cuồng Nhân vừa lên tiếng, toàn bộ Thanh Long vực cũng không còn những lời nghi ngờ nữa, không ai muốn chống lại ba đại đạo thống Thánh Nhân này, ngay cả Linh Hư Thánh Địa, Tử Dương cốc cũng không muốn.

Mà mấy ngày sau khi Sở Cuồng Nhân rời Vạn Pháp tông, lại có một tin tức oanh động Thanh Long vực.

Đạo thống Chí Tôn Sơn Hà tông tại Bắc Lăng Đạo Châu bị diệt!

Năm ngàn năm trước, Vô Cực Ma Tông đã làm hại cho Thanh Long vực ngóc đầu trở lại!

Chuyện này khiến mấy đạo thống Thánh Nhân ngồi không yên.

Năn ngàn năm trước, Vô Cực Ma Tông chính là thế lực do Vô Cực Ma Tôn sáng tạo, từ lúc sáng lập đến nay bọn họ quật khởi vô cùng nhanh chóng, nhưng bởi vì thủ đoạn của môn phái này quá huyết tinh, bị mấy đạo thống liên thủ tiêu diệt.

Bây giờ, Ma Tông ngóc đầu trở lại, chuyện này khiến không ít người nhớ lại thời gian tinh phong huyết vũ năm đó, không khỏi lo lắng.

"Ôi, năm đó Vô Cực Ma Tông quá khủng bố, mọi người trong tông tu luyện Ma Đạo, không tu công đức, không tu nhân quả, thủ đoạn huyết tinh tàn bạo, không biết đã hại chết bao nhiêu sinh linh a."

"Đúng vậy, bây giờ nghĩ lại, trong lòng vẫn cảm thấy sợ hãi."

"Nhưng Vô Cực Ma Tôn không chết sao? Phần lớn người trong Ma Tông đều chiến tử, vì sao Ma Tông còn ngóc đầu trở lại được?"

"Ta nghe nói, có người nhìn thấy Ma Tôn lại hiện thế."

"Không có khả năng!"

"Thật, nghe nói có người nhìn thấy một thiếu niên có tướng mạo rất giống Ma Tôn năm đó ở Bắc Lăng Đạo Châu, hơn nữa cũng sử dụng Vô Cực Thiên Ma Đại Pháp của Ma Tôn năm đó."

Toàn bộ Thanh Long vực nghị luận ầm ĩ, các đại đạo thống cũng có động tác, mỗi đạo thống đều phái người đến Bắc Lăng Đạo Châu điều tra tin tức.

Hai ngày sau, các đại đạo thống tuyên bố mở ra hành động diệt ma, mỗi đạo thống đều điều động nhân thủ tiến đến Bắc Lăng Đạo Châu, tiêu diệt tu sĩ Ma Tông.

Trong lúc nhất thời, Bắc Lăng Đạo Châu gió thổi mưa phùn.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng nhận được tin tức Huyền Kỳ Tôn Giả truyền đến, bảo hắn cấp tốc tiến về Bắc Lăng Đạo Châu, tham dự hành động diệt ma lần này.

Sở Cuồng Nhân cũng không cự tuyệt, khởi hành tiến về Bắc Lăng Đạo Châu.

...

"Thất tổ, năm đó Vô Cực Ma Tông rất mạnh sao?"

Trên Tiên Chu, Sở Cuồng Nhân có chút tò mò hỏi.

Hắn đã đọc một số điển tịch, nhìn thấy ghi chép liên quan tới Vô Cực Ma Tông, trong mỗi câu chữ đều nhắc đến Ma Tông khủng bố.

"Thật ra cũng không có bao nhiêu cường đại."

Thất tổ trả lời khiến Sở Cuồng Nhân rất ngoài ý muốn.

"Không cường đại? Vậy vì sao năm đó mấy đạo thống phải cùng nhau liên thủ đối phó, hơn nữa, tại sao trên những điển tịch kia lại nói, Đạo thống Thánh Nhân liên thủ đại chiến với Vô Cực Ma Tông ba ngày ba đêm, tử thương vô số..."

"A." Thất tổ bỗng nhiên khẽ cười một tiếng.

"Ma Tông còn kém hơn đạo thống Thánh Nhân một chút, chỉ là năm đó náo ra động tĩnh khá lớn mà thôi, còn chuyện đạo thống Thánh Nhân liên thủ, là thật, nhưng chỉ là muốn gia tăng uy vọng mà thôi."

"Cái gì? Gia tăng uy vọng?"

"Đúng, thủ đoạn của Vô Cực Ma Tông vô cùng tàn nhẫn, khiến người người oán trách, sinh linh đồ thán, đạo thống Thánh Nhân xuất thủ tiêu diệt ma họa liền có thể thu nhận được dân tâm, gia tăng uy vọng, khiến khí vận đạo thống càng kéo dài, cho nên lúc đó mấy đạo thống Thánh Nhân đều không muốn bỏ qua cơ hội này."

"Còn điển tịch, a, sách lịch sử đều do người thắng lợi viết, miêu tả Vô Cực Ma Tông càng khủng bố, chẳng phải càng biểu dương các đại đạo thống cường đại, có thêm càng nhiều uy vọng sao?"

Thất tổ nói một phen khiến Sở Cuồng Nhân mộng.

Còn có thể chơi như vậy?

Vậy Vô Cực Ma Tông chỉ là người công cụ để mấy đạo thống Thánh Nhân này nâng cao danh khí và uy vọng mà thôi, hắn còn tưởng rằng nó rất mạnh đấy.

"Cho nên, hành động diệt ma lần này cũng là thủ đoạn các đại đạo thống nâng cao uy vọng." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Nâng cao uy vọng là thật, diệt ma cũng là thật, đồng thời cũng là cơ hội cho các đệ tử của các đại đạo thống lịch luyện." Thất tổ nói.

Trong Bắc Lăng Đạo Châu, lúc này đã lâm vào một mảnh hỗn loạn.

Bởi vì Vô Cực Ma Tôn hiện thế, năm đó đám tu sĩ Ma Tông may mắn trốn qua một kiếp và lượng lớn tu sĩ Ma Đạo đều chạy ra làm xằng làm bậy.

Thủ đoạn của đám tu sĩ này vô cùng tàn nhẫn, hoặc là hút huyết nhục của phàm nhân, lớn mạnh tu vi của mình, hoặc bắt người nuôi nấng Ma thú, hoặc lấy sinh hồn người ta tế luyện Ma khí...

Thậm chí có người chỉ đơn thuần ưa thích giết chóc, ưa thích hỗn loạn.

Tóm lại, bây giờ có thể nói Bắc Lăng Đạo Châu là địa ngục nhân gian cũng không không đủ, toàn bộ phàm nhân trong Đạo châu phát ra tiếng kêu than khắp trời đất, mệnh như cỏ rác.

Trong một trấn, lúc này tiếng khóc nổi lên bốn phía, mấy tên tu sĩ Ma Đạo đang điều khiển Ma thú, phá nát khắp nơi.

"Rống!" Một đầu Ma thú há miệng to như chậu máu, trực tiếp cắn một phàm nhân, tên phàm nhân kia còn không kịp phát ra tiếng hét thảm đã bị cắn thành hai đoạn, nội tạng chảy đầy đất.

Mà cách đó không xa, một đứa trẻ đang khóc tê tâm liệt phế.

Mấy tên tu sĩ Ma Đạo lại cười vô cùng càn rỡ.

"Ha ha, không có đám người của Sơn Hà tông kia, Bắc Lăng Đạo Châu này đã tùy ý chúng ta muốn làm gì thì làm."

Một tên tu sĩ Ma Đạo ngồi trên một đầu Ma thú cười nói.

Sơn Hà tông, đó là đạo thống lúc trước quản lý Bắc Lăng Đạo

Châu, nhưng mấy ngày trước, Sơn Hà tông đã bị người ta tiêu diệt.

Hơn nữa, nghe đồn, còn là Vô Cực Ma Tôn đích thân dẫn người đi làm, cho nên đám tu sĩ Ma Đạo này mới dám không kiêng nể gì cả.

"Nói thật, ta không có cảm giác gì với Ma Tôn, nhưng chỉ dựa vào chuyện đối phương diệt Sơn Hà tông, cho chúng ta một mảnh yên vui, ta nguyện ý phụng hắn làm chủ!" Một tu sĩ vừa bước vào Ma Đạo không bao lâu nói.

Mấy người còn lại cũng vui vẻ gật đầu.

"Nhìn đi, tiếng kêu rên tuyệt vời này, quả thực chính là khúc nhạc hoa lệ nhất trong nhân thế! Khóc đi, kêu to lên, chúng ta càng thỏa thích, đây mới là giá trị tồn tại duy nhất của đám phàm nhân các ngươi!"

Tên tu sĩ Ma Đạo ngồi trên Ma thú cười lớn nói.

Ong...

Lúc này, một đạo kiếm quang đột nhiên từ phía xa lướt đến, đạo vận kinh khủng khóa chặt một tên tu sĩ Ma Đạo mà Ma thú dưới chân hắn ta.

Kiếm quang vô cùng sắc bén, một trận huyết vụ nổ tung, trong chớp mắt đã tiêu diệt tên tu sĩ Ma Đạo và đầu Ma Thú kia.

"Người nào?"

"Đáng giận, cút ra đây cho ta!"

Sắc mặt mấy tên tu sĩ Ma Đạo còn lại đại biến, bọn họ nhìn về phía kiếm quang phát ra, chỉ thấy một người thiếu niên mặc bạch bào từ cuối con đường đi tới.

Thiếu niên mặc bạch bào tay lớn, không nhiễm trần thế, khí chất xuất trần giống như Trích Tiên, nhưng sắc mặt hắn rất lạnh, giống như hàn băng.

"Tiên Nhân, cứu chúng ta."

"Tiên Nhân, van cầu ngươi từ bi đi."

Trên đường phố, dân chúng đang kêu khóc nhìn thấy thiếu niên, trong mắt không khỏi sinh ra chờ mong, quỳ trên mặt đất dập đầu cầu cứu.

Mà mấy tên tu sĩ Ma Đạo nhìn thấy vậy, trên mặt lộ ra vẻ âm ngoan, điều khiển vài đầu Ma thú vọt về phía thiếu niên.

"Đi chết đi!"

"Xé nát hắn cho ta!"

Khí thế của Ma thú khủng bố, mỗi bước giẫm ra, mặt đất lập tức chấn động một cái, so sánh với Ma thú cao mấy trượng, giống như một tòa núi nhỏ kia mà nói, thiếu niên kia càng lộ ra gầy yếu đơn bạc, không có ý nghĩa.

Nhưng vẻ mặt của thiếu niên không hề thay đổi, tiếp tục đi về phía mấy tên tu sĩ Ma Đạo, trong cơ thể bắn ra mấy đạo kiếm quang màu tím, dễ dàng chém giết mấy đầu Ma thú đang vọt tới dễ như trở bàn tay.

"Không tốt, đây tuyệt đối là tu sĩ Nguyên Anh cảnh, trốn mau!"

"Chúng ta không phải đối thủ của hắn!"

Mấy tên tu sĩ Ma Đạo không nói hai lời muốn chạy trốn.

Nhưng chân bọn họ vừa động, lại phát hiện mình giống như bị cố định trong hư không, căn bản không thể động đậy.

Chuyện này khiến đồng tử bọn họ đột nhiên co rụt lại, trên mặt tràn đầy vẻ hoảng sợ, "Đây là không gian chi lực, hắn không phải Nguyên Anh cảnh, mà là Động Hư cảnh! !"

Chương 96: Người Đều Chết Ở Đâu Rồi, Còn Ngại Ma Họa Không Đủ Lớn

Mấy tên tu sĩ Ma Đạo bị cố định trong hư không, không cách nào động đậy!

Động Hư cảnh mới có thể nắm giữ không gian chi lực, cũng không phải mấy tên tu sĩ Kim Đan cảnh bọn chúng có thể tránh thoát, một đám vô cùng hoảng sợ.

Sở Cuồng Nhân không nói một lời, đưa tay thi triển Thao Thiết pháp.

Phút chốc, mấy người họ đã bị hút vào không gian Thao Thiết, tiếp nhận cực hạn thống khổ huyết nhục bị luyện hóa, tiếng hét thảm không ngừng phát ra quanh quẩn.

Sưu...

Lam Vũ từ phía xa vỗ cánh bay đến, trên người còn lưu lại sát phạt chi khí.

"Công tử, đã giải quyết xong."

"Ừm, đi thôi."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

"Đa tạ Tiên Nhân, đa tạ Tiên Nhân."

Sau lưng truyền đến âm thanh cảm kích của vô số dân chúng.

Sở Cuồng Nhân không quay đầu lại, từ khi bước vào Bắc Lăng Đạo Châu, hắn đã gặp hoặc trải qua quá nhiều cảnh tượng tương tự.

Rời khỏi thôn trấn, Sở Cuồng Nhân tiếp tục đi về phía trung tâm Bắc Lăng Đạo Châu, đám thiên kiêu của mấy đại đạo thống Thánh Nhân đều tụ tập ở nơi đó.

Khiến Sở Cuồng Nhân kỳ quái là...

Trên đường đi tới, phần lớn cảnh tượng hắn nhìn thấy là các phàm nhân kêu than khắp trời đất, còn tu sĩ Ma Đạo thì hoành hành không chút kiêng kỵ.

Người của đạo thống Thánh Nhân đến cứu thế ít lại càng thêm ít.

Không phải nói triển khai hành động diệt ma sao?

Không phải nói mấy đạo thống Thánh Nhân liên thủ phái người đến đây sao?

Người đâu?

Đều chết ở đâu rồi? !

Sở Cuồng Nhân không hỏi thăm mấy người hộ đạo, bởi vì trong lòng hắn đã mơ hồ có suy đoán.

Bắc Lăng Đạo Châu, trong một tòa thành trì, một đám tu sĩ Ma Đạo đang tùy ý đốt giết cướp giật, cướp đoạt các loại tư nguyên.

Trên đường phố, tiếng kêu than khắp trời đất.

Có tu sĩ Ma Đạo vì một khối linh thạch mà đánh giết cả nhà người bán hàng rong, có tên vì phát tiết thú dục, cưỡng ép phụ nữ, cũng có người vì tế luyện Ma khí, quất ra sinh hồn của phàm nhân, tra tấn đến chết...

Một tòa thành, một cái địa ngục.

Mà lúc này Nam Cung Hoàng đang dẫn đám người chống lại đám người này.

Thánh Kiếm chém ra, đạo vận tràn ngập, một đạo kiếm quang giống như thác nước xẹt qua hư không, đảo mắt đã xé một tên tu sĩ Ma Đạo thành hai nửa.

"Không được, còn quá nhiều." Sắc mặt Nam Cung Hoàng rất khó coi, có rất nhiều tu sĩ Ma Đạo, mấy người bọn họ căn bản không đủ.

"Đáng giận, mấy đạo thống kia không phái người ra, chỉ dựa vào mấy người chúng ta thì làm sao đủ?" Mộ Dung Hiên đi đến bên cạnh Nam Cung Hoàng nói.

"Đáng chết, cho dù Vô Cực Ma Tông không chết, cũng cũng không có khả năng phát triển ra nhiều người dưới sự chèn ép của các đại đạo thống chèn như vậy, đây không chỉ là Vô Cực Ma Tông, còn có

Tu sĩ Ma Đạo!"

"Bảo vật của Vô Cực Ma Tôn, sức hấp dẫn đúng là rất lớn."

Ngay lúc này.

Trên bầu trời bỗng nhiên có lượng lớn kiếm khí ngưng tụ, hình thành mười hai cây kiếm khí lớn, phù văn lưu chuyển, phong tỏa cả tòa thành trì này!

"Đây là lực lượng gì?"

"Là ai? !"

Tất cả tu sĩ đều cảm thấy áp lực dưới cỗ lực lượng kinh khủng vô biên này, một số tu sĩ Ma Đạo càng vô cùng hoảng sợ.

Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên liếc nhau, ánh mắt lộ ra cuồng hỉ.

"Cửu Thiên Kiếm Ngục, đây là đại sư huynh!"

"Quá tốt rồi, đại sư huynh tới."

Trong tầng mây, có một bóng người mặc bạch bào đi ra, lạnh nhạt nhìn qua đám tu sĩ Ma Đạo trong thành trì loạn lạc này, quát lạnh một tiếng, "Chết! !"

Trong chớp mắt, vô số kiếm khí từ trong Cửu Thiên Kiếm Ngục lao ra, vô cùng tinh chuẩn định vị đám tu sĩ Ma Đạo, một kiếm giết chết!

Đám tu sĩ Ma Đạo vốn còn hưng phấn, cuồng hỉ, đắm chìm trong khoái cảm giết chóc cảm nhận được tử vong, thét lên.

"Không, không!"

"Đáng chết, rốt cuộc hắn là ai?"

Oanh!

Có một lão giả thân hình hơi còng tránh thoát lực áp chế của Cửu Thiên Kiếm Ngục, thôi động linh lực, phóng về phía Sở Cuồng

Nhân trên không trung.

Một chưởng oanh ra, hóa thành một bàn tay lớn màu đen kinh khủng.

Đây là một kích toàn lực của Chiến Vương cảnh đỉnh phong!

Cuối con đường, có một tên đại hán tóc đen, hắn ta cũng tránh thoát lực áp chế của Kiếm Ngục, khua một cây đại đao trong tay, chém ra đao khí.

"Đây là dị tượng kiếm thể, không giết người này, chúng ta sẽ không rời đi được, quỷ khốc pháp! ! Đi!" Một bên khác, một lão bà tóc trắng dữ tợn cười một tiếng, thôi động linh lực, hắc vụ trước mặt bà ta hình thành một cái đầu lâu to lớn, đánh về phía Sở Cuồng Nhân trên không trung.

Trong nháy mắt, ba cỗ lực lượng Chiến Vương cảnh đỉnh phong khóa chặt Sở Cuồng Nhân!

Trong thành trì, tu sĩ Ma Đạo vô cùng kích động.

"Là Quỷ bà bà, Phệ Huyết Đao và âm Sơn lão nhân, ba người này đều là đại tu sĩ tiếng tăm lừng lẫy trong Ma Đạo!"

"Quá tốt rồi, bọn họ xuất thủ, nhất định có thể đánh giết tên gia hỏa này."

"Không sai, chúng ta được cứu rồi."

"Một tên miệng còn hôi sữa không ngăn được chúng ta."

Giữa không trung, đối mặt với ba đại tu sĩ Ma Đạo xuất thủ vây giết, vẻ mặt Sở Cuồng Nhân vô cùng lãnh đạm, quanh thân đột nhiên tràn ngập một cỗ đạo vận vô cùng huyền diệu, hình thành từng đoá Bạch Liên trong hư không.

Bạch Liên vờn quanh hư không, khiến Sở Cuồng Nhân càng thêm thánh khiết.

Ba cỗ lực lượng đánh vào Bạch Liên, không có tiếng nổ kinh thiên động địa, lực lượng cuồng bạo bị Bạch Liên Tịnh Thế khiến cho tan rã, phân hóa.

Trong hư không, tiêu tán giống như mưa thuận gió hoà.

Đến Tôn giả cũng không thể đánh vỡ phòng ngự của Bạch Liên Tịnh Thế, huống chi mấy tên tu sĩ Ma Đạo Chiến Vương cảnh này?

"Làm sao có thể? !"

"Làm sao hắn làm được, đây là pháp môn gì?"

Đồng tử ba đại tu sĩ Ma Đạo co rụt lại.

"Không được, trốn mau!" Đại hán tóc đen thấy thế, biết bọn họ hoàn toàn không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, lập tức quay người đào tẩu.

Nhưng thân ở trong Cửu Thiên Kiếm Ngục, bọn họ căn bản không có đường đi!

Sở Cuồng Nhân ngước mắt, trong tay xuất hiện Thánh Kiếm Côn Ngô, sau đó tiện tay vung lên, một đạo kiếm quang màu tím bạo phát, hoành không chém ra.

Kiếm quang vô cùng mãnh liệt, bá đạo tuyệt luân!

Đại hán tóc đen quay người vung đao ngăn cản, nhưng chỉ nghe thấy keng một tiếng, cả người lẫn đao cứ thế mà bị chém thành hai nửa.

Một kiếm miểu sát Chiến Vương đỉnh phong!

Chiến lực kinh thế hãi tục bựa này dọa sợ tất cả tu sĩ Ma Đạo.

Cũng khiến các đệ tử của Huyền Thiên tông vô cùng phấn chấn.

"Đại sư huynh, thật mạnh! !"

"Một thời gian không gặp, Đại sư huynh tiến bộ nhanh chóng thật!"

Lại hai đạo kiếm quang nữa.

Quỷ bà bà và âm Sơn lão nhân lập tức bị chém giết, ba người này còn như vậy, đám tu sĩ Ma Đạo còn lại càng không cần phải nói.

Kiếm khí trong Cửu Thiên Kiếm Ngục xuyên thẳng qua, tất cả tu sĩ Ma Đạo bị một kiếm miểu sát, tiếng hét thảm liên tiếp, lượng lớn ma máu nhuộm đỏ đường đi...

Dân chúng nhìn tình cảnh này, không hề đồng tình, trong mắt xuất hiện cừu hận khắc cốt ghi tâm, hận không thể có thể đích thân giết chết đám tu sĩ Ma Đạo đã giết hại người nhà, bằng hữu của mình...

Một lát sau, đám tu sĩ ma Đạo trong cả tòa thành trì này đã bị Sở Cuồng Nhân chém giết sạch sẽ.

"Đại sư huynh." Nam Cung Hoàng đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

"Ừm, tại sao chỉ có các ngươi, những người khác đâu?"

"Đều ở thành Sơn Hà."

"Ma tu làm loạn thương sinh, tại sao không thấy bọn họ đi ra, không phải nói triển khai hành động diệt ma sao?" Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nói.

Mấy người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên liếc nhau, trong mắt lộ ra oán giận, "Hiện tại bọn họ đang bận hưởng thụ, làm sao có thời gian đi quan tâm chuyện này."

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Bọn họ chê Bắc Lăng Đạo Châu chưa đủ loạn đâu, nếu bây giờ xuất thủ, uy vọng thu hoạch được có hạn, bọn họ đều đang chờ trận ma họa này lớn hơn một chút mới xuất thủ! Một đám khốn khiếp!" Mộ Dung Hiên oán giận nói.

Sở Cuồng Nhân nghe xong, trên mặt không lộ ra vẻ bất ngờ, trong lòng thầm than một tiếng... Quả là thế.

"Thất tổ, mấy ngàn năm trước lúc Vô Cực Ma Tông làm loạn, có phải mấy đạo thống Thánh Nhân này cũng như vậy không ?"

Lúc này, Sở Cuồng Nhân hỏi thất tổ nghi vấn trong lòng mình.

Chương 97: Mục Đích Ma Tu, Có Mấy Phần Giống Người

Tu sĩ và phàm nhân.

Đây là hai quần thế có giới hạn rõ ràng, tu sĩ nắm giữ lực lượng mà phàm nhân không cách nào với tới, cao cao tại thượng.

Trong mắt người bình thường, tu sĩ không khác gì Tiên Nhân.

Một cách tự nhiên, tu sĩ sẽ sinh ra cảm giác ưu việt, đối với đa số tu sĩ mà nói, mạng của phàm nhân dường như không đáng nhắc tới.

Nếu không có công đức, nhân quả, khí vận ước thúc vô hình, thậm chí đa số tu sĩ sẽ không hành động tốt hơn đám tu sĩ ma đạo này.

Ví dụ như hiện tại.

Mấy đạo thống Thánh Nhân muốn dùng trận ma họa này nâng cao uy vọng của đạo thống, thu hoạch công đức, khí vận, cho nên ma họa huyên náo càng hung, sau khi bọn họ giải quyết sẽ thu hoạch được càng nhiều.

Trong quá trình này, sẽ chết bao nhiêu người, thật ra bọn họ cũng không quan tâm, dù sao cũng không phải bọn họ làm.

Nghe thấy Sở Cuồng Nhân hỏi vậy, thất tổ trầm mặc một lát, sau đó thở dài: "Quả thật trong các đạo thống Thánh Nhân không thiếu tu sĩ như vậy."

Sở Cuồng Nhân gật đầu, "Ta hiểu rồi."

...

Thành Sơn Hà, ngày xưa là trụ sở đạo thống của Sơn Hà tông, sau khi Sơn Hà tông bị diệt, nơi đây liền lâm vào một mảnh hỗn loạn.

Mãi đến khi người của các đạo thống Thánh Nhân vào ở, tạm thời tiếp quản tòa thành trì này, tình huống mới có chuyển biến tốt.

Lúc này, tại một tửu lâu trong thành đang oanh ca yến hót, ăn uống linh đình, âm thanh ầm ĩ không ngừng truyền tới.

Ngược lại, bên ngoài tửu lâu, khắp nơi đều có thể nhìn thấy bách tính vì ma họa mà trôi dạt khắp nơi, áo quần rách rưới, bụng ăn không no.

"Nào, Lý mỗ ta ở đây kính chư vị thiên kiêu một chén, lúc gặp ma họa, chư vị có thể ra mặt cứu vãn vạn dân, đúng là tâm địa trượng nghĩa."

Trên yến tiệc, một người trung niên mặc trường bào hoa lệ nâng chén cười nói, ở trước mặt hắn ta là một đám thiên kiêu của Tử Dương cốc, Linh Hư Thánh Địa, Ngũ Hành tông.

"Lý gia chủ khách khí, diệt trừ ma đạo là bản phận của chúng ta." Phương Thiên của Ngũ Hành tông chính nghĩ nói, nếu không biết còn tưởng rằng hắn ta đã giết bao nhiêu ma tu, cứu được bao nhiêu bách tính rồi.

"Phương Đạo Tử nói rất đúng."

Lý gia chủ cười gật đầu, sau đó chần chờ nói: "Trận ma họa này đã tiếp tục bảy ngày, không biết chư vị tính toán lúc nào sẽ xuất thủ, cứ tiếp tục như vậy, sợ là Bắc Lăng Đạo Châu sẽ không chịu nổi."

Lúc nói lời này, trong lòng Lý gia chủ đang mắng xối xả.

Đám người xưng là thiên kiêu này đến thành Sơn Hà đã vài ngày, nhưng vẫn không xuất lực nhiều, lại sống phóng túng ở đây.

"Đợi thêm mấy ngày, hiện tại không chỉ là người của Vô Cực Ma Tông năm đó, còn có lượng lớn ma tu nữa, lúc những người này đã đi ra không sai biệt lắm, cô sẽ một mẻ hốt gọn bọn họ!"

Cố Trường Ca uống một chén rượu, đạm mạc nói.

"Không sai, lần này ma tu xuất hiện rất kỳ lạ, chúng ta đã dò xét, nghe nói những người này đều đang tìm kiếm Thánh Vương khí của Vô Cực Ma Tôn năm đó, chờ bọn họ tìm được, chúng ta ra tay cũng không muộn." Lâm Bá Thiên nói.

Những ngày này, bọn họ đã điều tra xong, Vô Cực Ma Tôn căn bản không còn sống, diệt Sơn Hà tông là một thiếu niên rất giống Vô Cực Ma Tôn và một lão giả thần bí.

Mà mục tiêu của hai người này chính là Thánh Vương Khí đã cùng Vô Cực Ma Tôn tung hoành thiên hạ, tin tức này đã nhanh chóng truyền khắp Ma Đạo, khiến tất cả tu sĩ ma đạo của Thanh Long vực đều đến Bắc Lăng Đạo Châu.

"A, Thánh Vương khí Thiên Hoang Ma Thương, năm đó chiến lực của Vô Cực Ma Tôn siêu quần, có thể chiến Thánh Nhân, thanh ma thương này có công lao không nhỏ, nhưng sau khi Vô Cực Ma Tôn chết, tung tích của thanh ma thương này cũng không rõ, không ngờ lại giấu tại Bắc Lăng Đạo Châu này." Bạch Liên Thánh Tử nói, ánh mắt lộ ra hỏa nhiệt.

Đây chính là Thánh Vương khí a.

So với Thánh Khí bình thường còn mạnh hơn rất nhiều.

Một kiện Thánh Khí đã đủ khiến vô số tu sĩ chạy theo như vịt, càng không cần nói đến chí bảo Thánh Vương khí bực này.

Trến yến tiệc, mấy vị thiên kiêu ngươi một lời ta một câu, đều nói đến Thánh Vương khí này cường đại cỡ nào, nhưng không ai nói muốn xuất binh, Lý gia chủ nhìn ở trong mắt, gấp ở trong lòng.

"Để cho ta đi vào!" Lúc này, có một thanh niên vọt vào, trên mặt tràn đầy vẻ giận dữ nhìn đám thiên kiêu trên yến tiệc.

"Đạo Tử Sơn Hà tông? A, có chuyện gì không?" Cố Trường Ca liếc đối phương liếc một cái, rồi đạm mạc nói.

Thanh niên kia chính là Đạo Tử duy nhất may mắn sống sót của Sơn Hà tông, hắn ta nhìn mặt bàn đầy rượu ngon món ngon trước mặt, cố nén lửa giận nói: "Ta muốn hỏi mấy vị, lúc nào các vị mới xuất thủ?"

"Đạo Tử không cần gấp gáp, lúc nên xuất thủ chúng ta sẽ xuất thủ."

"Cái gì mà lúc nên xuất thủ sẽ xuất thủ? Lúc bách tính tại Bắc Lăng Đạo Châu chết hết sao?" Sơn Hà Đạo Tử chất vấn.

"Làm càn! Đừng quên, Bắc Lăng Đạo Châu luân lạc tới tình trạng này, chính là do Sơn Hà tông các ngươi vô năng, lúc này chúng ta mới tới giúp các ngươi thu thập cục diện rối rắm, ngươi lại có thái độ này sao?"

Một tên Đạo Tử của Linh Hư Thánh Địa hừ lạnh nói.

Nghe nói như thế, sắc mặt Sơn Hà Đạo Tử tái xanh, "Là Sơn Hà tông ta vô năng mới khiến ma họa lan tràn, nhưng các ngươi lại ngồi nhìn sinh linh đồ thán, bách tính trôi dạt khắp nơi, thật uổng là đạo thống Thánh Nhân!"

"Buồn cười, chúng ta có thể mặc kệ chuyện này, mặc kệ Bắc Lăng Đạo Châu các ngươi tự sanh tự diệt, hiện tại chúng ta tới, ngươi không những không mang ơn, còn dám ở chỗ này chất vấn chúng ta, không cảm thấy quá phận sao?"

"Quá phận chính là các ngươi! Mấy ngày nay, thành Sơn Hà tận tâm tận lực chiêu đãi các ngươi, các thế gia như Lý gia, Vương gia, Trương gia không tiếc tan hết gia tài, cầu các ngươi xuất thủ, nhưng các ngươi đang làm cái gì?"

"Thu chỗ tốt lại không làm việc? Các ngươi còn không bằng đầy tớ tiểu thương trong giới phàm nhân nữa! ! Cái gì mà hành động diệt ma chứ, chỉ là một trò cười mà thôi!"

Sơn Hà Đạo Tử nghiến răng nghiến lợi nói ra từng câu từng chữ, nhìn chằm chằm một đám thiên kiêu trước mặt, vô cùng bi phẫn.

"Sơn Hà Đạo Tử, xin ngươi nhận rõ tình huống, nếu ngươi chọc giận chúng ta, chúng ta càng xuất thủ muộn, Bắc Lăng Đạo Châu thương vong càng nhiều, bây giờ mỗi chữ ngươi nói ra đều liên quan đến ngàn vạn tính mạng dân chúng, ngươi xác định, ngươi muốn nói tiếp sao?"

Cố Trường Ca từ tốn nói, ánh mắt dần trở nên băng lãnh.

"Ngươi đang uy hiếp ta!" Sắc mặt Sơn Hà Đạo Tử vô cùng âm trầm.

"Phải thì như thế nào?"

Nói đến mức này, đám thiên kiêu ở đây cũng lười giả vờ là người khiêm tốn, nhìn Sơn Hà Đạo Tử, trên mặt hiện lên vẻ nghiền ngẫm.

Ba ba ba...

Lúc này, một trận vỗ tay vang lên.

Bên ngoài phòng, một thiếu niên mặc bạch bào dẫn theo mấy người chậm rãi đi đến.

Nhìn thấy hắn, sắc mặt mấy vị thiên kiêu ở đây lập tức đại biến, cũng không ngồi yên nữa, có một vài người trực tiếp đứng lên nhìn chằm chằm người tới.

"Sở Cuồng Nhân!"

"Là Sở Cuồng Nhân, hắn đến rồi!"

Sở Cuồng Nhân đi vào gian phòng, ánh mắt đảo qua mấy người kia, cười nói: "Mấy vị thật có nhã hứng, còn đang mở tiệc ăn mừng cơ, đồ ăn cũng không tệ a, còn tốt hơn đám khất cái lúc ta vào thành nhiều."

"Bọn họ thật thảm, ăn không đủ no, cũng không có quần áo hoàn chỉnh mà mặc, nào giống mấy vị, mặc hoa phục tơ lụa, a, con chó mặc lên quần áo như vậy, xem ra cũng có mấy phần giống người."

Nghe thấy vậy, mấy người Cố Trường Ca biến sắc, đều hiểu Sở Cuồng Nhân đang mắng bọn họ là chó.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi đừng quá đáng!"

Một thiên kiêu lạnh giọng nói.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không thèm nhìn hắn ta, đưa tay tát một cái vào hư không, linh lực kinh khủng trực tiếp quất lên người tên thiên kiêu này.

Phịch một tiếng, tên thiên kiêu này trực tiếp bay lên, nện trên bàn, còn bị nước dội trên người, vô cùng chật vật.

Chương 98: Sở Cuồng Nhân Đáng Tin, Không Có Các Ngươi Ta Vẫn Có Thể Bình Định Ma Họa

Sở Cuồng Nhân một lời không hợp liền động thủ, dọa sợ không ít người.

Tất cả mọi người nhìn hắn, trong mắt tràn đầy kiêng kị.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi dám đánh ta." Trên mặt tên thiêu kiêu bị đánh kia tràn đầy giận dữ, đứng lên giận dữ hét.

"Đánh ngươi thì sao, còn muốn chọn thời gian à?"

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói, sau đó trở tay lại đánh ra một cái tát, một bàn tay trực tiếp đánh đối phương ra ngoài tửu lâu.

Mấy người Sơn Hà Đạo Tử, Lý gia chủ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân cảm thấy có chút kinh dị, đây chính là Đạo Tử của đạo thống Thánh Nhân đó, nói đánh là đánh được sao?

Nhưng không thể không nói, con mẹ nó quá hả giận.

"Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Cố Trường Ca lạnh giọng hỏi.

"Không có gì, hôm nay ta đến đây chủ yếu là muốn thông báo với các ngươi một chuyện, từ giờ trở đi, thành Sơn Hà tạm thời do ta tiếp quản."

"Dựa vào cái gì! Ngươi nói tiếp quản thì có thể tiếp quản sao?"

"Ta đã nói rồi, ta chỉ đến đây thông báo với các ngươi, không cần các ngươi phải đồng ý." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Hừ, Sở Cuồng Nhân, ngươi cho rằng thực lực của ngươi cao cường liền có thể muốn làm gì thì làm sao? Không có chúng ta, ngươi làm sao tiếp quản thành Sơn Hà?"

Cố Trường Ca cười khẩy.

Bỗng nhiên, la bàn truyền tin trong Càn Khôn giới của hắn ta chấn động một cái.

Hắn ra lấy ra, một đạo tin tức truyền đến.

"Tất cả tu sĩ tiến về Bắc Lăng Đạo Châu phải nghe theo điều phối của Sở Cuồng Nhân!" Trong la bàn truyền đến giọng nói đạm mạc của Thanh Vân quốc chủ.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Cố Trường Ca đại biến, không chỉ hắn ta, bên cạnh, Bạch Liên Thánh Tử cũng nhận được tin tức giống vậy.

"Ta là phò mã của Thanh Vân vương triều, Thánh Tử của Bạch Liên giáo, người các ngươi mang đến, hiện tại cũng do ta tiếp quản."

Sở Cuồng Nhân liếc hai người kia một cái, lập tức quay người rời đi.

"Sở Cuồng Nhân!"

Cố Trường Ca nhìn bóng lưng của đối phương nghiến răng nghiến lợi.

Trên yến tiệc, Lý gia chủ như có điều suy nghĩ nhìn tình cảnh này, sau đó lựa chọn sáng suốt từ bỏ đám người Cố Trường Ca, đuổi theo Sở Cuồng Nhân.

......

Trên đường phố.

Lý gia chủ đuổi kịp Sở Cuồng Nhân, "Sở đạo hữu, ta gia chủ Lý gia của thành Sơn Hà, không biết lúc nào Sở đạo hữu sẽ phái người xuất thủ?"

"Ta đã để các tu sĩ của Huyền Thiên tông, Bạch Liên giáo, Thanh Vân vương triều xuất thủ, đến các nơi thanh trừ ma họa rồi."

"Nhanh như vậy!" Lý gia chủ đại hỉ.

Cuối cùng cũng có một vị thiên kiêu đáng tin đến.

Hắn ta đã nghe qua không ít lời đồn về Sở Cuồng Nhân, biết đối phương có tâm cứu vãn Đạo châu, thì còn hữu dụng hơn đám người Cố Trường Ca kia nhiều.

"Lý gia tùy ý để Sở đạo hữu điều động!"

Lý gia chủ lập tức biểu lộ thái độ.

Trên đời này, còn rất nhiều tu sĩ xem phàm nhân như cỏ rác, nhưng cũng có tu sĩ quật khởi từ cây cỏ, đối đãi bình đẳng với phàm nhân.

Lý gia chính là tu sĩ thế gia như vậy.

"Sở đạo hữu trạch tâm nhân hậu, so với đám người được gọi là thiên kiêu như Cố Trường Ca còn tốt hơn nhiều." Sơn Hà Đạo Tử cũng lên tiếng.

"Chỉ làm chuyện trong khả năng của ta mà thôi."

Trong suy nghĩ của Sở Cuồng Nhân, mạng của phàm nhân cũng là mạng!

Tiên Nhân cũng là mạng!

Đường tu hành mà hắn muốn đi không phải Đạo Vô Tình xem mạng người như cỏ rác, xem chúng sinh là kiến hôi, đương nhiên sẽ không bỏ mặc ma họa.

"Khi ta tới nghe nói đám ma tu đến Bắc Lăng Đạo Châu tìm kiếm một kiện Thánh Vương khí, không biết có thể nói tỉ mỉ với ta không."

Sở Cuồng Nhân nghĩ đến cái gì, mở miệng hỏi.

"Tự nhiên."

Sơn Hà Đạo Tử và Lý gia chủ nói rất nhiều chuyện vơi Sở Cuồng

Nhân, nhất là Sơn Hà Đạo Tử, lúc nói đến những thứ này, trong mắt mang theo oán hận.

"Trước khi Vô Cực Ma Tôn chết từng lưu lại một kiện Thánh Vương khí Thiên Hoang Ma Thương, mà nghe đồn, hai ngàn năm trước, thanh ma thương này từng xuất hiện tại Bắc Lăng Đạo Châu, được tổ tiên Sơn Hà tông ta phong ấn!"

"Mà Sơn Hà tông ta cũng vì vậy mà gặp đại kiếp lần này!"

Sơn Hà Đạo Tử nắm chặt quyền nói.

"Ngươi có biết hiện giờ thanh mà thương này ở đâu không?"

"Không biết, cây thương kia là tổ tiên phong ấn, trừ ngài ấy ra, không ai biết nó ở đây, tổ tiên cũng đã tọa hóa từ lâu."

"Nói như vậy, không ai biết nó ở đâu?"

"Đúng thế."

Sở Cuồng Nhân gật đầu, như có điều suy nghĩ.

......

Ngày thứ hai, Sở Cuồng Nhân tiếp quản thành Sơn Hà, để các thế gia như Lý gia mở thành Sơn Hà ra, thu lưu nạn dân từ các nơi đến đây.

Trong lúc nhất thời, trong thành Sơn Hà đã có không ít trại tị nạn.

Mà hành động này khiến đám tu sĩ đạo thống Thánh Nhân cảm thấy bất mãn, hiện tại, khắp các đường phố đều là nạn dân ăn mặc rách rưới, mùi thối ngút trời, chuyện này khiến đám người sống an nhàn sung sướng như bọn họ không chịu được.

Oanh! !

Bên ngoài sân nhỏ của Sở Cuồng Nhân truyền đến mấy cỗ khí tức kinh khủng.

Chỉ thấy một vài thiên kiêu của Ngũ Hành tông, Tử Dương cốc, Vạn Pháp tông, Thái Hư quan, Linh Hư Thánh Địa cùng nhau đi vào.

"Sở Cuồng Nhân, đi ra cho chúng ta! !"

Phương Thiên của Ngũ Hành tông lớn tiếng nói.

Một tiếng kẽo kẹt vang lên, cửa phòng mở ra, nhưng còn chưa nhìn thấy đến người, một cỗ đạo vận hùng hậu bạo phát, một đạo bạch quang nổ ra.

Đồng tử Phương Thiên co rụt lại, vội vàng thôi động ngũ hành chi đạo, đánh ra một đạo linh lực sặc sỡ, hai cỗ lực lượng va chạm, Phương Thiên bị đánh lui mấy chục trượng, sắc mặt trắng bệch.

Trong sân nhỏ có một bóng người xinh đẹp đi ra, chính là Lam Vũ, nàng lạnh nhạt đảo qua mọi người ở đây, "Các ngươi quá ồn."

"Mới sáng sớm đã đến đây sủa inh ỏi rồi, các ngươi còn để người ta nghỉ ngơi không." Sở Cuồng Nhân cũng đi ra.

"Sở Cuồng Nhân, bây giờ bên trong thành Sơn Hà nạn dân thành đống, như vậy chúng ta còn hoạt động thế nào, ngươi nhất định phải cho chúng ta một lời giải thích!"

Phương Thiên lạnh giọng nói.

"Hoạt động? Các ngươi muốn hoạt động gì, là muốn đi tửu lâu xếp đặt tiệc rượu, hay là đến thanh lâu phong hoa tuyết nguyệt?" Sở Cuồng Nhân cười một tiếng, ánh mắt băng lãnh đảo qua các tu sĩ ở đây.

"Nói thế nào, ngươi để nhiều nạn dân tràn vào trong thành như vậy rất quá đáng, ngoài thành còn rất nhiều đất trống, vì sao không để bọn họ ở ngoài kia." Viên Hoằng đề nghị.

"A, bên ngoài? Xem ra các ngươi thật sự đã quen sống trong nhung lụa rồi, tình huống bên ngoài như thế nào, các ngươi không đi xem sao? Ma tu khắp nơi, Yêu thú hoành hành, để bọn họ ra bên ngoài, không khác nào để bọn họ đi chịu chết! !" Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng nói.

"Như vậy thì sao, chỉ chết một số người thôi, đến thời điểm, tự nhiên chúng ta sẽ xuất thủ diệt trừ ma họa."

"Không sai, Sở Cuồng Nhân, hôm nay ngươi nhất định phải để đám nạn dân này rời khỏi thành, nếu không trận ma họa này, chúng ta sẽ không xuất thủ!"

"Đúng, ngươi cho rằng một mình ngươi có thể chống trời hay sao?"

Một đám thiên kiêu nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, chỉ cảm thấy vô cùng hoang đường.

Những tu sĩ này đến đây diệt ma sao?

"Không có các ngươi, ta vẫn có thể bình định ma họa như cũ! !"

Sở Cuồng Nhân khí phách nói.

Sau đó hắn phẩy tay áo một cái, một cỗ kiếm khí cuồng bạo phun ra ngoài, đánh bay một đám tu sĩ bay ra ngoài hơn mười trượng.

"Hiện tại, các ngươi, cút cho ta!"

"Hay cho một tên Sở Cuồng Nhân, thật sự xem mình là thiên hạ vô địch sao? Chúng ta càng muốn chiến một trận với ngươi!" Có mấy thiên kiêu xuất thủ.

Bọn họ nghe nói đủ loại lời đồn liên quan đến Sở Cuồng Nhân, nhưng đó chỉ là lời đồn, hôm nay bọn họ muốn thử xem năng lực của đối phương.

"Không tốt!"

"Đừng!" Mấy tên thiên kiêu Viên Hoằng, Phương Thiên từng chứng kiến năng lực của Sở Cuồng Nhân muốn xuất thủ cản trở.

Bọn họ tới đây để nói chuyện, chưa từng nghĩ sẽ đánh nhau với đối phương, dù sao đối phương cường đại đã sớm khắc sâu ở trong lòng bọn họ rồi.

Nhưng bọn họ ngăn cản chậm một bước.

Mấy tên thiên kiêu kia vọt tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, đạo vận lưu chuyển, linh lực cuồng bạo dâng trào, cùng nhau đánh ra.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân vừa ngẩng đầu, mấy người kia đã dừng lại giữa không trung, đạo pháp vừa thi triển ra trực tiếp tán loạn.

Ngay sau đó, mấy đám huyết vụ nổ tung trên không trung!

Chương 99: Lâm Bá Thiên Thánh Hỏa, Thiên Kiêu Ba Vạn Năm Trước

"Còn ai có ý kiến với ta không?"

Sở Cuồng Nhân băng lãnh nói.

Sau khi chém giết mấy tên thiên kiêu này, mọi người ở đây câm như hến.

Lúc này, trong hư không nổi lên một vòng gợn sóng, chỉ thấy có mấy tồn tại Chiến Vương đỉnh phong xông ra, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

"Các hạ cũng quá tàn bạo đi, một lời không hợp đã động thủ giết người, ngươi như vậy có gì khác với đám ma tu kia chứ?"

"Sở Cuồng Nhân, ngươi quá đáng!"

Mấy vị Chiến Vương này là người hộ đạo của đám thiên kiêu kia.

Người hộ đạo cấp bậc Chiến Vương, nói rõ thế lực sau lưng mấy tên thiên kiêu này chỉ là đạo thống Chí Tôn mà thôi.

Sở Cuồng Nhân cười một tiếng, "Tàn bạo? Nói cho rõ ràng, là bọn họ động thủ trước, còn toàn lực xuất thủ, ta lại không thể hoàn thủ sao?"

"Nếu các ngươi không phục, cũng có thể xuất thủ."

Đối mặt với mấy vị Chiến Vương, Sở Cuồng Nhân không hề e sợ, dù sao, trên đường đến đây, hắn đã chém giết không ít tu sĩ Chiến

Vương cảnh rồi.

Sắc mặt mấy vị Chiến Vương âm trầm, nhưng không xuất thủ.

Bọn họ không phải sợ Sở Cuồng Nhân, nhưng người hộ đạo sau lưng đối phương tuyệt đối không phải người bọn họ có thể chống lại!

Chuyện của thế hệ trẻ tuổi, người hộ đạo sẽ không dễ dàng xuất thủ, nhưng nếu bọn họ ỷ lớn hiếp nhỏ, đối phương tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn mặc kệ.

Thật ra mấy người này đã suy nghĩ nhiều rồi.

Cho dù bọn họ xuất thủ, ba người thất tổ cũng sẽ không ra tay.

Bởi vì bọn họ biết, bây giờ chiến lực của Sở Cuồng Nhân kinh khủng đến cỡ nào, ngay cả Tôn giả cũng có thể giết, huống chi mấy tên Chiến Vương?

Cuối cùng, mấy tên Chiến Vương này cũng không xuất thủ.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi vẫn phách lối như vậy." Lúc này, Lâm Bá Thiên của Tử Dương cốc mở miệng nói, trên mặt hiện lên vẻ lạnh lùng.

Sở Cuồng Nhân liếc đối phương một cái, nhìn thấy mái tóc tím trên đầu đối phương, không khỏi kinh ngạc nói: "Nha, làm tóc ở chỗ nào đó?"

"Hừ!"

Lâm Bá Thiên hừ lạnh một tiếng, trên người dần tràn ngập ra một cỗ đạo vận vô cùng khủng bố, khiến sắc mặt đám thiên kiêu ở đây đại biến.

Phương Thiên, Cố Trường Ca không thể tin được nhìn Lâm Bá Thiên.

"Đạo vận của hắn đã thay đổi!"

"Khí tức thật mạnh, đã xảy ra chuyện gì, tại sao trong thời gian ngắn như vậy, hắn lại khủng bố đến tình trạng này? ?"

"Đạo vận này, ngay cả Tôn giả cũng chưa chắc đã vượt qua!"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, "Mấy ngày không gặp, xem ra ngươi đã nắm giữ một số thủ đoạn không tệ lắm, khó trách có tự tin trực diện ta."

Trong mắt hắn có phù văn lưu chuyển, Động Tất Chi Nhãn thi triển.

"Lâm Bá Thiên, Đạo Tử Tử Dương cốc."

"Chưởng khống Thánh Hỏa mà tổ tiên Tử Dương cốc để lại..."

Thánh Hỏa?

Thủ đoạn Thánh Nhân lưu lại sao?

Sở Cuồng Nhân cười, "Đến đi, để ta xem cái gọi là Thánh Hỏa kia lợi hại thế nào, có thể làm tổn thương ta chút nào không?"

Lâm Bá Thiên nhướng mày, không biết tại sao Sở Cuồng Nhân lại biết Thánh Hỏa, nhưng hắn ta đã không kịp chờ đợi muốn đấu một trận với đối phương.

Chỉ thấy trên người hắn ta bộc phát từng đạo hỏa diễm bảy màu sặc sỡ, mỗi một đóa hỏa diễm đều ẩn chứa uy thế như biển lớn.

"Sở Cuồng Nhân, ta tiếp nhận thống khổ vạn lửa đốt cháy! Cửu tử nhất sinh mới lấy được Thánh Hỏa bảy màu này, hôm nay để ngươi thử uy lực của nó đi!"

Lâm Bá Thiên hét lớn một tiếng, Thánh Hỏa bảy màu như lưu tinh bay ra, nơi đi qua, hư không đều bị bóp méo.

Tất cả mọi người cảm nhận được lực lượng Thánh Hỏa này, vẻ mặt thay đổi, nhao nhao tránh lui, sợ bị nó lan đến gần, ngọn lửa này quá kinh khủng.

Thánh Hỏa là vật mà Thánh Nhân lưu lại, ẩn chứa đạo vận của Thánh Nhân, tu vi của Lâm Bá Thiên không đủ để phát huy nó hoàn toàn, nhưng chỉ một luồng, uy lực của nó đã có thể sánh vai với Tôn giả!

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, trong nháy mắt một cỗ sức mạnh như hãn vô biên bạo phát, đạo vận huyền diệu biến ảo thành đóa đóa Bạch Liên trong hư không.

Bạch Liên lộng lẫy, nhìn qua vô cùng xinh xắn yếu đuối, nhưng Thánh Hỏa rơi lên phía trên, lại không cách nào đánh tan đám Bạch Liên này, thậm chí trong một hơi thở, đám Thánh Hỏa này đã tan rã thành hư vô.

Tình cảnh này, khiến không ít thiên kiêu rung động.

"Đây là pháp môn gì? Lại có thể tiêu trừ linh lực."

"Làm sao hắn làm được?"

"Đến lực lượng của Thánh Hỏa cũng bị đánh tan!"

Mọi người vô cùng rung động.

Trong đám người, Bạch Liên Thánh Tử hít một hơi thật sâu, "Đó là vô thượng Thánh Vương pháp của Bạch Liên giáo... Bạch Liên Tịnh Thế Thiên! !"

Mọi người vô cùng kinh ngạc.

Làm sao Bạch Liên giáo lại để Sở Cuồng Nhân học được Thánh Vương pháp của mình chứ?

Vì sao trước kia bọn họ chưa từng nhìn thấy người của Bạch liên giáo dùng qua pháp môn này?

Đây chính là nguyên nhân Sở Cuồng Nhân được phong làm Thánh Tử sao?

Bạch Liên Thánh Tử không nhiều lời, lúc này hắn ta đang nhìn Sở Cuồng Nhân được Bạch Liên vờn quanh, lại sinh ra cảm giác quỳ bái.

Đây là phản ứng bản năng của đệ tử Bạch Liên giáo đối với Bạch

Liên Tịnh Thế Thiên!

Mặc dù hắn ta oán hận Sở Cuồng Nhân cũng không thể kháng cự.

"Hừ, ta muốn nhìn xem ngươi có thể đỡ được bao nhiêu chiêu của ta!" Lâm Bá Thiên hừ lạnh một tiếng, tiếp tục thôi động Thánh hỏa công kích Sở Cuồng Nhân.

Nhưng cho dù hắn ta công kích thế nào, chỉ cần Thánh Hỏa đến phạm vi cách Sở Cuồng Nhân mười trượng, sẽ bị tan rã, căn bản không đả thương Sở Cuồng Nhân chút nào, trong lòng Lâm Bá Thiên dần cuống cuồng.

Tại sao có thể như vậy? !

Hắn ta trải qua cửu tử nhất sinh mới nắm giữ Thánh Hỏa, lại không hề có tác dụng với Sở Cuồng Nhân! !

Đối phương cường đại vượt xa tưởng tượng của hắn ta!

"Không, ta không tin!"

"Ta không tin ngươi thật sự đã vô địch! !" Lâm Bá Thiên ngửa mặt lên trời gào thét, linh lực trong cơ thể thôi động đến cực hạn, rót vào Thánh Hỏa.

Một cỗ đạo vận vô cùng cuồng bạo bạo phát!

"Thánh Nhân pháp, Thiên Hỏa Liệu Nguyên! !" Thánh Hỏa xung quanh Lâm Bá Thiên ngưng tụ thành một cỗ, khí thế thiêu đốt mạnh mẽ, dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Cuối cùng cỗ lực lượng này đã vượt qua phạm vi mười trượng của Sở Cuồng Nhân!

Mười trượng, chín trượng...

Nhưng cách Sở Cuồng Nhân chín trượng, Thánh Hỏa vẫn tán loạn.

Tất cả mọi người, bao quát Lâm Bá Thiên cũng mộng.

Người ta liều sống liều chết, lại chỉ đi thêm được một trượng, từ đầu đến cuối, Sở Cuồng Nhân vẫn đứng tại chỗ, không động một bước!

Chênh lệch này thật sự quá lớn!

Đạo tâm của Lâm Bá Thiên rung chuyển, sắc mặt tái xanh, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trước ngực như bị một ngọn núi chặn lại, khiến hắn ta suýt nữa không thở nổi.

Vốn cho rằng mình lấy được Thánh Hỏa liền có thể kéo ngắn khoảng cách với Sở Cuồng Nhân, thậm chí có thể phân cao thấp với đối phương.

Nhưng đây là tình huống gì?

Đối phương đứng bất động tại chỗ, là có thể nghiền ép hắn ta!

Loại chênh lệch này khiến hắn ta cảm thấy tuyệt vọng!

Không chỉ Lâm Bá Thiên tuyệt vọng, các thiên kiêu khác cũng giống vậy.

"Tiếp theo, đến lượt ta." Sở Cuồng Nhân ngẩng đầu nhìn Lâm Bá Thiên một cái, sau đó đưa tay chém ra một đạo kiếm khí.

Kiếm quang màu tím trùng trùng điệp điệp, sôi trào mãnh liệt, Lâm Bá Thiên dùng toàn lực ngăn cản, nhưng vẫn bị một kiếm đánh bay ra ngoài trăm trượng, kiếm khí cuồng bạo tiêu tán, để lại hơn mười vết máu trên người hắn ta.

Lâm Bá Thiên, bị một kiếm đánh bại! !

Tất cả mọi người nhìn thấy một màn này đều trầm mặc.

Người khác mệt gần chết, Sở Cuồng Nhân lại không bị thương đến một sợi tóc, vừa đưa tay đánh ra một kiếm đã khiến đối phương bị trọng thương.

Phòng ngự vô song, công kích vô song!

Đây quả thực là khó giải a!

"Sở Cuồng Nhân, quả nhiên ngươi rất cường đại." Lúc này, nơi xa có một đạo lưu quang đi đến, rơi xuống trước mặt mọi người.

Người này mặc huyền y màu đen, trên người lộ ra một cỗ khí tức cường đại, chí cương chí dương, vô cùng bá đạo.

"Là hắn, Đạo Tử tân nhiệm của Linh Hư Thánh Địa, Ngạo Thương!"

Có người nhận ra người tới.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng dùng Động Tất Chi Nhãn kiểm tra một lát, vẻ mặt hơi sững sờ, "Là thiên kiêu đến từ ba vạn năm trước? !"

Chương 100: Thiên Kiêu Cổ Đại Không Chịu Nổi Một Kích, Tìm Tòi Sơn Hà Tông

Sở Cuồng Nhân đã nghe nói một vài lời đồn liên quan thiên kiêu cổ đại.

Trong truyền thuyết, thời đại cận cổ đến bây giờ đã là mười lăm vạn năm, đây là thời đại đế lộ đoạn tuyệt, đại đạo không hiện!

Vô số thiên kiêu không cách nào thành đế, cho nên có thiên kiêu lựa chọn tự mình phong ấn ngủ say, chờ đợi đại tranh chi thế lại thức tỉnh.

Hiển nhiên, Ngạo Thương trước mặt này chính là một vị thiên kiêu cổ đại.

"Có chút thú vị." Sở Cuồng Nhân có chút hứng thú, thiên kiêu cổ đại, chiến lực có thể mạnh hơn thiên kiêu bây giờ bao nhiêu?

Theo Động Tất Chi Nhãn xâm nhập phân tích, Sở Cuồng Nhân phát hiện chiến lực của Ngạo Thương mạnh hơn Lôi Ngạo không ít, thậm chí còn nắm giữ ba loại Thánh Vương pháp, vô cùng lợi hại!

"Sở Cuồng Nhân, ta đã sớm muốn gặp ngươi rồi." Ngạo Thương bị Sở Cuồng Nhân nhìn chằm chằm, chẳng biết tại sao lại có cảm giác như bị nhìn thấu, vô cùng khó chịu, linh lực trên người phun trào, tràn ngập đạo vận cường đại.

Hắn ta khoát tay, hư không bốn phía rung chuyển, như cự thạch ném vào trong hồ nước, nhấc lên sóng to gió lớn, uy thế khủng bố khiến người ta tê cả da đầu.

"Thiếu Đế, đây tuyệt đối là thiên kiêu cấp bậc Thiếu Đế! !"

"Không, khả năng còn mạnh hơn Thiếu Đế bình thường."

"Móa nó, đương đại chỉ có tám vị Thiếu Đế, nhưng gần đây, thiên kiêu cấp bậc Thiếu Đế lại liên tiếp xuất hiện từng người một."

"Đại tranh chi thế, quả nhiên không tầm thường!"

Đối mặt với uy áp của Ngạo Thương, Sở Cuồng Nhân vô cùng bình tĩnh, thậm chí còn ngoắc ngoắc ngón tay với đối phương, rõ ràng đang gây hấn với hắn ta.

"Hừ." Ngạo Thương thấy thế, không thể nhịn được, đạo vận bạo phát, linh lực phun trào, đột nhiên đánh ra một quyền về phía Sở Cuồng Nhân.

Linh lực và đạo vận cuồng bạo hiển hóa thành một vòng mặt trời vô cùng khủng bố trong hư không, chí cương chí dương, bá đạo tuyệt luân!

"Thánh Vương pháp, Nhật Vẫn! !"

Hư không ầm ầm rung động!

Mặt trời chi quyền rơi lên Bạch Liên đầy trời, linh lực vô cùng kinh khủng đánh thẳng vào Bạch Liên, Bạch Liên và mặt trời không ngừng bị phân giải, hai loại đạo vận không ngừng dây dưa đụng chạm, vô cùng chói mắt.

Nhưng giống như Thánh Hỏa của Lâm Bá Thiên, một quyền này của Ngạo Thương chỉ có thể tan rã một trượng Bạch Liên, sau đó liền bị phân giải, tịnh hóa.

Sở Cuồng Nhân vẫn đứng tại chỗ, ung dung không vội.

"Thiên kiêu cổ đại cũng không có gì hơn cái này."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, có chút thất vọng nói.

"Bạch Liên lại có lực phòng ngự bực này!" Đồng tử của Ngạo Thương hơi co rụt lại, vô cùng ngoài ý muốn, ánh mắt dần trở nên ngưng trọng.

Vốn cho rằng ở thời đại này, không có thiên kiêu nào xứng đáng để hắn ta đặt vào mắt, ngay cả đám Thiếu Đế kia cũng giống như vậy.

Nhưng tên Sở Cuồng Nhân này lại không giống.

Đây tuyệt đối là một tên kình địch!

Ngạo Thương suy nghĩ một lát, khẽ cười một tiếng, "Sở Cuồng Nhân, nếu ngươi biết ta là thiên kiêu cổ đại, vậy cũng phải rõ ràng, đại tranh chi thế này, không phải chuẩn bị cho các ngươi! Mà là cho chúng ta!"

"Thiên kiêu thời đại này quá yếu đuối! Đợi khi thiên kiêu cổ đại thức tỉnh, đó mới là lúc đại tranh chi thế chân chính mở ra, Sở Cuồng Nhân, đến lúc đó, ta lại đánh với ngươi một trận!"

Lời nói của Ngạo Thương khiến các thiên kiêu ở đây vô cùng rung động.

Đó là cái đại tranh chi thế!

Bọn họ may mắn sinh ở thời đại này, nhưng cũng đáng tiếc, thời đại này lại không chuẩn bị cho bọn họ, chuyện này khiến người ta quá tuyệt vọng!

Ngạo Thương nói xong, quay người liền muốn đi.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại đột nhiên mở miệng nói: "Chờ một chút."

"Ha, ngươi muốn tái chiến sao?"

"Ngươi vừa cho ta một quyền, ta cảm thấy như vậy không được tốt, có qua có lại, ta cảm thấy cần trả lại ngươi một kiếm!"

Sở Cuồng Nhân hơi ngước mắt, trong tay cầm Thánh Kiếm Côn Ngô, ngay sau đó đưa tay chém ra một kiếm, kiếm quang màu tím sáng chói bạo phát!

Một kiếm này dường như có thể thôn thiên phệ địa, diệt tuyệt tất cả!

"Không tốt! ! Thánh Vương pháp, Sơn Thần Thuẫn!" Sắc mặt Ngạo Thương thay đổi, ngay sau đó thôi động linh lực trong cơ thể, một cỗ đạo vận huyền diệu hiển hóa, ở ngưng tụ thành một tòa thần sơn bàng bạc trước mặt hắn ta!

Thần sơn to lớn nặng nề, có lực phòng ngự đỉnh phong!

Nhưng lúc một kiếm này rơi vào ngọn thần sơn, chỉ thấy hư không điên cuồng rung chuyển, hai cỗ lực lượng va chạm, bạo phát lực trùng kích giống như cuồng phong bao phủ khắp nơi, không ít tu sĩ ở đây đều bị quét bay ra ngoài.

Sau đó, chỉ nghe thấy một tiếng oanh minh vang lên!

Thần sơn phá nát, đạo vận tiêu tán!

Kiếm quang màu tím bá đạo thẳng tiến không lùi đánh vào người Ngạo Thương, đánh bay hắn ta, máu tươi phun ra ngoài, giống như một trận mưa máu!

"Đến một kiếm của ta cũng không tiếp nổi, ngươi cũng xứng chiến với ta?"

"Mặt khác, ta có lòng tốt nhắc nhở ngươi một câu, thời đại này có ta, đám thiên kiêu cổ đại các ngươi ngoan ngoãn ngủ say thì chẳng có chuyện gì, nhưng nếu muốn đi ra nhảy nhót, ta sẽ khiến các ngươi biết cái gì là tuyệt vọng!"

Sở Cuồng Nhân nhìn Ngạo Thương, nói từng câu từng chữ.

Nói câu ngoan thoại, ai mà không biết chứ.

"Ngươi..." Ngạo Thương giận dữ, muốn phản bác.

"Ngươi cái gì, còn không mau cút đi!"

Kiếm khí lưu chuyển trên người Sở Cuồng Nhân, một cỗ kiếm chi đạo vận vô cùng sắc bén tràn ngập, chấn nhiếp mọi người ở đây không dám chống đối.

Ngạo Thương bị một kiếm trọng thương, tự biết không phải đối thủ của hắn, kéo thân thể bị thương nặng rời khỏi hiện trường.

Sở Cuồng Nhân, ngươi chờ đó cho ta! !

Đợi ta khôi phục thời kì toàn thịnh, nhất định sẽ cho ngươi đẹp mặt!

Trong lòng Ngạo Thương điên cuồng rống giận, sắc mặt âm trầm như nước.

Mà tại sau khi hắn ta rời đi, đám thiên kiêu ở hiện trường cũng rời đi, còn mục đích đến đây của bọn họ, căn bản không thể thực hiện được.

...

"Đáng giận, tên Sở Cuồng Nhân kia quá lợi hại, ở trước mặt hắn, chúng ta căn bản không có sức hoàn thủ."

Một tên thiên kiêu đạo thống không cam lòng nói.

"Chẳng lẽ chúng ta phải ở cùng đám ăn mày thối muốn chết kia sao?" Một tu sĩ bất mãn nhìn đám nạn dân trên đường phố nói, trên mặt đều là ghét bỏ xem thường.

"Không được, ta không chịu nổi."

"Như vậy đi, chúng ta đừng ra binh, để Sở Cuồng Nhân tự đi đối phó đám ma tu kia, ta muốn nhìn xem dựa vào chút nhân thủ kia của hắn, sẽ đối phó với đám ma tu trên cả một đạo châu thế nào."

"Không sai, hắn mạnh hơn lại có thể thế nào, dựa vào chút nhân thủ kia của hắn, căn bản không chống đỡ được nhiều ma tu như vậy, đến lúc đó không phải sẽ ngoan ngoãn tới tìm chúng ta giúp đỡ sao."

"Đúng vậy..."

Đám thiên kiêu của mấy đạo thống kia quyết định không xuất thủ, muốn nhờ vào đó bức bách Sở Cuồng Nhân chịu thua.

Mà lúc này Sở Cuồng Nhân đã đi đến một mảnh phế tích.

Chuẩn xác mà nói, nơi này là di chỉ của Sơn Hà tông, từ khi Sơn Hà tông bị diệt, trong vòng một ngày ngắn ngủi, một đạo thống Chí Tôn lớn như vậy đã bị đám ma tu cướp bóc không còn gì cả.

Bây giờ, trong mảnh phế tích này, đến một khối linh thạch cũng không tìm được, chỉ có tường đổ rách nát, giống như chứng minh huy hoàng ngày xưa.

"Công tử, tại sao chúng ta lại đến nơi này?"

Lam Vũ tò mò hỏi.

"Lam Vũ, nếu ngươi muốn phong ấn một kiện ma khí cấp Thánh Vương, vậy ngươi sẽ để ở đâu?"

"Đương nhiên là nơi ta yên tâm rồi."

"Vậy nơi nào khiến ngươi yên tâm nhất."

"Chính là nơi mình có thể nhìn thấy, nhưng người khác lại không biết." Lam Vũ cau mày nói ra suy nghĩ của mình.

"Không sai." Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

"Ý của công tử là, có khả năng tổ tiên của Sơn Hà tông sẽ phong ấn Thánh Vương khí của Vô Cực Ma Tôn trong chính đạo thống của mình? Nhưng nơi này giống như đã bị người ta lật hết lên rồi." Lam Vũ nói.

"Có lẽ, còn có chỗ mà người khác không phát hiện ra."

Sở Cuồng Nhân cười, sau đó phát động Tầm Bảo Thuật.

Cảm nhận kì lạ của Tầm Bảo Thuật lan tràn ra, tìm tòi khắp Sơn Hà tông, một lần lại một lần, cuối cùng Sở Cuồng Nhân đã có phát

hiện.

Chương 101: Thánh Vương Khí Thiên Hoang Ma Thương, Trấn Áp Ma Khí

"Dưới mặt đất ba nghìn trượng, có giấu một thanh Thánh Vương khí!"

Tầm Bảo Thuật phản hồi lại tin tức tìm được.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, "Tìm được rồi, khá lắm, chôn dưới đất ba nghìn trượng, còn thiết lập cấm chế ẩn nấp khí tức, nếu không phải ta có Tầm Bảo Thuật, thì ngay cả Vô Thượng Chí Tôn cũng không tìm thấy được."

"Tiếp theo, nên nghĩ biện pháp lấy ra thôi."

Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ bay lên, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân lập tức triển khai ba đại dị tượng đạo thể, kiếm chi đạo vận kinh khủng quấn quanh thân.

"Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật! !"

Một đạo kiếm quang màu tím từ trên trời giáng xuống, trảm trên mặt đất.

Ầm vang một tiếng, thanh thế to lớn, toàn bộ thành Sơn Hà cũng chấn động vài cái, tất cả mọi người không hiểu nhìn về phía nơi xa.

"Đây là chuyện gì?"

"Là phương hướng của Sơn Hà tông, còn cỗ đạo vận này là của Sở Cuồng Nhân, tên gia hỏa này lại muốn làm gì?"

"Đi xem một chút."

Các tu sĩ trong thành cùng nhau chạy về phía Sơn Hà tông.

Bọn họ còn chưa tới gần, bên trong Sơn Hà tông lại bạo phát tiếng vang cực lớn, một đạo kiếm khí bá đạo từ trên không trung hạ xuống.

Từng đạo kiếm quang không ngừng đánh xuống!

"Móa, tên gia hỏa này muốn khai sơn sao?"

"Chẳng lẽ dưới chân núi có vật gì?"

Trong Sơn Hà tông.

Sở Cuồng Nhân liên tiếp thôi động kiếm khí, Sơn Hà tông vốn là một đống phế tích, bởi vì hành động của hắn, bây giờ càng thêm rách nát, trên mặt đất xuất hiện một khe nứt vô cùng to lớn, sâu không thấy đáy.

"Phù, còn một kiếm nữa!"

Sở Cuồng Nhân vung Thánh Kiếm lên, kiếm khí cuồng bạo rơi xuống.

Kiếm khí trảm nhập vào lòng đất đen nhánh, sau đó giống như chạm đến một tầng bích chướng vô hình bỗng nhiên phá nát, kiếm khí còn sót lại cũng tiêu tán.

Nhìn kỹ, bên trong lòng đất đen nhánh xuất hiện từng đạo phù văn màu vàng, quang mang lưu chuyển, bốn phía có địa khí vờn quanh.

"Sở đạo hữu, ngươi đang làm gì vậy?" Lúc này, Sơn Hà Đạo Tử chạy tới, nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trực tiếp lên tiếng chất vấn.

Dù sao Sơn Hà tông cũng là đạo thống của hắn ta, mặc dù bị hủy, nhưng hắn ta vẫn có cảm tình với nơi này, không thể đứng nhìn người khác tàn phá như thế.

Nhưng sau đó hắn ta cũng phát hiện lòng đất bất thường, nhìn thấy đám phù văn màu vàng kia, ngạc nhiên nói: "Đây là cấm chế của Sơn Hà tông ta!"

"Ngươi đến thật đúng lúc, cấm chế này, ngươi có biết cách phá giải không?" Sở Cuồng Nhân liếc mắt nhìn hắn ta, nhàn nhạt hỏi.

"Đây là cấm chế Sơn Hà tông dùng địa khí bố trí, trừ phi thực lực vượt qua người bố trí, hoặc là dùng địa khí trùng kích, nếu không rất khó phá vỡ." Mặc dù Sơn Hà Đạo Tử không biết rõ tình huống, nhưng vẫn nói.

"Tiểu gia hỏa, có cần ta xuất thủ không?"

Trong hư không truyền đến giọng nói của thất tổ.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, "Để ta tự làm đi."

Chỉ thấy hắn bay lên, tay nắm pháp quyết huyền diệu, một cỗ đạo vận bàng bạc phun trào, bắt đầu hội tụ địa khí ở tứ phương.

Địa khí dồi dào hội tụ thành một tòa Thái Cổ Thần Sơn, ầm vang đập ra!

Thánh Vương pháp, Nhân Sơn Ấn Quyết! !

Sơn Hà Đạo Tử thấy vậy, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, "Có thể thao túng quy mô địa khí này, đạo pháp thật huyền diệu!"

Sơn Hà tông vốn am hiểu thao túng địa khí, nhưng ngay cả bọn họ cũng không có đạo pháp như thế!

Oanh! !

Thần sơn do địa khí ngưng tụ thành ầm vang một tiếng, nện vào cấm chế trong lòng đất, lập tức, lượng lớn địa khí điên cuồng tán loạn, tuôn ra!

Sơn hà cấm chế, phá! !

Cùng lúc đó, trong địa khí còn lẫn một đạo khí trụ màu đen!

Đạo khí trụ này phóng ra một cỗ đạo vận vô cùng cường đại, khiến người ta tê cả da đầu, ma khí kinh người lập tức bao phủ bốn phương tám hướng.

"Cỗ khí tức này là... Ma khí! !"

"Chờ một chút, chẳng lẽ là Thiên Hoang Ma Thương của Vô Cực

Ma Tôn!"

"Không có khả năng, người ta đã lật tung Sơn Hà tông mấy lần rồi, nhưng không ai phát hiện tung tích của ma thương, làm sao Sở Cuồng Nhân có thể tìm được?"

"Lòng đất, là giấu trong lòng đất, làm sao hắn lại phát hiện được?"

Mọi người nhìn khe nứt kia, sắc mặt không ngừng thay đổi, thậm chí lộ ra vẻ tham lam, phải biết, đó là Thánh Vương khí a!

Đoán chừng, toàn bộ Thương Khung tinh cũng không tìm được mấy kiện.

Chỉ tiếc, vì e ngại Sở Cuồng Nhân, bọn họ cũng không dám xuất thủ.

Địa khí, ma khí dần tán đi.

Mọi người cũng thấy rõ cảnh tượng trong khe nứt kia, tại chỗ sâu trong lòng đất, có một thanh trường thương màu đỏ, phù văn vờn quanh, từng đạo đạo vận khủng bố lưu chuyển, chính là Thánh Vương khí Thiên Hoang Ma Thương!

"Đây chính là Thánh Vương khí sao? Quả nhiên bất phàm!"

"Năm đó Vô Cực Ma Tôn có thể tung hoành ngang dọc Thanh Long vực, thanh trường thương này cũng có công sức rất lớn, nhưng theo lời đồn, ngay cả Vô Cực Ma Tôn cũng không thể hoàn toàn phát huy uy lực của thanh thương này!"

"Nói nhảm, đây chính là Thánh Vương khí a! Vô Cực Ma Tôn còn không thành thánh, làm sao có thể hoàn toàn phát huy uy lực của ma thương được."

"Bây giờ Bắc Lăng Đạo Châu xảy ra trận ma họa này, vô số ma tu đường xa mà đến, vì chính là vì thanh ma thương này!"

Vô số tu sĩ nuốt ngụm nước bọt nhìn thanh ma thương kia, trong lòng dường như xuất hiện một âm thanh, đoạt lấy nó, đoạt lấy nó...

"Mặc kệ, ta muốn thanh thương này! !"

Có tu sĩ không kìm nén được khát vọng trong nội tâm, bóng người lóe lên, phóng về phía khe nứt.

Nhưng còn chưa tới gần, một đạo kiếm quang chợt lóe lên, tu sĩ kia đã bị Sở Cuồng Nhân chém giết!

Có điều một màn này lại không khiến đám tu sĩ khác thu liễm, lại một tu sĩ đỏ mắt hướng về phía ma thương kia.

"Không được, thanh ma thương này nhất định là của ta!"

"Sở Cuồng Nhân mạnh hơn cũng chỉ có một người mà thôi, giết! !"

"Ma thương, đã định trước là thuộc về ta!"

Trong nháy mắt, mấy chục tu sĩ xông ra khỏi đám người.

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nhìn dáng vẻ điên cuồng của bọn họ, cau mày, "Thật không hổ là ma khí, bản lĩnh mê hoặc lòng người này đúng là không nhỏ."

Cái tên ma khí đâu chỉ là hư danh, nếu đạo tâm không đủ cứng cỏi, sẽ bị dụ hoặc như đám tu sĩ này, lâm vào điên cuồng mà không biết.

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước đi ra, sau đó đến trước mặt đám người đang phát điên muốn lao vào khe nứt kia, ngay sau đó, Cửu Thiên Kiếm Ngục triển khai!

Trong Kiếm Ngục, tất cả tu sĩ đã dừng lại, bị cố định trong hư không, không cách nào động đậy, sau đó, một đám người bị kiếm khí miểu sát!

"Sở Cuồng Nhân, giao ma khí ra! !"

"Không sai, đây không phải vật của ngươi!"

"Khốn khiếp, ngươi là đệ tử thủ tịch của đạo thống Thánh Nhân, thiên tư tuyệt luân, trên người đã có rất nhiều bảo vật, vì sao còn đoạt ma khí này với chúng ta, ngươi thật sự không muốn lưu lại chỗ trống nào cho chúng ta sao?"

Còn lại tu sĩ nhìn Sở Cuồng Nhân, mở miệng chửi mắng.

Có một tên Chiến Vương bước ra, trên người có lượng lớn linh lực đang cuộn trào, một cỗ đạo vận cuồng bạo lập tức phun ra ngoài.

"Người nào cũng không thể ngăn cản ta lấy ma khí này!" Tên Chiến Vương kia đưa tay đánh một chưởng về phía Sở Cuồng Nhân, chưởng ấn hoành không mà ra.

"Ngu xuẩn!"

Sở Cuồng Nhân khẽ quát, kiếm khí từ trong cơ thể đi ra, trong nháy mắt xé rách chưởng ấn, chém giết thêm mấy tên tu sĩ đang ồn ào!

Ngay sau đó, tay Sở Cuồng Nhân nắm ấn quyết, dẫn đạo địa khí, hóa thành một tòa Thái Cổ Thần Sơn oanh ra, đánh bay tất cả tu sĩ còn lại ra ngoài.

Làm xong những thứ này, Sở Cuồng Nhân quay người nhìn Thiên Hoang Ma Thương, vươn tay đặt lên chuôi thương, bàn tay một mảnh rét lạnh.

Oanh! !

Trường thương rung động, một cỗ ma khí cuồng bạo bạo phát!

"Thần phục cho ta!" Sở Cuồng Nhân thôi động bốn đại vô thượng căn cơ trong cơ thể, linh lực dồi dào tuôn ra, trấn áp Thiên Hoang Ma Thương!

Thánh Vương khí cũng chỉ là một kiện binh khí, trong tình huống không ai sử dụng sẽ không phát huy được bao nhiêu uy lực.

Thời gian dần trôi qua, Thiên Hoang Ma Thương không còn rung động nữa, ma khí thu liễm, bị Sở Cuồng Nhân triệt để trấn áp.

Chương 102: Lấy Sức Một Mình Đối Kháng Ma Tu, Một Hòn Đá Ném Hai Con

Chim

Sở Cuồng Nhân nắm Thiên Hoang Ma Thương, cảm nhận lực lượng ẩn chứa trong đó, vô cùng cường đại, so với Thánh Kiếm Côn Ngô của hắn còn mạnh hơn rất nhiều!

"Đáng tiếc, là thương, mà không phải kiếm!"

Sở Cuồng Nhân có chút tiếc nuối.

Nhưng rất nhanh, hắn cũng không để tâm đến suy nghĩ này nữa, dù sao hắn tìm thanh ma khí này cũng không phải thiếu binh khí dùng.

"Ma khí hiện thế, trận ma họa này cũng nên giải quyết."

Sở Cuồng Nhân thầm nói, sau đó ném ma thương vào trong Càn Khôn giới.

Theo ma thương biến mất, đám tu vi vẫn bị mê hoặc tâm trí cũng dần dần khôi phục bình thường, một đám người cảm giác tê cả da đầu.

"Móa nó, thanh ma thương kia quá tà môn."

"Ma khí thật đáng sợ."

"Ta không thể khống chế được chính mình!"

Một đám tu sĩ vẫn còn sợ hãi.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không có bất kỳ hứng thú gì với bọn họ, thản nhiên nói với Sơn Hà Đạo Tử: "Thả tin tức ra ngoài, nói Thiên Hoang Ma Thương ở chỗ ta, muốn, thì tới tìm ta!"

Mấy người Sơn Hà Đạo Tử cũng đoán ra suy nghĩ của Sở Cuồng Nhân.

Hắn muốn dùng ma thương làm mồi nhử, hấp dẫn tất cả ma tu trong Bắc Lăng Đạo Châu tới đây, sau đó một mẻ hốt gọn!

"Ta đi thông báo với Lý gia chủ, để bọn họ chuẩn bị sẵn sàng."

Sơn Hà Đạo Tử nghiêm túc nói.

Muốn một mẻ hốt gọn đám ma tu trong Bắc Lăng Đạo Châu bên cũng không phải một chuyện đơn giản, cần lượng lớn nhân thủ.

Thậm chí cần triệu tập những người đã phái ra trở về.

"Đừng làm hành động dư thừa nào khác, các ngươi chỉ cần lan rộng tin tức ra ngoài là được." Lúc này, Sở Cuồng Nhân mở miệng nói.

"Sở đạo hữu, ngươi có ý gì?"

Sơn Hà Đạo Tử có chút hoảng hốt.

"Cứ làm theo ta dặn là được." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh của hắn, đồng tử Sơn Hà Đạo Tử đột nhiên co rụt lại, trong đầu xuất hiện một suy nghĩ khủng bố lại hoang đường.

"Sở đạo hữu, chẳng lẽ ngươi định một mình đối phó với tất cả đám ma tu kia sao? Chuyện này không có khả năng, bây giờ trên khắp Bắc Lăng Đạo Châu có rất nhiều ma tu, một mình ngươi làm sao có thể ứng phó được."

"Ta tự có chừng mực."

Thuyết phục không có kết quả, Sơn Hà Đạo Tử bất đắc dĩ, chỉ có thể làm theo.

Sau đó, tin tức ma thương hiện thế bắt đầu truyền bá ra ngoài, làm khu vực trung tâm, cả thành Sơn Hà đều biết.

Tất cả mọi người đoán được suy nghĩ của Sở Cuồng Nhân, biết hắn muốn dùng Thiên Hoang Ma Thương dẫn tất cả tu sĩ ma tu đến.

Nhưng biết cũng vô dụng, bởi vì đây là một cái dương mưu, nếu ngươi muốn ma thương, dù biết là quỷ kế cũng phải đi tìm hắn.

...

"Không nghĩ tới tên Sở Cuồng Nhân này lại tìm được Thiên Hoang Ma Thương, thật khiến người ta bất ngờ, dùng thanh ma thương này dẫn tất cả ma tu đến, muốn mẻ hốt gọn sao, đây là suy nghĩ không tồi."

"Hừ, chỉ bằng chút nhân thủ kia, làm sao có thể một mẻ hốt gọn được, chắc chắn hắn sẽ phải đi cầu chúng ta giúp."

"A, thật không biết lúc Sở Cuồng Nhân nhờ vả người ta sẽ có dáng vẻ gì, thật sự khiến người ta chờ mong a."

"Không sai, đến lúc đó mọi người cùng nhau thưởng thức một chút."

Trong thành Sơn Hà, mấy tên thiên kiêu của các đạo thống và nhân thủ bọn họ dẫn tới đều án binh bất động, chờ Sở Cuồng Nhân đến cửa xin giúp đỡ.

Nhưng một ngày, hai ngày...

Ba ngày trôi qua, Sở Cuồng Nhân vẫn không đi tìm bọn họ.

Tin tức ma thương hiện thế đã truyền khắp Bắc Lăng Đạo Châu, không ít ma tu đã chạy đến thành Sơn Hà.

Nếu không chuẩn bị, chỉ sợ sẽ không kịp nữa.

Lúc này, đám thiên kiêu trong thành Sơn Hà đã có chút ngồi không yên.

"Rốt cuộc tên Sở Cuồng Nhân này đang làm cái gì!"

"Tại sao hắn còn chưa đến cầu chúng ta?"

"Hừ, không có chúng ta, làm sao hắn có thể một mẻ hốt gọn đám ma tu trong Bắc Lăng Đạo Châu được, chẳng lẽ trực tiếp xin đạo thống giúp đỡ sao?"

"Không có khả năng, nước xa không cứu được lửa gần, hơn nữa lần ma họa này chính là cơ hội các cường giả thế hệ trước để chúng ta lịch luyện, bọn họ sẽ không tùy tiện xuất thủ, đáng chết, rốt cuộc tên Sở Cuồng Nhân này muốn làm gì?"

Một đám thiêu kiêu đều không nghĩ ra.

Sau đó, lại có tin tức truyền đến.

Sở Cuồng Nhân rời khỏi thành Sơn Hà, đến một dãy núi gần đó, xem ra muốn quyết đấu tử chiến với tất cả ma tu.

Lúc này, có một vài thiên kiêu đã đoán được suy nghĩ của đối phương.

Hắn muốn lấy sức một mình đối kháng tất cả ma tu a!

"Móa nó, tên gia hỏa này muốn chết sao?"

"Trong Bắc Lăng Đạo Châu có bao nhiêu ma tu, hắn không biết sao? Một mình hắn làm sao có thể ứng phó được, hừ, tự tìm đường chết."

"Nghe nói hắn còn không triệu tập đám đệ tử của mấy đạo thống đã phải đi kia trở về, để bọn họ tiếp tục ở các nơi cứu người."

"Cái này, hắn chết chắc rồi."

Trong thành Sơn Hà, đương nhiên đám người Sơn Hà Đạo Tử, Lý gia chủ đã biết dự định của Sở Cuồng Nhân, không khỏi cảm khái, Sở đạo hữu đại nghĩa a!

Mà tin tức này, cũng lưu truyền ở trong thành.

Tất cả nạn dân và dân chúng nhóm bình thường đều biết Sở Cuồng Nhân muốn lấy sức một mình đối kháng tất cả ma tu.

Chuyện này khiến vô số người chấn động theo, rất tin phục.

Trong lúc nhất thời, hình tượng của Sở Cuồng Nhân trong lòng dân chúng đã cất cao vô hạn, so với đám người Cố Trường Ca, Phương Thiên, không biết cao lớn hơn bao nhiêu lần.

Những dân chúng bình thường này đúng là nhỏ yếu, nhưng bọn họ không mù, nhìn ra được ai mới thật tâm thật ý muốn giải quyết ma họa cho bọn họ.

"Cái gì mà Linh Hư Thánh Địa, Tử Dương cốc, cái gì mà đạo thống Thánh Nhân, toàn là đánh rắm, còn không bằng một sợi tóc của Sở công tử."

"Đúng vậy, từ khi Sở công tử tới đây, tiếp nhận nạn dân, điều động nhân thủ đến các nơi cứu tế, so đám đám thiên kiêu chỉ biết hưởng thụ, ngoài miệng nói văn chương kia còn tốt hơn không biết bao nhiêu lần."

"Sở công tử mới là người thật tâm muốn cứu chúng ta a."

Dư luận bạo phát, Sở Cuồng Nhân được người người truyền tụng, thành chủ cứu thế của Bắc Lăng Đạo Châu, còn đám thiên kiêu khác lại bị mắng thành giá áo túi cơm, ảnh hướng đến cả đạo thống sau lưng bọn họ cũng bị bêu danh.

Đám người Ngạo Thương, Lâm Bá Thiên, Phương Thiên không thể ngồi yên.

Bọn họ đến Bắc Lăng Đạo Châu là vì cái gì?

Đương nhiên là đề cao uy vọng của đạo thống mình, nhưng bây giờ bị Sở Cuồng Nhân làm thành như vậy, đừng nói uy vọng, đã sắp có tiếng xấu rồi.

"Lâm đạo hữu, chúng ta cũng nhanh ra tay đi."

Trong một gian đại sảnh, đám người Lâm Bá Thiên đang tụ tập lại một chỗ, người nói chuyện chính là Phương Thiên của Ngũ Hành tông, sắc mặt hắn ta có vẻ hơi luống cuống.

"Lại không ra tay, danh tiếng sẽ bị Sở Cuồng Nhân chiếm hết." Viên Hoằng của Vạn Pháp tông cũng đề nghị mau chóng xuất thủ diệt trừ ma họa.

"Tại sao muốn xuất thủ?"

Lúc này, Ngạo Thương mở miệng.

Mọi người nhìn về phía hắn ta, vẻ mặt không hiểu.

"Cho dù bây giờ chúng ta xuất thủ, danh tiếng, dân tâm, uy vọng cũng đã bị Sở Cuồng Nhân chiếm hết rồi, dân chúng chỉ cho rằng chúng ta bị dư luận bức bách mới ra tay." Ngạo Thương thản nhiên nói.

"Vậy phải làm thế nào?"

"Chờ đã, chờ Sở Cuồng Nhân thất bại! Nhiều ma tu như vậy, ta không tin hắn thật sự có thể lấy sức một mình đối kháng, chỉ cần hắn thất bại, dân chúng sẽ tuyệt vọng, đến lúc đó chúng ta lại ra tay ngăn cơn sóng dữ! Cứu vãn vạn dân trong cơn thủy hỏa, vẽ dấu chấm tròn viên mãn cho trận ma họa này."

Ngạo Thương đề nghị khiến không ít hai mắt không ít người tỏa sáng.

Dù sao hiện tại xuất thủ cũng không thể cứu vãn mặt mũi, chẳng bằng để Sở Cuồng Nhân thất bại ăn quả đắng, bọn họ lại ra tay ngăn cơn sóng dữ, một là có thể đề cao uy vọng, hai là đả kích thanh danh của Sở Cuồng Nhân.

"Ha ha, một hòn đá ném hai con chim, ta tán thành."

"Ta cũng tán thành."

"Ta xem tên Sở Cuồng Nhân kia sẽ chết thế nào."

Chương 103: Người Sau Lưng, Cũng Đừng Làm Cho Chúng Ta Gấp

"Thiên Hoang Ma Thương hiện thế, giấu trong lòng đất tại Sơn Hà tông?" Trong một tòa nhà cao tầng, một thanh niên tuấn lãng mặc áo trắng, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bên cạnh hắn, lão giả mặc áo bào xám nhẹ gật đầu, "Không sai, tổ tiên Sơn Hà tông phong ấn trong lòng đất, lại thiết lập cấm chế, giấu diếm chúng ta, nếu không lúc trước diệt Sơn Hà tông, chúng ta đã lấy được Thiên Hoang Ma Thương rồi, không cần làm nhiều chuyện như vậy."

Nếu có người nghe thấy hai người này nói chuyện, tất nhiên sẽ giật nảy mình.

Sơn Hà tông đúng là bị hai người này diệt đi!

Thậm chí từ trong lời nói của bọn họ có thể nghe ra, trận ma họa tại Bắc Lăng Đạo Châu này cũng là do hai người làm ra.

"Vốn còn muốn mượn đám ma tu trong Thanh Long vực tìm kiếm Thiên Hoang Ma Thương, không ngờ lại bị Sở Cuồng Nhân tìm được, muốn lấy được thanh ma thương này sẽ hơi rắc rối rồi." Thanh niên tuấn lãng nói.

Hắn ta đã nghe thấy rất nhiều lời đồn về Sở Cuồng Nhân, càng quan trọng hơn là đối phương có ba đại đạo thống Thánh Nhân hộ gía, Thiên Hoang Ma Thương rơi vào tay đối phương, có thể nói còn phiền phức hơn là rơi vào tay một vị Chí Tôn.

"Là phiền phức, nhưng cũng không phải không có biện pháp."

"Ha, mời lão sư nói."

"Thiên Hoang Ma Thương là tổ tiên của ngươi lưu lại, hợp với Vô Cực Ma Thể của người, càng tăng thêm sức mạnh, giúp ích cho ngươi rất nhiều, nhất định phải lấy được đến tay, còn chỗ Sở Cuồng Nhân, phiền toái nhất chính là người hộ đạo bên cạnh hắn ta, nhưng lần này tập thể ma tu xuất động, cộng thêm ta, cũng có thể kéo lại những người kia."

"Đến lúc đó, ngươi và các ma tu khác tiến đến vây giết Sở Cuồng Nhân, dựa vào thực lực của ngươi và cảm ứng với Thiên Hoang Ma Thương, nhân dịp loạn lạc lấy được ma thương." Lão giả đã vạch ra kế hoạch sơ lược.

"Cùng các ma tu khác vây giết Sở Cuồng Nhân?" Thanh niên tuấn lãng lông mày, giống như có chút bất mãn với chuyện này.

Lão giả nhìn ra thanh niên bất mãn, nói: "Thực lực của Sở Cuồng Nhân vô cùng cường đại, mặc dù thực lực của ngươi cũng cường đại, nhưng còn không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, cần mượn lực lượng của ma tu nữa."

"Hắn thật sự cường đại như vậy sao?"

"Nếu lời đồn không giả, hắn còn mạnh hơn ta nghĩ."

"Được rồi, ta hiểu được." Thanh niên khẽ vuốt cằm.

"Ngươi yên tâm, lần này có rất nhiều ma tu để mắt đến Thiên Hoang Ma Thương, dựa vào lực lượng của một mình hắn căn bản không có cách ngăn cản, chỉ cần ngăn chặn mấy người hộ đạo kia, Sở Cuồng Nhân... Chắc chắn phải chết! !"

Trong mắt lão giả lướt qua một tia băng lãnh.

...

"Thiên Hoang Ma Thương ở trong tay Sở Cuồng Nhân?"

"Ha ha, tìm lâu như vậy, cuối cùng Thiên Hoang Ma Thương đã xuất hiện, Sở Cuồng Nhân a Sở Cuồng Nhân, ta đến rồi! !"

"Nghe nói tên Sở Cuồng Nhân này một mình đợi chúng ta trên một dãy núi ngoài thành Sơn Hà, muốn lấy sức một mình đối kháng tất cả chúng ta!"

"Buồn cười, quả thực không biết sống chết."

"Vì một đám bách tính giống như một bầy kiến hôi mà làm ra chuyện này, Sở Cuồng Nhân đúng là quá ngu xuẩn!"

"Ta đã sớm muốn gặp tên Sở Cuồng Nhân thanh danh vang dội này rồi, nhân cơ hội này, giết hắn, đoạt ma khí! !"

"Đi! !"

"Ma thương này, Cực Nhạc tông ta muốn!"

Trong mấy ngày, tin tức Thiên Hoang Ma Thương hiện thế nhanh chóng truyền khắp Bắc Lăng Đạo Châu, tất cả ma tu vì thế mà chấn động.

Ba đại tông môn Ma Đạo cầm đầu đám ma tu tại Thanh Long vực cấp tốc chạy tới thành Sơn Hà, chuẩn bị đối phó Sở Cuồng Nhân, chiếm lấy ma khí.

Mà lúc này, Sở Cuồng Nhân đang chờ trong một dãy núi, ngồi trên một tảng đá xanh lớn, nhắm mắt dưỡng thần, trên người có từng đạo đạo vận huyền diệu lưu chuyển.

Thật lâu sau, hắn chậm rãi mở mắt ra, "Động Hư viên mãn!"

Lúc này, tu vi của hắn đã đạt tới Động Hư viên mãn, chỉ thiếu chút nữa là có thể đột phá Chiến Vương.

Hoặc là nói, hắn tùy thời đều có thể đột phá đến Chiến Vương cảnh, nhưng hắn không làm như thế, mà đang tận lực áp chế.

Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Động Hư, bốn cái cảnh giới này đều đúc thành vô thượng căn cơ, đến Chiến Vương cảnh, hắn cũng muốn làm như vậy.

Mà muốn đúc thành vô thượng căn cơ tại Chiến Vương cảnh là chuyện vô cùng khó khăn, Cận Cổ mười lăm vạn năm đến nay, không có mấy người có thể làm được.

Nhưng nếu không khó khăn, vậy thì không có giá trị khiêu chiến, Sở Cuồng Nhân có tự tin, mình tuyệt đối có thể làm được.

Cho nên hắn đang tận lực áp chế cảnh giới của mình, muốn tích lũy lâu dài bạo phát một lần, đúc thành vô thượng căn cơ.

"Trước mắt vẫn nên giải quyết trận ma họa này đi."

Trong lòng Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Lúc này, Lam Vũ bên cạnh lại cau màu, bóng người bỗng nhiên lóe lên rồi biến mất tại chỗ, sau đó cách đó không xa truyền đến động tĩnh tranh đấu.

Sau khi Lam Vũ trở về, trong tay dẫn theo một tu sĩ thanh niên bị đánh đến gần chết, nàng tùy ý ném lên mặt đất.

"Phái nào?" Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt hỏi.

"Thám tử của Cực Nhạc tông." Đã bị bắt, tu sĩ thanh niên cũng không có ý giấu diếm, trực tiếp nói thẳng thân phận của mình.

Sở Cuồng Nhân nghĩ một lát.

Tại Thanh Long vực, mặc dù Ma Đạo luôn bị tám đạo thống Thánh Nhân áp chế, nhưng vẫn có không ít thế lực đáng nhắc tới.

Mà trong đó, có ba đại tông môn Ma Đạo nổi danh nhất, phân biệt là Cực Nhạc tông, Tu La tông và Luyện Thi tông!

Theo lời đồn, thậm chí, gộp ba đại tông Ma Đạo lại với nhau có thể sánh vai với một đạo thống Thánh Nhân, còn mạnh hơn Chí Tôn bình thường rất nhiều.

"Có bao nhiêu người đang chạy đến chỗ này?" Sở Cuồng Nhân lại hỏi.

"Cực Nhạc tông, Luyện Thi tông, Tu La tông, tất cả tu sĩ Ma Đạo đi đến Bắc Lăng Đạo Châu đều đang chạy đến chỗ này, ta là thám tử của Cực Nhạc tông, đến đây dò xét xem các ngươi có bố trí bẫy không."

Tu sĩ thanh niên nói, ánh mắt lộ ra vẻ nghi ngờ.

Vừa rồi hắn ta đi dạo một vòng quanh dãy núi này, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân ra, vậy mà không nhìn thấy một tên tu sĩ khác!

Nói cách khác, nơi này chỉ có một mình Sở Cuồng Nhân, không có bất kỳ bẫy rập gì, Sở Cuồng Nhân thật sự muốn một người đối phó với tất cả ma tu!

Ngay cả những người xưng là ma tu cũng không nhịn được bị hành động này của Sở Cuồng Nhân dọa cho gần chết.

"Tốt, ta nghĩ ngươi đã xem xét không sai biệt lắm, có thể trở về giao nộp rồi, nhanh một chút, đừng để ta sốt ruột."

Thấy Sở Cuồng Nhân không giết mình, tu sĩ thanh niên kia liền vội vàng đứng lên muốn rời khỏi, trước khi đi, hắn ta hiếu kỳ hỏi: "Thiên Hoang Ma Thương thật sự ở trong tay ngươi sao?"

Keng một tiếng, một thanh trường thương màu đỏ xuất hiện trước mặt tên tu sĩ thanh niên, từng trận đạo vận đánh thẳng vào tâm thần của hắn ta, trong mắt hắn ta dần lộ ra vẻ điên cuồng, "Thật sự là ma thương! !"

Sở Cuồng Nhân để hắn ta nhìn thoáng qua, sau đó lại thu Thiên Hoang Ma Thương vào, lạnh lùng nói: "Mau cút đi."

Tu sĩ thanh niên khôi phục tâm thần, sau đó nhanh chóng rời đi.

Sau khi hắn đi, thất tổ và hai người hộ giả khác từ trong hư không đi ra, thất tổ nói: "Tiểu gia hỏa, ngươi thật sự muốn một mìn đối phó với tất cả ma tu sao, chuyện này quá mạo hiểm."

"Thất tổ không cần lo lắng, đến lúc đó làm phiền các ngươi ngăn cản tu sĩ Tôn giả cảnh trở lên ch ta, còn lại, để ta đối phó là được."

"Chuyện này không có vấn đề, nhưng lần này có hơn vạn ma tu đến Bắc Lăng Đạo Châu, một mình Thánh Tử ứng phó như thế nào? Vì sao không triệu hồi những đệ tử đã phái ra trở về?"

Thanh Lan Chí Tôn của Bạch Liên giáo lo lắng nói.

"Mặc dù sức hấp dẫn của Thiên Hoang Ma Thương rất lớn, nhưng không có khả năng tất cả ma tu đều tới, đám lọt lưới kia cũng cần có người đi ứng phó, chuyện này giao cho đám người Nam Cung sư đệ đi." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Yên tâm, ta có Bạch Liên Tịnh Thế Thiên trong tay, ngay cả Tôn giả cũng không làm gì được ta, hơn nữa, nếu thật sự không thể chống đỡ được, ta muốn rời khỏi, không ai có thể ngăn được ta." Sở Cuồng Nhân cười nói.

Nghe đến đây, ba người hộ đạo mới thoáng yên tâm một chút.

Chương 104: Mười Vạn Ma Tu, Khắc Ghi Lúc Này, Ca Công Tụng Đức Vì Hắn

"Tên Sở Cuồng Nhân này thật sự không thiết lập bất cứ cái bẫy nào?"

Trong một dãy núi gần thành Sơn Hà, một đám ma tu tụ tập ở đây.

Cầm đầu là một nữ tử mặc trường bào diễm lệ, người này là đại trưởng lão của Cực Nhạc tông, sau khi nghe thám tử đến báo không khỏi ngạc nhiên.

Tên Sở Cuồng Nhân này thật sự định lấy sức một mình đối kháng tất cả ma tu?

Ai da, đây cũng quá cuồng đi.

Không, chuyện này không thể dùng từ cuồng vọng để hình dung được.

Tên gia hỏa này điên rồi à!

Ngoại trừ người của Cực Nhạc tông nhận được tin tức này, hai đại tông môn Ma Đạo là Tu La tông, Luyện Thi tông cũng phái người đi tra xét.

Trong lúc nhất thời, ba đại tông môn Ma Đạo bị hù dọa, nhưng cũng có không ít người cảm thấy bị xem thường, vô cùng phẫn nộ.

"Tên gia hỏa này xem chúng ta là cái gì chứ?"

"Hừ, quá cuồng vọng đi."

"Không sai, hoàn toàn không đặt chúng ta vào mắt."

"Ta đã điều tra qua, người của mấy đạo thống còn lại hoàn toàn không có ý động thủ, tất cả đều đợi trong tành Sơn Hà đấy."

"Hay cho một tên Sở Cuồng Nhân..."

Tất cả tu sĩ Ma Đạo trùng trùng điệp điệp tiến về sơn mạch.

Trong dãy núi, từ khi thả thám tử của Cực Nhạc tông đi, Sở Cuồng Nhân liền biết không đến hai ngày nữa, đám tu sĩ Ma Đạo này sẽ đến.

"Đã tới..."

Sở Cuồng Nhân chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn về phía sơn lâm cách đó không xa.

Chỉ thấy sơn lâm chấn động, vô số chim bay thú chạy, từng bóng người từ bốn phương tám hướng đi ra, bao quanh Sở Cuồng Nhân.

Số lượng nhiều, giống như châu chấu vậy.

Những người này, trên người mỗi người đều mang theo khí tức hung ác, cầm đầu là một đại hãn cường tráng mặc chiến giáp màu đen.

Sở Cuồng Nhân liếc bọn họ một chút, Động Tất Chi Nhãn vận chuyển.

Rất nhanh đã thăm dò được nội tình của bọn họ.

"Ma Đạo Tu La tông, nghe đồn phần lớn tu sĩ Tu La tông giết chóc thành tính, khó trách lại có sát khí như vậy."

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Tu sĩ Tu La tông đi vào, không xuất thủ ngay, mà nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo đề phòng.

Bọn họ nghe nói không ít lời đồn luên quan đến Sở Cuồng Nhân, bây giờ đối mặt với nhân vật như Trích Tiên này, ít nhiều tâm thần cũng có chút tâm thần bất định.

Theo Tu La tông đi vào, hiện trường tràn đầy bầu không khí tang tóc, bốn phía không một tiếng động, ngay cả tiếng côn trùng kêu vang cũng không còn.

Đột nhiên, một trận dị hương truyền đến.

Trên bầu trời, một nữ tử mặc hồng y như lửa, vũ mị xinh đẹp bay lên không trung, tự mang dị hương, cũng tràn ngập sát khí.

Không ít tu sĩ Tu La tông nhìn nữ tử kia, tâm thần giống như lọt vào mê hoặc, ánh mắt nóng bỏng nhìn đối phương.

Sau lưng nữ tử này cũng có một đám lớn tu sĩ, đám người lít nha lít nhít, vây chặt bầu trời đến không lọt một giọt nước.

"Quả nhiên giống lời đồn, Sở Cuồng Nhân đại danh đỉnh đỉnh là một lang quân vô cùng xinh đẹp." Nữ tử áo đỏ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, không khỏi liếm môi một cái, trong mắt lộ ra kinh diễm.

"Tiểu lang quân, ngươi đưa Thiên Hoang Ma Thương cho ta, ta dẫn ngươi về Cực Nhạc tông hưởng hết chuyện vui vẻ, thế nào?"

Nữ tử áo đỏ liếc mắt đưa tình, trêu chọc Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân ngồi trên tảng đá, mắt điếc tai ngơ, vẻ mặt đạm mạc.

Nói đùa.

Nghe nói trong Cực Nhạc tông có một phương pháp song tu, thích hợp nhất để nữ tử tu luyện, có thể thông qua giao hợp, hấp thu tinh khí của nam tử, tăng tiến tu vi.

Sở Cuồng Nhân cũng không muốn bị hút khô.

Lúc này, mặt đất rung chuyển, nơi xa có một đám hành thi ăn mặc rách rưới, vẻ mặt dữ tợn kinh khủng đang nhanh chóng vọt tới.

Nơi đi qua, thi khí tràn ngập, cỏ cây lập tức khô héo.

Phía sau đám hành thi này còn có mấy chục hành thi khổng lồ giống như núi nhỏ màu đen, làn da của những người khổng lồ này ngăm đen, ngũ quan vặn vẹo, trên thân khắc đầy phù văn quái dị, mỗi một bước đều khiến mặt đất rung động.

Phía trên hành thi khổng lồ màu đen này còn có một đám tu sĩ ăn mặc vô cùng quái dị, đội mũ rộng vành, mặc áo choàng...

Một trong ba đại tông môn Ma Đạo, người của Luyện Thi tông cũng đến.

Theo ba tông môn Ma Đạo đến, một số ma tu muốn đến đục nước béo cò đều hiện thân, số lượng cũng không kém hơn bất cứ cái nào trong ba đại tông môn Ma Đạo.

Số lượng của bốn phe thế lực này đều rất nhiều, còn nhiều hơn tưởng tượng của Sở Cuồng Nhân, ít nhất có đến mười vạn người!

Trong lúc nhất thời, quần ma loạn vũ!

"Tu La tông, Cực Nhạc tông, Luyện Thi tông, và một số ma tu tạp nham khác, hẳn đã đến không sai biệt lắm đi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, chậm rãi đứng lên.

Thân thể thẳng tắp như kiếm, có khí thế không thể phá vỡ, khiến nội tâm tất cả ma tu ở đây đều chấn động.

...

Trong thành Sơn Hà.

Trên tường thành, đám người Lý gia chủ, Sơn Hà Đạo Tử đều nhìn về phía sơn mạch nơi xa kia, mặc dù ngăn cách mấy trăm dặm, nhưng bọn họ vẫn có thể cảm nhận rõ ràng cỗ khí tức kinh khủng kia.

"Khí tức thật mạnh, cách xa như vậy vẫn có thể cảm nhận được, rốt cuộc nơi đó có bao nhiêu ma tu a?" Sơn Hà Đạo Tử ngưng trọng nói.

"Mở Quan Thiên Kính ra!"

Lúc này, Lý gia gia chủ lớn tiếng nói.

Có đệ tử Lý gia đẩy ra một cái tấm gương to lớn, tấm gương lưu chuyển phù văn, theo linh lực rót vào, bắt đầu hiện ra một vài hình ảnh, cuối cùng dừng lại ở một vùng núi.

Đó là vị trí của Sở Cuồng Nhân.

Khi thấy rõ đám ma tu lít nha lít nhít trong hình, thân thể đám người Lý gia chủ và Sơn Hà Đạo Tử không khỏi hung hăng run lên.

Quá nhiều.

Số lượng ma tu đến đó vô cùng nhiều.

Vượt xa tưởng tượng của bọn họ!

"Chúng ta đã đánh giá thấp sức dụ hoặc của Thiên Hoang Ma

Thương đối với đám ma tu này rồi, dường như ba đại tông môn Ma Đạo kia đã dốc toàn bộ lực lượng đi."

"Sở đạo hữu, hắn sẽ ứng phó thế nào đây?”

Lý gia chủ run giọng nói.

Sau đó, hắn ta thay đổi phương hướng của Quan Thiên Kính, trong kính bắn ra một đạo quang mang, rơi ở trên bầu trời, hóa thành một màn sáng to lớn.

Tất cả mọi người trong thành Sơn Hà đều nhìn thấy màn sáng này.

"Đây là Quan Thiên Kính của Lý gia!"

"Nghe nói Quan Thiên Kính của Lý gia có quan chiếu tất cả cảnh vật trong vòng nghìn dặm, bọn họ muốn chúng ta nhìn cái gì?"

Mọi người có chút tò mò nhìn lên màn sáng.

Đến khi quang mang thu liễm, một cảnh tượng xuất hiện.

Trong dãy núi, lít nha lít nhít ma tu, khắp khắp nơi, khắp ngõ ngách đều có ma tu gào rú...

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh tượng này, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

"Đây là ma tu! !"

"Thật nhiều ma tu! Tất cả bọn họ đều tụ tập ở một chỗ."

"Thật đáng sợ."

"Chờ một chút, chẳng lẽ là..."

Có một vài người đã đoán được cái gì, hình ảnh lưu chuyển, cuối cùng dừng trên một bóng lưng đơn bạc, bạch y tuyệt thế.

Đó là một thiếu niên.

Bên người thiếu niên là một nữ tử phong hoa tuyệt đại, hai người ở trong vòng vây của ma tu, vẻ mặt ung dung.

Nhìn đến nơi này, phần lớn mọi người đã lệ nóng doanh tròng.

"Đó là Sở đạo hữu! !"

"Là Sở đạo hữu, hắn vì chúng ta mà đối kháng ma tu a!"

"Nhiều ma tu như vậy, sao Sở đạo hữu có thể ứng phó được, hắn đã ôm lòng quyết tâm muốn chết sao? !"

Trên tường thành, Lý gia chủ lớn tiếng nói với mọi người trong toàn thành: "Chư vị bách tính, đồng tu, Sở đạo hữu bởi vì tương lai của Bắc Lăng Đạo Châu chúng ta mà chiến đấu với ma tu, chiến công của hắn đời đời bất hủ! !"

"Mà chúng ta, cần cầu nguyện cho hắn, cần chứng kiến cho hắn, cần khắc ghi tên hắn, công tích của hắn, nhiều đời truyền tụng xuống!"

Chương 105: Địa Phủ Chuyển Luân Vương, Mười Vạn Ma Tu Như Cỏ Rác

"Móa, tên Lý gia chủ này thật lắm chuyện."

Trong đám người, Lâm Bá Thiên thầm mắng một tiếng, không thể nghi ngờ, hành động của Lý gia chủ chính là đang nâng có uy vọng cho Sở Cuồng Nhân.

"Tốn công vô ích mà thôi, chỉ cần Sở Cuồng Nhân chết rồi, chúng ta lại ra tay, đến lúc đó trợ giúp bọn họ, dân chúng nhớ sẽ chỉ nhớ đến chúng ta." Bên cạnh, Ngạo Thương thản nhiên nói.

Dư luận mãi mãi ở trong tay những người có thực lực, chỉ cần Sở Cuồng Nhân chết rồi, sách lịch sử viết như thế nào còn không phải tùy ý bọn họ sao?

"Nhiều ma tu như vậy, mỗi người một đao đã đủ thiên đạo vạn quả Sở Cuồng Nhân rồi, ta xem lần này hắn sẽ sống sót thế nào."

"Không sao, đoán chừng mấy người hộ đạo của hắn đã bị đám tu sĩ cao tầng của Ma Đạo kéo lại, a, lần này hắn chỉ có thể tác chiến với thị nữ của hắn, hai người đấu với mười vạn? Có thể thắng mới lạ."

Một đám thiên kiêu, không có người nào coi trọng Sở Cuồng Nhân.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Sở Cuồng Nhân đã không khác gì một người chết.

...

Một chỗ sơn mạch khác, trong hư không có tràn ngập đạo vận khủng bố.

Chỉ thấy có mấy người đang hỗn chiến.

Thực lực của mấy người này vô cùng khủng bố, đều là Chí Tôn, xách một người ra cũng đủ chấn nhiếp phần lớn cường giả trên thế gian.

Đây chính là mấy người thất tổ đang ngăn cản cường giả Ma Đạo.

Bên trong, một tên lão giả áo bào xám đang dây dưa với thất tổ, tu vi của hai người không chênh lệch bao nhiêu, mỗi lần va chạm đều khiến hư không kịch liệt rung chuyển.

"Ngươi là ai? Chưa từng nghe nói Ma Đạo ở Thanh Long vực có nhân vật như ngươi?" Thất tổ nhìn lão giả mặc áo bào xám, kinh ngạc nói.

Nếu Thanh Long vực có tu sĩ ma Đạo đạt đến cấp bậc Vô Thượng Chí Tôn, ông ấy không thể không biết được, trừ phi người này đến từ vực khác...

"Ta đến từ... Địa Phủ!"

Lão giả mặc áo bào xám từ tốn nói.

Lời vừa nói ra, sắc mặt mọi người ở đây đều thay đổi.

Địa Phủ!

Đây không phải nơi mà bất cứ ai đi đến cũng chết sao, cũng chính là tổ chức ma đạo thần bí nhất, kinh khủng nhất trong Thương Khung tinh!

"Ta nhớ không lầm, bình thường Địa Phủ đều phát triển tại Huyền Vũ vực, tại sao lại đến nơi này?" Thất tổ lạnh giọng nói.

"Đương nhiên cũng giống như những người khác, vì Thiên Hoang Ma Thương."

"Dựa vào tu vi của các hạ, chắc trong trong Địa Phủ cũng không phải nhân vật nhỏ, trong Thập Điện Diêm Vương, ngươi là vị nào?"

"Tại hạ chính là Chuyển Luân Vương."

Lời nói vừa dứt, lão giả mặc áo bào xám Chuyển Luân Vương nhấn một ngón tay về phía thất tổ, một cỗ đạo vận vô cùng kinh khủng bạo phát trên đầu ngón tay ông ta!

Thất tổ không dám khinh thường, Thanh Đằng kiếm trảm ra một đạo kiếm quang.

Ở chỗ khác, Thanh Lan Chí Tôn và lão bà của Thanh Vân vương triều cũng đang ngăn chặn đám Tôn giả Ma Đạo còn lại.

Một chỗ khác.

Ở trung tâm sơn mạch, quần ma hội tụ, hai người Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ đối mặt với mười vạn ma tu, trong mắt không vui không buồn.

"Lam Vũ, có nguyện theo ta đồ ma không?"

"Cúc cung tẫn tụy, đến chết mới dừng!" Trên người Lam Vũ bộc phát một cỗ bạch quang vô cùng hừng hực, triển khai hai cánh, áo giáp màu trắng bạc bao trùm lên cơ thể, tay cầm Quang Minh Quyền Trượng, phun trào thần thánh chi ý.

Cổ thần thánh chi ý này khiến không ít ma tu cảm thấy vô cùng không thoải mái.

"Sở Cuồng Nhân, giao Thiên Hoang Ma Thương ra, ta có thể lưu ngươi toàn thây!" Đại hán cầm đầu Tu La tông lạnh giọng nói.

Sở Cuồng Nhân lấy Thiên Hoang Ma Thương ra, cắm ở trước mặt, ánh mắt đảo qua đám ma tu, "Ma thương ở đây, muốn, chính mình tới cầm."

Thiên Hoang Ma Thương xuất hiện, hô hấp của đám ma tu đều trở nên nặng nề, một đám nhìn chằm chằm ma thương, hai mắt đỏ thẫm.

"Đây chính là ma thương sao? Đạo vận thật lợi hại!"

"Năm đó, Vô Cực Ma Tôn dựa vào thanh ma thương này mà tung hoành ngang dọc Thanh Long vực, nếu có được ma thương này, ta nhất định cũng có thể."

"Lên!"

"Giết a! !"

Không chờ dẫn đầu người ra lệnh, một đám ma tu đã không kìm nén được khát vọng đối với ma thương, xông về phía Sở Cuồng Nhân.

Oanh! !

Một cỗ kiếm khí vô cùng mạnh mẽ từ trong cơ thể Sở Cuồng Nhân tuôn ra, mười mấy tên ma tu đứng gần nhất đã bị kiếm khí triệt để oanh sát!

Ngay sau đó, Linh khí giữa thiên địa phun trào, kiếm chi đạo vận ngưng luyện linh khí thiên địa, hóa thành mười hai trụ kiếm khí lớn phong thiên khóa địa!

Giờ khắc này, phạm vi trăm dặm, hóa thành lao ngục!

Lại một cỗ kiếm chi đạo vận kinh khủng ngưng tụ trên đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân thành một thanh Thiên Đạo Chi Kiếm, thân kiếm rung động, kiếm khí giống như cuồng phong tùy ý bay múa, càn quét toàn trường!

Bỗng nhiên, từng đợt đọa âm huyền diệu quanh quẩn, trong thương khung, dưới chân Sở Cuồng Nhân có một đóa Thanh Liên nở rộ, mỗi một cánh hoa đều là kiếm khí tinh thuần ngưng tụ mà thành, phía trên lưu chuyển đạo văn vô cùng huyền diệu.

Cửu Thiên Kiếm Ngục, Thiên Đạo Chi Kiếm, Thanh Liên Kiếm Ca...

Tam đại dị tượng đạo thể, đều bạo phát!

"Đến!" Sở Cuồng Nhân cầm Thánh Kiếm Côn Ngô trong tay, giơ kiếm quét qua, một đạo kiếm quang màu tím vô cùng bá đạo xông ra.

Kiếm quang lướt qua, một đám ma tu đều bị xé nứt.

"Thẩm Phán Chi Mâu!" Hai cánh của Lam Vũ lay động, đằng không mà lên, lượng lớn đạo vận ánh sáng hội tụ, hóa thành một cái trường mâu màu trắng.

Một mâu bắn ra, đánh vào trong đám người, nổ tung, năng lượng cuồng bạo bao phủ, mười mấy tên ma tu nổ thành một đoàn huyết vụ.

"Giết! !"

Đám ma tu hét lớn một tiếng, cùng nhau tiến lên.

Các loại công kích đánh về phía hai người Sở Cuồng Nhân, trong hư không, năng lượng bảy màu sặc sỡ giống như dòng nước lũ điên cuồng đập vào hư không.

Phần lớn đám tu sĩ Ma Đạo này đều là Kim Đan, Nguyên Anh cảnh, một số nhỏ đã đạt đến Động Hư cảnh, bất kì một tên nào đi ra cũng không phải nhân vật tài giỏi gì, nhưng mười vạn ma tu cùng ra tay, vậy thì vô cùng khủng bố.

"Bạch Liên Tịnh Thế Thiên!" Xung quanh Sở Cuồng Nhân nổi lên từng vòng gợn sóng, một cỗ đạo vận huyền diệu ngưng tụ thành từng đóa Bạch Liên, năng lượng công kích rơi phía trên, bộc phát từng đợt oanh minh.

Bụi mù nổi lên bốn phía, hạt bụi cuồn cuộn, bởi vì cỗ năng lượng này càn quét ra, khiến đồi núi bốn phía điên cuồng nổ tung!

Một số ma tu bị năng lượng này tác động đến, tu vi hơi yếu một chút lập tức nay ra ngoài, chết bất đắc kỳ tử!

"Thành công không?"

"Ha ha, Sở Cuồng Nhân thì như thế nào, dưới công kích này, ngay cả Tôn giả cũng phải chết không thể nghi ngờ."

Một đám ma tu càn rỡ cười to.

Một đạo kiếm quang màu tím từ trong bui mù bắn ra, cắt đứt đầu mấy tên ma tu đang cười to.

"Làm sao có thể!"

"Sở Cuồng Nhân còn chưa chết!"

Một cỗ kiếm khí từ trong bụi mù phóng ra, xua tan bụi mù, đồng thời cũng chém giết trăm tên ma tu xung quanh đó.

"Thế nào, các ngươi chỉ có như vậy sao?" Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ đứng tại chỗ, xung quanh có Bạch Liên vờn quanh, lông tóc không tổn hao gì!

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân đảo qua đám ma tu kia, một mảnh đạm mạc, dường như đang nhìn một bầy kiến hôi.

" Bạch Liên này có năng lực phòng ngự!"

"Hừ, thì sao, ta cũng không tin hắn có thể một mực phòng ngự, cùng tiến lên, đừng quên, chúng ta có mười vạn người!"

"Giết!"

Một đám ma tu chấn kinh vì thực lực của Sở Cuồng Nhân, nhưng bọn họ lại không có bất cứ e sợ nào.

Cho dù là khát vọng Thiên Hoang Ma Thương, hay là tự tin với thực lực của phe mình, đều khiến bọn họ nhanh chóng khởi xướng vòng tiến công thứ hai.

Linh lực của Sở Cuồng Nhân phun trào, đạo vận hiển hóa, thôi động Bạch Liên Tịnh Thế Thiên, bảo vệ mình và Lam Vũ, đồng thời công kích trên tay cũng không dừng lại, cho dù là kiếm khí của hắn hay là Thẩm Phán Chi Mâu của Lam Vũ, mỗi lần thi triển, luôn có thể lấy tính mạng của một đám ma tu.

Có quá nhiều ma tu, nhiều đến mức hai người họ không cần đi khóa chặt, chỉ cần ra tay, là có thể đánh trúng.

Đối với hai người bọn họ, đánh mười vạn ma tu này giống như đi cắt cỏ vậy, một đao hạ xuống liền giết chết một mảnh.

Chương 106: Chờ Linh Lực Của Hắn Khô Kiệt, Sở Cuồng Nhân Phải Chết

Trong thành Sơn Hà, một đám dân chúng nhìn nhìn hình ảnh Quan Thiên Kính chiếu ra, tâm thần không khỏi rung động, cả một đám người đều không tìm được bất cứ ngôn ngữ nào.

Hai người độc đấu mười vạn ma tu, lại không rơi vào thế hạ phong.

Không!

Thậm chí có thể nói là áp chế!

Mười vạn ma tu, bị chém giết giống như cắt cỏ vậy!

"Quá, quá cường đại!"

Có tu sĩ nuốt một ngụm nước bọt, vẻ mặt rung động.

Mà cách đó không xa, đám thiên kiêu như Ngạo Thương cũng nhìn thấy một màn này.

Giống như những người khác, lúc này rung động trong lòng bọn họ cũng không thể dùng từ ngữ hình dung được, bị thực lực của Sở Cuồng Nhân dọa sợ.

"Mười vạn ma tu lại bị hắn và thị nữ của hắn áp chế?"

"Kinh khủng nhất là sức phòng ngự của Bạch Liên, Bạch Liên đỡ được tất cả công kích, đây mới chiêu thức quan trọng khiến hắn có thể áp chế ma tu, cho dù không có Lam Vũ bên cạnh, đoán chừng cũng không kém bao nhiêu."

Ngạo Thương nhìn chằm chằm hình ảnh trên Quan Thiên Kính, nội tâm rung động.

Thiên kiêu thời đại này không phải đều giống Cố Trường Ca, Phương Thiên thôi sao? Hoàn toàn không cách nào so sánh được với thiên kiêu thời cổ đại bọn họ.

Nhưng Sở Cuồng Nhân là chuyện gì xảy ra?

Vì sao tên gia hỏa này lại khủng bố như thế?

Cho dù đặt trong thời đại của hắn ta cũng không ai bằng a!

...

Kiếm quang vung vẩy đánh ra, mười tên ma tu bị xé nứt tại chỗ.

Sở Cuồng Nhân nắm Thánh Kiếm Côn Ngô, trong quá trình không ngừng vung vẩy Thánh Kiếm, cảm ngộ của hắn đối với Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật càng ngày càng sâu.

Đám ma tu trước mặt hoàn toàn là đá mài kiếm cho hắn.

"Rống! !"

Một tiếng gầm giận dữ quanh quẩn sơn lâm, một hành thi khổng lồ giống như ngọn núi nhỏ phóng về phía Sở Cuồng Nhân, một quyền đánh về phía hắn, lực lượng vô cùng cuồng bạo trực tiếp đánh hư không chấn động, hình thành một cỗ khí lãng.

Vẻ mặt Sở Cuồng Nhân không thay đổi, một quyền này rơi vào Bạch Liên xung quanh hắn cũng không thể nhấc lên bất kỳ gợn sóng nào, đừng nói đến chuyện thương tổn hắn.

"Chết!" Sở Cuồng Nhân đạm mạc mở miệng, một kiếm chém ra, kiếm quang cuồng bạo xé mở người khổng lồ, còn chém giết cả người giật giây sau lưng nó nữa.

Hai người chém giết với mười vạn ma tu đã kéo dài một canh giờ.

Năng lượng ba động khủng bố khiến sơn mạch vỡ tan.

Máu chảy thành sông, hài cốt thành đống!

Một canh giờ chém giết, số lượng ma tu bị Sở Cuồng Nhân oanh sát đã nhiều vô số kể, nhưng đám ma tu này lại không thể làm gì được hắn.

Lực phòng ngự của Bạch Liên Tịnh Thế Thiên quá cường hãn.

"Sở Cuồng Nhân, đi chết đi!" Lúc này, ở phía Tu La tông, đại hán cường tráng ngang nhiên xuất thủ, trong tay cầm một cây đao, đạo vận sôi trào mãnh liệt bạo phát, hóa thành đao ảnh khổng lồ ầm vang chém xuống!

Một cỗ đao chi đạo vận có thể diệt tuyệt tất cả khóa chặt Sở Cuồng Nhân!

Đây là Chí Tôn pháp của Tu La tông!

"Cực Nhạc nhất kích!" Nữ tu của Cực Nhạc tông cũng xuất thủ.

Nàng vỗ hai tay, từng cái bùa chú xen lẫn hình thành một hư ảnh tuyệt mỹ trước mặt nàng ta, sau đó bay vút về phía Sở Cuồng Nhân.

Dáng người hư ảnh này yểu điệu, khiến người ta hoa mắt thần mê, nhưng trong đó lại ẩn chứa một cỗ lực lượng kinh khủng, khiến người ta phát khiếp.

"Hừ, Đồng Ma Thi, lên cho ta!" Trong Luyện Thi tông, một lão giả đội mũ rộng vành, toàn thân quấn quanh băng vải quái dị hừ lạnh nói.

Chỉ thấy đầu hành thi khổng lồ dưới chân ông ta rít lên một tiếng, đạo vận khuếch tán ra, giống như một trận phong bạo.

Vừa sải bước ra, hành thi lao về phía Sở Cuồng Nhân trên không, mười ngón giao thoa giống như một cái trọng chùy, cuốn lấy uy lực khai thiên tích địa rơi xuống.

Cao thủ của ba đại Ma Tông, xuất thủ!

Đao ảnh to lớn rơi vào Bạch Liên đầu tiên, ngay sau đó là cực nhạc nhất kích, cuối cùng mới là một quyền của hành thi khổng lồ kia.

Ba cỗ lực lượng gần như đồng thời bạo phát, đánh thẳng vào Bạch Liên đầy trời!

Lực lượng cường hãn trùng kích vào, Bạch Liên vẫn không nhúc nhích tí nào, tình cảnh này khiến đồng tử đám ma tu co rụt lại.

"Rốt cuộc Bạch Liên này là pháp môn gì, quá kinh khủng đi."

"Đáng chết!"

"Tất cả tu sĩ cấp bậc Chiến Vương sử dụng lĩnh vực áp chế!"

Tên đại hán cầm đầu Tu La tông khẽ quát.

Trong nháy mắt, một đám Chiến Vương thi triển lĩnh vực, nhưng cỗ lực lượng này rơi vào Bạch Liên đầy trời, vẫn tan rã như cũ, căn bản không thể ảnh hưởng đến hai người Sở Cuồng Nhân.

Thủ đoạn mạnh nhất của Chiến Vương cũng không có đất dụng võ!

"Kéo dài, kéo dài chết hắn!"

"Người này mạnh hơn cũng chỉ là Động Hư cảnh, linh lực có hạn, chúng ta nhiều người như vậy, ta không tin không thể giết hắn được!"

"Chờ linh lực của hắn hao hết, xem hắn có thể làm gì nữa."

Có ma tu lớn tiếng nói.

Ánh mắt không ít người tỏa sáng, không sai, nói thế nào, bọn họ còn mấy vạn ma tu nữa, còn Sở Cuồng Nhân chỉ có hai người mà thôi.

Chẳng lẽ có thể giết hết bọn họ mà không hao tổn gì sao?

"Hừ, người này thi triển dị tượng Đạo Thể, còn thôi động Thánh

Vương pháp, dựa vào tu vi của hắn thì có thể chống bao lâu?"

"Chờ linh lực của hắn khô kiệt, chính là lúc hắn phải chết! !"

Nghĩ đến đây, một số cường giả ma tu không tấn công Sở Cuồng Nhân nữa, mà ngăn chặn hắn, để những người còn lại lên làm bia đỡ đạn, không ngừng tiêu hao linh lực của Sở Cuồng Nhân, thời gian dần trôi qua, thi thể bốn phía càng ngày càng nhiều...

...

Trong thành Sơn Hà, tất cả dân chúng nhìn trận chiến này, nội tâm rung động, đồng thời, tất cả đều chảy mồ hôi cho Sở Cuồng Nhân.

Đương nhiên bọn họ biết, là người thì cũng có lúc sức lực cạn kiệt, Sở Cuồng Nhân mạnh hơn cũng là một con người, sao hắn có thể giết được mười vạn ma tu?

Mấy người Ngạo Thương, Lâm Bá Thiên cũng nhìn ra một chút mánh khóe.

"Đám ma tu này định mài chết Sở Cuồng Nhân." Lâm Bá Thiên hít sâu một hơi, giọng nói mang theo chút run rẩy.

Ép mười vạn ma tu áp dụng hạ sách này, có thể nghĩ Sở Cuồng Nhân tạo thành áp lực lớn đến mức nào cho bọn họ.

"Mặc dù Sở Cuồng Nhân có vô thượng căn cơ, linh lực viễn siêu cùng cảnh, nhưng dù sao chỉ là Động Hư cảnh, linh lực chung quy có hạn."

"Khi linh lực hao hết, hắn chắc chắn phải chết!"

Trong mắt Ngạo Thương lộ ra vẻ âm ngoan.

Hắn ta không muốn Sở Cuồng Nhân còn sống, thiên phú của đối phương quá mạnh, thực lực đối phương biểu hiện ra lúc này, cho dù khi hắn ta đã khôi phục thời kì toàn thịnh cũng không phải đối thủ, người này, quá kinh khủng.

"Vì sao các ngươi còn không xuất thủ?"

Lúc này, Sơn Hà Đạo Tử đi đến trước mặt đám người Ngạo Thương chất vấn.

"Xuất thủ? Xuất thủ cái gì, nhìn Sở đạo hữu dũng mãnh vô địch như vậy, đâu cần chúng ta xuất thủ chứ." Ngạo Thương thản nhiên nói.

"Sở đạo hữu mạnh hơn cũng chỉ có một người, cuối cùng linh lực của hắn sẽ tiêu hao hết, chẳng lẽ các ngươi muốn ngồi nhìn hắn bị ma tu giết chết sao?" Sơn Hà Đạo Tử khó thở, nhìn chằm chằm Ngạo Thương, trong mắt mang theo oán giận.

"Sơn Hà Đạo Tử xin yên tâm, chỉ cần đến thời điểm, tự nhiên chúng ta sẽ xuất thủ." Cố Trường Ca từ tốn nói.

"Các ngươi..." Sơn Hà Đạo Tử đột nhiên cảm thấy bi ai, đám thiêu kiêu chi tử của các đạo thống Thánh Nhân được vạn người kính ngưỡng lại là người như vậy sao?

"So với Sở đạo hữu, các ngươi còn không xứng xách giày cho hắn!"

Biết đám người Ngạo Thương hạ quyết tâm muốn Sở Cuồng Nhân chết, Sơn Hà Đạo Tử không còn lời nào để nói, phẩy tay áo bỏ đi.

Mấy tên thiên kiêu Phương Thiên, Lâm Bá Thiên bị hắn ta nói như vậy, tức giận đến xanh mặt, Lâm Bá Thiên hừ lạnh nói: "Sở Cuồng Nhân cái gì, rất nhanh sẽ là một người chết thôi, chúng ta cần gì phải so với hắn."

"Đúng đấy, so sánh với một người chết sao, buồn cười."

Một đám thiên kiêu nhìn lên màn sáng trên bầu trời, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân đang sát phạt tứ phương, uy vũ bá khí kia, trong mắt đều là ghen ghét.

Sở Cuồng Nhân, ngươi nhất định phải chết! !

Ngươi không chết, thời đại này căn bản không có vị trí của chúng ta!

Đây là thời đại chòm sao sáng chói, không cần một vòng mặt trời gay gắt che đậy quang mang của tất cả mọi người!

Chương 107: Linh Lực Khô Kiệt? Không Tồn Tại, Thao Thiết Pháp Hiển Uy

Xung quanh, thi thể ma tu càng ngày càng nhiều, động tác huy kiếm của Sở Cuồng Nhân lặp lại không biết bao nhiêu lần, mười vạn ma tu bị hắn giết đến sợ hãi, bây giờ đã còn lại không đến mười phần trăm.

Mà trong quá trình này, linh lực của hắn đã tiêu hao cũng vô cùng kinh khủng, đổi lại là đám tu sĩ cùng cảnh khác, cho dù có mười người cũng sớm khô kiệt, nhưng hắn lại kiên trì tới hiện tại.

Căn cơ của hắn quá mức cường hãn, bốn đại vô thượng căn cơ, không nói xưa nay chưa từng có, ít nhất ở thời đại này không ai được như vậy!

Ở bên cạnh hắn, sắc mặt Lam Vũ đã trắng bệch, tu vi của nàng đã sớm tấn cấp đến Động Hư, cộng thêm Vô Thượng Đạo Thể, số lượng linh lực dự trữ nhiều, cũng là gấp bội cùng cảnh.

Nhưng một phen giết chóc, linh lực của nàng đã khô kiệt.

"Lam Vũ, ngươi điều tức một hồi đi."

Sở Cuồng Nhân ôn nhu nói, chỉ cần ở trong phạm vi bảo hộ của Bạch Liên Tịnh Thế Thiên, không một ai có thể tổn thương Lam Vũ.

"Công tử, cẩn thận." Lam Vũ nói, sau đó lấy ra một viên thuốc ăn vào, bắt đầu điều tức, nhanh chóng khôi phục linh lực.

Tình cảnh này khiến khóe miệng ma tu đám ma tu co giật hai lần.

Có lầm hay không!

Chúng ta đang chém giết a!

Hơn nữa các ngươi dùng ít địch nhiều, có cần phách lối như vậy không? Ngay ở dưới mí mắt chúng ta mà bắt đầu điều tức?

"Nữ tử kia đã không chịu nổi, đoán chừng Sở Cuồng Nhân cũng không tốt hơn bao nhiêu, mọi người thêm chút sức nữa." Người cầm đâu Tu La tông nói.

Mặc dù chỉ còn lại không đến mười ngàn ma tu, nhưng mười ngàn ma tu này có thể sống sót, phần lớn đều có tu vi Nguyên Anh cảnh, cùng nhau bạo phát chiến lực, cũng vô cùng khủng bố.

Cộng thêm một số cao thủ Ma Đạo còn chưa xuất thủ, tình cảnh lúc này của hai người Sở Cuồng Nhân không hề tốt đẹp, thậm chí, càng thêm nguy hiểm!

"Hiện tại đã đến lúc rồi."

Trong đám người, một lão giả khô gầy nhìn chằm chằm Thiên Hoang Ma Thương bên cạnh Sở Cuồng Nhân, từ trong Càn Khôn giới lấy ra một đoạn xương tay mày trắng.

Sau khi đoạn xương tay này xuất hiện về sau, Thiên Hoang Ma Thương dường như cảm ứng được, bắt đầu rung động.

"Ừm?"Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra kinh ngạc, nhìn tên lão giả khô gầy kia, trong mắt có Đại Đạo phù văn lưu chuyển.

"Khô Đằng Tôn Giả, thân tín của Vô Cực Ma Tôn trước kia, dư nghiệt của Vô Cực Ma Tông, là Tôn giả trung kỳ, tu Tôn pháp... Tay cầm thi thể của Vô Cực Ma Tôn, có thể sinh ra cộng minh với Thiên Hoang Ma Thương..."

Liên tiếp tin tức lướt qua.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ ngoài ý muốn, nhìn đoạn xương tay trong tay đối phương, trong đó đích thật lộ ra một cỗ đạo vận Chí Tôn.

Thiên Hoang Ma Thương từng là binh khí của Vô Cực Ma Tôn, có thể sinh ra cộng minh với thân thể đối phương cũng không phải chuyện lạ.

"Như vậy đã muốn lấy được ma thương, không khỏi quá hão huyền sao?" Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng.

Hắn duỗi tay nắm chặt ma thương, một cỗ linh lực bàng bạc điên cuồng tuôn ra, ma thương vốn đang rung động cứ thế bị hắn trấn áp!

Khô Đằng Tôn Giả biến sắc, "Không ngờ Sở Cuồng Nhân vẫn còn linh lực như vậy, thật không thể tin được!"

Các cao thủ khác nhìn thấy hành động của Khô Đằng Tôn Giả, cũng có chỗ suy đoán, đồng thời cũng kinh ngạc vì Khô Đằng Tôn Giả xuất hiện.

"Sau khi Vô Cực Ma Tôn chết, Khô Đằng Tôn Giả mai danh ẩn tích, vốn cho rằng ông ta đã chết rồi, không ngờ vẫn còn sống."

"Lão già chết tiệt này, đúng là sống lâu."

"Thọ mệnh của Tôn giả nhiều nhất cũng là tám nghìn năm, tu sĩ Ma Đạo không được Thiên Đạo dung, thọ mệnh ngắn hơn, vậy mà ông ta còn sống đến bây giờ?"

"Thế gian có không ít bảo vật có thể kéo dài thọ mệnh, nhìn dáng vẻ của ông ta, khoảng cách đến Thiên Nhân Ngũ Suy cũng không xa."

Đám cao thủ của ba đạo tông môn Ma Đạo thấp giọng nghị luận.

Sở Cuồng Nhân nhìn Khô Đằng Tôn Giả thản nhiên nói: "Phần lớn cao thủ Tôn giả trong Ma Đạo đều bị mấy người thất tổ ngăn cản, ngươi có thể trà trộn vào đây, cũng là người có chút thủ đoạn."

"Chỉ đáng tiếc, đã trốn tránh nhiều năm như vậy, vì sao không tiếp tục trốn ở đó, đột nhiên đi ra nhảy nhót, muốn chết sao?"

Khô Đằng Tôn Giả nghe vậy, cười lạnh nói: "Thiên Hoang Ma Thương chính là là binh khí của Ma Tôn, vốn nên thuộc về Vô Cực Ma Tông ta."

"Một đạo thống sớm đã biến mất, chỉ để đám dư nghiệt đang kéo dài hơi tàn như các ngươi, cũng dám đến đoạt Thánh Vương khí, ngu xuẩn."

“Đợi thêm lát nữa, chẳng phải ngươi sẽ biết sao."

Khô Đằng Tôn Giả không nhiều lời nữa, đưa tay đánh ra chưởng, một cỗ đạo vận vô cùng âm tà hiển hóa, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Bạch Liên đầy trời rung động, Bạch Liên tầng ngoài cùng giống như bị mưa to ngăn trở, cánh hoa lung lay, liên tiếp bị phá nát!

Từ lúc khai chiến đến nay, đây là lần đầu tiên Bạch Liên Tịnh Thế bị phá hư!

Mặc dù không hoàn toàn đánh vỡ, nhưng điều này cũng khiến một đám ma tu hai mắt tỏa sáng, trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên.

"Ha ha, linh lực của tên gia hỏa này sắp cạn kiệt rồi."

"Mọi người thêm chút sức đi!"

"Sở Cuồng Nhân, nhận lấy cái chết!"

Các Ma tu ra sức xuất thủ, các loại đạo vận bạo phát, không ngừng đánh vào Bạch Liên, đánh cho Bạch Liên đầy trời không ngừng run lên, phá nát.

Lúc Khô Đằng Tôn Giả chuẩn bị xuất thủ, một người thanh niên thanh tú bỗng nhiên lách mình đi đến trước mặt ông ta.

"Người nào?" Sắc mặt Khô Đằng Tôn Giả thay đổi, nhưng khi ông ta nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của người thanh niên, đồng tử co rụt lại, có chút không dám tin tưởng.

"Ngươi, ngươi là... Ma Tôn? ! Không, không đúng, Ma Tôn đã chết." Khô Đằng Tôn Giả vội vàng phủ nhận.

"Ta là đời sau của ông ấy! Đưa đoạn xương tay kia cho ta mượn dùng một lát, ta có biện pháp lấy lại Thiên Hoang Ma Thương."

Thanh niên nhìn đoạn xương tay trong tay đối phương, ánh mắt nóng rực.

Mà lúc này, Sở Cuồng Nhân đang ứng phó với vây công của rất nhiều ma tu, duy trì ba đại dị tượng Đạo Thể, Bạch Liên Tịnh Thế Thiên, cũng liên tiếp thôi động Thánh Vương pháp, hắn đã tiêu hao quá nhiều linh lực.

Nhưng đối với chuyện này, hắn cũng không hoảng hốt, vẻ mặt không hề bận tâm.

"Thao Thiết pháp!"

Quanh người Sở Cuồng Nhân chợt bộc phát ra một cỗ đạo vận kì lạ, một cỗ hấp lực kinh khủng bạo phát, thi thể ma tu bốn phía bị phân giải thành vô số tinh hoa huyết nhục, theo bốn phương tám hướng hướng dũng mãnh lao về phía hắn.

Thi thể ma tu ở nơi này chồng chất thành núi, đối với Thao Thiết pháp của Sở Cuồng Nhân mà nói, những thi thể này chính là từng gốc bảo dược có thể tùy thời bổ sung linh lực cho hắn!

Hơn nữa không giống đan dược bình thường cần thời gian nhất định để tiêu hóa, vừa tiến vào cơ thể liền có thể hóa thành linh lực trong thời gian vô cùng ngắn, đây mới là lực lượng lớn nhất của Sở Cuồng Nhân trong trận chiến này!

Có Thao Thiết pháp, hắn căn bản không sợ tiêu hao! !

Đối với hắn mà nói, quần chiến căn bản không có chút tác dụng nào!

Đám ma tu muốn dùng cách luân chiến mài chết hắn, từ lúc bắt đầu, suy nghĩ này đã là một sai lầm, hắn giết càng nhiều, càng có thể bổ sung linh lực nhiều.

Rất nhiều tinh hoa huyết nhục như trăm sông đổ về một biển, không ngừng tràn vào cơ thể Sở Cuồng Nhân, linh lực vốn khô kiệt lấy tốc độ khủng khiếp khôi phục lại, thậm chí còn có xu thế tiến thêm một bước!

Tình cảnh này, khiến tất cả ma tu suýt nữa lâm vào tự bế, bọn họ quyết đấu sinh tử, tiêu hao linh lực đối phương, nhưng trong nháy mắt, đối phương đã khôi phục lại rồi, chuyện này cũng quá vô sỉ đi!

"Đây, đây rốt cuộc là phương pháp gì?"

"Vì sao trên người tên gia hỏa này lại có nhiều pháp môn như vậy, hơn nữa mỗi loại đều chưa từng nghe thấy, rốt cuộc hắn có được từ đâu vậy?"

"Có pháp môn này, vì sao vừa rồi hắn không dùng?"

"Ta hiểu rồi, hắn muốn kiến tạo cảnh tượng giả, muốn chúng ta cứ thế xông lên tiêu hao hết linh lực của hắn, nhưng mà, ai ngờ hắn lại có pháp môn này chứ!"

"Đáng chết, từ lúc bắt đầu chúng ta đã sai, đối với hắn mà nói, mười vạn ma tu căn bản không tạo thành uy hiếp gì với hắn! Từ đầu đến cuối, quyền khống chế trận chiến này đều ở trong tay hắn!"

Chương 108: Núi Thây Biển Máu, Trích Tiên Tạo Giết, Đại Chiến Kết Thúc

Một môn Thao Thiết pháp đánh cho tất cả mọi người trở tay không kịp.

Sở Cuồng Nhân lại lần nữa khôi phục đỉnh phong, từng đoá Bạch Liên lại lần nữa ngưng tụ trong hư không, phòng ngự vô song khiến tất cả ma tu đều bó tay không có biện pháp.

Thánh Kiếm vung lên, kiếm quang bá đạo khiến không ít ma tu tử vong tại chỗ.

Ngay cả đám cao thủ của ba đại tông môn Ma Đạo cũng khó mà địch nổi.

Còn lại một vạn ma tu, không ngừng bị giết chết.

Ong ong...

Lúc này, Thiên Hoang Ma Thương bên cạnh Sở Cuồng Nhân xuất hiện dị động, bay lên không trung, rồi lao về một hướng khác.

Một người thanh niên bắt lấy ma thương bay tới, trên mặt tràn đầy cuồng hỉ, "Thành công! Thiên Hoang Ma Thương là của ta!"

Trong tay thanh niên này cầm một đoạn xương tay, toàn thân toát ra đạo vận mạnh mẽ, sinh ra cộng minh mãnh liệt với Thiên Hoang Ma Thương!

Trình độ cộng minh này còn mạnh hơn vừa rồi rất nhiều!

Trong mắt Sở Cuồng Nhân có Đại Đạo phù văn lưu chuyển, nhìn thoáng qua thanh niên kia, "Triệu Vô Kỵ, hậu nhân của Vô Cực Ma Tôn, hiện là đệ tử của Địa Phủ Chuyển Luân Vương, người mang Vô Cực Ma Thể, tu Thánh Nhân pháp..."

Sở Cuồng Nhân khẽ ồ lên một tiếng, "Hậu nhân của Vô Cực Ma Tôn, xem ra ngưu quỷ xà thần gì đó đều xuất hiện rồi."

Ma thương bị đoạt, vẻ mặt Sở Cuồng Nhân tự nhiên, nhưng đám ma tu còn lại đã trở nên vô cùng kích động.

"Có người đoạt được ma thương rồi!"

"Người thanh niên kia là ai, Sở Cuồng Nhân nói hắn là hậu nhân của Vô Cực Ma Tôn, đây là thật hay giả?"

"Đạo vận trên người đối phương là Vô Cực Ma Thể, là thể chất của Vô Cực Ma Tôn năm đó, hơn nữa ta đã nhìn thấy bức họa của Vô Cực Ma Tôn, quả thật có mấy phần giống người thanh niên này."

"Chẳng lẽ hắn là người đã diệt Sơn Hà tông, vì Thiên Hoang Ma Thương, xem ra hắn đã thành công."

"Hừ, quản hắn là hậu nhân của ai, hiện tại ma thương không ở trong tay Sở Cuồng Nhân, người này còn dễ đoạt hơn nhiều, tiến lên! !"

"Không sai, Vô Cực Ma Tôn đã chết, Thiên Hoang Ma Thương chính là vật vô chủ, cho dù hậu nhân của Ma Tôn muốn, vậy cũng phải dùng thực lực để chứng minh bản thân, nếu không cũng đừng trách người khác."

Đám tu sĩ của ba đại tông môn Ma Đạo bắt đầu thay đổi mục tiêu.

Thực lực của Sở Cuồng Nhân quá mạnh, cường đại khiến một đám ma tu không thể làm gì, ma thương trong tay hắn, ma tu căn bản không có hi vọng.

Nhưng rơi vào tay Triệu Vô Kỵ, bọn họ cảm thấy mình lại có thể đoạt được, bọn họ không làm gì được Sở Cuồng Nhân, chẳng lẽ còn không làm gì được Triệu Vô Kỵ sao?

"Người nào dám làm tổn thương thiếu chủ?"

Khô Đằng Tôn Giả đột nhiên bước ra một bước, lớn tiếng nói.

Mặc kệ là vì Thiên Hoang Ma Thương hay là vì thân phận của Triệu Vô Kỵ, ông ta đều không thể để người ta thương tổn Triệu Vô Kỵ.

"Muốn ma thương, chỉ bằng các ngươi cũng xứng?" Triệu Vô Kỵ cầm Thiên Hoang Ma Thương trong tay, đạo vận Vô Cực Ma Thể lập tức bạo phát!

Khí thế hắn ta bạo phát không kém bất cứ một tên Chiến Vương nào.

"Không hổ là hậu nhân của Ma Tôn, quả nhiên không tầm thường."

Khô Đằng Tôn Giả tán thưởng một tiếng.

"Ta nói, có phải các ngươi không coi trọng ta phải không?"

Lúc này, bóng người Sở Cuồng Nhân tiến lên, chỉ thấy hắn cầm Thánh Kiếm Côn Ngô trong tay, vừa sải bước đi ra, đến bên cạnh Triệu Vô Kỵ, đột nhiên chém xuống một kiếm, kiếm quang màu tím bá đạo khiến hư không vỡ tan!

Triệu Vô Kỵ cầm ma thương, đột nhiên đánh về phía kiếm quang, hai cỗ lực lượng va chạm, phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Cự lực kinh khủng từ ma thương truyền lại trực tiếp khiến xương cốt hai tay Triệu Vô Kỵ bạo liệt, hắn ta hét thảm một tiếng, không cầm được ma thương, ma thương liền bay ra ngoài.

"Nào, ngươi thử lại lần nữa xem có thể lấy được nó không?" Sở Cuồng Nhân tiếp nhận ma thương bay ra ngoài, cắm trên mặt đất.

"Tại sao có thể như vậy?" Triệu Vô Kỵ cảm thấy rung động, hắn ta cầm Thiên Hoang Ma Thương, lại không chặn được một kiếm của Sở Cuồng Nhân.

Hai tay hắn ta không ngừng run rẩy, có từng giọt huyết châu nhỏ xuống, hắn ta cắn răng, dùng Vô Cực Ma Thể thôi động xương tay của Ma Tôn, cộng minh với ma thương, muốn tiếp tục đoạt lại Thiên Hoang Ma Thương.

Nhưng chuyện này hoàn toàn không có tác dụng, dưới sự trấn áp thô bạo của Sở Cuồng Nhân, ma thương không hề nhúc nhích!

"Đáng giận, ma thương đã trở về trong tay của Sở Cuồng Nhân rồi, như vậy căn bản không đoạt được a, ta đi trước!"

"Sở Cuồng Nhân quá mạnh, rời đi trước lại nói."

Có vài ma tu dằn xuống khát vọng đối với ma thương, sau đó muốn rời khỏi, nhưng mà, bọn họ lại đụng phải bích chướng.

"Tình huống như thế nào?"

"Kết cấu không gian ở đây đã thay đổi!"

Tu sĩ muốn rời khỏi biến sắc.

Cách đó không xa, Sở Cuồng Nhân nhìn thấy một màn này, cười lạnh nói: "Thật sự cho rằng các ngươi có thể muốn đến là đến, muốn đi là đi sao?"

Cửu Thiên Kiếm Ngục, phong thiên khóa địa, há lại dễ dàng rời đi như vậy?

Từ khi đám ma tu đến nơi này, cho đến bây giờ Sở Cuồng Nhân vẫn không có ý định để bọn họ rời đi, một người cũng không muốn buông tha!

"Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!" Thánh Kiếm vung lên, kiếm quang trùng trùng điệp điệp tuôn ra, Chiến Vương cảnh cầm đầu Tu La tông bị chém giết tại chỗ, không kịp phát ra tiếng kêu thảm.

"Sở Cuồng Nhân, tha cho ta không chết, ta nguyện ý phụng ngươi làm chủ! Làm trâu làm ngựa!" Nữ tử của Cực Nhạc tông lã chã chực khóc nói, gương mặt động lòng người, sóng mắt lưu chuyển, hồn xiêu phách lạc.

Sở Cuồng Nhân ngước mắt nhìn nàng ta một cái, "Ngươi thật buồn cười."

Vừa dứt lời, Thánh Kiếm đã vung ra.

Trong ánh mắt hoảng sợ của nữ tử kia, kiếm quang không hề dừng lại bao phủ nàng ta, trong nháy mắt thân thể bị oanh thành một đoàn huyết vụ!

"Trốn, mau trốn!"

"Chúng ta căn bản không phải đối thủ của hắn."

"Đáng giận, làm sao hắn lại mạnh như vậy, hắn chỉ có một người, nhưng chúng ta có mười vạn ma tu, lại không thể làm gì hắn, chuyện này làm sao có thể!"

Trên khắp chiến trường, ma tu đã trở nên vô cùng bối rối.

Khô Đằng Tôn Giả cũng thử trốn thoát, nhưng ngay cả ông ta cũng không có cách nào tránh thoát phong tỏa của Cửu Thiên Kiếm Ngục, bị vây ở nơi đây.

Bất đắc dĩ, trong mắt ông ta hiện lên vẻ ngoan lệ, đánh cược tính mạng chiến một trận với Sở Cuồng Nhân, nhưng ngay cả Tôn giả, cũng chỉ có thể chịu được một kiếm.

Theo Khô Đằng Tôn Giả vẫn lạc, đám ma tu còn lại càng thêm tuyệt vọng.

Trong lúc nhất thời, tiếng cầu xin tha thứ, tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt.

Mà Sở Cuồng Nhân lại thờ ơ, Thiên Đạo Kiếm hiện lên trên đỉnh đầu, chân đạp Thanh Liên, Bạch Liên vờn quanh người, giống như trích tiên cao cao tại thượng.

Nhưng trong mắt đám ma tu, không ai giống ác ma hơn Sở Cuồng

Nhân lúc này!

"Không được, tiếp tục chờ đợi ta sẽ chết!"

"Nhất định phải trốn!" Vẻ mặt Triệu Vô Kỵ sợ hãi, vội vàng lấy ra một tờ phù văn huyền diệu, xé rách nó.

Chỉ thấy một cỗ đạo vận không gian cường đại bộc phát, bao trùm Triệu Vô Kỵ, chớp mắt liền đột phá phong tỏa của Cửu Thiên Kiếm Ngục.

Phát giác không gian dị động, trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra một chút kinh ngạc.

"Đây là lực lượng không gian, một loại bảo vật không gian nào đó sao?"

Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm nói.

Trên thế giới này đúng là có không ít bảo vật không gian, trong đó phổ biến nhất là một loại phù chú tên là Đại Na Di Phù.

Loại phù chú này rất hiếm thấy, chỉ có Phù Sư cao minh nhất mới có thể vẽ ra, hơn nữa, từ xưa đến nay, Phù Sư từ rất hiếm có, lác đác không có mấy người.

"Nhưng không sao, một tên lâu la mà thôi, sau này gặp lại chém là được." Sở Cuồng Nhân không tiếp tục để ý nữa.

Trong chốc lát, Sở Cuồng Nhân phất tay chém giết mấy tên ma tu cuối cùng.

Đến lúc này, trận đại chiến này mới chính thức kết thúc.

Trong dãy núi, thi thể ma tu như cỏ rác nằm rải rác các nơi, chân cụt tay đứt, máu chảy thành sông, cảnh tượng như Địa Ngục.

Mà trong mảnh Địa Ngục này, một bóng người mặc bạch y tuyệt thế, cầm kiếm mà đứng, khí chất phiếu miểu xuất trần không hề hợp với biển máu này.

Trong thành Sơn Hà, tất cả cả tu sĩ nhìn thấy một màn này, đều vô cùng rung động!

Chương 109: Cửu Châu Vương Quan, Trong Núi Thây Biển Máu Đăng Quang Xưng Vương

"Hắn... Thành công!"

Trong thành Sơn Hà, tất cả mọi người thông qua Quan Thiên Kính nhìn thấy Sở Cuồng Nhân chém giết mười vạn ma tu, tất cả đều rung động đến tột đỉnh!

Ngay sau đó chính là cuồng hỉ!

"Thành công! Thành công!"

"Mười vạn ma tu đã chết, ma họa tại Bắc Lăng Đạo Châu đã được hóa giải, cho dù các nơi vẫn còn một vài ma tu làm hại, nhưng cũng không đủ gây sợ."

"Đúng vậy, quá tốt rồi..."

"Sở đạo hữu thật sự là Thần Nhân a!"

Trong thành Sơn Hà, vô số dân chúng sùng bái Sở Cuồng Nhân đến đỉnh điểm, thậm chí có người đã quỳ xuống đất, tôn thờ hắn.

Có thể so với Bạch Liên Thánh Vương năm đó, dùng sức một mình cứu vãn vạn vạn sinh linh của các nước phía Nam, được đời đời truyền tụng đến bây giờ.

Sở Cuồng Nhân cũng giống vậy.

Tên của hắn sẽ lưu vào sử sách của Bắc Lăng Đạo Châu, truyền khắp thiên cổ!

"Làm sao có thể, làm sao hắn có thể làm được!"

So với dân chúng mừng như điên, sắc mặt đám thiên kiêu Ngạo Thương, Phương Thiên lại rất khó coi, nhìn hình ảnh trên Quan

Thiên Kính, trong mắt tràn đầy không cam lòng.

Bọn họ vốn dự định sau khi Sở Cuồng Nhân thất bại sẽ ra tay, vì vậy đã chuẩn bị xong nhân thủ, hiện tại, tất cả chuẩn bị đều vô dụng.

Sở Cuồng Nhân lấy sức một mình chém giết mười vạn ma tu, đây là chuyện đến nghĩ bọn họ cũng không dám nghĩ.

Trong đám người, một lão giả mặc áo bào trắng nhìn Sở Cuồng Nhân trên Quan Thiên Kính, liên tục cảm khái, "Dị số, dị số, dị số a!"

...

Trong một sơn mạch, đám người thất tổ vẫn còn đang chiến đấu.

Nhưng tất cả mọi người đã nhận ra bên kia sơn mạch, trận chiến đấu của Sở Cuồng Nhân và mười vạn ma tu đã kết thúc.

"Ba động chiến đấu ngừng rồi?"

"Kết thúc, Thiên Hoang Ma Thương rơi vào trong tay ai?"

Tất cả mọi người không kịp chờ đợi phóng thích linh niệm.

Nhưng lúc hình ảnh bên kia sơn mạch thu vào đại não, tất cả mọi người, ngay cả Địa Phủ Chuyển Luân Vương đều biến sắc.

Tại một mảnh núi thây biển máu, chỉ có một bộ bạch y tuyệt thế.

Bức tranh này, ngay cả Tôn giả cũng không thể không hoảng sợ.

"Tất cả ma tu đều đã chết? !"

"Làm sao có thể! !"

Mấy người thất tổ cũng giật mình kêu lên, thi thể ma tu lít nha lít nhít, số lượng quá mức dọa người.

"Ha ha ha, không hổ là thủ tịch của Huyền Thiên tông ta, đám ma tu các ngươi muốn giết hắn, quả thực si tâm vọng tưởng!" Thất tổ cười to nói.

"Thánh Tử Bạch Liên giáo ta, các ngươi cũng xứng giết?"

"Không hổ là hôn phu của Linh Lung công chúa."

Trên mặt Thanh Lan Chí Tôn và lão bà cũng tràn đầy tự hào.

Lúc này, trong núi thây biển máu, Sở Cuồng Nhân lại làm ra hành động khiến người ta bất ngờ, chỉ thấy quanh người hắn tràn ngập một cỗ đạo vận kì lạ, vô số thi thể ma tu xung quanh toàn hóa thành điểm sáng huyết sắc, dũng mãnh lao về phía hắn.

Thao Thiết pháp, thi triển! !

Lượng lớn tinh hoa huyết nhục của đám ma tu bị Sở Cuồng Nhân hấp thu.

Khí tức của hắn đang không ngừng tăng lên!

"Đây là pháp môn quỷ dị gì?"

"Hắn, hắn định đột phá cảnh giới? !"

"Vừa trải qua một trận đại chiến, hiện tại hắn lại muốn đột phá tu vi cảnh giới, còn là mượn lực lượng của mười vạn ma tu này, thật đáng sợ."

Đám cao thủ của ba đạo tông môn Ma Đạo nhìn đến sửng sốt.

Móa nó!

Ngươi giết nhiều người của chúng ta như vậy còn chưa đủ, còn muốn dùng thi thể của bọn họ để đột phá tu vi, thật quá đáng? ! !

Rốt cuộc ai mới là ma tu a?

Tại sao bọn họ có cảm giác, Sở Cuồng Nhân càng giống ma đầu hơn bọn họ vậy?

Trong núi thây biển máu, Lam Vũ đã khôi phục hơn phân nửa linh lực, thấy Sở Cuồng Nhân đang hấp thu tinh hoa huyết nhục của ma tu, liền yên lặng đứng ở một bên hộ pháp.

Lúc này Sở Cuồng Nhân đang thôi động Thao Thiết pháp đến cực hạn, vô số tinh hoa huyết nhục như trăm sông đổ về một biển, không ngừng bị hắn hấp thu.

Nếu tùy tiện sử dụng phương pháp này sẽ có hại cho khí vận, nhiễm nhân quả.

Nhưng bây giờ sẽ không.

Bởi vì mười vạn ma tu này tới giết hắn, hắn giết ngược lại, sẽ không nhiễm nhân quả, càng sẽ không tổn hại đến khí vận.

Thông qua không gian Thao Thiết, lượng lớn tinh hoa huyết nhục chảy vào cơ thể hắn, hội tụ ở Linh Khư, được chuyển hóa thành linh lực tinh khiết.

Khí tức của Sở Cuồng Nhân liên tục tăng lên, đi về phía Chiến Vương cảnh!

Một cỗ đạo vận phóng lên tận trời, biến ảo thành một cái vương miện vô cùng hoa lệ trên đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân, có đạo văn màu vàng óng lưu chuyển.

Trên vương miện có từng viên đạo châu ngưng tụ, vô cùng huyền diệu.

Một viên, hai viên, ba viên...

Trong chớp mắt, phía trên vương miện ngưng tụ bảy viên đạo châu!

Vương miện thất châu!

Đây đã là căn cơ cao cấp nhất!

Không ít tu sĩ tán thưởng.

"Không, còn chưa đủ, còn thiếu rất nhiều!" Trong mắt Sở Cuồng Nhân bắn ra một vệt tinh quang, gia tốc hấp thu tinh hoa huyết nhục bốn phía.

Vô số thi thể ma tu bị phân giải, tiêu tán trong thiên địa.

Mười vạn ma tu, khi chết thi thể cũngkhông lưu lại.

Nhưng sau khi hút khô mười vạn ma tu, vương miện thất châu trên đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân lại không tiếp tục tiến hóa.

Sở Cuồng Nhân lại lần nữa lấy ra một bộ thi thể, đây là một bộ thi thể không đầu, phía trên có đạo văn lưu chuyển, đạo vận huyền diệu.

Đây là thi thể của Hắc Quang Thánh Nhân!

Thao Thiết pháp thi triển, Sở Cuồng Nhân đã hút thi thể Thánh Nhân này vào, tinh hoa huyết nhục bàng bạc lần nữa bạo phát!

Lại ngưng tụ thêm một viên châu nữa!

Vương miện tám châu!

"Còn chưa đủ!" Sở Cuồng Nhân lại lấy ra bảo dược cấp Chuẩn Thánh, thuần thục nuốt vào trong bụng.

Hiệu quả của bảo dược phát huy, trên người Sở Cuồng Nhân nở rộ vô tận thần hoa.

Thấy cảnh này, các tu sĩ đều sửng sốt.

"Vừa rồi hắn lấy ra bảo dược cấp Chuẩn Thánh đi, cứ như vậy ăn vào, móa nó, phung phí của trời a!"

"Trâu gặm mẫu đơn, thật sự là trâu gặm mẫu đơn a!"

Vô số tu sĩ đau lòng không thôi.

Một gốc bảo dược cấp Chuẩn Thánh, nếu để Luyện Đan Sư cao minh luyện chế, có hi vọng rất lớn sẽ tạo ra một lò đan dược cấp Chuẩn Thánh.

Cho dù không có, nhưng luyện hóa thật tốt cũng có tác dụng cực lớn với Tôn giả, liên tiếp đột phá mấy cảnh giới nhỏ cũng có khả năng.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại tùy tiện nhai xuống như vậy!

Sẽ lãng phí bao nhiêu dược lực a!

Hắn không đau lòng, những người khác nhìn thấy lại thở dài không thôi.

Nhưng lúc này Sở Cuồng Nhân không thèm để ý chuyện này, một bộ thi thể Thánh Nhân và một gốc bảo dược cấp Chuẩn Thánh thôi thúc, cuối cùng vương miện màu vàng trên đỉnh đầu hắn đã ngưng tụ ra viên đạo châu thứ chín!

Vô thượng căn cơ, vương miện cửu châu!

Vương miện tản mát ra đạo quang hoa, bao phủ Sở Cuồng Nhân, từ xa, một đám cao thủ nhìn thấy cảnh tượng này, vẻ mặt đều vô cùng phức tạp.

Vương miện cửu châu!

Nhìn từ Cận Cổ mười lăm vạn năm đến nay, lác đác không có mấy người.

Nhưng ở trước mặt bọn họ, Sở Cuồng Nhân lại làm được, hơn nữa trước đó hắn còn ngưng tụ vô thượng đạo cơ, vô thượng Kim Đan, vô thượng Nguyên Anh, vô thượng Tử Phủ, hiện tại cộng thêm vương miện này, tất cả đã là năm loại vô thượng căn cơ!

Chiến lực của hắn sẽ kinh khủng đến tình trạng nào?

Một đám cao thủ không dám tưởng tượng.

Một đám thiên kiêu càng cảm thấy tuyệt vọng.

"Trước trảm mười vạn ma tu, lại ngưng vô thượng căn cơ! Thiên cổ nhân kiệt cũng chỉ như vậy mà thôi, Sở Cuồng Nhân, thật sự khiến người ta kinh diễm."

"Thời đại này có hắn, các thiên kiêu còn lại biết ở chỗ nào?"

"Bi ai a!"

Sở Cuồng Nhân, chính thức đạt tới Chiến Vương cảnh!

Lên ngôi vương trong núi thây biển máu!

"Rời đi!"

Các ma tu còn lại cũng không ôm suy nghĩ khác với Thiên Hoang Ma Thương nữa, nguyên một đám đều rời khỏi sơn mạch.

Ba người thất tổ cũng không ngăn cản, chạy về phía Sở Cuồng Nhân.

Lúc này, dị tượng vương miện trên đầu Sở Cuồng Nhân đã biến mất, nhưng trong Linh Khư, ngũ đại vô thượng căn cơ nở rộ quang hoa sáng chói, quanh người hắn có đạo vận lưu chuyển, giống như Tiên Nhân đắc đạo, giống như muốn phi thăng.

"Tiểu gia hỏa, ngươi không tầm thường a!"

Thất tổ đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, không nhịn được tán thưởng một tiếng.

Chương 110: Trường Sinh Đế Kinh, Bất Tử Chi Thân Tầng Thứ Hai, Thiên Cơ Tử Tới Chơi

"Tiểu gia hỏa, ngươi không tầm thường a!"

Thất tổ đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, tán thưởng một tiếng.

Trên mặt lão bà và Thanh Lan Chí Tôn tràn ngập vui mừng, tán thưởng.

Chém giết mười vạn ma tu, hành động vĩ đại này, ngay cả ba người thất tổ cũng tuyệt đối không ngờ, đừng nói đến khi sau khi chém giết mười vạn ma tu, đối phương còn đúc thành vô thượng căn cơ Chiến Vương, thực sự không thể tưởng tượng được.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, nói: "Qua trận chiến này, ma họa trong Bắc Lăng Đạo Châu cũng giải quyết hơn phân nửa, sau đó liền dễ làm hơn nhiều."

"Ừm, không tệ."

"Nhưng mấy đạo thống Thánh Nhân khác, lần này sợ là thanh danh mất sạch, sau khi đám Đạo Tử kia trở về, nhất định sẽ bị trách phạt."

Thanh Lan Chí Tôn cười nhạt một tiếng nói.

Trận ma họa này là các đạo thống Thánh Nhân để cho các thiên kiêu lịch luyện, cũng hi vọng đối phương có thể nhân cơ hội này đề cao uy vọng cho đạo thống.

Nhưng không ai ngờ chuyện sẽ phát triển đến tình trạng này.

Một mình Sở Cuồng Nhân chiếm hết tất cả danh tiếng, thậm chí có thể nói, trận ma họa này, chính là dùng sức của một mình hắn giải quyết.

Đám thiên kiêu của các đạo thống khác không hề ra lực, dân chúng và tu sĩ của Bắc Lăng Đạo Châu đều nhìn ở trong mắt.

Mặc dù ngoài miệng không nói cái gì, nhưng danh dự của mấy đạo thống Thánh Nhân như Tử Dương cốc, Linh Hư Thánh Địa nhất định sẽ chịu ảnh hưởng.

"Tự làm tự chịu." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nếu những người này thật sự có lòng giải quyết ma họa cho bách tính, chuyện sẽ không phát triển đến tình trạng này.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân rời khỏi sơn mạch, trở lại thành Sơn Hà.

Trong thành, vô số dân chúng đứng hai bên đường, lúc Sở Cuồng Nhân vào thành, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt vô cùng cuồng nhiệt nhìn hắn.

Sở Cuồng Nhân giật nảy mình.

Móa nó, những người này sao thế?

Hắn còn không biết chuyện Lý gia chủ dùng Quan Thiên Kính tạo thế cho hắn.

"Chúng ta đa tạ đại ân của Sở công tử."

"Đa tạ Sở đạo hữu."

"Đại ân đại đức của Tiên Nhân, chúng ta vĩnh thế không dám quên."

Chỉ thấy bách tính, tu sĩ hai bên đường đều quỳ trên mặt đất.

Có người gọi Sở Cuồng Nhân là đạo hữu, có người gọi là công tử, mà đối với phần lớn phàm nhân mà nói, Sở Cuồng Nhân chính là thần tiên.

Vô sỗ người quỳ trên mặt đất, người người nhốn nháo, vô cùng hùng vĩ, Sở Cuồng Nhân nhìn tình cảnh này, có chút sợ ngây người.

Nhưng hắn vẫn tiến lên đỡ mấy người Lý gia chủ, Sơn Hà Đạo Tử đứng lên trước tiên, "Chư vị không cần như thế, mau đứng lên đi."

"Đạo hữu đại nghĩa, giải quyết ma họa cho Bắc Lăng Đạo Châu ta, đại ân đại đức như thế, cái cúi đầu này, ngươi tuyệt đối đáng được nhận."

Lý gia chủ nói.

"Việc nằm trong phận sự của ta mà thôi." Sở Cuồng Nhân nói.

Hắn ứng phó với mọi người.

Mà cách đó không xa, đám người Ngạo Thương nhìn thấy Sở Cuồng Nhân được vạn người ngưỡng mộ, sắc mặt âm trầm, nội tâm tràn đầy ghen ghét.

Mặc kệ ở nơi nào, chỉ cần có Sở Cuồng Nhân, tất cả bọn họ chỉ có thể biến thành vật làm nền, căn bản không ai chú ý tới bọn họ.

Chuyện này khiến bọn họ cảm thấy vô cùng biệt khuất.

Dù nói thế nào, bọn họ cũng là thiên kiêu của các đại đạo thống a.

...

"Phù, cuối cùng đã về rồi."

Sở Cuồng Nhân trở lại chỗ ở, không khỏi cảm khái.

Vừa rồi trên đường phố, tất cả mọi người vô cùng nhiệt tình với hắn, lúc hắn chém giết mười vạn ma tu cũng không mệt mỏi bằng chuyện ứng phó với những người này.

Ngày thứ hai.

Sở Cuồng Nhân ngáp một cái đứng dậy.

Hắn dựa theo thông lệ, đánh răng rửa mặt xong liền mở Huyễn Tưởng Luân Bàn ra.

"Thời gian này đều không rút được thứ gì tốt, hi vọng lần này có chút vận khí." Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

Bàn quay bắt đầu chuyển động...

"Chúc mừng kí chủ rút đến được vật cấp truyền thuyết... Trường Sinh Đế Kinh!"

Hả? !

Thân thể Sở Cuồng Nhân chấn động.

Móa ơi, thật sự rút được vật cấp truyền thuyết này!

Còn là một bản đế kinh! !

Cái gọi là đế kinh, chính là giống với Đế thuật, bình thường đều do Đế giả sáng tạo, nhưng hai thứ này vẫn có khác biệt rất lớn.

Đế thuật chỉ là một pháp môn nào đó, còn đế kinh chính là cảm ngộ của Đế giả đối với đạo, cũng có khả năng thâu tóm các loại pháp môn.

Dùng một phép so sánh, đế thuật giống như một bài thơ, mà đế kinh chính là một bản thư tịch dạy người cách làm thơ, còn bao gồm các loại thi từ nữa.

Theo giá trị, đế kinh còn trân quý hơn Đế thuật rất nhiều.

Nhất là ở thời đại truyền thừa Đế giả đoạn tuyệt này, ngay cả đế thuật đều vô cùng hiếm thấy, đế kinh càng là chí bảo khó mà tưởng tượng được!

Nếu bản đế kinh này xuất thế, chỉ sợ toàn bộ Thương Khung tinh sẽ loạn lên, tất cả đạo thống đều không thể cự tuyệt dụ hoặc này.

"Trường Sinh Đế Kinh, lấy từ chỗ Trường Sinh Đế Giả, trong đó bao quát phần ngộ đạo, đế thuật, phần luyện đan, phù văn..."

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy giới thiệu của Trường Sinh Đế Kinh, hận không thể lập tức lấy bản đế kinh này ra lĩnh hội một lần.

"Lĩnh hội đế kinh, không phải trò đùa, không thể xúc động." Sở Cuồng Nhân hít sâu một hơi, lúc này mới miễn cưỡng đè xuống suy nghĩ trong lòng.

Sau đó, hắn bắt đầu làm quen với lực lượng trong cơ thể.

Hôm qua hắn tấn cấp Chiến Vương cảnh, hơn nữa còn ngưng tụ vương miện cửu châu, vô thượng căn cơ như vậy, tìm thời gian kiểm tra một chút.

Ngoại trừ tu vi đột phá, Sở Cuồng Nhân cảm giác thân thể của mình cũng phát sinh biến hóa, Bất Tử chi thân, tiến hơn một bước!

Bất Tử chi thân của hắn vốn là cảnh giới tầng thứ nhất, khi hắn đột phá Chiến Vương, hiện tại đã đạt đến tầng thứ hai.

Đoạn chi trọng sinh! !

Vốn dĩ hắn đã có thể nhanh chóng khôi phục các loại thương thế, mà bây giờ cho dù hắn đứt tay đứt chân, cũng có thể nhanh chóng phục hồi như cũ.

Sở Cuồng Nhân xuất ra Thánh Kiếm Côn Ngô, vung vẩy trên cánh tay và đùi mình một chút, nghĩ không biết có nên thử một lần không?

Nghĩ một lát, hắn vẫn từ bỏ suy nghĩ này.

Dù sao hắn cũng không có khuynh hướng tự ngược.

Trong bóng tối, ba người hộ giả nhìn nhau, không hiểu hành động quái dị vừa rồi của Sở Cuồng Nhân là đang làm gì?

Nào có người nào cầm kiếm vung vẩy trên người mình?

"Công tử, có người tới thăm."

Lúc này, Lam Vũ gõ cửa nói.

"Được rồi, tới đây."

Sở Cuồng Nhân đáp một tiếng, mặc quần áo tử tế liền đi ra ngoài.

"Công tử, chờ một lát." Lam Vũ bỗng nhiên gọi Sở Cuồng Nhân lại, đi lên trước vươn tay sửa lại cổ áo bị lệch cho hắn, sau đó quan sát một chút, hài lòng cười một tiếng, "Tốt rồi."

Ôi, không ngờ Lam Vũ lại có chúng ép buộc đấy.

Sở Cuồng Nhân cười một tiếng, sau đó liền đi về phía đại sảnh, nhìn thấy người tới chơi là một lão giả mặc áo vải.

Lão giả này râu tóc bạc trắng, mặc dù mặc áo vải, nhưng khí độ bất phàm, tiên phong đạo cốt.

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương, Động Tất Chi Nhãn thi triển.

"Thiên Cơ Tử, chưởng môn mạch tướng thuật Quỷ Cốc, tinh thông thôi diễn Toán Thuật chi Đạo, tiên tri năm trăm năm, biết rõ ba trăm năm, có thể tính toán tám trăm năm xuân thu, chính là người đứng đầu giới tướng thuật đương đại trong Thương Khung tinh..."

A, lại là ông ấy!

Trong lòng Sở Cuồng Nhân hơi hồi hộp một chút.

Thiên Cơ Tử, Thương Khung tinh tuyệt đối là một truyền kỳ, người đứng đầu giới tướng thuật, là người thôi diễn ra đế lộ sẽ khởi động lại trong một thế này.

Bởi vì một câu của người này mới lan truyền thế này là đại tranh chi thế, khiến vô số tu sĩ nhìn thấy hi vọng thành đế.

Ngay cả Vô Thượng Chí Tôn gặp người này, cũng phải lễ kính ba phần.

Nhân vật như vậy, làm sao lại tìm đến mình?

"Bái kiến Thiên Cơ tiền bối."

Sở Cuồng Nhân không dám thất lễ, đi lên phía trước thi lễ một cái.

"Ha, ta không nói rõ thân phận của mình, ngươi lại biết ta là ai, chẳng lẽ Sở tiểu hữu cũng có năng lực tiên đoán sao?"

Thiên Cơ Tử kinh ngạc nói.

"Tiền bối nói đùa, tại Thương Khung tinh, không ai không biết đến Thiên Cơ tiền bối chứ, ta biết cũng không phải chuyện là gì."

"Không biết tiền bối tới tìm ta, là có chuyện gì?"

Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ hỏi.

"A, thuần túy là hiếu kỳ mà thôi." Thiên Cơ Tử cũng không xoắn xuýt lý do vì sao đối phương nhận ra mình..

Dù sao, người trước mắt này là một dị số, ông ấy nhìn không thấu.

Chương 111: Thiên Kiêu Cổ Đại Thức Tỉnh, Còn Gì Tốt Để Lịch Luyện Nữa

"Hiếu kỳ?" Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

"Tại hạ du lịch thiên hạ, đã nhìn thấy đủ loại người, có đế vương chi tư, có tài năng tương xứng, có thiên kiêu tu hành..."

"Ta tự nhận, nếu người nào đó đứng trước mặt ta, cho dù là Thánh Nhân cao cao tại thượng, ta cũng có thể nhìn ra mấy phần môn đạo."

"Nhưng, các hạ lại một ngoại lệ."

Nói đến đây, Thiên Cơ Tử chăm chú nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt có hiếu kì không ức chế được, "Ngươi là một dị số, ta không nhìn thấy quá khứ và tương lai của ngươi, dường như không được lưu giữ trong dòng sông thời gian, quá kì lạ."

Sở Cuồng Nhân cau mày.

Trong dòng sông thời gian không có mình tồn tại?

Chẳng lẽ là do mình không phải người của thế giới này sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Sở Cuồng Nhân sinh ra một tia khác thường.

"Không biết đây là chuyện tốt hay xấu?"

"Không biết." Thiên Cơ Tử lắc đầu, "Trong dòng sông thời gian, ta không tìm thấy ngươi tồn tại, thôi diễn bất kì đạo vận gì cũng vô dụng với ngươi, từ một phương diện khác tới nói, ngươi không cần lo lắng có người sử dụng chuyên này đi mưu hại ngươi, đây cũng là một chuyện tốt đi."

"Ừm." Sở Cuồng Nhân gật đầu, cũng không để trong lòng nữa, nhập gia tùy tục, hiện đại, đối với hắn mà nói, dòng sông thời gian, nhân quả gì đó vẫn còn quá cao thâm.

Suy nghĩ nhiều đau đầu, còn không bằng không nghĩ nữa.

"Lam Vũ, chuẩn bị trà cho tiền bối đi."

"Vâng."

Lam Vũ rót chén trà cho Thiên Cơ Tử.

Thiên Cơ Tử nhìn Lam Vũ một chút, lại nói, "Vị cô nương này không tầm thường, thành tựu tương lai sợ rằng không kém gì Cổ Chi Đại Đế a."

Lời Thiên Cơ Tử nói ra, dọa sợ mấy người hộ đạo thất tổ.

Không kém gì Cổ Chi Đại Đế?

Đây là ý gì, ít nhất cũng thành đế sao?

Tương lai Lam Vũ có thể thành đế? !

Móa nó!

Bọn họ biết Lam Vũ rất có bản lĩnh, không kém bất cứ thiên kiêu nào trên thế gian, thật không ngờ lại được Thiên Cơ Tử đánh giá như vậy!

Sở Cuồng Nhân cũng có chút ngoài ý muốn, lập tức cười nói: "Ha ha, không hổ là Lam Vũ nhà ta, tương lai thành đế phải bảo vệ công tử a."

Lam Vũ trịnh trọng gật đầu, "Bất luận có thành đế hay không, Lam Vũ sẽ mãi mãi đi theo công tử."

Đối với nàng mà nói, có thể thành đế hay không không quan trọng, quan trọng là có thể ở bên cạnh Sở Cuồng Nhân, đương nhiên, nếu có thể thành đế, tương lai nhất định có thể giúp đỡ công tử không ít việc.

Sở Cuồng Nhân cười, sau đó tiếp tục trò chuyện với Thiên Cơ Tử, đối phương chính là nhân vật cấp đại lão trong thời đại này, khẳng định biết biết không ít bí ẩn, nhân cơ hội này có thể nghe ngóng một chút.

Nhưng đáng tiếc, mỗi lần Sở Cuồng Nhân hỏi đến chỗ mấu chốt, đối phương liền nói một câu thiên cơ không thể tiết lộ, ngăn chặn miệng hắn.

Tướng Sư nói chuyện như mây che sương lượn, khiến Sở Cuồng Nhân phiền muộn.

"Gặp tức là duyên, ta liền tiết lộ một chút đi, thật ra cũng không tính là tiết lộ, dù sao không bao lâu nữa, thiên hạ đều biết chuyện này."

"A, mời tiền bối nói."

"Khoảng nửa tháng sau, đại đạo hiển hóa, sẽ diễn sinh ra bốn mươi chín đạo Huyền Hoàng Đế Khí, người có được Đế khí, có thể thông qua lĩnh hội Đế khí, tăng lớn cơ hội thành đế, mà Huyền Hoàng Đế Khí xuất hiện cũng biểu thị đại tranh chi thế đã hoàn toàn mở màn, thiên kiêu các nơi xuất hiện tầng tầng lớp lớp."

"Bao quát thiên kiêu cổ đại ngủ say cũng sẽ thức tỉnh, đến khi đó, Sở tiểu hữu, sợ là sẽ có đối thủ."

Thiên Cơ Tử cười nhạt nói.

Đám người Thất tổ âm thầm ghi nhớ, chuẩn bị trở về bẩm báo với đạo thống.

Chuyện này liên quan đến cơ hội thành đế, quá quan trọng.

"Huyền Hoàng Đế Khí, ta đã nghe nói qua."

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên suy tư.

Nếu như nói, Hồng Mông Tử Khí là thành thánh chi cơ, như vậy Huyền Hoàng Đế Khí chính là thành đế chi cơ, vô cùng quý giá.

Nhưng có Huyền Hoàng Đế Khí cũng không có nghĩa là nhất định sẽ thành đế, chỉ có tỷ lệ thành Đế lớn hơn tu sĩ không có Đế khí mà thôi.

Bất kể nói thế nào, Đế khí còn trân quý hơn Hồng Mông Tử Khí nhiều.

Một đạo Hồng Mông Tử Khí đã đủ dẫn tới các đại đạo thống tranh đoạt, đừng nói đến Huyền Hoàng Đế Khí, hơn nữa còn là bốn mươi chín đạo!

Đại tranh chi thế, không giống bình thường.

"A, Đế khí, chiếm được là vận may của ta, mất đi cũng là do số mệnh của ta, còn đám thiên kiêu cổ đại mà tiền bối nói, nếu như đều giống Ngạo Thương, chỉ sợ còn chưa đủ làm đối thủ của ta." Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Hiện tại, đoán chừng Ngạo Thương cũng không chặn được một kiếm của hắn, các thiên kiêu cổ đại khác, nếu mạnh hơn, lại có thể mạnh tới đâu?

Giống như nhìn ra Sở Cuồng Nhân khinh thường, Thiên Cơ Tử nói: "Thiên kiêu cổ đại cũng không phải chỉ có một mình Ngạo Thương, niên đại của Ngạo Thương là ba vạn năm trước, thời điểm đó, thiên kiêu cũng không mạnh hơn thời đại này bao nhiêu."

"Nhưng thiên kiêu thời kì càng cổ lão, càng tiếp cận Đế giả thì càng khủng bố hơn, khi đó bọn họ còn nắm giữ truyền thừa Đế giả, đám thiên kiêu hiện tại, không thể so sánh nổi!"

Nghe đến đây, Sở Cuồng Nhân có một chút hứng thú, "Vậy ta có chút mong đợi, hi vọng đừng khiến ta phải thất vọng."

Nói chuyện với Thiên Cơ Tử một phen, mặc dù đối phương che giấu rất nhiều chuyện, nhưng đã tiết lộ ra một số tin tức đủ khiến người ta kinh ngạc.

Ít nhất mấy người thất tổ đều bị dọa cho phát sợ.

Sau khi tiễn Thiên Cơ Tử rời đi, ba người thất tổ từ trong hư không đi ra.

"Sau nửa tháng, đại đạo hiển hóa, sẽ diễn sinh ra bốn mươi chín đạo Huyền Hoàng Đế Khí, việc này không thể coi thường, phải bẩm báo lại đạo thống, để chưởng môn chuẩn bị sớm mới được." Thất tổ ngưng trọng nói.

"Ừm, vậy truyền tin cho sư tôn đi, mặt khác thuận tiện nói với bọn họ một tiếng, mấy ngày nữa, ta sẽ về Huyền Thiên tông."

Sở Cuồng Nhân nói.

Thất tổ kinh ngạc nói: "Tiểu gia hỏa, ngươi không lịch luyện nữa sao?"

"Không, đã không có gì tốt để lịch luyện nữa rồi." Sở Cuồng Nhân lắc đầu, trong mắt lộ ra một chút thất vọng, "Thiên kiêu trên thế gian đã không có ai địch lại một kiếm của ta, còn lịch luyện cái gì chứ."

Ba người Thất tổ liếc nhau, khóe miệng co giật.

Lời này, đoán chừng cũng chỉ có Sở Cuồng Nhân mới nói ra được.

Nhưng hết lần này tới lần khác, không người nào có thể phản bác!

Nhất là hiện tại hắn đã tấn cấp thành Chiến Vương cảnh, đoán chừng không nói đến thiên kiêu, ngay cả Tôn giả cũng chưa chắc đã chống lại được một kiếm của hắn.

Thất tổ cảm thấy, không bao lâu nữa, Sở Cuồng Nhân sẽ không cần bọn họ bảo vệ, nghĩ đến đây, trong lòng bọn họ cực kỳ chấn động.

Đối phương nhập thế mới bao lâu a, vậy mà đã đạt tới mức này rồi!

...

Hai ngày sau, ma họa tại Bắc Lăng Đạo Châu đã bị tiêu diệt không sai biệt lắm.

Trong quá trình này, dường như tu sĩ Sở Cuồng Nhân phái đi đều không gặp trở ngại gì.

Tin tức hắn chém giết mười vạn ma tu vừa truyền ra đi, đừng nói Bắc Lăng Đạo Châu, tu sĩ ma đạo khắp thiên hạ đều bị dọa đến gần chết, đám ma tu kia đâu còn dám đến Bắc Lăng Đạo Châu nữa?

Mà đám ma tu vẫn còn ở đạo châu đều hận cha mẹ không sinh thêm mấy cái chân, để bọn họ nhanh chóng thoát khỏi nơi này.

Chém giết mười vạn ma tu?

Đây là chuyện một tên tiểu bối trẻ tuổi có thể làm ra sao?

"Thật đáng sợ, tên Sở Cuồng Nhân này thật đáng sợ."

"Khốn nạn, không thể ở lại đạo châu này nữa."

"Trận ma họa này, trên cơ bản đã bị Sở Cuồng Nhân dùng sức một mình giải quyết rồi, tên quái vật này!"

Tu sĩ Ma Đạo vô cùng hoảng sợ, tu sĩ chính đạo thì kính sợ, còn bách tính bình thường lại kính trọng Sở Cuồng Nhân như Thần Linh.

Thậm chí tại thành Sơn Hà, đã có văn nhân bắt đầu viết sách về Sở Cuồng Nhân.

Còn dãy núi Sở Cuồng Nhân chém giết mười vạn ma tu kia, đã được không ít người gọi là... Ma Khốc sơn!

Ý là, nơi ma tu kêu khóc.

Hậu thế có người từng nhìn thấy một đoạn ghi chép như vậy...

Đế Tôn Sở Cuồng Nhân từng chém giết mười vạn ma tu tại Ma Khốc sơn, cứu vãn vạn vạn sinh linh Bắc Lăng Đạo Châu trong cảnh nước sôi lửa bỏng, có người viết sách lập truyền, đời đời truyền tụng, cũng có người thành lập từ đường, đời đời cung phụng...

Chương 112: Về Huyền Thiên Tông, Bế

Quan Lĩnh Hội Trường Sinh Đế Kinh

Huyền Thiên tông, đám người Huyền Kỳ Tôn Giả đã sớm nhận được tin tức Sở Cuồng Nhân sắp trở về, dẫn theo một đám trưởng lão đợi ở đây.

Trừ bọn họ, còn có mười vạn đệ Huyền Thiên tông cũng đang chờ mong.

"Các ngươi nói Đại sư huynh nhập thế chưa tới nửa năm, tại sao nhanh như vậy đã trở về rồi, cũng quá nhanh đi."

"Đại sư huynh là người thế nào, mặc dù nhập thế chỉ nửa năm, nhưng bây giờ thiên hạ đều biết, sao còn cần lịch luyện nữa?"

"Cũng đúng, đại sư huynh quá lợi hại."

"Ừm, quá mạnh."

"Thật chờ mong a, ta mới vừa gia nhập Huyền Thiên tông, còn chưa nhìn thấy đại sư huynh, không biết dáng dấp của hắn ra sao."

"Tiểu sư muội, ta cam đoan sau khi ngươi gặp đại sư huynh, từ nay về sau sẽ không có nam nhân nào lọt vào mắt của ngươi nữa."

Các đệ tử nghị luận ầm ĩ, nhìn về phía sơn môn Huyền Thiên tông, vô cùng mong mỏi, thời gian dần trôi qua, có bóng râm từ xa mà đến.

Nhìn kỹ, đó là một cái Tiên Chu.

Tiên Chu dừng trước sơn môn Huyền Thiên tông, dẫn đầu Tiên Chu đi là một thiếu niên mặc bạch bào, bên cạnh còn có một nữ tử mặc váy ngắn.

Hai người này chính là Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ.

Hơn nữa trên Tiên Chu, còn có đám người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên đến Bắc Lăng Đạo Châu tiêu diệt ma họa, bây giờ, khải hoàn mà về!

"Đại sư huynh về rồi!"

"Trời ạ, quả nhiên đại sư huynh có Tiên Nhân chi tư."

"Đại sư huynh, ta yêu ngươi! !"

Một vài đệ tử mới gia nhập Huyền Thiên tông nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đầu tiên, cả đám đều lộ ra kinh thán, si mê.

Các đệ tử còn lại thấy vậy, dáng vẻ quả nhiên là thế.

"Cung nghênh Đại sư huynh!"

Đạo Tử Quân Di đi ra, chắp tay lớn tiếng nói.

Những người khác thấy thế, cũng hành lễ theo.

"Cung nghênh Đại sư huynh!"

"Cung nghênh Đại sư huynh!"

"Cung nghênh Đại sư huynh! !"

Trong lúc nhất thời, mười vạn đệ tử đều hò hét, sóng âm cuồn cuộn, vang vọng khắp nơi, có thể thấy được uy vọng của Sở Cuồng Nhân tại Huyền Thiên tông cao thế nào.

Sở Cuồng Nhân cười một tiếng với mọi người, sau đó đi đến trước mặt đám người Huyền Kỳ Tôn Giả và Như Yên trưởng lão, chắp tay hành lễ.

"Bái kiến sư tôn, trưởng lão."

"Cuồng Nhân, không cần đa lễ, lần này đến Bắc Lăng Đạo Châu trừ ma đạo, ngươi khổ cực rồi." Huyền Kỳ Tôn Giả tiến lên, vui mừng nói.

Ông ấy đã nghe nói chuyện Sở Cuồng Nhân chém giết mười vạn ma tu, ngay cả các cường giả Chí Tôn thế hệ trước cũng có rất ít người có thể làm ra hành động vĩ đại này.

Không thể không nói, mặc dù Sở Cuồng Nhân còn trẻ, nhưng chuyện hắn đã làm khiến phần lớn tu sĩ trên thế gian phải nhìn theo bóng lưng.

"Không khổ cực, việc nằm trong phận sự."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Lần này tiến về Bắc Lăng Đạo Châu, cho dù là chém giết mười vạn ma tu đột phá Chiến Vương cảnh, hay là thu hoạch Thánh Vương khí Thiên Hoang Ma Thương, hoặc là tăng cao uy vọng cho Huyền Thiên tông, hắn đều cảm thấy chuyến này đi không tệ, thu hoạch cực lớn.

Một phen bày tiệc mời khách, Huyền Kỳ Tôn Giả kéo Sở Cuồng Nhân vừa đi vừa nói: "Chuyện liên quan tới Huyền Hoàng Đế Khí, ngươi nghĩ như thế nào?"

Thất tổ sớm đã truyền đạt chuyện Thiên Cơ Tử nói cho Huyền Kỳ Tôn Giả.

"Huyền Hoàng Đế Khí và Hồng Mông Tử Khí giống nhau, là một loại bảo vật khiến người ta tham ngộ thành đế, nhưng cũng có khuyết điểm giống Hồng Mông Tử Khí, dựa vào vật này thành đế, tại Đế cảnh cũng là người dưới cùng."

"Nhưng đó cũng là Đế giả a."

Huyền Kỳ Tôn Giả tấm tắc nói, "Đế giả, mười lăm vạn năm này đã không còn Đế giả, nhưng ta nhìn dáng vẻ của ngươi giống như không để chuyện này trong lòng?"

Sở Cuồng Nhân nhún vai, vô tội nói: "Sư tôn, ngươi đã nói đây chính là Đế giả a, ta đâu dám không để trong lòng chứ, chỉ là ta không hy vọng dựa vào Huyền Hoàng Đế Khí thành đế mà thôi."

"Ngươi có tự tin dựa vào sức mình có thể thành Đế giả?"

"Đây là thời đại đại đạo hiển hóa, Cổ Chi Đại Đế lấy thực lực của mình xưng đế, vì sao ta lại không được."

"Ha ha, Cuồng Nhân, ngươi có khí phách so sánh với Cổ Chi Đại Đế, chuyện này rất tốt, nhưng Huyền Hoàng Đế Khí cũng là bảo vật hiếm có, không thể không tranh giành, lui một vạn bước mà nói, đây cũng là một đường lùi, đúng không?"

Huyền Kỳ Tôn Giả cười nói.

Không phải ông ấy không tin Sở Cuồng Nhân, nhưng muốn dựa vào sức của mình mà thành đế, chuyện này quá khó khăn, mặc dù đại đạo hiển hóa, nhưng nếu không thành công, có Huyền Hoàng Đế Khí trong tay, cũng không rơi xuống phía sau.

"Tranh giành chứ, ta không nói mình không tranh giành." Sở Cuồng Nhân nói, mặc dù hắn không có ý định dựa vào Huyền Hoàng Đế Khí, nhưng bảo vật như vậy, mặc kệ là cất giữ, hay là cho người khác dùng, đó cũng là lựa chọn tốt.

"Đúng rồi, sư tôn, ta dự định bế quan một thời gian."

"Ừm, được, ngươi vừa đột phá Chiến Vương cảnh không bao lâu, đúng là cần bế quan củng cố một chút." Huyền Kỳ Tôn Giả cũng không thèm để ý, ông ta cảm thấy dựa vào năng lực của Sở Cuồng Nhân, không đến mấy ngày liền có thể ngồi vững chắc tại cảnh giới này rồi.

Nhưng ông ấy nhưng lại không biết.

Lần này Sở Cuồng Nhân bế quan cũng không phải muốn củng cố cảnh giới, mục đích của hắn là muốn lĩnh hội Trường Sinh Đế Kinh mà mấy ngày trước mới đạt được!

Trong Lăng Thiên Đạo Cung.

Tiểu Băng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, mừng rỡ như điên, "Công tử, cuối cùng ngươi đã trở về rồi, Tiểu Băng rất nhớ ngươi."

"A, Tiểu Băng, ngươi cũng có tiến bộ không nhỏ." Sở Cuồng Nhân phát giác tu vi bây giờ của Tiểu Băng đã đạt tới Nguyên Anh cảnh.

Đặt trong đám đệ tử chân truyền, cũng là cao thủ nhất đẳng, phải biết lúc nàng mới tới, vẫn chỉ là một tu sĩ không đến Kim Đan cảnh.

"Chuyện này cũng là nhờ trận pháp tụ linh trong Đạo Cung, nếu không ta sẽ không tiến bộ nhanh như vậy." Tiểu Băng nói.

"Cũng là vì ngươi nỗ lực tu hành mới được."

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Ôn chuyện với Tiểu Băng một phen, sau đó hắn bắt đầu bế quan.

Trong một gian phòng ở Đạo Cung.

Sở Cuồng Nhân lấy một bản thư tịch màu vàng nhạt, đóng theo phong cách cổ xưa ra.

Phía trên quyển sách này có đạo vận thản nhiên lưu chuyển, trên đó viết bốn chữ lớn Trường Sinh Đế Kinh, một cỗ uy áp đế đạo gào thét mà ra!

"Thật khủng khiếp!"

Rõ ràng chỉ là một quyển sách nhỏ thật mỏng, Sở Cuồng Nhân lại cảm giác nặng ngàn vạn cân, giống như cầm trong tay tòa núi lớn.

Cỗ uy áp đế đạo kia khiến đạo tâm Sở Cuồng Nhân khó mà thừa nhận được áp lực, không nhịn được muốn quỳ xuống lễ bái.

"Móa nó, nếu không có thực lực nhất định, muốn lật quyển đế kinh này cũng rất khó khăn a." Sở Cuồng Nhân vận chuyển linh lực, năm đại vô thượng căn cơ tại Linh Khư cùng nhau nở rộ thần quang sáng chói, chống cự uy áp.

Qua một hồi lâu, Sở Cuồng Nhân mới dần dần quen thuộc với uy áp này, dùng hết toàn lực mới mở được tờ thứ nhất của đế kinh.

Trong chốc lát, vô số phù văn huyền diệu đập vào mi mắt, rồi chảy vào đầu Sở Cuồng Nhân, hóa thành một nam tử thanh niên mặc trường bào màu trắng, mày kiếm mắt sáng, trên thân tràn ngập uy áp vô tận của đế đạo.

Thanh niên nam tử đóng mở môi, giống như đang tụng danh ngôn chí lý gì đó, một trận cảm ngộ kì lạ hiện lên trong đầu Sở Cuồng Nhân.

Giờ khắc này, cảm ngộ của hắn đang điên cuồng tăng lên.

Hắn hiểu được, người trước mặt này nhất định là Trường Sinh Đại Đế, trong miệng tụng phát ra chính là cảm ngộ của Đại Đế đối với đạo, đối với bất kì tu sĩ nào chưa thành đế, đây chính là kì ngộ vô cùng lớn.

Sở Cuồng Nhân không dám lơ là, đắm chìm trong cảm ngộ này.

Người ngộ đạo, không biết năm tháng trôi qua.

Rất nhanh, đã nửa tháng trôi qua.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân đang bế quan lĩnh hội đế kinh, thì Thương Khung tinh liên tiếp phát sinh chuyện lớn.

Tại các nơi trong Thương Khung tinh đều xuất hiện các trận động đất biển động, hoặc là các thiên tai khác với quy mô khác nhau.

Ở các nơi, một đám thiên kiêu cổ đại ngủ say, trong thời đại đại đạo hiển hóa này, cuối cùng đã thức tỉnh!

Mà theo đại đạo hiển hóa, cuối cùng, đạo Huyền Hoàng Đế Khí đầu tiên cũng xuất hiện, khiến các đại đạo thống hoàn toàn lâm vào điên cuồng.

Chương 113: Thời Đại Thay Đổi Quá Nhanh, Sở Cuồng Nhân Bị Đào Thải

Oanh! !

Mặt đất rung chuyển, một dãy núi đột nhiên nứt ra, trong cái khe nứt tỏa ra đạo từng đạo quang hoa sáng chói, một bóng người mặc áo xanh từ trong đó đi ra, toàn thân lưu chuyển lên từng đợt đạo vận vô cùng huyền diệu.

"Đây chính là thời đại đại đạo hiển hóa sao?"

"Quả nhiên, tìm hiểu đạo, còn dễ dàng hơn thời đại của ta nhiều, linh khí cũng rất dồi dào, một thế này, ta nhất định phải thành đế! !"

Bóng người mặc áo xanh vô cùng tự tin nói.

...

Mặt biển rộng lỡn, bỗng nhiên có một cột nước phóng lên tận trời, trong cột nước hiện ra một nam tử tóc đen mặc lân giáp, tay cầm một thanh Tam Xoa Kích, cả người phun trào đạo vận ngút trời.

"Ha ha, đại đạo hiển hóa, đại tranh chi thế!"

"Các thiên kiêu, ta chờ các ngươi!"

Nam tử thét dài một tiếng, nước biển bốn phía lăn lộn không thôi.

...

Trên một tế đài, vô số tu sĩ tộc Lôi Chuẩn quỳ bái trên mặt đất, mà trước mặt bọn họ là một bộ quan tài màu đen.

Bên trong quan tài khắc vô số phù văn vô cùng huyền diệu, rất thần bí.

Đột nhiên, quan tài chấn động, ầm vang nổ tung, lượng lớn năng lượng lôi đình bạo phát, hư không bị tàn phá bừa bãi, thanh thế doạ người.

"Cung nghênh tổ tiên!"

"Cung nghênh tổ tiên!"

Tu sĩ tộc Lôi Chuẩn hô to không thôi.

Mà bụi mù tán đi, trong quan tài có một thanh niên tóc xanh mặc bạch y đi ra, hai mắt khép mở, có từng đạo quang điện nhảy lên.

"Cuối cùng đã đến thời đại này."

...

Theo một đám thiên kiêu cổ đại khôi phục, Thương Khung tinh đã hoàn toàn bước vào giai đoạn đại tranh chi thế.

Đến ngày thứ mười lăm Sở Cuồng Nhân bế quan, trong một ngọn núi tại Thanh Long vực, Huyền Hoàng chi khí phóng lên tận trời, đạo âm huyền diệu quanh quẩn thương khung, địa dũng kim liên, dị tượng ầm ầm.

Đó là khí tượng khi Huyền Hoàng Đế Khí hiện thế mang tới!

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Thanh Long vực, thậm chí Thương Khung tinh đều lâm vào điên cuồng trước nay chưa có, tất cả đạo thống tiến về tranh đoạt Đế khí!

Cuối cùng, đạo Đế khí được thiên kiêu cổ đại của tộc Lôi Chuẩn thu hoạch được, được mọi người phụng làm Thiếu Đế mới!

Trong thời gian tiếp theo, bốn mươi chín đạo Huyền Hoàng Đế Khí mà Thiên Cơ Tử đoán đã dần dần hiện thế, vô số thiên kiêu, cho dù là đương đại hay cổ đại, tất cả đều gia nhập trận chiến tranh đoạt Đế khí.

Thiên kiêu các nơi như chòm sao sáng chói, mỗi người huy hoàng.

Ngạo Thương của Linh Hư Thánh Địa, Linh Lung công chúa, Cố Trường Ca của Thanh Vân vương triều, Lâm Bá Thiên của Tử Dương cốc, Vô Trần Tử của Thái Hư quan...

Thiên kiêu cổ đại Hải Đông, Lâm Thanh Sam...

Từng vị thiên kiêu đoạt được Đế khí, trở thành Thiếu Đế đời mới, Thiếu Đế cũ, trừ phi có thể thu được Huyền Hoàng Đế Khí, nếu không sẽ bị xoá tên, bị thời đại đào thải.

Thời gian trôi qua, ba năm qua đi.

Trong ba năm này, bởi vì thiên kiêu cổ đại thức tỉnh, Huyền Hoàng Đế Khí xuất hiện, toàn bộ Thương Khung tinh đã có thay đổi rất lớn.

Thiên kiêu Thiếu Đế đời mới thanh danh vang dội, danh động tứ phương.

Mà về phần Sở Cuồng Nhân ba năm trước đây oanh động thiên hạ, giống như đã bị người ta quên lãng, thời gian dần trôi qua, không được ai nhắc đến nữa.

Hắn bế quan ba năm, không chỉ không có tin tức, bốn mươi chín đạo Huyền Hoàng Đế Khí dần bị người khác thu hoạch, từ đầu đến cuối, cũng không thấy hắn đi ra tranh đoạt.

Tất cả mọi người cho rằng, vị tuyệt thế thiên kiêu ba năm trước rực rỡ hào quang kia, đã bị thời đại đào thải.

Trên Đế lộ, sẽ không bao giờ nhìn thấy bóng người này nữa.

Càng được chú ý hơn chính là tùy tùng Lam Vũ bên cạnh hắn.

Nàng có thiên phú vô song, lúc Huyền Hoàng Đế Khí liên tiếp xuất hiện, nàng dùng sức một mình đoạt được một đạo Đế khí.

Thiếu Đế đương đại, nàng cũng có một vị trí!

Mà đại tranh chi thế mở ra, Thiên Cơ Tử từng đánh giá mỗi vị thiên kiêu đương đại, cũng từng đánh giá về Lam Vũ...

Phong hoa tuyệt đại, thành tựu tương lai không kém gì Cổ Chi Đại Đế!

Chỉ bằng một câu nói kia, Lam Vũ đã được thiên hạ hoàn toàn biết tới!

Cho dù là đám thiên kiêu cổ đại có chiến lực vô song kia, cũng không có cách nào che đậy danh tiếng của nàng.

Không kém gì Cổ Chi Đại Đế?

Đây là khái niệm gì, từ trên mặt chữ lý giải, chính là nói Lam Vũ ít nhất có thể trở thành Đế giả!

Phải biết, mặc dù có Huyền Hoàng Đế Khí tương trợ, nhưng như vậy đám Thiếu Đế này cũng không hoàn toàn nắm chắc tương lai sẽ thành đế.

Một lời đánh giá này của Thiên Cơ Tử, quá cao!

Nhưng sau khi đoạt được Đế khí, Lam Vũ lại không có động tĩnh, một mực đợi trong Huyền Thiên tông, không ai gặp nàng nữa.

...

Huyền Thiên tông, Lăng Thiên Đạo Cung.

Lam Vũ ngồi dưới một gốc cây đại thụ, vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía phòng bên cạnh, trong mắt lướt qua tưởng niệm.

Bên cạnh, Tiểu Băng nâng cằm, nói: "Lam Vũ tỷ, ngươi nói công tử đã bế quan ba năm, rốt cuộc lúc nào mới xuất quan a."

"Không biết." Lam Vũ khẽ lắc đầu.

"Đúng rồi, Lam Vũ tỷ, nghe nói mấy ngày trước, Thiếu Đế tộc Vũ Nhân lại đến tìm ngươi, muốn ngươi trở về, ngươi nói như thế nào?"

Tiểu Băng đột nhiên tò mò hỏi.

"Ta không đồng ý, ở bên cạnh công tử, ta mới có giá trị của mình, còn tộc Vũ Nhân, ngoại trừ thân phận này ra, ta và bọn họ không có bất cứ liên quan gì." Lam Vũ khẽ chau mày nói.

Tại Thanh Long vực, tộc Vũ Nhân là một tộc quần, thực lực cũng không sáng chói, còn kém đạo thống Thánh Nhân một mảng lớn.

Nhưng ba năm trước đây, tộc Vũ Nhân có một thiên kiêu cổ đại thức tỉnh, đồng thời còn chiếm được một đạo Đế khí.

Ngoài ra, lúc Lam Vũ danh động thiên hạ, mọi người cũng biết nàng là người của tộc Vũ Nhân, người của tộc Vũ Nhân từng tới Huyền Thiên tông, muốn dẫn nàng về, nhưng lại bị nàng cự tuyệt.

Mặc dù như thế, tộc Vũ Nhân vẫn không chết tâm, thường thường phái người đến Huyền Thiên tông, thuyết phục Lam Vũ trở về.

"Nếu công tử ở đây thì tốt rồi, hắn nhất định sẽ có biện pháp để ngươi không cần phiền não như vậy." Tiểu Băng thở dài nói.

"Nếu công tử lại không xuất quan, thiên hạ sẽ quên hắn mất, hiện tại đám đệ tử mới gia nhập Huyền Thiên tông đều nghị luận về đám Thiếu Đế kia, nhắc đến công tử chúng ta năm ba câu đã đổi sang chuyện khác, lúc công tử uy phong, không biết bọn họ đang ở đâu đâu."

Tiểu Băng bỗng nhiên có chút tức giận bất bình nói.

Mỗi lần nàng nghe thấy người khác nói Sở Cuồng Nhân đã hết thời, đều sẽ biện luận một chút, nhưng cho dù tranh luận không nghỉ, danh khí của Sở Cuồng Nhân vẫn càng ngày càng thấp, đây là sự thật không thể phủ nhận.

Huyền Thiên tông còn tốt, ngoại trừ những đệ tử mới gia nhập, phần lớn mọi người vẫn nhớ đại sư huynh của bọn họ.

Nhưng ở ngoại giới, dường như ba chữ Sở Cuồng Nhân đã mai danh ẩn tích.

Thời đại biến hóa quá nhanh, hôm nay không phải thiên kiêu này đánh bại Tôn giả, cũng là thiên kiêu kia lại đột phá cảnh giới...

Những tin tức này điên cuồng tràn ra, những chuyện Sở Cuồng Nhân làm ra tại ba năm trước kia, có rất ít người nhắc đến.

"Không cần để ý tới người khác, chúng ta vẫn nhớ là được, hơn nữa, chờ công tử xuất quan, thiên hạ này, sẽ nhớ ra thôi." Lam Vũ cười nhạt nói, trong mắt lộ ra vẻ vô cùng kiên định.

Nàng tin tưởng, bọn họ chỉ tạm thời quên đi, chỉ cần Sở Cuồng Nhân xuất quan, sớm muộn gì, tất cả mọi người trong thiên hạ sẽ nhớ lại, đã từng có một người ép tới thiên kiêu khắp thiên hạ đều không ngóc đầu lên được.

Lúc này, phòng bên cạnh truyền đến một trận dị động.

Một cỗ đạo vận cường đại phóng lên tận trời!

Toàn bộ Huyền Thiên tông vì thế mà chấn động, kiếm khí trên Kiếm Sơn phát ra từng đợt tiếng kiếm ngân, tất cả mọi người đều nhìn về phía Lăng Thiên Đạo Cung.

Sắc mặt mấy vị Đạo Tử Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên đại hỉ.

Bọn họ biết, người kia sắp xuất quan!

Chương 114: Sở Cuồng Nhân Xuất Quan, Thời Đại Khí Vận

Trong Lăng Thiên Đạo Cung truyền ra ba động đạo vận kinh khủng.

Trên Huyền Thiên Kiếm Sơn, vạn kiếm cùng nhau phát ra tiếng kiếm ngân, xông thẳng tới chân trời, giống như cung nghênh Kiếm Trung Chi Thần thức tỉnh.

Sắc mặt tất cả đệ tử của Huyền Thiên tông đại chấn.

Đệ tử mới đến không rõ ràng lắm, còn đệ tử cũ thì cảm xúc mênh mông nhìn về phía Lăng Thiên Đạo Cung, ánh mắt nóng rực.

Sưu, sưu, sưu...

Lúc này, trên không trung có từng đạo lưu quang bay lượn.

"Đó là đệ tử chân truyền!"

"Không, không chỉ là đệ tử chân truyền, còn có Đạo Tử."

"Trời ơi, đây không phải đám người chưởng môn sao?"

Toàn bộ Huyền Thiên tông vì thế mà chấn động.

Đệ tử chân truyền, Đạo Tử, thậm chí là chưởng môn, các trưởng lão, tất cả đều bị kinh động, tất cả đều bay về phía Lăng Thiên Đạo Cung.

Các đệ tử mới đến nhìn thấy cảnh tượng này đều vô cùng sợ hãi.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Có người đệ tử nghi ngờ nói.

Bên cạnh hắn ta, một đệ tử đã ở Huyền Thiên tông mấy chục năm cười nói: "Bởi vì Đại sư huynh của chúng ta xuất quan."

Đệ tử mới hiếu kỳ nói: " Sở Cuồng Nhân trong truyền thuyết?"

"Đúng vậy."

"Không thể nào, cho dù Sở Cuồng Nhân là Đại sư huynh của chúng ta, nhưng hắn xuất quan thì xuất quan thôi, có cần phô trương như vậy không?"

"Ha ha, sau này ngươi sẽ hiểu." Đệ tử cũ cười nói.

"Không được, đại sư huynh xuất quan, ta cũng muốn đi nhìn một chút."

Lúc này, một nữ tu không kiềm chế được.

Một người đi đầu, những nữ tu còn lại cũng nhao nhao bay về phía Đạo Cung, đa số nữ tu đều mừng rỡ như điên, vô cùng kích động.

"Cuối cùng đại sư huynh đã xuất quan, quá tốt rồi."

"Ba năm, trọn vẹn ba năm, một ngày không gặp vua, như cách ba thu, huống chi là ba năm, cuối cùng ta đã đợi được hắn xuất quan rồi."

"Hu hu, Đại sư huynh, ta tới đây."

"Cuối cùng cũng có thể gặp lại thịnh thế mỹ nhan của đại sư huynh rồi."

Nhìn thấy một đám nữ tu vô cùng cuồng nhiệt, một số đệ tử hai mặt nhìn nhau, cảm thấy thật không thể tin, mị lực của Sở Cuồng Nhân lớn như vậy sao?

Trong Lăng Thiên Đạo Cung.

Đám người Huyền Kỳ Tôn Giả, Như Yên trưởng lão đã chạy tới.

Phía sau bọn họ, là một đám đệ tử chân truyền và Đạo Tử.

Tất cả mọi người cảm giác được cỗ đạo vận ngút trời trong Đạo Cung kia, không khỏi rung động, nhất là Huyền Kỳ Tôn Giả, càng kinh thán không thôi.

"Cỗ này kiếm chi đạo vận này, đã ở trên ta! !" Huyền Kỳ Tôn Giả nói vậy, khiến các đệ tử sau lưng giật nảy cả mình.

Phải biết, Huyền Kỳ Tôn Giả và Bạch Vân Kiếm Tôn đã từng được xưng là Thanh Long song kiếm, là hai ngọn núi kiếm đạo cao nhất tại Thanh Long vực!

Sau khi Bạch Vân Kiếm Tôn chết, nói Huyền Kỳ Tôn Giả chính là người có kiếm đạo đứng đầu Thanh Long vực, chỉ sợ cũng không có mấy người phản đối.

Nhưng bây giờ, ông ấy lại nói kiếm chi đạo vận của Sở Cuồng Nhân đã vượt qua ông ấy!

"Thật không hổ là Đại sư huynh."

Trên mặt Nam Cung Hoàng lộ ra vẻ sùng bái.

Đệ tử còn lại liếc nhau, nghĩ đến người này là Đại sư huynh của bọn họ, liền không cảm thấy chấn kinh nữa.

Đúng vậy, năm đó đại sư huynh làm ra nhiều chuyện kinh thiên động địa như vậy, hiện tại kiếm chi đạo vận siêu việt chưởng môn cũng có gì kì lạ chứ?

Đạo vận quanh quẩn trên thương khung một lúc lâu.

Sau đó, trong một gian phòng tại Đạo Cung, một tiếng kẽo kẹt vang lên, cửa mở ra, một thiếu niên mặc bạch bào chậm rãi đi ra.

Một bộ bạch y không nhiễm trần thế như cũ, đầu đội ngọc quan, tóc đen dài đến eo, đôi mắt sáng chói như ánh sao, gương mặt như tiên thần.

"Công tử!"

Hai người Lam Vũ, Tiểu Băng kích động đi lên nghênh đón.

Trên bầu trời, một đám đệ tử chân truyền và đệ tử vừa chạy đến nhìn thấy hắn, tất cả đều vô cùng kích động, cùng nhau hét to.

"Cung nghênh Đại sư huynh xuất quan!"

"Cung nghênh Đại sư huynh xuất quan!"

Một số đệ tử mới đến nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, cũng không nhịn được bị dung nhan của hắn thuyết phục, nhưng tâm lý vẫn có một chút buồn bực.

Chỉ dựa vào khuôn mặt kia, hắn thật sự có mị lực này sao?

Khiến trên dưới Huyền Thiên tông, thậm chí là chưởng môn trưởng lão đều coi trọng như thế?

Uy vọng này, ngay cả Huyền Kỳ Tôn Giả cũng chưa chắc đã có.

...

Trong Đạo Cung, Sở Cuồng Nhân chắp tay với mọi người trên bầu trời, cười nói: "Chư vị sư đệ sư muội, đã lâu không gặp."

Huyền Kỳ Tôn Giả đi đến trước mặt hắn, cười mắng một câu, "Cái tên này vừa bế quan đã ba năm, ngươi không biết ba năm này ngươi đã bỏ qua bao nhiêu chuyện sao? Hiện tại người khác đều quên ngươi rồi."

Sở Cuồng Nhân thoải mái cười một tiếng, "Không sao, đến lúc đó để bọn họ nhớ lại là được."

"Nói đi, ba năm này có thu hoạch gì." Huyền Kỳ Tôn Giả không tin Sở Cuồng Nhân sẽ vô duyên vô cớ bế quan ba năm.

"Ừm, có chút tâm đắc." Sở Cuồng Nhân cười gật đầu, thật ra lần này vừa bế quan đã ba năm, cũng nằm ngoài dự liệu của hắn.

Trường Sinh Đế Kinh quá huyền diệu, hắn vừa lĩnh hội, lập tức đắm chìm trong đó, bất tri bất giác đã ba năm trôi qua.

Nhưng hắn cũng có thu hoạch rất lớn.

Đầu tiên, cấp độ đạo pháp của hắn chưa thể hoàn toàn lĩnh ngộ Trường Sinh Đế Kinh, nhưng đã có đột phá thực chất, vượt xa trước khi bế quan.

Hắn tin tưởng, cho hắn thêm một chút thời gian, hắn có thể tăng

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật đến đế thuật.

Đến lúc đó, nhất kiếm phá vạn pháp của hắn mới chính thức đại thành.

"Sợ rằng không chỉ có một chút tâm đắc đơn giản như vậy đi." Sao Huyền Kỳ Tôn Giả lại không hiểu rõ Sở Cuồng Nhân được.

Bế quan ba năm, bốn chữ 'Có chút tâm đắc' không thể khái quát hết được, ngay cỗ đạo vận kia, để khiến ông ấy cảm thấy tim đập nhanh.

Nhưng tốt xấu gì cũng là đồ đệ của mình, càng cường đại càng khiến ông ấy cảm thấy vui mừng, cho nên ông ấy cũng không hỏi nhiều nữa.

Sở Cuồng Nhân xuất quan, ôn chuyện với mọi người một phen.

Trong Lăng Thiên Đạo Cung, Sở Cuồng Nhân, Mộ Dung Hiên, Nam Cung Hoàng đang tụ tập một chỗ, thảo luận một vài chuyện đã xảy ra gần đây.

Sở Cuồng Nhân cũng mượn cơ hội này tìm hiểu về đại thế thiên hạ bây giờ.

Không thể không nói, bế quan ba năm, thay đổi đúng là lớn, bây giờ trong thiên hạ, thiên kiêu ganh đua, vô cùng đặc sắc.

"Hiện tại, Thương Khung tinh đã thay đổi trước nay chưa từng có, bốn mươi chín đạo Huyền Hoàng Đế Khí xuất hiện, tạo ra ba mươi tám vị Thiếu Đế, trong đó Thiếu Đế Thánh tộc Bá Thể tại Huyền Vũ vực xuất sắc nhất, một người độc chiếm ba đạo Đế khí, được vinh dự xem là thiên kiêu có hi vọng thành đế nhất!"

"Ngoại trừ vị này, trong ba mươi tám vị Thiếu Đế, còn có một số thiên kiêu cổ đại không đạt được Đế khí, nhưng chiến lực, bản lĩnh đều vô cùng kinh tài tuyệt diễm, trong đó thanh danh lớn nhất là thập kiệt cái thế..."

Nam Cung Hoàng chậm rãi nói.

"Ừm, cường giả thế hệ trước đâu? Đế khí xuất hiện, chẳng lẽ bọn họ không động tâm sao?" Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ nói.

"Có, từng có một vị Chí Tôn xuất thủ tranh đoạt Đế khí, nhưng lại bị một vị Thánh Nhân cách không nhất chỉ trấn sát."

Nói tới chuyện này, giọng nói của Nam Cung Hoàng còn mang theo một chút rung động.

Đối với bọn họ mà nói, Chí Tôn tuyệt đối là tồn tại vô cùng cường đại, nhưng trước mặt Thánh Nhân lại giống như một con kiến hôi, không có ý nghĩa.

"Dường như các Thánh Nhân đã đạt thành một loại hiệp nghị nào đó, không cho phép tu sĩ trên Tôn giả tranh đoạt Đế khí, ta nghe chưởng môn nói, cơ hội thành đế không ở trên người Thánh Nhân." Mộ Dung Hiên cau mày nói.

Hiện tại hắn ta vẫn không rõ ràng lời này là có ý gì.

Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ, lúc lĩnh hội đế kinh, hắn nhận biết thế giới vô cùng rõ ràng, trong đó mơ hồ còn tiếp xúc đến một chút thiên cơ chỉ có Thánh Nhân mới có khả năng cảm giác được.

Đó chính là khí vận thời đại này không ở trên người Thánh Nhân, mà ở trên người thiên kiêu thế hệ trẻ tuổi, nếu như vậy, thời đại này, người có thể thành đế, nhất định là thiên kiêu thế hệ trẻ tuổi.

Có lẽ, đây chính là nguyên nhân các vị Thánh Nhân không xuất thủ tranh đoạt Đế khí, bởi vì bọn họ đạt được Đế khí, cũng không thể thành đế.

Khí vận thành đế, căn bản không nằm trên người bọn họ.

Chương 115: Tin Tức Xuất Quan Truyền Ra, Đám Thiên Kiêu Đang Hành Động

Sau khi ôn chuyện với đám người Nam Cung Hoàng, Sở Cuồng Nhân có có nhận biết đại khái với tình hình Thương Khung tinh bây giờ.

Đợi mọi người rời đi, Lam Vũ đến đưa cho hắn xem một vật.

"Đây là... Huyền Hoàng Đế Khí? !" Sở Cuồng Nhân nhìn đạo khí thể màu vàng óng trong tay Lam Vũ trong, không khỏi kinh ngạc.

Đạo Huyền Hoàng Đế Khí này vô cùng huyền diệu, còn quấn từng đạo phù văn huyền diệu, trong đó, mơ hồ còn có thể nghe được đạo âm quanh quẩn bên tai.

Nếu tu sĩ khác nhìn thấy đạo Đế khí này, đoán chừng sẽ vì đạo vận ẩn chứa trong đó mà phấn chấn, rung động.

Nhưng với Sở Cuồng Nhân, ngoại trừ lúc bắt đầu có hơi kinh ngạc, sau đó ánh mắt hắn vẫn rất bình tĩnh, giống như hoàn toàn không đặt nó ở trong lòng.

Đạo vận trong Đế khí này còn kém hơn đế kinh rất nhiều.

Huyền Hoàng Đế Khí, nói trắng ra chỉ có thể tăng tỷ lệ tu sĩ thành đế mà thôi, nhưng Trường Sinh Đế Kinh chính là sở học suốt đời của một vị Đế giả biên soạn thành, còn trân quý hơn Huyền Hoàng Đế Khí rất nhiều.

Nếu như nói, Huyền Hoàng Đế Khí là đồ vật cấp truyền thuyết, như vậy nó chỉ là vật phẩm cấp truyền thuyết bình thường nhất.

Mà Trường Sinh Đế Kinh lại vật phẩm cấp truyền thuyết đứng đầu.

"Lam Vũ, ngươi muốn đưa Đế khí cho ta sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn Lam Vũ cười nói.

“Vâng."

"Đây chính là Huyền Hoàng Đế Khí a."

Mặc dù kém đế kinh, nhưng thả đạo Huyền Hoàng Đế Khí này ra bên ngoài, đủ khiến tất cả đạo thống tranh đoạt.

Một đạo Đế khí, có thể tạo ra một vị Thiếu Đế a!

Không giống Thiếu Đế như Lôi Ngạo, Thương Hàn lúc trước, mà là thiếu niên Đại Đế chân chính có thành đế chi tư! !

"Tất cả mọi thứ của ta, bao gồm cả con người ta đều là của công tử, công nếu công tử muốn, ta có thể cho ngươi." Lam Vũ nghiêm túc nói.

Dự tính ban đầu lúc nàng đi đoạt Huyền Hoàng Đế Khí cũng là vì Sở Cuồng Nhân, nghĩ rằng công tử sẽ cần vật này, cho nên liền đoạt một đạo.

"Ta không cần vật này, ngươi giữ cho mình đi." Sở Cuồng Nhân đưa tay vuốt tóc Lam Vũ, trong mắt có chút thương tiếc.

Sắc mặt Lam Vũ đỏ lên, khẽ vuốt cằm.

"Đã cầm Đế khí, vậy tìm thời gian dung hợp đi, vừa vặn ta xuất quan, lần này liền ta hộ pháp cho ngươi."

"Đa tạ công tử."

...

Tin tức Sở Cuồng Nhân xuất quan đã truyền khắp Huyền Thiên tông, không đến mấy ngày, toàn bộ đạo thống tại Thanh Long vực đều biết.

Trong Tử Dương cốc.

Một thanh niên tóc tím cầm la bàn truyền tin trong tay, vừa mới biết được tin tức Sở Cuồng Nhân xuất quan.

Hắn ta lộ ra nụ cười, trong mắt bắn ra một vệt lãnh khốc.

"Sở Cuồng Nhân, cuối cùng ngươi cũng xuất quan rồi!"

"Lúc này đã không giống trước, ta sẽ để ngươi nhìn một chút, ngươi bị thời đại này đào thải như thế nào! !"

...

Linh Hư Thánh Địa.

Biết được tin tức Sở Cuồng Nhân xuất quan, Ngạo Thương cười ha ha, trên mặt lộ ra vẻ cuồng hỉ, "Sở Cuồng Nhân, cuối cùng ngươi đã xuất hiện!"

"Ba năm trước đây, ngươi sỉ nhục ta, bây giờ ta nhất định phải hoàn trả lại ngươi, ngươi chờ đó cho ta!"

Toàn thân hắn ta phun trào linh lực bàng bạc, một chưởng oanh ra, giống như một vòng mặt trời, đánh sụp một ngọn núi ở phía xa!

"Bây giờ ta còn mạnh hơn thời kì toàn thịnh, cho dù đối mặt với Chí Tôn cũng có tự tin chiến một trận, huống chi là Sở Cuồng Nhân ngươi?"

...

Thanh Vân vương triều.

Thái tử Cố Trường Ca đang nói gì đó với Thanh Vân quốc chủ.

"Phụ hoàng, Sở Cuồng Nhân bế quan ba năm, nếu ngày trước thì không có cái gì, nhưng ba năm này thay đổi quá lớn, thiên kiêu cổ đại, Huyền Hoàng Đế Khí xuất hiện, mà hắn đã sớm bị thời đại đào thải rồi!"

"Hắn đã không thích hợp làm phò mã của Thanh Vân vương triều, xin phụ hoàng ân chuẩn, để nhi thần dẫn người đến Huyền Thiên tông... Từ hôn!"

Trong mắt Cố Trường Ca lộ ra vẻ hưng phấn không kìm chế được, hắn ta đã không kịp chờ đợi muốn nhục nhã Sở Cuồng Nhân một phen.

"Ai nói muốn hủy hôn?"

Lúc này, bên ngoài đại điện, Linh Lung công chúa mặc một bộ phượng bào hoa lệ đi đến, trên khuôn mặt xinh đẹp bao trùm một tầng băng sương.

Cố Trường Ca nhíu mày, "Linh Lung, bây giờ ngươi không chỉ là công chúa của Thanh Vân vương triều, còn là Thiếu Đế nổi tiếng thiên hạ, Sở Cuồng Nhân đã không thích hợp với ngươi nữa, từ hôn là lựa chọn sáng suốt nhất."

"Hoàng huynh, đây là chuyện của ta, không tới lượt ngươi làm chủ, hơn nữa, hôn nhân đâu phải trò đùa, nói từ là có thể từ sao?"

"Lúc trước ta luận võ chọn rể, sau đó nửa đường lại hủy bỏ, đã là thất tín với thiên hạ, chọn Sở Cuồng Nhân làm phò mã, mọi người đều biết, hiện tại thấy hắn không còn hào quang gì nữa liền từ hôn, ngươi muốn người trong thiên hạ sẽ nghĩ ta như thế nào?"

"Không tín không tình, hay là ai cũng có thể làm chồng? !"

Nói đến phía sau, Linh Lung công chúa giống như giận dữ mắng ra.

Cố Trường Ca bị nàng chất vấn đến không nói ra lời, sắc mặt tái xanh, "Làm càn, cô chính là huynh trưởng của ngươi đấy!"

"Nếu ngươi không phải huynh trưởng của ta, ta sẽ không ở đây chất vấn ngươi đâu, mà sớm xuất thủ đánh ngươi rồi." Linh Lung công chúa lạnh như băng nói.

"Ngươi..."

"Được rồi, đều im đi."

Thanh Vân quốc chủ lên tiếng ngăn cản hai người, nói: "Từ hôn hay không hoàn toàn theo ý nguyên của Linh Lung, nàng nói cũng không sai, lúc này đi từ hôn sẽ ảnh hưởng đến danh tiết của nàng và danh dự của vương triều."

"Việc này coi như thôi, không cần bàn lại, Sở Cuồng Nhân vẫn là phò mã của Thanh Vân vương triều, lần này hắn xuất quan, thái tử, ngươi chuẩn bị chút lễ vật tiến đến chúc mừng đi."

Mặc dù Cố Trường Ca không cam tâm, nhưng nghe thấy Thanh Vân quốc chủ muốn mình đến Huyền Thiên tông, hai mắt tỏa sáng, "Vâng, phụ hoàng."

Bên cạnh, Linh Lung công chúa nói: "Nhi thần cũng đi cùng."

"Chuẩn."

"Tạ phụ hoàng."

...

Sở Cuồng Nhân mai danh ẩn tích đã ba năm, bây giờ lại xuất hiện tin tức này khiến vô số tu sĩ tại Thanh Long vực chấn động.

Ngay sau đó, nghe đồn có một đám thiên kiêu như Ngạo Thương của Linh Hư Thánh Địa, Lâm Bá Thiên của Tử Dương cốc, Viên Hoằng của Vạn Pháp tông, Vô Trần Tử của Thái Hư quan, Cố Trường Ca của Thanh Vân vương triều tiến về Huyền Thiên tông.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ tu sĩ tại Thanh Long vực đều muốn nổ tung.

"Trong ba năm này, đám thiên kiêu này đều là Đế Thiếu thu được Đế khí, hiện tại tất cả đều chạy đến Huyền Thiên tông làm gì?"

"Còn cần nói nữa sao, đương nhiên là đi tìm Sở Cuồng Nhân a!"

"A, ba năm trước đây, Sở Cuồng Nhân đè ép đám thiên kiêu này đến không ngóc đầu lên được, hiện tại những người này có được Huyền Hoàng Đế Khí, thành Thiếu Đế nổi tiếng trên thế gian, đương nhiên muốn đi tìm lại mặt mũi rồi."

"Không nhắc đến thì ta quên mất, ba năm trước đây, thiên hạ này chính là của một mình Sở Cuồng Nhân, đã nói đại tranh chi thế, chòm sao sáng chói, nhưng hắn lại như mặt trời gay gắt, che khuất quang mang của tất cả mọi người, sao đám thiên kiêu kia có thể nuốt trôi cục tức này chứ?"

"Đáng tiếc, nếu Sở Cuồng Nhân không bế quan, tất nhiên Huyền Hoàng Đế Khí cũng có một phần của hắn, dựa vào thiên phú của hắn, nói không chừng còn có thể tiếp tục áp chế mọi người đấy, nhưng hết lần này tới lần khác, trong thời khắc quan trọng như vậy, hắn lại đi bế quan, đúng là không nghĩ ra a."

"Thế sự vô thường, ai có thể ngờ được chứ."

"Bế quan ba năm, vừa xuất quan đã khiến thiên hạ phong vân, nói thật, chỉ bằng điểm này, đám thiêu kiêu Thiếu Đế đến tìm hắn kia, không có một người nào vượt qua hắn."

Lời đồn xuất hiện khắp các nơi trong Thanh Long vực, mọi người nghị luận ầm ĩ, tất cả mọi người đều nhìn về phía Huyền Thiên tông.

Tất cả mọi người muốn nhìn xem, ba năm trước đây Sở Cuồng Nhân tuyên chiến thiên hạ, dè ép các thiên kiêu khác không ngóc đầu lên được sẽ ứng phó như thế nào.

Mặc dù phần lớn người không coi trọng hắn, nhưng lúc tất cả mọi người nhớ lại những chuyện hắn đã làm vào ba năm trước, vẫn rất chờ mong, không biết cuối cùng truyền kì sẽ kết thúc, hay vẫn tiếp tục một người độc lĩnh phong tao?

Chương 116: Thuộc Tính Cấp Siêu Thần, Lam Vũ Đột Phá, Vẫn Đẹp Trai Như Cũ

Huyền Thiên tông, Lăng Thiên Đạo Cung.

Lam Vũ đang dung hợp Huyền Hoàng Đế Khí, Sở Cuồng Nhân ở bên ngoài hộ pháp cho nàng, thuận tiện khảo nghiệm tiến bộ mấy năm nay của Tiểu Băng.

Mặc dù lúc trước Tiểu Băng là đệ tử ngoại môn, nhưng trong đám người tu hành, thiên phú của nàng cũng rất tốt, nếu không đã không vào không được Huyền Thiên tông.

Mà mấy năm nay tại Lăng Thiên Đạo Cung, được tụ linh trận và các loại tài nguyên trợ giúp, tiến bộ nhanh chóng, bây giờ khoảng cách đến Động Hư cảnh cũng không xa.

Đặt ở các đại đạo thống khác, cũng có thể là một vị Đạo Tử.

"Ừm, Thiên Bộc Kiếm Quyết của ngươi không tệ, nhưng còn kém một chút, nào, ngươi nhìn ta đi." Sở Cuồng Nhân thi triển đạo vận, chỉ thấy trong hư không đột nhiên ngưng tụ ra một thác nước màu bạc trắng.

Kiếm chi đạo vận tràn ngập, vô cùng huyền diệu vô.

Tiểu Băng ở một bên nhìn, không khỏi kinh thán, "Thật lợi hại."

Nàng đã từng nhìn thấy mấy vị trưởng lão thi triển Thiên Bộc Kiếm Quyết, nhưng những trưởng lão này cũng không thuần thục như Sở Cuồng Nhân.

Giống như nước chảy mây trôi, một cách tự nhiên.

Tiểu Băng được Sở Cuồng Nhân điểm xuống, tiến bộ nhanh chóng.

"Tốt lắm, ngươi sang một bên luyện đi." Sở Cuồng Nhân nói.

Sở Cuồng Nhân dựa vào gốc cây, trong lòng thầm đọc tên Huyễn Tưởng Luân Bàn, nhìn bàn quay quen thuộc trước mắt, hắn đau lòng không thôi.

Ba năm.

Bế quan ba năm, hắn trầm mê trong đế kinh, còn chưa rút thưởng một lần nào, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, hắn bỏ qua hơn một ngàn lần rút thưởng rồi, không biết đã bỏ lỡ bao nhiêu bảo vật a!

"Rút thưởng."

Bàn quay nhanh chóng chuyển động.

"Chúc mừng kí chủ rút được thuộc tính cấp siêu thần, Hạnh Vận Quang Hoàn!"

Tê...

Sở Cuồng Nhân hít một ngụm khí lạnh.

Cả người lâng lâng.

Hắn nghe được cái gì, cấp Siêu Thần? ?

Móa nó chứ!

Hắn may mắn rút liên tiếp mười lần, nhưng tối đa cũng chỉ là cấp Thần a! !

Hiện tại hắn trực tiếp rút được một thuộc tính cấp Siêu Thần rồi! !

Không phải Huyễn Tưởng Luân Bàn gặp trục trặc chứ? ? Hay là ba năm nay hắn không rút thưởng, cho nên ích lũy vận khí, bạo phát một lần duy nhất?

"Tiểu Băng, tới đây một chút."

Sở Cuồng Nhân gọi Tiểu Băng tới, bóp mặt nàng, "Đau không?"

"Đau." Tiểu Băng ủy khuất nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Vậy không phải ta đang nằm mơ rồi." Sở Cuồng Nhân buông tay ra, vuốt mặt Tiểu Băng, "Được rồi, ngươi tiếp tục đi luyện đi."

"Công tử đáng ghét." Tiểu Băng dậm chân, hừ một tiếng.

Sở Cuồng Nhân cười ngây ngô tại chỗ một lúc, sau đó rút ra Hạnh Vận Quang Hoàn, nhưng lại không cảm thấy có sự thay đổi gì.

Giới thiệu đã nói, Hạnh Vận Quang Hoàn có thể khiến người nắm giữ có vận khí không giống bình thường.

Nói một cách khác, chính là gặp dữ hóa lành, gặp nạn chuyển an, đi trên đường cũng có thể được Thần Thú nhận chủ, nhặt được tuyệt thế thần binh Thiêu Hỏa Côn cũng có khả năng, mua đồ uống có thể được tặng thêm một bình...

Đối với Sở Cuồng Nhân mà nơi, cái này có tác dụng vô cùng lớn, phải biết, hắn rút thưởng cũng dựa vào vận khí a!

Có Hạnh Vận Quang Hoàn, còn hơn cả u Hoàng nữa!

Ngay khi Sở Cuồng Nhân mặc sức tưởng tượng mình sẽ trở thành u Hoàng, trong phòng Lam Vũ bộc phát ra một cỗ đạo vận cường đại, từng đạo bạch quang hội tụ trên không, ánh sáng mênh mông thần thánh lan tràn ra.

Ngay sau đó, trên đỉnh đầu, một cái vương miện màu trắng ngưng tụ, trên vương miện ngưng tụ từng viên đạo châu, chính là vô thượng căn cơ, vương miện cửu châu!

Dị tượng này kinh động đến không ít người trong Huyền Thiên tông.

"Đây là vô thượng căn cơ!"

"Khí tức này là của Lam Vũ cô nương, nàng đột phá Chiến Vương cảnh, hơn nữa còn ngưng tụ vương miện cửu châu, không tầm thường a."

"Xem ra lời đánh giá của Thiên Cơ Tử không sai, nàng quả nhiên phong hoa tuyệt đại, thành tựu tương lai không kém gì Cổ Chi Đại Đế."

Dị tượng kéo dài một lúc lâu.

Sau đó, dị tượng tán đi, Lam Vũ đi ra.

"Công tử."

"Lam Vũ, chúc mừng ngươi thành công dung hợp Huyền Hoàng Đế Khí, còn thành công đột phá đến Chiến Vương, ngưng tụ vương miện cửu châu."

Sở Cuồng Nhân đi lên chúc mừng.

Lam Vũ cười nhạt một tiếng, "Chuyện này cũng do vận khí, lúc ta dung hợp Huyền Hoàng Đế Khí, bất chợt có cảm giác, thử đột phá Chiến Vương cảnh, vốn ngưng tụ căn cơ chỉ là vương miện thất châu mà thôi."

"Nhưng ở thời khắc mấu chốt, trong cơ thể ta xuất hiện một cổ lực lượng cường đại, giúp ta ngưng tụ vương miện cửu châu, sau đó ta mới biết được, đó chính là lực lượng của Quang Minh Quyền Trượng trong cơ thể ta, hẳn là bị Huyền Hoàng Đế Khí ảnh hưởng, Thánh Vương khí này đã khôi phục một chút lực lượng."

Quang Minh Quyền Trượng, đây là Thánh Vương khí mà lúc trước Sở Cuồng Nhân đã lấy được trong bảo khố Nguyên Linh, nhưng ảnh hưởng bởi trận đại chiến thần bí trong quá khứ mà giáng cấp thành Thánh Khí bình thường.

Không ngờ hôm nay được Lam Vũ sử dụng, lại trợ giúp nàng ngưng tụ vô thượng căn cơ.

"Nhắc đến chuyện này cũng do vận khí của ta tốt, nếu không phải ta là Thần Thánh Quang Minh chi thể, có Quang Minh Quyền Trượng, có Huyền Hoàng Đế Khí, thì không có khả năng ngưng tụ ra vương miện cửu châu này." Lam Vũ nói.

Vận khí?

Hai mắt Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên tỏa sáng.

Vừa rồi hắn rút được một cái Hạnh Vận Quang Hoàn, chẳng lẽ Hạnh Vận Quang Hoàn này không chỉ sinh ra tác dụng với hắn, còn có thể tăng cường vận khí của người bên cạnh?

Chẳng lẽ đây cũng là u Hoàng trong truyền thuyết?

Nghĩ đến đây, trong lòng Sở Cuồng Nhân kinh hỉ, ba năm không rút thưởng, tích tụ lại thành một phần thưởng lớn, cái này cũng không lỗ! !

...

Ngày thứ hai.

Sở Cuồng Nhân rửa mặt xong liền mở ra bàn quay rút thương, như thường lệ bắt đầu rút thưởng, hắn chà sát hai tay, trong mắt mang theo chờ mong.

Đây chính là lúc nghiệm chứng vận khí của mình.

Rốt cuộc cái gọi là Hạnh Vận Quang Hoàn có thể phát huy tác dụng gì?

"Chúc mừng kí chủ rút được công pháp Phù Quang Lược Ảnh cấp tinh diệu."

Tinh diệu?

Nụ cười trên mặt Sở Cuồng Nhân càng lúc càng lớn, sau cùng còn cười ra tiếng, "Ha ha ha, là thật, thật sự thành u Hoàng rồi!"

Ngoài cửa, Lam Vũ vừa định gõ cửa liền nghe thấy tiếng cười của Sở Cuồng Nhân.

Nàng chần chờ một chút, đợi chút nữa lại gọi công tử đi.

Qua một lúc lâu, tiếng cười dần dừng lại.

Một tiếng kẽo kẹt vang lên, cửa phòng mở ra.

"Công tử."

"Ách, Lam Vũ, ngươi đợi bao lâu rồi?" Sở Cuồng Nhân có chút xấu hổ, vừa rồi mình ở trong phòng cười như tên ngốc vậy, chắc hẳn nàng đã nghe thấy đi, thật xấu hổ mà.

Lam Vũ cười nhạt nói: "Vừa tới."

Dường như công tử không muốn người khác chú ý tới hành động quái dị của hắn, vậy giữ chút mặt mũi cho hắn đi.

"Khụ khụ, vậy là tốt rồi, có chuyện gì sao?" Sở Cuồng Nhân hỏi.

"Có người tới thăm, là Cố Trường Ca và Linh Lung công chúa của Thanh Vân vương triều." Lam Vũ nói ra.

"A, là bọn họ à." Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn, "Vậy thì đi gặp một chút đi, nói thế nào ta cũng là phò mã vương triều đấy."

Huyền Thiên cung, trong điện Trường Sinh.

Thái tử Thanh Vân Cố Trường Ca và Linh Lung công chúa ngồi đó, Như Yên trưởng lão tự mình tiếp đãi, bên cạnh mấy đệ tử hiếu kỳ đánh giá hai người, nhất là nữ tu, cắn răng nhìn Linh Lung công chúa.

Chính là nữ nhân này gả cho Đại sư huynh...

A a, tức giận quá!

Mặc dù khó chịu, nhưng một đám nữ tu không thể không thừa nhận, bất kể tướng mạo, khí chất, tư chất, tu vi, thân phận, Linh Lung công chúa đều là nữ tu cấp cao nhất trong Thương Khung tinh.

Tronh nhận thức của mọi người, không mấy người có thể so sánh

được.

"Đại sư huynh tới."

Lúc này, bên ngoài điện Trường Sinh, Sở Cuồng Nhân một mặc một bộ trường bào tay lớn, mang theo Lam Vũ đi vào, Linh Lung công chúa lập tức nhìn sang, trong mắt lướt qua một tia dị sắc.

Ba năm trôi qua, hắn không có một chút thay đổi nào.

Vẫn là dáng vẻ ôn nhuận như ngọc, ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, phiêu miểu xuất trần hơn người, phong hoa tuyệt đại...

Dưới đáy lòng Linh Lung công chúa âm thầm tìm từ ngữ tốt hơn để hình dung hắn, nhưng đều cảm thấy những từ ngữ này vẫn không đủ hình dung vẻ đẹp của người trước mặt.

Chương 117: Thiên Kiêu Liên Tiếp Đi Vào, Đây Là Muốn Xếp Hàng A

"Sở Cuồng Nhân! !"

Ba năm trôi qua lại một lần nữa nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trong mắt Cố Trường Ca bắn ra một đạo tinh quang, nhìn đối phương từ trên xuống dưới.

Ba năm.

Từ khi lấy được Huyền Hoàng Đế Khí đến nay đã là ba năm, hắn ta không hề lười biếng một khắc, nỗ lực tu hành đến bây giờ.

Vì sao, chính là muốn đợi đến ngày đánh bại Sở Cuồng Nhân!

"Sở đạo hữu bế quan ba năm, từ khi chia tay đến giờ, không có vấn đề gì chứ?" Khóe miệng Cố Trường Ca hơi vểnh, tiến lên chắp tay thăm hỏi một tiếng.

Giọng nói lại mang theo vài phần nghiền ngẫm.

Ý tứ của hắn ta rất rõ ràng, chính là muốn nói ba năm này thay đổi quá nhanh, sớm đã không phải thời đại Sở Cuồng Nhân có thể độc lĩnh phong tao rồi.

"Đúng vậy, ba năm rồi, thay đổi quá lớn, nhưng có vài người lại không thay đổi, ví dụ như thái tử, ngươi vẫn dạng chó hình người như thế."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng nói.

Nghe nói như thế, sắc mặt Cố Trường Ca lập tức trở nên âm trầm, "Sở Cuồng Nhân, ngươi đừng quá đáng."

"Ừm, dáng vẻ của thái tử như vậy còn khiến ta thoải mái hơn, chúng ta không cần khách sáo với nhau đâu." Sở Cuồng Nhân cười nói.

"Ngươi..."

"Được rồi, hoàng huynh, đừng nói nữa."

Linh Lung công chúa ngắt lời Cố Trường Ca, nàng đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, nở nụ cười xinh đẹp, "Lần này phò mã xuất quan, ta cố ý mang một số bảo vật bổ dưỡng đến đây, mong rằng phò mã không ghét bỏ."

Nghe Linh Lung công chúa mở miệng gọi hắn là phò mã, Sở Cuồng Nhân có chút không thích ứng, nhưng vẫn cười tiếp nhận ý tốt của đối phương.

Mấy người ngồi chung một chỗ, bắt đầu trò chuyện.

Nhưng còn chưa nói được vài lời, Cố Trường Ca đột nhiên nói: "Sở Cuồng Nhân, lần bế quan này chắc hẳn ngươi có thu hoạch lớn đi, cô muốn lĩnh giáo một chút, không biết ngươi có dám ứng chiến không?"

Hắn ta bị đè nén ba năm, bây giờ đã không kịp chờ đợi muốn đánh bại Sở Cuồng Nhân, mở mày mở mặt.

Lần này hắn ta tới Huyền Thiên tông, cũng là vì mục đích này.

"Ta còn tưởng ngươi sẽ nhịn thêm một lúc nữa cơ, không ngờ nhanh như vậy đã đợi không kịp rồi." Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

"Hừ, đừng phí lời, có dám đánh với ta một trận không?"

"Được, thành toàn ngươi."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, từ trước tới giờ hắn đều không sợ chiến.

Nghe thấy vậy, Cố Trường Ca vui vẻ, sau đó đứng dậy đi ra bên ngoài đại điện, triển khai tư thế, chuẩn bị nhất chiến.

Xung quanh có không ít đệ tử xông tới, dáng vẻ như xem trò vui.

"Cố Trường Ca muốn tỷ thí với đại sư huynh."

"Trên người hắn ta có một đạo Huyền Hoàng Đế Khí, là Thiếu Đế đương đại, đại sư huynh có thể là đối thủ của người này sao?"

"Đệ tử mới, ngươi không hiểu về đại sư huynh rồi, ba năm trước đây, Cố Trường Ca còn không tiếp nổi một kiếm của Đại sư huynh đâu, coi như hắn ta có được Huyền Hoàng Đế Khí, tối đa cũng chỉ chịu được mấy kiếm thôi."

"Thật hay giả, đại sư huynh lợi hại như vậy sao?"

"Nhất định là vậy rồi."

"Đại sư huynh còn rất nhiều chỗ thần kì đấy."

Trong Huyền Thiên tông, phần lớn đệ tử đều vô cùng tự tin với Sở Cuồng Nhân, Cố Trường Ca nghe vậy liền nổi giận.

Chỉ thấy trên người hắn đột nhiên bộc phát ra một cỗ đạo vận vô cùng cường đại, linh khí ngưng tụ thành một đầu Đại Long như thật, xoay quanh hắn ta, gào thét mà ra, một trận long uy khủng bố áp bách mọi người ở đây.

Người có tu vi yếu một chút, trực tiếp bị trấn áp trên mặt đất.

Lúc này, trong đám đệ tử bộc phát ra một cỗ khí thế cường đại, chặn lại long uy, là Đạo Tử Nam Cung Hoàng xuất thủ.

Trong hai mắt hắn có hai luồng khí tức âm Dương lưu chuyển, nhìn chằm chằm Cố Trường Ca, lạnh lùng nói: "Uy áp người yếu, phong độ của thái tử chỉ có như thế thôi sao?"

Cố Trường Ca liếc đối phương một chút, "Cô đang dạy bọn họ cái gọi là họa từ miệng mà ra, để bọn họ đừng nói huyên thuyên."

"Bọn họ đều nói thật thôi, ngươi dám tới khiêu chiến ta, còn không cho phép người khác nói thật sao?" Sở Cuồng Nhân đi ra nói.

Mỗi bước hắn đi, đạo vận trên người liền nồng đậm hơn một phần, hư không sinh ra một đóa Bạch Liên, lặng lẽ đánh tan uy áp trên người Cố Trường Ca, như mưa thuận gió hoà, nhuận vật im ắng.

Bạch Liên Tịnh Thế Thiên, đã được Sở Cuồng Nhân nắm giữ đến thuần thục.

Cố Trường Ca thấy thế, ánh mắt ngưng tụ.

Lúc này, hắn ta mới hồi phục tinh thần, cho dù Sở Cuồng Nhân không có Huyền Hoàng Đế Khí, nhưng hắn vẫn là tuyệt đỉnh thiên kiêu nhất trên thế gian!

Ba năm trước đây hắn có thể đè ép người ta không thể ngẩng đầu lên được, tự nhiên có chỗ hơn người, cho dù thời đại thay đổi, cũng không thể khinh thường.

"Như vậy cũng tốt, như vậy mới đáng để ta đánh bại!"

Hai mắt Cố Trường Ca lấp lánh nói ra.

Ngay khi hắn ta chuẩn bị động thủ, nơi xa bỗng nhiên truyền đến một trận ba động đạo vận cường đại, chỉ thấy một bóng người bay lượn mà đến.

Đó là một thanh niên tóc tím, trên người phun trào hỏa diễm bảy màu, đạo vận bá đạo cương mãnh, giống như liệt diễm.

Chính là thiên kiêu của Tử Dương cốc, Lâm Bá Thiên!

"Sở Cuồng Nhân, chỉ có thể để ta đánh bại!" Lâm Bá Thiên vừa hiện thân, trực tiếp mở miệng nói, ánh mắt nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Giống như Cố Trường Ca, hắn ta cũng tới khiêu chiến Sở Cuồng Nhân.

"Hắn là của ta!"

Lại một giọng nói lãnh khốc quanh quẩn trên thương khung, chỉ thấy một bóng người như sao băng bay đến, nện trên mặt đất.

Khắp nơi chấn động, vỡ ra từng khúc, bụi mù nổi lên bốn phía, một thanh niên mặc áo đen ngẩng đầu đi ra, chính là Thiếu Đế của Linh Hư Thánh Địa, Ngạo Thương!

"Móa nó, là Ngạo Thương của Linh Hư Thánh Địa, thiên kiêu ba vạn năm trước, cũng là Thiếu Đế hiện tại, hắn cũng tới."

"Còn Lâm Bá Thiên của Tử Dương cốc, nghe nói người này nắm giữ một loại Thánh Hỏa, chiến lực vô song, Tôn giả bình thường hoàn toàn không so được."

"Trong một đám Thiếu Đế, hai người này cũng có thể đứng hàng đầu, không nghĩ tới bọn họ cũng tới tìm Đại sư huynh."

"Mau nhìn, lại có người tới."

Lúc này, ở trên bầu trời, một trận thiên hoa loạn trụy, các loại đạo vận hiển hóa, có gió, có lửa, có núi, có sông.

Một thanh niên mặc áo trắng, cuốn theo tứ tượng địa phong thủy hỏa mà đến.

Là Viên Hoằng của Vạn Pháp tông.

"Sở đạo hữu, đã lâu không gặp, hôm nay ta đến để đánh bại ngươi!"

Ánh mắt Viên Hoằng sáng ngời, vừa hiện thân trực tiếp nói ra mục đích của mình.

"Còn người nào nữa không, không hiện thân sẽ không còn cơ hội đâu." Sở Cuồng Nhân nhìn bốn phía nói.

"A, Sở đạo hữu, đã lâu không gặp."

"Ha, vẫn còn thật này."

Sở Cuồng Nhân nhìn lại nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy Vô Trần Tử của Thái Hư quan mặc một thân đạo bào, chậm rãi mà đến.

Trên người hắn ta có khí thế xuất trần, vô cùng bất phàm.

"Vô Trần đạo hữu, không phải ngươi cũng đến tìm ta quyết đấu chứ?"

"Ngày xưa luận đạo một phen với Sở đạo hữu, ta lấy được không ít chỗ tốt, hôm nay ta lại muốn tìm Sở đạo hữu luận đạo một phen." Vô Trần Tử nói.

Ngày xưa luận đạo thảm bại bởi Sở Cuồng Nhân, chuyện này vẫn là nút thắt trong lòng hắn ta, hôm nay, hắn ta đến đây để cởi nút thắt này.

"Haiz, có vẻ như các ngươi phải xếp hàng rồi." Sở Cuồng Nhân chỉ vào mấy người Cố Trường Ca nói.

Xung quanh, các đệ tử Huyền Thiên tông sớm nhìn đến mộng.

Tình huống gì đây?

Đại sư huynh mới xuất quan mới mấy ngày, lại có nhiều thiên kiêu Thiếu Đế chạy đến cửa khiêu chiến như thế?

Năm đó rốt cuộc đại sư huynh đã làm gì những người này vậy?

Trong đầu một số đệ tử mới tới đầy dấu chấm hỏi.

Nơi xa.

Mấy người Như Yên trưởng lão, Huyền Kỳ Tôn Giả đang đứng xem.

"Chưởng môn, cứ để mấy tên tiểu bối này làm ẩu như vậy sao?"

Như Yên trưởng lão cau mày nói.

Nếu không phải Huyền Kỳ Tôn Giả đồng ý, sao đám người Lâm Bá Thiên có thể tùy tiện hiện thân tại Huyền Thiên tông được, trong khoảnh khắc bọn họ vừa bước chân vào sơn môn đã bị ném ra rồi.

"Không sao, để bọn họ náo đi, mặt khác, ta cũng muốn nhìn xem rốt cuộc bây giờ Cuồng Nhân đã đạt đến mức độ nào rồi."

Huyền Kỳ Tôn Giả cười nói.

Mấy người bên cạnh nghe vậy, đều lộ ra vẻ tò mò.

Chương 118: Phù Quang Lược Ảnh Thêm Nhân Sơn Ấn Quyết, Một Chưởng Một Người

"Cô tới trước, để cô đánh một trận với hắn trước!"

Cố Trường Ca ử lạnh nhạt đảo mắt nhìn qua mấy người Ngạo Thương, Lâm Bá Thiên.

Ngạo Thương lại đạm mạc nói: "Ta nói, hắn là con mồi của ta, chỉ có thể để ta tới đánh bại, các ngươi xếp phía sau ta đi."

"Ha, chẳng lẽ trước khi đánh với Sở Cuồng Nhân, mấy người chúng ta còn phải đánh một trận hay sao?" Viên Hoằng từ tốn nói.

Bọn họ đều muốn là người đầu tiên đánh bại Sở Cuồng Nhân, không ai nhường ai.

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh nhìn, lộ ra nụ cười thú vị, nói: "Thật ra cũng không cần phiền toái như vậy, ta có đề nghị này."

Mọi người đưa mắt nhìn về phía hắn.

Hắn tiếp tục nói: "Các ngươi cùng tiến lên đi, như vậy là được rồi."

Lời vừa nói ra, trong mắt Ngạo Thương lộ ra tức giận.

"Sở Cuồng Nhân, không ngờ ba năm trôi qua, ngươi vẫn không coi ai ra gì như thế, thời đại này, sớm đã không phải thời đại ngươi muốn làm gì thì làm, ngươi đã hết thời rồi!"

Lâm Bá Thiên băng lãnh nói.

Nói xong, hắn ta đưa tay thôi động linh lực, một đạo hỏa diễm bảy màu sặc sỡ hiện lên, hóa thành một đầu hung thú hỏa diễm dữ tợn đánh ra.

So với ba năm trước đây, trình độ thao túng Thánh Hỏa của hắn ta càng thêm thuần thục, hơn nữa lại có Huyền Hoàng Đế Khí trong người, cảm ngộ đạo pháp của hắn cũng tiến triển cực nhanh, Thánh hỏa chi lực lần này vượt xa ba năm trước đây.

Một kích này, ngay cả Tôn giả cũng chưa chắc đã ngăn cản được.

Đối mặt với công kích đột nhiên xuất hiện, vẻ mặt Sở Cuồng Nhân không thay đổi, chỉ là thân thể của hắn bắt đầu trở nên mơ hồ trong hư không.

Tiếp theo, cả người hắn dường như hóa thành một đạo lưu quang, biến mất tại chỗ, tốc độ quá nhanh, không người nào có thể bắt được.

"Đây là pháp môn gì?"

"Tốc độ di chuyển thật nhanh! !"

"Cỗ này đạo vận... Chỉ sợ là một loại Thánh Vương pháp nào đó!"

Đồng tử mấy người Lâm Bá Thiên co rụt lại.

Ba năm trước, Sở Cuồng Nhân chưa từng thi triển ra pháp môn tu hành này!

Thánh Vương pháp, Phù Quang Lược Ảnh!

Linh niệm của Lâm Bá Thiên phun trào, muốn tìm Sở Cuồng Nhân, nhưng lúc này, phía sau hắn ta bỗng nhiên truyền đến một giọng nói đạm mạc.

"Ba năm qua, ngươi chỉ tiến bộ một chút này thôi sao?"

Phía sau!

Lâm Bá Thiên biến sắc, quay người đánh ra một chưởng.

Nhưng có một bàn tay còn nhanh hơn hắn ta, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân xòe bàn tay ra, vỗ thẳng về phía mặt hắn ta.

Bàn tay kia cũng không dày rộng, thậm chí có thể nói là trắng nõn như ngọc, nhưng lại giống một tòa Thái Cổ Thần Sơn, vô cùng nặng nề.

Ầm! !

Một bàn tay trực tiếp đánh lên mặt Lâm Bá Thiên, quất nát Thánh Hỏa, đánh bay hắn ta ra ngoài hơn ngàn trượng.

Thánh Nhân pháp, Nhân Sơn Ấn Quyết!

Dựa vào tu vi bây giờ của Sở Cuồng Nhân, thi triển môn Thánh Vương pháp này đã đạt đến trình độ giơ tay nhấc chân đều có thần sơn chi lực.

"Thật mạnh!" Đồng tử Cố Trường Ca hơi co lại, quanh người hắn ta có linh lực màu vàng óng lưu chuyển, Long Mạch Đạo Thể được hắn ta thôi động đến cực hạn.

Một quyền đánh về phía Sở Cuồng Nhân, tiếng rồng ngâm vang lên!

"Long Sát Quyền!"

Hư ảnh Kim Long to lớn lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Uy thế khủng bố, khiến hư không điên cuồng rung chuyển!

"Lại chiêu này, ngươi không có chiêu gì mới sao?" Sở Cuồng Nhân lắc đầu, nâng bàn tay phải trắng nõn lên, nhẹ nhàng vỗ một cái.

Đại Long có uy thế bàng bạc kia giống như một cái bọt khí, trực tiếp bị đập nát, đạo vận, linh lực đều tán loạn!

Cố Trường Ca suýt nữa thổ huyết.

Long Sát Quyền của hắn ta đã sớm đạt tới viên mãn, đây chính là một môn Thánh Nhân pháp, vô cùng có uy lực, dựa vào tu vi bây giờ của hắn ta thi triển ra, nếu Tôn giả không cẩn thận cũng sẽ bị oanh sát!

Nhưng bây giờ lại bị Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng đánh ra một chưởng đập nát! !

Chuyện này còn thiên lý không? !

Còn chiêu mới?

Ta có thể hỏi ngươi không, ngươi có nhiều Thánh Nhân pháp như vậy ở đâu đó?

Sau khi một chưởng vỗ nát Đại Long, thân ảnh Sở Cuồng Nhân lần nữa mờ đi, hóa thành một đạo lưu quang, thoáng cái đã đến trước mặt Cố Trường Ca, đối phương còn không kịp phản ứng.

Quá nhanh!

Tốc độ này thật sự quá nhanh!

Sở Cuồng Nhân chậm rãi đưa tay, lại một chưởng vỗ ra, lực lượng thần sơn vô cùng nặng nề từ trên bàn tay trắng noãn kia trực tiếp bạo phát!

Cố Trường Ca bị vỗ trúng ngực, linh lực hộ thân bị phá nát, ngực lõm xuống, cả người như đạn pháo bay ngược ra ngoài, trên không trung nhấc lên một cỗ khí lãng, trực tiếp nện vào một ngọn núi phía xa.

"Người thứ hai." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, sau đó, ánh mắt hắn rơi lên người Viên Hoằng của Vạn Pháp tông.

Viên Hoằng giật nảy mình, thôi động linh lực, đạo vận hiển hóa, chân đạp tốc độ huyền diệu, tốc độ quá nhanh, giống như một trận cuồng phong.

Cùng lúc đó, hắn ta lại thôi động một loại pháp môn công phạt, pháp môn này rất phong phú, vô cùng huyền diệu, ẩn chứa đại thế tự nhiên trong đó.

"Sở Cuồng Nhân, bại cho ta!"

Viên Hoằng di động, đồng thời tấn công về phía Sở Cuồng Nhân.

Một chưởng vỗ ra, địa phong thủy hỏa ẩn chứa trong lòng bàn tay bạo phát, nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn nhẹ nhàng đánh ra một chưởng đã đãnh vỡ công kích của đối phương.

"Tại sao lực lượng của tên gia hỏa này lại mạnh như vậy? !"

Viên Hoằng khiếp sợ không gì sánh nổi.

Hắn ta thi triển tốc độ, du tẩu quanh bốn phía Sở Cuồng Nhân.

"Ngươi thi triển chính là Thiên Hành Tùy Phong pháp của Vạn Pháp tông, phương pháp dựa trên tốc độ di chuyển nhanh mà lấy tên, trình độ của ngươi cũng không tệ lắm."

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Sắc mặt Viên Hoằng hơi đổi một chút, hắn ta nghĩ tới, ngày xưa Sở Cuồng Nhân đã đến Vạn Pháp tông, nửa ngày ngộ tám nghìn pháp môn trong rừng bia, mười canh giờ học tất cả Chí Tôn pháp, Thánh Nhân pháp, có thể nói xưa nay chưa từng có.

Hắn ta thi triển tất cả pháp môn, Sở Cuồng Nhân đều rõ ràng trong lòng!

Ngay khi Viên Hoằng nhớ lại chuyện cũ, một đạo lưu quang bỗng nhiên đi đến trước mặt hắn ta, chính là Sở Cuồng Nhân, trong chớp mắt đã đến nơi.

"Tốc độ không tệ, đáng tiếc, ngươi có nhanh hơn ánh sáng sao?"

Phù Quang Lược Ảnh, Phù Quang Lược Ảnh...

Môn Thánh Vương pháp này có tên như vậy, tốc độ quá nhanh, giống như ánh sáng, trên đời này có thứ gì nhanh hơn ánh sáng chứ?

Lúc Viên Hoằng kinh hãi, bàn tay Sở Cuồng Nhân đã cấp tốc phóng đại trong mắt hắn ta, sau đó trực tiếp dán lên mặt hắn ta, giống như Cố Trường Ca, Lâm Bá Thiên, hắn ta cũng bị một chưởng đánh bay ra ngoài.

"Đến lượt ngươi." Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Ngạo Thương.

"Đáng chết! ! Sơn Thần Thuẫn!"

Sắc mặt Ngạo Thương đại biến, thôi động một loại Thánh Vương pháp, linh khí bàng bạc hội tụ trước mặt hắn ta, đạo vận nặng nề hiển hóa ra một tòa núi lớn.

Đây là một loại pháp môn phòng ngự đỉnh phong!

Sở Cuồng Nhân đưa tay, thôi động linh lực trong cơ thể, ngũ đại vô thượng căn cơ trong Linh Khư đồng thời nở rộ ra vô tận thần quang.

Lực lượng thần sơn ầm vang bạo phát, một chưởng vỗ ra, trực tiếp đánh nát đại sơn trước mặt, lực trùng kích cuồng bạo rơi lên người Ngạo Thương, thân thể hắn ta trực tiếp chấn động, không khống chế nổi bay ngược ra ngoài.

Bên cạnh, Vô Trần Tử nhìn thấy vậy, nuốt một ngụm nước miếng.

Bỗng nhiên, Sở Cuồng Nhân hóa thành lưu quang xuất hiện trước mặt hắn ta, cười nhạt nói: "Vô Trần đạo hữu, ngươi cũng bay một trận đi."

Một chưởng vỗ ra, Vô Trần Tử cũng bị đánh bay ra ngoài.

Các đệ tử Huyền Thiên tông đứng xung quanh nhìn đến mức trợn mắt há hốc mồm.

Thật đáng sợ! !

Năm người Cố Trường Ca, Ngạo Thương, Lâm Bá Thiên, Viên Hoằng, Vô Trần Tử này đều là Thiếu Đế đương thời!

Tùy tiện một người đều có thể trấn áp tu sĩ trẻ tuổi một đời, nhưng trước mặt Sở Cuồng Nhân, lại bất lực giống như trẻ con

vậy.

Một chưởng một ngươi! !

"Đây chính là Đại sư huynh của chúng ta sao?"

"Quá cường đại!"

"Móa nó, đây chính là đại sư huynh sao? Yêu yêu!"

Một số đệ tử mới đến nhìn thấy Sở Cuồng Nhân thi triển thần uy, trong nháy mắt biến thành fan, cả đám đều sùng bái nhìn hắn.

Chương 119: Sở Cuồng Nhân Lĩnh Vực, Đều a Nằm Rạp Trên Mặt Đất Cho Ta

Cách đó không xa, Lam Vũ nhìn Sở Cuồng Nhân một chưởng đánh bay một tên Thiếu Đế, trong mắt đều là sùng bái, cuồng nhiệt, giống như tín đồ thành tín nhất.

Nàng đã biết, trên đời này không ai có thể vượt qua công tử.

Chỉ cần hắn muốn, những người trên đời đều sẽ nhớ đến hắn.

Bên cạnh Lam Vũ, hai mắt Linh Lung công chúa tỏa sáng, không khỏi liếm môi một cái, đây chính là phò mã của nàng, quả nhiên vô địch chi tư!

"Không hổ là công tử."

"Không hổ là phò mã."

Hai nữ dường như trăm miệng một lời nói.

Sau đó, các nàng liếc nhau, nghiêng đầu sang chỗ khác hừ nhẹ một tiếng.

Nơi xa.

Đám người Huyền Kỳ Tôn Giả, Như Yên trưởng lão cũng nhìn thấy cảnh tượng này.

"Ha ha, không hổ là đồ nhi của ta, cho dù không có Huyền Hoàng Đế Khí cũng có thể trấn áp đương đại!" Huyền Kỳ Tôn Giả vui vẻ cười to nói.

"Nhưng Cuồng Nhân có nhiều Thánh Vương pháp như vậy ở đâu ra?" Như Yên trưởng lão khẽ chau mày, ý thức được chuyện cũng không đơn giản.

Thánh Vương pháp vô cùng hiếm thấy, lúc trước Huyền Thiên tông còn không có, nhưng Sở Cuồng Nhân thi triển ra dường như đều là Thánh Vương pháp!

Chuyện này thật không thể tin được.

"Ha ha, Cuồng Nhân là có người có khí vận lớn, ngươi nhìn đi, Thánh Vương pháp Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật là do hắn sáng tạo, Bạch Liên Tịnh Thế Thiên có được từ Bạch Liên giáo, còn mấy loại kia chắc hẳn là cơ duyên khác."

"Có lẽ như vậy, đứa nhỏ này khiến người ta có thật nhiều kinh hỉ." Như Yên trưởng lão lắc đầu, cũng không nghĩ nhiều nữa.

Nói tóm lại, Sở Cuồng Nhân là đại sư huynh của Huyền Thiên tông, hắn càng ưu tú, đối với Huyền Thiên tông mà nói chính là trăm lợi không hại.

...

"Đại sư huynh bế quan ba năm, cho dù bỏ qua cơ duyên Huyền Hoàng Đế Khí, nhưng vẫn có thể trấn áp Thiếu Đế như cũ, thật sự quá mạnh."

"Đúng vậy, không hổ là đại sư huynh."

"Ha ha, cái gì Thiếu Đế, chỉ là chuyện một chưởng mà thôi."

Đám người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên thấy vậy cười một tiếng.

Bọn họ nhìn bóng người mặc bạch y kia, ánh mắt cuồng nhiệt.

Các đệ tử còn lại càng thêm kinh thán, kính sợ.

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay tại chỗ, gió nhẹ lướt qua nhấc một góc áo hắn lên, tuyệt thế chi tư, khiến người ta hoa mắt thần mê.

"Thế nào, ba năm này các ngươi chỉ tiến bộ một chút thôi sao? Nếu như vậy, ai cho các ngươi dũng khí tới khiêu chiến ta?"

Sở Cuồng Nhân bình thản nói.

"Đáng chết, làm sao hắn lại mạnh như vậy?" Cố Trường Ca từ trong một đống đá vụn đi ra, che ngực, trên mặt tràn đầy kinh hãi.

Không chỉ hắn ta, mấy người còn lại cũng cảm thấy khiếp sợ không gì sánh nổi.

Phải biết, ba năm này, bọn họ được Huyền Hoàng Đế Khí trợ giúp, có tiến bộ vô cùng lớn, đa số cường giả thế hệ trước đã không phải đối thủ của bọn họ, nhưng tại sao trước mặt Sở Cuồng Nhân lại không chịu được một kích như thế?

Một chưởng.

Đến một chưởng rất nhẹ nhàng của hắn đều không tiếp nổi!

Bọn họ biết, Sở Cuồng Nhân am hiểu nhất là kiếm đạo, nhưng bây giờ đối phương còn chưa sử dụng kiếm đâu? Vậy mà đã có thể nghiền ép bọn họ rồi.

Nếu dùng kiếm, còn đến mức nào nữa? !

Đáng sợ!

"Ta không tin!" Ngạo Thương cắn răng, nghĩ rằng mình đường đường là thiên kiêu cổ đại, lại được Huyền Hoàng Đế Khí gia trì, chiến lực vô song, ba năm trước đây bị Sở Cuồng Nhân đè ép, chẳng lẽ ba năm sau còn bị đè ép sao? ?

"Thánh Vương pháp, Nhật Vẫn! !"

Ngạo Thương đưa tay hội tụ linh lực, đánh ra một quyền.

Đạo vận cuồng bạo xen lẫn, hiển hóa ra một vòng mặt trời kinh khủng.

Mà bốn người Cố Trường Ca, Viên Hoằng, Vô Trần Tử, Lâm Bá Thiên cũng thôi động chiêu thức của mình, vận dụng đạo vận, đánh ra tuyệt chiêu của riêng mình.

"Tứ Tượng pháp, đi! !"

"Long Sát Quyền!"

"Thiên Hỏa Liệu Nguyên!"

"Nhật Chiếu Phá Tà! !"

Địa phong thủy hỏa, lực lượng tứ tượng, quyền kình hình rồng bá đạo tuyệt luân, Thánh Hỏa thiêu đốt, dường như bóp méo hư không, mặt trời từ trên không trung dâng lên, khóa chặt Sở Cuồng Nhân, một vệt kim quang phá không mà ra!

Một đám thiên kiêu liên hợp xuất thủ, uy thế vô cùng mạnh mẽ.

Các loại đạo vận lưu chuyển, chấn động hư không.

Đối diện với mấy công kích này, Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, trong tay xuất hiện một thanh kiếm, thân kiếm như bạch ngọc điêu trác, trong suốt không tì vết.

Thánh Kiếm, Côn Ngô.

Sở Cuồng Nhân nắm Côn Ngô trong tay, một kiếm chém ngang ra.

Kiếm quang màu tím sáng chói mắt dâng trào, năng lượng kinh khủng đột nhiên va chạm trên hư không, bạo phát tiếng vang kinh khủng, thanh thế to lớn, hư không vặn vẹo, trùng kích như từng cơn sóng lớn.

Lực trùng kích bắn ra, mấy tên thiên kiêu đều bay ra ngoài.

"Chiến Vương lĩnh vực!"

Ngạo Thương đột nhiên hô to một tiếng.

Chỉ thấy một cỗ lực lượng vô hình khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Bốn người Cố Trường Ca, Viên Hoằng, Lâm Bá Thiên, Vô Trần Tử cũng thôi động lĩnh vực, ba năm này, bọn họ sớm đã đạt tới Chiến Vương cảnh.

Lĩnh vực chi năng, ùn ùn kéo đến, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

Một cái lĩnh vực, chính là nhất trọng gông xiềng!

Năm cái lĩnh vực, chính là ngũ trọng gông xiềng!

Mà năm người này đều là Thiếu Đế đương đại, lĩnh vực của bọn họ vượt xa Chiến Vương cảnh bình thường, thậm chí có thể áp chế được Tôn giả!

Sở Cuồng Nhân chỉ cảm thấy hư không bốn phía sản sinh biến hóa, không khí trở nên sền sệt, dường như lâm vào một vũng bùn nào đó.

Hắn động một chút đều hao tốn khí lực viễn siêu trước đó.

"Lĩnh vực sao?"

"Nói đến, ba năm trước đây ta đã thành Chiến Vương, nhưng vẫn chưa tìm người thử qua lĩnh vực đâu, các ngươi tới nhìn một chút đi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, một cỗ lĩnh vực chi năng thấu thể mà ra.

Chỉ trong nháy mắt.

Lĩnh vực chi năng của năm người Ngạo Thương, Cố Trường Ca các bị một cỗ lực lượng càng khủng bố hơn bài xích ra ngoài.

Phịch một tiếng, lĩnh vực chi năng bị bắn ngược lại, rơi vào trên người năm người kia, khiến bọn họ trở tay không kịp, nhận phản phệ.

Không chỉ như thế, Sở Cuồng Nhân thi triển lĩnh vực chi năng trực tiếp rơi trên người bọn họ, trong chớp mắt đè ép bọn họ nằm sấp trên mặt đất.

Lĩnh vực này, quá kinh khủng!

So sánh với lĩnh vực của bọn họ, quả thực như gặp sư phụ vậy.

"Lĩnh vực của hắn, làm sao lại mạnh mẽ như thế? !"

"Quá kinh khủng..."

Năm người Cố Trường Ca bị áp trên mặt đất, toàn thân run rẩy, thôi động toàn bộ linh lực trong cơ thể, muốn chống cự cỗ lực lượng này.

Nhưng lực lượng lĩnh vực này không chỉ áp chế nhục thể của bọn họ, thậm chí ngay cả linh lực của bọn họ cũng có thể ngăn chặn.

Hiện tại bọn họ cảm giác linh lực trong cơ thể giống như một đầm nước đọng, cho dù điều động như thế nào đều không có chấn động lớn.

Bọn họ không thể tin được, lĩnh vực của Sở Cuồng Nhân lại cường hãn đến như vậy!

"Cái lĩnh vực này cũng không tệ lắm." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, hài lòng với lĩnh vực mình đã thi triển.

Căn cơ của hắn quá khủng bố, chín tầng vô thượng đạo cơ, cửu văn Vô Thượng Kim Đan, cửu sắc vô thượng Nguyên Anh, cửu phẩm vô thượng Tử Phủ, cửu châu vô thượng vương miện, căn cơ bực này, trong lịch sử Thương Khung tinh cũng không có mấy người.

Bởi vì căn cơ bực này, mới sáng tạo ra lĩnh vực cường hãn tuyệt luân như vậy, tuyệt đối vô địch trong cùng cảnh! !

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nhìn mấy người bị áp trên mặt đất, từ tốn nói: "Ba năm trước đây, ta có thể đè ép các ngươi không ngẩng đầu lên được, ba năm sau, ta vẫn có thể khiến các ngươi ngoan ngoãn nằm rạp trên mặt đất."

"Thật sự cho rằng cầm một cái gọi là Huyền Hoàng Đế Khí, được người ta gọi vài tiếng Thiếu Đế là có thể đấu lại ta sao? Quả thực buồn cười."

Sau khi nói xong, Sở Cuồng Nhân thu liễm lĩnh vực, mấy người Ngạo Thương chỉ cảm thấy thân thể buông lỏng, lại lần nữa khôi phục lực hành động.

Nhưng trên mặt bọn họ không có chút buông lỏng, ngược lại, tinh thần vô cùng sa sút, trong lòng dâng lên một cảm giác vô lực.

Ba năm a!

Trong ba năm này, bọn họ muốn đánh bại Sở Cuồng Nhân, khắc khổ tu hành, một ngày cũng không buông lỏng, vốn cho rằng bọn họ có Huyền Hoàng Đế Khí trong tay, trở thành Thiếu Đế, tuyệt đối có thể rửa sạch nhục nhã, đánh bại Sở Cuồng Nhân!

Nhưng lại không ngờ, cho dù không có Huyền Hoàng Đế Khí, Sở Cuồng Nhân vẫn cường đại đến mức khiến người tuyệt vọng.

Trước mặt Sở Cuồng Nhân, bọn họ càng không chịu nổi một kích.

Chương 120: Thành Đại Tông Sư Luyện Đan, Đi Đan Các Luyện Tay

Giơ tay nhấc chân đánh bại năm vị Thiếu Đế, chiến lực cường đại của Sở Cuồng Nhân khiến tất cả người chấn động, ngay cả đám người Huyền Kỳ Tôn Giả, Như Yên trưởng lão đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng được.

"Ba năm ngắn ngủi, tu vi của Cuồng Nhân tiến triển không lớn, nhưng trình độ cảm ngộ đạo pháp lại rất sâu, khiến người ta kinh thán, mấy loại Thánh Vương pháp đều đạt tới cấp độ viên mãn, thật không thể tin được." Huyền Kỳ Tôn Giả nói.

Bên cạnh, mấy vị trưởng lão cũng rất tán thành.

Như Yên trưởng lão nói: "Cho dù hắn không có Huyền Hoàng Đế Khí, nhưng thiên phú của hắn lại cường đại hơn bất cứ ngoại vật nào."

"Không sai."

"Có thủ tịch ở đây, Huyền Thiên tông ta lo gì không hưng thịnh chứ?"

"Ha ha, thế này, Huyền Thiên tông đã định trước đại hưng!"

Chưởng môn, các trưởng lão đều mặt mày hớn hở.

...

Mấy người Ngạo Thương, Lâm Bá Thiên rời đi, hào hứng đến, ủ rũ cúi đầu đi, hôm nay bại một lần, không chỉ khiến bọn họ nhớ kỹ Sở Cuồng Nhân cường đại, càng khiến đạo tâm của bọn họ bịt kín bóng mờ.

Ngày sau đối đầu với Sở Cuồng Nhân, chưa chiến, sợ rằng đã e sợ ba phần.

Mà ngày thứ hai, tin tức Sở Cuồng Nhân xuất quan đã liên tiếp đánh bại năm vị Thiếu Đế đã truyền khắp thiên hạ, tất cả đạo thống, tu sĩ vì thế mà chấn động.

Mai danh ẩn tích ba năm.

Lúc mọi người cho rằng Sở Cuồng Nhân không có biện pháp lấy lại rực rỡ hào quang ngày trước, hắn lại cường thế xuất quan, dùng thực lực tuyệt đối lần nữa nói cho tất cả mọi người biết, hắn vẫn là Sở Cuồng Nhân trấn áp thiên kiêu trong thiên hạ năm đó!

"Gáy một tiếng, ai nấy đều kinh ngạc, gáy một tiếng, ai nấy đều kinh ngạc a!"

"Bế quan ba năm, mất cơ hội đoạt Huyền Hoàng Đế Khí, nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn là Sở Cuồng Nhân năm đó, không thể khinh thường a."

"Quá mạnh, liên tiếp đánh bại năm vị Thiếu Đế, sức chiến đấu cỡ này thật sự không thể tưởng tượng được, hắn thật sự chỉ là một vị Chiến Vương cảnh sao? ?"

"Sở Cuồng Nhân xuất quan, thiên hạ này lại sắp gió giục mây vần rồi."

"Năm đó hắn vừa nhập thể liền trảm Chí Tôn, sát Thánh Nhân, dẫn dắt thiên hạ phong vân, lúc này xuất quan, không biết sẽ náo ra động tĩnh gì nữa."

Người trong thiên hạ đều đang nghị luận về Sở Cuồng Nhân.

Vô số người nhớ lại ba năm trước đây, thiếu niên mặc bạch y dùng sức một mình đè ép tất cả thiên kiêu trong thiên hạ không ngẩng đầu lên được.

Bây giờ, thiếu niên xuất quan, sẽ nhấc lên gợn sóng gì đây?

Mọi người không biết, nhưng lại rất mong đợi.

...

"Công chúa đi thong thả."

Trước cửa sơn môn Huyền Thiên tông, Sở Cuồng Nhân đang đưa tiễn Linh Lung công chúa.

Linh Lung công chúa nở nụ cười xinh đẹp nói: "Vậy ta đi về trước, nếu phò mã rảnh rỗi, tùy thời có thể đến Thanh Vân vương triều tìm ta."

"Nhất định." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

"Vậy, gặp lại."

"Gặp lại."

Tiễn Linh Lung công chúa xong, Sở Cuồng Nhân trở lại Huyền Thiên tông, dự định tiếp theo thế nào, thật ra hắn cũng không có kế hoạch gì.

Nếu ở lại Huyền Thiên tông tu luyện, cũng không phải không thể.

Thời gian nhoáng cái đã trôi qua một tháng.

"Chúc mừng kí chủ đã rút được vật phẩm cấp tinh diệu, một tấm thẻ thể nghiệm Luyện Đan Sư vĩnh cửu." âm thanh của Huyễn Tưởng Luân Bàn vang lên.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, "Lại là vật phẩm cấp tinh diệu."

Một tháng qua, có Hạnh Vận Quang Hoàn, hắn đã rút được không ít đồ tốt, trong đó có mười loại vật phẩm cấp bạch ngân, mười hai loại vật phẩm cấp hoàng kim, ba loại vật phẩm cấp tinh diệu, cấp hắc thiết thấp nhất mới có bảy loại.

Trước đó không có Hạnh Vận Quang Hoàn, một tháng Sở Cuồng Nhân có thể rút đến được một vật phẩm cấp hoàng kim đã rất tốt rồi, hiện tại, trong một tháng, đã có một nửa vật phẩm là cấp hoàng kim, cấp tinh diệu cũng thường xuất hiện...

Cảm giác giống như u Hoàng này khiến Sở Cuồng Nhân thoải mái lên trời.

"Sử dụng thẻ thể nghiệm Luyện Đan Sư."

Sở Cuồng Nhân lấy tấm thẻ ra bóp nát.

Chỉ thấy một đạo lưu quang lập tức tiến vào não bộ của Sở Cuồng Nhân, nhất thời có lượng lớn tin tức liên quan tới luyện đan bạo phát.

Chỉ trong nháy mắt, hắn từ một tên gà mờ không có chút kiến thức về đan dược biến thành một đại tông sư luyện đan trên đời hiếm thấy.

"Luyện đan, chính là một kỹ năng không tệ." Sở Cuồng Nhân hấp thu kiến thức trong đầu xong, lộ ra nụ cười.

Trong giới tu hành, tài nguyên tu hành đủ loại, mà đan dược chính là một trong những vật phẩm quan trọng nhất, Luyện Đan Sư cao minh thường được các đại đạo thống truy phủng, đi tới chỗ nào cũng rất nổi tiếng.

Tại Huyền Thiên tông, cũng có Đan Các chuyên môn bồi dưỡng Luyện Đan Sư.

Các loại đan dược mà đệ tử của Huyền Thiên tông sử dụng tu hành đều lấy từ chỗ đó, trong tông môn, địa vị vô cùng trọng yếu.

"Đã nắm giữ kỹ năng này rồi, không tìm một chỗ thi triển, giống như áo gấm đi đêm, không ai nhìn a." Sở Cuồng Nhân thầm nói, không kìm nén được bạo động trong lòng, đi ra Đạo Cung, thẳng đến Đan Các.

...

Trong Đan Các xếp đầy các lò lửa, tràn ngập mùi thuốc.

Một đám Đan Sư đi lại, trong an tĩnh lộ ra vẻ bận rộn.

Lần đầu tiên Sở Cuồng Nhân tới nơi này, hiếu kỳ đánh giá bốn phía.

"A, là đại sư huynh." Một đệ tử luyện đan chú ý tới Sở Cuồng Nhân, nhìn thấy hắn, không khỏi khẽ ồ lên một tiếng.

Những người còn lại nghe vậy nhìn lại.

"Thật đúng là đại sư huynh, sao hắn lại đến Đan Các?"

"Là tới lấy đan dược sao?"

"Không đúng, mỗi tháng đều có người lấy số lượng đan dược nhất định phân phát cho các đệ tử, hơn nữa, đại sư huynh còn thiếu đan dược sao?"

Một vị chấp sự trong Đan Các vội vàng nghênh đón, chắp tay cười nói: "Thủ tịch đại giá quang lâm, không biết có gì chỉ giáo."

Sở Cuồng Nhân cười, "Gần đây ta có ý tưởng đột phát, muốn luyện một chút đan dược, cho nên mới tới, đúng rồi, ngũ trưởng lão đâu?"

Ngũ trưởng lão là người chưởng quản Đan Các.

Nhưng Sở Cuồng Nhân quét mắt một vòng, đều không nhìn thấy ông ấy.

"Ngũ trưởng lão đi ra ngoài rồi, nghe nói trong khu vực Huyền

Thiên tông phát hiện tông sư Cổ Giang, ông ấy đi mời đối phương."

"A, tông sư Cổ Giang?"

"Đúng vậy, đối phương chính là tông sư đan đạo số một số hai trong Thương Khung tinh, bình thường du lịch tứ phương, ngũ trưởng lão muốn mời ông ta tới làm khách."

Nhắc đến Cổ Giang, trong mắt chấp sự lộ ra vẻ ngưỡng vọng.

Tại Thương Khung tinh, có danh tiếng tông sư, đều là đại nhân vật đạt đến cực hạn trong một lĩnh vực nào đó.

Tông sư đan đạo, tông sư khí đạo, tông sư trận đạo....

Mà những nhân vật này, mỗi người đều là nhân tài được các đạo thống lớn vô cùng khao khát, ngay cả đạo thống Thánh Nhân cũng chưa chắc đã có.

"Thì ra là thế." Sở Cuồng Nhân gật nhẹ đầu.

"Thủ tịch muốn luyện đan sao?"

"Đúng vậy, có phòng luyện đan thừa không?"

"Có có." Chấp sự liên tục gật đầu, Sở Cuồng Nhân muốn luyện đan, cho dù không có phòng thừa cũng phải lấy ra một phòng.

Chấp sự dẫn Sở Cuồng Nhân đi vào một phòng luyện đan, "Không biết thủ tịch muốn luyện chế đan dược gì, ta để người ta chuẩn bị cho ngươi."

"Ta có đan phương rồi, bốc thuốc theo đó là được."

Sở Cuồng Nhân lấy ra một tấm đan phương đưa cho chấp sự.

Đan phương này là vài ngày trước hắn rút thưởng được, vật phẩm cấp Hoàng Kim, hôm nay đúng lúc cầm đi thử một chút.

Chấp sự tiếp nhận đan phương, nhìn thoáng qua, hơi sững sờ.

Ảm Nhiên Tiêu Hồn Đan?

Lần đầu tiên ông ta nghe nói đến cái tên này.

Lại nhìn kỹ một chút, dược tài phía trên phối trộn, không khỏi càng thêm kinh ngạc, những dược liệu này, mỗi loại đều có giá trị không nhỏ a.

"Thủ tịch là lần đầu tiên luyện đan sao?"

"Đúng vậy, có vấn đề gì sao?"

"Không, hiếu kỳ hỏi một chút thôi." Chấp sự càng mộng, lần đầu tiên luyện đan mà dám dùng nhiều dược liệu quý giá như vậy?

Lá gan này cũng quá lớn đi.

Được rồi, ai bảo người ta là thủ tịch đây.

Thậm chí tại Huyền Thiên tông, địa vị, uy vọng còn không thấp hơn Huyền Kỳ Tôn Giả, ông ta là một chấp sự nho nhỏ, nào dám ngỗ nghịch.

Rất nhanh, chấp sự đã lấy đủ dược tài cho Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân vén tay áo lên, chuẩn bị bắt đầu làm việc.

Chương 121: Hiện Trường Thúc Nước Mắt Cỡ Lớn, Chín Đóa Đan Vân Dọa Sợ Tông Sư

"Nghe nói đại sư huynh đến chỗ này của chúng ta luyện đan."

"Cái gì, đại sư huynh còn biết luyện đan?"

"Chậc chậc, đừng nói luyện đan, cho dù đại sư huynh nói hắn là luyện đan đại tông sư, ta cũng tin tưởng."

"Ngươi cũng quá mù quáng đi, đại sư huynh đúng là lợi hại, nhưng luyện đan là một môn kỹ thuật sống, không tích lũy kinh nghiệm lâu nắm, ngay cả thiên tài cũng không thể tuỳ tiện trở thành Luyện Đan Sư được."

"Không sai, đại sư huynh có bản lĩnh rất lớn, hắn lợi hại như vậy, chắc hẳn bình thường đều tốn thời gian vào việc tu hành, đâu có nhiều thời gian luyện đan chứ, đoán chừng chỉ hiếu kỳ đi thử một chút thôi."

"Chắc vậy đi."

Mọi người trong Đan Các vô cùng tò mò với chuyện Sở Cuồng Nhân đột nhiên đến đây, biết đối phương đến luyện đan, lại càng thêm kinh ngạc.

Trong phòng luyện đan, rất nhiều đệ tử ở Đan Các vây xem bên ngoài, duỗi dài cổ, muốn nhìn xem Sở Cuồng Nhân luyện đan thế nào.

Lúc này, cửa mở ra, chấp sự đi ra.

"Tại sao các ngươi đều tụ tập ở đây, không cần làm nữa sao, đang làm cái gì thì trở lại làm cái đó đi." Chấp sự tức giận nói.

"Ha ha, chấp sự, mọi người đều rất hiếu kì, ngươi nói với chúng ta một chút, đại sư huynh dự định luyện đan dược gì vậy?"

Một đệ tử hiếu kỳ dò hỏi.

"Ta cũng không rõ ràng, tên là Ẩm Nhiên Tiêu Hồn Đan, các ngươi đã nghe đến loại đan dược này chưa?" Chấp sự hỏi.

Nhưng một đám đệ tử đều mờ mịt.

"Ta đọc thuộc lòng Bách Thảo Kinh, Thiên Kim Phương, nhưng chưa từng nghe nói đến loại đan dược Ẩm Nhiên Tiêu Hồn Đan này."

"Đúng vậy, chẳng lẽ là đan dược được ghi chép trong dã sử?"

"Không thể nào."

Lúc mọi người đứng đây nghị luận, trong phòng luyện đan, Sở Cuồng Nhân đã bắt đầu luyện đan.

Bởi vì đã dung hòa thẻ thể nghiệm Luyện Đan Sư, hắn vừa luyện đan đã đạt đến trình độ đứng đầu thế gian.

Ngay từ đầu đã có cảm giác thuận buồm xuôi gió, mỗi động tác đều nước chảy mây trôi, như đã lặp lại ngàn vạn lần.

Theo dược tài càng ngày càng ít, đan dược trong lò đan cũng dần dần thành hình, một cỗ đan khí kì lạ tỏa ra.

Ngoài cửa.

Một đám đệ tử đều ngửi thấy mùi đan khí trong không khí.

"Thơm quá, đây là đan hương?"

"Đan hương, chỉ có thượng phẩm đan dược mới có thể xuất hiện đan hương, đây thật sự là lần đầu tiên đại sư huynh luyện đan sao?"

"Cỗ đan hương này thật kỳ lạ, chưa từng nghe thấy."

"Hu hu..."

Bỗng nhiên, trong đám người truyền đến một âm thanh nghẹn ngào, mọi người nhìn lại, chỉ thấy một đệ tử trẻ tuổi đang nức nở.

"Ngươi khóc cái gì?" Có người hiếu kỳ hỏi.

"Ta đột nhiên nhớ tới một vài chuyện cũ thương tâm."

Nghe đến đây, mọi người không khỏi cảm khái.

Khiến một tên nam nhi người cao bảy thước rơi lệ trước mặt mọi người, hẳn là một câu chuyện thương tâm không dám nhớ lại đi.

Không đúng.

Tại sao lúc này ngươi lại nhớ về chuyện cũ?

Theo đan hương trong không khí càng lúc càng nồng nặc, mọi người chỉ cảm thấy mũi chua xót, trong đầu đang hiện lên các chuyện thương tâm.

"Hu hu hu, ta bất hiếu a, mười hai tuổi ta đã gia nhập Huyền Thiên tông, mười năm qua mới về nhà được mấy lần, ta bất hiếu a!"

"Chuyện của ngươi tính là gì, ta tu hành mười năm, bây giờ vẫn còn giậm chân tại Trúc Cơ cảnh, trong Đan Các, cảnh giới của ta thấp nhất, ta không có mặt mũi nào gặp người nữa, hu hu hu... Đừng cản ta, để ta chết đi thôi."

"Đừng như vậy, bên ngoài không biết có bao nhiêu người còn chưa đến Trúc Cơ cảnh đâu, ngươi khóc cái gì, hu hu, ta mới thảm, lúc ta rời khỏi thôn làng đã nói chuyện với Thúy Hoa, chờ ta trở nên nổi bật sẽ trở về cưới nàng, nhưng sau khi ta trở về, con nàng đã biết đánh đấm rồi..."

"Huynh đệ, kiên cường một chút..."

"A a a, các ngươi đâu thảm bằng ta, hôm qua Đại Hoàng đã ở bên cạnh ta suốt mười năm qua đời, ta chính tay đổ phân đổ nước tiểu cho nó, nuôi nó từ nhỏ đến lớn, nhưng bây giờ nó lại bỏ ta mà đi, ta thật thống khổ a."

"Ta nhớ sư tỷ, năm trước ta tỏ tình với nàng thất bại, nhưng một năm nay ta vẫn không quên được nàng, hu hu..."

"Ta sống lâu như vậy, vẫn là xử nam, thật đau lòng."

Bên ngoài phòng luyện đan, một đám đệ tử Đan Các khóc đến kêu trời kêu đất, trong không khí tràn ngập một cỗ khí tức bi thương.

Bên ngoài Đan Các.

Hai lão giả vừa nói vừa cười đi tới.

"Cổ Giang tông sư, ngươi có thể đến Huyền Thiên tông ta làm khách, đây thật sự là phúc phận của Huyền Thiên tông ta." Ngũ trưởng lão cười ha ha nói.

Cổ Giang cười nói: "Ngũ trưởng lão khách khí, Huyền Thiên tông là đạo thống Thánh Nhân, các ngươi mời ta, làm sao ta có thể không đến được."

"Cổ tông sư khiêm tốn, đúng rồi, trong Đan Các ta có một đám đệ tử vô dụng, nếu mấy ngày nay ngươi rảnh rỗi, có thể được chỉ đạo một chút được không?"

"Nhất định nhất định."

"Ha ha, cứ quyết định như vậy đi."

"Đúng rồi, nghe nói Huyền Thiên thủ tịch Sở Cuồng Nhân rất không tầm thường, nếu có thể, ta cũng muốn mở mang kiến thức một chút."

"Cái này đơn giản."

Ngũ trưởng lão và Cổ tông sư đi vào Đan Các.

Vừa mới đi vào, bọn họ đã ngửi thấy một cỗ đan hương kì lạ.

Đan Các vốn là chỗ luyện đan, có đan hương cũng không phải chuyện hiếm lạ, nhưng cỗ này đan hương này lại rất kỳ lạ.

Cổ tông sư đã đắm chìm trong đan đạo ngàn năm, tự nhận đã chứng kiến đủ loại đan dược, nhưng đan hương này, lại chưa ngửi qua bao giờ.

"Đây là đan dược gì?" Cổ tông sư không khỏi nghi ngờ.

"Ta cũng không biết."

Ngũ trưởng lão cũng có chút mơ hồ.

Trong Đan Các, Luyện Đan Sư có thể luyện đan dược gì, ông ấy đều rõ như lòng bàn tay, nhưng cỗ đan hương này không phải người trong Đan Các bọn họ luyện chế.

Vậy là ai?

Hai người không kìm được hiếu kỳ, đi về nơi phát ra đan hương.

Nhưng càng đến gần nơi phát ra đan hương, hai người bọn họ chỉ cảm thấy mũi mỏi nhừ, hai mắt chua xót, có cảm giác đau buồn.

"Đan hương này có thể dẫn động suy nghĩ bi thương trong lòng người?"

"Đan dược thật kì lạ."

Tu vi của hai người Ngũ trưởng lão, Cổ tông sư không yếu, cộng thêm đây chỉ là một trận đan hương mà thôi, vận chuyển linh lực liền chống cự được.

Thời gian dần trôi qua, hai người nghe được rất nhiều tiếng khóc.

Khi đi tới bên ngoài một gian phòng luyện đan, đập vào mí mắt là một đám đệ tử Đan Các đang gào khóc.

Ngũ trưởng lão, Cổ tông sư liếc nhau, dở khóc dở cười.

"Uy lực của đan dược này thật là bất phàm."

"Đúng vậy."

Ngũ trưởng lão đi lên trước, hỏi chấp sự: "Đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc ai đang ở trong phòng luyện đan vậy?"

Chấp sự đã khóc đến hai mắt đỏ bừng, nước mũi chảy xuống, nhìn thấy Ngũ trưởng lão trở về, nức nở nói: "Hu hu, là, là thủ tịch."

Thủ tịch?

Sở Cuồng Nhân? !

"Sao hắn lại biết luyện đan? Còn luyện loại đan dược ly kỳ cổ quái này." Ngũ trưởng lão có chút không hiểu.

Trong lúc nghi hoặc, chỉ thấy trong phòng luyện đan có một cỗ đan khí phóng lên tận trời, tụ dẫn linh khí, hình thành một đóa đan vân màu vàng.

"Bảo đan! !"

Cổ tông sư đột nhiên kinh hô một tiếng.

Đan dược có phân chia cấp bậc, cũng có phân chia phẩm chất, trong đó có thể xếp vào hàng cực phẩm đan dược, được xưng là bảo đan!

Cho dù là đan dược hạ phẩm cấp thấp nhất, nếu muốn luyện chế thành bảo đan cũng là khảo nghiệm trình độ của Luyện Đan Sư.

Nhưng Cổ tông sư vẫn chưa hết kinh ngạc.

Chỉ thấy trên bầu trời, một đóa đan vân hình thành, lại có một mảnh đan vân hội tụ, trong chốc lát, trên trời liền ngưng tụ chín mảnh đan vân!

Đan vân màu vàng óng xoay quanh hư không, tường quang từng trận, một cỗ đạo vận vô cùng huyền diệu lan tràn ra, khiến người ta rung động.

Cổ tông sư sớm đã trợn mắt há hốc mồm, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được, "Chín, chín đóa đan vân, cửu phẩm bảo đan! !"

Chín là số lớn nhất, cửu phẩm bảo đan, đã là đan dược có phẩm chất cao nhất đã biết trên thế gian, ngay cả Cổ tông sư cũng không luyện chế ra được!

"Đại tông sư! !"

"Trong này tuyệt đối là một vị đại tông sư luyện đan! !"

Chương 122: Cổ Giang Muốn Bái Sư, Ngươi Thích Thì Quỳ Đi, Ta Muốn Gia Nhập Huyền Thiên Tông

"Ngũ trưởng lão, ngươi nhanh nói cho ta biết, rốt cuộc ở trong này là vị đại tông sư nào?" Cổ tông sư kích động lôi kéo vạt áo của Ngũ trưởng lão.

Đây chính là đại tông sư đan đạo a!

Ông ta đi khắp Thương Khung tinh, bái phỏng sơn núi nổi tiếng, gặp các đại sư đan đạo, nhưng đã lâu như vậy vẫn không gặp được một vị đại tông sư.

Nhưng không ngờ bây giờ lại gặp ở đây.

"Cổ tông sư, ngươi bình tĩnh một chút..."

"Làm sao ta có thể tỉnh táo được, đây chính là đại tông sư."

"Trong này là thủ tịch Huyền Thiên tông ta, Sở Cuồng Nhân."

"Cái rắm, không phải Sở Cuồng Nhân là thiên tài tu hành sao? Làm sao lại thành đại tông sư luyện đan rồi, ngươi đang nói đùa phải không?"

Ngũ trưởng lão cũng đầy nghi hoặc.

Tại sao thủ tịch lại đến đây luyện đan, làm sao ông ấy biết được? !

Lúc này.

Cửa phòng luyện đan vang lên một tiếng kẽo kẹt, mở ra.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân từ bên trong đi ra, nói: "Ta đã sử dụng hết dược tài rồi, có thể làm phiền các ngươi... Ách."

Lời còn chưa nói hết, Sở Cuồng Nhân đã thấy ngoài cửa có một đống đệ tử Đan Các khóc đến không thành hình người, không khỏi sững sờ.

Móa ơi, tình huống gì đây?

Trong lòng hắn mơ hồ có suy đoán.

Ảm Nhiên Tiêu Hồn Đan lợi hại như vậy sao?

Chỉ là đan hương đã có uy lực như vậy, nếu ăn vào, chẳng phải sẽ khiến người ta khóc chết? !

"Đúng là thủ tịch!" Trên mặt Ngũ trưởng lão tràn đầy kinh ngạc.

Cổ tông sư bên cạnh thấy cửa phòng mở ra, vội vàng vọt vào trong tìm kiếm, nhưng lại không nhìn thấy nửa cái bóng người.

"Đại tông sư đi đâu rồi?"

"Cái gì đại tông sư?" Sở Cuồng Nhân cau mày hỏi.

"Chính là người vừa luyện đan đó."

"Từ đầu đến cuối chỉ có một mình ta ở trong gian phòng này, người vừa luyện đan cũng là tại hạ." Sở Cuồng Nhân cười nói, hắn biết người trước mắt này là Cổ Giang, là tông sư luyện đan nổi tiếng trong Thương Khung tinh.

"Cái gì, là ngươi? !"

Cổ Giang đi quanh Sở Cuồng Nhân hai vòng, trên mặt tràn đầy nghi ngờ.

"Ngươi chính là Sở Cuồng Nhân?"

"Đúng."

"Lớn lên giống như lời đồn vậy, vừa rồi thật sự là ngươi ở bên trong luyện đan." Trong mắt Cổ Giang mang theo nghi vấn.

"Đúng vậy." Sở Cuồng Nhân gật đầu.

"Có thể luyện thêm một lần cho ta xem không?"

Là thật là giả, xem một lần liền biết.

Sở Cuồng Nhân cũng không cự tuyệt, dù sao chuyến này đến Đan Các, cũng là muốn kiểm tra trình độ luyện đan của mình.

Hắn vừa bắt đầu làm, vẫn muốn luyện thêm một lát.

Sau đíó hắn gọi người đi lấy dược tài mới, bắt đầu luyện đan.

Cổ Giang ở một bên nhìn, lúc vừa bắt đầu, vẻ mặt mang theo nghi ngờ, sau đó ngưng trọng, chấn kinh, cuối cùng há to miệng, trợn mắt há hốc mồm.

Ngũ trưởng lão bên cạnh cũng không tốt hơn Cổ Giang, ông ấy nhìn Sở Cuồng Nhân luyện đan, chỉ cảm thấy có chút người si nói mộng.

Trước kia ông ấy chưa từng nghe nói Sở Cuồng Nhân biết luyện đan, làm sao trong chớp mắt đã biến thành đại tông sư luyện đan rồi?

Oanh...

Một trận đan khí bay thẳng lên trời cao, lại lần nữa ngưng tụ ra chín đóa đan vân màu vàng óng, chứng minh đây cũng là một lò cửu phẩm bảo đan!

"Đại tông sư, tuyệt đối là đại tông sư!"

Cổ Giang lấy lại tinh thần, trên mặt tràn đầy cuồng nhiệt nhìn Sở Cuồng Nhân.

Ông ta không nói hai lời, vọt thẳng đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, phù một tiếng quỳ rạp xuống đất, "Sư phụ, xin ngươi nhận ta làm đồ đệ đi!"

Bên ngoài phòng luyện đan, các đệ tử Đan Các nhìn mà trợn tròn mắt.

Bọn họ nhìn thấy cái gì?

Đường đường là tông sư đan đạo lại quỳ gối trước mặt đại sư huynh xin làm đồ đệ?

Móa nó, cái thế giới này quá điên cuồng.

"Tiền bối, chuyện này không được a." Sở Cuồng Nhân cũng giật nảy mình, vội vàng đỡ đối phương đứng lên.

Nhưng đầu gối đối phương giống như dính chặt trên sàn nhà, mặc kệ Sở Cuồng Nhân đỡ thế nào, đối phương cũng không đứng dậy, vẻ mặt quật cường nói: "Sư phụ không thu ta làm đồ đệ, ta sẽ không đứng dậy."

Móa, còn có kiều lừa bịp như vậy sao.

Trên mặt Sở Cuồng Nhân tràn đầy hoảng hốt nhìn Cổ Giang trước mặt, đây chính là tông sư đan đạo nổi tiếng thiên hạ sao?

"Cổ tông sư, ngươi đang làm cái gì vậy?" Ngũ trưởng lão cũng giật nảy mình, vội vàng đi tới thuyết phục.

"Ngũ trưởng lão, ngươi không cần khuyên ta, cảnh giới đại tông sư là mong ước suốt đời ta, ta đắm chìm trong đan đạo ngàn năm, vẫn không cách nào bước vào cánh cửa này, hôm nay vất vả lắm mới nhìn thấy hi vọng, ta sẽ không bỏ qua."

Trên mặt Cổ Giang tràn đầy kiên quyết nói.

Đối với ông ta mà nói, đan đạo quá quan trọng, ông ta có địa vị và thành tựu hôm nay, tất cả đều dựa vào đan đạo mà có.

Tư chất tu hành của ông ta không tốt, chỉ có thể lấy đan nhập đạo, chỉ cần có thể tiến thêm một bước trên đan đạo, ông ta sẽ không tiếc bất cứ giá nào.

"Cổ tiền bối, ngươi như thích quỳ, vậy thì cứ quỳ đi, tạm biệt." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Thật ra muốn hắn dạy Cổ Giang một chút cũng không phải không được, nhưng đối phương lại hành động như vậy, khiến hắn có chút không thích.

Ngươi cho rằng ngươi quỳ thì ra sẽ thu ngươi làm đệ tử sao?

Không thu thì ngươi không chịu đứng dậy?

Đây là ta buộc ngươi, hay là ngươi ép ta?

Đây chính là một loại biến tướng uy hiếp, Sở Cuồng Nhân rất không thích hành động này, quay người muốn rời đi.

Các đệ tử Đan Các nhìn thấy vậy, càng kính ngưỡng Sở Cuồng Nhân như nước sông cuồn cuộn, liên miên bất tuyệt.

Thu tông sư đan đạo làm đồ đệ, nếu truyền đi sẽ có mặt mũi thế nào.

Nhưng Đại sư huynh thì sao?

Không muốn!

Ngươi muốn ta thu, ta chính là không thu, không cần biết ngươi là tông sư đan đạo hay cái gì, ta không thèm để ý ngươi.

"Cái này, Sở công tử, chờ một chút." Cổ Giang đang quỳ thấy vậy vội vàng đứng lên, trên mặt tràn đầy lo lắng đuổi theo.

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương, "Thế nào, không quỳ nữa?"

Mặt mo của Cổ Giang đỏ ửng, nói: "Sở công tử thứ lỗi, vừa rồi là ta đường đột mạo phạm, xin ngươi đừng để trong lòng."

Ông ta cũng tỉnh táo lại, hành động vừa rồi của mình đúng là có chút ép buộc đối phương.

"Cổ tiền bối, nếu chỉ là trao đổi đan đạo, ta tùy thời hoan nghênh, nhưng chuyện thu đồ đệ, thì miễn đi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, sau đó liền rời đi.

Cổ Giang sững sờ tại chỗ, lần này nên đuổi theo, hay là không nên đuổi theo đây?

"Cổ tông sư, thủ tịch ở Lăng Thiên Đạo Cung, chuyện giao lưu đan đạo, sau này có rất nhiều cơ hội." Ngũ trưởng lão đi lên phía trước nói.

Cổ Giang nghe vậy, hung hăng trừng ông ấy một cái, "Ngũ trưởng lão, ngươi đúng là không tử tế, ngươi mời ta đến Huyền Thiên tông làm khách, nhưng lại không nói cho ta biết nơi này có đại tông sư đan đạo, để ta mất lễ nghĩa."

"Hiện tại ta mạo phạm Sở công tử rồi, ngươi nghĩ ta phải làm sao bây giờ?"

"Hừ, ta nói cho ngươi biết, nếu vì chuyện này mà Sở công tử có khúc mắc với ta, ta sẽ không để yên cho ngươi đâu."

Cổ Giang tức giận, sớm biết trong Huyền Thiên tông có đại tông sư đan đạo, ông ta nên chuẩn bị nhiều chút mới tới.

Ít nhất sẽ không lỗ mãng giống như vừa rồi, lưu lại ấn tượng đầu tiên bết bát với người ta như vậy.

Ngũ trưởng lão cũng vô tội, nói: "Trước đó ta cũng không biết thủ tịch có bản lĩnh này a."

Cổ Giang lười nói nhiều với ông ấy, quay người đi ra ngoài Đan Các.

"Ấy, Cổ tông sư, ngươi muốn đi đâu vậy?"

"Đi tìm chưởng môn của các ngươi."

"Tìm ông ấy làm cái gì? Ông ấy lại không biết luyện đan."

"Ta muốn gia nhập Huyền Thiên tông!"

Nghe nói như thế, hai mắt Ngũ trưởng lão lập tức tỏa sáng.

Cổ Giang chính là tông sư đan đạo a, nếu ông ta nguyện ý gia nhập Huyền Thiên tông, đây tuyệt đối là chuyện tốt.

"Chờ một chút, Cổ tông sư, ta đi với ngươi." Ngũ trưởng lão vội vàng đi theo, Cổ tông sư này là ông ấy mang tới, nghĩ đến chuyện này, thế nào chưởng môn cũng phải thưởng chút linh thạch cho ông ấy tiêu xài chứ.

Chương 123: Ngọn Nguồn Của Vũ Nhân

Và Quang Minh Thánh Vương, Tiến Về Tộc Vũ Nhân

Lăng Thiên Đạo Cung.

Sở Cuồng Nhân nhìn Cổ Giang trước mặt, thở dài, "Vì muốn bái ta làm thầy, cho nên ngươi gia nhập Huyền Thiên tông rồi?"

"Xin công tử dạy ta!" Cổ Giang hành lễ.

Bên cạnh, mấy người Huyền Kỳ Tôn Giả, Như Yên trưởng lão cũng vô cùng ngạc nhiên nhìn Sở Cuồng Nhân, không ngờ hắn còn biết luyện đan? !

Hơn nữa còn khiến tông sư như Cổ Giang vui lòng phục tùng.

Sở Cuồng Nhân càng ngày càng cho bọn họ nhiều kinh hỉ.

"Khụ, Cuồng Nhân, ngươi nể tình Cổ tông sư một lòng chân thành, dạy ông ta một chút đi." Huyền Kỳ Tôn Giả cười nói.

Sở Cuồng Nhân nói: "Dạy thì được, nhưng bái sư thì miễn đi."

"Được, lão sư." Cổ Giang vui vẻ.

"Đã nói không thu đồ đệ rồi mà."

"Lão sư hiểu lầm, mặc dù ngươi không thu ta làm đồ đệ, nhưng học nghiệp của người khác chính là thầy, câu lão sư này, ngươi cũng đừng từ chối."

"Vậy được rồi." Sở Cuồng Nhân gật đầu.

Cứ như vậy, bên trong Lăng Thiên Đạo Cung có thêm một khách quen.

Cổ Giang thường xuyên đến Đạo Cung xin chỉ giáo, mà ông ta gia nhập Huyền Thiên tông, cũng khiến nội tình của Huyền Thiên tông tăng lên không ít.

Dù nói thế nào, đây cũng là một vị tông sư đan đạo a.

Những ngày gần đây, thường xuyên nhìn thấy mặt mày Huyền Kỳ Tôn Giả hớn hở, trong miệng lão lẩm mấy câu như Sở Cuồng Nhân là cứu tinh gì đó.

Sở Cuồng Nhân gió êm sóng lặng vượt qua một thời gian.

Nhưng luôn có người không cho hắn rảnh rỗi như thế.

Hôm nay.

Ngoài cửa Lăng Thiên Đạo Cung, một thiếu niên tuấn mỹ mặc bạch y đến thăm, nghe nói đến từ tộc Vũ Nhân, định đón Lam Vũ trở về.

Sở Cuồng Nhân nhìn người trước mặt, nhíu mày.

"Sở đạo hữu, tại hạ là Diễm bác của tộc Vũ Nhân, lần này đến đây chủ yếu là muốn xin ngươi để Lam Vũ trở về bản tộc, nhận tổ quy tông." Không chờ Sở Cuồng Nhân mở miệng, người thanh niên tuấn mỹ tên Diễm Bác liền nói trước.

Trong lòng Sở Cuồng Nhân âm thầm trợn mắt.

Lam Vũ là hắn rút thưởng ra, do Huyễn Tưởng Luân Bàn tạo ra, mặc dù là tộc Vũ Nhân, nhưng không có liên quan trực tiếp đến tộc Vũ Nhân.

Để nàng trở về nhận tổ tông cái gì?

Nhưng trong mắt người ngoài, chuyện này không phải như thế, Sở Cuồng Nhân không thể nói thẳng, ánh mắt đặt trên người Lam Vũ, giống như đang trưng cầu ý kiến của nàng.

"Ngoại trừ ở bên cạnh công tử, ta sẽ không đi chỗ nào." Lam Vũ chém đinh chặt sắt nói.

Sở Cuồng Nhân cười, nhìn về phía Diễm Bác, nói: "Vị Vũ Nhân đạo hữu này, ngươi nghe thấy rồi, Lam Vũ không muốn trở về."

"Lam Vũ, lần này ngươi nhất định phải trở về." Diễm Bác vẫn không buông tha, vẻ mặt lộ ra lo lắng.

Sở Cuồng Nhân khẽ chau mày, cảm giác chuyện có chút không thích hợp, "Lần này? Trước đó hắn đã đến tìm ngươi nhiều lần rồi?"

Câu tiếp theo là hỏi Lam Vũ.

Lam Vũ khẽ vuốt cằm.

"Tại sao không nói với ta?"

"Chỉ là việc nhỏ, không dám quấy nhiễu công tử."

"Chuyện của ngươi sao có thể là chuyện nhỏ được, lần sau có chuyện tương tự, nhớ đừng giấu diếm ta." Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ nói.

Lam Vũ nhếch môi, khẽ gật đầu, "Vâng, công tử."

Diễm Bác ở một bên nhìn vậy, cảm thấy hai người không phải chỉ có quan hệ chủ tớ đơn thuần, nhưng cũng không nghĩ quá nhiều.

Hắn ta tiếp tục nói: "Lam Vũ, việc này liên quan đến sinh tử tồn vong của tộc Vũ Nhân, ngươi bắt buộc phải trở về với ta."

"Tồn vong của tộc Vũ Nhân không liên quan gì đến ta, hơn nữa, không phải các ngươi còn Tuyệt Thiên Lan sao? Để hắn ra mặt không được sao?"

Tuyệt Thiên Lan trong miệng Lam Vũ là Thiếu Đế của tộc Vũ Nhân, thiên kiêu cổ đại bốn vạn năm trước, đối phương đã tới tìm nàng mấy lần, chiến lực của người này vô cùng cường đại, cũng không kém nàng bao nhiêu.

"Lần này ngay cả Thiếu Đế cũng không có cách nào, chỉ có ngươi mới có thể cứu vãn tộc Vũ Nhân, bởi vì chỉ có ngươi mới có Quang Minh Quyền Trượng!"

Diễm Bác nói, sau đó êm tai kể mọi chuyện ra.

Thì ra, tổ tiên xa xưa của tộc Vũ Nhân từng là thân tín của Quang Minh Thánh Vương, sau đó Quang Minh Thánh Vương ban lãnh địa cho tổ tiên tộc Vũ Nhân, để bọn họ ở đó khai chi tán diệp, đồng thời khai sáng tộc Vũ Nhân.

Nhưng trên thực tế, trên người tộc Vũ Nhân mang sứ mệnh lớn, trong lãnh địa của bọn họ có một cái giếng ma, thông đến Địa Ngục Ma Giới, sứ mệnh của tộc Vũ Nhân chính là đời đời trấn áp giếng ma, không để ma vật bên trong đi ra.

Nhưng gần đây, giếng ma xao động, không biết vì nguyên nhân gì, trận pháp trấn áp giếng ma bị phá hỏng, suy yếu trên diện rộng.

Lúc này chỉ có Thánh Vương khí Quang Minh Quyền Trượng mà Quang Minh Thánh Vương đã từng nắm giữ mới có thể chữa trị trận pháp, lần nữa trấn áp giếng ma.

"Ngươi có được Quang Minh Quyền Trượng, điều này nói rõ đây là thiên ý, Lam Vũ, cùng ta về tộc Vũ Nhân, trấn áp giếng ma, dựa vào thiên phú của ngươi cộng thêm quyền trượng nữa, đợi một thời gian, ngươi chính là Vũ Nhân chi chủ!"

Diễm Bác rất biết cách nói chuyện.

Sở Cuồng Nhân không ngờ, tộc Vũ Nhân và Quang Minh Thánh Vương lại có quan hệ này

Nói như vậy, lúc trước Quang Minh Quyền Trượng nhận Lam Vũ làm chủ, ngoại trừ nàng là Thần Thánh Quang Minh chi thể, còn vì nàng là người của tộc Vũ Nhân.

"Vậy thì đi một chuyến đi."

Lúc Lam Vũ vẫn đang chần chờ, Sở Cuồng Nhân đã quyết định xong.

"Công tử."

"Dù sao đã một thời gian rồi chưa đi ra ngoài, hơn nữa, ta cũng có hứng thú với cái gọi là giếng ma kia, muốn mở mang kiến thức một chút."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Địa Ngục Ma Giới, đây là từ ngữ Sở Cuồng Nhân đã nhìn thấy nhiều lần trên điển tịch, cũng đã nhìn thấy một số ghi chép liên quan tới Ma giới.

Ví dụ như tổ tiên của Bạch Liên giáo, Bạch Liên Thánh Vương đã từng trấn áp một đầu Ma Thú tới từ Địa Ngục, khai sáng ra đạo thống Thánh Nhân.

"Vậy tất cả nghe theo công tử." Lam Vũ nói.

"Ừm."

"Đa tạ Sở đạo hữu." Vẻ mặt Diễm Bác đại hỉ, sau đó cảm thấy những lời khuyên lúc trước của hắn ta đều sai rồi, sớm biết vậy hắn ta đã khuyên Sở Cuồng Nhân.

Nghe nói Sở Cuồng Nhân muốn đến lãnh địa của tộc Vũ Nhân, Huyền Kỳ Tôn Giả cũng đồng ý, sau đó Sở Cuồng Nhân liền xuất phát.

Mà ba người hộ đạo thất tổ cũng lên đường với hắn.

Ba năm trôi qua, ba người hộ đạo lại có việc làm, ba người tụ tập trong hư không, chào hỏi lẫn nhau.

"Thanh Lan đạo hữu, đã lâu không gặp, phong thái vẫn như cũ a." Thất tổ nhìn Thanh Lan Chí Tôn cười ha ha một tiếng nói.

"Huyền đạo hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?"

"A, Mạnh đạo hữu, ngươi giống như trẻ hơn một chút?" Lúc này, thất tổ nhìn lão bà của Thanh Vân vương triều, kinh ngạc nói.

Mạnh lão bà cười nói: "Được quốc chủ coi trọng, cho ta một gốc bảo dược, để ta kéo dài chút thọ mệnh, tiếp tục bảo vệ phò mã."

"Vậy đúng là phải chúc mừng rồi."

"Chuyện này đâu bằng Huyền đạo hữu được, ta nghe nói, trước đó ngươi đã bước vào Thiên Nhân Ngũ Suy, dựa vào một viên Duyên Thọ Đan mà quay về đỉnh phong, quả thực khiến lão thân hâm mộ a." Mạnh lão bà có chút hâm mộ nói.

Tu sĩ đi vào Thiên Nhân Ngũ Suy, trên cơ bản chính là chờ chết, người có thể trở lại thời đỉnh phong như thất tổ, ít càng thêm ít.

"Ha ha, đều là công lao của tiểu gia hỏa kia, hiện tại hắn chính là đại tông sư luyện đan, đến lúc đó có thể bảo hắn luyện một lò Duyên Thọ Đan cho ngươi."

Thất tổ đề nghị.

Mạnh lão bà có chút động tâm, "Chuyện này để sau hãy nói đi."

"Ừm."

Mấy người hộ đạo tán gẫu trong hư không.

Dưới cái nhìn của bọn họ, dựa vào tu vi thực lực bây giờ của Sở Cuồng Nhân, trên cơ bản chỉ cần Chí Tôn không xuất thủ, thì không cần đến bọn họ.

Nhưng trên mặt nổi Thương Khung tinh có bao nhiêu Chí Tôn chứ?

Có thể nói bọn họ là người hộ đạo thoải mái nhất, từ khi làm người hộ đạo của Sở Cuồng Nhân đến nay, trên cơ bản không có mấy cơ hội xuất thủ.

Chương 124: Tộc Vũ Nhân Chiêu Đãi, Giếng Ma, Ý Nghĩa Tượng Trưng Của Quyền Trượng

Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ đi theo Diễm Bác đến tộc Vũ Nhân.

Dọc đường đi, cũng biết không ít chuyện liên quan tới tộc Vũ Nhân.

Ví dụ, hiện tại tộc Vũ Nhân chia thành hai phái, một phái do tộc trưởng đương nhiệm của tộc Vũ Nhân cầm đầu, một phái khác do vị thiên kiêu cổ đại mới thức tỉnh của tộc Vũ Nhân, Tuyệt Thiên Lan cầm đầu.

Trên mặt nổi, mặc dù hai phái này không có xung đột gì, nhưng vụng trộm vẫn phân cao thấp với nhau.

Diễm Bác thuộc phái của tộc trưởng tộc Vũ Nhân, lần này tới tìm Lam Vũ, ngoại trừ muốn cứu vãn tộc Vũ Nhân, còn muốn lôi kéo đối phương, tìm kiếm một vị thiêu kiêu có thể chống lại Tuyệt Thiên Lan về phe mình.

Đối với tình huống này, Sở Cuồng Nhân cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Thiên kiêu cổ đại thức tỉnh, đối với một số thế lực là chuyện tốt, nhưng cũng sẽ tạo thành trùng kích đối với thế lực nội bộ.

Nhất là đối với thế lực giống tộc Vũ Nhân, nói mạnh thì không sánh bằng đạo thống Thánh Nhân, nói yếu thì sấp xỉ đạo thống Chí Tôn rồi.

Bọn họ cần một vô thượng thiên kiêu đến chỉ huy đạo thống tấn cấp, nhưng vị thiên kiêu cổ đại này đã ngủ say nhiều năm, không có cảm tình sâu với đạo thống hiện hữu, tự nhiên phải chịu nguy hiểm nhất định.

Rất nhanh, Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ đi tới lãnh địa của tộc Vũ Nhân.

Đó là một tòa thành trì vô cùng to lớn, kiến trúc trong thành rất đặc biệt, phần lớn là thiết kế mái vòm, lấy màu trắng làm chủ.

Trong thành người đi qua đi lại, ngoại trừ tộc Vũ Nhân, cũng có không ít thương hộ, tu sĩ ngoại lại, vô cùng náo nhiệt.

Đi vào trong thành, nơi này có một tòa cung điện màu trắng, có hộ vệ mặc áo giáp đi tuần tra, bảo vệ vô cùng sâm nghiêm.

"Lam Vũ, cuối cùng ngươi cũng đến rồi."

Đi vào cung điện, một người trung niên tuấn mĩ mặc bạch bào, hai bên tóc mai đã bạc đón tiếp mấy người.

Nam tử trung niên này chính là tộc trưởng tộc Vũ Nhân đương nhiệm.

"Bái kiến tộc trưởng." Lam Vũ hành lễ, dù nàng không muốn trở về tộc Vũ Nhân, nhưng nhìn thấy nhiều đồng tộc như vậy, nàng vẫn cảm thấy một tia thân thiết.

Sau lưng tộc trưởng tộc Vũ Nhân còn có không ít trưởng lão, tuấn kiệt trẻ tuổi trong tộc, tất cả mọi người đánh giá Lam Vũ, rất hiếu kỳ.

Dù sao trong tộc bọn họ đột nhiên xuất hiện một vị Vô Thượng Đạo Thể, lại không có bất kỳ ai biết, đây là chuyện rất kỳ quái.

Đừng nói đến chuyện tộc nhân này còn nắm giữ Quang Minh Quyền Trượng, đây chính là quyền trượng chí cao được ghi chép trong điển tịch của tộc bọn họ.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt của mọi người đã bị Sở Cuồng Nhân bên cạnh Lam Vũ hấp dẫn, vẻ mặt một đám người lộ ra kinh diễm.

Ngay cả tộc Vũ Nhân có vô số tuấn nam mỹ nữ, nhưng dung nhan khí chất của Sở Cuồng Nhân vẫn nổi bật như cũ, không người có thể so sánh.

"Người kia là ai, hắn cũng là tộc Vũ Nhân sao?"

"Không đúng, hắn không có khí tức của Vũ Nhân."

"Nhưng hắn lớn lên còn đẹp hơn tộc Vũ Nhân chúng ta, còn đi cùng Lam Vũ, ta đã biết, hắn là Sở Cuồng Nhân."

"Chắc hẳn là hắn."

Một đám Vũ Nhân thấp giọng nghị luận, mà lúc mọi người đánh giá Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân cũng đang quan sát bọn họ.

Đều nói tộc Vũ Nhân có vô số tuấn nam mỹ nữ, còn am hiểu chiến đấu, hắn nhìn một chút, trên người nhóm người này đều mang theo một loại bưu hãn chi khí nào đó, tuyệt không phải đám thiên kiêu được cưng chiều từ nhỏ có thể so sánh.

Ngoài ra, hắn còn chú ý tới, mặc dù Lam Vũ là tộc Vũ Nhân, nhưng tướng mạo có chút khác biệt với tộc Vũ Nhân bình thường.

Tộc Vũ Nhân bình thường, cho dù là tộc trưởng tộc Vũ Nhân, ngoại trừ có thêm một đôi cánh ra thì không hề khác với người bình thường.

Nhưng Lam Vũ lại có mái tóc dài màu trắng bạc, con ngươi như bảo thạch màu lam, khí chất thần thánh quang minh, những thứ này tăng thêm mấy phần đẹp lạ, hấp dẫn người hơn so với đám tộc Vũ Nhân bình thường.

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh, không hiểu sao trong lòng lại có chút đắc ý.

Quả nhiên, Lam Vũ nhà hắn đến đâu cũng đẹp mắt nhất.

"Chắc hẳn vị này chính là Huyền Thiên đại sư huynh đi." Tộc trưởng tộc Vũ Nhân đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, hơi hành lễ, không dám thất lễ.

"Tộc trưởng hữu lễ."

"Sở đạo hữu không cần khách khí, ta đã cho người chuẩn bị tốt yến hội, bày tiệc mời khách cho các ngươi." Tộc trưởng tộc Vũ Nhân cười nói.

Yến hội được tổ chức trong cung điện, các vị trưởng lão và thiên kiêu của tộc Vũ Nhân đều đến, trong đó cũng bao gồm Thiếu Đế Tuyệt Thiên Lan.

Tuyệt Thiên Lan xuất thân từ tộc Vũ Nhân, đương nhiên tướng mạo không cần nhiều lời, trong những người Sở Cuồng Nhân đã nhìn thấy, tuyệt đối là tuấn mỹ nhất.

Đương nhiên, trừ hắn ra.

Mà Tuyệt Thiên Lan cũng rất bất ngờ, trên yến tiệc nhìn Sở Cuồng Nhân mấy lần, không ngờ trên đời này còn có nam tử đẹp hơn hắn ta?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tuyệt Thiên Lan có chút không thoải mái.

Nhất là khi nhìn thấy dáng vẻ dịu dàng ngoan ngoãn, nhu thuận của Lam Vũ khi ở bên cạnh Sở Cuồng Nhân, trong lòng hắn ta lập tức dâng lên một cỗ lửa giận vô hình.

Phải biết, lúc hắn ta đến tìm Lam Vũ, đối phương luôn có dáng vẻ lạnh như băng với hắn ta, nào có nửa phần ôn nhu như đối với Sở Cuồng Nhân?

"Lam Vũ, ngươi có thể nghĩ thông suốt, trở về tộc Vũ Nhân, chuyện này thật sự quá tốt, sau này hai chúng ta liên thủ, nhất định có thể khiến tộc Vũ Nhân đạt tới một độ cao hoàn toàn mới, ta mời ngươi một chén." Tuyệt Thiên Lan thu liễm sự ghen ghét với Sở Cuồng Nhân trong lòng lại, giơ ly rượu lên, cười nói với Lam Vũ.

Nhưng Lam Vũ không nâng chén, nàng nói: "Ta đến tộc Vũ Nhân là muốn giải quyết chuyện giếng ma, sau khi chuyện kết thúc, ta sẽ rời đi, dẫn dắt tộc Vũ Nhân là chuyện của ngươi và tộc trưởng."

Lời này khiến một đám trưởng lão ở đây đều lộ ra dị sắc.

"Ha ha, chuyện của Lam Vũ sau này hãy nói, nàng nói đúng, hiện tại vẫn nên ổn định chuyện giếng ma trước." Thấy bầu không khí có chút ngưng trọng, tộc trưởng tộc Vũ Nhân vội vàng giảng hòa.

Sau khi yến hội kết thúc, hai người Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ ở trong cung điện một đêm, ngày thứ hai liền đến chỗ mục đích của chuyến đi này... Giếng ma!

Cái gọi là giếng ma, ngược lại không phải một cái giếng thật, mà là một vết nứt không gian, bởi vì thông đến Địa Ngục Ma Giới, mới được xưng là giếng ma.

Tộc Vũ Nhân canh giữ giếng ma tại một tế đài trong cung điện, trên đó khắc đầy phù văn thạch trụ trấn áp.

Trong đám thạch trụ này ẩn chứa lực lượng của Quang Minh Thánh Vương lúc trước, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, cỗ lực lượng này đã suy yếu đi rất nhiều, lúc này mới cần binh khí Quang Minh Quyền Trượng của Thánh Vương ngày xưa đến khôi phục.

"Lam Vũ, làm phiền ngươi."

Một trưởng lão tộc Vũ Nhân trịnh trọng nhìn Lam Vũ, nói.

Ông ta là người trông giữ tế đàn, nhưng nghe nói vài ngày trước bởi vì trận pháp trên tế đàn xảy ra vấn đề, khiến giếng ma xao động, ông ta vì trấn áp giếng ma mà bị trọng thương, đến bây giờ còn chưa hoàn toàn khôi phục.

Mà phương pháp liên quan tới chuyện khôi phục lực lượng trận pháp thế nào, trên đường đến đây, ông ta đã nói qua với Lam Vũ rồi.

"Ừm, ta sẽ tận hết khả năng." Lam Vũ gật đầu, sau đó bóng người lóe lên, triển khai hai cánh, bay lên tế đài.

Nàng lấy Quang Minh Quyền Trượng ra, một cổ khí tức thần thánh quang minh từ trên người nàng lộ ra, khiến mọi người đều vì đó mà động dung.

"Kia chính là Quang Minh Quyền Trượng, binh khí của Thánh Vương ngày xưa."

"Nghe nói, chuôi quyền trượng này tượng trưng cho quyền hành chí cao của tộc Vũ Nhân chúng ta, người nào nắm giữ quyền trượng, liền có thể hiệu lệnh tộc Vũ Nhân."

"Đây chỉ là các vị tổ tiên vô cùng tôn kính Quang Minh Thánh Vương, mới có lời đồn này, nhưng quyền trượng chính là Thánh Vương khí, có uy lực rất lớn là thật."

"Đúng vậy."

Tất cả tộc Vũ Nhân, thậm chí tộc trưởng tộc Vũ Nhân nhìn Quang Minh Quyền Trượng trong tay Lam Vũ, trong mắt đều lộ ra nhiệt huyết.

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh nhìn thấy, khẽ chau mày.

Một kiện Thánh Vương khí đủ khiến một đạo thống Thánh Nhân động tâm đừng nói đến chuyện Quang Minh Quyền Trượng có ý nghĩa tượng trưng với tộc Vũ Nhân như vậy, những người này thật sự sẽ để Lam Vũ tuỳ tiện rời đi sao?

Nghĩ đến đây, trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia sáng lạnh, hi vọng những người này không có hành động vô vị gì, nếu không, đừng trách hắn vô tình.

Chương 125: Giếng Ma Mở Ra, Tộc Đọa Vũ, Chiến Chí Tôn

Bên trên tế đàn, Lam Vũ cầm quyền trượng, toả hào hào quang rực rỡ!

Ánh sáng thần thánh tràn ngập toàn trường.

Nhưng thời gian dần trôi qua, tộc trưởng tộc Vũ Nhân phát hiện có chút không thích hợp, bởi vì lực lượng pháp trận trên tế đài hoàn toàn không có xu hướng tăng cường.

Ngược lại, còn không ngừng suy yếu!

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tộc trưởng tộc Vũ Nhân biến sắc, vội vàng nhìn trưởng lão trông giữ tế đàn bên cạnh.

Nhưng lại nhìn thấy vẻ mặt tươi cười, tuyệt không kinh ngạc của ông ta.

"Tam trưởng lão, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Tộc trưởng tộc Vũ Nhân chất vấn.

"Ha ha, xảy ra chuyện gì? Như ngươi thấy, trận pháp này sắp biến mất, ngay hôm nay Ma giới sẽ buông xuống! !"

Tam trưởng lão cười ha ha, trên mặt tràn đầy hưng phấn.

"Bắt ông ta lại cho ta!" Tộc trưởng tộc Vũ Nhân quát lạnh một tiếng.

Nhưng trên người tam trưởng lão đã bộc phát một cỗ uy thế mạnh mẽ, trực tiếp đánh bay đám hộ vệ đang xông lên ra ngoài.

Sau đó, một đôi cánh chim màu đen giương ra sau lưng Tam trưởng lão.

Nhìn đến cảnh này, tất cả mọi người đều sầm mặt lại.

"Đọa Vũ! Tam trưởng lão nhất định đã trở thành tộc Đọa Vũ!"

"Đáng chết, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?"

"Đây đều là mưu kế của Tam trưởng lão, đáng giận."

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, xem xét tin tức của Tam trưởng lão.

"Tam trưởng lão Tuyệt Huyền, tu vi Chí Tôn, tộc Đọa Vũ, là tộc nhân tộc Vũ Nhân bị ma khí ăn mòn, sau đó chuyển hóa thành một chủng tộc của Ma giới..."

"Không tốt, mau ngăn cản Lam Vũ!" Tộc trưởng tộc Vũ Nhân lớn tiếng nói.

Nhưng đã không kịp.

Trên tế đài đột nhiên bộc phát ra một cỗ hắc khí, lực trùng kích cường hãn đánh bay Lam Vũ theo ngoài.

Bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, tiếp được nàng, "Không sao chứ?"

"Không sao, nhưng thất bại rồi."

Lam Vũ nhíu mày, "Ta dựa theo lời trưởng lão nói, không có một lỗi lầm, nhưng vì sao lực lượng trận pháp lại không tăng, ngược lại còn giảm?"

"Ha ha, bởi vì ta dạy ngươi căn bản không phải phương pháp khôi phục lực lượng trận pháp, mà chính là nghịch chuyển trận pháp!" Tam trưởng lão cười to nói.

Trên tế đài, hắc khí cuồn cuộn phóng lên tận trời.

Trong hư không hiện ra một cái hang đen nhánh, một cỗ ma khí kinh khủng từ trong đó tiêu tán ra ngoài, khiến mọi người tại đây đều cảm thấy tim đập vô cùng nhanh.

"Đây là giếng ma! !"

"Đáng chết, trận pháp biến mất, giếng ma tái hiện!"

Theo trong giếng ma xông ra từng đạo bóng người, những người này đều mọc ra cánh chim màu đen, lộ ra khí tức cường hãn.

"Tộc Đọa Vũ!" Tộc trưởng tộc Vũ Nhân cắn răng nghiến lợi nói.

Tộc Vũ Nhân trông coi giếng ma nhiều năm, trong đó không thiếu tộc nhân bị ma khí ăn mòn, những tộc nhân này phản bội tộc Vũ Nhân, chạy đến Địa Ngục Ma Giới, dần dà trở thành tộc Đọa Vũ.

Có thể nói tộc Vũ Nhân và tộc Đọa Vũ không chết không thôi, bây giờ gặp mặt vô cùng đỏ mắt, hai bên giương cung bạt kiếm, rất căng thẳng.

"Ha ha, đã nhiều năm như vậy, cuối cùng trận pháp trên giếng ma đã biến mất." Một nam tử tóc đen của tộc Đọa Vũ cười to nói.

Người này là tộc trưởng đương nhiệm của tộc Đọa Vũ, mặc một bộ áo giáp màu đen, tay cầm trường mâu, khí tức vô cùng bá đạo.

"Lam Vũ, ngươi đến khởi động trận pháp một lần nữa, đảo ngược phương pháp Tam trưởng lão dạy ngươi là được." Tộc trưởng tộc Vũ Nhân nói.

"Được."

Lam Vũ nhẹ gật đầu, lại lần nữa lao về phía tế đàn.

Nhưng người của tộc Đọa Vũ sao có thể để nàng tuỳ tiện đạt được, có mấy tộc nhân của tộc Đọa Vũ phóng về phía nàng, ma khí và đạo vận đồng thời bạo phát.

"Muốn khôi phục trận pháp, nằm mơ!"

Nhưng mấy người kia vừa tới gần Lam Vũ liền bị vài đạo kiếm khí chém giết!

Là Sở Cuồng Nhân xuất thủ.

Lam Vũ không có trở ngại, lần nữa đi lên tế đài, tay cầm Quang Minh Quyền Trượng, đạo vận lưu chuyển, dẫn động trận pháp trên tế đàn.

Tộc trưởng tộc Đọa Vũ thấy thế, lạnh lùng nói: "Toàn lực giết chết nữ tử tộc Vũ Nhân kia, không thể nàng mở ra trận pháp lần nữa."

"Vâng!"

Một lượng lớn người của tộc Đọa Vũ đánh về phía Lam Vũ.

Đám người tộc trưởng tộc Vũ Nhân thấy thế, đương nhiên sẽ không ngồi nhìn mặc kệ.

"Hừ, đối thủ của các ngươi là chúng ta!"

"Phản đồ của tộc Vũ Nhân, chịu chết đi!"

Trên bầu trời, cánh chim màu đen xen lẫn với cánh chim màu trắng, triển khai chém giết giữa quân đen và quân trắng.

Lượng lớn ba động đạo vận khuếch tán, linh lực đụng vào nhau, lông cánh bay xuống, khí tức kinh khủng che đậy hơn phân nửa thương khung.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng bên cạnh tế đàn, không thèm quan tâm chém giết trên không trung, một lòng một dạ chăm sóc Lam Vũ.

Người dám can đảm tới gần Lam Vũ, đều bị hắn chém giết không chút lưu tình.

Cho dù là Nguyên Anh cảnh hay là Động Hư cảnh, đều không thể địch lại một kiếm của hắn!

Oanh! !

Một đại thủ đen nhánh quấn quanh một cỗ đạo vận oanh ra, giống như muốn áp sập hư không, uy lực Chí Tôn khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Đối mặt với một kích này, vẻ mặt Sở Cuồng Nhân thoáng trở nên ngưng trọng, nắm chặt Thánh Kiếm Côn Ngô, kiếm khí màu tím chói mắt lập tức chém ra.

Kiếm khí và đại thủ va chạm, lực trùng kích khủng bố bao phủ bốn phương tám hướng.

Uy thế doạ người, khắp nơi vỡ tan, hư không rung chuyển.

Cách đó không xa, sắc mặt Tam trưởng lão đột nhiên biến đổi, "Chiến lực của kẻ này lại khủng bố như thế, có thể ngăn cản được công kích của ta!"

Nếu không toàn lực, Sở Cuồng Nhân có thể khiến ông ta bị thương, công kích của hắn không phải Tôn giả bình thường có thể ngăn cản được.

Không ngờ Sở Cuồng Nhân là một tên Chiến Vương cảnh, lại có chiến lực như vậy? !

"Thất tổ, để ý Lam Vũ."

Sở Cuồng Nhân nói với hư không, sau đó trong mắt lộ ra một vệt tinh quang nhìn Tam trưởng lão, trên người kiếm chi đạo vận dần dần kéo lên.

"Từ khi xuất quan đến nay, ta còn chưa xuất thủ toàn lực, không biết tên Chí Tôn như ngươi có thể khiến ta xuất mấy phần lực đây?"

"Sở Cuồng Nhân, chuyện này không liên quan đến ngươi, bây giờ ngươi rời đi, có lẽ còn có thể giữ một mạng, nếu không ngươi chắc chắn phải chết!"

Tam trưởng lão băng lãnh nói.

"Ma giới xâm lấn, việc này liên quan đến thương sinh, sao có thể không liên quan đến ta? Hơn nữa, người ngươi muốn động, là người của ta!" Vẻ mặt Sở Cuồng Nhân lạnh lùng, Thánh Kiếm trong tay chuyển hướng, đạo vận lạnh lẽo phun ra ngoài.

Hai đại dị tượng đạo thể Thiên Đạo Chi Kiếm, Thanh Liên Kiếm Ca triển khai.

"Khí thế thật đáng sợ, ngươi thật sự chỉ là Chiến Vương thôi sao?" Đồng tử tam trưởng lão co rụt lại, cảm giác không thể tin được.

Nhưng chuyện khiến ông ta khiếp sợ hơn còn ở phía sau, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân triển khai Chiến Vương lĩnh vực, lĩnh vực chi năng vô cùng khủng bố, khiến Chí Tôn như ông ta cũng cảm thấy áp lực!

Đây là Chiến Vương à? !

Móa nó chứ, Chiến Vương có chiến lực như vậy sao?

Trong lòng tam trưởng lão xuất hiện một tia sợ hãi, thân là Chí Tôn cảnh, nếu là thời kì toàn thịnh, có lẽ ông ta có thể đánh một trận.

Nhưng bây giờ, ông ta có thương thế trong người, chỉ có thể phát huy thực lực không đến một nửa.

Chỉ sợ trận chiến này sẽ có kết quả khác.

"Thế nào, sợ sao?" Sở Cuồng Nhân nhìn dáng vẻ do dự của Tam trưởng lão, không khỏi cười một tiếng.

Tu hành không chỉ là đạo hạnh, còn có đạo tâm!

Tam trưởng lão chưa chiến đã e sợ trước, trận chiến này, Sở Cuồng Nhân đã chiếm hết ưu thế, không chờ đối phương mở miệng đã chém ra một kiếm.

Một đạo kiếm quang kinh khủng che lấp bầu trời, trong đó ẩn chứa đạo vận công phạt vô song, dường như có thể tiêu diết mọi thứ trên thế gian!

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!

Đối mặt với pháp môn kiếm đạo kinh khủng này, sắc mặt Tam trưởng lão đột nhiên biến đổi, hai tay vung vẩy, đánh ra một chưởng.

Lực lượng cuồng bạo hình thành một cái chưởng ấn vô cùng lớn, hai cỗ lực lượng va chạm, bộc phát ra tiếng động to lớn, bụi mù cuồn cuộn.

Tam trưởng lão bị đẩy lui mấy trăm trượng.

Đột nhiên, ông ta sinh ra một cảm giác tim đập nhanh, chẳng biết từ lúc nào Sở Cuồng Nhân đã đến phía sau ông ta.

Một kiếm chém xuống, kiếm khí sắc bén khiến ông ta dựng thẳng tóc gáy!

Tam trưởng lão liều mạng né tránh, nhưng vẫn không nhanh bằng một kiếm này.

Xoẹt một tiếng, một cái cánh màu đen bị xé rách, máu tươi phun ra, Tam trưởng lão hét thảm một tiếng.

Chương 126: Phân Thân Đế Giả, Trực Diện Uy Áp Đế Đạo Không Áp Lực

Tiếng kêu thảm thiết của tam trưởng lão hấp dẫn không ít người chú ý.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy Tam trưởng lão gãy mất một cánh, từ giữa không trung ngã xuống, không ngừng chảy máu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Sở Cuồng Nhân nắm một cái cánh, từ trên không trung chậm rãi hạ xuống, nhìn cái cánh trong tay, cười nói: "Cũng không biết cái cánh này có thể làm cánh gà nướng không, đáng tiếc, ta cũng không muốn làm mấy thứ này."

Hắn thuận miệng nói một câu, sau đó ném cái cánh trên mặt đất, mắt lạnh nhìn Tam trưởng lão, Chiến Vương lĩnh vực vẫn đang trấn áp đối phương như cũ.

Bốn phía, cho dù là tộc Đọa Vũ hay là tộc Vũ Nhân, tất cả đều cảm thấy chấn kinh, một đám đứng nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt đều là kiêng kị.

Phải biết, Tam trưởng lão chính là Chí Tôn, cho dù không phải Chí

Tôn tại trạng thái toàn thịnh, nhưng đó cũng là Chí Tôn!

Sở Cuồng Nhân có thể tuỳ tiện đánh trọng thương đối phương, thực lực này không thể khinh thường, càng quan trọng hơn là, hiện tại hắn còn rất trẻ tuổi, chỉ là một tên Chiến Vương cảnh, đợi hắn trưởng thành một chút, sẽ cường đại đến mức nào?

"Ngay cả ta cũng không dám nói có thể tuỳ tiện đánh bại Tam trưởng lão, nhưng hắn lại làm được, Sở Cuồng Nhân, quả nhiên là kình địch! !" Trên mặt Vũ Nhân Thiếu Đế Tuyệt Thiên Lan lộ ra vẻ vô cùng lo lắng.

Vốn hắn ta không tin chuyện Sở Cuồng Nhân lấy sức một mình đánh bại năm vị Thiếu Đế, nhưng hiện tại xem ra, thật sự có việc này!

"Cứu ta! !" Tam trưởng lão hét lớn về phía tộc trưởng tộc Đọa Vũ.

Nhưng thời khắc này, tộc trưởng tộc Đọa Vũ bị tộc trưởng tộc Vũ Nhân cuốn lấy, hai bên đều là Vô Thượng Chí Tôn, trong lúc nhất thời không giằng co xong, căn bản không rảnh xuất thủ, còn những người còn lại, đều đang giao chiến với đối thủ của mình.

"A, cứu ngươi, ai có năng lực cứu ngươi chứ?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, đưa tay giơ kiếm, muốn giết đối phương.

Nhưng lúc này, bên trên tế đàn, ma giếng chợt bộc phát một cỗ khí tức vô cùng kinh khủng, một cỗ uy áp doạ người đổ xuống.

Tất cả tu sĩ biến sắc, cảm giác đạo pháp của mình bị áp chế, khó mà vận chuyển, ngay cả Vô Thượng Chí Tôn cũng giống vậy.

"Cảm giác này là... Uy áp Đế đạo! !"

Tuyệt Thiên Lan bỗng nhiên hét lên, toàn thân run rẩy, tất cả mọi người nghe nói như thế, thân thể cũng chấn động, nhìn về phía giếng ma.

Đế giả? !

Lần này chẳng lẽ cũng có một vị Đế giả từ Ma giới tới sao? !

"Chuyện này không có khả năng! Dựa vào quy mô và cường độ của giếng ma, đừng nói Đế giả, ngay cả Thánh giả cũng không thể thông qua."

Tộc trưởng tộc Vũ Nhân lớn tiếng nói.

Một số cao thủ còn lại tán đồng lời này, cường giả giới khác muốn đến Thương Khung tinh, cũng không phải chuyện đơn giản như vậy.

Thật sự cho rằng bích chướng thế giới chỉ để đó trang trí thôi sao?

"Nhưng cảm giác của ta tuyệt đối không sai, cỗ uy áp này cùng cấp bậc với Đế khí trong cơ thể ta, tuyệt đối là uy áp đế đạo!"

"Hơn nữa, đạo pháp của chúng ta bị cỗ uy áp này áp chế, đây không phải là nhất đế áp vạn pháp trong truyền thuyết sao?" Tuyệt Thiên Lan tiếp tục nói.

Trong người hắn ta có Huyền Hoàng Đế Khí, nên hiểu rõ về uy áp cúa Đế giả.

Hơn nữa, nhất đế áp vạn pháp đang bày ngay trước mặt bọn họ.

Đám cường giả còn lại cũng có chút hồ đồ rồi.

Chẳng lẽ là Đế giả đến sao? !

Mọi người nhìn chằm chằm ma giếng, chỉ thấy trong đó có một nam tử trung niên mặc trường bào hoa lệ màu đen đi ra.

Sống mũi của nam tử này cao thẳng, lông mi hẹp dài, vẻ mặt ngạo mạn, ánh mắt đảo qua mọi người, giống như đang nhìn một đám kiến hôi đê tiện.

Nhìn thấy ông ta, tộc trưởng tộc Đọa Vũ khom mình hành lễ.

"Tham kiến Ma Đế!"

"Tham kiến Ma Đế!"

Phản ứng của đám người tộc Đọa Vũ khiến sắc mặt đám người tộc trưởng tộc Vũ Nhân trở nên trắng bệch, thật sự là một vị Ma Đế!

"Rất lâu không tới giới nhân gian này, không khí nơi này thật mới mẻ a." Nam tử trung niên hít sâu một hơi nói.

Sau đó ông ta nhìn Lam Vũ trên tế đàn một chút, "Nhưng vừa ra đã gặp khí tức quang minh khiến người ta chán ghét này, xúi quẩy!"

Nói xong, ông ta nhấn một ngón tay về phía Lam Vũ.

Một cỗ ma khí kinh khủng hội tụ, trộn lẫn một cỗ đạo vận bá đạo, dường như duy ngã độc tôn trên trời dưới đất, đánh về phía Lam Vũ.

Uy áp đế đạo cường hãn, khiến Lam Vũ căn bản không thể phản kháng.

Lúc này, trong hư không chém ra một đạo kiếm khí.

Kiếm khí như hồng, đỡ được một kích của nam tử trung niên.

Trên mặt thất tổ tràn đầy ngưng trọng từ trong hư không đi ra.

Mọi người thấy ông ấy ngăn được một kích của ma tử trung niên, không khỏi có chút nghi ngờ, một kích của Đế giả, dễ ngăn cản như vậy sao?

"Một bộ phân thân, cũng dám hò hét."

Sở Cuồng Nhân chậm rãi đi đến bên cạnh Lam Vũ, để nàng tiếp tục vận chuyển trận pháp trên tế đàn, mà hắn cùng thất tổ, trực diện đối đầu với nam tử trung niên.

Lời hắn nói khiến hai mắt đám người tộc trưởng tộc Vũ Nhân tỏa sáng.

Phân thân!

Tên Đế giả trước mắt này chỉ là một bộ phân thân mà thôi.

"Cái giếng mà này chỉ cho phép ma vật dưới Thánh giả thông qua, phân thân của Ma Đế mạnh hơn, cũng tuyệt đối không cao hơn Thánh giả!"

"Quá tốt rồi, chúng ta có hi vọng."

Mọi người vốn đang tuyệt vọng vì thân phận của vị Đế giả vừa đến, lúc này đã khôi phục lòng tin, lại lần nữa có dũng khí đánh một trận.

"Ha, có thể nhìn ra ta chỉ là một bộ phân thân, con kiến hôi, coi như ngươi có mấy phần nhãn lực." Nam tử trung niên lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đám Chí Tôn, Vô Thượng Chí Tôn ở đây đều không nhìn ra lai lịch của ông ta, không ngờ lại bị một tên Chiến Vương như Sở Cuồng Nhân một câu nói toạc ra như thế.

"Nếu ta không đoán sai, chắc hẳn ngươi là một trong bảy vị Tôn Đế của Ma giới, Ngạo Mạn Ma Đế đi." Sở Cuồng Nhân tiếp tục nói.

"A..."

Ngạo Mạn Ma Đế thật sự ngạc nhiên, không ngờ đối phương không chỉ biết ông ta là phân thân, hơn nữa còn biết chân thân của ông ta.

"Ngươi còn biết gì nữa, nói nghe một chút."

Ngạo Mạn Ma Đế cóchút hứng thú.

"Ma Đế, đừng để bị lừa, rõ ràng người này muốn trì hoãn thời gian, để Lam Vũ lần nữa mở ra trận pháp, phong ấn giếng ma!" Tộc trưởng tộc Đọa Vũ biến sắc vội vàng nói.

"Ngươi đang dạy ta phải làm gì sao?" Ngạo Mạn Ma Đế nhìn tộc trưởng tộc Đọa Vũ một cái.

"Thuộc hạ không dám." Sắc mặt tộc trưởng tộc Đọa Vũ tái nhợt, sợ hãi quỳ trên mặt đất.

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh nhìn vậy, quả nhiên Động Tất Chi Nhãn phân tích không sai, tính tình của Ngạo Mạn Ma Đế đúng là vô cùng ngạo mạn.

"Cỗ phân thân này của người sợ là không bằng một phần nghìn chân thân, không, sợ là còn không bằng một phần mười nghìn chân thân, Ma Đế cho rằng, phái một bộ phân thân đến đây, thật có thể đi lại lâu dài ở Nhân giới sao?"

"Chỉ là giết thời gian một chút mà thôi." Ngạo Mạn Ma Đế từ tốn nói, với ông ta mà nói, lần này tới Thương Khung tinh không phải vì trợ giúp tộc Đọa Vũ, mà đơn thuần là nhàm chán, muốn giết thời gian.

"Được rồi, con kiến hôi, mặc dù không biết àm sao ngươi biết những thứ này, nhưng bây giờ, ta muốn giết ngươi."

Ngạo Mạn Ma Đế nhìn ra Lam Vũ sắp thành công mở ra trận pháp, mặc dù ông ta không thèm để ý, nhưng sẽ không để đám người Sở Cuồng Nhân thành công.

Sắc mặt thất tổ thay đổi, tiến tới một bước, muốn ngăn cản Ngạo Mạn Ma Đế, nhưng trên người đối phương phóng xuất một cỗ uy áp kinh khủng, trực tiếp chế trụ đạo pháp của ông ấy.

Đạo pháp bị áp chế, chiến lực của ông ấy đã giảm bớt diện rộng!

Đế giả, dù chỉ là một bộ phân thân, nhưng vẫn có thể làm được nhất đế áp vạn pháp!

"Đáng giận! Một bộ phân thân không bằng một phần mười nghìn thực lực chân chính đã có thể áp chế Vô Thượng Chí Tôn, khó có thể tưởng tượng thực lực bản thể sẽ khủng bố cỡ nào, đây chính là Đế giả sao?" Thất tổ rung động nói.

"Thất tổ, giao cho ta đi." Bỗng nhiên Sở Cuồng Nhân tiến lên một bước, ba đại dị tượng Đạo Thể triển khai, linh lực thôi động, ngũ đại vô thượng căn cơ trong cơ thể đồng thời nở rộ thần quang sáng chói!

Trên mặt Ngạo Mạn Ma Đế lộ ra vẻ kinh ngạc, "Ngươi lại không bị uy áp đế đạo của ta ảnh hưởng? !"

"Uy áp của ngươi, còn chưa đủ mạnh."

Sở Cuồng Nhân lĩnh hội Trường Sinh Đế Kinh ba năm, bên trong đế kinh ẩn chứa uy áo đế đạo còn mạnh hơn bộ phân thân này của Ngạo Mạn Ma Đế nhiều.

Hắn lĩnh hội Trường Sinh Đế Kinh dưới uy áp của nó ba năm, sớm đã thành thói quen, đương nhiên không sợ chút uy áp đế đạo này của Ngạo Mạn Ma Đế.

Chương 127: Nhất Kích Thánh Giả Diệt Phân Thân, Các Trưởng Lão Thuyết Phục

Nhất đế áp vạn pháp!

Tất cả đạo pháp của các tu sĩ đều bị uy áp đế đạo của Ngạo Mạn Ma Đế đế áp chế, ngay cả cường giả cấp bậc Chí Tôn có thể thôi động linh lực, nhưng đạo pháp bị áp chế, lực lượng thi triển ra cũng giảm mạnh.

Mà đây chỉ là một bộ phân thân của Ngạo Mạn Ma Đế.

Nếu bản tôn đến đây, đừng nói Vô Thượng Chí Tôn, ngay cả Thánh Vương cũng phải bị ép gắt gao, không thể động một cái.

Đây chính là Đế giả!

Ở đây, chỉ có Sở Cuồng Nhân lĩnh hội đế kinh, ba năm qua đều sống dưới uy áp đế đạo, cho dù không phải uy áp đế đạo hoàn chỉnh, chỉ là một bản đế kinh, nhưng đã khiến hắn có sức chống cự uy áp đế đạo mạnh hơn các tu sĩ khác.

Thậm chí có thể hoạt động tự nhiên trước cỗ phân thân của Ngạo Mạn Ma Đế này.

"Thú vị, không ngờ giới Nhân Gian lại có trẻ tuổi tuấn kiệt như thế, chỉ tiếc, ngươi có thể ngăn cản uy áp đế đạo, nhưng chỉ là một tên Chiến Vương cảnh mà thôi, ngươi có thể là đối thủ của ta sao?"

Ngạo Mạn Ma Đế từ tốn nói, sau đó ấn một ngón tay về phía Sở Cuồng Nhân, đạo vận kinh khủng lưu chuyển, ma khí cuồn cuộn giống như khói báo động bạo phát, dường như muốn áp sập mảnh hư không này.

Phần lực lượng không bằng một phần nghìn, thậm chí một phần mười nghìn của Ma Đế này đánh xuống, ngay cảVô Thượng Chí Tôn cũng phải trịnh trọng đối mặt.

"Tiểu gia hỏa."

"Thánh Tử!"

Sắc mặt đám người thất tổ đại biến.

Mặc dù Sở Cuồng Nhân có thiên tư tuyệt thế, nhưng dù sao cũng là Chiến Vương cảnh, đối mặt với một kích có thể so sánh với Vô Thượng Chí Tôn này, hắn có thể ứng phó được sao?

Oanh! !

Khi mọi người ở đây đều cho rằng Sở Cuồng Nhân chắc chắn phải chết, trên người hắn chợt bộc phát một cỗ kiếm khí vô cùng khủng bố!

Kiếm khí sáng chói như cầu vồng, tràn ngập một cỗ uy áp vô cùng mạnh mẽ, một kích mạnh mẽ kia của Ngạo Mạn Ma Đế lập tức bị vỡ nát!

"Đây là một kích của Thánh Nhân!"

"Hơn nữa còn không phải Thánh Nhân bình thường!"

Ngạo Mạn Ma Đế hơi kinh ngạc.

Ngay sau đó, kiếm khí trùng trùng điệp điệp cuốn lấy một cỗ Thánh Nhân chi uy rơi vào trên phân thân Ma Đế, xé rách phần lớn thân thể ông ta.

Uy năng còn sót lại khiến tộc Đạo Vũ ở sau lưng Ma Đế thương vong vô số, đối mặt với lực lượng này, ngay cả Chí Tôn cũng bị tuỳ tiện miểu sát!

Một kích của Thánh Nhân, rung động thiên địa!

Tất cả mọi người sững sờ nhìn tình cảnh này, nuốt một ngụm nước miếng.

Tại sao trên người Sở Cuồng Nhân lại có lực lượng của Thánh Nhân? !

"Tư vị một kiếm này như thế nào?" Sở Cuồng Nhân nhìn thân thể Ngạo Mạn Ma Đế bị kiếm khí xé rách hơn phân nửa, sắp tiêu tán kia, thản nhiên nói.

Đạo kiếm khí này là một trong mấy phần thưởng cấp tinh diệu hắn mới rút được vài ngày trước, có thể bộc phát ra một kích toàn lực của Đại Thánh!

"Không tốt lắm, còn không bằng một phần vạn thực lực của bản tôn." Ngạo Mạn Ma Đế hừ lạnh một tiếng, vẫn kiêu ngạo như cũ.

"Nhưng có thể hủy bộ phân thân này của ngươi, đủ rồi."

Sắc mặt Ngạo Mạn Ma Đế lập tức trở nên âm trầm.

Mặc dù ông ta không hề để ý bộ phân thân này, nhưng đang êm đẹp bị người ta tiêu diệt, chuyện này khiến ông ta vô cùng nóng giận.

Lần này ông ta đến giới Nhân Gian vốn muốn giết thời gian, nhưng còn chưa bắt đầu liền bị người ta tiêu diệt, như vậy sao ông ta có thể có tâm trạng tốt được?

Chuyện này có thể so với một người nghỉ phép, mua xong vé máy bay, sắp xếp hành trình du lịch rồi, chuẩn bị đầy đủ hành lý, nhưng vừa ra cửa đã gặp cướp bóc, đoạt tất cả hành lý hộ chiếu của mình đi, vô cùng khó chịu.

"Con kiến hôi, nói cho ta biết, tên của ngươi!"

"Ta họ Hỏi, tên là Làm Gì!"

"Hỏi Làm Gì, Hỏi Làm Gì... Ngươi mẹ nó đang đùa ta!"

Ngạo Mạn Ma Đế nhắc lại cái tên này hai lần, đột nhiên phản ứng lại, trợn mắt nhìn Sở Cuồng Nhân, vô cùng tức giận.

"Người sáng suốt đều nhìn ra được, ngươi cần gì phải hỏi chứ?"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

"Hay lắm, con kiến hôi, ta nhớ kỹ khí tức của ngươi, ngươi tốt nhất cầu nguyện cho mình vĩnh viễn không rơi vào tay ta đi!" Ngạo Mạn Ma Đế tức giận đến khóe miệng co giật, sau đó dần tiêu tán trong hư không.

Cỗ uy áp đế đạo kia cũng biến mất không thấy.

"Trốn mau!"

Lúc này, tộc trưởng tộc Đọa Vũ đã không quan tâm đến chuyện Ma giới buông xuống nữa, mang theo một đám thủ hạ, phóng về phía giếng ma.

Nhưng lúc này, thạch trụ bốn phía tế đàn lại nở rộ hào quang óng ánh, bốn cái cột sáng phóng lên tận trời, chiếu lên giếng ma.

Hư không rung động, sau đó giếng ma dần dần biến mất.

Trận pháp trên tế đàn đã được Lam Vũ khôi phục!

"Các ngươi không có đường lui nữa rồi."

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói, thi triển Phù Quang Lược Ảnh, hắn đi đến bên cạnh Tam trưởng lão đã bị gãy một cánh, tiện tay đánh ra một chưởng.

Nhân Sơn Ấn Quyết chi uy, ầm vang bạo phát!

Tam trưởng lão bị một kích này đánh bay ra ngoài, đập thành một cái hố cực lớn trên mặt đất, vô số vết rách như mạng nhện khuếch tán ra.

Sở Cuồng Nhân giống như lưu quang đi đến trước mặt đối phương, "Ta đã nói rồi, không ai có năng lực cứu ngươi, hiện tại ngươi có thể ngoan ngoãn lĩnh cái chết rồi."

"Sở Cuồng Nhân, ngươi sẽ chết không được tử tế!"

"Ngươi đắc tội Ma Đế, ngươi không có kết cục tốt."

Tam trưởng lão máu me đầy mặt, điên cuồng kêu gào.

"Ta có kết cục gì, ngươi sẽ không thấy được." Sở Cuồng Nhân giơ kiếm lên, vung mạnh xuống, chém rơi đầu Tam trưởng lão.

Một vị Chí Tôn, vẫn lạc!

"Giết! !"

"Liều mạng với bọn họ!"

Tộc trưởng tộc Đọa Vũ thấy không có đường lui, nổi giận gầm lên một tiếng, suất lĩnh đám người còn lại của tộc Đọa Vũ chém giết với tộc Vũ Nhân.

Trong lúc nhất thời, trong vòng trăm dặm vang lên thanh thế to lớn, hư không rung động.

Cuối cùng, được đám người thất tổ trợ giúp, đám người tộc Đạo Ma đã mất đi phân thân của Ma Đế và giếng ma trợ giúp, đã bị tiêu diệt toàn bộ!

"Tộc Vũ Nhân, ta nguyền rủa các ngươi! !"

Tộc trưởng tộc Đọa Vũ gào rú một tiếng, cuối cùng bị thất tổ và tộc trưởng tộc Vũ Nhân liên thủ oanh sát, hóa thành một đoàn huyết vụ, nổ tung trên không!

Một vị Vô Thượng Chí Tôn vẫn lạc, lại không mang đến dị tượng gì.

Theo đại đạo hiển hóa, hiện tại ngay cả Vô Thượng Chí Tôn vẫn lạc cũng sẽ không giống trước đây, có dị tượng Hồng Vũ xảy ra.

Có lẽ qua một đoạn thời gian nữa, ngay cả Thánh Nhân vẫn lạc cũng là như thế.

"Cuối cùng đã giải quyết xong."

Tộc trưởng tộc Vũ Nhân thở dài một hơi, đi đến trước mặt Sở

Cuồng Nhân, cảm kích nói: "Đa tạ Sở đạo hữu trợ giúp, lần này nếu không có đạo hữu, sợ rằng tộc Vũ Nhân ta sẽ không thoát khỏi kiếp nạn này."

"Không có gì." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Lần này coi như tộc Vũ Nhân đã nợ hắn một nhân tình.

"Chuyện giếng ma đã được giải quyết, như vậy chúng ta cũng nên rời đi rồi." Sở Cuồng Nhân nói.

"Sở đạo hữu đừng vội, ngươi có ân tình lớn với chúng ta như vậy, dù sao cũng phải để chúng ta cảm tạ ngươi một chút chứ, không bằng ngươi ở lại mấy ngày đi, ta sẽ sai người đưa các ngươi đi du ngoạn một chuyến."

Tộc trưởng tộc Vũ Nhân cười nói.

"Cũng được." Sở Cuồng Nhân nghĩ một lát, hắn cũng không vội vàng rời đi, liền đáp ứng.

……

Ngày thứ hai.

Có trưởng lão tộc Vũ Nhân đến đây, gọi Lam Vũ đi.

Trong đại sảnh.

Tuyệt Thiên Lan và mấy vị trưởng lão tụ tập lại một chỗ, nhìn thấy Lam Vũ đến, nhẹ nhàng cười, dáng vẻ vô hại.

"Lam Vũ, nói thế nào ngươi cũng là người của tộc Vũ Nhân, lần này phong ấn giếng ma đã lập được đại công, ngươi thật sự không có ý định lưu lại sao?" Một vị trưởng lão của tộc Vũ Nhân hiền hòa nói.

Lam Vũ lắc đầu, thản nhiên nói: "Đời này ta chỉ muốn đi theo công tử, công tử đi đâu ta liền đi đó, chuyện này ta đã nói rất nhiều lần, xin chư vị trưởng lão đừng khuyên nữa."

"Nhưng ngươi là một vị Thiếu Đế, lại đi theo Sở Cuồng Nhân làm một tên tùy tùng, tương lai làm sao có thành tựu lớn được?" Một trưởng lão tóc trắng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

"Ấy, không thể nói như thế, Thiên Cơ Tử đã từng đánh giá, tương lai Lam Vũ sẽ có thành tựu không kém gì Cổ Chi Đại Đế."

"Nhưng Lam Vũ, con đường thành đế này không thể thiếu tài nguyên gia trì, ngươi đi theo Sở Cuồng Nhân, có thể có bao nhiêu tài nguyên chứ? Nếu ngươi ở lại tộc Vũ Nhân sẽ không như vậy, chúng ta sẽ dùng hết toàn lực bồi dưỡng ngươi, để ngươi càng thêm thông thuận trên đế lộ..."

Lão giả mặt mũi hiền lành kia tiếp tục khuyên bảo.

Chương 128: Tuyệt Thiên Lan Muốn Cướp Quang Minh Quyền Trượng, Ta Cũng Không Biết

Trong đại sảnh, một trưởng lão của tộc Vũ Nhân hát mặt đỏ, một trưởng lão hát mặt đen, thuyết phục Lam Vũ ở lại.

Dù sao, đây chính là một vị Thiếu Đế, hơn nữa còn là Thiếu Đế được Thiên Cơ Tử đánh giá sẽ có thành tựu không kém Cổ Chi Đại Đế.

Tính đến giá trị, ngay cả Tuyệt Thiên Lan cũng không sánh nổi.

"Ta xin nhận ý tốt của trưởng lão, nhưng ta đã nói, đời này ta chỉ muốn đi theo công tử, các ngươi không cần nhiều lời."

Thái độ của Lam Vũ vô cùng kiên quyết.

Sau khi nói xong, nàng định rời đi.

"Đứng lại." Lúc này, cuối cùng Tuyệt Thiên Lan cũng không nhịn được lên tiếng, "Sở Cuồng Nhân có gì tốt, hắn cho ngươi uống thuốc mê rồi sao? Để ngươi khăng khăng một mực với hắn như thế."

Trong lòng Tuyệt Thiên Lan vô cùng ghen ghét!

Hắn ta thừa nhận, hắn ta ái mộ Lam Vũ, cho dù là tướng mạo hay là tư chất, thân phận, đối phương đều tương xứng với hắn ta.

Nhưng hắn ta cố gắng theo đuổi, thái độ của lam Vũ vẫn luôn lạnh như băng, nghĩ đến Sở Cuồng Nhân không cần làm như gì, Lam Vũ lại khăng khăng một mực, thậm chí nguyện ý vì hắn mà vứt bỏ toàn bộ tộc Vũ Nhân như thế.

Hắn ta không cam tâm, không phục, trong lòng càng vô cùng ghen ghét.

"Công tử rất tốt, ngươi vĩnh viễn kém hắn." Lam Vũ nhìn ra địch ý của Tuyệt Thiên Lan, lạnh lùng nói.

"Chỉ bằng thực lực của hắn mạnh hơn ta sao?"

"Còn đẹp mắt hơn ngươi một vạn lần."

Tuyệt Thiên Lan: "......"

Chuyện này khiến hắn ta hoàn toàn tuyệt vọng rồi.

"Ngươi muốn rời khỏi cũng được, nhưng phải để lại Quang Minh Quyền Trượng." Tuyệt Thiên Lan hít sâu một hơi, sau đó đạm mạc nói.

Lam Vũ cau mày, "Dựa vào cái gì?"

"Quang Minh Quyền Trượng là biểu tượng cho quyền lực chí cao của tộc Vũ Nhân, vốn lưu lạc ở bên ngoài, nếu ngươi trở về tộc Vũ Nhân, giao quyền trượng này cho ngươi cũng không sao, nhưng bây giờ ngươi khăng khăng muốn đi, chúng ta không thể để ngươi mang theo quyền trượng rời đi." Tuyệt Thiên Lan nói.

Không giữ được người thì thôi, nhưng Thánh Vương khí nhất định phải lưu lại.

Dựa vào thiên tư của hắn ta, cộng thêm Quang Minh Quyền Trượng, không bao lâu nữa liền có thể chưởng khống toàn bộ tộc Vũ Nhân, ngay cả tộc trưởng cũng phải nghe theo hắn ta.

Mấy trưởng lão khác liếc nhau, lặng lẽ phong tỏa đường lui của Lam Vũ, cho dù là lão giả mặt mũi hiền lành lúc trước, giờ phút này cũng thay đổi sắc mặt, ánh mắt băng lãnh nhìn Lam Vũ.

"Muốn quyền trượng, các ngươi nằm mơ đi!" Trên người Lam Vũ lóe lên bạch quang, áo giáp màu trắng bạc khoác lên người, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

"Động thủ!"

Tuyệt Thiên Lan xuất thủ trước, chỉ thấy hai tay hắn ta đánh ra, đạo vận kinh khủng ẩn chứa trong đó, mấy vị trưởng lão khác cũng đồng thời triển khai công kích, Tôn giả chi uy lập tức khóa chặt Lam Vũ.

Bọn họ muốn tốc chiến tốc thắng!

Lam Vũ có thiên tư mạnh hơn, nhưng mới tấn cấp Chiến Vương cảnh không lâu, hơn nữa trong số mấy người kia, một người là thiên kiêu cổ đại, thực lực không kém gì nàng, còn lại là trưởng lão của tộc Vũ Nhân, đều là cảnh giới Tôn giả.

Những người này liên thủ với nhau, Lam Vũ rất khó cùng chống lại.

"Đưa tay chịu trói đi!"

Tuyệt Thiên Lan bắt lấy cơ hội, đánh ra mộtchưởng, lực lượng bàng bạc trực tiếp đánh lui Lam Vũ, khóe miệng nàng tràn ra máu tươi.

Ngay khi hắn ta định thừa thắng xông lên, một cỗ lĩnh vực chi năng vượt qua không gian mà đến, trực tiếp trấn áp hắn ta!

"Cỗ áp lực này, làm sao có thể?" Tuyệt Thiên Lan ở trong Chiến Vương lĩnh vực, linh lực đánh ra tán loạn, chỉ cảm thấy trên người giống như bị Thập Vạn Đại Sơn đè ép, muốn động một ngón tay cũng vô cùng khó khăn.

Bên ngoài đại sảnh, Sở Cuồng Nhân chậm rãi đi tới, vẻ mặt băng lãnh giống như băng sơn thời tuyên cổ, khi nhìn thấy khóe miệng Lam Vũ chảy ra máu tươi, trong mắt hắn lộ ra một cỗ sát ý doạ

người.

"Sở Cuồng Nhân, đây là chuyện của tộc Vũ Nhân chúng ta..."

"Chết!"

Tuyệt Thiên Lan còn muốn nói gì đó, nhưng Sở Cuồng Nhân lại đi thẳng tới trước mặt hắn ta, đưa tay đánh ra Nhân Sơn Ấn Quyết!

Lực lượng cuồng bạo nặng nề như núi bạo phát, không giữ lại chút nào, trực tiếp đánh lên đầu Tuyệt Thiên Lan.

Bịch một tiếng, như một quả dưa hấu nổ tung, vật màu đỏ màu trắng bắn ra, đầu Tuyệt Thiên Lan đã bị đánh nổ!

Thiên kiêu cổ đại, Thiếu Đế đương thời, vẫn lạc!

"Thiếu Đế!"

"Sở Cuồng Nhân, ngươi đáng chết!"

Mấy vị Tôn giả ở đây hoàn toàn không ngờ Sở Cuồng Nhân một lời không hợp, còn không thèm hỏi một câu đã trực tiếp oanh sát Tuyệt Thiên Lan.

Đây chính là Thiếu Đế của tộc Vũ Nhân bọn họ a!

Hiện tại cứ như vậy chết trước mặt bọn họ.

Trong lúc nhất thời, mấy vị Tôn giả vô cùng nổi giận, gần như điên cuồng!

Lão giả lúc trước hiền lành nói chuyện với Lam Vũ trực tiếp thôi động linh lực, công kích về phía Sở Cuồng Nhân.

"Muốn chết!" Sở Cuồng Nhân lại đưa tay đánh ra Nhân Sơn Ấn Quyết.

Lực lượng kinh khủng lập tức đánh bay lão giả tộc Vũ Nhân ra ngoài, toàn thân ông ta, ngũ tạng lục phủ đều bị đánh nát, cả người như mềm nhũn ngã trên mặt đất, hoàn toàn không có khí tức.

Mấy người tộc trưởng tộc Vũ Nhân nghe thấy động tĩnh chạy tới, đúng lúc nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đánh ra một chưởng giết chết trưởng lão của tộc Vũ Nhân, lại nhìn thấy thi thể của Tuyệt Thiên Lan trên mặt đất, thân thể chấn động mạnh.

Mặc dù phẫn nộ, nhưng thân làm tộc trưởng, ông ta vẫn có một tia lý trí, cố nén lửa giận đi vào đại sảnh, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Ta cũng không biết." Sở Cuồng Nhân chậm rãi thu tay lại, trong tay còn đang nắm một đạo Đế khí màu huyền hoàng.

Đây là Huyền Hoàng Đế Khí thuộc về Tuyệt Thiên Lan.

Đám người tộc trưởng tộc Vũ Nhân nghe thấy Sở Cuồng Nhân nói như vậy, suýt chút nữa thổ huyết.

Không biết?

Không biết mà ngươi còn giết Tuyệt Thiên Lan? !

"Nhưng bọn họ đả thương Lam Vũ." Sở Cuồng Nhân tiếp tục nói, hắn thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng những người này dám làm tổn thương Lam Vũ, chỉ dựa vào chuyện này, Sở Cuồng Nhân đã muốn động thủ giết người rồi.

Tộc trưởng tộc Vũ Nhân nhìn thoáng qua Lam Vũ, quả thật đối phương cũng bị thương, ông ta hỏi: "Lam Vũ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lam Vũ nói chuyện đám người Tuyệt Thiên Lan muốn cướp Quang Minh Quyền Trượng ra, tộc trưởng tộc Vũ Nhân càng nghe sắc mặt càng khó coi.

Ông ta hung hăng trợn mắt nhìn mấy tên trưởng lão cùng một phe với Tuyệt Thiên Lan, "Mấy người các ngươi làm cái gì vậy? Lam Vũ đã cứu chúng ta, các ngươi định lấy oán trả ơn à, ai cho các ngươi lá gan này?"

"Tộc trưởng, Quang Minh Quyền Trượng rất quan trọng, Lam Vũ lại không chịu trở về bản tộc, chúng ta mới nghe lệnh Thiếu Đế, ra hạ sách này." Một trưởng lão nói, hoàn toàn đổ chuyện này lên người Tuyệt Thiên Lan đã chết.

Bọn họ chỉ nghe theo lệnh của Thiếu Đế, hắn ta mới là kẻ cầm đầu.

"Hắn ta bảo các ngươi làm gì, các ngươi liền làm như vậy sao? Sống nhiều năm như vậy, sống đến mức dạng chó hình người à?"

"Tộc trưởng, bây giờ việc này đã không quan trọng nữa, quan trọng là Sở Cuồng Nhân đã giết Thiếu Đế và Tứ trưởng lão!" Một trưởng lão lớn tiếng nói, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, vô cùng phẫn nộ.

Trong lòng tộc trưởng tộc Vũ Nhân hơi hồi hộp một chút, Tuyệt Thiên Lan chết, ông ta cũng vô cùng thương tiếc, nhưng người giết hắn ta là Sở Cuồng Nhân!

Thực lực của đối phương cường đại, đến phân thân của Ma Đế cũng có thể trảm, hơn nữa bên người còn có một vị Vô Thượng Chí Tôn, hai vị Chí Tôn bảo vệ, nếu thật sự vạch mặt, tộc Vũ Nhân tuyệt đối sẽ không có chuyện tốt.

Đừng nói đến chuyện bọn họ đã cứu toàn bộ tộc Vũ Nhân, hiện tại đảo mắt đã trở mặt thành thù với đối phương, nếu chuyện này truyền đi, bọn họ biết nói như thế nào? !

"Tuyệt Thiên Lan kích động tộc nhân, ý đồ hãm hại Lam Vũ, chết chưa hết tội! ! Còn mấy người các ngươi đồng lõa, trở về đóng cửa mười năm đi, không có lệnh của ta, không được ra khỏi thành."

Trong thoáng chốc, trong lòng tộc trưởng tộc Vũ Nhân đã có quyết đoán.

"Tộc trưởng, ta không phục!" Trưởng lão kia còn muốn nói cái gì nữa, mấy vị trưởng lão bên cạnh đã vọt lên kéo ông ta lại.

"Nghe theo tộc trưởng!"

"Ngươi câm miệng cho ta, đừng làm bậy."

Một vị Thiếu Đế chết đi, đám cao tầng của tộc Vũ Nhân đều rất thương tiếc, nhưng bọn họ càng rõ ràng, cứng rắn đối đầu với Sở Cuồng Nhân, tuyệt đối không phải hành động sáng suốt.

Chương 129: Gặp Chuyện Bất Bình Rống Một Tiếng, Cuối Cùng Cũng Nhìn Thấy Chân Nhân

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy tộc trưởng tộc Vũ Nhân xử trí như vậy, cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Từ đầu đến cuối, hắn đều đứng tại chỗ, dáng vẻ như người ngoài, tuyệt đối không cảm thấy lo lắng cho tình cảnh của mình.

Giống như không phải hắn giết chết Thiếu Đế của tộc người ta.

"Sở đạo hữu, xảy ra chuyện này, là tộc trưởng ta quản lý không nghiêm, để ngươi chê cười rồi." Tộc trưởng tộc Vũ Nhân miễn cưỡng cười nói.

"Không sao, chuyện này không phải do ngươi, nhưng đã xảy ra chuyện như vậy, chúng ta cũng không tiện ở lại."

"Vậy ta cũng cũng không giữ đạo hữu nữa."

Tộc trưởng tộc Vũ Nhân nhìn về phía Lam Vũ, nói: "Lam Vũ, nếu ngươi lựa chọn đi theo Sở đạo hữu, vậy ta tôn trọng ý kiến của ngươi, nhưng ta hi vọng ngươi nhớ kỹ, tộc Vũ Nhân, vĩnh viễn rộng mở cửa lớn cho ngươi."

"Mặt khác, đạo Huyền Hoàng Đế Khí của Tuyệt Thiên Lan này, ngươi cầm lấy đi, nó sẽ có trợ giúp với ngươi, sau này nếu cần, cứ việc tìm ta."

"Đa tạ tộc trưởng thông cảm." Vẻ mặt Lam Vũ nhu hòa xuống.

Sở Cuồng Nhân cầm Huyền Hoàng Đế Khí của Tuyệt Thiên Lan đứng bên cạnh, lông mày cau lại, vốn hắn cũng không có ý định lấy đạo Huyền Hoàng Đế Khí này.

Dù sao hắn đã cứu toàn bộ tộc Vũ Nhân, bắt người ta đưa một đạo Đế khí làm thù lao cũng không tính quá đáng, nhưng tộc trưởng tộc Vũ Nhân nói ra lời này, giống như ông ta chủ động đưa Đế khí cho Lam Vũ, bán nhân tình vậy.

Hơn nữa thái độ vừa rồi giống như muốn kéo gần quan hệ với Lam Vũ, dù sao cũng là tộc Vũ Nhân, nếu tương lai Lam Vũ thành đế, dựa vào tính tình của nàng, tất nhiên sẽ không quên trông nom tộc Vũ Nhân.

A, không hổ làm tộc trưởng.

Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý, chỉ cần tộc Vũ Nhân không gây bất lợi cho Lam Vũ, bọn họ có một vài tâm tư nhỏ cũng không ảnh hưởng tới toàn cục.

Cứ như vậy, Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ rời khỏi tộc Vũ Nhân.

Sở Cuồng Nhân cũng không tính về Huyền Thiên tông.

Bế quan ba năm, nghe nói hiện tại đã xuất hiện không ít thiên kiêu, hắn phải đi hành tẩu một phen, muốn nhìn xem đó là những mặt hàng gì.

......

Trên biển mây, một chiếc Tiên Chu đang đi lại.

Lam Vũ ngồi tại boong tàu, đang dung hòa đạo Huyền Hoàng Đế Khí của Tuyệt Thiên Lan, rất nhanh đã thành công, cảm ngộ với đạo càng đậm một phần.

Sở Cuồng Nhân ở một bên nhìn thấy, cũng không có hứng thú nhiều với Huyền Hoàng Đế Khí.

Hắn có Trường Sinh Đế Kinh, còn trân quý hơn Đế khí nhiều.

"Công tử, tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?"

Dung hợp hết Huyền Hoàng Đế Khí, Lam Vũ tò mò hỏi.

"Đi đâu cũng được." Sở Cuồng Nhân thuận miệng đáp một tiếng, thật ra bây giờ hắn cũng không có mục đích rõ ràng.

Trước đó hắn dùng danh nghĩa luận đạo, liên tiếp bái phỏng các đạo thống, nhưng bây giờ tu vi đạo pháp của hắn đã ở phía trên Vô Thượng Chí Tôn, không cần thiết đến những đạo thống này luận đạo nữa, trừ phi gặp được Thánh Nhân.

Nhưng Thánh Nhân giống như Thần Long thấy đầu mà không thấy đuôi, nào có dễ gặp như vậy?

Ngay cả Thánh Nhân phía sau Huyền Thiên tông, hắn cũng chưa gặp qua.

"Công tử, phía trước có động tĩnh."

Lúc này, Lam Vũ bỗng nhiên nói ra, chỉ thấy cách đó không xa, có một nhóm phi cầm màu đen đang vây công một chiếc Tiên Chu to lớn.

"Đây là Hắc Vũ Yêu Cầm!"

Sở Cuồng Nhân liếc mắt liền nhân ra chủng loại đám Yêu thú này.

Bên trên Tiên Chu có mười mấy tu sĩ, những người này đang đối kháng với công kích của Yêu thú, đánh ra các loại đạo pháp, sáng chói mắt.

Nhưng số lượng Yêu thú còn nhiều hơn tu sĩ, liên tiếp mấy trận, tu sĩ thương vong nghiêm trọng, hơn nữa Tiên Chu cũng bị hư hao lớn, tiếp tục như vậy, đám tu sĩ này sẽ toàn quân bị diệt.

"Đáng giận, đám Yêu thú này quá đáng ghét."

"Lại tiếp tục như thế, chúng ta sẽ phải chết ở đây."

"Khốn khiếp, như vậy cũng quá biệt khuất đi."

"Ta không muốn chết a."

Phía trên Tiên Chu, có tu sĩ bối rối, phẫn nộ, nhưng tiếng gào thét bén nhọn của Yêu thú cũng đang quanh quẩn bên tai bọn họ, giống như đang cười nhạo.

Lúc này, một cỗ đạo vận bỗng nhiên bạo phát từ phía xa, đánh vào trong đàn thú, mười mấy đầu Yêu thú bị đánh bạo tại chỗ, hóa thành huyết vụ đầy trời.

Đột nhiên xuất hiện công kích, khiến tất cả Yêu thú và tu sĩ đều vô cùng hoảng hốt, vội vàng nhìn về phía xa.

Chỉ thấy một chiếc Tiên Chu phá vỡ biển mây mà đến, boong tàu có một nam một nữ đứng đó, đều là nhân vật phong hoa tuyệt đại.

Hai người này, chính là Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ.

"Nghiệt súc, dám ở trước mặt ta đả thương người, muốn chết!" Sở Cuồng Nhân đứng tại boong tàu, băng lãnh nói.

Cuồng phong phất qua, tóc đen bay múa, góc áo phất phới, một thân khí chất Trích Tiên, nhất thời khiến tất cả tu sĩ trên Tiên Chu thấy được hi vọng.

"Xin đạo hữu cứu chúng ta."

Một tu sĩ Nguyên Anh cảnh lớn tiếng nói.

"Chư vị yên tâm, gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ, có ta ở đây, đám Yêu thú này không thể thương tổn các ngươi đâu." Trên mặt Sở Cuồng Nhân đầy chính khí, khiến trong lòng các tu sĩ khác kích động không thôi.

Vị đạo hữu này đúng là lòng hiệp nghĩa a!

Sở Cuồng Nhân cũng rất hài lòng với phương thức ra sân của mình, rống một tiếng gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ, lúc nào nên trang bức thì phải trang bức a!

Đối với hắn mà nói, đám Yêu thú này chỉ là tiểu lâu la, cứu đám tu sĩ này cũng chỉ tiện tay mà thôi.

Một con yêu thú phe phẩy cái cánh nhào về phía Sở Cuồng Nhân, móng vuốt sắc bén chiếu rọi ra hàn quang vô cùng mạnh mẽ dưới ánh mặt trời.

Theo sát phía sau, có càng nhiều Yêu thú bay về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân không cầm kiếm, trực tiếp thi triển Chiến Vương lĩnh vực thi triển, bao phủ hư không trong phạm vi ngàn trượng.

Lượng lớn phi cầm bị trói buộc giữa không trung, không thể động đậy!

"Chết!"

Sở Cuồng Nhân đưa tay, linh lực phun trào, Nhân Sơn Ấn Quyết đánh ra.

Ầm vang một tiếng, từng đầu Yêu thú tiêu tán tại chỗ, ngay cả dư âm cũng không phải đám Yêu thú Kim Đan, Nguyên Anh cảnh này có thể ngăn cản được.

Nhân Sơn Ấn Quyết là lực lượng vô cùng khủng bố, khiến đám người ở đây cũng chấn động theo, mà Chiến Vương lĩnh vực càng khiến bọn họ hít vào một ngụm khí lạnh.

"Đây, đây là lĩnh vực!"

"Người thanh niên này lại là tu sĩ cấp bậc Chiến Vương, hắn mới bao nhiêu tuổi, thế mà đã có tu vi như vậy."

"Đây là thiên kiên của đạo thống Thánh Nhân nào? !"

Phía trên Tiên Chu chỉ là một số tu sĩ của môn phái nhỏ, bên người còn không có một người hộ đạo, tu vi cao nhất chỉ là Nguyên Anh cảnh, đối với bọn họ mà nói, Chiến Vương cảnh chính là đại nhân vật không tầm thường a.

Phát giác Sở Cuồng Nhân có thực lực kinh người, đám yêu thú còn lại không dám ở đây nữa, cuống quít vỗ cánh đào tẩu.

Trong chốc lát, trên không trung vốn đầy yêu thú, bây giờ không còn một con, chỉ còn lại đám tu sĩ thương vong và Tiên Chu bị tổn hại, chứng minh nơi đây đã từng xảy ra một trận chém giết.

Trên Tiên Chu, một lão giả Nguyên Anh Kỳ đi lên trước, cung kính nói với Sở Cuồng Nhân: "Tại hạ là trưởng lão của Thiết Sơn tông, đa tạ vị đạo hữu này xuất thủ tương trợ, xin hỏi cao tính đại danh của đạo hữu."

"Tại hạ Sở Cuồng Nhân, xin chào các vị đạo hữu."

"Sở Cuồng Nhân? Chính là Sở Cuồng Nhân trong lời đồn, lấy sức một mình đánh bại năm vị Thiếu Đế kia!" Lão giả Nguyên Anh này sợ hãi nói.

Trên mặt những người còn lại cũng tràn đầy chấn kinh.

Sớm đã đoán được thân phận của Sở Cuồng Nhân không đơn giản, nhưng không ngờ đối phương chính là tuyệt thế thiên kiêu Sở Cuồng Nhân trong lời đồn!

"Ngươi chính là Sở Cuồng Nhân, Sở đạo hữu!" Lúc này, có một thanh niên từ trong Tiên Chu đi ra, vẻ mặt tràn đầy kích động nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Chính là tại hạ."

"Quá tốt rồi, cuối cùng cũng nhìn thấy chân nhân, tại hạ là tán tu tại Bắc Lăng Đạo Châu, Vân Phi Dương, ba năm trước đây, đạo hữu đã chém giết mười vạn ma tu tại Bắc Lăng Đạo Châu, cứu vãn vạn vạn bách tính trong cơn nước sôi nửa bỏng, là đại ân nhân của đạo châu, tại hạ hướng về đã lâu, hôm nay cuối cùng đã nhìn thấy ngươi."

Vân Phi Dương nhìn thấy thần tượng mình sùng bái đã lâu, vẻ mặt kích động lộ rõ trên mặt, chỉ thiếu chuyện không xông lên xin chữ kí của Sở Cuồng Nhân mà thôi.

Chương 130: Trong Thành Bái Kiếm Như Cá Gặp Nước, Đôt Thạch Trong Giới Tu Hành

Sở Cuồng Nhân biến mất ba năm, sự tích của hắn dần bị tầng tầng lớp lớp thiên kiêu khác che lấp, nhưng cũng có một số người không quên hắn.

Ví dụ như tại Bắc Lăng Đạo Châu, ở nơi đó, cái tên Sở Cuồng Nhân vẫn là truyền thuyết trong miệng tu sĩ, dân chúng ở nơi đó.

Sự tích hắn chém giết mười vạn ma tu, cứu vãn đạo châu đã được lưu trong sử sách, lưu truyền thiên cổ, vô số tu sĩ phụng làm gương.

Vân Phi Dương là một trong số đó.

"Bắc Lăng Đạo Châu sao, sao trận ma họa kia, gần đây đạo châu đã hồi phục chưa?" Sở Cuồng Nhân nhớ lại, sau đó mở miệng hỏi.

Hắn chỉ thuận miệng hỏi thăm một chút, nhưng trong lòng Vân Phi Dương, hắn chính là đang quan tâm tới bách tính, tâm địa như thế khiến hắn ta càng thêm kính nể.

"Sau trận ma họa kia, đạo châu tổn thất lớn, nhân tài các môn các phái đều suy bại, nhưng mấy năm này cũng dần dần khôi phục lại, ngày trước Sơn Hà tông bị diệt, bây giờ cũng đã gây dựng lại." Vân Phi Dương nói.

"Như thế rất tốt."

"Đúng rồi, Sở đạo hữu cũng muốn đến thành Bái Kiếm sao?"

"Thành Bái Kiếm?" Sở Cuồng Nhân hơi nghi hoặc.

Nhìn vẻ mặt hắn, Vân Phi Dương biết mình hiểu lầm, nhân tiện nói: "Gần đây thành Bái Kiếm tổ chức đại hội đoạt kiếm, tu sĩ các nơi đều đến tham gia náo nhiệt, ta cho rằng Sở đạo hữu cũng giống vậy."

"Ha, các ngươi đều đến thành Bái Kiếm sao?"

"Đúng vậy a."

"Vậy thì tốt, cùng đi đi." Sở Cuồng Nhân có chút hứng thú.

"Thật sao, quá tốt rồi!" Vân Phi Dương càng thêm kích động, có thể đồng hành cùng thần tượng, đây chính là chuyện hắn ta không dám nằm mơ.

Dọc đường đi, Vân Phi Dương vô cùng nhiệt tình với Sở Cuồng Nhân, những người còn lại cũng vô cùng tò mò với vị tuyệt thế thiên kiêu này, nhưng bọn họ không giống Vân Phi Dương, chỉ yên lặng quan sát, cũng không đi lên nói chuyện.

"Thành Bái Kiếm, là nơi tập trung nhiều Chú Kiếm Sư nhất trong Thanh Long vực, thậm chí có thể ngược dòng tìm hiểu lịch sử mấy vạn năm trước."

"Thành Bái Kiếm là nơi chế tạo kiếm vô cùng nổi danh ở Thanh Long vực, thậm chí là Thương Khung tinh, nhất là danh kiếm trăm năm, mỗi chiếc đều là binh khí kiếm tu tha thiết ước mơ, mỗi lần hiện thế đều dẫn phát không ít người tranh đoạt..."

Vân Phi Dương đứng bên cạnh nói với Sở Cuồng Nhân.

Cái gọi là danh kiếm trăm năm, chính là một thanh danh kiếm trong thành Bái Kiếm, cách trăm năm mới đúc thành một kiếm, mỗi lần đúc xong, đều sẽ tổ chức một trận đại hội đoạt kiếm, mời kiếm tu thiên hạ, tìm một vị minh chủ cho danh kiếm.

Gần đây chính là thời gian danh kiếm trăm năm hiện thế, hiện tại tất cả kiếm tu to nhỏ trong Thanh Long vực đều chạy đến thành Bái Kiếm.

Ngay cả một số tu sĩ không phải kiếm tu cũng chạy tới tham gia náo nhiệt.

"Huyền Thiên tông am hiểu kiếm đạo, có chút giao tình với thành Bái Kiếm, kiếm khí trên Kiếm Sơn cũng có ba phần xuất phát từ thành Bái Kiếm."

"Mặt khác, tiểu gia hỏa, Thánh Kiếm Côn Ngô trong tay ngươi cũng là một trong đám danh kiếm trăm năm của thành Bái Kiếm." Lúc này, thất tổ truyền âm nói.

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lướt qua một tia kinh ngạc.

"Thành Bái Kiếm có thể rèn đúc Thánh Kiếm?"

"Cũng không phải như vậy, không có mấy thanh kiếm được chế luyện ra đã là Thánh Kiếm, kiếm được sử dụng mà có thông linh, Thánh Kiếm Côn Ngô được một vị tổ tiên của Huyền Thiên tông sử dụng uẩn dưỡng mới trở thành Thánh Kiếm."

"Thật ra là kiếm hay là những binh khí khác đều như thế, phần lớn Thánh Khí lúc đầu đều không phải là Thánh Khí, được Thánh Nhân uẩn dưỡng, lây dính đạo vận của Thánh Nhân, thời gian dần trôi qua mới trở thành Thánh Khí..."

"Chỉ là có vài binh khí được chế tạo bằng chất liệu đặc biệt, càng dễ trở thành Thánh Khí, hoặc là sau khi trở thành Thánh Khí, uy lực càng lớn..."

"Một thanh binh khí tốt sẽ theo tu vi của tu sĩ tấn thăng mà không ngừng tăng phẩm cấp, cuối cùng trở thành Đế binh cũng không phải không được, danh kiếm trăm năm của thành Bái Kiếm chính là binh khí như thế..."

Thất tổ nói cho Sở Cuồng Nhân biết một vài tri thức thông dụng.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, những thứ này, trước đó hắn đã nhìn thấy trên điển tịch, nhưng thất tổ nói càng thêm thẳng thắn, thông tục dễ hiểu.

...

Sau một ngày, mấy người Sở Cuồng Nhân mới đến thành Bái Kiếm.

Trong thành vô cùng náo nhiệt, người đến người đi, hai bên đường phố đều có thể nhìn thấy tiệm rèn, không ngừng truyền ra tiếng rèn sắt đinh đang.

Có vài tiếng rèn vô cùng ồn ào, cũng có vài tiếng rèn vô cùng êm tai, mang theo một loại đạo vận huyền diệu nào đó, giống như một bài nhạc...

Ngoại trừ tiệm rèn, trong thành Bái Kiếm còn có rất nhiều kiếm tu, cho dù là già trẻ nam nữ, tu sĩ Sở Cuồng Nhân nhìn thấy, mười người thì chín người có kiếm chi đạo vận.

Đi tới nơi này, đạo tâm của Sở Cuồng Nhân có chút vui mừng.

Hắn là Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, trời sinh phù hợp với kiếm đạo, bây giờ đi tới thành Bái Kiếm, lại cảm giác như cá gặp nước.

"Thú vị." Sở Cuồng Nhân cười.

Cảm giác này khiến hắn vô cùng vui vẻ.

Đến thành Bái Kiếm này đúng là quyết định đúng đắn.

"Vân đạo hữu, chúng ta tạm biệt ở đây đi."

Sở Cuồng Nhân chắp tay nói với Vân Phi Dương.

"Ừm, Sở đạo hữu, tạm biệt." Vân Phi Dương có chút lưu luyến không nỡ, mới ở cùng thần tượng một ngày, nhưng hắn ta đã bị nhân cách mị lực của thần tượng hấp dẫn thật sâu.

Nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, Vân Phi Dương âm thầm quyết định, từ nay về sau, hắn ta phải nỗ lực tu hành, cố gắng phấn đấu, tương lai nhất định phải trở thành tu sĩ xuất sắc như thần tượng.

Sau khi tạm biệt đám người Vân Phi Dương, Sở Cuồng Nhân mang theo Lam Vũ định đi tìm phòng trọ ở lại.

Bởi vì đại hội đoạt kiếm sắp được tiến hành, trong thành có rất nhiều tu sĩ đến đây, dường như các nhà trọ đã đều đã hết phòng.

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, chuyện này không phải vấn đề, hắn có thể dùng linh thạch đổi lấy một gian phòng trọ.

Sau khi tìm được nơi ở, màn đêm buông xuống.

Chợ đêm của thành Bái Kiếm vô cùng náo nhiệt, Sở Cuồng Nhân mang theo Lam Vũ đi dạo trên đường phố, đi ngang qua một quầy hàng.

Lão bản của quầy hàng chính là một nam tử trung niên mặc trường bào màu xám, trước mặt ông ta bày biện từng khối đá hình thù kỳ quái.

Mỗi khối đá đều ghi chú giá cả, rẻ nhất cũng phải trăm khối thượng phẩm Linh thạch, đối với đa số tu sĩ mà nói, đây là giá cả khó mà chịu được.

"Phẩm cấp của đám nguyên thạch này không tệ a."

"Ừm, đúng là không tệ, nhưng thượng phẩm nguyên thạch cũng chỉ mấy trăm khối thượng phẩm Linh thạch thôi, ông ta có một khối trung phẩm nguyên thạch lại dám ra giá một trăm khối thượng phẩm Linh thạch, giá cả có chút cao."

"Dù sao trên đời này có rất nhiều kẻ có tiền, không sợ không có người mua, các ngươi nhìn đi, chẳng phải mấy người kia đang chọn say sưa ngon lành sao?"

Bên cạnh quầy hàng có một đám người.

Hai người Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ cũng đi xem náo nhiệt.

"Đây là đang đổ thạch." Sở Cuồng Nhân nhìn một hồi rồi nói.

Nơi linh khí trong thiên địa hội tụ, thỉnh thoảng sẽ hình thành một số khoáng vật khối đá trân quý, những khối đá này được gọi là nguyên thạch.

Tầng ngoài của nguyên thạch vô cùng kỳ lạ, linh niệm không cách nào thẩm thấu vào trong, chỉ có thể dựa vào nhãn lực, kinh nghiệm để phán đoán giá trị, có lúc một khối nguyên thạch bình thường có thể mở ra khoáng vật đỉnh phong, giá trị lớn hơn vài chục vài trăm lần, cũng có khi tốn giá cao mua một khối nguyên thạch về, lại là một khối phế vật.

"Tiểu ca, muốn thử một lần đâu không?" Lão bản quầy hàng nhìn ra Sở Cuồng Nhân có hứng thú, sau đó lên tiếng mời.

Sở Cuồng Nhân nghĩ một lát liền ngồi xổm xuống, cười nói: "Vậy ta chọn mấy khối chơi đi."

Dù sao trong Càn Khôn giới hắn cũng có một đống Linh thạch, đủ cho hắn chơi rồi.

Ngón tay hắn chỉ vào một khối đá màu đen, "Vậy khối này đi."

Mọi người thấy hắn không tỉ mỉ quan sát đã tiện tay chỉ vào một khối, nhất thời biết đây là một con gà mờ trong giới đổ thạch.

Không, đừng nói gà mờ, đoán chừng trước kia còn chưa tiếp xúc với cái này.

Chương 131: Phượng Huyết Thạch, Địa Linh Tinh, Ta Thật Sự Là Lần Đầu Tiên Chơi

"Đạo hữu, ngươi xác định chọn khối này, không đổi?" Lão bản quầy hàng cười nói, đám nguyên thạch đều là của ông ta, khối nào tốt khối nào xấu, phẩm cấp như thế nào, ông ta đều biết rõ ràng.

Sở Cuồng Nhân chọn khối này, không nghi ngờ chính là chọn bừa.

Tỷ lệ mở ra đồ tốt vô cùng thấp.

"Không đổi, khối này đi." Sở Cuồng Nhân cười nói.

Bên cạnh, một lão giả cũng đang chọn nguyên thạch thấy Sở Cuồng Nhân tùy ý như thế, cũng nói: "Ngươi chọn như thế, có thể lấy được đồ tốt mới lạ, người trẻ tuổi, đổ thạch không đơn giản như ngươi nghĩ đâu."

"Chơi cái này, cũng không phải dựa vào vận khí là được đâu."

Lão giả đã lăn lộn mấy trăm năm trong giới đổ thạch này, kinh nghiệm vô cùng phong phú, xem thường nhất chính là những người dựa vào vận khí, ông ta cảm thấy, nhất thời may mắn căn bản không đại biểu cái gì.

"A, đa tạ đạo hữu nhắc nhở, chơi đùa mà thôi."

Sở Cuồng Nhân cười cười, không nói gì, thấy dáng vẻ hắn không để ý, lão giả hừ nhẹ một tiếng, có chút bất mãn.

"Được, ta sẽ mở thạch giúp ngươi, chỉ cần tốn một khối thượng phẩm Linh thạch, thế nào, có muốn không?" Lão bản nói.

"Được."

"Tất cả là một trăm khối thượng phẩm Linh thạch."

Sở Cuồng Nhân trả hết linh thạch, sau đó để người ta cầm khối nguyên thạch kia đi mở, quần chúng vây xem đều tò mò nhìn.

Mặc dù bọn họ cũng không ôm hi vọng gì, nhưng vẫn muốn xem náo nhiệt, thậm chí có vài người còn có chút chế giễu.

"Các ngươi nói cái này có thể lãi không?"

"Lãi cái quỷ! Dựa vào kinh nghiệm mấy chục năm đổ thạch của ta đến xem, khối nguyên thạch này căn bản là một khối phế vật, không có lãi được."

"Không sai, phẩm chất quá kém."

"Coi như có thứ gì đó, đoán chừng cũng là ngọc thạch phẩm cấp thấp nhất, một trăm khối thượng phẩm Linh thạch, nhất định là lỗ."

Không ai cảm thấy khối nguyên thạch này có lãi.

Thật ra nếu Sở Cuồng Nhân muốn biết mua khổi nguyên thạch này có lãi hay không là chuyện vô cùng đơn giản.

Bởi vì hắn có Tầm Bảo Thuật, chỉ cần phát động Tầm Bảo Thuật, đương nhiên hắn sẽ biết khối nguyên thạch kia có phải bảo vật không.

Nhưng hắn không làm như thế, mà thật sự tiện tay chọn một khối nguyên thạch, muốn thử xem vận khí của mình tốt thế nào.

Một nam tử trung niên cầm một thanh đao như cái cưa, bắt đầu mở thạch, theo vết cắt trên nguyên thạch càng ngày càng sâu, một đạo hào quang màu đỏ tươi từ trong khe nứt bắn ra, xông thẳng tới tận chân trời.

Hồng quang hóa thành một đầu Thần Điểu xoay quanh bầu trời, một trận đạo vận nồng đậm tràn ngập, khiến mọi người ở đây biến sắc.

Nhất là lão giả lúc trước vẫn còn khinh thường, bây giờ hô hấp nặng nề nhìn nguyên thạch, "Dị tượng này, chẳng lẽ là Phượng Huyết Thạch? !"

Phượng Huyết Thạch, đây chính là thánh vật cấp Chuẩn Thánh a!

Lão giả lăn lộn nhiều năm trong giới đổ thạch như vậy, chưa từng mở được khoáng vật này, chỉ nghe thấy một số đạo hữu nói qua.

Nhưng bây giờ, bảo vật đỉnh phong này đang bày ra trước mặt ông ta, được một người trẻ tuổi mở ra bằng vận khí rồi? !

Chuyện này khiến tâm trạng ông ta có chút mất cân bằng.

Nguyên thạch hoàn toàn mở ra, hình ảnh Thần Điểu trên bầu trời càng thêm sinh động như thật, chính là Thần Điểu Phượng Hoàng trong truyền thuyết!

Tu sĩ trung niên mở thạch nhìn khối nguyên thạch đỏ thẫm như máu, trong suốt sáng long lanh trước mặt, nuốt một ngụm nước miếng, "Trời ạ, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên ta mở được khoáng vật cấp bậc này, đời này đáng giá a."

Thần Điểu Phượng Hoàng xoay quanh hư không một lúc, sau đó chậm rãi tiêu tán.

Nhưng mọi người vẫn còn đắm chìm trong khiếp sợ, vẫn chưa hoàn hồn.

"Móa... Móa nó! Phượng Huyết Thạch!"

Thật lâu sau, một tu sĩ cà lăm mà nói.

Trong nháy mắt, những người còn lại cũng nghị luận ầm ĩ.

"Tên gia hỏa này dùng một trăm khối Linh thạch mở ra Phượng Huyết Thạch! Đây không chỉ là đổ thạch a, đây chính là lãi to rồi!"

"Ực, nếu cầm khối Phượng Huyết Thạch này đi bán, ít nhất cũng có thể bán ra mấy triệu thượng phẩm Linh thạch, lãi mấy vạn lần a!"

"Phượng Huyết Thạch là cái gì?"

"Đây là khoáng vật trong truyền thuyết của giới đổ thạch, cho dù dùng vật này để tu hành hay là rèn luyện binh khí, đây đều là bảo vật đứng đầu, chơi đổ thạch mà mở ra một khối Phượng Huyết Thạch, đời này liền đáng giá..."

Tất cả mọi người vô cùng hâm mộ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong lòng vài tu sĩ đổ thạch có chút hối hận.

Một trăm khối thượng phẩm Linh thạch đổi lấy một khối Phượng Huyết Thạch...

Muốn là bọn họ mua, vậy bây giờ người lãi to chính là bọn họ rồi.

"Tại sao có thể như vậy, phẩm chất của khối nguyên thạch kia không cao, vì sao có thể mở ra Phượng Huyết Thạch?"

"Hơn nữa, vì sao ta không nhìn ra?"

Lão giả đứng tại chỗ thì thào nói, mặt đầy không cam lòng, hối hận.

Ông chủ bán ra cũng vô cùng đau lòng.

Một khối Phượng Huyết Thạch a, thế mà bị ông ta bán đi với giá một trăm khối thượng phẩm Linh thạch rồi, đây đâu phải bán đổ bán tháo, quả thực chính là cho không!

"Vị đạo hữu này, trước kia ngươi đã từng đổ thạch rồi sao?"

Ông chủ hiếu kỳ hỏi, nghi ngờ Sở Cuồng Nhân đang giả heo ăn thịt hổ.

"Không có, đây là lần đầu tiên ta chơi."

"Vậy vận khí của ngươi đúng là nghịch thiên." Ông chủ quầy hàng thấy Sở Cuồng Nhân nói vậy, không khỏi cười khổ.

"Vận khí của ta luôn không tệ." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Có Hạnh Vận Quang Hoàn gia trì, vận khí của hắn đâu chỉ không tệ.

u Hoàng, không, u Thần tại thế a.

"Khối Phượng Huyết Thạch này của ngươi chính là khoáng vật cấp Chuẩn Thánh, nếu cầm đi bán đấu giá, bán với giá ngàn vạn Linh thạch cũng không phải không được."

Ông chủ quầy hàng cảm khái nói.

Mặc dù ông ta đau lòng, nhưng chuyện đã định, trong giây phút bán đi, khối nguyên thạch này mở ra cái gì đều không còn liên quan đến ông ta nữa.

"Nhiều như vậy?" Lam Vũ cũng hơi kinh ngạc.

Mua vào một trăm linh thạch, bán ra ngàn vạn linh thạch?

Tính ra gấp trăm ngàn lần rồi!

Quá khoa trương đi.

"A, Lam Vũ, ngươi cũng chọn một khối đi."

Sở Cuồng Nhân nói.

Lam Vũ có chút động tâm, sau đó cẩn thận chọn lựa, nàng không có kinh nghiệm đổ thạch, người đã đổ thạch nhìn động tác chọn đá của nàng liền biết.

Sau đó, nàng cầm một khối nguyên thạch, đưa cho lão giả và ông chủ quầy hàng xem, khối nguyên thạch kia không được tốt lắm, nhưng cũng không tính là quá xấu.

Giao xong linh thạch, tiếp tục mở thạch.

Mọi người tiến tới xem náo nhiệt.

"Lần trước mở ra Phượng Huyết Thạch đã là vận khí nghịch thiên rồi, ta đoán lần này không mở ra thứ gì tốt đâu."

"Ta cũng nghĩ thế."

"Vận khí sẽ không tốt đến mức đó đâu."

Ong!

Một trận kim quang theo vết nứt trên nguyên thạch bắn ra.

Chỉ thấy khối nguyên thạch kia chảy ra dịch thể màu vàng óng, bên trong ẩn chứa linh khí vô cùng tinh thuần, đúng là Linh tủy!

"Móa nó! !"

"Đây là linh tủy, Địa Linh Tủy! Khối nguyên thạch này lại do Địa Linh Tủy ngưng tụ ra, trời ạ..."

"Địa Linh Tinh, khoáng vật cấp Chí Tôn!"

"Lần trước mở ra khoáng vật Phượng Huyết Thạch cấp Chuẩn Thánh, hiện tại lại mở ra Địa Linh Tinh, vận khí của hai người này quá tốt rồi!"

Tất cả mọi người đều bị hù dọa.

Ông chủ quầy hàng khóc không ra nước mắt.

Tình huống gì vậy?

Mua của ông ta một khối Phượng Huyết Thạch, hiện tại lại mua một khối Địa Linh Tinh...

Hai người này tới chơi ông ta sao? !

"Đạo hữu, ngươi thành thật nói với ta đi, ngươi thật sự là lần đầu tiên đổ thạch sao? Hai khối này của ngươi, có tu sĩ đổ thạch cả đời cũng chưa chắc đã gặp được." Ông chủ quầy hàng lần nữa nghi ngờ Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ nói: "Ta thật sự là lần đầu tiên chơi."

"Chuyện này không có khả năng, không có khả năng..." Lão giả bên cạnh che ngực thở mạnh, sắc mặt đỏ lên, nổi gân xanh.

Sở Cuồng Nhân giật nảy mình.

Lão già này không bị tắc nghẽn cơ tim mà đi chứ?

"Rốt cuộc làm sao ngươi nhìn ra được?" Hai mắt lão giả tràn ngập tơ máu nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân nói.

Hai khối nguyên thạch ẩn chứa khoáng vật hiếm thấy bày ở trước mặt ông ta, nhưng ông ta lại không nhìn ra một khối nào, mặc cho một tên thanh niên này dùng một trăm khối Linh thạch mua đi.

Phải biết, ông ta đã đổ thạch hơn nửa đời người đều không mở ra khoáng vật trân quý này, bây giờ ông ta làm sao có thể tiếp nhận chuyện này được?

"Ta thật sự chỉ tùy ý chọn thôi, Lam Vũ, ngươi thì sao?"

"Ta nhìn khối đá kia khá đẹp, nên mới chọn."

Lời nói của hai người Sở Cuồng Nhân khiến mọi người ở đây muốn phun máu.

Chương 132: Bất Tử Thần Hoàng, Ta Đang Nuôi Hài Tử

Sở Cuồng Nhân cũng cảm thấy kinh ngạc với vận khí của mình, lần đầu tiên mở ra Phượng Huyết Thạch, lần thứ hai mở ra Địa Linh Tinh...

Hạnh Vận Quang Hoàn này có chút trâu bò a.

Sở Cuồng Nhân cất hai khối nguyên thạch đã mở ra vào trong Càn Khôn giới.

Sau đó, hai người rời đi trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, chỉ để lại lão giả một mặt mờ mịt và ông chủ quầy hàng đau lòng đến nhỏ máu.

"Vận khí này cũng quá tốt đi."

"Tùy ý chọn cũng có thể mở ra khoáng vật trân quý như thế, thật sự quá trâu bò, rốt cuộc hai người này có lai lịch gì?"

"Chờ một chút, bọn họ tùy ý chọn đều có thể mở ra khoáng vật tốt, vậy đám nguyên thạch còn lại thì sao? Có thể mở ra khoáng vật tốt không?"

Trong đám người, đột nhiên có người nói.

Lời vừa nói ra, hai mắt không ít người đều tỏa sáng.

Đúng vậy, người ta tùy ý chọn hai khối nguyên thạch không được tốt lắm đều có thể mở ra khoáng vật đỉnh phong, vậy các nguyên thạch còn lại thì sao?

Nghĩ đến đây, mọi người đều nhìn qua đám nguyên thạch ông chủ bày ra trên quầy, ánh mắt vô cùng hỏa nhiệt, nhất thời lại vây lại lựa chọn.

"Lão bản, ta muốn khối này."

"Phẩm chất của khối nguyên thạch này thượng hạng, so với nguyên thạch mà hai người kia chọn tốt hơn gấp bội, ta không tin không mở ra vật gì tốt."

"Lão bản, mấy khối này ta mua hết."

Đám nguyên thạch ông chủ bày ra lập tức bị mọi người mua hết.

Có lẽ Sở Cuồng Nhân liên tục mở ra hai loại khoáng vật đỉnh phong, may mắn của bọn họ tạo thành hiện tượng giả, đám người ở đây đều cho rằng mình cũng được, thậm chí còn có một số người không biết chơi cũng không ngồi yên, nhao nhao mua sắm.

Lợi nhuận mấy vạn lần a!

Như vậy sao bọn họ có thể ngồi yên được?

Nhưng khi mọi người mở nguyên thạch trong tay ra, tất cả mọi người mộng, đừng nói lời mấy vạn lần, khối nguyên thạch tốt nhất mở ra khoáng vật, cũng chỉ có thể hòa vốn mà thôi.

Phần lớn đều là phế thạch không có giá trị, hai khối nguyên thạch có giá trị liên thành sớm đã bị hai người Sở Cuồng Nhân chọn đi rồi.

Trong lòng mọi người không bình tĩnh, tâm lý không thăng bằng.

"Móa nó, tại sao có thể như vậy, khối nguyên thạch lão tử chọn tuyệt đối là tốt nhất, tại sao mở ra lại là phế vật rồi? !"

"Chuyện này không công bằng, vì sao bọn họ chọn nguyên thạch kém như vậy cũng có thể mở ra khoáng vật đỉnh phong, khối này của ta lại không được?"

"Haiz, đổ thạch chính là như vậy, ba phần dựa vào nhãn lực, bảy phần dựa vào thiên mệnh, chỉ có thể nói hai người kia mang đại khí vận."

"Không được, lão bản, trả hàng!"

"Đúng, nhất định chuyện này được sắp xếp trước, ta muốn trả hàng!"

Ông chủ quầy hàng bình chân như vại xuất ra một cây đại đao, cắm trên mặt đất, thản nhiên nói: "Nguyên thạch đã bán đi rồi, quy củ của nghề này không có chuyện trả hàng."

Mọi người thấy thế, lúc này mới không tình nguyện rời đi.

Đám người rời đi, nhưng tin tức một nam một nữ đổ thạch tại chợ đêm, mở ra Phượng Huyết Thạch, Địa Linh Tinh đã nhanh chóng truyền khắp thành Bái Kiếm

Trong lúc nhất thời có vô số người hâm mộ.

……

Ngày thứ hai.

Sở Cuồng Nhân đang rút thưởng.

"Chúc mừng kí chủ rút được sủng vật cấp Thần... Bất Tử Thần Hoàng!"

Hả?

Sủng vật cấp Thần? !

Dù Sở Cuồng Nhân có được Hạnh Vận Quang Hoàn, nhưng có thể rút ra phần thưởng cấp Thần, hắn vẫn cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Mở thùng vật phẩm ra, trong các loại phần thưởng rực rỡ muôn màu kia, có một phần thưởng tỏa ra ánh sáng màu đỏ.

Đó là một quả... Trứng.

Bên ngoài quả trứng có khắc phù văn huyền diệu, vô cùng thâm ảo.

"Rút ra."

Trong lòng hắn thầm nói một tiếng, một quả trứng còn lớn hơn người đầu xuất hiện tại trước mặt Sở Cuồng Nhân, đạo vận huyền diệu lan tràn ra, nhanh chóng khuếch tán, trực tiếp ảnh hưởng đến toàn bộ thành Bái Kiếm.

Vô số cường giả cảm giác được nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

"Loại đạo vận này là cái gì, thật kỳ lạ!"

"Sinh cơ nồng đậm, đạo vận nóng rực như ngọn lửa, chẳng lẽ có yêu thú cái thế thuộc tính Hỏa nào đó xuất thế? !"

"Thú vị."

Trong thành Bái Kiếm, từng đạo linh niệm phun trào, hướng về phía Sở Cuồng Nhân, muốn nhìn trộm, nhưng tiếp theo lại bị ba cỗ linh niệm càng cường đại hơn ngăn cản trở về, là ba người thất tổ xuất thủ chặn lại.

"Vô Thượng Chí Tôn? !"

"Đám cường giả này hiện thân trong thành Bái Kiếm, thú vị."

"Xem ra cơ duyên này không tới lượt ta rồi."

Lực chấn nhiếp của Vô Thượng Chí Tôn rất mạnh, trong tình trạng Thánh Nhân không xuất thế, cơ bản không ai dám cùng đối nghịch với tồn tại bực này.

Trong phòng trọ, Sở Cuồng Nhân nhìn quả trứng trước mặt, lộ ra tò mò, "Quả trứng này là sao, phải ấp trứng à?"

"Tiểu gia hỏa, nhìn cỗ đạo vận này có thể thấy bên trong chính là yêu thú tuyệt đỉnh, không, thậm chí có thể là di chủng viễn cổ đã sớm tuyệt tích." Trong hư không truyền đến giọng nói có chút cảm khái của thất tổ.

Ông ấy không hỏi quả trứng này có từ đâu.

Đối với Sở Cuồng Nhân, ông ấy đã sớm tâm phục khẩu phục, cơ duyên khí vận của đối phương chính là đương đại hiếm thấy, khiến người ta rung động.

Ra cửa đi dạo, mở thạch đều có thể mở ra khoáng vật cấp Chuẩn Thánh, nếu trên đường nhặt được quả trứng của di chủng viễn cổ cũng không phải không được.

"Thất tổ, ta không có kinh nghiệm với việc ấp trứng, ngươi biết phải làm sao không?" Sở Cuồng Nhân tò mò hỏi.

Trên trán thất tổ hiện lên ba vạch đen, "Ta cũng không có kinh nghiệm."

Ông ấy không phải gà mái, làm gì có kinh nghiệm ấp trứng?

"A." Sở Cuồng Nhân có chút thất vọng.

"Mặc dù không có kinh nghiệm, nhưng trong điển tịch từng có ghi chép, muốn ấp trứng Yêu thú, thường cần nguồn năng lượng lớn, lúc còn ở trong bụng mẫu thân đã được vận chuyển linh lực rồi, ngươi thử một chút?"

"Vậy được."

Sở Cuồng Nhân gật đầu, đưa tay đặt lên trứng Thần Hoàng, vỏ trứng này rất ấm áp, bóng loáng, giống như một khối ngọc ấm.

Ách, nếu mùa đông lấy ra ôm ngủ khẳng định sẽ rất dễ chịu.

Sau khi đặt tay lên quả trứng, Sở Cuồng Nhân bắt đầu vận chuyển linh lực trong cơ thể, từng chút đưa linh lực vào trong trứng Thần Hoàng.

Đột nhiên, trứng Thần Hoàng bộc phát ra một cỗ hấp lực cường đại, linh lực trong cơ thể Sở Cuồng Nhân giống như không khống chế được, cuồn cuộn không dứt tuôn vào trứng Thần Hoàng, trong chớp mắt đã bị rút đi mười phần trăm linh lực.

Phải biết, hắn có ngũ đại vô thượng căn cơ, linh lực trong cơ thể dồi dào siêu viễn cùng cảnh, ngay cả Tôn giả cũng kém hắn rất xa, nên trong chớp mắt mới bị rút đi mười phần trăm!

Nếu đổi lại là Chiến Vương khác, chẳng phải trong nháy mắt sẽ bị hút khô sao?

Sở Cuồng Nhân không thu tay lại, mặc cho trứng Thần Hoàng hấp thu linh lực, qua một lúc lâu, linh lực trong cơ thể hắn còn không đến một hai phần mười, nhưng trứng Thần Hoàng vẫn không có xu thế ngừng lại.

Thật giống như một cái động không đáy, sâu không lường được.

"Tiếp tục như vậy nữa, ta sẽ bị hút khô." Sở Cuồng Nhân lắc đầu, gián đoạn linh lực, thu tay về.

Trứng Thần Hoàng chấn động một cái, Sở Cuồng Nhân cảm nhận được một loại tâm tình bất mãn, quả trứng này giống như đang phàn nàn mình chưa ăn no.

"Xem ra ta đã thành lập một tia liên hệ sơ bộ với trứng Thần Hoàng rồi." Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ, sau đó trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ, "Tại sao ta có cảm giác mình đang nuôi hài tử vậy?"

"Hôm nay hết đồ ăn rồi, ngày mai lại cho ngươi." Sở Cuồng Nhân lắc đầu, dùng linh niệm an ủi trứng Thần Hoàng, sau đó ném nó vào trong Càn Khôn giới, lại lấy ra mấy viên dược ăn vào, bắt đầu khôi phục linh lực.

Sau khi ăn sáng cùng Lam Vũ xong, hai người liền ra cửa.

Bởi vì đại hội đoạt kiếm sắp được cử hành, càng ngày càng có nhiều kiếm tu từ khắp nơi đến thành Bái Kiếm.

Mà phần lớn kiếm tu đều có tính tính cương liệt, thà bị gãy chứ không chịu cong, vừa xung đột một chút đã rút kiếm quyết đấu.

Hai người Sở Cuồng Nhân mới đi dạo nửa ngày, nhưng đã thấy bảy tám cảnh tượng kiếm khách quyết đấu rồi.

Chương 133: Kiếm Đạo Thất Hùng, Hộp Kiếm Cổ Quái, Kiếm Tham Muốn Đoạt Kiếm

"Tuyết Kiếm Tôn, ta muốn thanh kiếm này của ngươi."

"Hừ, muốn kiếm của ta, phải xem ngươi có đủ năng lực hay không đã!"

Trên đỉnh một toàn lầu cao trong thành Bái Kiếm, hai tên kiếm khách đang quyết đấu, kiếm khí cuồn cuộn, phía dưới có một đám người vây quanh.

Hiện tại trong thành Bái Kiếm có nhiều kiếm khách như vậy, có người đánh nhau cũng không phải chuyện hiếm lạ gì, nhưng hai người này lại không giống bình thường.

"Tuyết Kiếm Tôn và Kiếm Tham, hai người này lại đánh nhau."

"Mẹ ơi, hai người này đều là nhân vật cấp Chí Tôn a."

"Bọn họ cũng đến đây vì danh kiếm trăm năm đi."

"Tuyết Kiếm Tôn đánh thắng Kiếm Tham sao?"

"Đoán chừng có chút khó."

Đám người nghị luận ầm ĩ.

Mà Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ cũng đứng ở phía dưới, hiếu kỳ quan chiến.

"Công tử, thực lực của hai người không tệ, nhất là người tên là Kiếm Tham kia, trong Chí Tôn cảnh cũng không tính là yếu." Lam Vũ nói.

Kiếm Tham trong miệng nàng chính là lão giả che mặt, mặc trường bào màu xám, cõng một hộp kiếm, khí tức vô cùng cường hãn.

"Ừm, ta đã từng nghe nói đến người này, trong giới kiếm đạo của Thanh Long vực có câu nói hai kiệt thất hùng, hai kiệt chỉ sư tôn ta và Bạch Vân Kiếm Tôn, mà thất hùng chính là bảy vị kiếm khách."

"Kiếm Tham này chính là một trong thất hùng kiếm đạo."

"Còn Tuyết Kiếm Tôn, trong giới kiếm đạo cũng có danh khí không nhỏ, nhưng so với Kiếm Tham, thực lực còn kém hơn một chút."

Sở Cuồng Nhân chậm rãi nói, đồng thời cũng đang quan sát hai người.

Sau khi so sánh, hắn phát hiện tu vi của mình không bằng hai người này, nhưng nếu đối chiến, muốn thắng cũng không phải chuyện khó khăn.

Bây giờ, thực lực của hắn còn mạnh hơn ba năm trước rất nhiều.

"Chí Tôn pháp, Tuyết Phiêu Thiên Lý! !" Lúc này, chỉ thấy Tuyết Kiếm Tôn cầm trường kiếm trong tay, một cỗ đạo vận băng lãnh tràn ra.

Một kiếm chém ra, kiếm quang trắng như tuyết vắt ngang thương khung!

"Ha ha, đến rất tốt!"

"Lang Phệ!" Kiếm Tham cười ha ha, quanh thân có vô số kiếm khí xen lẫn, hóa thành một đầu Cự Lang màu tím cắn xé mà ra.

Cự Lang và kiếm quang trắng như tuyết va chạm, kiếm quang cứ thế bị xé nát, ngay sau đó hung hăng đâm vào người Tuyết Kiếm Tôn.

Tuyết Kiếm Tôn thổ huyết bay ngược ra ngoài.

Kiếm Tham bắt chuẩn cơ hội, lại lần nữa chém ra một kiếm, cứ thế chém xuống tay cầm kiếm của Tuyết Kiếm Tôn, chiếm kiếm của ông ấy.

"Ha ha, danh kiếm Tuyết Ẩm, thanh kiếm này là của ta." Kiếm Tham lấy hộp kiếm sau lưng xuống, mở ra, bên trong đã có mười mấy thanh kiếm.

Mỗi chiếc đều có phẩm chất bất phàm, bảo quang lưu chuyển.

Kiếm Tham đặt Tuyết Ẩm vào trong đó, lộ ra nụ cười hài lòng, Tuyết Kiếm Tôn cách đó không xa, bưng bịt vết thương, sắc mặt tái nhợt, trong mắt tràn đầy vẻ không cam lòng, "Kiếm Tham, ngươi không khỏi quá phận đi! !"

"Quá phận, sao lại quá phận chứ? Kiếm tốt đương nhiên phải phối với kiếm khách tốt, ngươi tài nghệ không bằng người, thanh kiếm này liền là của ta."

Kiếm Tham bá đạo nói, ông ta tên là Kiếm Tham, bình sinh thích nhất là thu thập các loại danh kiếm, nhất là kiếm của những vị kiếm khách thành danh, mỗi lần thu thập được một thanh danh kiếm, ông ta đều có cảm giác thành tựu không giống bình thường.

Còn làm sao thu thập, quá trình như thế nào, ông ta không quan tâm đây.

Trong đám người, Sở Cuồng Nhân lắc đầu.

Hắn cảm thấy, Kiếm Tham này có đam mê thu thập kiếm khí.

Vốn chuyện này cũng không có gì, nhưng thủ đoạn của ông ta quá cực đoan, khó trách trong giới kiếm đạo, thanh danh của người này lại không tốt.

" Tuyết Kiếm Tôn bị Kiếm Tham để mắt tới, cũng là đáng thương."

"Haiz, trong giới kiếm đạo, không có chút thực lực mà lấy được kiếm tốt cũng không dám quá lộ liễu, sợ bị Kiếm Tham để mắt tới."

"Lần này Kiếm Tham đến thành Bái Kiếm, đoán chừng là để mắt danh kiếm trăm năm kia, cũng không biết ai có thể ngăn cản ông ta."

"Khó lắm, dù sao Kiếm Tham cũng là một trong thất hùng kiếm đạo."

Đối với lời bàn tán của mọi người, Kiếm Tham chẳng hề để ý, sau khi đoạt được kiếm tốt, ông ta liền cõng hộp kiếm định rời đi.

Nhưng lúc này, ánh mắt ông ta bỗng nhiên ngưng tụ, nhìn về phía đám người, giống như cảm ứng được cái gì, quét mắt nhìn đám người.

"Là khí tức của kiếm tốt."

"Hơn nữa, còn là kiếm vô cùng tốt!"

"Ở đâu? !"

Kiếm Tham lẩm bẩm, cuối cùng ánh mắt khóa trên người Sở Cuồng Nhân, bóng người lóe lên đi tới trước mặt hắn.

Kiếm Tham đột nhiên xuất hiện khiến không ít người vội vàng lui về phía sau.

"Tiểu tử, lấy thanh kiếm trong cơ thể ngươi ra cho ra nhìn một cái." Kiếm Tham nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, ánh mắt mang theo chút hỏa nhiệt.

Ông ta đã nhận ra, trên thân thể người này tuyệt đối có kiếm tốt.

Thậm chí còn tốt hơn Tuyết Ẩm rất nhiều!

Sở Cuồng Nhân cảm thấy kinh ngạc, làm sao Kiếm Tham phát hiện trong cơ thể hắn có giấu Thánh Kiếm, nghĩ đến đây, hắn liền thi triển Động Tất Chi Nhãn.

Nhất thời, tin tức liên quan tới Kiếm Tham lóe qua.

"Kiếm Tham, một trong thất hùng kiếm đạo tại Thanh Long vực... Tu Chí Tôn pháp Nhân Kiếm Cảm Ứng Thiên, có cảm ứng nhạy bén đối với kiếm khí trên thế gian..."

Lúc này Sở Cuồng Nhân mới hiểu ra.

Nhân Kiếm Cảm Ứng Thiên, còn có công pháp kỳ lạ như vậy sao, khó trách có thể cảm ứng được khí tức của Thánh Kiếm trong cơ thể hắn.

"Kiếm của ta không thể cho ngươi." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Không cho?"

Kiếm Tham khẽ nhăn mày, sau đó quan sát Sở Cuồng Nhân từ trên xuống dưới, đây là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy người có khí chất siêu phàm như vậy.

Hơn nữa, đối mặt với ông ta còn có thể ung dung không vội, chẳng lẽ là thiên kiêu chi tử của đạo thống Thánh Nhân nào đó đi ra rèn luyện?

Nghĩ đến đây, Kiếm Tham cũng không thể không thận trọng hơn.

Ông ta lấy hộp kiếm xuống, mở ra, liệt kê từng cái danh kiếm có bảo quang lưu chuyển bên trong ra, "Tùy tiện ngươi chọn, ta đổi với ngươi."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua kiếm trong hộp kiếm, đều không phải phàm vật, nhưng đáng tiếc, không có một thanh nào vượt qua Thánh Kiếm Côn Ngô.

Nhưng hộp kiếm kia lại cho hắn cảm giác vô cùng kỳ lạ.

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân quan sát tỉ mỉ hộp kiếm.

Dường như hộp kiếm này được làm từ nguyên một khối thanh đồng, góc cạnh liền thành một khối, phía trên có phù văn huyền diệu, hình ảnh dị thú.

Theo bản năng, Sở Cuồng Nhân vươn tay ra đụng vào hộp kiếm, nhưng lúc đầu ngón tay vừa tiếp xúc đến mặt ngoài hộp kiếm, bỗng nhiên hộp kiếm chấn động một cái, một cỗ đạo vận vô cùng huyền diệu lan tràn ra.

Tất cả kiếm khách ở đây đều cảm nhận được kiếm khí trong tay mình cũng bắt đầu rung động, dường như bị tác động nào đó.

Kiếm Tham biến sắc, vội vàng khép hộp kiếm lại, sắc mặt nghi ngờ nhìn Sở Cuồng Nhân, "Ngươi làm cái gì? !"

"Ta có thể làm gì, mới chạm một cái mà thôi."

"Thật sự chỉ như vậy?"

Kiếm Tham vẫn có chút hoài nghi.

Phải biết, từ khi ông ta có được hộp kiếm này đến nay, cho dù ông ta sử dụng bất cứ thủ đoạn gì, hộp kiếm cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Nhưng hôm nay, Sở Cuồng Nhân mới chạm một cái, hộp kiếm này đã có phản ứng, rốt cuộc đây là chuyện gì? !

"Bớt nói nhiều đi, tiểu tử, rốt cuộc ngươi có đổi không?"

"Không đổi."

"Đã như vậy, cũng đừng trách ta."

Kiếm Tham không thể át chế nổi khát vọng trong lòng mình với Thánh Kiếm trong cơ thể Sở Cuồng Nhân, lúc này xuất thủ, hai ngón tay khép lại như kiếm đâm ra.

"Ha, khinh người quá đáng." Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lạnh lẽo, không ngờ mình không muốn trao đổi, tên Kiếm Tham này đã xuất thủ.

Linh lực trong cơ thể bạo phát, Sở Cuồng Nhân đánh ra một chưởng.

Nhân Sơn Ấn Quyết!

Địa khí dồi dào hội tụ trong tay, đánh lên kiếm chỉ của Kiếm Tham, bộc phát khí lãng kinh khủng, hai bên đều bị đẩy lui.

"Một trong thất hùng kiếm đạo, đúng là thực lực mạnh hơn tam trưởng lão của tộc Vũ Nhân rất nhiều." Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Không lâu trước đây, hắn chém giết Tam trưởng lão của tộc Vũ Nhân, mặc dù đối phương có thương tích trong người, nhưng cũng là một vị Chí Tôn. Có điều so với Kiếm Tham, mặc kệ là đạo pháp, hay là linh lực, ông ta đều kém hơn rất nhiều.

Chương 134: Kiếm Không Thông Với Người, Đoạt Kiếm Đoạt Hộp Kiếm

"Thực lực này, thật mạnh!"

Kiếm Tham bị một chưởng bức lui, phát giác thực lực của Sở Cuồng Nhân, không khỏi biến sắc, hiển nhiên đã bị thực lực của hắn dọa sợ.

Còn trẻ như vậy đã có chiến lực này...

Người này, tuyệt đối là thiên kiêu chi tử của đạo thống Thánh Nhân nào đó!

"Tiểu tử, ngươi là vị Thiếu Đế nào?" Kiếm Tham lạnh lùng nói, ông ta cảm thấy, thiên kiêu trẻ tuổi có thể bức lui ông ta chỉ có thể là Thiếu Đế, thậm chí một vài Thiếu Đế bình thường cũng không thể làm như vậy.

"Ta không phải Thiếu Đế, nhưng lúc trước ta đã đánh bại mấy người rồi." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây đều xôn xao.

Có người nghĩ tới điều gì, đồng tử co rụt lại, "Ta đã biết, hắn là đại sư huynh của Huyền Thiên tông, Sở Cuồng Nhân! !"

Thời gian trước, tin tức Sở Cuồng Nhân đánh bại mấy vị Thiếu Đế truyền ra, bây giờ mọi người đều biết, cộng thêm tướng mạo và khí chất của hắn, muốn đoán ra cũng không phải việc khó gì, trong lúc nhất thời, mọi người vô cùng kinh ngạc.

"Hắn chính là Sở Cuồng Nhân, quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy, thật đúng là Tiên Nhân chi tư, hơn nữa, thực lực này cũng quá mạnh đi."

"Đúng vậy, có thể đánh ra một chưởng bức lui Kiếm Tham, đó là một vị Chí Tôn a, còn mạnh hơn Tôn giả bình thường rất nhiều."

"Xem ra chuyện hắn đánh bại mấy vị Thiếu Đế là sự thật."

Đám người sôi trào.

Trong mắt một số thanh niên tài tuấn không khỏi lộ ra tinh quang.

Phải biết, Thiếu Đế chính là mục tiêu mà đám thiên kiêu trẻ tuổi theo đuổi, nhưng Sở Cuồng Nhân có thể đánh bại mấy người, chỉ bằng điểm này, địa vị của hắn trong lòng các thiêu kiêu đã được nâng cao không ít.

Kiếm Tham nghe nói thân phận của Sở Cuồng Nhân, cũng hơi kinh ngạc, "Nghe đồn trong Huyền Thiên tông có mười thanh Thánh Kiếm, xem ra trong cơ thể ngươi chính là một trong số đó, khó trách ta lại có cảm ứng này."

Trong mắt Kiếm Tham tràn đầy không cam lòng, đây chính là Thánh Kiếm, hơn nữa, ông ta thích thu thập danh kiếm, nhưng còn chưa thua thập được một thanh thánh kiếm nào.

Nhưng có động tâm thế nào thì ông ta cũng không có biện pháp.

Bởi vì đối phương là Sở Cuồng Nhân, đại sư huynh của Huyền Thiên tông, sau lưng nhất định có người hộ đạo cấp bậc Chí Tôn, thậm chí không chỉ một vị, nếu ông ta xuất thủ, kết quả của ông ta tuyệt đối không phải chuyện tốt gì.

"Đáng tiếc, đáng tiếc, thật đáng tiếc."

"Đi!"

Mặc dù Kiếm Tham không cam lòng, nhưng cũng biết ông ta không thể lấy được thanh Thánh Kiếm trên người Sở Cuồng Nhân kia.

Ngay khi ông ta muốn rời đi, trước mặt chợt lóe lên một đạo lưu quang, trong nháy mắt Sở Cuồng Nhân đã ngăn cản trước mặt ông ta.

"Các hạ đã xuất thủ, bây giờ lại muốn rời đi, không cảm thấy có chút quá đơn giản sao?" Sở Cuồng Nhân băng lãnh nói.

Nói xuất thủ thì xuất thủ, nói đi là đi?

Cho rằng hắn dễ tính như vậy sao?

Thật sự cho rằng ba chữ Sở Cuồng Nhân là gọi suông à? !

"Hừ, ta muốn đi, ngươi ngăn được ta sao?" Kiếm Tham vỗ hộp kiếm, chỉ thấy một thanh bảo kiếm bay ra, nắm trong tay ông ta.

"Lang Phệ!"

Kiếm Tham chém ra một kiếm, không giữ lại chút nào, vô số kiếm khí xen lẫn thành Cự Lang màu tím, khí thế như nuốt trời, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

"Không phải ngươi muốn nhìn thấy kiếm của ta sao? Vậy như ngươi mong muốn!" Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói, kiếm khí trong cơ thể phun trào, Thánh Kiếm Côn Ngô theo kiếm khí bay ra, bắn ra kiếm quang màu tím chói mắt.

Kiếm quang như hồng, một cỗ đạo vận khủng bố như muốn diệt tuyệt tất cả, xé rách thương khung theo kiếm quang bắn ra!

Cự Lang bị kiếm quang chém vào, đạo vận, linh lực tán loạn.

Mà kiếm quang màu tím vẫn thẳng tiến không lùi, khóa chặt Kiếm Tham, ông ta biến sắc, trường kiếm trong tay quét ngang, dùng lực chặn lại!

Nhưng chỉ nghe thấy keng một tiếng, trường kiếm trực tiếp gãy thành mấy đoạn, Kiếm Tham bị kiếm khí trùng kích, ngửa mặt lên trời thổ huyết, bị đánh bay ra ngoài, thân thể như đạn pháo nện xuyên qua mấy vách tường.

"Dù có Thánh Kiếm trong tay, nhưng chiến lực của hắn như vậy cũng quá mạnh đi, nghe đồn ba năm trước đây kẻ này đã chém giết Bạch Vân Kiếm Tôn, quả nhiên danh bất hư truyền." Sắc mặt Kiếm Tham tái nhợt, trong mắt lộ ra nồng đậm kinh hãi.

Ông ta ném kiếm gãy trong tay đi, đặt hộp kiếm nằm ngang trước mặt, rót lượng lớn linh lực vào trong đó, mười hai thanh bảo kiếm hình dáng khác nhau, lưu chuyển bảo quang bay ra, xoay quanh ông ta, tràn ngập đạo vận khủng bố.

"Sở Cuồng Nhân, thử xem kiếm trận của ta đi!"

"Thiên Quân Kiếm Trận! Đi! !"

Mười hai thanh bảo kiếm hình thành một vòng tròn, mang theo kiếm khí bàng bạc, khóa chặt Sở Cuồng Nhân, liên tiếp bắn ra, đạo vận, kiếm khí xen lẫn, mười hai thanh kiếm, lại bộc phát ra khí thế của thiên quân vạn mã!

Thiên Quân Kiếm Trận!

Đây là sát chiêu mạnh nhất của Kiếm Tham!

Đây cũng là nguyên nhân ông ta nóng lòng thu thập danh kiếm, bởi vì chỉ có đủ kiếm khí, mới có thể thi triển ra môn kiếm trận cường đại này!

Đối mặt với kiếm trận bay tới, Sở Cuồng Nhân không hề tránh, thậm chí đột nhiên phát ra một cỗ đạo vận huyền diệu, trên đỉnh đầu, một thanh Thiên Đạo Chi Kiếm ngưng tụ, trong chốc lát, kiếm khí trong thành đều rung động.

"Định!"

Sở Cuồng Nhân quát nhẹ một tiếng.

Chỉ thấy mười hai thanh kiếm khí đang bay tới lập tức dừng giữa không trung, trong nháy mắt, kiếm khí ngập trời cũng tán loạn.

Một màn này khiến mọi người rung động, cũng khiến Kiếm Tham sợ ngây người.

"Đây, đây là có chuyện gì? !"

Kiếm Tham vận chuyển linh lực, muốn thao túng mười hai thanh kiếm, nhưng mặc cho ông ta làm thế nào, kiếm khí cũng không hề nhúc nhích, thậm chí còn xuất hiện một cỗ phản kháng, bài xích linh lực của ông ta.

Tình huống này, Kiếm Tham chưa từng gặp được.

"Kiếm không thông với ngươi, làm sao ngươi có thể thao túng chúng được?"

Lúc này, Sở Cuồng Nhân lên tiếng.

Chỉ thấy tâm niệm của hắn vừa động, mười hai thanh kiếm ở giữa không trung kia liền cắm xuống trước mặt hắn, thân kiếm uốn lượn, giống như đang lễ bái.

"Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm! !"

"Ta hiểu được, ngươi là Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, là ngươi thao túng mấy thanh kiếm này! !" Kiếm Tham nghĩ thông suốt, hai mắt đỏ thẫm nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo sự ghen ghét và không thể tin được.

Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, trời sinh có tâm linh tương thông với vạn kiếm, thậm chí không cần luyện hóa cũng có thể thao túng kiếm khí, vô cùng cường đại.

Đây là thể chất mà mỗi vị kiếm tu đều tha thiết ước mơ.

"Ngươi chỉ lấy kiếm, lại không luyện hóa, cho dù có dùng linh lực mạnh mẽ thao túng, nhưng tóm lại vẫn rất tầm thường."

"Nói nhảm, ngươi cho rằng ai cũng là Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm sao? Nhiều kiếm như vậy, sao ta có thể luyện hóa được."

Giọng nói của Kiếm Tham vừa đố kị vừa oán hận.

Luyện hóa kiếm khí cũng có hạn chế, tinh lực của một người có hạn, thậm chí cả đời của phần lớn kiếm tu chỉ có thể luyện hóa được một thanh kiếm.

Hơn nữa, làm sao Kiếm Tham có thể ngờ được, sẽ cỏ một ngày mình đối đầu với Sở Cuồng Nhân nắm giữ Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm chứ?

"Cho nên, ngươi bại." Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói, sau đó chậm rãi giơ tay lên, nhắm ngay Kiếm Tham, tâm niệm vừa động, chỉ thấy hộp kiếm kia khẽ run lên, sau đó chủ động bay về phía hắn.

"Cái gì, trả hộp kiếm lại cho ta!" Kiếm Tham vội vàng, hộp kiếm và kiếm khí bên trong chính là tâm huyết cả đời của ông ta!

Sở Cuồng Nhân đưa tay trảm ra một kiếm, Thánh Kiếm Côn Ngô bạo phát kiếm quang sáng chói, khiến Kiếm Tham không thể không toàn lực ngăn cản, nhưng ông ta ngăn thế nào vẫn bị đánh bay ra ngoài, trên người bị cắt ra hơn mười đạo kiếm ngân.

Thấy vậy, Kiếm Tham biết mình không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, tiếp tục ở đây, chỉ sợ ngay cả tính mạng cũng khó giữ được.

Ông ta quyết định thật nhanh, trên người bộc phát ra vài đạo kiếm khí, đánh về phía Sở Cuồng Nhân, sau đó bóng người lóe lên, bỏ chạy về nơi xa.

Sở Cuồng Nhân ngăn lại kiếm khí, nhìn phương hướng đối phương bỏ chạy, nhếch miệng, "Thất hùng kiếm đạo? Thật khiến người ta thất vọng."

Chương 135: Thế Gia Chú Kiếm, Gặp Lại Lý Tinh Thần, Bách Kiếm Phổ

Kiếm Tham chạy trối, người xung quanh khiếp sợ nhìn Sở Cuồng Nhân.

Kia chính là một vị Chí Tôn đó!

Cứ như vậy bị Sở Cuồng Nhân đánh cho chạy rồi? !

Thực lực của người trẻ tuổi này cường đại đến tình trạng này sao, trong một đời trẻ tuổi, không có mấy người có thể làm được chuyện này.

"Đây chính là Sở Cuồng Nhân ba năm trước đây danh chấn thiên hạ sao? Quá cường đại, dù không có Đế khí, hắn cũng không yếu hơn Thiếu Đế."

"Thiếu Đế cái gì, chỉ sợ một kiếm của hắn cũng không tiếp nổi, có thể đánh đồng cùng hắn, đoán chừng chỉ có mấy tên yêu nghiệt cổ đại thôi."

"Không sai, Sở Cuồng Nhân thật đáng sợ."

"Chậc chậc, xem như tên Kiếm Tham kia đã đá trúng thiết bản."

Trong hư không, ba người hộ đạo thất tổ hai mặt nhìn nhau, bọn họ không khỏi mặc niệm cho Kiếm Tham một giây.

Kiếm Tham yếu sao?

Chính xác mà nói chính là không yếu, có thể đứng trong hàng ngũ thất hùng kiếm đạo, xem như có yếu hơn cũng không thể yếu như vậy.

Nhưng đáng tiếc gặp phải tên quái thai như Sở Cuồng Nhân, kiếm trận hoàn toàn bị khắc chế, căn bản không có bất cứ tác dụng gì.

"Đi thôi, Lam Vũ."

"Sở đạo hữu, xin dừng bước."

Sở Cuồng Nhân vừa định dẫn Lam Vũ rời đi, sau lưng đột nhiên truyền đến một giọng nói trầm thấp của nam nhân.

Hắn xoay người nhìn lại, chỉ thấy một nam nhân vóc người cường tráng, khuôn mặt cương trực đi tới, hiếu kỳ đánh giá mình.

"Các hạ là..."

"Tại hạ là Phong Minh của Phong gia tại thành Bái Kiếm, bái kiến Sở đạo hữu."

"Phong gia?"

Trong mắt Sở Cuồng Nhân có phù văn lưu chuyển, hiểu rõ tin tức của người này, đúng như đối phương nói, hắn ta là người của Phong gia.

Phong gia chính là thế gia rèn kiếm lớn nhất trong thành Bái Kiếm, đời đời kiếp kiếp đều đúc kiếm mà sống, danh kiếm trăm năm chính là từ tay bọn họ mà ra.

"Phong đạo hữu tìm ta có chuyện gì?"

"Sở đạo hữu là đại sư huynh của Huyền Thiên tông, Phong gia ta có quan hệ tốt với Huyền Thiên tông, hơn nữa, thực không dám giấu giếm, Thánh Kiếm Côn Ngô trong tay đạo hữu cũng xuất phát từ tay của tổ tiên Phong gia ta, ta đã hướng về tay nghề của tổ tiên đã lâu, cho nên muốn chiêm ngưỡng một chút." Phong Minh mong đợi nói.

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một chút, lấy Thánh Kiếm Côn Ngô ra, đưa cho đối phương.

Hắn không sợ đối phương đoạt đi, đối phương không có bản lĩnh kia.

Phong Minh tiếp nhận Thánh Kiếm Côn Ngô, cẩn thận quan sát, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng, "Không hổ là một trong những tác phẩm đắc ý nhất của tổ tiên, quả nhiên điêu luyện sắc sảo, ta vẫn còn kém tổ tiên một khoảng rất xa."

Phong Minh cảm khái nói, sau đó trả lại Thánh Kiếm Côn Ngô cho Sở Cuồng Nhân, "Sở đạo hữu đường xa mà đến, nếu không chê, xin mời đạo hữu đến Phong gia ta làm khách?"

"Vậy thì phiền toái." Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Lúc gần đi, Sở Cuồng Nhân chú ý tới Tuyết Kiếm Tôn cách đó không xa, đối phương nhìn hắn do dự không tiến, giống như đang do dự cái gì.

Sở Cuồng Nhân nhìn ông ta một lúc, sau đó đi lên phía trước, mở hộp kiếm ra, lấy Tuyết Ẩm đưa tới, "Đây là kiếm của ngươi."

"Sở đạo hữu, cái này..."

"Cầm đi, thanh kiếm này không có tác dụng với ta." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, đối với hắn, thanh kiếm này đúng là vô dụng, so với chuyện giữ lại làm sắt vụn, không bằng trả lại cho Tuyết Kiếm Tôn, coi như kết một cái thiện duyên.

"Đa tạ đại ân của Sở đạo hữu, xin nhận một cái cúi đầu của ta!" Tuyết Kiếm Tôn lui lại hai bước, trịnh trọng quỳ một chân trên đất.

"Đứng lên đi."

Sở Cuồng Nhân trả kiếm lại cho đối phương, sau liền rời đi, nhìn bóng lưng hắn rời đi, trong mắt Tuyết Kiếm Tôn tràn đầy cảm kích.

...

"Sở đạo hữu không chỉ lớn lên giống như Trích Tiên, càng là trạch tâm nhân hậu, lòng hiệp nghĩa, khiến người ta kính nể."

Trên đường đến Phong gia, Phong Minh tán thưởng từ đáy lòng.

Hắn ta đã gặp quá nhiều người ra vẻ đạo mạo, người trước sau như một giống Sở Cuồng Nhân, thật sự là quá ít.

"Chỉ tiện tay mà thôi." Sở Cuồng Nhân cười nói.

Rất nhanh, ba người đã đi đến Phong gia.

"A, Sở đạo hữu, là ngươi!"

Vừa vào Phong gia, Sở Cuồng Nhân thì đã gặp một người quen.

Chính là Lý Tinh Thần của Bạch Ngọc Lâu tại thành Bạch Vân.

"Lý đạo hữu, tại sao ngươi cũng ở đây?"

Sở Cuồng Nhân cũng rất kinh ngạc.

"Ta và Phong Hồ Tử đại sư tới đây, lần này thành Bái Kiếm tổ chức đại hội đoạt kiếm, ta đến tham gia náo nhiệt, trước tiên ở lại chỗ này."

Lý Tinh Thần cười nói.

Phong Hồ Tử là đại sư luyện khí tại thành Bạch Vân, đồng thời cũng là người của Phong gia, ngày xưa, trên yến hội, Lý Tinh Thần lấy ra Trắc Linh Kim Liên, chính là do đối phương đúc thành, có giao tình với Lý Tinh Thần.

Ngẫu nhiên gặp lại người quen, Sở Cuồng Nhân và Lý Tinh Thần ôn chuyện một phen.

Sau đó, Phong Minh giới thiệu gia chủ Phong gia đương đại Phong Hiên Tử cho Sở Cuồng Nhân, là một lão giả tóc trắng xoá, nhưng bắp thịt trên người rắn chắc như bê tông, toàn thân tản ra khí tức điêu luyện.

Thể trạng, bắp thịt kia khiến Sở Cuồng Nhân nhìn mà có chút rụt rè.

Hắn rõ ràng cảm nhận được bên trong nhục thân của đối phương ẩn chứa cự lực khủng bố.

Mà bên người Phong Hiên Tử còn một lão giả, tướng mạo giống Phong Hiên Tử đến mấy phần, chính là bào đệ của ông ấy, Phong Hồ Tử.

Có thể nói, hai huynh đệ này chính là Chú Kiếm Sư nổi danh nhất đương đại.

"Huyền Thiên thủ tịch tới chơi, không có tiếp đón từ xa." Phong Hiên Tử nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trong mắt không khỏi lộ ra tinh quang.

Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, đây là thể chất thích hợp với kiếm đạo nhất, càng là minh chủ mà tất cả kiếm khí trên thế gian đều muốn đi theo.

Ông ấy là một vị Chú Kiếm Sư, đương nhiên biết về thể chất này.

Đánh giá Sở Cuồng Nhân một hồi, Phong Hiên Tử cũng đưa ra thỉnh cầu muốn nhìn thấy Thánh Kiếm Côn Ngô, Sở Cuồng Nhân cũng không có ý kiến.

"Kiếm này là tổ tiên tạo ra, đã theo tam tổ của Huyền Thiên tông ngang dọc thương khung, lúc này mới tấn cấp thành Thánh Khí, bây giờ trong tay ngươi, xem như gặp một vị minh chủ, hi vọng Sở tiểu tử hữu có thể đối xử với nó thật tốt."

Phong Hiên Tử trịnh trọng nói.

"Đương nhiên."

"Được rồi, ta sẽ sai người sắp xếp một gian phòng nhỏ cho ngươi."

"Đa tạ."

Buổi tối, Lý Tinh Thần tìm tới Sở Cuồng Nhân tiếp tục ôn chuyện.

Nói đến, ba năm này, Lý Tinh Thần cũng có gặp gỡ bất phàm, mặc dù không có được Đế khí, nhưng lại có cơ duyên khác, tu vi đột nhiên tăng mạnh, bây giờ đã là Chiến Vương cảnh, hơn nữa, chiến lực không kém hơn Tôn giả.

Tại Thanh Long vực cũng coi là thiên kiêu tiếng tăm lừng lẫy.

"Lý Tinh Thần, thiếu chủ Bạch Ngọc lâu, Tinh Thần Đạo Thể, tu Thánh Nhân pháp Chu Thiên Tinh Thần Quyết, trong cơ thể có giấu một đạo tàn linh Thánh Vương..."

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, nhìn rõ ràng cảnh giới tu hành, công pháp, át chủ bài hiện nay của Lý Tinh Thần.

Nhất là đạo tàn linh Thánh Vương kia, khiến hắn có chút kinh ngạc.

Chẳng lẽ chính là người có ông cụ cố độ trong truyền thuyết sao?

A, không nhìn ra, Lý Tinh Thần lại là nhân vật chính trong khuôn mẫu này.

"Đúng rồi, Sở huynh biết vì sao Phong đại sư lại trở về thành Bái Kiếm không?" Lý Tinh Thần còn không biết Sở Cuồng Nhân đã nhìn thấu tin tức của hắn, đột nhiên thần bí nói.

"Không phải vì danh kiếm trăm năm hiện thế sao?"

"Không phải, Phong đại sư ở thành Bạch Vân nhiều năm như vậy, mấy lần trước danh kiếm hiện thế, ông ấy cũng không trở lại."

"Vậy vì sao lần này lại đột nhiên trở về?"

"Bởi vì Phong đại sư muốn cùng huynh trưởng của mình, cũng chính là gia chủ Phong gia chuẩn bị liệt kê một phần... Bách Kiếm Phổ! !"

"Bách Kiếm Phổ?"

"Đúng vậy, liệt kê danh kiếm trong thiên hạ, dựa theo các phương diện như phẩm chất, đẳng cấp, Kiếm Chủ, xếp hạng cho những thanh kiếm này!

Phong Hồ Tử đại sư ở thành Bạch Vân nhiều năm như vậy, chính là vì nguyên nhân này, lúc trước thành Bạch Vân có Bạch Vân Kiếm Tôn tồn tại, có vô số kiếm khách lui đến, thậm chí không thiếu Kiếm Tôn, vừa vặn giúp ông ấy sưu tập tư liệu.

Ngoài ra, Phong gia cũng phái không ít người đi các nơi, tìm hiểu tin tức về danh kiếm trong thiên hạ, đã trù tính chuyện biên soạn Bách Kiếm Phổ nhiều năm, nghe nói Phong gia định nhân cơ hội lần này, công khai Bách Kiếm Phổ với thế nhân!"

Lý Tinh Thần nói ra.

Chương 136: Trứng Thần Hoàng Phá Sản, Hộp Kiếm Đế Binh Thanh Linh

"Bách Kiếm Phổ, nghe rất có ý tứ, độ chính xác có cao không?" Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ nói.

Sắp xếp một bảng danh sách danh kiếm, quan trọng nhất chính là phải được thế nhân tán thành, nếu không bảng danh sách này cũng chỉ là chuyện cười mà thôi.

"Phong gia trù tính nhiều năm, góp nhặt không ít tin tức, ngoại trừ Thánh Nhân ra, tất cả kiếm khách có thực lực và danh kiếm đương đại, bọn họ đều thuộc như lòng bàn tay, đương nhiên độ chính xác rất cao."

"Ừm, vậy ta liền rửa mắt mong chờ." Sở Cuồng Nhân cười nói.

Trò chuyện hơn nửa canh giờ, Lý Tinh Thần liền rời đi.

Ngoài cửa.

Trên người Lý Tinh Thần có một đạo tinh quang bay ra, biến thành một lão giả áo bào trắng, nói: "Tinh thần, vị bằng hữu này của ngươi không đơn giản."

"Sở huynh là tuyệt thế thiên kiêu, đương nhiên không đơn giản rồi."

"Không chỉ như vậy, mỗi khi ngươi và hắn gặp mặt, ta luôn có cảm giác như có gai sau lưng, dường như bị nhìn thấu vậy, cho nên ta luôn cẩn thận ẩn tàng khí tức, sợ hắn phát giác."

"Cái gì? Chẳng lẽ Sở huynh cảm giác được lão sư tồn tại?"

Lý Tinh Thần có chút chấn kinh.

Phải biết, vị lão sư này của hắn ta chính là tàn linh Thánh Vương, ngay cả Vô Thượng Chí Tôn cũng không phát hiện được, Sở Cuồng Nhân có thể phát hiện sao? !

"Ta cũng không biết, nhưng người này không thể coi thường, ta tình nguyện trực diện với Vô Thượng Chí Tôn, cũng không muốn chính diện giao phong với người này."

"Lão sư quá lo lắng rồi, Sở huynh là bằng hữu của ta, ngươi lại là lão sư của ta, làm sao sẽ phát sinh xung đột chính diện được."

Lý Tinh Thần cười nói.

"Chỉ mong như vậy." Trong mắt lão giả áo bào trắng lướt qua một vệt sáng tối nghĩa, nhưng Lý Tinh Thần lại không nhận ra.

...

Sở Cuồng Nhân ở trong phòng, định lấy hộp kiếm chiếm được của Kiếm Tham ra nghiên cứu thật kĩ một phen.

Nhưng khi linh niệm của hắn tiến vào Càn Khôn giới, lại nhìn thấy một màn khiến hắn trợn mắt há hốc mồm, chỉ thấy đống linh thạch chồng chất như núi của hắn hóa thành một đống phế thạch, Linh khí bên trong đều bị hút khô.

Mà quả trứng Thần Hoàng màu đỏ kia đang nằm trong đống Linh thạch, bên ngoài vỏ trứng lưu quang dật thải, lộ ra một cỗ đạo vận huyền diệu.

Sở Cuồng Nhân mộng.

Quả trứng Thần Hoàng này hút khô Linh khí trong linh thạch rồi? !

Móa nó, bên trong có ít nhất mười triệu khối thượng phẩm Linh thạch đó, quả trứng này cũng quá phá của rồi? !

Hơn nữa không chỉ linh thạch, một số dược tài hắn đặt trong Càn Khôn giới, thậm chí là Phượng Huyết Thạch, Địa Linh Tinh hắn mới lấy được hôm qua, cũng đã bị hút hết linh khí, đạo vận.

Sở Cuồng Nhân tức giận đến mức khóe miệng co giật, trực tiếp lấy quả trứng Thần Hoàng ra ném trên mặt đất, trứng Thần Hoàng đột nhiên bị thay đổi hoàn cảnh, giống như có chút khẩn trương, xoay tròn vài vòng trên mặt đất.

Nhưng sau khi 'Nhìn' thấy Sở Cuồng Nhân, đã bình tĩnh lại, không có chân cũng có thể lanh lợi nhảy vào trong ngực Sở Cuồng Nhân, dùng một ý niệm mông lung truyền đạt vẻ thân thiết, ỷ lại với hắn.

Sắc mặt Sở Cuồng Nhân không tốt lắm, đặt trứng Trứng Thần Hoàng lên bàn nói: "Ai bảo ngươi hút khô tất cả linh thạch, dược tài rồi?"

Trứng Thần Hoàng động một chút, dùng ý niệm mông lung đáp lại, mặc dù không phải rất rõ ràng, nhưng Sở Cuồng Nhân có thể hiểu được.

Trứng Thần Hoàng: Ba Ba, ta đói, ta muốn ăn cơm.

Sở Cuồng Nhân: "Buổi sáng mới cho ngươi ăn nhiều linh lực như vậy rồi, ngươi chóng đói như vậy sao, ngươi là Thần Hoàng hay là Thao Thiết đó?"

Trứng Thần Hoàng: Không đủ, Thao Thiết là cái gì, có thể ăn sao?

Sở Cuồng Nhân: "Ngươi cái @ * + #%~..."

Trứng Thần Hoàng: ? ? ?

Sở Cuồng Nhân mắng một trận, thấy trứng Thần Hoàng không hiểu hắn nói gì, nhất thời không thể làm gì.

Trứng Thần Hoàng lần nữa tiến vào trong ngực Sở Cuồng Nhân, vỏ trứng giống như ngọc ấm không ngừng cọ vào hắn, mặc dù không hiểu lắm, nhưng trứng Thần Hoàng có thể cảm giác được Sở Cuồng Nhân bất mãn, đang dùng phương thức này đang lấy lòng hắn.

"Thật là, ta không cách nào mà."

Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ thở dài.

Không phải chỉ mười triệu linh thạch thôi sao?

Không phải chỉ một vài bảo dược cấp Chí Tôn thôi sao?

Không phải chỉ là khoáng vật cấp Chuẩn Thánh thôi sao?

Mất thì mất, con của mình còn có thể làm sao?

Nuôi chứ sao.

Sở Cuồng Nhân ôm trứng Thần Hoàng chuyển vận một chút linh lực, lần này không khoa trương như buổi sáng nữa, đoán chừng đối phương đã ăn no rồi.

Thả trứng Thần Hoàng vào Càn Khôn giới, Sở Cuồng Nhân đang suy tư.

Chuyện ấp trứng Thần Hoàng còn khó hơn hắn nghĩ, dù sao cũng là sủng vật cấp Thần, cần rất nhiều năng lượng.

"Xem ra cần nghĩ biện pháp kiếm chút linh thạch trước." Trước nay Sở Cuồng Nhân đều không lo lắng về vấn đề này, nhưng bây giờ không giống trước, vì muốn kiếm chút tiền sữa bột, hắn phải thêm chút sức mới được.

Để chuyện này sang một bên, Sở Cuồng Nhân bắt đầu nghiên cứu hộp kiếm trước mặt.

Hắn thử chuyển vận linh lực vào hộp kiếm.

Sau đó, hộp kiếm chấn động một cái, phía trên, từng cái phù văn huyền diệu tỏa ra hào quang, lộ ra một cỗ đạo vận huyền diệu.

Không chờ Sở Cuồng Nhân cẩn thận lĩnh hội, hộp kiếm đã hóa thành một đạo lưu quang theo đầu ngón tay của hắn, chui vào trong cơ thể, đi thẳng tới Linh Khư.

Bên trong Linh Khư của Sở Cuồng Nhân, ngoại trừ ngũ đại vô thượng căn cơ, cũng chỉ uẩn dưỡng một thanh Thánh Kiếm Côn Ngô, bây giờ đột nhiên xông vào một hộp kiếm, trên thân Thánh Kiếm Côn Ngô tràn ngập kiếm khí, như muốn khu trục khách không mời mà đến này.

Nhưng chỉ thấy hộp kiếm tỏa ra một cỗ đạo vận kỳ lạ, Thánh Kiếm Côn Ngô vốn có khí thế hung hăng lại chủ động thu liễm kiếm khí.

Sở Cuồng Nhân có cảm giác, bắt đầu cảm ngộ đạo vận phía trên hộp kiếm.

Thời gian dần trôi qua, hắn đã cảm nhận xong.

"Đây chính là một kiện Đế binh! !"

"Hộp kiếm Thanh Linh!"

Trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ mừng rỡ, hộp kiếm Thanh Linh là vật sở hữu của một vị Kiếm Đế thời kì Thượng Cổ, mặc dù không có lực công kích cường đại, nhưng lại có tác dụng uẩn dưỡng kiếm khí, tăng phẩm chất kiếm khí.

Nếu tu sĩ muốn luyện hóa uẩn dưỡng binh khí, theo tu vi tăng lên, binh khí của mình cũng có thể tăng lên.

Hộp kiếm Thanh Linh có thể phóng đại tác dụng này, cho dù tu vi của ngươi không tăng cao, nó cũng có thể tăng phẩm cấp của kiếm khí.

Lấy một ví dụ, Thánh Khí chia làm Thánh Khí bình thường, Đại Thánh Khí, Thánh Vương khí, bình thường mà nói, Thánh Nhân bình thường nhiều nhất chỉ có thể uẩn dưỡng ra Thánh Khí bình thường, nhưng có hộp kiếm Thanh Linh, liền có thể uẩn dưỡng ra Đại Thánh Khí.

Ngoại trừ chuyện này, tinh lực của phần lớn tu sĩ có hạn, thường chỉ có thể luyện hóa và uẩn dưỡng hai ba món binh khí, nhưng có hộp kiếm Thanh Linh, chỉ cần ngươi để kiếm vào trong hộp kiếm, đã có thể đồng thời luyện hóa và uẩn dưỡng.

Thử nghĩ xem, người khác chỉ có một thanh kiếm, hỏng phải tìm cách bổ sung, một lần nữa hao phí tinh lực đi luyện hóa.

Nhưng ngươi có một trăm thanh kiếm, hỏng một thanh còn có chín mươi chín thanh khác.

"Tên Kiếm Tham này đã tặng ta một món quà lớn rồi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Đế binh có linh, tuyệt sẽ không dễ dàng nhận chủ, cho dù Kiếm Tham đạt được hộp kiếm Thanh Linh, nhưng chỉ có thể cõng trên người như hộp kiếm bình thường, còn không để vào Linh Khư được.

Đến khi gặp Sở Cuồng Nhân, hộp kiếm mới gặp được minh chủ, không cần Sở Cuồng Nhân luyện hóa liền chủ động nhận chủ.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân đặt Thánh Kiếm Côn Ngô và hộp kiếm Thanh Linh, chỉ thấy hộp kiếm phóng xuất ra một cỗ đạo vận kì lạ, uẩn dưỡng Thánh Kiếm.

...

Thành Bái Kiếm, nơi nào đó.

Kiếm Tham ngồi trên giường điều tức, qua một lúc lâu, ông ta mới mở mắt ra, lộ ra một đạo hận ý, "Sở Cuồng Nhân, mối thù đoạt hộp kiếm của ta, ta nhất định sẽ trả lại! !"

"Kiếm khí bị đoạt, Thiên Quân Kiếm Trận của ta không có cách nào phát huy, xem ra cần đi tìm một nhóm kiếm khí khác mới được, đáng hận! Ta khổ cực góp nhặt kiếm khí hơn nửa cuộc đời, cứ như vậy bị đoạt!"

"Còn hai tên đáng chết kia nữa, nói cùng nhau đoạt kiếm hồn, bây giờ còn chưa xuất hiện, thật là xúi quẩy."

Kiếm Tham nói xong, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm đen nhánh, trên thân kiếm có một đường vân màu đỏ, tràn ngập sát khí vô cùng cường hãn.

Đây là một thanh hung kiếm!

"Hung kiếm Phá Quân, đây là thanh kiếm duy nhất mà ta luyện hóa, lần này tranh đoạt kiếm hồn, phải nhờ vào ngươi rồi." Kiếm Tham thầm nói.

Chương 137: Đại Hội Đoạt Kiếm Bắt Đầu, Thiên Hỏa Cốc Dị Biến

Thành Bái Kiếm trên quảng trường trung tâm.

Hôm nay, đại hội đoạt kiếm chính thức bắt đầu, kiếm khách các nơi tề tụ, từ Kiếm Tôn cho đến kiếm khách bình thường đều vô cùng chờ mong.

Trên một tòa đài cao, có đặt một thanh kiếm.

Kiếm dài ba thước ba, thân kiếm hiện ra thanh quang, phía trên có vô số đường vân hoa lệ, từng tia từng sợi kiếm khí quấn quanh ở mũi kiếm, chuôi kiếm khảm nạm bảo thạch, lưỡi kiếm đầu rồng, tinh mỹ tuyệt luân.

Dưới đài, tất cả kiếm khách nhìn thanh kiếm kia, ánh mắt hỏa nhiệt.

"Đây chính là danh kiếm trăm năm sao? Quả nhiên danh bất hư truyền, cỗ khiến khí lạnh thấu xương này, từ xa ta cũng có thể cảm nhận được."

"Kiếm này còn chưa nhận chủ, nhưng kiếm khí đã là Chí Tôn khí, nếu được Thánh Nhân uẩn dưỡng, không đến nửa năm liền trở thành Thánh Khí, thậm chí tương lai có thể đạt tới Thánh Vương khí."

"Thanh kiếm này, ta bắt buộc phải có!"

"Ha ha, danh kiếm trăm năm, ai cũng đừng hòng đoạt với ta."

"Các ngươi đang suy nghĩ nhiều rồi, đó là của ta."

Một đám kiếm khách đều là tình thế bắt buộc.

Trong một gian tửu lâu gần đại hội đoạt kiếm, Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ ngồi bên cửa sổ, nhìn đám người náo nhiệt.

"Công tử, ngươi không đi đoạt kiếm sao?" Lam Vũ hiếu kỳ hỏi.

Sở Cuồng Nhân nghĩ một lát, "Trước xem một chút, mặc dù thanh kiếm này không tệ lắm, nhưng có lấy được hay không, đối với ta cũng không có khác biệt nhiều."

Hiện tại hắn đã có hộp kiếm Thanh Linh, nhưng trong hộp kiếm đã có mười mấy thanh danh kiếm mà Kiếm Tham đoạt được, mỗi chiếc đều không kém danh trăm năm, cho nên đoạt kiếm hay không, đối với hắn cũng không có ảnh hưởng gì.

Lúc này, có một người đi lên đài cao.

Chính là con trai của gia chủ Phong gia đương đại, cũng là người hôm qua đã mời Sở Cuồng Nhân đến Phong gia làm khách, Phong Minh.

"Chư vị, thanh danh kiếm này tên là Thiên Cương, dùng Huyền Thiết vạn năm, kết hợp với Địa Tâm Chi Viêm rèn đúc mà thành, không thể phá vỡ, đủ sức khai sơn chặt núi, là kiệt tác cao nhất trong trăm năm nay tại thành Bái Kiếm..."

Phong Minh ở trên đài cao giới thiệu danh kiếm cho mọi người, mà mọi người dưới đài nội tâm xao động, nhưng vẫn nhẫn nại lắng nghe.

"Hiện tại ta tuyên bố, đại hội đoạt kiếm chính thức bắt đầu!"

"Quy củ như cũ, ai có thể đứng trên lôi đài cuối cùng, người đó chính là chủ của thanh Thiên Cương Kiếm này! Chư vị, hãy thi triển thủ đoạn mình có đi!"

Phong Minh cười ha ha một tiếng, sau đó quay người vọt xuống lôi đài.

Trong đám người, sớm đã có kiếm khách không kìm nén được, trực tiếp nhảy lên lôi đài, nói: "Tại hạ Địa Hổ Kiếm, có người nào muốn chỉ giáo không?"

Sưu...

Một tên kiếm khách nhảy lên lôi đài, "Mời!"

Không có bất kỳ khách sáo gì, hai vị kiếm khách lập tức đánh nhau.

Kiếm khí cuồn cuộn, tàn phá bừa bãi trong hư không.

Đại hội đoạt kiếm hừng hực khí thế, kiếm khách đánh rất hăng hái, ngươi tới ta đi, Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ ở trên tửu lâu cắn hạt dưa, hoa quả khô, nhìn say sưa ngon lành.

Nhưng không bao lâu sau, Sở Cuồng Nhân đã không hứng thú lắm, "Thực lực của đám kiếm khách này đều sàn sàn như nhau, trừ một vài vị Kiếm Tôn có chút đáng xem ra, những người còn lại chỉ có mẽ ngoài, tục không chịu được."

"Đương nhiên những người này không thể so sánh với công tử được, đúng rồi, công tử, thành Bái Kiếm tổn tâm huyết tạo ra danh kiếm trăm năm, vì sao lại tổ chức đại hội đoạt kiếm, chắp tay nhường kiếm cho người khác vậy, đây không phải thua lỗ sao?"

Lam Vũ có chút không hiểu hỏi.

Sở Cuồng Nhân cười nói: "Lam Vũ, ngươi đừng cho rằng đám Chú Kiếm Sư ở Phong gia đều là một đám mày rậm mắt to, dáng vẻ thô kệch, thật ra có thể kinh doanh cả một thành Bái Kiếm này, sao có thể ngốc được?"

"Bọn họ sẽ không làm mua bán lỗ vốn."

"Thứ nhất, đại hội đoạt kiếm này sẽ hấp dẫn rất nhiều kiếm khách đến thành Bái Kiếm, chuyện này sẽ khiến thu nhập của tửu lâu, khách sạn, quán trà tăng lên rất lớn, cũng có thể khiến đám Chú Kiếm Sư bán được càng nhiều kiếm hơn."

"Thứ hai, nâng cao danh tiếng của thành Bái Kiếm, dùng danh kiếm trăm năm kết giao với kiếm tu cao cường trong thiên hạ, đều nói bắt người tay ngắn, những kiếm khách có được danh kiếm trăm năm, thật ra đều thiếu Phong gia nhân tình."

"Chỉ một thanh kiếm, một trận đại hội đoạt kiếm, đã có thể lấy được linh thạch, danh tiếng, nhân mạch, hiện tại ngươi còn cảm giác bọn họ thua lỗ sao?"

Sở Cuồng Nhân chậm rãi nói, Lam Vũ ở bên cạnh như có điều suy nghĩ, nói: "Công tử nói rất có lý, quả nhiên đều là nhân tinh đó."

Ngay khi hai người Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ nói chuyện với nhau, hiện trường đại hội đoạt kiếm phía dưới chợt bộc phát một cỗ khí tức cường đại.

Chỉ thấy một thanh niên lóe lên, đi lên lôi đài, kiếm khí lưu chuyển trên người, một cỗ đạo vận mạnh mẽ tràn ra.

"Tại hạ Lý Tinh Thần, xin mọi người chỉ giáo."

Người thanh niên vừa nhảy lên trên đài, lại là Lý Tinh Thần.

Sở Cuồng Nhân nhìn hắn ta một cái, cười nói: "Hắn ta thật sự đi lên rồi, cũng được, để ta cẩn thận nhìn xem uy lực của Tinh Thần Đạo Thể thế nào đi."

Lúc Lý Tinh Thần và Sở Cuồng Nhân ôn chuyện, hắn ta từng nói mình không có hứng thú với danh kiếm trăm năm, nhưng lại muốn tham gia náo nhiệt, thuận tiện nhân cơ hội này tỷ thí với kiếm khách trong thiên hạ, nghiệm chứng thực lực của mình.

" Lý Tinh Thần của Bạch Ngọc lâu, để ta tới gặp ngươi đi!" Một thanh niên lướt lên lôi đài, cũng là một thiên kiêu có thiên tư không tầm thường.

"Mời."

Lý Tinh Thần chắp tay, sau đó lấy ra một thanh kiếm, trên người có đạo vận tinh thần lưu chuyển, đánh chiến với vị thiên kiêu kia.

Mặc dù không có danh tiếng Thiếu Đế, nhưng thực lực của Lý Tinh Thần lại có thể so với Thiếu Đế, trong một đời trẻ tuổi, ít người có thể địch nổi.

Chỉ thấy trên người Lý Tinh Thần có kiếm quang lưu chuyển, mỗi kiếm trảm ra đều có tinh thần chi lực gia trì, sáng chói mắt.

Chỉ một lát, vị thiên kiêu kia liền bại trận.

"Đa tạ." Lý Tinh Thần chắp tay nói.

Sau đó, hắn ta nhìn bốn phía, ngạo nghễ nói: "Không biết còn vị đạo hữu nào muốn thử không?"

Trên tửu lâu, Sở Cuồng Nhân cười: "Người có ông cụ cố độ đúng là không giống, còn mạnh hơn ba năm trước rất nhiều."

Theo suy đoán của hắn, hiện tại Lý Tinh Thần giống như đám người Thiếu Đế Lâm Bá Thiên, Ngạo Thương, chiến lực có thể so với Tôn giả.

Thậm chí so với Tôn giả bình thường còn mạnh hơn chút, cho dù gặp phải cường giả cấp bậc Chí Tôn, cũng có thể tiếp vài chiêu.

...

Ngay khi đại hội đoạt kiếm đang tiến hành hừng hực khí thế.

Trong một sơn cốc trong thành Bái Kiếm, nhiệt độ trong cốc vô cùng cao, từng cái hỏa lô dùng để luyện khí đứng đó, tiếng kim thiết chạm vang lên bên tai không dứt.

Mấy chục vị Chú Kiếm Sư để trần hai cánh tay bận rộn làm việc.

"Hôm nay tại sao người trong Thiên Hỏa cốc lại ít như vậy." Một vị Chú Kiếm Sư nhìn bốn phía, không khỏi hiếu kỳ nói.

"Còn không phải đại hội đoạt kiếm, những người kia chạy tới xem náo nhiệt rồi." Một đại hán tóc đen đang vác một thanh thiết chùy nói.

"A, cũng không biết kiếm chủ của Thiên Cương Kiếm là ai."

"Tóm lại không phải ngươi."

"Cũng không thể nói như vậy, nói thế nào, Thiên Cương Kiếm cũng được đúc ở đây ra, nghiêm chỉnh mà nói, ta cũng là người sáng tạo ra Thiên Cương Kiếm, ta quan tâm một chút thì thế nào?"

"Là một trong những người sáng tạo." Đại hán tóc đen sửa lại.

"Đừng nói Thiên Cương, các đời danh kiếm trăm năm, có mấy cái không phải từ Thiên Hỏa cốc ra chứ? Tiểu tử, trước khi ngươi đến đây, không biết chúng ta đã xuất ra bao nhiêu danh kiếm trăm năm rồi đó."

Một vị Chú Kiếm Sư cười ha ha một tiếng, vỗ bả vai vị Chú Kiếm Sư đang càu nhàu kia.

Lúc này, đại hán tóc đen vác trọng chùy nhướng mày, nhìn ra ngoài sơn cốc, "Giống như có động tĩnh gì đó."

Lời nói vừa dứt, một đám tu sĩ che mặt xông vào sơn cốc, đại hán tóc đen thấy thế, sắc mặt đại biến, "Không tốt, có địch nhân! !"

Chương 138: Cảm Ứng Không Hiểu, Bạch Thiên Quân Kêu Gào, Một Chưởng Vỗ Tiến Lôi Đài

Hiện trường đại hội đoạt kiếm, Lý Tinh Thần đã liên tiếp đánh bại ba người, chiến lực cường hãn khiến mọi người đều cảm thấy kinh ngạc.

"Không hổ là thiếu chủ Bạch Ngọc lâu, thực lực này không hề kém một vài Thiếu Đế, thật là lợi hại."

"Đúng vậy, không hổ là Tinh Thần Đạo Thể trong truyền thuyết."

"Ừm, khiến người ta kinh thán."

"Chỉ sợ một vài Tôn giả cũng không phải đối thủ của hắn."

Mọi người nghị luận ầm ĩ, không khỏi sợ hãi thán phục.

Lúc này, một thanh trường kiếm màu trắng hoành không mà ra, đột nhiên cắm trước mặt Lý Tinh Thần, mọi người chỉ thấy một người thanh niên lông mày lưỡi mác đạp không mà đến, rất nhanh đã đến lôi đài, người đứng trên chuôi kiếm.

Khí tức cường đại, phương thức ra sân tiêu sái, rất nhanh đã khiến không ít người kinh hô.

"Ta biết người này, một trong thập kiệt cái thế, Bạch Thiên Quân! Người này là một trong mấy vị thiên kiêu cổ đại thức tỉnh, chiến lực vô cùng cường hãn."

"Không sai, nghe đồn bây giờ người này đã gia nhập Vạn Pháp tông, địa vị của hắn so với Thiếu Đế Viên Hoằng chỉ hơn chứ không kém."

"Đại hội đoạt kiếm lần này, cũng hấp dẫn hắn đến đây."

Thập kiệt cái thế, đây là danh xưng với mười vị thiên kiêu không đạt được Đế khí, nhưng tu vi thiên phú, chiến lực đều không kém hơn Thiếu Đế.

Thậm chí nghe đồn, bên trong mười người này có mấy người khinh thường dùng Đế khí thành đế, danh khí không hề kém Thiếu Đế.

"Ta thấy thanh kiếm này không tệ, ta muốn." Bạch Thiên Quân nhìn Lý Tinh Thần một cái, sau đó dùng giọng điệu nhất định phải có được nói.

Lý Tinh Thần nhướng mày, có chút không vui, "Ngươi muốn kiếm cũng không phải không được,... Chờ ngươi đánh bại ta lại nói."

Bạch Thiên Quân nghe vậy liền dựng lên ba ngón tay, "Ba kiếm."

"Có ý gì?"

"Bại ngươi, ta chỉ cần ra ba kiếm!" Hai đầu lông mày của Bạch Thiên Quân lộ ra vẻ ngạo nhiên, kiếm khí trên người lưu chuyển, một cỗ đạo vận vô cùng sắc nhọn phun trào ra, mang đến áp lực cực lớn cho bốn phía.

Trong mắt Lý Tinh Thần lộ ra một tia tức giận, "Hừ, đúng là cuồng vọng, ta muốn nhìn xem ngươi sẽ dùng ba kiếm nào để đánh bại ta!"

Hắn ta đưa tay chém ra một kiếm trước, tinh thần chi lực bạo phát, ánh sao đầy trời, dường như dung nhập kiếm quang, sáng chói hoa lệ.

Trường kiếm dưới chân Bạch Thiên Quân xoay tròn, bộc phát một cỗ kiếm khí vô cùng sắc bén, rơi vào Tinh Thần Kiếm, bức lui Lý Tinh Thần.

"Thật mạnh!" Sắc mặt Lý Tinh Thần thay đổi, sau đó lại lần nữa chém ra một kiếm, lực lượng của kiếm này còn mạnh hơn một kiếm lúc trước.

Nhưng Bạch Thiên Quân còn tăng lên mạnh hơn hắn ta, kiếm khí sắc bén trực tiếp xé rách tinh quang, bức Lý Tinh Thần lui đến biên giới lôi đài.

"Bại!"

Một tiếng quát nhẹ, Bạch Thiên Quân đằng không mà lên, hai tay nắm trường kiếm, giống như Lực Phách Hoa Sơn, chém ra một kiếm.

Kiếm quang trùng điệp mãnh liệt tuôn ra, cuốn theo một cỗ đạo vận khiến người sợ hãi, trực tiếp đánh Lý Tinh Thần xuống lôi đài!

Keng một tiếng, kiếm trong tay Lý Tinh Thần trực tiếp gãy thành mấy khúc, chỉ ba kiếm, hắn ta thật sự bị Bạch Thiên Quân đánh bại.

"Đáng giận!" Mặc dù Lý Tinh Thần không bị thương nặng, nhưng bị đánh xuống lôi đài, đã tính là thua, hắn ta không cam lòng ném kiếm gãy đi.

"Chiến lực của người này mạnh hơn Tôn giả bình thường rất nhiều, hơn nữa tạo nghệ kiếm đạo cực cao, kiếm đạo vốn không phải sở trưởng của ngươi, ngươi thua hắn, cũng không lạ." Trong đầu Lý Tinh Thần truyền đến giọng nói của tàn linh.

"Quả nhiên thực lực của Bạch Thiên Quân rất lợi hại, cùng là thiên kiêu của Vạn Pháp tông, một vị là Thiếu Đế, một vị là thập kiệt cái thế, nhưng chỉ sợ Viên Hoằng không thể so sánh với Bạch Thiên Quân được."

"Không sai, có khả năng."

"Nghe nói Viên Hoằng còn không tiếp nổi một chiêu của Sở Cuồng Nhân."

Đám người nghị luận ầm ĩ, có người đột nhiên nhắc đến Sở Cuồng Nhân.

Mà trên lôi đài, trong lòng Bạch Thiên Quân hơi động, nhìn bốn phía, lớn tiếng nói: "Ta nghe nói hai ngày trước Sở Cuồng Nhân đã xuất hiện ở đây, bây giờ đại hội đoạt kiếm đã tiến hành, ta nghĩ ngươi cũng đang ở đây."

"Viên Hoằng bại trong tay ngươi, bây giờ ta là Đạo Tử của Vạn Pháp tông, có trách nhiệm thay hắn đòi lại mặt mũi này, không biết ngươi có thể hiện thân chỉ giáo không?"

Bạch Thiên Quân đang trực tiếp tuyên chiến với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng một lát sau, cũng không có người đáp lại.

Lúc này Sở Cuồng Nhân ngồi trong tửu lâu, đạo tâm khẽ run, cảm giác giống như có vật gì đó cộng minh với hắn.

Đối với lời khiêu chiến của Bạch Thiên Quân, hắn mắt điếc tai ngơ.

Hắn nhìn về phía nơi xa, "Phương hướng kia, dường như có vật gì đó sinh ra cộng minh với ta, rốt cuộc đó là cái gì?"

Trên lôi đài, thấy không ai trả lời mình, Bạch Thiên Quân tiếp tục lớn tiếng nói: "Không ngờ đường đường là đại sư huynh của Huyền Thiên tông lại là một người co đầu rút cổ, cái gì cuồng nhân, không bằng đổi tên thành tiểu nhân đi."

"Làm càn! !" Lam Vũ ngồi không yên, trên thân bộc phát ra một cỗ đạo vận kinh khủng, tức giận, đứng dậy lao về phía lôi đài.

Bạch Thiên Quân ở trên lôi đài cười to, đột nhiên có một cỗ đạo vận khóa chặt mình, ngay sau đó là một thanh trường mâu màu trắng, cuốn lấy quang minh chi lực khủng bố ngập trời, lao về phía hắn ta!

Một kích này, uy lực vô cùng cường hãn.

Sắc mặt Bạch Thiên Quân thay đổi, toàn lực chém ra một kiếm!

Kiếm khí kinh khủng và trường mâu va chạm, bộc phát ra một cỗ khí lãng kinh người, công trình kiến trúc bốn phía đều bị rung động.

Mà lôi đài đã bị từng đạo kình khí đánh ra vô số cái hố, đá vụn bắn ra, bụi mù bốc lên bốn phía, Bạch Thiên Quân bị đánh lui mấy trượng.

Quần chúng bốn phía không khỏi kinh hô.

"Lực lượng thật mạnh, là ai xuất thủ vậy?"

"Mau nhìn, người kia là... Thiếu Đế Lam Vũ!"

Trên bầu trời, Lam Vũ triển khai hai cánh, trên người mặc chiến giáp hoa lệ màu trắng bạc, con ngươi màu xanh lam tràn đầy lửa giận, gương mặt tuyệt mỹ tinh xảo trên mặt bao trùm một tầng sương lạnh.

Uy thế của Thiếu Đế phát huy vô cùng tinh tế!

"Đúng là nàng, Thiếu Đế Lam Vũ, Thiên Cơ Tử từng đánh giá nàng, phong hoa tuyệt đại, thành tựu không kém gì Cổ Chi Đại Đế!"

"Phong hoa tuyệt đại, danh bất hư truyền!"

"Nghe nói người này là tùy tùng của Sở Cuồng Nhân, thật không biết Sở Cuồng Nhân có phúc khí ở đâu ra, lại được người này đi theo."

"Đâu chỉ có nàng, Sở Cuồng Nhân còn là vị hôn phu của Linh Lung công chúa nữa, a, đó cũng là một vị Thiếu Đế, còn là tuyệt đại giai nhân nữa."

"Một người thánh khiết như thần nữ, một người cao quý xinh đẹp, hơn nữa đều là Thiếu Đế, Sở Cuồng Nhân này thật có diễm phúc."

Mọi người kinh thán vì sự cường đại và dung nhan của Lam Vũ, không thiếu nam tu cảm thấy hâm mộ ghen ghét với diễm phúc của Sở Cuồng Nhân.

Mà Bạch Thiên Quân cũng giống như vậy, hắn ta nhìn thấy Lam Vũ, cũng cảm thấy kinh diễm, nhưng nghĩ đến nàng là tùy tùng của Sở Cuồng Nhân, không khỏi sinh ra ghen ghét với tên Sở Cuồng Nhân còn chưa gặp mặt kia.

"Làm nhục công tử, ta thấy ngươi chính là đang tìm chết!" Lam Vũ trôi nổi trên hư không, đạo vận ánh sáng tràn ra, điên cuồng lao về phía Bạch Thiên Quân.

"Hừ, Sở Cuồng Nhân chỉ biết trốn sau lưng một nữ nhân sao? Nếu là nam nhân, sao không đi ra đánh với ta một trận!"

"Đừng có sủa không ngừng như vậy, thật là quấy rầy người ta."

Lúc này, trong tửu lâu cách đó không xa truyền đến một giọng nói đạm mạc.

Sau đó, một đạo chưởng kình to lớn cuống theo đạo vận dồi dào, tản ra thần quang sáng chói, giống như Thái Cổ Thần Sơn quét ngang ra.

Chưởng kình lướt qua, hư không ầm ầm rung động, nhấc lên phong bạo khủng bố!

Sắc mặt Bạch Thiên Quân đại biến, hắn ta bị chưởng kình khóa chặt, không thể tránh thoát, điên cuồng thôi động linh lực, rót vào trường kiếm trong tay, một kiếm chém ra.

Kiếm khí và chưởng kình va chạm, chỉ thấy kiếm khí rắc một tiếng, dễ dàng bị đập nát, một chưởng này không hề dừng lại, rơi trên người Bạch Thiên Quân, toàn bộ lôi đài điên cuồng chấn động, lan tràn ra vết nứt to lớn.

Bạch Thiên Quân đứng trên lôi đài rơi vào trong khe nứt, hắn ta lại bị một chưởng này đánh nhập vào lôi đài!

Chương 139: Vẫn Là Một Chưởng, Một Sở Cuồng Nhân Thắng Mười Vị Thiếu Đế

Một chưởng kinh khủng trực tiếp đánh Bạch Thiên Quân nhập vào lôi đài!

Tất cả mọi người nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy rung động, một chưởng này, sợ rằng Chí Tôn cũng không dễ dàng ngăn cản được!

Thật đáng sợ! !

"Là Sở Cuồng Nhân, tuyệt đối là Sở Cuồng Nhân xuất thủ!"

"Chưởng lực thật khủng khiếp!"

"Phám môn ngưng tụ địa khí, hơn nữa tuyệt đối là Thánh Vương pháp, pháp môn như vậy, ta chưa bao giờ nhìn thấy, cũng chưa từng nghe qua."

"Đây chính một vị trong thập kiệt cái thế a, thế mà lại bị một chưởng của Sở Cuồng Nhân đánh nhập vào lôi đài? Móa ơi, như vậy cũng quá mạnh đi."

Cách đó không xa, Phong Minh thấy cảnh này, âm thầm líu lưỡi, "Đây là lôi đài do Huyền Thiết hỗn tạp dựng thành, ngay cả Tôn giả cũng không dễ dàng đánh hỏng, bây giờ lại bị một chưởng đánh nát? !"

Sức chiến đấu cỡ này, thật sự là một tên Chiến Vương cảnh nên có sao? ?

Oanh! !

Lôi đài bộc phát ra một cỗ kình khí cường đại, vô số đá vụn bị vẩy ra, Bạch Thiên Quân từ trong đó vọt ra, lúc này áo choàng của hắn ta đã không còn, một thân bạch bào sạch sẽ dính đầy tro bụi, rất chật vật.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi đánh lén ta! !"

Bạch Thiên Quân phẫn hận nhìn chằm chằm tửu lâu.

"Ngươi giống như con ruồi ở bên ngoài ong ong gọi bậy vậy, ta đánh một con ruồi, chẳng lẽ còn hỏi xem nó có đồng ý hay không sao?"

Trong tửu lâu truyền ra giọng nói của Sở Cuồng Nhân, sau đó, mọi người nhìn thấy một bóng người mặc bạch y từ trong đó chậm rãi đi ra, tóc đen như thác nước, đầu đội ngọc quan, bạch y tuyệt thế, nhất cử nhất động, đều siêu phàm thoát tục.

Tất cả mọi người nhìn thấy đến Sở Cuồng Nhân lần đầu tiên đều vô cùng kinh diễm.

"Sở Cuồng Nhân cũng quá bất phàm đi."

"Đã sớm nghe nói này dáng vẻ người này tuyệt luân, trên người có loại đạo vận tự nhiên mà thành, giống như Trích Tiên, quả nhiên danh bất hư truyền."

"Móa nó, là cảm giác động tâm."

"Không được không được, nhìn lâu là muốn cong rồi."

"Trời ạ, đây chính là Sở Cuồng Nhân sao?"

"Người này chỉ gặp trong tranh mà thôi."

"Ôn nhuận như ngọc, công tử cử thế vô song a."

Người không có học thức nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm, sau đó kêu lên một câu, móa nó, người này quá con mẹ nó đẹp trai.

Một số văn nhân lại lập tức đọc ra mấy câu thơ, ca tụng một chút.

Trong lòng các nữ tu đều rung động, trái tim đập thình thịch, nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra kinh thán, si mê.

Nói trắng ra, chính là thèm thân thể của Sở Cuồng Nhân.

Nam tử vốn ghen ghét Sở Cuồng Nhân cũng có chút tự ti mặc cảm,

cảm khái nói: "Khó trách Linh Lung công chúa và Lam Vũ lại khăng khăng một mực với hắn như thế, thì ra hắn là người siêu phàm thoát tục bực này."

Trong mắt Bạch Thiên Quân lóe lên một tia ghen ghét, "Sở Cuồng Nhân, ngươi đánh bại sư đệ Viên Hoằng của ta, hôm nay ta sẽ thay hắn đòi lại món nợ này, vừa rồi là ngươi đánh lén ta, ta nhất thời sơ sót mới bị ám toán."

"Hiện tại, chính diện quyết đấu, để ngươi xem thực lực của ta thế nào đi!"

Quanh người hắn ta phun trào đạo vận, lượng lớn kiếm khí bạo phát, trên đỉnh đầu hắn ta hình thành một thanh kiếm ảnh màu trắng tản ra kiếm khí vô cùng sắc bén, kiếm ảnh màu trắng ầm vang chém xuống, dường như xé rách hư không.

Sở Cuồng Nhân ngước mắt, đưa tay, ngũ đại vô thượng căn cơ trong cơ thể nở rộ thần quang, linh lực sôi trào mãnh liệt, điên cuồng đập vào hư không, dẫn động địa khí, một cỗ đạo vận hùng hậu bàng bạc hội tụ trong lòng bàn tay.

Một chưởng này, long trời lở đất!

Một chưởng này đánh vào kiếm ảnh màu trắn, lực lượng khủng bố như núi bạo phát, kiếm ảnh trùng kích, chỉ trong một cái chớp mắt, kiếm ảnh vô cùng sắc nhọn kia đã xuất hiện vô số vết rách.

"Làm sao lại như vậy? !" Bạch Thiên Quân biến sắc, linh lực trong cơ thể không ngừng tuôn ra, chống cự lực lượng của Nhân Sơn Ấn Quyết.

Nhưng cuối cùng cũng chỉ phí công.

Chênh lệch giữa hắn và Sở Cuồng Nhân quá xa, cho dù là linh lực hay là cảm ngộ đạo pháp, đều không thể đánh đồng.

Chỉ nghe thấy oanh một tiếng, kiếm ảnh màu trắng ầm vang sụp đổ, linh lực đạo vận đều tán loạn!

Lực trùng kích khinh khủng lại lần nữa rơi vào người Bạch Thiên Quân, hắn ta bay ngược ra ngoài, liên tiếp đụng nát mấy vách tường, cả người nằm trong đống phế tích, khí tức vô cùng suy yếu.

Một kích này, trực tiếp đánh hắn ta trọng thương.

"Chính diện đối quyết? Thật ra cũng không có gì khác biệt, đều là chuyện một chưởng thôi." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Bóng người hắn lóe lên, giống như một đạo lưu quang đi đến trước mặt Bạch Thiên Quân, đưa tay lấy Càn Khôn giới trong tay đối phương.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi làm gì vậy?" Bạch Thiên Quân miễn cưỡng chống người đứng dậy, gắt gao nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt như muốn ăn thịt người.

"Ngươi khiêu khích ta, tưởng rằng như vậy sẽ không phải trả bất cứ giá nào, có thể bình an vô sự sao?"

Nghe đến đây, Bạch Thiên Quân muốn thổ huyết, "Sở Cuồng Nhân, ngươi đánh ta trọng thương, như vậy còn chưa đủ? !"

"Đánh ngươi, là vì người đáng ăn đòn, còn đại giới khi khiêu khích ta, dùng Càn Khôn giới này đổi đi." Sở Cuồng Nhân vuốt Càn Khôn giới của Bạch Thiên Quân, sau đó thu lại.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi khinh người quá đáng! !"

Bạch Thiên Quân giận tím mặt, "Lưu lão, đi ra!"

Trong hư không, một lão giả mặc áo bào xám đi ra, người này là một vị Chí Tôn, chính là người hộ đạo mà Vạn Pháp tông an bài cho Bạch Thiên Quân.

"Ha, đánh không lại còn gọi người, cũng được, ta hỏi một câu... Ngươi dám động thủ sao?" Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Lưu lão hỏi.

Lưu lão nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, cho dù trong lòng bất mãn, nhưng từ đầu đến cuối ông ta vẫn không xuất thủ.

Nói đùa cái gì.

Ông ta cam đoan, nếu ông ta dám xuất thủ, tuyệt đối sẽ không sống quá một giây!

Cho rằng thất tổ cấp Vô Thượng Chí Tôn là vật bài trí sao?

Hơn nữa, ông ta có cảm giác.

Cho dù thất tổ không xuất thủ, Sở Cuồng Nhân cũng có thể đối phó ông ta, thậm chí... Giết ông ta!

Cảm giác này vô cùng mãnh liệt, khiến ông ta không thể không thận trọng.

"Ngày xưa Sở đạo hữu đã từng bái phỏng Vạn Pháp tông ta, tại Vạn Pháp tông luận đạo, học pháp môn, chẳng lẽ Sở đạo hữu không thể niệm tình cũ, thật sự muốn làm tuyệt tình như vậy sao?"

"Thả thì thả, hơn nữa, không phải ta đã đưa Nhân Sơn Ấn Quyết cho Vạn Pháp tông các ngươi rồi sao? Ta cũng không thiếu các ngươi cái gì, nếu ta thật sự muốn tuyệt tình, ngươi cho rằng Viên Hoằng và người này có thể sống đến bây giờ sao?"

Sở Cuồng Nhân chỉ vào Bạch Thiên Quân nói.

"Ngươi..." Lưu lão không phản bác được.

"Được rồi, Càn Khôn giới này thuộc về ta." Sở Cuồng Nhân thở dài, muốn tìm sữa cho quả trứng trong nhà, hắn dễ dàng sao?

Nói xong, hắn quay người rời đi.

"Lưu lão, cứ như vậy để hắn rời đi sao?" Trong mắt Bạch Thiên Quân lộ ra vẻ không cam lòng, Càn Khôn giới kia chính là toàn bộ tài sản của hắn ta, bên trong có một đống Linh thạch, bảo dược đó.

"Haiz, không thì có thể thế nào, nếu động thủ, chỉ sợ hai người chúng ta sẽ dữ nhiều lành ít." Lưu lão thở dài.

"Đáng giận, sao hắn lại mạnh như vậy!" Bạch Thiên Quân không cam lòng nói, hắn ta là thiên kiêu cổ đại, sau khi đến thời đại này, dường như luôn thuận buồm xuôi gió, không ngờ hôm nay lại thảm bại như vậy!

Ngay cả một chưởng của Sở Cuồng Nhân cũng không tiếp nổi! !

"Đúng vậy, sao hắn lại mạnh như vậy?" Lưu lão không khỏi cảm khái, ánh mắt vô cùng phức tạp, "Nếu người này thuộc về Vạn Pháp tông ta thì tốt biết bao, một Sở Cuồng Nhân, thắng mười tênThiếu Đế a!"

Ngay cả người hộ đạo bên cạnh cũng đánh giá Sở Cuồng Nhân cao như vậy, sắc mặt Bạch Thiên Quân càng thêm khó coi.

Lúc này, đột nhiên xảy ra dị biến.

Chỉ thấy thanh kiếm trong tay Bạch Thiên Quân bỗng nhiên rung lên, bắt đầu chuyển động.

Không, không chỉ kiếm của hắn ta, tất cả kiếm của kiếm khách ở đây, thậm chí ngay cả thanh danh kiếm trăm năm Thiên Cương kia cũng đang ong ong run rẩy.

Chương 140: Kiếm Hồn Chi Tranh, Ai Bảo Ta Tâm Địa Thiện Lương Chứ?

Một cỗ ba động kì lạ bỗng nhiên khuếch tán ra toàn bộ thành Bái Kiếm, tất cả kiếm khí trong thành đều bị tác động đến, không ngừng rung động, vang lên tiếng ong ong.

"Đây là chuyện gì?"

"Ta không thể khống chế kiếm của mình được."

"Ta cũng vậy, ta đã luyện hóa thanh phi kiếm này mấy chục năm, sử dụng như cánh tay vậy, nhưng bây giờ nó lại không do ta khống chế nữa? !"

Trong hiện trường đại hội đoạt kiếm, tiếng kiếm ngân vang lên xông thẳng tới chân trời.

Sở Cuồng Nhân đang muốn rời đi cũng cảm nhận được cỗ ba động này, hoặc nói, hắn đã sớm nhận ra cỗ ba động này rồi.

Bây giờ càng thêm mãnh liệt!

Thánh Kiếm Côn Ngô trong hộp kiếm cũng đang run rẩy.

Sở Cuồng Nhân lấy Thánh Kiếm Côn Ngô ra, đầu ngón tay đặt lên thân kiếm trấn an, một lúc lâu, Thánh Kiếm mới dần an định lại.

Nhưng kiếm của các kiếm tu khác lại không như vậy.

Theo cỗ ba động này càng ngày càng mãnh liệt, kiếm khí của vô số kiếm tu lại không chịu khống chế của chủ nhân, chủ động bay ra, xoay quanh trên không trung.

Tình cảnh này, khiến tất cả kiếm tu không biết làm sao.

Người của Phong gia nhìn về nơi xa, sắc mặt đại biến.

"Đó là phương hướng củaThiên Hỏa cốc! !"

"Đáng chết, là kiếm hồn, kiếm hồn xảy ra chuyện!"

Nơi xa, sơn cốc.

Một đạo kiếm quang sáng chói phóng lên tận trời!

Trong kiếm quang, một thanh trường kiếm trong suốt sáng long lanh, giống như thủy tinh bay lên, đột nhiên lướt đến đại hội đoạt kiếm.

Phía sau trường kiếm thủy tinh, mấy bóng người đang điên cuồng đuổi theo, ba người cầm đầu có khí tức vô cùng cường đại.

"Kiếm hồn bay về phía đại hội đoạt kiếm!"

"Đáng giận, không ngờ kiếm hồn lại cường đại như thế, có thể xé rách trận pháp chúng ta bày ra, cái này phiền toái rồi."

"Hừ, bất kể thế nào, chúng ta nhất định phải bắt kiếm hồn tới tay!"

"Kiếm hồn bay về phía đại hội đoạt kiếm, kiếm hồn này không có thực thể, nhất định sẽ tìm một thanh kiếm phụ thuộc, phong tỏa hiện trường đại hội đoạt kiếm, không thể bỏ qua bất cứ người nào hay thanh kiếm nào! !"

Đám tu sĩ áo đen này đang trao đổi.

Mà lúc này, kiếm hồn trong miệng bọn họ cũng chính là thanh trường kiếm như thủy tinh, đã đi tới hiện trường đại hội đoạt kiếm.

Trường kiếm xoay vòng trên không trung, giống như vô cùng kích động, chủ động nhào về phía trường kiếm thủy tinh.

Mọi người không hiểu.

Hiện tại đám trường kiếm này như một đám quỷ đói, mà trường kiếm thủy tinh kia chính là giai nhân tuyệt sắc trên thế gian.

Keng keng keng keng...

Một trường kiếm điên cuồng phóng tới trường kiếm thủy tinh, giống như muốn chiếm vị 'Giai nhân tuyệt sắc' này làm của riêng.

Nhưng bởi vì số lượng quá nhiều, các thanh kiếm đụng vào nhau, bắn ra từng đạo tia lửa, vài thanh trường kiếm đẳng cấp thấp, chất liệu kém bị đụng vào, trực tiếp gãy thành mấy đoạn, rơi trên mặt đất.

Trường kiếm thủy tinh tránh né vô số kiếm khí, thậm chí phóng xuất ra từng đạo từng đạo kiếm khí, đánh bay đám kiếm khí đang đến gần mình ra ngoài.

Vô số kiếm khí tranh đến 'Đầu rơi máu chảy ' ở trên không trung, bên dưới một đám Kiếm Chủ nhìn trợn mắt há hốc mồm, đồng thời trên mặt đầy mờ mịt.

Chỉ có một vài kiếm tu có kiến thức rộng rãi mới đoán được đang xảy ra chuyện gì.

"Đây là một đạo... Kiếm hồn! !"

"Trời ạ, tại sao lại có kiếm hồn xuất hiện ở đây."

"Kiếm hồn... Đối với bất cứ vị kiếm tu nào, đây là vật mà bọn họ tha thiết ước mơ! Một khi kiếm hồn thần phục, phụ thuộc vào trong kiếm khí, có thể khiến cho đẳng cấp của kiếm khí cấp tốc tăng lên, bộc phát ra uy lực khó có thể tưởng tượng được, thậm chí trở thành Đế binh cũng không phải không được!"

"Rốt cuộc chuyện này là như thế nào? !"

Kiếm hồn, chính là một loại linh vật trân quý trong thiên địa, Cận Cổ mười lăm vạn năm đến này, số lượng kiếm hồn đản sinh ra chỉ đếm trên một bàn tay.

"Quan tâm đã xảy ra chuyện gì làm gì, trước đoạt được kiếm hồn này lại nói!"

Có kiếm tu xuất thủ.

Hắn ta lao ra, bắt lấy thanh kiếm thuộc về mình trên không trung, thôi động linh lực, đánh bay các kiếm khí còn lại, đâm về phía kiếm hồn.

Ngay lúc tên Kiếm Tu kia sắp đắc thủ, lại bị một đạo kiếm khí đánh bay.

Là một vị kiếm tu khác xuất thủ ngăn cản hắn ta.

"Hừ, muốn lấy kiếm hồn, phải hỏi ta có đồng ý hay không đã!"

"Không sai, kiếm hồn này là của ta!"

"Vốn đến tranh đoạt danh kiếm trăm năm, không ngờ lại gặp được kiếm hồn hiện thế, ha ha, thứ này còn trân quý hơn danh kiếm trăm năm rất rất nhiều, chuyến này không lỗ, chuyến này không lỗ a!"

“Nếu lấy được kiếm hồn, thực lực của ta sẽ nhanh chóng tăng lên, thậm chí có thể khiến kiếm khí của ta tấp cấp thành đế binh!"

"Khốn khiếp, nếu ta có Đế binh, thiên hạ này to lớn như vậy, nhưng ai có thể ngăn cản ta? Đạo thống Thánh Nhân gì đó, đều là đánh rắm!"

Có kiếm tu điên cuồng nói.

Bọn họ nhìn kiếm hồn, ánh mắt vô cùng hỏa nhiệt, đối với kiếm tu mà nói, kiếm hồn còn trân quý hơn Huyền Hoàng Đế Khí rất nhiều!

Có kiếm tu bay lên không trung, cầm lại kiếm của mình, vây quanh kiếm hồn, triển khai một trận chém giết, lượng lớn kiếm khí, đủ loại kiếm chi đạo vận đụng chạm trên không trung, màu sắc sặc sỡ, vô cùng lộng lẫy.

"Ai dám đoạt kiếm hồn của thành Bái Kiếm ta!"

Lúc này, người của Phong gia, thế gia rèn kiếm cũng xuất thủ.

Chỉ thấy hai tay Phong Hiên Tử để trần, dẫn người của mình đi lên tranh đoạt kiếm hồn, rõ ràng mái tóc trắng xoá, nhưng bắp thịt lại giống như bê tông, tràn ngập một cỗ khí tức vô cùng bá đạo.

Kiếm khí bốn phía đánh lên người ông ta, lại phát ra tiếng keng keng như kim thiết giao kích, lập tức bị phá nát, ông ta đánh ra một quyền, không khí phát ra tiếng ầm ầm kinh khủng, một số kiếm khách cầm kiếm cứ thế bị đánh nổ!

Đây đâu phải một lão già.

Đây rõ ràng là một đầu Bạo Long hình người a! !

"Kiếm hồn của thành Bái Kiếm? Ai mà tin chứ!"

"Không sai, thứ như kiếm hồn, ai có năng lực thì người đó được! !"

Có kiếm tôn lên tiếng nói.

Lực cám dỗ của kiếm hồn đối với bọn họ quá lớn, cho dù kiếm hồn này thực sự là của thành Bái Kiếm, bọn họ cũng muốn tranh đoạt một phen!

"Đồ trứng thối, các ngươi dám đoạt, lão phu sẽ nện bạo đầu chó của các ngươi! !" Phong Hiên Tử tức giận đến dựng râu trừng mắt, một thân đạo vận cương mãnh bá đạo lưu chuyển bên ngoài cơ thể, vô cùng kinh khủng.

"Tới thì tới, ai sợ ai!"

"Kiếm hồn, ta tình thế bắt buộc!"

Cảnh tượng tranh đoạt kiếm hồn, càng ngày càng kịch liệt.

Năng lượng kinh khủng bao phủ, mấy con phố gần đó hoàn toàn bị phá hủy, trong phạm vi hơn mười dặm, dường như đã hóa thành phế tích.

Sở Cuồng Nhân nắm Thánh Kiếm Côn Ngô đang rung động nhè nhẹ, bên cạnh là Lam Vũ, bọn họ cũng không gia nhập vào trận chém giết này.

"Công tử, chúng ta không đoạt kiếm hồn sao?"

Lam Vũ nói.

"Có người tới."

Sở Cuồng Nhân nhìn đếnnơi xa, hắn và thất tổ có thể cảm giác được, ở phía xa có một nhóm người đang chạy đến hiện trường đại hội đoạt kiếm.

Hơn nữa mỗi người đều là kiếm khách.

"Xem ra, chuyện kiếm hồn hiện thế có liên quan đến đám người này." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng nói.

Hắn quay người nhìn về phía kiếm hồn trên bầu trời, nhìn một đám kiếm tu gần như điên cuồng vây quanh kiếm hồn, lắc đầu, "Đám người này tiếp tục đánh như vậy, không biết sẽ chết bao nhiêu người nữa."

"Hơn nữa những người đang chạy đến kia, khiến kiếm hồn hiện thế, chỉ sợ cũng là kẻ đến không thiện, haiz, ai bảo ta tâm địa thiện lương chứ, để tránh thương vong, ta cố mà nhận kiếm hồn này vậy!"

Lời nói rơi xuống, chỉ thấy trên người Sở Cuồng Nhân bộc phát một cỗ kiếm chi đạo vận kinh khủng, kiếm khí ngưng tụ thành Thiên Đạo Chi Kiếm trên đỉnh đầu hắn, dưới chân triển khai kiếm khí Thanh Liên, mười hai cây kiếm khí lớn như trụ, phong thiên khóa địa!

Ba đại dị tượng Đạo Thể, cùng nhau triển khai.

Trên bầu trời, đạo kiếm hồn kia cảm ứng được kiếm chi đạo vận của Sở Cuồng Nhân, thân kiếm run lên, giống như yến non về rừng, lao về phía hắn!

Chương 141: Kiếm Hồn Nhận Chủ, Ba Vị Trong Thất Hùng Kiếm Đạo Tới

Kiếm chi đạo vận tràn ngập, ba đại dị tượng đạo thể thi triển.

Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm và kiếm hồn sinh ra cộng minh, kiếm hồn giống như yến non về rừng, lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Các kiếm tu khác thấy thế, không muốn kiếm hồn rơi vào tay người khác, nhao nhao xuất thủ muốn ngăn cản.

"Muốn kiếm hồn, phải hỏi xem ta có đồng ý hay không! !"

"Không sai, kiếm hồn này là của ta!"

"Cho dù là Sở Cuồng Nhân, ta cũng muốn giành giật một phen!"

Một đám kiếm tu xuất thủ ngăn cản kiếm hồn, nhưng không chờ bọn họ tới gần kiếm hồn, một cỗ áp lực từ bốn phương tám hướng đã đè ép về phía bọn họ, tất cả mọi người, ngay cả Kiếm Tôn cũng bị định giữa không trung.

"Muốn cướp, vậy cũng phải hỏi ta có đồng ý hay không!"

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt nói, trong Cửu Thiên Kiếm Ngục, bất kỳ tu sĩ nào, nhất là kiếm tu, đều sẽ bị hắn áp chế.

Dựa vào tu vi bây giờ của hắn, ngay cả Tôn giả cũng giống vậy.

Có kiếm tu sắc mặt đại biến, bọn họ không nghĩ đến, Sở Cuồng Nhân có thể làm đến bước này, ngăn chặn tất cả kiếm tu!

Phải biết, trong số bọn họ có mười vị Kiếm Tôn, kiếm tu Chiến Vương cảnh hơn trăm người.

"Không hổ là Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, quả nhiên mạnh mẽ!" Phong Hiên Tử thấy cảnh này, sắc mặt hơi ngưng trọng.

Ông ta không xuất thủ ngăn cản, bởi vì ông ta cảm giác được một cỗ khí thế khủng bố khóa chặt trên người mình, chính là thất tổ đang trông chừng ông ta.

Mặc dù Huyền Thiên tông có quan hệ tốt với thành Bái Kiếm, nhưng Cuồng Nhân quá quan trọng với Huyền Thiên tông, sợ rằng đắc tội thành Bái Kiếm cũng muốn bảo vệ hắn.

Sưu...

Kiếm hồn thủy tinh đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, xoay hai vòng quanh người hắn, cuối cùng tiến vào Thánh Kiếm Côn Ngô.

Trong nháy mắt, Thánh Kiếm Côn Ngô trong tay Sở Cuồng Nhân tỏa ra hào quang rực rỡ, từng đợt đạo vận huyền diệu lưu chuyển.

Sở Cuồng Nhân có thể cảm giác được, Thánh Kiếm Côn Ngô đang thuế biến!

Hơn nữa, đó là loại thuế biến giống như nhảy vọt vậy!

Dường như Thánh Kiếm Côn Ngô đã sống lại, phát ra tiếng kiếm ngân ngút trời, tất cả kiếm khí xung quanh đều run rẩy.

Giống như không cam lòng, nhưng cũng có một loại thần phục chi ý.

Dị biến kéo dài một lúc lâu, Thánh Kiếm Côn Ngô mới dần thu liễm quang hoa, thân kiếm như bạch ngọc càng thêm trong suốt.

Lúc này Thánh Kiếm Côn Ngô càng giống một tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ tuyệt luân hơn là một thanh kiếm, thân kiếm có đạo vận tuyệt diệu lưu chuyển.

"Thánh Vương khí!"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, bởi vì kiếm hồn phụ thuộc, Thánh Kiếm Côn Ngô đã trực tiếp tăng lên hai cấp bậc, trở thành Thánh Vương khí!

Hơn nữa, hắn có thể rõ ràng cảm giác được, kiếm hồn chi lực còn chưa hoàn toàn phát huy, Côn Ngô còn có không gian trưởng thành vô cùng lớn.

Mặt khác, bản thân kiếm hồn cũng mang kiếm chi đạo vận huyền diệu, có trợ giúp rất lớn đối với việc hắn lĩnh hội kiếm đạo.

Có thể tăng đẳng cấp của kiếm khí, lại có thể trợ giúp kiếm tu lĩnh hội kiếm chi đạo vận, kiếm hồn thật không hổ là chí bảo mà kiếm tu tha thiết ước mơ!

"Kiếm hồn, đã bị Sở Cuồng Nhân đoạt đi!"

"Đáng giận, hắn là Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, kiếm hồn lựa chọn hắn cũng hợp tình hợp lý, đó là thể chất kiếm đạo vô thượng, hiện tại có kiếm hồn tương trợ, thành tựu tương lai của Sở Cuồng Nhân, khó có thể tưởng tượng được!"

"Chỉ sợ không bao lâu nữa, hắn sẽ trở thành người đứng đầu kiếm đạo!"

Trên mặt tất cả kiếm tu đều lộ ra vẻ không cam lòng.

Nếu kiếm hồn còn chưa rơi vào trong tay Sở Cuồng Nhân, bọn họ còn có thể tranh đoạt một chút, nhưng bây giờ kiếm hồn đã nằm trong tay Sở Cuồng Nhân, bọn họ lại đoạt, vậy chính là kẻ thù của Huyền Thiên tông rồi.

Mặc dù kiếm hồn quý giá, nhưng bọn họ càng yêu quý tính mạng của mình hơn!

"Có lẽ, kiếm hồn ở trong tay hắn, cũng coi như một kết quả không tệ." Phong Hiên Tử nhìn thấy một màn này, cảm thán một tiếng.

Sau đó, trong mắt ông ta bắn ra một đạo sát ý, "Kiếm hồn vẫn luôn ở trong Thiên Hỏa cốc, kiếm hồn hiện thế, nhất định Thiên Hỏa cốc đã xảy ra chuyện."

"Rốt cuộc là ai dám đến thành Bái Kiếm ta gây chuyện!"

Khi Phong Hiên Tử chuẩn bị phái người tiến đến xem xét, chỉ thấy nơi xa xuất hiện từng thân ảnh màu đen, còn đeo khăn che mặt.

Số lượng những người này rất nhiều, chỉ một lạt đã vây đại hội đoạt kiếm đến nước chảy không lọt.

"Kiếm hồn ở trong tay ai, ngoan ngoãn giao ra đi!" Người bịt mặt cầm đầu khàn giọng nói.

"Thì ra là các ngươi xông vào Thiên Hỏa cốc!" Phong Hiên Tử đứng dậy, một đôi mắt hổ trừng người bịt mặt cầm đầu.

Linh niệm của ông ta phun trào, muốn nhìn trộm dáng vẻ chân thật của đối phương, nhưng đối phương sớm có dự phòng, hình thành một đạo linh niệm bích chướng trên người, ngăn cách người khác nhìn trộm, không chỉ có ông ta, những người còn lại cũng đều làm như thế.

"Thành Bái Kiếm đúc kiếm nhiều năm, lại sinh sôi một đạo kiếm hồn, các ngươi giấu diếm bí mật này nhiều năm như vậy cũng không dễ dàng, hôm nay kiếm hồn này cũng nên tìm chủ nhân thôi." Người bịt mặt cười lạnh một tiếng nói.

"Ừm, ngươi nói không sai."

Trong đám người truyền đến giọng nói của Sở Cuồng Nhân, hắn cầm theo Côn Ngô Kiếm, chậm rãi đi đến trước mặt mọi người, "Cho nên hiện tại kiếm hồn đã gặp được minh chủ, có phải các ngươi cũng nên rời đi rồi không."

Tất cả người bịt mặt đều nhìn về phía hắn.

Chính xác tới nói, là nhìn về phía Thánh Kiếm Côn Ngô trong tay hắn.

"Là khí tức của kiếm hồn, kiếm hồn ở trong thanh kiếm kia!"

"Đoạt lấy thanh kiếm kia!"

"Là hắn, Sở Cuồng Nhân, người này có chút khó giải quyết."

Kiếm hồn mới dung nhập vào Thánh Kiếm Côn Ngô, khí tức còn chưa hoàn toàn thu liễm, đám người bịt mặt này đã lập tức nhận ra Côn Ngô dị thường.

Nhưng cũng có người biết Sở Cuồng Nhân, ánh mắt trở nên ngưng trọng.

"Sở Cuồng Nhân, giao kiếm hồn ra, chúng ta sẽ lập tức rời đi." Người bịt mặt nói, hiển nhiên cũng không nguyện ý là địch với Sở Cuồng Nhân.

"Nếu ta không giao thì sao?"

"Vậy đừng trách chúng ta không khách khí."

Người bịt mặt ngưng tụ khí thế, kiếm khí lưu chuyển, mỗi người đều là kiếm tu, hơn nữa, kém nhất cũng có tu vi Nguyên Anh cảnh.

"Chỉ bằng Bắc Hải Kiếm Các, Thiết Kiếm tông các ngươi sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lời vừa nói ra, đồng tử đám người bịt mặt đều co rụt lại.

Mà những người còn lại hai mặt nhìn nhau.

"Bắc Hải Kiếm Các, Thiết Kiếm tông, là bọn họ!"

"Đạo thống kiếm đạo tiếng tăm lừng lẫy trong Thanh Long vực, gần với đạo thống Thánh Nhân, không ngờ là bọn họ đến đoạt kiếm hồn."

"Làm sao Sở Cuồng Nhân nhìn ra được? !"

"Bắc Hải Kiếm Các chi chủ, Thiết Kiếm tông chi chủ, hai người này đều là một trong thất hùng kiếm đạo, đều là Chí Tôn a."

Phong Hiên Tử nghe vậy, hai mắt cũng tỏa sáng, "Ta nhớ ra rồi, thời gian trước Bắc Hải Kiếm Tôn từng bái phỏng thành Bái Kiếm, cũng đến Thiên Hỏa cốc, chính vào lúc đó các ngươi đã bắt đầu đánh chủ ý lên kiếm hồn đi!"

"Bắc Hải Kiếm Tôn, dám làm còn không dám hiện ra chân thân sao? !"

Người bịt mặt trầm mặc một lúc, sau đó cười ha ha một tiếng, lấy khăn che mặt xuống, lộ ra giương mặt bình thường của một nam tử trung niên.

"Thật sự là Bắc Hải Kiếm Tôn! !"

Sắc mặt đám kiếm tu thay đổi.

Người bên cạnh Bắc Hải Kiếm Tôn cũng lấy xuống khăn che mặt, là một đạo thống Chí Tôn, tông chủ Thiết Kiếm tông, Thiết Kiếm Tôn!

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía một người bịt mặt khác chậm chạp không chịu lấy khăn che mặt xuống, đạm mạc nói: "Bọn họ đều đã lộ mặt, bại tướng dưới tay ta... Kiếm Tham, ngươi còn không chịu lộ mặt sao?"

"Sở Cuồng Nhân! !" Thân phận bị một câu nói toạc ra, Kiếm Tham dùng ánh mắt tràn ngập hận ý nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, cũng tháo khăn che mặt xuống.

Đám người vây xem thốt lên.

Thất hùng kiếm đạo, mỗi tồn tại đều danh chấn một phương, nhưng lúc này, lại có ba người tụ tập ở đây.

"Cảnh tượng hoành tráng a."

"Ách, thất hùng kiếm đạo, ngày bình thường muốn gặp một người cũng khó khăn, bây giờ lại có ba người tụ tập ở đây, có trò hay để xem rồi."

Chương 142: Đối Chiến Hai Đại Chí Tôn, Kiếm Tham Hào Phóng

"Vô Thượng Chí Tôn cũng không thể nhìn trộm diện mục thật của ta, không ngờ lại bị Sở Cuồng Nhân ngươi nhìn ra, xem ra trên người ngươi có loại cảm giác chi pháp kì lạ nào đó." Bắc Hải Kiếm Tôn nhìn Sở Cuồng Nhân, từ tốn nói.

"Thân phận bại lộ, các ngươi còn không rút đi sao?"

"Không, chắc chắn chúng ta phải có được kiếm hồn!"

Bắc Hải Kiếm Tôn trầm giọng nói.

Trên người ông ta có kiếm khí lưu chuyển, một cỗ kiếm chi đạo vận lạnh thấu xương lan tràn ra, giống như biển động, rung động hư không.

"Các ngươi muốn là địch của Huyền Thiên tông ta sao? !" Sở Cuồng Nhân nhíu mày một cái, hơi kinh ngạc, không ngờ Bắc Hải Kiếm Tôn lại có can đảm này.

"Đây là đại tranh chi thế!"

"Không chỉ dành cho đám thiên kiêu các ngươi, tất cả mọi người cũng phải tranh giành, tranh giành cơ duyên, tranh giành tư nguyên, tranh giành mọi thứ! !"

"Nếu sợ đầu sợ đuôi, còn nói gì đến chuyện đạp lên đỉnh phong! Chúng ta bắt buộc phải có kiếm hồn!" Trong mắt Bắc Hải Kiếm Tôn bắn ra một đạo tinh quang.

Kiếm chi đạo vận trên người ông ta càng phát ra lạnh thấu xương.

Không ngờ ông ta đã đạt đến Vô Thượng Chí Tôn!

Thất tổ từ trong hư không đi ra, nhìn qua Bắc Hải Kiếm Tôn, "Không ngờ ngươi đã đột phá đến Vô Thượng Chí Tôn cảnh, đúng là có mấy phần năng lực."

"Thất tổ Huyền Thiên tông, kiếm tu tuyệt thế mấy ngàn năm trước ngang dọc Thương Khung tinh, hôm nay vãn bối xin được ngươi chỉ giáo!" Bắc Hải Kiếm Tôn chắp tay hành lễ, sau đó giơ kiếm lên, trong mắt bắn ra chiến ý kinh người.

Ông ta lại truyền âm cho Thiết Kiếm Tôn, Kiếm Tham.

"Ta ngăn chặn thất tổ, Sở Cuồng Nhân giao cho các ngươi."

"Được!"

Sưu...

Trong nháy mắt, Bắc Hải Kiếm Tôn lao về phía thất tổ.

Hai đại Vô Thượng Chí Tôn lập tức cuốn vào một khối, hai thanh kiếm va chạm trong hư không, phát ra tiếng leng keng, kiếm khí dồi dào như lũ, trong khoảnh khắc đã bao phủ bốn phương tám hướng.

Vô thượng Kiếm Tôn giao thủ, năng lượng ba động khủng bố khiến hư không đang rung chuyển, khắp nơi bị xé nứt, kiến trúc bốn phía liên tiếp sụp đổ!

"Sở Cuồng Nhân, giao kiếm hồn ra!"

Kiếm Tham cầm kiếm tấn công về phía Sở Cuồng Nhân, thanh trường kiếm đen nhánh trong tay ông ta tràn ngập sát khí, vô cùng doạ người.

Thiết Kiếm Tôn cũng xuất thủ, kiếm của ông ta chỉ là một thanh thiết kiếm thường thường không có gì lạ, nhưng lúc vung ra lại vô cùng đáng sợ, một chiêu một thức đều có uy thế bài sơn đảo hải, đánh cho hư không rung chuyển.

"Muốn thương tổn Thánh Tử giáo ta, vọng tưởng!"

Hai người hộ đạo Thanh Lan Chí Tôn, Mạnh lão bà muốn xuất thủ ngăn cản, nhưng lúc này, Sở Cuồng Nhân lại xuất thủ trước hai người một bước.

"Hai vị tiền bối, để ta tự mình ứng phó đi." Sở Cuồng Nhân sải bước ra, ba đại dị tượng đạo thể vờn quanh, Chiến Vương lĩnh vực bạo phát!

Một kiếm chém ra, kiếm quang màu tím vô cùng kinh khủng, cuốn theo đạo vận bất khả kháng phun ra ngoài, nện trên người hai vị Chí Tôn.

Chỉ một kiếm, hai vị Chí Tôn đồng thời bị bức lui!

Mạnh lão bà và Thanh Lan Chí Tôn nhìn nhau, có chút bất đắc dĩ, Sở Cuồng Nhân cường hãn như thế, còn cần hai người làm gì?

Làm người hộ đạo như vậy cũng quá dễ dàng.

"Kiếm khí thật mạnh!"

"Đây chính là Sở Cuồng Nhân ba năm trước đây danh động thiên hạ sao? Thực lực như vậy, quả thực khiến người ta chấn kinh."

Kiếm Tham còn tốt, ông ta đã sớm lĩnh giáo qua Sở Cuồng Nhân lợi hại.

Mà Thiết Kiếm Tôn lần đầu tiên giao thủ với Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra một vệt rung động, bàn tay cầm kiếm không khỏi chặt hơn mấy phần.

"Hai vị Chí Tôn có chiêu số gì, xin mời thi triển, tuyệt đối đừng để ta cảm thấy thất vọng đó." Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, tóc đen bay múa, bạch y tuyệt thế, cầm kiếm cười nói với hai vị Kiếm Tôn.

Một người độc đấu hai vị Chí Tôn, cảnh tượng này khiến không ít kiếm tu nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy có chút hoang đường.

Không phải mọi người chưa từng gặp thiên kiêu, nhất là ở thời đại đại tranh chi thế này, thiên kiêu tầng tầng lớp lớp, một người còn lợi hại hơn một người.

Nhưng những thiên kiêu kia lợi hại hơn nữa cũng chỉ có thể kiên trì mấy chiêu trong tay Chí Tôn, đâu có ai giống Sở Cuồng Nhân, một kiếm đã bức lui hai vị Chí Tôn, thực lực này, vượt qua tưởng tượng của mọi người.

"Giết!" Khí tức của Kiếm Tham bạo phát, phối hợp với hung kiếm Phá Quân trong tay, cả người giống như một đầu hung thú Thượng Cổ vô cùng hung ác, trùng sát mà ra, kiếm khí cuồng bạo khóa chặt Sở Cuồng Nhân!

"Đổi một thanh kiếm khác, nhìn qua đúng là lợi hại hơn một chút." Sở Cuồng Nhân cầm Côn Ngô Kiếm, thân kiếm khẽ run, một cỗ kiếm chi đạo vận vô cùng huyền diệu bạo phát, thi triểnTrảm Thiên Bạt Kiếm Thuật.

Kiếm quang màu tím tuôn ra, trong đó bao hàm đạo vận huyền diệu vượt xa Kiếm Tôn, trong nháy mắt liền phá vỡ tầng kiếm khí bên ngoài của Kiếm Tham, kiếm quang thế như chẻ tre, đánh vào

Phá Quân trong tay Kiếm Tham.

Keng một tiếng, lực lượng khổng lồ dường như muốn đánh gãy cánh tay Kiếm Tham, ông ta không cầm được kiếm nữa, Phá Quân tuột khỏi tay.

Sở Cuồng Nhân hóa thành một đạo lưu quang, không ai nhìn thấy hắn di động thế nào, chỉ biết lúc hắn xuất hiện lại, trong tay đã cầm Phá Quân Kiếm, đang tỉ mỉ đánh giá.

"Thanh kiếm này cũng không tệ, là một thanh hung kiếm!" Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn, mặc dù thanh Phá Quân này không phải Thánh Khí, tnhưng cỗ hung sát chi khí bên trên lại hơn hẳn Thánh Khí, Thánh Khí bình thường đều khó mà địch nổi.

"Phá Quân, mau trả Phá Quân lại cho ta!" Sắc mặt Kiếm Tham vô cùng khó coi, thôi động linh niệm, muốn gọi Phá Quân trở về.

Chỉ thấy Phá Quân trong tay Sở Cuồng Nhân không ngừng rung động.

"Ha, lần này là luyện hóa." Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, sau đó vận chuyển linh lực, trấn áp Phá Quân!

Từ trong linh lực của Sở Cuồng Nhân, Phá Quân cảm nhận được khí tức của Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, nguyên bản điên cuồng rung động, bỗng nhiên yên tĩnh trở lại, thậm chí chủ động thu liễm sát khí, trở nên vô cùng dịu dàng ngoan ngoãn.

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc, uy lực của Phá Quân rất mạnh, hắn còn cho rằng mình phải tốn nhiều công phu mới trấn áp được.

Không ngờ lại đơn giản như vậy.

Cách đó không xa, Kiếm Tham không ngừng gọi Phá Quân về, nhưng chẳng có tác dụng gì, Phá Quân căn bản không đáp lại ông ta.

"Sao có thể như vậy? !"

Kiếm Tham tức đến muốn thổ huyết.

Ông ta cảm giác bản thân đã bị Phá Quân từ bỏ.

"Thanh phá kiếm này, thế mà lại thần phục Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm của Sở Cuồng Nhân? !" Kiếm Tham nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, toàn thân run rẩy, hai mắt phủ đầy tia máu, ghen ghét muốn phát điên.

Ông ta đặt kì vọng rất cao vào Phá Quân, ông ta góp nhặt nhiều kiếm khí như vậy, nhưng chỉ lựa chọn luyện hóa Phá Quân, đêm ngày uẩn dưỡng nó, che chở nó giống như tình nhân của mình vậy.

Nhưng hôm nay, Phá Quân mới đối mặt với Sở Cuồng Nhân đã bị hắn hấp dẫn, tuyệt không nhớ tới tình cảm với ông ta!

Mặc dù kiếm khí vô ý, nhưng người có lòng a!

Kiếm Tham nhìn một màn này, làm sao có thể không hận, không điên? !

Kiếm tu xung quanh nhìn dáng vẻ gần như phát cuồng của ông ta, trong mắt không khỏi lộ ra tia thương hại, cũng kinh thán đạo thể của Sở Cuồng Nhân.

"Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, quả nhiên danh bất hư truyền!"

"Đối với kiếm tu sở hữu mà nói, thể chất này có trợ giúp quá lớn, nhưng đối với các kiếm tu khác, nó lại mà một uy hiếp lớn."

"Đúng vậy."

Trong lòng đám kiếm tu ở đây âm thầm thề, sau này nếu gặp phải Sở Cuồng Nhân, nhất định phải giấu kiếm khí của mình trước.

Nếu không kiếm khí bị lấy đi, bọn họ chỉ có khóc thôi.

Sở Cuồng Nhân nhìn Kiếm Tham, cười nhạt nói: "Các hạ quá hào phóng, vài ngày trước mời cho ta hộp kiếm và mười mấy thanh danh kiếm, hiện tại lại đưa tới cho ta một thanh kiếm chí hung."

Nghe thấy vậy, Kiếm Tham không nhịn được nữa, kiếm khí trên người điên cuồng phun trào, dùng tay thay kiếm, muốn xông lên chém giết với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lúc này, sau lưng Kiếm Tham bạo phát một cỗ khí tức kinh khủng.

"Kiếm Tham, tránh ra!"

Thiết Kiếm Tôn hét lớn một tiếng.

Chỉ thấy ông ta giơ cao thiết kiếm trong tay, một cỗ đạo vận, linh lực vô cùng bàng bạc bạo phát, huyễn hóa ra kiếm ảnh vô cùng to lớn!

Một kiếm chém xuống, sơn hà lay động, hư không bị xé rách, khí thế khủng bố khóa chặt Sở Cuồng Nhân, khiến hắn muốn tránh cũng không thể tránh được!

Chương 143: Mài Chết Sở Cuồng Nhân? Đừng Tăng Thể Diện Cho Mình, Liền Tiếp Trảm Chí Tôn

Kiếm ảnh mênh mông khóa chặt Sở Cuồng Nhân, trực tiếp chém xuống!

Một kiếm này, vô cùng khủng bố!

Cho dù kém Vô Thượng Chí Tôn, nhưng cũng không kém nhiều, Sở Cuồng Nhân nắm chặt Côn Ngô Kiếm trong tay, khóe miệng hơi vểnh.

"Một kiếm này mới có chút uy lực."

"Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!"

Sở Cuồng Nhân cầm kiếm, huy kiếm, một mạch mà thành!

Được kiếm hồn gia trì, Thánh Kiếm Côn Ngô đã tấn cấp đến trình độ có thể so với Thánh Vương khí, cộng thêm ngũ đại vô thượng căn cơ trong cơ thể, trên thực tế, linh lực của Sở Cuồng Nhân hoàn toàn không kém bất cứ vị Chí Tôn nào.

Hơn nữa, cảm ngộ đạo pháp của hắn quá sâu!

Thánh Vương pháp đều có thể hạ bút thành văn, cho nên, mặc dù hắn chỉ là Chiến Vương cảnh, nhưng một kiếm chém ra lại uy lực so với Vô Thượng Chí Tôn! !

Kiếm quang chói mắt khiến tất cả kiếm tu ở đây đều không tự chủ híp mắt lại, cỗ kiếm chi đạo vận càng khiến bọn họ cảm thấy da đầu run lên.

Oanh! !

Một tiếng kinh thiên bạo phát, kiếm khí va chạm với kiếm khí, nhấc lên năng lượng trùng kích cuồng bạo, mặt đất dễ dàng bị xé rách, kiến trúc bốn phía giống như giấy mỏng, không ngừng bị phá hủy, vỡ nát...

Lượng lớn kiếm tu bị hất bay như diều đứt dây trên không trung, tiếng kinh hô, tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt.

Xem kịch, cũng có nguy hiểm.

Dư âm chiến đấu trong giới tu hành đã từng giết chết không ít tu sĩ.

"Móa ơi, chạy mau!"

"Không kịp, ấy ấy, ta bay lên rồi."

"Trời ạ, suýt nữa ta đã bị kiếm khí giết chết."

Một đám tu sĩ vô cùng bối rối, chật vật không chịu nổi, ngay cả Kiếm Tôn cũng nhìn đến tê cả da đầu, cảm thấy tim đập nhanh.

Ầm!

Lúc này, có một bóng người từ trong năng lượng cuồng bạo này bay ngược ra, nện trên đường phố, nhấc lên một trận bụi mù.

Mọi người tập trung nhìn lại, nuốt một ngụm nước bọt.

Người bay ra ngoài chính là Thiết Kiếm Tôn, thân là một trong thất hùng kiếm đạo, từ trước đến nay luôn phong quang vô hạn.

Nhưng lúc này ông ta lại ngã trên đất, trên người xuất hiện từng vết máu, áo bào hoa lệ đã bị kiếm khí xé rách tung toé.

Dùng hai chữ để hình dung, chính là chật vật!

Nếu nói có mấy phần chật vật, vậy chính là vạn phần chật vật!

"Sở Cuồng Nhân! !"

Thiết Kiếm Tôn cắn răng nghiến lợi nhìn lên không trung.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân cũng đang nhìn xuống ông ta, ánh mắt bình thản, không hề dao động, so với Thiết Kiếm Tôn vô cùng chật vật, hắn vẫn mặc bộ bạch y như trước, không nhiễm trần thế, giống như thần linh cao cao tại thượng.

"Quá yếu."

"Đây chính là thất hùng kiếm đạo sao? Thật khiến người ta thất vọng." Sở Cuồng Nhân lắc đầu, trong giọng nói tràn đầy thất vọng.

Sau đó, hắn nhìn về phía đám kiếm tu xung quanh, thản nhiên nói: "Suýt nữa quên mất, còn có các ngươi, làm sao các ngươi không tiến lên?"

Có không ít kiếm tu đến từ Bắc Hải Kiếm Các, Thiết Kiếm tông, thấp nhất cũng là Nguyên Anh cảnh, nhưng bây giờ những người này lại câm như hến, thấy Sở Cuồng Nhân đưa mắt nhìn về phía mình, nguyên một đám bị dọa đến thân thể run lên.

"Lên đi, đều lên cho ta!"

"Hắn ta chỉ là một tên Chiến Vương cảnh mà thôi, hao tổn một chút là có thể mài chết hắn!"

Kiếm Tham lớn tiếng quát.

Một đám kiếm tu hai mặt nhìn nhau, không ai dám tiến lên.

Thật đáng sợ, quá kinh khủng!

Thất hùng kiếm đạo đều có thể treo lên đánh, ngươi nói cho ta biết đây chỉ là một tên Chiến Vương cảnh thôi sao? !

Rốt cuộc thế giới này điên rồi, hay là bọn họ điên rồi? !

"Thiết Kiếm Tôn, để người của ngươi lên đi, hắn chỉ là một tên Chiến Vương cảnh, chúng ta hao tổn một chút là có thể mài chết hắn!"

Kiếm Tham thấy mọi người thất thần, không khỏi tức đến hổn hển, sau đó quay người nói với Thiết Kiếm Tôn đang vô cùng chật vật.

Lúc này, trong đám người có một vị kiếm tu run rẩy mở miệng: "Ba năm trước đây, tại Ma Khốc sơn, hắn đã chém giết mười vạn ma tu, dựa vào mấy người chúng ta, làm sao có thể mài chết hắn? ! !"

Lời vừa nói ra, thân thể mọi người run rẩy dữ dội, lời đồn liên quan đến Sở Cuồng Nhân đột nhiên xuất hiện trong đầu.

Ba năm trước đây, đối phương lấy tu vi Động Hư cảnh, lưu lại mười vạn ma tu tại Ma Khốc sơn.

Ba năm sau, tu vi của đối phương mạnh hơn, là Chiến Vương cảnh, mà bọn họ, không nói đến mười vạn người, đến mười phần trăm của mười vạn người cũng không có.

Chỉ bằng bọn họ mà muốn mài chết Sở Cuồng Nhân? !

Đừng tăng thể diện cho mình như thế!

Chuyện này bọn họ không thể tin được!

"Chúng ta không thể chiến thắng hắn sao?" Kiếm Tham không thể tin được nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, run rẩy nói.

Ông ta không tin.

Rõ ràng chỉ là một tên tu sĩ trẻ tuổi, vì sao lại có thực lực kinh khủng như thế, hơn nữa, ba năm trước đây đã dọa người như vậy.

Nếu đối phương không bế quan ba năm, sợ rằng thiên hạ này đã sớm bị hắn nháo đến long trời lỡ đất rồi? !

"Đi! !" Kiếm Tham nuốt một ngụm nước bọt, cũng không dám nhớ thương kiếm hồn gì nữa, quay người bỏ chạy về nơi xa.

Nhưng lúc này, một đạo lưu quang xẹt qua chân trời, dường như trong chớp mắt đã đuổi kịp Kiếm Tham, ngăn cản trước mặt ông ta.

Là Sở Cuồng Nhân.

Có phù quang lược ảnh, ngay cả Chí Tôn cũng khó có thể sánh bằng tốc độ của hắn, Kiếm Tham muốn chạy trốn, căn bản không có khả năng.

"Cút ngay cho ta! !" Kiếm Tham thấy thế, thôi động linh lực của mình đến cực hạn, lượng lớn kiếm khí từ trong lòng bàn tay ông ta phun ra ngoài.

Nhưng có kiếm trong tay, ông ta còn không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, bây giờ không có kiếm, ông ta càng không có tư cách khiến Sở Cuồng Nhân bị thương.

Sở Cuồng Nhân nhấc tay, Nhân Sơn Ấn Quyết chi lực bạo phát, đánh nát kiếm khí của đối phương, cứ thế nện đối phương lên mặt đất.

Ngay sau đó, hắn lấy Phá Quân ra, kiếm khí cuồng bạo đâm xuyên qua thân thể Kiếm Tham, đóng đinh ông ta trên mặt đất.

"Sở Cuồng Nhân, buông tha ta, nể tình hộp kiếm và đám danh kiếm kia, ngươi thả ta một mạng đi." Kiếm Tham, hoảng sợ nói.

"Đây là lần thứ hai ngươi xuất thủ với ta rồi."

Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt Kiếm Tham, đạm mạc nói.

"Ta sai rồi, lần sau ta không dám nữa."

"Không có lần sau."

Sở Cuồng Nhân đưa tay đặt lên chuôi kiếm Phá Quân, kiếm khí vừa động, theo Phá Quân rót vào thân thể Kiếm Tham, lượng lớn kiếm khí bạo phát, theo từng đám huyết vụ bắn ra, thân thể Kiếm Tham thủng trăm ngàn lỗ.

Một trong thất hùng kiếm đạo, vẫn lạc!

Cách đó không xa, một bóng người nhân dịp Sở Cuồng Nhân giết Kiếm Tham đã lao về phía xa, chính là Thiết Kiếm Tôn cũng chạy trốn!

Kiếm tu bốn phía thấy thế, biến sắc, nhất là đệ tử và các trưởng lão của Thiết Kiếm tông, càng không thể tin được.

"Chưởng môn!"

"Đáng chết, chưởng môn lại bỏ chạy một mình? !"

"Đáng giận, tên tiểu nhân vô sỉ này!"

Sở Cuồng Nhân đưa tay rút Phá Quân ra, cũng phát hiện Thiết Kiếm Tôn đào tẩu, không khỏi cười lạnh một tiếng, "Ngu xuẩn!"

Thiết Kiếm Tôn một đường đào tẩu, chợt phát hiện trước mặt xuất hiện hai bóng người, là một nữ tử xinh đẹp và một lão bà.

Trên người hai người này đều tràn ngập khí tức kinh khủng của Chí Tôn!

"Đáng chết, là người hộ đạo của Sở Cuồng Nhân!"

Sắc mặt Thiết Kiếm Tôn đột nhiên trở nên vô cùng tái nhợt.

Hai người này chính là Thanh Lan Chí Tôn và Mạnh lão bà.

"Thánh Tử không để ngươi đi, ngươi lại muốn đi sao? Nằm mơ!"

Thanh Lan Chí Tôn cười lạnh, đánh ra một chưởng, một chùm sáng màu trắng bay lượn ra, đánh lui Thiết Kiếm Tôn đã bị Sở Cuồng Nhân làm trọng thương.

Ngay sau đó, một đạo lưu quang lướt qua hư không, đi đến trước mặt Thiết Kiếm Tôn, ông ta còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy cổ mát lạnh, khí tức sinh mệnh đang nhanh chóng biến mất.

Lúc sắp chết, ông ta chỉ thấy Sở Cuồng Nhân giơ tay về phía ông ta, lòng bàn tay có một vòng xoáy đen kịt, giống như miệng lớn của cự thú.

Thiết Kiếm Tôn không thể phản kháng được, bị Sở Cuồng Nhân hút vào không gian Thao Thiết, nói thế nào đây cũng là một vị Chí Tôn, tinh hoa huyết nhục vẫn rất bổ dưỡng.

Chương 144: Lưu Lại Càn Khôn Giới Rồi Cút Ngay, Kính Ta Như Kính Thần

Hiện trường đại hội đoạt kiếm, có kiếm tu trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ nhìn thấy cái gì?

Một vị Chiến Vương cảnh lại trảm hai vị Chí Tôn! !

Hơn nữa còn trong tình huống lông tóc không hao tổn gì, chiến lực như vậy lại là Chiến Vương cảnh? ! Mẹ nó ai mà tin được!

"Sở Cuồng Nhân, khủng bố đến mức này sao!"

"Chiến lực như vậy, ngươi nói với ta hắn là Vô Thượng Chí Tôn ta cũng tin tưởng a, Chiến Vương? Chiến Vương nào lại cường đại như vậy?"

"Đúng vậy, quá kinh khủng."

"Trời ạ, Thiếu Đế đương đại, thập kiệt cái thế, chỉ sợ thiên kiêu xuất sắc nhất trong những người này cũng không tìm ra tồn tại như vậy."

Bạch Thiên Quân cũng đứng trong đám người.

Hắn ta nhìn Sở Cuồng Nhân trên bầu trời, ngay cả đồng tử cũng đang run rẩy, chiến lực như vậy, đối phương tuyệt đối có thể một chưởng vỗ chết hắn ta!

Vừa rồi hắn ta lại gây hấn với tồn tại như vậy sao? !

Nghĩ đến đây, trong lòng Bạch Thiên Quân còn sợ hãi.

"Đây chính là tồn tại ba năm trước đã áp chế thiên kiêu trong thiên hạ không ngóc đầu lên được sao? Đáng sợ! !" Giọng nói của Bạch Thiên Quân có chút run rẩy.

Hắn ta vốn cho rằng, Sở Cuồng Nhân mạnh hơn, nhiều nhất cũng chỉ mạnh hơn đám Thiếu Đế như Viên Hoằng, Cố Trường Ca mà thôi.

Hiện tại xem ra, hắn ta đã sai.

Người này hoàn toàn không cùng một cấp độ với bọn họ.

Hắn ta cũng không thể đánh đồng!

"Ha ha, Sở huynh vẫn mạnh mẽ như vậy, bế quan ba năm, lúc tất cả mọi người quên hắn, hắn vẫn có thể rung động thế nhân như cũ!"

Lý Tinh Thần không khỏi cảm khái.

Trong cơ thể hắn ta, đạo tàn linh Thánh Vương kia cũng âm thầm kinh hãi.

"Chiến lực của kẻ này quá kinh khủng, lấy Chiến Vương cảnh trảm hai vị Chí Tôn cảnh, trong thời đại của ta, cũng là có một không hai."

"Đáng sợ! Kẻ này, tương lai chắc chắn sẽ trở thành đại địch của ta!"

Lý Tinh Thần hoàn toàn không biết suy nghĩ của tàn linh Thánh Vương.

Bây giờ hắn ta còn đang kinh thán thực lực của Sở Cuồng Nhân.

...

"Kiếm Tham, Thiết Kiếm Tôn, vậy mà đều chết? ! !"

"Sở Cuồng Nhân, lại có thực lực như vậy!"

Nơi xa, Bắc Hải Kiếm Tôn đang giao thủ với thất tổ cũng không khỏi cảm thấy tim đập nhanh, trong chớp mắt ông ta phân thần, đã bị thất tổ chém đứt một cánh tay.

Một tiếng hét thảm vang lên, Bắc Hải Kiếm Tôn lùi lại mấy chục trượng.

"Có thể đạt tới Vô Thượng Chí Tôn, thật sự không dễ, ngươi nên ngang dọc một phương, nhưng lại tự tìm đường chết, đáng tiếc." Thất tổ cầm Thanh Đằng kiếm trong tay, ánh mắt băng lãnh nhìn Bắc Hải Kiếm Tôn.

Mặc dù đối phương cũng là Vô Thượng Chí Tôn như ông ấy, nhưng ông ấy là Vô Thượng Chí Tôn lâu năm, mà hiển nhiên đối phương mới tấn cấp đến cảnh giới này không lâu, lúc giao thủ, căn bản không phải đối thủ của ông ấy.

"Vô Thượng Chí Tôn..."

Bắc Hải Kiếm Tôn nghe vậy, cười khổ một tiếng, sau đó tiếng cười càng lúc càng lớn, "Ha ha, Vô Thượng Chí Tôn, nghe cao cao tại thượng, vạn vạn người kính ngưỡng, nhưng trước mặt Thánh Nhân, cũng chỉ là kiến hôi mà thôi!"

"Đại tranh chi thế, chòm sao sáng chói, nhưng thiên hạ này chung quy là do Thánh Nhân chưởng khống, ta và ngươi chỉ là con cờ trong tay Thánh Nhân thôi."

"Huống chi, trên Thánh Nhân, còn có Đế giả! Thành đế, chỉ có thành đế mới có thể thoát khỏi tất cả, vượt lên chúng sinh! ! Đã là đại tranh chi thế, tự nhiên ta cũng muốn tranh giành cơ hội thành đế!"

"Dù vì thế mà bỏ mình, ta cũng không oán không hối!"

Bắc Hải Kiếm Tôn nói rất dõng dạc, khiến người ta động dung.

Một đạo lưu quang lướt đến trước mặt Bắc Hải Kiếm Tôn.

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nhìn ông ta, "Đại tranh chi thế, đương nhiên ngươi có thể tranh giành, nhưng mà... Thắng làm vua thua làm giặc, ngươi bại!"

"Đúng vậy, ta thua rồi! Nhưng Sở Cuồng Nhân, ngươi thật sự cho rằng ngươi có thể vô địch mãi sao? !" Bắc Hải Kiếm Tôn nghiến răng nghiến lợi nói.

"Ta tự nhiên có thể... Trấn áp tất cả kẻ địch trên thế gian!"

Sở Cuồng Nhân vừa dứt lời, đưa tay thôi động linh lực, một cỗ đạo vận vô cùng kinh khủng lan tràn ra, lượng lớn địa khí hội tụ trong lòng bàn tay hắn, hóa thành một tòa Thái Cổ Thần Sơn rộng lớn bàng bạc, đè ép về phía Bắc Hải Kiếm Tôn!

Ngọn thần sơn này, quá nặng nề.

Dường như cả mảnh hư không đều bị áp sập.

Ngay cả cách xa mấy dặm, đám tu sĩ cũng cảm giác được áp lực thật lớn, đầu gối run rẩy, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy!

Bắc Hải Kiếm Tôn đã bị thất tổ đả thương càng không cần phải nói, đối mặt với một kích này, cả người bị thần sơn áp trên mặt đất, thân thể ầm vang một tiếng, huyết vụ nhuộm đỏ mặt đất, vẫn lạc!

Sở Cuồng Nhân, lại giết một vị Chí Tôn kiếm đạo!

Kiếm Tham, Thiết Kiếm Tôn, Bắc Hải Kiếm Tôn liên tiếp vẫn lạc, về phần đám kiếm tu bọn họ mang đến, đã hoàn toàn mất đi chiến ý.

Đánh cái gì?

Bây giờ còn đánh cái gì? !

Ngay cả chạy trốn bọn họ cũng không dám trốn!

Mười hai trụ kiếm khí thông thiên triệt địa phong tỏa không gian tứ phương, chỉ cần bọn họ không mù đều có thể nhìn thấy, biết dựa vào tu vi của mình căn bản không trốn thoát khỏi dị tượng Cửu Thiên Kiếm Ngục của Sở Cuồng Nhân.

"Hiện tại chỉ còn lại các ngươi."

Sở Cuồng Nhân chém giết ba vị Chí Tôn xong, nhìn về phía một đám kiếm tu còn sót lại, trên mặt lộ ra vẻ suy tư.

Thân thể một đám kiếm tu run lên, trái tim đập thình thịch, bọn họ biết đã đến thời khắc quyết định vận mệnh của mình rồi.

"Lưu lại Càn Khôn giới, sau đó... Quay đầu cút đi."

Sở Cuồng Nhân nói.

Lúc này mọi người chỉ cảm thấy nội tâm buông lỏng, dường như trong nháy mắt đã từ Địa Ngục đi lên Thiên Đường, trong lòng không kiềm chế được cuồng hỉ.

Còn sống, bọn họ còn sống dưới tay Sở Cuồng Nhân.

"Vâng, vâng."

"Đa tạ Sở đạo hữu không giết!"

Một đám kiếm tu lưu lại Càn Khôn giới, sau đó vội vàng quay đầu chạy trốn.

Ong...

Một đạo kiếm khí lóe qua, một tên kiếm tu bị chém thành hai nửa, rất nhiều máu tươi phun ra, dọa mấy tên kiếm tu xụi lơ trên mặt đất.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi nói không giữ lời!"

Có kiếm tu vừa kinh vừa sợ nói.

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói: "Ta nói lời giữ lời, nhưng có người muốn đục nước béo cò, ta sẽ không lưu tình."

Mọi người nghe vậy nhìn về phía người bị giết, phát hiện Càn Khôn giới trên tay hắn ta vẫn chưa lấy xuống, đã muốn cùng đám người rời đi.

Bây giờ bọn họ mới hiểu Sở Cuồng Nhân nói đục nước béo cò là ý gì, trong lúc nhất thời, một vài người cũng có ý định này lập tức từ bỏ suy nghĩ, ngoan ngoãn gỡ Càn Khôn giới xuống rồi rời đi.

Trong chốc lát, một đám kiếm tu vội vàng rời khỏi hiện trường, chỉ để lại một đống Càn Khôn giới trên mặt đấy, ít nhất cũng có hơn ngàn chiếc.

Sở Cuồng Nhân mặt mày hớn hở, cất kĩ tất cả Càn Khôn giới.

Trước chiếm kiếm hồn, hiện tại lại hung ác thu hoạch một đợt rau hẹ, lần này đến thành Bái Kiếm đúng là quyết định sáng suốt!

"Công tử, cứ như vậy thả bọn họ đi sao?" Lam Vũ nhìn đám kiếm tu ở phía xa nói.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, "Không sao, qua trận chiến này, đạo tâm của bọn họ đã đóng băng, sau này sẽ kính ta như kính thần!"

"Sở tiểu hữu, chúc mừng ngươi thu hoạch được kiếm hồn." Lúc này, Phong Hiên Tử đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, ánh mắt phức tạp nói.

Ông ta biết, cho dù bây giờ ông ta muốn đòi lại kiếm hồn, đoán chừng Sở Cuồng Nhân cũng sẽ không trả lại bọn họ.

Hơn nữa, kiếm hồn đã nhận chủ, chỉ cần Sở Cuồng Nhân không chết, kiếm hồn vĩnh viễn là của hắn, các kiếm tu khác căn bản không đoạt được.

"Kiếm hồn đột nhiên hiện thế, chắc hẳn thành Bái Kiếm đã gặp một chút phiền toái, có cần vãn bối giúp đỡ không?" Sở Cuồng Nhân nói.

Dù sao hắn đã cầm kiếm hồn của người ta, hơn nữa Huyền Thiên tông có quan hệ rất tốt với thành Bái Kiếm, hắn giúp thành Bái Kiếm giải quyết một chút phiền toái cũng là việc nên làm.

"Vừa rồi có người đến hồi báo, người của Bắc Hải Kiếm Các, Thiết Kiếm tông liên hợp xâm nhập Thiên Hỏa cốc, cướp đoạt kiếm hồn, may mà thương vong không lớn, làm phiền tiểu hữu rồi." Phong Hiên Tử nói.

"Thành Bái Kiếm ta đời đời đúc kiếm, sản sinh ra không ít danh kiếm, hơn một nửa danh kiếm trong thiên hạ xuất phát từ thành Bái Kiếm ta, có thể nói là nơi tập trung của khí vận kiếm đạo, mấy ngàn năm trước, ra đời một đạo kiếm hồn."

"Vốn chúng ta định tìm một khối thần vật thích hợp rèn đúc, dùng kiếm hồn chế tạo một thanh Thần Kiếm tuyệt thế, lại chưa từng nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện này, đúng là tạo hóa trêu người!"

"Nhưng nếu tiểu hữu đã đoạt được kiếm hồn, lại dung hợp với Côn Ngô Kiếm do tổ tiên đúc thành, đây cũng không tính là chuyện xấu, hi vọng ngày sau tiểu hữu sẽ dựa vào thanh kiếm này mà tỏa hào quang rực rỡ." Phong Hiên Tử chậm rãi nói ra lai lịch của kiếm hồn, đồng thời cũng đặt kì vọng rất cao với Sở Cuồng Nhân.

Chương 145: Chuẩn Bị Chế Tạo Vỏ Kiếm, Đại Thủ Bút, Dung Ma Thương

Kiếm hồn hiện thế, sau đó lại bị Sở Cuồng Nhân đoạt được, so với chuyện này, đại hội đoạt kiếm liền có vẻ có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Cuối cùng, danh kiếm trăm năm Thiên Cương đương nhiên bị Sở Cuồng Nhân cầm đi, dù sao, các kiếm tu ở đây không ai dám tranh giành với hắn.

Thiên Cương, Phá Quân, Côn Ngô, cộng thêm mười mấy thanh kiếm có được từ tay Kiếm Tham, bây giờ trên người Sở Cuồng Nhân đã có mười bảy thanh kiếm khí, mỗi thanh đều là bảo kiếm mà các kiếm tu tha thiết ước mơ.

Sở Cuồng Nhân giữ hết, dù sao hắn cũng có hộp kiếm Thanh Linh, chỉ cần uẩn dưỡng trong hộp kiếm Thanh Linh, có thể đồng thời uẩn dưỡng nhiều bảo kiếm.

"Chư vị kiếm tu, lần này thành Bái Kiếm ta ngoài tổ chức đại hộc đoạt kiếm ra, còn có một chuyện khác chúng ta chuẩn bị chiếu cáo thiên hạ!"

Tại hiện trường, Phong Hiên Tử lớn tiếng nói với chư vị kiếm tu.

Mọi người đều tò mò nhìn ông ấy.

"Dù cho danh kiếm trong thiên hạ nhiều không kể xiết, nhưng Kiếm Chủ lại tốt xấu lẫn lộn, thành Bái Kiếm ta đã chuẩn bị nhiều năm, liệt kê một phần Bách Kiếm Phổ!"

"Bách Kiếm Phổ liệt kê các danh kiếm và Kiếm Chủ trong thiên hạ, danh kiếm và kiếm chủ có thể lọt vào kiếm phổ, đều là thành Bái Kiếm ta đã cẩn thận khảo sát qua."

Lời vừa nói ra, mọi người xôn xao.

Đều nói hơn phân nửa danh kiếm trong thiên hạ đều xuất phát từ thành Bái Kiếm, nếu nói người nào có tư cách sắp xếp Bách Kiếm Phổ nhất, không thể nghi ngờ chính là thành Bái Kiếm.

"Ba ngày sau Bách Kiếm Phổ sẽ được công khai, sau này cứ cách mười năm lại đổi mới một lần, xin mọi người đón chào!" Phong Hiên Tử nói.

Một vài kiếm tu vốn định đợi đại hội đoạt kiếm kết thúc sẽ rời đi, lúc này lại dâng lên hứng thú, dự định nghỉ ngơi thêm mấy ngày.

Đến lúc này, đại hội đoạt kiếm mới kết thúc.

Bách Kiếm Phổ cũng sắp hiện thế.

...

Sở Cuồng Nhân trở lại Phong gia, bắt đầu kiểm kê thu hoạch lần này, trong Càn Khôn giới của hắn chất một đống Càn Khôn giới khác.

Một mình hắn không kiểm kê hết, chỉ có thể gọi Lam Vũ cùng nhau làm.

Hai người bỏ ra ròng rã một ngày mới miễn cưỡng kiểm kê xong, tổng cộng có hai nghìn một trăm cái Càn Khôn giới, thượng phẩm linh thạch có một nghìn hai trăm mười vạn khối, trung phẩm linh thạch có bốn nghìn vạn, hạ phẩm linh thạch nhiều vô số kể...

Còn bảo dược, đan dược càng nhiều không kể xiết.

Ngoại trừ một bộ phận linh thạch lưu lại dùng để chi tiêu hàng ngày, đám Linh thạch còn lại đều bị Sở Cuồng Nhân ném cho trứng Thần Hoàng.

Lần đầu tiên Sở Cuồng Nhân được quan sát cảnh tượng trứng Thần Hoàng hấp thu linh thạch.

Chỉ thấy trứng Thần Hoàng lanh lợi đi đến giữa đống linh thạch, sau đó bộc phát ra một cỗ hấp lực vô cùng cường đại.

Linh khí trong linh thạch điên cuồng tuôn ra, giống như trăm sông đổ vào một biển, không ngừng lao về phía trứng Thần Hoàng, không chỉ linh thạch, một số thiên tài địa bảo như linh đan, bảo dược cũng bị hút khô linh khí, đạo vận.

Cảnh tượng kia giống như lúc hắn thi triển Thao Thiết pháp.

Sau khi hút hết tất cả linh thạch, bảo dược, trứng Thần Hoàng vẫn không có xu thế muốn ấp trứng.

"Thứ đồ chơi này giống như cái động không đáy vậy, xem ra muốn ấp trứng, gánh nặng đường xa a." Sở Cuồng Nhân cảm khái.

Lúc này.

Côn Ngô Kiếm lại đến gần Sở Cuồng Nhân, dùng chuôi kiếm chạm mặt mặt hắn, giống như đang phàn nàn Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nó.

"A, kiếm này còn biết nũng nịu sao." Sở Cuồng Nhân đặt Côn Ngô Kiếm nằm ngang trên đầu gối, đầu ngón tay chậm rãi sờ lên thân kiếm.

Thân kiếm hơi rung động, phát ra một trận ngâm khẽ.

Từ khi kiếm hồn nhập thể, Côn Ngô Kiếm không đơn thuần là một thanh kiếm nữa, khác biệt với phần lớn Thánh Khí sinh ra linh tính, hiện tại Côn Ngô Kiếm đã nắm giữ linh trí hoàn chỉnh.

Linh tính, linh trí, khác một chữ, lại như một trời một vực!

Nói như vậy, hiện tại, hoàn toàn có thể xem Côn Ngô Kiếm như một người mà đối đãi, nó có suy nghĩ và thái độ của mình.

Thậm chí hiện tại Sở Cuồng Nhân để nó vào trong Linh Khư, nó sẽ cảm thấy buồn bực giống như giam nó trong phòng tối vậy.

Suy nghĩ một chút cũng đúng, nếu đã có linh trí hoàn chỉnh, cho dù ai bị giam cầm trong một không gian nào đó, cũng cảm thấy phiền muộn.

Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ, chỉ có thể mang nó trên người.

"Vậy phải đi tìm vỏ kiếm mới được." Sở Cuồng Nhân thầm nói, nhuệ khí của kiếm quang quá thịnh, chỉ sợ dễ khiến người khác bị thương.

Ngày thứ hai, Sở Cuồng Nhân tìm tới Phong Hiên Tử, nói mục đích của mình với ông ta, muốn ông ta chế tạo một cái vỏ kiếm cho mình.

"Tạo vỏ kiếm cho Côn Ngô không phải việc khó gì, nhưng hiện tại Côn Ngô là Thánh Vương khí, còn có kiếm hồn phụ thuộc, tương lai nhất định sẽ lại đề thăng đẳng cấp, sợ rằng vỏ kiếm bình thường không xứng với nó."

"Hơn nữa, kiếm giấu trong vỏ, là vì giấu sự sắc bén của nó, vỏ kiếm bình thường căn bản không giấu được sự sắc bén của Côn Ngô, cần tìm một khối tài liệu đỉnh phong mới được, trong tay ta tạm thời không có thứ này."

Phong Hiên Tử bất đắc dĩ nói.

Không bột đố gột nên hồ, mặc dù ông ấy là tông sư đúc kiếm nổi tiếng đương đại, nhưng không có bản lĩnh tay không mà luyện ra bảo vật.

"Như vậy sao!" Sở Cuồng Nhân lộ ra trầm ngâm.

Hiện tại Côn Ngô quá bất phàm, vỏ kiếm có thể phối hợp với nó tuyệt đối không thể là vật tầm thường, ngay cả tài liệu làm ra danh kiếm trăm năm cũng không đủ làm vỏ kiếm cho Côn Ngô.

"Có rồi." Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Hắn lấy một thanh trường thương đỏ sậm trong Càn Khôn giới ra, đây chính là Thánh Vương khí Thiên Hoang Ma Thương mà ngày trước hắn lấy được ở Bắc Lăng Đạo Châu!

Ma thương hiện thân, một cỗ đạo vận quỷ quyệt lan tràn ra, ngay cả cường giả như Phong Hiên Tử, trong lòng cũng run lên.

"Cây thương này thật khủng khiếp, đây là Thánh Vương khí! !"

"Đúng vậy, Phong tiền bối cảm thấy dung luyện nó, làm vỏ kiếm cho Côn Ngô thì thế nào?" Sở Cuồng Nhân nói.

Phong Hiên Tử bị suy nghĩ của Sở Cuồng Nhân dọa sợ.

Dung một thanh Thánh Vương khí, chỉ vì làm một cái vỏ kiếm?

Móa nó!

Thủ bút này thật sự quá lớn? !

Ông ta là tông sư đúc kiếm nhiều năm, đây là lần đầu tiên gặp chuyện này a!

"Sở tiểu hữu, ngươi xác định sẽ làm như vậy? Đây chính là một thanh Thánh Vương khí đó." Phong Hiên Tử hỏi thăm một tiếng.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói: "Dùng Thánh Vương khí làm vỏ kiếm cho Côn Ngô không phải vừa vặn sao? Hơn nữa, ta cũng không cần đến thanh thương này, đặt trong Càn Khôn giới cũng có chút lãng phí, không bằng vật tận kỳ dụng."

Nhưng chuyện vật tận kỳ dụng này không khỏi quá hào phóng đi.

Trong lòng Phong Hiên Tử lẩm bẩm.

"Đã như vậy, liền nghe theo Sở tiểu hữu, chỉ rèn luyện một cái vỏ kiếm, không dùng hết một cây thương này." Phong Hiên Tử nói.

"Không sao, phần còn lại coi như trả thù lao cho Phong tiền bối rèn đúc vỏ kiếm cho ta đi, cũng không thể để tiền bối bận rộn không công được."

"Ha ha, vậy ta sẽ không khách khí."

Phong Hiên Tử cũng không già mồm, trực tiếp đáp ứng.

Ông ta nhìn Thiên Hoang Ma Thương, có chút nóng lòng muốn thử, "A, đúc kiếm nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên ta dung Thánh Vương khí để tạo vỏ cho một thanh kiếm đó, thể nghiệm này nhất định vô cùng mới lạ."

Giống như cảm giác được vận mệnh của mình, Thiên Hoang Ma Thương điên cuồng chấn động, muốn tránh thoát khống chế của Sở Cuồng Nhân.

"Hừ." Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng, thôi động linh lực, triệt để trấn áp ma thương.

Dung luyện Thiên Hoang Ma Thương không phải chuyện đơn giản, ngay cả tông sư như Phong Hiên Tử cũng phải tốn mấy ngày mấy đêm mới làm xong.

Mà trong thời gian này, chuyện công bố Bách Kiếm Phổ cũng không chậm trễ, có đệ đệ của Phong Hiên Tử, Phong Hồ Tử tiếp nhận.

Một ngày này, trên quảng trường từng tổ chức đại hội đoạt kiếm tại thành Bái Kiếm, đầu người đen nghịt, không thể nhìn thấy phần cuối.

Cảnh tượng không chút thua kém lúc tổ chức đại hội đoạt kiếm, bởi vì hôm nay chính là ngày công bố Bách Kiếm Phổ.

Vô số kiếm tu mong mỏi, muốn nhìn xem, danh kiếm và kiếm tu thế nào sẽ có tên trên kiếm phổ.

Chương 146: Công Bố Bách Kiếm Phổ, Thánh Địa Muốn Giảng Đạo

"Các ngươi đoán xem ai sẽ đứng vị trí đầu tiên trên Bách Kiếm Phổ?"

"Mặc dù kiếm phổ do thành Bái Kiếm liệt kê ra, nhưng ai biết bọn họ có trộn lẫn suy nghĩ chủ quan của mình vào không, nếu phần kiếm phổ này không được mọi người tán thành, vậy cũng chỉ là một tờ giấy lộn mà thôi."

"Không sai, nói cho cùng còn phải xem độ chính xác của kiếm phổ nữa."

Trên quảng trường thành Bái Kiếm, vô số kiếm tu nghị luận ầm ĩ.

Một lát sau, trong ánh mắt mong chờ của mọi người, cuối cùng người của Phong gia cũng hiện thân, treo kiếm phổ lên tường.

Kiếm phổ to lớn xuất hiện trước mặt mọi người, liệt kê toàn bộ danh kiếm và kiếm chủ trên đó.

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn lên vị trí đầu tiên trên kiếm phổ.

Đó là vị trí thứ nhất.

"Hạng một trên Bách Kiếm Phổ... Côn Ngô Kiếm? ! !"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, hơi nghi hoặc một chút.

"Côn Ngô Kiếm, các ngươi từng nghe nói qua chưa?"

"Có chút lạ lẫm, nhưng cũng có chút quen thuộc, kiếm chủ là ai?"

"Nói nhảm, có thể không quen thuộc sao? Mấy ngày trước chúng ta mới nhìn thấy thanh kiếm này xong, chính là thanh kiếm trong tay Sở Cuồng Nhân kia."

"Là thanh kiếm đã dung hòa với kiếm hồn?"

"Đúng vậy!"

"Côn Ngô Kiếm, người nắm giữ Sở Cuồng Nhân... Thật sự là hắn?!"

Không ít kiếm tu lộ ra trầm ngâm.

Côn Ngô Kiếm đã dung hòa kiếm hồn, nói là danh kiếm thiên hạ đệ nhất cũng không được, có bởi vì Bách Kiếm Phổ không đơn thuần lấy phẩm chất của danh kiếm để xếp hạng, còn phải căn cứ vào thực lực của kiếm chủ nữa.

Sở Cuồng Nhân có thể đứng vào vị trí thiên hạ đệ nhất kiếm?

Mọi người có chút hoài nghi.

Nhưng nghĩ đến vài ngày trước đối phương đã trảm mấy vị thất hùng kiếm đạo, không khỏi rùng mình một cái, bắt đầu tin phục.

"Khốn kiếp, căn bản không thể đối đãi với tên gia hỏa này như thế hệ trẻ tuổi bình thường được, hắn xếp số một, lại khiến ta không phản bác được."

"Mau nhìn xem người thứ hai là ai."

"Đứng thứ hai trên Bách Kiếm Phổ, Cạnh Nhật Kiếm, người nắm giữ Mộ Dung Phong, là Mộ Dung Kiếm Tôn tại Huyền Vũ vực, người này là Vô Thượng Chí Tôn, trong tay có một thanh Cạnh Nhật Kiếm, nhiều năm qua không biết đã đánh bại bao nhiêu Kiếm Tôn rồi."

"Thứ ba là Tử Tinh của Huyền Kỳ Tôn Giả, đệ nhất kiếm tôn của Thanh Long vực chúng ta, không ngờ ông ấy lại xếp sau Sở Cuồng Nhân..."

Mọi người tiếp tục xem Bách Kiếm Phổ, tên từng danh kiếm và người nắm giữ nổi tiếng thiên hạ lần lượt đập vào mắt bọn họ.

Ngoại trừ chuyện Sở Cuồng Nhân xếp thứ nhất gây ra tranh luận, các vị trí còn lại được rất nhiều người tán thành.

Độ chính xác của Bách Kiếm Phổ này vô cùng cao.

Có thể tưởng tượng được, nếu Bách Kiếm Phổ lưu truyền ra ngoài, nhất định sẽ tạo nên oanh động vô cùng lớn trong thiên hạ, nhất là giới kiếm đạo.

Trong đám người, Sở Cuồng Nhân cũng nhìn thấy Bách Kiếm Phổ kia, nhìn vị trí kiếm chủ, trong mắt lộ ra một tia ngoài ý muốn.

Hắn phát hiện, thất hùng kiếm đạo vô cùng nổi danh tại Thanh Long vực, nhưng ngoại trừ một vị Kiếm Tôn chen vào ba mươi vị trí đầu ra, những người còn lại đều bị liệt ra ngoài top năm mươi trên Bách Kiếm Phổ.

"Đúng là độn chính xác của Bách Kiếm Phổ rất cao, nhưng vị trí thứ nhất thuộc về Sở Cuồng Nhân có phải không thích hợp lắm không?"

Lúc này có kiếm tu không nhịn được lên tiếng nghi ngờ, "Ta thừa nhận Sở Cuồng Nhân rất cường đại, nhưng trên đời này cường giả kiếm đạo nhiều như vậy, ngay cả sư tôn hắn cũng chỉ xếp thứ ba, hắn lại xếp số một sao? !"

Một vị đệ tử của Phong gia nói: "Gia chủ nói, Côn Ngô Kiếm trong tay Sở đạo hữu chính là thanh danh kiếm duy nhất đã biết trong thiên hạ có dung kiếm hồn, chỉ bằng chuyện này, đã có tư cách xếp ở thứ nhất."

Danh kiếm đã dung kiếm hồn quá hiếm thấy.

Hiện nay trong thiên hạ không tìm ra thanh thứ hai, thành Bái Kiếm đời đời đúc kiếm, nếu danh kiếm như vậy không liệt vào hạng thứ nhất thì không còn gì để nói.

Giải thích như vậy cũng không nằm ngoài dự liệu của mọi người, sau đó nghi ngờ của mọi người cũng không giải quyết được gì.

Sau khi Bách Kiếm Phổ được công bố, cũng dần dần lưu truyền ra.

Sở Cuồng Nhân đứng thứ nhất, gây nên oanh động không nhỏ, sau một phen điều tra đã biết chuyện đối phương trảm mấy vị thất hùng kiếm đạo tại thành Bái Kiếm.

Mặc dù rung động, nhưng vị trí đứng đầu trên Bách Kiếm Phổ khiến người ta quá để ý, vẫn có không ít người khó mà tin phục.

Đối với những chuyện này, thật ra trong lòng Sở Cuồng Nhân đều rõ ràng.

Nhưng hắn cũng không thèm để ý.

Không phục?

Vậy thì tới tìm hắn đi, ai sợ ai a!

Trừ phi Thánh Nhân xuất thủ, nếu không, có Côn Ngô trong tay, cho dù Vô Thượng Chí Tôn đứng trước mặt hắn, Sở Cuồng Nhân cũng có tự tin chiến một trận.

...

"Đây chính là vỏ kiếm Côn Ngô."

Hôm nay, Sở Cuồng Nhân nhận được vỏ kiếm Phong Hiên Tử đưa tới.

Vỏ kiếm màu trắng noãn, khắc hoa văn xinh đẹp.

"Dung một nửa ma thương, cuối cùng ta cũng không nhục sứ mệnh, đã chế tạo ra vỏ kiếm, tiểu hữu thử một lần đi."

Phong Hiên Tử nói.

"Được." Sở Cuồng Nhân gật đầu, lấy kiếm Côn Ngô ra.

Trong nháy mắt kiếm xuất hiện, một cỗ khí thế sắc bén khó có thể ngăn chặn được lan tràn ra, hư không bốn phía dường như tràn ra ô số tiểu kiếm tinh xảo, ngay cả Phong Hiên Tử cũng cảm thấy da thịt bị cắt chém.

"A, nếu thanh kiếm này không có vỏ kiếm, đúng là sẽ khiến người khác rất chú ý đấy." Phong Hiên Tử tấm tắc nói, hơn nữa, ông ta phát hiện, nhuệ khí của Côn Ngô Kiếm mạnh hơn mấy ngày trước một phần.

Thanh kiếm này vẫn đang tiến hóa.

Dù chậm chạp, nhưng không ngừng thay đổi.

Sở Cuồng Nhân cắm Côn Ngô Kiếm vào trong vỏ kiếm, nhất thời, khí thế sắc bén đầy trời tiêu tán, kiếm và vỏ kín kẽ, hoàn mỹ không có khuyết điểm!

Côn Ngô Kiếm khẽ run lên, rất hài lòng với vỏ kiếm này, thật giống như một tiểu cô nương thích chưng diện đạt được một bộ y phục xinh đẹp.

"Rất phù hợp, đa tạ Phong tiền bối."

"Ha ha, không có gì tốt, ta đã lấy nữa phần ma thương còn lại, cũng kiếm lợi lớn rồi." Phong Hiên Tử cười nói.

"A."

Sở Cuồng Nhân cười, sau đó hàn nguyên với Phong Hiên Tử một phen.

Đột nhiên.

Dường như hai người Sở Cuồng Nhân, Phong Hiên Tử có cảm ứng, nhìn về nơi xa, chỉ thấy hoa quang nở rộ, từng trận đạo âm quanh quẩn trong thương khung.

"Bảy ngày sau, Bạch Mi ta sẽ giảng đạo cho chúng sinh."

Một giọng nói đạm mạc vang vọng hơn phân nửa các nơi trong Thanh Long vực.

Trong lúc nhất thời, toàn vực chấn động!

Ngay cả Sở Cuồng Nhân cũng cảm thấy kinh ngạc.

Thánh Nhân, hiện thế!

"Bạch Mi Thánh Nhân lại muốn giảng đạo." Phong Hiên Tử cảm khái.

Tâm thần Sở Cuồng Nhân khẽ nhúc nhích, "Lại?"

"Đúng, Bạch Mi Thánh Nhân khác với đám Thánh Nhân như Thần

Long thấy đầu mà không thấy đuôi khác, cách một thời gian sẽ hiện thân giảng đạo, vì chúng sinh mưu phúc, lần trước giảng đạo, là chuyện trăm năm trước."

"Thì ra là thế." Sở Cuồng Nhân có chút hứng thú, "Nghe Thánh Nhân giảng đạo, cần gì điều kiện sao?"

"Đương nhiên, cái gọi là đạo không thể khinh truyền, không có tu vi cà cảm ngộ đạo nhất định, không cách nào nghe Thánh Nhân giảng đạo, nếu như cưỡng ép nghe Thánh Nhân giảng đạo, ngay cả đạo tâm cũng bị ảnh hưởng."

Phong Hiên Tử nói.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, nói: "Thánh Nhân giảng đạo, đúng là một việc trọng đại, hơn nữa, ta cũng có chút chuyện muốn lĩnh giáo Thánh Nhân, Phong tiền bối, vậy vãn bối xin cáo từ trước."

"Được, ta cũng không giữ ngươi nữa."

Nghe Thánh Nhân giảng đạo, đây chính là một cơ duyên, đương nhiên Phong Hiên Tử sẽ không giữ Sở Cuồng Nhân ở lại, phá hỏng cơ duyên của hắn.

Trong một ngày ngắn ngủi, chuyện Thánh Nhân giảng đạo đã truyền khắp thiên hạ, trong lúc nhất thời, không ít tu sĩ đến tiền về đạo tràng Thánh Nhân.

"Bạch Mi Thánh Nhân lại giảng đạo, nhanh đi nghe!"

"Lần trước tu vi của ta không đủ, không cách nào lắng nghe Thánh Nhân dạy bảo, lần này ta tuyệt đối không thể bỏ lỡ nữa."

"Ha ha, Bạch Mi lão sư, ta tới đây."

Chương 147: Đạo Tâm Bàn Thạch, Bạch Mi Sơn, Lôi Minh Thiên Bá Đạo

"Chúc mừng kí chủ rút được thuộc tính truyền thuyết... Đạo Tâm Bàn Thạch!"

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân ở trên Tiên Chu rút thưởng theo thường lệ.

Lúc nhìn thấy phần thưởng, hắn hơi kinh ngạc, hiện tại hắn có Hạnh Vận Quang Hoàn gia trì, nhưng vẫn hiếm khi rút được phần thưởng cấp truyền thuyết, lần trước có thể rút được Bất Tử Thần Hoàng cấp Thần đã là độ may mắn tăng mạnh.

Sau khi rút ra Đạo Tâm Bàn Thạch, Sở Cuồng Nhân cũng không có cảm nhận quá rõ ràng, chỉ lấy được một số tin tức liên quan tới thuộc tính này.

Đạo Tâm Bàn Thạch, tên cũng như nghĩa, chính là đạo tâm cứng như đá, không thể lay chuyển!

Đây là một thuộc tính vô cùng hữu dụng, trong giới tu hành lưu truyền một câu nói như thế này, pháp môn dễ học, đạo tâm khó tu.

Đối với tu sĩ mà nói, đạo tâm vô cùng quan trọng, tu sĩ nắm giữ đạo tâm cường đại, tương lai chưa chắc có thể đạp vào đỉnh phong, nhưng mỗi tu sĩ cường đại đứng trên đỉnh phong, tất nhiên sẽ có đạo tâm cứng cỏi.

"Thất tổ, ngươi có hiểu rõ về Bạch Mi Thánh Nhân không?" Trên Tiên Chu, Sở Cuồng Nhân mở miệng dò hỏi.

Thất tổ hiện thân, khẽ vuốt cằm, "Bạch Mi Thánh Nhân có danh khí không nhỏ tại Thương Khung tinh, đương nhiên ta cũng có hiểu biết."

"Người này không thuộc về bất kỳ đạo thống nào, nhưng cách một thời gian sẽ hiện thân giảng đạo cho chúng sinh, tích lũy không ít công đức."

"Hiện nay thiên hạ có không ít tu sĩ cường đại từng nghe người này giảng đạo, có thể nói là học trò khắp thiên hạ, không thể coi thường."

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, chú ý tới mấy từ thất tổ vừa nói: "Giảng đạo cho chúng sinh, có thể tích luy công đức?"

Thất tổ khẽ vuốt cằm, "Đương nhiên, nhưng chỉ có lần thứ nhất giảng đạo mới có hiệu quả rõ rệt nhất, cho nên không ít Thánh Nhân khi thành thánh, đều sẽ giảng đạo cho thương sinh, tích lũy công đức, càng đến phía sau thì càng ít."

"Trong giới Thánh Nhân, người giống Bạch Mi Thánh Nhân, cách mỗi đoạn thời gian sẽ hiện thân giảng đạo như vậy vô cùng ít gặp, thiên hạ cũng chỉ có một mình ông ấy thôi."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, "Đúng là thú vị, chẳng lẽ ông ấy tích lũy công đức có mục đích gì sao?"

"Mặc dù công đức có rất nhiều huyền diệu, nhưng đối với Thánh Nhân mà nói, trừ phi là công đức vô cùng lớn, nếu là công đức bình thường thì hoàn toàn không có tác dụng với bọn họ, đoán chừng Bạch Mi Thánh Nhân chỉ thích thu thập mà thôi."

"Có lẽ vậy."

Sở Cuồng Nhân không nghĩ nhiều nữa.

...

Đạo tràng Bạch Mi Thánh Nhân giảng đạo ở trong một vùng núi, bởi vì Bạch Mi Thánh Nhân ở đây, cho nên dãy núi này được gọi là Bạch Mi sơn.

Hiện tại trên Bạch Mi sơn, người người nhốn nháo, vô cùng náo nhiệt, đại hội đoạt kiếm còn kém mấy cấp bậc đó.

Dù sao đại hội đoạt kiếm chỉ hấp dẫn kiếm tu mà thôi, mà lần này Thánh Nhân giảng đạo lại hấp dẫn tu sĩ khắp thiên hạ.

Thậm chí trong đó còn bao gồm không ít nhân vật cấp Chí Tôn.

"Nhìn đi, là Ngạo Thương của Linh Hư Thánh Địa."

Lúc này, một chiếc Tiên Chu đi đến, khiến không ít người chú ý.

Mọi người nhìn lại, trên Tiên Chu có mấy tu sĩ của Linh Hư Thánh Địa đi xuống, cầm đầu chính là Thiếu Đế Ngạo Thương.

Làm Thiếu Đế, danh khí của Ngạo Thương còn vang dội hơn một vài Chí Tôn, vừa hiện thân đã khiến rất nhiều người chú ý.

"Không chỉ có Ngạo Thương, còn có Cố Trường Ca, Viên Hoằng."

"Lâm Bá Thiên của Tử Dương cốc cũng tới."

Mấy Thiếu Đế của các đạo thống Thánh Nhân lần lượt xuất hiện.

Không ít người nghị luận.

"Không ngờ đám Thiếu Đế này cũng tới nghe Thánh Nhân giảng đạo."

"Chuyện này rất bình thường, Thánh Nhân giảng đạo, ngay cả Thiếu Đế cũng sẽ không bỏ qua cơ duyên bực này."

"Bọn họ không phải đạo thống Thánh Nhân sao? Sau lưng có Thánh Nhân tọa trấn mới đúng, tại sao còn đến đây nghe Bạch Mi Thánh Nhân giảng đạo."

"Ngốc, ngươi chưa từng nghe qua một câu sao? Đá ở núi khác cũng có thể công ngọc, người nào quy định trong đạo thống mình có Thánh Nhân, thì không thể nghe Thánh Nhân khác giảng đạo chứ?"

"Cũng đúng."

Ong...

Giờ phút này, cách đó không xa có một đạo lôi quang cấp tốc lướt đến, hóa thành một thanh niên tóc lam thân mặc bạch bào.

Một cỗ khí tức vô cùng cường hãn lập tức tràn ngập ra, trong hư không có hồ quang điện nhảy lên, hù dọa không ít tu sĩ.

"Đây là ai vậy, ra sân phách lối như vậy?"

"Xuỵt, nói nhỏ chút, người này chính là thiên kiêu cổ đại của tộc Lôi Chuẩn, Lôi Minh Thiên, cũng là Thiếu Đế, hơn nữa còn là Thiếu Đế đầu tiên đạt được Đế khí, chiến lực còn mạnh hơn mấy người Ngạo Thương."

"Đúng vậy, tuyệt đối đừng đắc tội hắn, người này rất bá đạo, hơn nữa còn có bối cảnh là Thánh tộc, không dễ chọc đâu."

Lúc này, trong đám người đột nhiên bộc phát một đạo huyết quang, một thanh niên áo bào đỏ ngàu chậm rãi đi đến trước mặt Lôi Minh Thiên trong cái nhìn soi mói của mọi người.

Hai người nhìn nhau, khí thế đối chọi gay gắt!

Người này hiện thân, lại khiến không ít người kinh ngạc.

"Thiếu Đế tộc Dạ Xoa, Huyết Linh Tử!"

"Chậc chậc, trong Thanh Long vực, Thiếu Đế có thể đánh đồng với Lôi Minh Thiên, đoán chừng chỉ có Huyết Linh Tử này."

"Nghe đồn năm ngoái hai người này đã đánh một trận, mặc dù không biết ai thua ai thắng, nhưng xem ra, quan hệ không phải rất hòa hợp."

Dáng vẻ đám tu sĩ xung quanh như xem náo nhiệt, một vài Chí Tôn cũng rất tò mò, không biết đám Thiếu Đế này đã đạt đến cấp bậc nào rồi.

"Thế nào, Huyết Linh Tử, ngươi muốn tái chiến một trận sao?"

Lôi Minh Thiên lạnh giọng nói.

Trên khuôn mặt tà mị của Huyết Linh Tử lộ ra ý cười, "Đã lâu không gặp, ngươi vẫn bá đạo như vậy a, Lôi Minh Thiên."

"Nếu ngươi muốn chiến, đương nhiên ta sẽ phụng bồi tới cùng!"

Khí thế trên người Huyết Linh Tử kéo lên, không hề e sợ nhau.

"Hai vị đạo hữu, nơi đây là Bạch Mi sơn, chỗ của Thánh Nhân, xin hai người thu liễm một chút." Lúc này, Vô Trần Tử nhàn nhạt lên tiếng.

Huyết Linh Tử nghe vậy, ánh mắt chớp lên, mặc dù vẫn không e sợ, nhưng cũng không tiến thêm một bước.

Ngược lại Lôi Minh Thiên lạnh lùng nhìn thoáng qua Vô Trần Tử, "Chỉ bằng ngươi, có tư cách gì nói này nói nọ với bọn ta?"

"Ta chỉ đang nhắc nhở đạo hữu mà thôi, đạo hữu nói như thế không cảm thấy có chút quá đáng sao?" Vô Trần Tử cũng có chút tức giận.

"Ha, thật sao?" Lôi Minh Thiên bỗng nhiên đưa tay, đạo vận lôi đình cuồng bạo bạo phát, không nói hai lời, trực tiếp đánh ra một quyền.

Sắc mặt Vô Trần Tử thay đổi, vận chuyển linh lực chống cự.

Hai cỗ lực lượng va chạm, Vô Trần Tử lại bị đánh lui mấy chục trượng, trên người có hồ quang điện nhảy lên, lại bị một chiêu đả thương!

Thực lực của Lôi Minh Thiên khiến mọi người có chút rung động.

Ngay cả Vô Trần Tử cũng rất kinh ngạc, cùng là Thiếu Đế, nhưng ít nhất thực lực của Lôi Minh Thiên còn cao hơn hắn một cấp bậc!

Ánh mắt mấy vị Thiếu Đế Cố Trường Ca, Viên Hoằng, Ngạo Thương ngưng tụ, vẻ mặt dần trở nên vô cùng ngưng trọng.

"Không thể khinh thường thực lực của Lôi Minh Thiên được, chỉ sợ hắn có thể sánh vai với Chí Tôn, nếu đối đầu với hắn, phần thắng của ta không cao."

"Không hổ là Thiếu Đế đạt được Đế khí đầu tiên, chỉ sợ trong đám Thiếu Đế, không có mấy người có thể so sánh với trình độ lĩnh ngộ đạo pháp của hắn."

Mấy người Ngạo Thương thầm nghị.

Mà Lôi Minh Thiên một chiêu đả thương Vô Trần Tử xong, vẻ mặt càng thêm cao ngạo, "Dạng này như các ngươi, cũng xứng được gọi là Thiếu Đế giống ta? Huyền Hoàng Đế Khí ở trên người các ngươi, đúng là một loại lãng phí."

Lời này của hắn ta không chỉ nhằm vào Vô Trần Tử, mà còn nói đến đám người Ngạo Thương, Viên Hoằng.

Sắc mặt mấy tên Thiếu Đế lập tức trở nên khó coi, ánh mắt nhìn về phía Lôi Minh Thiên tràn đầy tức giận.

Ngay cả người hộ đạo sau lưng bọn họ cũng rất phẫn nộ, nhưng đây chuyện của thế hệ trẻ tuổi, người hộ đạo không thể xuất thủ, hơn nữa người hộ đạo của Lôi Minh Thiên cũng đang ở trong bóng tối nhìn bọn họ chằm chằm.

"Khốn khiếp, thật hi vọng có người nào đó đến giáo huấn Lôi Minh Thiên một chút, khiến người ta tức giận đến điên rồi." Một người hộ đạo trong hư không thầm mắng một tiếng.

Mấy người hộ đạo khác nghe vậy, không khỏi cười khổ, ngay cả bọn họ cũng không quen nhìn Lôi Minh Thiên như vậy, nhưng không thể không thừa nhận đối phương rất cường đại, trong đám thiên kiêu ở đây, chỉ có Huyết Linh Tử có thể chống lại đối phương.

Nhưng cũng chỉ chống lại mà thôi, chuyện giáo huấn đối phương, căn bản không làm được.

Chương 148: Người Nào Cho Ngươi Dũng Khí Nói Lời Này, Trấn Áp Lôi Minh Thiên

Ngay khi Thiếu Đế Lôi Minh Thiên hung hăng càn quấy.

Trên không Bạch Mi sơn, một chiếc Tiên Chu đi vào, từ trên Tiên Chu có một nam một nữ chậm rãi đi xuống, đều có phong hoa tuyệt đại chi tư.

Nhìn thấy hai người này, sắc mặt mấy tên Thiếu Đế Cố Trường Ca hơi đổi một chút, nhìn bọn họ, trong mắt lộ ra sợ hãi.

Tình cảnh này bị không ít tu sĩ nhìn thấy.

Tất cả mọi người kinh hãi.

Ngay cả Lôi Minh Thiên bá đạo như vậy, mấy người Cố Trường Ca, Ngạo Thương cũng chỉ kiêng kị, nhưng bây giờ nhìn thấy người đến, lại cảm thấy sợ hãi? !

Trời ạ, rốt cuộc người này có lai lịch gì?

Không ít người nghi ngờ.

Nhưng cũng có người nhận ra người tới.

"Là hắn, đại sư huynh của Huyền Thiên tông, Sở Cuồng Nhân!"

Lời vừa nói ra, đám người một mảnh xôn xao.

Sở Cuồng Nhân bế quan ba năm, nhưng vừa xuất quan đã đánh bại mấy vị Thiếu Đế, chuyện này sớm đã truyền ra.

Cống thêm đối phương đã đoạt được kiếm hồn trong thành Bái Kiếm, đứng vị trí đầu tiên trên Bách Kiếm Phổ, bây giờ tại Thanh Long vực, danh tiếng có một không hai.

"Ba năm trôi qua, cuối cùng người này đã xuất hiện."

"Đều nói Sở Cuồng Nhân có khuôn mặt như thần tiên, ta còn không tin, nhưng hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền, quá siêu phàm thoát tục."

"Sở Cuồng Nhân cũng tới, như vậy càng náo nhiệt hơn."

Trong bóng tối, đám người người hộ đạo của một đám thiên kiêu nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, tâm thần không khỏi run lên, mơ hồ cảm nhận được một loại nguy hiểm.

"So với ba năm trước đây, hắn càng khủng bố hơn."

"Bế quan ba năm, bây giờ hắn mạnh bao nhiêu?"

Không ít người hộ đạo âm thầm suy đoán.

Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ đi đến trước mặt mọi người, lập tức cười nhạt một tiếng nói: "Xin chào các vị đạo hữu."

Ra sân hoàn toàn khác biệt với Lôi Minh Thiên bá đạo, Sở Cuồng Nhân lộ ra cực kỳ hữu lễ, cộng thêm dung nhan vô cùng tuấn mỹ, nhất thời khiến không ít người sinh ra lòng hảo cảm, một số nữ tu càng hoa mắt thần mê.

"Cùng là thiên kiêu, sao chênh lệch lại lớn như vậy, nhìn Sở đạo hữu hữu lễ như vậy, đâu giống một vài người chỉ biết vô lễ bá đạo thôi."

"Đúng vậy, quá hiếm có."

"Oa, Sở đạo hữu thật đẹp trai, hơn nữa nhìn qua dáng vẻ còn rất ôn nhu, ta yêu yêu."

"Xin chào Sở đạo hữu."

"Tại hạ ngưỡng mộ đạo hữu đã lâu, hôm nay vừa gặp, quả nhiên danh bất hư truyền, khiến người ta tán thưởng."

Mọi người đều chào hỏi lại, có chút nhiệt tình với Sở Cuồng Nhân.

Người người đều thích so sánh.

Lôi Minh Thiên ra sân bá đạo như vậy, khiến mọi người bất mãn, bây giờ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân ấm áp như gió xuân, tự nhiên được mọi người hoan nghênh.

"Ngươi chính là Sở Cuồng Nhân? !" Lôi Minh Thiên nhướng mày, nhìn chăm chú Sở Cuồng Nhân, giọng nói mang theo vài phần lãnh ý.

Sở Cuồng Nhân có chút nghi hoặc, "Chính là tại hạ."

"Năm đó là ngươi giết Thiếu Đế tộc Lôi Chuẩn ta, mặc dù tên Thiếu Đế kia không thế nào, nhưng chung quy vẫn là thiên tài của tộc Lôi Chuẩn, chuyện này, ta cảm thấy ngươi sẽ phải trả giá đắt!"

Lôi Minh Thiên âm trầm nói.

Sau khi thức tỉnh, hắn ta đã tìm hiểu rõ ràng tình huống của tộc Lôi Chuẩn, nên cũng biết chuyện Sở Cuồng Nhân đã làm.

Nghe thấy Lôi Minh Thiên nói vậy, Sở Cuồng Nhân bừng tỉnh đại ngộ, sau đó cười nhạt nói: "Ngươi là tộc Lôi Chuẩn à, khó trách ta ngửi thấy có mùi khai ở đâu đó, thì ra là lông lá trên người súc sinh ngươi."

Mọi người nghe nói như thế, tất cả đều ngây ngẩn cả người.

Không ai ngờ Sở Cuồng Nhân vừa mở miệng đã mắng Lôi Minh Thiên, không chỉ mắng, còn kéo toàn bộ tộc Lôi Chuẩn vào.

Công tử như ngọc đâu rồi?

Đám thiên kiêu Ngạo Thương, Lâm Bá Thiên lại không cảm thấy bất ngờ, hiển nhiên tình huống này sớm nằm trong dự liệu.

"Ôn nhu? Công tử văn nhã? Hừ, tất cả đều là giả, tên gia hỏa này cuồng lên, không ai vượt qua hắn."

Lâm Bá Thiên hừ nhẹ một tiếng nói.

"Lôi Minh Thiên lại đi trêu chọc tên cuồng nhân này, để hắn nếm mùi đau khổ đi." Viên Hoằng lắc đầu thở dài, ánh mắt nhìn Lôi Minh Thiên lộ ra một chút thương hại.

Bọn họ đều là thiên kiêu từng đối đầu với Sở Cuồng Nhân, biết rõ Sở Cuồng Nhân mạnh thế nào, không ai rõ hơn bọn họ.

Lôi Minh Thiên đúng là rất mạnh, nhưng trong mắt bọn họ vẫn kém xa Sở Cuồng Nhân, thậm chí còn không phải cùng một cấp độ.

"Ngươi muốn chết! !" Lôi Minh Thiên sầm mặt, bóng người hóa thành một đạo điện quang lóe lên, trong chớp mắt đã đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Tốc độ quá nhanh, trong sân không có mấy người phản ứng kịp.

Chỉ thấy Lôi Minh Thiên đánh ra một quyền, trên đốt ngón tay cũng có lôi đình chi lực đùng đùng không dứt, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Một quyền này trực tiếp xuyên qua thân thể Sở Cuồng Nhân, vẻ mặt Lôi Minh Thiên vui vẻ, "Sở Cuồng Nhân cũng chỉ như... Không đúng? !"

Nụ cười trên mặt Lôi Minh Thiên còn chưa nở rộ, hắn ta đã phát hiện mình đánh trúng Sở Cuồng Nhân, nhưng căn bản không có cảm giác chân thực.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đã biến mất trong không khí.

"Tàn ảnh? !"

"Tốc độ của hắn lại nhanh như vậy!"

Lôi Minh Thiên âm thầm chấn kinh, sau đó linh niệm phun trào, tìm kiếm Sở Cuồng Nhân, phát hiện chẳng biết từ lúc nào đối phương đã xuất hiện phía sau hắn ta.

Điện quang quanh người Lôi Minh Thiên phun trào, lần nữa hóa thành một đạo lôi quang.

"Tốc độ cũng không tệ." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, sau đó thi triển phù quang lược ảnh.

Mọi người chỉ thấy giữa không trung có hai đạo lưu quang không ngừng đụng chạm, mỗi lần va chạm đều bộc phát ra một cỗ khí lãng kinh khủng.

Tốc độ của hai người này đều quá nhanh

Ngay cả Chí Tôn cũng chỉ có thể nhìn thấy một hình ảnh mơ hồ.

Ầm!

Lúc này, một đạo lưu quang từ trên không trung bị đập xuống, trực tiếp nện mặt đất thành một cái hố lớn, tu sĩ xung quanh vội vàng tránh ra.

Mọi người tập trung nhìn lại, chỉ thấy Lôi Minh Thiên nằm trong hố, lúc này quần áo rách nát, khóe miệng chảy máu, hai mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân giữa không trung, vô cùng phẫn nộ.

Mà đối phương, đứng giữa không trung, lắc ngón tay, đầu ngón tay còn sót lại một cỗ đạo vận khiến người ta sợ hãi.

Hiển nhiên, trận chiến vừa rồi, Lôi Minh Thiên rơi xuống hạ phong.

"Ngươi mới nói cái gì, muốn ta trả giá đắt? Ta rất hiếu kì, ai cho ngươi dũng khí nói lời này?" Sở Cuồng Nhân thả tay xuống, từ trên cao nhìn xuống Lôi Minh Thiên nằm trong bụi bặm.

Mọi người chú ý tới, bên hông hắn treo một thanh kiếm vô cùng trắng noãn, hoa lệ.

Bọn họ đều biết, Sở Cuồng Nhân am hiểu kiếm đạo, Thánh Kiếm Côn Ngô trong tay đã dung hợp kiếm hồn, trở thành một thanh Thần Kiếm tuyệt thế.

Mà lúc này, đối phương còn chưa rút kiếm đã chế trụ Lôi Minh Thiên, nếu rút kiếm, chiến lực của đối phương sẽ mạnh thế nào? !

"Sở Cuồng Nhân! !" Lôi Minh Thiên nghiến răng nghiến lợi, trên thân lóe lên lôi đình chi lực càng ngày càng cuồng bạo, nồng đậm, cả người giống như bị bao bọc trong Lôi Cầu to lớn.

Oanh! !

Trong nháy mắt đạo vận lôi đình khủng bố bạo phát, hóa thành một đạo lôi trụ thô to oanh ra, từng đạo phù văn huyền diệu lưu chuyển trong đó.

"Chút tài mọn mà thôi." Sở Cuồng Nhân đưa tay vỗ ra, lực lượng khủng bố nhưu núi ầm vang bạo phát, đập lôi trụ vỡ nát.

Sau đó, hắn lại đè xuống một chưởng, đại khí vô cùng bàng bạc bạo phát, ngưng tụ thành một tòa Thái Cổ Thần Sơn rơi về phía Lôi Minh Thiên.

Lực lượng thần sơn vô cùng dồi dào, khí thế khóa chặt Lôi Minh Thiên, khiến hắn ta căn bản không trốn tránh được.

Đối mặt với một kích cường hãn này, Lôi Minh Thiên muốn dùng hết toàn lực ngăn cản, từng đạo lôi đình cuồng bạo không ngừng đánh về phía thần sơn.

Nhưng thần sơn thế như chẻ tre, trực tiếp rơi xuống, đánh Lôi Minh Thiên nằm rạp trên mặt đất, khung xương răng rắc sụp đổ, không ngừng chảy máu.

Chương 149: Tiểu Đạo Đồng, Thiên Sơn Trận, Đến Hài Tử Cũng Không Buông Tha

Lực lượng thần sơn dần tán đi, Lôi Minh Thiên nằm trên mặt đất, xương cốt trên người vỡ vụn, không ngừng chảy máu, đã bị một chiêu đánh cho trọng thương!

Hắn ta muốn Sở Cuồng Nhân phải trả giá đắt, nhưng chưa từng nghĩ, ở trước mặt đối phương, mình không chống được mấy chiêu đã bị đánh đến gần chết.

Sắc mặt người hộ đạo của Lôi Minh Thiên hộ đại biến, vội vàng xuất hiện, bảo vệ hắn ta sau lưng, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trên mặt tràn đầy đề phòng.

Đồng thời, trong lòng ông ta cũng vô cùng rung động.

Ông ta đoán Sở Cuồng Nhân rất mạnh, nhưng không ngờ lại cường đại đến tình trạng này, chỉ mấy chiêu đã đánh Lôi Minh Thiên thành trọng thương, hơn nữa trong quá trình này, đối phương còn không sử dụng kiếm đạo mà mình am hiểu nhất.

Quá kinh khủng!

Chiến lực này, ngay cả một số Chí Tôn lâu năm cũng chưa chắc đã có.

Trên mặt đám tu sĩ còn lại cũng tràn đầy kinh hãi, nhất là người hộ đạo của đám thiên kiêu kia, mặc dù Lôi Minh Thiên rơi vào thảm trạng này khiến bọn họ vui mừng, nhưng đồng thời cũng càng thêm kiêng kị thực lực của Sở Cuồng Nhân.

Tồn tại bực này khiến các thiên kiêu khác tranh giành thế nào?

Làm sao có thể tranh được? !

Lúc này, tầng mây nơi xa cuồn cuộn, có một tiểu đạo đồng mặc đạo bào, búi tóc chậm rãi đi tới.

Nhìn qua, tu vi của tiểu đạo đồng này không cao, chỉ là Động Hư cảnh, nhưng trên người hắn ta lại có lưu quang dật thải, mặc dùng đều là bảo vật, trong tay còn cầm một cây phất trần, càng là Thánh Khí hiếm thấy.

Mọi người thấy thế, ánh mắt không khỏi hỏa nhiệt, hận không thể lột tiểu đạo đồng này sạch sẽ, chiếm tất cả bảo vật kia làm của riêng, nhưng lời kế tiếp của tiểu đạo khiến tất cả mọi người phải từ bỏ suy nghĩ này.

"Lão sư đã chờ ở bên trong, chư vị có thể đi theo ta."

Tiểu đạo đồng nói với mọi người.

Lão sư trong miệng hắn ta là ai, người ở đây chỉ cần không ngốc đều có thể đoán được, đó chính là Thánh Nhân trong Bạch Mi sơn.

Vị tiểu đạo đồng này chính là người bên cạnh Thánh Nhân.

Mọi người theo tiểu đạo đi đến chỗ sâu trong Bạch Mi sơn, Sở Cuồng Nhân cũng giống vậy, hắn không thèm nhìn Lôi Minh Thiên nằm trên mặt đất giống như chó chết kia, đối với hắn mà nói, đối phương giống như cục đá ven đường.

Nếu cản đường, vậy tùy tiện đá một cái bay ra ngoài là được.

Không ai lại hơn thua với một cục đá.

Cách đó không xa, đám người Ngạo Thương, Lâm Bá Thiên nhìn thấy một màn này, không khỏi sinh ra cảm giác thỏ chết hồ buồn, đồng bệnh tương liên.

Bọn họ có thể sống đến bây giờ, đoán chừng không phải Sở Cuồng Nhân không giết được bọn họ, cũng không phải Sở Cuồng Nhân sợ nhấc lên đạo thống chi chiến.

Mà đối với Sở Cuồng Nhân, bọn họ căn bản không quan trọng, giết hay không, phải nhìn xem tâm trạng của đối phương thế nào.

Nghĩ đến đây, mấy người liếc nhau, trong lòng có chút bi thương.

Trên đời này, đả kích người nhất chính là, ngươi xem đối phương thành đại địch suốt đời, còn đối phương lại căn bản không để ngươi trong lòng.

Nhất là đối với đám thiên kiêu như Ngạo Thương, Viên Hoằng, chuyện này còn khiến bọn họ khó chịu hơn chết.

...

Một đoàn người đi theo tiểu đạo đồng xâm nhập vào chỗ sâu trong sơn mạch.

Nhưng thời gian dần trôi qua, bọn họ phát hiện tình huống có chút không đúng, càng đến chỗ sâu, bọn họ cảm giác bước chân càng ngày càng nặng nề, trên người giống như bị đè ép một tòa núi lớn, đi nửa bước cũng khó khăn.

Một số Chí Tôn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn với tình huống này.

"Đã đến phạm vi của Thiên Sơn Trận rồi."

Một cái Chí Tôn thầm nói.

"Thiên Sơn Trận là cái gì?" Có tu sĩ nghi hoặc không hiểu.

"Thiên Sơn Trận chính là trận pháp do Thánh Nhân bày ra, muốn nghe Thánh Nhân giảng đạo, nhất định phải đi qua trận pháp này!"

"Không sai, phạm vi Thiên Sơn Trận chỉ có ngàn trượng, nhưng qua mỗi trượng lại bị đè áp thêm trọng lực của một ngọn núi, cho nên được gọi là Thiên Sơn Trận, ngay cả Tôn giả muốn đi qua Thiên Sơn Trận này, cũng không phải chuyện dễ dàng."

Một số Chí Tôn giải thích nói.

Có người hiếu kỳ nhìn về phía tiểu đạo đồng lanh lợi đi đầu tiên, dáng vẻ không hề có áp lực, nói: "Tại sao hắn ta lại không có chuyện gì, hắn chỉ là Động Hư cảnh mà thôi."

"Nói nhảm, người ta là người bên cạnh Thánh Nhân, Thiên Sơn Trận sẽ tạo thành ảnh hưởng với người ta sao."

Có tu sĩ chú ý tới phất trần trong tay tiểu đạo đồng lưu chuyển từng trận đạo vận, thay tiểu đạo đồng triệt tiêu lực lượng của Thiên Sơn Trận.

Thiên Sơn Trận chỉ có ngàn trượng, đối với phần lớn tu sĩ mà nói, trong chớp mắt có thể đi qua ngàn trượng, nhưng bây giờ lại nửa bước khó đi.

Một số tu sĩ không có đủ thực lực, trong lúc bước vào Thiên Sơn Trận đã trực tiếp bị áp nằm rạp trên mặt đất, đến cử động cũng khó khăn.

Tu sĩ có thể đi lại từ Động Hư cảnh trở lên, nhưng đi lại cũng vô cùng khó khăn, linh lực đang kịch liệt tiêu hao.

Đáng giận nhất chính là tiểu đạo đồng đi đầu dẫn đường, không bị Thiên Sơn Trận ảnh hưởng chút nào thì không nói, trên đường đi còn không ngừng chơi đùa, không phải đuổi theo bướm, thì chính là ngồi xổm xuống nhìn côn trùng nhìn hoa.

Nửa canh giờ trôi qua, bọn họ chỉ đi được hai trăm trượng, phải biết, bọn họ ở trong trận lâu thêm một giây thì tiêu hao nhiều hơn một phần linh lực.

"Đạo đồng, có thể đi nhanh chút không."

Một tu sĩ không nhịn được mở miệng nói.

Đạo đồng không quay đầu lại nói: "Gấp làm gì, con đường phía trước càng khó đi hơn, nếu không chịu đựng nổi thì đừng đi."

Thiên Sơn Trận, mỗi một trượng, lực lượng đè ép lên bọn họ nhiều hơn một ngọn núi, hiện tại bọn họ còn chưa đi được một nửa, nếu không nhịn được, phía sau càng khó khăn hơn.

Mọi người nghe vậy, một trận bất đắc dĩ.

Đúng là nói như vậy không sai, nhưng bọn họ còn tiêu hao linh lực như vậy, con đường tiếp theo đừng nghĩ sẽ đi được dễ dàng.

"Ấy, là Phượng Vĩ Điệp."

Lúc này, tiểu đạo đồng kinh hô một tiếng, nhìn thấy một con bướm màu vàng, lập tức chạy lên muốn bắt, nhưng bươm bướm vỗ cánh lập tức bay mất, tiểu đạo đồng lập tức đuổi theo.

Chỉ thấy Phượng Vĩ Điệp bay múa, cuối cùng đậu trên một ngón tay trắng nõn thon dài.

Tiểu đạo đồng nhìn lại, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân chẳng hề làm gì, Phượng Vĩ Điệp đã đậu trên ngón tay hắn, nhất thời rất ngạc nhiên.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, đưa ngón tay bươm bướm đậu đến trước mặt tiểu đạo đồng, nhưng đối phương cũng không nhận, chỉ sững sờ nhìn hắn xuất thần.

"Tiểu huynh đệ, nếu không tiếp, bươm bướm sẽ bay mất."

Sở Cuồng Nhân lên tiếng nói.

Lúc này tiểu đạo đồng mới phản ứng lại, chấp tay hành lễ rồi bắt bươm bướm trong lòng bàn tay, nhìn một lát liền phóng sinh nó.

Sau đó hắn ta nhìn Sở Cuồng Nhân nói: "Đại ca ca, khuôn mặt ngươi thật dễ nhìn, sư phụ ta cũng không đẹp mắt như ngươi."

"Tiểu huynh đệ, Thánh Nhân giảng đạo, chúng ta cũng không thể để Thánh Nhân đợi lâu, có thể đi nhanh một chút không?" Sở Cuồng Nhân cười nói.

"Vậy được rồi, đại ca ca, con đường tiếp theo rất khó đi, ngươi không đi được thì kéo tay ta, có phất trần lão sư cho, trận pháp này không có tác dụng với ta."

Tiểu đạo đồng đắc ý nói, thậm chí còn ở trước mắt bao người thương lượng cho Sở Cuồng Nhân đi cửa sau.

Chuyện này khiến không ít tu sĩ co giật khóe miệng, tâm lý chua xót.

Khốn nạn, lớn lên đẹp mắt đi đến đâu cũng nổi tiếng a.

"Tên Sở Cuồng Nhân này lớn lên quá yêu nghiệt đi, đến tiểu hài tử cũng không buông tha." Có tu sĩ cảm khái nói.

Thật ra tiểu đạo đồng không chỉ cảm thấy Sở Cuồng Nhân đẹp mắt mà nói như vậy, càng vì khí chất như trích tiên của hắn hấp dẫn, tính cách tiểu đạo đồng thuần lương, bản năng thân cận với khí tức khiến hắn ta cảm thấy thoải mái.

Giống như bươm bướm thân cận với Sở Cuồng Nhân vậy.

Tiểu đạo đồng bước nhanh hơn, mọi người đi theo, rất nhanh đã đi hơn phân nửa Thiên Sơn Trận, nhưng càng đi, lực lượng của trận pháp càng mạnh, càng ngày càng nhiều người không kiên trì nổi.

Cuối cùng, người có thể đi qua Thiên Sơn Trận, đến trước cung điện Thánh Nhân có không đến năm ngàn người.

Đừng tưởng năm ngàn người này là rất nhiều, lần Thánh Nhân giảng đạo này thu hút mấy trăm ngàn tu sĩ, nhưng bây giờ, chỉ còn không đến năm ngàn người đi qua Thiên Sơn Trận, còn chưa đến một phần trăm a.

Chương 150: Tâm Thê, Đạo Tâm Bàn Thạch, Không Thể Lay Động

"Mệt quá, mệt chết lão tử rồi."

"Đúng là mệt mỏi, Thiên Sơn Trận này quá khó đi."

"Muốn nghe Thánh Nhân giảng đạo, thật sự không dễ dàng."

Trước cung điện Thánh Nhân, trong năm ngàn người, có đến một nửa số người nằm trên mặt đất, mệt mỏi đến chết đi sống lại.

Ngay cả đám Thiếu Đế như Cố Trường Ca, Ngạo Thương cũng phải thở dốc, hiển nhiên đã tiêu hao không ít thể lực, linh lực.

"Lam Vũ, ngươi còn tốt chứ?" Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Lam Vũ bên cạnh, đối phương tiêu hao cũng không nhỏ, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi mỏng.

"Không sao."

"Đại ca ca, ngươi thật lợi hại."

Lúc này, tiểu đạo đồng đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, nói: "Tu vi của ngươi không sai biệt với bọn họ, nhưng ngươi lại không mệt mỏi."

Hắn ta chỉ đám thiên kiêu Ngạo Thương, Lâm Bá Thiên cách đó không xa nói.

Sắc mặt mấy người kia tối sầm lại.

Tên nhóc con này, biết thì biết, có cần nói ra như vậy không?

"Có lẽ do bọn họ quá yếu ớt."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, mặc dù cùng cảnh giới, nhưng căn cơ của bọn họ kém hắn quá xa, đám người Ngạo Thương căn bản không có cách nào so với hắn.

Nghe thấy vậy, sắc mặt mấy người càng thêm khó coi, trong lòng tức giận mắng, ngươi mới yếu, cả nhà ngươi đều yếu!

Mọi người nghỉ ngơi một lát, sau đó nhìn về phía cung điện trước mặt, cung điện này vô cùng rộng rãi, mà bên dưới cung điện có một đầu bậc thang như dùng bạch ngọc đắp lên, trong lòng mọi người dần trở nên hưng phấn.

"Đây chính là nơi Thánh Nhân giảng đạo sao?"

"Thánh Nhân ở ngay chỗ này, chúng ta nhanh đi vào chiếm vị trí tốt đi."

"Không sai, đi thôi."

Một số tu sĩ không kìm nén được nội tâm kích động, vội vàng đi lên bậc thang, nhưng không đi được mấy bậc, bọn họ đã đứng nguyên chỗ, sau đó trên mặt lộ ra hoảng sợ, cũng có người lộ ra vẻ mừng như điên.

"Bọn họ sao vậy?"

Có tu sĩ đang định đi lên bậc thang vội vàng thu chân, nghi ngờ nhìn đám tu sĩ không thích hợp đứng trên cầu thang kia.

Tiểu đạo đồng lên tiếng nói: "Muốn nghe Thánh Nhân giảng đạo, ngoại trừ phải đi qua Thiên Sơn Trận, còn phải đi qua... Tâm thê này nữa!"

"Tổng cộng tâm thê có bảy mươi hai cấp, sẽ tạo ra các cảnh tượng huyễn ảo mê hoặc các ngươi, nếu đạo tâm không kiên định, rất có thể sẽ lâm vào trong ảo cảnh, không thể tự kềm chế."

"Tình huống như vậy chỉ có hai kết quả, thứ nhất là dùng ngoại lực cưỡng ép tỉnh lại, thứ hai, linh lực khô kiệt cho đến khi nhục thể tiêu vong."

Tiểu đạo đồng cười híp mắt nói, dưới đáy lòng mọi người dâng lên một luồng khí lạnh, đi qua tâm thê, còn có nguy hiểm đến tính mạng? !

"Thánh Nhân sẽ không trơ mắt nhìn chúng ta chết đi!" Một tu sĩ nuốt một ngụm nước bọt nói.

"Ầy, nhìn kìa." Tiểu đạo đồng chỉ sang bên cạnh cung điện.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy một đống xương trắng ở đó.

Trong lòng mọi người có suy đoán.

"Những người kia không cách nào thông qua khảo nghiệm tâm thê, cuối cùng trầm luân trong huyễn cảnh mà chết." Tiểu đạo đồng nói.

Móa ơi, thật sự sẽ chết người đấy!

Mọi người nhìn bậc thang, trong lòng có chút sợ hãi.

Thánh Nhân giảng đạo đúng là cơ duyên không tệ, nhưng cơ duyên tốt cũng không bằng tánh mạng, như vậy mà mất mạng thì không đáng.

Trong lúc nhất thời, có không ít người bắt đầu bỏ cuộc giữa chừng.

Sở Cuồng Nhân lắc đầu cười một tiếng, "Tâm thê, tâm thê, bậc thang khảo nghiệm đạo tâm, thật đúng lúc."

"Công tử, ta đi thử trước."

Lam Vũ nói xong, sau đó bóng người lóe lên, bước lên tâm thê.

Nàng liên tiếp đi ba mươi sáu bậc, đến bậc thứ bốn mươi mốt mới thả chậm cước bộ, huyễn tượng dần có ảnh hưởng với nàng.

"Đạo tâm của tỷ tỷ này thật kiên định, ngay cả Chí Tôn cũng không đi nhanh bằng nàng." Tiểu đạo đồng không khỏi kinh ngạc nói.

"Một nữ tử còn có đạo tâm như vậy, ta là một đại nam nhân, lại ở đây bó tay bó chân, thật mất mặt!"

Một tu sĩ cắn răng, sau đó xông lên bậc thang.

"Không sai, tu hành vốn là một chuyện nghịch thiên cải mệnh, nếu làm việc luôn lo trước lo sau như vậy, còn không bằng về nhà trồng trọt đi."

"Không phải chỉ là một đầu tâm thê thôi sao, ta không tin mình không lên được."

"Đạo tâm của ta, không cho phép ta lùi bước!"

Một số tu sĩ tự động viên bản thân, sau đó bước lên tâm thê, bắt đầu tiếp nhận khảo nghiệm.

Đám người Ngạo Thương, Cố Trường Ca, Lâm Bá Thiên cũng đều đi lên.

Một số Chí Tôn lộ ra thành thạo, có lẽ đạo tâm của bọn họ vốn không tầm thường, hoặc là bọn họ đã từng lắng nghe Thánh Nhân giảng đạo, trải qua tâm thê này, cho nên nắm chắc trong lòng.

Một đoàn tu sĩ đi lên bậc thang, trải qua các loại huyễn tượng, vẻ mặt khác nhau, có người đối diện với nỗi sợ hãi nhất trong lòng, vẻ mặt hoảng sợ, có người muốn hưởng hết vinh hoa trên thế gian, vô cùng cuồng hỉ...

Những thăng trầm của cuộc sống đều được nhìn ra trên đầu tâm thê này.

Thậm chí Sở Cuồng Nhân còn nhìn thấy có nam tu quyệt miệng, ôm một nam tu bên cạnh liều mạng gặm, suýt nữa còn cởi hết y phục, vừa nhìn đã biết bị huyễn tượng gì đó mê hoặc.

"Đại ca ca, ngươi không lên đi thử một chút sao?"

Tiểu đạo đồng hỏi.

"Ta chờ một chút."

"Đại ca ca, ngươi yên tâm, ta sẽ ở đây nhìn, nếu ngươi không ra được huyễn tượng, ta sẽ đánh thức ngươi."

Tiểu đạo đồng lại muốn cho Sở Cuồng Nhân đi cửa sau.

"A, cái này không cần, ta chỉ muốn để tỷ tỷ kia lên trước, sau đó ta mới đi lên." Sở Cuồng Nhân nhìn bóng lưng Lam Vũ nói.

Hắn phải nhìn Lam Vũ trước, cam đoan nàng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

"Đúng rồi, thất tổ, Thánh Nhân giảng đạo rất hiếm thấy, không bằng các ngươi cũng đi vào nghe một chút." Sở Cuồng Nhân nói với hư không.

Hắn mới nhìn thấy có không ít người hộ đạo của các thiên kiêu đã hành động.

Ba người thất tổ hiện thân, nhìn cung điện chần chờ một chút, sau đó gật đầu, "Ừm, vậy chúng ta sẽ đi vào nghe một chút."

Ba người cũng không sợ Sở Cuồng Nhân xảy ra chuyện, dù sao nơi này là đạo tràng của Thánh Nhân, không ai dám động thủ gây chuyện ở đây.

Nửa canh giờ trôi qua, theo thời gian, một đám Chí Tôn đã đi qua tâm thê, chỉ còn lại có một số người vẫn đang đối kháng với huyễn tượng.

Trong đó các vị thiên kiêu được người ta chú ý nhất, dù sao những người này đều là tương lai của các đại đạo thống, nếu đạo tâm không đầy đủ cứng cỏi, tương lai làm sao có thể trở thành trụ cột của đạo thống được.

"Phù... Cuối cùng cũng tới nơi." Lam Vũ đi đến bậc thang cuối cùng, đến trước cửa chính của cung điện Thánh Nhân.

Nàng quay người nhìn Sở Cuồng Nhân dưới tâm thê, khẽ vuốt cằm.

"A, nàng đến nơi rồi, giờ đến lượt ta." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, sau đó nhấc chân đi lên tâm thê.

Hành động của hắn lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả tu sĩ đã đi qua tâm thê.

Tất cả mọi người muốn biết, thiên kiêu tuyệt thế, thiên phú này tuyệt luân, chiến lực áp lực cùng thế hệ này sẽ có đạo tâm như thế nào.

Đạp lên bậc thang thứ nhất, Sở Cuồng Nhân chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt thay đổi, xuất hiện một mảng liệt diễm nóng rực đánh về phía hắn.

"Là cái này sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ lắc đầu, đạo tâm vững vàng, nhấc chân đi vào trong liệt diễm, hoàn toàn không thèm để ý đến thống khổ liệt diễm đốt người kia.

Ngay sau đó, Sở Cuồng Nhân lại nhìn thấy các loại huyễn tượng, biển động phong bạo, thanh thế to lớn, Yêu thú tuyệt thế, xen lẫn thất tình lục dục, các cảnh tượng muôn màu trên thế gian.

Bảy mươi hai bậc thang ngắn ngủi, giống như hắn đã đi qua bảy mươi hai năm cuộc đời, gặp qua mỹ thực, gặp được mỹ nhân, làm đế vương cao cao tại thượng, cũng làm ăn mày thấp bé như con kiến hôi...

Nhưng bất kì loại nào huyễn tượng đều không thể khiến hắn dừng lại một cái chớp mắt, đạo tâm của hắn vô cùng kiên cố, không thể lay động!

Bước chân của hắn nhẹ nhàng, vượt qua mọi người đang thống khổ đấu tranh trên các bậc thang, giống như đi trên bậc thang bình thường, nhanh chóng đi đến bên cạnh Lam Vũ.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người sợ ngây người.

Chương 151: Tâm Thê Sụp Đổ, Thánh Nhân Giảng Đạo, Tư Chất Của Ta Quá Tốt Rồi

"Hắn, tại sao hắn có thể đi nhanh như vậy? !"

"Dường như tâm thê không có bất kỳ ảnh hưởng nào đến hắn cả."

"Cái này, đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?"

Trước cung điện Thánh Nhân, khiến tất cả mọi người trợn mắt hốc mồm, Sở Cuồng Nhân nhanh chóng vượt qua tâm thê khiến bọn hắn cực kì kinh ngạc.

Phải biết rằng, trong số tất cả những người có mặt, cho dù là Chí Tôn vượt qua tốc độ nhanh nhất, nhưng cũng phải bỏ ra gần nửa canh giờ!

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại đi từng bước một, không hề dừng lại chút nào, cũng chỉ tốn mười hai mươi nhịp thở là qua được, giống như đi cầu thang bình thường, dường như không giống giấc mơ.

Bây giờ, tất cả tu sĩ vượt qua tâm thê vô cùng e dè nhìn Sở Cuồng Nhân, trong đó còn lộ ra mấy phần hoảng sợ.

Đạo tâm thế này, còn là người sao?

Phải biết rằng, đạo tâm có liên quan đến kinh nghiệm, ý chí, thất tình lục dục của con người, ảo ảnh trong tâm thê cũng căn cứ vào những thứ này mà phát triển.

Sở Cuồng Nhân có thể vượt qua mà không dừng bước, mọi người cực kì hoài nghi, gia hỏa này có phải hoàn toàn không có thất tình lục dục hay không?

Còn là người sao?

Sẽ không phải là chui ra từ một hòn đá chứ? !

Ong ong ong...

Lúc này, chỉ thấy tâm thê bỗng nhiên điên cuồng rung động, vết rách bắt đầu hiện ra, trong chớp mắt, dường như bạch ngọc chồng phía trên tâm thê đã hiện đầy vết nứt, bắt đầu sụp đổ.

Sức mạnh của ảo ảnh cũng bắt đầu tiêu tan, những tu sĩ từng chìm đắm trong ảo ảnh lần lượt được đánh thức, đầu tiên họ ngơ ngác nhìn xung quanh rồi lao lên sau khi phát hiện dị tượng của tâm thê.

Chỉ trong chốc lát, tâm thê hoa lệ tinh xảo hóa thành một đống đá vụn.

"Móa, tâm thê xảy ra chuyện gì vậy?"

"Nói sập là sập, đây là công trình bã đậu gì vậy."

"Không thể nào."

Tiểu đạo đồng tâm thê cũng há to miệng, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

Bóng người hắn lóe lên, đi đến trước cửa cung điện, ánh mắt kì quái đánh giá Sở Cuồng Nhân: "Đại ca ca, sao ngươi lại làm được?"

"Ách, làm được chuyện gì?"

Sở Cuồng Nhân hơi nghi hoặc một chút, nhưng trong lòng mơ hồ có suy đoán.

Mấy tên tu sĩ kia cũng đoán được điều gì đó, một gã Chí Tôn hỏi tiểu đạo đồng: "Tiểu huynh đệ, chẳng lẽ ý của ngươi là chuyện tâm thê sụp đổ có liên quan tới Sở đạo hữu sao?"

Tiểu đạo đồng gật đầu, nói: "Ta nghe lão sư nói, tâm thê này có thể khảo nghiệm đạo tâm tu sĩ, chỉ khi nào gặp phải một số đạo tâm cường đại không thể phá vỡ sẽ bị hắn ảnh hưởng, thậm chí sụp đổ."

Hít...

Nghe đến đây, mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Có ý gì? !

Chẳng phải nói đạo tâm của Sở Cuồng Nhân cường đại đến mức có thể khiến tâm thê sụp đổ sao? !

“Có ví dụ nào về loại chuyện này không?” Một vị Chí Tôn hỏi.

Tiểu đạo đồng lắc đầu: "Không có, bất quá lão sư nói loại sự tình này, ước chừng chỉ có đạo tâm của Đại Đế Cổ Đại mới có thể làm được."

Chỉ có Đại Đế Cổ Đại mới có thể làm được?

Câu nói này, như một tiếng sấm nổ bên tai của mọi người.

Cmn! !

Đạo tâm Sở Cuồng Nhân có thể sánh với Đại Đế Cổ Đại? !

Đây là chuyện quái quỷ gì vậy! !

"Không thể nào, không thể nào, không thể nào, làm sao có thể phát hiện loại chuyện này, ta cảm thấy là tâm thê có trục trặc."

"Đúng, đúng, ta cũng cảm thấy như vậy."

"Tâm thê đã tồn tại nhiều năm như vậy, không biết đã kiểm tra bao nhiêu đạo tâm, không tu sửa nhiều năm xảy ra trục trặc cũng là chuyện rất bình thường."

"Ừm, cũng có lý."

Một số tu sĩ mồm năm miệng mười nói, lời của những người này được không ít người tán thành, mọi người cũng dần dần chấp nhận cái lí do này.

Sánh vai với Đại Đế Cổ Đại? !

Loại chuyện này, bọn họ không dám tưởng tượng, không muốn tin tưởng.

Sở Cuồng Nhân đã quá biến thái, nhưng muốn nói hắn có thể sánh vai với Đại Đế Cổ Đại, chuyện này cũng quá đáng sợ rồi.

"Thật là lâu năm không tu sửa sao? Nhưng tâm thê này là một món Thánh Khí." Tiểu đạo đồng cau mày, khuôn mặt nhỏ vcau lại, thầm nói.

Mà những tu sĩ không đi vào tâm thê cũng không quản được nhiều như vậy.

Tâm thê bị hủy, ngược lại bọn họ cảm thấy đó là cơ hội, không cần vào tâm thê cũng có thể lắng nghe Thánh Nhân giảng đạo.

Chỉ thấy nguyên một đám tu sĩ này lao vào cửa cung điện.

Nhưng lúc này, một luồng sức mạnh vô hình đột nhiên từ bên trong cung điện khuếch tán ra ngoài, những tu sĩ muốn trục lợi bị đánh bay ra ngoài.

"Những tu sĩ đã vượt qua tâm thê, có thể vào điện, còn những người khác thì hãy trở về đi." Một giọng nói già nua từ trong cung điện truyền đến.

Đây là giọng nói của Bạch Mi Thánh Nhân.

Những tu sĩ không đi lên tâm thê đều lộ vẻ không cam lòng, nhưng Thánh Nhân đã lên tiếng, bọn họ còn có thể nói cái gì chứ, chỉ có thể ngoan ngoãn rời đi.

"Không có can đảm đi lên tâm thê, lại muốn trục lợi, những người này cũng xứng lắng nghe Thánh Nhân giảng đạo?" Một Chí Tôn hừ lạnh một tiếng.

Sau đó, mọi người đi vào trong cung điện.

Bên trong cung điện rất rộng rãi, có một lão giả mặc trường bào màu trắng, ngồi ở trên bồ đoàn.

Râu tóc, ngay cả lông mi của lão giả đều là màu trắng, rõ ràng chỉ ngồi ở chỗ đó, nhưng lại khiến cho người ta một cảm giác hư ảo, khó có thể chạm vào.

Động Tất Chi Nhãn của Sở Cuồng Nhân di chuyển, nhận được một số tin tức.

"Bạch Mi Thánh Nhân, Hiển Thánh sơ kỳ, tu công đức bảo khu..."

Hiển Thánh sơ kỳ?

Công đức bảo khu?

Hai chữ mấu chốt này đập vào mi mắt hắn.

Bên trong Thánh Nhân cũng có phân chia mạnh yếu, Hiển Thánh sơ kỳ là Thánh Nhân bình thường, trung kỳ thì là Đại Thánh, phía trên hậu kỳ chính là Thánh Vương...

Về phần công đức bảo khu ở phía sau thì là một loại pháp môn tu hành, nhưng lại vô cùng hiếm thấy, sử dụng pháp môn công đức để tu hành công đức!

"Chẳng trách vị Bạch Mi Thánh Nhân này thường xuyên giảng đạo, thu thập công đức, thì ra là vì tu hành công đức bảo khu."

Sở Cuồng Nhân thì thàonói.

Lúc này, hắn cảm nhận được có một ánh mắt rơi trên người mình.

Chính là Bạch Mi Thánh Nhân kia.

Trong lòng Sở Cuồng Nhân có chút bồn chồn, chẳng lẽ vị Thánh Nhân này đang phàn nàn vì hắn làm hỏng tâm thê đó chứ? ?

Nhưng may mắn là, Bạch Mi Thánh Nhân chỉ nhìn hắn một cái liền dời ánh mắt, sau đó từ tốn nói với đông đảo tu sĩ: "Buổi giảng đạo sắp bắt đầu, mời chư vị tìm chỗ ngồi xuống."

Mọi người nghe xong liền tìm một chỗ tốt ngồi xuống, hầu hết các Chí Tôn đến trước đều vội vàng chạy đến chỗ cách Bạch Mi Thánh Nhân ba trượng rồi ngồi xuống.

Đó là khoảng cách gần nhất với Thánh Nhân, cũng là nơi nghe Thánh Nhân giảng đạo tốt nhất.

Ngược lại Sở Cuồng Nhân cũng không đi tranh, cùng Lam Vũ tùy tiện tìm một nơi nào đó rồi ngồi xuống.

Sau khi mọi người tìm được vị trí tốt, Thánh Nhân liền bắt đầu giảng đạo.

Tăng dần từ cảnh giới tu hành cơ bản nhất, sau đó là giảng về kinh nghiệm tâm đắc khi trở thành Thánh Nhân, mỗi một cảnh giới đều được giảng rất kỹ càng...

Theo lời giảng đạo của Thánh Nhân, một luồng đạo vận huyền diệu tràn ngập toàn bộ đại điện, trong lúc nhất thời, phần lớn Linh khí hội tụ đến nơi này, chỉ thấy trên trời xuất hiện dị tượng tượng, địa dũng kim liên xuất hiện.

Sở Cuồng Nhân ngồi ở phía sau nghe giảng, có chút tâm đắc: "Không hổ là Thánh Nhân, tu vi đạo pháp của hắn quả thật là cao thâm."

Hắn nhìn về phía những người còn lại, phát hiện tất cả mọi người đắm chìm trong lời giảng của Thánh Nhân, nguyên một đám lộ ra vẻ si mê, bao gômg những vị Chí Tôn kia, thậm chí là Chí Tôn Vô Thượng của thất tổ cũng giống vậy.

Hắn không khỏi líu lưỡi: "Hơi quá rồi."

Tuy nhiên, lời giảng của Thánh Nhân vẫn cho hắn nhiều bài học, nhưng hắn vẫn không giống những người kia, trầm mê vào nó.

Hơn nữa, càng về sau, sự dẫn dắt của Bạch Mi Thánh Nhân đối với hắn càng ngày càng nhỏ, thậm chí biến thành không còn cảm giác gì.

Chẳng lẽ là do tư chất của hắn quá tệ, nghe không hiểu Thánh Nhân đang nói cái gì?

Nói đùa.

Tư chất của hắn quá tệ, vậy thì trên đời này sẽ không có thiên tài.

Suy nghĩ kỹ càng, bỗng nhiên Sở Cuồng Nhân bừng tỉnh đại ngộ, không phải do tư chất của hắn quá tệ, ngược lại, là tư chất của hắn, có tính lĩnh ngộ quá tốt!

Chương 152: Các Ngươi Tới Nghe Giảng Đạo, Ta Thì Tới Luận Đạo

Cảnh giới ngộ đạo của Sở Cuồng Nhân quá cao.

Đặc biệt là sau khi hắn bế quan ba năm, lĩnh hội đế kinh, bây giờ khả năng ngộ đạo đạo pháp, chỉ sợ cũng không chênh lệch mấy so với Thánh Nhân.

Sau khi phát hiện được điều này, bỗng nhiên Sở Cuồng Nhân nảy ra một ý nghĩ, nếu hiện tại hắn luận đạo với Thánh Nhân, sẽ như thế nào? ?

Từ lâu trước đó, hắn đã có ý nghĩ luận đạo với Thánh Nhân.

Nhưng luôn không có cơ hội.

Mà bây giờ, cơ hội này đã bày ở trước mặt của hắn.

"Chờ một chút." Sở Cuồng Nhân hít sâu một hơi, đè xuống rung động trong lòng, không phải hắn đang trốn tránh, mà hiện giờ Thánh Nhân đang giảng đạo, tùy tiện luận đạo, khó tránh khỏi có chút mất lễ nghĩa.

Muốn đến nơi này, Sở Cuồng Nhân ôm Côn Ngô Kiếm vào trong ngực, hắn không tiếp tục lắng nghe Thánh Nhân giảng đạo, mà ngược lại, bắt đầu tìm hiểu kiếm hồn ảo diệu.

Đối với hắn mà nói, chuyện này còn có nhiều tác dụng hơn so với việc nghe Thánh Nhân giảng đạo.

...

Thời gian trôi qua, thoáng cái đã qua ba ngày.

Thánh Nhân cũng đã giảng đạo được một khoảng thời gian.

Mọi người dần dần lấy lại tinh thần trung thành với Thánh Nhân, nguyên một đám đều có được ích lợi không nhỏ, cho dù là Chí Tôn cũng vậy.

"Chúng ta đa tạ Thánh Nhân!"

Một vị Chí Tôn Vô Thượng đứng dậy, khom mình hành lễ.

"Chúng ta đa tạ Thánh Nhân!"

Những người còn lại cũng đứng dậy hành lễ, nói lời cảm tạ từ đáy lòng.

Bạch Mi Thánh Nhân cười nhạt một tiếng, sau lần giảng đạo này, hắn lại thu hoạch được chút công đức, mặc dù có tác dụng không lớn cho công đức bảo khu, nhưng góp gió thành bão, thịt muỗi cũng là thịt.

"Lần giảng đạo này, đến đây là kết thúc, các ngươi nếu có điều gì khong hiểu thì cứ việc nói ra." Bạch Mi Thánh Nhân từ tốn nói.

Hai mắt các tu sĩ tỏa sáng, nắm lấy cơ hội, vội vàng nói ra những nghi ngờ trong lòng mình, tất cả đều được Thánh Nhân giải đáp.

"Thánh Nhân, thế trong thế giới tranh đấu này theo ý kiến của ngài, trong thiên hạ này thì người nào có khả năng đoạt được đế vị cao nhất?" Ngạo Thương bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Vấn đề này vừa được đưa ra, không ít người hứng thú.

Bạch Mi Thánh Nhân lại không trả lời thẳng, thản nhiên nói: "Đây là thiên cơ, không phải là chuyện mà ta có thể phỏng đoán."

"Vậy thì Thánh Nhân cảm thấy còn bao lâu nữa thì Đế Vương mới sẽ xuất thế?"

Lần này là Viên Hoằng lên tiếng hỏi.

"Trong thế giới tranh đấu này, từ xưa tới nay chưa từng có, đại đạo xuất hiện, nhưng muốn thành Đế Vương cần tu luyện khắc khổ, ngắn thì trăm năm, nhiều thì hơn ngàn năm cũng không phải không có khả năng." Bạch Mi Thánh Nhân cau mày nói.

Hắn cũng không thành đế, có trời mới biết cần phải mất bao lâu mới có người thành đế.

"Thánh Nhân, nghe nói tâm thê trước cung điện của ngài có thể khảo nghiệm đạo tâm tu sĩ, nhưng bây giờ tâm thê sụp đổ, ngài cảm thấy, đạo tâm Sở Cuồng Nhân có thể sánh với của Đại Đế Cổ Đại hay không?"

Vô Trần Tử nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, sau đó hỏi.

Khóe miệng Bạch Mi Thánh Nhân khẽ giật nhẹ đến mức không thể nhận ra, chuyện tâm thê bị sụp đổ, hắn cũng biết đến.

Đối với đạo tâm của Sở Cuồng Nhân, hắn cũng suy nghĩ không ra, không dám đoán chắc đạo tâm của đối phương có thể sánh với của Đại Đế Cổ Đại hay không.

Dù sao đi nữa, vấn đề này quá khó tin, nhưng nếu như nói chính mình không biết nói sao, chẳng phải là rất ném mặt mũi của Thánh Nhân là mình ra ngoài sao.

Những tiểu tử này sao lại hỏi những chuyện mà lão không biết vậy.

Bỗng nhiên Bạch Mi Thánh Nhân nghĩ đến cái gì, ánh mắt thâm thúy, ra vẻ thần bí nói ra: "Không thể nói, không thể nói."

Lời vừa nói ra, mọi người đều hai mặt nhìn nhau, có chút không nghĩ ra đâu, không thể nói, đây là ý gì?

Mọi người vô cùng hiếu kỳ, nhưng Thánh Nhân không nói, cho dù là bọn họ hiếu kỳ đến tâm trạng như có con kiến đang bò lên cũng không có cách nào biết.

"Thánh Nhân, ta đã dừng ở Tôn giả cảnh chừng hai ngàn năm, xin hỏi làm sao mới có thể đột phá?" Lúc này, một vị Tôn giả đột nhiên hỏi.

Vấn đề này, tuy vẫn rất khó như cũ, nhưng so với mấy vấn đề mà trước đó mà Thánh Nhân không biết, thì ít ra chuyện này hắn vẫn biết được đôi chút.

Giảng đạo ba ngày, lại thêm hai ngày hỏi đáp.

Bạch Mi Thánh Nhân cảm thấy thời gian cũng sắp đến rồi, ánh mắt lại đặt ở trên người Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo một chút hiếu kỳ.

Bởi vì từ đầu đến cuối, đối phương chỉ ngồi tại chỗ, cũng không nghe hắn giảng đạo, cũng không hỏi hắn vấn đề nào, vẫn ôm lấy kiếm của hắn.

Cả người giống như một bức tượng, không nhúc nhích.

Bạch Mi Thánh Nhân cũng nghi ngờ đến tột cùng đối phương đang làm gì.

Không chỉ có Thánh Nhân, những người khác cũng đều chú ý tới sự khác thường của Sở Cuồng Nhân, hai mặt nhìn nhau, không biết đối phương lại làm cái quỷ gì.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi thật to gan, Thánh Nhân ở phía trước, ngươi như vậy là không biết lễ nghĩa, không để ý đến uy nghi của Thánh Nhân."

Một vị Chí Tôn đột nhiên lớn tiếng chất vấn Sở Cuồng Nhân.

Ông...

Lúc này, thân kiếm Côn Ngô Kiếm khẽ run, lộ ra một nửa thân kiếm, một cỗ khí tức vô cùng khủng bố sắc bén khóa chặt vị Chí Tôn kia.

Vị Chí Tôn kia như bị sét đánh, sắc mặt trắng nhợt, cỗ khí tức sắc bén này, vậy mà khiến hắn có loại cảm giác dường như mạng sống đang trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc.

Thanh kiếm kia, thật là đáng sợ.

Mọi người cũng âm thầm kinh hãi.

Không hổ là đệ nhất Bách Kiếm Phổ, Thánh Kiếm duy nhất được biết đến trên thế giới có thể dung hợp với kiếm hồn, quả thực là danh bất hư truyền, cực kì kinh khủng.

Sở Cuồng Nhân mơ màng tỉnh lại, đè chuôi kiếm Côn Ngô Kiếm lại cắm vào vỏ kiếm, vuốt ve thân kiếm, giống như đang trấn an Côn Ngô Kiếm, thì thầm với nó: "Vì loại người này mà tức giận, không đáng..."

Sau đó, hắn ngắm nhìn bốn phía, sau đó nhìn về phía Bạch Mi Thánh Nhân ngồi trên bồ đoàn, cười nhạt nói: "Giảng đạo đã kết thúc rồi đúng không?"

Bạch Mi Thánh Nhân khẽ vuốt cằm: "Đúng thế."

"Vậy thì tốt, hiện tại vãn bối cũng có một vấn đề muốn hỏi Thánh Nhân."

Đông đảo tu sĩ hiếu kỳ nhìn về phía hắn.

"Mời nói." Sắc mặt Thánh Nhân cũng nghiêm túc trở lại, điều mà đến kẻ tuyệt thế thiên kiêu cũng không hiểu, sẽ khó giải thích đến mức nào?

"Thánh Nhân giảng đạo ba ngày, giải đáp hai ngày, có mệt không?"

Cái gì?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

Đây là vấn đề gì vậy?

"Cũng không sao." Bạch Mi Thánh Nhân nói, đồng thời không biết trong hồ lô của Sở Cuồng Nhân đến tột cùng là bán thứ gì.

"À, nếu vậy thì, hiện tại có thể mời Thánh Nhân luận đạo với ta hay không." Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

Vừa dứt lời, khung cảnh rơi vào một bầu không khí yên tĩnh đến lạ lùng.

Tất cả mọi người đang hoài nghi lỗ tai mình.

Bọn họ nghe được cái gì?

Sở Cuồng Nhân muốn luận đạo với Thánh Nhân? !

"Lớn mật! !"

"Nhóc con, dám xuất khẩu cuồng ngôn!"

Có mấy luồng khí tức kinh khủng trong nháy mắt bạo phát, có một vài vị Chí Tôn trợn mắt nhìn Sở Cuồng Nhân.

Bạch Mi Thánh Nhân giảng đạo cho bọn họ, đối với bọn họ mà nói, đã như lão sư của bọn họ, trong lòng vô cùng tôn kính.

Mà hiện tại, hành động của Sở Cuồng Nhân dưới cái nhìn của bọn họ, không thể nghi ngờ là đang khiêu khích Thánh Nhân, chuyện này sao có thể khiến bọn họ không tức giận được?

Ầm ầm! !

Một trận kiếm ngân bạo phát!

Một luồng đạo vận kiếm quang vô cùng khủng bố tràn ngập, trong nháy mắt đè ép uy thế của mấy Chí Tôn, ép bọn họ lùi lại.

Đám người đang nổi giận cũng kinh ngạc nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Ta hỏi Thánh Nhân, không phải hỏi các ngươi."

Sở Cuồng Nhân lườm mấy vị Chí Tôn một chút, sau đó ánh mắt nhìn thẳng Thánh NhânL "Không biết Thánh Nhân, có đồng ý luận đạo với vãn bối không?"

Giọng điệu không kiêu ngạo không tự ti, lộ ra vẻ nghiêm túc.

Tất cả mọi người tin tưởng.

Sở Cuồng Nhân thật sự muốn tìm Thánh Nhân để luận đạo! !

Nghĩ đến đây, bọn họ không biết nên làm sao để biểu đạt suy nghĩ trong lòng của mình, không biết là rung động, hay là xem thường.

Nhưng có một điều bọn họ dám khẳng định, đó chính là bọn họ tuyệt đối không dám làm như Sở Cuồng Nhân, đưa ra yêu cầu luận đạo với Thánh Nhân.

Thậm chí ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

"Chúng ta đến lắng nghe Thánh Nhân giảng đạo, còn Sở Cuồng Nhân thì ngược lại, lại đến tìm Thánh Nhân để luận đạo!"

Có tu sĩ nhịn không được xúc động nói.

Chương 153: Luận Đạo Với Thánh Nhân, Các Thánh Nhân Hoảng Sợ

Trong cung điện Thánh Nhân, Sở Cuồng Nhân nói ra những lời đáng kinh ngạc!

Quả thật hắn đến tìm Thánh Nhân để luận đạo!

Mà đối mặt thỉnh cầu luận đạo của Sở Cuồng Nhân, trong mắt Bạch Mi Thánh Nhân lộ ra một sự ngoài ý muốn, sau đó trầm ngâm một hồi lâu.

"Tiểu hữu, ngươi có chắc chắn muốn làm điều này không?"

" Đạo pháp của vãn bối đã rơi vào bình cảnh, hy vọng có thể luận đạo với Thánh Nhân, tìm bước đột phá, mong rằng Thánh Nhân thành toàn." Sở Cuồng Nhân nói.

"Đã như vậy, thì có thể."

Bạch Mi Thánh Nhân khẽ vuốt cằm, đáp ứng thỉnh cầu của Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, đứng dậy vượt qua mọi người, đi tới trước mặt Thánh Nhân, ôm lấy Côn Ngô Kiếm, ngồi trên mặt đất.

Mắt tất cả mọi người không chớp, nhìn hai người.

Một Chiến Vương lại muốn luận đạo với một Thánh Nhân? !

Đối bọn họ mà nói, tình cảnh trước mắt này thật sự là quá khó tin, tất cả mọi người không muốn bỏ qua loại chuyện này.

" Trên người tiểu hữu có công đức chi lực vờn quanh, hiếm thấy." Bạch Mi Thánh Nhân nhìn Sở Cuồng Nhân một chút, sau đó cười nhạt một tiếng.

"À, nhưng làm sao có thể sánh với việc giảng đạo của Thánh Nhân, chỉ là thứ tầm thường thôi."

Trên người mình có công đức chi lực, Sở Cuồng Nhân cũng biết, dù sao năm đó hắn cũng cứu vãn Bắc Lăng Đạo Châu, trên người không có chút công đức mới là lạ.

Nhưng mà chút ít công đức ấy nếu so với Bạch Mi Thánh Nhân thì là gió gặp bão, dù sao người ta tích lũy công đức lâu như vậy, cũng không phải người mà mình có thể sánh được, nhưng hắn cũng không có để ở trong lòng.

"Thánh Nhân, mời." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, sau đó đạo vận tràn ngập quanh người, Thiên Đạo Chi Kiếm trên đỉnh đầu, bắt đầu luận đạo.

Bạch Mi Thánh Nhân cũng nghiêm túc, thi triển cảnh giới đạo pháp.

Trong nháy mắt.

Sở Cuồng Nhân cảm nhận được một luồng đạo vận cuồn cuộn như biển đập vào mặt mình, khiến hắn cảm nhận áp lực trước đó chưa từng có.

Đây chính là đạo vận của Thánh Nhân? !

Nếu không phải hắn tìm hiểu Trường Sinh Đế Kinh ba năm, chỉ sợ trong nháy mắt Thiên Đạo Chi Kiếm sẽ sụp đổ vì luồng cỗ đạo vận Thánh Nhân kinh khủng này.

" Cảnh giới đạo pháp của tiểu hữu rất cao, khiến cho người khác kinh ngạc, dưới Thánh Nhân sợ là không có bao nhiêu người có thể so sánh với ngươi."

Thấy Sở Cuồng Nhân chống được đạo vận của mình, trong mắt Bạch Mi Thánh Nhân không khỏi lộ ra một chút kinh ngạc.

Mà lời Thánh Nhân nói, những người khác cũng nghe được, đều âm thầm líu lưỡi, khó trách Sở Cuồng Nhân muốn luận đạo với Thánh Nhân.

Thì ra, cảnh giới đạo pháp của hắn đã đạt trình độ kinh khủng thế này rồi!

Bọn người Ngạo Thương, Viên Hoằng liếc nhau, trong lòng đều sinh ra một cảm giác thất bại vô cùng thảm hại.

Cùng là thiên kiêu, bọn họ vẫn là Thiếu Đế, nhưng Sở Cuồng Nhân lại đã sớm bỏ lại bọn họ ở đằng sau.

"Thánh Nhân, mời tiếp một kiếm của ta!" Lúc này, Sở Cuồng Nhân đột nhiên khẽ quát một tiếng, Thiên Đạo Chi Kiếm run lên, một đạo kiếm quang bắn ra.

Kiếm quang kinh khủng ẩn chứa kiếm chi đạo vận cực hạn, cho dù là Bạch Mi Thánh Nhân, khi thấy nó, ánh mắt cũng thoáng ngưng trọng.

"Kiếm đạo tốt!"

Sau khi tán thưởng một tiếng, Bạch Mi động tâm, ở phía sau hắn xuất hiện một hư ảnh khổng lồ đỉnh thiên lập địa, đánh về phía kiếm quang.

Hai luồng đạo vận đan xen trong hư không, va chạm, ánh sáng đẹp đẽ chuyển động, khiến cho tất cả tu sĩ ở nơi này nhìn với một ánh mắt mê ly.

Đạo vận cỡ này, quá huyền diệu.

"Tiểu hữu, ngươi cũng tiếp một chiêu của ta." Đạo vận của Bạch Mi Thánh Nhân chuyển động, hư ảnh người khổng lồ kia chỉ một ngón tay về phía Sở Cuồng Nhân.

Đạo vận dồi dào như núi kêu biển gầm vọt tới, cho dù là đạo pháp Vô Thượng Chí Tôn, chỉ sợ cũng sẽ bị đánh bại trong nháy mắt bởi một ngón tay này.

Sở Cuồng Nhân động tâm, trong hư không bỗng nhiên sinh ra từng đoá Bạch Liên, đánh vỡ đạo vận của ngón tay này.

Pháp môn Thánh Vương, Bạch Liên Tịnh Thế Thiên!

"Ha, pháp môn kỳ diệu." Bạch Mi Thánh Nhân hơi kinh ngạc.

"Lại đến."

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên ánh sáng, có chút hưng phấn.

Luận đạo với Thánh Nhân, quả nhiên không phải việc tàm thường, hắn cảm thấy dường như mình sắp chạm đến tầng bích chướng đạo pháp kia!

Không chỉ có như thế, Trường Sinh Đế Kinh mà hắn chỗ lĩnh hội trong ba năm nay cũng được hắn vận dụng vào cuộc luận đạo này, để hiểu nó rõ hơn, còn có các loại pháp môn mà hắn lĩnh hội ở Vạn Pháp tông cũng rất dễ dàng tìm thấy.

Sở Cuồng Nhân đã dốc hết những gì học được cả đời, cực kì vui vẻ.

Cuộc luận đạo này kéo dài ròng rã một ngày, các loại đạo vận huyền diệu đều bay lượn ở trên đại sảnh, khiến mỗi một tu sĩ đều mê mẩn.

Nhất là khi Sở Cuồng Nhân thi triển mọi loại đạo vận, càng khiến cho mỗi một tu sĩ có thể tìm thấy bóng dáng của Đạo gia của mình trong đó.

Điều này khiến mọi người cực kì rung động, bọn họ không tưởng tượng nổi, đến tột cùng tại sao một người lại nắm giữ nhiều loại phương pháp tu hành đến vậy?

"Trong truyền thuyết, Sở Cuồng Nhân này từng học tập tất cả pháp môn bên trong Vạn Pháp tông, xem ra lời đồn không hải giả, thật là đáng sợ."

"Nhiều pháp môn như vậy, vậy mà hắn có thể vận dụng mỗi một loại thành thục đến vậy, e là cho dù tông chủ Vạn Pháp tông cũng không thể làm tốt hơn."

"Khả năng ngộ đạo của người này đến cùng là đáng sợ đến cỡ nào?"

Cho dù là thất tổ và những hộ vệ luôn đi theo bên người Sở Cuồng Nhân, giờ phút này cũng bị hù dọa.

Bọn họ biết cảnh giới đạo pháp của Sở Cuồng Nhân rất cao, ngay cả bọn họ cũng không sánh nổi, nhưng không nghĩ lại cao đến mức này.

Luận đạo với Thánh Nhân một ngày một đêm, nhưng không hề rơi vào thế hạ phong.

"Sở tiểu hữu, đã đến lúc phải kết thúc." Lúc này, bỗng nhiên Bạch Mi Thánh Nhân mở miệng, sau đó giữa mi tâm bắn ra một luồng ánh sáng trắng.

Bên trong luồng ánh sáng trắng kia ẩn chứa một luồng đạo vận vô cùng mạnh mẽ, đạo vận Thánh Nhân ở trong đó cũng được phát huy vô cùng tinh tế.

Chỉ trong nháy mắt, ánh sáng màu trắng đã phá vỡ Bạch Liên Tịnh Thế Thiên, đánh vào Thiên Đạo Chi Kiếm phía trên đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân.

Đạo vận Thiên Đạo Chi Kiếm bị thương, xuất hiện từng vết rách, thân thể Sở Cuồng Nhân run lên, đạo vận quanh thân dần dần sụp đổ.

"Còn thiếu một chút."

Côn Ngô Kiếm trong ngực Sở Cuồng Nhân run lên, một luồng đạo vận kiếm chi mạnh mẽ lại bạo phát lần nữa, rót vào bên trong Thiên Đạo Chi Kiếm, đạo vận vốn dĩ đã sụp đổ trong nháy mắt vững chắc, càng sắc bén hơn mấy phần.

Bạch Mi Thánh Nhân khẽ vuốt cằm: "Kiếm tốt!"

Sở Cuồng Nhân không trả lời, lúc này hắn rơi vào trong trạng thái giác ngộ huyền diệu nào đó, các loại đạo pháp học được trong kiếp này, thậm chí đế kinh mà hắn lĩnh hội trong ba năm này cũng đang hiện ra trong đầu của hắn.

Nhiều lắm.

Hắn thật sự biết rất nhiều.

Sở Cuồng Nhân tổng hợp từng pháp môn, sau đó kết hợp các loại đạo vận, dung nhập vào bên trong Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật.

Mọi thứ đã học, hắn chỉ dùng để phục vụ kiếm pháp này!

Mọi người chỉ thấy Bạch Liên quanh thân Sở Cuồng Nhân vơi đi, chỉ để lại Thiên Đạo Chi Kiếm trên đỉnh đầu đang nở rộ, cực kì sáng chói.

Một luồng kiếm chi đạo vận vô cùng kinh khủng đang nhanh chóng kéo đến, trong chớp mắt, cho dù là Bạch Mi Thánh Nhân cũng cảm nhận được tim mình đập nhanh.

"Loại đạo vận này, đến tột cùng là có chuyện gì thế?"

Keng...

Lúc này, hào quang của Thiên Đạo Chi Kiếm hóa thành một tia sáng phóng lên bầu trời, trên trời dường như có cảm giác, trong hư không ở cung điện cũng xuất hiện đủ loại dị tượng.

Bầu trời thác loạn, mặt đất mọc lên hoa sen vàng, âm thanh quanh quẩn...

Dị tượng đạo vận dần dần tràn ngập, bao phủ trong vòng nghìn dặm, toàn bộ tinh vực Thanh Long, không, dường như toàn bộ cường giả của tinh vựcThương Khung đều cảm nhận được, ào ào nhìn về phía núi Bạch Mi, sắc mặt hiện lên vẻ ngạc nhiên.

"Loại đạo vận này, có chuyện gì xảy ra?"

"Là đạo vận Thánh Nhân? Không đúng, đạo vận Thánh Nhân không có loại khiến cho người khác sợ hãi đến vậy, đây rốt cuộc là có chuyện gì chứ!"

"Núi Bạch Mi, chẳng lẽ là do Bạch Mi Thánh Nhân gây ra sao?"

Tất cả cường giả đều bị hù dọa.

Ngay cả những Thánh Nhân ẩn cư cũng bị kinh động, từng người phóng thích linh niệm, hướng về núi Bạch Mi để tìm hiểu.

Nhưng sau đó, một luồng uy áp vô cùng khủng bố từ bên trong đạo vận bộc phát, khiến cho thân thể của tất cả Thánh Nhân đang theo dõi run lên, cực kì hoảng sợ!

Chương 154: Tự Sáng Tạo Đế Thuật, Không Có Thua Cũng Không Có Thắng, Oanh Động Thiên Hạ

Các Thánh Nhân theo dõi sự biến động đạo vận trên núi Bạch Mi.

Nhưng rồi, bên trong đạo vận kia lại bộc phát ra một luồng uy áp vô cùng khủng bố, khiến tất cả Thánh Nhân đang thám thính đều cảm nhận được hoảng sợ.

Bên trong đạo vận kia, lại lộ ra một luồng uy áp đế vương nhàn nhạt! !

Một bóng người áo trắng đỉnh thiên lập địa cũng dần dần xuất hiện ở trước mắt mọi người, tay người kia cầm trường kiếm, toàn thân tuôn ra một luồng đạo vận vô cùng khủng bố, chính là uy áp đế vương mà các Thánh Nhân cảm nhận được! !

"Đó là ai?"

"Không biết, sao Đế Vương lại có thể xuất hiện?"

"Không, đây không phải Đế Vương, chỉ là kẻ có uy áp đế vương mà thôi, nhưng sao ta lại cảm thấy người này có chút quen mắt?"

Một vài Thánh Nhân đang dùng linh niệm, âm thầm trao đổi.

Bỗng nhiên, có một vị Thánh Nhân giật mình nói: "Người này dường như là... Sở Cuồng Nhân? !"

"Người nào?"

"Sở Cuồng Nhân, thủ tịch Huyền Thiên tông Sở Cuồng Nhân."

"À, thật sự là tiểu gia hỏa này."

Thánh Nhân Huyền Thiên tông cũng nhận ra Sở Cuồng Nhân, có điều hắn hắn cũng cực kì bối rối với tình cảnh tượng trước mắt..

Không biết tại sao trên người Sở Cuồng Nhân lại xuất hiện uy áp đế vương.

"Không đúng, tu vi của Sở Cuồng Nhân chỉ là Chiến Vương, mà trên người cũng không có Đế khí, lấy đâu ra uy áp đế vương, nhưng dù có Đế khí cũng không có uy áp đế vương mạnh như vậy, hơn nữa dị tượng này..."

"Nếu như ta không đoán sai, chắc là hắn tự sáng tạo đế thuật! !"

Giọng điệu của một vị Thánh Nhân khó nén sợ hãi nói ra.

Những lời này vừa nói ra, tất cả mọi người cũng hoàn hồn trở lại, kiểm tra kỹ hơn, mới phát hiện Sở Cuồng Nhân thật sự đang tự sáng tạo đế thuật! !

Phát hiện này khiến cho tất cả Thánh Nhân đều trợn mắt hốc mồm, thậm chí bởi vì quá kinh ngạc, linh niệm của bọn họ cũng xuất hiện dao động dữ dội.

"Cái này, cái này sao có thể!"

"Một Chiến Vương, tự sáng tạo đế thuật, loại chuyện này quả thực là lời nói vô căn cứ, từ xưa đến nay ta chưa bao giờ nghe về chuyện này."

Sau khi các vị Thánh Nhân tỉnh táo lại, đều lộ ra vẻ nghi hoặc.

Chuyện như vậy, thật không thể tưởng tượng nổi.

Thánh Nhân Huyền Thiên tông cũng vô cùng sửng sốt, lập tức cười ha ha một tiếng nói: "Tiểu gia hỏa này thật đúng là năm lần bảy lượt khiến cho người ta kinh ngạc, ba năm trước đây tự sáng tạo pháp môn Thánh Vương, ba năm sau lại tự sáng tạo đế thuật!"

"Ha ha, trời phù hộ Huyền Thiên tông ta rồi!"

Giọng nói của Thánh Nhân Huyền Thiên tông quanh quẩn bên trong linh niệm mọi người.

Trong lòng các Thánh Nhân đạo thống đều vô cùng ghen ghét, một thiên kiêu tuyệt thế vô song như thế, sao lại sinh ở Huyền Thiên tông chứ?

Cung điện Thánh Nhân trên hư không.

Một bóng người mặc bạch y tay cầm trường kiếm, bỗng nhiên chém xuống một đường, một luồng đạo vận kinh khủng vô biên từ bên trong nhát kiếm tuôn ra như cuồng.

Một kiếm này, không có bất cứ sự gia tăng linh lực nào.

Nhưng chỉ với luồng đạo vận kia đã đủ để khiến toàn bộ sinh linh, bao gồm cả tôn giả bên trong núi Bạch Mi, đều nằm rạp trên mặt đất, run lẩy bẩy.

Mà linh niệm của các Thánh Nhân dưới một kiếm này cũng bị chém thành từng mảnh, tất cả cảm thán một tiếng, nhanh chóng rút lui giống như thủy triều.

...

Trong cung điện Thánh Nhân.

Sở Cuồng Nhân dung nhập những gì học được đời này, vào trong Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, cuối cùng cũng đưa nó từ pháp môn Thánh Vương đạt đến trình độ. đế thuật

Hắn bỗng nhiên mở mắt, Thiên Đạo Chi Kiếm trên đầu nở rộ, sáng chói vô tận, nói với Bạch Mi Thánh Nhân: "Mời lại tiếp một kiếm của ta!"

Ông...

Thiên Đạo Chi Kiếm khẽ run, một đạo kiếm quang màu tiếp bỗng nhiên chém ra.

Đạo vận khủng bố tràn ngập khắp nơi giống như muốn xé rách trời đất, khiến cho mọi người ở đây, bao gồm cả Chí Tôn cũng co đồng tử lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Sắc mặt Bạch Mi Thánh Nhân càng thêm nghiêm túc, hoàn toàn thi triển cảnh giới đạo pháp, một ngón tay vung ra, đạo vận Thánh Nhân và kiếm quang đột nhiên va chạm.

Hai luồng đạo vận nổ tung, bao phủ toàn bộ đại điện, cảnh giới đạo pháp của tất cả mọi người tại đây đều bị luồng đạo vận này áp chế, khó có thể di chuyển.

Chỉ chốc lát, hai luồng đạo vận từ từ tan đi.

Hai người Sở Cuồng Nhân, Bạch Mi Thánh Nhân ngồi bất động tại chỗ.

Ánh mắt Bạch Mi Thánh Nhân mang theo kinh hãi nồng đậm.

Một kiếm vừa rồi, hắn chặn được.

Nhưng mà bởi vì Sở Cuồng Nhân vừa mới tự sáng tạo đế thuật, còn chưa sử dụng thuần thục, nếu không, rất có thể Bạch Mi Thánh Nhân sẽ thua.

"Không nghĩ tới, không nghĩ tới trong thời đại này lại có một thiên kiêu khiến người ta kinh ngạc dường như." Bạch Mi Thánh Nhân cảm khái nói ra.

Tự sáng tạo đế thuật!

Đây chính là chuyện chỉ có Đế giả mới có thể làm được.

Nhưng mà Sở Cuồng Nhân, chỉ mới ở cảnh giới Chiến Vương đã làm được, đây là cảnh giới cách Đế giả vạn dặm đấy!

Loại chuyện này, cho dù là Thánh Nhân cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

"Lần luận đạo này, tại hạ có được ích lợi không nhỏ, đa tạ Thánh Nhân chỉ giáo." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, rất hài lòng.

Rốt cục nhờ cơ hội lần này, hắn đã tăng Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật lên tới trình độ đế thuật, chuyện này khiến lực chiến của hắn tăng lên rất nhiều.

"Cuối cùng là ai thua ai thắng vậy?"

"Không biết được."

Các tu sĩ ở nơi này có chút bối rối.

Trận luận đạo này quá huyền diệu, căn bản không phải kẻ ở cấp độ như bọn họ có thể hiểu được, tất nhiên không biết tình hình như thế nào.

Nhưng một số Chí Tôn lại có thể nhìn ra một ít chuyện.

"Thánh Nhân không có thua."

Một Chí Tôn hít một hơi thật sâu nói.

Những người còn lại nghe vậy, lộ ra một bộ dạng quả là như vậy.

"Ta nói rồi, sao Thánh Nhân lại thua được."

"Ha ha, là Sở Cuồng Nhân thua."

"Ha, tuy là thiên kiêu, nhưng cuối cùng cũng không bằng Thánh Nhân."

"Không."

Lúc này Chí Tôn kia lắc đầu: "Thánh Nhân không có thua, nhưng mà cũng không thắng, trận luận đạo này có thể nói là ngang sức ngang tài."

Cái gì? !

Mọi người đều chết lặng.

Trình độ đạo pháp của Sở Cuồng Nhân có thể sáng với Thánh

Nhân? !

"Không chỉ có thế, sau cùng Sở Cuồng Nhân quả thật đã tự sáng chế ra một loại đế thuật!" Giọng nói của Chí Tôn có chút run rẩy.

Hiển nhiên, loại chuyện này mang đến cho hắn một sự đả kích vô cùng lớn.

Mà hắn vừa dứt lời, tất cả tu sĩ đều trợn mắt hốc mồm.

Tự sáng tạo đế thuật? !

Loại chuyện này làm sao có thể phát sinh ở trên người một Chiến Vương?

Bọn họ nhìn về phía Thánh Nhân, muốn chứng thực.

Thấy Thánh Nhân không có phản bác lời của vị Chí Tôn kia, thái độ này, không nghi ngờ gì nữa, rõ ràng đã chưng thực lời của vị Chí Tôn kia.

Trong lúc nhất thời, tu sĩ trong cung điện đều ngẩn ra.

"Quả nhiên, vừa rồi Đế khí trong cơ thể ta xuất hiện rung động, cũng là bởi vì Sở Cuồng Nhân tự sáng tạo đế thuật!" Thiên kiêu Ngạo Thương lẩm bẩm, lúc này, hắn đã hoàn toàn không còn tâm tư muốn tranh giảnh với Sở Cuồng Nhân.

Một kẻ có thể tự sáng tạo đế thuật treo ở trước mặt, sao hắn có thể trang nổi? ?

"Ba năm trước, hắn ép tất cả mọi người không ngóc đầu lên được, sau đó hắn bế quan ba năm, thế giới tranh giành này mới xuất hiện manh mối, hắn lại xuất quan, thiên hạ này lại trở thành sân khấu một mình hắn, thật bi thảm!"

Viên Hoằng ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng.

Các Thiên Kiêu còn lại cũng cười khổ không thôi, mặt mũi cũng tràn đầy phiền muộn.

Bọn họ phát hiện, chỉ cần có Sở Cuồng Nhân, thì người trên thế gian này chỉ đặt ánh mắt lên trên người của hắn mà thôi.

Hào quang của Sở Cuồng Nhân quá loá mắt, giống như ánh sáng mặt trời gay gắt, treo ở trên bầu trời, còn có người nào sẽ chú ý đến những người khác chứ?

"Cùng sống trong một thời đại, nhất là ở trong thời đại gọi là thế giới tranh giành, thật sự quá bi thảm."

"Đúng vậy, chúng ta hoàn toàn không thể cạnh tranh với người ta!"

"Tranh giành? Lấy cái gì tranh giành, hiện tại người ta chỉ là Chiến Vương đã có thể tự sáng tạo đế thuật, đế vị này, trừ hắn ra còn có thể là của ai nữa?"

...

Kết thúc giảng đạo, mọi người lần lượt ra về.

Sở Cuồng Nhân cũng đi.

Nhưng tin tức hắn luận đạo với Thánh Nhân, tự sáng tạo đế thuật nhanh chóng truyền khắp bốn phương tám hướng, làm cho cả tinh cầu Thương Khung oanh động!

Danh tiếng của Sở Cuồng Nhân, một lần nữa trở thành tâm điểm bàn tán của người trong thiên hạ!

Chương 155: Lại Là Ma Tu, Tiến Về Càn Quốc, Mang Theo Mặt Nạ

Nhưng tin tức hắn luận đạo với Thánh Nhân, tự sáng tạo đế thuật nhanh chóng truyền khắp bốn phương tám hướng, trong lúc nhất thời, khiến cho cả tinh cầu Thương Khung rung chuyển!

Danh tiếng của hắn trực tiếp lấn át tất cả thiên kiêu!

Thậm chí có người cho rằng, nếu có người xưng đế ở thời đại này, thì nhất định chính là Sở Cuồng Nhân! !

Dù sao, loại chuyện tự sáng tạo đế thuật này thực sự khiến cho người ta kinh ngạc.

Ngoại trừ Đế Vương, cũng không có mấy người có thể làm được.

Sở Cuồng Nhân chỉ ở cảnh giới Chiến Vương đã làm được chuyện chỉ có Đế Vương mới có thể làm, ở trong mắt mọi người, chuyện xưng đế trong tương lai gần như là ván đã đóng thuyền.

...

Giữa biển mây mênh mông, Sở Cuồng Nhân ở trên Tiên Chu.

"Chúc mừng kí chủ rút được một bình Thiên Linh Tủy phẩm chất vàng."

Sở Cuồng Nhân vừa rút xong phần thưởng.

Phần thưởng là Thiên Linh Tủy, thứ đồ chơi này trước kia sự giúp cho hắn rất nhiều chuyện, thậm chí giúp hắn ngưng tụ tam đại căn cơ vô thượng.

Nhưng mà bây giờ lại không còn tác dụng gì nữa.

Hắn trực tiếp ném vào bên trong Càn Khôn giới, cho trứng Thần Hoàng hấp thu.

Ong ong...

Lúc này, la bàn truyền tin bên trong Càn Khôn giới bỗng nhiên rung động, Sở Cuồng Nhân lấy ra, lại là Huyền Kỳ Tôn Giả truyền tin tới cho hắn.

"Cuồng Nhân, nhanh chóng đi đến Hoang Vũ Đạo Châu một chuyến..."

Thì ra, bên trong Hoang Vũ Đạo Châu có một vương triều, tên là Càn Quốc.

Càn Quốc là một Chí Tôn đạo thống, đồng thời cũng là thế lực phụ thuộc của Huyền Thiên tông, hàng năm đều sẽ dâng lễ vật cho Huyền Thiên tông.

Nhưng mà trong khoảng thời gian gần đây, bên trong Càn Quốc phát hiện tung tích ma tu, thậm chí trong đó còn có kẻ ở cảnh giới Tôn giả, vì phòng ngừa vạn nhất, Càn Quốc báo cáo chuyện này cho Huyền Thiên tông, thỉnh cầu sự trợ giúp.

Huyền Kỳ Tôn Giả giao chuyện này cho Sở Cuồng Nhân, dù sao lúc trước hắn cũng chém giết mười vạn ma tu, vẫn có lực trấn áp ma tu.

"Lại là ma tu gây chuyện, mấy tên này mỗi ngày đều rảnh rỗi đến nổi nấm."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, lập tức thay đổi phương hướng tiến về Càn Quốc, dù sao hắn cũng rảnh rỗi, cũng muốn tìm chút chuyện để làm.

Càn Quốc, kinh đô.

Sở Cuồng Nhân đi dạo trên đường phố ở Càn Quốc, nhưng tướng mạo của hắn thực sự quá xuất sắc, thu hút sự chú ý của người qua đường.

"Công tử kia lớn lên thật đẹp mắt."

"Kẻ có khí thế như tiên này, hiếm thấy trên đời."

Người đi đường xung quanh nghị luận ầm ĩ, thậm chí có một ít xa phu nhìn quá nhập tâm, không cẩn thận đụng ngã một người nào đó.

"Lam nhan họa thủy!" Sở Cuồng Nhân sờ mặt mình, xúc động nói, phải biết rằng, cho dù là tu sĩ cũng ít có người nào có thể kháng cự mị lực của hắn, chứ đừng nói chi là những phàm nhân bình thường này.

Hắn nhìn thấy một người bán hàng rong bán mặt nạ trên đường, bước tới cầm lấy, cuối cùng chọn một chiếc mặt nạ hồ ly trắng, cầm lên đeo vào, cười nói với Lam Vũ: "Nhìn đẹp không?"

"Đẹp mắt." Lam Vũ gật đầu.

"Lam Vũ, ngươi có muốn chọn một cái hay không?"

"Được." Lam Vũ nhẹ gật đầu, nàng tiện tay cầm lấy một cái mặt nạ, đó là một chiếc mặt nạ đầu sói hung dữ.

Sau khi hai người mua mặt nạ xong, mang mặt nạ đi trên đường, tuy cũng làm người khác chú ý, nhưng cũng không khoa trương giống trước đó.

Sở Cuồng Nhân định trực tiếp đi vào vương cung gặp quốc chủ Càn Quốc, nên sau đó đã mang theo Lam Vũ, một đường đi đến cửa vương cung.

Nhưng hai người bọn họ bị thủ vệ trước cửa cung ngăn lại.

"Bên trong là vương cung, không được tự tiện xông vào!" Cấm vệ vương cung nhìn hai người mang mặt nạ quái nhân trước mắt, trong mắt mang theo sự đề phòng mãnh liệt.

Nhiều năm làm thủ vệ cung đình, đã giúp hắn nuôi dưỡng một loại trực giác, có thể giúp cho hắn phán đoán được hạng người nào là nguy hiểm nhất.

Loại trực giác này đã giúp hắn rất nhiều lần, mà bây giờ, trực giác của hắn lại đang báo động điên cuồng, khiến tinh thần của hắn cực kì căng thẳng.

Hai người này, vô cùng nguy hiểm!

"Lấy xuống mặt nạ của các ngươi!" Cấm vệ vương cung lớn tiếng nói.

Sở Cuồng Nhân tháo mắt nạ xuống, lộ ra một khuôn mặt cực kì tuấn tú, cười nói: "Tại hạ Sở Cuồng Nhân, đến đây bái kiến quốc chủ."

Mọi người đầu tiên là kinh ngạc trước dung nhan của Sở Cuồng Nhân, nhưng sau khi nghe được ba chữ Sở Cuồng Nhân, lúc này đồng tử co rụt lại, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

Muốn nói bây giờ người nào có danh tiếngc ao nhất trên tinh cầu Thương Khung, thì không hề nghi ngờ chính là Sở Cuồng Nhân, những thủ vệ này cả ngày bảo vệ cung đình, thấy rất nhiều người tới lui, tất nhiên cũng nghe được không ít chuyện.

Mà Sở Cuồng Nhân, chính là một cái tên có tần suất xuất hiện nhiều nhất gần đây, bọn họ không có khả năng không biết.

"Sở Cuồng Nhân, hắn cũng là thủ tịch Huyền Thiên trong lời đồn, có thể tự sáng tạo đế thuật, trời ạ, không nghĩ tới ta có thể tận mắt nhìn thấy hắn."

"Hắn lớn lên còn đẹp hơn so với lời đồn."

"Hắn đến vương cung làm cái gì?"

Sau khi cấm vệ vương cung nghe được tên Sở Cuồng Nhân, lập tức nghiêm mặt nói: "Mời các hạ chờ một lát, ta lập tức tiến vào bẩm báo quốc chủ."

"Làm phiền rồi." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Không lâu, một đám thủ vệ nhìn thấy từ trong vương cung, đường đường là Càn Vương nhất quốc chi quân lại trực tiếp lao ra khỏi cung điện, tự mình ra nghênh đón Sở Cuồng Nhân.

"Ai da, để Sở đạo hữu đợi lâu ở chỗ này, thật sự là quả nhân không phải, mời vào, mời vào..."

"Càn Vương khách khí."

Hai người Sở Cuồng Nhân đi theo Càn Vương tiến vào vương cung.

Dọc theo đường đi, Càn Vương trong bóng tối đánh giá Sở Cuồng Nhân, càng nhìn càng cảm thấy lời đồn là thật, thủ tịch Huyền Thiên này quả nhiên là một Thiên Kiêu tuyệt thế...

Mà Sở Cuồng Nhân cũng đang quan sát Càn Vương, đối phương khoảng chừng 50 tuổi, tướng mạo khôi ngô, tu vi là cảnh giới Chí Tôn.

Hai người Sở Cuồng Nhân tới, Càn Vương cũng cho người chuẩn bị yến hội vào ban đêm, hoàng thân quốc thích Càn Quốc, nhất phẩm đại thần đều tới tham gia.

Trến yến tiệc, không ít người đều quan sát Sở Cuồng Nhân.

Nhất là những cô công chúa, hoàng tử kia, đối với những ánh mắt này, Sở Cuồng Nhân đã sớm thích ứng, cũng không có để ý nhiều.

"Quả nhân cầu viện Huyền Thiên tông, không nghĩ tới Huyền Thiên tông lại trực tiếp để Sở đạo hữu đến đây, quả thật là may mắn của Càn Quốc." Càn Vương cười nói.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói: "Càn Vương khách khí, nhưng mà sư tôn chỉ bảo ta tới Càn Quốc, còn về tình hình ở đây ta cũng không rõ, không biết Càn Vương có thể nói với ta kỹ càng hay không, đến tột cùng là ma tu phương nào đến Càn Quốc quấy rối."

Nói đến đây, sắc mặt Càn Vương ngưng trọng một chút: "Chủ yếu là người của Cực Nhạc tông và Tu La tông, ngoài ra, còn có một ma tu không rõ lai lịch, những người này ở đây đã tạo thành nhiều tổn hại cho Càn Quốc, trong đó thậm chí còn xuất hiện ma tu ở cảnh giới Tôn giả."

"Ngươi có biết mục đích của bọn hắn chứ."

"Không rõ ràng, nhưng dường như là đang tìm kiếm cái gì đó."

"Tìm kiếm cái gì đó? Chẳng lẽ lại giống lần Bắc Lăng Đạo Châu trước đó sao?" Sở Cuồng Nhân khẽ chau mày.

Lần trước ma họa ở Bắc Lăng Đạo Châu cũng bởi vì Thiên Hoang Ma Thương mà đến, còn lần này, cũng là bởi vì đồ vật gì đó sao?

Nhưng mà so với Bắc Lăng Đạo Châu, bản thân Càn Quốc là đạo thống Chí Tôn, có Càn Vương ở đây, cũng có thể trấn áp một hai, không đến mức như lần trước, toàn bộ Đạo Châu đều biến thành luyện ngục tu la.

"Nghe nói ba năm trước đây, Sở đạo hữu chém giết mười vạn ma tu ở Bắc Lăng Đạo Châu, lần này có Sở đạo hữu đến trấn áp, quả nhân cũng an tâm."

"Đến, Sở đạo hữu, quả nhân kính ngươi một chén."

Càn Vương nâng chén ra hiệu.

"Tại hạ sẽ cố hết sức nỗ lực." Sở Cuồng Nhân nói.

Ngày thứ hai.

Nhị hoàng tử Càn Quốc đến tìm Sở Cuồng Nhân trước, nói là do hắn mới đến, muốn dẫn hắn du ngoạn bên trong kinh đô một vòng.

"Sở đạo hữu, chuyện về ma tu không thể gấp gáp, phụ vương ta đã để người đi điều tra, đợi có kết quả sẽ lập tức thông báo cho ngươi, bây giờ để ta mang ngươi ra ngoài đi dạo một chút, làm tròn chức trách của một vị chủ nhà."

Nhị hoàng tử nói.

Sở Cuồng Nhân cũng không có cự tuyệt, cùng hắn đi ra ngoài.

Chương 156: Sở Cuồng Nhân Đến Càn Quốc, Thiên Hương Lâu Hồng Cô Nương

Trong Càn quốc, có một nơi trăng gió tên gọi Thiên Hương lâu.

Lúc này, trong một gian khuê phòng tại Thiên Hương lâu bên, một nữ tử mặc hồng y diễm lệ đang nhìn gương trang điểm, mọi hành động đều lộ ra một cỗ vũ mị, người này là đầu bảng của Thiên Hương lâu, xưng là Hồng cô nương.

Bên cạnh Hồng cô nương có một tỳ nữ, đang chỉnh tóc cho nàng.

"Gần nhất có tin tức truyền đến không?"

"Bẩm cô nương, tông chủ dự tính hôm nay sẽ đến vương đô, mặt khác, người của Tu La tông và một thế lực ma tu không rõ cũng để mắt tới chỗ kia, đến lúc đó, chỉ sợ sẽ không tránh được một trận đại chiến."

"Vốn cũng không nghĩ tùy tiện sẽ đạt được mục đích, chỗ kia tuyệt đối là Thối Ma trì được ghi lại trong điển tịch, theo truyền thuyết. Trong Thối Ma trì có giấu một khỏa ma tâm Thánh Vương, đương nhiên tạo hóa bực này có không ít người nhớ thương."

"Mặt khác, còn một tin tức nữa..."

Nói đến đây, tỳ nữ dừng lại một chút.

"Có cái gì mà ấp a ấp úng, nói đi."

"Sở Cuồng Nhân đến Càn quốc."

Vừa nói xong, gian phòng lâm vào một trận yên tĩnh, bàn tay đang kẻ lông mày của Hồng cô nương cũng dừng lại một chút, bút chì rơi xuống đất.

"Ngươi lặp lại lần nữa? Người nào? !"

"Sở Cuồng Nhân."

"Đáng chết, cái tên Sát Thần này đến Càn quốc làm gì?" Hồng cô nương không bình tĩnh, ánh mắt lộ ra một tia sợ hãi.

Mặc dù chưa gặp qua Sở Cuồng Nhân, nhưng trong Ma Đạo, vô số ma tu nghe thấy tên hắn đã sợ mất mật rồi!

Đến bây giờ, oán khí của mười vạn ma tu tại Ma Khốc sơn còn chưa tan đi!

"Càn quốc vốn là thế lực phụ thuộc Huyền Thiên tông, bọn họ phái người đến đây cũng thuộc là bình thường." Tỳ nữ bất đắc dĩ nói.

"Bọn họ nhiều người như vậy không phái, vì sao hết lần này tới lần khác lại phái cái tên Sát Thần kia đến, chuyện này phiền phức lớn rồi."

Hồng cô nương cắn răng, không có hứng tiếp tục trang điểm nữa.

Tỳ nữ thấy thế, trong lòng bất đắc dĩ thở dài.

Vì sao lại phái Sở Cuồng Nhân đến?

Theo tình hình hiện tại, lời giải thích chính xác nhất là, bởi vì Sở Cuồng Nhân có lực chấn nhiếp đám ma tu bọn họ còn lờn hơn bất cứ vị Chí Tôn nào.

Không chỉ chỗ Hồng cô nương, các ma tu phân bố hành động tại Càn quốc đều nhận được tin tức Sở Cuồng Nhân đến Càn quốc.

Trong lúc nhất thời, phần lớn phận ma tu bị dọa gần chết, tất cả đều co đầu rụt cổ, không dám náo ra nửa chút động tĩnh.

Mà những thám tử được Càn Vương phái đi dò xét hành tung của ma tu cũng nhận ra điểm này, cả đám đều nghi hoặc không thôi.

Ba ngày nay có rất nhiêu ma tu gây sự, nhưng bây giờ giống như đã mai danh ẩn tích trong vòng một đêm, đến cái rắm cũng không dám thả?

Chuyện này khiến bọn họ còn tra thế nào nữa?

...

"Hoàng tử, đây chính là nơi ngươi muốn dẫn ta tới?"

Sở Cuồng Nhân nhìn Thiên Hương lâu trước mặt và một đám nữ tử thướt tha trên lầu, khóe miệng không khỏi co giật.

Bên cạnh, Lam Vũ lườm Nhị hoàng tử một cái, ánh mắt lạnh đến mức đối phương rùng mình, cả người nổi da gà.

Hắn ta nhắm mắt nói: "Sở đạo hữu đừng hiểu lầm, mặc dù Thiên Hương lâu là nơi ăn chơi trăng gió, nhưng cũng có không ít tài tử giai nhân, đầu bảng Hồng cô nương càng là đại sư cầm đạo nổi tiếng của Càn quốc ta."

"Thật sao?" Sở Cuồng Nhân có chút hoài nghi.

"Chắc chắn một trăm phần trăm.”

Nhị hoàng tử dẫn hai người Sở Cuồng Nhân đi vào Thiên Hương lâu, vừa đi vào đã lập tức hấp dẫn ánh mắt của không ít người.

Nhất là đám nữ tử nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, hai mắt tỏa sáng.

"Lang quân thật tuấn mỹ."

"Ta ở Thiên Hương lâu rồi, đây là lần đầu tiên gặp nam tử như vậy, nếu có thể cùng hắn một lần, chết cũng đáng a."

Một số nữ tử không kìm nén được, đi lên nghênh đón, vây quanh

Sở Cuồng Nhân, vươn tay muốn trêu chọc hắn.

Lam Vũ đi lên một bước, ánh mắt băng lãnh ngăn trước mặt đám nữ tử.

Đám nử tử này bị khí thế của nàng chấn nhiếp, cũng không dám tiến lên nữa.

"Đi đi đi, đám dong chi tục phấn các ngươi đi tìm người khác đi, mau gọi Hồng cô nương tới, đàn hai khúc cho vị bằng hữu này của ta."

Nhị hoàng tử phất tay đuổi mọi người.

Lúc này, một nữ tử trung niên thướt tha đi tới, cười nói với Nhị hoàng tử: "Ngọn gió thổi Nhị hoàng tử tới đây vậy, còn vị bằng hữu bên cạnh ngươi nữa, ôi chao, cái này cái này..."

Nữ tử trung niên nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, giọng nói cà lăm, sau đó tiến lên quan sát tỉ mỉ, "Đây, đây chẳng lẽ tiên nhân hạ phàm sao?"

"Vị bằng hữu này của ta đúng là tiên nhân hạ phàm, nhanh lên, gọi Hồng cô nương đến." Nhị hoàng tử có chút không kiên nhẫn nói.

"Được, mấy vị vào Nhã Các chờ một lát."

...

"Lại là Nhị hoàng tử, tháng này hắn đã đến tìm hai ta lần, sao lại tới nữa?" Hồng cô nương có chút bất mãn nói.

"Không có cách nào, ai bảo người ta cho linh thạch nhiều chứ, bà cô của ta ơi, ngươi mau đi đi, hơn nữa, lần này Nhị hoàng tử còn mang đến một người, lớn lên vô cùng siêu phàm thoát tục a."

"Lần trước ngươi cũng nói như vậy."

"Ai nha, so sánh người lần trước với người lần này, quả thật như một đống phân vậy, nếu ta trẻ lại mười mấy tuổi, để cho ta ngã vào vị này, ta cũng nguyện ý a." Vẻ mặt nữ tử trung niên hoa si nói.

"Có khoa trương như vậy không?"

Hồng cô nương nói thầm, sau đó đẩy cửa Nhã Các ra.

Khi nàng nhìn thấy người trong Nhã các, sắc mặt lập tức cứng đờ, sau đó yên lặng đóng cửa lại, quay người muốn rời khỏi.

"Ấy, bà cô của ta ơi, ngươi làm sao vậy?"

"Hoa di, làm phiền ngươi nói với Nhị hoàng tử, hôm nay thân thể ta không thoải mái, không tiện hầu hạ bọn họ." Hồng cô nương nói.

"Cái gì mà không thoải mái, không phải vừa rồi ngươi còn rất tốt sao, làm sao đột nhiên sắc mặt lại trắng bệch như vậy rồi?"

Hoa di có chút nghi ngờ hỏi.

Hồng cô nương khóc không ra nước mắt, không phải nàng vừa bị hù sao!

Lớn lên siêu phàm thoát tục, còn là Nhị hoàng tử dẫn tới, nàng nên sớm đoán được, người này chính là Sở Cuồng Nhân a! !

Tên Sát Thần này tìm đến nàng rồi, trời ạ, nếu thân phận bại lộ, cho dù nàng có mười cái mạng cũng không đủ chết!

"Hồng cô nương, đã tới làm sao còn không tiến vào, đừng để bằng hữu của ta đợi lâu." Nhị hoàng tử đi ra, bất mãn nói.

"Nhị hoàng tử, thân thể ta không dễ chịu, có thể không..."

"Không thể!"

Hồng cô nương còn chưa dứt lời, Nhị hoàng tử trực tiếp ngắt lời nàng, trầm giọng nói: "Thân phận vị bằng hữu này của ta cao quý, hôm nay ngươi nhất định phải hầu hạ hắn thật tốt, nếu không ngươi và Thiên Hương lâu cũng đừng nghĩ yên lành."

"Vậy... Được rồi."

Hồng cô nương gật nhẹ đầu, trong lòng sớm đã mắng Nhị hoàng tử máu chó đầy đầu, nam nhân không có một ai tốt, bình thường mở miệng gọi nàng là bảo bối, hiện tại đảo mắt đã đẩy nàng cho người khác.

Đi vào Nhã Các, Hồng cô nương chậm rãi hành lễ với Sở Cuồng Nhân, sau đó lấy ra một thanh cổ cầm, bắt đầu đàn tấu cho mấy người.

Làn điệu du dương quanh quẩn, khiến tâm thần người ta thanh thản, không thể không nói cầm nghệ của Hồng cô nương này vô cùng bất phàm.

Hồng cô nương chậm rãi trầm tĩnh lại, nàng cảm thấy mình quá khẩn trương, Sở Cuồng Nhân chưa từng gặp nàng, sao có thể biết thân phận chân chính của nàng, nàng chỉ cần đàn tốt là được.

Thỉnh thoảng nàng ngẩng đầu quan sát Sở Cuồng Nhân, phát hiện tên Sát Thần khiến đám tu sĩ ma đạo nghe tin đã sợ mất mật này đúng là lớn lên như thần tiên.

Hồng cô nương gặp qua vô số người, nhưng bất luận là tướng mạo hay là khí chất, không ai có thể vượt qua Sở Cuồng Nhân.

Bỗng nhiên, Hồng cô nương nhìn Sở Cuồng Nhân lộ ra ý cười nghiền ngẫm với nàng, chẳng biết tại sao, trong lòng nàng lại sinh ra một cỗ hoảng sợ.

Coong một tiếng, dây đàn đứt gãy, tiếng đàn gián đoạn.

Chương 157: Mục Đích Ma Tu, Ma Tâm Trong Thối Ma Trì

Coong một tiếng, dây đàn đứt gãy, tiếng đàn gián đoạn.

Hồng cô nương cố nén bất an trong lòng, vội vàng đi đến trước mặt mấy người Sở Cuồng Nhân, hạ thấp người nói: "Hôm nay thân thể của nô tỳ không tốt, quấy rầy nhã hứng của mấy vị rồi, để ta gọi các tỷ muội khác đến thay thế."

Sắc mặt Nhị hoàng tử có chút khó coi, nhưng Sở Cuồng Nhân ở đây, cũng không thể nổi giận, mất phong độ, "Hừ, mau đi đi."

"Vâng."

"Chờ một chút."

Sở Cuồng Nhân đột nhiên lên tiếng gọi Hồng cô nương lại, thản nhiên nói: "Không cần thay người, đổi cây đàn khác, ngươi tiếp tục đàn đi."

"Nhưng nô tỳ..."

"Bảo ngươi tiếp tục thì tiếp tục đi, Sở đạo hữu nhìn trúng ngươi, là phúc phận tám đời của ngươi rồi, đừng có không biết tốt xấu."

Nhị hoàng tử lạnh lùng nói.

Hồng cô nương trầm ngâm một lát, "Vậy được rồi."

Nàng đổi một cây đàn khác, tiếp tục đánh.

Mà Nhị hoàng tử cười nhạt một tiếng, nói với Sở Cuồng Nhân: "Sở đạo hữu cố ý để nàng lưu lại, là nhìn trúng nàng sao?"

Hồng cô nương cũng là một giai nhân tuyệt sắc, mặc dù không bằng Lam Vũ, nhưng Nhị hoàng tử xem ra, Sở Cuồng Nhân nhìn trúng nàng cũng không có gì lạ, dù sao trẻ tuổi khí thịnh, chính là lúc hỏa lực mạnh nhất.

Đừng nói là nam tử ưu tú như Sở Cuồng Nhân.

"A, điện hạ có biết đến ba tông môn ma đạo tại Thanh Long vực, trong đó, Cực Nhạc tông thường che giấu ở chỗ nào không?"

Đối mặt với câu hỏi của Sở Cuồng Nhân, Nhị hoàng tử có chút ngoài ý muốn.

Làm sao đang yên đang lành nói đến Cực Nhạc tông vậy?

"Mời Sở đạo hữu chỉ giáo."

"Cực Nhạc tông am hiểu Hợp Hoan chi pháp, nữ tử am hiểu nhất là chuyện giường chiếu, cho nên bình thường các nàng đều giấu ở một số nơi ăn chơi trăng gió, thứ nhất có thể cung cấp cho các nàng tu hành, thứ hai thường xuyên có người quyền quý giống điện hạ lui tới, thuận tiện để các nàng tìm hiểu tình báo."

Sở Cuồng Nhân êm tai nói.

Mà Hồng cô nương đang gảy đàn, lúc nghe thấy Sở Cuồng Nhân nói ra ba chữ Cực Nhạc tông, làn điệu đã hoàn toàn loạn.

Hắn nhìn ra thân phận của nàng! !

Trong lòng Hồng cô nương vô cùng hoảng sợ, sau đó nàng không do dự nữa, bóng người lóe lên, hóa thành một đạo hồng ảnh muốn chạy ra ngoài cửa.

Nhưng nàng còn chưa đi được mấy bước, một cỗ lĩnh vực chi năng đã khóa chặt nàng, trong chớp mắt đã đè nàng nằm rạp trên mặt đất, mặc cho nàng thôi động linh lực trong cơ thể thế nào cũng không thể di chuyển được một chút.

Trước mặt Sở Cuồng Nhân, nàng muốn chạy trốn, quả thực khó như lên trời!

"Hồng cô nương, ngươi lại là ma tu của Cực Nhạc tông! !"

Nhị hoàng tử còn không biết tình huống như thế nào, trợn mắt nhìn Hồng cô nương, đồng thời trong lòng cũng có chút sợ hãi, Hồng cô nương là ma tu, nếu lúc trước muốn gây bất lợi cho hắn ta, chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

"Sao ngươi có thể nhận ra thân phận của ta?"

Hồng cô nương nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, khó hiểu nói.

"Không ai có thể che giấu tung tích ở trước mặt ta." Hai mắt Sở Cuồng Nhân lấp lóe phù văn đại đạo huyền diệu, đạm mạc nói.

Đối diện với đôi mắt này, Hồng cô nương cảm thấy bản thân giống như bị nhìn thấu từ trong ra ngoài, không có chút bí mật nào.

"Ngươi muốn thế nào?"

"Nói cho ta biết, ma tu các ngươi định làm gì ở Càn quốc?"

"Nếu ta không nói, ngươi có thể làm gì ta?"

Hồng cô nương mạnh miệng nói.

"A, Cực Nhạc tông am hiểu chuyện giường chiếu, không biết ta tìm vài chục tên ăn mày ở bên ngoài đến đây, thay phiên phục thị ngươi, ngươi có cảm thấy khoái lạc không?" Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, vẻ mặt nghiền ngẫm.

Nhị hoàng tử không khỏi lạnh cả người.

Móa nó, thật ác độc!

"Sở Cuồng Nhân, uổng cho ngươi là thủ tịch của Huyền Thiên tông, thủ đoạn lại bỉ ổi vô sỉ như vậy! !" trong nháy mắt, sắc mặt Hồng cô nương trở nên vô cùng trắng bệch, vừa nghĩ tới cảnh tượng Sở Cuồng Nhân nói, toàn thân nàng đã nổi vô số nổi da gà, như vậy còn không bằng để nàng chết đi thì hơn.

"Trả lời vấn đề của ta, nếu không ta còn nhiều chiêu số bỉ ổi hơn nữa, đừng tưởng rằng ngươi chết đi là được, ngươi chết rồi, ta sẽ lột sạch y phục của ngươi, treo trên tường thành, để vạn vạn người quan sát." Sở Cuồng Nhân băng lãnh nói.

Móa ơi! !

Rốt cuộc ta là ma tu, hay ngươi là ma tu đó!

Hồng cô nương có chút phát điên.

Nàng nhìn khuôn mặt giống như trích tiên của Sở Cuồng Nhân, cảm thấy người trước mặt này tuyệt đối là một tên ác ma, còn là loại ác độc nhất!

Nhị hoàng tử bên cạnh cũng nuốt một ngụm nước bọt, âm thầm thề, sau này dù có xảy ra chuyện gì, cũng tuyệt đối không đối địch với Sở Cuồng Nhân.

"Ma tu đến Càn quốc, là vì ma tâm trong Thối Ma trì!"

Hồng cô nương cắn răng, nói ra mục đích của ma tu.

Nàng sợ hãi, phản bội tông môn của mình.

Ma tu lớn cũng phải vì mình mà sống, Hồng cô nương làm như vậy cũng không khiến Sở Cuồng Nhân bất ngờ, chẳng bằng nói nằm trong dự liệu.

"Nói rõ hơn một chút."

"Thối Ma trì là bí cảnh được ghi lại trong điển tịch của Ma Đạo, là chỗ ở của Ma Đạo Thánh Vương Tuyệt Tâm mấy vạn năm trước."

"Sau đó, Tuyệt Tâm lão nhân chết trong một trận đại chiến, nhưng có ghi chép, nói Tuyệt Tâm lão nhân tu luyện một môn pháp môn kì lạ, có thể tách rời người và trái tim, trái tim của ông ta chính là ở trong Thối Ma trì!"

"Trong truyền thuyết cổ lão, ma tâm không diệt, Tuyệt Tâm bất tử, nhưng chuyện khởi tử hoàn sinh thật không thể tin, có điều khỏa ma tâm kia là một cơ duyên, cho nên không ít tu sĩ Ma Đạo đến đó, mà thời gian Thối Ma trì mở ra, chính là ba ngày sau."

"Địa điểm ngay tại... Vương đô!"

Câu nói kế tiếp khiến Nhị hoàng tử biến sắc, "Bí cảnh kia ngay tại vương đô! Ý của ngươi là, ba ngày sau, tất cả ma tu đều chạy đến vương đô, tranh đoạt khỏa ma tâm kia!"

"Không sai." Hồng cô nương gật đầu.

"Nói chính xác hơn, bí cảnh ở đâu trong vương đô?"

"Trong một rừng cây phía đông nam của Vương đô, nhưng nơi đó đã bị ma tu chúng ta phong tỏa, người khác không thể đi vào được, đây là tất cả những chuyện mà ta biết." Hồng cô nương nói.

"Thì ra là thế." Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

"Hiện tại có thể thả ta đi không?"

"Thả hay không thả, chờ các ma tu khác sa lưới lại nói."

"Ngươi nói không giữ lời!" Hồng cô nương phẫn nộ nói.

"Ha, lúc nào ta nói chỉ cần ngươi nói ra tình hình thực tế, ta sẽ thả ngươi đi rồi? Tự mình đa tình." Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

"Vậy bây giờ ngươi còn muốn thế nào?"

"Tiếp tục ở Thiên Hương lâu làm đầu bảng của ngươi đi, đừng làm hành động dư thừa nào khác, điện hạ, trong cung có thủ đoạn khống chế người đúng không?"

Sở Cuồng Nhân quay người hỏi Nhị hoàng tử.

"Có, trong vương cung có một loại bí dược, một khi ăn vào, nếu không có giải dược làm dịu, trong vòng bảy ngày chắc chắn phải chết!"

"Cho nàng ăn vào."

"Được." Nhị hoàng tử làm theo lệnh của Sở Cuồng Nhân.

Ngược lại không phải Sở Cuồng Nhân mềm lòng.

Chỉ là Hồng cô nương nhất định có liên hệ với người của Cực Nhạc tông, nếu hiện tại xử trí đối phương, chắc chắn sẽ đánh rắn động cỏ.

Cho nên hiện tại chỉ có thể khống chế đối phương trước, sau khi giải quyết toàn bộ ma tu lại xử trí.

"Sở đạo hữu mắt sáng như đuốc, nhìn thấu thân phận ma tu của Hồng cô nương, nếu không, không biết ta sẽ bị lừa đến khi nào."

Nhị hoàng tử cảm khái nói.

"Cũng nhờ Nhị hoàng tử dẫn ta tới đây mới có thu hoạch này, hiện tại vẫn nên về Càn Vương trước, làm một chút chuẩn bị đi."

"Không sai, còn ba ngày, hẳn là đủ rồi."

Sau khi trở về, bọn họ nói chuyện với Càn Vương một lần, Càn Vương lập tức phái người đến chỗ rừng cây Hồng cô nương nói xem xét, phát hiện nơi đó đúng là giấu không ít ma tu, lập tức điều phối nhân thủ, phòng ngừa trọng điểm ở nơi đó.

Hiện tại, chỉ chờ đám ma tu còn lại đến đây, một mẻ hốt gọn!

Chương 158: Câu Hồn Tác, Hai Tông Tề Tụ, Ngươi Không Có Cơ Hội

"Chúc mừng kí chủ rút được Câu Hồn Tác cấp tinh diệu!"

Một ngày này, Sở Cuồng Nhân vừa rút phần thưởng xong.

Sau khi nhìn thấy phần thưởng, hai mắt hắn tỏa sáng, tâm niệm vừa động, trong tay xuất hiện một cái xiềng xích đen nhánh tràn ngập khí tức quỷ quyệt.

Phía cuối xiềng xích có một cái móc, bốc lên từng tia từng sợi hắc khí, chạm tay vào rét lạnh, giống như cầm một khối băng.

"Đây chính là Câu Hồn Tác sao?"

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Câu Hồn Tác chính là một kiện Thánh Vương khí, có công hiệu câu hồn phách người khác, vô cùng đáng sợ, dựa vào cảnh giới bây giờ của Sở Cuồng Nhân mà thi triển Câu Hồn Tác này, sợ rằng ngay cả Vô Thượng Chí Tôn cũng khó mà thoát khỏi kết cục bị câu hồn.

Linh hồn là một vật vô cùng huyền diệu, nghe nói Thánh Nhân cũng không có nghiên cứu cao về linh hồn, các tu sĩ khác càng không cần phải nói, trên đời này, thủ đoạn có thể nhằm vào linh hồn quá ít.

Sở Cuồng Nhân dám đoán chắc, trên đời này căn bản không tìm ra mấy thứ như Câu Hồn Tác, thực sự quá hiếm có.

"Ha ha, có vật này, ta sẽ không sợ bất cứ tồn tại nào dưới Thánh Nhân." Sở Cuồng Nhân thu Câu Hồn Tác vào Linh Khư luyện hóa.

Câu Hồn Tác ẩn chứa đạo vận linh hồn, dựa vào vật này, thậm chí Sở Cuồng Nhân có thể tìm hiểu ra một số thủ đoạn linh hồn.

Đương nhiên, chuyện này vô cùng khó khăn.

Có điều ngộ tính của hắn kinh người, làm được hay không cũng khó nói.

"Thánh Tử."

Lúc này, trong hư không có một người xuất hiện, chính là Thanh Lan Chí Tôn.

"A, sao vậy?" Sở Cuồng Nhân hỏi.

Bởi vì chuyện của ma tu, hắn để Thanh Lan Chí Tôn, Mạnh lão bà đi giúp đỡ Càn Vương, chỉ để lại thất tổ ở bên người.

Hiện tại Thanh Lan Chí Tôn xuất hiện, nhất định đã gặp chuyện gì rồi.

"Chúng ta bắt được một người ở ngoài bìa rừng, dường như hắn cũng để ý đến bí cảnh Thối Ma trì, nhưng người này là bằng hữu của Thánh Tử."

"Hả, bằng hữu của ta?"

"Là thiếu chủ của Bạch Ngọc lâu, Lý Tinh Thần."

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc, tại sao Lý Tinh Thần lại tới Càn quốc rồi?

"Dẫn ta đi nhìn xem."

Trong vương cung Càn quốc.

Một đám thủ vệ đang trông coi một thanh niên, trong đám thủ vệ này có Tôn giả, nhưng bọn họ không dám có chút sơ sót.

Trước đó bắt người thanh niên này, nếu không phải Mạnh lão bà và Thanh Lan Chí Tôn xuất thủ, chỉ sợ bọn họ sẽ không làm gì được đối phương.

"Lão sư, làm sao lại có nhiều người như vậy, có phải bí cảnh kia bại lộ rồi không?" Lý Tinh Thần đang nói chuyện với tàn linh Thánh Vương trong cơ thể.

Tàn linh Thánh Vương kia cũng có chút nóng nảy, "Xem ra đúng là bí cảnh đã bị phát hiện, không được, Tinh Thần, trong bí cảnh có thứ rất quan trọng, có tác dụng lớn đối với ngươi, không thể để người khác lấy đi."

"Lão sư yên tâm, ta sẽ nghĩ biện pháp."

Lý Tinh Thần gật đầu.

Hắn ta là thiếu chủ của Bạch Ngọc lâu, thực lực của Bạch Ngọc lâu không yếu hơn Càn quốc, ngay cả Càn Vương cũng không dám làm gì hắn ta.

Không lâu sau, một người thanh niên áo trắng đi tới.

Nhìn thấy người tới, Lý Tinh Thần vô cùng kinh ngạc, "Sở huynh!"

Mà sau khi tàn linh Thánh Vương trong cơ thể hắn ta phát hiện Sở Cuồng Nhân, lập tức thu liễm khí tức, tận lực che giấu chính mình.

"Lý huynh, thật sự là ngươi."

Sở Cuồng Nhân kinh ngạc nói: "Làm sao ngươi lại tới đây?"

Con ngươi Lý Tinh Thần đảo một vòng, nói: "Ta tới đây lịch luyện, nhưng không biết tại sao những người này đột nhiên nửa đường vọt ra, bắt ta, Sở huynh, sao ngươi lại ở đây?"

Sở Cuồng Nhân nói sơ qua chuyện của ma tu.

"Thì ra là thế." Lý Tinh Thần như có điều suy nghĩ, xem ra đám ma tu này để mắt đến trái tim Thánh Vương của lão sư, vật này là lão sư để lại cho hắn ta tu luyện, hắn ta không thể để đám ma tu này lấy được.

Suy nghĩ một lát, Lý Tinh Thần nói: "Sở huynh, nếu có ma tu đến đây làm hại, không bằng để cho ta giúp đỡ các ngươi một chút đi."

"Vậy ta thay mặt Càn Vương đa tạ Lý huynh."

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Hắn cũng không để ý chuyện Lý Tinh Thần lưu lại giúp đỡ, nhưng lúc nói chuyện với nhau, hắn mơ hồ phát hiện đối phương che giấu một số việc.

Nhưng có người nào không có bí mật chứ, Sở Cuồng Nhân cũng không tính tìm hiểu ngọn nguồn, mà bảo người ta dẫn Lý Tinh Thần đi nghỉ ngơi.

...

Đêm, trăng sáng treo cao.

Trong một rừng cây phía đông nam của Vương đô, có từng bóng người đi vào, tụ tập lại một chỗ, chính là đám cao thủ ma đạo trong Thanh Long vực.

Ngoại trừ Luyện Thi tông không biết rõ tình hình không tới ra, thì Cực Nhạc tông và Tu La tông có hơn phân nửa cao thủ đến, ngay cả tông chủ cũng xuất động.

Những người này tụ tập ở đây, bầu không khí tràn ngập sát khí.

"Tông chủ Tu La tông, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?" Tông chủ Cực Nhạc tông là một nữ tử vóc người nóng bỏng, nàng ta thản nhiên nói với Tu La tông chủ.

Tu La tông chủ là một đại hán đầu trọc, trên người tràn ngập khí tức hung hãn, đôi mắt không chút kiêng kỵ đảo qua các vị trí trên cơ thể Cực Nhạc tông chủ, "Nhiều năm không gặp, ngươi vẫn lẳng lơ như vậy."

Cực Nhạc tông chủ cau mày, "Thối Ma trì còn chưa mở ra, miệng ngươi sạch sẽ chút đi, ta không ngại đánh một trận với ngươi bây giờ đâu."

"Ha ha, tới thì tới, đúng lúc để ngươi lĩnh giáo uy lực của bản đại gia!" Đại hán đầu trọc cười hắc hắc, nói một câu hai nghĩa.

"Tông chủ, lấy đại cục làm trọng." Thấy hai vị tổng chủ chủ giương cung bạt kiếm, trưởng lão của hai tông môn không khỏi lên tiếng khuyên can.

"Hiện tại đánh nhau, sẽ dẫn tới người khác chú ý."

"Không sai, dù sao nơi này cũng là vương đô của Càn quốc."

"Hơn nữa... Sở Cuồng Nhân cũng ở đây."

Hai vị tông chủ vốn không thèm để ý Càn quốc Càn Vương cái gì, nhưng nghe đến tên Sở Cuồng Nhân, sắc mặt đều trở nên nghiêm túc.

Các ma tu còn lại cũng không nhịn được rùng mình một cái.

Hôm nay, cái tên Sở Cuồng Nhân này đã sớm oanh động thiên hạ, nhất là trong giới Ma Đạo, càng là Sát Thần người người kiêng kỵ.

Đến bây giờ, vô số ma tu vẫn khó mà quên được trận chiến tại Ma Khốc sơn.

Hơn nữa, đó là ba năm trước đây, không thể nghi ngờ, hiện tại Sở Cuồng Nhân tuyệt đối còn khủng bố hơn ba năm trước.

"Khốn khiếp, tại sao tên Sở Cuồng Nhân này cũng tới tham gia náo nhiệt, lần trước tại Bắc Lăng Đạo Châu cầm đi ma thương còn chưa đủ, hiện tại đến ma tâm cũng muốn lấy đi sao? Thật mẹ nó không cho chúng ta một con đường sống mà."

Tu La tông chủ hừ lạnh một tiếng, cảm thấy có chút biệt khuất.

"Một mình Sở Cuồng Nhân đã đủ phiền toái, đừng nói đến sau lưng hắn còn có người hộ đạo cấp bậc Vô Thượng Chí Tôn, cho nên, vì lấy được ma tâm, tốt nhất trước khi tiến vào bí cảnh, chúng ta đừng gây ra động tĩnh gì."

Cực Nhạc tông chủ nói.

"Sau khi có được ma tâm, đột phá Thánh Nhân, chuyện đầu tiên lão tử muốn làm là giết chết tên Sở Cuồng Nhân này!" Tu La tông chủ nói ra một câu ngoan thoại, mặc dù hắn ta cũng biết khả năng này không lớn.

Nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến việc hắn ta nói thích miệng.

"Đáng tiếc, ngươi không có cơ hội này."

Một giọng nói vang lên.

Sau đó từ trên trời giáng xuống một đạo chưởng kình bàng bạc!

Đạo chưởng kình này trực tiếp đánh lên người Tu La tông chủ, nện hắn ta lên mặt đất, chỉ nghe thấy mặt đất phát ra một tiếng ầm vang, lực trùng kích kinh khủng khiến mặt đất trực tiếp lõm xuống, hình thành một cái hố to.

"Là ai? !"

"Chưởng kình này, chẳng lẽ là..."

Tất cả mọi người nhìn về phía phát ra chưởng kình.

Chỉ thấy một bóng người mặc bạch y tuyệt thế đạp không mà đến, ánh trăng chiếu trên người hắn, càng vô cùng thánh khiết, giống như là tiên nhân từ trên mặt trăng đi xuống, khiến người ta say mê.

Nhưng một đám ma tu nhìn thấy người này, trên mặt lại tràn đầy hoảng sợ!

"Là hắn! Sở Cuồng Nhân! !"

"Đáng chết, làm sao hắn lại xuất hiện ở đây!"

"Rốt cuộc chuyện này là như thế nào? !"

Chương 159: Ta Tới Đập Chết Các Ngươi, Cá Lọt Lưới Trong Trận Chiến Tại Ma Khốc Sơn

Sở Cuồng Nhân hiện thân, khiến một đám ma tu sợ hãi.

Trên mặt mọi người hiện ra vẻ đề phòng, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

"Hơn nửa đêm không ngủ, ở đây tụ tập gây chuyện, đám ma tu các ngươi đúng là rảnh rỗi." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi tới nơi này làm gì?"

Cực Nhạc tông chủ nói.

Oanh!

Tu La tông chủ bị nện vào trong đất vọt ra, trên mặt tràn đầy tro bụi, ánh mắt băng lãnh, "Còn có thể làm gì, đương nhiên là tới đây trừ ma vệ đạo, làm anh hùng rồi."

"Ấy, đừng hiểu lầm, ta không tới đây làm anh hùng, ta chỉ tới đây đập chết các ngươi thôi." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Sau đó, hắn đưa tay ra, lượng lớn địa khí tụ tập, lần nữa thi triển Nhân Sơn Ấn Quyết, lực lượng kinh khủng như thần sơn đè xuống.

"Sở Cuồng Nhân, ta muốn gặp ngươi từ sớm rồi!" Tu La tông chủ lớn tiếng nói, trên thân bộc phát ra một cỗ khí thế cường đại, xen lẫn từng đạo quang mang, hình thành một bộ áo giáp màu đen.

Một quyền đánh ra, sát khí vô biên sôi trào mãnh liệt!

Cực Nhạc tông chủ cũng không thua kém, hai tay đánh ra ấn quyết, lập tức có một trận dị hương lưu động, biến thành hư ảnh một đám nữ tử xinh đẹp, bay múa, lộ ra vẻ mặt vui cười xung quanh Sở Cuồng Nhân...

Quyền kình và chưởng kình va chạm, hư không ầm ầm nổ tung, mà Sở Cuồng Nhân ở trong huyễn cảnh ôn nhu, một nữ tử xinh đẹp cười nói tự nhiên nhìn trộm hắn, có cỗ ba động kì dị đánh thẳng vào đạo tâm của hắn.

Đây là huyễn thuật của Cực Nhạc tông, ôn nhu hương!

"Ôn nhu hương mộ anh hùng, cho dù tu vi của ngươi cao hơn, nhưng vẫn là một tiểu tử miệng còn hôi sữa, làm sao ngăn cản được?"

Cực Nhạc tông chủ khẽ cười một tiếng, mang theo đắc ý.

Một đám ma tu thở dài một hơi.

"Không hổ là Cực Nhạc tông chủ, quả nhiên lợi hại."

"Huyễn thuật này là kiệt xuất trong Ma Đạo a."

"Chịu chết đi, Sở Cuồng Nhân!" Trong tay Cực Nhạc tông chủ xuất hiện một con dao găm, rót linh lực vào, được nàng ta thao túng, chủy thủ giống như một đạo sao băng xẹt qua chân trời, bắn về phía Sở Cuồng Nhân.

Phía trên chủy thủ ẩn chứa lực lượng vô cùng khủng bố, nếu Vô Thượng Chí Tôn bị đánh trúng, cũng sẽ bị trọng thương.

Nhưng lúc chủy thủ sắp đánh trúng Sở Cuồng Nhân, chỉ thấy bóng người hắn đột nhiên hóa thành một đạo lưu quang, biến mất không thấy.

"Đã xảy ra chuyện gì? !"

"Cẩn thận, Cực Nhạc tông chủ!" Tu La tông chủ hô to một tiếng.

Sau lưng Cực Nhạc tông chủ phát lạnh, tê cả da đầu.

Chẳng biết từ lúc nào, Sở Cuồng Nhân đã đứng sau lưng nàng ta, lòng bàn tay ấp ủ một cỗ địa khí kinh khủng, sau đó một chưởng vỗ ra.

Cực Nhạc tông chủ trở tay đánh ra mộtchưởng.

Hai cỗ đạo vận xen lẫn, chỉ nghe thấy rắc một tiếng, cánh tay của Cực Nhạc tông chủ phun ra máu tươi, xương tay vỡ tan, tróc cả da thịt, cả người giống như diều đứt dây, không bị khống chế bay ra ngoài.

"So với tâm thê, huyễn thuật của ngươi đúng là thô bỉ không chịu nổi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn có Đạo Tâm Bàn Thạch, ngay cả bậc thang của Thánh Nhân cũng không có tác dụng với hắn, huống chi là chút huyễn thuật nho nhỏ này của Cực Nhạc tông chủ?

"Đáng chết, vậy mà huyễn thuật của Cực Nhạc tông chủ không có tác dụng với hắn?"

Sắc mặt Tu La tông chủ trở nên vô cùng âm trầm.

Trong tay hắn ta xuất hiện một con đao, đột nhiên trảm ra, đao quang cuồng bạo đen nhánh che lấp ánh trăng, cắn nuốt về phía Sở Cuồng Nhân!

Ngay cả cũng Chí Tôn khá mà ngăn cản một đao kia!

Côn Ngô Kiếm bên hông Sở Cuồng Nhân khẽ rung lên, lộ ra một nửa thân kiếm, ngay sau đó, một đạo kiếm quang vô cùng sắc bén xé toang đêm tối.

Đao quang vô cùng khủng bố lại bị một kiếm này tuỳ tiện phá diệt!

Mọi người thấy vậy, hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch.

"Móa ơi, đây là kiếm gì vậy?"

"Mới lộ ra một nửa đã có uy lực như vậy, đáng chết, chẳng lẽ kiếm đạo của Sở Cuồng Nhân đã cường đại đến tình trạng này sao? !"

"Hắn có ý gì, vì sao chỉ lộ ra một nửa kiếm quang, ý của hắn là hai vị tông chủ Ma đạo này không đáng để hắn xuất kiếm sao?"

"Hay là chúng ta đi thôi!"

Có ma tu không ngăn được nội tâm khủng hoảng của mình, nói.

Thực lực Sở Cuồng Nhân lộ ra quá cường đại, khiến một đám ma tu thấp thỏm lo âu, thậm chí bắt đầu sinh ra suy nghĩ quay đầu chạy trốn.

Nhưng không chờ đám ma tu hành động.

Cách đó không xa truyền đến âm thanh mặt đất chấn động, chỉ thấy một đám thủ vệ vương cung mặc khải giáp vây chặt nơi này không lọt một giọt nước!

"Không tốt, chúng ta bị bao vây."

"Vì sao bọn họ lại biết chúng ta ở đây."

"Là ai, là ai bán đứng chúng ta?"

Đám ma tu lâm vào bối rối.

Một vị ma tu cắn răng, hung ác nói: "Việc đã đến nước này, không bằng giết ra một đường máu, liều mạng với bọn họ!"

"Đúng, giết!"

Đám ma tu quyết tâm, lao vào chém giết với các thủ vệ vương cung.

Đám người Vương cung có Lý Tinh Thần, có Càn Vương, thậm chí còn có Thanh Lan Chí Tôn, Mạnh lão bà, đám ma tu này căn bản không phải đối thủ của bọn họ.

Vừa đối mặt, không ít ma tu đã bị hai vị Chí Tôn oanh sát!

"Đại thế của các ngươi đã mất."

Sở Cuồng Nhân nói.

"Sở Cuồng Nhân, lại là ngươi, lại là ngươi!"

"Ba năm trước tại Bắc Lăng Đạo Châu, hôm nay tại Càn quốc, ngươi quyết tâm muốn đối nghịch với chúng ta sao?" Tu La tông chủ hung ác nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, bĩu môi, "Đừng đùa như vậy, ta mới lười đối nghịch với các ngươi, mỗi lần đều là các ngươi đâm vào họng súng của ta, ta không thể làm gì khác ngoài chuyện thuận tay giải quyết các ngươi."

"Được rồi, không nói nhảm nữa, đưa các ngươi lên đường đi."

Hai vị tông chủ Ma Đạo đều không phải Vô Thượng Chí Tôn, chỉ là Chí Tôn mạnh hơn bình thường một chút, đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, căn bản không có uy hiếp gì.

Chỉ thấy hắn thi triển dị tượng Đạo Thể, Chiến Vương lĩnh vực, uy lực khủng bố giống như núi kêu biển gầm, trong nháy mắt đã khóa chặt hai đại tông chủ.

Ngay lúc hắn sắp động thủ, trong hư không đột nhiên truyền ra một trận ba động quỷ quyệt, dưới ánh trăng, một vết nứt đen nhánh mở ra.

Tất cả ma tu đều chú ý tới khe hở không gian này.

"Là bí cảnh, cửa vào bí cảnh!"

"Nhanh, tiến vào bí cảnh!"

Một đám ma tu vội vàng phóng về phía bí cảnh.

Cực Nhạc tông chủ, Tu La tông chủ cũng muốn đi, nhưng bị Sở Cuồng Nhân nhằm vào, bọn họ căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lúc này, hai cỗ khí tức kinh khủng cường thế tham gia chiến trường.

Hai cỗ khí tức này lần lượt là một đạo chỉ kình, một đạo đao quang, tràn ngập đạo vận khủng bố, hơn nữa, cả hai cùng khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

"Đây là Vô Thượng Chí Tôn!" Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc, Côn Ngô Kiếm bên hông bỗng nhiên ra khỏi vỏ, một đạo kiếm quang sáng chói bạo phát!

Kiếm quang như hồng thủy, đánh nát một chỉ một đao kia, lực trùng kích cường đại lan tràn ra, Sở Cuồng Nhân cũng không nhịn được phải lùi lại mấy bước.

Đây là lần đầu tiên hắn giao thủ với Vô Thượng Chí Tôn.

Nơi xa, trên bầu trời đêm, có ba người đi vào.

Trong đó có hai vị lão giả, một người mặc khải giáp, một người được trường bào màu đen bao phủ, bên cạnh bọn họ còn có một người thanh niên, hơn nữa người thanh niên kia nhìn chằm chằm

Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ phẫn hận.

"Sở Cuồng Nhân, chúng ta lại gặp mặt!"

Thanh niên trầm giọng nói.

"Ngươi là ai vậy?" Sở Cuồng Nhân nhìn người thanh niên một cái.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi không nhớ ta?" Trên mặt người thanh niên lộ ra một tia hoảng hốt, sau đó sắc mặt càng thêm khó coi.

"Ba năm trước đây, tại Bắc Lăng Đạo Châu, người từng đoạt Thiên Hoang Ma Thương với ngươi, Triệu Vô Kỵ a! Ngươi không thể không nhớ ta được!"

"Ba năm trước đây tại Bắc Lăng Đạo Châu, có nhiều người đoạt ma thương với ta như vậy, làm sao ta nhớ được từng người chứ." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Mặc dù nói như thế, nhưng hắn đã dùng Động Tất Chi Nhãn kiểm tra tin tức của ba người này rồi, thanh niên kia, chính là tên ma tu duy nhất chạy thoát trong cuộc chiến tại Ma Khốc sơn năm đó.

Cũng là hậu nhân của Vô Cực Ma Tôn, Triệu Vô Kỵ.

Chương 160: Tu La Pháp Tướng, Lần Nữa Thi Triển Đế Thuật

"Lão tông chủ!" Tu La tông chủ nhìn thấy lão tông chủ mặc khải giáp bên cạnh Triệu Vô Kỵ, vẻ mặt đại hỉ.

Lão tông chủ liếc mắt nhìn hắn ta một cái, hừ lạnh nói: "May mà ta không yên lòng theo tới, nếu không các ngươi chết như thế nào cũng không biết."

"Là ngươi, Chuyển Luân Vương!" Thất tổ từ trong hư không đi ra, nhìn chằm chằm lão giả mặc áo choàng đen, trong mắt mang theo vẻ ngưng trọng.

Chuyển Luân Vương, một trong đám cao tầng của tổ chức ma đạo

Địa Phủ.

Trận chiến tại Ma Khốc sơn năm đó, người này cũng có mặt, thậm chí trận ma họa kia chính là do người này và Triệu Vô Kỵ một tay bày kế.

"Tổng cộng có ba thế lực để mắt tới Thối Ma trì, ngoại trừ Cực Nhạc tông, Tu La tông ra, còn có một thế lực thần bí không tra được kia, chính là các ngươi đi." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Địa Phủ chính là tổ chức ma tu thần bí nhất tại Thương Khung tinh, nội tình vô cùng cường đại, Càn quốc không tra được lai lịch của bọn họ cũng rất bình thường.

"Vô Kỵ, ngươi vào bí cảnh lấy ma tâm đi, những người này giao cho chúng ta."

Chuyển Luân Vương từ tốn nói.

"Vâng." Triệu Vô Kỵ phẫn hận nhìn Sở Cuồng Nhân một cái, sau đó bóng người lóe lên, lao về phía Thối Ma trì.

Sở Cuồng Nhân cũng không ngăn cản, giống như kiến cỏ tầm thường không đáng để hắn chú ý.

Hiện tại quan trọng nhất chính là giải quyết hai vị Vô Thượng Chí Tôn là Chuyển Luân Vương và Tu La lão tông chủ, ở chỗ này chỉ có thất tổ và Sở Cuồng Nhân có năng lực ứng phó với hai người này.

"Lại nói, đây là lần đầu tiên ta giao thủ với Vô Thượng Chí Tôn đấy, thất tổ, ngươi chọn một người trước đi."

Sở Cuồng Nhân nói.

"Vậy để Chuyển Luân Vương cho ta tới đi, năm đó tại Ma Khốc sơn, ta đánh với ông ta một trận còn chưa phân thắng bại đâu."

Thất tổ lấy Thanh Đằng kiếm ra, kiếm chi đạo vận cường đại hoàn toàn khóa chặt Chuyển Luân Vương.

"Được, vậy để lão gia hỏa của Tu La tông cho ta."

"Vô Thượng Chí Tôn không phải Chí Tôn bình thường có thể so sánh, tiểu gia hỏa, ngươi phải cẩn thận một chút." Thất tổ ngưng trọng nói.

"Thất tổ yên tâm, ta ứng phó được." Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra tinh quang, có chút nóng lòng muốn thử.

"Hừ, miệng còn hôi sữa cũng dám cuồng ngôn, vậy ta sẽ để ngươi mở mang kiến thức xem chênh lệch giữa Chí Tôn và Vô Thượng Chí Tôn thế nào!"

Tu La lão tông chủ hừ lạnh một tiếng, trên người bạo phát sát khí, còn mạnh hơn Tu La tông chủ gấp bội.

Chém ra một đao, sát khí bành trướng hội tụ hình thành một đạo đao quang.

Sở Cuồng Nhân không lùi bước, cầm Côn Ngô trong tay, người và kiếm đều bộc phát một cỗ kiếm chi đạo vận vô cùng khủng bố!

Một kiếm chém ra, kiếm quang màu tím bạo phát va chạm với đao quang, hai cỗ đạo vận xen lẫn, tỏa ra hào quang trong đêm tối.

"Kiếm khí thật mạnh!"

Tu La lão tông chủ có chút chấn kinh.

Một vị Chiến Vương lại có thể chống lại Vô Thượng Chí Tôn, yêu nghiệt tuyệt thế như vậy quá hiếm thấy.

"Ngươi chém giết mười vạn ma tu tại Ma Khốc sơn, hôm nay lại ngăn cản chuyện lớn của Ma Tông, năm lần bảy lượt đối nghịch với Ma Đạo ta, nếu hôm nay không trừ diệt, sau này sẽ là họa lớn trong lòng Ma Đạo! !"

"Sở Cuồng Nhân, phải chết! !"

Trong mắt Tu La lão tông chủ bắn ra một đạo sát ý doạ người, sát khí trên người cũng theo đó tăng lên, cuối cùng hình thành một bóng người tay cầm trường đao đen nhánh, thông thiên triệt địa!

Một cỗ sát khí kinh khủng ngập trời từ bóng người kia lan tràn ra, đồng tử của tất cả tu sĩ trên chiến trường tu sĩ co rụt lại, sợ vỡ mật.

Thậm chí cỗ sát khí kia bao phủ hơn phân nửa vương đô, vô số tu sĩ cảm giác được, nhìn về nơi phát ra sát khí, trên mặt tràn đầy hoảng sợ.

"Đây là Tu La pháp tướng của Tu La tông!"

"Trong truyền thuyết, Tu La tông có một pháp môn tu hành pháp tướng, có thể tu luyện ra một cái Tu La pháp tướng, xem ra lời đồn quả nhiên không giả."

"Khí thế thật khủng bố, ta cảm giác trước mặt pháp tướng này, ta căn bản không có lực hoàn thủ, cho dù ta là Chí Tôn cũng giống vậy."

Tu La pháp tướng vừa ra, mọi người chấn động không gì sánh nổi.

Mà Sở Cuồng Nhân trực diện với uy áp của Tu La pháp tướng lại bình chân như vại, "Đây chính là Tu La pháp tướng của Tu La tông, nhìn qua đúng là có chút dọa người, không biết có thể cản được mấy kiếm của ta đây?"

"Giết!" Tu La lão tông chủ thôi động pháp tướng, chỉ thấy trong tay pháp tướng cầm trường đao to lớn, chém một đao về phía Sở Cuồng Nhân!

Sát khí vô biên tạo thành một cái lực trường xung quanh Sở Cuồng Nhân, giống như vũng bùn vây khốn hắn lại, khiến hắn không cách nào trốn tránh.

Oanh, oanh, oanh...

Trường đao chém xuống, hư không không ngừng bộc phát ra tiếng oanh minh!

Quanh thân Sở Cuồng Nhân tràn ngập ra một cỗ ba động huyền diệu, đạo vận hiển hiện, hoa sthành từng đoá Bạch Liên trong hư không.

Chính là Thánh Vương pháp, Bạch Liên Tịnh Thế Thiên!

Đao ảnh to lớn rơi vào Bạch Liên, bỗng nhiên đình trệ, đạo vận, linh lực không ngừng tan rã, mà Bạch Liên cũng bị phá nát từng đoá.

Cuối cùng, Bạch Liên bị phá toàn bộ.

Nhưng một đao kia cũng triệt để tan rã.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, lông tóc không hao tổn!

"Một đao kia có mấy phần lực đạo." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Phải biết, Bạch Liên Tịnh Thế của hắn vô cùng cường đại, có năng lực phòng ngự vô song, ngay cả Chí Tôn cũng không có khả năng phá hỏng.

Nhưng một đao này của Tu La lão tông chủ có thể đánh nát Bạch Liên đầy trời, mặc dù không đả thương được Sở Cuồng Nhân, nhưng đã vô cùng hiếm thấy.

"Làm sao có thể? !"

Tu La lão tông chủ trợn mắt há hốc mồm, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Một đao kia, ông ta không hề nương tay, toàn lực ứng phó! !

Nhưng như vậy vẫn không đả thương được Sở Cuồng Nhân, đối phương cường đại vượt xa tưởng tượng của Vô Thượng Chí Tôn ông ta.

"Rốt cuộc ngươi đã đạt đến cảnh giới gì?"

Tu La lão tông chủ không nhịn được mở miệng hỏi.

"Ta chỉ là một tên Chiến Vương cảnh mà thôi." Sở Cuồng Nhân nói.

Nghe vậy, không chỉ Tu La lão tông chủ, các tu sĩ còn lại cũng muốn chửi tục mấy câu.

Đây là Chiến Vương sao?

Hắn là Chiến Vương gì vậy?

Đi mẹ nó Chiến Vương đi!

"Ngươi đã xuất lực, vậy bây giờ đến lượt ta."

Lúc này, Sở Cuồng Nhân mở miệng, chỉ thấy hắn chậm rãi nhấc Thánh Kiếm Côn Ngô trong tay lên, thân kiếm như bạch ngọc khẽ run lên, bộc phát một cỗ khí tức khiến mọi người ở đây tê cả da đầu.

Nhất là Tu La lão tông chủ, ông ta không dám khinh thường, linh lực trong cơ thể phun trào, thôi động đến cực hạn, liên tục rót vào Tu La pháp tướng, sát khí ngập trời không ngừng lăn lộn trong đêm tối.

Nhưng dù vậy, Tu La pháp tướng vẫn không cách nào mang đến cảm giác an toàn cho lão tông chủ, ngược lại, theo kiếm chi đạo vận trên người Sở Cuồng Nhân không ngừng tăng lên, trong nội tâm ông ta dần xuất hiện một cỗ bất an.

"Rốt cuộc tên gia hỏa này muốn thi triển chiêu thức gì?"

"Cỗ đạo vận này cũng quá kinh khủng đi!"

Ong ong...

Âm thanh kiếm ngân quanh quẩn ra.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng tụ, ngay sau đó, bỗng nhiên trong đạo vận bắn ra một cỗ uy áp Đế đạo, khiến tất cả mọi người ở đây vô cùng hoảng sợ.

Một số ma tu có tu vi hơi thấp trực tiếp bị áp nằm rạp trên mặt đất, nhìn Sở Cuồng Nhân trên không trung, như đang ngước nhìn Đế Vương cao cao tại thượng.

"Làm sao có thể! !"

"Cỗ uy áp này là thế nào?"

"Nhất đế áp vạn pháp! !"

"Hắn thi triển chính là... Đế thuật! !"

Đông đảo ma tu không thể tin được nhìn Sở Cuồng Nhân, ngay cả Chuyển Luân Vương của Địa Phủ cũng sợ hãi, đồng tử co rụt lại, cảm thấy rung động.

Đã rất lâu không có Đế thuật xuất hiện tại Thương Khung tinh rồi, nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân lại cầm kiếm, thi triển một môn đế thuật trước mặt bọn họ!

"Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!"

Sở Cuồng Nhân vung kiếm lên, trong nháy mắt, kiếm quang màu tím chiếu rọi toàn bộ đêm tối, rực rỡ chói mắt!

Tất cả mọi người nhìn thấy một màn này, vĩnh viễn không thể nào quên.

Chương 161: Ma Tâm Không Thấy, Giết Cá Lọt Lưới

"Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!"

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân bình tĩnh và thanh thế đế thuật to lớn kia tạo thành đối lập cực kỳ mãnh liệt, rung động mỗi người ở đây.

Kiếm quang màu tím trùng trùng điệp điệp ẩn chứa một cỗ uy áp đế đạo tuôn ra, kiếm khí lướt qua, hư không điên cuồng rung chuyển, dường như muốn nổ tung!

Tu La lão tông chủ bị một kiếm này ấn định, đối mặt với lực lượng trước nay chưa có này, bất an trong lòng dã tăng đến cực hạn.

"Tu La pháp tướng! !" Ông ta gần như gào thét, thôi động linh lực trong cơ thể, điên cuồng rót vào pháp tướng, chém ra một đao.

Đao quang và kiếm quang màu tím giao nhao, kiếm quang trùng điệp kiếm như muốn nghiền ép tư đao quang đến vỡ nát.

Dưới một kích này, Tu La pháp tướng căn bản cũng không có sức chống cự, trong nháy mắt đụng vào kiếm quang, đạo vận, linh lực lập tức sụp đổ, cuối cùng hóa thành linh lực loạn lưu nổ tung.

Kiếm quang thế như chẻ tre, nuốt sống Tu La lão tông chủ, khải giáp trên người đối phương rạn nứt thành từng khúc trong kiếm quang, sau đó phá nát!

"Không! !" Theo một tiếng hét thảm, thân thể của lão tông chủ bị kiếm khí phân thây, huyết vụ cuồn cuộn bắn ra.

Sở Cuồng Nhân đưa tay thôi động Thao Thiết pháp, hút thi thể của Tu La lão tông chủ vào không gian Thao Thiết, luyện hóa tinh hoa huyết nhục của ông ta.

Tinh hoa huyết nhục của một vị Vô Thượng Chí Tôn, đây chính là đại bổ!

Sau khi giết chết lão tông chủ, kiếm quang nện trên mặt đất, tất cả mọi người trong vương đô đều cảm thấy mặt đất rung chuyển vài cái.

Bụi mù nổi lên, mọi người chỉ thấy mặt đứt nứt ra một cái khe dài mấy ngàn trượng, sâu khoảng trăm trượng, giống như vực sâu!

Mà rừng cây ban đầu đã sớm bị hủy hoại.

"Một kiếm thật, thật khủng bộ!"

"Trời ạ, đây chính là đế thuật chi uy sao? Quá cường đại, một vị Vô Thượng Chí Tôn đã bị một kiếm này chém giết! !"

"Nghe đồn Sở Cuồng Nhân và Thánh Nhân luận đạo, tự sáng tạo đế thuật, hiện tại xem ra đây là sự thật, rốt cuộc hắn là quái vật gì vậy?"

"Chúng ta căn bản không có phần thắng nào!"

Một kiếm của Sở Cuồng Nhân trực tiếp chấn nhiếp các ma tu ở đây, không người sinh ra lòng phản kháng, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nhưng đángtiếc, Càn Vương suất lĩnh quân đội, lại có Thanh Lan Chí Tôn và Mạnh lão bà tương trợ, đám ma tu này căn bản không thể trốn thoát được!

Lúc này, trong không gian cái khe cách đó không xa có mấy thân ảnh xông ra.

Những người này chính là đám tu sĩ thừa dịp loạn lạc tiến vào bí cảnh, muốn cướp đoạt ma tâm, mà Triệu Vô Kỵ cũng ở trong đó.

Nhìn thấy hắn ta đi ra, sắc mặt Chuyển Luân Vương vui vẻ, "Vô Kỵ, đã lấy được ma tâm chưa? !"

"Ma tâm đã không biết tung tích, bị người ta nhanh chân đến trước rồi!"

Sắc mặt Triệu Vô Kỵ vô cùng khó coi.

Mà Chuyển Luân Vương và các ma tu còn lại cũng không tốt hơn, vì khỏa ma tâm này, bọn họ gặp rất nhiều trắc trở, bây giờ lại bị người ta nhanh chân đến trước, chuyện này khiến bọn họ muốn thổ huyết.

Nhất là Tu La tông chủ, không chỉ lão tông chủ bị giết, hiện tại ma tâm cũng mất, đúng là ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo.

"Rời đi! !"

Chuyển Luân Vương đánh ra một chỉ bức lui thất tổ, sau đó lôi kéo Triệu Vô Kỵ muốn rời khỏi hiện trường, nhưng lúc này, giữa thiên địa có lượng lớn kiếm khí hội tụ, hình thành mười hai trụ kiếm khí lớn, chính là dị tượng Cửu Thiên Kiếm Ngục!

"Hôm nay ma tu tới đây, một người cũng đừng hòng rời đi!" Sở Cuồng Nhân băng lãnh nói.

Hắn vừa giết chết một vị Vô Thượng Chí Tôn, trên người có sát khí băng lãnh lưu chuyển, khiến các ma tu ở đây sợ hãi!

Dưới sự vây quét của đám Càn Vương, số lượng ma tu đang không ngừng giảm bớt, chỉ có một vài cao thủ còn đang khổ cực chống đỡ.

"Trước hết giết Sở Cuồng Nhân, phá Cửu Thiên Kiếm Ngục!" Tu La tông chủ lớn tiếng nói, suất lĩnh một đám ma tu cùng nhau phóng về phía Sở Cuồng Nhân, mặc dù biết không có phần thắng, nhưng đây là chuyện duy nhất bọn họ có thể làm.

Trong đám ma tu phóng về phía Sở Cuồng Nhân, kém cỏi nhất cũng là Tôn giả, còn có hai vị Chí Tôn là Tu La tông chủ và Cực Nhạc tông chủ, đối với với uy thế này, Chiến Vương bình thường đã bị hù chết rồi.

Nhưng đáng tiếc, đối mặt với bọn họ là Sở Cuồng Nhân!

"Phù Quang Lược Ảnh!"

Không ai nhìn thấy Sở Cuồng Nhân di chuyển thế nào.

Mọi người chỉ thấy một đạo lưu quang chợt lóe lên trước mặt mình, ngay sau đó đã cảm giác được một cỗ lực lượng kinh khủng bạo phát trên người mình, dường như muốn đánh nát xương cốt và huyết nhục của bọn họ.

Đây là lực lượng của Nhân Sơn Ấn Quyết! !

Oanh, oanh, oanh!

Một đạo lưu quang nhanh chóng di chuyển trong đám ma tu, một đám ma tu bị đánh bay ra ngoài, nhẹ một chút thì bị đánh đến thổ huyết, nặng thì trực tiếp nổ tung thành một đoàn huyết vụ!

Chỉ chốc lát, mười tên ma tu Tôn giả cảnh đã bị đánh đến ngã trái ngã phải, nằm trên mặt đất, không có lực phản kháng.

"Thao Thiết pháp!" Sở Cuồng Nhân hiện ra thân hình, trong lòng bàn tay hiện ra một hang động đen nhánh, giống như một đầu cự thú há rộng miệng.

Một đám ma tu bị hút vào trong đó, luyện hóa hết.

"Làm sao hắn lại đáng sợ như vậy?" Cách đó không xa, Triệu Vô Kỵ nhìn thấy tình cảnh này, hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch.

Ba năm này, hắn ta cũng tiến bộ không ít, vốn cho rằng mình đã kéo gần khoảng cách với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng hiện tại xem ra, khoảng cách giữa hai người chính là càng lúc càng lớn! !

"Cá lọt lưới ba năm trước, ngươi cũng chết đi!" Ánh mắt Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên rơi trên người Triệu Vô Kỵ.

Triệu Vô Kỵ lạnh cả người, vội vàng thôi động linh lực, thi triển lực lượng Đạo Thể của mình đến cực hạn, "Vô Cực ma thân, Thiên Hoang quyền!"

Một quyền đánh ra, một cỗ đạo vận cường đại bạo phát!

Thậm chí một kích này không hề yếu hơn Chí Tôn, nhưng Sở Cuồng Nhân chỉ vỗ nhẹ ra một chưởng, nhất thời đã đập nát cỗ đạo vận kia.

Lực lượng kinh khủng khiến Triệu Vô Kỵ vô cùng hoảng sợ, vội vàng cầu cứu Chuyển Luân Vương, "Lão sư, nhanh cứu ta! !"

Nhưng lúc Cửu Thiên Kiếm Ngục thi triển ra, Chuyển Luân Vương lại bị thất tổ cho quấn lên, căn bản không rảnh xuất thủ cứu hắn ta.

Sở Cuồng Nhân hóa thành lưu quang đi đến trước mặt Triệu Vô Kỵ, trực tiếp vỗ một chưởng lên đỉnh đầu đối phương, chưởng kình kinh khủng như thần sơn phá vỡ toàn bộ kinh mạch, xương cốt, huyết nhục của hắn ta!

Ngay sau đó, Thao Thiết pháp thi triển, đối phương còn không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, đã bị hút vào không gian Thao Thiết luyện hóa.

Sở Cuồng Nhân phát hiện, mặc dù tu vi của Triệu Vô Kỵ không bằng đám Chí Tôn kia, nhưng luyện hóa ra tinh hoa huyết nhục còn mạnh hơn Chí Tôn.

"Là vì Vô Cực Ma Thể sao?"

"So với tu vi, phương diện thể chất càng ảnh hưởng đến hiệu quả của Thao Thiết pháp hơn." Sở Cuồng Nhân tỉ mỉ nghĩ lại liền thông suốt.

"Vô Kỵ! !"

Triệu Vô Kỵ bị giết, hai mắt Chuyển Luân Vương đỏ bừng.

Phải biết, đây chính là người kế nhiệm ông ta đã lựa chọn kĩ càng, nhưng bây giờ lại bị Sở Cuồng Nhân giết chết, đến thi thể cũng không lưu lại.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi nói chúng ta là ma tu! Nhưng hành vi của ngươi còn giống ma tu hơn chúng ta! !"

"Hấp thu tinh hoa huyết nhục của người khác, trợ tăng tu vi, nếu việc này truyền đi, ngươi còn mặt mũi nào nói mình là chính đạo chứ?"

Chuyển Luân Vương giận dữ hét lên.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không thèm quan tâm, mấy câu nói đó căn bản không thể dao động đạo tâm của hắn.

"Pháp không khống người, mà là người khống pháp, trong tay các ngươi, đây là tà pháp, nhưng trong tay ta, đây chính là lợi khí trừ ma!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, liên tiếp luyện hóa mười vị Tôn giả, Chí Tôn, thậm chí có một vị Vô Thượng Chí Tôn, khí thế của hắn liên tục tăng lên, đột phá một cảnh giới nhỏ, đạt tới Chiến Vương hậu kỳ!

"Đáng giận!" Sắc mặt Chuyển Luân Vương vô cùng khó coi, trước có thất tổ, sau có Sở Cuồng Nhân, trận chiến này, ông ta không có bất kỳ phần thắng nào!

Chương 162: Thiên Ma Giải Thể, Giết Chuyển Luân Vương, Đây Là Ngươi Nên Được

"Sở Cuồng Nhân! ! Cùng chết đi!"

Chuyển Luân Vương thấp giọng quát, sau đó trên người bộc phát một cỗ khí tức vô cùng cường hãn, linh khí bốn phía như liệt hỏa nấu dầu sôi trào, điên cuồng tràn vào trong cơ thể ông ta, mà linh lực của ông ta cũng đang nhanh chóng tăng lên.

Sắc mặt Thất tổ thay đổi, "Đây là Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp! !"

"Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp, muốn đồng quy vu tận sao?" Trong mắt Sở Cuồng Nhân có Đại Đạo phù văn lóe lên, đang phân tích Chuyển Luân Vương.

Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp, đây là pháp môn quỷ quyệt có nguồn gốc từ Ma Đạo, dùng phương thức thiêu đốt căn cơ trong cơ thể, nhanh chóng tăng cao chiến lực, nhưng có thể nói phương pháp này chính là giết địch tám trăm, tự tổn hại ba ngàn!

Người sử dụng, nhẹ thì tu vi hủy hết, nặng thì bạo thể tại chỗ mà chết!

Đây là một loại pháp môn đồng quy vu tận, trong Ma Đạo bên cũng bị liệt thành cấm kỵ, có rất ít ma tu tu hành phương pháp này.

Chuyển Luân Vương là một trong số đó.

Ông ta biết mình không thể chạy trốn được, cho nên mới thi triển pháp môn này.

Oanh!

Trong hư không truyền đến một trận âm bạo, chỉ thấy trong chớp mắt Chuyển Luân Vương đã biến mất tại chỗ, vọt về phía Sở Cuồng Nhân.

Một quyền đánh ra, linh lực cuồng bạo cuốn lấy một cỗ đạo vận hung tàn âm lãnh bạo phát, trực tiếp khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

"Bạch Liên Tịnh Thế!" Quanh người Sở Cuồng Nhân có Bạch Liên hiển hóa, khiến thế công thứ nhất của Chuyển Luân Vương bị tan rã.

Nhưng đợt thế công thứ hai cũng đã xông đến.

"Nhân Sơn Ấn Quyết!" Sở Cuồng Nhân thôi động linh lực trong cơ thể, một chưởng vỗ ra, đạo vận bạo phát, đối cứng với quyền thứ hai của Chuyển Luân Vương.

Ầm vang một tiếng, hư không rung chuyển, lực trùng kích như gió lốc bao phủ ra, không ít tu sĩ ở bốn phía bị nhấc bay ra ngoài.

Ngay khi Chuyển Luân Vương tiếp tục công kích, thất tổ đã xuất thủ chém ra một đạo kiếm quang, muốn bức lui ông ta.

Nhưng lại thấy Chuyển Luân Vương làm ra hành động bất ngờ, ông ta không lùi không tránh, cứ thế đón nhận đạo kiếm quang này, sau đó tùy ý khua hai tay, thôi động đạo vận, dáng vẻ nhất định phải giết chết Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân khiến người ta rất kinh diễm.

Thậm chí để Chuyển Luân Vương cảm thấy hoảng sợ, đối phương không chết, tương lai nhất định sẽ thành trở thành đại địch của Địa Phủ, thậm chí là toàn bộ Ma Đạo!

Hơn nữa hắn đã giết chết Triệu Vô Kỵ, Chuyển Luân Vương hận hắn thấu xương, nếu ông ta phải chết, vậy cũng muốn lôi kéo Sở Cuồng Nhân chết cùng.

"Thánh Nhân pháp, Tuyệt âm Chỉ!" Chuyển Luân Vương điểm ra một chỉ, chỉ kình âm lãnh bá đạo rơi trên vai Sở Cuồng Nhân.

Phốc một tiếng, chỉ kình chọc ra một lỗ thủng lớn trên vai hắn, dường như sắp đánh rơi một cánh tay hắn.

Nhưng một màn kế tiếp khiến Chuyển Luân Vương trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy lỗ máu trên vai Sở Cuồng Nhân có lượng lớn mầm thịt đang sinh sôi, đầu tiên là xương cốt, sau đó là huyết nhục, cuối cùng là da thịt, trong nháy mắt, lỗ máu kia đã được chữa trị hoàn toàn!

Da thịt trắng noãn như ngọc, không nhìn thấy một vết thương.

"Tại sao lại như vậy?"

Chuyển Luân Vương mộng, đây là pháp môn gì? !

Sở Cuồng Nhân nhân dịp đối phương ngây người, Côn Ngô trong tay chém ra, kiếm khí cường hãn trực tiếp đánh bay đối phương ra ngoài.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân đứng ngạo nghễ trên hư không, ngũ đại vô thượng căn cơ trong cơ thể nở rộ thần quang sáng chói, bên ngoài thân thể có quang văn lưu chuyển, như kim như ngọc, Kim Ngọc Đạo Thân gia trì, linh lực thôi động đến cực hạn.

"Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!"

Hắn lại thi triển Đế thuật, uy áp đế đạo mênh mông khóa chặt Chuyển Luân Vương.

Kiếm quuang màu tím kinh khủng phun ra!

Trong chớp mắt đã chém giết Chuyển Luân Vương tại chỗ!

Tối nay, Sở Cuồng Nhân đã trảm hai vị Vô Thượng Chí Tôn!

Hắn cầm Côn Ngô trong tay, một bộ bạch y tuyệt thế, tóc dài đến eo, kiếm chi đạo vận tràn ngập quanh người, dưới ánh trăng, giống như một vị Kiếm Tiên.

Tất cả mọi người nhìn phong độ tuyệt thế của hắn, tâm thần không khỏi chập chờn.

"Sở huynh đúng là Thần tiên a!"

Trong đám người, Lý Tinh Thần không khỏi cảm khái nói.

Mà trong cơ thể hắn ta, tàn linh Thánh Vương cũng phải tấm tắc khen ngợi, "Nhân vật tuyệt thế bực này, sợ rằng từ xưa đến nay cũng không tìm được mấy người."

"Ừm, đúng vậy."

Lý Tinh Thần tán đồng gật đầu, sau đó hắn ta nói: "Lão sư, bây giờ trái tim của ngươi đã tới tay, tiếp theo nên làm như thế nào?"

"Sau khi trở về, ta sẽ dạy ngươi cách luyện hóa."

Giọng nói của tàn linh Thánh Vương không kìm nén được kích động.

Lý Tinh Thần hơi nghi hoặc một chút, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy lão sư đang vui vẻ vì thực lực của hắn ta sẽ lại tăng lên.

Chém giết kéo dài một đêm, khi có ánh nắng buổi sáng chiếu xuống mới ngừng lại.

Một đám ma tu bị diệt sạch sẽ.

Mà vết nứt bí cảnh cũng đã đóng lại.

"Chỉ tiếc, không thể tìm được ma tâm kia." Trở lại vương cung, Càn Vương có chút thất vọng nói.

Đó chính là trái tim Thánh Vương a, đối với tu sĩ chưa thành Thánh, cho dù nó là ma tâm cũng vô cùng mê người, giá trị không giống bình thường.

"Có lẽ lời đồn sai rồi." Thất tổ nói.

"Có lẽ vậy."

Càn Vương lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, sau đó chắp tay nói với Sở Cuồng Nhân: "Lần này quét sạch ma tu, nhờ có Sở đạo hữu xuất thủ, nếu chỉ dựa vào chúng ta, nhất định sẽ không làm được."

"Càn Vương khách khí, đúng rồi, Lý huynh đâu?" Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, sau đó hỏi thăm về Lý Tinh Thần.

Càn Vương nói: "Hình như đã đi nghỉ ngơi rồi, lần này diệt trừ ma tu, Lý đạo hữu xuất không ít lực, không hổ là thiếu chủ Bạch Ngọc lâu, trước đó vì hiểu lầm mà hắn bắt, đúng là phải xin lỗi hắn."

"Lý đạo hữu cũng không phải người có lòng dạ nhỏ mọn, Càn Vương không tránh lo lắng, vậy chuyện tiếp theo giao cho Càn

Vương làm đi."

"Được, Sở đạo hữu nhanh đi nghỉ ngơi đi."

"Ừm."

Sau khi Sở Cuồng Nhân trở về liền sửa sang vật phẩm đoạt được trong cuộc chiến lần này.

Lần này đại chiến, hắn có thu hoạch không nhỏ, sử dụng Thao Thiết pháp hút tinh hoa huyết nhục của không ít ma tu, tu vi có tiến bộ.

Hơn nữa, tài sản của mấy vị Chí Tôn, nhất là của Chuyển Luân Vương không ít.

Chỉ linh thạch đã có mấy triệu khối thượng phẩm, thiên tài địa bảo giống như linh tủy cũng có một chút, hắn đều lấy ra ném cho trứng Thần Hoàng ăn.

Ngoài ra, lần này hắn thi triển Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật hai lần, cũng đại khái hiểu được uy lực của nó

Mặc dù hắn tự sáng tạo, nhưng đế thuật chính là đế thuật, dựa vào thực lực bây giờ của hắn, còn chưa thể phát huy hoàn toàn.

Nhưng dưới Thánh Nhân cảnh, không ai có thể ngăn cản một kiếm này.

"Tiểu gia hỏa, không bao lâu nữa, ngươi sẽ không cần mấy người hộ đạo chúng ta rồi." Thất tổ cảm khái nói.

Trong lòng ông ấy có chút phiền muộn.

Sở Cuồng Nhân trưởng thành quá nhanh, hiện tại đã có thể chém giết Vô Thượng Chí Tôn, còn lợi hại hơn bọn họ, đâu cần bọn họ bảo vệ nữa?

"Mấy người hộ đạo cho ta, mặc dù thời gian không dài, nhưng tâm ý của các ngươi, Sở Cuồng Nhân ta sẽ luôn khắc sâu trong lòng."

Sở Cuồng Nhân trịnh trọng nói.

"Đúng rồi, Mạnh tiền bối, ta định ở lại vương cung mấy ngày, chút dược tài này, ngươi đi giúp ta thu thập một chút."

Sau đó, Sở Cuồng Nhân lấy một tấm phương thuốc đưa cho Mạnh lão bà.

Bà ấy tiếp nhận xem xét, vẻ mặt chấn động, "Phò mã, đây, đây là phương thuốc luyện chế Duyên Thọ Đan, ngươi muốn luyện chế Duyên Thọ Đan? !"

"Không sai, mặc dù còn một đoạn thời gian nữa Mạnh tiền bối mới đến Thiên Nhân Ngũ Suy, nhưng ta dự định luyện chế một lò Duyên Thọ Đan cho ngươi trước."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Nghe thấy vậy, trong lòng Mạnh lão bà cảm động không thôi, sau đó run rẩy quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân, "Phò mã thương cảm lão thân, lão thân vô cùng cảm kích!"

"Mau đứng lên đi, đây là ngươi nên được." Sở Cuồng Nhân nói.

"Đa tạ phò mã." Mạnh lão bà nói một tiếng cảm ơn, sau đó liền đi xuống chuẩn bị dược tài.

Chương 163: Lý Tinh Thần Bị Đoạt Xá, Luyện Chế Cửu Phẩm Chí Tôn Bảo Đan

Càn Vương cung, trong một Thiên Điện.

Lý Tinh Thần ngồi trên giường, vẻ mặt không ngừng thay đổi, thỉnh thoảng lộ ra bi phẫn, thỉnh thoảng vui vẻ, thỉnh thoảng âm u quỷ quyệt...

"Hỗn đản, cút khỏi thân thể của ta! !"

Lý Tinh Thần vô cùng phẫn nộ nói.

Nhưng một giây sau, ánh mắt hắn ta lại trở nên âm trầm, "Đồ nhi ngoan của ta, nhanh giao thân thể của ngươi cho vi sư đi!"

"Vi sư sẽ khiến tên ngươi vang vọng thương khung!"

Ở trong cơ thể hắn ta, giống như có hai người đang giao chiến.

Sắc mặt Lý Tinh Thần lần nữa thay đổi, "Ta không muốn, thì ra ngươi bảo ta đi lấy trái tim của ngươi, căn bản không phải muốn trợ giúp ta tăng thực lực, mà chờ ta luyện hóa ma tâm này, lại đoạt xá ta! !"

"Ha ha, ngươi biết cũng quá muộn rồi!"

"Đây chính là sự lợi hại của Tuyệt Tâm Di Hồn Đại Pháp, chỉ cần ma tâm của ta chưa diệt, ta liền bất tử, chỉ cần có người luyện hóa khỏa ma tâm này, ta liền có thể tu hú chiếm tổ chim khách, đoạt xá trọng sinh! !"

"Vì sao lại chọn ta? !" Lý Tinh Thần cắn răng nói.

"Chậc chậc, đây là số mệnh, ngươi gặp ta, hơn nữa, ngươi có Tinh Thần Đạo Thể, thiên phú dị bẩm, lại có Bạch Ngọc lâu làm bối cảnh, ta không đoạt xá ngươi, thì đoạt xá ai đây? !" Tuyệt Tâm cười lạnh nói.

"Ngươi yên tâm, ta sẽ kế thừa tất cả của ngươi, cha mẹ của ngươi, bối cảnh của ngươi, ta sẽ sử dụng hết để leo lên đế vị! !"

"Không! !" Lý Tinh Thần gầm nhẹ một tiếng, sau đó dường như hắn ta đã mất hết sức lực, cúi đầu xuống, yên tĩnh lại.

Một lát sau, Lý Tinh Thần ngẩng đầu lên, hai mắt lướt qua một trận u ám, "Cuối cùng cũng áp chế được linh hồn của tên gia hỏa này, tiếp theo chỉ cần triệt để dung hòa ma tâm là được."

Chỉ cần hoàn toàn dung hòa ma tâm, vậy Tuyệt Tâm Thánh Vương sẽ được tái sinh, còn Lý Tinh Thần, sẽ hoàn toàn không tồn tại nữa! !

"Lý Tinh Thần, đồ nhi ngoan của ta, ngươi cứ yên tâm đi thôi."

Lý Tinh Thần cười hắc hắc.

...

Lúc này, Sở Cuồng Nhân đang ở một phòng luyện đan trong Càn Vương cung.

Hắn muốn luyện chế một lò Duyên Thọ Đan cho Mạnh lão bà.

Làm người hộ đạo của hắn, trong thời gian này Mạnh lão bà cũng phải lao tâm lao lực nhiều, mặc dù Sở Cuồng Nhân không nói, nhưng đều nhìn ở trong mắt, cũng nên làm cái gì đó để bày tỏ tâm ý của mình.

Vừa vặn, luyện chế một lò Duyên Thọ Đan cũng không tính là việc khó, nhưng vì dược tài, hắn không có cách nào luyện chế ra được Duyên Thọ Đan cấp Tinh Diệu, cũng chính là bảo đan cấp Thánh.

Nhưng hắn có thể làm được cấp Chí Tôn.

Một lát sau, phòng luyện đan có lượng lớn đan khí phóng lên tận trời, một cỗ sinh cơ vô cùng mênh mông bao phủ phân nửa vương cung.

Trong vương cung, có không ít tu sĩ cảm ứng được cỗ sinh cơ này.

"Sinh cơ thật nồng nặc, còn có đan khí nữa, chẳng lẽ có người đang luyện chế Duyên Thọ Đan sao?"

"Duyên Thọ Đan chia làm mấy đẳng cấp, nhưng loại đan khí này ít nhất cũng là Duyên Thọ Đan cấp Chí Tôn, chỉ có tông sư luyện đan mới có thể luyện chế ra được!"

"Không đúng, trong vương cung chúng ta làm gì có Luyện Đan Sư chứ, rốt cuộc là thần thánh phương nào?"

"Mau đi xem một chút."

Dị tượng khi luyện chế Duyên Thọ Đan đã đưa tới không ít người chú ý, hơn nữa Tuyệt Tâm Thánh Vương vừa đoạt xá xong cũng đã nhận ra.

"Dị tượng bực này là có luyện đan sư đang luyện đan, không ngờ lại gặp tông sư luyện đan ở đây, hiếm thấy."

"Nhân vật bực này có tác dụng rất lớn với ta bây giờ, đáng để kết giao, tương lai sẽ có trợ giúp cho việc tu hành của ta."

Lý Tinh Thần thầm nói, sau đó lao về phía phát ra đan khí.

Trên không trung phòng luyện đan.

Đan vân hội tụ, một đóa, hai đóa, ba đóa...

Chín đóa đan vân tản ra kim quang điềm lành, từng đợt đạo vận sinh cơ mênh mông tràn ngập, khiến tất cả tu sĩ chấn động theo.

Càn Vương vừa đi đến cũng trợn mắt há hốc mồm, mặc dù ông ta không nghiên cứu về đan đạo, nhưng cũng biết chín đóa đan vân đại biểu cho cái gì.

"Chín, chín đóa đan vân, hơn nữa quy mô đan khí này là đan dược cấp Chí Tôn, Bảo đan cửu phẩm cấp Chí Tôn! !"

Giọng nói của Càn Vương có chút run rẩy.

Ông ta chưa từng nghe nói có người luyện chế ra bảo đan cửu phẩm cấp Chí Tôn, ngay cả tông sư luyện đan cũng không làm được!

"Đây là đại tông sư luyện đan, chỉ có đại tông sư luyện đan trong truyền thuyết mới có thể luyện chế ra bảo đan này!"

"Là ai, rốt cuộc là ai đang ở trong phòng luyện đan."

Tất cả tu sĩ chạy tới đều bị một màn trước mặt dọa sợ.

Ngay cả Lý Tinh Thần cũng giống vậy.

"Bảo đan cửu phẩm cấp Chí Tôn, đại tông sư luyện đan, không nghĩ tới lại xuất hiện nhân vật như vậy, người này, nhất định phải kết giao!"

Ánh mắt Lý Tinh Thần hỏa nhiệt nói.

Rất nhanh, ông ta chú ý tới bên ngoài phòng luyện đan có mấy người trấn giữ.

"A, là bọn họ." Lý Tinh Thần hơi kinh ngạc, những người kia là

Lam vũ và ba người hộ đạo bên cạnh Sở Cuồng Nhân.

Chỉ duy nhất không nhìn thấy Sở Cuồng Nhân.

Ông ta có chút hiếu kỳ, "Người hộ đạo luôn như hình với bóng với Sở Cuồng Nhân, tại sao bọn họ ở đây, nhưng lại không thấy Sở Cuồng Nhân đâu?"

Lý Tinh Thần đi tới, "Bái kiến các vị tiền bối."

"Lý tiểu hữu, ngươi cũng tới à?"

Thất tổ khẽ vuốt cằm.

Bị gọi là tiểu hữu, trong lòng Lý Tinh Thần có chút khó chịu, phải biết, hiện tại ông ta là Thánh Vương đoạt xá trọng sinh, nhưng nếu ngược dòng tìm hiểu, kinh nghiệm tu hành của ông ta còn nhiều hơn thất tổ nữa.

Bị gọi là tiểu hữu, ông ta có thể không khó chịu sao?

Nhưng ông ta che giấu rất khá, không biểu hiện ra ngoài, "Trong phòng luyện đan này là ai vậy? Còn nữa, Sở huynh đi đâu rồi?"

Trước đó ông ta ở trong trạng thái tàn linh, luôn tránh né Sở Cuồng Nhân, nhưng bây giờ đã đoạt xá trọng sinh, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể nhìn ra lai lịch của ông ta, tự nhiên ông ta không sợ hãi Sở Cuồng Nhân sẽ nhìn ra cái gì.

"A, Thánh Tử đang ở trong phòng luyện đan."

Thanh Lan Chí Tôn cười nói.

"Ha, chẳng lẽ Sở huynh có quen biết với đại tông sư luyện đan kia?"

"Không phải, Thánh Tử chính là người đang luyện đan mà."

Lời vừa nói ra, trên mặt Lý Tinh Thần xuất hiện một tia hoảng hốt, nói: "Các vị tiền bối đang nói đùa với ta đi."

Thất tổ cười nhạt một cái: "Ta biết chuyện này khiến người ta rất khó tin, nhưng đây chính là sự thật."

Lý Tinh Thần hoàn toàn rung động.

Sở Cuồng Nhân còn là đại tông sư luyện đan? !

Thiên phú tu hành kinh diễm cổ kim, chiến lực siêu quần, còn là một vị đại tông sư luyện đan, còn thiên lý hay không? !

"Đáng tiếc, đáng tiếc."

"Nếu người ta đoạt xá là Sở Cuồng Nhân thì tốt biết bao!"

"Có tư chất của hắn, có trình độ luyện đan của hắn, lại thêm kinh nghiệm tu hành Thánh Vương của ta, tất nhiên có thể nhanh chóng quật khởi, trùng kích đế vị!"

Trong lòng Lý Tinh Thần cảm khái.

Ông ta đoạt xá, tự nhiên muốn tìm thiên kiêu có thiên phú tu hành tốt, mà so sánh với Sở Cuồng Nhân, thiên kiêu trên thế gian đều giống như bụi bặm vậy.

"Hiện tại ta dùng thân phận của Lý Tinh Thần trọng sinh, nhất định phải tạo quan hệ với Sở Cuồng Nhân, mặc dù không thể mượn nhờ lực lượng của hắn, nhưng trừ phi vạn bất đắc dĩ, nếu không, vẫn không cần đối đầu với hắn."

Ông ta có thể nhận rõ tình huống hiện tại của mình, ông ta vừa đoạt xá, tuyệt đối không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, ông ta còn cần thời gian trưởng thành.

Một tiếng kẽo kẹt vang lên, cửa phòng luyện mở ra, Sở Cuồng Nhân đi ra, trong tay cầm một bình ngọc nhỏ, bên trong chứa mấy khỏa đan dược vàng óng, chính là Duyên Thọ Đan, bảo dược cấp cửu phẩm Chí Tôn.

"Mạnh tiền bối, trong này có mười hai viên bảo đan, mỗi tháng ngươi ăn một viên, có thể kéo dài tuổi thọ của ngươi khoảng ba ngàn năm."

"Đa tạ phò mã."

Mạnh lão bà cảm động rơi nước mắt, hai tay run rẩy tiếp nhận đan dược.

Chương 164: Ngươi Đang Uy Hiếp Ta, Lần Đầu Sử Dụng Câu Hồn Tác

"Không ngờ Sở đạo hữu còn là đại tông sư luyện đan, thật là đa tài đa nghệ." Càn Vương đi tới nói.

Phía sau ông ta, một đám tu sĩ đều xông tới lấy lòng.

"Sở đạo hữu có thiên tư tuyệt thế, hơn nữa còn biết luyện đan, thật khiến người ta kinh diễm, lão thân bội phục a."

"Đúng vậy, lão phu cũng hiểu sơ lược về luyện đan chi đạo, nhưng so với Sở đạo hữu đúng là gặp sư phụ, làm trò hề cho thiên hạ."

"Sở đạo hữu, trong nhà ta có một nữ nhi, năm nay hai mươi tuổi, cực kì ngưỡng mộ Sở đạo hữu, lúc nào để hai người gặp mặt một lần nhá?"

Các tu sĩ mồm năm miệng mười nói.

Thậm chí bắt đầu có người muốn mai mối với nữ nhi của mình.

Càn Vương nhìn bọn họ, khóe miệng co giật hai lần, đám gia hỏa mất mặt xấu hổ này, không biết rụt rè một chút!

"Sở đạo hữu, dưới gối quả nhân có một nữ nhi, cầm kỳ thư họa đều tinh thông, có cần quả nhân bảo nàng đến nói chuyện giải buồn với ngươi không?"

Càn Vương cười nhạt nói.

Một đámg tu sĩ: "......"

Chuyện này cũng không thể trách bọn họ được, năng lực Cuồng Nhân bày ra quá khiến người ta rung động.

Không nói chiến lực, chỉ bằng năng lực luyện đan này, người nào dám cam đoan mình không có lúc đau đầu chóng mặt?

Người nào dám cam đoan mình sẽ không đi vào Thiên Nhân Ngũ Suy?

Năng lực đại tông sư luyện đan của Sở Cuồng Nhân quá quý giá, chỉ cần hắn nguyện ý, là có thể kéo dài tính mạng của một đám tu sĩ!

Dựa vào điểm này, cho dù Sở Cuồng Nhân tay trói gà không chặt cũng không ai dám đắc tội, ngược lại, có vô số người muốn kết giao với hắn.

Đối mặt với sự nhiệt tình của Càn Vương và một đám tu sĩ, trên mặt Sở Cuồng Nhân vẫn duy trì nụ cười, sau đó ứng phó với từng người.

Một lát sau, hắn nhìn về phía Lý Tinh Thần, "Lý huynh, hôm qua thanh trừ ma họa, ngươi xuất không ít lực, khổ cực rồi."

"Chuyện nên làm thôi, nhưng hôm nay Sở huynh đã cho ta một kinh hỉ, không ngờ ngươi còn biết luyện đan."

"Ha ha, thời đại này không có chút kĩ năng sinh hoạt thì không thể lăn lộn được."

Sở Cuồng Nhân cười nói.

"Sở huynh nói đùa." Lý Tinh Thần nói.

Sở Cuồng Nhân nhìn Lý Tinh Thần, lông mày cau lại, cảm thấy hôm nay Lý Tinh Thần có chút là lạ, nhưng lại không biết lạ ở chỗ nào.

Trong lòng vừa động, hắn trực tiếp mở Động Tất Chi Nhãn ra.

Vừa xem xét, đồng tử hắn đã lập tức co rụt lại.

"Tuyệt Tâm Thánh Vương, trạng thái đoạt xá, năm vạn năm trước nhục thân tiêu vong, duy trì trạng thái tàn linh đến bây giờ, tu Tuyệt Tâm Di Hồn pháp..."

"Lý Tinh Thần, linh hồn ngủ say bên trong..."

Trong mắt hắn lướt qua từng tin tức liên quan đến Tuyệt Tâm Thánh Vương.

Còn Lý Tinh Thần, chỉ phân tích là trạng thái ngủ say.

Nhưng hắn ta không chết khiến Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng thở ra, sau đó hắn lặng lẽ nói: "Lý huynh, theo ta ra ngoài một chút được không?"

"Sở huynh mời, ta nào dám cự tuyệt, mời."

Hai người đi ra Thiên Điện, đi dạo trong vương cung.

Trên đường đi, các tỳ nữ qua lại, nhìn thấy hai người Sở Cuồng Nhân và Lý Tinh Thần đều chậm rãi hành lễ, dáng vẻ động lòng người.

"Bái kiến Sở công tử, Lý công tử."

"Ừm."

Hai vị tỳ nữ vừa rời đi, Sở Cuồng Nhân nói: "Lý huynh đã thay đổi rồi, hiện tại đã không nhìn đến mấy nữ tử xinh đẹp này nữa."

Nghe thấy vậy, trong lòng Lý Tinh Thần hơi hồi hộp một chút.

Hắn ta nhớ tới, ban đầu Lý Tinh Thần chính là một tên nhan cẩu, nhìn thấy người đẹp mắt sẽ không nhịn được nhìn thêm mấy lần.

Bây giờ trong vương cung nhiều cung nữ xinh đẹp như vậy, ông ta lại không nhìn một cái, khiến Sở Cuồng Nhân sinh nghi rồi?

"Sở huynh nói đùa, nếu nói đẹp mắt, Sở huynh mới là tuyệt sắc trong thiện hạ, có ngươi ở đây, những người khác không thể lọt vào mắt ta nữa."

Lý Tinh Thần cười ha ha một tiếng, qua loa nói.

"Lời này khiến ta có chút rùng mình."

Sở Cuồng Nhân cổ quái nhìn Lý Tinh Thần.

"Sở huynh đừng hiểu lầm, ta không thích chuyện long dương."

Hai người và Lam Vũ một đường đi vào hoa viên, thấy bốn bề vắng lặng, Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói: "Trận chiến tối hôm qua, ma tu vì ma tâm mà đến, nhưng ma tâm lại biến mất, ngươi cảm thấy đã rơi vào tay ai?"

"Ta đâu biết được."

"A, nó đang đập trong cơ thể ngươi đây, ngươi lại không biết?"

Lời vừa nói ra, sắc mặt Lý Tinh Thần cứng đờ.

Làm sao Sở Cuồng Nhân nhìn ra trong thân thể Lý Tinh Thần có ma tâm?

"Sở huynh, ta không phải cố ý lừa gạt ngươi, nhưng chuyện ma tâm rất quan trọng, sợ ngươi cho rằng ta đã gia nhập Ma Đạo, cho nên mới giấu diếm ngươi." Lý Tinh Thần vội vàng giải thích.

"Được rồi, đừng giả bộ nữa, Tuyệt Tâm Thánh Vương!"

Sở Cuồng Nhân trực tiếp ngả bài, trong lòng nhất động, Chiến Vương lĩnh vực đã trực tiếp khóa chặt Lý Tinh Thần, ngăn chặn ông ta.

Cho dù ông ta là Thánh Vương, nhưng vẫn ở trong trạng thái tàn linh, mặc dù đã đoạt xá Lý Tinh Thần, nhưng lĩnh vực của Sở Cuồng Nhân vẫn khiến ông ta cảm nhận được áp lực vô cùng lớn, giống như phàm nhân rơi vào vũng bùn, khó mà động đậy.

Nhưng uy áp lĩnh vực so với áp lực tâm lý căn bản không đáng giá nhắc tới, trên mặt Tuyệt Tâm Thánh Vương tràn đầy khiếp sợ nhìn Sở Cuồng Nhân, không biết vì sao đối phương lại nhìn thấu thân phận của mình.

Tối hôm qua ông ta mới hoàn thành đoạt xá.

Làm sao hôm nay đã bị người ta khám phá ra rồi?

Chuyện này cũng quá nhanh đi!

"Sở huynh, ngươi đang nói cái gì, vì sao ta..."

Lý Tinh Thần, không, Tuyệt Tâm Thánh Vương còn muốn nói cái gì, nhưng lĩnh vực chi năng bỗng nhiên tăng lớn, áp ông ta nằm rạp trên mặt đất.

"Cút ra khỏi thân thể Lý Tinh Thần cho ta!"

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Trong lòng Tuyệt Tâm Thánh Vương vô cùng biệt khuất, đường đường là Thánh Vương, ông ta còn chưa cúi đầu trước người nào, đừng nói đến dáng vẻ như chó nằm rạp trên mặt đất bây giờ.

Mặc dù không biết vì sao, nhưng ông ta biết, Sở Cuồng Nhân quyết tuyệt như vậy, đã thật sự nhìn ra thân phận của ông ta.

"Sở Cuồng Nhân, tốt nhất ngươi nên cẩn thận một chút, hiện tại thân thể này là của Lý Tinh Thần, ta và hắn đã cùng một thể, không phân khác biệt, ta chết, hắn cũng phải chết!" Tuyệt Tâm Thánh Vương âm lãnh nói.

"A, ngươi đang uy hiếp ta."

"Hừ, đúng thì thế nào, ngươi có thể bắt ta làm gì? Mặc dù không biết ngươi làm thế nào mà nhận ra thân phận của ta, nhưng nếu ngươi không muốn Lý Tinh Thần chết, tốt nhất nên thả ta ra." Tuyệt Tâm Thánh Vương cười lạnh nói.

Tuyệt Tâm Di Hồn pháp vô cùng cường đại, tàn linh của ông ta bám vào thân thể Lý Tinh Thần, lại dung hòa ma tâm vốn thuộc về mình, linh hồn và nhục thân dung hòa vô cùng hoàn mỹ, không ai có thể tách rời hai người.

"Đúng lúc, dùng ngươi để thử vật này của ta."

Trong tay Sở Cuồng Nhân lóe lên quang mang, đột nhiên xuất hiện một cái xiềng xích đen nhánh, một trận khí tức vô cùng u ám tràn ra.

Khí tức này khiến đồng tử của Tuyệt Tâm Thánh Vương co rụt lại, trong lòng đột nhiên sinh ra một cỗ cảm giác bất an.

"Đây là vật gì?" Tuyệt Tâm Thánh Vương nghi ngờ nói.

Sở Cuồng Nhân không trả lời ông ta, văng một đầu xiềng xích ra ngoài, chỉ thấy đầu xiềng xích kia bỗng nhiên có chút hư huyễn, trực tiếp xuyên qua thân thể của Tuyệt Tâm Thánh Vương.

Sau đó, sắc mặt Tuyệt Tâm Thánh Vương đột nhiên trở nên vô cùng hoảng sợ, "Ngươi đang làm gì? !"

Tàn linh của ông ta không thể khống chế được run lên, giống như gặp phải thiên địch.

"Hừ, đi ra cho ta!" Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng, sau đó đột nhiên kéo một cái, xiềng xích từ trong thân thể Lý Tinh Thần bay ra, đồng thời cũng kéo ra một lão giả tóc trắng mặc áo bào xám.

Lão giả này bị xích sắt quấn chặt lấy, không thể động đậy, chính là tàn linh của Tuyệt Tâm Thánh Vương!

"Làm sao có thể, làm sao có thể như vậy..."

Chương 165: Bí Mật Thánh Chiến, Không Giết Giữ Đến Sang Năm

"Làm sao có thể, làm sao có thể như vậy..."

Tuyệt Tâm Thánh Vương bị Câu Hồn Tác móc ra khỏi thân thể Lý Tinh Thần, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin được, ông ta có thể cảm giác được, Câu Hồn Tác không ngừng phóng xuất ra một cỗ khí tức âm lãnh, tê liệt Thánh Linh mình.

"Đây là vũ khí nhằm vào linh hồn! Hơn nữa còn có cấp bậc cực cao, tại sao trên người ngươi lại có thứ này? !" Tuyệt Tâm Thánh Vương giận dữ hét lên.

Phải biết, vũ khí nhằm vào linh hồn rất hiếm thấy, đến ông ta cũng chưa từng nhìn thấy, chỉ nghe qua mà thôi.

Trên người Sở Cuồng Nhân lại có một kiện vũ khí như vậy, hơn nữa vừa vặn có thể dùng để đối phó với ông ta vừa đoạt xá thành công!

Tuyệt Tâm Thánh Nhân tức giận đến Thánh Linh cũng run rẩy, "Thiên mệnh, chẳng lẽ đây chính là thiên mệnh, ông trời muốn diệt Tuyệt Tâm ta sao? !"

"Không, không, trận thánh chiến còn không thể giết chết ta, ta cũng không tin một cái xiềng xích không quan trọng này có thể làm gì ta! !"

Tuyệt Tâm Thánh Vương liều mạng giãy dụa, Thánh Linh kịch liệt ba động.

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng giật Câu Hồn Tác một cái, chỉ thấy khí tức âm lãnh trên Câu Hồn Tác tăng lên, Tuyệt Tâm Thánh Vương bị cỗ lực lượng này ăn mòn, toàn bộ Thánh Linh bị đông thành tượng băng, không thể động đậy.

"Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc ngươi muốn thế nào? !"

Tuyệt Tâm Thánh Vương yếu ớt nói.

"Ta có chút hiếu kỳ, ngươi nói thánh chiến là có ý gì? Nói nghe một chút, có lẽ ta có thể giữ mạng ngươi." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Sắc mặt Tuyệt Tâm Thánh Vương không ngừng thay đổi, nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân là dao thớt, ông ta là thịt cá, không muốn chết thì chỉ có thể nghe đối phương.

"Thánh chiến là trận đại chiến xảy ra từ năm vạn năm trước, người tham chiến đều là Thánh Nhân, cho nên gọi là thánh chiến!"

"Chờ một chút, người tham chiến đều là Thánh Nhân? !"

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Hắn nhìn Lam Vũ bên cạnh, Lam Vũ cũng có chút kinh ngạc.

"Năm vạn năm trước, người tham chiến đều là Thánh Nhân, xem ra trận chiến này Quang Minh Thánh Vương cũng tham dự."

Lam Vũ nói, lúc nàng đạt được Quang Minh Quyền Trượng, từng thu được một vài kí ức của Quang Minh Thánh Vương.

Trong đó có một trận đại chiến khủng bố như thế, cũng xảy ra từ năm vạn năm trước, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chính là cuộc Thánh chiến mà Tuyệt Tâm Thánh Vương nói.

"Quang Minh Thánh Vương? Lúc ấy tham dự thánh chiến, đúng là có một vị Thánh Vương như vậy, ta có chút ấn tượng." Tuyệt Tâm Thánh Vương nói.

"Nói tiếp đi, mục đích của thánh chiến là gì?"

"Vì thành đế!"

"Đó là thời đại mạt pháp, đại đạo không hiện, ngay lúc đó các Thánh Nhân muốn thành đế, thiết lập đại trận, các Thánh Nhân đi vào trong đó chém giết, để đạo của các Thánh Nhân va chạm, muốn thông qua phương thức này kích thích đại đạo, khiến đại đạo hiển hóa, xuất hiện cơ hội thành đế!"

Tuyệt Tâm Thánh Vương êm tai nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, hơi kinh ngạc, "Còn có phương thức này sao, vì thành đế, các ngươi thật sự hao tổn tâm cơ, vậy có thành công không?"

"Không biết, ta không thể kiên trì đến cuối cùng trận thánh chiến này, nhưng trước khi nhục thân tiêu vong, ta có nhìn thấy, các Thánh Nhân nói ở chân trời xuất hiện đường vân màu vàng, đại đạo hiển hóa, có Đế khí hiện lên..."

"Chờ một chút, Đế khí?"

"Đúng vậy."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân co giật một chút, "Các ngươi làm ra động tĩnh lớn như vậy, chính là vì một hai đạo Huyền Hoàng Đế Khí?"

"Ta biết ngươi đang nghĩ gì, quá uổng phí đúng không."

Tuyệt Tâm Thánh Nhân tự giễu một tiếng, hiện tại có đến bốn mươi chín đạo Huyền Hoàng Đế Khí, hơn nữa đều không cần phát động thánh chiến gì đó.

"Đây chính là chỗ tốt của thời đại, Sở Cuồng Nhân, ngươi không sinh tại thời đại mạt pháp, không biết tại thời đại kia người muốn thành đế điên cuồng thế nào, thánh chiến chỉ là một trong số đó mà thôi."

Tuyệt Tâm Thánh Vương thản nhiên nói.

"Được rồi, đã phát động thánh chiến, xuất hiện Đế khí, vậy sau khi Thánh chiến kiết thúc, nhất định có người thu được lợi đi, là ai?"

"Không biết, ta nói, nhục thể của ta tiêu vong giữa đường, mãi đến không lâu trước, Thánh Linh mới thức tỉnh, còn chuyện trong mấy vạn năm nay, ta hoàn toàn không biết." Tuyệt Tâm Thánh Vương lắc đầu nói.

"Thì ra là thế, chiến trường thánh chiến ở đâu?"

Sở Cuồng Nhân hỏi vấn đề cuối cùng.

"Trước kia chúng ta gọi là đại hoang mạc trong tháp, mà bây giờ, các ngươi đều gọi nó là... Cổ chiến trường!"

"Ha, một trong mười đại cấm địa, cổ chiến trường!"

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Mười đại cấm địa chính là mười nơi nguy hiểm nhất trong Thương Khung tinh, ngay cả Thánh Nhân tiến vào cũng không nhất định còn sống đi ra.

Cổ chiến trường này là một trong số đó, nghe nói không biết cổ chiến trường này đã bạo phát bao nhiêu chiến dịch, lâu dài bị sát khí vờn quanh, vô cùng nguy hiểm.

"Có cơ hội đi xem một chút."

Trong lòng Sở Cuồng Nhân dâng lên xúc động muốn đi mạo hiểm.

Hắn đè xúc động này xuống, sau đó kéo Câu Hồn Tác một cái.

Chỉ thấy Tuyệt Tâm Thánh Vương hét thảm một tiếng, Câu Hồn Tác bộc phát ra một cỗ lực lượng âm lãnh kinh khủng, điên cuồng cắn xé tàn linh ông ta.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi nói không giữ lời! !"

Tuyệt Tâm Thánh Vương vô cùng oán hận nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

"Ta đã đồng ý với ngươi cái gì chưa? Ta chỉ nói có lẽ ta có thể giữ mạng ngươi lại, là có lẽ, không phải nhất định."

"Hơn nữa, ngươi chỉ là một đạo tàn linh, có thể làm gì ta, còn có ý đồ mưu hại bằng hữu của ta, không giết ngươi, chẳng lẽ giữ lại để sang năm sao?"

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng, sau đó dùng lực kéo Câu Hồn Tác một cái.

Tàn linh của Tuyệt Tâm Thánh Vương lập tức bị phá nát, hoàn toàn tiêu tán!

Sở Cuồng Nhân dùng Động Tất Chi Nhãn xem xét Lý Tinh Thần, phân tích cả trong lẫn ngoài, không phát hiện Tuyệt Tâm Thánh Vương mới yên tâm.

"Ma tâm không diệt, Tuyệt Tâm bất tử?"

"Tuyệt Tâm Di Hồn pháp này nhiều lắm chỉ có thể để Tuyệt Tâm Thánh Vương có cơ hội đoạt xá một lần, bây giờ xem như đã chết hẳn."

Sở Cuồng Nhân thu hồi Câu Hồn Tác.

Mà Lý Tinh Thần nằm dưới đất chậm rãi tỉnh lại, đầu tiên là mê hoặc nhìn xung quanh, sau đó lập tức nhảy dựng lên, ôm đầu hét lớn: "Tuyệt Tâm Thánh Vương, cút ra khỏi thân thể ta!"

"Đừng hô nữa, ông ta chết rồi."

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh trợn mắt.

"Sở huynh, sao ngươi lại ở đây?"

"Còn không phải vì ngươi sao."

Sở Cuồng Nhân nói chuyện mình phát hiện Tuyệt Tâm Thánh Vương ra.

"Ta vốn nghĩ ngươi có ông cụ cố độ làm ngón tay vàng, không ngờ lại là lão già nát rượu muốn mạng của ngươi."

Sở Cuồng Nhân chậc chậc nói.

Mặc dù Lý Tinh Thần không hiểu Sở Cuồng Nhân nói ngón tay vàng là có ý gì, nhưng hắn ta biết đối phương cứu mình.

"Lần này nhờ có Sở huynh, từ nay về sau, cái mạng này của ta chính là của Sở huynh, có gì muốn phân phó, cứ việc nói với ta."

Sở Cuồng Nhân vỗ bả vai hắn ta, nói: "Nếu coi ta là bằng hữu, thì không cần khách khí như thế."

"Sở huynh." Lý Tinh Thần cảm động đến rối tinh rối mù.

Sau khi giải quyết xong chuyện của Tuyệt Tâm Thánh Vương, mấy người Sở Cuồng Nhân lại ở trong vương cung thêm hai ngày mới rời đi.

……

"Chúc mừng kí chủ rút được Thanh Hoàng Kiếm cấp hoàng kim!"

Trên Tiên Chu, Sở Cuồng Nhân mỗi ngày đều rút thưởng, lúc này rút được một thanh bảo kiếm cấp hoàng kim, dựa theo phân chia của giới tu hành, chính là Chí Tôn khí.

"Tại sao lại là kiếm?" Sở Cuồng Nhân thì thầm một tiếng, đặt thanh bảo kiếp cấp bậc Chí Tôn này vào hộp kiếm Thanh Linh, trong tháng này, đây đã là thanh bảo kiếm thứ bảy hắn rút được rồi.

Mặc dù mỗi thanh đều là bảo kiếm hiếm có, hắn cũng có hộp kiếm

Thanh Linh để uẩn dưỡng, nhưng hắn có Côn Ngô là đủ dùng rồi, đột nhiên cho hắn nhiều kiếm như vậy, không biết giữ lại có tác dụng gì.

Chẳng lẽ làm ám khí mà ném à?

Một lần ném một thanh bảo kiếm Chí Tôn, ách, có chút thổ hào.

Chương 166: Ít Nhất Phải Nắm Chắc Chín Mươi Phần Trăm, Sinh Sinh Tạo Hóa Đan, Xuân Miên Đan

Ngay khi Sở Cuồng Nhân đi du lịch thiên hạ, một tin tức bỗng nhiên truyền ra Thanh Long vực, kinh động không ít người.

Chính là tông chủ Huyền Thiên tông, Huyền Kỳ Tôn Giả chuẩn bị độ kiếp!

Sự kiện này, chấn động toàn bộ Thanh Long vực.

Phải biết, Tôn giả độ kiếp, một khi thành công chính là cảnh giới Chuẩn Thánh, chỉ cần tích lũy thật tốt, tương lai có thể thành thánh!

Huyền Thiên tông sắp có thêm một vị thánh nhân? !

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Thanh Long vực đều đang nghị luận việc này.

"Huyền Thiên tông vốn là đạo thống Thánh Nhân, sau lưng có Thánh Nhân tọa trấn, nhưng nếu lại có thêm một vị Thánh Nhân, như vậy liền kinh khủng."

"Đúng vậy, ngay cả đạo thống Thánh Nhân, sau lưng cũng không có nhiều Thánh Nhân, nhiều thêm một vị là chuyện vô cùng quan trọng."

"A, điều kiện tiên quyết là Huyền Kỳ Tôn Giả có thể độ kiếp thành công."

"Huyền Kỳ Tôn Giả độ kiếp, có vài người sẽ không ngồi yên đâu."

"Lúc còn trẻ, Huyền Kỳ Tôn Giả ngang dọc Thương Khung tinh, không biết đã đắc tội bao nhiêu người, lần này độ kiếp, những người kia sẽ ngồi nhìn mặc ông ấy thành công mới lạ, cũng không biết bọn họ sẽ làm ra động tĩnh gì."

Thiên hạ nghị luận ầm ĩ.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng biết tin tức này.

"Sư tôn muốn độ kiếp, về Huyền Thiên tông đi." Sở Cuồng Nhân quyết định rất nhanh, kết thúc chuyến xuất hành lần này, đi về Huyền Thiên tông.

Còn Lý Tinh Thần, cũng theo đến bái phỏng.

Huyền Thiên tông, trong Trường Sinh điện, bầu không khí vô cùng ngưng trọng.

Mấy vị trưởng lão tụ tập cùng một chỗ, đang thảo luận an bài chuyện Huyền Kỳ Tôn Giả độ kiếp lần này, bao gồm địa điểm, dụng cụ độ kiếp....

Thảo luận đến lúc náo nhiệt thì Sở Cuồng Nhân đi đến.

"Thủ tịch trở về."

"Cuồng Nhân."

Sở Cuồng Nhân tiến vào đại điện, thi lễ với chư vị trưởng lão.

Sau đó hắn nhìn về phía Huyền Kỳ Tôn Giả, bất mãn nói: "Sư tôn, ngươi độ kiếp, chuyện lớn như vậy mà không nói cho ta biết, coi ta là người ngoài sao?"

"Ha ha, độ kiếp mà thôi."

Huyền Kỳ Tôn Giả cười ha ha nói.

Trên trán mấy người Sở Cuồng Nhân tối sầm.

Độ kiếp mà thôi?

Lời nói nhẹ nhàng linh hoạt như thế, phải biết, có bao nhiêu tu sĩ xem thiên kiếp là ác mộng, không cẩn thận một chút, kết cục chính là thân tử đạo tiêu a.

"Sư tôn, ngươi có mấy phần chắc chắn?" Sở Cuồng Nhân nói.

"Ít nhất nắm chắc bảy thành."

Huyền Kỳ Tôn Giả cười đắc ý nói.

"Mới bảy thành? Quá ít đi." Sở Cuồng Nhân cau mày.

Mấy vị trưởng lão nghe vậy, hai mặt nhìn nhau.

Bảy thành, ít sao?

Huyền Kỳ Tôn Giả lắc đầu cười nói: "Cuồng Nhân, chuyện độ kiếp mà nắm chắc bảy thành đã là đỉnh thiên rồi."

"Vì sao không đợi đến khi có một trăm phần trăm tự tin lại độ kiếp?"

"Thật ra ta nên độ kiếp từ rất nhiều năm trước rồi, nhưng vẫn luôn tích lũy nội tình, bây giờ đã đến cực hạn."

"Được rồi, vậy lúc nào thì độ kiếp?"

"Bảy ngày sau."

"Vậy còn có thời gian."

Huyền Kỳ Tôn Giả sững sờ, "Có ý gì?"

"Bảy ngày, đủ để ta chuẩn bị một vài thứ cho sư tôn rồi, nắm chắc bảy thành quá ít, ít nhất phải chín thành mới được."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng nói.

Mấy ngày tiếp theo, hắn bắt đầu bận rộn.

...

Một ngày này, trong Đan Các.

Một trận đan khí kinh khủng phóng lên tận trời, nhưng tụ thành chín đóa đan vân huyền hoàng trên không trung, điềm lành chi khí tràn ngập.

Đan khí lướt qua, giống như cây khô gặp mùa xuân, lần nữa toả ra sự sống.

Không ít Đan Sư đều bị dị tượng này hấp dẫn.

"Đan khí thật khủng khiếp, đây là bảo đan cửu phẩm cấp Chí Tôn đi?"

"Không đúng, chỉ sợ là bảo đan cấp Chuẩn Thánh!"

"Là đại sư huynh luyện chế sao?"

"Nói nhảm, ngoại trừ đại sư huynh, còn ai có bản lãnh này?"

Trong Đan Các, tông sư luyện đan Cổ Giang vừa gia nhập Huyền Thiên tông không lâu nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt tràn đầy tán thưởng.

"Bảo đan cửu phẩm cấp Chuẩn Thánh, đoán chừng toàn bộ Thương Khung tinh cũng chỉ có Sở đại tông sư luyện chế ra được, khiến người ta rất chấn kinh."

Ông ta đã học tập Sở Cuồng Nhân một đoạn thời gian rồi, nhưng càng học càng cảm thấy trình độ đan đạo của Sở Cuồng Nhân viễn siêu bản thân, sâu không lường được

Một lát sau, đám người Huyền Kỳ Tôn Giả đi tới.

Nhìn dị tượng đan dược trước mặt, hai mặt nhìn nhau.

"Cuồng Nhân lại làm ra động tĩnh gì rồi?"

"Ấy, tại sao nói là 'Lại' chứ?"

Đan vân tiêu tán, dị tượng biến mất, mọi người cho rằng Sở Cuồng Nhân đã luyện đan xong, nhưng cửa phòng luyện đan vẫn đóng chặt như cũ.

"Tại sao vẫn chưa ra?"

"Hay là chúng ta vào xem?"

Ngoài cửa lớn, Lam Vũ nói với Huyền Kỳ Tôn Giả: "Công tử đã phân phó, hắn chưa ra thì bất cứ ai cũng không thể quấy nhiễu hắn."

Đám người không biết làm sao, đành phải tiếp tục chờ.

Không bao lâu.

Lại một trận đan khí trùng thiên, ngưng tụ chín đóa đan vân.

Mọi người thấy thế, đã không cảm thấy kinh ngạc nữa.

Trước mặt Sở Cuồng Nhân, bảo đan cửu phẩm trong truyền thuyết của giới luyện đan này giống như chuyện thường ngày, muốn có thì có.

"Thật là quái tài." Có trưởng lão cảm khái một tiếng.

Đây cũng không phải hai chữ thiên tài có thể hình dung.

Đây là quái tài.

Vượt qua lẽ thường.

Khoảng nửa canh giờ trôi qua.

Một tiếng kẽo kẹt vang lên.

Cửa phòng luyện đan trong Đan Các mở ra, Sở Cuồng Nhân cầm hai bình ngọc đi ra, bên trong chứa hai loại đan dược một vàng một xanh.

"Sư tôn, các ngươi đã tới."

"Nói nhảm, ngươi gây động tĩnh lớn như vậy, có thể không tới sao?"

Huyền Kỳ Tôn Giả tức giận nói.

"Không phải đồ nhi quan tâm chuyện độ kiếp của sư tôn sao."

Sở Cuồng Nhân nói thầm một tiếng, sau đó đưa hai bình ngọc cho Huyền Kỳ Tôn Giả, nói: "Màu vàng là Sinh Sinh Tạo Hóa Đan, bảo đan trị thương cấp Chuẩn Thánh, có thể nhanh chóng khôi phục thương thế."

"Chỉ cần không chết, ăn một viên vào, đảm bảo ngươi lại có thể sinh long hoạt hổ, có tổng cộng ba viên, lúc ngươi độ kiếp sử dụng cho tốt, còn một viên màu xanh này là Xuân Miên Đan, có thể nói là đan giả chết!"

"Nếu ngươi cảm thấy mình không chịu đựng nổi, thì ăn viên đan dược kia vào, có thể khiến ngươi tiến vào trạng thái chết giả, đến lúc đó giấu giếm lừa gạt qua thiên kiếp, như vậy tính là độ kiếp thất bại, nhưng dù sao tốt hơn mất mạng."

Sở Cuồng Nhân giới thiệu xong hai loại đan dược, nhìn về phía mọi người, lại phát hiện mọi người đều dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn mình.

"Thế nào, có vấn đề gì không?"

"Không có."

Như Yên trưởng lão lắc đầu, nói: "Chẳng qua cảm thấy có người độ kiếp như vậy thì ta cũng có thể độ kiếp được."

Đan dược Sở Cuồng Nhân luyện ra quá quý giá, không thể nghi ngờ, có thể tăng tỷ lệ độ kiếp thành công lên rất nhiều.

"Sinh Sinh Tạo Hóa Đan, đây là bảo đan cấp Chuẩn Thánh, vô cùng hiếm thấy, đừng nói đến bảo đan cấp cửu phẩm, sợ rằng không kém Thánh Đan, Sở tông sư, ngươi quá lợi hại."

Cổ Giang nuốt một ngụm nước bọt, sau đó nhìn về phía Xuân Miên Đan, lộ ra nghi hoặc, "Vì sao ta chưa từng nghe nói đến Xuân Miên Đan?"

Ngươi nghe qua rồi mới lạ ấy.

Đây chính là phương thuốc hắn rút thưởng được.

Trong lòng Sở Cuồng Nhân thầm nói.

"Ta có cơ duyên trùng hợp mới có được phương thuốc này, ta đã dùng thử rồi, sư tôn yên tâm đi." Sở Cuồng Nhân nói.

Huyền Kỳ Tôn Giả thu nhận đan dược, cười nói: "Đương nhiên vi sư tin tưởng ngươi, ngươi làm nhiều chuyện cho vi sư như vậy, có lòng rồi."

"Có mấy viên đan dược này, ít nhất ta nắm chắc tám thành."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, "Ta nói, ít nhất phải nắm chắc chín thành mới được, tám thành, còn chưa đủ."

Mấy vị trưởng lão cười khổ không thôi.

Phải biết, tu sĩ độ kiếp nắm chắc năm phần đã có thể mạo hiểm thử một lần, có thể nắm chắc bảy thành đã là cao rồi.

Bây giờ nắm chắc tám thành còn chưa đủ?

Móa ơi, như vậy đoán chừng không ai trên thế giới này dám độ kiếp nữa.

Chương 167: Tị Lôi Thần Châm, Nhằm Vào Huyền Kỳ Tôn Giả Hành Động

"Sư tôn, mấy vị trưởng lão, mời đi theo ta đi."

Sở Cuồng Nhân nói.

Sau đó hắn dẫn mấy người Huyền Kỳ Tôn Giả tới một ngọn núi, nơi này bốn phía yên lặng, là nơi Huyền Kỳ Tôn Giả định độ kiếp.

Mà ở đây.

Có bốn cột sắt màu đen, đứng vững tại bốn góc, phía trên còn khắc hoạ từng đạo phù văn vô cùng huyền diệu.

Mấy người tới đây, nhìn thấy bốn cái cột sắt này, có chút không rõ ràng.

"Đây là đồ chơi gì vậy, lần trước đến đây hình như không có thứ này."

"Mấy cột sắt này được làm với chất liệu đặc thù, hơn nữa trong đó còn ẩn chứa một loại đạo vận nào đó, đây cũng là một loại bảo vật đi."

"Cuồng Nhân, cái này là do ngươi bố trí sao?"

Huyền Kỳ Tôn Giả hiếu kỳ nói.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, "Đúng vậy, bốn cái cột sắt này tên là Tị Lôi Thần Châm, có thể hướng lực lượng của thiên kiếp xuống đại địa."

Nghe đến đây, mấy người rất chấn kinh.

Có thể dẫn đạo lực lượng thiên kiếp, bọn họ chưa từng nghe nói chuyện này, mấy cái cột sắt này có tác dụng kỳ diệu như thế sao?

"Thủ tịch, không phải ta không tin, nhưng chuyện chưởng môn độ kiếp không thể coi thường, mấy cái cột sắt này có thật sự thần kì như ngươi nói không?"

Một trưởng lão nói.

Sở Cuồng Nhân cười không nói, sau đó đi vào phạm vi bốn cái cột sắt, nói với trưởng lão kia: "Nhị trưởng lão, ta nhớ ngươi tu hành Cửu Thiên Lôi Đình Kiếm Quyết, bây giờ ngươi có thể công kích ta một chút."

"Như vậy không tốt lắm." Nhị trưởng lão có chút chần chờ.

"Động thủ đi."

"Chuyện này..." Nhị trưởng lão nhìn về phía Huyền Kỳ Tôn Giả.

"Ngươi nhìn ta làm gì, Cuồng Nhân bảo ngươi xuất thủ, thì ngươi cứ xuất thủ đi, chút tu vi này của ngươi sao có thể đả thương hắn được."

Huyền Kỳ Tôn Giả buồn cười nói.

Ông ấy đã biết thực lực bây giờ của Sở Cuồng Nhân từ chỗ thất tổ, đừng nói Nhị trưởng lão, ngay cả ông ấy cũng không làm gì được Sở Cuồng Nhân.

Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, trong lòng ông ấy đều cảm thấy phiền muộn.

Đồ đệ quá lợi hại, ông ấy làm sư tôn đúng là áp lực như núi a.

"Được rồi."

Nhị trưởng lão nhẹ gật đầu, sau đó kiếm chỉ ngưng tụ, một cỗ đạo vận lôi đình bạo phát, hóa thành một tia chớp kiếm khí, bỗng nhiên đánh ra.

Lôi đình kiếm khí lướt về phía Sở Cuồng Nhân, mà Sở Cuồng Nhân đứng trong bốn cột sắt ngoảnh mặt làm ngơ, không nhúc nhích.

Chỉ thấy lúc kiếm khí tới gần hắn, cỗ lực lượng lôi đình kia chấn động một cái, lại bị một cỗ lực lượng vô hình bóp méo phương hướng, đánh vào trên cột sắt, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

"A." Nhị trưởng lão khẽ a lên một tiếng, sau đó lại đánh ra một kiếm, một kiếm này mạnh hơn, nhưng cũng giống như trước đó, lực lượng lôi đình bị cột sắt dẫn đạo xuống mặt đất, căn bản không đả thương được Sở Cuồng Nhân.

"Thú vị."

Nhị trưởng lão đằng không mà lên, đạo vận lôi đình kinh khủng lập tức lan tràn ra, có mây đen hội tụ, lôi đình ầm ầm rung động.

Một cỗ thiên uy huy hoàng, bao trùm toàn trường, khiến người ta rung động.

"Thủ tịch, ta sẽ dùng toàn lực."

"Mời." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Mọi người tập trung tinh thần nhìn lại.

"Cửu Thiên Lôi Đình, ra cho ta! !"

Nhị trưởng lão thét dài một tiếng, trong mây đen lăn lộn lực lượng lôi đình, bỗng nhiên ngưng tụ thành một thanh cự kiếm lôi đình trên đỉnh đầu ông ta!

Cự kiếm chém xuống, thiên uy rung chuyển khắp nơi!

Ngay cả Vô Thượng Chí Tôn cũng không dám chậm trễ một kiếm này.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn không nhúc nhích như cũ.

Oanh! !

Cự kiếm rơi xuống, hư không rung chuyển!

Nhưng lúc cự kiếm đến gần bốn cái trụ, trong nháy mắt cỗ lực lượng lôi đình cuồng bạo kia bị bóp méo, lại lần nữa bị dẫn xuống mặt đất.

Chỉ còn lại kiếm khí đơn thuần phóng về phía Sở Cuồng Nhân, mà những đám kiếm khí này không có lực lượng lôi đình gia trì, căn bản không có lực uy hiếp với hắn, thi triển Bạch Liên Tịnh Thế, dễ dàng tan rã kiếm khí.

Tất cả mọi người nhìn trợn mắt há hốc mồm.

"Mấy cái cột sắt này thật sự có thể dẫn đạo lực lượng lôi đình? !"

"Thiên kiếp xuất hiện dưới hình thức lôi đình, nói như vậy, mấy cái cột sắt này thật sự có hiệu quả tiếp dẫn lực lượng lôi đình!"

"Quá tuyệt vời."

Nhị trưởng lão chậm rãi hạ xuống mặt đất, nhìn Tị Lôi Thần Châm, tán thưởng, "Thủ tịch, bảo bối này của ngươi có được từ đâu đó?"

"Cơ duyên có được." Sở Cuồng Nhân cười nói.

Mọi người nghe vậy, khóe miệng co giật một chút.

Phương thuốc là ngươi cơ duyên có được, Tị Lôi Thần Châm cũng là ngươi cơ duyên có được... làm sao cơ duyên của ngươi lại nhiều như vậy?

"Thủ tịch đúng là được khí vận yêu quý."

Nhị trưởng lão không khỏi cảm khái.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, ai bảo hắn trâu bò chứ.

Tị Lôi Thần Châm này cũng là hắn rút thưởng có được, thời gian trước hắn rút thưởng được không ít đồ tốt, nhưng tạm thời không có chỗ dùng, vẫn đặt trong thùng vật phẩm.

Tị Lôi Thần Châm là một trong số đó.

Sau khi trở về hắn còn phải nhìn một chút, xem có vật gì có thể phát huy tác dụng trong lần độ kiếp này không.

Phải chuẩn bị chu toàn hơn mới được.

Nhìn Huyền Kỳ Tôn Giả đang tấm tắc khen ngợi Tị Lôi Thần Châm trước mặt, trong lòng Sở Cuồng Nhân cảm khái, sư tôn độ kiếp, đồ đệ phải nghĩ nát đầu a.

"Có Sinh Sinh Tạo Hóa Đan và Tị Lôi Thần Châm, lần này độ kiếp, ta đã nắm chắc chín phần rồi."

Huyền Kỳ Tôn Giả cười ha ha một tiếng, sau đó, ông ấy như nghĩ tới điều gì, trong mắt bắn ra một đạo băng lãnh, "Chỉ cần những tên kia không đến gây rối thôi."

Nghe thấy vậy, trong lòng Sở Cuồng Nhân hơi động.

Hắn biết, lúc còn trẻ, Huyền Kỳ Tôn Giả xông xáo trong Thương Khung tinh, đắc tội không ít người, bây giờ, phần lớn những người này là đại lão một phương, cho dù là thực lực, hay là thế lực đều không thể coi thường.

Bây giờ Huyền Kỳ Tôn Giả độ kiếp, bọn họ sẽ ngồi nhìn mặc kệ sao?

"Trong Huyền Thiên tông có Thánh Nhân tọa trấn, nếu những người kia dám tới gây sự, sẽ phải nghĩ biện pháp đối phó Thánh Nhân."

"Nhưng muốn chống lại Thánh Nhân... Chỉ có Thánh Nhân!"

"Trong Thương Khung tinh có không ít đạo thống Thánh Nhân, nhưng chỉ có mấy người có thù với Huyền Thiên tông, vậy ai sẽ đến đây?" Sở Cuồng Nhân suy nghĩ.

...

Trong một gian tửu lâu.

Một nam tử cụt tay nhếch nhác đang ngồi trong góc uống rượu.

Lúc này, một người trung niên mặc trường bào hoa lệ đi vào, đi đến trước mặt nam tử nhếch nhác, thản nhiên nói: "Không ngờ anh tài kiếm đạo, ngàn năm trước danh động Thanh Long vực lại luân lạc tới mức này."

Nam tử nhếch nhác nhìn người trung niên một chút, "Ngươi là ai?"

"Lệnh Hồ Hồng."

"Lệnh Hồ? Họ thật hiếm gặp, trong ấn tượng của ta, nổi danh nhất là Lệnh Hồ gia tại Chu Tước vực, cũng chính là thế gia kiếm đạo, Lệnh Hồ thế gia."

Nam tử nhếch nhác ợ một cái, "Là ngươi sao?"

"Đúng."

"Tới tìm ta làm gì?"

"Huyền Kỳ Tôn Giả sắp độ kiếp rồi, ngươi biết không?"

Ầm!

Vò rượu trong tay nam tử nhếch nhác bỗng nhiên rơi xuống, hai mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm Lệnh Hồ Hồng, "Đừng nhắc đến cái tên này trước mặt ta!"

Lệnh Hồ Hồng không thèm để ý đến phản ứng của đối phương, nói: "Ngươi ở đây nghèo rớt mùng tơi, hắn lại là chưởng môn của một đạo thống Thánh Nhân cao cao tại thượng, bây giờ hắn sắp độ kiếp, một khi thành công, tương lai chính là Thánh Nhân!"

"Đến lúc đó, ngươi và ta chỉ là con kiến hôi trong mắt hắn thôi, nói cho ta biết, chẳng lẽ ngươi cam tâm nhìn chuyện này xảy ra sao? Nếu ta không nhớ lầm, cánh tay của ngươi chính là bị hắn chặt đứt đi."

"Không cam tâm thì có thể thế nào? Đó là đạo thống Thánh Nhân, có Thánh Nhân tọa trấn, chẳng lẽ ta có thể trực tiếp giết tới sao?"

Nam tử nhếch nhác sa sút tinh thần nói.

"Lệnh Hồ gia ta cũng có Thánh Nhân!"

"Có ý gì?"

"Thánh Nhân của Huyền Thiên tông có Lệnh Hồ gia ta đối phó, ngươi và ta cùng nhau giết lên Huyền Thiên tông, phá hỏng Huyền Kỳ độ kiếp, nếu ngươi cam tâm tiếp tục ở đây trầm luân, ta sẽ lập tức rời đi."

Nam tử nhếch nhác uống một vò rượu cuối cùng, trên người đột nhiên bộc phát một cỗ kiếm khí cường đại, "Ta không nối liền cánh tay bị đứt này, chính là muốn nhắc nhở ta phải khắc ghi sỉ nhục Huyền Kỳ mang đến cho ta!"

"Những năm này, mặc dù ta phóng túng, nhưng không chậm trễ việc tu luyện, bây giờ, cũng nên đi tìm Huyền Kỳ Tôn Giả tính sổ rồi!"

Chương 168: Kẻ Thù Của Sư Tôn Hơi Nhiều, Thiên Kiếp Bắt Đầu

"Lệnh Hồ thế gia?"

Sở Cuồng Nhân nghe thấy Như Yên trưởng lão nói đến thế lực này, không khỏi kinh ngạc, "Ngươi nói Lệnh Hồ thế gia có thể đến gây chuyện?"

Như Yên trưởng lão khẽ vuốt cằm, "Đúng vậy, năm đó lúc chưởng môn ra ngoài lịch luyện, từng phát sinh xung đột với thiên kiêu của Lệnh Hồ gia Lệnh Hồ Hồng, hơn nữa, Lệnh Hồ Hồng nhiều lần ăn thiệt thòi trong tay chưởng môn, vẫn luôn ghi hận trong lòng."

"Lần này chưởng môn độ kiếp, có lẽ bọn họ sẽ tới quấy rối."

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một lúc.

"Lệnh Hồ gia, hơi phiền phức rồi."

Hiện nay, trong giới kiếm đạo tại Thương Khung tinh, có câu nói một núi một tông hai nhà, chỉ bốn đạo thống am hiểu kiếm đạo nhất.

Một núi là Phong Vân sơn, một tông là Huyền Thiên tông.

Hai nhà chính là Lệnh Hồ gia và Mộ Dung gia.

Một núi một tông hai nhà này đều là đạo thống Thánh Nhân, hơn nữa đều am hiểu kiếm đạo, bình thường minh tranh ám đấu không ngừng, đều muốn chứng minh kiếm đạo của mình là cường đại nhất, quan hệ không hữu hảo.

Nhất là Lệnh Hồ gia và Huyền Thiên tông, giống như nước với lửa.

Ngày xưa Huyền Kỳ Tôn Giả đánh Lệnh Hồ Hồng không ngóc đầu lên được, đối phương hận thấu xương Huyền Kỳ Tôn Giả, thậm chí là toàn bộ Huyền Thiên tông, rất có thể sẽ thừa dịp Huyền Kỳ Tôn Giả độ kiếp mà có động tác gì đó.

"Ngoại trừ Lệnh Hồ Hồng, lúc trước chưởng môn đi du lịch còn đắc tội không ít người, ví như Thiên Minh Kiếm Tôn trong thất hùng kiếm đạo, lúc còn trẻ người này từng ước chiến chưởng môn, bị chưởng môn dùng ba kiếm đánh bại."

"Còn có Phong Vô Thường, người này bị chưởng môn chém một tay..."

"Mặt khác, đại trưởng lão của Lục Thủy Kiếm Tông... Trọc Lãng

Tôn Giả, Vô Sinh Tôn Giả trong ba mươi sáu tán tu tại hải ngoại..."

Sở Cuồng Nhân nghe thấy mà đầu óc choáng váng, nhìn Như Yên trưởng lão vẫn không ngừng líu lo, hắn vội vàng ngắt lời đối phương, vẻ mặt khóc không ra nước mắt.

"Sao sư tôn lại có nhiều kẻ thù như vậy?"

"Haiz, lúc người nào còn trẻ tuổi khinh cuồng mà không đắc tội người khác chứ, không phải Cuồng Nhân ngươi cũng đắc tội không ít thiên kiêu sao?"

Như Yên trưởng lão lơ đễnh nói.

"Nhưng như vậy cũng quá nhiều rồi." Khóe miệng Sở Cuồng Nhân co giật nói.

Hắn bái sư tôn gì vậy.

Sao có thể kéo cừu hận như thế?

Sau khi tiễn Như Yên trưởng lão đi, Sở Cuồng Nhân xoa mi tâm, xem ra lần này Huyền Kỳ Tôn Giả độ kiếp, hắn phải chiếu cố rồi.

"Hi vọng mấy người kia có thể nghĩ thoáng chút, đừng đến tìm cái chết."

Sở Cuồng Nhân thầm nói, trong mắt bắn ra một đạo lãnh quang.

...

Huyền Thiên tông, trên một ngọn núi.

Huyền Kỳ Tôn Giả ở trong Tị Lôi Thần Châm, ngồi trên mặt đất, hai mắt khép hờ, trên người có đạo vận huyền diệu lưu chuyển.

Lúc này, ông ấy giống như cảm ứng được cái gì, ngẩng đầu nhìn lên trời.

"Tới rồi."

Vừa dứt lời, tầng mây phía xa cuồn cuộn, giống như giọt nước bên trong một chậu nước nhỏ xuống, lại dần dần nhiễm một tầng màu mực.

Mây đen hội tụ, đang kéo về phía ông ấy.

Những nơi đi qua, một cỗ thiên uy huy hoàng tràn ngập.

Tất cả tu sĩ trong Huyền Thiên tông đều cảm nhận được.

"Là thiên kiếp, là thiên kiếp!"

"Khí tức thật khủng bố, cuối cùng thiên kiếp của chưởng môn đã đến."

"Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy người ta độ kiếp đấy."

"Một khi chưởng môn độ kiếp thành công, Huyền Thiên tông chúng ta sẽ có một vị Chuẩn Thánh, hơn nữa, tương lai sẽ trở thành Thánh Nhân."

"Đúng vậy, hi vọng ông trời phù hộ."

"Không sao đâu, nhất định chưởng môn sẽ độ kiếp thành công."

Tất cả mọi người nhìn về phía mây đen dũng mãnh lao tới, ánh mắt chờ mong.

Mấy người Như Yên trưởng lão cũng cấp tốc khởi hành, tiến về ngọn núi Huyền Kỳ Tôn Giả đang ngồi, chuẩn bị hộ pháp cho ông ấy.

Trên ngọn núi, đám người Như Yên trưởng lão, thất tổ ở chung quanh thủ hộ.

"Tên gia hỏa này ưu tú hơn ta nhiều, nhiều năm như vậy ta còn chưa độ kiếp, hắn lại đi trước một bước."

Thất tổ nhìn Huyền Kỳ Tôn Giả cười một tiếng nói.

Bên cạnh, Như Yên trưởng lão cười nói: "Trước đó thất tổ đi vào Thiên Nhân Ngũ Suy, mới vô vọng độ kiếp, bây giờ ngài đã trở lại đỉnh phong, độ kiếp trong tầm tay, Huyền Thiên tông chúng ta càng thêm hưng thịnh."

"A, Huyền Thiên tông muốn trường thịnh bất suy, so với chuyện ta có thể độ kiếp thành công hay không, thì dựa vào tên tiểu gia hỏa kia còn chính xác hơn." Thất tổ nói.

Tiểu gia hỏa trong miệng ông ấy là ai, mọi người đều biết.

Như Yên trưởng lão rất tán thành, "Đúng vậy, Cuồng Nhân thật sự khiến người ta kinh ngạc, lần này độ kiếp, những thứ hắn lấy ra đều là tuyệt thế kỳ trân!"

"Cho dù cơ duyên khí vận, hay là thiên phú tài tình, hắn đều là vạn cổ không có, Huyền Thiên tông có trường thịnh bất suy hay không, phải dựa vào chuyện hắn có thể tiếp tục trưởng thành, trấn áp thời đại này hay không."

Lúc này, cách đó không xa, một bóng người mặc bạch y đi đến.

Chính là Sở Cuồng Nhân mà đám người thất tổ đang thảo luận.

"Bái kiến trưởng lão, thất tổ, sư tôn thế nào rồi?" Sở Cuồng Nhân đi vào, sau cho hành lễ với mọi người, hỏi thăm.

Mọi người thấy hắn lo lắng cho Huyền Kỳ Tôn Giả như thế, trong lòng vui mừng.

"Thủ tịch yên tâm, thiên kiếp còn chưa bắt đầu."

"Không sai, có những thứ ngươi chuẩn bị này, lần này chưởng môn nắm chắc chín phần độ kiếp thành công."

Sở Cuồng Nhân gật đầu, "Vẫn không thể qua loa được."

Trời mới biết đám kẻ thù của sư tôn sẽ làm ra hành động thiêu thân gì.

Trên bầu trời, mây đen càng ngày càng nặng.

Cỗ uy áp vô cùng kinh khủng kia cũng càng ngày càng đậm hơn, trong vòng nghìn dặm, tất cả sinh linh đều cảm thấy trong lòng run rẩy.

Thiên uy! !

Đây mới thật sự là thiên uy! !

"Cũng sắp bắt đầu rồi." Thất tổ ngưng trọng nói.

Chỉ thấy mây đen quay cuồng, hình thành một vòng xoáy màu đen to lớn, từng đạo lôi quang màu xanh thăm thẳm điên cuồng lóe lên trong đó.

Một đạo quang trụ màu xanh lam bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, khóa chặt Huyền Kỳ Tôn Giả, quang trụ này vô cùng khủng bố, phong tỏa không gian, khiến Huyền Kỳ Tôn Giả không thể thoát đi, chỉ có thể trực diện thiên kiếp!

Hoặc là, độ qua thiên kiếp, được hưởng đại đạo!

Hoặc là, thân tử đạo tiêu trong thiên kiếp!

Huyền Kỳ Tôn Giả chậm rãi đứng lên, trên người bộc phát một cỗ kiếm khí ngút trời, kiếm chi đạo vận vô cùng dồi dào lưu chuyển quanh người ông ấy.

Nơi xa, Kiếm Sơn rung động, một thanh trường kiếm màu tím nhanh chóng lướt đến như ánh sáng, xông vào quang trụ, đến trước mặt Huyền Kỳ Tôn Giả.

Kiếm này là Thánh Kiếm Tử Tinh!

Huyền Kỳ Tôn Giả đã từng cầm thanh kiếm này, ngang dọc Thương Khung tinh, sau khi trở thành chưởng môn của Huyền Thiên tông, liền trả lại kiếm này lên Kiếm Sơn.

"Người bạn già, chúng ta cùng nhau đối kháng thiên kiếp đi!"

Huyền Kỳ Tôn Giả nắm Tử Tinh, hào khí vạn trượng.

Mà ở phía xa.

Phương hướng Huyền Thiên tông bộc phát một cỗ năng lượng ba động kịch liệt, ngay sau đó, la bàn truyền tin của Như Yên trưởng lão chấn động.

Sau khi nhìn thấy tin tức, sắc mặt của bà ấy lập tức trở nên vô cùng âm trầm, "Có người đến Huyền Thiên tông gây chuyện!"

Nghe nói như thế, sắc mặt mọi người đều trở nên vô cùng cổ quái.

Lúc này đến Huyền Thiên tông gây sự, người ngu ngốc cũng biết, những người này tuyệt đối nhằm vào Huyền Kỳ Tôn Giả.

Sau đó, từng tin tức truyền đến, tại các nơi trong Huyền Thiên tông đều có người đến gây chuyện, đã khiến không ít đệ tử thương vong.

"Đáng chết, bọn họ muốn dùng kế điệu hổ ly sơn, khiến chúng ta phải rời khỏi chưởng môn." Như Yên trưởng lão vô cùng phẫn nộ.

"Các ngươi đi ứng phó đám người kia đi."

Lúc này, Huyền Kỳ Tôn Giả mở miệng nói.

"Chưởng môn, như vậy sẽ không có người hộ pháp cho ngươi nữa."

"Ha ha, ta không cần hộ pháp, khi ta độ kiếp, bọn họ không dám đụng đến ta, khi ta không độ kiếp, bọn họ không động được ta!"

Huyền Kỳ Tôn Giả cười lớn một tiếng nói.

Tu sĩ độ kiếp, nếu người khác tùy tiện nhúng tay, bọn họ cũng sẽ trở thành mục tiêu bị thiên kiếp nhằm vào.

Cho nên những người kia không dám động vào Huyền Kỳ Tôn Giả lúc ông ấy độ kiếp, chỉ có thể xuất thủ lúc mỗi đạo thiên kiếp tụ lực mà thôi.

Mà khi đó Huyền Kỳ Tôn Giả tự do.

"Mau đi đi, để những người kia biết, không phải ai cũng có thể càn rỡ tại Huyền Thiên tông ta." Huyền Kỳ Tôn Giả nói.

"Chúng ta sẽ nhanh chóng trở về."

Như Yên trưởng lão cắn răng dẫn người đi bình loạn.

Chương 169: Cao Thủ Liên Tiếp Đi Vào, Ta Là Thứ Nhất, Ngươi Dám Có Ý Kiến?

Một mình Huyền Kỳ Tôn Giả đứng trên đỉnh núi, độc đấu lôi kiếp.

Phía sau ông ấy, chỉ có hai người Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ, Sở Cuồng Nhân nói với Lam Vũ: "Ngươi cũng đi giúp mấy người Như Yên trưởng lão đi."

"Công tử, một mình ngươi có thể chứ?"

"Một đám xấu xa thôi, một mình ta có thể ứng phó."

Lam Vũ chần chờ một chút, sau đó gật đầu rời đi.

Lần này, trên núi chỉ còn lại hai người Huyền Kỳ Tôn Giả và Sở Cuồng Nhân.

"Cuồng Nhân, sao ngươi còn ở đây?" Huyền Kỳ Tôn Giả cầm Thánh Kiếm Tử Tinh trong tay, quay người nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân nói.

"Hộ pháp cho sư tôn."

"A, vậy thì tốt, ngươi nhìn sư tôn độ thiên kiếp như thế nào đi, có lẽ tương lai sẽ có trợ giúp với ngươi đấy." Huyền Kỳ Tôn Giả cười một tiếng.

Oanh! !

Lúc này, một đạo lôi đình màu xanh thẫm, to lớn như thùng nước từ trong vòng xoáy màu đen đột nhiên rơi xuống, mục tiêu chính là Huyền Kỳ Tôn Giả!

Đạo thiên kiếp thứ nhất, bắt đầu!

Sắc mặt Huyền Kỳ Tôn Giả ngưng trọng, lúc đạo lôi đình kia sắp tới gần ông ấy, lại bị Tị Lôi Thần Châm bóp méo phương hướng, trực tiếp đánh vào Thần Châm, lượng lớn lực lượng lôi đình bị dẫn sang hướng khác.

Đạo thiên kiếp thứ nhất cứ như vậy vượt qua.

Trên mặt Huyền Kỳ Tôn Giả lộ ra vẻ hoảng hốt, "Cuồng Nhân, Tị Lôi Thần Châm này của ngươi đúng là bất phàm, ta độ kiếp thật dễ dàng."

"Sư tôn đừng khinh thường, đây chỉ là đạo thiên kiếp thứ nhất mà thôi."

Tu sĩ độ kiếp ít nhất có chín đạo thiên kiếp, hơn nữa, đạo sau còn mạnh hơn đạo trước, thậm chí một đạo cuối cùng có khả năng so sánh với một kích của Thánh Nhân.

Đạo thiên kiếp thứ nhất rơi xuống, trên tầng mây đen lại tích góp lực lượng của đạo thiên kiếp thứ hai, tạm thời không có bất cứ động tĩnh gì.

Bỗng nhiên, sắc mặt Sở Cuồng Nhân thay đổi.

Trong không khí, đột nhiên xuất hiện sát khí, chỉ thấy cách đó không xa có một nam tử nhếch nhác, bị mất một tay chậm rãi đi đến.

Trên người người này tràn ngập kiếm khí vô cùng sắc bén, hoa cỏ cây cối khắp nơi đều bị kiếm khí trảm nát, một mảnh hỗn độn.

"A, là ngươi, Phong Vô Thường."

Huyền Kỳ Tôn Giả nhìn thoáng qua nam tử trung niên nhếch nhác kia, nhận ra đối phương.

"Huyền Kỳ Tôn Giả, ngươi đúng là thu một đồ đệ tốt, Huyền Thiên tông lớn như vậy, chỉ có một mình hắn hộ pháp cho ngươi."

Phong Vô Thường nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, đạm mạc nói.

"A, nếu không phải có một mình ta, các ngươi dám hiện thân sao?"

Sở Cuồng Nhân cười một tiếng.

Sau đó, hắn nhìn đám hoa cỏ cây cối cây cối bị chém nát sau lưng đối phương, lạnh lùng nói: "Ngay cả một ngọn cây cọng cỏ ở đây cũng là vật của Huyền Thiên tông ta, không phải kẻ nào cũng có thể động."

Vừa dứt lời, hắn chợt giơ tay lên, địa khí bàng bạc tụ đến, một chưởng vỗ ra, một tòa thần sơn vắt ngang ra!

Sắc mặt Phong Vô Thường thay đổi, đưa tay chém ra một kiếm, kiếm khí khủng bố trảm lên Thần Sơn, lực trùng kích cuồng bạo đẩy ông ta lui lại mấy bước.

"Lực lượng thật kinh khủng, Sở Cuồng Nhân, danh bất hư truyền!"

Phong Vô Thường ngưng trọng nói.

Ông ta đã nghe qua không ít tin đồn liên quan đến Sở Cuồng Nhân, bây giờ chính diện đối phó vị tuyệt thế thiên kiêu này, cũng cảm nhận được một cỗ áp lực cực lớn.

Nghĩ đến đây, ông ta càng thêm ghen ghét Huyền Kỳ Tôn Giả.

Dựa vào cái gì những năm này ông ta trầm luân trong quán rượu, mà đối phương lại là chưởng môn của một một đạo thống cao cao tại thượng, còn thu một người đệ tử như vậy.

Chuyện này quá không công bằng!

"Ha ha, Huyền Kỳ Tôn Giả, đã lâu không gặp."

Tiếng cười to truyền đến, nơi xa, một đạo kiếm quang nhanh chóng lướt đến, rơi xuống trước mặt mấy người, hóa thành một lão giả tóc trắng mặc áo bào xanh.

Trên người lão giả tràn ngập kiếm khí, không yếu hơn Phong Vô Thường.

Ong ong...

Trong hư không, đột nhiên truyền đến từng đợt ong ong.

Giống như có vô số thanh kiếm đang run rẩy, chỉ thấy một nam tử tóc trắng từ dưới núi đi lên, trong tay cầm một thanh trường kiếm phong cách cổ xưa.

"Thiên Minh Kiếm Tôn."

Huyền Kỳ Tôn Giả nói ra thân phận người đến.

Sau khi Bạch Vân Kiếm Tôn chết, trong Thanh Long vực, chỉ có Thiên Minh Kiếm Tôn có tu vi kiếm đạo gần với ông ấy.

Đương nhiên, đây là không tính Sở Cuồng Nhân.

"Hắc hắc, cảnh tượng hoành tráng a."

Một lão giả mặc trường bào màu đen đi tới, trên người có đạo vận dồi dào đang cuộn trào, giống như sóng biển liên miên không ngừng.

Nguyên một đám cao thủ liên tiếp xuất hiện, vây quanh ngọn núi.

Không khí hiện trường tràn ngập sát khí!

Sở Cuồng Nhân thi triển Động Tất Chi Nhãn, đảo qua mọi người ở đây, "Xem ra các ngươi tới không ít người, đại trưởng lão Lục Thủy Kiếm, Phong Vô Thường, Thiên Minh Kiếm Tôn, Trọc Lãng Tôn Giả, cộng thêm mấy người đang gây chuyện tại Huyền Thiên tông nữa, nhất định ở phía sau còn có người chủ mưu đi."

"Còn không đi ra sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn một chỗ hư không.

Một trận gợn sóng nổi lên, Lệnh Hồ Hồng từ hư không đi ra, tán thưởng nhìn Sở Cuồng Nhân, "Tiểu gia hỏa, hôm nay chúng ta đến nhằm vào sư tôn ngươi, không liên quan đến ngươi, bây giờ ngươi rời đi có thể bảo vệ một mạng."

"Đầu óc ngươi bị nước vào sao? Ngươi nhằm vào sư tôn ta, sao lại không liên quan đến ta được." Sở Cuồng Nhân bĩu môi nói.

Lệnh Hồ Hồng nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, "Không biết tốt xấu!"

Oanh!

Lúc này, đạo thiên kiếp thứ hai đánh về phía Huyền Kỳ Tôn Giả.

Mọi người vội vàng nhìn lại.

Chỉ thấy lực lượng thiên kiếp vẫn bị Tị Lôi Thần Châm dẫn dắt xuống mặt đất, nhìn một màn này, đám người Lệnh Hồ Hồng rất ngạc nhiên.

"Đây là cái gì, có thể dẫn đạo lực lượng thiên kiếp? !"

"Bảo bối tốt! !"

"Khó trách Huyền Kỳ Tôn Giả dám độ kiếp, thì ra là có vật này."

Trong lòng đám người Lệnh Hồ Hồng hơi hoảng hốt, cảm thấy chuyện phát triển có chút ngoài dự định, bởi vì bọn họ căn bản không biết trong Huyền Thiên tông còn có bảo bối đặc biệt nhằm vào thiên kiếp như vậy!

Bọn họ vốn dự định chờ Huyền Kỳ Tôn Giả đối kháng hết thiên kiếp, tinh bì lực tẫn mới ra tay, nhưng hiện tại xem ra, đối phương có bảo bối như vậy, tuyệt đối có thể giữ lại phần lớn thể lực đánh trả bọn họ.

"Ha ha, Lệnh Hồ Hồng, các ngươi tính sai rồi, hôm nay các ngươi đến Huyền Thiên tông, nhất định là có đến mà không có về! !" Huyền Kỳ Tôn Giả cười ha ha một tiếng, tay cầm Tử Tinh, chuẩn bị giải quyết đám người Lệnh Hồ Hồng trước.

Lúc này, Sở Cuồng Nhân tiến lên một bước, ngăn cản ông ấy, "Sư tôn giữ lại thể lực ứng phó thiên kiếp đi, bọn họ, giao cho ta tới."

"Cái gì?"

Huyền Kỳ Tôn Giả không nói chuyện, mấy người Lệnh Hồ Hồng lại ngây ngẩn cả người.

Phải biết, bọn họ có năm người, tất cả đều là Vô Thượng Chí Tôn, Sở Cuồng Nhân lại nói muốn một người đánh với năm người bọn họ?

Hắn nghĩ mình là ai?

Thánh Nhân sao?

"Cuồng vọng!" Thiên Minh Kiếm Tôn hừ lạnh một tiếng, "Hôm nay ta sẽ giết ngươi, để thành Bái Kiếm, để thiên hạ này nhìn xem, ngươi đứng thứ nhất trên Bách Kiếm Phổ, chỉ là chuyện cười mà thôi!"

Bách Kiếm Phổ đã được phát tán rộng rãi trong giới kiếm đạo, nhưng Sở Cuồng Nhân đứng ở vị trí đầu tiên, chuyện này vẫn gây nên nhiều tranh luận.

Thiên Minh Kiếm Tôn chính là một trong số nhóm người vô cùng không đồng ý!

"Giết!"

Thiên Minh Kiếm Tôn xuất thủ, một kiếm chém ra, kiếm khí dồi dào tuôn ra, giống như có một nghìn thanh kiếm tạo thành một thanh cự kiếm.

Đối mặt với một kiếm này, vẻ mặt Sở Cuồng Nhân vô cùng bình tĩnh, Côn Ngô xuất hiện trong tay, một cỗ đạo vận kinh khủng lập tức bạo phát!

Một kiếm chém ra, kiếm quang màu tím che khuất bầu trời lập tức xé mở kiếm ảnh to lớn, đánh lên người Thiên Minh Kiếm Tôn, đường đường là vô thượng Kiếm Tôn, lại bị một kiếm này đánh cho bay ngược ra ngoài!

Lượng lớn kiếm khí tàn phá trên người Thiên Minh Kiếm Tôn, chỉ thấy áo quần ông ta rách nát, thân thể bị cắt chém ra từng đạo kiếm ngân, chớp mắt đã trở thành huyết nhân, vô cùng chật vật.

Chỉ một kiếm lại khiến đồng tử của mọi người ở đây đột nhiên co rụt lại.

Một kiếm, trọng thương vô thượng Kiếm Tôn? !

Đây là thực lực kinh khủng gì vậy? !

"Ta đứng vị trí đầu tiên trên kiếm phổ, ngươi cũng dám có ý kiến?"

Chương 170: Câu Hồn Tác Chi Uy, Các Ngươi Đều Phải Ở Lại Đây

"Ta đứng vị trí đầu tiên trên kiếm phổ, ngươi dám có ý kiến?"

Sở Cuồng Nhân bình thản nói, chỉ một kiếm đã khiến Thiên Minh Kiếm Tôn bị trọng thương, đồng thời cũng chấn nhiếp bốn vị Vô Thượng Chí Tôn còn lại.

Trong mắt mấy người tràn đầy hoảng sợ nhìn Sở Cuồng Nhân, không thể tin được.

Mỗi người bọn họ đều là Vô Thượng Chí Tôn, lúc còn trẻ cũng là thiên kiêu ngang dọc một phương, nhưng hiện tại bọn họ cảm thấy chút thiên phú này của mình căn bản không đáng nhắc đến trước mặt Sở Cuồng Nhân!

Một kiếm trọng thương Vô Thượng Chí Tôn? !

Lúc nào thì thế hệ trẻ tuổi xuất hiện tên quái vật như vậy? !

"Cùng ra tay đi, Lệnh Hồ tam tổ không cản được Thánh Nhân của Huyền Thiên tông trong thời gian quá dài đâu, nhất định phải tốc chiến tốc thắng!" Lệnh Hồ Hồng nói.

Ông ta quyết định thật nhanh, xuất thủ tấn công về phía Sở Cuồng Nhân.

Một kiếm chém ra, uy lực của Vô Thượng Chí Tôn phát huy đến vô cùng tinh tế.

"Để ta nhìn một chút kiếm pháp của kiếm đạo thế gia thế nào đi."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, ba đại dị tượng Đạo Thể đều thi triển.

Cửu Thiên Kiếm Ngục, Thanh Liên Kiếm Ca, Thiên Đạo Chi Kiếm!

Kiếm chi đạo vận kinh khủng quấn quanh Sở Cuồng Nhân, linh lực dồi dào lưu chuyển trong cơ thể hắn, mỗi kiếm vung ra, lực lượng kinh khủng mang đến áp lực rất lớn cho Lệnh Hồ Hồng.

Hơn nữa, cảm ngộ đạo pháp của Sở Cuồng Nhân quá sâu, lại là Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, trực tiếp chế trụ kiếm chi đạo vận của ông ta.

Nếu không phải Lệnh Hồ Hồng là Vô Thượng Chí Tôn lâu năm, mạnh hơn Thiên Minh Kiếm Tôn nhiều, thì ông ta đã sớm không chống đỡ được mấy chiêu của Sở Cuồng Nhân rồi.

"Đã sớm nghe nói Sở Cuồng Nhân kinh tài tuyệt diễm cỡ nào!"

"Nhưng mạnh tới mức này cũng quá bất hợp lý đi!"

"Ngay cả Thiếu Đế của Lệnh Hồ gia ta cũng không có chiến lực này, Huyền Thiên tông lại xuất hiện một tên quái vật như vậy! !"

Trong lòng Lệnh Hồ Hồng vô cùng rung động.

Lúc này, Trọc Lãng Tôn Giả, Đại trưởng lão của Lục Thủy Kiếm Tông, Phong Vô Thường cũng xuất thủ, ba người và Lệnh Hồ Hồng cùng nhau vây công Sở Cuồng Nhân!

Trong lúc nhất thời, các loại đạo pháp sáng chói, rung động hư không.

Mà cách đó không xa, Thiên Minh Kiếm Tôn lấy ra một viên thuốc ăn vào, nhìn Sở Cuồng Nhân một thân một mình đối đầu với bốn đại Vô Thượng Chí Tôn, sắc mặt có chút trắng bệch, "Người này lại cường hãn như vậy, đúng là một tên quái vật!"

Thiên Minh Kiếm Tôn đã nhìn thấy nhiều loại thiên kiêu, nhưng ông ta thề, tuyệt đối không có người nào có thể so sánh với Sở Cuồng Nhân được.

"Ta thừa nhận, ngươi thật sự xứng đáng đứng đầu tiên trên kiếm phổ!"

"Nhưng Huyền Kỳ, hôm nay chỉ có thể độ kiếp thất bại!"

Thừa dịp Sở Cuồng Nhân một người độc đấu với bốn vị Vô

Thượng Chí Tôn, không rảnh ra tay, Thiên Minh Kiếm Tôn phóng về phía Huyền Kỳ Kiếm Tôn!

Lúc này Huyền Kỳ Kiếm Tôn vừa độ xong đạo thiên kiếp thứ ba, Thiên Minh Kiếm Tôn cần khiến ông ấy tiêu hao thể lực, để ông ấy độ kiếp thất bại!

Trong chiến đấu, Sở Cuồng Nhân cũng chú ý tới hướng đi của Thiên Minh Kiếm Tôn, trong mắt lướt qua một tia lạnh lùng, "Không biết sống chết."

Trong cơ thể hắn bỗng nhiên bay ra một sợi xích màu đen, giống như một tia chớp màu đen, nhanh chóng xẹt qua hư không.

Thiên Minh Kiếm Tôn đang phóng về phía Huyền Kỳ Tôn Giả cảm giác sau lưng phát lạnh, tê cả da đầu, huyết dịch cả người như bị đông cứng.

Nguy hiểm! !

Vô cùng nguy hiểm! !

Thiên Minh Kiếm Tôn vội vàng quay người chém ra một kiếm, kiếm khí đánh vào Câu Hồn Tác, muốn đánh bay nó, nhưng Câu Hồn Tác là Thánh Vương khí, hơn nữa chất liệu vô cùng đặc thù, ngay cả Thánh Nhân cũng có không cách nào phá hỏng nó được.

Kiếm khí của Thiên Minh Kiếm Tôn không phá được xiềng xích, xiềng xích quanh quẩn trên không trung, như có ý thức, tiếp tục tấn công về phía ông ta.

"Đây là thứ quỷ gì? !"

Thiên Minh Kiếm Tôn tránh né Câu Hồn Tác, trực giác nói cho ông ta biết, nếu để cho xiềng xích đánh lên người, tuyệt đối không có kết quả tốt.

Sở Cuồng Nhân lôi kéo một đầu khác của Câu Hồn Tác, điều khiển Câu Hồn Tác truy kích Thiên Minh Kiếm Tôn.

Câu Hồn Tác này vô cùng đặc biệt, dường như có thể kéo dài vô hạn, mặc cho Thiên Minh Kiếm Tôn chạy đến đâu, nó đều có thể đuổi theo.

Một lát sau, chiều dài của xiềng xích đã đạt đến hơn mười dặm, còn quấn trong hư không, tràn ngập ba động quỷ quyệt.

Không chỉ như thế, Thiên Minh Kiếm Tôn cũng bị nhốt trong vòng vây xiềng xích, phạm vi càng ông ta có thể tránh né ngày càng nhỏ.

"Mau ngăn cản hắn!" Thiên Minh Kiếm Tôn hô to một tiếng.

Đám người Lệnh Hồ Hồng, Phong Vô Thường tranh thủ phát động tuyệt chiêu, vài luồng đạo vận khác biệt và linh khí bàng bạc ầm vang bạo phát!

"Phi Không Phá Diệt!"

"Trọc Lãng Đào Đào!"

"Vô Thường Chi Phong!"

"Lục Thủy Trường Lưu!"

Bốn đạo kiếm khí, một đạo đều đánh về phía Sở Cuồng Nhân, hình thành một kích do bốn vị Vô Thượng Chí Tôn liên thủ, vô cùng cường đại.

"Bạch Liên Tịnh Thế Thiên! !"

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, xung quanh bỗng nhiên hiện ra từng đạo Bạch Liên, chập chờn, lộng lẫy trong hư không!

Bốn cỗ lực lượng đánh vào phía trên, không bộc phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, chỉ thấy Bạch Liên bị phá nát từng cái, nhưng chiêu số mà bốn người kia đánh ra cũng bị tan rã.

Đạo vận và linh khí va chạm trong hư không, cuối cùng đều quy về hư vô.

Cách đó không xa, cuối cùng Thiên Minh Kiếm Tôn cũng không tránh được, bị Câu Hồn Tác kéo chặt lấy, xiềng xích đâm vào thân thể đối phương, nhưng không xuất hiện huyết tinh.

Chỉ thấy cái móc trên xiềng xích như bàn tay ác ma, khuấy động trong cơ thể Thiên Minh Kiếm Tôn, Thiên Minh Kiếm Tôn phát ra một tiếng kêu cực kỳ bi thảm, sau đó hai mắt dần trở nên trống rỗng.

"Chuyện gì xảy ra? !"

"Sợi xiềng xích màu đen này có gì đó quái lạ!"

Đám người Lệnh Hồ Hồng nhìn chằm chằm Thiên Minh Kiếm Tôn, sau đó nhìn thấy một màn khiến da đầu bọn họ tê dại.

Chỉ thấy cái móc kia kéo ra một Thiên Minh Kiếm Tôn khác từ trong cơ thể của Thiên Minh Kiếm Tôn, chính xác mà nói, đó là linh hồn của ông ta!

"Vì sao lại như vậy?"

"Nhục thể của ta, đây là thứ quỷ gì?"

Thiên Minh Kiếm Tôn trơ mắt nhìn linh hồn của mình bị kéo ra khỏi nhục thân, lại bất lực, trên mặt tràn đầy hoảng sợ.

Sở Cuồng Nhân đưa tay thôi động Thao Thiết pháp, hút nhục thân của Thiên Minh Kiếm Tôn vào không gian Thao Thiết luyện hóa, hóa thành tinh hoa huyết nhục vô cùng tinh thuần, linh lực đã tiêu hao hơn phân nửa cấp tốc được bổ sung lại.

"Xiềng xích này, có thể nhằm vào linh hồn! !"

"Đáng chết, vì sao hắn lại có thứ này?"

Mấy người Lệnh Hồ Hồng hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch.

Thủ đoạn nhằm vào linh hồn quá hiếm thấy, quá đáng sợ.

"Trên người Cuồng Nhân có thật nhiều bảo bối, lại có vũ khí nhằm vào linh hồn như vậy." Huyền Kỳ Tôn Giả thầm nói, sau đó ông ấy lắc đầu cười một tiếng, cũng không có ý định đi hỏi thăm.

Ông ấy dám chắc chắn, Sở Cuồng Nhân sẽ chỉ trả lời bốn chữ, đó chính là... Cơ duyên có được.

Mặc dù biết Sở Cuồng Nhân có bí mật, nhưng đối phương là đồ nhi ngoan của mình, Huyền Kỳ Tôn Giả lựa chọn tin tưởng hắn vô điều kiện.

Sở Cuồng Nhân một tay nắm Câu Hồn Tác, một tay xách theo Côn Ngô, nhìn mấy vị Vô Thượng Chí Tôn trước mặt, "Khi các ngươi lựa chọn đến Huyền Thiên tông ngăn cản sư tôn ta độ kiếp, các ngươi đã định trước thất bại!"

"Hôm nay, sư tôn ta sẽ thành công độ kiếp, tương lai vinh đăng Thánh Nhân chi vị, mà các ngươi, tất cả phải ở lại đây!"

Sở Cuồng Nhân băng lãnh nói, sau đó dùng lực kéo Câu Hồn Tác một cái, linh hồn của Thiên Minh Kiếm Tôn phát ra tiếng kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng, linh hồn xuất hiện từng đạo vết rách, sau đó nổ tung, hồn phi phách tán!

"Không được, sợi xiềng xích này thật đáng sợ! Hơn nữa chiến lực của Sở Cuồng Nhân cũng không thể khinh thường, đánh lâu bất lợi!"

"Xem ra chỉ có thể sử dụng vật tam tổ cho!"

Lệnh Hồ Hồng cắn răng, sau đó lấy ra một thanh tiểu kiếm màu vàng óng, một cỗ kiếm chi đạo vận huyền diệu khó giải thích lan tràn ra.

Chương 171: Tru Tâm Kiếm, Giết Lệnh Hồ Hồng, Các Ngươi Thật Là May Mắn

Lệnh Hồ Hồng lấy ra một thanh tiểu kiếm màu vàng óng, một cỗ kiếm chi đạo vận huyền diệu khó giải thích tràn ngập, khiến mọi người ở đây kinh hãi.

Đám người Trọc Lãng Tôn Giả, Phong Vô Thường không khỏi lui lại mấy bước.

Sắc mặt Huyền Kỳ Tôn Giả cũng thay đổi, "Tru Tâm Kiếm! !"

"Không sai, chính là Tru Tâm Kiếm!"

Lệnh Hồ Hồng cười lạnh nói.

Tru Tâm Kiếm, đây là một môn Thánh Vương pháp của Lệnh Hồ gia, toàn bộ Lệnh Hồ thế gia cũng không có mấy người lĩnh hội thành công.

Kiếm này có thể gõ vào đạo tâm, giết người tru tâm! ! !

"Tam tổ lưu lại cho ta đạo Tru Tâm Kiếm này, vốn dùng để đối phó ngươi, không ngờ lại phải dùng trên người đồ đệ của ngươi."

Lệnh Hồ Hồng không nói hai lời, vung tiểu kiếm vàng rực trong tay ra.

"Cuồng Nhân, cẩn thận!"

Huyền Kỳ Tôn Giả biến sắc, muốn xông ra Tị Lôi Thần Châm, đi ngăn cản kiếm khí, nhưng lúc này, thiên kiếp của ông ấy buông xuống, một đạo quang trụ đột nhiên bao bọc trên người ông ấy, khiến ông ấy căn bản không thể rời đi.

Ong! !

Tiểu kiếm vàng rực xẹt qua hư không, tốc độ quá nhanh, trong nháy mắt đã đâm nhập vào cơ thể của Sở Cuồng Nhân, khiến thân thể hắn run lên.

Đám người Lệnh Hồ Hồng thấy thế, sắc mặt vui vẻ.

"Đây là Tru Tâm Kiếm mà Thánh Nhân thi triển, nếu đạo tâm không đủ cường đại, ngay cả Vô Thượng Chí Tôn cũng sẽ bị kiếm khí xé rách!"

Lệnh Hồ Hồng cười ha ha một tiếng.

"Đây chính là Tru Tâm Kiếm? Không được tốt lắm."

Nhưng lúc này, giọng nói của Sở Cuồng Nhân đạm mạc vang lên.

Nụ cười trở nên cứng ngắc trên mặt Lệnh Hồ Hồng, sau đó nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, hai mắt trợn lên, miệng dần mở lớn, trên mặt tràn đầy rung động.

"Không có khả năng, chuyên này không có khả năng!"

"Dựa vào tu vi của ngươi, làm sao có thể ngăn cản Tru Tâm Kiếm!"

Lệnh Hồ Hồng không thể tin được.

"Tru Tâm Kiếm, giết người tru tâm, chẳng lẽ ngươi không nghĩ tới, tam tổ kia của ngươi, không tru được đạo tâm của ta sao?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn có Đạo Tâm Bàn Thạch, khó mà rung chuyển, ngày xưa tâm thê của Bạch Mi Thánh Nhân không làm gì được hắn, Tru Tâm Kiếm này cũng giống như thế!

Mấy người Lệnh Hồ Hồng cũng đoán được cái gì, nội tâm rung động.

Một tên tiểu bối trẻ tuổi, lại nắm giữ đạo tâm dạng này? !

"Thiên phú tu hành cường đại, đạo tâm không thể lay động, Sở Cuồng Nhân đúng là một tên quái vật!" Trọc Lãng Tôn Giả nuốt một ngụm nước bọt nói.

Ông ta hối hận.

Ông ta hối hận vì đã đến Huyền Thiên tông ! !

Hiện tại, thoát thân cũng khó khăn!

Oanh!

Thiên kiếp rơi xuống, đánh phía Huyền Kỳ Tôn Giả.

Chỉ thấy lực lượng thiên kiếp bị Tị Lôi Thần Châm dẫn xuống mặt đất, nhưng đã có một bộ phận lực lượng thiên kiếp công về phía Huyền Kỳ Tôn Giả.

Nhưng bộ phận lực lượng thiên kiếp này không hề ảnh hưởng đến ông ấy.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, cười nhạt nói: "Sư tôn cứ an tâm độ kiếp, mấy kẻ xấu này, ta có thể ứng phó!"

Hắn nhẹ nhàng kéo Câu Hồn Tác một cái, xiềng xích đen nhánh tràn ngập khí tức quỷ quyệt, lao về phía Phong Vô Thường.

Sau khi được chứng kiến sự lợi hại của Câu Hồn Tác, sắc mặt Phong Vô Thường đại biến, quanh thân có kiếm khí vờn quanh, ngăn cản Câu Hồn Tác.

Nhưng linh lực của Sở Cuồng Nhân phun trào, rót vào Câu Hồn Tác, cái móc ở phía cuối xiềng xích tỏa ra từng trận khí tức kinh khủng u ám.

Kiếm khí phá nát, xiềng xích cuốn lấy Phong Vô Thường, vẻ mặt ông ta hoảng sợ muốn chạy trốn, nhưng lại khó có thể tránh thoát trói buộc của xiềng xích!

"Đi!" Trọc Lãng Tôn Giả không muốn lẫn vào vũng nước đục này nữa, hóa thành một đạo lưu quang, bỏ chạy về nơi xa.

Lúc này, một đạo kiếm quang phun trào đánh Trọc Lãng Tôn Giả trở về.

Là thất tổ tới.

Ánh mắt ông ấy băng lãnh nhìn mấy người, "Hôm nay, tất cả người đến Huyền Thiên tông gây chuyện, đã định trước là có đến mà không có về! !"

"Đáng chết! Cút cho ta!"

Trọc Lãng Tôn Giả đột nhiên xuất thủ, đạo vận dồi dào bạo phát!

Sở Cuồng Nhân kéo Câu Hồn Tác một cái, chỉ thấy linh hồn của Phong Vô Thường cũng bị câu ra, sau đó bị đánh đến hồn phi phách tán.

Trong lòng Đại trưởng lão của Lục Thủy Kiếm Tông và Lệnh Hồ Hồng đều vô cùng e dè Câu Hồn Tác, không muốn chính diện đối mặt, liếc nhau một cái, sau đó một trái một phải công về phía Sở Cuồng Nhân, muốn tranh thủ một đường sinh cơ!

"Hừ, ngu xuẩn!"

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng, một tay điều khiển Câu Hồn Tác đối phó với Đại trưởng lão của Lục Thủy Kiếm Tông, một tay cầm kiếm chém giết với Lệnh Hồ Hồng.

Nhất tâm nhị dụng, chiến với hai người lại không rơi vào thế hạ phong.

Theo thời gian trôi qua, đám người Lệnh Hồ Hồng phái đến các nơi trong Huyền Thiên tông gây chuyện đều bị giải quyết, đám người Như Yên trưởng lão chạy tới.

"Người của Lệnh Hồ thế gia, thật là bỉ ổi!"

"Hừ, chết đi cho ta!"

Có đám người Như Yên trưởng lão gia nhập, có thể nói đại thế của đám người Lệnh Hồ Hồng đã mất, Đại trưởng lão của Lục Thủy Kiếm Tông vừa chống đỡ Chí Tôn của Huyền Thiên tông, vừa ứng phó với Câu Hồn Tác, căn bản không đối phó được.

Cuối cùng sơ suất bị Câu Hồn Tác bắt lấy, linh hồn bị kéo ra, xé nứt!

Đây là lần đầu tiên mấy người Như Yên trưởng lão nhìn thấy Câu Hồn Tác, cũng bị vũ khí này dọa sợ, cảm thấy da đầu tê dại.

"May mắn vũ khí này do Cuồng Nhân nắm giữ, nếu là địch nhân, vậy đúng là không thể tưởng tượng nổi." Như Yên trưởng lão nói.

"Đúng vậy, cũng không biết làm sao thủ tịch có được?"

"Ta biết, khẳng định là cơ duyên có được."

Như Yên trưởng lão cười một tiếng nói.

Đám trưởng lão còn lại trợn mắt, nói cũng như không nói.

"Lệnh Hồ Hồng, chịu chết đi!"

Sở Cuồng Nhân đưa tay chém ra một kiếm, một cỗ uy áp đế đạo mênh mông tuôn ra, chính là Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật đã tấn cấp thành đế thuật.

Đối mặt với một kích này, cho dù Lệnh Hồ Hồng là Vô Thượng Chí Tôn lâu năm cũng khó mà chống cự được, rống to: "Tam tổ, cứu ta! !"

"Dừng tay! !"

Trong hư không truyền tới một giọng nói, hình như có chút tức giận.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không có ý dừng tay, một kiếm ngang nhiên chém ra, kiếm quang màu tím cuồng bạo lập tức nuốt sống Lệnh Hồ Hồng.

Vô Thượng Chí Tôn, thân tử đạo tiêu!

Hư không chấn động.

Một lão giả mặc áo bào trắng đạp không mà đến, một thân áp lực mênh mông vô biên vô hạn, uy thế của người này siêu viễn Vô Thượng Chí Tôn!

Đây là, uy áp Thánh Đạo!

Đó là một vị Thánh Nhân!

"Ta bảo ngươi dừng tay, vì sao ngươi không dừng tay?" Lão giả mặc áo bào trắng nhìn chăm chú Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra tức giận.

Đối mặt với uy áp Thánh Đạo, Sở Cuồng Nhân không kiêu ngạo không tự ti, "Đến Huyền Thiên tông gây sự, muốn quấy nhiễu sư tôn ta độ kiếp, ông ta đáng chết!"

"Không sai, đúng là hắn đáng chết."

Sau lưng Sở Cuồng Nhân có một lão giả tóc trắng chậm rãi đi ra.

Ông ấy vỗ bả vai Sở Cuồng Nhân, cười nhạt nói: "Tiểu gia hỏa, ngươi làm không tệ, nói cũng rất đúng."

"Lão tiên sinh là..."

"Ngươi phải gọi ta một tiếng tam tổ đó."

Tam tổ? !

Huyền Thiên tam tổ!

Thánh Nhân sau lưng Huyền Thiên tông!

Sở Cuồng Nhân nghiêm sắc mặt, "Vãn bối bái kiến tam tổ!"

"A, không cần khách khí."

Huyền Thiên tam tổ cười nhạt một tiếng, sau đó nhìn về phía lão giả mặc áo bào trắng trên bầu trời, nói: "Lệnh Hồ tam tổ, vãn bối nhà ngươi đến Huyền Thiên tông gây sự, chết cũng xứng đáng, làm sao, ngươi còn muốn khai chiến sao?"

"Ngươi..." Lệnh Hồ tam tổ nhất thời nghẹn lời.

Chuyện này vốn là bọn họ đuối lý trước, nhưng muốn bọn họ ngồi nhìn Huyền Thiên tông lại có thêm một vị Thánh Nhân, tuyệt đối là không thể.

Vốn dĩ, ông ta đến ngăn chặn Huyền Thiên tam tổ, Lệnh Hồ Hồng dẫn mấy vị Vô Thượng Chí Tôn đến đây, tất nhiên có thể ngăn cản Huyền Kỳ Tôn Giả độ kiếp.

Có ai ngờ được, lại xuất hiện một tên Sở Cuồng Nhân!

Khi những người còn lại của Huyền Thiên tông bận rộn đối phó với những người đến quấy rối, người trẻ tuổi này lại có thể chống lại năm vị Vô Thượng Chí Tôn!

Giờ phút này, Lệnh Hồ tam tổ xem ra, Huyền Kỳ Tôn Giả đều không có uy hiếp lớn bằng Sở Cuồng Nhân chỉ có Chiến Vương cảnh này.

"Huyền Thiên tông, các ngươi đúng là may mắn!"

Lệnh Hồ tam tổ cắn răng nghiến lợi nói.

Cho dù là Huyền Kỳ Tôn Giả độ kiếp sắp thành, hay là có một vị đệ tử như Sở Cuồng Nhân, Huyền Thiên tông đều vô cùng may mắn.

Nhưng đối với Lệnh Hồ gia mà nói, đây cũng không phải chuyện tốt gì.

Chương 172: Huyền Kỳ Tôn Giả Độ Kiếp Thành Công, Kiếm Lâu Danh Ngạch

Oanh! !

Lại một lượt thiên kiếp hạ xuống!

Đây đã là đạo thiên kiếp thứ bảy của Huyền Kỳ Tôn Giả.

Lúc này lực lượng thiên kiếp đã vô cùng cường đại, ngay cả Tị Lôi Thần Châm cũng không thể dẫn dưỡng lực lượng thiên kiếp xuống đất.

Lúc đạo thiên kiếp thứ bảy rơi xuống, lực trùng kích bàng bạc trực tiếp san bằng toàn bộ sơn phong, Tị Lôi Thần Châm cũng bị hất bay ra ngoài, đến lúc này, Huyền Kỳ Tôn Giả đã hoàn tại bại lộ dưới thiên kiếp.

Mọi người ở đây đều nhìn về phía ông ấy không chớp mắt.

Lệnh Hồ tam tổ cũng giống như vậy.

Mặc dù hành động thất bại, nhưng ông ta cũng không vội lấy rời đi, mà đang đợi xem cuối cùng Huyền Kỳ Tôn Giả có thể độ kiếp thành công hay không.

"Người bạn già, cùng ta kề vai chiến đấu đi."

Huyền Kỳ Tôn Giả nắm Tử Tinh, kiếm chi đạo vận trên người không ngừng tăng lên, thôi động Tử Vi Hoàng Thiên Kiếm Quyết đến cực hạn.

Ông ấy nhìn đạo thiên kiếp thứ tám đang tụ lực, vẻ mặt nghiêm túc.

Một đạo quang trụ hạ xuống, khóa chặt Huyền Kỳ Tôn Giả!

Ngay sau đó, đạo thiên kiếp thứ tám rơi xuống, bên trong ẩn chứa lực lượng cuồng bạo khiến trái tim mấy người Như Yên trưởng lão đập thình thịch.

"Tới đi! !"

Huyền Kỳ Tôn Giả đưa tay chém ra một kiếm!

Kiếm quang màu tím điên cuồng tuôn ra, chính là Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!

Đây là một môn Thánh Vương pháp, ông ấy đã thành công lĩnh hội, dùng tu vi Vô Thượng Chí Tôn thi triển mà ra, thiên địa giống như bị xé nứt.

Kiếm quang, lôi đình ầm vang va chạm trong hư không.

Sóng xung kích kinh khủng khuếch tán ra, giống như thủy triều, từng cơn sóng liên tiếp, không ngừng cọ rửa bốn phương tám hướng.

Cây cối, núi đá, tất cả những thứ xung quanh đều bị phá hủy!

Huyền Kỳ Tôn Giả bị lực trùng kích này đánh bay ra ngoài, đập thành một cái hố lớn trên mặt đất, vô số vết rách lan tràn ra ngoài.

Trong cái hố, áo bào của Huyền Kỳ Tôn Giả rách nát, khóe miệng chảy máu, trên người có từng đạo hồ quang điện nhảy nhót, không ngừng phá hỏng thân thể ông ấy.

"Uy lực đạo thiên kiếp thứ tám này, vượt quá tưởng tượng."

Huyền Kỳ Tôn Giả thầm nói.

Chỉ một kích, đã khiến ông ấy bị thương không nhẹ.

"Dựa vào trạng thái thân thể này của hắn, có lẽ, hắn sẽ không độ qua đạo thiên kiếp cuối cùng!" Lệnh Hồ tam tổ đứng bên ngoài quan sát, hai mắt tỏa sáng.

Trong lòng ông ta không ngừng nguyền rủa Huyền Kỳ Tôn Giả độ kiếp thất bại.

Chỉ thấy Huyền Kỳ Tôn Giả đứng lên, lấy ra một viên đan dược màu vàng óng ăn vào, một cỗ dược lực to lớn lập tức bao phủ toàn thân ông ấy, từng trận đạo vận tràn ngập, thương thế trên người nhanh chóng phục hồi như cũ.

Lệnh Hồ tam tổ nhìn trợn tròn mắt.

"Đây là đan dược chữa thương cấp Chuẩn Thánh? !"

"Không đúng, đan dược chữa thương cấp Chuẩn Thánh bình thường cũng không có hiệu quả như vậy, đây ít nhất là bảo đan cấp Chuẩn Thánh, hơn nữa còn là bảo đan thất phẩm trở lên! !" Lệnh Hồ tam tổ kinh ngạc nói.

Trong Thương Khung Tinh, đan sư có thể luyện chế đan dược cấp Chuẩn Thánh không có mấy người, đừng nói đến bảo đan cấp Chuẩn Thánh từ thất phẩm trở nên.

Huyền Thiên tông lại tìm được Luyện Đan Sư như vậy? !

"Quả nhiên đan dược Cuồng Nhân luyện chế rất tốt."

Huyền Kỳ Tôn Giả cười ha ha một tiếng, sau đó trên người tràn ngập kiếm khí, chuẩn bị dùng tư thái toàn thịnh đối mặt với đạo thiên kiếp thứ chín!

Ầm ầm, ầm ầm...

Mây đen cuồn cuộn, lực lượng lôi đình điên cuồng phun trào.

Thiên kiếp lần nữa khóa chặt Huyền Kỳ Tôn Giả!

Chỉ thấy vòng xoáy trong mây đen lộ ra một đầu hung thú dữ tợn, do năng lượng lôi đình dày đặc hình thành, có chút giống rồng.

Đầu Lôi Long kia gào thét một tiếng này, uy áp đáng áp lan tràn ra.

Ngay sau đó, Lôi Long lao về phía Huyền Kỳ Tôn Giả, nơi đi qua, hư không điên cuồng rung động, sơn hà chấn động.

Một kích này, đã ngang bằng một kích của Thánh Nhân!

Ánh mắt đám người Như Yên trưởng lão lộ ra lo lắng.

"Khó trách có nhiều người hoảng sợ với chuyện độ kiếp như vậy, đạo lôi kiếp thứ chín này lại có uy lực như thế, có Chí Tôn nào chống đỡ được!"

"Cũng chỉ có Vô Thượng Chí Tôn nội tình thâm hậu lâu năm mới có thể kháng cự được, nhưng trước đó còn phải đón đỡ tám đạo lôi kiếp nữa."

"Quả nhiên độ kiếp là cửu tử nhất sinh!"

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh nhìn Huyền Kỳ Tôn Giả, cũng chảy mồ hôi lạnh, hận không thể xông đi thay thế đối phương.

Dựa vào thực lực của hắn, cộng thêm Bất Tử chi thân, căn bản không sợ.

Nhưng cho dù hắn xông đi, lực lượng thiên kiếp cũng không bỏ qua Huyền Kỳ Tôn Giả, thậm chí hai người sẽ phải tiếp nhận lực lượng thiên kiếp càng kinh khủng hơn.

Thiên kiếp, không cách nào tránh né, không cách nào thay thế!

Đối mặt cái với lực lượng đạo thiên kiếp cuối cùng, Huyền Kỳ Tôn Giả hét lớn một tiếng, cũng không lựa chọn xuất kiếm, mà lấy ra một mặt thuẫn bài thanh đồng!

Thuẫn bài đặt trước người, trở nên to lớn, đỡ được Lôi Long, chỉ nghe thấy một tiếng ầm vang, bộc phát ra một trận nổ vang rung trời!

Sau đó, trên tấm chắn xuất hiện từng đạo vết rách.

Đồng tử Huyền Kỳ Tôn Giả co rụt lại, không ngờ vật mình chuẩn bị độ kiếp, cũng không thể ngăn cản được đạo thiên kiếp thứ chín!

Thuẫn bài bị phá nát, Lôi Long thế như chẻ tre đâm vào người Huyền Kỳ Tôn Giả, ông ấy thôi động kiếm khí trong cơ thể, cùng đối kháng, nhưng có lượng lớn lực lượng lôi đạo điên cuồng tàn phá thân thể của ông ấy.

Thời khắc nguy cơ, Huyền Kỳ Tôn Giả cắn nát hai viên Sinh Sinh Tạo Hóa Đan trước đó đã ngậm trong miệng, dược lực bạo phát, chữa trị thân thể cho ông ấy.

Một bên tàn phá, một bên chữa trị, giống như đang giằng co, Huyền Kỳ Tôn Giả nhảy đi nhảy lại giữa ranh giới sống chết nhiều lần.

Cuối cùng, bởi vì lúc trước Huyền Kỳ Tôn Giả bảo lưu phần lớn linh lực thể lực, cộng thêm dược lực của Sinh Sinh Tạo Hóa Đan, cuối cùng ông ấy đã gắng gượng vượt qua đạo thiên kiếp thứ chín này.

"Thành công!"

"Ha ha, quá tốt rồi!"

Đám người Như Yên trưởng lão như trút được gánh nặng, vô cùng mừng rỡ.

Mà mây đen ở chân trời tiêu tán, thay vào đó là từng đoá tường vân màu tím, ở giữa thương khung, từng trận đạo âm quanh quẩn.

Huyền Kỳ Tôn Giả đứng tại chỗ, trong lòng đột nhiên sinh ra một cỗ cảm ngộ vô cùng huyền diệu, đạo vận trên người không ngừng tăng lên.

Giờ khắc này, cường giả trong thiên hạ dường như đều cảm giác được, cùng nhau nhìn về phía Huyền Thiên tông.

"Ha, có người độ qua thiên kiếp."

"Chỉ cần người này không chết, tương lai trong thiên địa sẽ sinh ra một vị Thánh Nhân, đó là phương hướng của Huyền Thiên tông."

"Hừ, Huyền Thiên tông thật là may mắn."

Trong Huyền Thiên tông.

Sắc mặt Lệnh Hồ tam tổ vô cùng khó coi, sau đó hừ lạnh một tiếng liền muốn rời đi

Lúc này, một cỗ đạo vận Thánh Nhân khóa chặt ông ta, ấp ủ sát cơ doạ người, khiến trong lòng ông ta không được hoảng hốt.

Là Huyền Thiên tam tổ!

"Đã tự tiện đến rồi, sau đó lại muốn êm đẹp rời đi sao, Lệnh Hồ thế gia đúng là không đặt Huyền Thiên tông ta vào trong mắt."

"Hừ, cầm lấy."

Lệnh Hồ tam tổ lấy ra một cái Càn Khôn giới, vứt cho Huyền Thiên tam tổ.

"A, sáu mươi triệu thượng phẩm Linh thạch, ba mươi giọt Thiên Linh Tủy, ngươi... Đuổi ăn mày đấy à?" Sắc mặt Huyền Thiên tam tổ lạnh lẽo.

"Ngươi đừng quá phận, thả những vật này ra ngoài, đủ khiến vô số đạo thống tranh đến bể đầu chảy máu, còn chưa đủ sao?"

"Không đủ, còn thiếu rất nhiều."

"Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?"

"Danh ngạch Kiếm Lâu, Huyền Thiên tông ta muốn một cái!"

"Không có khả năng!" Lệnh Hồ tam tổ lạnh giọng nói.

"Vậy thì tốt, hôm nay, Lệnh Hồ gia sẽ có một vị Thánh Nhân phải bỏ mạng." Huyền Thiên tam tổ lạnh như băng nói, ở phía xa, chỗ sâu trong Huyền Thiên tông bộc phát một cỗ khí thế vô cùng khủng bố, khóa chặt Lệnh Hồ tam tổ.

"Huyền Thiên nhị tổ! ! Lão quỷ này còn chưa chết!"

Lệnh Hồ tam tổ biến sắc, sau đó cắn răng, trên mặt tràn đầy vẻ đau lòng: "Được, Lệnh Hồ gia ta cho các ngươi một cái danh ngạch."

"Nói miệng không có bằng chứng, dùng đạo tâm thề đi."

Cái gọi là dùng đạo tâm thề, chính là lấy đạo tâm của mình thề, để đại đạo chứng kiến, nếu vi phạm lời thề, nhẹ thì đạo tâm bị lung lay, tu vi khó mà tiến thêm, nặng thì tâm ma quấn thân, cả đời không được an bình.

Ngay cả tu sĩ Ma Đạo cũng vô cùng kiêng kỵ dùng đạo tâm thề.

Lệnh Hồ tam tổ bất đắc dĩ, đành phải ngoan ngoãn dùng đạo tâm thề, sau đó vô cùng biệt khuất rời đi.

Lần này, Lệnh Hồ gia không những không ngăn cản được Huyền Thiên tông có thêm một vị Chuẩn Thánh, còn tổn thất một vị Vô Thượng Chí Tôn, một nhóm lớn Linh thạch, thậm chí còn có một cái danh ngạch rất quan trọng.

Chương 173: Lục Thủy Kiếm Tông, Lệnh Hồ Thiếu Đế, Ta Đã Sớm Muốn Gặp Hắn

Huyền Kỳ Tôn Giả độ kiếp kết thúc, thành công bước vào Chuẩn Thánh cảnh.

Chỉ cần ông ấy tích lũy thật tốt, chắc chắn sẽ trở thành Thánh Nhân.

"Huyền Kỳ, chúc mừng ngươi."

Huyền Thiên tam tổ cười một tiếng với Huyền Kỳ Tôn Giả.

"Ha ha, chuyện này may mà có Cuồng Nhân, nếu không có hắn, lần này độ kiếp có Lệnh Hồ thế gia quấy nhiễu, chỉ sợ ta sẽ không dễ dàng như vậy."

Huyền Kỳ Tôn Giả cười nói.

Ông ấy nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt vui mừng.

"Tiểu gia hỏa này đúng là kinh tài tuyệt diễm, lần này chúng ta đòi Lệnh Hồ gia một cái danh ngạch Kiếm Lâu, để hắn lĩnh đội đi."

"Danh ngạch Kiếm Lâu, quá tốt rồi."

Hai mắt Huyền Kỳ Tôn Giả tỏa sáng.

Bên cạnh, Sở Cuồng Nhân hơi nghi hoặc một chút, dường như cái gọi là danh ngạch Kiếm Lâu này vô cùng quan trọng, đến Thánh Nhân cũng coi trọng.

Nhưng hắn vẫn tạm thời đè xuống nghi ngờ trong lòng.

Mặc dù Huyền Kỳ Tôn Giả đã độ kiếp xong, nhưng chuyện này còn chưa triệt để hoàn tất, lần này đến Huyền Thiên tông gây chuyện, ngoại trừ Lệnh Hồ thế gia, còn có mấy thế lực bị bọn họ giật dây nữa.

Những thế lực này, Huyền Thiên tông sẽ không bỏ qua, sẽ phải thanh tẩy.

Mà ở trong đó, Lục Thủy Kiếm Tông cường đại nhất, đây là một đạo thống Chí Tôn đỉnh phong gần với đạo thống Thánh Nhân.

Đương nhiên Huyền Thiên tông sẽ không buông tha, lúc này phái người tiến đến, chuẩn bị trấn áp thế lực này, mà dẫn đầu, chính là Sở Cuồng Nhân.

...

Trên Tiên Chu, Sở Cuồng Nhân đứng tại boong tàu nhìn biển mây.

"Ta đúng là số lao lực, vừa mới giải quyết xong ma họa ở Càn quốc, sau đó trở về tông môn giúp sư phụ độ kiếp, hiện tại còn phải trấn áp một đạo thống Chí Tôn, có nhân tính hay không."

Hắn ngửa mặt lên trời thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Bên cạnh, thất tổ cười nhạt nói: "Chưởng môn làm như thế, đương nhiên có thâm ý của mình, tiểu gia hỏa, ngươi cũng biết, hiện tại chưởng môn bước vào Chuẩn Thánh, tiếp theo phải từ từ tích lũy nội tình thành Thánh."

"Đây là một quá trình khá dài, nếu không có cơ duyên, ngắn thì mấy trăm năm, lâu là mấy ngàn năm, trong quá trình này bị quấy rầy càng ít càng tốt, chưởng môn dự định lui về hậu trường."

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút, "Lui về hậu trường, Huyền Thiên tông lớn như vậy thì phải làm sao, đời chưởng môn tiếp theo đã quyết định xong chưa?"

Hắn chỉ thuận miệng hỏi một chút, nhưng lại thấy thất tổ nhìn mình chằm chằm, trong lòng hắn lộp bộp một chút, vẻ mặt tràn đầy nghi ngờ, đưa ngón tay chỉ vào mình, "Không phải là... Ta chứ?"

"Chính là ngươi."

"Móa nó, nói đùa cái gì vậy, để ta làm chưởng môn? Trong tông nhiều trưởng lão như vậy, Như Yên trưởng lão cũng được a."

"Ngươi có đủ uy vọng, đủ thực lực, còn là đệ tử duy nhất của chưởng môn, không tìm ngươi thì tìm ai?" Thất tổ cười nói.

"Ta chỉ là Chiến Vương cảnh mà thôi."

"Ngươi nói lời này với những người khác đi, xem có ai tin tưởng."

Thất tổ không nhịn được liếc mắt.

Đừng đùa.

Ngươi là Chiến Vương cảnh, nhưng có thể treo ngược Vô Thượng Chí Tôn lên đánh!

"Lần này để ngươi đến đây trấn áp Lục Thủy Kiếm Tông, cũng là để ngươi luyện tay một chút, thuận tiện tích lũy một chút uy vọng đối ngoại, làm nền móng tốt cho tương lai ngươi ngồi lên vị trí chưởng môn." Thất tổ tiếp tục nói.

"Ôi, nói sau đi."

Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ lắc đầu.

...

Trong Lục Thủy Kiếm Tông.

Trên mặt mấy vị trưởng lão tràn đầy lo nghĩ, đi đi lại lại.

"Nên làm cái gì bây giờ, tin tức nói, đại trưởng lão đã bị giết tại Huyền Thiên tông rồi, Huyền Thiên tông sẽ không bỏ qua cho chúng ta."

Một trưởng lão lo lắng nói.

"Lúc trước nên ngăn cản đại trưởng lão, đừng cho hắn hành động theo cảm tính, hiện tại tốt rồi, dẫn xuất tai họa lớn như vậy."

"Đúng vậy."

"Vẫn là nghĩ biện pháp ứng phó với Huyền Thiên tông đi."

"Dựa vào chúng ta, sao ứng phó được?"

"Đủ rồi."

Lúc này, một nữ tử mặc trường bào màu xanh lục quát lạnh một tiếng, người này chính là tông chủ đương đại của Lục Thủy Kiếm Tông.

"Hoảng cái gì, Lục Thủy Kiếm Tông không vong được!"

Lục Thủy tông chủ lạnh giọng nói.

"Tông chủ, ngươi có biện pháp gì?"

"Lệnh Hồ Thiếu Đế còn ở nơi này, hắn từng hứa hẹn sẽ bảo vệ Lục Thủy Kiếm Tông ta chu toàn, để hắn ứng phó đi." Lục Thủy tông chủ nói.

Nghe thấy vậy, một đám trưởng lão thoáng an tâm.

Để bọn họ đấu với Huyền Thiên tông, chắc chắn sẽ thất bại, nhưng nếu cộng thêm Lệnh Hồ Thiếu Đế, vậy thì không giống.

Đối phương đại biểu cho Lệnh Hồ thế gian, tương đương với đạo thống Thánh Nhân.

Ngay cả Huyền Thiên tông, cũng phải nể mặt một hai đi.

Lục Thủy Kiếm Tông, trong một hoa viên.

Một người thanh niên mặc áo bào đen đang đi dạo, cười nói tự nhiên với một thiếu nữ, thiếu nữ rất thân mật với người thanh niên này, quan hệ rất tốt.

"Lệnh Hồ đại ca, trong thời gian này nhờ có ngươi chỉ điểm, ta đã tiến bộ rất nhiều." Thiếu nữ cười nói.

Trong mắt thanh niên mặc áo bào đen lướt qua một vệt nhu sắc, "Đây là ta phải làm, đúng rồi, Lục Yên, mấy ngày nữa ta phải về Lệnh Hồ gia, ngươi có nguyện cùng ta trở về không?"

Nghe thấy vậy, trong mắt thiếu nữ Lục Yên lộ ra kinh hỉ, "Thật sao, Lệnh Hồ đại ca, ngươi nguyện ý mang ta về Lệnh Hồ gia sao?"

"Tự nhiên, ngươi là nữ nhân của ta, không trở về Lệnh Hồ gia thì có thể đi đâu, ngươi yên tâm đi, tư chất của ngươi rất tốt, lại thêm có ta bồi dưỡng, không mấy năm nữa, có thể đột phá Tôn giả."

"Lệnh Hồ đại ca, ngươi đối với ta thật tốt." Lục Yên ôm thanh niên mặc áo bào đen, trong mắt đều là nhu tình mật ý.

"A, nha đầu ngốc, ta không tốt với ngươi thì có thể tốt với ai."

Thanh niên mặc áo bào đen cười cười.

Lúc này, hắn ta bỗng nhiên cau mày, chỉ thấy cách đó không xa, Lục Thủy tông chủ chậm rãi đi tới, hành lễ nói: "Bái kiến Thiếu Đế."

Lục Yên đỏ bừng mặt buông cánh tay đang ôm thanh niên mặc áo bào đen ra, sau đó nói với Lục Thủy tông chủ: "Tông chủ, ngươi đã đến."

"Ừm, lần này đến đây có một chuyện muốn phiền phức Thiếu Đế."

"Nói đi." Thanh niên mặc áo bào đen thản nhiên nói.

"Người của Huyền Thiên tông sắp đến Lục Thủy Kiếm Tông rồi, dựa vào thực lực của chúng ta rất khó ngăn cản, hi vọng Thiếu Đế có thể xuất thủ."

"Chuyện này các ngươi yên tâm, thúc phụ ta và Lục Thủy Kiếm

Tông các ngươi có ước hẹn, mặc dù bây giờ hắn đã chết tại Huyền Thiên tông, nhưng Lệnh Hồ gia ta vẫn tuân thủ cam kết, hơn nữa, Lục Yên cũng ở đây."

"Lệnh Hồ đại ca..." Lục Yên lại một trận cảm động.

"Vậy thì đa tạ Thiếu Đế."

Hai mắt Lục Thủy tông chủ tỏa sáng, sau đó, bà ta nghĩ tới chuyện gì, còn nói thêm: "Đúng rồi, lần này người dẫn người đến là Sở Cuồng Nhân."

Trong mắt Lệnh Hồ Thiếu Đế lướt qua một vệt kinh ngạc, "Sở Cuồng Nhân, là Sở Cuồng Nhân đứng đầu tiên trên Bách Kiếm Phổ trong lời đồn?"

"Đúng, chính là hắn."

"Lệnh Hồ đại ca, ta nghe nói người này vô cùng cường đại, hay là ngươi cầu viện trong nhà đi!" Lục Yên lo lắng nói.

Mặc dù trong lòng Lệnh Hồ Thiếu Đế kiêng kị, nhưng trước mặt nữ nhân của mình không thể lui bước, cười lạnh nói: "Sở Cuồng Nhân, ta đã sớm muốn gặp người này, hôm nay đúng lúc có cơ hội, làm sao ta có thể bỏ lỡ, để ta xem hắn có bao nhiêu phân lượng đi!"

Nhìn thấy dáng vẻ của Lệnh Hồ Thiếu Đế như vậy, trong mắt Lục Yên lộ ra sùng bái, "Lệnh Hồ đại ca, ta tin tưởng ngươi nhất định có thể đánh bại Sở Cuồng Nhân, trong lòng ta, ngươi lợi hại nhất."

"Đây là tự nhiên."

...

Giờ phút này, Tiên Chu của Huyền Thiên tông đã đi tới vùng trời của Lục Thủy Kiếm Tông, không ít tu sĩ nhìn thấy cờ hiệu phấp phới trên Tiên Chu, biết đây là Tiên Chu của đạo thống Thánh Nhân Huyền Thiên tông.

Trên Tiên Chu còn có một đám kiếm tu, trên người mỗi người đều tràn ngập kiếm khí vô cùng sắc bén, thanh thế to lớn.

Chương 174: Hai Lựa Chọn, Lệnh Hồ Đằng, Chỉ Là Thiếu Đế

"Đó, đó là người của Huyền Thiên tông, tại sao bọn họ lại xuất hiện ở đây, lại nhiều người như vậy, bọn họ tới đây làm gì?"

"Đều là kiếm tu, trời ạ."

"Một, hai, ba... Tổng cộng có mười tám chiếc Tiên Chu, trên mỗi chiếc Tiên Chu có hơn trăm vị kiếm tu, hơn nữa nhìn trang phục của những kiếm tu này, đây là đệ tử chiến đường am hiểu tác chiến nhất trong Huyền Thiên tông! !"

"Bọn họ muốn làm gì?"

"Nơi này là Lục Thủy Kiếm Tông, chẳng lẽ, bọn họ muốn khai chiến với Lục Thủy Kiếm Tông sao? Trời ạ, chuyện lớn rồi."

Tất cả mọi người nhìn thấy tu sĩ của Huyền Thiên tông trên Tiên Chu, đều bị dọa gần chết, mười tám cái Tiên Chu lướt qua đỉnh đầu bọn họ, cho dù cách rất xa, bọn họ vẫn có thể cảm giác được kiếm khí bay múa đầy trời.

Thật đáng sợ.

Trên Tiên Chu, một đệ tử Chiến Đường đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, cung kính nói: "Đại sư huynh, phía trước chính là Lục Thủy Kiếm Tông."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, "Biết rồi."

Một lát sau, Sở Cuồng Nhân đã nhìn thấy toàn cảnh của Lục Thủy Kiếm Tông.

Dựa vào núi, ở cạnh sông, đúng là một nơi bảo địa.

Nhưng đáng tiếc, hôm nay nơi bảo địa này sẽ phải thấy máu.

Trong Lục Thủy Kiếm Tông, vô số đệ tử đều nhìn thấy một đám Tiên Chu thanh thế to lớn của Huyền Thiên tông và từng vị kiếm tu khí thế sắc bén.

"Rốt cuộc chuyện này là thế nào, vì sao người của Huyền Thiên tông lại đến nơi này của chúng ta, hơn nữa nhìn dáng vẻ chính là kẻ đến không thiện, "

"Không thể nào, Lục Thủy Kiếm Tông là đạo thống Chí Tôn đỉnh phong, chẳng lẽ Huyền Thiên tông muốn khai chiến với chúng ta sao?"

"Vô duyên vô cớ, vì sao lại làm như thế?"

Phần lớn đệ tử không biết chuyện đại trưởng lão của Lục Thủy Kiếm Tông đến Huyền Thiên tông gây chuyện, chỉ có mấy vị cao tầng nhìn thấy một màn này, cũng không suy nghĩ gì nữa, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng ngưng trọng.

"Rốt cuộc đã đến."

"Lục Thủy Kiếm Tông có thể vượt qua kiếp này hay không, phải xem thiên ý rồi."

Ong ong...

Lúc này, không gian trên không Lục Thủy Kiếm Tông đột nhiên vặn vẹo, một cái lồng ánh sáng to lớn hình thành, giống như cái bát úp ngược bao phủ tông môn.

"Đây là đại trận hộ tông của Lục Thủy Kiếm Tông."

Thất tổ thản nhiên nói, rất nhiều đạo thống đề có cơ chế tương tự, bình thường không dễ dàng sử dụng, chỉ có lúc nguy cấp mới mở ra.

Hiện tại không thể nghi ngờ, đây chính là thời kì tồn vong của Lục Thủy Kiếm Tông.

Đại trận mở ra, một bóng người màu xanh lục bay lên không trung, là một nữ tử mỹ mạo, người này chính là tông chủ Lục Thủy Kiếm Tông.

"Chư vị đạo hữu Huyền Thiên tông đường xa mà đến, không biết vì chuyện gì?" Lục Thủy tông chủ cười nhạt một tiếng, biết mà còn hỏi.

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng, sau đó đạp không đi ra.

Mỗi bước đi, kiếm chi đạo vận trên người liền dày đặc một phần, giống như thủy triều điên cuồng đập vào hư không, nghiền ép về phía Lục Thủy tông chủ.

Phía dưới, các đệ tử của Lục Thủy Kiếm Tông nhìn thấy Sở Cuồng Nhân.

Mặc dù bây giờ ở trong trạng thái thù địch, nhưng bọn họ vẫn bị khuôn mặt thần tiên, khí chất siêu phàm thoát tục của Sở Cuồng Nhân hấp dẫn.

"Người này chính là Sở Cuồng Nhân, quả thật bất phàm."

"Nghe đồn người này đứng đầu tiên trên Bách Kiếm Phổ, đã chém qua Chí Tôn, thực lực vô cùng cường đại, không ngờ hắn tự mình đến đây."

"Xem ra chuyện không tầm thường a."

" Tiên Nhân trên trời cũng không hơn cái này."

"Các ngươi nói, hiện tại ta đầu hàng địch còn kịp không?"

Trong đám người, Lục Yên cũng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân.

Trong mắt nàng lộ ra một vệt kinh diễm, nhìn sang Lệnh Hồ Thiếu Đế bên cạnh, chỉ cảm thấy đối phương còn đẹp mắt hơn Lệnh Hồ Thiếu Đế nhiều lắm.

Tâm lý nghĩ như vậy, nhưng nàng lại hừ nhẹ một tiếng, "Chỉ là một cái túi da mà thôi, còn kém xa Lệnh Hồ đại ca."

Lệnh Hồ Thiếu Đế nghe vậy, trong lòng thoải mái không ít, "Lục Yên nói đúng, chỉ là cái túi da mà thôi, kém xa ta."

"Ừm, Lệnh Hồ đại ca mới lợi hại nhất."

Nếu Lục Thủy tông chủ nghe được lời nói của hai người này, nhất định sẽ tức giận mắng to, bởi vì so sánh với người khác, lúc này bà ta càng có thể cảm nhận được chỗ kinh khủng của Sở Cuồng Nhân.

Cỗ kiếm chi đạo vận kinh khủng kia khóa chặt bà ta, khiến cho Vô Thượng Chí Tôn như bà ta cũng cảm thấy tim đập thình thịch.

Đây là đạo vận mà người chỉ có túi da có thể phát ra sao?

Đánh rắm!

"Nghe đồn tu vi cảnh giới của Sở Cuồng Nhân không cao, nhưng lại có thể luận đạo với Thánh Nhân, đúng là khủng bố!" Lục Thủy tông chủ nhìn Sở Cuồng Nhân mặc bạch y trước mặt, trên cái trán trơn bóng chảy ra một tầng mồ hôi lạnh.

Sở Cuồng Nhân nhìn Lục Thủy tông chủ, đạm mạc nói: "Hôm nay chúng ta tới đây làm gì, ngươi phải rất rõ ràng, hiện tại ta cho các ngươi hai lựa chọn, thứ nhất, thần phục Huyền Thiên tông, hàng năm đúng hạn dâng lễ."

"Thứ hai... Cả tông đều xuống Địa Ngục! !"

Lựa chọn thứ hai vừa ra, sắc mặt Lục Thủy tông chủ đại biến, "Huyền Thiên tông thật quá bá đạo, chuyện Đại trưởng lão làm không hề liên quan đến chúng ta, chuyện này chỉ do một mình ông ta gây nên."

Nói xong, bà ta lấy ra một phong thư, "Đây là phong thư Đại trưởng lão lưu lại trước khi đi, phía trên rõ ràng viết, ông ta và Lục Thủy Kiếm Tông triệt để đoạn tuyệt quan hệ, tất cả những chuyện làm ra đều không liên quan đến chúng ta!"

Sở Cuồng Nhân không thèm nhìn phong thư kia, "Người đã chết, các ngươi nói thế nào đều được, đừng nói một phong thư, cho dù các ngươi xuất ra một trăm phong thư, ai biết có phải các ngươi tạo ra hay không."

"Phía trên này có lạc vận của Đại trưởng lão, không giả được."

"A, một vệt đạo vận mà thôi, có thể chứng minh cái gì? Lại nói, cho dù ông ta thật viết xuống phong thư này, như vậy, vì sao Lục

Thủy Kiếm Tông không thông báo thiên hạ đầu tiên? !"

"Hiện tại, ông ta đến Huyền Thiên tông gây sự chết rồi, các ngươi mới xuất ra thư tín, muốn đẩy trách nhiệm đi sao, thật sự cho rằng có chuyện dễ dàng như vậy sao? Hơn nữa, nếu không phải có ý xấu, vì sao chúng ta vừa đến các ngươi đã mở đại trận hộ tông?" Sở Cuồng Nhân lạnh giọng nói.

Sắc mặt Lục Thủy tông chủ vô cùng khó coi.

Móa nó.

Các ngươi gióng trống khua chiêng, khí thế hung hăng như vậy, chúng ta có thể không mở đại trận sao? Nếu các ngươi đột nhiên tấn công vào thì phải làm sao?

Đương nhiên, Lục Thủy tông chủ biết nói những thứ này không có tác dụng.

Thái độ của Sở Cuồng Nhân vẫn còn đó.

Mặc kệ bọn họ nói cái gì, xuất ra cái gọi là chứng cứ, thì bày ra trước mặt Lục Thủy Kiếm Tông chỉ có hai lựa chọn kia.

Hoặc là thần phục, biến thành phụ thuộc, hoặc là cả tông bị hủy diệt!

"Ha ha, đúng là trăm nghe không bằng một thấy, quả nhiên Sở Cuồng Nhân danh bất hư truyền!" Lúc này, một trận tiếng cười to vang lên.

Chỉ thấy Lệnh Hồ Thiếu Đế đằng không mà lên, đi ra đại trận hộ tông, đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Nhưng đột nhiên, sắc mặt hắn ta hơi đổi một chút, đồng tử co rụt lại, trên mặt tràn đầy kiêng kỵ nhìn Sở Cuồng Nhân.

Ra khỏi đại trận, hắn ta mới cảm nhận được cỗ kiếm chi đạo vận kinh khủng của Sở Cuồng Nhân, trong lòng sinh ra run rẩy.

"Lục Thủy Kiếm Tông, Lệnh Hồ gia ta bảo vệ!" Lệnh Hồ Thiếu Đế cũng thôi động đạo vận, lạnh giọng nói.

Sở Cuồng Nhân liếc mắt nhìn hắn ta, "Ngươi có thể đại biểu cho Lệnh Hồ gia?"

"Ta chính là Thiếu Đế của Lệnh Hồ gia, Lệnh Hồ Đằng! Ngươi nói ta có thể đại biểu cho Lệnh Hồ gia hay không?" Vẻ mặt Lệnh Hồ Đằng kiêu ngạo.

"Ha, thì ra là Thiếu Đế a."

Sở Cuồng Nhân bừng tỉnh đại ngộ, sau đó đưa tay đánh ra một chưởng, chưởng kình cuồng bạo trực tiếp đánh lui Lệnh Hồ Đằng ra một trăm trượng.

"Thánh Nhân nhà ngươi còn không gánh nổi Lục Thủy Kiếm Tông, huống chi một tên Thiếu Đế không quan trọng như ngươi?" Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

"Sở Cuồng Nhân! Ngươi dám động thủ!" Vẻ mặt Lệnh Hồ Đằng vô cùng băng lãnh, trong tay xuất hiện một thanh kiếm, đưa tay chém ra một kiếm.

Một cỗ đạo vận vô cùng sắc bén tràn ngập, chỉ thấy ngàn vạn kiếm khí hội tụ, hóa thành một đạo vòi rồng, điên cuồng phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

Chương 175: Một Chưởng Vỗ Nát, Tứ Quý Kiếm Trận, Tâm Tư Của Lục Yên

Kiếm khí xen lẫn thành vòi rồng, vô cùng cuồng bạo.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, đưa tay đánh ra một chưởng, trong nháy mắt lực lượng thần sơn bạo phát, tùy tiện đánh vỡ vòi rồng kiếm khí!

"Cái gì?" Lệnh Hồ Đằng biến sắc, khó có thể tin.

"Ta không biết ngươi lấy dũng khí ở đâu ra, chỉ có một bộ phân thân cũng dám đứng trước mặt ta như vậy." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, trong mắt Đại Đạo phù văn lưu chuyển, phân tích thấu đáo Lệnh Hồ Đằng.

Ở trước mặt hắn, cũng không phải bản thể của Lệnh Hồ Đằng, mà là một bộ phân thân sử dụng pháp môn đặc biệt nào đó chế tạo.

"Ngươi có thể nhìn ra ta là một bộ phân thân!" Trong mắt Lệnh Hồ Đằng lộ ra một vệt kinh ngạc, phải biết, đến Lục Thủy tông chủ cũng không thể nhìn ra hắn ta là một bộ phân thân, Sở Cuồng Nhân liếc mắt một chút đã nhìn thấu.

"Hừ, cho dù là phân thân, vẫn có thể đánh bại ngươi!" Lệnh Hồ Đằng hét lớn một tiếng, trong cơ thể có từng đạo kiếm khí bay ra, xen lẫn hình thành kiếm ảnh to lớn quanh người hắn ta, nở rộ vô tận thần quang, chém về phía Sở Cuồng Nhân.

Uy lực một kiếm này có thể địch được Chí Tôn!

"Phân thân đánh bại ta? Ngươi đang nói chuyện chê cười gì vậy?”

Sở Cuồng Nhân đưa tay ngưng tụ linh lực, địa khí dồi dào hóa thành thần sơn nghiền ép mà ra, đập vỡ kiếm khí, trực tiếp rơi lên người Lệnh Hồ Đằng, chỉ thấy một đoàn huyết vụ bắn ra, Lệnh Hồ Đằng cứ thế bị oanh bạo!

Vô số đệ tử của Lục Thủy Kiếm Tông kinh hãi.

Cho dù Lệnh Hồ Đằng chỉ là một bộ phân thân, nhưng dưới cái nhìn của bọn họ cũng vô cùng đáng sợ, ở trước mặt đối phương, Đạo tử ưu tú nhất của Lục Thủy Kiếm Tông hoàn toàn không có bất kỳ sức đánh trả nào.

Nhưng lại bị một chưởng nhẹ nhàng của Sở Cuồng Nhân đánh nổ!
!

"Lệnh Hồ đại ca!"

Trong đám người, trên mặt Lục Yên tràn đầy bi phẫn.

Đối phương đã nói muốn dẫn nàng về Lệnh Hồ gia, chỉ cần có Lệnh Hồ gia tương trợ, nàng sẽ tấn thăng rất nhanh!

Nhưng bây giờ, tất cả hi vọng đều theo một chưởng của Sở Cuồng Nhân mà không còn tồn tại, triệt để tan thành mây khói.

Trên không trung, Lục Thủy tông chủ cũng bị chiến lực kinh thế hãi tục của Sở Cuồng Nhân dọa sợ, thân là Vô Thượng Chí Tôn, nàng tự nhận, đối mặt với một chưởng vừa rồi của Sở Cuồng Nhân, cũng không thể đón đỡ mà lông tóc không hao tổn được.

Đừng nói đến chuyện, đây không phải toàn lực của Sở Cuồng Nhân.

Thậm chí khả năng còn không đến một nửa!

Bởi vì đối phương còn chưa rút kiếm ra đấy.

"Lệnh Hồ gia, không gánh nổi Lục Thủy Kiếm Tông các ngươi đâu!"

"Hiện tại, nói ra lựa chọn của các ngươi đi."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, phía sau hắn, trên người một đám đệ tử Chiến Đường phát ra kiếm khí ngập trời, áp bách Lục Thủy tông chủ.

Rơi vào tình huống này, sắc mặt Lục Thủy tông chủ không ngừng thay đổi, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, "Chúng ta... Thần phục!"

"Hành động sáng suốt." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lúc đại trưởng lão Lục Thủy Kiếm Tông lựa chọn động thủ với Huyền Kỳ Tôn Giả, kết cục của Lục Thủy Kiếm Tông đã định trước.

Sau đó, Lục Thủy tông chủ cởi bỏ đại trận hộ tông, đám tu sĩ của Huyền Thiên tông tiến vào, không ai dám ngăn cản bọn họ.

Chuyện tiếp theo đơn giản hơn rất nhiều, Lục Thủy Kiếm Tông mở ra các loại tài nguyên, Tàng Bảo các, Tàng Thư lâu, bí cảnh, mặc cho đám người Sở Cuồng Nhân muốn gì lấy đó, đây là đại giới bọn họ phải trả.

Từ nay về sau, đạo thống Chí Tôn Lục Thủy Kiếm Tông đã trở thành thế lực phụ thuộc của Huyền Thiên tông, việc này truyền ra, gây nên một trận bạo động không nhỏ.

...

Chu Tước vực.

Lệnh Hồ thế gia, trong một cung điện bỗng nhiên bộc phát khí tức kinh khủng, "Sở Cuồng Nhân! ! Ta và ngươi không đội trời chung! !"

Thị nữ trong cung điện đều nằm rạp trên mặt đất, run lẩy bẩy, không biết vì sao Thiếu Đế lại tức giận như thế.

Trong phòng, sắc mặt Lệnh Hồ Đằng âm trầm đến nhỏ nước.

Mặc dù Sở Cuồng Nhân chém giết phân thân của hắn ta, nhưng cỗ phân thân kia là hắn ta trăm cay nghìn đắng, hao phí tâm huyết mới luyện chế thành.

Nhưng bây giờ, đã bị Sở Cuồng Nhân làm hỏng!

Càng quan trọng hơn, là bị một chưởng vỗ nát!

Chuyện này khiến hắn ta biệt khuất muốn thổ huyết.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi chờ đó cho ta!"

...

Trong Lục Thủy Kiếm Tông.

Sở Cuồng Nhân đang nhắm mắt dưỡng thần.

Muốn chỉnh đốn hết Lục Thủy Kiếm Tông còn cần mấy ngày, danh sách các loại bảo vật, danh sách đệ tử đều phải nắm giữ.

Đương nhiên, những thứ này không cần Sở Cuồng Nhân quan tâm.

Ngày thứ hai.

"Chúc mừng kí chủ rút được trận pháp cấp truyền thuyết, Tứ Quý Kiếm Trận!"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Trận pháp cấp truyền thuyết?

Hắn rút ra trận pháp này, một cổ cảm ngộ xông lên đầu, sau đó khóe miệng lộ ra nụ cười mừng rỡ.

"Trận pháp thật cường đại!"

Tứ Quý Kiếm Trận, mặc dù tên gọi không bá đạo, nhưng uy lực lại vô cùng đáng sợ và huyền diệu.

Dù sao, có thể liệt vào cấp truyền thuyết, sao có thể đơn giản?

Trận pháp này tổng cộng chia làm tứ trọng, theo thứ tự là bốn quý, mười hai tháng, hai mươi tư tiết khí, ba trăm sáu mươi lăm ngày.

Ẩn chứa trong đó là mùa vụ biến ảo, thời gian lưu chuyển.

Mà uy lực của trận pháp này có liên quan trực tiếp đến tu vi của người nắm giữ, tu vi càng mạnh, uy lực của trận pháp càng khủng bố.

"Bốn quý cần bốn thanh kiếm mới có thể thi triển, mười hai tháng cần mười hai thanh kiếm, cứ thế mà suy ra, hiện nay trong hộp kiếm Thanh Linh có hai mươi bảy thanh kiếm, đủ để ta thi triển đến tầng thứ ba."

"Có kiếm trận này, sức chiến đấu của ta tăng lên."

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Lúc trước hắn còn buồn bực không biết sử dụng kiếm trong hộp kiếm thế nào, hiện tại tốt rồi, hắn đã rút được một cái kiếm trận.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

"Vào đi."

Chỉ thấy một thiếu nữ xinh đẹp mặc áo xanh đi đến.

Nhìn thấy người này, Sở Cuồng Nhân cau mày, "Ngươi là ai?"

"Bẩm công tử, ta tên là Lục Yên, là tông chủ bảo ta đến phục thị ngươi." Lục Yên nhìn Sở Cuồng Nhân, rành mạch nói.

Nàng chợt phát hiện, so với Lệnh Hồ Đằng, bất luận là tướng mạo, thực lực, địa vị, các phương diện của Sở Cuồng Nhân đều ưu tú hơn nhiều, nếu nàng có thể ôm chặt bắp đùi này, còn tốt hơn đi theo Lệnh Hồ Đằng nhiều.

"Phục thị? Ta không cần, ngươi đi đi."

"Công tử không hài lòng với Lục Yên cái gì sao?"

"Không có, chỉ là ta không cần."

"Nhưng đây là tông chủ an bài, nếu ta cứ như vậy rời đi, chắc chắn tông chủ sẽ trừng phạt ta." Lục Yên lã chã chực khóc nói.

Sở Cuồng Nhân cau mày, "Rời đi, ta sẽ nói với Lục Thủy tông chủ, bà ta sẽ không trừng phạt ngươi."

Lục Yên cắn răng, chỉ có thể rời đi.

Trước khi ra cửa, nàng gặp Lam Vũ, nhìn thấy dung nhan của thiếu nữ xinh đẹp như tiên nhân, trong lòng lại có cảm giác tự ti mặc cảm.

"Khó trách hắn chướng mắt ta, thì ra bên cạnh hắn đã có tuyệt sắc bực này." Lục Yên thầm nghĩ, ánh mắt nhìn Lam Vũ lộ ra một chút địch ý, sau đó cúi đầu rời đi.

Lam Vũ cau mày, "Công tử, nàng là ai vậy?"

"Lục Thủy tông chủ phái tới hầu hạ ta, ta cự tuyệt."

Sở Cuồng Nhân lơ đễnh nói.

"Thì ra là như vậy."

Lam Vũ thầm nói một tiếng, âm thầm để ý.

Mấy ngày tiếp theo, Lam Vũ phát hiện, Lục Yên thường xuyên xuất hiện trước mặt Sở Cuồng Nhân, hơn nữa còn tạo được mối quan hệ với các đệ tử Huyền Thiên tông, nghe ngóng thói quen, sở thích của Sở Cuồng Nhân.

Lam Vũ hiểu.

Nữ tử này dự định câu dẫn công tử, mặc dù Sở Cuồng Nhân không thích Lục Yên, nhưng Lam Vũ nhìn vẫn có chút khó chịu.

Nhất là sau khi nàng ta đạt được tin tức nào đó, cuối cùng không nhịn được.

"Lam Vũ cô nương, ta làm một chút bánh ngọt, cố ý đưa tới cho Sở công tử, không biết công tử có ở đây không?"

Ở bên ngoài phòng của Sở Cuồng Nhân, trong tay Lục Yên mang theo một cái hộp gỗ, cười nói tự nhiên.

Lam Vũ lạnh lùng nhìn nàng ta, nói: "Công tử không ở đây, sau này ngươi không cần đến đây nữa."

Chương 176: Đập Lục Yên, Trở Về Huyền Thiên Tông, Đều Bị Ngươi Nói Hết

Lục Yên sững sờ, "Lời này của Lam Vũ cô nương là có ý gì?"

"Ta biết chút tâm tư kia của ngươi, công tử không phải người ngươi có thể nhúng chàm, mặc kệ là địa vị, tướng mạo, điểm nào ngươi cũng không xứng với công tử, cho nên tốt nhất ngươi nên chú ý một chút."

Lam Vũ lạnh lùng nói.

Lục Yên nghe vậy, sắc mặt có chút khó coi, nói: "Thân phận của Sở công tử cao quý, đương nhiên ta biết, nhưng thích một người là sai sao? Ta thích hắn, cho nên mới đối tốt với hắn mà thôi."

"Ta không hiểu, tại sao Lam Vũ cô nương lại cho rằng ta có rắp tâm khác như vậy, ta biết, ngươi cũng thích Sở công tử, nhưng ngươi thích hắn, chẳng lẽ không cho phép những người khác thích hắn sao?"

Giọng nói của Lục Yên rất có lực, giống như đang đấu tranh vì tình cảm của mình.

Nhưng Lam Vũ nghe vậy, ánh mắt càng thêm băng lãnh, thời gian dần trôi qua, trên mặt bao trùm một tầng sương lạnh, "Im miệng, đừng ở đây khiến người ta buồn nôn nữa!"

"Thứ nhất, công tử là phò mã của Thanh Vân vương triều, chuyện này mọi người đều biết, hành động của ngươi là đối tốt với hắn sao? Ngươi không biết liêm sỉ câu dẫn người đã có vợ, còn ở chỗ này nói khoác mà không biết ngượng."

"Thứ hai, ngươi thích công tử? Vậy Lệnh Hồ Đằng thì sao?"

Nhắc đến Lệnh Hồ Đằng, sắc mặt Lục Yên trắng nhợt.

"Nghe nói từ lúc Lệnh Hồ Đằng theo thúc phụ của hắn đến Lục Thủy Kiếm Tông, không được mấy ngày, ngươi và hắn đã dính cùng một chỗ, đúng là có thủ đoạn, hiện tại Lệnh Hồ Đằng không có ở đây, ngươi lại nhìn chằm chằm công tử đúng không?"

"Ngươi nghĩ công tử thành cái gì rồi? !"

"Là công cụ để ngươi leo lên sao? Tiện nhân!"

Đây cũng là chuyện Lam Vũ không thể chịu đựng được nhất.

Nàng kính Sở Cuồng Nhân như kính thần, làm sao có thể trơ mắt nhìn người khác dùng tên tuổi của hắn ra sử dụng, làm bẩn hắn? !

"Ngươi, ngươi dám mắng ta!" Trên mặt Lục Yên tràn đầy ngạc nhiên.

"Mắng ngươi? Ta còn đánh ngươi đó."

Lam Vũ tiến lên một bước, nâng tay phải lên, bàn tay hạ xuống, bộp một tiếng, trực tiếp đánh đối phương ngã xuống đất.

"Đừng để ta nhìn thấy ngươi quanh quẩn trước mặt công tử nữa, nếu không, không đơn giản chỉ là một bạt tai đâu." Lam Vũ lạnh lùng nói.

Lục Yên nằm trên mặt đất, trên mặt tràn đầy oán hận.

Sau đó nàng ta nhìn thấy ai đó, oán hận trong mắt biến mất, trở nên điềm đạm đáng yêu, nhìn về phía sau Lam Vũ.

Lam Vũ có cảm giác, quay người nhìn lại phía sau.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân lạnh lùng đi tới.

"Công tử, ta tới đưa bánh ngọt cho ngươi, nhưng chẳng biết tại sao Lam Vũ cô nương lại đột nhiên động thủ đánh ta." Lục Yên nức nở nói.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Sở Cuồng Nhân càng lạnh.

Lục Yên thấy thế, trong lòng mừng thầm, xem ra những ngày này nỗ lực của nàng ta vẫn hữu dụng, hiện tại nàng ta bị đánh, Sở Cuồng Nhân đau lòng đúng không? Nhìn vẻ mặt này của hắn, đoán chừng tiếp theo sẽ xử phạt Lam Vũ.

Nếu xử lí được Lam Vũ, còn sợ không câu dẫn được Sở Cuồng Nhân sao?

Nghĩ đến đây, Lục Yên càng thêm điềm đạm đáng yêu, cộng thêm gương mặt sưng đỏ kia, không khỏi khiến người ta cảm thấy thương tiếc.

"Công tử..."

"Lam Vũ, tay ngươi thế nào, có đau không?"

Sở Cuồng Nhân kéo tay Lam Vũ, đau lòng nói.

Lục Yên nằm dưới đất, vẻ mặt lập tức trở nên cứng ngắc.

Có lầm hay không? !

Ta mới là người bị đánh đó?

Trong mắt Lục Yên dần lộ ra sợ hãi, nàng ta phát hiện chuyện phát triển hoàn toàn không giống với suy nghĩ của nàng ta.

"Công tử, ta..." Lam Vũ muốn nói cái gì, muốn giải thích vì sao mình lại nhằm vào Lục Yên.

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói: "Ta đều biết."

Hắn nhìn về phía Lục Yên, ánh mắt lạnh lùng, giống như nhìn một con giun con dế, thản nhiên nói: "Ta đã cảnh cáo ngươi rất nhiều lần, bảo ngươi đừng đến gần ta, nhưng hiển nhiên, ngươi hoàn toàn không nghe lọt tai, nơi này là Lục Thủy Kiếm Tông, vậy thì để Lục Thủy tông chủ đến xử trí đi."

Sau đó, Sở Cuồng Nhân quay người, dẫn theo Lam Vũ rời đi.

"Công tử, công tử, ta thật sự thích ngươi..."

"Ta nguyện làm nô tỳ phục thị ngươi..."

Lục Yên ở phía sau lớn tiếng nói, thậm chí muốn xông lên ôm lấy Sở Cuồng Nhân, nhưng lại bị một cỗ kiếm khí vô hình đánh bay ra ngoài.

Trên mặt nàng ta tràn đầy vẻ không cam lòng nhìn theo bóng lưng của Sở Cuồng Nhân rời đi, "Vì sao vì sao ngươi lại không cho ta một cơ hội?"

"Chẳng lẽ trong mắt ngươi, ta không đáng để ngươi mỉm cười một cái sao?"

"Đáng giận, đáng giận! !"

Không lâu sau, Lục Thủy tông chủ đi vào.

Bà ta nhìn thấy gương mặt sưng đỏ của Lục Yên, thản nhiên nói: "Ta đã sớm nói với ngươi rồi, Sở Cuồng Nhân không phải nam nhân ngươi có thể mơ ước."

"Ngươi và hắn, khác nhau một trời một vực!"

"Chút thủ đoạn này của ngươi có tác dụng với Lệnh Hồ Đằng, nhưng nghe đồn đạo tâm của Sở Cuồng Nhân kiên cố, trên đời hiếm thấy, sao có thể bị ngươi mê hoặc chứ?"

Lục Yên nghe vậy, vẫn không cam lòng như cũ, "Là ta tính sai, không ngờ Lam Vũ lại đột nhiên xuống tay với ta."

"Cho dù không có Lam Vũ, cũng giống nhau, thôi, từ hôm nay trở đi, ngươi rời khỏi Lục Thủy Kiếm Tông đi." Lục Thủy tông chủ nói.

Lục Yên nghe vậy biến sắc, "Vì sao?"

"Bây giờ Lục Thủy Kiếm Tông đã phụ thuộc vào Huyền Thiên tông, ngươi lại đắc tội Sở Cuồng Nhân, ta không thể giữ ngươi tiếp tục ở lại đây, ngươi thu thập một chút, ngày mai xuống núi đi." Lục Thủy tông chủ vô tình nói.

Sau khi bà ta rời đi, chỉ để lại Lục Yên còn chưa tỉnh táo, trong mắt nàng ta dần lộ ra oán hận, "Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ..."

...

Rất nhanh, chuyện ở Lục Thủy Kiếm Tông đã xử lý xong.

Sở Cuồng Nhân dẫn theo mọi người trở về Huyền Thiên tông.

Trở lại Huyền Thiên tông, Sở Cuồng Nhân tìm tới Huyền Kỳ Tôn Giả, nói đơn giản những chuyện ở Lục Thủy Kiếm Tông một lần.

"Ừm, ngươi làm không tệ, ta có một việc muốn nói với ngươi, liên quan đến Kiếm Lâu." Huyền Kỳ Tôn Giả cười nói.

"Kiếm Lâu?"

Trong lòng Sở Cuồng Nhân hơi động.

Hắn nhớ đến Huyền Thiên tam tổ từng muốn Lệnh Hồ gia một cái danh ngạch Kiếm Lâu, khiến Thánh Nhân của Lệnh Hồ gia đau lòng không thôi.

Có thể thấy được, Kiếm Lâu này tuyệt không đơn giản.

"Kiếm Lâu ở Tàng Kiếm Hạp, biên giới giữa Chu Tước vực và Thanh Long vực, tương truyền đó từng là nơi truyền đạo của một đạo thống cổ lão, bên trong ghi chép vô số cơ duyên như kiếm khách kiếm pháp."

"Cứ mười năm sẽ mở ra một lần, mà mỗi lần chỉ có ba mươi danh ngạch, trong đó một kiếm một núi hai nhà, mỗi thế lực ôm năm danh ngạch, mười danh ngạch còn lại phân phối cho các thế lực kiếm đạo khác."

"Bây giờ, Kiếm Lâu sắp mở ra, ta muốn ngươi dẫn mấy người Mộ Dung Hiên, Nam Cung Hoàng đến Tàng Kiếm Hạp, trèo lên Kiếm Lâu kia."

Sở Cuồng Nhân nghe xong, khẽ vuốt cằm, "Được."

Hắn cũng cực kì có hứng thú với Kiếm Lâu.

Hơn nữa, trèo lên Kiếm Lâu, chắc hẳn lúc đó sẽ có không ít anh tài kiếm đạo đến, hắn cũng muốn đi mở mang kiến thức một chút.

"Mặt khác, sau khi ngươi trở lại thì chuẩn bị một chút, thay thế vị trí của ta đi, làm chưởng môn Huyền Thiên tông." Huyền Kỳ Tôn Giả còn nói thêm.

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút, thất tổ nói đúng, Huyền Kỳ Tôn Giả thật sự muốn hắn làm chưởng môn!

"Sư tôn, chúng ta thương lượng được không..."

"Không được." Huyền Kỳ Tôn Giả chém đinh chặt sắt nói: "Không ai thích hợp với vị trí chưởng môn này hơn ngươi."

"Không phải, ta còn chưa làm đại sư huynh được mấy năm, ngươi lại đột nhiên để ta tiếp nhận vị trí chưởng môn, ta có áp lực rất lớn."

"Có áp lực gì, ngươi nói đi, ta giúp ngươi giải quyết."

"Quan trọng là kinh nghiệm từng trải của ta còn ít, uy vọng cũng không đủ, ta sợ không thể khiến mọi người phục tùng." Sở Cuồng Nhân vội vàng nói.

"Kinh nghiệm từng trải còn ít không sao, có các trưởng lão phụ tá, còn uy vọng... Ngươi có tin ta nói chuyện ngươi muốn làm chưởng môn ra, tất cả mọi người trong Huyền Thiên sẽ giơ hai tay tán thành không, uy vọng của ngươi còn cao hơn ta, sao có thể chưa đủ được?" Huyền Kỳ Tôn Giả tức giận nói.

"..."

"Còn cái gì muốn nói không?"

"Lời muốn nói đã bị ngươi nói hết rồi, ta có thể nói gì nữa."

Sở Cuồng Nhân khóc không ra nước mắt.

Chương 177: Than Thở, Tàng Kiếm Hạp, Đối Kiếm cách Thời Không

Trên đường đến Tàng Kiếm Hạp, Sở Cuồng Nhân ngồi trênTiên Chu, tay chống cằm, nhìn biển mây trước mặt, thỉnh thoảng thở dài.

Cách đó không xa, đám người Mộ Dung Hiên, Nam Cung Hoàng nhìn thấy vậy.

"Lần thứ sáu."

Mộ Dung Hiên nói.

"Một canh giờ, thở dài sáu lần, đại sư huynh gặp phiền toái gì sao?" Nam Cung Hoàng có chút lo lắng nói.

"Không thể nào, đại sư huynh lợi hại như vậy, còn phiền phức nào có thể làm khó hắn sao?" Bên cạnh, Đạo Tử Quân Di nghi ngờ nói.

Lam Vũ vựa vặn đi qua đám người bọn họ, Quân Di vội vàng đi lên hỏi: "Lam Vũ, ngươi biết vì sao đại sư huynh lại thở dài không?"

Lam Vũ trầm ngâm một hồi, "Haiz..."

Mấy người đưa mắt nhìn nhau.

Không phải chứ, ngươi lại than thở cái gì?

"Công tử, ăn chút trái cây đi."

Lam Vũ bưng một đĩa hoa quả đi đến bên cạnh Sở Cuồng Nhân.

"Ừm, được."

Đám người Nam Cung Hoàng đi tới, mọi người xô đẩy nhau, Mộ

Dung Hiên không tình nguyện đi ra, hắn ta nói: "Cái kia, đại sư huynh, có phải gần đây ngươi gặp phiền toái gì không?"

"Phiền phức? Không có, ăn ngon, mặc tốt, tu luyện cũng thuận lợi, người cũng càng ngày càng đẹp trai, không có phiền toái gì."

"Vậy không đúng, không có phiền toái gì, vì sao đại sư huynh lại thở dài chứ?" Quân Di nói.

"Ha, các ngươi nói chuyện này à?"

Sở Cuồng Nhân giật mình, sau đó lắc đầu thở dài, "Haiz, nói đến chuyện này ta lại có chút bất đắc dĩ, các ngươi nói xem, bây giờ ta mới bao nhiêu tuổi, sư tôn lại muốn ta làm chưởng môn rồi, đây không phải hồ nháo sao?"

Nghe đến đây, mấy người sững sờ.

Cái gì?

Vì chuyện này, vì chuyện này sao?

Vì vậy mà ngươi thở dài suốt một canh giờ?

Phải biết, bao nhiêu người muốn làm chưởng môn mà không được đó, không nói đến chưởng môn của một đạo thống Thánh Nhân.

Đây chính là vô thượng vinh quang a!

Nhưng bây giờ Sở Cuồng Nhân lại bày ra dáng vẻ ghét bỏ, chuyện này khiến đám người Mộ Dung Hiên, Nam Cung Hoàng sinh ra cảm giác hoang đường.

"Để đại sư huynh làm chưởng môn, ta trăm phần trăm ủng hộ."

"Không sai, mặc kệ là uy vọng, thực lực, toàn bộ Huyền Thiên tông đều không ai vượt qua đại sư huynh, ngươi làm chưởng môn, rất bình thường mà."

Trên mặt đám người Nam Cung Hoàng lộ ra vẻ đương nhiên.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, càng thêm bất đắc dĩ.

"Trên đời này có chưởng môn trẻ như ta sao?"

Nghe đến đây, mọi người lấy lại tinh thần.

Đúng vậy, năm nay Sở Cuồng Nhân còn chưa đến hai mươi tuổi, toàn bộ Thương Khung tinh đều không tìm ra chưởng môn trẻ như vậy.

Đừng nói đến chuyện chấp chưởng một đạo thống Thánh Nhân.

"Nói như vậy, rất có thể đại sư huynh sẽ trở thành chưởng môn trẻ nhất của một đạo thống Thánh Nhân! !"

"Trời ạ, quá uy phong đi."

"Ha ha, không hổ là đại sư huynh, thật trâu bò."

Sở Cuồng Nhân sửng sốt.

Tại sao các ngươi còn hưng phấn hơn cả ta vậy? !

Không phải cảm thấy không ổn, sau đó trở về góp ý với chưởng môn đương nhiệm, để ông ấy đừng truyền vị trí chưởng môn cho ta à?

"Haiz, không ngờ ta còn trẻ như vậy, ngoại trừ phải gánh vẻ đẹp trai mà ở độ tuổi này không nên có, còn phải gánh chịu áp lực lớn như vậy."

Sở Cuồng Nhân ngửa mặt lên trời thở dài.

...

Tàng Kiếm Hạp ở khu vực giao giới giữa Chu Tước vực và Thanh Long vực.

Nghe nói, nơi đây từng là nơi truyền đạo của một đạo đạo thống kiếm đạo cổ lão, mặc dù bây giờ đã rách nát, nhưng ở nơi này vẫn lưu lại không ít đạo vận của kiếm tu, cho nên các kiếm tu đến đây quan sát mới kéo dài không dứt.

Nhất là khi Kiếm Lâu sắp mở ra, người đến đây xem náo nhiệt càng gấp mười mấy lần lúc trước, tụ tập không ít kiếm khác cường đại.

Rất nhanh, đám người Sở Cuồng Nhân đã đến đây.

"Nơi này chính là Tàng Kiếm Hạp sao? Quả nhiên danh bất hư truyền."

Nam Cung Hoàng tán thưởng nói.

Tàng Kiếm Hạp vô cùng to lớn, trên vách đá hai bên khắc từng đạo kiếm ngân, phía trên tràn ngập các loại đạo vận huyền diệu.

Đối với kiếm tu mà nói, nơi đây giống như một Thánh Địa.

"Kiếm Lâu chỗ sâu nhất trong hẻm núi, đại sư huynh, chúng ta có đi xem một chút không?" Mộ Dung Hiên nói.

"Được."

Sở Cuồng Nhân gật đầu, mọi người đi về chỗ sâu trong Tàng Kiếm Hạp.

Đoàn người này khiến người khác rất chú ý.

Nhất là Sở Cuồng Nhân đi dẫn đầu phía trước, khí chất siêu phàm thoát tục, đi tới đầu cũng trở thành tiêu điểm của mọi người.

Rất nhanh, đã có người đoán được thân phận của bọn họ.

"Là người của Huyền Thiên tông."

"Quả nhiên bọn họ cũng tới."

"A, người đi đầu tiên bất phàm như thế, chắc hẳn là Sở Cuồng Nhân trong truyền thuyết đi."

"Khẳng định là hắn, nghe nói người đã từng luận đạo với Thánh Nhân, có thể chém giết Vô Thượng Chí Tôn, thực lực vô cùng đáng sợ."

"Chỉ sợ trong số thiên kiêu tại Thương Khung tinh, không có mấy người có thể đánh đồng với người này, người này cũng vinh dự có hi vọng thành đế nhất."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Sở Cuồng Nhân không thèm để ý, hắn đã có thói quen bị vạn chúng chú mục, chỉ cần không đột nhiên xông lên, hắn đều có thể không nhìn.

So với tiếng nghị luận của mọi người, hắn càng để ý vô số kiếm ngân hai bên vách đá hơn.

Đám kiếm ngân này vô cùng cổ lão, đạo vận còn sót lại cũng rất mỏng manh, nhưng cũng có vết kiếm ngân còn rất mới, giống như mới khắc lên.

Trên đường, Sở Cuồng Nhân nhìn thấy có một vị kiếm tu đang lĩnh hội một đạo kiếm ngân, sau đó lòng có cảm giác, phất tay chém ra một kiếm, lưu lại một vết kiếm của mình trên vách đá.

"Xem ra, mỗi thời mỗi khắc, vết kiếm ngân trên vách đá càng tăng lên a!" Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Đáng tiếc là, mặc dù nơi này nhiều kiếm ngân, nhưng không có một vết nào có tác dụng với Sở Cuồng Nhân.

Cảm ngộ đạo pháp của hắn, nhất là cảm ngộ kiếm đạo quá sâu, ngay cả Thánh Nhân bình thường cũng không thể vượt qua hắn.

Tối đa, đám kiếm ngân trên vách đá cũng chỉ có Kiếm Tôn cấp Vô Thượng Chí Tôn lưu lại, không có tác dụng tham khảo gì với hắn.

"Chỉ hy vọng Kiếm Lâu này có thể mang đến kinh hỉ cho ta."

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Thời gian dần trôi qua, Sở Cuồng Nhân cảm nhận được một cỗ đạo vận vô cùng huyền diệu từ phía trước truyền đến, sau đó hắn thấy một tòa nhà cao màu đen.

Tòa nhà này cao đến chín mươi chín trượng, tổng cộng có năm mươi tầng, góc cạnh rõ ràng, thẳng tắp như kiếm, đâm vào mắt người ta.

Mà trước cửa lớn của tòa nhà có một tấm bảng hiệu, phía trên khắc hai chữ Kiếm Lâu, rồng bay phượng múa, nhất bút nhất hoạ như dùng kiếm khắc lên, lộ ra một cỗ kiếm chi đạo vận lạnh thấu xương!

Đạo vận Sở Cuồng Nhân cảm nhận được từ xa kia là bắt nguồn từ hai chữ này

Chỉ có hai chữ, lại vượt xa vô số kiếm ngân trên hai vách đá.

Sở Cuồng Nhân nhìn chằm chằm hai chữ Kiếm Lâu, trong thoáng chốc giống như nhìn thấy một nam tử mặc bạch y múa kiếm trước mặt hắn, kiếm khí khuấy động khắp nơi.

Ong...

Thân thể Sở Cuồng Nhân khẽ run, kiếm chi đạo vận tràn ngập, đánh về hai chữ Kiếm Lâu kia, dường như vượt qua vô tận năm tháng, ngăn cách thời không, đối kiếm với nam tử mặc áo trắng kia.

Hai cỗ kiếm chi đạo vận giao hội va chạm, trong chớp mắt, toàn bộ Tàng Kiếm Hạp chấn động, vô số đạo vận ẩn chứa trong vết kiếm ngân trên vách đá hỗn loạn, đạo vận yếu một chút đã trực tiếp tán loạn.

Mọi người đều trở nên khiếp sợ, không biết xảy ra chuyện gì.

Chỉ có một số cường giả kiếm đạo ở gần Kiếm Lâu phát hiện cái gì, nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân, lộ ra kinh hãi.

"Hắn lại sinh ra cộng minh với đạo vận Kiếm Lâu!"

"Tình hình này, giống như hai đại Kiếm Thánh đang luận đạo trước mặt chúng ta, rốt cuộc vì sao Sở Cuồng Nhân có thể làm được?"

"Lời đồn không sai, người này thật sự có thể luận đạo với Thánh Nhân."

...

"Đây chính là Kiếm Lâu, chuyến này đến đây cũng không uổng công."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, thu hồi ánh mắt, cũng tán đi kiếm chi đạo vận quang người, không nhìn hai chữ kia nữa.

Chương 178: Mộ Dung Hiên Dị Dạng, Lam Vũ Ôm Kiếm

Bên ngoài Kiếm Lâu, Sở Cuồng Nhân và kiếm khách vô danh lưu lại trên hai chữ Kiếm Lâu, đối kiếm cách thời không, đạo vận phóng ra ảnh hưởng tới toàn bộ Tàng Kiếm Hạp, tất cả mọi người tận mắt nhìn thấy một màn, đều vô cùng kinh hãi.

Một số cường giả kiếm tu trầm ngâm một lát, sau đó đi lên chào hỏi.

"Nghe đồn Huyền Thiên thủ tịch hơn người, hôm nay gặp mặt, quả nhiên không tầm thường, tại hạ là Truy Nguyệt Kiếm đứng thứ sáu mươi mốt trên kiếm phổ, hữu lễ."

"Ha ha, Huyền Thiên thủ tịch, tại hạ là Lý Chấn."

"Huyền Thiên thủ tịch, chúng ta đã gặp nhau ở thành Bái Kiếm rồi."

"Sở đạo hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?"

Bên ngoài Kiếm Lâu, từng tu sĩ đến chào hỏi Sở Cuồng Nhân, vô cùng nhiệt tình, không nguyện ý buông tha cơ hội kết giao với Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân cười đáp lại, nho nhã lễ độ.

Hiển nhiên sớm đã thông thạo với cảnh này rồi.

Lúc này, một bóng người đi vào đám người.

Đó là một nam tử trung niên mặc trường bào hoa lệ, khác biệt với đám kiếm tu, trên người ông ta lại có hòa khí của thương nhân.

Ông ta cười nịnh nọt với Sở Cuồng Nhân: "Sở đạo hữu, căn cứ theo kinh nghiệm lúc trước của ta, mấy ngày nữa Kiếm Lâu mới mở ra, nếu Sở đạo hữu không chê, không bằng đến chỗ ta ở đi."

"Các hạ là..."

"Tại hạ là Tiền Phú Quý, đã mở một gian tửu lâu danh kiếm trong Tàng Kiếm Hạp, chuyên cung cấp chỗ ăn ở cho các kiếm tu."

"A."

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc, "Vậy thì nghe theo Tiền đạo hữu đi."

"Nào, chư vị đạo hữu của Huyền Thiên tông, mời đi theo ta."

Tiền Phú Quý hô một tiếng, rồi đi phía trước dẫn đường.

Kiếm tu xung quanh thấy thế, không khỏi nghị luận.

"A, động tác của tên Tiền Phú Quý này thật nhanh, nhanh như vậy đã câu được Sở Cuồng Nhân rồi, không hổ là thương nhân."

"Nói nhảm, Sở Cuồng Nhân là ai, người đứng đầu trên Bách Kiếm Phổ, nếu có thể tạo mối quan hệ hữu hảo với người này, trăm lợi không hại a."

...

Tiền Phú Quý một đường giới thiệu phong cảnh trong Tàng Kiếm Hạp cho mấy người Sở Cuồng Nhân nghe, nhất là kiếm ngân nơi nào huyền diệu nhất, nơi nào kiếm ngân dễ lĩnh hội nhất, vô cùng quen thuộc với Tàng Kiếm Hạp.

"Tiền đạo hữu ở lại Tàng Kiếm Hạp này sao?"

"Cũng không phải, chỉ mở một gian tửu lâu ở đây, thuê mấy người trông giữ, nhưng mỗi lần Kiếm Lâu mở ra, cũng chính là lúc sinh ý náo nhiệt nhất, ta sẽ tự mình đến xem."

"Dần dà cũng quen thuộc với Tàng Kiếm Hạp."

Sở Cuồng Nhân giật mình, "Thì ra là thế."

Đi vào tửu lâu do Tiền Phú Quý mở, mọi người không khỏi kinh ngạc.

Đây đâu phải một gian tửu lâu.

Đây rõ ràng là một tòa vương cung a!

Từng tòa lầu các san sát nối tiếp nhau, chiếm diện tích rộng lớn, giống như Bạch Ngọc lâu mà lúc trước Sở Cuồng Nhân đã đi qua.

Ở chỗ này lại có một gian tửu lâu như thế, nhân lực vật lực phải tiêu hao tuyệt không phải bình thường, hơn nữa có thể giữ vững tòa tửu lâu này càng thêm khó khăn, không cẩn thận sẽ đưa tới họa sát thân.

Chỉ sợ Tiền Phú Quý cũng không đơn giản.

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, nhìn đối phương một chút.

"Tiền Phú Quý, chủ thương hội Phú Quý, nắm giữ mười phần trăm số lượng linh thạch dự trữ trong Thương Khung tinh, mua bán trải rộng bốn vực thương khung..."

Nhìn thấy tin tức Động Tất Chi Nhãn phản hồi, khóe miệng Sở Cuồng Nhân không khỏi co quắp hai lần, lại là chủ của thương hội Phú Quý...

Thương hội Phú Quý chính là cửa hàng lớn nhất trong Thương Khung tinh, mọi ngành mọi nghề, chỉ cần có thể kiếm được linh thạch, dường như đều có bóng dáng của bọn họ, mà chủ nhân phía sau là ai, từ xưa tới nay không có ai biết.

Nhưng bây giờ, một người như vậy đang đứng trước mặt hắn?

Không thể không nói, thật là trùng hợp.

Tiền Phú Quý an bài mấy gian phòng thượng hạng cho đám người Sở Cuồng Nhân, sau đó chỉ cần chậm rãi chờ Kiếm Lâu mở ra là được.

...

"Sở Cuồng Nhân, tại hạ Mộ Dung Phi Vũ, đến đây lĩnh giáo! !"

Hôm nay, bên ngoài tửu lâu Danh Kiếm truyền đến một giọng nói.

Chỉ thấy một nam tử mặc trường bào màu đen, tay cầm trường kiếm đang đứng bên ngoài tửu lâu Danh Kiếm, giọng nói truyền khắp tửu lâu.

các kiếm tu đều chú ý tới, vội vàng nhìn lại.

Lúc nghe thấy tên người đến, đều vô cùng kinh ngạc.

"Là ông ta, Mộ Dung Phi Vũ!"

"Ha, cái tên này thật quen thuộc, giống như vị Kiếm Tôn đứng thứ bảy mươi mốt trên kiếm phổ vậy, là người của Mộ Dung thế gia."

"Mộ Dung thế gia tại Huyền Vũ vực, chính là một nhà trong câu nói một núi một tông hai nhà, Mộ Dung thế gia, có trò vui để xem rồi."

Trong tửu lâu, kiếm tu đều đang nhìn xem chuyện này sẽ phát triển thế nào.

Mấy người Nam Cung Hoàng cũng nghe được giọng nói này, nhìn Mộ Dung Phi Vũ qua ngoài cửa dổ, trong mắt lộ ra vẻ không vui.

"Người kia là ai, cũng xứng khiêu chiến đại sư huynh?"

"Người đứng vị trí bảy mươi mốt trên Kiếm phổ, trời ạ, người kia cũng dám đến khiêu chiến người đứng đầu là Đại sư huynh, ai cho ông ta lá gan này vậy?"

"Không phải ai cũng biết đại sư huynh mạnh mẽ, phần lớn mọi người đều cho rằng đại sư huynh có thể đứng vị trí thứ nhất trên kiếm phổ, toàn là vì Côn Ngô đã dung hợp kiếm hồn, chiếm cứ ưu thế, cho nên mới bất mãn với đại sư huynh, chắc hẳn người này cũng là một trong số đó."

Nam Cung Hoàng chậm rãi nói.

Bên cạnh hắn ta, Mộ Dung Hiên nhìn Mộ Dung Phi Vũ, trong mắt lướt qua một vệt dị sắc, vẻ mặt có chút không tự nhiên.

"Ngươi sao vậy?"

Nam Cung Hoàng chú ý tới Mộ Dung Hiên không thích hợp, không khỏi bất ngờ.

"Không, không có gì." Mộ Dung Hiên lắc đầu, hắn ta tiếp tục nói: "Thực lực của Mộ Dung Phi Vũ không tầm thường, nhiều năm trước đã tấn cấp Chí Tôn, tu hành Ly Hỏa Kiếm Quyết của Mộ Dung gia, đủ sức để cạn sông khô biển, cũng là một cao thủ của Mộ Dung gia."

"Nhưng những thứ này không phải khó giải quyết nhất, khó giải quyết nhất chính là người sau lưng người này, Thiếu Đế Mộ Dung Vũ của Mộ Dung gia..."

Mộ Dung Hiên đang nói, chợt phát hiện đám người Nam Cung Hoàng đang kì quái nhìn mình, nhất thời ngừng lại, "Các ngươi sao vậy?"

"Mộ Dung Hiên, làm sao ngươi lại quen thuộc vợi Mộ Dung gia như vậy? Chờ một chút, ngươi cũng họ Mộ Dung, chẳng lẽ lại là..."

"Ta không có một chút quan hệ nào với Mộ Dung gia!"

Mộ Dung Hiên chém đinh chặt sắt nói.

"A."

Mọi người ồ lên một tiếng, cũng không hỏi nữa.

Mộ Dung Hiên lấy lại tinh thần, biết thái độ phủ nhận kiên quyết vừa mình có cảm giác giấu đầu lòi đuôi.

Hắn ta lại nói: "Đây đều là chuyện trong giới kiếm đạo, chúng ta là kiếm tu, chẳng lẽ không cần hiểu rõ sao?"

"Chúng ta tại Thanh Long vực, Mộ Dung gia tại Huyền Vũ vực, ngăn cách quá xa, ai lại đi tìm hiểu rõ như vậy chứ?"

Quân Di thì thầm một tiếng.

"Mau nhìn, là Lam Vũ cô nương." Nam Cung Hoàng nói.

Chỉ thấy Lam Vũ ôm một thanh kiếm, chậm rãi đi ra tửu lâu, đến trước mặt Mộ Dung Phi Vũ, thản nhiên nói: "Chính là ngươi khiêu chiến công tử?"

Mộ Dung Phi Vũ nhìn chằm chằm thanh kiếm trong ngực Lam Vũ, ánh mắt lộ ra nhiệt huyết, "Là ta khiêu chiến Sở Cuồng Nhân, cô nương, thanh kiếm trong ngực ngươi rất bất phàm, có thể cho ta xem một chút không?"

Lam Vũ lắc đầu, "Không thể, đây là bội kiếm của công tử."

"Ha, Sở Cuồng Nhân đang ở đâu?"

"Công tử đang thanh tu, nhưng ngươi quá ồn, cho nên hắn bảo ta mang theo bội kiếm ra đây, nói ngươi có thể đón một kiếm của hắn, hắn liền hiện thân."

"Nếu hắn không ở đây, làm sao có thể xuất kiếm? Chẳng lẽ đang đùa ta sao?" Mộ Dung Phi Vũ băng lãnh nói.

"Có thể xuất kiếm."

Lam Vũ từ tốn nói.

Sau đó, chỉ thấy Côn Ngô nàng trong ngực khẽ run, keng một tiếng lộ ra một nửa thân kiếm như ngọc, một cỗ kiếm chi đạo vận kinh khủng tràn ngập.

Chương 179: Hai Phần Ba Kiếm Khí Trảm Chí Tôn, Kiếm Lâu Mở Ra

Côn Ngô Kiếm khẽ run, lộ ra một nửa thân kiếm.

Lập tức, một cỗ kiếm chi đạo vận vô cùng khủng bố tràn ngập ra, một đạo kiếm quang sáng chói từ thân kiếm bắn ra.

Kiếm quang khóa chặt Mộ Dung Phi Vũ, khiến ông ta khó mà trốn tránh.

"Không tốt!"

Trong nháy mắt, Mộ Dung Phi Vũ liền có phán đoán, trường kiếm trong tay ra khỏi vỏ, đạo vận tràn ngập, một kiếm chém ra, sóng nhiệt mãnh liệt mà ra!

Nhưng kiếm quang xé rách sóng lửa, rơi trên người ông ta, xé rách linh lực của ông ta, đánh bay ông ta ra ngoài mấy chục trượng.

"Chuyện này sao có thể! !" Mộ Dung Phi Vũ thổ huyết, sắc mặt tái nhợt nằm trên mặt đất, trong mắt mang theo nồng đậm kinh hãi.

Lam Vũ nhìn ông ta một cái, sau đó lắc đầu, "Đây chỉ là một phần ba đạo kiếm khí của công tử mà thôi, thế mà ngươi vẫn không tiếp nổi, dựa vào cái gì khiêu chiến công tử? Rời đi đi."

Lam Vũ nói xong, ôm Côn Ngô đã vào vỏ, quay người rời đi.

"Đây chính là Kiếm Tôn của Mộ Dung gia? Không gì hơn cái này."

"Quá thảm rồi, tới khiêu chiến người ta, nhưng nửa đạo kiếm khí của người ta cũng không tiếp nổi, Sở Cuồng Nhân này thật đáng sợ."

"Có phải do Mộ Dung Phi Vũ quá yếu không?"

"Cũng có khả năng."

Nghe xung quanh xì xào bàn tán, sắc mặt Mộ Dung Phi Vũ càng thêm khó coi, cộng thêm chuyện ông ta còn chưa gặp mặt Sở Cuồng Nhân đã dễ dàng bị đánh bại, càng nghĩ càng không cam tâm, càng nghĩ càng xấu hổ giận dữ.

"Ngươi đứng lại đó cho ta, lưu kiếm lại!"

Mộ Dung Phi Vũ hô to một tiếng, bay lên không trung, kiếm chi đạo vận tràn ngập quanh người, hình thành một cổ sóng lửa mãnh liệt, phóng về phía Lam Vũ.

Mà lúc này Lam Vũ đưa lưng về phía ông ta.

Mọi người thấy thế, không khỏi mắng to một tiếng vô sỉ.

"Đánh không lại liền muốn đoạt kiếm, đúng là không biết xấu hổ."

"Đánh lén sau lưng, đây là tác phong của Mộ Dung gia sao?"

Cũng có vài người nhắm mắt, không đành lòng nhìn giai nhân tuyệt sắc như Lam Vũ cứ như vậy hương tiêu ngọc vẫn.

Nhưng lúc này, Côn Ngô trong ngực Lam Vũ khẽ run, keng một tiếng, lại lần nữa ra khỏi vỏ, một đạo kiếm quang không có gì sánh kịp bỗng nhiên chém ra.

Kiếm khí cuốn theo một cỗ kiếm chi đạo vận có thể diệt tuyệt tất cả, trực tiếp xé rách sóng lửa.

Một đoàn huyết vụ nổ tung trên không trung!

Chỉ thấy Mộ Dung Phi Vũ bị kiếm quang chém thành hai nửa.

Ong một tiếng, Côn Ngô Kiếm lại lần nữa trở vào vỏ, kiếm chi đạo vận sắc bén đầy trời tán đi, tất cả bình tĩnh lại.

Nếu không phải trên mặt đất còn có thi thể của Mộ Dung Phi Vũ, tất cả mọi người đã hoài nghi mình xuất hiện ảo giác.

"Đây là hai phần ba kiếm khí còn lại, đánh lén sau lưng, khiến người ta khinh thường, ngươi chết chưa hết tội."

Lam Vũ nói xong, ôm kiếm, cũng không quay đầu lại rời đi.

Mọi người vốn muốn xem trò vui đều sững sờ tại chỗ, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, cực kỳ chấn động.

Một đạo kiếm khí, dùng hai lần.

Một phần ba bại Chí Tôn, hai phần ba trảm Chí Tôn!

Móa ơu, đây là thao tác gì vậy?

Quá kinh khủng đi!

"Người không hiện thân, dựa vào một đạo kiếm khí đã có lực lượng kinh khủng như vậy, rốt cuộc thực lực của Sở Cuồng Nhân đã đạt tới trình độ nào rồi?"

"Quá mạnh, người đứng đầu trên kiếm phổ đúng là không đùa được."

"Trâu bò, quá trâu bò."

"Lần này, trong số thiên kiêu đến Tàng Kiếm Hạp, đoán chừng thực lực của Sở Cuồng Nhân xếp thứ nhất đi, đáng sợ."

"Ta cũng cảm thấy như vậy."

Kiếm tu bí mật quan sát đều vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ đường đường một vị Chí Tôn, còn chưa gặp mặt Sở Cuồng Nhân, đã bị một đạo kiếm khí của đối phương nhẹ nhàng chém giết.

Thực lực như vậy, quá mức kinh hãi thế tục.

Trong một gian nhã các, bầu không khí có chút ngưng trệ, từng đạo kiếm khí toán loạn trong đó, phá hư tất cả, chén rượu, bàn ghế, không một thứ may mắn thoát khỏi, vách tường cũng bị cắt ra từng đạo kiếm ngân.

Mà nguồn gốc của đám kiếm khí này đều bắt nguồn từ một người thanh niên ngồi trong căn phòng.

Người thanh niên này mặc trường bào màu đen, tóc đen dài đến eo, lông mày hẹp dài, có vẻ hơi cay nghiệt, giờ phút này trên mặt phủ đầy sương mù.

"Hay cho một tên Sở Cuồng Nhân! Đến người của ta cũng dám giết!"

Người này chính là người mà Mộ Dung Phi Vũ đi theo.

Thiếu Đế Mộ Dung gia, Mộ Dung Vũ!

"Hiện tại Thiếu Đế có muốn xuất thủ đối phó người này không?"

Phía sau Mộ Dung Vũ, một lão giả mặc áo bào xám âm lãnh nói.

Mộ Dung Phi Vũ và ông ta cùng đi theo Mộ Dung Vũ, giao tình của hai người không tệ, bây giờ bị giết, ông ta cũng vô cùng oán hận Sở Cuồng Nhân.

"Kiếm Lâu sắp mở ra, hiện tại ta muốn nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị trùng kích Kiếm Lâu, chuyện báo thù cứ gác lại trước."

Mộ Dung Vũ cắn răng nói.

Chuyện của Kiếm Lâu rất quan trọng, Thánh Nhân trong nhà từng nói, tầng cuối cùng trong Kiếm Lâu có giấu một cơ duyên trọng đại.

So với cơ duyên kia, báo thù càng không có ý nghĩa.

"Đáng giận, vốn muốn Phi Vũ đến thăm dò thực lực của Sở Cuồng Nhân một chút, không ngờ kết quả lại như vậy."

"Sở Cuồng Nhân, quả nhiên là một tên kình địch!"

Mộ Dung Vũ oán hận, nhưng cũng không thể không thừa nhận thực lực của Sở Cuồng Nhân, nếu thật sự đối mặt, chưa chắc hắn ta đã thắng đối phương.

"Đúng rồi, Thiếu Đế, còn một tin tức."

"Nói."

"Có người nhìn thấy Mộ Dung Tam thiếu gia đi theo Sở Cuồng Nhân, lúc này thân phận của hắn chính là Đạo Tử của Huyền Thiên tông."

Nghe đến đây, ánh mắt Mộ Dung Vũ lộ ra kinh ngạc, sau đó cười lạnh một tiếng nói: "Đúng là thu hoạch ngoài ý muốn, không ngờ nhiều năm như vậy, đứa con thứ kia không có tin tức, thì ra là chạy tới Huyền Thiên tông."

"Chuyến đi đến Kiếm Lâu lần này càng ngày càng thú vị."

...

Thế lực đến Tàng Kiếm Hạp càng ngày càng nhiều.

Một núi một tông hai nhà kiếm tu lần lượt đi vào, ngoại trừ bốn thế lực kiếm đạo nổi danh nhất này ra, cũng có một số thế lực đỉnh tiêm phái ra đại biểu của bọn họ đến đây.

Đám kiếm tu này tụ tập lại một chỗ, thỉnh thoảng xảy ra xung đột, nhưng cũng không bạo phát chiến đấu quá lớn.

Tất cả mọi người đang đợi, đợi lúc Kiếm Lâu mở ra.

Mà mấy ngày nay Sở Cuồng Nhân rất thanh nhàn, sau khi giết chết Mộ Dung Phi Vũ, không ai dám đến khiêu chiến hắn nữa.

Mặc dù thỉnh thoảng vẫn có người tranh cãi vị trí đứng đầu trên Bách Kiếm Phổ của hắn, nhưng không ảnh hưởng đến toàn cục, cũng không ảnh hưởng đến hắn.

Oanh! !

Ngay hôm nay, một đạo kiếm khí đột nhiên xông thẳng tới chân trời.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Tàng Kiếm Hạp vì thế mà chấn động, vô số đạo vận trong kiếm ngân rung động, như muốn từ trong kiếm ngân phun ra ngoài.

Có kiếm tu có cảm giác, nhìn về phía Kiếm Lâu.

"Kiếm Lâu, mở ra!"

Một đám tu sĩ lao về phía Kiếm Lâu.

Mà phần lớn kiếm tu đã bị một lực trường vô hình bên ngoài Kiếm Lâu đẩy ra ngoài, không cách nào tiến vào.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Vì sao ta không vào được?"

Không ít người biến sắc, nghi ngờ.

Một số Chí Tôn không tin, muốn cưỡng ép đột phá cỗ lực trường này, nhưng lại bị một cỗ lực lượng vô hình cho đánh bay ra ngoài.

"A, đây là cấm chế mấy vị Thánh Nhân bày ra, chỉ là một tên Chí Tôn cũng muốn đột phá?" Có người không khỏi cười nhạo nói.

"Đây là Thánh Nhân? !"

"Không sai, đây là Thánh Nhân sau lưng một núi một tông hai nhà ngăn trở chúng ta tiến vào Kiếm Lâu, mỗi lần Kiếm Lâu mở ra, chỉ có ba mươi danh ngạch có thể đi vào, không cho phép một số tôm tép nhỏ bé nhúng chàm?"

Một tên kiếm tu biết nội tình cười lạnh nói.

"Chuyện này cũng quá bá đạo đi, dựa vào cái gì bọn họ có thể chiếm Kiếm Lâu, không cho phép chúng ta đi vào?" Có kiếm tu bất mãn nói.

"Dựa vào cái gì? Chỉ bằng người ta là Thánh Nhân!"

Mọi người nghe vậy, không khỏi im lặng.

Thế giới này chính là như vậy, nhỏ yếu tức có tội.

Chỉ có nắm đấm lớn, mới có thể giảng đạo lý, đa số phàm nhân còn như vậy, đừng nói đến các tu sĩ tôn trọng thực lực.

Chương 180: Lải Nhải Phiền Người Chết, Cuồng Nhân Khá Nhân Từ

Kiếm Lâu mở ra, Kiếm Khí ngút trời, Thánh Nhân sau lưng một núi một tông hai nhà xuất thủ, bố hạ cấm chế khiến ngoại nhân khó có thể tới gần.

Sau đó không lâu, các đệ tử của các đạo thống Thánh Nhân đi vào.

Đi đầu chính là người của Mộ Dung gia, chỉ thấy Mộ Dung Vũ dẫn theo mấy người có tư cách của Mộ Dung Gia cùng nhau đi vào Kiếm Lâu.

Sau đó chính là Lệnh Hồ gia, Phong Vân sơn...

Sở Cuồng Nhân mang theo mấy người Nam Cung Hoàng đến đây.

Bọn họ đến hấp dẫn ánh mắt của không ít người, phần lớn đều nhìn Sở Cuồng Nhân dẫn đầu đội ngũ này.

Trước mấy ngày, hai phần ba kiếm khí của Sở Cuồng Nhân trảm Chí Tôn, chuyện này đã sớm truyền ra, tạo nên một trận oanh động trong Tàng Kiếm Hạp.

Thiên kiêu của đại đạo thống đều vô cùng hiếu kỳ.

"Người này chính là Sở Cuồng Nhân, người đứng đầu trên kiếm phổ!"

"Quả thật siêu phàm thoát tục."

"Nghe đồn chiến lực của người này tuyệt luân, tuỳ tiện có thể trảm Chí Tôn, thậm chí là Vô Thượng Chí Tôn, xem ra là kình địch lớn nhất của chuyến này."

Cũng có nữ tu nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, đôi mắt đẹp liên tục lóe lên dị sắc, nhất thời cảm thấy nam tử bên cạnh đều không đáng nhìn.

Ở phía Phong Vân sơn, một vị kiếm khách ôm kiếm, mặc áo vải giày vải nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo một cỗ chiến ý.

Sở Cuồng Nhân chú ý tới ánh mắt này, cũng nhìn sang.

Nhưng khác biệt với ánh mắt tràn ngập chiến ý của kiếm khách mặc áo vải kia, ánh mắt của hắn vô cùng bình thản, chỉ nhìn thoáng qua một chút đã dời mắt.

"Ha, hắn khinh thường ta sao?"

Kiếm khách mặc áo vải nhướng mày một cái.

Không ít kiếm tu xung quanh chú ý tới tình cảnh này.

"A, Kiếm Phong Tử của Phong Vân sơn để mắt tới Sở Cuồng Nhân."

"Thực lực của Kiếm Phong Tử không đơn giản, nghe đồn từng đã đánh bại mấy vị thiên kiêu cổ đại, si cuồng kiếm đạo, thực lực vô cùng khủng bố."

"Trước khi Sở Cuồng Nhân chưa nhập thế, có kiếm tu thế hệ trước từng nói, trong đám người trẻ tuổi đồng lứa, kiếm đạo của người này có thể xưng đệ nhất."

Mọi người bí mật trao đổi.

Kiếm Phong Tử, tên thật là Lăng Phong, là Thiếu Đế của Phong Vân sơn, trong một đám Thiếu Đế, thực lực của hắn tuyệt đối có thể xếp vào năm vị trí đầu.

Bởi vì si cuồng kiếm đạo, nóng lòng khiêu chiến cao thủ kiếm đạo, đến kiếm tu thế hệ trước cũng không buông tha, cho nên được mọi người gọi là Kiếm Phong Tử.

Sở Cuồng Nhân không có hứng thú với người gọi là Kiếm Phong Tử này.

Vừa rồi hắn dùng Động Tất Chi Nhãn quét một vòng, phát hiện không có thiên kiêu nào ở đây khiến hắn phải để ý một chút.

Ngược lại, trong đội ngũ của mình có chút khác thường.

"Mộ Dung, ngươi sao vậy?"

Sở Cuồng Nhân nhìn Mộ Dung Hiên hỏi, từ khi đi vào Kiếm Lâu, đối phương vẫn trốn trong đội ngũ, dường như không muốn đối mặt với người nào đó.

"Không có gì." Mộ Dung Hiên lắc đầu.

"Nha, đây không phải Mộ Dung thiếu gia sao?"

Lúc này, trong đội ngũ của Mộ Dung gia truyền tới một giọng nói trêu đùa.

Một thanh niên đi ra, nhìn Mộ Dung Hiên, "Mộ Dung thiếu gia, nhiều năm không gặp, chúng ta còn tưởng rằng ngươi đã chết ở nơi hẻo lánh nào rồi, không nghĩ tới ngươi lại chạy đến Huyền

Thiên tông."

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

Không ngờ Mộ Dung Hiên lại có dây dưa với Mộ Dung thế gia.

"Mộ Dung Hải, ngươi muốn thế nào?"

Sắc mặt Mộ Dung Hiên khó coi nói.

"Không có gì, chỉ là muốn nói mấy câu với sư huynh đệ ngươi mà thôi, nhìn dáng vẻ của bọn họ, đoán chừng còn không biết ngươi do tiện tỳ của Mộ Dung gia sinh ra." Mộ Dung Hải nghiền ngẫm nói.

Mà phía sau hắn ta, mấy người con cháu của Mộ Dung nhìn thấy sắc mặt Mộ Dung Hiên khó coi, dáng vẻ đều như xem kịch vui.

"Một vị thiếu gia do một tiện tỳ sinh ra, không sống được ở Mộ Dung gia, liền chạy tới Huyền Thiên tông làm Đạo Tử gì đó, lại nói Huyền Thiên tông các ngươi cũng thật là, một đồ bỏ đi cũng dám thu..."

Mộ Dung Hải đang nói, nhưng bỗng nhiên một cỗ đạo vận bàng bạc bạo phát bên cạnh, hắn ta biến sắc, thôi động đạo vận muốn chống cự.

Nhưng cỗ đạo vận dồi dào này hóa thành một tòa thần sơn, trong nháy mắt oanh nôt trên người hắn ta, lực lượng cuồng bạo đánh bay hắn ta ra ngoài một trăm trượng, lộn mười mấy vòng trên mặt đất, rồi đụng vào vách đá bên cạnh.

"Lải nhải như con ruồi vậy, thật phiền." Sở Cuồng Nhân chậm rãi lắc ngón tay, đầu ngón tay còn lưu chuyển đạo vận khiến người ta sợ hãi, hiển nhiên vừa rồi là hắn ra tay.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi làm càn!"

"Trước mặt Thánh Nhân, ngươi cũng dám động thủ? !"

"Đáng chết!"

Người của Mộ Dung gia lập tức trợn mắt nhìn Sở Cuồng Nhân.

Từng đợt đạo vận bạo phát, phóng về đối phương.

Chỉ thấy ánh mắt Sở Cuồng Nhân lạnh lẽo, một cỗ kiếm chi đạo vận còn kinh khủng ngập trời hơn bọn họ phun trào, giống như biển gầm, tách đạo vận của bọn họ ra, khiến sắc mặt mỗi vị con cháu của Mộ Dung gia đều trắng nhợt.

"Là các ngươi làm càn!"

"Mặc kệ Mộ Dung Hiên có khúc mắc gì với Mộ Dung gia, nhưng hiện tại hắn là Đạo Tử của Huyền Thiên tông ta! Chuyện này không thể nghi ngờ, các ngươi làm nhục hắn, chính là đang khiêu khích Huyền Thiên tông ta!"

"Dựa vào điểm này, không có oanh sát cũng hắn ngay tại chỗ đã là nể mặt Thánh Nhân Mộ Dung gia rồi."

"Nếu còn không quản được miệng mình, ta nhất định giết!"

Lời nói của Sở Cuồng Nhân sắc bén như đao, ánh mắt như kiếm, nói đến mức đám người Mộ Dung gia á khẩu không trả lời được, sắc mặt biến đổi không ngừng.

Mà mấy người Nam Cung Hoàng, Quân Di đứng bên cạnh Sở Cuồng Nhân, lạnh lùng nhìn đám người Mộ Dung gia, thái độ vô cùng rõ ràng.

Mộ Dung Hiên, không thể nhục, Huyền Thiên tông, càng không thể nhục!

"Được rồi, đừng ầm ĩ nữa."

Lúc này, trong hư không truyền đến một giọng nói.

Tâm thần mọi người run lên.

Đây là Thánh Nhân!

"Người trẻ tuổi luôn thích nháo chút chuyện."

"Ha, khiêu khích Huyền Thiên tông ta cũng là nháo chút chuyện?"

Lại hai giọng nói của Thánh Nhân vang lên.

Sở Cuồng Nhân biết giọng nói của một người, là Huyền Thiên tam tổ.

"Huyền Tam đạo hữu, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục truy cứu?"

"Hừ, ngươi phải may mắn vì Cuồng Nhân nhân từ, chỉ cho tên tiểu bối kia một bàn tay, nếu không ta đã chém hắn rồi."

Huyền Thiên tam tổ hừ nhẹ một tiếng nói.

Mọi người nghe vậy, nhìn về phía Mộ Dung Hải ở nơi xa, bị một chưởng đánh vào vách đá, nửa chết nửa sống, không khỏi rùng mình một cái.

Ách, thật là nhân từ, chỉ đánh gần chết mà thôi.

Ong.

Lúc này, hư không run lên, cách đó không xa, kiếm khí mà Kiếm Lâu tán phát thu liễm, cánh cửa phủ bụi đã lâu của Kiếm Lâu kẽo kẹt một tiếng mở ra.

Một cỗ đạo vận cổ lão mà sắc bén lan tràn ra.

Tất cả mọi người nhìn về phía Kiếm Lâu.

"Kiếm Lâu đã mở, để bọn họ đi vào đi."

Giọng nói của Thánh Nhân lại lần nữa vang lên.

Sau đó, đám người của Phong Vân sơn đi vào đầu tiên, các đạo thống còn lại phái ra đại biểu cũng đi xuyên qua cấm chế mà Thánh Nhân bày ra.

Có thể đi vào Kiếm Lâu, chỉ có ba mươi người, một núi một tông hai nhà đều có năm người, mười danh ngạch còn lại phân phối cho các thế lực khác.

Nhưng hôm nay, lại có chút không giống.

Mọi người chú ý tới, Lệnh Hồ thế gia chỉ có bốn người tiến vào Kiếm Lâu, còn có một người, lại không biết tung tích.

"Đi thôi."

Sở Cuồng Nhân vỗ bả vai Mộ Dung Hiên, nói: "Chuyện của ngươi sau này hãy nói, hiện tại chúng ta tiến vào Kiếm Lâu đi."

"Vâng, đại sư huynh." Mộ Dung Hiên gật đầu.

Đám người bọn họ đi về phía Kiếm Lâu.

Mà Huyền Thiên tông lại có sáu người tiến vào Kiếm Lâu.

Mọi người nghĩ đến Lệnh Hồ gia thiếu một cái danh ngạch, lại nhìn thấy Huyền Thiên tông nhiều thêm một cái danh ngạch, nhất thời có chút phỏng đoán.

"Chậc chậc, xem ra Lệnh Hồ gia có nhược điểm gì đó bị Huyền Thiên tông bắt được, thế mà cam nguyện từ bỏ một danh ngạch cho Huyền Thiên tông."

"Thú vị, thú vị."

"Năm nay không biết có người nào có thể trèo lên đỉnh Kiếm Lâu không..."

Chương 181: Bích Chướng Vô Hình, Kiếm Khách Vô Diện, Bích Hoạ Trên Hành Lang

Trước Kiếm Lâu, một đám thiên kiêu kiếm đạo đang nhìn tòa nhà cao này.

Sau khi đến gần, bọn họ có thể cảm nhận được bên trong Kiếm Lâu ẩn chứa đạo vận huyền diệu, đây là một tồn tại bọn họ khó mà lý giải được.

Mà người của Lệnh Hồ gia lại không có tâm tình để ý tới loại huyền diệu này, dù sao muốn lĩnh hội cũng không được, ngược lại tiếng nghị luận của một số người xung quanh truyền vào tai bon họ, khiến sắc mặt bọn họ vô cùng khó coi.

Các thiên kiêu đi cùng nhìn bọn họ, ánh mắt cũng mang theo nghiền ngẫm.

Hiển nhiên, bọn họ đang nghĩ đến chuyện lần này Lệnh Hồ gia thiếu một cái danh ngạch, đều đang cười trên nỗi đau của người khác.

"Sở Cuồng Nhân!"

Lệnh Hồ Thiếu Đế Lệnh Hồ Đằng nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo oán hận, hắn ta cảm thấy, đây đều là Sở Cuồng Nhân tạo thành.

Không chỉ như thế, bộ phân thân hắn ta luyện chế cũng bị đối phương hủy đi, chuyện này khiến hắn ta vô cùng hận Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân cũng chú ý tới Lệnh Hồ Đằng thù địch mình, khóe miệng hơi vểnh, "A, đây không phải vị đã bị ta đánh nổ một cái sao?"

Mọi người nghe vậy đều tò mò nhìn sang.

"Xem ra Lệnh Hồ Đằng và Sở Cuồng Nhân có khúc mắc."

"Có liên quan đến chuyện lần này Lệnh Hồ gia thiếu một cái danh ngạch không?"

"Ai biết được."

Lệnh Hồ Đằng nghe thấy lời nói của Sở Cuồng Nhân, lạnh lùng nói: "Đó chẳng qua là một bộ phân thân của ta mà thôi, giết một bộ phân thân khiến ngươi đắc ý như vậy sao? Sở Cuồng Nhân!"

"Phân thân yếu như vậy, bản thể có thể mạnh tới đâu chứ?"

"Muốn thử một lần sao?"

"Nếu ngươi không muốn xông vào Kiếm Lâu, ta cũng không ngại đánh nổ ngươi ở đây một lần nữa." Sở Cuồng Nhân cười nói.

"Ngươi..."

"Đủ rồi, đi vào Kiếm Lâu đi."

Lệnh Hồ Đằng còn muốn nói gì, lại bị Lệnh Hồ tam tổ ngăn lại.

Hắn ta âm ngoan nhìn Sở Cuồng Nhân một cái, sau đó mang theo mấy tên thiên kiêu của Lệnh Hồ gia đi vào Kiếm Lâu.

Những người còn lại cũng tiến vào.

"Sở Cuồng Nhân, ra Kiếm Lâu, ta chờ mong đánh với ngươi một trận!"

Kiếm Phong Tử của Phong Vân sơn nhìn Sở Cuồng Nhân nói.

"Ngươi tùy ý."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Hắn còn một câu không nói ra.

Ngươi tùy ý, dù sao ta cũng vô địch!

Mọi người vừa tiến vào Kiếm Lâu, mỗi người tiến vào, tầng lầu trong Kiếm Lâu sẽ có thêm một điểm sáng.

Điếm sáng kia đại biểu cho kiếm tu tiến vào

Lúc này, những điểm sáng này đều tụ tập tại tầng thứ nhất, trên mỗi điểm sáng có khí tức đặc biệt của mỗi người.

Cảm giác một chút liền biết được đó là ai.

Mấy người Sở Cuồng Nhân cũng đi vào Kiếm Lâu.

"A?"

Sở Cuồng Nhân khẽ a lên một tiếng, trong nháy mắt tiến vào Kiếm Lâu, hắn phát hiện đám người Nam Cung Hoàng ở bên cạnh mình đều biến mất.

Chỉ còn lại một mình hắn.

"Đây là một loại cơ chế không gian nào đó sao? Mỗi người đều bị phân phối đến không gian khác nhau, nhưng vẫn cùng tồn tại trong Kiếm Lâu."

"Người kiến tạo Kiếm Lâu vận dụng lực lượng không gian vô cùng thuần thục, ít nhất phải là cấp bậc Thánh Vương đi."

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Tu sĩ tại Động Hư cảnh có thể tiếp xúc và sử dụng lực lượng không gian, nhưng chẳng qua là vận dụng cơ bản nhất mà thôi.

Ví dụ như Chiến Vương lĩnh vực, vận dụng lực lượng không gian nhất định.

Càng về sau, Không Gian chi đạo càng thêm tinh thâm, có rất ít người có thể tiến thêm trên con đường Không Gian chi đạo.

Sở Cuồng Nhân không nghĩ nhiều nữa.

Hắn nhìn thấy cách đó không xa có một đầu bậc thang.

"Đây chính là bậc thang thông hướng đến tầng thứ hai." Sở Cuồng Nhân chậm rãi tiến lên, lại phát hiện có một đạo bích chướng chắn trước mặt hắn.

"Đây chính là khảo nghiệm?"

Sở Cuồng Nhân tùy ý đánh ra một chưởng.

Đạo vận dồi dào bạo phát, tuỳ tiện phá hủy bích chướng này.

Sở Cuồng Nhân nhấc chân đi lên tầng thứ hai.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân phát hiện mỗi tầng đều có một bích chướng như thế, cũng theo tầng lầu gia tăng mà không ngừng tăng cường.

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, những thứ này không đáng nhắc tới.

Một chưởng vỗ ra, không một đạo bích chướng nào có thể ngăn

hắn.

Hắn đang dùng tốc độ vô cùng khủng khiếp đi lên.

Bên ngoài Kiếm Lâu, mọi người điểm sáng thuộc về Sở Cuồng Nhân đang nhanh chóng tăng lên, không khỏi có chút trợn mắt há hốc mồm.

"Tăng lên cũng quá nhanh đi, đã tầng thứ tám rồi."

"Không hổ là Sở Cuồng Nhân, quả nhiên lợi hại."

"Chờ một chút, các ngươi nhìn, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, Kiếm Phong Tử, Mộ Dung Vũ và Lệnh Hồ Đằng cũng đang tăng lên rất nhanh, theo sát Sở Cuồng Nhân, lần này thật sự có không ít anh tài kiếm đạo a."

"Đúng vậy."

Các Thánh Nhân bí mật quan sát cũng không suy nghĩ nhiều.

"Các tầng phía trước chỉ là món khai vị mà thôi, phía sau mới thật sự là màn kịch quan trọng, từ tầng thứ hai mươi trở nên sẽ không dễ dàng như vậy."

"Ừm, phải xem bọn họ có thể đi đến bước nào."

"Qua nhiều năm như vậy, chưa có ai đạt được cơ duyên lớn nhất trong Kiếm Lâu, lần này không biết có ai lấy được không?"

Lúc còn trẻ, đám Thánh Nhân này cũng là thiên kiêu một phương, cũng từng tiến vào Kiếm Lâu, nên khá quen thuộc với nó.

Kiếm Lâu tầng thứ hai mươi.

Lúc này trước mặt Sở Cuồng Nhân xuất hiện một người.

Một người không có mặt cầm kiếm.

"Ha, có thay đổi."

Sở Cuồng Nhân có chút hứng thú.

Chỉ thấy người không mặt kia phát hiện Sở Cuồng Nhân đi vào, cầm kiếm đánh về phía Sở Cuồng Nhân, kiếm khí vô cùng cường đại lập tức bạo phát!

Sở Cuồng Nhân đưa tay đánh ra một chưởng như cũ.

Nhân Sơn Ấn Quyết đánh vỡ kiếm khách không mặt, chỉ thấy kiếm khách kia nổ tung, hóa thành vô số kiếm khí tiêu tán.

"Từ kiếm khí ngưng tụ mà thành."

Sở Cuồng Nhân có hứng thú, sau đó đi đến tầng tiếp theo.

Từ tầng hai mươi trở đi, Sở Cuồng Nhân đều gặp kiếm khách không mặt từ kiếm khí ngưng tụ mà thành, hơn nữa thực lực của những người này cũng từ Chiến Vương tăng dần lên, đến tầng ba mươi tám, đã là cấp bậc Chí Tôn.

"Đây là khảo nghiệm thiên kiêu sao?"

"A, không khỏi quá nghiêm khắc đi, vị này đã tương tương với Chí Tôn rồi."

Sở Cuồng Nhân đưa đánh nát kiếm khách Chí Tôn không mặt rồi nói.

Trong thế hệ trẻ tuổi, có nhiều người không có chiến lực đến cấp bậc Chí Tôn, mà lúc này mới là tầng thứ ba mươi tám.

Phía sau còn có mười hai tầng nữa.

Đi vào tầng thứ ba mươi chín, lần này, hắn không gặp bất kỳ trở ngại nào, nhưng hành lang lại phát sinh một chút thay đổi.

Hai bên hành lang, bắt đầu xuất hiện bích hoạ.

Ví dụ như bích họa trên hành lang tầng thứ ba mươi chín là một ngọn núi, nhìn kỹ, phía trên ẩn chứa một cỗ đạo vận, dường như ghi lại một loại pháp môn kiếm đạo huyền diệu, khiến người ta không tự chủ được trầm mê trong đó.

Đầu hành lang, còn có một hàng chữ... Trong vòng một canh giờ, tìm hiểu ra một tia đạo vận trên bích họa mới có thể thông hướng đến tầng tiếp theo.

Sở Cuồng Nhân có thuộc tính Tọa Vong Vô Ngã gia trì, cảnh giới đạo pháp của bản thân đã không kém Thánh Nhân, rất nhanh đã ngộ ra đạo pháp trên bích hoạ.

Trong này ghi lại một loại Thánh Nhân pháp!

Tầng thứ bốn mươi cũng giống vậy.

"Lại đi lên, trên hành lang mỗi tầng đều ghi lại một loại Thánh Nhân pháp sao? Đây là đang khảo nghiệm ngộ tính của chúng ta?"

"Không, không đúng, còn có đạo tâm!"

"Nếu ngộ tính không đủ, lĩnh hội không ra đạo vận ẩn chứa trong Thánh Nhân pháp, sẽ không thể thông hướng đến tầng tiếp theo! Nếu đạo tâm không kiên, quá mức trầm mê trong Thánh Nhân pháp, cũng không thể thông hướng đến tầng tiếp theo."

"Ngộ tính, đạo tâm, thiếu một thứ cũng không được!"

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Người kiến tạo ra Kiếm Lâu, thật đúng là độc đáo.

...

"Bọn họ đã đến hành lang bích hoạ rồi, năm đó ta quá trầm mê trong Thánh Nhân pháp mà không cách nào thông qua."

Bên ngoài Kiếm Lâu, một vị Thánh Nhân nói.

"Ta cũng giống vậy, một canh giờ, nếu ở trong hành lang quá một canh giờ, sẽ phải thừa nhận thất bại, bị truyền tống ra ngoài Kiếm Lân, cửa này, quá khó khăn." Một vị Thánh Nhân lắc đầu thở dài.

Vừa dứt lời.

Cửa Kiếm Lâu đã có đạo bạch quang lóe lên, một thanh niên bị truyền tống ra ngoài, hắn ta mờ mịt nhìn xung quanh, sau đó sắc mặt lập tức trở nên khó coi, "Ta thất bại."

Chương 182: Đột Phá Cực Hạn, Tầng Thứ Bốn Mươi Tám Biến Thái

"Mau nhìn, là người của Mộ Dung gia."

"Hắn thất bại."

"Tầng ba mươi tám, hắn thất bại ở tầng ba mươi tám."

Mọi người nhìn thấy người bị truyền tống ra ngoài, lập tức nghị luận ầm ĩ.

Mà ngay sau người của Mộ Dung gia, lại có mấy người lần lượt bị truyền tống đi, mấy người đưa mắt nhìn nhau, trên mặt tràn đầy bất đắc dĩ.

"Quá khó khăn."

"Đúng vậy, tầng ba mươi tám liền muốn ta trực diện với Chí Tôn, ta là một vị Chiến Vương, sao có thể thắng được, quá khó khăn."

"A, thật không biết đám Thiếu Đế kia làm sao đánh được."

"Mau nhìn, hiện tại dẫn đầu chính là Sở Cuồng Nhân."

"Chuyện này ta cũng không ngoài ý muốn."

Lại mấy vệt sáng lóe lên, có mấy người bị truyền tống ra.

Đều là thiên kiêu của đạo thống Thánh Nhân.

"Đáng chết, ta còn thiếu một chút cuối cùng là có thể tìm hiểu ra đạo vận trên Thánh Nhân pháp kia, còn thiếu một chút cuối cùng a! !"

Một tên thiên kiêu của Phong Vân sơn phẫn hận nói.

Một canh giờ tìm hiểu ra Thánh Nhân pháp, cho dù là một tia đạo vận cũng có thể thông qua, nhưng như vậy cũng quá khó khăn.

Không có mấy vị thiên kiêu có thể làm được.

"Mau nhìn, Sở Cuồng Nhân đến tầng thứ bốn mươi lăm rồi!"

"Trời ạ!"

Lúc này, có người kinh hô.

Chỉ thấy điểm sáng đại biểu cho Sở Cuồng Nhân đang dẫn xa ở phía trước.

"Làm sao hắn có thể nhanh như vậy? Lệnh Hồ Đằng, Mộ Dung Vũ và Kiếm Phong Tử mới ở tầng bốn mươi mà thôi."

Có tên thiên kiêu không giải thích được nói.

"Các ngươi có từng nghe nói, ba năm trước đây tại Vạn Pháp Tông, Sở Cuồng Nhân lĩnh ngộ tám nghìn pháp môn trong rừng bia bọn họ chỉ trong nửa ngày chưa?"

"Có, có."

"Trách không được hắn có thể tăng lên nhanh như vậy, ngộ tính của người này không cùng một cấp độ với chúng ta."

"Thật đáng sợ."

Trong Kiếm Lâu, Sở Cuồng Nhân có hai đại thuộc tính Đạo Tâm Bàn Thạch, Tọa Vong Vô Ngã gia trì, một đường thế như chẻ tre, leo về phía trước.

Rất nhanh.

Hắn liền đến tầng thứ bốn mươi tám.

Nơi này, là tầng cao nhất mà các đời thiên kiêu xông vào Kiếm Lâu có thể leo đến, từ khi Kiếm Lâu xuất hiện đến bây giờ, không ai có thể đột phá.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân đi vào tầng thứ bốn mươi tám, một cỗ kiếm chi đạo vận vô cùng sắc bén đột nhiên khóa chặt hắn.

Chỉ thấy trước mặt hắn, có một vị kiếm khách không mặt mặc bạch y.

Sở Cuồng Nhân cau mày, "Ha, lại là cái này."

Hắn đưa tay đánh ra một chưởng.

Đạo vận dồi dào ầm vang bạo phát, nghiền ép về phía kiếm khách không mặt!

Lại thấy đối phương đưa tay đánh ra một kiếm, chưởng kình bị xé rách, Sở Cuồng Nhân thấy thế, cười nhạt nói: "Lần này cuối cùng có chút dáng vẻ."

Keng một tiếng, Côn Ngô Kiếm bên hông ra khỏi vỏ!

Kiếm chi đạo vận vô cùng bàng bạc khuếch tán ra, dường như kiếm khách không mặt cũng nhận ra uy hiếp, khí thế trên người không ngừng kéo lên.

"Vị kiếm khách này lại có thể căn cứ theo thực lực của ta mà điều chỉnh lực lượng của mình? Đây cũng quá vô lại đi." Sở Cuồng Nhân liếc mắt, khó trách nhiều năm như vậy cũng không người xông qua tầng thứ bốn mươi tám.

Kiếm khách không mặt căn cứ theo thực lực của ngươi để điều chỉnh lực lượng, ngươi mạnh, hắn cũng sẽ tăng đến cấp độ mạnh hơn ngươi.

Như vậy còn đánh thế nào?

Dứt khoát giơ hai tay lên đầu hàng thôi.

"Nhưng như vậy mới có tính khiêu chiến." Trong mắt Sở Cuồng Nhân bắn ra một đạo tinh quang, sau đó xuất thủ trước.

Hai người va chạm vào một chỗ, kiếm chi đạo vận vô cùng kinh khủng đụng vào nhau, kiếm khí lan tràn, điên cuồng đánh vào toàn bộ Kiếm Lâu.

Bên ngoài Kiếm Lâu.

Mọi người hơi nghi hoặc một chút.

"Không biết có phải cảm giác của ta sai hay không, vừa rồi ta lại cảm thấy Kiếm Lâu chấn động một cái."

"A, ngươi cũng có cảm giác này sao, ta cũng giống vậy."

"Xảy ra chuyện gì?"

"Nơi phát ra cỗ chấn động này là từ tầng thứ bốn mươi tám trên Kiếm Lâu truyền đến, Sở Cuồng Nhân đang giao thủ với ai sao?"

"A, tầng thứ bốn mươi tám, từ khi Kiếm Lâu xuất hiện đến nay, không ai có thể vượt qua, cũng không biết Sở Cuồng Nhân có thể phá vỡ ghi chép, sáng tạo kỳ tích không?"

Các Thánh Nhân cũng đều đang nhìn tầng thứ bốn mươi tám không chớp mắt.

Hiện tại, chỉ có Sở Cuồng Nhân là ở tầng thứ bốn mươi tám, các thiên kiêu còn lại, bao quát ba vị Thiếu Đế vẫn còn ở trong hành lang bích hoạ.

"Khảo nghiệm tại tầng thứ bốn mươi tám quá khủng bố, chiến lực của vị kiếm khách kia có thể tăng lên vô hạn, vĩnh viễn mạnh hơn ngươi, căn bản không biết thông qua như thế nào." Một vị Thánh Nhân lắc đầu nói.

"Đúng vậy, không biết Sở Cuồng Nhân có biện pháp gì không?"

...

Trong Kiếm Lâu.

Sở Cuồng Nhân chém ra một kiếm, thi triển Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật.

Uy áp đế đạo mênh mông, rung động cả tòa Kiếm Lâu, ngay cả Vô Thượng Chí Tôn cũng không tiếp nổi một kiếm này, vô cùng khủng bố.

Nhưng chỉ thấy trên người kiếm khách không mặt ngưng tụ kiếm khí, chém ra một kiếm, kiếm khí vô cùng dồi dào không hề kém hơn Sở Cuồng Nhân.

Thậm chí, còn mạnh hơn!

Hai cỗ lực lượng va chạm, Sở Cuồng Nhân lùi lại mấy chục trượng.

Thừ khi nhập thế nay, đây là lần đầu tiên Sở Cuồng Nhân có cảm giác run rẩy.

Không phải sợ hãi, mà là hưng phấn.

"Chí Tôn không phải đối thủ của ta, Vô Thượng Chí Tôn ta cũng có thể trảm, trong các thiên kiêu cùng thế hệ, không ai có thể lọt vào mắt ta."

"Ta đánh không lại Thánh Nhân, nhưng dưới Thánh Nhân không ai có thể đánh thắng ta, cho tới nay, ta vẫn chưa đánh một trận tận hứng."

"Hôm nay cuối cùng cũng có thể đánh một trận thống khoái rồi!"

Sở Cuồng Nhân không hề lo lắng mình sẽ chết ở đây.

Không nói hắn có Bất Tử chi thân, mà là Kiếm Lâu có một loại cơ chế bảo hộ nào đó, thời khắc nguy cấp sẽ truyền tống hắn ra ngoài.

Sở Cuồng Nhân nắm chặt Côn Ngô, liền xông về phía trước.

Hắn không ngừng thi triển các loại pháp môn, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, Bạch Liên Tịnh Thế Thiên, Phù Quang Lược Ảnh, Nhân Sơn Ấn Quyết...

Thả mỗi loại ra bên ngoài đều có thể rung động thế nhân.

Cửu Thiên Kiếm Ngục, Thanh Liên Kiếm Ca, Thiên Đạo Chi Kiếm...

Ba đại dị tượng đạo thể bạo phát!

Năm đại vô thượng căn cơ trong cơ thể nở rộ thần quang sáng chói, linh lực gào thét lên, tràn ra ra ngoài cơ thể, giống như thủy triều điên cuồng đập vào hư không.

Lúc này Sở Cuồng Nhân, giống như một vị Thần Vương, mọi hành động đều có uy năng khủng bố như có thể hủy thiên diệt địa.

Nhưng kiếm khí mà kiếm khách không mắt lộ ra cũng vô cùng khủng bố.

Sở Cuồng Nhân mạnh lên, hắn ta càng mạnh hơn!

Có mấy lần, Sở Cuồng Nhân suýt nữa không chống đỡ nổi.

Nhưng trong quá trình chiến đấu, tinh thần của tập trung độ cao, căng thẳng như dây cung, thời khắc ở trong trạng thái áp lực cao.

Trong quá trình này, hắn cảm thấy bản thân vận dụng đạo pháp càng thêm thuần thục, Linh Khư trong cơ thể đang rung động.

Chỉ thấy linh khí bốn phía hội tụ về phía hắn, để hắn bước vào cảnh giới Chiến Vương viên mãn, trong chiến đấu, hắn đã đột phá!

"Đột phá cực hạn? !"

"Rất tốt, ta muốn xem ngươi có thể càng mạnh hơn không!"

Vẻ mặt Sở Cuồng Nhân kinh hỉ, lại lần nữa xông ra, chiến lực còn kinh khủng hơn lúc trước, đánh cho tầng thứ bốn mươi tám điên cuồng rung chuyển.

"Phá cho ta!" Sở Cuồng Nhân bắt lấy một cơ hội, Côn Ngô Kiếm chém ra, lực lượng trực vô cùng cuồng bạo lập tức chém bay kiếm khách không mặt, kiếm khí dồi dào tàn phá bừa bãi trên người đối phương, xé rách hắn ta!

"Phù, thành công không?" Sở Cuồng Nhân thở dốc.

Tiếp theo, chỉ thấy kiếm khí đầy trời hội tụ trước, lại lần nữa hình thành kiếm khách không mặt, hơn nữa kiếm khí trên người càng thêm cường đại.

"Móa nó!"

Ngay cả Sở Cuồng Nhân cũng không nhịn được mắng ra tiếng.

Chuyện này cũng quá vô lại đi.

Giết không chết, hơn nữa chiến lực còn vĩnh viễn mạnh hơn ngươi, thật sự có người vượt qua tầng thứ bốn mươi tám sao?

Đến hắn cũng hoài nghi, chủ nhân của Kiếm Lâu không muốn cho người ta thông qua.

"Nếu không muốn cho người ta thông qua, thì tầng thứ bốn mươi tám này không cần tồn tại, lại càng không có tầng thứ bốn mươi chín, có phải trong này có cái gì đó mà ta chưa nghĩ thông không?" Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Chương 183: Làm Cho Người Ta Thất Vọng, Trèo Lên Đỉnh Kiếm Lâu, Sáng Lập Lịch Sử

Bên ngoài Kiếm Lâu.

Một đám thiên kiêu bị truyền tống ra.

"Tầng thứ bốn mươi bảy, còn thiếu một chút ta đã tìm hiểu ra đạo vận của Thánh Nhân pháp kia, đáng chết." Lệnh Hồ Đằng cắn răng nói.

Hắn ta nhìn Kiếm Lâu, trên mặt tràn đầy vẻ không cam tâm.

Lúc này, trong Kiếm Lâu chỉ còn ba người.

Theo thứ tự là Sở Cuồng Nhân tầng thứ bốn mươi tám, Kiếm Phong Tử và Mộ Dung Vũ ở tầng bốn mươi bảy.

Lúc này, cửa vào Kiếm Lâu lóe lên một trận bạch quang, Mộ Dung Vũ cũng bị truyền tống đi ra, giống như Lệnh Hồ Đằng, hắn ta cũng dừng lại ở tầng bốn mươi bảy, không thành công thông qua.

"Kiếm Phong Tử, Sở Cuồng Nhân, hai người này lại đến tầng thứ bốn mươi tám." Đồng tử của Mộ Dung Vũ không khỏi co rụt lại.

"Từ xưa đến nay, kiếm tu có thể đạt tới tầng thứ bốn mươi tám không có mấy người, ngờ lần này trực tiếp xuất hiện hai người."

"Không sai, không biết hai người này người nào mạnh hơn một bậc."

Bên ngoài Kiếm Lâu, một đám thiên kiêu đang sôi nổi nghị luận.

"Nhưng Sở Cuồng Nhân ở tầng thứ bốn mươi tám khá lâu rồi, đã hơn nửa canh giờ."

Có kiếm tu bỗng nhiên nói.

Mọi người nghe vậy, không khỏi sững sờ, sau đó hít một ngụm khí lạnh.

"Cái gì, hơn nửa canh giờ rồi?"

"Móa nó, từ xưa đến nay, không có mấy kiếm tu có thể đến tầng thứ bốn mươi tám, hơn nữa, không người nào vượt qua một phút, Sở Cuồng Nhân lại có thể chống đỡ hơn nửa canh giờ?"

"Chỉ bằng điểm này, hắn đã sáng tạo ra lịch sử."

"Không hổ là Sở Cuồng Nhân."

Lúc này, Kiếm Phong Tử Lăng Phong bị truyền tống ra, khí tức của hắn ta vô cùng uể oải, giống như đã trải qua một trận đại chiến.

"Bảy chiêu, ta chỉ có thể chống được bảy chiêu trong tay tên kiếm khách không mặt kia, tầng thứ thứ bốn mươi tám này quá kinh khủng đi."

"Đoán chừng, trong số thiên kiêu lần này tới Kiếm Lâu, chỉ có một mình ta đạt đến tầng bốn mươi tám, cũng coi như một chiến tích không tệ."

Nói xong, Lăng Phong nhìn về phía Kiếm Lâu.

Sau đó, đồng tử của hắn co rụt lại, "Còn có người! Thế mà có người cũng đạt đến tầng thứ bốn mươi tám giống ta!"

"Cỗ khí tức này... Là Sở Cuồng Nhân!"

Mặc dù chấn kinh, nhưng Lăng Phong tỉ mỉ nghĩ lại cũng cảm thấy hợp tình hợp lí, dù sao, thực lực của đối phương rất có thể không yếu hơn hắn ta.

"Hắn đến tầng thứ bốn mươi tám bao nhiêu lâu rồi?"

Lăng Phong thuận miệng hỏi một tên kiếm tu bên cạnh.

"Gần một canh giờ rồi."

Nghe thấy vậy, trên mặt Lăng Phong tràn đầy vẻ không thể tin được, "Không có khả năng, làm sao hắn lại có thể kiên trì tại tầng thứ bốn mươi tám gần một canh giờ được?"

Phải biết, hắn ta đỡ được bảy chiêu còn chưa đến nửa khắc đồng hồ, vậy mà Sở Cuồng Nhân thế đã ở đó gần một canh giờ rồi?

Chuyện này sao có thể!

"Đúng là gần một canh giờ rồi, lúc ta đi ra, hắn mới lên tầng thứ bốn mươi tám, ta vẫn luôn đếm thời gian đấy."

Một tên kiếm tu chắc chắn nói.

Nghe thấy vậy, đạo tâm của Lăng Phong có chút rung động.

Hắn ta không kiên trì nổi nửa khắc đồng hồ, vậy mà đối phương lại có thể kiên trì gần một canh giờ, chênh lệch giữa hắn ta và Sở Cuồng Nhân lại lớn như vậy!

Không chỉ là Lăng Phong, những người còn lại cũng có cảm giác không thể tin được.

"Các ngươi nói, hắn có thể thông qua tầng bốn mươi tám không?"

Có kiếm tu đột nhiên nói.

"Không có khả năng! !"

Lăng Phong chém đinh chặt sắt nói: "Không ai có thể thông qua tầng bốn mươi tám, tầng kia, quá kinh khủng! Từ xưa đến nay, không ai có thể thông qua, cho dù là Sở Cuồng Nhân cũng không ngoại lệ."

"Không sai, ngươi mạnh, kiếm khách không mặt kia còn mạnh hơn, thử hỏi như vậy còn thông qua thế nào được, mặc kệ thực lực của Sở Cuồng Nhân cường đại đến mức nào, đều khó có thể chiến thắng tồn tại còn mạnh hơn mình."

Mộ Dung Vũ cũng chắc chắn nói.

Nhưng hắn ta vừa dứt lời.

Chỉ thấy điểm sáng thuộc về Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên di động, trước mắt bao người, đi tới tầng bốn mươi chín!

Tất cả mọi người ngây ra như phỗng.

Đám người Nam Cung Hoàng nghiền ngẫm nhìn về phía Lăng Phong, Mộ Dung Vũ.

"Vừa rồi ai nói đại sư huynh không thể thông qua vậy?"

"Ôi chao, vả mặt này có chút vội vàng không kịp chuẩn bị nha."

Sắc mặt hai người Lăng Phong vô cùng khó coi, nhưng cũng cảm thấy không thể tin được, gắt gao nhìn chằm chằm Kiếm Lâu.

Thậm chí bọn họ còn đếm lại số tầng lầu.

Lúc này, đúng là Sở Cuồng Nhân đang đứng tại tầng bốn mươi chín!

"Làm sao có thể, làm sao hắn có thể thông qua kiếm khách không mặt tại tầng bốn mươi tám, kiếm khách không mặt kia vĩnh viễn cường đại hơn ngươi, làm sao có thể bị đánh bại được?"

"Rốt cuộc tại sao hắn làm được?"

Lăng Phong, Mộ Dung Vũ đều không nguyện ý tin tưởng sự thật này.

Các kiếm tu còn lại càng thêm rung động.

Tầng bốn mươi tám, đã bị thông qua!

Vô số năm qua, vẫn không có ai thông qua tầng bốn mươi tám! Giờ khắc này, bọn họ đã được chứng kiến lịch sử! !

"Sở Cuồng Nhân, siêu phàm thoát tục."

"Vô số năm qua, không ai có thể thông qua tầng bốn mươi tám, làm sao hắn làm được?"

Ngay cả mấy vị Thánh Nhân cũng có chút chấn kinh.

Mà vừa rồi.

Sở Cuồng Nhân ở trong tầng bốn mươi tám, vừa kịch chiến với kiếm khách không mặt, vừa tự hỏi làm sao thông qua tầng này.

Nhưng càng nghĩ càng không có biện pháp tốt, thậm chí hắn dự định dùng Bất Tử chi thân, ở tầng này mấy ngày mấy đêm.

Nhưng đột nhiên, kiếm khách không mặt lại hóa thành kiếm khí tán đi, hành lang thông hướng đến tầng bốn mươi chín xuất hiện trước mắt hắn.

Một cỗ cảm ngộ đột nhiên xông lên đầu.

Thì ra điều kiện thông qua tầng bốn mươi căn bản không phải đánh bại kiếm khách không mặt, kiếm khách không mặt này không thể đánh bại.

Muốn thông qua tầng này, chỉ có thể dựa vào hai chữ, kiên trì!

Kiên trì dưới tay kiếm khách không mặt một canh giờ, coi như đã thông qua được, nhưng muốn kiên trì đối đầu với kiếm khách không mặt trong trạng thái kinh khủng như vậy một canh giờ, chuyện này quá khó khăn.

Đánh không chết, còn luôn mạnh hơn ngươi, đối thủ như vậy, là ai cũng cảm thấy tuyệt vọng, đừng nói đến chuyện kiên trì dưới tay hắn một canh giờ, đến một phút cũng khó khăn.

Nhưng Sở Cuồng Nhân làm được!

"Tầng bốn mươi tám khó khăn như thế, vậy tầng bốn mươi chín sẽ có khảo nghiệm gì đây?" Sở Cuồng Nhân có chút chờ mong.

Hắn đi đến tầng bốn mươi chín.

Nhưng kết quả, khiến hắn vô cùng thất vọng.

Tầng bốn mươi chín khảo nghiệm đạo tâm, trong khoảnh khắc đi vào tầng này đã xuất hiện các loại huyễn cảnh mê hoặc ngươi.

Nói thực ra, cửa này cũng vô cùng khó khăn, thậm chí còn khó hơn tầng bốn mươi chín, huyễn cảnh vô cùng chân thực, còn chân thực hơn huyễn cảnh trên tâm thê mà Sở Cuồng Nhân đã gặp.

Ngay cả Thánh Nhân cũng chưa chắn thông qua khảo nghiệm này.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại nắm giữ Đạo Tâm Bàn Thạch, huyễn cảnh này giống như mây khói thoáng qua, không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì với hắn.

Hắn không dừng lại tại tầng bốn mươi chín bao lâu đã đến tầng năm ngươi, cũng chính là tầng cuối cùng của Kiếm Lâu!

Nhưng hắn không biết, hắn nhanh chóng thông qua tầng bốn mươi chín đã tạo thành rung động lớn cỡ nào đối với mọi người bên ngoài Kiếm Lâu.

Mặc dù mọi người không biết ở tầng bốn mươi chín là khảo nghiệm gì, nhưng phải biết, tầng bốn mươi tám gian nan như vậy, không thể nghi ngờ, tầng bốn mươi chín sẽ càng khủng bố hơn.

Phần lớn mọi người đều không nghĩ Sở Cuồng Nhân có thể thông qua tầng này, thậm chí còn đang đoán bao lâu nữa hắn sẽ bị truyền tống ra ngoài.

Nhưng chưa từng nghĩ, đối phương không có chút dừng lại nào, đã đi đến tầng cuối cùng, chuyện này khiến tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm.

"Rốt cuộc tầng bốn mươi chín khảo nghiệm cái gì, vì sao hắn có thể thông qua nhanh như vậy, chẳng lẽ rất đơn giản?"

"Đơn giản cái rắm, trong Kiếm Lâu, tầng sau còn khó hơn tầng trước, sao tầng bốn mươi chín có thể đơn giản được, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Mọi người trăm mối không có cách giải.

Nhưng bọn họ biết, Sở Cuồng Nhân là người duy nhất thành công trèo lên đỉnh Kiếm Lâu trong vô số năm qua!

Hắn đã sáng lập lịch sử!

Chương 184: Minh Tâm Đại Đế, Kinh Thiên Đại Bí, Đại Đế Hố Ta

"Hắn thành công trèo lên đỉnh!"

"Bên trong Kiếm Lâu, rốt cuộc là cơ duyên thế nào?"

"Sở Cuồng Nhân thật khiến người ta kinh ngạc, qua nhiều năm như vậy, không ai có thể trèo lên đỉnh Kiếm Lâu, nhưng hắn lại thành công!"

"Làm sao hắn làm được?"

Mấy vị Thánh Nhân trở nên khiếp sợ.

Mà trên mặt Huyền Thiên tam tổ tràn đầy hưng phấn, "Ha ha, không hổ là thủ tịch của Huyền Thiên tông ta, quả nhiên có thể làm chuyện mà người khác không thể làm được!"

Các Thánh Nhân còn lại thấy thế, trong lòng không khỏi ghen ghét.

Bọn họ hận không thể khiến cho Sở Cuồng Nhân trở thành người trong đạo thống mình.

Bên trong Kiếm Lâu, tầng năm mươi.

Sở Cuồng Nhân đi vào tầng năm mươi, quang cảnh trước mặt thay đổi, xuất hiện trước mắt hắn lại là một hồ nước.

Bên bờ hồ có một nam tử khoác áo tơi đang câu cá.

Sở Cuồng Nhân chậm rãi đi lên trước, dùng Động Tất Chi Nhãn tra tin tức của đối phương, vừa xem xét, trong lòng hắn liền chấn động.

"Minh Tâm Đại Đế, Thượng Cổ Đế giả hai mươi hai vạn năm trước, trạng thái trước mắt là đế niệm chi thể, am hiểu kiếm đạo, tu hành..."

Bởi vì tu vi của Sở Cuồng Nhân, cho nên Động Tất Chi Nhãn không thể phân tích được nhiều tin tức của vị Đế giả này.

Nhưng như vậy đã khiến hắn vô cùng khiếp sợ rồi.

Tính cả lúc trước gặp phân thân của Ngạo Mạn Ma Đế, Minh Tâm Đại Đế trước mặt này là vị Đế giả thứ hai mà hắn đã gặp.

Sở Cuồng Nhân trầm mặc đứng sau lưng đối phương, không hề lên tiếng.

Một người ngồi câu cá, một người đứng bất động phía sau.

Qua một lúc lâu.

"Tiểu gia hỏa, vì sao ngươi lại không nói lời nào?"

Minh Tâm Đại Đế có chút ngồi không yên, tò mò hỏi.

Không phải nên hỏi ông ta là ai trước sao?

Nhưng Sở Cuồng Nhân thì tốt rồi, đi tới đây lại không nói lời nào, tuyệt đối không cảm thấy tình cảnh của mình đáng lo lắng.

"Tiền bối đang câu cá, vãn bối không dám quấy nhiễu."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Nghe vậy, Minh Tâm Đại Đế sửng sốt một chút.

Thì ra là vậy?

Vì chuyện này mà đứng ở phía sau không nói?

"Ha ha, tiểu tử thú vị." Minh Tâm Đại Đế cười một tiếng, sau đó đứng dậy lấy áo tơi và mũ rộng vành xuống, lộ ra khuôn mặt.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, hơi kinh ngạc.

Bởi vì tượng mạo của Minh Tâm Đại Đế trước mặt, lại giống bạch y nam tử đã giao thủ với hắn trên bảng hiệu của Kiếm Lâu như đúc.

Quả nhiên, Minh Tâm Đại Đế chính là chủ nhân của Kiếm Lâu.

Mà hôm đó người vượt ngang vô tận năm tháng luận đạo với hắn không phải Thánh Nhân, mà là một vị Đại Đế!

"Tiểu gia hỏa, ngươi biết ta là ai không?"

"Là chủ nhân của Kiếm Lâu."

"Không sai, đúng là Kiếm Lâu do ta lưu lại, mà ta chính là Đế giả đã chứng đạo thời kì Thượng Cổ, ta là... Minh Tâm Đại Đế!"

Sở Cuồng Nhân khom mình hành lễ, "Bái kiến Đại Đế."

Minh Tâm Đại Đế ngây ngẩn cả người.

Tại sao tên tiểu bối hậu nhân này nghe thấy mình là Đại Đế, lại không chấn kinh, đạo tâm này cũng quá tốt đi.

Ông ta không biết, Sở Cuồng Nhân đã sớm biết thân phận của ông ta rồi.

"Có thể đi tới tầng năm mươi Kiếm Lâu, nói rõ ngươi đã có tư cách tiếp nhận truyền thừa của ta." Minh Tâm Đại Đế cười nhạt nói, ông ấy phất tay, trước mặt Sở Cuồng Nhân liền xuất hiện một bản kinh thư phong cách cổ xưa.

Trong nháy mắt kinh thư xuất hiện, từng đợt đạo vận huyền diệu lưu chuyển, một cỗ uy áp đế đạo mênh mông từ trong đó đổ xuống.

"Đây là... Đế kinh!"

"Ha, ánh mắt của tiểu gia hỏa không tầm thường, lại nói, từ trên người ngươi, ta cũng cảm nhận được một loại đạo vận đế đạo hoàn toàn khác biệt với ta, có phải ngươi đã lấy được truyền thừa của một vị Đế giả khác không?"

"Không dám giấu diếm, đúng là vãn bối đã lấy được một bản đế kinh."

Sở Cuồng Nhân nói, chính là Trường Sinh Đế Kinh.

Nhưng đó là hắn rút thưởng được.

"Ha, vị đại đế nào, có thể nói cho ta nghe một chút không."

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một chút, "Trường Sinh Đại Đế."

Minh Tâm Đại Đế nghe vậy, nghĩ một lát, sau đó ánh mắt lộ ra một vệt kinh ngạc, "Trường Sinh Đại Đế, không ngờ lại là hắn."

"Đại Đế nhận biết?" Sở Cuồng Nhân cũng kinh ngạc.

Đây chính là hắn rút thưởng có được a.

Chẳng lẽ, thật sự có Trường Sinh Đại Đế sao?

"Không biết, nhưng từng gặp trên điển tịch, là một vị Đại Đế thời kì Viễn Cổ, không ngờ ngươi lại lấy được truyền thừa của hắn."

Đối với Minh Tâm Đại Đế mà nói, thời kì Viễn Cổ cũng là một thời kì vô cùng cổ lão.

Ông ấy cũng chỉ nhìn thấy trên ghi chép điển tịch mà thôi.

"Thì ra là thế."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, nhưng trong lòng lại suy nghĩ, chẳng lẽ phần thưởng rút được cũng có liên quan đến thế giới này?

Sau này có cơ hội, phải nghiên cứu một chút.

"Một người có hai bản đế kinh, khí vận của ngươi đúng là không tầm thường." Minh Tâm Đại Đế tấm tắc nói.

Sau đó, ông ta giao đế kinh cho Sở Cuồng Nhân.

"Ngoại trừ đế kinh, Kiếm Lâu cũng là một bảo vật, cũng đưa cho ngươi đi." Minh Tâm Đại Đế nói.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Kiếm Lâu đúng là một kiện bảo vật, không nói cái khác, chỉ mấy bích hoạ ghi lại Thánh Nhân pháp kia cũng khiến các đạo thống Thánh Nhân vì đó đỏ mắt rồi, đừng nói đến đủ loại tác dụng trong đó.

"Đa tạ Đại Đế, đúng rồi, vãn bối có một vấn đề, chính là người đang đứng trước mặt ta, không phải bản thể của ngài đi."

"Tiểu gia hỏa, ngươi đoán không sai, hiện tại, ở trước mặt ngươi, ta chỉ là một luồng đế niệm mà thôi." Minh Tâm Đại Đế nói.

"Vậy bản thể của Đại Đế ở đâu? Chẳng lẽ đã vẫn lạc?"

"Ngươi nằm mơ đi, lão tử còn sống thật tốt đấy." Minh Tâm Đại Đế liếc mắt, tức giận nói.

Sở Cuồng Nhân gãi đầu một cái, "Là vãn bối đường đột."

"Ta ở đâu, hoặc là nói, đám Đế giả được ghi lại trong điển tịch ở đâu, điểm này, ta không thể nói cho ngươi được."

"Đợi ngươi thành đế, tự nhiên sẽ biết được."

Minh Tâm Đại Đế nói xong, sau đó luồng đế niệm bắt đầu tan rã.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, khom mình hành lễ, "Cung tiễn Đại Đế."

"Ha ha, tiểu gia hỏa, thiên phú của ngươi rất tốt, chờ mong một ngày chúng ta sẽ gặp lại, ta xem trọng ngươi." Minh Tâm Đại Đế cười nói.

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ do dự.

Hôm nay gặp mặt Minh Tâm Đại Đế, hắn có được ích lợi không nhỏ, ngoại trừ đế kinh, Kiếm Lâu ra, còn biết được một bí mật kinh thiên!

Đó chính là, có lẽ đám Cổ Chi Đại Đế trong điển tịch chưa chết, mà đang ở một nơi nào đó.

"Loại bí ẩn kia không phải bây giờ ta có thể chạm đến."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

Sau khi luồng đế niệm kia tiêu tán về sau, hồ nước đột nhiên chấn động, chỉ thấy cần câu đối phương lưu lại nhẹ nhàng rung một cái, bỗng nhiên trong hồ nước có một đầu toàn thân đen nhánh bay ra... Giao Long!

Đầu Giao Long này dài đến một trăm trượng, trên người có vảy màu đen, một cỗ sát khí kinh khủng tràn ngập thiên địa.

Giao Long lăn lộn trên không trung, phát ra tiếng gào thét, nhìn kỹ sẽ phát hiện miệng của nó có một sợi bạc.

Một đầu của sợi bạc chính là cần cầu trước mặt Sở Cuồng Nhân.

"Móa nó, Minh Tâm Đại Đế đang câu Giao Long!"

Sở Cuồng Nhân mộng.

Người khác câu cá, Đại Đế câu Giao Long?

Tỉ mỉ nghĩ lại, hình như cũng không có gì.

Nhưng bây giờ đầu Giao Long này đang hung tợn nhìn hắn!

"Đúng rồi, biện pháp chưởng khống Kiếm Lâu ở trong cơ thể Giao Long, tiểu gia hỏa, đây coi như khảo nghiệm cuối cùng ta dành cho ngươi đi."

Giọng nói của Minh Tâm Đại Đế lại lần nữa vang lên.

Chính là một tia đế niệm cuối cùng còn sót lại trên cần câu.

"Đại Đế, ngươi hố ta a!" Sở Cuồng Nhân nhìn Giao Long đang vọt về phía hắn, khóc không ra nước mắt nói.

Chương 185: Trảm Giao, Tìm Sở Cuồng Nhân Tính Sổ, Quá Yếu

Giao Long màu đen đánh về phía Sở Cuồng Nhân, sát khí cuồn cuộn giống như biển gầm, nếu là tu sĩ bình thường sớm đã bị dọa đến chết khiếp.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không phải tu sĩ bình thường, Côn Ngô trong tay hoành không chém ra.

Một đạo kiếm khí vô cùng sắc bén điên cuồng tuôn ra, trảm trên người Giao Long, lượng lớn lân phiến bị phá nát, huyết dịch như suối phun ra ngoài.

"Rống..."

Một tiếng rú thảm vang lên, cơn đau đớn kịch liệt khiến Giao Long há mồm phun ra một cỗ linh lực màu đen như nước lũ.

Sở Cuồng Nhân thi triển Phù Quang Lược Ảnh, bóng người giống như một đạo lưu quang biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện đã ở bên phải của Giao Long.

Đưa tay chém ra một kiếm!

Một kiếm này, còn vô cùng chính xác trảm lên vị trí lúc trước.

Một tiếng hét lên, huyết nhục bị xé nứt.

Giao Long màu đen cứ thể bị chém thành hai nửa, ầm vang rơi xuống hồ nước, sóng nước cuồn cuộn, máu nhuộm đỏ hơn phân nửa mặt hồ.

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân ở tầng năm mươi trên Kiếm Lâu, trảm Ác Giao ở ven hồ.

"Haiz, đáng tiếc, không ai nhìn thấy phần khí phách này của ta." Sở Cuồng Nhân thở dài, lập tức thu Côn Ngô Kiếm vào vỏ.

Lúc này, một vệt kim quang từ trong thi thể của Hắc Giao xông ra, biến ảo thành một hạt châu to bằng quả đấm, bên trên phủ đầy đạo văn.

"Đây là..."

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc, nắm chặt hạt châu trong tay.

Một cổ cảm ngộ lập tức xông lên đầu.

"Đây là hạch tâm của Kiếm Lâu, chỉ cần luyện hóa, là có thể triệt để chưởng khống toà Kiếm Lâu này." Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Việc này không nên chậm trễ, hắn bắt tay vào luyện hóa hạch tâm Kiếm Lâu.

...

Bên ngoài Kiếm Lâu.

Tất cả mọi người đang nhìn chăm chú vào tầng cao nhất trên Kiếm Lâu.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đi đến tầng cuối cùng, điểm sáng kia vẫn dừng ở nơi đó, không nhúc nhích, không có bất cứ động tĩnh gì.

"Rốt cuộc Sở Cuồng Nhân có đạt được cơ duyên trong Kiếm Lâu không?"

"Ai biết, ta lại không ở tầng thứ năm mươi."

"Gấp chết người."

Lúc này.

Kiếm Lâu bỗng nhiên chấn động.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Sắc mặt mọi người thay đổi, vội vàng lui lại, chỉ thấy Kiếm Lâu chấn động, lại không ngừng thu nhỏ, cuối cùng hóa thành một tòa tiểu tháp màu đen xoay trên không trung.

Bỗng nhiên trong tháp có một điểm sáng đi ra, chính là Sở Cuồng Nhân.

"Thành công." Sở Cuồng Nhân nhìn tiểu tháp, hài lòng cười một tiếng, lúc này hắn có thể tùy tâm sở dục khống chế Kiếm Lâu.

Hắn phất tay thu Kiếm Lâu vào Càn Khôn giới.

Mọi người không khỏi kinh ngạc, mà đám thiên kiêu Mộ Dung Vũ, Lệnh Hồ Đằng nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Cơ duyên trong Kiếm Lâu vô cùng quan trọng, giờ phút này bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn phần cơ duyên này rơi vào tay Sở Cuồng người.

Sao bọn họ có thể cam tâm được?

"Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc cơ duyên trong Kiếm Lâu là cái gì? !"

Lệnh Hồ Đằng không nhịn được, lớn tiếng chất vấn.

"Ha, ta không cần phải nói cho ngươi biết." Sở Cuồng Nhân liếc đối phương một chút, rồi đạm mạc nói.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi sử dụng thủ đoạn gì mà có thể thông qua tầng bốn mươi tám!" Mộ Dung Vũ cũng không nhịn được mở miệng hỏi.

Mọi người nghe vậy cũng đều vô cùng tò mò.

"Ta muốn thông qua thì thông qua, cần dùng thủ đoạn gì?"

"Hừ, tầng bốn mươi tám trên Kiếm Lâu căn bản không thể thông qua, nếu ngươi không giở âm mưu quỷ kế gì, làm sao có thể thông qua!"

Trên mặt Mộ Dung Vũ đầy vẻ không tin nói.

"Các ngươi không thông qua, dựa vào cái gì nghĩ ta không thông qua? Ếch ngồi đáy giếng, ánh mắt cũng chỉ như vậy thôi." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Lời vừa nói ra, mấy người Mộ Dung Vũ vô cùng phẫn hận.

"Sở Cuồng Nhân, mối thù ngươi hủy phân thân của ta, ta vẫn chưa tính sổ đâu, hôm nay liền chấm dứt ở đây đi!"

Lệnh Hồ Đằng băng lãnh nói, tiến lên một bước, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một thanh thánh kiếm vô cùng sáng chói.

"Vừa vặn, mấy ngày trước, Mộ Dung Phi Vũ khiêu chiến ngươi, vốn chỉ muốn luận bàn đọ sức, lại bị ngươi tàn nhẫn sát hại, ta là Thiếu Đế của Mộ Dung gia, thù này, ta cũng không thể không báo!"

Mộ Dung Vũ cũng bộc phát ra một cỗ kiếm chi đạo vận cường hãn, khóa chặt Sở Cuồng Nhân, muốn cùng Lệnh Hồ Đằng đối phó hắn.

"Vô sỉ, Mộ Dung Phi Vũ muốn đánh lén Lam Vũ cô nương từ phía sau mới bị giết, căn bản chính là chết chưa hết tội!"

Nam Cung Hoàng lạnh giọng nói.

Mộ Dung Vũ lạnh hừ một tiếng, căn bản không để ý tới sự thật này.

Hiện tại hắn ta chỉ muốn đối phó Sở Cuồng Nhân mà thôi, còn Mộ Dung Phi Vũ chỉ là một cái cớ, đâu quản được nhiều như vậy.

Hai đại Thiếu Đế liên thủ chuẩn bị vây công Sở Cuồng Nhân, nhưng hắn lại không hoảng hốt, ngược lại nhìn về phía Lăng Phong của Phong Vân sơn cách đó không xa, thản nhiên nói: "Bọn họ đều xuất thủ, chẳng lẽ ngươi còn nhịn được sao?"

Nghe thấy vậy, Lăng Phong lạnh lùng nói ra: "Ta khinh thường liên thủ với người khác đối phó ngươi, muốn chiến, cũng chỉ một mình ta chiến với ngươi!"

"Ta khuyên ngươi vẫn là liên thủ với bọn họ đi, như vậy mới có thể đánh ra mấy chiêu, không thua đến mức quá khóicoi."

"Ngươi quá cuồng vọng đi!"

Lăng Phong nghiến răng nghiến lợi.

Hắn ta tự nhận mình đã đủ cuồng vọng, nhiều năm này đã khiêu chiến không ít cường giả kiếm đạo, thế hệ trẻ tuổi hay thế hệ trước đều có.

Nhưng hôm nay, hắn ta lại gặp một người cuồng vọng hơn hắn ta.

"Nói lời vô dụng làm gì! Lên đi!"

Lệnh Hồ Đằng xuất thủ trước, Thánh Kiếm trong tay nhấc lên, một cỗ kiếm khí vô cùng bàng bạc phóng lên tận trời, hóa thành vòi rồng chém ra.

Mộ Dung Vũ cũng xuất thủ, hắn ta dùng một thanh thiết kiếm vô cùng nặng nề, hét lớn một tiếng, một kiếm chém ngang ra, kiếm quang màu đen giống như một vòng trăng tròn xẹt qua hư không, chém về phía Sở Cuồng Nhân.

Hai loại pháp môn kiếm đạo, hai loại kiếm chi đạo vận hoàn toàn khác biệt đồng thời tấn công về phía Sở Cuồng Nhân, nhưng hắn không hề tránh né, thậm chí khinh thường dùng kiếm, chỉ giơ tay lên, sau đó vỗ ra một chưởng.

Bàn tay trắng nõn như ngọc rơi xuống, một cỗ đạo vận dồi dào từ lòng bàn tay bạo phát, địa khí hội tụ, hóa thành một tòa Thái Cổ Thần Sơn nghiền ép mà ra.

Hai đạo kiếm quang đồng thời phá nát, lực trùng kích không gì sánh kịp như bão táp khuếch tán ra, hai người Mộ Dung Vũ và Lệnh Hồ Đằng cũng bị đẩy lui.

"Chưởng lực thật khủng khiếp!"

Lệnh Hồ Đằng không khỏi chấn kinh.

Nhưng lúc này, một đạo lưu quang đột nhiên đi đến trước mặt hắn ta, chỉ thấy một bàn tay không ngừng phóng đại, sau đó đặt trên mặt hắn ta.

Lệnh Hồ Đằng chỉ cảm thấy thân thể của mình không bị khống chế ngã về phía sau, sau đó oanh một tiếng, trực tiếp nện trên mặt đất, đau đớn kịch liệt khiến hắn ta cảm thấy như đầu bị nổ tung.

Trong mắt những người khác, đầu của Lệnh Hồ Đằng trực tiếp bị Sở Cuồng Nhân đánh lên mặt đất, một tiếng vang thật lớn, mặt đất lõm xuống, xuất hiện vết rách, máu me tung tóe, dáng vẻ của Lệnh Hồ Đằng vô cùng thê thảm.

"Ta nói rồi, phân thân yếu như vậy, bản thể sẽ mạnh tới đâu chứ?" Sở Cuồng Nhân đứng dậy, một chân đạp bay Lệnh Hồ Đằng ngã trên đất như chó chết ra ngoài mấy chục trượng, nện trên vách đá.

"Kiếm Vũ Quyết! !"

Cách đó không xa, Mộ Dung Vũ hét lớn một tiếng, đạo vận lưu chuyển, từng đạo kiếm khí điên cuồng chém ra, liên miên bất tuyệt, phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

Mỗi đạo kiếm khí đều có uy lực chém đứt đồi núi, trăm ngàn đạo kiếm khí hội tụ, giống như một dòng thác kiếm khí!

Sở Cuồng Nhân vẫn không tránh không né, vừa sải bước ra, một cỗ đạo vận huyền diệu tràn ngập, xung quanh ngưng tụ thành từng đoá Bạch Liên.

Vô số kiếm khí rơi trên Bạch Liên, không thể khuấy động ra một gợn sóng, đạo vận, linh lực đều tuỳ tiện tan rã.

Sở Cuồng Nhân cứ như vậy đi trong dòng thác kiếm khí, từng bước đi đến trước mặt Mộ Dung Vũ, trong ánh mắt hoảng sợ của đối phương, hắn giơ tay lên, sau đó một chưởng đánh ra, gọn gàng linh hoạt đánh bay đối phương ra ngoài.

"Yếu, quá yếu, yếu đến mức khiến người ta không hăng hái nổi."

Chương 186: Một Cái Kiếm Phù, Ngươi Đã Xuất Kiếm A

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, nhìn hai người Lệnh Hồ Đằng và Mộ Dung Vũ nằm trên mặt đất, trong mắt lộ ra thất vọng.

"Yếu, thật sự quá yếu."

"Các ngươi như vậy, khiến ta hoàn toàn không hăng hái nổi."

Đám kiếm tu xung quanh nhìn thấy hắn vừa giơ tay đã trấn áp được hai người Lệnh Hồ Đằng, đều nuốt một ngụm nước bọt, cảm giác chấn kinh.

"Chiến lực của Sở Cuồng Nhân quá kinh khủng đi."

"Đúng vậy, quả thực không phải người a!"

Lệnh Hồ Đằng bị đánh đến vỡ đầu chảy máu chậm rãi ngẩng đầu, nhìn chằm chằm bóng người mặc bạch y cách đó không xa, trong mắt tràn đầy vẻ không cam lòng.

"Tại sao hắn có thể mạnh đến trình độ này?"

"Đáng hận!"

Cách đó không xa, Mộ Dung Vũ bị một chưởng đánh bay, hai mắt đỏ ngầu, đằng không mà lên, chỉ thấy trên người hắn ta có từng đạo quang mang lưu chuyển, sau đó ngưng tụ thành một đạo phù văn huyền diệu theo phong cách cổ xưa, tỏa ra đạo vận dày đặc.

Nhìn thấy phù văn này, Sở Cuồng Nhân có chút hứng thú.

"Một cái kiếm phù cấp Chuẩn Thánh, có chút ý tứ."

Cái gọi là phù văn, chính là đường vân đạo ở khắp nơi trong thiên địa, quy kết đơn giản thành một loại lực lượng tồn tại trong thiên địa.

Trên thế gian có ngàn vạn phù văn, đều rất huyền diệu.

Kiếm phù, chính là phù văn liên quan tới kiếm đạo, có tác dụng gia trì thực lực của kiếm tu, kiếm phù cao cấp hơn kiếm, gia trì lực lượng càng nhiều hơn.

Mà trên thế gian này, phù văn cấp bậc Chí Tôn đã rất khó có được, đừng nói đến một cái kiếp phù cấp Chuẩn Thánh.

Được kiếm phù cấp Chuẩn Thánh gia trì, kiếm khí của Mộ Dung Vũ tăng cường trên diện rộng, bộc phát một cỗ đạo vận không gì sánh kịp.

"Sở Cuồng Nhân, xem một kiếm này của ta!"

Mộ Dung Vũ rống lên như sấm, tay cầm Thánh Kiếm chém ra một kiếm, ngàn vạn kiếm khí bắn ra, xen lẫn hình thành một đầu Cự Mãng khủng bố thôn thiên phệ địa, phát ra tiếng rống bén nhọn chói tai, cắn xé về phía Sở Cuồng Nhân.

Đối mặt với một kiếm này, Sở Cuồng Nhân chậm rãi giơ tay lên, năm đại vô thượng căn cơ trong cơ thể nở rộ thần quang sáng chói, linh lực phun trào giống như biển gầm.

Hắn không xuất kiếm, vẫn một chưởng vỗ ra.

Thần sơn chi lực vô cùng dồi dào bạo phát trong nháy mắt, đầu Cự Mãng khủng bố do kiếm khí hình thành kia lập tức bị vỡ nát!

Kiếm khí và chưởng kình đập vào nhaum hình thành lực trùng kích, khuếch tán ra ngoài, Mộ Dung Vũ đứng mũi chịu sào, cả người như diều đứt dây, thổ huyết bay ngược lại.

Ngay cả khi vận dụng một cái phù văn cấp Chuẩn Thánh, hắn ta vẫn không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, vẫn không có tư cách khiến hắn xuất kiếm!

Hai đại Thiếu Đế kiếm đạo, hoàn toàn thất bại!

Sau đó, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Lăng Phong của Phong Vân sơn, vị này được xưng là Kiếm Phong Tử, vị Thiếu Đế vô cùng cuồng nhiệt với kiếm đạo này lại cứng ngắc đứng yên tại chỗ, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, đồng tử khẽ run.

Quá kinh khủng!

Ngay cả hắn ta cũng không thể giống như Sở Cuồng Nhân, giơ tay nhấc chân là có thể đánh bại Mộ Dung Vũ, Lệnh Hồ Đằng.

Hơn nữa, đối phương còn chưa rút kiếm, hoàn toàn không dùng toàn lực.

Không thể nghi ngờ, đối phương còn mạnh hơn hắn ta rất nhiều.

"Ta nói rồi, ngươi cùng ra tay với bọn họ, có thể thêm ra mấy chiêu, hiện tại, đoán chừng ngươi chỉ có thể ra một chiêu."

"Xuất kiếm, để ta xem tuyệt học kiếm đạo của Phong Vân sơn thế nào đi!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lăng Phong nắm chặt kiếm trong tay, thân thể khẽ run, nhưng vẫn không xuất kiếm.

Hắn ta đang sợ hãi!

"Ta bảo ngươi xuất kiếm!"

Sở Cuồng Nhân quát lạnh một tiếng, giống như đang răn dạy một đứa bé.

Nói xong, kiếm chi đạo vận tràn ngập trên người hắn, như núi kêu biển gầm mãnh liệt mà ra, điên cuồng nghiền ép về phía Lăng Phong!

Kiếm chi đạo vận khóa chặt Lăng Phong, đừng nói xuất kiếm, cho dù động một ngón tay, hắn ta cũng cảm thấy vô cùng khó khăn.

"Không, không có khả năng!"

"Ta là thiên chi kiêu tử của Phong Vân sơn, làm sao lại sợ không dám xuất kiếm trước mặt hắn được, ít nhất cũng phải ra một kiếm! !"

Nghĩ như vậy, Lăng Phong cắn răng, chậm rãi rút trường kiếm ra, giơ lên cao cao, một cỗ kiếm chi đạo vận lan tràn ra.

Kiếm khí lưu chuyển, hóa thành một đạo kiếm ảnh hư ảo trên đỉnh đầu hắn ta.

Bị đạo vận của Sở Cuồng Nhân áp chế, kiếm ảnh Lăng Phong thi triển ra không ngừng run rẩy, dường như sau một khắc sau sẽ sụp đổ.

"Rất tốt, xuất kiếm đi!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, kiếm chi đạo vận lại tăng cường.

"A a a a! !"

Lăng Phong cảm giác được cỗ đạo vận kia càng khủng bố hơn, điên cuồng rống giận, nhưng kiếm ảnh trên đỉnh đầu lại chậm chạp không thể rơi xuống.

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này, đều cảm thấy sợ hãi, có thể bức Kiếm Phong Tử đến tình trạng này, cần áp lực kinh khủng cỡ nào a!

"Xuất kiếm, xuất kiếm đi!"

Trong lòng Lăng Phong đang gào thét.

Nhưng đạo vận bị áp chế, tay hắn ta, kiếm của hắn ta đều đang run rẩy.

Kiếm ảnh càng khó có thể rơi xuống.

"Haiz, cuối cùng ngươi vẫn không có cách nào đột phá cực hạn của mình."

"Cái gọi là Kiếm Phong Tử, cũng chỉ là như thế."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu.

Kiếm chi đạo vận cuồng bạo lại lần nữa bạo phát, trong đạo vận trùng kích này, kiếm ảnh hoàn toàn phá nát!

Mà Lăng Phong cũng không kiên trì nổi, xụi lơ trên mặt đất.

Cuối cùng hắn ta cũng không chém ra một kiếm.

"Ta thua rồi." Kiếm Phong Tử co quắp ngồi dưới đất, vẻ mặt sa sút tinh thần, trong lòng sinh ra cảm giác thất bại to lớn.

Các kiếm tu xung quanh thấy thể, cảm thấy một màn trước mắt thật không thể tin được, đường đường là Kiếm Phong Tử, lại bị áp chế đến không thể xuất kiếm!

Chuyện này không khỏi quá dọa người đi.

"Thực lực của Kiếm Phong Tử tuyệt đối còn mạnh hơn Mộ Dung Vũ, Lệnh Hồ Đằng, nhưng hắn ta lại bị áp chế đến không cách nào xuất kiếm, có thể thấy được vừa rồi Sở Cuồng Nhân hoàn toàn không dùng toàn lực đối phó với hai người Mộ Dung Vũ."

"Thậm chí ta còn hoài nghi hắn không dùng một nửa thực lực."

"Trời ạ, Sở Cuồng Nhân cũng quá biến thái đi."

"Là quái vật!"

"Ta không tin, ta không tin! !" Lệnh Hồ Đằng chống đỡ đứng dậy, điên cuồng rống lên, thôi động linh lực muốn tái chiến.

Nhưng lúc này, một cỗ áp lực mênh mông từ trên cao rơi xuống, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, tất cả các kiếm tu ở đây đều bị ngăn chặn.

Tu vi yếu còn trực tiếp nằm rạp trên mặt đất, không thể động đậy.

Đây là uy áp Thánh Đạo!

Chỉ thấy trên không trung, thân ảnh bốn người hiện ra.

Chính là Thánh Nhân sau lưng bốn thế lực một núi một tông hai nhà, nhưng trong đó có ba người nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt không tốt.

Dù sao, thiên kiêu nhà bọn họ đã bị Sở Cuồng Nhân đánh quá thảm rồi.

Sau khi trở về, đạo tâm sẽ chịu ảnh hưởng.

"Thế nào, chẳng lẽ mấy vị còn muốn ra tay với một tên tiểu bối?"

Lúc này, Huyền Thiên tam tổ từ tốn nói.

Ba thánh con lại nghe vậy, thu liễm ánh mắt, bọn họ biết, đây là tranh đấu của các thiên kiêu, nếu bọn họ xuất thủ, tính chất đã hoàn toàn thay đổi, thậm chí còn dẫn phát đạo thống đại chiến.

Nhưng trơ mắt nhìn Sở Cuồng Nhân không ngừng lớn mạnh, còn là người của Huyền Thiên tông, trong lòng bọn họ vẫn cảm thấy khó chịu.

"Đều dừng tay đi."

Thánh Nhân của Phong Vân sơn từ tốn nói, sau đó nhìn về phía Sở Cuồng Nhân hỏi: "Xin hỏi tiểu hữu, cơ duyên trong Kiếm Lâu là gì vậy?"

Không chỉ ông ta, các Thánh Nhân còn lại đều vô cùng tò mò.

Cơ duyên trong Kiếm Lâu đã cất giấu quá lâu, vô số năm qua đều không có ai biết, lúc này có người đạt được phần cơ duyên này, mặc dù không phải thế lực nhà mình, nhưng trong lòng các Thánh Nhân vẫn rất ngứa ngáy tò mò.

"Cuồng Nhân, ngươi không cần phải nói, có ta ở đây, không ai có thể làm gì ngươi?" Lúc này, Huyền Thiên tam tổ nói với Sở Cuồng Nhân.

"Vâng, tam tổ." Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

"Huyền Tam đạo hữu, ngươi như vậy cũng quá không tử tế đi, chúng ta chỉ hỏi một chút, lại không đoạt, có cần để phòng chúng ta như vậy không?"

Lệnh Hồ tam tổ nhíu mày nói.

"Hừ, nói hay không là tự do của chúng ta, thế nào, không nói ngươi còn muốn cưỡng ép à?" Huyền Thiên tam tổ đạm mạc nói.

"Ngươi..."

Lệnh Hồ tam tổ tức tới mức cắn răng, nhưng lại không thể làm gì.

Chương 187: Nơi Không Biết, Sư Tôn Tự Cầu Phúc Đi

Cơ duyên trong Kiếm Lâu bị Sở Cuồng Nhân đoạt được, các kiếm tu khác bị đả kích đến thương tích đầy mình, thậm chí có vài người còn không có hào hứng luyện kiếm nữa.

Quá thảm rồi.

So sánh với Sở Cuồng Nhân, bọn họ còn luyện kiếm gì chứ!

Ngoại trừ một vài người ở lại Tàng Kiếm Hạp quan sát kiếm ngân ở các nơi, phần lớn kiếm tu, bao gồm một núi một tông hai nhà đều rời đi.

"Tiền lão bản, sau này chúng ta còn gặp lại."

"Sở đạo hữu, đi thong thả."

Tiền Phú Quý cười ha ha một tiếng, mấy ngày nay, ông ta và Sở Cuồng Nhân tiếp xúc không ít, mặc dù không tính là bằng hữu, nhưng quan hệ khá tốt.

Nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, Tiền Phú Quý cười nói: "Lần này tới Tàng Kiếm Hạp quả nhiên không lỗ, mua bán này quá đáng giá."

Sau lưng Tiền Phú Quý xuất hiện một bóng xanh, "Lão bản, mấy ngày nay ngươi vẫn luôn tiếp xúc với Sở Cuồng Nhân, là muốn kết giao với hắn sao?"

"Nói nhảm."

"Vậy vì sao ngươi không quan minh chính đại nói ra thân phận của mình."

"Sao ngươi lại không hiểu chứ, kết giao bằng hữu, quý ở tấm lòng."

Bóng xanh kia liếc mắt, "Lão bản, ngươi cũng đi kết giao với người ta, chính ngươi rõ ràng, không phải nhìn trúng thân phận, thiên phú và tiềm lực của người ta sao? Còn không biết xấu hổ nói quý ở tấm lòng, quá giả đi."

"Im miệng, ta là lão bản của ngươi, ngươi còn dám mạnh miệng."

"Đúng đúng, lão bản nói đúng."

Bóng xanh bất đắc dĩ, chỉ có thể nói theo Tiền Phú Quý.

Tiền Phú Quý nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân đi xa, vuốt cái nhẫn bạch ngọc trên ngón tay, "Đại tranh chi thế, phải đầu tư thêm cơ hội, mà Sở Cuồng Nhân, tuyệt đối là đầu tư đáng giá nhất."

"Tạo quan hệ với hắn, sẽ không sai."

...

"Cái gì, đế kinh? !"

Trên Tiên Chu, Huyền Thiên tam tổ nghe được cơ duyên trên Kiếm Lâu là một bản truyền thừa Đế giả, không khỏi kinh hô một tiếng.

Đế kinh, thứ này quá trân quý.

Ngay cả Thánh Nhân gặp cũng sẽ đỏ mắt.

"May mắn, ngươi không nói ra, nếu không trời mới biết ba lão gia hỏa kia có phát động đạo thống chi chiến để tranh đoạt hay không."

"Đế kinh, thứ này quá dọa người."

Huyền Thiên tam tổ có chút may mắn nói.

"Cuồng Nhân, khí vận của ngươi thâm hậu, nhưng đế kinh là chuyện rất quan trọng, ngươi không thể nói ra, nếu không, chỉ sợ Huyền Thiên tông cũng khó bảo vệ ngươi." Huyền Thiên tam tổ ngưng trọng nói với Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, trong lòng hơi động.

Phải biết, phía sau hắn có ba đạo thống Thánh Nhân làm bối cảnh, vậy mà ngay cả bọn họ cũng không bảo vệ dược Sở Cuồng Nhân.

Như vậy sẽ phải đối mặt với lực lượng nào?

"Cuồng Nhân, thế giới này không đơn giản giống như mặt ngoài, đạo thống Thánh Nhân đạo cũng không phải thế lực mạnh nhất, trên đời này có rất nhiều chuyện không rõ, rất nhiều nơi không biết a."

Huyền Thiên tam tổ mang theo thâm ý nói.

"Chuyện không rõ, nơi không biết..." Sở Cuồng Nhân thầm nói một tiếng, sau đó gật nhẹ đầu, "Ta hiểu."

"Ừm, vậy ngươi lĩnh hội đế kinh thật tốt đi, tranh thủ tương lai trở thành Đế giả, như vậy mới không sợ bất cứ kẻ nào."

"Cẩn tuân tam tổ dạy bảo."

Rất nhanh, mọi người đã trở lại Huyền Thiên tông.

Huyền Kỳ Tôn Giả biết Sở Cuồng Nhân đạt được cơ duyên trong Kiếm Lâu, vô cùng vui mừng, "Ta đã biết Cuồng Nhân nhất định sẽ làm được mà."

"Cơ duyên trong Kiếm Lâu, ngoại trừ Cuồng Nhân, không ai có thể lấy dược."

Như Yên trưởng lão ở một bên cười nói.

"Đúng rồi, cơ duyên kia là cái gì?"

Có trưởng lão hiếu kỳ hỏi.

Lúc này, trong hư không truyền đến giọng nói của Huyền Thiên tam tổ, "Chuyện liên quan tới cơ duyên trong Kiếm Lâu, bất kỳ ai cũng không được hỏi đến!"

Đám người đưa mắt nhìn nhau, sau đó lộ ra vẻ do dự.

Sở Cuồng Nhân cười xin lỗi mọi người.

"Thủ tịch không cần suy nghĩ nhiều, nếu Thánh Nhân đã lên tiếng, tự nhiên chúng ta sẽ tuân theo, cơ duyên kia, chúng ta sẽ không hỏi lại nữa."

"Ừm, không sai, cơ duyên quý giá, khiến người khác ngấp nghé sẽ không tốt, càng ít người biết càng tốt."

Mấy vị trưởng lão đều tỏ ra vẻ đã hiểu.

"Được rồi, Cuồng Nhân, chuyện này đến Kiếm Lâu khổ cực rồi, ngươi trở về nghỉ ngơi trước đi, nửa tháng sau ngươi phải tham gia đại điển truyền vị nữa."

"Vâng, cái gì?" Sở Cuồng Nhân vừa muốn rời đi, nhưng đột nhiên lấy lại tinh thần, hỏi: "Cái gì mà đại điển truyền vị?"

"Đương nhiên là đại điển truyền vị cho ngươi tiếp nhận vị trí chưởng môn rồi."

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, lúc này mới nhớ tới, "Sư tôn, ngươi không suy nghĩ lại một chút, ngươi nhìn các trưởng lão đang ngồi đây đi, có người nào không phù hợp hơn ta chứ? Ngươi chọn một người trong số bọn họ không được sao?"

"Ấy, thủ tịch, ngươi không thể nói lung tung được, trừ ngươi ra, không ai có tư cách tiếp nhận vị trí trưởng môn này."

"Đúng vậy, nhất định phải là ngươi mới được."

"Cuồng Nhân, ngươi nhận lấy đi."

Mấy vị trưởng lão cười ha ha nói, lại không có ai phản đối.

Sở Cuồng Nhân khóc không ra nước mắt, các ngươi tin tưởng ta như vậy sao?

"Cuồng Nhân, ngươi nhìn đi, tất cả trưởng lão đều nhất trí tán đồng, vị trí chưởng môn này, trừ ngươi ra, không còn ai khác, ngươi nhận lấy đi, bây giờ vi sư đã là Chuẩn Thánh, cần ẩn cư về hậu trường, tích lũy nội tình thành thánh."

Huyền Kỳ Tôn Giả vỗ bả vai Sở Cuồng Nhân, "Ngươi không cần lo lắng chuyện này sẽ ảnh hưởng đến việc tu hành của ngươi, chuyện quản lý đã có mấy vị trưởng lão giúp ngươi xử lý, ngươi chỉ cần quyết định một số chuyện là được."

"Lúc khác, ngươi hoàn toàn có thể mặc kệ, không cần làm cái gì, nhớ năm đó, vi sư cũng là như thế."

Huyền Kỳ Tôn Giả nói kinh nghiệm của mình cho Sở Cuồng Nhân nghe, khóe miệng mấy vị trưởng lão co giật, hận không thể đánh một bàn tay qua.

Móa nó, ngươi làm chưởng môn như vậy thật sảng khoái a.

Nhưng mấy người chúng ta lại mệt đến ngất ngưởng.

"Được, sư tôn, đồ nhi hiểu rồi."

Sở Cuồng Nhân thấy vẻ mặt mấy vị trưởng lão, bao gồm Như Yên trưởng lão xinh đẹp như hoa đã sắp đen như đáy nồi, liền vội vàng cắt đứt lời nói của Huyền Kỳ Tôn Giả.

Chậm một bước nữa, hắn sợ sư tôn của mình sẽ bị đánh chết.

"Nghĩ thông suốt là tốt rồi, thật ra vị trí chưởng môn này rất dễ làm." Huyền Kỳ Tôn Giả hài lòng cười một tiếng, vẫn còn đang trêu đùa mấy vị trưởng lão.

"Cuồng Nhân, ngươi về trước đi, chúng ta và sư tôn ngươi bàn bạc về đại điển truyền vị một chút." Như Yên trưởng lão ôn nhu cười nói.

"Vâng."

Sở Cuồng Nhân cảm thấy có chút tê cả da đầu, cho Huyền Kỳ Tôn Giả ánh mắt tự cầu phúc đi, sau đó khom người lui xuống.

Lúc rời đi, Sở Cuồng Nhân còn tri kỉ đóng chặt cửa cung điện cho bọn họ.

Sau đó liền nghe thấy bên trong truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

"Đại điển truyền vị còn chưa nói xong, làm sao... A, Tứ trưởng lão, ngươi làm sao vậy, sao lại đánh ta."

"Móa nó, các ngươi làm gì đấy?”

"Bỏ mặc vị trí chưởng môn đúng không, còn truyền kinh nghiệm đúng không..."

"Huyền Kỳ khốn khiếp, ngươi có biết mấy năm nay lão tử quản chuyện Nội Vụ đường đã rụng bao nhiêu tóc không, ngươi lại rất vui đó."

"Đánh hắn!"

"Này này, dừng tay."

"Như Yên trưởng lão, ta sai rồi, đừng bóp... Tê..."

"Cuồng Nhân, nhanh cứu vi sư!"

Bên ngoài cửa cung điện, Sở Cuồng Nhân rùng mình một cái, sau đó khom người nói với cửa lớn cung điện: "Sư tôn, đồ nhi bất hiếu, không giúp được ngươi."

Hắn thở dài, sau đó quay người nhanh chóng rời đi.

Trở lại Đạo Cung.

Lam Vũ và Tiểu Băng đang đánh giá một bộ y phục.

"Nha, các ngươi đang nhìn cái gì vậy?"

"Công tử, ngươi trở về rồi, đây là y phục Nội Vụ đường vừa mới đưa tới, để ngươi mặc trong đại điển truyền vị."

Tiểu Băng ôm y phục đi lên phía trước nói.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, khá lắm, tất cả chất liệu may y phục đều là loại thượng đẳng, đoán chừng một bộ y phục này có thể so với một triệu linh thạch đấy.

Chương 188: Trứng Thần Hoàng Sắp Nở, Yêu Thú Đột Kích

Khoảng cách đến đại điển truyền vị còn gần nửa tháng.

Mà đại điển truyền vị của một đạo thống Thánh Nhân, đương nhiên sẽ không khó coi, dựa theo thông lệ, Huyền Kỳ Tôn Giả sẽ sai người phát ra không ít thiệp mời, mời các đại đạo thống đến đây xem lễ.

Tin tức Sở Cuồng Nhân sắp tiếp nhận vị trí chưởng môn của Huyền Thiên tông đã truyền khắp Thương Khung tinh, các đại thế lực đều vô cùng hoảng hốt.

Nói đùa cái gì?

Hiện tại Sở Cuồng Nhân mới bao nhiêu tuổi, để hắn tiếp nhận Huyền Thiên tông?

Điên rồi à?

Thực lực đủ không?

Uy vọng đủ không?

Kinh nghiệm đủ không?

Nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, bọn họ phát hiện, thực lực của Sở Cuồng Nhân mạnh đến mức có thể trảm Vô Thượng Chí Tôn, độ cao uy vọng đã danh động thiên hạ!

Còn kinh nghiệm, trong Huyền Thiên tông có vô số người nhiều kinh nghiệm.

Móa nó!

Mọi người phát hiện, Sở Cuồng Nhân thật sự có tư cách chưởng quản Huyền Thiên tông!

Trong lúc nhất thời, các đại đạo thống đều mộng.

Nhất là đám thiên kiêm, tâm trạng càng vô cùng phức tạp.

Bọn họ còn ở đây giằng co, Sở Cuồng Nhân đã trở thành chưởng môn của một đạo thống Thánh Nhân rồi, địa vị cao hơn bọn họ không biết bao nhiêu lần.

"Năm nay hắn bao nhiêu tuổi rồi?"

"Hình như mới gần hai mươi tuổi, móa nó, gần hai mươi tuổi đã là chưởng môn đạo thống Thánh Nhân, tìm khắp cổ kim cũng không tìm được mấy người đâu."

"Ta có dự cảm, dưới sự dẫn dắt của Sở Cuồng Nhân, Huyền Thiên tông sẽ bước vào một thời kỳ mới."

"Mấy người Huyền Kỳ Tôn Giả cũng thật dám làm, giao cả một đạo thống cho một người trẻ tuổi còn không đến hai mươi tuổi, quá lớn mật."

"Sở Cuồng Nhân là trâu bò a."

Bên ngoài đang huyên náo xôn xao vì chuyện Sở Cuồng Nhân sắp tiếp nhận vị trí chưởng môn của Huyền Thiên tông.

Mà lúc này Sở Cuồng Nhân toàn không thèm để ý đến chuyện này.

Giờ phút này, hắn đang lĩnh hội đế kinh.

Chính là Minh Tâm Đế Kinh có được trong Kiếm Lâu!

Đây là cuốn đế kinh thứ hai mà hắn lĩnh hội, có kinh nghiệm lĩnh hội Trường Sinh Đế Kinh, hắn đã thông thạo hơn, cũng không sợ sẽ trầm mê trong đó, bế quan một cái đã nhiều năm.

Hắn phát hiện, so với Trường Sinh Đế Kinh, trình độ huyền diệu của Minh Tâm Đế Kinh kém hơn một chút, Đế giả có phân chia mạnh yếu, đương nhiên đế kinh cũng có đủ loại phân chia.

Mặc dù không bằng Trường Sinh Đế Kinh, nhưng Minh Tâm Đế Kinh cũng là một bản đế kinh, có trợ giúp vô cùng lớn với Sở Cuồng Nhân.

Hai bản đế kinh tương hỗ với nhau, cảnh giới đạo pháp của Sở Cuồng Nhân có chút tiến bộ, hiệu quả vô cùng phấn khởi.

Càng khiến Sở Cuồng Nhân vui mừng chính là, trong Minh Tâm Đế Kinh ghi lại một loại đế thuật có trợ giúp rất lớn đối với giai đoạn kiếm đạo hiện tại của hắn.

"Kiếm Khí Hóa Hình Thuật!"

"Môn Đế thuật này có thể ngưng tụ kiếm khí thành phân thân công kích, lúc đại thành, kiếm khí hóa thành mười triệu người, một người, đã là một đội đại quân!"

Sở Cuồng Nhân nhìn môn đế thuật được ghi lại trong Minh Tâm Đế Kinh, rất mong chờ môn Đế thuật này, hận không thể lập tức nắm giữ.

Thật ra trong Trường Sinh Đế Kinh cũng có một môn đế thuật, nhưng đó là đế thuật khôi phục, không có trợ giúp lớn đối với thân thể bất tử của Sở Cuồng Nhân, cho nên hắn không xâm nhập nghiên cứu.

Nhưng Kiếm Khí Hóa Hình Thuật này thì không giống, đối với Sở Cuồng Nhân am hiểu kiếm đạo mà nói, có trợ giúp cực lớn, thậm chí thông qua lĩnh hội môn đế thuật này, hắn còn có thể khiến Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật tiến thêm một bước.

Sở Cuồng Nhân bắt đầu lĩnh hội môn Kiếm Khí Hóa Hình Thuật này.

Thời gian lưu chuyển, mười ngày trôi qua.

Khoảng cách đến đại điển truyền vị còn ba ngày thời gian.

Ngay hôm nay.

Bỗng nhiên Sở Cuồng Nhân cảm giác được trong Càn Khôn giới có một trận rung động, hắn từ trong trạng thái lĩnh hội đế thuật tỉnh lại, cảm giác một chút.

"A, là tiểu gia hỏa này."

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Trong Càn Khôn giới có dị động, là từ quả trứng Thần Hoàng kia.

Trong thời gian này, trứng Thần Hoàng đã hấp thu không biết bao nhiêu thiên tài địa bảo, có chút là Sở Cuồng Nhân có được từ tay người khác, cũng có chút rút thưởng được, cuối cùng hôm nay cũng sắp nở rồi.

"Vậy mà lại vào thời điểm này, tiểu gia hỏa ngươi thật biết tìm thời gian." Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ lắc đầu.

Nhưng trẻ con đã đi ra rồi, cũng không thể nhét trở về được.

"Còn ba ngày, có lẽ còn kịp."

Sở Cuồng Nhân nói.

Sau đó hắn đứng dậy đi ra ngoài, hóa thành một đạo lưu quang lao đi.

"A, công tử muốn đi đâu vậy?"

"Không biết."

Hai người Tiểu Băng và Lam Vũ liếc nhau, có chút không hiểu.

Sở Cuồng Nhân không dẫn theo ai, hóa thành một đạo lưu quang lao đến nơi xa, muốn tìm một nơi phù hợp để trứng Thần Hoàng nở ra.

Rất nhanh, Sở Cuồng người đi tới một miệng núi lửa.

Trong miệng núi lửa là dung nham cuồn cuộn, một cỗ đạo vận thuộc tính hỏa vô cùng nồng đậm tràn ngập.

Hắn lấy trứng Thần Hoàng ra, có chút do dự, "Trực tiếp ném xuống có thể khiến nó nóng chín không."

Lại thấy trứng Thần Hoàng rung động nhè nhẹ, lộ ra một cỗ vô cùng vui mừng, giống như vô cùng hài lòng với nơi này.

"Đã như vậy, thì chọn chỗ này đi." Sở Cuồng Nhân không do dự nữa, trực tiếp ném trứng Thần Hoàng vào miệng núi lửa.

Sau đó, hắn chỉ cần chờ đợi là được.

Lại hai ngày trôi qua.

Sở Cuồng Nhân phát hiện, đạo vận thuộc tính hỏa ẩn chứa trong núi lửa này càng ngày càng mỏng manh, giống như đã bị trứng Thần Hoàng hấp thu gần hết.

"Khẩu vị của tiểu gia hỏa này thật lớn."

Sở Cuồng Nhân thần nói.

Ngoài ra, hắn còn cảm giác được trong không khí dần tràn ngập một cỗ đạo vận vô cùng huyền diệu, lại lộ ra sinh cơ bừng bừng.

Đây là đạo vận của Thần Hoàng!

Cỗ đạo vận này quá nồng đậm, thậm chí hấp dẫn không ít Yêu thú ở gần đó đến đây, đều hy vọng có thể thôn phệ Thần Hoàng, đạt được thăng hoa.

"Tê tê..."

Một đầu Cự Mãng từ nơi không xa bò tới.

Hai mắt to như đèn lồng nhìn chằm chằm vào miệng núi lửa, trực giác nói cho nó biết, bên trong tồn tại một loại đại thiên cơ nào đó!

Chỉ cần nó đạt được, lột xác thành rồng, chính là hôm nay!

Nghĩ đến đây, Cự Mãng hưng phấn đến mức lân phiến cũng run rẩy, nhưng lúc nó đi tới miệng núi lửa, lại gặp một người.

Một thanh niên áo trắng, khoanh chân ngồi trên miệng núi lửa, bụi núi lửa tán loạn bốn phía cũng không thể dính lên người thanh niên này.

Nguy hiểm! !

Từ trên người thanh niên này, Cự Mãng cảm giác được một cỗ nguy hiểm!

Không chỉ Cự Mãng.

Các Yêu thú lướt về phía miệng núi lửa, dám ngấp nghé Thần Hoàng, đều vô cùng cường đại, huyết mạch cao quý không nói, tu vi kém nhất cũng là Tôn giả.

Bây giờ, đám Yêu thú này tụ tập cùng một chỗ, tất cả đều nhìn chằm chằm miệng núi lửa, ánh mắt mang theo khát vọng.

Nhưng bởi vì Sở Cuồng Nhân ở đây, bọn chúng đều không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Tiếp tục như vậy, tồn tại trong miệng núi lửa xuất thế, đến lúc đó chúng ta sẽ không có cơ hội."

Một đầu Cự Viên toàn thân mọc đầy lông đỏ trầm giọng nói ra.

"Mặc kệ, ta không nhịn được nữa, khí tức trong núi lửa tuyệt đối là khí tức của di chủng viễn cổ, chỉ cần ta thôn phệ, nhất định có thể khiến huyết mạch của ta tăng lên." Cự Mãng màu đỏ không nhẫn nại được.

Chỉ thấy hai mắt Cự Mãng tràn đầy khát vọng, lao về phía miệng núi lửa.

"Không được, ta cũng muốn đi."

"Tên Nhân tộc này chỉ có một mình, không có gì phải sợ."

"Loại đại cơ duyên này, sao có thể bỏ lỡ?"

Từng đầu Yêu thú bắt đầu có động tác.

Cho dù bọn họ phát hiện Sở Cuồng Nhân không đơn giản, nhưng đối mặt với đạo vận trứng Thần Hoàng lộ ra, bọn họ đều không nhịn được.

Đó là một loại khát vọng đối với cấp bậc sinh mệnh cao hơn!

Bọn họ muốn tiến hóa!

Mà Sở Cuồng Nhân vẫn ngồi ngay ngắn trên miệng núi lửa cũng phát giác hành động của đám yêu thú này, chậm rãi đứng lên.

Thân thể đơn bạc bộc phát ra một cỗ đạo vận vô cùng khủng bố, dường như toàn bộ thiên địa đều muốn sụp đổ, phá nát!

Chương 189: Phân thân kiếm khí, Thần Hoàng Hiện Thế, Phô Trương Không Giống

"Các ngươi ngoan ngoãn đợi ở đó, ta cũng lười để ý đến các ngươi, nhưng bây giờ các ngươi lại muốn đụng đến con trai ta, chính là đang tìm cái chết."

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Nên cạnh hắn, Côn Ngô Kiếm vẫn cắm bất động trên mặt đất khẽ run lên, một đạo kiếm quang bắn ra, chém về phía một con yêu thú.

Một tiếng tru lên, không có bất kỳ lực lượng nào, con yêu thú kia căn bản không có cách ngăn cản đạo kiếm quang này, trực tiếp bị xé thành hai nửa!

"Lên đi, đừng sợ, hắn chỉ có một người."

"Đợi thôn phệ di chủng viễn cổ kia, chúng ta sẽ được tiến hóa, hiện tại chúng ta chỉ cần loại bỏ chướng ngại trước mắt này!"

"Giết! !"

Không có một đầu Yêu thú nào nguyện ý từ bỏ đại duyên cơ trứng Thần Hoàng.

Cự Mãng dẫn đầu xông lên, mở ra miệng rộng, cổ họng bắt đầu phát ra ánh sáng nóng bỏng, sau đó phun ra một đạo dung nham nóng hổi.

Sở Cuồng Nhân đưa tay đánh ra một chưởng, một tiếng ầm vang lên, một cỗ đạo vận dồi dào không có gì sánh kịp hóa thành thần sơn nghiền ép ra.

Dung nham nóng hổi bị tách ra, thần sơn chi lực trực tiếp nện trên đầu Cự Mãng, dường như đã đập nát nửa bên đầu nó.

"Đi chết đi!" Cự Viên nhảy lên thật cao, năm ngón tay nắm chắc thành quyền, giống như sao băng, từ trên không trung đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

"Vô tri."

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói, tiện tay vỗ ra, đầu Cự Viên to lớn kia bị đánh bay ra ngoài hơn ngàn trượng, nện vào trong rừng cây.

Nhưng cho hắn Sở Cuồng Nhân lộ ra chiến lực vô cùng mạnh mẽ, đám Yêu thú vẫn bị khí tức trứng Thần Hoàng lộ ra mê hoặc, đỏ ngầu hai mắt, nguyên một đám không sợ chết, không ngừng phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

"Vừa vặn, thử xem Kiếm Khí Hóa Hình Thuật."

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Chỉ thấy quanh người hắn bộc phát một cỗ đạo vận cường đại, lượng lớn kiếm khí thấu thể mà ra, sau đó xen lẫn hình thành một bóng người trên không trung.

Vóc dáng người này giống Sở Cuồng Nhân như đúc.

Tất cả Yêu thú trợn tròn mắt.

Đây là thủ đoạn gì?

Sau đó, xảy ra chuyện càng khiến bọn chúng khiếp sợ hơn.

Chỉ thấy kiếm khí lưu chuyển trên người Sở Cuồng Nhân, một thành hai, hai thành bốn, lại xuất hiện bốn tên Sở Cuồng Nhân, cộng thêm bản thể, tất cả có năm người!

Trên người mỗi người đều lưu chuyển kiếm chi đạo vận cực kỳ khủng bố, khiến đám yêu thú không biết đâu mới là bản thể.

"Diệt đám súc sinh này."

Bản thể Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Bốn phân thân do kiếm khí tạo thành từ bốn phương tám hướng xông ra ngoài, trong tay ngưng tụ kiếm khí thành kiếm, chỗ đi qua, kiếm khí bay múa, từng đầu Yêu thú bị xé nứt, trở thành vong hồn dưới kiếm.

Sở Cuồng Nhân đi đến một khối đá bên cạnh, phủi tro bụi phía trên, ngồi xuống, sau đó nâng cằm nhìn trận đồ sát trước mặt.

"Thực lực của phân thân kiếm khí căn cứ theo cường độ kiếm khí mà định ra, hiện tại, trình độ nắm giữ Kiếm Khí Hóa Hình Thuật của ta có thể tạo ra phân thân có tám thành thực lực của bản thể."

"Mà số lượng càng nhiều, kiếm khí phân hóa càng tản ra, uy lực của phân thân càng yếu, bốn phân thân kiếm khí, mỗi cái đều có một nửa thực lực của ta, đối phó bầy yêu thú này cũng đủ rồi."

Sở Cuồng Nhân nhìn biểu hiện của phân thân, hài lòng gật đầu.

Môn Kiếm Khí Hóa Hình Thuật của Minh Tâm Đại Đế này vô cùng đáng sợ, nếu lĩnh hội đến cực hạn, dưới Đế cảnh, thậm chí Sở Cuồng Nhân có thể phân hóa ra một cái phân thân kiếm khí có thực lực giống mình như đúc.

Ngoài ra, dáng vẻ của phân thân kiếm khí cũng có đủ loại, ví dụ như hóa thành Yêu thú, hay người khác đều được.

Nếu không sẽ không gọi là kiếm khí biến hóa.

Sở Cuồng Nhân gặp không ít kiếm khách không mặt, hay là kiếm khí yêu thú trong Kiếm Lâu, cũng đều là tham khảo Kiếm Khí Hóa Hình Thuật chế tạo ra.

"Rống!"

Một đầu yêu thú toàn thân bao trùm lân phiến đen nhánh, giống như mãnh hổ gầm lên giận dữ, nhào về phía một bộ phân thân kiếm khí.

Phân thân kiếm khí chém ra một kiếm, kiếm khí lạnh thấu xương đánh bay yêu thú mãnh hộ ra ngoài, nhưng lại không cách nào đánh giết nó.

"Lân phiến trên người ta vô cùng cứng rắn, kiếm khí của ngươi căn bản không thể gây thương tổn cho ta!" Yêu thú mãnh hộ giận dữ hét lên với phân thân kiếm khí.

Nhưng phân thân không có cảm tình, vẻ mặt không dao động.

Cách đó không xa, Sở Cuồng Nhân thấy cảnh này, sờ cằm, giống như đang suy tư cái gì, sau đó hắn lấy ra hộp kiếm Thanh Linh ra.

Vỗ hộp kiếm, hộp kiếm mở ra, một thanh trường kiếm đen nhánh bỗng nhiên bay ra, xuyên qua đàn yêu thú, đến trước mặt phân thân kiếm khí.

Đó là hung kiếm Phá Quân!

Phân thân kiếm khí bắt lấy Phá Quân, rót kiếm khí vào, một cỗ khí tức vô cùng hung sát lan tràn ra, chiến lực mạnh hơn.

"Cái gì? !"

Yêu thú mãnh hổ trừng lớn hai mắt.

Không chỉ có thể phân thân coi, bộ phân thân này còn biết dùng vũ khí?

Hơn nữa vũ khí này vừa nhìn đã biết vô cùng cường đại.

Đây rõ ràng là đang chơi xỏ lá! !

Nhưng phân thân kiếm khí cũng không nghĩ nhiều như vậy, cầm Phá Quân giết ra, lần này có Phá Quân trong tay, lân phiến trên người Yêu thú mãnh hổ cũng không ngăn cản được, tùy tiện bị đâm thủng.

Hai ba lần, Yêu thú mãnh hổ đã bị giết.

Cách đó không xa, Sở Cuồng Nhân lại đập vài cái vào hộp kiếm, ba thanh bảo kiếm bay ra, ba cái phân thân kiếm khí còn lại bắt lấy.

Mỗi thanh kiếm bên trong hộp kiếm đều là vũ khí mà vô số kiếm tu tha thiết ước mơ, lúc này được phân thân kiếm khí sử dụng, kiếm khí vô cùng kinh khủng phát huy vô cùng tinh tế, hiệu suất chém giết Yêu thú cao hơn.

"Có hộp kiếm Thanh Linh và phân thân kiếm khí, tuyệt phối!"

Sở Cuồng Nhân nghĩ rằng, nếu sau này có nhiều bảo kiếm, sau đó phân hóa ra một trăm tám mươi cái phân thân kiếm khí, mỗi người một thanh thánh kiếm, Chí Tôn Kiếm, cảnh tượng kia, hùng vĩ cỡ nào a.

Đây không phải đang nói đùa.

Sở Cuồng Nhân muốn kiếm khí, cũng không cần đến thành Bái Kiếm tìm người rèn đúc, trên kiếm sơn của Huyền Thiên tông cũng có một đống lớn.

Bốn cái phân thân kiếm khí, bốn thanh bảo kiếm, giống như bốn tên Sát Thần thế bất khả kháng, đám yêu thú kia giống như đám cỏ, không ngừng bị cắt xén.

Một lát sau, trên mặt đất xuất hiện thi thể của vô số Yêu thú.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi gay mũi, năng lượng loạn lưu cuồng bạo loạn thoan ở bốn phía, hiện trường một mảnh hỗn độn.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, đưa tay thôi động Thao Thiết pháp, hút tất cả thi thể Yêu thú vào trong không gian Thao Thiết, luyện hóa thành linh lực tinh khiết.

Tinh hoa huyết nhục của đám Yêu thú này còn hơn mấy tên Vô Thượng Chí Tôn, lại khiến tu vi của Sở Cuồng Nhân lên lên một đoạn.

Lúc này, toàn bộ núi lửa đột nhiên chấn động.

Trong núi lửa, một cỗ đạo vận kinh khủng lan tràn ra, đám Yêu thú còn sống ở đây dường như cảm nhận được cái gì, ánh mắt trở nên vô cùng hoảng sợ.

Một cỗ uy áp đến từ huyết mạch cổ lão khiến bọn chúng không tự chủ được nằm rạp trên mặt đất, toàn thân run rẩy.

"A..."

Một tiếng thét dài bén nhọn từ trong núi lửa truyền ra, xông thẳng lên trời!

Sau đó, chỉ thấy Thần Hoàng màu đỏ máu me đầy đầu nương theo ánh sáng từ trong núi lửa xông ra, bay lượn trên bầu trời.

Từng đợt đạo vận tràn ngập, rung động thiên địa!

Đầu gà, cằm yến, cổ rắn, mai rùa, đuôi cá...

Chính là Phượng Hoàng trong truyền thuyết.

Thần Hoàng bay lượn trên bầu trời, giờ khắc này, tất cả các loại yên thú phi cầm trong Thương Khung tinh đều có cảm giác, không tự chủ phát ra một tiếng thét dài về phía Thần Hoàng hiện thế, giống như đang chúc mừng Thần Thú hiện thế.

Giờ khắc này, Vạn Điểu Triều Hoàng!

Giờ khắc này, thiên địa cùng chúc!

Sở Cuồng Nhân nhìn Thần Hoàng, không khỏi cảm thán, "Cuối cùng tiểu gia hỏa này đã nở ra rồi."

"Hơn nữa, ách, Thần Thú không hổ là Thần Thú, đúng là phô trương không giống bình thường nha."

Chương 190: Khô Vân Thánh Nhân, Lại Là Tử Vong Thánh Điện, Tứ Quý Kiếm Trận

Thần Hoàng hiện thế, thế gian vạn linh đều có cảm ứng.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Thương Khung tinh vì thế mà chấn động.

Dù sao, đây chính là Thần Thú!

Phải biết, Thần thú giống rồng giống Thần Hoàng chỉ tồn tại trong truyền thuyết đó, mỗi loại đều vô cùng trân quý.

Dù đặt ở viễn cổ, cũng vô cùng hiếm thấy.

Mỗi đầu Thần Thú, chỉ cần bất tử, tương lai ít nhất cũng là Đế cảnh, nếu có thể thu phục, sẽ có trợ giúp rất lớn với tu sĩ.

Trong lúc nhất thời, không ít đại năng đều đang tìm kiếm Thần Thú, nhất là một số tồn tại am hiểu thôi diễn chi thuật càng muốn thôi diễn chỗ Hoàng xuất hiện.

Một ngọn núi nào đó.

Thiên Cơ Tử mặc áo vải, đang thôi diễn chỗ của Thần Hoàng, chỉ thấy đạo vận trên người ông ấy lưu chuyển, một cỗ thiên cơ chi lực huyền diệu hiển hiện.

Trong tay ông ấy có một cái gương đồng, trong kính sương mù lượn quanh, ẩn chứa một cỗ thôi diễn chi lực cường đại.

Qua thật lâu, trong gương đồng, từ đầu đến cuối sương mù cũng không tán đi, Thiên Cơ Tử lắc đầu, "Thần Thú là chỗ chuông của thiên địa khí vận, mệnh cách của nó còn cao quý hơn Cổ Chi Đại Đế, khó có thể thôi diễn."

Đến ông ấy cũng như vậy, những người còn lại càng không cần phải nói, tất cả muốn thôi diễn chỗ Thần Hoàng xuất hiện đều thất bại.

...

Trên núi lửa, Bất Tử Thần Hoàng hiện thế, bay lượn trên không trung, bên trong dáng vẻ hoa lệ lộ ra từng đợt đạo vật bất phàm.

Cuối cùng, Thần Hoàng rơi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, duỗi cái đầu đầy lông xù ra cọ vào hắn, biểu đạt sự vui vẻ, thân mật của mình.

Sở Cuồng Nhân sờ đầu Thần Thú, sau đó Động Tất Chi Nhãn vận chuyển, tra xét tin tức của Thần Hoàng.

"Bất Tử Thần Hoàng, là Vương giả trong tộc Phượng Hoàng, tu vi Chí Tôn, nắm giữ thần thông Vạn Hỏa Chi Tinh, Niết Bàn Chi Hỏa..."

Căn cứ theo tin tức Động Tất Chi Nhãn phản hồi lại, Sở Cuồng Nhân không khỏi cảm khái, không hổ là Thần Hoàng, vừa xuất thế đã có tu vi Chí Tôn.

Đứa con trai do chính mình ấp ra, thế mà còn có tu vi cao hơn mình?

Nghĩ đến đây, Sở Cuồng Nhân từng đợt xấu hổ.

"Quả thật là Thần Hoàng!"

Lúc này, chân trời phía xa truyền đến một giọng nói ngạc nhiên.

Chỉ thấy một lão giả mặc đạo bào từ đằng xa lướt đến, lão giả này có khuôn mặt ngựa, hốc mắt hãm sâu, có loại cảm giác âm trầm.

Lão giả nhìn thấy Thần Hoàng, vẻ mặt cuồng hỉ, "Không ngờ lần này lão phu ra ngoài du lịch lại gặp được thiên đại cơ duyên này, nếu có thể thu phục Thần Hoàng, thương khung này, còn không phải mặc ta ngang dọc."

Lão giả này đúng lúc ở phụ cận, phát giác được Thần Hoàng xuất thế, liền lập tức chạy tới.

Ông ta nhìn ra, Thần Hoàng mới xuất sinh, tu vi chỉ là Chí Tôn cảnh, còn kém xa tu vi Chuẩn Thánh của ông ta.

Tỷ lệ ông ta thu phục được Thần Hoàng rất lớn!

Nhưng rất nhanh ông ta đã chú ý tới Sở Cuồng Nhân, nhìn thấy tướng mạo khí chất của đối phương siêu phàm thoát tục, không khỏi kinh ngạc.

Sau đó nhìn thấy dáng vẻ Thần Hoàng vô cùng thân mật với hắn, trong lòng hồi hộp một chút, chẳng lẽ Thần Hoàng đã bị người trước mặt này thu phục rồi?

Nghĩ đến đây, trong mắt ông ta lộ ra một vệt sát ý.

Thần Hoàng, nhất định phải là của ông ta!

"Không biết tiểu hữu xuất thân từ đạo thống nào?" Lão giả mặc đạo bào chậm rãi tới gần Sở Cuồng Nhân, trên mặt tươi cười.

Nhưng dáng vẻ của ông ta thật sự khiến người khác không thể yên lòng được, mặc dù đang cười, nhưng vẫn có cảm giác âm trầm.

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, nhìn lão giả trước mắt.

"Khô Vân đạo nhân, một trong mấy vị hộ pháp của Tử Vong Thánh

Điện, tu vi Chuẩn Thánh, tu Thánh Nhân pháp Khô âm Ấn, Đại Địa Sơn Tiêu Chưởng..."

A?

Hộ pháp của Tử Vong Thánh Điện.

Lại là Tử Vong Thánh Điện.

Sở Cuồng Nhân có chút kinh ngạc, ngày xưa ở bí cảnh của Minh Nguyệt Thánh Nhân, hắn chém giết Hắc Quang Thánh Nhân cũng là hộ pháp của thánh điện này.

Đây rốt cuộc là thế lực như thế nào?

Hắn gặp hai người, một người là Thánh Nhân, một người là Chuẩn Thánh.

Nếu có nội tình như vậy, cũng quá kinh khủng đi.

Ngay cả đạo thống Thánh Nhân cũng có vẻ không bằng.

"Phương đạo thống nào không quan trọng, quan trọng là, đạo trưởng có thể đừng đến gần ta không, nhìn mặt ngươi, ta có chút sợ."

"Tiểu hữu không phải sợ, mặc dù nhìn ta đáng sợ, nhưng ta tuyệt đối là người tốt." Khô Vân đạo nhân cười nói, cùng lúc đó, bàn tay ông ta để sau lưng đang ngưng tụ một cỗ khí màu xám.

Trong mắt ông ta lóe lên vẻ tàn nhẫn, bỗng nhiên xuất thủ!

Nhưng lúc này, có người còn nhanh hơn ông ta, chỉ thấy phía sau ông ta, bốn đạo kiếm quang từ bốn phương hướng khác nhau bay lượn tới!

"Cái gì?" Khô Vân đạo nhân hơi kinh ngạc, một chưởng vốn muốn công kích về phía Sở Cuồng Nhân, lại chụp về phía kiếm quang từ sau lưng lướt đến.

Kiếm quang và chưởng kình va chạm, lực lượng kinh khủng bao phủ ra, bốn cái phân thân kiếm khí bị đẩy lui mấy trăm trượng.

Mà Sở Cuồng Nhân nắm lấy cơ hội, đưa tay chém ra một kiếm.

Kiếm chi đạo vận bàng bạc khóa chặt Khô Vân đạo nhân, một kiếm này cứ thế trảm lên lưng đối phương, kiếm khí khủng bố bạo phát, ngay cả Chuẩn Thánh cũng bị xé thành hai nửa dưới một kiếm này.

"A! !"

Một tiếng hét thảm vang lên, Khô Vân đạo nhân bị một kiếm chém bay.

Thần Hoàng bên cạnh thấy thế, không cần Sở Cuồng Nhân phân phó, cơ trí há miệng phun ra một đoàn hỏa diễm màu vàng về phía Khô Vân đạo nhân.

Ngọn lửa này vô cùng nóng rực, chỗ lướt qua, ánh sáng đều bị bóp méo.

"Đáng giận!"

Dù sao Khô Vân đạo nhân cũng là một vị Chuẩn Thánh, hét lớn một tiếng, bộc phát ra một cỗ tử khí màu xám, đụng vào hỏa diễm.

Ông ta rơi trên mặt đất, toàn bộ thân thể giống như sắp bị một kiếm kia của Sở Cuồng Nhân chém thành hai nửa, có một chút khí xám tiêu tán ra.

Ông ta lấy ra một khỏa đan dược bảo mệnh đã trân tàng nhiều năm ăn vào, tạm thời ngăn chặn thương thế chuyển biến xấu.

"Tiểu tử, ta muốn rút gân lột da ngươi! !" Khô Vân đạo nhân giận dữ hét lên, không làm bộ nữa, hoàn toàn không nể mặt.

Đồng thời, trong lòng ông ta cũng rất khiếp sợ.

Phải biết, sau khi ông ta độ xong thiên kiếp, tấn làm Chuẩn Thánh, cộng thêm tử khí tẩm bổ, qua nhiều năm như vậy, thân thể đã sớm thuế biến, cho dù đứng bất động, công kích của Chí Tôn bình thường cũng không thể đả thương ông ta.

Nhưng lại bị Sở Cuồng Nhân chém một kiếm trọng thương!

Nếu không có đan dược bảo mệnh, thậm chí ông ta sẽ chết!

Đây là thiên kiêu khủng bố từ đâu xuất hiện vậy.

"Rút gân lột da, vậy thì thử một chút." Sở Cuồng Nhân nhìn tử khí bao trùm trên người đối phương, trong mắt lướt qua một vệt căm ghét.

Loại khí tức này, khiến hắn rất không thích.

Bốn cái phân thân kiếm khí nhanh chóng phóng về phía Khô Vân đạo nhân, bọn họ thôi động kiếm khí, giống như bốn vị Chí Tôn liên thủ, vô cùng khủng bố.

Khô Vân đạo nhân cảm thấy chấn kinh.

"Đây là phân thân, nhiều như vậy? Đây là pháp môn gì?"

Phân thân chi pháp vô cùng hiếm thấy, không nói đến chuyện phân ra nhiều người như vậy, Khô Vân đạo nhân còn chưa từng nghe nói qua.

"Cút ngay cho ta!"

Dù sao Khô Vân đạo nhân cũng là Chuẩn Thánh, cho dù bị một kiếm của Sở Cuồng Nhân làm trọng thương, nhưng chiến lực vẫn vô cùng khủng bố.

Một chưởng vỗ ra, tử khí sôi trào, như thủy triều đập về bốn phía.

Bốn cái phân thân kiếm khí trực tiếp sụp đổ dưới lực lượng như vậy!

Bốn thanh trường kiếm keng một tiếng, rơi xuống đất.

"Khốn khiếp, chết đi cho ta!"

Khô Vân đạo nhân thôi động tử khí trong cơ thể, một chưởng vỗ ra, có một ngọn lửa màu đen đang thiêu đốt, tràn ngập ra đạo vận âm u bá đạo.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân vỗ hộp kiếm trước mặt, có tám thanh trường kiếm từ trong đó bay ra ngoài, cuốn lấy đạo vận huyền diệu và kiếm khí dồi dào, cứ thế đánh lui ông ta.

Mà bốn thanh trường kiếm rơi xuống đất cũng đằng không mà lên, cộng minh với các trường kiếm còn lại, tạo thành một kiếm trận kinh thiên.

"Hôm nay sẽ dùng một vị Chuẩn Thánh như ngươi để thử uy lực của Tứ Quý Kiếm Trận đi." Sở Cuồng Nhân cầm theo hộp kiếm, đạm mạc nói.

Chương 191: Kiếm Trận Tứ Quý Giết Chuẩn Thánh, Để Ta Cưỡi Một Lần Được Không?

Mười hai thanh bảo kiếm bay lượn trên hư không, tạo thành một kiếm trận kinh người, từng luồng đạo vận cực kỳ huyền diệu rơi xuống từ trên cao, bao phủ khu vực với bán kính vài dặm, giam Khô Vân đạo nhân ở trong đó.

Kiếm Trận Tứ Quý tầng thứ hai, kiếm trận tháng mười hai!

"Đây là kiếm trận!"

"Tiểu tử tốt, không nghĩ tới thủ đoạn của ngươi nhiều như vậy, nhưng ngươi chỉ là một Chiến Vương, mặc dù có kiếm trận, lại có thể làm gì ta!"

"Phá cho ta!"

Khô Vân đạo nhân gầm nhẹ một tiếng, sau đó đưa tay tung ra một luồng đạo vận âm u bá đạo, ngọn lửa màu đen mạnh mẽ lao ra bốn phía.

Nhưng khi gặp sự chuyển động đạo vận của kiếm trận, một đạo kiếm khí lạnh thấu xương rít lên, giống như băng hàn trong trời đông giá rét thổi vào gió lạnh.

Dưới kiếm khí này, ngọn lửa màu đen kia lại liên tục bị tan rã.

"Đùa với lửa đúng không." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Trong kiếm trận, đạo vận thay đổi, mặt trời lại mọc lên, ánh sáng vẫn ở giữa, từng đạo từng đạo kiếm khí đan xen vào nhau hình thành một biển lửa nóng bỏng, thiêu đốt Khô Vân lão nhân đến mức mặt mày xám xịt.

"Đây là kiếm trận gì vậy? ! Lại lợi hại như thế!" Khô Vân lão nhân bị hù dọa, hắn gặp qua không ít trận pháp, nhưng chỉ là một Chiến Vương huy động kiếm trận mà chèn ép hắn tới mức này, hắn còn chưa gặp qua.

Giống như phân thân chi pháp kia, kiếm trận này, khiến hắn kinh ngạc.

Điều này vượt qua khả năng hiểu biết của hắn.

"Một kẻ Chiến Vương, sao có thể có thủ đoạn như vậy, rốt cuộc ngươi là ai!" Khô Vân lão nhân nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân bên ngoài kiếm trận, lớn tiếng chất vấn, trong mắt có hận thù và nghi hoặc nồng đậm.

"Ngươi đoán xem." Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Tâm hắn vừa động, trong kiếm trận, đạo vận chuyển động, vô số kiếm khí đan vào nhai hình thành cảnh tượng bốn mùa thay đổi, không ngừng đánh về phía Khô Vân lão nhân.

Có khi như mưa xuân, kiếm khí im ắng, khó lòng phòng bị, như sấm mùa xuân nổ tung, hống hách kiêu ngạo, có khi thì nóng bức, liệt hỏa ngập trời.

Có khi giống như gió thu đìu hiu, ẩn chứa trong kiếm khí là một loại suy nghĩ phiền muộn nào đó, cũng có khi như gió lạnh, lạnh đến thấu xương vô tình...

Bốn mùa thay đổi, hàng vạn cảnh sắc của thiên nhiên được bao gồm bên trong một kiếm trận.

Khô Vân đạo nhân dù là Chuẩn Thánh, nhưng dưới sự tấn công liên tiếp của kiếm trận vẫn vô cùng chật vật, vết thương cũng đang không ngừng tăng thêm.

"Ta sẽ chết?"

"Ta, ta sẽ chết trong tay một Chiến Vương?"

Khô Vân đạo nhân nói đến đây, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Hắn nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, làm sao cũng không nghĩ đến một Chiến Vương quá trẻ tuổi, vậy mà lại có thể nắm giữ lực chiến giết Chuẩn Thánh? !

Chuyện này thật sự là không thể nào!

"Người này, đến cùng là ai? !"

Khô Vân đạo nhân nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân mặc bạch y kia, trong đầu đột nhiên lóe lên một tia ánh sáng: "Ngươi là Sở Cuồng Nhân! !"

"Ha, đoán được rồi, cũng không tính quá đần."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

"Ta nên đoán ra sớm hơn, nắm giữ lực chiến như vậy, am hiểu kiếm đạo, tướng mạo, khí chất siêu phàm thoát tục, còn có thanh kiếm có hình dáng như bạch ngọc trên người ngươi, kiếm khí bất phàm, ngươi chính là Sở Cuồng Nhân!"

Khô Vân đạo nhân cắn răng nghiến lợi nói ra.

"Đoán được rồi, vậy thì an tâm đi chết đi." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, tâm vừa động, kiếm trận thay đổi đến cực điểm.

Một luồng kiếm chi đạo vận vô cùng mênh mông chuyển động, kiếm ảnh bên trong kiếm trận hóa thành một hình ảnh màu sắc rực rỡ, ẩn chứa trong đó là sự thay đổi của bốn mùa, sức mạnh to lớn của hàng vạn hiện tượng tự nhiên, chém về phía Khô Vân đạo nhân ở giữa bầu trời.

Dưới một kiếm này, Khô Vân đạo nhân vốn đã chồng chất vết thương không còn sức để chống cự, chỉ kịp phát ra một tiếng hét thê thảm, sau đó cả người bị kiếm khí này xé rách, vỡ nát!

Dù là thân thể Chuẩn Thánh, cũng khó cản được luồng sức mạnh vô thượng này!

"Thu!"

Sở Cuồng Nhân vỗ vỏ kiếm, mười hai thanh bảo kiếm lần lượt trở về.

Uy lực của Kiếm Trận Tứ Quý này còn mạnh hơn một chút so với tưởng tượng của hắn, mà đây chỉ là cảnh giới thứ hai, đằng sau còn có 24 tiết khí (*), ba trăm sáu mươi lăm ngày, một khi bố trí, sẽ có thể mạnh đến mức nào?

(*): 24 điểm đặc biệt trên quỹ đạo của Trái Đất xung quanh Mặt Trời

Hắn đi đến trước thi thể của Khô Vân đạo nhân, nhặt Càn Khôn giới trên mặt đất lên, cảm nhận một chút, sau đó ném vào Càn Khôn giới.

"Thánh Điện Tử Vong, đến tột cùng là thế lực gì? Tại sao ta ở trong tinh vực Thanh Long nhưng lại chưa bao giờ nghe tới?"

Sở Cuồng Nhân lầm bầm.

Sau đó, hắn nghĩ tới lời Huyền Thiên tam tổ đã nói với hắn trước đó vài ngày: " Những điều không thể biết, những nơi không thể biết... Chẳng lẽ Thánh Điện Tử Vong lại chính là một trong những nơi không thể biết?"

Vì đó là chỗ không thể biết được, vậy thì tất nhiên tu sĩ tầm thường sẽ không biết, mà hắn chưa nghe nói cũng là chuyện không thể bình thường hơn được.

Sở Cuồng Nhân đưa tay thi triển Thao Thiết pháp, luyện hóa thi thể mà đối phương để lại, quả thật là chết cũng không được buông tha.

Nghiền xương thành tro, hắn cũng không độc ác như vậy.

Bất Tử Thần Hoàng đi đến bên cạnh Sở Cuồng Nhân, đột nhiên nói: "Mẫu thân, mẫu thân, ngươi thật lợi hại."

"Cái đó là... Cái gì, ngươi kêu ta là gì?"

Bất Tử Thần Hoàng ngoẹo đầu: "Mẫu thân."

Giọng nói của nàng như tiểu nữ hài bảy tám tuổi, nghe vào rất ngọt ngào, êm tai, nhưng lúc này, đầu Sở Cuồng Nhân lại đầy hắc tuyến.

"Đừng gọi ta là mẫu thân."

"Hả, mẫu thân, ngươi không cần ta nữa sao?"

Giọng nói của Bất Tử Thần Hoàng mang theo mấy phần nghẹn ngào, trong trí nhớ truyền thừa của nàng, người ấp trứng của mình cũng là mẫu thân.

Sở Cuồng Nhân ấp trứng cho nàng, không phải mẫu thân thì là ai?

"Cũng không phải là không cần ngươi, nhưng ngươi không thể gọi ta là mẫu thân, gọi ca ca, ừm, vậy thì gọi ta là ca ca đi." Sở Cuồng Nhân nói.

"Ca ca?"

"Đúng."

"Vậy được rồi, mẫu thân ca ca."

"Gọi ca ca, đừng thêm hai chữ mẫu thân!" Nói một phen, cuối cùng Sở Cuồng Nhân cũng uốn nắn được cách mà Bất Tử Thần Hoàng gọi mình.

"Tốt, bây giờ chúng ta trở về Huyền Thiên tông đi."

"Huyền Thiên tông ở đâu?"

" Chỉ cần đi theo ta là được."

Bỗng nhiên, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Thần Hoàng, trong mắt mang theo một chút mong đợi: "Cái kia, Thần Hoàng, chúng ta thương lượng được không."

"Ca ca, mời nói."

"Cho ta cưỡi ngươi một lần, được không?"

Sở Cuồng Nhân đột nhiên nhớ tới, thường thường một số cao nhân trong giới tu hành đều có vật cưỡi, cái gì mà Tiên Hạc, lão hổ, sư tử đều có đủ.

Hay là bản thân cũng một một vật cưỡi để thử một chút.

Mà có vật cưỡi nào, có thể so sánh với Thần Hoàng, vật cưỡi tương đương với BMW chứ?

"Đương nhiên là có thể."

Thần Hoàng hạ thấp cơ thể, ra hiệu Sở Cuồng Nhân leo lên.

Mệnh cách Thần Thú cao quý, phần lớn đều rất kiêu ngạo, khó thuần phục, cho dù là Đại Đế Cổ Đại muốn bắt một con Thần Thú làm thú cưỡi cũng là chuyện rất khó.

Nhưng đối với Thần Hoàng mà nói, Sở Cuồng Nhân không giống vậy.

Tuy gọi hắn là ca ca, nhưng có thể là cách nàng cư xử như thể đã xem đối phương như mẫu thân của mình, mẫu thân muốn cưỡi nàng, cũng chỉ là một việc nhỏ mà thôi.

Sở Cuồng Nhân hưng phấn nhảy lên trên lưng Thần Hoàng, lông xù, ấm áp, so với việc ngồi ở phía trên thảm điện vào giữa mùa đông còn dễ chịu hơn.

"Ca ca giữ chặt."

Thần Hoàng nói xong, sau đó hai cánh khẽ vỗ, bay lên không trung.

...

Bên trong Huyền Thiên tông, thế lực khắp nơi đi vào, bọn họ đều bị Huyền Kỳ Tôn Giả mời tới, đến đây xem lễ.

Trong số đó, cũng bao gồm các đại Thánh Nhân đạo thống, Chí Tôn đạo thống ở tinh vực Thanh Long, đều là nhân vật có mặt mũi.

Mà trước khi làm lễ, Thần Hoàng xuất thế, dị tượng Vạn Điểu Triều Hoàng cũng khiến không ít người ở nơi này khiếp sợ.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người thảo luận sự kiện này.

Nhưng mà so với những chuyện này, lúc này sắc mặt Huyền Kỳ Tôn Giả lại không dễ nhìn lắm, chửi mắng một trận với la bàn truyền tin.

"Cuồng Nhân, hôm nay cũng là ngày mà ngươi tiếp quản, người của các đại đạo thống đều tới, ngươi chạy đi đâu rồi, còn không mau trở về."

"Sư tôn, ta có việc gấp, đang trên đường đến, ngươi giúp ta trì hoãn một lát." Sở Cuồng Nhân nói.

Huyền Kỳ Tôn Giả tắt la bàn truyền tin, thầm nói: "Tiểu tử thúi này, càng ngày càng không khiến người ta bớt lo."

Chương 192: Huyền Kỳ Tôn Giả Diễn Giảng, Cưỡi Thần Hoàng Đi Đến

Huyền Thiên tông, bên trong Trường Sinh điện.

Bọn người trưởng lão Như Yên đi đi lại lại, có chút nóng nảy, sau khi thấy Huyền Kỳ Tôn Giả cúp la bàn, vội vàng đi lên hỏi thăm.

"Thế nào, Cuồng Nhân có về tới chưa?"

"Sắp rồi, đang trên đường trở về."

"Nhưng mà chúng ta cũng không thể để các quan khách chờ được?"

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

Huyền Kỳ Tôn Giả cũng là lần đầu gặp phải tình huống thế này.

"Chưởng môn, đại điển truyền vị lần này, ngươi cũng là một trong những nhân vật chính, ngươi còn hỏi chúng ta làm sao bây giờ, mau đi ra chào hỏi đi."

Trưởng lão Như Yên bất đắc dĩ nói.

"Đúng, vậy thì tùy tiện nói vài lời xã giao vậy."

"Chống đỡ cho đến khi thủ tịch trở về."

Huyền Kỳ Tôn Giả bị đẩy ra đại điện giống như lùa vịt.

Bên ngoài đại điện, một đám tu sĩ chuẩn bị đến đây xem lễ tập trung vào một chỗ, ngồi ở phía trước chính là đại biểu của mỗi Thánh Nhân đạo thống.

Như vương triều Thanh Vân, Bạch Liên giáo.

Ở phía dưới, thì là một ít Chí Tôn đạo thống bên trong tinh vực Thanh Long, mà trong đó, các thế lực phụ thuộc của Huyền Thiên tông chiếm đa số.

Lúc này mọi người tập trung ở một chỗ, vừa nói vừa cười.

"Các ngươi nói, lần này Thần Hoàng hiện thế, cũng không biết là người có đạo hanh thế nào mới có thể có được một con Thần Thú như thế."

Một đại biểu Thánh Nhân đạo thống đưa ra đề tài nói chuyện.

Nghe đến chỗ này, mọi người cũng tham gia nghị luận.

"Thần Hoàng hiện thế, đây là lần đầu tiên trong mấy trăm ngàn năm qua, thế giới tranh giành này thật là quá đặc sắc."

"Có thể xứng với con Thần Thú này, trên đời này chỉ sợ cũng tìm không được mấy người, ai có thể có được, cũng là do may mắn thôi."

"Hoàn toàn chính xác."

Mấy Chí Tôn Vô Thượng nói.

Mà ánh mắt trong nhóm thiên kiêu cũng vô cùng nóng bỏng, đều hi vọng mình có thể có được con Thần Hoàng kia, quét sạch cả một thời đại.

"Nếu ta có thể có được Thần Hoàng, cũng không đến mức bị đè bẹp dưới tay của Sở Cuồng Nhân!" Ngạo Thương của Thánh Địa Linh Hư âm thầm nghĩ.

Kẻ có cùng suy nghĩ với Ngạo Thương, cũng không hề ít.

"Sau khi trở về, nhất định phải phái người đi thăm dò, Thần Thú bậc này, nhất định phải nghĩ ra biện pháp để nắm giữ trong tay ta." Viên Hoằng của Vạn Pháp tông thầm nghĩ.

"Sở Cuồng Nhân, đợi đến lúc ta có được Thần Thú, ta cũng không tin sẽ luôn bị ngươi đè trên đầu! !"

Trong mắt Lâm Bá Thiên lóe lên một tia sáng.

"Không đúng, không phải nói là đại điển truyền vị sao? Tại sao hiện tại còn chưa có bắt đầu." Đại biểu của Thánh Địa Linh Hư bất mãn nói.

Lời vừa nói ra, mọi người cũng đã nhận ra một chút việc không thích hợp.

"Mặt trời cũng đã lên cao rồi, tại sao còn chưa bắt đầu?"

"Thật sự nghĩ chúng ta đang vui vẻ phơi nắng ở đây sao."

"Huyền Thiên tông này xảy ra chuyện gì vậy, sao chưa bắt đầu lại đưa chúng ta đến đây?"

Lúc mọi người ở đây bất mãn, Huyền Kỳ Tôn Giả đi ra.

Mọi người nhìn lại.

"Huyền Kỳ Tôn Giả, sao đại điển truyền vị còn không bắt đầu."

"Đúng vậy, hiện giờ Sở Cuồng Nhân đang ở nơi nào?"

Đối mặt với một vị Chuẩn Thánh, giọng điệu của mọi người dịu đi không ít.

"À, trước khi truyền vị, ta có mấy câu muốn nói, mọi người đều biết, ta chấp chưởng Huyền Thiên tông đã hơn ngàn năm, những năm gần đây ta chăm lo quản lý, tám trăm năm trước, ta từng cầm một thanh kiếm chiến đấu ở Bắc Hải..."

Huyền Kỳ Tôn Giả bắt đầu tự thuật một số sự việc phát sinh trong thời gian hắn làm chưởng môn vào những năm gần đây.

Mọi người cũng không có quấy rầy hắn.

Dù sao, người ta phát biểu một chút trước khi truyền vị, nhớ lại những chuyện về những năm tháng làm người đứng đầu cũng là chuyện rất bình thường.

Nửa canh giờ... Một canh giờ...

Một canh giờ lại thêm nửa canh giờ đã trôi qua.

Trên mặt mọi người dần dần hiện ra vẻ không kiên nhẫn.

Ngươi phát biểu một chút trước khi truyền vị, tùy tiện nói vài câu cũng được, nhưng sao lại thao thao bất tuyệt chứ.

Chúng ta tới xem lễ, không phải tới nghe ngươi khoác lác về bản thân mình.

Trong thời gian rảnh rỗi thế này, bọn họ đi trà lâu nghe kể chuyện còn không tốt hơn sao?

"Cái kia, Huyền Kỳ Tôn Giả."

Lúc này, một đạo nhân của Thái Hư quan lên tiếng, ngắt lời Huyền Kỳ Tôn Giả, nói: "Không biết hiện tại đại điển truyền vị có thể bắt đầu được chưa."

"Chờ ta kể xong chuyện ta đại chiến Cửu Đầu Tôn Giả ba trăm năm trước đã, nhớ ngày đó, Cửu Đầu Tôn Giả này cũng là kẻ có tiếng tăm lừng lẫy..."

Mọi người khóc không ra nước mắt.

Còn phải phát biểu bao lâu nữa đây!

Nếu nói tiếp, trời cũng sắp tối luôn rồi!

"Mau nhìn, đó là cái gì!"

Lúc này, trong đám người có người kêu lên một tiếng.

Ở nơi xa chân trời, có một luồng ánh sáng màu đỏ xẹt qua, bất cứ nơi nào nó đi qua, tầng mây đều bị nhuộm thành màu đỏ thẫm mỹ lệ.

Nhìn kỹ, thứ ánh sáng đỏ kia thực chất là một con Thần Hoàng cao quý hoa lệ!

Chỉ thấy ánh sáng rực rỡ trên đầu của Thần Hoàng, hai cánh vỗ vỗ, ở giữa có đạo vận huyền diệu chuyển động, tường quang phun trào, tư thế của Thần Thú được phát huy vô cùng tinh tế.

"Là, là Thần Hoàng! !"

"Chẳng lẽ đây chính là Thần Hoàng vừa xuất hiện trước đây không lâu sao? Nhưng làm sao nó lại có thể xuất hiện ở đây."

"Đây chính là Thần Thú sao? Quá siêu phàm, khi so sánh với nàng, các chủng tộc Yêu thú còn lại hoàn toàn không đáng nhắc tới!"

"Trời ạ, Thần Thú không hổ là Thần Thú mà."

Nhìn thấy con Thần Hoàng này, tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc.

Mà một số Chí Tôn Vô Thượng, thiên kiêu càng có chút đứng ngồi không yên.

Đây chính là Thần Thú đó, nếu như có thể thuần phục nó, không chỉ giúp ích rất nhiều cho bản thân, thậm chí còn có thể tăng cường vận này của một đạo thống, mệnh cách Thần Hoàng cao quý, loại chuyện này hoàn toàn có thể làm được.

Huyền Kỳ Tôn Giả cũng không phát biểu, nghiêm nghị nhìn về phía Thần Hoàng.

"Chờ một chút, dường như trên người Thần Hoàng... Có người? !" Có Chí Tôn không chắc chắn nói.

Những người còn lại nghe vậy, cũng cảm thấy không tin.

"Ngu ngốc, Thần Hoàng chính là Thần Thú, mệnh cách cao quý, sao lại cho phép những người khác ngồi ở trên lưng nàng chứ."

"Đúng đấy, nhưng đừng đánh đồng Thần Hoàng như một vật cưỡi, từ xưa đến nay, có thể khiến Thần Thú chịu làm thú cưỡi sợ là chỉ có Tiên Nhân, cho dù là những Đại Đế Cổ Đại kia cũng không nghe nói có người nào có vật cưỡi là Thần Thú."

"Không đúng, thật sự có người!"

Khi Thần Hoàng dần tới gần, mọi người thấy trên lưng Thần Hoàng quả thật có một bóng người đang đứng, lúc này hít vào một ngụm khí lạnh.

"Chết tiệt! Thật sự có người?"

"Trời ạ, người nào có bản lĩnh như vậy, có thể dùng Thần Hoàng làm thú cưỡi, chẳng lẽ lại là tiên nhân hạ phàm hay sao?"

"Này, sao người này lại quen vậy."

"Vâng vâng vâng, là Sở Cuồng Nhân! !"

"Mẹ nó, thật sự là hắn!"

Thần Hoàng càng tới gần Huyền Thiên tông, mọi người cũng đều thấy rõ bóng người trên lưng Thần Hoàng, chính là Sở Cuồng Nhân mặc một bộ bạch y!

Thần Hoàng vô cùng cao quý, mà Sở Cuồng Nhân mặc bạch y, bóng dáng tuyệt thế, giống như thần tiên, cả hai kết hợp lại, tạo thành một ảnh hưởng lớn tới mọi người

Lúc này Sở Cuồng Nhân, thật sự như Tiên Nhân hạ phàm.

Sau khi chạm tới bầu trời trên Huyền Thiên tông, Sở Cuồng Nhân nhảy xuống từ trên lưng Thần Hoàng, đi đến trước mặt mọi người, trên mặt nở nụ cười, mà lúc này, khi mọi người nhìn thấy hắn, bộ dạng trợn mắt hốc mồm, như bị dọa sợ.

Cho dù là Huyền Kỳ Tôn Giả cũng không ngoại lệ.

"Gặp qua các vị đạo hữu."

Sở Cuồng Nhân dẫn đầu lên tiếng, để mọi người lấy lại tinh thần.

Sau đó, vô số người nghị luận ầm ĩ.

"Ta... ta dựa vào, cưỡi Thần Hoàng ra sân, Sở Cuồng Nhân này cũng quá khí phách rồi, sao hắn lại làm được."

" Thần Hoàng này mới xuất hiện bao lâu chứ, chúng ta còn chưa đi tìm, vậy mà hắn đã thuần phục được nó, quá đả kích người."

"Thần Thú nhận chủ, vận may của Sở Cuồng Nhân quá mạnh."

Mà những thiên kiêu như Viên Hoằng, Cố Trường Ca, Ngạo Thương càng rung động hơn, nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, bộ dạng như muốn sắp khóc đến nơi.

Trước đó vài giây, bọn họ còn đang suy nghĩ sau khi trở về phải dùng cách nào để tìm được Thần Hoàng, thu phục Thần Hoàng, thì một giây sau Sở Cuồng Nhân đã cưỡi Thần Hoàng đi đến trước mặt của bọn họ, chuyện này không phải còn đả kích bọn họ hơn nữa sao?

" Sẽ không phải Sở Cuồng Nhân này thật sự là Tiên Nhân chứ, sao thứ tốt gì cũng bị hắn chiếm hết vậy."

Chương 193: Thiên Địa Nhật Nguyệt Cùng Chứng Kiến, Tiên Ma Quỷ Thần Cùng Nghe

"Cuồng, Cuồng Nhân, đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra."

Huyền Kỳ Tôn Giả nuốt một ngụm nước bọt hỏi.

Hắn quá khiếp sợ.

Sau khi biến mất vài ngày, hắn lại dẫn được một con Thần Hoàng trở về.

Trong đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

"Sư tôn, mấy ngày trước ta có cảm giác gì đó trong lòng, đi ra ngoài một chuyến, sau đó đã gặp Thần Hoàng trong một ngọn núi lửa..."

Sở Cuồng Nhân dựng lên một lý do, dù sao chuyện Thần Hoàng từ đâu tới, cũng không có người biết, hắn có nói thế nào cũng được.

Mọi người nghe những lời như thế, ánh mắt đỏ lên vì ghen tị.

Trong lòng có cảm giác?

Đi ra ngoài một chuyến thì mang Thần Hoàng về?

Ta dựa vào, đây là thiên mệnh quái quỷ gì vậy!

Con Thần Hoàng này, sinh ra cũng là thuộc về Sở Cuồng Nhân.

Vừa nghĩ tới đó, trong lòng mọi người nhịn không được rung động.

"Mệnh cách của Thần Thú vô cùng cao quý, Thần Thú này có thể nhận Sở Cuồng Nhân làm chủ, vậy thì chẳng phải mệnh cách của hắn còn cao quý hơn Thần Thú sao?"

"Ông trời của ta, chuyện này cũng thật là quá đáng sợ đi."

"Kẻ này có còn là con người sao?"

"Sẽ không phải hắn là thần tiên chứ? ?"

Mọi người vô cùng sửng sốt, mà Huyền Kỳ Tôn Giả nhịn không được cười ha ha nói: "Ông trời phù hộ Huyền Thiên tông ta, đã cho chúng ta Thần Thú, quá tốt rồi, Cuồng Nhân, ngươi chuẩn bị một chút, đại điển truyền vị cũng sắp bắt đầu rồi."

"Vâng, sư tôn."

Dưới ánh mắt ghen tị của mọi người, Sở Cuồng Nhân đi vào cung điện, ở bên trong, Tiểu Băng và Lam Vũ đã sớm nghe tin chạy đến.

"Công tử, mau đi thay quần áo, đại điển sắp bắt đầu rồi."

Tiểu Băng cầm trong tay một bộ hoa phục.

Bộ y phục này là chuẩn bị cho Sở Cuồng Nhân dùng vào đại điển.

...

Bên ngoài cung điện, còn có một số người còn đang đắm chìm trong quang cảnh Sở Cuồng Nhân ngồi trên lưng Thần Hoàng đi đến đâu, thật lâu cũng không cách nào lấy lại tinh thần.

"Thiên phú, khí vận của Sở Cuồng Nhân đã bày ra trước mắt, nếu nói trong tương lai hắn không có cách nào trở thành Đế Vương, ta cũng không tin." Một Chí Tôn nói.

"Đúng vậy, xem ra sau này vẫn là tận lực không muốn cùng Huyền Thiên tông là địch tốt, Huyền Thiên tông có Sở Cuồng Nhân, nhất định hưng thịnh a!"

"Không tệ."

"Ai, thời đại này, nhất định là thời đại của Sở Cuồng Nhân."

"Vậy thì sự tồn tại của chúng ta còn có ý nghĩa gì?" Ngạo Thương, Cố Trường Ca, Lâm Bá Thiên và một đám thiên kiêu liếc nhau, cười khổ nói.

"A di đà phật, quả thật Sở thí chủ đích là kỳ tài chưa từng có từ xưa đến nay, nhưng chư vị tiểu hữu cũng không cần nhụt chí, dù sao, trong thời đại này tuy có người sẽ trở thành Đế Vương, nhưng cũng không nói chỉ có một người có thể thành Đế."

Thánh Nhân đạo thống, một đại sư Lôi âm Tự nói.

"Đúng vậy, Thánh Nhân đã từng nói, thế giới tranh giành này là thứ từ xưa đến nay chưa hề xuất hiện, đại đạo biến hóa, nóng như lửa đốt, thậm chí có khả năng xuất hiện cảnh tượng phồn vinh là có nhiều vị Đế Vương cùng tồn tại!"

Trong mắt của Chí Tôn Vô Thượng của Thánh Địa Linh Hư mang theo chờ mong nói.

Nghe nói lời ấy, các Thiên Kiêu còn lại này mới khôi phục một chút lòng tin.

Lúc này, cửa lớn cung điện mở ra.

Sở Cuồng Nhân đi ra.

Mọi người nhìn thấy, nhất thời kinh động như gặp thiên nhân.

Mái tóc dài đen óng như mực buông ngang lưng, đầu đội một chiếc ngọc quan được chạm rỗng, mặc một bộ trường bào màu xanh nhạt có tay áo lớn, phía trên là những hoa văn tinh xảo và những con vật tốt lành được dệt bằng chỉ vàng.

Eo quấn một cái đai lưng màu trắng, phía trên khảm một viên ngọc thạch phỉ thúy, tua rua kim sắc buộc bên phải, bên trái đeo Côn Ngô Thánh Kiếm.

Đôi ủng màu đen, thêu đồ án tường vân...

Bộ y phục gần như làm rực lên toàn bộ khuôn mặt hoàn mỹ vô khuyết và khí chất siêu nhiên xuất trần của Sở Cuồng Nhân đến cực hạn.

"Sáng sủa như nhật nguyệt vào lòng, sáng trong như ngọc thụ lâm phong, uy nghiêm như tùng ở giữa Từ Đào, sáng rực như dung nham phía dưới..."

"Nói tiếng người."

"Quá con mẹ nó đẹp trai."

"Khí chất này tướng mạo này, toàn bộ tinh vực Thương Khung cũng tìm không ra kẻ thứ hai đâu, thiên phú tốt, khí vận mạnh, không thể chê vào đâu được."

"Chậc, yêu nghiệt."

Nhóm nữ tu nhìn qua Sở Cuồng Nhân, ánh mắt ngày càng si mê.

"Nói đến quân tử, ấm áp như ngọc. Ở trong phòng gỗ, làm loạn tim ta..." Có nữ tu không kiềm được nhắc tới.

Sở Cuồng Nhân từ từ đi ra cung điện, cùng lúc đó, âm thanh vang lên bốn phía, nguyên một đám đệ tử Huyền Thiên tông khom mình hành lễ, néo vào hai bên hình thành một lối đi, đích đến cuối cùng của hắn là một cái đài cao.

Huyền Kỳ Tôn Giả ngồi ở trên đài cao, trong mắt đầy vui mừng nhìn hắn.

Sở Cuồng Nhân đi về phía đài cao, đi đến bên người Huyền Kỳ Tôn Giả.

"Ta, Huyền Kỳ Tôn Giả, chưởng môn đời thứ chín của Huyền Thiên tông, hôm nay chính thức truyền lại cho thủ tịch Huyền Thiên tông Sở Cuồng Nhân!"

"Mời chư vị đồng tu chứng kiến, mời nhật nguyệt sơn hà chứng kiến, từ hôm nay, Sở Cuồng Nhân chính là chưởng môn đời thứ mười của Huyền Thiên tông!"

Nói xong, Huyền Kỳ Tôn Giả lấy ra một khối Ngọc Lệnh hình kiếm đưa cho Sở Cuồng Nhân, đây là tín vật chưởng môn Huyền Thiên tông, Huyền Thiên Kiếm lệnh!

Sở Cuồng Nhân duỗi hai tay, cung kính tiếp nhận Kiếm Lệnh: "Đồ nhi nhất định không phụ sự giao phó của sư tôn, toàn tâm toàn ý, chăm sóc tốt Huyền Thiên tông!"

Côn Ngô Thánh Kiếm bên hông hắn bỗng nhiên ra khỏi vỏ, bay vút lên không trung, ngay lập tức, một luôngđạo vận kiếm chi phóng lên tận trời, thẳng lên trời cao!

"Ta ở đây, không ai có thể ức hiếp Huyền Thiên tông!"

"Ta ở đây, người người của Huyền Thiên tông đều sẽ như rồng!"

"Ta ở đây, Huyền Thiên tông sẽ tồn tại lâu dài!"

"Lời thề này xin thiên địa nhật nguyệt cùng chứng kiến, Tiên Ma Quỷ Thần cùng nghe thấy!"

Núi Huyền Thiên Kiếm ở phía xa như bị tác động, từng đạo từng đạo kiếm ngân không ngừng vang lên bên tai, vô số trường kiếm bay lên trời, lăn lộn trong mây, ngàn vạn loại kiếm ý đan vào nhau trên không trung, cực kì mỹ lệ, tràn đầy sự bao la hùng vĩ!

Kiếm Sơn kiếm ý và đạo vận của Sở Cuồng Nhân hô ứng với nhau, trong khoảnh khắc này, một luồng uy áp không có gì sánh kịp bao phủ Bát Hoang, khuấy động gầm trời!

Tất cả mọi người nhìn bóng người bạch y trên đài cao, đều rung động.

Ánh mắt của một đám đệ tử Huyền Thiên tông trở nên cuồng nhiệt, sùng bái đến cùng cực.

Ở nơi xa, bọn người trưởng lão Như Yên vô cùng vui mừng.

Sâu bên trong Huyền Thiên tông, trong một vài túp lều tranh.

Một lão giả tóc trắng bỗng nhiên mở hai mắt ra, nhìn về phía đại điển truyền vị lộ ra nụ cười, nụ cười này càng ngày càng đậm, cuối cùng nhịn không được cười to lên: "Có người này ở đây, lo gì Huyền Thiên tông không thể!"

Bên trong mấy túp lều còn lại cũng truyền ra tiếng cười nói vui vẻ.

"Trời phù hộ Huyền Thiên tông ta!"

"Tiểu gia hỏa này, quả thực làm cho người yêu thích! Không uổng công lúc trước thất tổ kéo thân thể của Thiên Nhân Ngũ Suy nhập thế để bảo vệ người này."

"Ha ha, nói đi nói lại, thất tổ hắn có lời lớn rồi, Thiên Nhân Ngũ Suy mất đi, còn sống ít năm hơn đám người chúng ta, đoán chừng không bao lâu nữa, hắn cũng phải độ kiếp rồi, rất tốt, rất tốt..."

...

Sở Cuồng Nhân đứng ở trên đài cao, bạch y tuyệt thế, tay cầm Kiếm Lệnh, đạo vận kiếm chi tràn ngập quanh người, tay áo bay bay, phong thái rung động lòng người.

Hắn rất có cảm tình với Huyền Thiên tông.

Dù cho trước đó hắn từng cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng hiện tại nếu đã gánh vị trí chưởng môn này, thì hắn phải có trách nhiệm đưa Huyền Thiên tông phát dương quang đại!

"Bái kiến chưởng môn!"

"Bái kiến chưởng môn! !"

Một đám đệ tử Huyền Thiên tông quỳ một gối xuống, các trưởng lão cách đó không xa cũng khom mình hành lễ với Sở Cuồng Nhân: "Bái kiến chưởng môn!"

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, sau đó thu hồi Kiếm Lệnh.

Đạo vận kiếm chi trên người tán đi, Kiếm Sơn nơi xa cũng bình tĩnh trở lại.

Đại biểu của các Thánh Nhân đạo thống như Thánh Địa Linh Hư, Thái Hư quan, Lôi âm Tự cũng tiến lên chúc mừng.

"Gặp qua Sở chưởng môn, có Sở chưởng môn ở đây, tin chắc Huyền Thiên tông sẽ càng thêm thịnh vượng."

"Không tệ, Sở chưởng môn là người tài trong vạn người, Huyền Thiên tông muốn không hưng thịnh cũng không thể."

"Chúc mừng Sở chưởng môn."

"Ha ha, nếu sau này Sở chưởng môn có thời giờ rãnh rỗi, có thể đến Thái Hư quan chúng ta ngồi một chút, chúng ta thảo luận một chút về chuyện hợp tác, cùng phát triển."

Đối mặt với lời chúc mừng của mọi người, Sở Cuồng Nhân nở nụ cười, đáp lại từng lời, tuy là non nớt, nhưng vẫn có phong phạm của một vị trưởng môn đạo thống.

Chương 194: Tịnh Kiên Vương, Thái Thượng Trưởng Lão, Đệ Nhị Bách Kiếm Phổ Mộ Dung Phong

Sở Cuồng Nhân tiếp nhận chức vị chưởng môn Huyền Thiên tông.

Mọi người chúc mừng.

Mà lúc này, nơi xa chân trời có một cỗ xe ngựa màu vàng óng, tràn ngập quang huy lao đến, lộ ra một luồng đạo vận bất phàm.

Bốn phía của xe ngựa, là nguyên một đám cấm vệ mặc áo giáp, trên người mỗi một người đều lộ ra một luồng sát khí chiến đấu.

Mọi người nhìn lại, hơi kinh ngạc.

"Lục thần tuấn kéo xe, đây là đãi ngộ mà chỉ hoàng thân vương triều Thanh Vân mới có, đây là vị quý tộc nào đến từ vương triều vậy?"

"Cố Trường Ca ở đây rồi, vậy đó sẽ là ai?"

Bản thân Cố Trường Ca cũng có chút ngoài ý muốn.

Có điều hắn đã nhận ra chiếc xe ngựa kia, biết người đến là ai.

Chỉ thấy rèm xe ngựa xốc lên, một nữ tử xinh đẹp mặc phượng bào hoa lệ đi ra, chính là công chúa Linh Lung.

"Là nàng."

"Nàng tới tham gia đại điển truyền vị của Sở Cuồng Nhân cũng rất bình thường, dù sao cũng là phò mã của mình mà." Mọi người nghị luận một trận.

Chỉ thấy công chúa Linh Lung xuống xe, hướng về trên đài cao Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, "Phò mã, tới chậm một bước, xin thứ lỗi."

"Công chúa không cần khách khí."

"A, hôm nay cách ăn mặc này của phò mã... Trông rất đẹp mắt."

Công chúa Linh Lung đánh giá Sở Cuồng Nhân một trận, sau đó trong đôi mắt đẹp biến đổi liên tục, nhịn không được nói ra một câu tán thưởng từ đáy lòng.

"Công chúa quá khen."

Hắn có lúc nào khó coi sao?

"Hôm nay đến đây, ta mang theo một ý chỉ của phụ vương."

Công chúa Linh Lung lấy ra một đạo thánh chỉ, một luồng uy áp Chí Tôn từ trong đó tràn ra, người của vương triều Thanh Vân vội vàng quỳ xuống.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, không nhúc nhích tí nào, nhìn công chúa Linh Lung khẽ cười nói: "Công chúa, ta cũng không cần quỳ đúng không."

"Tất nhiên."

Trước kia hắn cũng không cần quỳ lạy hành lễ với quốc chủ Thanh Vân, hiện tại hắn thân là chưởng môn Huyền Thiên tông, địa vị ngang hàng với đối phương, càng không cần quỳ.

"Phụng Thiên thừa mệnh, phò mã Sở Cuồng Nhân tài đức vẹn toàn, là con của trời, quả nhân xúc động, đặc biệt phong phò mã làm Tịnh Kiên Vương! !"

Công chúa Linh Lung đọc thánh chỉ của hoàng đế.

Lời vừa nói ra, mọi người kinh ngạc.

Nhất là người của vương triều Thanh Vân càng trợn mắt hốc mồm.

Tịnh Kiên Vương!

Đây chính là phong hào có địa vị ngang hàng với chủ nhân của một đất nước!

Từ xưa đến nay, có thể có được phong hào này chỉ có vài người, đúng hơn là ba người mà thôi, mà bây giờ, phong hào này lại cho Sở Cuồng Nhân!

"Phò mã, tiếp chỉ đi."

Công chúa Linh Lung tiến lên, đưa thánh chỉ cho Sở Cuồng Nhân.

"Cám ơn quốc chủ."

Sở Cuồng Nhân cũng không già mồm, tiếp nhận thánh chỉ.

"Ngươi còn gọi quốc chủ nữa sao." Công chúa Linh Lung có chút oán giận nói.

"Cái kia, ngươi thay ta cám ơn phụ vương."

Sở Cuồng Nhân sờ mũi nói ra.

Nghe như thế, lúc này mặt của công chúa Linh Lung mới trở nên hớn hở, cho dù là trăm hoa đua nở cũng khó có thể bằng được một phần ý cười giữa lông mày của nàng.

Không thiếu nam tu thấy thế, không khỏi than thở.

"Sở Cuồng Nhân này, có được chiến thắng lớn ở mặt nhân sinh rồi."

"Quá khinh người."

"Tu sĩ chỉ cầu tiền, tài, danh vọng, một mình hắn thì có đươc tất cả, hơn nữa mọi thứ đều là cực phẩm, có thể không tức giận sao?"

Lúc này, trong đám người có một nữ tử bước ra.

Người này mặc bạch y, mang trên mặt một nụ cười không màng danh lợi, khiến cho người ta cảm thấy ấm áp như gió xuân, mọi người nhìn lại, cũng đều lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Người này là Thánh Nữ Bạch Liên giáo.

"Lần này Bạch Liên giáo đến Huyền Thiên tông, ngoại trừ dự lễ, còn có một chuyện cần nói với Thánh Tử." Thánh Nữ Bạch Liên cười nhạt nói.

"Chuyện gì."

Thánh Nữ lấy Bạch Liên ra một cái cổ lệnh màu trắng, phía trên khắc đường vân Bạch Liên, một luồng đạo vận huyền diệu tràn ra từ bên trong cổ lệnh.

"Theo chỉ định của giáo chủ, từ hôm nay trở đi, Thánh Tử chính thức tấn làm Thái Thượng trưởng lão của giáo phái, tất cả đãi ngộ đều tương đương với giáo chủ."

"Mời Thánh Tử, không, Thái Thượng trưởng lão nhận lệnh."

Nhìn thấy điều này, mọi người hoàn toàn trợn tròn mắt.

Vừa nãy có một người tới phong vương còn chưa đủ sao, hiện tại lại thêm một Thái Thượng trưởng lão? !

Ta dựa vào, đang có chuyện quỷ quái gì xảy ra vậy!

Sở Cuồng Nhân cũng hơi ngoài ý muốn, nhưng tỉ mỉ suy nghĩ cũng nhận lấy cổ lệnh: "Làm phiền ngươi thay ta đa tạ giáo chủ."

"Trưởng lão khách khí." Thánh Nữ Bạch Liên cười nhạt một tiếng.

Mấy người của đạo thống nhìn thấy cảnh này, dường như cũng có suy đoán của mình.

"Sở Cuồng Nhân này tiếp nhận vị trí chưởng môn Huyền Thiên tông, nhưng vẫn chỉ là Thánh Tử Bạch Liên giáo, phò mã vương triều Thanh Vân, vậy thì không thể nghi ngờ sẽ khiến cho Huyền Thiên tông thấp hơn hai đạo thống này một cái đầu."

"Không sai, cho nên vương triều Thanh Vân, Bạch Liên giáo mới tăng địa vị của Sở Cuồng Nhân trong đạo thống của mình, nhờ vào đó tiếp tục duy trì quan hệ đồng minh với Huyền Thiên tông, cũng có quan hệ sâu hơn với Sở Cuồng Nhân."

"Thì ra là thế."

Không ít người suy nghĩ một chút đã nghĩ thông suốt ý nghĩa hành động của hai đại đạo thống này.

Hiện tại Sở Cuồng Nhân đã là chưởng môn Huyền Thiên tông, ngươi lại để hắn đường đường là một chưởng môn đi làm Thánh Tử, làm phò mã cho người ta, mấy người phía trên của Huyền Thiên tông sẽ vui sao?

Chuyện này chẳng phải là nói chúng ta thấp hơn các ngươi một cái đầu?

Cho nên, hai đại đạo thống mới để cho Sở Cuồng Nhân làm Tịnh Kiên Vương, làm Thái Thượng trưởng lão, địa vị này không hề thấp hơn so với quốc chủ, hay giáo chủ.

Tuy đã hiểu rõ điểm mấu chốt ở trong đó, nhưng tất cả mọi người vẫn cảm thấy thật không thể tin nổi.

Trong vòng một ngày, chưởng môn, Tịnh Kiên Vương, Thái Thượng trưởng lão, ba thân phận cao quý này, quả thực khiến cho người ta cảm thấy chấn động.

"Hôm nay không chỉ là đại điển truyền vị của Huyền Thiên tông, mà còn là thời gian ba đại Thánh Nhân đạo thống công khai liên minh trước mặt rất nhiều thế lực."

"Đúng vậy, có Sở Cuồng Nhân ở đây, ba Thánh Nhân đạo thống thế này sẽ liên kết chặt chẽ với nay, có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục."

"Quả đúng là Sở Cuồng Nhân."

Mọi người vì đó mà kinh ngạc.

Lúc này, ngoài sơn môn Huyền Thiên tông, một luồng đạo vận kiếm chi uy nghiêm bỗng nhiên bạo phát, như cuồng phong bao phủ bốn phương tám hướng.

Tất cả mọi người cảm nhận được luồng đạo vận kiếm chi này, ào ào nhìn về phía sơn môn Huyền Thiên tông.

Chỉ thấy một người mặc trường bào màu xanh, là một nam tử trung niên đứng chắp tay với đôi mày kiếm sắc bén, đạo vận kiếm chi kia chính là tràn ra từ trên người đối phương.

"Tại hạ Mộ Dung Phong, tới đây để lĩnh giáo đệ nhất Bách Kiếm Phổ của Sở Cuồng Nhân! Mời Sở Cuồng Nhân, hiện thân gặp mặt! !"

Tiếng rống của nam tử trung niên như sấm, vang vọng toàn bộ Huyền Thiên tông.

Mọi người đến đây dự lễ đều lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Trong đám người, sắc mặt Đạo Tử Mộ Dung Hiên càng trở nên trắng bệt.

"Là hắn, đệ nhị Bách Kiếm Phổ, Huyền Vũ vực Mộ Dung Phong."

"Hai nhà một vực một tông, người này chính là đệ nhất kiếm khách đứng sau Thánh Nhân bên trong Mộ Dung gia, Mộ Dung Phong!"

"Nghe nói gia chủ hiện giờ của Mộ Dung gia cũng không phải là đối thủ của hắn, nếu không phải người này không thèm muốn địa vị gia chủ, thì chức danh gia chủ đó đã sớm là của hắn rồi."

"Hắn lại tới khiêu chiến Sở Cuồng Nhân, hơn nữa còn chọn vào hôm nay, một thời gian rất đặc biệt, ha, nếu như Sở Cuồng Nhân ăn quả đăng trong tay người này, vậy thì uy danh chưởng môn của hắn sẽ giảm mạnh."

Tất cả mọi người nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, muốn nhìn hắn sẽ làm thế nào.

"Sư tôn, chúng ta có phát thư mời cho Mộ Dung gia sao?" Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Huyền Kỳ Tôn Giả lạnh nhạt hỏi.

Huyền Kỳ Tôn Giả lắc đầu, nói ra: "Mộ Dung gia ở Huyền Vũ vực, cách xa như vậy, ta lười đưa thư mời."

Lại nói, quan hệ một vực một tông của hai nhà cũng không hòa thuận, để cho bọn họ tới dự lễ, không phải sẽ càng thêm khó chịu sao?

"Đã không có, vậy thì để đồ nhi đi đánh hắn ra ngoài."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Ngay lập tức, chỉ thấy bóng người của hắn hóa thành một đạo ánh sáng, biến mất ngay tại chỗ, trong sân cũng không có mấy người có thể nắm được quỹ đạo di chuyển của hắn.

"Tốc độ thật nhanh!"

Lúc mọi người kinh ngạc, Sở Cuồng Nhân đã đi tới trước sơn môn, đối mặt trực tiếp với đệ nhị Bách Kiếm Phổ.

Vừa chạm mặt, đạo vận kiếm chi của hai người liền trực tiếp va chạm với nhau.

Chương 195: Nhất Định Phải Múa Đao Múa Kiếm, Loại Cảm Giác Bị Thần Thú Đụng Ngã

Một kẻ là đệ nhất Bách Kiếm Phổ, một kẻ là đệ nhị Bách Kiếm Phổ, hai người đều là kiếm khách cấp cao nhất phía dưới Thánh Nhân đương thời.

Trong nháy mắt, khi hai luồng đạo vận kiếm chi va chạm với nhau, tạo thành một cơn gió lốc dữ dội giống như muốn thổi bay những ngọn núi, đá và cây cối xung quanh.

Mà sắc mặt của Mộ Dung Phong vào lúc đạo vận kiếm chi va chạm với Sở Cuồng Nhân đã có thay đổi, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Đạo vận của Sở Cuồng Nhân lại hoàn toàn áp chế hắn!

" Đạo vận của hắn, sao lại mạnh mẽ như vậy? !"

Mộ Dung Phong cảm thấy không thể tin được.

Hắn lại quên mất, Sở Cuồng Nhân có thể luận đạo với Thánh Nhân, đạo vận kiếm chi của hắn sẽ mạnh đến cỡ nào, sao có thể so với cảnh giới Tôn giả chứ?

Cho dù là Vô Thượng Chí Tôn cũng giống vậy.

"Hôm nay là ngày đại hỉ Huyền Thiên tông ta, trong ngày hôm nay ta cũng không muốn múa đao múa kiếm, ngươi muốn khiêu chiến ta, có thể, lựa chọn một ngày khác rồi hãy đến." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Mộ Dung Phong nghe nói chuyện Sở Cuồng Nhân tiếp nhận vị trí chưởng môn Huyền Thiên tông, biết ngày vui trong miệng đối phương là có ý gì.

"Ta đường xa mà đến, chỉ muốn gặp các hạ để đọ kiếm, hôm nay không đạt được mục đích, ta sẽ không dừng tay."

"Mời các hạ, vui lòng chỉ giáo!"

Trong mắt Mộ Dung Phong bắn ra một luồng ánh sáng, không hề kiêng dè thân phận tiểu bối của Sở Cuồng Nhân, kiếm khí trong cơ thể ầm vang bạo phát!

Kiếm khí như rồng, điên cuồng lao về phía Sở Cuồng Nhân!

"Tự mình chuốc lấy cực khổ!" Sở Cuồng Nhân nhướng mày, đưa tay hội tụ địa khí dồi dào, đánh ra một chưởng, thần sơn chi lực ầm ầm bộc phát!

Kiếm khí địa khí va chạm với nhau, trong nháy mắt khắp nơi nổ tung!

Hai luồng đạo vận hoàn toàn khác biệt dây dưa cùng nhau, trong mắt Mộ Dung Phong lóe ra chiến ý, tán thưởng nói: "Chưởng pháp tốt!"

Hắn không hổ là đệ nhị Bách Kiếm Phổ, Vô Thượng Chí Tôn tầm thường dưới một chưởng này của Sở Cuồng Nhân, dù gì cũng phải bị đẩy lui, nhưng hắn vẫn không nhúc nhích tí nào, trường kiếm trong tay tỏa ra kiếm quang sáng chói.

Đó là một thanh Thánh Kiếm!

Đệ nhị kiếm phổ, gần giống với Côn Ngô Cạnh Nhật Kiếm!

"Chém!" Mộ Dung Phong bay lên không trung, kiềm chế đạo vận kiếm chi quanh người, ngưng tụ phần lớn kiếm khí.

Một đạo kiếm ảnh khổng lồ bỗng dưng sinh ra, trong đó là một luồng đạo vận dồi dào, giống như sao băng, ngang nhiên chém về phía Sở Cuồng Nhân.

Kiếm áp kinh khủng trực tiếp rung chuyển toàn bộ sơn môn của Huyền Thiên tông, tu sĩ bốn phía chạy tới cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

"Kiếm đạo tốt!"

"Không hổ là đệ nhị kiếm phổ, một kiếm này, cho dù là Vô Thượng Chí Tôn cũng khó có thể ngăn cản."

"Mộ Dung Phong không hổ là đệ nhất kiếm khách dưới Thánh Nhân trong Mộ Dung gia, dựa vào một kiếm này, hắn thậm chí đủ để được xưng là đệ nhất kiếm khách dưới Thánh Nhân bên trong toàn bộ tinh vực Thương Khung này."

Huyền Kỳ Tôn Giả cũng trong đám người, hắn nhìn thấy một kiếm này giáng xuống từ trên không, trong mắt cũng mang theo một chút ngưng trọng.

Dù lúc này hắn tấn cấp thành Chuẩn Thánh, có thể khi đối mặt với một kiếm này, hắn vẫn sẽ cảm nhận một luồng áp lực cực lớn như cũ.

Trước khi hắn còn chưa độ kiếp, địa vị của Mộ Dung Phong ở Bách Kiếm Phổ cao hơn hắn cũng không phải không có lý do.

"Cuồng Nhân..." Kiếm khí trên người Huyền Kỳ Tôn Giả chuyển động, nhìn chằm chằm một kiếm này, lúc nào cũng chuẩn bị xuất thủ tương trợ Sở Cuồng Nhân.

Nhưng mà khi thấy trên người Sở Cuồng bộc phát ra một luồng đạo vận kinh khủng đến cùng cực, Côn Ngô Kiếm bên hông phát ra một luồng kiếm quang cực kì trong trẻo.

Một kiếm chém ra, một luồng uy áp đế vương hiện ra!

Bên trong một kiếm này của Mộ Dung Phong ẩn chứa đạo vận lại nhận lấy áp chế! Đây là... Nhất đế áp vạn pháp! !

"Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!" Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng.

Côn Ngô Kiếm, bay lên trời chém xuống!

Kiếm quang màu tím chói mắt gần như che khuất bầu trời, đạo vận kiếm chi vô cùng uy nghiêm giống như biển gầm, điên cuồng đánh thẳng vào hư không.

Một kiếm này của Mộ Dung Phong bị phá nát ngay tại chỗ!

Kiếm quang Doạ người rơi xuống trên người hắn, đánh hắn bay ra ngàn trượng, nện ở một ngọn núi phía xa, trực tiếp thổ huyết, sau đó bị vô số đá vụn vùi lấp, không có động tĩnh, cũng không biết là sống hay là chết.

Mọi người vội vàng phóng thích linh niệm.

Chỉ thấy Mộ Dung Phong kia bị vùi dưới đống đá, lồng ngực nhấp nhô, hơi thở uể oải, tuy rằng không chết, nhưng cũng đã mất đi tri giác.

Hắn đúng là bị một kiếm chém đến hôn mê bất tỉnh!

Mọi người nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy có chút kinh dị.

Thực lực của Mộ Dung Phong cực kì cường đại, nói là đề nhất kiếm khách phía dưới Thánh Nhân cũng không đủ, vậy mà lại bị một kiếm của Sở Cuồng Nhân chém đến bât tỉnh?

Phần thực lực này, quá cường hãn rồi!

Cho dù là Vô Thượng Chí Tôn, cũng cảm thấy tim trong lồng ngực đang đánh trống.

"Không nghĩ tới hắn lại manh mẽ đến loại trình độ này."

"Chậc, yêu nghiệt!"

Sở Cuồng Nhân thu hồi Côn Ngô Kiếm vào vỏ kiếm, thầm nói: "Đã nói, ta không muốn múa đao múa kiếm, làm gì nhất định phải ép ta, hiện tại, ngay cả một kiếm cũng không tiếp nổi, thật mất mặt."

Giọng nói của hắn không lớn, nhưng mọi người ở đây dù không phải là hạng người có tu vi cao thâm, nhưng tai thính mắt tinh, tất cả đều nghe được rõ ràng.

Mọi người nhịn không được xấu hổ.

Đừng nói là Mộ Dung Phong.

Một kiếm này, dưới Thánh Nhân không biết có mấy ai có thể đỡ được.

"Chư vị, hiện giờ đại điển truyền vị đã kết thúc, ta đã đbaor người chuẩn bị tốt yến hội, mời chư vị." Huyền Kỳ Tôn Giả cười nói.

Mọi người nghe vậy, cũng không tiếp tục để ý Mộ Dung Phong kia.

Đi vào cung điện, yến hội đã chuẩn bị tốt.

Mọi người ăn uống linh đình, nâng cốc, chủ và khách đều vui vẻ.

"Huyền Kỳ đạo hữu, bây giờ ngươi đã trút bỏ gánh nặng chưởng môn, chắc là tiếp theo sẽ ẩn cư, tích lũy kinh nghiệm để thành thánh đúng không."

Một Chí Tôn của Thái Hư quan hâm mộ nói ra.

"Ha ha, ta quả thật là muốn ẩn cư, nhưng mà lúc nào mới có thể thành thánh, đây là ẩn số rồi."

Huyền Kỳ Tôn Giả cười ha ha một tiếng nói.

Nói như vậy, sau khi trở thành Chuẩn Thánh, chỉ cần tích lũy kinh nghiệm thật tốt, chuyện thành thánh trong tương lai gần như là chuyện ván đã đóng thuyền.

Nhugnw mà mỗi tu sĩ có cách ngộ đạo khác nhau, tư chất khác biệt, cho nên thời gian thành thánh cũng khác biệt, ngắn thì trăm năm, lâu thì ngàn năm.

"Với tư chất của Huyền Kỳ đạo hữu, thành thánh cũng chỉ là chuyện trăm năm nữa thôi." Chí Tôn của Thái Hư quan nói ra.

Lúc còn trẻ Huyền Kỳ Tôn Giả cũng là thiên kiêu tuyệt đỉnh, với tư chất của hắn, đã thành công độ kiếp, thì chuyện trăm năm sau thành thánh cũng không phải là không được.

"Chỉ mong vậy."

Sau khi yến hội kết thúc, mỗi người của đạo thống cũng dần dần rời đi.

Nhưng mà đại điển truyền vị lần này, mọi người cũng không xem như đi về tay không, có thể thấy hình dáng Thần Hoàng, đã là phúc ba đời.

Chuyện của đại điển truyền vị đến đây là kết thúc.

...

Bên trong Lăng Thiên Đạo Cung.

Bọn người Huyền Kỳ Tôn Giả đang tập trung lại một chỗ, ở trước mặt bọn họ chính là Thần Hoàng có cái đầu màu đỏ sáng chói.

Thần Hoàng đang mổ lấy lông vũ trên người mình, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn bọn người Huyền Kỳ Tôn Giả một chút, sau đó thì không để ý tới nữa.

"Là Thần Hoàng đó, không nghĩ tới lúc còn sống ta lại có thể gặp được Thần Thú, thật sự là quá may mắn."

"Đúng vậy, đây cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy, không biết đi sờ một cái sẽ có cảm giác gì."

"Nghe nói Cuồng Nhân đã cưỡi nàng rồi, cũng không biết cảm giác cưỡi Thần Hoàng là như thế nào, thật muốn thử một lần."

"Đừng nói giỡn, đây chính là Thần Thú đó, vô cùng cao quý, trừ người nàng công nhận, còn những người khác muốn sờ cũng sờ không được."

Mọi người mồm năm miệng mười nói, ai nấy đều kinh ngạc mà nhìn Thần Hoàng.

Lúc này Sở Cuồng Nhân đi tới.

Thần Hoàng nhìn thấy hắn thì vội vàng chạy tới, dọc đường đã đụng ngã mấy vị trưởng lão, nhưng mấy vị trưởng lão chẳng những không có chút bất mãn nào, ngược lại ai nấy đều tươi cười.

"Ha ha, ta bị Thần Thú đụng ngã."

"Thì ra cảm giác bị Thần Thú đụng ngã là như vậy."

"Ca ca." Thần Hoàng thân mật cọ vào người Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân sờ lấy cổ của nàng, sau đó nghiêm túc nói: "Vội vàng hấp tấp, còn thể thống gì, về sau không được làm loạn như vậy nữa."

Chương 196: Lấy tên cho Thần Thú, liên tiếp tự sáng tạo Thánh Nhân pháp

“Ta đã biết, ca ca.”

Thần Hoàng cọ vào người Sở Cuồng Nhân, giòn giã nói.

“Được rồi, đừng cọ nữa, nhiều người nhìn như vậy, lúc khác cho cọ thoải mái.” Câu nói tiếp theo là Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Lông vũ của Thần Hoàng mềm nhẹ, mang theo cảm giác ấm áp, lúc cọ vào hắn, đúng là rất thoải mái.

Mấy trưởng lão nhìn đường đường Thần Thú, ở trước mặt Sở Cuồng Nhân lại giống như sủng vật, không khỏi cả kinh đến tròng mắt đều sắp rơi xuống.

“Thủ tịch đúng là thủ tịch, tuỳ tiện đã làm được chuyện chúng ta không làm được, bội phục, bội phục a.” Một trưởng lão nói.

“Còn gọi thủ tịch?”

“Khụ, chưởng môn, là chưởng môn, nhất thời không đổi được.”

“Đúng rồi, Cuồng Nhân, Thần Thú có tên chưa?”

Lúc này Như Yên trưởng lão hiếu kỳ hỏi.

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, “Còn chưa lấy tên.”

“Nghĩ ra chưa?”

“Ừm.” Sở Cuồng Nhân sờ cổ Thần Hoàng, nói: “Nhìn bộ lông màu đỏ của nàng này, gọi là Tiểu Hồng đi.”

“Không được!”

“Sao có thể tùy tiện như thế!”

Đám người Như Yên trưởng lão, Huyền Kỳ Tôn Giả lập tức bó tay.

Đây chính là Thần Thú đó!

Gọi là Tiểu Hồng?

Nếu chuyện này truyền đi, sẽ mấy điểm thế nào!

“Ta cảm thấy rất tốt, Tiểu Hồng Tiểu Hồng, thật dễ nghe, cũng rất dễ nuôi.” Sở Cuồng Nhân cười nói.

“Ngươi nuôi mèo nuôi chó đấy à?”

Huyền Kỳ Tôn Giả liếc mắt nói.

Xem như ông ấy đã biết, đồ đệ của mình không biết đặt tên rồi.

“Sư tôn, hay là các ngươi lấy tên đi?”

“Không được, ta tên là Tiểu Hồng, đây là ca ca lấy tên cho ta, ta liền tên là Tiểu Hồng.” Lúc này Thần Hoàng đột nhiên nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy nhìn về phía mấy người Huyền Kỳ Tôn Giả.

Nhìn đi, người ta cũng đồng ý rồi.

“Thần Hoàng, tên họ là chuyện liên quan đến đại sự cả đời, không cần có bao nhiêu bá khí, nhưng cái tên Tiểu Hồng này, cũng quá xấu rồi.”

“Đúng vậy.”

“Ngài đổi cái tên khác đi.”

Mấy người Huyền Kỳ Tôn Giả vội vàng khuyên bảo.

Vừa nghĩ tới sau này Thần Hoàng đánh nhau với người ta, đối phương muốn nàng báo danh tính, nàng liền nói: “Ta chính là Tiểu Hồng của Huyền Thiên tông!”

Đoán chừng địch quân đối diện sẽ cười phun ra.

Không được, nhất định phải đổi!

Đám người Huyền Kỳ Tôn Giả nói hết lời, nhưng Thần Hoàng lại vô cùng quật cường, mặc kệ bọn họ lấy cho cái tên nào cũng không muốn.

“Không muốn, ta tên là Tiểu Hồng.” Thần Hoàng nói, đây là cái tên đầu tiên Sở Cuồng Nhân đặt cho nàng, có ý nghĩa phi phàm.

Bên cạnh, Lam Vũ nhìn Thần Hoàng, trong lòng có mấy phần lý giải.

Dù sao, tên của nàng cũng do Sở Cuồng Nhân đặt cho.

Mặc dù không êm tai lắm, nhưng nàng rất ưa thích.

“Như vậy đi, nhũ danh là Tiểu Hồng, đại danh thì là Sở Hồng.”

Sở Cuồng Nhân sờ lông vũ của Thần Hoàng nói: “Ngươi đã gọi ta một tiếng ca ca, vậy sau này, liền theo họ ta đi.”

Thần Hoàng nghiêng cái đầu, “Được, ta tên là Sở Hồng.”

Đám người Huyền Kỳ Tôn Giả liếc nhau, chỉ có thể từ bỏ.

“Được rồi được rồi, Sở Hồng cũng rất tốt.”

“Haiz, đáng tiếc, cái tên Phượng Ngạo Thiên mà ta lấy bá khí biết bao.”

“Ta lấy tên là Phượng Tiêu Diêu mới dễ nghe, hi vọng sau này Thần Thú được hưởng đại đạo, tiêu diêu tự tại.”

“Sở Hồng... Dù sao cũng tốt hơn Tiểu Hồng nhiều.”

Một trận phong ba lấy tên cho Thần Thú cứ như vậy lắng lại.

...

“Chúc mừng kí chủ rút được thẻ ngộ đạo cấp tinh diệu.”

A, thẻ ngộ đạo cấp tinh diệu?

Đây là thứ tốt.

Sở Cuồng Nhân mở thùng vật phẩm ra, chỉ thấy trên cột ngộ đạo thẻ đã có mười mấy tấm, cấp bạch ngân, cấp hoàng kim, cấp tinh diệu đều có, mỗi tấm đều có thể khiến người ta tiến vào trạng thái lĩnh ngộ.

Hắn nhìn mười mấy tấm thẻ ngộ đạo này, bỗng nhiên có một ý tưởng.

Hắn đi ra Đạo Cung.

Dọc đường đi, các đệ tử nhìn thấy hắn đều cung kính hành lễ.

“Bái kiến chưởng môn.”

“Bái kiến chưởng môn.”

Sở Cuồng Nhân cũng không có gì không thích ứng.

Từ đại sư huynh đến chưởng môn, chỉ là đổi một cái xưng hô mà thôi, còn những chuyện khác, có mấy trưởng lão giúp đỡ hắn xử lý rồi.

Nói thật, ngoại trừ thân phận thay đổi ra, hắn tạm thời không có cảm giác chưởng môn và đại sư huynh có gì khác nhau.

Tất cả đều như cũ.

Hắn đi đến Tàng Thư Các của Huyền Thiên tông, nơi đây cất chứa vô số pháp môn kiếm đạo, hôm nay, hắn tới đây là muốn thực hiện ý nghĩ trong lòng.

Chỉ thấy hắn đi đến tầng ba trong Tàng Thư các, cầm một bản điển tịch kiếm đạo bắt đầu đọc, ngày xưa hắn tự sáng tạo một môn Thánh Vương pháp trong Tàng Thư, tất cả pháp môn kiếm đạo ở đây, hắn đều hiểu rõ.

Nhưng mấy năm này, cảnh giới đạo pháp của hắn sớm đã không phải lúc trước có thể so sánh, lúc này hắn đến nhìn kĩ hơn, lại lí giải những pháp môn này sâu hơn mấy phần, thậm chí còn thấu triệt hơn người sáng tạo ban đầu.

Hắn lấy ra thẻ ngộ đạo cấp tinh diệu bóp nát.

Nhất thời, hắn liền đi vào trạng thái lĩnh ngộ.

Hắn bắt đầu lật các loại văn thư lưu trữ trong Tàng Thư các ra xem một lần, thẻ ngộ độ đạo kết hợp với thuộc tính Tọa Vong Vô Ngã, mỗi khi hắn đọc một quyển điển tịch kiếm đạo, đều sẽ chia cắt, gây dựng lại một lần, hiểu vô cùng thấu triệt.

Nửa ngày sau.

Chỉ thấy một cỗ kiếm chi đạo vận từ Tàng Thư các phóng lên tận trời.

Tất cả đệ tử của Huyền Thiên tông đều bị kinh động.

“Ở phương hướng của Tàng Thư các, chuyện gì vậy?”

“Lại là Tàng Thư các? A, tại sao ta lại nói là ‘Lại’?”

“Loại đạo vận này thật huyền diệu, là chưởng môn.”

“Chưởng môn lại muốn nháo ra động tĩnh gì, mau đi xem một chút.”

Một đám đệ tử, trưởng lão đều đến bên ngoài Tàng Thư các, khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đang xem sách, tuyệt không ngoài ý muốn.

“Quả nhiên là chưởng môn.”

“Lần này chưởng môn lại muốn làm gì vậy?”

“A, cho dù chưởng môn lần nữa tự sáng tạo ra một loại Thánh Nhân pháp, ta cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, chuyện này quá bình thường rồi.”

Mọi người đã miễn dịch với chuyện thỉnh thoảng Sở Cuồng Nhân lại gây ra động tĩnh lớn, nên chỉ ở bên ngoài Tàng Thư các nhìn, cũng không ồn ào.

Mấy người Như Yên trưởng lão cũng đi đến.

Phát hiện trên không trung Tàng Thư các quanh quẩn một cỗ kiếm chi đạo vận, bà ấy cũng không ngoài ý muốn, chỉ hiếu kỳ không biết Sở Cuồng Nhân sẽ làm ra chuyện gì.

Chỗ sâu trong Huyền Thiên tông, mấy gian nhà tranh.

“Hôm qua tiểu gia hỏa này mới nhận chức chưởng môn, hôm nay lại muốn nháo ra chuyện gì vậy?” Giọng nói của Huyền Thiên tam tổ truyền ra.

“A, đồ nhi này của ta khiến mấy vị chê cười rồi.” Huyền Kỳ Tôn Giả ở trong một gian nhà tranh mới được thêm vào, cười ha ha nói.

“Cửu Tổ, ngươi cứ đắc ý đi.”

Cửu Tổ chính là Huyền Kỳ Tôn Giả.

Tất cả mọi người đều nghe ra vẻ đắc ý trong lời nói của ông ấy, không khỏi có chút ghen ghét, mặc dù mọi người đều là người của Huyền Thiên tông, nhưng Huyền Kỳ Tôn Giả là sư tôn của Sở Cuồng Nhân, quan hệ chắc chắn thân cận hơn bọn họ.

“A, các ngươi nhìn đi, có biến hóa.”

Lúc này, Huyền Thiên tam tổ nói.

Trong linh niệm của bọn họ, trên không Tàng Thư các, cỗ kiếm chi đạo vận mênh mông kia đột nhiên diễn biến.

Chỉ thấy kiếm chi đạo vận lưu chuyển, hóa thành một đạo sơn hà chi cảnh!

Trong đó, lộ ra một cỗ uy áp Thánh Nhân.

“Đây là... Thánh Nhân pháp!” Huyền Thiên tam tổ kinh ngạc nói.

“Cỗ khí tức này, đúng là Thánh Nhân pháp, tiểu gia hỏa này thật đúng là kinh tài tuyệt diễm, không ngờ lại tự sáng tạo ra một môn Thánh Nhân pháp.”

Huyền Thiên tam tổ sợ hãi than.

“A, mặc dù không rung động bằng lúc trước hắn tự sáng tạo đế thuật nhưng một tên Chiến Vương lại có thể sáng tạo Thánh Nhân pháp, cũng là chuyện không thể tưởng tượng được, thật sự không biết làm sao hắn làm được.”

“Chờ một chút, lại có biến hóa.”

Trên không Tàng Thư các, kiếm chi đạo vận lưu chuyển, đang diễn sinh ra các loại dị tượng, có mặt trời lăng không, có tinh thần huyễn ảo, có các loại dị thú xuất hiện, có băng sương bay múa...

Trong mỗi loại dị tượng đều lộ ra một cỗ uy áp Thánh Nhân.

Mỗi một loại đều là Thánh Nhân pháp!

Chương 197: Mười hai Thánh Nhân pháp, quá đả kích người, đạo tâm muốn sập

Trên không Tàng Thư các, dị tượng nhao nhao xuất hiện.

Có sơn hà chi cảnh khí thế hào hùng thế, có nhật nguyệt lưu chuyển, đen trắng biến ảo, cũng có các loại dị thú xuất hiện, sát khí trùng thiên...

Mỗi một loại dị tượng đều ẩn chứa một loại đạo vận huyền diệu khó giải thích.

Mỗi một loại, đều là Thánh Nhân pháp!

Mọi người nuốt một ngụm nước bọt, cho dù bọn họ đã hiểu được chỗ thần kì của Sở Cuồng Nhân, nhưng vẫn bị dọa cho phát sợ.

Đây là Thánh Nhân pháp!

Một đạo thống Thánh Nhân cũng chỉ có mấy môn mà thôi, đặt ở bên ngoài vô cùng hiếm có, nhưng trước mặt Sở Cuồng Nhân, làm sao lại đồng thời xuất hiện vậy?

Hơn nữa còn do hắn tự sáng tạo! !

Chuyện này không khỏi quá dọa người!

“Đại sư huynh, a không, chưởng môn, hắn thật sự là con người sao?”

“Móa ơi, một hai ba bốn... Chín loại Thánh Nhân pháp, không, còn đang tăng lên, mười loại, mười loại Thánh Nhân pháp!”

“Phải biết, Huyền Thiên tông chúng ta cũng chỉ có ba loại Thánh Nhân pháp, sau này có thêm một môn Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật do chưởng môn tự sáng tạo, cũng chỉ có bốn loại, hiện tại lại có thêm mười loại, khả năng còn chưa hết!”

“Rốt cuộc vì sao chưởng môn lại làm được? !”

“Chẳng lẽ hắn thật sự là tiên nhân hạ phàm?”

Chỗ sâu trong Huyền Thiên tông, trong nhà tranh, Thánh Nhân cũng bị dọa sợ gần đến chết.

Mấy vị Huyền Thiên lão tổ tông trầm mặc một hồi.

“Móa nó, tên gia hỏa này coi Thánh Nhân pháp là rau cải trắng sao? Nói đến là đến, cũng quá biến thái rồi.” Ngay cả Huyền Thiên tam tổ sống gần vạn năm, nhưng vẫn bị Sở Cuồng Nhân dọa đến mức trực tiếp nói tục.

Thánh Nhân pháp, chỉ có Thánh Nhân lí giải sâu đậm với đạo vận mới có khả năng sáng tạo được, hơn nữa, cho dù Thánh Nhân muốn sáng tạo một loại Thánh Nhân pháp cũng phải hao phí vô số tâm huyết mới được.

Ví dụ như Huyền Thiên tam tổ, qua nhiều năm như vậy, ông ấy cũng mới chỉ sáng tạo ra một loại Thánh Nhân pháp, dùng đến tận bây giờ.

Mà bây giờ, ở trước mặt bọn họ, chưa đến nửa ngày, Sở Cuồng Nhân đã sáng tạo ra một đống, chuyện này khiến tâm trạng của bọn họ rất mất kiên định.

“Hắn đã lâm vào trạng thái lĩnh ngộ.”

Lúc này, trong một gian nhà tranh truyền đến một giọng nói già nua.

Đây là Huyền Thiên nhị tổ, trừ người sáng lập ra Huyền Thiên tông, ông ấy là người có bối phận cao nhất.

“Cho dù trong trạng thái lĩnh ngộ, nhưng có thể làm đến tình trạng này, cũng quá mức không thể tưởng tượng nổi.” Huyền Thiên tam tổ nói.

“Có lẽ, bản thân hắn có thiên phú dị bẩm.”

...

Trên không Tàng Thư các.

Các loại dị tượng liên tiếp hiện lên.

Tất cả có mười hai loại, đại biểu cho mười hai loại Thánh Nhân pháp!

Tất cả mọi người nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

“Chưởng môn muốn nghịch thiên sao?” Như Yên trưởng lão nuốt một ngụm nước bọt, trong mắt mang theo rung động khó nói lên lời.

“Như Yên trưởng lão, mang tới cho ta mười hai khối Tái Đạo Bia!”

Lúc này, giọng nói của Sở Cuồng Nhân từ trong Tàng Thư các truyền ra.

Như Yên trưởng lão nghe vậy, từ trong rung động lấy lại tinh thần, sau đó vội vàng rời đi, một lát sau đã mang tới mười hai khối Tái Đạo Bia.

Mười hai khối Tái Đạo Bia đặt ngoài cửa lớn Tàng Thư các, sau đó, chỉ thấy một đạo kiếm quang bỗng nhiên lướt qua.

Kiếm quang vô cùng dồi dào, giống như sơn hà cuồn cuộn.

Ầm!

Kiếm quang rơi vàoTái Đạo Bia, lưu lại một đạo kiếm ngân, sau đó huyễn hóa ra vô số tự phù, đây là một loại Thánh Nhân pháp!

Lại là một kiếm.

Trong kiếm quang ẩn chứa nhật nguyệt giao thế, sinh sôi không ngừng.

Sau đó, một đầu Thanh Long dữ tợn phóng lên tận trời, giương nanh múa vuốt, tràn ngập một cỗ hung sát chi khí, khiến người ta sợ hãi.

Mười hai loại Thánh Nhân pháp, Sở Cuồng Nhân vừa thi triển ra, vừa đánh lên Tái Đạo Bia, hóa thành vô số tự phù huyền diệu khắc lên đó.

“Hôm nay, ta tự sáng tạo mười hai loại Thánh Nhân pháp, mười hai khối Tái Đạo Bia này đặt tại tầng cuối cùng trong Tàng Thư các, tất cả đệ tử chân truyền đều có thể tự mình đến quan sát, lĩnh hội.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lời vừa nói ra, các đệ tử lập tức bộc phát ra nghị luận.

“Đúng là mười hai loại Thánh Nhân pháp!”

“Chưởng môn thật trâu bò! !”

“Chỉ có đệ tử chân truyền mới có thể đi lĩnh hội, xem ra ta phải tấn cấp làm đệ tử chân truyền sớm một chút, như vậy mới được tham ngộ Thánh Nhân pháp.”

“Đừng cản ta, lát nữa ta muốn đi lĩnh hội.”

“Ta cũng vậy.”

Các đệ tử vô cùng mừng rỡ.

Nhất là đệ tử chân truyền, càng không kịp chờ đợi, hận không thể lập tức an vị trước mặt Tái Đạo Bia lĩnh hội Thánh Nhân pháp.

Còn đệ tử không phải đệ tử chân truyền cũng không có gì bất mãn.

Dù sao, Thánh Nhân pháp là nội tình của một đạo thống, không có khả năng tùy ý truyền bá ra ngoài, khiến tất cả mọi người đều có thể học tập.

Chỉ cho đệ tử chân truyền lĩnh hội, cũng hợp tình hợp lý, đây cũng là động lực kích phát các đệ tử nội môn ngoại môn cố gắng tu luyện, tiến bộ.

Một lát sau.

Sở Cuồng Nhân từ trong Tàng Thư các đi ra.

Vẻ mặt hắn thong dong, không vui không buồn, dường như người vừa làm ra hành động kinh người, tự sáng tạo mười hai loại Thánh Nhân pháp kia không phải là hắn vậy.

“Chưởng môn, ngươi thật sự cho chúng ta một đại kinh hỉ a!”

Đám người Như Yên trưởng lão đi tới.

“Đúng vậy, cho tới nay, Huyền Thiên tông chúng ta cũng chỉ có ba loại Thánh Nhân pháp làm căn cơ tu hành, cộng thêm Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật thiên về công kích mà ngày trước chưởng môn sáng tạo nữa, nhưng môn Thánh Vương pháp kia khó có thể lĩnh hội, hiện tại có mấy loại Thánh Nhân pháp này, vừa vặn có thể đền bù vào điểm này rồi."

"Mười hai loại Thánh Nhân pháp, chưởng môn, ngươi đúng là muốn nghịch thiên."

Đối mặt với ánh mắt rung động của các trưởng lão, Sở Cuồng Nhân chỉ cười nhạt một tiếng, trên mặt không nhìn ra chút đắc ý, kiêu ngạo nào.

Hắn biết Huyền Thiên tông thiếu Thánh Nhân pháp dùng để công kích, cho nên hôm nay hắn mới tự sáng tạo ra mấy môn Thánh Nhân pháp.

Hắn liên tiếp lĩnh hội hai bản đế kinh, cộng thêm được thuộc tính Tọa Vong Vô Ngã gia trì, cảm ngộ đạo pháp quá sâu.

Lại sử dụng một tấm thẻ ngộ đạo cấp tinh diệu, đây mới là lý do khiến hắn có thể sáng tạo ra mười hai loại Thánh Nhân pháp.

Hơn nữa, mười hai loại Thánh Nhân pháp là hắn căn cứ vào phương pháp tu hành của Huyền Thiên tông, hấp thụ tinh hoa trong đó sáng tạo ra, các đệ tử Huyền Thiên tông tu hành loại Thánh Nhân pháp này, chính là làm ít công to.

"Đáng tiếc, đây chỉ là Thánh Nhân pháp bình thường, vốn ta còn muốn sáng tạo hai loại Thánh Vương pháp nữa, xem ra, cảm ngộ đạo pháp của ta còn chưa đủ sâu." Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Nghe nói như thế, đám người Như Yên trưởng lão giật giật khóe miệng hai lần.

Nói đùa cái gì?

Nửa ngày liên tiếp sáng tạo ra mười hai loại Thánh Nhân pháp, như vậy còn nói là cảm ngộ đạo pháp không đủ sâu.

Bọn họ cảm thấy, tất cả tu sĩ trên đời có thể tự vẫn tập thể thôi.

Đối mặt với lời này của Sở Cuồng Nhân, hiện tại bọn họ có cảm giác những năm này mình sống như chó vậy.

“Chưởng môn, sau này ngươi đừng nói những lời như vậy nữa, thật sự quá đả kích người.” Như Yên trưởng lão cười khổ một tiếng nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, khẽ cười một tiếng, “Ta đang rèn luyện đạo tâm của các ngươi.”

“Đạo tâm muốn sập rồi, chưởng môn.”

Mấy trưởng lão khóc không ra nước mắt.

Hắn sáng tạo mười hai loại Thánh Nhân pháp xong, việc còn lại giao cho mấy người Như Yên trưởng lão đi xử lý.

Mặc dù bị Sở Cuồng Nhân đả kích, nhưng các trưởng lão vẫn vô cùng ngạc nhiên, thậm chí Sở Cuồng Nhân còn đưa quyền đặt tên các loại Thánh Nhân pháp này cho bọn họ, càng khiến bọn họ vô cùng kích động.

Chỗ sâu trong Huyền Thiên tông, mấy vị lão tổ nhìn rõ ràng quá trình Sở Cuồng Nhân tự sáng tạo Thánh Nhân pháp.

“Ta tại vị hơn nghìn năm, nhưng tất cả công tích cộng lại đều không bằng hôm nay hắn sáng tạo mười hai loại Thánh Nhân pháp.”

Một lão tổ đột nhiên tự giễu một tiếng, cảm khái nói.

“Đúng là như vậy.”

“Phải biết, hôm qua hắn mới làm chưởng môn mà thôi.”

“Có mười hai loại Thánh Nhân pháp này, nội tình của Huyền Thiên tông ta đã tăng lên không ít, Huyền Thiên tông ta xuất hiện một vị cứu tinh rồi!”

Chương 198: Để đặt Kiếm Lâu, lửa giận của Mộ Dung Hiên, dã tâm của Sở Cuồng Nhân

Sau khi Sở Cuồng Nhân tự sáng tạo Thánh Nhân pháp xong liền đi lên một ngọn núi của Huyền Thiên tông, ngọn núi này rất cao, đứng cao nhìn xa, tầm mắt bao quát non sông.

“Chọn nơi này đi.” Sở Cuồng Nhân gật đầu, sau đó lấy ra một cái tiểu tháp, chính là Kiếm Lâu mà hắn đã lấy được trong Tàng Kiếm Hạp.

Hắn ném Kiếm Lâu ra ngoài.

Chỉ thấy Kiếm Lâu lớn lên theo gió, cấp tốc biến lớn.

Rất nhanh, một tòa nhà cao tầng nguy nga xuất hiện trên ngọn núi, một cỗ kiếm khí phóng lên tận trời, mười ngàn dặm tầng mây lăn lộn.

Chỗ sâu trong Huyền Thiên tông, mấy lão tổ không khỏi kinh ngạc.

“Tiểu gia hỏa này lại muốn làm cái quỷ gì vậy?”

“Ta cũng muốn nhìn xem, hắn lại cho ta kinh hỉ gì?”

“A, đó là Kiếm Lâu.”

Lúc này, Huyền Thiên tam tổ kinh ngạc nói.

“Kiếm Lâu, Kiếm Lâu trong Tàng Kiếm Hạp!”

“Hắn xuất ra làm cái gì?”

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đặt Kiếm Lâu trên một ngọn núi, một cỗ kiếm chi đạo vận lan tràn ra, đưa tới không ít đệ tử.

“Đây là Kiếm Lâu, có thể làm chỗ thí luyện, sau này các đệ tử đều có thể đi vào Kiếm Lâu xác minh tu vi của mình.”

Sở Cuồng Nhân nói với các đệ tử vừa chạy đến.

Mọi người vô cùng tò mò với Kiếm Lâu, có một đệ tử chân truyền đi ra, nói: “Chưởng môn, bây giờ ta có thể thử một chút không?”

“Đương nhiên.”

Đệ tử chân truyền kia hưng phấn đi vào Kiếm Lâu.

Mọi người nhìn thấy điểm sáng thuộc về hắn ta xuất hiện trong tầng một của Kiếm Lâu.

Một lát sau, hắn ta đã lên tới tầng mười một.

Sau đó, hắn ta mặt mày xám xịt bị truyền tống ra, nhưng có thể nhìn thấy vẻ hưng phấn trong mắt hắn ta, “Chưởng môn, Kiếm Lâu này quá thần kỳ, có thể kiểm tra đạo tâm, lại có thể kiểm tra chiến lực!”

“Sau này muốn đến, lúc nào đều có thể.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Để phù hợp với thục lực của những đệ tử này, Sở Cuồng Nhân đã thay đổi Kiếm Lâu một chút, ví dụ như hủy bỏ bích chướng vô hình từ tầng thứ nhất đến thứ hai mươi tầng, cải thành kiếm khách không mặt.

Tầng thứ nhất, dùng kiếm khách không mặt khảo nghiệm chiến lực, tầng thứ hai sử dụng huyễn cảnh, khảo nghiệm đạo tâm, tầng thứ ba lại khảo nghiệm chiến lực, tầng thứ tư khảo nghiệm đạo tâm… Theo tầng số gia tăng, độ khó khăn cũng không ngừng tăng lên. ’

Nhưng tầng thứ bốn mươi tám, tầng thứ năm mươi, hắn không hề cải biến.

Muốn thông qua, vẫn khó như lên trời.

“Ta cũng muốn đi vào thử một chút.”

“Ta cũng vậy.”

“Cùng nhau đi.”

Một đám đệ tử nóng lòng muốn thử, không ngừng đi vào Kiếm Lâu.

Nhưng ngoại trừ đệ tử chân truyền có thể đi đến tầng mười trở lên, các đệ tử nội môn ngoại môn khác chỉ có thể đi trong phạm vi mười tầng đầu.

“Có Kiếm Lâu này, các đệ tử có thể tùy thời kiểm tra thực lực của mình, còn có thể khảo nghiệm đạo tâm, nhất cử lưỡng tiện.”

“Thậm chí vì muốn leo lên tầng cao, các đệ tử sẽ cố gắng tu hành gấp bội, hình thành quan hệ cạnh tranh tốt đẹp với nhau.”

“Không tệ, không tệ.”

Sở Cuồng Nhân hài lòng gật đầu.

Cơ duyên lớn nhất trong Kiếm Lâu, cũng chính là truyền thừa của Minh Tâm Đại Đế đã bị hắn đoạt được, cứ giữ Kiếm Lâu trong người cũng không có tác dụng lớn, không bằng lấy ra, cho các đệ tử thí luyện.

Đương nhiêm mấy vị lão tổ của Huyền Thiên tông cũng hiểu rõ hành động của Sở Cuồng Nhân.

Mấy người không khỏi tấm tắc khen ngợi.

“Đầu tiên là Thánh Nhân pháp, sau đó là Kiếm Lâu, đối với Huyền Thiên tông mà nói, hai chuyện này có ý nghĩa phi phàm.” Huyền Thiên tam tổ nói.

“Không sai.”

“Để hắn đảm nhiệm vị trí chưởng môn, quả nhiên là chính xác.”

Huyền Kỳ Tôn Giả đắc ý cười một tiếng.

… …

Huyền Thiên tông, ngoài sơn môn.

Một đống đá vụn bỗng nhiên nổ tung, một nam tử trung niên mặt mày xám xịt đi ra, trên mặt mang theo vẻ mê man.

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Ta muốn làm gì?

Qua một lúc lâu, nam tử trung niên lắc đầu, ánh mắt dần trở nên thư thái, sau đó bật ra một câu nói tục, “Móa nó!”

“Thực lực của tên Sở Cuồng Nhân kia lại mạnh như vậy! Một kiếm, một kiếm đã đánh ta đến hôn mê bất tỉnh, lại nói bây giờ là lúc nào rồi?”

Nam tử này chính là Mộ Dung Phong bị Sở Cuồng Nhân đánh ngất.

“Ngươi đã hôn mê hai ngày một đêm.”

Lúc này, bên cạnh Mộ Dung Phong truyền tới một giọng nói.

Hắn ta xoay người nhìn lại, sắc mặt có chút thay đổi, lập tức hừ nhẹ một tiếng, “Mộ Dung Hiên, tại sao ngươi lại ở đây?”

Mộ Dung Hiên thản nhiên nói: “Ta không ở đây, ngươi đã sớm bị Yêu thú khiêng đi rồi, nhắc đến chuyện này, ngươi còn phải cảm ơn ta đấy.”

“Những năm này ngươi vẫn ở Huyền Thiên tông sao?”

Mộ Dung Phong dời đề tài.

“Đúng vậy.”

“Trách không được ta lại không tìm thấy ngươi.”

“Hừ, ngươi tìm ta làm gì, mang ta về Mộ Dung gia, tiếp tục bị đám người Mộ Dung Vũ nhục nhã sao?” Mộ Dung Hiên hừ lạnh nói.

Mộ Dung Phong cau mày, “Đám người Mộ Dung Vũ không đúng, nhưng dù sao ngươi cũng là người của Mộ Dung gia, chuyện này không thể nghi ngờ.”

“Đừng giả vờ với ta, cho tới bây giờ Mộ Dung gia không hề coi ta là người nhà, ngay cả người phụ thân kia của ta, ông ta chưa từng hỏi đến chuyện của ta, nếu không, sao đám người Mộ Dung Vũ lại dám không kiêng nể gì như thế.”

Nói đến đây, trong mắt Mộ Dung Hiên lộ ra một vệt bi ai.

“Huyền Thiên tông mới là nhà của ta, ta biết chuyến này ngươi đến đây là muốn dẫn ta trở về, nhưng ta sẽ không về với ngươi đâu.”

“Mộ Dung Hiên, ngươi cũng biết, không lâu nữa chính là thí luyện gia tộc của Mộ Dung gia.” Mộ Dung Phong thản nhiên nói.

“Không liên quan gì đến ta.”

“Vậy mẫu thân của ngươi, cũng không liên quan gì tới ngươi sao?”

“Ngươi có ý gì?” Ánh mắt Mộ Dung Hiên lạnh lẽo.

“Thí luyện gia tộc xong sẽ tế bái liệt tổ liệt tông, thân phận của mẫu thân ngươi ở trong đó vẫn luôn bị gia tộc lên án, có lời đồn rằng, sau khi thí luyện gia tộc lần này kết thúc, các trưởng lão sẽ dời mẫu thân ngươi ra khỏi tộc lăng.”

Oanh!

Trên người Mộ Dung Hiên đột nhiên bộc phát ra một cỗ kiếm khí cuồng bạo, thảo mộc bốn phía như bị lửa giận của hắn ta tác động đến, trong nháy mắt hóa thành tro tàn.

“Mẫu thân của ta đã chết, vì sao còn muốn làm phiền bà ấy yên nghỉ! Thật sự không cho mẫu thân ta được an bình dưới cửu tuyền sao? ! !”

Hai mắt của Mộ Dung Hiên đỏ thẫm nói.

Lửa giận dường như đã thiêu đốt lý trí hắn ta!

Tộc lăng là nơi liệt tổ liệt tông của Mộ Dung gia ngủ say, mẫu thân của Mộ Dung Hiên là thiếp thất của gia chủ, sau khi chết cũng được an táng ở trong đó.

“Ngươi muốn mẫu thân ngươi yên nghỉ, chỉ có một biện pháp! Đó chính là cùng ta trở về, lấy được vị trí đầu tiên trong cuộc thí luyện gia tộc Mộ Dung gia, để đám trưởng lão kia nhìn thấy giá trị của ngươi, như vậy bọn họ sẽ không làm gì mẫu thân ngươi.” Mộ

Dung Phong từ tốn nói.

“Vì sao lại giúp ta?”

“Ngươi là nhân tài, ta không đành lòng nhìn thấy ngươi quyết liệt với Mộ Dung gia như vậy, trở về Mộ Dung, đối với ngươi, đối với Mộ Dung gia đều là chuyện tốt.”

“Trở về Mộ Dung thì không thể nào, nhưng thí luyện gia tôc lần này, ta sẽ đi, ta tuyệt không để bọn họ quấy rầy mẫu thân ta yên nghỉ.”

Mộ Dung Hiên băng lãnh nói.

… …

Trong Lăng Thiên Đạo Cung.

Lúc này Sở Cuồng Nhân đang tu hành.

Lúc ở Tàng Kiếm Hạp, hắn đã đạt tới Chiến Vương cảnh viên mãn, khoảng cách đến Tôn giả, cũng chỉ thiếu một chút nữa.

Thậm chí lúc nào hắn cũng có thể đột phá.

Nhưng hắn không làm như vậy, vẫn luôn tích lũy nội tình.

Không đột phá, hắn vẫn có thể chém giết Vô Thượng Chí Tôn, nếu đột phá, hắn nhất định phải tạo ra vô thượng căn cơ Tôn giả!

Căn cơ Tôn giả cảnh, không đơn thuần chỉ dựa vào linh lực, còn cần cảm ngộ với đạo pháp.

Cảm ngộ đạo pháp thì Sở Cuồng Nhân không thiếu, ngay cả Thánh Nhân bình thường, cảnh ngộ đạo pháp cũng không bằng hắn, hắn chỉ thiếu linh lực mà thôi.

“Trong cơ thể ta nắm giữ năm đại vô thượng căn cơ, lại có Kim Ngọc Đạo Thân gia trì, linh lực dồi dào, ngay cả Vô Thượng Chí Tôn cũng không sánh bằng, nhưng muốn ngưng tụ vô thượng căn cơ Tôn giả thì còn thiếu một chút.”

“Trách không được Cận Cổ mười lăm vạn năm đến nay, không ai có thể ngưng tụ vô thượng căn cơ Tôn giả, Tôn giả cảnh còn như vậy, vô thượng căn cơ Thánh Nhân sẽ khó khăn đến mức nào a? !”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Dã tâm của hắn rất lớn, hiện tại không chỉ muốn ngưng tụ vô thượng căn cơ Tôn giả, đến vô thượng căn cơ Thánh Nhân, hắn cũng muốn trùng kích một chút.

Chương 199: Bạch Liên giáo xin giúp đỡ, Sở Cuồng Nhân cảnh cáo, Đại Nguyệt quốc hỗn loạn

Lúc Sở Cuồng Nhân tu hành, la bàn truyền tin bỗng nhiên rung động.

Là Như Yên trưởng lão gửi tin tức tới.

“A, là người của Bạch liên giáo đến xin giúp đỡ?”

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Hắn đứng dậy đi ra Lăng Thiên Đạo Cung, đến Trường Sinh điện.

Trong điện, Bạch Liên Thánh Nữ quay người lại, bạch y dịu dàng giống như một đóa Tuyết Liên, nhưng trên mặt không còn ý cười không màng danh lợi như trước, hai đầu lông mày lộ ra mấy phần ưu sầu, lo nghĩ.

Nhìn thấy Sở Cuồng Nhân tới, Bạch Liên Thánh Nữ đi lên trước, “Bái kiến Thái Thượng trưởng lão.”

“Không cần đa lễ, nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Là như vậy, trên đường ta hồi giáo, đột nhiên nhận được tin tức trong giáo truyền đến, để ta đến mời Thái Thượng trưởng lão đến Bạch Liên giáo một chuyến, hiệp trợ trấn áp Ma thú Địa Ngục.” Bạch Liên Thánh Nữ nói.

“Ma thú Địa Ngục, không phải sớm đã bị Bạch Liên Thánh Vương trấn áp sao?”

Sở Cuồng Nhân kinh ngạc nói.

Trong truyền thuyết cổ lão tại Bạch Liên giáo, từng có một đầu Ma thú Địa Ngục làm loạn ở các nước phía nam, sau đó đã bị Bạch Liên Thánh Vương trấn áp.

Cũng vì chuyện này mà Bạch Liên Thánh Vương sáng lập Bạch Liên giáo.

“Đúng vậy, nhưng trong khoảng thời gian này, Thánh Vương lưu lại phong ấn bị phá hư, Ma thú mượn cơ hội đánh thẳng vào phong ấn, mặc dù đã bị Thánh Nhân áp chế, nhưng ma khí tiết ra ngoài, gây nên đại loạn, giáo chủ để ta tới tìm trưởng lão, muốn nhờ Bạch Liên Tịnh Thế Thiên của trưởng lão tịnh hóa ma khí.”

“Thì ra là thế.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, “Đây cũng không phải việc khó.”

Bây giờ Bạch Liên giáo và Huyền Thiên tông như thể chân tay, giúp đỡ lẫn nhau cũng là chuyện nên làm, Sở Cuồng Nhân cũng không cự tuyệt.

Sau khi bàn giao với mấy người Như Yên trưởng lão một phen, hắn chuẩn bị khởi hành tiến về Bạch Liên giáo.

Lúc này, hắn nhìn thấy hai người từ bên ngoài Trường Sinh điện đi đến.

“A, là hắn?”

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc, bởi vì người tới chính là Một Dung Hiên hai ngày đã bị hắn đánh ngất bên ngoài sơn môn Huyền Thiên tông.

“Ngươi đã tỉnh à?” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói, thái độ kia giống như người đánh ngất đối phương không phải là hắn vậy.

Khóe miệng Mộ Dung Phong co giật một chút, nhìn Sở Cuồng

Nhân, trong mắt lướt qua một vệt e ngại.

Hắn ta có chút sợ Sở Cuồng Nhân.

Một kiếm đã đánh hắn ta ngất đi, không thể tin được, người có chiến lực như vậy chỉ là một tu sĩ Chiến Vương cảnh.

“Nhờ Sở đạo hữu hạ thủ lưu tình, nếu không, cái mạng này của tại hạ đã không còn rồi.” Mộ Dung Phong chắp tay nói, so với hai ngày trước tới khiêu chiến, thái độ khách khí không ít.

Mấy người Như Yên trưởng lão, Bạch Liên Thánh Nữ ở bên cạnh nhìn thấy, không khỏi cảm khái, quả nhiên, không phục thì phải đánh một trận mới được.

“Ngươi dẫn Mộ Dung Hiên đến, có chuyện gì sao?”

Sở Cuồng Nhân hỏi.

“Ta muốn dẫn hắn về Mộ Dung gia.” Mộ Dung Phong nói.

“A.”

Sở Cuồng Nhân không nói gì, hắn nhìn về phía Mộ Dung Hiên, hỏi thăm ý kiến của hắn ta, muốn nhìn xem hắn ta có bị ép buộc hay không.

“Chưởng môn, bên phía Mộ Dung gia có một số việc, ta muốn trở về xử lý một chút, tạm thời không thể lưu lại Huyền Thiên tông.”

Trên mặt Mộ Dung Hiên lộ ra một chút áy náy.

Trong mắt người khác, hành động này của hắn ta giống như muốn phản bội Huyền Thiên tông, trở về Mộ Dung gia.

Nhưng Sở Cuồng Nhân chỉ nhìn hắn ta một cái thật sâu, sau đó tiến lên vỗ vai hắn ta, cười nhạt nói: “Đi thôi, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, Huyền Thiên tông vĩnh viễn là hậu thuẫn kiên cường của ngươi.”

“Vâng, chưởng môn, đợi xử lý xong chuyện này, ta sẽ nhanh chóng trở lại.” Mộ Dung Hiên kiên định gật đầu.

“Nói nhảm, Huyền Thiên tông là nhà của ngươi, đương nhiên ngươi phải trở về rồi.”

Sở Cuồng Nhân cười mắng một câu.

“Chưởng môn dạy rất đúng.”

Sau đó, Mộ Dung Phong liền dẫn Mộ Dung Hiên rời đi.

“Nhớ kỹ, Mộ Dung Hiên là người của Huyền Thiên tông ta, nếu hắn bị ủy khuất tại Mộ Dung gia, ta và các ngươi sẽ không xong đâu!”

Trước khi đi, bên tai Mộ Dung Phong bỗng nhiên vang lên giọng nói băng lãnh của Sở Cuồng Nhân, khiến thân thể hắn ta không khỏi run lên.

“Ngươi sao vậy?”

Mộ Dung Hiên chú ý tới dị thường của Mộ Dung Phong.

Bởi vì Sở Cuồng Nhân dùng linh niệm truyền âm, ngoại trừ Mộ Dung Phong, những người khác không hề nghe thấy.

“Không, không có gì.”

Mộ Dung Phong lắc đầu, sắc mặt có chút cứng ngắc.

Trong lòng hắn ta bỗng nhiên có chút bất an không rõ.

Hôm nay hắn ta tới đây tìm Mộ Dung Hiên, rốt cuộc là đúng hay sai?

Hi vọng lần này trở về, tất cả đều thuận lợi... Nếu không, trời mới biết Sở Cuồng Nhân sẽ làm ra chuyện gì nữa!

“Được, chúng ta cũng đi thôi.”

Sở Cuồng Nhân nói với Bạch Liên Thánh Nữ.

Trừ hắn ra, chỉ có Lam Vũ đi cùng, tịnh hóa ma khí, có lẽ thân thể thần thánh quang minh của nàng có thể phát huy một số tác dụng.

Mấy người ngựa không ngừng vó chạy tới Bạch Liên giáo.

Bọn họ đi Tiên Chu, không phải lập tức đến nơi.

Sở Cuồng Nhân vốn muốn cưỡi Thần Hoàng đi, nhưng suy nghĩ một chút, người hơi nhiều, hơn nữa tính cách Thần Thú kiêu ngạo, ngoài mình ra sẽ không để những người khác cưỡi lên người, cho nên liền từ bỏ ý niệm này.

Khoảng hai ngày sau.

Mấy người đã đến Đại Nguyệt quốc trong các nước phía nam tại Thanh Long vực.

Nơi đây chính là tổng đàn của Bạch Liên giáo.

Từ trên cao nhìn xuống, Sở Cuồng Nhân phát hiện, thủ đô Đại Nguyệt quốc đang bị một cỗ hắc khí bao phủ, lộ ra khí tức quỷ quyệt.

“Đây là ma khí!” Sở Cuồng Nhân nhíu mày.

Ma khí, cũng xem như Linh khí.

Nhưng nó đến từ Ma giới Địa Ngục, sinh linh trong Thương Khung tinh không thể dung nạp, cho nên đối với phần lớn sinh linh, thứ này rất có hại.

“Công tử, ngươi nhìn kìa.”

Lúc này, Lam Vũ chỉ vào chỗ trung tâm ma khí trong Đại Nguyệt quốc.

Chỉ thấy ở nơi đó, có một đóa Bạch Liên to lớn, từ vô số đạo văn xen lẫn mà thành, tràn ngập từng trận thánh khiết chi khí.

Bên trong Bạch Liên có một nữ tử, vẻ mặt an lành, quanh người có vô tận đạo vận lưu chuyển, giống như đã hoàn thành một thể với đóa Bạch Liên kia.

Mà dưới đáy Bạch Liên đang đè ép một đầu Ma thú dữ tợn mọc ra ba cái đầu, lông tóc toàn thân đen nhánh, giống như chó vậy.

“Đây chính là ma thú Địa Ngục?”

Trên mặt Sở Cuồng Nhân hiện lên vẻ cổ quái.

Ma thú tới từ Địa Ngục, ba cái đầu chó.

Địa Ngục Tam Đầu Khuyển? !

“Không sai, đó chính là ma thú Địa Ngục, bây giờ nó đã đột phá một nửa phong ấn, Thánh Nhân Bạch Liên giáo ta đang trấn áp nó.”

Ánh mắt Bạch Liên Thánh Nữ ngưng trọng nói.

Mấy người đi xuống Tiên Chu, đi trên đường phố Đại Nguyệt quốc, vừa rơi xuống đất, bọn họ càng có thể cảm nhận được cỗ ma khí quỷ quyệt kia.

Dường như ma khí bao trùm một nửa thủ đô Đại Nguyệt quốc, hơn nữa còn không ngừng khuếch tán ra bên ngoài, mà lúc này, đám người Bạch Liên giáo đang xua tan ma khí, từng đạo bạch quang từ trong tay bọn họ đánh ra, đánh tan rã ma khí.

Nhưng so với lượng ma khí bàng bạc này, hành động của bọn họ căn bản là hạt cát trong sa mạc, chỉ có thể hóa giải bước chân ma khí khuếch tán ra.

Nếu kéo dài, cuối cùng ma khí sẽ khuếch tán ra toàn bộ thủ đô, toàn bộ Đại Nguyệt quốc, thậm chí các quốc gia bên cạnh cũng không thể may mắn tránh thoát.

Trên đường phố, vô số dân chúng đang quỳ trên mặt đất cầu nguyện.

“Xin Thần phù hộ chúng ta.”

“Bạch Liên ở trên, hi vọng chúng ta có thể vượt qua tai nạn này.”

Ngoài ra, còn có một số dân chúng bị ma khí lây nhiễm, mất lý trí, điên cuồng phá hủy bốn phía.

Tiếng cầu nguyện, tiếng khóc, tiếng đánh đấm…

Toàn bộ thủ đô Đại Nguyệt quốc là một mảnh hỗn loạn.

Không hề an bình giống như lần trước Sở Cuồng Nhân đến.

Sưu.

Một bóng người từ trong hư không đi ra.

Là người hộ đạo của Sở Cuồng Nhân Thanh Lan Chí Tôn.

Nhìn thấy một màn trước mắt, trong mắt Thanh Lan Chí Tôn lộ ra vẻ chấn kinh và bi thương, “Làm sao lại trở nên như vậy?”

“Haiz, chuyện xảy ra quá nhanh.”

Một nữ tử mặc áo bào trắng đi tới, chính là Bạch Liên giáo chủ.

Chương 200: Tịnh hóa ma khí, người áo đen thần bí, Phệ Hồn Chủy

“Chuyện xảy ra quá nhanh “

“Không đến ba ngày, Ma thú đã đột phá phong ấn Thánh Vương lưu lại, lượng lớn ma khí từ trên người nó tiêu tán ra, tác động đến toàn bộ thủ đô, không ít dân chúng đã bị cỗ ma khí này ăn mòn.”

Bạch Liên giáo chủ thở dài một tiếng nói.

“Trước đó không có bất kỳ dấu hiệu nào sao?”

Thanh Lan Chí Tôn hỏi.

“Không có.”

“Ma thú phá phong ấn như thế nào, chuyện này cứ gác lại đã, trước tiên tịnh hóa đám ma khí này đi.” Sở Cuồng Nhân nói.

Đám ma khí này từ trên người Tam Đầu Khuyển tràn ra, quá kinh khủng, dân chúng bình thường tiếp xúc đến sẽ đánh mất lý trí.

Ngay cả tu sĩ, nếu như ở trong đó quá lâu cũng khiến thần chí không rõ.

“Đây chính là nguyên nhân ta mời trưởng lão đến, Thánh Nhân giáo ta đang trấn áp Ma thú kia, không rảnh ra tay, chỉ có Bạch Liên Tịnh Thế Thiên của trưởng lão mới có tác dụng khiến ma khí tan rã.” Bạch Liên giáo chủ nói.

“Ừm, vậy bắt đầu hành động đi.”

Sở Cuồng Nhân nói.

Chỉ thấy hắn đi đến chỗ ma khí, trên người dần tràn ngập ra một cỗ đạo vận vô cùng huyền diệu, từng đoá Bạch Liên hiển hóa trong hư không.

Bạch Liên đầy trời không ngừng bay múa, những nơi đi qua, ma khí như tuyết gặp mặt trời gay gắt, nhanh chóng tan rã, hóa thành hư vô.

Lượng lớn ma khí bị quét sạch sành sanh, thậm chí bách tính bị ma khí xâm nhiễm, gặp được Bạch Liên cũng dần dần khôi phục thần trí.

“Ta đang ở đâu?”

“Chuyện gì xảy ra, vì sao ta lại trở nên như thế?”

“Bạch Liên này là Thánh Vương sao?”

Dân chúng khôi phục thần tính nhìn thấy Sở Cuồng Nhân được Bạch Liên vờn quanh, vội vàng quỳ xuống, đám người đang cầu nguyện nhìn thấy cảnh này, đều không ngừng dập đầu về phía Sở Cuồng Nhân.

Trong mắt đám người mang theo cuồng nhiệt, như tín đồ thành tín nhất.

“Là Thánh Vương, là Thánh Vương hiển linh.”

“Hu hu, chúng ta được cứu rồi.”

“Quá tốt rồi, là Thánh Tử, người duy nhất nắm giữ Bạch Liên Tịnh Thế Thiên mà Thánh Vương lưu lại.”

“Thánh Tử nhất định là Thánh Vương chuyển thế.”

“Thánh Vương không phải nữ sao?”

“Mới nói là chuyển thế, thành nam hay nữ cũng được.”

Sau lưng Sở Cuồng Nhân.

Trên người Lam Vũ lóe lên bạch quang, khải giáp hoa lệ màu trắng bạc bao trùm, hai cánh triển khai, vỗ cánh bay lên, đi vào đám ma khí trên không.

Chỉ thấy trên người nàng tỏa ra vô tận bạch quang, quang mang thần thánh thôi động đến cực hạn.

Dị tượng Đạo Thể, quang mang vạn trượng!

Bị bạch quang chiếu xuống, ma khí đột nhiên tiêu tán.

“Đó là Thần Sứ!”

“Nhất định là Thần Sứ!”

Trên người Lam Vũ có khí chất quang mang thần thánh, trong đám ma khí này phá lệ nổi bật, không ít người lần đầu tiên nhìn thấy nàng.

Trong lúc nhất thời, truyên ngôn Thánh Vương Thần Sứ hạ phàm cứu thế lưu truyền ra.

Chỗ trung tâm vô tận ma khí.

Ma thú bị Bạch Liên trấn áp xuống phát ra tiếng rống giận dữ, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ, trên mặt tràn đầy lửa giận.

“Khí tức quang minh, còn có, cỗ đạo vận khiến người ta ghét cay ghét đắng này, là đồ gái điếm Bạch Liên Thánh Vương kia sao?”

“Không đúng, nàng đã sớm chết rồi, xem ra có người kế thừa y bát của nàng, đúng là chết rồi cũng không muốn ta tốt hơn mà!”

Cái đầu giữa của Tam Đầu Khuyển giận dữ hét lên.

Phía trên, trong mắt nữ tử ở giữa Bạch Liên lộ ra một vệt tức giận, "Làm nhục Thánh Vương, tự mình chuốc lấy cực khổ! !"

Đạo vận quanh người bà ta lưu chuyển, cộng thêm Bạch Liên to lớn, hung hăng trấn áp xuống khiến xương cốt của Tam Đầu Khuyển phát ra tiếng bạo liệt.

"Đáng giận! !"

"Tốt nhất các ngươi đừng để ta phá vỡ phong ấn này, nếu không ta nhất định muốn sẽ ăn hết các ngươi! Ăn hết! !"

Tam Đầu Khuyển điên cuồng kêu gào.

Lúc này, cách đó không xa có một bóng người mặc áo đen đi tới.

Trên đường người này đi tràn đầy ma khí, nhưng hắn ta lại không bị ảnh hưởng chút nào, giống như đã hòa thành một thyể với ma khí vậy.

"Là ai?" Thánh Nhân của Bạch Liên giáo thấy thế, nhướng mày.

"Ha, cỗ khí tức này, có chút ý tứ."

Ngược lại Tam Đầu Khuyển nhìn thấy bóng người mặc áo đen này, hai mắt tỏa sáng, nói: "Từ trên người ngươi, ta cảm nhận được khí tức của ma khí."

Bóng người mặc áo đen kia đi đến trước mặt Tam Đầu Khuyển, lộ ra một gương mặt khô gầy, sau đó chỉ thấy hắn ta lấy ra một cái chủy thủ đen nhánh, vận chuyển linh lực, đột nhiên đâm về phí Tam Đầu Khuyển.

Keng một tiếng, chủy thủ này đâm vào cổ Tam Đầu Khuyển, phát ra tiếng kim thiết va chạm, một cỗ ma khí bạo phát, người áo đen thần bí này bị ma khí ma thú phát ra đánh bay ngược ra ngoài..

Sắc mặt Tam Đầu Khuyển trở nên vô cùng dữ tợn, ba cái đầu nhìn về phía người áo đen, nhe răng trợn mắt nói: "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

“Ha, không hổ là Ma thú có thể so sánh với Thánh Vương, dù bị phong ấn nhiều năm, thân thể vẫn không thể phá vỡ, Phệ Hồn Chủy của ta lại không có cách nào xuyên phá thân thể ngươi.”

Người áo đen cười quái dị một tiếng nói.

Thánh Nhân Bạch Liên giáo nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi bất ngờ, chẳng lẽ người áo đen thần bí này là đồng minh với bọn họ sao?

Nhưng mà, đối phương cho bà ta cảm giác rất không thoải mái.

“Phệ Hồn Chủy? !”

“Một trong ba mươi ba Thánh Khí của Ma giới, Phệ Hồn Chủy! Làm sao lại ở trên người ngươi?” Sắc mặt Tam Đầu Khuyển đột nhiên thay đổi.

Nó nhìn về chủy thủ trong tay người áo đen, trong mắt dần lộ ra vẻ sợ hãi.

Ba mươi ba Thánh Khí của Ma giới, đó chính là Thánh Khí kinh khủng nhất tại Ma giới, mỗi kiện ít nhất đều là Thánh Vương khí trì.

Phệ Hồn Chủy chính là một trong số đó.

Mà cây chủy thủ này có một tác dụng, chính là thông qua hấp thu linh hồn của sinh linh Ma giới mà lớn mạnh chính mình, là vũ khí mà vô số sinh linh Ma giới, thậm chí là cường giả ma giới như Tam Đầu Khuyển đều kiêng kỵ.

“Bớt nhiều lời đi, giao ma hồn của ngươi ra.”

Người áo đen thần bí thôi động linh lực trong cơ thể, không ngừng tuôn vào Phệ Hồn Chủy trong tay, sau đó bắn ra.

Chỉ thấy Phệ Hồn Chủy hóa thành một đạo lưu quang, rơi vào trên người Tam Đầu Khuyển bị Bạch Liên trấn áp đến không thể động đậy, sau đó bắn ra một tia lửa.

Cuối cùng, người áo đen thần bí thôi động toàn lực, chủy thủ đã xé mở một cái lỗ hổng trên người Tam Đầu Khuyển.

Rõ ràng chỉ là một cái lỗ hổng nhỏ không có ý nghĩa, nhưng lại khiến Tam Đầu Khuyển bộc phát ra tiếng kêu vô cùng thảm thiết thê lương.

Từng đợt lực lượng linh hồn từ lỗ hổng do Phệ Hồn Chủy tạo ra không ngừng tiết ra ngoài, bị người áo đen thần bí kia hấp thu.

“A...”

Lực lượng linh hồn nhập thể, trên mặt người áo đen thần bí lộ ra vẻ vô cùng vui mừng, cảm giác được lực lượng của mình, đạo pháp cảnh giới của mình đang nhanh chóng tăng trưởng, cái này đều hơn hắn ta khổ tu trăm ngàn năm.

“Không uổng công ta trăm cay nghìn đắng phá hỏng phong ấn, phóng xuất ngươi, quả nhiên hiệu quả lực lượng linh hồn này đủ mạnh!”

Người áo đen thần bí nói.

Nghe nói như thế, sắc mặt Thánh Nhân Bạch Liên giáo lập tức thay đổi, “Ngươi vừa nói gì, Ma thú này là do ngươi thả ra? !”

“Không sai!”

“Ngươi, đáng chết!” Sắc mặt Thánh Nhân Bạch Liên giáo lập tức trầm xuống.

“Ha ha, ngươi có thể làm gì ta chứ? Lúc này ngươi rút linh lực về, đầu Ma thú này sẽ phá phong mà ra, chẳng lẽ ngươi không để ý đến toàn bộ bách tính của Đại Nguyệt quốc, xuất thủ đối phó ta sao?”

“Khốn khiếp!”

Khuôn mặt Thánh Nhân Bạch Liên giáo vô cùng lạnh lùng, giận không nhịn nổi.

Nhưng giống như người áo đen thần bí này nói, lúc này bà ta đang trấn áp Tam Đầu Khuyển, không cách nào thoát ra, nếu để Tam

Đầu Khuyển phá phong ấn mà ra, Đại Nguyệt quốc và các quốc gia xung quanh sẽ bị ảnh hưởng.

“Ngươi vẫn nên ngoan ngoãn đè ép đầu Ma thú này đi, đợi ta hút khô lực lượng linh hồn của nó, nó chết, cũng coi như thay các ngươi giải quyết một cái họa lớn, khi đó Bạch Liên giáo các ngươi còn phải cảm tạ ta đấy.”

Người áo đen thần bí cười hắc hắc.

Chương 201: Lại là người của Địa Phủ, Tam Đầu Khuyển biến thành công cụ

“Cảm tạ ngươi sao? Giết ngươi, ta ngược lại rất vui lòng!”

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang lên.

Sắc mặt người thần bí mặc áo đen cứng đờ, không thể tin nhìn về sau lưng, “Chuyện này không có khả năng, nơi này là nơi ma khí nồng nặc nhất, ngoại trừ Thánh Nhân, ngay cả Vô Thượng Chí Tôn tới gần cũng sẽ bị ảnh hưởng!”

“Là ai? !!”

Hắn ta dám phóng xuất Ma thú không chút kiêng kỵ, đồng thời thừa dịp Thánh Nhân trấn áp Ma thú mà phóng ra đoạt linh hồn chi lực, ngoại trừ ỷ vào tu vi của bản thân và Phệ Hồn Chủy ra, cũng biết Ma thú phá phong ấn sẽ phóng xuất lượng lớn ma khí, tu sĩ khó mà tới gần, như vậy không ai có thể ngăn cản hắn ta.

Nhưng bây giờ, chuyện lại phát triển nằm ngoài dự liệu của hắn ta.

Người áo đen và Thánh Nhân của Bạch Liên giáo nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy một bóng người mặc bạch y chậm rãi đi về phía bọn họ.

Người tới là một nam tử mặc bạch bào tay áo lớn, không nhiễm trần thế, bên hông treo bội kiếm xinh đẹp, chân đi trắng giày, tóc dài đến eo, ngũ quan tinh xảo tuyệt luân, khiến người ta không thể tìm ra một chút tì vết.

Quanh người hắn còn quấn quanh từng đóa Bạch Liên, khí chất siêu phàm thoát tục tăng thêm mấy phần thánh khiết chi ý.

Ma khi xung quanh tiêu tán, không có cách nào ảnh hưởng đến đối phương.

Người áo đen còn chú ý tới, sau lưng đối phương, đường đi sớm đã khôi phục một mảnh trong sáng, không còn một chút ma khí.

Người này, đúng là một đường tịnh hóa ma khí tới đây!

Nghĩ như vậy, trong lòng người áo đen rung động.

Phải biết, Tam Đầu Khuyển có thể so sánh với Ma thú Thánh Vương, mặc dù chưa hoàn toàn phá phong ấn, bị Thánh Nhân trấn áp, nhưng ma khí nó thả ra ngoài vô cùng dồi dào, khó mà đoán được.

Toàn bộ người của Bạch Liên giáo dốc hết lực lượng, cũng chỉ miễn cưỡng trì hoãn ma khí khuếch tán mà thôi.

Nhưng người trước mắt này, có thể một đường tịnh hóa, xâm nhập đến tận đây!

“Bạch Liên Tịnh Thế Thiên, ngươi chính là truyền nhân của con kĩ nữ Bạch Liên Thánh Vương kia sao?” Tam Đầu Khuyển chịu đựng thống khổ lực lượng linh hồn bị rút đi, ba cái đầu sáu con mắt nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Đạo vận trên người đối phương khiến nó vô cùng không thích!

“Cẩu Tử, im miệng cho ta.”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói, sau đó nhìn về phía người áo đen, Động Tất Chi Nhãn vận chuyển, bắt đầu phân tích tin tức của người này.

“Ngũ Quan Vương, một trong Thập Điện Diêm La của tổ chức ma tu Địa Phủ, Vô Thượng Chí Tôn, tu hành Thánh Nhân pháp La Sát

Quyết, Tuyệt âm Chỉ...”

“Ha, người của Địa Phủ.”

Sở Cuồng Nhân khẽ ồ lên một tiếng.

Nghe thấy vậy, đồng tử của người áo đen hơi co lại, hắn ta không ngờ đối phương liếc mắt một cái đã nhìn thấu lai lịch của mình.

“Ta nói này, đám ma tu các ngươi nhảy nhót thật vui vẻ, lúc ẩn lúc hiện trước mặt ta!” Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ không kiên nhẫn, căm ghét, không có chút thiện cảm với đám ma tu này.

Suốt ngày hồ nháo thì thôi, còn náo đến trước mặt hắn.

Giống như một đám ruồi, cực kì đáng ghét.

“Sở Cuồng Nhân!”

Ánh mắt của người áo đen, cũng chính là Ngũ Quan Vương lộ ra một vệt sợ hãi.

Hắn ta không ngờ Sở Cuồng Nhân lại xuất hiện ở đây, trong những ngày này, hắn ta đã nghe không ít lời đồn về đối phương rồi.

Nếu bình chọn nhân vật khiến đám Ma Đạo sợ hãi nhất là ai, vậy không thể nghi ngờ, Sở Cuồng Nhân tuyệt đối sẽ đứng số một.

“Trưởng lão, người này đang hấp thu lực lượng linh hồn Ma thú!”

Thánh Nhân của Bạch Liên giáo nói với Sở Cuồng Nhân.

“Ha, đúng là có chút ý tứ.”

Vật có liên quan đến linh hồn vô cùng hiếm thấy, tên ma tu trước mặt này có thể hấp thu lực lượng linh hồn, khiến hắn có chút hứng thú.

Hắn nhìn thoáng qua Phệ Hồn Chủy trên cổ Tam Đầu Khuyển, cảm nhận được một cỗ khí tức vô cùng quỷ quyệt trên đó, mà cây chủy thủ và Ngũ Quan Vương có một liên hệ vô hình nào đó.

“Thông qua thứ này rút lực lượng linh hồn sao?” Sở Cuồng Nhân hóa thành một đạo lưu quang, đi đến trước mặt Tam Đầu Khuyển.

Tốc độ quá nhanh, Ngũ Quan Vương hoàn toàn không kịp phản ứng.

Đồng tử của hắn ta co rụt lại, trong lòng biết mình không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

“Nghe nói tu vi của người này không cao, nhưng chiến lực nghịch thiên!”

“Quả là thế!”

Trong lòng Ngũ Quan Vương kinh hãi.

“Sở Cuồng Nhân, ngay cả Thánh Nhân cũng phải thi triển toàn lực mới có thể áp chế Ma thú, nó khủng bố đến mức nào, ngươi phải rõ ràng, lúc này đang dùng Phệ Hồn Chủy giết nó, ta đang giúp các ngươi đó.”

Ngũ Quan Vương lớn tiếng nói.

“Vì lợi ích của một người, phóng thích Ma thú, khiến vô số dân chúng bị hại, bây giờ ngươi lại nói với ta, ngươi đang giúp chúng ta sao?”

“Công phu đổi trắng thay đen của đám ma tu các ngươi cũng không tệ.”

Nói xong, Sở Cuồng Nhân đưa tay đánh ra một chưởng, lực lượng của thần sơn vô cùng dồi dào lập tức bạo phát, khiến Ngũ Quan Vương bị đánh bay ra ngoài.

“Thập Điện Diêm La của Địa Phủ? Tên tuổi vang dội, nhưng năng lực cũng chỉ như vậy mà thôi, các ngươi cũng xứng xưng là Địa Phủ sao? !”

Sở Cuồng Nhân hóa thành lưu quang, lại lần nữa đi đến trước mặt Ngũ Quan Vương, Chiến Vương lĩnh vực bạo phát, năm đại căn cơ trong cơ thể tỏa ra thần quang sáng chói, linh lực phun trào, trong nháy mắt trấn áp Ngũ Quan Vương còn muốn phán kháng xuống!

Hắn vươn tay túm cổ đối phương, như xách con gà giơ lên không trung, lạnh như băng nói: “Thời gian trước, trong số các ngươi có một người gọi là Chuyển Luân Vương đã bị ta giết.”

“Hiện tại, đến lượt ngươi, có lẽ tương lai, ta sẽ tìm cơ hội diệt cả tổ Địa Phủ các ngươi cũng không biết chừng.”

Cách đó không xa, Thánh Nhân Bạch Liên giáo nhìn vậy, nuốt một ngụm nước miếng.

Trước đó bà ấy có nghe đồn về Sở Cuồng Nhân, biết thực lực của hắn cường đại, nhưng tuyệt đối không ngờ lại cường đại đến tình trạng này!

Ở trước mặt hắn, Vô Thượng Chí Tôn ở lại không có sức đánh trả?
!

Đây là Chiến Vương gì vậy?

Ngươi nói là Thánh Nhân, bà ấy cũng tin tưởng.

“Sở... Cuồng... Nhân! !”

Khuôn mặt Ngũ Quan Vương đỏ lên, nói ra từng chữ, sau đó trên người đột nhiên bộc phát một cỗ lực lượng vô cùng cường hãn.

Cỗ lực lượng này bộc phát, Sở Cuồng Nhân bị bức lui mấy trượng.

“Ha, lực lượng mạnh lên.”

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Chỉ thấy khí thế trên người Ngũ Quan Vương không ngừng tăng vọt, nhất là đạo vận càng điên cuồng tăng lên, khác một trời một vực với lúc trước!

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, phân tích tình huống của đối phương.

“Linh lực tăng lên, đạo vận tăng lên, có lượng lớn linh hồn chi lực đang bị thiêu đốt... Bắt nguồn từ... Ma thú Tam Đầu Khuyển...”

Từng tin tức lóe qua trước mặt.

Lúc này, Tam Đầu Khuyển bên cạnh phát ra tiếng kêu thảm thiết, bởi vì đau đớn kịch liệt, ma khí trên người sinh ra ba động mãnh liệt.

Bởi vì kết quả phân tích của Động Tất Chi Nhãn, trong nháy mắt Sở Cuồng Nhân đã biết nguyên nhân vì sao nó gào thét như vậy.

Hắn không khỏi khẽ cười một tiếng, “Đường đường là ma thú Thánh Vương cấp, thế mà lại luân thành một cái công cụ, bị một tên Chí Tôn thiêu đốt linh hồn, ngươi làm Thánh Vương như vậy, thật mất mặt đến tận nhà.”

“Phệ Hồn Chủy,... Đáng giận... Phệ Hồn Chủy!”

Tam Đầu Khuyển giận dữ hét lên đứt quãng.

Sở Cuồng Nhân không tiếp tục để ý, mà nhìn về phía Ngũ Quan Vương, chỉ cần hắn gỡ Phệ Hồn Chủy trên người Tam Đầu Khuyển xuống, Ngũ Quan Vương không có lực lượng linh hồn để thiêu đốt, tự nhiên cũng không thể tăng lên nữa.

Nhưng hắn không làm như thế, rút Phệ Hồn Chủy, chính là giúp Tam Đầu Khuyển, hắn vui lòng nhìn Ngũ Quan Vương tiếp tục thương tổn Tam Đầu Khuyển, như vậy đối phó đối phương càng dễ dàng hơn.

“Sở Cuồng Nhân, chết đi cho ta! !” Ngũ Quan Vương không nghĩ nhiều như Sở Cuồng Nhân, hắn ta điên cuồng thiêu đốt lực lượng linh hồn rút được trên người Tam Đầu Khuyển, hóa thành tu vi, muốn một lần hành động đánh giết Sở Cuồng Nhân!

Chương 202: Giúp địch? Muốn đồng quy vu tận, không có cơ hội này

“Sở Cuồng Nhân, chết đi cho ta! !”

Ngũ Quan Vương gầm lên giận dữ, đạo vận quanh người sôi trào, xen lẫn lực lượng linh hồn của Tam Đầu Khuyển hóa thành linh lực, điên cuồng phun trào.

Giống ma mà không phải ma, giống người mà không phải người!

“Tuyệt âm Chỉ!” Một chỉ điểm ra, trong nháy mắt chỉ kình cường hãn ngập trời bạo phát, một cỗ đạo vận âm lãnh bá đạo khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ không nhúc nhích, Bạch Liên vờn quanh, chỉ kình rơi vào Bạch Liên, từng cái tan rã, tiêu tan trong hư không.

Thánh Nhân của Bạch Liên giáo hơi kinh ngạc.

“Sở Cuồng Nhân đã nắm giữ Bạch Liên Tịnh Thế Thiên đến trình độ này rồi, chỉ sợ đã đạt tới trình độ của Thánh Vương năm đó.”

Sở Cuồng Nhân lí giải Bạch Liên Tịnh Thế Thiên có thể sánh vai với Bạch Liên Thánh Vương, hiện tại hắn chỉ kém tu vi mà thôi.

“Cứ như vậy sao?” Trong mắt Sở Cuồng Nhân lướt qua một vệt thất vọng.

Tại Chiến Vương hậu kỳ, hắn có thể chém giết Vô Thượng Chí Tôn, bây giờ khoảng cách đến Tôn giả chỉ kém nửa bước, thậm chí ở trong trạng thái lúc nào cũng có thể đột phá, đối với hắn mà nói, Vô Thượng Chí Tôn không là gì.

Lúc này Ngũ Quan Vương thiêu đốt lực lượng linh hồn của Tam Đầu Khuyển, chiến lực tăng gấp bội, nhưng vẫn không thể đột phá phạm trù Vô Thượng Chí Tôn.

“Chẳng lẽ vết thương này quá nhỏ, ngươi hấp thu lực lượng linh hồn không đủ sao?” Sở Cuồng Nhân nói xong, đi đến trước mặt Tam Đầu Khuyển, bắt lấy thanh Phệ Hồn Chủ kia, sau đó hung hăng ấn một cái.

Phù một tiếng, huyết nhục bị xé nứt, Phệ Hồn Chủy xâm nhập vào thân thể Tam Đầu Khuyển, vết thương lập tức lớn hơn mười mấy lần.

Nó cảm thấy lực lượng linh hồn của mình hao hụt càng nhanh.

“Móa nhà ngươi! !”

Tam Đầu Khuyển nổi giận gầm lên một tiếng, trợn mắt nhìn Sở Cuồng Nhân.

Ngay Ngũ Quan Vương và Thánh Nhân Bạch Liên giáo cũng bị hành động của Sở Cuồng Nhân làm cho ngây ngươi, trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn.

Hắn đang làm cái gì vậy?

Giúp địch sao?

Mà lượng lớn lực lượng linh hồn tràn vào thân thể khô gầy của Ngũ Quan Vương, lúc này thân thể ông ta cấp tốc bành trướng như quả cầu khí.

Ngũ Quan Vương biến sắc, vội vàng thôi động linh lực, thiêu đốt lực lượng linh hồn đang điên cuồng vọt đến, thực lực lại lần nữa tăng vọt.

Lực lượng cường đại trước nay chưa từng có khiến Ngũ Quan Vương có cảm giác như bản thân có thể chưởng khống tất cả, không khỏi cười to lên.

“Lực lượng, cuồn cuộn không dứt! !”

“Sở Cuồng Nhân, ngươi quá tự đại! Hôm nay, ngươi sẽ phải trả giá đắt!” Ngũ Quan Vương lớn tiếng nói.

Hắn ta lại lần nữa điểm ra một chỉ, Thánh Nhân pháp Tuyệt âm Chỉ bạo phát, đạo vận dồi dào và linh lực hội tụ, hình thành một ngón tay màu đen giống như như thực chất, cuốn theo bóng ma và cuồng phong ấn về phía Sở Cuồng Nhân.

Lực lượng này, vô cùng khủng bố!

Ngay cả Vô Thượng Chí Tôn cũng không thể ngăn cản một kích này!

“Một kích này đã có chiến lực của Chuẩn Thánh.”

Ánh mắt Thánh Nhân Bạch Liên giáo ngưng trọng nói.

Mà Sở Cuồng Nhân đối mặt với một chỉ này vẫn lạnh nhạt như cũ, từng đóa Bạch Liên vờn quanh người, lúc đụng chạm với chỉ kình, Bạch Liên không ngừng phá nát, tiên tán, bản thân hắn cũng bị một chỉ này đẩy lui mấy trượng.

“Ha ha, lúc này mới có chút dáng vẻ!”

“Nào, nhìn cái này đi!”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, lấy hộp kiếm Thanh Linh ra.

Vỗ hộp kiếm, bốn thanh bảo kiếm bay ra, cuốn theo kiếm khí dồi dào vờn quanh người Ngũ Quan Vương, tạo thành Tứ Quý Kiếm Trận.

“Đây là cái gì? Kiếm trận?”

“Hừ, kiếm trận nhỏ cũng muốn ngăn chặn ta bây giờ sao?”

Ngũ Quan Vương cười lạnh một tiếng, sau đó một chỉ điểm ra.

Đạo vận cuồng bạo oanh kích kiếm trận.

Hư không rung chuyển, kiếm khí dây dưa tấn công, nhưng chiến lực của Ngũ Quan Vương tuyệt luân như vậy, vẫn không cách nào phá vỡ kiếm trận.

“Kiếm trận này, thật mạnh!”

Ngũ Quan Vương kinh ngạc, nhưng động tác trên tay hắn ta vẫn không ngừng lại, một chỉ nối tiếp một chỉ, chỉ kình cuồng bạo không ngừng đánh thẳng vào kiếm trận.

Tứ Quý Kiếm Trận rung chuyển.

Sở Cuồng Nhân thấy vậy, lại đập vài cái vào hộp kiếm.

Lại tám thanh trường kiếm bay ra.

Mười hai thanh bảo kiếm xoay quanh hư không, khiến uy lực của kiếm trận tăng lên không ít, kiếm trận đang rung chuyển càng thêm vững chắc.

“Kiếm trận này còn có thể tăng cường?”

“Đáng chết!”

Ngũ Quan Vương sầm mặt lại.

Thánh Nhân Bạch Liên giáo tấm tắc khen ngời, “Thủ đoạn của Sở Cuồng Nhân tầng tầng lớp lớp, không biết hắn còn bao nhiêu át chủ bài nữa.”

Trước kia bà ấy chưa từng nghe nói Sở Cuồng Nhân có kiếm trận.

Bên ngoài cũng không có tin đồn này.

Sở Cuồng Nhân thôi động kiếm trận, chỉ vây khốn Ngũ Quan Vương mà không giết, trong tình huống này, lực lượng linh hồn của Tam Đầu Khuyển càng nhanh chóng thiếu hụt..

Thời gian dần trôi qua, Tam Đầu Khuyển cảm giác thần trí của mình đã có chút không rõ, “Tiểu tử, ngươi nhanh giết chết tên gia hỏa kia đi!”

Sở Cuồng Nhân liếc mắt nhìn nó, lại không có động tác gì.

“Ngươi muốn chờ hắn hút khô lực lượng linh hồn của ta rồi mới động thủ sao?” ba cái đầu của Tam Đầu Khuyển hét lên giận dữ.

“Tại sao lại không chứ?”

“Ngươi...”

Tam Đầu Khuyển khó thở, trong mắt nó bắn ra một vệt tàn nhẫn, “Đã như vậy, chúng ta cùng chết đi! !”

Chỉ thấy nó chủ động thiêu đốt lực lượng linh hồn, tăng ma khí lên!

Ma khí mãnh liệt sôi trào, điên cuồng đánh thẳng vào Bạch Liên.

“Không tốt, Ma thú muốn cùng đồng quy vu tận với chúng ta!”

Sắc mặt Thánh Nhân của Bạch Liên giáo lập tức biến đổi.

Bạch Liên do vô số đạo văn ngưng tụ mà thành bị ma khí cuồng bạo trùng kích, bắt đầu xuất hiện từng đạo vết rách.

Trong kiếm trận, Ngũ Quan Vương cũng đã nhận ra Tam Đầu Khuyển khác thường, nhưng lại không cách nào đột phá kiếm trận, hắn ta cười ha ha, “Sở Cuồng Nhân, ngươi không thu thứ đồ chơi này lại, ta nhìn ngươi làm sao bây giờ! !”

“So với chuyện lo lắng cho chúng ta, không bằng ngươi lo lắng cho chính mình đi.”

Trong lòng Sở Cuồng Nhân vừa động.

Trong kiếm trận, lực lượng bốn mùa luân chuyển hội tụ, hóa thành một đạo kiếm ảnh lớn, cuốn theo một cỗ sức mạnh dồi dào đánh về phía Ngũ Quan Vương.

“Không, không! !”

Dưới cỗ lực lượng này, Ngũ Quan Vương căn bản không có sức chống cự.

Trong nháy mắt, hắn ta đã bị oanh thành một đoàn huyết vụ!

“Giết hắn cũng vô ích!”

“Một khi môn pháp thiêu đốt linh hồn mở ra, không thể ngăn cản, hiện tại ta chỉ muốn lôi kéo các ngươi, lôi kéo các nước phía nam chôn cùng với ta!”

Hai mắt Tam Đầu Khuyển đỏ thẫm, điên cuồng rống lên, ma khí khủng bố trùng kích Bạch Liên, sắc mặt Thánh Nhân Bạch Liên giáo ở trong đó trở nên trắng bệch.

“Không tốt, sắp không áp chế được nữa!”

“Một khi để nó thoát khốn, dựa vào trạng thái này, không cần một canh giờ, toàn bộ sinh linh trong Đại Nguyệt quốc sẽ bị giết sạch!”

Thánh Nhân của Bạch Liên giáo vô cùng lo lắng.

“Nó sẽ không có cơ hội này!” Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, trong tay hắn đột nhiên xuất hiện một cái xiềng xích đen nhánh, tràn ngập u ám chi khí.

Chính là Câu Hồn Tác!

“Thiêu đốt lực lượng linh hồn, vậy cũng phải có linh hồn để thiêu đốt mới được!” Câu Hồn Tác vung ra, trực tiếp đâm vào cơ thể Tam Đầu Khuyển.

“Đi ra cho ta!”

Sở Cuồng Nhân quát khẽ một tiếng, linh lực cuồn cuộn rót vào Câu Hồn Tác, chỉ thấy linh hồn của Tam Đầu Khuyển chậm rãi bị lôi ra khỏi nhục thân.

Không khác gì những linh hồn bị móc ra lúc trước, trên linh hồn của Tam Đầu Khuyển cũng có một ngọn lửa vô hình đang thiêu đốt, lực lượng linh hồn không ngừng tiêu tán.

Không cần Sở Cuồng Nhân làm gì, không bao lâu, linh hồn này sẽ tự mình thiêu đốt đến không còn.

Nếu linh hồn của Tam Đầu Khuyển còn trong nhục thân, thiêu đốt lực lượng linh hồn có thể hóa thành ma khí, khiến cho nó bộc phát ra lực lượng kinh khủng.

Nhưng bây giờ, nó chỉ có thể sững sờ nhìn lực lượng linh hồn của mình không ngừng bị thiêu đốt, lại không thu được ích lợi gì.

“Câu Hồn Nhiếp Phách! !”

“Đây là thứ quỷ gì vậy?”

Linh hồn của Tam Đầu Khuyển nhìn xiềng xích trên người mình, ba cái đầu sáu đôi mắt đều lộ ra vẻ hoảng sợ.

Chương 203: Diệt Ma thú, Xuân Phong Hóa Vũ Thuật, Vô Thượng Căn Cơ Tôn giả

Linh hồn của Tam Đầu Khuyển bị Câu Hồn Tác câu ra, ra sức muốn tránh thoát, khiến một đầu Câu Hồn Tác phải rung động.

“Ha, thật không hổ là linh hồn cấp bậc Thánh Vương, bị hút đi nhiều lực lượng như vậy mà vẫn còn sống.”

Sở Cuồng Nhân nhướng mày một cái, linh lực cuồn cuộn tràn vào Câu Hồn Tác, lúc này mới buộc chặt linh hồn của Tam Đầu Khuyển.

“Thả ta ra! Thả ta ra!”

Tiếng rống giận của Tam Đầu Khuyển vang lên không ngừng, nhưng vẫn không thể tránh thoát.

Lúc trước nó bị Phệ Hồn Chủy hấp thu quá nhiều lực lượng linh hồn, hiện tại cũng tự mình thiêu đốt linh hồn, lực lượng linh hồn đã tiêu hao hơn phân nửa, cho dù nó giãy giụa thế nào, đều không thể tránh thoát Câu Hồn Tác!

Cộng thêm Câu Hồn Tác phóng xuất ra một cỗ âm lãnh chi khí, giống như có thể tê liệt linh hồn, càng khiến linh hồn của nó dần không còn chút sức lực nào.

Qua một lúc lâu, đột nhiên Sở Cuồng Nhân kéo Câu Hồn Tác một cái, một bộ linh hồn Thánh Vương lập tức tiêu tán trong thiên địa.

“Phù, thành công.” Thánh Nhân của Bạch Liên giáo nhẹ nhàng thở ra.

Bạch Liên đầy trời tiêu tán.

Bạch Liên to lớn do vô số đạo văn ngưng tụ thành bị ma khí trùng kích, vốn đã gần sụp đổ, Thánh Nhân của Bạch Liên giáo rút linh lực về, cuối cùng cũng không cách nào chèo chống nữa, xuất hiện vết rách, sau đó hóa thành vô số điểm sáng.

Còn Tam Đầu Khuyển đã mất linh hồn nằm rạp trên mặt đất, trên thân còn lưu lại ma khí và hung sát chi khí cuồn cuộn.

“Bái kiến Sở đạo hữu.”

Thánh Nhân của Bạch Liên giáo đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân thở dài hành lễ.

“Hữu lễ.” Sở Cuồng Nhân chắp tay đáp lễ.

“Lần này nhờ có đạo hữu đến đây tương trợ, nếu không, còn không biết chuyện này sẽ phát triển thế nào nữa.”

“Chuyện này nên làm, lại nói trên người ta còn có chức vị Thái thượng trưởng lão của Bạch Liên giáo, hơn nữa, Bạch Liên giáo và Huyền Thiên tông ta như thể chân tay, sao ta có thể ngồi nhìn mặc kệ được.” Sở Cuồng Nhân nói.

Sau đó, hắn nhìn thi thể của Tam Đầu Khuyển nằm trên mặt đất, trong mắt lướt qua một vệt nhiệt huyết.

Đối với hắn mà nói, đó chính là một đại bảo bối!

Một bộ thi thể ma thú cấp bậc Thánh Vương, có thể luyện hóa ra bao nhiêu tinh hoa huyết nhục a, thậm chí đủ để hắn ngưng tụ vô thượng căn cơ Tôn giả.

Nhìn ra Sở Cuồng Nhân có hứng thú với thi thể của Tam Đầu Khuyển, Thánh Nhân Bạch Liên giáo nói: “Lần này Sở đạo hữu tương trợ Bạch Liên giáo ta, bảo vệ vạn vạn sinh linh của các nước phía nam, Bạch Liên giáo không biết nên cảm tạ như thế nào, nếu Sở đạo hữu cảm thấy hứng thú với thi thể của Ma thú, vậy thì cầm đi.”

“Ha ha, vậy ta sẽ không khách khí.” Sở Cuồng Nhân cũng không già mồm, trực tiếp thu thi thể Tam Đầu Khuyển vào trong Càn Khôn giới.

Thánh Nhân Bạch Liên giáo mỉm cười, mặc dù thi thể của ma thú Thánh Vương trân quý, nhưng Tam Đầu Khuyển tới từ Địa Ngục Ma giới, trên người có ma khí, khó có thể sử dụng, không bằng tặng cho Sở Cuồng Nhân.

Vừa là cảm tạ, vừa kéo gần quan hệ của hai bên.

Thiên phú, thực lực, thủ đoạn mà Sở Cuồng Nhân hiện ra, ngay cả Thánh Nhân như bà ấy cũng không thể coi thường, chuyện thuận nước đẩy thuyền này, bà ấy ước gì có thể làm nhiều hơn đấy.

“Công tử.”

Lúc này, Lam Vũ phe phẩy hai cánh đi đến bên người Sở Cuồng Nhân.

“Phần lớn ma khí đã bị xua tan, còn lại một số ma khí nhỏ, mấy người Thanh Lan tiền bối đang giải quyết, tin tưởng không bao lâu nữa sẽ giải quyết triệt để.” Lam Vũ nói.

“Ừm, tốt, ta đã biết.”

“Lần này Ma thú phá phong ấn, cuối cùng đã hữu kinh vô hiểm vượt qua.” Thánh Nhân của Bạch Liên giáo nói, hoàn toàn yên tâm.

“Đa tạ Thánh Tử!”

“Đại ân đại đức của Thánh Tử, chúng ta suốt đời khó quên.”

“Thánh Tử công đức vô lượng...”

Hai bên đường phố dần có một số bình dân bình thường đi ra, bọn họ quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân, dập đầu lễ bái, vô cùng thành kính.

Bọn họ cũng không biết Sở Cuồng Nhân đã là Thái Thượng trưởng lão của Bạch Liên giáo, đối với bọn họ mà nói, mặc kệ là Thánh Tử hay là trưởng lão, đều không ảnh hưởng được đến địa vị cao thượng của Sở Cuồng Nhân ở trong lòng bọn họ.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy những người này mặc y phục rách rưới, trên mặt tràn đầy mệt mỏi, có người còn bị thương, không ngừng chảy máu...

Nhưng dù vậy, bọn họ vẫn quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân, từng đôi mắt nhìn hắn, biểu đạt lòng cảm kích.

Sở Cuồng Nhân tiến lên một bước, trênngười lộ ra một cỗ đạo vận huyền diệu.

Trong cỗ đạo vận này còn có linh lực nhu hòa bao trùm ra, giống như vui sướng đảo qua cơ thể mỗi người.

Mọi người vốn dĩ mệt mỏi, lúc này thần thái trở nên sáng lạn, người bị thương, thương thế cũng đang nhanh chóng khôi phục, phục hồi như cũ, thậm chí có người mắc bệnh cũ trong người cũng cảm giác thân thể nhẹ nhàng hơn không ít.

“Thương thế của ta tốt rồi.”

“Ta cũng vậy, ta bị bệnh thấp khớp nhiều năm, bây giờ lại có thể hoạt động tự nhiên, thật tốt.”

“Thánh Tử, là Thánh Tử làm.”

“Đa tạ Thánh Tử, đa tạ Thánh Tử...”

Nhìn mọi người đã khôi phục, Sở Cuồng Nhân hài lòng cười, “Xem ra Xuân Phong Hóa Vũ Thuật vẫn rất hữu dụng.”

Xuân Phong Hóa Vũ Thuật, là đế thuật ghi lại trong Trường Sinh Đế Kinh, một môn Đế thuật chuyên dùng để khôi phục sinh cơ.

Nhưng bởi vì Sở Cuồng Nhân có Bất Tử chi thân, hắn cảm thấy môn đế thuật này không có tác dụng với hắn, cho nên không nghiên cứu sâu.

Bây giờ xem ra, môn đế thuật này không có tác dụng với mình, nhưng sau này xảy ra chuyện, có thể dùng để cứu người.

Sở Cuồng Nhân dẫn theo Lam Vũ hành đi trên đường phố, đạo vận tràn ngập trên người, vui sướng phất động, chỗ đi đến, như cây khô gặp mùa xuân, bao quát mọi người bị thương trong trận tai nạn này cúng được chữa trị.

Tình cảnh này, giống như thần tích!

Vô số người quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu với Sở Cuồng Nhân đã đi xa.

Trong lúc nhất thời, trong lòng bách tính của Đại Nguyệt quốc, địa vị của Sở Cuồng Nhân lập tức dâng cao, thậm chí còn không kém gì Bạch Liên giáo chủ.

Thánh Nhân của Bạch Liên giáo nhìn thấy một màn này, không khỏi lắc đầu cảm khái, “Kẻ này sát phạt quyết đoán với kẻ địch, nhưng trong lòng vẫn rất nhân từ, nội thánh ngoại vương, cộng thêm thiên phú của hắn, thật sự quá hiếm có.”

Suy nghĩ tạo dựng quan hệ với Sở Cuồng Nhân của bà ấy càng thêm kiên định.

...

Giải quyết xong chuyện của Ma thú, Sở Cuồng Nhân vẫn không trở lại Huyền Thiên tông ngay, mà tìm một nơi yên tính trong Bạch Liên giáo.

“Cây chủy thủ này, có chút ý tứ.”

Sở Cuồng Nhân cầm Phệ Hồn Chủy rút được trên người Tam Đầu Khuyển trong tay, vuốt một phen, thứ này có liên quan đến lực lượng linh hồn, có thể thấy nó rất bất phàm, hắn ném vào Càn Khôn giới, dự định rảnh rỗi sẽ luyện hóa.

Hiện tại, hắn muốn luyện hóa Tam Đầu Khuyển, đột phá Tôn giả trước!

Lần bế quan này, hắn bỏ ra đúng mười ngày!

Tinh hoa huyết nhục của Tam Đầu Khuyển quá dồi dào, thậm chí Sở Cuồng Nhân nghi ngờ Thánh Vương bình thường sẽ không có tinh hoa huyết nhục dồi dào như vậy.

Bỏ ra mười ngày luyện hóa Tam Đầu Khuyển này, lượng tinh hoa huyết nhục mà hắn lấy được khó mà đong đếm, cộng thêm trước đó rút thưởng được một số thiên tài địa bảo, khiến hắn một lần hành động lại ngưng tụ vô thượng căn cơ Tôn giả!

Ong ong...

Một ngày này, hư không chấn động.

Một cỗ đạo vận huyền diệu từ chỗ Sở Cuồng Nhân bế quan lan tràn ra, trên trời bắt đầu có từng trận đạo âm quanh quẩn.

Tất cả tu sĩ trong Bạch Liên giáo đều bị kinh động, ngay cả Thánh Nhân cũng không nhịn được sợ hãi, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân bế quan.

Trên không trung chỗ Sở Cuồng Nhân bế quan có lượng lớn linh khí tụ đến, lại hình thành một vòng xoáy to lớn, như thực chất, quá mức nồng nặc, thậm chí khiến người ta có cảm giác không khí trở nên đặc sệt.

Dường như lúc nào cũng có thể chảy nước.

Tu sĩ chạy đến bị linh khí nồng nặc này hù dọa.

Sau đó, một màn càng khiến bọn họ rung động hơn xảy ra.

Trên đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân, từng đạo đạo văn lưu chuyển, dần dần ngưng tụ thành từng tấm phù văn màu vàng theo phong cách cổ xưa!

Những phù văn này, mỗi một tấm giống như được một mạch phác họa ra, tự nhiên mà thành, vô cùng huyền diệu.

“Một hai ba... Chín cái phù văn! !”

Một vị tu sĩ không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, khiếp sợ nói.

Mọi người chỉ thấy chín cái phù văn được khắc họa thành kia bắt đầu tổ hợp cùng một chỗ, hóa thành một cái phù triện đại khí theo phong cách cổ xưa!

Phù triện ở trên bầu trời tỏa ra kim quang óng ánh, từng trận đạo âm vờn quanh, giống như giải thích cho chí lí thiên đạo.

“Chín cái đạo triện! Vô thượng căn cơ Tôn giả! !”

Chương 204: Mộ Dung Hiên xin giúp đỡ, tiến về Mộ Dung gia, Thận Lâu

“Chín cái đạo triện, vô thượng căn cơ Tôn giả!”

Tất cả tu sĩ của Bạch Liên giáo trợn mắt há hốc mồm.

Phải biết, Cận Cổ mười lăm vạn năm đến nay, không ai có thể ngưng tụ vô thượng căn cơ Tôn giả đó!

Đây cũng không phải vấn đề hiếm thấy hay không.

Mà là căn bản không có!

“Đây là chỗ ở của Thái Thượng trưởng lão đi.”

“Đúng vậy, trừ hắn ra, ngươi nghĩ ai có thể ngưng tụ ra vô thượng căn cơ Tôn giả nữa? Không có, trừ hắn ra, không còn người nào khác.”

“Ta nhớ được, trước đó trưởng lão còn ngưng tụ mấy loại vô thượng căn cơ đi, trưởng lão muốn nghịch thiên à!”

“Căn cơ của trưởng lão thật đáng sợ.”

Ngay cả Thánh Nhân của Bạch Liên giáo cũng âm thầm líu lưỡi, mấy trăm ngàn năm qua, không ai có thể làm được chuyện này, hôm nay bà ấy lại gặp được.

“Ngưng tụ căn cơ Tôn giả, ngoại trừ linh lực ra, lĩnh ngộ đạo pháp cũng vô cùng quan trọng, nhất là cái sau.”

“Mà cảnh giới đạo pháp của Sở đạo hữu sớm đã không kém gì Thánh Nhân, hắn có thể ngưng tụ căn cơ bực này, cũng hợp tình hợp lý.”

Thánh Nhân của Bạch Liên giáo thầm nói.

Chỉ có thể nói, Sở Cuồng Nhân quá yêu nghiệt.

Dị tượng trên không trung tán đi.

Trong gian phòng.

Sở Cuồng Nhân ngồi ngay ngắn trên giường, quanh thân có kim quang lưu chuyển, vô số đạo văn xen lẫn, lộ ra màu sắc giống như kim ngọc.

Ở trong cơ thể hắn, sáu đại vô thượng căn cơ nở rộ thần quang, linh lực phun trào, giống như có đạo âm quanh quẩn, vô cùng huyền diệu.

Sở Cuồng Nhân chậm rãi mở hai mắt ra, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra ý cười, “Vô thượng căn cơ Tôn giả, a, có thể tính thành công!”

Hắn cảm giác, lúc này lực lượng của hắn còn mạnh hơn trước đó, mặc kệ là linh lực hay là cảm ngộ đạo pháp đều tăng lên rất lớn.

Nếu một vị Chuẩn Thánh đến đây, hắn có lòng tin không sử dụng kiếm trận, không cần đế thuật, cũng có thể đánh nổ đối phương!

Còn Thánh Nhân...

Vẫn chưa đánh qua, khó mà nói.

Nhưng cho dù không thắng được, hắn cũng sẽ không thua!

Mặc dù nói vậy có chút không thể tin, bởi vì trong mắt vô số tu sĩ, dưới Thánh Nhân, đều là giun dế.

Thánh Nhân và cảnh giới dưới Thánh Nhân, chênh lệch quá lớn.

Nhưng lúc này Sở Cuồng Nhân mới tấn cấp làm Tôn giả, hắn lại có tự tin không kém gì Thánh Nhân? !

Nếu chuyện này truyền đi, không biết sẽ dẫn đến oanh động lớn thế nào.

Sở Cuồng Nhân đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Ngoài cửa, Lam Vũ vẫn đứng làm hộ pháp cho hắn và một đám tu sĩ bị dị tượng của căn cơ Tôn Giả dẫn đến.

Lúc này mọi người nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo sùng bái.

Ngay cả đám Thánh Tử lúc trước có lòng tranh phong với hắn, lúc này cũng đã tâm phục khẩu phục, không sinh ra tâm tư chống lại hắn nữa.

Chênh lệch quá xa, căn bản không cùng một cấp bậc.

Khi độ chênh lệch này lớn tới một trình độ nhất định, mọi người vốn dĩ hâm mộ ghen ghét, sẽ chuyển hóa thành cuồng nhiệt sùng bái!

“Sở đạo hữu, chúc mừng ngươi thành công tấn cấp làm Tôn giả.”

Thánh Nhân Bạch Liên giáo đi tới, cười nhạt nói.

“Có cơ duyên mà thôi.”

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ ở lại Đại Nguyệt quốc mấy ngày.

Ngay khi bọn họ chuẩn bị trở về Huyền Thiên tông, Như Yên trưởng lão lại truyền tin tức cho Sở Cuồng Nhân.

Đạo Tử Mộ Dung Hiên xin tông môn giúp đỡ! !

Biết được tin tức này, trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một đạo lãnh quang.

“Mộ Dung gia không đặt cảnh cáo của ta vào trong mắt sao?”

Trước khi Mộ Dung Hiên rời đi, hắn đã từng cảnh cáo Mộ Dung Phong, nhưng bây giờ xem ra, tại Mộ Dung gia, Mộ Dung Hiên vẫn gặp đãi ngộ bất công, khiến một vị Đạo Tử kiêu ngạo như vậy phải xin tông môn giúp đỡ.

“Liên hệ Mộ Dung Hiên, trước hỏi rõ ràng xem đã xảy ra chuyện gì.”

“Liên lạc không được, chúng ta thu được tin tức xin giúp đỡ xong, đã liên lạc lại với Mộ Dung Hiên, nhưng đối phương không hề trả lời, nếu không đoán sai, hắn đã bị Mộ Dung gia khống chế, thậm chí là giam cầm.”

Trong la bàn truyền ra giọng nói trầm trọng của Như Yên trưởng lão.

Nghe thấy vậy, ánh mắt Sở Cuồng Nhân càng lạnh hơn mấy phần.

“Hay cho Mộ Dung gia! !”

“Xem ra ta phải tự mình đến nhà bái phỏng rồi!”

Mộ Dung Hiên là Đạo Tử của Huyền Thiên tông, là sư đệ của hắn, fan đệ đệ của hắn, về công về tư, hắn đều không thể ngồi nhìn mặc kệ.

“Chưởng môn, nói thế nào Mộ Dung gia cũng là đạo thống Thánh Nhân, có Thánh Nhân tọa trấn, ngươi đích thân đi như vậy quá mạo hiểm.”

“Hay là để tam tổ đi trước thương lượng một phen.”

Như Yên trưởng lão đề nghị.

“Bất kể như thế nào, Mộ Dung Hiên cũng là sư đệ của ta, hắn ở Mộ Dung gia chịu ủy khuất, ta không làm chuyện gì sao được.”

“Thương lượng cũng được, đánh trước một trận lại nói!”

“Ngươi yên tâm, ta tự có chừng mực.”

Như Yên trưởng lão nghe vậy, bất đắc dĩ.

Nhưng suy nghĩ một chút cũng cảm thấy Sở Cuồng Nhân nói không phải không có lý.

Mặc dù Mộ Dung Hiên là người của Mộ Dung gia, nhưng hắn ta cũng làm Đạo Tử của Huyền Thiên tông nhiều năm như vậy, nếu thật sự phải chịu đãi ngộ bất công ở Mộ Dung gia, nhượng bộ, sẽ chứng tỏ Huyền Thiên tông nhu nhược.

“Được rồi, trước cứ như vậy đi, ta lập tức xuất phát.”

Sở Cuồng Nhân cắt đứt cuộc nói chuyện với Như Yên trưởng lão.

Sau đó, hắn liền khởi hành tiến về Mộ Dung gia.

Mộ Dung gia ở Huyền Vũ vực, cách Bạch Liên giáo mà Sở Cuồng Nhân đang ở rất xa, đi Tiên Chu cũng phải bỏ ra mấy ngày.

Trên Tiên Chu, Sở Cuồng Nhân nghênh gió mà đứng.

Trong mắt hắn lướt qua một vệt lo lắng, lập tức bị một đạo ngoan lệ thay thế, “Mộ Dung gia, hi vọng các ngươi đừng hành động quá đáng.”

Thu liễm tâm tư, Sở Cuồng Nhân mở bàn quay ra, bắt đầu rút thưởng.

“Chúc mừng kí chủ rút được vật mô phỏng cao Thận Lâu cấp tinh diệu.”

Thận Lâu?

Còn mô phỏng cao? !

Trán Sở Cuồng Nhân tối đen, hắn rút được cái gì vậy.

Nhưng nói thế nào đây cũng là một vật cấp tinh diệu, Sở Cuồng Nhân có chút hiếu kỳ mở thùng vật phẩm ra, nhìn Thận Lâu.

“Đây là...”

Hai mắt hắn tỏa sáng.

Chỉ thấy trong thùng vật phẩm có một chiếc thuyền lớn toàn thân đen nhánh, phía trên phủ từng đường vân màu vàng phong cách cổ xưa.

“Không ngờ Thận Lâu lại là một chiếc Tiên Chu.”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

“Rút ra Thận Lâu!”

Tâm niệm hắn vừa động.

Nhất thời, chỉ thấy trên biển mây xuất hiện một chiếc Tiên Chu to lớn màu đen, cái Tiên Chu này rất lớn, giống như một đầu cự thú Viễn Cổ!

Trước mặt Thận Lâu, chiếc Tiên Chu hai người Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ đang đi giống như một chiếc thuyền lá nhỏ, căn bản không có ý nghĩa.

Thận Lâu lấy màu đen làm chủ, dưới ánh mặt trời tràn ngập u ám, tại boong tàu, có từng dãy lầu các hình dáng khác nhau, hòn non bộ, lâm viên, chim quý thú lạ, không thiếu gì cả.

Đây là một chiếc Tiên Chu sao?

Đây rõ ràng là một cung điện trên không a!

“Đây chỉ là hàng mô phỏng cao thôi, không biết Thận Lâu chân chính sẽ như thế nào?” Sở Cuồng Nhân có chút kinh ngạc.

Bên cạnh, cái miệng nhỏ nhắn của Lam Vũ khẽ nhếch, khiếp sợ không gì sánh nổi.

“Lam Vũ, đổi Tiên Chu.” Sở Cuồng Nhân nói, thu Tiên Chu dưới chân lại, sau đó đi lên Thận Lâu mô phỏng cao.

Vừa lên Thận Lâu, một cỗ cảm giác huyền diệu khó giải thích, dường như từ Thận Lâu tràn vào trong lòng Sở Cuồng Nhân.

Trong nháy mắt hắn đã nắm giữ tất cả tin tức liên quan đến Thận Lâu.

“Xuất phát!”

Trong lòng Sở Cuồng Nhân vừa động.

Chỉ thấy đạo văn bên ngoài Thận Lâu tỏa ra từng trận kim quang, như một đầu cự thú cổ lão ngủ say thức tỉnh, phát ra tiếng oanh minh.

Ngay sau đó, phần đuôi Thận Lâu có linh lực hội tụ, xuất hiện hai vòng xoáy khổng lồ, bộc phát một cỗ động lực kinh khủng.

Thận Lâu phóng về nơi xa, chỉ để lại biển mây điên cuồng cuộn trào phía sau, hình thành hai vệt trắng lớn.

Chương 205: Mộ Dung Hiên bất lực, quan tài trên đại điển tế bái rơi xuống đất

Huyền Vũ vực, Mộ Dung gia.

Giờ phút này, trong một phòng chứa củi ở Mộ Dung gia, một thanh niên hai tay đeo xiềng xích, trên người chồng chất vết thương đang nằm trên mặt đất.

Người này chính là Mộ Dung Hiên đến Mộ Dung gia tham gia gia tộc thí luyện.

Bên ngoài phòng chứa củi truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Mấy thanh niên nam nữ giống như đã hẹn trước đi tới.

“Ha, Tam thiếu gia, vẫn còn sống này.” Mộ Dung Hải nhìn Mộ Dung Hiên trong phòng chứa củi, không khỏi lộ ra nụ cười chế giễu.

“Nói nhảm, đương nhiên phải để hắn sống, để hắn nhìn xem ngày mai chúng ta dời mộ phần vị mẫu thân tiện tỳ của hắn đi thế nào chứ.”

Một nữ tử cười nói.

Nghe nói như thế, trong mắt Mộ Dung Hiên phóng ra quang mang, ngẩng đầu nhìn chằm chằm mấy người Mộ Dung Hải, “Nếu các ngươi dám đụng đến mẫu thân ta, cho dù ta có chết, cũng hóa thành ác quỷ, khiến các ngươi chết không yên lành đâu!”

“Ôi ôi, ta sợ quá.”

“Hóa thành ác quỷ, cười chết mất.”

“Đừng nói như vậy, nhìn dáng vẻ bây giờ của ngươi còn không phải quỷ sao?”

Mọi người trào phúng Mộ Dung Hiên một lúc lâu.

Mộ Dung Hải ngồi xổm xuống, nhìn Mộ Dung Hiên, âm lãnh nói: “Trở thành Đạo Tử của Huyền Thiên tông, thật sự cho rằng ngươi có thể xoay người sao?”

“Đừng có nằm mơ, lần này phải dời phần mộ mẫu thân ngươi ra khỏi tộc lăng, là ý của Thiếu Đế và mẫu thân hắn, ngươi cũng biết, mẫu thân của Thiếu Đế vẫn canh cánh trong lòng chuyện của mẫu thân ngươi, sao có thể mặc kệ bà ta nằm trong tộc lăng được người ta hương hỏa chứ, không cầm roi đến đánh thi thể đã không tệ rồi.”

“Ha, đúng vậy, ngươi biết lần này sẽ dời phần mộ của mẫu thân ngươi đi đâu không? Ngoài thành không phải có một bãi tha ma sao? Ôi chao, chỗ đó đều là khất cái dân đen, mùi thối ngút trời, để tiện tỳ như mẫu thân ngươi ở cùng bọn họ, không có gì thích hợp bằng.”

Lời nói của Mộ Dung Hải khiến hai mắt Mộ Dung Hiên đỏ thẫm, tràn ngập hận ý, như một con dã thú phát ra tiếng giận dữ, “Ta giết ngươi!”

Hắn phóng về phía Mộ Dung Hải, nhưng lại bị đối phương đưa chân đá bay ra ngoài, đâm vào đống củi, căn bản không có lực hoàn thủ.

“Kinh mạch bị phế, Linh Khư tổn hại, tay chân bị bó, bây giờ ngươi giống như một con chó chết, còn muốn phản kháng sao, ta nhổ vào!”

Mộ Dung Hải nhổ một bãi nước bọt, cười ha ha quay người rời đi.

Mấy người còn lại cũng đều khinh bỉ nhìn Mộ Dung Hiên nằm trên mặt đất, sau đó theo Mộ Dung Hải rời khỏi phòng chứa củi vừa dơ vừa loạn này.

Trong phòng chứa củi chỉ còn lại Mộ Dung Hiên nằm trên mặt đất, trên người có mấy đoạn củi đè lên, không có động tĩnh, giống như đã chết.

Đau khổ giống như tâm đã chết.

Lại có một người đi đến bên ngoài phòng chứa củi, là Mộ Dung Phong.

Hắn ta nhìn Mộ Dung Hiên chật vật trên mặt đất, trong mắt lướt qua vẻ giận dữ, “Mấy người bọn họ lại tới đây tìm ngươi gây phiền phức.”

Nghe thấy giọng nói, Mộ Dung Hiên nói: “Có liên quan đến ngươi sao?”

Mộ Dung Phong trầm mặc một lúc, sau đó thở dài, “Có lẽ ta không nên nói tin tức này cho ngươi, không nên dẫn ngươi trở về.”

“Ngươi đã nói, chỉ cần ta biểu hiện ra thành tích trong cuộc thí luyện gia tộc, được các trưởng lão coi trọng, thì có thể bảo vệ phần mộ của mẫu thân của ta, nhưng hôm nay, ta đã thành phế nhân, tất cả đều vô dụng.”

“Ta không ngờ bọn họ lại tàn nhẫn như vậy, lại tìm người của Hắc Vũ lâu đối phó ngươi.” Mộ Dung Phong thở dài nói, là hắn ta đã đánh giá thấp trình độ vô sỉ của mấy người Mộ Dung Hải, Mộ Dung Vũ.

“Bây giờ nói những thứ này có tác dụng gì.”

“Ta sẽ đi tìm phụ thân ngươi, để ông ấy tha cho ngươi một cái mạng.”

“Phụ thân? Ha ha, ha ha...”

Nghe thấy vậy, Mộ Dung Hiên phát ra tiếng cười nhẹ, “Trước kia ông ta không hề quan tâm đến ta, hiện tại ta biến thành phế nhân, ngươi cho rằng ông ta sẽ vì một tên phế nhân mà sinh ra khúc mắc với con trai trưởng Mộ Dung Vũ tiền đồ vô lượng sao? Phụ thân, hai chữ này ta nghe đã thấy buồn nôn!”

“Tóm lại, ta sẽ thử một lần, ngươi có Huyền Thiên tông làm bối cảnh, Mộ Dung gia thế nào cũng phải kiêng kị một hai.”

Nói xong, Mộ Dung Phong thở dài rời đi.

Hắn ta đột nhiên nhớ tới lúc dẫn Mộ Dung Hiên trở về, Sở Cuồng Nhân đã cảnh cáo hắn ta, trong lòng càng thêm bất an.

Chuyện đến mức này, đã nằm ngoài dự đoán của hắn ta.

“Huyền Thiên tông, chưởng môn...”

Mộ Dung Hiên thầm một tiếng.

So với Mộ Dung gia, Huyền Thiên tông mới là nhà của hắn ta.

Hắn ta cũng biết, Sở Cuồng Nhân sẽ không từ bỏ mình, thậm chí hắn ta suy đoán, lúc này đối phương đang trên đường chạy đến Mộ Dung gia.

Đáng tiếc, Huyền Thiên tông và Mộ Dung gia cách nhau rất xa, đợi khi Sở Cuồng Nhân đến, mẫu thân hắn đã sớm bị ném vào bãi tha ma kia rồi.

Nghĩ đến đây, Mộ Dung Hiên buồn giận đan xen, đau đến mức không muốn sống nữa.

...

Ngày thứ hai.

Trước tộc lăng lễ bái liệt tổ liệt tông của Mộ Dung gia, gia chủ, trưởng lão của Mộ Dung gia, thậm chí rất nhiều đệ tử dòng chính đều đến đây.

“Lần này thí luyện gia tộc kết thúc mỹ mãn, chúng ta ở đây cầu nguyện liệt tổ liệt tông, xin tổ tông phù hộ cho Mộ Dung gia vạn thế lâu dài!”

Mộ Dung gia chủ dẫn theo mọi người cúi đầu dâng hương với tộc lăng.

Thật lâu sau, nghi thức lễ bái dài dòng kết thúc.

“Người tới, mở tộc lăng!” Bên cạnh Mộ Dung gia chủ, có một quý phụ mặc áo bào xinh đẹp, đầu đội châu trâm lớn tiếng nói.

Mộ Dung gia chủ ở một bên nhìn thấy vậy cũng không ngăn cản.

Tộc lăng mở ra.

Có mấy vị con cháu nhận được thông báo đi vào, chỉ chốc lát sau đã khiêng một bộ quan tài màu đen ra.

Quý phụ kia từ tốn nói: “Trong tộc lăng đều là liệt tổ liệt tông có cống hiến to lớn với Mộ Dung gia, thân phận cao quý, tiện tỳ này vô đức vô tài, đặt ở bên trong sẽ chỉ quấy rầy an bình của tổ tông.”

“Cho nên hôm nay, chúng ta sẽ chuyển người này đến chỗ bà ta nên an táng.”

Lời vừa nói ra, không ít con cháu của Mộ Dung gia xì xào bàn tán.

“Nghe nói hôm nay chủ mẫu sẽ dời Ninh thị ra khỏi tộc lăng, vốn nghĩ chỉ là lời đồn, không nghĩ tới lại là thật.”

“A, Ninh thị chết lâu như vậy, hiện tại còn muốn dời mộ phần, đúng là chết cũng không được an bình, đáng thương quá.”

“Nghe nói năm đó Ninh thị chỉ là một cái tỳ nữ, nhưng được gia chủ nhìn trúng, thu làm thiếp thất, sinh ra Mộ Dung Hiên, sau đó chính thê Lâm thị bất mãn, dần dần lạnh nhạt mẹ con hai người.”

“Đúng vậy, bản gia Lâm thị là đạo thống Chí Tôn đỉnh phong, Ninh thị chỉ là một tỳ nữ, không có bất kỳ bối cảnh gì, sao có thể đấu lại, gia chủ chỉ nhất thời ưa thích bà ta mà thôi.”

“Kẻ đồi bại!”

“Xuỵt, không muốn sống nữa sao, đừng nói lung tung.”

Trong đám người, Mộ Dung Hải liếc mắt với một người bên cạnh.

Người kia ngầm hiểu, rời khỏi hiện trường.

Một lát sau, người kia ép Mộ Dung Hiên đến một góc, để hắn trơ mắt nhìn quan tài mẫu thân mình bị người ta khiêng đi.

“Mẫu thân, mẫu thân!”

Hai mắt Mộ Dung Hiên đỏ thẫm, giống như điên cuồng.

Nhưng cuối cùng lại không có cách nào tránh thoát khỏi trói buộc của người kia.

Lúc này, con ngươi của Mộ Dung Hải đảo một vòng, khóe miệng lộ ra nụ cười vui vẻ, chỉ thấy hắn ta bắn ra một đạo kình khí, đánh vào đầu gối một tên đệ tử đang khiêng quan tài.

Đệ tử kia bị đau, không nhịn được ngã trên mặt đất, mà quan tài cũng rơi xuống đất, nắp quan tài bị xốc lên, một bộ xương khô rơi xuống, bại lộ dưới ánh mặt trời.

Mộ Dung Hiên chỉ cảm thấy khí huyết dâng lên, trong đầu oanh minh một tiếng, dường như muốn nổ tung, “Mẫu thân! !”

Một tiếng gào thét vang lên, hắn ta dùng toàn lực tránh thoát người kia, chạy về phía quan tài.

Nhưng còn chưa xông ra mấy bước, đã bị một cỗ lĩnh vực chi năng đè nằm rạp trên mặt đất, không thể động đậy.

Mà người ra tay, chính là Thiếu Đế Mộ Dung Vũ của Mộ Dung gia.

“Đại điển tế bái của Mộ Dung gia, há lại cho ngươi đến làm càn!”

Mộ Dung Vũ băng lãnh nói, đám người Mộ Dung Hải nhìn Mộ Dung Hiên, vui vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

Mộ Dung Phong có chút không nhìn được, muốn đi ra ngăn cản.

Nhưng lúc này…

Trời, đột nhiên tối đen.

Chương 206: Để cho các ngươi liệt tổ chết không có chỗ chôn, vậy thì khai chiến a!

Thành trì của Mộ Dung gia chỗ.

Lúc này, vô số dân chúng đi ngoài đường, nhìn bóng đen lớn lướt đi trên bầu trời, không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

“Đó... đó là cái gì?”

“Thuyền, là thuyền, một chiếc thuyền thật lớn.”

“Thuyền gì chứ, đó là Tiên Chu, có thể bay trên trời, nhưng trời đất ơi, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy một cái Tiên Chu lớn như vậy.”

“Đây là Tiên Chu? Ngươi nói là Tiên Cung ta cũng tin tưởng a.”

“Thật... Thật lớn...”

Phía trên thành trì, Thận Lâu to lớn bay lên không trung.

Sở Cuồng Nhân đứng tại boong tàu, nhìn xuống phía dưới, “Đây là thành trì của Mộ Dung gia, cuối cùng đã đến rồi.”

Theo tốc độ của Tiên Chu bình thường, phải hai ba ngày nữa hắn mới đến nơi, nhưng có Thận Lâu lại không giống nữa.

Thể tích của Thận Lâu to lớn, nhưng tốc độ di chuyển lại cực nhanh.

Một ngày một đêm, hắn đã đến thành trì của Mộ Dung gia.

“Tiếp theo, tìm xem Mộ Dung gia ở nơi nào đi.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói, linh niệm tuôn ra.

Rất nhanh, hắn liền tìm được Mộ Dung gia, nhưng lúc nhìn thấy chuyện xảy ra trong Mộ Dung gia, sắc mặt lập tức trở nên băng

lãnh.

“Tốt, tốt cho một cái Mộ Dung gia! !”

“Hôm nay, ta và các ngươi không xong đâu!”

...

Trong Mộ Dung gia.

Thận Lâu bay trên không trung mà đến, tạo thành một bóng đen to lớn.

Trời, giống như tối đen vậy.

Nhìn thấy chiếc Tiên Chu vô cùng to lớn này, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy một chiếc Tiên Chu có quy mô này.

“Trời, đây là Tiên Chu nhà ai vậy?”

“Ngươi nói đây là Tiên Chu sao?”

“Rốt cuộc đây là nhà nào, trong Thương Khung tinh, ta chưa từng nghe nói đạo thống nào có Tiên Chu như vậy, ngay cả đạo thống Thánh Nhân cũng không có.”

“Hay là chiến thuyền của một vương triều nào đó chế tạo ra?”

“Phía trên cũng không có cờ hiệu gì.”

Mọi người nghị luận ầm ĩ, Mộ Dung gia chủ và một đám trưởng lão nhìn qua Thận Lâu, trong mắt không khỏi lộ ra nhiệt huyết.

“Đạo văn thật huyền diệu, còn có khí tức cường đại nữa, Tiên Chu này không chỉ to lớn đơn giản như vậy.”

“Nếu Mộ Dung gia ta có được một chiếc Tiên Chu như vậy, nội tình nhất định sẽ tăng lên không ít, rốt cuộc cái Tiên Chu này là của ai?”

Trong đám người, khi nhìn thấy Thận Lâu, nỗi bất an trong lòng Mộ Dung Phong đã phóng đại đến cực hạn, bởi vì hắn ta cảm giác được một cỗ khí tức quen thuộc.

Sưu...

Trên Thận Lâu, hai bóng người bỗng nhiên rơi xuống.

Mọi người nhìn lại, vẻ mặt lộ ra kinh diễm.

“Quả nhiên là hắn!”

Đồng tử Mộ Dung Phong co rụt lại, nhìn Sở Cuồng Nhân.

“Không biết các hạ là đạo hữu phương nào, xin hỏi...” Một trưởng lão đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, muốn hỏi lai lịch của đối phương.

“Cút!”

Sở Cuồng Nhân đưa tay đánh ra một chưởng.

Lực lượng thần sơn vô cùng khủng bố bạo phát, trưởng lão kia không phản ứng kịp, trực tiếp bị đánh cho thổ huyết, nện trên vách tường phía xa.

“Cái gì!”

“Thật lớn mật, dám đến Mộ Dung gia ta gây sự!”

Sắc mặt đám người Mộ Dung gia chủ biến đổi.

Lúc bọn họ muốn động thủ, Mộ Dung Phong vội vàng ngăn cản trước mặt bọn họ, nói: “Dừng tay, người này là chưởng môn Huyền Thiên tông!”

Lời vừa nói ra, đám người đều sợ hãi.

Mà đám người đã từng đến Tàng Kiếm Hạp, cũng chính là đám người Mộ Dung Vũ, Mộ Dung Hải nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra kiêng kị.

“Sở Cuồng Nhân, hắn lại tới.”

“Hừ, tới thì tới, bên cạnh hắn chỉ có một nữ tử, hai người bọn họ có thể nhấc lên sóng gió gì!”

“Không sai, đây chính là địa bàn của Mộ Dung gia ta.”

Mọi người nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, chuẩn bị tùy thời xuất thủ.

Nhưng hắn chỉ chậm rãi đi đến trước mặt Mộ Dung Hiên, cảm giác được lĩnh vực chi năng dặt trên người hắn ta, đưa tay bắn ra một đóa Bạch Liên, trong nháy mắt đã đánh tan lĩnh vực của Mộ Dung Vũ.

“Thực lực của hắn...”

Mộ Dung Vũ biến sắc.

Hắn ta cảm giác được, dường như Sở Cuồng Nhân còn cường đại hơn trước kia!

Hơn nữa, không phải mạnh hơn một chút.

Làm sao lại như thế?

Mới cách chuyện Kiếm Lâu bao lâu a?

Lĩnh vực tiêu tán, Mộ Dung Hiên vội vàng chạy đến trước quan tài, mặt đầy nước mắt, thận trọng nâng bộ hài cốt trên mặt đất lên.

Sở Cuồng Nhân đi theo, trầm mặc không nói.

Hắn có thể cảm giác được, trên người Mộ Dung Hiên có một cỗ bi phẫn to lớn.

“Mẫu thân, là nhi tử bất hiếu, không thể bảo vệ ngươi cẩn thận được...”

Mộ Dung Hiên run rẩy nói.

Sau lưng, Sở Cuồng Nhân nghe thấy vậy, thân thể run lên, không thể tin được nhìn về phía bộ hài cốt trên mặt đất, đây là mẫu thân của Mộ Dung Hiên!

Xem ra, mẫu thân của Mộ Dung Hiên chết đã lâu, thế mà Mộ Dung gia lại đối xử với một người chết trước mặt Mộ Dung Hiên như vậy...

Vừa nghĩ tới đó, trong lồng ngực Sở Cuồng Nhân dấy lên lửa giận trước nay chưa có, ánh mắt lạnh như băng hàn đảo qua mỗi người ở đây.

Hắn đưa tay đặt lên bả vai Mộ Dung Hiên, thản nhiên nói: “Ngươi yên tâm, ta tới, ngươi không chỉ có một mình nữa!”

Hắn liếc tộc lăng cách đó không xa, nhấc chân đi đến.

Tất cả mọi người đều có chút nghi ngờ.

Hắn muốn làm gì?

Mộ Dung gia chủ nghênh đón, “Huyền Thiên chưởng môn, ngươi đột nhiên đại giá quang lâm, can thiệp chuyện của Mộ Dung gia ta, chuyện này không được tốt đi.”

Sở Cuồng Nhân không thèm nhìn ông ta một cái, đưa tay đánh ra một chưởng.

Lực lượng thần sơn cuồng bạo phóng ra, ngay cả Mộ Dung gia chủ cũng khó có thể ngăn cản, cả người giống như đạn pháo bị đánh bay ra ngoài.

“Làm càn! !”

“Không nói cái gì đã động thủ, quá vô lễ, quá càn rỡ!”

“Ngăn hắn lại cho ta!”

Các trưởng lão của Mộ Dung gia cùng nhau xuất thủ công về phía Sở Cuồng Nhân, từng đạo kiếm khí bạo phát, xen lẫn hình thành một tấm kiếm võng trong hư không.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân bắn ra một đạo hàn quang.

Côn Ngô bên hông ra khỏi vỏ, một đạo kiếm quang màu tím không có gì sánh kịp lập tức bạo phát, cuốn theo lửa giận của hắn phun ra ngoài!

Kiếm quang thế như chẻ tre, xé rách kiếm võng, dư âm kiếm khí trực tiếp đánh bay một trưởng lão ra ngoài.

Mục tiêu của kiếm khí cũng không phải bọn họ.

Mà chính là Mộ Dung gia... Tộc lăng! !

“Không tốt! !”

“Nhanh, ngăn cản hắn!”

Mộ Dung gia chủ, các trưởng lão muốn rách cả mí mắt.

Mà Mộ Dung Phong thấy thế lập tức xuất thủ, Cạnh Nhật Kiếm chém ra một đạo kiếm khí lạnh thấu, muốn ngăn cản một kiếm này của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng hoàn toàn không có tác dụng!

Ngày xưa, hắn ta không ngăn được một kiếm của Sở Cuồng Nhân.

Hôm nay, Sở Cuồng Nhân đã khác trước, hắn ta càng không ngăn cản được!

Kiếm quang bị phá nát, Mộ Dung Phong giống như đám trưởng lão, bị dư âm của kiếm khí đánh bay, trơ mắt nhìn kiếm quang màu tím rơi vào tộc lăng.

Trong tiếng ầm vang, lượng lớn hòn đá bị phá nát, dưới một kiếm này, tộc lăng trực tiếp sụp đổ, vô số cỗ quan tài hoặc phá nát, hoặc ngã xuống đất...

Giờ khắc này, tất cả con cháu của Mộ Dung gia đều cảm nhận được một cỗ sỉ nhục vô cùng to lớn, ánh mắt nhìn Sở Cuồng Nhân như muốn ăn thịt người.

Hắn, vậy mà hủy tộc lăng của Mộ Dung gia!

Chỗ đó mai táng tất cả liệt tổ liệt tông của Mộ Dung gia a!

“Mộ Dung Hiên là Đạo Tử của Huyền Thiên tông ta, mẫu thân của hắn cũng là người của Huyền Thiên tông ta, các ngươi khiến mẫu thân hắn không được an bình, vậy ta sẽ khiến liệt tổ liệt tông của Mộ Dung gia các ngươi... Chết không có chỗ chôn! !”

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân lộ ra lãnh ý lạnh thấu xương.

Tất cả mọi người cảm thấy run rẩy.

“Huyền Thiên tông, các ngươi, các ngươi muốn khai chiến sao? !”

Mộ Dung gia chủ tức giận đến toàn thân phát run, hét lớn.

“Vậy thì khai chiến đi! !”

Sở Cuồng Nhân quát lên một tiếng lớn, tiếng rống như sấm.

Một cỗ kiếm chi đạo vận vô cùng kinh khủng từ trên người hắn bạo phát, cuốn theo lửa giận trong lòng, như thủy triều bao phủ bốn phương tám hướng!

Toàn bộ Mộ Dung gia đều rung động!

Chương 207: Thánh Nhân Mộ Dung gia xuất thủ, trận chiến với Thánh Nhân, có thể giết ta không?

“Vậy thì khai chiến đi! !”

Sở Cuồng Nhân hét lên như sấm, khiến toàn bộ Mộ Dung gia rung động.

Lửa giận trước nay chưa có thiêu đốt trong ngực hắn, Mộ Dung Hiên là Đạo tử của Huyền Thiên tông, là sư đệ của hắn, tại Mộ Dung gia lại bị đối xử bất công như thế!

Nếu không lấy lại công đạo, ba chữ Sở Cuồng Nhân này chỉ là hư danh!

“Ngươi...”

Sắc mặt Mộ Dung gia chủ lập tức trở nên vô cùng âm trầm.

Ông ta không nghĩ tới, Sở Cuồng Nhân lại quyết tuyệt như vậy.

Đạo thống chi chiến, một khi mở ra, vậy không thể quay lại đường cũ, giữa hai đạo thống, ngươi không chết chính là ta vong.

“Sở Cuồng Nhân, bây giờ Mộ Dung Hiên chỉ là một tên phế nhân, chẳng lẽ muốn vì một tên phế nhân và hoàn toàn vạch mặt với Mộ Dung gia sao?”

Lúc này, Mộ Dung Hải bỗng nhiên lớn tiếng nói.

Hắn ta nói ra chuyện Mộ Dung Hiên đã bị phế, phải biết, một tên phế nhân, đối với một cái đạo thống mà nói, không có bất kỳ cái giá trị nào.

Hắn ta không tin Sở Cuồng Nhân sẽ không để ý đại cục, vì một tên phế nhân không có bất cứ giá trị nào mà khai chiến với Mộ Dung gia.

Ngay cả Mộ Dung Hiên, lúc nghe thấy lời này, trong mắt cũng không nhịn được lướt qua một vệt ảm đạm.

Sở Cuồng Nhân nhìn Mộ Dung Hải một chút, bóng người hóa thành một đạo lưu quang đi đến trước mặt đối phương, bóp cổ hắn ta, nâng hắn ta lên giữa không trung, “Ai cho phép ngươi nói hắn là phế nhân! !”

Hai chân Mộ Dung Hải đạp loạn trên không trung, sắc mặt đỏ lên nói: “Hắn, kinh mạch bị đứt, linh, Linh Khư bị phá nát, không tin chính ngươi xem đi, hắn, hắn hiện tại chính là một tên... Phế nhân.”

“Chết!”

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lạnh lẽo, linh lực cuồng bạo từ trong lòng bàn tay hắn phun ra ngoài, trong nháy mắt khiến ngũ tạng lục phủ của Mộ Dung Hải vỡ vụn, toàn thân bị bóp méo, chết đến mức không thể chế lại.

Hắn buông tay ra, thân thể Mộ Dung Hải giống như một bãi bùn nhão ngã trên mặt đất.

Trong đám người, một trưởng lão thấy thế, sắc mặt trắng nhợt, sau đó phát ra một tiếng hét thê lương, “Con ta! !”

Người này là phụ thân của Mộ Dung Hải, ông ta vọt đến bên cạnh thi thể của Mộ Dung Hải, thấy hắn ta không còn không hơi thở, bi phẫn đan xen, linh lực toàn thân phun trào, đạo vận bạo phát, một kiếm chém về phía Sở Cuồng Nhân!

“Ta muốn ngươi đền mạng cho con ta! !”

“Đừng!”

Mộ Dung Phong thấy thế, vội vàng hô to một tiếng.

Chiến lực của Sở Cuồng Nhân quá khủng bố, đến hắn ta cũng không phải là đối thủ của đối phương, huống chi là vị trưởng lão này.

“Theo nhi tử ngươi đi đi!” Sở Cuồng Nhân băng lãnh nói, sau đó đưa tay đánh ra một chưởng.

Ngón tay trắng nõn như ngọc bộc phát một lực lượng vô cùng dồi dão, chỗ lướt qua, hư không đều ầm ầm rung động.

Một chưởng này trực tiếp đánh vỡ kiếm khí của trưởng lão kia, đập vào đầu đối phương phía.

Bịch một tiếng, chỉ thấy đầu đối phương nổ tung như dưa hấu.

Đám người Mộ Dung gia thấy thế, chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

Quá kinh khủng.

Thật sự quá kinh khủng,

Lúc này Sở Cuồng Nhân xuất thủ không để lại đường sống gì, đám trưởng lão cấp bậc Chí Tôn này, không ai có thể chống đỡ một chưởng của hắn.

“Huyền Thiên chưởng môn, ngươi làm thật quá phận!”

Trong hư không truyền đến một loại lực lượng áp chế mọi người, một cỗ uy áp Thánh Nhân trùng trùng điệp điệp tràn ngập toàn trường.

Chỗ sâu trong Mộ Dung gia, một lão giả mặc áo bào trắng chậm rãi đi ra.

“Là tứ tổ!”

“Quá tốt rồi, là tứ tổ!”

Sắc mặt đám người Mộ Dung gia chủ đại hỉ.

Bởi vì người tới, là Thánh Nhân của Mộ Dung gia, cũng là chỗ dựa lớn nhất của Mộ Dung gia trong Thương Khung tinh này.

“Quá phận sao? Ta tuyệt đối không cảm thấy như vậy.”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói: “Đạo Tử Huyền Thiên tông ta bị các ngươi khi nhục, mẫu thân qua đời nhiều năm cũng bị các ngươi kéo ra ngoài nhục nhã, dù có đồ sát Mộ Dung gia, ta cũng cảm thấy không quá!”

Trên người hắn có một cỗ đạo vận vô cùng kinh người đang lưu chuyển, thân thể đơn bạc giống như một thanh Thần Kiếm, tràn ngập nhuệ khí có một không hai!

Uy áp của hắn và Thánh Nhân chống lại nhau, lại không rơi vào thế hạ phong!

Tình cảnh này, khiến mọi người ở đây không thể tin được.

“Hắn đột phá Tôn giả cảnh.”

Đồng tử Mộ Dung Vũ co rụt lại, rung động nói, nhưng cho dù có đột phá đến Tôn giả, thực lực như vậy vẫn có vẻ không thể tưởng tượng được.

“Hừ, xuất khẩu cuồng ngôn!” Mộ Dung tứ tổ nhẹ hừ một tiếng, ông ta tiến tới một bước, sau đó chậm rãi đưa tay ra.

Linh lực dồi dào phun trào, mang theo một cỗ đạo vận Thánh Nhân, ngưng tụ thành một đại thủ che khuất bầu trời, chộp về phía Sở Cuồng Nhân.

“Để ta bắt giữ ngươi trước, sau đó khiến Thánh Nhân Huyền Thiên tông tới tìm ta đàm phán đi.” Mộ Dung gia tứ tổ lạnh giọng nói.

Một kích của Thánh Nhân, kinh hãi thế tục!

Nhưng ánh mắt Sở Cuồng Nhân không hề sợ hãi, Côn Ngô Kiếm trong tay tỏa ra thần quang vô cùng sáng chói, “Chỉ ngươi, cũng xứng bắt ta? !”

Cười lạnh một tiếng, Sở Cuồng Nhân đưa tay chém ra một kiếm.

Một đạo kiếm quang màu tím vô cùng mạnh mẽ chém ra, kiếm quang trùng trùng điệp điệp, tràn ngập một cỗ uy áp Đế đạo!

Ngay cả đạo vận Thánh Nhân, cũng bị áp chế.

Nhất đế áp vạn pháp! !

Mộ Dung tứ tổ có chút chấn kinh.

Ông ta biết Sở Cuồng Nhân có đế thuật, nhưng không ngờ đối phương thi triển đế thuật có thể áp chế đạo vận của mình!

Tồn tại dưới Thánh Nhân, lại có chiến lực kinh khủng như vậy sao? !

Oanh! !

Nương theo một tiếng vang khủng bố, kiếm quang và đại thủ của Thánh Nhân va chạm vào nhau, lực trùng kích kinh khủng bao phủ bốn phương tám hướng.

Dưới lực trùng kích này, Sở Cuồng Nhân lùi lại mấy chục trượng.

Mà bàn tay Thánh Nhân, có thêm một... Vết máu!

Một kiếm của Sở Cuồng Nhân, đả thương Thánh Nhân!

Tê!

Mọi người trong Mộ Dung gia nhìn thấy một màn này, hít một ngụm khí lạnh.

“Làm... Làm sao hắn làm được?”

“Chuyện này không có khả năng, hắn lại có thể thương tổn Thánh Nhân!”

Tất cả mọi người rung động.

Trong nhận thức của bọn họ, Thánh Nhân và cảnh giới dưới Thánh Nhân là hai loại khái niệm, căn bản không thể đánh đồng.

Nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân dùng sức một mình phá vỡ nhận biết này của bọn họ, dưới Thánh Nhân, cũng có thể thương tổn Thánh Nhân!

Sở Cuồng Nhân đi đến bên cạnh Lam Vũ, nói: “Mang Mộ Dung Hiên lên Thận Lâu trước đi.”

“Được.” Lam Vũ gật đầu, nàng cất kỹ thi hài trên mặt đất vào Càn Khôn giới, sau đó dẫn theo Mộ Dung Hiên bay về phía Thận Lâu.

Cách đó không xa, đám người Mộ Dung gia chủ thấy thế, vẻ mặt trầm xuống, nói ra: “Bắt bọn họ lại, đừng để bọn họ rời đi.”

Một đám trưởng lão xông ra ngoài, muốn ngăn cản hai người Lam Vũ.

Nhưng lúc này, đã thấy Sở Cuồng Nhân thi triển Kiếm Khí Hóa Hình Thuật, nguyên một đám phân thân kiếm khí lao đi, ngăn cản tất cả người truy kích.

Mặc dù đám phân thân kiếm khí này có không đến mười phần trăm thực lực của Sở Cuồng Nhân, nhưng chiến lực vẫn kinh khủng hơn phần lớn Chí Tôn.

Đám người Mộ Dung gia chủ căn bản không thể chiến thắng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lam Vũ mang theo Mộ Dung Hiên về Thận Lâu.

Mà ngay sau đó, đạo văn trên Thận Lâu lưu chuyển, xuất hiện một cái lồng khí phòng ngự màu vàng, vừa nhìn đã biết không phải dễ đột phá.

“Đáng chết, Sở Cuồng Nhân còn hiểu Phân Thân chi thuật!”

“Sao hắn lại có nhiều thủ đoạn như vậy?”

“Đáng giận.”

Đám người Mộ Dung gia chủ vô cùng phẫn hận.

Mà Mộ Dung tứ tổ nhìn vết máu trong lòng bàn tay mình, lại nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra sát ý.

“Kẻ này quá yêu nghiệt, lúc này đã vạch mặt với Mộ Dung gia ta, nếu như không giết, tương lai tất thành họa lớn! !”

Nghĩ đến đây, trong lòng ông ta đã có quyết đoán, trên người có đạo vận Thánh Nhân lưu chuyển, linh lực giống như thủy triều không ngừng đập vào hư không.

Thiên địa ầm ầm rung động, Thánh Nhân giận dữ, long trời lở đất!

Sở Cuồng Nhân cảm giác được sát ý của đối phương, ánh mắt cũng vô cùng băng lãnh, “Ta ngược lại muốn xem, Thánh Nhân có thể giết chết ta hay không!”

Chương 208: Nhị thánh đều hiện thân, hình thái cao nhất của Tứ Quý Kiếm Trận

Thánh Nhân động sát tâm, phong vân biến sắc!

Uy áp của Thánh Nhân như biển gầm, điên cuồng phóng về phía Sở Cuồng Nhân, không ngừng đánh thẳng vào thân thể hắn.

Nếu là mấy ngày trước, Sở Cuồng Nhân đối mặt với Thánh Nhân, tuyệt đối không có bao nhiêu phần thắng, nhưng hiện tại đã không giống.

Đột phá Tôn giả, thậm chí còn một lần hành động ngưng tụ vô thượng căn cơ Tôn giả, bây giờ hắn đã mạnh hơn lúc còn là Chiến Vương cảnh rất nhiều.

Chỉ thấy trong cơ thể hắn, sáu loại vô thượng căn cơ nở rộ thần quang, đạo vận lưu chuyển quanh người, cả người giống như Thần Kiếm tuyệt thế, phong mang tất lộ!

“Sở Cuồng Nhân, đến chiến!”

Mộ Dung tứ tổ bỗng nhiên xuất thủ.

Tay vừa nhấc lên, hóa thành bàn tay to lớn đè xuống, đạo vận của Thánh Nhân bạo phát, linh lực của Thánh Nhân vô cùng tinh thuần, như nước lũ đổ xuống.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, đưa tay ngưng tụ địa khí, đồng thời một chưởng vỗ ra, một tòa Thái Cổ Thần Sơn nguy nga vắt ngang hư không.

Oanh, oanh!

Trong hư không bộc phát một cỗ năng lượng như dòng nước lũ, cuốn theo từng đạo linh lực như cuồng phong đổ xuống, kiến trúc bốn phía bị phá nát, mặt đất nổ tung, bụi mù cuồn cuộn, đá vụn như đạn pháo không ngừng vẩy ra.

Đám người Mộ Dung gia thấy thế, sắc mặt đại biến.

“Nhanh, mau lui lại! !”

“Chúng ta không thể ngăn cản loại lực lượng này, chạy mau!”

“Đáng chết, thật đáng sợ.”

Vẻ mặt mọi người hoảng sợ, điên cuồng chạy về phía xa, nhưng vẫn có không ít người bị sóng năng lượng bao phủ, thân thể nổ tung.

“Mau nhìn, tộc lăng!”

Bỗng nhiên, có người kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy lúc Sở Cuồng Nhân và Mộ Dung tứ tổ giao thủ, tộc lăng đã sụp đổ lần nữa bị càn quét, không ít hài cốt trong quan tài bay ra, bị năng lượng này nghiền nát, biến xương thành tro.

Chuyện này khiến mấy người Mộ Dung gia chủ muốn rách cả mí mắt, bi phẫn đan xen, một vài trưởng lão lửa giận công tâm, tức giận đến mức thổ huyết tại chỗ.

Đây là nơi chôn cất liệt tổ liệt tông Mộ Dung gia bọn họ a! !

“Khốn khiếp, phải giết Sở Cuồng Nhân!”

“Gia môn bất hạnh!”

Một số lão nhân của Mộ Dung gia quỳ rạp xuống đất, khóc đến kêu trời kêu đất.

Sắc mặt Mộ Dung tứ tổ tái xanh, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, cả giận nói: “Ta nhất định phải rút gân lột da ngươi, để an ủi liệt tổ liệt tông!”

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, cười một tiếng, “Có lầm hay không, đừng nói như ngươi không có phần ấy, vừa rồi ngươi cũng xuất thủ mà.”

“Nếu thật sự muốn an ủi liệt tổ liệt tông Mộ Dung gia ngươi, ta cảm thấy bây giờ ngươi nên tự sát, lấy cái chết tạ tội đi.”

“Ngươi... Nghiệt chướng! ! Chết cho ta!”

Mộ Dung tứ tổ lại lần nữa ra tay, lần này, trong tay ông ta có thêm một thanh kiếm, một kiếm chém ra, kiếm khí lạnh thấu xương như rồng.

Sở Cuồng Nhân cũng thi triển Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!

Hai cỗ lực lượng giao hội, kiếm khí càn quét khắp nơi, Sở Cuồng Nhân và Mộ Dung tứ tổ đều bị kiếm khí trùng kích, mỗi người bị đẩy lui.

“Hắn thật sự có thực lực đánh một trận với Thánh Nhân!”

Trong lòng Mộ Dung tứ tổ rung động nói.

Lúc này, tại chỗ sâu trong Mộ Dung gia lần nữa bộc phát một cỗ đạo vận kinh khủng, một đạo kiếm quang trùng điệp bắn ra!

Nhưng đạo kiếm quang này không phải nhằm vào Sở Cuồng Nhân.

Mục tiêu là Thận Lâu trên không trung!

Oanh! !

Một kiếm này trảm trên thân Thận Lâu, bộc phát ra tiếng vang cực lớn, chỉ thấy lồng sáng màu vàng phía trên Thận Lâu nổi lên từng vòng gợn sóng.

Mặc dù động tĩnh rất lớn, nhưng lồng ánh sáng trên Thận Lâu vẫn không hề tổn hao gì!

“Hừ, muốn bắt người bên cạnh ta uy hiếp ta sao? Đây chính là phong thái của Thánh Nhân Mộ Dung gia các ngươi? Đi ra cho ta!”

Sở Cuồng Nhân quát lớn một tiếng, Câu Hồn Tác trong cơ thể bắn ra!

Câu Hồn Tác bay thẳng vào chỗ sâu trong Mộ Dung gia, chỉ chốc lát, một bóng người bạch y tránh né Câu Hồn Tác bay lượn ra.

Tay cầm trường kiếm, trên người có từng trận đạo vận Thánh Nhân lưu chuyển.

Hiển nhiên, đây cũng là một vị Thánh Nhân.

“Là nhị tổ!”

“Mộ Dung gia có hai vị Thánh Nhân, tứ tổ và nhị tổ, ngày bình thường giống như Thần Long thấy đầu mà không thấy đuôi, hôm nay lại đi ra hết.”

“Hơn nữa, chỉ vì đối phó Sở Cuồng Nhân!”

“Sở Cuồng Nhân quá kinh khủng.”

Nhìn thấy Mộ Dung nhị tổ cũng hiện thân, mọi người không khỏi hoảng sợ.

“Đây là binh khí quỷ gì vậy?” Mộ Dung nhị tổ nhìn Câu Hồn Tác vẫn đuổi theo không bỏ, sắc mặt có chút khó coi, trên Câu Hồn Tác tỏa ra ba động u ám, khiến ông ta cũng phải run rẩy.

Ông ta chỉ có thể thôi động linh lực, chống cự Câu Hồn Tác tới gần.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, thu hồi Câu Hồn Tác lại.

Câu Hồn Tác đúng là rất cường đại, nhưng nếu không thể công kích đối phương, lực lượng cầu hồn sẽ không cách nào thi triển.

Dựa vào tu vi bây giờ của Sở Cuồng Nhân, muốn nhờ Câu Hồn Tác đối phó một vị Thánh Nhân, vẫn có chút miễn cưỡng.

“Mộ Dung gia nhị thánh đều hiện thân, rất tốt, vô cùng tốt!”

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng, vẫn không có ý nhượng bộ như cũ.

“Thủ đoạn của người này quá nhiều, ta vốn muốn bắt Mộ Dung Hiên và nữ tử kia đàm phán với hắn, không ngờ trận pháp phòng ngự trên Tiên Chu quá cường đại, có thể chống cự công kích của Thánh Nhân.”

Mộ Dung nhị tổ nói, ánh mắt có chút phức tạp.

Câu Hồn Tác, Thận Lâu...

Đây đều là vật ông ta chưa từng nghe nói đến, trên người Sở Cuồng Nhân cất giấu quá nhiều bí mật.

“Ngươi và ta liên thủ bắt giữ kẻ này, không phải, là giết! !”

Mộ Dung tứ tổ lạnh như băng nói.

“Giết hắn? Vậy Huyền Thiên tông...”

“Nhị tổ, việc đã đến nước này, ngươi cho rằng Huyền Thiên tông và Mộ Dung gia còn đường lui sao? Theo ta thấy, người này là biến số lớn nhất, nếu giữ lại, tương lai chắc chắn sẽ hủy Mộ Dung gia!”

“Cái này...”

Trong mắt Mộ Dung nhị tổ vẫn có chút chần chờ.

“Nhị tổ, lúc cần quyết đoán mà không quyết đoán, nhất định sẽ bị loạn!”

“Vậy thì tốt, vậy nghe theo ngươi đi!”

Mộ Dung nhị tổ gật đầu, trong mắt bắn ra sát ý.

Đối mặt với sát ý của hai vị Thánh Nhân, Sở Cuồng Nhân cảm thấy một cỗ áp lực trước đó chưa từng có, “Vậy thì tới đi!”

Hắn lấy hộp kiếm Thanh Linh ra, hai mươi bốn thanh bảo kiếm cùng nhau bắn ra, hóa thành một cái kiếm trận kinh người, đánh về phía hai thánh!

Tứ Quý Kiếm Trận tầng thứ ba, hai mươi tư tiết khí!

Dựa vào tu vi bây giờ của Sở Cuồng Nhân thi triển ra, kiếm trận trước kia không thể so sánh nổi, đã mạnh hơn rất nhiều.

Trong kiếm trận, kiếm khí đầy trời xoay quanh, bốn mùa luân chuyển, nhật nguyệt thay đổi, từng đợt đạo vận huyền diệu lưu chuyển, khiến thiên địa rung động.

“Kiếm trận thật mạnh!”

“Hắn lại còn loại thủ đoạn này!”

Mộ Dung gia nhị thánh kinh ngạc.

Người này, rốt cuộc có bao nhiêu thủ đoạn a?

“Không đủ, như vậy còn chưa đủ!”

Sở Cuồng Nhân thầm nói, trong cơ thể hắn, sáu đại vô thượng căn cơ nở rộ thần quang, ba đại dị tượng của Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm triển khai!

Thiên Đạo Chi Kiếm, Cửu Thiên Kiếm Ngục, Thanh Liên Kiếm Ca...

Tại nơi nào đó trong Mộ Dung gia, từng đợt kiếm ngân vang lên, cộng minh với Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, từng thanh kiếm như dòng nước lũ phóng lên tận trời!

“Đó là Tàng Kiếm các!”

“Tại sao kiếm trong Tàng Kiếm các lại bay ra ngoài vậy?”

“Là Đạo Thể của hắn đang hấp dẫn những thanh kiếm này!”

“Đáng giận, đây chính là Vô Thượng Đạo Thể Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, quá huyền diệu, quả thực là ác mộng của các kiếm tu khác!”

Tất cả tu sĩ của Mộ Dung gia chấn động theo.

Mộ Dung gia là thế gia kiếm đạo, trong tộc tự nhiên cất giấu không ít bảo kiếm.

Quanh người Sở Cuồng Nhân có vô số kiếm khí xoay quanh, hắn chọn lựa ba trăm bốn mươi mốt thanh kiếm tốt nhất trong đó, thêm vào kiếm trận.

Nhất thời, Tứ Quý Kiếm Trận lại lần nữa thăng hoa!

Kiếm trận hai mươi tư tiết khí lột xác thành kiếm trận ba trăm sáu mươi lăm ngày!

Hình thái cao nhất của Tứ Quý Kiếm Trận!

Kiếm khí trong kiếm trận dày đặc, không có gì sánh kịp, ngay cả nhị Thánh của Mộ Dung gia cũng cảm thấy từng trận áp lực!

“Dùng kiếm của Mộ Dung gia đối phó với Thánh Nhân của Mộ Dung gia, cũng là phù hợp.” Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng nói.

Lời này khiến tất cả tu sĩ ở đây mắng to không biết xấu hổ.

Nhị thánh càng tức giận đến toàn thân run rẩy.

Chương 209: Phân thân kiếm khí chiến Mộ Dung gia, muốn đàm phán, không có cửa

Hình thái cao nhất của Tứ Quý Kiếm Trận, từ ba trăm sáu mươi lăm thanh kiếm tạo thành kiếm trận tỏa ra kiếm khí ngút trời, giống như một quả cầu to lớn bao vây nhị Thánh của Mộ Dung gia, kiếm khí không ngừng giảo sát về phía bọn họ.

Từng trận kiếm khí như hồng thủy, ngay cả nhị thánh cũng cảm thấy ứng phó khó khăn, kiếm trận này quá mức cường hãn.

"Đây rốt cuộc là kiếm trận gì, vì sao đến bây giờ ta cũng chưa nghe nói qua?" Mộ Dung tứ tổ một kiếm chém ra, đánh nổ một đoàn kiếm khí, ông ta nhiều lần nỗ lực xông ra kiếm trận, nhưng đều bị bức lui trở về.

Sở Cuồng Nhân thôi động ba đại dị tượng của Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, tất cả kiếm khí được sử dụng linh hoạt như cánh tay, tùy tâm sở dục, vô số kiếm khí xoay quanh, tạo thành kiếm trận, đạo vận bốn mùa lưu chuyển, vô cùng huyền diệu.

Kiếm khí hoặc cương mãnh như sấm, hoặc mãnh liệt như lửa, hoặc nhanh như gió...

Bốn mùa lưu chuyển, vạn tượng đều trong một trận.

Đây là kiếm trận trong truyền thuyết!

Nếu Sở Cuồng Nhân có đủ tu vi, thôi động kiếm trận, thậm chí có thể dễ như trở bàn tay oanh sát Mộ Dung gia nhị thánh!

Mặc dù bây giờ hắn là Tôn giả, nhưng dựa vào kiếm trận này, lấy lực lượng của một mình hắn đối phó với hai vị Thánh giả vẫn là không nói chơi!

"Trận này khó phá, ngươi và ta đều ở trong trận, muốn phá trận này, nhất định phải gia tay từ Sở Cuồng Nhân." Mộ Dung nhị tổ nói.

Ông ta nhìn về phía đám người Mộ Dung gia chủ.

Đám người Mộ Dung gia chủ ngầm hiểu, lớn tiếng nói: "Chư vị trưởng lão, hôm nay Mộ Dung gia gặp đại kiếp, đây là lúc chúng ta vì gia tộc hiến thân, chư vị, cùng ta tru sát Huyền Thiên tặc tử đi!"

“Sở Cuồng Nhân, ngươi phá tộc lăng của Mộ Dung gia, hủy bài vị liệt tổ liệt tông của gia tộc ta, thù này không đội trời chung, nhất định phải giết hắn! !”

“Trưởng lão từ Tôn giả cảnh trở lên, cùng ta lên trên, cho dù quấy nhiễu hắn, thay nhị thánh tranh thủ thời gian phá trận cũng được.”

“Giết!”

Một đám trưởng lão của Mộ Dung gia phóng đến bên cạnh Sở Cuồng Nhân.

Sát khí và kiếm khí cuồn cuộn, thanh thế to lớn!

“Giết ta? Hừ, buồn cười!”

“Cho dù các ngươi không giết ta, ta và các ngươi cũng không xong đâu!”

Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nói.

Chỉ thấy bóng dáng hắn biến ảo, phân ra bốn cái phân thân kiếm khí, dựa vào thực lực hôm nay của hắn, phân ra bốn cái phân thân kiếm khí, mỗi cái đều có thực lực Vô Thượng Chí Tôn, vô cùng khủng bố.

Bốn cái phân thân tiện tay quơ lấy bảo kiếm trên đất, đứng ở bốn phía bảo vệ Sở Cuồng Nhân, tất cả tu sĩ đến gần đều bị kiếm khí đánh bay.

Một trận chém giết bắt đầu!

Ầm! !

Một kiếm chém ra, Mộ Dung Vũ bị một kiếm đánh bay ra ngoài, ngã trên mặt đất, không ngừng thổ huyết, trên mặt tràn đầy kinh hãi nhìn Sở Cuồng Nhân trên không trung.

“Ngay cả một kiếm của phân thân của hắn mà ta cũng không tiếp nổi!”

“Vì sao, vì sao hắn mạnh như vậy? !”

Mộ Dung Vũ không thể tin được.

Tất cả mọi người là người cùng bối phận, vì sao Sở Cuồng Nhân lại mạnh mẽ hơn hắn ta nhiều như vậy?

Đến một phân thân cũng khiến hắn ta cảm thấy tuyệt vọng!

“Không được, phân thân này quá mạnh, chúng ta căn bản không đả thương được người này.” Mộ Dung gia chủ không cam lòng nói.

“Gia hỏa này lấy môn pháp này ở đâu ra vậy.”

Phân Thân chi thuật, vốn rất hiếm thấy.

Mà loại huyễn hóa ra nhiều phân thân giống như Sở Cuồng Nhân này, bọn họ càng chưa từng nghe thấy, đây tuyệt đối không đơn giản là Thánh Nhân pháp.

“Chẳng lẽ đây chính là cơ duyên trong Kiếm Lâu?”

Có trưởng lão kinh nghi bất định nói.

Ông ta nghe nói Sở Cuồng Nhân trèo lên đỉnh Kiếm Lâu, nên tự nhiên liên tưởng đến môn phân thân kiếm khí chưa từng nghe nói này là cơ duyên trong Kiếm Lâu.

“Không cần quan tâm nhiều, nghĩ biện pháp đối phó hắn trước, gọi Lâm gia chủ tới, để bọn họ cùng nhau đối phó người này! !”

Lâm gia, là đạo thống Chí Tôn trong thành gần với Mộ Dung gia.

Cũng nhà mẹ đẻ đại phòng Lâm thị của Mộ Dung gia chủ.

Mộ Dung gia và Lâm gia như thể chân tay, lúc này, Mộ Dung gia gặp kiếp nạn này, không có đạo lý để người Lâm gia không làm cái gì.

Một trưởng lão đi mời Lâm gia.

Chỉ một lát, nơi xa có một nhóm người chạy tới.

Đây chính là người của Lâm gia.

Khi bọn họ nhìn thấy Mộ Dung nhị thánh bị nhốt trong kiếm trận, không khỏi trợn mắt há hốc mồm, lại nhìn Sở Cuồng Nhân, chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Móa nó!

Tình huống như thế nào? !

Hai vị Thánh Nhân lại bị một tên Tôn giả vây khốn? !

Thế giới này điên rồi sao?

Nhìn Mộ Dung gia một mảnh hỗn độn, Lâm gia chủ không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, “Rốt cuộc Mộ Dung gia đã chọc phải kẻ địch dạng gì vậy?”

Không chờ ông ta nghĩ rõ ràng, Mộ Dung gia chủ liền lớn tiếng nói: “Lâm gia chủ, cuối cùng ngươi đã tới rồi, nhanh đối phó người này với chúng ta đi!”

“Mộ Dung lão huynh, rốt cuộc người này là ai?”

“Hừ, việc này để sau lại nói, hai nhà chúng ta như thể chân tay, giờ phút này Mộ Dung gia ta gặp nạn, ngươi cũng không thể mặc kệ.”

Lâm gia chủ trầm ngâm một lát, “Được, ta hiểu rồi.”

Nhìn trên mặt nổi, Lâm gia và Mộ Dung gia là quan hệ đồng minh, nhưng trên thực tế, cho tới nay Lâm gia đều phụ thuộc Mộ Dung gia.

Nếu bọn họ khoanh tay đứng nhìn, Mộ Dung gia sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Đối mặt với vây công của hai nhà Mộ Dung, Lâm thị, Sở Cuồng Nhân vẫn không chút hoang mang điều khiển kiếm trận.

“Cho rằng nhiều người hơn thì có thể thay đổi thực tế sao?”

Chỉ thấy trên người Sở Cuồng Nhân bắn ra từng đạo kiếm khí, mỗi một đạo kiếm khí chính là một cái phân thân, hiện đầy trên bầu trời.

Mặc dù phân thân kiếm khí càng nhiều, uy lực càng yếu, nhưng không phải tất cả người của Lâm gia, Mộ Dung gia đều là Tôn giả.

Nhìn phân thân kiếm khí đầy trời, Lâm gia chủ mộng bức.

Đây mẹ nó là chiêu thức gì vậy?

Mộ Dung gia, ngươi hố ta à?

Vô số phân thân kiếm khí trùng sát mà đến, một người, giống như một đội quân, người của Lâm gia, Mộ Dung gia cảm thấy rất áp lực.

Bọn họ cho tới bây giờ bọn họ còn chưa trải qua chiến đấu loại này.

“Phân thân chi pháp thật khủng khiếp!”

Mộ Dung tứ tổ sợ hãi than, sau đó ông ra cười lạnh nói: “Nhưng vừa thôi động kiếm trận, lại thi triển phân thân chi pháp, linh lực của ngươi, còn lại bao nhiêu, ngươi có thể kiên trì được bao lâu chứ?”

“Xem ra tình báo của các ngươi về ta còn không đủ nhiều!”

“Có ý gì?”

“Nếu như các ngươi biết trận chiến ở Ma Khốc sơn, như vậy sẽ không nói ra mấy lời này đâu.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Chỉ thấy hắn đưa tay thôi động Thao Thiết pháp, một cỗ hấp lực kinh khủng từ trên người hắn bạo phát, thi thể tu sĩ bốn phía đều hóa thành vô số tinh hoa huyết nhục, bị hắn hấp thu, bổ sung linh lực.

Mộ Dung gia nhị thánh trừng lớn mắt, trên mặt tràn đầy chấn kinh.

Bọn họ mộng.

Còn có phương pháp này? !

Móa ơi!

Thế này còn đánh cái gì?

Phân thân kiếm khí, Thao Thiết pháp...

Sở Cuồng Nhân hoàn toàn không sợ quần chiến a!

Một mình hắn, chính là một đội quân, hơn nữa là loại không có bất kì tiêu hao gì, thậm chí còn là đội quân vô địch càng đánh càng mạnh!

“Không được, cứ tiếp tục như vậy, hai chúng ta chưa thoát khỏi trận pháp, Mộ Dung gia đã bị hắn giết sạch rồi!”

Tâm thần của Mộ Dung nhị tổ rung động nói.

“Sở Cuồng Nhân, ta muốn đàm phán!”

“Muốn đàm phán, không có cửa đâu!” Sở Cuồng Nhân lạnh giọng nói.

“Sở Cuồng Nhân, theo ta được biết, Mộ Dung Hiên đã là một phế nhân, ngươi là người đứng đầu một tông, chẳng lẽ không muốn để ý đến đại cục, vì một tên phế nhân, hoàn toàn vạch mặt với chúng ta sao?”

“Lúc ta tiếp nhận vị trí chưởng môn đã từng thề, khi ta tại vị, không ai trong Huyền Thiên tông sẽ bị bắt nạt! Các ngươi khi nhục Đạo Tử của Huyền Thiên tông ta, hủy tu vi của hắn, chuyện này không có đàm phán, Mộ Dung gia nhất định phải trả giá đắt!”

“Ngươi hủy tộc lăng của Mộ Dung gia ta, giết nhiều người của Mộ Dung gia như vậy, chẳng lẽ những chuyện này còn chưa đủ sao? !”

“Không đủ, còn chưa đủ! !”

“Ngươi...”

Mộ Dung nhị tổ tức giận đến không còn lời nào để nói, muốn rách cả mí mắt.

Vì một tên phế nhân đã không còn giá trị mà làm to chuyện như vậy.

Làm sao ông ta cũng không hiểu, trên đời này tại sao lại có người tùy tâm sở dục như Sở Cuồng Nhân, làm việc không kiêng nể gì như thế.

Chương 210: Sở Cuồng Nhân trảm thánh, Mộ Dung nhị tổ chịu thua, còn ai nữa

“Sở Cuồng Nhân, ngươi thật sự muốn không chết không thôi!”

Mộ Dung tứ tổ lạnh giọng quát.

“Không chết không thôi, ngươi có thể như thế nào?” Sở Cuồng Nhân cũng lạnh lùng nói.

“Ngươi thật sự cho rằng chúng ta không thể phá kiếm trận này sao!”

“Thử một chút?”

Sắc mặt Mộ Dung tứ tổ không ngừng thay đổi, sau đó cắn răng một cái, trên thân bộc phát ra một cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ, đạo vận Thánh Nhân trên người ông ta không ngừng hiển hóa, hóa thành một đạo kiếm ảnh màu xanh tím to lớn!

Từng đạo sắc bén chi ý lan tràn ra, như muốn xé rách hư không.

“Phá cho ta!”

Mộ Dung tứ tổ cầm kiếm ảnh to lớn trong tay, thả người bay ra!

Một kiếm trảm lên kiếm trận, kiếm ảnh màu xanh tím và kiếm khí trong kiếm trận xen lẫn va chạm, không ngừng bộc phát tiếng nổ kinh khủng.

Mộ Dung tứ tổ dựa vào kiếm khí, không ngừng đột phá kiếm trận, nhưng kiếm khí bốn phía vẫn không ngừng rơi trên người ông ta, mặc dù là Thánh Nhân, nhưng vẫn bị cắt chém ra từng đạo vết máu, rất nhanh đã vết thương chồng chất.

Ông ta liều lĩnh, thề phải phá kiếm trận!

Oanh!

Cuối cùng, dốc hết toàn lực, không tiếc trọng thương, Mộ Dung tứ tổ đã xé mở một lỗ hổng trong kiếm trận!

“Sở Cuồng Nhân! Chết đi!”

Mộ Dung tứ tổ thế như chẻ tre, hư ảnh kiếm lớn màu xanh tím đã tiêu tán, nhưng bóng dáng ông ta lại giống như một vệt sao băng phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

Trong tay cầm một thanh trường kiếm tràn ngập vô tận uy thế!

Đạo vận Thánh Nhân lưu chuyển quanh người, khí thế khóa chặt Sở Cuồng Nhân!

“Nhân Sơn Ấn Quyết!”

Sở Cuồng Nhân đưa tay đánh ra chưởng, lực lượng thần sơn cứ thế bị trường kiếm của Mộ Dung tứ tổ đâm xuyên thấu!

Kiếm quang như sao chổi đâm vào người Sở Cuồng Nhân, trực tiếp xuyên thấu lồng ngực hắn, lượng lớn kiếm khí điên cuồng phá hư thân thể hắn.

Trên mặt Mộ Dung tứ tổ lộ ra nụ cười đắc ý.

“Thành công!”

Các tu sĩ còn lại của Mộ Dung gia cũng vì đó mà cuồng hỉ.

Cuối cùng đã thành công đánh giết tên cuồng nhân kia.

“Đúng vậy, thành công rồi!”

Lúc này, chỉ thấy trên mặt Sở Cuồng Nhân cũng lộ ra một nụ cười.

Mộ Dung tứ tổ còn chưa phản ứng lại, đã thấy một cái xiềng xích màu đen từ trong cơ thể Sở Cuồng Nhân bay ra.

“Không tốt!”

Trong nháy mắt đó, Mộ Dung tứ tổ muốn né tránh.

Nhưng tay của ông ta đã bị Sở Cuồng Nhân bắt lấy, chỉ có thể trơ mắt nhìn Câu Hồn Tác xuyên qua thân thể mình, một cỗ u ám chi khí tràn ngập toàn thân, cho dù ông ta là Thánh Nhân cảnh cũng phải cứng ngắc.

Ngay sau đó, ông ta cảm thấy ý thức của mình đang bị bóc ra...

Linh hồn của ông ta bị Câu Hồn Tác kéo ra khỏi nhục thân!

“Làm sao có thể? !”

Các tu sĩ của Mộ Dung gia đều trở nên khiếp sợ.

Rõ ràng nhị tổ đã đánh trúng hắn!

Kiếm khí và đạo vận cuồng bạo sẽ lập tức phá vỡ ngũ tạng lục phủ và trái tim của hắn mới đúng!

Vì sao hắn còn chưa chết!

“Thật là đau a!”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân nhếch lên, cầm thanh kiếm cắm trên ngực mình, trực tiếp dùng lực rút ra, một đạo máu tươi bắn ra.

Sau đó, chỉ thấy lỗ máu trên ngực hắn và vết thương dày đặc trên người lấy tốc độ cực nhanh khôi phục lại.

Bất Tử chi thân!

“Rốt cuộc ngươi là quái vật gì? !”

Bị Câu Hồn Tác câu ra, linh hồn Mộ Dung tứ tổ nhìn thấy một màn này, chỉ cảm thấy linh hồn đang run rẩy.

Không phải không có pháp môn chữa trị thương thế, những năm gần đâu Mộ Dung tam tổ cũng nhìn thấy không ít, nhưng trong nháy mắt Sở Cuồng Nhân trúng chiêu, ngũ tạng lục phủ và trái tim đều bị kiếm khí của ông ta xoắn nát mới đúng!

Trong tình huống này còn có thể nhanh chóng khôi phục như vậy, phương pháp tu hành này, Mộ Dung tam tổ còn chưa từng nghe nói qua!

“Nếu không phải lúc đột phá Tôn giả, Bất Tử chi thân cũng thăng cấp đến tầng thứ ba, chỉ sợ trận chiến này sẽ có nguy hiểm.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Bất Tử chi thân tầng thứ ba... Toái thể bất tử!

Bất Tử chi thân ở cảnh giới này rất khủng bố, toàn thân cao thấp không có chỗ yếu hại, chặt đứt cánh tay cũng tốt, trảm rơi đầu cũng được, thậm chí chém hắn thành muôn mảnh, hắn đều có thể nhanh chóng phục hồi như cũ.

Xoắn nát ngũ tạng lục phủ?

Phá nát trái tim?

Đều là trò trẻ con, căn bản không giết được hắn!

Trừ phi dùng lực lượng tuyệt đối đánh nổ hắn, ví dụ như khiến thân thể hắn hoàn toàn vỡ nát thành hạt bụi, nếu không, hắn vẫn có thể sống.

Nhưng đáng tiếc, Mộ Dung tứ tổ không có năng lực này!

Sở Cuồng Nhân nhìn Mộ Dung tứ tổ, đưa tay hút thân thể đối phương vào không gian Thao Thiết, tinh hoa huyết nhục của một bộ thi thể Thánh Nhân khiến linh lực của hắn nhanh chóng khôi phục, thậm chí có xu thế tiến thêm một bước.

“Mộ Dung gia nhị thánh, một người chết trước đi!”

Sở Cuồng Nhân cười lạnh nói.

Linh lực rót vào Câu Hồn Tác, đột nhiên kéo một cái, một cỗ u ám chi lực nhằm vào linh hồn từ trên người Câu Hồn Tác bạo phát!

Linh hồn của Mộ Dung tứ tổ khó mà chịu đựng, phát ra tiếng hét tê tâm liệt phế, sau đó, linh hồn vỡ vụn thành từng mảnh, hồn phi phách tán!

Một ngày này, Sở Cuồng Nhân trảm thánh!

Chân trời một tiếng ầm vang, một đạo sấm rền truyền đến.

Bây giờ tại Thương Khung tinh có đại đạo hiển hóa, cho dù Thánh Nhân bỏ mình cũng chỉ có dị tượng như vậy, đến một giọt mưa cũng không có.

Nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến mọi người chấn kinh.

Nói thế nào, đó cũng là một vị Thánh Nhân!

Là tồn tại tuyệt thế cao cao tại thượng trong vạn vạn sinh linh a!

Vẻ mặt đám tu sĩ Mộ Dung gia, Lâm gia trở nên vô cùng hoảng sợ.

“Thánh Nhân... Thánh Nhân chết rồi!”

“Hắn chém giết một vị Thánh Nhân, trời ạ.”

“Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân giết một vị Thánh Nhân!”

Các tu sĩ đứng nhìn Sở Cuồng Nhân, đã mất đi suy nghĩ chống lại đối phương, bọn họ căn bản không phải đối thủ của hắn!

Ngay cả Mộ Dung nhị tổ cũng kinh hãi muốn tuyệt.

Thánh Nhân... Chết rồi.

Sở Cuồng Nhân, có thể trảm thánh!

Trải qua thời gian dài, Mộ Dung nhị tổ vẫn luôn cao cao tại thượng, xem chúng sinh là kiến hôi đã cảm nhận được một cỗ uy hiếp tử vong.

Giờ khắc này, trước mắt bọn họ là một người trẻ tuổi chưa đến hai mươi tuổi.

Nhưng khi ánh mắt đối phương nhìn lên người ông ta, ông ta không nhịn được tê cả da đầu, trong mắt lộ ra một tia hoảng sợ.

“Sở đạo hữu, chúng ta nói chuyện một chút!”

“Theo ta được biết, phế Mộ Dung Hiên không phải chúng ta làm, mà chính là Hắc Vũ lâu, không liên quan gì đến chúng ta!”

Mộ Dung nhị tổ lớn tiếng nói, đã muốn nhượng bộ.

“Ha, Hắc Vũ lâu.”

Sở Cuồng Nhân đưa tay bắt một vị con cháu của Mộ Dung gia tới, nhàn nhạt mà hỏi: “Hắc Vũ lâu là thế lực gì?”

“Hắc Vũ lâu là một tổ chức sát thủ tại Huyền Vũ vực...” Trước mặt Sở Cuồng Nhân, tên đệ tử này hoàn toàn không có lòng phản kháng, run rẩy nói rõ ràng những tin tức liên quan tới Hắc Vũ lâu ra.

Sở Cuồng Nhân cười, “Tổ chức sát thủ, một tổ chức sát thủ không có lợi gì sẽ không ra tay, ngươi nói cho ta biết, bọn họ sẽ vô duyên vô cớ động tới Mộ Dung Hiên, ngươi cho rằng ta ngốc sao? Rốt cuộc ai là chủ mưu phía sau chuyện này?”

“Sở đạo hữu, có phải ta giao chủ mưu ở sau màn ra, việc này coi như xong không?” Mộ Dung nhị tổ cắn răng nói.

“Ngươi cho rằng, bây giờ ngươi có tư cách nói điều kiện với ta sao? Ngươi không nói, ta sẽ giết một đám, ta không tin không ai nói!”

“Là Lâm thị!”

Mộ Dung nhị tổ nói.

Tất cả chuyện trong Mộ Dung gia đều nằm trong lòng bàn tay ông ta, chuyện liên quan tới Mộ Dung Hiên, ông ta cũng biết, chỉ là không để ý đến mà thôi.

Không ngờ lại đưa đến một mầm họa lớn như thế!

Lúc này ông ta đã hận Lâm thị đến thấu xương.

Trong đám người, sắc mặt quý phụ bên cạnh Mộ Dung gia chủ trở nên vô cùng trắng bệch, “Thánh Nhân, ngươi làm sao có thể như thế!”

Ong...

Một đạo kiếm quang lóe qua!

Lâm thị bị chém thành hai nửa tại chỗ!

“Trừ nàng ra, còn ai nữa?”

“Không có.”

“Vậy Mộ Dung Vũ thì sao, mẫu thân hắn ta hại người, hắn ta thật sự không biết chút nào, hay là nói, người thuê người không phải Lâm thị, mà chính là nhi tử bảo bối của bà ta?” Sở Cuồng Nhân cười lạnh nói.

Trước khi hắn giết Lâm thị, đã hiểu rõ thân phận của đối phương.

Đương nhiên biết quan hệ giữa Mộ Dung Vũ và Lâm thị.

Chương 211: Huyền Thiên nhị tổ đến, trảm nhị thánh, đã đủ

“Chuyện này không liên quan đến ta.”

Không chờ Mộ Dung nhị tổ mở miệng, Mộ Dung Vũ đã chủ động nhảy ra ngoài.

Khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân trảm sát Thánh Nhân, hắn ta đã sợ đến mất hồn mất vía, lúc này nghe thấy chuyện hại Mộ Dung Hiên kéo tới người mình, hắn ta vội vàng lên tiếng phủ nhận.

Còn mối thù giết mẹ gì đó, hắn ta căn bản không quan tâm.

“Tất cả chuyện này do một mình mẫu thân ta làm, không có liên quan gì đến ta.” Mộ Dung Vũ lớn tiếng nói.

Sở Cuồng Nhân liếc mắt nhìn hắn ta một cái, cười một tiếng, “Ngươi đúng là đứa con hiếu thảo!”

Mấy cái phân thân kiếm khí đi đến trước mặt hắn ta, kiếm khí khủng bố bỗng nhiên bạo phát, xen lẫn hình thành một đạo kiếm khí ngập trời!

Bất kể có phải Mộ Dung Vũ hại Mộ Dung Hiên hay không, chỉ cần đối phương là con trai của Lâm thị, nhổ cỏ nhổ tận gốc, Sở Cuồng Nhân không ngại giết hết.

“Không muốn!”

Mộ Dung Vũ vô cùng sợ hãi, vội vàng xuất kiếm ngăn cản.

Đám người Mộ Dung gia chủ càng muốn xuất thủ tương trợ, nhưng đối mặt với mấy cái phân thân kiếm khí, bọn họ đều không thể tránh được.

Một lát sau, Mộ Dung Vũ đã bị kiếm khí triệt để miểu sát!

Một đạo Huyền Hoàng Đế Khí bay ra, bị Sở Cuồng Nhân bắt trong tay, nhìn cũng không thèm nhìn, lập tức ném vào Càn Khôn giới.

“Con ta! !” Hai mắt Mộ Dung gia chủ đỏ bừng.

Mộ Dung Vũ chính là Thiếu Đế được ông ta đặt kì vọng rất cao, nhưng bây giờ lại bị Sở Cuồng Nhân chém giết trước mặt ông ta.

Lửa giận ngập trời, nhưng trong lòng ông ta lại sinh ra cảm giác bất lực to lớn.

Trước mặt Sở Cuồng Nhân, chủ một đạo thống Thánh Nhân như ông ta căn bản không làm được gì, thực lực của đối phương còn mạnh hơn ông ta rất nhiều!

“Sở Cuồng Nhân, ngươi đủ rồi!”

“Hủy tộc lăng ta, trảm thánh, giết Thiếu Đế, giết nhiều người của

Mộ Dung gia như vậy, rốt cuộc ngươi còn muốn thế nào nữa? !”

Mộ Dung nhị tổ giận dữ hét lên.

Trong lòng ông ta vô cùng bi phẫn, chỉ vì Mộ Dung Hiên, chỉ vì một tên đã biến thành phế nhân, Sở Cuồng Nhân lại làm đến mức này!

Như vậy còn thiên lí không?

Sở Cuồng Nhân chính là một kẻ điên!

“Ta còn muốn làm một chuyện cuối cùng... Lại trảm thánh! !”

Sở Cuồng Nhân băng lãnh nói.

Chuyện đã làm đến nước này, hắn sẽ không cho Mộ Dung gia bất cứ cơ hội xoay người nào, hắn không ngại làm tuyệt tình hơn một chút.

Hai vị Thánh Nhân của Mộ Dung gia, không thể lưu!

Phát giác sát khí lạnh như băng trong mắt Sở Cuồng Nhân, trong lòng Mộ Dung nhị tổ run lên, không thể tin nhìn Sở Cuồng Nhân.

Hôm nay đối phương lại muốn chém nhị thánh!

...

Trong mây, một đạo lưu quang xẹt qua chân trời.

Đó là một lão giả tóc trắng.

Trên mặt lão giả mang theo vẻ lo lắng, “Tiểu gia hỏa này quá vọng động rồi, dám đơn thương độc mã đến Mộ Dung gia.”

“Nói thế nào, đó cũng là một đạo thống Thánh Nhân, có hai vị Thánh Nhân tọa trấn, nếu xảy ra chuyện nguy hiểm đến tính mạng thì phải làm sao?”

Lão giả này là Huyền Thiên nhị tổ!

Là người có bối phận cao nhất trong Huyền Thiên tông, lúc ông ấy nghe nói một mình Sở Cuồng Nhân đến Mộ Dung gia gây chuyện, lập tức gấp gáp.

Ông ấy cảm thấy, Sở Cuồng Nhân là hi vọng tương lai của Huyền Thiên tông.

Là người chỉ huy Huyền Thiên tông đi về phía huy hoàng phục hưng!

Nếu xảy ra chuyện gì tại Mộ Dung gia...

Huyền Thiên nhị tổ không dám nghĩ tới, trong mắt ông ấy bắn ra một đạo lãnh quang, "Mộ Dung nhị thánh, nếu các ngươi dám động đến tiểu gia hỏa kia, cho dù ta phải liều cái mạng già này cũng phải làm thịt các ngươi!"

Huyền Thiên nhị tổ nhanh chóng chạy tới Mộ Dung gia.

Ông ấy là Thánh Nhân, lại am hiểu tốc độ, rất nhanh đã đến chỗ thành trì của Mộ Dung gia, nhìn thấy chiếc Thận Lâu to lớn kia.

"Đây là Tiên Chu gì vậy? Quá kinh khủng đi!"

"Chờ một chút."

"Phía trên Tiên Chu có người, là Mộ Dung Hiên và Lam Vũ, chẳng lẽ tiểu gia hỏa kia đi thứ đồ chơi này đến Mộ Dung gia?"

Huyền Thiên nhị tổ hơi kinh ngạc.

Khó trách dựa vào tốc độ của ông ấy, một đường chạy đến đây cũng không gặp hai người Sở Cuồng Nhân, xem ra tốc độ của cái Tiên Chu này không hề tầm thường.

Sau đó, ông ta nhìn về phía Mộ Dung gia.

Xừa xem xét, nhất thời kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm.

"Tình huống như thế nào vậy? !"

Ông ấy nhìn thấy cái gì?

Toàn bộ Mộ Dung gia như bị người đại náo một trận, rách nát không chịu nổi, ngay cả tộc lăng cũng bị hủy, vô số quan tài rơi xuống đất...

Chuyện này quá kinh khủng.

Chẳng lẽ là tiểu gia hỏa kia làm? !

Trời ạ, Mộ Dung nhị thánh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

Linh niệm của Huyền Thiên nhị tổ tiếp tục tìm tòi khắp Mộ Dung gia, rất nhanh đã tìm được Sở Cuồng Nhân, nhưng một màn trước mắt khiến linh niệm của ông ấy hung hăng chấn động một cái, đồng tử hơi co lại, nghi ngờ mình đã nhìn lầm rồi?

Trong tưởng tượng của ông ấy, Sở Cuồng Nhân rơi xuống hạ phong, thậm chí bị nhốt, nhưng lúc này không phải như vậy, ngược lại, đối phương có thể đè đánh Thánh Nhân!

“Kiếm trận thật huyền diệu, còn Phân Thân chi thuật kia nữa, cũng chưa từng nghe nói qua, tiểu gia hỏa này có không ít át chủ bài a.”

“Nhưng Mộ Dung tứ tổ đi đâu rồi?”

Huyền Thiên nhị tổ nghi ngờ nói, linh niệm của ông ấy quét khắp Mộ Dung gia, từ đầu đến cuối vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Mộ Dung tứ tổ.

Ông ấy cũng không nghĩ nhiều nữa, chỉ thấy ông ấy lao về phía Sở Cuồng Nhân, trên người bộc phát một cỗ uy áp kiếm khí vô cùng bàng bạc.

“Ai dám bắt nạt chưởng môn Huyền Thiên tông ta?”

Tiếng rống như sấm, rung động toàn bộ Mộ Dung gia.

Huyền Thiên nhị tổ cường thế hiện thân!

Nghe thấy lời nói của ông ấy, đám người Mộ Dung nhị tổ tức giận đến suýt nữa thổ huyết.

Bắt nạt chưởng môn Huyền Thiên tông ngươi?

Có lầm hay không? !

Trợn to mắt lên mà nhìn, rốt cuộc là ai bắt nạt ai đây?

Nguyên khí của Mộ Dung gia đại thương, tộc lăng bị hủy, Thánh Nhân bị trảm, Thiếu Đế bị giết, trưởng lão và đệ tử tử thương vô số...

Nhìn lại Sở Cuồng Nhân, có Bất Tử chi thân, không hề hư hao chút nào!

Kết quả lại thành bọn họ bắt nạt đối phương?

Có biết xấu hổ không thế?

“Lão tổ, ngươi đã đến!”

Sở Cuồng Nhân chưa từng nhìn thấy Huyền Thiên nhị tổ, nhưng biết người này là Thánh Nhân của Huyền Thiên tông, gọi một tiếng lão tổ cũng không sai.

“Lão tổ, Mộ Dung tứ tổ đã bị ta giết, hiện tại chỉ còn Mộ Dung nhị tổ, chúng ta liên thủ... Làm thịt ông ta đi!”

Sở Cuồng Nhân băng lãnh nói.

Đồng tử Huyền Thiên nhị tổ hơi co lại, cảm thấy da đầu run lên.

Móa nó!

Thảo nào ông ấy không tìm thấy Mộ Dung tứ tổ, thì ra đã bị Sở Cuồng Nhân giết, hắn, lại có thể trảm thánh! !

“Được!”

Sau khi từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, hai mắt của Huyền Thiên nhị tổ tỏa sáng.

Quan hệ giữa một núi một tông hai nhà cũng không hòa thuận, hiện tại có cơ hội hoàn toàn phá huỷ Mộ Dung gia, đương nhiên Huyền Thiên nhị tổ sẽ không buông tha.

Ông ấy và Sở Cuồng Nhân liên thủ, cùng nhau công kích Mộ Dung nhị tổ!

Mộ Dung nhị tổ vốn đã bị thực lực của Sở Cuồng Nhân làm cho sợ mất mật, lúc này lại thêm Huyền Thiên nhị tổ, căn bản không có phần thắng.

Không đến nửa canh giờ, ông ta đã bị đánh giết.

Thánh Linh của ông ta muốn chạy trốn, nhưng lại bị Câu Hồn Tác bắt được, tâm niệm Sở Cuồng Nhân vừa động, khiến đối phương hồn phi phách tán!

Còn cỗ thi thể Thánh Nhân kia, Sở Cuồng Nhân cũng không buông tha, hút vào không gian Thao Thiết, luyện hóa.

“Xong rồi, Mộ Dung gia xong rồi.”

Mộ Dung gia chủ vô lực, co quắp ngồi dưới đất, trên mặt tràn đầy tuyệt vọng.

Nhị thánh đã chết, Mộ Dung gia đã từ trên mây rơi xuống.

Qua trận chiến này, chỉ sợ Mộ Dung gia thanh danh hiển hách sẽ không gượng dậy nổi, bị xóa tên trong đạo thống Thánh Nhân.

“Tiểu gia hỏa, ngươi định xử lý những người còn lại thế nào?”

Huyền Thiên nhị tổ hỏi.

“Chưởng môn, lão tổ, đã đủ rồi.”

Lúc này, trên Thận Lâu truyền đến giọng nói của Mộ Dung Hiên.

Hắn ta nhìn thoáng qua Mộ Dung gia đã rách nát, “Bọn họ đã phải trả cái giá xứng đáng.”

Không phải hắn ta nhân từ nương tay.

Mà vì trên đời này có công đức nhân quả, trong Mộ Dung gia, ngoại trừ những người khi nhục hắn ta, cũng có không ít người vô tội.

Mộ Dung Hiên không muốn nhìn thấy Sở Cuồng Nhân vì hắn ta mà giết chóc quá nhiều, nhiễm nhân quả, tổn hại công đức, ảnh hưởng đến khí vận tương lai.

Chương 212: Tâm phế mới là phế thật, phải trả giá đắt

Nghe thấy Mộ Dung Hiên nói vậy, sát ý trong mắt Sở Cuồng Nhân dần thu liễm, nhưng trên người vẫn có sát khí lưu chuyển, khiến người ta sợ hãi!

Hắn đưa tay, thu nhập tất cả bảo kiếm vào trong hộp kiếm.

“Kiếm của Mộ Dung gia không tệ, ta sẽ lấy sử dụng.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Một lần đã lấy đi ba trăm bốn mươi mốt cây bảo kiếm của Mộ Dung gia.

Mộ Dung gia chủ trực tiếp phun ra một ngụm máu, đám bảo kiếm kia chính là những thánh kiếm phẩm chất tốt nhất, nổi danh nhất của Mộ Dung gia!

Trong đó thậm chí còn có mấy thanh Thánh Kiếm!

Cứ như vậy bị Sở Cuồng Nhân lấy đi!

Nhưng bất đắc dĩ!

Sở Cuồng Nhân đã trảm nhị thánh, ai dám nói một chữ không chứ?

Làm xong mọi chuyện, Sở Cuồng Nhân và Huyền Thiên nhị tổ đi lên Thận Lâu, nhưng không khởi động Thận Lâu rời đi.

Vẫn luôn lơ lửng trên không Mộ Dung gia, giống như một con cự thú Viễn Cổ lúc nào cũng có thể mở miệng cắn nuốt bọn họ, khiến bọn họ kinh hồn bạt vía.

“Vì sao hắn còn chưa đi?”

“Chẳng lẽ còn không chưa giết đủ?”

Đám người Mộ Dung gia đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ.

Nhưng khiến bọn họ nhẹ nhàng thở ra là, mặc dù Thận Lâu lơ lửng trên không trung, lại không có động tĩnh lớn gì.

Trên Thận Lâu.

Sở Cuồng Nhân đang xem xét vết thương cho Mộ Dung Hiên, ngoài trừ vết thương bên ngoài và kinh mạch đứt đoạn, một trận Xuân Phong Hóa Vũ Thuật bao phủ xuống là có thể cấp tốc khôi phục, nhưng khó giải quyết chính là tổn thương Linh Khư.

“Chưởng môn, bây giờ ta đã là một tên phế vật, ngươi không cần quan tâm ta đâu.” Mộ Dung Hiên đắng chát cười nói.

Linh Khư tổn thương, ngay cả tông sư đan dược cũng phải bó tay không có cách nào.

Hắn ta cảm thấy, chỉ sợ đời này mình đã vô duyên với tu hành rồi.

“Tâm phế mới thật sự là phế.”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

“Hữu tâm vô lực, có ích lợi gì đâu?”

“Ngươi chắc chắn ta không trị được cho ngươi như vậy sao?”

Nghe đến đây, ánh mắt Mộ Dung Hiên lộ ra chờ mong.

“Chưởng môn có thể chữa trị sao?”

Không người nào muốn làm người tàn phế, nhất là Đạo Tử tâm cao khí ngạo như Mộ Dung Hiên, càng khó có thể tiếp nhận.

Hơn nữa, nếu hắn ta tàn phế thì không còn giá trị với Huyền Thiên tông, không có cách nào trợ giúp Huyền Thiên tông nữa, cũng không thể báo đáp đại ân của chưởng môn, đây mới là chuyện hắn ta khó chịu nhất.

“Nói nhảm, có chuyện gì mà chưởng môn ta không làm được chứ, Thánh Nhân ta còn trảm được, huống chi một cái Linh Khư bị tổn thương nho nhỏ.”

Sở Cuồng Nhân cười nói.

“Thật sao?”

“Ta cần lừa ngươi sao?” Sở Cuồng Nhân liếc mắt, sau đó nói: “Được rồi, ngươi đi xuống nghỉ ngơi trước đi.”

“Vâng, chưởng môn.”

Mộ Dung Hiên mang theo hi vọng rời khỏi phòng.

Sau khi hắn ta rời đi, sắc mặt Sở Cuồng Nhân lập tức trở nên âm trầm, “Đáng chết Mộ Dung gia, Hắc Vũ lâu! !”

Trong hư không, thân ảnh Huyền Thiên nhị tổ hiện ra.

Ông ấy thở dài, “Quả nhiên ngươi không có cách chữa trị.”

Linh Khư là nguồn gốc lực lượng của một tu sĩ, một khi Linh Khư bị tổn hại, chính là tu sĩ kia đã bị phế đi.

Muốn trị liệu thương thế như vậy, quá khó khăn.

Ngay cả tông tư luyện đan cũng không có biện pháp.

“Nếu không có cách, vì sao không trực tiếp nói với hắn? Ngươi cho hắn hi vọng, tương lai sẽ khiến hắn càng thêm tuyệt vọng.” Huyền Thiên nhị tổ không giải thích được hỏi.

Ông ấy không tin Sở Cuồng Nhân không hiểu đạo lý này.

“Ai nói ta không có cách nào?”

“A, chẳng lẽ ta đoán sai, ngươi thật sự có thể chữa trị Linh Khư bị tổn thương?” Huyền Thiên nhị tổ ngạc nhiên nói.

“Hiện tại không được, không có nghĩa sau này không được, cho dù ta nghiên cứu cũng phải nghiên cứu ra.” Sở Cuồng Nhân kiên định nói.

“Chuyện này quá khó khăn đi.” Huyền Thiên nhị tổ có chút hoảng hốt, ông ấy không ngờ Sở Cuồng Nhân lại có chủ ý này.

Tự mình nghiên cứu biện pháp chữa trị Linh Khư bị tổn thương?

Huyền Thiên nhị tổ cũng không dám tưởng tượng độ khó khăn trong đó sẽ lớn như thế nào.

“Không thử một chút làm sao biết.”

Hiện tại Sở Cuồng Nhân là đại tông sư luyện đan, trong đầu có vô số đan phương, trong đó thật có mấy loại đan dược nhằm vào Linh Khư, nhưng đều không thể chữa trị cho linh khu của Mộ Dung Hiên.

Mặc dù như thế, hắn vẫn không từ bỏ, nếu không có, vậy thì hắn sẽ dùng vô số đan phương làm khuôn mẫu, chính mình nghiên cứu.

Biện pháp, đều do con người nghĩ ra.

“Được.” Huyền Thiên nhị tổ không tinh thông đan đạo, chỉ hy vọng Sở Cuồng Nhân có thể thành công, tạo ra chuyện xưa nay chưa từng có.

“Lam Vũ, lát nữa ngươi đi một chuyến đến Mộ Dung gia, để bọn họ làm cho ta một chuyện.” Trong mắt Sở Cuồng Nhân bắn ra một đạo lãnh ý.

“Mời công tử nói.”

...

Chuyện Sở Cuồng Nhân đại náo Mộ Dung gia, chém giết nhị thánh như cơn lốc bao phủ toàn thành, đồng thời cũng không ngừng truyền khắp Thương Khung tinh.

Tất cả thế lực, đạo thống nhận được tin tức đều chấn động.

Trong thành.

Đầu đường cuối ngõ đều có người bàn luận về trận đại chiến mới kết thúc không lâu kia, sau đó ánh mắt nhìn về phía Thận Lâu đều lộ ra sợ hãi.

“Sở Cuồng Nhân này, quá kinh khủng.”

Một tu sĩ không khỏi cảm khái nói.

“Đúng vậy, hai vị Thánh Nhân nói giết thì giết, hắn dùng sức một mình, cứ như vậy đánh tan một đạo thống Thánh Nhân.”

“Tồn tại dưới Thánh Nhân lại trảm Thánh Nhân, trên đời này, tại sao lại có người khủng bố như vậy, quả thực không hợp lẽ thường a.”

“Nghe nói Sở Cuồng Nhân vì một tên đệ tử mà đến Mộ Dung gia đòi công đạo, chậc chậc, vị chưởng môn này cũng quá ra sức.”

“Đúng vậy, ta cũng muốn gia nhập Huyền Thiên tông.”

“Người ta cũng phải nhận ngươi mới được.”

“Mau nhìn, có người xuống.”

Trong đám người bỗng nhiên có người kinh hô một tiếng.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy trên Thận Lâu có một thân ảnh bay xuống.

“Là nữ tử, Thiếu Đế Lam Vũ.”

“Nơi nàng đi là... Mộ Dung gia? !”

“Không thể nào, chẳng lẽ còn chưa đánh đủ?”

Đám người đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy bi ai thay Mộ Dung gia, đá phải tấm sắt như thế, thật sự quá khó khăn.

Mộ Dung gia.

Không ít con cháu của Mộ Dung gia đang quét dọn chiến trường bừa bộn.

Trận chiến này, quá khốc liệt.

Hơn nữa còn là một mình Mộ Dung gia thảm liệt, Sở Cuồng Nhân căn bản lông tóc không hao tổn.

Mỗi lần nghĩ đến đây, bất cứ ai trong Mộ Dung gia cũng cảm thấy hoảng sợ, bí mật gọi Sở Cuồng Nhân là quái vật.

“Trên Tiên Chu, có người đi xuống.”

Lúc này, một vị con cháu của Mộ Dung gia hoảng sợ quát to một tiếng.

Những người còn lại như lâm đại địch.

Chỉ thấy một đạo bóng người mặc khải giáp hoa lệ màu trắng bạc đi đến trước mặt mọi người, chính là Lam Vũ.

Mọi người nhìn thấy nàng, ánh mắt đề phòng.

Mặc dù không gặp Sở Cuồng Nhân, nhưng đối với người bên cạnh Sở Cuồng Nhân, bọn họ cũng cảm thấy hoảng sợ.

Dù người này vô cùng tuyệt mỹ cũng giống vậy, không phải Sở Cuồng Nhân lớn lên cũng phong hoa tuyệt đại, có một không hai sao?

Nhưng lúc người ta giết người, vô cùng gọn gàng linh hoạt đó.

Người của Mộ Dung gia vô cùng sợ hãi.

“Ngươi tới đây làm gì?”

Trong Mộ Dung gia có một bóng người đi ra, là Mộ Dung Phong.

“Ta đến truyền lời công tử nhà ta.”

“Sở Cuồng Nhân đã ép Mộ Dung gia đến mức này, hắn còn muốn làm gì nữa?” Mộ Dung Phong có chút cắn răng nghiến lợi nói.

Đồng thời, hắn ta cũng vô cùng tự trách.

Nếu không phải hắn ta dẫn Mộ Dung Hiên về Mộ Dung gia, khiến Mộ Dung Hiên bị thương tổn như vậy, Mộ Dung gia sẽ không rơi vào tình trạng này.

“Các ngươi gieo gió gặt bão, không trách công tử được.”

Lam Vũ đạm mạc nói.

“Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc còn muốn chúng ta làm gì nữa?”

“Công tử muốn tư liệu của Hắc Vũ lâu, các ngươi đi tìm đi, càng kỹ càng tốt, sáng mai, ta sẽ tới lấy.”

Nghe thấy vậy, đồng tử Mộ Dung Phong co rụt lại, “Sở Cuồng Nhân còn muốn đối phó Hắc Vũ lâu? !”

“Không ai có thể khi nhục người của Huyền Thiên tông, mặc kệ là Mộ Dung gia hay là Hắc Vũ lâu, đều phải trả giá đắt.”

Chương 213: Thiên Diễn Đan Điển, quỷ nhai, Hắc Vũ lâu chủ hoảng sợ

Lam Vũ truyền lại chỉ lệnh của Sở Cuồng Nhân cho Mộ Dung gia.

Mộ Dung Phong trầm ngâm một lát, “Được.”

Đối với yêu cầu của Sở Cuồng Nhân, bọn họ căn bản không có tư cách cự tuyệt, rất nhanh đã sai người đi thu thập tin tức về Hắc Vũ lâu.

Ngày thứ hai.

Trong Thận Lâu lơ lửng trên không trung, Sở Cuồng Nhân đã nghiên cứu đan phương một đêm mở mắt ra, cảm giác huyệt thái dương hơi đau.

“Chuyện nghiên cứu đan phương không phải con người có thể làm mà, tiếp tục như thế, đầu ta sẽ trọc mất.” Hắn vuốt mi tâm nói.

Nhưng Mộ Dung Hiên là sư đệ của hắn, cũng không thể mặc kệ.

“Được rồi, đi rút phần thưởng để thư giãn một chút.”

Sở Cuồng Nhân nói xong liền mở bàn quay ra.

Không thèm nhìn một cái, để nó tự chuyển động.

“Chúc mừng kí chủ rút được Thiên Diễn Đan Điển trong truyền thuyết!”

Hả?

Thiên Diễn Đan Điển?

Đan? !

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, vội vàng lấy Thiên Diễn Đan Điển ra, chỉ thấy trước mặt hắn xuất hiện một khối Rubic.

Không sai, chính là một khối Rubic.

Một khối Rubic theo phong cách cổ xưa, có phù văn quấn quanh chín ô vuông.

“Không phải đã nói Đan Điển sao? Sao lại là khối Rubic?”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Hắn vừa dứt lời, chỉ thấy khối Rubic bắt đầu vận chuyển, sau đó bên trong khối Rubic bắn ra một đạo quang mang, hóa thành một đứa trẻ lớn bằng một bàn tay.

Đứa trẻ này khoảng năm sáu tuổi, mặc cái yếm, bím tóc sừng dê, môi hồng răng trắng, khuôn mặt nhỏ béo ú.

“Xin chào chủ nhân, Thiên Diễn Đan Điển phục vụ ngài.”

Đứa trẻ lơ lửng giữa không trung nói chuyện với Sở Cuồng Nhân.

“Ngươi là... Khí linh?”

“Là khí linh tập hợp đan đạo từ xưa đến nay tạo thành Thiên Diễn Đan Điển, chủ nhân có thể gọi ta Tiểu Thiên.”

Trên mặt Tiểu Thiên lộ ra vẻ đắc ý.

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

Không ngờ Thiên Diễn Đan Điển lại có khí linh, khí linh quá hiếm thấy, ngay cả Đế binh cũng chưa chắc đã có.

Hắn gặp vũ khí nắm giữ linh trí hoàn chỉnh, cũng chỉ có Côn Ngô đã dung hợp kiếm hồn mà thôi, hiện tại thêm một Thiên Diễn Đan Điển nữa.

“Tiểu Thiên, ta muốn tu phục Linh Khư, ngươi có thể giúp ta không?”

“Linh Khư của chủ nhân bị hao tổn?”

“Không phải, là một vị bằng hữu của ta.”

“Được, không có vấn đề, ta sẽ tìm giúp ngươi.”

Chỉ thấy Tiểu Thiên tiến vào khối Rubic, khối Rubic nhanh chóng chuyển động, một lát sau, Tiểu Thiên một lần nữa chui ra.

“Chủ nhân, tìm được rồi!” Tiểu Thiên vung tay lên, vô số tự phù xuất hiện trong hư không, là một loại đan phương tên là Bổ Linh Đan.

Đan dược này có thể tu bổ Linh Khư!

“Quá tốt rồi.”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Không ngờ nan đề quấy nhiễu hắn một đêm lại được Tiểu Thiên giải quyết, Thiên Diễn Đan Điển này đúng là quá cường đại.

A không...

Phải nói là Hạnh Vận Quang Hoàng quá cường đại.

Vừa vặn để hắn rút trúng Thiên Diễn Đan Điển.

Sở Cuồng Nhân nhìn đan phương, phát hiện phần lớn dược tài trên đó đều có tìm được, chỉ có một thứ khó giải quyết.

“Thất Thải Tinh Vân Hoa... Đây là một gốc Thánh Dược!”

“Phải tốn chút công phu tìm mới được.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói, ghi lại đan phương, sau đó hắn cầm Thiên Diễn Đan Điển trong tay vuốt một hồi.

Hắn thấy, Đan Điển chính là một khối Rubic, bên trên có chín ô vuông, thiết kế không khác gì khối Rubic.

Sáu loại đồ án, mỗi loại chín cái phân bố trên mỗi ô vuông.

“Sau này nhàm chán còn có thể lấy ra chơi.”

Sở Cuồng Nhân cười, cất kỹ.

...

“Công tử, đây chính là tin tức liên quan tới Hắc Vũ lâu.” Lam Vũ cầm tư liệu mới lấy được ở Mộ Dung gia đi đến.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia hàn quang, “Mộ Dung gia đã trả giá đắt, Hắc Vũ lâu cũng nên bị thu thập một chút.”

Giống như hắn nói, không ai có thể khi nhục người của Huyền Thiên tông mà không cần trả bất cứ giá nào, đương nhiên Hắc Vũ lâu sẽ không ngoại lệ.

Sau khi xem tư liệu, trong lòng Sở Cuồng Nhân đã có quyết đoán.

“Đi thôi, đi đến Hắc Vũ lâu.”

Sở Cuồng Nhân nói xong, liền dẫn theo Lam Vũ đi xuống Thận Lâu.

Khi hạ xuống mặt đất, có không ít tu sĩ nhìn lại, trong lòng không khỏi run lên, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

“Oa, vị công tử này lớn lên thật đẹp trai.” Cũng có một vài nữ tu không biết chuyện xảy ra ở Mộ Dung gia lộ ra vẻ si mê nói.

Bên cạnh, một số tu sĩ nghe vậy, ánh mắt càng thêm phức tạp.

Đẹp trai đúng là đẹp trai.

Nhưng gia hỏa này quá dọa người!

Hai vị Thánh Nhân của Mộ Dung gia đều chết trong tay đối phương.

Trên đường đi, có một tu sĩ mặc hắc bào nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trong mắt lướt qua một vệt kiêng kị, lại nhìn thấy phương hướng đối phương và Lam Vũ đi tới, sắc mặt biến hóa, nhanh chóng rời đi.

Tu sĩ mặc hắc bào đi đến chỗ không người, lấy ra một tấm lệnh bài, sau đó, chỉ thấy không gian trước mặt hắn nổi lên gợn sóng.

Tu sĩ mặc hắc bào vội vàng đi vào, đó là một con đường quỷ quyệt âm trầm, bốn phía tối tăm, giống như quỷ nhai.

Mà những người đi trên đường cũng đều đeo mặt nạ.

Tu sĩ mặc hắc bào cũng lấy ra một cái mặt nạ đeo lên, sau đó vội vàng chạy đến một tòa cung điện cuối con đường.

Trong đó, có một tu sĩ đeo mặt nạ quỷ dữ tợn ngồi trên vương vị, đang lật xem sổ sách.

Bên trên ghi lại sinh ý không thể lộ ra, đương nhiên, cũng là sinh ý mà Hắc Vũ lâu sống dựa vào.

“Bẩm lâu chủ, Sở Cuồng Nhân đã xuống Tiên Chu.”

Nghe thấy vậy, bàn tay của lâu chủ run lên nhè nhẹ.

“Còn chuyện gì nữa?”

“Hắn mang theo một nữ tử đi về phía quỷ nhai.”

“Ừm, ta đã biết.”

“Lâu chủ, Sở Cuồng Nhân đến quỷ nhai, chúng ta có cần tránh đi không, miễn xảy ra xung đột với hắn.”

“Chúng ta làm gì có xung đột với hắn chứ.”

Lâu chủ Hắc Vũ lâu lơ đễnh nói.

“Nhưng bên ngoài đều đang nói, Sở Cuồng Nhân đến Mộ Dung gia nháo long trời lở đất, là vì một vị sư đệ của hắn.”

“Ha, có ý tứ, Sở Cuồng Nhân này cũng là người trọng tình trọng nghĩa, nhưng chuyện này có liên quan gì đến chúng ta?”

Hắc Vũ lâu chủ vẫn không phát hiện cái gì.

Tu sĩ mặc hắc bào nhắm mắt nói: “Người sư đệ kia của hắn có vẻ như chính là Mộ Dung Hiên mà thời gian trước Mộ Dung gia muốn chúng ta phế.”

Nghe thấy vậy, quyển sách trong tay Hắc Vũ lâu chủ trực tiếp rơi trên mặt đất, không thể tin nói: “Ngươi lặp lại lần nữa!”

“Mộ Dung Hiên, là bị chúng ta phế bỏ! Hắn ta là sư đệ của Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân cũng vì hắn ta mà đại náo Mộ Dung gia.”

“Nhanh, nhanh đóng quỷ nhai lại! Lấy cho ta một cỗ Tiên Chu, bây giờ ta muốn rời khỏi.” Hắc Vũ lâu chủ bị dọa đến mất hồn mất vía.

Sở Cuồng Nhân đại náo Mộ Dung gia, ông ta cảm thấy cũng không sao cả, dù sao ông ta có làm một số mua bán không thể lộ ra, đám đạo thống Thánh Nhân này có nháo thế nào, cũng không liên quan đến ông ta.

Thật sự không ngờ, việc này còn có liên quan đến Hắc Vũ lâu!

Ngay lúc Hắc Vũ lâu chủ bị dọa đến mức muốn chạy trốn, đột nhiên bầu trời phía trên quỷ nhai bị chấn động dữ dội.

Trên bầu trời tối mờ của quỷ nhai bắt đầu xuất hiện một vết nứt, nơi đây đã lâu không nhìn thấy ánh sáng, lúc này lại có ánh mặt trời chói mắt chiếu vào.

Sắc mặt mọi người trên quỷ nhai thay đổi, nhìn lên bầu trời.

“Kết giới của quỷ nhai bị phá!”

“Là ai làm?”

“Tình huống như thế nào, lại có đến phá hỏng kết giới của quỷ nhai, muốn đối địch với toàn bộ ma đạo tại Huyền Vũ vực sao?”

“Người nào, lại lớn mật như thế?”

Chỉ thấy vết nứt kia càng lúc càng lớn, trực tiếp lan tràn đến cả mảnh trời, cuối cùng, bầu trời tối tăm ầm vang sụp đổ!

Chương 214: Đại náo quỷ nhai, diệt Hắc Vũ lâu, rung động trong gầm trời

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không.

Phía dưới, một mảng lớn hư không đang vặn vẹo, đó là một kết giới vô hình, mà lúc này, kết trên kết giới có từng đạo vết rách lan tràn ra, cuối cùng ầm vang phá nát! !

Quỷ nhai, hoàn toàn hiển hiện trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Nhìn một đam tu sĩ đeo mặt nạ hình dáng tướng mạo khác nhau bên dưới, Sở Cuồng Nhân cười một tiếng, “Quỷ nhai sao, đúng là nơi yêu ma quỷ quái, Tu La ác quỷ tề tụ.”

So với ba vực khác, tu sĩ tại Huyền Vũ vực phát triển mạnh hơn nhiều, thậm chí còn tạo thành hiện tượng kì lạ như đường phố quỷ nhai.

Cái gọi là quỷ nhai, chính là nơi một nhóm ma tu tụ hội, do các tổ chức ma tu trong Huyền Vũ vực cùng sáng tạo, rất nhiều nơi trong Huyền Vũ vực đều có.

Phá hỏng quỷ nhai, giống như đối địch với tất cả ma đạo ở Huyền Vũ vực vậy, ngay cả các đạo thống Thánh Nhân cũng không dám tùy tiện động tới.

Hắc Vũ lâu được mở trong quỷ nhai.

Lúc này, Hắc Vũ lâu ở cuối cùng quỷ nhai, Hắc Vũ lâu chủ nhìn thấy kết giới quỷ nhai bị phá, sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Tên điên, cái tên điên này!”

“Hắn đanh tuyên chiến với ma đạo ở Huyền Vũ vực a! Chỉ vì đối phó với Hắc Vũ lâu ta, hắn lại làm ra chuyện này? !”

...

Sở Cuồng Nhân chậm rãi hạ xuống, đi vào quỷ nhai.

Bước đi nhẹ nhàng, lại khiến bên dưới phải chịu áp lực to lớn, trong khoảnh khắc hắn rơi xuống đất, toàn bộ quỷ nhai vì thế mà chấn động.

Hắn mặc áo trắng, không nhiễm trần thế, khuôn mặt tuyệt thế, bên hông treo cổ kiếm, giống như một vị tiên nhân không dính khói lửa trần gian.

Không hợp với quỷ nhai tràn ngập yêu ma quỷ quái.

Giờ phút này, Trích Tiên đi xuống quỷ nhai, khiến trái tim chúng ma đập nhanh.

“Ngươi phá hỏng kết giới của quỷ nhai, chính là công khai tuyên chiến với toàn bộ ma đạo ở Huyền Vũ vực, Sở Cuồng Nhân, ngươi thật lớn mật!”

Một ma tu đeo mặt nạ không được lớn tiếng quát.

“Những người khác đều không dám nói chuyện, ngươi lại ở đây hét lên, muốn tìm đường chết sao?” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn nhẹ nhàng khoát tay, một cỗ lực lượng thần sơn khủng bố bạo phát!

Tên ma tu không kịp kêu thảm một tiếng đã bị trấn sát!

Những người còn lại thấy thế, lập tức câm như hến.

Lúc trước, bọn họ đã từng nghe đồn về Sở Cuồng Nhân, nhất là tại Ma Khốc sơn, đối phương chém giết mười vạn ma tu, chuyện này lưu truyền rộng rãi trong Ma Đạo tại Thương Khung tinh, khiến người ta kiêng kị.

Hơn nữa, hôm qua, đối phương còn giết hai vị Thánh Nhân!

Tất cả ma tu đều sợ hắn đến cực hạn.

Dù biết đối phương phá hỏng quỷ nhai, tuyên chiến với toàn bộ tu sĩ ma đạo trong Huyền Vũ vực, nhưng bọn họ vẫn không dám động.

Sở Cuồng Nhân không để ý đến những người khác, mà nhìn tòa nhà cao màu đen phía xa.

Trên tòa nhà kia có treo một tấm bảng, viết ba chữ to... Hắc Vũ lâu!

Đây chính là mục tiêu chuyến này của hắn.

Hắn mang theo Lam Vũ đi về phía Hắc Vũ lâu, cùng lúc đó, dị tượng Cửu Thiên Kiếm Ngục thi triển, mười hai trụ kiếm khí lớn phóng lên tận trời, hoàn toàn bao vậy Hắc Vũ lâu, bảo đảm không ai có thể rời đi.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi muốn làm gì?”

Hắc Vũ lâu chủ đi ra, lớn tiếng chất vấn.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, lại cười, “Các ngươi phế tu vi của sư đệ ta, hiện tại còn hỏi ta muốn làm gì sao? !”

“Đó là mua bán.”

“Có vài chuyện mua bán, làm, sẽ chết!”

Trong ánh mắt Sở Cuồng Nhân dần nổi lên lãnh ý.

“Sở Cuồng Nhân, Hắc Vũ lâu chúng ta lệ thuộc Địa Phủ, đó là tổ chức ma đạo lớn nhất Huyền Vũ vực, thậm chí là toàn bộ Thương Khung tinh, ngay cả đạo thống Thánh Nhân cũng phải kiêng kị, ngươi thật sự muốn cùng chúng ta cá chết rách lưới sao?”

Hắc Vũ lâu chủ thấy Sở Cuồng Nhân không buông tha, trực tiếp nói ra chỗ dựa lớn nhất của mình, cũng chính là tổ chức Ma Đạo lớn nhất, Địa Phủ!

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân hơi sững sờ, sau đó khẽ cười một

tiếng.

“Đúng lúc, Địa Phủ các ngươi thật sự muốn đối địch với ta phải không, mỗi lần ma tu gây chuyện, đều có người của Địa Phủ tham dự.”

“Vậy hôm nay, ta càng không thể bỏ qua cho Hắc Vũ lâu.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, sau đó đưa tay đánh ta chưởng.

Đạo vận bàng bạc hiển hóa thành một tòa Thái Cổ Thần Sơn trong hư không, trùng trùng điệp điệp nghiền ép ra, nện trên người Hắc Vũ lâu chủ.

Hắc Vũ lâu chủ bay ngược ra ngoài, nện vào Hắc Vũ lâu, cả người và lâu cứ thế bị đánh nổ!

Một đám sát thủ từ trong Hắc Vũ lâu lao ra, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra kiêng kị, sau đó phân thành bốn phương tám hướng chạy trốn.

Bọn họ biết mình căn bản không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

Đối mặt với Sở Cuồng Nhân, bọn họ chỉ có thể trốn!

“Lựa chọn sáng suốt, nhưng đáng tiếc, khi ta tới, các ngươi chỉ có thể đi về một hướng thôi, đó chính là... Đường chết!”

Kiếm khí dồi dào bạo phát, bao phủ bốn phương tám hướng!

Một đạo kiếm khí, chính là một cái phân thân!

Trăm ngàn đạo kiếm khí hóa thành trăm ngàn cái phân thân giết ra, sát thủ bốn phía thấy thế, vô cùng kinh dị, liều mạng chạy trốn.

“Đây là pháp môn gì?”

“Đáng chết.”

“Trời ạ, đi mau.”

“Chờ một chút, không gian phía này đã bị phong tỏa, là mấy trụ kiếm khí kia, đó là dị tượng Đạo Thể của hắn! Chúng ta không trốn được!”

“Vậy liều mạng với hắn.”

Đám sát thủ này vốn là những người lưỡi đao nhiễm máu, lúc nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, biết không phải là đối thủ liền muốn trốn.

Nhưng bây giờ không thể trốn thoát, lại khơi dậy hung tínhcủa bọn họ.

Trong lúc nhất thời, các loại sát chiêu đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, bọn sát chiêu của bọn họ bị phân thân kiếm khí đánh tan, căn bản không thể đả thương hắn.

Phân thân kiếm khí bắt đầu chém giết kịch liệt với đám sát thủ, vô số kình khí bắn ra, toàn bộ quỷ nhai trở nên vô cùng hỗn loạn, có vài tu sĩ bị liên lụy, chửi ầm lên, vô cùng tức giận.

Nhưng Sở Cuồng Nhân hoàn toàn không quan tâm chuyện này.

Dù sao đều là một đám ma tu, chết thì chết thôi.

“Nào, Lam Vũ, ngồi đi.”

Không biết Sở Cuồng Nhân lấy từ đâu ra hai chiếc ghế, cho Lam Vũ một cái, hai người ngồi ở một bên, nhìn trận chém giết này giống như xem kịch vậy.

“Công tử, phân thân kiếm khí của ngươi thật lợi hại.”

Lam Vũ nhìn phân thân đầy trời, không khỏi sợ hãi than.

“A, tạm được.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Tu sĩ bên cạnh nghe vậy, không khỏi liếc mắt.

Phân thân kiếm khí huyền diệu, mọi người ở đây chưa từng nghe thấy, cũng chưa từng nhìn thấy, nhưng trong miệng Sở Cuồng

Nhân, lại chỉ tạm được? !

Quá con mẹ nó khinh người!

Một lát sau, một đám phân thân kiếm khí đã giết chết tất cả sát thủ của Hắc Vũ lâu không còn một mống, Sở Cuồng Nhân liền thu hồi đế thuật này.

“Vào xem đi.”

Sở Cuồng Nhân mang theo Lam Vũ đi vào Hắc Vũ lâu vơ vét một phen.

Không có vật gì tốt, chỉ có một chút linh thạch mà thôi.

Làm xong tất cả, hai người mới rời khỏi quỷ nhai.

Chờ bọn họ đi xa, đám ma tu trốn đi mới dần dần ló đầu ra, nhìn về phía hai người rời đi, vẻ mặt hoảng sợ.

Trong không khí, còn lưu lại lượng lớn sát khí.

“Sở Cuồng Nhân này, quá kinh khủng.”

“Đúng vậy, Hắc Vũ lâu nói diệt thì diệt, nhưng lần này hắn đại náo quỷ nhai, đã hoàn toàn kết thù với ma đạo ở Huyền Vũ vực rồi.”

“Không sai, hơn nữa Hắc Vũ lâu còn là thế lực lệ thuộc Địa Phủ, cũng không biết Địa Phủ sẽ dùng biện pháp gì đối phó với Sở Cuồng Nhân.”

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Trong hai ngày ngắn ngủi, chuyện Sở Cuồng Nhân chém giết hai vị Thánh Nhân của Mộ Dung gia, diệt Hắc Vũ lâu, đại náo quỷ nhai, hết thù với toàn bộ ma đạo ở Huyền Vũ vực đã cấp tốc lưu truyền khắp bốn phương tám hướng.

Không biết bao nhiêu thế lực bị dọa gần chết.

Danh tiếng của Sở Cuồng Nhân, rung động trong gầm trời.

Chương 215: Các phương phản ứng, Hạn Vận Quang Hoàn trâu bò, nghiên cứu ra được

“Cái gì, Sở Cuồng Nhân giết Thánh Nhân của Mộ Dung gia! !”

Lức tin tức truyền đến tai đám đạo thống chi chủ tại Thanh Long vực, tất cả mọi người mộng, có người bị dọa đến mức đạo tâm suýt nữa sụp đổ.

Thánh Nhân là nhân vật nào?

Đó chính là tồn tại đứng đầu tại Thương Khung tinh!

Bây giờ, trên mặt nổi trong Thương Khung tinh, chủ của mỗi đạo thống Thánh Nhân chỉ là Vô Thượng Chí Tôn, Thánh Nhân đều ở hậu trường.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vừa chấp chưởng Huyền Thiên tông không được mấy ngày lại chạy đến Huyền Vũ vực, giết hai vị Thánh Nhân của Mộ Dung gia rồi? !

Tin tức này, quá rung động!

Chu Tước vực, Bạch Hổ vực, Huyền Vũ vực còn tốt, mặc dù cũng rất rung động, nhưng cũng không có động tá gì.

Nhưng các đạo thống Thánh Nhân Tử Dương cốc, Linh Hư Thánh Địa, Lôi âm Tự ở cùng một vực với Huyền Thiên tông đều có chút luống cuống.

Thánh Nhân sau lưng bọn họ cũng giống vậy.

Sở Cuồng Nhân, lại có thể trảm thánh! !

Sau này nếu không cẩn thận trở mặt với Huyền Thiên tông, không cần đám Thánh Nhân phía sau xuất thủ, một mình Sở Cuồng Nhân cũng có thể phá vỡ một đạo thống rồi!

Ai có thể chống đỡ được? !

Tất cả đạo thống đều phái ra thám tử đi dò xét tình báo.

Rất nhanh, tình báo cụ thể liên quan đến việc Sở Cuồng Nhân chém giết hai vị Thánh Nhân của Mộ Dung gia đã bày ra trước mặt các đại đạo thống chi chủ.

Khi biết chuyện Sở Cuồng Nhân đi lấy lại công đạo cho một vị đệ tử trong tông, mọi người không khỏi giật mình, lại biết vị đệ tử kia đã biến thành phế vật, không có chút giá trị, mọi người trực tiếp choáng váng.

Vì một tên phế vật không có chút giá trị với tông môn, hắn lại không tiếc quyết liệt khai chiến với Mộ Dung gia, còn chém giết hai vị Thánh Nhân!

Móa nó!

Không phải Sở Cuồng Nhân là một kẻ điên chứ?

Nhưng chính vì như thế, mọi người mới càng thêm kiêng kị Sở Cuồng Nhân, bởi vì bọn họ không biết một ngày Sở Cuồng Nhân điên lên, sẽ vì lý dò gì, làm ra chuyện thế nào nữa.

Gia hỏa này, căn bản không ra bài như bình thường!

“Sau này tận lực đừng xảy ra xung đột với người của Huyền Thiên tông.”

“Đúng vậy, vì một đệ tử đã bị phế, Sở Cuồng Nhân lại có thể làm ra chuyện như vậy, ai biết nếu thật sự chọc đến Huyền Thiên tông, Sở Cuồng Nhân sẽ làm ra chuyện điên cuồng gì nữa.”

“Khốn kiếp, sao trên đời lại có kẻ điên như vậy!”

“Tên điên không đáng sợ, đáng sợ là tên điên này còn nắm giữ năng lực chém giết Thánh Nhân, Sở Cuồng Nhân, cái tên này đúng là không gọi sai.”

“Không phải Huyền Thiên tông đang tranh giành mỏ Linh thạch ở các nước phía nam sao? Phân phó xuống, đừng chống đối, nhường cho bọn họ đi.”

“Đây là chuyện gì vậy?”

Trong Thanh Long vực, các đại đạo thống Thánh Nhân đều có hành động.

Bọn họ kiêng kị Sở Cuồng Nhân, đạt đến cực hạn!

Ngay cả đám Thánh Nhân cũng giống như vậy.

Ngoại trừ Thanh Long vực, tổ chức ma đạo tại Huyền Vũ vực cũng biết Sở Cuồng Nhân phá hủy kết giới quỷ nhai, diệt Hắc Vũ lâu.

Nhưng đám ma tu này đều kiêng kị thực lực của Sở Cuồng Nhân, không dám động thủ.

Bọn họ đưa ánh mắt nhìn về phía Địa Phủ, đó là tổ chức Ma Đạo lớn nhất, thần bí nhất tại Thương Khung tinh, hi vọng đối phương có thể ra chủ ý.

Nhưng liên tiếp mấy ngày, Địa Phủ đều không có bất kỳ phản ứng gì.

Thái độ làm khiến tất cả mọi người hiểu.

Địa Phủ, cũng sợ Sở Cuồng Nhân!

Trong lúc nhất thời, Sở Cuồng Nhân đã trở thành cấm kị trong toàn bộ Ma Đạo!

Thậm chí ngay cả các thệ lực phụ thuộc Huyền Thiên tông cũng trở thành cấm địa không thể tùy tiện động vào trong mắt toàn bộ Ma Đạo.

...

Thận Lâu đang di chuyển trên biển mây.

Giờ phút này, mấy người Sở Cuồng Nhân đang trên đường trở về.

“Thận Lâu này thật là to lớn.”

Huyền Thiên nhị tổ cũng ở trên Thận Lâu, ông ấy nhìn thấy lầu các cung điện phía trên, không khỏi tấm tắc khen ngợi.

“Thận Lâu thật sự là của tiểu gia hỏa ngươi sao?”

“Đúng, trước đó cơ duyên trùng hợp mà có được.”

Lam Vũ khẽ vuốt cằm, nói theo lời Sở Cuồng Nhân.

Mặc dù nàng cảm thấy lời giải thích này không khác gì không nói.

Quả nhiên.

Nghe thấy nàng giải thích như vậy, Huyền Thiên nhị tổ liếc mắt.

Cơ duyên trùng hợp?

Có lần nào không phải cơ duyên trùng hợp có được.

Huyền Thiên nhị tổ trợn mắt như đám người mấy người Huyền Kỳ Tôn Giả, Như Yên trưởng lão lúc trước, sau đó không nhịn được muốn phun ra mấy tiếng đậu đen rau muống, nhưng cuối cùng cũng không hỏi nữa.

Trong một gian lầu các trên Thận Lâu.

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, đang tu hành.

Lần này đến Mộ Dung gia, hắn đã trảm hai vị Thánh Nhân, chuyện này khiến hắn tiêu hao rất nhiều, hơn nữa còn gây thù oán với Ma Đạo ở Huyền Vũ vực.

Nhưng hắn cảm thấy, những chuyện này đều đáng giá.

Thứ nhất có thể lấy lại công đạo cho Mộ Dung Hiên, thứ hai có thể chấn nhiếp thế lực khắp nơi, thứ ba luyện hóa hai cỗ thi thể Thánh Nhân, khiến hắn vừa đột phá Tôn giả càng thêm vững chắc, thậm chí còn đột phá tiếp.

Bây giờ, hắn đã là Tôn giả cảnh trung kỳ.

“Hai cỗ thi thể Thánh Nhân, lại chỉ khiến ta tăng lên một cảnh giới nhỏ, càng về phía sau, tu vi càng khó tăng lên.”

“Nhất là căn cơ của ta, muốn đột phá cần hao phí linh lực, tài nguyên nhiều hơn tu sĩ bình thường rất nhiều, quả thực không dễ.”

Sở Cuồng Nhân tạo ra vô thượng căn cơ, đúng là chuyện tốt.

Nhưng tác hại duy nhất, chính là hắn muốn đột phá, cần hao phí linh lực gấp tu sĩ bình thường mười mấy lần thậm chí là mấy chục lần.

Nhưng mỗi lần đột phám chiến lực của hắn càng tăng lên cực kỳ khủng bố.

So với chuyện này, chút tác hại kia không đáng kể chút nào, đừng nói đến chuyện Sở Cuồng Nhân còn có một cái hack Huyễn Tưởng Luân Bàn trong tay, người khác sẽ thiếu tài nguyên, nhưng hắn sẽ không bao giờ thiếu.

“Hiện tại phải nghĩ biện pháp chữa trị linh khư cho Mộ Dung Hiên trước, Thất Thải Tinh Vân Hoa, Thánh Dược bực này phải đi đâu tìm đây.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

“Không bằng dùng Tầm Bảo Thuật thử một lần.”

Nghĩ vậy, Sở Cuồng Nhân liền phát động Tầm Bảo Thuật.

Hắn cũng không ôm hi vọng gì.

Mặc dù Tầm Bảo Thuật có thể tìm kiếm bảo vật trong thiên hạ, nhưng cũng có phạm vi hạn chế, không khả năng thánh dược này lại ở gần hắn được.

Quả nhiên, lần thứ nhất tìm kiếm.

Hắn không có thu hoạch gì, chỉ tìm kiếm được mấy loại bảo vật bình thường, hắn không để trong lòng, cũng không đi lấy.

Thận Lâu lại vận chuyển một hồi.

Hắn lại lần nữa thôi động Tầm Bảo Thuật tìm một lần.

Lần này, cũng không ôm hi vọng gì.

“Phía nam ba vạn dặm, có bảo dược cấp Chí Tôn Lục Mang Thảo...”

“Phía nam ba vạn dặm, có bảo dược cấp Chí Tôn Bàn Long Hoa...”

“Phía nam ba vạn một trăm dặm, có bảo dược cấp Chuẩn Thánh... Phía nam ba vạn một trăm dặm, có bảo dược Thánh cấp Thất Thải Tinh Vân Hoa...”

Tầm Bảo Thuật phản hồi tin tức.

Sắc mặt Sở Cuồng Nhân lập tức có chút cổ quái.

Móa ơi.

Thật sự có Thất Thải Tinh Vân Hoa này!

Giá trị may mắn đong đầy a!

Hạnh Vận Quang Hoàn thật trâu bò!

Căn cứ theo tin tức Tầm Bảo Thuật phản hồi, không chỉ là Thất Thải Tinh Vân Hoa, còn có lượng lớn bảo dược, đều tụ ở cùng một nơi, chính là phía nam khoảng ba vạn dặm.

“Phía nam ba vạn dặm, có nơi nào đặc biệt sao?”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Nhưng nói thế nào, đã có tin tức liên quan tới Thất Thải Tinh Vân Hoa, Sở Cuồng Nhân phải đi xem một chút.

Sau đó, hắn thay đổi phương hướng Thận Lâu.

Trên Thận Lâu, mấy người Huyền Thiên nhị tổ cũng chú ý tới phương hướng của Thận Lâu, lúc này, Sở Cuồng Nhân vừa đi ra lầu các.

“Công tử, chúng ta muốn đi đâu vậy?”

“Đi về phía nam, tìm dược tài trị thương cho Mộ Dung Hiên.”

Bên cạnh, Huyền Thiên nhị tổ lộ ra vẻ ngoài ý muốn, “Ngươi biết phải chữa tổn thương Linh Khư thế nào sao?”

“Ừm.”

Huyền Thiên nhị tổ lập tức kinh ngạc, “Hai ngày trước ngươi còn bó tay không có cách nào, nói còn phải nghiên cứu một phen mà?”

“Đúng vậy, nghiên cứu ra rồi.”

“Nhanh như vậy?” Huyền Thiên nhị tổ sửng sốt.

Chương 216: Đan Thư Thiết Quyển, Thanh Sương Thánh Nhân, nào có Luyện Đan Sư như vậy

Huyền Thiên nhị tổ sửng sốt.

Mặc dù ông ấy không tinh thông đan đạo, nhưng cũng biết muốn trị liệu Linh Khư khó khăn dường nào, đừng nói đến trong tình huống không có đan phương.

Sở Cuồng Nhân nói phải nghiên cứu.

Ông ta cũng không cảm thấy không có khả năng, dù sao đối phương đã từng sáng tạo ra quá nhiều chuyện không thể tin được, người khác không nghiên cứu ra, không có nghĩ là hắn không thể.

Nhưng như vậy cũng quá nhanh đi! !

Hai ngày trước mới nói, hiện tại đã nghiên cứu ra được?

Chuyện này khiến Huyền Thiên nhị tổ có cảm giác như một trò đùa.

Linh Khư tổn thương, là nan đề trong giới đan đạo vô số năm qua, không biết có bao nhiêu Luyện Đan Sư nghiên cứu về vấn đề này như tre già măng mọc, nhưng vẫn không tìm hiểu ra được.

Mà bây giờ, Sở Cuồng Nhân chỉ dùng hai ngày đã nghiên cứu ra.

Móa nó, đây thật là người sao?

Đột nhiên, ông ấy liên tưởng đến chuyện Sở Cuồng Nhân từng nửa ngày liên tục tự sáng tạo ra mười hai loại Thánh Nhân pháp.

Ông ấy cũng không cảm thấy bất ngờ nữa.

“Quái vật.”

Huyền Thiên nhị tổ thì thầm một tiếng.

...

Tại Thương Khung tinh, ngoại trừ đạo thống Thánh Nhân có Thánh Nhân tọa trấn, cũng có một vài tán tu Thánh Nhân không phụ thuộc vào bất kỳ thế lực nào.

Ví dụ như Bạch Mi Thánh Nhân tại Thanh Long vực.

Mà tại Huyền Vũ vực, cũng có một vị Thánh Nhân như vậy.

Huyền Vũ vực, một sơn cốc nào đó.

Hôm nay, có một đám tu sĩ tụ tập ở ngoài sơn cốc.

Những người này nhìn vào sơn cốc, vẻ mặt chờ mong.

“Không ngờ có một ngày Thanh Sương Thánh Nhân lại mời chúng ta đến đây quan sát Đan Thư Thiết Quyển, thật sự quá tốt rồi.”

“Nghe nói trên Đan Thư Thiết Quyển ẩn chứa truyền thừa của một vị đại tông sư đan đạo, ai có thể bổ sung tám mươi tám đạo tàn khuyết đan phương trên đó, thì có thể đạt được truyền thừa, đến lúc đó giống như một bước lên mây!”

“Đúng là như vậy, đây chính là đại tông sư đan đạo a, ngay cả Thánh Nhân cũng phải lấy lễ đối đãi.”

“Nếu ta có thể bổ sung đan phương trên đó, chậc chậc.”

“Ngươi suy nghĩ cái rắm.”

Lúc này, có một lão giả đi tới.

Lão giả này mặc bạch bào, nhìn rất hiền lành, nhưng Đan Sư xung quanh lại phải lấy lòng ông ta.

“Lý tông sư, đã lâu không gặp.”

“Không nghĩ tới lại nhìn thấy Lý tông sư ở đây, ngày trước phong thái Lý tông sư luyện chế bảo đan Chí Tôn, vẫn còn mới mẻ trong kí ức của ta a.”

“Lý tông sư là Thái Sơn Bắc Đẩu trong giới đan đạo tại Huyền Vũ vực, thậm chí là toàn bộ Thương Khung tinh, lần này ngài đến đây, đan phương trên Đan Thư Thiết Quyển nhất định sẽ được bổ sung.”

“Không sai...”

“Đâu có đâu có, chư vị quá đề cao ta rồi.”

Mặc dù Lý tông sư nỗ lực từ chối, nhưng từ ý cười trên mặt, cho thấy ông ta vô cùng hưởng thụ mọi người lấy lòng.

Lúc này, cách đó không xa, lại có một người đi tới, người này chính là người mới gia nhập Huyền Thiên tông, Cổ Giang Cổ tông sư.

Lý tông sư nhìn lại, sắc mặt có chút khó coi.

“Ôi, ta tưởng là ai, hóa ra là Cổ tông sư a.”

Lý tông sư âm dương quái khí nói.

Cổ Giang nghe vậy nhìn lại, sắc mặt cũng cứng đờ, lập tức hừ một tiếng nói: “Lý tông sư, không ngờ ngươi cũng tới đây.”

“Thanh Sương Thánh Nhân mở ra Đan Thư Thiết Quyển, làm sao ta có thể không đến, ngược lại là Cổ tông sư, nghe nói vài ngày trước trước ngươi gia nhập Huyền Thiên tông, không ngờ cũng từ xa chạy tới, thật khổ cho bộ xương già này của ngươi nha.”

“Cũng vậy.”

“Lại nói, Cổ tông sư luôn tự xưng thanh cao, không gia nhập bất kỳ thế lực nào, làm sao lại chịu gia nhập Huyền Thiên tông vậy?”

“Không liên quan gì tới ngươi.”

“Hừ.”

Bầu không khí giữa hai đại tông sư có chút giương cung bạt kiếm.

Đám Luyện Đan Sư sung quanh thấy thế, xì xào bàn tán.

“Nghe nói Lý tông sư và Cổ tông sư không hợp, quả là thế.”

“Vậy cũng đúng, hai người này đã đấu hơn trăm năm rồi.”

“Bọn họ đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chậc chậc, một núi không thể chứa hai hổ, hai người này cùng là Thái Sơn Bắc Đẩu trong giới đan đạo, thường xuyên có kiến giải khác nhau về đan đạo, từ va chạm nhỏ đến va chạm lớn, dần dà, liền thành dạng này.”

“Cùng nghề là oan gia a.”

Trong đám người.

Có hai người nhìn về phía Cổ Giang, ánh mắt lộ ra kinh ngạc.

Trên mặt hai người này có linh lực nhàn nhạt bao phủ, khiến người ta không nhìn rõ khuôn mặt, nhưng mơ hồ lộ ra một chút hình dáng, khiến người ta cảm thấy kinh diễm, đây là hai nhân vật phong hoa tuyệt đại!

Hai người này chính là Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ.

Mặc dù đã che giấu khuôn mặt, nhưng vóc người quá xuất chúng, nhất là Sở Cuồng Nhân.

Vì không muốn gây rối loạn, mới cố ý làm như vậy.

“Không ngờ lại gặp Cổ tông sư ở đây.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Sau đó, hắn thu hồi ánh mắt, nhìn về phía sâu trong thung lũng.

Căn cứ theo cảm ứng của Tầm Bảo Thuật, Thất Thải Tinh Vân Hoa ở chỗ sâu trong thung lũng, mà nơi đây, là chỗ ở của một vị Thánh Nhân.

Chắc hẳn, Thất Thải Tinh Vân Hoa cũng là của vị Thánh Nhân kia, muốn có được bảo dược bực này, hắn còn phải tốn chút công phu mới được.

Lúc này trong sơn cốc có một đạo lưu quang đi tới.

Đây là một nữ tu tướng mạo thanh tú, nàng thản nhiên nói với mọi người: “Thánh Nhân mời chư vị vào cốc.”

Trên mặt mọi người lộ ra vẻ vui mừng, sau đó lần lượt vào cốc, đợi mọi người sau khi vào thung lũng, nhất thời bị các loại kỳ hoa dị thảo hấp dẫn.

“Đây là Tuyết Lan Thảo, nhiều như vậy.”

“Tê, Thất Biện Tuyết Liên, bảo dược bực này, ở bên ngoài một gốc ít nhất phải hơn vạn khối thượng phẩm Linh thạch mới có được, nơi này lại có cả ao.”

“Mau nhìn, trên vách núi đá kia chính là bảo dược cấp Chí Tôn a!”

Một đám Luyện Đan Sư giống như chưa từng thấy qua việc đời, không ngừng kinh hô ra tiếng.

Sở Cuồng Nhân cũng có chút kinh ngạc.

“Xem ra vị Thánh Nhân này tinh thông trồng trọt chi đạo.”

Mọi người một đường nhìn thấy các loại kỳ hoa dị thảo, sau đó đi đến một chỗ trống trong sơn cốc, ở chỗ này, có đặt một cuốn sách?!

Nhưng cuốn sách này quá lớn, giống như một tấm thạch bia lớn, phía trên còn ghi lại một đám tự phù, nhưng có không ít chỗ lưu lại chỗ trống, giống như tàn khuyết.

Trước cuốn sách, có một nữ tử mặc bạch y ngồi đó, mái tóc đen nhánh dài đến eo, da thịt trắng như tuyết, ngũ quan tinh xảo, khí chất dịu dàng.

“Là Thanh Sương Thánh Nhân.”

“Chúng ta bái kiến Thánh Nhân.”

“Chúng ta bái kiến Thánh Nhân.”

Đối mặt với một vị Thánh Nhân, mọi người không dám thất lễ, vội vàng hành lễ.

Thanh Sương Thánh Nhân cười nhạt nói với mọi người: “Chư vị không cần khách khí, hôm nay mời mọi người đến, chắc hẳn mọi người đều biết là vì chuyện gì rồi.”

“Giống như chư vị, ta cũng là một vị Luyện Đan Sư, Đan Thư Thiết Quyển đã ở trong tay ta ngàn năm, nhưng ngàn năm qua, ta vẫn không thể bổ sung được tất cả đan phương, bất đắc dĩ, mới mời chư vị đến đây cùng ta phá giải, hi vọng tập hợp sức mạnh của mọi người, sẽ có thu hoạch.”

Giọng nói của Thanh Sương Thánh Nhân như hoa lan trong cốc vắng, truyền vào trong tai mọi người, mọi người nhìn sang Đan Thư Thiết Quyển, ánh mắt hỏa nhiệt.

“Thánh Nhân, trong truyền thuyết, Đan Thư Thiết Quyển ẩn chứa truyền thừa của một vị đại tông sư đan đạo, có phải đây là sự thật không?”

Lúc này có Luyện Đan Sư cả gan nói.

“Đúng.” Thanh Sương Thánh Nhân khẽ vuốt cằm.

“Nếu thực sự có người bổ sung được tất cả đan phương, vậy xin hỏi, truyền thừa của đại tông sư đan đạo này sẽ thuộc về người nào?”

“A, người nào bổ sung được nhiều đan phương nhất, thì sẽ thuộc về người đó.”

Thanh Sương Thánh Nhân cảm thấy hơi buồn cười.

Nói đùa cái gì vậy.

Bà ấy nghiên cứu ngàn năm, cũng chỉ bổ sung được mười mấy loại đan phương mà thôi, bà ấy không tin có người sẽ bổ sung được tất cả đan phương.

Hôm nay gọi một đám Đan Sư đến, cũng chỉ muốn mượn nhờ sức mạnh của mọi người, nghĩ xem có thể bù đắp mấy loại.

Còn chuyện bổ sung toàn bộ, đạt được truyền thừa của đại tông sư đan đạo, bà ấy không ôm hi vọng.

Trong Thương Khung tinh làm gì có Luyện Đan Sư như vậy!

Chương 217: Lý tông sư bất mãn, Cổ Giang có nguy hiểm

“Lý tông sư, Cổ tông sư, mời hai vị đến đây, chúng ta thảo luận về đan phương trên đan thư này.” Thanh Sương Thánh Nhân nói.

“Thánh Nhân mời, thực sự là vinh hạnh của ta.”

“Được, vậy tại hạ xin phép vượt qua.”

Được Thánh Nhân mời, hai vị tông sư luyện đan không dám thất lễ.

Thanh Sương Thánh Nhân cười nhạt một tiếng, “Ta cũng là Luyện Đan Sư, từ giờ trở đi, chúng ta là bình đẳng, hai vị không cần khách sáo như thế.”

“Vâng,”

Ba người ngồi trên mặt đất, bắt đầu thảo luận đan phương trên đan thư.

Các Luyện Đan Sư còn lại cũng bắt đầu nghiên cứu.

Trên Đan Thư Thiết Quyển có tất cả tám mươi tám loại tàn khuyết đan phương, trong đó có mười bảy loại đã được bổ sung, còn lại bảy mươi mốt loại.

Thanh Sương Thánh Nhân nghiên cứu ngàn năm mới bổ sung được mười bảy loại đan phương, có thể thấy được muốn bổ sung tất cả đan phương sẽ khó khăn dường nào.

Một số Luyện Đan Sư nhìn đến lông mày nhíu chặt.

Sở Cuồng Nhân cũng ở trong đám người.

Hắn cũng là một vị đại tông sư luyện đan, có hứng thú với đan phương tàn khuyết trên đó, cùng mọi người bắt đầu nghiên cứu.

“Ta cảm thấy nơi này cần thêm vào Thanh Nguyên Hoa mới đúng.”

“Ừm, ta cũng cảm thấy như vậy.”

“Không, dược tính củaThanh Nguyên Hoa quá xung, không thích hợp lắm...”

Ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, ba người Thanh Sương Thánh Nhân, Cổ Giang, Lý tông sư chính là người có trình độ luyện đan cao nhất trong đám Luyện Đan Sư này, thảo luận cũng kịch liệt hơn.

Có đến mấy lần, nếu không phải Thanh Sương Thánh Nhân ở đây, Lý tông sư và Cổ Giang đã xung đột rồi.

Nhưng trong cuộc thảo luận kịch liệt này, Thanh Sương Thánh Nhân đã nhận được một số gợi ý, nhất là Cổ Giang nói ra một số kiến giải, vô cùng độc đáo, thường khiến bà ấy có cảm giác đã hiểu ra.

“Cổ tông sư không hổ là tông sư nổi danh trong thương khung, trình độ đan đạo cao hơn tại hạ, tại hạ bội phục.”

Thanh Sương Thánh Nhân nhìn về phía Cổ Giang, tán thưởng nói.

Bên cạnh, trong lòng Lý tông cảm thấy khó chịu.

Thanh Sương Thánh Nhân khen Cổ Giang lại không khen ông ta, chẳng phải nói ông ta còn thấp hơn Cổ Giang một bậc sao?

Trên thực tế, Lý tông sư cũng đã nhận ra một số bất thường, bây giờ trình độ đan đạo của Cổ Giang đúng là đã tiến bộ hơn trước rất nhiều, bất tri bất giác đã vượt qua ông ta.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Ha ha, gần đây ta được cao nhân chỉ điểm, mới có thể nói ra những kiến giải này, nếu không sẽ khiến Thánh Nhân chê cười rồi.”

Cổ Giang cười nhạt nói.

Mà lời này khiến hai người còn lại rất bất ngờ..

Phải biết, trình độ đan đạo của Cổ Giang đã là số một số hai trong Thương Khung tinh rồi, vị cao nhân nào lại có thể chỉ điểm ông ta chứ?

“Cao nhân có thể chỉ điểm Cổ tông sư, nhất định tạo nghệ đan đạo không tầm thường, nếu có thể mời người này cùng nhau lĩnh hội đan thư, chắc hẳn sẽ là làm ít công to, không biết rốt cuộc người này là ai?”

Thanh Sương Thánh Nhân trực tiếp mở miệng hỏi.

“Ha ha, người này chính là chưởng môn của Huyền Thiên tông ta, Sở Cuồng Nhân!” Cổ Giang cười ha ha một tiếng, nói ra lời kinh người.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Thanh Sương Thánh Nhân cứng lại, Lý tông sư càng không tin, “Sở Cuồng Nhân? Ngươi nói tiểu tử kia sao, hắn có thể chỉ điểm ngươi trên phương diện đan đạo, ngươi đang nói chuyện cười gì vậy.”

“Lý tông sư, xin chú ý lời nói của ngươi, chưởng môn chính là chủ của một đạo thống Thánh Nhân, lời ngươi vừa nói chính là đại bất kính.”

Cổ Giang lạnh lùng nói.

“Ngươi…” Lý tông sư nghe vậy, sắc mặt tái xanh, nhưng không hề phản bác.

Bởi vì bây giờ Sở Cuồng Nhân danh động thiên hạ, không chỉ là chủ của một đạo thống Thánh Nhân, còn có thể trảm sát tuyệt thế cường giả như Thánh Nhân, chính là tồn tại ông ta không thể tùy tiện nghị luận, cho dù ông ta là tông sư đan đạo cũng vậy.

Ngay cả Thanh Sương Thánh Nhân, lúc nói đến ba chữ Sở Cuồng Nhân, trong mắt cũng lộ ra một chút ngưng trọng, “Sở Cuồng Nhân đúng là kì tài phương diện tu hành, nhưng hắn lại có tạo nghệ như vậy trên phương diện đan đạo sao?”

“Chắc chắn một trăm phần trăm, bởi vì chưởng môn nên ta mới chọn gia nhập Huyền Thiên tông.” Cổ Giang gật đầu nói.

“Ta mới không tin.” Lý tông sư hừ lạnh nói.

“Mặc kệ ngươi tin hay không.”

Cổ Giang cũng không thèm để ý đối phương.

“Được rồi, chúng ta tiếp tục nghiên cứu đan phương này đi.” Thanh Sương Thánh Nhân thấy bầu không khí có chút ngưng trọng, lập tức chuyển đề tài đến chuyện đan thư.

Ba người tiếp tục nghiên cứu, nhưng lần này, tần suất Thanh Sương Thánh Nhân thảo luận với Cổ Giang nhiều hơn Lý tông sư.

Mới đầu vì chiếu cố mặt mũi của đối phương, thỉnh thoảng Thanh Sương Thánh Nhân còn phản ứng với Lý tông sư vài câu, nhưng thời gian dần trôi qua, Thanh Sương Thánh Nhân và Cổ Giang đắm chìm trong ảo diệu đan đạo, hoàn toàn vứt Lý tông sư sang một bên.

Dù sao Cổ Giang đã được Sở Cuồng Nhân chỉ điểm một đoạn thời gian, kiến giải trên phương diện đan đạo đã vượt qua Lý tông sư.

Thấy cảnh này, Lý tông sư không cam lòng, sinh ra oán hận với hai người, nhưng có Thánh Nhân ở đây, ông ta cũng không thể biểu lộ ra.

Trong đám người.

Sở Cuồng Nhân thu hồi tâm thần từ trên đan thư.

Đối với hắn mà nói, muốn bổ sung tám mươi tám đan phương tàn khuyết này không tính là việc khó, nhưng còn cần thời gian.

Ít nhất phải mười ngày nửa tháng.

Nếu nói lời này ra ngoài, đoán chừng sẽ khiến đám luyện đan sư ở đây sợ gần chết.

Phải biết, Thanh Sương Thánh Nhân nghiên cứu ngàn năm cũng chỉ có thể bổ sung mười mấy loại đan phương mà thôi, Sở Cuồng Nhân lại chỉ cần mười ngày nửa tháng là có thể bổ sung tất cả đan phương.

Chuyện này giống như người si nói mộng vậy.

Nhưng đây chính là chuyện đại tông sư luyện đan có thể làm, mặc dù Thanh Sương Thánh Nhân là Thánh Nhân, nhưng trình độ đan đạo nhiều lắm chỉ là bán tông sư mà thôi, không thể đánh đồng với Sở Cuồng Nhân.

“Ta cũng không rảnh rỗi ở đây nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng, phải nhanh điểm lấy Thất Thải Tinh Vân Hoa mới được.” Sở Cuồng Nhân thầm nói, so với để bản thân từ mình bổ sung đan phương, hắn còn có biện pháp càng nhanh gọn hơn.

Hắn xuất ra một khối Rubic, chính là Thiên Diễn Đan Điển.

“Tiểu Thiên, nhìn mấy đan phương trên đan thư này đi, giúp ta bổ sung chúng.” Sở Cuồng Nhân gọi khí linh Tiểu Thiên ra.

“Cứ tin ta đi, chủ nhân.”

Tiểu Thiên vỗ ngực, dáng vẻ đã tính trước.

Mà trên thực tế, đối với Tiểu Thiên do tập hợp cổ kim đan đạo tạo thành mà nói, đây chỉ là một chuyện nhỏ.

Chỉ thấy nó tiến vào khối Rubic, khối Rubic chuyển động vài vòng, rất nhanh đã có từng trang sách ghi lại đan phương hoàn hảo tràn vào trong đầu Sở Cuồng Nhân.

Chính là bản hoàn chỉnh của các đan phương tàn khuyết trên đan thư.

Một lát sau, đan phương tàn khuyết đã làm khó vô số Đan Sư đã được bổ sung toàn bộ!

Bật hack, chính là không giảng đạo lý như thế.

Sở Cuồng Nhân đi ra đám người, đến trước mặt ba người Thanh Sương Thánh Nhân, nói: “Thánh Nhân, ta có thể bổ sung tất cả đan phương trên đan thư.”

Lời vừa nói ra, tất cả Luyện Đan Sư đều ngừng nghiên cứu, đồng loạt nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong ánh mắt mang theo hoài nghi.

“Người kia là ai?”

“Bổ sung đan phương trên đan thư, hơn nữa còn là tất cả? Không phải người này chưa tỉnh ngủ, nói chuyện hoang đường chứ.”

“Nói đùa cái gì, Thánh Nhân nghiên cứu ngàn năm mới bổ sung được mười mấy loại, hắn có thể bổ sung tất cả, đánh chết ta cũng không tin.”

“Đúng đấy, tới quấy rối đi.”

“Muốn dùng biện pháp này hấp dẫn sự chú ý của Thánh Nhân sao? A, chỉ lòe người mà thôi.”

Thanh Sương Thánh Nhân đang thảo luận với Cổ Giang nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, thấy trên mặt đối phương bao phủ một tầng linh quang nhàn nhạt, cũng không quan tâm.

Chỉ là trong cảm giác của bà ấy, người trước mắt này không đơn giản, trong mơ hồ còn khiến bà ấy cảm thấy nguy hiểm.

Cổ Giang cũng cảm thấy đối phương có chút quen thuộc, nhưng ông ấy không nhìn rõ khuôn mặt của Sở Cuồng Nhân, nên không thể nhận ra.

Nhưng ông ấy lại khịt mũi coi thường lời nói đã bổ sung được tất cả đan phương của Sở Cuồng Nhân, “Tiểu hữu, đan phương trên đan thư này vô cùng ảo diệu, ngươi vẫn trở về nghiên cứu ngàn năm rồi hãy đến nói lời này.”

Sở Cuồng Nhân nhướng mày một cái.

Hay cho một tên Cổ Giang, dám nói chuyện với chưởng môn nhà ngươi như thế.

Sau khi trở về, ta sẽ không phát bổng lộc cho ngươi nữa.

Chương 218: Đại tông sư truyền thừa, luyện đan tâm đắc, Lý tông sư vô lễ

Chẳng biết tại sao Cổ Giang lại rùng mình một cái.

Bên cạnh, Lý tông sư bị vắng vẻ mà cảm thấy bất mãn càng không có sắc mặt tốt với Sở Cuồng Nhân.

“Bổ sung tất cả đan phương? Hừ, tất cả tông sư ở đây cũng không dám nói như vậy, chỉ bằng ngươi cũng dám phát ngôn bừa bãi, mau cút.”

Sở Cuồng Nhân liếc đối phương một chút.

Cách linh quang vẫn lộ ra một chút băng lãnh chi ý, khiến thân thể Lý tông sư run lên, trái tim nhảy chậm nửa nhịp.

“Nếu ngươi không làm được, vậy thì ngoan ngoãn im miệng đi.”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

“Ngươi, đúng là không biết tốt xấu!” Lý tông sư tức đến xanh mét cả mặt, trong giới đan đạo, không có mấy người dám nói chuyện với ông ta như thế đâu.

Các Luyện Đan Sư còn lại cũng hai mặt nhìn nhau, nghị luận.

“Người kia là ai, dám như nói chuyện với Lý tông sư như vậy?”

“Không biết, nhưng cho dù hắn có bối cảnh đi nữa, đoán chừng cũng không sánh bằng Lý tông sư, người ta không chỉ là tông sư luyện đan, còn là đan sư của Bá Thể Thánh tộc, khách khanh trưởng lão đó.”

“Bá Thể Thánh tộc, Thánh tộc mạnh nhất tại Huyền Vũ vực, cho dù là đạo thống Thánh Nhân cũng không dám tùy tiện trêu chọc, tên gia hỏa này lại dám nói chuyện với Lý tông sư như vậy, không biết chữ ‘Chết’ viết thế nào sao?”

Lời nói của mọi người truyền vào tai Sở Cuồng Nhân, mặc dù có chút ngoài ý muốn với Lý tông sư, nhưng hắn cũng không để ý.

Khách khanh trưởng lão của Bá Thể Thánh tộc thì tính là gì?

Hắn còn là chưởng môn của Huyền Thiên tông đây.

“Nếu các hạ thật sự có thể bổ sung đan phương, vậy thì thử một lần đi.”

Lúc này, Thanh Sương Thánh Nhân mở miệng nói.

Không phải bà ấy tin tưởng Sở Cuồng Nhân, chẳng qua cảm thấy để đối phương thử một lần cũng không quan trọng, dù sao cũng không có tổn thất gì.

“Thánh Nhân, sau khi ta bổ sung đan phương xong, ta không cần phần truyền thừa đại tông sư đan đạo kia, nhưng ta có một điều kiện.”

“Ha, bây giờ đã bắt đầu ra điều kiện rồi, xem ra ngươi rất tự tin.” Thanh Sương Thánh Nhân nhìn Sở Cuồng Nhân một cái thật sâu, giống như muốn xuyên thủng tầng linh quang kia, nhìn đến hình dáng chân chính của đối phương.

“Nói đi.”

“Ta muốn lấy dùng truyền thừa đại tông sư đan đạo đổi lấy Thất Thải Tinh Vân Hoa trong tay Thánh Nhân.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lời vừa nói ra, giống như sấm sét.

Vẻ mặt tất cả Luyện Đan Sư ở đây lập tức thay đổi.

“Hắn vừa nói gì, Thất Thải Tinh Vân Hoa, Thánh dược trong truyền thuyết, Thất Thải Tinh Vân Hoa!”

“Ta chỉ nhìn thấy vật này trong điển tịch mà thôi, ở đây lại có?”

“Nghe đồn, dược tính của hoa dược này kinh người, có công hiệu khiến người chết sống lại, thậm chí có thể tu bổ Linh Khư, tẩm bổ kinh mạch, tu sĩ dưới Thánh Nhân ăn vào, lập tức đột phá một đại cảnh giới.”

Thanh Sương Thánh Nhân cũng kinh ngạc, “Ta chưa bao giờ nói với người khác sự tồn tại của loại hoa này, làm sao ngươi biết được?”

“Chuyện này tại hạ không thể trả lời, Thánh Nhân chỉ cần nói đổi hay là không đổi thôi.” Sở Cuồng Nhân cũng không muốn lộ ra quá nhiều.

Thanh Sương Thánh Nhân trầm ngâm một hồi.

Một gốc Thánh Dược đúng là vô cùng quý giá, nhưng so với truyền thừa của một đại tông sư đan đạo, thì còn kém hơn không ít.

Bà ấy cân nhắc một chút, nói: “Được.”

“Một lời đã định.”

Sở Cuồng Nhân cười, hắn cũng không sợ Thanh Sương Thánh Nhân đổi ý, nếu đối phương thật sự đổi ý, cùng lắm thì động thủ cứng rắn đoạt là được.

Hắn đi đến trước Đan Thư Thiết Quyển, đưa tay đánh ra một đạo linh lực vào chỗ trống trên đan thư, huyễn hóa ra mấy chữ.

“Băng Tuyết Lộc Giác.”

“Mau nhìn, đan thư có phản ứng.”

Chỉ thấy đan thư chấn động một cái, nở rộ một trận bạch quang, đây là đan thư công nhận dược tài Sở Cuồng Nhân bổ sung.

“Không ngờ hắn thật sự bổ sung được một loại.”

“Chậc chậc, không ngờ, người này có chút tài năng.”

“Nhưng muốn bổ sung tất cả đan phương, quá khó khăn, ta không tin hắn thật sự làm được.”

Sở Cuồng Nhân không để ý đến kinh ngạc của mọi người, chỉ thấy hắn đánh ra từng đạo linh lực, không ngừng đánh vào chỗ trống trên đan thư.

Một đám dược tài được bổ sung, đan thư liên tiếp rung động, bạch quang nở rộ, không ngừng công nhận Sở Cuồng Nhân.

Tình cảnh này khiến mọi người ở đây, ngay cả Thanh Sương Thánh Nhân cũng trợn mắt há hốc mồm.

“Này này, có lầm hay không.”

“Không phải ta hoa mắt chứ, chuyện này thật không thể tin được.”

Sau khi đan phương cuối cùng được bổ sung, cả cuốn đan thư tách ra ánh sáng chói mắt, chấn động cả sơn cốc.

Một đạo lưu quang từ trong đan thư bay ra, hóa thành một bản thư tịch theo phong cách cổ xưa, phía trên có vô số tự phù lưu chuyển.

“Đây là truyền thừa của đại tông sư đan đạo.”

“Trời ạ, hắn thật sự làm được.”

Mọi người kinh hô không thôi, trên mặt tràn đầy rung động, ngay cả Thanh Sương Thánh Nhân cũng nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, thật lâu không nói được câu nào.

Bà ấy nghiên cứu gần ngàn năm, nhung chỉ bổ sung được mười mấy loại đan phương mà thôi, nhưng bây giờ, ở trước mặt bà ấy, trong một lát Sở Cuồng Nhân đã bổ sung hết tất cả đan phương! !

Chênh lệch như vậy cũng quá lớn đi.

Thanh Sương Thánh Nhân có cảm giác ngàn năm nay mình đều nghiên cứu phí công.

Lúc tất cả mọi người không chú ý tới, Thanh Sương Thánh Nhân bóp cánh tay mình, “Hình như không phải đang nằm mơ...”

Lại nói, Thánh Nhân cũng sẽ nằm mơ sao?

Lúc này, Sở Cuồng Nhân đưa tay chộp quyền thư tịch phong cách cổ xưa lơ lửng trên không trung vào tay, một trận tin tức xông lên đầu.

“Đây là tâm đắc luyện đan của một vị đại tông sư đan đạo.” Sở Cuồng Nhân lật ra vài trang, lộ ra một vẻ giật mình.

Thì ra truyền thừa chỉ là cái này.

So với hắn trực tiếp sử dụng thẻ thể nghiệm Đan Sư, bản tâm đắc luyện đan này phải tự mình chậm rãi nghiên cứu, kém mấy cấp bậc.

Hơn nữa Sở Cuồng Nhân đã là đại tông sư luyện đan, đối với hắn mà nói, phần tâm đắc luyện đan này không có tác dụng lớn với hắn.

Hắn cũng không có gì lưu luyến, cầm phần tâm đắc này đi tìm Thanh Sương Thánh Nhân trao đổi Thất Thải Tinh Vân Hoa.

Nhưng Lý tông sư bên cạnh lại lên, muốn nắm bản tâm đắc trong tay Sở Cuồng Nhân, “Nhanh, nhanh cho ta xem một chút.”

“Vô lễ!” Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng, trên thân lộ ra một cỗ kình khí dồi dào, đánh bay Lý tông sư Tôn giả ra ngoài.

Lý tông sư ngã như vồ ếch, đứng dậy trợn mắt nhìn Sở Cuồng Nhân, “Tiểu tử, ngươi lại dám động thủ đánh ta.”

Sở Cuồng Nhân liếc mắt nhìn ông ta, “Ngươi không phải luyện đan đến ngốc à, ngươi cướp đồ của ta, ta đánh ngươi thì thế nào?”

“Ta, ta không đoạt, chỉ muốn nhìn xem mà thôi.”

Ông ta quá kích động.

Đây chính là truyền thừa của một vị đại tông sư luyện đan a!

Đối với Luyện Đan Sư đã dừng lại ở vị trí tông sư nhiều năm như ông ta, thì đây chính là một chiếc chìa khóa đi đến con đường đại tông sư!

“Vậy cũng không tới lượt ngươi.”

Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nói, đi đến trước mặt Thanh Sương Thánh Nhân, “Truyền thừa của đại tông sư ở đây, xin Thánh Nhân thực hiện lời hứa.”

“Xin mời các hạ đi theo ta.” Thanh Sương Thánh Nhân kềm chế tâm tình kích động, dẫn Sở Cuồng Nhân đi lấy Thất Thải Tinh Vân Hoa.

Mọi người thấy bóng lưng hai người rời đi, lưu luyến không rời.

Đó chính là truyền thừa của một vị đại tông sư đan đạo, đối với bất kỳ Đan Sư nào, đó chính là dụ hoặc không thể cưỡng lại được.

Quá trân quý!

Nhất là Lý tông sư, ông ta nhìn chằm chằm bóng lưng Sở Cuồng Nhân, trong mắt có đủ loại tâm tình hỏa nhiệt, oán hận xen lẫn.

Dường như ông ta đã hạ quyết tâm gì đó, trong mắt lướt qua một tia kiên định, sau đó quay người rời đi.

Mà trước đó nữ tu lúc trước mang theo mọi người nhập cốc cũng đi ra nói với mọi người: “Thánh Nhân nói, chư vị Đan Sư đường xa mà đến, có thể lưu lại ba ngày trong cốc, tùy ý tham quan.”

“Đa tạ Thánh Nhân.”

“Ha ha, vậy chúng ta không khách khí nữa.”

Chương 219: Quá đẹp đi, Thất Thải Tinh Vân Hoa, Lý tông sư tính toán

“Không ngờ thật sự có người có thể bổ sung tất cả đan phương, rốt cuộc người kia là ai, đúng là không thể tin được.”

“Đúng vậy, trong Thương Khung tinh có Luyện Đan Sư như vậy sao?”

“Chậc chậc, mở rộng tầm mắt, mở rộng tầm mắt a!”

Một đám Luyện Đan Sư không có dự định lập tức rời đi.

Cho dù không chiếm được truyền thừa đại tông sư, nhưng sơn cốc này là chỗ ở của Thánh Nhân, phong cảnh tươi đẹp, kỳ hoa dị thảo mọc khắp nơi, đối với một đám Luyện Đan Sư mà nói, nơi này có giá trị du ngoạn rất lớn.

Không ít người dự định ở lại đủ ba ngày mới rời đi, đồng thời, cũng có người muốn nhân cơ hội này hỏi thăm thân phận của Sở Cuồng Nhân.

Đan Sư bực này, phải kết giao một phen mới được.

Trong đám người, trong đầu Cổ Giang hiện lên bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, luôn cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Bỗng nhiên, ông ấy nghĩ tới cái gì, nuốt một ngụm nước bọt, “Chẳng lẽ người kia là... Không thể nào, không thể nào.”

Ông ấy càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, bởi vì ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, ông ấy nghĩ không ra trong Thương Khung tinh còn ai có trình độ luyện đan như vậy nữa.

...

Theo Thanh Sương Thánh Nhân đi tới chỗ sâu trong thung lũng.

Nơi này sinh trưởng rất nhiều thảo dược quý giá, mỗi một gốc đều là bảo dược cấp Chí Tôn, nếu để đám Luyện Đan Sư bên ngoài trông thấy, không biết còn hưng phấn như thế nào nữa.

“Thánh Nhân rất am hiểu trồng trọt những loại dược thảo này sao?”

Sở Cuồng Nhân lộ ra suy nghĩ sâu xa.

“A, trước kia có được một pháp môn có thể thôi hóa dược tài sinh trưởng, ta vẫn luôn tu hành bây giờ, vì vậy đã trồng ra không ít hoa thảo.”

Thanh Sương Thánh Nhân cười nhạt một tiếng, đối với người ngoài mà nói, bảo dược cấp Chí Tôn vô cùng trân quý, nhưng trong mắt bà ấy, những thứ này chỉ giống như hoa thảo bình thường, chỉ dùng để tô điểm cảnh sắc trong sơn cốc.

“A, Thánh Nhân thật có tay nghề.” Sở Cuồng Nhân tán thưởng một tiếng, Thanh Sương có được pháp môn thôi hóa dược tài sinh trưởng, vô cùng bất phàm, có lẽ đối với một người thì không có gì, nhưng đối với một đạo thống lại có tác dụng rất lớn!

Phải biết, các loại bảo dược là tài nguyên quan trọng chiến lược của các đạo thống, thủ đoạn thôi hóa bảo dược sinh trưởng này có thể khiến một đạo thống có được tư nguyên bảo dược nhiều hơn các đạo thống khác một mảng lớn.

Đáng tiếc, tính tình Thanh Sương Thánh Nhân đạm bạc, không gia nhập bất kỳ một đạo thống nào, cũng không có dự định sáng tạo đạo thống.

Nếu không, thủ đoạn này của bà ấy nhất định có thể rực rỡ hào quang.

“Đúng rồi, các hạ có thể bổ sung hết đan phương trên đan thư, thủ đoạn không tầm thường, có thể báo ra tên họ, để ta nhìn thấy hình dáng không?”

Thanh Sương Thánh Nhân vô cùng hiếu kì với Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân thấy bốn bề vắng lặng, cũng không cần tiếp tục ẩn giấu nữa, khẽ vuốt cằm với Lam Vũ.

Lam Vũ ngầm hiểu, giải trừ linh quang trên mặt, lộ ra gương mặt phong hoa tuyệt đại, khiến Thanh Sương Thánh Nhân cảm thấy kinh diễm.

Bà ấy nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, đối phương giải trừ linh quang, lộ ra hình dáng, cho dù bà ấy là Thánh Nhân, cũng không nhịn được ngây ngẩn cả người.

Bà ấy không biết dùng từ ngữ gì để hình dung gương mặt kia, trước gương mặt này, bất cứ từ ngữ nào đều có vẻ không đủ dùng.

Gương mặt này, vô cùng kinh diễm.

Khiến đạo tâm mấy ngàn năm luôn yên lặng của Thanh Sương Thánh Nhân lại nổi lên từng gợn sóng lăn tăn, đạo tâm rung động.

“Thánh Nhân, Thánh Nhân...” Sở Cuồng Nhân nhìn vị Thánh Nhân đang sửng sốt trước mặt, đưa tay lắc lắc trước mặt đối phương.

“Ngại quá, thất lễ, không ngờ đạo hữu lại có Thiên Nhân chi tư bực này.” Thanh Sương Thánh Nhân lấy lại tinh thần, vội vàng tạ lỗi, đồng thời cũng thầm mắng bản thân một tiếng không có tiền đồ.

Đã sống mấy ngàn năm, nam nhân nào mà chưa từng thấy qua, thế mà lại bị dung mạo của đối phương hấp dẫn, đúng là quá nông cạn.

Chỉ là... Chỉ là người này cũng quá đẹp đi.

Thanh Sương Thánh Nhân càng nhìn càng cảm thấy đẹp mắt, càng nhìn càng vui vẻ, thậm chí bắt đầu sinh ra suy nghĩ giữ đối phương lại sơn cốc nhìn cả đời.

May mắn đạo tâm của bà ấy cứng cỏi, mới có thể bóp tắt suy nghĩ nguy hiểm này.

“Trước đó giấu diếm Thánh Nhân, đúng là hành động bất đắc dĩ, thật xin lỗi, hiện tại ta tự giới thiệu một chút, tại hạ là Sở Cuồng Nhân, vị này là Lam Vũ.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Không sao.”

Thanh Sương Thánh Nhân cũng không có ý trách tội Sở Cuồng Nhân.

Lớn lên đẹp mắt như vậy, làm cái gì cũng được tha thứ a.

Mà người này tên là gì nhỉ?

Thanh Sương Thánh Nhân bỗng nhiên lấy lại tinh thần, sắc mặt cứng đờ, “Các hạ là Sở Cuồng Nhân, chính là chưởng môn của Huyền Thiên tông Sở Cuồng Nhân.”

“Đúng vậy.” Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

“Thật sự là ngươi!”

Thanh Sương Thánh Nhân kinh ngạc.

Sở Cuồng Nhân nổi tiếng xa gần, thiên hạ đều biết, cho dù Thanh Sương Thánh Nhân không hỏi thế sự, nhưng cũng có nghe nói.

Làm sao bà ấy cũng không thể liên tưởng nam tử giống như Trích Tiên trước mặt này với người đã đại náo Mộ Dung gia, chém giết hai vị Thánh Nhân.

Xem ra Mộ Dung gia thật sự làm việc quá đáng, mới khiến nhân vật như Sở đạo hữu nổi giận.

Ừm, nhất định là Mộ Dung gia sai.

Rất nhanh, Thanh Sương Thánh Nhân dẫn hai người Sở Cuồng Nhân đi đến một hàn đàm trong sơn cốc.

Trong hàn đàm bốc lên hàn khí, mà giữa hàn đàm có một gốc bảo dược tỏa ra từng trận bảo quang bảo.

Hình dáng của bảo dược như mẫu đơn, màu sắc trên cánh hoa không giống nhau, có bảy màu đỏ cam vàng lục lam chàm tím, đẹp rực rỡ.

“Đây chính là Thất Thải Tinh Vân Hoa, năm đó ta có được một hạt giống, trồng gần trăm năm mới thành thục.” Thanh Sương Thánh Nhân nói.

Dựa vào năng lực thôi hóa dược tài sinh trưởng của bà ấy, vậy mà cũng phải trồng trọt trăm năm mới có thể khiến Thánh Dược thành thục, có thể thấy trồng Thánh Dược có bao nhiêu khó được.

“Đa tạ Thánh Nhân.”

Sở Cuồng Nhân cầm Thánh Dược, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Lần này, Linh khư của Mộ Dung Hiên được cứu rồi.

“Bây giờ Sở đạo hữu muốn rời đi sao? Nếu không vội, có thể ở trong cốc thêm mấy ngày, ta còn muốn mượn cơ hội này trao đổi luyện đan chi đạo với Sở đạo hữu đấy.” Thanh Sương Thánh Nhân chờ mong nói.

Mặc dù bà ấy lấy được tâm đắc của đại tông sư đan đạo, nhưng trong đó có quá nhiều huyền ảo cần nghiên cứu, nếu có đại tông sư như Sở Cuồng Nhân chỉ điểm, nhất định có thể làm ít công to.

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một lát, nói tiếp: “Nhắc đến, trong sơn cốc có rất nhiều dược tài, ta đang muốn luyện chế một loại đan dược, vừa vặn có thể mượn trợ một chút quý bảo, không biết Thánh Nhân đồng ý không?”

“Ha ha, đương nhiên có thể.”

Thanh Sương Thánh Nhân cười, trực tiếp đồng ý, “Đúng rồi, không biết Sở đạo hữu muốn luyện chế loại đan dược nào?”

“Bổ Linh Đan.”

“Bổ Linh Đan, ta chưa bao giờ nghe nói qua.”

“Là dùng để tu bổ Linh Khư.”

Lời vừa nói ra, Thanh Sương Thánh Nhân biến sắc.

Tu bổ Linh Khư, đây chính là nan đề vô số năm qua trong giới đan đạo, không biết bao nhiêu Luyện Đan Sư đều phải bó tay không có cách.

Không ngờ Sở Cuồng Nhân lại muốn luyện chế đan dược này.

Thanh Sương Thánh Nhân có chút chờ mong.

...

Bên ngoài Thanh Sương sơn cốc.

Lý tông sư vừa đi ra đã nói với hư không: “Liên hệ tộc trưởng, nói ta có một chuyện quan trọng muốn trao đổi với hắn.”

“Chuyện gì?”

Một lão giả từ trong hư không đi ra.

Người này chính là một vị Vô Thượng Chí Tôn, hơn nữa trên thân tràn ngập một cỗ khí tức bá đạo, chính là cường giả của Bá Thể Thánh tộc.

“Ta muốn truyền thừa của đại tông sư trong tay Thanh Sương Thánh Nhân, chỉ cần có phần truyền thừa kia, ta nhất định có thể tấn cấp thành đại tông sư luyện đan!”

Ánh mắt Lý tông sư cuồng nhiệt nói.

“Nhưng đó là một vị Thánh Nhân.” Lão giả nhíu mày.

“Trong Thánh tộc thiếu Thánh Nhân sao? Chỉ cần ta có thể trở thành đại tông sư luyện đan, liền có thể luyện chế ra bảo đan Nguyên Bá cao cấp hơn, đối với toàn bộ Bá Thể Thánh tộc mà nói, đây chính là đại sự đời đời!”

“Vì thế, đắc tội một vị Thánh Nhân thì có đáng gì?”

Nghe xong lời của Lý tông sư, lão giả suy tư, nói: “Ta sẽ bẩm báo viêc này với tộc trưởng, để hắn quyết định.”

Chương 220: Thương Vấn Thánh Nhân đột kích, là người của kẻ điên kia

Trong Thanh Sương cốc.

Sở Cuồng Nhân đã thu thập tất cả dược tài cần dùng để luyện chế Bổ Linh Đan, cũng chỉ cần luyện chế nữa là xong.

Vì thế, hắn cố ý tìm Thanh Sương Thánh Nhân mượn dùng phòng luyện đan.

Trong phòng luyện đan.

Sở Cuồng Nhân đang luyện đan, từng trận đan hương tràn ngập.

Hiện tại hắn luyện chế Bổ Linh Đan, đây chính là một loại Thánh Đan, trong toàn bộ Thương Khung tinh, người có năng lực luyện chế cũng có thể đếm trên đầu ngón tay.

Dù sao mấy ngàn năm nay cũng không nghe nói có người luyện chế ra Thánh Đan.

Ngay cả Sở Cuồng Nhân muốn luyện chế Thánh Đan, cũng cần hao phí không ít tâm lực, vì thế hắn đã làm rất nhiều công tác chuẩn bị.

Nhìn Sở Cuồng Nhân đang luyện đan, trong mắt Thanh Sương Thánh Nhân lộ ra một vệt tán thưởng, “Thủ pháp thật cao minh.”

Động tác của Sở Cuồng Nhân như nước chảy mây trôi, vô cùng có mỹ cảm.

Cộng thêm tướng mạo và khí chất siêu phàm thoát tục của hắn, nhìn hắn luyện đan tuyệt không buồn tẻ như các luyện đan sư khác.

Giống như đang thưởng thức một môn nghệ thuật.

Cái gọi là tài năng xuất chúng, cũng chỉ như vậy mà thôi.

Nhìn một chút, Thanh Sương Thánh Nhân dần dần bị gương mặt của Sở Cuồng Nhân hấp dẫn, trong đầu miên man bất định.

Sắc mặt bà ấy đỏ lên, nhìn thấy ánh mắt cổ quái của Lam Vũ bên cạnh, ho khan hai tiếng, “Sở đạo hữu luyện chế Thánh Đan, không nên bị ngoại nhân quấy rầy, ta đi phân phó một phen, tận lực để người khác không đến gần đây.”

“Vậy làm phiền Thánh Nhân.”

“Chuyện nên làm.”

Thanh Sương Thánh Nhân rời khỏi phòng luyện đan, đứng trước cửa ra vào nhẹ nhàng thở ra.

Bà ấy không khỏi lắc đầu cảm khái, “Đúng là một tên yêu nghiệt, mấy ngàn năm tu hành mới có được đạo tâm này, bây giờ lại có chút loạn.”

Bỗng nhiên, bà ấy phát giác cái gì, đi ra ngoài sơn cốc, lông mày nhíu lại, “Cỗ khí tức này, là Thánh Nhân.”

Nơi này của bà ấy vô cùng thanh tịnh, ngoại trừ lần này gọi tới một đám Luyện Đan Sư cùng nghiên cứu Đan Thư Thiết Quyển ra, lúc khác đều không có người nào đến đây bái phỏng, tại sao đột nhiên lại có Thánh Nhân đến đây?

Nhưng bà ấy cũng không quá để ý, chỉ cho rằng có Thánh Nhân nào đó đi ngang qua, cố ý đến bái phỏng.

Cũng không lâu, Thanh Sương Thánh Nhân đã không nghĩ như vậy nữa.

Trên không trung Thanh Sương cốc, một cỗ uy áp kinh khủng bỗng nhiên buông xuống, trùng trùng điệp điệp, khiến tất cả Luyện Đan Sư biến sắc.

“Đây là uy áp Thánh Nhân!”

“Đã xảy ra chuyện gì, làm sao lại xuất hiện uy áp Thánh Nhân, chẳng lẽ có người chọc giận Thánh Nhân sao?”

“Mau nhìn, phía trên có người.”

Các luyện đan sư ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên không trung sơn cốc có hai người đứng lơ lửng, uy áp cuồn cuộn bắt nguồn từ một trong hai người này lan tràn xuống.

Đó là một người nam tử trung niên mặc áo bào xám, lưng hùm vai gấu.

Bên cạnh nam tử trung niên còn có một người, là Lý tông sư mới rời đi không lâu.

Nhìn thấy ông ta, mọi người đã có suy đoán về thân phận của vị Thánh Nhân này.

“Khí tức bá đạo như vậy, chẳng lẽ là Bá Thể Thánh tộc.”

“Lý tông sư cũng ở trên đó, ông ta là luyện đan sư của Bá Thể Thánh tộc, vị Thánh Nhân kia tám chín phần cũng xuất phát từ tộc Bá Thể Thánh tộc.”

“Nhìn khí thế kia, dường như kẻ đến không thiện a.”

“Không sai, rốt cuộc hai người Lý tông sư muốn làm gì?”

“Ngốc quá, chuyện này cũng không đoán ra nữa, ta đoán chừng là Lý tông sư để mắt tới truyền thừa của đại tông sư đan đạo trong tay Thanh Sương Thánh Nhân, ông ta muốn mượn tay của Bá Thể Thánh Nhân, đoạt truyền thừa kia.”

“Chuyện này đúng là không biết xấu hổ đi.”

Một đámluyện đan sư nghị luận ầm ĩ.

Lúc này, Thanh Sương Thánh Nhân từ sâu trong thung lũng đi tới, đến trước mặt Bá Thể Thánh Nhân, thản nhiên nói: “Đạo hữu vừa đến đã ra oai phủ đầu cho ta như thế, đúng là uy phong!”

“Tại hạ là Thương Vấn của Bá Thể Thánh tộc, tới đây muốn trao đổi truyền thừa của đại tông sư đan đạo trong tay Thanh Sương Thánh Nhân.” Thương Vấn Thánh Nhân thản nhiên nói, sau đó lấy ra một cái Càn Khôn giới, ném cho Thanh Sương Thánh Nhân.

“Ha, trao đổi?”

“Trong Càn Khôn giới có hai mươi gốc bảo dược Chuẩn Thánh, năm mươi triệu khối thượng phẩm Linh thạch, hai mươi giọt Thiên Linh Tủy, không biết có đủ không?” Thương Vấn Thánh Nhân nói.

“Ngại quá, ta còn chưa nghiên cứu truyền thừa của đại tông sư đan đạo này triệt để, không thể cho các ngươi.” Thanh Sương Thánh Nhân ném Càn Khôn giới lại.

“Thanh Sương Thánh Nhân, nói thật với ngươi, truyền thừa của đại tông sư đan đạo kia, chúng ta chắc chắn phải có được, hôm nay nhất định phải lấy đi.”

“A, xem ra Lý tông sư có ý nghĩa bất phàm với Bá Thể Thánh tộc, lại khiến các ngươi không tiếc vận dụng Thánh Nhân, cướp đoạt cho ông ta.”

Thanh Sương Thánh Nhân không khỏi nhìn về phía Lý tông sư.

Lý tông sư nghe vậy, trên mặt lộ ra đắc ý.

Ai bảo ngươi vắng vẻ ta.

Hiện tại biết ta lợi hại chưa?

“Có phải nếu ta không giao ra, các ngươi sẽ động thủ?” Trên mặt Thanh Sương Thánh Nhân hiện lên vẻ băng lãnh, nói.

Thương Vấn Thánh Nhân trầm ngâm một lát, sau đó nói: “Đúng!”

Vừa dứt lời, một cỗ đạo vận Thánh Nhân cực kỳ cường hãn đã khóa chặt Thanh Sương Thánh Nhân, bất cứ lúc nào cũng có thể động thủ.

“Tốt, tốt cho một Bá Thể Thánh tộc, quả nhiên làm việc bá đạo, người khác không cho thì đoạt, các ngươi đúng là vô pháp vô thiên!”

Thanh Sương Thánh Nhân vô cùng tức giận.

“Tại Huyền Vũ vực, Bá Thể Thánh tộc chính là pháp, chính là trời!”

Thương Vấn Thánh Nhân bá đạo nói.

Lời vừa nói ra, mọi người xôn xao.

Không ngờ Thương Vấn Thánh Nhân lại dám nói như vậy

Nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, trong mấy đạo thống Thánh Nhân tại Huyền Vũ vực, Bá Thể Thánh tộc là mạnh nhất, đối phương đúng là có tư cách nói như vậy.

“Ngươi tu hành đến Thánh Nhân cũng không dễ, vẫn giao truyền thừa của đại tông sư ra đi, tránh hành động sai lầm.” Thương Vấn

Thánh Nhân tiếp tục nói.

Thanh Sương Thánh Nhân vô cùng tức giận, “Hôm nay ta cũng muốn nhìn xem, Bá Thể Thánh tộc ngươi có thể làm gì ta!”

“Hừ, tự mình chuốc cực khổ!” Thương Vấn Thánh Nhân đưa tay, ngưng tụ đạo vận Thánh Nhân, linh lực dồi dào hóa thành một cái quyền ấn cực lớn đánh ra!

Đây là Thánh Nhân pháp của Bá Thể Thánh tộc, Hoàng Hoàng Chấn Thiên Quyền!

Mộtquyền đánh ra, thiên uy huy hoàng!

Vô cùng bá đạo!

Thanh Sương Thánh Nhân thấy thế, cũng đưa tay đánh ra một chưởng.

Hai cỗ đạo vận va chạm, hư không bộc phát một trận oanh minh!

Uy lực kinh khủng khiến cả sơn cốc đều rung chuyển.

Dưới một kích này, Thanh Sương Thánh Nhân lùi lại mấy chục trượng, thân thể Thánh Nhân bị chấn động không nhỏ, sắc mặt hơi trắng lên.

Nhìn lại Thương Vấn Thánh Nhân, ông ta vẫn ngạo nghễ mà đứng, khí thế như hồng thủy.

“Thanh Sương Thánh Nhân, mặc dù ta và ngươi cùng là Thánh Nhân, nhưng tại cảnh giới này ta còn tích lũy nhiều hơn ngươi nhiều, chỉ cách Đại Thánh hai, ba bước, mà ngươi, ít nhất phải năm bước trở lên.”

Thương Vấn Thánh Nhân ngạo nghễ nói.

Nghe nói như thế, mặc dù Thanh Sương Thánh Nhân không cam lòng, nhưng cũng không thể phản bác, giữa bà ấy và đối phương có chênh lệch.

“Lý tông sư, ngươi cướp đoạt truyền thừa đại tông sư của Thánh

Nhân, nếu chuyện này truyền đi, không sợ toàn bộ giới đan đạo chế nhạo sao?”

Lúc này, Cổ Giang đứng ra, lớn tiếng nói.

Ông ấy vừa trao đổi đan đạo với Thanh Sương Thánh Nhân một phen, cũng coi như có tình nghĩa luận đạo, thấy đối phương bị ép hại, không nhịn được nói thay đối phương vài câu.

“Hừ, chỉ cần trở thành đại tông sư đan đạo, một hai tiếng chế nhạo có đáng là gì.” Lý tông sư lạnh lùng nói.

“Ngươi chỉ là một tên Luyện Đan Sư mà lại dám đứng ra, cũng coi như can đảm, nhưng chuyện của Thánh Nhân, ngươi không có tư cách nói chuyện đâu.”

Trong mắt Thương Vấn Thánh Nhân bắn ra một đạo lãnh quang, một cỗ đạo vận Thánh Nhân rơi lên người Cổ Giang, khiến ông ấy không nhịn được quỳ trên mặt đất.

“Dừng tay, hắn chính là người của Huyền Thiên tông.”

Thanh Sương Thánh Nhân bỗng nhiên hét lớn một tiếng.

Thương Vấn Thánh Nhânng định đưa tay giải quyết Cổ Giang, lại nghe thấy ba chữ Huyền Thiên tông, trong mắt lướt qua một vệt kiêng kị.

“Huyền Thiên tông... Là người của tên điên Sở Cuồng Nhân kia.”

Chương 221: Bảo đan cửu phẩm cấp Thánh, là ai thương tổn ngươi

Ba chữ Huyền Thiên tông vừa ra, dường như mang theo một cỗ ma lực không hiểu, khiến Thương Vấn Thánh Nhân không tự chủ được mà ngừng tay.

Ông ta kiêng kị Huyền Thiên tông.

Càng kiêng kị Sở Cuồng Nhân trong truyền thuyết đã chém hai vị

Thánh Nhân!

“Nghe đồn Sở Cuồng Nhân vì một tên đệ tử bị phế, đại náo Mộ Dung gia, hủy tộc lăng của người ta, chém hai vị Thánh Nhân, một vị Thiếu Đế, tên gia hỏa này, chính là một kẻ điên.”

“Kẻ điên như vậy, không cần đi trêu chọc.”

Thương Vấn Thánh Nhân âm thầm nghĩ.

Nhưng cứ như vậy thu tay, lại giống như ông ta sợ Sở Cuồng Nhân.

Nghĩ đến đây, ông ta cong ngón tay búng ra một đạo kình khí, đánh lên người Cổ Giang, đánh bay ông ấy ra ngoài, nện trên vách núi đá.

Phốc…

Cổ Giang trực tiếp phun ra một ngụm máu, sắc mặt trắng bệch, ngực lõm xuống, không biết đã gãy bao nhiêu cái xương, đến kinh mạch cũng bị trọng thương.

Trong nháy mắt, ông ấy không thể ngăn cản được lực lượng của Thánh Nhân.

Trước mặt Thánh Nhân, tôn giả giống như con kiến hôi.

“Ta nể mặt Huyền Thiên tông, lưu ngươi một mệnh, nhưng tội chết có thể miễn tội sống khó tha, một kích này xem như trừng phạt nhỏ.”

Thương Vấn Thánh Nhân đạm mạc nói.

Trong lòng Cổ Giang quả thực muốn chửi mẹ.

Trừng phạt nhỏ?

Dưới một kích này, ông ấy đã mất nửa cái mạng rồi.

Ông ấy chỉ nói thay Thanh Sương Thánh Nhân một câu mà thôi, không hề mạo phạm Thánh Nhân, mà nói với Lý tông sư.

Móa nó.

Bá Thể Thánh tộc này làm việc bá đạo, sớm đã nghe nói.

Nhưng không ngờ lại đến tình trạng này.

“Được rồi, Thanh Sương Thánh Nhân, đừng lãng phí thời gian của ta, nhanh giao truyền thừa đại tông sư đan đạo ra đi.”

Thương Vấn Thánh Nhân đạm mạc nói.

Ong ong…

Lúc này, trong Thanh Sương cốc xuất hiện ba động kỳ dị.

Chỉ thấy sâu trong thung lũng, có một cỗ đan khí vô cùng bàng bạc phóng lên tận trời, trong hư không hiển hóa ra một đóa tường vân màu vàng.

Đan hương tràn ngập, bao phủ phạm vi trăm dặm!

Các dược thảo trong sơn cốc đều rung động, giống như đang hân hoan nhảy cẫng, bộc phát một cỗ sinh cơ bừng bừng.

Trên trời cao, trong tường vân màu vàng có đạo âm quanh quẩn, một cỗ đạo vận vô cùng huyền diệu lưu chuyển, đã đạt đến cấp bậc Thánh giả.

Luyện Đan Sư trong cốc đều kinh ngạc.

“Quy mô của đan vân này cũng quá kinh khủng đi.”

“Đạo vận Thánh giả, đây là… Thánh Đan!”

“Móa, có người đang luyện chế Thánh Đan, hơn nữa còn thành công, không phải chỉ có đại tông sư đan đạo mới có thể luyện chế sao?”

“Trên đời này lại có đại tông sư đan đạo còn sống?”

Mọi người vô cùng kinh hãi.

Trên mặt Lý tông sư hiện lên vẻ không thể tin được, “Không có khả năng, không có khả năng, trên đời này làm gì có người có thể luyện chế Thánh Đan!”

Cổ Giang nhìn về phía sâu trong thung lũng, cười nhạt một tiếng: “Đây nhất định là hắn, trừ hắn ra, trên đời không ai có năng lực này.”

“Không đúng, mau nhìn!”

Trong đám người lại xuất hiện tiếng kinh hô.

Chỉ thấy trên bầu trời, bên cạnh đan vân vô cùng dồi dào, bỗng nhiên lại có lượng lớn đan khí ngưng tụ, lần nữa hóa thành một đóa đan vân!

Đan vân đang biến hóa, lặp đi lặp lại nhiều lần…

Rất nhanh hình thành chín đóa đan vân.

Toàn thân Lý tông sư run rẩy, rung động đến linh hồn cũng muốn xuất khiếu.

“Chín đóa đan vân, còn đạo vận Thánh giả nữa, đây là bảo đan cửu phẩm cấp Thánh! ! Đại tông sư cũng chưa chắc đã làm được, tại sao lại xuất hiện ở đây? !”

“Là ai, rốt cuộc là ai đang luyện đan! !”

Chỉ có đại tông sư đan đạo mới có thể luyện chế ra Thánh Đan.

Nhưng bảo đan cấp thánh, nhất là bảo đan cửu phẩm cấp thánh, cho dù là đại tông sư đan đạo cũng chưa chắc đã thành công!

Mấy trăm nghìn năm qua, chưa nghe nói ai có thể luyện chế thành công qua.

Cho dù Lý tông sư lĩnh ngộ hết truyền thừa đại tông sư trong tay Thanh Sương Thánh Nhân, cũng tuyệt đối không luyện chế được đan dược này!

Tất cả Luyện Đan Sư đều mộng, có người hoài nghi mình đang nằm mơ, dùng sức véo mặt mình hoặc mặt người khác.

Chín đóa đan vân, đường kính hơn ngàn trượng trôi nổi trên hư không, đan khí kinh khủng từ trăm dặm tràn ngập đến hơn nghìn dặm!

Toàn bộ cường giả tại Huyền Vũ vực đều cảm nhận được bất thường, nhao nhao nhìn về phía Thanh Sương cốc, trên mặt tràn đầy nghi ngờ.

“Có Thánh Nhân xuất thế?”

“Không đúng, đây là… Đan khí!”

“Thánh Đan, hơn nữa còn là Thánh Đan có đẳng cấp cực cao!”

“Không phải đại tông sư đan đạo trên đời đã tuyệt tích rồi sao? Vị đại tông sư này xuất hiện từ đâu vậy.”

Cường giả trên thế gian, bao quát Thánh Nhân đều kinh ngạc.

Trong Thanh Sương cốc.

Thanh Sương Thánh Nhân, Thương Vấn Thánh Nhân nhìn chín đóa đan vân kia, trong mắt mang theo ngưng trọng, trong đan vân ẩn chứa đạo vận, khiến hai vị Thánh Nhân như bọn họ đều cảm thấy áp lực.

“Đây rốt cuộc là Luyện Đan Sư nào?”

Thương Vấn Thánh Nhân không nhịn được nghĩ.

“Cuối cùng Sở đạo hữu đã luyện chế ra đan dược khủng bố như vậy.”

Thanh Sương Thánh Nhân biết Sở Cuồng Nhân đang luyện đan.

Nhưng cũng bị hù dọa, đan vân dần tán đi, nhưng một đám đan sư vẫn còn đắm chìm trong đó, rung động khó mà hình dung được.

“Nhanh, Thánh Nhân, đoạt truyền thừa của đại tông sư đi.”

Lý tông sư lấy lại tinh thần, lớn tiếng nói.

Sau khi biết trên đời vẫn tồn tại đại tông sư đan đạo, ông ta càng muốn trở thành đại tông sư hơn.

“Đưa truyền thừa đại tông sư đan đạo đây.” Thương Vấn Thánh Nhân không muốn nhiều lời với Thanh Sương Thánh Nhân nữa, đưa tay đánh ra một quyền.

Đạo vận Thánh Nhân vô cùng bá đạo khóa chặt Thanh Sương Thánh Nhân!

“Muốn đoạt truyền thừa, phải bước qua thi thể ta đã.” Thanh Sương Thánh Nhân là nữ tử ngoài mềm trong cứng, vô cùng quật cường.

Bà ấy thà rằng cá chết rách lưới, cũng không muốn khuất phục Bá Thể Thánh tộc.

Đưa tay đánh ra một chưởng, nhưng lại bị oanh lui!

Thương Vấn Thánh Nhân lại lần nữa xuất quyền!

Nhưng lúc này, sâu trong thung lũng bộc phát ra một cỗ kiếm chi đạo vận lạnh thấu xương, một đạo kiếm quang màu tím như sao chổi bay lượn ra.

Kiếm quang lướt qua Thanh Sương Thánh Nhân, thay bà ấy ngăn chặn quyền kình.

Đạo vận kiếm quang và quyền xen lẫn va chạm, hóa thành lực trùng kích kinh khủng khuếch tán, cường đại như Thương Vấn Thánh Nhân cũng không nhịn được bị bức lui mấy chục trượng.

“Là ai? !”

Đồng tử của Thương Vấn Thánh Nhân co rụt lại.

Chỉ thấy sâu trong thung lũng có một nam một nữ chậm rãi đi ra, đi đầu là nam tử mặc bạch y, tóc dài đến eo, tay nắm một thanh như trường kiếm tinh xảo xinh đẹp như bạch ngọc, giống như Kiếm Tiên lâm phàm.

“Là ngươi! Người đã bổ sung được tất cả đan phương tàn khuyết!”

Lý tông sư liếc mắt một cái đã nhận ra Sở Cuồng Nhân.

Mặc dù lúc đó trên mặt đối phương có linh quang che lấp, nhưng ông ta nhớ rõ bóng dáng đó, cộng thêm vừa rồi Thánh Đan hiện thế, Lý tông sư có một suy đoán to gan, “Vừa rồi là ngươi luyện chế Thánh Đan!”

Sở Cuồng Nhân không thừa nhận, nhưng cũng không phủ nhận.

Mọi người rất nhanh đã xác định, hắn là người luyện chế ra Thánh Đan, dù sao hắn có thể nhanh chóng bổ sung hết đan phương, đã chứng minh trình độ đan đạo không phải tầm thường, chỉ sợ cũng là một vị đại tông sư luyện đan.

“Các hạ là ai?”

Thương Vấn Thánh Nhân nghi ngờ hỏi, so với các luyện đan sư để ý đan đạo, hiển nhiên ông ta càng thêm kiêng kị thực lực của đối phương.

Thánh Nhân đặt câu hỏi, Sở Cuồng Nhân vẫn không đáp lại.

Hắn còn đang phân tích tình huống này.

Hắn mới luyện đan xong, vừa ra ngoài đã là tình huống này?

“Chưởng môn!”

Lúc này, trong đám người, Cổ Giang hô to một tiếng.

Sở Cuồng Nhân nhìn tới, sau đó đồng tử co rụt lại, bóng người hóa thành một đạo lưu quang, đi đến trước mặt đối phương.

“Là ai thương tổn ngươi?” Sở Cuồng Nhân lạnh giọng nói.

“Là Thánh Nhân của Bá Thể Thánh tộc, bọn họ muốn đoạt truyền thừa của đại tông sư trong tay Thanh Sương Thánh Nhân …”

Cổ Giang đơn giản nói lại mọi chuyện một lần.

Chương 222: Ba đạo lý, tự chặt một tay

đi, cầm gì phải đánh một trận đâu?

Theo Cổ Giang gọi một câu chưởng môn, vẻ mặt tất cả mọi người đều chấn động, lộ ra vẻ khó tin.

Người khiến Cổ Giang gọi là chưởng môn, thiên hạ chỉ có một người.

Đó chính là người trước đó không lâu mới chém giết Mộ Dung gia nhị thánh, Sở Cuồng Nhân!

“Hắn chính là Sở Cuồng Nhân!”

“Không thể nào, không thể nào không thể nào, Sở Cuồng Nhân lại có thể luyện chế bảo đan cửu phẩm cấp Thánh, không phải đang nói đùa chứ? !”

“Kẻ điên kia cũng ở đây.”

“Nghe đồn Sở Cuồng Nhân phong hoa tuyệt đại, gương mặt như thần tiên, hôm nay gặp mặt, quả nhiên không tầm thường, chỉ sợ trên đời không ra người thứ hai.”

Đám người nghị luận ầm ĩ.

Một đám Luyện Đan Sư làm sao cũng không thể liên hệ một vị đại tông sư đan đạo có thể luyện chế ra bảo đan cửu phẩm cấp Thánh và Sở Cuồng Nhân chém giết nhị Thánh là cùng một người.

Chuyện này quá điên cuồng!

“Đáng chết, lại sao tên gia hỏa này lại ở Thanh Sương cốc.” Sắc mặt Thương Vấn Thánh Nhân có chút âm trầm, cảm thấy chuyện đã trở nên phiền toái.

Mà Sở Cuồng Nhân nghe xong chuyện xảy ra, nhìn về phía Thương Vấn Thánh Nhân, thản nhiên nói: “Nói thật, ta rất biết nói đạo lý, lời Cổ Giang nói, ngươi có gì muốn giải thích không?”

Thương Vấn Thánh Nhân trầm giọng nói: “Sở Cuồng Nhân, hắn nhúng tay vào chuyện của Thánh Nhân, ta không giết hắn, đã cho ngươi đủ mặt mũi rồi."

"Đây là câu trả lời của ngươi?"

Trong mắt Sở Cuồng Nhân dần bắn ra một đạo lãnh quang.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi thật sự muốn nhúng tay vào chuyện này sao?"

"Thứ nhất, Đan Thư Thiết Quyển là của Thanh Sương Thánh Nhân, hơn nữa do ta bổ sung được tất cả đan phương mới lấy được truyền thừa, cho nên theo đạo lý, truyền thừa này cũng có một phần công lao của ta."

"Thứ hai, ta mượn bảo địa của Thanh Sương Thánh luyện đan, xem như thiếu bà ấy một ân tình, theo đạo lý mà nói, ta không thể ngồi xem mặc kệ."

"Thứ ba, cũng là chuyện quan trọng nhất, ngươi đả thương người của Huyền Thiên tông, mà ta lại là chưởng môn của Huyền Thiên tông, theo đạo lý, ngươi cho rằng ta sẽ không làm gì sao?" Giọng nói của Sở Cuồng Nhân dần trở nên lạnh như băng.

Đúng như hắn nói, hắn là một người rất biết nói đạo lý, ba cái đạo lý này, nói đến Thương Vấn Thánh Nhân và Lý tông sư á khẩu không trả lời được.

Mọi người không khỏi tấm tắc khen ngợi.

Trong mắt Thanh Sương Thánh Nhân liên tục lóe lên dị sắc.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi thật sự cho rằng Bá Thể Thánh tộc ta sợ ngươi sao sao?" Thương Vấn Thánh Nhân tiến tới một bước, lạnh giọng nói.

Một cỗ uy áp Thánh Nhân bàng bạc từ trên người ông ta ầm vang bạo phát!

"Vậy Huyền Thiên tông ta lại sợ sao?"

Trên người Sở Cuồng Nhân cũng bộc phát ra một cỗ kiếm chi đạo vận lạnh thấu xương, hai cỗ uy áp kinh khủng điên cuồng va chạm

trong hư không.

Toàn bộ Thanh Sương cốc đều chấn động.

“Vì một vị tán tu Thánh Nhân không có bất cứ quan hệ nào với Huyền Thiên tông, ngươi thật sự muốn đánh nhau với ta sao? !”

Thương Vấn Thánh Nhân âm trầm nói.

“Không chỉ như vậy, ta đã nói, quan trọng nhất chính là ngươi không phân tốt xấu đả thương người của Huyền Thiên tông ta!”

“Ngươi, quả nhiên giống như lời đồn, là một kẻ điên!”

Thương Vấn Thánh Nhân tức giận đến khóe miệng run rẩy.

Nhưng ông ta lại không dám tùy tiện xuất thủ, nghe đồn Sở Cuồng Nhân có thể trảm nhị thánh, thực lực này có kém cũng có thể so với Thánh Nhân đi.

Mà ở đây còn một Thanh Sương Thánh Nhân, nếu thật sự đánh lên, hai đánh một, phần thắng của ông ta cũng không lớn.

“Đi!”

Cuối cùng, Thương Vấn Thánh Nhân dự định rời đi trước.

“Cái gì, Thánh Nhân, cứ như vậy rời khỏi sao?”

Trên mặt Lý tông sư tràn đầy vẻ không cam lòng.

“Ta nói, đi!”

Thương Vấn Thánh Nhân tức giận trừng Lý tông sư một cái.

Sở Cuồng Nhân ở đây, bọn họ là sẽ không lấy được truyền thừa đại tông sư, không đi thì ở lại đây làm gì, để người ta chế giễu sao?

“Ta nói để ngươi đi rồi sao?”

Lúc này, giọng nói của Sở Cuồng Nhân vang lên.

Mọi người nghe vậy, không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Thánh Nhân đã nhượng bộ, hắn còn muốn thế nào?

Sắc mặt Thương Vấn Thánh Nhân khó coi đến cực hạn, “Sở Cuồng Nhân, ngươi đừng quá đáng, rốt cuộc ngươi còn muốn thế nào nữa? !”

“Ngươi đả thương người của Huyền Thiên tông ta, sau đó nói đi là đi, rốt cuộc là ta quá đáng, hay ngươi quá đáng đây!” Sở Cuồng Nhân quát lạnh.

Cùng lúc đó, Côn Ngô Kiếm trong tay hắn bắn ra kiếm phong, một cỗ kiếm chi đạo vận lạnh thấu xương, khiến thân thể Thánh Nhân cũng cảm thấy nhói đau, lập tức khóa chặt Thương Vấn Thánh Nhân.

“Muốn đi, có thể, tự chặt đứt một tay lại nói!”

“Sở Cuồng Nhân, ngươi quá đáng!”

Thương Vấn Thánh Nhân quát lên một tiếng.

Để ông ta tự chặt một tay?

Phải biết, thân thể của ông ta là Thánh Nhân, nếu bị chặt một cánh tay, cũng không phải tùy tiện có thể gắn lại hay mọc ra.

Thật sự cho rằng ai cũng có Bất Tử chi thân à?

Nếu bị mất một tay, không biết phải tiêu hao bao nhiêu tài nguyên trong tộc mới có thể khôi phục đâu, cái giá này quá lớn.

“Tự ngươi làm, hay là ta động thủ.”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

“Xem ra hôm nay ta phải lãnh giáo năng lực của Sở Cuồng Nhân ngươi rồi.” Trên người Thương Vấn Thánh Nhân bắt đầu phun trào linh lực.

Ông ta không thể tuỳ tiện chặt đứt cánh tay, đây không phải vấn đề có nguyện ý hay không, mà còn liên quan đến mặt mũi Thánh Nhân nữa.

Sở Cuồng Nhân nói chặt một tay thì ông ta phải chặt một tay sao, như vậy mặt mũi của ông ta biết để đi đâu?

“Xem ra ta phải động thủ rồi.”

Sở Cuồng Nhân lấy hộp kiếm Thanh Linh ra.

“Hoàng Hoàng Chấn Thiên Quyền!”

Thương Vấn Thánh Nhân lập tức xuất thủ, quyền kình kinh khủng lưu chuyển, ầm vang đánh ra, lực lượng vô cùng cuồng bạo bạo phát!

Một cái quyền ấn màu đen to lớn hoành không mà ra!

Hư không ầm ầm rung động, từng đoàn khí lãng điên cuồng nổ tung!

Sở Cuồng Nhân vỗ hộp kiếm.

Chỉ thấy hộp kiếm mở ra, bảo kiếm từ trong đó lướt đi, có tất cả ba trăm sáu mươi lăm thanh, hợp thành một kiếm trận kinh thiên!

Trong nháy mắt cả hai va chạm, từng đạo kiếm khí cường hãn tuyệt luân xuyên thủng quyền ấn màu đen, quyền ấn lập tức thủng trăm ngàn lỗ.

“Cái gì? !” Thương Vấn Thánh Nhân biến sắc.

Lúc ông ta chấn kinh vì uy lực của kiếm trận, ba trăm sáu mươi lăm thanh kiếm đã đi tới, vây quanh ông ta trong kiếm trận.

Bốn mùa luân chuyển, vạn tượng tự nhiên huyền diệu khiến ông ta khó mà chống đỡ!

Kiếm trận này khủng bố cỡ nào?

Lúc Sở Cuồng Nhân tại Tôn giả sơ kỳ đã có thể dựa vào kiếm trận này vây khốn hai vị Thánh Nhân, không nói đến hiện tại hắn đã là

Tôn giả trung kỳ.

Mà Thương Vấn Thánh Nhân, chỉ có một mình mà thôi.

Bị vây trong kiếm trận, quyền kình của Thương Vấn Thánh Nhân liên tiếp đánh ra, không ngừng đánh vào kiếm trận, nhưng đều vô dụng.

Kiếm trận này quá huyền diệu!

Dựa vào lực lượng của một mình Thương Vấn Thánh Nhân, căn bản khó có thể chống đỡ.

Mọi người thấy Thương Vấn Thánh Nhân bị Sở Cuồng Nhân đè đánh, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy thế giới này quá điên cuồng.

Một tên Tôn giả lại lực áp được Thánh Nhân?

Mặc dù bọn họ từng nghe nói Sở Cuồng Nhân trảm nhị thánh, nhưng cái đây chỉ là nghe nói, bọn họ tận mắt nhìn thấy càng thêm rung động a!

Một lát sau, trên thân thể Thánh Nhân của Thương Vấn Thánh Nhân xuất hiện từng vết máu, bị kiếm khí trong kiếm trận gây thương tích.

Nhìn lại Sở Cuồng Nhân ở bên ngoài kiếm trận, thao túng kiếm khí đâu vào đấy, giống như mèo vờn chuột, khiến Thương Vấn Thánh Nhân suýt nữa thổ huyết.

“Không được, kiếm trận này quá đáng sợ, đánh lâu bất lợi!”

Trong mắt Thương Vấn Thánh Nhân dần lộ ra một vệt ngoan tuyệt.

Ông ta cắn răng, tay phải hóa thành chưởng đao, hung hăng trảm về phía tay trái của mình, tiếng huyết nhục bị xé rách vang lên.

Máu me tung tóe, Thương Vấn Thánh Nhân cứ thế chém xuống một cánh tay trái, sắc mặt tái nhợt nói: “Như vậy được chưa!”

“Sớm hay muộn cũng phải làm như thế, cần gì phải đánh một trận chứ.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, thu hồi kiếm trận.

“Đi!”

Thương Vấn Thánh Nhân cảm thấy mình tiếp tục ở lại đây, coi như không bị Sở Cuồng Nhân giết chết, cũng sẽ bị đối phương làm cho tức chết.

Lúc này ông ta cầm tay gãy, dẫn Lý tông sư chật vật rời đi.

Chương 223: Thanh Sương Thánh Nhân gia nhập Huyền Thiên tông, ủng hộ vô điều kiện

Nhìn bóng lưng Thương Vấn Thánh Nhân chật vật rời đi, mọi người có cảm giác hoang đường.

Phải biết, tại Huyền Vũ vực, Bá Thể Thánh tộc chính là đạo thống Thánh Nhân mạnh nhất, làm việc vô cùng bá đạo, dường như không ai dám trêu chọc.

Nhưng hôm nay lại ăn thiệt thòi trước mặt Sở Cuồng Nhân.

“Không phải Bá Thể Thánh tộc không đủ mạnh, không đủ bá đạo, mà bởi vì bọn họ gặp phải một kẻ điên a.”

Một vị Luyện Đan Sư thầm nói, mọi người rất tán thành.

“Sở Cuồng Nhân thật điên cuồng.”

“Móa, tên gia hỏa này quá biến thái, rõ ràng chỉ là Tôn giả, nhưng lại có thể đè ép Thánh Nhân đến sít sao, hắn thật sự là con người sao?”

“Quái vật.”

… …

Sở Cuồng Nhân đi vào đến trước mặt Cổ Giang, đạo vận huyền diệu tràn ngập, đưa tay thi triển Xuân Phong Hóa Vũ Thuật.

Cổ Giang chỉ cảm thấy một trận gió xuân thổi qua, sau đó thương thế trên người dùng tốc độ vô cùng nhanh khỏi hẳn.

Thứ này còn tốt hơn phần lớn liệu hương đan dược rất nhiều.

“Thủ đoạn thật lợi hại.” Cổ Giang không khỏi tấm tắc khen ngợi, Sở Cuồng Nhân càng ngày càng cho ông ta nhiều kinh hỉ.

Thanh Sương Thánh Nhân đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, nói: “Lần này đa tạ Sở đạo hữu xuất thủ tương trợ, nếu không tai kiếp khó thoát.”

“Thánh Nhân không cần đa lễ.”

“Đúng rồi, vừa rồi trong cốc đan khí trùng thiên, chính là Thánh Đan Sở đạo hữu đã luyện chế ra?” Thanh Sương Thánh Nhân hiếu kỳ hỏi.

“Đúng vậy.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, xuất ra một cái bình ngọc.

Bên trong chứa ba viên đan dược màu vàng, dù đã ngăn cách bình ngọc, mọi người vẫn có thể cảm nhận được trong đó tràn ra từng trận đạo vận.

Bên trong chính là bảo đan cửu phẩm cấp Thánh!

Vốn dĩ hắn muốn luyện chế ra bảo đan này vẫn có chút khó khăn, nhưng có khí linh Tiểu Thiên trong Thiên Diễn Đan Điển ở bên phụ tá, làm ít công to.

Các luyện đan sư nhìn thấy đan dược kia, nuốt một ngụm nước bọt, giống như người tham ăn bị bỏ đói lâu ngày lại nhìn thấy một bàn mỹ thực lớn.

Ngay cả Cổ Giang cũng không ngoại lệ.

Ông ấy không nhịn được vươn tay, muốn chạm vào viên đan dược kia, nhưng lại bị Sở Cuồng Nhân tránh đi.

Trên mặt già của Cổ Giang lộ ra ủy khuất, “Chưởng môn, ta muốn chạm thử một chút cũng không được sao?”

“Chúng ta cách nhau ngàn năm đạo hạnh đó, đan dược ta luyện chế ra này đâu thể lọt vào mắt già của ngươi được.” Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Cổ Giang đầu tiên là sững sờ, không biết Sở Cuồng Nhân có ý gì, nhưng sau đó ông ấy vỗ đầu một cái, đã nghĩ ra.

Trước khi Sở Cuồng Nhân nói bổ sung tất cả đan phương, ông ấy từng đã cười nhạo đối phương, nói đối phương đợi ngàn năm nữa hãy đến bổ sung đan phương.

Móa nó!

Cổ Giang nhất thời mộng.

Mình lại cười nhạo chưởng môn như thế? !

Trời ạ!

“Không phải, chưởng môn, ngươi nghe ta giải thích, khi đó ta không biết ngươi là chưởng môn, hơn nữa, ta chỉ nói một câu thôi, ngươi lại nhớ đến bây giờ, không khỏi có chút lòng dạ hẹp hòi…”

“Lòng dạ hẹp hòi? !”

Sở Cuồng Nhân lườm Cổ Giang một cái, trực tiếp thu lại đan dược.

Cổ Giang khóc không ra nước mắt.

Ông ấy lại không cẩn thận nói sai rồi.

… …

“Thanh Sương Thánh Nhân, không biết ngươi tiếp theo ngươi có tính toán gì không?”

Trước khi đi, Sở Cuồng Nhân hỏi Thanh Sương Thánh Nhân.

“Sở đạo hữu có ý gì?”

“Trong tay ngươi có truyền thừa của đại tông sư, ta thấy Lý tông sư và Bá Thể Thánh tộc sẽ không từ bỏ ý đồ đâu, chỉ sợ bọn họ vẫn sẽ tìm tới cửa, đến lúc đó, ngươi sẽ ứng phó thế nào?”

Nghe thấy lời này của Sở Cuồng Nhân, trên mặt Thanh Sương Thánh Nhân lộ ra một nụ cười khổ, “Sở đạo hữu nói rất đúng, xem ra ta không thể ở lại Thanh Sương cốc nữa, đến tìm một nơi khác ẩn cư là được.”

“Ta có một đề nghị.”

Sở Cuồng Nhân cười nói.

“Sở đạo hữu mời nói?”

“Hay là Thanh Sương Thánh Nhân gia nhập Huyền Thiên tông ta đi, Thánh Nhân am hiểu trồng trọt bảo dược, năng khiếu như vậy mà không phát huy, khó tránh có chút đáng tiếc, chỉ cần Thanh Sương Thánh Nhân gia nhập Huyền Thiên tông ta, ta sẽ khai mở một chỗ ẩn cư cho ngươi, ngươi vẫn có thể trải qua cuộc sống ngươi muốn, trồng rau nuôi lợn, khi nhàn hạ thì nghiên cứu đan đạo.”

“Ngươi chỉ cần giúp Huyền Thiên tông trồng ra một số bảo dược, quan trọng nhất chính là, có Huyền Thiên tông, Bá Thể Thánh tộc cũng phải tính toán, không dám tùy tiện tìm ngươi gây phiền phức.” Sở Cuồng Nhân nói.

Thanh Sương Thánh Nhân trầm ngâm một lát, nói: “Được, ta đồng ý.”

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân lại sửng sốt một chút.

Hắn không ngờ Thanh Sương Thánh Nhân lại không hề do dự đồng ý, hắn còn chuẩn bị một đống lí do thuyết phục đây.

Dù sao, Thanh Sương Thánh Nhân độc lai độc vãng đã quen, chưa bao giờ gia nhập bất kỳ thế lực nào, muốn khuyên bà ấy phụ thuộc vào người khác không phải là một chuyện đơn giản.

Sở Cuồng Nhân sờ lên mặt mình.

Quả nhiên, vẫn do ta quá đẹp trai sao?

Sau khi thu thập đơn giản một phen, Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ, Cổ Giang, Thanh Sương Thánh Nhân và một vị đồ đệ của bà ấy cùng nhau rời khỏi Thanh Sương cốc.

Trước khi đến Thanh Sương cốc, Sở Cuồng Nhân dừng Thận Lâu trên không trung cách Thanh Sương cốc không xa, để Huyền Thiên nhị tổ trông giữ.

Không bao lâu, mấy người liền về tới Thận Lâu.

“A, Thánh Nhân?”

Huyền Thiên nhị tổ nhìn thấy Thanh Sương Thánh Nhân, Cổ Giang không khỏi kinh ngạc.

Sở Cuồng Nhân đơn giản nói mọi chuyện lại một lần, nghe được Thanh Sương Thánh Nhân muốn gia nhập Huyền Thiên tông, Huyền Thiên nhị tổ vô cùng mừng rỡ.

Đối với một đạo thống, Thánh Nhân vô cùng quan trọng, mỗi người chính là trợ lực to lớn.

Huyền Thiên nhị tổ thật sự không nghĩ tới, Sở Cuồng Nhân đi ra ngoài một chuyến lại mang về một vị Thánh Nhân.

Chuyện này suýt nữa đã khiến Huyền Thiên nhị tổ sợ ngây người.

Nhưng khi biết Sở Cuồng Nhân đắc tội Bá Thể Thánh tộc, khóe miệng Huyền Thiên nhị tổ không khỏi co quắp.

Tiểu gia hỏa này, đúng là có năng lực đi gây chuyện.

Lần này đến Huyền Vũ vực một chuyến, diệt hai vị Thánh Nhân của Mộ Dung gia, hủy quỷ nhai, chuốc thù oán với tất cả ma tu ở Huyền Vũ vực.

Hiện tại, đến Hạ Bá Thể Thánh tộc cũng không buông tha.

Thận Lâu rất lớn, lần đầu tiên Thanh Sương Thánh Nhân và Cổ Giang tới cũng bị giật nảy mình, Sở Cuồng Nhân để Lam Vũ dẫn mấy người đi tham quan.

“Lão tổ, ngươi không có gì muốn nói với ta sao?”

Sau khi mọi người rời đi, Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt hỏi Huyền Thiên nhị tổ.

“Ừm? Nói cái gì?”

“Ta đến Huyền Vũ vực một chuyến, tạo ra nhiều kẻ thù như vậy, ngươi không giáo huấn ta à?” Sở Cuồng Nhân trừng mắt nói.

“Ha ha, tiểu gia hỏa, chúng ta đã giao Huyền Thiên tông cho ngươi, tất cả chuyện trong tông đều do ngươi làm chủ, ngươi cứ lớn mật làm đi, chỉ cần ngươi làm, chúng ta đều ủng hộ vô điều kiện.”

Huyền Thiên nhị tổ cười ha ha một tiếng nói.

Phần tín nhiệm này khiến trong lòng Sở Cuồng Nhân cảm thấy ấm áp.

“Lão tổ, ngươi như vậy ta có áp lực rất lớn đấy.”

“Không sao, nếu chống nổi, còn có chúng ta.”

“Lần này tới Huyền Vũ vực, đúng là gây thù hơi nhiều, nhưng Mộ Dung gia không còn Thánh Nhân, không đủ gây sợ, trong Ma Đạo, ngoại trừ Địa Phủ, còn lại đều không đáng đặt vào mắt, về phần Bá Thể Thánh tộc… Ta chỉ khiến một vị Thánh Nhân chém một cánh tay, xem như một bài học, mặc dù bọn họ phẫn nộ, nhưng sẽ không đến mức vì việc này mà sống chết với chúng ta.”

Sở Cuồng Nhân chậm rãi nói.

Nói thật, mặc dù chuyến này hắn đến Huyền Vũ vực kết không ít thù, nhưng trừ Bá Thể Thánh tộc ra, những chuyện còn lại đều không có gì.

Hắn chém Thương Vấn Thánh Nhân một cánh tay, nhưng lại giữ lại một mạng cho đối phương, muốn một cái tay và muốn mạng của một vị Thánh Nhân là khái niệm khác nhau.

Nếu thật sự giết Thương Vấn Thánh Nhân, Bá Thể Thánh tộc sẽ bạo phát, thậm chí các thế lực còn lại cũng sẽ liên thủ đối phó Huyền Thiên tông.

Một kẻ điên hành động không chút kiêng ky, sẽ khiến tất cả thế lực kiêng kị, nhưng cũng sẽ bị tất cả mọi người nhằm vào!

Sở Cuồng Nhân và Huyền Thiên tông tạm thời không có năng lực đối phó với tất cả mọi người, đây cũng là nguyên nhân hắn buông tha Thương Vấn Thánh Nhân.

Cục diện bây giờ là vừa vặn, có tác dụng chấn nhiếp rất lớn, nhưng không khiến tất cả thế lực kiêng kị đến mức phải liên hợp lại cùng nhau nhằm vào Huyền Thiên tông.

Chương 224: Đều là chuyện nhỏ, không thể nào, bị cảm?

Lần này Sở Cuồng Nhân làm việc rất điên cuồng, nhưng ngoại trừ lúc nổi giận tại Mộ Dung gia ra, thì những việc còn lại đều làm có chừng mực.

Huyền Thiên nhị tổ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong lòng vô cùng vui mừng.

Ông ấy cảm thấy, Sở Cuồng Nhân cực kì ưu tú.

Mặc dù còn rất trẻ, nhưng đã không kém bất cứ đại chưởng môn nào, thậm chí bởi vì thực lực cường hãn, khiến phong cách hành sự của hắn khác với các chưởng môn khác, làm việc thẳng thắn thoải mái, lại có hiệu quả vô cùng tốt.

“Huyền Thiên tông ta, chắc chắn huy hoàng!”

Huyền Thiên nhị tổ nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Về Thận Lâu, Sở Cuồng Nhân đưa Bổ Linh Đan cho Mộ Dung Hiên.

Mộ Dung Hiên cầm đan dược trong tay, tâm tình kích động, ánh mắt nhìn Sở Cuồng Nhân tràn đầy cảm kích vạn, sau đó liền muốn quỳ xuống.

Nhưng lại được Sở Cuồng Nhân đỡ lên.

“Ngươi đang làm cái gì vậy?”

“Chưởng môn bảo vệ thi hài mẫu thân ta không bị người khác khuất nhục, lại vì ta mà luyện chế Thánh Đan, có ân cùng tái tạo với ta, ta thực sự không biết nên cảm kích chưởng môn thế nào mới tốt.” Hai mắt Mộ Dung Hiên đỏ bừng nói.

“Trước kia ngươi gọi ta là đại sư huynh, hiện tại lại gọi ta một tiếng chưởng môn, mặc kệ là thân phận nào, ta làm những chuyện này đều là cần thiết. Nếu ngươi thật sự cảm kích, sau này cống hiến nhiều cho tông môn là được.”

Sở Cuồng Nhân vỗ bả vai của đối phương nói.

“Mạng của Mộ Dung Hiên ta chính là của Huyền Thiên tông.”

“Được rồi, ngươi vẫn nên chữa khỏi vết thương trước đi.”

Mộ Dung Hiên cầm Thánh Đan đi dưỡng thương.

Đêm hôm ấy.

Trong Thận Lâu, bỗng nhiên có một cỗ kiếm khí phóng lên tận trời.

Sở Cuồng Nhân đang nhắm mắt dưỡng thần nhìn về phía nơi phát ra kiếm khí, khóe miệng hơi cong lên, “Xem ra hiệu quả đan dược này không tệ, không chỉ chữa trị tốt Linh Khư của Mộ Dung Hiên, còn khiến linh lực đại tăng.”

Lần này, coi như Mộ Dung Hiên trong họa được phúc.

Hai người Thanh Sương Thánh Nhân, Cổ Giang đi ra lầu các, nhìn nơi phát ra kiếm khí, liếc nhau, không khỏi khen ngợi.

“Linh Khư tổn thương lại được tu bổ lại, lần này đã giải quyết được vấn đề thiên cổ trong giới đan đạo rồi.”

“Năng lực của Sở đạo hữu thật sự không tầm thường.”

Hai người tán thưởng một phen.

Càng thêm tôn sùng trình độ đan đạo của Sở Cuồng Nhân.

Sau đó không lâu.

Đám người Sở Cuồng Nhân về tới Huyền Thiên tông.

Khi thấy Thận Lâu to lớn kia, đám người Như Yên trưởng lão còn tưởng rằng kẻ địch đến, vội vàng bảo mọi người cảnh giác, suýt chút nữa đã mở ra đại trận hộ tông, nháo ra chuyện lớn.

Khi thấy mấy người Sở Cuồng Nhân từ trên Thận Lâu đi xuống, mọi người mới để xuống đề phòng, vội vàng đi lên nghênh đón.

Mà phía Lăng Thiên Đạo Cung ở nơi xa, một đạo hỏa quang đột nhiên bay lên trời, là Thần Hoàng Tiểu Hồng cảm giác được Sở Cuồng Nhân trở về, không kịp chờ đợi chạy đến nghênh tiếp.

“Ca ca, ngươi chạy đi đâu vậy, làm sao lại ném ta ở đây.” Thần Hoàng Tiểu Hồng đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, đầu đầy lông xù ra sức cọ vào thân thể của hắn, biểu đạt tưởng niệm.

Sở Cuồng Nhân sờ đầu đối phương, an ủi một phen.

“Chưởng môn, đây là cái gì vậy? !”

Đám người Như Yên trưởng lão đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, nhìn thấy lầu các cung điện liên tiếp trên Thận Lâu, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Thận Lâu này thật khiến người ta chấn kinh.

“Tiên Chu, cũng không phải chưa thấy qua.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Đám người Như Yên trưởng lão nhìn thoáng qua Thận Lâu có đường kính hơn ba mươi dặm, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Ngươi gọi cái này là Tiên Chu sao?

“Vậy chưởng môn, phải đặt thứ đồ chơi này ở đâu?” Như Yên trưởng lão nói, bảo bối như vậy phải bảo vệ thật tốt mới được.

Đặt Thận Lâu ở chỗ đó, để người nào trông giữ, cần bao nhiêu tu sĩ canh giác, đây đều là chuyện phải cân nhắc.

“Không sao, trước cứ để ở chỗ ta là được.”

Sở Cuồng Nhân chỉ vào Càn Khôn giới trên ngón tay, sau đó tâm niệm vừa động, chỉ thấy cái Thận Lâu to lớn kia cấp tốc thu nhỏ, hóa thành một điểm sáng bị Sở Cuồng Nhân thu vào trong Càn Khôn giới.

Mọi người thấy thế, lại một lần nữa bị hù dọa.

Càn Khôn giới bình thường có mười mấy đến trăm mét vuông là tốt rồi, nhưng Sở Cuồng Nhân tiện tay có thể thu Thận Lâu đường kính gần ba mươi dặm vào Càn Khôn giới, không biết không gian bên trong là bao nhiêu a!

Mọi người không biết.

Càn Khôn giới của Sở Cuồng Nhân là vật phẩm cấp truyền thuyết, còn cao cấp hơn Thận Lâu một cấp bậc, không gian bên trong vô cùng cuồn cuộn.

Đừng nói một chiếc Thận Lâu, cho dù mười chiếc một trăm chiếc cũng có thể chứa đựng giống như trở bàn tay.

Nếu không phải không thể đựng vật sống, Sở Cuồng Nhân còn muốn đóng gói cả Huyền Thiên tông tùy thân mang theo nữa.

“Chuyện nhỏ, đều là chuyện nhỏ thôi.”

Như Yên trưởng lão hít sâu một hơi, bình phục nỗi lòng.

Không phải chỉ là một chiếc Tiên Chu lớn thôi sao?

Không phải chỉ là một cái Càn Khôn giới có thể đựng một chiếc Tiên Chu thôi sao?

Đáng là gì.

Có rung động bằng Sở Cuồng Nhân tự sáng tạo mười hai Thánh Nhân pháp không?

Có dọa người bằng Sở Cuồng Nhân chém giết nhị thánh không?

“Đúng rồi, Như Yên trưởng lão, vị này là Thanh Sương Thánh Nhân, từ hôm nay trở đi, nàng chính là một thành viên của Huyền Thiên tông chúng ta, nàng thích thanh tịnh, ngươi sắp xếp một chỗ thanh tịnh cho nàng đi.”

Sở Cuồng Nhân giới thiệu Thanh Sương Thánh Nhân cho mấy người.

Cái gì?

Mọi người lại mộng.

Có Thánh Nhân muốn gia nhập Huyền Thiên tông? !

“Chuyện đại hỷ a.”

“Ha ha, trước đây không lâu, Cổ tông sư vì chưởng môn mà gia nhập Huyền Thiên tông, hiện tại lại kéo thêm một vị Thánh Nhân nữa, quá tốt rồi.”

Mấy trưởng lão kích động đến không còn là mình nữa.

“Chuyện nhỏ, đây là chuyện nhỏ...”

Trong lòng Như Yên trưởng lão không ngừng tự nói với mình như vậy.

Sau đó, bà ấy liền dẫn Thanh Sương Thánh Nhân dời đi trước.

“Chưởng môn, ta muốn đi tìm một chỗ, an táng di hài của mẫu thân ta, xin cáo từ trước.” Mộ Dung Hiên nói.

“Ừm, đi đi.”

Dau đó, Sở Cuồng Nhân và mấy vị trưởng lão thảo luận về những thay đổi tại Thanh Long vực trong thời gian gần đây.

Vừa thảo luận, phát hiện Thanh Long Vực thật sự có chút thay đổi.

Ví dụ như tin tức Sở Cuồng Nhân chém giết Mộ Dung gia nhị thánh truyền về Thanh Long vực, các đạo thống Thánh Nhân đều bị kinh hãi.

Hiện tại, dường như không ai dám đối nghịch với Huyền Thiên tông.

“Hiện tại, thanh thế của Huyền Thiên tông lớn chưa từng có, có đệ tử trong môn nóim có người muốn nhất thống Thanh Long vực gì đó.”

“Ha ha, đám nhóc con này vẫn chưa hiểu chuyện.”

“Nhưng dựa vào thanh thế bây giờ của Huyền Thiên tông, nếu muốn mở rộng đất đai cũng không phải không được, không, là tuyệt đối có thể thực hiện được.”

Nghe một đám trưởng lão nói chuyện.

Sở Cuồng Nhân lâm vào trầm tư, sau đó thản nhiên nói: “Không biết mấy vị trưởng lão có từng nghe qua một câu, muốn diệt vong, trước phải điên cuồng không?”

Đám người đưa mắt nhìn nhau, đều mờ mịt lắc đầu.

“Hiện tại thanh thế của Huyền Thiên tông to lớn, nhưng càng về sau càng phải cẩn thận, nếu quá mức liều lĩnh, hành sự không kiêng nể gì cả, tất nhiên sẽ khiến các đạo thống Thánh Nhân còn lại cắn ngược.”

Sở Cuồng Nhân nói.

Nghe thấy vậy, mấy vị trưởng lão lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

“Mặt khác, cũng phải tăng cường quản lý đệ tử trong tông môn, cái gì mà nhất thống Thanh Long vực, các ngươi muốn náo với ta à, hiện tại ta quản một Huyền Thiên tông cũng nhức đầu rồi, Thanh Long vực lớn như vậy, người nào thích quản thì quản đi.”

“Phải để bọn họ chấp hành tốt quy định của tông môn, mỗi tháng định kỳ kiểm tra năng lực, chấp pháp trưởng lão, việc này giao cho ngươi làm.”

“Không chỉ bọn họ, còn các thế lực phụ thuộc nữa, để người đến cảnh cáo một chút, đừng nhân dịp bây giờ thanh thế của Huyền Thiên tông lớn liền tùy ý làm loạn, nếu ai có can đảm này, thì giết người răn dạy cho ta.”

Sở Cuồng Nhân thảo luận với đám trưởng lão mấy canh giờ.

Đây là lần đầu tiên hắn tham dự thảo luận chuyện trong tông môn, cái nhìn của hắn khiến các trưởng lão cảm thấy vô cùng vui mừng.

“Ít nhất so với vị chưởng môn chỉ biết vung tay mặc kệ như Huyền Kỳ còn tốt hơn nhiều.”

Một trưởng lão cảm khái nói.

Chỗ sâu trong Huyền Thiên tông, Huyền Kỳ Tôn Giả ở trong nhà tranh không khỏi hắt hơi một cái, mê mang nói: “Không thể nào, Chuẩn Thánh cũng bị cảm mạo à?”

Chương 225: Sân thí luyện trọng lực, vịn tường đi ra, một năm

Lăng Thiên Đạo Cung.

Sở Cuồng Nhân đang tu hành.

Trở lại Huyền Thiên tông đã hơn nửa tháng, trong nửa tháng này, có một nửa thời gian hắn phải xử lý chuyện nội vụ với các trưởng lão.

Lần đầu tiên hắn cảm giác được làm chưởng môn khác với làm đại sư huynh.

Ôi, mệt mỏi.

“Không phải lúc trước sư tôn nói làm chưởng môn chỉ cần treo cái tên lên là xong sao? Lừa gạt quỷ rồi.” Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ thầm nói.

“Trước rút phần thưởng buông lỏng một chút.”

Sở Cuồng Nhân mở Huyễn Tưởng Luân Bàn ra, bắt đầu rút thưởng.

“Chúc mừng kí chủ rút được trận pháp Trọng Lực Lĩnh Vực cấp tinh diệu!”

Trận pháp?

Sở Cuồng Nhân sờ cằm suy tư.

Trận pháp hắn rút được không nhiều, trong đó Tụ Linh Pháp Trận tại Lăng Thiên Đạo Cung và Tứ Quý Kiếm Trận cấp truyền thuyết là xuất sắc nhất.

Mà hai trận pháp này đều trợ giúp hắn vô cùng lớn, nhất là Tứ Quý Kiếm Trận, thậm chí còn giúp hắn chém giết Thánh Nhân.

Hiện tại hắn lại rút được một cái Trọng Lực Lĩnh Vực.

“Có lẽ trận pháp này sẽ có tác dụng lớn.” Sở Cuồng Nhân suy tư, sau đó phát một tin tức cho Như Yên trưởng lão.

Sau đó không lâu, tại Huyền Thiên tông có thêm một cái cung điện.

“Chưởng môn, ngươi muốn ta kiến tạo cung điện này để làm gì? Chẳng lẽ Lăng Thiên Đạo Cung không đủ lớn sao?” Như Yên trưởng lão hiếu kỳ nói.

Hai người đi đến bên ngoài cung điện, Sở Cuồng Nhân cười, “Rất nhanh ngươi sẽ biết, đi, chúng ta cùng đi vào.”

Hai người cùng nhau đi vào cung điện.

Cung điện này làm làm yêu cầu của Sở Cuồng Nhân, mặc dù không hoa lệ, nhưng không gian bên trong vô cùng rộng rãi và kiên cố, thậm chí có nhiều chỗ còn khắc họa phù văn, ngay cả Tôn giả cũng không thể phá hỏng.

Sau khi tiến vào cung điện, trong lòng Sở Cuồng Nhân hơi động, rút ra Trọng Lực Lĩnh Vực, đặt bên trong cung điện này.

Nhất thời, toàn bộ cung điện chấn động, phát sinh biến hóa, bốn phía có thêm mấy hòn đá màu đen không đáng chú ý.

Mấy hòn đá này chính là trận cơ của Trọng Lực Lĩnh Vực.

Sở Cuồng Nhân đi đến trước một hòn đá, ấn xuống một cái.

Trong cung điện đột nhiên bộc phát ra một cỗ trọng lực to lớn, như một tòa núi lớn đặt lên người Sở Cuồng Nhân và Như Yên trưởng lão.

“Sao lại thế này?”

Thân thể Như Yên trưởng lão chấn động, vội vàng vận chuyển linh lực mới ngăn cản được cỗ trọng lực đột nhiên xuất hiện này, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

Sở Cuồng Nhân lại ấn lên các hòn đá còn lại, trọng lực không ngừng điều chỉnh, lúc mạnh lúc yếu.

Lúc kinh khủng nhất, Như Yên trưởng lão thôi động tất cả linh lực cũng suýt nữa bị áp trên mặt đất, không thể động đậy.

“Trời ạ, đây là trận pháp gì vậy?”

“Trọng Lực Lĩnh Vực.”

Sở Cuồng Nhân ấn lên hòn đá cuối cùng, giải trừ trận pháp.

Thân thể Như Yên trưởng lão buông lỏng, đổ mồ hôi đầm đìa, thở dốc nói: “Trận pháp thật lợi hại.”

Sở Cuồng Nhân cười, “Bên trong trận pháp Trọng Lực có chia trọng lực thành năm cấp độ đơn giản, phổ thông, khó khăn, ác mộng, địa ngục.”

“Như Yên trưởng lão là Tôn giả, thích hợp với cấp ác mộng, nếu là cấp Địa Ngục, ngươi sẽ không có cách nào nhúc nhích được.”

“Trận pháp này, có thể để các đệ tử đi thử một chút, trong tình huống trong lực, có thể tu luyện nhục thể, lực lượng, thậm chí là linh lực của bọn họ, nhưng phải chú ý lựa chọn cấp độ thích hợp với bản thân…”

Sở Cuồng Nhân giải thích, ánh mắt Như Yên trưởng lão càng ngày càng sáng, cảm thấy trận pháp này ẩn chứa giá trị to lớn.

Đây tuyệt đối là nơi rèn luyện không rém gì Kiếm Lâu!

Như Yên trưởng lão không hỏi Sở Cuồng Nhân trận pháp này có từ đâu, bà ấy biết, mãi mãi chỉ lấy được câu trả lời kia.

Móa nó cơ duyên có được.

Sở Cuồng Nhân giao lại phương thức thao túng trận pháp cho Như Yên trưởng lão, sau đó để bà ấy đi làm chuyện tuyên truyền quảng bá.

Sau đó đi ra ngoài, Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, dùng kiếm khí khắc mấy chữ trên cửa ra vào… Sân thí luyện trọng lực!

Đơn giản, trực tiếp.

Hắn hài lòng cười một tiếng, “Đây chính là tên của cung điện này.”

Bên cạnh, Như Yên trưởng lão không còn gì để nói.

Rõ ràng là cái tên phế, nhưng hắn lại khăng khăng một mực như vậy.

Được rồi được rồi.

Chưởng môn vui là được.

Sau đó không lâu, sân thí luyện trọng lực đã truyền ra khắp Huyền Thiên tông.

Có không ít đệ tử nóng lòng muốn thử.

“Nghe nói hôm trước Tần Vô Song tới sân thí luyện trọng lực, lúc đi vào thì đứng, đi ra lại phải vịn tường, chân đều mềm nhũn.”

Đạo Tử Quân Di cười nhạt nói, Tần Vô Song trong miệng nàng cũng là Đạo Tử của Huyền Thiên tông, luận thực lực cũng không yếu hơn nàng.

“Đúng vậy, ta cũng rất tò mò, cho nên hôm nay cố ý đến đây thử một lần.” Nam Cung Hoàng bên cạnh Quân Di thản nhiên nói.

“Mời vào.”

Hai Đạo Tử, một nam một nữ đồng thời đi vào sân thí luyện.

Vừa vào trong đó, hai người nhìn thấy mấy hòn đá màu đen trên vách tường, Quân Di nói: “Đây chính là trận cơ Như Yên trưởng lão nói, khối thứ nhất là cấp đơn giản, thứ hai là phổ thông…”

“Nam Cung Hoàng, chúng ta thử cái nào trước?”

“A, chúng ta không thể mơ tưởng xa vời, nghe nói Như Yên trưởng lão chỉ có thể tiếp nhận cấp độ ác mộng thôi, chúng ta cũng chọn cấp độ này này đi.”

Nam Cung Hoàng thản nhiên nói.

Bọn họ là Đạo Tử, thiên tư rất tốt, chiến lực siêu quần, luận chiến lực, thật ra không yếu hơn một số trưởng lão.

“Được.”

Quân Di gật đầu, ấn xuống một hòn đá.

Nhất thời, một cỗ trọng lực vô cùng cường hãn bộc phát!

Sắc mặt hai người đều biến đổi, không đợi bọn họ có động tác đã bịch một tiếng, bị áp nằm rạp trên mặt đất.

“Trọng lực thật khủng khiếp.”

“Sơ suất!”

Hai người vội vàng thôi động linh lực trong cơ thể, chống cự cỗ trọng lực này.

Một lúc lâu sau, trọng lực mới biến mất.

Mà lúc này hai người đã mồ hôi đầm đìa, toàn thân run rẩy, đau nhức bất lực, cảm thấy thân thể dường như không phải của mình nữa.

“Lần sau đến, vẫn nên bắt đầu từ cấp phổ thông đi.”

Nam Cung Hoàng hữu khí vô lực nói.

Nên ngoài sân thí luyện trọng lực, Mộ Dung Hiên đi vào.

Nhưng hắn ta còn chưa đi vào, liền thấy hai người Nam Cung Hoàng, Quân Di sắc mặt tái nhợt vịn vách tường đi ra.

“Ừm? Các ngươi sao vậy?”

“Còn không phải sân thí luyện trọng lực này sao, quá kinh khủng.”

“Các ngươi thử độ khó nào?”

“Cấp Địa Ngục!” Chưa chờ Quân Di mở miệng, Nam Cung Hoàng đã nói trước, “Chúng ta làm Đạo Tử, nên làm gương tốt, khiêu chiến cực hạn của mình, cho nên chúng ta thử cấp Địa Ngục.”

“Ha, các ngươi khiêu chiến cũng rất gian khổ a.”

Mộ Dung Hiên nhìn thoáng qua hai người, lắc đầu.

Lập tức, hắn ta đi vào sân thí luyện.

Nhìn hòn đá màu đen trên tường, Mộ Dung Hiên cười nói: “Nhìn hai người Nam Cung Hoàng như thế, vậy cấp Địa Ngục phải vô cùng đáng sợ, ta không nên tùy tiện thử cấp độ này thì tốt hơn, Nam Cung Hoàng muốn hố ta, không có cửa đâu.”

“Ta vẫn nên thử cấp ác mộng thôi.”

Hắn ta ấn xuống một hòn đá.

Sau đó, một cỗ trọng lực to lớn trực tiếp áp hắn ta nằm rạp trên đất.

“Móa nó, Nam Cung Hoàng, ngươi chờ đó cho ta!”

Khóe miệng Mộ Dung Hiên co giật nói.

Ngoại trừ các Đạo Tử, lần lượt có người đến sân thí luyện thử, có đám Đạo Tử làm mẫu sai lầm, mọi người đều tránh giống như bọn họ, lựa chọn mức độ phù hợp với bản thân.

Cộng thêm Kiếm Lâu, trong lúc nhất thời, các đệ tử trong Huyền Thiên tông đều có tiến bộ lớn, chất lượng tổng thể cũng không ngừng tăng lên.

Thời gian trôi qua, bất tri bất giác, đã qua một năm.

Trong một năm này, Sở Cuồng Nhân vẫn luôn ở Huyền Thiên tông, có hắn tọa trấn, toàn bộ Huyền Thiên tông vui vẻ phồn vinh, phát triển nhanh chóng.

Mặc dù không mở rộng biên giới đất đai, nhưng thực lực nội bộ lại tăng lên không chỉ một bậc.

Chương 226: Chuẩn bị ra ngoài, để hắn ra ngoài làm ầm ĩ đi

Cốc cốc...

Trong Lăng Thiên Đạo Cung, Lam Vũ gõ cửa một gian phòng.

“Vào đi.”

Trong phòng truyền tới một giọng nói lười biếng.

Lam Vũ đẩy cửa đi vào, vừa hay nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đang ngáp, mới từ trên giường tỉnh lại, không khỏi cười một tiếng.

Nàng tiến lên, thuần thục thay Sở Cuồng Nhân chỉnh sửa đệm giường, sau đó vừa phục thị hắn thay quần áo, vừa nói: “Công tử, vừa rồi Như Yên trưởng lão cho người đến truyền lời, bảo ngươi nhớ đến Trường Sinh điện mở họp đúng giờ.”

“Mở họp, a, hôm nay là đầu tháng đúng không?”

Sở Cuồng Nhân giật mình nói.

Mỗi tháng Huyền Thiên tông đều mở họp một lần, thương nghị một số việc đã xảy ra trong tháng, báo cáo tình huống biểu hiện của các đệ tử và hành động của các đạo thống Thánh Nhân khác.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề, Sở Cuồng Nhân cẩn thận nhìn mình trong gương, “Làm chưởng môn một năm rồi, ta cảm thấy đường chân tóc của ta đã cao hơn một chút, xong rồi, tiếp tục như vậy nữa, ta sẽ trọc mất.”

Lam Vũ bất đắc dĩ cười nói: “Công tử, ngươi suy nghĩ nhiều rồi, tóc của ngươi vẫn rất dày, đường chân tóc cũng không thay đổi.”

“Thật sao?”

“Thật, ngươi vẫn đẹp trai như trước.”

“Vậy còn được.”

Sở Cuồng Nhân dẫn Lam Vũ chuẩn bị đi ra ngoài.

Trong viện, Tiểu Băng đang đút mấy trái linh quả cho Tiểu Hồng.

“Công tử.”

“Thanh Sương Thánh Nhân lại đưa linh quả tới?”

“Vâng, lần này đưa đến hai giỏ, nói là Thần Hoàng thích ăn, nàng cho nhiều một chút.” Tiểu Băng chỉ hai giỏ hỏa linh quả màu đỏ bên cạnh, phía trên lưu chuyển hỏa chi đạo vận nồng đậm.

Mỗi trái đều là bảo dược thượng phẩm có giá trị không nhỏ.

Nhưng những thứ này chỉ là đồ ăn vặt cho Thần Hoàng Tiểu Hồng.

“Thật sự phiền phức cho nàng, đúng rồi.”

Sở Cuồng Nhân lấy ra một quyển sách và một cái bình nhỏ.

Trong bình có một số hạt giống.

“Đây là lời giải đáp về mấy vấn đề luyện đan mà lần trước nàng lĩnh giáo ta, còn có một số hạt giống bảo dược nữa, lát nữa ngươi đưa đến cho nàng đi.”

Một năm qua, thỉnh thoảng Thanh Sương Thánh Nhân sẽ đến tìm Sở Cuồng Nhân lĩnh giáo một vài vấn đề, có khi là một vài vấn đề khá phức tạp, hắn đều sẽ tìm kiếm, sau đó viết lại giao cho đối

phương.

Ngoài ra, phần thưởng hắn rút được rất đa dạng, ví dụ như bình hạt giống này cũng là một trong số đó.

Nhưng hắn lười trồng, liền giao cho Thanh Sương Thánh Nhân quản lý.

“Được rồi, công tử.”

Ra ngoài Đạo Cung.

Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ đi về phía Trường Sinh điện.

Dọc đường gặp các đệ tử đều cung kính hành lễ với hắn.

“Bái kiến chưởng môn.”

“Bái kiến chưởng môn.”

So với một năm trước, Huyền Thiên tông đã thay đổi không nhỏ.

Trong đó thay đổi đáng nhắc tới nhất chính là tu vi của các đệ tử, ngắn ngủi một năm, dường như tu vi của mỗi người đều có tiến bộ.

Nhất là đám Đạo Tử Mộ Dung Hiên, Nam Cung Hoàng được Sở Cuồng Nhân trọng điểm bồi dưỡng, tiến cảnh nhanh chóng, có thể nói tiến bộ cực nhanh.

Đi vào Trường Sinh điện.

Các trưởng lão đã tề tụ đông đủ.

Nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, mọi người một thi lễ.

“Bái kiến chưởng môn.”

“Được rồi, đừng khách sáo, bắt đầu đi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, ngồi xuống vị trí chủ vị trên đại điện.

Các trưởng lão bắt đầu báo cáo công tác.

Phần lớn là một số việc vụn vặt, mở họp được một nửa, Sở Cuồng Nhân đã ngáp mấy cái, rất không thú vị.

“Đúng rồi, thời gian trước, Thiên Vũ tông cầu viện chúng ta, nói là bị Sát Linh quấy nhiễu, ta đã phái người trước đi giải quyết trước.”

Như Yên trưởng lão bỗng nhiên nói.

Nghe thấy vậy, cuối cùng Sở Cuồng Nhân mới có chút hứng thú.

“Sát Linh?”

“Đúng vậy, Thiên Vũ tông ở gần cổ chiến trường, thỉnh thoảng sẽ bị Sát Linh quấy nhiễu cũng không lạ.” Như Yên trưởng lão nói.

Sát Linh có nguồn gốc từ cổ chiến trường trong mười đại cấm địa, do vô số sát khí và oán niệm của người chết trong cổ chiến trường hình thành, là tồn tại rất kì lạ, bình thường đều bồi hồi tại khu vực xung quanh cổ chiến trường.

Thiên Vũ tông gặp Sát Linh quấy nhiễu cũng không phải chuyện hiếm lạ, trước kia Huyền Thiên tông cũng phái người đến trợ giúp, rất nhanh liền trôi qua.

Các trưởng lão bắt đầu báo cáo các chuyện khác.

Nhưng ba chữ cổ chiến trường vẫn quanh quẩn trong lòng Sở Cuồng trong.

Hắn nhớ lại ngày xưa Tuyệt Tâm Thánh Vương nói đến thánh chiến, mà cổ chiến trường chính là chiến trường trận Thánh chiến kia.

Chuyện này không khỏi khơi gợi lên suy nghĩ muốn đi xem của hắn.

“Ta quyết định, ta muốn đến cổ chiến trường một chuyến.”

Mọi người vẫn đang báo cáo công việc, nghe thấy Sở Cuồng Nhân nói vậy, nhất thời sửng sốt, hai mặt nhìn nhau.

“Chưởng môn, ngươi muốn đến cổ chiến trường làm gì?”

“Lịch luyện một chút.”

Sở Cuồng Nhân thuận miệng nói.

“Chưởng môn, ngươi còn cần lịch luyện?” Một trưởng lão nói thầm, vẻ mặt những người khác cũng giống như vậy.

Chưởng môn, đừng đùa.

Ngươi có thể giết Thánh Nhân rồi, như vậy còn lịch luyện cái gì?

“Đương nhiên cần.”

“Nhưng ngươi đi, Huyền Thiên tông phải làm sao bây giờ?”

“Sau khi ta rời đi, tất cả sự vụ của tông môn tạm thời do Như Yên trưởng lão tiếp quản, có chuyện gì, thì liên hệ với ta.”

“Cái này...”

Mấy người Như Yên trưởng lão vẫn có chút chần chờ.

“Được rồi, quyết định như vậy, một năm nay Huyền Thiên tông tiến bộ rất lớn, các ngươi xử lý cũng ngay ngắn rõ ràng, không có chuyện ta không ở đây mà không vận hành được nữa.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Hắn đã ở lại Huyền Thiên tông một năm rồi.

Nếu không đi ra một chút, thân thể sẽ rỉ sét mất.

“Vậy... Được thôi.”

Như Yên trưởng lão gật đầu.

Thật ra cũng không phải bọn họ không muốn để Sở Cuồng Nhân rời đi, nhưng một năm qua, Huyền Thiên tông có thể phát triển đến mức này, hơn phân nửa công lao đều thuộc về Sở Cuồng Nhân.

Bất tri bất giác, bọn họ đã sinh ra ỷ lại với vị chưởng môn trẻ tuổi chưa đến hai mươi tuổi này.

Nghe thấy đối phương muốn rời khỏi tông môn, trong lúc nhất thời có chút chân tay luống cuống, nếu là trước kia, chuyện rất khó tưởng tượng.

Một vị chưởng môn trẻ tuổi lại khiến bọn họ sinh ra tâm lý ỷ lại?

“Được.”

Sở Cuồng Nhân cười, “Lam Vũ, đi, đi về thu thập một chút, chuẩn bị ra ngoài thôi, à không, là đi lịch luyện.”

...

Chỗ sâu trong Huyền Thiên tông.

Trong một nhà tranh, Huyền Thiên tam tổ cười nhạt nói: “Tiểu gia hỏa này lại muốn ra ngoài nháo rồi, chúng ta có cần đi theo không?”

“Không cần.”

Giọng nói của Huyền Thiên nhị tổ vang lên, “Hiện tại hắn có thể chém giết Thánh Nhân, đã không cần người hộ đạo nữa.”

Thánh Nhân đã là tồn tại có sức chiến đấu cao nhất tại Thương Khung tinh.

Không thể nghi ngờ, hiện tại Sở Cuồng Nhân đã là một trong nhóm người có thực lực đứng đầu thế gian, còn cần người hộ đạo làm gì nữa?

“A, không biết tên gia hỏa này ra ngoài sẽ nháo ra chuyện gì đây.” Huyền Kỳ Tôn Giả khẽ cười một tiếng nói.

Nhớ lại lúc trước Sở Cuồng Nhân ra ngoài lịch luyện, có lần nào không nháo ra chuyện long trời lỡ đất, phong vân động loạn.

Hiện tại, hắn lại đi ra, có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Huyền Kỳ Tôn Giả nói như vậy, khiến mấy lão tổ đều bó tay.

“Tiểu gia hỏa này cái gì cũng tốt, nhưng cũng có khả năng gây chuyện đó.”

“Ha ha, thật ra như vậy cũng rất tốt, người trẻ tuổi phải có sức sống, để hắn đi nháo đi, dù sao cũng có mấy lão già chúng ta ở phía sau rồi.”

Huyền Thiên nhị tổ cười ha ha một tiếng.

Hiện tại Huyền Thiên tông cường đại chưa từng có, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân có chiến lực Thánh Nhân, còn có ba vị Thánh Nhân như nhị tổ, tam tổ, Thanh Sương Thánh Nhân và Huyền Kỳ Tôn Giả cấp Chuẩn Thánh nữa.

Mặt khác, thất tổ cũng sắp độ kiếp.

Một khi thành công, lại có thêm một vị Chuẩn Thánh.

Đừng nói đến chuyện, ngoại trừ Huyền Thiên tông, hai đạo thống Thánh Nhân Bạch Liên giáo và Thanh Vân vương triều cũng là hậu thuẫn vững chắc cho Sở Cuồng Nhân.

Chương 227: Sở Cuồng Nhân lần nữa nhập thế, thiên hạ phải sợ hãi

Ngoài sơn môn Huyền Thiên tông.

Một năm nay, bên ngoài sơn môn vài dặm có mở mấy quán trà

Mặc dù mấy quàn trà này làm ăn quạnh quẽ, nhưng vẫn luôn mở ra, bởi vì người mở các quán trà này chính là tai mắt của các đạo thống Thánh Nhân.

Là tai mắt được phái tới nhìn chằm chằm Huyền Thiên tông.

Một năm trước, Sở Cuồng Nhân chém giết hai vị Thánh Nhân của Mộ Dung gia khiến thiên hạ chấn động, nhất là các đạo thống Thánh Nhân tại Thanh Long vực đều vô cùng e dè, cũng bởi vậy, thanh thế của Huyền Thiên tông đã lớn mạnh chưa từng có.

Tất cả đạo thống đều suy nghĩ, Huyền Thiên tông có thể mượn cơ hội này để mở rộng biên giới đất đai, lớn mạnh thế lực, nguy hại đến bọn họ không?

Nhưng ngoài dự liệu chính là, thanh thế của Huyền Thiên tông tuy lớn, nhưng không hề có ý tứ mở rộng.

Ngược lại, Huyền Thiên tông còn khiêm tốn hơn trước, không có động tĩnh lớn gì, khiến rất nhiều người không nghĩ ra.

Nhưng dù cho như thế, các đạo thống vẫn không dám có chútqua loa, phái không ít tai mắt nhìn chằm chằm Huyền Thiên tông.

Mấy quán trà bên ngoài sơn môn của Huyền Thiên tông này chính là nơi tai mắt tụ tập.

“Lão đại, ngươi nói Huyền Thiên tông như vậy cũng quá im lặng đi, một năm trôi qua lại không có chút động tĩnh nào, thanh thế của Huyền Thiên tông đã sắp biến mất rồi.” Bên trong quán trà, một đại hán làn da ngăm đen nói.

Bên cạnh hắn ta, một nam tử trung niên thản nhiên nói: “Đây mới là chỗ cao minh của Huyền Thiên tông, một năm trước, nếu Huyền Thiên tông thừa cơ mà lên, sẽ khiến các đạo thống Thánh Nhân nhân còn lại cắn ngược.”

“Hiện tại, bọn họ nhìn như không có động tĩnh gì, nhưng thật ra trong bóng tối đang tích trữ lực lượng, nhìn có vẻ không còn thanh thế, nhưng chuyện Sở Cuồng Nhân chém giết hai vị Thánh Nhân vẫn bày ở đó, không người dám động.”

Nói đến đây, nam tử trung niên lắc đầu, nói: “Tất cả mọi người xem thường vị chưởng môn trẻ tuổi này, nhưng tác phong làm việc của hắn có phong cách riêng, không phải bình thường.”

“Chậc chậc, người nào dám xem thường, Thánh Nhân cũng có thể giết, đúng là tên biến thái, nhưng Sở Cuồng Nhân ở trong Huyền Thiên tông một năm rồi, chúng ta còn chưa gặp mặt.”

“Nghe đồn này người này phong hoa tuyệt đại, có một không hai, ta thực sự muốn nhìn một chút, a, lão đại, ngươi sao vậy?”

Đạn hán ngăm đen nói, chợt phát hiện bốn phía trở nên vô cùng an tĩnh, ánh mắt nam tử trung niên nhìn chằm chằm vào nơi xa, trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ nghiêm túc, thậm chí trong mắt còn tràn ngập kinh hãi.

Không chỉ nam tử trung niên.

Vẻ mặt đám người trong các quán trà đều trở nên ngưng trọng, ánh mắt kinh hãi, nhìn về cùng một hướng.

Đại hán ngăm đen nhìn theo ánh mắt của mọi người.

Chỉ thấy trên đường núi có một nam một nữ chậm rãi đi về phía mỗi người, hai người này đều có dung mạo phong hoa tuyệt đại, tuyệt thế vô song.

Nhất là nam tử đi đầu, một thân bạch bào tay áo lớn, tóc dài đến eo, bên hông treo cổ kiếm xinh đẹp, khí chất siêu phàm thoát tục.

Trước mặt hắn, mọi phong cảnh trong thiên địa đều ảm đạm phai mờ.

Vừa nhìn qua, đại hán ngăm đen đã nhận ra người này.

Sở Cuồng Nhân! !

Người trước mắt này, chính là Sở Cuồng Nhân khiến cho tất cả đạo thống vô cùng kiêng kị, khiến thiên kiêu trên thế gian đều ảm đạm vô quang!

“Không phải ngươi muốn nhìn hắn một chút sao? Cảm giác như thế nào?”

Nam tử trung niên cưỡng ép để mình tỉnh táo lại, nhưng giọng nói của hắn ta vẫn không khống chế được mà run rẩy.

“Quả thật là tuyệt thế vô song!” Đại hán ngăm đen nói.

Sở Cuồng Nhân mang theo Lam Vũ chậm rãi đi trong ánh mắt soi mói của mọi người, đến trước mặt nam tử trung niên ngồi xuống.

Lúc đầu, dáng vẻ của tất cả mọi người như lâm đại địch, sau đó trong lòng lại cười khổ một tiếng.

Trước mặt nhân vật như vậy, bọn họ căn bản không có bất cứ năng lực phản kháng nào, có đề phòng thế nào cũng vô dụng.

“Lão bản, hai chén trà.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

“Vâng, vâng.” Nam tử trung niên vội vàng lấy lá trà tốt nhất trong quán, pha hai chén trà cho Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ.

“Các ngươi ở đây chờ bao lâu rồi?”

Sở Cuồng Nhân uống trà, cười nhạt nói.

“Một năm.”

“Ừm, cũng đủ lâu rồi, rút lui đi.”

Mấy người nam tử trung niên liếc nhau, cười khổ một tiếng.

Sở Cuồng Nhân nói rút lui, bọn họ không dám nói chữ không a.

“Đúng, chúng ta hiểu rồi.”

Uống xong trà, Sở Cuồng Nhân liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Nhìn hướng hắn đi là bên ngoài Huyền Thiên tông, nam tử trung niên không nhịn được hỏi: “Sở chưởng môn muốn đi đâu vậy?”

“Chờ đợi một năm, đột nhiên muốn đi ra ngoài.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn nói rất bình thản không có gì lạ, nhưng mọi người nghe vậy lại rất sợ hãi.

Đợi sau khi hắn rời đi, đám người nam tử trung niên vẫn đứng tại chỗ, sau đó vội vàng lấy la bàn truyền tin ra liên hệ với đạo thống của mình.

“Nhanh, nhanh, thông báo chưởng môn.”

“Sở Cuồng Nhân... Nhập thế! !”

Từng đạo tin tức truyền đến các đại đạo thống, thiên hạ bình tĩnh một năm, bởi vì một người nhập thế, lại lần nữa nhấc lên gợn sóng.

...

Thái Hư quan.

Thái Hư quan chủ cầm một bản đạo tàng trong tay, đang ngồi đàm đạo với Vô Trần Tử, bỗng nhiên, có một trưởng lão sắc mặt ngưng trọng đi đến.

Thái Hư quan chủ nói: “Trưởng lão, có chuyện gì ngưng trọng như thế?”

“Sở Cuồng Nhân nhập thế rồi.”

Sáu chữ đơn giản lại khiến đạo tâm của một già một trẻ có địa vị tối cao trong Thái Hư quan sợ hãi, đồng tử hơi co lại.

Thật lâu sau, Thái Hư quan chủ cười khổ một tiếng.

“Cuối cùng hắn vẫn không ngồi yên.”

Trong Lôi âm Tự.

Trong tay phương trượng đương đại cầm một chuỗi tràng hạt, đang ngồi niệm kinh.

Đột nhiên, một hòa thượng đi bên tai ông ta nói nhỏ một câu, có lẽ câu nói này ẩn chứa lượng tin tức quá dọa người, lại khiến tay cầm tràng hạt của vị đại đức cao tăng này run lên, không cẩn thận làm đứt tràng hạt.

Từng hạt rơi xuống đất, âm thanh tí tách vang lên không ngừng.

“A di đà phật, thiên hạ này lại không bình tĩnh rồi.”

Thật lâu sau, phương trượng mới thì thầm một tiếng.

Thanh Vân vương triều.

Thanh Vân quốc chủ nhận được tin tức, sau đó không nhịn được cất tiếng cười to, “Ha ha, cuối cùng tên gia hỏa này đã nhập thế rồi.”

Thấy dáng vẻ của hắn như vậy, văn võ đại thần trong triều đều không hiểu.

Rốt cuộc là ai lại khiến quốc chủ kích động như thế.

“Quốc chủ nói ai nhập thế rồi?”

Có đại thần không hiểu, hiếu kỳ hỏi.

“Còn có thể là ai, đương nhiên là hiền tế của quả nhân, Tịnh Kiên Vương của Thanh Vân vương triều Sở Cuồng Nhân.” Thanh Vân quốc chủ cười nói.

Lời vừa nói ra, văn võ đại thần trong triều đều sợ hãi, một mảnh xôn xao.

“Đúng là hắn! !”

“Sở Cuồng Nhân, trời ạ, hắn nhập thế.”

Thanh Long vực, một rừng rậm nào đó bị mê vụ bao phủ.

Nơi này, có một cung điện.

Cung điện này là chỗ của Luyện Thi tông đứng đầu trong giới Ma Đạo tại Thanh Long vực, không ít cao thủ Ma Đạo đang tụ tập ở đây.

Bọn họ đang phân chia địa bàn.

Từ khi cao thủ của Cực Nhạc tông, Tu La tông bị Sở Cuồng Nhân giết chết, các thế lực Ma Đạo còn lại thừa cơ quật khởi, chiếm đoạt địa bàn thuộc về Cực Nhạc tông, Tu La tông lúc trước, tạo thành ba tông môn Ma Đạo mới.

Hôm nay, chính là ngày ba tông môn Ma Đạo này đàm phán.

Nhưng lúc này, có một tên đệ tử Ma Đạo vội vàng chạy vào, “Không... Không xong rồi, Sở Cuồng Nhân nhập thế.”

Sắc mặt tất cả cao thủ Ma Đạo ở đây đều đại biến, cảm thấy lạnh cả người, cơn lạnh từ bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu.

“Nhanh, thông báo xuống, bảo tất cả đệ tử ẩn nấp đi, nếu gặp phải Sở Cuồng Nhân, bảo mệnh là hàng đầu!”

“Khốn khiếp, tên gia hỏa này mới ổn định bao lâu, tại sao lại nhập thế rồi, như vậy còn chia địa bàn cái rắm gì nữa, có tên gia hỏa này tại thế, vẫn nên cụp đuôi trước đi.”

...

Một ngày này.

Có một người đeo kiếm bên hông đi ra sơn môn.

Khiến đạo tâm của đạo nhân rối loạn, tràng hạt của cao tăng đứt đoạn, văn võ đại thần đầy triều kinh ngạc, càng khiến một đám ma tu hoảng sợ.

Chương 228: Cổ chiến trường, gặp lại Tiền Phú Quý, tiểu đệ của tiểu đệ

Sở Cuồng Nhân nhập thế, các phương phải sợ hãi!

Bọn họ không thể không để ý.

Lần đầu tiên Sở Cuồng Nhân nhập thế, vừa ra đã trảm Vô Thượng Chí Tôn, diệt mười vạn ma tu, áp thiên kiêu trong thiên hạ không ngẩng đầu lên được.

Lần thứ hai nhập thế là sau khi hắn bế quan ba năm.

Tất cả mọi người cho rằng hắn đã bị thời đại đào thải.

Kết quả, hắn vẫn có thể lấy sức một mình trấn áp thiên hạ, trong thành Bái Kiếm trảm Vô Thượng Chí Tôn, được xếp vào vị trí đầu tiên trên Bách Kiếm Phổ.

Tại Bạch Mi sơn có thể luận đạo với Thánh Nhân, tự sáng tạo đế thuật, sau đó tiếp nhận vị trí chưởng môn Huyền Thiên tông, được Thần Hoàng nhận chủ.

Chuyện kinh khủng nhất là, làm chưởng môn chưa được mấy ngày, hắn đã chạy tới Huyền Vũ vực chém hai vị Thánh Nhân của Mộ Dung gia!

Hiện tại, hắn tiếp nhận vị trí chưởng môn một năm, lần thứ ba nhập thế!

Trời mới biết hắn sẽ nháo ra chuyện gì nữa.

Thế lực khắp thiên hạ đều đang nhìn chằm chằm động tĩnh của hắn.

...

Thương Khung tinh, có mười đại cấm địa.

Mười đại cấm địa này có danh khí rất lớn tại Thương Khung tinh, ngay cả Thánh Nhân cũng phải kiêng kỵ, không dám xâm nhập quá sâu.

Cổ chiến trường là một cái trong số đó.

Mà trong mười đại cấm địa, coi như cổ chiến trường có mức nguy hiểm khá thấp, chỉ cần đừng xâm nhập quá sâu, vẫn có thể xông xáo.

Đồng thời bởi vì trong lịch sử, cổ chiến trường đã xảy ra rất nhiều lần chiến tranh, lưu lại không ít bảo vật, cơ duyên.

Cho nên, nơi đây hấp dẫn rất nhiều tu sĩ đến thăm dò, tạo thành nơi mạo hiểm đặc biệt.

Cổ chiến trường, vòng ngoài.

Hai người Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ đi trong một mảnh hoang mạc, bão cát bốn phía gào thét mà qua.

Nếu là người bình thường không có phòng ngự nào đi lại trong bão cát, sợ rằng sẽ vô cùng khó chịu, đến mở miệng nói chuyện cũng khó khăn, bởi vì vừa mở miệng đã bị bão cát bay vào.

Nhưng hai người Sở Cuồng Nhân đều là tu sĩ, thực lực cao cường, linh lực vận chuyển, phóng xuất một tầng lồng khí bên ngoài cơ thể, dễ dàng ngăn cách bão cát bên ngoài, không ảnh hưởng đến bọn họ chút nào.

Sở Cuồng Nhân nhìn về chỗ sâu trong hoang mạc, mặc dù dùng mắt thường rất khó thấy, nhưng hắn lại có thể cảm giác được, chỗ đó ẩn chứa sát khí vô cùng bàng bạc!

Loại quy mô sát khí này cũng không biết đã trải qua bao nhiêu lần chém giết, chết bao nhiêu sinh linh mới có thể hình thành.

“Cổ chiến trường chia thành vòng ngoài, vòng trong và khu vực trung tâm, chắc hẳn trận Thánh chiến mà Tuyệt Tâm Thánh Nhân nói tới kia xảy ra ở khu vực trung tâm, nhưng sát khí chỗ đó quá nồng nặc, không thể xâm nhập sâu.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

“Công tử, nhìn kìa, bên kia có thành trì.”

Lúc này, Lam Vũ chỉ về nơi xa nói.

Ở phía xa, một tòa thành trì nguy nga đứng vững trong bão cát đầy trời.

“Chỗ đó hẳn là thành Thổ Dương.”

Sở Cuồng Nhân nói.

Thành Thổ Dương chính là thành trì duy nhất bên ngoài cổ chiến trường, cũng là nơi tụ tập của vô số tu sĩ tới đây mạo hiểm.

Hai người đi về phía thành Thổ Dương, rất nhanh đã đến nơi.

Cổng thành mở rộng, không có người thủ thành, kỉ luật trong thành rất lỏng lẻo, phần lớn những người đi lại trên đường đều có dáng vẻ phong trần mệt mỏi.

Thậm chí, có người còn đang ẩu đả đánh nhau, nhưng không hề có ai quản.

“Ha, người dân ở chỗ này rất bưu hãn.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Bọn họ muốn tìm nơi sạch sẽ chỉnh đốn một chút, thuận tiện dò xét tin tức của cổ chiến trường này.

Đi dạo một vòng lớn, mới đến một gian tửu lâu trong thành, tửu lâu này cũng không tục, nhìn qua rất cao quý.

Có thể xây dựng một gian tửu lâu ở đây, chắc hẳn cũng là người không tầm thường.

“Hai vị, nghỉ ngơi ăn uống hay là ở trọ vậy.” Vừa đi vào, một nam tử trung niên ở đối diện đã đi đến.

Nhìn thấy người này, Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn, “Tiền lão bản?”

Người này không phải ai khác, mà chính là Tiền Phú Quý.

Ngày xưa đã mở một gian tửu lâu Danh Kiếm tại Tàng Kiếm Hạp, Tiền Phú Quý.

Hai mắt Tiền Phú Quý tỏa sáng, mặc dù trên mặt người trước mắt này có linh quang bao trùm, không nhìn rõ dáng vẻ, nhưng nghe giọng nói, Tiền Phú Quý lập tức đoán được người này là Sở Cuồng Nhân.

“Nha, khách quý, Sở đạo hữu, mời vào.” Tiền Phú Quý vội vàng đón tiếp hai người vào tửu lâu, cũng đơn độc mở một gian thanh tịnh.

Bên trong phòng.

Sở Cuồng Nhân nhìn Tiền Phú Quý trước mặt, thản nhiên nói: “Ta nói này, Tiền lão bản, không phải tửu lâu này cũng là ngươi mở chứ?”

“Để Sở đạo hữu chê cười rồi.”

“A, thương hội Phú Quý không hổ là cửa hàng lớn nhất tại Thương Khung tinh, đi đến đâu cũng nhìn thấy cửa hàng của các ngươi.”

Sở Cuồng Nhân nói một câu, lại nói toạc ra thân phận của Tiền Phú Quý.

Nghe thấy vậy, sắc mặt Tiền Phú Quý cứng đờ, sau đó lập tức khôi phục bình thường.

“Không biết làm sao Sở đạo hữu có thể nhìn ra được?”

Tiền Phú Quý thấy thân phận bị nhìn thấu, cũng không che giấu nữa.

“Đoán.”

“y da... Được rồi.”

“Thôi, không cần nói nhảm nói nữa, Tiền lão bản xuất hiện ở đây, không phải cố ý đang chờ ta chứ?”

“Không sai, thương hội Phú Quý trải rộng thiên hạ, năng lực tình báo cũng không kém, ta biết Sở đạo hữu đến cổ chiến trường, cho nên cũng đến thành Thổ Dương thử thời vận, không ngờ thật sự gặp nhau.”

“Tìm ta làm cái gì?”

“Không có gì, nếu ta nói ta chỉ muốn hết giao bằng hữu với Sở đạo hữu mà thôi, Sở đạo hữu có tin không?” Tiền Phú Quý cười nói.

“Tin chứ.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, “Bởi vì trên đời này có rất nhiều người muốn kết giao bằng hữu với ta, không chỉ một mình Tiền lão bản đâu.”

Dựa vào thân phận địa vị thực lực của hắn bây giờ, đúng là trên đời có rất nhiều người muốn kết giao bằng hữu với hắn.

“Sở đạo hữu nói thật ngay thẳng.”

Tiền Phú Quý bất đắc dĩ nói.

“Được rồi, nếu không có chuyện khác, ta đi nghỉ trước đây.”

Sở Cuồng Nhân nói xong, hắn đứng dậy muốn rời khỏi, bỗng nhiên nghe thấy dưới lầu truyền đến một trận huyên náo.

Chỉ thấy có hai đội nhân mã tay cầm binh khí, đang giằng co trên đường phố, khí thế giương cung bạt kiếm, lúc nào cũng có thể đánh lên.

“Là người của chiến đội Thiên Vũ và người của chiến đội Hổ Sát.” Tiền Phú Quý nhìn thoáng qua, cười nhạt nói.

Tại thành Thổ Dương có không ít tu sĩ đến cổ chiến trường mạo hiểm, tìm kiếm cơ duyên, ngoại trừ kẻ độc hành ra, càng có nhiều tu sĩ kết bè kết đội tạo thành một đội ngũ.

Bởi vì nơi này là cổ chiến trường, cho nên những tu sĩ này tạo thành một đội đi mạo hiểm, được gọi là chiến đội.

Thậm chí một số chiến đội cường đại còn có Chí Tôn tọa trấn.

Sở Cuồng Nhân nhìn một chút, người của hai chiến đội này giống như bởi vì một kiện Chí Tôn khí mà xung đột.

Nguyên nhân là người của chiến đội Thiên Vũ phát hiện một kiện Chí Tôn khí bên ngoài cổ chiến trường, nhưng người của chiến đội Hổ Sát lại nói bọn họ phát hiện trước, bị chiến đội Thiên Vũ cướp đoạt.

Trở lại thành Thổ Dương, hai bên tập kết nhân mã, chuẩn bị đánh nhau.

“Chỉ vì một kiện Chí Tôn khí, có cần như vậy không?” Sở Cuồng Nhân cười lắc đầu.

Hắn hộp kiếm Thanh Linh của hắn có một đống kiếm cấp bậc Chí Tôn khí, cộng thêm một năm qua rút thưởng, cũng đã có gần hai mươi thanh Thánh Kiếm rồi.

Mà đây chỉ là kiếm thôi, các trang bị khác cũng không biết hắn rút được bao nhiêu kiện rồi, đều bị hắn ném vào bảo khố của Huyền Thiên tông.

“Sở đạo hữu chính là đàn ông no không biết đàn ông đói a.” Tiền Phú Quý bất đắc dĩ nói.

Ở bên ngoài, Chí Tôn khí đã vô cùng hiếm thấy, có Tôn giả còn không có Chí Tôn khí đâu.

“Đúng rồi, nhắc đến thủ lĩnh chiến đội Thiên Vũ này chính là Đạo Tử của Thiên Vũ tông đấy, Thiên Vũ tông chính là thế lực phụ thuộc Huyền Thiên tông.”

“Ha, thật sao?”

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc, nói như vậy, chiến đội Thiên Vũ này chính là tiểu đệ của tiểu đệ mình.

Vậy hắn nên quản, hay là không nên quản đây?

Chương 229: âm thầm ra tay tương trợ, đế thuật Phật Môn Như Lai Vãng Sinh Chú

“Vương Hổ, ngươi đừng quá phận!” Trên đường phố, đội trưởng chiến đội Thiên Vũ Lãnh Trường Không lạnh lùng nói với đội trưởng chiến đội Hổ Sát.

Mà đối diện với hắn ta, Vương Hổ từ tốn nói: “Kiện Chí Tôn khí kia nhất định phải thuộc về chiến đội Hồ Sát, chuyện này không thể nghi ngờ.”

“Không có khả năng, rõ ràng kiện Chí Tôn khí kia do Lâm Thiên phát hiện và mang về trước, các ngươi lại nói của các ngươi sao?”

“Không sai, ta nói này, hôm nay chúng ta nhất định phải lấy được kiện Chí Tôn khí kia, nếu không, việc này không xong đâu.”

Chí Tôn khí đối bọn hắn tới nói quá mức quý giá.

Phải biết, chiến đội Hồ Sát bọn họ khổ cực mấy chục năm ở cổ chiến trường cũng chưa từng gặp mấy kiện Chí Tôn khí đâu.

“Nếu như vậy, chúng ta đánh một trận đi.”

Lãnh Trường Không lạnh lùng nói.

“Đến đây.”

Vương Hổ gầm nhẹ một tiếng, trên người bộc phát một cỗ đạo vận vô cùng mạnh mẽ, một cỗ áp lực cực lớn bao phủ lên mấy người Lãnh Trường Không.

“Đây là Động Hư cảnh viên mãn!” Sắc mặt Lãnh Trường Không thay đổi.

Vốn dĩ thực lực của hắn ta không kém Vương Hổ bao nhiêu, đều là Động Hư hậu kỳ, nhưng lúc này Vương Hổ lại đột phá trước hắn ta.

Khó trách hôm nay Vương Hổ lại dám đối cứng như vậy.

“Lãnh Trường Không, cho tới nay, chiến đội của hai chúng ta không ngừng va chạm với nhau, trong lòng lão tử sớm đã kìm nén lửa giận, hôm nay sẽ xả giận từ trên người ngươi đi.” Vương Hổ cười hắc hắc, đột nhiên đánh ra một quyền.

Trong nháy mắt, đạo vận cuồng bạo khóa chặt Lãnh Trường Không!

Mà trường kiếm bên hông Lãnh Trường Không đã ra khỏi vỏ, trong nháy mắt chiến đấu với Vương Hổ, những người còn lại cũng tự tìm đối thủ của mình.

Trên đường phố, một trận đại chiến bạo phát.

Trong tửu lâu.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy hai bên đại chiến, thản nhiên nói: “Vương Hổ này rất to gan, dám ra tay với Đạo Tử của Thiên Vũ tông.”

Phải biết, Thiên Vũ tông chính là thế lực phụ thuộc Huyền Thiên tông.

“Ha ha, đây là chuyện thế hệ trẻ tuổi, đám cao tầng của Huyền Thiên tông không tiện nhúng tay, hơn nữa, có nhiều thế lực phụ thuộc Huyền Thiên tông như vậy, sao có thể đặt một tên Đạo Tử của Thiên Vũ tông ở trong lòng được.”

Tiền Phú Quý cười nói.

Hắn ta nói không sai, Huyền Thiên tông có rất nhiều thế lực phụ thuộc, nếu phải quan tâm đến các Đạo Tử của mỗi thế lực, như vậy bọn họ sẽ bận chết.

Đây cũng là nguyên nhân Vương Hổ dám động thủ, hắn ta chắc chắn Huyền Thiên tông sẽ không chú ý đến việc nhỏ như vậy.

Nhưng đáng tiếc.

Hắn ta không nghĩ đến, bây giờ chưởng môn của Huyền Thiên tông đang đứng cách đó chưa đến hai trăm mét, quan sát trận chiến đấu này!

Nếu biết, cho hắn ta một trăm lá gan, hắn ta cũng không dám làm như thế.

“Chết đi!”

Vương Hổ cười lớn một tiếng, đột nhiên đánh ra một quyền.

Một quyền này vô cùng bá đạo, vẻ mặt Lãnh Trường Không vô cùng nghiêm túc, biết mình không thể ngăn được một quyền này.

Nhưng cứ đứng đó không làm gì, không khác nào chờ chết!

Chỉ thấy hắn ta đột nhiên chém ra một kiếm.

“Ngươi chém ra kiếm khí thì như thế, làm sao có thể ngăn cản ta!”

Vương Hổ lớn tiếng nói.

Nhưng trong nháy mắt kiếm khí và quyền kình va chạm, sắc mặt Vương Hổ lập tức thay đổi, một cỗ lực lượng vô cùng dồi dào bộc phát, trong nháy mắt xé rách quyền kình, cứ thế đánh hắn bay ra ngoài.

“Lão đại!”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt đám người của chiến đội Hồ Sát đại biến.

Bọn họ vọt tới trước mặt Vương Hổ, chỉ gặp trên người hắn ta còn vương lại từng đạo kiếm khí, kéo ra từng vết máu.

Nội giáp bảo mệnh của Vương Hổ sớm đã bị phá nát, cả người nằm trong phế tích, khí tức uể oải, chỉ còn nửa cái mạng.

“Có cao nhân, đi!” Vương Hổ nói, người của chiến đội Hồ Sát nghe vậy, vội vàng đề phòng bốn phía, sau đó mang theo Vương Hổ rời đi.

Mà đám người của chiến đội Thiên Vũ đi đến bên cạnh Lãnh Trường Không.

“Lợi hại quá, đội trưởng.”

“Không sai, không ngờ ngươi có thể đánh bại Vương Hổ.”

Vẻ mặt Lãnh Trường Không lại mờ mịt.

Bản thân có trình độ gì, chẳng lẽ hắn ta còn không biết sao?

Một kiếm vừa rồi của hắn ta, đừng nói là đánh bại Vương Hổ, xem như tự vệ cũng khó khăn, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ có người ở trong bóng tối trợ giúp mình sao? !

Nghĩ đến đây, Lãnh Trường Không chắp tay nói với bốn phía: “Tại hạ là Lãnh Trường Không của Thiên Vũ tông, đa tạ cao nhân xuất thủ tương trợ, xin cao nhân hiện thân gặp mặt.”

“Đến lầu hai trong tửu lâu.”

Bên tai Lãnh Trường Không vang lên một giọng nói đạm mạc.

Hắn ta ngầm hiểu, dẫn đội viên đi về phía tửu lâu cách đó không xa.

Trong một gian phòng trong tửu lâu.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói: “Mạng của tên Vương Hổ kia rất lớn, trên người có nội giáp bảo mệnh, nếu không, một kiếm vừa rồi có thể giết chết hắn ta rồi.”

Vừa rồi đúng là hắn âm thầm ra tay cứu Lãnh Trường Không, nói thế nào đây cũng là tiểu đệ của tiểu đệ mình.

Nhưng khiến hắn có chút ngoài ý muốn chính là, trên người Vương Hổ có nội giáp bảo mệnh, nếu không, một sợi đạo vận vừa rồi của hắn đã có thể giết chết đối phương mấy lần rồi.

“Sở đạo hữu muốn gặp người của Thiên Vũ tông, vậy ta không ở đây quấy rầy nữa, xin cáo lui trước.”

“Tiền lão bản, đi thong thả.”

Tiền Phú Quý cung cấp chắp tay cười, sau đó liền rời đi.

Một lát sau.

Mấy người Lãnh Trường Không đi vào gian phòng.

Nhìn thấy hai người Sở Cuồng Nhân, sửng sốt một chút, trên mặt hai người che đậy một tầng linh quang nhàn nhạt, căn bản không nhìn ra hình dáng.

Nhưng Lãnh Trường Không cũng không để ý hành động che giấu khuôn mặt của hai người, hắn ta tiến lên phía trước nói: “Vừa rồi là hai vị xuất thủ tương trợ sao.”

“Ừm, ngồi đi.” Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

“Đa tạ.”

“Không cần khách khí, cứu các ngươi, chỉ vì ta là người của Huyền

Thiên tông, coi như có chút quan hệ với các ngươi đi.”

Nghe thấy vậy, mấy người Lãnh Trường Không thất kinh, không ngờ Sở Cuồng Nhân lại có địa vị này.

“Thì ra là đạo hữu của Huyền Thiên tông, thất kính, xin hỏi đại danh của đạo hữu.” Lãnh Trường Không hỏi.

“Ta họ Sở.” Sở Cuồng Nhân vẫn chưa lộ ra tên họ.

Lãnh Trường Không cũng không để ý, mấy người bắt đầu trò chuyện.

“Đúng rồi, Lãnh đạo hữu, ta có một nghi hoặc, bản lĩnh của Lãnh đạo hữu không tầm thường, chẳng lẽ Thiên Vũ tông không an bài người hộ đạo gcho ngươi sao?”

Sở Cuồng Nhân có chút nghi hoặc, nói thế nào đó cũng là một đạo thống Chí Tôn, không đến nỗi ngay cả một người hộ đạo cũng không phân phối cho Đạo Tử nhà mình đi.

Nhắc đến chuyện này, trong mắt Lãnh Trường Không lộ ra một tia ảm đạm, “Thời gian trước, ta gặp một đầu Sát Linh cao cấp trong cổ chiến trường, vì bảo hộ ta mà người hộ đạo đã hi sinh rồi.”

“Thì ra là thế, xin lỗi.”

“Không sao.”

“Lần này ta tới cổ chiến trường, cũng muốn thăm dò một phen, Lãnh đạo hữu ở cổ chiến trường nhiều năm như vậy, rất quen thuộc với phụ cận đi, không biết có thể chỉ điểm cho ta một chút không?” Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

“Ha ha, chuyện này thì dễ rồi, ngày mai chúng ta dự định đi vào đó một chuyến, nếu Sở đạo hữu không ngại, thì cùng đi với chúng ta nhé?”

“Vậy ta cung kính không bằng tuân mệnh.”

…

Ngày thứ hai.

Sở Cuồng Nhân đứng dậy rút thưởng.

“Chúc mừng kí chủ rút được công pháp Như Lai Vãng Sinh Chú cấp truyền thuyết!”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, “Không ngờ lại là công pháp cấp truyền thuyết, nhưng danh tên có chút giống môn pháp tu hành của Phật Môn vậy?”

Hắn lấy ra.

Nhất thời, lượng lớn cảm ngộ xông lên đầu.

Sau Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, Xuân Phong Hóa Vũ Thuật, Kiếm Khí Hóa Hình Thuật, hắn lại lần nữa nắm giữ một môn đế thuật!

Như Lai Vãng Sinh Chú!

Hơn nữa bởi vì rút thưởng có được, không cần hắn hao tổn thời gian đi lĩnh hội, trong nháy mắt rút ra, hắn đã hoàn toàn thấu triệt ảo diệu của công pháp này.

Giống như Sở Cuồng Nhân sở liệu, đây đúng là một môn đế thuật Phật Môn!

Môn đế thuật này vô cùng cường đại, nhưng hiện tại Sở Cuồng Nhân không có cơ hội sử dụng, nên cũng không để ý đến.

Hắn dẫn Lam Vũ đi ra ngoài, đến cổng thành thành Thổ Dương, đây là địa điểm hắn và đám người Lãnh Trường Không ước định.

Chương 230: Thăm dò cổ chiến trường, một trong bảy chuyện lạ, bạch bào tướng

Thành Thổ Dương, ngoài cửa thành.

Đám người Lãnh Trường Không đang đợi Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ, thấy hai người đến liền đi lên nghênh đón.

“Hai vị đạo hữu, chúng ta lên đường đi.”

“Được.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Dưới sự chỉ huy của Lãnh Trường Không, mọi người đi đến cổ chiến trường.

Cổ chiến trường chia làm vòng ngoài, vòng trong, khu vực trung tâm, đám người Lãnh Trường Không chỉ thăm dò ở vòng ngoài mà thôi, cực ít tiến vào vòng trong, đừng nói đến khu vực trung tâm.

Đó chính là chỗ mà ngay cả Thánh Nhân cũng phải kiêng kỵ.

Trên đường đi, đám người Lãnh Trường Không đều đang âm thầm quan sát hai người Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ tò mò.

Đối với Huyền Thiên tông, bọn họ nghe đồn rất nhiều, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy người của Huyền Thiên tông.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ còn vô cùng bất phàm, dù Sở Cuồng Nhân đã dùng linh quang che mặt, nhưng vẫn khó có thể che giấu khí tức siêu phàm thoát tục.

Lúc mọi người quan sát Sở Cuồng Nhân, hắn lại lặng lẽ phát động Tầm Bảo Thuật, tìm kiếm bảo vật bốn phía.

Vừa mới phát động, hắn lập tức tấm tắc.

“Phía nam ba trăm dặm, có một thanh Chí Tôn khí.”

“Phía đông nam bốn trăm dặm, có một thanh Chí Tôn khí... Phía đông nam một ngàn năm trăm dặm, có một thành Chuẩn Thánh khí bị tàn phá...”

“Phía tây nam ba ngàn dặm...”

“Phía tây bốn ngàn dặm...”

Từng tin tức không ngừng truyền đến.

Phần lớn đều là bảo vật binh khí, nhưng chuyện này cũng nằm trong dự liệu của Sở Cuồng Nhân, dù sao nơi này cũng là cổ chiến trường.

Đánh chiến nha, đương nhiên phải dùng binh khí.

“Lãnh đạo hữu, dừng lại một chút.”

Mới đi một thời gian ngắn, bỗng nhiên Sở Cuồng Nhân mở miệng nói.

Mọi người sững sờ.

“Làm sao vậy, Sở đạo hữu mệt mỏi sao?”

“Không phải, ngươi dời hòn đá bên cạnh kia ra đi.”

Sở Cuồng Nhân chỉ vào một tảng đá bên cạnh đối phương nói.

Lãnh Trường Không không rõ ràng lắm, nhưng vẫn làm theo, dời mấy tảng đá đi, lúc nhìn thấy vật phía dưới, mọi người đều vui mừng.

Phía dưới tảng đá, có một kiện thiết giáp!

Trên thiết giáp có khắc phù văn, mặc dù đã bị tàn phá một chút, nhưng chất liệu không tầm thường, nếu bán đi cũng được không ít Linh thạch.

“Sở đạo hữu, sao ngươi lại phát hiện được?”

“Trời sinh tại hạ đã có cảm giác bén nhạy với bảo vật rồi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

“Chẳng lẽ là thần thông trời sinh?” Lãnh Trường Không hơi kinh ngạc.

Trên đời này đúng là có một số người trời sinh đã mang theo năng lực đặc thù nào đó, giống như Đạo Thể, những thứ này được gọi là thần thông trời sinh.

Có vài Đạo Thể cũng có thần thông.

“Không ngờ Sở đạo hữu lại có năng lực này.” Lãnh Trường Không cười một tiếng, sau đó đưa thiết giáp cho Sở Cuồng Nhân.

Hắn ta cảm thấy, cái thiết giáp này là Sở Cuồng Nhân phát hiện, về lý nên thuộc về đối phương.

Nhưng Sở Cuồng Nhân khẽ lắc đầu, “Vật này không hề có tác dụng với ta, Lãnh đạo hữu thu đi.”

“Như vậy sao được, đây là đạo hữu phát hiện, vậy chính là của đạo hữu, chúng ta không thể chiếm tiện nghi được.”

“Như vậy đi, Lãnh đạo hữu cầm lấy, sau khi trở về phân chia những thứ chuyến này lấy được là được.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Lãnh Trường Không trầm ngâm một lát, “Vậy... Được rồi.”

Mấy người tiếp tục lên đường.

Sở Cuồng Nhân đã nói mình có cảm giác nhạy bén với bảo vật, liền nói ra vị trí của tất cả bảo vật hắn phát hiện ra.

Nhưng đối với hắn mà nói, những bảo vật này không đáng nhắc tới, cho dù là Chí Tôn khí khiến đám người Lãnh Trường Không mừng rỡ như điên, đối với hắn mà nói cũng chỉ là một món hàng tầm thường mà thôi.

Hắn dự định không lâu nữa sẽ tách ra khỏi đám người Lãnh Trường Không, cùng Lam Vũ xâm nhập vòng trong, nhìn xem trong đó có thu hoạch gì không.

“Đây... đây cũng là một kiện Chí Tôn khí!”

Đám người Lãnh Trường Không được Sở Cuồng Nhân chỉ dẫn lại phát hiện một kiện Chí Tôn khí, khiến bọn họ cảm thấy vô cùng vui sướng.

Khóe miệng đám người cong lên, cười vô cùng thoải mái.

Bọn họ nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, lộ ra vẻ kinh thán.

“Sở đạo hữu, tầm bảo chi thuật này của ngươi quá trâu bò, ở trong cổ chiến trường này có tác dụng rất lớn.”

“Đúng vậy, có ngươi ở đây, cổ chiến trường này chính là một bảo khố lớn lấy mãi không hết.”

Mọi người không khỏi chấn kinh cảm khái.

Phải biết, trên đường đến đây, bọn họ được Sở Cuồng Nhân chỉ dẫn, số lượng bảo vật lấy được đã vượt xa số bảo vật bọn họ thu hoạch được trong mấy chục năm qua.

Đây là một chuyện kinh khủng cỡ nào a?

Nếu năng lực này của Sở Cuồng Nhân truyền đi, chỉ sợ tất cả người mạo hiểm trong cổ chiến trường sẽ không ngồi yên.

Mà Lãnh Trường Không nhìn Sở Cuồng Nhân, lại như có điều suy nghĩ.

Trên đường đi, bọn họ đạt được không ít bảo vật, trong đó thậm chí còn có mấy kiện Chí Tôn khí.

Nhưng hắn ta chú ý tới, Sở Cuồng Nhân căn bản rất thờ ơ với những bảo vật này, giống như cải trắng ở ven đường vậy.

Chuyện này khiến hắn ta càng phát hiện Sở Cuồng Nhân không đơn giản.

“Cho dù ở Huyền Thiên tông, một kiện Chí Tôn khí cũng đủ khiến phần lớn đệ tử coi trọng.”

"Có thể không nhìn Chí Tôn khí, đoán chừng chỉ có mấy vị thiên chi kiêu tử thôi, chẳng lẽ, hắn là một người trong đó?"

Lãnh Trường Không âm thầm nghĩ, suy đoán thân phận của Sở Cuồng Nhân.

Còn chuyện chưởng môn Huyền Thiên tông, hắn ta không dám nghĩ về phương diện này.

Đối với hắn ta mà nói, nhân vật như vậy quá xa xôi, không thể chạm đến.

Bịch bịch...

Lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân nặng nề.

Chỉ thấy một bóng người mặc tàn giáp rách nát, trong tay cầm một thanh chiến đao đi về phía mấy người Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ đánh giá người tới, bởi vì hắn ngạc nhiên phát hiện, trên người người này không có hơi thở của người sống.

Nói cách khác, đây không phải con người!

"Đây chính là Sát Linh sao?"

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Cổ chiến trường, có tồn tại vô cùng đặc thù, chính là Sát Linh.

Cái gọi là Sát Linh, chính là do sát khí vô biên và oán niệm của người đã chết trong cổ chiến trường hình thành.

Bọn chúng ở trong cổ chiến trường, ngày qua ngày tái diễn quá trình giết hại, là nhân vật nguy hiểm nhất trong cổ chiến trường.

"Chỉ là một đầu Sát Linh bình thường mà thôi."

Lãnh Trường Không nhìn thoáng qua Sát Linh kia, cũng không thèm để ý.

Trong chiến đội có một người đi ra, cầm theo một thanh kiếm xông tới, nhanh gọn giải quyết Sát Linh.

Sau khi Sát Linh chết, trực tiếp hóa thành một trận khói nhẹ tiêu tán.

Nhưng oán khí không rời đi, trở về thiên địa, qua một thời gian ngắn nữa sẽ lại kết hợp với sát khí, lần nữa hình thành Sát Linh mới.

Mà chuyện này cũng là lý do vì sao Sát Linh trong cổ chiến trường có chém giết mãi cũng không hết.

Giải quyết xong Sát Linh, mấy người nghỉ ngơi tại chỗ.

“Đúng rồi, các ngươi có nghe nói qđến truyền thuyết về bạch bào tướng không?”

Trong chiến đội, một thanh niên hay nói bỗng nhiên nói ra.

“Nói nhảm, đây chính là truyền thuyết phổ biến nhất trong cổ chiến trường, có rất nhiều người biết, cũng chính là một trong bảy chuyện lạ tại giới tu hành, đương nhiên đã nghe nói qua.”

Có người cười nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, có chút hứng thú, “Bảy chuyện lạ? Đây là lần đầu tiên ta nghe nói đấy, có thể nói một chút không?”

“Đương nhiên có thể.”

Thanh niên hay nói kia lập tức nói: “Bảy chuyện lạ, thật ra chính là bảy bí ẩn chưa có lời giải đáp trong giới tu hành, ví dụ như thuyền U Linh trôi nổi, thi nữ không đầu... bạch bào tướng trong cổ chiến trường này là một trong số đó.”

“Nghe nói, bên trong cổ chiến trường này có một bạch bào tướng, chỗ đi qua Sát Linh đều tránh lui, thiên sầu địa thảm, có người nói, bạch bào tướng là vương trong cổ chiến trường, chính là tuyệt thế hung linh do sát khí vô tận trong cổ chiến trường đản sinh ra, cũng có người nói, rất nhiều năm trước, bạch bào tướng là một vị tướng quân của đất nước nào đó gần đây, chiến tử trong cổ chiến trường, oán niệm không rời...”

Người thanh niên êm tai nói ra.

Nhưng đang nghe, mọi người lại cảm thấy có chút không thích hợp.

Bầu trời, đột nhiên tối sầm xuống.

Chương 231: Vòng trong, Sát Linh cấp cao, giống như diễn phim khổ tình

“Sao trời lại tối rồi?”

Mọi người rất kinh ngạc.

Lãnh Trường Không biến sắc, nhìn về phía xa.

Chỉ thấy trên bầu trời mờ tối có vô tận bão cát hội tụ, trời nối liền đất, giống như một đầu Hắc Long đang giương nanh múa vuốt!

Phong bạo kinh khủng đang cuốn tới!

“Không tốt, là bão cát!”

“Đi mau! !”

Lãnh Trường Không hô to một tiếng.

Vẻ mặt mọi người cũng trở nên vô cùng hoảng sợ.

Bão cát bên trong cổ chiến trường khác với bão cát trong hoang mạc, bên trong bão cát này ẩn chứa sát khí kinh khủng, cho dù Chí Tôn bị cuốn vào cũng là cửu tử nhất sinh!

Trước loại thiên tai này, căn bản mấy người Lãnh Trường Không không có cách nào phản kháng.

“Sở đạo hữu, đi mau!”

Vẻ mặt Lãnh Trường Không hoảng sợ gọi Sở Cuồng Nhân một tiếng, sau đó chỉ huy mọi người phóng về một hướng khác

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua bão cát bao phủ thiên địa, chần chờ một chút, sau đó dẫn theo Lam Vũ chạy về phía đám người kia.

Thật ra, đối với hắn mà nói, bão cát này không có bất kỳ lực uy hiếp nào, nhưng đối với đám người Lãnh Trường Không thì vô cùng khủng bố!

“Khốn khiếp, vận khí quá kém, thế mà gặp bão cát.”

“Đừng oán trách, chạy nhanh lên.”

Mọi người một đường chạy trốn.

Cuối cùng, mọi người hữu kinh vô hiểm trốn qua một kiếp.

“Phù, có thể sống sót trong bão cát, sau khi trở về, ta có thể chém gió cả đời.” Thanh niên hay nói kia cười ha ha một tiếng.

Những người còn lại cũng có dáng vẻ sống sót sau tai nạn.

“Ha ha, còn sống.”

“Móa nó, ngươi sờ ta làm gì?”

“Ta xem ngươi có tè ra quần không.”

Mấy người Lãnh Trường Không nằm trên mặt đất cười nói.

“Đội trưởng, hình như có chút không thích hợp a.” Trong đội ngũ một nữ tu nhìn bốn phía, sắc mặt có chút nghi ngờ nói.

Nghe thấy nàng nói, đám người đưa mắt nhìn nhau.

Lãnh Trường Không lập tức lấy lại tinh thần, nhìn bốn phía, sắc mặt dần trở nên ngưng trọng, “Nơi này, hình như là... Vòng trong! !”

Lời vừa nói ra, sắc mặt của mọi người lập tức thay đổi.

Trong cổ chiến trường, vòng trong còn kinh khủng hơn vòng ngoài nhiều, đám người Lãnh Trường Không ở cổ chiến trường nhiều năm như vậy, cũng chưa đến vòng trong được mấy lần.

“Cái gì!”

“Móa, chúng ta chạy sai đường rồi.”

“Nhanh trở về thôi.”

Lãnh Trường Không gật đầu, nói với một tu sĩ: “Lão Trương, định vị vị trí của thành Thổ Dương đi, chúng ta trở về.”

“Được.”

Lão Trương lấy ra một cái la bàn, đang muốn định vị, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng rống giận dữ, một cỗ sát khí khủng bố giống như muốn hóa thành thực chất từ xa điên cuồng cuốn tới gần.

Đám người Lãnh Trường Không lập tức như lâm đại địch, lấy ra binh khí.

Chỉ thấy một con cóc to lớn từ trên trời giáng xuống, con cóc này vô cùng xấu xí, trên thân phun trào sát khí màu đen, trên làn da màu xám có cái gì màu trắng đang ngọ nguậy, giống như từng cái mặt dữ tợn đang ngoi lên.

“Sát... Sát Linh cấp cao! !”

Vẻ mặt mỗi người vô cùng hoảng sợ.

Bên trong cổ chiến trường, Sát Linh cấp cao vô cùng khủng bố, ít nhất tương đương với cấp bậc Chiến Vương, đám người Lãnh Trường Không căn bản không thể đối kháng được.

“Đi mau!”

Lãnh Trường Không hô lớn, để những người khác rời đi.

Còn hắn ta lấy ra một chiếc trường kiếm, chuẩn bị cản lại cho mọi người, cho dù hắn ta biết dựa vào thực lực Động Hư cảnh của mình cũng không kiên trì được bao lâu.

“Không, đội trưởng, muốn chết thì cùng chết!”

“Đúng, chúng ta không thể từ bỏ ngươi.”

“Chúng ta là một đội.”

Mọi người lộ ra dáng vẻ chết không sờn.

Mà Lãnh Trường Không thấy thế, cái mũi chua chua, trong lòng cảm động.

Lúc này.

Một đạo bạch quang đánh ra, trực tiếp đánh lên người con cóc kia, đầu sát Linh cấp cao có thể so sánh với Chiến Vương cảnh này cứ thế bị đánh nổ!

Lam Vũ chậm rãi đi tới.

Người vừa ra tay, chính là nàng.

Nàng kỳ quái nhìn mấy người Lãnh Trường Không đang lệ nóng quanh tròng một chút.

Dường như muốn nói... Gì vậy? Không phải chỉ một đầu Chiến Vương cảnh thôi sao, chỉ là chuyện của một quyền mà làm như đang diễn phim khổ tình vậy.

Mấy người Lãnh Trường Không thấy thế, khóe miệng co giật một chút.

Lãng phí tình cảm.

Đồng thời, trong lòng bọn họ cũng âm thầm chấn kinh.

Một đầu Sát Linh cấp cao, thế mà lại bị một quyền đánh nổ rồi? !

Móa nó!

Đối với bọn họ mà nói, thực lực này có chút kinh khủng.

Nhìn Sở Cuồng Nhân từ cách đó không xa đi tới, ánh mắt Lãnh Trường Không có chút phức tạp, dọc đường đi, hiển nhiên Lam Vũ đều lấy Sở Cuồng Nhân làm chủ, mà thực lực của Lam Vũ đã mạnh như vậy.

Vậy, thực lực của Sở Cuồng Nhân đã đến trình độ gì? !

Lãnh Trường Không có chút không dám nghĩ tới.

“Đây chính là Sát Linh cấp cao tại vòng trong sao? Xem ra cũng không được lắm.” Sở Cuồng Nhân thầm nói, trong mắt có một chút thất vọng.

Nghe thấy lời nói của hắn, mấy người Lãnh Trường Không cười khổ không thôi.

Sát Linh cấp cao còn không được lắm?

Đây chính là đại lão sao?

Bọn họ đều cảm giác không xứng đứng cùng một chỗ với Sở Cuồng Nhân.

“Nhưng bảo vật trong này nhiều hơn một chút.” Sở Cuồng Nhân cảm giác bảo vật bốn phía, khẽ vuốt cằm.

Đám người Lãnh Trường Không hai mắt tỏa sáng.

“Cái kia, đội trưởng, đây chính là cơ hội tốt a.”

Lão Trương nhìn về phía Lãnh Trường Không.

Phải biết, bọn họ cực ít đến vòng trong, mà vòng trong tuyệt đối có nhiều bảo vật hơn vòng ngoài.

Dựa vào thực lực của bọn họ, vốn không có cách nào thăm dò ở đây thời gian dài, nhưng có Lam Vũ và Sở Cuồng Nhân thì không giống vậy.

Dựa bào năng lực cảm ứng bảo vật và thực lực của Sở Cuồng Nhân, cho dù bọn họ đi sau lưng kiếm số lẻ đều vô cùng có lời a!

Mọi người mong đợi nhìn về phía Lãnh Trường Không, muốn đối phương ra chủ ý.

Đội trưởng, nhanh lên!

Sao có thể bỏ lỡ cơ hội ôm bắp đùi bực này chứ!

Đương nhiên Lãnh Trường Không biết ý tứ của các đội viên, nhưng nhìn Sở Cuồng Nhân, trong lúc nhất thời hắn ta có chút không mở miệng được.

Hôm qua Sở Cuồng Nhân đã cứu hắn ta, hôm nay lại dẫn bọn họ góp nhặt không ít bảo vật ở vòng ngoài, bọn họ đã chiếm tiện nghi rất lớn rồi.

“Lãnh đạo hữu, có thể nói cho ta biết tình huống ở vòng trong này không?”

Không chờ Lãnh Trường Không nói cái gì, Sở Cuồng Nhân đã mở miệng hỏi thăm trước.

“Được.”

Lãnh Trường Không gật đầu, nói với Sở Cuồng Nhân một vài tình huống trong cổ chiến trường, mặc dù hắn ta chưa từng gặp, nhưng đã nghe rất nhiều người thám hiểm cường đại trong thành Thổ Dương nói qua không ít.

“Ở vòng trong, bởi vì nồng độ sát khí thay đổi, số lượng Sát Linh viễn siêu vòng ngoài, thực lực phổ biến cũng mạnh hơn không ít.”

“Trong đó, vòng trong có thập hung nổi danh nhất, cũng chính là mười đầu Sát Linh được các cường giả trong thành Thổ Dương công nhận!”

“Mỗi người đều có chiến lực Vô Thượng Chí Tôn!”

“Mười đầu Sát Linh này theo thứ tự là Cự Ma Sát, Đao Sát...”

Sở Cuồng Nhân kiên nhẫn nghe xong.

Sau đó, hắn cười nói: “Lãnh đạo hữu, ta không ngại nói thẳng, chỉ sợ ta sẽ ở trong vòng trong một thời gian nữa, thậm chí có cơ hội sẽ xâm nhập khu vực trung tâm, các ngươi còn muốn đi theo ta không?”

Nghe thấy vậy, đám người quá sợ hãi.

Xâm nhập khu vực trung tâm? !

Đó chính là nơi Thánh Nhân cũng phải e dè a!

Lãnh Trường Không trầm ngâm một lát, nói: “Sở đạo hữu không phải người tầm thường, có tính toán của mình, ta cũng không tiện nói nhiều, thực lực của chúng ta yếu ớt, sợ rằng sẽ liên lụy Sở đạo hữu, xin cáo từ trước.”

Đây là sự thật.

Vòng trong nguy hiểm trùng điệp, đừng nói đến khu vực trung tâm kia.

Lãnh Trường Không cũng không hy vọng đến lúc đó gặp phải nguy hiểm, người của mình không ứng phó được, còn liên lụy đến hai người Sở Cuồng Nhân.

Rời đi là lựa chọn tốt nhất.

Mấy người còn lại nghe vậy, mặc dù có chút thất vọng, nhưng đây là quyết định của Lãnh Trường Không, bọn họ chỉ có thể tiếp nhận.

Hơn nữa Lãnh Trường Không cũng nói không sai.

Vòng trong thực sự không thích hợp để đám người bọn họ thăm dò.

Chương 232: Chiến đội Vân Tiêu, bảo tàng Lâu quốc trong truyền thuyết

“Sở đạo hữu, ta biết có lẽ không thể khuyên can ngươi, nhưng ta vẫn muốn nói một câu, khu vực trung tâm của cổ chiến trường vô cùng khủng bố, ngay cả Thánh Nhân cũng phải kiêng kị, Sở đạo hữu phải suy nghĩ kỹ càng.”

“A, tại hạ rõ ràng.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Sau đó, hắn nhìn về phía thanh kiếm trong tay Lãnh Trường

Không, cười nói: “Lãnh đạo hữu, có thể đưa thanh kiếm trong tay ngươi cho ta xem một chút không?”

Lãnh Trường Không nghi hoặc một chút, nhưng vẫn lấy kiếm ra.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân cầm kiếm, kiếm chỉ ngưng tụ, nhẹ nhàng xẹt qua thân kiếm, một cỗ đạo vận và kiếm khí được rót vào trong đó.

“Trong kiếm này có một đạo kiếm khí của ta, nếu lúc Lãnh đạo hữu trở về gặp phải nguy hiểm gì, thì có thể kích phát nó.” Sở Cuồng Nhân cười nói.

“Đa tạ.” Lãnh đạo hữu trịnh trọng nói.

Hai bên tách ra.

Sở Cuồng Nhân mang theo Lam Vũ tham dò vào chỗ sâu trong vòng trong.

Dựa vào Tầm Bảo Thuật, Sở Cuồng Nhân vơ vét không ít bảo vật trong cổ chiến trường, mặc dù phần lớn đều nhìn không thuận mắt, nhưng lấy về Huyền Thiên tông giao cho Như Yên trưởng lão xử trí, cũng là một khoản thu nhập không ít.

Những thứ này đều có thể dùng để tông môn chi tiêu hàng ngày.

...

“Một kiện Thánh Khí bị tàn phá, cái này vẫn được, cầm đi bán cũng phải được một trăm tám mươi vạn thượng phẩm Linh thạch.”

Trong tay Sở Cuồng Nhân cầm một kiện khải giáp đã bị tàn phá nói.

Bộ khải giáp này là hắn mới lột trên người một bộ xương xuống.

Bộ xương này chết rất nhiều năm, nhưng xương cốt vẫn vô cùng cứng cỏi, hiện ra màu kim thiết, hiển nhiên lúc còn sống rất bất phàm.

Ít nhất là Vô Thượng Chí Tôn.

Vô Thượng Chí Tôn cũng chiến tử ở đây, có thể thấy được, cổ chiến trường này đã trải qua bao nhiêu cuộc chiến tranh tàn khốc.

Vòng trong thế nào, đừng nói là khu vực trung tâm.

Sở Cuồng Nhân bỏ tàn giáp vào Càn Khôn giới, đang định rời đi.

Nhưng lúc này, một đạo đạo vận cuồng bạo bỗng nhiên bạo phát, từ nơi không xa tập kích tới, Sở Cuồng Nhân cau mày, còn không đợi hắn xuất thủ, Lam Vũ đã đánh tan đạo đạo vận kia trước.

Nàng băng lãnh nhìn về hư không cách đó không xa, “Đi ra!”

Hư không nổi lên một vòng gợn sóng.

Một nam tử mặc áo giáp màu đen, trên mặt có vết sẹo do đao chém nhìn hai người Sở Cuồng Nhân cười hắc hắc, “Có mấy phần thực lực nha.”

“Giết người đoạt bảo?”

Trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ thú vị.

Trong giới tu hành, chuyện giết người đoạt bảo cũng không hiếm thấy, nhưng đây là lần đầu tiên Sở Cuồng Nhân gặp chuyện như vậy.

“Tiểu tử, giao bộ Thánh Khí tàn khuyết trong tay ngươi ra, ta có thể tha cho ngươi một mạng, nếu không hậu quả...”

“Nếu không hậu quả thế nào?”

Không đợi nam tử trên mặt có vết sẹo nói xong, Sở Cuồng Nhân liền mở miệng trước: “Là để ta chết không toàn thây, hay là sống không bằng chết?”

Nam tử mặt sẹo cau mày một cái, nhìn Sở Cuồng Nhân bình tĩnh như vậy, trong lòng không khỏi có chút bồn chồn, tiểu tử này, có cái gì đó quái lạ!

Hắn ta lại nhìn Lam Vũ liếc một chút.

Vừa rồi tiểu cô nương này tuỳ tiện đánh nát công kích của hắn ta, hiển nhiên thực lực không thể khinh thường, còn một Sở Cuồng Nhân không biết thực lực nữa.

Nếu đánh lên, đoán chừng hắn ta không chiếm được lợi ích.

Cẩn thận nghĩ lại, nam tử mặt sẹo hừ lạnh một tiếng, không nói hai lời, quay đầu lao về phía xa.

Hai người Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ hơi sững sờ.

Như vậy đã đi rồi?

“Đang làm chuyện gì thế? Cứ như vậy rời đi rồi?”

Sở Cuồng Nhân buồn bực nói.

Chuyện này không giống hắn nghĩ lắm.

Lam Vũ cũng lắc đầu, “Không biết.”

“Được rồi, không để ý tới hắn ta nữa, đi thôi.”

...

Nam tử mặt sẹo một đường phi nước đại, về một đội ngũ.

Nhân số trong đội ngũ này không ít, trên thân một đám ngươi mang theo hung hãn chi khí, hiển nhiên đều không phải nhân vật đơn giản.

Nếu có người của thành Thổ Dương ở đây, nhất định sẽ nhận ra được.

Trong thành Thổ Dương, đội ngũ này là một trong mấy đội ngũ tinh nhuệ nhất, đội trưởng chính là kiếm tu tuyệt đỉnh xếp thứ mười trên Bách Kiếm Phổ.

Chiến đội này tên là chiến đội Vân Tiêu!

“Lão Thất, ngươi sao vậy?” Nhìn nam tử mặt sẹo vội vàng trở về, một tu sĩ tay cầm thương mở miệng hỏi.

Nam tử mặt sẹo nói: “Tứ ca, ngươi gọi mấy người có thực lực tốt đi tìm hai người với ta, trong tay bọn họ có kiện Thánh Khí tàn khuyết.”

“Hả? Tàn phá Thánh Khí?”

Hai mắt tứ ca tỏa sáng.

Thánh Khí tàn khuyết, đây chính là đồ tốt.

“Thực lực của hai người kia như thế nào?”

“Không biết.” Nam tử mặt sẹo lắc đầu.

Nghe thấy vậy, Tứ ca suýt nữa thổ huyết, ánh mắt nhìn hắn ta giống như đang nói, ngươi đang đùa ta à, “Thực lực cũng không biết thì chạy về làm gì.”

Nam tử mặt sẹo tiếp tục nói: “Mặc dù không chính thức giao thủ, nhưng ta cảm giác hai người này rất mạnh, một mình ta không phải là đối thủ, cho nên mới trở về tìm các ngươi, hi vọng chúng ta có thể cùng đi cướp vật kia về.”

Nghe thấy nam tử mặt sẹo nói vậy, Tứ ca lộ ra vẻ do dự.

Bọn họ lăn lộn nhiều năm trong cổ chiến trường, qua được thời gian mũi đao dính máu, sớm đã dưỡng thành một loại cảm giác nhạy bén đối với nguy hiểm.

Nếu nam tử mặt sẹo đã nói như vậy, vậy đối phương rất có khả năng là không dễ chọc, nhưng Thánh Khí tàn khuyết đúng là khiến lòng người rung động.

“Lão Thất, ngươi trở về, tiếp tục lên đường đi.”

Lúc này, lão đại của chiến đội Vân Tiêu, kiếm tu xếp thứ mười trên Bách Kiếm Phổ, Lý Tiêu Vân đi tới, thản nhiên nói.

Nghe thấy hắn ta nói vậy, nam tử mặt sẹo và Tứ ca liếc nhau.

Bọn họ nói chuyện Thánh Khí tàn khuyết ra.

Lý Vân Tiêu cau mày, nói: “Được rồi, một kiện Thánh Khí tàn khuyết mà thôi, hiện tại vẫn nên hoàn thành chuyện cố chủ ủy thác trước mới được.”

Hắn ta nhìn thanh niên phía sau một chút.

Thanh niên kia ngồi trên một tảng đá, hai mắt khép hờ, mặc dù không có uy thế gì, nhưng ánh mắt mọi người nhìn hắn ta lại mang theo chút e ngại.

Ngay cả Lý Vân Tiêu cũng vô cùng kiêng kỵ đối phương.

Chỉ vì đối phương chính một trong số thiên kiêu cấp cao nhất trên đời này, đến từ Chu Tước vực, Thiếu Đế Thương tộc... Thương Hàn!

Thương Hàn từ từ mở mắt, thản nhiên nói với mấy người Lý Vân Tiêu cách đó không xa: “Hiện tại có thể tiếp tục lên đường chưa?”

“Đương nhiên.”

Lý Vân Tiêu gật đầu, sau đó nói: “Nhưng chúng ta đã tìm bảy ngày, Thiếu Đế xác định chính là phương hướng này sao?”

“Sẽ không sai.”

Thương Hàn lấy ra một thanh tiểu kiếm thanh đồng cổ lão, “Ta có thể cảm giác được, cổ kiếm Lâu thị này càng ngày càng cộng minh mãnh liệt đối với cổ thành Lâu quốc, cứ đi về phương hướng này, nhất định có thể tìm tới cổ thành!”

Nghe thấy vậy, trong mắt mọi người đều lộ ra vẻ chờ mong.

Lâu quốc, đây là một vương triều tại mấy vạn năm trước, nghe nói nội tình thực lực chỉ hơn chứ không kém Thanh Vân vương triều bây giờ.

Nhưng một quốc gia như thế lại bị hủy diệt trong cuộc đại chiến vài vạn năm trước, thủ đô vương triều trực tiếp bị vùi lấp trong bão cát.

Nhiều năm qua, vẫn luôn có người tìm kiếm cổ thành Lâu quốc, muốn tìm thấy bảo tàng kinh khủng trong truyền thuyết, có thể so với đạo thống Thánh Nhân kia.

Nhưng vẫn không có ai tìm được.

Có lẽ lần này, có lẽ bọn họ sẽ thành công.

Nghĩ đến đây, ngay cả Lý Tiêu Vân là Vô Thượng Chí Tôn cũng cảm thấy kích động, đừng nói là những người khác trong chiến đội.

“Nếu có thể đạt được bảo tàng Lâu quốc, vậy đời này của ta không cần đến đây nữa, ha ha, đến lúc đó ta sẽ rời khỏi nơi này.”

“Chậc chậc, bảo tàng Lâu quốc, không nói những cái khác, chắc hẳn các loại tài nguyên như Chí Tôn khí, bảo đan sẽ không ít đi.”

“Nhiều năm như vậy vẫn không có ai tìm được, cuối cùng còn không phải chiến đội Vân Tiêu chúng ta tìm được sao.”

Thương Hàn nhìn thoáng qua người trong chiến đội, nhếch miệng, những người này chỉ là người công cụ tìm kiếm bảo tàng cho hắn ta mà thôi.

Còn muốn hưởng bảo tàng với hắn ta? Quả thực buồn cười!

“Chỉ cần ta lấy được thứ kia trong Lâu quốc, đến lúc đó trong thế hệ tuổi trẻ, ai có thể sánh vai với ta? !”

“Ngay cả Sở Cuồng Nhân, ta cũng có thể chống lại!”

Chương 233: Nhập cổ thành, thu hết bảo tàng, một kiện Chuẩn Đế binh

Nghĩ đến Sở Cuồng Nhân, trong mắt Thương Hàn bắn ra một đạo lãnh quang.

Bốn năm trước, lần đầu tiên hắn ta tới Thanh Long vực, vốn muốn mượn nhờ Huyền âm Chi Thể của Linh Lung công chúa đột phá

Chiến Vương cảnh.

Nhưng không nghĩ tới, lại bị Sở Cuồng Nhân vượt lên trước một bước.

Sau đó, hắn ta ở trong vương cung Thanh Vân, trước mắt bao người bị hai kiếm của Sở Cuồng Nhân đánh bại, cho tới nay, chuyện này vẫn là một nút thắt vẫn chưa được mở ở trong lòng hắn ta.

Theo đại tranh chi thế mở màn, bốn năm qua, Thương Hàn không dám chậm trễ chút nào, vẫn luôn khắc khổ tu hành, cướp đoạt Đế khí, giữ vững vị trí Thiếu Đế, lĩnh hội Đế khí, tu vi đột nhiên tăng mạnh...

Cộng thêm một số cơ duyên khác, hôm nay, trong một đám Thiếu Đế, thực lực của hắn ta tuyệt đối là hàng đầu.

Nhưng hắn ta vẫn không vui.

Bởi vì trong bốn năm qua, Sở Cuồng Nhân mà hắn ta vẫn xem là đại địch đã đạt đến thành tựu vượt xa tưởng tượng của hắn ta và thế nhân.

Trảm mười vạn ma tu, luận đạo với Thánh Nhân, được Thần Hoàng nhận chủ, trở thành chưởng môn của Huyền Thiên tông, trảm sát Thánh Nhân...

Các chuyện này lần lượt xảy ra, tùy tiện mỗi chuyện đều có thể treo cái gọi là Thiếu Đế như hắn ta lên đánh.

Trước mặt Sở Cuồng Nhân, thành tựu mà hắn ta lấy được căn bản chính là đom đóm và trăng sáng, không có ý nghĩa!

“Sở Cuồng Nhân, ngươi chờ xem, chờ đến khi ta lấy được thứ kia trong Lâu quốc, nhất định ta sẽ đánh bại ngươi!”

…

“Hắt xì!”

Sở Cuồng Nhân hắt hơi một cái.

“Công tử, ngươi bị cảm sao?”

Lam Vũ ở bên cạnh quan tâm hỏi.

“Chắc là có kẻ thù nào đang mắng ta ở sau lưng đấy.”

Sở Cuồng Nhân lơ đễnh nói.

“Chúng ta tiếp tục đi, trong cảm giác của ta, cách nơi này khoảng hơn ngàn dặm, có một đám bảo vật đang chồng chất tại một chỗ.”

Sở Cuồng Nhân tấm tắc nói.

Mặc dù trong cổ chiến trường nhiều bảo vật, có rất nhiều cơ duyên, nhưng nhiều bảo vật chồng chất cùng một chỗ như vậy vẫn là rất hiếm thấy.

Không phải hắn đụng phải một bảo tàng chứ?

Rất nhanh, hắn và Lam Vũ đã đi đến chỗ bảo vật chồng chất đó, nhưng trước mặt bọn họ lại là một mảnh cồn cát.

Sở Cuồng Nhân dùng linh niệm quét một lần.

Nhưng vẫn không có bất kỳ phát hiện nào.

Nhưng phản ứng của Tầm Bảo Thuật đối với bảo vật lại cho Sở Cuồng Nhân biết, đống bảo vật kia đang ở trong mảnh cồn cát này.

“Chẳng lẽ, có kết giới gì đó?”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Phương diện này chính là điểm mù trong kiến thức của hắn.

Đối với kết giới trận pháp gì đó, hắn dốt đặc cán mai, không có khả năng hiện tại rút thưởng, hắn sẽ trở thành đại tông sư trận pháp được.

Hơn nữa, hắn đã dùng cơ hội rút thưởng hôm nay rồi.

“Bảo sơn phía trước, chẳng lẽ ta lại tay không mà về?”

Không thể nào, không thể nào, không thể nào?

Lúc này.

Chỉ thấy trong hư không bỗng nhiên nổi lên từng vòng gợn sóng.

Một tòa cổ thành vô cùng to lớn, giống như một cảnh tượng không chân thực đột nhiên xuất hiện trước mắt hai người Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ.

“Đây là cái gì?” Lam Vũ có chút hoảng hốt.

“Lam Vũ, lần này chúng ta thật sự đào được bảo rồi.”

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng nói.

“Đi.”

Hắn mang theo Lam Vũ nhanh chóng đi về phía cổ thành.

Khi đi đến trước cửa thành, Sở Cuồng Nhân nhìn thấy tên tòa cổ thành đã bị tàn phá treo thật cao bên trên, “Lâu thành...”

Hắn như có điều suy nghĩ.

“Có chút ấn tượng.”

“Hình như là thủ đô của Lâu quốc thời kì rất xa xưa.”

Trong một năm này, lúc nhàn hạ Sở Cuồng Nhân đã đọc không ít sách, từ điển tịch tu hành đến các nhân vật truyền kỳ, đọc qua đủ loại.

Trong đó có gặp ghi chép liên quan tới Lâu quốc.

“Trong truyền thuyết, cổ thành Lâu quốc bị tiêu vong trong một trận đại chiến, qua nhiều năm như vậy, vô số người đều đang tìm kiếm tòa thành cổ này, không ngờ hôm nay ta lại gặp được.” Sở Cuồng Nhân cười nói.

Quả nhiên, Thiên Đạo sẽ chiếu cố người có dáng dấp đẹp trai như hắn.

Hai người tiến vào cổ thành.

Trong cổ thành, khắp nơi đều có dấu hiệu bị phá hư.

Vô số hài cốt rơi xuống đất, nhẹ nhàng đụng một cái liền hóa thành hạt bụi tiêu tán, ngay cả hài cốt của Tôn giả cũng khó mà ngăn cản năm tháng ăn mòn.

“Rốt cuộc vì sao lại có trận đại chiến kia, hơn nữa còn khiến một quốc gia tiêu vong, chẳng lẽ là cuộc Thánh chiến mà Tuyệt Tâm Thánh Vương nói sao?”

Lam Vũ nghi ngờ nói.

“Hẳn là không phải, Tuyệt Tâm Thánh Vương nói Thánh chiến xảy ra năm vạn năm trước, mà Lâu quốc tiêu vong mới hơn ba vạn năm trước.”

“Thời gian không chính xác, chắc hẳn vì nguyên nhân khác.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu.

Nhưng những thứ này không phải chuyện Sở Cuồng Nhân muốn tìm tòi nghiên cứu, giờ phút này hắn chỉ muốn lấy được bảo tàng của Lâu quốc mà thôi!

“Phía trước ba mươi dặm, có Thánh Khí, Chí Tôn khí...”

Căn cứ theo phản hồi của Tầm Bảo Thuật.

Rất nhanh Sở Cuồng Nhân đã tới vương cung trong lâu thành.

Vương cung này rất lớn, mặc dù đã rách nát, nhưng lờ mờ có thể thấy được trình độ huy hoàng ngày xưa, cũng không kém hơn vương cung của Thanh Vân vương triều.

Hắn đi vào bảo khố của vương cung.

Cửa lớn mở ra.

Một trận khí tức phủ bụi đã lâu đập vào mặt.

Trong này đầy tro bụi, Sở Cuồng Nhân phất tay áo tạo ra một cơn gió lớn, quét tro bụi bốn phía đi.

Nhất thời, sau mấy vạn năm, vô số bảo vật lại lần nữa chiếu ra từng trận bảo quang, chiếu sáng bốn phía.

Bảo kiếm, khải giáp, đan dược, tuyệt thế đúc tài, Linh tủy, thậm chí là ngọc giản ghi lại các loại tu hành pháp...

Vô số bảo vật bày ra trước mặt hai người Sở Cuồng Nhân.

“Thật.. Thật nhiều!” Cái miệng nhỏ nhắn của Lam Vũ khẽ nhếch, nhìn cả một bảo khố trước mặt, trên mặt tràn đầy chấn kinh.

“Lam Vũ, động thủ đi.” Sở Cuồng Nhân cười nói, hai người đi vào bảo khố, bắt đầu thu từng bảo vật vào Càn Khôn giới.

Nơi này có rất nhiều bảo vật.

Tốn hơn nửa canh giờ mới thu xong.

Hơn nữa, đây chỉ là thu hết mà thôi.

Còn chưa phân loại chỉnh lý, nếu không sẽ không phải thời gian này.

“Công tử, lần này chúng ta có thu hoạch quá lớn, chổ ta đã có sáu mươi bảy kiện Thánh Khí, Chí Tôn khí càng nhiều không kể xiết, đừng nói đến một số bảo vật quý hiếm.”

Hai mắt Lam Vũ sáng lên nói.

“Không sai, có đám bảo vật này, nội tình của Huyền Thiên tông lại có thể tăng lên một phen.” Sở Cuồng Nhân cũng vừa lòng thỏa ý.

“Nhiều bảo vật như vậy, năm đó Lâu quốc nhất định là vô cùng cường đại, nhưng đáng tiếc, cuối cùng vẫn bị hủy diệt.” Lam Vũ cảm khái nói.

Trên đời này, không có thứ gì là trường thịnh bất suy.

Mạnh như Lâu quốc, không phải cũng khó thoát khỏi kết cục bị hủy diệt biến mất.

“Công tử, ngươi nói ngoại trừ chúng ta, sau này còn có người tiến vào cổ thành Lâu quốc không?”

Lam Vũ đột nhiên hiếu kỳ nghĩ đến chuyện này.

“Không biết, cho dù có, cũng là chuyện nhiều năm sau đi.” Sở Cuồng Nhân nói.

Sau đó, hắn giống như nghĩ ra cái gì, trên mặt lộ ra một nụ cười vui vẻ, đi đến trước một cái trụ trong bảo khố.

Chỉ thấy hắn ngưng tụ kiếm chỉ, từng đạo kiếm khí bắn ra.

Hắn đang khắc chữ lên cây cột.

“Sở Cuồng Nhân từng du lịch qua đây.”

Sở Cuồng Nhân hài lòng nhìn mấy chữ trên cây cột.

Bên cạnh, Lam Vũ lắc đầu cười.

Có lúc công tử đúng là bất cần đời.

“Đi thôi, trong vương cung này vẫn còn một thứ nữa.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh lên.

“Thứ gì.”

“Một kiện... Chuẩn Đế binh!”

Lời vừa nói ra, Lam Vũ không khỏi ngạc nhiên.

“Trong vương cung này còn có một kiện Chuẩn Đế binh? !”

“Không sai, Tầm Bảo Thuật cảm giác được, trong vương cung này còn có một kiện Chuẩn Đế binh tồn tại, đi thôi.”

Sở Cuồng Nhân có chút chờ mong.

Phải biết, một kiện Chuẩn Đế binh có giá trị quá lớn, chỉ sợ dùng tất cả bảo khố này mới miễn cưỡng có thể đánh đồng với nó.

Chương 234: Quá khứ của Lâu quốc, một triệu Sát Linh, đám người Thương Hàn tiến vào cổ thành

Sở Cuồng Nhân cảm giác được Chuẩn Đế binh kia đang ở trong đại điện của vương cung.

Nhưng vừa tiến vào đại điện này, hai người cũng cảm giác được một chút không đúng, trong không khí phun trào sát khí vô cùng doạ người.

“Sát khí thật kinh người!” Lam Vũ không khỏi kinh ngạc.

Sau đó, hai người nhìn thấy trên cung điện có một người mặc vương bào màu vàng óng, nhưng chỉ còn lại một bộ xương!

Bên ngoài bộ xương khô này tràn ngập kim quang, vô số phù văn quấn quanh, trong tay hắn ta cầm một thanh trường kích.

Bộ xương khô này khiến người ta có cảm giác vĩ ngạn không nói lên lời.

Ngoài ra, bốn phía cung điện cũng khắc vô số đạo phù văn.

Trong cung điện, bởi vì những phù văn này mà sát khi kinh người mới bị bây ở đây, không cách nào khuếch tán đến chỗ khác.

“Xem ra người này chính là Lâu quốc chi chủ, nhưng vì sao bên cạnh hắn ta lại có những phù văn này?” Lam Vũ kinh ngạc nói.

Giống như phát giác có người tiến vào, trên thi thể của Lâu quốc chi chủ bắn ra một vệt kim quang, huyễn hóa thành một thân ảnh.

Đây là một nam tử vĩ ngạn, thân mặc vương bào, khuôn mặt vô cùng uy nghiêm, xem ra chính là dáng vẻ Lâu quốc chi chủ lúc còn sống.

“Kẻ đến sau!”

“Ta chính là Lâu quốc chi chủ!”

Nam tử vĩ ngạn kia mở miệng nói.

Lam Vũ bày ra dáng vẻ đề phòng.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói: “Chỉ là một đoạn hình ảnh mà thôi.”

“Chắc hẳn các ngươi đã phát hiện trong cung này có chỗ dị thường, kẻ cầm đầu tất cả chuyện này chính là An quốc, thuộc hạ của Lâu quốc!”

“An quốc chi chủ phạm thượng làm loạn, vì muốn lật đổ Lâu quốc, lại không tiếc tiến vào cấm địa, đánh cắp sát khí chi nguyên, dùng một triệu tướng sĩ trong nước làm tế phẩm, tạo ra một đại quân Sát Linh đánh đâu thắng đó!”

“Nhưng oán khí của đại quân Sát Linh này quá nặng, căn bản không chịu An quốc chi chủ thao túng, An quốc bị phản lại, cả nước hủy diệt!”

“Sau đó, đội quân Sát Linh xâm chiếm Lâu quốc, trong vòng một ngày mười ba thành trì của Lâu quốc bị tàn phá, Sát Linh ép thẳng tới vương đô!”

“Quả nhân tự biết Lâu quốc đã vong, vì không cho đám đại quân Sát Linh này làm hại thương sinh, cho nên dùng Chuẩn Đế binh Trấn Thiên Kích trong tay làm trận cơ, lấy bản thân làm mồi nhử, bố trí Tỏa Linh đại trận, phong ấn đại quân Sát Linh dưới vương cung, sau đó mở ra trận pháp Lâu thành, ẩn vào hư không...”

“Kẻ đến sau, vì thiên hạ thương sinh, cũng vì an toàn của bản thân ngươi, đừng động đến Trấn Thiên Kích, nhanh chóng rời đi, nhớ lấy, nhớ lấy.”

Nói xong những chuyện đã xảy ra, Lâu quốc chi chủ liền biến mất không thấy gì nữa.

Đây chỉ là một đoạn hình ảnh Lâu quốc chi chủ lưu lại.

Khi có người tiến vào cung điện mới phát động.

“Thì ra là thế.”

Hai người nghe xong quá khứ của Lâu quốc, nghi hoặc trong lòng được giải đáp.

Thì Lâu quốc biến mất như vậy.

“Cấm địa, sát khí chi nguyên... Hẳn là ở khu vực trung tâm cổ chiến trường, cũng chính là nơi Thánh chiến xảy ra.”

“Năm đó, Lâu quốc còn chưa bị sát khí bao phủ, mà An quốc không muốn bị Lâu quốc thống trị nữa, đến cấm địa lấy ra cái gọi là sát khí chi nguyên, dùng biện pháp nào đó, hiến tế một triệu đại quân, chuyển hóa thành Sát Linh, nhưng không ngờ một triệu Sát Linh này lại không chịu khống chế, ngược lại khiến hai nước An quốc, Lâu quốc bị hủy diệt...”

“Mà bây giờ, một triệu Sát Linh này ngay ở dưới chân chúng ta!”

Hai người nhìn thoáng qua mặt đất.

Vô số phù văn khắc phía trên, lưu chuyển đạo vận huyền diệu, tương liên với thanh trường kích trong tay thi hài Lâu quốc chi chủ.

“Công tử, bây giờ nên làm gì?”

“Đi thôi.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói: “Không thể coi thường một triệu Sát Linh này, hơn nữa chúng bị trấn áp lâu như vậy, có thể biết oán khí mạnh thế nào, nếu bạo phát, bách tính tại thành Thổ Dương và khu vực xung quanh sẽ bị hại.”

Mặc dù từ bỏ một kiện Chuẩn Đế binh khá đáng tiếc, nhưng chuyến này lấy được cả một bảo khố của Lâu quốc đã là không tệ rồi.

Hơn nữa, trên người hắn đã có kiện Đế binh hộp kiếm Thanh Linh rồi, dựa vào tiềm lực của Côn Ngô Kiếm, trở thành Đế binh cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, không cần thiết vì một kiện Chuẩn Đế binh mà hại vô số dân chúng.

Hai người rời khỏi cổ thành Lâu quốc.

Lúc đi ra, bọn họ đã không nhìn thấy bóng dáng của cổ thành nữa.

“Xem ra kết giới trong thành tồn tại quá lâu, thỉnh thoảng sẽ mất linh, khiến Lâu thành hiện ra, vừa vặn để chúng ta gặp phải.” Sở Cuồng Nhân nhìn mảnh cồn cát trước mắt cười nói.

“Xem ra vận khí của chúng ta không tệ.”

Lam Vũ cảm thấy có chút khó tin, xác suất thấp đến mức khiến người ta giận sôi như vậy mà bọn họ lại gặp được, vận khí này đâu chỉ không tệ.

“Không có cách, ai bảo ta có Hạnh Vận Quang Hoàn chứ?”

Hai người quay người rời khỏi cồn cát.

Mặc dù đã đạt được bảo tàng của Lâu quốc, nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn vô cùng hiếu kì với khu vực trung tâm trong cổ chiến thuyền.

Hắn còn muốn đi xem một chút.

…

Mà sau khi bọn họ rời đi không lâu.

Có một đội nhân mã đi tới gần cổ thành Lâu quốc, những người này chính là chiến đội Vân Tiêu và Thương Hàn đi tìm bảo tàng Lâu quốc mà đến.

“Cổ kiếm Lâu thị cộng minh đã đạt đến cực hạn, xem ra cổ thành Lâu quốc chính là ở đây.” Trong tay Thương Hàn cầm một thanh cổ kiếm Lâu thị đang rung động, quan sát bốn phía.

“Nơi này có cổ thành?”

“Nói đùa cái gì, nơi này trống rỗng, làm gì có cổ thành nào, có lầm không vậy?”

“Đúng thế.”

Thương Hàn từ tốn nói: “Trong truyền thuyết, Lâu thành có một trận pháp không gian, có thể hình thành kết giới, ẩn tàng trong hư không, mặc dù chúng ta không nhìn thấy, nhưng không biểu hiện nó không tồn tại.”

“Vậy sao mà tìm được?”

“Khi kết giới hình thành, chỉ cổ kiếm Lâu thị của Vương thất Lâu quốc mới có thể mở ra, các ngươi tránh ra.” Thương Hàn ném cổ kiếm thanh đồng trong tay lên không trung, sau đó rót linh lực vào.

Chỉ thấy cổ kiếm phun toả hào quang, trong hư không lập tức nổi lên gợn sóng.

“Có tác dụng!”

“Quá tốt rồi.”

Đám người vô cùng vui mừng.

Ong!

Lúc này, cách đó không xa có một đạo quang đao cuốn lấy sát khí kinh khủng phóng tới, sắc mặt đám người Lý Tiêu Vân thay đổi, vội vàng xuất thủ ngăn cản.

Một kiếm chém ra, kiếm quang và đao quang va chạm.

Ầm vang một tiếng, hư không rung chuyển.

Chỉ thấy cách đó không xa, một đầu Sát Linh tay cầm trường đao đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, một cỗ sát khí mênh mông xông thẳng tới chân trời!

Sắc mặt Lý Tiêu Vân lập tức trở nên ngưng trọng.

“Đây là một trong thập hung ở vòng trong, Đao Sát! !”

Sắc mặt những người còn lại trong chiến đội Vân Tiêu đại biến.

“Một trong thập hung, Đao Sát, đây chính là Sát Linh cấp Vô Thượng Chí Tôn a, không hay rồi, làm sao lại đụng phải đúng lúc này chứ?”

“Nhanh, chuẩn bị chiến đấu!”

Lúc mọi người chuẩn bị đối phó Đao Sát, bỗng nhiên bốn phía truyền đến từng tiếng rống, từng đầu Sát Linh theo hình thù kỳ quái từ bốn phía vọt tới, sát khí cuồng bạo tràn ngập mảnh thiên địa này!

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

“Nhiều… nhiều Sát Linh như vậy!”

“Đáng chết!”

Sắc mặt Thương Hàn cũng có chút âm trầm, hắn ta nói với Lý Tiêu Vân: “Ta mở kết giới còn cần một lúc nữa, các ngươi nhất định phải chống đỡ, nếu không tất cả chỉ phí công mà thôi.”

“Biết rồi.”

Lý Tiêu Vân cắn răng nói.

“Giết!”

Một trận chém giết bạo phát!

Lý Tiêu Vân chính là người đứng thứ mười trên Bách Kiếm Phổ, chiến lực cực mạnh, chính là Vô Thượng Chí Tôn, hắn ta tự mình xuất thủ ngăn chặn Đao Sát.

Đám Sát Linh còn lại giao cho những người khác.

Chém giết vô cùng thảm liệt, vừa chạm mặt, chiến đội Vân Tiêu đã xuất hiện thương vong.

Các loại đạo vận lấp lóe trong hư không, linh lực và sát khí xen lẫn, ầm ầm va chạm, động tĩnh to lớn, chấn thiên hám địa!

Nhân dịp những người còn lại đang dây dưa với Sát Linh, Thương Hàn thôi động cổ kiếm Lâu thị, trùng kích kết giới cuối cùng đã mở ra một vết rách.

Cổ thành Lâu quốc xuất hiện trước mặt mọi người.

“Đi!”

Chương 235: Một khối Linh thạch cũng không có, Thương Hàn liều lĩnh

“Đi! !”

“Nhanh vào cổ thành!”

Thương Hàn dẫn đầu xông vào kết giới cổ thành.

Những người còn lại cũng theo sát phía sau.

Đợi đám người Lý Tiêu Vân xông vào kết giới, vết nứt trong kết giới mới chậm rãi biến mất, một đám Sát Linh bồi hồi tại chỗ một lúc mới rời đi.

Trong kết giới cổ thành.

Đám người Lý Tiêu Vân nhẹ nhàng thở ra.

“Không ngờ lại gặp Đao Sát, quá nguy hiểm.”

“Đúng vậy.”

“Kiểm tra lại xem, thương vong bao nhiêu?”

Mọi người bắt đầu kiểm kê thương vong, phát hiện trận chiến này tổn thất cao hơn dự tính, có thể nói chiến đội Vân Tiêu đã thương vong hơn phân nửa.

Chuyện này khiến sắc mặt Lý Tiêu Vân vô cùng khó coi, “Đáng giận.”

“Bảo tàng Lâu quốc đang ở trước mắt, cái chết của bọn họ đều có giá trị.” Lúc này, Thương Hàn từ tốn nói.

Lời vừa nói ra, mọi người nhìn tòa cổ thành trước mặt, hai mắt không khỏi tỏa sáng, nuốt ngụm nước, trong mắt lộ ra khát vọng.

Bảo tàng Lâu quốc a!

Bảo tàng Lâu quốc mà vô số người tha thiết ước mơ đang ở trước mặt bọn họ, chỉ cần lấy được bảo tàng, hi sinh gì đó đều đáng giá.

Mọi người nghĩ như vậy, bắt đầu tìm tòi trong tòa cổ thành.

“Lâu quốc lớn như vậy lại biến mất, cũng không biết vì lý do gì?” Một thành viên trong chiến đội cảm khái nói.

“Ai biết được, tìm bảo tàng trước đi.”

“Chắc là ở trong vương cung.”

Mọi người xông thẳng đến vương cung, rất nhanh, bọn họ liền nhìn thấy bảo khố trong vương cung, một đám vô cùng kích động vọt vào.

Ngay sau đó, bọn họ đều ngây ngẩn cả người.

“Bảo vật đâu?”

“Làm sao lại không có cái gì?”

“Bảo tàng lâu quốc... Rốt cuộc đã đi đâu rồi?”

Mọi người có chút không tiếp nhận được.

Bọn họ trăm cay nghìn đắng mới đến được đây, hi sinh nhiều người như vậy, chính là vì bảo tàng này.

Nhưng bây giờ, bảo tàng lại không cánh mà bay.

Người có đạo tâm kém một chút lập tức muốn thổ huyết.

“Không phải đâu, nội tình Lâu quốc còn mạnh hơn Thanh Vân vương triều một bậc, làm sao lại không có cái gì?”

Thương Hàn cũng mộng.

“Chờ một chút, các ngươi nhìn đi, đó là cái gì?”

Bỗng nhiên, có người kinh hô một tiếng nhìn lên một cái trụ.

Mọi người nhìn lại, nhìn thấy một hàng chữ, còn chưa thấy rõ, chỉ cảm thấy một cỗ kiếm chi đạo vận lạnh thấu xương đập vào mặt.

Lý Tiêu Vân là kiếm tu.

Hơn nữa còn là kiếm tu xếp thứ mười trên Bách Kiếm Phổ!

Nhưng cho dù như vậy, hắn ta vẫn bị kiếm chi đạo vận này làm cho giật nảy mình, sắc mặt có chút ngưng trọng.

“Kiếm chi đạo vận thật khủng khiếp!”

“Người lưu lại chữ tuyệt đối là một vị kiếm tu kinh khủng!”

Lý Tiêu Vân ngưng thần nhìn một chút, đọc hàng chữ phía trên, “Sở Cuồng Nhân từng du lịch qua đây...”

Tất cả mọi người đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Ba chữ Sở Cuồng Nhân vừa ra, giống như mang theo một cỗ ma lực chấn nhiếp tất cả mọi người, khiến sắc mặt bọn họ không ngừng thay đổi.

“Sở Cuồng Nhân, sao lại là hắn!”

“Lại là hắn đạt được bảo tàng của Lâu quốc!”

“Đáng chết, hắn vào bằng cách nào?”

Sau khi biết ai đạt được bảo tàng Lâu quốc, mọi người chẳng những không có suy nghĩ đoạt lại bảo tàng, ngược lại càng thêm tuyệt vọng.

Đơn giản là vì người đạt được bảo tàng là Sở Cuồng Nhân!

“Người đứng đầu trên Bách Kiếm Phổ, Sở Cuồng Nhân, khó trách lại có kiếm chi đạo vận bực này, quả nhiên danh bất hư truyền.” Lý Tiêu Vân thầm nói.

“Đáng giận, đáng giận!”

Bên cạnh, Thương Hàn tức đến xanh mét cả mặt, linh lực trên người không khống chế được sôi trào, oanh kích ra vách tường bốn phía.

Hắn ta tức giận đến sắp nổi điên!

Hắn ta đọc qua điển tịch, tìm cổ kiếm Lâu thị, trăm cay nghìn đắng mới đi đến Lâu quốc, nhưng không ngờ Sở Cuồng Nhân lại nhanh chân đến trước.

“Lại là ngươi, lại là ngươi!”

“Vì sao ngươi lại nhanh hơn ta một bước? Đáng chết! !”

Mọi người thấy Thương Hàn điên cuồng phát tiết lửa giận trong mắt không khỏi mang theo chút thương hại.

Bọn họ biết, Thương Hàn là Thiếu Đế, là một trong mấy thiên kiêu tuyệt đỉnh trên thế gian.

Nhưng trước mặt Sở Cuồng Nhân, có ai dám tự xưng thiên kiêu?

Trước mặt hắn, người gọi là thiên kiêu đều không đáng nhắc tới!

“Đội trưởng, bây giờ nên làm gì?”

Một thành viên của chiến đội Vân Tiêu có chút không cam lòng nói.

Bọn họ trăm cay nghìn đắng đi tới nơi này, chẳng lẽ lại hai tay không trở về?

Nghĩ đến đây, không ai cảm thấy cam tâm.

“Vậy có thể làm sao, chẳng lẽ ngươi muốn đi tìm Sở Cuồng Nhân quyết chiến hay sao?” Lý Tiêu Vân nói ra.

“Ta đâu dám.” Thanh viên chiến đội kia vội vàng lắc đầu.

Tìm Sở Cuồng Nhân quyết chiến?

Đừng nói giỡn.

Hắn ta không muốn chết.

Hiện nay trong thiên hạ, có mấy người dám tìm Sở Cuồng Nhân đánh nhau?

Thánh Nhân đều phải suy nghĩ một chút a.

“Haiz, không ngờ bảo tàng đã bị Sở Cuồng Nhân lấy mất, lãng phí thời gian.”

Mọi người vô cùng sa sút tinh thần, lộ ra vẻ mặt ủ rũ.

Bọn họ ôm một tia hi vọng cuối cùng, tìm tòi trong bảo khố một phen, muốn nhìn xem có thu hoạch gì không.

Ví dụ như Sở Cuồng Nhân bỏ sót cái gì, không lấy đi không.

Nhưng bọn họ lại không tìm được một khối Linh thạch, Sở Cuồng Nhân đã thu hết toàn bộ rồi!

“Đội trưởng, chúng ta có phát hiện mới.”

Lúc này, Lý Tiêu Vân nhận được tin tức đội viên truyền lại.

Mọi người ôm hi vọng đi tới đại điện vương cung.

Ở chỗ này, bọn họ nhìn thấy vô số phù văn và Lâu quốc chi chủ tay cầm Trấn Thiên Kích đứng trên đại điện.

Lúc nhìn thấy Trấn Thiên Kích, Thương Hàn biến sắc, có chút không thể tin được, sau đó dần trở nên cuồng hỉ.

“Trấn Thiên Kích, thật sự là Trấn Thiên Kích! !”

“Không thể nào, có lầm hay không, Sở Cuồng Nhân lại để lại bảo vật có giá trị nhất, không lấy đi.”

“Không phải hắn ngốc chứ?”

Trong lòng Thương Hàn cuồng hỉ.

Trấn Thiên Kích này là mục tiêu lớn nhất trong chuyến này của hắn.

Lúc nhìn thấy mấy chữ Sở Cuồng Nhân lưu lại, hắn ta vốn không còn bất cứ hi vọng gì lấy được Trấn Thiên Kích nữa.

Nhưng hắn ta lại không ngờ, Sở Cuồng Nhân lại không lấy kiện Chuẩn Đế binh có giá trị nhất trong cung điện này đi! !

Thương Hàn không kịp chờ đợi đi vào trong cung điện.

Lúc này, thi thể Lâu quốc chi chủ khẽ run lên, bắn ra một vệt kim quang, huyễn hóa dáng vẻ lúc còn sống, bắt đầu phát ra hình ảnh.

“Kẻ đến sau!”

“Ta chính là Lâu quốc chi chủ...”

Lâu quốc chi chủ bắt đầu kể lại quá khứ, nói ra trong lòng đất của vương cung còn phong ấn một triệu Sát Linh, bảo mọi người đừng lấy Trấn Thiên Kích.

Mọi người nghe vậy, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

Không ngờ dưới chân bọn họ còn có thứ nguy hiểm như vậy.

“Đội trưởng, làm sao bây giờ?”

“Đi thôi, thứ này không phải chúng ta có thể nhúng chàm.”

Lý Tiêu Vân từ tốn nói.

Mọi người lưu luyến không rời nhìn thoáng qua Trấn Thiên Kích.

Nhưng lúc này.

Mọi người lại nhìn thấy Thương Hàn không để ý đến khuyên can của Lâu quốc chi chủ, đi về phía Trấn Thiên Kích, trên mặt hiện lên vẻ điên cuồng.

“Đây chính là Chuẩn Đế binh, ta làm sao có thể từ bỏ được? !”

“Sở Cuồng Nhân không dám cầm, ta lại muốn cầm!”

“Sở Cuồng Nhân đạo đức giả, bận tâm đến thiên hạ thương sinh, ta lại muốn tuân theo bản tâm, lấy kiện Chuẩn Đế binh này đi! !”

“Ta muốn để thế gian biết, Sở Cuồng Nhân không bằng Thương Hàn ta! !”

Hắn ta đột nhiên cầm lấy Trấn Thiên Kích, linh lực trong cơ thể bạo phát, rút Trấn Thiên Kích từ dưới đất ra, rồi lấy nó khỏi tay

Lâu quốc chi chủ.

Nhất thời, toàn bộ vương cung, thậm chí là cả lầu thành đều điên cuồng run rẩy, mặt đất bắt đầu xuất hiện từng vết rách.

Giống như có cái gì đó kinh khủng sắp lao ra.

Trong cung điện, từng đạo phù văn màu vàng bắt đầu bị phá nát!

“Không tốt, đi mau!”

Vẻ mặt Lý Tiêu Vân vô cùng hoảng sợ, các thành viên còn lại trong chiến đội cũng hốt hoảng, lập tức phóng ra ngoài vương cung.

Chương 236: Đại quân Sát Linh phá phong ấn, giống như tận thế, bạch bào tướng

Thương hàn lấy được Trấn Thiên Kích, không nói hai lời, lập tức bay ra ngoài cung điện, tốc độ quá nhanh, còn nhanh hơn đám người Lý Tiêu Vân.

Đám người Lý Tiêu Vân ở phía sau lớn tiếng chửi mắng.

“Tên Thương Hàn đáng chết này, hắn điên rồi sao?”

“Hắn không thèm để ý đến sống chết của chúng ta, mạnh mẽ bắt lấy Trấn Thiên Kích, lòng dạ tên gia hỏa này quá hiểm ác, đúng là khốn khiếp!”

“Việc đã đến nước này, nhiều lời vô ích, chạy mau đi.”

Tất cả mọi người nhanh chóng chạy ra bên ngoài Lâu thành.

Mà khi bọn họ chạy ra vương cung, chỉ thấy toàn bộ vương cung bắt đầu sụp đổ, lộ ra một khe đất vô cùng to lớn.

Trong khe, sát khí kinh khủng đang lăn lộn.

Lý Tiêu Vân quay đầu nhìn thoáng qua.

Sau đó, hắn ta nhìn thấy một màn khiến da đầu hắn ta tê dại.

Chỉ thấy bên trong khe đất, có một dòng lũ đen ngòm đột nhiên phóng lên tận trời, mà dòng lũ khí, chính là do vô số Sát Linh tạo thành.

Tiếng gào thét, tiếng kêu thảm thiết không ngừng từ dòng nước lũ màu đen kia tràn ra, cái từng khuôn mặt dữ tợn vặn vẹo khiến người ta sợ hãi.

Chỉ nhìn một cái, Lý Tiêu Vân đã cảm thấy đạo tâm của mình bị trùng kích trước nay chưa từng có, không khỏi tăng tốc độ chạy trốn.

“Giết, giết…”

“Giết chết tất cả mọi người!”

“Hu hu…”

“Ta đi ra, ta đi ra rồi…”

Vô số Sát Linh gầm thét, kêu giết, thậm chí còn có một vài tiếng nghẹ ngào không rõ ý nghĩa, trộn lẫn cùng một chỗ, giống như ma âm từ Địa Ngục!

Sát khí vô biên, oán khí tràn ngập thiên địa.

Kết giới Lâu thành căn bản không có cách chống cự được cỗ lực lượng kinh khủng này, bị phá nát tại chỗ, vô số Sát Linh xông ra kết giới!

Trong lúc nhất thời, toàn bộ vòng trong của cổ chiến trường đều bị dòng nước lũ Sát Linh này làm cho chấn động, vô số Sát Linh phát ra tiếng gào thét bất an.

Cho dù đám sát Linh đã tồn tại trong cổ chiến trường sinh thật lâu cũng không nhịn được bị một triệu đại quân Sát Linh này hù dọa.

Cỗ oán khí ngút trời này giống như không được thiên địa dung nạp.

“Trời ạ, rốt cuộc chúng ta đã thả ra cái gì vậy.”

Đám người Lý Tiêu Vân nhìn Sát Linh đã xông ra kết giới, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, trên mặt tràn đầy rung động hoảng sợ.

Lúc này, có một vài Sát Linh chú ý tới bọn họ.

Mấy đầu Sát Linh mặc khải giáp, cầm binh khí, khuôn mặt dữ tợn nhìn bọn họ chằm chằm, sau đó không nói hai lời vọt về phía bọn họ.

“Người sống, người sống, giết!”

Đám Sát Linh phóng về phía đám người Lý Tiêu Vân.

Oán khí vô biên khiến người ta sợ hãi, các thành viên trong chiến đội Lý Tiêu Vân bị chấn nhiếp, phản ứng chậm một cái chớp mắt.

Trong một cái chớp mắt này, lại tạo thành hậu quả khó mà tưởng tượng được, một đám thành viên trong chiến đội bị các Sát Linh cắn xé, phanh thây thành nhiều mảnh.

“Nhanh, nhanh tụ tập lại một chỗ.”

Lý Tiêu Vân hô to một tiếng.

Các thành viên còn lại vội vàng chạy về phía hắn ta.

Chỉ thấy Lý Tiêu Vân lấy ra một hạt châu, bóp nát, đạo vận huyền diệu tràn ngập, các hạt cát xung quanh đằng không mà lên, bao bọc bọn họ thành một cái lồng cát, khiến đám Sát Linh không có cách nào tới gần.

Đại quân Sát Linh không tiếp tục để ý về phía bọn họ nữa, bọn chúng nhìn về phía thành Thổ Dương ở nơi xa, sau đó nhanh chóng bay về đó.

Bọn chúng bị phong ấn dưới lòng đất vương cung mấy vạn năm, oán khí nặng nề đến kinh thiên động địa, bọn chúng cần phát tiết!

Giết hại, thôn phệ, chính là phương thức phát tiết tốt nhất của bọn chúng.

Những nơi đại quân Sát Linh đi qua, các Sát Linh khác đều bị thôn phệ hết, giữa thiên địa, sầu vân thảm vụ, giống như ngày tận thế!

Tại thành Thổ Dương, có cường giả cảm giác được chuyện này.

“Không tốt, có Sát Linh đột kích tới đây.”

“Cái gì? !”

“Sát Linh, thật nhiều Sát Linh, oán khí thật khủng khiếp, đây căn bản không phải nhân lực có thể chống lại, đi, đi mau!”

“Trời ạ, với quy mô Sát Linh này, không lâu nữa, cả thành Thổ Dương sẽ trở thành địa ngục trần gian, không thể ở đây nữa.”

“Trốn!”

Một đám tu sĩ điên cuồng chạy khỏi thành Thổ Dương.

Trong tửu lâu, một mảnh bối rối.

Mọi người bắt đầu thu dọn đồ đạc, trốn đi nơi khác.

Tiền Phú Quý thấy cảnh này, không khỏi cười khổ một tiếng, “Không giữ được gian tửu lâu này rồi, thua lỗ, thua lỗ.”

Đại quân Sát Linh đến đây, toàn bộ thành Thổ Dương đều không gánh nổi, huống chi một gian tửu lâu nhỏ của ông ta chứ?

“Lão bản, đi nhanh thôi, nếu Sát Linh chạy tới, chưa chắc ta đã bảo vệ ngươi được.” Sau lưng Tiền Phú Quý xuất hiện một bóng xanh nói.

“Biết rồi.”

Tiền Phú Quý nhếch miệng.

Cách thành Thổ Dương mấy trăm dặm, có một đạo thống.

Đây là đạo thống Chí Tôn, Thiên Vũ tông.

Hôm nay, Thiên Vũ tông gõ lên từng tràng chuông cảnh báo mà trước đó chưa từng vang lên, tuyên cáo Thiên Vũ tông sắp tiến vào sinh tử tồn vong.

Vô số đệ tử sắc mặt nghiêm túc, vội vàng tụ tập lại một chỗ.

Tông chủ đương đại của Thiên Vũ khoác một bộ áo giáp, ông ta nói với vô số đệ tử bên dưới: “Ta cảm giác được, tại cổ chiến trường có một cỗ lực lượng kinh khủng đang vọt về phía này!”

“Đó là một đội đại quân, là đại quân khủng bố do Sát Linh tạo thành, một khi bọn chúng đột phá thành Thổ Dương, tất nhiên sẽ hại đến mấy chục triệu lê dân bách tính do Thiên Vũ tông chúng ta cai quản!”

“Ta đã phát ra cầu viện với Huyền Thiên tông, nhưng cần một thời gian nữa viện quân mới đến, ta muốn dẫn người tiến lên chống cự Sát Linh!”

“Chư vị, trận chiến này đã định trước là trận đại chiến thương vong thảm trọng, nếu các ngươi muốn rút lui, vậy hiện tại xin mời rời đi.”

Nói xong, tất cả đệ tử đều sôi nổi nghị luận.

Một lát sau, có mười mấy người lần lượt rời đi.

Đám người còn ở lại, trên mặt hiện lên vẻ kiên định.

Phần lớn bọn họ sinh ra trên mảnh đất này, đây cũng là nơi bọn họ trưởng thành, có tình cảm với mảnh đất này.

Bọn họ không thể ngồi nhìn Sát Linh không chút kiêng kỵ giết hại dân chúng được!

“Tốt, chúng ta cùng nhau chống cự Sát Linh đi!”

“Xuất phát!”

Thiên Vũ tông chủ hô to một tiếng.

Ngay sau đó, từng đạo lưu quang bay về phía thành Thổ Dương.

… …

Chỗ sâu trong cổ chiến trường.

Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ đi tới biên giới khu vực trung tâm.

Hắn có thể rõ ràng cảm giác được, bên trong khu vực trung tâm ẩn chứa sát khí vượt xa vòng trong.

Nơi này mới chân chính là cấm địa!

“Công tử, chúng ta có tiếp tục đi lên phía trước không?”

Lam Vũ hiếu kỳ dò hỏi, sát khí ở khu vực trung tâm vô cùng khủng khiếp, mặc dù nàng là Thiếu Đế cũng cảm nhận được một cỗ uy hiếp lớn lao.

Một khi xâm nhập, dựa vào năng lực của nàng, đoán chừng là cửu tử nhất sinh.

Nhưng nếu Sở Cuồng Nhân muốn đi, nàng cũng sẽ đi theo.

Sở Cuồng Nhân nhìn khu vực trung tâm, lộ ra suy nghĩ sâu xa, thực lực của hắn cường đại, cộng thêm rất nhiều át chủ bài, muốn tìm tòi ở khu vực trung tâm này cũng không phải không thể.

Nhưng dù sao nơi này cũng là một trong mười đại cấm địa, hơn nữa hắn còn dẫn theo Lam Vũ, nếu là xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sợ là hắn sẽ hối hận không kịp.

“A?”

Bỗng nhiên, Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trong tầm mắt hắn, nhìn thấy trong khu vực trung tâm phía xa xuất hiện một bóng trắng, đó là một người mặc bạch bào, dáng người cao gầy, đeo mặt nạ sắt, tay cầm một thanh trường thương màu đen.

Nhưng bóng trắng này chỉ dừng lại trong tầm mắt hắn một cái chớp mắt, ngay sau đó liền biến mất không thấy đâu nữa.

Trừ hắn ra, đến Lam Vũ ở bên cạnh cũng không nhìn thấy.

“Đó là… Bạch bào tướng? !”

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

Không ngờ lại có thể gặp một trong bảy chuyện lạ ở đây, bạch bào tướng!

Vừa gặp bạch bào tướng, Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên cảm giác sau lưng truyền đến một cỗ oán khí và sát khí vô cùng khủng bố.

Hắn quay người nhìn lại, chỉ thấy phía Lâu thành đột nhiên có một dòng lũ đen ngòm phóng lên tận trời, sau đó liền bay về phía thành Thổ Dương.

“Chẳng lẽ kia là… Đại quân Sát Linh của An quốc!”

Đồng tử Sở Cuồng Nhân hơi co lại, không ngờ chân trước hắn vừa đi, chân sau đại quân Sát Linh này đã được phóng xuất.

Chương 237: Một chưởng vỗ nát, xảy ra chuyện gì, ta đều quên

“Công tử.”

Lam Vũ nhìn thấy đại quân Sát Linh, trên mặt tràn đầy ngưng trọng.

“Đi! Đi xem một chút.” Sở Cuồng Nhân cau mày, lập tức phóng về phía cổ quốc Lâu quốc.

Mà lúc này, kết giới Lâu thành đã bị dại quân Sát Linh vô tận phá hỏng, cổ thành lớn như vậy bại lộ dưới ánh mặt trời.

Ngoài thành, một quả cầu cát từ vô số hạt cát ngưng tụ mà thành bỗng nhiên chấn động một cái, sau đó, hạt cát tróc ra, quả cầu cát tiêu tán.

Đám người Lý Tiêu Vân nhìn xung quanh, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

“Cuối cùng đám Sát Linh kia đã đi rồi.”

“Phù, sống sót sau tai nạn a.”

“Quá kinh khủng, thực sự quá kinh khủng, ta ở cổ chiến trường lâu như vậy rồi, nhưng chưa bao giờ thấy oán khí mạnh như của đại quân Sát Linh.”

“Thành Thổ Dương, sợ là không giữ được.”

Trong lòng mọi người vẫn còn sợ hãi nói.

“Khốn khiếp, đều tại cái tên Thương Hàn đáng chết kia, tự tiện lấy Chuẩn Đế binh đi, phá hỏng phong ấn.” Tên mặt sẹo nổi giận mắng.

Nhắc đến chuyện này, trên mặt những người này cũng tràn đầy lửa giận.

Lần này, bọn họ thật sự thua thiệt lớn!

Tổn thất nhiều người như vậy, thật vất vả tìm được cổ thành Lâu quốc, nhưng nửa cái lông cũng không thể tìm thấy trong bảo tàng Lâu quốc.

Thậm chí còn phóng thích đại quân Sát Linh đã bị phong ấn mấy vạn năm ra ngoài, mà kẻ cầm đầu Thương Hàn kia lại là Thiếu đế Thương tộc, dựa vào thực lực và bối cảnh của bọn họ, căn bản không thể bắt người ta thế nào.

Việc này, chỉ có thể cắn nát hàm răng nuốt xuống bụng thôi.

“Đi thôi, nơi này không thể ở lại nữa.”

Lý Tiêu Vân nói.

Hắn ta mang theo mấy người muốn rời khỏi.

Lúc này, ở trước mặt bọn họ bỗng nhiên xuất hiện hai bóng người.

“Là bọn họ!”

Tên mặt sẹo nhìn thấy hai người đi đến, nói: “Hai người này chính là người có Thánh Khí tàn khuyết mà ta nói.”

Nói đến đây, trong mắt hắn ta bắn ra một tia lạnh, “Bảo tàng Lâu quốc đã không còn, kiện Thánh Khí tàn quyết kia cũng không thể buông tha nữa.”

Nếu chỉ có một mình, hắn ta sẽ suy nghĩ thêm có xuất thủ hay không.

Nhưng lúc này có mấy người Lý Tiêu Vân ở đây, hắn ta cũng không cố kỵ nữa.

Ầm!

Chỉ thấy hai chân của tên mặt sẹo này đạp trên mặt đất một cái, cả người như đạn pháo bắn ra, đánh về phía hai người Sở Cuồng Nhân.

“Tiểu tử, để mạng lại!”

Tên mặt sẹo chém ra một đao, đạo vận khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân ngước mắt, nhẹ nhàng giơ tay đánh ra.

Một cỗ đạo vận còn dồi dào hơn tên mặt sẹo không biết bao nhiêu lần lập tức bạo phát, hóa thành một tòa thần sơn nện lên người đối phương.

Oanh một tiếng, tên mặt sẹo bị đánh thành một đoàn huyết vụ tại chỗ!

Trong chiến đội, những người đang muốn ra tay đều ngây ngẩn cả người.

Tình huống như thế nào?

Vừa rồi xảy ra chuyện gì?

Tê...

Đến khi lấy lại tinh thần, mọi người không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Trong đám người bọn họ, thực lực của tên mặt sẹo này có thể nói là đứng đầu, mặc dù không đến Chí Tôn, nhưng cũng không kém nhiều.

Nhưng lại bị một bàn tay đánh nổ! !

Thực lực của người đến cường hãn như vậy sao?

“Đề phòng!” Lý Tiêu Vân hét lớn một tiếng.

Tất cả mọi người lấy binh khí ra.

Tâm tính của bọn họ sắp sập rồi.

Trong một ngày ngắn ngủi này, sao bọn họ lại gặp nhiều chuyện như vậy?

Đầu tiên là bị Sát Linh Đao Sát tập kích, thật vất vả tìm tới cổ thành Lâu quốc, lại không còn bảo tàng, vừa mới thoát hiểm từ tay đại quân Sát Linh...

Hiện tại, lại gặp một nhân vật cực kì không dễ chọc.

Trời ạ.

Hôm nay đi ra ngoài không xem hoàng lịch sao?

Lý Tiêu Vân nhìn Sở Cuồng Nhân đang đến gần, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, trái tim trong lồng ngực đập cực kì kịch liệt.

Nguy hiểm!

Vô cùng nguy hiểm! !

Người trước mắt này tuyệt đối là kẻ địch lớn nhất trong cuộc đời hắn ta!

“Xem ra, người đối diện rất không hữu hảo đấy.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Vốn hắn chỉ muốn đến hỏi một chút xem nơi này đã xảy ra chuyện gì, nhưng không ngờ, đối diện, tên mặt sẹo kia không nói hai lời liền xuất thủ muốn đánh giết hắn, hắn đành phải hoàn thủ đập chết đối phương thôi.

Nhưng bây giờ, hình như muốn hỏi thăm bình thường có chút khó khăn.

“Vậy chỉ có thể chèn ép hỏi một chút.”

Sở Cuồng Nhân đưa tay đặt tại bên hông Côn Ngô Kiếm phía trên.

Thân kiếm khẽ run lên.

Sau đó, một cỗ kiếm chi đạo vận kinh khủng, kinh thiên động địa đến khó nói lên lời từ trên người Sở Cuồng Nhân bạo phát, bao phủ ra!

Cỗ kiếm chi đạo vận này rơi lên người các thành viên của chiến đội Vân Tiêu, trong nháy mắt sắc mặt bọn họ không còn chút máu, trong mắt lộ ra vẻ vô cùng hoảng sợ.

Ngoại trừ Lý Tiêu Vân, những người còn lại giống như đều bị thập vạn đại sơn đè lên lưng, tất cả đều bị áp nằm rạp trên mặt đất.

Nhưng hai chân Lý Tiêu Vân cũng đang nhũn ra, trong mấy cái hít thở, quần áo trên người đã bị mồ hôi lạnh làm cho ướt đẫm.

“Cỗ đạo vận này... Ngươi là Sở Cuồng Nhân! !”

Lý Tiêu Vân run rẩy nói.

Cỗ đạo vận này không khác gì cỗ đạo vận lưu lại trên mấy chữ trong bảo tàng Lâu quốc!

Không thể nghi ngờ, người trước mắt này chính là người khắc mấy chữ trong bảo tàng.

Cũng chính là Sở Cuồng Nhân danh chấn thiên hạ!

“Ha, nhận ra ta sao?” Sở Cuồng Nhân thu hồi linh quang trên mặt, lộ ra một gương mặt phong hoa tuyệt đại, không tiếp tục che giấu bản thân nữa.

Nghe đồn tướng mạo của Sở Cuồng Nhân có một không hai.

Người trước mắt này, không phải cũng có một không hai sao?

“Khó trách, khó trách hắn lại có thể một chưởng vỗ chết lão Thất, thì ra hắn chính là Sở Cuồng Nhân, chúng ta lại chọc vào nhân vật như thế?”

“Chờ một chút, Sở Cuồng Nhân xuất hiện ở đây, trong bảo khố còn mấy chữ hắn lưu lại, chẳng lẽ chuyện bảo khố mới xảy ra trong mấy ngày nay sao?”

“Móa nó, vận khí của chúng ta kém đến mức đó sao.”

Mọi người nằm rạp trên mặt đất nghị luận ầm ĩ.

Lý Tiêu Vân ráng chống đỡ, không quỳ xuống, nhưng như vậy đã khiến hắn ta phải dốc toàn lực, đừng nói đến phản kháng.

“Chênh lệch giữa ta và hắn lại lớn như vậy!”

Lý Tiêu Vân là Vô Thượng Chí Tôn, là người đứng thứ mười trên Bách Kiếm Phổ, tự nhận gặp Mộ Dung Phong đứng thứ hai trên kiếm phổ cũng có thể đánh một trận.

Nhưng trước mặt Sở Cuồng Nhân đứng đầu trên Bách Kiếm Phổ, ngay cả xuất kiếm hắn ta cũng cảm thấy vô cùng khó khăn.

“Nói cho ta biết, nơi này đã xảy ra chuyện gì?”

Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt Lý Tiêu Vân, từ tốn nói.

Nghe thấy câu hỏi của hắn, Lý Tiêu Vân không dám có nửa điểm giấu diếm, nói chuyện bọn họ tìm kiếm cổ thành, Thương Hàn phóng thích Sát Linh ra.

“Thương Hàn? Cái tên này có chút quen thuộc.”

Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ, cảm thấy đã nghe thấy ở đâu đó rồi.

“Công tử, là Thiếu Đế Thương tộc, bốn năm trước, tại vương cung của Thanh Vân vương triều, hắn từng bị ngươi đánh bại.” Lam Vũ ở bên cạnh nhắc nhở.

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân mới chợt nhớ ra.

“Thì ra là hắn, ngươi không nói, ta còn không nhớ ta đã giao thủ với người này nữa, hắn đúng là quá yếu, không có giá trị để ta nhớ.” Sở Cuồng Nhân lắc đầu cảm khái một tiếng.

Bên cạnh, sắc mặt đám người Lý Tiêu Vân có chút phức tạp.

Thương Hàn yếu sao?

Không yếu, là một vị Thiếu Đế, hắn ta vô cùng cường đại, chiến lực của hắn ta chỉ hơn chứ không kém một vài Chí Tôn.

Nhưng trong mắt Sở Cuồng Nhân, hắn ta lại không có giá trị để nhớ đến.

Nếu Thương Hàn biết, không biết hắn ta sẽ có cảm tưởng gì.

Người hắn ta coi là đại địch suốt đời lại không nhớ hắn ta.

Đây mới thật sự là đại lão sao?

“Thành Thổ Dương à, xem ra chuyện thăm dò khu vực trung tâm phải gác lại sau rồi.” Sở Cuồng Nhân nhìn về phía xa, thầm nói.

Bóng người hắn lóe lên, mang theo Lam Vũ lao về phía thành Thổ Dương.

Mà hắn vừa đi, cỗ kiếm chi đạo vận bao phủ trên thân thể mọi người cũng chậm rãi tiêu tán, mọi người chỉ cảm thấy thân thể buông lỏng, như lấy được cuộc sống mới, nằm rạp trên mặt đất thở phì phò.

“Đây chính là Sở Cuồng Nhân sao? Quá quá kinh khủng.”

“Đúng vậy, ở trước mặt hắn, chúng ta căn bản không có cách nào phản kháng.”

“Cường đại, khủng bố...”

Chương 238: Tu sĩ Thiên Vũ tông không sợ sinh tử, Phật Tử Vô Diệp

Trong thành Thổ Dương.

Vô số người đến mạo hiểm bỏ thành mà chạy.

Từ xa bọn họ đã nhìn thấy dòng nước lũ màu đen cuồn cuộn mà đến, đó là đại quân khủng bố do vô số Sát Linh tạo thành! !

Sát khí, oán khí ngút trời, khiến người ta nhìn mà phát khiếp!

Nhưng nơi đại quân đi qua, Sát Linh khác đều bị tuỳ tiện xé rách, phá hủy, thôn phệ, không ai có thể ngăn cản.

Thậm chí, từ phía xa mọi người đã nhìn thấy, một người mạo hiểm cấp bậc Chí Tôn cảnh bị đại quân Sát Linh cuốn vào, sau đó trong mấy hơi thở, lập tức bị xé thành mười mấy khối, vô cùng thê thảm.

Dường như đại quân Sát Linh này chỉ làm theo một nguyên tắc...

Gặp người nào giết người đó! !

“Quá kinh khủng.”

“Hôm này, sợ là sẽ không còn thành Thổ Dương nữa.”

Tất cả mọi người, ngay cả mấy chiến đội đứng đầu, đại danh đỉnh đỉnh trong thành Thổ Dương cũng chỉ có thể chạy trối chết khi đối mặt với đội quân Sát Linh này.

Nhưng trong đám người chạy trốn lại xuất hiện một nhóm người đi ngược lại.

Lúc tất cả mọi người đang vội vàng chạy khỏi thành Thổ Dương, những người này lại từ phía xa bay đến thành Thổ Dương.

Trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ kiên định.

“Những người này... Là người của Thiên Vũ tông.”

“Bọn họ đang làm cái gì, hiện tại còn đến thành Thổ Dương làm gì chứ?”

Tất cả mọi người nghi hoặc không hiểu.

Lúc này, có người lại cảm khái nói: “Phía sau thành Thổ Dương chính là lãnh thổ Thiên Vũ tông cai quản, chỗ đó có mấy chục triệu dân chúng bình thường sinh sống, một khi thành Thổ Dương không còn, vậy kế tiếp, kết quả của đám dân chúng kia có thể nghĩ, bọn họ đến để chống đỡ Sát Linh!”

Nghe thấy vậy, trong mắt mọi người lộ ra vẻ kính trọng.

Nhưng cũng có người khịt mũi coi thường.

“Hừ, mấy người bọn họ có thể chống cự đại quân Sát Linh sao? Đúng là không biết sống chết.”

“Không sai, đại quân này quá khủng bố, đừng nói một cái Thiên Vũ tông, cho dù mười cái Thiên Vũ tông, e rằng cũng không làm được việc gì.”

“Bọn họ đi cũng chỉ chịu chết mà thôi.”

...

Trong thành Thổ Dương.

Đám người Lãnh Trường Không vừa trở lại thành Thổ Dương đã nhìn thấy đại quân Sát Linh oán niệm trùng thiên kia.

Ngay lập tức Lãnh Trường Không đã nghĩ đến vô số dân chúng mà Thiên Vũ tông cai quản, trong lòng biết, tông môn của mình sẽ không mặc kệ.

Quả nhiên.

Sau đó không lâu, hắn ta liền nhận được tin tức Thiên Vũ tông truyền đến.

“Lão Trương, ngươi dẫn đám người Vương Triều rời đi đi.”

Lãnh Trường Không nói với lão Trương trong chiến đội Thiên Vũ.

Ngoại trừ người củaThiên Vũ tông, trong chiến đội còn có mấy người không phải người của Thiên Vũ tông, không có lý do gì giữ bọn họ lại chống cự với đại quân Sát Linh.

“Đội trưởng, nói cái gì đó, những người khác thì ta không biết, nhưng lão Trương ta không đi, đã nói đồng sinh cộng tử rồi mà.” Lão Trương nói.

“Đúng vậy, chúng ta cũng không đi.”

“Không phải chỉ gặp Sát Linh thôi sao? Đã gặp nhiều rồi.”

Đám người của chiến đội Thiên Vũ cùng nhau xuất sinh nhập tử rất nhiều năm.

Không ai muốn rời khỏi.

Nhìn thấy vậy, Lãnh Trường Không đột nhiên cảm thấy, trong cuộc đời của hắn ta, thành công lớn nhất không phải trở thành Đạo Tử, mà chính là có đám huynh đệ này!

Lúc này, từng đạo lưu quang bay qua trên đỉnh đầu đám người Lãnh Trường Không, là người của Thiên Vũ tông đã đến.

“Đi.”

Lãnh Trường Không hít sâu một hơi, ánh mắt lộ ra kiên định.

Hắn ta dẫn theo mọi người đi về phía tường thành thành Thổ Dương.

Trong thành, trong đám người đào vong có một hòa thượng trẻ tuổi mặc áo vải giày vải, tay cầm Thiền Trượng cũng đi về phía tường thành.

Mọi người nhìn thấy hắn ta, không khỏi kinh ngạc.

"Hòa thượng này không muốn sống nữa sao, lại dám đến cổng thành."

"Hắn không sợ Sát Linh sao?"

"Quản nhiều như vậy làm gì, mau chạy đi."

Hòa thượng trẻ tuổi nghe thấy lời nói bàn luận xung quanh, sắc mặt bình tĩnh, không hề bận tâm, nhìn đội quân Sát Linh từ phía xa lướt đến, lẩm bẩm nói: "A di đà phật, ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục đây? !"

Nghĩ đến đây, hắn ta vẫn tiếp tục đi về phía cửa thành.

Lúc này, hắn ta nhìn thấy một đám tu sĩ của Thiên Vũ tông bay qua đỉnh đầu, đến trên tường thành, chuẩn bị chống cự Sát Linh, trên mặt tươi cười.

"Đạo của ta không cô độc, đạo của ta không cô độc a."

...

Thành Thổ Dương, trên tường thành.

Thiên Vũ tông chủ và một đám trưởng lão đang nhìn đại quân Sát Linh phía xa, ánh mắt vô cùng ngưng trọng.

Trình độ của đại quân Sát Linh này vô cùng kinh khủng, vượt qua tưởng tượng của bọn họ, dù ở chỗ rất xa, bọn họ vẫn có thể cảm nhận được áp lực cực lớn kia.

Oán khí dọa người khiến bọn họ đều nổi da gà.

Lúc này, đám người Lãnh Trường Không cũng đi lên.

"Bái kiến tông chủ, trưởng lão."

"Ừm, vào thời điểm chiến tranh, không cần câu nệ lễ tiết."

"Vâng."

Lãnh Trường Không chú ý tới bên cạnh Thiên Vũ tông chủ có một vị hòa thượng trẻ tuổi, không khỏi hiếu kỳ hỏi, "Vị đại sư này là..."

“Tiểu tăng là Vô Diệp.”

Hòa thượng trẻ tuổi Vô Diệp cười nhạt nói.

Nghe thấy vậy, đám người Lãnh Trường Không không khỏi kinh ngạc.

“Vô Diệp, Phật Tử Vô Diệp của Lôi âm Tự? !”

“Hiện nay, trong đám Phật Đạo thế hệ trẻ tuổi, chính là nhân vật kiệt xuất, cũng là một trong ba mươi tám vị Thiếu Đế, Vô Diệp, hắn cũng ở đây.”

Vô Diệp, trong một đời thế hệ trẻ tuổi, tên tuổi của người này cũng không nhỏ.

Hai cái danh hào Phật Tử, Thiếu Đế, đủ để vang vọng thiên hạ.

“Vô Diệp đại sư đến cổ chiến trường này lịch luyện, bây giờ gặp phải đại quân Sát Linh, đại sư lòng dạ từ bi, cho nên đến đây tương trợ.”

Thiên Vũ tông chủ nói.

“Thì ra là thế.”

Vẻ mặt Lãnh Trường Không nghiêm túc, thi lễ với Vô Diệp một cái.

Sau đó, mọi người bắt đầu thảo luận cách ứng phó với đại quân Sát Linh.

Khoảng cách giữa đại quân Sát Linh và thành Thổ Dương còn không đến trăm dặm, dựa vào tốc độ của Sát Linh, khoảng cách như vậy cũng chỉ một lát mà thôi.

Thời gian còn lại cho mọi người không nhiều lắm.

“Theo ta quan sát, thực lực của từng cá thế trong đại quân Sát Linh này cũng không mạnh, nhưng lại tập trung với nhau, giống như một quân trận! Ngưng tụ tất cả lực lượng Sát Linh cùng một chỗ, đây mới là chuyện khó giải quyết nhất.”

“Không sai, nếu có thể đánh vỡ trận thế này, để đám Sát Linh này tản ra, đến lúc đó sẽ dễ đối phó hơn nhiều.”

“Nhưng làm sao mới có thể phá thế trận này?”

“Đã là quân trận, vậy phải có tướng lãnh thống soái, chỉ cần trừ bỏ tướng lĩnh trong đội quân Sát Linh, là có thể phá thế trận này!”

“Nhưng nhiều Sát Linh như vậy, làm sao có thể tìm được tướng lãnh?”

Nói đến đây, mọi người lại lâm vào nan đề.

Vô Diệp Phật Tử cười nhạt một tiếng, “Việc này giao cho ta đi.”

Mọi người nhìn về phía hắn ta, trong lòng Thiên Vũ tông chủ hơi động, “Theo truyền thuyết, Lôi âm Tự có một môn công pháp tên là Thiên Nhãn Thông, tu đến cực hạn, có thể nhìn Tam Giới Lục Đạo, đại sư muốn dùng Thiên Nhãn tìm ra tướng lãnh Sát Linh sao?”

“Có thể thử một lần.”

Vô Diệp khẽ vuốt cằm.

Sau đó, chỉ thấy trong mắt hắn ta có kim quang chợt lóe lên, Thiên Nhãn Thông thi triển, đại quân Sát Linh phía xa lập tức đập vào mi mắt.

Oán khí bàng bạc đánh thẳng tới, khiến thân thể hắn ta chấn động, đôi Thiên Nhãn suýt chút nữa bị chọc mù.

Sắc mặt của hắn ta vô cùng ngưng trọng, bắt đầu tìm kiếm trong đội quân Sát Linh.

Cuối cùng, hắn khóa chặt lại một đầu Sát Linh, đầu Sát Linh kia mặc một bộ áo giáp màu đen, oán khí trên người cực kỳ nồng đậm, vô số Sát Linh bồi hồi ở xung quanh hắn, giống như đang thủ hộ.

“Có vẻ đây là thủ lĩnh của đám Sát Linh.”

Vô Diệp Phật Tử nói phát hiện cho đám người Thiên Vũ tông chủ.

“Sau đó, phải đánh giết lãnh tướng Sát Linh này.”

“Chuyện này giao cho ta đi.”

Thiên Vũ tông chủ cười nhạt một tiếng, chỉ thấy ông ta lấy ra một cái đại cung màu hoàng kim, phía trên lộ ra đạo vận bất phàm.

Tiếp theo, trong tay ông ta lại xuất hiện một mũi tên, chỉ thấy ông ta lắp cung vào, theo chỉ dẫn của Vô Diệp, khóa chặt vị trí của tướng lãnh Sát Linh.

Kéo căng đai cung màu hoàng kim, linh lực trong cơ thể Thiên Vũ tông không ngừng rót vào đại cung.

Sau đó, vèo một cái, mũi tên phá không mà ra, hóa thành một vệt lưu quang màu vàng, cấp tốc lao về phía tướng lãnh Sát Linh!

Chương 239: Một đạo kiếm khí phá quân trận, ta có thể xác định là ai

Mũi tên phá không, giống như một vệt lưu quang!

Mũi tên lọt vào đám Sát Linh, thẳng đến tên tướng lãnh Sát Linh!

Dọc đường đi, từng đầu Sát Linh bị xỏ xuyên, vỡ nát!

Dường như trong giây lát, mũi tên kia đã vượt qua hơn trăm dặm, đi tới trước mặt tên tướng lãnh Sát Linh.

Ánh mắt mọi người sáng lên.

“Thành công!”

Nhưng lúc này, chỉ thấy tên tướng lãnh kia đột nhiên nâng tay phải lên, bắt lấy mũi tên, một cỗ sát khí kinh khủng vô biên bạo phát!

Mũi tên điên cuồng run rẩy, ngay sau đó liền bị bóp nát!

Tình cảnh này, khiến đồng tử Thiên Vũ tông chủ co rụt lại.

“Chuyện này sao có thể? !”

Trên mặt ông ta tràn đầy hoảng sợ.

Phải biết, mặc dù đại cung hoàng kim trong tay ông ta không phải Thánh Khí, nhưng cũng là Chí Tôn khí cấp cao nhất, cộng thêm tu vi Vô Thượng Chí Tôn của ông ta bắn ra, ngay cả Vô Thượng Chí Tôn cũng khó có thể ngăn cản, nhưng cuối cùng lại bị tên tướng lĩnh Sát Linh kia bóp nát! !

Đây là thực lực cỡ nào? !

“Vô Thượng Chí Tôn đỉnh cao, thậm chí tiếp cận Chuẩn Thánh!”

Sắc mặt Thiên Vũ tông chủ vô cùng ngưng trọng.

Sắc mặt những người còn lại cũng rất khó coi.

“Rống!”

Dường như tướng lãnh Sát Linh bị người ta tập kích đã nổi giận, phát ra một tiếng rít, tốc độ của đại quân Sát Linh đột nhiên tăng nhanh.

Chỉ sợ không đến một lát sẽ chính diện giao phong với mọi người.

“Đáng chết, không phá quân trận Sát Linh, trận chiến này khó đánh a.”

“Chỉ sợ dựa vào lực lượng của chúng ta sẽ không chống đỡ được bao lâu.”

“Cho dù như thế nào, cũng nhất định phải đánh trận chiến này.” Thiên Vũ tông chủ hít sâu một hơi, trên mặt tràn đầy quyết tuyệt.

“Đáng giận, ta cũng không tin.”

Một trưởng lão vọt ra, trong tay cầm một cây trường thương tỏa ra quang huy sáng chói, một cỗ đạo vận cường hãn lưu chuyển ở trong đó.

Một thương oanh ra, đạo vận dồi dào bạo phát, xông vào đại quân

Sát Linh!

Một thương này, thẳng đến tướng lãnh Sát Linh, nhưng còn chưa tới gần, đã bị Sát Linh khác đỡ được, căn bản không đả thương được đối phương.

“Đáng giận!”

“Thiên Cực kiếm khí!”

Lại có một trưởng lão chém ra một kiếm.

Vô Diệp cũng hít sâu một hơi, tay nắm ấn quyết huyền diệu, một đạo phật quang màu vàng ẩn chứa Kim Cương chi lực đánh ra.

Một kiếm một phật quang đồng thời đánh về phía tướng lãnh Sát Linh.

Nhưng cũng giống như vừa rồi, hoàn toàn không có tác dụng.

Trải qua một lần tập kích, số lượng Sát Linh vây quanh tướng lãnh Sát Linh càng nhiều hơn, bọn họ càng khó công tiến vào.

“Đáng hận!”

Vẻ mặt Lãnh Trường Không không cam lòng.

Hắn ta không ngừng thôi động kiếm khí tràm về phía đại quân Sát Linh.

Nhưng Thiên Vũ tông chủ, Vô Diệp cao thủ như vậy còn không làm được, một tên tu sĩ Động Hư cảnh càng không cần phải nói.

Kiếm khí như trâu đất xuống biển, không hề có phản ứng.

Thiên Vũ tông chủ bên cạnh thấy vậy, thở dài, nói: “Trường Không, tiết kiệm linh lực, chuẩn bị đại chiến đi.”

Lãnh Trường Không không cam lòng gật đầu.

Nhưng bỗng nhiên.

Hắn ta nghĩ tới cái gì.

Hắn ta lại lần nữa thôi động linh lực, rót vào trong trường kiếm trong tay.

Thiên Vũ tông chủ thấy vậy, lông mày không khỏi cau lại.

Đứa nhỏ này, làm sao lại không nghe khuyên bảo như vậy?

Ngay khi ông ta muốn nghiêm nghị răn dạy vài câu, trường kiếm trong tay Lãnh Trường Không đột nhiên bộc phát một cỗ kiếm chi đạo vận kinh khủng tuyệt luân!

Cỗ kiếm chi đạo vận này quá cường đại, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ tường thành!

Tất cả mọi người nhìn về phía Lãnh Trường Không, vẻ mặt chấn kinh.

“Uy áp thật mạnh!”

“Làm sao Đạo Tử lại có thực lực như vậy?”

“Không phải Đạo Tử, mà là trường kiếm trong tay hắn!”

“Đã xảy ra chuyện gì? !”

Chỉ thấy trường kiếm trong tay Lãnh Trường Không tách ra một đạo quang huy màu tím, kiếm quang chói mắt lưu chuyển kiếm phong, như muốn phun ra ngoài!

Lãnh Trường Không sợ ngây người.

Trước khi về thành Thổ Dương, Sở Cuồng Nhân từng lưu lại một đạo kiếm khí vào thanh trường kiếm của hắn ta, nói là lúc gặp đối thủ không địch lại có thể dùng.

Nhưng trên đường về thành Thổ Dương, bọn họ không gặp phong hiểm gì, cho nên vẫn giữ đạo kiếm khí này đến bây giờ.

Vừa rồi hắn ôm tâm thái thử thôi động kiếm khí này, vốn cũng không ôm hi vọng gì, dù sao ngay cả cao thủ như Thiên Vũ tông chủ, Vô Diệp cũng không có tác dụng gì.

Một đạo kiếm khí của Sở Cuồng Nhân có thể làm gì chứ?

Nhưng hắn ta lại không nghĩ đến.

Đạo kiếm khí kia lại cường đại đến tình trạng này!

Từ trong kiếm truyền đến lực lượng cuồn cuộn không dứt, khiến hắn ta tê cả da đầu, đó là lực lượng kinh khủng mà hắn ta chưa từng thấy!

Mà bây giờ, cỗ lực lượng này đang nằm trong tay hắn ta.

Giờ khắc này, trong lòng hắn ta dâng lên lòng hào hùng vạn trượng, không tự chủ được giơ cao bội kiếm trong tay lên, nhắm ngay tướng lãnh trong đại quân Sát Linh.

Hắn ta bước lên một bước, kiếm áp dồi dào bao phủ ra.

“Chém! !”

Một tiếng hét dài, trường kiếm trong tay vung xuống!

Kiếm quang màu tím chói mắt giống như dòng nước lũ liên tục không ngớt, điên cuồng chém vào đám Sát Linh.

Kiếm khí lướt qua, tất cả Sát Linh đều bị chấn nát thành hư vô.

Dường như tướng lãnh Sát Linh cảm nhận được uy hiếp trước nay chưa có, phát ra tiếng rít vô cùng bén nhọn, trên thân bộc phát sát khí kinh khủng, hóa thành một cái đầu lâu vô cùng dữ tợn đánh về phía kiếm quang.

Hai cỗ lực lượng trùng kích, đầu lâu ầm vang nổ tung!

Kiếm quang không giữ lại chút nào rơi vào lên người tướng lãnh Sát Linh.

Một tiếng hét thảm vang lên, tướng lãnh Sát Linh triệt để tiêu tán dưới đạo kiếm quang này.

Không còn tướng lãnh, quân trận của đám Sát Linh đại loạn.

Trên tường thành Thổ Dương, tất cả mọi người nhìn Lãnh Trường

Không, trợn mắt há hốc mồm, đắm chìm vào một kiếm kinh thiên vô cùng rung động vừa rồi.

Tướng lãnh mà tất cả mọi người bó tay không có cách nào cứ thế bị giải quyết?

Bị một tên Động Hư cảnh dùng một đạo kiếm khí chém thành mây khói!

Giờ khắc này Lãnh Trường Không được vạn chúng chú mục!

Nhưng Vô Diệp, Thiên Vũ tông chủ đều biết, một kiếm vừa rồi không phải của Lãnh Trường Không.

Một kiếm này, là của người khác.

Lúc này, trường kiếm trong tay Lãnh Trường Không bỗng nhiên phát ra tiếng răng rắc, xuất hiện vết rách dày đặc trên đó, cuối cùng hóa thành vô số mảnh vỡ rơi trên mặt đất.

Lãnh Trường Không hít vào một ngụm khí lạnh.

Phải biết, thanh kiếm này của hắn ta chính là Chí Tôn khí, nhưng lại không có cách nào tiếp nhận lực lượng của đạo kiếm khí kia, sau khi phóng xuất xong đã vỡ nát.

“Trường Không, rốt cuộc chuyện này là thế nào? !”

Thiên Vũ tông chủ bên cạnh vội vàng hỏi.

“Đạo kiếm khí này của một vị đạo hữu trong Huyền Thiên tông cho ta, hai ngày trước hắn đã cứu ta, bảo ta dẫn hắn vào cổ chiến trường một vòng, lúc tách ra, hắn lưu lại đạo kiếm khí kia trên kiếm của ta.”

Lãnh Trường Không đơn giản nói lại mọi chuyện.

“Huyền Thiên tông? Là vị nào của Huyền Thiên tông?”

“Trên mặt hắn có linh quang bao phủ, không thể thấy rõ, nhưng hắn nói hắn họ Sở.” Lãnh Trường Không nói.

“Họ Sở… Sở… Chẳng lẽ là…”

Thiên Vũ tông chủ nghĩ tới điều gì, đồng tử hơi co lại.

Người của Huyền Thiên tông, có lực lượng như vậy, họ Sở…

Những tin tức này khiến ông ta liên tưởng đến một người.

“Bên cạnh hắn, có phải còn dẫn theo một nữ tử tóc bạc không?”

Lúc này, Vô Diệp nói.

“Đúng vây, cô nương kia hình như là họ Lam.”

“Vậy ta có thể xác định.”

Vô Diệp và Thiên Vũ tông chủ liếc nhau, đều nhìn ra vẻ chấn kinh trong mắt nhau, sau đó đồng thời nói ra một cái tên.

“Sở Cuồng Nhân! !”

Cái tên này vừa ra, mọi người ở đây biến sắc.

Lãnh Trường Không ngây ngẩn cả người.

Cái gì?

Sở đạo hữu, chính là Sở Cuồng Nhân danh chấn thiên hạ sao? ! !

Nhớ tới một số chi tiết khi ở chung với Sở Cuồng Nhân, Lãnh Trường Không khiếp sợ, đồng thời cũng cảm thấy hợp tình hợp lí.

Nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến việc hắn ta khiếp sợ.

Đó chính là Sở Cuồng Nhân a!

Nếu nói bây giờ trong thiên hạ này, ai có danh tiếng vang dội nhất?

Không thể nghi ngờ, đó chính là Sở Cuồng Nhân!

Trong thiên hạ, không ai không biết đến hắn!

Chương 240: Chỉ chịu chết, Sở Cuồng Nhân tới, một kiếm diệt mấy vạn Sát Linh

“Sở Cuồng Nhân lại ở trong thành Thổ Dương, nếu hắn ở đây, vậy có lẽ chúng ta có hi vọng ngăn chặn đại quân Sát Linh này rồi.”

Hai mắt Thiên Vũ tông chủ tỏa sáng nói.

Cái gọi là nổi danh thiên hạ không phải nói suông.

Sở Cuồng Nhân danh chấn thiên hạ, đương nhiên thực lực của hắn càng không thể nghi ngờ, nếu có hắn tương trợ, vậy bọn họ sẽ dễ dàng hơn nhiều.

“Tông chủ, hiện tại Sở đạo hữu đã xâm nhập cổ chiến trường, còn nói muốn đến khu vực trung tâm thăm dò một phen, đoán chừng trong thời gian ngắn không kịp chạy về đây.” Lúc này, Lãnh Trường Không bất đắc dĩ nói.

Nghe thấy vậy, sắc mặt Thiên Vũ tông chủ khẽ biến, lập tức thở dài một hơi, nói: “Đúng là đúng lúc, số mạng rồi!”

Thật vất vả mới nhìn thấy hi vọng, bây giờ lại không có.

Lúc mọi người đang nói chuyện với nhau, đại quân Sát Linh đã mất đi tướng lãnh vẫn không dừng bước, bay vọt về phía thành Thổ Dương, mặc dù không còn quân trận gia trì, nhưng oán khí ngập trời vẫn vô cùng khủng bố.

Vô số Sát Linh bay lượn, oán khí cuồn cuộn hóa thành như hắc vụ thực chất, che khuất bầu trời, khiến toàn bộ thành Thổ Dương đều trở nên tối mờ.

Lúc đại quân Sát Linh đi đến vị trí cách thành Thổ Dương không đến mười dặm, oán khí dọa người bao phủ trên thân mỗi người.

Trong đám người.

Một đệ tử của Thiên Vũ tông nắm trường kiếm trong tay, sắc mặt tái nhợt, trên trán toát ra mồ hôi, bàn tay cầm kiếm khẽ run.

Lúc đại quân Sát Linh vọt đến trước mặt bọn họ, mỗi người đến có thể nhìn thấy đám Sát Linh mặt mũi dữ tợn.

“Giết! !”

Một đệ tử hô to một tiếng, dẫn đầu xông ra!

Phía sau hắn ta, một đám đệ tử của Thiên Vũ tông như đang động viên chính mình, phát ra tiếng rống giận dữ, phóng về phía đại quân Sát Linh.

“Giết! !”

Thiên Vũ tông chủ và đám trưởng lão cũng xông ra ngoài, một cỗ đạo vận bạo phát, cuốn lấy linh lực va chạm với đại quân Sát Linh.

Không có quân trận gia trì, đám Sát Linh không có cách nào tập hợp tất cả lực lượng, từng người tự chiến, chiến lực giảm bớt rất nhiều.

Nhưng một triệu Sát Linh, vẫn không thể khinh thường.

Dường như trong nháy mắt va chạm, đám người Thiên Vũ tông đã xuất hiện thương vong, hơn nữa, số lượng thương vong còn đang nhanh chóng tăng lên.

So với một triệu Sát Linh, Thiên Vũ tông quá ít người.

Nhưng không ai lui lại!

Nếu lui, gia viên sau lưng bọn họ sẽ biến thành địa ngục.

Mấy chục triệu bách tính sẽ chết hết.

“Giết!”

“Giết đám ác quỷ các ngươi, đến đi! !”

Các tu sĩ của Thiên Vũ tông gầm thét, không ngừng vung vẩy binh khí, thôi động linh lực của mình, dùng thân thể máu thịt của mình dựng thành bích chướng bảo vệ dân chúng.

Một số tu sĩ đào tẩu ngừng lại, nhìn thấy một màn này.

Tình cảnh này có lực trùng kích cực lớn đối với bọn họ.

Bọn họ không hiểu, rõ ràng là một trận chiến tranh tất bại, vì sao người của Thiên Vũ tông lại còn đi chịu chết.

Mà khi bọn họ chết rồi, mấy chục triệu bách tính kia cũng sẽ chết.

Cái chết của bọn họ, dường như không có chút giá trị nào.

“Khốn khiếp, ta cảm thấy ta chính là kẻ hèn nhát!”

“Ta cũng vậy.”

“Đáng chết, không phải chỉ là một đám Sát Linh thôi sao, trở về liều mạng với bọn chúng, chiến đội Trường Long ta tuyệt đối không làm kẻ đào ngũ! !”

“Trở về!”

Có vài tu sĩ bị sự bi tránh của Thiên Vũ tông ảnh hưởng, nội tâm tuôn ra một cỗ nhiệt huyết, cắn răng quay trở về thành Thổ Dương.

Cũng có thật rất nhiều người khịt mũi coi thường những người này.

“Hừ, chỉ đi tìm chết mà thôi.”

“Không sai, đại quân Sát Linh kia quá mạnh, dựa vào những người này làm sao có thể ngăn cản được, chỉ chịu chết mà thôi.”

… …

Trong thành Thổ Dương, đám người của Thiên Vũ tông đang chém giết với Sát Linh, chỉ một lát sau, người của Thiên Vũ tông đã thương vong hơn một phần ba.

Cho dù có tu sĩ khác thêm vào thì vẫn đi về hướng suy vong.

Thiên Vũ tông chủ thấy thế, trong lòng bi thương không thôi.

“Dù phá hủy quân trận, nhưng vẫn khó có thể ngăn cản một triệu Sát Linh này, chúng ta chỉ có thể làm đến mức này sao?”

“Thiên Đạo bất công, chẳng lẽ nhẫn tâm nhìn sinh linh đồ thán sao?”

Ông ta thét dài một tiếng, cầm kiếm tái chiến!

Trong đám người.

Vô Diệp nắm ấn quyết, linh lực vận chuyển quanh người, phật quang hiển hiện, mỗi một đạo phật quang đánh ra, liền có một đầu Sát Linh tiêu vong.

Hắn ta vô cùng cường đại, phật quang tạo thành sát thương rất lớn với Sát Linh.

Nhưng hắn ta chỉ có một mình, phật quang mạnh hơn, cũng không giết chết một triệu Sát Linh này, chỉ là hạt cát trong sa mạc mà thôi.

Lãnh Trường Không lần nữa cầm một thanh trường kiếm giao chiến với Sát Linh, người của chiến đội Thiên Vũ cũng chiến đấu bên cạnh hắn ta.

Sát Linh bốn phía giống như thủy triều không ngừng vọt tới.

Rất nhanh, mọi người đã đến cực hạn.

Mắt thấy chiến đội sắp toàn quân bị diệt, trên bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng ầm vang, dường như có thứ gì đó từ trên trời giáng xuống.

Một đạo lưu quang bỗng nhiên rơi xuống trước mặt đám người Lãnh Trường Không!

Một cỗ kiếm chi đạo vận mạnh mẽ bỗng nhiên bạo phát, Sát Linh trong phạm vi một trăm trượng bị cỗ đạo vận này đánh thành tro tàn.

Lúc này đám người Lãnh Trường Không mới nhìn rõ, thứ rơi xuống trước mặt bọn họ là một thanh kiếm vô cùng xinh đẹp tinh xảo.

Sắc mặt đám người Thiên Vũ tông chủ, Vô Diệp lập tức đại hỉ.

Bọn họ không nhận ra thanh kiếm này.

Nhưng lại cực kì quen thuộc với cỗ kiếm chi đạo vận phía trên, bởi vì nó giống hết một tia kiếm khí ẩn chứa trong trường kiếm của Lãnh Trường Không mà trước đó hắn ta đã thúc giục.

“Hắn đến rồi! !”

“Người kia, rốt cuộc đã đến!”

Vô Diệp, Thiên Vũ tông chủ thầm nói, ánh mắt lộ ra hi vọng.

Một bóng người mặc bạch y tuyệt thế từ trên trời giáng xuống.

Hắn đạp lên chuôi kiếm, áo bào bay phất phới, ngay sau đó bên trong thân thể đơn bạc bộc phát ra một cỗ kiếm khí kinh khủng tuyệt luân, giống như không cuồng phong không dứt, trong nháy mắt bao phủ khắp nơi!

Tất cả Sát Linh bị kiếm khí bao phủ, toàn bộ tan thành mây khói.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người bị người mặc bạch y này hấp dẫn, ánh mắt đặt trên người đối phương, không ai không thất thần.

Ngay cả Sát Linh cũng bị khí thế của đối phương khiến cho kinh hãi.

Người tới, chính là Sở Cuồng Nhân.

Mà lúc này, trên bầu trời, có bạch quang sáng chói nở rộ, chỉ thấy Lam Vũ triển khai hai cánh, trên người mặc khải giáp hoa lệ màu trắng bạc, tay nắm Quang Minh Quyền Trượng, thôi động dị tượng quang minh thần thánh, trấn sát Sát Linh!

Từng đạo đạo vận quang minh từ trên người nàng tuôn ra, hóa thành bạch quang sáng chói, phàm là Sát Linh bị bạch quang chiếu đến, không ai may mắn thoát khỏi.

“Thiếu Đế Lam Vũ.”

Mọi người nhận ra Lam Vũ, trong truyền thuyết, Thiếu Đế Lam Vũ và Sở Cuồng Nhân như hình với bóng, Sở Cuồng Nhân ở đây, tự nhiên nàng cũng có mặt.

“Tông chủ Thiên Vũ tông, bái kiến chưởng môn!”

Thiên Vũ tông chủ đang giao chiến với Sát Linh hô to một tiếng.

Thiên Vũ tông là thế lực phụ thuộc Huyền Thiên tông, mà Sở Cuồng Nhân là chưởng môn của Huyền Thiên tông, đương nhiên cũng là chưởng môn của Thiên Vũ tông.

Sở Cuồng Nhân nhìn bốn phía.

Phần lớn đều là người của Thiên Vũ tông.

Hắn hít sâu một hơi, cũng có thể đoán được đại khái.

“Chư vị, là ta tới chậm.”

Hắn nhìn đám Sát Linh đầy trời, trong mắt đột nhiên bắn ra một đạo lãnh ý, kiếm chi đạo vận trên người càng thêm hùng hậu bá đạo.

Dường như đám Sát Linh ở đây đã phát hiện Sở Cuồng Nhân uy hiếp đến bọn nó, gào rú lên, sau đó phóng về phía hắn.

Côn Ngô dưới chân Sở Cuồng Nhân khẽ run, sau đó đằng không mà lên, rơi vào tay hắn, hắn nhẹ nhàng vung lên.

Một đạo kiếm quang màu tím bộc phát, giống như thủy triều khuếch tán, Sát Tinh bị kiếm quang lướt qua lập tức bị tiêu diệt.

Một kiếm này chém xuống, mấy vạn Sát Linh hóa thành tro bụi.

Tình cảnh này, khiến mọi người nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ giết lâu như vậy, thương vong thảm trọng, nhưng tổng số lượng Sát Linh bị giết cũng không khủng bố bằng một kiếm này của Sở Cuồng Nhân!

“Đây chính là thực lực có thể trảm sát Thánh Nhân sao?”

Thiên Vũ tông chủ thầm nói.

Chương 241: Như Lai Vãng Sinh Chú

Một kiếm chém chết mấy vạn Sát Linh!

Sở Cuồng Nhân bày ra chiến lực chấn nhiếp tất cả mọi người ở đây.

Mà đám Sát Linh cũng phát hiện Sở Cuồng Nhân không dễ chọc, không nhằm vào hắn nữa, lại lao về phía những người khác chém giết.

Chiến tranh vẫn đang tiếp tục.

Sở Cuồng Nhân cau mày, mặc hắn không sợ một triệu Sát Linh này, nhưng muốn giết sạch bọn chúng cũng không phải chuyện dễ dàng.

Cho dù dùng một kiếm giết mấy vạn Sát Linh, vậy cũng phải ra mười mấy kiếm.

Hơn nữa, đám Sát Linh này cũng không tụ tập tại một chỗ để cho hắn chém giết.

Chờ hắn giết chết hết Sát Linh, đoán chừng người của Thiên Vũ tông đều bị đánh giết rồi, chuyện này, hắn không muốn nhìn thấy.

“Nếu ta đã đến đây, vậy không thể để thương vong gia tăng, không biết một triệu Sát Linh này có thể cản được Như Lai Phật quang của ta không! !”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân bắn ra một đạo kim quang óng ánh.

Chỉ thấy hắn thu hồi Côn Ngô Kiếm, khoanh chân ngồi ngay ngắn trên hư không.

Một cỗ đạo vận vô cùng huyền diệu bỗng nhiên khuếch tán ra, cỗ đạo vận này khiến Vô Diệp cách đó không xa cảm giác được, trên mặt lộ ra vẻ nghi ngờ không hiểu.

“Đây là...”

Trên người Sở Cuồng Nhân có một cỗ đạo vận khuếch tán ra.

Kim quang vô cùng sáng chói từ trên người hắn lan tràn ra, mang theo một cỗ phật ý từ bi cuồn cuộn.

“Như Lai Vãng Sinh Chú!”

Trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ trách trời thương dân, phật quang trên người sáng đến cực hạn, phật quang cuồn cuộn như biển lan tràn ra.

Một đám Sát Linh bị phật quang tác động đến, liên tiếp phát ra tiếng kêu thảm, oán khí trên người giống như tuyết trắng gặp mặt trời gay gắt, trong nháy mắt đã bị hòa tan, biến mất.

Đây chính là công pháp cấp truyền thuyết mà hắn rút thưởng được, Như Lai Vãng Sinh Chú!

Vô Diệp bị một màn trước mặt làm cho rung động đến trợn mắt há hốc mồm.

“Phật quang? !”

“Tại sao trên người hắn lại có phật quang?”

Phật quang là đặc thù của tu sĩ Phật gia, tu sĩ bình thường không có được.

Không phải Sở Cuồng Nhân là kiếm tu sao?

Tại sao lại có phật quang?

“Hơn nữa quy mô phật quang này... Trời ạ... Ngay cả phương trượng cũng còn kém rất xa.” Vô Diệp rung động nói.

Nếu phật quang của hắn ta là một dòng suối nhỏ, như vậy, hiện tại phật quang mà Sở Cuồng Nhân thả ra, chính là một vùng biển vô biên!

Hai thứ này hoàn toàn không thể đánh đồng.

Sau đó, một màn phá vỡ thế giới quan của Vô Diệp thế đã xảy ra.

Chỉ thấy phật quang mênh mông mà Sở Cuồng Nhân tỏa ra dần dần tạo thành một vị đại phật màu vàng tràn đầy nét cổ xưa!

Đại phật màu vàng này cao đến ngàn trượng, chắp tay trước ngực, trên người bộc phát ra vạn trượng phật quang, trực tiếp xé rách vân vụ do oán khí hình thành.

“Cái này, cái này sao có thể? !”

Vô Diệp choáng váng, không dám tưởng tượng một màn trước mắt.

Trời ạ, hắn ta lại nhìn thấy Phật Tổ?

Đại phật màu vàng hiển hóa trong thiên địa, phật quang màu vàng cuồn cuộn như biển khuếch tán ra, đôi môi khép mở, giống như đang tụng kinh.

Trong chốc lát, địa dũng kim liên, trên bầu trời có phạm âm huyền diệu quanh quẩn, trái tim của tất cả mọi người dường như được tịnh hóa, một mảnh an bình.

Mà một triệu Sát Linh kia lại không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Phạm âm, phật quang, cả hai đan xen, đang không ngừng tan rã oán khí và sát khí của bọn chúng, xóa đi tồn tại căn bản của bọn chúng.

“Chẳng lẽ hắn là phật sao?” Vô Diệp nhìn Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng trên không trung, vẻ mặt trách trời thương dân, thất thần nói.

Không chỉ hắn ta.

Vị đại phật này, trong phạm vi mười ngàn dặm đều có thể thấy được.

Vô số dân chúng nhìn thấy, nhao nhào quỳ trên mặt đất lễ bái.

Phật chi đạo vận vô cùng dồi dào khuếch tán ra, đám cường giả tuyệt đỉnh tại Thương Khung tinh đều cảm giác được.

“Cỗ đạo vận này, thanh thánh an lành, là... Phật? ! Hơn nữa còn ẩn chứa một cỗ uy áp đế đạo, Phật Môn ra đế rồi?”

“Chẳng lẽ Phật Môn đã xuất hiện một vị Phật Đế?”

“Không có khả năng, Đế giả mai danh ẩn tích lâu như vậy, đại tranh chi thế vừa mới mở màn, làm sao có thể ra đế nhanh như vậy?”

“Phương hướng này, chính là cổ chiến trường.”

Các Thánh Nhân bị kinh động.

Từng đạo linh niệm không ngừng phóng về phía cổ chiến trường.

Khi bọn họ nhìn thấy cự phật cao ngàn trượng vắt ngang hư không, tràn ngập thanh thánh cổ ý, tất cả đều bị dọa sợ.

Nếu không phải vị cự phật này không phải thực thể, bọn họ đều hoài nghi mình đã gặp dược Phật Tổ.

Quá rung động.

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng dưới hư ảnh cự phật này, trên người tràn ngập phật quang, đều trợn tròn mắt.

“Chuyện gì xảy ra, là Sở Cuồng Nhân?”

“Vị cự phật này là do phật quang trên người hắn ngưng tụ ra, trời đất ơi, vị cự phật này là do hắn làm ra.”

“Tình huống như thế nào, không phải Sở Cuồng Nhân là kiếm tu của Huyền Thiên tông sao? Làm sao lại liên quan đến Phật Môn rồi?”

“Ngay cả đám đại đức cao tăng của Lôi âm Tự cũng không có phật quang nồng hậu dày đặc như trên người hắn, làm sao hắn lại làm được?”

Phật tu?

Các vị Thánh Nhân cảm thấy trò đùa này hơi lớn rồi.

Sở Cuồng Nhân trảm Thánh Nhân, giết Thiếu Đế, mỗi lần đều náo thiên hạ huyên náo đến long trời lỡ đất, nào có nửa điểm của phật tu từ bi?

Nhưng bây giờ, sự thật lại bày ra trước mặt bọn họ.

Phật quang trên người Sở Cuồng Nhân không giả được.

“Ôi chao, ta biết mà, Sở Cuồng Nhân nhập thế, thiên hạ tuyệt đối sẽ không thái bình, quả nhiên, mới mấy ngày thôi hắn đã náo ra chuyện rồi.” Có một vị Thánh Nhân cảm khái nói.

Các Thánh Nhân còn lại cũng rất tán thành.

“Thế nào, các ngươi có ý kiến sao? Làm phiền các ngươi nhìn rõ ràng một chút, hiện tại tiểu gia hỏa này đang độ hóa Sát Linh, cứu vãn thương sinh, đây chính là công đức, tại sao trong miệng các ngươi lại trở thành náo chuyện rồi.”

Lúc này, linh niệm của Thánh Nhân Huyền Thiên tông mở miệng nói.

Lúc này các Thánh Nhân mới chú ý tới sự tồn tại của một triệu Sát Linh.

“Ách, phật quang này quá chói mắt, trong lúc nhất thời lại không chú ý tới đám Sát Linh kia, bọn chúng từ đâu ra vậy?”

“Xem ra, Sở Cuồng Nhân sắp giải quyết hết rồi.”

Các Thánh Nhân đều chú ý tới.

Một triệu Sát Linh được phật quang cuồn cuộn tịnh hóa, oán khí sát khí đều phải sắp tiêu tán, gương mặt dữ tợn dẫn trở nên an tường.

Bọn chúng đang khom người cúi đầu về phía Sở Cuồng Nhân, giống như đang cảm tạ hắn đã khiến vô tận thống khổ của bọn chúng được giải thoát.

“Bụi về với bụi, đất về với đất đi.”

“Chư vị, yên nghỉ.”

Sở Cuồng Nhân chắp tay trước ngực, trên khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ mang theo một cỗ từ bi chi ý, nói với vô số Sát Linh.

Chỉ thấy đại quân một triệu Sát Linh hóa thành ánh sáng tiêu tán.

Một màn trước mắt, rung động tất cả mọi người.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang ý sùng kính.

Giờ khắc này, cho dù Sở Cuồng Nhân nói hắn là một vị Phật sống, đoán chừng mọi người cũng sẽ tin tưởng.

Siêu độ Sát Linh xong, Sở Cuồng Nhân để hai tay xuống, phật quang vô biên dần dần trở về cơ thể hắn, vẻ mặt khôi phục lại bình thường.

Hắn nhìn đám Sát Linh đã tiêu tán, bỗng nhiên trong hư không xuất hiện một đoàn hắc khí quỷ dị.

Hắc khí kia cùng loại với sát khí nhưng lại thuần túy hơn không biết bao nhiêu lần, được phật quang tịnh hóa nhưng vẫn chưa tiêu tán.

“Thứ này có chút kỳ quái.”

Sở Cuồng Nhân vươn tay, linh lực biến thành một bàn tay lớn bắt lấy, cẩn thận cảm giác một lát.

Bỗng nhiên, hắn nhớ tới Lâu quốc chi chủ từng nói, đại quân Sát Linh này chính là do An quốc chi chủ đánh cắp sát khí chi nguyên ở cấm địa hình thành.

Chẳng lẽ, đây chính là sát khí chi nguyên kia?

Sở Cuồng Nhân nghĩ một lát, xuất ra một cái hộp bỏ vào, lại ném vào Càn Khôn giới.

Sau đó hắn đưa mắt nhìn tu sĩ bốn phía, trên người lại tràn ngập ra một cỗ đạo vận huyền diệu, như một trận vui sướng thổi qua mọi người.

Tất cả mọi người cảm giác mỏi mệt đã không còn, thương thế trên cơ thể cũng đang nhanh chóng khôi phục.

Mọi người rất kinh ngạc, lần nữa bị thủ đoạn của Sở Cuồng Nhân tin phục.

Chương 242: Chỉ điểm sai lầm, sáu chữ, chưởng môn không hổ là chưởng môn

Xuân Phong Hóa Vũ Thuật lướt qua, mọi người nhanh chóng khôi phục.

Sở Cuồng Nhân đứng trên không trung, thi triển xong liền hạ xuống đất, nhưng đột nhiên trong lòng hắn có cảm giác, nhìn về phía cổ chiến trường nơi xa.

Ánh mắt của hắn vượt qua biển mây trùng điệp, nhìn thấy một bóng người mặc bạch bào trắn đứng trên một đồi cát trong cổ chiến trường.

Bóng người bạch bào kia cầm trường thương trong tay, trên mặt đeo một tấm mặt nạ sắt dữ tợn, ánh mắt đen nhánh thâm thúy nhìn Sở Cuồng Nhân.

“Bạch bào tướng?”

Sở Cuồng Nhân cau mày, sao lại nhìn thấy người này.

Sau đó, hắn nhìn thấy bạch bào tướng cắm trường thương xuống, khom người cúi đầu về phía hắn, giống như đang cảm tạ Sở Cuồng Nhân, cũng giống như đang từ biệt một triệu Sát Linh.

Sở Cuồng Nhân ngây ngẩn cả người, người này đang làm gì?

Ngay khi hắn muốn đuổi theo hỏi cho rõ ràng, đã thấy bạch bào tướng nhấc trường thương lên, bóng người lóe lên, biến mất trong bão cát đầy trời.

“Chẳng lẽ tên gia hỏa này có liên quan đến một triệu Sát Linh? Chẳng lẽ là người của An quốc?” Sở Cuồng Nhân đang suy tư.

Đại quân một triệu Sát Linh này chính là đội quân của An quốc biến thành, chẳng lẽ bạch bào tướng cũng là tướng lãnh của An quốc?

Nếu không, vì sao hắn siêu độ một triệu Sát Linh này, đối phương lại cảm tạ hắn?

Sở Cuồng Nhân càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Nhưng có lẽ trong đó vẫn còn một số bí ẩn mà hắn không biết, hắn cũng không nghĩ nhiều, thu liễm linh lực trở về mặt đất.

Đám người Thiên Vũ tông chủ, Vô Diệp, Lãnh Trường Không đi tới.

“Thiên Vũ tông chủ bái kiến chưởng môn!”

“Vô Diệp xin chào Sở đạo hữu.”

Mấy người thi lễ.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, “Chư vị không cần khách sáo.”

Sau đó, hắn nhìn về phía Lãnh Trường Không, lại thấy đối phương cười khổ nhìn mình, nói ra: “Sở đạo hữu giấu diếm ta thật khổ a.”

“Trường Không, không được vô lễ.”

Bên cạnh, Thiên Vũ tông chủ quát lớn một tiếng.

Lãnh Trường Không cũng lấy lại tinh thần, tông chủ của hắn ta cũng gọi Sở Cuồng Nhân là chưởng môn, hắn ta lại gọi đối phương là đạo hữu, đúng là không hợp quy củ.

Hắn ta nghiêm mặt, “Trường Không bái kiến chưởng môn.”

“Lãnh đạo hữu không cần khách khí.” Sở Cuồng Nhân nói.

Sau đó, mấy người bắt đầu quét dọn chiến trường.

Nhìn đám tu sĩ Thiên Vũ tông đã tử chiến, trong mắt Thiên Vũ tông chủ khó nén bi thương, “Bọn họ đều là binh sĩ tốt của Thiên Vũ tông ta!”

“Để tiểu tăng siêu độ cho bọn họ đi.”

Vô Diệp thở dài, sau đó ngồi tại chỗ, trên người tràn ngập ra phật quang nhàn nhạt, niệm lên kinh văn.

Một trận thanh thánh tường hòa chi khí lan tràn ra.

Quét dọn chiến trường xong, Vô Diệp tìm Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo hứng thú vô cùng nồng đậm.

“Sở đạo hữu là tu sĩ Phật Môn?”

“Đại sư nói đùa, ta là chưởng môn của Huyền Thiên tông, sao có thể là tu sĩ Phật Môn được.” Sở Cuồng Nhân lắc đầu cười nói.

“Chuyện này không có khả năng.” Vô Diệp kiên định lắc đầu, “Nếu không phải tu sĩ Phật Môn, sao đạo hữu có thể nắm giữ loại phật quang kia, ngay cả tiểu tăng thậm chí là phương trượng của Lôi âm Tự ta đều không thể đạt đến loại phật quang kia.”

“Đây chẳng qua là một môn công pháp, không cách nào nói rõ.”

“Cho dù là công pháp Phật môn nào, nếu không có phật pháp chèo chống, thì không thể phát huy ra được uy lực lớn, hơn nữa trên người Sở đạo hữu tràn trề phật quang, cảm ngộ công pháp kia sâu đậm, tương đồng, trên phật pháp, tạo nghệ của Sở đạo hữu hẳn là cũng vô cùng cao.” Vô Diệp chắc chắn nói.

Bởi vậy hắn ta mới chắc chắn, Sở Cuồng Nhân cũng là tu sĩ Phật Môn!

Sở Cuồng Nhân có chút im lặng.

Như Lai Vãng Sinh Kinh là hắn rút thưởng có được, căn bản không cần đi lĩnh hội phật pháp gì đó, cảm ngộ trực tiếp khắc ở trong đầu.

Nhưng hắn cũng không giải thích nhiều như vậy.

Mà thấy hắn trầm mặc không nói, Vô Diệp càng xác định Sở Cuồng Nhân là một vị tu sĩ Phật Môn có tạo nghệ Phật học vô cùng cao thâm.

Trong mắt hắn ta lộ ra tôn kính chi ý, nói: “Sở đạo hữu, lần này tiểu tăng đến cổ chiến trường, là bởi vì oán khí ở nơi này nặng nhất, tiểu tăng muốn siêu độ đám Sát Linh này, mượn cơ hội tăng cảm ngộ phật pháp, tiểu tăng đã vây ở bình cảnh nhiều năm, hi vọng Sở đạo hữu có thể chỉ điểm sai lầm cho ta.”

Sở Cuồng Nhân mộng.

Chỉ điểm sai lầm?

Chỉ điểm cái quỷ a, lý giải phật pháp của hắn chỉ giới hạn trên mấy lời danh ngôn răn dạy, phim điện ảnh và truyền hình, hay là tiểu thuyết mà kiếp trước hắn từng nhìn thấy thôi.

“Đại sư khách khí, ta lý giải phật pháp của ta vô cùng thô thiển, căn bản không ra cái gì, chỉ sợ đại sư cầu nhầm người rồi.”

“Đạo hữu không cần khiêm tốn, xin đạo hữu vui lòng chỉ giáo.”

Vô Diệp vẫn vô cùng chờ mong nhìn Sở Cuồng Nhân.

Hắn ta quá khát vọng đột phá.

Hắn ta đường đường là Phật Tử, một đời trẻ tuổi kiệt xuất trong Phật Môn, được vinh dự trở thành nhân vật có tuệ căn lớn nhất của Lôi âm Tự trong ngàn năm qua.

Nhưng thế nhân lại không biết, tạo nghệ phật pháp của hắn ta sớm đã lâm vào bình cảnh, không cách nào tiến thêm, chuyện này khiến hắn ta vô cùng buồn rầu.

Qua nhiều năm như vậy, hắn ta muốn đột phá bình cảnh phật pháp, đã suy nghĩ rất nhiều, đã xem qua tất cả phật kinh trong Lôi âm Tự, dường như đều nhớ kỹ trong lòng, nhưng hiệu quả quá bé nhỏ, vẫn không cách nào để hắn ta đột phá.

Nhưng vừa rồi, hắn ta nhìn thấy trên người Sở Cuồng Nhân tràn trề phật quang, ngưng tụ thành một vị cổ phật màu vàng đỉnh thiên lập địa, hắn ta đã nhìn thấy hi vọng.

Có lẽ người này có thể trợ giúp hắn đột phá.

Sở Cuồng Nhân nhìn dáng vẻ cổ chấp của Vô Diệp, có chút đau đầu.

Được rồi.

Tùy tiện lừa dối vài câu đi.

Hắn thản nhiên nói: “Khám phá, để xuống, tự tại.”

Ngắn ngủi sáu chữ, lại nhấc lên sóng gió to lớn trong đầu Vô Diệp.

“Khám phá...”

“Để xuống...”

“Tự tại...”

Ngắn ngủi sáu chữ, nhưng bao hàm toàn bộ tất cả tinh nghĩa trong Phật gia.

Huyền diệu trong đó khiến vị phật tử như Vô Diệp cũng cảm thấy tối nghĩa khó hiểu, nhưng từ nơi sâu xa, hắn ta giống như bắt được cái gì.

“Khám phá... Để xuống... Tự tại!”

Vô Diệp không ngừng nỉ non, ánh mắt biến ảo chập chờn.

Khám phá cái gì, để xuống cái gì, tự tại thế nào? !

Vô Diệp tìm hiểu, sắc mặt dần có chút điên cuồng, linh lực trên người không tự chủ kịch liệt nổi lên sóng gió.

“Không tốt, hắn sắp bị tẩu hỏa nhập ma.”

Bên cạnh, Thiên Vũ tông chủ bỗng nhiên kinh hô một tiếng.

Ông ta cảm thấy tê cả da đầu.

Chỉ sáu cái chữ, lại khiến một vị Phật Tử đau khổ suy nghĩ, thậm chí có xu thế tẩu hỏa nhập ma, chuyện này thật là đáng sợ.

“Làm sao ta lại không cảm giác được cái gì?”

Lãnh Trường Không nghi hoặc khó hiểu nói, hắn ta cũng nghe thấy Sở Cuồng Nhân nói ra sáu chữ kia, nhưng lại không có chuyện gì.

“Ngươi và Phật Tử khác biệt, sáu chữ này ẩn chứa vô số tinh nghĩa của Phật gia, ngươi không hiểu phật pháp, tự nhiên không hiểu huyền diệu trong đó, nhưng từ nhỏ Phật Tử đã đọc đủ thứ phật kinh, tu vi phật pháp cực cao, hắn nghe hiểu tinh nghĩa huyền diệu ẩn chứa trong sáu chữ này, cho nên mới như vậy.”

Thiên Vũ tông chủ ngưng trọng nói.

Vẻ mặt Lãnh Trường Không mơ hồ.

Nói cách khác, hắn ta hiểu biết ít, nên mới không sao.

Thiên Vũ tông chủ ngưng trọng nhìn Sở Cuồng Nhân, run rẩy nói: “Không ngờ tạo nghệ phương diện phật pháp của chưởng môn lại sâu như thế, sáu chữ ngắn ngủi lại bao hàm tất cả tinh nghĩa của Phật gia, khiến một vị Phật Tử khổ tư không thôi.”

“Thật sự khoa trương như vậy?”

“Ngươi ngộ tính không đủ, tự nhiên không hiểu.”

Khóe miệng Lãnh Trường Không co giật một chút.

Được rồi, đây là lần đầu tiên hắn bị người ta nói đần, còn không thể phản bác.

“Chưởng môn, tiếp tục như vậy, sợ rằng Phật Tử sẽ tẩu hỏa nhập ma, làm sao bây giờ?” Thiên Vũ tông chủ cuống cuồng nói.

Ông ta nhìn về phía Sở Cuồng Nhân vẫn bình tĩnh, dường như không có chuyện gì bên cạnh, trong lòng lập tức dâng lên khâm phục vô hạn.

Chưởng môn không hổ là chưởng môn, trong tình huống này còn có thể bình chân như vại.

“Xem ra ta còn phải học tập rất nhiều.” Thiên Vũ tông chủ âm thầm cảm khái.

Chương 243: Tiếp tục lừa dối, Phật Tử bái sư, lại vào cổ chiến trường

Móa nó!

Tên Phật Tử này là thế nào vậy? !

Tẩu hỏa nhập ma? !

Ta làm cái gì đâu, thế mà lại khiến một tên Phật Tử sắp bị tẩu hỏa nhập ma? !

Nhìn bên ngoài Sở Cuồng Nhân vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng không ngừng lẩm bẩm, đầy đầu chấm hỏi.

Chẳng phải hắn chỉ nói sáu chữ thôi sao?

Vậy mà lại khiến một tên Phật Tử sắp tẩu hỏa nhập ma.

Sớm biết, hắn đã không tùy tiện lừa dối, Phật Tử xảy ra chuyện gì, không biết Lôi âm Tự có tìm hắn liều mạng không?

Trong lòng Sở Cuồng Nhân không ngừng nghĩ biện pháp cứu vớt chuyện này.

Mặc dù hắn không sợ Lôi âm Tự, nhưng tình huống của Vô Diệp là do hắn tạo thành, cũng không thể thấy chết mà không cứu được.

Sở Cuồng Nhân nhìn Vô Diệp, âm thầm cắn răng.

Tiếp tục lừa dối!

“Mệnh là do mình tạo, tướng là do tâm sinh, thế gian vạn vật đều là hóa tướng, tâm bất động, vạn vật đều không động, tâm không đổi, vạn vật đều bất biến.”

“Nhất niệm ngốc tức bàn nhược tuyệt, nhất niệm trí tức bàn nhược sinh.”

“Phàm là tướng, đều là hư ảo. Như gặp tướng phi tướng, tức gặp Như Lai...”

Sở Cuồng Nhân cũng mặc kệ có thích hợp hay không, nói ra mạch lạc một số lời trích kinh điển trong Phật giáo ở kiếp trước kia.

Thiên Vũ tông chủ rung động đến trợn mắt há hốc mồm, ông ta nghe ra, mỗi câu mỗi chữ Sở Cuồng Nhân nói ra đều ẩn chứa phật lý vô cùng tinh diệu.

Cần lĩnh ngộ phật pháp đến cảnh giới cỡ nào, mới có thể nói ra những lời này!

Không phải chưởng môn thật sự là phật sống chuyển thế chứ? !

Bên cạnh, Lãnh Trường Không nhìn Vô Diệp, trong mắt mang theo thương hại.

Xong rồi xong rồi.

Vừa rồi chưởng môn nói sáu chữ, Vô Diệp đại sư đã sắp tẩu hỏa nhập ma, hiện tại lại nói một tràng...

Không phải Vô Diệp đại sư sẽ tự bạo tại chỗ chứ? !

Lãnh Trường Không càng nghĩ càng thấy có khả năng, hắn ta lặng lẽ làm thủ thế với các đệ tử phía sau, bảo bọn họ tránh xa một chút.

Theo từng câu Phật ngữ tinh diệu từ trong miệng Sở Cuồng Nhân thốt ra, sắc mặt Vô Diệp vốn đang dữ tợn sắc đã dần trở nên an tường.

Linh lực đang xao động cũng lắng xuống, trên người đột nhiên tách ra một đạo phật quang vô cùng hùng hậu, xông thẳng tới chân trời.

Hắn ta hiểu rồi!

Nghi hoặc bị hắn ta làm cho phức tạp nhiều năm nay, được Sở Cuồng Nhân chỉ điểm, từng vấn đề được giải khai, cảnh giới phật pháp cũng theo đó tăng lên một cấp bậc.

Mà đây là hắn ta chỉ lĩnh ngộ một chút da lông trong lời nói của Sở Cuồng Nhân mà thôi, chuyện này khiến hắn ta sùng bái Sở Cuồng Nhân đến cực hạn.

“Xin lão sư nhận cái cúi đầu này của ta.”

Trước mắt bao người, chỉ thấy Vô Diệp quỳ gối xuống trước mặt Sở Cuồng Nhân, cúi đầu với hắn.

Tu sĩ bốn phía thấy thế, tất cả đều rung động đến tột đỉnh.

Đây chính là Phật Tử của Lôi âm Tự, là một vị Thiếu Đế trẻ tuổi, nhưng bây giờ lại cam tâm tình nguyện quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Thật không thể tin được.

“Đứng lên đi.” Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, thản nhiên nhận cái thi lễ này của Vô Diệp, trong lòng lại thở dài một hơi.

Cuối cùng cũng lừa dối qua rồi.

Vô Diệp đứng lên, nói: “Thụ nghiệp người chính là vi sư, trình độ tu vi phật pháp của lão sư không thể tưởng tượng được, một phen chỉ điểm, dù ta chỉ lĩnh hội được một chút da lông trong đó, vậy mà đã hiểu ra rất nhiều thứ.”

“Lần này chỉ điểm, khiến ta được lợi cả đời, phần ân đức này lớn hơn trời, từ hôm nay trở đi, lão sư chính là thầy của ta.”

“Vô Diệp đại sư khách khí.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói, Vô Diệp muốn nhận hắn làm thầy, không phải chân chính bái hắn làm sư tôn, chỉ là một tiếng tôn xưng mà thôi.

Chỉ cần không ảnh hưởng đến hắn, hắn cũng không để ý.

Giải quyết xong đại quân Sát Linh, quét dọn xong chiến trường, Sở Cuồng Nhân tự hỏi còn muốn tiến vào khu vực trung tâm cổ chiến trường hay không.

Sau một phen suy nghĩ, hắn quyết định tiến vào nhìn một chút, bất nhưng bởi vì khu vực trung tâm của cổ chiến trường vô cùng nguy hiểm, hắn quyết định để Lam Vũ tạm thời lưu lại thành Thổ Dương, chính mình đi tìm tòi.

…

Cổ chiến trường.

Vòng trong, Sở Cuồng Nhân đi qua cổ thành Lâu quốc.

Sau khi đại quân Sát Linh phá phong ấn, kết giới nơi này đã biến mất, cổ thành lớn như vậy bại lộ dưới ánh mặt trời.

Nhìn tường đổ rách nát, Sở Cuồng Nhân than nhẹ một tiếng, năm đó Lâu quốc cũng cường đại ngang ngửa một đạo thống Thánh Nhân, nội tình mạnh hơn đạo thống Thánh Nhân Thanh Vân vương triều một bậc.

Nhưng mạnh như Lâu quốc, vẫn không cách nào trốn khỏi kết cục bị tiêu diệt.

Có thể thấy được trên đời này rất khó vật trường thịnh bất suy, vừa nghĩ đến đây, Sở Cuồng Nhân càng thêm khát vọng thực lực.

Chỉ có chính mình mạnh lên, mới có thể bảo vệ Huyền Thiên tông trường tồn.

Thành đế!

Không, hắn thậm chí muốn siêu việt Đại Đế!

Trong mắt Sở Cuồng Nhân dần dần lộ ra vẻ kiên định.

Nhìn cổ thành trước mặt, hắn đột nhiên nghĩ đến cái gì, “Kiện Chuẩn Đế binh kia bị Thương Hàn lấy đi, a, có ý tứ, cũng không biết sau khi hắn ta có một kiện Chuẩn Đế binh, có dám tới tìm ta không?”

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên hắn có chút chờ mong.

Trong một đời trẻ tuổi, hắn gần như vô địch, nếu xuất hiện mấy vị cường giả cỏ thể lên được mặt bàn, hắn vẫn rất vui mừng.

Xem như có một chút điều chỉnh, không đến mức quá nhàm chán.

Lúc này.

Trong vương cung Lâu quốc đột nhiên truyền đến tiếng đánh nhau.

Bóng người Sở Cuồng Nhân khẽ động, hóa thành một đạo lưu quang, dường như trong một cái chớp mắt, hắn đã đi đến vương cung Lâu quốc.

Nơi nay, có một đám tu sĩ đang giao thủ, tranh đoạt cái gì.

“Giao Thánh Nhân cốt ra! Nếu không hôm nay ngươi sẽ không thể còn sống rời đi.” Một đại hán cường tráng lớn tiếng nói với một người thanh niên đối diện.

Tu sĩ bốn phía đều đang nhìn ngươig thanh niên chằm chằm, thanh niên này cũng rất kiên cường, lạnh lùng nói: “Muốn Thánh Nhân cốt, nằm mơ!”

“Hừ, vậy thì chịu chết đi.”

Mọi người hô lên, tấn công người thanh niên.

Tu vi của đám người này đều không yếu, kém nhất cũng là Chiến Vương cảnh, hơn nữa, chiến lực người thanh niên kia đã đạt đến cấp bậc Tôn giả hậu kỳ.

Nhưng mà, ở đây có ít nhất ba người có chiến lực không sai biệt lắm với hắn, lấy ít địch nhiều, rất nhanh đã rơi xuống hạ phong.

Sở Cuồng Nhân đi vào, người thanh niên kia đã thương tích đầy mình.

Nghe thấy đối thoại của bọn họ, Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ.

“Thánh Nhân cốt.”

“Nếu không đoán sai, đó hẳn là thi thể của Lâu quốc chi chủ, không nghĩ tới cỗ thi thể kia vẫn còn ở đây.”

Lâu thành bại lộ, tự nhiên đưa tới không ít người mạo hiểm.

Trong cổ thành, bảo tàng bị Sở Cuồng Nhân thu hết không còn, Chuẩn Đế binh bị Thương Hàn lấy đi, đương nhiên giá trị lớn nhất chỉ còn lại bộ Thánh Nhân cốt kia.

Những người này đang tranh đoạt.

Mắt thấy người thanh niên kia thương tích đầy mình, Sở Cuồng Nhân cũng không có ý xuất thủ, hắn lại không biết người thanh niên kia.

Chuyện tu sĩ tự giết lẫn nhau, giết người đoạt bảo có nhiều lắm.

Chỉ một lát sau, người thanh niên đã bị một tu sĩ trảm đứt một cánh tay, cánh tay mang theo Càn Khôn giới bay ra ngoài.

Mà trong Càn Khôn Giới ki có Thánh Nhân cốt!

Mọi người thấy thế, vội vàng xông tới.

“Thánh Nhân cốt này là của ta.”

“Cút!”

Một cỗ hấp lực bỗng nhiên cách không rơi xuống đoạn cánh tay này, Sở Cuồng Nhân đưa tay bắt lấy, sau đó lấy xuống Càn Khôn giới.

Linh niệm vừa động, trong này đúng là có để di hài của quốc chủ Lâu quốc.

Bên ngoài di hại có kim quang lưu chuyển, đạo vận tràn ngập, so với di hài Thánh Nhân bình thường còn mạnh hơn nhiều.

Sở Cuồng Nhân kết luận, chỉ sợ lúc quốc chủ Lâu quốc còn sống, tu vi cũng sắp tiếp cận Đại Thánh rồi.

Cường giả như vậy vô cùng hiếm thấy, bây giờ trên mặt nổi của Thương Khung tinh, sau lưng các đạo thống Thánh Nhân cũng chưa chắc đã có Đại Thánh tọa trấn.

“Cỗ di hài Thánh Nhân này có giá trị không nhỏ a.”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Đám tu sĩ còn lại nhìn thấy Sở Cuồng Nhân cầm Càn Khôn giới, nhất thời sầm mặt lại, thậm chí không nói hai lời, cầm binh khí trực tiếp vọt tới, muốn giết người đoạt bảo.

Chương 244: Di hài Đoạt Thánh Nhân, tiến vào khu vực trung tâm, Thiên Sát Bất Bại Thể

“Giao Thánh Nhân cốt ra!”

“Khốn khiếp! Dám giật đồ dưới mi mắt chúng ta.”

Mười tên tu sĩ cầm theo binh khí xông thẳng về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn đứng bất động.

Chỉ thấy Côn Ngô Kiếm bên hông khẽ run lên, một cỗ kiếm chi đạo vận lạnh thấu xương bạo phát, cuốn lấy linh lực hóa thành kiếm khí.

Kiếm khí như cuồng phong khuếch tán ra, tất cả tu sĩ xông tới gần Sở Cuồng Nhân ba trượng đều bị kiếm khí xé rách.

Những người còn lại thấy thế, hít vào một ngụm khí lạnh.

“Thực lực thật mạnh!”

“Người này, là ai? !”

“Chờ một chút, bên hông treo cổ kiếm xinh đẹp, cộng thêm khí chất siêu phàm thoát tục, chẳng lẽ hắn là… Sở Cuồng Nhân!”

Ba chữ Sở Cuồng Nhân vừa ra, nhất thời khiến tất cả mọi người ở đây không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhao nhao lui sang một bên.

Mà chủ nhân của Càn Khôn giới trước đó, cũng chính là người thanh niên bị chặt đứt cánh tay trong lúc kịch chiến đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, “Sở đạo hữu xuất thủ tương trợ, ngày sau, ta nhất định sẽ đến nhà bái tạ…”

Nói xong hắn ta đưa tay ra.

Sở Cuồng Nhân cau mày, “Ngươi đang làm cái gì vậy?”

“Ách, Sở đạo hữu, chẳng lẽ ngươi không trả lại Càn Khôn giới cho ta sao?” Trên mặt người thanh niên lộ ra vẻ không thể tin nói.

“Càn Khôn giới này là chiến lợi phẩm của ta, dựa vào cái gì mà trả lại ngươi.”

Phải biết, nếu không phải Sở Cuồng Nhân lấy được Càn Khôn giới, chắc chắn người thanh niên này sẽ phải chết, hiện tại người thanh niên này lại muốn lấy di hài Thánh Nhân với Sở Cuồng Nhân, chuyện này khiến hắn cảm thấy có chút buồn cười.

Di hài Thánh Nhân, người nào có bản lĩnh thì lấy được.

Nếu người thanh niên này có đủ thực lực, đương nhiên không có vấn đề, nhưng đối phương chỉ có dã tâm mà không có thực lực.

“Ngươi...”

Người thanh niên biến sắc, cả giận nói: “Chẳng lẽ đường đường là chưởng môn Huyền Thiên tông lại giống đám người tiểu tặc đi đoạt đồ của người khác sao?”

“Hung hăng càn quấy.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, tiện tay đánh ra một chưởng.

Đạo vận vô cùng cuồng bạo hóa thành một tòa Thái Cổ Thần Sơn, oanh một tiếng, trực tiếp đánh nổ người thanh niên này thành một đoàn huyết vụ.

Trong lòng mọi người run lên, không ngờ Sở Cuồng Nhân lại quả quyết như thế.

“Bây giờ còn ai muốn di hài Thánh Nhân sao?”

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân bình tĩnh đảo qua tất cả mọi người ở đây.

Trong đám tu sĩ này, người có thực lực cao nhất mới là Tôn giả, trước mặt Sở Cuồng Nhân có thể trảm Thánh Nhân, giống như con kiến hôi, nào dám có lòng tranh đoạt?

"Nếu bộ di hài Thánh Nhân kia đã rơi vào tay Sở đạo hữu, đương nhiên chúng ta không dám tranh chấp với ngươi, cáo từ."

"Ha ha, hôm nay có thể nhìn thấy phong thái của Sở đạo hữu, coi như là một chuyện may mắn, lần này không tính đến không."

"Quả nhiên Sở chưởng môn giống như lời đồn, có Thiên Nhân chi tư, tại hạ tâm phục khẩu phục, bộ di hài Thánh Nhân này nên là của ngươi."

"Ta nhớ trong nhà còn có chút việc, tạm biệt."

"Cái gì, lão bà sắp sinh à, vậy ta cũng trở về."

Có người lấy lòng Sở Cuồng Nhân, có người xuất ra la bàn truyền tin, giả vờ như đang nói chuyện, sau đó lần lượt rời khỏi hiện trường.

Cho những người này mười lá gan cũng không dám giật đồ với Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân dùng linh niệm quét một vòng trong vương cung Lâu quốc, không có thu hoạch gì liền lập tức rời khỏi cổ thành, tiến về khu vực trung tâm của cổ chiến trường.

…

Cổ chiến trường, khu vực trung tâm.

Đây là một nơi mà Thánh Nhân cũng phải vô cùng e dè.

Nồng độ sát khí ở đây còn nồng đậm hơn vòng trong của cổ chiến trường mười mấy lần, khắp nơi đều có thể nhìn thấy Sát Linh cấp cao.

Sở Cuồng Nhân bước vào trong đó, cũng cảm thấy có chút không thoải mái, hắn vận chuyển linh lực mới có thể triệt tiêu cảm giác không thoải mái này.

Tầm Bảo Thuật phát động.

Sở Cuồng Nhân bắt đầu tìm kiếm một số bảo vật gần đó.

“Phía trước ba trăm dặm, có một kiện Thánh Khí.”

Hai mắt hắn tỏa sáng, bóng người hóa thành một đạo lưu quang, đi đến chỗ có Thánh Khí, Thánh Khí kia bị vùi lấp trong một cồn cát.

Sở Cuồng Nhân đưa tay đánh ra một đạo Linh khí.

Cồn cát nổ tung!

Một thanh trường kiếm màu đỏ lộ rra.

Mặc dù trên Thánh Kiếm loang lổ vết rỉ, nhưng vẫn tràn ngập từng tia từng sợi kiếm khí sắc bén, khiến người ta nhìn mà phát khiếp.

Sở Cuồng Nhân nắm chặt thanh Thánh Kiếm này, linh lực rót vào trong đó.

Nhất thời, vết rỉ trên thánh kiếm tróc ra, lộ ra thân kiến màu đó, trên chuôi kiếm có khắc hai chữ nhỏ.

“Huyết Tru!”

“Thánh Kiếm Huyết Tru!”

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng, ném thanh Thánh Kiếm này vào hộp kiếm Thanh Linh uẩn dưỡng, tiếp tục tìm tòi trong khu vực trung tâm.

Nơi đây đúng là nguy hiểm hơn vòng trong rất nhiều, nhưng lại có không ít cơ duyên, mới ngắn ngủi nửa ngày, Sở Cuồng Nhân đã lấy được hai kiện Thánh Khí, bảy tám kiện Chí Tôn khí.

“Cổ chiến trường này, chính là một bảo khố a!”

Sở Cuồng Nhân tán thưởng nói.

Đột nhiên, trong Càn Khôn giới trong truyền đến một cỗ ba động.

Hắn nghi ngờ lấy hộp gỗ ra, sau đó mở ra, chỉ thấy bên trong sát khí chi nguyên có một đoàn hắc khí đang lăn lộn.

“Chuyện gì vậy?” Lúc Sở Cuồng Nhân nghi hoặc, bỗng nhiên cảm giác được sau lưng truyền đến một cỗ sát cơ vô cùng cuồng bạo.

Sắc mặt hắn thay đổi, sau đó trường kiếm bên hông bỗng nhiên ra khỏi vỏ.

Một đạo kiếm quang chém về phía sau lưng.

Kiếm quang và một đạo đao quang từ sát khí ngưng tụ mà thành đụng vào nhau, nổ tung trong hư không, nhấc lên khí lãng khủng bố.

Ngay cả Sở Cuồng Nhân cũng không nhịn được lùi lại hơn mười trượng.

“Cỗ lực lượng này, là Thánh Nhân!”

Hắn phát giác được, trong sát khí ẩn chứa một cỗ đạo vận Thánh Nhân.

Cách đó không xa, một đầu Sát Linh không thấy rõ mặt, trong tay cầm trường đao màu đen, toàn thân bị sát khí màu đen bao phủ đang nhìn về phía hắn.

“Giết, giết, giao Thiên Sát cho ta...”

Sát Linh kia nỉ non, sát khí trên người càng nồng đậm, sau đó bóng người bắn về phía Sở Cuồng Nhân.

Trường đao vung vẩy, đao mang đen nhánh dường như che lại quang mang trong thiên địa, một cỗ đạo vận hung tàn bá đạo khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Đối mặt với một đầu Sát Linh có chiến lực cấpThánh Nhân, Sở Cuồng Nhân không dám khinh thường, Côn Ngô Kiếm chém ra, kiếm quang màu tím trùng trùng điệp điệp.

Hai cỗ lực lượng va chạm khiến hư không lại lần nữa ầm ầm rung động.

“Tứ Quý Kiếm Trận!”

Sở Cuồng Nhân lấy hộp kiếmThanh Linh ra, một trường kiếm màu đen từ trong hộp kiếm bay ra, cấp tốc hợp thành một cái Tứ Quý Kiếm Trận vô cùng huyền diệu.

Bên trong kiếm trận, bốn mùa thay đổi, vạn tượng tự nhiên chi lực bạo phát.

So với một năm trước, bây giờ tu vi của Sở Cuồng Nhân đã đạt đến Tôn giả hậu kỳ, khoảng cách đến Chí Tôn cũng không xa.

Lúc này hắn thi triển kiếm trận, uy lực mạnh, trong mười hơi thở ngắn ngủi đã oanh sát đầu Sát Linh cấp Thánh Nhân này.

Theo một tiếng thét dài, đầu Sát Linh cấp bậc Thánh Nhân này hóa thành khói nhẹ tiêu tán, chỉ lưu lại một đạo sương mù màu đen.

“Lại là một đạo sát khí chi nguyên.”

Sở Cuồng Nhân cau mày, bắt sát khí chi nguyên kia vào trong tay.

So với sát khí chi nguyên hắn có được khi siêu độ đại quân một triệu Sát Linh, thì đạo sát khí chi nguyên này nhỏ hơn rất nhiều.

Phúc đến thì lòng cũng sáng ra, hắn đưa đạo sát khí chi nguyên này vào trong hộp gỗ, để nó dung hợp với đạ sát khí chi nguyên kia.

Trong nháy mắt, cỗ sát khí chi nguyên kia lại vèo một cái, bay vào trong cơ thể Sở Cuồng Nhân, sau đó, một cỗ tin tức tràn vào trong lòng hắn.

“Thiên Sát Bất Bại Thể! !”

“Đúng là một trong mười vị trí đầu tiên trong ba ngàn thể chất, Thiên Sát Bất Bại Thể!”

Trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Thì ra sát khí chi nguyên này còn có một cái khác tên.

Thiên Sát chi khí! !

Thiên Sát chi khí có đủ loại tác dụng, mà trong đó, tác dụng lớn nhất chính là khiến người tu thành có được Thiên Sát Bất Bại Thể! !

Hơn nữa còn là loại Thiên Sát Bất Bại Thể trực tiếp đại thành, một khi loại Đạo Thể này đại thành, ngay cả Thánh Nhân cũng có thể tuỳ tiện oanh sát!

Chương 245: Tìm kiếm thiên sát chi khí, đại địch trước nay chưa từng gặp

“Nhưng ta chỉ dung hòa hai đạo thiên sát chi khí, chỉ hình thành Thiên Sát Bất Bại Thể sơ bộ, tiến độ tương đương với ba phần trăm, muốn đại thành, gánh nặng đường xa a.” Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Nhưng hắn cũng không nóng nảy.

Trong thiên sát chi khí ẩn chứa tin tức, trong thời gian lâu dại tại khu vực trung tâm của cổ chiến trường đã dựng dục ra rất nhiều đạo thiên sát chi khí, chỉ cần hắn chậm rãi thu thập, sẽ có thể khiến Thiên Sát Bất Bại Thể đại thành.

Đương nhiên, trừ hắn ra, đám Sát Linh ở khu vực trung tâm cũng chạy theo thiên sát chi khí như vịt.

Bọn chúng là Sát Linh, đối với bọn chúng, thiên sát chi khí có tác dụng vô cùng to lớn, thậm chí có thể làm khiến bọn chúng diễn sinh ra linh trí.

Sở Cuồng Nhân không khỏi nghĩ tới bạch bào tướng.

Chẳng lẽ đối phương cũng là một đầu Sát Linh đã diễn sinh ra linh trí?

Hắn lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

Lập tức, hắn tiếp tục tiếm kiếm trong khu vực trung tâm của cổ chiến trường, sử dụng Tầm Bảo Thuật sưu tập thiên sát chi khí.

Một số thiên sát chi khí đã bị dung hòa, Tầm Bảo Thuật không có cách nào tìm tới, nhưng trong cổ chiến trường vẫn có thiên sát chi khí vô chủ.

Ba ngày liên tiếp, Sở Cuồng Nhân đã ở trong khu vực trung tâm cổ chiến trường ba ngày, cũng lần lượt sưu tập được mấy đạo thiên sát chi khí.

Nhưng mấy đạo thiên sát chi khí này đều không nồng đậm bằng đạo thiên sát chi khí khi hắn siêu độ đại quân một triệu Sát Linh kia, nhưng cũng đẩy mạnh Thiên Sát Bất Bại Thể đến năm phần trăm, chiến lực tăng lên một chút.

“Lại một đạo thiên sát chi khí nữa!”

Sở Cuồng Nhân dựa vào Tầm Bảo Thuật, thăm dò chỗ cách hắn ba ngàn dặmcó một đạo thiên sát chi khí, sau đó lập tức chạy tới.

Nhưng còn chưa tới gần, hắn đã cảm giác được một cỗ năng lượng ba động khủng bố, chỗ thiên sát chi khí kia, có người đang chiến đấu.

Hắn thả chậm tốc độ, ẩn tàng khí tức, cẩn thận tới gần.

Nơi này chính là khu vực trung tâm của cổ chiến trường, nguy hiểm khắp nơi, hắn cảm giác được năng lượng ba động tuyệt đối sánh bằng Thánh Nhân.

Cũng vì vậy, hắn cũng không dám quá phô trương.

Khi hắn đến gần trung tâm năng lượng ba động, phát hiện có hai thân ảnh đang đại chiến, sát khí kinh khủng ẩn chứa đạo vận Thánh Nhân điên cuồng đánh thẳng vào, mảng lớn hư không liên tiếp bị rung chuyển.

Hắn ngưng thần nhìn một chút, phát hiện hai thân ảnh kia lần lượt là một lão giả mặc trường bào màu đen và một con Viên Hầu to lớn, toàn thân mọc đầy lông đen, hai mắt đỏ thẫm.

“Hừ, chỉ là một đầu Sát Linh mất trí, cho dù ngươi có chiến lực của Thánh Nhân, cũng không thể đấu với ta?”

Lão giả mặc hắc bào lạnh hừ một tiếng, một quyền đánh ra, thân thể gầy gò bộc phát một cỗ đạo vận kinh khủng tuyệt luân, hỗn hợp với sát khí, hình thành một cái quyền ấn to lớn, nện Viên Hầu xuống mặt đất.

Sở Cuồng Nhân ở trong bóng tối thấy cảnh này, tim đập nhanh.

Lão giả mặc hắc bào này cũng là một đầu Sát Linh.

Nhưng ông ta lại nắm giữ linh trí!

Rốt cuộc ông ta đã dung hòa bao nhiêu đạo thiên sát chi khí rồi? !

Nếu hắn có thể hấp thu thiên sát chi khí trong cơ thể ông ta, như vậy có thể khiến Thiên Sát Bất Bại Thể có tiến bộ nhảy vọt.

Nghĩ đến đây, hắn âm thầm so sánh thực lực của hai bên.

Thánh Nhân chia làm Thánh Nhân bình thường, Đại Thánh, Thánh Vương, hơn nữa cho dù trong cùng cảnh, cũng có phân chia mạnh yếu.

Cho nên mỗi cảnh giới Thánh Nhân đều chia làm bảy bộ, Thánh Nhân nhất bộ, Thánh Nhân nhị bộ... Đại Thánh nhất bộ, Đại Thánh nhị bộ...

Nhất bộ là bình thường nhất, thất bộ là mạnh nhất.

Trong cảm giác của Sở Cuồng Nhân, chiến lực của lão giả mặc hắc bào này tương đương với Thánh Nhân tam bộ, còn mạnh hơn Thánh Nhân của Mộ Dung gia một bộ.

Nhưng một năm trước hắn có thể trảm Thánh Nhân Mộ Dung gia.

Huống chi một năm sau?

“Có thể thắng!”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Sau khi lão giả mặc hắc bào giết đầu Sát Linh Viên Hầu kia, lấu được thiên sát chi khí ở đó, Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên động thủ.

Hắn lấy hộp kiếm Thanh Linh ra, ba trăm sáu mươi lăm thanh kiếm bay lượn mà ra!

“Cái gì? !”

Lão giả mặc hắc bào sợ hãi, không ngơg đột nhiên lại bị tập kích.

Đối mặt với kiếm khí, đạo vận dồi dào từ Tứ Quý Kiếm Trận đánh thẳng tới, lão giả mặc hắc bào vội vàng thôi động sát khí đánh ra một quyền.

Quyền ấn màu đen đánh vào kiếm trận, kiếm khí phá nát, nhưng kiếm lại tản mát khắp nơi, vây quanh lão giả mặc hắc bào.

“Đáng chết!”

“Khí tức của kiếm trận này, rất mạnh!”

Trong nháy mắt, lão giả mặc hắc bào đã đoán ra, có lẽ ông ta không thể đánh lại kiếm trận này, cho nên từ đầu ngón tay ông ta lập tức phóng ra một luồng sát khí màu đen, nhân dịp kiếm trận chưa triệt để hình thành, muốn từ trong khe hở chạy ra.

Ông ta nhìn về phía chủ nhân kiếm trận.

Khi thấy rõ khuôn mặt của đối phương, không chỉ kinh ngạc bởi khí chất tướng mạo của đối phương, đồng thời cũng vô cùng kinh ngạc với thân phận của đối phương.

“Khí tức này là... Người sống? !”

“Trong khu vực trung tâm của cổ chiến trường lại có người sống chạy vào, hơn nữa, tu vi chỉ là... Tôn giả cảnh? !”

Lão giả mặc hắc bào cảm thấy không thể tin được.

Một vị Tôn giả lại có thể thôi động kiếm trận trình độ này, hơn nữa còn có thể xâm nhập khu vực trung tâm của cổ chiến trường.

“Tiểu tử, lần đầu tiên ngươi đến khu vực trung tâm này sao, như vậy ngươi cũng nên biết, trong khu vực trung tâm có ba tồn tại không thể trêu chọc vào, chủ thượng của ta là một trong số đó, ngươi tốt nhất…”

“Giết!”

Lão giả mặc hắc bào còn chưa dứt lời, Sở Cuồng Nhân đã thôi động Tứ Quý Kiếm Trận, trong nháy mắt phát ra kiếm chi đạo vận kinh khủng nhất!

Sở Cuồng Nhân nhìn ra được, lão giả mặc hắc bào này muốn kéo dài thời gian, mặc dù không biết lúc nào đối phương đã gọi trợ giúp.

Nhưng lúc này, nhất định phải tốc chiến tốc thắng!

Tứ Quý Kiếm Trận bạo phát toàn lực, trong vòng mấy hơi thở kiếm khí vô cùng khủng bố tuyệt luân đã ngăn chặn lão giả mặc hắc bào.

“Đáng giận.”

“Tiểu tử, nếu ngươi dám giết ta, tuyệt đối…”

Trong mắt lão giả mặc hắc bào lộ ra vẻ hoảng sợ, uy lực của kiếm trận còn kinh khủng hơn tưởng tượng của ông ta.

Ông ta còn chưa nói xong, trong kiếm trận, bốn mùa luân chuyển, nhật nguyệt thay đổi, vạn tượng tự nhiên chi lực hóa thành một đạo cự kiếm nện xuống!

Một tiếng ầm vang, kiếm khí vô cùng khủng bố càn quét mà ra, lão giả mặc hắc bào bị thanh cự kiếm này nện vỡ tại chỗ!

Đợi kiếm khí tán đi, Sở Cuồng Nhân xông vào kiếm trận, thu thập thiên sát chi khí mà đối phương chết đi để lại trên không trung.

Độ dày đặc của cỗ thiên sát chi khí này còn nhiều hơn mấy ngày nay hắn thu thập, hắn đoán chừng, ít nhất một lần hành động này có thể khiến Thiên Sát Bất Bại Thể của hắn lên đến mười phần trăm.

Hắn cất kĩ cỗ thiên sát chi khí này, đang muốn rời khỏi.

Nhưng vào lúc này, một cỗ khí thế vô cùng khủng bố khóa chặt hắn, một ngón tay màu đen từ phía chân trời vắt ngang mà đến.

Sát khí cuồn cuộn, cuốn lên tầng mây, khiến thiên địa rung chuyển.

Một kích này, ngay cả Sở Cuồng Nhân cũng không nhịn được rung động.

Côn Ngô bên hông hắn ra khỏi vỏ, sáu đại vô thượng căn cơ trong cơ thể tỏa ra thần quang sáng chói, Kim Ngọc Đạo Thân thôi động, ba đại dị tượng của Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm triển khai, cộng thêm sát khí của Thiên Sát Bất Bại Thể, chém ra một kiếm!

Kiếm quang màu tím bàng bạc vô biên, ẩn chứa một cỗ uy áp đế đạo.

Một kiếm này, va chạm với cự chỉ vắt ngang chân trời mà đến.

Hai cỗ lực lượng dây dưa va chạm, hình thành lực trùng kích vô cùng doạ người khuếch tán ra, ngay cả Sở Cuồng Nhân cũng không nhịn được bị đẩy lùi một trăm trượng.

Sắc mặt hắn vô cùng ngưng trọng.

Chủ nhân của cự chỉ này tuyệt đối là kẻ địch mạnh nhất mà hắn từng gặp!

Hắn lấy ra một tấm ngọc phù, tùy thời có thể bóp nát.

Đây là một trong những phần thưởng mà hắn rút được trong một năm qua, tên là Đại Na Di Phù, ẩn chứa lực lượng không gian, có thể trong nháy mắt chuyển dời hắn ra bên ngoài mấy trăm ngàn dặm.

Đây cũng là một trong những lực lượng khiến hắn dám đi vào khu vực trung tâm, cho dù gặp phải nguy hiểm không kháng cự được, hắn cũng có thể tùy thời rời đi.

Chương 246: Cự Sát Thánh Vương, bạch bào tướng xuất thủ, Thiên Sát kết tinh

Sở Cuồng Nhân ngưng trọng nhìn về phía xa.

Chỉ thấy một bóng người cao hơn ba mét đạp không mà đến, trên người có sát khí lưu chuyển, không biết còn mạnh hơn lão giả mặc hắc bào bao nhiêu lần!

Đây là một nam tử trung niên dáng vẻ uy nghiêm, thân thể hắn ta cao hơn ba mét, giống như cự nhân, công thêm cỗ sát khí khiến người ta kinh dị, Sở Cuồng Nhân cảm nhận được một loại áp lực chưa bao giờ được thể nghiệm.

Trong mắt hắn có Đại Đạo phù văn lưu chuyển, Động Tất Chi Nhãn vận chuyển.

“Cự Sát Thánh Vương, một trong tam vương trong cổ chiến trường, từ sát khí trong cổ chiến trường và oán niệm của Thánh Nhân sau khi chết hình thành Sát Linh... Bên trong cơ thể đối phương ẩn chứa lượng lớn thiên sát chi khí, gấp mười lần ta...”

Gấp mười lần? !

Thiên sát chi khí gấp gấp mười lần hắn, nếu hắn hấp thu, liền có thể đẩy Thiên Sát Bất Bại Thể đến năm mươi phần trăm trở lên.

Đương nhiên, suy nghĩ thì rất phong phú, hiện thực lại tàn nhẫn, đối phương chính là Thánh Vương, chút tu vi này của hắn căn bản không phải là đối thủ của đối phương.

“Không ngờ trong cổ chiến trường lại tồn tại một vị Thánh Vương, a, đúng là ngoài ý muốn.” Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm nói.

Nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, hắn lại cảm thấy hợp tình hợp lí, dù sao nơi này chính là cổ chiến trường, một trong mười đại cấm địa của Thương Khung tinh.

Có tồn tại như vậy cũng không tính quá đáng.

“Tiểu tử, chỉ là một tên Tôn giả lại có thực lực như vậy cũng không dễ dàng, chỉ sợ ở bên ngoài cũng là nhân vật nổi tiếng thiên hạ đi.”

Cự Sát Thánh Vương thản nhiên nói với Sở Cuồng Nhân.

Sau đó, trong mắt của hắn ta bắn ra một cỗ sát cơ, “Nhưng nơi này chính là cổ chiến trường, ngươi lại giết thủ hạ của ta, đoạt thiên sát chi khí, chỉ bằng hai điểm này, thiên hạ này không ai có thể cứu được ngươi! !”

Nói xong hắn ta giơ tay lên, đầu ngón tay có một đạo sát khí lưu chuyển, một cỗ đạo vận Thánh Nhân vô cùng khủng bố đang lưu chuyển.

Sở Cuồng Nhân phán đoán, chỉ sợ bản thân không tiếp nổi một chỉ này.

Đón đỡ chỉ có thể dựa vào Bất Tử chi thân khôi phục.

Ngay khi hắn sắp bóp nát Đại Na Di Phù rời đi, nơi xa bỗng nhiên có một thanh trường thương màu đen nhanh như tia chớp phóng đến!

Một thương kia, khóa chặt Cự Sát Thánh Vương!

Sắc mặt Cự Sát Thánh Nhân cứng lại, trong mắt mang theo kiêng kị, một chỉ vốn đang nhắm vào Sở Cuồng Nhân lại đánh ra, rơi vào trên trường thương.

Oanh một tiếng, lực lượng kinh khủng lập tức bạo phát!

Hư không dường như bị bóp méo.

Đạo vận cấp bậc Thánh Vương dây dưa va chạm, vô cùng doạ người.

Trong lực trùng kích đó, thân thể khổng lồ của Cự Sát Thánh Vương lùi lại mấy bước, mà thanh trường thương màu đen kia bay ngược ra.

Cuối cùng được một cánh tay trắng nõn bắt lấy, theo trường thương nhìn lại, Sở Cuồng Nhân nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

Một bộ trường bào màu trắng, trên mặt đeo một cái mặt nạ sắt, chỉ lộ ra một đôi mắt đen nhánh thâm thúy, không mang theo chút tình cảm nào.

Người này, đúng là một trong bảy chuyện lạ tại cổ chiến trường... Bạch bào tướng!

Lại lần nữa nhìn thấy người này, Sở Cuồng Nhân vận chuyển Động Tất Chi Nhãn.

“Bạch An, ban đầu là tướng lãnh của An quốc, một trong tam vương tại cổ chiến trường, được gọi bạch bào tướng, là chuyện lạ mà những người thám hiểm truyền miệng nhau...”

“Bởi vì sau khi chết, nhục thân được thiên sát chi khí nhập thể, bây giờ chính là xác chết di động xen lẫn Sát Linh và Nhân tộc...”

“Trong cơ thể nắm giữ thiên sát chi khí, gấp mười lần...”

Liên tiếp tin tức phản hồi đến.

Nghi hoặc trong lòng Sở Cuồng Nhân được giải đáp.

Khó trách người này sau khi hắn siêu độ một triệu Sát Linh, người này lại hành lễ với hắn, thì ra người này là tướng lãnh của An quốc.

“Bạch bào tướng, vì sao ngươi lại xuất thủ?”

Cự Sát Thánh Vương chất vấn bạch bào tướng, trong mắt mang theo kiêng kị.

Trong tam vương tại cổ chiến trường, thế lực của bạch bào tướng yếu nhất, chỉ lẻ loi một mình, nhưng không có bất kỳ người nào dám xem nhẹ hắn ta.

Mặt khác, hai vị Vương giả còn lại đều vô cùng e dè.

Người này là tồn tại đặc biệt nhất trong tam vương, không phải người không phải Sát Linh, mà xen lẫn cả hai, chiến lực khủng bố tuyệt luân.

“Người này, ngươi không giết được.”

Bạch bào tướng nhàn nhạt mở miệng.

Giọng nói của hắn ta rất có từ tính, mang theo vài phần thanh lãnh.

“Vì sao?”

Cự Sát Thánh Vương có chút ngoài ý muốn.

Trong cổ chiến trường, bạch bào tướng du đãng bốn phía, ngoại trừ tranh đoạt thiên sát chi khí ra, qua nhiều năm như vậy, chưa bao giờ chủ động nhúng tay vào bất cứ chuyện gì.

Hai vị Thánh Vương còn lại cũng một mắt nhắm một mắt mở với hắn ta, nhưng không nghĩ tới, hôm nay bạch bào tướng lại ra tay vì Sở Cuồng Nhân.

“Hắn có ân với ta.” Bạch bào tướng thản nhiên nói.

Cự Sát Thánh Vương sửng sốt một chút, phải biết, thực lực của bạch bào tướng không yếu hơn hắn ta, Sở Cuồng Nhân làm cái gì, mà lại có ân với bạch bào tướng?

“Ngươi siêu độ tướng sĩ dưới trướng ta, phần ân tình này, ta khắc sâu trong lòng, thứ này, ngươi mang theo rời đi, đi ra khu vực trung tâm, bọn họ liền không làm gì ngươi được.” Bạch bào tướng lấy ra một khối tinh thạch màu đen nói.

Nhìn thấy khối tinh thạch màu đen kia, Cự Sát Thánh Vương trợn mắt lên.

“Đó, đó là Thiên Sát kết tinh! !”

“Trên người ngươi lại có Thiên Sát kết tinh, bạch bào tướng, ngươi điên rồi sao? Vật như vậy, ngươi lại đưa cho một tên Tôn giả!”

Cự Sát Thánh Vương không khống chế được tâm tình gào thét một

tiếng.

Hắn ta nhìn thấy Thiên Sát kết tinh, trong mắt mang theo tham lam, có thể khiến một vị Thánh Vương động dung như thế, có thể thấy được Thiên Sát kết tinh này có bao nhiêu quý giá.

Sở Cuồng Nhân bất ngờ nhìn bạch bào tướng một cái, sau đó thu thiên sát kết tinh, trong nháy mắt tiếp nhận Thiên Sát kết tinh, sắc mặt hắn hơi cứng lại, mới biết vì sao Cự Sát Thánh Nhân lại thất thố như vậy.

Bên trong Thiên Sát kết tinh ẩn chứa thiên sát chi khí vô cùng nồng đậm!

Không kém hơn thiên sát chi khí trong cơ thể Cự Sát Thánh Vương.

“Một ngày!”

“Ra khu vực trung tâm chờ ta một ngày, nếu trong vòng một ngày ta chưa đi tìm ngươi, ngươi có thể tự mình rời đi.” Bạch bào tướng nói.

“Được.”

Sở Cuồng Nhân gật đầu.

Lập tức, hắn hóa thành một đạo lưu quang lướt về phía xa.

Sau khi hắn đi không bao lâu, phía sau hắn liền bộc phát khí tức vô cùng kinh khủng, hai cỗ chiến lực va chạm đủ khiến hơn phân nửa cổ chiến trường vì đó mà rung chuyển, thiên địa giống như sắp bị đánh nát.

Sở Cuồng Nhân thi triển phù quang lược ảnh, tốc độ cực nhanh, giống như một đạo lưu quang, nhanh chóng đi ra khu vực trung tâm.

...

“Cuối cùng đã đi ra.”

Cổ chiến trường, vòng trong.

Sở Cuồng Nhân vừa ra khỏi khu vực trung tâm.

Hắn dừng lại tại biên giới khu vực trung tâm, nhìn vào phía trong, từng đầu Sát Linh hung thần ác sát đang rống giận gào thét về phía hắn.

Đám Sát Linh này đều là Cự Sát Thánh Vương phái tới đuổi giết hắn, trong đó thậm chí còn có mấy đầu Sát Linh cấp bậc Thánh Nhân.

Nếu không phải thực lực của hắn cường đại, lại am hiểu pháp môn về tốc độ như phù quang lược ảnh, chỉ sợ sớm đã bị đám Sát Linh này xé nát.

Mặc dù sẽ phục hồi như cũ, nhưng vẫn rất đau đó.

“Quả nhiên, đám Sát Linh này không ra được khu vực trung tâm.” Sở Cuồng Nhân nhìn đám Sát Linh ở phía xa, chỉ có thể gào thét về phía hắn, thầm nói.

Tùy tiện một đầu trong đám Sát Linh này đi ra vòng trong, đều thuộc về cấp bậc thập hung, nhưng đang tiếc, chúng lại bị giam cầm ở khu vực trung tâm.

“Hình như có cấm chế nào đó...” Sở Cuồng Nhân hứng thú, đứng tại chỗ nghiên cứu đám Sát Linh này vì sao không thể ra được khu vực trung tâm.

Thời gian dần trôi qua, hắn đã có phát hiện.

Sát khí trên người đám Sát Linh này tương liên với địa khí ở khu vực trung tâm, sát khí càng mạnh, càng tương liên với địa khí chặt hơn.

Mà chính vì tương liên với địa khí ở đó, bọn họ mới không ra ngoài được, giống như địa trói linh vậy.

“Sát Linh ở vòng trong vòng ngoài không có điểm đặc thù này, xem ra là vì trận Thánh chiến mà Tuyệt Tâm Thánh Vương nói tới kia ảnh hưởng.”

“Trận thánh chiến kia từng bố trí xuống một đại trận, chắc hẳn đại trận kia đã khiến địa khí tại khu vực trung tâm cổ chiến trường có phẩm chất riêng.”

Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

Chương 247: Sát Linh tập kết, hắn lại ngồi xuống, phân thân kiếm khí chiến Sát Linh

Cổ chiến trường, vòng trong.

Trong tay Sở Cuồng Nhân vuốt một khối tinh thạch màu đen.

Tinh thạch này có hình cạnh bất quy tắc, bên trong ẩn chứa thiên sát chi khí nồng đậm, không chỉ gấp mười lần số lượng trong cơ thể Sở Cuồng Nhân.

“Bảo bối tốt.”

Sở Cuồng Nhân khóe miệng hơi vểnh lên.

Nếu hắn có thể hấp thu hết Thiên Sát kết tinh, thì Thiên Sát Bất Bại Thể có thể tăng lên đến năm mươi phần trăm trở lên.

Đến lúc đó, hắn có thể phát huy ra chiến lực vô cùng khủng bố, cộng thêm thủ đoạn khác, Thánh Nhân bình thường hoàn toàn không phải đối thủ của hắn.

Nhưng so với Cự Sát Thánh Vương, vẫn có chênh lệch rất lớn.

Cho dù hắn dung hòa Thiên Sát kết tinh, thiên sát chi khí cũng chỉ ngang bằng đối phương, nhưng Cự Sát Thánh Vương đã ở trong cổ chiến trường không biết bao nhiêu năm, hấp thu vô số sát khí, không chỉ nắm giữ thiên sát chi khí đơn giản như vậy.

“Sao bạch bào tướng sao còn chưa đi ra?”

Sở Cuồng Nhân nhìn qua khu vực trung tâm của cổ chiến trường thầm nói.

Lúc này, phía sau hắn truyền đến một trận sát khí ba động nồng đậm.

Chỉ thấy một đạo đao mang mãnh liệt như sao băng, bỗng nhiên lướt đến!

Sở Cuồng Nhân trở tay đánh ra một chưởng, thi triển Nhân Sơn Ấn Quyết, một cỗ lực lượng cuồng bạo cứ thế đập nát đao quang.

Hắn nhìn về phía cách đó không xa, một đầu Sát Linh tay cầm trường đao nhanh chóng bay về phía hắn, đó là một trong thập hung tại vòng trong, Đao Sát!

Ngoại trừ Đao Sát ra, còn có một đầu Sát Linh hình con hổ, còn có một đầu hắc trùng giống như núi nhỏ đang ngọ nguậy trên mặt đất.

Theo thứ tự là Hổ Sát, Trùng Sát... trong thập hung tại vòng trong.

Ngoài ta, còn có lượng lớn Sát Linh cấp cao.

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút.

“Làm sao đột nhiên lại có nhiều Sát Linh như vậy?”

Bỗng nhiên, hắn lấy lại tinh thần, nhìn Thiên Sát kết tinh trong tay, giật mình nói: “Là bị Thiên Sát kết tinh này dẫn tới sao?”

Thiên sát chi khí không khác gì một trận tạo hóa to lớn với Sát Linh, thậm chí có thể khiến bọn chúng diễn sinh ra linh trí.

Đừng nói đến kết tinh ẩn chứa nồng đậm thiên sát chi khí này.

Đoán chừng, hiện tại toàn bộ Sát Linh tại vòng trong đều đang chạy về phía hắn.

Sở Cuồng Nhân tung Thiên Sát kết tinh lên hai lần, sau đó thu vào trong Càn Khôn giới, cười nhạt nói: “Một đám tiểu trùng cũng dám làm càn.”

Đám Sát Linh tại khu vực trung tâm đến cấp Thánh Nhân còn không có cách nào bắt hắn, huống chi là đám Sát Linh ở vòng trong này?

Sát Linh ở vòng trong dị thường đã khiến những người mạo hiểu ở đây chú ý, nhất là vừa trải qua cảnh tượng khủng bố của đại quân một triệu Sát Linh, hiện thần kinh của những người ở đây đều ở trong giai đoạn mẫn cảm.

Bây giờ nhìn thấy đám Sát Linh này dị thường, không khỏi có chút sợ hãi.

“Tình huống thế nào? ! Có phải đám Sát Linh này điên rồi không.”

“Không thể nào, chẳng lẽ bọn chúng muốn giống như đại quân một triệu Sát Linh kia,, tập thể xông ra cổ chiến trường, tai họa thương sinh?”

“Nhiều năm như vậy, cổ chiến trường đều không có động tĩnh lớn gì, lúc này mới mấy mấy ngày, làm sao lại liên tiếp xảy ra chuyện dị thường như vậy?”

“Không đúng, các ngươi nhìn xem, đám Sát Linh này đều đi về phía khu vực trung tâm của cổ chiến trường, đây là có chuyện gì?”

“Đi xem một chút...”

Một số tu sĩ trầm ngâm, sau đó không kìm nén được hiếu kỳ, dự định đi xem nguyên nhân vì sao đám Sát Linh này lại dị động.

Rất nhanh, mọi người tới gần khu vực trung tâm, người dám đến nơi này đều là người có thực lực, kém cỏi nhất cũng là Tôn giả cảnh.

“Mau nhìn, bên kia có người.”

Trong đám người, có người kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy trong tầm mắt của bọn họ xuất hiện một điểm trắng, mà điểm trắng kia chính là mục tiêu của vô số Sát Linh.

Điểm trắng kia, là một người.

Đó là một nam tử mặc trường bào trắng noãn tay áo lớn, bên hông treo trường kiếm xinh đẹp, khí chất phiêu miểu, siêu phàm thoát tục.

“Là Sở Cuồng Nhân!”

Trong đám người, có người nhận ra Sở Cuồng Nhân.

Mọi người nhìn thấy hắn, không khỏi kinh ngạc.

“Sao hắn lại ở đây?”

“Chờ một chút, dường như hắn là mục tiêu của đám Sát Linh này, rốt cuộc hắn đã làm cái gì mà bị nhiều Sát Linh nhằm vào như vậy?”

“Mau nhìn, đó là Đao Sát, Trùng Sát, Cự Ma Sát, và mấy đầu trong thập hung khác nữa, những tồn tại kinh khủng này đều đến đây, Sở Cuồng Nhân chỉ có một người, hắn có ứng phó được không?”

Sát Linh kết bè kết đội, trong đó thậm chí còn có vô số Sát Linh cấp cao, thập hung trong vòng trong cũng đến hết, sát khí dồi dào bao phủ thiên địa, trận thế không hề yếu hơn đại quân một triệu Sát Linh lúc trước.

So sánh hai bên, Sở Cuồng Nhân lộ ra rất nhỏ bé.

“Các ngươi đừng quên, hắn chính là Sở Cuồng Nhân!”

Một tu sĩ hít một hơi thật sâu, ngưng trọng nói ra.

Những người còn lại nghe vậy, cũng đều trầm mặc, nếu là tu sĩ khác đứng trước đám Sát Linh này, thậm chí ngay cả đại quân ngàn vạn tu sĩ, bọn họ cũng không cảm thấy có bất kỳ phần thắng nào.

Nhưng là Sở Cuồng Nhân thì không giống vậy.

Một mình hắn, thắng được thiên quân vạn mã!

Mọi người nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, muốn xem hắn ứng phó như thế nào.

Lại nhìn thấy hắn làm ra hành động khiến người ta phải kinh ngạc.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng nâng tay, hạt cát trên đất liền lơ lửng trước mặt hắn, sau đó ngưng tụ thành một... Cái ghế? !

Khi vô số Sát Linh đến gần, Sở Cuồng Nhân lại thảnh thơi ngồi xuống ghế.

Hành động như vậy khiến không ít tu sĩ choáng váng.

Phải biết, khi bọn họ nhìn thấy vô số Sát Linh này, đã bị dọa đến mặt không còn chút máu.

Nhưng Sở Cuồng Nhân trực tiếp đối diện với đám Sát Linh này, còn bình tĩnh, thong dong như thế.

“Hắn, hắn lại ngồi xuống? !”

Có người không dám tin nói.

Cũng có người dụi mắt, hoài nghi mình xuất hiện ảo giác.

Mà lúc này, một màn khiến mọi người khiếp sợ hơn đã xảy ra.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân ngồi trên ghế cát, búng tay một cái, sau đó từng đạo kiếm khí từ trong cơ thể hắn đi ra, hóa thành một đám phân thân.

Những phân thân này do kiếm khí xây dựng mà thành, dáng vẻ giống Sở Cuồng Nhân như đúc, trên người có kiếm khí lưu chuyển, đạo vận vờn quanh.

“Đây, đây là pháp môn gì? !”

“Trời đất ơi, nhiều phân thân như vậy.”

Mọi người cảm thấy có chút khó tin.

Nhưng một màn trước mắt lại rất rõ ràng.

Sở Cuồng Nhân ngồi trên ghế cát, thi triển Kiếm Khí Hóa Hình Thuật, phân hóa ra hai trăm phân thân, phóng về phía vô số Sát Linh!

Hai trăm phân thân kiếm khí này cấu trúc thành một đạo phòng tuyết kiếm khí kinh khủng, trong lúc nhất thời, không một đầu Sát Linh nào có thể đột phá.

“Dù sao cũng đang chờ người, không bằng chơi đùa với các ngươi một chút.”

Sở Cuồng Nhân ngồi trên ghế cát, bắt chéo hai chân nói.

Có lẽ cảm thấy hai trăm phân thân kiếm khí vẫn không đủ lực, hắn lấy hộp kiếm Thanh Linh ra, trường kiếm bay ra ngoài.

Mỗi phân thân kiếm khí nắm một thanh bảo kiếm trong tay, chiến lực nhất thời tăng lên rất nhiều.

Trên không trung, các tu sĩ chạy tới đều nhìn đến ngẩn ngơ.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy chiến đấu như vậy, bản thể thoải mái ngồi chơi, trực tiếp phái ra mấy trăm phân thân kiếm khí quét ngang chiến trường!

“Đây chính là Sở Cuồng Nhân tuyệt thế vô song sao?”

“Thực lực này thật khủng bố!”

“Trời ạ, ta cảm thấy mỗi cái phân thân kiếm khí của hắn đều có thể tuỳ tiện diệt sát ta, hắn có thể phân hóa ra mấy trăm cái phân thân!”

“Đây còn là người sao?”

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm.

“Rống! !”

Đao Sát trong thập hung tại vòng trong nổi giận gầm lên một tiếng, xông qua phân thân kiếm khí, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Không chỉ Đao Sát, mấy đầu trong thập hung còn lại cũng đột phá phòng tuyến.

Dù sao, lập tức phân hóa ra hai trăm phân thân kiếm khí, thực lực của phân thân mạnh hơn cũng có mức độ.

Dù sao thập hung tại vòng trong cũng là tồn tại cấp bậc Vô Thượng Chí Tôn.

“Bản thể của Sở Cuồng Nhân sẽ xuất thủ sao?”

“Chắc vậy.”

Đao Sát trong thập hung tại vòng trong cầm đầu, phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân ngồi trên ghế cát, thân thể bỗng nhúc nhích, mọi người cho rằng hắn muốn đứng lên đối phó đám thập hung này, lại thấy hắn vẫn ngồi đó, vừa rồi chỉ nhấc mông lên một chút thôi.

Chỉ thấy hắn chậm rãi nâng tay phải lên, sau đó nhẹ nhàng nhấn một cái về phía thập hung.

Trong hư không, kinh lực kinh khủng xen lẫn địa khí hình thành một tòa thần sơn bàng bạc, bỗng nhiên đặt trên người thập hung như Đao Sát!

Oanh!

Một tiếng nổ thật lớn truyền ra, chấn động mảnh thiên địa này!

Chương 248: Tướng quân và công chúa, ngươi giúp ta tìm người, ta giúp ngươi giết người

Oanh! !

Một tiếng nổ cực lớn truyền ra!

Toàn bộ mặt đất chấn động, Thái Cổ Thần Sơn bàng bạc từ trên trời giáng xuống, lực lượng cuồng bạo nhấc lên bão cát cuồn cuộn.

Lúc thần sơn tán đi, thập hung Đao Sát, Trùng Sát... tại vòng trong đã hóa thành khói nhẹ tiêu tán, bị một bàn tay của Sở Cuồng Nhân đập chết! !

Mọi người nuốt một ngụm nước bọt.

Một bàn tay đã đánh chết đám Sát Linh kia, bọn họ còn gì để nói nữa?

“Đó chính là thập hung tại vòng trong a, ngay cả Vô Thượng Chí Tôn cũng không dám xem nhẹ, bây giờ lại bị một bàn tay chụp chết?”

“Móa, thực lực này quá kinh khủng!”

“Gia hỏa này đúng là quái vật!”

“Phải biết đám chưởng môn đạo thống Thánh Nhân, không ai có chiến lực sánh bằng Sở Cuồng Nhân? !”

“Khốn khiếp, không hổ là tồn tại có thể trảm sát Thánh Nhân.”

Sở Cuồng Nhân ngồi trên ghế cát ngáp một cái.

Cho dù giết thời gian, nhưng đám Sát Linh này thật sự quá yếu, căn bản không thể khơi dậy một chút hứng thú nào của hắn.

Bỗng nhiên, hắn cảm giác được sau lưng truyền đến một trận sát khí quen thuộc, khóe miệng hơi cong lên, “Người thú vị tới rồi.”

Hắn chậm rãi đứng dậy.

Sau đó, trên người lộ ra một cỗ đạo vận từ bi, phật quang đầy trời mênh mông như biển lớn từ trong cơ thể hắn tuôn ra, càn quét bốn phương tám hướng.

Trong phật quang, một vị cự phật màu vàng cao ngàn trượng vắt ngang thiên địa.

Nháy mắt, địa dũng kim liên, phạm âm quanh quẩn trong hư không.

Vô số Sát Linh như tuyết gặp mặt trời gay gắt, tan rã dưới Phật quang tràn trề này, trong nháy mắt đã biến mất không còn một mảnh.

Đám tu sĩ nhìn thấy vậy, trong lòng rung động.

Trong số bọn họ đã có người nhìn thấy Như Lai Vãng Sinh Chú, nhưng bây giờ lại lần nữa nhìn thấy vị Cổ Phật vĩ ngạn vô biên này, trong lòng vẫn bị chấn động.

“Rốt cuộc làm sao hắn có thể tạo ra vị cổ phật này?”

“Quá cường hãn, pháp môn này thật sự quá kinh khủng.”

“Phật Môn trong Thanh Long vực thuộc về Lôi âm Tự, nhưng ngay cả Lôi âm Tự cũng không có pháp môn khủng bố như vậy.”

“Có uy áp đế đạo, đây là một môn đế thuật!”

“Gia hỏa này, rốt cuộc lấy nhiều pháp môn tu hành như vậy ở đâu ra, trước kia cũng không nghe nói Huyền Thiên tông có.”

Tại Thương Khung tinh, Thánh Vương pháp cũng đã vô cùng hiếm thấy.

Sở Cuồng Nhân thì tốt rồi, lại có mấy môn đế thuật.

Như vậy những người tu hành còn lại biết sống thế nào?

“Các ngươi nhìn, có người từ khu vực trung tâm đi ra.”

Mọi người đang đắm chìm trong rung động do Như Lai Vãng Sinh Chú mang tới.

Mà lúc này, có người lại kinh hô một tiếng, kéo suy nghĩ của mọi người lại, bọn họ nhao nhao nhìn về phía khu vực trung tâm.

Chỉ thấy ở nơi đó, thật sự có một cái người mặc bạch bào, trong tay cầm theo một thanh trường thương, trên mặt đeo mặt nạ sắt đi tới.

Khu vực trung tâm vẫn luôn là chỗ nguy hiểm nhất trong cổ chiến trường, nhưng mọi người chưa từng nhìn thấy có người nào trong đó đi ra.

Hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy.

Không chỉ như thế, người đi ra càng khiến cho tất cả mọi người cảm thấy chấn kinh, bởi vì hình tượng của người này quá quen thuộc với bọn họ.

Bạch bào, trường thương, mặt nạ sắt...

Đây không phải là bào tướng sao trong miệng đám người thám hiểm sao? !

“Bạch bào tướng, là bạch bào tướng!”

“Trời ạ, chuyện lạ này lại là thật.”

“Trên đời này, thật sự có bạch bào tương!”

Mọi người kinh hô không thôi, nhìn chằm chằm bạch bào tướng.

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân sử dụng Như Lai Vãng Sinh Chú tiêu diệt tất cả Sát Linh, thu liễm một thân phật quang, quay người nhìn về phía bạch bào tướng.

Hắn cười nhạt một tiếng, phất tay ngưng tụ một cái ghế dựa bằng cát đến trước mặt người này.

“Tiền bối mời ngồi.”

Đối phương là tướng lãnh An quốc mấy vạn năm trước, còn là tồn tại có thực lực sánh vai với Thánh Vương, gọi một tiếng tiền bối cũng không sai.

Bạch bào tướng khẽ vuốt cằm, ngồi trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Nhìn thấy hai người này ngồi cùng nhau, một đám tu sĩ choáng váng, làm sao cũng không hiểu vì sao Sở Cuồng Nhân và bạch bào tướng lại có liên quan đến nhau.

“Tiền bối cứu ta, là vị đại quân một triệu Sát Linh kia sao?”

Sau khi ngồi xuống, Sở Cuồng Nhân trực tiếp mở miệng hỏi.

Mặc dù đã sớm có đáp án, nhưng hắn vẫn hỏi, dù sao cũng không có gì dễ mở miệng hơn đề tài này.

“Không sai.”

Bạch bào tướng khẽ vuốt cằm, “Ta từng là tướng quân của bọn họ, mấy vạn năm trước, An quốc và Lâu quốc khai chiến, quốc chủ An quốc vì thắng lợi mà không tiếc trộm sát khí chi nguyên, thông qua hiến tế chi pháp, khiến đại quân một triệu người chuyển hóa thành Sát Linh, ta muốn ngăn cản, nhưng lại thất bại.”

“Vậy tại sao tiền bối lại biến thành dáng vẻ như bây giờ.”

“Vì chuyện này, ta bị quốc chủ An quốc xử tử, nhưng thi thể ta lại được công chúa Lâu quốc đưa đến nơi đây, dùng một loại bí thuật khiến sát khí chi nguyên nhập thể, muốn phục sinh ta, nhưng lúc ý thức của ta khôi phục, thân thể lại không thể hành động, mãi đến ngàn năm sau mới trở thành dáng vẻ này.”

“Là công chúa Lâu quốc cứu ngươi?”

“Đúng vậy, nàng là người ta yêu.”

Nghe thấy vậy, hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, trong não lập tức hiện lên câu chuyện tình yêu thê lương giữa tướng quân và công chúa địch quốc.

“Sau khi ta tỉnh dậy, bởi vì ở khu vực trung tâm hấp thu sát khí gần ngàn năm, tương liên với địa khí nơi đó, không giống các Sát Linh khác bị giam cầm bên trong, nhưng ta cũng không thể đi cách đó quá xa.”

“Những năm này, ta vẫn luôn du tẩu trên cổ chiến trường này, muốn tìm đại quân một triệu Sát Linh, nhưng vẫn không có kết quả, mãi đến mấy ngày trước cổ thành Lâu quốc tái hiện, ta mới có cảm ứng, sau đó, ta liền nhìn thấy ngươi siêu độ bọn họ.” Bạch bào tướng từ tốn nói.

“Thì ra là thế, vậy cái này thì sao?”

Sở Cuồng Nhân lấy Thiên Sát kết tinh ra.

“Ngươi dung hòa sát khí chi nguyên, cũng chính là thiên sát chi khí, đã tạo thành Thiên Sát Bất Bại Thể, Thiên Sát kết tinh này có tác dụng lớn với ngươi, đây là tạ lễ cảm tạ ngươi siêu độ đại quân.”

“Vậy vãn bối từ chối thì bất kính rồi.”

Sở Cuồng Nhân cũng không có ý cự tuyệt.

“Ngoài ra, ta còn có một việc cần ngươi giúp đỡ.”

“Tiền bối mời nói.”

“Ta có thể cảm ứng được, ta còn huyết mạch tại thế, ta hi vọng ngươi có thể giúp ta tìm được bọn họ, cũng trông nom bọn họ một chút.” Bạch bào tướng nói.

“Tiền bối có huyết mạch tại thế, chẳng lẽ công chúa vẫn chưa chết?”

“Chắc hẳn nàng đã chết rồi, nếu không, nàng đã tìm đến ta.”

Nói đến chuyện này, trên người bạch bào tướng tràn ngập sát khí nồng đậm lộ ra một tia bi ý, khiến người ta rung động.

“Mặc dù nàng chết rồi, nhưng không loại trừ khả năng trước khi Lâu quốc bị hủy diệt, nàng đã chạy ra ngoài, cũng lưu lại huyết mạch của ta và nàng, nếu không có cổ kiếm Lâu thị, sao người ta có thể mở được kết giới Lâu thành được?”

“Cổ kiếm Lâu thị?”

“Đúng vậy, muốn tiến vào kết giới Lâu thành cần phải có cổ kiếm Lâu thị, mà cổ kiếm này chỉ có vương thất Lâu quốc mới có, cho nên nếu không có Vương thất còn sót lại trong trận chiến năm đó, sao cổ kiếm Lâu thị có thể lưu truyền ra ngoài được.”

“Xem ra đám người Thương Hàn thông qua cổ kiếm Lâu thị mới tiến vào Lâu thành, vậy bọn họ có được cổ kiếm Lâu thị từ đâu?”

Trong lòng Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Hắn không đáp ứng thỉnh cầu của bạch bào tướng ngay, dù sao muốn tìm huyết mạch một chi trong biển người mênh mông này, hi vọng quá mơ hồ.

“Ngươi thay ta tìm kiếm huyết mạch của ta, ta thay ngươi săn giết Sát Linh trong cổ chiến trường, thu thập thiên sát chi khí!” Bạch bào tướng thản nhiên nói.

“Khụ khụ, thật ra tiền bối đã giúp ta, ân tình lớn như vậy, ta thay tiền bối làm một số việc cũng là nên làm, chuyện tìm huyết mạch sự cứ giao cho ta đi.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một cái nói.

“Vậy thì tốt.”

Bạch bào tướng lấy ra một khối ngọc bội đưa cho Sở Cuồng Nhân, “Đây là tín vật đính ước của ta và công chúa, nếu là huyết mạch của ta, khối ngọc bội này sẽ có phản ứng, có lẽ có thể giúp ngươi.”

Sở Cuồng Nhân tiếp nhận ngọc bội, “Vãn bối sẽ hết sức.”

“Tạm biệt.”

Bạch bào tướng đứng dậy, đi về khu vực trung tâm phía sau.

Chỗ đi qua, từng đầu Sát Linh nhượng bộ, hiển nhiên là vô cùng e ngại bạch bào tướng.

Chương 249: Sáu mươi phần trăm, tiến về Lôi âm Tự, mặt mũi chưởng môn lớn

Cất kỹ ngọc bội, Sở Cuồng Nhân liền rời khỏi cổ chiến trường.

Dọc theo con đường này, dường như hắn đều không gặp Sát Linh, hiển nhiên phần lớn Sát Linh đã bị Thiên Sát kết tinh hấp dẫn, sau đó bị hắn tiêu diệt.

Nhưng oán khí trong cổ chiến trường không rời, sát khí không dứt, Sát Linh cũng sẽ cuồn cuộn không dứt, qua một đoạn thời gian nữa sẽ lại ngưng tụ thôi.

…

“Công tử, ngươi về rồi.”

Trở về thành Thổ Dương, Lam Vũ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, hai mắt tỏa sáng.

“Ừm.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Mấy ngày tiếp theo, hắn bắt tay luyện hóa Thiên Sát kết tinh, vật này không tầm thường, ẩn chứa thiên sát chi khí cực kỳ nồng đậm, một phen luyện hóa, Thiên Sát Bất Bại Thể của hắn đã có bước tiến dài.

Một ngày này.

Hắn triệt để luyện hóa hết Thiên Sát kết tinh.

Một cỗ sát khí kinh khủng tuyệt luân từ trong cơ thể hắn bạo phát ra, xông thẳng tới chân trời, trùng trùng điệp điệp, uy áp bao phủ hơn phân nửa thành Thổ Dương.

Tất cả tu sĩ cảm giác được cỗ sát khí này, sắc mặt đại biến.

“Sát khí thật khủng khiếp!”

“Trong sát khí cũng không có oán khí của Sát Linh, đây không phải Sát Linh quấy phá, không phải Sát Linh, như vậy đây là cái gì?”

“Cỗ sát khí này rất tinh thuần, bên trong cổ chiến trường nhiều năm như vậy, ta chưa từng gặp qua, không biết là xuất hiện từ đâu.”

Sát khí cuồn cuộn đến tận chân trời, từng trận đạo vận cuồng bạo hung tàn lưu chuyển trong hư không, mọi người giống như nghe thấy từng tiếng hô hào chiến đấu từ viễn cổ truyền đến, cuốn theo sát khí và chiến ý bàng bạc! !

Qua một lúc lâu, dị tượng này mới chậm rãi tiêu tán.

Trong tửu lâu.

Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra, cảm giác sát khí trong cơ thể dâng trào đến vô cùng vô tận, hài lòng cười.

“Sáu mươi phần trăm!”

“Bây giờ Thiên Sát Bất Bại Thể của ta đã đạt sáu mươi phần trăm cấp độ đại thành, dù ta không dùng chiêu thức của nó, chỉ dựa vào cỗ lực lượng này cũng có thể đánh một trận với Thánh Nhân.”

“Không hổ là đạo thể xếp trong mười vị trí đầu trong ba ngàn thể chất!”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Không tính các át chủ bài khác, bây giờ, hắn đã có ba loại Đạo Thể rồi, chính là Kim Ngọc Đạo Thân, Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, Thiên Sát Bất Bại Thể.

Một người nắm giữ ba loại Đạo Thể, đây là một chuyện chuyện cực kỳ kinh khủng, nhất là hai loại Vô Thượng Đạo Thể phía sau!

Mặt khác, hắn còn có Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể chưa nắm giữ hoàn tòan nữa.

Chỉ dựa vào ba cái Đạo Thể này, không nói vô địch tại thế, nhưng trong một đời trẻ tuổi tại Thương Khung tinh, tuyệt đối là không ai bằng!

“Không được, hiện tại ta là chưởng môn Huyền Thiên tông, địa vị còn lớn hơn đám nhóc con kia bao nhiêu lần, già rồi còn so sánh với trẻ con nữa, chậc chậc, cái tư tưởng cảnh giới này vẫn phải đề cao a.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Một đời trẻ tuổi, không người có thể so với hắn.

Mục tiêu của hắn phải đặt từ Thánh Nhân trở nên.

“Bắt đầu rút thưởng ngày hôm nay đi.”

“Chúc mừng kí chủ rút được công pháp Phục Ma Đại Thủ Ấn cấp tinh diệu!”

“Rút ra.”

Một môn công pháp cấp tinh diệu, đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, chính là có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng hiểu thêm một chút cũng không có cái gì xấu.

Sau khi rút ra công pháp, Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc, Phục Ma Đại Thủ Ấn này giống như Như Lai Vãng Sinh Chú, đều là công pháp Phật môn.

“Cái danh hiệu tu sĩ Phật Môn này của ta không bỏ được rồi.”

Sở Cuồng Nhân cười lắc đầu.

...

“Lam Vũ, thu thập một chút, chúng ta chuẩn bị rời đi.”

Sở Cuồng Nhân nói với Lam Vũ.

Hắn đi dạo trong cổ chiến trường đã không sai biệt lắm rồi, cũng đã lấy được cơ duyên nên có, nhất là Thiên Sát Bất Bại Thể, đoán chừng chính là cơ duyên lớn nhất trong cổ chiến trường này.

“Được.” Lam Vũ gật đầu.

Hai người dự định rời đi.

Nhưng lại gặp Vô Diệp tại cửa ra vào.

“Lão sư.” Vô Diệp thi lễ với Sở Cuồng Nhân một cái.

“Ừm, Vô Diệp đại sư, hôm nay sợ rằng không thể giao lưu phật pháp với ngươi được, chúng ta muốn rời đi nơi này.” Sở Cuồng Nhân nói.

“Rời đi? Lão sư muốn đi đâu?”

“Tùy tiện đi một chút.”

Hai mắt Vô Diệp tỏa sáng, “Lão sư, là như vậy, phương trượng gửi tin tức cho ta, muốn ta mời ngươi đến Lôi âm Tự một lần, nếu lão sư không chê, có thể cùng ta trở về không?”

“Tuệ Tâm đại sư mời ta?”

Tuệ Tâm, chính là phương trượng đương nhiệm của Lôi âm Tự.

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một hồi, nói: “Được.”

Dù sao trong lúc rảnh rỗi, đến thánh địa Phật Môn lớn nhất tại Thanh Long vực nhìn một cái cũng tốt, nghe nói cơm chay của Lôi âm Tự rất khá đó.

Rời đi cổ chiến trường.

Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ và Vô Diệp tiến về Lôi âm Tự.

Lôi âm Tự cách cổ chiến trường không xa lắm, vì tăng thêm tốc độ, Sở Cuồng Nhân trực tiếp lấy ra Thận Lâu thay đi bộ.

Nhìn Thận Lâu to lớn trước mắt, Vô Diệp không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, chưởng môn của Huyền Thiên tông phô trương như vậy sao? !

Gần như không đến một ngày, mấy người liền tới Lôi âm Tự.

Mấy vị sa di (hòa thượng mới xuất gia) đang ở trước sơn môn quét lá rụng.

Đột nhiên, bầu trời đột nhiên tối tăm.

“Trời tối, sắp mưa sao?”

Một vị sa di ngẩng đầu nhìn lên trời, sau đó, trên mặt hắn ta lộ ra vẻ chấn kinh, “Phật Tổ ơi, đây, đây là cái gì?”

Trên không trung, Thận Lâu màu đen to lớn lướt đến, che đậy ánh nắng, có cảm giác áp bách không gì sánh kịp.

Ngay sau đó, Thận Lâu hóa thành một điểm sáng biến mất không thấy gì nữa.

Ba thân ảnh từ trên trời giáng xuống.

“Vô Diệp sư huynh.”

Tiểu sa di nhìn thấy Vô Diệp trong ba người, tiến lên nghênh đón.

Mà lúc này.

TrongLôi âm Tự.

Trong một tòa phật đường, phương trường đương nhiệm của Lôi âm Tự Tuệ Tâm đại sư đột nhiên mở hai mắt ra, mỉm cười, “Có khách quý lâm môn.”

Ông ấy đứng dậy mặc áo cà sa, đi ra ngoài cửa.

Dưới sự dẫn dắt của Vô Diệp, hai người Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ đi vào Lôi âm Tự, hăng hái nhìn cảnh vật bốn phía.

Chùa cổ ở trong núi, thanh tịnh an lành, khiến tâm thần người ta thanh thản.

“Nơi này là phía sau núi của Lôi âm Tự, là nơi bình thường chúng ta tu hành, một bên khác chính là Đại Hùng Bảo Điện và rất nhiều Phật Điện, là nơi khách hành hương đến lễ bái...” Vô Diệp giới thiệu cho Sở Cuồng Nhân.

Ngoại trừ khách hành hương ra, rất ít người tới Lôi âm Tự, đừng nói đến mấy người tu hành này.

Rất nhiều tăng nhân hiếu kì nhìn Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ.

“Hai người này là ai, lớn lên cũng quá đẹp đi, không phải Bồ Tát hạ phàm chứ?”

“A di đà phật, núi phía sau chính là nơi thanh tu, làm sao có thể để một nữ tử đi vào được.”

“Ta nhận ra nàng, nàng là Thiếu Đế Lam Vũ.”

“Thiếu Đế? Vậy thì không sao.”

“Bên cạnh nàng chính là chưởng môn Huyền Thiên tông, Sở Cuồng Nhân.”

“Sao hắn lại đến đây?”

Các tăng nhân bàn luận xôn xao.

Lúc này, một lão tăng nhân mặc áo cà sa màu vàng đi ra, khẽ khom người hành lễ với Sở Cuồng Nhân, “Chưởng môn Huyền Thiên tông tự mình đến thăm, lão nạp không đi ra ngoài nghênh đón, thất lễ.”

“Đại sư không cần khách khí, Vô Diệp nói đại sư mời ta đến đây, không biết có chuyện gì không?” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

“Việc này lát nữa hãy nói, Sở đạo hữu đường xa mà đến, ta cho người đi chuẩn bị cơm chay, đợi lát nữa phục dụng cơm chay xong lại nói cũng không muộn.”

“Cũng được, nghe nói cơm chay của quý tự chính là thiên hạ nhất, lát nữa ta phải thưởng thức thật tốt mới được.” Sở Cuồng Nhân cười nói.

Cơm chay của Lôi âm Tự đúng là không tầm thường, dùng linh gạo ẩn chứa linh khí nấu lên, gia vị là linh dược, thoạt nhìn là ăn chay, nhưng lại là đại bổ, hơn nữa mũi vị rất ngon, ăn xong trên răng môi vẫn còn lưu hương.

Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ liên tiếp ăn mấy bát.

“Lão nạp mời Sở đạo hữu đến đây, chủ yếu là vì nghe nói phật pháp của đạo hữu tinh diệu, muốn cùng đạo hữu giao lưu một phen.”

Ăn hết cơm chay, Tuệ Tâm trực tiếp mở miệng nói.

Chương 250: Ta đã là phật, đại sư đúng là đại sư, một chút đã thông

“Khụ khụ...” Sở Cuồng Nhân nghe được Tuệ Tâm nói vậy, miếng cơm trong miệng còn chưa nuốt xuống đã suýt nữa phun ra ngoài.

Làm cái gì?

Lại thêm một người muốn giao lưu phật pháp với hắn? !

Lần trước lừa dối Vô Diệp, suýt nữa thì khiến đối phương tẩu hỏa nhập ma, mặc dù cuối cùng trong họa được phúc, tu vi phật pháp của đối phương tăng lên.

Nhưng ai biết lần này hắn có vận khí tốt như vậy không?

Mặc dù hắn có Hạnh Vận Quang Hoàn, nhưng cũng không dám tùy tiện làm loạn.

Cho dù khí vận tốt cũng không chịu được hắn điên cuồng tìm đường chết.

“Đại sư, ngươi là đại đức cao tăng tiếng tăm lừng lẫy, luận phật pháp, ít có người có thể so sánh, ta đâu có năng lực giao lưu với ngươi chứ.”

“Đạo hữu khiêm tốn, Vô Diệp đã nói tất cả mọi chuyện với ta rồi, đạo hữu nói ra phật ngữ tinh diệu, đến bây giờ ta còn chưa tìm hiểu thấu đáo, luận phật pháp, sợ là ta không bằng đạo hữu.” Tuệ Tâm cười khổ nói.

Ông ấy thật sự mặc cảm.

Ông ấy là đệ nhất phương trượng, đại đức cao tăng, tham gia ngộ Phật nhiều năm như vậy, tu vi phật pháp lại kém xa tít tắp một người trẻ tuổi.

Nghĩ đến đây, ông ấy cũng có chút xấu hổ.

Nhưng đây cũng là một cơ hội.

Giống như Vô Diệp, ông ấy bị vây ở cảnh giới phật pháp này đã rất nhiều năm, cần một người đến chỉ điểm sai lầm cho ông ấy.

Mà tu vi phật pháp của người này nhất định phải ở trên ông ấy mới được, nhưng tại Lôi âm Tự, ngay cả tu vi phật pháp của mấy vị Thánh Nhân kia cũng chưa chắc vượt qua ông ấy, càng không cần nói đến những người khác.

Sở Cuồng Nhân xuất hiện, khiến ông ấy nhìn thấy hi vọng, lúc Vô

Diệp nói lại những câu phật ngữ mà Sở Cuồng Nhân đã nói cho ông ấy nghe, ông ấy cảm giác bình cảnh phật pháp đã vây khốn ông ấy nhiều năm đã bắt đầu buông lỏng!

Đây chính là nguyên nhân ông ấy mời Sở Cuồng Nhân tới đây, hi vọng trong quá trình giao lưu phật pháp, đối phương có thể trợ giúp ông ấy đột phá bình cảnh.

“Xin Sở đạo hữu vui lòng chỉ giáo.”

Ánh mắt Tuệ Tâm tha thiết, vô cùng thành khẩn nhìn Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân bị ánh mắt của đối phương nhìn đến đau đầu.

Nếu hắn thật sự tinh thông phật pháp, như vậy để hắn trao đổi một chút với đối phương cũng chẳng có gì, chỉ tiếc, hắn căn bản dốt đặc cán mai.

Hắn chỉ biết đến một vài lời trích trong kiếp trước mà thôi, trời mới biết có bao nhiêu tác dụng.

Để hắn nói một chút về thể thơ cổ, học đòi văn vẻ thì vẫn được, nhưng chỉ dẫn cho một vị đại đức cao tăng Vô Thượng Chí Tôn, nào có dễ dàng như vậy?

“Chỉ cần Sở đạo hữu đồng ý, lão nạp nguyện ý mở Tàng Kinh các của Lôi âm Tự, bất luận điển tịch gì, đều tùy ngươi đọc.”

Ngay khi Sở Cuồng Nhân đang định cự tuyệt, Tuệ Tâm đột nhiên cắn răng, giống như hạ quyết tâm, mở miệng nói.

Nghe đến đây, tăng nhân bốn phía một mảnh xôn xao.

Phải biết, trong Tàng Kinh các của Lôi âm Tự cất giữ rất nhiều điển tịch Phật Môn từ xưa đến nay, thậm chí có cả công pháp, vô cùng trân quý.

Không nghĩ tới, vì muốn giao lưu phật pháp với Sở Cuồng Nhân, Tuệ Tâm đại sư lại nguyên ý bỏ ra lớn như vậy.

Sở Cuồng Nhân nghe thấy Tuệ Tâm nói vậy, thu lại lời cự tuyệt đã đến bên miệng, hai mắt tỏa sáng, âm thầm suy tư.

Tàng Kinh các?

Hắn không có hứng thú với phật kinh, nhưng công pháp Phật môn đúng là có tác dụng với hắn.

Phải biết, trên người hắn còn có một loại đạo thể Vạn Pháp Quy Nhất còn chưa hoàn chỉnh, đây chính là Vô Thượng Đạo thể còn mạnh hơn Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, Thiên Sát Bất Bại Thể một bậc a!

Một khi đạo thể này hoàn toàn hình thành, sẽ có tác dụng cực lớn với hắn.

Muốn hoàn thiện Đạo Thể này, nhất định Sở Cuồng Nhân phải thông qua học tập lượng lớn tu hành pháp, tăng cường cảm ngộ đạo pháp mới được.

Bây giờ Sở Cuồng Nhân tu hành rất nhiều pháo, chỉ pháp môn của Vạn Pháp tông đã có hơn tám nghìn loại rồi.

Nhưng dù vậy, hắn muốn hoàn thiện Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể còn kém một chút, lúc này, Tuệ Tâm đại sư nguyện ý mở ra Tàng Kinh các cho hắn, để hắn thỏa thích đọc công pháp Phật môn, đây chính là cơ hội khó có được.

“Giao lưu phật pháp thì được, nhưng có thể giúp được đại sư hay không, ta không có chút tự tin nào.” Sở Cuồng Nhân ăn ngay nói thật

“Không sao, cho dù thành công hay không, Tàng Kinh các đều sẽ mở ra cho đạo hữu.” Tuệ Tâm đại sư cười nhạt nói.

“Vậy thì tốt, chúng ta bắt đầu đi.”

“Mời Sở đạo hữu đi theo ta.”

Tuệ Tâm mang theo Sở Cuồng Nhân đi vào một gian đại điện.

Trên điện thờ phụng từng vị tượng phật.

Trước tượng phật có hai cái bồ đoàn.

Sở Cuồng Nhân và Tuệ Tâm đại sư ngồi xuống, chuẩn bị bắt đầu giao lưu, mà chuyện của hai người cũng đã truyền khắp Lôi âm Tự.

Nghe được phương trượng muốn giao lưu phật pháp Sở Cuồng Nhân, không ít tăng nhân đều đến đây quan sát, ngay cả Phật Thánh trong Lôi âm Tự cũng bị kinh động.

Chỗ sâu trong Lôi âm Tự, một gian phật đường nhỏ.

Có mấy lão tăng ngồi xếp bằng như tượng, bỗng nhiên có một người mở mắt ra, hứng thú nói: “Tuệ Tâm muốn giao lưu phật pháp Sở Cuồng Nhân, có ý tứ, không biết tạo nghệ phật pháp của người này cao thâm thế nào.”

“A, đi nhìn một cái đi.”

“Quả nhiên người này khiến người ta rất bất ngờ, vị đại phật màu vàng trên cổ chiến trường kia đủ để chứng minh tu vi phật pháp của người này không tầm thường.”

Từng đạo linh niệm từ trong gian phật đường nhỏ này lan tràn ra ngoài.

Giờ phút này.

Trên đại điện.

Hai người Sở Cuồng Nhân, Tuệ Tâm ngồi trên bồ đoàn.

“Đạo hữu, mời.”

“Ừm.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, lập tức nói: “Phật là gì?”

“Người phổ độ chúng sinh, hành thiện tích đức là phật.”

“Ừm, cũng đúng quy củ.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Xin hỏi đạo hữu, phật là gì?”

Tuệ Tâm nhìn Sở Cuồng Nhân, trịnh trọng hỏi.

“Ta đã là phật!”

Lời vừa nói ra, giống như sấm sét đánh lên đất bằng, nổ tung bên tai rất nhiều tăng lữ, càng khiến sắc mặt Thánh Nhân Lôi âm Tự đột nhiên biến đổi.

“Cuồng vọng!”

“Hắn đã là phật? Hắn xem phật thành cái gì rồi?”

“Vốn cho rằng kẻ này sẽ có kiến giải cao thâm, nhưng ngờ lại nói ra lời khoác mà không biết ngượng như vậy.”

Tăng nhân, Thánh Nhân trong Lôi âm Tự đều bị một câu nói của Sở Cuồng Nhân dọa sợ, sau đó sinh ra một cỗ tức giận.

Dưới cái nhìn của bọn họ, lời nói của Sở Cuồng Nhân chính là đang nhục phật!

Hành động như vậy khiến cho người ta giận sôi!

“Sở đạo hữu, lời này của ngươi là có ý gì? !”

Ánh mắt của Tuệ Tâm ngưng trọng nói.

Hiển nhiên, ông ấy cũng bị câu nói của Sở Cuồng Nhân làm cho tức giận không nhẹ.

“Ta đã là phật!”

“Hoặc là nói… Chúng sinh đều là phật! Phật là từ tính làm, không phải ngoài thân cầu, trong tâm ta có phật, tự phật là phật thật…”

Lời vừa nói ra, mọi người đều có điều suy nghĩ, nhất là Thánh Nhân của Lôi âm Tự, trong đầu oanh minh không thôi, hình như có phạm âm quanh quẩn.

Thân thể Tuệ Tâm thân thể chấn động, phật quang trên người không thể khống chế được tuôn ra, lâm vào trạng thái lĩnh ngộ.

Phật là gì?

Phật, không phải là tồn tại nào đó.

Phật, chỉ là một khái niệm.

Tu đạo tu phật, thật ra đầu là tu tâm.

Người người đều có phật tính, chỉ cần hiểu, người người đều có thể nói mình là phật, chúng sinh đều là phật, phật pháp ở giữa vạn vật!

Phật quang trên người Tuệ Tâm càng ngày càng dày đặc.

Qua một lúc lâu, ông ấy chậm rãi mở hai mắt ra, đứng dậy khom người cúi đầu với Sở Cuồng Nhân, “Đa tạ đạo hữu chỉ điểm sai lầm!”

“Đại sư khách khí, còn tiếp tục không?”

“Tu vi phật pháp của đạo hữu cao thâm, khiến người ta thán phục, chỉ một câu này đã khiến lão nạp được lợi cả đời, không cần tiếp tục bàn luận nữa.”

Tuệ Tâm đại sư từ tốn nói.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân có chút mê mang.

Như vậy đã xong rồi, chỉ đơn giản như vậy?

“Vậy chuyện Tàng Kinh các?”

“Đạo hữu yên tâm, từ hôm nay trở đi, tất cả điển tịch trong Tàng Kinh các đều sẽ mở ra cho, đạo hữu có thể tự mình đến đọc.”

“Được.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, vô cùng hài lòng.

Không ngờ lần này giao lưu lại đơn giản như vậy, quả nhiên, đại sư đúng là đại sư, một chút đã thông rồi, không cần hắn lừa dối nhiều.

Chương 251: Nhập Tàng Kinh Các, thủ tọa Đạt Ma Viện Sát Tâm, đi bắt hắn

“Phật pháp của kẻ này cao thâm, khiến người ta kinh thán a!”

“Ta không bằng.”

“Nếu người này sinh ở Phật Môn, chính là Phật Tử!”

Trong Lôi âm Tự, mấy vị Thánh Nhân Phật Môn châu đầu ghé tai, nghị luận ầm ĩ, hiển nhiên đã bị mấy câu phật ngữ của Sở Cuồng Nhân làm cho kinh sợ.

Bọn họ lĩnh hội phật pháp nhiều năm, tự nhận luận phật pháp, đương đại không có mấy người có thể vượt qua, nhưng Sở Cuồng Nhân chỉ nói mấy câu lại khiến bọn họ có cảm giác đẩy ra sương mù, gặp được trời xanh.

Tạo nghệ phật pháp bực này, vượt xa bọn họ.

…

Sau khi trao đổi một phen phạt pháp với Tuệ Tâm đại sư, đối phương liền mở Tàng Kinh Các ra cho hắn, để hắn tùy ý tham quan.

Sở Cuồng Nhân đi vào, không nói hai lời, trực tiếp lật xem công pháp Phật môn, không thèm nhìn đám kinh văn Phật Đạo kia.

Tăng nhân trẻ tuổi dẫn hắn đi vào, không khỏi cau mày lại lại.

Phải biết, công pháp tu hành của Phật Môn vô cùng đặc thù, nếu không có hiểu biết về kinh nghĩa Phật Môn, rất khó lấy được thành tựu.

Hành động giống như Sở Cuồng Nhân, không nhìn kinh nghĩa Phật Môn, trực tiếp quan sát công pháp, trong Lôi âm Tự chính là một điều tối ky.

“Sở đạo hữu…”

Tăng nhân trẻ tuổi đang định nhắc nhở hai câu.

Sau đó hắn ta nhìn thấy trên người Sở Cuồng Nhân tỏa ra một tầng phật quang nhàn nhạt, hội tụ trong lòng bàn tay, tản ra màu sắc như kim thiết.

“Đây là Bàn Nhược Kim Cương Chưởng của Lôi âm Tự? !”

“Tê...”

Tăng nhân trẻ tuổi hít vào một ngụm khí lạnh.

Hắn ta không nghĩ tới Sở Cuồng Nhân không nhìn bao lâu đã nắm giữ môn pháp này, đây là tốc độ tu hành gì vậy? !

“Đại sư, ngươi có gì muốn nói sao?”

Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ nhìn về phía tăng nhân trẻ tuổi.

Tăng nhân trẻ tuổi đang muốn nhắc nhở Sở Cuồng Nhân, nhìn thấy vậy lại nuốt những lời muốn nói xuống, nói: “Không có gì, ta chỉ muốn nói Sở đạo hữu có thể tùy ý quan sát các điển tịch trong Tàng Kinh Các, ta đi trước đây.”

“Đại sư đi thong thả.”

Tăng nhân trẻ tuổi thi lễ một cái, sau đó xoay người rời đi.

Hắn ta âm thầm lắc đầu.

Tu vi phật pháp của Sở đạo hữu tinh thâm, đến đám người phương trượng cũng tự thẹn không bằng, sao cần xem kinh nghĩa Phật Môn nữa.

Sau khi tăng nhân trẻ tuổi rời đi, Sở Cuồng Nhân liền lật xem các loại công pháp Phấn Môn trong Tàng Kinh Các, có thuộc tính Tọa Vong Vô Ngã gia trì, tốc độ hắn học tập các môn công pháp Phật Môn này rất nhanh, không thể tưởng tượng được.

“Bàn Nhược Kim Cương Chưởng...”

“Vô Tướng Kiếp Chỉ...”

“Đại Nhật Chiếu Ma Đao…”

Từng quyển công pháp Phật môn được Sở Cuồng Nhân nhanh chóng học xong.

Chỉ thấy trên người hắn lưu chuyển một cỗ đạo vận huyền diệu, có phật quang tràn ngập, cả người vô cùng thần thánh.

Cùng lúc đó, Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể cũng nhanh chóng hấp thu đám đạo vận của công pháp Phật môn này, càng thêmhoàn thiện.

…

Lôi âm Tự, trong Đạt Ma Viện.

Đạt Ma Viện, là nơi võ tăng tề tụ của Lôi âm Tự, đám võ tăng này là tăng nhân am hiểu chiến đấu nhất, mà thủ tọa của Đạt Ma Viện, chính là người có chiến lực khủng bố nhất dưới Thánh Nhân trong Lôi âm Tự.

Trên đại sảnh, một lão hòa thượng mặc áo vải xám đứng trước mặt mọi người, mọi người thở mạnh cũng không dám.

Lão hòa thượng này chính là thủ tọa Đạt Ma Viện đương nhiệm, Sát Tâm đại sư!

“Các ngươi nói xem, Tàng Kinh Các của Lôi âm Tự ta lại vô điều kiện mở ra cho một người ngoài, đây là quyết định của phương trượng?”

Sát Tâm từ tốn nói.

“Vâng.” Bên cạnh, một võ tăng từ tốn nói.

“Hừ, Tuệ Tâm đang giở trò quỷ gì, Tàng Kinh Các là nội tình của Lôi âm Tự ta, sao có thể tùy ý để một tên ngoại nhân tiến vào.”

Sát Tâm hừ lạnh một tiếng, đối phương không có chút kinh trọng nào với phương trượng.

Một võ tăng lập tức nói ra mọi chuyện.

“Sở Cuồng Nhân? Phật pháp? !”

“Sở Cuồng Nhân lại hiểu phật pháp? Cho dù như thế, mở Tàng Kinh Các ra cho một tên ngoại nhân, quyết định này quá hoang đường.”

Sát Tâm nói xong, đứng dậy đi ra bên ngoài.

“Thủ tọa, ngươi muốn làm gì?”

“Đi bắt tên Sở Cuồng Nhân kia ra khỏi Tàng Kinh Các.”

Nghe thấy vậy, một đám võ tăng xôn xao.

“Không được, thủ tọa.”

“Sở Cuồng Nhân là chưởng môn của Huyền Thiên tông, hơn nữa còn là khách quý của Lôi âm Tự, ngươi đi bắt hắn, như vậy biết ăn nói như thế nào?”

Mọi người vội vàng ngăn cản.

“Lui ra!”

Lại thấy Sát Tâm trừng mắt, trên người bỗng nhiên bộc phát một cỗ sát khí kinh khủng, một đám võ tăng bị ông ta chấn nhiếp, không dám tiến lên trước, chỉ có thể trơ mắt nhìn Sát Tâm đi về phía Tàng Kinh Các.

“Nhanh, nhanh đi thông báo phương trượng.”

Một võ tăng vội vàng nói.

Mà lúc này, Sát Tâm đã đi tới Tàng Kinh Các, trên người phun trào sát khí cuồng bạo, cả người giống như một tên Sát Thần.

Trước Tàng Kinh Các, Lam Vũ cau mày.

Nàng ở đây đợi Sở Cuồng Nhân, nhưng không ngờ Sát Tâm lại đột nhiên đi vào, hơn nữa nhìn dáng vẻ giống như kẻ đến không thiện.

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy một vị hòa thượng người đầy sát khí như vậy.

“Sở Cuồng Nhân ở trong này?”

Sát Tâm nói, giọng nói lạnh như băng.

“Không sai.”

“Bảo hắn đi ra cho ta.”

“Nếu công tử muốn đi ra, tự nhiên sẽ đi ra, trước lúc công đi ra, ai cũng đừng nghĩ đi vào.”

Lam Vũ đạm mạc nói, trên người đã bao trùm một tầng khải giáp.

Nàng phát hiện người trước mắt này có địch ý với Sở Cuồng Nhân.

Chỉ bằng điểm này, đã đủ khiến nàng làm tốt chuẩn bị chiến đấu.

“Ha, ngươi chính là Thiếu Đế Lam Vũ trong truyền thuyết, tùy tùng bên cạnh Sở Cuồng Nhân, xem ra muốn bắt hắn, còn phải qua cửa của ngươi trước.” Sát Tâm nói, trên người tuôn ra một tầng phật quang.

Phật quang cuồn cuộn lại ẩn chứa sát khí lẫm liệt, hai cái này kết hợp với nhau, khiến người ta có cảm giác rất mâu thuẫn.

Nhưng không thể phủ nhận là, thực lực của Sát Tâm rất mạnh, ít nhất cũng mang đến áp lực rất lớn cho Lam Vũ.

Nàng lấy Quang Minh Quyền Trượng ra, tùy thời chuẩn bị chiến đấu.

Ngay khi hai người đang dương cung bạt kiếm, bên trong Tàng Kinh Các đột nhiên có một đạo phật quang phóng lên tận trời, trong hư không huyễn hóa ra từng đoá Phật Liên màu vàng, một cỗ đạo vận từ bi lan tràn ra.

Sát Tâm nhìn thấy vậy, tâm thần chấn động, “Cỗ đạo vận này, là Thánh Nhân pháp của Lôi âm Tự ta, Kim Liên Trấn Thiên Ma! !”

Giờ phút này, lại có một cỗ đạo vận theo phật quang lan tràn ra, hóa thành một vị phật ảnh, trừng mắt dọc, trong tay cầm Hàng Ma Xử.

Mặt khác, còn có một cỗ đạo vận quanh quẩn trong hư không, phát ra từng đợt phạm âm, khiến người ta không tự chủ tĩnh tâm, trước mặt phạm âm, sát khí của Sát Tâm cũng không tự chủ giảm bớt đi rất nhiều.

“Thánh Nhân pháp, Kim Cương Pháp Tướng!”

“Thánh Nhân pháp, Tĩnh Tâm Chú!”

Trên mặt Sát Tâm tràn đầy rung động nhìn về phương hướng Tàng Kinh Các.

Chỉ thấy trong đó có vô số đạo vận hiển hóa, ngoại trừ pháp luật Thánh Nhân nổi danh nhất trong Lôi âm Tự, còn có các loại pháp môn Phật Môn khác nữa!

Dị tượng khắp trời khiến Sát Tâm trợn mắt há hốc mồm.

“Làm sao có thể, chuyện gì xảy ra vậy? !”

Sát Tâm không thể tin được nhìn Tàng Kinh Các.

“Đây chính là Sở đạo hữu làm ra.” Lúc này, giọng nói của phương trượng Lôi âm Tự Tuệ Tâm vang lên sau lưng Sát Tâm.

Sát Tâm quay người nhìn lại, nói: “Không có khả năng, hắn mới đi vào không bao lâu, làm sao có thể phát ra đạo vận này.”

“Không có gì là không thể.” Tuệ Tâm lắc đầu, “Ngày xưa tại Vạn Pháp tông, chỉ nửa ngày Sở đạo hữu đã lĩnh hội tám nghìn pháp môn, việc này thiên hạ đều biết, hắn có thể tìm hiểu ra Thánh Nhân pháp trong Tàng Kinh Các ta cũng không có gì lạ.”

“Nhưng chuyện này cũng quá nhanh đi!”

Sát Tâm phức tạp nói, từ cỗ đạo vận Sở Cuồng Nhân thả ra, ông ta cảm thấy mình lĩnh hội nửa đời cũng không sâu bằng đối phương!

Chương 252: Ngưng tụ Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể, Sát Tâm mê mang

Trên không Tàng Kinh Các, phật quang tràn trề.

Các loại pháp môn tu hành của Phật Môn diễn hóa trên không trung, khiến người ta rung động.

Thủ tọa Đạt Ma Viện Sát Tâm nhìn các loại tu hành pháp kia, lại nghĩ đến mục đích của bản thân, nhất thời cảm nhận được một trận sa sút tinh thần.

Ông ta đếm đây là muốn bắt Sở Cuồng Nhân, dù sao trong Tàng Kinh Các chính là nội tình đã tích lũy lâu năm của Lôi âm Tự.

Nhưng bây giờ, ông ta đột nhiên cảm thấy không cần thiết nữa.

Mấy loại Thánh Nhân pháp đã bị đối phương học được rồi, bây giờ ông ta đi vào thì có lợi ích gì chứ? !

Đã không kịp.

Ông ta không ngờ, ngộ tính của Sở Cuồng Nhân lại khủng bố đến trình độ này, mới đi vào Tàng Kinh Các nửa ngày đã học được tất cả tu hành pháp trong đó.

Tên gia hỏa này, còn là người sao? ?

Lúc này, đủ loại dị tượng trên bầu trời tiêu tán.

Một tiếng kẽo kẹt vang lên.

Cửa Tàng Kinh Các mở ra, Sở Cuồng Nhân từ trong đó chậm rãi đi ra.

Trên người hắn, có phật quang lưu chuyển, đạo vận hiển hóa, có loại thánh khiết không nói ra được, cộng thêm tướng mạo và khí chất siêu phàm thoát tục, khiến hắn như một vị Tiên Nhân vậy, hấp dẫn ánh mắt của tất cả tăng nhân.

Mỗi ngày tăng nhân đều phải tĩnh toạ, định tính tốt nhất.

Nhưng lúc nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, vẫn có cảm giác phật tâm một trận rung động.

Đó là sự động tâm đối với sự vật tốt đẹp nhất trong nhân thế.

Là bản năng truy cầu sự hoàn mỹ của con người.

“Phật tâm như sắt, không thể lay động, A di đà phật!” Sát Tâm nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, vội vàng niệm phật một tiếng, nhưng bất giác, địch ý của ông ta với Sở Cuồng Nhân đã giảm bớt rất nhiều.

“A, đạo vận trên người Sở đạo hữu...”

Bỗng nhiên, Tuệ Tâm khẽ a lên một tiếng.

Ông ấy phát hiện, đạo vận trên người Sở Cuồng Nhân có chút dị thường, không chỉ có là đạo vận của công pháp Phật Môn, còn có đạo pháp khác.

Sát Tâm cũng phát hiện, nhìn kỹ một chút, sau đó hít vào một ngụm khí lạnh, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin được.

Trên người Sở Cuồng Nhân, ngoại trừ đạo vận của công pháp Phật Môn, còn thật rất nhiều đạo vận của các môn pháp khác.

Có kiếm đạo, quyền đạo, ngũ hành chi đạo, âm dương chi đạo...

Vô số đạo vận lưu chuyển trong cơ thể hắn, tràn ngập thần quang!

Mà lúc này, Sở Cuồng Nhân giống như một cái hồng lô, dung luyện vô số đạo vận này thành một đạo vận tuyệt thế không có gì sánh kịp!

Cỗ đạo vận này do vô số đạo vận pháp môn dung luyện mà thành, chỉ một loại lại dường như có thể nhìn thấy mọi loại đạo vận trên thế gian.

“Đây... đây là Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể!”

“Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể, chính là tuyệt thế Vô Thượng Đạo Thể đứng thứ ba trong ba ngàn thể chất! Bao nhiêu năm chưa từng xuất hiện rồi!”

“Trong truyền thuyết, một khi Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể đại thành, diệt sát Thánh Nhân dễ như trở bàn tay, là sức mạnh khủng bố nhất trên thế gian.”

Tuệ Tâm, Sát Tâm đều bị chấn động.

Bọn họ biết, Sở Cuồng Nhân có Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, đây vốn là Vô Thượng Đạo Thể nằm trong top mười của ba ngàn thể chất.

Nhưng bây giờ, hắn lại có thêm một loại Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể còn kinh khủng hơn Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm!

Khó có thể tưởng tượng, chiến lực của hắn sẽ kinh khủng đến trình độ nào!

Đạo vận trên người Sở Cuồng Nhân dần thu liễm, khôi phục bình thường, hắn chậm rãi đi đến trước mặt hai người Tuệ Tâm, Sát Tâm, cười nói: “Lần này học hỏi điển tịch trong Tàng Kinh Các, có trợ giúp cực lớn với ta, đa tạ đại sư.”

Dượi sự gia trì của thuộc tính Tọa Vong Vô Ngã, Sở Cuồng Nhân nhanh chóng học tập vô số công pháp Phật Môn, cộng thêm trước đó tích lũy nội tình, thông qua nghiên cứu vô số pháp môn, cuối cùng, trong lần hành động này, Sở Cuồng Nhân đã ngưng tụ ra Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể!

Mặc dù còn chưa đại thành, nhưng theo tu vi của hắn tăng tên, uy lực của Đạo Thể cũng sẽ được đề cao.

“Lần này tới Lôi âm Tự, đúng là quyết định chính xác.”

Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

“Sở đạo hữu nghiên cứu tu hành pháp, nhất định hao phí không ít tâm thần, ta đã để các đệ tử an bài phòng khách tốt cho ngươi rồi, đạo hữu có thể đi nghỉ ngơi.” Tuệ Tâm nói.

“Đa tạ đại sư.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, dẫn theo Lam Vũ rời đi.

Đợi khi hai người rời đi, Tuệ Tâm nhìn thoáng qua Sát Tâm, cười một tiếng, nói: “Ta nghe nói ngươi tới đây là muốn bắt Sở đạo hữu ra khỏi Tàng Kinh Các, sao vừa rồi lại không nói một tiếng thế?”

Nghe đến đây, Sát Tâm sầm mặt lại, nói: “Ngươi bảo ta bắt hắn ra cái gì, hắn đã học được tất cả công pháp trong đó rồi, ngươi còn chế nhạo ta, ngươi làm phương trượng kiểu gì vậy?”

Tính khí của Sát Tâm nóng nảy, có gì nói thẳng, ông ta và Tuệ Tâm là cùng nhau trưởng thành, quan hệ giữa hai người không phải bình thường, Sát Tâm không cung kính với Tuệ Tâm như các tăng nhân khác, tùy ý hơn nhiều.

Tuệ Tâm biết tính tình lão bằng hữu này của mình, cũng không có ý trách cứ, ông ấy chỉ nói: “Ngươi có biết hôm nay ta giao lưu phật pháp với Sở đạo hữu, có thu hoạch gì sao?”

“Có thể có thu hoạch gì?” Từ chỗ các tăng nhân khác, Sát Tâm cũng biết chuyện Tuệ Tâm và Sở Cuồng Nhân giao lưu phật pháp.

Nhưng tình huống cụ thể thì không rõ lắm, ông ta cảm thấy, cho dù Sở Cuồng Nhân tinh thông phật pháp, nhưng dù sao chỉ là một ngoại nhân, chuyện này không thể trở thành lý do khiến đối phương có thể tùy ý ra vào Tàng Kinh Các.

“Ta sắp độ kiếp, hơn nữa, qua lần giao lưu phật pháp với Sở đạo hữu này, ít nhất ta đã nắm chắc bảy thành độ kiếp thành công!”

Tuệ Tâm nói ra lời kinh người.

Lời vừa nói ra, Sát Tâm biến sắc, “Rốt cuộc hắn đã nói gì với ngươi, lại có thể khiến phật pháp của ngươi tinh tiến đến vậy?”

Phải biết, công pháp tu hành của Lôi âm Tự có liên quan rất lớn đối với tu vi phật pháp cá nhân, tu vi phật pháp càng cao thâm, uy lực của công pháp phát ra càng cường đại.

Ban đầu Tuệ Tâm sắp độ kiếp, nhưng nhiều nhất chỉ nắm chắc năm thành mà thôi, nhưng lần này trao đổi phật pháp với Sở Cuồng Nhân một phen, ông ấy lại nắm chắc bảy thành? !

Đừng xem thường hai thành này, phải biết, trên thế gian có vô số tu sĩ, nhưng không có mấy người nắm chắc bảy thành khi độ kiếp.

Sát Tâm thực sự không thể tin được, chỉ trao đổi phật pháp với Sở Cuồng Nhân một chút, Tuệ Tâm lại tinh tiến nhiều như vậy? !

Tuệ Tâm lấy ra một quyển sổ nhỏ, đưa cho Sát Tâm.

“Chính ngươi xem đi.”

“Đây là...”

Sát Tâm nhận sổ, mở ra xem, câu nói đầu tiên đã khiến sắc mặt ông ta hoảng hốt.

“Phàm là tướng, đều là hư ảo. Như gặp tướng phi tướng, tức gặp Như Lai...”

Chỉ một câu, trong đó lại ẩn chứa phật lý thâm ảo, khiến Sát Tâm nhìn mà than thở, trên quyển sổ này có khoảng mười câu.

“Chẳng lẽ những lời này đều là Sở Cuồng Nhân nói?”

“Không sai.” Tuệ Tâm gật đầu, “Những lời này là Vô Diệp thuật lại cho ta, chính là mấy lời lúc Sở Cuồng Nhân chỉ điểm cho hắn.”

Sát Tâm trầm mặc, ông ta nhìn quyển sổ trong tay, chỉ cảm thấy nó nặng đến vạn quân, nếu những lời này lưu truyền ra ngoài, chỉ sợ Sở Cuồng Nhân sẽ nhận được địa vị vô thượng trong Phật Môn.

“Khó trách ngươi lại để hắn tự do ra vào Tàng Kinh Các.”

Sát Tâm cười khổ nói.

“Người cầm quyển sổ này về nghiên cứu thật tốt đi, ngươi a, mặc dù là người trong Phật Môn, nhưng sát khí quá nặng, hi vọng những lời này có trợ giúp với ngươi.” Tuệ Tâm từ tốn nói.

“Được.”

Sát Tâm thu sổ.

Sau khi ông ấy trở về Đạt Ma Viện, nhìn quyển sổ một đêm, phía trên chỉ có mười mấy câu, gần hai trăm chữ, liếc một cái là có thể xem hết, nhưng Sát Tâm lại cân nhắc từng câu từng chữ, nhìn cả đêm.

Nhưng cả đêm này, ông ta không những không có thu hoạch gì, trong mắt lại dần lộ ra vẻ mờ mịt.

“Mấy năm nay ta giết nhiều người như vậy, thật có thể tu thành chính quả sao? ! Bỏ xuống đồ đao, lập địa thành phật? !”

“Nhưng ta bỏ xuống đồ đao, người nào sẽ bảo hộ thương sinh?”

Sát Tâm càng nghĩ càng mê mang, trên mặt lộ ra vẻ giãy dụa.

Chương 253: Sát Tâm nhập ma, giết chóc vì hộ sinh, trảm nghiệp không phải trảm người

“Vì sao, vì sao? !”

“Chẳng lẽ ta thật sự không tu được chính quả, ta vì Phật Môn, vì thương sinh làm nhiều như vậy, chẳng lẽ cuối cùng chỉ tốn công vô ích? !”

“Bỏ xuống đồ đao, lập địa thành phật?”

“Không, ta không muốn!”

Trong Đạt Ma Viện, sắc mặt Sát Tâm không ngừng thay đổi, trong mắt lộ ra vẻ giãy dụa, phật quang trên người cũng sáng tối chập chờn.

Sau một khắc, trên người ông ta bộc phát ra một cỗ linh lực cường hãn, hóa thành phong bạo, đánh nát một gian phòng!

Toàn bộ Đạt Ma Viện đều chấn động!

Vô số võ tăng vọt ra, nhìn về phía Sát Tâm.

“Đã xảy ra chuyện gì, khí tức này là của thủ tọa.”

“Thủ tọa làm sao vậy, chẳng lẽ có kẻ địch tấn công sao?”

Đám võ tăng sợ hãi, phóng về phía Sát Tâm.

Lại nhìn thấy trên người Sát Tâm mặc một bộ bào vải, trong tay cầm một thanh trường đao, đứng trong phế tích, phật quang trên người lấp loé không yên.

“Thủ tọa?”

Một tên võ tăng hiếu kỳ tiến lên hỏi thăm.

Nhưng vào lúc này, trên người Sát Tâm dần lộ ra một cỗ sát khí.

Một lão võ tăng phát hiện không thích hợp, sắc mặt đột nhiên biến đổi, giữ chặt võ tăng kia, đồng thời hô to một tiếng, “Lui về phía sau!”

Mọi người nghe vậy bắt đầu lui lại, một cỗ đao khí kinh khủng tuyệt luân từ trên người Sát Tâm bạo phát ra, đánh bay một đám võ tăng ra ngoài.

“Giết!”

“Ta không sai! !”

Hai mắt Sát Tâm đỏ thẫm, tay cầm trường đao, trên người có đao khí kinh khủng vờn quanh, quét về phía đám võ tăng.

“Không tốt, thủ tọa đã tẩu hỏa nhập ma!”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lúc này, trên bầu trời hiện lên phật quang cuồn cuộn, một chưởng ấn màu vàng ầm vang rơi xuống, muốn trấn áp Sát Tâm.

Nhưng Sát Tâm lại trảm một nhát lên không trung, chưởng ấn lập tức bị xé rách, Tuệ Tâm cũng từ không trung rơi xuống.

Ông ấy nhìn Sát Tâm, trên mặt tràn đầy ngưng trọng, “Đã xảy ra chuyện gì, vì sao Sát Tâm lại đột nhiên bị tẩu hỏa nhập ma? !”

“Chúng ta cũng không biết, lúc chúng ta đến đây, thủ tọa đã như vậy rồi.” Một đám võ tăng cũng nghi hoặc không hiểu.

Bỗng nhiên, Tuệ Tâm nhìn thấy một quyển sổ nhỏ trên mặt đất, cách không hút đến, nhìn thấy nội dung phía trên, sắc mặt không khỏi thay đổi.

Đây chính là quyển sổ hôm qua ông ấy giao cho Sát Tâm, chẳng lẽ chuyện Sát Tâm đột nhiên tẩu hỏa nhập ma có liên quan đến quyển sách này?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tuệ Tâm không khỏi lâm vào tự trách thật sâu.

“Không được, nhất định phải ngăn cản hắn!”

Trên người Tuệ Tâm tuôn ra phật quang cuồn cuộn.

Nếu để Sát Tâm tiếp tục như vậy nữa, đối phương sẽ triệt để nhập ma, cho dù Đại La Thần Tiên tới cũng cứu không được.

“Tĩnh Tâm Chú!”

Tuệ Tâm thôi động Thánh Nhân pháp của Lôi âm Tự.

Từng đợt phạm âm quanh quẩn trong hư không, mang theo một cỗ đạo vận huyền diệu, nỗ lực trấn an Sát Tâm.

Nhưng môn Thánh Nhân pháp này lại không hề có tác dụng với Sát Tâm.

Hai mắt ông ta đỏ thẫm, nắm chặt trường đao trong tay, nhìn chằm chằm Tuệ Tâm, sau đó liền xông ra ngoài, một đao kinh khủng ngang nhiên chém ra!

Đao khí tung hoành, hóa thành đao ảnh to lớn dài đến mười trượng.

Tuệ Tâm chắp tay trước ngực, hai bàn tay màu vàng kẹo lấy đao ảnh, “A di đà phật, Sát Tâm, bỏ xuống đồ đao đi!”

Tuệ Tâm quát lớn một tiếng, giống như một tiếng sấm rền.

Trong ánh mắt Sát Tâm biến ảo, lóe lên đủ loại thần sắc, có mê mang, giãy dụa, sau đó lại trở nên điên cuồng, “Giết, giết! Không giết sạch đám ma đầu các ngươi, ta tuyệt đối sẽ không buông đao xuống! !”

Ông ta rống lên một tiếng, thôi động linh lực, uy lực của đao khí tăng lên, hai tay to lớn mà Tuệ Tâm dùng phật quang ngưng tụ thành bắt đầu xuất hiện vết rách.

“Cứ tiếp tục như thế, Sát Tâm chắc chắn sẽ đọa nhập ma đạo!”

Sắc mặt Tuệ Tâm vô cùng ngưng trọng.

Giờ phút này, một đạo chưởng ấn màu vàng từ bên cạnh ông ấy đánh ra, đánh lên người Sát Tâm, ông ta bay ra ngoài hơn mười trượng.

Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ đi tới.

“Đại Sư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Sở Cuồng Nhân nghi ngờ hỏi.

“Sát Tâm nhập ma.” Tuệ Tâm nói ra.

“Giết, giết!”

Sát Tâm bị một chưởng vỗ bay lại lần nữa vọt lên.

Trong tay ông ta nắm chặt trường đao, trên người bộc phát một cỗ sát khí kinh khủng tuyệt luân, hai mắt đỏ thẫm lao thẳng về phía đám người Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân đưa tay vỗ về phía hư không.

Một bàn tay lớn vàng óng bỗng dưng sinh ra, cuốn theo phật quang và một cỗ đạo vận bàng bạc, phóng về phía Sát Tâm.

“Phục Ma Đại Thủ Ấn!”

Trong mắt đám võ tăng, Sát Tâm vô cùng cường đại bị Sở Cuồng Nhân giơ tay đánh bay ra ngoài!

Lực lượng này khiến cho tất cả mọi người ở đây đều rung động.

“Lại là một môn công pháp Phật Môn chưa từng thấy.”

Tuệ Tâm không khỏi kinh ngạc nói.

Chuyện này khiến ông ấy càng xác định Sở Cuồng Nhân là một tu sĩ Phật Môn cường đại.

Sát Tâm bị đánh bay, phun ra một ngụm máu tươi, xương cốt trên người xuất hiện vết nứt, phật quang ảm đạm đi, bởi vì trọng thương, sát ý trong mắt đã suy yếu không ít.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, đạo vận trên người hiển hóa, phật quang phun trào, trong hư không xuất hiện từng trận phạm âm, chính là Thánh Nhân pháp Tĩnh Tâm Chú!

So với Tuệ Tâm, hắn thi triển Tĩnh Tâm Chú càng thêm tinh diệu, sát ý tán đi, sắc mặt Sát Tâm dần trở nên an lành yên tĩnh.

Tuệ Tâm thấy thế, không khỏi cảm khái.

Ông ấy lĩnh hội Tĩnh Tâm Chú nhiều năm như vậy, còn không bằng người ta lĩnh hội nửa ngày, chuyện này thật sự quá đả kích người.

Không phải hắn thật sự là Phật sống chuyển thế chứ? !

Tuệ Tâm âm thầm đoán.

Nhưng lúc này cũng không phải lúc nghiên cứu thảo luận chuyện này, ông ấy vội vàng vọt tới trước mặt Sát Tâm, đỡ đối phương đứng lên.

“Sát Tâm, ngươi thế nào rồi?”

“Ta không có gì đáng ngại.” Sát Tâm cười khổ một tiếng.

“Rốt cuộc ngươi vì cái gì mà ẩu hỏa nhập ma vậy?”

“Ta xem quyển sổ mà ngươi đưa cho kia cả đêm, những lời kia quá mức tinh diệu, ta suy nghĩ không ra, sau cùng lại nghĩ đến mấy năm nay ta giết hại quá nhiều, đời này sợ không cách nào tu thành chính quả.”

“Nghĩ đến đây, trong lòng ta rất không cam lòng, lúc này mới tẩu hỏa nhập ma.”

Nói đến đây, Sát Tâm có chút sa sút tinh thần, cả người giống như già nua đi, không có khí thế vênh váo hung hăng như vừa rồi.

“Ngươi quá mức chấp nhất, bỏ xuống đồ đao, là có thể lập địa thành phật.” Tuệ Tâm thấy thế, vội vàng an ủi.

Sắc mặt Sát Tâm không ngừng thay đổi, sau đó thở dài, “Bắt đầu từ ngày mai ta sẽ từ bỏ vị trí thủ tọa Đạt Ma Viện, bắt đầu bế quan lĩnh hội phật pháp, hy vọng có thể hóa giải một thân lệ khí này của ta.”

Mặc dù nói như thế, nhưng sắc mặt ông ta vẫn vô cùng uể oải.

Ông ta tự nhận mình làm không sai, những người ông ta giết đều đáng chết, nhưng vì sao cuối cùng ông ta lại phải chịu khổ gặp nạn?

Chẳng lẽ, đây chính là khảo nghiệm của Phật sao?

“Ngu xuẩn!”

Lúc này, Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh lại khẽ quát một tiếng!

Nghe thấy vậy, mọi người không hiểu nhìn về phía hắn.

“Ngu không ai bằng, ta chưa bao giờ thấy tu sĩ nào ngu ngốc như vậy.” Sở Cuồng Nhân nhìn Sát Tâm hờ hững nói.

Sát Tâm sầm mặt lại, “Sở đạo hữu có ý gì?”

“Khúc mắc của ngươi chưa giải, lại muốn thông qua phật pháp tiêu tan lệ khí, chứng minh phật tâm, đây chính là tự hủy tương lai, không phải ngu xuẩn thì là gì?”

“Nhưng nếu không làm như vậy, sao ta có thể tu thành chính quả?”

“Ngươi giết những người kia, nên giết sao?”

“Nên giết!” Sát Tâm lạnh lùng nói.

“Nếu nên giết, vậy ngươi không sai, ngươi cũng không cảm thấy mình có lỗi, bỏ xuống đồ đao, lập địa thành phật, ngươi để xuống chỉ là đao trong tay ngươi, còn đao trong lòng ngươi, sao có thể bỏ xuống được? !”

Trong mắt Sát Tâm lại lộ ra vẻ giãy dụa, mê man, vẻ mặt không ngừng thay đổi, lại hiện lên sát ý.

Tuệ Tâm đúng bên cạnh giật mình kêu lên, không thể nào, chỉ dăm ba câu của Sở Cuồng Nhân lại khiến Sát Tâm tẩu hỏa nhập ma?

“Xin Sở đạo hữu dạy ta, ta nên làm như thế nào?” Sát Tâm duy trì một tia lý trí cuối cùng, hỏi Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói: “Ta tặng ngươi một câu, giết chóc vì hộ sinh, trảm nghiệp không phải trảm người! !”

Chương 254: Thương Hàn khiêu chiến Linh Lung công chúa, ngươi còn không bằng đom đóm

“Giết chóc vì hộ sinh, trảm nghiệp không phải trảm người!”

Lời vừa nói ra, vẻ mặt Sát Tâm đột nhiên biến đổi, đại não oanh lên một tiếng, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ cảm ngộ.

“Giết chóc vì hộ sinh, trảm nghiệp không phải trảm người…”

Sát Tâm lẩm bẩm mấy lần.

Nội tâm ông ta buông lỏng, dường như buông xuống một khối đá lớn, không nhịn được phát ra một tiếng cười vui sướng, “Ha ha, hay cho một câu giết chóc vì hộ sinh, trảm nghiệp không phải trảm người, ta hiểu, ta hiểu rồi! !”

Trên người ông ta bộc phát ra một cỗ sát khí cường hãn, nhưng cỗ sát khí này lại cực kỳ thuần túy, không có chút tà ý nào, ngược lại, lại có chút liên quan với phật quang trên người ông ta, có cảm giác cuồn cuộn, quang minh chính đại.

Tuệ Tâm vui mừng, vui vẻ thay Sát Tâm.

“Rốt cuộc ngươi đã tự chứng minh phật tâm của mình rồi.”

“Ừm.”

Sát Tâm khẽ vuốt cằm, sau đó đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, bịch một tiếng, trực tiếp quỳ gối trước mặt hắn.

“Sát Tâm đa tạ Sở đạo hữu chỉ điểm!”

Đường đường là thủ tọa Đạt Ma Viện, là Vô Thượng Chí Tôn, lại quỳ bái trước mặt một tên hậu bối, nếu chuyện này truyền đi, chỉ sợ sẽ hù dọa không ít người.

Ít nhất một đám võ tăng ở hiện trường đều bị hù dọa.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, lại vô cùng thản nhiên nhận cái lễ này, rồi nói: “Đứng lên đi.”

Sát Tâm đứng lên, trịnh trọng nói: “n đạo hữu chỉ điểm, Sát Tâm suốt đời khó quên, sau này nếu có việc cần đến ta, chỉ cần không nguy hại thương sinh, lạm sát kẻ vô tội, Sát Tâm sẽ không từ chối!”

“Đại sư khách khí.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Trong lòng hắn lại đang thầm nghĩ, không bằng ngươi cho ta mấy chục triệu thượng phẩm Linh thạch để tiêu xài một chút đi.

Chuyện mà ta không làm được, ngươi có thể hỗ trợ cái gì?

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng trên mặt Sở Cuồng Nhân vẫn bất động thanh sắc, mình chính là chưởng môn của Huyền Thiên tông, mở miệng đòi tiền như thế rất mất mặt a.

Mấy ngày tiếp theo, Sở Cuồng Nhân nhận đãi ngộ khách quý đỉnh cấp tại Lôi âm Tự, mỗi vị tăng nhân đều vô cùng tôn kính hắn.

Trong mắt rất nhiều tăng nhân, Sở Cuồng Nhân liên tiếp chỉ điểm Tuệ Tâm, Sát Tâm, không khác gì một vị Phật sống.

“Nghe nói không, Linh Lung công chúa bị người ta khiêu chiến.”

“Ách, ai dám khiêu chiến Thiếu Đế vậy?”

“Nghe nói cũng là một vị Thiếu Đế.”

Sở Cuồng Nhân vừa ăn cơm chay xong, nghe thấy mấy vị tăng nhân bên cạnh đàn trò chuyện với nhau, trong lòng hắn hơi động một chút, có chút kinh ngạc.

“Linh Lung công chúa bị người ta khiêu chiến?”

Sở Cuồng Nhân khẽ chau mày.

Một năm qua, cũng không phải Sở Cuồng Nhân và Linh Lung công chúa không có chút liên hệ nào, thỉnh thoảng Linh Lung công chúa sẽ đến Huyền Thiên tông ở vài ngày, còn mỹ danh viết, giúp tình cảm giữa Thanh Vân vương triều và Huyền Thiên tông càng thêm sâu sắc.

Hắn cũng dần sinh hảo cảm với Linh Lung công chúa.

Mặc dù chòn chưa đến mức thích, nhưng cũng nằm trong phạm vi quý mến, đừng nói đến chuyện hai người đã có tiếp xúc da thịt.

Bây giờ hắn còn là phò mã của nàng.

Nghe thấy tin nàng bị người ta khiêu chiến, hắn không khỏi có chút bận tâm.

“Công tử, có muốn đến Thanh Vân vương triều một chuyến không?”

Lam Vũ chú ý tới vẻ mặt không vui của Sở Cuồng Nhân, nàng lại vô cùng hiểu Sở Cuồng Nhân, lập tức đề nghị.

“Ừm, đi một chuyến đi, trước đó điều tra xem là ai khiến chiến Linh Lung.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Việc này cũng không khó điều tra.

Thiếu Đế là thiên kiêu xuất sắc nhất trên thế gian, vốn đã bị chú mục, một vị Thiếu Đế khiêu chiến một vị Thiếu Đế khác, chuyện như vậy không nói mọi người đều biết, nhưng chắc chắn sẽ có rất nhiều thế lực biết.

Hắn tìm tới Vô Diệp, hỏi thăm một phen.

“Người khiêu chiến Linh Lung công chúa chính là Thương Hàn của Chu Tước vực, thời gian là ngày mai, ngay tại vương cung của Thanh Vân vương triều.”

Vô Diệp nói.

“Thương Hàn, thật đúng lúc.”

Nghe thấy cái tên này, trong mắt Sở Cuồng Nhân lướt qua một tia lạnh.

Nhắc đến chuyện này, hắn vốn định rời Lôi âm Tự sẽ đến Thương tộc ở Chu Tước vực một chuyến, thứ nhất là tìm huyết mạch của bạch bào tướng, trong tay Thương Hàn có cổ kiếm Lâu thị, có lẽ sẽ có manh mối.

Thứ hai, đối phương cầm Chuẩn Đế binh trong cổ thành Lâu quốc, phóng xuất một triệu Sát Linh, chuyện này, cũng nên có kết thúc.

“Sở đạo hữu quen biết người này sao?”

“A, một tên bại tướng dưới tay ta mà thôi.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Sau khi biết được tin tức, Sở Cuồng Nhân không tiếp tục ở Lôi âm Tự nữa, dẫn theo Lam Vũ tiến về Thanh Vân vương triều.

… …

Thanh Vân vương triều.

Trong tẩm cung của Linh Lung công chúa.

“Công chúa, tối nay ngươi phải quyết đấu với Thương Hàn rồi, ngươi nhất định phải đánh hắn đến đầu rơi máu chảy nha.”

Một tỳ nữ đang thay quần áo cho Linh Lung công chúa.

Linh Lung công chúa cười nhạt nói: “Thương Hàn chính là Thiếu Đế đương thế, hơn nữa còn đạt được Huyền Hoàng Đế Khí sớm hơn ta, thời gian lĩnh hội lâu hơn ta, muốn đánh bại hắn, nào có dễ dàng như vậy.”

“A, tên gia hỏa kia lợi hại như vậy sao?”

Tỳ nữ hơi kinh ngạc.

“Đương nhiên, hơn nữa người này có chuẩn bị mà đến, ta muốn thắng trận chiến này, chỉ sợ rất khó.” Linh Lung công chúa thở dài.

“Nếu phò mã ở đây thì tốt, có hắn ở đây, tên Thương Hàn này làm gì còn uy phong nữa.” Tỳ nữ nói.

“Đó là đương nhiên.”

Nhắc đến phò mã, trên mặt Linh Lung công chúa lộ ra vẻ kiêu ngạo, “Nếu phò mã ở đây, đừng nói Thương Hàn, đến Thiếu Đế khắp thiên hạ tề tụ, hắn cũng không có gì phải sợ.”

Nàng có lòng tin rất lớn với Sở Cuồng Nhân, lòng tin này không phải mù quáng, mà dựa vào hiểu biết với Sở Cuồng Nhân mới có.

“Nếu hắn biết ta bị người khiêu chiến, không biết có lo lắng mà đến đây tìm ta không?” Linh Lung công chúa bỗng nhiên có chút chờ mong.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề, Linh Lung công chúa đi ra tẩm cung, đến giáo trường trong vương cung, nàng mặc một bộ hồng y như lửa, xinh đẹp mà cao quý.

Nàng vừa ra trận, mọi người đều có cảm giác bóng đêm cũng sáng hơn mấy phần.

Trên giáo trường.

Đám người Thanh Vân quốc chủ, Cố Trường Ca đang ngồi.

Trong giáo trường còn có một người đang đứng, người kia mặc trường bào màu đen, trong tay cầm một thanh trường kích màu đen, sắc mặt lạnh lùng.

Nhưng khi nhìn thấy Linh Lung công chúa mặc một bộ hồng y đi tới, lại có chút động dung.

Linh Lung công chúa lại không thèm nhìn hắn ta một cái, đi đến trước mặt Thanh Vân quốc chủ, thi lễ trước.

“Hoàng nhi, trận chiến này phải cẩn thận.”

Thanh Vân quốc chủ trịnh trọng nói.

Đây là chuyện của thế hệ trẻ tuổi, là Thiếu Đế khiêu chiến Thiếu Đế, mặc dù ông ta làm quốc chủ, cũng không tiện trực tiếp nhúng

tay.

“Vâng, phụ vương.”

Linh Lung công chúa nhẹ gật đầu.

Sau đó, nàng đi đến trước mặt Thương Hàn, trong tay xuất hiện một thanh loan đao, phía trên lưu chuyển hàn quang, có khắc đồ án vầng trăng.

Chính là Minh Nguyệt Đao mà mấy năm trước nàng thăm dò bí cảnh Minh Nguyệt đoạt được, thật ra nói là nàng đoạt được cũng không chính xác.

Đao này là sau khi Sở Cuồng Nhân và nàng phát sinh quan hệ mới cho nàng.

Từ đó về sau, nàng liền mang theo thanh đao này trên người, thành binh khí của nàng, đây là một thanh Thánh Khí, cũng xứng với thân phận của nàng.

“Ra tay đi.”

Linh Lung công chúa thản nhiên nói.

“Ta để ngươi xuất thủ trước.”

Thương Hàn cầm trường kích trong tay, lạnh lùng nói, hắn ta nhìn Linh Lung công chúa, trong mắt vừa có hận ý, vừa có sự chiếm hữu.

“Bốn năm trước, khuất nhục ngươi và Sở Cuồng Nhân đem đến cho ta, hôm nay ta sẽ lấy lại từ ngươi trước, đánh bại ngươi xong, ta sẽ đi tìm Sở Cuồng Nhân, rửa sạch nhục nhã!” Thương Hàn lạnh lùng nói.

Nghe thấy vậy, Linh Lung công chúa không nhịn được cười một tiếng, “Bằng ngươi cũng xứng khiêu chiến phò mã? Quả thực châu chấu đá xe, không biết lượng sức.”

“Ngươi lại khẳng định ta không thắng được Sở Cuồng Nhân như vậy sao?”

“Phò mã như trăng sáng, mà ngươi, đến đom đóm cũng không bằng.”

Chương 255: Linh Lung công chúa quật cường, ngươi dám động đến nàng, sẽ khiến tộc ngươi chôn cùng

“Phò mã như trăng sáng, mà ngươi, đến đom đóm cũng không bằng!”

Linh Lung công chúa vô cùng sùng bái Sở Cuồng Nhân.

Lại cực điểm hạ thấp Thương Hàn, đây là lời thật lòng của nàng, đồng thời nàng cũng muốn nhiễu loạn đạo tâm của Thương Hàn, tạo sơ hở.

Quả nhiên.

Sau khi nghe thấy Linh Lung công chúa nói vậy, sắc mặt Thương Hàn vô cùng âm trầm, đạo vận trên người lập tức bạo phát, hóa thành cuồng phong bao phủ, gạch đá dưới chân cũng bị nhấc lên, đánh ra bốn phương tám hướng.

Lúc này, Linh Lung công chúa động.

Nhân dịp đạo tâm của Thương Hàn bị chấn động, Minh Nguyệt Đao trong tay nàng vung ra, một đạo đao quang màu trắng bạc giống như ánh trăng phóng ra.

Đao quang thế như chẻ tre, ẩn chứa một cỗ đạo vận cường đại.

Thương Hàn hừ nhẹ một tiếng, không dùng đến binh khí, đưa tay ngưng tụ linh lực đạo vận, năm ngón tay nắm lại, đánh ra một quyền về phía hư không.

Hai cỗ lực lượng va chạm, nhấc lên tầng tầng khí lãng trong hư không, sau đó Thương Hàn bay ngược lại mấy trượng, sắc mặt có chút ngoài ý muốn.

“Không ngờ ngươi lại nắm giữ thực lực như vậy.”

Thương Hàn vốn không đặt Linh Lung công chúa ở trong lòng, hắn ta cảm thấy, Linh Lung công chúa chỉ có vận khí tốt được một đạo Huyền Hoàng Đế Khí mới trở thành Thiếu Đế, còn kém xa hắn ta.

Nhưng vừa rồi giao thủ, hắn ta mới phát hiện, thực lực của đối phương cũng không thấp hơn hắn ta.

Một chiêu bức lui Thương Hàn, Linh Lung công chúa không hề giữ lại, Minh Nguyệt Đao vung ra, từng đạo đao quang liên tiếp tuôn ra, đao quang màu trắng khiến toàn bộ đêm tối sáng lên.

Thương Hàn hừ lạnh một tiếng, “Xem ra là ta xem thường ngươi.”

Chỉ thấy hai tay hắn ta đánh ra, một cỗ đạo vận kinh khủng xen lẫn linh lực bạo phát, giống như một trận phong bạo bao phủ ra.

“Thôi Sơn Thần Chưởng!”

Một chưởng oanh ra, hai cỗ đạo vận hoàn toàn khác biệt va chạm trong hư không, khí lãng nổ tung, cấm vệ trong vương cung đều rung động.

Đây là lực lượng mà bọn họ khó có thể ngăn cản.

“Đây chính là uy lực của Thiếu Đế sao?”

“Thật mạnh, chỉ sợ đã không kém gì Chí Tôn cảnh.”

“Không ngờ Linh Lung lại có thực lực này.”

Cố Trường Ca có chút kinh ngạc nói.

Mấy năm qua, Linh Lung công chúa vẫn luôn khiêm tốn, cực ít động thủ trước mặt người ngoài, không ngờ thực lực lại cường đại như vậy.

Ngay cả Cố Trường Ca đều cảm thấy mình không bằng.

“Đúng là hiếm thấy.”

Thanh Vân quốc chủ cũng vui mừng cười một tiếng.

Mấy năm trước, ông ấy không thể làm chủ chuyện hôn nhân đại sự của Linh Lung công chúa, bây giờ nàng đã trưởng thành, một mình đảm đương một phương rồi.

“Ngươi có thực lực như vậy đúng là nằm ngoài dự liệu của ta, nhưng đáng tiếc, hôm nay ngươi nhất định bại trong tay ta!”

Thương Hàn quát lạnh một tiếng, đạo vận linh lực trên người bạo phát toàn bộ!

Một chưởng đánh ra, hóa thành một cỗ phong bạo vô hình, tất cả đao khí đều bị vỡ nát, mà Linh Lung cũng bị cỗ lực lượng này đẩy lui vài chục trượng.

Sau đó nàng bỗng nhiên lấy ra một thứ.

Đó là một cái đầu lâu màu đen!

Nàng ném cái đầu lâu màu đen kia ra ngoài, nó lớn lên theo gió, hóa thành hư ảnh một cái đầu lâu to lớn, trên thân cuồn cuộn tử khí màu xám, trong đó mơ hồ lộ ra một cỗ đạo vận Thánh Nhân.

“Thứ này được chế tạo từ hài cốt của Thánh Nhân.”

Thương Hàn kinh ngạc nói.

“Không sai, lãnh giáo uy lực hắc quang khô lâu của ta một chút đi.”

Linh Lung công chúa từ tốn nói, thúc giục đầu lâu màu đen cắn xé về phía Thương Hàn, chỗ đi đến đều có âm phong bao phủ.

Cái đầu lâu này là nàng lấy được ở bí cảnh Minh Nguyệt, sau khi Hắc Quang Thánh Nhân chết, nàng lấy đầu của ông ta luyện chế mà thành.

Đầu lâu màu đen mang theo tử khí khiến người ta bất an, Thương Hàn không dám tùy tiện chống cự, chỉ có thể tạm tránh phong mang của nó.

Hắn ta đi đến trước mặt trường kích, nắm chặt trường kích trong tay, trong khoảnh khắc này, một cỗ đạo vận không có gì sánh kịp từ trong trường kích bạo phát.

“Phi Bộc Quyết!”

Thương Hàn quát lạnh một tiếng.

Một cổ lực lượng bá đạo bộc phát ra!

Một đạo hắc quang từ trong trường kích đánh ra, rơi trên đầu lâu màu đen, trong nháy mắt đã đánh xuyên quan đầu lâu

Đạo vận Thánh Nhân trên đầu lâu màu đen bị phá, rơi xuống đất.

Mà Linh Lung công chúa bị phản phệ, sắc mặt trắng nhợt.

Nàng nhìn trường kích trong tay Thương Hàn, không thể tin nói: “Rốt cuộc đó là binh khí gì, lại có thể tuỳ tiện đánh vỡ xương đầu của Thánh Nhân?”

Phải biết, tu sĩ phía dưới Thánh Nhân rất khó phá vỡ thân thể Thánh Nhân.

Chỉ là một cái đầu của Hắc Quang Thánh Nhân, Linh Lung công chúa cũng phải luyện hóa gần một năm mới miễn cưỡng luyện chế thành đầu lâu màu đen này.

“Linh Lung công chúa, ngươi phải cảm thấy vinh hạnh, từ khi Trấn Thiên Kích lại thấy ánh mặt trời đến nay, ngươi là người đầu tiên bị nó đánh bại.”

Thương Hàn cầm trường kích trong tay, khí thế như hồng thủy, Trấn Thiên Kích bộc phát ra một cỗ đạo vận kinh khủng dung hợp với hắn ta, khiến thực lực của hắn ta tăng lên không chỉ gấp mười lần, mọi người ở đây vô cùng sợ hãi.

Trên mặt Thanh Vân quốc chủ cũng tràn đầy kiêng kị.

“Rốt cuộc trường kích này là cái gì?”

“Ngay cả Thánh Vương khí cũng không thể khiến thực lục của tu sĩ tăng lên đến trình độ này, đây là... Chuẩn Đế binh! !”

Thanh Vân quốc chủ khiếp sợ nói.

Chuẩn Đế binh, thứ này quá hiếm có, tìm khắp Thanh Vân vương triều cũng tìm không ra một kiện Chuẩn Đế binh!

“Trách không được ngươi lại tuyên bố đánh bại phò mã, thì ra là có thanh trường kích này.” Linh Lung công chúa bừng tỉnh đại ngộ.

“Trước mặt Trấn Thiên Kích, ngay cả Sở Cuồng Nhân cũng chỉ có thể nuốt hận bại trận! Linh Lung công chúa, ngươi hãy nhìn xem ta đánh bại hắn, triệt để giẫm hắn dưới chân như thế nào đi!” Thương Hàn cười ha ha nói.

Chuẩn Đế binh trong tay, lòng tin của hắn ta tăng lên chưa từng có.

“Ta đã nói, phò mã như trăng sáng, mà ngươi còn không bằng đom đóm, ngươi cho rằng có một kiện binh khí là có thể đánh bại phò mã sao, vẫn là câu nói kia, ngươi chỉ là châu chấu đá xe, không biết lượng sức mà thôi!”

“Linh Lung công chúa, chọc giận ta, ngươi không có chỗ tốt đâu!”

Sắc mặt Thương Hàn âm trầm nói.

“A, ăn ngay nói thật mà thôi.”

“Ngươi, muốn chết!”

Thấy Linh Lung công chúa duy trì Sở Cuồng Nhân như thế, Thương Hàn càng căm ghét Sở Cuồng Nhân tới cực điểm, trong lòng kìm nén một luồng khí nóng, không nhả ra thì không thoải mái, hắn ta nắm Trấn Thiên Kích trong tay, vung về phía Linh Lung công chúa.

Một cỗ đạo vận bàng bạc bạo phát, Linh Lung công chúa không có cách nào chống cự cỗ lực lượng này, bay ngược ra ngoài gần một trăm trượng, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trở nên trắng xám, khí tức vô cùng uể oải.

“Đủ rồi!” Thanh Vân quốc chủ hét lớn một tiếng, “Trận chiến này dừng lại ở đây đi, chúng ta bại.”

Thương Hàn nghe vậy, tay cầm trường kích đứng tại chỗ, nhìn Linh Lung công chúa thản nhiên nói: “Công chúa còn chưa chính miệng nhận thua, trận chiến này còn không tính kết thúc.”

Thanh Vân quốc chủ nhìn về phía Linh Lung công chúa, lại thấy đối phương kiên định nói: “Ta có thể thua, nhưng muốn ta nhận thua với ngươi, không có khả năng!”

Nàng đã xem mình là nữ nhân của Sở Cuồng Nhân, tuyệt đối không thể làm nhục Sở Cuồng Nhân mà nhận thua với người khác!

“Hoàng nhi, đừng hành động theo cảm tính.”

Thanh Vân quốc chủ vội vàng khuyên can Linh Lung công chúa.

Nhưng đối phương vẫn quật cường như cũ.

“Rất tốt, rất tốt! Ta phải nhìn xem xương cốt của ngươi cứng rắn tới trình độ nào!” Thương Hàn giận quá hóa cười, lại muốn lần nữa ra tay.

“Tạp chủng, ngươi dám động nàng, ta sẽ để cả tộc ngươi chôn cùng!”

Lúc này, một giọng nói vô cùng băng lãnh bỗng nhiên vang lên.

Mọi người nhìn lên bầu trời, chỉ thấy có hai người đạp không mà đến.

Một người trong đó mặc bạch bào, bên hông treo cổ kiếm xinh đẹp, dường như đạp lên ánh trăng mà đến, phong thái rung động lòng người.

Chương 256: Giết một tên tạp chủng làm sao đủ, để bọn họ kính cẩn chờ đợi đại giá

Hai người Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ cùng nhau đi tới, đến vương cung.

Đám người Linh Lung công chúa, Thanh Vân quốc chủ thấy thế, sắc mặt đại hỉ.

Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt mọi người, nhìn thấy Linh Lung công chúa bị thương, trong mắt bắn ra một đạo hàn quang băng lãnh.

Hắn đưa tay thi triển Xuân Phong Hóa Vũ Thuật, một trận gió nhu hòa thổi qua người Linh Lung công chúa, nhanh chóng chữa trị thương thế của nàng.

Nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đến, hai mắt Thương Hàn tỏa sáng, không sợ hãi chút nào, "Sở Cuồng Nhân, ngươi đến rất đúng lúc, hôm nay..."

Hắn ta còn chưa dứt lời, một cỗ đạo vận vô cùng kinh khủng bạo phát, hóa thành một tòa thần sơn nghiền ép mà ra, trực tiếp đập lên người Thương Hàn.

Lực lượng vô cùng kinh khủng, khiến Thương Hàn trực tiếp bay ra ngoài gần một trăm trượng, nện trên thành cung, phát ra một tiếng oanh minh thật lớn.

"Tạp chủng, ngươi nhảy nhót rất vui vẻ đó."

Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nói.

Trong phế tích, Thương Hàn đột nhiên vọt ra, trên người đầy bụi đất, khóe miệng còn có vết máu, vô cùng chật vật.

"Sở Cuồng Nhân! !"

"Hôm nay ta muốn đánh bại ngươi, rửa sạch nhục nhã!"

Thương Hàn bị một chưởng đánh bay, chẳng những không nhụt chí, ngược lại, chiến ý trên người hắn ta càng thêm hừng hực, đạo vận kinh khủng và Trấn Thiên Kích trong tay tượng trợ lẫn nhau, khí thế điên cuồng tăng lên.

Chỉ là Tôn giả cảnh, nhưng khí thế hắn ta phát ra không thua gì Thánh Nhân, hư không bốn phía rung chuyển, thanh thế to lớn!

Đây chính là lực lượng của Chuẩn Đế binh!

“Sở Cuồng Nhân, thử xem sự lợi hại của Trấn Thiên Kích đi!”

“Thánh Nhân pháp, Cửu Thiên Phong Tai!”

Thương Hàn nổi giận gầm lên một tiếng, khua Trấn Thiên Kích trong tay.

Từng đạo đạo vận lưu chuyển, xen lẫn trong hư không, từ trên trời giáng xuống, hóa thành một trận phong bạo màu đen, điên cuồng lao về phía Sở Cuồng Nhân!

Phong bạo màu đen giống như thiên tai!

Mỗi luồng gió đều có thể phá hủy một ngọn núi!

Ngàn vạn luồng gió xen lẫn thành phong bạo, uy lực mạnh đến mức muốn xé rách hư không, khiến tất cả mọi người chấn động theo.

“Lực lượng thật kinh khủng!”

“Cho dù là Vô Thượng Chí Tôn cũng khó có thể ngăn cản một kích này!”

“Một kích này đã đạt đến cấp bậc Thánh Nhân đi!”

Mọi người nhìn thấy phong bạo trước mặt, chấn kinh đến mức nuốt một ngụm nước bọt.

Sở Cuồng Nhân vẫn đứng bất động tại chỗ, giống như bị cỗ phong bạo màu đen này nhằm vào, khiến hắn phải thừa nhận áp lực kinh khủng nhất.

Nhưng sự thật không phải như vậy, hắn không hề bị ảnh hưởng, giống như cỗ phong bạo có thể hủy thiên diệt địa này chỉ là một trận gió mát ngày hè.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Sở Cuồng Nhân động.

Chỉ thấy hắn chậm rãi tay lên, bàn tay trắng noãn.

Nhưng bên trong lại ẩn chứa một cỗ cự lực khủng bố đến thiên địa cũng vì đó mà rung chuyển, chậm rãi đánh về phía phong bạo.

Một chưởng nhẹ nhàng, nhưng hư không lại không thể chịu đựng được loại lực lượng kinh khủng này, trong khoảnh khắc phát ra tiếng vang ầm ầm, khí lãng dọa người tuôn ra giống như thạch đầu rơi vào mặt hồ, nhấc lên gợn sóng to lớn.

“Phá!”

Một tiếng quát nhẹ!

Đạo vận kinh khủng mang theo linh lực phun trào ra, hóa thành một tòa thần sơn đánh vào phong bạo màu đen.

Trong chớp mắt, phong bạo đầy trời cứ thế bị đánh nát, vô số luồng gió màu đen không cách nào hội tụ, tán ra bốn phía.

Lực lượng kinh khủng dồi dào như thần sơn thế như chẻ tre, thẳng tiến không lùi, khóa chặt Thương Hàn.

Đối mặt với cỗ lực lượng này, Thương Hàn tay cầm Trấn Thiên Kích, lại lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Không, không, tại sao có thể như vậy? !”

“Lực lượng của hắn, làm sao lại mạnh mẽ đến mức này?”

Trong lòng Thương Hàn điên cuồng rống giận, thôi động linh lực trong cơ thể, muốn ngăn cản một chưởng này của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng hoàn toàn không cần, cho dù hắn ta nỗ lực thế nào đều không ngăn cản được một chưởng này, lực lượng thần sơn không hề giữ lại rơi trên người hắn ta.

Ầm! !

Một tiếng vang thật lớn, Trấn Thiên Kích rời khỏi tay Thương hàn bay ra ngoài, mà bản thân hắn ta đã bị đánh đến xương cốt bạo liệt, phun ra máu tươi.

Ngay khi hắn ta bị đánh bay ra ngoài, một đạo lưu quang vạch phá bầu trời đuổi kịp hắn ta, là Sở Cuồng Nhân xông tới, vươn tay túm cổ hắn ta, xách hắn ta giữa hư không.

Lúc này, xương cốt trên người Thương Hàn đã vỡ vụn, căn bản không có chút khí lực nào, cả người giống như một đống vải rách, không đứng thẳng nổi.

Hắn ta nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo cực độ rung động và không thể tin được, hắn ta, lại không thể tiếp nổi một chưởng của Sở Cuồng Nhân? !

Phí hết tâm tư lấy được Chuẩn Đế binh, lại không có chút tác dụng nào!

“Mau buông Thiếu Đế nhà ta ra.”

Người hộ đạo của Thương Hàn không thể ngồi yên, từ trong hư không đi ra, đưa tay thì đánh ra một chưởng về phía Sở Cuồng Nhân.

“Cút!”

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, giống như sấm sét, lại giống như thực chất, trong giọng nói mang theo một cỗ đạo vận bạo phát, như gợn sóng khuếch tán ra ngoài.

Một chưởng kia không ngừng run rẩy, chưa đến một cái hô hấp đã bị tan rã, ngay cả người hộ đạo cũng bị bay ngược ra ngoài.

“Đây là Thiên Lôi Hống của Lôi âm Tự!”

Người hộ đạo kia không thể tin được nhìn Sở Cuồng Nhân, làm sao cũng không nghĩ ra tại sao Sở Cuồng Nhân lại biết công pháp của Lôi âm Tự? !

Một tiếng đẩy lui người hộ đạo, Sở Cuồng Nhân còn không thèm nhìn đối phương.

Ánh mắt hắn rơi lên người Thương Hàn, từ tốn nói: “Cho rằng cầm Trấn Thiên Kích là có thể muốn làm gì thì làm sao?”

“Ở trước mặt ta, ngươi vẫn không đáng giá nhắc tới như tới, chỉ cần ta nguyện ý, động một ngón tay cũng có thể xóa bỏ ngươi.”

“Hiện tại, ta hỏi, ngươi đáp.”

Sở Cuồng Nhân túm cổ Thương Hàn, thản nhiên nói: “Nói cho ta biết, cổ kiếm Lâu thị trong tay ngươi, là có được từ đâu?”

“Sở Cuồng Nhân, ta sẽ không nói cho ngươi.”

Thương Hàn hữu khí vô lực nói.

Hắn ta không biết vì sao Sở Cuồng Nhân lại hỏi về chuyện cổ kiếm Lâu thị, nhưng chỉ cần Sở Cuồng Nhân muốn biết, hắn ta sẽ không để đối phương biết.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, thản nhiên nói: “Không nói cũng được, đến lúc đó ta sẽ đến Chu Tước vực, hỏi Thương gia cũng được.”

“Còn ngươi... Bây giờ thì chết đi.”

Nói xong, giữ năm ngón tay hắn có đạo vận cuồng bạo lưu chuyển, trong một cái chớp mắt đã bạo phát, sinh cơ của Thương Hàn triệt để đoạn tuyệt.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi dám giết ta? ! Ta là Thiếu Đế Thương gia, ngươi không sợ gây ra cuộc đại chiến giữa hai bên sao?”

Thương Hàn không thể tin nói.

“Ngươi biết không? Bởi vì ngươi phóng thích đại quân một triệu Sát Linh, Thiên Vũ tông đã có hơn mười ngàn tu sĩ bị mất mạng!”

“Thiên Vũ tông, là thế lực phụ thuộc của Huyền Thiên tông ta, ngươi nói bút trướng này nên tính toán thế nào? Giết một tên tạp chủng như ngươi, làm sao đủ được? !”

“Thương tộc, cũng phải trả giá đắt!”

Nói xong, năm ngón tay của Sở Cuồng Nhân bóp lại, lực lượng vô cùng cuồng bạo từ đầu ngón tay hắn phun ra ngoài, trong nháy mắt đã khiến thân thể Thương Hàn vỡ nát, hóa thành huyết vụ đầy trời.

Cùng lúc đó, theo Thương Hàn bỏ mình, Huyền Hoàng Đế Khí trong cơ thể đối phương bay ra, bị Sở Cuồng Nhân bắt được, thu vào Càn Khôn giới.

Trước khi chết, đôi mắt Thương Hàn trừng lớn, vẫn không thể tin được Sở Cuồng Nhân lại thật sự giết mình.

“Thiếu Đế! !”

Trên mặt người hộ đạo của Thương Hàn tràn đầy chấn kinh, bi thương, ông ta nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, “Sở Cuồng Nhân, ngươi quá làm càn!”

Sở Cuồng Nhân liếc mắt nhìn ông ta, cầm đầu Thương Hàn ném ra, “Ta có thể làm càn hơn, cầm đầu hắn ta trở về, nói cho tộc trưởng, Thánh Nhân Thương tộc biết, ba ngày sau, ta sẽ đích thân đến bái phỏng! Để bọn họ... Kính cẩn chờ đợi đại giá! !”

Nghe thấy Sở Cuồng Nhân nói vậy, thân thể người hộ đạo của Thương Hàn hung hăng run lên, không dám thất lễ, vội vàng cầm đầu Thương Hàn rời đi.

Chương 257: Thương tộc thương lượng đối sách, Sở Cuồng Nhân đã tới

“Phò mã, ta biết ngươi sẽ đến.”

Giải quyết xong Thương Hàn, Linh Lung công chúa đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, nhìn người mình thích, trong mắt nàng không kiềm chế được lộ ra hoan hỉ.

“Ừm, ngươi không sao chứ?” Sở Cuồng Nhân hỏi.

“Xuân Phong Hóa Vũ Thuật của phò mã vô cùng bất phàm, đã không có gì đáng ngại.” Linh Lung công chúa cười nói.

“Vậy là tốt rồi.”

Sau đó, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Trấn Thiên Kích cắm trên mặt đất cách đó không xa, đưa tay vận chuyển linh lực, cách không hút nó tới.

Trấn Thiên Kích đã bị Thương Hàn luyện hóa, nhưng bây giờ Thương Hàn đã chết, ấn ký phía trên cũng biến mất, một lần nữa trở thành vật vô chủ.

Mọi người nhìn kiện Chuẩn Đế binh này, ánh mắt hỏa nhiệt.

Phải biết, đây chính là một kiện Chuẩn Đế binh, uy lực vô cùng to lớn.

Thương Hàn là Thiếu Đế, nhưng luận thực lực thì không mạnh hơn Chí Tôn bao nhiêu, được Chuẩn Đế binh gia trì, lại có thể bộc phát ra chiến lực ngang với Thánh Nhân, có thể thấy được kiện Chuẩn Đế binh này quý giá đến cỡ nào.

Nếu để cho Vô Thượng Chí Tôn thậm chí là Thánh Nhân sử dụng thì sao?

Chiến lực sẽ tăng lên như thế nào? !

Nhưng bây giờ kiện Chuẩn Đế binh này ở trong tay Cuồng Nhân, cho bọn họ mười lá gan cũng không dám động thủ cướp đoạt.

… …

Vương cung, trong cung điện.

Thanh Vân quốc chủ sai người ta chuẩn bị yến hội, chiêu đãi Sở Cuồng Nhân.

“Phò mã, ngươi dự định đến Thương tộc sao?”

Thanh Vân quốc chủ hỏi.

“Tự nhiên, lời đã nói ra, chẳng lẽ lại đổi ý?”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

“Nói thế nào Thương tộc cũng là đạo thống Thánh Nhân, ngươi cứ tùy tiện tiến đến như vậy, có phải quá nguy hiểm không?”

“Thiên Vũ tông tổn thất một vạn sáu ngàn nhân mạng, không thể chết vô ích.”

Sở Cuồng Nhân nói.

Bởi vì Thương Hành phóng thích đại quân một triệu Sát Linh, Thiên Vũ tông tử thương vô số, mà Huyền Thiên tông là chủ thượng của Thiên Vũ tông, cần phải để Thương tộc trả giá, nếu không còn ai cam tâm tình nguyện đi theo Huyền Thiên tông nữa?

“Tâm ý của phò mã đã quyết, quả nhân cũng không tiện ngăn cản, quả nhân còn có chuyện muốn thương lượng với phò mã một chút.”

“Ngươi và ta đều là người một nhà, mời phụ vương nói.”

Sở Cuồng Nhân gọi một tiếng phụ vương, Linh Lung công chúa ngồi bên cạnh nghe vậy, tâm hoa nộ phóng, mà Thanh Vân quốc chủ cũng mặt mày hớn hở.

“Là như vậy, quả nhân sắp độ kiếp, nghe nói trong Huyền Thiên tông có một lợi khí độ kiếp, có thể dẫn đạo lực lượng thiên kiếp, không biết quả nhân có thể mượn dùng một lát không?” Thanh Vân quốc chủ nói.

Ông ta nói đến lợi khí độ kiếp, chính là Tị Lôi Thần Châm mà ngày xưa Huyền Kỳ Tôn Giả dủ dụng để độ kiếp.

“Chuyện này không thành vấn đề, lát nữa ta sẽ truyền tin cho Như Yên trưởng lão, để nàng sai người đưa Tị Lôi Thần Châm tới đây, mặt khác, đợi khi giải quyết chuyện của Thương tộc xong, ta sẽ luyện chế mấy viên đan dược cho phụ vương, bảo đảm độ kiếp sẽ không xảy ra chuyện gì.” Sở Cuồng Nhân nói.

“Như vậy quá tốt rồi.” Sắc mặt Thanh Vân quốc chủ vui vẻ.

Ông ta đã sớm nghe nói đến trình độ luyện đan của Sở Cuồng Nhân, nếu có được đan dược của đối phương phụ trợ, ông ta sẽ nắm chắc hơn, nghĩ đến đây, ông ta lại nhìn Sở Cuồng Nhân, càng nhìn càng thuận mắt.

Lúc trước lựa chọn kết thông gia với Sở Cuồng Nhân, có thể nói là lựa chọn chính xác nhất của ông ta, cho dù ban đầu, ông ta cũng không ngờ trong thời gian ngắn như vậy mà đối phương đã lấy được thành tựu này.

Ở trong vương cung của Thanh Vân vương triều một ngày.

Sau đó Sở Cuồng Nhân bắt đầu tiến về Thương tộc.

… …

Chu Tước vực.

Thương tộc.

Lúc người hộ đạo của Thương Hàn mang đầu Thương Hàn trở về, toàn bộ Thương tộc vì thế mà chấn động, tất cả tộc nhân vô cùng phẫn nộ.

“Tên Sở Cuồng Nhân này thật sự quá ngông cuồng!”

“Chỉ là mấy cái mạng của Thiên Vũ tông, lại dám giết Thiếu Đế, quả nhiên tên gia hỏa này là kẻ điên.”

“Không sai, rốt cuộc hắn có biết như vậy sẽ có hậu quả gì không, chẳng lẽ hắn muốn dẫn phát đạo thống chi chiến sao?”

“Hừ, đánh thì đánh, thật sự cho rằng chúng ta sợ hắn sao?”

“Không thể qua loa được.”

Trên đại sảnh, đám cao tầng Thương tộc vô cùng oán giận chuyện Sở Cuồng Nhân giết chết Thương Hàn, cũng có người lo lắng.

“Được rồi, tranh thủ thời gian thương lượng đối sách đi.”

Lúc này, một giọng nói đánh gãy tiếng nghị luận của mọi người.

Một nam tử trung niên mặt chữ quốc lên tiếng, người này chính là tộc trưởng Thương tộc, cũng là phụ thân của Thương Hàn.

Thương Hàn bị giết, ông ta là người phẫn nộ nhất, nhưng làm tộc trưởng, ông ta vô cùng rõ ràng chuyện lúc này rất nghiêm trọng, ông ta không được phép mất lý trí.

Mọi người nghe vậy dần bình phục nỗi lòng.

“Thực lực của Sở Cuồng Nhân cường đại, không thể khinh thường, ngày xưa hắn đã trảm hai vị Thánh Nhân của Mộ Dung gia, bây giờ còn chưa bằng đạo thống Chí Tôn nữa, theo ta thấy, không thể đối cứng với hắn được.”

Một trưởng lão mở miệng nói.

Ông ta là người khá thanh tỉnh trong số những người ở đây, biết Sở Cuồng Nhân không dễ chọc, nếu đối cứng với đối phương, chỉ sợ sẽ lưỡng bại câu thương.

“Không thể đối cứng, chẳng lẽ phải chịu thua hắn sao, Sở Cuồng Nhân giết Thiếu Đế, chúng ta còn phải chịu thua hắn, nếu chuyện này truyền đi, chẳng phải sẽ mất hết thể diện sao, lại nói, cho dù chúng ta chịu thua, ngươi có thể cam đoan Sở Cuồng Nhân sẽ từ bỏ ý đồ không?”

Có trưởng lão phản đối.

“Không sai, mọi người đều biết vì sao Thánh Nhân của Mộ Dung gia không còn, chỉ vì một tên đệ tử, Sở Cuồng Nhân đã đánh đến Mộ Dung gia, diệt hai vị Thánh Nhân, hắn chính là một kẻ điên.”

“Nếu chúng ta không chuẩn bị sớm, kết cục cũng giống vậy.”

“Vậy cũng chưa chắc, Mộ Dung Hiên là sư đệ của Sở Cuồng Nhân, hắn làm ra chuyện đó vì sư đệ của mình thì có thể lý giải, nhưng Thiên Vũ tông chỉ là một thế lực phụ thuộc mà thôi, cho dù một vài tên đệ tử bị giết, nhưng cũng không đến mức ăn thua với chúng ta đi.”

“Có đạo lý…”

Mọi người nghị luận ầm ĩ, thương lượng các loại đối sách.

Cuối cùng mọi người quyết định xem thái độ của Sở Cuồng Nhân trước, bọn họ gặp chiêu lại phá chiêu, nhưng cũng phải làm tốt chuẩn bị tùy thời khai chiến.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Thương tộc nhanh chóng hành động.

Đến vị Thánh Nhân sau lưng Thương tộc cũng giống như lâm đại địch!

Trong một ngày này.

Một chiếc Thận Lâu to lớn đi đến không phận của Thương tộc.

Tất cả trưởng lão và tộc trưởng Thương tộc đều vọt ra.

“Một chiếc Tiên Chu thật lớn!”

“Huyền Thiên tông lại có bảo vật như vậy.”

Thận Lâu to lớn lơ lửng trên không phận của Thương tộc, tất cả tu sĩ ở trong tộc địa của Thương tộc đều nhìn thấy, nội tâm rung động.

Mà trên mặt những những người biết chuyện lại tràn đầy ngưng trọng.

Bọn họ biết.

Trên Thận Lâu kia có một người.

Một người đủ để huyên náo Thương tộc đến long trời đất lở!

“Cuối cùng hắn đã đến rồi.”

“Cũng không biết lần này Thương tộc có thể vượt qua cửa ải khó khăn này không.”

“Sở Cuồng Nhân, ta muốn nhìn xem hắn có thể cuồng đến mức nào.”

Chỗ sâu trên Thương tộc.

Trên một ngọn núi, một lão giả ngồi xếp bằng đột nhiên mở hai mắt ra, nhìn chằm chằm Thận Lâu, trong mắt lộ ra một tia băng lãnh.

“Sở Cuồng Nhân, hi vọng ngươi đừng quá phận, nếu không Thương tộc chính là nơi chôn thây của ngươi.”

Lão giả này chính là vị Thánh Nhân duy nhất ở Thương tộc.

Mặc dù chỉ có một vị Thánh Nhân, nhưng phần lớn đạo thống Thánh Nhân cũng không dám xem thường Thương tộc, bởi vì thực lực của vị Thánh Nhân này rất cao, cao hơn phần lớn Thánh Nhân sau lưng các đạo thống Thánh Nhân.

Lần này Sở Cuồng Nhân đến bái phỏng Thương tộc, Thánh Nhân Thương tộc đã sớm chuẩn bị kỹ càng, cho dù hai bên nổi lên xung đột, ông ta cũng có tự tin đánh bại đối phương! !

Sở Cuồng Nhân để Lam Vũ lưu lại trên Thận Lâu, hắn lẻ loi một mình bước vào phạm vi lãnh địa của Thương tộc.

Một đám đệ tử nhìn thấy hắn, chấn kinh bởi tướng mạo khí chất và khí chất của hắn, đồng thời trái tim cũng đập nhanh không thôi, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Chương 258: Ngươi tự sát tạ tội đi, là ta quá ngây thơ rồi

Không ít người biết chuyện Sở Cuồng Nhân đến bái phỏng Thương tộc.

Thậm chí, một số Thánh Nhân đều chú ý tới việc này, lúc Sở Cuồng Nhân đến Thương tộc, linh niệm của các Thánh Nhân cũng theo sát mà đến.

Phần lớn đều là Thánh Nhân của Chu Tước vực.

Bọn họ đang dùng linh niệm trao đổi.

“Sau Mộ Dung gia, chẳng lẽ Sở Cuồng Nhân lại đại náo Thương tộc sao, cũng không biết lần này Thương tộc có thể chịu nổi hay không?”

“Ai biết được.”

“Tên Sở Cuồng Nhân này đúng là càn rỡ, ta lại hi vọng Thánh Nhân Thương tộc có thể cho hắn một bài học.”

“Mặc dù càn rỡ, nhưng người ta cũng là sư xuất có tên, Thiên Vũ tông chết nhiều người như vậy, hắn làm chưởng môn đến đây đòi nợ, cũng là hợp tình hợp lí, chúng ta có thể nói gì chứ?”

Chuyện xảy ra ở cổ chiến trường có rất nhiều người biết.

Chỉ cần có lòng, muốn điều tra xem ai thả đại quân một triệu Sát Linh ra là biết.

Mặc dù có vài Thánh Nhân có cùng thái độ với Thương tộc, cảm thấy Thiên Vũ tông chết nhiều người như vậy cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Sở Cuồng Nhân lại vì chuyện nhỏ này mà đến Thương tộc, bọn họ còn biện pháp nào chứ?

Thương tộc làm sai trước, Sở Cuồng Nhân sư xuất có tên, một vài Thánh Nhân muốn tìm sai lầm của Sở Cuồng Nhân cũng không có lí do gì.

… …

Trong Thương tộc.

Sở Cuồng Nhân vượt qua vô số đệ tử Thương tộc tay cầm binh khí, trên mặt tràn đầy đề phòng, chậm rãi đi đến trước mặt tộc trưởng Thương tộc, thản nhiên nói: “Sở Cuồng Nhân, đến đây bái phỏng!”

Lời nói rơi xuống, một cỗ kiếm chi đạo vận vô cùng cuồng bạo bao phủ ra.

Cỗ đạo vận này quá mạnh mẽ, một số đệ tử Thương tộc không kịp phản ứng đã bị áp nằm rạp trên đất, không thể động đậy.

“Ngại quá, ta không thích có người cầm binh khí chĩa về phía ta như vậy.” Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Tộc trưởng Thương tộc thấy thế biến sắc, “Sở Cuồng Nhân, lần này ngươi đến Thương tộc là muốn làm gì?”

“Nói nhảm, ta cũng không nhiều lời nữa, Thương Hàn phóng thích đại quân một triệu Sát Linh, khiến Thiên Vũ tông, chính là thế lực phụ thuộc Huyền Thiên tông ta bị thương nặng, thương vong thảm trọng, bút trướng này, ta cảm thấy phải tính rõ ràng với các ngươi một chút." Sở Cuồng Nhân lạnh như băng nói.

Sau đó hắn nhìn về phía tộc trưởng Thương tộc, "Ngươi chính là phụ thân của Thương Hàn đúng không, con không được dạy tốt là lỗi của cha, ngươi, tự sát tạ tội đi."

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây đều xôn xao.

Tự sát tạ tội?

Sở Cuồng Nhân lại muốn chủ một tộc tự sát tạ tội? !

"Sở Cuồng Nhân, ngươi đừng làm càn, Thiên Vũ tông chỉ là một đạo thống Chí Tôn, chỉ chết một số người mà thôi, ngươi giết Thiếu Đế tộc ta rồi còn không dừng tay, muốn tộc trưởng tự sát tạ tội, không khỏi quá bá đạo đi!"

Một trưởng lão đi tới, phẫn nộ quát.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, liếc mắt nhìn đối phương một cái, đưa tay cách không thôi động Thao Thiết pháp, hút đối phương đến trước mặt mình, bóp chặt cổ đối phương.

Mọi người thấy thế, sắc mặt đại biến, một cỗ đạo vận bạo phát, khóa chặt Sở Cuồng Nhân, lúc nào cũng có thể động thủ.

"Chỉ một số người? Hơn mười ngàn tính mạng, trong miệng ngươi chỉ là một số người? Thương tộc, khẩu khí thật lớn!"

Năm ngón tay của Sở Cuồng Nhân bóp chặt, trong nháy mắt đạo vận kinh khủng đã bóp nát gân cốt huyết nhục của trưởng lão trong tay, đoạn tuyệt khí tức sinh mệnh của đối phương, sau đó hút vào không gian Thao Thiết, triệt để luyện hóa.

"Cuồng vọng, dám giết người trước mặt chúng ta!"

"Ngươi thật sự muốn khai chiến sao?"

Một đám trưởng lão trợn mắt nhìn Sở Cuồng Nhân, nhưng Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, vẫn như là dáng vẻ không sợ hãi như cũ.

“Nói nhiều như vậy, các ngươi có tiến lên một bước không?”

Sở Cuồng Nhân đảo mắt qua mọi người, mặc dù đám trưởng lão này đều chất vấn hắn, nhìn khí thế hung hăng, nhưng thủy chung không ai dám đứng ra, đừng nói đến chuyện ra tay với hắn.

Lời hắn nói khiến sắc mặt đám trưởng lão Thương tộc đỏ lên, nhưng vẫn không ai dám đứng ra.

Bọn họ thật sự sợ Sở Cuồng Nhân!

“Sở Cuồng Nhân, có phải ta tự sát tạ tội, việc này đến đây là chấm dứt không?” Tộc trưởng Thương tộc trầm giọng nói.

“Ngoài ra, các ngươi phải xây một tòa lăng mộ cho Thiên Vũ tông ở gần thành Thổ Dương, mai táng những người đã chết vì chống cự đại quân một triệu Sát Linh, ta muốn Thánh Nhân Thương tộc tự mình đến đó, thủ linh trăm năm! !”

Lời vừa nói ra, chỗ sâu trong Thương tộc đột nhiên bộc phát ra một cỗ khí tức vô cùng kinh khủng, một lão giả tóc trắng xoá chậm rãi đi tới, trên người lưu chuyển một cỗ đạo vận Thánh Nhân cường hãn.

Người này, chính là Thánh Nhân Thương tộc!

“Ngươi nói, muốn ta đi thủ linh cho đám kiến hôi kia trăm năm? !”

Giọng nói của Thánh Nhân Thương tộc vô cùng lạnh lùng.

Sở Cuồng Nhân ngước mắt nhìn đối phương một chút, “Chú ý đến lời nói của ngươi, đó là liệt sĩ của Thiên Vũ tông, không phải kiến hôi.”

“Đều như nhau cả thôi!”

Thánh Nhân Thương tộc quát lên một tiếng, đạo vận Thánh Nhân kinh khủng giống như thủy triều liên tiếp, không ngừng khuếch tán ra.

“Trong mắt ta, bọn họ không khác gì đám kiến hôi, mà ngươi lại muốn ta đi thủ linh cho đám kiến hôi kia trăm năm!”

“Sở Cuồng Nhân! Ngươi làm càn, ngươi đang nhục nhã ta!”

Thánh Nhân Thương tộc giận không nhịn nổi.

Ông ta là Thánh Nhân a!

Áp đảo vạn vạn sinh linh, tính cách ngạo nghễ, nhưng lúc này Sở Cuồng Nhân lại muốn ông ta đi thủ linh cho một đám kiến hôi?

Đây không phải đang nhục nhã ông ta thì là cái gì?

Trong bóng tối, các Thánh Nhân đang quan sát tình thế cũng có chút líu lưỡi, không ngờ Cuồng Nhân lại đưa ra yêu cầu như vậy.

Đối với Thánh Nhân mà nói, chuyện này rất khó tiếp nhận.

“Ta chỉ có hai điều kiện này, một, phụ thân Thương Hàn, tự sát tạ tội, hai, Thánh Nhân đi thủ linh cho các liệt sĩ kia trăm năm.”

“Không có khả năng! !”

Thánh Nhân Thương tộc giận dữ hét lên.

Sở Cuồng Nhân trầm mặc một lát, thật lâu, hắn than nhẹ một tiếng, nói: “Thứ nhất ta không cần tiền tài, thứ hai không muốn các ngươi cắt đất, ta đang nói chuyện tử tế với các ngươi, chỉ muốn lấy lại công đạo cho người đã chết, không ảnh hưởng đến người vô tội, vốn nghĩ rằng các ngươi sẽ đáp ứng…”

“Nhưng bây giờ xem ra, là ta quá ngây thơ rồi.”

“Nợ máu, nhất định phải trả bằng máu! ! Vậy hôm nay, đừng trách ta ở đây… Đại khai sát giới! !”

Lời nói rơi xuống, kiếm chi đạo vận trên người hắn càng thêm mãnh liệt bá đạo, quét ngang Thương tộc, trong đó còn trộn lẫn sát ý băng lãnh thấu xương!

Trong nháy mắt, tất cả người của Thương tộc đều cảm thấy da đầu run lên.

Một trận đại chiến, trong nháy mắt bạo phát!

Trong lòng Thánh Nhân Thương tộc biết Sở Cuồng Nhân khó đối phó, xuất thủ trước!

Một quyền đánh ra, đạo vận Thánh Nhân bạo phát!

Sở Cuồng Nhân giơ kiếm chặn lại, hai cỗ lực lượng va chạm, bộc phát ra khí lãng, đánh bay đám đệ tử Thương tộc có tu vi không đủ ra ngoài.

“Tất cả đệ tử dưới Chiến Vương cảnh, lui ra khỏi chiến trường!”

Tộc trưởng Thương tộc hô to một tiếng.

Ông ta đã điều tra một số năng lực của Sở Cuồng Nhân, biết đối phương có lợi khí quần chiến như Thao Thiết pháp trong tay, cho nên quần chiến căn bản vô dụng, đệ tử bình thường đi lên chỉ có thể tăng lên thương vong vô nghĩa.

Thậm chí còn có thể trở thành 'Thực vật' bổ sung linh lực cho đối phương.

“Mở đại trận của Thương tộc ta!”

Tộc trưởng Thương tộc lại lần nữa lớn tiếng nói.

Chỉ thấy trên mặt đất có từng đạo phù văn vô cùng huyền diệu lưu chuyển, một cỗ lực lượng cường đại, cùng loại với Chiến Vương lĩnh vực, nhưng lại mạnh hơn vô số lần đè ép lên người Sở Cuồng Nhân.

“Ha, dùng thủ đoạn giống như trọng lực áp chế ta sao?”

“Nhưng dù vậy, các ngươi lại có thể làm gì được ta? !”

Sáu đại vô thượng căn cơ trong cơ thể Sở Cuồng Nhân đồng thời nở rộ ánh sáng chói mắt, linh lực mãnh liệt vận chuyển trong cơ thể hẳn, triệt tiêu trận pháp áp chế.

Chương 259: Thiên Sát Bất Bại Thể hiển uy, đại chiến Thánh Nhân lục bộ

Linh lực mãnh liệt từ trong cơ thể hắn phun trào ra, triệt tiêu áp chế trận pháp.

Mà Thánh Nhân Thương tộc lại nhân cơ hội này tấn công về phía Sở Cuồng Nhân, đạo vận kinh khủng lưu chuyển, một quyền đánh ra khiến người ta có cảm giác như trời đất sụp đổ.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, rút kiếm muốn trảm.

Nhưng lúc này, trên mặt đất bỗng nhiên tuôn ra một cỗ hấp lực kinh khủng, cỗ hấp lực này không phải nhằm vào người, mà nhằm vào kiếm trong tay Sở Cuồng Nhân, khắp mặt đất giống như biến thành một khối nam châm lớn!

Sở Cuồng Nhân bị cỗ hấp lực này ảnh hưởng, tốc độ rút kiếm chậm chạp hơn, chỉ có thể giơ kiếm cản trước ngực, đón đỡ công kích của Thánh Nhân Thương tộc, lực phản chấn to lớn đánh bay hắn ra ngoài gần một trăm trượng!

“Dưới mặt đất có thứ gì đó ảnh hướng đến kiếm của ta.”

Sở Cuồng Nhân cau mày nhìn lòng đất.

Ngoài ra, hắn chú ý tới, trong tay Thánh Nhân Thương tộc cũng không có bất kỳ vũ khí gì, nói cách khác, thứ bên dưới không chỉ nhằm vào kiếm, còn nhằm vào các vũ khí kim loại khác.

“Xem ra đúng là nam châm rồi, thứ có được từ lực như vậy, chỉ có Nguyên Từ Thiết trong truyền thuyết đi!” Sở Cuồng Nhân cười nói.

Các tộc nhân Thương tộc cười dài nói: “Không sai, Sở Cuồng Nhân, chúng ta sớm đã điều tra phương thức chiến đấu của ngươi rồi, thực lực của ngươi đúng là vô cùng cường hãn, nhưng phần lớn đều là kiếm đạo, cho dù là Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật hay là kiếm trận của ngươi cũng vậy, đó chính là thủ đoạn chính để ngươi đối phó với Thánh Nhân!”

“Chỉ cần hạn chế kiếm của ngươi, ít nhất chiến lực của ngươi đã giảm bớt một nửa, trước khi ngươi đến, ta đã sai người chôn xuống dưới đất gần ngàn cân Nguyên Từ Thiết rồi, bây giờ, Côn Ngô Kiếm hay kiếm trận của ngươi đều không có cách sử dụng, cộng thêm ảnh hưởng từ đại trận tộc ta, hôm nay, ngươi chắc chắn phải chết! !”

Đám người tộc trưởng Thương tộc lộ ra dáng vẻ đã tính trước.

Các Thánh Nhân đang bí mật quan sát cũng có chút kinh ngạc, không ngờ trong ba ngày ngắn ngủi, Thương tộc đã chuẩn bị nhiều như vậy.

“Sở Cuồng Nhân gặp nguy hiểm rồi.”

“Đúng vậy, không thể dùng kiếm đạo, ít nhất chiến lực của Sở Cuồng Nhân giảm bớt một nửa, như vậy sao có thể ứng phó với Thánh Nhân Thương tộc?”

“Không sai, hơn nữa Thánh Nhân Thương tộc đã đến lục bộ, mạnh mẽ hơn phần lớn Thánh Nhân trên thế gian.”

“Chẳng lẽ hôm nay Sở Cuồng Nhân lại chết ở đây?”

Mọi người đột nhiên cảm thấy có chút khó tin.

Những năm gần đây, Sở Cuồng Nhân mang tới cho bọn họ rất nhiều chấn kinh, trong lúc mơ hồ, hắn đã cho người ta cảm giác vô địch đương thế!

Không phải vô địch một đời trẻ tuổi.

Mà chính là vô địch đương thế!

Mặc dù có chút khoa trương, nhưng mấy năm qua, Sở Cuồng Nhân đã phát triển theo xu thế này, khiến người ta có cảm giác không thể chiến thắng hắn.

Ngay cả Thánh Nhân cũng phải thừa nhận sự cường đại của đối phương.

Nhưng bây giờ, hắn sắp thua?

“Đáng tiếc, tuyệt thế thiên kiêu đứng đầu như vậy, nếu hắn không chết, chỉ sợ một vạn năm sau đều là thời đại của hắn!”

Một vị Thánh Nhân không nhịn được cảm khái một tiếng.

“Chết cũng tốt, có hắn, thiên kiêu của các đạo thống chúng ta sẽ không có ngày nổi danh.” Cũng có Thánh Nhân vui mừng với kết quả này.

“Còn chưa thể kết luận được, Sở Cuồng Nhân còn chưa tới tuyệt cảnh đâu.”

Có Thánh Nhân thản nhiên nói.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người nhìn về phía chiến trường.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân vốn đã đến tuyệt cảnh trong cái nhìn của mọi người lại không hoảng hốt, vẻ mặt ung dung, không lo lắng về tình cảnh của mình.

“Các ngươi đúng là hiểu ta rất rõ, biết dùng thứ áp chế thủ đoạn của ta, nhưng đáng tiếc, các ngươi biết chỉ là ta của trước kia, chuẩn bị của các ngươi... Còn thiếu rất nhiều! !”

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân thu Côn Ngô Kiếm vào Linh Khư trong cơ thể, sau đó trên người bộc phát ra một cỗ sát khí và đạo vận vô cùng khủng bố! !

Thiên Sát Bất Bại Thể! !

Phát động!

Sát khí khủng bố tuyệt luân giống như thủy triều bao phủ ra, một vài tu sĩ có thực lực và đạo tâm yếu một chút đã bị cỗ lực lượng này chấn nhiếp!

“Cỗ sát khí kia, thật là khủng khiếp!”

“Đây là thủ đoạn gì vậy?”

“Chờ một chút, đây là khí tức Đạo Thể, sát khí, Đạo Thể, chẳng lẽ chính là Vô Thượng Đạo Thể, Thiên Sát Bất Bại Thể trong truyền thuyết!”

Đồng tử của tộc trưởng Thương tộc đột nhiên co rụt lại, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

Thiên Sát Bất Bại Thể chính là Đạo Thể khủng bố đứng trong mười vị trí đầu trong ba ngàn thể chất, cũng không kém hơn Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm.

Sở Cuồng Nhân lại nắm giữ Đạo Thể này!

Trên tình báo không có thông tin này!

Không nói tộc nhân Thương, ngay cả đám Thánh Nhân quan chiến cũng biến sắc, cực kì chấn động khi biết Sở Cuồng Nhân nắm giữ Đạo Thể này.

“Không phải Đạo Thể của hắn là Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm sao? Làm sao đột nhiên lại là Thiên Sát Bất Bại Thể rồi, đây rốt cuộc là chuyện gì? !”

“Đáng chết, ai có thể nói cho ta biết, đây là tình huống gì không?”

“Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, Thiên Sát Bất Bại Thể, đều là tuyệt thế đạo thế xếp thứ sáu thứ bảy trong ba ngàn thể chất, một mình hắn đã nắm giữ hai loại đạo thể này, không khỏi quá kinh khủng đi! !”

Trong ba ngàn thể chất chỉ có ba mươi loại Vô Thượng Đạo Thể mà thôi, tương lai chỉ cần không chết, thành Thánh là chuyện ván đã đóng thuyền.

Thậm chí sinh ở thời đại đạo hiển hóa, đại tranh chi thế, còn có cơ hội trùng kích đế vị, trở thành Đại Đế uy chấn thiên địa!

Tu sĩ bình thường có được một loại Vô Thượng Đạo Thể chính là thiên đại tạo hóa, được đạo thống coi trọng, trở thành thiên chi kiêu tử, hưởng vô số tài nguyên.

Nhưng một mình Sở Cuồng Nhân lại nắm giữ hai loại!

Hai loại Vô Thượng Đạo Thể tập hợp trên cùng một người!

“Đáng chết!”

Thánh Nhân Thương tộc không ngờ Sở Cuồng Nhân còn có thủ đoạn này, nhưng việc đã đến nước này, không có khả năng cứu vãn nữa.

“Giết!”

Quát to một tiếng, Thánh Nhân Thương tộc đột nhiên giết ra.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, cũng thôi động linh lực, sát khí hội tụ trên tay đánh ra, đạo vận và sát khí dồi dào hình thành một quyền ấn màu đen, mang theo khí tức hủy diệt dạo người bạo phát! !

Đạo vận Thánh Nhân và Đạo Thể chi lực va chạm, hư không oanh một tiếng trực tiếp nổ tung, kình khí cuồng bạo giống như thủy triều khuếch tán ra.

Các Chiến Vương, Tôn giả của Thương tộc bị chấn lui ra ngoài.

Giữa sân, chỉ có Sở Cuồng Nhân và Thánh Nhân Thương tộc đang chém giết.

Thánh Nhân Thương tộc nhìn như già nua, nhưng trong mỗi chiêu thức đều ẩn chứa uy năng cường đại, mọi hành động đều có thể rung chuyển sơn hà.

Thiên Sát Bất Bại Thể của Sở Cuồng Nhân cũng cực kỳ khủng bố, mặc dù khoảng cách đến đại thành còn bốn mươi phần trăm, nhưng uy lực bạo phát ra cũng không kém hơn Thánh Nhân lục bộ của Thương tộc.

Hai người chém giết, uy thế khiến mọi người ở đây cảm thấy tim đập nhanh.

“Cửu Thiên Phong Tai! !”

Thánh Nhân Thương tộc thôi động Thánh Nhân pháp, ông ta thi triển ra một chiêu này vô cùng mạnh, so với Thương Hàn giống như một trời một vực!

Phong bạo cuồng bạo kia cuốn về phía Sở Cuồng Nhân, bên trong ẩn chứa lực lượng đủ diệt sát đa số Thánh Nhân từ lục bộ trở xuống.

“Thiên Sát pháp tướng!”

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, thôi động thần thông chuyện dụng của Thiên Sát Bất Bại Thể, sát khí kinh khủng sát hội tụ quanh người hắn, hình thành một bóng người màu đen to lớn, lộ ra một cỗ tuyệt thế chiến ý!

Bóng người này đánh ra một quyền, không khí bị đè ép, bộc phát ra một tiếng ầm vang kinh khủng!

Hai cỗ lực lượng tuyệt thế đụng vào hau, khiến toàn bộ lãnh địa Thương tộc điên cuồng rung động, mặt đất bị xé nứt, vô số kiến trúc bị phá hủy…

Một đám tộc nhân Thương tộc sơ suất bị năng lượng loạn lưu cuốn vào, trong nháy mắt liền bị chấn vỡ, ngay cả cặn cũng không còn.

Dưới năng lượng cuồng bạo này, ngay cả linh niệm Thánh Nhân cũng không thể quan sát trận chiến này rõ ràng được.

“Trận chiến này, đoán chừng là một trong những trận chiến đấu giữa tồn tại đỉnh phong dưới Đại Thánh đi.”

“Không ngờ Sở Cuồng Nhân lại có chiến lực này, Thiên Sát Bất Bại Thể, Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm… Yêu nghiệt a!”

Chương 260: Trảm Thánh Nhân Thương tộc, chính ngươi làm hay là ta động thủ

Thiên Sát Bất Bại Thể đối cứng với Thánh Nhân lục bộ!

Theo chiến đấu, Sở Cuồng Nhân càng ngày càng nắm giữ Thiên Sát Bất Bại Thể thuần thục, Thiên Sát pháp tướng càng thêm ngưng thực!

Một quyền lại một quyền, sát khí mãnh liệt khuấy động, khủng bố vô biên.

Ngay cả Thánh Nhân Thương tộc là Thánh Nhân lục bộ cũng cảm thấy từng trận áp lực, thôi động đạo vận Thánh Nhân cũng chỉ miễn cưỡng ngăn chặn mà thôi.

Trải qua một phen kịch chiến, Sở Cuồng Nhân và Thánh Nhân Thương tộc đều bị đẩy lui hơn trăm trượng, hai người nhìn nhau, đều nhìn thấy sát ý trong mắt nhau!

“Sở Cuồng Nhân, trận chiến này nên kết thúc rồi.”

Thánh Nhân Thương tộc lấy một vật từ trong ngực ra.

Đó là một đóa hoa hồng yêu diễm, phía trên còn có đạo vận huyền diệu, các Thánh Nhân trong bóng tối nhìn thấy đóa hoa hồng này đều kinh ngạc.

“Đây là Tàng Huyết Hoa.”

“Thánh Dược Tàng Huyết Hoa, trong truyền thuyết, vật này có thể kích phát tiềm lực của tu sĩ, phát huy chiến lực viễn siêu bình thường.”

“Đúng vậy, không ngờ Thánh Nhân Thương tộc lại cất giấu thứ này.”

Chỉ thấy Thánh Nhân Thương tộc thôi động linh lực, trong nháy mắt Tàng Huyết Hoa trong tay vỡ nát, hóa thành đám điểm đỏ yêu diễm bị ông ta hấp thu.

Cùng lúc đó, khí tức của ông ta không ngừng tăng lên.

Thánh Nhân thất bộ!

Ông ta từ Thánh Nhân lục bộ tăng lên thành Thánh Nhân thất bộ!

Chỉ chênh lệch một bước, nhưng chiến lực không chỉ tăng lên một cấp bậc, lúc này chiến lực của Thánh Nhân Thương tộc vô cùng mạnh, khí thế thả ra đã có thể bóp méo hư không bốn phía.

“Đúng vậy, nên kết thúc thôi!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Chỉ thấy trên người hắn đột nhiên tách ra thần huy vô biên, từng cỗ đạo vận lưu chuyển trên người hắn, quyền đạo, kiếm đạo, đao đạo, tự nhiên chi đạo, ngũ hành chi đạo, lôi đình chi đạo, phật đạo...

Vố số đạo vận vờn quanh, lúc này dường như Sở Cuồng Nhân đã hóa thân thành Đạo Tổ, khiến mọi người kinh thán, rung động!

“Nhiều đạo vận như vậy, sao hắn có thể làm được?”

“Trời ạ, cỗ lực lượng này... Chẳng lẽ là Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể! Không thể nào, không thể nào, không phải thật chứ?”

“Vô Thượng Đạo Thể, gần với Hỗn Độn thể, Huyền Hoàng Thiên Tôn thể Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể! ! Trời ạ, sao hắn lại có?”

Ngay cả các Thánh Nhân kiến thức rộng rãi, nhưng lúc này cũng phải trợn tròn mắt.

Trên người một người có một loại Vô Thượng Đạo Thể đã là thiên đại tạo hóa, trên người Sở Cuồng Nhân có Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, Thiên Sát Bất Bại Thể đã được các Thánh Nhân kết luận là xưa nay chưa từng có.

Nhưng bây giờ, đối phương lại thi triển ra Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể!

Ba loại Vô Thượng Đạo Thể!

Chuyện này còn muốn người ta sống không?

Cộng thêm bản thân hắn ngưng tụ ra sáu loại vô thượng căn cơ, ngay cả Vô Thượng Đạo Thể cũng chưa chắc đã làm được việc này.

Các Thánh Nhân không dám tưởng tượng tại sao Sở Cuồng Nhân có thể làm được chuyện này.

Thánh Nhân Thương tộc cũng bị hù dọa, nhưng như vậy càng khiến ông ta kiên định suy nghĩ giết chết Sở Cuồng Nhân, ông ta gầm lên một tiếng, thôi động một kích mạnh nhất của mình!

“Cửu Thiên Đại Phong Tai!”

Sau khi sử dụng Tàng Huyết Hoa, Thánh Nhân Thương tộc bộc phát ra một cỗ đạo vận không có gì sánh kịp, trên không trung không ngừng có cuồng phong điên cuồng tuôn ra, phong bạo màu đen che đậy ánh nắng.

Một kích này, lại tạo thành cảnh tượng khủng bố giống như tận thế!

Áp lực kinh khủng bao phủ bốn phương tám hướng.

Sở Cuồng Nhân đứng trong bóng tối, bị phong bạo màu đen khóa chặt, nhưng đạo vận ánh sáng trên người vẫn vô cùng loá mắt!

“Vạn pháp chi lực! !”

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, vô số đạo vận trong cơ thể ngưng tụ thành một cỗ lực lượng chí cường, trong nháy mắt bạo phát! !

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân khép hai ngón tay lại, kiếm chỉ hướng lên trời!

Cỗ sức mạnh to lớn này kết hợp với sát khí dồi dào, từ đầu ngón tay hắn phun ra ngoài, hóa thành một đạo quang mang vạn trượng, tạo thành kiếm ảnh ba màu vàng đen và tím!

Vạn pháp chi lực, thiên sát chi khí, cộng thêm kiếm khí do Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm sở tu ra, tam đại Vô Thượng Đạo Thể kết hợp, sẽ tạo ra lực lượng khủng bố cỡ nào?

Đó là cỗ lực lượng đủ khiến Thánh Nhân kinh sợ!

“Chém!”

Một tiếng quát nhẹ, Sở Cuồng Nhân vung kiếm chỉ ra!

Kiếm ảnh tuyệt thế mang theo xu thế bất khả kháng, trong nháy mắt xé rách phong bạo màu đen, không giữ lại rơi lên người Thánh Nhân Thương tộc.

Dưới cỗ lực lượng này, ngay cả thân thể Thánh Nhân cũng yếu ớt giống như một trang giấy, tùy tiện bí xé thành hai nửa!

Lượng lớn thánh huyết phun ra ngoài, vẩy xuống mặt đất.

Phù một tiếng.

Thân thể Thánh Nhân bị chém thành hai nửa rơi xuống đất.

Sở Cuồng Nhân đứng trong hư không, bộ bạch bào ống tay lớn theo gió bay lên, tóc đen phấp phới, trên người vẫn còn sót lại sát khí.

Lúc này, hắn giống như tiên!

Càng giống như một vị cuồng tiên!

Các Thánh Nhân bí mật quan sát đều mất tiếng.

Sở Cuồng Nhân bày ra thực lực quá mức khủng bố, không chỉ như thế, tư thái vô địch đương thế trên người hắn càng thêm rõ ràng!

“Từ nay đến một vạn năm sau, chính là thời đại của người này!”

“Đại tranh chi thế xuất hiện một tên quái vật như thế, cũng không biết là chuyện tốt, hay là chuyện xấu đây!”

“Thủ đoạn của Sở Cuồng Nhân không tầm thường, một mình hắn có thể sánh bằng một, không, thậm chí là mấy đạo thống Thánh Nhân.”

“Thánh Nhân cao cao tại thượng, ngươi đã có ba vị Thánh Nhân bị người này chính tay chém giết rồi, quá kinh khủng.”

Linh niệm của các Thánh Nhân giống như thủy triều thối lui.

Trận chiến hôm nay, Sở Cuồng Nhân khiến bọn họ quá mức rung động, bọn họ phải trở về khôi phục một chút.

Thánh Nhân Thương tộc bị trảm, tất cả con cháu trong Thương tộc đều rung động đến tột đỉnh, nhìn Sở Cuồng Nhân trên không trung, trong mắt chỉ còn lại tuyệt vọng.

Chỗ dựa lớn nhất của Thương tộc đã bị người ta tiêu diệt, bọn họ còn có thể lấy cái gì đấu với đối phương đây?

Nghĩ đến đây, trong lòng bọn họ vô cùng tuyệt vọng, hoảng sợ.

Hơn nữa càng không có chút nào sùng kính với Thiếu Đế Thương Hàn đã chết, trong lòng đang chửi ầm lên.

Đều tại Thương Hàn đã mang đến một kẻ địch khủng bố như thế!

“Sở Cuồng Nhân, ngươi đã chém giết Thánh Nhân tộc ta, không khỏi quá mức bá đạo đi!” Tộc trưởng Thương tộc quát ầm lên.

“Thứ nhất, ta có thực lực, thứ hai, ta có lí do chính đáng, thứ ba, ta đã cho các ngươi cơ hội.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, chậm rãi hạ xuống mặt đất, đưa tay hút thi thể Thánh Nhân Thương tộc vào không gian Thao Thiết luyện hóa.

Linh lực vốn đã hao tổn trong quá trình chiến đấu với Thánh Nhân nhanh chóng khôi phục.

“Hiện tại, ngươi, tự sát tạ tội, hay là muốn ta tự tay động thủ đây?!” Sở Cuồng Nhân nhìn tộc trưởng Thương tộc nói.

“Ngươi, ngươi...”

Tộc trưởng Thương tộc tức giận đến toàn thân run rẩy, ông ta đánh ra một chưởng về phía Sở Cuồng Nhân, ngay sau đó quay người bỏ chạy về phía xa.

Sở Cuồng Nhân hời hợt đánh vỡ công kích của đối phương, nhìn bóng dáng chạy trốn của đối phương, lắc đầu, “Ngu xuẩn.”

Ngay cả Thánh Nhân Thương tộc hắn cũng có thể giết, tu vi của tên tộc trưởng Thương tộc này chỉ là Vô Thượng Chí Tôn mà thôi, trong mắt những người khác có lẽ vô cùng cường đại, nhưng ở trước mặt hắn, làm gì có tư cách chạy trốn đây.

Nhưng hắn còn chưa động thủ, chỉ thấy mấy vị trưởng lão Thương tộc liếc nhau, bay ra, ngăn cản tộc trưởng Thương tộc!

“Tộc trưởng, ngươi không thể đi!”

“Ngươi đi, chúng ta phải làm sao bây giờ? !”

“Vì Thương tộc, xin ngươi hi sinh đi!”

Mấy vị trưởng lão của Thương tộc ngăn cản tộc trưởng Thương tộc lại, nói.

“Phản rồi, phản rồi, các ngươi là một đám phản đồ! !”

Nhìn thấy cảnh này, tộc trưởng Thương tộc tức đến xanh cả mặt, trong lòng tuôn ra một cỗ bi ai nồng đậm.

Ông ta không nghĩ tới, bản thân chưa chết trong tay Cuồng Nhân, đã bị tộc nhân đưa vào tuyệt cảnh trước!

Chương 261: Manh mối về hậu nhân của bạch bào tướng, chưởng môn cao thượng

Cao thủ trong tộc liên hợp, cùng nhau tấn công về phía tộc trưởng Thương tộc.

Mặc dù tộc trưởng Thương tộc là Vô Thượng Chí Tôn, nhưng dưới sự liên thủ của mọi người, dần dần hiện ra vẻ gắng gượng, cộng thêm bị tộc nhân vây công, nản lòng thoái chí, sơ suất một chút, bị một chiêu đánh trúng ngã xuống.

“Đúng là trò cười.”

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh thấy vậy, không nhịn được vỗ tay.

Sắc mặt mấy vị trưởng lão có chút xấu hổ.

Nhưng vì giữ tính mạng, bọn họ chỉ có thể làm như vậy.

Chỉ thấy một trưởng lão áp tộc trưởng Thương tộc đi lên trước, “Sở đạo hữu, Thương gia đắc tội đạo hữu, tội đáng chết vạn lần, mà ông ta còn là phụ thân của Thương Hàn, Sở đạo hữu muốn chém muốn giết, hay là muốn làm gì cũng được.”

Sở Cuồng Nhân cũng không nhìn trưởng lão kia một cái, mà lấy cổ kiếm Lâu thị trong Càn Khôn Giới ra, từ tốn nói: “Ta hỏi ngươi, thanh cổ kiếm Lâu thị trong tay Thương Hàn này là từ đâu có được?”

“Xem ra, lai lịch của thanh cổ kiếm Lâu thị này rất quan trọng với ngươi, nhưng ta tuyệt đối sẽ không nói cho ngươi nửa chữ.”

Tộc trưởng Thương tộc cười lạnh một tiếng nói.

Ông ta biết hôm nay mình sẽ phải chết, đã như vậy, sao ông ta có thể nói ra chuyện để Sở Cuồng Nhân được lợi chứ?

“Thanh kiếm này, có chút quen thuộc.”

Lúc này, một vị trưởng lão đột nhiên lên tiếng.

Tộc trưởng Thương tộc nghe vậy, tức giận đến suýt nữa thổ huyết.

Móa nó, muốn phá chuyện của ông ta như vậy sao?

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, nhìn về phía trưởng lão kia, “Nói đi, thanh cổ kiếm này quen thuộc thế nào, ngươi đã từng gặp nó ở đâu?”

Trưởng lão kia nghĩ một lát, “Mấy năm trước, ta từng đến Vân Thành, chỗ đó có một chi của Thương tộc, ta đã nhìn thấy thanh cổ kiếm này ở đó, nhưng cũng không để trong lòng.”

Mặc dù chất liệu làm cổ kiếm Lâu thị đặc thù, nhưng ngoại trừ có thể mở kết giới bên ngoài Lâu thành ra, cũng không có tác dụng khác.

Đối với người không biết đến bảo tàng Lâu quốc mà nói, thanh cổ kiếm Lâu thị này còn không bằng một kiện Chí Tôn khí bình thường.

Cho nên, lúc ấy vị trưởng lão này cũng không để trong lòng.

Không ngờ mấy năm sau, ông ta lại nhìn thấy thanh cổ kiếm kia trong trường hợp này, quả thật khiến ông ta rất bất ngờ.

“Ta nhớ ra rồi, Thiếu Đế, à không, thời gian trước Thương Hàn cũng đến Vân Thành một chuyến.” Một vị con cháu của Thương tộc bỗng nhiên nói.

“Vân Thành, một chi của Thương tộc …”

Sở Cuồng Nhân như nghĩ tới cái gì.

Xem ra, cổ kiếm Lâu thị này là do Thương Hàn đoạt được tại một chi của Thương tộc, trong một chi của Thương tộc này có hậu nhân của bạch bào tướng sao?

“Xem ra ta phải đến Vân Thành một chuyến.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

“Sở đạo hữu, nếu ngươi không chê, ta có thể dẫn đường cho ngươi.” Trưởng lão bên cạnh bỗng nhiên nịnh nọt nói.

Sở Cuồng Nhân nghĩ một lát, dù sao cũng là một chi của Thương tộc, dẫn một vị trưởng lão Thương tộc đến đó sẽ thuận tiện hơn rất nhiều, vì vậy liền đồng ý.

“Đúng rồi, Sở đạo hữu, vậy ông ta thì sao?”

Trưởng lão Thương tộc chỉ vaog tộc trưởng Thương tộc nói..

“Giết.”

Sở Cuồng Nhân bình thản nói.

Việc này không cần hắn động thủ, sẽ có người làm thay hắn.

Một lát sau, đường đường là tộc trưởng Thương tộc, một vị Vô Thượng Chí Tôn lại biệt khuất chết trong tay một tộc nhân của mình.

“Một vị Thánh Nhân, một vị Vô Thượng Chí Tôn, như vậy cũng đủ an ủi vong linh của các liệt sĩ Thiên Vũ tông đi.”

Một trưởng lão thận trọng nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, liếc nhìn đối phương một cái, cái liếc kia như một thanh lợi kiếm lạnh thấu xương, như muốn đâm vào trái tim vị trưởng lão kia.

Hai chân đối phương mềm nhũn, vội vàng quỳ xuống đất, “Là ta lắm mồm, xin Sở đạo hữu, không, xin Sở chưởng môn tha cho ta một mạng.”

“Hơn mười nghìn tính mạng, Thánh Nhân và tộc trưởng Thương tộc các ngươi há có thể đền bù được?”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Nghe thấy câu này, tất cả mọi người trong Thương tộc đồng loạt quỳ xuống, toàn thân run rẩy, bị một cỗ hoảng sợ bao phủ.

Sở Cuồng Nhân có ý gì?

Chẳng lẽ hắn vẫn chưa giết đủ sao?

Chẳng lẽ hắn muốn tiêu diệt toàn bộ Thương tộc mới cam tâm sao?

Không người nào dám hỏi, tất cả mọi người đang sợ hãi, bọn họ biết tính mạng mình hoàn toàn phụ thuộc vào suy nghĩ của Sở Cuồng Nhân.

“Từ hôm nay trở đi, Thương tộc thay phiên phái mười vị Tôn giả tiến về Thiên Vũ tông, thủ linh cho người đã chết, nghe theo Thiên Vũ tông sai khiến, kỳ hạn ngàn năm! Nếu có vi phạm, Thương tộc, không cần tồn tại nữa.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, đối với hắn mà nói, hiện tại Thương tộc đã không có chút nào uy hiếp, mà thủ phạm phóng thích một triệu Sát Linh Thương Hàn đã chết, còn dính líu đến một vị tộc trưởng, một vị Thánh Nhân nữa.

Trong chiến đấu, Thương tộc thương vong vô số kể.

Những người còn lại, giết hay không giết đã không có ý nghĩa gì, chẳng bằng giữ tính mạng bọn họ, trợ giúp xây dựng lại Thiên Vũ tông đi.

Nghe thấy hắn nói vậy, tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra.

Còn sống thì tốt, còn sống thì tốt rồi.

Còn chuyện đến thủ linh cho các liệt sĩ của Thiên Vũ tông, nghe Thiên Vũ tông sai khiến, làm nô cho đối phương, mặc dù những chuyện này khiến Thương tộc không còn mặt mũi nào, nhưng bọn họ thật sự sợ Sở Cuồng Nhân, không dám có bất kỳ chống lại gì.

“Đi thôi, đến Vân Thành.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lần này tới Thương tộc, ngoại trừ đòi lại công đạo cho những người đã chết của Thiên Vũ tông, quan trọng nhất chính là tìm được hậu nhân của bạch bào tướng.

Chuyện Sở Cuồng Nhân bái phỏng Thương tộc, chém một vị Thánh Nhân truyền ra ngoài, không ít thế lực biết được đều kinh hồn táng đảm.

Một năm trước, vì Mộ Dung Hiên, hắn đã chém hai vị Thánh Nhân của Mộ Dung gia, một năm sau lại như thế, vì một thế lực phụ thuộc chém một vị Thánh Nhân lục bộ của Thương tộc, Sở Cuồng Nhân bá đạo khiến tất cả mọi người đều vô cùng e dè.

Nhưng hết lần này tới lần khác, chuyện đối phương làm ra đều có lý do chính đánh, đây mới là chuyện mọi người bất đắc dĩ nhất, một số thế lực muốn liên hợp lại đè ép Sở Cuồng Nhân cũng không lấy được cớ nào.

Đương nhiên, bọn họ cũng có thể tùy tiện mượn cớ, nhưng điều kiện tiên quyết là, bọn họ có thể áp chế được Sở Cuồng Nhân.

Hiện nay trong các đạo thống Thánh Nhân, không có mấy thế lực có thực lực này.

Gần cổ chiến trường, trong Thiên Vũ tông.

Vừa nhận được tin tức Sở Cuồng Nhân đại náo Thương tộc, tộc trưởng Thiên Vũ tông chấn động, lập tức cúi đầu về phía Huyền Thiên tông ở nơi xa.

“Chưởng môn cao thượng! !”

Phía sau ông ta, một đám trưởng lão, đệ tử cùng nhau quỳ trên mặt đất, khom mình hành lễ về phía Huyền Thiên tông.

“Chưởng môn cao thượng! !”

“Chưởng môn cao thượng…”

Lãnh Trường Không có chút lo lắng nói: “Tông chủ, mặc dù chưởng môn lấy lại công đạo cho chúng ta, nhưng hắn liên tiếp trảm sát Thánh Nhân, không bị các Thánh Nhân ghen ghét, rước họa vào thân chứ?”

“Chưởng môn làm việc, tự nhiên có đạo lý của hắn, còn chuyện các Thánh Nhân ghen ghét, khẳng định là có, nhưng, như vậy thì sao?”

Trên mặt Thiên Vũ tông chủ hiện lên vẻ tôn sùng, “Muốn tìm chưởng môn gây phiền phức, bọn họ phải ước lượng thực lực của mình mới được, không nói đến chuyện chưởng môn trảm Thánh Nhân là có lý do chính đáng, bọn họ không tìm được lý do đối phó chưởng môn, cho dù có, cũng có rất ít người có thể địch lại thực lực của chưởng môn.”

“Sau lưng chưởng môn còn có mấy đạo thống Thánh Nhân Huyền Thiên tông, Thanh Vân vương triều, Bạch Liên giáo chèo chống, mặt khác, ta nghe nói danh tiếng của chưởng môn cũng dần dần lưu truyền trong Phật Môn, không ít tu sĩ Phật Môn xem hắn là phật sống trên trần thế, dựa vào những chuyện này, không ai dám tuỳ tiện động đến chưởng môn.”

Hiện tại, cho dù là bối cảnh hay là thực lực của Sở Cuồng Nhân đều khủng bố đến trình độ khiến người ta giận sôi.

Muốn đối phó hắn, thật sự rất khó khăn.

Sở Cuồng Nhân đến Thương tộc náo ra chuyện như thế, Thiên Vũ tông càng thêm khăng khăng một mực với Huyền Thiên tông, hơn nữa, các thế lực phụ thuộc khác cũng càng thêm kiên định suy nghĩ ôm chặt bắp đùi Huyền Thiên tông này.

Chương 262: Một chi Thương tộc ở Vân Thành, không thể nào, vừa đến đã gặp kịch bản dung tục

Chu Tước vực, Vân Thành.

Bốn vực trong Thương Khung tinh vô cùng rộng lớn, có ngàn vạn đạo châu.

Mà Vân Thành nằm ở một đạo châu tên là Hoàng Phong tại Chu Tước vực, trong Hoàng Phong đạo châu, cũng coi như một thành lớn.

Trong Vân Thành có ba thế lực mạnh nhất, theo thứ tự là một chi của Thương tộc, một chi của Bái tộc và Cổ Thủy tông.

Ba thế lực này vẫn luôn cai quản mạch máu kinh tế và các loại tài nguyên tu hành của Vân Thành, sau lưng đều có đạo thống Thánh Nhân làm chủ.

Nhưng gần đây, chi nhánh của Thương tộc không được tốt lắm.

Vân Thành, trong đại sảnh Thương tộc.

Thương Long đang mở họp với mấy vị trưởng lão, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

“Hôm nay Bạch chấp sự tới báo cáo, nói cửa hàng của chúng ta lại bị người của Bái tộc đến gây chuyện, đánh vỡ không ít thứ.”

“Mặt khác, mỏ quặng Linh thạch ở phía bắc cũng bị chiếm.”

“Cứ tiếp tục như thế, chúng ta sẽ tiêu đời.”

“Hôm trước người của Bái gia lại đến cửa đề thân.”

“Đáng chết, đám người kia đúng là không biết xấu hổ, làm nhiều chuyện âm hiểm như vậy, lại còn dám tới đề thân.”

“Haiz, dòng chính Thương tộc gặp tai ương, người của Bái gia nhân cơ bỏ đá xuống giếng, chuyện này sớm đã nằm trong dự liệu.”

Mấy vị trưởng lão nghị luận ầm ĩ, Thương Long có chút đau đầu.

Theo tin tức Thương tộc bị trọng thương truyền ra, chi nhánh Thương tộc khắp các nơi đều chịu ảnh hưởng không giống nhau..

Nói thực, ông ta cũng không có lòng trung thành quá lớn với dòng chính của Thương tộc, thậm chí có chút phản cảm.

Người của dòng chính cả ngày ở trong lãnh địa của mình tu hành hưởng phúc, những việc bẩn thỉu vất vả khác thì giao cho các chi làm, còn ỷ vào thực lực cường đại, rất nghiền ép bọn họ.

Dòng chính, bàng chi, mặc dù cùng là người của Thương tộc, nhưng địa vị lại một trời một vực.

Trước kia thậm chí Thương Long còn hung tợn nghĩ, nếu đám dòng chính này xảy ra chuyện gì, ông ta nhất định sẽ vui vẻ không ngậm miệng được.

Nhưng đó chũng chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi, ông ta biết rõ, mặc dù dòng chính đối không đối xử tốt với bọn họ, nhưng là một chi của Thương tộc, một khi dòng chính xảy ra chuyện, bọn họ cũng không tốt hơn.

Quả nhiên, mấy ngày nay đã ứng nghiệm, dòng chính Thương tộc bị Sở Cuồng Nhân náo loạn như vậy, nguyên khí đại thương, các thế lực vốn kiêng kị Thương tộc lập tức lộ ra nanh vuốt, muốn cắn xé Thương tộc, kiếm một chén canh.

“Haiz, nếu tiếp tục như thế, chỉ sợ Thương tộc ta sẽ không thể đặt chăn tại Vân Thành nữa.” Sau khi nghị sự với các trưởng lão xong, Thương Long ngồi trên ghế, có chút mệt mỏi nói.

Phía sau ông ta có một nữ tử dịu dàng đi đến, ôn nhu xoa huyệt thái dương cho ông ta, “Làm sao vậy, chuyện rất khó giải quyết sao?”

“Bái gia từng bước ép sát, Cổ Thủy tông ở một bên nhìn chằm chằm, hai nhà này đều muốn phân chia một chi Thương tộc ta!.”

Thương Long thở dài.

“Phu quân, cùng lắm thì chúng ta rời khỏi Vân Thành đi.”

“Cứ xem đã, ta có thể đi, nhưng trong Vân Thành còn có hơn một ngàn con cháu của bàng chi, bọn họ phải làm sao đây?”

Thương Long vẫn không có cách nào bỏ xuống nhiều đồng tộc như vậy.

“Đều tại tên Sở Cuồng Nhân kia.”

Lúc này, nữ tử dịu dàng có chút oán trách nói: “Nếu không phải Sở Cuồng Nhân đến Thương tộc nháo đến long trời lỡ đất, đám người Bái gia, Cổ Thủy tông sẽ không dám không kiêng nể gì mà đối xử với chúng ta như thế.”

“Thương Hàn cầm cổ kiếm gia truyền của ngươi, Sở Cuồng Nhân giết hắn ta, còn nháo đến dòng chính của Thương tộc, tối hôm qua ngươi còn khen hắn xả giận cho ngươi đấy.”

Thương Long cười nhạt nói.

“Khi đó ta cũng không biết việc này ảnh hưởng lớn như vậy, xem phu quân đã mệt mỏi thành dạng gì rồi.” Nữ tử đau lòng nói.

“Ta không sao.”

Thương Long vỗ tay nữ tử sau lưng an ủi.

“Tộc trưởng, không xong rồi, người của Bái gia lại tới cửa, lần này đại thiếu gia của Bái gia tự mình dẫn người đến đây.”

Lúc này, một tên gia bộc đi đến, cuống quít nói.

Sau đó, chỉ thấy ngoài cửa có tên thanh niên mặc cẩm bào, tướng mạo thanh tú đi vào đại sảnh, sau lưng còn dẫn theo mấy tên hộ vệ.

Trong đó có một lão giả, đứng bên cạnh người thanh niên, mặc dù bất động thanh sắc, nhưng Thương Long nhìn thấy đối phương, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Bái thiếu, ngươi có ý gì?”

Thương Long cau mày.

“Thương tộc trưởng, ta cũng không nhiều lời nữa, hôm nay ta đến đây để dẫn Tình Tuyết về bái đường thành thân với ta.”

Người thanh niên này chính là con trai của tộc trưởng Bái tộc.

Đại tiểu thư Thương tộc mỹ danh truyền xa trong Vân Thành, vinh dự trở thành đệ nhất mỹ nhân của Vân Thành, hắn ta ngấp nghé đối phương đã rất lâu rồi.

Nhưng đến nay vẫn không có cơ hội, mà lần này, Thương tộc bị trọng thương trước nay chưa có, chính là cơ hội của hắn ta.

“Tình Tuyết sẽ không thành thân với ngươi, mời ngươi trở về.”

Thương Long từ tốn nói.

“Thương tộc trưởng, hôm nay Tình Tuyết phải đi theo ta, nếu không đi, ta cũng nhất định phải dẫn nàng đi.”

“Ngươi có gan thì thử một lần.”

Ngoài cửa truyền tới một giọng nữ.

Chỉ thấy một nữ tử mặc váy trắng, ngũ quan tinh xảo tuyệt mỹ, da thịt trắng hơn tuyết đi vào đại sảnh, vẻ mặt lạnh lùng.

Mà nàng, chính là đại tiểu thư của Thương tộc ở Vân Thành, Thương Tình Tuyết.

Nhìn thấy nàng, trong mắt Bái thiếu lộ ra vẻ nhiệt huyết, sau đó nói: “Tình Tuyết, bây giờ tình hình Thương tộc như thế nào, không phải ngươi không biết, hiện tại chỉ có ngươi mới có thể cứu Thương tộc.”

“Chỉ cần ngươi trở về với ta, cùng ta thành thân, Thương tộc và Bái gia kết minh, đương nhiên có thể vượt qua cửa ải khó khăn này.”

Bái thiếu đã tính trước nói.

Hiển nhiên, hắn ta rất muốn có được Thương Tình Tuyết.

Nghe thấy hắn ta nói vậy, trong mắt Thương Tình Tuyết lướt qua một vệt giãy dụa, mấy ngày nay, nàng cũng nhìn thấy gia tộc khó khăn thế nào.

Nhưng muốn nàng gả cho Bái thiếu, chuyện này tuyệt không phải mong muốn của nàng.

Nàng biết, đối phương chỉ ngấp nghé thân thể của nàng mà thôi.

“Không có khả năng! Cho dù Thương Long ta phải liều mạng, cá chết lưới rách với Bái gia các ngươi, cũng tuyệt đối không bán nữ cầu vinh.”

Thương Long giận không nhịn nổi, vỗ bàn, trợn mắt nhìn đám người Bái thiếu, “Bái Phong, lập tức cút ra ngoài Thương tộc cho ta!”

Dáng vẻ Bái thiếu vẫn bình chân như vại, lão giả bên cạnh hắn ta đi lên một bước, thản nhiên nói: “Hôm nay thiếu chủ nhất định phải dẫn Thương Tình Tuyết đi, bất kể là ai cũng không thể ngăn cản được.”

“Đại trưởng lão Bái gia, nơi này chính là địa bàn Thương tộc ta, chẳng lẽ ngươi muốn động thủ sao?” Thương Long quát lạnh một tiếng.

Mặc dù khí thế rất lớn, nhưng trong mắt ông ta lại có vẻ kiêng dè.

Đại trưởng lão Bái gia là người có thực lực mạnh nhất trong Bái gia, thậm chí còn mạnh hơn ông ta một bậc, tại Vân Thành, ít người có thể địch.

Nhưng dù sao nơi này cũng là Thương tộc, cao thủ không ít, mặc dù thực lực của Đại trưởng lão Bái gia mạnh, cũng không thể dùng ít địch nhiều.

“Thương Long, xem ra ngươi còn chưa rõ ràng tình huống của mình.”

Đại trưởng lão Bái gia cười một tiếng.

Mấy vị trưởng lão của Thương tộc đột nhiên đi đến.

“Tộc trưởng, ngươi đáp ứng hôn sự này đi.”

Một trưởng lão hít sâu một hơi nói.

“Đúng vậy, tộc trưởng, ngươi đáp ứng đi.”

“Chỉ có như vậy, Thương tộc mới có thể vượt qua cửa ải khó này.”

Nhìn mấy vị trưởng lão trước mặt, trên mặt Thương Long tràn đầy vẻ khó tin.

“Các ngươi có ý gì?”

“Tộc trưởng, tình hình khó khăn, không thể đối cứng được, bây giờ cũng là lúc Thương đại tiểu thư nên cống hiến cho Thương tộc rồi.”

Một trưởng lão từ tốn nói.

“Ha ha, Thương tộc trưởng, ngươi nhìn đi, mấy vị trưởng lão này đều có tầm nhìn rõ ràng hơn ngươi, ngươi ngoan ngoãn nhận mệnh, gả Tình Tuyết cho ta, sau này ta còn có thể gọi ngươi một tiếng nhạc phụ đại nhân.”

Bái thiếu cười to nói.

“Bức hôn? Không thể nào, vừa đến ta đã gặp loại kịch bản dung tục này rồi?” Lúc này, ngoài cửa truyền tới một giọng nói.

Chương 263: Hậu nhân của bạch bào tướng, thật là vị đại nhân kia

Bàng chi Thương tộc vào khốn cảnh, Bái thiếu đến cửa bức hôn.

Ngay khi mấy vị trưởng lão đều phản chiến, bên ngoài đại sảnh Thương tộc truyền đến một giọng nói, có mấy người đi đến.

Đi đầu, là một thanh niên.

Hắn mặc bạch bào tay lớn, đầu đội ngọc quan, khí chất siêu phàm thoát tục, giống như thần tiên, vừa ra trận đã kinh diễm tất cả mọi người.

Ngay cả đại tiểu thư Thương tộc bình thường mắt cao hơn đầu, nhìn thấy người thanh niên này, cũng không nhịn được có chút thất thần.

Trên đời này, lại có nam tử đẹp mắt như thế? !

Bái thiếu nhìn thấy người thanh niên này, ánh mắt lộ ra ghen ghét, hắn ta tự nhận mình đã là mỹ nam tử hiếm có tại Vân Thành.

Nhưng ở trước mắt thanh niên này, hắn ta lại vô cùng bình thường.

Không cần phải nói, người đến đương nhiên là Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ và trưởng lão Thương tộc đến tìm lai lịch của cổ kiếm Lâu thị.

“Các ngươi là ai?”

Thương Long nhìn mấy người trước mặt, nhướng mày.

Trưởng lão Thương tộc bên cạnh Sở Cuồng Nhân không nói hai lời, trực tiếp lấy ra một khối lệnh bài trưởng lão, đám người Thương tộc ở đây thấy vậy, sắc mặt đại biến.

“Trưởng lão dòng chính!”

“Đúng là người của dòng chính, hơn nữa còn là trưởng lão.”

“Chúng ta bái kiến trưởng lão.”

Đám người Thương Long vội vàng hành lễ.

Còn bên cạnh, Bái thiếu lại cau mày, “Sao lúc này người của dòng chính Thương tộc lại đến Vân Thành?”

Thương tộc bị Sở Cuồng Nhân đại náo một trận, thương vong thảm trọng, trưởng lão dòng chính không ở lại dòng chính chỉnh đốn, sao lại chạy đến Vân Thành?

Trong lòng Bái thiếu không hiểu, nhưng trưởng lão của dòng chính Thương tộc đã tới, bọn họ ở lại chỉ sợ sẽ không có kết quả tốt.

“Rời đi trước.”

Bái thiếu dẫn người rời đi.

Trước khi đi, hắn ta và trưởng lão Bái gia nhìn Sở Cuồng Nhân một chút, luôn cảm giác người này không đơn giản.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không thèm để ý đến hai người này.

Hắn nhìn về phía Thương Long, không nói hai lời trực tiếp lấy cổ kiếm Lâu thị ra, thản nhiên nói: “Thanh kiếm này, có phải của các ngươi không?”

Mọi người có chút không hiểu, không biết Sở Cuồng Nhân muốn làm gì, Thương Long nhìn về phía trưởng lão dòng chính, muốn đối phương cho một số nhắc nhở.

“Sở chưởng môn nói cái gì, các ngươi cứ trả lời là được.”

Trưởng lão dòng chính từ tốn nói.

Mà đám người Thương Long nghe thấy ba chữ Sở chưởng môn xong, nhất thời hoảng sợ đến sắc mặt trắng nhợt, hai chân mấy vị trưởng lão nhũn ra, suýt nữa co quắp ngồi dưới đất, không thể tin được nhìn Sở Cuồng Nhân.

“Sở chưởng môn, mau ngồi xuống đi.” Thương Long vội vàng để Sở Cuồng Nhân ngồi lên vị trí chủ vị, không dám chậm trễ chút nào.

Người trước mắt này chính là nhân vật ông ta chỉ có thể nhìn lên, không ngờ lại có ngày gặp mặt ở đây.

“Thanh kiếm này, là của các ngươi?”

Sở Cuồng Nhân ngồi lên vị trí chủ vị, hỏi lại một lần nữa.

Thương Long nhìn cổ kiếm Lâu thị một chút.

“Là của chúng ta.”

Đương nhiên ông ta biết thanh kiếm này, đây là cổ kiếm gia truyền của thê tử ông ta.

“Ở đâu ra.”

“Đây là cổ kiếm gia truyền của ta.”

Nữ tử bên cạnh Thương Long nói.

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, nhìn nữ tử trước mặt.

“Lâu Vân, thê tử của tộc trưởng Thương Long của một chi củaThương tộc...”

Họ Lâu?

Có liên quan đến Lâu quốc?

Nhưng chuyện này cũng không chứng minh được vấn đề gì, hắn tiếp tục vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, xâm nhập nhìn trộm tin tức của đối phương.

Mà Động Tất Chi Nhãn cũng cảm ứng được suy nghĩ của hắn, trong tầm mắt nhanh chóng hiện ra tin tức về huyết mạch của đối phương.

“Trong huyết mạch ẩn chứa một tia khí tức của bạch bào tướng, tỷ lệ là hậu nhân của bạch bào tướng cao đến chín mươi bảy phần trăm..”

“Xem ra đã tìm đúng người rồi.”

Sở Cuồng Nhân lại nhìn về phía Thương Tình Tuyết.

“Thương Tình Tuyết, nữ nhi của Lâu Vân, tu vi Kim Đan hậu kỳ, người có Huyền Băng Đạo Thể, còn chưa mở ra...”

“Trong huyết mạch ẩn chứa một tia khí tức của bạch bào tướng, tỷ lệ là hậu nhân của bạch bào tướng cao đến chín mươi bảy phần trăm..”

A, còn có Đạo Thể ẩn tàng.

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Nhưng hắn cũng không để ở trong lòng, mặc dù Huyền Băng Đạo Thể là Đạo Thể đỉnh phong, nhưng hắn có được ba đại Vô Thượng Đạo Thể, cũng liền chướng mắt.

Hắn lại lấy miếng ngọc bội mà bạch bào tướng đưa cho hắn ra.

Chỉ thấy khối ngọc bội kia chấn động một cái rất nhỏ.

Từ Động Tất Chi Nhãn và kỉ vật của bạch bào tướng, có thể xác định Lâu Vân và Thương Tình Tuyết trước mặt chính là hậu nhân của bạch bào tướng.

“Sao trong tay ngươi lại có miếng ngọc bội kia? !”

Lúc này, Lâu Vân vô cùng kinh ngạc.

Nàng lấy ra một khối ngọc bội giống đó như đúc, nói ra: “Ngọc bội này chính là di vật thế hệ trước của ta để lại, sao trên người ngươi lại có nó?”

Mọi người đều hiếu kỳ nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói: “Ta và thế hệ trước nhà ngươi có ước hẹn, thay hắn tìm hậu nhân, hắn bảo ta trông nom các ngươi một chút.”

Sắc mặt Lâu Vân có chút cổ quái.

Ngọc bội kia là cổ vật mấy vạn năm trước, thế hệ trước trong nhà nàng cũng là người của mấy vạn năm, sao lại ước hẹn với Sở Cuồng Nhân được?

So với nghi hoặc của Lâu Vân, vẻ mặt Thương Long và mấy vị trưởng lão lại chấn động, cẩn thận phân tích ý tứ trong lời nói của Sở Cuồng Nhân.

Trông nom Lâu Vân, Thương Tình Tuyết? !

Móa nó!

Đây chính là làm chỗ dựa cho các nàng đó!

Nếu người trước mắt thật sự có ý giống như suy nghĩ của bọn họ, như vậy đây chính là một cơ duyên to lớn đó!

“Phiền phức tộc trưởng Thương Long an bài cho chúng ta hai gian phòng, ta định ở lại nơi này hai ngày.” Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn đã đáp ứng bạch bào tướng trông nom hậu nhân của ông ấy một chút, như vậy hắn phải làm chút chuẩn bị cho hai mẹ con này mới được.

“Vâng, vâng, ta lập tức sai người đi an bài.”

Thương Long vội vàng nói.

Đợi đến khi hai người Sở Cuồng Nhân rời đi, trên hành lang, đám người Thương Long rơi vào trầm mặc, sau đó một vị trưởng lão hỏi trưởng lão dòng chính: “Trưởng lão, người này thật sự là nhân vật lớn kia sao?”

Trưởng lão dòng chính gật đầu, “Đúng vậy.”

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Trời ạ, thật sự là Sở Cuồng Nhân đó!

Nhưng sau đó bọn họ lại hơi nghi hoặc một chút, “Trưởng lão, không phải Sở Cuồng Nhân là kẻ địch của Thương tộc sao? Sao hắn lại đến đây?”

“Im miệng!”

Sắc mặt trưởng lão dòng chính thay đổi, sợ hãi nhìn chung quanh, thấy Sở Cuồng Nhân đã đi xa mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ai nói với ngươi Sở chưởng môn là kẻ địch của chúng ta, sau này đừng nói những lời đó nữa, nếu không ta sẽ đánh ra một chưởng đập chết ngươi đó!”

“Vâng, vâng, chúng ta biết rồi.”

Nhìn thấy vậy, đám người Thương Long lại âm thầm cảm thấy tim đập nhanh.

Đối với bọn họ mà nói, trưởng lão dòng chính là nhân vật lớn, một câu sẽ quyết định một chi của bọn họ có tồn tại hay không.

Nhưng bây giờ ông ta lại sợ Sở Cuồng Nhân đến trình độ này.

Chuyện này thật khó có thể tưởng tượng.

Trưởng lão dòng chính nhìn về phía hai người Lâu Vân và Thương Tình Tuyết, hâm mộ nói: “Mẹ con các ngươi sẽ thăng tiến rất nhanh a.”

Sở Cuồng Nhân là nhân vật gì?

Nói không khoa trương, nếu quyết định che chở người nào đó, dù là người này là một phàm nhân, cũng tuyệt đối không có mấy người dám động.

Tương đồng, nếu hắn muốn trợ giúp người nào đó, vậy cho dù người này là một kẻ ngốc, cũng có thể lên như diều gặp gió, thăng tiến rất nhanh!

Ngoại trừ trưởng lão dòng chính ra, mấy vị trưởng lão còn lại cũng hâm mộ nhìn hai mẹ con, ngay cả Thương Long cũng được hâm mộ theo.

Lại nghĩ đến vừa rồi bọn họ muốn đưa Thương Tình Tuyết đến Bái gia, bọn họ hận không thể cho mình một bạt tai.

Cơ duyên như vậy, suýt chút nữa bọn họ đã chắp tay nhường cho người khác rồi.

“Tộc trưởng, xin ngươi đừng để ý chuyện vừa rồi.”

“Vừa mới chúng ta cũng là bất đắc dĩ, Tình Tuyết là chúng ta nhìn lớn lên, chúng ta cũng không nỡ để nàng như vậy.”

“Đúng vậy, trước sự tồn vong của gia tộc, chúng ta khó tránh sẽ có suy nghĩ hồ đồ, tộc trưởng đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với chúng ta.”

Mấy vị trưởng lão vội vàng xin lỗi vì hành động của mình.

Thương Long thấy vậy, mặt không biểu tình, nhưng cũng không nói thêm gì, ông ta đã sớm nhìn thấu những gút mắc về lợi ích này rồi.

Chương 264: Bái gia Thiếu Đế Bái Huyết Vân, ngươi đừng ôm suy nghĩ xấu mới tốt

Vân Thành, Bái gia.

Bái thiếu dẫn theo Đại trưởng lão mất hứng mà về.

“Đáng giận, đột nhiên xuất hiện một tên trưởng lão dòng chính của Thương tộc.”

Bái thiếu lạnh hừ một tiếng nói.

Thực lực của Bái gia không yếu hơn Thương tộc, nhưng đáng tiếc, tại Vân Thành, Bái gia cũng chỉ là một chi nhánh mà thôi.

Đối mặt với trưởng lão dòng chính của Thương tộc, bọn họ chỉ có thể tạm thời tránh mũi nhọn.

“Phong Nhi, ngươi trở về rồi.”

Gia chủ Bái gia nhìn thấy Bái Phong trở về, đi lênh nghênh đón, sau đó nhíu mày, “Thế nào, ngươi không dẫn Thương Tình Tuyết về sao?”

“Đừng nói nữa, có trưởng lão dòng chính tới.”

Bái Phong nói rõ mọi chuyện ra.

Gia chủ Bái gia nghe xong, hơi bất ngờ, lập tức trầm ngâm một lát nói: “Việc này tạm thời đừng nhắc tới nữa, ta giới thiệu một đại nhân vật cho ngươi, người này đến từ dòng chính, lát nữa gặp ngươi nhớ kính trọng một chút.”

“Ha, đại nhân vật đến từ dòng chính?”

“Thiếu Đế, Bái Huyết Vân!”

Bái Phong nghe vậy biến sắc, “Là Bái Thiếu Đế, tại sao Thiếu Đế lại đột nhiên đến Vân Thành.”

“Ha ha, đây là chuyện tốt, nhiều năm như vậy, phụ thân ngươi đã lập vô số công lao cho Bái gia, hiện tại dòng chính chuẩn bị đề bạt ta, để Thiếu Đế đưa tới cho ta một kiện Chí Tôn khí.”

“Thật sao? Vậy thật sự quá tốt rồi.”

Vẻ mặt Bái Phong đại hỉ.

Hắn ta đi vào đại sảnh, chỉ thấy bên trong có một người thanh niên mặc áo đen đang ngồi, khuôn mặt người thanh niên này trắng xám, có cảm giác âm nhu.

Hơn nữa phía sau hắn ta còn có hai thị nữ mỹ mạo.

Người này chính là Thiếu Đế Bái gia, Bái Huyết Vân!

“Bái kiến Thiếu Đế.”

Bái Phong thi lễ với Bái Huyết Vân.

“Ừm, không cần khách sáo, Bái Lâm đã từng nhắc đến ngươi, thiên phú của ngươi không tồi, phải thật nỗ lực, tương lai có thể gia nhập dòng chính.”

Bái Lâm trong miệng hắn ta chính là gia chủ Bái gia ở Vân Thành.

Nghe thấy hắn ta nói như vậy, trong lòng Bái Phong tâm hoa nộ phóng, nếu có thể thêm vào dòng chính, vậy hắn ta sẽ thăng tiến rất nhanh.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn ta có chút hỏa nhiệt, kiên định muốn ôm chặt cái đùi Bái Huyết Vân này.

Hắn ta nhìn thoáng qua thị nữ sau lưng đối phương, bỗng nhiên nghĩ đến lời đồn lưu truyền trong tộc về Bái Huyết Vân.

Nghe nói mặc dù tu vi thiên phú của vị Thiếu Đế này tuyệt luân, nhưng cũng rất ham mê sắc đẹp, đi tới đâu cũng dẫn theo một hai vị mỹ nữ.

Hắn ta không khỏi nghĩ đến Thương Tình Tuyết của Thương gia, cười nói: “Nghe nói Thiếu Đế yêu thích phong nguyệt, tư thái của hai người thị nữ này không tầm thường, đoán chừng tại Vân Thành cũng chỉ có Thương Tình Tuyết của Thương tộc có thể thắng một bậc.”

“Thương Tình Tuyết?” Bỗng nhiên ánh mắt Thiếu Đế Bái gia sáng lên.

“Đúng vậy, người này có danh tiếng là đệ nhất mỹ nhân tại Vân Thành, đương nhiên tướng mạo không tầm thường.”

Bái Phong cười ha ha nói.

“Đã như vậy, để nàng đến chỗ ta thị tẩm đi.”

Bái Huyết Vân từ tốn nói.

Nghe thấy vậy, khóe miệng Bái Phong không khỏi co quắp hai lần.

Không hổ là Thiếu Đế,

Thật bá đạo, nói người ta đến thị tẩm là người ta phải đến sao?

“Thiếu Đế, tính tình của Thương Tình Tuyết quật cường, sợ rằng sẽ không theo, hơn nữa hôm nay ở Thương tộc có một vị trưởng lão dòng chính đến, nếu ông ta biết việc này, đoán chừng sẽ không đáp ứng.”

“A, chỉ là một tên trưởng lão dòng chính của Thương tộc mà thôi, hiện tại Thương tộc cũng khó bảo toàn, một vị trưởng lão thì đáng là gì, nữ nhân Bái Huyết Vân ta muốn, còn chưa bao giờ là không có được.”

“Ngũ tổ, làm phiền ngươi đi một chuyến.”

Bái Huyết Vân từ tốn nói.

Trong hư không xuất hiện lão giả, người này chính là một trong mấy vị tổ tiên của Bái gia, hiện tại là người hộ đạo cho Thiếu Đế Bái gia, Bái ngũ tổ.

Nghe thấy Bái Huyết Vân muốn một nữ nhân, Bái ngũ tổ sớm đã không cảm thấy kinh ngạc, gật nhẹ đầu, liền đáp ứng chuyện này.

“Ngươi dẫn ngũ tổ đi một chuyến, tối hôm nay, ta muốn Thương Tình Tuyết kia nằm trên giường của ta.” Bái Huyết Vân liếm môi một cái nói.

“Vâng.”

Bái Phong nhẹ gật đầu, có chút đau lòng.

Thương Tình Tuyết cũng là nữ nhân hắn ta coi trọng, nhưng vì muốn tạo mối quan hệ với Bái Huyết Vân, hắn ta chỉ có thể nhịn đau bỏ thứ yêu thích.

...

Vân Thành Thương tộc.

Sở Cuồng Nhân ở trong sương phòng, đang suy tư điều gì đó.

“Bạch bào tướng bảo ta trông nom hậu nhân của ông ấy, như thế nào mới xem như trông nom chứ... trên người Thương Tình Tuyết có Huyền Băng Đạo Thể, nhưng còn chưa mở ra, nếu giúp nàng mở ra, cũng tính là trông nom đi.”

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Trong tay hắn xuất hiện một viên đan dược màu vàng.

Đây là một viên Khai Ngộ Đan, có thể khiến tu vi tiến vào trạng thái ngộ đạo, đồng thời cũng có thể khiến một vài Đạo Thể giác tỉnh.

Là vật cấp Hoàng Kim.

Nhưng hắn hoàn toàn không cần viên đan dược này, vẫn luôn đặt trong thùng vật phẩm, bây giờ cho Thương Tình Tuyết cũng là phù hợp.

“Lam Vũ, ngươi đi gọi Thương Tình Tuyết tới đây giúp ta.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lam Vũ nghe vậy sửng sốt một chút, nhưng cũng lập tức gật đầu.

Nàng tìm được mấy người Thương Long vẫn tụ tập trong đại sảnh, nhìn thoáng qua Thương Tình Tuyết, nói: “Công tử tìm ngươi, đi theo ta.”

Nghe thấy vậy, mấy vị trưởng lão khẽ giật mình, sau đó liếc nhau, đều nhìn ra vẻ mừng như điên trong mắt nhau.

Chẳng lẽ Sở Cuồng Nhân cảm thấy hứng thú với Thương Tình Tuyết? !

Nếu thật sự như thế, chuyện này quá tốt rồi, bọn họ vẫn chưa nghĩ ra biện pháp lấy lòng Sở Cuồng Nhân đây.

“Tình Tuyết, Sở chưởng môn tìm ngươi, ngươi đi một chuyến đi.”

“Nhớ phải biểu hiện tốt một chút.”

“Không sai.”

Sắc mặt Thương Long trắng nhợt, ông ta vội vàng nói: “Không biết Sở chưởng môn tìm tiểu nữ đến có chuyện gì sao?”

“Không biết, nhưng công tử tìm nàng, cứ đi theo ta là được.”

“Nhưng...”

Thương Long còn muốn nói gì.

Thương Tình Tuyết ở bên cạnh đã nói: “Đi thôi.”

“Tình Tuyết.”

“Phụ thân không cần lo lắng, tin tưởng Sở chưởng môn sẽ không làm gì ta.” Thương Tình Tuyết cười nhạt một tiếng nói.

Nàng còn một câu khác không nói, chính là nếu Sở Cuồng Nhân thật sự muốn làm gì nàng, Thương tộc lại có thể làm gì? !

Nếu không phản kháng được, vậy không bằng thuận theo một chút.

“Chậc chậc, ngươi phải cảm thấy vui vẻ mới đúng, Sở chưởng môn là nhân vật gì, nếu hắn coi trọng nữ nhi của ngươi, đây chính là phúc phận ngươi tu luyện tám đời đó.” Trưởng lão dòng chính ở bên cạnh hâm mộ nói.

Thương Long, Lâu Vân liếc nhau, đều cảm thấy bất đắc dĩ.

Bọn họ quá yếu.

Trước mặt các đại nhân vật này, bọn họ căn bản không có năng lực phản kháng.

Trên đường dẫn Thương Tình Tuyết đi gặp Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ liếc đối phương một chút, thấy đối phương tâm thần bất định, từ tốn nói: “Ngươi không cần lo lắng, công tử không có hứng thú với những chuyện các ngươi nghĩ đâu.”

Nàng hiểu rất rõ Sở Cuồng Nhân.

Có thể nói ngoài Sở Cuồng Nhân ra, nàng là người hiểu hắn nhất.

Nếu Sở Cuồng Nhân tham luyến sắc đẹp, nhiều năm như vậy, nàng và hắn đã sớm xảy ra một vài chuyện rồi.

“Nói công tử, chẳng bằng nói ngươi, đừng nổi nên suy nghĩ xấu gì với công tử mới tốt.” Lam Vũ lại bổ sung một câu.

Thương Tình Tuyết nghe vậy có chút xấu hổ, nàng là một mỹ nhân, bình thường đều là người khác có suy nghĩ xấu với nàng được không.

Nhưng vừa nghĩ tới tướng mạo, khí chất siêu phàm thoát tục, giống như Tiên Nhân và địa vị của Sở Cuồng Nhân, nàng lại không thể phản bác Lam Vũ.

Nhân vật như thế, ngay cả nàng cũng là trèo cao.

Rất nhanh.

Nàng đã đi đến gian phòng của Sở Cuồng Nhân, nhìn đến thấy nam tử có phong thái rung động lòng người trước mặt, Thương Tình Tuyết lại sinh ra cảm giác tự ti mặc cảm, nói: “Không biết Sở chưởng môn tìm ta có chuyện gì?”

Sở Cuồng Nhân lấy Khai Ngộ đan ra, “Ăn viên đan dược này vào đi.”

Chương 265: Huyền Băng Đạo Thể, Bái gia ngũ tổ đến gây chuyện, tại hạ họ Sở

“Ăn viên đan dược này vào.”

Sở Cuồng Nhân lấy viên Khai Ngộ đan ra nói.

Thương Tình Tuyết nhìn viên đan dược trước mặt, có chút kinh nghi bất định, đan hương tràn ngập ra, khiến thân thể của nàng hơi rung động.

Dường như có thứ gì đó sắp phun ra ngoài.

“Đây là đan dược gì?”

“Ăn vào đi, vật này có chỗ tốt với ngươi.”

Thương Tình Tuyết chần chờ một chút, sau đó liền nhận đan dược, ăn vào, một cỗ dược tính bàng bạc lập tức bạo phát trong cơ thể, sau đó bao phủ toàn thân, khiến toàn thân nàng trở nên ấm áp.

“A…”

Nàng thoải mái đến không kìm chế được, không nhịn được kêu ra

tiếng.

Sau đó sắc mặt nàng đỏ bừng, bịt miệng mình lại, nhưng dược tính trong cơ thể còn đang cuộn trào, như từng cơn sóng biển liên tiếp, không ngừng cọ rửa gân cốt kinh mạch của nàng, khiến toàn thân nàng vừa mềm vừa tê.

Rốt cuộc đây là đan dược kì quái gì vậy?

Thương Tình Tuyết nhăn nhó, sắc mặt đỏ như muốn tích huyết.

Sở Cuồng Nhân cũng có chút mộng.

Đan dược này, tình huống như thế nào vậy? !

Khai Ngộ đan này không sai đi?

Không biết còn tưởng rằng hắn cho đan dược không đứng đắn gì đó.

Dược tính trùng kích vào, Thương Tình Tuyết dần đạt tới đỉnh phong, mà ngay trong khoảnh khắc đó, đầu óc nàng trống rỗng, lâm vào một trạng thái lĩnh ngộ, đạo vận giữa thiên địa hiện ra trước mặt nàng.

Chỉ chốc lát, dược tính dần biến mất.

Thay vào đó là một cỗ hàn băng từ chỗ sâu trong cơ thể nàng phun ra, luồng khí lạnh này lấy nàng là trung tâm khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Gạch lát dưới sàn, ấm nước trên bàn…

Trong chớp mắt, toàn bộ phòng nhỏ bị đông cứng, phía trên phủ một tầng băng sương thật dày.

“Nơi này không ở được nữa, phải đổi phòng rồi.”

Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ nói, nhìn về phía Thương Tình Tuyết đã tỉnh lại.

Lúc này, nàng có chút không dám tin tưởng nhìn xung quanh, trong cơ thể một cỗ lực lượng lạ lẫm lại thân thiết đang lưu động.

Cỗ lực lượng này băng lãnh thấu xương, lưu động trong cơ thể nàng, lại không chút nào ảnh hưởng đến nàng, ngược lại, nó còn khiến linh lực của nàng không ngừng lớn mạnh.

“Đây... đây là cái gì?”

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đây chính là lực lượng thuộc về ngươi, đạo thể đỉnh phong trong ba ngàn thể chất … Huyền Băng Đạo Thể!”

“Ta có Đạo Thể?”

“Đúng vậy.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, đơn giản giải thích một phen.

… …

Thương Tình Tuyết đi ra phòng nhỏ, sai người đổi cho hai người Sở Cuồng Nhân một gian phòng khác, sau đó yên lặng trở về đại sảnh.

Các trưởng lão đang định giải tán thấy nàng trở về, không khỏi kinh ngạc, “Sao ngươi lại trở về nhanh như vậy?”

Không thể nào.

Sở chưởng môn nhanh như vậy đã xong việc sao? ?

“Tình Tuyết, Sở chưởng môn gọi ngươi qua làm gì?”

Thương Long vội vàng dò hỏi.

“Sở chưởng môn cho ta một viên đan dược.”

Thương Tình Tuyết nói rõ mọi chuyện, sau đó thôi động hàn băng chi lực trong cơ thể, ngưng tụ thành một khối băng trên lòng bàn tay.

Đám người đưa mắt nhìn nhau, không ngờ là kết quả này.

Mấy trưởng lão không khỏi thất vọng.

“Xem ra Sở chưởng môn chướng mắt Tình Tuyết a.”

“Ừm.”

“Hừ! Ta đã sớm biết Sở chưởng môn không phải loại người gặp sắc nổi lòng tham, chỉ có các ngươi mới có suy nghĩ xấu xa như vậy.”

“Ngươi mới có đấy, Sở chưởng môn có Thiên Nhân chi tư, ta đã sớm biết hắn gọi Tình Tuyết đi, nhất định là có an bài khác.”

“Thật ra ta đã sớm nhìn ra Tình Tuyết bất phàm, biết nàng không phải vật trong ao, chỉ cần một cơ duyên là có thể nhất phi trùng thiên.”

Nhìn mấy vị trưởng lão vuốt mông ngựa như vậy, Thương Long không khỏi bất đắc dĩ.

Mà lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng đánh nhau.

Mấy người biến sắc, vội vàng xông ra ngoài.

Bọn họ nhìn thấy Bái Phong mang theo mấy tên cao thủ Bái gia nghênh ngang xông vào, dọc đường đi, hộ vệ Thương tộc ngã đầy đất.

“Bái Phong!”

“Là hắn, sao hắn lại quay lại đây?”

“Đáng giận, còn dám dẫn người đến náo sự.”

Đám người Thương Long giận không nhịn nổi.

Bọn họ xông ra ngoài, hét lớn một tiếng, “Dừng tay! !”

Hai phe nhân mã lập tức giằng co với nhau.

“Giao Thương Tình Tuyết ra, nếu không tự gánh hậu quả.”

Bái Phong băng lãnh nói.

Trưởng lão dòng chính của Thương tộc nghe vậy, cau mày, “Một chi nho nhỏ của Bái gia cũng dám lớn lối như vậy, thật sự cho rằng Thương tộc xuống dốc, ai cũng có thể khi dễ sao?”

Ông ta tiến lên một bước, trên người bộc phát ra một cỗ khí tức kinh khủng.

Lúc này, trong hư không cũng bộc phát ra một cỗ khí tức, hơn nữa còn mạnh hơn trưởng lão dòng chính, chỉ thấy một lão giả mặc áo bào xám đi ra, một thân đạo vận dồi dào chế trụ mọi người trong Thương tộc.

“Khi dễ Thương tộc các ngươi thì như thế nào? !” Lão giả mặc áo bào xám này quát lạnh một tiếng, ánh mắt như điện.

Trưởng lão dòng chính thấy thế, sắc mặt đột nhiên biến đổi, “Cỗ khí tức này là… Vô Thượng Chí Tôn! ! Ngươi là vị tổ tiên nào của Bái gia?”

Ông ta thật sự không ngờ Vô Thượng Chí Tôn của Bái gia lại đến Vân Thành nho nhỏ này, tại Bái gia, nhân vật như vậy vô cùng hiếm có.

Không nói ông ta, trên mặt những người khác của Thương tộc cũng tràn đầy chấn kinh.

Đối với bọn họ mà nói, Vô Thượng Chí Tôn chính là nhân vật tuyệt thế chỉ có thể nhìn lên, bây giờ lại đứng đối diện với bọn họ.

“Ta chính là Bái gia ngũ tổ!”

Bái ngũ tổ ngạo nghễ nói, sau đó ánh mắt khẽ động, cuối cùng rơi vào người Thương Tình Tuyết, “Xem ra ngươi chính là Thương Tình Tuyết, quả nhiên tư sắc không tầm thường, cùng ta trở về phụng dưỡng Thiếu Đế đi.”

Ông ta nói xong liền đi lên một bước, tốc độ quá nhanh, ngay cả trưởng lão dòng chính của Dòng chính trưởng lão cũng không phản ứng kịp.

Chỉ trong nháy mắt, Bái ngũ tổ đã xuất hiện trước mặt Thương Tình Tuyết, vươn tay, muốn bắt đối phương.

Thương Tình Tuyết theo bản năng thôi động lực lượng Huyền Băng Đạo Thể vừa mới thức tỉnh trong cơ thể, một chưởng vỗ ra, một cỗ hàn lưu bạo phát.

“A, đây là… Huyền Băng Đạo Thể!” Bái ngũ tổ hơi kinh ngạc, đưa tay đập nát luồng khí lạnh kia, nhẹ nhàng bắt được Thương Tình Tuyết.

Mặc dù Huyền Băng Đạo Thể đã thức tỉnh, nhưng lúc này Thương Tình Tuyết vẫn quá yếu, trước mặt Vô Thượng Chí Tôn chỉ như một con kiến hôi.

Nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến sự kinh ngạc của Bái ngũ tổ, “Không nghĩ tới tại Vân Thành nho nhỏ này lại có một Đạo Thể đỉnh phong, không tệ không tệ, bắt ngươi trở về làm thiếp thất cho Thiếu Đế cũng là dư xài.”

Bái ngũ tổ vô cùng vui vẻ.

Một cái Huyền Băng Đạo Thể, tương lai trưởng thành, không nói thành thánh thành đế, nhưng tuyệt đối sẽ là một trụ cột vững vàng của đạo thống.

Trở thành Vô Thượng Chí Tôn như ông ta, dường như là chuyện ván đã đóng thuyền.

“Mau buông ra nàng!”

Sắc mặt đám người Thương Long kinh hãi.

Trưởng lão dòng chính của Thương tộc lạnh giọng nói: “Bái ngũ tổ, ta khuyên ngươi tốt nhất buông nàng ra, nếu không đừng nói là ngươi, cho dù là toàn bộ Bái gia cũng khó có thể gánh chịu hậu quả.”

“Ha ha, buồn cười, hù dọa vậy, một Thương tộc không có Thánh Nhân, có thể làm gì Bái gia ta?” Bái ngũ tổ khinh thường nói.

“Thương tộc không thể làm gì các ngươi, vậy, ta thì sao?”

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy trên hành lang cách đó không xa có một nam một nữ chậm rãi đi đến.

Nhất là nam tử đi trước, khí chất siêu phàm thoát tục, vô cùng bắt mắt, lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

“Ngươi là ai? !”

Bái ngũ tổ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, bản năng cảm thấy một cỗ uy hiếp khiến ông ta tê cả da đầu, nhịp tim cũng không nhịn được gia tốc.

“Tại hạ họ Sở.”

Họ Sở…

Dường như Bái ngũ tổ nghĩ tới điều gì, đồng tử co rụt lại, cẩn thận quan sát Sở Cuồng Nhân, càng nhìn sắc mặt càng trắng xám.

Bạch bào, trường kiếm, còn tướng mạo khí chất này, bên cạnh còn có nữ tử tóc bạc…

Những thứ này, khiến Bái ngũ tổ có thể xác định thân phận của Sở Cuồng Nhân.

Chương 266: Ngươi có nguyện chấp chưởng Thương tộc, Thiếu Đế Bái gia sợ hãi

Móa!

Móa nó chứ! !

Ta mẹ nó lại chọc đến tên gia hỏa này! !

Lúc này trong lòng Bái ngũ tổ sụp đổ.

Bạch bào, trường kiếm, tướng mạo khí chất bực này, cộng theo bên người có một nữ tử tóc bạc, hơn nữa lại là họ Sở…

Ngoài ra còn cảm giác nguy hiểm mà đối phương mang lại cho ông ta.

Nếu ông ta không đoán ra thân phận của đối phương thì thật sự quá ngu ngốc rồi.

Người trước mắt này tuyệt đối là… Sở Cuồng Nhân! !

Mặc dù không biết tại sao Sở Cuồng Nhân diệt Thánh Nhân Thương tộc xong lại ở cùng Thương tộc, nhưng bây giờ Sở Cuồng Nhân rõ ràng muốn bảo vệ Thương Tình Tuyết, nghiêm chỉnh mà nói chính là làm chỗ dựa cho người ta!

Ông ta còn có thể làm gì?

Đương nhiên là ngoan ngoãn buông tay, buông Thương Tình Tuyết ra.

“Sở đạo hữu, ta thật sự không biết ngươi ở đây, cũng không biết nữ tử này có quan hệ với ngươi, thật sự xin lỗi.”

Bái ngũ tổ thả tư thái đến cực thấp.

Tình cảnh này, khiến rất nhiều người kinh ngạc.

Nhất là Bái Phong, trên mặt hắn ta tràn đầy nghi hoặc, “Ngũ tổ, ngươi sao vậy, chẳng lẽ người này có lai lịch gì sao?”

“Khốn khiếp!”

Lúc này Bái ngũ tổ nổi giận gầm lên một tiếng với hắn ta, “Đều do ngươi giật dây Thiếu Đế, để ta đến bắt Thương Tình Tuyết, vì vậy mới quấy nhiễu Sở đạo hữu.”

“Ngươi đúng là đáng chết vạn lần!”

Nói đến đây, Bái ngũ tổ không để ý đến vẻ hoảng sợ của Bái Phong, năm ngón tay đưa lên đỉnh đầu Bái Phong, linh lực cuồng bạo đổ xuống.

Trong nháy mắt, huyết vụ nổ tung!

Bái Phong tử vong tại chỗ!

Sở Cuồng Nhân ở một bên nhìn thấy, không nói một lời, nhưng đám người Thương Tình Tuyết và Thương Long lại cảm thấy tim đập nhanh không thôi, trên mặt hiện lên vẻ không thể tin được.

Lực chấn nhiếp của Sở Cuồng Nhân quá kinh khủng.

Hắn không làm cái gì, chỉ biểu lộ rằng mình muốn bảo vệ Thương Tình Tuyết, đã khiến một vị Vô Thượng Chí Tôn không thể không giết hại đồng tộc, để bản thân thoát tội.

Quá kinh khủng, quá kinh khủng.

“Ta bảo ngươi động thủ sao?” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lời này dọa Bái ngũ tổ đến mực thân thể run lên, sợ hãi nói: “Là tại hạ vượt qua, xin Sở đạo hữu, không, Sở chưởng môn thứ lỗi.”

“Thôi, trở về nói cho người cầm quyền của Bái gia biết, ta chém Thánh Nhân của Thương tộc, nhưng người của Thương tộc sẽ đến thủ linh cho liệt sĩ của Thiên Vũ tông, vẫn còn hữu dụng, bảo bọn họ đừng có động tác nhỏ gì.”

“Nếu không, ta không ngại đến Bái gia bái phỏng một chút đâu.”

Sở Cuồng Nhân hời hợt nói.

Lời này lại dọa Bái ngũ tổ tê cả da đầu, ai cũng nghe ra, bái phỏng mà hắn nói tuyệt đối không phải bái phỏng đơn giản.

Đến Mộ Dung gia một chuyến, hai vị Thánh Nhân không còn.

Đến Thương tộc một chuyến, Thánh Nhân Thương tộc cũng mất.

Bái ngũ tổ thực sự không dám tưởng tượng, nếu Sở Cuồng Nhân đến Bái gia, kết quả sẽ như thế nào? !

“Vâng, Sở chưởng môn, ta nhất định sẽ chuyển lời.”

“Tốt, mang theo người của ngươi đi đi.”

“Vâng.” Bái ngũ tổ có cảm giác trở về từ cõi chết, vội vàng dẫn những người Bái gia còn lại muốn rời khỏi hiện trường.

“Chờ một chút.” Lúc này, Sở Cuồng Nhân đột nhiên mở miệng.

Bái ngũ tổ giật mình.

Có chút máy móc xoay người, tâm thần bất định hỏi: “Không biết Sở chưởng môn còn chuyện gì sao?”

“Mang thi thể đi, cũng không thể đến nhà người ta, còn tùy tiện ném loạn đồ bỏ đi được.” Sở Cuồng Nhân chỉ thi thể của Bái Phong nói.

Nghe thấy vậy, khóe miệng đám đệ tử Thương tộc có chút run rẩy.

Ở Vân Thành, Bái Phong cũng là một vị thiên kiêu có mặt mũi, nhưng trong miệng Sở Cuồng Nhân lại là đồ bỏ đi không đáng nhắc tới.

“Là ta sơ sót, ta lập tức mang đi.”

Bái ngũ tổ nhẹ nhàng thở ra.

Ông ta còn tưởng rằng Sở Cuồng Nhân đổi ý muốn giết ông ta nữa.

Đợi người của Bái gia đều rời đi, phu thê Thương Long đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, chắp tay cảm tạ ơn cứu trợ của hắn.

“Không sao.”

“Đúng rồi, Sở chưởng môn nói ngươi và tổ tiên nhà ta ước hẹn, ta mạo muội hỏi một chút, không biết bây giờ tổ tiên nhà ta đang ở đâu?”

Lâu Vân tò mò hỏi.

“Ngươi biết cũng không đi được, không cần hỏi nhiều.”

“Vậy được rồi.”

Lâu Vân nghe vậy, đành từ bỏ.

“Đúng rồi, tộc trưởng Thương Long, ta hỏi ngươi một chuyện.”

“Sở chưởng môn cứ nói.”

“Ngươi có nguyện… Chấp chưởng Thương tộc không?”

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây lập tức biến sắc.

Đương nhiên bọn họ rõ ràng, Sở Cuồng Nhân nói chấp chưởng Thương tộc, không phải chấp chưởng một bàng chi đơn giản như vậy, mà là cả một Thương tộc! !

Sắc mặt trưởng lão dòng chính Thương tộc biến đổi, nhưng lại không nói gì.

“Ta, chấp chưởng Thương tộc?”

Thương Long bị câu hỏi của Sở Cuồng Nhân làm cho mơ hồ, trong lúc nhất thời lại sững sờ tại chỗ, không biết trả lời như thế nào mới tốt.

Những người còn lại thấy thế, hận không thể đá bay ông ta ra ngoài, thay mình vào đó, cam đoan và đọc lời thề trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Chấp chưởng Thương tộc, đối với mỗi người trong Thương tộc, đây chính là quyền lợi và địa vị vô cùng lớn a.

“Chấp chưởng Thương tộc, ta có thể chứ?” Thương Long có chút chần chờ.

“Ta nói ngươi có thể, thì ngươi có thể.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Thánh Nhân, tộc trưởng Thương tộc đều bị hắn giết, nhưng nội tình Thương tộc vẫn còn đó, cho nên hắn cần một người đến giúp hắn chưởng quản Thương tộc, hơn nữa, Thương Long cũng là người của Thương tộc, cực kì phù hợp.

Thứ nhất, thê nữ của ông ta là hậu nhân của bạch bào tướng, hắn đồng ý với bạch bào tướng, muốn trông nom một chút.

Thứ hai, Thương Long là một chi của Thương tộc, không phải dòng chính, cảm tình với dòng chính không sâu, nâng ông ta lên vị trí tộc trưởng Thương tộc sẽ chưởng khống tốt hơn những người ở dòng chính, không sợ làm ra hành động thiêu thân gì.

Thương Long trầm ngâm một hồi, sau đó cắn răng, nói: “Nếu Sở chưởng môn đã cho ta tạo hóa này, vậy ta sẽ hết sức thử làm tộc trưởng!”

Chưởng quản toàn bộ Thương tộc, bất kì tộc nhân của Thương tộc nào cũng sẽ động tâm, Thương Long cũng giống vậy.

Nhất là hai ngày này trải qua nhiều chuyện như vậy, ông ta thật sâu cảm nhận được tầm quan trọng của thực lực và quyền lợi.

Ông ta muốn làm tộc trưởng, nắm giữ quyền hành chí cao vô thượng của Thương tộc, có thể bảo hộ người nhà của mình tốt hơn, bày ra khát vọng của mình.

“Rất tốt, dẫn theo người nhà của ngươi, ngày mai đến dòng chính Thương tộc với ta, từ nay về sau, ngươi chính là tộc trưởng mới nhận chức của Thương tộc!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Trưởng lão dòng chính ở bên cạnh sa sút tinh thần, ông ta biết, từ nay về sau, Thương tộc chỉ có thể do Sở Cuồng Nhân khống chế.

Nhưng chuyện đáng mừng duy nhất, chính là người cầm quyền trên mặt nổi chính là người của Thương tộc, cũng không mất mặt lắm.

… …

Bái ngũ tổ trở lại Bái gia.

Mà Bái Huyết Vân thấy ông ta một mình trở về, cảm giác có chút không đúng, hỏi: “Ngũ tổ, đã xảy ra chuyện gì?”

“Ngũ tổ, nhi tử của ta đâu?”

Gia chủ Bái gia ở Vân Thành cũng tràn đầy nghi hoặc.

Nghe thấy câu hỏi của ông ta, Bái ngũ tổ nổi giận, “Ngươi có biết, nhi tử ngươi suýt nữa đã mang đến cho Bái gia một trận đại họa không? Ta đã đích thân đánh chết hắn, thi thể ở phía sau.”

Ông ta chỉ vào thi thể mà hộ vệ Bái gia khiêng ở phía sau nói.

Nhìn thấy vậy, sắc mặt gia chủ Bái gia trở nên vô cùng trắng bệch, lộ ra nồng đậm bi phẫn, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, con ta, rốt cuộc con ta đã dẫn xuất tai họa gì!”

“Bái ngũ tổ, chuyện gì xảy ra vậy?”

Bái ngũ tổ nói rõ những chuyện đã xảy ra.

Sau khi nghe xong, trong mắt Bái Huyết Vân lộ ra nồng đậm kiêng dè, “Sở Cuồng Nhân, Thương Tình Tuyết lại trèo lên Sở Cuồng Nhân? !”

Gia chủ Bái gia đau thương vì mất con, tức giận nói: “Cho dù chọc phải Sở Cuồng Nhân, nhưng tội của con ta cũng không đáng chết a, vì sao…”

Ông ta còn chưa dứt lời, Bái Huyết Vân đã đánh ra một chưởng, đánh bay ông ta ra ngoài, trên mặt tràn đầy âm trầm nói: “Tội không đáng chết? Ngươi biết chọc tới Sở Cuồng Nhân sẽ có kết cục gì sao? Ngươi muốn Bái gia ta vạn kiếp bất phục sao? !”

Gia chủ Bái gia bị đánh bay phun ra máu tươi, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được, Sở Cuồng Nhân lại khiến Bái gia kiêng kị đến tình trạng này?

Rốt cuộc thực lực của hắn kinh khủng đến bực nào a? !

Chương 267: Tẩy Tủy trì, Thương Tình Tuyết muốn gia nhập Huyền Thiên tông, Thanh Vân quốc chủ độ kiếp

“Ngũ tổ, ngươi nói ta có phải làm cái gì để đền bù không, mặc dù Sở Cuồng Nhân thả ngươi trở về, nhưng khó đảm bảo sẽ không ghi hận trong lòng.” Bái Huyết Vân cau mày nói.

Đứng càng cao, bọn họ càng hiểu sự kinh khủng của Sở Cuồng Nhân.

Tác phong làm việc quả quyết, chiến lực tuyệt luân, bối cảnh khủng bố ngập trời, ngay cả đạo thống Thánh Nhân cũng không dám tùy tiện trêu chọc, sợ kẻ điên này đột nhiên tìm tới cửa.

Vừa nghĩ tới mình lại nhớ thương người bên cạnh kẻ điên này, Bái Huyết Vân không nhịn được rùng mình, ngủ cũng không ngon giấc.

“Ừm, đúng vậy.” Bái ngũ tổ như có điều suy nghĩ.

“Ta đi chuẩn bị ngay.”

Ngày thứ hai, Bái Huyết Vân chuẩn bị một đống kỳ trân dị bảo, mang theo Bái ngũ tổ chuẩn bị đến cửa nhận lỗi với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lại không nghĩ tới, mấy người Sở Cuồng Nhân đã sớm rời đi.

...

“Chúc mừng kí chủ rút được Tẩy Tủy trì cấp truyền thuyết!”

Tẩy Tủy trì?

Sở Cuồng Nhân mở thùng vật phẩm ra, nhìn giới thiệu về vật này, sau đó hai mắt không khỏi tỏa sáng.

Tẩy Tủy trì này tên cũng như nghĩa, chính là một hồ nước, có năng lực tẩy kinh phạt tủy, tăng cao căn cốt của tu sĩ.

Phải biết, căn cốt của tu sĩ như thế nào, vừa xuất thế đã được định trước, là Đạo Thể thì chính là Đạo Thể, phàm thể chính là phàm thể...

Nếu không có tạo hóa gì, đến chết căn cốt của tu sĩ cũng không thay đổi gì, vật có thể tăng căn cốt của tu sĩ lên quá hiếm thấy, nếu là bảo dược, chỉ có loại cao cấp hơn Thánh Dược mới có thể làm được.

Mà chỉ cần ngâm vào Tẩy Tủy trì đã có thể khiến căn cốt người ta tăng lên, nếu chuyện này truyền đi, đủ dẫn phát một trận oanh động lớn.

Đương nhiên, mặc dù hiệu quả của Tẩy Tủy trì khủng bố, nhưng cũng không phải không có bất kì hạn chế gì, ví dụ như căn cốt càng tốt, hiệu quả càng nhỏ.

Không có khả năng cho một Đạo Thể bình thường vào ngâm, sẽ biến thành Vô Thượng Đạo Thể, hiển nhiên không thể làm đến trình độ này.

Nhưng như vậy cũng không có nghĩa là Tẩy Tủy trì không khủng bố, có thể tăng căn cốt lên một chút, sẽ khiến tu sĩ có hi vọng đạt đến cảnh giới cao hơn.

“Có thứ này, sau này mỗi người của Huyền Thiên tông sẽ như rồng! !” Hai mắt Sở Cuồng Nhân sáng lên nói.

Mặc dù không có cách nào khiến mỗi người đều là Đạo Thể, nhưng ít ra có thể cải thiện căn cốt của mỗi người.

Sở Cuồng Nhân vô cùng hài lòng với phần thưởng này, hiện tại hắn chỉ cần trở lại Huyền Thiên tông, tìm một chỗ thả Tẩy Tủy trì ra thôi.

“Công tử, sắp đến Thương tộc rồi.”

Lam Vũ ở bên cạnh Sở Cuồng Nhân nói.

“Ừm, tốt.”

Thận Lâu đi đến không phận của Thương tộc, mọi người hạ Thận Lâu xuống, mà trước đó các trưởng lão dòng chính của Thương tộc đã nhận được tin tức, sớm tề tụ đông đủ rồi.

Thương tộc, trong đại sảnh.

“Từ hôm nay, Thương Long chính là tộc trưởng mới nhận chức của Thương tộc, có ai dị nghị gì không?” Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt hỏi.

Mấy trưởng lão hai mặt nhìn nhau, nào dám phản đối.

“Chúng ta không có gì dị nghị.”

Một trưởng lão nói.

“Rất tốt.”

Được Sở Cuồng Nhân ra mặt, quá trình Thương Long tiếp quản Thương tộc rất thuận lợi, không có cãi vã kịch liệt, cũng không có bất kỳ ai phản đối, vài ngày sau, Thương Long đã ngồi lên vị trí tộc trưởng Thương tộc.

Trước khi đi.

Sở Cuồng Nhân đưa cổ kiếm Lâu thị và một cái tượng gỗ cho Lâu Vân, cũng dặn dò: “Trong thanh kiếm này ẩn chứa ba đạo kiếm khí của ta, còn trong tượng gỗ này ẩn chứa một phân thân kiếm khí của ta. Ngươi mang hai thứ này trên ngươi, nếu gặp phải nguy hiểm gì, có thể sử dụng.”

Mọi người nhìn Lâu Vân, trên mặt tràn đầy hâm mộ.

Phải biết, Sở Cuồng Nhân đưa những thứ này cho Lâu Vân, Thương tộc không người dám động, dưới Thánh Nhân, cho dù là Vô Thượng Chí Tôn, đối mặt với một đạo kiếm khí của Sở Cuồng

Nhân cũng chắc chắn phải chết!

“Đa tạ Sở chưởng môn.”

Lâu Vân có chút sợ hãi nhận những vật này.

Bên cạnh, Thương Long nói: “Sở chưởng môn, nhờ hồng phúc của ngươi, Tình Tuyết đã thức tỉnh Huyền Băng Đạo Thể, ta dự định để nàng gia nhập Huyền Thiên tông tu hành, không biết Sở chưởng môn có bằng lòng thu nhận nàng hay không?”

Sở Cuồng Nhân nhìn Thương Long một cái thật sâu, hắn biết, hành động này của Thương Long chính là đang tỏ thái độ của mình.

Thương Long lên làm tộc trưởng là do hắn một tay nâng đỡ, cho nên ông ta hiểu được, ôm chặt bắp đùi Sở Cuồng Nhân mới là chuyện mấu chốt.

Đưa Thương Tình Tuyết có Đạo Thể đỉnh phong đến Huyền Thiên tông, thật ra không khác gì đạo lý đưa con cháu của quốc gia mình đến một quốc gia khác làm con tin, muốn Sở Cuồng Nhân yên tâm.

Dù sao, nữ nhi ông ta cũng ở Huyền Thiên tông, ông ta tuyệt đối sẽ không phản bội Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Thương Tình Tuyết, chỉ thấy dáng vẻ đối phương bình tĩnh, không hề mất mát hay bất đắc dĩ.

Hiển nhiên, đối phương đã sớm biết chuyện này, thậm chí có thể chuyện này là do nàng và Thương Long thương thảo ra.

“Muốn gia nhập Huyền Thiên tông, cũng được, Huyền Thiên tông có quy tắc khảo hạch của mình, thông qua thì có thể gia nhập Huyền Thiên tông, nhưng gần đây ta sẽ không trở về Huyền Thiên tông, nếu ngươi thật sự có lòng, thì đến tham gia khảo hạch trước đi.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn không quan tâm chút tâm tư của những người này, dù sao trước thực lực tuyệt đối, những người này cũng không thể trốn thoát khống chế của hắn.

“Ta nhất định sẽ thông qua khảo hạch, gia nhập Huyền Thiên tông.”

Thương Tình Tuyết khẽ vuốt cằm, ánh mắt lộ ra vẻ kiên định.

“Được, gặp lại đi.”

…

Rời khỏi Thương tộc, Sở Cuồng Nhân tiếp tục đi lại bên ngoài.

Chính như hắn nói, trong thời gian này hắn sẽ không trở về Huyền Thiên tông, ở trong tông một năm, thật vất vả mới đi ra ngoài một chuyến, mới mấy ngày đã trở về rồi, như vậy rất không thú vị.

Nhưng không về Huyền Thiên tông, hắn lại về Thanh Vân vương triều một chuyến, luyện mấy viên Sinh Sinh Tạo Hóa Đan, Xuân Miên Đan cho Thanh Vân quốc chủ, cam đoan đối phương có thể an toàn độ kiếp.

Rất nhanh, Thanh Vân quốc chủ đã bắt đầu độ kiếp rồi.

So với lúc Huyền Kỳ Tôn Giả độ kiếp, khí thế độ kiếp của Thanh Vân quốc chủ còn lớn hơn rất nhiều, trăm vạn đại quân của Thanh Vân vương triều bao vây nơi Thanh Vân quốc chủ độ kiếp ba vòng trong ba vòng ngoài, không để ai quấy rầy.

Mà trong bóng tối, cũng có vô số cao thủ đang quan sát thủ hộ.

“Quốc chủ độ kiếp, không thể sơ sót, phải giữ vững tinh thần.”

“Tự nhiên.”

“Phải cẩn thận đám người tộc Cửu Đầu.”

“Hừ, nếu đám người tộc Cửu Đầu dám đến quấy rầy quốc chủ độ kiếp, vậy đến bao nhiêu người thì giết bấy nhiêu đi!”

“Đừng khinh thường.”

Tộc Cửu Đầu là chủng tộc giáp giới với Thanh Vân vương triều.

Bởi vì tộc Cửu Đầu sinh sống trên đạo châu đất đai cằn cỗi, tài nguyên tu hành thưa thớt, người của tộc Cửu Đầu thường xuyên quấy nhiễu lãnh thổ của Thanh Vân vương triều, cướp đoạt tài nguyên, không ngừng va chạm với nhau.

Bây giờ Thanh Vân quốc chủ độ kiếp, người của tộc Cửu Đầu đến quấy rối cũng không phải không có khả năng.

“Đừng nói tộc Cửu Đầu, có hắn ở đây, ngay cả Thánh Nhân trong thiên hạ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

Lúc này, trong bóng tối có một tu sĩ thầm một tiếng.

Mọi người nghe vậy, cũng đều nhìn lên đỉnh một tòa lầu cao trong vương cung, trong mắt mang vẻ cuồng nhiệt khó mà kiềm chế được.

Vương cung, một tòa lầu cao, một thanh niên mặc bạch bào đứng đón gió, bên hông treo một thanh trường kiếm xinh đẹp tinh xảo.

Một người một kiếm, lặng im bất động, dường như tương dung với thiên địa.

Người, phong hoa tuyệt đại.

Kiếm, tuyệt thế vô song.

Một người một kiếm đứng trên tường thành, sau lưng, Thanh Vân quốc chủ độ kiếp truyền đến tiếng ầm vang, thiên uy cuồn cuộn bao phủ, trước người, là đường đi vô cùng an tĩnh, không có chút nào dị thường, không ai dám động.

Chương 268: Để Linh Lung làm nữ hoàng, thiên kiêu bốn vực tranh bá

“Sở Cuồng Nhân ở trong vương cung, hủy bỏ kế hoạch!”

“Bảo tất cả mọi người rút lui đi.”

“Đáng chết, Sở Cuồng Nhân ở trong vương cung, kế hoạch mưu sát Thanh Vân quốc chủ lần này thất bại, tất cả mọi người rút lui đi.”

“Có Sở Cuồng Nhân ở đây, chúng ta không thể thành công được.”

Vương cung, trên một lầu cao, Sở Cuồng Nhân nhìn đường đi an tĩnh đến tiếng chim hót cũng không nghe thấy, khóe miệng hơi giương lên.

“Những người này, coi như thức thời.”

Hôm nay, những người đến đây muốn ngăn cản Thanh Vân quốc chủ độ kiếp, tuyệt không ít hơn lần trước Huyền Kỳ Tôn Giả độ kiếp.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng ở đó, tất cả mọi người đều không dám động.

Lần này Thanh Vân quốc chủ độ kiếp, có thể nói vô cùng nhẹ nhõm.

Oanh!

Nơi xa, tường vân hội tụ, một cỗ đạo vận cường đại tràn ngập, mặc dù còn chưa đạt tới cấp bậc Thánh Nhân, nhưng cũng rất gần.

Thanh Vân quốc chủ đã chính thức độ kiếp thành công, tấn cấp làm Chuẩn Thánh.

“Quốc chủ thiên thu vạn đại!”

“Quốc chủ thiên thu vạn đại!”

Cảm giác được cỗ dị tượng này, trăm vạn đại quân trấn thủ bên ngoài vô cùng hưng phấn, cao giọng hò hét, sóng âm cuồn cuộn xông thẳng tới chân trời.

Sở Cuồng Nhân che lỗ tai, “m thanh thật lớn.”

Nhưng Thanh Vân quốc chủ có thể độ kiếp thành công, hắn cũng rất vui vẻ.

Thanh Vân quốc chủ độ kiếp thành công, ngày thứ hai liền khao thưởng tam quân, thiết yến khoản đãi tất cả tướng lãnh, đương nhiên Sở Cuồng Nhân cũng được mời tới.

Vương cung, trong đại điện.

Yến hội đang tiến hành, ăn uống linh đình, vô cùng náo nhiệt.

Mặt Thanh Vân quốc chủ đỏ lên, tâm tình rất tốt.

“Đến, một chén này, quả nhân kính chư vị ái khanh.”

“Tạ quốc chủ.”

Mọi người uống một hơi cạn sạch.

“Chén thứ hai này, quả nhân muốn mời hiền tế, nếu không phải hiền tế chuẩn bị Tị Lôi Thần Châm và đan dược cho ta, sợ rằng lần này ta sẽ không độ kiếp thuận lợi như vậy, nào, quả nhân kính ngươi một chén.”

“Phụ vương khách khí.”

Sau khi yến hội kết thúc, Thanh Vân quốc chủ giữ lại một mình Sở Cuồng Nhân.

“Cuồng Nhân, bây giờ quả nhân đã là Chuẩn Thánh, qua một thời gian ngắn nữa sẽ giống sư tôn của ngươi, ẩn cư về hậu trường.”

“Ừm? Vậy Thanh Vân vương triều phải làm sao?”

“Đây cũng là chuyện quả nhân định nói với ngươi, ngươi cảm thấy để Linh Lung đến chưởng quản Thanh Vân vương triều thì như thế nào? !”

Ánh mắt Thanh Vân quốc chủ lấp lánh nhìn Sở Cuồng Nhân nói.

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn, không ngờ Thanh Vân quốc chủ sẽ có quyết định như vậy.

“Nữ tử cầm quyền, không phải trong lịch sử Thanh Vân vương triều không có, nhưng cũng rất hiếm thấy, quốc chủ thật sự muốn làm như vậy?”

“Chỉ cần có năng lực, là nam hay nữ đều không quan trọng.”

“Quốc chủ làm như thế, cũng là vì ta?”

“Ha ha, đó cũng là một phần, nhưng quan trọng hơn là, quả nhân cảm thấy Linh Lung phù hợp kế thừa vị trí của quả nhân hơn.”

Mặc dù Thanh Vân quốc chủ đã cân nhắc đến mối liên hệ với Sở Cuồng Nhân, nhưng điểm quan trọng để ông ta quyết định như vậy là tài năng của Linh Lung công chúa

Mấy năm qua, Linh Lung công chúa triển lộ ra khí độ, tính cách và thực lực, trong một đám hoàng tử, không ai bằng nàng.

Ngay cả Cố Trường Ca cũng kém hơn.

“Là như vậy sao?”

Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ.

“Linh Lung biết việc này không?”

“Quả nhân còn chưa nói với nàng, nhưng chắc hẳn nàng sẽ đáp ứng, nàng là một nữ nhân có dã tâm, ngươi phải rõ ràng.”

“Đương nhiên.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Hắn và Linh Lung công chúa quen biết nhiều năm, mặc dù thời gian chung đụng không dài, nhưng hắn vẫn có hiểu biết về nàng.

Đối phương là một người rất mạnh mẽ, có thực lực cũng có dã tâm, để nàng làm nữ hoàng, rất có khả năng nàng sẽ không cự tuyệt.

“Quả nhân dự định mang nàng đi lịch luyện một thời gian, chậm rãi chuyển sự vụ trong triều cho nàng, đợi sau khi nàng đăng cơ, quả nhân sẽ từ bỏ vương vị, ẩn cư tại hậu trường, bắt đầu tích lũy nội tình thành thánh.”

“Ừm, ta hiểu rồi.”

“Ngươi không có ý kiến gì sao?” Thanh Vân quốc chủ hiếu kỳ nói.

“Ta có ý kiến gì chứ, nàng làm nữ hoàng cũng không có gì xấu với ta, hơn nữa, nếu đây là nguyện vọng của nàng, ta sẽ ủng hộ đến cùng.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Hắn biết, Thanh Vân quốc chủ nói với hắn việc này, là lo lắng hắn kiêng kị nhà gái quá cường thế, trong lòng sẽ không thích.

Nhưng hắn hoàn toàn không có suy nghĩ như vậy.

Nữ cường nam yếu?

Trên người hắn sẽ không tồn tại thứ này.

Mặc kệ tương lai Linh Lung công chúa lên làm nữ hoàng, sẽ cường thế cỡ nào, Sở Cuồng Nhân cũng sẽ để nàng biết, nam nhân của nàng vĩnh viễn là nam nhân của nàng.

…

Ở lại Thanh Vân vương triều vài ngày, Sở Cuồng Nhân liền rời đi.

Trước khi đi du lịch bốn phía, hắn lại đến cổ chiến trường một chuyến.

Trải qua một phen càn quét của Sở Cuồng Nhân, số lượng Sát Linh trong cổ chiến trường giảm mạnh, còn chưa khôi phục lại.

Cho nên những ngày này, trong cổ chiến trường có rất nhiều người mạo hiểm.

Đương nhiên, cho dù có nhiều người như vậy, nhưng khu vực trung tâm cổ chiến trường vẫn là cấm địa, không ai dám tuỳ tiện đi vào.

Mà lúc này Sở Cuồng Nhân đang đứng ở biên giới khu vực trung tâm.

Hắn lấy ngọc bội mà bạch bào tướng đưa cho hắn ra.

Đây là biện pháp mà hắn và bạch bào tướng đã ước định, chỉ cần hắn tìm được người, sau đó đến cổ chiến trường lấy ngọc bội ra là được.

Bạch bào tướng sẽ nhận được khí tức mà trên ngọc bội phát ra.

Chỉ một lát

Trong tầm mắt của Sở Cuồng Nhân xuất hiện một bóng trắng.

Người kia mặc áo bào trắng, mang theo trường thương, trên mặt đeo mặt nạ sắt, chính là chuyện lạ trong cổ chiến trường, bạch bào tướng.

“Vì sao đột nhiên lại đến tìm ta?”

Bạch bào tướng từ tốn nói.

“Nhìn cái này trước đi.” Sở Cuồng Nhân lấy một miếng ngọc bội ra, mà miếng ngọc bội này giống hệt như miếng của bạch bào tướng.

Đây là ngọc bội hắn lấy từ chỗ Lâu Vân, giống như cổ kiếm Lâu thị, đều là vật gia truyền của nàng.

Rất có thể cũng là vật của công chúa Lâu quốc.

Trong nháy mắt nhìn thấy miếng ngọc bội, thân thể bạch bào tướng run lên, cả người không bình tĩnh, xông tới tiếp nhận ngọc bội, nhìn thật kĩ.

“Không sai, đây là ngọc bội của A Ngọc.”

A Ngọc trong miệng hắn ta chính là công chúa Lâu quốc ngày trước.

“Ngươi tìm được hậu nhân của chúng ta rồi?”

Bạch bào tướng không dám tin tưởng.

Lúc này mới mấy ngày a.

Hắn ta vốn làm tốt chuẩn bị phải mấy trăm năm sau Sở Cuồng Nhân mới tìm được, nhưng không ngờ mấy ngày ngắn ngủi, đối phương đã cầm ngọc bội của A Ngọc đến trước mặt hắn ta rồi.

Hiệu suất này, không khỏi quá nhanh đi.

“Không sai.” Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

“Bọn họ sống thế nào.”

Bạch bào tướng hỏi, đường đường là cường giả cấp bậc Thánh Vương, lúc này tâm thần lại có chút bất định, sợ nghe được tin tức xấu.

“Ngươi yên tâm, mẹ con bọn họ sống cũng không tệ lắm.”

“Mẹ con?”

“Đúng vậy.”

Sở Cuồng Nhân nói ra chuyện của Lâu Vân, Thương Tình Tuyết.

Sau khi nghe xong, bạch bào tướng nhẹ nhàng thở ra.

Hắn ta nhìn về phía Thương tộc, sau đó trịnh trọng nói với Sở Cuồng Nhân: “Đa tạ ngươi!”

“Không sao, có thể giúp được tiền bối là tốt rồi.”

Bạch bào tướng không nhiều lời, lấy ra một đạo thiên sát chi khí giao cho Sở Cuồng Nhân, thản nhiên nói: “Đây là thiên sát chi khí ta lấy được trên người một đầu Sát Linh, ngươi cầm trước đi.”

“Vậy ta không khách khí nữa.”

Sở Cuồng Nhân cười, trực tiếp đón lấy thiên sát chi khí, hấp thu dung hòa, khoảng cách đến Thiên Sát Bất Bại Thể đại thành lại gần hơn một bước.

“Thương Tình Tuyết muốn gia nhập Huyền Thiên tông, đúng không?”

“Ừm, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, lúc này nàng đã thông qua khảo hạch, chính thức gia nhập Huyền Thiên tông rồi.”

Hai ngày trước, hắn đã truyền tin với Như Yên trưởng lão, để bà ấy lưu ý đến Thương Tình Tuyết một chút.

Dù sao tổ tiên của nàng của là bạch bào tướng cấp bậc Thánh

Vương, phải thiên vị một chút.

“Vậy Tình Tuyết làm phiền ngươi chăm sóc.”

“Không dám.”

“Nếu không có chuyện khác, ta cáo từ trước.”

Bạch bào tướng đeo miếng ngọc bội Sở Cuồng Nhân mang tới lên cổ, sau đó quay người trở lại khu vực trung tâm.

“Chúng ta cũng đi thôi.”

Sở Cuồng Nhân dẫn theo Lam Vũ quay người rời đi.

Bỗng nhiên, hắn nhận được tin tức Như Yên trưởng lão truyền đến, xem xong tin tức, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, “Thiên kiêu tranh bá?”

Chương 269: Về tông, chưởng môn không được tham gia, Tiểu Hồng tiến cảnh

“Thiên kiêu tranh bá? !” Sở Cuồng Nhân nhận được tin tức Như Yên trưởng lão truyền đến, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bên cạnh, Lam Vũ cũng rất tò mò, “Tranh bá gì cơ?”

“Ừm, đại ý là thiên kiêu trong bốn vực của Thương Khung tinh tụ tập lại một chỗ, dựng lôi đài tỷ thí, cuộc tranh bá này là do các đạo thống Thánh Nhân tại bốn vực liên thủ dựng lên.”

“Thì ra là như vậy, vậy chúng ta có đi tham gia không?”

Lam Vũ hiếu kỳ hỏi.

“Như Yên trưởng lão cũng đang hỏi thăm ta, nếu muốn tham gia thì phải giao nạp phần thưởng, dùng để khen thưởng các thiên kiêu có biểu hiện xuất sắc trong cuộc tranh bá.” Sở Cuồng Nhân nói.

“Vậy chẳng phải tất cả những phần thưởng này sẽ thuộc về chúng ta sao? Dựa vào thực lực của công tử, hoàn toàn có thể quét ngang toàn trường.” Hai mắt Lam Vũ tỏa sáng.

“Vấn đề là cuộc tranh bá này chỉ cho phép đệ tử của các đại đạo thống tham gia, từ cấp bậc trưởng lão trở lên không thể tham gia.”

Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ cười một tiếng, nói đúng ra là, hắn là chưởng môn của Huyền Thiên tông, không thể tham gia cuộc tranh bá này.

Suy nghĩ kỹ một chút cũng đúng, dựa vào thực lực của hắn, căn bản cũng không cần tham gia cái gọi là tranh bá này, nếu hắn tham gia, không phải sẽ khiến một đám thiên kiêu, đạo thống ngột ngạt sao?

Hắn chỉ cần đứng trên đài thôi, còn ai dám lên tỷ thí nữa?

“Đi thôi, về Huyền Thiên tông, vốn còn muốn đi du ngoạn một thời gian nữa, xem ra không được rồi.” Sở Cuồng Nhân cười nói.

“Công tử, chẳng lẽ ngươi muốn tham gia cuộc tranh bá lần này?”

“Đương nhiên.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh lên, “Mấy người Nam Cung Hoàng ở trong tông môn tu hành một năm, đây là lúc để bọn họ đi ra biểu hiện rồi.”

Dù nói thế nào cũng là thiên kiêu Đạo Tử của Huyền Thiên tông, cũng không thể để mấy tên này quá thanh nhàn được.

Rất nhanh hai người đã trở lại Huyền Thiên tông.

Đám người Như Yên trưởng lão nhận được tin tức, sớm đã chuẩn bị nghênh đón, nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trên mặt mấy người đều lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

“Chưởng môn, lần này ngươi ra ngoài, động tĩnh không nhỏ a.”

Như Yên trưởng lão nói.

Vẻ mặt Sở Cuồng Nhân tràn đầy vô tội, “Ta đâu có gây sự, ta và Lam Vũ vẫn rất an phận thật đó.”

Khóe miệng mấy người co giật một hồi.

An phận?

An phận đến mức suýt nữa lật tung cổ chiến trường, an phận đến mức chạy đến Chu Tước vực chém chết Thánh Nhân Thương tộc? !

Chúng ta tin ngươi cái quỷ nha.

Trong lòng đám người Như Yên trưởng lão không nhịn được mắng to.

“Đúng rồi, chưởng môn, về Thương Tình Tuyết mà lần trước ngươi nói, hiện tại nàng đã gia nhập Huyền Thiên tông rồi, nhưng bởi vì thân phận nàng có chút đặc thù, cho nên ta để nàng làm đệ tử chân truyền thôi.”

Như Yên trưởng lão nói.

Dựa vào thiên phú Đạo Thể đỉnh phong của Thương Tình Tuyết, trực tiếp phong thành Đạo Tử cũng không có vấn đề, nhưng dù sao đối phương cũng là người của Thương tộc, lại vừa gia nhập Huyền Thiên tông, không thể trực tiếp đề bạt làm Đạo Tử.

“Ừm, ta biết rồi.”

Sở Cuồng Nhân gật đầu, “Chuyện tranh bá thì sao?”

“Mời chưởng môn xem, đây là điều lệ và quá trình cuộc tranh bá.”

Như Yên trưởng lão lấy ra một phần điều lệ.

Sở Cuồng Nhân tiếp nhận xem xét, chỉ thấy trong đó có một quy củ viết, cấm các nhân vật cấp trưởng lão và chưởng môn tham gia tranh bá.

Hai chữ chưởng môn còn cố ý dùng màu đỏ đánh dấu.

Giống như muốn nói với Sở Cuồng Nhân, đây là đang nói ngươi

đó.

Không cho phép ngươi tham gia tranh bá!

Sở Cuồng Nhân nhìn hết điều lệ, thầm nói: “Không cho ta tham gia thì thôi, thật sự cho rằng ta hiếm lạ sao.”

Dù sao cũng không có mấy thứ tốt, nói chung, thiên kiêu trong thiên hạ cũng không ngăn được nửa chiêu của hắn, hắn cũng không muốn tham gia.

Nhưng cho các đệ tử trong tông môn thí luyện cũng không tệ.

“Như Yên trưởng lão, truyền tin cho ban tổ chức, nói chúng ta sẽ tham gia cuộc tranh bá này, phần thưởng thì ngươi chọn ra đi.”

“Được.” Như Yên trưởng lão gật đầu.

“Mặt khác, còn ba tháng nữa mới đến cuộc tranh bá, gọi mấy vị Đạo Tử Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên đến đây cho ta, ngày mai tụ tập tại Trường Sinh điện, ta sẽ chuẩn bị đặc huấn ma quỷ cho bọn họ!”

“Đúng rồi, gọi cả Thương Tình Tuyết đến đi, Huyền Băng Đạo Thể của nàng vừa mở ra, để nàng đến tham gia đặc huấn, mài giũa một chút.”

“Đặc huấn ma quỷ?”

Như Yên trưởng lão trừng mắt, có bao nhiêu ma quỷ?

“Đúng.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh lênh.

Hắn cười lên vô cùng đẹp đẽ, dường như vạn vật trong thiên địa đều ảm đạm phai mờ trước mặt hắn, nhưng Như Yên trưởng lão lại không tự chủ được rùng mình một cái.

Bà ấy yên lặng cầu nguyện cho đám người Nam Cung Hoàng một lát.

Sau nghi nói chuyện với đám người Như Yên trưởng lão một lát, Sở Cuồng Nhân liền trở về Lăng Thiên Đạo Cung.

Vừa đi vào, chỉ thấy một thân ảnh màu đỏ bay về phía mình, đó là một con chim màu đỏ chỉ lớn bằng bàn tay.

“Ca ca.”

“Ngươi là… Tiểu Hồng? !”

Sở Cuồng Nhân tò mò nhìn con chim nhỏ trước mặt, kinh ngạc nói: “Làm sao ngươi lại trở nên nhỏ như vậy?”

Tiểu Hồng vẫy cánh, đứng trên bờ vai của Sở Cuồng Nhân, nói: “Tu vi của ta có đột phá, hiện tại đã là Vô Thượng Chí Tôn, có thể tự do khống chế hình thể của mình.”

“Thì ra là thế.” Sở Cuồng Nhân bừng tỉnh đại ngộ.

Tiểu Hồng là Thần Thú Bất Tử Thần Hoàng, huyết mạch cao quý, nhưng huyết mạch càng cao quý, muốn biến hóa càng khó khăn.

Ít nhất phải đạt đến cảnh giới Thánh Nhân, Thần Hoàng mới có thể biến hóa.

“Sau này ta có thể đi theo ca ca rồi.” Tiểu Hồng mừng rỡ nói, trước kia Sở Cuồng Nhân cảm thấy mang theo một đầu Thần Hoàng rêu rao khắp nơi quá nổi bật, cho nên lúc ra ngoài không dẫn theo Thần Hoàng.

Hiện tại nàng có thể tự do biến hóa hình thể, vẻ ngoài không khác Tiểu Ma Tước là mấy, một khi ẩn tàng khí tức, tu sĩ bình thường căn bản không phát hiện được nàng chính là một đầu Thần Thú.

“A, vậy thì tốt, sau này ra ngoài sẽ mang theo ngươi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Tiểu Băng cũng đi ra nghênh tiếp Sở Cuồng Nhân.

Trong lúc nói chuyện phiếm, Tiểu Băng nghe được Sở Cuồng Nhân nói đến chuyện tranh bá, không khỏi có chút mong đợi, “Tranh bá sao, đến lúc đó thiên kiêu của các nơi tề tụ, nhất định sẽ vô cùng náo nhiệt.”

Trong lòng Sở Cuồng Nhân hơi động, Tiểu Băng ở bên cạnh hắn đã nhiều năm, vẫn không rời khỏi Huyền Thiên tông, bình thường ở trong Lăng Thiên Đạo Cung, rất ít khi bước ra ngoài.

Lúc hắn không có ở đây, vẫn luôn thay hắn trông coi Đạo Cung.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn có chút xúc động, cười nói: “Lần này tranh bá đoán chừng sẽ rất náo nhiệt, Tiểu Băng cũng đi cùng đi.”

“Nhưng Đạo Cung phải làm sao?” Tiểu Băng có chút chần chờ.

“Yên tâm, đạo cung không có chân, trốn không thoát, ngươi đi với ta, có lẽ có cơ hội để ngươi ra sân đó.”

“A, ra sân, đó đều là thiên kiêu đỉnh phong của các đại đạo thống nha, ta cũng có thể ra sân sao?”

“Đương nhiên, ngươi đừng xem thường mình, thực lực của ngươi cũng không yếu hơn đám thiên kiêu kia đâu, còn nữa, lúc trước ta cho ngươi Canh Kim kiếm phù, ngươi luyện hóa thế nào rồi?”

“Ta không dám chậm trễ, đã luyện hóa không sai biệt lắm.”

Tiểu Băng mở tay ra, một đạo phù văn huyền diệu hiện lên, bốn phía phù văn còn quấn từng sợi kiếm khí màu vàng óng.

Một cỗ đạo vận Thánh Nhân lan tràn ra, vô cùng khủng bố.

Đây là một cái phù văn Thánh phẩm!

Đây là Sở Cuồng Nhân rút thưởng có được, mặc dù là Thánh phẩm, nhưng khi đó trình độ kiếm đạo của hắn khá cao, nên kiếm phù Thánh phẩm này cũng không có nhiều tác dụng với hắn, vì vậy hắn đã cho Tiểu Băng, để nàng luyện hóa.

Mà Tiểu Băng có được phù văn Thánh phẩm, chiến lực đã tăng nhiều, mặc dù không thể hoàn toàn phát huy uy lực của phù văn Thánh phẩm này, nhưng nhờ đạo phù văn này, nàng cũng có thể đánh một trận với một số Chí Tôn.

Mà tu vi của nàng còn chưa tới Chiến Vương cảnh, có thể thấy được sự huyền diệu của đạo phù văn này.

Chương 270: Đặc huấn bắt đầu, ta rất thất vọng với các ngươi, Tẩy Tủy trì

Ngày thứ hai.

Huyền Thiên tông, bên ngoài Trường Sinh điện.

Một đám Đạo Tử Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên, Quân Di, Tần Vô Song tụ tập lại một, đang chờ Sở Cuồng Nhân đến.

Mà ở trong đó, trường hợp đặc biệt nhất chính là Thương Tình Tuyết mới gia nhập Huyền Thiên tông không lâu, nhưng mọi người cũng không có nghi vấn gì.

Dù sao tư chất Huyền Băng Đạo Thể còn đó, cũng có tư cách đứng một chỗ với bọn họ.

Thương Tình Tuyết đứng một bên, bí mật quan sát đám người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên, dù sao những người này cũng là đệ tử ưu tú nhất của Huyền Thiên tông.

Thời gian trôi qua, hơn nửa canh giờ sau.

Sở Cuồng Nhân dẫn theo Lam Vũ khoan thai tới chậm, mà đám người Nam Cung Hoàng cũng không có ý trách tội, chắp tay hành lễ.

“Bái kiến chưởng môn.”

“Ừm, hôm nay gọi các ngươi tới đây, chắc hẳn các ngươi cũng rõ ràng là vì chuyện gì rồi, chính là vì cuộc thiên kiêu tranh bá kia, nói thật, cá nhân ta không có hứng thú với cuộc tranh bá này.”

“Nhưng ta cảm thấy đây là một cơ hội, để mấy người các ngươi đi ra nhìn chuyện đời cũng không tệ lắm, cho nên ta chuẩn bị một trận đặc huấn cho các ngươi, tránh cho lúc thi đấu lại khiến Huyền Thiên tông ta mất mặt xấu hổ.”

Sở Cuồng Nhân nói xong, vẻ mặt đám người cũng không có gì thay đổi.

Bọn họ đã sớm biết chuyện liên quan đến cuộc thiên kiêu tranh bá rồi.

Lúc này, Thương Tình Tuyết nhấc tay hỏi: “Chưởng môn, ta cũng phải tham gia cuộc thiên kiêu tranh bá lần này sao?”

Không phải nàng sợ hãi, mà bởi vì nàng vừa thức tỉnh Huyền Băng Đạo Thể, tu vi chỉ là Kim Đan cảnh mà thôi, ngay cả Tiểu Băng cũng kém xa tít tắp, để cho nàng đi tham gia thiên kiêu tranh bá, thuần túy là đi đánh xì dầu a.

“Cũng chưa chắc, nhưng ngươi vừa thức tỉnh Huyền Băng Đạo Thể, có thể nhân dịp đặc huấn này, mài giũa một chút, còn tham gia tranh bá, đến lúc đó xem tình huống mà quyết định.” Sở Cuồng Nhân nói.

“Ha, thì ra là thế.”

“Nếu không có vấn đề gì, bây giờ các ngươi đi theo ta đi.”

Sở Cuồng Nhân quay người dẫn mấy người rời đi.

Lãnh thổ Huyền Thiên tông rộng lớn, có rất nhiều sơn mạch, mà Sở Cuồng Nhân dẫn theo mấy người đi đến một sơn mạch yên tĩnh.

“Chưởng môn, ngươi dẫn chúng ta tới nơi này làm gì?”

Nam Cung Hoàng tò mò hỏi.

Hắn ta vừa dứt lời.

Một cỗ uy áp khủng bố không gì sánh kịp từ trên người Sở Cuồng Nhân phóng xuất ra, rơi trên người bọn họ.

Dưới cỗ uy áp này, bọn họ chỉ cảm thấy trên người đột nhiên có thêm Thập Vạn Đại Sơn, đến động một ngón tay cũng khó khăn.

Thương Tình Tuyết tu vi yếu nhất lập tức bị cỗ uy áp này áp đến nằm rạp trên mặt đất, mặt úp xuống, đến ngực cũng bị áp đến không còn.

Móa ơi!

Chưởng môn đang làm cái gì vậy?

Các Đạo Tử còn lại cũng hết sức chống đỡ.

“Đây là… Chiến Vương lĩnh vực.”

“Đây là Chiến Vương lĩnh vực của chưởng môn, thật khủng khiếp, cỗ áp lực này khiến ta có cảm giác còn kinh khủng hơn trọng lực ở sân thí luyện.”

Đám người Nam Cung Hoàng thôi động linh lực chống cự.

Nhưng bọn họ càng chống cự, Sở Cuồng Nhân thả ra Chiến Vương lĩnh càng khủng bố.

Thời gian dần trôi qua, Thương Tình Tuyết tu vi yếu nhất gần như sắp ngất.

Sở Cuồng Nhân khoát tay, linh lực hóa thành một bàn tay vô hình túm lấy Thương Tình Tuyết, ném sang một bên.

Lam Vũ nhanh tay lẹ mắt, đuổi ngay ra, bất đắc dĩ cười một tiếng, “Công tử đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc.”

Theo áp lực của Chiến Vương lĩnh vực càng lớn, thời gian dần trôi qua, một đám Đạo Tử như Quân Di, Tần Vô Song cũng không chống đỡ nổi, cạn hết lực lượng nằm rạp trên mặt đất, nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn không có ý thu tay.

Mãi đến khi mấy người có dáng vẻ sắp ngất giống như Thương Tình Tuyết, hắn mới đưa ra ngoài phạm vi Chiến Vương lĩnh vực, ném sang một bên.

Trong lĩnh vực, chỉ còn lại hai người Mộ Dung Hiên và Nam Cung Hoàng đang khổ cực chống đỡ, nhưng cũng không kiên trì được bao lâu đã nằm rạp trên đất.

Sở Cuồng Nhân thu hồi lĩnh vực.

“Một khắc.”

“Trong các ngươi, người có thực lực tốt nhất cũng chỉ có thể kiên trì trong Chiến Vương lĩnh vực của ta một khắc, thực sự… khiến người ta thất vọng.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe hắn nói vậy, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ xấu hổ.

Quá cùi bắp.

Ở bên ngoài, những người ở đây đều là Đạo Tử nổi tiếng, nhất là Nam Cung Hoàng, là một trong mấy vị Thiếu Đế thanh danh truyền xa.

Nhưng trước mặt Sở Cuồng Nhân vẫn quá yếu.

“Mặt khác, ta còn chưa thi triển hoàn toàn Chiến Vương lĩnh vực của mình.”

Sở Cuồng Nhân còn nói ra một sự thật tàn khốc nữa, khiến bọn họ xấu hổ đến mức hận không thể tìm vết nứt trên mặt đất chui vào.

“Được rồi, cũng không trách các ngươi, có lẽ là ta quá hi vọng vào các ngươi đi.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nhưng hắn nói như vậy, không những không khiến mọi người có chuyển biến tốt, ngược lại càng khiến bọn họ càng xấu hổ hơn, mấy nữ Đạo Tử như Quân Di nước mắt rưng rưng, xấu hổ đến sắp khóc.

Nếu những người khác nói như vậy còn tốt.

Nhưng hết lần này tới lần khác lại là Sở Cuồng Nhân nói ra!

Trong lòng bọn họ, địa vị của Sở Cuồng Nhân quá cao, bọn họ vô cùng sùng bái hắn, xem hắn là thần tượng.

Nhưng vừa nghĩ tới thần tượng mình sùng bái như vậy lại thất vọng với mình, một trận mất mát to lớn lập tức bao phủ bọn họ.

Sở Cuồng Nhân nhìn dáng vẻ của mỗi người ở trong mắt.

Ừm.

Rất tốt, xem ra hiệu quả không tệ.

Chỉ có đánh bọn họ càng hung ác, mới có thể khiến bọn họ càng cố gắng phấn đấu, hiệu quả trận đặc huấn này mới càng rõ rệt.

“Đừng nằm ở đây nữa, đi theo ta.”

Sở Cuồng Nhân nói xong, liền đi sâu về phía thung lũng.

Các Đạo Tử đã hao hết lực lượng cắn răng, miễn cưỡng đứng lên, dìu dắt nhau, thất tha thất thểu đi theo Sở Cuồng Nhân.

Trước đó vì chống cự Chiến Vương lĩnh vực của Sở Cuồng Nhân, linh lực của bọn họ đã tiêu hao hầu như không còn, lúc này, chỉ mấy trăm bước ngắn ngủi, cho dù bọn họ đã dìu dắt nhau, vẫn cảm thấy toàn thân nhũn ra.

Nhưng rất nhanh, bọn họ liền cảm thấy một trận linh lực ba động và đạo vận kì lạ từ chỗ cách đó không xa truyền tới, tập trung nhìn qua, cách bọn họ không xa, có một hồ nước bốc lên sương trắng.

Hồ nước này rất lớn, ít nhất đường kính cũng phải hai mươi mét, ở giữa còn có một tấm ngăn, chia hồ nước thành hai bên.

Nhìn thấy hồ nước này, đám người Nam Cung Hoàng nuốt một ngụm nước bọt, bọn họ có thể cảm giác được bên trong hồ nước ẩn chứa một cỗ đạo vận huyền diệu.

Hồ nước này tuyệt đối là bảo vật không tầm thường!

“Chưởng môn, đây là cái gì vậy?”

“Tẩy Tủy trì, hiện tại trạng thái của các người vừa hay có thể ngâm vào, cởi sạch y phục ra cho ta, nam bên phải, nữ bên trái.” Sở Cuồng Nhân nói với mọi người.

Đám người Nam Cung Hoàng thì không có gì, nhưng mấy nữ tử Quân Di, Thương Tình Tuyết lại cảm thấy có chút xấu hổ.

“Còn thất thần làm gì, nhanh đi xuống đi, các ngươi ngâm trong đó một canh giờ, một lúc nữa ta sẽ trở về tìm các ngươi.”

Sở Cuồng Nhân nói xong liền rời đi.

Mấy ngươi đưa mắt nhìn nhau.

Đám người Nam Cung Hoàng đến bên phải Tẩy Tủy trì, cũng không có gì xấu hổ, trực tiếp lột sạch quần áo xuống nước.

Quân Di, Thương Tình Tuyết và hai nữ Đạo Tử khác đi sang bên trái, nhìn nhau một chút, chậm rãi cởi quần áo.

Mấy thân thể mềm mại, đẹp động lòng người bại lộ dưới ánh mặt trời, mấy người nhìn nhau, sau đó, một nữ Đạo Tử đột nhiên ngẩng đầu ưỡn ngực, lộ ra vẻ đắc ý, đi xuống Tẩy Tủy trì đầu tiên.

Ba nữ tử còn lại thấy thế, nhếch miệng.

“Không phải lớn hơn một chút thôi sao, có gì mà đắc ý chứ!”

Sau khi mọi người tiến vào Tẩy Tủy trì, không tự chủ phát ra từng tiếng kinh hô.

Bọn họ cảm giác được, trong Tẩy Tủy trì có một cỗ lực lượng không ngừng chui vào trong cơ thể bọn họ, thanh tẩy tạp chất trong cơ thể, căn cốt đã định hình trước có xu hướng được cải thiện.

Chương 271: Quá coi thường người đi, các Đạo Tử chiến phân thân kiếm khí

“Hồ nước này lại có thể tẩy kinh phạt tủy, cải thiện căn cốt!”

“Trời ạ, sao chưởng môn lại có được thứ này?”

“Khó trách lại tên là Tẩy Tủy trì.”

“Khiến người ta rất kinh ngạc.”

Mọi người kinh hô không thôi.

Bọn họ đã từng nghe nói đến vật có thể cải thiện căn cốt nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy, đừng nói đến chuyện bản thân được thể nghiệm.

Bên trái hồ nước.

Quân Di cảm giác linh lực trong cơ thể đã tiêu hao hầu như không còn, nhưng lúc này thân thể trống rỗng không ngừng có năng lượng của Tẩy Tủy trì tràn vào.

Dưới cỗ năng lượng này, căn cốt của nàng không ngừng được cải thiện.

“Linh lực tiêu hao hầu như không còn, trong cơ thể là một mảnh hư vô, như vậy có thể tiếp nhận năng lượng của Tẩy Tủy trì tốt hơn.”

Nói đến đây, trong mắt Quân Di lộ ra vẻ giật mình, “Khó trách chưởng môn lại làm chúng ta đến kiệt sức, thì ra là thế.”

“Khụ khụ...”

Một nữ Đạo Tử chìm một nửa mặt vào trong hồ nước bị sặc, ho hai tiếng, vẻ mặt cổ quái nhìn Quân Di, Thương Tình Tuyết và một nữ Đạo Tử dường như nghĩ đến cái gì, mặt mũi đỏ bừng.

Lúc này Quân Di mới phản ứng được, mình đúng là sơ sót.

“Ấy, ta không có ý kia.”

“Hiểu mà hiểu mà.”

“Các ngươi có ý gì, ta không hiểu.”

“Hừ, Kim Phi Yến, ngươi giả vờ cái gì, ngày thường ngươi là người cợt nhả nhất, lần trước ta đến phòng ngươi còn nhìn thấy ngươi ôm bức họa của chưởng môn, vẻ mặt phát xuân đó.”

“A, ngươi nhìn thấy rồi, ta bóp chết ngươi.”

Mấy nữ tử nháo trong nước, tiếng cười thanh thúy êm tai.

Mà bên kia hồ nước, mấy Đạo Tử Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên nghe thấy âm thanh đùa giỡn của mấy nữ tử, máu mũi cũng sắp chảy ra.

Mặc dù Sở Cuồng Nhân đã bố trí cấm chế tại Tẩy Tủy trì, nhưng chỉ ngăn cách linh niệm, phòng ngừa bọn họ nhìn trộm, lại không ngăn cách âm thanh.

“Mấy nữ tử này lại to gan như vậy, dám ở sau lưng vấy bẩn chưởng môn, hừ, sao lại không làm thế với ta đi!”

Đạo Tử Trác Hàm hừ nhẹ một tiếng.

“Cắt... Mơ mộng hão huyền.”

Mọi người khinh bỉ nhìn hắn ta một cái.

“Các ngươi nói xem, chỉ ngâm trong Tẩy Tủy trì đã có thể tẩy kinh phạt tủy, vậy nếu uống một ngụm sẽ như thế nào?”

Đột nhiên, Tần Vô Song trầm ngâm nói.

“Cái kia... Ngươi muốn uống nước tắm à?”

Mộ Dung Hiên cổ quái nói.

Tần Vô Song trầm mặc một lát, “Coi như ta không nói gì.”

“Ùng ục.”

Lúc này, bên cạnh mọi người truyền đến tiếng nuốt.

Mấy người không thể tin được nhìn về phía Trác Hàm.

“Móa ơi, ngươi uống thật.”

“Ngươi thật trâu bò.”

“Ta đang nghiệm chứng một chút, hơn nữa, đây chính là bảo vật có thể tẩy kinh phạt tủy, ta uống một ngụm thì sao?”

Trác Hàm nhếch miệng.

“Cảm giác thế nào?” Tần Vô Song mong đợi hỏi.

“Ngọt ngào, năng lực trong Tẩy Tủy trì phun trào trong cơ thể càng thêm rõ ràng, dường như có thứ gì đó muốn dũng mãnh tiến ra.”

Ực Ực...

Chỉ thấy sau lưng Trác Hàm nổi lên mấy bọt khí.

Mọi người kinh ngạc nhìn hắn ta, Nam Cung Hoàng bình tĩnh nói: “Ngươi đừng nói với ta, vừa rồi ngươi mới đánh rắm nhá.”

Trác Hàm xấu hổ, “Không kiềm chế được, không kiềm chế được...”

“Móa nó! Ta giết ngươi.”

“Ta không thể ngâm trong Tẩy Tủy trì nữa.”

Đám người Nam Cung Hoàng muốn bò lên bờ, lúc này Trác Hàm yếu ớt nói: “Chưởng môn nói, chúng ta phải ngâm đủ một canh giờ mới được.”

Mọi người nghe vậy trầm mặc một lát, yên lặng lui trở về.

Một canh giờ dần trôi qua.

Mọi người phát hiện, màu nước trong vắt ban đầu đã trở nên đục ngầu, đó là tạp chất trong cơ thể bọn họ bài xuất ra ngoài.

...

Một lúc lâu sau, Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ trở lại Tẩy Tủy trì.

Mọi người đã mặc chỉnh tề, ngâm trong Tẩy Tủy trì một canh giờ, căn cốt của bọn họ đã được cải thiện, thần thái sáng láng.

Sở Cuồng Nhân nhìn Tẩy Tủy trì, phát hiện nước hồ đục ngầu, nhưng cũng không để ý, một lát nữa, Tẩy Tủy trì sẽ tự động loại bỏ những tạp chất này, vô cùng thuận tiện.

“Rất tốt, hiện tại tiếp tục đặc huấn đi.”

Sở Cuồng Nhân nói, dẫn mọi người tới một sơn cốc.

Hắn tìm một tảng đá lớn, ngồi xuống.

Vỗ tay mấy cái.

Một cái phân thân kiếm khí xuất hiện, hắn từ tốn nói: “Phân thân kiếm khí này có khoảng sáu mươi phần trăm thực lực của ta, không quản các ngươi dùng biện pháp gì, trong một tháng, đánh bại nó cho ta.”

Hả? !

Một cái phân thân kiếm khí, có sáu mươi phần trăm thực lực?

Mấy người Nam Cung Hoàng đưa mắt nhìn nhau.

Phải biết, bọn họ chính là Đạo Tử của Huyền Thiên tông, để bọn họ liên hợp đối phó với một cái phân thân kiếm khí chỉ có sáu mươi phần trăm của Sở Cuồng Nhân, chuyện này khỏi có chút đại tài tiểu dụng đi.

Cho dù mọi người vô cùng sùng bái Sở Cuồng Nhân, lúc này cũng không khỏi cảm thấy có chút bị xem thường.

“Chưởng môn, ngươi cũng quá coi thường chúng ta rồi.”

“Vậy thử một chút?”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

“Ta tới.”

Nam Cung Hoàng đi lên trước, không thèm lấy Thánh Kiếm Uyên Hồng ra, đưa tay đánh ra một quyền về phía phân thân kiếm khí.

Nhưng lại thấy phân thân kiếm khí đưa tay chém ra một kiếm.

Kiếm khí vô cùng dồi dào, phút chốc xé rách đạo vận của Nam Cung Hoàng, lực lượng kinh khủng đánh lên người, hắn ta bay ngược ra ngoài.

Nam Cung Hoàng phun ra máu tươi, gãy mất mấy cái xương, mọi người thấy thế, vội vàng đi lên nâng hắn ta dậy.

“Nam Cung, ngươi không sao chứ?”

“Chưởng môn, hạ thủ như vậy có chút nặng.”

Quân Di nhìn phân thân kiếm khí, có chút tê dại da đầu nói.

“Sư tử vồ thỏ, cũng phải dùng toàn lực!”

“Nam Cung, ngươi quá coi thường đối thủ của ngươi, ta đã nói phân thân kiếm khí này có sáu mươi phần trăm thực lực của ta, vậy mà ngươi còn không cần kiếm, là đánh giá mình quá cao, hay là quá coi thường vị chưởng môn này rồi?” Sở Cuồng Nhân chậm rãi đi đến trước mặt Nam Cung Hoàng nói.

Khuôn mặt Nam Cung Hoàng trắng bệch, trên mặt tràn đầy hổ thẹn, “Là ta quá tự đại, xin chưởng môn cho ta thêm một cơ hội.”

Sở Cuồng Nhân đưa tay thôi động Xuân Phong Hóa Vũ Thuật, một trận gió nhu hòa lướt qua thân thể đối phương, nhanh chóng chữa trị thương thế cho hắn ta.

Trong chốc lát, Nam Cung Hoàng đã lần nữa trở lại bình thường.

Thứ này còn có tác dụng hơn phần lớn đan dược chữa thương.

Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra chưởng môn xuống tay nặng như vậy, là có chỗ dựa vào.

“Hiện tại, ta có thể nói rõ cho các ngươi biết, ta có Xuân Phong Hóa Vũ Thuật trong tay, chỉ cần các ngươi còn một hơi thở, ta cũng có thể cứu sống, cho nên phân thân kiếm khí của ta sẽ không lưu thủ.”

Sở Cuồng Nhân cười híp mắt nói với mọi người.

Sau khi nhìn thấy thảm trạng của Nam Cung Hoàng, lại nhìn thấy nụ cười này của Sở Cuồng Nhân, bọn họ không khỏi rùng mình một cái.

Mặc dù không chết, nhưng tuyệt đối sẽ thống khổ.

“Mười giây nữa sẽ động thủ, các ngươi chuẩn bị sẵn sàng đi, mười…”

Sở Cuồng Nhân bắt đầu đếm ngược.

“Chín, tám, bảy…”

Sở Cuồng Nhân quay lại tảng đá xanh, ngồi xuống, “Sáu, năm…”

Đám người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên lấy binh khí ra, trên mặt tràn đầy ngưng trọng.

“Bốn, ba…”

Đạo vận trên người mấy người họ lưu chuyển, chuẩn bị bạo phát.

“Hai.”

“Một!”

Trong nháy mắt kết thúc đếm ngược, phân thân kiếm khí lập tức biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện đã đi tới trước mặt Thương Tình Tuyết.

Vẻ mặt Thương Tình Tuyết mơ hồ.

Khi dễ người à?

Nơi này nàng là yếu nhất, vì sao lại đối phó nàng đầu tiên? !

Không chờ nàng phản ứng lại, phân thân kiếm khí đã trực tiếp đánh ra một đạo kiếm khí, đánh bay nàng ra ngoài, trực tiếp bất tỉnh nhân sự.

“Động thủ!”

Đám người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên, Quân Di cầm kiếm chém thẳng về phía phân thân kiếm khí.

Chương 272: Chưởng môn là ma quỷ đi,

linh mễ cấp cao

Trong sơn cốc.

Một đám Đạo Tử Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên đang chiến đấu với phân thân kiếm khí.

Các loại kiếm đạo tuyệt học từ trong tay bọn họ thi triển ra, thậm chí trong đó còn không thiếu Thánh Nhân pháp, uy thế tuyệt luân, kinh thiên động địa.

Nhưng cỗ phân thân kiếm khí kia của Sở Cuồng Nhân quá cường đại, một thân kiếm khí vô cùng tinh thuần, kiếm chi đạo vận trực tiếp đè ép tất cả mọi người ở đây, mặc cho mọi người thi triển đủ loại thủ đoạn cũng không làm gì được hắn.

Phân thân kiếm khí đưa tay chém ra một kiếm, nhằm vào Mộ Dung Hiên, kiếm khí chém ra, cuốn theo một cỗ kiếm chi đạo vận kinh khủng vô biên.

Dưới cỗ lực lượng này, đồng tử Mộ Dung Hiên co rụt lại, căn bản không thể địch nổi, cả người bị kiếm khí đánh bay ra ngoài gần một trượng, đập thành một cái hố to trên mặt đất, cảm giác xương cốt trong cơ thể đã vỡ nát.

Hắn ta trực tiếp phun ra một ngụm máu, cơn đau đớn kịch liệt khiến hắn ta không cách nào động đậy, nhìn phân thân kiếm khí dường như không thể chiến thắng kia, bỗng nhiên trong đầu Mộ Dung Hiên xuất hiện một suy nghĩ... Cứ nằm như vậy cũng rất tốt.

Nhưng lúc này, một trận gió nhẹ lướt qua thân thể hắn ta, mang them một cỗ đạo vận huyền diệu và sinh cơ chi lực, cấp tốc chữa trị thương thế cho hắn ta.

Chỉ lát sau, thương thế trên cơ thể hắn ta đã khôi phục bảy tám phần.

Sở Cuồng Nhân ngồi cách đó không xa cười tủm tỉm nhìn về phía này: “Còn nằm làm gì nữa, lười biếng à, như vậy không được, đi, tiếp tục đi lên.”

Khóe miệng Mộ Dung Hiên co giật một chút, nhưng sau đó nhìn về phía phân thân kiếm khí, ánh mắt lộ ra chiến ý, cầm kiếm, lại lần nữa xông tới.

“Cửu Dương Thần Quyết, Thất Dương Trảm!”

Chỉ thấy toàn thân hắn ta đều có đạo vận lưu chuyển, một cỗ đạo vận vô cùng nóng rực mãnh liệt tuôn ra, hóa thành bảy quả hỏa cầu thật lớn, giống như bảy vòng mặt trời lơ lửng giữa không trung, sau đó cùng lao về phía phân thân kiếm khí.

Lại thấy phân thân kiếm khí khoát tay, một đạo kiếm quang màu tím xẹt qua hư không, bảy quả hỏa cầu bị phá nát, kính khí và hỏa diễm bàng bạc bị kiếm khí cuốn lấy, giống như một trận từ trường bao phủ bốn phương tám hướng.

Đạo Tử bốn phía lập tức bị cơn gió lốc này quét bay ra ngoài.

“Móa nó, như vậy cũng được sao?”

“Thế mà nó lại dùng chiêu thức của Mộ Dung Hiên để đối phó chúng ta, trình độ kiếm đạo bực này, thật sự chỉ là một cái phân thân sao?”

“Đây chỉ là sáu mươi phần trăm thực lực của chưởng môn...”

Mọi người kinh thán, cắn răng, lại lần nữa xông thẳng về phía phân thân.

Một trận chiến này, kéo dài tới một canh giờ.

Trong vòng một canh giờ, mỗi Đạo Tử ít nhất đều bị thương nặng hai lần, vết thương nhẹ nhiều vô số kể.

Một trận chiến trôi qua, linh lực của mấy người khô kiệt nằm trên mặt đất.

“Được rồi, hôm nay đến đây thôi.” Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua trời chiều, vỗ tay mấy tiếng, kiếm khí tiêu tán.

Hắn nhìn mấy người Nam Cung Hoàng, cười nhạt nói: “Buổi sáng ngày mai vẫn ở nơi này, chúng ta tiếp tục, ta đã nói trong vòng một tháng các ngươi phải đánh bại phân thân này của ta, hôm nay mới là ngày đầu tiên.”

“Cơ hội còn nhiều.”

Nhìn Sở Cuồng Nhân cười híp mắt, đám người Nam Cung Hoàng chỉ cảm thấy vị chưởng môn trước mặt này không phải là ma quỷ giả trang chứ? !

Mau trả chưởng môn ôn hòa nhã nhặn kia lại cho chúng ta đi!

“Cứ như vậy đi, mai gặp lại.”

Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ rời đi, mà mọi người nằm dưới đất lại liếc nhau, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh tối tăm, trong lòng kêu khổ không thôi.

“Hôm nay mới là ngày đầu tiên, khoảng cách đến cuộc tranh bá còn ba tháng nữa, nói cách khác, trận đặc huấn này của chúng ta còn phải kiên trì hơn hai tháng, trời ạ, ta không sống được.” Trác Hàm kêu rên.

“Không được, không thể để chưởng môn xem thường chúng ta.”

Quân Di cắn răng.

Vẻ mặt thất vọng của Sở Cuồng Nhân lúc trước vẫn còn lưu lại trong lòng nàng, khiến nàng càng quyết tâm, “Cho dù chết cũng phải kiên trì.”

“Ngươi muốn chết cũng không xong, chưởng môn vẫy tay thi triển Xuân Phong Hóa Vũ Thuật một cái, ngươi vẫn phải tiếp tục chịu ngược đãi.” Nam Cung Hoàng nói.

“Này, các ngươi có trở về không?”

Mộ Dung Hiên nói.

“Không trở về, không chút khí lực nào.”

“Ta cũng giống vậy, lát nữa ta sẽ cho ngươi đưa chút đồ ăn đến cho chúng ta, thuận tiện lấy thêm mấy bộ quần áo.” Nam Cung

Hoàng nói.

Mọi người ngồi trên mặt đất, bắt đầu khôi phục linh lực, vận chuyển công pháp trong cơ thể, bọn họ lại phát hiện có chút không đúng.

“Các ngươi có phát hiện không, tốc độ khôi phục linh lực trong cơ thể đã trở nên nhanh hơn.” Nam Cung Hoàng nói.

“Ta cũng có cảm giác này.”

“Là bởi vì Tẩy Tủy trì.”

Mộ Dung Hiên như có điều suy nghĩ, “Là bởi vì Tẩy Tủy trì cải thiện căn cốt của chúng ta, cho dù chúng ta vận chuyển công pháp hay là tốc độ khôi phục linh lực đều nhanh hơn, hiệu suất cũng cao hơn.”

“Ừm, không sai.”

Mọi người gật đầu, nhìn về phía Tẩy Tủy trì, ánh mắt lộ ra kinh thán, bọn họ không phải người ngốc, tự nhiên biết đối với một tông môn, Tẩy Tủy trì này có tác dụng như thế nào.

Tiêu chuẩn đánh giá tiềm lực của một tông môn chính là dựa vào nhân tài.

Mà Tẩy Tủy trì này, có thể chế tạo lượng lớn nhân tài!

“Cái này chỉ sợ sẽ là nơi mấu chốt để Huyền Thiên tông hưng thịnh!”

“Tẩy Tủy trì này quá quan trọng.”

“Vậy mà chưởng môn lại tùy ý đặt vật quan trọng như vậy ở đây, cũng quá tùy ý đi.”

“Chắc hẳn có thiết lập cấm chế đi, vật này, ngay cả Thánh Nhân cũng vô cùng chú ý, sẽ không để nó xảy ra vấn đề.”

Một lát sau.

Có mấy đệ tử mang theo một bộ quần áo, đồ ăn tới.

Khi thấy một đám Đạo Tử nằm ngổn ngang lộn xộn trên mặt đất, dáng vẻ như bị ép khô, không khỏi âm thầm líu lưỡi.

Rốt cuộc chưởng môn đã an bài đặc huấn gì cho bọn họ thế?

Khủng bố như vậy? !

Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ rời đi, cũng không trở lại Lăng Thiên Đạo Cung ngay, mà đến một sơn cốc thanh tịnh.

Sơn cốc này chính là nơi ở của Thanh Sương Thánh Nhân.

“Chưởng môn, ngươi đã đến.”

Thanh Sương Thánh Nhân nhìn thấy Sở Cuồng Nhân tới, hai mắt tỏa sáng.

“Ừm, ta đến xem linh mễ mọc như thế nào rồi?”

“Cũng không tệ lắm.”

Thanh Sương Thánh Nhân dẫn Sở Cuồng Nhân đi đến mấy mẫu ruộng phía trước.

Linh khí trên ruộng lúa này vô cùng nồng đậm.

Đây là một loại linh mễ, chính là gạo ẩn chứa linh khí.

Hàm lượng linh khí trong linh mễ không bằng một số bảo dược, nhưng giá trị lại vượt xa bảo dược, thậm chí ngay cả bảo dược Thánh cấp cũng không sánh bằng.

Bởi vì linh mễ có thể trồng trọt trên quy mô lớn, thời gian chín cực kì ngắn, tu sĩ cũng dễ hấp thu hơn bảo dược.

Bây giờ tại Thương Khung tinh, không có mấy đạo thống Thánh Nhân có linh mễ, Lôi âm Tự chính là một trong số ít đạo thống có được.

Đây cũng là nguyên nhân cơm chay của bọn họ nổi danh là ngon nhất thiên hạ.

Nhưng linh mễ của Lôi âm Tự còn kém xa linh mễ mà Sở Cuồng Nhân đưa cho Thanh Sương Thánh Nhân trồng trọt.

Linh mễ của Lôi âm Tự chỉ là linh mễ bình thường, còn linh mễ của Sở Cuồng Nhân là do hắn rút thưởng được!

Là vật cấp truyền thuyết!

“Ta đã thu hoạch một lần, sản lượng khoảng một nghìn cân hai mẫu, chỗ ta trồng hai mươi mẫu, hiện tại tổng số lượng linh mễ dự trữ khoảng hai mươi nghìn cân.”

“Một năm có thể thu hoạch mấy lần?”

“Được tinh khí Ất Mộc gia trì, một năm có thể sản xuất bốn lần, cũng chính là tám mươi nghìn cân.” Thanh Sương Thánh Nhân nói.

“Tám mươi nghìn cân, như vậy còn thiếu rất nhiều.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, đệ tử trong Huyền Thiên tông có hơn mười vạn người, tám mươi nghìn cân linh mễ này căn bản chính là hạt cát trong sa mạc.

“Hiện tại chỉ có thể cung cấp cho một số đệ tử chân truyền ăn, muốn sử dụng trên phạm vi lớn, còn phải mở rộng quy mô trồng trọt.”

“Quy mô có thể mở rộng, nhưng tinh khí Ất Mộc của ta không có cách nào thúc đẩy nhiều linh mễ sinh trưởng như vậy.” Thanh Sương Thánh Nhân nói.

Tinh khí Ất Mộc chính là pháp môn tu hành của Thanh Sương Thánh Nhân, có thể gia tốc tốc độ sinh trưởng của linh dược.

Nhưng Thanh Sương Thánh Nhân chỉ có một người, tinh khí Ất Mộc mạnh hơn cũng không thể thúc đẩy nhiều linh mễ sinh trưởng như vậy.

“Không sao, từ từ sẽ đến.”

Chương 273: Điểm tâm, Thần Ma Bát âm,

các Đạo Tử tiến bộ

Ngày thứ hai.

Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ lại đến sơn cốc.

Mà đám người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên vẫn còn ngủ rất say trên mặt đất.

“Vẫn còn giả bộ?”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhướng lên.

Một người sống sờ sờ, không ẩn tàng khí tức như hắn cứ như vậy đi tới, đám người Nam Cung Hoàng không thể không phát hiện được.

Nếu thật sự không phát hiện được, thì với tính cảnh giác này của bọn họ không biết đã chết bao nhiêu lần rồi.

Cho nên đáp án chỉ có một, mấy người này đều đang giả vờ ngủ, muốn nhờ vào đó để giảm bớt thời gian huấn luyện.

Sở Cuồng Nhân nhìn mấy người, trong mắt lộ ra một vệt nghiền ngẫm, ngay sau đó, một cỗ lực trường kinh khủng lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra ngoài.

Chiến Vương lĩnh vực, bạo phát!

Đám người đang giả vờ ngủ say lập tức giật mình kêu lên, không ngờ Sở Cuồng Nhân lại không thèm gọi bọn họ, trực tiếp ra đại chiêu.

Dưới Chiến Vương lĩnh vực, cuối cùng mọi người cũng không giả vờ được, một đám vội vàng thôi động linh lực trong cơ thể, ngăn cản áp lực lớn từ bốn phương tám hướng truyền đến, nhưng vẫn không ngừng kêu khổ.

Chỉ chốc lát, mọi người liền thở hồng hộc nằm sấp tại chỗ, linh lực hao hết, đến thở cũng khó khăn.

“Còn giả vờ không?”

“Chưởng môn, chúng... Chúng ta sai rồi.”

Đám người Nam Cung Hoàng vội vàng nhận sai, lập tức chịu thua.

Sau đó, bọn họ phát hiện Lam Vũ ở sau lưng Sở Cuồng Nhân mang theo hai thùng gỗ, bên trong tỏa ra mùi thơm mê người.

“Đây là cái gì?”

Nam Cung Hoàng kinh ngạc nói.

Hương khí từ trong thùng gỗ truyền đến khiến thân thể đã khô kiệt linh lực của hắn ta sinh ra cảm giác đói bụng cồn cào đến không chịu nổi.

Phải biết, làm tu sĩ, rất ít khi bọn họ có nhu cầu mãnh liệt như vậy, giống như phàm nhân mấy ngày chưa ăn cơm vậy.

“Điểm tâm.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Sau lưng, Lam Vũ mở nắp thùng gỗ ra, bên trong là cơm trắng thơm ngào ngạt, hương khí mãnh liệt khiến đám người Nam Cung Hoàng tạm thời quên mất thân thể mệt mỏi, giãy dụa vây lại.

“Hương... Hương khí thật nồng đậm.”

“Đây là linh mễ? Nhưng bên trong linh mễ này ẩn chứa linh khí cũng quá nồng nặc đi, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy linh mễ này.”

Mấy người vây quanh thùng gỗ, nuốt một ngụm nước miếng, một người trong số bọn họ cầm bát, tranh thủ xúc cho mình một bát lớn, ăn ngấu nghiến.

“Ăn ngon, ăn quá ngon.”

“Đây là lần đầu tiên ta được ăn cơm trắng ngon như vậy.”

“Trời ạ, ăn quá ngon.”

“Đừng đoạt, ngươi đã ăn một bát lớn rồi.”

“Móa nó, sao các ngươi ăn nhanh như vậy?”

Rất nhanh, hai thùng cơm lớn đã bị mấy người phân ăn hết, ngay cả đám nữ tử như Quân Di, Thương Tình Tuyết cũng không để ý đến hình tượng xúc cơm, sợ ăn chậm một chút sẽ bị người khác đoạt mất.

Sau khi ăn xong, Linh Khư vốn khô kiệt lại lần nữa tuôn ra linh lực hùng hậu bàng bạc, trong nháy mắt tràn đầy thân thể mỗi người.

“Linh mễ này không giống bình thường, nếu sau này ngày nào cũng được ăn thì thật tốt.” Trác Hàm cảm khái nói.

Những người còn lại cũng có suy nghĩ như vậy.

“Đây là linh mễ Huyền Thiên tông tự trồng ra, muốn ăn ngày nào cũng được.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Mọi người nghe vậy, sắc mặt cuồng hỉ, “Thật sao?”

“Đương nhiên.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, đưa tay đánh ra một đạo kiếm khí, kiếm khí hóa thành phân thân, mặt không thay đổi nhìn đám người Nam Cung Hoàng.

Nhìn thấy phân thân này, thân thể mọi người hung hăng run lên.

Móa nó, lại tới!

“Nào, ăn no rồi, vậy thì bắt đầu huấn luyện đi.”

Sở Cuồng Nhân giống như cười mà không phải cười nhìn mấy người.

Đối với đám người Nam Cung Hoàng mà nói, lại một trận tra tấn bắt đầu!

Thời gian trôi qua.

Cứ như vậy trôi qua hơn nửa tháng, trong khoảng thời gian này, có thể nói đám người Nam Cung Hoàng đã trải qua cảnh nước sôi lửa bỏng.

Sở Cuồng Nhân luôn biến đổi nhiều kiểu 'Tra tấn' bọn họ.

Ngoại trừ dùng Chiến Vương lĩnh vực, phân thân kiếm khí ra, thỉnh thoảng hắn còn để mọi người đối chiến, dẫn bọn họ đi leo núi.

Nhưng ngọn núi leo lên kia chính là Kiếm Sơn!

Trong Kiếm Sơn, tất cả kiếm khí đều nghe theo điều khiển của Sở Cuồng Nhân, thả ra uy áp kiếm ý, khiến bọn họ khổ không thể tả.

Còn để bọn họ đi bắt một con chim nhỏ trên đại sơn, nhưng đó chính là Thần Hoàng sau khi thu nhỏ, đó là Thần Thú a!

Bọn họ đi bắt Tiểu Hồng, lại thường xuyên bị Tiểu Hồng đùa bỡn xoay quanh, có khi còn bị Thần Hoàng hỏa thiêu đau đến không muốn sống.

Quan trọng nhất là, một khi bọn họ bị thương tổn, Sở Cuồng Nhân sẽ dùng Xuân Phong Hóa Vũ Thuật, lại khiến bọn họ sinh long hoạt hổ, sau đó tiếp tục tái diễn quá trình bị ngược.

Một ngày mười hai canh giờ, ngoại trừ ba canh giờ dùng để ăn và ngủ ra, thời gian còn lại đều dùng để huấn luyện.

Nhưng khi mấy người Nam Cung Hoàng kêu khổ kêu sở, tại chỗ sâu trong Huyền Thiên tông, trong mắt mấy vị Thánh Nhân chính là thân ở trong phúc mà không biết phúc.

“Mấy thằng nhãi này thật biết hưởng thụ, ăn linh mễ, ngâm Tẩy Tủy trì, còn có phân thân kiếm khí của tiểu gia hỏa kia dạy dỗ bọn họ, điều kiện tu hành này quả thực không thể tốt hơn.”

“Đâu chỉ tiểu gia hỏa kia, ngay cả Thần Hoàng cũng ở bên cạnh trợ lực, bọn họ bị thiêu đến kêu to, lại không biết ngọn lửa của Thần Hoàng chính là Vạn Hỏa Chi Tinh, đây chính là một trận tạo hóa, được Vạn Hỏa Chi Tinh huấn luyện, sau này sẽ có kháng tính rất lớn đối với đạo vận thuộc tính hỏa.”

“Còn có kiếm ý trên Kiếm Sơn nữa, mỗi ngày đều được kiếm ý trên Kiếm Sơn mài giũa, cảm ngộ với kiếm đạo của bọn họ cũng sẽ tăng lên.”

“Trên đời này có mấy người được tu hành như vậy, vì huấn luyện mấy người này, tiểu gia hỏa kia cũng rất tận tâm tận lực.”

“Đúng vậy, mỗi ngày quan sát không rời, sợ trong lúc huấn luyện xảy ra chuyện gì, cũng làm khó hắn rồi.”

Chỗ sâu trong Huyền Thiên tông, mấy vị Thánh Nhân đều đang trao đổi.

Sở Cuồng Nhân làm tất cả mọi chuyện, bọn họ đều nhìn ở trong mắt, mà đám người Nam Cung Hoàng tiến bộ thế nào, bọn họ cũng đều rõ ràng.

Ngoại trừ cảm khái lúc bọn họ còn trẻ không gặp được chưởng môn tốt như Sở Cuồng Nhân ra, nói tóm lại vẫn rất vui mừng.

...

“Chúc mừng kí chủ rút được công pháp Thần Ma Bát âm cấp truyền thuyết!”

Công pháp cấp truyền thuyết?

Lại là một môn công pháp cấp truyền thuyết.

Sở Cuồng Nhân rút môn công pháp này ra, trong nháy mắt, lượng lớn cảm ngộ xông lên đầu, cỗ cảm ngộ này vô cùng dồi dào, so với lúc trước hắn tiếp nhận Như Lai Vãng Sinh Chú còn khoa trương hơn.

Thần Ma Bát âm, đây là một môn đế thuật cao cấp nhất!

Hiện tại, Sở Cuồng Nhân đã có mấy loại đế thuật huyền diệu, thậm chí có thể tiếp cận tiên pháp hư vô mờ mịt kia.

“Tốt cho một môn Thần Ma Bát âm!”

Sở Cuồng Nhân đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lướt qua một vệt vui mừng.

Thần Ma Bát âm chính là một môn công pháp cầm đạo, sau khi tiếp thu Thần Ma Bát âm này, trong nháy mắt, hắn từ một người dốt đặc cán mai trở thành đại tông sư cầm đạo đương đại hiếm thấy.

Nhưng chuyện này cũng không phải thu hoạch lớn nhất của hắn.

Mà chính là bản thân Thần Ma Bát âm này.

Thần Ma Bát âm chia làm tám chương, vô cùng diệu dụng.

“Xem ra phải đi làm một cái cổ cầm mới được.”

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Đã là công pháp cầm đạo, đương nhiên phải dùng cầm âm để thôi động.

Oanh!

Một tiếng vang kịch liệt vang lên.

Là Đạo Tử Tần Vô Song bị phân thân kiếm khí đánh ngã trên đất.

Sở Cuồng Nhân thuần thục thi triển Xuân Phong Hóa Vũ Thuật, Tần Vô Song cũng không nói nhiều, đứng dậy phủi bụi trên người, lau vết máu ở khóe miệng đi, cầm kiếm, lại lần nữa xông tới.

“Không sai biệt lắm rồi.” Sở Cuồng Nhân nhìn đám người Nam Cung Hoàng đanh đánh với phân thân kiếm khí, lẩm bẩm nói.

Huấn luyện gần một tháng, vốn dĩ đám người Nam Cung Hoàng không đánh được mấy chiêu dưới công kích của phân thân kiếm ý, đến bây giờ liên thủ đã có thể áp chế phân thân, tiến bộ trong đó đúng là rất lớn.

Chương 274: Ta không rời khỏi, chỉ cần không chết, thì sẽ chơi chết ngươi

“Chém! !”

Nam Cung Hoàng hét lớn một tiếng, Thánh Kiếm Uyên Hồng trong tay phun ra nuốt vào ra một đạo kiếm quang doạ người, giống như trường giang cuồn cuộn, liên miên bất tuyệt.

Kiếm quang khóa chặt phân thân kiếm khí, khiến nó không thể tránh lui!

Mà mấy người Mộ Dung Hiên, Quân Di, Tần Vô Song đều bày ra tuyệt học của mình, nhiều loại kiếm đạo khác nhau ầm vang bạo phát!

Dưới những công kích này, ngay cả phân thân kiếm khí thực lực cao cường, cuối cùng cũng vẫn bị oanh thành một đoàn kiếm khí, tiêu tán ra bốn phía.

“Thành công!”

Vẻ mặt đám người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên đại hỉ.

“Quá tốt rồi, đánh gần một tháng, cuối cùng đã thành công giải quyết phân thân kiếm khí này, mệt chết ta.” Trác Hàm nằm trên mặt đất nói.

Những người còn lại đều nhẹ nhàng thở ra.

Lúc này, Sở Cuồng Nhân từ nơi không xa đi tới.

Mọi người vội vàng hành lễ.

“Bái kiến chưởng môn.”

“Ừm, không cần khách khí.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, nói: “Hai mươi chín ngày, dùng hai mươi chín ngày, cuối cùng các ngươi cũng giải quyết được kiếm khí này rồi, thành tích này, nói như thế nào đây.”

“Để các ngươi giải quyết phân thân kiếm khí trong vòng một tháng, không ngờ các ngươi thật sự phải bỏ ra gần một tháng mới giải quyết được.”

Nghe thấy lời hắn nói, mọi người có chút hổ thẹn.

“Được rồi, coi như các ngươi hợp cách, giai đoạn huấn luyện này đã kết thúc, hiện tại tiến hành giai đoạn huấn luyện tiếp theo đi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Nghe thấy vậy, đám người đưa mắt nhìn nhau.

Còn có giai đoạn tiếp theo?

Lúc mọi người nghi hoặc, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân búng tay một cái.

Nhất thời, chín cái phân thân kiếm khí xuất hiện.

Nhìn thấy đám phân thân kiếm khí này, trong lòng mọi người đã có suy đoán mơ hồ, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, không thể nào.

“Giai đoạn tiếp theo, mỗi người một phân thân kiếm khí.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Không thể nào, thật sự phải làm như vậy sao?

Đám người hợp lực đánh một cái phân thân kiếm khí gần một tháng mới thành công đánh bại, hiện tại lại mỗi người một cái? !

Móa ơi.

Vậy phải đánh tới ngày tháng năm nào?

“Chưởng môn, đừng chơi như vậy được không?”

Nam Cung Hoàng cười khổ một tiếng nói.

“Thế nào, có ý kiến?”

Sở Cuồng Nhân liếc mắt nhìn hắn ta.

“Không, không có.”

Nam Cung Hoàng nuốt một ngụm nước bọt, vội vàng lắc đầu, cho dù có ý kiến cũng phải kìm nén, nếu không đắc tội chưởng môn, hắn ta sẽ không có quả ngon để ăn.

“Cứ như vậy đi.”

Sở Cuồng Nhân đưa tay thi triển Xuân Phong Hóa Vũ Thuật, chữa trị tốt thương thế cho mọi người, sau đó để bọn họ đi đối phó phân thân.

Chín vị Đạo Tử lần lượt rời đi.

Thương Tình Tuyết đứng tại chỗ, có chút không biết làm sao, nói: “Chưởng môn, vậy tiếp theo ta phải làm cái gì?”

Mỗi Đạo Tử đánh với một phân thân kiếm khí, duy chỉ có nàng không có.

Nàng không khỏi có chút nghi ngờ, trong những người này, thực lực của nàng yếu nhất, những ngày này đối phó với phân thân kiếm khí, tác dụng của nàng nhỏ nhất.

Sở Cuồng Nhân sẽ không vứt bỏ nàng như vậy chứ?

“Ngươi, ta có an bài khác, đi theo ta.”

Thương Tình Tuyết đi theo Sở Cuồng Nhân đến một bãi đất trống, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, một lồng ánh sáng màu đỏ đột nhiên xuất hiện, bao bọc Thương Tình Tuyết ở bên trong, giống như một cái kết giới.

“Đây là cái gì?”

“Gần đây mới học được món đồ chơi nhỏ này.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Những ngày này, lúc hắn huấn luyện đám người Nam Cung Hoàng cũng không bỏ bê việc tu hành của mình, pháp môn lúc trước được quy kết chỉnh lý, để dung nhập vào Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể tốt hơn.

Mà trong quá trình này, hắn có không ít cảm ngộ, từ vô số pháp môn diễn sinh ra một số chiêu mới.

Lồng ánh sáng màu đỏ này chính là một trong đó.

“Ta gọi cái lồng ánh sáng này là Chước Nhiệt Luyện Ngục!”

“Nó sẽ không ngừng phóng xuất ra nhiệt độ cao, thiêu đốt kẻ địch, ngươi ở chỗ này, dùng Đạo Thể hàn băng của ngươi chống cự cỗ nhiệt độ này đi.”

Đây là biện pháp mà Sở Cuồng Nhân nghĩ ra để huấn luyện Thương Tình Tuyết.

Dùng nhiệt độ cao kích thích Huyền Băng Đạo Thể trưởng thành.

Trong lồng ánh sáng màu đỏ.

Nhiệt độ đang nhanh chóng tăng lên, từng trận nóng rực khiến không khí trong lồng ánh sáng hóa thành sóng nhiệt, ánh sáng cũng bị bóp méo, trong mấy hơi thở, hoa cỏ cây cối trên mặt đất đã bị thiêu thành tro tàn.

Thương Tình Tuyết thôi động luồng khí lạnh trong cơ thể, chống cự nhiệt độ cao.

“Đúng rồi, cứ một canh giờ, nhiệt độ của Chước Nhiệt Luyện Ngục sẽ tăng lên gấp đôi, sau sáu canh giờ, ngay cả một vị Tôn giả cũng bị đốt thành tro bụi.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Nghe thấy vậy, Thương Tình Tuyết cảm thấy da đầu run lên, “Tôn giả cũng chết? Chưởng môn, ta... Ta mới là một tu sĩ Nguyên Anh cảnh thôi.”

Mặc dù những ngày này nàng tiến bộ không ít, từ cảnh giới Kim Đan đột phá đến Nguyên Anh, nhưng so với Tôn giả vẫn kém xa vạn dặm.

“Yên tâm, linh lực trong Chước Nhiệt Luyện Ngục của ta chỉ có thể duy trì ba canh giờ, sẽ không thiêu chết ngươi được, nhưng đối với ngươi mà nói, ba canh giờ này cũng là một khảo nghiệm không nhỏ.”

“A, hưởng thụ thật tốt đi.”

Sở Cuồng Nhân cười, lập tức quay người rời đi.

Thương Tình Tuyết khóc không ra nước mắt nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân.

Một lúc lâu sau, nhiệt độ trong Chước Nhiệt Luyện Ngục tăng lên gấp đôi, Thương Tình Tuyết đã nóng đến đỏ bừng cả mặt, thở hồng hộc, trên người nàng không có mồ hôi, bởi vì mồ hôi vừa ra đã bị bốc hơi.

Sau hai canh giờ, mặt đất bắt đầu khô nứt, Thương Tình Tuyết tiêu hao linh lực trong cơ thể gần như không còn, thôi động Huyền Băng Đạo Thể.

Sau hai canh giờ rưỡi, Thương Tình Tuyết đã không còn linh lực, nhưng dưới sự kích thích của Huyền Băng Đạo Thể, trên người nàng vẫn không ngừng sinh ra luồng khí lạnh, nhưng quá trình này vô cùng chậm chạp, giống vắt sữa bò vậy.

Gần đến ba canh giờ, Thương Tình Tuyết đã ghé lên mặt đất, quần áo trên người đã bị thiêu đến sắp không còn, chỉ còn lại mấy miếng vải che lại phần mấu chốt.

Mà trên lưng, cánh tay, bắp đùi đều bị bỏng nghiêm trọng, cháy đen một mảnh, dường như hấp hối nằm trên mặt đất.

Ba canh giờ kết thúc, Chước Nhiệt Luyện Ngục biến mất, một luồng gió nhu hòa vui sướng thổi qua ngươi Thương Tình Tuyết, nhanh chóng chữa trị thân thể của nàng.

Thương Tình Tuyết gần như hôn mê dần dần khôi phục thanh tỉnh, nhìn bốn phía, “Ta còn sống...”

Lúc ở trong Chước Nhiệt Luyện Ngục, nàng cho là sau một khắc nữa nàng sẽ chết, cảm giác đó rất khó tiếp thu.

“Đúng, ngươi còn sống, làm sao, còn muốn tiếp tục tham gia huấn luyện không? Hiện tại lui ra, sẽ không cần chịu khổ như vậy.”

Giọng nói của Sở Cuồng vang lên bên tai nàng, giống như ma quỷ đang thì thầm, khiến nàng xuất hiện suy nghĩ từ bỏ.

Rời đi, rời đi sẽ không cần chịu những đau khổ này.

Nàng có nhiều thời gian từ từ tu hành, không cần thiết ở đây tiếp nhận huấn luyện không cho ngươi như vậy, lại còn phải thống khổ vượt qua.

“Tình Tuyết, ngươi phải biết, trên thế giới này chỉ có bản thân cường đại, mới có thể nắm chắc cuộc sống của mình.”

“Bây giờ phụ thân là tộc trưởng Thương tộc, nhưng đây đều là Sở chưởng môn ban cho, trong dòng chính, vẫn có rất nhiều người xem thường phụ thân, chỉ là bị Sở chưởng môn chấn nhiếp, mới không dám đụng đến ta.”

“Tình Tuyết, ngươi đến Huyền Thiên tông đi.”

“Ngươi là Huyền Băng Đạo Thể, ở nơi đó, có lẽ có thể tỏa hào quang rực rỡ…Chờ ngươi chính thức cường đại, phụ thân ngươi mới có thể hoàn toàn đứng vững tại Thương tộc, mới không có người nào xem thường ngươi...”

Trong lúc hoảng hốt, Thương Tình Tuyết nhớ lại nhừng lời phụ thân đã nói với nàng lúc nàng chưa đến Huyền Thiên tông, trong mắt nàng dần lộ ra vẻ kiên định.

“Ta sẽ không rời khỏi!”

“Ta muốn trở nên mạnh hơn, mạnh đến không ai dám khinh thường cha mẹ ta, mạnh đến mức có thể nắm giữ cuộc sống của mình, ta không rời khỏi!”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên, “Rất tốt, có chí khí, như vậy ngày mai huấn luyện nhiều thêm nửa canh.”

Thương Tình Tuyết: “…”

Coi như nàng đã hiểu chuẩn mực lúc Sở Cuồng Nhân huấn luyện bọn họ... Chỉ cần không chết, thì sẽ chơi chết ngươi!

Ma quỷ!

Vị chưởng môn này nhất định là ma quỷ!

Chương 275: Công tử biết đánh đàn, khúc thứ nhất của Thần Ma Bát âm, Thiên Đại Thương Mang

Từng ngày trôi qua.

Một đám Đạo Tử được Sở Cuồng Nhân huấn luyện, dường như sống một ngày bằng một năm, mỗi ngày đều sống trong cảnh trong nước sôi lửa bỏng.

Nhưng trong quá trình này, bọn họ cũng phát hiện, mình tiến bộ rất nhanh chóng, quả thực vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

Ba tháng ngắn ngủi, ít nhất mỗi người đều đột phá một cảnh giới nhỏ, chiến lực tăng lên không biết bao nhiêu lần.

Nhất là Thương Tình Tuyết.

Lúc vừa đến nàng chỉ là Kim Đan hậu kỳ, hiện tại đã đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ rồi, tăng lên một đại cảnh giới.

Nếu nói ra, đoán chừng sẽ dọa người ta chết khiếp.

Một ngày này.

Đám người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên vẫn đang chiến đấu với phân thân kiếm khí, hơn một tháng trước, bọn họ đơn đả độc đấu, thực lực kém xa phân thân kiếm khí, nhưng bây giờ, bọn họ đã có thể đánh qua đánh lại rồi.

Tại một chỗ khác.

Thương Tình Tuyết vẫn đang chịu khổ trong Chước Nhiệt Luyện Ngục.

Từng luồng khí lạnh vờn quanh thân thể nàng, nhiệt độ cao hừng hực bị ngăn cách ra, hiện tại nàng có thể kiên trì bốn canh giờ trong Chước Nhiệt Luyện Ngục mà lông tóc không tổn hao gì, tiến bộ rất lớn.

Nơi xa.

Trên một ngọn núi.

Sở Cuồng Nhân nhìn tình huống huấn luyện của tất cả mọi người vào trong mắt.

“Mặc dù khổ một chút, nhưng hiệu quả cũng không tệ lắm.”

Nào chỉ khổ một chút.

Những ngày này, đám người Nam Cung Hoàng đã có rất nhiều lần hiểm tử hoàn sinh, cũng là do Sở Cuồng Nhân ỷ vào Xuân Phong Hóa Vũ Thuật trong tay mới dám huấn luyện như thế, đổi lại là thế lực đạo thống khác, có ai dám làm như thế?

Chỉ sợ sơ ý một chút sẽ huấn luyện hỏng đám thiên kiêu bảo bối này.

“Công tử, đây là cổ cầm ngươi lấy.”

Lúc này, Lam Vũ cầm một thanh cổ cầm đi tới.

“A, làm xong rồi.”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía cổ cầm, hai mắt tỏa sáng.

Từ khi rút được Thần Ma Bát âm, hắn đã nghĩ đến chuyện rèn đúc một cái một cổ cầm để thi triển, cho nên để Như Yên trưởng lão giúp hắn đặt làm một cái.

Tốn gần một tháng, cuối cùng đã làm xong.

Hắn tiếp nhận cổ cầm, cẩn thận ngắm nghía.

Như Yên trưởng lão tìm người làm cổ cầm, phải bỏ ra một tháng mới làm thành, tự nhiên không tầm thường, chất liệu đều là đứng

đầu.

Kiểu dáng của cổ cầm chính là Thất Huyền Cầm thường thấy nhất, toàn thân đen nhánh, hiện ra u quang, mặc dù là đầu gỗ, nhưng lại có cảm giác là kim loại.

Hắn cong ngón tay búng ra, một tiếng coong quanh quẩn ra.

Âm sắc có lực, vận vị kéo dài, không có chút tạp âm nào.

Lam Vũ ở bên cạnh nhìn Sở Cuồng Nhân, có chút kinh ngạc, nàng đi theo Sở Cuồng Nhân nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nàng biết Sở Cuồng Nhân biết đánh đàn.

“Lam Vũ, muốn nghe ta đánh một khúc không?”

“Có ạ.”

Lam Vũ nhẹ gật đầu.

“Vậy ta sẽ đánh cho ngươi nghe một khúc.”

Sở Cuồng Nhân ngồi trên ngọn núi, cổ cầm đặt ngang trên gối, mười ngón tay đặt trên dây đàn, hơi nhắm mắt, giống như đang cảm ngộ cái gì.

Ngay sau đó, một cỗ đạo vận từ trong cơ thể hắn khuếch tán ra.

Trong khoảnh khắc hắn mở mắt, mười ngón tay ngọc khẽ động, âm thanh mỹ diệu từ mười ngón tay phát ra, vờn quanh thiên địa.

Cầm âm mênh mông đại khí, giống như núi cao nước chảy.

Cầm âm vang vọng, gió ngừng thổi, mây ngừng bay, giữa thiên địa, ngoại trừ cầm âm mênh mông này, không còn tiếng vang gì khác.

Trong Huyền Thiên tông.

Mấy người Huyền Thiên nhị tổ, tam tổ khẽ ồ lên một tiếng.

“Cầm âm, ở đâu ra vậy?”

“Là tiểu gia hỏa kia đang gảy đàn, hắn còn biết đánh đàn?”

“Chờ một chút, tiếng đàn này...”

Sau khi đám người Huyền Thiên nhị tổ cẩn thận nghe cầm âm này, lập tức không kiềm chế được, vội vàng xông ra nhà tranh, lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Đồng thời, Thanh Sương Thánh Nhân cũng có cảm giác, ra khỏi sơn cốc.

Mấy vị Thánh Nhân và Vô Thượng Chí Tôn của Huyền Thiên tông đều đi về phía Sở Cuồng Nhân đang ngồi, vẻ mặt rung động nhìn hắn đang đánh đàn.

Người kia mặc một bộ bạch y, mười ngón tay lướt trên cổ cầm, âm thanh mênh mông quanh quẩn bốn phía, nhưng càng quan trọng là, bọn họ có thể phát giác được cỗ đạo vận dồi dào đang không ngừng phu trào trong hư không.

Cỗ đạo vận dồi dào kia khiến Thánh Nhân cũng phải kinh thán.

Nghe cầm âm, mọi người cảm thấy cảnh sắc trong trời đất đều trở nên rõ ràng, một cỗ cảm giác mênh mông quanh quẩn trong lòng.

Mà nơi xa, đám người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên cũng nghe thấy cầm âm.

Bọn họ đang huấn luyện lại đột nhiên ngừng lại.

Phân thân kiếm khí cũng không tiếp tục động thủ.

Đám người Nam Cung Hoàng nghe cầm âm, tâm thần giống như bị tiếng đàn này lôi kéo, dung nhập vào thiên địa, cảm nhận thiên địa cuồn cuộn.

Núi cao nguy nga, nước chảy cuồn cuộn không dứt, rừng rậm xanh um tươi tốt, gió mát ở khắp nơi... Thậm chí mỗi ngọn cây cọng cỏ, mỗi bông hoa chiếc lá đều có vận vị đặc biệt của mình.

Trong Thiên Đại Thương Mang, đám người Nam Cung Hoàng bắt đầu nhớ lại những ngày này bọn họ được huấn luyện cái gì.

Chiêu thức của phân thân kiếm khí, áp chế của kiếm ý trên Kiếm Sơn, thậm chí là hỏa diễm của Thần Hoàng, tất cả đều hóa thành một cỗ cảm ngộ không hiểu.

Giờ khắc này, bọn họ được cầm âm dẫn dắt, tiến nhập một loại cảm ngộ nào đó.

“Tiểu gia hỏa này có thể dùng cầm nhập đạo, đây là chuyện chỉ Đại Tông Sư cầm đạo mới có thể làm được, hơn nữa, cỗ đạo vận này rất mênh mông, quả thực chưa từng nghe thấy, cũng chưa từng nghe nói tu sĩ cầm đạo nào có thể làm được.”

“Ngay cả mấy lão già của Thiên âm tông cũng chưa chắc đã làm được chuyện như vậy, quá kinh khủng.”

“Rốt cuộc hắn còn biết cái gì nữa?”

Một đám Thánh Nhân đều cảm thấy không thể tin được.

Bọn họ đã được chứng kiến quá nhiều chuyện thần kỳ liên quan tới Sở Cuồng Nhân, nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn không ngừng mang đến kinh ngạc cho bọn họ.

Một chuyện tiếp một chuyện, dường như vĩnh viễn không có cuối cùng.

Một khúc kết khúc.

Cầm âm vẫn quanh quẩn trong thiên địa như cũ, kéo dài không dứt.

Qua một lúc lâu, thiên địa thư thái.

“Công tử, khúc này tên là gì?”

Cái miệng nhỏ nhắn của Lam Vũ khẽ nhếch lên, trên mặt tràn đầy kinh thán hỏi.

Nàng cũng biết đánh đàn, trên phương diện cầm đạo cũng coi như một cao thủ nhỏ, nhưng so với Sở Cuồng Nhân, lại giống như dòng nước và biển cả cuồn cuộn, không thể đánh đồng.

Tạo nghệ cầm đạo như vậy, có thể xưng đi đến cực điểm, nhân gian thất truyền!

“Thần Ma Bát âm... Thiên Đại Thương Mang!”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Thần Ma Bát âm có tám thủ khúc, mỗi khúc đều là cực hạn của cầm đạo, Thiên Đại Thương Mang chính là khúc đầu tiên của Thần Ma Bát âm.

“Thiên Đại Thương Mang, Thiên Đại Thương Mang...”

“Một khúc thật đại khí.”

Lam Vũ nói thầm hai lần, sau đó tán thưởng từ đáy lòng.

“Ngươi còn muốn nghe không? Ta có thể tiếp tục... A?”

Sở Cuồng Nhân muốn nói sẽ tiếp tục đàn, nhưng sau đó hắn lại a lên một tiếng, nhìn về phía mấy người Nam Cung Hoàng cách đó không xa, không nhịn được lộ ra nụ cười.

“Mấy tên này đang rơi vào trạng thái lĩnh ngộ.”

Sở Cuồng Nhân hơi ngoài ý muốn.

Tỉ mỉ nghĩ lại cũng biết là do Thiên Đại Thương Mang.

Mặc dù hắn không dùng linh lực đánh một khúc này, nhưng đạo vận ẩn chứa trong đó cũng đủ khiến đám người Nam Cung Hoàng được ích lợi không nhỏ.

“Thiên Hoàng kiếm quyết!”

Hai mắt Mộ Dung Hiên vừa mở, đạo vận dồi dào lập tức bạo phát, thi triển một loại trong mười hai loại Thánh Nhân pháp mà Sở Cuồng Nhân sáng tạo cho Huyền Thiên tông.

Thiên Hoàng kiếm quyết, kiếm khí giống như thiên uy, mênh mông vô song!

Một kiếm chém ra, phân thân kiếm khí, phá!

Một chỗ khác.

Trong hai mắt Nam Cung Hoàng có đạo vận âm Dương lưu chuyển.

Một đạo Âm Dương Thần Quang dung vào Thánh Kiếm trong tay, cũng chém ra một kiếm, ẩn chứa âm Dương hợp nhất, đạo vận sinh sôi không ngừng.

Kiếm khí trảm qua, phân thân kiếm khí, phá!

Mấy người Quân Di, Tần Vô Song cũng lần lượt chiến thắng phân thân kiếm khí của mình.

Mà ở trong Chước Nhiệt Luyện Ngục.

Thương Tình Tuyết chậm rãi đứng lên, nàng thôi động Huyền Băng Đạo Thể đến cực hạn, từng đợt khí lạnh mãnh liệt đánh thẳng vào lồng ánh sáng.

Trên lồng ánh sáng cấp tốc xuất hiện từng vết rách, sau đó phá nát thành vô số điểm sáng, luồng khí lạnh phóng ra, đóng băng mấy chục trượng xung quanh.

Lần đầu tiên, Thương Tình Tuyết dùng lực lượng của bản thân, đánh vỡ Chước Nhiệt Luyện Ngục!

Chương 276: Tiến về Bạch Hổ vực, không thấy qua việc đời, không bằng tới luận đạo

“Một khúc này đã khiến mấy Đạo Tử tiến vào trạng thái lĩnh ngộ rồi?”

Các Thánh Nhân của Huyền Thiên tông vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ tiếng đàn của Sở Cuồng Nhân lại có hiệu quả này, nhưng cẩn thận suy nghĩ, trong tiếng đàn ẩn chứa đạo vận lại cảm thấy đương nhiên.

Quả nhiên cầm âm kia là nhân gian hiếm thấy.

Đó là âm thanh tự nhiên chân chính!

Những ngày này, mấy người kia được Sở Cuồng Nhân huấn luyện, đã sớm tích lũy không ít cảm ngộ, bây giờ được cầm âm dẫn đạo, một mạch bạo phát, tiến vào trạng thái lĩnh ngộ, thực lực tăng mạnh cũng không phải không được.

“Lam Vũ, sau này ngươi đàn chiếc đàn này đi.”

Sở Cuồng Nhân cười, thu hồi cổ cầm.

Sau đó, giống như hắn nhớ tới cái gì, nói với Lam Vũ: “Đúng rồi, ngươi nói ta có nên đặt tên cho chiếc cổ cầm này không?”

“Nhiễu Lương, chiếc cổ cầm này tên là Nhiễu Lương.”

Lam Vũ vội vàng nói, “Đây là Như Yên trưởng lão nói.”

Nàng nhớ lại lúc Như Yên trưởng lão giao cổ cầm cho nàng, trịnh trọng nói cái tên này cho nàng, bảo nàng đừng để Sở Cuồng Nhân lấy tên.

Năng lực lấy tên của hắn, bà ấy thật sự không dám khen tặng.

“Ừm? Dư âm còn văng vẳng bên tai, ba ngày không dứt sao? Đúng là tên tốt, đáng tiếc, lúc đầu ta còn muốn lấy tên là Kinh Lôi đấy.”

Sở Cuồng Nhân tiếc hận nói.

Kinh Lôi?

Thanh âm lớn sao?

Trong lòng Lam Vũ không nhịn được thầm mắng một câu đậu đen rau muống.

Sau khi đám người Nam Cung Hoàng đánh bại phân thân kiếm khí liền tụ tập lại một chỗ nghị luận, thảo luận cầm âm vừa rồi.

“Các ngươi có biết cầm âm vừa rồi ở đâu ra không? Quá huyền diệu, ta nghe một chút đã tiến vào trạng thái lĩnh ngộ rồi.”

“Đúng vậy, quá lợi hại.”

“Loại đạo vận mênh mông kia, ta chưa từng nghe thấy, người đàn ra tiếng kia nhất định là một vị đại tông sư cầm đạo khó lường.”

“Nhưng làm sao vị đại tông sư này lại xuất hiện ở đây?”

“Hơn nữa còn giúp chúng ta lĩnh ngộ.”

“Chắc hẳn chưởng môn biết, lát nữa hỏi hắn một chú.” Nam Cung Hoàng nói, đột nhiên nhìn thấy hai người Sở Cuồng Nhân từ cách đó không xa đi đến.

Mấy người vội vàng nghênh đón.

“Chưởng môn, ngươi đến rồi, ngươi có biết cầm âm vừa rồi là thế nào không?” Mộ Dung Hiên trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Đương nhiên.”

“Không biết là vị đại tông sư cầm đạo nào, có thể để chúng ta gặp mặt không, chúng ta muốn cảm tạ hắn một chút.”

Nam Cung Hoàng nói.

“Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.” Sở Cuồng Nhân nói.

Nghe thấy vậy, mọi người không khỏi khiếp sợ nhìn về phía Lam Vũ.

“Lam Vũ, là ngươi đàn?”

Sở Cuồng Nhân: ? ? ?

Vì sao các ngươi lại nghĩ tới Lam Vũ, chẳng lẽ suy nghĩ đầu tiên không phải là bản chưởng môn đàn sao?

“Ta nghe Tiểu Băng nói, trình độ cầm đạo của Lam cô nương rất tốt, nhưng vẫn chưa được nghe, hôm nay vừa thấy, quả thật phi thường.”

Mộ Dung Hiên tán thưởng.

Mà Quân Di lại lộ ra vẻ chần chờ: “Ta đã nghe qua Lam Vũ đàn, đúng là êm tai, nhưng hình như chưa đến mức này.”

“Không phải ta đàn, là công tử.”

Lam Vũ chỉ vào Sở Cuồng Nhân.

Mọi người nghe vậy, kinh ngạc nhìn Sở Cuồng Nhân.

“Chưởng môn biết đánh đàn?”

“Thế nào, rất kinh ngạc sao?” Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

“Không phải, chưởng môn, trước kia chưa từng nghe nói ngươi biết đánh đàn nha.” Nam Cung Hoàng ngạc nhiên nói.

“Ta biết nhiều lắm, chẳng lẽ cái gì cũng phải nói với ngươi?”

Sở Cuồng Nhân liếc mắt nói.

“Vậy thì không cần.” Nam Cung Hoàng gãi đầu một cái nói.

Sở Cuồng Nhân nói là hắn đàn, mọi người cũng không hề nghi ngờ, dù sao Sở Cuồng Nhân đã lộ ra quá nhiều chỗ thần kỳ, bây giờ có thêm thân phận đại tông sư cầm đạo cũng không phải chuyện khó hiểu gì.

“Đúng rồi, chưởng môn, hiện tại chúng ta đã đánh bại phân thân kiếm khí của ngươi rồi, không biết có huấn luyện nữa không.”

Nam Cung Hoàng hỏi.

“Không có, khoảng cách đến cuộc tranh bá còn chưa đến bảy ngày, huấn luyện gì nữa, ngày mai xuất phát đến Bạch Hổ vực.”

Nghe Sở Cuồng Nhân nói vậy, mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Giờ khắc này, bọn họ có cảm giác nói không ra lời.

“Sao ta lại có cảm giác không vui lắm nhỉ?”

Mộ Dung Hiên nói.

Một mặt, bọn họ nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng loại tra tấn không phải cho người này đã kết thúc, mặt khác, bọn họ cũng nhận ra mình đã tiến bộ, hi vọng cuộc huấn luyện này có thể tiếp tục.

“Có phải các ngươi bị ngược đến nghiện rồi không, vậy sau khi trở về ta sẽ sắp xếp cho các ngươi một cuộc huấn luyện càng hăng hái hơn nhé.”

Sở Cuồng Nhân nhìn Mộ Dung Hiên một chút rồi nói.

Nghe thấy vậy, mọi người lập tức cảm thấy tê cả da đầu, huấn luyện lúc này đã như địa ngục rồi, càng hăng hái hơn thì như thế nào nữa?

“Đừng, chưởng môn, ta nói đùa thôi.”

“Đó là Mộ Dung Hiên nói, chúng ta đều không nói gì.”

“Đúng đúng, nếu muốn huấn luyện, ngươi huấn luyến Mộ Dung Hiên là được.”

Mọi người đùa giỡn một hồi.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân liền để bọn họ trở về chuẩn bị một chút.

Ngày thứ hai.

Sở Cuồng Nhân lấy Thận Lâu ra.

Thận Lâu to lớn lơ lửng trên không trung Huyền Thiên tông, thân thuyền to lớn khiến mọi người đều cảm thấy áp bách.

“Chưởng môn, bảo trọng.”

Trước sơn môn.

Đám người Như Yên trưởng lão đưa tiễn Sở Cuồng Nhân và một đám Đạo Tử.

Cuộc thiên kiêu tranh bá lần này, bọn họ đại biểu cho Huyền Thiên tông, trên vai mỗi người đều gánh vác vinh nhục của Huyền Thiên tông.

"Được, chúng ta đi trước."

Sở Cuồng Nhân và một đám Đạo Tử đi lên Thận Lâu.

Ngay sau đó, phần đuôi Thận Lâu bộc phát ra hai cỗ khí lưu to lớn, thôi động Thận Lâu đi xa, lưu lại hai đạo bạch ngấn trong biển mây và đám đệ tử bị thổi đến ngã trái ngã phải.

"Sức lực của Thận Lâu thật lớn a!"

"Chậc chậc, nếu có thể ngồi lên đó một lần thì tốt biết mấy."

...

Phía trên Thận Lâu.

Lần đầu tiêm đám người Nam Cung Hoàng, Tần Vô Song đi lên, nhìn thấy lầu các kiến trúc, hòn non bộ, lâm viên, không khỏi chấn động.

Đây là Tiên Chu? !

Đây quả thực là một tòa thành trì trên không đó.

So với đám người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên còn tốt hơn, hắn ta đã lên Thận Lâu một lần rồi, nhưng lần đó trải qua chuyện không tốt đẹp gì.

Nghĩ đến chuyện của Mộ Dung gia, ánh mắt hắn ta tối đi mấy phần.

Nhưng sau đó nhìn thấy đám người Nam Cung Hoàng nhìn xung quanh Thận Lâu, khóe miệng không khỏi hiện ra nụ cười.

Hắn ta đi tới, nhìn mấy người một chút, "Thôi đi, nhìn dáng vẻ như chưa thấy qua việc đời của các ngươi này, mất mặt quá."

"Thận Lâu quả thực hùng vĩ."

Nam Cung Hoàng nói, chỉ sợ tìm khắp Thương Khung tinh cũng không thể tìm ra một chiếc Tiên Chu như vậy.

"Được rồi, các ngươi tìm phòng ở đi, đoán chừng phải hai ba ngày nữa mới đến Bạch Hổ vực.”

Sở Cuồng Nhân nói, trong bốn vực, khoảng cách từ Thanh Long vực đến Bạch Hổ vực là xa nhất, mà lần này thiên kiêu bốn vực tranh bá lại được tổ chức tại thành trì đứng đầu trong Bạch Hổ vực, cho dù dùng Thận Lâu đi cũng phải bỏ ra chút thời gian.

“Vâng, chưởng môn.”

Đám người Nam Cung Hoàng tản ra tự đi tìm chỗ ở.

Mà Tiểu Hồng đã hóa thành bản thể lại đang vui chơi trên Thận Lâu, bay qua bay lại giữa các lầu các.

“Tiểu Hồng, cẩn thận một chút, đừng đụng hỏng đồ.”

“Được rồi, ca ca.”

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, cũng không quản đối phương.

Đến buổi tối, đám người Nam Cung Hoàng, Quân Di tập hợp lại một chỗ, nhìn ánh trăng, lấy rượu và điểm tâm ra, ngắm trăng uống rượu.

“Không bằng, chúng ta tới luận đạo đi.”

Đột nhiên, Mộ Dung Hiên đột nhiên có ý tưởng.

“Được.”

“Đang có ý đó.”

Mấy người cũng không cự tuyệt.

Chỉ có Thương Tình Tuyết yên lặng đi tới một bên, không tham dự, tu vi của nàng quá yếu, tùy tiện đi lên luận đạo sẽ gặp phản phệ.

Nhưng ở một bên nhìn, có lẽ sẽ có cảm ngộ.

Mấy người luận đạo, nhưng đều không phân cao thấp.

Sau đó, bọn họ đột nhiên nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, mấy người liếc nhau, mỗi người đều phóng ra đạo vận của mình, dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Chương 277: Đệ nhất thành, thiên kiêu ai đứng đầu, Huyền Thiên có Cuồng Nhân

“Chưởng môn, xin chỉ giáo.”

Chỉ thấy đám người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên, Quân Di cùng nhau tuôn ra đạo vận, phóng về phía Sở Cuồng Nhân, muốn luận đạo với hắn.

Mà Sở Cuồng Nhân thấy thế, nhướng mày một cái.

“Không biết lớn nhỏ.”

Nói xong, một luồng kiếm chi đạo vận khủng bố tuyệt luân phóng ra.

Trước mặt cỗ đạo vận này, đạo vận của đám người Nam Cung Hoàng căn bản không có bất kỳ tác dụng gì, trong chớp đã bị đánh tan.

Mọi người liếc nhau, lộ ra vẻ mặt quả nhiên như vậy.

“Thật sự cho rằng đánh bại một bộ phân thân của ta là có thể khiêu chiến ta sao, mấy người các ngươi còn kém xa, phải luyện tập nhiều hơn nữa.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Mấy người cười khổ.

Bọn họ cảm thấy mình có luyện thế nào cũng không đuổi kịp Sở Cuồng Nhân.

Rất nhanh, hai ngày trôi qua.

Mấy người Sở Cuồng Nhân đã đi đến đệ nhất thành của Bạch Hổ vực!

“Đó chính là đệ nhất thành sao? Thật đồ sộ.”

Từ xa, mọi người đã nhìn thấy tòa thành trì vô cùng to lớn kia, thậm chí trên không phận của thành trì còn có mấy hòn đảo nhỏ lơ lửng.

Trên bầu trời có các loại dị thú quý hiếm đang phi hành, trên đường phố người đến người đi, các loại cao ốc, cung điện tầng tầng lớp lớp.

Đây chính là đệ nhất thành.

Đệ nhất thành, cái tên này đã cho thấy tòa thành trì này bất phàm, nó chính là thành trì lớn nhất, hùng vĩ nhất đã biết trong Thương Khung tinh, bên trong tập trung đủ loại thế lực, giống như một quốc gia.

Ngay cả vương đô của Thanh Vân vương triều cũng không thể đánh đồng.

Trong đệ nhất thành vô cùng náo nhiệt, nhất là những ngày gần đây, nơi đây tổ chức cuộc thiên kiêu tranh bá, trừ các thế lực bản thổ trong Bạch Hổ vực đến tham dự, các đạo thống Thánh Nhân đạo của ba vực còn lại cũng đến tham gia.

Bây giờ có thể nói đệ nhất thành là nơi phong vân hội tụ, ngọa hổ tàng long.

Tứ Hải lâu.

Là tửu lâu lớn nhất trong đệ nhất thành, giờ phút này trong tửu lâu không còn chỗ ngồi, tu sĩ của các thế lực lớn đang tụ tập cùng một chỗ, chuyện trò vui vẻ.

“Không ngờ Phong Vân sơn cũng tới tham gia cuộc tranh bá lần này.”

“Ha ha, thịnh hội bực này, sao có thể thiếu chúng ta được?”

“Nghe nói lần này đạo thống Thánh Nhân mạnh nhất của Bạch Hổ vực, Thiên Vương cung cũng tham gia, khả năng bọn họ thắng rất lớn.”

“Không nhất định, ta nghe nói Bá Thể Thánh tộc của Huyền Vũ vực cũng phái người đến, dường như bọn họ cũng là tình thế bắt buộc với cuộc tranh bá lần này.”

“Bá Thể Thánh tộc? Đúng là có lực cạnh tranh chức vô địch.”

“Lần tranh bá này sẽ rất náo nhiệt đây, ngoại trừ Thiên Vương cung, Bá Thể Thánh tộc, người của Thiên âm tông cũng tới.”

“Thiên âm tông tại Chu Tước vực?”

“Đương nhiên.”

Trong tửu lâu, mọi người đều đang nghị luận về cuộc tranh bá lần này.

Mà lúc này, tiểu nhin trong tửu lâu nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên há to miệng, trên mặt tràn đầy chấn kinh, “Đó là cái gì? !”

Mọi người theo ánh mắt của hắn ta, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy trên không trung đệ nhất thành, một chiếc Tiên Chu to lớn màu đen đang bay, chỗ đi qua, tầng mây đều nhấp nhô.

Phần lớn mọi người đều bị chấn kinh.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Tiên Chu như vậy.

“Trời ạ, đây là Tiên Chu sao?”

“Đây là thế lực nào vậy?”

“Ha ha, đó là Thận Lâu.”

Lúc này, một lão giả mặc áo vải ngồi bên cạnh cửa sổ bỗng nhiên mở miệng.

Mọi người nhìn về phía ông ấy, vô cùng tò mò.

“Thận Lâu? Đó là cái gì?”

“Trong truyền thuyết, thời xa xưa có một vương triều, tên là Đại Tần, mà quốc chủ Đại Tần, Tần Đế muốn cầu tiên vấn đạo, cuối cùng hợp lực cả nước chế tạo một chiếc Tiên Chu Đế khí có một không hai, gọi là… Thận Lâu!”

Nghe thấy vậy, mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

“Thận Lâu này là Đế khí?”

“Nhưng cũng không phải, Thận Lâu đã sớm biến mất, chiếc Thận Lâu này chỉ là hàng nhái chất lượng cao thôi.” Lão giả áo vải cười nhạt nói.

Mọi người càng thêm kinh ngạc.

Một hàng nhái chất lượng cao đã như vậy, vậy Thận Lâu chân chính sẽ như thế nào? Mọi người không khỏi miên man bất định.

“Trên Thận Lâu này có một người, các ngươi đều đã từng nghe nói qua.” Lão giả áo vải bỗng nhiên lại nói.

“Người nào?”

“Người có tên tuổi vang dội nhất thiên hạ hiện nay.”

“Người có tên tuổi vang dội nhất?”

Mọi người cau mày.

Hiện tại, thiên hạ đại tranh chi thế, hào kiệt các nơi, thiên kiêu tầng tầng lớp lớp, có rất nhiều nhân vật có tên tuổi vang dội.

“Thiên kiêu ai là thủ lĩnh? Huyền Thiên có cuồng nhân!”

Lão giả áo vải lại ngẫu hứng làm một câu vè.

Mà lời vừa nói ra, mọi người lập tức đoán ra là ai.

“Là hắn!”

“Không nghĩ tới, là hắn tới.”

“Hắn muốn tham gia tranh bá, có để người khác sống không vậy?”

“Yên tâm, lần tranh bá này có quy định rõ ràng, chưởng môn không thể tham gia thiên kiêu tranh bá, nghe nói, quy định này này còn được đánh dấu đỏ đó, chính là đặc biệt nhằm vào Sở Cuồng Nhân.”

“Người có tên tuổi vang dội nhất thiên hạ hiện này, a, ta đã sớm nghĩ đến người này, thiên hạ này, có ai không biết Sở Cuồng Nhân chứ!”

Một tu sĩ cảm khái.

Sau đó, hắn ta nhìn về phía lão giả áo vải, chỉ cảm thấy lão giả này không đơn giản, liền hiếu kỳ nói: “Không biết họ tên của lão tiên sinh là gì?”

Lão giả áo vải cười thần bí, “Thiên cơ không thể tiết lộ.”

Chỉ một câu này liền khiến đồng tử của tu sĩ kia co rụt lại, đoán được thân phận của lão giả trước mắt, cung kính hành lễ.

“Bái kiến Thiên Cơ tiền bối.”

… …

Trên không đệ nhất thành.

Có mấy người lướt qua, đi đến trước Thận Lâu, chính là người của ban tổ chức cuộc tranh bá lần này, các chấp sự trong đệ nhất thành, bọn họ đi đến trước Thận Lâu, cũng bị chiếc Thận Lâu to lớn này làm cho kinh hãi.

Sau đó, một người trong đó lớn tiếng nói: “Tại hạ là chấp sự của đệ nhất thành Vương Việt, xin mời Huyền Thiên chưởng môn hiện thân gặp mặt.”

Sở Cuồng Nhân dẫn theo đám người Nam Cung Hoàng đi ra.

Chỉ liếc mắt, Vương chấp sự liền xác định ai là Sở Cuồng Nhân trong đám người này, không có cách, khí chất tướng mạo của hắn đều quá xuất chúng, đám người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên còn kém một mảng lớn.

“Sở chưởng môn, xin chào, chúng ta đã chuẩn bị nơi nghỉ ngơi cho các ngươi, mời đi theo chúng ta.”

Vương chấp sự nói.

“Vậy làm phiền.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, sau đó thu Thận Lâu vào Càn Khôn giới.

Bọn họ đi theo mấy vị chấp sự đến một dãy lầu các trong đệ nhất thành, sau đó một chấp sự chỉ vào mấy lầu các nói: “Đây chính là khu vực nghỉ ngơi của Huyền Thiên tông, bên trong có người hầu phục thị của đệ nhất thành, có chuyện gì, mấy vị có thể phân phó cho bọn họ.”

“Đa tạ.”

“Không cần khách khí.”

Mấy người Sở Cuồng Nhân đi vào lầu các, tìm chỗ nghỉ ngơi.

Mà cùng lúc đó, tin tức Sở Cuồng Nhân đến đệ nhất thành đã cấp tốc truyền khắp thành, vô số thế lực nhận được tin tức.

Thậm chí một số thế lực còn đến gặp ban tổ chức của đệ nhất thành xác nhận tin tức Sở Cuồng Nhân có tham gia tranh bá hay không.

Khi lấy được câu trả lời chắc chắn, trong lòng mọi người mới an tâm một chút.

“Phù, chỉ cần Sở Cuồng Nhân không tham gia cuộc tranh bá lần này, vậy chúng ta vẫn có cơ hội đoạt giải nhất.”

“May mà chưởng môn không được tham gia tranh bá, nếu không chúng ta không cần tranh bá làm gì, trực tiếp đầu hàng Huyền Thiên tông là được.”

“Sở Cuồng Nhân… Thận Lâu, tên gia hỏa này thật phô trương, vừa mới đến, toàn thành đều biết rồi.”

Ngày thứ hai, lời bình của Thiên Cơ Tử về Sở Cuồng Nhân ở Thiên

Hạ lâu cũng cấp tốc truyền ra, chỉ có một câu… Thiên kiêu ai là thủ lĩnh, Huyền Thiên có Cuồng Nhân!

Chỉ một câu thôi, đã chứng tỏ Sở Cuồng Nhân đã đè trên đầu tất cả các thiên kiêu trên thế gian.

Chương 278: Dự thi danh mục, hai nữ đấu cầm, Hỏa Linh Tinh

Ngày thứ hai.

Sở Cuồng Nhân từ trong phòng đi ra, duỗi lưng một cái.

Trên cây đại thụ bên cạnh đình, Tiểu Hồng hóa thân thành chim nhỏ kêu líu lo hai tiếng, sau đó bay đến đầu vai Sở Cuồng Nhân.

“Ca ca, ngươi dậy rồi.”

“Ừm, hôm qua ngươi ở trên cây một đêm à?”

“Hấp thu ánh trăng một đêm.”

Thần Thú rất thần dị, có thể hấp thu Linh khí trong thiên địa, còn có thể hấp thu tinh hoa của nhật nguyệt để tu hành.

Mà phẩm chất của tinh hoa nhật nguyệt còn tốt hơn linh khí thiên địa rất nhiều, bình thường, trừ một vài công pháp đặc thù, tu sĩ bình thường sẽ không hấp thu được.

“Công tử, đây là điều lệ và danh sách những thế lực tham gia mà ban tổ chức đưa tới.” Lam Vũ đi tới nói.

Trong tay nàng cầm một cuốn sổ nhỏ.

Sở Cuồng Nhân nhận nhìn một chút, điều lệ giống với bản ban tổ chức đã đưa đến Huyền Thiên tông, hắn đã xem qua.

Hắn càng để ý phần danh sách kia hơn.

“A, tổng cộng có hai mươi tư đạo thống Thánh Nhân tham gia lần tranh bá này, ta xem Thanh Long vực có mấy đạo thống nào, Bạch Liên giáo, Huyền Thiên tông, Linh Hư Thánh Địa, Lôi Chuẩn tộc, Dạ Xoa tộc...”

“Thanh Long vực có năm đạo thống, cũng không ít, không biết có gặp người quen hay không."

Sở Cuồng Nhân cười nói, cũng không phải tất cả đạo thống Thánh Nhân đều tham gia lần tranh bá này, có vài đạo thống Thánh Nhân không tham gia cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng có hai mươi tư đạo thống Thánh Nhân tham gia, tính trên mặt nổi, đã là hơn một nửa các đạo thống Thánh Nhân rồi, tuyệt đối là một cuộc thịnh hội lớn.

Nhìn sơ qua danh sách tranh bá, Sở Cuồng Nhân lại nhìn ra ngoài đường, nói: "Đệ nhất thành này chính là thành trì đứng đầu trong thiên hạ, vô cùng phồn hoa, Lam Vũ, cùng ta đi ra ngoài một chút."

"Vâng." Lam Vũ gật đầu.

"Ca ca, ta cũng muốn đi."

"Có thể, nhưng không cho phép hóa thành bản thể, che giấu khí tức."

"Biết rồi."

Cứ như vậy, Sở Cuồng Nhân dẫn Lam Vũ, Tiểu Hồng ra ngoài.

Lúc đi ra cửa, trên mặt hai người bao trùm một tầng linh quang nhàn nhạt, khiến mặt mũi bọn họ vô cùng mơ hồ.

Hai người quá xuất sắc, nhất là Sở Cuồng Nhân, hắn cũng không muốn gây bạo động gì, quấy rầy hào hứng du ngoạn của mình.

Cũng có rất nhiều người làm theo cách này của hắn.

Trên đường phố, thỉnh thoảng hắn nhìn thấy tu sĩ trên mặt bao trùm một tầng linh quang giống như hắn đi lại.

Là chưởng môn của các thế lực, cũng có các đại thiên kiêu...

Đệ nhất thành không hổ là thành trì đứng đầu thiên hạ, rất phồn hoa, đường đi rộng lớn, không có vẻ chen chúc, ngẫu nhiên còn nhìn thấy một số tu sĩ cưỡi các loại dị thú quý hiếm rêu rao khắp nơi, sợ người khác không biết mình có một đầu tọa kỵ tốt vậy, vô cùng đắc ý.

Trên đường, Sở Cuồng Nhân còn nghe được không ít lời đồn có liên quan tới mình.

“Thiên kiêu ai là thủ lĩnh? Huyền Thiên có cuồng nhân... Thiên Cơ Tử đừng nói như vậy, khiến ta cảm thấy có chút xấu hổ đó.” Sở Cuồng Nhân bĩu môi nói.

“Nhưng ta cảm thấy ông ấy nói không sai.”

Bên cạnh, Lam Vũ cười nhạt nói: “Thiên kiêu trên thế gian, không phải là công tử đứng đầu sao?”

“Ừm, chuyện này ta cũng không phủ nhận.”

Sở Cuồng Nhân gật đầu, rất tán thành.

“Đi mau đi mau, nghe nói Phiêu Tuyết tiên tử của Thiên âm các chuẩn bị đấu cầm với quý nữ của Thiên Vương cung.”

“Náo nhiệt như vậy, ta cũng đi xem một chút.”

“Chậc chậc, nghe nói cầm âm của Phiêu Tuyết tiên tử sớm đã đạt tới trình độ đăng phong tạo cực, nếu có thể nghe nàng gảy một khúc, tuyệt đối là có phúc ba đời, đừng nói đến chuyện nàng muốn đấu cầm với người khác.”

“Đúng vậy, đây chính là cơ hội khó có được.”

“Nhanh, đi xem một chút.”

Trên đường phố, một đám tu sĩ vội vàng chạy về nơi đấu cầm, một lát sau, đường đi liền trở nên vắng lạnh.

“Đấu cầm, đúng là có mấy phần ý tứ.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, sau khi có được Thần Ma Bát âm, tạo nghệ cầm đạo của hắn không có mấy người trong đương đại có thể so sánh.

Hắn cũng có chút hiếu kỳ, Thiên âm các nổi danh về âm đạo trên đời, chắc hẳn thiên kiêu cũng có mấy phần tạo nghệ.

“Lam Vũ, chúng ta cũng đi tham gia náo nhiệt đi.”

“Được.”

Hai người đi đến nơi đấu cầm.

Đó là một tòa lầu cao.

Trên tòa lầu này có hai nữ tử đang đứng, một người mặc bạch y, một người mặc hồng y, một người khí chất thanh lãnh, một người quý khí bức người.

Hai người này đều là tuyệt sắc đương đại, mỗi người mỗi vẻ, không ít nam tu nhìn thấy hai nàng, trong mắt lộ ra vẻ si mê.

“Đây chính là Phiêu Tuyết tiên tử sao? Quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Người mặc hồng y chính là quý nữ của Thiên Vương cung đi, nghe đồn trong Thiên Vương cung có một quý nữ tên là Cẩm Niên, am hiểu cầm đạo, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì chính là người này.”

“Ừm, chính là người này.”

Mọi người nghị luận.

Lời của mọi người truyền vào tai Sở Cuồng Nhân, nhưng hắn cũng không để trong lòng, so với dung mạo của hai người này, hắn càng để ý đến một khỏa tinh hạch màu đỏ đặt giữa hai nữ tử kia hơn.

Khỏa tinh thạch kia lưu chuyển từng đạo đạo vận thuộc tính hỏa, bên trong ẩn chứa linh khícực kỳ nồng đậm, là một kiện chí bảo thuộc tính hỏa hiếm có, kém cỏi nhất cũng là cấp Chuẩn Thánh.

“Ca ca, xem ra vật kia ăn rất ngon đó!”

Thần Hoàng Tiểu Hồng nói với Sở Cuồng Nhân.

Nàng vốn là Thần Thú thuộc tính hỏa, đối với nàng mà nói, chí bảo thuộc tính hỏa có sức hấp dẫn không hề bình thường.

“Không sao, sau này ca ca sẽ tìm cho ngươi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Tiểu Hồng đứng trên vai hắn, thậm chí Sở Cuồng Nhân có thể thấy tiếng nàng nuốt nước miếng.

“Xem ra tiểu gia hỏa này rất thích khối tinh thạch kia, có nên nghĩ biện pháp đoạt tới tay không?” Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Chắc là không thể đoạt được rồi, hắn đường đường là chưởng môn của Huyền Thiên tông, lại đi đoạt đồ của đệ tử môn phái khác, nếu chuyện này truyền đi, hắn còn mặt mũi gì nữa.

“Không nghĩ tới vì muốn đấu cầm với ta, ngươi lại lấy ra Hỏa Linh Tinh trân quý như vậy.”

Lúc này, Phiêu Tuyết tiên tử từ tốn nói.

“Nghe đồn Phiêu Tuyết tiên tử của Thiên âm tông cầm đạo vô song, ta muốn mở mang kiến thức một chút, nhìn xem Thần Tuyết âm của ngươi lợi hại, hay là Tôn Hoàng khúc của ta cao hơn một bậc.” Quý nữ Cẩm Niên của Thiên Vương cung thản nhiên nói.

Nói xong, nàng lấy một chiếc cổ cầm ra.

Đây là một chiếc cổ cầm màu đỏ thắm, phía trên lưu chuyển đạo vận cực kỳ bất phàm, có khí chất quý khí như chủ nhân của nó.

“Ta vốn không muốn so đấu với ngươi, nhưng nể mặt Hỏa Linh Tinh, đánh bại ngươi một lần cũng không phải không thể.”

Phiêu Tuyết tiên tử cũng lấy ra một chiếc cổ cầm tạo hình tinh mỹ, giống như dùng ngọc thạch điêu khắc thành.

Hai người này bắt đầu đấu cầm.

Từ Phiêu Tuyết tiên tử tấu một khúc trước.

Cầm âm như con người nàng, mang theo một cỗ thanh lãnh, mọi người nghe được, cảm thấy không khí bỗng nhiên hạ xuống mấy độ.

Ngay sau đó, chính là cầm âm của Cẩm Niên, đường hoàng đại khí, hùng hậu có lực, giống như Chí Tôn đế vương, uy chấn sơn hà.

Hai loại cầm âm, hai loại đạo vận, hai thủ khúc, khuấy động trong hư không, tạo ra từng vòng gợn sóng như thật.

“Cầm âm thật lợi hại.”

“Không hổ là thiên kiêu của Thiên âm tông.”

“Quý nữ của Thiên Vương cung cũng không tầm thường a.”

Mọi người xem trận đấu cầm này, tán thưởng từ đáy lòng.

Trong đám người, Sở Cuồng Nhân nhìn hai người đấu cầm, bỗng nhiên nhướng mày, “Trình độ của hai người này... Có vẻ như bình thường thôi.”

Trong mắt người thường, có lẽ trình độ cầm đạo của hai nàng đã là đăng phong tạo cực, nhưng hắn thấy, chỉ có thể coi là tiến dần từng bước, đến hai chữ chuyên gia cũng không được.

Chương 279: Ngươi có bán con chim này không, vì sao trên đời lại có đạo vận cầm âm như vậy

Cầm âm vang vọng trong hư không

Hai người Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ ở trong đám người nhìn thấy vậy, vẻ mặt bình tĩnh, những người khác lại kinh thán không thôi.

Đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, trình độ của hai nữ tử này chỉ có thể coi là bình thường, còn xa mới đến cấp độ hắn phải tán thưởng.

Mà đối với Lam Vũ, từ khi nghe Sở Cuồng Nhân đàn xong, trên thế gian đã không còn cầm âm của người nào lọt vào tai nàng nữa.

Trận đấu cầm này dần đến khâu cuối cùng.

Chỉ thấy coong một tiếng.

Cầm âm của Cẩm Niên lập tức trở nên vô cùng cao vút, từng đạo cầm âm như mưa rào, không ngừng đánh về phía Phiêu Tuyết tiên tử.

Thời gian dần trôi qua, cầm âm của Phiêu Tuyết tiên tử lại có xu thế không đỡ nổi, coong một tiếng, dây đàn đứt gãy!

Cầm âm vang vọng đất trời, trong khoảnh khắc ngừng lại.

Phiêu Tuyết tiên tử nhìn cổ cầm đã đứt dây, trên mặt lộ ra vẻ hoảng hốt, nàng, thua? !

“Tại sao lại như vậy?”

Phiêu Tuyết tiên tử cảm thấy thất bại trước nay chưa có, nàng tu hành cầm đạo nhiều năm như vậy, ngay cả một vài trưởng lão trong tông cũng kém nàng, đây là lần đầu tiên nàng bại bởi một người đồng lứa.

“Theo ước định, thanh cổ cầm này của ngươi sẽ thuộc về ta.”

Cẩm Niên đi đến trước mặt Phiêu Tuyết tiên tử, cao ngạo nhìn nàng, sau đó lấy cổ cầm trước mặt nàng đi.

Nhìn thấy một màn này, vẻ mặt Phiêu Tuyết tiên tử càng thêm hiu quạnh.

“Phiêu Tuyết, ngươi đừng thương tâm, một chiếc cổ cầm mà thôi, sau khi trở về, ta sẽ sai người đi tìm một chiếc tốt hơn cho ngươi.” Lúc này, một nam tử đột nhiên đi tới, trấn an Phiêu Tuyết tiên tử.

Phiêu Tuyết tiên tử không để lại dấu vết lui lại hai bước, nói: “Đa tạ Thương Nguyên Thánh Tử, nhưng Thiên âm tông ta có chế cầm sư rồi, chuyện này không cần phiền Thánh Tử.”

“Vậy sao?” Trong mắt Thương Nguyên Thánh Tử lướt qua vẻ thất vọng, hắn ta đang muốn mượn cơ hội này kéo gần quan hệ với Phiêu Tuyết.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân này, hắn ta đã thích, thậm chí là Thánh Tử Bá tộc, hắn ta cũng không tiếc thân phận, lấy lòng đối phương, chỉ là đối phương luôn lãnh đạm với hắn ta.

“Không ngờ đường đường Thánh Tử Bá tộc lại có tình cảm như vậy, chỉ tiếc hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.”

Cẩm Niên bật cười một tiếng, dự định rời đi.

“Ôi, đồ ngon sắp mất rồi.” Nhìn Cẩm Niên cầm Hỏa Linh Tinh sắp rời đi, Thần Hoàng Tiểu Hồng không khỏi nói.

Nhưng trong tai những người khác chỉ là âm thanh líu lo mà thôi.

Cẩm Niên đang định rời đi, nghe thấy âm thanh này, nhìn về phía phát ra âm thanh, sau đó nhìn thấy Tiểu Hồng trên vai Sở Cuồng Nhân, hai mắt không khỏi tỏa sáng, bước lên trước.

“Ta muốn con chim này của ngươi, nói giá cả đi.”

Sở Cuồng Nhân nghe nói như thế, không khỏi trầm mặc.

Vẻ mặt các nam nhân xung quanh cũng trở nên cổ quái.

Nhưng Cẩm Niên lại không nghĩ nhiều, nhìn chằm chằm vào Tiểu Hồng, trong mắt có yêu thích không nói ra được.

Nàng từng nhìn thấy hình ảnh liên quan đến Thần Hoàng trên điển tịch, con chim nhỏ trước mặt này lại giống Thần Hoàng trong truyền thuyết đến bảy tám phần.

Đương nhiên, nàng không cho rằng đây chính là Thần Hoàng, dù sao đó chính là Thần Thú, sao nàng có thể trùng hợp gặp được. ?

Chẳng qua nàng cảm thấy con chim nhỏ này có vẻ ngoài giống Thần Hoàng, như vậy mua về làm vật biểu tượng cũng không tệ.

“Ngại quá, ta không bán.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Một trăm ngàn thượng phẩm Linh thạch.” Cẩm Niên nói, nàng cho rằng dùng một trăm ngàn thượng phẩm Linh thạch mua một con chim nhỏ, Sở Cuồng Nhân đã kiếm lời lớn rồi.

Không chỉ nàng, người xung quanh cũng cho là như vậy.

Bọn họ có chút hâm mộ nhìn Sở Cuồng Nhân.

Một trăm ngàn thượng phẩm Linh thạch mua một con chim?

Đây chính là miếng bánh từ trên trời rơi xuống đó.

Mà Tiểu Hồng nghe thấy Cẩm Niên nói vậy, đứng trên bờ vai Sở Cuồng Nhân, ríu rít hô lên.

“Có lầm không vậy, có một trăm nghìn thượng phẩm Linh thạch mà muốn mua bản thần Hoàng?”

“Nữ nhân xấu xa, đi mau thôi, không bán.”

“Ta sẽ không rời khỏi ca ca đâu.”

Nhưng Thần Hoàng mắng như vậy lại phát ra tiếng ríu rít, Cẩm Niên càng thấy đáng yêu.

“Con chim này có sức sống như vậy, bình thường trêu đùa càng thú vị, như vậy đi, ta cho ngươi thêm một trăm ngàn thượng phẩm Linh thạch nữa.”

Cẩm Niên cực kỳ thổ hào nói.

Nàng là quý nữ của Thiên Vương cung, căn bản không thiếu chút linh thạch này.

“Ta sẽ không bán con chim này, nhưng ngươi muốn con chim này cũng không phải không có biện pháp.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

“Biện pháp gì?”

“Ngươi và ta đấu cầm một trận, thắng, chim về ngươi, thua, ta muốn Hỏa Linh Tinh của ngươi.” Sở Cuồng Nhân nói.

Nghe nói như thế, mọi người ở đây sững sờ.

Ngay cả Phiêu Tuyết tiên tử đang định rời đi cũng dừng bước.

“Vị đạo hữu này lại muốn đấu cầm với Cẩm Niên?”

“Hừ, không biết sống chết, ngay cả Phiêu Tuyết tiên tử cũng không phải đối thủ của Cẩm Niên, một tên tiểu tử không biết xuất hiện từ nơi nào, làm gì có bản lĩnh này?” Bên cạnh, Thương Nguyên Thánh Tử cười một tiếng.

Mà ở đây, phần lớn mọi người đều có suy nghĩ giống hắn ta.

Trong Thương Khung tinh, người Thiên âm tông am hiểu cầm đạo nhất, vậy mà Phiêu Tuyết tiên tử của Thiên âm tông đều thua Cẩm Niên.

Tên gia hỏa không biết từ đâu ra này lại có thể thắng được Cẩm Niên sao?

Mọi người không tin.

“Chắc hẳn tiểu tử này cũng có kĩ năng, nhưng đáng tiếc, đối mặt với tu sĩ cầm đạo như Cẩm Niên, hắn chỉ có thể thua.”

“Chậc chậc, thật sự không biết trời cao đất rộng.”

“Nhìn hắn thua thế nào đi.”

Cẩm Niên buồn cười nhìn Sở Cuồng Nhân một cái, “Ngươi muốn tặng không con chim này cho ta cũng không dùng cách này đâu.”

“Thử một chút đi.”

Đối với nghi vẫn của mọi người xung quanh, Sở Cuồng Nhân không để ý.

Hắn nhảy lên, đi lên tòa nhà cao.

Cẩm Niên cũng giống vậy, đi đến trước mặt hắn, lấy cổ cầm ra.

“Ta để ngươi đàn trước.” Cẩm Niên nói.

“Không được, ta khuyên ngươi vẫn nên đàn trước đi, nếu không ngươi sẽ không có cơ hội đâu.” Sở Cuồng Nhân chân thành đề nghị một câu.

“Cuồng vọng, ta bảo ngươi đàn trước thì ngươi đàn trước đi.”

Cẩm Niên cau mày, có chút không vui.

Những người khác thấy vậy đều cảm thấy Sở Cuồng Nhân khoác lác.

“Cứ giả trâu bò đi, lát nữa thua thì càng xấu hổ.”

“Đúng vậy.”

Sở Cuồng Nhân ngoảnh mặt làm ngơ với nghị luận của mọi người.

Hắn lấy Nhiễu Lương ra.

Nhiễu Lương vừa ra, trong đám người, hai mắt Phiêu Tuyết tiên tử đột nhiên tỏa sáng, không khỏi tán thưởng một tiếng, “Hảo cầm!”

“Phiêu Tuyết thích chiếc cầm này.”

“Bất luận là chất liệu hay là chế tạo, chiếc cổ cầm này đều là hàng thượng thừa, thậm chí còn tốt hơn chiếc cổ cầm lúc trước của ta.”

Nghe thấy vậy, Thương Nguyên Thánh Tử như có điều suy nghĩ.

“Nếu ngươi đã muốn ta đàn trước, vậy ta sẽ không khách khí.”

Sở Cuồng Nhân đặt cổ cầm lên đầu gối, mười ngón tay khẽ động.

Trong nháy mắt tiếng cầm vang vọng, trên mặt Cẩm Niên không nhịn được lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó hai mắt trừng lớn, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Đám người vốn ồn ào cũng lập tức trở nên vô cùng an tĩnh.

Một cỗ đạo vận mênh mông quanh quẩn ra, tâm thần của mọi người giống như bị kéo đến một mảnh thiên địa mênh mông.

Nhất là Cẩm Niên, nàng bị đạo vận ảnh hưởng, cả người đứng trong mảnh thiên địa mênh mông này, đạo vận cuồn cuộn bàng bạc giống như thủy triều, từng cơn sóng liên tiếp dũng mãnh lao về phía nàng, khiến nàng khó mà chống đỡ.

Quá kinh khủng.

Loại cầm âm này, loại đạo vận này, quá kinh khủng.

Cẩm Niên run rẩy giơ tay lên, muốn đánh đàn chống cự cầm âm của Sở Cuồng Nhân, nhưng ngón tay nàng rơi trên dây đàn, lại phát hiện mình không thể đánh ra bất cứ tiếng vang nào.

Cầm đạo của nàng, hoàn toàn bị chế trụ!

“Trên đời này, tại sao lại có đạo vận cầm âm này? !”

Chương 280: Hai nữ bên đường đoạt nam nhân, chẳng lẽ thật sự là Thần Hoàng

“Chuyện này không có khả năng, trên đời này làm sao lại có đạo vận cầm âm như vậy? !” Cẩm Niên không thể tin nhìn Sở Cuồng Nhân.

Đối mặt với cầm âm của Sở Cuồng Nhân, nàng lại không hề sinh ra suy nghĩ đấu cầm, nàng bại, hoàn toàn bại!

Một khúc Thiên Địa Thương Mang kết thúc, Sở Cuồng Nhân thu hồi cổ cầm, nhìn về phía Cẩm Niên thản nhiên nói: “Đến lượt ngươi, mời.”

Cẩm Niên khóc không ra nước mắt.

Đến lượt ta?

Đến lượt ta cái quỷ đó, ngươi như vậy ta còn đấu cầm thế nào?

“Ta thua rồi!”

Cẩm Niên lấy Hỏa Linh Tinh ra, ném cho Sở Cuồng Nhân, sau đó hiếu kỳ hỏi: “Xin hỏi các hạ là vị đại tông sư cầm đạo nào?”

“Tại hạ không chuyên tu cầm đạo, khi nhàn hạ chỉ lấy ra giết thời gian mà thôi, không đảm đương nổi ba chữ đại tông sư.”

Sở Cuồng Nhân tiếp nhận Hỏa Linh Tinh, từ tốn nói, mà mọi người vừa lấy lại tinh thần, nghe thấy hắn nói vậy, một mặt mơ hồ, ngay cả Phiêu Tuyết tiên tử cao lãnh như vậy, khóe miệng cũng không nhịn được run rẩy hai lần.

Tất cả tông sĩ trong Thiên âm tông bọn họ đều tha thiết ước mơ cảnh giới Đại Tông Sư cầm đạo mà không đạt được, người ta chỉ đánh đàn giết thời gian lại đạt tới!

Chuyện này còn thiên lý không?

Còn nhân tính không?

“Nếu các hạ không muốn lộ ra danh tính, vậy ta cũng không ép buộc các hạ, nhưng ta muốn mời các hạ, tối nay đến chỗ ta đánh đàn luận đạo.”

Trong mắt Cẩm Niên tràn đầy lửa nóng nói.

Là đánh đàn luận đạo?

Hay là nói chuyện tình cảm?

Nam tu bốn phía hâm mộ nhìn Sở Cuồng Nhân, phải biết, đó chính là quý nữ Thiên Vương cung a, vô số nam tu tha thiết ước mơ được nàng mời.

Nếu trong lúc đó xảy ra chuyện gì đó, vậy càng là có phúc ba đời, lúc này không biết bao nhiêu nam tu ở đây đều muốn thay thế Sở Cuồng Nhân.

Phiêu Tuyết tiên tử từ cách đó không xa đi tới, nói với Sở Cuồng Nhân: “Tạo nghệ cầm đạo của vị đạo hữu này khiến Phiêu Tuyết vô cùng bái phục, ta cũng muốn mời các hạ đến chỗ ta nói chuyện trắng đêm.”

Thanh lãnh như Phiêu Tuyết tiên tử, sau khi nhìn thấy tạo nghệ cầm đạo thần kì của Sở Cuồng Nhân cũng không nhịn được động tâm.

Tạo nghệ cầm đạo bực này, ngay cả sư tôn nàng cũng không bằng.

Nếu có thể kết giao với cao nhân bực này, được đối phương chỉ điểm một hai, đối với nàng mà nói, tuyệt đối là có lợi ích không nhỏ.

Phiêu Tuyết tiên tử vừa mở miệng, tất cả nam tu đều há to miệng, trên mặt lộ ra vẻ khó tin.

Móa nó!

Phiêu Tuyết tiên tử, thanh lãnh của ngươi đâu? Rụt rè của ngươi đâu?

Hình tượng của ngươi sụp đổ rồi!

Thương Nguyên Thánh Tử nhìn Sở Cuồng Nhân, trên mặt tràn đầy ghen ghét, hắn ta hết sức theo đuổi Phiêu Tuyết tiên tử nhiều ngày như vậy, đối phương vẫn không thay đổi sắc mặt, nhưng bây giờ lại đưa ra lời mời với một nam tử xa lạ!

Còn mẹ nó nói chuyện trắng đêm!

“Phải có thứ tự trước sau, là ta mời vị đạo hữu này trước.” Cẩm Niên nhìn thoáng qua Phiêu Tuyết tiên tử, giọng điệu bất thiện nói.

“A, có một số việc tới trước cũng vô dụng, có đôi khi phải nói đến duyên phận, có lẽ vị đạo hữu này muốn luận đạo với ta hơn.”

“Chỉ dựa vào tên bại tướng dưới tay ta như ngươi, cũng xứng tranh giành với ta?”

“Trước biết hổ thẹn sau mới có dũng khí, bởi vì thua ngươi, ta càng phải nắm chắc cơ hội đàm luận với vị đạo hữu này, từ đó được lợi.”

Hai nữ tử Phiêu Tuyết tiên tử, Cẩm Niên chính là người tình trong mộng của vô số nam tu ở đây, vậy mà bây giờ lại đứng bên đường tranh một người nam nhân!

Lời lẽ của hai người đanh thép, không ai nhường ai, mặc dù không động thủ, nhưng ai cũng ngửi thấy mùi thuốc súng nồng nặc.

Lúc này mọi người càng ghen ghét hâm mộ Sở Cuồng Nhân, hận không thể trả lời thay hắn... Đừng cãi cọ nữa, trẻ con mới lựa chọn, người lớn chính là muốn tất cả, chúng ta cùng nhau nói chuyện yêu đương đi! A không, đánh đàn đi!

“Tại hạ cảm ơn lời mời của hai vị, nhưng chúng ta vốn không quen biết, ta còn có việc muốn làm, không tán gẫu nữa, tạm biết.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, ý của hắn chính là, xin lỗi, chúng ta không quen, tạm biệt!

Nghe thấy câu trả lời của hắn, mọi người xung quanh đều sắp phát điên.

Cự tuyệt!

Hắn lại cự tuyệt lời mời của hai nữ thần!

Trời ạ, cơ hội này ngàn năm một thuở, vô số người tha thiết ước mơ, tên gia hỏa này lại không cần suy nghĩ cự tuyệt!

Ngay cả Phiêu Tuyết tiên tử và Cẩm Niên cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không để ý đến các nàng, cầm Hỏa Linh Tinh, dẫn theo Lam Vũ muốn rời đi.

Thương Nguyên Thánh Tử bên cạnh không nhịn được, hô to một tiếng, “Đứng lại cho ta! !”

Sở Cuồng Nhân không để ý tới hắn ta, tiếp tục sải bước đi về phía trước, Thương Nguyên Thánh Tử sầm mặt, đột nhiên xông tới, muốn bắt Sở Cuồng Nhân.

Nhưng hắn ta còn chưa đến gần, Lam Vũ ở bên cạnh Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên động, một quyền đánh ra, đạo vận vô biên bạo phát, hóa thành một cỗ thần huy tuôn ra, lập tức đánh bay Thương Nguyên Thánh Tử ra ngoài mấy chục trượng.

Nhìn thấy vậy, mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, không ngờ nữ tử vẫn không nói gì bên cạnh Sở Cuồng Nhân lại có thực lực này!

Trên mặt Thương Nguyên Thánh Tử cũng tràn đầy chấn kinh.

Phải biết, trong thế hệ trẻ tuổi, thực lực của hắn ta không phải đứng trong top đầu tiên, nhưng cũng gần với Thiếu Đế.

Bây giờ lại bị một quyền đánh bay!

Rốt cuộc thực lực của nữ tử này khủng bố đến cỡ nào? !

Nghĩ đến đây, tâm thần bị ghen ghét che kín của Thương Nguyên Thánh Tử dần thanh tỉnh lại, không còn dám tùy tiện động thủ.

Mà Phiêu Tuyết tiên tử, Cẩm Niên nhìn bóng lưng hai người Sở Cuồng Nhân rời đi, như nghĩ tới cái gì.

Hai người này vẫn dùng linh quang che khuất khuôn mặt, nhưng giọng nói lại rất trẻ trung, chẳng lẽ là thiên kiêu đến tham gia cuộc tranh bá lần này?

Hai người càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, dự định đi về tìm người điều tra một phen.

Mà lúc này Sở Cuồng Nhân rời khỏi đám người, đưa Hỏa Linh Tinh trong tay cho Thần Hoàng Tiểu Hồng, đối phương mổ một cái lên trên, trực tiếp mổ ra một lỗ hồng.

Sau đó giống như uống nước, không ngừng hút linh khí trong Hỏa Linh Tinh vào cơ thể, lông vũ trên người mơ hồ tỏa ra ánh sáng.

Sở Cuồng Nhân lo lắng cứ hút như thế, đối phương sẽ không nhịn được trực tiếp hóa ra bản thể, liền thu Hỏa Linh Tinh vào trong Càn Khôn giới, “Trước đừng hút nữa, sau khi trở về đều là của ngươi.”

Hắn và Lam Vũ đi dạo trong thành hơn nửa ngày, sau đó trở lại chỗ ở mà đệ nhất thành đã sắp xếp cho các đạo thống Thánh Nhân.

Mà khi bọn họ vừa trở về, có mấy đạo ánh mắt rơi lên người bọn

họ.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, cũng không để ý, trực tiếp trở lại khu vực của Huyền Thiên tông.

Những người kia thấy thế đều tự rời đi.

Trong một gian phòng, Thương Nguyên Thánh Tử kinh ngạc nói: “Ngươi xác định là người của Huyền Thiên tông?”

“Đúng vậy, một nam một nữ, còn mang theo một con chim đỏ, ta tuyệt đối không nhìn lầm, bọn họ đúng là đã đi vào khu vực của Huyền Thiên tông.”

“Lại là người của Huyền Thiên tông, may mắn hôm nay không làm lớn chuyện.” Trong lòng Thương Nguyên Thánh Tử nhẹ nhàng thở ra.

Cho dù thực lực của Bá Thể Thánh tộc cường đại, nội tình thâm hậu, nhưng vẫn vô cùng kiêng kị Sở Cuồng Nhân của Huyền Thiên tông.

“Nhưng lúc nào thì đệ tử trẻ tuổi trong Huyền Thiên tông lại xuất hiện một vị đại tông sư cầm đạo chứ?” Thương Nguyên Thánh Tử có chút không hiểu.

Một bên khác.

Tai mắt mà Phiêu Tuyết tiên tử, Cẩm Niên phái đi giám sát cũng đều trở về.

“Quả nhiên là thiên kiêu tới tham gia tranh bá, nhưng không ngờ lại là người của Huyền Thiên tông.” Cẩm Niên thầm nói.

Bỗng nhiên, nàng nghĩ tới điều gì, “Trong truyền thuyết, Sở Cuồng Nhân từng được một đầu Thần Hoàng nhận chủ, hôm nay con chim kia lại giống Thần Hoàng đến bảy tám phần, chẳng lẽ, chẳng lẽ thật sự là Thần Hoàng?”

Nàng càng nghĩ, trái tim càng đập nhanh.

Nếu thật sự là Thần Hoàng, vậy thân phận của vị đại tông sư cầm đạo mà hôm nay nàng gặp cũng được miêu tả sinh động.

“Không ngờ lại là người này!” Nàng có chút may mắn, may mắn bản thân không làm ra hành động quá đáng.

Nếu không, thật không biết nàng còn có thể đứng đây nói chuyện không?

Chương 281: Các đại đạo thống liên tiếp vào tràng, Mười ba Thái Thú của đệ nhất thành

Thời gian trôi qua.

Rất nhanh, đã đến lúc bắt đầu cuộc tranh bá.

Sở Cuồng Nhân mang theo một đám đệ tử đi tới trung tâm đệ nhất thành, nơi này có một sân đấu vô cùng to lớn.

Thông qua một thông đạo tối tăm, đám người Sở Cuồng Nhân đi đến sân giao đấu.

Trong nháy mắt, ánh sáng chiếu vào bọn họ, đập vào mắt là một triệu người xem, đứng quanh bốn phía.

Có người ngồi trên ghế quan chiến, cũng có người đứng đậy, còn có người trôi nổi trên không trung, bốn phía trong sân giao đấu bị vây tới nước chảy không lọt.

Lúc Sở Cuồng Nhân mang theo người của Huyền Thiên tông tới, trong đám người đột nhiên xuất hiện tiếng nghị luận ầm ĩ.

“Mau nhìn, là người của Huyền Thiên tông.”

“Người đi đầu chính là chưởng môn của Huyền Thiên tông, Sở Cuồng Nhân! Nghe đồn trong mấy năm thôi, hắn đã trảm ba vị Thánh Nhân.”

“Trời ạ, quả nhiên người này giống như lời đồn, siêu phàm thoát tục, nếu có thể ở cùng hắn thì tốt biết bao.”

“Mơ mộng hão huyền.”

“Nghe nói mấy ngày trước Thiên Cơ Tử đã có một lời bình về hắn, thiên kiêu ai là thủ lĩnh, Huyền Thiên có Cuồng Nhân! Trực tiếp xem hắn là người đứng đầu thiên kiêu trong thiên hạ, có thể thấy người này kinh tài tuyệt diễm cỡ nào.”

“Thiên Cơ Tử đánh giá quá cao.”

Sau khi bọn họ đi vào sân, vô số người nhìn bọn họ nghị luận sôi nổi, nhất là Sở Cuồng Nhân, gần như hấp dẫn tất cả ánh mắt của mọi người.

Ngoại trừ tướng mạo khí chất của hắn ra, còn có các lời đồn liên quan đến hắn nữa, khiến người ta không thể không để ý.

“Chưởng môn, nhân khí của ngươi rất cao a.”

Nam Cung Hoàng nói với Sở Cuồng Nhân.

“Cuộc tranh bá lần này, các ngươi mới là nhân vật chính, phải tranh giành cho ta, để thế nhân biết đến thực lực của Huyền Thiên tông chúng ta.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, không thèm để ý đến ánh mắt nóng rực của một triệu người trong sân, dáng vẻ bình tình, không quan tâm.

Các đạo thống Thánh Nhân khác cũng lần lượt tiến vào sân thi đấu.

“Mau nhìn, là người của Phong Vân sơn.”

“Đâu chỉ như vậy, người của Lệnh Hồ gia cũng tới, trừ Mộ Dung gia bị chém mất hai vị Thánh Nhân, thì tất cả các tông môn mạnh nhất về kiếm đạo trong Thương Khung tinh đều đến, trận tranh bá này nhất định sẽ rất đặc sắc.”

“Còn phải nói nữa sao? Bạch Hổ vực có Thiên Vương cung, Huyền Vũ vực có Bá Thể Thánh tộc, Chu Tước vực có Thiên âm tông, đây đều là những đạo thống Thánh Nhân đại danh đỉnh đỉnh, lần tranh bá này thật sự là một cuộc thiên kiêu thịnh yến!”

“Đúng vậy, nhìn đám thiên kiêu dẫn đầu kia đi, không phải Thiếu Đế cũng là một trong thập kiệt, là người trẻ tuổi xuất sắc nhất đương đại, có hơn một nửa số người tụ tập ở đây, quá hiếm có.”

Các đạo thống Thánh Nhân liên tiếp đi vào sân, khiến không ít người kinh hô.

Mà các đạo thống Thánh Nhân vừa vào sân, ánh mắt liền nhìn phía Huyền Thiên tông, chính xác mà nói, chính nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

“Sở Cuồng Nhân...” Thiếu Đế Lệnh Hồ Đằng của Lệnh Hồ gia nhìn đối phương, trong mắt lóe ra nồng đậm kiêng kị, thậm chí có chút hoảng sợ!

Ngày trước tại Kiếm Lâu, hắn ta đã từng giao thủ với Sở Cuồng Nhân, kết quả thảm bại, sau đó hắn lại nghe nói Sở Cuồng Nhân chém giết hai vị Thánh Nhân của Mộ Dung gia, suýt chút nữa bị dọa đến đạo tâm sụp đổ.

Khi đó hắn ta liền biết, chênh lệch giữa bản thân và đối phương vô cùng to lớn, có lẽ cả đời này hắn ta cũng không thể đuổi kịp đối phương.

Phía Phong Vân sơn.

Thiếu Đế Lăng Phong nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt vô cùng phức tạp.

Ngày xưa tại Kiếm Lâu, hắn ta bị kiếm chi đạo vận của Sở Cuồng Nhân ép tới không ra được một kiếm, chuyện này vẫn là một khúc mắc trong lòng hắn ta.

Nhưng sau đó, hắn ta nghe nói các sự tích về Sở Cuồng Nhân, so sánh với Sở Cuồng Nhân, cái danh hiệu Kiếm Phong Tử của hắn ta căn bản không đáng giá nhắc tới.

Những chuyện đối phương làm mới chân chính là điên cuồng!

Ngoại trừ Lệnh Hồ Đằng, Lăng Phong, còn có không ít thiên kiêu cũng đang tỉ mỉ quan sát Sở Cuồng Nhân.

Đối với người này, bọn họ rất hiếu kì

Tất cả mọi người là thiên kiêu, dựa vào cái gì mà ngươi này lại ưu tú như vậy?

Làm chưởng môn, trảm Thánh Nhân, được Thần Hoàng nhận chủ, danh động thiên hạ, hoàn toàn hạ thấp tất cả mọi người.

Trong những người này, có người ghen ghét, có người không cam lòng, cũng có người mang theo chiến ý, nóng lòng muốn thử...

Phía Bá Thể Thánh tộc, Thương Nguyên Thánh Tử nhìn thấy Tiểu Hồng trên vai Sở Cuồng Nhân, nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh.

"Là hắn!"

"Người hôm đó là hắn!"

Trong lòng Thương Nguyên Thánh Tử vẫn còn sợ hãi.

Bên cạnh, một trưởng lão mặc hắc y chú ý tới sự khác thường của hắn ta, nghi ngờ nói: "Thương Nguyên Thánh Tử, ngươi sao vậy?"

"Trưởng lão, hắn chính là người ta đã nói với ngươi." Thương Nguyên Thánh Tử nuốt một ngụm nước bọt, ngưng trọng nói.

Nghe thấy vậy, sắc mặt trưởng lão mặc hắc y thay đổi, sau đó nhìn Thương Nguyên Thánh Tử nói: "Ngươi còn có thể đứng ở đây, vận khí không tệ."

"Trưởng lão, từ khi từ biệt đến giờ không có vấn đề gì chứ?"

Lúc này, người của Bạch Liên giáo đi tới.

Bạch Liên giáo chủ hơi hành lễ với Sở Cuồng Nhân, cung kính nói.

"Giáo chủ, các ngươi cũng tới."

"Ừm."

Mấy người tán gẫu.

Sở Cuồng Nhân cũng đang âm thầm quan sát những người khác, nhưng nhìn mấy lần liền không có hứng thú, trên cơ bản đều là chưởng môn của các đạo thống Thánh Nhân dẫn đội, không có một vị Thánh Nhân nào.

Hoặc là nói, Thánh Nhân đang núp trong bóng tối, vẫn chưa hiện thân.

“Đáng tiếc, trưởng lão không có thể tham gia cuộc tranh bá lần này, nếu không, sợ rằng sẽ độc chiếm vị trí đứng đầu.” Bạch Liên giáo chủ cười nói.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói: “Đã làm chưởng môn rồi, sao có thể tranh cường hiếu thắng với một đám tiểu bối, làm mất thân phận được.”

Mọi người nghe vậy liếc mắt.

Tiểu bối?

Xin nhờ, ngươi tỉnh táo chút đi, tự nhìn lại tuổi của mình một chút có được không?

Nhưng bọn họ chỉ làm mắng vài câu trong lòng, không ai dám phản bác, hoặc là nói, bọn họ phải cảm thấy may mắn vì Sở Cuồng Nhân có suy nghĩ như vậy.

Nếu không, Sở Cuồng Nhân đi ra so tài với đám thiên kiêu này, còn không phải sẽ đánh một đám thiên kiêu đến thương tích đầy mình sao?

Các đại chưởng môn nghĩ như vậy, nhưng một số thiên kiêu nhìn Sở Cuồng Nhân, lại cảm thấy khó chịu.

“Tên gia hỏa này đang dùng thân phận áp chế chúng ta sao? Hay là những người như chúng ta căn bản không xứng đánh đồng với hắn?”

“Tiểu bối? Móa nó tiểu bối.”

“Có cơ hội, ta còn muốn tỷ thí với hắn một chút.”

Ở đây đều là những người trẻ tuổi xuất sắc nhất, tâm lý cao ngạo, cho dù biết rõ mình rất có thể không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân, nhưng vẫn không nhịn được ganh đua so sánh với đối phương một chút.

Nói trắng ra là, bọn họ thiếu bị xã hội đánh đập.

Lúc này.

Ba đạo lưu quang từ trên trời giáng xuống, đi đế trước mặt mọi người.

Ba đạo lưu quang này theo thứ tự là hai nam một nữ, trên người mỗi người đều lưu chuyển đạo vận cường hãn, đều là Vô Thượng Chí Tôn!

Nhìn thấy bọn họ, trong mắt mọi người ở đây hiện lên vẻ khác thường.

“Là bọn họ, mười ba Thái Thú của đệ nhất thành.”

“Là Thái Thú thứ mười một, mười hai và mười ba.”

“Bọn họ chính là trọng tài của cuộc tranh bá lần này.”

“Trong truyền thuyết, trong đệ nhất thành có mười ba bị Thái Thú, mỗi người đều là cao thủ tuyệt đỉnh, nhất là mấy người phía trước, rất ít hiện thân, có lời đồn nói rằng, ba vị Thái Thú đứng đầu đều là... Thánh Nhân!”

“Không sai, bởi vì có mười ba vị Thái Thú này, đệ nhất thành mới có địa vị cực cao ở Bạch Hổ vực, thậm chí không kém gì Thiên Vương cung, nếu không, dựa vào cái gì mà đệ nhất thành dám xưng là thành trì đứng đầu trong thiên hạ.”

Sở Cuồng Nhân thôi động Động Tất Chi Nhãn, nhìn lướt qua ba vị Thái Thú, nữ tử chính là Thái Thú thứ mười một, hai nam tử bên cạnh lần lượt là Thái Thú mười hai và mười ba, thực lực đều mạnh hơn Vô Thượng Chí Tôn bình thường.

Chương 282: Bốn tổ nhỏ, vòng thứ nhất, còn Nam Cung Hoàng ta

“Chư vị, hoan nghênh các vị đã đến tham gia cuộc thiên kiêu tranh bá lần này.”

“Các vị đã xem qua điều lệ tranh tài rồi, hiện tại ta sẽ nói thêm một vài quy củ, trận đấu lần này, chúng ta sẽ chia tất cả các đạo thống dự thi ra làm bốn tổ Giáp Ất Bính Đinh, mỗi tổ có sáu đạo thống, từ trong bốn tổ nhỏ này tìm ra một người chiến thắng.”

“Cuối cùng, bốn người chiến thắng sẽ đánh một trận cuối cùng, người nào vô địch sẽ thu hoạch được tất cả phần thưởng mà các đạo thống Thánh Nhân tài trợ!”

“Hiện tại, các vị còn chuyện gì không hiểu không?”

Thái Thú mười ba nói.

“Thành viên của các tổ nhỏ thì phân chia như thế nào?”

Một vị chưởng môn của một đạo thống hỏi.

“Chuyện này rất đơn giản, các tổ nhỏ được phân chia theo hình thức rút thăm.”

Một vị Thái Thú phất tay, xuất hiện hai mươi tư hạt châu, “Hiện tại, mời mỗi đạo thống phái một người đi ra bốc hạt châu.”

Mọi người nghe vậy, người của từng đạo thống đi lên.

Sở Cuồng Nhân để Nam Cung Hoàng đi lấy một hạt châu.

Sau khi Nam Cung Hoàng cầm lấy hạt châu, bên trong hạt châu bỗng nhiên xuất hiện chữ Đinh, “Xem ra chúng ta là ở tổ Đinh rồi.”

Sau đó, Thái Thú mười ba đọc tên các đạo thống bốc được cùng một loại hạt châu, Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, phát hiện năm đạo thống Thánh Nhân bốc được tổ Đinh giống như bọn họ lần lượt là tộc Lôi Chuẩn, Lệnh Hồ gia, Thiên âm tông, Cực Ý Đạo

Môn, Bát Hoang cung.

Nói cách khác, Huyền Thiên tông phải chiến thắng năm đạo thống Thánh Nhân này mới có thể tiến vào vòng bán kết.

“Ôi chao, vận khí này, trong một tổ, lại có hai tông môn có thù với chúng ta.”

Mộ Dung Hiên nhìn thoáng qua tộc Lôi Chuẩn tộc và Lệnh Hồ gia, đối phương cũng đang quan sát bọn họ, trong mắt mang theo nồng đậm địch ý.

“Hiện tại mời người của tổ Giáp đứng tại chỗ, ba tổ còn lại về đài quan chiến trước đi.” Thái Thú mười ba nói.

Sở Cuồng Nhân trở lại đài quan chiến, nhìn qua đài giao đấu, chỉ thấy một vị Thái Thú lấy ra một cái chuông màu vàng to lớn, rồi đặt xuống đó.

Trên cái chuông vàng này lưu chuyển đạo vận huyền diệu, Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, liếc mắt liền nhìn ra đó là một kiện Thánh Khí hiếm có.

“Đây chính là vòng thứ nhất trong cuộc tranh bá, đánh chuông vàng, hiện tại mời mỗi đạo thống trong tổ Giáp phái ra hai người, công kích chuông vàng, khiến chuông vàng vang một tiếng, tính là một điểm, vang hai tiếng là hai điểm, cứ thế mà suy ra...” Thái Thú mười ba nói với mọi người.

Mỗi vòng trong cuộc tranh bá đều sẽ lấy được điểm, cuối cùng, điểm của người nào cao nhất, người đó là người chiến thắng.

“Ta tới trước!”

Trong tổ Giáp, một vị thiên kiêu của một đạo thống đi ra.

Vóc dáng người này cường tráng, trên người có một cỗ đạo vận vô cùng bá đạo lưu chuyển, hắn ta nắm tay, đánh ra một quyền về phía chuông vàng.

Đạo vận cuồng bạo bạo phát, trực tiếp khiến chuông vàng lắc lư, chuông tiếng vang lên, có bốn tiếng.

Bốn tiếng chuông, bốn điểm.

“Người này là thiên kiêu của Thiên Vương cung, chiến lực cực mạnh, hắn cường đại như vậy, nhưng một kích chỉ có thể đánh lên bốn tiếng chuông mà thôi.”

“Xem ra, vòng đầu tiên này không đơn giản.”

Vòng đầu tiên vẫn còn tiếp tục.

Một đám người của các đạo thống đi lên đánh chuông vàng, thu hoạch điểm.

Mà trong đó, thiến kiêu ưu tú nhất cũng chỉ có thể khiến chuông vàng vang lên năm tiếng mà thôi, kém một chút, thậm chí chỉ có thể đánh lên hai tiếng.

“Sở chưởng môn không thể lên sân, chắc hẳn rất tiếc nuối.” Lúc này, gia chủ Lệnh Hồ gia đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân cười nói.

Sở Cuồng Nhân liếc mắt nhìn ông ta, “Không có gì phải tiếc nuối, so đấu với một đám tiểu bối, rất mất thân phận.”

“A, nhưng Sở chưởng môn không thể lên sân thi đấu, ngươi cho rằng dựa vào đám người Huyền Thiên tông này, bọn họ có thể đi đến cuối cùng sao? Đoán chừng sẽ không có cách nào trổ hết tài năng trong vòng đấu loại đâu.” Lệnh Hồ gia ngưng cười, nói.

“Ha, ta có thể hiểu ý tứ này của ngươi là, người của Lệnh Hồ gia ngươi đang xem thường đệ tử Huyền Thiên tông ta không?”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói, ánh mắt như điện nhìn thẳng vào Lệnh Hồ gia chủ.

Nghe thấy hắn nói như vậy, khóe miệng Lệnh Hồ gia chủ co giật, “Sở chưởng môn hiểu lầm, tại hạ không có ý tứ này, nhưng mà, ta tin rằng rất nhiều đạo thống ở đây đều nghĩ như vậy.”

Lệnh Hồ gia chủ nói không sai.

Thứ khiến người ta kiêng kị nhất ở Huyền Thiên tông chính là Sở Cuồng Nhân, còn đám đệ tử Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên, dưới cái nhìn của bọn họ thì không đủ gây sợ.

Chỉ bằng mấy người kia mà muốn chiến thắng cuộc tranh bá này, khó!

“A, vậy để bọn họ mở to mắt ra một chút, nhìn xem phong thái của Huyền Thiên tông ta đi!” Sở Cuồng Nhân nói.

Lệnh Hồ gia chủ nhìn chằm chằm đối phương, không biết đối phương có tự tin ở đâu ra.

Ông ta nhìn thoáng đám người qua Nam Cung Hoàng, thấy thế nào cũng cảm thấy những người này căn bản không có khả năng đạt được chiến thắng.

“Vậy chúng ta sẽ rửa mắt chờ đợi.” Lệnh Hồ gia chủ thản nhiên nói.

Rất nhanh, người của ba tổ Giáp, Ất, Bính đã kiểm nghiệm xong.

Đến tổ Đinh.

Dẫn đầu ra sân chính là Thiếu Đế của Lệnh Hồ gia Lệnh Hồ Đằng, hắn ta đi đến trước chuông vàng, trường kiếm trong tay ngang nhiên chém ra!

Đông đông đông...

Liên tiếp năm tiếng chuông vang lên.

Đây chính là một trong số ít thành tích tốt nhất hiện nay.

Lệnh Hồ Đằng hài lòng cười, hắn ta nhìn về phía Huyền Thiên tông, khóe miệng hơi cong lên, giống như đang khiêu khích.

Sau đó, Lệnh Hồ gia lại phái ra một thiên kiêu, đánh được bốn tiếng, cộng thêm Lệnh Hồ Đằng, thu được chín điểm.

“Hừ, Đọa âm Lôi! !”

Một đạo lôi đình màu đen ầm vang đánh ra, đột nhiên đập vào chuông vàng, chuông vàng vang lên, tổng cộng có sáu tiếng.

Thành tích bực này, đã phá vỡ ghi chép của mọi người!

Trên khán đài không khỏi kinh hô.

“Là Thiếu Đế của tộc Lôi Chuẩn Lôi Minh Thiên, lực lượng thật mạnh!”

“Một kích này, chưa chắc Chí Tôn có thể đánh được, không hổ là Lôi Minh Thiên, trong đám Thiếu Đế, rất ít người có thể so sánh với hắn.”

“Quá mạnh.”

Thiếu Đế Lôi Minh Thiên nhìn về phía Huyền Thiên tông, lộ ra khiêu khích.

Hắn ta và Lệnh Hồ Đằng giống nhau, đều có khúc mắc với Sở Cuồng Nhân, nhưng bọn họ không dám trêu chọc Sở Cuồng Nhân.

Còn những người khác của Huyền Thiên tông, bọn họ không sợ.

“Hai người này vẫn thiếu ăn đòn như thế.”

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng.

“Thực lực của Lôi Minh Thiên đúng là không thể coi thường, một kích cường đại như thế, ngay cả ta cũng chưa chắc đã đỡ được.”

Nam Cung Hoàng nói.

“Hắn ta muốn chứng minh khí thế mà thôi, hiện tại mới là vòng đầu tiên, không ít người giữ lại thực lực, hắn ta muốn đối phó với chưởng môn, lập tức đánh ra toàn lực.” Mộ Dung Hiên ở bên cạnh nói.

“Có điều hắn ta đã khiêu khích chúng ta, cũng không thể không đáp lại hắn được.” Nam Cung Hoàngcười, sau đó đi đến trước chuông vàng.

Kiếm khí lưu chuyển trên thân kiếm, sau đó đột nhiên chém ra, kiếm khí cuồng bạo phun ra ngoài, nện trên chuông vàng.

Đông, đông, đông...

Tất cả có sáu tiếng!

Đám người kinh hô, đồng tử Lôi Minh Thiên cũng có chút co rụt lại, ánh mắt lộ ra một vệt kiêng kị, “Nam Cung Hoàng lại có thực lực này?”

Không chỉ hắn ta, các thiên kiêu còn lại cũng rất bất ngờ.

“Ban đầu ở Kiếm Lâu, hắn cũng không có thực lực này, ngắn ngủi hơn một năm, làm sao hắn lại tiến bộ đến mức này? !”

Ngoại trừ kiêng kị, Lệnh Hồ Đằng còn không hiểu và nghi hoặc.

Hắn ta có cảm giác, bản thân dường như không phải đối thủ của Nam Cung Hoàng.

Nam Cung Hoàng kiếm thu vào Linh Khư, sau đó, hắn ta nhìn về phía Lệnh Hồ gia và Lôi Chuẩn tộc, cười khẩy, “Huyền Thiên tông không chỉ có chưởng môn, còn có Thiếu Đế Nam Cung Hoàng ta! !”

Lời vừa nói ra, Nam Cung Hoàng chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần vô cùng thư sướng.

Cho tới nay, bọn họ đều đứng nhìn Sở Cuồng Nhân gây náo động, cuối cùng bây giờ cũng đến lượt hắn ta hiện ra vẻ đẹp trai của mình rồi, cảm giác này thật tốt!

Chương 283: Đệ tử ngoại môn Tiểu Băng ra sân, Thánh phẩm phù văn chi uy

Nam Cung Hoàng xuất ra danh tiếng.

Mộ Dung Hiên cũng nóng lòng muốn thử, “Tiếp theo đến lượt ta.”

Ngay khi hắn ta muốn đi lên đánh chuông vàng, Sở Cuồng Nhân lại ngăn cản hắn ta, “Ngươi lui ra, để Tiểu Băng lên đánh chuông vàng.”

Cái gì? !

Nghe nói như thế, mọi người hai mặt nhìn nhau.

Tiểu Băng?

Mọi người nhìn về phía thị nữ nhỏ nũng nịu đứng sau lưng Sở Cuồng Nhân, không khỏi hoảng hốt, sau đó lại nhìn về phía Sở Cuồng Nhân giống như muốn nói, ngươi đang đùa chúng ta à?

Ngay cả Tiểu Băng cũng có chút mộng.

“Ta?” Nàng nhìn Sở Cuồng Nhân, chỉ vào mình nói.

“Đúng vậy, đi thôi.”

“Chưởng môn, như vậy có phải quá qua loa không, Tiểu Băng chỉ là Động Hư cảnh mà thôi, để nàng đi lên không phải sẽ khiến người khác chế giễu sao?”

Mộ Dung Hiên nói.

“Cứ để nàng đi lên đi.” Sở Cuồng Nhân cười nói.

Tiểu Băng chần chờ một chút, sau đó gật đầu, chậm rãi đi về phía chuông vàng, ánh mắt bốn phía đều rơi lên người nàng.

Đây là lần đầu tiên nàng gặp cảnh tượng này, có chút khẩn trương, nhìn xung quanh, đi đến trước mặt ba vị Thái Thú, câu nệ nói: “Đệ tử ngoại môn Huyền Thiên tông, Liễu Băng, bái kiến ba vị tiền bối.”

Đệ tử ngoại môn? !

Bốn chữ này vừa ra, ngoại trừ Huyền Thiên tông ra, tất cả mọi người đều mơ hồ, không thể tin nhìn Tiểu Băng.

Phải biết, lần này các đại đạo thống mang người đến, không phải là tinh nhuệ thì chính là đạo tử trong các đạo thống.

Một tên đệ tử ngoại môn, vậy mà cũng đến tham gia tranh bá? !

“Không thể nào, đệ tử ngoại môn cũng tới tham gia náo nhiệt?”

“Tại Huyền Thiên tông, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân ra thì không có ai sao? Thế mà lại phái một tên đệ tử ngoại môn tới tham gia tranh bá, làm cái quỷ gì vậy?”

“Đệ tử ngoại môn? Nàng đánh được chuông vàng sao?”

“Đoán chừng kêu một tiếng cũng khó khăn đi.”

“Rốt cuộc Huyền Thiên tông có đặt cuộc tranh bá này vào mắt không?”

Tất cả mọi người không coi trọng Tiểu Băng.

Trước đó, người đánh chuông vàng có tu vi kém nhất cũng là Chiến Vương, một tên đệ tử ngoại môn, thực lực có thể cao đến mức nào.

Tất cả mọi người cho rằng đây là một trận chê cười.

“Ngươi thật sự là đệ tử ngoại môn?”

Thái Thú mười ba nhìn Tiểu Băng, nhíu mày hỏi.

“Đúng thế.”

Tiểu Băng gật đầu, lúc nàng được chọn đi phục thị Sở Cuồng Nhân là đệ tử ngoại môn, mặc dù dựa vào thực lực của nàng, sớm có thể trở thành đệ tử chân truyền rồi, nhưng mấy năm nay nàng vẫn không đi tấn cấp.

Dưới cái nhìn của nàng, thành đệ tử chân truyền, thậm chí là Đạo Tử đều không tốt bằng chuyện ở bên cạnh Sở Cuồng Nhân, cho dù như vậy nàng chỉ là một thị nữ nhỏ mà thôi.

“Sở chưởng môn, ngươi nên giải thích một chút, ngươi có ý gì, chẳng lẽ ngươi coi trận đấu này là trò đùa sao?”

Thái Thú mười ba nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trầm giọng hỏi.

Trận thiên kiêu tranh bá này do thành đệ nhất thành tổ chức, người đến tham gia đều là thiên kiêu Đạo Tử thanh danh hiển hách, thậm chí là Thiếu Đế.

Sở Cuồng Nhân phái một tên đệ tử ngoại môn ra sân, trong mắt Thái Thú mười ba, đây chính là không tôn trọng đệ nhất thành, là một loại khiêu khích.

“Thế nào, trận đấu chỉ quy định chưởng môn không thể tham gia, có quy định nào nói không thể để đệ tử ngoại môn ra sân không?”

Sở Cuồng Nhân nhíu mày, hỏi ngược lại.

“Ngươi...” Thái Thú mười ba nhất thời không còn lời nào để nói, ông ta hừ lạnh một tiếng nói với Tiểu Băng: “Vậy ngươi bắt đầu đi, ta ngược lại muốn nhìn xem một tên đệ tử ngoại môn như ngươi có thể đánh ra thứ gì.”

Tiểu Băng đứng trước chuông vàng, hít sâu một hơi.

Nàng chậm rãi giơ tay lên.

Trên cánh tay, một đạo phù văn huyền diệu màu vàng nổi lên.

Ngay sau đó, linh khí bốn phía như trăm sông đổ vào một biển, không ngừng hội tụ trên chiếc phù văn màu vàng trên cánh tay Tiểu Băng!

Một thanh kiếm ảnh màu vàng bỗng dưng hiển hiện trước mặt Tiểu Băng, tản ra khí thế vô cùng khủng bố, uy thế có thể so với Tôn giả.

Mọi người thấy thế, sắc mặt biến hóa.

“Phù văn, đây là phù văn chi lực.”

“Trách không được Sở Cuồng Nhân lại để nàng ra sân, thì ra là như vậy, nhưng khí tức này cũng chỉ có thể so với Tôn giả bình thường mà thôi.”

“Nhiều nhất chỉ đánh ra ba tiếng.”

“Giống như có chút không thích hợp.”

Chưởng môn các đại đạo thống đều cau mày.

Bởi vì bọn họ phát hiện uy lực của phù văn trong tay Tiểu Băng còn đang tăng lên, linh khí bốn phía giống như thủy triều, hóa thành gợn sóng màu vàng, một vòng tiếp một vòng, không ngừng tràn vào phù văn.

Kiếm ảnh màu vàng càng thêm ngưng thực, một cỗ khí tức vô cùng sắc bén lan tràn ra, toàn bộ đài giao đấu đều bị cỗ khí tức này bao phủ.

Thời gian dần trôi qua, tất cả mọi người đều cảm thấy tim đập vô cùng nhanh, nhìn Tiểu Băng nũng nịu đứng đó, muột một ngụm nước miếng.

“Ta xem, lực lượng còn đang tăng cao.”

“Đây rốt cuộc là phù văn gì, khủng bố như vậy? !”

“Canh Kim Phá Nhạc Kiếm! !” Khi khí tức của kiếm ảnh màu vàng đạt tới cực hạn lớn nhất, hóa thành một thanh trường kiếm to lớn giống như thực chất, Tiểu Băng mềm mại quát một tiếng, cự kiếm cuốn theo kiếm khí dồi dào bắn ra.

Oanh! !

Cự kiếm trực tiếp đánh lên chuông vàng, bộc phát ra tiếng vang khủng bố.

Mọi người chỉ thấy cái chuông vàng kia trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, ở giữa không trung, không ngừng phát ra tiếng chuông đông đông.

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy...

Sau khi tiếng chuông thứ mười hai vang lên, chuông vàng từ giữa không trung rơi xuống, hung hăng đập xuống đất, vang lên một tiếng cuối cùng, đồng thời cũng nhấc lên bụi mù cuồn cuộn, bao phủ một nửa đài thi đấu.

Mười ba tiếng chuông!

Tất cả mọi người chỉ cảm thấy đại não ong một tiếng, nhìn về phía Tiểu Băng, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Đây mẹ nó là một tên đệ tử ngoại môn? !

“Một kích này, còn kinh khủng hơn Vô Thượng Chí Tôn nhiều, đoán chừng đã có sức công kích của Chuẩn Thánh cấp đi!”

“Trời ạ, đây là đệ tử ngoại môn sao?”

“Không phải Huyền Thiên tông đang chơi chúng ta chứ?”

Các chưởng môn, thiên kiêu của các đạo thống Thánh Nhân tộc Lôi Chuẩn, Lệnh Hồ gia, Phong Vân sơn, Thiên Vương cung, Thiên âm tông... đều nhìn về phía Tiểu Băng.

Bọn họ không thể tưởng tượng, thị nữ nhỏ còn chưa nhìn thấy nhiều việc đời này lại có thể bộc phát ra lực lượng kinh khủng như vậy!

Mười ba tiếng chuông, mười ba điểm, cộng thêm sáu điểm của Nam Cung Hoàng, tổng cộng là mười sáu điểm!

Đây là khái niệm gì? !

Phải biết, thành tích tốt nhất của các đạo thống khác cũng chỉ có mười điểm mà thôi, vậy mà bây giờ Huyền Thiên tông đang có mười chín điểm!

Kết thúc vòng đầu tiên, bọn họ đã bỏ xa những đạo thống khác!

“Chưởng môn, lúc nào thì Tiểu Băng trở nên khủng bố như vậy rồi?”

Nam Cung Hoàng nuốt ngụm nước bọt nói, ở trong sân, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân ra, đoán chừng không ai có thể đỡ được một kích này!

“A, trên người Tiểu Băng có một cái phù văn Thánh phẩm, nàng có lực lượng kia là nhờ vào lực lượng của phù văn Thánh phẩm này.”

“Nhưng mà, lực lượng hội tụ trong một chiêu này cần thời gian dài, trong thực chiến cơ bản không thể dùng được, cho nên cũng không khủng bố như ngươi nghĩ đâu.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Canh Kim Phá Nhạc Kiếm, là chiêu thức mạnh nhất của Canh Kim phù văn, nhưng khuyết điểm chính là thời gian tụ lực hơi dài.

Nhất là dựa vào tu vi bây giờ của Tiểu Băng càng là như vậy, trong thực chiến, đợi nàng chuẩn bị xong một kiếm này, kẻ địch đã có thể giết nàng mấy lần rồi.

Đám thiên kiêu, chưởng môn của các đạo thống khác cũng nhìn ra điểm này, trong lòng âm thầm thở phào một hơi.

Nếu Tiểu Băng có thể tùy tiện dùng chiêu này, như vậy bọn họ sẽ rất bất lợi.

“Khó trách Sở Cuồng Nhân lại để nàng ra sân, đánh chuông vàng không phải thực chiến, cái chuông vàng này không động, vừa hay có thể để nàng phát huy tác dụng của chiêu này đến lớn nhất.”

Một đám chưởng môn và thiên kiêu âm thầm nghĩ.

Lúc này, vòng đầu tiên đã kết thúc, Huyền Thiên tông lấy ưu thế mười chín điểm, tuyệt đối chiếm vị trí đầu tiên!

Chương 284: Chỉ ngươi có thể đánh đồng với ta, không tự mình hiểu lấy sao?

Tiểu Băng dùng một đạo phù văn Thánh phẩm, khiến ai nấy đều kinh ngạc.

Khi nàng trở về, một đám Đạo Tử vội vàng vây quanh, lấy lòng, khiến Tiểu Băng không biết làm sao.

“Tiểu Băng, ngươi làm tốt lắm.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

“Đa tạ công tử khích lệ, Tiểu Băng phải làm như vậy.”

“Ừm, dùng Canh Kim Phá Nhạc Kiếm, tiêu hao rất nhiều rồi, đi xuống nghỉ ngơi một lát đi.” Sở Cuồng Nhân nói.

“Vâng.”

Tiếp theo, chính là đấu vòng loại thứ hai.

Chỉ thấy trên không trung đài thi đấu bỗng nhiên xuất hiện một tòa bảo tháp lớn, sau đó một hình ảnh hiện ra trước mặt mọi người.

Trên hình ảnh, nhiều đầu Yêu thú tướng mạo dữ tợn đang gào thét, tràn ngập sát khí cuồng bạo.

Sở Cuồng Nhân chú ý tới, Yêu thú mạnh yếu không giống nhau, hơn nữa trên thân thể đều có linh khí vây quanh, giống như phân thân kiếm khí của hắn, hẳn là sản phẩm của một trận pháp cấm chế nào đó.

“Cái tháp này tên là Luyện Yêu Tháp!”

“Trong tháp có trận pháp vận chuyển, hội tụ linh lực hình thành một trăm con yêu thú, mà đám Yêu thú này chia làm bốn đẳng cấp, theo thứ tự là Chiến Vương cấp, Tôn giả cấp, Chí Tôn cấp và Vô Thượng Chí Tôn cấp! !”

“Mỗi đạo thống trong các tổ nhỏ chọn ra hai vị thiên kiêu, cùng thiên kiêu của các đạo thống khác thay phiên tiến vào Luyện Yêu Tháp, đánh bại một đầu Yêu thú Chiến Vương cấp được một điểm, Tôn giả cấp được hai điểm, Chí Tôn cấp bốn điểm, đánh bại Vô Thượng Chí Tôn cấp, được mười điểm! !”

“Còn trình tự tiến vào Luyện Yêu Tháp sẽ được rút thăm quyết định, tiến vào trước, có thể lựa chọn số lượng Yêu thú muốn khiêu chiến, mỗi người nhiều nhất chỉ có thể tiến vào Luyện Yêu Tháp ba lần.”

Thái Thú mười ba nói.

Sau đó, đạo thống tổ Giáp bắt đầu trước.

Mọi người nhìn thấy, thiên kiêu của các đạo thống tử tổ Giáp thay phiên tiến vào trong tháp, chém giết với Yêu thú, chiếm điểm.

Vòng này, vô cùng khủng bố.

Trong một trăm con yêu thú có sáu mươi đầu Chiến Vương cảnh, ba mươi lăm đầu Tôn giả cảnh, bốn đầu Chí Tôn cảnh và một đầu Vô Thượng Chí Tôn!

Phải biết, ngay cả các Đạo Tử của các đạo thống Thánh Nhân bình thường, phần lớn cũng chỉ có thực lực Động Hư cảnh và Chiến Vương cảnh, có khả năng không đối phó được Yêu Thú cấp thấp nhất trong Luyện Yêu Tháp.

Cũng chỉ có các đạo thống Thánh Nhân lớn, mới có được Thiếu Đế chiến lực Tôn giả, thậm chí là Chí Tôn, vào trong Luyện Yêu Tháp mới lấy được thành tích không tệ.

“Mau xem, thực lực thật cường đại!”

“Móa nó, đó là Thiếu Đế của Bá Thể Thánh tộc, Thương Thiên, được vinh dự cho rằng là thiên kiêu đương đại có hi vọng trùng kích đế vị nhất!”

“Thật mạnh, trong tay hắn, Tôn giả cũng là chuyện một chiêu thôi!”

Trong đám người đột nhiên vang lên từng tiếng kinh hô.

Chỉ thấy trong Luyện Yêu Tháp, có một thanh niên ngạo kiệt thân mặc trường bào màu xanh, đang đại sát tứ phương!

Một quyền đánh ra vô cùng thoải mái, có uy lực rung chuyển sơn hà.

Kình khí màu tím vờn quanh người hắn ta, lưu chuyển một cỗ đạo vận kinh khủng bá đạo vô biên, một khi Yêu thú Chiến Vương cấp Chí Tôn cấp bị đánh trúng, đều hóa thành Linh khí tản ra.

Ngay cả Chí Tôn cảnh, ở trước mặt hắn ta cũng chống đỡ được mấy chiêu.

“Thực lực của người đúng là khủng khiếp.”

Nam Cung Hoàng ngưng trọng nói.

“Người này chính là thiên kiêu của Bá Thể Thánh tộc, đã lấy được ba đạo Huyền Hoàng Đế Khí trong truyền thuyết, có hi vọng trùng kích đế vị nhất, Thương Thiên!”

“Ta nghe nói người này còn có Tử Huyết Bá Thể chưa từng hiện thế của tộc Bá Thể, đây chính là Vô Thượng Đạo Thể trong truyền thuyết.”

Mộ Dung Hiên bổ sung vài câu.

Nghe thấy mọi người nói như vậy, Sở Cuồng Nhân có chút hứng thú, nhìn lấy Thương Thiên chiến đấu, trên mặt dần lộ ra vẻ cổ quái.

Gì thế này?

Gì thế này? !

Đây chính là thiên kiêu có hi vọng trùng kích đế vị nhất? !

“Được rồi được rồi, hẳn là yêu cầu của ta quá cao, ta phải khách quan một chút, trong một đời trẻ tuổi, thực lực của người này đúng là đứng đầu, còn có Vô Thượng Đạo Thể, thành Thánh không có vấn đề gì.”

Sở Cuồng Nhân cảm thấy không thể dùng tiêu chuẩn của mình để đánh giá người khác, dù sao không phải ai cũng bật hack giống hắn.

Thực lực của Thương Thiên đúng là không tệ, hắn ta là người thứ tư tiến vào Luyện Yêu Tháp, cũng lựa chọn khiêu chiến với năm mươi đầu yêu thú.

Trong đó thậm chí còn bao gồm bốn đầu Chí Tôn và một đầu Vô Thượng Chí Tôn, mà hắn ta đã giải quyết tất cả.

Thực lực cường hãn tuyệt luân khiến tất cả mọi người kinh thán.

Trên mặt tộc trưởng Bá Thể Thánh tộc hớn hở.

Tất cả đạo thống người nhìn Thiếu Đế Thương Thiên người đầy sát khí đi ra Luyện Yêu Tháp, trong mắt vô cùng e dè.

“Người này tuyệt đối là một đại địch!”

“Sức chiến đấu cỡ này, không thể coi thường!”

…

Thương Thiên đi ra Luyện Yêu Tháp, một đôi mắt hổ phách lưu chuyển tinh quang dọa người, lướt qua các thiên kiêu bên dưới, tất cả thiên kiêu đối mắt với hắn ta lại không nhịn được bị khí thế của hắn ta chấn nhiếp, theo bản năng lui lại hai bước.

“Hừ, thiên kiêu hội tụ? Chỉ thường thôi.”

Thương Thiên cười một tiếng, thái độ vô cùng kiêu ngạo.

Sau đó, hắn ta nhìn về phía Sở Cuồng Nhân trên đài quan chiến, trong mắt lộ ra chiến ý, “Thế gian này có lẽ chỉ có ngươi mới có thể đánh đồng với ta.”

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút, sau đó hắn hỏi Lam Vũ bên cạnh: “Vừa rồi là hắn đang nói chuyện với ta phải không?”

“Công tử, ta nghĩ có lẽ vậy.”

“Người tuổi trẻ bây giờ không biết tự mình hiểu lấy sao? Thật sự cho rằng mình có mấy phần thiên phú là có thể tùy tiện đánh đồng với ta?”

Hắn lắc đầu, giống như cảm khái đạo đức thoái hóa.

Thương Thiên nghe vậy, cau màu, lạnh lùng nói: “Thế nào, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta không đủ tư cách đánh đồng với ngươi sao? !”

Hắn ta tiến tới một bước, trên thân bộc phát ra một cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ, từng đạo kình khí màu tím vờn quanh, gào thét về phía Sở Cuồng Nhân.

Lúc này, một bóng người đột nhiên đi đến trước mặt Thương Thiên.

“Dừng tay! Không được vô lễ!”

Người đến là tộc trưởng Bá Thể Thánh tộc.

So với Thương Thiên, người làm tộc trưởng như ông ta trầm ổn hơn nhiều, tự nhiên biết khiêu khích Sở Cuồng Nhân, Bá Thể Thánh tộc sẽ không có bất kỳ chỗ tốt nào.

Thương Thiên thấy tộc trưởng tới, phải cho chút thể diện, liền chậm rãi thu liễm khí tức.

Tộc trưởng Bá tộc cười nhạt, nói với Sở Cuồng Nhân: “Tính tình Thương Thiên kiêu ngạo, nếu có mạo phạm, xin Sở chưởng môn thứ lỗi.”

“Tộc trưởng Bá tộc, tố chất vị tộc nhân này của ngươi không cao, nếu ngươi không biết quản giáo thế nào, ta cũng không ngại giúp ngươi đâu, đơn giản thôi, trong tình huống này, đánh một trận là được.”

Sở Cuồng Nhân khuấy động ngón tay, cười nhạt nói.

Nghe thấy hắn nói như vậy, tộc trưởng Bá tộc cau mày, “Việc này ta sẽ xử lý, không nhọc đến Sở chưởng môn phí tâm.”

Mặc dù ông ta tức giận, nhưng vẫn không muốn gây xung đột với Sở Cuồng Nhân, nhưng Thương Thiên bên cạnh nghe nói như thế, hừ lạnh nói: “Chỉ bằng ngươi cũng xứng quản giáo ta, đến lúc đó ai đánh ai còn chưa biết đâu.”

“Không tốt! !”

Sắc mặt tộc trưởng Bá tộc đột nhiên biến đổi.

Chỉ thấy Thương Thiên vừa nói dứt lời, một bàn tay to lớn màu vàng óng đột nhiên bay lên không trung, tản ra uy thế bàng bạc.

Thánh Vương pháp, Phục Ma Đại Thủ Ấn!

“Hoàng Hoàng Chấn Thiên Quyền! !”

Tộc trưởng Bá tộc vội vàng thôi động Thánh Nhân pháp, một quyền ấn màu đen đánh ra, nhưng quyền ấn này rung chuyển hư không, lại không lay động được bàn tay lớn màu vàng óng kia, như bọt biển dễ dàng bị đập nát!

Quyền ấn bị đập nát, bạo phát ra lực trùng kích, trực tiếp nhấc tộc trưởng Bá tộc bay ra ngoài, chỉ còn lại một mình Thương Thiên đứng tại chỗ, bị bàn tay màu vàng cuồn cuộn phật ý bao phủ, hắn ta căn bản không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay đập lên người mình.

Ầm!

Dưới bàn tay lớn màu vàng này, kình khí màu tím quanh người Thương Thiên giống như một trận khói nhẹ, vừa chạm vào đã tiêu tán hết.

Thương Thiên bị bàn tay lớn màu vàng này chộp vào trong lòng bàn tay, như một con gà con bị bắt lên không trung, cho dù hắn ta giãy dụa thế nào cũng vô dụng.

Chương 285: Ngươi gọi ta cái gì, bị xem thường, Lam Vũ ra sân

“Đáng giận, đáng giận!”

“Tại sao có thể như vậy? !”

Linh lực trong cơ thể Thương Thiên phun trào, thôi động Tử Huyết Bá Thể, đây là một loại Vô Thượng Đạo Thể, uy lực cực kỳ khủng bố.

Trước kia, cho dù hắn ta gặp đối thủ nào, một khi thôi động Đạo Thể này, ngay cả Vô Thượng Chí Tôn cũng bị hắn ta chế trụ.

Nhưng hôm nay, Đạo Thể của hắn ta mất hiệu lực! !

Cho dù hắn ta thôi động Tử Huyết Bá Thể, thôi động linh lực như thế nào, đều không thể rung chuyển bàn tay to lớn màu vàng óng kia.

“Thánh Nhân nhà ngươi còn không dám nói chuyện với ta như vậy, ngươi chỉ là một tên Thiếu Đế nho nhỏ, cũng dám ở đây phát ngôn bừa bãi với ta? !”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

“Sở Cuồng Nhân, thả ta ra!”

“Thả ra? Tốt.”

Sở Cuồng Nhân hời hợt phất tay, chỉ thấy bàn tay lớn màu vàng óng vung lên, Thương Thiên giống như một cục đá bị ném ra ngoài.

Hắn ta như đạn pháo bay ngược ra, trong không khí nhấc lên tầng khí lãng, hắn ta nỗ lực thôi động linh lực, giữ vững thân thể, nhưng lại phát hiện luồng sức mạnh lớn đó đè trên người hắn ta quá kinh khủng!

Cho dù hắn ta có làm thế nào cũng thể thoát khỏi ảnh hưởng của cổ lực lượng kia.

Mắt thấy hắn ta sắp nện lên thành tường, thịt nát xương tan, một cỗ lực lượng nhu hòa bỗng nhiên tại hình thành một cái đệm khí sau lưng hắn ta, vững vàng tiếp nhận hắn ta.

“Sở đạo hữu xuất thủ, không khỏi quá tàn nhẫn đi.”

Hư không, bỗng nhiên vang lên giọng nói của một nam tử.

“A, giọng nói này có chút quen thuộc.”

Sở Cuồng Nhân sờ cằm trầm ngâm một hồi, sau đó bừng tỉnh đại ngộ nói: “Hôm đó tại Thanh Sương cốc, người phải tự chặt một tay.”

“Ngươi...”

Giọng nói kia có chút tức giận, nhưng còn chưa có nói xong, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đưa tay đánh ra một chưởng, hung hăng đánh vào hư không.

Oanh! !

Chỉ thấy sóng gió bốn phương tám hướng phun trào, hư không vặn vẹo.

Một nam tử trung niên mặc áo đen xuất hiện.

Toàn thân nam tử này tản ra một cỗ đạo vận Thánh Nhân, khí thế vô cùng cường đại, nhưng lúc này sắc mặt lại Thánh Nhân cực kỳ khó coi.

Người này chính là Thánh Nhân của Bá Thể Thánh tộc, ngày trước tại Thanh Sương cốc bị Sở Cuồng Nhân bắt tự chặt một tay, Thương Vấn Thánh Nhân.

Thương Vấn Thánh Nhân nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân nói: “Sở Cuồng Nhân, ngươi không nói hai lời đã xuất thủ, làm việc không khỏi quá bá đạo đi.”

“Ngươi nói chuyện với ta, lại còn giấu đầu lộ đuôi, ta đang muốn hỏi rằng ngươi có đặt Sở Cuồng Nhân ta vào mắt không đây?” Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nói.

Nghe thấy vậy, Thương Vấn Thánh Nhân nhất thời nghẹn lời.

Ông ta tin tưởng, nếu ông ta dám nói không, Sở Cuồng Nhân nhất định sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ.

Nghĩ đến ngày xưa tại Thanh Sương cốc, ông ta bị đối phương bắt tự chém một tay, vất vả lắm mới nối lại được, lúc này lại mơ hồ có chút đau đớn.

“Sở Cuồng Nhân, nơi này là đệ nhất thành, hơn nữa bây giờ còn đang trong trận đấu, mỗi người đều lùi một bước, việc này coi như thôi, thế nào?”

Thiếu Đế nhà mình bị ngược, Thương Vấn Thánh Nhân phải hiện thân, nhưng vẫn không muốn nổi lên xung đột với Sở Cuồng Nhân, đành phải nhường nhịn.

“Sở đạo hữu, còn đang trong trận đấu, mời dừng tay đi.”

Ba vị trọng tài cũng bắt đầu khuyên.

“Ta cũng không phải không nói lý, nhưng ta là chưởng môn Huyền Thiên tông, bị một tên tiểu bối mạo phạm, cũng không thể coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra được.” Sở Cuồng Nhân chậm rãi nói.

Tất cả mọi người nhìn về phía Thương Thiên.

Nguyên nhân gây ra chuyện này là vì hắn ta khiêu khích Sở Cuồng Nhân, hiện tại muốn Sở Cuồng Nhân dừng tay, phải xem hắn ta làm thế nào.

Sắc mặt Thương Thiên không ngừng thay đổi, tức giận đến da mặt run rẩy.

“Cúi đầu với Sở Cuồng Nhân đi, tiếp tục trận đấu, đại trượng phu co được duỗi được, đừng vì khí phách nhất thời mà mất đi đại cục!”

Giọng nói của Thương Vấn Thánh Nhân quanh quẩn bên tai Thương Thiên.

Hắn ta hít sâu một hơi, nói: “Sở đạo hữu...”

“Ngươi gọi ta là cái gì?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói: “Hai từ đạo hữu này để xưng hô với tu sĩ có địa vị ngang nhau, ngươi và ta, địa vị bình đẳng à?”

Đối mặt với Sở Cuồng Nhân hùng hổ dọa người, Thương Thiên chỉ có thể đè xuống lửa giận trong lòng, “Sở chưởng môn, vừa rồi là ta mạo phạm, ta ở đây xin lỗi ngươi, xin Sở chưởng môn tha thứ cho ta lỗ mãng.”

“Lời thật dễ nghe, đoán chừng trong lòng đang hận không thể thiên đao vạn quả ta đi, nhưng không sao, ngươi cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng thôi.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, không tiếp tục để ý đối phương nữa.

Mọi người thấy chuyện này đã được bỏ quả, nhẹ nhàng thở ra.

Nếu Sở Cuồng Nhân thật sự nháo nên, trừ phi tất cả các Thánh Nhân ở phía sau đồng loạt ra tay, nếu không, không ai có thể kềm chế được hắn? !

“Được, tiếp tục tranh tài.”

Thái Thú mười ba nói.

Lúc này mọi người mới từ trong rung động lấy lại tinh thần.

Sở Cuồng Nhân bày ra thực lực quá kinh khủng, hắn vẫy tay một cái đã có thể nghiền ép Thiếu Đế mạnh nhất của Bá Thể Thánh tộc, thậm chí ngay cả Thánh Nhân cũng phải hiện thân, lại không thể làm gì hắn.

“Thiên kiêu ai là thủ lĩnh? Huyền Thiên có Cuồng Nhân... Ta vốn là cho rằng lời đánh giá này quá khoa trương, hiện tại xem ra, tuyệt không khoa trương, thậm chí có thể nói, lời đánh giá này vẫn khá thấp.”

“Thiếu Đế Thương Thiên, đó chính là Thiếu Đế mạnh nhất, nhưng trước mặt Sở Cuồng Nhân, lại không tiếp nổi một chiêu, Sở Cuồng Nhân đã hoàn toàn vượt qua phạm trù thiên kiêu rồi, đúng là một tên quái vật!”

“Thời đại này, đã định trước là của hắn rồi.”

Trên khán đài nghị luận ầm ĩ.

Sắc mặt các thiên kiêu đều cảm thấy khó coi.

Cho dù bọn họ có biểu hiện xuất sắc thế nào đi nữa, nhưng so với Sở Cuồng Nhân, tất cả đều ảm đạm vô quang.

Tất cả mọi người chăm chú nhìn Sở Cuồng Nhân, đều kinh thán.

Trong mắt Phiêu Tuyết tiên tử của Thiên âm tông, Cẩm Niên của Thiên Vương cung và một đám thiên chi kiều nữ liên tục lộ ra dị sắc, trái tim đập nhanh.

“Đây mới thật sự là thiên kiêu, thật sự bá đạo!”

“Sở Cuồng Nhân, chính là rồng trong loài người!”

“Haiz, hôm đó mời người này đánh đàn với ta, hắn không đáp ứng, ta còn có chút tức giận, bây giờ xem ra, là ta trèo cao.”

...

“Sở chưởng môn thật uy phong, nhưng đáng tiếc ngươi không thể tham gia lần tranh bá này, nếu không, lần này đứng đầu không phải Huyền Thiên tông thì không còn ai khác!” Bá Thể tộc trưởng hừ lạnh một tiếng nói.

Ông ta bóng gió rằng, Sở Cuồng Nhân không tham gia lần tranh bá này, như vậy những người khác trong Huyền Thiên tông không đủ gây sợ!

Nói xong, không đợi Sở Cuồng Nhân nói cái gì đã quay người rời đi.

Đám người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên nhướng mày.

“Chúng ta bị xem thường à?”

Mộ Dung Hiên sờ cằm, nói với Sở Cuồng Nhân: “Chưởng môn, lát nữa để ta ra sân đi, ta đã có chút không chờ đợi được.”

“Vậy được, cần hai người đi Luyện Yêu Tháp, ngoại trừ Mộ Dung Hiên, có người nào muốn lên nữa không?”

Nam Cung Hoàng vừa định mở miệng, “Ta...”

“Để ta đi.”

Một giọng nói thanh lãnh vang lên.

Mọi người nhìn về phía Lam Vũ, vẻ mặt hoảng hốt.

Sở Cuồng Nhân cũng có chút ngoài ý muốn, “Lam Vũ muốn lên sân à?”

“Ừm.”

Lam Vũ khẽ vuốt cằm.

“Cũng được, vậy ngươi đi đi.”

Sở Cuồng Nhân cũng không cự tuyệt.

Khi các đạo thống Thánh Nhân trong tổ Giáp hoàn thành vòng đấu Luyện Yêu Tháp này, chỉ thấy Luyện Yêu Tháp lóe lên quang mang, bên trong lại lần nữa huyễn hóa ra một trăm con yêu thú, đến lượt mấy đạo thống trong tổ Ất đi vào...

Rất nhanh, thành viên trong ba tổ trước đã hoàn thành vòng đấu Luyện Yêu Tháp.

Mà thành viên có số điểm cao nhất trong ba tổ kia lần lượt là ba đạo thống Thánh Nhân Bá Thể Thánh tộc, Phong Vân sơn, Thiên Vương cung.

“Hiện tại mời người của tổ Đinh lên rút thăm.”

Chương 286: Đây là một vòng dựa vào vận khí, một trăm đầu đều thuộc về ta

“Chưởng môn, vậy chúng ta đi lên trước.”

Mộ Dung Hiên nói.

Hắn ta và Lam Vũ cùng nhau đi lên đài tỷ thí.

Khi nhìn thấy Lam Vũ hiện thân, trong mắt mọi người lướt qua dị sắc.

“Là nàng, Thiếu Đế Lam Vũ.”

“Tùy tùng bên cạnh Sở Cuồng Nhân, nàng cũng ra sân.”

“Chờ một chút, nàng là đệ tử của Huyền Thiên tông sao?”

Một vị chưởng môn đạo thống đưa ra nghi vấn.

Sở Cuồng Nhân liếc mắt nhìn ông ta một cái, “Không được sao? Có cần ta đưa danh sách tất cả đệ tử của Huyền Thiên tông đến cho ngươi xem không?”

“Vậy thì không cần.”

Vị chưởng môn đạo thống kia lúng túng nói.

Lam Vũ vẫn luôn đi theo Sở Cuồng Nhân, chưa bao giờ gia nhập bất kỳ thế lực nào, nói nàng là đệ tử của Huyền Thiên tông cũng không phải không được.

“Lam Vũ, tại sao đột nhiên ngươi lại muốn ra sân?”

Mộ Dung Hiên có chút tò mò hỏi.

Lam Vũ vẫn đi theo Sở Cuồng Nhân, không chủ động tranh đấu với người khác, rất ít khi xuất thủ, ở Huyền Thiên tông mấy năm, Mộ Dung Hiên chỉ thấy đối phương xuất thủ mấy lần.

“Nói thực, lời nói của Thương Thiên vừa rồi khiến ta có chút không thoải mái.” Lam Vũ nhìn về phía Bá Thể Thánh tộc.

Trong mắt nàng lộ ra một vệt lãnh ý, “Thương Thiên lấy tư cách gì mà đánh đồng với công tử, còn dám khiêu khích công tử nữa? Chẳng lẽ chỉ bằng hắn ta giết nhiều hơn người khác mấy con yêu thú trong Luyện Yêu Tháp sao?”

“Ta muốn cho hắn ta biết, không cần công tử xuất thủ, ta cũng có thể đánh bại hắn ta, mặt khác, nếu Huyền Thiên tông đoạt giải nhất, công tử là chưởng môn, hẳn sẽ rất vui vẻ.”

Mộ Dung Hiên bừng tỉnh đại ngộ.

Nói trắng ra là, nàng là vì chưởng môn.

Hai người đi lên đài giao đấu, năm đạo thống Thánh Nhân còn lại Bát Hoang cung, Lôi Chuẩn tộc, Lệnh Hồ gia, Thiên âm tông và Cực Ý Đạo Môn cũng phái người đi lên.

Mọi người bắt đầu rút thăm.

“Bốc thăm xong, dựa theo con số trong tay các ngươi, thay phiên tiến vào Luyện Yêu Tháp, nhớ kỹ, một khi không chịu nổi thì bóp nát con số trong tay các ngươi, nếu không, trừ phi ngươi giết hết tất cả Yêu thú bên trong, Yêu thú sẽ không đình chỉ công kích.” Thái Thú mười ba từ tốn nói.

Tất cả mọi người nhìn hạt châu trong tay, bên trong có một con số, còn có một cỗ đạo vận, đó là một loại cơ chế truyền tống để bảo vệ các thiên kiêu. Nếu thiên kiêu không kiên trì trong Luyện Yêu Tháp được, chỉ cần bóp nát hạt châu, là có thể truyền tống ra ngoài.

“Lam Vũ, ta số sáu, ngươi là số mấy?”

“Ta là số một.” Lam Vũ cầm hạt châu thản nhiên nói.

Mộ Dung Hiên có chút ngoài ý muốn, “Vậy vận khí của ngươi không tệ, số một có thể đi vào trước, lúc này số lượng yêu thú Chiến Vương cấp bên trong vẫn còn đủ, dựa vào thực lực của ngươi có thể giết thêm vài đầu, kiếm nhiều điểm hơn.”

Trong Luyện Yêu Tháp có một trăm con yêu thú, trong đó chia thành bốn cấp Chiến Vương, Tôn giả, Chí Tôn, Vô Thượng Chí Tôn.

Nói như vậy, chính là bên trong có Yêu thú cấp Vô Thượng Chí Tôn và Chí Tôn, ngay cả Thiếu Đế cũng phải ứng phó rất khó khăn

Cho nên thiên kiêu tham gia vòng này, chủ yếu đều đặt mục tiêu trên người yêu thú Chiến Vương cảnh hoặc Tôn giả.

Đi vào càng muộn, yêu thú cấp bậc Chiến Vương, Tôn giả tầng đã bị giết nhiều rồi, phải đối mặt với yêu thú tầng cao hơn.

“Ngươi nói không sai, ta cảm thấy một vòng này, cũng là so vận khí.” Lam Vũ nhìn Luyện Yêu Tháp trước mặt từ tốn nói.

Nghe thấy nàng nói vậy, Thái Thú mười ba đạm mạc nói: “So sánh với vận khí, tự biết lượng sức mới là trọng điểm của vòng này, căn cứ vào thực lực của mình, săn giết được nhiều Yêu thú nhất có thể.”

“Không, ta cảm thấy đây chính là một vòng thi dựa vào vận khí.”

Lam Vũ đi đến trước Luyện Yêu Tháp, nhìn tòa tháp nguy nga trước mặt, đạm mạc nói: “Một trăm con yêu thú này, toàn bộ thuộc về ta!”

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Cái gì? !

Bọn họ có nghe lầm không? !

Lam Vũ, lại muốn khiêu chiến một trăm con yêu thú! !

Trong ba tổ trước, Thương Thiên của Bá Thể Thánh tộc có thực lực mạnh nhất kiêu ngạo nhất cũng chỉ khiêu chiến năm mươi con yêu thú mà thôi.

Chuyện này đã khiến vô số người kinh động như gặp tiên nhân rồi!

Hiện tại, Lam Vũ lại nói muốn khiêu chiến một trăm con! Cũng chính là tất cả Yêu thú trong Luyện Yêu Tháp! !

Điên rồi điên rồi!

Suy nghĩ đầu tiên trong đầu mọi người chính là Thiếu Đế Lam Vũ điên rồi!

“Tất cả Yêu thú, trong đó thế đã bao gồm bốn đầu Chí Tôn và một đầu Vô Thượng Chí Tôn, sao nàng lại dám làm như vậy? !”

“Nàng tuyệt đối điên rồi.”

“Người bên cạnh Sở Cuồng Nhân đều là kẻ điên sao?”

Trên khán đài bộc phát tiếng nghị luận ngút trời.

Mà trên đài quan chiến, Sở Cuồng Nhân nghe thấy Lam Vũ muốn khiêu chiến một trăm con yêu thú, đầu tiên là sững sờ, sau đó cười ha ha.

“Con nhóc này ở cùng ta lâu rồi có khác, tác phong làm việc này thật giống ta.” Sở Cuồng Nhân cười nói.

Bên cạnh, đám người Nam Cung Hoàng lại cười khổ.

“Chưởng môn, ngươi không lo lắng sao? Đó chính là một trăm con yêu thú, Lam Vũ có ứng phó được không?”

“Đúng vậy, trong đó còn có Vô Thượng Chí Tôn đấy.”

Đám người Nam Cung Hoàng lo lắng, Sở Cuồng Nhân lại bình tĩnh hơn rất nhiều, nói: “Yên tâm đi, ta còn hiểu Lam Vũ hơn các ngươi, nếu nàng đã làm, vậy chứng minh nàng có nắm chắc.”

“Nhìn cho thật kỹ, hôm nay nàng sẽ tỏa hào quang rực rỡ! !”

Bá Thể Thánh tộc.

Thương Thiên nghe thấy Lam Vũ muốn khiêu chiến một trăm con yêu thú, sắc mặt hơi trầm xuống, con số này gấp đôi hắn ta.

“Hừ, người này thật dám nói, một trăm con yêu thú, ta cũng muốn nhìn xem nàng sẽ ứng phó thế nào”

Hắn ta mới không tin.

Một trăm con yêu thú, ngay cả hắn ta cũng cảm thấy phải cố hết sức.

Hắn ta không tin Lam Vũ có thực lực đánh bại tất cả Yêu thú.

“Một trăm con yêu thú, ngươi điên rồi đi.”

Lệnh Hồ Đằng cau mày, nhìn Lam Vũ nói

Bên cạnh, Lôi Minh Thiên cười một tiếng, “Vị mỹ nữ này đi theo Sở Cuồng Nhân đã lâu, sợ rằng não bị úng nước rồi.”

Thái Thú mười ba nhìn Lam Vũ, nghiêm túc nói: “Ngươi xác định ngươi muốn khiêu chiến một trăm con yêu thú, bây giờ ngươi đổi ý vẫn còn kịp.”

“Không cần, một trăm con đi.”

“Chết sẽ không có ai nhặt xác cho ngươi đâu.” Thái Thú mười ba hừ lạnh một tiếng, hiện tại ông ta càng cảm thấy Huyền Thiên tông chính là tới đây quấy rối.

Vòng trước, Huyền Thiên tông phái một tên đệ tử ngoại môn đến tham gia, hiện tại Lam Vũ lại muốn khiêu chiến một trăm con yêu thú? !

Đệ tử trong tông môn này đều làm sao vậy? !

“Đúng là thượng bất chính hạ tắc loạn.”

Trong lòng Thái Thú hừ lạnh một tiếng.

Có chưởng môn gì thì có đệ tử như vậy, ông ta cảm thấy, những người này đều học theo Sở Cuồng Nhân.

Lam Vũ không biết suy nghĩ trong lòng Thái Thú mười ba, đi đến trước cửa Luyện Yêu Tháp, sau đó tiện tay ném hạt châu xuống đất.

Chuyện này khiến tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Hạt châu kia chính là bùa cứu mạng đó!

Nàng cứ như vậy ném đi sao!

“Thật sự có lòng tin sẽ đánh bại tất cả Yêu thú, hay là có ý định được ăn cả ngã về không, không thành công thì thành nhân đây? !”

“Móa nó, tham gia trận đấu mà thôi, không đến mức dính cả tính mạng vào như vậy đâu, canh bạc này cũng quá điên cuồng đi.”

“Lam Vũ, người này là ai?”

“Ngươi không biết sao? Nàng từng được Thiên Cơ Tử đánh giá là phong hoa tuyệt đại, có thể sánh vai với Cổ Chi Đại Đế.”

“Lợi hại như vậy, vì sao mấy năm nay đều chưa từng nghe nói qua?”

“Nàng vô cùng khiêm tốn, cực ít xuất thủ, cho nên danh khí kém xa các Thiếu Đế còn lại, nếu không phải Thiên Cơ Tử từng đánh giá nàng, đoán chừng không mấy ai biết đến một vị Thiếu Đế như thế.”

Chương 287: Thực lực của Lam Vũ, một

chiến một trăm, hoàn toàn thắng lợi

Luyện Yêu Tháp, trong tấm hình.

Lam Vũ vừa đi vào, chạm mặt mười mấy đầu Yêu thú hình sói, trên người mỗi đầu đều tràn ngập khí thế cường hãn.

Những đầu này, đều là Yêu thú cấp Chiến Vương cảnh.

“Rống, rống!”

Lang Yêu thú phát ra tiếng gào thét, lại giống như âm ba khuếch tán.

Chỉ thấy trên người Lam Vũ đã đổi một bộ khải giáp màu trắng bạc, tay cầm quyền trượng, trên người có vô tận thần huy chảy xuôi, giống như một vị nữ Võ Thần!

Quyền trượng trong tay đánh ra, một cỗ đạo vận ánh sáng vô cùng hùng hậu khuếch tán ra, từng đầu Lang Yêu thú Chiến Vương cấp bị cỗ đạo vận quang minh kinh khủng này phá nát, hóa thành linh khí tiêu tán.

Lúc này, trên đỉnh đầu Lam Vũ bỗng nhiên có mười mấy đầu phi cầm lướt qua với tốc độ cực nhanh, hai cái trảo giống như kim thiết, một khi bị bắt được, ngay cả Tôn giả cũng bị trọng thương.

“Quang Minh Chi Hộ!”

Lam Vũ lại huy động quyền trượng, một cái lồng ánh sáng màu trắng bao phủ nàng.

Móng vuốt của phi cầm rơi vào lồng ánh sáng, không thể tổn thương nào, đều bị bắn ra ngoài, lượn lờ mấy vòng trên đỉnh đầu Lam Vũ.

Không gian trong tháp rất lớn, nhìn bên ngoài giống như trăm trượng, nhưng không gian bên trong lại lớn hơn rất nhiều.

Ít nhất, đám phi cầm cách đỉnh đầu Lam Vũ phải đến ngàn trượng.

“Hừ.”

Chỉ thấy Lam Vũ hừ nhẹ một tiếng, xương bả vai đột nhiên triển khai hai cái cánh trắng noãn, nàng vỗ cánh bay lên, lao về đám Yêu thú phi cầm.

Quyền trượng trong tay nàng đánh ra, mỗi một kích đều ẩn chứa linh lực và đạo vận dồi dào, đám Yêu thú phi cầm này bị đánh trúng, tất cả đều vỡ nát.

Cộng thêm tốc độ của Lam Vũ cực nhanh, không biết mạnh hơn đám Yêu thú phi cầm này bao nhiêu lần, một lát sau, tất cả Yêu thú phi cầm trên không trung đã bị giải quyết hết.

Trên mặt đất, từng đầu Yêu thú hình thù kỳ quái gào thét về phía Lam Vũ, từng đạo năng lượng công kích về phía nàng.

Có phong nhận, có hỏa cầu, cũng có băng sương...

Đối diện với các công kích này, Lam Vũ đều dùng lồng ánh sáng màu trắng cản lại, sau đó cầm quyền trượng nhắm ngay đám Yêu thú dưới đất.

“Thần Thánh Quang Vũ! !”

Lam Vũ đạm mạc nói, đạo vận và linh lực ánh sáng bàng bạc hội tụ trên đỉnh quyền trượng, hóa thành một cái quang cầu màu trắng to lớn.

Vô số chùm sáng màu trắng như mưa rơi xuống, bao trùm tất cả Yêu thú trong bảo tháp.

Từng đầu Yêu thú bị chùm sáng bắn phá hóa thành ánh sáng tiêu tán, chỉ trong chốc lát, Yêu thú cấp Chiến Vương cấp đã không còn một con.

Bên ngoài Luyện Yêu Tháp.

Vô số người xem nhìn Lam Vũ tay cầm quyền trượng tỏa ra ánh sáng màu trắng, người khoác áo giáp, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được, khiếp sợ không gì sánh nổi.

“Thật cường đại!”

“Thiếu Đế Lam Vũ, thật mạnh!”

Trên mặt một vài Đạo Tử đạo thống Thánh Nhân hiện lên vẻ ngưng trọng.

“Yêu thú Chiến Vương cảnh đã được giải quyết, nhưng vẫn còn yêu thú Tôn giả cảnh, Chí Tôn cảnh thậm chí là Vô Thượng Chí Tôn cảnh, sẽ phải ứng phó khó hơn, muốn chiến thắng một trăm con yêu thú, vẫn quá khó khăn.”

“Không sai, Chiến Vương cảnh và Tôn giả cảnh là hai khái niệm khác nhau, Chí Tôn và Vô Thượng Chí Tôn càng là một trời một vực.”

“Ngoại trừ khó đối phó, còn phải đối phó với nhiều Yêu thú như vậy, linh lực nàng tiêu hao cũng rất lớn.”

Mặc kệ người bên ngoài không coi trọng Lam Vũ thế nào, nhưng bên trong Luyện Yêu Tháp, thế công của Lam Vũ vẫn không hề dừng lại.

Nàng vỗ hai cánh, khua quyền trượng trong tay, từng đạo đạo vận quang mang từ trên người nàng bạo phát, các loại chiêu thức hạ bút thành văn.

Yêu thú liên tiếp bị chém giết, thực lực khủng bố tuyệt luân khiến mỗi người quan chiến bên ngoài đều cảm thấy chấn kinh.

“Rống!”

Lúc này, một cái hỏa cầu nóng rực từ nơi không xa bạo phát, đánh về phía Lam Vũ, lồng ánh sáng bị đánh nát, nàng bị đánh bay ra ngoài.

“Là Chí Tôn, Yêu thú cấp Chí Tôn xuất thủ!”

Mọi người nhìn lại.

Chỉ thấy trên hình ảnh, có một đầu Yêu thú giống như lão hổ phun ra nuốt vào hỏa diễm nóng rực, tản ra hung sát chi khí.

Ngoại trừ con Yêu thú mãnh hổ này ra, còn có một đầu Viên Hầu to lớn màu đen, một con cự mãng và một con nhện tám tay.

Bốn đầu Yêu thú này chính là bốn đầu yêu thú Chí Tôn cảnh trong Luyện Yêu Tháp!

Lam Vũ trúng một kích của Chí Tôn, khóe miệng chảy máu, nàng đứng dậy oanh sát đầu Yêu thú Tôn giả cảnh cuối cùng.

Trong Luyện Yêu Tháp chỉ còn lại năm con yêu thú cuối cùng, mà năm con Yêu thú này chính là năm nhân vật khủng bố nhất trong Luyện Yêu Tháp.

“Rống!”

Viên Hầu màu đen xông về phía Lam Vũ đầu tiên, hai tay nắm chặt, giống như một cái trọng chùy nện về phía Lam Vũ.

Lam Vũ không trốn không né, đột nhiên nâng tay trái lên, đạo vận hội tụ trước mặt nàng, hóa thành một cái thuẫn bài màu trắng khắc phù văn huyền diệu.

Lực phòng ngự của thuẫn bài này còn cường đại hơi lồng ánh sáng lúc trước rất nhiều, công kích của cự viên rơi trên thuẫn bài, chẳng những không thương tổn đến Lam Vũ, ngược lại còn phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Trong thuẫn bài lại có ngọn lửa màu trắng phun ra ngoài, trong chớp mắt đã bao trùm cự viên, đốt nó thành một đoàn linh khí tiêu tán.

“Quang Minh Chi Chước!” Ánh mắt Lam Vũ lạnh lẽo, thuẫn bài trong tay tán đi, ở trước mặt nàng có lượng lớn hỏa diễm màu trắn hội tụ, hóa thành ba cái hỏa cầu màu trắng sáng chói mắt, đánh về phía ba đầu Yêu thú Chí Tôn còn lại.

Ba đầu Yêu thú này cũng không yếu thế, mỗi đầu đều ra chiêu, nhưng vẫn yếu hơn một bậc, bị hỏa diễm màu trắng thiêu đốt, hóa thành tro tàn.

Người xem nhìn thấy cảnh tượng trong Luyện Yêu Tháp, phát ra tiếng nghị luận kinh người.

“Chiêu thức thật khủng khiếp, lại có thể miểu sát ba đầu Yêu Thú cấp bậc Chí Tôn, Lam Vũ, quá cường đại.”

“Đúng vậy, Thiếu Đế Thương Thiên cũng không hơn được.”

Nhìn cảnh tượng này, trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra tán thưởng.

“Quả nhiên truyền thừa của Quang Minh Thánh Vương rất thích hợp với Lam Vũ, những chiêu này được Thần Thánh Quang Minh chi thể gia trì, tương lai thậm chí có thể phát huy ra thực lực còn kinh khủng hơn Quang Minh Thánh Vương.”

Cho dù là Quang Minh Chi Hộ, Quang Minh Chi Thuẫn hay là Quang Minh Chi Chước...

Đây đều là truyền thừa của Quang Minh Thánh Vương mà Lam Vũ lấy được từ trong Quang Minh Quyền Trượng, mỗi một loại đều là Thánh Nhân pháp.

Những năm gần đây, thực lực của Lam Vũ tăng lên, bây giờ đã có thể vận dụng những chiêu này vô cùng thuần thục.

Nàng rất ít xuất thủ, cho nên có rất ít người nhìn thấy, bây giờ trong Luyện Yêu Tháp, nàng tỏa ra hào quang rực rỡ, khiến người ta kinh thán.

“Còn một đầu cuối cùng!”

Nam Cung Hoàng ngưng trọng nói.

Một đầu cuối cùng, chính là Vô Thượng Chí Tôn mạnh nhất trong Luyện Yêu Tháp.

Tất cả mọi người tập trung tinh thần theo dõi.

Trong Luyện Yêu Tháp.

Lam Vũ liên tiếp sử dụng Thánh Nhân pháp đã tiêu hao rất nhiều, quỳ một chân trên đất, sắc mặt tái nhợt, trên trán chảy ra rất nhiều mồ hôi lạnh.

Lúc này, trên đỉnh đầu Luyện Yêu Tháp đột nhiên có một cái mắt đỏ ngòm mở ra, con ngươi màu đen như mực đang chuyển động, lộ ra một cỗ quỷ quyệt, tà ác chi ý.

“Ngươi chính là đầu yêu thú cuối cùng đi.”

Lam Vũ chậm rãi đứng lên, ngẩng đầu nhìn con mắt màu đỏ trên đỉnh đầu, trên người tán phát ra một trận bạch quang chói mắt.

“Một chiêu này, chính là giữ lại vì ngươi đó.”

Lam Vũ đằng không mà lên, triển khai hai cánh, khải giáp trên người tản ra vô tận bạch quang, mái tóc màu bạc bay múa, trên người lộ ra một cỗ khí tức thần thành lẫm liệt, không thể xâm phạm.

Vô số người nhìn thấy cảnh này, vô số người đều suốt đời khó quên!

“Quang Minh Thẩm Phán! !”

Một cái trường mâu màu trắng ngưng tụ thành, được Lam Vũ nắm trong tay, sau đó ném mạnh về phía con mắt màu đỏ kia!

Dường như con mắt màu đỏ kia cảm nhận được một cỗ uy hiếp, trong mắt có hồng quang ngưng tụ, một chùm sáng màu đỏ đột nhiên bắn ra!

Đạo ánh sáng này vô cùng khủng bố, ngay cả Vô Thượng Chí Tôn bình thường đều sẽ bị oanh sát!

Trường mâu màu trắng, chùm sáng màu đỏ va chạm vào nhau, kình khí hai màu đỏ trắng giống như tia chớp điên cuồng khuếch tán ra ngoài.

Toàn bộ Luyện Yêu Tháp rung chuyển!

Cuối cùng, chỉ thấy trường mâu màu trắng đánh nát chùm sáng màu đỏ, đâm vào con mắt màu đỏ kia, khiến nó nổ tung, đầu yêu thú cuối cùng đã bị oanh sát!

Một chiến một trăm, Lam Vũ, hoàn toàn thắng lợi!

Chương 288: Chúng ta sẽ thắng, chênh lệch điểm to lớn, Cửu Tử Nhiên Huyết Công

Một chiến một trăm, hoàn toàn thắng lợi!

Lam Vũ bày ra thực lực, khiến tất cả mọi người đều kinh thán, có thiên kiêu còn trợn mắt hốc mồm!

Lúc Lam Vũ đi ra Luyện Yêu Tháp, toàn trường reo hò!

“Quá lợi hại, quá lợi hại, rốt cuộc nàng là ai?”

“Ta nhận ra nàng, Thiếu Đế Lam Vũ, từng được Thiên Cơ Tử nhận xét là phong hoa tuyệt đại, có thể sánh vai với Cổ Chi Đại Đế!”

“Thực lực này, thật khủng bố!”

“Trời ạ, nàng thật mạnh.”

Tất cả mọi người nhìn bóng người mặc khải giáp hoa lệ màu trắng bạc, trong mắt mang theo kinh thán, si mê, hưng phấn, sùng bái.

Giờ khắc này Lam Vũ, được vạn chúng chú mục!

Lam Vũ đi ra Luyện Yêu Tháp, trong ánh mắt soi mói của một đám thiên kiêu, nàng đi đến trước trận doanh của Bá Thể Thánh tộc, ngẩng đầu nhìn đám người tộc trưởng Bá tộc và Thương Thiên sắc mặt âm trầm kia, nói.

“Huyền Thiên tông, sẽ thắng!”

Không nhiều lời, chỉ có niềm tin vô cùng kiên định.

Mà nghe thấy Lam Vũ nói như vậy, Thương Thiên lại không nhịn được nói: “Hươu chết vào tay ai, còn chưa biết đâu, đừng kết luận quá sớm!”

“Vậy thì rửa mắt mà đợi đi!”

Lam Vũ quay người đi trở về phía Huyền Thiên tông.

Mà ở sau lưng nàng, Mộ Dung Hiên khóc không ra nước mắt.

“Ta ra sân lại không có cơ hội xuất thủ?”

Vòng thứ nhất, hắn ta muốn muốn lên sàn, lại bị Tiểu Băng đoạt trước, vòng này, hắn ta vất vả lắm mới ra sân được, còn không chưa thi triển tài năng, Lam Vũ đã một mình giải quyết tất cả.

Nhưng so với hắn, trên mặt đám thiên kiêu của các đạo thống khác đều mộng bức, hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

Bọn họ cảm thấy mình đi lên chỉ để làm nền.

Còn chưa xuất thủ, Lam Vũ đã một mình giải quyết tất cả, như vậy còn so cái gì? Không bằng trực tiếp giơ cờ trắng đầu hàng đi.

“Chuyện này tính như thế nào?”

“Yêu thú đã chết hết, vậy chúng ta đánh cái gì nữa?”

Mấy đạo thống hỏitrọng tài.

Mà ba vị Thái Thú cũng hoàn toàn bất ngờ với tình huống này, hai mặt nhìn nhau, bắt đầu thảo luận.

Một lát sau, Thái Thú mười một thản nhiên nói: “Vòng thứ hai kết thúc, Huyền Thiên tông thu hoạch được một trăm năm mươi sáu điểm!”

“Các đạo thống còn lại... Không điểm!”

Lời vừa nói ra, tất cả các đạo thống đều cảm thấy không phục.

“Dựa vào cái gì? Chúng ta còn chưa đi vào Luyện Yêu Tháp nữa.”

“Đúng vậy, dựa vào cái gì mà không được điểm.”

Thái Thú mười một tiếp tục nói: “Vòng thứ hai xuất hiện một trăm con yêu thú để các vị khiêu chiến, nếu một trăm con yêu thú đã bị giết hết, hoặc không còn người tiến vào Luyện Yêu Tháp nữa, thì coi như vòng này đã kết thúc.”

“Hiện tại, Huyền Thiên tông tiêu diệt tất cả Yêu thú, dựa theo quy định, vòng này đã kết thúc, mời chư vị trở về chuẩn bị một chút, tham gia vòng kế tiếp đi.”

Nói đến đây, Thái Thú mười một cũng có chút bất đắc dĩ.

Lúc thiết kế vòng này, bọn họ căn bản ngờ sẽ xuất hiện trường hợp một chiến một trăm, đây quả thực là quá điên cuồng!

Người của các đạo thống khác vẫn bất mãn, nhưng không có lời nào để nói.

Bọn họ có thể nói gì?

Trách Lam Vũ quá mạnh, không lưu lại một cơ hội nho nhỏ cho bọn họ sao?

“Giống như nàng nói, đây chính là vòng đấu so về vận khí.” Phiêu Tuyết tiên tử của Thiên âm tông nhìn theo bóng lưng Lam Vũ nói.

Bởi vì Lam Vũ rút thăm được thứ nhất, mới có thành tích khủng bố một chiến một trăm này, nếu nàng rút vào thứ tự phía sau, các đạo thống còn lại cũng không đến mức khó chịu như vậy.

“Vòng đầu tiên đạt mười chín điểm, dẫn xa phía trước! Vòng thứ hai độc chiến một trăm năm mươi sáu điểm, a, có lầm hay không?”

“Huyền Thiên tông cũng quá cường thế đi!”

“Hiện tại, cộng điểm của tất cả các thành viên trong tổ Đinh lại cũng kém xa Huyền Thiên tông.”

“Huyền Thiên tông uy vũ! !”

Có người chú ý tới điểm số chênh lệch to lớn kia, không nhịn được rung động, tất cả người xem đếm reo hò vì thực lực của Huyền Thiên tông.

Sắc mặt các thành viên đạo thống còn lại rất khó coi.

Huyền Thiên tông biểu hiện quá cường thế.

Mới hai vòng đã giành được điểm số khủng bố như thế, lấy được ưu thế tuyệt đối, dẫn xa tất cả các đạo thống.

“Vốn cho rằng không có Sở Cuồng Nhân, những người còn lại trong Huyền Thiên tông không đủ gây sợ, hiện tại xem ra, là chúng ta sơ suất.”

“Chỉ một mình Lam Vũ đã đủ ứng phó với chúng ta rồi.”

“Vòng tiếp theo, nhất định phải toàn lực ứng phó mới được!”

Lúc này đã kết thúc hai vòng thi, sắc trời cũng đã tối.

Cho nên vòng thư ba sẽ diễn ra vào ngày mai.

Bởi vì vòng thứ ba là thi đấu lôi đài, đêm đó, đa số thiên kiêu của các đại đạo thống đều nghiên cứu đường lối của đối thủ mình.

Trong đó, số người nghiên cứu Lam Vũ nhiều nhất.

Trong Luyện Yêu Tháp, nàng bày ra thực lực quá kinh khủng, sức chiến đấu như thế, nếu không có cách đối phó, đoán chừng cuộc tranh bá lần này, không ai nắm chắc có thể đánh thắng đối phương.

Nhưng cho dù mọi người nghiên cứu thế nào, Lam Vũ bày ra thực lực vẫn khiến đa số thiên kiêu cảm thấy bất lực thật sâu.

“Thân thể Thần Thánh Quang Minh, vốn là Vô Thượng Đạo Thể, cộng thêm mấy loại Thánh Nhân pháp vô cùng phù hợp với nàng kia, căn bản không có kẽ hở, muốn đánh bại người này, thật sự quá khó khăn.”

“Chỉ có thể hi vọng ngày mai mình không đụng phải người này.”

Trong trụ sở Huyền Thiên tông.

Sở Cuồng Nhân tìm tới đám người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên.

“Chưởng môn, có chuyện gì sao?”

Nam Cung Hoàng đi thẳng vào vấn đề hỏi.

“Ngày mai sẽ tỷ thí lôi đài, chỗ ta có chút tin tức liên quan tới các thành viên trong bốn tổ kia, các ngươi nhìn một chút đi.”

Hắn đưa ra một cái ngọc giản.

Nam Cung Hoàng hiếu kỳ nhìn một chút, tin tức của một đám thiên kiêu tràn vào trong đầu, bao quát tu vi, các loại tu hành pháp, ưu khuyết điểm pháp môn của bọn họ, các loại vũ khí cũng có, vô cùng kỹ càng.

“Chưởng môn, ngươi lấy được thứ này ở đâu vậy?”

Tư liệu cặn kẽ như vật, cho dù đạo thống của những thiên kiêu này cũng chưa chắc đã có, dù sao, có thiên kiêu nào không cất giấu một vài át chủ bài chứ? Mà át chủ bài này chắc chắc sẽ không lộ ra với người thân cận.

Nhưng bây giờ, tất cả đều ở trong tay Sở Cuồng Nhân.

“Không cần quan tâm thứ này ở đâu ra, có những tin tức này, ngày mai các ngươi ứng phó cũng nhẹ nhõm hơn một chút, chậm rãi nghiên cứu đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Những tài liệu này ở đâu ra, đương nhiên là do hắn nhìn ra rồi.

Hôm nay hắn ngồi chỗ đó, Động Tất Chi Nhãn mở ra, tin tức của đám thiên kiêu này liền hiện ra rõ ràng, không giấu được hắn.

Có những tin tức này trong tay, thủ đoạn của đối thủ đã bị đám người Nam Cung Hoàng nhìn thấy rõ ràng, tỷ lệ thắng tăng lên rất lớn.

…

“Chúc mừng kí chủ rút được công pháp Cửu Tử Nhiên Huyết Công cấp tinh diệu!”

Buổi sáng, rút thưởng trong ngày.

Sở Cuồng Nhân rút được một loại công pháp cấp tinh diệu.

“Cửu Tử Nhiên Huyết Công?”

“Tại sao nghe tên có chút quen thuộc vậy?”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Sau đó, hắn chợt nhớ tới, hắn từng nhìn thấy ghi chép liên quan đến loại công pháp này trong điển tịch.

Nghe đồn, hơn một vạn năm trước, một vị Thánh Nhân sáng tạo đã sáng tạo ra công pháp này, có thể thiêu đốt huyết nguyên sinh mệnh, tăng chiến lực của mình lên.

Nghe nói thê tử của vị Thánh Nhân kia bị một vị Đại Thánh giết chết, hắn ta muốn báo thù, không tiếc đi nhầm đường sáng tạo ra môn công pháp này, sau đó sử dụng môn công pháp này, dùng lực lượng của một vị Thánh Nhân bình thường, thành công đánh giết Đại Thánh, có thể thấy được môn công pháp này kinh khủng như thế nào.

Nhưng môn công pháp này phải lấy huyết nguyên sinh mệnh của bản thân ra trả đại giá, cho nên sau khi sử dụng, nhẹ thì thọ nguyên giảm bớt trên diện rộng, nặng thì huyết nguyên hao hết, tử vong tại chỗ!

Chương 289: Ta đã đợi rất lâu rồi, Mộ Dung Hiên chiến Lệnh Hồ Đằng

“Cửu Tử Nhiên Huyết Công, đây chính là thứ tốt.” Sở Cuồng Nhân nhớ lại ghi chép liên quan đến Cửu Tử Nhiên Huyết Công, hai mắt tỏa sáng.

Cửu Tử Nhiên Huyết Công, đối với tu sĩ bình thường thì đây chính là công pháp cấm kỵ, nhưng đối với hắn mà nói chính là một sự trợ giúp lớn!

Thiêu đốt huyết nguyên sinh mệnh?

Chuyện này các tu sĩ khác nghe thấy biến sắc, nhưng đối với Sở Cuồng Nhân có Bất Tử chi thân mà nói, lại là việc rất nhỏ.

Hắn có thể thiêu đốt thế nào cũng được, chỉ cần không thiêu đến chết là được!

Sở Cuồng Nhân không nói hai lời, trực tiếp rút môn công pháp này ra, lượng lớn áo nghĩa có liên quan đến môn công pháp này được hắn cấp tốc hấp thu.

“Sau này có cơ hội sẽ thử một chút.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên, không nóng nảy sử dụng.

… …

Ngày thứ hai của cuộc tranh bá.

Vòng thứ ba bắt đầu.

Sáng sớm, trên khán đài đã có rất nhiều người, trên không trung còn có không ít tu sĩ bay lên, người đông tấp nập.

“Vòng thứ ba sắp bắt đầu, không biết hôm này có chuyện hay để xem không, khiến người ta rất chờ mong a.”

“Đúng vậy, chuyện hôm qua khiến người ta rất chấn kinh, nhất là Thiếu Đế Lam Vũ, quá kinh diễm.”

“Vòng thứ ba này là thi đấu lôi đài, so đấu thực lực của các đại thiên kiêu, nhất định càng đặc sắc kích thích hơn.”

Trong sự chờ mong của mọi người, thiên kiêu của các đại đạo thống lần lượt vào sân.

Huyền Thiên tông cũng ở trong đó, bọn họ vừa vào sân, hiện trường đã có không ít người hô to tên Lam Vũ của Huyền Thiên tông.

Hiển nhiên, hôm qua Lam Vũ lấy một địch trăm, rực rỡ hào quang, thu hoạch được một nhóm fan.

“Lam Vũ, ngươi nổi tiếng rồi.”

Sở Cuồng Nhân trêu đùa một câu.

Vẻ mặt Lam Vũ bình thản, không để ý, đi theo Sở Cuồng Nhân, nàng nổi tiếng là chuyện sớm hay muộn thôi.

Trân đấu trường, ba vị Thái Thú hiện thân.

“Hôm nay là sẽ tiến hành vòng thứ ba của cuộc tranh bá, mỗi thành viên trong các tiểu tổ phái ra hai vị thiên kiêu, mỗi tổ sáu đạo thống, cũng chính là mười hai vị thiên kiêu tiến hành tỷ thí.”

“Thắng một trận, cộng mười điểm, kéo dài đến khi tìm được người thắng cuối cùng, hiện tại, bắt đầu từ tổ Giáp đi.”

Thái Thú mười ba nói.

Rất nhanh, vòng thứ ba bắt đầu tiến hành.

Đám người Sở Cuồng Nhân lại đi lên đài quan chiến.

Trong quá trình quan chiến, đám người Nam Cung Hoàng bắt đầu so sánh thủ đoạn các thiên kiêu hiện ra với tin tức hôm qua Sở Cuồng Nhân đưa cho bọn họ.

Bọn họ ngạc nhiên phát hiện, tin tức Sở Cuồng Nhân đưa cho bọn họ và thủ đoạn đám thiên kiêu này bày ra, giống nhau đến kinh người!

“Chậc chậc, rốt cuộc chưởng môn lấy được những tin tức này ở đâu, cũng quá chuẩn xác đi.” Nam Cung Hoàng cảm thán.

“Không có gì phải ngạc nhiên, chưởng môn có một vài năng lực thần kì mà chúng ta không biết.” Mộ Dung Hiên tập mãi thành thói quen nói.

“Nói cũng phải.”

Bọn họ càng có lòng tin với cuộc tỷ thí lần này.

Thiên kiêu của các đạo thống khác có kiến thức nửa vời về bọn họ, nhưng bọn họ lại biết rõ thủ đoạn của đối thủ, ưu thế này quá lớn.

“Bại! !”

Trên đấu trường, tiếng gầm giận dữ vang vọng.

Chỉ thấy Thương Thiên đánh ra một quyền, kình khí màu tím cuồng bạo xông ra, lực lượng khổng lồ khiến đối thủ bị đánh bay ra ngoài.

Dường như hắn ta không cần tốn nhiều đã đánh bại đối thủ.

Làm xong tất cả, Thương Thiên nhìn về phía Huyền Thiên tông, ánh mắt rơi lên người Lam Vũ, giống như đang khiêu khích.

“Tên gia hỏa này đúng là không nhớ được lâu mà.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu nói.

“Hắn đang khiêu khích ta, không cần làm phiền công tử, nếu gặp phải trong trận đấu, ta sẽ tự mình tiêu diệt hắn.”

Lam Vũ từ tốn nói.

“Ừm, ta tin tưởng ngươi.” Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Ngoại trừ Thương Thiên của Bá Thể Thánh tộc ra, còn có một số thiên kiêu của các đạo thống Thánh Nhân khác cũng có biểu hiện cực kỳ không tầm thường.

Ví dụ như Lăng Phong của Phong Vân sơn, Cầm Niên và một người thanh niên tên là Thường Ngạo của Thiên Vương cung, Thiếu Đế Cửu Cơ các...

Những người này đều là kình địch của đám người Nam Cung Hoàng.

Sau khi ba tổ Giáp, Ất, Bính thi xong đã là ngày hôm sau.

Cuối cùng cũng đến lượt tổ Đinh của Huyền Thiên tông.

Mấy đạo thống như Lệnh Hồ gia, Lôi Chuẩn tộc phái ra thiên kiêu của mình, Sở Cuồng Nhân cũng để hai người Mộ Dung Hiên, Nam

Cung Hoàng ra sân ứng chiến.

Nhìn thấy hai người này, mọi người có chút ngoài ý muốn.

Bọn họ còn tưởng rằng Sở Cuồng Nhân sẽ tiếp tục phái Lam Vũ ra ứng chiến, dù sao thực lực của đối phương vẫn còn đó.

Chỉ cần Lam Vũ xuất thủ, thắng lợi là chuyện ván đã đóng thuyền.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không làm như thế.

“Nhưng vậy cũng tốt, cho chúng ta cơ hội.”

“Ngoại trừ Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ ra, những người còn lại có mạnh hơn cũng chẳng mạnh đến đâu, dựa vào thực lực của chúng ta, chưa chắc đã thua.”

“Không sai…”

Một đám thiên kiêu nhẹ nhàng thở ra.

Hai người Mộ Dung Hiên, Nam Cung Hoàng khẽ cau mày.

“Xem ra, chúng ta bị xem thường rồi.”

“Đúng vậy.” Hai người Mộ Dung Hiên và Nam Cung Hoàng liếc nhau.

Bọn họ có chút nóng lòng muốn thử, không kịp chờ đợi muốn tìm người thử thành quả huấn luyện những ngày này.

“Hiện tại, mời chư vị bắt đầu rút thăm.”

Thái Thú mười ba nói.

Mọi người bắt đầu rút thăm, lựa chọn đối thủ của mình.

Vì phòng ngừa rút phải người của đạo thống mình, trước mỗi lần rút thăm đều sẽ lấy tên người cùng đạo thống của mình ra.

Rất nhanh đã xác định xong đối thủ của mỗi người.

Trận đầu của tổ Đinh, từ Mộ Dung Hiên giao đấu Lệnh Hồ Đằng!

Trên đài thi đấu.

Mộ Dung Hiên cầm kiếm mà đứng, thần thái sáng láng.

Mà đối diện, Lệnh Hồ Đằng nhìn thoáng qua Mộ Dung Hiên, lại nhếch miệng, “Lại là ngươi, đúng là mất hứng.”

Mộ Dung Hiên thản nhiên nói: “Ngươi rất xem thường ta sao?”

“Ngay cả Thiếu đế cũng không phải, ngươi có tư cách gì để ta đặt vào mắt chứ?” Lệnh Hồ Đằng cười một tiếng nói, phải biết, hắn ta chính là Thiếu Đế, là một trong những người trẻ tuổi xuất sắc nhất trên thế giới này.

Mặc dù Mộ Dung Hiên là Đạo Tử của Huyền Thiên tông, nhưng trong nhận thức của mọi người, Đạo Tử còn kém Thiếu Đế rất nhiều.

“Ngươi biết không? Ta chờ đợi trận chiến này rất lâu rồi.”

Mộ Dung Hiên cười nhạt một tiếng.

Hai vòng trước hắn ta rất muốn xuất thủ, nhưng vẫn không thành công, phải kiềm chế đến tận bây giờ.

Hiện tại, cuối cùng hắn ta đã có cơ hội xuất thủ rồi!

“Ha, thật sao? Vậy ta sẽ để ngươi…”

Sưu!

Lệnh Hồ Đằng còn chưa nói xong, chỉ thấy bóng dáng Mộ Dung Hiên ở trước mặt hắn ta đã biến mất ngay tại chỗ.

Lúc Mộ Dung Hiên xuất hiện lần nữa, đã đi đến trước mặt Lệnh Hồ Đằng, tốc độ quá nhanh, khiến đồng tử của đối phương không nhịn được co rụt lại.

“Thật nhanh!”

Linh lực trong cơ thể Lệnh Hồ Đằng phun trào, nhập vào trường kiếm trong tay, một cỗ đạo vận huyền diệu tràn ngập, đột nhiên chém ra một kiếm.

Kiếm khí cuồng bạo như rồng đổ xuống!

Dường như Mộ Dung Hiên đã biết trước động tác của hắn ta, trước khi hắn ta xuất kiếm đã đằng không mà lên, tránh thoát một kiếm này, đi đến phía sau hắn ta.

“Không tốt!”

Lệnh Hồ Đằng biến sắc.

Uy lực một kiếm này rất mạnh mẽ, nhưng mỗi lần thi triển, bởi vì linh lực trong cơ thể bị trùng kích, trong chớp mắt thân thể sẽ trở nên cứng ngắc.

So với kiếm chiêu cường đại, trong chiến đấu, có rất ít người phát hiện được khoảnh khắc cứng ngắc này của hắn ta.

Nhưng Mộ Dung Hiên giống như chờ hắn ta ra chiêu này vậy, tránh thoát một kiếm này của hắn ta, nắm chặt khoảnh khắc cứng ngắc này, cấp tốc ra chiêu, kiếm khí nóng rực mà bạo liệt lập tức bạo phát!

Oanh, oanh, oanh…

Kiếm khí dồi dào không ngừng đánh thẳng vào người Lệnh Hồ Đằng, đối phương bị đánh bay ra ngoài, nện trên vách tường phía xa.

“Ta muốn giết ngươi!”

Lệnh Hồ Đằng chật vật, nổi giận gầm lên một tiếng, đợi thân thể cứng ngắc của hắn ta khôi phục lại, liền muốn phản kích, nhưng sau đó hắn ta lại nhìn thấy trên đỉnh đầu Mộ Dung Hiên cách đó không xa xuất hiện sáu vòng hỏa cầu thật lớn, khí thế như hồng thủy.

“Cửu Dương Thần Quyết, Lục Dương Trảm!”

Sáu vòng hỏa cầu thật lớn, cuốn lấy kiếm khí bắn ra, không ngừng nện trên người Lệnh Hồ Đằng.

Đợi tất cả đều tan thành mây khói, chỉ thấy Lệnh Hồ Đằng toàn thân cháy đen nằm trên mặt đất, hai mắt trợn trắng, đã hôn mê bất tỉnh.

Chương 290: Huyền Thiên tông thế bất khả kháng, vòng thứ ba đang tiến hành

“Thiếu Đế, chỉ như vậy thôi sao?”

Mộ Dung Hiên nhìn Lệnh Hồ Đằng nằm dưới đất, không khỏi hoảng hốt.

Hắn ta vốn cho rằng sẽ có một cuộc ác chiến, nhưng không ngờ lại dễ dàng giải quyết vị Thiếu Đế này như vậy.

Chỉ như vậy thôi sao?

Hắn ta tỉ mỉ nghĩ lại, bừng tỉnh đại ngộ.

Cũng không phải Lệnh Hồ Đằng quá yếu.

Đối phương bị đánh bại nhanh như vậy, là có nguyên nhân.

Thứ nhất, đối phương khinh địch.

Thứ hai, Mộ Dung Hiên được Sở Cuồng Nhân trợ giúp, biết rõ thủ đoạn của đối phương như lòng bàn tay, cũng rõ ràng sơ hở trong các chiêu thức của đối phương.

Thứ ba, những ngày qua Một Dung Hiên có tiến bộ quá lớn, thực lực đã không kém Lệnh Hồ Đằng bao nhiêu.

Hai bên có thực lực không sai biệt lắm, một người khinh địch, một người toàn lực xuất thủ, một người không biết gì về đối phương, một người lại hiểu rõ.

Lệnh Hồ Đằng bị đánh bại nhanh như vậy cũng hợp tình hợp lý.

Mộ Dung Hiên có thể nghĩ rõ ràng, một số chưởng môn, thiên kiêu cũng có thể thấy rõ ràng, nhưng phần lớn người xem lại không rõ ràng!

Bọn họ chỉ thấy Mộ Dung Hiên cường thế xuất thủ, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai, nhanh chóng đánh bại Thiếu Đế Lệnh Hồ Đằng!

Thực lực khủng bố tuyệt luân như vậy, khiến mọi người kinh thán.

“Trời ạ, người này là ai?”

“Mới mấy chiêu đã đánh bại Lệnh Hồ Đằng rồi, trong Huyền Thiên tông còn có thiên kiêu như vậy sao?”

“Quá kinh khủng đi!”

“Mộ Dung Hiên, ta biết hắn, nghe nói một năm trước, Sở Cuồng Nhân đến Mộ Dung gia chém hai vị Thánh Nhân, chính là vì người này.”

“Trời ạ, vòng đầu tiên Huyền Thiên tông lấy được mười chín điểm dẫn xa phía trước, vòng thứ hai Lam Vũ lấy một địch trăm, độc chiếm tất cả điểm số, hiện tại Mộ Dung Hiên lại dùng hai, ba chiêu đánh bại Thiếu Đế... Chẳng lẽ Huyền Thiên tông cắn thuốc sao? Cũng quá mãnh liệt đi! ! !”

Ở trong sân, tất cả mọi người kinh hô, Mộ Dung Hiên hưởng thụ tiếng reo hò tán thưởng của mọi người, hắn ta giang hai tay ra, lớn tiếng nói: “Huyền Thiên tông là mạnh nhất, không ai có thể ngăn cản bước chân của chúng ta! !”

“Trận tranh bá này, chúng ta thắng chắc!”

Lời tuyên bố này khiến không khí trong sân đạt đến đỉnh phong!

“Huyền Thiên tông!”

“Huyền Thiên tông!”

“Huyền Thiên tông...”

Tất cả mọi người đều đang hô to tên Huyền Thiên tông.

Không ai cảm thấy Mộ Dung Hiên nói khoác, bởi vì thực lực Huyền Thiên tông thể hiện ra đã khiến tất cả mọi người khuất phục.

Huyền Thiên tông, thế bất khả kháng!

“Người của Huyền Thiên tông đều phách lối như vậy sao?”

Nhưng so với sự hưng phấn của khán phả, sắc mặt đám thiên kiêu đạo thống khác lại vô cùng khó coi.

Huyền Thiên tông chiếm hết tất cả danh tiếng, sự hiện hữu của bọn họ còn có ý nghĩa gì nữa? Phụ trợ cho Huyền Thiên tông cường đại sao?

Trên đài quan sát, Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng, “Ta vẫn không phát hiện, thì ra Mộ Dung Hiên phong tao như thế?”

Hắn cũng không phản đối chuyện này.

Đám người Mộ Dung Hiên được hắn huấn luyện hơn hai tháng, có tư cách hưởng thụ loại reo hò này, có thực lực phách lối như vậy.

Trận thứ hai của tổ Đinh.

Phiêu Tuyết tiên tử của Thiên âm tông đấu với một vị thiên kiêu của Bát Hoang cung.

Phiêu Tuyết tiên tử dùng một cái cổ cầm, cầm âm như thần, có sóng âm cuốn theo linh lực khuếch tán, công kích thiên kiêu kia.

So với cuộc chiến nhanh chóng kết thúc của Mộ Dung Hiên, trận chiến này lại kéo dài gần nửa canh giờ, cuối cùng Phiêu Tuyết tiên tử thắng được.

Trận thứ ba, trận thứ tư, trận thứ năm đánh hai canh giờ.

Trận thứ sáu.

Nam Cung Hoàng đi đến đài thi đấu.

“Cuối cùng cũng đến lượt ta.”

Khóe miệng hắn ta hơi giương lên, nhìn về phía đối thủ đối diện.

Đối thủ của hắn ta chính là một vị thiên kiêu của tộc Lôi Chuẩn, mặc dù thực lực không bằng Thiếu Đế Lôi Minh Thiên, nhưng cũng cực kỳ không tầm thường.

Đáng tiếc, hắn ta phải đối mặt với Nam Cung Hoàng.

“Tộc Lôi Chuẩn sao, ta nhớ các ngươi từng có hai vị Thiếu Đế đúng không, một người là Thiếu Đế Lôi Ngạo, bị chưởng môn nhà ta chém mất, hiện tại là Thiếu Đế Lôi Minh Thiên, hình như cũng từng thua trên tay chưởng môn, nhắc lại, các ngươi và Huyền Thiên tông chúng ta đúng là có khúc mắc không nhỏ a.”

Nam Cung Hoàng cười nhạt nói.

“Đừng nói nhiều, tới đi!”

Trên mặt vị thiên kiêu của tộc Lôi Chuẩn kia tràn đầy ngưng trọng nhìn Nam Cung Hoàng, toàn thân có lôi đình màu bạc trắng hội tụ, hắn ta đạp trên mặt đất một cái, cả người giống như một viên đạn pháo, đột nhiên phá không mà ra!

Nam Cung Hoàng cầm Uyên Hồng trong tay, chém một kiếm về phía hư không, một đạo kiếm khí mênh mông như biển gầm bạo phát, sôi trào mãnh liệt, phạm vi công kích bao phủ hơn phân nửa đài thi đấu, trực tiếp đánh bay vị thiên kiêu tộc Lôi Chuẩn kia.

Chỉ một kiếm, thiên kiêu của tộc Lôi Chuẩn đã bị đánh bay ra ngoài, toàn thân bị kiếm khí cắt chém ra từng đạo vết máu, không có sức tái chiến.

“Thánh Nhân pháp, Hải Triều kiếm quyết!”

Nam Cung Hoàng thu hồi trường kiếm, cười nhạt nói, hắn ta không tiếp tục để ý tới vị thiên kiêu tộc Lôi Chuẩn kia nữa, thu hồi kiếm, tiêu sái quay người rời đi.

Chỉ để lại tiếng reo hò của khán giả.

“Huyền Thiên tông lại thắng!”

“Một kiếm, chỉ một kiếm.”

“Quá lợi hại, không ai ngăn cản được Huyền Thiên tông.”

...

“Thánh Nhân pháp? Trước đây chưa từng thấy Thánh Nhân pháp này, đây là chiêu thức mới mà vị Thánh Nhân nào đó trong Huyền Thiên tông sáng tạo ra sao?”

Một số chưởng môn có hiểu biết về Huyền Thiên tông lại có chút nghi hoặc, mỗi đạo thống Thánh Nhân sẽ có mấy loại Thánh Nhân pháp.

Huyền Thiên tông cũng giống vậy.

Nhưng Thánh Nhân pháp mà Nam Cung Hoàng thi triển ra, bọn họ nhưng chưa từng thấy qua.

Có hai tình huống xảy ra, hoặc là Nam Cung Hoàng có cơ duyên, hoặc là trong Huyền Thiên tông lại có thêm một loại Thánh Nhân pháp nữa.

Nếu là tình huống sau, như vậy không chỉ Nam Cung Hoàng biết, có khả năng các đệ tử khác trong Huyền Thiên tông cũng biết môn Thánh Nhân pháp này.

Nghĩ đến đây, đồng tử của mấy vị chưởng môn đạo thống hơi co lại, bất tri bất giác, Huyền Thiên tông đã lớn mạnh đến trình độ này sao? !

Sáu đạo thống, mười hai vị thiên kiêu, bây giờ chỉ còn lại sáu người thắng.

Sáu người này theo thứ tự là Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên đến từ Huyền Thiên tông, Lôi Minh Thiên của tộc Lôi Chuẩn, Phiêu Tuyết tiên tử của Thiên âm tông, Tiêu Thiên Dã và Lý Ấn của Cực Ý Đạo Cung.

Còn người của hai đạo thống Lệnh Hồ gia, Bát Hoang cung đã bị loại.

Nhất là Lệnh Hồ gia, nhìn Thiếu Đế nhà mình bị hai, ba chiêu của Mộ Dung Hiên đánh cho bất tỉnh nhân sự, có thể nói thể diện hoàn toàn mất hết.

Sáu người này, lại lần nữa rút thăm, tiến hành một vòng tỷ thí mới.

“A, Lôi Minh Thiên?”

Nam Cung Hoàng nhìn thấy tên đối thủ mình rút được, trong mắt lộ ra vẻ ngoài ý muốn, “Xem ra Huyền Thiên tông và tộc Lôi Chuẩn đúng là số mệnh không hợp, lại để ta gặp phải.”

“Ta rút được Phiêu Tuyết tiên tử của Thiên âm tông, ách, đánh nữ nhân, có chút xấu hổ đó.”

Mộ Dung Hiên cười ha ha nói.

“Đến lúc đó xin Mộ Dung đạo hữu hạ thủ lưu tình.” Phiêu Tuyết tiên tử đi đến trước mặt Mộ Dung Hiên, cười nhạt một cái nói.

“Ha ha, được thôi... Chúng ta là trận đầu, sắp bắt đầu rồi.” Mộ Dung Hiên chú ý tới số thứ tự thi đấu, nói.

Rất nhanh, các thiên kiêu khác đã rời khỏi đài thi đấu.

Chỉ còn hai người Mộ Dung Hiên và Phiêu Tuyết tiên tử đứng cách nhau hơn mười trượng.

“Bắt đầu.”

Theo trọng tài ra lệnh.

Phiêu Tuyết tiên tử lập tức lấy cổ cầm ra, mười ngón khẽ lướt, từng đạo cầm âm hóa thành như lưỡi dao chém ra.

“Thiên Hoàng kiếm quyết!” Mộ Dung Hiên khẽ quát một tiếng, vận chuyển Xích Dương Đạo Thể tới cực hạn, có dị tượng đại nhật hoành không xuất hiện.

Một kiếm chém ra, kiếm khí cuồn cuộn cuốn theo thiên uy huy hoàng đánh về phía Phiêu Tuyết tiên tử, chỗ đi đến, tất cả cầm âm đều bị lưỡi kiếm sắc bén phá nát!

Nhìn thấy vậy, đôi mắt đẹp của Phiêu Tuyết trừng lớn.

Vừa ra tay đã là đại chiêu!

Đây chính là thủ hạ lưu tình mà ngươi nói sao? !

Chương 291: Nam Cung Hoàng đánh bại Lôi Minh Thiên, Mộ Dung Hiên chiến Lý Ẩn

Phiêu Tuyết tiên tử mộng.

Nhưng kiếm khí huy hoàng đã đập vào mặt, uy lực khủng bố kia khiến nàng cảm thấy tim đập nhanh.

Mười ngón tay của nàng bay múa, cầm âm kinh khủng bạo phát.

Hư không nổi lên gợn sóng, cầm âm xen lẫn lưỡi dao sắc bén, muốn ngăn cản kiếm khí của Mộ Dung Hiên, nhưng cuối cùng chỉ là vô ích.

Phiêu Tuyết tiên tử bị kiếm khí đánh bay, y phục trên người bị kiếm khí xé rách, lộ ra mảng lớn da thịt tuyết trắng.

Có nam tu hưng phấn hét to.

Phiêu Tuyết tiên tử vô cùng xấu hổ, lấy một chiếc áo choàng trong Càn Khôn giới ra khoác lên người, che khuất da thịt lộ ra.

“Cuộc tỷ thí này, ta thua.”

Phiêu Tuyết tiên tử nhanh chóng bình phục tâm trạng, sau đó nói.

Huyền Thiên tông, lại thắng một trận.

Trận tỷ thí thứ hai.

Nam Cung Hoàng đối chiến Lôi Minh Thiên.

Hai người đứng trên đài thi đấu, trên người phóng ra đạo vận cực kỳ cường hãn, xen lẫn đụng chạm trong hư không.

“Nam Cung Hoàng, không ngờ hơn một năm ngắn ngủi, thực lực của ngươi lại tiến bộ đến tình trạng này, còn Mộ Dung Hiên nữa, cũng khiến người ta lau mắt mà nhìn.” Lôi Minh Thiên từ tốn nói.

“Ngươi ra sân chỉ để khen chúng ta sao?”

“Ngươi…”

Lôi Minh Thiên sầm mặt, “Cây cao chịu gió lớn! Huyền Thiên tông các ngươi rêu rao như thế, thật sự cho rằng không ai trị được các ngươi sao?”

“Tóm lại, cũng không phải là ngươi.”

Nam Cung Hoàng lấy Thánh Kiếm Uyên Hồng ra, kiếm chi đạo vận trên người cấp tốc tăng lên, rất nhanh, đã trực tiếp đè qua Lôi Minh Thiên!

Lôi Minh Thiên biến sắc, xuất thủ trước.

Một quyền đánh ra, một cỗ lôi đình chi lực cuồng bạo phóng ra.

“Hải Triều kiếm quyết!”

Nam Cung Hoàng xuất thủ, kiếm khí gào thét như thủy triều.

Hai cỗ lực lượng trùng kích, toàn bộ đài thi đấu vì đó mà chấn động một cái, cát và gạch đá cuồn cuộn bốc lên.

Mọi người chỉ có thể nhìn thấy, trong cơn bão cát này có hai bóng người đang không ngừng giao đấu, đụng vào nhau, mỗi lần đều tạo ra khí lãng kinh khủng, uy lực kia khiến hư không cũng phải lắc lư.

Ầm!

Lúc này, trong bão cát có một bóng người bị đánh bay ra ngoài.

Chỉ thấy Lôi Minh Thiên bị nện trên vách tường, trên người có một đạo kiếm ngân từ bả vai kéo đến phần eo, dường như muốn chém hắn ta thành hai nửa.

“Thực lực của Nam Cung Hoàng lại tiến bộ nhanh như vậy?”

“Hơn một năm nay, bọn họ đã tu luyện cái gì vậy?”

Lôi Minh Thiên cảm thấy không thể tin được.

Trong cơn bão cát.

Nam Cung Hoàng chậm rãi đi ra.

Trong tay hắn ta cầm Thánh Kiếm Uyên Hồng, kiếm khí bay múa, đạm mạc nói: “Thiếu Đế tộc Lôi Chuẩn? Đến một cái phân thân của chưởng môn cũng không bằng.”

Lời này của hắn ta vô cùng chân thật.

Trong mắt người khác, Lôi Minh Thiên là một vị Thiếu Đế cường đại, nhưng so với Sở Cuồng Nhân, lại không bằng một cái phân thân kiếm khí của hắn.

Chuyện này nghe như hoang đường, nhưng lại là sự thật.

Chính vì vậy, cho dù đám người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên có tiến bộ lớn hơn nữa, cũng không dám có chút đắc ý.

Bởi vì chưởng môn của bọn họ là Sở Cuồng Nhân, là đối tượng đáng để bọn họ cố gắng phấn đấu, dùng cả quãng đời còn lại theo đuổi!

So với Sở Cuồng Nhân, chút tiến bộ của bọn họ đáng là cái gì?

“Đáng giận! !”

Nghe thấy tên Sở Cuồng Nhân, Lôi Minh Thiên càng thêm tức giận, đột nhiên đằng không mà lên, hóa thành bản thể, trên người tràn ngập lôi đình màu trắng bạc dần chuyển hóa thành màu đỏ thẫm, càng thêm hung tàn, cuồng bạo!

“Huyết Lôi Đọa Thiên! !”

Lôi Minh Thiên hét dài một tiếng, hai cánh khẽ vỗ, lôi đình kinh khủng màu đỏ giống như một con cự mãng giống từ trên trời giáng xuống, đánh về phía Nam Cung Hoàng.

Uy lực của một kích này vô cùng khủng bố, trong đó tràn ngập đạo vận lôi đình, mỗi thiên kiêu nhìn thấy, trong mắt tràn đầy rung động

Trên mặt Nam Cung Hoàng cũng lộ ra một vệt ngưng trọng.

“m dương luân chuyển! Phá nhật nguyệt!”

Chỉ thấy trong hai mắt Nam Cung Hoàng có khí lưu hai màu trắng đen lưu chuyển, đây chính là Đạo Thể đỉnh phong của hắn ta, Âm Dương Thần Đồng!

Nam Cung Hoàng cũng hét lên một tiếng, trong mắt dâng trào Âm Dương Thần Quang, trong đó ẩn chứa đạo vận âm dương luân chuyển sinh sôi không ngừng.

Huyết Lôi, Âm Dương Thần Quang đụng vào nhau, bộc phát ra một cỗ hào quang vô cùng chói mắt, hư không giống như bị bóp méo.

Lực trùng kích khủng bố khuếch tán giữa không trung, hai người Nam Cung Hoàng và Lôi Minh Thiên đều bị ảnh hưởng, bị lực lượng này phản phệ.

Nam Cung Hoàng còn tốt, chỉ là vết thương nhẹ, nhưng Lôi Minh Thiên lại không vận tốt như vậy, hắn ta vốn đã bị Nam Cung Hoàng đánh trọng thương, bây giờ lại bị lực lượng này trùng kích, từ giữa không trung ngã xuống đất.

“Thật đáng giận…”

Lôi Minh Thiên giãy dụa đứng dậy tái chiến, nhưng lại bị một đạo kiếm khí của Nam Cung Hoàng đánh bay ra ngoài, kết thúc chiến đấu.

Nam Cung Hoàng, thắng! !

“Lại để Huyền Thiên tông tiếp tục thắng như vậy, điểm số sẽ chênh lệch càng lớn, cho dù vòng sau có thắng cũng vô ích.”

“Trận đấu tiến hành đến mức này, sao còn để ý đến điểm số được, hiện tại phải nghĩ đến mặt mũi, nếu để Huyền Thiên tông tiếp tục phách lối như vậy, các đạo thống chúng ta sẽ bị chê cười.”

“Không sai, cho dù không thắng được, nhưng ít nhất cũng phải khiến người của Huyền Thiên tông nếm mùi bại trận! !”

Thiên kiêu, chưởng môn của các đạo thống khác nhìn người của Huyền Thiên tông, trong mắt lộ ra kiêng kị và không cam lòng.

Nhất là thành viên trong tổ Đinh, bọn họ biết, đánh đến nước này, bọn họ muốn trổ hết tài năng trong tổ nhỏ đã rất khó.

Huyền Thiên tông, quá cường thế!

Nhưng ít nhất phải để bọn họ thua một lần? !

Nếu để Huyền Thiên tông tiếp túc thắng như vậy, chẳng phải cho thấy mấy đạo thống Thánh Nhân bọn họ quá vô năng sao?

Trận tỷ thí thứ ba.

Tiêu Thiên Dã của Thiên âm tông đối chiến Lý Ẩn của Cực Ý Đạo Môn.

Hai người này, một người là Thiếu Đế đương đại, một người là thiên kiêu đến từ cổ đại, là một trong thập kiệt, hai bên đánh đến vô cùng kịch liệt.

“Thân thể Hắc Hoàng Bất Phôi! !”

Chỉ thấy Lý Ẩn thôi động một loại pháp môn đặc biệt, thân thể trở nên đen kịt một màu, không thể phá vỡ, cứ thế công kích về phía Tiêu Thiên Dã, đi đến trước mặt hắn ta, một quyền đánh bại đối phương!

“Đây là pháp môn gì, thật cường đại.”

Có thiên kiêu kinh ngạc.

“Ta nghe nói, đây là thân thể Hắc Hoàng Bất Phôi, là một loại bí thuật luyện thể của Cực Ý Đạo Môn, có thể khiến thân thể biến thành một khối thần thiết, vô cùng cường đại, ngay cả công kích của Vô Thượng Chí Tôn cũng có thể chống đỡ.”

Chưởng môn của Thiên âm tông từ tốn nói.

Sau đó, ông ta bất đắc dĩ thở dài, Thiên âm tông có hai vị thiên kiêu đi đến vòng thứ hai, nhưng đáng tiếc, tất cả đều vô duyên với vòng thứ ba.

Huyền Thiên tông cũng có hai người đi đến vòng thứ hai, kết quả lại hoàn toàn ngược lại với bọn họ, đều đi tới vòng thứ ba.

“Hiện tại là vòng thứ ba, có ba người thắng, một người sẽ rút được phiếu trắng, hai người còn lại tiến hành quyết đấu, thắng sẽ tỷ thí với người rút được phiếu trắng kia, tìm ra người thắng cuối cùng.”

Thái Thú mười ba nói.

Sau đó ông ta lấy ra một cái hộp, ba người tiến lên rút thăm.

“Nếu Lý Ẩn rút được phiếu trắng thì tốt rồi, để hai người của Huyền Thiên tông tự giết lẫn nhau, sau đó hắn ta có thể đi đến vòng cuối.”

Có thiên kiêu nói, những người còn lại đều vô cùng đồng ý.

Không phải bọn họ có ý tốt với Lý Ẩn, mà đơn thuần không quen nhìn Huyền Thiên tông cường thế như vậy, khiến bọn họ rất mất mặt.

“A, ta là phiếu trắng.”

Lúc này, Nam Cung Hoàng nhìn hạt châu trong tay nói.

Phía trên một mảnh trống không.

Mà hạt châu của Mộ Dung Hiên và Lý Ẩn đều khắc một chữ chiến.

“Móa nó, vận khí của Huyền Thiên tông thật tốt.”

“Hai người lọt vào vòng trong, hiện tại một người rút được phiếu trắng, đáng thương cho Lý Ẩn, phải lấy một chọi hai.”

Khóe miệng Lý Ẩn cũng co giật một chút.

Nhưng là do vận may không tốt, cũng không thể trách người khác được.

Chương 292: Không bằng tới đánh cược một lần, điên rồi điên rồi, đánh cược kinh thiên

Cuộc tí thí thứ ba của vòng thứ ba.

Mộ Dung Hiên quyết đấu Lý Ẩn.

“Chờ ta đánh bại ngươi, sau đó lại đánh bại Nam Cung Hoàng! Thế bất khả kháng của Huyền Thiên tông, sẽ kết thúc trong tay ta đi!”

“Thân thể Hắc Hoàng Bất Phôi!”

Lý Ẩn khẽ quát một tiếng.

Chỉ thấy trên người hắn ta đột nhiên bộc phát ra một cỗ kình khí mạnh mẽ, một cỗ đạo vận huyền diệu quấn quanh trên người, sau đó nhanh chóng lan ra toàn thân hắn ta, nhuộm cả cơ thể hắn ta thành màu đen kịt.

Mộ Dung Hiên nhìn đối phương một cái, sau đó nói: “Ngươi có biết bây giờ Nam Cung Hoàng đi đâu rồi không?”

Nghe thấy vậy, lông mày Lý Ẩn cau lại, quét một vòng trên đài thi đấu cũng không phát hiện bóng dáng của Nam Cung Hoàng, trên đài quan chiến cũng không nhìn thấy đối phương.

“Hắn trở về rồi.”

Mộ Dung Hiên nói ra đáp án.

“Có ý gì, hắn không tham gia thi đấu nữa?”

“Còn tham gia cái gì, thắng ngươi, chỉ còn lại ta và hắn, đều là người của Huyền Thiên tông, ai thua ai thắng đều như nhau.”

Lý Ẩn hiểu, nhưng hắn ta càng thêm nổi nóng, “Ta lại muốn nhìn xem các ngươi sẽ phá thân thể Hắc Hoàng Bất Phôi này của ta thế nào!”

Nói xong, hắn ta đánh về phía Mộ Dung Hiên, khí thế cuồng bạo giống như một đầu hung thú Thượng Cổ, vô cùng doạ người.

Ánh mắt Mộ Dung Hiên run lên, không lùi không tránh, đột nhiên chém ra một kiếm, sau đó, kiếm khí phô thiên cái địa phóng về phía Lý Ẩn.

Lý Ẩn quát khẽ một tiếng, đứng bất động tại chỗ, vô số kiếm khí rơi trên người hắn ta, liên tiếp phát ra tiếng leng keng vang.

“Vô dụng, kiếm khí của ngươi không phá được thân thể của ta.”

“Ngươi không thắng được ta.”

Lý Ẩn lớn tiếng nói.

Trên thực tế, đúng là kiếm khí phô thiên cái địa này không hề tạo thành thương tổn với hắn ta, thậm chí ngay cả còn không lưu lại một dấu vết.

Bí thuật luyện thể cường đại như thế, khiến không ít người làm kinh thán.

“Thật lợi hại, có thể thắng! Hắn ta có thể thắng Mộ Dung Hiên!”

“Xu thế vô địch của Huyền Thiên tông sẽ dừng tại đây.”

Một đám thiên kiêu vô cùng chờ mong.

Trên đài quan chiến, Lệnh Hồ gia chủ cười ha ha một tiếng, cười nói với Sở Cuồng Nhân cách đó không ta: “Xem ra, Mộ Dung Hiên phải thua rồi.”

“Ha, muốn đánh cược không?”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

“Đánh cược cái gì?”

“Thì đánh cược xem Mộ Dung Hiên có thể thắng hay không, hắn thắng, ta muốn một trăm triệu thượng phẩm linh thạch của Lệnh Hồ gia, thế nào?”

Lời vừa nói ra, không ít đạo thống Thánh Nhân vì thế mà kinh ngạc.

Một trăm triệu thượng phẩm Linh thạch, đây cũng không phải con số nhỏ, một đạo thống Thánh Nhân muốn xuất ra số lượng linh thạch này cũng không phải chuyện dễ dàng.

Sở Cuồng Nhân, lại khẳng định Mộ Dung Hiên sẽ thắng như vậy?

Trong lòng Lệnh Hồ gia có chút muốn bỏ cuộc.

Nhưng ông ta nhìn thấy kiếm khí của Mộ Dung Hiên căn bản không tổn thương được Lý Ẩn, đột nhiên ông ta nảy ra một suy nghĩ.

Chẳng lẽ Sở Cuồng Nhân đang hư trương thanh thế?

Giả vờ bình tĩnh, thật ra hắn cũng không dám chắc Mộ Dung Hiên sẽ thắng, nhưng dựa theo tác phong làm việc của hắn, không thể trực tiếp biểu lộ ra như vậy?

Thậm chí dùng phương thức đánh cược để che dấu nội tâm bất an của mình, hắn cảm thấy mình sẽ bị hù dọa, không dám đánh cược với hắn...

Lệnh Hồ gia chủ nghĩ tới rất nhiều thứ, sau đó nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Sở Cuồng Nhân, càng cảm thấy mình nghĩ đúng.

Nếu Sở Cuồng Nhân thật sự cảm thấy Mộ Dung Hiên có thể thắng, vậy hiện tại hắn phải biểu hiện ra bất an, lừa gạt mình mắc lừa, đánh cược với hắn mới đúng, nhưng hắn lại bình tĩnh như vậy, nói rõ trong lòng hắn bất an, lại ra vẻ thong dong, dọa lùi mình, để mình không dám đánh cược...

Thật đáng khen cho một tên Sở Cuồng Nhân tâm cơ thâm trầm a!

Mà lúc này Sở Cuồng Nhân căn bản không biết Lệnh Hồ gia chủ đang tiến hành một trận bổ não.

Hắn chỉ thấy Lệnh Hồ gia chủ cười ha ha một tiếng, nói: “Sở Cuồng Nhân, ngươi thật sự cho rằng ta sợ sao? Ta đánh cược với ngươi!”

“Nhưng mà, nếu Mộ Dung Hiên thua, ta không muốn Linh thạch gì cả, chỉ muốn Côn Ngô Kiếm bên hông kia của ngươi thôi.”

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân nhíu mày một cái, “Một trăm triệu Linh thạch liền muốn Côn Ngô Kiếm của ta, da mặt này của ngươi cũng đủ dày a.”

Phải biết, Côn Ngô Kiếm dung hợp kiếm hồn, nắm giữ linh trí hoàn chỉnh, tương lai tấn cấp thành Đế binh dường như là chuyện ván đã đóng thuyền.

Đừng nói một trăm triệu linh thạch, đến một tỷ Linh thạch cũng không đổi được.

“Thế nào, không dám sao?”

“Không có gì không dám, cứ quyết định như vậy đi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Nghe hắn nói vậy, Côn Ngô Kiếm run nhẹ lên, giống như bất mãn chuyện Sở Cuồng Nhân xem nó thành tiền đánh cược vậy.

“Yên tâm, ông ta không thắng được.”

Sở Cuồng Nhân đặt tay lên chuôi kiếm, trấn an một hồi.

So sánh với vẻ thong dong của hắn, trong lòng Lệnh Hồ gia chủ lại thấp thỏm.

Sở Cuồng Nhân đáp ứng dứt khoát như thế, chẳng lẽ hắn thật sự khẳng định Mộ Dung Hiên có thể thắng, suy đoán lúc trước của ông ta là sai sao?

“Ta cũng muốn đánh cược với Sở đạo hữu một phen.”

Lúc này, trong hư không truyền tới một giọng nói.

Là một lão giả mặc áo bào trắng nói chuyện.

Mọi người nhìn về phía ông ta.

Lão giả này họ Hồng, là cung chủ Thiên Vương cung.

“Ha, Thiên Vương cung cũng tới tham gia náo nhiệt sao, có vẻ như ta và các ngươi chưa từng gặp nhau đi.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“A, ta chỉ đơn thuần thích đánh bạc mà thôi, nghe thấy có người muốn đánh cược, ta không kìm lòng được, xin Sở đạo hữu thứ lỗi.”

Thiên Vương cung chủ cười nhạt nói.

“Không sao, Hồng cung chủ đã có nhã hứng này, ta cũng không tiện cự tuyệt, không biết Hồng cung chủ muốn đánh cược cái gì?”

“Cũng như trước, đánh cược Mộ Dung Hiên có thể chiến thắng hay không, nếu hắn thua, ta muốn con chim nhỏ trên vai Sở đạo hữu kia.”

Nghe đến nơi này, mọi người không khỏi nhìn về phía Tiểu Hồng trên vai Sở Cuồng Nhân, có chút hiếu kỳ vì sao Thiên Vương cung lại muốn con chim này.

Sau đó, có người nghĩ tới điều gì, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

“Chẳng lẽ đây, đây là Thần Hoàng? !”

Lời vừa nói ra, mọi người xôn xao.

Có lời đồn nói rằng Sở Cuồng Nhân được Thần Hoàng nhận chủ, hơn nữa, con chim được Thiên Vương cung xem trọng đương nhiên không phải tầm thường, tám chín phần mười chính là Thần Hoàng.

“Muốn cược Thần Hoàng? Ngươi có tư cách đó sao?”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

“Một tỷ thượng phẩm Linh thạch cộng thêm hai kiện Thánh Khí!”

Thiên Vương cung chủ khuất khẩu kinh người nói.

So với Lệnh Hồ gia chủ, tiền đánh bạc của ông ta còn lớn hơn.

Nếu một đạo thống Thánh Nhân phải lập tức xuất ra một tỷ cân linh thạch và hai kiện Thánh Khí, tuyệt đối sẽ thương cân động cốt.

Cũng chỉ có đạo thống Thánh Nhân đỉnh phong như Thiên Vương cung mới dám đánh cược như thế, đổi lại là đạo thống Thánh Nhân khác, cho dù chỉ xuất ra một nửa số lượng này, bọn họ cũng phải suy nghĩ nhiều lần.

“Không đủ, như thế vẫn chưa đủ, ta còn muốn tất cả tu hành pháp trong Thiên Vương cung mở ra vô điều kiện cho ta, ngươi có đáp ứng không?”

“Được!” Thiên Vương cung chủ cắn răng, một lời đáp ứng.

“Rất tốt, còn ai muốn đánh cược với ta nữa không?”

Các đạo thống Thánh Nhân còn lại hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ nhìn thoáng qua Mộ Dung Hiên, Lý Ẩn trên sân thi đấu, thấy Thiên Vương cung chủ cũng dám đánh cược với Sở Cuồng Nhân, nghĩ rằng đã có nắm chắc không nhỏ.

“Ta dùng ba trăm triệu thượng phẩm Linh thạch đánh cược với Sở đạo hữu, nếu Mộ Dung Hiên thua, ta muốn Thánh Nhân pháp của Huyền Thiên tông, cũng không muốn nhiều, mặc ta lựa chọn ba môn là được.” Chưởng môn của Cực Ý Đạo Môn nói.

Ông ta có lòng tin rất lớn đối với Lý Ẩn, thân thể Hắc Hoàng Bất Phôi đáng sợ thế nào, ông ta cũng biết đến, chắc chắc Mộ Dung Hiên không thắng được!

“Cược.” Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

“Ta cũng tới, nếu Mộ Dung Hiên thắng, Bá Thể Thánh tộc ta cho ngươi hai trăm triệu thượng phẩm Linh thạch, thua, ta muốn Thận Lâu của ngươi!”

“Hai trăm triệu không đủ, ta muốn năm trăm triệu!”

“Được!” Bá Thể tộc trưởng cắn răng nói.

"Nếu tất cả mọi người đã có nhã hứng như thế, vậy tộc Lôi Chuẩn ta cũng tới tham gia náo nhiệt, nếu Mộ Dung Hiên thua, ta muốn một trăm triệu thượng phẩm Linh thạch của Huyền Thiên tông, trái lại, tộc Lôi Chuẩn ta mất ngươi một trăm triệu thượng phẩm Linh thạch."

"Được."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

"Ha ha, Sở chưởng môn thật khí phách, vậy ta cũng đến tham gia náo nhiệt, ta cũng giống như tộc Lôi Chuẩn tộc đánh cược một trăm triệu thượng phẩm Linh thạch."

"Không bằng ta cũng tham gia một chút."

Tất cả thiên kiêu của các đạo thống nhìn Sở Cuồng Nhân và đám chưởng môn đặt cược kinh thiên, không khỏi nuốt một ngụm nước miếng.

Điên rồi, điên rồi...

Sở Cuồng Nhân nhất định là điên rồi!

Chương 293: Mộ Dung Hiên thắng, mấy vị giao tiền đánh cược đi, kiếm bội rồi

Điên rồi, điên rồi!

Sở Cuồng Nhân điên rồi!

Một đám thiên kiêu của các đạo thống nhìn Sở Cuồng Nhân lập xuống canh bạc kinh thiên với chưởng môn nhà mình, không khỏi chấn kinh đến trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ không thể tin được, tại sao Sở Cuồng Nhân lại dám làm thế nào? !

Hiện trường có hai mươi tư đạo thống Thánh Nhân, tất cả có mười lăm đạo thống đánh bạc với Sở Cuồng Nhân!

Hơn một nửa đạo thống Thánh Nhân đều muốn nhân cơ hội này chèn ép Huyền Thiên tông, hoặc là nói chèn ép Sở Cuồng Nhân!

Bởi vì Huyền Thiên tông cường thế đã khiến bọn họ cảm thấy uy hiếp.

“Trời ơi, nếu Huyền Thiên tông thua, chỉ sợ sẽ không phải thương cân động cốt, mà trực tiếp bị trọng thương đi!”

“Quá điên cuồng, Sở Cuồng Nhân quá điên cuồng.”

“Hắn lấy lực lượng ở đâu ra vậy!”

Lúc này, một trong ba trọng tài, Thái Thú mười ba đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, cười nhạt nói: “Ta cũng muốn đánh cược với Sở đạo hữu một lần.”

“Ha, trọng tài cũng muốn đánh cược à?”

“A, ta lấy danh nghĩa cá nhân đánh cược một trăm triệu thượng phẩm linh thạch với Sở đạo hữu, thế nào?” Thái Thú mười ba cười nhạt nói.

Ông ta cảm thấy, Mộ Dung Hiên chắc chắn sẽ thất bại, ông ta không có lý do gì mà buông tha cơ hội phát tài này.

Một trăm triệu thượng phẩm Linh thạch này dường như là toàn bộ tài sản những năm gần đây của ông ta, nhưng ông ta cảm thấy, bản thân thắng chắc!

Ông ta đã xem qua một chút ghi chép liên quan đến thân thể Hắc Hoàng Bất Phôi, biết pháp môn này cường đại, căn bản không thể bị Mộ Dung Hiên đánh bại.

“Được.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

“Được.” Sắc mặt Thái Thú mười ba vui vẻ, ông ta trở lại trên ghế trọng tài, Thái Thú mười một, mười hai nhìn ông ta có chút không vui.

“Thái Thú mười ba, ngươi thân là trọng tài, lại làm việc như vậy, sợ rằng sẽ bị người ta lên án, ngươi quá lỗ mãng.”

Thái Thú mười một nói.

“Không sao, ta dùng danh nghĩa cá nhân đi đánh cược, cũng không xung đột với việc ta làm trọng tài.”

Hai vị Thái Thú cau mày, cũng không tiện nói thêm cái gì.

Tất cả mọi người nhìn tình huống giao đấu trong sân.

Hiện tại, cuộc tỷ thí này không chỉ là chuyện của hai người Mộ Dung Hiên, Lý Ẩn, mà liên quan đến tiền đánh bạc kinh thiên của hơn mười đạo thống.

Cũng may hai bên vẫn luôn chiến đấu với nhau, căn bản không biết chuyện đánh cược, nếu không, không biết sẽ hoảng sợ thành dáng vẻ gì nữa.

Trên đài quan chiến.

So với Sở Cuồng Nhân bình tĩnh thong dong, đám người Tần Vô Song, Quân Di bọn lại tâm thần bất định, nhìn chằm chằm đài thi đấu.

“Mộ Dung Hiên Mộ Dung Hiên, ngươi phải thắng đó.”

Quân Di chắp tay trước ngực giống như đang cầu khẩn.

Sở Cuồng Nhân buồn cười nói: “Có cần khẩn trương như vậy không?”

“Chưởng môn của ta ơi, ngươi có biết vừa rồi ngươi vừa đánh cược với đám đạo thống này bao nhiêu thứ không? Không nói đến Côn Ngô Kiếm, Thần Hoàng, Thận Lâu, và Thánh Nhân pháp, chỉ thượng phẩm Linh thạch đã có hai tỷ rồi!”

Quân Di dựng thẳng hai ngón tay lên, run rẩy nói ra, nàng không dám tưởng tượng nếu thua, Huyền Thiên tông sẽ loạn như thế nào.

“Mới hai tỷ mà thôi.”

“Mà thôi...”

Mấy người Quân Di trừng lớn mắt nhìn Sở Cuồng Nhân.

Mà thôi?

Bọn họ chỉ nghe thấy con số này đã bị dọa đến chân run rẩy, dáng vẻ của chưởng môn lại bình chân như vại, không thèm quan tâm như thế?

Thật không hổ là chưởng môn.

Mấy người không biết làm sao liếc nhau một cái, chỉ có thể cầu nguyện Mộ Dung Hiên có thể thắng cuộc tỷ thí này.

Cách đó không xa, các đại chưởng môn đánh cược với Sở Cuồng Nhân cũng đang thảo luận với nhau, Lệnh Hồ gia chủ hỏi chưởng môn Cực ý Đạo Môn: “Đạo hữu, Lý Ẩn là đệ tử của các ngươi, ngươi cảm thấy hắn có thể thắng không?”

“Có thể!”

Chưởng môn của Cực Ý Đạo Môn cười nói: “Thân thể Hắc Hoàng Bất Phôi là một môn Thánh Vương pháp vô cùng kinh khủng, một khi thi triển, ngay cả tồn tại cao hơn Lý Ẩn một đại cảnh giới cũng không thể đánh vỡ!”

“Không sai.”

Thiên Vương cung chủ cũng gật nhẹ đầu, “Ta đã nhìn thấy ghi chép liên quan đến môn Thánh Vương pháp này trên điển tịch, dựa vào tu vi bây giờ của Mộ Dung Hiên, thậm chí tu vi của hắn ta cao hơn một đại cảnh giới nữa cũng không thể thắng được thân thể Hắc Hoàng Bất Phôi!”

Đây cũng là nguyên nhân ông ta dám đánh cược với Sở Cuồng Nhân.

Nghe được lời này của hai người, một đám chưởng môn hoàn toàn thả lỏng.

“Nói như vậy, lần này Huyền Thiên tông thảm rồi.”

“Ha ha, ta đã không kịp chờ đợi muốn nhìn dáng vẻ Sở Cuồng Nhân ăn quả đắng.”

“Cứng quá dễ gãy, Sở Cuồng Nhân là thiên kiêu tuyệt thế không sai, chỉ đáng tiếc làm việc quá ngông cuồng, phải chèn ép mới được.”

“Đúng vậy.”

Trên đài thi đấu.

Mộ Dung Hiên và Lý Ẩn khí thế hừng hực tỷ thí với nhau.

Lý Ẩn dựa vào thân thể Hắc Hoàng Bất Phôi của mình, ngăn cản kiếm khí của Mộ Dung Hiên bên ngoài cơ thể, căn bản không có cách nào khiến hắn ta bị thương.

Ngược lại, mỗi lần hắn ta công kích đều khiến Mộ Dung Hiên phải hết sức ngăn cản, trong lúc nhất thời, Lý Ẩn đã chế trụ Mộ Dung Hiên.

“Ha ha, sự phách lối lúc trước của ngươi đâu rồi!”

“Không phải nói muốn đánh bại ta sao? Hiện tại ngăn chặn mấy quyền của ta lại phải cố hết sức như thế, kiếm khí của ngươi đâu, tiếp tục dùng đi chứ!”

Lý Ẩn cười ha ha, không ngừng khua tay ra quyền.

Mặc dù nhìn quanMộ Dung Hiên có chút chật vật, nhưng chú ý nhìn sẽ phát hiện ánh mắt của hắn rất bình tĩnh, không có bối rối chút nào.

“Bại cho ta!”

Lý Ẩn đánh ra một quyền, đạo vận cuồng bạo trong nháy mắt bạo phát, đột nhiên đánh bay Mộ Dung Hiên ra ngoài mấy trăm trượng.

Mộ Dung Hiên phun ra một ngụm máu, nhưng vẫn đứng thẳng như cũ.

“Xem ngươi có thể chống đỡ bao lâu!”

Lý Ẩn quyết định sử dụng công kích mạnh nhất.

Hắn ta nhấc tay hướng lên trời, linh khí bốn phía hội tụ trong lòng bàn tay hắn ta, thời gian dần trôi qua, đã hình thành một cái trường mâu đen nhánh, một cỗ khí tức đạo vận hủy diệt từ đó lan tràn ra, vô cùng doạ người.

“Hắc Thiên Thần Mâu! !”

Lý Ẩn hét lớn một tiếng, đây là môn pháp công kích phối hợp với thân thể Hắc Hoàng Bất Phôi, cũng là sát chiêu mạnh nhất của Lý Ẩn, hắn ta cực ít vận dụng.

Mà lúc này Mộ Dung Hiên vốn đang chật vật lại lộ ra nụ cười.

“Ta chính là đang chờ chiêu này của ngươi!” Bóng người Mộ Dung Hiên lóe lên, vừa sải bước ra, lập tức thi triển một loại pháp thân cực nhanh, chớp mắt vượt qua mấy trăm trượng, đưa tay chém về phía dưới nách Lý Ẩn.

Keng một tiếng, tia lửa bắn ra!

Thân thể Hắc Hoàng Bất Phôi vốn không thể phá vỡ, dưới một kiếm này lại xuất hiện từng đạo vết rách, lập tức tán loạn! !

Ngay cả sát chiêu mạnh nhất của Lý Ẩn cũng bị phản phệ do thân thể Hắc Hoàng Bất Phôi bị phá hỏng, không cách nào hình thành được.

Trong nháy mắt, cục thế đảo ngược!

“Người bại chính là ngươi!”

Mộ Dung Hiên chém ra một kiếm, kiếm khí dồi dào bao phủ Lý Ẩn, nhất thời khiến thân thể Hắc Hoàng Bất Phôi của hắn ta bị trọng thương.

Dưới một kiếm này, khí tức của Lý Ẩn lập tức tan rã, ngã xuống đất không dậy nổi.

Hắn ta không thể tin được nhìn Mộ Dung Hiên, “Ngươi, làm sao lại tìm được điểm yếu của ta? !”

“Ta cũng không biết, nhưng có người nói cho ta biết.”

Mộ Dung Hiên cười nhạt nói.

Người hắn nói đến đương nhiên là Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân đã sớm đưa tin tức cặn kẽ của các thiên kiêu ở đây cho đám người Mộ Dung Hiên xem, đương nhiên trong đó cũng bao gồm nhược điểm của Lý Ẩn.

Mộ Dung Hiên nhìn như ở thế yếu, nhưng tất cả đều nằm trong tính toán của hắn, đợi đến khi Lý Ẩn lộ ra sơ hở, dùng một kích đánh tan!

“Không có khả năng, làm sao thân thể Hắc Hoàng Bất Phôi lại có điểm yếu chứ? !” Thiên Vương cung chủ lớn tiếng nói.

Trên mặt chưởng môn Cực Ý Đạo Môn cũng tràn đầy chấn kinh.

“A, thân thể Hắc Hoàng Bất Phôi hoàn chỉnh đương nhiên không có điểm yếu, nhưng Lý Ẩn chỉ tu luyện bản tàn khuyết, cho nên lúc hắn sử dụng Hắc Thiên Thần Mâu, sẽ xuất hiện điểm yếu này.”

Lúc này Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau đó, hắn nhìn đám người Thiên Vương cung chủ, khóe miệng hơi vểnh lên, ôn hòa cười nói: “Mấy vị, giao tiền đánh bạc ra đi.”

Phía sau hắn, hai mắt các Đạo Tử Tần Vô Song, Quân Di phát sáng nhìn chằm chằm đám người Thiên Vương cung chủ, Lệnh Hồ gia chủ.

Lúc này trong đầu bọn họ chỉ có một suy nghĩ...

Kiếm bội rồi!

Chương 294: Bốn tỷ năm trăm triệu, có chơi có chịu, thiên kinh địa nghĩa

Thân thể Hắc Hoàng Bất Phôi của Lý Ẩn có sơ hở, đây là chuyện

Sở Cuồng Nhân đã sớm biết, hắn cũng sớm nói cho đám người Mộ Dung Hiên rồi.

Đây cũng là nguyên nhân hắn dám triển khai lần đánh cược kinh thiên này.

Trong phân tích của Động Tất Chi Nhãn, tỷ lệ thắng của Mộ Dung Hiên cao đến chín mươi chín phần trăm, hắn không có lý do gì từ bỏ cơ hội vơ vét lần này.

“Không thể nào, cho dù Lý Ẩn chỉ tu luyện thân thể Hắc Hoàng Bất Phôi tàn khuyết, vậy tại sao ngươi biết được? !”

Thiên Vương cung chủ lớn tiếng nói.

“Chuyện này ngươi không cần biết.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, mặc cho đám người Thiên Vương cung chủ nghĩ nát óc cũng không biết Sở Cuồng Nhân có một loại thần thông tên là Động Tất Chi Nhãn.

“Triệu chưởng môn, Hắc Hoàng Bất Phôi của Lý Ẩn có sơ hở, vì sao ngươi không nói cho chúng ta biết!” Có người chất vấn chưởng môn Cực Ý Đạo Môn.

Lý Ẩn chính là đệ tử của Cực Ý Đạo Môn.

Chưởng môn Cực Ý Đạo Môn nghe vậy cũng nổi nóng, “Làm sao ta biết được! Ngươi suy nghĩ lại một chút đi, nếu ngươi biết có sơ hở như vậy, ngươi sẽ tùy tiện nói cho người khác biết sao?”

Người bị chất vấn lập tức á khẩu không trả lời được.

Đúng vậy, sơ hở này, đến người thân cận nhất cũng phải giữ bí mật, làm sao có thể tùy tiện nói cho người khác biết được.

“Rốt cuộc tại sao Sở Cuồng Nhân lại biết chuyện này?”

Vẫn có người nghi hoặc không hiểu.

Nhưng lúc này bọn họ phải đối diện với một vấn đề.

Đó chính là số tiền đánh cược kinh thiên với Sở Cuồng Nhân!

“Đáng giận, đáng giận a!”

“Một trăm triệu thượng phẩm Linh thạch của ta cứ như vậy không còn.”

“Ngươi mới có một trăm triệu, ta còn đánh cược với tên gia hỏa này ba trăm triệu thượng phẩm Linh thạch đó, bây giờ không còn, ta còn đang đau lòng đây.”

Vẻ mặt đám chưởng môn đạo thống hối hận, đau lòng đến nhỏ máu.

Nhất là Thiên Vương cung chủ.

Ông ta và Sở Cuồng Nhân đánh cược lớn nhất, vì muốn đạt được Thần Hoàng, ông ta đã trực tiếp đánh cược một tỷ thượng phẩm linh thạch, hai thanh Thánh Khí, thậm chí còn hứa hẹn với đối phương, mở ra tất cả tu hành pháp của Thiên Vương cung cho đối phương!

Nếu phải thực hiện…

Thiên Vương cung chủ cảm thấy mình có chút chóng mặt.

Quá kinh khủng.

Thật sự quá kinh khủng.

Những đạo thống Thánh Nhân không đánh cược với Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng thở ra, vô cùng may mắn vì mình không dính vào.

Sở Cuồng Nhân quá tà môn.

Trong tình huống tất cả mọi người không coi trọng Mộ Dung Hiên, hắn lại cùng các đạo thống đánh cược kinh thiên, càng quan trọng hơn là, hắn lại thắng!

Trên ghế trọng tài, sắc mặt Thái Thú mời ba trở nên vô cùng trắng bệch, ông ta và Sở Cuồng Nhân đánh cược một trăm triệu thượng phẩm linh thạch, phải biết, đây chính là tất cả tích góp những năm này của ông ta!

Bây giờ, ông ta phải đưa toàn bộ cho Sở Cuồng Nhân!

Chuyện này khiến ông ta làm sao mà chịu được!

“Đáng chết, đáng chết, tại sao Lý Ẩn lại thua chứ? Tại sao hắn lại thua? !” Thái Thú mười ba tức giận đên co rút cơ mặt.

Hai vị Thái Thú còn lại lắc đầu, không nói gì thêm.

Chỉ là gieo gió gặt bão thôi.

Đồng thời, trong lòng bọn họ cũng đang rung động.

Lần này Sở Cuồng Nhân kiếm bội rồi! !

“Phát tài, phát tài rồi, lần này Sở Cuồng Nhân phát tài to rồi.”

“Chỉ Thiên Vương cung đã cược một tỷ thượng phẩm linh thạch với hắn, cộng thêm các đạo thống khác, cũng phải vài tỷ a.”

Tất cả mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt ước ao ghen tị.

“Các ngươi phải đưa bao nhiêu nhỉ?”

Sở Cuồng Nhân cười mà như không cười nhìn đám người Thiên Vương cung chủ.

“Tổng cộng là bốn tỷ năm trăm triệu thượng phẩm Linh thạch!”

Lúc này, Quân Di đứng sau lưng Sở Cuồng Nhân, hai mắt tỏa sáng nói.

Lúc Sở Cuồng Nhân và một đám đạo thống đánh cược, nàng đã yên lặng nhớ kĩ tất cả số lượng.

Sở Cuồng Nhân tán dương nhìn đối phương, sau đó nhìn mọi người thản nhiên nói: “Còn không giao linh thạch ra, muốn ta tự mình đi lấy sao?”

“Sở chưởng môn, tạm thời chúng ta chưa thể lấy ra một trăm triệu thượng phẩm linh thạch đã đánh cược với ngươi, trong này có năm mươi triệu thượng phẩm linh thạch thôi, số còn lại, có thể ghi giấy nợ không?” Một vị chưởng môn đạo thống mặt dày nói.

“Cũng được.” Sở Cuồng Nhân gật đầu.

“Chưởng môn, ta giúp ngươi ghi lại nha.”

Quân Di trực tiếp lấy giấy bút ra, hưng phấn nói.

“Được.”

Các đạo thống khác cũng thực hiện theo đánh cược, nhưng tiền đánh cược quá lớn, trên người bọn họ không mang theo nhiều linh thạch như vậy, chỉ có thể giao trước một phần, còn lại chỉ có thể viết giấy nợ.

Sắc mặt đám chưởng môn đạo thống này vô cùng khó coi, nhất là Thiên Vương cung chủ, Bá Thể tộc trưởng, lúc viết giấy nợ, tay cũng run rẩy.

Lần này, bọn họ thua thiệt lớn!

“Chư vị, ta hi vọng trong một tháng, Huyền Thiên tông có thể cầm được số linh thạch còn lại, nếu không, ta nghĩ các ngươi cũng không hi vọng ta tự mình đến nhà bái phỏng đâu nhỉ?” Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nghe thấy hắn nói vậy, mọi người không tự chủ được rùng mình một cái?

Sở Cuồng Nhân đến nhà bái phỏng?

Đây là chuyện mà các đạo thống Thánh Nhân sợ nhất.

Chuyện của Mộ Dung gia, Thương tộc vẫn còn đó.

“Chưởng môn, còn người chưa giao linh thạch.”

Quân Di đang kiểm kê lại số lượng linh thạch, bỗng nhiên mở miệng nói.

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lướt qua một vệt hàn quang, ánh mắt đảo qua một đám đạo thống, “Ha, chẳng lẽ còn người muốn quịt nợ sao, không biết là ai, có thể đứng ra để ta mở mang kiến thức một chút không?”

“Chưởng môn, là Thái Thú mười ba.”

Quân Di chỉ Thái Thú mười ba ngồi trên ghế trọng tài nói.

“Cho dù là trọng tài, muốn quỵt nợ cũng không được.” Bóng dáng Sở Cuồng Nhân hóa thành một đạo lưu quang, đi đến trước ghế trọng tài.

Thái Thú mười ba nhìn thấy hắn, không khỏi giật nảy mình, sau đó nghiêm mặt cười nói: “Sở đạo hữu, ngươi xem, ta là trọng tài, vốn không nên tham dự vào việc này, ngươi xem có thể…”

“Không thể!”

Sở Cuồng Nhân trực tiếp ngắt lời đối phương, “Vừa rồi Thái Thú mười ba nói, muốn dùng danh nghĩa cá nhân đánh cược với ta, làm sao, bây giờ nói mình là trọng tài, muốn quỵt nợ sao?”

“Sở đạo hữu, ngươi đã thắng nhiều như vậy, thêm ta cũng không nhiều, bớt ta cũng không it, ngươi thật sự muốn làm tuyệt tình như vậy sao?”

Thái Thú mười ba thu liễm nụ cười, trầm giọng nói.

Tốn nhiều năm như vậy ông ta mới góp nhặt được số linh thạch này, nếu ông ta cứ như vậy đưa cho Sở Cuồng Nhân, thật sự là không cam tâm.

“A, không cho cũng được, dùng mạng đổi là được.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi dám!”

“Ngươi nhìn xem ta có dám không? !”

Lời nói rơi xuống, một cỗ kiếm chi đạo vận vô cùng lạnh lẽo lập tức bao phủ toàn bộ ghế trọng tài, không khí bốn phía như hóa thành lợi kiếm, bất cứ lúc nào cũng có thể băm thây Thái Thú mười ba!

Thái Thú mười một và mười hai bị dọa đứng lên, lúc này Thái Thú mười ba mới nhớ tới Sở Cuồng Nhân là hạng người gì.

Đây chính là một kẻ điên không biết nói lý!

Có thể xông đến đạo thống Thánh Nhân, có thể chém Thánh Nhân!

Còn có chuyện gì mà hắn không dám làm chứ?

Thái Thú mười ba chỉ là một tên Vô Thượng Chí Tôn mà thôi, cho dù đệ nhất thành có Thánh Nhân tọa trấn, nhưng Thánh Nhân sẽ vì ông ta mà liều chết với Sở Cuồng Nhân sao?

Chắc chắn là sẽ không.

“Cho, cho ngươi!”

Thái Thú mười ba vô cùng đau lòng lấy Càn Khôn giới xuống.

Sở Cuồng Nhân dùng linh niệm quét qua, thản nhiên nói: “Chỉ có tám mươi triệu linh thạch, còn hai mươi triệu nữa, trong vòng một tháng, xin Thái Thú đưa đến Huyền Thiên tông ta.”

“Sở Cuồng Nhân, ngươi, ngươi…” Thái Thú mười ba tức giận đến toàn thân run rẩy, nhưng lại không dám nói nửa chữ không.

“Không cần ngươi ngươi cái gì, có chơi có chịu, thiên kinh địa nghĩa.” Sở Cuồng Nhân nói xong, quay người đi xuống khán đài.

Thái Thú mười một, mười hai thương hại nhìn thoáng qua Thái Thú mười hai.

Đối với Thái Thú mười ba coi tiền như mạng mà nói, chuyện hôm nay tuyệt đối là một đả kích vô cùng to lớn.

Nếu lúc này ông ta phát điên tại chỗ, bọn họ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Chương 295: Điểm số nghiền ép, bao hết

Tứ Hải lâu, có để người ta sống không

Sở Cuồng Nhân trở lại đài quan chiến, nhìn gương mặt Mộ Dung Hiên trắng bệch co quắp ngồi dưới đất, trên trán thấm ra mồ hôi lạnh.

“Hắn sao vậy, bị thương nặng à?”

Sở Cuồng Nhân không chút nghĩ ngợi, trực tiếp thi triển Xuân Phong Hóa Vũ Thuật đi qua, thương thế trên người Mộ Dung Hiên nhanh chóng phục hồi như cũ.

Nhưng toàn thân hắn ta vẫn nhũn ra, co quắp ngồi dưới đất như cũ.

“Chưởng môn, hắn bị dọa sợ đó.”

Quân Di ở bên cạnh buồn cười nói.

“Bị dọa sợ?”

“Đúng vậy.”

Sau khi Mộ Dung Hiên đánh bại Lý Ẩn, vừa trở về đã nghe thấy chuyện Sở Cuồng Nhân đánh cược với mười lăm đạo thống Thánh Nhân.

Chuyện này lập tức dọa hắn ta đến mất hồn, hắn ta không dám tưởng tượng nếu mình thua, Huyền Thiên tông sẽ tổn thất bao nhiêu?

Như vậy chẳng phải hắn ta sẽ trở thành tội nhân thiên cổ của Huyền Thiên sao? !

Vừa nghĩ tới chuyện này, hắn ta đã cảm thấy không thể đứng vững được.

“Chưởng môn, ngươi đánh bạc cũng thật can đảm, nếu ta thua thì phải làm sao, cái mạng này của ta không có giá trị bằng nhiều linh thạch như vậy đâu.”

Mộ Dung Hiên khóc không ra nước mắt nói.

“Vậy ngươi thua à?”

“Không phải.”

“Vậy sao lại không được đánh cược?” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Phần tín nhiệm này khiến trái tim Mộ Dung Hiên nặng trĩu, hắn ta muốn khóc lên, muốn xông tới ôm Sở Cuồng Nhân một cái.

Sở Cuồng Nhân một chân đá văng hắn ta, “Hôm nay thắng không ít, sau khi trở về, muốn ăn chơi thế nào cũng được, ta tính tiền.”

“Chưởng môn uy vũ!”

Mọi người vô cùng hưng phấn.

“Chưởng môn, ngươi xem, nói thế nào chuyện đánh cược này cũng liên quan đến ta, ta có được phân một chút không?” Mộ Dung Hiên nói.

“Không được.”

“Đừng nha, hưởng môn, một chút xíu thôi.”

Nhìn người của Huyền Thiên tông vui đùa ầm ĩ, cơ mặt đám người của các đạo thống khác đều run rẩy, nhưng không làm gì được bọn họ.

Trên ghế trọng tài, tâm trạng của Thái Thú mười ba đã không còn đặt trên đài thi đấu, Thái Thú mười hai lên tiếng nói thay ông ta: “Bởi vì tổ Đinh chỉ còn lại hai tuyển thủ của Huyền Thiên tông tiến vào vòng trong, cho nên Huyền Thiên tông tự động được cộng thêm mười điểm nữa!”

“Đến bây giờ, vòng tỷ thí thứ ba kết thúc, hiện tại ta xin công bố điểm số của các đạo thống, chư vị, mời xem.”

Thái Thú mười hai nói xong, trên không trung liền xuất hiện một màn sáng, phía trên liệt kê điểm số mà mỗi đạo thống đạt được ở mỗi vòng.

Trong đó, Huyền Thiên tông đạt được hai trăm ba mươi năm điểm, ưu thế tuyệt đối chiếm cứ vị trí thứ nhất, mà đứng ở vị trí thứ hai là Bá Thể Thánh tộc, được một trăm bốn mươi điểm, kém Huyền Thiên tông gần một trăm điểm!

“Trời ạ, Huyền Thiên tông quá trâu bò.”

“Đúng vậy, không ai có thể ngăn cản Huyền Thiên tông đi, lần tranh bá này, khẳng định là Huyền Thiên tông vô địch.”

“Ta cũng nghĩ vậy.”

“Quá mạnh.”

“Huyền Thiên tông vô địch! !”

Các đạo thống còn lại nhìn điểm số chênh lệch như vậy, cau mày, từ khi bắt đầu trận đấu đến bây giờ, mỗi vòng, Huyền Thiên tông đều giữ vị trí đứng đầu, nhất là tại vòng thứ hai, Lam Vũ dùng một địch trăm, lấy được một trăm năm mươi sáu điểm.

Hiện tại, điểm số của Huyền Thiên tông đã vượt xa các đạo thống còn lại, nếu còn tiếp tục như vậy, Huyền Thiên tông đoạt được vị trí vô địch lần tranh bá này, dường như là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Ba đạo thống Thiên Vương cung, Bá Thể Thánh tộc, Phong Vân sơn đều xếp vị trí đầu tiên trong các tổ nhỏ, giờ phút này sắc mặt rất không tốt.

Cũng đứng đầu mỗi tổ, nhưng biểu hiện của Huyền Thiên tông còn cường thế hơn bọn họ không biết gấp bao nhiêu lần, một đường hát vang tiến mạnh, thế như chẻ tre.

Mà sắc mặt các thành viên trong tổ Đinh đều đen sì, số điểm mà Huyền Thiên tông có được này là giẫm lên bọn họ có được.

“Chúng ta không thắng được Huyền Thiên tông, cho dù trong giai đoạn tiếp theo Huyền Thiên tông thất bại, điểm số của bọn họ vẫn có thể nghiền ép chúng ta.” Lệnh Hồ gia chủ âm trầm nói.

“Mặc dù không thắng được, nhưng nếu chật vật rút lui như vậy, không khỏi lộ ra chúng ta quá mức vô năng, nói thế nào cũng phải khiến Huyền Thiên tông chật vật một lần mới được!” Tộc chưởng tộc Lôi Chuẩn nhìn chằm chằm về phía Huyền Thiên tông nói.

Mấy đạo thống khác trong tổ Đinh đều có suy nghĩ như vậy.

Vòng thứ ba kết thúc.

Sở Cuồng Nhân dẫn mọi người rời đi.

Buổi tối, là một trận cuồng hỉ.

Sở Cuồng Nhân thắng được bốn tỷ năm trăm triệu thượng phẩm Linh thạch không chút nào keo kiệt, đi một chuyến tới Tứ Hải lâu.

“Lão bản, ta bao hết tửu lâu này của các ngươi.”

Sở Cuồng Nhân đi vào tửu lâu, ra vẻ giàu có nói với lão bản.

Nghe thấy hắn nói như vậy, chưởng quỹ tửu lâu lớn nhất Đệ nhất thành, Tứ Hải lâu không khỏi sửng sốt một chút.

Sau đó hắn ta cười nhạt nói: “Vị đạo hữu này nói giỡn, là tửu lâu lớn nhất Đệ nhất thành, muốn bao hết nơi này, một đêm ít nhất cũng phải một triệu thượng phẩm Linh thạch, hơn nữa trong tửu lâu chúng ta có không ít khách quý, để đạo hữu bao hết, những người khác sẽ bất mãn.”

“Cầm lấy đi.” Sở Cuồng Nhân trực tiếp ném một cái Càn Khôn giới ra, cười nhạt nói: “Trong này có năm triệu thượng phẩm Linh thạch, không đủ lại thêm, còn những những người khác, ngươi cứ nói là Sở Cuồng Nhân ta đặt hết là được.”

Chưởng quỹ tiếp nhận Càn Khôn giới, nhìn bên trong tràn đầy thượng phẩm Linh thạch, nuốt một ngụm nước miếng, nhiều thượng phẩm linh thạch như vậy, số lượng này còn hơn hai tháng buôn bán của Tứ Hải lâu.

Lại nghe thấy cái tên Sở Cuồng Nhân, chưởng quỹ càng chấn kinh đến trợn mắt há hốc mồm, ông trời ơi, lại là người này!

“Mời Sở đạo hữu vào bên trong, ta sẽ bảo những người khác rời đi, hôm nay, Tứ Hải lâu sẽ phục vụ các vị.” Chưởng quỹ nịnh nọt cười, cong người nghênh đón đám người Sở Cuồng Nhân tiến vào tửu lâu.

Mà đám người hầu trong tửu lâu cũng bắt đầu đi đuổi khách, mọi người đang ăn uống ngon lành lập tức bất mãn.

“Ai đó, kiêu ngạo như vậy, dám đặt bao hết?”

“Tứ Hải lâu sao vậy, lần trước có một vị chưởng môn đạo thống Thánh Nhân muốn bao hết mà không cho, sao lần này lại được?”

“Ta còn chưa ăn xong đâu.”

Đối mặt với bất mãn của mọi người, một chấp sự tiến lên phía trước nói: “Xin chư vị an tâm, vì thể hiện lòng áy náy của chúng ta, chúng ta sẽ miễn phí tiêu phí lần này cho chư vi, hoan nghênh chư vị lần sau lại quang lâm Tứ Hải lâu.”

“Vương chấp sự, người nào kiêu ngạo như vậy, dám bao toàn bộ?”

Một vị con cháu thế gia trong đệ nhất thành bất mãn nói.

Hắn ta cũng coi như là khách quen của Tứ Hải lâu, qua nhiều năm như vậy, hắn ta cũng chưa mấy lần nhìn thấy có người bao trọn Tứ Hải lâu.

“Là Sở chưởng môn của Huyền Thiên tông.”

Chấp sự cười nhạt nói.

Keng một tiếng.

Chén rượu trong tay vị con cháu thế gia kia trực tiếp rơi trên mặt đất, “Sở chưởng môn của Huyền Thiên tông, là Sở Cuồng Nhân? !”

“Đúng thế.”

“Thì ra là hắn, vậy coi như ta chưa hỏi cái gì, ta cáo từ trước.” Vị con cháu thế gia kia ngượng ngùng một cười nói.

Những người còn lại nghe thấy là Sở Cuồng Nhân đặt bao hết, lập tức không còn tức giận.

“Thì ra là Sở chưởng môn, Sở chưởng môn thật giàu có a!”

“Đúng vậy, không hổ là hưởng môn, nếu Sở chưởng môn đã có nhã hứng này, chúng ta cũng không nên quấy rầy, xin cáo từ trước.”

Sở Cuồng Nhân đặt bao hết, không ai dám có ý kiến.

Ngay cả người của gia tộc đứng đầu đệ nhất thành nghe được ba chữ Sở Cuồng Nhân cũng không dám càn rỡ.

Chuồn đi thôi…

Vương chấp sự đưa mọi người ra ngoài.

Bên ngoài tửu lâu, lại gặp mấy người đi tới.

Vương chấp sự đi lên nói: “Chư vị, ngại quá, hôm nay tửu lâu chúng ta đã được Sở chưởng môn đặt bao hết, không tiếp khách.”

“Sở chưởng môn nào phô trương phô trương lớn như vậy?”

Mấy người kia là thiên kiêu của các đạo thống.

Hôm nay bọn họ thất bại trong trận đấu, đang định đến Tứ Hải lâu mượn rượu giải sầu, không ngờ đã bị người ta đặt bao hết.

Lôi Minh Thiên không khỏi cau mày, vô cùng bất mãn.

Bên cạnh, trong lòng Phiêu Tuyết tiên tử hơi động, “Sở chưởng môn, là Sở chưởng môn của Huyền Thiên tông.”

“Đúng vậy.”

Trong lòng mấy vị thiên kiêu càng biệt khuất, ban ngày đấu thua người ta không nói, bây giờ muốn mượn rượu giải sầu, người ta lại bao hết tửu lâu rồi.

Có để người ta sống không đây? !

Chương 296: Phân đoạn cuối cùng của

vòng đấu loại, Huyết Nguyệt cổ trấn, năm đại biểu

“Móa, người của Huyền Thiên tông quá phách lối.”

“Đúng vậy, trong trận đấu phách lối, xong trận đấu càng phách lối, không được, nhất định phải nghĩ biện pháp khiến bọn họ đẹp mặt mới được.”

“Haiz, bây giờ Huyền Thiên tông cường thế như vậy, còn ai có năng lực khiến bọn họ phải ăn quả đắng đâu, chuyện này thực sự quá khó khăn.”

“Hừ, biện pháp vẫn phải có.”

Lúc này, trên mặt Lôi Minh Thiên lộ ra nụ cười âm lãnh.

Mọi người nhìn về phía hắn ta.

“Đi, chúng ta đi nơi khác nói chuyện.”

Lôi Minh Thiên từ tốn nói, sau đó mọi người rời Tứ Hải lâu.

“Haiz, cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ!” Vương chấp sự nhìn bóng lưng đám người Lôi Minh Thiên rời đi, lại nhìn thoáng qua đám người Huyền Thiên tông ở trong tửu lâu ăn uống linh đình, vô cùng vui vẻ, không khỏi thở dài một hơi.

Trong tửu lâu.

Các loại mỹ tửu, món ngon bày ra đầy bàn.

Đám người Mộ Dung Hiên đỏ bừng mặt, vô cùng thích thú.

“Đừng uống quá nhiều, ngày mai còn phải thi đấu đấy.” Nam Cung Hoàng nhìn mọi người, lo lắng nói.

“Ha ha, vui vẻ mà.” Mộ Dung Hiên để vò rượu xuống cười nói.

“Đúng vậy, hôm nay Nam Cung Hoàng rời đi sớm, không nhìn thấy sắc mặt đám chưởng môn kia, đen như đáy nồi vậy.”

Quân Di phụ họa một tiếng.

Nghe thấy vậy, Nam Cung Hoàng đúng là có chút hối hận, đánh cược kinh thiên như vậy, ngàn năm mới có một lần, vậy mà hắn ta lại bỏ qua? !

“Để bọn họ uống đi, ta có Giải Tửu Đan đây.”

Sở Cuồng Nhân cười nói với Nam Cung Hoàng.

“Chưởng môn đã lên tiếng rồi, uống cho ta.”

Mộ Dung Hiên cười to nói.

Nam Cung Hoàng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó hắn ta nói với Sở Cuồng Nhân: “Chưởng môn, ngày mai là vòng thứ tư của cuộc tranh đấu, chắc hẳn là thi đấu đoàn đội, cũng vòng cuối cùng của vòng loại.”

“Bây giờ điểm số của chúng ta đã rất cao rồi, mấy đạo thống còn lại trong tổ Đinh rơi vào tình huống này, vì vãn hồi mặt mũi, có thể sẽ làm ra một số hành động khác người.”

Nghe thấy lời nói của Nam Cung Hoàng, Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, “Chuyện này có thể đoán được, nhưng mà, càng như vậy càng có thể khảo nghiệm thành quả huấn luyện mấy tháng nay của các ngươi.”

“Cứ để bọn họ tới đi, chúng ta căn bản không sợ!”

Mộ Dung Hiên cười nói.

Trong mắt những người còn lại cũng lộ ra vẻ tự tin.

Bởi vì lần tranh bá này, bọn họ đã chuẩn bị rất nhiều, được Sở Cuồng Nhân huấn luyện, thậm chí còn tốt hơn nhiều lần bọn họ hiểm tử hoàn sinh.

Lần tranh bá này, bọn họ không thắng thì thật có lỗi với chính mình, càng thật xin lỗi với sự quan tâm mấy tháng nay của Sở

Cuồng Nhân.

“Chưởng môn, ngươi chờ xem, vì cảm ơn sự huấn luyện mấy tháng nay của ngươi, chúng ta sẽ giành lấy vị trí vô địch làm lễ vật cho ngươi!” Mộ Dung Hiên kiên định nói.

“Vậy ta sẽ chờ.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Bản thân hắn cũng không để ý vị trí vô địch gì đó, nhưng lần tranh bá này chính là một cơ hội tốt để đám người Mộ Dung Hiên, Nam Cung Hoàng ma luyện.

Nếu có thể đạt được vị trí vô địch, đây sẽ là sự cổ vũ to lớn đối với bọn họ, có lợi cho bọn họ dựng nên đạo tâm tiến bộ dũng mãnh!

Mà đột phá trên tâm cảnh này, sẽ vô cùng quan trọng đối với tu luyện sau này của bọn họ, còn quý giá hơn bất kì linh đan nào.

Đồng thời, đây cũng là uy hiếp cho các đại đạo thống khác, nhìn thấy Huyền Thiên tông cường thế như vậy, bọn họ vô cùng kiêng kị và bất mãn.

Người của Huyền Thiên tông quá cường thế, sẽ đả kích đạo tâm của các thiên kiêu khác, rất có thể khiến đạo tâm bọn họ lung lay, sinh ra ám ảnh trong lòng, nhẹ thì tu hành bị ngăn trở, nặng thì sẽ sinh sôi ra tâm ma!

…

Đệ nhất thành, trên đài giao đấu!

Các đại đạo thống vừa vào sân, trên khán đài cũng giống như mấy ngày trước, không còn chỗ ngồi, đông nghịt người.

Chỉ có một chút khác biệt chính là, phần lớn người xem trận thi đấu càng để ý đến Huyền Thiên tông hơn.

Bọn họ đều muốn nhìn xem, Huyền Thiên tông có thể tiếp tục cường thế, dùng vô địch tư thái đi đến cuối cùng trận tranh bá hay không!

“Đoán chừng trước khi bắt đầu cuộc tranh bá, không ai nghĩ Huyền Thiên tông có thể đi đến bước này, thật không thể tin được.”

“Đúng vậy, thế nhân chỉ biết Huyền Thiên tông có Sở Cuồng Nhân, rất ít chú ý những người khác, dần dà, mọi người sinh ra một loại ảo giác, cho rằng ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, những người còn lại trong Huyền Thiên tông đều không đáng nhắc tới!”

“Biểu hiện của Huyền Thiên tông đã cho tất cả mọi người một bàn tay a.”

“Nhìn đi, Huyền Thiên tông tới rồi.”

Theo Huyền Thiên tông vào sân, vô số người hô to tên Huyền Thiên tông.

Đám người Mộ Dung Hiên, Nam Cung Hoàng ngẩng đầu ưỡn ngực, thậm chí có người còn vẫy tay với vô số người xem chào hỏi, vô cùng đắc ý.

Các đạo thống khác nhìn thấy vậy, khóe miệng co giật.

Danh tiếng lần tranh bá này hoàn toàn bị Huyền Thiên tông đoạt mất rồi.

Trừ Huyền Thiên tông ra, các đạo thống khác đều biến thành vật làm nền.

Trên đài giao đấu.

Trên ghế trọng tài đã không thấy bóng dáng của Thái Thú mười ba nữa.

Đoán chừng hôm qua thua quá thảm, không còn tâm tình chủ trì cuộc so tài này, thay vào đó là Thái Thú mười hai giới thiệu cho mọi người.

“Vòng thứ tư của cuộc tranh bá, cũng chính là vòng loại cuối cùng, lần này là thi đấu đoàn đội, mỗi thành viên của mỗi tiểu tổ phái ra năm người, tất cả có ba mươi người.”

“Ba mươi người này sẽ bị truyền tống đến một nơi nào đó, tiến hành một trận hỗn chiến, đánh bại một người của một đạo thống, có thể nhận được mười điểm, mãi đến khi chỉ còn lại một đạo thống, vòng này mới coi như kết thúc, đạo thống nào có điểm số cao nhất sẽ tiến vào bán kết.”

Thái Thú mười hai nói xong, sau đó đưa tay vỗ vào hư không một cái, nhất thời một vòng sáng xuất hiện, trong đó có một cỗ không gian chi lực khuếch tán ra.

Hiển nhiên, trong vầng sáng này có kết nối một không gian khác.

Giống như bí cảnh mà Thánh Nhân xây dựng ra.

“Hiện tại mời các thành viên trong tổ Giáp phái người ra sân.”

Thái Thú mười hai nói.

Rất nhanh, sáu đạo thống Thánh Nhân của tổ Giáp đã phái người ra, mỗi người nhận một chiếc vòng tay từ Thái Thú mười hai.

Vòng tay này là một truyền tống khí.

Một khi xác nhận bản thân có nguy hiểm đến tính mạng, sử dụng vòng tay này, có thể truyền tống từ trong vòng sáng ra, đương nhiên, như vậy coi như đã thất bại.

Một đám thiên kiêu tiến vào vòng sáng.

Trên không trung đài thi đấu xuất hiện mười màn sáng.

Trong mỗi màn sáng là một trấn nhỏ, trong đêm tối, trên bầu trời chỉ có một mặt trăng máu lơ lửng.

Ánh trắng màu đỏ chiếu xuống trấn nhỏ, có vẻ hơi quỷ quyệt.

Đây cũng là bí cảnh, cổ trấn Huyết Nguyệt.

Các thiên kiêu tiến vào vòng sáng xuất hiện ở các nơi trong cổ trấn Huyết Nguyệt, bọn họ không phải tập trung truyền tống, mà tùy tiện được truyền tống đến một góc nào đó trong cổ trấn, phòng ngừa ngay từ lúc bắt đầu đã xuất hiện loạn đấu.

Nếu lập tức kết thúc như vậy, khán giả còn xem cái gì?

“Mau nhìn, người của Bá Thể Thánh tộc sắp gặp người của Dạ Xoa tộc rồi, nếu gặp, sẽ đánh nhau.”

Có người hoảng sợ nói.

Trong màn sáng, hai vị thiên kiêu khác đạo thống gặp nhau, sau đó bắt đầu đánh nhau, cuối cùng, một người bị đánh ngã xuống đất không dậy nổi.

Người thắng nhận được mười điểm.

Trận đấu của tổ Giáp kéo dài hơn nửa ngày, sau đó là tổ Ất, tổ Bính, cuối cùng đã đến lượt tổ Đinh mà mọi người vô cùng mong đợi.

Hoặc là nói, trong tổ Đinh có Huyền Thiên tông.

Trong cái nhìn của mọi người, người chiến thắng của tổ Đinh đã có thể xác định là Huyền Thiên tông, nhưng tất cả mọi người vẫn muốn xem Huyền Thiên tông sẽ có biểu hiện kinh người gì nữa.

Năm đại biểu của Huyền Thiên tông bước ra khỏi hàng, đi đến trước mặt vòng sáng, theo thứ tự là Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên, Quân Di, Kim Phi Yến, cuối cùng là... Lam Vũ!

Chương 297: Đạo thống liên thủ hợp kích Huyền Thiên tông, không thể nào, lại tới

“Mau nhìn, Thiếu Đế Lam Vũ ra sân!”

“Nàng cũng muốn tham gia trận chiến này, quá tốt rồi, lại có thể nhìn thấy tư thế chiến đấu hiên ngang của nữ thần của ta rồi.”

“Đánh rắm, kia rõ ràng là nữ thần của ta.”

“Ngoại trừ Lam Vũ, Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên, cũng không biết thực lực của hai nữ tử kia thế nào.”

Mọi người nghị luận ầm ĩ, vô cùng mong đợi biểu hiện của Huyền Thiên tông.

Trên đài quan chiến.

Tần Vô Song nói với Sở Cuồng Nhân: “Chưởng môn, ta có thể lý giải chuyện ngươi để Quân Di lên, nhưng vì sao lại để Kim Phi Yến lên, ta nói thật, thực lực của nàng còn không bằng ta đâu.”

“Vô Song, không để ngươi đi lên, ngươi bất mãn à?”

Sở Cuồng Nhân cười nói.

“Ta nào dám, chỉ ăn ngay nói thật thôi.”

“Nếu đơn đả độc đấu, Kim Phi Yến đúng là không phải đối thủ của ngươi, nhưng vòng này để nàng và Quân Di lên, còn thích hợp hơn ngươi.”

Tần Vô Song hơi kinh ngạc.

Hắn ta biết, xưa nay Sở Cuồng Nhân không nói không có căn cứ, nếu Sở Cuồng Nhân nói như vậy, vậy nhất định có lý do của hắn.

“Vậy ta sẽ rửa mắt mà nhìn.” Tần Vô Song cười nói.

Trên đài thi đấu.

Mọi người nhận vòng tay rồi tiến vào vòng sáng.

Rất nhanh.

Người của mấy đạo thống đã xuất hiện trong cổ trấn Huyết Nguyệt.

“Vầng trăng này nhìn thật tròn.”

Kim Phi Yến liếc nhìn vầng trăng máu trên bầu trời, ánh trăng màu đỏ quỷ quyệt kia khiến nàng không tự chủ được rùng mình một cái.

Nàng lấy một thanh kiếm ra.

Đó là một thanh trường kiếm hoa lệ màu đỏ.

Kim Phi Yến rót linh lực vào trong trường kiếm, chỉ thấy trường kiếm chấn động một cái, chuôi kiếm chuyển sang một hướng khác.

“Ha, ở nơi đó.”

Kim Phi Yến lao về phía chuôi kiếm chỉ.

Mà lúc này, tại một nơi khác trong cổ trấn Huyết Nguyệt, các thiên kiêu của các đạo thống cũng bắt đầu chuyển động.

Trên khán đài, khán giả đều đang nhìn màn sáng.

“Nhìn đi, có người sắp gặp nhau rồi, là thiêu kiêu của tộc Lôi Chuẩn và người của Bát Hoang cung, đoán chừng sẽ đánh nhau.”

Có người xem mong đợi nói.

Những người còn lại cũng bày ra dáng vẻ chuẩn bị xem kịch vui.

Nhưng trong màn sáng, thiên kiêu của tộc Lôi Chuẩn và Bát Hoang cung gặp nhau lại không đánh nhau, chỉ liếc nhau một cái, sau đó tụ tập cùng một chỗ, tiếp tục tìm kiếm trong cổ trấn Huyết Nguyệt.

Tình cảnh này, khiến không ít người xem hoảng hốt.

“Chuyện gì xảy ra vậy, tại sao bọn họ lại không đánh?”

“Còn đi cùng nhau nữa, giống như muốn hợp tác vậy.”

Không chỉ người của tộc Lôi Chuẩn tộc và Bát Hoang cung.

Mọi người còn chú ý tới, các thiên kiêu của mấy đạo thống khác gặp nhau cũng không xuất thủ, lại cùng nhau tìm kiếm gì đó trong cổ trấn.

Mọi người mộng.

Rốt cuộc tình huống này là như thế nào?

Bọn họ đến xem đánh nhau, không phải đến xem đám người kia tay cầm tay kết giao bằng hữu!

Dáng vẻ chung đụng hữu hảo của đám thiên kiêu tộc Lôi Chuẩn, Bát Hoang cung, Lệnh Hồ gia này là thế nào?

“Chờ một chút, không phải bọn họ muốn liên thủ đá người của Huyền Thiên tông ra trước chứ!”

Bỗng nhiên, có người phản ứng lại nói.

Lời vừa nói ra, mọi người xôn xao.

Bởi vì theo biểu hiện của những người này, tám chín phần mười chính là đang tính toán như vậy.

Huyền Thiên tông biểu hiện quá cường thế, hoàn toàn nghiền ép các đạo thống khác, những người này liên thủ đối phó bọn họ cũng không phải không được!

Nghĩ đến đây, vô số người mắng to vô sỉ.

“Móa nó, như vậy quá không biết xấu hổ đi.”

“Thiên kiêu của năm đạo thống liên thủ đối phó Huyền Thiên tông, ôi chao, có lầm hay không, chơi quá lớn rồi.”

“Đoán chừng lần này Huyền Thiên tông sẽ thất bại.”

“Nhưng nếu Huyền Thiên tông lại thắng, thì sẽ như thế nào? !”

Vô số người đang mắng to vô sỉ, đồng thời cũng vô cùng chờ mong, đến lúc này, Huyền Thiên tông đã dùng tư thái tuyệt đối cường đại chiếm hết ưu thế.

Không ít người cho rằng Huyền Thiên tông thắng chắc, nhưng bây giờ xuất hiện biến cố này, không biết thế cục sẽ phát triển như thế nào nữa, bọn họ đều muốn nhìn xem, trong tuyệt cảnh này, Huyền Thiên tông có thể sáng tạo kỳ tích hay không? !

“Ha ha, năm đối một, hai mươi lăm người đối chọi với năm người!”

“Đây chính là tác phong của các đạo thống Thánh Nhân khác sao? Thật khiến ta mở rộng tầm mắt a.” Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên ha ha cười nói.

Nhưng ai cũng nghe ra trào phúng trong lời này của hắn.

“Sở chưởng môn, đây chính là cây mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ!”

Lôi Chuẩn tộc trưởng cười lạnh nói.

“Sở chưởng môn, xin đừng tức giận, một trận đấu mà thôi.”

“Binh bất yếm trá, chỉ hợp chiêu mà thôi.”

“Sở chưởng môn, không phải thua không nổi chứ?”

Đám chưởng môn của các đạo thống Thánh Nhân khác cười nhạt nói, xem ra cũng ngầm chấp nhận hành động của các thiên kiêu nhà mình.

Mặc dù làm như vậy có chút vô sỉ, nhưng cuộc tranh bá này cũng không có quy định không cho các đạo thống liên hợp lại.

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, vô cùng mong đợi dáng vẻ tức tối của đối phương, nhưng sau đó, bọn họ không khỏi sững sờ.

Ngoại trừ lên tiếng trào phúng một đám đạo thống, từ đầu đến cuối, vẻ mặt của Sở Cuồng Nhân đều rất bình tĩnh, không hề tức giận.

Nhìn thấy vậy, đám chưởng môn đạo thống kia có cảm giác một quyền đánh lên bông, không chỗ thi lực.

“Tâm tính của Sở chưởng môn thật tốt, đến lúc này vẫn có thể bình chân như vại, hàm dưỡng này thật khiến người ta bội phục.”

Lệnh Hồ gia chủ âm dương quái khí nói.

Nói bóng gió, chính là Sở Cuồng Nhân đang giả vờ.

“Ta nói này, có dám đánh cược một lần nữa không?”

Lúc này, Sở Cuồng Nhân đột nhiên lên tiếng nói.

Mọi người nghe vậy sững sờ.

Không thể nào, lại tới? !

Lúc trước Sở Cuồng Nhân đã thắng bốn tỷ năm trăm triệu thượng phẩm linh thạch, bọn họ vẫn còn đang đau lòng đây.

Hiện tại, Sở Cuồng Nhân lại muốn tìm bọn họ đánh cược? !

Các chưởng môn hai mặt nhìn nhau, không biết có nên đáp ứng hay không.

Theo đạo lý mà nói, đối mặt với tuyệt cảnh này, Huyền Thiên tông không có cơ hội thắng mới đúng.

Nhưng lần đánh cược lúc trước, không phải mọi người đều cho rằng Mộ Dung Hiên không thắng được Lý Ẩn sao, kết quả, người ta vẫn thắng như cũ!

Muốn đến đây, tất cả mọi người đều không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Thế nào, không dám? Ta thắng nhiều linh thạch như vậy, chẳng lẽ các ngươi lại cam tâm tình nguyện, không muốn thắng trở về?”

Sở Cuồng Nhân cười một tiếng.

Nghe thấy hắn nói vậy, không ít người nổi giận.

“Được, ta lại đánh cược với ngươi một lần, lần này Huyền Thiên tông người sẽ đứng cuối cùng, ta cược một trăm triệu thượng phẩm linh thạch!”

Lệnh Hồ gia chủ lớn tiếng nói.

Ông ta vô cùng tức giận.

“Ta cũng muốn đánh cược một lần.”

“Hừ, ta cũng không tin Huyền Thiên tông còn có thể ngăn cơn sóng dữ.”

Bá Thể Thánh tộc, Thiên Vương cung, tộc Lôi Chuẩn cũng liên tiếp lên tiếng, các đạo thống khác hai mặt nhìn nhau, không ai còn dám đánh cược với Sở Cuồng Nhân nữa, nếu lại thua, cho dù bọn họ là Thánh Nhân đạo thống cũng không chịu nổi.

“Tộc Lôi Chuẩn, Thiên Vương cung, Lệnh Hồ gia, Bá Thể Thánh tộc, xem ra chỉ có các ngươi, rất tốt.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Phía sau hắn, mấy vị Đạo Tử bất đắc dĩ liếc nhau một cái.

“Ở cùng với chưởng môn, sẽ có một ngày trái tim của ta không chịu được mất, quá kích thích.” Trác Hàm nói.

“Sự thật chứng minh, đánh bạc sẽ nghiện.”

Thương Tình Tuyết cũng thở dài.

Bọn họ nhìn về phía màn sáng.

Trong cổ trấn Huyết Nguyệt, có mấy người lao về phía Kim Phi Yến, xem ra không lâu nữa sẽ gặp nhau.

“A, xem ra Huyền Thiên tông các người sẽ có một người bị đào thải trước.”

Lệnh Hồ gia chủ cười lạnh nói.

“Rửa mắt mà đợi.” Sở Cuồng Nhân bình chân như vại nói.

“Ta muốn nhìn xem ngươi có thể giả bộ đến lúc nào.”

Sở Cuồng Nhân không để ý những người khác, hắn nhìn màn sáng, phát hiện ngoại trừ Kim Phi Yến ra, mấy người Lam Vũ, Mộ Dung Hiên cũng sắp gặp phải người các đạo thống còn lại liên thủ giáp công.

Chương 298: Mỗi người khổ chiến, Kim Phi Yến, Quân Di lâm vào tuyệt cảnh?

Trong cổ trấn Huyết Nguyệt.

Kim Phi Yến căn cứ theo chỉ dẫn của trường kiếm trong tay đang tìm người nào đó.

Đột nhiên, nàng dừng bước, ánh mắt run lên.

Chỉ thấy xung quanh nàng, xuất hiện ba thân ảnh, theo thứ tự là ba vị thiên kiêu của tộc Lôi Chuẩn, Bát Hoang cung và Lệnh Hồ gia.

Trong đầu Kim Phi Yến chuyển động, nhất thời đã đoán ra tính toán của đám đạo thống này, không khỏi che miệng cười khẽ.

“Ngươi cười cái gì?”

Thiên kiêu của tộc Lôi Chuẩn hừ lạnh nói.

“Không có, chỉ là từ khi tu hành đến nay, lần đầu tiên ta bị các thiên kiêu liên thủ đối phó đó, đột nhiên cảm thấy có chút tự hào, vui vẻ.”

Kim Phi Yến vũ mị cười nói.

“Hừ, thì ra là người đầu óc có bệnh, đi lên!”

Thiên kiêu của tộc Lôi Chuẩn hừ lạnh nói.

Bọn họ từ ba phương hướng đồng thời công tới, ba cỗ lực lượng kiếm khí, lôi đình chi lực và quyền kình đồng thời bạo phát.

Trường kiếm bên hông Kim Phi Yến keng một tiếng, bỗng nhiên ra khỏi vỏ, một đạo kiếm quang màu đỏ mang theo sóng lửa nóng rực mãnh liệt mà ra.

Mặc dù những ngày này được Sở Cuồng Nhân huấn luyện, Kim Phi Yến cũng có tiến bộ rất lớn, nhưng lấy một đánh ba vẫn phải cố hết sức, sau khi giao thủ mấy chiêu đã nhanh chóng lao về một hướng khác.

“Muốn trốn, vô dụng.”

“Bây giờ tất cả mọi người trong cổ trấn Huyết Nguyệt này đều nhằm vào Huyền Thiên tông các ngươi, ngươi cho rằng mình có thể trốn đi đâu?”

Ba vị thiên kiêu lập tức đuổi theo.

Kim Phi Yến vừa đánh vừa lui, có vẻ hơi chật vật.

Một chỗ khác, Mộ Dung Hiên, Nam Cung Hoàng cũng gặp mấy đạo thống liên thủ giáp công, hai người đều lâm vào khổ chiến của mình.

“Mộ Dung Hiên, hôm nay Huyền Thiên tông các ngươi nhất định thua!”

“Không sai, các ngươi sẽ không qua được vòng này đâu.”

Cổ trấn Huyết Nguyệt, trong một tòa cao tầng nào đó.

Lam Vũ mặc một bộ khải giáp màu trắng bạc hoa lệ, tay cầm Quang Minh Quyền Trượng, triển khai hai cánh, dưới ánh trăng máu tản ra bạch quang, một cỗ khí tức thần thánh không thể xâm phạm tràn ngập ra hư không.

Mà xung quanh nàng, có chín người.

Chín người này, đến từ các đạo thống, trong đó còn có Thiếu Đế Lôi Minh Thiên, Lệnh Hồ Đằng, Lý Ẩn, trận thế rất lớn.

“Lam Vũ, để ta gặp ngươi một lần đi!”

Thiếu Đế Lôi Minh Thiên xuất thủ trước, từng đạo lôi đình cuồng bạo hội tụ trong lòng bàn tay hắn ta, sau đó đột nhiên oanh ra.

“Quang Minh Chi Hộ!”

Quanh người Lam Vũ xuất hiện một lồng ánh sáng màu trắng.

Công kích của Lôi Minh Thiên bị ngăn cản trước lồng ánh sáng, sau đó, chỉ thấy Lam Vũ đưa tay đánh ra một khỏa quang cầu lớn chừng nắm đấm.

“Mọi người cẩn thận!” Lôi Minh Thiên hét lớn một tiếng.

Mọi người thôi động linh lực, muốn ngăn cản quang cầu này, lại không ngờ cái quang cầu kia đột nhiên nổ tung trong tay Lam Vũ!

Từng đạo bạch quang sáng chói bạo phát, khiến mọi người không nhịn được nhắm mắt lại, mà trong nháy mắt bọn họ nhắm mắt, Lam Vũ động!

Nhân lúc bọn họ bị bạch quang kích thích đến không cách nào mở mắt, Lam Vũ dùng tốc độ vượt qua linh niệm tu tẩu trong đám người.

Quang Minh Quyền Trượng vung vẩy mà ra, mỗi kích đánh ra, liền có một vị thiên kiêu bị đánh bay.

Trong chốc lát, chín vị thiên kiêu bay ngược ra, trong đó có ba người đã mất đi năng lực chiến đấu, nằm trên mặt đất kêu thảm.

“Thật mạnh, không hổ là người có thực lực lấy một địch trăm trong Luyện Yêu Tháp, quả thật rất cường hãn!” Lôi Minh Thiên không khỏi ngưng trọng nói.

“Ha ha, cho dù như thế nào, hôm nay chúng ta nhất định phải khiến người của Huyền Thiên tông chịu đau khổ!” Lý Ẩn hừ lạnh nói.

Hắn ta vừa sải bước ra, thôi động Hắc Hoàng Bất Phôi, toàn thân trở nên đen sì cứng rắn như kim thiết, mộtquyền đánh ra, hư không ầm ầm rung động.

“Quang Mang Chi Chước!”

Trên người Lam Vũ hiện lên ngọn lửa màu trắng, hóa thành một quả hỏa cầu thật lớn đập ra, đánh nát quyền kình của Lý Ẩn, đánh vào người đối phương, cho dù có Hắc Hoàng Bất Phôi hộ thể, hắn ta vẫn bị đánh bay.

Sau khi Lý Ẩn đang bay ra ngoài mấy chục trượng, nện trên một bức tường, vách tường bị lực trùng kích to lớn nện đến lõm xuống.

“Vô dụng, ngươi không thể thương tổn ta!”

Lý Ẩn đứng lên, cười ha ha một tiếng.

Lần này hắn ta đã thông minh hơn, biết điểm yếu của mình đã bị người của Huyền Thiên tông biết, cho nên hắn ta đã không thi triển Hắc Thiên Thần Mâu, điểm yếu sẽ không xuất hiện, chỉ bằng thân thể không thể phá vỡ này, hắn ta cũng có thể đánh một trận với đối phương.

Nhưng sau đó, hắn ta phát hiện có chút không thích hợp.

Trên người hắn ta, lại có ngọn lửa màu trắng thiêu đốt, mặc dù không thể đột phá phòng ngự của hắn ta, nhưng giống như giòi trong xương, không thể vung đi được.

Không chỉ như thế, ngọn lửa màu trắng này còn đang không ngừng suy yếu đạo vận Hắc Hoàng Bất Phôi của hắn ta, mặc dù rất chậm chạp, nhưng thật sự có hiệu quả.

Sắc mặt Lý Ẩn đại biến, “Đây là lửa gì?”

“Hắc Hoàng Bất Phôi rất cường đại, chỉ tiếc, trước mặt Quang Minh Chi Chước, cũng chỉ có thể tan rã!” Lam Vũ từ tốn nói.

“Cẩn thận ngọn lửa này, đừng đối cứng với nó.”

Lệnh Hồ Đằng nói.

Hắn ta đằng không mà lên, từ phía xa phóng thích kiếm khí công kích Lam Vũ.

Những người còn lại cũng tấn công.

Bọn họ nhiều người, không cầu có thể nhanh chóng đánh bại Lam Vũ, chỉ cần tiêu hao năng lực của đối phương, thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về bọn họ!

…

Trên đường phố, Kim Phi Yến đang tránh né truy kích của ba vị thiên kiêu sau lưng, ba người này sử dụng kiếm khí, quyền kình, và một người sử dụng lôi đình chi lực, không ngừng công kích nàng.

Kim Phi Yến tránh trái tránh phải, ngẫu nhiên phản kích một chút, đơn đả độc đấu, nàng có thể thắng bất cứ người nào trong ba người này, nhưng đối phương liên thủ, đúng là đã tạo thành áp lực rất lớn cho nàng.

“Kim Phi Yến, ngươi trốn không thoát.”

Ba vị thiên kiêu đuổi theo không bỏ.

“Các ngươi đuổi theo nữ tử như vậy, sẽ bị đánh đó.”

Kim Phi Yến cười duyên nói.

“Ta rất muốn nhìn xem ngươi có thể cười đến khi nào.”

Thiên kiêu của tộc Lôi Chuẩn gầm nhẹ một tiếng, lôi đình chi lực cuồng bạo hội tụ trước người hắn ta, hóa thành một đạo lôi trụ to lớn oanh ra!

Trường kiếm của Kim Phi Yến nằm ngang trước ngực, kiếm khí lưu chuyển, động thân chặn lại!

Nhưng lôi đình chi lực này vẫn đánh bay nàng gần một trăm trượng, trực tiếp đập vỡ một mặt tường, sắc mặt nàng hơi trắng xám.

“Ở phía kia.” Kim Phi Yến không tiếp tục chiến đấu với mấy người, mà lại lao về một phía khác.

Thiên kiêu tộc Lôi Chuẩn thấy thế, không khỏi ngoài ý muốn, “Không ngờ nữ tử mảnh mai như vậy, chịu một kích này của ta còn có thể chạy? !”

“Hừ, tiếp tục đuổi theo, xem nàng có thể chạy đi đâu.”

Thiên kiêu của Lệnh Hồ gia hừ nhẹ nói.

Ba người tiếp tục đuổi theo.

Một lát sau.

Từ phương hướng bọn họ truy kích cũng truyền tới tiếng đánh nhau.

Cẩn thận nhìn lại, chỉ thấy có một nhóm người đang truy kích một nữ tử, nữ tử kia chính là Đạo Tử Quân Di của Huyền Thiên tông.

“Ha ha, thật sự đúng lúc.”

Thiên kiêu của tộc Lôi Chuẩn cười ha ha một tiếng, nhìn Kim Phi Yến phía trước, nói: “Ngươi và đồng môn của ngươi cùng bại ở chỗ này đi.”

Kim Phi Yến không trả lời, gia tốc lao về phía Quân Di.

Có ba người truy kích Kim Phi Yến, nhưng Quân Di lại bị năm người truy kích, nàng tiếp nhận áp lực còn lớn hơn Kim Phi Yến, có thể rõ ràng nhìn thấy, trên người nàng đã có không ít thương thế.

Nếu không phải lúc trước các nàng huấn luyện, bị phân thân kiếm khí giày vò không ít, đã luyện thành năng lực kháng đòn không tầm thường, chỉ sợ đã sớm không chịu nổi rồi.

“Quân Di!”

Kim Phi Yến hô một tiếng.

“Phi Yến, cuối cùng ngươi đã đến rồi.” Quân Di đang đang khổ cực chèo chống nghe thấy tiếng của Kim Phi Yến, sắc mặt vui vẻ.

Hai người tụ hợp, tựa lưng vào nhau, mà xung quanh hai người là tám vị thiên kiêu đến từ năm đạo thống khác nhau.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra thực lực của hai bên cách xa nhau.

Chương 299: Hai đối tám, tuyệt xử phùng sinh, Thủy Hỏa Lưỡng Nghi Vô Cực Biến

“Sở chưởng môn, xem ra hai nữ đệ tử này của Huyền Thiên phải thua rồi.” Trên đài quan chiến, Lệnh Hồ gia chủ cười nhạt nói.

Các chưởng môn còn lại cũng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Không ai cho rằng Kim Phi Yến và Quân Di có thể chuyển bại thành thắng.

Thực lực chênh lệch quá xa.

Hai đối tám.

Hơn nữa tu vi của tám người này tu không hề thấp hơn hai người Quân Di.

Trong tuyệt cảnh này, làm sao có thể thắng?

Trên khán đài cũng nghị luận ầm ĩ, không ít người đều tiếc hận, cảm thấy vô địch chi tư của Huyền Thiên tông đã đi đến bây giờ, không ngờ lại bị các đạo thống khác liên thủ đánh bại.

“Đúng, phải thua rồi.”

“Nhưng thua, là đệ tử của các ngươi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Nghe thấy vậy, mấy vị chưởng môn không khỏi lắc đầu cười nhạo.

“Chờ một chút, các ngươi nhìn đi.”

Lúc này, có người bất ngờ nhìn màn sáng.

Trên người mỗi người Quân Di, Kim Phi Yến vốn rơi vào tuyệt cảnh lại lộ ra một cỗ đạo vận vô cùng huyền diệu.

Một cỗ nóng rực như lửa, một cỗ ôn nhu như nước.

Hai loại đạo vận hoàn toàn khác biệt vốn đối lập với nhau, nhưng cuối cùng lại dùng phương thức cực kỳ kỳ diệu dung hợp với nhau.

“Vạn lí chân hỏa phần thương khung!”

“Tam thiên nhược thủy một thiên cung!”

Chỉ thấy hai người Kim Phi Yến, Quân Di cùng hét to, kiếm khí vô cùng kinh khủng lấy hai người làm trung tâm điên cuồng quét ra.

Cỗ kiếm khí này từ hai cỗ đạo vận hoàn toàn khác biệt dung hòa mà thành, uy lực còn mạnh hơn một cỗ đạo vận gấp bội.

Bị cỗ lực lượng này trùng kích vào, tám vị thiên kiêu bị đánh bay ra ngoài, bây giờ bị cỗ kiếm khí này trùng kích đến da tróc thịt bong, đứt gân gãy xương, mất đi năng lực phản kháng.

“Đã xảy ra chuyện gì? !”

“Tại sao kiếm khí của hai người họ lại đột nhiên mạnh lên nhiều như vậy!”

“Trận pháp, đây là một loại trận pháp hợp kích nào đó!”

“Móa, trận pháp hợp kích nào có uy lực như vậy, uy lực kiếm khí của hai người bọn họ ít nhất đã tăng lên gấp bảy lần!”

Trên người hai người Kim Phi Yến, Quân Di lưu chuyển kiếm khí, đạo vận cộng minh với nhau, trong tình huống này, uy lực kiếm khí mà các nàng đơn độc thi triển ra mạnh hơn trước bảy tám lần, hợp kích lại càng khủng bố hơn.

“Lần đầu tiên chúng ta dùng kiếm trận Thủy Hỏa Lưỡng Nghi Vô Cực Biến này để đối địch, xem ra hiệu quả không tệ.” Kim Phi Yến cười duyên nói.

Nàng có thể cảm nhận được, trong quá trình cộng minh với đạo vận của Quân Di, có một cỗ lực lượng cuồn cuộn không dứt từ trong cơ thể dâng trào ra.

“Giải quyết bọn họ trước rồi lại nói.” Quân Di thản nhiên nói.

“Được.”

Hai nữ cùng ra tay.

Trường kiếm vung vẩy, lượng lớn kiếm khí ẩn chứa đạo vận thủy hỏa quanh quẩn trên không trung, mấy tên thiên kiêu kia khó có thể chống đỡ.

“Đọa âm Lôi! !”

Thiên kiêu tộc Lôi Chuẩn đánh ra một đạo lôi đình màu đen.

Nhưng lại bị một đạo kiếm khí đánh vỡ nát, đạo vận thủy hỏa quấn quanh kiếm khí, tách ra quang mang hai màu đỏ lam, oanh trên người hắn ta.

Chỉ trong nháy mắt, thiên kiêu của tộc Lôi Chuẩn đã bị đánh ra nguyên hình, máu tươi phun ra, ngã trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Đinh đinh đinh...

Cầm âm quanh quẩn trong hư không, Thiếu Đế Tiêu Thiên Dã của Thiên âm tông điên cuồng gảy dây đàn, vô số cầm âm như lưỡi dao sắc bén lao thẳng về phía hai nữ.

“Khó nghe muốn chết, còn không bằng một phần vạn của chưởng môn.” Kim Phi Yến cau mày, cùng Quân Di chém ra một kiếm.

Hai đạo kiếm khí xen lẫn, hóa thành kiếm quang hoa mỹ, vô số cầm âm như lưỡi dao sắc bén ào ào phá nát, kiếm quang chém về phía Tiêu Thiên Dã, chém cổ cầm trong tay hắn ta ra thành hai nửa, đánh bay hắn ta ra ngoài.

Chỉ một kiếm, Thiếu Đế Tiêu Thiên Dã bại!

Kiếm trận 'Thủy Hỏa Lưỡng Nghi Vô Cực Biến' này khiến mỗi vị thiên kiêu ở đây đều cảm thấy tim đập nhanh.

Một lát sau, hai nữ tử đã giải quyết tám vị thiên kiêu.

Trên đài quan chiến, chưởng môn, thiên kiêu của tất cả đạo thống đều không thể tin được nhìn tình cảnh này, không nghĩ đến hai người Kim Phi Yến, Quân Di lại có thể bộc phát ra lực lượng kinh khủng như vậy!

“Đây rốt cuộc là kiếm trận gì? !”

Lệnh Hồ gia chủ nuốt một ngụm nước miếng.

Lệnh Hồ gia cũng là thế gia kiếm đạo, hơn nữa còn nổi danh kiếm đạo cùng với Huyền Thiên tông, nhưng cho đến bây giờ, ngay cả Lệnh Hồ gia chủ cũng chưa từng nghe nói đến kiếm trận này, đừng nói đến tận mắt nhìn thấy.

“Trong lời đồn, Sở Cuồng Nhân có một loại kiếm trận cường đại tên là Tứ Quý Kiếm Trận, chẳng lẽ hắn lại đạt được truyền thừa của một vị Đại Tông Sư kiếm đạo nào đó sao? Nếu không, tại sao hắn lại có nhiều trận pháp khủng bố như vậy?”

Sắc mặt tộc trưởng tộc Bá Thể ngưng trọng nói.

Những người còn lại càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Trên đài quan chiến, cuối cùng Tần Vô Song đã hiểu vì sao Sở Cuồng Nhân lại nói Kim Phi Yến thích hợp với vòng này hơn hắn ta.

Thì ra là vì nàng có thể liên thủ với Quân Di thi triển kiếm trận khủng bố bực này!

“Có điều chưởng môn, lúc nào thì các nàng học được kiếm trận này vậy?”

Tần Vô Song ngoài ý muốn hỏi.

“Sau khi huấn luyện bắt đầu không bao lâu, ta đã để hai người họ học kiếm trận này, thậm chí vì thế còn rút ngắn thời gian các nàng đối chiến với phân thân kiếm khí đi rất nhiều.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Kiếm trận Thủy Hỏa Lưỡng Nghi Vô Cực Biến này là vật phẩm cấp tinh diệu mà hắn rút thưởng có được, cần hai kiếm tu có thuộc tính kiếm đạo thủy và hỏa liên hợp thi triển.

Mà vừa vặn, Kim Phi Yến và Quân Di lại thỏa mãn điều kiện này, hơn nữa cùng là Đạo Tử, thực lực tu vi cũng không chênh lệch nhiều, cộng thêm hai người là bạn thân chốn khuê phòng, vô cùng ăn ý.

Chỉ hơn hai tháng, dưới sự chỉ đạo của Sở Cuồng Nhân, hai người này đã sử dụng kiếm trận ra dáng rồi.

“Chờ một chút, chưởng môn, mọi người bị truyền tống đến những nơi khác nhau trong cổ trấn Huyết Nguyệt, nếu hai người họ không tìm thấy đối phương, chẳng phải không thể thi triển kiếm trận này sao?” Tần Vô Song lại có vấn đề.

“Có chú ý tới kiếm trong tay các nàng không?”

“Kiếm?” Tần Vô Song nhìn thoáng qua, “A, các nàng đổi kiếm, trước kia các nàng không dùng hai thanh kiếm này.”

“Không sai, hai thanh kiếm này đến từ Huyền Thiên Kiếm sơn, dùng một loại tài vật tên là âm Dương Thạch chế tạo, chia thành kiếm âm và kiếm dương, hai thanh kiếm này có thể cảm ứng lẫn nhau, cho nên không sợ các nàng không tìm thấy đối phương.” Sở Cuồng Nhân nói.

Tần Vô Song bừng tỉnh đại ngộ, “Thì ra là thế, chưởng môn thần cơ diệu toán, nắm giữ tất cả, Vô Song bái phục!”

“Thôi đi, ta chỉ chuẩn bị nhằm vào vòng này của cuộc tranh bá thôi, cái gì mà thần cơ diệu toán chứ, tiểu tử ngươi đừng có nịnh nọt ta.”

Mặc dù ngoài miệng nói như thế, nhưng từ khóe miệng hơi giương lên của Sở Cuồng Nhân vẫn có thể nhìn ra, hắn rất hưởng thụ lời vuốt mông ngựa này của Tần Vô Song.

So với sự thoái mái của Sở Cuồng Nhân, sắc mặt đám người Bá Thể tộc trưởng, Lệnh Hồ gia chủ, Lôi Chuẩn tộc trưởng đánh cuộc với hắn đã trở nên khó coi.

Bọn họ cảm thấy có khả năng lần này cũng sẽ thua.

Bọn họ cưỡng ép đè xuống bất an trong lòng, tiếp tục quan chiến.

“Ta cũng không tin, những người khác cũng có thể thắng!”

“Không sai, ai có thể cười đến cuối cùng còn chưa biết đâu.”

Bọn họ lại lần nữa đưa mắt nhìn về phía cổ trấn Huyết Nguyệt.

Nhưng tình huống lại không được lạc quan như bọn họ nghĩ.

Trong cổ trấn, các thiên kiêu vây công Lam Vũ đã bị giải quyết gần hết, chỉ còn Lý Ẩn đang khổ cực chống đỡ, người còn lại đều đã ngã trái ngã phải nằm trên mặt đất, không ngừng kêu rên.

“Đáng chết, sao nàng lại mạnh như vậy? !”

Lý Ẩn nhìn chằm chằm Lam Vũ ở đối diện, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Lúc này Lam Vũ cũng bị thương không nhẹ, nhưng trong tay nàng vẫn cầm Quang Minh Quyền Trượng, khí thế như hồng thủy, khiến người ta sợ hãi!

Lý Ẩn bị chấn nhiếp, lại cảm nhận được một nỗi hoảng sợ.

Chương 300: Liên hợp lại thì làm được gì, không ai có thể ngăn cản Huyền Thiên tông

“Quang Minh Thẩm Phán!”

“Bại!”

Lam Vũ quát nhẹ một tiếng, đạo vận ánh sáng dồi dạo bạo phát, hội tụ thành một cái trường mâu màu trắng trong lòng bàn tay nàng, phía trên lưu chuyển từng nét bùa chú, một cỗ ánh sáng cuồn cuộn, nhưng lại tràn ngập khí tức hủy diệt.

Trường mâu bắn ra, giống như lưu quang trong đêm tối.

Lý Ẩn căn bản không thể tránh né, cứ thế tiếp nhận một kích này!

Ầm! !

Cự lực khủng bố bạo phát!

Hắc Hoàng Bất Phôi của Lý Ẩn vốn bị Quang Minh Chi Chước ăn mòn không còn bao nhiêu lực lượng, bây giờ lại bị Quang Minh Thẩm Phán đánh trúng, cỗ đạo vận đen nhánh trên người lập tức sụp đổ!

Hắc Hoàng Bất Phôi nát!

Lý Ẩn, bại!

Sau khi đánh bại tất cả thiên kiêu, Lam Vũ không khỏi nhẹ nhàng thở ra, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, không nhịn được quỳ một chân trên đất, khí thế như hồng thủy cũng trở nên uể oải.

Hiển nhiên, trận chiến này đã khiến nàng tiêu hao rất lớn.

Mặc dù chỉ có bảy vị thiên kiêu, nhưng ở trong đó có hai vị Thiếu Đế Lệnh Hồ Đằng và Lôi Minh Thiên, cộng thêm Lý Ẩn là một trong thập kiệt, bốn vị thiên kiêu khác cũng là cao thủ trẻ tuổi nhất đẳng trên thế gian.

Bảy người này cùng nhau xuất thủ đủ để giết Vô Thượng Chí Tôn.

Còn là Vô Thượng Chí Tôn loại lâu năm.

“Ngũ đại đạo thống liên hợp với đối phó Huyền Thiên tông, như vậy đám người Mộ Dung Hiên cũng gặp phải, nhất định phải nhanh chóng tìm tới bọn họ mới được.”

Lam Vũ âm thầm nghĩ.

Nàng lấy ra một viên thuốc ăn vào.

Một cỗ dược lực vô cùng dồi dào lập tức bạo phát, hóa thành linh lực mênh mông, rót vào Linh Khư đã khô cạn của nàng.

Được đan dược trợ giúp dưới, sắc mặt Lam Vũ dễ nhìn hơn rất nhiều, nàng cũng không điều tức, chậm rãi chuyển hóa linh lực, mà nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Trên đài giao đấu và đài quan chiến.

Đám người Lệnh Hồ gia chủ, Lôi Chuẩn tộc trưởng mộng.

“Gian lận, gian lận! Lam Vũ đang gian lận!”

Lệnh Hồ gia chủ hô to gọi nhỏ.

“Miệng sạch sẽ chút, sao lại gian lận?”

Sở Cuồng Nhân lạnh giọng nói.

“Lam Vũ sử dụng đan dược, chẳng lẽ chuyện này không tính là gian lận sao?”

“Trong quy định của trận đấu, không có điều nào nói là không được sử dụng đan dược, các ngươi cũng có thể dùng.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Sao chúng ta có loại đan dược kia được, trong nháy mắt khiến linh lực của một tên Tôn giả cấp tốc khôi phục, đoán chừng chỉ có đại tông sư luyện đan mới luyện chế được loại đan dược này.”

Lệnh Hồ gia chủ trầm giọng nói.

Đan dược là tài nguyên tu hành quan trọng, có đủ loại tác dụng, nhưng đa số đan dược đều cần quá trình luyện hóa, chiến trường lại thời khắc thay đổi, làm gì có thời gian để ngươi tiêu hóa đan dược chứ?

Đan dược cấp tốc bổ sung hơn phân nửa linh lực mà Lam Vũ vừa dùng thật sự quá hiếm có.

Trước quyết chiến sinh tử, đây có thể là một cái mạng a!

“Ha, các ngươi không có thì không cho phép người khác dùng sao?”

Sở Cuồng Nhân cười một tiếng.

“Ngươi…” Lệnh Hồ gia chủ bị nghẹn lời.

“Theo lời đồn, Sở Cuồng Nhân là một vị đại tông sư luyện đan, rất có thể đan dược này là hắn luyện chế cho đám người Lam Vũ, khó trách đến bây giờ hắn vẫn không sợ hãi, thì ra là còn chỗ dựa vào.”

Ánh mắt Thiên Vương cung chủ, Bá Thể tộc trưởng trầm xuống, đối với một đạo thống mà nói, đại tông sư luyện đan quá quan trọng.

Trong lòng bọn họ lại cảm thấy không thể tin được.

Sở Cuồng Nhân tuổi còn trẻ, chiến lực có thể trảm Thánh Nhân, còn là một vị đại tông sư luyện đan, hắn còn là con người không? ?

Trong cổ trấn Huyết Nguyệt.

Lam Vũ đang tìm đám người Mộ Dung Hiên.

Rất nhanh, nàng liền nghe thấy ba động chiến đấu từ cách đó không xa truyền đến.

Chỉ thấy hai người Mộ Dung Hiên, Nam Cung Hoàng đang lâm vào khổ chiến, bị mười tên thiên kiêu vây công, vết thương trên người chồng chất.

Nàng không nói hai lời, chạy vào chiến trường!

Được đan dược bổ sung, mặc dù linh lực trong cơ thể nàng chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng cũng có năm, sáu phần mười, một thân đạo vận quang minh cuồn cuộn tràn trề lập tức bạo phát, đánh một đám thiên kiêu bay ra ngoài.

Lúc này, cách đó không xa, một đạo kiếm quang hai màu đỏ lam đan xen cuốn tới, cũng đánh bay một vị thiên kiêu.

Là hai người Quân Di và Kim Phi Yến tới.

Năm vị thiên kiêu của Huyền Thiên tông, tề tựu đầy đủ.

Năm người đứng cùng nhau, mặc dù trên người chồng chất vết thương, nhưng ánh mắt nhìn đám thiên kiêu vây quanh lại không sợ hãi chút nào!

“Không ai có thể ngăn cản Huyền Thiên tông, cho dù năm đạo thống các ngươi cùng liên hợp lại cũng không có gì đáng sợ? !”

Mộ Dung Hiên cười ha ha một tiếng, linh lực trên người phun trào, hóa thành bảy cái hỏa cầu, như mặt trời lơ lửng ở giữa không trung, “Đến đánh đi!”

Hắn ta hét lớn một tiếng, bảy cái hỏa cầu lao ra.

Nam Cung Hoàng cũng không chịu yếu thế, trong hai mắt có Âm Dương Thần Quang lưu chuyển, rót kiếm khí vào, đánh hai vị thiên kiêu kia liên tục bại lui.

“Thần Thánh Quang Vũ!”

“Xem kiếm trận!”

Lực lượng quang minh thần thánh, kiếm trận Thủy Hỏa Lưỡng Nghi Vô Cực Biến, hai cỗ lực lượng cường hãn đồng thời bạo phát, bao phủ toàn bộ chiến trường.

Chiến lực của năm người Huyền Thiên tông bạo phát, rung động tất cả người xem, mọi người nín hơi ngưng thần nhìn trận chiến này.

Thời gian trôi qua.

Không đến nửa canh giờ.

Tại cổ trấn Huyết Nguyệt, dưới ánh trăng máu.

Mặc dù năm người Lam Vũ, Mộ Dung Hiên, Nam Cung Hoàng, Quân Di, Kim Phi Yến vết thương chồng chất, nhưng vẫn sừng sững không ngã, trên người có sát khí lưu chuyển, nhiếp nhân tâm phách, giống như năm vị chiến thần bách chiến bách thắng.

Mà xung quanh năm người, các thiên kiêu của năm đạo thống còn lại đã ngã trái ngã phải nằm trên mặt đất, tiếng kêu rên vang lên không ngừng.

Huyền Thiên tông lấy một địch năm, đại hoạch toàn thắng!

Trên đài thi đấu, khán giả nhìn thấy tình cảnh này, nhìn năm người sừng sững không ngã kia, cảm thấy cảm xúc bành trướng, khó có thể bình tĩnh.

Lúc năm người được truyền tống ra ngoài cổ trấn Huyết Nguyệt, toàn bộ đấu trường vang lên tiếng hoan hô to lớn!

“Huyền Thiên tông! !”

“Huyền Thiên tông! !”

“Huyền Thiên tông…”

Thời khắc này, mặc dù thân thể đám người Lam Vũ bị thương tổn, nhưng trong mắt mọi người vẫn vô cùng lóa mắt, quang mang vạn trượng.

Đây chính là sự tôn trọng đối với cường giả!

Đối mặt với tiếng reo hò của toàn trường, Lam Vũ còn tốt, ngoại trừ sắc mặt có chút mệt mỏi, tâm tình cũng không thay đổi quá rõ ràng.

Mấy người khác thì không như vậy, bọn họ giang hai cánh tay, thỏa thích hưởng thụ tiếng reo hò của mọi người, tiếp nhận vinh dự thuộc về bọn họ!

Nhất là Kim Phi Yến, không ngừng vẫy tay về phía khán đài, hoặc là hôn gió, vô cùng kích động.

Lúc này, Thái Thú mười hai trên ghế trọng tài chậm rãi đứng lên, nuốt một ngụm nước bọt, giọng nói có chút run rẩy: “Trận thi đấu của tổ Đinh kết thúc, người chiến thắng là… Huyền Thiên tông!”

“Thu hoạch được… Hai trăm năm mươi điểm! !”

Hai trăm năm mươi điểm!

Đại biểu cho hai mươi lăm vị thiên kiêu thua trên tay năm người Lam Vũ, đây là điểm số cao nhất có thể lấy được ở vòng này.

Tất cả đạo thống, ngoại trừ Huyền Thiên tông ra, không ai có thể làm được!

Bởi vì không có đạo thống nào giống Huyền Thiên tông, khiến năm thành viên còn lại trong tổ nhỏ phải liên hợp đấu lại.

“Hai trăm năm mươi điểm, cộng thêm hai trăm ba mươi năm điểm ở các vòng trước, tất cả là bốn trăm tám mươi năm điểm, vượt xa điểm số của các đạo thống khác, vị trí vô địch nhất định là của Huyền Thiên tông!”

“Không sai, Huyền Thiên tông vô địch! !”

“Quá lợi hại, không ngờ lần tranh bá này lại xuất hiện một con hắc mã, trực tiếp đánh bại tất cả mọi người ở phía sau.”

“Huyền Thiên tông có Sở Cuồng Nhân, còn có đám Đạo Tử này, tương lai Huyền Thiên tông sẽ cường thịnh đến đâu, ta đã không dám tưởng tượng.”

Chương 301: Lại thắng, bán kết, hủy bỏ chế độ tích phân.

Phân đoạn thứ tư, năm người đại biểu của Huyền Thiên tông đã quét sạch năm đạo thống!

Hành động vĩ đại này hoàn toàn khiến vô số người xem bùng nổ.

Tất cả mọi người đều hô to tên Huyền Thiên tông, mà Sở Cuồng Nhân khi thấy những người trước mặt đi đến, không nói hai lời, sử dụng Xuân Phong Hóa Vũ Thuật, nhanh chóng chữa lành vết thương cho bọn họ.

Rất nhanh, những người bị thương, thân thể mệt mỏi lập tức mạnh khỏe như lúc ban đầu.

Pháp môn này, khiến mọi người cảm thấy tim đập thình thịch.

Bọn họ không biết Sở Cuồng Nhân rốt cuộc còn giấu trong người bao nhiêu bí mật chưa sử dụng đến, người trước mắt này quả thật là sâu không lường được!

“Bây giờ, các vị muốn ghi nợ không?”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía mấy người Lệnh Hồ gia chủ.

Nghe thấy vậy, hai mắt Quân Di lập tức tỏa sáng, “Chưởng môn, chẳng lẽ ngươi lại đánh cược với bọn họ sao?”

“Không tệ lắm, mấy người Lệnh Hồ gia chủ thật sự quá nhiệt tình, cứ đưa Linh thạch đến tận tay cho ta, không thu cũng không được.” Sở Cuồng Nhân cười nói.

Nghe thấy lời hắn nói, mọi người đều tức đến sắp nổ phổi.

Nhưng mà bọn họ cũng chẳng có cách nào cả.

“Lần này thắng được bao nhiêu?” Quân Di mong chờ hỏi.

“Ta tính toán xem, Lệnh Hồ gia chủ với ta cược 100 triệu, Thiên Vương cung chủ 500 triệu, Lôi Chuẩn tộc 300 triệu, Bá Thể Thánh tộc 300 triệu, tổng cộng là một tỷ hai Linh thạch thượng phẩm.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Mọi người nghe đến đó, hai mắt tỏa sáng lấp lánh.

Trước đó là 4,5 tỷ, bây giờ là một tỷ hai, cộng lại cũng được 5,7 tỷ Linh Thạch thượng phẩm đó, điều này đối với Thánh Nhân đạo thống mà nói là một con số vô cùng kinh khủng!

“Năm tỷ bảy Linh thạch thượng phẩm, chỉ sợ cộng hết tổng phần thưởng trong thi đấu tranh bá cũng chỉ có hai ba trăm triệu Linh Thạch thượng phẩm mà thôi, chưởng môn đánh cược một lần mà đã thắng được năm tỷ bảy, thật là quá kinh khủng.

Nam Cung Hoàng nuốt một ngụm nước rồi nói, trong lịch sử của Huyền Thiên tông, còn chưa từng có vị chưởng môn nào có hành động vĩ đại đến như vậy.

“Chưởng môn không chỉ là chưởng môn trẻ tuổi nhất trong lịch sử của Huyền Thiên tông, mà còn là người biết kiếm tiền nhất, quá lợi hại.”

Quân Di khen ngợi tấm tắc, hai mắt tràn đầy sự sùng bái.

Tiếp đó, dưới uy áp của Sở Cuồng Nhân, mấy người Lệnh Hồ gia chủ lần lượt ký giấy ghi nợ, lần này, không chỉ có bọn họ, ngay cả Thánh Nhân ở sau lưng bọn họ cũng đều đau lòng đến run người.

“Các vị, lần sau còn muốn đánh bạc, cứ tới tìm ta.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Nghe thấy hắn nói vậy, mọi người suýt chút nữa nôn ra máu.

Còn có lần sau?

Chỉ với hai lần này thôi, bọn họ đã nguyên khí đại thương rồi, như thế này mà còn có lần sau nữa, bọn họ chắc hẳn phải đem cả trụ sở đạo thống bù vào luôn rồi.

“Các vị, vòng đấu loại đến đây là kết thúc, tiếp theo đây là bán kết, thời gian được định là hai ngày sau.”

“Bốn đạo thống tham gia bán kết theo thứ tự là Bá Thể Thánh tộc của tổ giáp, Phong Vân Sơn của tổ ất, Thiên Vương cung của tổ Bính và Huyền Thiên tông của tổ đinh!” Trên ghế trọng tài, giọng nói của Thập Nhị Thái Thú truyền đến.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, cười nhạt nói: “Ghê thật, ba đạo thống kia hình như cũng không có ý tốt gì với Huyền Thiên tông chúng ta, có khi nào bọn họ sẽ liên thủ lại đối phó với chúng ta không, thật khiến người ta sợ hãi.”

Tuy nói như vậy, nhưng trên mặt hắn lại chẳng có chút sợ hãi nào.

Bá Thể Thánh tộc, thiên Vương cung, Phong Vân sơn, thế lực của ba đạo thống này quả thật có quan hệ không tốt lắm với Huyền Thiên tông.

Phong Vân sơn thì không cần phải nói, đều là đạo thống kiếm đạo đứng đầu Thương Khung tinh, ngày thường cũng va chạm không ít.

Thương Vấn Thánh Nhân của Bá Thể Thánh tộc từng bị Sở Cuồng Nhân làm mất một tay, Thiếu Đế Thương Thiên còn bị Sở Cuồng Nhân giáo huấn trước mặt mọi người.

Còn Thiên Vương cung, ngược lại thì cũng không có thù gì, nhưng qua hai trận đánh cược vừa rồi, cho dù không có thù cũng đã kết thù rồi.

Mấy đạo thống còn lại đều thua khoảng 100,200 triệu Linh thạch, Thiên Vương cung thì còn thảm hơn, trực tiếp thua mất 1,5 tỷ cộng thêm hai Thánh Khí, những đạo thống khác thì chỉ có thể mở hết tu hành pháp của mình ra cho Sở Cuồng Nhân vô điều kiện.

Nhưng mà, cái này có thể trách ai được chứ?

Ai bảo bọn hắn thương nhớ Thần Hoàng này.

“Sở Cuồng Nhân, chúng ta hẹn gặp nhau tại bán kết!”

Bá Thế tộc trưởng hừ lạnh, sau đó lập tức quay người rời đi.

Chưởng môn Phong Vân sơn, Thiên Vương cung chủ cũng liếc nhìn Sở Cuồng Nhân thật sâu, sau đó dẫn theo thiên kiêu của mình rời đi.

…

Thi đấu tranh bá tiến vào giai đoạn chuẩn bị cho bán kết.

Danh tiếng của bốn đạo thống tham gia bán kết cũng nhanh chóng lan truyền khắp thành, nhất là Huyền Thiên tông, không ai không biết đến.

Bây giờ khắp đầu đường cuối ngõ của đệ nhất thành, các tu sĩ lớn lớn nhỏ nhỏ đều đang bàn luận về biểu hiện cường thế của Huyền Thiên tông tại thi đấu tranh bá.

Mấy cái tên Lam Vũ, Nam Cung Hoàng được vô số người biết đến.

Ngày này.

Lam Vũ vừa tỉnh lại từ trạng thái tu luyện.

Nàng cảm nhận lực lượng trong cơ thể mình, nỉ non: “Không ngờ là nhờ vào chiến đấu luân phiên mà ta có thể tiếp cận đến cánh cửa của Tôn giả hậu kỳ.”

Ngay lúc này, nàng chỉ còn thiếu một chút nữa thôi là đã có thể đột phá đến Tôn giả hậu kỳ.

Sau đó, còn có thể đột phá lên Chí Tôn!

Với thiên phú của nàng, cộng thêm bồi dưỡng mấy năm này của Sở Cuồng Nhân, có khả năng sau khi đột phá đến Chí Tôn, có thể phân cao thấp được với Chuẩn Thánh.

Không riêng gì Lam Vũ.

Sau khi bọn người Nam Cung Hoàng tranh phong cùng một đám thiên kiêu, mọi người đều có chút thu hoạch nhiều hoặc ít, không nói những cái khác, chỉ nói đến phương diện đạo tâm thôi cũng đã đủ để bọn hắn có thể duy trì trạng thái tiến bộ mạnh mẽ trong tu hành sau này.

Hai ngày sau.

Rất nhanh đã trôi qua.

Sân đấu quen thuộc, tiếng hoan hô quen thuộc.

Hai ngày qua đi, bọn người Sở Cuồng Nhân lại bước vào tràng giao đấu một lần nữa!

“Chưởng môn, ngươi nhìn kìa, Thái Thú 13lại trở về.”

Lúc này, Quân Di chỉ về phía ghế trọng tài nói.

Sở Cuồng Nhân nhìn qua.

Chỉ thấy trên ghế trọng tài, Thái Thú 13 lúc trước vì thua Sở Cuồng Nhân 100 triệu Linh Thạch mà bỏ đi, hôm nay đã quay lại ngồi vào ghế trọng tài.

“Không cần để ý đến.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Ừm.”

Sở Cuồng Nhân liếc nhìn bốn phía.

Phát hiện ra ngoại trừ những đạo thống tham gia bán kết, những đạo thống còn lại cũng đều ở đây, chắc hẳn là muốn nhìn thấy toàn bộ cuộc tranh bá rồi mới rời đi.

Trên ghế trọng tài, Thái Thú 13 đứng dậy nói: “Các vị, hoan nghênh các ngươi tiến vào trận bán kết thi đấu thiên kiêu tranh bá!”

“Trước khi bắt đầu bán kết, ta phải nói rõ một số việc trước, dựa theo những gì mấy vị trọng tài chúng ta đã thảo luận trong hai ngày qua, chúng ta quyết định bổ sung thêm hai điều vào quy định trận đấu lúc đầu.”

“Thứ nhất, hủy bỏ chế độ tích phân, không lấy việc tích phân cao thấp để quyết định thắng thua, bắt đầu từ bây giờ, tất cả tích phân của các đạo thống đều vô hiệu.”

Lời vừa nói ra, phía khán đài lập tức xôn xao.

Quy định này rốt cuộc là đang nhằm vào người nào, tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, trong mấy đạo thống, có tích phân cao nhất chính là Huyền Thiên tông.

“Ta nhổ vào, cái này là quy định gì vậy hả.”

“Người ta cực cực khổ khổ mới có được tích phân, dựa vào cái gì mà hủy bỏ chứ, chuyện này thật là không công bằng.”

“Haizz, kỳ thật ban tổ chức cũng hết cách rồi nhỉ, ai có thể ngờ được Huyền Thiên tông có thể thu được nhiều tích phân như vậy chứ, nếu như mà không hủy bỏ, vậy thì hoàn toàn không thể nào so sánh được, cho bằng trực tiếp đưa ngôi vô địch cho Huyền Thiên tông rồi.”

“Đúng thế.”

Đối với việc hủy bỏ chế độ tích phân, Bá Thể Thánh tốc, Phong Vân Sơn và Thiên Vương cung đều không có ý kiến gì, thậm chí còn có thể nói là giơ hai tay hai chân tán thành, nếu mà so tích phân, bọn họ hoàn toàn không sánh bằng Huyền Thiên tông.

“A, hủy bỏ tích phân cũng được, dù sao ta cũng cảm thấy thắng dễ dàng quá thì không có ý nghĩa gì cả, nhưng mà chúng ta vất vả lắm mới có được tích phân, ngươi nói hủy bỏ thì hủy bỏ, không đền bù chút tổn thất thì không hay cho lắm.”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Thái Thú 13 từ tốn nói.

“Đương nhiên là có, để bù đắp, Huyền Thiên tông có điểm tích phân cao nhất có thể lấy được một lần ưu tiên được lựa chọn đối thủ trong vòng bán kết.” Thái Thú 13 nói.

“Nói cách khác, ta có thể tùy tiện chọn một đạo thống là đối thủ, đúng không?”

“Đúng.”

“Cái bù đắp này có cũng như không.”

Sở Cuồng Nhân cười xuỳu, sau đó ánh mắt nhìn lướt qua ba đạo thống kia.

“Vậy thì chọn Bá Thể Thánh tộc đi.” Sở Cuồng Nhân cũng không có ý nhằm vào ai cả, tùy tiện chọn một đối tượng.

Chương 302: Cấm sử dụng đan dược, Nam Cung Hoàng đánh bại Thương Nguyên, Lam Vũ chiến đấu với Thương Thiên.

“Ha, vừa hay, Bá Thể Thánh Tộc ta sẽ khiến ngươi phải dừng bước tại bán kết.”

Tộc trưởng Bá Thể liếc nhìn Sở Cuồng Nhân rồi nói.

Sở Cuồng Nhân ngáp một cái: “Mấy lời nói độc ác như vậy ta nghe nhiều rồi, vẫn nên dùng hành động thực tế để chứng minh thực lực của các ngươi đi.”

“Ngoài ra, còn một chuyện nữa.”

Lúc này, Thái Thú 13 tiếp tục nói: “Trong cuộc tranh tài lần này, vì công bằng, nghiêm cấm sử dụng tất cả các loại đan dược.

Nghe thấy vậy, ánh mắt Sở Cuồng Nhân trở nên lạnh lẽo: “Đầu tiên là hủy bỏ chế độ tích phân, sau đó lại nghiêm cấm sử dụng đan dược, có phải còn muốn người của Huyền Thiên tông ta trói hai tay hai chân lên đấy với các ngươi luôn không.”

“Sở chưởng môn xin đừng tức giận, điều này cũng là vì tranh tài được công bằng, dù sao thì đan dược của Huyền Thiên tông đối với các tuyển thủ khác mà nói thực sự quá phạm quy.” Thái Thú 13 thản nhiên nói.

“Chưởng môn, cho dù không có đan dược, chúng ta vẫn có thể thắng được trận này, ngươi cứ chờ xem đi.” Mộ Dung Hiên kiên định nói.

“Không tệ, thắng được quá dễ dàng cũng không có ý nghĩa gì.”

Nam Cung Hoàng cũng nói.

Bọn họ đã sớm quyết định, nhất định phải giành lấy ngôi vô địch thi đấu tranh bá về cho Huyền Thiên tông, xem như là tạ lễ báo đáp Sở Cuồng Nhân.

Cho nên mặc kệ gặp phải khó khăn gì, bọn họ cũng sẽ không lùi bước.

Sở Cuồng Nhân hít sâu một hơi, nhìn thoáng qua đám người Thái Thú 13, thản nhiên nói.” Các ngươi là trọng tài, các ngươi quyết định.”

Hắn lựa chọn tôn trọng sự lựa chọn của đám người Nam Cung Hoàng.

“Nếu như đã không còn ý kiến nào khác, vậy thì bắt đầu trận đấu đi.”

Trận bán kết lần này lấy chế độ ba ván thắng hai, hai bên thi đấu đều phái ra ba người, bên nào thắng được hai trận liên tiếp thì sẽ được tấn cấp tiến vào vòng chung kết.”

Thái Thú 13 nói.

Quy tắc tranh tài cũng vô cùng đơn giản.

Rất nhanh.

Bán kết lập tức bắt đầu.

“Chưởng môn, trận đầu để ta lên đi.”

Nam Cung Hoàng bẻ bẻ cổ, nóng lòng muốn thử.

“Được” Sở Cuồng Nhân cho phép.

Đi vào đấu trường, đối thủ của Nam Cung Hoàng là Thánh Tử của Bá Thể Thánh tộc, Sở Cuồng Nhân cũng biết một chút về đối phương.

Đó là Thương Nguyên Thánh Tử hắn gặp trên đường phố.

Động Tất Chi Nhãn mở ra.

Sở Cuồng Nhân phân tích thực lực của hai bên một chút, “Ồ, tỷ lệ thắng của Nam Cung Hoàng lên đến 80% đấy.”

Hắn nở nụ cười.

Xem ra cái gọi là Thương Nguyên Thánh Tử cũng chỉ vậy thôi.

“Tới đi!”

Nam Cung Hoàng lấy trường kiếm ra, ngoắc ngón tay với Thương Nguyên Thánh Tử.

” Hừ, làm càn!”

Thương Nguyên Thánh tử hét lớn, chỉ thấy xung quanh thân thể hắn đột nhiên nổ tung, bùng lên một luồng khí lưu màu đen cuồng bạo.

Đây là Bá Thể độc nhất của Bá Thể nhất tộc! !!

Bá Thể, là một trong ba ngàn thể chất, tuy nhiên không thể so sánh với đỉnh phong Đạo Thể, nhưng xác suất xuất hiện trong Bá Thể Thánh tộc vô cùng cao, hầu như là mỗi một thiên kiêu đều sẽ có được Bá Thể này.

Đây chính là một chuyện vô cùng kinh khủng, đây cũng là nguyên nhân chính khiến Bá Thể Thánh tộc có thể xưng vương xưng bá tại Huyền Vũ vực.

“Hoàng Hoàng Chấn Thiên Quyền!”

Thương Nguyên Thánh Tử biết thực lực của Nam Cung Hoàng không hề tầm thường, cho nên vừa ra tay đã sử dụng Thánh Nhân pháp cường đại nhất trong tộc.

Một quyền này đánh ra, kình khí cuồng bạo hình thành nên một dòng lũ lớn cuốn lấy đạo vận, bão cát, như một vòi rồng màu đen đánh về phía Nam Cung Hoàng.

Mà Nam Cung Hoàng khi đối mặt với công kích cường thế này cũng chẳng hề có chút bối rối lúng túng nào, chỉ thấy trong mắt hắn có Âm Dương Thần Quang đang chuyển động.

Âm Dương Thần Đồng chi lực, mở ra!

“m Dương Thần Quang, Hải Triều kiếm quyết!”

Một luồng âm dương luân chuyển, đạo vận không ngừng sinh sôi dung nhập vào kiếm khí của hắn, kiếm khí mãnh liệt tựa như thủy triều lập tức tuôn ra.

Dưới luồng lực lượng này, Thánh Nhân Pháp Minh của Thương Nguyen Thánh Tử đã lộ ra kém hơn một bậc, trong nháy mắt khi va chạm vào nhau, quyền của hắn đã không thể nào tiến lên được, ngược lại là bị kiếm khí đánh thẳng vào, không ngừng lùi về sau.

“Làm sao như thế được.”

Sắc mặt của Thương Nguyên Thánh Tử đột nhiên thay đổi.

Nhưng uy áp của kiếm khí sau khi đánh tan kình quyền đã đánh đến trước mặt hắn, hắn vội vàng huy động năng lực của Bá Thể, linh lực lẫn vào trong hắc khí đặc biệt của Bá Thể trước mặt tạo thành một bức tường chắn màu hắc kim.

Oanh, oanh, oanh!

Kiếm khí không ngừng công kích vào bức tường chắn!

Bức tường chắn liên tục phát ra tiếng răng rắc, không đến hai giây đã xuất hiện vết rạn nứt, cuối cùng bị phá nát.

Thương Nguyên Thánh tử bị kiếm khí công kích, lùi về sau mấy chục trượng.

Mặc dù không bị sao cả, nhưng cũng có chút khốn đốn.

Càng quan trọng hơn là. Nam Cung Hoàng thừa thắng xông lên, cho dù có chiếm thế thượng phong cũng không hề nương tay, dốc hết toàn lực.

Tu vi hai bên vốn có sự chênh lệch, cộng thêm trước đó Nam Cung Hoàng đã xem qua tư liệu về Thương Nguyên Thánh Tử, đã nắm rõ trong lòng tất cả chiêu số, nhược điểm của đối phương, trận chiến này, hoàn toàn không có chút khó khăn nào.

Ầm!

Một kiếm chém ra, Thương Nguyên Thánh Tử bị đánh văng ra ngoài, đập lên vách tường của tràng giao đấu, cho dù là Bá Thể, nhục thân mạnh mẽ, nhưng trước sự công kích liên tục của Nam Cung Hoàng cũng đã khiến cả người chồng chất vết thương.

Hắn té lăn trên mặt đất.muốn chống người đứng dậy, nhưng cuối cùng chỉ có thể không cam lòng nằm sấp tại chỗ, không thể đứng lên nổi nữa.

Trận chiến này, Nam Cung Hoàng thắng!

“Đáng giận!”

Tộc trưởng Bá Thể tức giận đến mức nện một quyền lên tường rào quan chiến đài.

Hơn phân nửa tường vây của quan chiến đài bị hắn nện sập, sắc mặt hắn âm trầm như nước nói: “Tại sao có thể như thế, thực lực của Thương Nguyên đã gần với Thương Thiên rồi, vì sao nhanh chóng bị đánh bại như vậy? !”

“Nam Cung Hoàng kia hình như đã nhìn thấu tất cả chiêu số của Thương Nguyên rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? !”

Các loại tu hành pháp của Bá Thể Thánh tộc đều là bí mật không truyền ra bên ngoài, mà Thánh Nhân pháp Thương Nguyên tu hành lại là loại đứng đầu trong tộc, cho dù là bên trong nội bộ Bá Thể

Thánh tộc cũng không có bao nhiêu người biết được.

Vì sao Nam Cung Hoàng có thể biết được chiêu số và nhược điểm của đối phương?

“Huyền Thiên tông này cũng tà môn quá đi mất!”

Một đám chưởng môn, thiên kiêu từ các đạo thống nói thầm.

Bọn họ cũng đã nhìn ra điều quỷ dị trong trận chiến này, lại nhớ đến lúc trước Sở Cuồng Nhân có thể tùy tiện tìm ra được sơ hở của Lý Ẩn.

Trong đầu bọn họ đột nhiên nảy ra một ý nghĩ cực kỳ hoang đường, chẳng lẽ Sở Cuồng Nhân này có thể nhìn thấu được tu hành pháp và sơ hở của bọn họ?

Cái năng lực này biến thái quá rồi!

Mọi người lắc đầu, vội vàng vứt cái ý nghĩ này ra khỏi đầu, nhưng trong lòng thì lại càng kiêng kị Sở Cuồng Nhân hơn.

Tiếp tục bán kết.

Bởi vì Thương Nguyên đã bại trận, nếu như Bá Thể Thánh tộc lại thua thêm một trận nữa thì sẽ vô duyên với trận chung kết, cho nên lập tức phái ra người mạnh nhất - Thương Thiên.

Nhìn thấy Thương THiên Thiếu Đế trên đấu trường, ánh mắt Lam Vũ đứng bên cạnh Sở Cuồng Nhân run lên, “Công tử, trận này để ta lên đi.”

“Được.”

Sở Cuồng Nhân gật đầu.

Bóng người Lam Vũ từ trên quan chiến đài nhảy xuống, trên người lóe lên bạch quang, khải giáp hoa lệ màu trắng bạc lập tức phủ kín người.

Một luồng hơi thở lạnh thấu xương vô cùng quang minh thần thánh tràn ngập, hóa thành uy áp cuồn cuộn, khí thế nghiền ép đánh về phía Thương Thiên

“Hừ, Thiếu Đế Lam Vũ, ta đang muốn gặp ngươi một lần!”

Thương Thiên hừ lạnh một tiếng, trên người có kình khí tử sắc xoay quanh, một luồng đạo vận mạnh mẽ tuyệt luân tràn ngập, chống lại uy thế của Lam Vũ.

Đây là Tử Huyết Bá Thể Của Bá Thể nhất tộc, cũng là một trong ba mươi Vô Thượng Đạo Thể đứng đầu trong ba ngàn thể chất.

“Xông lên đi.”

Thương Thiên không nói hai lời, dốc toàn lực ra tay!

Kiếm khí màu tím ngưng tụ ở đầu nắm đấm của hắn, một luồng đạo vận mạnh mẽ tuyệt luân tràn ngập, một quyền đánh ra, một quyền ấn màu tím đột nhiên xuất hiện, mang uy thế tiến thẳng không lùi đánh về phía Lam Vũ.

Đối mặt với công kích này, sắc mặt Lam Vũ vẫn lạnh nhạt, chỉ thấy quyền trượng trong tay nàng vừa gõ nhẹ lên mặt đất một cái, một vòng bảo vệ màu trắng lập tức sinh ra.

Chương 303: Bị ghim ở trên tường, Thiếu Đế mạnh nhất cũng chỉ vậy thôi.

Oanh! !

Quyền kình của Thương Thiên nện vào vòng bảo vệ màu trắng trước mặt Lam Vũ.

Một tiếng vang thật lớn, Lam Vũ bị đập bay ra xa mấy chục trượng, kình khí cuồng bạo bao phủ khắp bốn phương tám hướng, bụi mù bay tứ tung, che khuất tầm mắt của mọi người.

Thương Thiên cười lạnh nói: “Cho dù có là Vô Thượng Chí Tôn, trúng một kích này của ta cũng không thể chịu nổi, đây chính là uy lực của Tử Huyết Bá Thể đấy! !!”

“Lam Vũ, trận này, ngươi thua chắc rồi!”

“Ta mới là Thiếu Đế mạnh nhất hiện nay!”

Mọi người kinh ngạc trước chiến lực của Thương Thiên, không ngờ Lam Vũ vốn có biểu hiện vô cùng lợi hại cũng bị đối phương dùng một quyền đánh bay như vậy.

“Không hổ là Thiếu Đế mạnh nhất, lợi hại thật.”

“Đúng vậy, biểu hiện của Thương Thiên trong thi đấu tranh bá lần này cũng vô cùng chói mắt, chưa từng thua trận nào, có vẻ như phần thắng thật sự nhiều hơn Lam Vũ.”

Trong lúc mọi người đang bàn tán, bụi mù tan đi.

Chỉ thấy Lam Vũ đứng đó, vỗ vỗ tro bụi dính trên khải giáp, thản nhiên nói:

“Thiếu Đế mạnh nhất hiện nay? Loại mặt hàng mà ngay cả một bàn tay của công tử cũng không thể chịu được mà cũng dám đứng ở đây nói năng bừa bãi, ngươi lấy đâu ra tự tin như thế?”

Lồng ánh sáng màu trắng tuy đã bị một quyền của Thương Thiên đánh nát, nhưng bản thân nàng lại chẳng hề hấn một chút nào, khải giáp trên người vẫn sáng loáng xinh đẹp như trước.

Mà sau khi nghe được lời Lam Vũ nói, sắc mặt Thương Thiên thay đổi liên tục, trở nên âm trầm, ngay cả kình khí tử sắc trên người cũng bắt đầu trở nên táo bạo, lấy hắn làm trung tâm một luồng đạo vận cuồng bạo không ngừng khuếch tán ra.

“Chọc giận ta, sẽ chỉ khiến ngươi thảm hại hơn thôi!”

Thương Thiên gầm nhẹ, tiếp tục phát động công kích.

Một quyền tiếp nối một quyền, mỗi một quyền đều vô cùng mạnh mẽ, quyền kình mang theo uy áp to lớn, đây đều là đỉnh phong Thánh Nhân pháp của Bá Thể Thánh tộc.

“Thần Thánh Quang Vũ!”

Tay Lam Vũ cầm quyền trượng, ánh sáng đạo vận bạo phát!

Một quả cầu to lớn màu trắng từ từ hình thánh, từ bên trong nổ ra từng chùm sáng như mưa, không ngừng va chạm vào quyền kình của Thương Thiên, hư không bị nhiễu loạn bởi hai luồng lực lượng này, không ngừng rung chuyển.

Sau một hồi công kích, ngay khi Thương Thiên chuẩn bị tụ lực, phát động đợt công kích thứ hai, hai chân Lam Vũ đạp lên mặt đất một cái, cả người giống như một mũi tên rời khỏi cung, quyền trượng trong tay giơ lên cao rồi nện xuống.

“Muốn đánh tay đôi với ta sao? ! Ngu xuẩn!”

Thương Thiên bị cắt ngang quá trình tụ lực, nhưng hắn không hề hoảng hốt, lui về sau một bước, tránh thoát khỏi quyền trượng Lam Vũ đánh xuống.

Quyền trượng nện xuống mặt đất, lực lượng cuồng bạo khiến mặt đất lập tức lõm xuống, vô số đất đá lẫn vào trong cuồng phong bay lên văng tung tóe.

Thương Thiên bị bụi mù che khuất tầm mắt, sau đó chỉ cảm thấy bụng đột nhiên đau xót, cả người bị đánh bay ra ngoài.

“Ngươi vừa nói người nào ngu xuẩn?”

Lam Vũ nhìn Thương Thiên từ tốn nói.

Vũ Nhân tộc kiêu dũng thiện chiến, mỗi một người Vũ Nhân đều là chiến sĩ trời sinh, mà Lam Vũ là người nổi bật nhất trong số đó.

Bá Thể Nhất tộc cũng am hiểu về chiến đấu, tuy nhiên nếu xét về tố chất chiến đấu, Thương Thiên rõ ràng kém hơn Lam Vũ một bậc.

“Đáng giận!”

Thương Thiên cắn răng, tuy nói là có Bá Thể, một kích vừa rồi của Lam Vũ cũng không làm hắn bị thương nặng, nhưng lại khiến hắn mất hết mặt mũi.

Linh lực trong cơ thể hắn tuôn trào, kình khí tử sắc bạo phát, hóa thành một bàn tay khổng lồ, từ trên trời giáng xuống, đánh về phía Lam Vũ.

“Thương Thiên Thần Chưởng!”

Lam Vũ bị đạo vận của một chưởng này khóa chặt, không thể nào tránh được.

Chỉ thấy quyền trượng trong tay nàng chĩa lên trời, một luồng đạo vận tỏa sáng bàng bạc bạo phát, cứ như vậy cản một chưởng kia lại.

“Hoàng Hoàng Chấn Thiên Quyền!”

Thương Thiên lại bạo phát đạo vận một lần nữa, đánh ra quyền tiếp theo.

Một tay Lam Vũ cầm quyền trượng chống lấy chưởng ấn, tay kia hội tụ linh lực trong cơ thể, hóa thành một quả cầu trắng, ngăn cản quyền kình.

Hai luồng năng lượng cùng lúc bạo phát, toàn bố giao đấu tràng đều rung chuyển kịch liệt, cơn bão năng lượng cuồng bạo tràn ngập trong hư không.

Trận chiến giữa Lam Vũ và Thương Thiên vẫn còn đang tiếp tục.

Hai người này, có thể nói là hai Thiếu Đế mạnh nhất hiện nay, đều có Huyền Hoàng Đế Khí, đều có được Đạo Thể vô thượng.

Hai người chiến đấu kịch liệt, tựa như hai vị Vô Thượng Chí Tôn đứng đầu đang chém giết lẫn nhau, nhất cử nhất động, một chiêu một thức đều có sức mạnh to lớn có thể khiến đất trời rung chuyển, vô cùng đáng sợ.

Tất cả mọi người đều không chớp mắt nhìn chằm chằm trận chiến này.

Bão cát đất đá bị cuốn lên cao, hư không đang rung chuyển, đạo vận thần thánh mênh mông và đạo vận Bá Thể cuồng bạo đang không ngừng va chạm vào nhau…

“Ta mới là Thiếu Đế mạnh nhất! Chịu thua đi!”

Thương Thiên gào thét giận dữ, một quyền đánh ra, Tử Huyết Bá Thể bị hắn phát huy đến cực hạn, từng đạo kình khí tử sắc vờn quanh người hắn tạo thành một bàn tay khổng lồ, quét ngang mọi thứ!

Bàn tay này, dường như có thể nắm giữ cả sơn hà nhật nguyệt, vô cùng khủng bố.

Dị tượng Tử Huyết Bá Thể, Thương Thiên chi nắm!

Đối mặt với dị tượng này, trên người Lam Vũ tản ra thần huy quang mang vô hạn, cũng huy động dị tượng Đạo Thể để đối kháng lại.

Quang huy vô tận và bàn tay kia va chạm vào nhau, tạo ra từng tiếng vang mãnh liệt.

Hai dị tượng lớn trùng kích, hình thành nên một cơn bão táp khuếch tán ra ngoài, người trên khán đài đều cảm thấy mình sắp bị thổi bay.

“Uy lực thật là mạnh.”

“Đây chính là cuộc chiến giữa Vô Thượng Đạo Thể sao?”

Trên quan chiến đài, một đám thiên kiêu đều nhìn chằm chằm trận chiến này.

Thiên Vương cung.

Thiên kiêu Thường Ngạo nhìn trận chiến này, sắc mặt trầm xuống: “Bất kể ai trong hai người này, chiến lực đều không kém gì ta, đều là kình địch! !!”

Bên Huyền Thiên tông.

“Chưởng môn, nhìn Lam Vũ có vẻ đã cố hết sức rồi.”

Mộ Dung Hiên cau mày nói.

“Yên tâm đi, trận chiến này Lam Vũ sẽ thắng.”

Sâu trong hai mắt Sở Cuồng Nhân có phù văn Đại Đạo vô cùng huyền diệu liên tục lóe ra, nhanh chóng phân tích tỷ lệ thắng của Lam Vũ trong trận này.

71%!

Trận chiến này, Lam Vũ có tỷ lệ thắng hơn 70%, cộng thêm việc Lam Vũ đã sớm hiểu rõ nhược điểm của Thương Thiên…

Trận chiến này, ổn!

“Quang Minh Thẩm Phán! !!”

Lam Vũ trảo một phát vào trong hư không, một lượng lớn hào quang hội tụ trong lòng bàn tay nàng, hình hành một thanh Thần Mâu sáng chói mắt!

Thần Mâu bắn vụt ra!

Xoẹt qua trời cao, bay thẳng đến Thương Thiên!

“Hoàng Hoàng Chấn Thiên Quyền.”

Thương Thiên huy động Tử Huyết Bá Thể đến cực hạn, xuất ra một quyền, hơi thở cuồng bạo như dòng nước lũ trút xuống, hóa thành quyền ấn cực lớn!

Dưới sự duy trì của dị tượng, chiến lực của hai người này đều được tăng lên mức lớn nhất, vô cùng khủng bố, cường đại!

Thần Mâu và quyền ấn tựa như gió lốc càn quét xung quanh.

Kình khí màu trắng và tử sắc đang trùng kích khắp bốn phía.

Chỉ nghe thấy một tiếng răng rắc, trên quyền ấn cực lớn kia xuất hiện một vết nứt, vết nứt lan ra, dần dần bao trùm cả quyền ấn!

Ngay sau đó, quyền ấn bị Thần Mau màu trắng xuyên qua, trực tiếp cắm vào ngực Thương Thiên, lực lượng khổng lồ kéo theo hắn bay ra ngoài, ghim lên tường rào giao đấu tràng, khiến mọi người không nhịn được kinh ngạc hô lên.

“Ta phi! Thật là đau!

“Chiêu này thật quá độc ác!”

Thương Thiên bị Thầm Mâu ghim lên tường rào, nhịn không được gào lên giận dữ, “Aaaaa, Lam Vũ, ta muốn giết ngươi! !!”

Từ khi sinh ra Thương Thiên đã thức tỉnh Tử Huyết Bá Thể, trải qua không dưới ngàn cuộc chiến, nhưng chưa bao giờ khốn đốn như bây giờ, dưới hơn một triệu con mắt người xem, bị người ta ghim chặt lên tường!

Cho dù là trước đó, Sở Cuồng Nhân cũng không làm như vậy.

Hắn cố sức muốn rút trường mâu ra, nhưng đạo vận quang minh ẩn chứa bên trong nó đang điên cuồng phá hủy kinh mạch, thân thể của hắn, khiến hắn không thể vận chuyển được linh lực, cho dù làm thế nào cũng không thể lay chuyển được trường mâu.

“Thiếu Đế mạnh nhất? Đúng là chuyện nực cười!”

Lam Vũ bước đến trước mặt Thương Thiên, nhàn nhạt nói.

Chương 304: Thiên Vương Trương Thánh và Tam Thái Thú, trận chung kết bắt đầu, bí cảnh Vạn Tượng.

“Trận chiến này, chúng ta nhận thua!”

Nhìn thấy Thương Thiên bị ghim ở trên tường, nếu như trị liệu chậm trễ thì sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng, tộc trưởng Bá Thể không thể ngồi yên được.

Trận đấu có thể thua, nhưng Thương Thiên không thể chết.

Đây chính là Vô Thượng Đạo Thể duy nhất của Bá Thể Thánh tộc bọn họ đấy.

Tộc trưởng Bá Thể chạy vèo vào trong đấu trường, nhổ trường mâu trên người Thương Thiên xuống, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Lam Vũ.

Lam Vũ không hề sợ hãi chút nào.

Với chiến lực bây giờ của nàng, Chuẩn Thánh, Thánh Nhân không ra tay, cho dù có là Vô Thượng Chí Tôn lâu năm như tộc trưởng Bá Thể cũng chưa chắc có thể thắng được nàng.

“Người thắng, Huyền Thiên Tông Lam Vũ!”

Thập Tam thái Thú nói.

Huyền Thiên Tông, tấn cấp vào trận chung kết!

Mà cho đến thời điểm này, Huyền Thiên Tông vẫn chưa thua trận nào, thành tích vô cùng chói mắt, khiến cho mỗi một người xem đều cảm thấy vô cùng chấn động.

Ngay sau đó là trận bán kết giữa Thiên Vương cung và Phong Vân sơn.

Sở Cuồng Nhân nhìn bọn họ một lúc.

Trận này, cuối cùng người chiến thắng chính là Thiên Vương cung.

“Đã xác định, đối thủ sau cùng của chúng ta là Thiên Vương cung.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói, hắn nhìn về phía vị trí của cung chủ Thiên Vương, thấy được sự lạnh lẽo trong mắt đối phương.

“Huyền Thiên Tông, ta rất chờ mong trận chung kết ngày mai!”

“Ta nghĩ kết quả sẽ khiến cho người thất vọng.”

“Xem ra các ngươi đã nắm chăc chiến thắng trong tay.”

“Nói thật thì, ta thật sự cảm thấy thiên kiêu của Thiên Vương cung không thể nào đánh thắng được chúng ta.” Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua một đám thiên kiêu bên phía đối phương, thực lực tổng quát cũng không khác gì Bá Thể Thánh Tộc.

Phần thắng của Huyền Thiên Tông vô cùng lớn.

“Vậy cứ rửa mắt mà xem đi.”

Thiên Vương cung chủ hừ nhẹ một tiếng, sau đó quay đi.

...

Màn đêm buông xuống.

Bên trong một hồ nước trên một hòn đảo nhỏ trên không ở đệ nhất thành.

Trong hồ nước có một cái đình, một người nam tử trung niên mặc áo đen, vẻ mặt lạnh nhạt, ngồi bên trong đình, trước mặt bày đủ rượu và điểm tâm, giống như đang đợi người đến.

Chỉ trong chốc lát.

Trong hư không nổi lên gợn sóng.

Chỉ thấy một người nam tử đạp lên ánh trăng chậm rãi bước đến, khuôn mặt nam tử kia góc cạnh, mọi cử chỉ đều có vẻ cao sang quý khí.

“Trương Thiên Vương Thên Vương cung, không biết ngươi tìm ta có chuyện gì.” Nam tử áo đen ngồi trong đình cười nhạt nói.

Thiên Vương, là một loại danh xưng đối với Thánh Nhân trong Thiên Vương cung.

Trương Thiên Vương, chính là Thánh Nhân trong Thiên Vương cung.

Mà những người còn lại cũng đều gọi hắn là Thiên Vương Trương Thánh.

“Tam Thái Thú, tiến triển của thi đấu tranh bá thế nào, ngươi cần phải hiểu rõ.”

“Chuyện này do mười một Thái Thú kia chịu trách nhiệm, không liên quan gì đến ta cả.” Nam tử áo đen, cũng chính là Tam Thái Thú cười nhạt nói.

“Ngươi là Thánh Nhân đệ nhất thành, đứng thứ ba trong mười ba vị Thái Thú, địa vị cao quý, trong tình huống Thái Thú đứng đầu bế quan, Thái Thú thứ hai không có ở đây, đệ nhất thành này đương nhiên sẽ do ngươi làm chủ, tìm ngươi so với tìm bọn người Thập Tam Thái Thú thì tốt hơn nhiều.” Thiên Vương Trương Thánh nói.

“Ngồi đi.” Tam Thái Thú ra hiệu.

Thiên Vương Trương Thánh ngồi xuống trước mặt hắn, thản nhiên nói: “Hôm nay ta tìm ngươi chỉ vì một việc, Thiên Vương cung ta, muốn thắng.”

“A, đối thủ của Thiên Vương cung chính là Huyền Thiên Tông đúng không, mấy tên tiểu tử kia quả thật không hề tầm thường, Thiên Vương cung muốn thắng quả thật cũng không phải là chuyện dễ dàng, nhưng trận đấu có thua có thắng, không phải rất bình thường sao?”

“Ta nói, Thiên Vương cung phải thắng!”

Giọng điệu của Thiên Vương Trương Thánh vô cùng cứng rắn.

“Ý ngươi là muốn ta gian lận cho các ngươi sao, điều này đối với danh dự của đệ nhất thành ta không tốt đâu.” Tam Thái Thú nói.

“Theo như ta được biết, Tam Thái Thú cũng không phải là một người xem trọng danh dự, chỉ cần... Có lợi là được!”

Đây cũng là nguyên nhân Thiên Vương Trương Thánh tìm đến Tam Thái Thú, nếu như đệ nhất thành do Đại Thái Thú hoặc Nhị Thái Thú làm chủ, hắn cũng sẽ không đến.

Chỉ tiếc, bây giờ Đại Thái Thú đang bế quan, Nhị Thái Thú thì đang ở bên ngoài, đệ nhất thành bây giờ do Tam Thái Thú làm chủ.

“Có lợi ích gì?”

“Nghe nói những năm gần đây Tam Thái Thú đang đi tìm Phiếu Miểu Thiên.”

“Ngươi biết manh mối về Phiếu Miểu Thiên? !”

Tam Thái Thú nghe vậy, hai mắt lập tức tỏa sáng.

“Đúng vậy.”

“Phiếu Miểu Thiên cũng không phải là một nơi tầm thường, có rất ít người biết được vị trí cụ thể của nó, Thiên Vương cung làm sao biết được?”

“Tuy nơi đó đã ẩn khỏi thế gian, nhưng không phải không có bất cứ liên hệ nào với bên ngoài, thường thì cách một đoạn thời gian, ở đó sẽ điều động thế hệ trẻ nhập thế hành tẩu.”

“Người đời thường gọi những người này là... Thiên Hạ Hành Tẩu!”

“Mà dựa vào điển tịch ghi chép lại, Thiên Vương cung ta có một vị tổ tiên may mắn từng có quan hệ tốt với một vị Thiên Hạ Hành Tẩu, thậm chí còn nói cho Thiên Vương cung biết chuyện liên quan đến vị trí cụ thể của Phiếu Miểu Thiên.”

Thiên Vương Trương Thánh chậm rãi nói.

Nghe hắn nói xong, Tam Thái Thú không khỏi suy nghĩ lại.

Hắn có chút dao động.

Những năm gần đây, vì một vài nguyên nhân mà hắn vẫn luôn tìm kiếm Phiếu Miểu Thiên, nhưng không biết nó ở nơi nào, cho dù hắn là Thánh Nhân cũng không dễ dàng tìm được, đã lâu như vậy rồi mà vẫn không có kết quả gì.

Bây giờ, manh mối của Phiếu Miểu Thiên đang bày ra trước mặt, hắn không thể nào không dao động.

“Trận đấu ngày mai, ta sẽ nghĩ cách để Thiên Vương cung giành được thắng lợi, đến lúc đó hi vọng Trương Thánh có thể nói cho ta biết đi đến Phiếu Miểu Thiên như thế nào.”

“Đương nhiên, nhưng mà ta có chút tò mò, không biết vì sao Tam Thái Thú lại cố chấp với Phiếu Miểu Thiên như vậy?” Thiên Vương Trương Thánh hỏi.

“Đây là chuyện riêng của ta, không thể nói với Trương Thánh được, nhưng mà ta cũng không ngờ, Huyền Thiên Tông có thể khiến cho Thiên Vương cung cảm thấy áp lực lớn như vậy, khiến cho Trương Thánh tự mình đến đây tìm ta.” Tam Thái Thú nói.

“Sở Cuồng Nhân thắng Thiên Vương cung ta 1.5 tỷ Linh thạch Thượng phẩm, hai thánh khí, mặc khác, Thiên Vương cung ta còn phải bày ra tất cả tu hành pháp cho hắn, ngươi nói xem ta có thể nuốt trôi cơn tức này sao?”

Giọng điệu Thên Vương Trương Thánh lạnh như băng, tựa như cảm nhận được tâm trạng của hắn, hồ nước lập tức gợn lên từng vòng gợn sóng, mấy con cá không chịu nổi uy áp Thánh Nhân đè ép, lần lượt chết đi, nổi lên mặt nước.

“Sở Cuồng Nhân... Đúng là khiến cho người khác phải kiêng kị, Cẩn Cổ 15 vạn năm gần đây rất khó tìm ra được một vị thiên kiêu nào sánh bằng người này.” Nhắc đến Sở Cuồng Nhân, cho dù là Thánh Nhân như Tam Thái Thú cũng không nhịn được tán thưởng.

Nói thật thì nếu không phải Thiên Vương cung lấy manh mối về Phiếu Miểu Thiên ra trao đổi thì hắn thật sự cũng không muốn đắc tội với Sở Cuồng Nhân.

...

Ngày thứ hai.

Trận chung kết thi đấu tranh bá.

Huyền Thiên Tông quyết đấu Thiên Vương cung, vô số người đều mong mỏi ngóng chờ.

“Hắc, người xem so với mấy ngày trước nhiều hơn không ít.” Khi bọn người Sở Cuồng Nhân bước vào giao đấu tràng không khỏi kinh ngạc.

Lúc này trong giao đấu tràng, người đông tấp nập, trên trời dưới đất đều bu đầy người, nhân số nhiều, chỉ vừa mới bắt đầu đã vô cùng đông đúc.

Mọi người rõ ràng rất chú ý đến trận chung kết lần này.

Một số người chưa xem những trận trước đó đều chạy đến xem.

“Các vị, không cần nói nhảm nhiều nữa, bây giờ lập tức bắt đầu tthi đấu tranh bá, vẫn là chế độ ba ván thắng hai!”

“Nhưng mà sân thi đấu lần này đổi thành... Bí cảnh Vạn Tượng!”

Thập Tam Thái Thú phất phất tay, chỉ thấy đấu trường đột nhiên xuất hiện một vòng sáng và mười mấy màn sáng.

Có màn sáng có hình sa mạc, có cái có hình hang đá, thậm chí còn có khu vực đầm lầy đầy chướng khí...

“Cái này là mười hoàn cảnh khác nhau trong bí cảnh Vạn Tượng, kẻ dự thi sẽ lập tức bị đưa đến những nơi khác nhau như trên màn sáng thể hiện để tiến hành giao đấu, cho đến khi một bên nhận thua hoặc xác định không thể tiếp tục chiến đấu nữa thì kết thúc!”

“Người thắng cuối cùng chính là người vô địch trong trận thi đấu tranh bá lần này!”

“Phần thưởng lần này do tất cả Thánh Nhân đạo thống tài trợ, cũng sẽ thưởng hết cho người đó, bây giờ, trận đấu bắt đầu!”

Chương 305: Quân Di đấu với Cẩm Niên, Hồi âm khoáng mạch, đừng ép ta mở đệ nhất thành ra.

“Để giao đấu tràng lớn như vậy không làm gì hết, hết lần này đến lần khác đổi sang bí cảnh Vạn Tượng gì đó, rốt cuộc đang định làm cái quỷ gì vậy?”

Lông mi Sở Cuồng Nhân cau lại.

“Sở Cuồng Nhân, Huyền Thiên Tông có thể đi đến bước này, đã là hiếm có lắm rồi, nhưng mà hôm nay, vị trí quán quân chúng ta chắn chắc phải giành được!”

Thiên Vương cung chủ nói với Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân liếc mắt nhìn hắn, “Tộc trưởng Bá Thể Thánh tộc trước đó cũng nói như vậy, kết quả Thiếu Đế nhà hắn còn bị ghim trên tường đó.”

“Vậy thì ta đây rửa mắt chờ xem.”

Thiên Vương cung chủ cũng không nóng giận, cười nhạt một tiếng, tỏ vẻ đã nắm chắc thắng lợi trong tầm tay, tựa như có ý gì đó.

“Ta cứ có cảm giác trận chung kết này có chút mờ ám.” Sở Cuồng Nhân sờ cằm, ánh mắt nhìn về phía mỗi thiên kiêu của Thiên Vương cung.

Động Tất Chi Nhãn vận chuyển.

Những thiên kiêu này đều không có gì thay đối cả, thực lực vẫn như cũ, so với bọn người Nam Cung Hoàng, vẫn là phần thắng của đám người Nam Cung Hoàng lớn hơn.

Tự tin của Thiên Vương cung chủ từ đâu mà ra vậy?

Nghĩ đến đây, Sở Cuồng Nhân nhìn về phái trọng tài.

“Không phải là bọn họ mua chuộc trọng tài rồi chứ? !”

“Không thể nào, Thánh Nhân đạo thống này chẳng lẽ không biết xấu hổ đến mức đó sao? Hơn nữa cho dù có mua chuộc trọng tài, bọn họ chẳng lẽ còn có thể đổi trắng thay đen trước mặt bao nhiêu người sao?” Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

Ngay khi hắn đang suy nghĩ, trận đấu đã bắt đầu.

Trận chiến đầu tiên người Thiên Vương cung phái ra là Cẩm Niên.

“Chưởng môn, để cho ta lên đi.”

Quân Di cười nhạt nói, đối với thực lực của Cẩm Niên, trong những trận đấu trước nàng đã từng nhìn thấy qua, nàng có lòng tin mình có thể thắng đối phương.

Sở Cuồng Nhân so sánh thông tin hai bên một chút.

Đấu một đối một, phần thắng của Quân Di là hơn 80%, ngẫm nghĩ chút rồi đồng ý, “Cẩn thận.”

“Được.”

Quân Di gật đầu, sau đó bước vào trong giao đấu tráng.

Nàng và Cẩm Niên liếc nhìn nhau một cái, cũng nhau đi vào trong vòng sáng.

Trong chớp mắt, hai người đã xuất hiện trong một hang đá rộng lớn, bốn phía có ánh nến u ám chập chờn.

Quân Di quan sát bốn phía một chút, phát hiện trên vách hang đá có ẩn chứa một loại vật chất kỳ lạ nào đó, giống như một loại kháng thạch.

“Chẳng lẽ nơi đây là mỏ quặng ư?”

Quân Di âm thầm nghĩ.

Lúc này, một đạo chưởng khí từ phái sau nàng đánh đến.

Trong tay Quân Di xuất hiện một thanh kiếm, trở tay chém ra một đạo kiếm khí màu xanh lam, đánh tan chưởng khí, bản thân cũng nhân cơ hội này lùi ra sau mấy chục trượng.

Đứng đối diện nàng, Cẩm Niên mặc bộ hồng y nhìn nàng, quanh người là đạo vận mênh mông đang luân chuyển, lại giơ tay ra đánh thêm một chưởng nữa.

“Đây chính là Thánh Nhân pháp Lục Hợp Chưởng của Thiên Vương cung sao?”

Quân Di nhận ra chưởng pháp này, cầm kiếm phản kích.

Trường kiếm vung lên, ánh kiếm màu xanh lam dường như biến thành thủy triều vô tận, đây chính là Thánh Nhân pháp Hải Triều KIếm quyết.

Nàng tu hành kiếm đạo thuộc tính Thủy, bộ kiếm pháp này vô cùng thích hợp với nàng, uy lực thi triển ra còn mạnh hơn Nam Cung Hoàng một chút.

Kiếm khí vô tận đánh tan chưởng khí, sắc mặt Cẩm Niên đột nhiên thay đổi, bị luồng kiếm khí này đánh bay va vào vách đá.

“Kiếm khí thật lợi hại.”

Cẩm Niên âm thầm kinh sợ.

“Không muốn chịu khổ thì nhanh nhận thua đi.”

Quân Di từ tốn nói.

“Nhận thua ư, làm sao có chuyện đó được?”

Cẩm Niên lấy ra một thanh cổ cầm, “Để cho ngươi mở mang kiến thức một chút, tuyệt học đệ nhất cầm đạo Tôn Hoàng Khúc của Thiên Vương cung ta lợi hại như thế nào.”

Mà trong nháy mắt khi nàng ta lấy cổ cầm ra, Quân Di đã công kích đến, kiếm khi vờn quanh người, giống như nước biển.

Cẩm Niên biến sắc, mười ngón lập tức gảy đàn.

Tiếng cầm tranh tranh tranh quẩn quanh trong hang đá, cuồn cuộn ào ạt như uy thế đế vương, khiến toàn bộ hang đá rung chuyển.

Cầm âm cuồng bạo phá vỡ kiếm khí xung quanh Quân Di, trong nháy mắt đánh lui nàng, tay cầm kiếm đang khẽ run rẩy.

“Làm sao như thế được? !”

Quân Di cảm thấy không thể tin được.

Trong trận đấu trước đó, Quân Di cũng đã từng thấy cầm âm của Cẩm Niên, nhưng uy lực của cầm âm còn xa mới có thể đạt đến tình trạng như bây giờ.

Tại sao đội nhiên tăng lên nhiều như vậy?

Đừng nói là Quân Di, đến chính Cẩm Niên cũng cảm thấy không thể tin được.

“Có chuyện gì vậy?”

“Chờ chút...” Cẩm Niên chợt phát hiện ra gì đó, nhìn quanh bốn phía hang đá, ngạc nhiên nói: “Nơi này là một hầm mỏ, khoáng thạch trong này chính là Hồi âm thạch.”

Hồi âm thạch, ý cũng như tên, là một loại đá có thể tạo ra âm thanh phản lại, một viên hai viên Hồi âm thạch sẽ không tăng cường được uy lực cầm âm bao nhiêu.

Nhưng bây giờ, ở đây là cả một khoáng mạch Hồi âm!

Cầm âm của Cẩm Niên ở đây có thể được khuếch trương uy lực đến vô hạn, chỉ sợ bây giờ có đối phó với Vô Thượng Chí Tôn cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Ha ha, đúng là trời cũng giúp ta!”

Cẩm Niên nghĩ rằng là do mình may mắn, địa điểm tranh tài lại ở nơi này, vô cùng hưng phấn gảy đàn.

Cầm âm ở trong Hồi âm khoáng mạch điên cuống quanh quẩn trào ra, dưới sự hỗ trợ của mỏ quặng này, kéo dài không dứt, uy lực tăng lên gấp bội!

Oanh, oanh!

Cầm âm như từng cơn sóng liên tiếp nhau điên cuồng đánh về phía Quân Di, cho dù Quân Di có dốc hết toàn lực ngăn cản, huy động kiếm khí, nhưng ở loại địa hình bất lợi như thế này cũng không có chút tiến triển nào.

Rất nhanh, Quân Di đã bị trọng thương, nàng nắm chặt trường kiếm, huy động linh lực chống cự cầm âm, cố gắng di chuyển thân thể để công kích, nhưng ý thức bị cầm âm quấy nhiễu đã bắt đầu trở nên mơ hồ.

Giao đấu tràng, trên quan chiến đài.

Một luồng đạo vận mênh mông đầy tức giận tuôn trào.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân như điện nhìn về phía ghế trọng tài, “Ta cần có một lời giải thích, vì sao nơi tranh tài lại có Hồi âm khoáng mạch?”

Dưới uy áp của Sở Cuồng Nhân, Thập Tam Thái Thú cảm thấy bắp chân nhìn như nhũn ra, hắn nhắm mắt nói: “Bên trong bí cảnh Vạn Tượng có rất nhiều loại địa hình, nơi đó chỉ là một nơi ngẫu nhiên bên trong đó mà thôi.”

“Ngươi đang nói với ta, là do chúng ta không may, trận đấu vừa bắt đầu đã gặp phải Hồi âm khoáng mạch sao?”

Sở Cuồng Nhân lạnh giọng nói.

“Sở chưởng môn, xin hãy bình tĩnh, đừng nóng vội, cũng không thể vì mình không may mắn mà giận cá chém thớt lên người trọng tài chứ.”

Thiên Vương cung chủ cười nhạt nói.

“Có phải là may mắn hay không, Thiên Vương cung chủ chắc hẳn phải biết rõ hơn ta mới đúng.” Sở Cuồng Nhân áp chế lửa giận nói.

“Chưởng môn, không xong rồi, Quân Di sắp không chịu nổi rồi.”

Giọng nói Mộ Dung Hiên có chút trầm trọng.

Chỉ thấy trong hầm mỏ, dưới sự ảnh hưởng của cầm âm, thất khiếu của Quân Di đã bắt đầu chảy máu, nhưng cho dù như vậy, nàng vẫn cố gắng chống đỡ không ngã xuống, nhưng mà mọi người cũng nhìn ra được, nàng không thắng được.

“Trận này, chúng ta chịu thua!”

Sở Cuồng Nhân nhìn Thập Tam Thái Thú lạnh lùng nói.

Hắn không thể vì một trận đấu mà bỏ đi tính mạng của Quân Di.

“Trừ khi chính miệng người trong cuộc nhận thua, hoặc là đã xác định nàng mất đi ý thức, không có năng lực phản kháng nữa, trận đấu mới có thể kết thúc, không phải như trước đó, cho dù Sở chưởng môn cũng không có quyền kết thúc trận đấu.”

Thập Tam Thái Thú từ tốn nói, trong mắt đầy ý cười.

Hắn thua Sở Cuồng Nhân nhiều Linh thạch như thế, trong lòng đương nhiên cũng có oán hận, lúc này thấy đối phương phải ăn quả đắng, trong lòng âm thầm mừng rỡ.

Ông.

Một đạo kiếm khí xẹt ngang qua người Thập Tam Thái Thú, ghế trọng tài bị chém làm hai, Thập Tam Thái Thú đang âm thầm vui mừng trong lòng bị dọa đến mức xụi lơ ngãn trên mặt đất, hơi lạnh từ sống lưng nhanh chóng bao trùm khắp cơ thể, dường như vừa đi dạo quỷ môn quan một vòng.

“Đừng ép ta phải mở đệ nhất thành ra!”

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lạnh như kiếm, nhìn Thập Tam Thái Thú nói.

Lần này Thập Tam Thái Thú không dám nói gì thêm nữa, vội vàng mở vòng sáng ra, truyền tống Cẩm Niên và Quân Di về giao đấu tràng.

Chương 306: Đầm lầy hắc ám, hay cho một từ ngẫu nhiên, Lam Vũ chiến đấu

Thường Ngạo.

Quân Di và Cẩm Niên bị truyền tống quay về giao đấu tràng.

Sở Cuồng Nhân vội vàng đi đến trước mặt Quân Di, nhìn đối phương thất khiếu chảy máu, ý thức mơ hồ thì ánh mắt không khỏi lạnh đi.

Hắn liếc nhìn Cẩm Niên một cái, ánh mặt vô cùng lạnh lùng, khiến đối phương bị dọa đến run lên, không nhịn được ngã xuống đất.

“Đây là trận đấu, ngươi muốn làm gì...”

Sở Cuồng Nhân không để ý đến đối phương, trực tiếp thi triển Xuân Phong Hóa Vũ Thuật, nhanh chóng chữa trị thân thể Quân Di.

“Chưởng môn, thật xin lỗi...” Được Sở Cuồng Nhân nâng đỡ, Quân Di nỉ non một câu, cuối cùng vẫn không chống đỡ nổi, hôn mê bất tỉnh.

Xuân Phong Hóa Vũ Thuật có thể chữa trị vết thương trên cơ thể, nhưng cầm âm không chỉ gây ra vết thương trên thân thể mà còn gây ra ảnh hưởng lớn đến tinh thần.

Đối với vấn đề này, Xuân Phong Hóa Vũ Thuật không thể triệu liệu được nhiều.

Sở Cuồng Nhân đỡ lấy Quân Di, mặc dù đối phương đã hôn mê bất tỉnh, nhưng hắn vẫn từ tốn nói: “Ngươi đã làm rất tốt rồi.”

“Chưởng môn, Quân Di thế nào?”

Đám người Mộ Dung Hiên, Kim Phi Yến lập tức xông tới.

“Chỉ là hôn mê bất tỉnh thôi, không có gì đáng ngại, Phi Yến, ngươi đưa nàng về nghỉ ngơi trước đi.” Sở Cuồng Nhân giao Quân Di cho Kim Phi Yến.

Khán giả phía dưới đang bàn tán xôn xao.

“Huyền Thiên Tông thua ư?”

“Người của Huyền Thiên Tông mà cũng thua, từ khi bắt đầu trận đấu đến bây giờ, đây là lần đầu tiên nhỉ, người của Thiên Vương cung quả nhiên lợi hại.”

“Thật ra cũng không thể nói là thua được, chỉ có thể nói Huyền Thiên Tông không gặp may, lại rút được địa điểm thi đấu là nơi đó.”

Người của Lệnh Hồ gia, Lôi Chuẩn tộc cũng đang quan sát trận đấu.

Nhìn thấy Huyền Thiên Tông thua, không nhịn được cười ha ha.

“Người của Huyền Thiên Tông rốt cuộc cũng thua một trận, thật khiến lòng người hả hê.”

“Đúng vậy, ai bảo bọn hắn đắc ý.”

“Sông có khúc người có lúc, ta biết ngay là Huyền Thiên Tông không thể nào luôn luôn chiến thắng mà, quả nhiên là thua rồi.”

...

“Sở chưởng môn, có thể tiếp tục trận tiếp theo rồi.” Thiên Vương cung chủ nói, khóe miệng không nhịn được lộ ra nụ cười đắc ý.

“Tiếp tục đi.” Sở Cuồng Nhân nói.

“Thường Ngạo, trận tiếp theo ngươi lên đi.”

Thường Ngạo, là Thiếu Đế của Thiên Vương cung, cũng là thiên kiêu xuất sắc nhất trong thế hệ trẻ của Thiên Vương cung, thực lực không hề yếu hơn Thương Thiên.

Xem ra, Thiên Vương cung không có ý định cho Huyền Thiên Tông có bất cứ cơ hội nào chuyển bại thành thắng, muốn thắng luôn hai trận liên tiếp.

“Công tử, trận tiếp theo không thể có bất cứ sai sót nào, để ta đi.”

Lam Vũ từ tốn nói.

Ba ván hai thắng, bọn họ mà thua một trận nữa thì vô duyên với chức vô địch.

“Ừm.” Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Hắn vẫn khá tự tin vào thực lực của Lam Vũ.

Hai người Lam Vũ, Thường Ngạo đi vào trong vòng sáng.

Lần này, hai người xuất hiện ở một vùng đầm lầy, bốn phía tràn ngập khí độc, không chỉ có thể, bên trong khí độc còn ẩn chứa một luồng hơi thở hắc ám cực kỳ tà ác, khiến lòng người bất an.

Dường như phát hiện ra Thần Thánh Quang Minh của Lam Vũ, những luồng khí hắc ám này tựa như bị đun sôi, kịch liệt dậy sóng.

Những luồng khí hắc ám này điên cuồng chảy về phía Lam Vũ, giống như muốn đuổi nàng ra khỏi nơi này.

Mà kèm theo công kích của luồng khí hắc ám kia, còn có đạo vận của Thường Ngạo, đó là một loại hơi thở bành trướng bá đạo.

Đạo vận này có chút giống Bá Thể Thánh tộc, nhưng khí thế đường hoàng hơn, giống như đế vương cao cao tại thượng.

Lông mi Lam Vũ cau lại, huy động Thần Thánh Quang Minh đến cực hạn, dị tượng Đạo Thể hóa thành hàng vạn đạo quang huy tỏa sáng, tuôn ra khắp bốn phía.

Hắc ám chi khí, đạo vận của Thường Ngạo lập tức bị đánh lui.

Nhưng Lam Vũ cũng không hề lạc quan.

Hắc ám chi khí từ khắp bốn phía cuồn cuộn không dứt đang ăn mòn nàng, Thường Ngạo thì ở một bên nhìn chằm chằm, tùy lúc hành động.

Hắn không vội vàng công kích, rõ ràng là đang đợi Lam Vũ tiêu hao thể lực một lúc, sau đó thừa thế xông lên đánh bại đối phương.

Trên đấu trường.

Sở Cuồng Nhân cười.

Hắn bị chọc giận quá hóa cười.

Mà người xung quanh khi nghe thấy tiếng cười của hắn thì cảm thấy run lên, rõ ràng đang giữa ban ngày, ánh nắng chiếu xuống chói chang, nhưng mọi người lại cảm thấy không khí xung quanh lạnh như băng, khiến người ta nổi cả da gà.

“Hay cho một từ ngẫu nhiên.”

“Đầu tiên là Hồi âm khoáng mạch, sau đó có đầm lầy chứa đầy hơi thở hắc ám, không phải làm tăng thực lực của đệ tử Thiên Vương cung thì cũng là làm suy yếu thực lực của đệ tử Huyền Thiên Tông ta, hay cho một từ ngẫu nhiên.”

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân càng ngày càng lạnh lẽo.

Tuy nói như vậy, nhưng hắn vẫn ngồi yên tại chỗ không hề động đậy.

Thế nhưng Thập Tam Thái Thú lại cảm thấy thà đối phương tức giận như lúc nãy thì tốt hơn.

Bây giờ đối phương càng bình tĩnh, càng không biểu lộ bất cứ ý kiến gì, ngoài mặt thì có vẻ không sao cả, nhưng bên trong đã sớm sóng cuộn gió gào, trời long đất lở.

Tại đầm lầy trong bí cảnh Vạn Tượng.

Lam Vũ đang chìm trong khổ chiến, thực lực của Thường Ngạo cũng không mạnh hơn Thương Thiên, nhưng có hắc ám chi khí ở khắp nơi áp chế, chiến lực của Lam Vũ không thể phát huy trăm phần trăm được, vẫn luôn ở thế hạ phong.

“Phiền phức.”

Lam Vũ nhíu mày, cứ tiếp tục như vậy, không đợi đến lúc bị Thường Ngạo đánh bại, nàng đã bị hắc ám chi khí từ khắp nơi tiêu hao hết linh lực.

Vừa nghĩ đến đây, linh lực trong người Lam Vũ lập tức vận chuyển đến mức cực hạn, thần uy vô tận bạo phát, “Quang Minh Chi Chước! !!”

Ngọn lửa màu trắng bùng lên, đốt cháy hắc ám chi khí.

Một lượng lớn hắc ám chi khí bị Quang Minh Chi Chước đốt trụi, khí độc vốn dĩ đang nồng đậm trong nháy mắt đã mỏng hơn rất nhiều.

Nhìn thấy vậy, sắc mặt Thường Ngạo thoáng thay đổi: “Không ngờ ngươi lại không tiếc gì mà hao tổn linh lực lớn như vậy để xua tan hắc ám chi khí, nhưng hắc ám chi khí ở đây luôn cuồn cuộn không dứt, chẳng mấy chốc sẽ lại dày đặc lại thôi, ngươi làm vậy cũng chỉ uổng công.”

“Chỉ cần trước khi hắc ám chi khí hội tụ lại đây, đánh bại ngươi là được rồi.” Lam Vũ từ tốn nói.

“Hả, bây giờ ngươi còn thừa bao nhiêu linh lực mà dám nói ra lời như vậy?” Thường Ngạo cười xùy.

“Đủ rồi!”

Lam Vũ không nhiều lời nữa, xuất ra toàn lực công kích Thường Ngạo.

Quang Minh Chi Chước, Thần Thánh Quang Vũ, Bất Động Quang Minh Quyền...

Các chiêu thức đánh ra lưu loát, chỉ công không thủ!

Dưới loạt đấu pháp này, Thường Ngạo hoàn toàn bị áp chế, chỉ có thể cố gắng chống cự, không có cơ hội phản kích nào.

Cuối cùng, Lam Vũ nắm lấy cơ hội, cầm Quang Minh Quyền Trượng trong tay nện xuống người Thường Ngạo, lực lượng khổng lồ bùng phát, đánh đối phương bay vào đầm lầy.

“Thành công không?”

Lam Vũ thầm nghĩ.

Một kích này của nàng, đến Vô Thượng Chí Tôn cũng khó có thể ngăn cản.

“Ha ha, đáng tiếc, thật là đáng tiếc.”

Lúc này, Thường Ngạo từ trong đầm lầy vọt ra, chỉ thấy bên trong quần áo rách rưới có thêm một chiếc nội giáp màu đen.

Chính cái giáp này, đã giúp hắn gánh đi phần lớn uy lực.

“Thánh Khí phòng ngự!”

“Đúng vậy, thật đáng tiếc, nếu như không có Thánh Khí này, một kích vừa rồi của ngươi thực sự đã đánh bại ta rồi.”

Thường Ngạo cười nói, tiếp theo hắn đột nhiên đánh ra một quyền, đạo vận bàng bạc bạo phát, Lam Vũ đã không còn bao nhiêu linh lực lập tức bị đánh vào trong đầm lầy.

Ở nơi đó, hắc ám chi khí vô cùng nồng đậm.

Chỉ trong nháy mắt, hắc ám chi khí điên cuồng tràn vào trong cơ thể Lam Vũ, linh lực đã không còn bao nhiêu, nàng hoàn toàn không thể nào chống cự lại được, hắc ám chi khí trong cơ thể nàng mạnh mẽ công kích, phá hư thân thể của nàng.

“Trận chiến này, là ta thắng, Huyền Thiên Tông bại!”

Thường Ngạo cười cười.

Mà ngay khi hắn đang chờ truyền tống ra ngoài, chào đón thắng lợi, trong đầm lầy đột nhiên lóe lên một luồng bạch quang.

Thường Ngạo biến sắc, “Xảy ra chuyện gì vậy, luồng đạo vận nồng đậm linh lực như thế này, nàng không thể nào có được lực lượng như vậy.”

Oanh! !!

Trong đầm lầy tuôn ra từng đợt bọt nước!

Một trường mâu màu trắng lập tức bắn ra từ trong đầm lầy!

Chương 307: Lam Vũ đột phá, trận chiến cuối cùng, Sở Cuồng Nhân khác thường

Một ngọn giáo dài màu trắng được phóng ra từ trong đầm lầy!

Đột nhiên xuất hiện đòn tấn công khiến sắc mặt Thường Ngạo thay đổi, hắn điên cuồng vung quyền, các luồng đạo vận dồi dào, bùng nổ trong nháy mắt!

Nhưng trong nháy mắt, luồng đạo vận này lại bị ngọn giáo màu trắng phía dưới xuyên qua, hung hăng đánh vào nội giáp trên ngực hắn..

Tuy nội giáp là Thánh Khí, nhưng phản lực do mũi giáo tạo ra vẫn khiến cho Thường Ngạo phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Một vụ nổ xảy ra, khiến Thường Ngạo bị đánh bay ra ngoài, ngã trên mặt đất.

Mà trong đầm lầy, Lam Vũ từ từ bay ra ngoài, tuy cơ thể vẫn toàn là bùn, nhưng trên người vẫn tràn ngập quang huy thần thánh nhàn nhạt như cũ.

"Ngươi, đột phá!"

Thường Ngạo nằm trên mặt đất, gương mặt không thể tin nổi.

Hắn đã nhìn ra tình hình hiện tại của Lam Vũ, là đột phá từ tổng trận chiến, từ Tôn giả trung kỳ đạt đến hậu kỳ! !

"Nhờ ngươi đánh ta vào đầm lầy, phần lớn hắc ám chi khí tiến vào cơ thể của ta, ngược lại lại gây ra phản ứng, vốn dĩ ta đã sắp đột phá rồi, ngược lại một nhát đó giúp ta bớt được không ít chuyện."

Lam Vũ từ tốn nói.

Giống như khi Sở Cuồng Nhân đang huấn luyện Thương Tình Tuyết, dùng nhiệt độ cao kích thích Đạo Thể của đối phương sinh ra luồng khí lạnh.

Tuy hắc ám chi khí có thể áp chế quang minh chi lực, nhưng ở một mức độ nhất định, cũng có thể kích thích cơ thể Thần Thánh của Quang Minh tiến hóa.

Cũng giống như vòng tuần hoàn của âm và dương, lặp lại không ngừng.

Đương nhiên, đây là một lần thử nghiệm cực kì nguy hiểm, nếu bất cẩn một chút, có thể sẽ nổ chết ngay tại chỗ.

Chỉ có thể nói vận khí của Lam Vũ quá tốt rồi.

Tay Lam Vũ cầm Quang Minh Quyền Trượng, đạo vận trong cơ thể chuyển động, linh lực hội tụ trên đỉnh của quyền trượng, chuẩn bị đánh về phía Thường Ngạo.

Mà lúc này Thường Ngạo đã sớm bị một kích vừa rồi đánh nát gân cốt trong cơ thể, hiện tại nằm trên mặt đất, chỉ cử động một lần cũng khó khăn.

Chỉ cần một đòn này rơi xuống, Thường Ngạo hẳn phải chết!

"Ta nhận thua!"

Thời khắc nguy hiểm, Thường Ngạo hét lớn một tiếng, trực tiếp nhận thua.

Lam Vũ thu lại quyền trượng, nhưng lại đi đến trước mặt đối phương, hung hăng đá một cái, trực tiếp đạp đối phương vào bên trong đầm lầy.

"Một cước này, là đạp vì Quân Di."

Sau đó, hai người bị truyền tống về sàn giao đấu.

Sắc mặt Lam Vũ tái nhợt, thân thể mềm nhũn, suýt chút nữa quỳ trên mặt đất.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đã đuổi tới kịp lúc, ôm lấy nàng.

"Thế nào?"

"Tuy lúc đứng trước ranh giới sống còn có thể đột phá, nhưng dù sao cũng tiêu hao quá nhiều linh lực, một đòn cuối cùng đã tiêu hao tất cả sức mạnh của ta."

"Uống đan dược trước, điều chỉnh lại hơi thở thật tốt."

Sở Cuồng Nhân dùng Xuân Phong Hóa Vũ Thuật, sau đó lại để đối phương uống một viên đan dược, để Thương Tình Tuyết chăm sóc cho Lam Vũ thật tốt.

Cách đó không xa.

Sắc mặt cung chủ Thiên Vương cung rất là khó coi.

"Chết tiệt, vậy mà lại để thua, Lam Vũ kia lại có thể đột phá lúc đứng trước sinh tử, vận khí thế này cũng quá tốt rồi."

"Đáng chết, vậy mà lại hòa."

Ánh mắt của hắn lóe lên, nói với một thanh niên bên cạnh: "Trận tiếp theo, Cận Vân, ngươi lên, nhất định phải thắng cho ta!"

"Ta đã hiểu, cung chủ."

Thanh niên được gọi là Cận Vân kia, nhẹ gật đầu.

Huyền Thiên tông ở một bên.

Mộ Dung Hiên đứng lên: "Chưởng môn, Cận Vân này tu hành pháp môn thuộc tính Băng, Cửu Dương Thần Quyết của ta vừa đúng lúc tương khắc với hắn, trận cuối cùng này hãy để ta xuất thủ đi, nhất định ta sẽ không thua."

Trong mắt Mộ Dung Hiên lóe lên vẻ kiên quyết.

"Cẩn thận một chút." Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Thi đấu tranh bá, trận chiến cuối cùng.

Mộ Dung Hiên đối chiến với Cận Vân của Thiên Vương cung, bắt đầu!

Hai người đi vào vòng sáng.

Vừa mới bước vào vòng sáng, Mộ Dung Hiên lập tức cảm nhận được luồng không khí lạnh lẽo cuốn tới, giống như bản thân đang ở trong núi tuyết.

Lần này, trên khán đài có khán giả hò hét.

Lần thứ nhất có thể nói là trùng hợp, lần thứ hai có thể nói là ngoài ý muốn, nhưng đến lần thứ ba thì không có cách nào giải thích được nữa.

Cảnh tượng của ba cuộc tỷ thí không có chỗ nào mà không có lợi cho Thiên Vương cung, nếu nói không có điều gì mờ ám xảy ra, đoán chừng cũng không có mấy người sẽ tin tưởng.

"Chết tiệt, đây rõ ràng là đang nhằm vào Huyền Thiên tông."

"Đúng đấy, trong này tuyệt đối có chuyện gì đó mờ ám!"

"Cái này cũng gọi là ngẫu nhiên?"

"Thật thâm độc, Huyền Thiên tông người ta dựa vào thực lực mà thắng đến bây giờ, không nghĩ tới ở trận chung kết lại bị nhằm vào như thế."

"Ai, chỉ có thể nói danh tiếng Huyền Thiên tông quá tốt, hơn nữa còn thắng Thiên Vương cung mấy tỷ Linh thạch, làm sao Thiên Vương cung nuốt được cơn giận này, chỉ sợ không biết đã dùng thủ đoạn gì để mua chuộc được đệ nhất thành."

"Vậy thì có thể làm gì được nữa, không bằng trực tiếp đưa danh hiệu vô địch cho Thiên Vương cung thì tốt hơn."

"Hiện tại Thiên Vương cung đã sớm không còn suy nghĩ về chuyện đạt được chức vô địch, bọn họ chỉ muốn chèn ép Huyền Thiên tông mà thôi."

Trên khán đài nghị luận ầm ĩ.

"Chết tiệt, trọng tài căn bản là đứng về phía của Thiên Vương cung bên kia." Nam Cung Hoàng tức giận bất bình nói.

Mặt mũi các đệ tử còn lại cũng tràn đầy oán giận, lại nhìn Sở

Cuồng Nhân, thì thấy vẻ mặt hắn bình tĩnh, dường như không hề kinh ngạc với cảnh tượng đang xảy ra trước mắt.

"Sở Cuồng Nhân này thật sự rất bình tĩnh."

Tộc trưởng Bá Thể thấy thế, không khỏi xùy cười một tiếng.

"Đến tột cùng là Thiên Vương cung đã dùng cách gì để mua chuộc trọng tài vậy?"

"Rất không thích hợp."

Cũng có vài chưởng môn đạo thống nhìn Sở Cuồng Nhân, nhìn bộ dáng bình tĩnh kia của đối phương, luôn cảm thấy có điểm gì đó là lạ.

"Quá bình tĩnh."

Giáo chủ Bạch Liên giáo hít một hơi thật sâu nói ra, làm minh hữu với Huyền Thiên tông, Bạch Liên giáo chủ vẫn có chút hiểu biết về Sở Cuồng Nhân.

Đối phương không phải loại người chấp nhận thua thiệt.

Bây giờ ở trong trận đấu gặp phải sự đối xử bất công thế này, sao hắn lại có thể nhịn được, chuyện này rõ ràng không hợp với lẽ thường.

"Đây chính là Sở Cuồng Nhân đại náo Mộ Dung gia, Thương gia, giết chết Thánh Nhân sao, hình như không giống với lời đồn lắm."

Cũng có một vài chưởng môn Thánh Nhân đạo thống lắc đầu cười nói.

"Ta luôn cảm thấy có chút không ổn."

Bọn người tộc trưởng tộc Lôi Chuẩn, gia chủ Lệnh Hồ gia thì liếc nhau, đều nhìn thấy vẻ bất an trong mắt đối phương.

Đều nói người hiểu rõ ngươi nhất không ai qua được kẻ địch của ngươi.

Gia chủ Lệnh Hồ gia, tộc trưởng tộc Lôi Chuẩn còn hiểu rõ Sở Cuồng Nhân hơn so với các chưởng môn của các đạo thống còn lại.

Bọn họ biết rõ, hiện tại Sở Cuồng Nhân bình tĩnh như vậy thật quá bất thường.

Nhưng mà suy đoán cũng chỉ là suy đoán.

Có lẽ là Sở Cuồng Nhân đã đổi tính?

Có lẽ là làm chưởng môn mấy năm, tính tình cũng tốt hơn không ít?

Mọi người âm thầm nghĩ.

Rất nhanh, bọn họ đưa mắt về phía trận đấu.

Chỉ thấy hai người Mộ Dung Hiên và Cận Vân bước vào núi tuyết đang giằng co ở phía xa, Cận Vân thản nhiên nói: "Quả thật chỗ này rất tốt."

"Hoàn toàn chính xác, ngươi tu hành thuộc tính Băng, núi tuyết này đối với ngươi quả thật là một nơi rất tốt, như vậy cũng tốt, ta cũng sẽ không thắng một cách vô vị." Mộ Dung Hiên lấy trường kiếm ra, từ tốn nói.

Ngay sau đó, chỉ thấy trên người hắn bộc phát ra một luồng đạo vận cực kì nóng bỏng, băng tuyết bốn phía trong nháy mắt bị tan thành một vũng nước tuyết.

Bóng dáng của hắn bộc phát, tay vung trường kiếm, lại không để ý ảnh hưởng của gió tuyết ở bốn phía, dùng toàn bộ sức lực, điên cuồng tấn công về phía Cận Vân!

Dưới đòn tấn công này, lúc đầu Cận Vân còn bị áp chế, nhưng sau khi hắn dần dần thích ứng, bắt đầu sử dụng sức mạnh của gió tuyết, cộng thêm pháp môn mà mình tu hành, tiến hành phản kích với Mộ Dung Hiên.

"Băng Tinh Bạo! !"

Linh lực toàn thân của Cận Vân tuôn trào, một luồng đạo vận băng lãnh tràn ra, hóa thành vô số bông tuyết, lẫn vào trong gió tuyết, đánh về phía Mộ Dung Hiên.

Mà đối mặt với một đòn này, quanh người Mộ Dung Hiên được bao phủ bởi một lớp lửa đỏ thẫm, mặc cho bông tuyết cắt xuyên qua cơ thể của hắn, cơ thể vẫn không ngừng tới gần Cận Vân, trường kiếm đột nhiên vung ra.

Ngọn lửa nóng rực làm tan chảy gió tuyết, hung hăng đánh vào người của Cận Vân.

"Khốn nạn, gia hỏa này không muốn sống nữa sao?"

Chương 308: Huyền Thiên tông thắng, các ngươi về trước, trò vui chân chính mới bắt đầu

"Gia hỏa này không muốn sống nữa sao?"

Cận Vân không khỏi cảm thấy cả da đầu tê dại khi nhìn Mộ Dung Hiên chỉ biết tấn công chứ không hề phòng thủ.

Vốn dĩ thực lực của đối phương còn mạnh hơn hắn một bậc, nhưng hắn lại có lợi thế về địa hình, theo lý mà nói, hắn có thể thắng được đối phương.

Nhưng Mộ Dung Hiên quá điên cuồng.

Chỉ tấn công chứ không phòng thủ, dáng vẻ lại giống như không muốn sống nữa.

Một người ngay cả mạng sống của mình cũng không màng nữa có thể bộc phát ra sức chiến đấu kinh khủng đến mức nào? ! Hiện tại Cận Vân đã cảm nhận được.

Ngọn lửa đỏ thẫm bay đầy trời, kiếm khí nóng rực hóa thành sóng nhiệt cuộn trong băng tuyết ngập trời, là thứ ánh sáng duy nhất bên trong băng tuyết.

Trong lúc giao đấu, trên người Mộ Dung Hiên đã xuất hiện thêm không ít vết máu vì bị bông tuyết xẹt qua, từng đợt khí tức băng hàn thông qua vết thương không ngừng ăn mòn thân thể hắn, đóng băng tứ chi, xương cốt của hắn.

Đối diện với hắn, Cận Vân cũng nhận không ít vết thương, nhìn động tác cứng ngắc của Mộ Dung Hiên mà cười lạnh một tiếng.

" Bên trong bông tuyết ẩn chứa hàn khí có thể ăn mòn kinh mạch, huyết nhục, thậm chí đông cứng lục phủ ngũ tạng. Bây giờ hẳn là ngươi đi nửa bước cũng trở nên khó khăn, trận chiến này, là ta thắng." Cận Vân nói.

"Bây giờ nói điều này còn quá sớm."

Mộ Dung Hiên cười nhạt một tiếng, chỉ thấy lại có ngọn lửa đỏ thẫm tuôn ra từ trong cơ thể hắn, nhanh chóng xóa đi hàn khí trong cơ thể.

Nhìn thấy một màn này, đồng tử Cận Vân hơi hơi co rụt lại: "Ngươi, cái tên này, vậy mà lại để linh lực trong cơ thể bốc cháy, nếu ngươi dùng phương thức này trục xuất hàn khí, ngọn lửa đó cũng sẽ tự làm tổn thương thân thể của ngươi!"

"Tên điên, ngươi thật không muốn sống nữa sao?"

Trên mặt Mộ Dung Hiên lộ ra vẻ thống khổ, nhưng vẫn nhếch miệng cười, nói: "So với việc bị phế đi Linh Khư, so với lúc chưởng môn huấn luyện, một chút đau đớn này có đáng là gì, ta đã nói ta sẽ thắng! !"

Bóng dáng của hắn bộc phát, triển khai vòng tấn công thứ hai.

Thương thế của hắn nghiêm trọng hơn, nhưng thế công lại càng ngày càng mãnh liệt.

Ngọn lửa vờn quanh người hắn, trường kiếm trong tay rung động, băng tuyết bốn phía cũng không thể khiến hắn lui bước.

Lúc này Mộ Dung Hiên, giống như một con ác ma hỏa diễm bước ra từ Địa Ngục.

"Chết tiệt, chết tiệt!"

Cận Vân đối mặt với đòn tấn công liều mạng này, trong lòng vô cùng sợ hãi.

"Cửu Dương Thần Quyết, Thất Dương Trảm!"

Mộ Dung Hiên hội tụ tất cả linh lực trong cơ thể, ngọn lửa từ khắp nơi trên người hắn phun ra ngoài, hóa thành bảy hỏa cầu thật lớn!

Như là bảy mặt trời tràn ngập nhiệt độ nóng rực, toàn bộ núi tuyết dưới luồng sức mạnh này thực sự xảy ra tuyết lở.

Bảy mặt trời hợp nhất thành kiếm khí, điên cuồng chém về phía Mộ Dung Hiên!

"Băng Lăng Kính! !"

Cận Vân hét lớn một tiếng, linh lực phun trào, đạo vận thuộc tính băng trong nháy mắt bạo phát, linh lực hỗn hợp ở trước mặt hắn hóa thành một mặt băng kính hình lục giác!

Viên hỏa cầu thứ nhất nện ở phía trên băng kính, ầm ầm nổ tung!

Văng ra khắp nơi.

Ngay sau đó, viên thứ hai, viên thứ ba, viên thứ tư...

Khi viên thứ năm rơi vào phía trên băng kính, rốt cuộc mặt kính cũng không chịu nổi nữa, xuất hiện từng chút từng chút vết nứt, vỡ nát, hóa thành vô số bông tuyết.

Viên hỏa cầu thứ sáu, thứ bảy đập thẳng vào cơ thể Cận Vân!

Kiếm khí lửa nóng rực xuyên vào cơ thể Cận Vân, điên cuồng phá hư thân thể của hắn, khiến hắn phát ra một đợt tiếng kêu thảm thiết.

Một tiếng phập phát ra, toàn bộ cơ thể Cận Vân bốc khói, té lăn trên đất.

Mà sau khi Mộ Dung Hiên xuất ra một chiêu cuối cùng cũng cạn kiệt tinh lực, nằm trên mặt đất, đến nỗi động một ngón tay cũng cảm thấy khó khăn.

Thấy một màn này, mọi người không khỏi hai mắt nhìn nhau.

"Cái này phải tính như thế nào đây? Hòa nhau sao?"

"Chẳng lẽ lại muốn thi đấu thêm một trận phụ nữa?"

"Không đúng, các ngươi nhìn kìa."

Chỉ thấy trong tấm hình, vốn dĩ Mộ Dung Hiên đã ngã xuống đất không dậy nổi, vậy mà lại từ từ bò dậy từ trong đống tuyết, thất tha thất thểu đứng vững vàng.

Mà ở đối diện hắn, Cận Vân giãy dụa cũng muốn đứng dậy, nhưng cuối cùng vẫn không thể thành công, nghiêng đầu trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Nhìn thấy điều này, Mộ Dung Hiên giơ cao cánh tay, tuyên bố chiến thắng!

Trong lúc nhất thời, toàn trường vỡ òa trong tiếng reo hò lớn.

"Thắng! Huyền Thiên tông thắng!"

"Rốt cục cũng thắng!"

"Ha ha, ngược gió lật bàn!"

"Huyền Thiên tông uy vũ!"

Bên cạnh Sở Cuồng Nhân, Nam Cung Hoàng, Tần Vô Song và mấy đệ tử khác cũng vô cùng phấn khích, cao hứng mà nhảy dựng lên.

Nhưng so với sự hưng phấn của mọi người, sắc mặt của Sở Cuồng Nhân lại cực kì bình tĩnh, ánh mắt lạnh lẽo, tâm trạng cũng không dao động bao nhiêu.

Hắn đi vào sàn giao đấu, nâng Mộ Dung Hiên chồng chất vết thương lên.

"Ngươi không muốn sống nữa à."

Sở Cuồng Nhân tức giận nói.

"Ha, đã đồng ý với chưởng môn sẽ mang chức vô địch về, sao có thể nuốt lời chứ." Mộ Dung Hiên khẽ cười một tiếng nói.

Nhưng chỉ vừa mới dứt lời, hắn cũng không chống đỡ nổi nữa, mất đi ý thức.

"Được cái này lại mất đi cái khác."

Sở Cuồng Nhân sử dụng Xuân Phong Hóa Vũ Thuật lên người đối phương, sau đó nói với đám người Nam Cung Hoàng: "Các ngươi về trước đi."

Mọi người có chút nghi hoặc.

"Chưởng môn, chúng ta đã thắng, phần thưởng này ngươi không muốn sao?"

"Không có việc gì, ta giúp các ngươi lấy nó trở về."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Lam Vũ trầm ngâm một hồi, sau đó nói với đám người Nam Cung Hoàng: "Chúng ta trở về trước đi, nơi này giao cho công tử là được rồi."

"Cái kia... Được rồi."

Dường như đám người Nam Cung Hoàng cũng cảm nhận được cái gì đó.

Mấy người rời khỏi đấu trường.

Cách đó không xa, cung chủ Thiên Vương cung tức giận đến khóe miệng co giật.

"Thua, thế mà lại thua! !"

"Cái này, sao có thể? !"

"Đã làm đến nước này, thế mà còn có thể thua, tại sao thực lực của đám đệ tử Huyền Thiên tông kia lại mạnh đến như vậy? !"

Cung chủ Thiên Vương cung vô cùng phẫn nộ, nhưng lại không thể làm được gì.

Mà trên ghế trọng tài.

Thập tam Thái Thú cũng không cam tâm tình nguyện mà tuyên bố: "Lần này thi đấu tranh bá đến đây là kết thúc, người thắng là... Huyền Thiên Tông!"

Trên khán đài reo hò không ngớt.

Một đám Thánh Nhân đạo thống thì lắc đầu thở dài.

"Cuối cùng vẫn để người của Huyền Thiên tông thắng."

"Không sai, tông môn này thật sự khiến người ta cảm thấy kinh ngạc, không nghĩ tới ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, thế mà lại còn nhiều nhân tài xuất chúng như vậy."

Có điều, ngay sau đó, mọi người liền phát hiện có điều gì không thích hợp.

Lam Vũ, Nam Cung Hoàng, bọn họ rời đi? !

Đây là có chuyện gì?

Không lĩnh thưởng sao?

"Sở Cuồng Nhân vẫn chưa đi."

Mọi người nhìn về phía Sở Cuồng Nhân trong sân, vô cùng nghi hoặc.

Trên ghế trọng tài, thập tam Thái Thú cũng nói: "Sở chưởng môn, các ngươi thắng, vì sao những đệ tử khác lại rời đi?"

"Bọn họ khổ cực rồi, để họ về nghỉ ngơi trước. Ta là chưởng môn, để ta giúp bọn họ xử lý những chuyện còn lại."

"Giúp bọn hắn lĩnh thưởng sao? Cũng tốt."

Thập tam Thái Thú lấy ra một cái Càn Khôn giới.

Khi hắn cầm tới, đưa cho Sở Cuồng Nhân, đã thấy một bàn tay trắng nõn không ngừng phóng đại trước mặt, sau đó trực tiếp tát vào mặt hắn, cơ thể không tự chủ được, bay ra ngoài, nện vào vách tường.

Sở Cuồng Nhân tiếp được Càn Khôn giới rơi từ phía đối phương, lạnh nhạt nói: "Ngoại trừ việc lĩnh thưởng, ta thuận tiện giúp bọn hắn... Đòi lại công đạo! !"

Biến cố đột nhiên xuất hiện khiến mọi người ai nấy đều thay đổi sắc mặt.

Sở Cuồng Nhân động thủ đánh trọng tài? !

Vốn dĩ, các Thánh Nhân đạo thống đang muốn rời khỏi, thì tất cả mọi người đều ngừng lại.

"Đến rồi đến rồi, trò vui thật sự sắp tới rồi!"

Tộc trưởng tộc Lôi Chuẩn, gia chủ Lệnh Hồ gia và những người khác hai mắt tỏa sáng.

Giáo chủ Bạch Liên giáo không khỏi lắc đầu: "Ta đã biết, gia hỏa này bị đối xử như vậy, làm sao có thể từ bỏ ý đồ, đoán chừng hắn đã nhịn rất lâu, hiện tại mới bộc phát, thật sự là làm khó hắn."

Trên ghế trọng tài, Thập nhất, Thập nhị Thái Thú lập tức đứng dậy, vô cùng phẫn nộ nhìn chằm chằm vào Sở Cuồng Nhân.

"Ngươi muốn làm gì!"

Chương 309: Hoặc là công khai xin lỗi, hoặc là phá hủy Đệ Nhất Thành

"Ngươi muốn làm gì!" Trên ghế trọng tài, thập nhất, thập nhị Thái Thú đứng dậy, vô cùng phẫn nộ nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng trên người Sở Cuồng Nhân tuôn ra một luồng đạo vận lạnh lẽo, trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ sàn giao đấu, suýt nữa đã đè hai tên Thái Thú kia xuống mặt đất.

Hai người đều vô cùng hoảng sợ.

Phải biết rằng, bọn họ đều là Chí Tôn Vô Thượng.

Nhưng ở trước mặt đạo vận của Sở Cuồng Nhân, bọn họ lại bị áp chế đến mực độ này, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút khó tin.

"Các ngươi hỏi ta muốn làm gì?"

"Ha, buồn cười."

Sở Cuồng Nhân xùy cười một tiếng, sau đó lạnh nhạt nói: "Hủy bỏ chế độ tích điểm, không cho phép sử dụng đan dược, những thứ này ta đều nhịn."

"Nhưng các ngươi lại nhiều lần khiêu chiến điểm mấu chốt của ta."

"Công khai gian lận dưới mí mắt ta, dùng Vạn Tượng bí cảnh nhằm vào người của Huyền Thiên tông ta, các ngươi thật sự cho rằng ta là người mù sao? !"

Ở một câu cuối cùng, Sở Cuồng Nhân hét to, uy áp đến từ đạo vận tuôn ra quanh người càng phát ra kinh khủng hơn, toàn bộ sàn giao đấu đều bị bao phủ bởi lửa giận của hắn, tất cả chưởng môn đạo thống, thiên kiêu đều trở nên hoảng loạn.

Một đám thiên kiêu Thương Thiên, Thường Ngạo, Tiêu Thiên Dã, Lý Ẩn cảm thấy run rẩy khắp người, không dám tin nhìn bóng dáng mặc bạch y kia.

Chỉ dùng mỗi uy áp đã khiến bọn hắn không thể phản kháng, suýt nữa đã nằm rạp trên mặt đất, đây là sự tồn tại mạnh mẽ đến mức nào vậy? !

"Đây mới là tư thái chân chính của Sở Cuồng Nhân sao?"

" Trước đó hắn đối phó Thương Thiên, có lẽ chỉ là đang chơi đùa một chút mà thôi, thật giống như đang trêu chọc một con giun, con dế..."

Đối mặt với lửa giận của Sở Cuồng Nhân, mấy trọng tài trên ghế chỉ cảm thấy da đầu như muốn nổ tung, vô cùng hoảng sợ.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi muốn làm gì?"

"Ta cần một cái công đạo!"

Giọng điệu Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nói: " Huyền Thiên tông ta cần Đệ Nhất Thành cho một cái công đạo! Ta muốn Đệ Nhất Thành và cả những kẻ hối lộ các ngươi bước ra khỏi bóng tối, nhận lỗi với Huyền Thiên tông ta!"

Công khai bước ra khỏi bóng tối? !

Xin lỗi? !

Nghe đến đây, cung chủ Thiên Vương cung, ngay cả mấy Thái Thú cũng thay đổi sắc mặt.

Thật ra có rất nhiều người có thể nhìn ra, ở trong đó chuyện này có gì đó mờ ám, nhưng nhìn ra thì nhìn ra, cho dù có biết đi chăng nữa, nhưng không có bất kỳ chứng cứ nào, cũng không gây ảnh hưởng lớn cho Đệ Nhất Thành.

Nhưng nếu như công khai, cả Thiên Vương cung, và Đệ Nhất Thành đều chủ động làm rõ, thì sẽ là một đòn đánh nặng nề cho việc này, ảnh hưởng mà nó tạo thành sẽ rất lớn.

Kẻ bị ảnh hưởng trực tiếp nhất là uy tín của hai cường quốc!

"Sở Cuồng Nhân, ngươi đừng suy nghĩ quá phận!"

"Há, đây mà coi là quá phận sao? Vậy thì ta cho các người thêm một lựa chọn nữa, đó là ta sẽ phá hủy Đệ Nhất Thành! !"

Lời vừa được nói ra, một luồng áp lực mạnh mẽ đột nhiên giáng xuống từ trên bầu trời!

Trong đó còn trộn lẫn một luồng đạo vận Thánh Nhân mạnh mẽ.

Là Thánh Nhân đến.

Chỉ thấy một người trung niên mặc áo đen đạp mây mà đến, hai mắt như điện, nhìn thẳng Sở Cuồng Nhân nói: "Nghe đồn Sở Cuồng Nhân làm người ngông cuồng, hôm nay được gặp quả nhiên là danh bất hư truyền, Huyền Thiên tông thắng trận đấu còn chưa đủ, còn muốn phá hủy Đệ Nhất Thành của ta, đây là đạo lý gì vậy? !"

Nhìn thấy hắn, sắc mặt thập nhất, thập nhị Thái Thú vui vẻ.

"Bái kiến tam Thái Thú!"

Người trung niên mặc áo đen chính là tam Thái Thú của Đệ Nhất Thành, cũng là một trong ba Thánh Nhân của Đệ Nhất Thành, hiện tại là người lo liệu việc trong thành.

Thánh Nhân xuất hiện, Sở Cuồng Nhân vẫn không buông tha như cũ, giọng điệu lạnh lùng nói: "Vốn dĩ Huyền Thiên tông ta có thể trắng trận đấu như chẻ tre, nhưng các ngươi lại cản trở, dẫn đến việc đệ tử trong sư môn bị trọng thương, thậm chí còn suýt nữa mất mạng, cho là chỉ cần chúng ta thắng thì sẽ không có chuyện gì sao? !"

"Không khỏi quá ngây thơ rồi, vẫn là câu nói kia, hoặc là Đệ Nhất Thành công khai xin lỗi, hoặc là, hôm nay ta phá hủy Đệ Nhất Thành!"

"Tốt, tốt, tốt cho một Sở Cuồng Nhân, lại hành sự khoa trương ngông cuồng, ngược lại ta cũng muốn nhìn xem ngươi phá hủy Đệ Nhất Thành bằng cách nào!" Tam Thái Thú giận quá hóa cười, trên thân tuôn ra một luồng uy áp Thánh Nhân mạnh mẽ.

Luồng uy áp này còn đáng sợ hơn so với đại đa số Thánh Nhân mà Sở Cuồng Nhân thấy trước kia, thậm chí còn cao hơn sáu bước Thánh Nhân của Thương tộc.

Bảy bước Thánh Nhân!

Tam Thái Thú của Đệ Nhất Thành này là một bảy bước Thánh Nhân!

Sở Cuồng Nhân sử dụng Động Tất Chi Nhãn, phân tích thực lực của đối phương.

"Phải đánh một trận rồi."

Côn Ngô Kiếm bên hông Sở Cuồng Nhân được tháo ra khỏi vỏ.

Kiếm khí sắc bén tàn phá bừa bãi trong không trung, mà khán giả trên sân giao đấu thấy thế, sao còn dám ở lại đó, mau chóng rời đi.

Đây chính là cấp bậc chiến lực của Thánh Nhân!

So với điều này, các cuộc tỷ thí của thi đấu tranh bá trước đó cũng chỉ như đùa giỡn mà thôi, nếu tiếp tục ở lại đây, nếu bị trận đấu liên lụy, thì cho dù là Tôn giả có cấp bậc cao cũng tuyệt đối không chiếm được lợi ích.

"Đã sớm muốn tự mình gặp các hạ một lần rồi, tới đi."

Tam Thái Thú thản nhiên nói.

Chỉ thấy hắn vươn tay tung ra một chưởng.

Một lượng lớn linh lực hội tụ, hóa thành một bàn tay lớn màu trắng sữa, quấn lấy cuồng phong, đánh về phía Sở Cuồng Nhân!

Một đòn này uy phong lẫm liệt, toàn bộ sàn giao đấu cũng run lên, mà Sở Cuồng Nhân lại không lùi cũng không tránh, cũng vung ra một chưởng.

Linh lực màu vàng óng phun trào, hóa thành bàn tay lớn màu vàng óng, một luồng ánh sáng vô biên mênh mông của Phật chiếu sáng, đánh về phía bán tay kia.

Thánh Vương pháp môn, Phục Ma Đại Thủ Ấn!

Đùng! !

Hai bàn tay to trên không trung đâm vào nhau!

Phật quang màu vàng, linh lực màu trắng trộn lẫn vào nhau, hóa thành làn sóng xung kích mãnh liệt khuếch tán ra xung quanh, đánh thẳng vào toàn bộ sàn giao đấu.

Mặt đất nổ tung, bão cát bay tung tóe, tường vây sụp đổ...

Năng lượng điên cuồng quét qua, không ngừng đánh vào khán đài, đánh cho khán đài trở thành một đống hỗn độn.

Khán giả đã sớm chạy ra xa nhìn thấy cảnh này không khỏi sợ hãi trong lòng.

Nếu như bọn họ chạy chậm một bước, đoán chừng hiện tại đã thành một bãi thịt nát, cấp bậc chiến lực của Thánh Nhân thật quá kinh khủng đối với bọn họ.

"Tu hành Phật Môn pháp, hừ, Phật gia coi trọng lòng dạ từ bi, nhưng theo ta thấy Sở chưởng môn không hề học được một chút tinh túy nào từ Phật Môn."

Tam Thái Thú hừ nhẹ một tiếng nói.

"Ta vốn cũng không phải là người bên trong Phật Môn, nhưng mà, ta lại biết Phật gia có lòng dạ từ bi, cũng có cái gọi là thật như Kim Cương!"

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, trên người dâng trào phật quang mênh mông, trong hư không xuất hiện một vị đại phật kim sắc.

Chính là đế thuật, Như Lai Vãng Sinh Chú!

Đại phật kim sắc xếp bằng ở không trung, đột nhiên tung ra một chưởng về phía Tam Thái Thú, phật quang tuôn ra giống như biển gầm từ một chưởng này.

Ở trong đó, cũng ẩn chứa một luồng uy áp đế vương!

Đối mặt với một đòn này, sắc mặt Tam Thái Thú hơi thay đổi một chút, trên người hắn bộc phát ra một luồng đạ vận kinh khủng, hóa thành một kết giới chắc chắn.

Nhưng dù cho hắn có là bảy bước Thánh Nhân, chỉ dùng kết giới được tạo ra bằng linh lực này cũng không thể chịu được.

Tiếng của một vụ nổ vang lên, trong nháy mắt kết giười bằng linh lực bị phá nát! !

Tam Thái Thú trực tiếp bị luồng sức mạnh to lớn vô biên này đánh bay ra ngoài xa mấy trăm trượng, mái tóc vốn đã được cột bằng trâm cài bỗng nhiên bay tán loạn dưới một đòn này, trông vô cùng chật vật.

Một đám người của đạo thống nhìn thấy đại phật kim sắc kia thì âm thầm líu lưỡi.

Uy lực này quá kinh khủng.

Chỉ dùng một chưởng đã đánh bay một bảy bước Thánh Nhân!

"Hiện nay trong Phật môn, có thể làm đến mức này tuyệt đối không có mấy người, trên người Sở Cuồng lại có loại tu hành Phật Môn pháp này, hơn nữa còn đạt đến trình độ này, thật không thể tin được."

"Ta nghe nói có người trong Phật môn còn ca tụng hắn là Hoạt Phật chuyển thế, vốn nghĩ đó chỉ là lời nói vô căn cứ, nhưng hiện tại xem ra, chuyện này cũng không phải là không có đạo lý, phật quang thế này, thực sự chưa từng nghe qua."

Chương 310: Đập phá liên tục hai hòn đảo, Thiên Vương Trương Thánh xuất thủ

Sở Cuồng Nhân thi triển Như Lai Vãng Sinh Chú, dùng một chưởng đánh lui tam Thái Thú.

Khăn choàng của Tam Thái Thú bị bung ra, vẻ mặt như thể gặp chuyện kinh hoàng.

Thật sự là hắn đã nghe về truyền thuyết Sở Cuồng Nhân giết chết Thánh Nhân, nhưng phải biết rằng, hắn đã là bảy bước Thánh Nhân đó!

Khoảng cách vươn tới Đại Thánh cũng chỉ thiếu chút nữa mà thôi, người như hắn cũng không thể bị đánh đồng với các Thánh Nhân tầm thường được.

Nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân chỉ dùng một chưởng đã ép hắn phải lui bước!

Hơn nữa nhìn bộ dạng kia thì có thể nhìn ra hắn làm rất dễ dàng.

"Lực chiến của gia hỏa này quả thực rất khủng bố." Tuy Tam Thái Thú bị một chưởng đánh lui, mất đi mặt mũi, nhưng không vì tức giận mà tùy tiện tiến lên tấn công, mà lại đứng đó tích lũy sức mạnh, quan sát Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân gặp phải loại người này, xùy cười một tiếng: "Thế nào, đường đường là bảy bước Thánh Nhân lại sợ đầu sợ đuôi, không dám đánh liên tục sao?"

Hắn dập tắt phật quang, đại phật kim sắc tiêu tán.

"Nhưng ngươi cho rằng chỉ như vậy là có thể dập tắt lửa giận của ta sao? Hôm nay, đệ nhất thành này của ngươi, ta nhất định phải xé nát! !" Sở Cuồng Nhân nói, rồi nhìn về phía mười ba hòn đảo nhỏ lơ lửng trên bầu trời trong đệ nhất thành.

Đó là đảo Thái Thú, cũng là chỗ ở của mười ba vị Thái Thú.

Hắn bay lên không trung, hóa thành một đạo lưu quang, nhanh chóng lướt đến chỗ các đảo nhỏ: "Trước hết thì phá hủy vài hòn đảo này trước!"

Tốc độ của hắn cực kỳ nhanh.

Phù Quang Lược Ảnh gần như được thi triển đến cực hạn.

Lúc Tam Thái Thú kịp phản ứng lại, muốn đến ngăn cản, Sở Cuồng Nhân đã đi tới một hòn đảo trên không, một luồng đạo vận dồi dào mạnh mẽ bạo phát, địa chấn kinh khủng xảy ra, địa khí khủng bố như có gì đó tác động, phóng lên tận trời!

Những thứ địa khí này bị đạo vận, linh lực của Sở Cuồng Nhân dẫn dắt, ngưng tụ trong không trung, tạo thành một tòa Thái Cổ Thần Sơn nguy nga cao ngất! !

"Dừng tay! !"

Tam Thái Thú hét lớn một tiếng.

Nhưng Sở Cuồng Nhân ngoảnh mặt làm ngơ, đưa tay nên thần sơn

xuống.

Đùng! !

Thần sơn nện xuống hư không gây ra tiếng động lớn, cuồng phong bao phủ, toàn bộ đảo nhỏ điên cuồng run rẩy, mặt đất bắt đầu nứt ra...

Sở Cuồng Nhân ở cảnh giới Tôn giả thi triển Nhân Sơn Ấn Quyết cũng đủ để đối phó với Thánh Nhân, mà bây giờ, hắn đã đạt tới cảnh giới Chí Tôn!

Uy lực của một kích này, cho dù là bảy bước Thánh Nhân như tam Thái Thú cũng cảm thấy kinh khủng!

Tam Thái Thú đi đến trước mặt thần sơn đang nện xuống, trên người bộc phát ra một luồng đạo vận Thánh Nhân mạnh mẽ, đột nhiên hắn tung ra một chưởng, linh lực hóa thành một bàn tay trắng nõn có thể che trời, đón lấy thần sơn.

Trong lần va chạm, tốc độ thần sơn hạ xuống bị trì trệ!

Trong nháy mắt, mặt đất dưới chân Tam Thái Thú lại lõm xuống, toàn bộ đảo nhỏ cũng vì vậy mà rung chuyển, sau đó toàn bộ bị nghiêng.

"Muốn ngăn lại, ngươi chống đỡ được sao?"

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng.

Linh lực trong cơ thể hắn phun trào, sáu đại căn cơ vô thượng nở rộ thần quang!

Bên ngoài cơ thể của hắn cũng có vô số đạo vận chuyển động, chính là Vô Thượng Đạo Thể Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể! !

Đạo thể này cực kì cường đại, không chỉ có thể giúp Sở Cuồng Nhân phát huy sức mạnh của vạn pháp, mà bất cứ pháp môn nào trong tay hắn cũng có thể được tăng cường.

Được Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể gia tăng, giúp uy lực của Nhân Sơn Ấn Quyết tăng gấp bội, thần sơn kinh khủng đập bể bàn tay lớn màu trắng!

Đùng một tiếng, thần sơn nện tam Thái Thú lên đảo nhỏ!

Chỉ thấy trong chớp mắt này, địa khí dồi dào vô tận điên cuồng đánh thẳng vào toàn bộ đảo nhỏ, hòn đảo có đường kính hơn mười dặm này bị nện sập, trận pháp lơ lửng bị phá hư, từ trên không trung ầm ầm rơi xuống.

Tu sĩ bên trong đệ nhất thành nhìn thấy đảo nhỏ kia bị nện xuống, sắc mặt hoảng sợ đến mức tái nhợt, bắt đầu bỏ chạy.

"Điên rồi điên rồi, Sở Cuồng Nhân này nhất định là điên rồi, hắn làm như thế, không khác nào là đang khai chiến với đệ nhất thành."

"Lần này đệ nhất thành làm việc có hơi quá, một trận thi đấu tranh bá rất tốt bị chính bọn họ làm cho mịt mù chướng khí."

"Khốn nạn, chọc người nào không chọc, hết lần này tới lần khác lại đi trêu chọc cái tên điên kia, giờ thì tốt rồi, người nào có thể ngăn được gia hỏa này đây."

Tu sĩ bên trong đệ nhất thành nhìn thấy đảo nhỏ bị nện rơi, không khỏi cảm khái, nội tâm chấn động không gì sánh nổi.

13 hòn đảo nhỏ lơ lửng này không biết đã ở trên bầu trời của đệ nhất thành bao nhiêu năm, cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện bất cứ điều kì lạ nào.

Vậy mà bây giờ lại bị một người đập xuống!

Việc này mang đến cho người của đệ nhất thành cú sốc rất lớn.

Ầm ầm...

Cuối cùng đảo nhỏ bị nện ở phía trên đệ nhất thành, khói bụi bay ra giống như là biển gầm bao phủ bốn phía, xung quanh mấy trăm dặm đều hứng chịu ảnh hưởng, bởi vậy kiến trúc bị phá hủy rất nhiều lên đến mấy trăm tòa nhà.

Nhưng sau khi Sở Cuồng Nhân đập một hòn đảo nhỏ, còn chưavừa lòng.

Hắn lao về hòn đảo nhỏ thứ hai.

Một đám người của đạo thống thấy thế, cũng vì vậy mà trợn mắt hốc mồm.

"Ta dựa vào, lần này có chuyện lớn rồi."

"Đập một hòn đảo còn chưa đủ, Sở Cuồng Nhân hắn thực sự muốn phá hủy thiên hạ đệ nhất thành này hay sao? !"

"Hành động như thế, khiến cho người ta giận sôi máu mà! ! !"

Tộc trưởng tộc Lôi Chuẩn, gia chủ Lệnh Hồ gia đều biết Sở Cuồng Nhân hành sự vô cùng điên cuồng, nhưng không nghĩ tới, đối phương lại điên cuồng tới mức này.

Đệ nhất thành, thiên hạ đệ nhất thành!

Trong thành này có đến mấy Thánh Nhân trấn giữ đấy, cho dù là Bá Thể Thánh tộc, Thiên Vương cung hay Thánh Nhân đạo thống đứng đầu cũng không dám tùy tiện đối đầu, mà Sở Cuồng Nhân thì ngược lại, trực tiếp động thủ với thành của người ta!

Sở Cuồng Nhân đi tới hòn đảo nhỏ trên không thứ hai.

Nơi này, có một kết giới đang bảo vệ nó.

Sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đập một hòn đảo, tên Thái Thú này đã sợ đến mất hồn mất vía, đi vào trung tâm hòn đảo, bày ra một trận pháp, chỉ thấy ở phía trên đảo nhỏ đột nhiên có thêm một cái lồng ánh sáng màu trắng.

"Ha, trận pháp kết giới, nhưng mà, ngăn cản được ta sao?"

Sở Cuồng Nhân lạnh lùng cười một tiếng.

Lần này, hắn không sử dụng Nhân Sơn Ấn Quyết.

Mà lại lấy Côn Ngô Kiếm bên hông ra, trường kiếm vung mạnh lên, một đạo kiếm quang sáng chói hoa lệ màu tím xẹt qua chân trời.

Kiếm quang này như sao băng, rơi vào phía trên lồng ánh sáng màu trắng.

Lập tức giống như cự thạch rơi vào trong mặt hồ, bên ngoài lồng ánh sáng màu trắng bắt đầu nổi lên sóng gió dữ dội, từng vòng từng vòng gợn sóng điên cuồng khuếch tán.

Ngay sau đó, từng lớp từng lớp vết rách xuất hiện.

Khi một tiếng răng rắc vang lên, lồng ánh sáng bị phá nát dưới kiếm quang màu tím này, dùng bộ dạng không ai cản được đâm vào phía trên hòn đảo.

Cú va chạm kinh hoàng lập tức đánh cho vị Thái Thú đang trốn ở trong đi ra ngoài, mà trên hòn đảo treo lơ lửng giữa trời trận pháp dưới một kiếm này cũng triệt để hủy hoại.

Trong tiếng động ầm ầm kia, lại có một hòn đảo rơi xuống.

Sở Cuồng Nhân không nói hai lời, tiến về hòn đảo kế tiếp.

Lúc này, tam Thái Thú bị Sở Cuồng Nhân dùng Ấn Quyết Nhân Sơn đánh bay vào bên trong hòn đảo trước đó xông ra từ bên trong đám đổ nát.

Hắn đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, không nói hai lời lập tức phát huy chiến lực bảy bước Thánh Nhân của bản thân đến cực hạn.

Nhất quyền nhất cước này đều có loại sức mạnh có thể bao phủ núi sông.

"Sở Cuồng Nhân, đệ nhất thành quyết không bỏ qua cho ngươi! !" Tóc đen của tam Thái Thú bay phấp phới, điên cuồng công kích Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân nghe nói như thế, nhịn không được cười nhạo nói: "Quyết không bỏ qua? Ngươi cho rằng Huyền Thiên tông ta nghe thế sẽ bỏ cuộc sao? !"

Tay hắn nắm lấy Côn Ngô Kiếm, kiếm khí phấn khởi.

Cho dù bản thân tam Thái Thú có là bảy bước Thánh Nhân thì dưới luồng sức mạnh này cũng không chiếm được bao nhiêu tiện nghi.

"Thiên Vương Trương Thánh, còn không ra, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn thấy hắn phá hủy toàn bộ đệ nhất thành rồi mới chịu hiện thân sao?"

Bỗng nhiên tam Thái Thú hét lớn một tiếng.

Ở phía Thiên Vương cung, có một nam tử trung niên mặc trường bào cẩm tú màu vàng đi ra, chính là Thánh Nhân của Thiên Vương cung.

Đúng là hắn hối lộ tam Thái Thú, để hắn cho người làm ra một số hành động nhỏ bên trong quá trình tranh tài.

Bây giờ Sở Cuồng Nhân làm ra những chuyện này có thể nói tất cả đều là do hắn mà ra.

Chương 311: Chiến Thiên Vương Trương Thánh, tam Thái Thú, các Thánh Nhân xuất thủ

"Sở Cuồng Nhân, chuyện công khai xin lỗi là không có khả năng, nhưng ngược lại, việc nhận lỗi, có thể thương lượng một chút." Thiên Vương Trương Thánh từ tốn nói.

"Ta đi tìm ngươi!" Sở Cuồng Nhân cười nhạo một tiếng: " Thiên Vương cung ngươi còn thiếu nợ Huyền Thiên tông ta 1 tỷ Linh thạch thượng phẩm, hai thanh Thánh Khí, nhận lỗi sao? ! Ngươi cho rằng ta để ý ngươi chút thành ý nhận lỗi này của ngươi sao?"

"Nói như vậy là ngươi không muốn thương lượng?"

"Đúng, hoặc là công khai nhận lỗi, công khai chuyện mà bọn ngươi đã làm, trả lại công đạo cho đệ tử Huyền Thiên tông ta, hoặc là ta đến Thiên Vương cung của ngươi đùa giỡn một chút, dỡ sạch đệ nhất thành!"

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, vô cùng ngông cuồng nói.

Nghe hắn nói, sắc mặt Thiên Vương Trương Thánh, tam Thái Thú đều giống như ăn phải con ruồi, bộ dạng vô cùng khó coi.

"Sở Cuồng Nhân, chỉ vì mấy gã đệ tử, ngươi lại làm loạn lớn đến mức như vậy sao?" Thiên Vương Trương Thánh không thể hiểu được nói.

Đây cũng là điều mọi người ở đây khó hiểu nhất.

Huyền Thiên tông đã thắng trận đấu, ngoại trừ chút thương thế bên ngoài của mấy vị đệ tử, cũng không gặp vấn đề gì lớn.

Sở Cuồng Nhân vì một số nội tình trong trận đấu mà đem sự việc huyên náo lớn đến như vậy sao? Cái này không khỏi quá mức điên cuồng.

Mọi người đều không hiểu.

Bọn họ chưa bao giờ thấy qua một chưởng môn như thế, làm chưởng môn không phải là lấy đại cục làm trọng, lấy việc phát triển đạo thống, lợi ích của đạo thống làm ưu tiên sao?

Thế nhưng những gì Sở Cuồng Nhân đã làm lại hoàn toàn trái ngược, chỉ vì mấy gã đệ tử mà tùy tiện vạch mặt với những đọa thống đứng đầu như đệ nhất thành, Thiên Vương cung.

Điều này thật sự quá khó hiểu rồi? !

Ngay cả khi là vì sự kiện này, bắt đệ nhất thành, Thiên Vương cung bồi thường nhiều chút cũng tốt, nhưng lại bắt người ta công khai xin lỗi. Vậy thì Huyền Thiên tông có thể nhận được lợi lộc gì sao? Căn bản chẳng có cái lợi ích thiết thực nào cả.

"Có cần thiết hay không?"

"Vậy hiện tại ta liền nói cho ngươi biết, các ngươi không quan tâm đến chính nghĩa công lý, nhưng trong mắt của ta, nó so trời còn lớn hơn!"

"Đệ tử của ta bị ủy khuất, bị đối xử bất công, ngươi cho rằng nhận lỗi là coi như xong sao? Không có chuyện đó! !"

Sở Cuồng Nhân uy lực, nói to.

Theo quan điểm của hắn mà nói, một tông môn chỉ coi trọng lợi ích, tuy có thể phát triển được, nhưng chắc chắn sẽ không đi được lâu dài.

Bọn người Mộ Dung Hiên, Nam Cung Hoàng là trụ cột trong tương lai của Huyền Thiên tông, hắnkhông thể vì một chút lợi ích mà nhắm mắt cho qua, để bọn hắn phải chịu loại đãi ngộ bất công như vậy.

Ngay cả khi bọn người Nam Cung Hoàng còn chẳng quan tâm.

Nhưng hắn không thể! Hắn là chưởng môn của Huyền Thiên tông, hắn có trách nhiệm và nghĩa vụ thay những đệ tử này lấy lại công đạo!

Lại nói, để Thiên Vương cung, đệ nhất thành công khai xin lỗi, điều này tưởng chừng như không có lợi ích thiết thực gì, nhưng lại có thể nâng cao uy thế của Huyền Thiên tông, gia tăng lòng tin của đệ tử, củng cố lòng trung thành của các đệ tử đối với Huyền Thiên tông. Những thứ vô hình này mới là quý báu nhất!

"Sở Cuồng Nhân, ngươi đúng thật là mất trí rồi!" Vẻ mặt của Thiên Vương Trương Thánh âm trầm, nói.

"Mất trí sao? Vì đệ tử Huyền Thiên tông, ta điên cuồng thì thế nào!" Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng, một đạo khí tức cực kỳ kinh người bộc phát ra khỏi cơ thể, xuất ra một chưởng đánh vào một hòn đảo.

Tam Thái Thú đứng dậy chặn lại, nhưng vẫn bị đẩy lùi về sau mấy trăm trượng.

"Chiến lực của Sở Cuồng Nhân đúng là không thể coi thường, Thiên Vương Trương Thánh, hãy cùng ta khống chế hắn! !" Tam Thái Thú lớn tiếng nói.

"Được." Thiên Vương Trương Thánh nhẹ gật đầu.

Yêu cầu hai thế lực lớn công khai xin lỗi, loại chuyện này đủ để khiến danh dự của bọn họ mất hết, cả hai ngàn vạn lần sẽ không làm.

Loại tình huống này, trước mắt, trước mắt chỉ có thể khống chế Sở Cuồng Nhân.

Thậm chí là... Giết chết!

Nghĩ tới đây, trong mắt hai người đều hiện lên một tia sát ý.

"Tới đi!"

Sở Cuồng Nhân lấy Thanh Linh Kiếm Hạp ra, chỉ thấy bên trong hộp kiếm bay ra 365 thanh kiếm, tạo thành một kiếm trận vô cùng huyền diệu.

Tứ Quý Kiếm Trận!

Đây chính là kiếm trận trong truyền thuyết, uy lực mạnh đến nỗi sắc mặt của hai người Thiên Vương Trương Thánh, tam Thái Thú thay đổi ngay lập tức.

Kiếm khí bốn phía xuyên tới xuyên lui ở chỗ bọn họ, vô cùng sắc bén, ẩn chứa sự luân chuyển bốn mùa bí ẩn, mười phần khó chơi.

"Các vị trưởng bối, công kích thân thể Sở Cuồng Nhân, nhiễu loạn tâm trí của hắn, để hắn không thể thao túng kiếm trận." Tam Thái Thú lớn tiếng nói.

Chỉ thấy bên trong những hòn đảo còn lại có mấy Thái Thú lao ra.

Những người này, mỗi người đều có tu vi Vô Thượng Chí Tôn, thậm chí bên trong còn có người đã vượt qua độ kiếp Chuẩn Thánh.

Mỗi một người đi ra đều có tiếng tăm lừng lẫy, sức mạnh tuyệt đỉnh.

Toàn bộ đệ nhất thành ai nấy đều chấn kinh.

"Lên!"

"Sở Cuồng Nhân, chớ xem đệ nhất thành như chốn không người!"

Ngoại trừ đại Thái Thú, nhị Thái Thú, mấy Thái Thú còn lại đều dốc toàn bộ sức lực, uy lực đạo vận cường đại trong nháy mắt bạo phát!

Khí tức cuồng bạo tràn ngập không gian, lay động đất trời!

Mà đối mặt với công kích của nhóm Thái Thú, ngoài mặt không chút sợ hãi, kiếm khí trong cơ thể xoay chuyển, bốn đạo kiếm khí phân thân chém ra!

Bốn nhân bản, mỗi người tay cầm một thanh bảo kiếm, nghênh chiến Thái Thú.

Đùng, đùng, đừng...

Một luồng kiếm khí đáng sợ bạo phát từ trong hư không, chém về phía nhóm Thái Thú.

Phải biết, hiện tại, chiến lực của Sở Cuồng Nhân mạnh đến mức gần như không thể tưởng tượng nổi, mà những kiếm khí phân thân mà hắn biến ra cũng không thể coi thường, mỗi cái đều có chiến lực cấp bậc Chuẩn Thánh, cứ thế mà ngăn chặn nhóm Thái Thú.

"Kiếm khí phân thân đúng là mạnh thật!"

"Không sai, thực lực của Thánh Nhân căn bản không thắng được phân thân của Sở Cuồng Nhân, thủ đoạn của gia hỏa này quá lợi hại."

"Công kích không được cơ thể Sở Cuồng Nhân. Với sức mạnh từ kiếm trận, cho dù là tam Thái Thú, chỉ sợ bọn họ cũng cầm cự không được bao lâu."

"Đáng chết, không có biện pháp nào có thể ảnh hưởng đến kiếm trận sao?"

Lúc này, đột nhiên xuất hiện một nắm đấm màu đen bạo phát, đánh vào phía trên kiếm trận, ảnh hưởng tới kiếm trận, mở ra một lỗ hổng.

Hai người Tam Thái Thú, Thiên Vương Trương Thánh nhân cơ hội xông ra kiếm trận.

"Há, Thương Vấn Thánh Nhân." Sở Cuồng Nhân nhìn về phía cách đó không xa.

Chỉ thấy Thương Vấn Thánh Nhân từ từ thu hồi nắm đấm.

Người vừa mới xuất thủ, chính là hắn.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi hành sự quá mức bá đạo, hôm nay ta sẽ cùng hai vị Thánh Nhân trấn áp ngươi, để ngươi biết, trên đời này, không phải có thực lực là có thể muốn làm gì thì làm! !"

Thương Vấn Thánh Nhân đại nghĩa lẫm nhiên nói, ánh mắt hắn lộ ra vẻ lạnh lùng, vốn dĩ hắn có thù xưa hận cũ với Sở Cuồng Nhân. Hiện tại liên thủ với Thiên Vương cung, đệ nhất thành đối phó Sở Cuồng Nhân, làm sao hắn có thể buông tha cơ hội tốt này đây.

"A, Bá Thể Thánh tộc diễ u võ dương oai bên trong tinh vực Huyền Vũ, hiện tại không cảm thấy ngại, ngược lại còn nói ta hống hách, thật sự là nực cười."

"Nhưng mà không quan trọng, ngươi xuất thủ, không phải là vì báo thù cái tay gãy ngày xưa sao? Lần này, ta cũng không ngại chặt mất đầu của ngươi!" Ánh mắt Sở Cuồng Nhân băng lãnh, nói.

"Chỉ tiếc, ngươi không làm được."

Một tiếng tiếng gào thét vang vọng trong hư không, chỉ thấy một con chim ưng màu trắng bạc của tộc Lôi Chuẩn từ trên cao rơi xuống, hóa thành một lão già tóc bạc.

Lão già này vô cùng cường tráng, toát ra khí thế vô cùng hung hãn, chính là Thánh Nhân tộc Lôi Chuẩn.

"Sở Cuồng Nhân, ngày xưa ngươi giết chết Thiếu Đế Lôi Ngạo của tộc Lôi Chuẩn, mối thù này, ta cảm thấy cần phải giải quyết rõ ràng với ngươi."

Thánh Nhân tộc Lôi Chuẩn từ tốn nói.

"Không nghĩ tới, ta đối phó đệ nhất thành, Thiên Vương cung, vậy mà lại kéo các ngươi vào, thú vị thật."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía hư không, cười nói: "Mấy vị Thánh Nhân trên trời cũng không cần nhìn nữa, ai muốn xuống dưới lĩnh giáo một chút, cứ việc hiện thân đi, để chúng ta thoải mái đánh nhau một trận! !"

Chương 312: Lục Thánh Nhân xuất thủ, Sở Cuồng Nhân hưng phấn

Sở Cuồng Nhân thể hiện mình quá mạnh.

Những năm gần đây, có mấy Thánh Nhân chết ở trong tay hắn, chuyện này khiến không ít Thánh Nhân đạo thống vô cùng kiêng kị.

Nhưng mà, không có người nào nào có đủ dững khí tìm một cái cớ để đi tìm Sở Cuồng Nhân.

Hiện tại.

Đây là lý do.

Sở Cuồng Nhân thắng thi đấu tranh bá, đại náo đệ nhất thành, bọn họ hoàn toàn có thể dùng cái cớ này hỗ trợ tam Thái Thú trấn sát Sở Cuồng Nhân.

Thêm nữa Thánh Nhân của bốn Thánh Nhân đạo thống là đệ nhất thành, Thiên Vương cung, tộc Lôi Chuẩn, Bá Thể Thánh tộc liên hợp xuất thủ, cũng cho bọn hắn không ít can đảm, chẳng lẽ nhiều Thánh Nhân như vậy không làm gì được một kẻ Sở Cuồng Nhân sao?

Nghĩ đến chỗ này, có mấy Thánh Nhân rục rịch.

Nhất là những nhóm Thánh Nhân đạo thống bị Sở Cuồng Nhân thắng không ít Linh thạch kia, Sở Cuồng Nhân phải chết, bọn họ hoàn toàn có thể quỵt nợ!

"Sở Cuồng Nhân, vốn dĩ, một hậu bối như ngươi có thể có được thành tựu như thế thật là không dễ, nhưng ngươi không tu phẩm đức, hành sự ngông cuồng, thật sự là đạo trời khó tha thứ, thì không nên trách chúng ta xuất thủ."

Một cái Thánh Nhân đi ra từ trong không trung, hắn là tam tổ Lệnh Hồ gia, mà Lệnh Hồ gia cũng có khúc mắc với Huyền Thiên tông.

"Muốn đánh thì đánh, đừng có nói nhảm nhiều như vậy."

Sở Cuồng Nhân bĩu môi một cái nói.

"Hừ, cứng quá dễ gãy, Sở Cuồng Nhân, chỉ có thể trách ngươi hành sự quá mức, lúc này mới chọc nhiều người tức giận." Lại có thêm một Thánh Nhân đứng ra, đây là Thánh Nhân Phong Vân sơn, cũng có quan hệ không tốt với Huyền Thiên tông.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân bình tĩnh đảo qua đám Thánh Nhân: "Bá Thể Thánh tộc, Lôi Chuẩn tộc, Lệnh Hồ gia, Phong Vân sơn, đệ nhất thành, Thiên Vương cung... Còn có Thánh Nhân nào khác cũng muốn tìm ta gây phiền phức nữa không."

Mấy Thánh Nhân đạo thống còn lại đưa mắt nhìn nhau, chậm chạp không có người đứng ra, tuy nhiên còn có vài người muốn mượn cơ hội trừ khử Sở Cuồng Nhân, nhưng dù sao chuyện này cũng rất mạo hiểm, một khi thất bại, hậu quả khó mà lường được.

Bọn họ, cũng không muốn tuỳ tiện mạo hiểm.

"Sở trưởng lão, ngươi ta giúp một tay!"

Lúc này, bỗng nhiên Thánh Nhân Bạch Liên giáo đứng dậy.

Trước đây, nàng cũng đã từng do dự.

Nhưng cuối cùng, nàng vẫn lựa chọn hỗ trợ Sở Cuồng Nhân.

Sáu Thánh Nhân vây công Sở Cuồng Nhân!

Trong mắt mọi người, Sở Cuồng Nhân không có bất kỳ cơ hội nào để chuyển bại thành thắng, Thánh Nhân Bạch Liên giáo xuất thủ căn bản cũng không có ích lợi gì.

Nhưng dù sao Bạch Liên giáo và Huyền Thiên tông cũng là đồng minh, nếu như nàng không đứng ra, quan hệ đồng minh này cũng coi như chấm dứt.

Hành động lần này của nàng, có thể nói là một vụ đánh cược!

Đặt cược cho Sở Cuồng Nhân có biện pháp ngăn cơn sóng dữ, vậy thì hành động lần này của nàng có thể tranh thủ giúp Bạch Liên giáo củng cố mối quan hệ đồng minh này.

"Ha ha, hảo ý của đạo hữu ta xin nhận lấy, nhưng mà đây là chuyện của riêng Huyền Thiên tông ta, sẽ do ta tự mình giải quyết nó!"

Nói xong, kiếm phong Côn Ngô Kiếm trong tay Sở Cuồng Nhân bị lệch, ba trăm sáu mươi lăm trường kiếm quanh thân nhắm vào sáu vị Thánh Nhân.

"Đến, để cho ta lãnh giáo một chút thủ đoạn của Chư Vị Thánh Nhân."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân giương lên, không hề sợ hãi.

Thậm chí từ trong mắt của hắn, mọi người có thể nhìn thấy một loại hưng phấn!

Tên điên!

Gia hỏa này thật sự là một kẻ điên!

Một đám Thánh Nhân thầm nghĩ.

Chỉ riêng việc tu vi phía dưới Thánh Nhân đối mặt với Thánh Nhân đã là chuyện không thể tưởng tượng nổi, hắn lại dùng tu vi phía dưới Thánh Nhân đối mặt sáu Thánh Nhân vậy mà lại cảm thấy hưng phấn, đây không phải tên điên, thì là cái gì? !

Bên trong đệ nhất thành, không ít tu sĩ đều chú ý tới tình huống này.

Nguyên một đám đều bị dọa đến trợn mắt hốc mồm.

Dùng sức mạnh của một người đối mặt với sáu Thánh Nhân!

Loại chuyện này, cho dù là nghĩ thôi bọn họ cũng không dám.

Mà những thiên kiêu kia nhìn thấy một màn này, trong lòng càng là sinh ra một cảm giác thất bại khó nói lên lời, bọn họ hiểu rõ, chỉ mỗi sự khí phách này của Sở Cuồng Nhân, còn rất lâu nữa bọn họ mới có thể so sánh được.

"Sở Cuồng Nhân, sao hắn lại dám làm như thế? !"

"Dùng tu vi phía dưới Thánh Nhân chiến đấu với sáu Thánh Nhân, chuyện điên cuồng như thế, khắp thiên hạ chỉ có Sở Cuồng Nhân có thể làm ra được."

"Gia hỏa này, thật sự là quá đáng sợ."

Vô số người nhìn bóng người mặc bạch y trên bầu trời kia, chỉ cảm thấy bóng dáng nhỏ bé kia lại mang lại cho người ta cảm giác cao không với tới được!

Trong đám người.

Bọn người Lam Vũ, Nam Cung Hoàng cũng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân.

Bọn họ nhìn bóng dáng kia, trong mắt mang theo sự cuồng nhiệt vô tận.

"Chưởng môn làm vậy là vì chúng ta sao?"

Kim Phi Yến nỉ non nói.

"Không tệ."

Lam Vũ khẽ vuốt cằm: "Với tính cách của công tử, hắn nhất quyết sẽ không ngồi nhìn người bên cạnh bị bất cứ sự đối xử bất công nào cả."

"Chưởng môn..."

Trong lòng mấy người Nam Cung Hoàng có loại cảm giác nói không ra lời.

Có cảm động, có phẫn hận, cũng có không cam lòng...

Vì hành động của Sở Cuồng Nhân mà cảm động, phẫn hận Thánh Nhân Thiên Vương cung, đệ nhất thành vô sỉ làm chuyện xấu, nhưng càng nhiều hơn chính là không cam tâm.

Bản thân quá yếu ớt.

Chỉ có thể để Sở Cuồng Nhân giúp bọn họ che gió che mưa, nếu bọn họ mạnh hơn một chút, không cần để một mình Sở Cuồng Nhân phải đối diện với mấy chuyện này?

Lam Vũ cũng có ý nghĩ như thế.

Chưa bao giờ nàng có cảm giác khát vọng sức mạnh như bây giờ.

...

Trên bầu trời, Sở Cuồng Nhân dùng sức một mình đối mặt với sáu Thánh Nhân!

Khi hắn vừa muốn khởi động kiếm trận, chỉ thấy Thánh Nhân tộc Lôi Chuẩn lấy ra một viên đá màu đen ném vào giữa không trung.

Bên trên hòn đá kia có sấm sét lấp lóe đùng đùng không dứt, sinh ra một luồng từ trường mạnh mẽ, lại làm độ khó việc thao túng kiếm trận của Sở Cuồng Nhân tăng lên, vô số kiếm khí giữa không trung rung động kịch liệt.

"Há, Nguyên Từ Thiết!"

"Không đúng, đây là Nguyên Từ Thiết mẫu!"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái.

Nguyên Từ Thiết bình thường muốn gây ra ảnh hưởng cho kiếm trận, ít nhất phải nặng hơn ngàn cân, trước đó Thương tộc cũng dùng chiêu này để khắc chế kiếm trận của hắn, nhưng mà bây giờ Thánh Nhân tộc Lôi Chuẩn chỉ lấy ra một khối.

Đừng nói 1000 cân, ngay cả một cân cũng không biết có đủ hay không.

Thế nhưng lực từ của nó rất kinh khủng, so với cái mà Sở Cuồng Nhân gặp ở Thương tộc trước đó còn kinh khủng hơn, cho nên đây không phải Nguyên Từ Thiết bình thường.

Mà chính là tinh hoa bên trong Nguyên Từ Thiết, Nguyên Từ Thiết mẫu!

Một khối Nguyên Từ Thiết mẫu này, ít nhất cũng là bảo vật cấp Thánh.

"Sở Cuồng Nhân, năng lực của ngươi, chúng ta đã cẩn thận nghiên cứu qua, ngươi thật sự cho là chúng ta không hề chuẩn bị cái gì cả sao?"

Thánh Nhân tộc Lôi Chuẩn cười nhạt nói.

Hai mắt của mấy Thánh Nhân còn lại đều tỏa sáng.

"Kiếm trận bị khắc chế, chiến lực của hắn giảm đi, hãy thừa cơ hội này trấn áp hắn! !" Thiên Vương Trương Thánh lớn tiếng nói.

Tam tổ Lệnh Hồ tộc xuất thủ trước.

Chỉ thấy hắn dùng chỉ thay kiếm, đạo vận hội kiếm bàng bạc chi tụ, hóa thành một đạo kiếm ảnh kinh thiên, hung hăng chém xuống Sở Cuồng Nhân.

Một kiếm này khiến cho hư không rung động, giống như muốn bị xé nứt.

"Hoàng Hoàng Chấn Thiên Quyền!" Thương Vấn Thánh Nhân cũng xuất thủ, xuất ra một quyền, kình khí cuồng bạo hóa thành nắm đấm màu đen, như thiên uy buông xuống!

"Thương Long kiếm quyết!" Kiếm của Thánh Nhân Phong Vân sơn rung động, một đạo kiếm khí hóa thành hình rồng, mang theo đạo vận cuồng bạo của Thánh Nhân.

Ba đại Thánh Nhân liên thủ tung chiêu, uy thế dồi dào tuyệt luân.

Kiếm trận của Sở Cuồng Nhân bị khắc chế, nhưng quanh người lại bộc phát ra một luồng đạo vận vô cùng huyền diệu, trong không trung biến ra thành từng đoá từng đoá Bạch Liên.

Chính là pháp môn Thánh Vương, Bạch Liên Tịnh Thế Thiên!

Bạch Liên ẩn chứa năng lực phòng ngự vô hạn, dần dần làm tan rã kiếm kh, nắm đấm, nhưng đây dù sao cũng là đòn tấn công của Thánh Nhân, dù cho Sở Cuồng Nhân có dùng toàn bọi sức lực tung ra Bạch Liên Tịnh Thế Thiên, vẫn như cũ không cách nào hoàn toàn chống đỡ được.

Kiếm khí xuyên qua vai, nắm đấm nện ở trên lồng ngực của hắn.

Sở Cuồng Nhân bay ra ngoài, nện phía trên hòn đảo lơ lửng ở phía xa, bên trong tiếng va chạm, toàn bộ hòn đảo đều chấn động.

Khói bụi mù mịt nổi lên bốn phía, mọi người vội vàng nhìn sang.

Thành công không?

Chương 313: Toàn bộ chiến lực khai hỏa, Thánh Nhân không dung thứ, sai lầm lớn nhất

Khói bụi trên đảo cuồn cuộn, có chút nghiêng ngả, mọi người vừa nhìn đã thấy trong bụi mù có một bóng người áo trắng đứng ngạo nghễ.

Không chết? !

"Quả nhiên, không dễ giải quyết đối phương như vậy."

"Nếu đối phương có thể giải quyết dễ dàng, thì đã không gọi là Sở Cuồng Nhân, mọi người nên cẩn thận một chút."

Ánh mắt của mấy vị Thánh Nhân vô cùng nghiêm trọng. Đồng thời, nội tâm cũng có cảm giác hoang đường.

Bọn họ là Thánh Nhân, việc sáu Thánh Nhân cùng liên thủ đối phó một kẻ dưới Thánh Nhân như thế, thật sự là nực cười. Chuyện này nếu truyền ra ngoài, đoán chừng sẽ chẳng có mấy người tin.

Trong bụi mù, Sở Cuồng Nhân vuốt ngực: "Thánh Nhân công kích cũng đau, nếu không phải thân thể bất phàm, ta suýt chút nữa là không chống đỡ được."

Hắn nhìn chăm chú sáu vị Thánh Nhân trên trời, phải biết, hắn chỉ là Chí Tôn, tuy ỷ vào cơ thể cường hãn, có thể sánh vai với Thánh Nhân, nhưng đối mặt với sáu vị Thánh Nhân liên thủ thì khó tránh khỏi quá sức.

"Lấy thực lực bây giờ của ta, thi triển pháp môn Thánh Nhân, cho dù là pháp môn Thánh Nhân Nhân Sơn Ấn Quyết, cũng chỉ có thể tạo thành một vài vết thương không đáng nhắc tới cho Thánh Nhân. Chỉ có đế thuật mới có thể áp chế sáu vị không biết xấu hổ này."

"Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật mới có thể triệt để phát huy uy lực của Côn Ngô Kiếm, nhưng mà sẽ ảnh hưởng tới Nguyên Từ Thiết của ta.”

"Thử một chút Như Lai Vãng Sinh Chú đi." Sở Cuồng Nhân thì thào nói. Hắn vừa nói vừa cất bước.

Một luồng phật ý đột nhiên bạo phát, phật quang phóng lên vạn trượng trên trời, trong hư không hóa thành kim sắc đại Phật cao ngàn trượng.

Đại Phật xa xa bắn ra một chưởng, kèm theo tiếng Phạn vang vọng khắp bầu trời!

Một kích này cực kì khủng bố.

Thấy thế mấy vị Thánh Nhân liền liên thủ chống cự.

Kiếm khí quyền kình đánh vào lòng bàn tay của đại phật, bộc phát ra làn sóng xung kích cực lớn, bốn phía biển mây cuộn trào. Hòn đảo dưới chân Sở Cuồng Nhân liên tiếp rung động, lung lay như sắp đổ.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không để ý. Ngược lại, hai chân hắn đột nhiên đạp thật mạnh trên mặt đất, sức mạnh người và núi ầm vang bạo phát, toàn bộ hòn đảo rung động càng thêm mãnh liệt.

Trận pháp của hòn đảo lơ lửng, vỡ tung! Lại một hòn đảo rơi xuống từ không trung.

"Sở Cuồng Nhân chết tiệt! !" Tam Thái Thú tức giận đến mức mặt mũi co quắp.

Hắn rống giận, huy động linh lực hòa vào đạo vận Thánh Nhân, hóa thành một bàn tay lớn màu trắng, đánh về phía kim sắc đại phật.

Thìthấy Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, thao túng đại phật không chút biến sắc.

Một vàng một trắng, hai bàn tay to đập vào một chỗ, tiêu tán mà phát ra kình khí khiến bên trong đệ nhất thành nổi lên một trận phong bạo, vô số kiến trúc bị phá vỡ, biến thành phế tích...

Bàn tay lớn màu trắng tan nát, tam Thái Thú lùi lại mấy trăm trượng.

"Chư vị, nếu có thủ đoạn gì xin đừng che giấu, Sở Cuồng Nhân khó đối phó, dùng hết toàn lực đi." Tam Thái Thú lớn tiếng nói.

"Tốt!"

Chỉ thấy Thánh Nhân tộc Lôi Chuẩn hét lớn một tiếng.

Quanh người hắn phát ra lôi quang chói mắt, hai mắt dường như biến thành hai hạt châu biết phát sáng, tỏa ra bạch quang.

"Dương Viêm chi lôi! !"

Quát to một tiếng, Thánh Nhân tộc Lôi Chuẩn tung ra một quyền. Sấm sét dữ dội bá đạo màu trắng nhấn chìm một luồng hỏa diễm bạch sắc, đánh tới kim sắc đại phật.

Ở bên trong lôi đình, Sở Cuồng Nhân cảm nhận được một sự uy hiếp.

"Dương Viêm chi lôi, dung hòa dị hỏa Dương Viêm lôi đình sao?"

Sở Cuồng Nhân sử dụng Động Tất Chi Nhãn, hiểu rõ năng lực của Thánh Nhân tộc Lôi Chuẩn, cũng biết bản chất của Dương Viêm chi lôi.

Hắn điều khiển đại phật đánh ra một chưởng.

Vụ nổ vang lên ầm ầm, lòng bàn tay Cổ Phật kịch liệt rung động, Dương Viêm chi lôi công kích đến nỗi xuất hiện từng đạo từng đạo vết nứt.

"Còn chưa đủ, đón thêm một chiêu này của ta."

"Long Hổ Phong Vân!"

Chỉ thấy tay trái, tay phải của Thánh Nhân Phong Vân sơn cũng xuất ra, dường như hóa thành hai thanh Thần Kiếm tuyệt thế, bạo phát kiếm khí vô cùng cường đại.

Kiếm khí xen lẫn, hóa thành một rồng một hổ, lao ra!

Sức mạnh bá đạo nện trên người kim sắc đại phật. Trên thân đại phật bắt đầu xuất hiện các vết nứt, thấy thế mấy vị Thánh Nhân còn lại ào ào xuất thủ, uy lực kinh khủng liên tiếp bạo phát!

Dưới công kích của sáu vị Thánh Nhân, cho dù là uy lực Như Lai Vãng Sinh Chú có mạnh đến mấy, vẫn không ngăn được như cũ, hóa thành điểm sáng màu vàng óng rồi tiêu tán!

Ngay lúc đại phật tan rã, phật quang quanh thân Sở Cuồng Nhân tán đi, thay vào đó là một cỗ sát khí ngất trời!

Từ Bụt hóa thành ác quỷ, chỉ trong một cái chớp mắt!

Dưới sát khí này, toàn bộ đất trời đều rung động.

Cho dù là Thánh Nhân cũng cảm thấy ngột ngạt.

"Đây là Thiên Sát Bất Bại Thể!"

Thánh Nhân của Thương tộc luôn chú ý, nghiêm nghị nói ra.

Ngay sau đó, sát khí đầy trời ở sau lưng Sở Cuồng Nhân hóa thành một bóng người màu đen, trong hư không truyền ra một loạt tiếng Chiến Hống kinh thiên động địa, lộ ra một bộ dạng bất khả chiến bại, chiến ý tuyệt thế làm cho người sợ hãi! !

"Đây là Thiên Sát pháp tướng! Thiên Sát Bất Bại Thể thần thông!"

"Không, vẫn chưa hết."

Chỉ thấy sau khi Sở Cuồng Nhân huy động hết Thiên Sát Bất Bại Thể, trên người xuất hiện vô số đạo vận, Phật Đạo, kiếm đạo, quyền đạo, thương đạo, ngũ hành chi đạo, âm Dương chi đạo...

Đó là mọi loại đạo vận trên thế gian này, giờ khắc này dường như Sở Cuồng Nhân hóa thành Đạo Tổ. Vô số đạo vận trên cơ thể hắn dung hòa lại, hóa thành một luồng vạn pháp chi lực vô cùng mạnh mẽ, hỗ trợ Thiên Sát Bất Bại Thể.

"Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, mở! !"

Thanh Liên Kiếm Ca, Cửu Thiên Kiếm Ngục, Thiên Đạo Chi Kiếm, chuyên thuộc về Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm tam đại đạo thể dị tượng đều được mở ra!

Sáu đại căn cơ vô thượng trong cơ thể Sở Cuồng Nhân phóng ra thần quang vô tận, vận chuyển Kim Ngọc Đạo Thân, linh lực thuần túy đến cực hạn trào dâng khắp kinh mạch của hắn, phát ra tiếng rít vang như thuỷ triều.

Cộng thêm tam đại Vô Thượng Đạo Thể, lúc này uy thế của Sở Cuồng Nhân mạnh mẽ, giống như một vô thượng Thần Vương!

Cuộc cưỡng chế trùng trùng điệp điệp, bao phủ toàn bộ đệ nhất thành, tất cả tu sĩ ngẩng đầu nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, thần sắc chấn động không gì sánh nổi.

"Đây mới là Sở Cuồng Nhân chân chính sao?"

"Thực lực đáng sợ như vậy, rốt cục là có bao nhiêu loại Đạo Thể, thật không thể tin được mà."

"Trong cơ thể hắn dường như ẩn chứa vô tận đạo vận, chẳng lẽ là bí pháp đứng thứ ba trong Vô Thượng Đạo Thể Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể! !"

Mọi người vô cùng chấn động.

Bên trong một gian tửu lâu, một lão giả áo vải nhìn Sở Cuồng Nhân trên bầu trời, tấm tắc cảm thán: "Bốn loại Đạo Thể, một loại đỉnh phong, ba loại vô thượng, không hổ là điều quái lạ nhất từ xưa đến nay."

Đối mặt với Sở Cuồng Nhân thể hiện ra bộ dạng mạnh mẽ nhất, vẻ mặt sáu vị Thánh Nhân ngưng trọng, nhưng cũng không mấy rung động.

Ngay từ trong trận chiến của Thương tộc, việc Sở Cuồng Nhân nắm giữ ba loại Vô Thượng Đạo Thể, không ít Thánh Nhân đã biết rõ. Bọn họ dám đối mặt với Sở Cuồng Nhân, đương nhiên dự liệu được loại tình huống này.

"Chư vị, toàn lực ứng phó đi!"

"Chưa diệt trừ được kẻ này, một vạn năm sau này, con cái đời sau của chúng ta có lẽ sẽ phải sống dưới cái bóngcủa hắn! !" Tam tổ Lệnh Hồ ngưng giọng nói.

Một người ưu tú cũng không phải là chuyện gì sai, nhưng nếu quá mức ưu tú thì liền trở thành một loại sai lầm. Sự ưu tú của Sở Cuồng Nhân đã khiến các Thánh Nhân cảm thấy kiêng kị, thậm chí là sợ hãi.

Bọn họ không thể nào tưởng tượng được, nếu cho Sở Cuồng Nhân thêm vài năm, đối phương sẽ phát triển đến mức độ nào. Đến lúc đó, chỉ sợ bọn họ phải sống dưới cái bóng của người này, con cháu đời sau của bọn họ cũng sợ không có được tương lai tươi sáng!

Đúng vậy.

Sự tồn tại của Sở Cuồng Nhân, đã thành một loại sai lầm! Thánh Nhân không thể dung thứ, đây là sai lầm lớn nhất trên cõi đời này!

Chương 314: Át chủ bài của các Thánh

Nhân được tung ra hết, lại nghe ta khảy một bản

Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, Thiên Sát Bất Bại Thể, Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể, tam đại Vô Thượng Đạo Thể cùng nhau thi triển, chiến lực của Sở Cuồng Nhân khiến cả sáu vị Thánh Nhân rung động, khiến cho bọn họ không thể không ngưng thần đề phòng!

"Chém! !"

Kiếm chỉ của Sở Cuồng Nhân ngưng tụ, một đạo kiếm ảnh khổng lồ được hình thành ngưng tụ.

Kiếm khí chém ra, kiếm khí bá đạo tuyệt luân nhắm vào tam tổ Lệnh Hồ!

Uy lực của một kích này khiến đồng tử hắn hơi co rụt lại, dùng toàn lực chém ra một kiếm, nhưng dưới sức mạnh của một nhát kiếm này, hắn vẫn bị chém bay ra ngoài, để lại một vết máu cực lớn trên thân thể Thánh Nhân.

"Chớ có càn rỡ!" Tam Thái Thú tiến tới một bước, một luồng đạo vận chuyển động, chỉ thấy trên người hắn có thêm một bộ áo giáp màu trắng.

Đây là một bộ Thánh Khí khải giáp.

Bình thường tam Thái Thú gần như không dùng tới nó, nhưng mà, lúc này đối mặt với một đối thủ mạnh mẽ như Sở Cuồng Nhân, hắn không muốn dùng cũng phải dùng!

Áo giáp màu trắng bao phủ thân thể, tam Thái Thú xông tới, cứng đối cứng với Sở Cuồng Nhân, một chưởng sau đó lại một chưởng được xuất ra.

Sở Cuồng Nhân tung ra một quyền, sát khí cuồng bạo tuyệt luân được trộn lẫn với vạn pháp chi lực hình thành một quyền ấn cực lớn trực tiếp đánh bay tam Thái Thú!

Một quyền này, Thánh Nhân tầm thường cũng sẽ bị tnos giết chết, nhưng tam Thái Thú có Thánh Khí hộ thể, cũng không phải chịu tổn thương gì.

"Để ta ở lại cản hắn, các ngươi nghĩ biện pháp giết hắn!"

Tam Thái Thú lớn tiếng nói, xông về phía Sở Cuồng Nhân một lần nữa, hắn vốn dĩ là bảy bước Thánh Nhân, lúc này dưới sự gia trì của Thánh Khí, hắn gần như vượt qua giới hạn của Thánh Nhân bình thường, tiếp cận cấp bậc Đại Thánh.

Thiên Sát pháp tướng của Sở Cuồng Nhân và chưởng ấn đạo vận của tam Thái Thú liên tiếp va chạm nhau, sức mạnh tỏa ra đã phá hủy thêm hai hòn đảo.

Tam Thái Thú vừa tức vừa lo lắng, tức giận là vì 13 hònđảo đã bị Sở Cuồng Nhân phá hủy 5 hòn, lo lắng là vì nếu không thể kiềm chế được Sở Cuồng Nhân, chỉ sợ đệ nhất thành cũng sẽ bị giahoar này phá hủy.

"Dương Viêm chi lôi!"

"Long Hổ Phong Vân!"

"Lục Hợp Chưởng!"

"Hoàng Hoàng Chấn Thiên Quyền! !"

Ngoại trừ tam tổ Lệnh Hồ bị Sở Cuồng Nhân dùng một kiếm đánh bay ra bên ngoài, bốn vị Thánh Nhân còn lại thừa dịp lúc tam Thái Thú ngăn chặn Sở Cuồng Nhân, đồng thời phát động tấn công, các loại pháp môn Thánh Nhân mạnh mẽ đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Dưới loại sức mạnh to lớn này, Thiên Sát pháp tướng của Sở Cuồng Nhân liên tiếp rung động, Đạo Thể dị tượng cũng bắt đầu có xu thế tan rã.

Nhưng trong tình huống này, Sở Cuồng Nhân không sợ chút nào, ngược lại vẻ hưng phấn trong mắt càng ngày càng đậm: "Tới đi! ! Rất lâu rồi không được đánh đến thoải mái như vậy, còn có thủ đoạn gì nữa thì thi triển hết đi!"

Có lẽ trong cơ thể của Sở Cuồng Nhân đã có sẵn sự hiếu chiến, nếu không phải vậy thì những năm gần đây cũng sẽ không náo loạn tinh vực Thương Khung này đến mức long trời lỡ đất.

Lúc này nhìn hắn như rơi vào thế hạ phong, nhưng chiến ý lại không giảm bớt chút nào, ngược lại là càng đánh càng mạnh!

Mà trong trạng thái này, Thiên Sát Bất Bại Thể vốn được sinh ra vì chiến đấu, lại được phát huy hết tác dụng!

Sát khí, chiến ý của Thiên Sát pháp tướng càng ngày càng đậm, công thêm sự gia trì của vạn pháp chi lực, năm vị Thánh Nhân liên thủ lại cũng không có cách nào áp chế!

Ông! !

Lúc này, trong hư không bỗng nhiên có một đạo kiếm quang đâm xuyên qua không trung phóng ra!

Đạo kiếm ảnh này xuyên qua không trung đâm về phía Sở Cuồng Nhân, đúng là xuyên qua Thiên Sát pháp tướng, rơi vào trên cơ thể Sở Cuồng Nhân.

"Đó là Tru Tâm Kiếm của Lệnh Hồ gia! !"

"Giết người tru tâm, đặc biệt nhằm vào đạo tâm, Tru Tâm Kiếm!"

Ở phía xa, tam tổ Lệnh Hồ bị một kiếm chém bay thở hồng hộc nhìn thấy một kiếm của mình đâm trúng Sở Cuồng Nhân, vẻ mặt vui sướng.

"Thành công!"

Tru Tâm Kiếm, chính là tuyệt học của Lệnh Hồ gia.

Kiếm này chuyên dùng để khấu vấn đạo tâm, nếu là người có đạo tâm không đủ kiên định sẽ bị nó ảnh hưởng, thậm chí lâm vào huyễn cảnh tâm ma, không thể tự kềm chế!

Tru Tâm Kiếm cũng được biết đến là một trong những kiếm chiêu khó phá nhất tinh vực Thương Khung, là bí chiêu mạnh mẽ nhất của Lệnh Hồ gia!

"Chỉ bằng Tru Tâm Kiếm này của ngươi, cũng muốn rung chuyển đạo tâm của ta?"

Lúc này, Sở Cuồng Nhân, người bị trúng Tru Tâm Kiếm bỗng nhiên xùy cười một tiếng.

Đúng là hắn không bị ảnh hưởng chút nào!

Phải biết rằng, hắn có Bàn Thạch Đạo Tâm trong người, cho dù tam tổ Lệnh Hồ có điều khiển Tru Tâm Kiếm cũng khó có thể làm gì được hắn.

"Vậy thì chém ngươi trước vậy!"

Bởi vì sự ảnh hưởng của Nguyên Từ Thiết mẫu, Sở Cuồng Nhân cũng không có sử dụng Côn Ngô Kiếm, mà ngưng tụ ra kiếm chỉ, phóng ra một đạo kiếm khí.

Tuy không phải Côn Ngô Kiếm, nhưng uy lực của kiếm khí này cũng đủ để chém giết Thánh Nhân!

Vốn đang trọng thương, sau đó không tiếc hao tổn phần lớn linh lực điều khiển Tru Tâm Kiếm, tam tổ Lệnh Hồ khó mà còn sức chống cự lại một kiếm trước mặt.

"Cứu ta! !"

Tam tổ Lệnh Hồ hoảng sợ quát to một tiếng.

Thiên Vương Trương Thánh đột nhiên đi đến trước mặt hắn, gầm một tiếng rồi tung ra một chưởng, một luồng lực lượng mạnh mẽ quét ngang bầu trời xông ra!

Chưởng khí và kiếm khí va chạm, kình khí cuồng bạo hất hai người Thiên Vương Trương Thánh và tam tổ Lệnh Hồ bay ra ngoài.

"Há, vẫn rất may mắn."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, không nghĩ tới Thiên Vương Trương Thánh hành động nhanh như vậy, trong lúc nguy cấp lại có thể cứu được tam tổ Lệnh Hồ.

"Đó là sương mù màu đỏ sẫm sao?"

Sở Cuồng Nhân chú ý tới, trên người Thiên Vương Trương Thánh xuất hiện từng luồng sương mù đỏ sẫm, mà khí tức của đối phương đang không ngừng tăng lên.

Động Tất Chi Nhãn chuyển động.

"Thiên Vương Trương Thánh, tu vi bảy bước Thánh Nhân, đối phương đang thiêu đốt một giọt Thánh Vương tinh huyết, thực lực không ngừng tăng lên..."

Tin tức mà Động Tất Chi Nhãn phản hồi xuất hiện ở trong tầm mắt.

Thánh Vương tinh huyết.

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lướt qua một chút giật mình, mà lúc này, cách đó không xa cũng có một luồng khí tức vô cùng kinh khủng tuôn ra.

Chỉ thấy Thương Vấn Thánh Nhân lấy ra nguyên một bình đan dược, ùng ục ăn vào, Bá Thể uy năng lại tăng lên một cấp bậc!

"Thương Vấn, tu vi năm bước Thánh Nhân, sử dụng một loại vật chất nào đó có thể kích thích Bá Thể, thực lực của hắn tiếp tục tăng lê..."

"Xem ra bọn họ định sẽ liều mạng với ta."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh.

Khi hai người Thương Vấn Thánh Nhân, Thiên Vương Trương Thánh tung ra hết át chủ bài, các Thánh Nhân còn lại cũng đều lấy át chủ bài của mình ra.

Thánh Nhân Phong Vân sơn lấy ra một thanh kiếm, đó là một thanh kiếm làm bằng gỗ, nhưng mà bên trong lại ẩn chứa một luồng kiếm chi đạo vận kinh khủng.

Thánh Nhân tộc Lôi Chuẩn dùng bí pháp nào đó, tăng uy lực Dương Viêm chi lôi của chính mình lên một cấp bậc.

Sau khi mỗi người dùng lá bài tẩy của mình, mấy vị Thánh Nhân lại xông về phía Sở Cuồng Nhân lần nữa, lần này các đòn tấn công càng thêm kinh khủng.

"Chém!"

Tay Thánh Nhân Phong Vân sơn cầm kiếm gỗ chém ra, bóng người mặc áo xám xịt xuất hiện trong hư không, chém ra một kiếm về phía Sở Cuồng Nhân.

Một kiếm này ẩn chứa đạo vận vượt qua cực hạn của Thánh Nhân bình thường, kiếm khí cuồng bạo tuyệt luân chém vào phía trên Thiên Sát pháp tướng.

Trong chớp mắt, Thiên Sát pháp tướng xuất hiện một lượng lớn vết rách.

"Hoàng Hoàng Chấn Thiên Quyền!"

"Lục Hợp Chưởng!"

Hai người Thương Vấn Thánh Nhân, Thiên Vương Trương Thánh liên thủ tung ra một đòn.

Quyền kình chưởng khí ẩn chứa một luồng đạo vận vô cùng dồi dào, trong nháy mắt phá nát Thiên Sát pháp tướng thành vô số hắc khí bay tán loạn.

"Dương Viêm chi lôi, nổ tung bầu trời!"

Thánh Nhân tộc Lôi Chuẩn sử dụng lôi đình, trong nháy mắt lôi đình cuốn lấy hỏa diễm màu trắng rơi xuống người Sở Cuồng Nhân, Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm tam đại đạo thể dị tượng cũng vì hắn bị thương mà tan rã.

Mà tam Thái Thú cũng nắm lấy cơ hội, dùng toàn lực xuất ra một chưởng, hoàn toàn đánh Sở Cuồng Nhân bay ra ngoài.

Phanh phanh phanh...

Thân thể Sở Cuồng Nhân như đạn pháo bay ngược, liên tiếp đập vỡ mười mấy tòa kiến trúc, sau đó ngã ở trên mặt đất, đập ra một cái hố cực lớn, những vết nứt như mạng nhện tiếp tục lan rộng.

"Lần này cần phải thành công."

Thương Vấn Thánh Nhân nhìn về phía cái hố nói.

Đòn tấn cong thế này, cho dù là một Đại Thánh cũng không nhất định có thể chịu được, Sở Cuồng Nhân mạnh hơn cũng phải chết.

Mọi người thầm nghĩ.

Nhưng lúc khói bụi tan biến, đồng tử của mọi người lại nhịn không được co rụt lại!

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đứng ở bên trong hố, ngọc quan trên đầu bị đánh nát, mái tóc màu đen rối tung trên vai, bay bay theo gió.

Nhưng ngoài điều này ra, trên người hắn dường như không có bất cứ vết thương nào!

Dường như đòn tấn công của các Thánh Nhân toàn không hiệu quả với hắn!

"Các ngươi đã dùng hết toàn lực, dùng cả lá bài tẩy rồi, vậy thì hiện tại sẽ đến lượt ta tung ra lá bài tẩy!"

Sở Cuồng Nhân phất tay áo, một thanh cổ cầm đen nhánh lơ lửng ở trước mặt hắn: "Chư vị, lại nghe ta khảy một bản!"

Chương 315: Thần Ma Bát âm khủng bố, đại Thái Thú hiện thân

"Chư vị, lại nghe ta khảy một bản!"

Sở Cuồng Nhân thờ ơ nói, đặt cổ cầm nằm ngang ở trước ngực.

Nhìn thấy tư thế của hắn, đồng tử mọi người không khỏi hơi co rụt lại.

"Cái gì! Vậy mà hắn lại không sao cả!"

"Đáng chết, chẳng lẽ không thể đánh chết gia hỏa này được sao?"

"Cổ cầm? Chẳng phải hắn không hề am hiểu cầm đạo sao sao?"

Mọi người đều bị sốc khi Sở Cuồng Nhân không hề bị thương gì dưới công kích của bọn họ, đồng thời cũng nghi ngờ, vậy mà Sở Cuồng Nhân lại am hiểu cầm đạo.

"Giả thần giả quỷ, tiếp tục tiến lên!"

Tam Thái Thú hừ lạnh một tiếng.

Lúc này, Sở Cuồng Nhân nắm dây đàn, vừa kéo vừa thả, tiếng đàn truyền ra, cuốn theo một luồng đạo vận cuồn cuộn!

Trong chớp nhoáng, thân thể của bọn người tam Thái Thú không khỏi run lên.

"Thần Ma Bát âm đệ nhất khúc, thiên địa vô biên!"

Sở Cuồng Nhân dùng mười ngón gảy dây đàn, đạo vận vô biên, được linh lực bao bọc, hóa thành tiếng đàn, vang vọng giữa đất trời.

Tam Thái Thú chỉ cảm thấy tâm trí của mình bị va chạm dữ dội, bốn phía xung quanh đều gây ra áp lực cho mình.

Đạo vận của bọn họ thực sự bị tiếng đàn này áp chế! !

So với trời đất rộng lớn này, đạo vận của bọn họ không đáng giá để nhắc tới!

Mọi người chấn động.

Đây là lần đầu tiên bọn họ được chứng kiến Cầm âm Đạo Vân.

"Thật là tiếng đàn khủng khiếp, hắn lại có loại thủ đoạn này."

"Không được, dưới tiếng đàn của hắn, bốn phía dường như hóa thành cảnh giới, đạo vận của chúng ta ở nơi này sẽ bị áp chế."

"Nhanh, ngưng hắn lại!"

Các vị Thánh Nhân lại muốn tấn công.

Giai điệu của tiếng đàn chuyển một cái, giống như mưa rào, như cuồng phong, tiếng đàn điên cuồng đó, một luồng đạo vận càng kinh khủng đang tuôn ra!

"Thần Ma Bát âm thứ hai khúc, mãn thành phong vũ! !"

Tiếng đàn từng chút từng chút hóa thành phong nhận vũ kiếm bay ào ào!

Đạo vận của các Thánh Nhân bị tiếng đàn ngăn chặn, nay lại bị phong nhận vũ kiếm công kích, nhất thời chật vật.

"Chết tiệt! !" Tam Thái Thú dựa vào Thánh Khí khải giáp trên người, dưới sự tấn công của phong nhận vũ kiếm mà lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Lúc tới gần, hắn đột nhiên tập trung toàn bộ linh lực, hóa thành bàn tay lớn màu trắng nổ tung, muốn ngắt tiếng đàn của Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân kéo một dây đàn, linh lực dồi dào kết hợp với đạo vận: "Thần Ma Bát âm thứ ba khúc, hoàng chung đại lữ!"

Loong coong một tiếng, dây đàn vang lên, âm thanh như chuông lớn, một luồng sóng âm dồi dào trong nháy mắt bộc phát, hóa thành chấn động vô cùng khủng bố, xé nát bàn tay lớn màu trắng, nện lên thân thể của tam Thái Thú.

Một vụ nổ vang lên, dù cho tam Thái Thú có Thánh Khí bảo hộ, nhưng trước luồng sóng âm kinh khủng này vẫn bị đánh bay ra ngoài như cũ, lực phản kích to lớn đánh thẳng vào xương cốt tứ chi, lục phủ ngũ tạng của hắn!

Phốc...

Tam Thái Thú không chịu được nữa, ngửa mặt lên trời mà hộc máu!

"Thật là tiếng đàn khủng khiếp!"

Cách đó không xa, một ông lão tóc trắng xoá, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

Ông lão này, là Thánh Nhân Thiên âm tông.

Thiên âm tông là đạo thống am hiểu âm công chi pháp nhất trên đời này, mà vị Thánh Nhân này một trong những bậc thầy về cầm đạo trên thế gian.

Nhưng sau khi nhìn thấy Thần Ma Bát âm của Sở Cuồng Nhân, chỉ cảm thấy khi so tiếng đàn của mình với hắn, quả thực cũng là gió nhỏ gặp cuồng phong!

Tiếng đàn này, quá kinh khủng!

Đây căn bản không phải là loại đàn mà người phàm có thể có được!

Sau khi đánh bay tam Thái Thú, tiếng đàn của Sở Cuồng Nhân lại thay đổi. Dường như mọi người nghe được bốn phương tám hướng truyền đến âm thanh của thiên quân vạn mã xông pha chiến đấu, giống như cơ thể đang bj đưa vào Thần Ma Chiến Trường!

"Thần Ma Bát âm thứ tư khúc, thập diện mai phục!"

Tăng tăng tanhgw...

Tiếng đàn vang giữa trời đất, tư thế hào hùng không dứt bên tai.

Đạo vận vô cùng kinh khủng như một làn sóng điên cuồng đánh thẳng vào mấy vị Thánh Nhân, tinh thần, cơ thể của bọn họ đều phải nhận sự tra tấn của tiếng đàn.

Tiếng đàn hóa thành lưỡi dao sắc bén ở trong thiên địa, tàn phá bừa bãi, vốn dĩ tam tổ Lệnh Hồ bị trọng thương cũng không còn cách nào chịu nổi nữa, liền bị lưỡi dao sắc bén chém đứt đầu ngay, ngay cả Thánh Linh cũng không có cách nào chạy thoát.

"Thánh Nhân! !"

Lệnh Hồ gia chủ nhìn thấy chuyện này, gào lên một tiếng đau xót, Lệnh Hồ gia có hai Thánh Nhân, dù là ai chết thì cũng đều là đả kích cực lớn.

"Lục Hợp Chưởng! !"

"Dương Viêm chi lôi!"

Các Thánh Nhân còn lại nhanh chóng xuất thủ, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng những đòn tấn công này còn chưa tới gần đã bị tiếng đàn hóa giải, căn bản không làm gì được phân thân của Sở Cuồng Nhân, ngược lại là bọn họ, bị đạo vận bên trong tiếng đàn này đánh bị thương, dù là thân thể Thánh Nhân sợ là cũng chống đỡ không được bao lâu.

"Sở Cuồng Nhân, mau dừng tay!"

"Chúng ta có việc cần thương lượng."

Mấy vị Thánh Nhân vội vàng nói.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại ngoảnh mặt làm ngơ, tự mình khảy đàn, tiếng đàn tràn ngập đạo vận lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra ngoài.

Linh lực trong phạm vi ngàn dặm đều bị tiếng đàn nhiễu loạn, trở nên kích động.

Vô số tu sĩ thấy thế, đều cảm thấy tim đập nhanh.

"Thật là đáng sợ, chỉ dùng tiếng đàn đã khiến sáu vị Thánh Nhân không thể làm gì, năng lực như vậy thật sự là thật đáng sợ."

"Cái này là tiếng đàn quái quỷ gì thế !"

Trong đó tu sĩ Thiên âm tông là kinh ngạc nhất.

Bọn họ tu hành âm sát chi đạo, so với tu sĩ khác, bọn họ càng có thể cảm nhận được trong tiếng đàn của Sở Cuồng Nhân ẩn chứa sức mạnh kinh khủng.

"Lúc đó đấu cầm trên phá, chỉ sợ hắn không hè tung ra một hay hai phần mười năng lực của mình."

Phiêu Tuyết tiên tử nhìn Sở Cuồng Nhân, tim đập nhanh nói.

Cho dù là âm sát chi pháp cao minh nhất của Thiên âm tông, so với Thần Ma Bát âm này của Sở Cuồng Nhân thì vẫn không đáng giá nhắc tới như cũ.

Đùng! !

Lúc này, phía trên một hòn đảo nhỏ lơ lửng trên bầu trời đột nhiên tuôn phát ra một luồng đạo vận kinh khủng, một đạo chưởng khổng lồ bay ra từ không trung!

Chưởng kình mạnh mẽ, khiến cho hư không rung động.

Mà mục tiêu chính là... Sở Cuồng Nhân!

"Há, lại một vị Thánh Nhân!" Lông mày Sở Cuồng Nhân cau lại, kéo dây đàn một phát, Thần Ma khúc thứ ba hoàng chung đại lữ bộc phát.

Tiếng đàn và chưởng kình va chạm vào nhau, khí tức lan tràn ra như một cơn bão, mọi thứ xung quanh đều bị phá hủy.

Ngay cả mấy Thánh Nhân ở chỗ này cũng bị hất bay ra ngoài.

Sở Cuồng Nhân cũng lùi lại vài chục trượng.

Đột nhiên, chưởng kình ngăn tiếng đàn của hắn lại, khiến cho đám Thánh Nhân nhẹ nhàng thở ra, có cảm giác sống sót sau tai nạn.

Mọi người nhìn về nơi tung ra chưởng khí kia.

Chỉ thấy bên trong hòn đảo nhỏ kia có một người đang từ từ đi ra, đó là một lão giả mặc trường bào màu trắng, tóc bạc mặt hồng hào.

Hắn vừa bước ra liền vượt qua mấy ngàn trượng, đi tới trước mặt mọi người, mắt sáng như đuốc nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Các hạ đại náo đệ nhất thành của ta, đến tột cùng là có ý gì? !"

"Phá thành của các ngươi." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe đến đây, lão giả kia sầm mặt lại: "Không có vô duyên vô cớ hận, mời các hạ nói rõ ràng mọi chuyện."

"Há, xem ra ngươi cũng không biết rõ tình hình ở đây."

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn nhìn lão giả một chút.

Sau đó, hắn nói đơn giản chuyện đệ nhất thành cấu kết với Thiên Vương cung, ở trong trận đấu nhằm vào Huyền Thiên tông.

Nghe xong, lão giả sửng sốt.

Ánh mắt của hắn nghi ngờ nhìn Sở Cuồng Nhân.

Chỉ vì mấy đệ tử mà muốn phá hủy đệ nhất thành, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra vậy!

Hắn cũng trừng mắt nhìn tam Thái Thú cách đó không xa một chút: "Ta phó thác đệ nhất thành cho ngươi, không ngờ ngươi lại gây ra chuyện lớn như vậy, hừ, sau khi chuyện này kết thúc ta sẽ tìm ngươi tính đủ."

"Là ta quản lý không tốt, quấy nhiễu thành chủ."

Lão giả này, chính là thành chủ đệ nhất thành, cũng là đại Thái Thú bên trong mười ba vị Thái Thú của thành!

Vốn dĩ hắn đang bế quan, nhưng Sở Cuồng Nhân náo loạn lại gây ra động tĩnh thật sự quá lớn, khiến hắn không thể không xuất quan sớm.

Nếu không phải vậy thì sợ là đệ nhất thành này thật sự bị đối phương phá nát.

Chương 316: Thần Ma Bát âm chiến Đại Thánh, Khí Thôn Vạn Lý, Kinh Đào Phách Ngạn

“Sở chưởng môn, chuyện này là do đệ nhất thành chúng ta không đúng, như vậy đi, ta sẽ bồi thường cho Huyền Thiên tông năm trăm triệu thượng phẩm linh thạch, ngươi cảm thấy thế nào?” Thái Thú thứ nhất nói.

Nghe thấy ông ta nói vậy, mọi người hơi chấn kinh.

Vừa mở miệng đã bồi thường năm trăm triệu thượng phẩm linh thạch, gia nghiệp của đệ nhất thành đúng là rất lớn.

“Được.” Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, “Mặt khác, phải công khai xin lỗi chúng ta, ta hi vọng các ngươi có thể nhanh chóng an bài tốt.”

Nghe thấy vậy, Thái Thú thứ nhất trầm ngâm một hồi, nói: “Sở chưởng môn, đối với một đạo thống Thánh Nhân mà nói, năm trăm triệu thượng phẩm linh thạch chính là một khoản tiền lớn, ta hi vọng ngươi có thể cân nhắc lại.”

“Có ý gì?” Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lạnh lẽo.

“Chuyện công khai xin lỗi, xin Sở chưởng môn đừng nhắc nữa, năm trăm triệu thượng phẩm linh thạch này đã là nhượng bộ lớn nhất của Đệ nhất thành rồi.”

Thái Thú thứ nhất từ tốn nói.

“Ta hiểu rồi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Mọi người nghe vậy, không khỏi sửng sốt.

Sở Cuồng Nhân định cứ như vậy thu tay sao?

Nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, năm trăm triệu linh thạch đúng là không ít, đối phương được chỗ tốt lớn như vậy, thu tay lại cũng không phải không được.

Nhưng Sở Cuồng Nhân thu tay, đám Thánh Nhân lại không buông lỏng, ngược lại cảm giác vô cùng biệt khuất.

Sáu vị Thánh Nhân xuất thủ cũng không thể trấn áp Sở Cuồng Nhân, còn bị đối phương chém nữa, nhìn lại Sở Cuồng Nhân, hắn vẫn không có chuyện gì, còn chiếm năm trăm triệu linh thạch bồi thường.

Sau trận chiến này, thể diện của các Thánh Nhân đã mất hết.

“Sở chưởng môn có thể lấy đại cục làm trọng, không thể tốt hơn.”

Thái Thú thứ nhất khẽ vuốt cằm.

Nhưng sau đó, trên mặt ông ta lại lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân ở đối diện đã kéo cổ cầm lơ lửng giữa trời xuống, mười ngón tay đặt trên dây đàn, từ tốn nói: “Xin thành chủ ra tay đi.”

Nghe thấy vậy, mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Sở Cuồng Nhân, hoàn toàn không có dự định thu tay! !

Hắn chính là muốn liều mạng với Đệ nhất thành!

Hoặc là công khai xin lỗi bồi thường, hoặc là hủy đệ nhất thành, trừ hai chuyện này ra, hắn sẽ không nhượng bộ!

Nhìn dáng vẻ không nhượng bộ của Sở Cuồng Nhân, sắc mặt Thái Thú thứ nhất trở nên vô cùng âm trầm, “Sở chưởng môn, năm trăm triệu thượng phẩm linh thạch đã không ít, ngươi cần gì phải liều mạng như vậy.”

“Ngươi nhìn Huyền Thiên tông ta thiếu linh thạch sao?”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nói đùa cái gì?

Chỉ đưa năm trăm triệu linh thạch đã muốn hắn bỏ qua chuyện này? !

Hắn chỉ đánh cược hai trận đã thắng mười lăm đạo thống Thánh Nhân năm tỷ bảy trăm triệu linh thạch rồi, hắn còn thiếu năm trăm triệu linh thạch này sao?

“Vậy xem ra, hôm nay ta và Sở chưởng môn nhất định phải đánh với nhau một trận rồi.” Thái Thú thứ nhất lạnh như băng nói.

“Không đánh, thì xin lỗi.”

“Hừ, ta nói trước, quyền cước không có mắt, nếu Sở chưởng môn xảy ra chuyện gì, Đệ nhất thành ta sẽ không chịu trách nhiệm.”

Thái Thú thứ nhất đã bị Sở Cuồng Nhân bức ra hỏa khí.

“A, thành chủ có thể thử một lần!”

Sở Cuồng Nhân nói, hiện tại, Bất Tử chi thân của hắn đã đến tầng thứ ba, cho dù đứng đó bất động, đối phương cũng chưa chắc đã giết được hắn.

“Đúng là tên hậu bối cuồng vọng, ta sẽ để ngươi mở mang kiến thức, biết thế nào là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên! !” Thái Thú thứ nhất lạnh giọng nói, trên thân đột nhiên bộc phát ra một cỗ đạo vận Thánh Nhân vô cùng mạnh mẽ.

Cỗ đạo vận này còn mạnh hơn các Thánh Nhân khác.

Ngay cả Sở Cuồng Nhân cũng bị bức lui mấy trượng.

Các Thánh Nhân còn lại thấy thế, biến sắc.

“Cỗ khí tức này là... Đại Thánh!”

“Không ngờ thành chủ Đệ nhất thành lại có tu vi Đại Thánh! !”

“Trên mặt nổi, trong tất cả các đạo thống Thánh Nhân cũng không có mấy vị Đại Thánh tọa trấn, thành chủ đệ nhất thành giấu cũng đủ sâu a.”

Mọi người kinh ngạc, nhưng Sở Cuồng Nhân lại không hề sợ hãi.

Lúc Thái Thú thứ nhất hiện thân, hắn đã nhìn ra tu vi của đối phương, nếu hắn dám chiến, tự nhiên có chỗ dựa vào.

Hắn đi đến trước cổ cầm, thản nhiên nói: “Bốn khúc trước của Thần Ma Bát âm đã khiến sáu Thánh bó tay không có cách, bốn khúc phía sau, thành chủ có dám nghe không?”

“Mời!”

Thái Thú thứ nhất đứng chắp tay.

Chuyện đã đến mức này, ông ta cũng không có đường lui!

Coong!

Cầm âm vang vọng.

Giữa thiên địa, mênh mông chi ý ầm vang lao về phía Thái Thú thứ nhất, ngay sau đó, vô số cầm âm biến thành lưỡi dao sắc bén bao phủ ra!

Oanh! !

Một trận âm ba khủng bố phóng về phía Thái Thú thứ nhất.

Thiên Địa Thương Mang, Mãn Thành Phong Vũ, Hoàng Chung Đại Lữ!

Ba khúc đầu tiên của Thần Ma Bát âm được tấu vang.

Thái Thú thứ nhất vừa sải bước ra, trên người có đạo vận cấp bậc Đại Thánh lưu chuyển, hóa thành một cái lồng khì vô hình bao bọc xung quanh ông ta!

Mênh mông chi ý không cách nào ảnh hưởng đến ông ta, cầm âm biến thành lưỡi dao sắc bén đánh vào lồng khí, chỉ khiến phía trên nổi lên từng vòng từng gợn sóng.

Khi khúc thứ ba Hoàng Chung Đại Lữ biến thành âm ba xoắn tới, Thái Thú thứ nhất mới giơ tay, một cỗ linh lực kinh khủng từ lòng bàn tay ông ta bạo phát.

Ầm vang một tiếng, hư không nổ tung, khí lãng bao phủ hơn mười dặm.

Mà Thái Thú thứ nhất vẫn đứng sừng sững bất động!

Các Thánh Nhân còn lại thấy thế, không khỏi kinh thán.

“Đại Thánh không hổ là Đại Thánh, thực lực này thật cường hãn.”

“Đúng vậy, cầm âm của Sở Cuồng Nhân khiến chúng ta bó tay không có cách nào, nhưng lại không làm gì được Đại Thánh, Thánh Nhân và Đại Thánh, chỉ khác một chữ, nhưng chiến lực chênh lệch lại giống như một trời một vực.”

“Hừ, Sở Cuồng Nhân mạnh hơn, cũng làm sao có thể sánh vai với Đại Thánh? !”

Thương Vấn Thánh Nhân hừ lạnh một tiếng nói.

Sở Cuồng Nhân ở cách đó không xa, mười ngón kích thích dây đàn, không thèm để ý chuyện công kích của mình không ảnh hưởng đến Thái Thú thứ nhất.

Chỉ thấy quanh người hắn có vô số đạo vận lưu chuyển, một cỗ vạn pháp chi lực vô cùng huyền diệu gia trì trên đạo vận cầm âm.

Chính là Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể!

Được đạo thể gia trì, cầm âm của Sở Cuồng Nhân trở nên mạnh hơn.

Giữa thiên địa bỗng nhiên có âm thanh hào hùng vang lên, dường như hóa thành cổ chiến trường, chính là khúc thứ tư của Thần Ma Bát âm, thập diện mai phục!

Tiếng đàn này có tác dụng quấy nhiễu, tâm thần của Thái Thú thứ nhất hơi ngưng tụ, bảo vệ đạo tâm vững vàng, sau đó lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Ông ta đưa tay đánh là một đạo chưởng kình bàng bạc.

Lại thấy Sở Cuồng Nhân đột nhiên đề cao làn điệu, một cỗ đạo vận cầm âm vô cùng cương mãnh cuốn lấy vạn lý sơn hà, ầm vang bạo phát!

“Khúc thứ năm của Thần Ma Bát âm, khí thôn vạn lý!”

Cầm âm dồi dào ầm vang bạo phát, rung động thiên địa.

Chưởng kình của Thái Thú thứ nhất bị phá nát!

Mà bản thân ông ta cũng bị từng cơn sóng cầm âm này đẩy lui, uy lực cường hãn, khiến sắc mặt của ông ta thay đổi.

“Cầm âm thật khủng khiếp.”

Thái Thú thứ nhất nghiêm mặt, linh lực trong cơ thể điên cuồng phun trào, hình thành một tầng bích chướng linh lực vô cùng cứng cỏi ở xung quanh ông ta!

Bích chướng chống cự thế công của cầm âm, ngay sau đó, lòng bàn tay của Thái Thú thứ nhất hướng lên trời, linh khí trong thiên địa hội tụ về phía lòng bàn tay ông ta, sau đó tạo thành một vòng xoáy linh khí to lớn, đường kính một trăm trượng.

“Tụ Linh nhất kích!”

Thái Thú thứ nhất đột nhiên đập vòng xoáy linh khí trong tay ra.

Vòng xoáy kia cuốn theo một cỗ uy thế khủng bố hủy thiên diệt địa, chưởng khí chưa đến, Sở Cuồng Nhân liền cảm nhận được một cỗ áp lực lớn lao.

“Thần Ma Bát âm khúc thứ sáu, Kinh Đào Phách Ngạn!” Sở Cuồng Nhân quát khẽ một tiếng, cầm âm vang vọng, hư không phát ra âm thanh như biển động, mà dưới tiếng đàn này, hư không cũng chấn động theo.

Hai cỗ uy lực cầm âm, chưởng khí ầm vang va chạm, âm thanh to lớn cuốn theo khí lãng khinh khủng, ngàn dặm tầng mây bị lăn lộn phá nát, ngay cả Thánh Nhân cũng không nhịn được phải lùi lại.

Phốc...

Lúc này, Sở Cuồng Nhân cũng không nhịn được phun ra một ngụm máu.

Chương 317: Cửu Tử Nhiên Huyết Công, thiên địa cộng hưởng, đánh chết cũng không chọc vào kẻ điên này

Phốc...

Sở Cuồng Nhân phun ra một ngụm máu.

Thần Ma Bát âm và công kích của Đại Thánh va chạm vào nhau hình thành trùng kích, tạo thành phản phệ nhất định, không thể tránh được chuyện bị thương.

Trong nháy mắt đó, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể hắn ít nhất đã bị thương một nửa, nhưng lúc hắn phun ra một ngụm máu, chút vết thương nhỏ này đã được Bất Tử chi thân chữa khỏi, cho nên hắn không hề hoảng hốt.

Nhưng trong mắt những người khác lại không phải như vậy.

“Sở Cuồng Nhân, dựa vào tu vi của ngươi có thể làm đến bước này đã là kinh tài tuyệt diễm, thu tay lại đi.” Thái Thú thứ nhất từ tốn nói.

Thật ra ông ta cũng muốn đánh giết Sở Cuồng Nhân ở chỗ này.

Nhưng sau một phen cân nhắc, ông ta đã từ bỏ suy nghĩ này.

Không phải ông ta sợ Sở Cuồng Nhân.

Mà vì ông ta căn bản không nắm chắc việc giết chết Sở Cuồng

Nhân!

Thực lực của người trẻ tuổi trước mắt này rất mạnh, khiến ông ta cũng cảm thấy rung động, thậm chí ông ta có cảm giác nếu đối phương muốn đi, ông ta cũng không ngăn cản được

“Thu tay lại? Làm sao có thể!”

“Sở Cuồng Nhân, ngươi không muốn sống nữa sao? Chỉ vì mấy tên đệ tử mà làm đến bước này, có đáng giá không?”

Thái Thú thứ nhất căn bản không thể hiểu được chấp nhất của Sở Cuồng Nhân.

“A, nói lời vô dụng làm gì, giống như ngươi có thể giết ta vậy, Thần Ma Bát âm còn hai khúc cuối cùng, ngươi có dám nghe không?”

“Sở Cuồng Nhân, cứng quá dễ gãy!”

“Dám, hay là không dám?”

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nhìn đối phương.

Thái Thú thứ nhất tức giận đến không nói ra lời, ông ta cảm thấy lời mình nói giống như đàn gảy tai trâu, người trước mắt này không nghe hiểu tiếng người sao?

“Mời!”

Thái Thú thứ nhất hít sâu một hơi nói.

Đầu ngón tay của Sở Cuồng Nhân xẹt qua dây đàn, Thần Ma Bát âm có tám khúc, nhưng dựa vào tu vi của hắn, chỉ có thể gảy sáu khúc đầu tiên.

Hai khúc phía sau, quá khó khăn.

Nếu là vài ngày trước, hắn thật sự không có cách nào.

Nhưng bây giờ thì không như vậy.

“Cửu Tử Nhiên Huyết Công, mở cho ta! !”

Chỉ thấy trên người Sở Cuồng Nhân bộc phát ra một cỗ ba động khủng bố, bên ngoài thân thể hắn đột nhiên lộ ra từng ngọn lửa màu đỏ.

Ngọn lửa này có tinh khí sinh mệnh vô cùng nồng đậm, được hỏa diễm thiêu đốt, khí tức của Sở Cuồng Nhân điên cuồng tăng lên.

Một vài Thánh Nhân nhìn thấy ngọn lửa màu đỏ này, sắc mặt lập tức có chút nghi ngờ, “Đây, đây chẳng lẽ là...”

“Cửu Tử Nhiên Huyết Công! !”

Một vị Thánh Nhân cắn răng, run rẩy nói, ông ta nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ khó tin.

Cửu Tử Nhiên Huyết Công! !

Các Thánh Nhân nghe thấy cái tên này đều dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch, bởi vì môn công pháp này khá nổi danh trong giới Thánh Nhân.

Ngày xưa một vị Thánh Nhân bình thường đã dùng môn công pháp này cường thế đánh chết một vị Đại Thánh, chuyện này vẫn còn viết rõ ràng trên điển tịch.

Nhưng bọn họ càng thêm rõ ràng tác dụng phụ của môn công pháp này.

“Thiêu đốt huyết nguyên đổi lấy tu vi, công pháp này không khác nào một môn công pháp tự sát, cho dù uy lực mạnh hơn cũng không ai dám dùng!”

“Điên rồi điên rồi...”

“Sở Cuồng Nhân, ngươi mẹ nó là kẻ điên! !”

Mấy vị Thánh Nhân không nhịn được hoảng sợ nói.

Lúc này, trong lòng bọn họ không nhịn được sinh ra một cỗ hoảng sợ.

Bọn họ hoàn toàn không ngờ Sở Cuồng Nhân lại vì một thứ gọi là công đạo, mà làm ra chuyện điên cuồng như vậy.

Ngay cả công pháp tự sát như Cửu Tử Nhiên Huyết Công cũng vận dụng.

Sớm biết như vậy, đánh chết bọn họ cũng không dám đi tìm Sở Cuồng Nhân gây phiền phức, ai biết lát nữa tên gia hỏa này có thiêu đốt huyết nguyên, kéo bọn họ chết chung không.

Quan trọng nhất là, Sở Cuồng Nhân hoàn toàn có năng lực như thế!

Trước khi không dùng Cửu Tử Nhiên Huyết Công, hắn có thể dùng sức một mình áp chế sáu vị Thánh Nhân, mà sau khi sử dụng Cửu Tử Nhiên Huyết Công, cho dù có Đại Thánh ngăn trở, nhưng đoán chừng, giết chết bọn họ cũng không phải việc khó gì

Ngay cả Thái Thú thứ nhất cũng có chút mơ hồ.

Vì mấy tên đệ tử, phải làm đến mức này sao?

Ngay cả mạng cũng không cần? !

Tên điên! !

Tên gia hỏa này tuyệt đối là một tên điên không hơn không kém!

“Thành chủ, chuẩn bị xong chưa?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Trên mặt hắn lộ ra một tia thống khổ.

Thiêu đốt huyết nguyên, đây tuyệt đối không phải một chuyện tốt đẹp, loại đau khổ kịch liệt kia đủ khiến một người bình thường kêu rên không dứt.

Sở Cuồng Nhân có Bất Tử chi thân, sau khi thiêu đốt huyết nguyên cũng sẽ khôi phục lại, có thể nói là vô cùng vô tận.

Nhưng loại đau khổ này là thật.

“Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc vì sao ngươi lại làm đến mức này?”

“Không cần nhiều lời.”

Mười ngón tay của Sở Cuồng Nhân đặt trên dây đàn.

Linh lực trong cơ thể dâng trào lên, cầm âm chưa vang, đạo vận của Cổ Thần Ma Bát âm cũng đã khuếch tán ra trước.

Phát hiện cổ đạo vận này không tầm thường, sắc mặt Thái Thú thứ nhất trở nên ngưng trọng trước nay chưa từng có, linh lực cấp Đại Thánh thấu thể mà ra, thậm chí còn lấy ra một cái thiết côn màu vàng khắc đầy phù văn.

Đó là binh khí của Thái Thú thứ nhất.

Từ khi tấn cấp lên Đại Thánh đến nay, rất ít khi ông ta dùng đến binh khí.

Ngay cả Thánh Nhân thất bộ cũng không đủ để ông ta dùng binh khí, nhưng giờ phút này, đối mặt với cầm âm mà Sở Cuồng Nhân sắp tấu lên, ông ta dứt khoát lấy thiết côn ra, nhưng vẫn có chút bất an.

“Thần Ma Bát âm khúc thứ bảy... Thiên địa song hưởng! !”

Một tiếng quát nhẹ, cầm âm đột nhiên bạo phát!

Từng đợt cầm âm cuốn theo đạo vận dồi dào trùng kích ra.

Giờ khắc này, mưa gió phun trào, nhật nguyệt thất sắc!

Trên bầu trời có lôi đình ầm ầm rung động, đại địa chấn động không thôi!

Trời và đất, dường như đều trở thành vật làm nền cho khúc nhạc này!

Thiên địa song hưởng! !

Cầm âm kinh khủng quét ngang ra, từng cơn sóng liên tiếp, mấy vị Thánh Nhân như Thiên Vương Trương Thánh, tam Thái Thú bị quét bay ra ngoài.

Chỉ dư âm của cầm âm đã khiến bọn họ bị thương không nhẹ, bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân đang đánh đàn, trên mặt tràn đầy hoảng sợ!

“Hắn có thể đàn tấu ra cầm âm bực này!”

“Cầm đạo thật kinh khủng! !”

Thiên địa song hưởng.

Trời và đất, đều trở thành vật làm nền cho khúc nhạc này!

Từng trận cầm âm kinh khủng đánh thẳng vào Thái Thú thứ nhất, khiến sắc mặt ông ta lập tức trở nên trắng xám.

Ngay sau đó, ông ta thét dài một tiếng, linh lực phun trào, thiết côn trong tay điên cuồng vung vẩy, từng đạo côn kình bạo phát, điên cuồng đánh ra bốn phía, chống lại cầm âm của Sở Cuồng Nhân.

Hai cỗ lực lượng tuyệt thế trùng kích, trong vòng ngàn dặm đều bị ảnh hưởng, tất cả sinh linh đều bị cỗ lực lượng này chấn nhiếp, hoảng sợ không thôi.

Oanh, oanh, oanh!

Cầm âm, côn kình điên cuồng va chạm.

Cuối cùng, Sở Cuồng Nhân thổ huyết, mà Thái Thú thứ nhất cũng bị cầm âm đánh bay ra ngoài, hung hăng nện vào một ngọn núi.

Lúc ông ta đi ra, quần áo rách nát, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng chảy máu tươi, cả người giống như già đi mấy phần.

“Đại Thánh đúng là Đại Thánh, có thể đón đỡ khúc thứ bảy này của ta!”

“Vậy ta sẽ đàn thử khúc cuối cùng, đại...”

Sở Cuồng Nhân còn chưa nói hết, Thái Thú thứ nhất đột nhiên lớn tiếng nói: “Sở Cuồng Nhân, ta đồng ý với điều kiện của ngươi!”

Thái Thú thứ nhất đã có chút không chịu nổi.

Thần Ma Bát âm khúc thứ bảy đã khiến ông ta bị thương nặng, thậm chí ông ta còn không dám tưởng tượng, nếu Sở Cuồng Nhân thi triển khúc thứ tám, ông ta có thể sống sót hay không?

So với tính mạng, tất cả chỉ là râu ria.

Không phải chỉ công khai xin lỗi thôi sao?

Ông ta đồng ý là được?

Sau này, đánh chết ông ta cũng không trêu chọc kẻ điên này nữa, đúng là không muốn sống a, ngay cả công pháp như Cửu Tử Nhiên Huyết Công cũng có thể tùy tiện sử dụng.

“Ha, sớm đồng ý như vậy thì tốt rồi.”

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút, sau đó cười nhạt một tiếng, hỏa diễm huyết sắc trên người dần dần tiêu tán, giải trừ Cửu Tử Nhiên Huyết Công.

Chương 318: Thiên Vương cung, đệ nhất thành công khai xin lỗi, cuối cùng tên điên này cũng đi rồi

Thái Thú thứ nhất bị ép phải đồng ý với điều kiện của Sở Cuồng Nhân, các Thánh Nhân thấy vậy, hai mặt nhìn nhau, trong lòng có chút sợ hãi.

Ngay cả Đại Thánh cũng phải nhượng bộ, Sở Cuồng Nhân này quá kinh khủng đi!

“Ngoại trừ đệ nhất thành, còn Thiên Vương cung nữa!”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Thiên Vương Trương Thánh, từ tốn nói.

Nghe thấy hắn nói vậy, Thiên Vương Trương Thánh cắn răng, “Được.”

Ông ta cũng không có cách nào.

Đánh không lại, nếu đối phương thật sự đến Thiên Vương cung làm loạn, cho dù điều động tất cả Thánh Nhân của Thiên Vương cung ra mặt cũng không phải đối thủ của hắn.

Nghĩ đến đây, trong lòng ông ta không khỏi dâng lên một trận bi thương.

Tất cả bọn họ đều đã xem thường Sở Cuồng Nhân.

Ai có thể ngờ, chiến lực của Sở Cuồng Nhân lại khủng bố như vậy, sáu vị Thánh Nhân liên thủ lại cũng không có cách nào áp chế đối phương.

Thậm chí ngay cả Đại Thánh hiện thân, vẫn phải chịu thua như cũ.

Tất cả tu sĩ trong Đệ nhất thành nhìn thấy một màn này, lại nhìn bóng người mặc bạch y trên bầu trời, cảm xúc không khỏi bành trướng.

Đại náo một trận, toàn thân trở ra!

Thậm chí còn khiến đệ nhất thành, Thiên Vương cung phải công khai xin lỗi…

Hành động vĩ đại như vậy, trong thiên hạ có mấy người có thể làm được? !

“Thế gian không hai, thế gian không hai a!”

Trên tửu lâu, Thiên Cơ Tử không khỏi lắc đầu cảm khái.

Sau đó, ánh mắt ông ấy nhìn về phía xa, thầm nói: “Xuất hiện nhân vật như thế, những người ở nơi không biết kia sẽ rất đau đầu đi, tính toán thời gian, cũng là lúc bọn họ nên phái người nhập thế rồi.”

Trên bầu trời.

Sở Cuồng Nhân dùng sức một mình bức hai thế lực Thiên Vương cung, đệ nhất thành chịu thua.

Ngay sau đó, hắn thu hồi cổ cầm và hộp kiếm, linh niệm bao phủ trong Đệ nhất thành, rất nhanh đã phát hiện đám người Lam Vũ, Nam Cung Hoàng.

Hắn hóa thành lưu quang, đi đến trước mặt mọi người.

“Chưởng môn, ngươi không sao chứ?”

Mọi người vội vàng nghênh đón.

“Ta có thể có chuyện gì chứ?” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một cái nói.

“Chưởng môn, thật ra ngươi không cần vì chúng ta, làm…”

Nam Cung Hoàng đang định nói gì đó.

Sở Cuồng Nhân trực tiếp một đưa tay chụp lên đầu hắn ta, ngắt lời nói, “Đừng nói lời thừa thãi nữa, ta không chỉ vì các ngươi, còn vì toàn bộ Huyền Thiên tông, cũng là vì chính ta.”

“Cứ giữ cơn tức không thả, chính ta cũng không thoải mái.”

Mấy người nghe vậy, hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ biết Sở Cuồng Nhân nói như vậy là muốn bọn họ không để trong lòng, nhưng chuyện như vậy, làm sao có thể không để trong lòng được?

Bọn họ yên lặng cất giấu cảm động xuống đáy lòng, âm thầm thề, cái mạng này của bọn họ là của Huyền Thiên tông, nguyện vì Sở Cuồng Nhân xông pha khói lửa, trăm chết cũng không hối hận!

Cuộc tranh bá kết thúc, đám người Sở Cuồng Nhân cũng không rời đi.

Bọn họ ở Tứ Hải lâu.

Ngày thứ hai.

Trên quảng trường trung tâm của Đệ nhất thành xuất hiện một tờ tuyên cáo.

Trên đó viết Thiên Vương cung và đệ nhất thành âm thầm cấu kết, nhằm vào Huyền Thiên tông, bên trên còn có con dấu của hai thế lực nữa.

Thiên Vương cung, đệ nhất thành, công khai nói xin lỗi!

Vô số người vây quanh quảng trường trung tâm, nhìn tờ tuyên cáo kia, không khỏi trợn mắt há hốc mồm, cảm thấy có chút khó tin.

Hai đại đạo thống Thánh Nhân đỉnh tiêm, chưa bao giờ giống như hôm nay, cùng công khai xin lỗi một đạo thống khác.

Không, đừng nói là hai đại đạo thống Thánh Nhân đỉnh tiêm, ngay cả các đạo thống Thánh Nhân bình thường cũng không có hành động như vậy.

Chuyện này có thể nói là lần đầu tiên trong lịch sử.

“A, có thể nói lần này mặt mũi của Thiên Vương cung, đệ nhất thành đã mất hết rồi.”

“Quá vô sỉ, lần tranh bá này lại xảy ra chuyện không thể gặp người như vậy, thật khiến người ta khiếp sợ, hơn nữa, Huyền Thiên tông bị nhằm vào như vậy, vẫn có thể đoạt được chức vô địch! !”

“Đúng vậy, đúng là không thể tin được.”

“Khó trách Sở Cuồng Nhân lại đánh nhau với nhiều Thánh Nhân như vậy, thậm chí còn đánh hủy mấy đảo, thì ra là vì việc này.”

Một trương bố cáo, xôn xao dư luận.

Trên phố lớn ngõ nhỏ, tất cả mọi người đều đang nghị luận chuyện này, chuyện hai đại đạo thống gian lận trong trận đấu, bị bức phải công khai xin lỗi cũng nhanh chóng truyền ra, tất cả đạo thống trong Thương Khung tinh đều nhận được tin tức.

Nhưng so với chuyện này, bọn họ càng để ý là…

Sở Cuồng Nhân lại có thể lực ép Đại Thánh! !

Trong lúc nhất thời, dánh tiếng của Sở Cuồng Nhân đã khiến tất cả đạo thống vô cùng kiêng kị, thậm chí ngay cả Thánh Nhân phía sau cũng không muốn đi trêu chọc hắn.

Trong mơ hồ, Sở Cuồng Nhân đã có mấy phần danh tiếng vô địch đương thế.

Trong Tứ Hải lâu, người đông tấp nập.

Lúc này, có hai người đột nhiên đi vào.

Hai người này là Thái Thú mười và của Đệ nhất thành và cung chủ Thiên Vương Cung, đi đến đâu cũng là đại nhân vật nổi tiếng.

Nhưng giờ phút này, hai người lại đứng trước mặt một vị thanh niên, vô cùng câu nệ, không dám có chút làm càn hay bất kính nào.

Người thanh niên mặc trường bào màu trắng tay áo lớn, gương mặt như tiên thần, khí chất siêu phàm, khiến không ít nữ tu say mê.

“Sở chưởng môn, đây là lễ vật nhận lỗi của đệ nhất thành ta, xin Sở chưởng môn vui lòng nhận cho.” Thái Thú mười ba xuất ra một cái Càn Khôn giới nói, đây chính là vật bồi thường vì bọn họ đã gian lận trong cuộc tranh bá lần này.

Bên cạnh, Thiên Vương cung chủ cũng xuất ra một cái Càn Khôn giới.

Mặc dù ông ta có không cam lòng, nhưng lại không thể làm gì.

Thực lực của người ta vẫn bày ở đó.

Ai dám không phục?

Sở Cuồng Nhân tiếp nhận hai cái Càn Khôn giới, thản nhiên nói: “Người các ngươi muốn xin lỗi không phải ta, mà chính là người tham gia trận đấu.”

Thiên Vương cung chủ, Thái Thú mười ba liếc nhau.

Bọn họ hít sâu một hơi, sau đó nhìn về phía đám người Nam Cung Hoàng bên cạnh, đi tới, khom mình hành lễ.

“Lần tranh bá này đã khiến mấy vị tiểu hữu nhận đãi ngộ bất công, tại hạ ở đây biểu thị áy náy, xin mấy vị tha thứ.”

“Ta cũng giống vậy, thực sự có lỗi với mọi người.”

Mấy người Nam Cung Hoàng chưa bao giờ gặp chuyện như vậy, đường đường là Vô Thượng Chí Tôn, đạo thống chi chủ lại khom người xin lỗi bọn họ? !

Nếu nói chuyện này ra cũng không ai tin tưởng.

Quá rung động.

“Được rồi, chuyện này tạm thời bỏ qua, ngươi trở về nói với Thánh Nhân nhà ngươi, mấy ngày nữa ta sẽ đến Thiên Vương cung bái phỏng.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói với Thiên Vương cung chủ.

Nghe hắn nói như thế, Thiên Vương cung chủ bị dọa đến mất hồn mất vía.

“Sở chưởng môn, chẳng lẽ ngươi còn muốn đuổi tận giết tuyệt sao?”

“Cái gì đuổi tận giết tuyệt?”

Sở Cuồng Nhân cũng sửng sốt một chút.

Hắn chỉ muốn đi bái phỏng một chút, sao lại đuổi tận giết tuyệt rồi?

“Vậy vì sao Sở chưởng môn lại đến Thiên Vương cung ta?”

“Thế nào, chẳng lẽ Thiên Vương cung còn muốn quịt nợ, đã nói Thiên Vương cung sẽ mở ra tất cả tu hành pháp cho ta, chẳng lẽ ta không đến, các ngươi sẽ chuyển đến cho ta à?” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe thấy vậy, Thiên Vương cung chủ mới bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra là vì việc này.

Cũng không thể trách ông ta suy nghĩ nhiều được.

Sở Cuồng Nhân đến bái phỏng mấy đạo thống rồi, có mấy đạo thống có kết cục tốt chứ, chuyện của Mộ Dung gia, Thương gia còn rõ mồn một trước mắt.

Thiên Vương cung lại đắc tội Sở Cuồng Nhân.

Hiện tại, hắn nói đến bái phỏng, ai mà chịu nổi a!

Mặc dù Thiên Vương cung chủ không tình nguyện mở ra tất cả tu hành pháp cho đối phương, nhưng so với chuyện để Sở Cuồng Nhân đại náo Thiên Vương cung, huyên náo đến gà chó không yên, thì chuyện này cũng không phải không thể tiếp nhận.

“Ta sẽ nói với Thánh Nhân.” Thiên Vương cung chủ nói.

“Vậy thì tốt, trước cứ như vậy đi, Lam Vũ, tiễn khách.”

Sở Cuồng Nhân nói.

Lam Vũ tiễn hai người kia rời đi, trở về nói: “Công tử, ngươi định lúc nào đến Thiên Vương?”

“Thì hai ngày nữa, ta nhớ Thiên Vương cung cách đệ nhất thành không xa lắm, trước đi một chuyến, sau đó lại về Huyền Thiên tông.”

Hai ngày sau, Sở Cuồng Nhân lấy Thận Lâu ra, chở đám người Nam Cung Hoàng rời khỏi đệ nhất thành, tiến về Thiên Vương cung.

Nhìn Thận Lâu đã đi xa, đám Thái Thú trong đệ nhất thành đều nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng tên điên này đã đi rồi.

Chương 319: Rất nhanh ta sẽ đi ra, Thiên Vương cung cấm kỵ quyển trục

Thiên Vương cung.

Đạo thống Thánh Nhân đứng đầu Bạch Hổ vực.

Địa vị của đạo thống Thánh Nhân này không khác gì Bá Thể Thánh tộc tại Huyền Vũ vực, trên cơ bản không có ai dám đi trêu chọc.

Nhưng hôm nay, tất cả tu sĩ trong Thiên Vương cung đều lộ ra vẻ ngưng trọng, ngay cả Thiên Vương cung chủ cũng như lâm đại địch.

Đơn giản vì, hôm nay sẽ có một người đến Thiên Vương cung.

“Tới rồi.”

Thiên Vương cung chủ đột nhiên nhìn về phía xa.

Chỉ thấy trong biển mây, một chiếc Tiên Chu to lớn màu đen bay trên không trung mà đến, giống như một đầu cự thú Viễn Cổ, khiến người ta có áp lực to lớn.

Lại nghĩ đến nhân vật ở trên Tiên Chu, đám người Thiên Vương cung chủ càng nhìn, càng cảm thấy áp bách nặng hơn.

Một lát sau.

Hai bóng người từ Thận Lâu hạ xuống.

Đây là một nam một nữ.

Chính là Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ.

Nhìn thấy hai người này, trong lòng mọi người không khỏi cảm khái, đoán chừng đây là hai người trẻ tuổi đứng đầu thế hệ trẻ tuổi.

Sở Cuồng Nhân tự nhiên không cần nhiều lời, Đại Thánh cũng không làm gì được hắn.

Mà Lam Vũ cũng không tầm thường, trong cuộc thiên kiêu tranh bá, một lần hành động đã đánh bại Thiếu Đế Thương Thiên mạnh nhất, thực lực của nàng thế nào, trên đời đều biết.

“Sở chưởng môn, các ngươi đã tới rồi.”

Thiên Vương cung chủ đi lên nghênh đón, khách khí nói.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

“Tu hành pháp của Thiên Vương cung đã chuẩn bị xong chưa?”

“Chẳng lẽ bây giờ Sở chưởng môn muốn đi xem ngay sao?”

“Ừm, xem xong ta sẽ trở về, chắc rằng Thiên Vương cung cũng không có ý chiêu đãi ta thật tốt đâu.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Nói đùa cái gì?

Chiêu đãi hắn, người của Thiên Vương cung đang ước gì hắn mau chóng rời đi.

“Vậy thì tốt, mời Sở chưởng môn đi theo ta.”

Thiên Vương cung chủ mang theo Sở Cuồng Nhân đi tới một gian lầu các, mà nơi đây chính là nơi để tất cả tu hành pháp của Thiên Vương cung.

“Lam Vũ, ngươi về Thận Lâu trước đi, ta rất nhanh sẽ đi ra.”

“Vâng, công tử.”

Khóe miệng Thiên Vương cung chủ đứng bên cạnh co quắp một chút.

Rất nhanh sẽ đi ra?

Có ý gì? Xem thường tu hành pháp của Thiên Vương cung sao, cảm thấy lập tức sẽ tìm hiểu ra hết sao?

“Đã sớm nghe nói Sở Cuồng Nhân là người cuồng vọng, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là thế.”

“Hừ, Thiên Vương cung ta có không dưới ngàn quyển tu hành pháp, tại đều là loại nhất đẳng trong Thương Khung tinh, rất nhanh sẽ đi ra, đúng là đang lấy tu hành pháp của Thiên Vương cung ta làm trò đùa mà.”

“Ôi, Thiên Vương cung chọc tới người này, đúng là không may.”

Mấy vị trưởng lão nhìn Sở Cuồng Nhân đi vào lầu các, trong lòng không khỏi nói thầm, đương nhiên, bọn họ cũng chỉ dám suy nghĩ một chút mà thôi.

Bọn họ không dám nói ra trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân tiến vào lầu các, chỗ sâu trong Thiên Vương cung, ba vị Thánh Nhân đang tụ tập tại một chỗ, Thiên Vương Trương Thánh cũng ở trong đó.

“Nghe đồn lúc người này ở Vạn Pháp tông, có thể nửa ngày ngộ tám nghìn pháp, ngộ tính của hắn đạt đến cấp độ không thể tưởng tượng được.”

“Nửa ngày ngộ tám nghìn pháp, vậy hắn nói rất nhanh sẽ đi ra, đoán chừng thật sự có tự tin trong khoảng thời gian ngắn sẽ lĩnh hội được tất cả tu hành pháp trong Thiên Vương cung, haiz, kẻ này Thiên Nhân chi tư, rất bất phàm.”

“A, hai vị đừng quên, bên trong còn có một quyển trục.”

Lúc này, Thiên Vương Trương Thánh nhàn nhạt mở miệng.

Nghe thấy vậy, hai mắt hai vị Thánh Nhân còn lại đều tỏa sáng, “Quyển trục bị chúng ta liệt vào cấm kỵ kia cũng ở bên trong?”

“Không sai.”

Thiên Vương Trương Thánh khẽ vuốt cằm, “Quyển trục kia quá tà môn, bất kì người nào lĩnh hội hoặc là bị tâm thần hao hết mà chết, hoặc là tẩu hỏa nhập ma, cho dù lấy tu vi Thánh Nhân của ta đi lĩnh hội, cũng suýt nữa mắc lừa.”

“Ta tin tưởng, cho dù ngộ tính của Sở Cuồng Nhân cao hơn, trước mặt quyển trục kia cũng phải ăn thiệt thòi lớn.”

Khóe miệng ông ta nhếch lên nụ cười lạnh lẽo.

Sở Cuồng Nhân khiến Thiên Vương cung ngã đau như vậy, vừa xin lỗi, vừa mất một khoản linh thạch lớn...

Làm sao ông ta có thể để Sở Cuồng Nhân thuận lợi cầm tất cả tu hành pháp của Thiên Vương cung đi được.

“Trương Thánh, ngươi tính toán Sở Cuồng Nhân như vậy, chẳng lẽ không sợ hắn không bị quyển trục ảnh hưởng, ngược lại còn tìm ngươi tính sổ sao?”

Một vị Thánh Nhân cau mày nói.

Chiến lực của Sở Cuồng Nhân quá dọa người, bọn họ cũng không muốn đánh nhau với đối phương, như vậy tuyệt đối không chiếm được chỗ tốt gì.

“A, hai vị yên tâm, mặc dù ta đặt quyển trục kia ở bên trong, nhưng đã đánh dấu nguy hiểm, để người khác không lĩnh hội rồi, nhưng Sở Cuồng Nhân là nhân vật nào? Là tuyệt đỉnh thiên kiêu trên thế gian!”

“Phàm là thiên kiêu, đều tâm cao khí ngạo, làm sao hắn có thể không hứng thú với quyển trục được, chúng ta càng đánh dấu nguy hiểm, càng có thể kích thích lòng hiếu kỳ của hắn, cho nên hắn nhất định sẽ nỗ lực lĩnh hội.”

“Nếu lúc đó thật sự xảy ra vấn đề gì, chỉ có thể trách hắn không nghe khuyến cáo, Thiên Vương cung ta có làm gì đâu?”

Thiên Vương Trương Thánh tràn đầy tự tin nói.

Hai vị Thánh Nhân còn lại đưa mắt nhìn nhau, cũng vỗ tay cười to.

“Không sai, hắn bị tẩu hỏa nhập ma là tốt nhất, nhưng nếu hắn may mắn trốn qua kiếp này, thì cũng không trách chúng ta được.”

“Có đạo lý.”

Ba vị Thánh Nhân chuẩn bị xem kịch vui.

Mà lúc này.

Trong lầu các, Sở Cuồng Nhân đang lật xem các loại tu hành pháp của Thiên Vương cung, thuộc tính Tọa Vong Vô Ngã phát động, tất cả tu hành pháp nhanh chóng được hắn lĩnh hội, sau đó tan vào trong Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể.

Trong quá trình này, Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể của hắn không ngừng hoàn thiện và tiến hóa.

Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể là một loại Đạo Thể vô cùng khủng bố, đặc tính chính là người tu hành sở hữu càng nhiều tu hành pháp thì càng mạnh, lực lượng của Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể càng khủng bố hơn.

Theo đặc điểm này, ngay cả Hỗn Độn Thể, Huyền Thiên Thiên Tôn Thể xếp thứ nhất thứ hai cũng kém hơn.

Nhưng tinh lực của một người có hạn, cho dù ngộ tính cao hơn, cả đời có thể lĩnh ngộ bao nhiêu loại pháp môn chứ?

Cho nên Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể mới có thể xếp thứ ba.

Nhưng ở trong tay Sở Cuồng Nhân thì không như vậy.

Hắn có thuộc tính Tọa Vong Vô Ngã gia trì, tốc độ tu hành khủng bố, từ cổ chí kim, không ai bằng!

Trong tay hắn, Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể có thể phát huy phát huy vô cùng tinh tế, thậm chí, tương lai có thể siêu việt Hỗn Độn Thể, Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể!

Diệu pháp, Chí Tôn pháp, Thánh Nhân pháp...

Từng tu hành pháp của Thiên Vương cung đều được Sở Cuồng Nhân lĩnh hội.

Rất nhanh, hắn đã đi tới lầu cao nhất.

Nơi này trống rỗng, chỉ để đó một cái hộp gỗ, phía trên còn dán giấy niêm phong, viết... Cấm kỵ chi pháp, xin đừng lĩnh hội!

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút.

Hắn tiến lên dễ dàng kéo giấy niêm phong xuống, “Đùa ta à, cấm kỵ chi pháp này còn không có một cấm chế, nghĩ dán hai tờ giấy là xong rồi sao? Rõ ràng là muốn hố ta.”

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng, nhưng suy nghĩ một lúc, vẫn mở hộp gỗ ra, "Nhưng thật sự đã khơi dậy sự hứng thú của ta rồi."

Trong hộp gỗ, đặt một quyển trục.

Mở quyển trục ra, chỉ thấy một đám chữ màu đen được khắc hoạ trên quyển trục, một cỗ lực lượng quỷ quyệt từ trong đó lộ ra, đánh thẳng vào tâm thần của Sở Cuồng Nhân.

Trước mắt, vô số tự phù giống như một đám nòng nọc nhỏ đang du động, khiến hắn hoàn toàn không biết trên đó viết cái gì.

"Chút tài mọn thôi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, tâm thần vững chắc, nắm giữ Đạo Tâm Bàn Thạch, rất nhanh hắn đã chống lại được cỗ quỷ quyệt chi lực này.

Sau đó, hắn bắt đầu lĩnh hội quyển trục này.

Một cỗ đạo vận huyền diệu khó giải thích xông lên đầu, dù có thuộc tính Tọa Vong Vô Ngã gia trì, Sở Cuồng Nhân vẫn cảm nhận được một chút khó khăn.

"Tu hành pháp khiến Tọa Vong Vô Ngã cũng cảm thấy khó khăn, thú vị, khó trách Thiên Vương cung lại liệt vào cấm kỵ."

Chương 320: Hòn đảo vô danh trên biển, một trong chín phần Đế thuật Tuyệt Tâm Chỉ

Sở Cuồng Nhân có chút hứng thú với quyển trục cấm kỵ của Thiên Vương cung.

Hắn ngồi xếp bằng, bắt đầu lĩnh hội.

Quyển trục này vô cùng bất phàm, bên trong ẩn chứa đạo vận vô cùng thâm ảo, khiến người ta không nhịn được trầm mê ở trong đó.

Bình thường tu hành, cũng không phải lựa chọn tu hành pháp càng thâm ảo huyền diệu càng tốt.

Trong đó, phải có một mức độ.

Nếu lựa chọn tu hành pháp quá thâm ảo, bản thân sẽ không có cách nào lĩnh ngộ được, rất có thể cả đời cũng không có thành tựu.

Quyển trục cấm kị của Thiên Vương cung là một môn công pháp như vậy.

Công pháp này thâm ảo vượt qua bất kì công pháp nào mà Sở Cuồng Nhân đã gặp lúc trước, nếu để tu sĩ khác lĩnh hội, căn bản không có khả năng thành công, hơn nữa quyển trục này còn ẩn chứa một cỗ... Tà tính.

Phàm là người lĩnh hội môn công pháp này, rất dễ bị ảo diệu bên trong hấp dẫn, trầm mê trong đó, tu sĩ có đạo tâm yếu một chút, cho dù là Vô Thượng Chí Tôn đều có thể bị tâm thần hao hết mà chết.

...

Thiên Vương cung.

Ba vị Thánh Nhân đang chú ý tới Sở Cuồng Nhân, thấy đối phương bắt đầu lĩnh hội quyển trục cấm kỵ kia, không khỏi vui vẻ.

“Ha ha, hắn đã lĩnh hội rồi.”

“Nhìn xem hắn sẽ làm cái gì.”

“Sở Cuồng Nhân, bên trên đã viết là cấm kỵ rồi, ngươi còn muốn lĩnh hội, hôm nay người chú định sẽ bại bởi sự tự đại của mình.”

Thiên Vương Trương Thánh cười ha ha một tiếng, đã không kịp chờ đợi muốn xem Sở Cuồng Nhân ăn quả đắng, nhưng không thể làm gì ông ta.

Thời gian trôi qua, một canh giờ sau.

Sở Cuồng Nhân ở trên lầu cao nhất, vẫn đang tìm hiểu quyển trục.

Ba vị Thánh Nhân thấy thế, xác định hắn đã trầm mê ở trong đó.

“Cho dù là Vô Thượng Chí Tôn, nếu nghiên cứu quyển trục này ba ngày, tâm thần sẽ hao hết mà chết, cho dù thực lực của Sở Cuồng Nhân kinh người, có thể so với Thánh Nhân, nhưng tối đa cũng chỉ có thể kiên trì mười ngày mà thôi.”

“Trong vòng mười ngày, nếu không thoát khỏi ảo diệu trong quyển trục, hắn sẽ bị tâm thần khô kiệt mà chết.” Thiên Vương Trương Thánh cười nhạt nói.

Hai canh giờ trôi qua.

Sở Cuồng Nhân, vẫn không có động tĩnh gì.

Ba canh giờ, bốn canh giờ, năm canh giờ trôi qua.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân lĩnh hội quyển trục cấm kị của Thiên Vương Cung Cấm, trên một vùng biển của Thương Khung tinh bỗng nhiên nổi lên sóng lớn.

Một hòn đảo to lớn đột nhiên xuất hiện trên mặt biển.

Một đạo ánh sáng phóng lên tận trời, thẳng tới mây xanh, một cỗ đạo vận vô cùng mênh mông từ trong cột sáng này khuếch tán ra.

Trong lúc nhất thời, tất cả Thánh Nhân trên Thương Khung tinh đều có cảm giác.

“Cỗ đạo vận này... Lại ẩn chứa uy áp Đế đạo!”

“Từ hải ngoại truyền đến.”

“Một hòn đảo trước đây chưa từng thấy? Hơn nữa còn ẩn chứa một cỗ uy áp Đế đạo, chẳng lẽ, hòn đảo này là chỗ ở của Đế giả?”

“Trong điển tịch ghi chép, ở hải ngoại từng có mấy vị Đế giả, Bạch Y Đại Đế, Phù Liễu Đại Đế và Bích Không Đại Đế ở lại.”

“Hòn đảo này nhất định có đại cơ duyên!”

“Lập tức phái người đến xem xét.”

Trên biển xuất hiện một hòn đảo vô danh, khiến toàn bộ Thương Khung tinh vì thế mà chấn động, từng đạo lưu quang cấp tốc lao về phía hải ngoại.

Trong đó, ba mươi sáu đảo ở hải ngoại phát hiện tin tức đầu tiên, phái người phong tỏa hòn đảo kia, muốn độc chiếm cơ duyên trong đảo.

Bởi vậy đã nổi nên tranh chấp không nhỏ với các đạo thống Thánh Nhân ở bốn vực.

Trong Thiên Vương cung, đương nhiên đám người Thiên Vương Trương Thánh cũng biết chuyện hòn đảo vô danh bỗng nhiên xuất hiện, hư hư thực thực là chỗ ở cũ của Đế giả.

Lúc này, bọn họ cũng dự định đến đó nhìn một chút, dù sao, cơ duyên liên quan đến Đế giả, ngay cả Thánh Nhân cũng vô cùng tâm động.

“Vậy Sở Cuồng Nhân thì sao?”

Một vị Thánh Nhân của Thiên Vương cung bỗng nhiên nói.

“Lưu lại một người ở đây chăm sóc đi.”

“Vậy người nào lưu lại?”

Ba vị Thánh Nhân đưa mắt nhìn nhau.

Ai cũng không muốn bỏ lỡ cơ duyên có khả năng liên quan đến Đế giả này.

“Hay là... Oẳn tù tì?”

Một Thánh Nhân nói.

Hai vị Thánh Nhân còn lại trợn mắt, chuyện quan trọng như vậy lại dùng phương pháp oẳn tù tì quyết định, não ngươi bị nước vào à?

Ngay khi ba người chần chờ, một cỗ đạo vận vô cùng khủng bố ẩn chứa một loại uy áp đế đạo ào đó bỗng nhiên bao phủ Thiên

Vương cung.

“Tình huống gì vậy?”

“Uy áp này, là... Sở Cuồng Nhân? !”

Sắc mặt ba người thay đổi, trong nháy mắt bóng người biến mất, đi đến trên không trung lầu các, nhìn Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, trên mặt tràn đầy nghi ngờ.

“Cỗ đạo vận này không khác gì trên quyển trục!”

“Chẳng lẽ hắn thật sự tìm hiểu ra công pháp trên quyển trục kia?”

“Chuyện này không có khả năng!”

Sở Cuồng Nhân chậm rãi mở hai mắt ra.

Hắn đứng lên, giơ cánh tay trắng nõn ra, chậm rãi nhấn một ngón tay về phía hư không, một cái chỉ kình màu đen phá không mà ra!

Chỉ kình này hóa thành một ngón tay to lớn, điểm trên biển mây.

Nháy mắt, hư không ầm ầm rung động, biển mây đầy trời bị phá nát!

Trong một chỉ này, ba vị Thánh Nhân cảm nhận được một cỗ tim đập nhanh không hiểu, chuyện này khiến người ta khiếp sợ không gì sánh nổi.

Phải biết, chỉ kình này cũng không nhằm vào bọn họ!

Nếu bọn họ bị đánh trúng, như vậy sẽ kinh khủng đến cỡ nào? !

Ba người không dám tưởng tượng.

“Hắn thật sự tìm hiểu được công pháp trong quyển trục này, bên trong ẩn chứa một cỗ uy áp đế đạo, đây là đế thuật!”

“Trời ạ, làm sao hắn làm được?”

Ánh mắt Thiên Vương Trương Thánh đầy phức tạp.

Quyển trục kia đã ở trong Thiên Vương cung rất lâu rồi, nhưng từ xưa tới nay, vẫn không có người tìm hiểu ra được.

Ngược lại, tu sĩ chết vì quyển trục này có một đống lớn.

Thậm chí ngay cả bản thân Thiên Vương Trương Thánh cũng suýt nữa mắc lừa.

Nhưng bây giờ, công pháp trong quyển trục này lại bị một tên tu sĩ không phải người của Thiên Vương cung tìm hiểu ra!

Chuyện này khiến ông ta cảm thấy vô cùng biệt khuất, cảm giác này giống như quyển trục này chính là chuẩn bị cho Sở Cuồng Nhân, bọn họ chỉ bảo quản thay hắn, thậm chí còn không có một chút phí bảo quản nào!

Hơn nữa, còn góp vào không ít tính mạng của tu sĩ nhà mình.

Sắc mặt Thiên Vương Trương Thánh không ngừng thay đổi, càng nghĩ càng giận, trước ngực như bị một ngọn núi đè nặng, trực tiếp phun ra một ngụm máu.

“Trương Thánh!”

“Nhanh, ổn định đạo tâm, đừng suy nghĩ nhiều.”

Sắc mặt hai vị Thánh Nhân bên cạnh thay đổi, vội vàng nói.

Đương nhiên bọn họ biết suy nghĩ trong lòng Trương Thánh, không nói ông ta, ngay cả bọn họ cũng có xúc động muốn thổ huyết.

“Sớm biết như thế nào, ta đã không đặt quyển trục kia ở bên trong, để tên Sở Cuồng Nhân này tự nhiên có được một môn đế thuật!”

Sắc mặt Thiên Vương Trương Thánh tái nhợt, cắn răng nghiến lợi nói.

Ông ta rất tức giận!

Vốn muốn tính kế Sở Cuồng Nhân, không ngờ ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, tự nhiên lại để Sở Cuồng Nhân đạt được một cơ duyên!

Hai vị Thánh Nhân khác nhìn nhau cười khổ.

“Không trách ngươi được, ai biết hắn có thể tìm hiểu ra môn pháp này, kẻ này không thể cân nhắc theo lẽ thường a.”

“Đúng vậy.”

Trong lầu các.

Sở Cuồng Nhân nhìn cuốn sách trong tay cười nhạt một tiếng.

“Tuyệt Tâm Chỉ, đúng là một môn đế thuật tốt!”

“Nhưng đây chỉ là một trong chín môn Đế thuật thôi, còn tám quyển trục như thế này nữa, mỗi quyển đều ghi lại một môn đế thuật, lúc chín môn Đế thuật hợp nhất, mới đạt đến sự huyền diệu chân chính của môn công pháp này!” Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Đây là tin tức hắn có được sau khi lĩnh hội Tuyệt Tâm Chỉ.

Đế thuật, đã là công pháp cường đại nhất của Thương Khung tinh từ trước tới nay, khó có thể tưởng tượng, sau khi chín môn đế thuật này hợp nhất, sẽ là một môn công pháp thế nào?

Chẳng lẽ có liên quan đến tiên hư vô mờ mịt kia sao?

Sở Cuồng Nhân âm thầm ghi nhớ việc này, dự định sau này sẽ chú ý đến vị trí rơi xuống của những quyển trục khác.

Chương 321: Chém giết Thiên Vương Trương Thánh, không thèm nói đạo lý, về tông

Sở Cuồng Nhân ra khỏi lầu các, ở bên ngoài, Thiên Vương cung chủ và một đám trưởng lão, thậm chí là Thánh Nhân đều vô cùng ngạc nhiên nhìn về phía hắn.

Hiển nhiên, chuyện Sở Cuồng Nhân tìm hiểu ra Tuyệt Tâm Chỉ đã khiến bọn họ khiếp sợ không gì sánh nổi, nhất là mấy vị Thánh

Nhân, trong lòng đau nhức.

Đó chính là đế thuật a!

Cứ như vậy tặng không cho người khác!

“Sở chưởng môn, không biết làm sao ngươi có thể tìm hiểu ra môn Đế thuật này?” Một vị Thánh Nhân không nhịn được dò hỏi.

Hắn ta rất hiếu kỳ.

Nhiều năm như vậy, không ai trong Thiên Vương cung có thể tìm hiểu ra ảo diệu trong quyên trục, rốt cuộc làm sao Sở Cuồng Nhân lại làm được?

“Ta muốn tìm hiểu, thì có thể tìm hiểu.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, ánh mắt nhìn về phía Thiên Vương Trương Thánh.

Không nói hai lời, trường kiếm bên hông keng một tiếng, bỗng nhiên ra khỏi vỏ, một đạo kiếm quang vô cùng lãnh khốc cuốn theo uy áp đế đạo chém ra!

Một kiếm này, vô cùng cuồn cuộn!

Chính là đế thuật Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật! !

“Cái gì?”

Trên mặt Thiên Vương Trương Thánh hiện lên vẻ vô cùng hoảng sợ, đánh chết hắn ta cũng không ngờ, Sở Cuồng Nhân không nói hai lời đã xuất thủ!

Thiên Vương Trương Thánh xuất toàn lực, phất tay ngăn chặn!

Nhưng kiếm quang kinh khủng lao đến mãnh liệt, cộng thêm Côn Ngô Kiếm gia trì, trong nháy mắt Thiên Vương Trương Thánh đã bị trọng thương.

Chuyện này đột nhiên xảy ra khiến sắc mặt hai vị Thánh Nhân còn lại của Thiên Vương Cung thay đổi, trợn mắt nhìn Sở Cuồng Nhân.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi muốn làm gì?”

“Đáng chết!”

Sở Cuồng Nhân không để ý đến bọn họ, lập tức thi triển Thánh Vương pháp Phù Quang Lược Ảnh, đi tới trước mặt Thiên Vương Trương Thánh.

Hắn đưa tay, phật quang cuồn cuộn hiện lên, hóa thành một bàn tay lớn vàng óng, đột nhiên đánh Thiên Vương Trương Thánh xuống mặt đất!

Lực lượng kinh khủng khiến cả Thiên Vương Cung chấn động, mặt đất cứ thế bị đập ra một cái hố cực lớn.

Thiên Vương Trương Thánh nằm trong hố, không ngừng thổ huyết.

“Ngươi, ngươi đang làm gì? !”

Toàn thân Sở Cuồng Nhân tràn ngập uy áp kiếm đạo dọa người, đạm mạc nói: “Quyển trục kia quỷ dị thế nào, ngươi không thể không biết, chút mưu kế này của ngươi, tưởng rằng ta không biết sao?”

“Ta đã viết rõ là cấm kỵ chi pháp rồi.”

“A, hai tờ giấy nhỏ kia sao?”

Sở Cuồng Nhân cười, “Ngươi cho rằng, viết hai tờ giấy nhỏ là có thể trốn tránh chuyện ngươi tính kế ta sao?”

“Đầu tiên là xúi giục Đệ Nhất thành nhằm vào Huyền Thiên tông, hiện tại còn làm động tác nhỏ trước mặt ta, tu hành đến Thánh Nhân không phải chuyện dễ dàng, nhưng ngươi lại nhiều lần tìm đường chết, đến ông trời cũng không thể cứu ngươi được.”

Nói xong, Côn Ngô Kiếm trong tay Sở Cuồng Nhân lại lần nữa chém ra, trong nháy mắt, kiếm khí vô cùng cuồng bạo bao phủ Thiên Vương Trương Thánh!

Thánh Nhân chi khu, lập tức bị kiếm khí xé rách!

Thiên Vương Trương Thánh, chết!

“Sở Cuồng Nhân! Ngươi to gan!”

“Đáng giận! !”

Sắc mặt hai vị Thánh Nhân còn lại của Thiên Vương Cung đại biến, tức giận hét lớn một tiếng, lần lượt đánh ra một quyền một chưởng.

Lực lượng cuồng bạo, đều là Thánh Nhân thất bộ!

Nhưng trên người Sở Cuồng Nhân tuôn ra một ngọn lửa màu đỏ ngòm, Cửu Tử Nhiên Huyết Công bị vô số tu sĩ cho rằng cấm kỵ mở ra!

Hắn trở tay chém ra một kiếm, kiếm quang cuồn cuộn gào thét xông lên, đánh nát một chưởng một quyền kia, càng đánh hai vị Thánh Nhân lùi lại một trăm trượng!

Sắc mặt hai vị Thánh Nhân trở nên hoảng sợ nhìn Sở Cuồng Nhân.

Phải biết, bọn họ đều là Thánh Nhân thất bộ, nhưng khi liên thủ vẫn bị một kiếm của Sở Cuồng Nhân đánh lui!

Đây rốt cuộc là chiến lực kinh khủng bực nào? !

“Sở Cuồng Nhân, vì sao ngươi lại giết Trương Thánh.”

Một vị Thánh Nhân tức giận chất vấn.

“Trước tiên ta hỏi một câu, nếu đổi lại là người khác lĩnh hội quyển trục kia, kết quả sẽ như thế nào?” Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hai vị Thánh Nhân biến sắc.

Bọn họ biết rõ quyển trục kia quá tà tính.

Nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì tâm thần khô kiệt mà chết.

Nhìn thấy vẻ mặt của hai vị Thánh Nhân, Sở Cuồng Nhân cười, “Xem ra các ngươi vô cùng rõ ràng, tính toán ta như thế, cộng thêm chuyện tranh tài lúc trước, nhiều lần đụng đến ranh giới cuối cùng của ta, chẳng lẽ hắn không nên giết sao?”

Tại Đế Nhất thành, hắn đã có thể giết chết Thiên Vương Trương Thánh rồi.

Có điều không thèm đếm xỉa, hôm đó hắn giết chết tất cả các Thánh Nhân tham dự vây công hắn cũng không phải không thể.

Nhưng hôm đó ngoại trừ mấy vị Thánh Nhân ở đây, còn có rất nhiều Thánh Nhân của các đạo thống khác, hơn nữa mấy người Lam Vũ, Nam Cung Hoàng cũng ở Đệ Nhất thành, cho nên hắn đã thu liễm rất nhiều.

Nhưng hôm nay, Thiên Vương Trương Thánh lại động thủ tính kế hắn, nếu còn không giết, vậy hắn không tên là Sở Cuồng Nhân.

“Ró ràng phía trên quyển trục đã viết là công pháp cấm kỵ rồi, là bản thân ngươi muốn động, chẳng lẽ chuyện này cũng trách chúng ta sao?”

Một vị Thánh Nhân phẫn nộ nói.

“Vậy các ngươi phải cảm ơn hai tờ giấy nhỏ kia, nếu không có hai tờ giấy nhỏ đó, các ngươi sẽ không sống nổi đâu.”

Sở Cuồng Nhân cười xùy một tiếng, hai tờ giấy nhỏ kia không có cấm chế, chỉ là thùng rỗng kêu to, rõ ràng muốn hố hắn.

Hai vị Thánh Nhân hoàn toàn mộng.

Trên đời này, tại sao lại có người không nói đạo lý như thế? !

Vì sao lại có người hành sự không kiêng nể gì như thế?

“Sở Cuồng Nhân, ngươi thích giết chóc như vậy, thiên đạo khó tha, cuối cùng sẽ có một ngày gặp phải nhân quả báo ứng, ngươi sẽ phải hối hận!”

Một vị Thánh Nhân tức giận đến toàn thân run rẩy nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, cười nhạt nói: “Nhân quả báo ứng? Nếu ngươi đã nói đến nhân quả, vậy ta nói cho ngươi biết, Trương Thánh tự tìm đường chết, hắn tính kế ta là nhân, ta giết hắn, chính là quả, sao lại có báo ứng?”

“Xem như có báo ứng, thì tính sao!”

“Nếu trời tru ta, ta liền nghịch trời!”

Nói xong, Sở Cuồng Nhân quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, hai vị Thánh Nhân lại không thể làm gì.

Giết hắn?

Bọn họ hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn.

Nói đạo lý?

Thiên Vương Trương Thánh đã làm sai trước.

“Trương Thánh a Trương Thánh, sớm biết như thế, sao lúc trước phải làm như vậy chứ, người ngươi chọc phải, căn bản không thể cân nhắc theo lẽ thường!”

Lý luận của người bình thường căn bản không thể áp dụng lên người Sở Cuồng Nhân được!

Thiên Vương cung chủ nhìn Sở Cuồng Nhân, khóc không ra nước mắt.

Đã nói chỉ đến xem tu hành pháp thôi mà?

Vì sao lại chém một vị Thánh Nhân?

Biết sớm như vậy, hắn ta tình nguyện đưa tất cả tu hành pháp đến cho Sở Cuồng Nhân, cũng không nguyện ý để đối phương đến vương cung a!

Quả nhiên, Sở Cuồng Nhân đi đến chỗ nào, thì chỗ đó gà chó không yên!

…

Sở Cuồng Nhân trở lại Thận Lâu.

Đám người Lam Vũ đã sớm chờ ở đó.

“Chưởng môn, vừa rồi Như Yên trưởng lão truyền tin tới, nói ngươi nhanh chóng trở về, thảo luận chuyện đảo vô danh ở hải ngoại.”

Nam Cung Hoàng nói.

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc, “Đảo gì?”

Trước đó hắn lĩnh hội Tuyệt Tâm Chỉ, căn bản không biết bây giờ Thương Khung tinh đang vô cùng huyên náo vì chuyện đảo vô danh.

Nam Cung Hoàng nói lại một lần.

“Ha, hải ngoại lại xảy ra chuyện như thế.”

Sở Cuồng Nhân có chút hứng thú, sau đó hắn khởi động Thận Lâu trở về Huyền Thiên tông, vừa về đến nơi, đám người Như Yên trưởng lão đã đến tìm hắn.

“Chưởng môn, chuyện ngươi đại náo Đệ Nhất thành đã truyền khắp Thương Khung tinh rồi, ngươi đi đến đâu cũng không yên a.”

Như Yên trưởng lão bất đắc dĩ nói.

“Chuyện này có thể trách ta sao? Đều do bọn họ gây sự trước.”

Sở Cuồng Nhân vô tội nói.

Nguyên tắc làm người của hắn vẫn luôn là, người không phạm ta ta không phạm người, nếu Đệ Nhất thành không tìm hắn gây sự, hắn sẽ tìm đối phương gây phiền phức sao?

“Ha ha, chưởng môn làm không sai, Như Yên trưởng lão, việc này muốn trách thì trách Đệ Nhất thành và Thiên Vương Cung đi.”

Một trưởng lão cười lớn nói.

Như Yên trưởng lão lắc đầu, “Ta cũng không trách chưởng môn, được rồi, vẫn nên nói chuyện về đảo vô danh ở hải ngoại đi.”

Chương 322: Tiến về đảo vô danh, cái gì, vẫn còn người không biết ta

“Hiện tại hòn đảo vô danh đã vị ba mươi sáu đảo tại hải ngoại liên hợp phong tỏa, ngoại trừ Thánh Nhân, không cho phép những người khác tiến vào.”

“Tam tổ, nhị tổ đã đến đó tra xét, nhưng đến bây giờ vẫn không có tin tức gì truyền về...”

Như Yên trưởng lão đơn giản nói lại chuyện của đảo vô danh, Sở Cuồng Nhân nghe vậy, không khỏi có chút hiếu kỳ.

“Đảo vô danh có thể là chỗ ở của Đế giả, lại còn ba mươi sáu đảo hải ngoại sao? Có ý tứ, có thể đến thăm dò một phen.”

“Nếu đã có ba mươi sáu đảo phong tỏa, vậy những người khác ở lại tông, ta sẽ đi xem tình huống trước.”

Sở Cuồng Nhân quyết đoán.

Ba mươi sáu đảo hải ngoại, đó là tên gọi chung của các đạo thống tại hải ngoại.

Ba mươi sáu đảo này có nội tình không kém gì các đạo thống Thánh Nhân tại bốn vực, lực lượng liên hợp lại không thể khinh thường.

Hơn nữa hải ngoại là sân nhà của ba mươi sáu đảo, bọn họ phong tỏa đảo vô danh, các đạo thống trong bốn vực rất khó nhúng tay.

Chỉ có thể để Thánh Nhân tiến đến xem xét, ba mươi sáu đảo hải ngoại có phách lối hơn nữa cũng không có khả năng ngăn cản tất cả Thánh Nhân ở bên ngoài.

Đó chẳng khác nào tuyên chiến với các đạo thống Thánh Nhân ở bốn vực.

“Đúng rồi, Như Yên trưởng lão, nơi này có vài phiếu nợ, trong một tháng, chủ nhân của mấy phiếu nợ này không giao linh thạch đến, ngươi hãy gửi thông báo cho bọn họ, nếu không giao, chờ ta trở lại rồi nói.”

Sở Cuồng Nhân lấy một xấp phiếu nợ giao cho Như Yên trưởng lão nói.

Như Yên trưởng lão nhìn phiếu nợ trong tay.

“Phiếu nợ? Nhiều như vậy sao?” Nàng nhìn số lượng trong tay, hai mắt mở to, trên mặt tràn đầy chấn kinh.

“Cực Ý Đạo Môn nợ hai triệu cân thượng phẩm linh thạch, Bát Hoang cung nợ năm mươi triệu cân thượng phẩm linh thạch, tộc Lôi Chuẩn nợ bốn trăm năm mươi triệu cân...”

“Trời ạ.”

“Chưởng môn, rốt cuộc ngươi đã làm gì vậy? !”

Như Yên trưởng lão ngẩng đầu, không thể tin nhìn Sở Cuồng Nhân, đám trưởng lão còn lại nhìn thấy con số trên phiếu nợ cũng trợn mắt há mồm.

“Đều là tiền đánh bạc, cụ thể ngươi hỏi đám người Nam Cung Hoàng là biết, được rồi, ta đi trước đây.”

Sở Cuồng Nhân nói xong liền rời khỏi Huyền Thiên tông, chuyến này hắn một mình đi, ngay cả Lam Vũ bình thường như hình với bóng với hắn cũng không dẫn đi.

Hắn không biết tình huống trên đảo vô danh thế nào, hơn nữa phần lớn người đến đó đều là Thánh Nhân, đã không phải tu sĩ bình thường có thể nhúng tay.

Nếu dẫn theo những người khác, đến lúc đó xảy ra chuyện gì, Sở Cuồng Nhân sợ bản thân sẽ không ứng phó được.

Hải ngoại, đảo vô danh.

Bởi vì nơi này đã bị ba mươi sáu đảo hải ngoại phong tỏa, cho nên trong phạm vi mấy vạn dặm xung quanh có vô số Tiên Chu đứng đó.

Tất cả đường đi đều bị tu sĩ ngăn cản kiểm tra.

Đối với một số tu sĩ nhất định phải xông vào, đám tu sĩ của ba mươi sáu đảo hải ngoại sẽ đánh chết tại chỗ, vô cùng bá đạo.

Dựa vào tu vi của Sở Cuồng Nhân, căn bản không sợ đám tu sĩ hải ngoại này phát hiện, hắn hóa thành một đạo lưu quang, lướt về phía đảo vô danh.

Trên đường đi, dường như thông suốt.

Bởi vì căn bản không ai có thể đuổi theo hắn.

Mà càng đến gần, Sở Cuồng Nhân càng có thể cảm nhận được một cỗ đạo vận cường hãn, đó là một loại uy áp đế đạo vô cùng hùng hậu!

Rất nhanh.

Hắn đã nhìn thấy một hòn đảo rất lớn.

Hòn đảo kia được sương mù lượn quanh, không nhìn thấy rõ, nhưng mơ hồ, trong đó lộ ra một vài cảnh tượng như tiên cảnh.

Ngoài ra, hòn đảo kia cũng là nguồn gốc của cỗ uy áp đế đạo hùng hậu này.

“Đây chính là đảo vô danh.”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Nhưng lúc hắn sắp đến gần, trước mặt hắn bỗng nhiên xuất hiện bích chướng vô hình, ngăn cản đường đi của hắn.

“Kết giới?”

Lúc Sở Cuồng Nhân kinh nghi, bỗng nhiên có mấy thân ảnh đi đến trước mặt hắn, khí tức của mấy người này đều rất bất phàm.

Kém nhất cũng là Chí Tôn cảnh.

“Nơi đây đã bị ba mươi sáu đảo hải ngoại ta phong tỏa, tu sĩ dưới Thánh Nhân nhanh chóng rời đi!” Một lão giả cầm đầu từ tốn nói.

Ông ta nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, lông mày cau lại.

Mặc dù đối phương lớn lên rất bất phàm, nhưng còn quá trẻ, đừng nói Thánh Nhân, ông ta còn đang nghi ngờ đối phương chưa đạt đến Tôn giả.

Người như vậy, làm sao có thể đi vào nơi này?

Đội ngũ tuần tra bên ngoài đều ăn cơm khô sao? ?

“Ha, ba mươi sáu đảo hải ngoại.”

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, đảo mắt nhìn qua mấy người này.

“Liêu Vân, đảo chủ đảo Không Linh, tu vi Vô Thượng Chí Tôn...”

“Trử Sơn, tu sĩ đảo Thiên Nham, tu vi Chí Tôn...”

Những người này, mỗi người đều thuộc đám cao tầng của ba mươi sáu đảo hải ngoại, trong đó thậm chí còn có một vị đảo chủ tọa trấn, trận thế cực lớn.

Nhất là lão giả dẫn đầu, cũng chính là Liêu Vân, là đảo chủ của đảo Không Linh, địa vị không kém hơn chưởng môn của đạo thống Thánh Nhân.

“Ta là chưởng môn của Huyền Thiên tông Sở Cuồng Nhân, xin nhường đường.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe thấy tên hắn, mấy người đưa mắt nhìn nhau, Liêu Vân nhíu mày nói: “Ta không cần biết ngươi là ai, không phải Thánh Nhân thì rời đi cho ta!”

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút.

Không thể nào, hiện tại vẫn có người không biết hắn?

“Rốt cuộc tin tức của ba mươi sáu đảo hải ngoại các ngươi bế tắc cỡ nào, ngay cả ta cũng không biết?” Sở Cuồng Nhân kinh ngạc nói.

“Ngươi rất nổi danh sao?”

Trong đó, một tu sĩ hải ngoại mở miệng nói.

Sở Cuồng Nhân bó tay rồi, hắn nghe nói tu sĩ hải ngoại rất ít khi câu thông với bốn vực, có khi phải mấy chục năm mới tiếp thu một đợt tin tức.

Không ngờ đây lại là sự thật.

Hắn mới nổi danh trong mấy năm nay, tại bốn vực, mọi người đều biết, nhưng ở hải ngoại lại không có bao nhiêu người biết.

“Chẳng lẽ ta phải xông vào sao?”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân xuất hiện từng tia lạnh lẽo chi ý, tay hắn không tự chủ đặt lên chuôi kiếm Côn Ngô Kiếm.

Trong chớp mắt này, đám người Liêu Vân chỉ cảm thấy da đầu đột nhiên tê dại, trong nháy mắt hàn ý chạy toàn thân.

Đại địch!

Sặc mặt đám người Liêu Vân rở nên vô cùng ngưng trọng, mà ngay khi Sở Cuồng Nhân dự định xông vào, cách đó không xa bỗng nhiên có một đạo lưu quang lướt đến.

Đó là một lão giả, trên người trường bào màu tím, khuôn mặt nghiêm túc.

Nhìn thấy người này, sắc mặt đám người Liêu Vân thay đổi.

“Bái kiến Nguyên Thánh Nhân!”

Đám người Liêu Vân tiến lên hành lễ.

So với Sở Cuồng Nhân, Nguyên Thánh Nhân đã sớm thành danh mấy ngàn năm trước, danh khí to lớn, vào niên đại đó, không ai không biết.

“Ừm.”

Nguyên Thánh Nhân khẽ vuốt cằm.

Ông ta nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, sau khi nhìn rõ mặt mũi của đối phương, sắc mặt lập tức thay đổi, vội vàng nghênh đón.

“Bái kiến Sở đạo hữu.”

“Các hạ là...”

“Tại hạ là Thánh Nhân của Tử Dương Cốc, Lưu Nguyên.”

Nguyên Thánh Nhân cười nhạt một tiếng.

“Thì ra là đạo hữu của Tử Dương Cốc, hữu lễ.”

“Không ngờ Sở đạo hữu mới từ Đệ Nhất thành trở về đã đến hải ngoại thăm dò đảo vô danh rồi, không bằng cùng đi đi.”

Nguyên Thánh Nhân nói.

Ông ta biết, thực lực của Sở Cuồng Nhân kinh người, đi cùng ông ta vào thăm dò đảo vô danh, tuyệt đối là chuyện trăm lợi vô hại.

Thậm chí có thể nói, ông ta đã ôm được bắp đùi lớn.

“A, ta cũng muốn lắm, nhưng mấy tu sĩ hải ngoại này nói chỉ Thánh Nhân mới được đi vào, không cho ta vào.”

“Cái gì, lại có chuyện này sao?”

Sắc mặt Nguyên Thánh Nhân trầm xuống, ông ta nhìn về phía đám người Liêu Vân, nói: “Mặc dù tu vi của Sở đạo hữu không phải Thánh Nhân, nhưng thực lực lại hơn hẳn Thánh Nhân, hắn tuyệt đối có tư cách tiến vào, còn không nhường đường!”

Nói đùa cái gì?

Ngay cả Sở Cuồng Nhân cũng dám cản, còn muốn sống hay không?
!

Chương 323: Đảo vô danh có nhiều bảo vật, việc này thật sự không thể không quản

Mấy người Liêu Vân mộng.

Rốt cuộc người trẻ tuổi này có năng lực gì, Thánh Nhân lại kính trọng hắn như thế, ngay cả cấp bậc Thánh Nhân cũng không khoa trương như vậy đâu, rốt cuộc bọn họ đã ngăn cản tồn tại nào vậy? !

“Sở chưởng môn, vừa rồi là chúng ta mạo phạm, xin thứ lỗi.”

Mấy người Liêu Vân cũng không phải người ngu xuẩn, đương nhiên biết nhân vật khiến Nguyên Thánh Nhân phải đối đãi như thế, tuyệt không phải nhân vật đơn giản.

Có lẽ địa vị còn kinh khủng hơn Thánh Nhân bình thường!

Lúc này bọn họ lại cảm thấy sợ hãi.

“Vậy hiện tại ta có thể tiến vào chưa?”

“Mời.” Liêu Vân không dám ngăn cản, vội vàng mở kết giới, để Sở Cuồng Nhân và Nguyên Thánh Nhân tiến vào.

Trong đảo vô danh.

Sở Cuồng Nhân, Nguyên Thánh Nhân đi vào.

Mà vừa bước vào đảo này, một cỗ uy áp đế đạo mênh mông đã hoàn toàn bao phủ bọn họ, ngăn chặn lực lượng của bọn họ.

“Uy áp đế đạo thật nồng nặc, có vẻ nơi này thật sự là chỗ ở của Đế giả.” Nguyên Thánh Nhân kinh ngạc nói.

“Ừm.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Hắn cảm thấy may mắn vì không dẫn ai đến đây, nếu không, dưới uy áp đế đạo nồng đậm như vậy, tồn tại dưới Thánh Nhân khó có thể động đậy, đừng nói đến chuyện cùng hắn đi thăm dò đảo vô danh.

Sau khi bước vào đảo vô danh, Sở Cuồng Nhân trực tiếp phát động Tầm Bảo Thuật.

Tìm kiếm cơ duyên, dùng môn thần thông này là thích hợp nhất.

Vừa mới phát động tìm kiếm, Sở Cuồng Nhân đã âm thầm líu lưỡi.

Nơi đây đúng là có không ít bảo vật, phần lớn đều là bảo dược sinh trưởng trong đảo này, kém nhất cũng là cấp Chí Tôn, trong đó Thánh dược khó gặp ở ngoại giới, bên trong này cũng không hiếm thấy.

Ong!

Lúc này, cách đó không xa truyền đến một trận ba động kỳ dị, đó là một cỗ ba động khí tức của bảo dược thuộc tính mộc, mang theo đạo vận nồng đậm.

Nguyên Thánh Nhân cảm giác được ba động này, sắc mặt vui vẻ.

“Quá tốt rồi, không ngờ vừa đến đã gặp được bảo dược bực này, Sở đạo hữu, chúng ta nhanh lên đi.” Nguyên Thánh Nhân hưng phấn nói.

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một hồi, nói: “Nguyên Thánh Nhân, đây là khí tức do một loại bảo dược nào đó tấn cấp phát ra, nhất định có rất nhiều Thánh Nhân cảm giác được, đến lúc đó sẽ có một trận tranh đấu, ta không muốn lãng phí thời gian vào chuyện này mà muốn đi chỗ khác xem một chút.”

Nghe thấy vậy, Nguyên Thánh Nhân mộng.

Cái gì?

Chẳng lẽ Sở Cuồng Nhân sợ tranh đấu?

Hắn ta nghĩ một chút, cảm thấy đối phương có tính toán của mình, sau đó liền gật đầu, “Vậy ta sẽ đến đó nhìn một chút.”

Hắn ta vẫn không chống cự được dụ hoặc của bảo vật.

Từ khí tức phán đoán, đây rất có thể là một gốc Thánh Dược!

“Nguyên Thánh Nhân phải cẩn thận đấy.”

“Được, Sở đạo hữu cũng bảo trọng.”

Nguyên Thánh Nhân nói xong liền lao về phía phát ra ba động bảo dược.

Sở Cuồng Nhân lại bay về một phương hướng khác.

Ở nơi đó, cũng có một gốc Thánh Dược!

Hơn nữa gốc Thánh Dược này còn quý giá hơn gốc Thánh Dược đang tràn ra ba động mãnh liệt kia nhiều.

Nguyên Thánh Nhân cảm giác được là Thánh Dược mới tấn cấp, cho nên mới có ba động mãnh liệt như thế, nhưng Sở Cuồng Nhân dựa vào Tầm Bảo Thuật tìm tới gốc bảo dược này, không biết nó đã trở thành Thánh Dược bao nhiêu năm rồi.

Không chỉ như thế, gốc bảo dược vừa tấn cấp kia chắc chắn sẽ dẫn phát không ít Thánh Nhân tiến về, đến lúc đó khó tránh khỏi một phen tranh đấu.

Còn Sở Cuồng Nhân dựa vào Tầm Bảo Thuật tìm được gốc Thánh Dược này, rất có thể vẫn chưa có người nào phát hiện ra, dường như không cần phí sức đã có thể đạt được.

Những chuyện này, hắn không nói với Nguyên Thánh Nhân.

Dù sao Sở Cuồng Nhân có Tầm Bảo Thuật trong tay, có thể nhanh chóng tìm ra các loại bảo vật, nếu Nguyên Thánh Nhân tiếp tục ở bên cạnh hắn, rất có thể sẽ phải phân chia lợi ích.

Nhưng bây giờ chỉ có một mình Sở Cuồng Nhân, có thể toàn bộ độc chiếm!

Lòng người luôn tự tư tự lợi như vậy.

Sở Cuồng Nhân cũng không phải người sẽ vô tư phụng hiến.

Rất nhanh, hắn đã đi đến sơn cốc, trên vách núi đá sinh trưởng một gốc thánh dược toàn thân vàng rực, trên hoa lá quấn quanh đạo vận huyền diệu.

Sở Cuồng Nhân đi đến vách núi đá, đưa tay hái xuống, sau đó bỏ vào Càn Khôn Giới.

“Dễ dàng, một gốc Thánh Dược tới tay.” Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên, tâm tình rất tốt, sau đó dùng Tầm Bảo Thuật tiếp tục tìm kiếm.

Toàn bộ tin tức bảo vật trên đảo vô danh đều phản hồi đến trong đầu Sở Cuồng Nhân.

Nhất là ở trung tâm đảo, chỗ đó ẩn giấu nhiều loại bảo vật, khiến Tầm Bảo Thuật phản ứng kịch liệt.

“Tám ngàn dặm phía nam, vật Đế cấp không biết.”

“Tám ngàn dặm phía nam, vật Đế cấp không biết…”

Tin tức về vật Đế cấp không biết phản hồi lại, đây là lần đầu tiên Sở Cuồng Nhân tiếp thu được, nhưng cũng đoán được một chút.

Hẳn là trung tâm đảo có thủ đoạn nào đó che giấu bảo vật, vì vậy Tầm Bảo Thuật mới không có cách nào cảm giác chính xác được đó là cái gì.

Nhưng thứ có liên quan đến Đế giả, tuyệt đối không tầm thường.

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một lát, cũng không vội tiến về, nơi đó đã có thủ đoạn ngăn cách Tầm Bảo Thuật của hắn, thì các Thánh Nhân khác cũng tạm thời không phát hiện được, trong đầu hắn đã vẽ lên một con đường, vừa thu hết các bảo vật trên đảo vô danh, vừa xuất phát về phía trung tâm đảo.

… … …

Có không ít Thánh Nhân đã tụ tập trên đảo vô danh.

Ngay khi đám Thánh Nhân này đang tìm kiếm các loại cơ duyên trong đảo, mà nơi đây có rất nhiều cơ duyên, khiến các Thánh Nhân kinh thán.

Nơi này thật sự là chỗ ở của một vị Đế giả nào đó, được khí tức của Đế giả ảnh hưởng, khiến nơi đây dựng dục ra không ít bảo vật.

Vì một người, mà tạo thành một mảnh bảo địa, hơn nữa đây chỉ là do khí tức của Đế giả lộ ra ngoài, có thể đoán được năng lực của vị Đế giả này thế nào.

Đương nhiên, bảo vật tuy nhiều, nhưng cạnh tranh cũng cực kỳ thảm liệt.

Hơn nữa, đây là tranh đấu giữa Thánh Nhân và Thánh Nhân!

Thanh thế rất lớn, cổ kim ít có.

Sở Cuồng Nhân vơ vét các bảo vật trên đường, thỉnh thoảng nhìn thấy các Thánh Nhân đánh nhau, thanh thế kia, có thể nói là kinh thiên động địa.

Bên ngoài, Thánh Nhân là tồn tại cao cao tại thượng, áp đảo vạn vạn sinh linh, đừng nói đánh nhau, bình thường muốn gặp mặt một lần cũng vô cùng khó khăn, nhưng ở chỗ này, Thánh Nhân dường như không khác gì phàm phu.

Vì một kiện bảo vật mà đánh nhau túi bụi, chỗ nào cũng có.

Oanh!

Đến một vách núi, Sở Cuồng Nhân đột nhiên nghe thấy cách đó không xa truyền đến động tĩnh khổng lồ, rung động một toà sơn mạch.

Không cần phải nói, đây tuyệt đối là các Thánh Nhân đang đánh nhau.

Sở Cuồng Nhân không có hứng thú với loại tranh đấu này, bây giờ hắn còn đang muốn thu hết các loại bảo vật trong đảo.

Nhưng trời không thuận lòng người.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân dự định đi lấy bảo vật, sau đó rời đi, một đạo chưởng kình quét qua bên cạnh hắn, nện trên vách núi đá.

Ầm vang một tiếng, vách núi lập tức vỡ nát!

Sở Cuồng Nhân không có trở ngại gì, nhưng gốc bảo dược cấp Chuẩn Thánh mà hắn chuẩn bị hái lại bị một chưởng này đánh nổ.

Mặc dù bây giờ trong Càn Khôn Giới của hắn có một đống lớn bảo dược Thánh cấp, hắn căn bản không thèm để ý đến gốc bảo dược Chuẩn Thánh cấp này.

Nhưng dù sao đó cũng là vật mình coi trọng, hiện tại lại bị người ta làm hỏng, cơn giận này, hắn thật sự không nuốt trôi.

Linh niệm của Sở Cuồng Nhân khuếch tán mà ra, “Để ta nhìn một chút, rốt cuộc là tên hỗn đản nào đánh nát bảo dược của ta.”

Rất nhanh, linh niệm của hắn đã đi đến nơi Thánh Nhân chiến đấu.

Mặc dù linh niệm vừa đến gần đã bị ba động chiến đấu cường đại phá hủy, nhưng hắn đã nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của hai người.

Trong đó có một người hắn rất quen thuộc.

“Là Thánh Nhân của Bạch Liên giáo, xem ra việc này không thể không quản.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói, bóng người hóa thành lưu quang lướt đi.

Chương 324: n oán của Hắc Phong Thánh Nhân và Thiên Nguyệt Thánh Nhân, dằn vặt đến chết

Bạch Liên giáo và Huyền Thiên tông có quan hệ đồng minh, lúc Sở Cuồng Nhân còn chưa trưởng thành, đã được một vị Vô Thượng Chí Tôn của Bạch Liên giáo hộ đạo, tại Đệ Nhất thành, Thánh Nhân của Bạch Liên giáo đã cho thấy thái độ của mình trước mặt mọi người, muốn cùng hắn chống lại mấy vị Thánh Nhân vây công.

Bây giờ Thánh Nhân của Bạch Liên giáo xảy ra chuyện, đương nhiên hắn sẽ không ngồi yên không quản, bóng người hóa thành lưu quang, lao về phía đối phương.

Mà lúc này.

Trên không trung một sơn cốc, hai vị Thánh Nhân đang đánh nhau, hai người này là một nam một nữ, nữ đương nhiên là Thánh Nhân của Bạch Liên giáo.

Còn nam tử mặc một bộ áo giáp màu đen, tay cầm trường thương, khí thế như hồng thủy, mỗi lần đánh ra một thương đều hình thành một cỗ phong bạo màu đen kinh khủng, bức lui Thánh Nhân của Bạch Liên giáo.

“Thiên Nguyệt Thánh Nhân, vẫn ngoan ngoãn đầu hàng đi.”

Thiên Nguyệt Thánh Nhân chính là tên của Thánh Nhân của Bạch Liên giáo, nam tử mặc áo giáp màu đen này dường như rất quen thuộc với Thiên Nguyệt Thánh Nhân.

“Hắc Phong Thánh Nhân, muốn ta đầu hàng sao, ngươi nằm mơ!”

Thiên Nguyệt Thánh Nhân lạnh lùng nhìn Hắc Phong Thánh Nhân, nàng nhìn đối phương, trong mắt lộ ra cừu hận khắc cốt ghi tâm.

Nhìn thấy cừu hận trong mắt đối phương, khóe miệng Hắc Phong Thánh Nhân nhếch lên, “Xem ra ngươi vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện của Thiến âm.”

“Im miệng, ngươi không có tư cách nhắc đến cái tên này!”

Thiên Nguyệt Thánh Nhân lạnh lùng nói, phất tay đánh ra một chưởng, một đạo bạch quang như cầu vồng phá không mà ra, lại bị Hắc Phong Thánh Nhân tuỳ tiện đánh nát.

“Làm sao không có tư cách, nói thế nào, nàng cũng là thê tử của ta a.” Hắc Phong Thánh Nhân cười ha ha, giống như đang chọc giận Thiên Nguyệt Thánh Nhân.

“Khốn khiếp! Năm đó lúc Thiến âm đi theo ngươi, ở trước mặt ta, ngươi đã thề sẽ chiếu cố tốt cho nàng, nhưng kết quả là, vì thành thánh, ngươi lại hiến tế nàng cho cái gọi là Xà Thần, ngươi, tội đáng chết vạn lần! !”

Bạch Liên Thánh Nhân giận không nhịn nổi, phất tay, từng đạo bạch quang từ trong lòng bàn tay nàng bắn ra, chính là Tịnh Thế Thiên của Bạch Liên giáo!

Nhưng Hắc Phong Thánh Nhân rõ ràng mạnh hơn một bậc, trường thương vung vẩy, phong bạo màu đen vờn quanh người, đánh nát toàn bộ bạch quang.

“Ôn chuyện xong rồi, hiện tại là lúc kết thúc cho ngươi, ngươi yên tâm, ta sẽ lấy thi thể của ngươi về, lần sau hiến tế Xà Thần, bộ Thánh Nhân chi khu của ngươi, chính là tế phẩm tốt nhất!”

Hắc Phong Thánh Nhân cười ha ha, trên người bộc phát ra một cỗ đạo vận Thánh Nhân vô cùng mạnh mẽ, “Hắc Xà thôn phệ! !”

Hắn ta đánh ra một thương, đạo vận vô cùng dồi dào xen lẫn linh lực hóa thành một đầu xà ảnh màu đen vô cùng dữ tợn đánh về phía Thiên Nguyệt Thánh Nhân.

Đối diện với một kích này, Thiên Nguyệt Thánh Nhân khó mà chống đỡ.

Đúng lúc này.

Từng đoá Bạch Liên bỗng nhiên quấn quanh người Thiên Nguyệt Thánh Nhân, ẩn chứa một loại tịnh hóa chi lực cường đại nào đó, đánh tan công kích của Hắc Phong Thánh Nhân, căn bản không đả thương được Thiên Nguyệt Thánh Nhân.

“Cái gì? !”

Sắc mặt Hắc Phong Thánh Nhân đại biến, “Ngươi lại học được Bạch Liên Tịnh Thế Thiên mà năm đó Bạch Liên Thánh Vương lưu lại? ! !”

Hắn ta có hiểu biết về Bạch Liên giáo, biết Bạch Liên trước mặt chính là phòng ngự chi pháp của Bạch Liên giáo, Bạch Liên Tịnh Thế Thiên!

“Không đúng, đây không phải ngươi làm.”

Rất nhanh, Hắc Phong Thánh Nhân đã phát hiện đạo vận của Bạch Liên không phải xuất phát từ Thiên Nguyệt Thánh Nhân, mà là một người khác.

Thiên Nguyệt Thánh Nhân giống như nghĩ tới cái gì, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười: “Hắc Phong Thánh Nhân, ngày tận thế của ngươi, đến rồi! !”

Nàng quay người nhìn về phía cách đó không xa.

Chỉ thấy một bóng người bạch y tay áo lớn đạp không mà đến, tư thái siêu phàm thoát tục khiến thiên địa vạn vật đều trở nên ảm đạm.

Hắc Phong Thánh Nhân ngưng trọng nhìn người tới, “Ngươi là ai? !”

“Thiên Nguyệt Thánh Nhân, ta bảo vệ.”

Sở Cuồng Nhân không nói nhảm, từ tốn nói.

“Hừ, ngươi nói bảo vệ là có thể bảo vệ sao, đúng là không đặt ta vào mắt.” Hắc Phong Thánh Nhân đưa tay công kích về phía Sở Cuồng Nhân.

Một thương đâm ra, phong bạo màu đen bao phủ ra.

Sở Cuồng Nhân vẫn đứng bất động, xung quanh người hiện lên từng đóa Bạch Liên huyền diệu, dần đánh tan phong bạo màu đen kia.

“Bạch Liên Tịnh Thế Thiên, ngươi là ai của Bạch Liên giáo?”

Đồng tử Hắc Phong Thánh Nhân co rụt lại.

Liên tiếp dùng Bạch Liên Tịnh Thế Thiên ngăn chặn công kích của hắn ta, ngay cả Thiên Nguyệt Thánh Nhân cũng kém xa người này.

“Sở đạo hữu, đừng để người này rời đi! !” Thiên Nguyệt Thánh Nhân hô to một tiếng, trong giọng nói mang theo cừu hận thấu xương.

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Xem ra vị Thánh Nhân này có ân oán không nhỏ với Thiên Nguyệt Thánh Nhân.

“Cục thế không ổn, rút lui trước!”

Hắc Phong Thánh Nhân phát hiện Sở Cuồng Nhân khó đối phó, cũng không dám ở lâu, bóng người hóa thành tàn ảnh biến mất tại chỗ.

“A, muốn đi? !”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, trong tay hắn bỗng nhiên xuất hiện một sợi xiềng xích màu đen, chính là Câu Hồn Tác rất lâu hắn chưa sử dụng.

Câu Hồn Tác ra, hóa thành một đạo lưu quang màu đen, tốc độ còn nhanh hơn Hắc Phong Thánh Nhân đang đào tẩu, một lát sau đã đuổi kịp hắn ta, quấn chặt hắn ta, sau đó kéo trở về.

“Đáng chết, đây là vật gì? !”

“Buông ra cho ta!”

Hắc Phong Thánh Nhân không ngừng thôi động linh lực phản kháng Câu Hồn Tác, nhưng đều uổng công, dựa vào tu vi bây giờ của Sở Cuồng Nhân, hắn thôi động Câu Hồn Tác, một khi bị bắt, cho dù là Thánh Nhân cũng khó mà trốn thoát.

Chỉ có cấp bậc Đại Thánh mới có cơ hội tránh thoát.

“Đa tạ Sở đạo hữu!”

Thiên Nguyệt Thánh Nhân đi đến trước mặt Hắc Phong Thánh

Nhân, trong mắt mang theo cừu hận khắc cốt ghi tâm, “Hôm nay ta sẽ báo thù cho Thiến âm! !”

Nàng đưa tay đánh một chưởng lên người Hắc Phong Thánh Nhân.

Trong nháy mắt, lực lượng kinh khủng khiến Hắc Phong Thánh Nhân thổ huyết bay ngược lại, nện trên mặt đất, hình thành một cái hố sâu vài chục trượng.

Thiên Nguyệt Thánh Nhân vẫn chưa hết giận, đi vào cái hố, không ngừng huy chưởng về phía Hắc Phong Thánh Nhân, một chưởng tiếp một chưởng, kình khí cuồng bạo tiêu tán ra, cái hố kia đã rộng đến hơn trăm trượng.

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh nhìn thấy, âm thầm líu lưỡi.

Xem ra ân oán thật sự không nhỏ.

Nhưng hắn cũng không hỏi cái gì, càng không ngăn cản Thiên Nguyệt Thánh Nhân, một bên là minh hữu, một bên là người không liên quan, muốn giúp bên nào, căn bản vừa nhìn đã biết.

Hắc Phong Thánh Nhân bị Câu Hồn Tác trói buộc, căn bản không có bất kỳ sức lực kháng cự nào, rất nhanh đã bị đánh đến nửa sống nửa chết.

“Cứ như vậy giết ngươi, quả thực có lợi cho ngươi quá.” Thiên Nguyệt Thánh Nhân nhìn chằm chằm Hắc Phong Thánh Nhân cả người đầy máu, lạnh giọng nói.

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh, nhẹ nhàng kéo Câu Hồn Tác, chỉ thấy móc câu trên Câu Hồn Tác đâm vào trong cơ thể Hắc Phong Thánh Nhau, sau đó câu linh hồn đối phương ra.

“Đây là linh hồn của hắn, công kích linh hồn, khiến hắn nếm thử thống khổ gấp trăm lần đi.” Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh từ tốn nói.

Hai mắt Thiên Nguyệt Thánh Nhân tỏa sáng, “Đa tạ.”

“Không cần khách khí.”

Hắc Phong Thánh Nhân oán hận nhìn Sở Cuồng Nhân, “Khốn khiếp, ta và ngươi vốn không quen biết, vì sao ngươi lại hại ta như thế? !”

“Ngươi là đồ cặn bã, ai ai cũng có thể tru diệt!”

Thiên Nguyệt Thánh Nhân dùng linh lực hội tụ thành một cái châm trắng, sau đó hung hăng đâm vào trong linh hồn Hắc Phong Thánh Nhân.

“A a a...” Đau đớn đến sâu trong linh hồn khiến Hắc Phong Thánh Nhân hét lên, linh hồn kịch liệt run rẩy.

Thiên Nguyệt Thánh Nhân không ngừng lại, linh lực liên tiếp biến thàng châm đâm vào linh hồn Hắc Phong Thánh Nhân, mỗi lần đâm vào, linh hồn của đối phương sẽ suy yếu một phần.

Cuối cùng, Hắc Phong Thánh Nhân đau đớn đến cực hạn, bị Thiên Nguyệt Thánh Nhân tra tấn dằn vặt đến chết!

Chương 325: Bảo vật Đế cấp hiện thân, ai dám bức chúng ta rời đi

Sau khi giết chết Hắc Phong Thánh Nhân, Thiên Nguyệt Thánh Nhân nhẹ nhàng thở ra, ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, “Thiến âm, ta báo thù cho ngươi rồi! !”

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh thấy vậy, yên lặng thu hồi Câu Hồn Tác.

“Đa tạ Sở đạo hữu tương trợ.” Thiên Nguyệt Thánh Nhân phát tiết tâm tình xong, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, khom người cúi đầu nói.

“Không cần khách khí.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, hắn có chút hiếu kỳ, “Nhưng không biết vị Thánh Nhân này có khúc mắc gì với đạo hữu, lại khiến ngươi thống hận như vậy.”

“Việc này nói ra rất dài dòng.” Thiên Nguyệt Thánh Nhân cười khổ

một tiếng.

Nàng đơn giản kể lại mọi chuyện.

Thì ra Thiên Nguyệt Thánh Nhân có một người muội muội, lúc còn trẻ đi du lịch thiên hạ, trùng hợp gặp Hắc Phong Thánh Nhân cũng đi du lịch.

Hai người gặp gỡ rồi yêu nhau, sau đó muội muội của Thiên Nguyệt Thánh Nhân không để ý đến phản đối của Bạch Liên giáo, dứt khoát theo Hắc Phong Thánh Nhân tới hải ngoại định cư, trở thành phu nhân của đảo chủ Hắc Phong đảo.

Nhưng năm tháng thay đổi, Hắc Phong Thánh Nhân cũng thay đổi.

Vì muốn độ kiếp thành Thánh, Hắc Phong Thánh Nhân đã hiến tế vợ mình cho một tồn tại kinh khủng được tôn xưng là Xà Thần ở hải ngoại.

Biết được tin tức này, Thiên Nguyệt Thánh Nhân bi phẫn đan xen, tìm tới Hắc Phong đảo, nhưng bởi vì lực lượng có hạn, không cách nào báo thù.

“Những năm gần đây, nếu ta không phải quản lí Bạch Liên giáo, thì cho dù phải đánh đổi tính mạng của mình, ta cũng muốn kéo tên cặn bã kia chết cùng!”

“Không ngờ lần này đến thăm dò đảo vô danh, lại gặp lại người này, còn được Sở đạo hữu tương trợ, Thiên Nguyệt vô cùng cảm ơn.”

Thiên Nguyệt Thánh Nhân lại thi lễ một cái.

Nhìn ra được, nàng rất cảm kích Sở Cuồng Nhân, đường đường là Thánh Nhân lại liên tiếp hành lễ với người khác.

“Thiên Nguyệt đạo hữu không cần khách khí, Huyền Thiên tông và Bạch Liên giáo như thể chân tay, hơn nữa, cũng nên có người diệt tên cặn bã này.”

Sở Cuồng Nhân nhìn thi thể Hắc Phong Thánh Nhân trên đất, đưa tay thi triển Thao Thiết pháp, hút vào không gian Thao Thiết luyện hóa.

Thấy cảnh này, trong mắt Thiên Nguyệt Thánh Nhân lộ ra khoái ý.

Hắc Phong Thánh Nhân này chết cũng không toàn thây là tốt nhất.

“Lại nói, ta có chút hứng thú với Xà Thần kia, Thiên Nguyệt đạo hữu có biết đó là thần thánh phương nào không?” Sở Cuồng Nhân hỏi.

Thiên Nguyệt Thánh Nhân lắc đầu, “Lai lịch của Xà Thần bí ẩn, ta chỉ biết thực lực của nó vô cùng khủng bố, là thần mà ba mươi sáu đảo tại hải ngoại cung phụng, cách một thời gian sẽ dâng lên lượng lớn tế phẩm.”

“Ngay Thánh Nhân cũng cúi đầu xưng thần với nó?”

“Đúng vậy.”

Thiên Nguyệt Thánh Nhân khẽ vuốt cằm.

“Xem ra quả thật là một tồn tại kinh khủng.” Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ suy tư, sau đó tạm thời gác chuyện này xuống đáy lòng.

Oanh!

Lúc này, hòn đảo đột nhiên chấn động một cái.

Chỉ thấy không gian phía xa nổi lên từng vòng gợn sóng, một cỗ uy áp Đế đạo vô cùng nặng nề bao phủ toàn bộ hòn đảo!

Cỗ này uy áp Đế đạo còn nồng đậm hơn lúc trước.

Vẻ mặt Sở Cuồng Nhân khẽ động, nhìn về nơi xa.

“Phía nam ba ngàn dặm, có một bộ thân thể Chuẩn Đế...”

“Phía nam ba ngàn dặm, có một bộ thân thể Đế giả tàn khuyết...”

“Phía nam ba ngàn dặm, có một kiện Đế binh bị tổn hại...”

Tin tức từ Tầm Bảo Thuật truyền đến.

Hắn có thể cảm giác rõ ràng khí tức của mấy kiện bảo vật kia.

“Biện pháp ngăn chặn khí tức của mấy bảo vật này đã biến mất.” Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó hắn nhanh chóng lao về phía đó.

Thiên Nguyệt Thánh Nhân thấy thế cũng theo sát phía sau.

Trung tâm đảo vô danh.

Một gian nhà tranh đột ngột xuất hiện, uy áp Đế đạo vô cùng hùng hậu bắt đầu từ trong nhà tranh này.

Các Thánh Nhân trên đảo đều phát giác được khí tức này, nhao nhao chạy đến.

Rất nhanh, cách nhà tranh một trăm trượng đã có một đám Thánh Nhân vây quanh, nhưng trong phạm vi một trăm trượng đó, không ai dám tuỳ tiện đặt chân.

Trong vòng trăm trượng, giống như một khu cấm địa.

“Đảo này ở hải ngoại, không phải trong bốn vực, cho nên vật trong nhà tranh này sẽ thuộc về các Thánh Nhân ở hải ngoại.”

Lúc này, một vị Thánh Nhân hải ngoại nói.

Lời vừa nói ra, các Thánh Nhân tại hải ngoại cũng đều tán thành.

“Không sai, Lưu Thánh nói rất có lý.”

“Đừng nói vật trong nhà tranh này, theo đạo lý, toàn bộ đảo vô danh này đều thuộc ba mươi sáu đảo hải ngoại, đám Thánh Nhân bốn vực các ngươi lại đến đây thăm dò, đúng là tham lam.”

“Không sai, hiện tại mời các ngươi nhanh chóng rời đi.”

Các Thánh Nhân tại hải ngoại bắt đầu đuổi đám Thánh Nhân bốn vực đi.

Sắc mặt đám Thánh Nhân bốn vực trở nên khó coi.

“Hải ngoại các ngươi thật bá đạo, đảo vô danh này là hòn đảo vô chủ, dựa vào cái gì nói là của các ngươi? Chẳng lẽ chỉ bằng các ngươi ở trên biển sao? Đúng là làm trò cười cho thiên hạ.”

Huyền Thiên nhị tổ hừ lạnh một tiếng nói.

Các Thánh Nhân tại bốn vực khác cũng lên tiêng ủng hộ.

“Huyền Thiên nhị tổ nói không sai, theo đạo lý này, ta ở Chu Tước vực, vậy không phải toàn bộ Chu Tước vực đều là của ta à.”

“Đúng vậy, nói chuyện cũng không suy nghĩ, thật hoang đường.”

Thánh Nhân tại bốn vực và Thánh Nhân ở hải ngoại cãi nhau túi bụi.

Nhưng có thể nhận ra, rõ ràng Thánh Nhân tại bốn vực ở thế yếu hơn, dù sao nơi này là hải ngoại, là địa bàn của Thánh Nhân hải ngoại.

Lúc đảo vô danh xuất hiện, ba mươi sáu đảo ở hải ngoại phát hiện sớm nhất, Thánh Nhân tới đây cũng nhiều nhất, đến ba mươi mấy người.

Mà Thánh Nhân bốn vực cách khá xa, mặc dù đều cảm giác được tình huống trên đảo vô danh, nhưng bây giờ ở đây còn chưa đến hai mươi người.

“Hừ, nói tóm lại, gian nhà tranh này thuộc về hải ngoại, tu sĩ bốn vực các ngươi không được nhúng tay, nếu không đừng trách chúng ta vô tình.”

Một vị Thánh Nhân tại hải ngoại hừ lạnh một tiếng nói.

Ông ta là Thánh Nhân cầm đầu ở đây, cũng là một trong ít Thánh Nhân có tu vi cường đại nhất, đã đạt tới cấp độ Đại Thánh.

Nghe thấy ông ta nói vậy, Thánh Nhân bốn vực vô cùng bất mãn, một số người tính khí nóng nảy vén tay áo lên, chuẩn bị đánh một trận, nhưng lại bị một số Thánh Nhân có lí trí ngăn lại.

Thánh Nhân tại hải ngoại người đông thế mạnh, nếu đánh lên, cục thế không hề lạc quan với Thánh Nhân bốn vực.

“Đáng giận, chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn đám Thánh Nhân hải ngoại này phách lối như vậy sao?” Một vị Thánh Nhân không cam lòng nói.

“Mời chư vị rời đi.”

Thánh Nhân cầm đầu tại hải ngoại từ tốn nói.

“Vạn Thủy Thánh Nhân, ngươi thật sự phải làm như vậy sao?”

Huyền Thiên nhị tổ lạnh lùng nói.

“Phải thì như thế nào!” Vạn Thủy Thánh Nhân hừ lạnh một tiếng, “Nếu các ngươi không rời đi, vậy đừng trách chúng ta động thủ mời các ngươi rời đi!”

Lời vừa nói ra, không khí ở hiện trường lập tức trở nên giương cung bạt kiếm.

Một đám Thánh Nhân hải ngoại đứng sau lưng Vạn Thủy Thánh Nhân, hai mắt vô cùng băng lãnh nhìn Thánh Nhân bốn vực.

Xem ra, tùy thời sẽ động thủ.

“Ha, ta cũng muốn nhìn xem ai dám mời chúng ta rời đi!”

Lúc này, một giọng nói đạm mạc truyền vào tai mọi người.

Chỉ thấy có hai người từ sau lưng Thánh Nhân bốn vực đi tới, theo thứ tự là một nam một nữ, người nói chuyện, chính là nam tử thanh niên đi phía trước.

“Là Thiên Nguyệt Thánh Nhân của Bạch Liên giáo, và... Sở Cuồng Nhân!”

“Hắn đến rồi!”

Thánh Nhân bốn vực nhìn thấy người tới, trong mắt lóe ra quang mang.

Sở Cuồng Nhân đi vào đám người, Thánh Nhân bốn phía nhao nhao tránh lui, tự động nhường ra một con đường cho hắn.

“Bái kiến nhị tổ, tam tổ.” Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt Huyền Thiên nhị tổ và tam tổ, chắp tay hành lễ.

“Cuồng Nhân, ngươi đã đến rồi.”

Huyền Thiên nhị tổ vui mừng nhìn Sở Cuồng Nhân.

“Vâng.” Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, sau đó hắn nhìn về phía Thánh Nhân hải ngoại, thản nhiên nói: “Bảo vật trong nhà tranh này chỉ người tài mới có được, mọi người cạnh tranh công bằng, ta cũng muốn nhìn xem ai có thể bức chúng ta rời đi.”

Chương 326: Một trăm trượng uy áp Đế đạo, nhất kỵ tuyệt trần

“Ta cũng muốn nhìn xem ai có thể bức chúng ta rời đi!”

Vừa nói xong, Thánh Nhân bốn vực sau lưng Sở Cuồng Nhân nhao nhao bộc phát một cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ.

Ánh mắt Vạn Thủy Thánh Nhân lóe lên, nhìn Sở Cuồng Nhân một cái thật sâu.

Ông ta phát hiện, Sở Cuồng Nhân xuất hiện lại mang đến cho các Thánh Nhân trong bốn vực vốn đang ở thế yếu một sự tự tin không hiểu!

Hắn giống như một người đáng tin cậy, chống lưng cho các Thánh Nhân bốn vực!

Trong bốn vực, lúc nào lại xuất hiện nhân vật bực này? !

Vạn Thủy Thánh Nhân có chút nghi ngờ.

“Xin hỏi tục danh của các hạ?”

“Tại hạ là chưởng môn của Huyền Thiên tông Sở Cuồng Nhân.”

Nghe thấy cái tên này, Vạn Thủy Thánh Nhân càng thêm kinh ngạc.

Ông ta đã từng nghe thấy cái tên Sở Cuồng Nhân này.

Mấy năm qua, danh tiếng của đối phương rất vang dội, mặc dù không phải rất nổi danh ở hải ngoại, nhưng Vạn Thủy Thánh Nhân đã từng nghe nói qua.

Đây là một vị thiên kiêu tuyệt thế.

Nhưng một vị thiên kiêu, làm sao có thể khiến các Thánh Nhân có tự tin lớn như vậy?

Chuyện này cũng quá kì lạ đi!

Đáng tiếc là, Vạn Thủy Thánh Nhân biết Sở Cuồng Nhân, nhưng lại chưa từng tìm hiểu sâu, nếu không, ông ta sẽ không có nghi ngờ này.

Bây giờ Sở Cuồng Nhân sớm không còn như trước, tại đệ nhất thành, hắn độc chiến sáu Thánh, lực áp Đại Thánh, thực lực sớm đã được tất cả Thánh Nhân tán đồng.

Không thể nghi ngờ, lúc này, Sở Cuồng Nhân chính là chỗ dựa lớn nhất của bọn họ.

“Hừ, Thánh Nhân bốn vực càng sống càng thụt lùi, một đám Thánh Nhân lại muốn dựa vào một tên chưởng môn của Huyền Thiên tông, một tiểu tử tóc vàng còn chưa đến Thánh Nhân.”

Một vị Thánh Nhân tại hải ngoại không khỏi cười một tiếng.

Ông ta nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, “Tiểu tử, có lẽ trong bốn vực, ngươi là tuyệt thế thiên kiêu, tuổi còn trẻ đã làm chưởng môn của một đạo thống, nhưng ngươi hãy nhìn rõ ràng tình huống đi, nơi này đều là Thánh Nhân, làm gì có chỗ cho ngươi nói chuyện, cút cho ta!”

Vị Thánh Nhân ở hải ngoại này hừ lạnh một tiếng, đưa tay đánh ra một chưởng về phía Sở Cuồng Nhân, mục đích của ông ta rất đơn giản, trước đánh phế Sở Cuồng Nhân, sau đó lại cường thế bức bách Thánh Nhân bốn vực rời sân.

Cho dù thực lực của Sở Cuồng Nhân kinh người thế nào, theo giả thiết điên cuồng nhất, to gan to gan nhất là có thể chống lại Thánh Nhân, nhưng như vậy thì sao?

Ở chỗ này, Thánh Nhân hải ngoại chiếm ưu thế tuyệt đối, cho dù đánh lên, Thánh Nhân bốn vực cũng không chiếm được chỗ tốt gì.

Đạo vận Thánh Nhân mênh mông khóa chặt Sở Cuồng Nhân, một chưởng này, không có chiến lực cấp bậc Thánh Nhân thì không thể ngăn cản được.

Ngay khi các Thánh Nhân ở hải ngoại cho rằng Sở Cuồng Nhân sẽ bị một chưởng này đánh trọng thương, Sở Cuồng Nhân lại hời hợt nâng bàn tay trắng nõn lên, nhẹ nhàng đánh ra một chưởng.

Bàn tay trắng nõn đối đầu với một chưởng của Thánh Nhân, trong nháy mắt bộc phát ra khí lãng vô cùng khủng bố, hai cỗ đạo vận hoàn toàn khác biệt ầm vang đụng vào một chỗ.

Sau đó lập tức phân ra thắng bại!

Vị Thánh Nhân hải ngoại kia kêu thảm một tiếng, một chưởng của ông ta lại bị Sở Cuồng Nhân đánh nát, cánh tay bạo liệt, xương cốt xuyên phá huyết nhục, cả người bị đánh ra ngoài gần một trăm trượng.

Tình cảnh này, khiến đồng tử một đám Thánh Nhân tại hải ngoại đột nhiên co rụt lại, trên mặt tràn đầy hoảng sợ, còn Thánh Nhân bốn vực vẫn rất bình tĩnh, hiển nhiên không cảm thấy ngoài ý muốn với tình cảnh này.

“Tại sao lại như vậy?”

“Lực lượng thật kinh khủng, đây thật sự là lực lượng dưới Thánh Nhân sao? Rốt cuộc làm sao tên gia hỏa này có thể làm được?”

Lần đầu tiên các Thánh Nhân ở hải ngoại nhìn thấy chiến lực của Sở Cuồng Nhân, không khỏi giật mình kêu lên, đạo tâm cũng vì đó mà rung động.

“Bây giờ còn ai muốn bức ta đi sao?” Sở Cuồng Nhân nhìn toàn trường, trên người có một cỗ kiếm chi đạo vận nhanh chóng kéo lên.

Trên mặt một đám Thánh Nhân hải ngoại tràn đầy kiêng kị.

Vạn Thủy Thánh Nhân cầm đầu nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, uy thế trên người cũng đang dần dần tăng lên, một cỗ đạo vận Đại Thánh kinh khủng tràn ngập ra.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, đạo vận lưu chuyển, trong nháy mắt, đạo vận thuộc về Thần Ma Bát âm gào thét mà ra.

Mơ hồ, trong hư không còn truyền ra âm thanh của cầm âm.

Đại đạo không dây cung!

Không có dây cung cũng có thể vang lên!

Cảnh giới cầm đạo này cùng với đạo vận như vậy khiến trong mắt Vạn Thủy Thánh Nhân lộ ra vẻ ngưng trọng trước nay chưa có.

“Người này rõ ràng không phải Thánh Nhân, nhưng cỗ đạo vận này lại có thể đánh đồng với Đại Thánh, làm sao hắn làm được?”

Trong lòng Vạn Thủy Thánh Nhân không hiểu, nhưng cũng vô cùng kiêng kị.

“Được rồi, vậy theo các hạ nói, chỉ có người tài mới có thể có bảo vật trong đây!” Vạn Thủy Thánh Nhân trầm ngâm một lát rồi nói.

Thực lực của Sở Cuồng Nhân sâu không lường được, hiện tại mục tiêu quan trọng nhất là bảo vật ở trong nhà tranh, cho nên Vạn Thủy Thánh Nhân cũng không muốn phát sinh xung đột gì với đối phương.

“Rất tốt.” Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Sau khi thỏa thuận xong, mọi người lại lần nữa nhìn nhà tranh cách đó một trăm trượng, trong mắt mang theo nhiệt huyết.

Có được uy áp đế đạo cường đại như thế, chắc hẳn bảo vật trong nhà tranh vô cùng ghê gớm.

Là đế kinh? Đế binh? Hay là thân thể vị Đại Đế nào đó?

Mọi người thầm suy đoán, trong lòng càng thêm cuồng nhiệt.

“Uy áp đế đạo trong một trăm trượng và ngoài một trăm trượng là hai cấp bậc hoàn toàn khác nhau, muốn đi vào nhà tranh, nhất định phải vượt qua uy áp Đế đạo trong một trăm trượng này, ngay cả Thánh Nhân cũng khó mà làm được.”

Vạn Thủy Thánh Nhân nói.

“Dựa vào bản lĩnh của mình đi, ai có thể đi vào nhà tranh trước, thì bảo vật bên trong thuộc về người ấy.” Một vị Thánh Nhân nói, sau đó dẫn đầu bước vào trong một trăm trượng uy áp đế đạo, chậm rãi đi về phía nhà tranh.

Các Thánh Nhân khác cùng vọt vào.

Một bước của Thánh Nhân dài ngàn dặm cũng chẳng là việc khó, nhưng bây giờ, trong một trăm trượng này, các Thánh Nhân lại bước đi rất khó khăn!

Nếu một màn này truyền đi, không biết sẽ dọa sợ bao nhiêu người.

“Cuồng Nhân, chúng ta cũng đi thôi.” Huyền Thiên tam tổ, nhị tổ nói, sau đó cũng đi vào phạm vi uy áp Đế đạo kia.

Sở Cuồng Nhân cũng nhấc chân đi vào, nhất thời, một cỗ uy áp Đế đạo kinh khủng như một tòa núi lớn đè áp trên người hắn.

“Quả nhiên rất mạnh.”

Sắc mặt Sở Cuồng Nhân trở nên nghiêm túc.

Cỗ uy áp Đế đạo này đã khiến tồn tại phía dưới Thánh Nhân căn bản không chịu được, cho dù Vô Thượng Chí Tôn tới gần, cũng trực tiếp bị áp trên mặt đất, ngay cả Thánh Nhân cũng bước đi vô cùng khó khăn.

Không chỉ như thế, càng đến gần nhà tranh, cỗ uy áp Đế đạo kia càng thêm khủng bố.

Ầm!

Một vị Thánh Nhân đi được hơn mười trượng đã không chịu được nữa, bị uy áp đế đạo kia áp nằm rạp trên mặt đất.

Bịch bịch bịch...

Lại mấy vị Thánh Nhân bị áp nằm rạp trên mặt đất.

“Quá cường đại!”

“Uy áp Đế đạo bực này, Thánh Nhân căn bản không chịu được!”

“Thật khủng bố!”

Mấy vị Thánh Nhân nằm rạp trên mặt đất nhìn nhà tranh kia, trên mặt tràn đầy hoảng sợ, đây chính là uy áp Đế giả!

Thậm chí, không chỉ là uy áp của một vị Đế giả, uy áp này dễ dàng đè sập Thánh Nhân.

Lúc này một bóng người mặc bạch y dễ dàng vượt qua mấy vị Thánh Nhân.

Mấy vị Thánh Nhân nhìn bóng lưng kia, trên mặt hiện lên vẻ không thể tin được.

“Chúng ta đã bị áp chế thành dáng vẻ này, làm sao hắn lại nhẹ nhõm như thế? !”

“Khốn khiếp, rốt cuộc ai mới là Thánh Nhân đây!”

“Trời ơi.”

Bóng người mặc bạch y kia, chính là Sở Cuồng Nhân!

Hắn lĩnh hội đế kinh trong thời gian dài, sức chống cự với uy áp đế đạo không biết cao hơn Thánh Nhân bình thường bao nhiêu lần.

Cộng thêm hắn đã tìm hiểu mấy loại đế thuật, đó chính là chiêu thức ẩn chứa uy áp đế đạo, những chuyện này khiến hắn đi trong uy áp Đế đạo vô cùng nhẹ nhõm, rất nhanh đã trở thành con ngựa dẫn đầu, dẫn trước các thánh.

“Rốt cuộc tên gia hỏa này có lai lịch gì? !”

Một đám Thánh Nhân ở hải ngoại như Vạn Thủy Thánh Nhân cả kinh đến mức trợn mắt há hốc mồm.

Chương 327: Tiến vào nhà tranh, nam tử tóc trắng, đầu một nữ nhân

Sở Cuồng Nhân từng bước đi về phía nhà tranh.

Bước tiến của hắn không nhanh, nhưng lại vô cùng trầm ổn, nhìn đám Thánh Nhân còn lại phải dộc toàn lực mới có thể miễn cưỡng di chuyển một hai bước.

“Không được, nếu tiếp tục như thế, vật trong nhà tranh chắc chắn sẽ bị tên gia hỏa kia lấy đi!” Vạn Thủy Thánh Nhân nghĩ.

Ông ta hít sâu một hơi, lấy một khối ngọc bội phỉ thúy ra, ngọc bội kia trong suốt sáng long lanh, phía trên ẩn chứa một cỗ uy áp đế đạo!

Mọi người thấy thế, sắc mặt thay đổi, “Đế binh? !”

“Không, không phải Đế binh, chỉ là vật lúc Đế giả còn sống đã đeo trên người, lây dính khí tức Đế đạo mới có uy áp này.”

“Trên người Vạn Thủy Thánh Nhân lại có bảo vật như vậy.”

Mọi người không khỏi có chút kinh ngạc.

Chỉ thấy Vạn Thủy Thánh Nhân xuất ra khối ngọc bội này, uy áp đế đạo trên đó chống cự với uy áp Đệ đạo tronh nhà tranh, khiến ông ta nhẹ nhõm hơn không ít, ba bước làm hai, rất nhanh đã đuổi kịp Sở Cuồng Nhân.

Những người khác cũng bắt đầu sử dụng đủ loại át chủ bài.

Có người sử dụng bí pháp nào đó thôi động đạo vận trong cơ thể, có người dùng Thánh Khí tăng cường lực lượng, cũng có người phóng thích đạo vận Thánh Nhân pháp mà mình đã khổ tu có được...

Nhưng mặc kệ là át chủ bài gì cũng không sánh nổi với khối ngọc bội trong tay Vạn Thủy Thánh Nhân, khối ngọc bội kia có thể sánh với tất cả các lá bài tẩy trong tay các vị Thánh Nhân ở đây, uy áp Đế đạo chỉ có thể dùng uy áp Đế đạo để chống cự.

Đây là phương thức hữu hiệu nhất.

Nhất đế áp vạn pháp!

Các môn pháp khác sẽ bị uy áp Đế đạo ngăn chặn.

Rất nhanh, Vạn Thủy Thánh Nhân đã sóng vai với Sở Cuồng Nhân, mà khoảng cách giữa hai người với nhà tranh, chỉ còn cách nhau bốn mươi trượng.

“Vị đạo hữu này, thực lực của ngươi vô cùng kinh người, nhưng nơi này là địa bàn của ba mươi sáu hải ngoại, bảo vật trong nhà tranh, chúng ta chắc chắn phải có được.” Trên mặt Vạn Thủy Thánh Nhân mang theo nụ cười tự tin nói.

Sở Cuồng Nhân nhìn ông ta một cái, cũng không nói thêm gì.

Răng rắc.

Lúc này, một âm thanh thanh thúy vang lên.

Chỉ thấy ngọc bội trong tay Vạn Thủy Thánh Nhân xuất hiện từng đạo vết rách, uy áp đế đạp bên trên sắp tiêu hao hầu như không còn!

Tiếng kêu thanh thúy tiếp tục vang lên, theo một tiếng cuối cùng, ngọc bội trong tay Vạn Thủy Thánh Nhân hóa thành vô số hạt bụi.

Bị gió thổi qua, lập tức tiêu tán.

“Cái gì? !” Vạn Thủy biến sắc.

Ngay sau đó, uy áp đế đạo trong nhà tranh lại lần nữa đè ép lên người Vạn Thủy Thánh Nhân, suýt nữa áp ông ta nằm trên đất.

“Đáng giận!” Vạn Thủy Thánh Nhân khuỵu gối, thôi động lực lượng toàn thân, chống cự uy áp đế đạo cường đại kia.

“A, ngươi cứ đứng được thẳng eo lên đã rồi lại nói.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Lưng hắn thẳng tắp, chậm rãi đi về phía nhà tranh.

“Tiểu tử đáng chết!”

Vạn Thủy Thánh Nhân bị Sở Cuồng Nhân giễu cợt một tiếng, trên mặt lộ ra phẫn nộ, muốn đuổi kịp đối phương, nhưng lại không làm được.

Ông ta lại lấy ra một đoạn đao.

Một cỗ uy áp Đế đạo kinh khủng từ trong đoạn đao lan tràn ra.

“Đó là Đế binh, Đế binh bị tàn phá.”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân hiện lên một vệt kinh ngạc.

Không ngờ trong tay Vạn Thủy Thánh Nhân còn có vật này, cộng thêm ngọc bội ẩn chưa khí tức Đế giả trước đó.

Xem ra cơ duyên của Vạn Thủy Thánh Nhân không cạn a.

“Vật trong nhà tranh chỉ có thể là của ta!” Tay Vạn Thủy Thánh Nhân cầm đoạn đao, thôi động uy áp đế đạo phía trên.

Rất nhanh, ông ta lại đuổi kịp Sở Cuồng Nhân.

Lúc này, khoảng cách từ hai người đến nhà tranh chỉ còn lại hai mươi trượng cuối cùng, đã bỏ xa các Thánh Nhân khác ở phía sau.

“Đồ vật trong này là của ta.”

Vạn Thủy Thánh Nhân vượt qua Sở Cuồng Nhân, nhanh chóng bước về phía nhà tranh, mười tám trượng, mười bảy trượng, mười sáu trượng...

Đến khoảng cách chỉ còn lại mười trượng, bước chân của Vạn Thủy Thánh Nhân đã chậm lại, mỗi bước đi đều vô cùng khó khăn.

Sở Cuồng Nhân ở phía sau ông ra cũng đã nhận ra, uy áp đế đạo trong mười trượng cuối cùng không chỉ tăng lên một cấp độ.

Sở Cuồng Nhân cũng cảm nhận được một cỗ áp lực.

Chẳng lẽ phải bỏ qua như vậy?

Không!

Làm sao có thể!

Sáu đại vô thượng căn cơ tại Linh Khư trong cơ thể Sở Cuồng Nhân cùng nở rộ thần huy sáng chói, ba đại Vô Thượng Đạo Thể đồng thời mở ra, chống cự uy áp!

Nhìn quanh người Sở Cuồng Nhân quấn quanh các loại đạo vận, đám Thánh Nhân sau lưng hắn đều trợn mắt há hốc mồm, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được.

“Móa nó, nhiều đạo thể như vậy? !”

“Rốt cuộc tại sao tên gia hỏa này lại làm được? !”

“Ba loại Vô Thượng Đạo Thể? Trời ạ, trên thế giới này tại sao lại có người như vậy, trong bốn vực xuất hiện người này từ lúc nào!”

Các Thánh Nhân vô cùng kinh thán.

Mà lúc này, Sở Cuồng Nhân đã bước vào mười trượng cuối cùng của nhà tranh, đúng cùng một chỗ với Vạn Thủy Thánh Nhân tay cầm đoạn đao.

Hắn cũng cảm nhận được cỗ uy áp đế đạo dọa người kia.

Khó trách có Đế binh tàn khuyết trong tay, Vạn Thủy Thánh Nhân cũng phải cố hết sức như vậy, uy áp đế đạo nơi này vô cùng khủng bố.

Sở Cuồng Nhân đã dốc hết toàn lực, nhưng vẫn cảm thấy phải cố hết sức, ngay khi hắn chuẩn bị thôi động Cửu Tử Nhiên Huyết Công, đột nhiên, Trường Sinh Đế Kinh, Minh Tâm Đế Kinh trong Càn Khôn Giới giống như cảm ứng được cái gì, đồng thời phóng xuất ra hai cỗ uy áp đế đạo!

Giống như bị uy áp đế đạo trong nhà tranh kích thích, hai bản đế kinh phóng xuất ra uy áp còn mãnh liệt hơn lúc Sở Cuồng Nhân lĩnh hội.

Hai cỗ uy áp đế đạo quấn quanh người Sở Cuồng Nhân, ngăn chặn uy áp đế đạo trong nhà tranh.

“Không ngờ còn có biện pháp này.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên, sau đó đi đến nhà tranh, nhàn nhã giống như đi bộ, vô cùng nhẹ nhõm, còn nhanh hơn lúc mới bắt đầu.

Chuyện này không khỏi khiến Vạn Thủy Thánh Nhân đang dốc hết toàn lực, đến lực từ lúc bú sữa mẹ cũng phải lấy ra trợn mắt há hốc mồm, không thể tin được.

“Chuyện gì xảy ra vậy, sao hắn có thể nhẹ nhõm như thế? !”

“Rốt cuộc hắn đã dùng biện pháp gì? !”

Không nói Vạn Thủy Thánh Nhân, cho dù là tất cả Thánh Nhân ở bốn vực tự nhận đã biết rõ năng lực của Sở Cuồng Nhân cũng không nhịn được hoảng hốt.

Mười trượng cuối cùng vốn có uy áp đế đạo nồng nặc nhất, khó vượt qua nhất, nhưng vì sao Sở Cuồng Nhân lại đi nhẹ nhàng như vậy? !

Rất nhanh, Sở Cuồng Nhân đã đi đến trước cửa phòng.

“Không, không được! !”

“Vật bên trong là của ta, ngươi không thể cầm!”

Vạn Thủy Thánh Nhân ở sau lưng Sở Cuồng Nhân hét lớn.

Ông ta hao hết khí lực, lại di chuyển được hai bước, nhưng vẫn cách Sở Cuồng Nhân bảy tám trượng như cũ.

Ông ta cuống cuồng, thậm chí còn thôi động linh lực đánh ra một chưởng, nhưng chưởng khí còn chưa tới gần Sở Cuồng Nhân đã bị uy áp đế đạo đánh cho tan rã, căn bản không thể tổn thương Sở

Cuồng Nhân một chút nào.

“A, ngươi chậm rãi đi đi, ta vào xem trước.” Sở Cuồng Nhân lơ đễnh cười, sau đó đẩy cửa nhà tranh đi vào.

Hắn đi vào, bên trong không hề khác nhà tranh bình thường, nhưng ở trên giường có một nam tử đang ngồi khoanh chân.

Đó là một nam tử tóc trắng cao lớn, tướng mạo thanh tú, trên người có đạo vận huyền diệu lưu chuyển, cho dù ngồi đấy bất động, vẫn khiến người ta có cảm giác áp bách cực mạnh.

Nhưng thứ khiến Sở Cuồng Nhân càng để ý không phải nam tử tóc trắng này, mà chính là thứ trước mặt nam tử tóc trắng này... Một cái đầu!

Đó là đầu của một nữ tử, ngũ quan tuyệt mỹ, như ngọc thạch điêu khắc, cái đầu này lẳng lặng đặt ở trên giường.

Mà uy áp Đế đạo tràn ngập ngôi nhà tranh này, thậm chí là cả hòn đảo nhỏ này là từ cái đầu kia phát ra!

Không sai, không phải từ nam tử tóc trắng kia, mà chính là từ cái đầu của nữ tử trước mặt hắn.

“Lúc còn sống, rốt cuộc nữ tử này là tồn tại bực nào? !”

Trong đầu Sở Cuồng Nhân không khỏi nảy ra suy nghĩ như vậy.

Chương 328: Nhật kí của Chuẩn Đế, nữ tử không đầu tồn tại

“Lúc còn sống, rốt cuộc nữ tử này là tồn tại bực nào?”

Trong đầu Sở Cuồng Nhân không khỏi nảy ra suy nghĩ này.

Một cái đầu đã có thể phóng xuất ra uy áp Đế đạo bao phủ toàn bộ hòn đảo, khiến một đám Thánh Nhân khó mà tới gần, bước đi cũng khó khăn.

Vậy lúc còn sống, sẽ là bực nào?

Ánh mắt của hắn ngưng tụ, vận chuyển Động Tất Chi Nhãn.

Lúc ánh mắt hắn rơi trên đầu nữ tử kia, có cực ít tin tức xuất hiện, "Đại Đế đứng đầu, tính danh không biết, tu vi không biết, trước mắt ở trạng thái hoạt tử nhân, xin kí chủ cẩn thận ứng phó..."

Cái gì? !

Trạng thái hoạt tử nhân? !

Đây là tình huống gì, đầu cũng bị chặt xuống rồi, thân thể từ đầu trở xuống cũng không nhìn thấy đâu, vậy mà lại ở trạng thái hoạt tử nhân?

Nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, bản thân hắn cũng có Bất Tử chi thân, cho dù đầu bị chặt đứt, cũng có thể sống lại.

Nghĩ như vậy, có vẻ như hắn còn trâu bò hơn nữ tử này một chút a.

Sau đó, hắn cũng bình thường trở lại.

Hắn lại nhìn về phía nam tử tóc trắng bên cạnh.

"Thiên Chiến Thánh Vương, tu vi Chuẩn Đế cảnh, đã tử vong..."

Là một vị Chuẩn Đế.

Mặc dù Chuẩn Đế vẫn nằm trong phạm trù Thánh Vương, nhưng cũng giống như chênh lệch giữa Vô Thượng Chí Tôn và Chuẩn Thánh, khác nhau một trời một vực, là nhân vật cường hãn nhất dưới Đế giả, cũng không biết đã chết như thế nào.

Linh lực trong cơ thể Sở Cuồng Nhân không ngừng rót vào Động Tất Chi Nhãn, xâm nhập phân tích đối phương, "Đạo vận bảo tồn khoảng bốn mươi phần trăm, thời gian tử vong khoảng bảy vạn năm trước, nguyên nhân cái chết có vẻ như là tẩu hỏa nhập ma..."

Sau khi phân tích, Sở Cuồng Nhân cũng không động đến... Bộ nửa thi thể này, mà bắt đầu liếc nhìn cả gian phòng.

Rất nhanh, hắn phát hiện trên mặt bàn căn phòng này còn có mấy thứ đồ, theo thứ tự là một cái hộp gỗ, một quyển sách và một cái gương đồng đã tổn hại.

Sở Cuồng Nhân đi tới, lấy quyển sách nhỏ kia, mở ra xem xét, trong mắt lướt qua một tia dị sắc.

“Nhật ký?”

Quyển sổ này lại là một quyển nhật ký.

“Mặc dù xem trộm nhật ký của người khác không được tốt, nhưng người đã chết rồi, chắc sẽ không để tâm chứ.” Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua nam tử tóc trắng, sau đó bắt đầu đọc quyển nhật ký trong tay.

“Hôm nay, ta lại thất bại, rõ ràng ta đã là Chuẩn Đế cảnh, nhưng vẫn không có cách nào đột phá tầng bích chướng cuối cùng kia, chẳng lẽ trong thời đại mạt pháp, thật sự không ai có thể thành đế sao?”

“Lúc còn sống, nữ tử này tuyệt đối là một tồn tại vô cùng cường đại, một cái đầu đã có uy áp Đế đạo khủng bố như thế, đây là một đại cơ duyên, dường như ta đã nhìn thấy hi vọng thành Đế rồi...”

“Khủng bố, đại khủng bố! Vậy mà nữ tử này còn chưa chết! Nàng phóng thích một loại ba động, giống như đang lan truyền tín hiệu nào đó...”

“Nàng tới, nữ tử kia tới, nàng không có đầu, tới tìm ta lấy lại đầu của nàng, nhưng ta không thể cho nàng, đây là hi vọng thành Đế của ta, ta và nàng đánh một trận, có lẽ là nàng không có đầu, nên không có cách nào phát huy chiến lực Đế giả, ta dùng Đế binh Thanh Nguyên Kính trả đại giá, may mắn trốn thoát một kiếp...”

“Hôm nay, ta tới hải ngoại, tìm một hòn đảo, bố trí kết giới trùng điệp, nhập vào trong hư không, nhờ vào đó ngăn cản cảm ứng của nữ tử không đầu kia, hi vọng lần sau gặp mặt, ta có thể đột phá, đến lúc đó ta nhất định sẽ trả cái đầu này lại cho nàng...”

“Gần đây trên đảo sinh trưởng ra rất nhiều bảo dược, là do đầu của nữ tử kia ảnh hưởng, Đế cảnh thật sự quá huyền diệu...”

“Hôm nay ta muốn bắt đầu bế tử quan, lần này, không thành công thì thành nhân, ta không tin thời đại mạt pháp, không người thành đế!”

Thời đại mạt pháp, không người thành đế!

Nhật ký đến đây là hết.

Kết quả có thể đoán được, Thiên Chiến Thánh Vương trùng kích Đế cảnh thất bại, bị tẩu hỏa nhập ma mà chết.

Nhưng sau khi Sở Cuồng Nhân xem hết nhật ký lại có cảm giác kinh dị khác, chủ nhân của cái đầu kia, chính là một nữ tử không đầu đang tìm cái đầu này!

Móa nó, có cảm giác như đang xem phim kinh dị vậy.

Sở Cuồng Nhân rùng mình một cái.

Sau đó, hình như hắn nghĩ tới điều gì, “Trước đó cái đảo này ẩn giấu trong hư không, hơn nữa còn thiết kế cấm chế dày đặc, để ngăn cách cảm ứng của nữ tử không đầu kia, như vậy hiện tại... Đáng chết!”

Sắc mặt Sở Cuồng Nhân hơi đổi một chút.

Hòn đảo lần nữa xuất hiện trên mặt biển, cũng không phát hiện bốn phía phán ra năng lực hay phản ứng gì, chính là nói rõ, cấm chế đã mất hiệu lực?

Như vậy, rất có thể nữ tử không đầu kia sẽ lần nữa cảm ứng được cái đầu này, sau đó tìm đến, phải biết, đó chính là tồn tại mà Chuẩn Đế cũng không thể ứng phó được, một người nho nhỏ như hắn sao đủ cho người ta chơi chứ?

“Không được, phải nghĩ biện pháp mới được.”

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Bỗng nhiên, hai mắt hắn tỏa sáng, mở thùng vật phẩm ra, từ trong đó lấy ra một tấm phù triện, “Phù triện cấp Tinh Diệu, Phong Cấm Phù, có thể phong cấm tất cả vật dị thường, không biết có hiệu quả không.”

Phong Cấm Phù là hắn rút thưởng có được, vốn hắn cũng không biết thứ đồ chơi này có tác dụng gì, hiện tại hắn có thể thử một chút.

Hắn đi lên trước, muốn dán phù triện lên cái đầu kia, nhưng bước chân dừng lại một chút, quay người thu cái gương đồng và hộp gỗ không biết đựng thứ gì kia vào trong Càn Khôn giới.

Thuận tiện cũng ném thi thể Chuẩn Đế kia vào.

Làm xong những thứ này, hắn mới thận trọng tiến lên, dán phù triện trong tay lên đầu nữ tử kia.

Lúc ngón tay hắn chạm đến trán nữ tử kia, một cảm giác ấm áp truyền đến, sờ qua không khác gì người sống.

Sau khi dán xong Phong Cấm Phù, cái đầu kia bắt đầu rung động, Sở Cuồng Nhân rõ ràng nhìn thấy trên khuôn mặt vẫn không thay đổi kia lộ ra vẻ giãy dụa, nhất thời dọa hắn đến mức suýt nữa đã rút Côn Ngô ra.

Nhưng một lát sau, cái đầu kia khôi phục bình tĩnh, một lần nữa trở về vẻ mặt không biểu tình, uy áp bốn phía cũng lập tức tiêu tan hết.

“Thành công.”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, sau đó thu cái đầu này vào trong Càn Khôn giới, mà ở bên ngoài, trong nháy mắt uy áp Đế đạo biến mất, một đám Thánh Nhân sững sờ, sau đó biến sắc.

“Uy áp Đế đạo biến mất, nhất định là tiểu tử kia làm.”

“Hắn đã làm cái gì?”

“Nhanh, vào xem!”

Vạn Thủy Thánh Nhân dẫn trước, lập tức xông vào nhà tranh, mà Sở Cuồng Nhân đã sớm thu hết những vật có giá trị, bao gồm cả đầu của nữ tử kia vào trong Càn Khôn giới rồi.

Nhìn nhà tranh trống rỗng, sắc mặt Vạn Thủy Thánh Nhân lập tức trở nên âm trầm, “Tiểu tử, mau giao bảo vật ra! Nếu không, ta sẽ không để ngươi đi ra hòn đảo này đâu!”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, “Ha, uy hiếp ta sao?”

“Phải thì như thế nào?”

“A, vậy ngươi có thể thử một lần.”

Sở Cuồng Nhân cũng không sợ.

Không phải một vị Đại Thánh thôi sao, cũng không phải hắn chưa đánh qua.

“Vậy ngươi cũng đừng trách ta!”

“Thiên Ba chưởng!”

Vạn Thủy Thánh Nhân đưa tay đánh ra một chưởng, cưởng khí cuồng bạo cuốn theo một cỗ đạo vận giống như một trận biển động lập tức bạo phát!

Bởi vì một chưởng này, hư không nổi lên từng vòng gợn sóng.

Sở Cuồng Nhân cũng đánh ra một chưởng.

Lực lượng nhân núi vô cùng dồi dào bạo phát!

Hai cỗ đạo vận tấn công về phía nhau, hình thành lực trùng kích khuếch tán ra, trong nháy mắt đã hủy diệt nhà tranh không còn uy áp Đế đạo bảo vệ, bên ngoài nhà tranh, các Thánh Nhân đều bị lực xung kích này đẩy lui mấy bước.

“Đánh nhau!”

“Quả nhiên là tiểu tử kia cầm được bảo vật, hừ, nơi này chính là hải ngoại, muốn lấy bảo vật đi, nào có đơn giản như vậy.”

“Thật sự cho rằng Vạn Thủy Thánh Nhân sẽ bỏ qua cho hắn sao?”

Chương 329: Chiến Vạn Thủy Thánh

Nhân, đại đạo vô hình, đại âm hi thanh

Hai chưởng va chạm, lực trùng kích cuồng bạo bao phủ ra.

Hai người Sở Cuồng Nhân, Vạn Thủy Thánh Nhân đều bị đẩy lui, các Thánh Nhân ở hải ngoại cũng đều vọt lên, vây quanh Sở Cuồng Nhân.

“Tiểu tử, giao bảo vật ra, tha cho ngươi không chết.”

“Không sai, nếu không ngươi sẽ không thể rời khỏi hòn đảo này.”

Mấy vị Thánh Nhân hải ngoại trợn mắt nói với Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, thản nhiên nói: “Ta cũng muốn xem chư vị sẽ làm gì khiến ta không thể rời khỏi hòn đảo này.”

Lời nói vừa dứt, cổ cầm đã đặt ngang trước người hắn.

Mười ngón đặt trên dây đàn, vận sức chờ phát động!

Mà Thánh Nhân đến từ bốn vực nhìn thấy Sở Cuồng Nhân lấy cổ cầm ra, sắc mặt không khỏi thay đổi, sau đó thức thời vội vàng lui về phía sau.

Bọn họ nhìn đám Thánh Nhân hải ngoại, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ thương hại. Đám gia hỏa này còn không biết bọn họ phải đối mặt với một kẻ điên thế nào đâu.

“Hừ, cầm đạo? Cho dù cầm âm của ngươi mạnh hơn, chẳng lẽ có thể địch lại ba mươi mấy vị Thánh Nhân chúng ta sao?”

Một vị Thánh Nhân cười lạnh một tiếng, sau đó bóng người khẽ động, xông về phía Sở Cuồng Nhân, một cỗ đạo vận kinh khủng lập tức bạo phát.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, khẽ động vào dây đàn, coong một tiếng!

“Khúc thứ ba của Thần Ma Bát âm, hoàng chung đại lữ!”

Cầm âm khủng bố ầm vang bạo phát!

Trong nháy mắt, đạo vận của vị Thánh Nhân kia bị xé nứt, lực lượng vô cùng cuồng bạo lập tức đánh bay ông ta ra ngoài một trăm trượng, sau đó đập xuống đất, không chỉ gân cốt vỡ vụn, khí tức cũng hoàn toàn không có!

Tình cảnh này, khiến tất cả người chấn động theo!

Một vị Thánh Nhân, lại bị một đạo cầm âm miểu sát!

Đây là cầm đạo kinh khủng bực nào?

“Tu vi của tên gia hỏa này là chuyện gì vậy? !”

“Không phải hắn chỉ là một vị Tôn giả sao?”

Trái tim các vị Thánh Nhân ở hải ngoại đập vô cùng nhanh.

Cho tới bây giờ, chỉ có Tôn giả bị Thánh Nhân miểu sát, nào có Tôn giả nào có thể miểu sát Thánh Nhân, chuyện này khiến thế giới quan của bọn họ sắp sụp đổ.

“Nào, chư vị, mời.”

Sở Cuồng Nhân dừng tay trên dây cung, ra hiệu cho mọi người, dáng vẻ ngạo nghễ, cộng thêm một chiêu có thể miểu sát Thánh Nhân vừa rồi của hắn, khiến mọi người ở đây không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Vạn Thủy Thánh Nhân thấy thế, xuất thủ trước.

Ông ta là Đại Thánh, cũng có năng lực này.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, trong nháy mắt khởi động Cửu Tử Nhiên Huyết Công, khí tức trên người tăng vọt, mười ngón tay nhanh chóng gảy dây đàn.

“Khí thôn vạn lý!”

“Kinh đào phách ngạn!”

Thần Ma Bát âm khúc thứ năm, thứ sáu đều xuất hiện.

Uy lực cầm âm vô cùng cuồng bạo đánh thẳng vào Vạn Thủy

Thánh Nhân, quấn giao với đạo vận trên người hắn, khiến hư không bốn phía ầm ầm rung động.

Các Thánh Nhân còn lại bị cỗ uy thế kinh khủng này chấn nhiếp, không người dám tiến lên, thậm chí còn ào ào lui lại, sợ bị ảnh hưởng đến.

“Quá cường đại, rốt cuộc tên gia hỏa này có lai lịch gì.”

“Hắn không chỉ biết dùng cầm đạo, ngọn lửa màu đỏ trên người hắn cũng có chút giống với Cửu Tử Nhiên Huyết Công trong truyền thuyết.”

“Nói đùa cái gì vậy, Cửu Tử Nhiên Huyết Công chính là công pháp tự sát cấm kị trong giới Thánh Nhân, làm sao hắn dám dùng? ! !”

Không nói các Thánh Nhân ở hải ngoại, ngay cả Thánh Nhân bốn vực cũng âm thầm líu lưỡi

Đương nhiên bọn họ biết Sở Cuồng Nhân có Cửu Tử Nhiên Huyết Công, nhưng không ngờ đối phương lại dùng công pháp này như công pháp bình thường!

“Công pháp bị liệt là cấm kỵ, hắn lại có thể tùy ý sử dụng, chẳng lẽ hắn có biện pháp chống cự tác dụng phụ của môn công pháp này sao?”

“Không có khả năng, Thánh Nhân các đời nghiên cứu lâu như vậy cũng không ai có thể bổ sung chỗ thiếu hụt này, nếu không sao có thể liệt vào cấm kỵ?”

“Thánh Nhân các đời không thể, không có nghĩa là Sở Cuồng Nhân không thể, các ngươi đừng quên, chúng ta không thể cân nhắc tên giả hỏa này theo lẽ thường được.”

Nghe thấy vậy, các Thánh Nhân đều trầm mặc.

Năng lực của Sở Cuồng Nhân khủng bố cỡ nào, mấy năm qua bọn họ đã được kiến thức rất nhiều.

Không biết đã có bao nhiêu chuyện bị mọi người cho rằng không thể nào, vậy mà đối phương đều làm được, cho dù hắn có biện pháp chống cự tác dụng phụ của Cửu Tử Nhiên Huyết Công, dường như cũng không khó tiếp nhận.

“Trọc Lãng Đào Đào! !”

Vạn Thủy Thánh Nhân bỗng nhiên hét lớn một tiếng, trên người bộc phát ra một cỗ đạo vận vô cùng khủng bố, trong hư không tuôn ra tiếng nước chảy ào ào.

Cỗ đạo vận này mang theo một cỗ lực lượng vô cùng âm lãnh, dây dưa với cầm âm, trong lúc nhất thời, đã đè lên cầm âm!

“Ha, đây là một môn Thánh Vương pháp nào đó, cộng thêm tu vi Đại Thánh của ngươi, khó trách có thể bộc phát ra chiến lực như vậy.”

Sở Cuồng Nhân khẽ ồ lên một tiếng, mặc dù trên người hắn có một đống Thánh Vương pháp, Đế thuật, nhưng hắn cũng biết thật ra Thánh Vương pháp vô cùng hiếm thấy, phần lớn Thánh Nhân đều dùng Thánh Nhân pháp bình thường.

Đối mặt với lực trùng kích của Vạn Thủy Thánh Nhân, cầm âm của Sở Cuồng Nhân cũng đột nhiên thay đổi, một cỗ đạo vận cầm âm cường hãn hơn bạo phát.

Trong nháy mắt, chân trời gió giục mây vần, lôi đình ầm ầm rung động, khắp nơi đều bị ảnh hưởng, địa khí phun trào, đại địa chấn động.

Trời và đất, dường như đã trở thành vật làm nền cho tiếng đàn này!

“Thần Ma Bát âm khúc thứ bảy, thiên địa song hưởng! !”

Cầm âm vô cùng kinh khủng bạo phát, từng cơn sóng liên tiếp, từ trên trời dưới đất, theo bốn phương tám hướng dũng mãnh lao về phía Vạn Thủy Thánh Nhân.

Lực lượng này khiến người ta vô cùng kinh sợ!

Ngay cả Vạn Thủy Thánh Nhân cũng không nhịn được biến sắc, điên cuồng thôi động đạo vận của mình chống cự đạo vận cầm âm

này.

Tiếng nước ào ào và cầm âm bàng bạc liên tiếp va chạm, thời gian dần trôi qua, tiếng nước dần biến mất, cầm âm lại càng thêm mãnh liệt.

“Đáng giận!”

“Vạn Xuyên Hối Hải! !”

Vạn Thủy Thánh Nhân lớn tiếng quát lên, thôi động linh lực trong cơ thể đến cực hạn, thậm chí còn lấy ra đoạn đao mà trước đó ông ta dùng để chống cự uy áp Đế đạo, dùng uy áp đế đạo trong đó gia trì pháp môn tu hành của mình.

Nhất thời, trên bầu trời giống như có trăm ngàn đầu nước hội tụ về phía Vạn Thủy Thánh Nhân, hình thành một cỗ đạo vận vô cùng khủng bố giống như biển lớn vô biển, sau đó dũng manh lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Trong nháy mắt, cầm âm bị phá vỡ!

“Tiểu tử, đi chết đi! !”

Một kích này, là một kích mạnh nhất của Vạn Thủy Thánh Nhân!

Uy lực mạnh, hư không cũng vì đó mà vặn vẹo, dường như thật sự có một vùng biển rộng hội tụ trên người Vạn Thủy Thánh Nhân, rồi đập về phía Sở Cuồng Nhân.

“Tên gia hỏa này chết chắc rồi!”

Các Thánh Nhân ở hải ngoại nhìn chằm chằm tình cảnh này.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Sở Cuồng Nhân không tiếp nổi chiêu này, toàn bộ ba mươi sáu đảo tại hải ngoại cũng không có mấy người có thể tiếp được một chiêu này.

Trong ánh mắt của tất cả các Thánh Nhân, Sở Cuồng Nhân kéo căng dây đàn, cầm âm giữa thiên địa im bặt, yên lặng như tờ!

Nhưng lại có một cỗ đạo vận kinh thiên động địa, không thể giải thích được ngưng tụ trên thân thể và đầu ngón tay gảy dây đàn của Sở Cuồng Nhân.

“Thần Ma Bát âm cuối cùng khúc... Đại âm hi thanh! !”

Bỗng nhiên Sở Cuồng Nhân buông dây đàn ra, không phát ra tiếng vang gì, nhưng lại một cỗ đạo vận cầm âm kinh khủng bạo phát!

Đại đạo vô hình, đại âm hi thanh!

Đây là cảnh giới cao nhất của cầm đạo, không phải không có thanh âm, mà thanh âm này đã dung hợp với đạo, không nghe được, không sờ được...

Không biết từ đâu mà lên, chẳng biết lúc nào biến mất.

Vô thanh thắng hữu thanh!

Trong khoảnh khắc Sở Cuồng Nhân buông dây đàn ra, Vạn Thủy Thánh Nhân đột nhiên cảm giác được một cỗ tim đập nhanh, cả người phát lạnh!

Đạo vận cầm âm đánh thẳng tới, dồi dào vô biên, vô thanh vô tức đã phá vỡ đạo vận của ông ta!

Trong nháy mắt, đạo vận của Vạn Thủy Thánh Nhân tán loạn, cả người bị đạo vận cầm âm này đánh trúng, thân thể, gân cốt, nhục thịt của Đại Thánh đều bị phá nát, như diều đứt dây bay ngược ra ngoài...

Chương 330: Thiếu chủ Lân tộc Bắc Minh Tang, so hay không so

Đại âm hi thanh, trong nháy mắt đánh vỡ đạo vận của Vạn Thủy Thánh Nhân, hắn chậm rãi đi đến trước mặt đối phương, trước khi tất cả mọi người phản ứng lại, trường kiếm bên hông keng một tiếng ra khỏi vỏ, chém giết ông ta!

Cảnh tượng này rung động tất cả Thánh Nhân tại hải ngoại.

Đó chính là một vị Đại Thánh, nói giết là giết sao? !

Thực lực này không khỏi quá kinh khủng đi!

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, một tay cầm kiếm, một cầm cổ cầm, từ tốn nói: “Xin hỏi, còn ai muốn bảo vật của ta không?”

Hắn hỏi vô cùng khách khí.

Nhưng không ai dám lên tiếng.

Một đám nhìn Sở Cuồng Nhân, như nhìn ác quỷ tu la.

Một người có thể chém giết một vị Đại Thánh, đoán chừng trong sân không ai là đối thủ của Sở Cuồng Nhân, còn cùng tiến lên?

Đừng đùa, có thể không giết chết Sở Cuồng Nhân hay không là một chuyện, nhưng nhất định sẽ có thương vong thảm trọng, hơn nữa Thánh Nhân bốn vực vẫn còn ở đây.

Trong lúc nhất thời, các Thánh Nhân ở hải ngoại đều không dám động.

“A, vậy để ta cầm bảo vật này đi.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, đưa tay bộc phát ra một cỗ hấp lực kinh khủng, hút thi thể Vạn Thủy Thánh Nhân vào không gian Thao Thiết luyện hóa.

Mấy ngày nay, hắn gặp rất nhiều Thánh Nhân, cũng đã giết mấy vị Thánh Nhân rồi, hiện tại têm một người cấp bậc Đại Thánh, luyện hóa nhiều tinh hoa huyết nhục như vậy, tu vi đã có dấu hiệu đột phá.

Tiến thêm một bước, chính là Vô Thượng Chí Tôn.

“Tam tổ, nhị tổ, chúng ta có thể rời đi chưa?”

Sở Cuồng Nhân hỏi hai vị lão tổ của Huyền Thiên tông.

Hai người gật đầu.

Sau đó, ba người liền rời đi.

Các Thánh Nhân còn lại liếc nhau, ở chỗ này đã không còn vật nào có giá trị nữa, chẳng bằng đến chỗ khác nhìn xem.

Các Thánh Nhân tiếp tục thăm dò trên đảo.

Ba người Sở Cuồng Nhân cũng đi vơ vét đồ trên đảo một phen, có Tầm Bảo Thuật trong tay, hiệu suất thu hoạch bảo vật của hắn còn cao hơn các Thánh Nhân khác rất nhiều.

Huyền Thiên tam tổ, nhị tổ ở bên cạnh nhìn, âm thầm líu lưỡi.

Bọn họ cảm thấy Sở Cuồng Nhân như đi dạo trong hậu hoa viên nhà mình, chỗ nào có giấu bảo vật đều biết rõ ràng.

Người khác khổ cực mới tìm được một gốc Thánh Dược, Sở Cuồng Nhân đã cầm một nắm lớn, căn bản không thể so sánh với nhau.

Cộng thêm bảo vật Đế cấp trong nhà tranh, có thể nói một mình Sở Cuồng Nhân đã cầm hết bảy, tám phần bảo vật trong hòn đảo này rồi.

“Cũng đến lúc nên rời đi rồi.”

Sở Cuồng Nhân nói.

Tam tổ, nhị tổ gật đầu.

Lúc này.

Bầu trời đột nhiên tối đen.

Chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện rất nhiều Tiên Chu, không chỉ bầu trời, trên mặt biển cũng có một đám người hình thù kỳ quái hiện lên.

Trên người những người này ít nhiều có chút lân phiến, số lượng khá nhiều, lít nha lít nhít.

Trong thời gian ngắn đã vây quanh hòn đảo nhỏ này.

“Những người này là... Lân tộc!”

Sở Cuồng Nhân cau mày, hắn đã nghe nói qua, trong biển có một chủng tộc gọi là Lân tộc sinh sống, là bá chủ trong biển.

“Không sai, chính là Lân tộc, sao bọn họ lại tới đây?”

Huyền Thiên nhị tổ cau mày nói.

“Ta chính là thiếu chủ Lân tộc Bắc Minh Tang, mời chưởng môn Huyền Thiên tông Sở Cuồng Nhân hiện thân gặp mặt! !” Lúc này, trên bầu trời truyền đến một tiếng nói.

Chỉ thấy trên không trung có một thanh niên tóc đen mặc áo choàng, tay cầm một cái Tam Xoa Kích màu bạc, trên người phun trào đạo vận vô cùng hùng hậu.

Khiến người ta để ý chính là, ngoại trừ trên trán người thanh niên tóc đen này có mấy miếng lân phiến màu vàng, thì những nơi khác đều giống người thường.

Phải biết, trong Lân tộc, thiên phú dựa theo số lượng lân phiến mà quyết định, có càng ít lân phiến, chứng minh thiên phú của người này càng tốt.

Hiển nhiên, thiên phú của người thanh niên tóc đen này tuyệt đối không phải tầm thường.

“Vừa đến đã tìm ngươi, tiểu gia hỏa, chẳng lẽ ngươi và Lân tộc có quan hệ gì sao?” Huyền Thiên nhị tổ tò mò hỏi.

Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ cười nói: “Hôm nay là lần đầu tiên ta nhìn thấy người của Lân tộc, có quan hệ gì với đối phương chứ?.”

“Nếu không có, vậy mục đích của hắn ta chỉ có một, đó chính là bảo vật Đế cấp trong tay ngươi.” Tam tổ trịnh trọng nói.

“Ta đi chiếu cố hắn trước đây.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Chỉ thấy bóng dáng hắn hóa thành một đạo lưu quang, trong nháy mắt biến mất.

Lúc lại xuất hiện, hắn đã đi tới trước mặt Bắc Minh Tang, nhìn đối phương, Động Tất Chi Nhãn mở ra, cấp tốc phân tích tin tức của đối phương.

“Bắc Minh Tang, thiếu chủ Lân tộc, là thiên kiêu cổ đại từ bảy vạn năm trước, Vô Thượng Chí Tôn cảnh, tu hành tàn khuyết căn cơ đế kinh Bắc Minh Hắc Thủy Quyết của Lân tộc, chiến lực mạnh có thể sánh vai với Thánh Nhân...”

A, tàn khuyết đế kinh? !

Còn tu hành căn cơ đế kinh!

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Người tu hành căn cơ đế kinh vô cùng hiếm thấy, ngay cả Sở Cuồng Nhân có hai bản đế kinh trong tay cũng không có pháp môn như vậy.

Chỉ có cảm ngộ Đại Đế và tu hành đế thuật mà thôi.

Bắc Minh Tang này lại tu hành căn cơ đế kinh, mặc dù chỉ là tàn khuyết, nhưng còn tốt hơn Thánh Vương pháp rất nhiều lần.

Ít nhất Tử Vi Hoàng Thiên Kiếm Quyết của hắn còn kém hơn, dù sao pháp môn này cũng chỉ là Thánh Nhân pháp bình thường.

Mặc dù được mình cải tiến nhiều lần, đạt đến Thánh Vương pháp, nhưng còn chênh lệch rất xa với đế kinh.

“Chẳng lẽ lần này sẽ phải đánh một trận với một vị thiên kiêu có thể so với ta sao?” Sở Cuồng Nhân suy nghĩ một chút, trong lòng có chút hưng phấn.

“Ngươi chính là Sở Cuồng Nhân?”

Thiếu chủ Lân tộc Bắc Minh Tang hỏi, nhưng đột nhiên, Tam Xoa Kích trong tay chấn động một cái, mặc dù chỉ trong nháy mắt, nhưng hắn ta vẫn nhận ra, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

“Đúng vậy.”

“Ta hỏi ngươi, trên người ngươi có một thanh trường kích? Hoặc là nói, bảo vật ngươi đoạt được trong nhà tranh là một thanh trường kích?”

Ánh mắt Bắc Minh Tang sáng ngời nói, dị động của Tam Xoa Kích khiến hắn ta liên tưởng đến thứ gì đó, trong lòng không khỏi có chút kích động.

Chuyến này hắn ta đến đây, vốn là vì bảo vật Đế cấp trong nhà tranh, hiện tại xem ra, còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

“Chuyện này, ta không cần phải nói cho ngươi.”

“Như vậy đi, ngươi và ta tỷ thí một trận, nếu ngươi thua, đưa bảo vật ngươi lấy được trong nhà tranh cho ta, thế nào?”

“Nếu ngươi thua thì sao?”

“Chuyện này không có khả năng!”

Bắc Minh Tang ngạo nghễ nói: “Từ khi hiện thế đến nay, ta chưa từng thất bại, thiên kiêu mạnh nhất trong Lân tộc cũng không địch lại ba chiêu của ta, ngươi, cũng không phải là đối thủ của ta.”

Hắn ta nắm Tam Xoa Kích trong tay, khí thế như hồng thủy, đạo vận uanh người như sóng biển ầm vang, liên tiếp đập vào hư không.

“Đừng quá tự tin, như vậy đi, nếu ngươi thua, ta cũng không muốn nhiều thứ, chỉ muốn Tam Xoa Kích trong tay ngươi, như thế nào?”

Sở Cuồng Nhân liếc mắt đã nhận ra Tam Xoa Kích bất phàm, phía trên còn quấn quanh một cỗ khí tức sắp tiếp cận uy áp đế đạo.

Đây là một kiện Chuẩn Đế binh!

Không chỉ như thế, khi nhìn thấy thanh Chuẩn Đế binh này, hắn cảm giác Trấn Thiên Kích trong Càn Khôn giới của mình có chút dị động.

Cộng thêm chuyện Bắc Minh Tang hỏi có phải trên người hắn có một thanh trường kích không, hiển nhiên giữa hai vật này có liên hệ nào đó.

“Ngươi có biết Tam Xoa Kích này là vật gì không?”

Bắc Minh Tang sầm mặt lại.

“Vật gì?”

“Đây là bảo vật chí cao vô thượng của Lân tộc ta, còn là biểu tượng cho thân phận thiếu chủ Lân tộc, ngươi có thể cầm được sao?”

Uy áp đạo vận trên người hắn tăng lên, dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân vẫn đứng bất động tại chỗ, đạo vận vô cùng cuồng bạo kia giống như một cơn gió nhẹ thổi qua mặt hắn, không ảnh hưởng đến hắn chút nào.

“Vậy ngươi biết, bảo vật ta đạt được trong nhà tranh kia còn trân quý hơn Tam Xoa Kích của ngươi bao nhiêu lần không? Ngươi cầm được sao?”

Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nói, không nói những cái khác, chỉ bằng một bộ thi thể Chuẩn Đế kia cũng không hề kém Tam Xoa Kích này rồi.

Đừng nói đến chuyện còn một cái đầu nữ đế nữa.

“So hay không so, một câu thôi, lề mề chậm chạp là nam nhân gì chứ.”

Sở Cuồng Nhân quát lạnh một tiếng, khiến sắc mặt Bắc Minh Tang ở đối diện càng thêm âm trầm.

“Được, ta đồng ý với ngươi!”

Chương 331: Bại thiếu chủ Lân tộc, đoạt Tam Xoa Kích, nàng tới

“Được, ta đồng ý với ngươi!” Bị Sở Cuồng Nhân kích thích, Bắc Minh Tang vốn tâm cao khí ngạo không do dự nữa, trực tiếp đáp ứng.

Hắn ta không cho rằng mình sẽ thất bại.

Trải qua thời gian dài thắng lợi khiến hắn ta có tự tin rất lớn, cộng thêm Tam Xoa Kích trong tay hắn ta là một kiện chuẩn Đế binh, dựa vào thực lực của hắn ta cộng thêm kiện Chuẩn Đế binh này, cho dù là cường giả Đại Thánh cảnh cũng phải nhượng bộ lui binh.

Hắn ta cảm thấy, Sở Cuồng Nhân không thắng mình được.

Trên thực tế, không chỉ Bắc Minh Tang cho rằng như vậy, tất cả Lân tộc đều cho rằng Sở Cuồng Nhân không thể thắng Bắc Minh Tang.

“Thực lực của thiếu chủ kinh thiên động địa, cộng thêm Tam Xoa Kích, ngay cả Thánh Nhân cũng phải bại, làm sao Sở Cuồng Nhân này có thể so sánh?”

“Không sai, hắn đợi thua đi.”

“Trên đất liền, người này là tuyệt thế thiên kiêu, tuổi còn trẻ đã đạt tới Chí Tôn, trong lời đồn còn có thể đánh đồng với Thánh Nhân, nhưng đáng tiếc gặp được thiếu chủ, nhất định thất bại!”

Mọi người trong Lân tộc nghị luận ầm ĩ.

Mà các Thánh Nhân trong đảo đều rất hiếu kỳ.

Bọn họ biết rõ chiến lực của Sở Cuồng Nhân, nhưng thực lực của Bắc Minh Tang cũng không thể khinh thường, cộng thêm một kiện Chuẩn Đế binh, thực lực bạo phát ra có thể đánh đồng với Sở Cuồng Nhân không?

“Tới đi!”

Bắc Minh Tang vung Tam Xoa Kích lên, một cỗ thủy chi đạo vận kinh khủng bạo phát, hóa thành một dòng nước lũ kinh thiên dâng trào về phía Sở Cuồng Nhân.

Một chiêu này không kém gì một kích của Thánh Nhân.

Sở Cuồng Nhân không sử dụng binh khí, đưa tay đánh ra một chưởng.

Nhân Sơn Ấn Quyết vô cùng cuồng bạo lập tức bạo phát, cự lực kinh khủng giống như một tòa thần sơn nghiền ép mà ra, đánh nát dòng nước lũ.

Bắc Minh Tang thấy thế, hai mắt tỏa sáng, “Tốt! Không hổ là thiên kiêu mạnh nhất trên lục địa, xem ra hôm nay ta đã gặp được đối thủ!”

Hắn ta có vẻ hưng phấn, nắm chặt Tam Xoa Kích, tấn công về phía Sở Cuồng Nhân, Tam Xoa Kích vung ra, lực lượng dòng nước lũ ngập trời bạo phát, trong hư không giống như có tiếng biển gầm không ngừng vang lên.

Côn Ngô kiếm bên hông Sở Cuồng Nhân ra khỏi vỏ, trong nháy mắt xuất hiện, một cỗ kiếm chi đạo vận vô cùng lạnh lẽo đã xé rách đạo vận của Bắc Minh Tang, bức lui đối phương gần một trăm trượng, một cỗ kiếm khí dồi dào lập tức bạo phát!

Một kiếm chém ra, kiếm quang màu tím mênh mông cuốn lấy một cỗ đạo vận như có thể xé trời nứt đất, đánh về phía Bắc Minh Tang!

“Hắc Thủy Đào Đào!”

Bắc Minh Tang hét lớn một tiếng, thôi động tuyệt học.

Đây là một môn Thánh Vương pháp tiếp cận Đế thuật, được Tam Xoa Kích gia trì, uy lực cũng không kém gì đế thuật.

Tam Xoa Kích oanh ra, hai cỗ lực lượng đụng vào nhau trên không trung, lực lượng vô cùng bàng bạc lập tức phun trào ra, giống như thuỷ triều điên cuồng đập vào hư không, cọ rửa tất cả.

Bị lực lượng này trùng kích vào, Bắc Minh Tang phải lui lại vài chục trượng, Tam Xoa Kích trong tay bị phản chấn đến ong ong vang lên, khiến hắn ta suýt nữa không cầm nổi.

“Người này lại có thực lực khủng bố như thế!”

Bắc Minh Tang không thể tin được.

Cho tới bây giờ, khi giao thủ với thiên kiêu khác, chỉ có hắn ta nghiền ép người khác, nhưng bây giờ, hắn ta và Sở Cuồng Nhân giao thủ, lại rơi xuống hạ phong! !

Loại chuyện này, hắn ta chưa bao giờ gặp phải.

“Đây là thực lực của ngươi sao, khiến ta có chút thất vọng rồi.”

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói.

Có thể sánh vai với Đại Thánh?

Sở Cuồng Nhân xem ra, tối đa Bắc Minh Tang cũng chỉ có thể giao thủ với Đại Thánh mà thôi, căn bản không có khả năng đánh thắng Đại Thánh.

Nhưng hắn thì không giống vậy.

Ngay cả cường giả cấp bậc Đại Thánh hắn cũng có thể chém giết!

“Lại đến!”

Bắc Minh Tang tức giận hét lớn một tiếng.

Tam Xoa Kích trong tay vung lên, thôi động đạo vận, linh lực đến cực hạn, đan dệt ra một mảnh biển lớn màu đen trong hư không!

Trên đại dương bao la hùng dũng, thủy triều thay nhau nổi lên.

Một cỗ lực lượng vô biên bao phủ Sở Cuồng Nhân.

Lấy thế đè người! !

Nếu là Thánh Nhân bình thường, ngăn cản một kích này trong một cái chớp mắt cũng khó khăn, nhưng đáng tiếc, người tỷ thí với Bắc Minh Tang lúc này chính là Sở Cuồng Nhân, chiến lực của hắn còn cường đại hơn Thánh Nhân bình thường rất nhiều.

“Bại cho ta! !”

Bắc Minh Tang nổi giận gầm lên một tiếng, Tam Xoa Kích trong tay vung mạnh lên.

Một cỗ lực lượng mênh mông lập tức bạo phát!

Đại hải vô biên dâng trào về phía Sở Cuồng Nhân!

“Một kích này, có chút ý tứ.”

“Nhưng, còn chưa đủ!” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, trên người đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa màu đỏ ngòm, Cửu Tử Nhiên Huyết Công mở ra.

Trong tay hắn cầm Côn Ngô kiếm, đột nhiên vung ra.

“Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!”

Một kiếm chém ra, kiếm quang vô cùng dồi dào!

Đại hải vô biên bị kiếm quang xé thành hai nửa!

Một kiếm phân biển!

“Cái gì? !” Đồng tử của Bắc Minh Tang đột nhiên co rụt lại, trên mặt tràn đầy hoảng sợ, kiếm quang thế như chẻ tre, đã bay tới phía hắn ta.

“Ngăn lại cho ta!”

Bắc Minh Tang hét lớn một tiếng, Tam Xoa Kích trong tay vung ra.

Kiếm quang và Tam Xoa Kích va chạm, bộc phát ra một tiếng keng kinh thiên động địa, không ngừng khuếch tán âm ba ra ngoài.

Bắc Minh Tang khó có thể chịu đựng cỗ lực lượng này, miệng phun máu tươi bay ngược ra ngoài, Tam Xoa Kích bị chấn động mà tuột khỏi tay.

Bóng người Sở Cuồng Nhân hóa thành lưu quang, cấp tốc lao tới, chộp Tam Xoa Kích vào trong tay.

Lúc hắn đắc thủ, sau lưng truyền đến một cỗ khí tức vô cùng âm lãnh, một đạo chưởng khí bao phủ băng sương lao về phía hắn!

“Hừ.”

Một tiếng hừ nhẹ, Sở Cuồng Nhân trở tay đánh ra một chưởng.

Phật quang màu vàng bạo phát.

Phục Ma Đại Thủ Ấn!

Bàn tay lớn màu vàng óng va chạm vào chưởng khí băng sương, băng sương xen lẫn phật quang màu vàng bắn ra, quét sạch bốn phía.

Sở Cuồng Nhân lùi lại mấy trượng, cũng thấy rõ người đánh lén mình, chính là một lão giả tóc trắng xoá.

Trên gò má của ông ta bao trùm một tầng lân phiến, hiển nhiên là Thánh Nhân Lân tộc, giờ phút này đang âm lãnh nhìn hắn.

“Tiểu tử, giao Tam Xoa Kích ra.”

Sở Cuồng Nhân cầm Tam Xoa Kích, quay hai vòng, sau đó trong ánh mắt phẫn nộ của lão giả bỏ vào Càn Khôn giới.

“Có chơi có chịu, hắn bại, đương nhiên Tam Xoa Kích này thuộc về ta, Lân tộc không biết tuân thủ lời hứa như vậy sao?”

“Lân tộc ta có thể dùng bất cứ thứ gì trao đổi với ngươi, linh thạch hoặc là bí bảo trong biển đều được, nhưng vật này, không được.”

“Ngại quá, ta chỉ muốn vật này.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Nếu như vậy, hôm nay ngươi đừng hòng rời khỏi hòn đảo này.”

Thánh Nhân Lân tộc âm trầm nói.

Phía sau ông ta, một đám Lân tộc nhanh chóng tới gần, bao vây Sở Cuồng Nhân ba tầng trong ba tầng ngoài.

Khí thế kinh người, ngay cả Thánh Nhân cũng cảm thấy tim đập nhanh.

Số lượng Lân tộc đến đây rất nhiều, cộng thêm nơi này là trên biển, vốn là sân nhà của Lân tộc, tình hình vô cùng bất lợi với Sở Cuồng Nhân.

“A, nếu Lân tộc muốn cá chết rách lưới với ta, vậy thì tới đi.” Trước mặt Sở Cuồng Nhân xuất hiện một cái cổ cầm.

Nhìn thấy cái cổ cầm kia, các Thánh Nhân không khỏi rùng mình một cái.

Bọn họ biết, một khi Sở Cuồng Nhân đánh đàn, uy lực của Thần Ma Bát âm tuyệt đối có thể giết chết hơn phân nửa Lân tộc.

Cầm âm vốn thích hợp dùng để công kích trong phạm vi rộng.

Oanh! !

Giờ phút này, phía sau Lân tộc bỗng nhiên truyền đến một cỗ năng lượng ba động khủng bố, ngay sau đó tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp.

“A, đây là thứ gì vậy?”

“Nhanh, nhanh giết chết nàng!”

Mọi người nhìn lại.

Chỉ thấy phía sau Lân tộc bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh.

Đó là một bộ thân thể không đầu, đi lại trong đội ngũ Lân tộc như đi vào chốn không người, chỗ đi đến, một đám Lân tộc giống như bị rút đi tinh khí sinh mệnh, hóa thành vô số cỗ thây khô rơi xuống biển.

Tất cả mọi người, ngay cả Thánh Nhân nhìn thấy cỗ thân thể không đầu này đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Sở Cuồng Nhân cũng không tự chủ được giật nảy mình.

“Nàng đến rồi!”

Chương 332: Nữ tử không đầu kinh

khủng, Lân tộc chi vương phẫn nộ

“Nàng đến rồi! !”

Sở Cuồng Nhân nhìn nữ tử không đầu đi trong đám người Lân tộc kia, không khỏi giật mình kêu lên, cái đầu kia vẫn hấp dẫn nữ tử không đầu này đến.

Cho dù hắn đã dùng Phong Cấm Phù phong bế cái đầu kia, nhưng nữ tử không đầu kia vẫn cảm nhận được ba động lúc trước.

“Đáng chết, đây rốt cuộc là quái vật gì?”

“Vì sao, vì sao không giết được nàng, không có đầu còn có thể hành động tự nhiên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Tinh khí sinh mạng của chúng ta không ngừng bị nàng rút ra, nhanh, nhất định phải nhanh chóng giết chết tên quái vật này!”

Người của Lân tộc không ngừng công kích về phía nữ tử không đầu, nhưng mặc kệ bọn họ làm thế nào, khi đến gần nữ tử không đầu này, bất kì năng lượng nào cũng sẽ lập tức tan rã, căn bản không thể gây tổn thương cho đối phương.

Ngay cả Thánh Nhân của Lân tộc cũng giống vậy.

“Phiên Hải chưởng!”

Một vị Thánh Nhân của Lân tộc hét lớn một tiếng, bóng người nhảy lên, cấp tốc đi đến trước mặt nữ tử này, thôi động linh lực toàn thân đánh ra một chưởng.

Chưởng khí cuồng bạo đổ xuống, sóng biển cuồn cuộn!

Nhưng sau khi cỗ lực lượng này đến gần nữ tử không đầu, lại thấy đối phương không đánh ra tu hành pháp cường đại gì, chỉ nhẹ nhàng đưa tay, một tiếng ầm vang vang lên, trong nháy mắt đạo vận Thánh Nhân kia đã vỡ nát.

Ngay sau đó, chỉ thấy bóng dáng nữ tử lóe lên, trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ, đợi đến khi nàng xuất hiện, trong tay đã cầm cái đầu của vị Thánh Nhân Lân tộc vừa công kích nàng rồi.

Tình cảnh này khiến mọi người sợ ngây người.

Lại không ai nhìn thấy rõ ràng nàng giết vị Thánh Nhân kia như thế nào.

Mọi người chỉ thấy đầu của vị Thánh Nhân Lân tộc kia bị nàng lấy đi, vô số máu tươi từ cổ ông ta phun ra ngoài.

Ngay sau đó, vị Thánh Nhân kia liền oanh một tiếng, ngã xuống đất không dậy nổi.

Mà nữ tử không đầu lại cầm cái đầu kia đặt lên cổ mình, giống như muốn nối liền cái đầu kia.

Nhưng cuối cùng cũng không phải đầu của mình, ấn mạnh hai lần cũng không thể nối được, cuối cùng, nàng giống như tức giận, hung hăng nện xuống đất, đập tan tành.

“A, tính cách thật táo bạo.”

Sở Cuồng Nhân đứng cách đó không xa a một tiếng, xem ra bởi vì Phong Cấm Phù, nữ không đầu kia tạm thời không cảm ứng được đầu của nàng đang ở trong tay mình, thao bản năng đi tới hòn đảo mà trước đó nàng đã cảm ứng được.

Vì kế hoạch hôm nay, vẫn nên nhanh chóng chuồn đi mới được.

Dù sao, hắn cũng không phải là đối thủ của nữ tử không đầu này.

“Nữ tử không đầu, đây là một trong bảy chuyện lạ, vốn cho rằng chỉ là lời đồn không có căn cứ, không ngờ lại là thật, thật sự có nữ tử không đầu.”

Một vị Thánh Nhân nuốt một ngụm nước bọt nói.

Quá kinh khủng.

Nữ tử không đầu này giết Thánh Nhân như giết chó, không cần tốn nhiều sức!

“Nhưng tại sao nữ tử không đầu lại đột nhiên xuất hiện ở đây?”

“Trời mới biết, rời đi trước rồi nói sau.”

“Không sai, ta cũng không muốn chết ở chỗ này.”

Một đám Thánh Nhân hoảng hốt chạy trốn.

Mà nữ tử không đầu đại khai sát giới trong Lân tộc, chỗ đi qua, một cỗ khí tức kỳ lạ tràn ngập, tất cả Lân tộc đều bị tút thành thây khô.

Ngay cả Thánh Nhân cũng không thể chèo chống nổi.

Sưu...

Thừa dịp Lân tộc đại loạn, Sở Cuồng Nhân đi tới trước mặt Huyền Thiên nhị tổ, tam tổ, lấy ra phù triện.

“Nhị tổ, tam tổ, nắm chặt ta.”

Hai vị lão tổ không nghi ngờ, túm bả vai Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân bóp nát phù triện, trong nháy mắt, một cỗ lực lượng không gian vô hình bao phủ ba người.

Trong nháy mắt, ba người đã biến mất tại chỗ.

Trên hòn đào, nữ tử không đầu vẫn đang chém giết, các Thánh Nhân có người chết, người chạy trốn, căn bản không thể trực diện đối mặt với lực lượng khủng bố kia, mười triệu người Lân tộc cũng tan tác, nhao nhao trở về biển.

Rất nhanh.

Trên khắp hòn đảo chỉ còn lại một mình nữ tử không đầu.

Nữ tử không đầu không ngừng lật tìm trong núi thây biển máu, ngẫu nhiên cầm một cái đầu ấn lên cổ mình, nhưng đều không thành công nối liền, trong cơn tức giận, nàng bộc phát ra một cỗ năng lượng khủng bố, toàn bộ đảo vô danh chấn động, lấy nữ tử không đầu làm trung tâm, bắt đầu nứt toác.

Trong chốc lát, toàn bộ hòn đảo bị phá nát, chìm vào đáy biển.

Nữ tử không đầu đứng trong hư không, tản ra uy áp đế đạo khiến người ta sợ hãi, toàn bộ đại hải nổi lên sóng gió hùng dũng, vô số sinh linh trong biển hoảng sợ, run rẩy.

Sinh linh bình thường thì không phát hiện cái gì, nhưng tồn tại có tu vi càng cao cường càng có thể cảm nhận được sự khủng bố của nữ tử không đầu.

Nhất là Thánh Nhân, suýt chút nữa nằm rạp trên mặt đất, run lẩy bẩy.

Sâu dưới đáy biển, trong rãnh biển u ám đột nhiên xuất hiện hai chùm sáng màu vàng, nhìn kỹ, nơi đó có một con mắt thật to!

“Làm sao trên Thương Khung tinh còn có tồn tại bực này?”

“Lúc còn sống, chỉ sợ nữ tử này không phải Đế giả bình thường, thả ở chỗ đó cũng là nhân vật số một số hai...”

Một tiếng nói thầm quanh quẩn trong biển, sau đó bình tĩnh lại.

Trên đảo vô danh, nữ tử không đầu phát tiết xong, bàn tay chọc vào hư không một cái, trực tiếp xé mở một vết nứt không gian đen nhánh.

Nữ tử đi vào vết rách, sau đó biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

“Cuối cùng là nhân vật gì, lại khủng bố như thế.”

“Đó là một trong bảy chuyện lạ được lưu truyền trong Thương Khung tinh, vốn tưởng rằng giả, không ngờ thật sự có nữ tử không đầu tồn tại...”

Bên ngoài hòn đảo, trong lòng các Thánh Nhân vẫn còn sợ hãi.

Giờ khắc này, bọn họ mới biết được, thì ra vào một ngày nào đó, trước mặt tồn tại khác, các Thánh Nhân cao cao tại thượng cũng chỉ giống như con kiến hôi.

Thế giới này tồn tại quá nhiều chuyện thần bí và không biết.

Ngay cả Thánh Nhân cũng không thể nhìn trộm tất cả.

Lúc này.

Sở Cuồng Nhân đã sử dụng Đại Na Di Phù, mang theo Huyền Thiên nhị tổ, tam tổ rời đi đảo vô danh, đến một dãy núi cách đó mấy chục dặm.

“Nơi đây an toàn rồi.”

Sở Cuồng Nhân nhìn xung quanh.

“Tiểu gia hỏa, ngươi có không ít thủ đoạn a.”

Huyền Thiên nhị tổ, tam tổ cảm thán.

Dùng không gian thuấn di mấy chục vạn dặm, ngay cả Thánh Nhân tinh thông Không Gian chi đạo cũng chưa chắc đã làm được.

“A, ta có cơ duyên đoạt được tấm phù triện kia, nhưng chỉ có thể dùng một lần.” Sở Cuồng Nhân nhìn Đại Na Di Phù trong tay đã hóa thành tro, lắc đầu, cũng không cảm thấy có bao nhiêu đáng tiếc.

Từ sau khi có được Hạnh Vận Quang Hoàn, hơn một năm nay, hắn rút được không ít đồ tốt, trong đó còn có một số át chủ bài bảo mệnh.

Đại Na Di Phù này chỉ là một loại trong đó mà thôi.

“Được rồi, chúng ta về Huyền Thiên tông trước đi.”

Sở Cuồng Nhân nói.

Hắn lấy Thận Lâu ra, bắt đầu trở về Huyền Thiên tông.

Trong khoảng thời gian hắn trở về này, Thương Khung tinh cũng không bình tĩnh, đầu tiên là chuyện nữ tử không đầu hiện thân trên đảo vô danh gây huyên náo xôn xao, tất cả Thánh Nhân đều biết được tin tức này, cảm thấy chấn kinh.

Thứ hai, tin tức Sở Cuồng Nhân đạt được bảo vật Đế cấp trên đảo vô danh cũng truyền ra, không ít người đều mơ ước đến bảo vật trên người hắn.

Nhưng đáng tiếc, thực lực của hắn cường đại, không ai dám động thủ, Lân tộc ở trong biển lại đang tức giận đến phát điên.

Nữ tử không đầu giết mấy vị Thánh Nhân Lân tộc, hơn mười triệu người Lân tộc đến đảo vô danh đã chết hơn phân nửa không nói, khiến Lân tộc chi vương tức giận đến toàn thân run rẩy là, Tam Xoa Kích, vật tượng trưng cho Hải Vương chí cao của Lân tộc lại bị một tên ngoại tộc lấy mất!

“Không được, nhất định phải lấy lại Tam Xoa Kích, Huyền Thiên tông, ta nhất định sẽ tính toán bút trướng này thật rõ ràng.”

Trong mắt Lân tộc chi vương bắn ra một đạo lãnh quang.

Chương 333: Về hưu còn sớm, đột phá Vô Thượng Chí Tôn

Rất nhanh Sở Cuồng Nhân và hai vị lão tổ đã trở lại Huyền Thiên tông.

Sau khi hai vị lão tổ trở về, trực tiếp trở lại nhà tranh tại chỗ sâu trong Huyền Thiên tông, dáng vẻ như không thèm để ý đến chuyện trong tông.

Bọn họ vui vẻ thanh nhàn, ném tất cả mọi chuyện cho Sở Cuồng Nhân.

“Về hưu thật tốt, hay là ta tùy tiện làm mấy năm, sau đó cũng tìm lý do về hưu nhỉ.” Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Trên mặt nổi, chưởng môn các đạo thống Thánh Nhân đều độ kiếp xong là về hưu, nếu như vậy, khoảng cách hắn về hưu cũng không xa.

Chỉ độ kiếp mà thôi, cũng không phải rất khó.

Sở Cuồng Nhân vừa nghĩ, vừa đi vào Trường Sinh điện.

“Bái kiến chưởng môn.”

Như Yên trưởng lão cung kính thi lễ.

“A, tâm tình của Như Yên trưởng lão không tệ nha.”

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy nụ cười trên mặt Như Yên trưởng lão nói.

“Mấy ngày nay, tâm trạng của Như Yên trưởng lão rất không tệ, không biết còn tưởng rằng bà ấy vừa tìm được lang quân nữa như ý nữa.”

Bên cạnh, một vị trưởng lão cười nói.

Sở Cuồng Nhân cũng có chút ngoài ý muốn, chẳng lẽ lão xử nữ ngàn năm này muốn khai trai rồi? !

“Ngươi nằm mơ đi, bẩm chưởng môn, mấy ngày nay Cực Ý Đạo Môn, tộc Lôi Chuẩn đã lần lượt đưa linh thạch tới, người thiếu linh thạch thì dùng bảo vật thế chấp, đây là giấy tờ.” Như Yên trưởng lão trợn mắt, sau đó lấy ra một quyển trục đưa cho Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân cầm lấy, liếc một chút, “Ừm, tạm được, việc này ta toàn quyền giao cho ngươi xử lý, ngươi xem mà làm.”

“Vâng, được.”

“Ta muốn bế quan mấy ngày, chuẩn bị trùng kích cảnh giới Vô Thượng Chí Tôn, nếu không có chuyện lớn thì đừng quấy rầy ta.”

“A? Chưởng môn chuẩn bị trùng kích Vô Thượng Chí Tôn?”

“Đúng vậy.”

Sở Cuồng Nhân gật đầu, thở dài nói: “Chưởng môn các đạo thống Thánh Nhân khác đều là Vô Thượng Chí Tôn, chỉ có ta, vẫn chỉ là một tên Tôn giả mà thôi, nếu không trùng kích Vô Thượng Chí Tôn thì sẽ trở thành trò cười cho người khác.”

Nghe hắn nói lời này, mấy vị trưởng lão không nhịn được xấu hổ.

Chưởng môn, ngươi đừng đùa được không?

Ngươi là Tôn giả không sai, nhưng số lượng Thánh Nhân ngươi giết thật sự không ít đâu, dưới gầm trời này ai dám xem ngươi là Tôn giả bình thường chứ!

Vô Thượng Chí Tôn bình thường đâu dám so với ngươi?

“Không được, phải nhanh chóng đột phá Vô Thượng Chí Tôn, sau đó độ kiếp chuẩn bị về hưu thôi.” Sở Cuồng Nhân còn nói thêm.

Mấy vị trưởng lão có chút gấp.

“Đừng đừng, chưởng môn, chúng ta không vội chuyện độ kiếp đâu.”

“Ta cảm thấy ngươi tiếp tục làm chưởng môn rất tốt.”

“Đúng vậy, mới mấy năm thôi ngươi đã vội vã về hưu rồi, mấy chưởng môn khác, nhiệm kỳ ngắn nhất cũng là mấy trăm năm đấy.”

Sở Cuồng Nhân làm chưởng môn, bọn họ liền vui vẻ.

Hắn làm chưởng môn mới hơn một năm, lại khiến nội tình và thực lực của Huyền Thiên tông tăng lên không chỉ một cấp bậc.

Không nói những chuyện khác, số linh thạch thắng trong cuộc tranh bá lần này đã đủ cho Huyền Thiên tông chi tiêu mấy chục năm rồi.

Mấy năm nữa, Huyền Thiên tông tuyệt đối có thể cất cánh!

“Nhìn dáng vẻ của đám các ngươi giống như ước gì ta có thể làm chưởng môn suốt đó.”

“Yên tâm đi, trước khi không tìm được người kế vị thích hợp, ta sẽ không về hưu.” Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ nói.

Xem ra chuyện về hưu còn gánh nặng đường xa a.

Ít nhất cũng phải để đám người Nam Cung Hoàng trưởng thành, nói thế nào cũng phải mười mấy đến trăm năm đi.

Sau khi thương lượng với đám người Như Yên trưởng lão xong, Sở Cuồng Nhân liền về Lăng Thiên Đạo Cung bế quan.

Trước khi bế quan, hắn lấy mấy thứ đạt được trong đảo vô danh ra, ngoại trừ đầu của nữ tử kia, cũng chỉ có thi thể của nam tử tóc trắng, một chiếc gương đồng và một cái hộp gỗ.

Gương đồng bị tổn hại, trước kia cũng là một kiện Đế binh, nhưng bây giờ đoán chừng còn không phát huy được uy lực của Chuẩn Đế binh.

“Đây chính là kiện Đế binh Thanh Nguyên Kính mà nhật kí nhắc đến, do nữ tử không đầu làm hỏng.” Sở Cuồng Nhân nhìn cái gương đồng phủ đầy vết nứt trong tay, không khỏi âm thầm líu lưỡi.

Đây chính là một kiện Đế binh, làm hỏng một kiện Đế binh đến trình độ này, chứng minh thực lực của nữ tử không đầu kia quá kinh khủng.

Trong trạng thái thiếu một cái đầu, không có cách nào phát huy ra tất cả thực lực, nữ tử kia đã có thể làm như vậy, khó có thể tưởng tượng, lúc nữ tử kia còn sống kinh khủng đến cỡ nào, quả nhiên Đế giả kinh thiên động địa.

Cất kĩ Thanh Nguyên Kính, Sở Cuồng Nhân không luyện hóa nó ngay.

Hắn nhìn về phía hộp gỗ.

Trên đảo vô danh, hắn sợ nữ tử không đầu tìm tới cửa, cho nên vội vã rời đi, còn chưa xem xét trong đó là cái gì.

Hắn mở hộp gỗ ra.

Bên trong có một… Quyển trục!

“Ừm, quyển trục.”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, bởi vì quyển trục trước mắt này lại giống quyển trục Sở Cuồng Nhân gặp ở Thiên Vương cung như đúc.

Hắn mở quyển trục ra, bên trong cũng ghi lại một môn đế thuật.

“Vận khí không tệ, mới gặp một trong chín quyển trục tại Thiên Vương cung xong, hiện tại ta lại lấy được một quyển nữa, cũng không biết trong này ghi lại môn đế thuật nào.” Sở Cuồng Nhân nghĩ.

Hắn không lập tức lĩnh hội, mà cất kỹ.

“Chờ ta đột phá đến Vô Thượng Chí Tôn trước rồi nói sau.”

Sở Cuồng Nhân nghĩ.

Hắn lấy một vài loại đan dược ra, đây đều là đan dược hắn chuẩn bị cho lúc đột phá, ngoài ra còn có Thánh Dược hắn lấy được trên đảo vô danh, cộng thêm mấy cỗ thi thể Thánh Nhân trong không gian Thao Thiết, coi như căn cơ của hắn vô cùng dồi dào, lần này đột phá cũng nắm chắc chín phần.

Cho dù không đủ, hắn còn một bộ thi thể Chuẩn Đế nữa, đến lúc đó luyện hóa, đoán chừng có thể một hơi trực tiếp độ kiếp.

Thời gian trôi qua, ba ngày sau.

Một ngày này, trong Lăng Thiên Đạo Cung của Sở Cuồng Nhân bộc phát ra một cỗ khí tức cường hãn, nhanh chóng lan tràn tới toàn bộ Huyền Thiên tông.

Kiếm sơn trong Huyền Thiên tông khẽ run, phát ra tiếng kiếm ngân vang.

Chỗ sâu trong Huyền Thiên tông, đám người Huyền Thiên nhị tổ đều có cảm ứng.

“Tiểu gia hỏa này đột phá đến Vô Thượng Chí Tôn.”

“Ha ha, không lâu nữa sẽ độ kiếp thành Thánh, đến lúc đó cũng không thể mở miệng gọi hắn một tiếng tiểu gia hỏa được.”

“Không sai.”

Mấy vị Thánh Nhân tuổi già an lòng.

Trong Lăng Thiên Đạo Cung.

Sở Cuồng Nhân thành công đột phá đến Vô Thượng Chí Tôn, sau đó lại lấy thi thể của nam tử mặc bạch y ra, lộ ra vẻ suy tư.

“Xem ra tạm thời còn không cần đến bộ thân thể Chuẩn Đế này, cứ giữ lại, nếu sau này đột phá Thánh Nhân lại lấy ra sử dụng đi.”

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Thân thể Chuẩn Đế có thể luyện hóa ra tinh hoa huyết nhục vô cùng kinh khủng, giúp hắn ngưng tụ căn cơ Thánh Nhân cường đại, nhưng đoán chừng khoảng cách đến vô thượng căn cơ Thánh Nhân vẫn còn chênh lệch không nhỏ.

Cho nên trước đó, Sở Cuồng Nhân phải tận lực tích lũy các loại tài nguyên, đến lúc đó thừa thế xông lên ngưng tụ vô thượng căn cơ Thánh Nhân.

“Đáng tiếc, Thao Thiết pháp chỉ là Thánh Vương pháp, không có cách nào luyện hóa thân thể Đế giả, nếu luyện hóa cái đầu của nữ tử kia, có lẽ ta thật sự có thể thừa thế xông lên ngưng tụ ra vô thượng căn cơ Thánh Nhân.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Sau đó, hắn lại thu thi thể của nam tử tóc trắng vào trong Càn Khôn giới, rồi lấy ra hai thanh trường kích.

Một thanh màu đen, một thanh màu bạc, chính là Trấn Thiên Kích và Tam Xoa Kích hắn lấy được trong tay thiếu chủ Lân tộc.

Hai thanh trường kích đặt cùng một chỗ, tản ra khí tức có chút tương tự, có cảm giác như đồng tông.

“Chẳng lẽ kiện Chuẩn Đế binh của Lâu quốc là lấy từ Lân tộc sao?” Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ do dự.

Sau đó hắn lại quan sát một hồi, không nhìn ra cái gì, liền ném hai thanh trường kích vào trong Càn Khôn giới.

Cuối cùng, hắn bắt đầu lĩnh hội đế thuật được ghi lại trên quyển trục.

Chương 334: Nộ Thần Quyền, Tị Thủy Châu, thi đấu nội môn

So với lúc Sở Cuồng Nhân ở Thiên Vương cung lĩnh hội quyển trục Tuyệt Tâm Chỉ, thì trong quyển trục này lại không ẩn chứa loại tà tính quỷ dị kia.

Có lẽ chuyện này có liên quan đến môn Đế thuật được ghi lại trong quyển trục.

Tuyệt Tâm Chỉ là môn đế thuật nhằm vào đạo tâm, mang theo tà tính, sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với người sử dụng và người bị người sử dụng.

Vì đã có kinh nghiệm lĩnh hội Tuyệt Tâm Chỉ, lần này Sở Cuồng Nhân lĩnh hội quyển trục kia nhanh hơn rất nhiều, chỉ tốn hơn ba canh giờ.

Hơn ba canh giờ lĩnh hội một môn đế thuật?

Nếu chuyện này truyền đi, quả thực chính là nằm mơ giữa ban ngày, ngay cả Đế giả cũng không có lực lĩnh ngộ khủng bố như vậy.

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân có được thuộc tính Tọa Vong Vô Ngã, Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể mà nói, chuyện mà người khác không thể làm được này, hắn lại có thể làm được.

“Nộ Thần Quyền!”

Môn đế thuật này có tên là Nộ Thần Quyền!

Đây là một môn quyền pháp vô cùng khủng bố, ý tứ nằm ở chữ nộ, người sử dụng càng có lửa giận ngút trời, thì uy lực của môn Đế thuật này càng phát ra khủng bố.

Sau khi Sở Cuồng Nhân tìm hiểu môn đế thuật này, chỉ cảm thấy trong lòng xuất hiện một cỗ tức giận, hận không thể tìm người nào đó đánh một trận.

Hắn hít sâu một hơi, hai mắt nhắm lại, có Đạo Tâm bàn thạch, rất nhanh hắn đã áp chế cỗ lửa giận này xuống.

Lĩnh hội xong đế thuật, Sở Cuồng Nhân duỗi lưng một cái, sau đó lấy Huyễn Tưởng Luân Bàn ra, bắt đầu rút thưởng hôm nay.

“Chúc mừng kí chủ rút được Tị Thủy Châu cấp tinh diệu!”

Tị Thủy Châu?

Sở Cuồng Nhân nhìn xem tin tức liên quan tới vật này.

Tên cũng như ý nghĩa, đây chính là một hạt châu có thể khiến người sử dụng tự do đi lại dưới nước, thậm chí còn miễn dịch với công kích của dòng nước ở trình độ nhất định.

“Ừm, đúng là bảo vật không tệ.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, khá hài lòng với lần rút thưởng này, nói không chừng, một ngày nào đó, vật có năng lực đặc thù như vậy có thể phát huy tác dụng, giống như Phong Cấm Phù lần trước.

Đột phá Vô Thượng Chí Tôn xong, thời gian tiếp theo Sở Cuồng Nhân đều ở trong Huyền Thiên tông, không ra ngoài gây sóng gió.

Nếu không phải thương lượng chuyện nội vụ trong tông với đám người Như Yên trưởng lão thì hắn đi tìm Thanh Sương Thánh Nhân nghiên cứu thảo luận chuyện mở rộng trồng trọt linh mễ, rảnh lại hung hăng thao luyện đám người Nam Cung Hoàng một phen...

Thời gian dần trôi qua, Sở Cuồng Nhân đã tích lũy nội tình Vô Thượng Chí Tôn cảnh càng thêm thâm hậu, đám người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên cũng tiến bộ rõ ràng.

Hơn nữa, chuyện hắn cảm thấy ngoài ý muốn chính là, lần huấn luyện này, không ai trong đám người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên kêu khổ, đều cắn răng kiên trì, giống như kìm nén một hơi trong lòng vậy.

Chuyện này khiến Sở Cuồng Nhân không thể hạ tay mạnh.

Mà ngoại trừ đám người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên, Lam Vũ cũng chủ động gia nhập đội ngũ huấn luyện, còn khắc khổ hơn những người khác, mỗi lần đều là vết thương chồng chất, Sở Cuồng Nhân nhìn cũng không nhịn được đau lòng.

“Tiểu Băng, ngươi nói Lam Vũ và đám người Nam Cung Hoàng có phải bị cái gì kích thích không, đột nhiên trở nên khắc khổ như vậy?”

Trên ngọn núi, Sở Cuồng Nhân nhìn mấy người Lam Vũ đang chiến đấu với phân thân kiếm khí của hắn phía dưới, có chút không nghĩ ra.

“Tất cả mọi người đều muốn trở nên mạnh hơn.” Tiểu Băng nói.

“Nói nhảm, liều mạng huấn luyện như vậy đương nhiên là muốn trở nên mạnh hơn rồi, nhưng vì sao đột nhiên lại chấp nhất muốn mạnh lên như vậy?”

Sở Cuồng Nhân liếc mắt nói.

“Vậy chưởng môn phải hỏi bọn họ rồi.”

Tiểu Băng cười nhạt nói.

Mấy ngày nay nàng và đám người Lam Vũ huấn luyện chung, nên có thể đoán ra suy nghĩ trong lòng bọn họ.

Đơn giản là chuyện ở đệ nhất thành đã kích thích bọn họ không nhỏ.

Bọn họ muốn đuổi theo bước chân của Sở Cuồng Nhân, muốn sau này có thể kề vai chiến đấu với hắn, ít nhất không phải một mực trốn sau lưng Sở Cuồng Nhân, nhìn hắn một thân một mình gánh chịu tất cả, đối mặt với tất cả kẻ địch.

“Quên đi, muốn trở nên mạnh hơn cũng là chuyện tốt, ta không nên hỏi nhiều.” Sở Cuồng Nhân nghĩ một lát, sau đó không tiếp tục để ý nữa.

Chẳng bằng nói, trạng thái bây giờ của đám người Nam Cung Hoàng khiến hắn rất vui mừng, hắn cần bọn họ trưởng thành nhanh hơn, đợi đến khi bọn họ có thể một mình đảm đương một phía, hắn có thể an tâm về hưu rồi.

Nghĩ đến chuyện có thể nhanh chóng gỡ xuống gánh nặng chưởng môn, không cần xử lí một đống nội vụ kia, Sở Cuồng Nhân lại cảm thấy vui vẻ hơn không ít.

“Đúng rồi, công tử, ngày mai là tỷ thí nội môn, ngươi có hứng thú đi xem không?” Tiểu Băng đột nhiên nói.

“Thi đấu nội môn, hôm qua ta mới cùng đám người Như Yên trưởng lão thương lượng chuyện này xong, đi xem một chút cũng không sao.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Thi đấu nội môn là chuyện thường xảy ra ở rất nhiều đạo thống, đơn giản là tập trung đám đệ tử nội môn lại một chỗ, sau đó tỷ thí một phen, người thắng được thưởng, sau đó sẽ trở thành đệ tử chân truyền.

Ngày thứ hai.

Huyền Thiên tông, trước Trường Sinh điện người đông tấp nập.

Vô số các đệ tử tụ tập lại một chỗ, tiến hành thi đấu nội môn.

Theo nội tình của Huyền Thiên tông tăng lên, chất lượng các cuộc tranh tài cũng không ngừng được đề cao, chọn lựa ra tinh anh trong tinh anh, cuối cùng trở thành đệ tử chân truyền, kém nhất cũng phải là Nguyên Anh.

Mà sau khi trở thành đệ tử chân truyền cũng không phải gối cao không lo, cách một thời gian, đệ tử chân truyền sẽ tỉ thí một lần, đệ tử chân truyền có thứ tự kém nhất sẽ bị giáng xuống làm đệ tử nội môn.

Chỉ có như vậy mới có thể khiến một đám đệ tử trong Huyền Thiên tông vĩnh viễn bảo trì quan hệ cạnh tranh, trong cạnh tranh lấy được ma luyện, đạt được tăng lên.

Thời gian trôi qua, thi đấu nội môn đã tiến hành được ba ngày.

Cuối cùng, chọn lựa ra bốn người chiến thắng, bốn người này lấy được phần thưởng, đồng thời tấn cấp thành đệ tử chân truyền.

Dựa theo thông lệ, Sở Cuồng Nhân làm chưởng môn phải lên đài ban phát phần thưởng cho bốn đệ tử này, thuận tiện động viên một phen.

Sở Cuồng Nhân đi đến bên ngoài Trường Sinh điện, ở ngoài cửa, một đám đệ tử ngoại môn nội môn đã rất mong mỏi, khi nhìn thấy hắn đến, đều trở nên vô cùng kích động.

“Mau nhìn mau nhìn, là chưởng môn.”

“Oa, chưởng môn càng ngày càng đẹp trai, cho dù nhìn bao nhiêu lần, ta cũng không chán gương mặt kia.”

“Đúng vậy, quá đẹp trai.”

“Nghe nói vài ngày trước tại đệ nhất thành, vì các Đạo tử mà chưởng môn đã đại náo đệ nhất thành, khiến đệ nhất thành, Thiên Vương cung phải công khai xin lỗi, quá lợi hại.”

“Chưởng môn không chỉ đẹp trai, hơn nữa còn rất mạnh, nếu có thể tiếp xúc gần với hắn thì thật tốt.”

“Thật hâm mộ bốn tên đệ tử nội môn kia, có thể đứng gần với chưởng môn như vậy.”

Bên ngoài Trường Sinh điện, các đệ tử nghị luận ầm ĩ.

Một trưởng lão đứng dậy, uy nghiêm nhìn các đệ tử, lớn tiếng nói: “Yên lặng! !”

Lúc này, mọi người mới dần dần an tĩnh lại.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân ban phát phần thưởng cho bốn tên đệ tử đã chiến thắng trong cuộc thi đấu nội môn.

“Đệ tử nội môn Hoa Như Vũ, mời lên đài lĩnh thưởng.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Một nữ tử mặc áo đỏ đi tới, có lẽ là quá kích động, lúc nàng tới gần Sở Cuồng Nhân, gương mặt đỏ bừng.

Trời ạ, bây giờ chưởng môn chỉ cách ta có một bước.

Khí tức trên người hắn thật dễ chịu a.

Sở Cuồng Nhân không biết Hoa Như Vũ đang nghĩ gì, đưa phần thưởng cho nàng, cười nhạt nói: “Hi vọng sau này ngươi sẽ không ngừng cố gắng.”

“Vâng, chưởng môn, ta, ta nhất định sẽ cố gắng.”

Hoa Như Vũ kích động nói.

“Ừm, tốt.”

Sở Cuồng Nhân dùng Động Tất Chi Nhãn nhìn đối phương, thiên phú cũng không tệ lắm, trong một đám đệ tử, tiềm lực cũng coi như nổi bật.

Sau đó, hắn tiếp tục trao thưởng cho ba đệ tử còn lại.

Lúc trao thưởng cho đệ tử Triệu Thiên Long, hai mắt hắn khẽ híp một cái, lộ ra vẻ cổ quái.

Chương 335: Gian tế đến từ Địa Phủ, để gian tế phản bội

“Triệu Thiên Long, đệ tử nội môn của Huyền Thiên tông, che giấu tung tích làm gian tế cho Ma Đạo Địa Phủ, từng là Nguyên Anh viên mãn, tu vi hiện tại là Nguyên Anh trung kỳ, từng dùng bí pháp nào đó tự phế tu vi, tu Chí Tôn pháp...”

Sở Cuồng Nhân nhìn tên đệ tử trẻ tuổi trên mặt tràn đầy cuồng nhiệt nhìn mình chằm chằm này, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ đăm chiêu.

Không phải đệ tử Ma Đạo đều sợ chính muốn chết sao?

Sao tên gia hỏa này lại nhìn mình sùng bái như thế?

A, kĩ thuật diễn này không tệ nha.

Sở Cuồng Nhân cười, ban phát phần thưởng cho hắn ta, lặng lẽ nói: “Cố lên, các ngươi đều là tương lai của Huyền Thiên tông.”

Triệu Thiên Long kích động gật đầu, “Vâng, chưởng môn!”

Hừ.

Còn tương lai của Huyền Thiên tông nữa, Sở Cuồng Nhân, đánh chết ngươi cũng không ngờ được, ta chính là gian tế đến từ Địa Phủ a! !

Một ngày nào đó, ta nhất định sẽ moi được tất cả bí mật của Huyền Thiên tông, sau đó truyền về tổng bộ, chơi chết các ngươi.

Đến lúc đó, ta chính là công thần lớn nhất của Ma Đạo rồi!

Ha ha ha...

Nghĩ đến đây, trên mặt Triệu Thiên Long lộ ra vẻ hưng phấn, trong mắt người khác, đây là do hắn ta sắp trở thành đệ tử chân truyền mà cảm thấy vui vẻ, cũng không nghĩ quá nhiều.

Sau khi ban phát phần thưởng cho bốn đệ tử, Sở Cuồng Nhân đi vào Trường Sinh điện, thản nhiên nói với Như Yên trưởng lão: “Đợi chút nữa đưa tư liệu của Triệu Thiên Long cho ta, sau khi đám người tản đi, thuận tiện dẫn hắn ta tới đây.”

Như Yên trưởng lão sửng sốt một chút, “Người này có vấn đề sao?”

“Ừm.”

“Tốt, ta đã biết.”

Như Yên trưởng lão gật đầu.

Một lát sau, trong tay Sở Cuồng Nhân có thêm một phần tư liệu, là tài liệu có liên quan đến Triệu Thiên Long.

Trên tư liệu cho biết, lúc Triệu Thiên Long nhập môn chỉ có Trúc Cơ cảnh, trong một năm ngắn ngủi đã từ Trúc Cơ cảnh tăng đến Nguyên Anh cảnh, tiến cảnh nhanh chóng, vượt xa các đệ tử cùng thời kỳ.

Lúc Sở Cuồng Nhân dùng Động Tất Chi Nhãn quan sát đối phương, cho thấy tu vi ban đầu của đối phương là Nguyên Anh viên mãn, nhưng sau đó dùng bí pháp nào đó tự phế qua tu vi, bắt đầu tu hành lại từ đầu.

“A, vì che giấu thân phận đệ tử Ma Đạo của mình, hi sinh này cũng đủ lớn đó, vốn là Nguyên Anh viên mãn, một lần nữa tu hành lại cũng khá nhanh, ngắn ngủi một năm từ Trúc Cơ đến Nguyên Anh cũng không lạ...”

“Người của Địa Phủ... Có lẽ sẽ là một quân cờ không tệ.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Một lát sau.

Triệu Thiên Long đã tới Trường Sinh điện.

Trong lòng hắn ta có chút vui vẻ, Sở Cuồng Nhân đột nhiên đơn độc triệu kiến mình, chẳng lẽ muốn đặc biệt khen ngợi mình hay sao?

Nghĩ lại cũng đúng, trong một năm ngắn ngủi, mình từ Trúc Cơ cấp tốc tăng tới Nguyên Anh trung kỳ, đặt ở bất cứ đạo thống nào cũng là thiên kiêu mạnh nhất, Sở Cuồng Nhân coi trọng mình cũng hợp tình hợp lý.

Không biết hắn sẽ khen ngợi mình cái gì?

Đan dược, binh khí, hay là một loại Thánh Nhân pháp nào đó?

Triệu Thiên Long càng nghĩ càng có chút kích động.

“Triệu Thiên Long mới tấn cấp là đệ tử chân truyền bái kiến chưởng môn!”

“Ừm, không cần khách khí.”

“Không biết chưởng môn đột nhiên triệu kiến ta, là vì chuyện gì?”

“Là như vậy, bây giờ ngươi đã trở thành đệ tử chân truyền, đã có tư cách tiến đến lĩnh hội mười hai môn Thánh Nhân pháp của Huyền Thiên tông ta, không biết ngươi đã nghĩ đến chuyện lĩnh hội môn công pháp nào chưa?”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

“Quả nhiên, Sở Cuồng Nhân muốn đề bạt mình, thương lượng đi cửa sau, vụng trộm chỉ điểm cho mình.”

Triệu Thiên Long đắc chí nghĩ.

“Xin chưởng môn chỉ điểm.”

“Không đến mức chỉ điểm, nhưng ta có chút hiếu kỳ, ở Địa Phủ có nhiều Thánh Nhân, hay là Huyền Thiên tông ta nhiều Thánh Nhân pháp hơn?”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Triệu Thiên Long lập tức trở nên trắng bệch, tay chân băng lãnh, không nhịn được run rẩy.

Trong nháy mắt, vẻ đắc chí lúc trước đã biến mất không còn chút nào, thay vào đó là một cỗ sợ hãi bao phủ từ đầu đến chân hắn ta!

“Chưởng, chưởng môn đang nói gì vậy?”

Hắn ta run rẩy nói.

“Thế nào, ngươi không biết sao? Ta còn tưởng rằng ngươi làm nhiều chuyện cho Địa Phủ như vậy, nào là tự phế tu vi, nào là trà trộn vào Huyền Thiên tông ta làm gian tế, thế nào Địa Phủ cũng phải thưởng cho ngươi một môn Thánh Nhân pháp mới đúng, chẳng lẽ Địa Phủ nhỏ mọn như vậy, không khen thưởng cho ngươi

sao?”

Sở Cuồng Nhân ngồi trên Trường Sinh điện, trêu đùa nói.

Nghe hắn nói xong, thân thể Triệu Thiên Long mềm nhũn, trực tiếp quỳ trên mặt đất, không ngừng run rẩy, muốn nói cái gì, nhưng cổ họng lại giống như tắc nghẽn, không nói được một chữ.

“Thế nào, không cãi chày cãi cối nữa sao?”

“Chưởng... chưởng môn tha mạng.”

Triệu Thiên Long cầu xin tha thứ, chỉ mấy chữ như thế, nhưng dường như hắn ta đã dùng hết khí lực toàn thân, trên người thấm ra một tầng mồ hôi lạnh.

“Nói đi, hơn một năm nay, ngươi đã truyền tin tức về Địa Phủ mấy lần rồi? Là những tin tức gì?” Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt hỏi.

Triệu Thiên Long sợ hãi không thôi, hắn ta không ngờ, lần đầu tiên mình chạm mặt Sở Cuồng Nhân đã bị hắn nhìn ra thân phận.

Không chỉ như thế, đối phương còn biết chuyện hắn đến từ Địa Phủ, đã từng tự phế tu vi.

Chuyện này không đơn giản là lộ ra dấu vết nữa, hắn ta nghi ngờ đối phương cũng sắp xếp tai mắt trong Địa Phủ, hơn nữa còn trong đám cao tầng, nếu không, sao đối phương lại biết rõ ràng như vậy?

“Tất cả có hai lần, một lần là lúc ta vừa đến Huyền Thiên tông, báo cáo cho Địa Phủ, một lần là báo tình huống cơ sở của Huyền Thiên tông về, trong đó bao quát Kiếm Lâu, các sân thí luyện trọng lực...”

Triệu Thiên Long không dám có bất kỳ giấu giếm nào, nói rõ tất cả mọi chuyện, Như Yên trưởng lão nghe vậy, trên mặt tràn đầy vẻ âm trầm.

Triệu Thiên Long tiết lộ tin tức cũng không nhiều, đối với Huyền Thiên tông mà nói, ảnh hưởng cũng không quá lớn.

Nhưng đây là đối phương mới đến Huyền Thiên tông hơn một năm mà thôi, nếu cho đối phương thêm một chút thời gian thì sao?

Đừng nói đến chuyện đối phương đã là đệ tử chân truyền, có tư cách tiếp xúc đến nội tình chân chính của Huyền Thiên tông rồi.

Ví dụ như Thánh Nhân pháp, linh mễ, Tẩy Tủy trì.

Nếu những chuyện này truyền ra ngoài, Như Yên trưởng lão không dám tưởng tượng sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn thế nào với Huyền Thiên tông!

“Chưởng môn, là Như Yên không giám sát chặt chẽ, khiến gian tế xâm nhập vào Huyền Thiên tông, xin chưởng môn trách phạt!” Như Yên trưởng lão áy náy nói.

“Chuyện này cũng không thể trách ngươi được, Địa Phủ gian hoạt, người này lại tự phế tu vi, công pháp hoàn toàn không có, ngươi không phát hiện ra được cũng là chuyện bình thường, sau này chú ý một chút là được.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nếu không phải hắn có Động Tất Chi Nhãn, chỉ sợ sẽ không phát hiện ra.

“Chưởng môn, vậy Triệu Thiên Long phải làm sao bây giờ?”

Ánh mắt Như Yên trưởng lão lộ ra một vệt hàn quang.

Triệu Thiên Long nghe vậy, vội vàng dập đầu cầu xin tha thứ, “Xin chưởng môn tha cho ta một mạng, sau này ta nhất định trung thành tận tụy với Huyền Thiên tông, đến chết mới dừng, ta thề sẽ không tiếp tục liên hệ với người của Địa Phủ nữa.”

“Không, ta muốn ngươi tiếp tục làm gian tế.”

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên nói ra lời kinh người.

Vẻ mặt Như Yên trưởng lão, Triệu Thiên Long đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Ta muốn ngươi tiếp tục làm gian tế, đương nhiên, ngươi truyền tin tức gì về Địa Phủ, là do chúng ta quyết định.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Nghe thấy vậy, hai mắt Như Yên trưởng lão tỏa sáng.

Nàng hiểu ý của Sở Cuồng Nhân, Địa Phủ sắp xếp một tên gian tế vào Huyền Thiên tông, nhưng Huyền Thiên tông lại sử dụng tên gian tế này truyền tin tức sai lầm về Địa Phủ, lừa dối đối phương.

“Chưởng môn thật thông minh.” Như Yên trưởng lão tán thưởng một tiếng.

Triệu Thiên Long nghe thấy vậy thở dài một hơi, như vậy không phải hắn ta từ gian tế của Địa Phủ biến thành gian tế của Huyền Thiên tông sao?

Đối với hắn mà nói thì không có gì.

Chỉ cần có thể sống sót là được.

Chương 336: Lân tộc xâm chiếm, hoàng cưỡi biển mây, ngươi không có tư cách bàn điều kiện

Sau đó, Sở Cuồng Nhân xuất ra một số độc dược mà trước kia nhàn rỗi hắn đã luyện chế ra cho Triệu Thiên Long ăn vào, triệt để khống chế tên gian tế này.

Mà chuyện gian tế của Địa Phủ được sắp xếp vào Huyền Thiên tông đã cho đám người Như Yên trưởng lão một bài học, bọn họ điều tra các đệ tử trong tông lại một lần, có Động Tất Chi Nhãn của Sở Cuồng Nhân tương trợ, bọn họ đã tìm được mấy người.

Nhưng so với Triệu Thiên Long, mấy người này đều là đệ tử ngoại môn nội môn, không thể tiếp xúc nhiều với nội tình của tông môn.

Sở Cuồng Nhân không để người ta giải quyết mấy người kia, mà sai Như Yên trưởng lão phái người giám thị, chờ lúc nào đó sẽ phát huy được tác dụng.

Mấy ngày trôi qua.

Một ngày này, sắc mặt Như Yên trưởng lão ngưng trọng tìm Sở Cuồng Nhân.

“Chưởng môn, hôm qua, tông môn phụ thuộc Huyền Thiên tông tại ven biển bị tập kích, thương vong thảm trọng.” Như Yên trưởng lão nói.

“Người nào làm?”

“Lân tộc! Bọn họ nói, nếu một ngày chưởng môn không giao Tam Xoa Kích và bảo vật Đế cấp lấy được trong đảo vô danh ra, thì mỗi ngày bọn họ sẽ giết một trăm ngàn người, cho đến khi giết sạch các thế lực phụ thuộc của Huyền Thiên tông!” Như Yên trưởng lão cắn răng nghiến lợi nói.

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân hít sâu một hơi, trong mắt lướt qua một vệt lạnh lẽo, “Bây giờ người của Lân tộc đang ở nơi nào?”

“Ven biển, Tuyết Phong tông!”

“Ta đã biết, ta sẽ đi một chuyến.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn đi ra Trường Sinh điện, bóng người hóa thành một đạo lưu quang biến mất.

Chuyện Lân tộc khiêu khích Huyền Thiên tông cũng cấp tốc truyền ra, hơn phân nửa đạo thống thế lực trong Thương Khung tinh đều nhận được tin tức.

Tất cả mọi người đều đang theo dõi.

Lân tộc là bá tộc trong biển, nội tình mạnh, mặc dù kém Nhân tộc, nhưng cũng vượt qua bất kỳ một đạo thống Thánh Nhân nào, ở trong biển nhiều năm như thế, không biết đã có bao nhiêu Thánh Nhân rồi.

Sở Cuồng Nhân không phải Thánh Nhân, lại hơn hẳn Thánh Nhân.

Trong mấy năm ngắn ngủi, không ai có thể ngăn cản xu thế cấp tốc quật khởi của hắn, lập tức trở thành truyền kì chói mắt nhất trong mấy trăm ngàn năm qua của Thương Khung tinh!

Hai bên đọ sức nhất định không tầm thường.

Thanh Long vực, trong lãnh địa đạo thống Tuyết Phong tông ở ven biển.

Thi thể hơn mười vạn đệ tử Tuyết Phong tông và dân chúng chất thành đống trên bờ biển, tản ra một cỗ huyết tinh chi khí ngút trời.

Mà bên cạnh vô số thi thể có vài đầu hải thú to lớn, đang không ngừng nuốt chửng những thi thể này.

Cách đó không xa, đám trưởng lão, tông chủ của Tuyết Phong tông phải đeo xiềng xích, bị giam trong lồng giam, hai mắt đỏ thẫm nhìn tình cảnh này.

“Xem đi, đây chính là kết cục khi đối địch với Lân tộc ta.”

Bên cạnh lồng giam, một vị đại tướng Lân tộc mặc áo giáp màu xanh lam lãnh khốc cười một tiếng, nói: “Các ngươi yên tâm, không chỉ Tuyết Phong tông các ngươi, chỉ cần một ngày Sở Cuồng Nhân không giao đồ ra, chúng ta vẫn sẽ đồ giết, mãi đến khi giết sạch toàn bộ thế lực phụ thuộc của Huyền Thiên tông mới thôi, ta muốn nhìn xem Sở Cuồng Nhân có thể nhẫn nại tới khi nào.”

“Chưởng môn tuyệt đối sẽ không buông tha các ngươi!”

Chưởng môn Tuyết Phong tông trợn muốn rách cả mí mắt nói.

“Ha ha, như vậy là tốt nhất, ta muốn nhìn một chút, một tên Sở Cuồng Nhân có thể nhấc lên sóng gió gì.”

“Lân tộc ta to lớn, lại ẩn sâu trong biển, cho dù thực lực của Sở Cuồng Nhân mạnh hơn, chẳng lẽ có thể xông vào đáy biển, tìm chúng ta tính sổ hay sao? Đáy biển, chính là địa bàn của Lân tộc ta.”

Đại tướng Lân tộc cười ha ha nói, so với các đạo thống Thánh Nhân khác, Lân tộc căn bản không sợ Sở Cuồng Nhân.

Dưới cái nhìn của bọn họ, năng lực của Sở Cuồng Nhân có cao hơn thì như thế nào?

Cuối cùng chỉ là sinh vật trên lục địa mà thôi, còn Lân tộc bọn họ sống dưới đáy biển, ở trong biển, từ xưa tới nay chưa có ai làm gì được Lân tộc.

Một đêm trôi qua.

Đại tướng Lân tộc nhìn thấy mặt trời mọc lên trên mặt biển, hắn ta cười lạnh nói: “Ngày thứ hai, Sở Cuồng Nhân vẫn không đến, đi, lại đến lãnh địa Tuyết Phong tông bắt một trăm nghìn người đến đút Hải thú cho ta.”

“Vâng.”

Một đám binh lính Lân tộc lao về phía thành trì cách đó không xa, đám chưởng môn Tuyết Phong tông nhìn thấy cảnh tượng này, trợn to mắt quát lên: “Dừng tay cho ta, có gì hãy nhằm vào chúng ta đi! !”

Đại tướng Lân tộc thản nhiên nói: “Chuyện này không thể được, các ngươi là chưởng môn và trưởng lão của Tuyết Phong tông, ta muốn các ngươi trơ mắt nhìn dân chúng và đệ tử mà các ngươi bảo vệ bị chúng ta sát hại thế nào.”

“Nếu một ngày Sở Cuồng Nhân không giao đồ ra, Lân tộc ta muốn hắn nhìn xem, các thế lực phụ thuộc Huyền Thiên tông sẽ bị giết như thế nào!”

“Khốn khiếp! !”

Chưởng môn Tuyết Phong tông rống giận, nhưng không thể làm gì được.

Lượng lớn binh lính Lân tộc lao về phía thành trì, trên người phần lớn đám Lân tộc này đều mọc ra các loại lân phiến, thậm chí còn có bộ phận góc cạnh, nhìn qua vô cùng dữ tợn.

Bách tính trong thành nhìn thấy binh lính Lân tộc ào ào kéo đến, không khỏi lâm vào trong tuyệt vọng.

Có một vài tu sĩ cắn răng, đứng ra, đi lên trên tường thành, nỗ lực bảo vệ dân chúng trong thành, nhưng trước mặt hàng vạn binh lính Lân tộc, lực lượng của bọn họ quá nhỏ bé.

“Hu hu hu...” Dường như đứa trẻ sơ sinh trong ngực một người phụ nữ cảm giác được cái gì, không khỏi khóc rống lên.

Người phụ nữ không tự chủ ôm chặt đứa trẻ, “Người nào đến, người nào đến cứu chúng ta đi...”

Binh lính Lân tộc đã tới trên tường thành, sắp vào thành, trên tường thành các tu sĩ đã làm xong chuẩn bị liều chết đánh cược một lần.

Lúc này, nơi xa bỗng nhiên lướt đến một trận kiếm quang màu tím!

Kiếm quang này, cuồn cuộn như dòng nước lũ, che khuất bầu trời!

Kiếm quang lướt qua đỉnh đầu vô số người, tràn vào đại quân Lân tộc, dưới kiếm quang này, đám binh lính Lân tộc, cho dù là Nguyên Anh hay là Động Hư, thậm chí ngay cả Chiến Vương cảnh cũng không có sức chống cự, trong nháy mắt hóa thành sương máu nổ tung.

Trong nháy mắt, hàng vạn Binh lính Lân tộc đã tan thành mây khói, không còn tồn tại! !

Nơi xa, trong biển mây cuồn cuộn, vang lên một tiếng gào rất to, mảng lớn hồng quang lưu động, nhuộm đỏ chân trời.

Chỉ thấy Thần Hoàng màu đỏ bay trên không trung mà đến, từng trận điềm lành chi khí tràn ngập, trên Thần Hoàng, có một bóng người siêu phàm nhập thánh, mặc một bộ trường bào màu trắng, bên hông đeo trường kiếm xinh đẹp.

Hoàng cưỡi biển mây, giống như thần tiên!

“Là chưởng môn!”

“Là Huyền Thiên tông chi chủ, Sở Cuồng Nhân!”

“Hắn tới, hắn tới.”

“Chúng ta được cứu rồi.”

Có người nhận ra Sở Cuồng Nhân, không khỏi phát ra tiếng hoan hô.

Người phụ nữ ôm đứa trẻ sơ sinh vui đến phát khóc.

Các tu sĩ đều thở dài một hơi.

Mà cách đó không xa, bên bờ biển, vài đầu Hải thú cảm nhận được khí tức Thần Hoàng, đều phát ra tiếng gầm bất an xao động.

Đồng tử của đại tướng Lân tộc đột nhiên co rụt lại, ngưng trọng nói: “Hắn chính là Sở Cuồng Nhân? ! Khí thế bực này đúng là bất phàm!”

Sở Cuồng Nhân lướt qua không trung thành trì, đạo vận bao quanh người, thi triển Xuân Phong Hóa Vũ Thuật, một trận gió vui sướng phất qua toàn thành.

Một số tu sĩ, dân chúng bị thương do Lân tộc xâm chiếm lập tức khôi phục lại, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt, như tín đồ lâu năm gặp được tín ngưỡng Chân Thần.

Làm xong những thứ này, Sở Cuồng Nhân và Thần Hoàng hạ xuống trước mặt đám người đại tướng Lân tộc, đạm mạc nói: “Thả người ra, sau đó nhận lấy cái chết!”

“Ha ha, không hổ là thiên kiêu mạnh nhất trên lục địa, quả nhiên siêu phàm thoát tục, muốn chúng ta thả người cũng được, giao đồ ra, từ nay về sau, Lân tộc sẽ không xâm chiếm nữa.” Đại tướng Lân tộc cười to nói.

“Ngươi không có tư cách nói điều kiện với ta.”

“A, thật sao?”

Đại tướng Lân tộc cười lạnh một tiếng, phất tay, chỉ thấy đám binh lính Lân tộc đi về phía đám người chưởng môn Tuyết Phong tông.

“Nếu ngươi không đồng ý, bây giờ ta sẽ giết bọn hắn!”

“Thử một chút đi?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, một cỗ lực trường vô hình lấy hắn làm trung tâm cấp tốc khuếch tán ra, chính là Chiến Vương lĩnh vực của hắn!

Trong lĩnh vực này, tất cả binh lính Lân tộc đang đi về phía chưởng môn, trưởng lão Tuyết Phong tông đều bị áp nằm rạp trên mặt đất, không cách nào động đậy.

“Cái gì!”

Đại tướng Lân tộc biến sắc, bóng người lóe lên, dùng Chiến Vương lĩnh vực phóng về phía đám người chưởng môn Tuyết Phong tông, muốn bắt mấy người kia làm con tin, bức Sở Cuồng Nhân đi vào khuôn khổ.

Nhưng đột nhiên, một đạo lưu quang lướt đến bên cạnh hắn ta, sau đó đi tới trước mặt hắn ta, một bàn tay trắng nõn không ngừng phóng đại, lấy khí thế không cách nào ngăn cản trực tiếp bóp cổ hắn ta.

“Ta đã nói, ngươi không có tư cách bàn điều kiện với ta!”

Chương 337: Nhập biển sâu, làm càn chính là các ngươi, đóng Lân Vương lên cột

“Ta đã nói, ngươi không có tư cách nói điều kiện với ta!”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói, năm ngón tay như một ngọn núi lớn bóp cổ tên đại tướng Lân tộc kia, khiến hắn ta không cách nào động đậy.

Trong mắt hắn ta tràn đầy hoảng sợ nhìn Sở Cuồng Nhân.

Phải biết, hắn ta cũng là một vị Vô Thượng Chí Tôn, nhưng ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, ngay cả năng lực phản kháng cũng không có.

Thực lực này, vượt xa tưởng tượng của hắn ta, trước đó hắn ta biết mình không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, nhưng không ngờ lại thất bại thảm hại như vậy!

“Chết đi!”

Sở Cuồng Nhân bóp cổ tên đại tướng Lân tộc kia, ánh mắt lóe lên, năm ngón tay hơi dùng lực, một cỗ cự lực kinh khủng lập tức bạo phát!

Trong tiếng ầm vang, tên đại tướng Lân tộc này đã nổ thành một đoàn huyết vụ!

Hắn bóp chết một vị Vô Thượng Chí Tôn giống như đang chơi đùa vậy.

Ngay sau đó, hắn lại vỗ ra một chưởng, bên bờ biển, vài đầu Hải thú lập tức nổ tung.

Thực lực vô cùng kinh người khiến tất cả Lân tộc kinh dị.

Mà Thần Hoàng Tiểu Hồng quanh quẩn trên không trung, há miệng phun ra từng đoàn hỏa diễm rơi xuống đám binh lính Lân tộc, thiêu chúng thành tro tàn.

Sở Cuồng Nhân đi đến bên cạnh lồng giam, kiếm chỉ ngưng tụ, vài đạo kiếm khí bắn ra, xé rách lồng giam, xiềng xích trong tay chưởng môn và trưởng lão Tuyết Phong tông cũng bị chém vỡ, mấy người lấy lại tự do.

“Đa tạ chưởng môn.”

Chưởng môn Tuyết Phong tông chắp tay nói, sau đó ông ta nhìn về phía mấy trăm ngàn thi thể bên bờ biển, trong mắt lộ ra phẫn nộ, bi thương.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, thản nhiên nói: “Chuyện của Lân tộc, ta sẽ xử lý, nơi này giao cho các ngươi khắc phục hậu quả, ta sẽ để Thần Hoàng ở lại đây giúp đỡ các ngươi, mặt khác, Huyền Thiên tông cũng sẽ phái người đến đây.”

“Vâng, đa tạ chưởng môn.”

“Không cần khách khí.”

Sở Cuồng Nhân nhìn mặt biển cuộn sóng, trong mắt bắn ra một đạo hàn quang, đưa tay bắt một tên binh lính Lân tộc còn chưa chết, băng lãnh nói: “Dẫn ta đến Lân tộc, tìm vua của các ngươi!”

“Vâng, vâng.”

Tên binh lính Lân tộc kia không dám phản kháng, sợ hãi gật đầu.

...

Đáy biển, một tòa cung điện kim bích huy hoàng.

Lân tộc đang cử hành yến hội, mà trên yến tiệc đều là tướng lãnh của Lân tộc, thậm chí là một số tộc trưởng các bộ tộc của Lân tộc.

Giống như Nhân tộc có trăm dòng họ, thì ở Lân tộc cũng có rất nhiều chi nhánh, mà bây giờ, người nắm quyền mạnh nhất trong Lân tộc là tộc Kim Lân.

Tộc Kim Lân trở thành Vương thất trong Lân tộc, họ là Bắc Minh.

Lân tộc chi vương đương nhiệm là Bắc Minh Bằng!

Trên yến tiệc, mỹ nhân ngư nhảy múa, hiến tửu, ăn uống linh đình, các khách mời chuyện trò vui vẻ, cảnh tượng phồn thịnh.

Mà lúc này, một tên Lân tộc bỗng nhiên hoảng sợ vọt vào.

“Báo cáo vương, Bạch Lân tướng quân đã chết! !”

Đám Lân tộc không khỏi sợ hãi.

Bạch Lân tướng quân là tướng quân rất nổi danh trong Lân tộc, hắn ta đột nhiên tử vong khiến không ít người trong Lân tộc chấn kinh.

“Ừm, ta đã biết.”

Lân Vương nghe vậy, lại không có chút kinh ngạc nào, thản nhiên nói: “Để thập tam tướng quân Hoàng Lân chuẩn bị tốt, phái người tiếp tục tiến công đến các thế lực phụ thuộc ở ven biển của Huyền Thiên tông, chỉ cần một ngày Sở Cuồng Nhân không giao Tam Xoa Kích và bảo vật Đế cấp ra, thì cứ giết cho ta, đến khi hắn giao ra mới thôi.”

Nghe thấy vậy, mọi người trong Lân tộc hai mặt nhìn nhau.

Một lão giả Lân tộc đứng dậy nói: “Vương, tùy tiện khai chiến với Sở Cuồng Nhân như vậy, có phải quá mạo hiểm rồi không?”

“Mạo hiểm? A, cho dù Sở Cuồng Nhân có năng lực lớn, chẳng lẽ còn dám xâm nhập đáy biển, đến địa bàn của Lân tộc ta gây sự?”

Lân Vương buồn cười nói.

Ông ta vô cùng nắm chắc thắng lợi trong trận chiến này.

Lân tộc thâm cư dưới đáy biển, ngay cả Thánh Nhân tới đây, chiến lực cũng bị áp lực khủng bố dưới đáy biển hạn chế một nửa lực lượng.

Mà Lân tộc lại có thể phát huy một trăm phần trăm lực lượng ở đây, từ xưa đến nay, chưa có ai có thể chống lại Lân tộc dưới đáy biển.

Một đám Lân tộc suy tư, cũng cảm thấy có lý.

Yến hội tiếp tục.

Dường như cái chết của Bạch Lân tướng quân chỉ là một khúc nhạc dạo ngắn đối với mọi người, thảo luận một chút liền bỏ qua.

Lúc đám người này đang cười nói với nhau...

Oanh! !

Toàn bộ cung điện bỗng nhiên chấn động!

“Đã xảy ra chuyện gì? !”

“Tại sao lại đột nhiên sinh ra chấn động như vậy, chẳng lẽ xảy ra động đất sao?”

“Không có khả năng, nhiều năm như vậy đều không có dị động, tại sao bây giờ lại đột nhiên xảy ra động đất chứ, sai người đi xem một chút.”

Một đám Lân tộc hốt hoảng nhìn bốn phía.

Lúc này, một lão giả bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh Lân Vương, nhìn thấy lão giả này, Lân Vương có chút kinh ngạc, “Trưởng lão, sao ngươi lại đến đây?”

Lão giả này, là trưởng lão trong vương cung của Lân tộc.

Cũng là một vị Thánh Nhân.

Lúc này ông ta đang nhìn chằm chằm bên ngoài vương cung, ánh mắt vô cùng thâm thúy, “Hắn tới, hạ lệnh để tất cả tu sĩ Lân tộc từ Tôn giả cảnh trở xuống lập tức rời khỏi vương cung, còn những người khác, ở lại đây cùng ta ngăn địch.”

“Người nào tới?” Lân Vương có chút nghi ngờ.

“Ngươi chọc tới người nào, còn muốn ta nói sao?”

Trưởng lão Lân tộc lườm Lân Vương một cái, rồi từ tốn nói.

Nghe thấy vậy, đồng tử Lân Vương co rụt lại, “Chẳng lẽ là Sở Cuồng Nhân? Làm sao hắn dám xuống đáy biển? !”

“Ngoại giới có lời đồn, chưởng môn Huyền Thiên tông là một tên điên hành sự không theo lẽ thường, hắn có làm ra chuyện này cũng không kỳ quái.” Trưởng lão Lân tộc từ tốn nói.

Lân Vương đầu tiên là chấn kinh, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười lạnh, “Nếu hắn đã tới, vậy không thể tốt hơn, tác chiến dưới biển sâu, không ai vượt qua Lân tộc, hôm nay hãy để người này... Có đến mà không có về đi! !”

Bên cạnh, trong mắt trưởng lão Lân tộc cũng lộ ra một đạo lãnh quang.

Lúc này.

Một bộ thi thể binh lính Lân tộc bị ném vào yến hội.

Bên ngoài vương cung Lân tộc, một bóng người mặc bạch y nhanh chóng hạ xuống, quanh người hắn có một lồng khí vô hình, nước biển bốn phía đều bị lồng khí này ngăn cách, căn bản không ảnh hưởng đến Sở Cuồng Nhân chút nào.

Đây chính là bảo vật mà không lâu trước Sở Cuồng Nhân mới lấy được... Tị Thủy Châu!

Sở Cuồng Nhân đi vào cung điện kim bích huy hoàng của Lân tộc, trên người có kiếm chi đạo vận lưu chuyển, tràn ngập một cỗ lẫm liệt chi thế.

“Nhân tộc, ngươi tới nơi này làm gì? !”

Một vị tướng quân Lân tộc quát lạnh một tiếng.

“Tới đây làm ngư dân, giết mấy con cá!” Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói, trên người có cỗ kiếm khí vô cùng sắc bén phun ra ngoài, nước biển bốn phía lăn lộn, tên võ tướng Lân tộc vừa lên tiếng hỏi đã bị kiếm khí xé rách tại chỗ.

Kiếm khí trùng điệp bao phủ ra, tràn ngập hơn phân nửa vương cung.

Toàn bộ vương cung đều bị bao phủ trong cỗ uy hiếp tử vong này, kiếm khí đi đến đâu, người của Lân tộc đều bị chém giết!

Huyết dịch lẫn vào nước biển, trong nháy mắt đã nhuộm hơn mười dặm vùng biển thành một mảnh đỏ như máu, vô số Lân tộc hoảng sợ chạy trốn.

“Sở Cuồng Nhân, làm càn! !”

Lân Vương hét lớn một tiếng, ngay sau đó, trong tay ông ta đột nhiên xuất hiện một cái Tam Xoa Kích màu đen, ném về phía Sở Cuồng Nhân.

Tam Xoa Kích cuốn theo một dòng nước vô cùng bàng bạc, giống như muốn hủy diệt tất cả, trùng điệp, đâm về phía Sở Cuồng Nhân.

Uy lực một kích này vô cùng khủng bố, trực tiếp đâm vào trong lồng khí xung quanh Sở Cuồng Nhân, nhưng đã tan rã hơn phân nửa thủy lưu chi lực rồi.

Lực lượng còn lại căn bản không hề ảnh hưởng đến Sở Cuồng Nhân, chỉ thấy hắn nhấc tay nắm lấy Tam Xoa Kích, Tam Xoa Kích tản ra vô tận uy thế lập tức bị hắn bắt vào trong tay, không thể tiến thêm.

“Càn rỡ, là Lân tộc các ngươi! !”

Sở Cuồng Nhân quăng Tam Xoa Kích trở về, một cỗ lực lượng càng thêm cuồng bạo kinh khủng gia trì phía trên.

Lân Vương thấy thế duỗi tay nắm lấy Tam Xoa Kích bay tới, nhưng lực lượng ẩn chứa phía trên lại khiến ông ta bay ngược ra ngoài, từ lòng bàn tay ông ta không ngừng trượt ra, cuối cùng xuyên qua bờ vai ông ta, đóng đinh ông ta trên một cái trụ trong vương cung.

Chương 338: Đại chiến Lân tộc, thủ đoạn mê hoặc nhân tâm của Lân Vương

Coong! !

Tam Xoa Kích đâm vào cây cột trên vương cung phát ra tiếng coong.

Lân Vương bị Sở Cuồng Nhân đóng trên cột, hai mắt đỏ thẫm nhìn Sở Cuồng Nhân, một cỗ khuất nhục tự nhiên sinh ra.

Phải biết, ông ta là vương Lân tộc a!

Thống ngự vạn vạn tộc nhân Lân tộc!

Nhưng bây giờ, trong vương cung, trước mắt bao người lại bị Sở Cuồng Nhân đính trên cây cột, đây là sỉ nhục lớn thế nào!

“Khốn khiếp, khốn khiếp! !”

“Sở Cuồng Nhân, ta muốn giết ngươi, nhất định phải giết ngươi!”

Lân Vương điên cuồng rống giận, mà cách đó không xa, vị trưởng lão Lân tộc kia biến sắc, vô cùng ngưng trọng nhìn Sở Cuồng Nhân.

Phải biết, Lân Vương chính là một vị Thánh Nhân, luận chiến lực cũng không kém ông ta, nhưng lại bị một chiêu của Sở Cuồng Nhân đóng đinh trên cột, cỗ lực lượng này thật sự là của cảnh giới dưới Thánh Nhân sao? ?

Trong đầu ông ta xuất hiện suy nghĩ mà tất cả Thánh Nhân đã từng gặp Sở Cuồng Nhân Nhân đều có.

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói: “Lân tộc xâm chiếm Huyền Thiên tông ta, giết hơn mười vạn bách tính của thế lực phụ thuộc Huyền Thiên tông ta, thương vong càng vô số kể, bút trướng này, hôm nay chúng ta sẽ tính toán thật tốt.”

“Hừ, Sở Cuồng Nhân, đừng đắc ý, nơi này là biển sâu, cũng không phải ngươi chỗ ngươi có thể càn rỡ!”

Tên tộc trưởng Lân tộc kia nói, sau đó ông ta thôi động thủy lưu chi lực ở bốn phía, một cỗ đạo vận dồi dào bạo phát, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không hề sợ hãi, trường kiếm trong tay vung lên, chỉ một kiếm, đã đánh vỡ dòng nước và đạo vận trên đó, thậm chí uy lực của kiếm khí còn chưa tiêu tán, ép thẳng về phía trưởng lão Lân tộc!

Lực lượng vô cùng cuồng bạo trực tiếp khiến mí mắt vị trưởng lão Lân tộc kia nhảy một cái, thôi động linh lực, lại lần nữa đánh ra một chưởng.

Nhưng kiếm khí kinh khủng vẫn đánh bay ông ta ra ngoài một trăm trượng, nện trên vách tường vương cung, trực tiếp phun ra một ngụm máu.

“Làm sao hắn có thể có chiến lực này? !”

Trưởng lão Lân tộc chấn kinh, sau đó nghi hoặc một chút.

Phải biết, nơi này chính là biển sâu, Thánh Nhân Nhân tộc ở trong môi trường này chưa chắc đã phát huy ra một nửa chiến lực.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn có lực lượng kinh khủng bực này, thậm chí òn cường hãn hơn lúc trước tại đảo vô danh!

“Tướng sĩ Lân tộc, giết hắn cho ta!”

Lúc này, Lân Vương mới rút Tam Xoa Kích ra, từ trên cây cột đi xuống hét lớn một tiếng, các tướng lĩnh trong vương cung đều xuất động.

Trong chốc lát, một triệu, thậm chí là mười triệu đại quân Lân tộc đã bao vây chặt chẽ Sở Cuồng Nhân đến một giọt nước cũng không lọt.

Ngay sau đó, chỉ thấy Lân Vương xuất ra một vật giống như một cái kèn lệnh, đột nhiên tấu vang, âm thanh quanh quẩn trong biển.

Hải thú trong phạm vi mấy chục vạn dặm như bị triệu hoán, cấp tốc lao về phía vương cung.

“Sở Cuồng Nhân, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết ở nơi này! !” Lân Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra nồng đậm hận ý.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, lạnh lùng cười nói: “Hươu chết vào tay ai, còn chưa biết đâu, hôm nay, ta sẽ lãnh giáo năng lực của đám bá chủ trong biển các ngươi!”

Vừa dứt lời, hắn đột nhiên chém ra một kiếm, nhất thời, kiếm khí vô cùng cuồng bạo đánh ra, thu hoạch được rất nhiều tính mạng binh lính Lân tộc.

Lúc này, tu vi của hắn là Vô Thượng Chí Tôn, chiến lực mạnh hơn lúc ở trên đảo vô danh không chỉ một cấp bậc.

Mặc dù đang ở dưới biển sâu, nhưng có Tị Thủy Châu, chiến lực của hắn vẫn có thể phát huy hơn phân nửa.

Sở Cuồng Nhân cầm Côn Ngô trong tay, kiếm khí chém ra, vô số binh lính Lân tộc đều hóa thành vong hồn dưới kiếm, ngắn ngủi một lát, đã có một trăm ngàn binh lính Lân tộc mất mạng, máu tươi nhuộm đỏ vạn dặm hải vực.

“Giết, giết cho ta!”

“Sở Cuồng Nhân, lúc này đang ở dưới biển sâu, cho dù ngươi biện pháp duy trì chiến lực của ngươi không thay đổi, nhưng cuối cùng ngươi chỉ có một người, thể lực có hạn, ta xem làm sao ngươi có thể tiêu diệt hết đại quân Lân tộc nều không dứt này! !” Lân Vương hét lớn, đã giết đỏ cả mắt.

Ông ta không tiếc lấy vô số binh lính Lân tộc làm đại giá, cũng muốn đánh giết Sở Cuồng Nhân ở đây, chuyện này không chỉ vì muốn vãn hồi tự tôn của ông ta.

Càng muốn đoạt lại Tam Xoa Kích trong tay Sở Cuồng Nhân và lấy được bảo vật Đế cấp mà đối phương đã lấy được tại đảo vô danh.

“Đến đi, xem ai giết ai!”

Sở Cuồng Nhân đối mặt với đại quân Lân tộc lao đến không ngừng nghỉ, vẻ mặt lạnh lùng, Côn Ngô Kiếm trong tay vung vẩy, kiếm khí bàng bạc không ngừng tuôn ra, sau đó hắn cảm thấy sát phạt như vậy quá chậm, đã lấy cổ cầm Nhiễu Lương ra.

Chỉ thấy hắn khoanh chân ngồi giữa đại quân, mười ngón bay múa, đạo vận cầm âm kinh khủng dẫn dắt nước biển cuồn cuộn, khuếch tán khắp nơi!

Bốn khúc Thần Ma Bát âm Thiên Địa Thương Mang, Mãn Thành Phong Vũ, Hoàng Chung Đại Lữ, Thập Diện Mai Phục, liên tiếp tấu vang, mặc dù uy lực ở trong biển đã giảm xuống, nhưng vẫn không phải đám binh lính Lân tộc này có khả năng tiếp nhận.

Cầm âm lướt qua, một đám binh lính Lân tộc nổ tung.

“Ba mươi dặm! !”

“Phạm vi âm công của hắn chỉ đánh tới phạn vi ba mươi dặm, mọi người lui ra ngoài ba mươi dặm, tiến hành công kích xa!”

Lúc này, trong Lân tộc có một vị đại tướng quan sát ra phạm vi công kích cầm âm của Sở Cuồng Nhân, bắt đầu bài binh bố trận.

Chỉ thấy vô số binh lính Lân tộc lui ra ngoài ba mươi dặm, xuất ra từng chiếc cung tiễn đặc chế, bắn về phía Sở Cuồng Nhân.

Mưa tên đầy trời gào thét tới, sắc mặt Sở Cuồng Nhân lại vô cùng bình tĩnh, kéo dây đàn, một đạo cầm âm khuếch tán ra.

Mưa tên đầy trời lập tức bị cầm âm đánh tan, căn bản không gây thương tổn cho Sở Cuồng Nhân được.

“Ba mươi dặm? Cầm âm của ta không yếu như vậy đâu.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Mười ngón trêu chọc, khúc thứ năm khí thôn vạn lý, khúc thứ sáu Kinh Đào Phách Ngạn, và khúc thứ bảy thiên địa song hưởng liên tiếp tấu vang.

Đạo vận cầm âm kinh khủng lập tức tăng vọt, toàn bộ đại hải nổi lên sóng gió hung dũng, dòng nước lăn lộn, đám binh lính Lân tộc vốn lui ra phạm vi ngoài ba mươi dặm lại lần nữa bị cầm âm công kích đến, thương vong một mảng lớn.

“Đáng chết, tên gia hỏa này sử dụng loại cầm âm này, nhất định tốc độ tiêu hao của hắn vô cùng nhanh, đừng ngạnh kháng, lại lui, chỉ dùng tên công kích, khiến linh lực của hắn hao hết.”

Lân Vương lớn tiếng nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy lại phát ra một tiếng cười nhạo, “Đây chính là phong phạm Vương giả của Lân tộc sao? Để thủ hạ không ngừng thay ngươi chịu chết?”

“Vì ta mà chiến, vì ta mà chết, đây chính là số mệnh của mỗi người trong Lân tộc! !” Lân Vương lớn tiếng nói, “Lân tộc anh dũng, từ trước tới giờ không sợ chiến, vì chiến mà sinh, vì chiến mà chết, giết! !”

“Giết, giết, giết! !”

Vô số hinh lính Lân tộc hai mắt đỏ thẫm, gào thét.

Sở Cuồng Nhân chú ý tới, lúc Lân Vương hô to, có một cỗ đạo vận vô hình quỷ quyệt từ trên người ông ta khuếch tán ra, ảnh hưởng tới đám binh lính Lân tộc kia, khiến bọn chúng trở nên hung hãn không sợ chết.

“Ha, pháp môn mê hoặc nhân tâm sao, có chút ý tứ.”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lướt qua một vệt kinh ngạc, Động Tất Chi Nhãn vận chuyển.

Hắn phát hiện, sở dĩ Lân Vương có thể lập tức mê hoặc một triệu binh lính Lân tộc, ngoại trừ có pháp môn mê hoặc nhân tâm này, còn có lực thu hút của Lân tộc chi vương nữa.

Hai cái này cùng thôi động, mới có thể khiến đám binh lính Lân tộc trở nên hung hãn không sợ chết, phát huy ra chiến lực viễn siêu bình thường.

“Vậy giết ngươi trước đi.” Bóng người Sở Cuồng Nhân hóa thành một đạo lưu quang, lướt về phía Lân Vương, muốn bắt giặc phải bắt vua trước.

Nhưng không ngờ, xung quanh đối phương đột nhiên xuất hiện một đạo bích chướng màu lam, ngăn cản công kích của hắn.

Sau lưng Lân Vương chậm rãi xuất hiện một nữ tử Lân tộc, một thân đạo vận vô cùng mênh mông, không hề thấp hơn Đại Thánh.

Chương 339: Thánh Nhân Lân tộc đến, giết một người, bồi ngàn người

“Muốn phá vỡ Thủy Lam Thiên Mạc của ta, ngươi còn chưa đủ mạnh!”

Nữ tử Lân tộc kia từ tốn nói, trên khuôn mặt thanh lãnh lộ ra vẻ vô cùng kiêu ngạo, người này là một vị Đại Thánh của Lân tộc.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, khóe miệng hơi cong lên.

“Phá một màn nước của ngươi, thì có gì khó? !”

Trên người Sở Cuồng Nhân đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa màu đỏ, khí tức trên người đột nhiên tăng lên, một kiếm chém ra, kiếm quang sáng chói lập tức bạo phát, tản ra uy áp đế đạo nồng đậm.

Một kiếm ra, trong nháy mắt kiếm khí đã xé rách Thủy Lam Thiên Mạc, sắc mặt nữ tử Đại Thánh của Lân tộc đột nhiên biến đổi, “Không tốt!”

Nàng bắt lấy Lân Vương, vội vàng lui lại.

Nhưng kiếm quang lại như bóng với hình, theo đuổi không bỏ.

“Đáng chết, Thủy Hoa Tam Ngàn!”

Chỉ thấy vị Đại Thánh Lân tộc này hét lớn một tiếng, một chưởng vỗ ra, từng đạo quang hoa hội tụ trong lòng bàn tay nàng, sau đó đánh lên kiếm khí.

Ầm vang một tiếng, kiếm khí và chưởng khí xen lẫn thành đạo vận khuếch tán ra, dòng nước bốn phía lăn lộn, Lân Vương bị đẩy lui gần một trăm trượng.

Mà vị Đại Thánh Lân tộc cũng lùi lại mấy chục trượng, lòng bàn tay có một vết máu, trên mặt tràn đầy kiêng kỵ nhìn Sở Cuồng Nhân.

“Kiếm khí thật khủng khiếp! Còn ngọn lửa màu đỏ ngòm kia nữa, chẳng lẽ là Cửu Tử Nhiên Huyết Công trong truyền thuyết? !”

“Vậy mà ngươi lại sử dụng loại công pháp này, đúng là thằng điên!”

Đại Thánh Lân tộc nói.

“Trưởng lão Bắc Minh Phương, ngươi không sao chứ? !”

Lân Vương hỏi.

“Ta không sao, nhưng chiến lực của người này không tầm thường, Lân Vương tuyệt không phải đối thủ của hắn, mời lui ra đi.” Bắc

Minh Phương ngưng trọng nói.

“Trưởng lão yên tâm, mấy vị trưởng lão còn lại đang trên đường chạy tới, chúng ta chỉ cần ngăn chặn hắn một lúc là xong, mặc dù chiến lực của người này mạnh, nhưng lấy sức một mình đối kháng đại quân, lại sử dụng công pháp cấm kị như Cửu Tử Nhiên Huyết Công, hôm nay, hắn chắc chắn phải chết! !”

Lân Vương lãnh khốc nói, cũng không có ý lui ra, dáng vẻ giống như nắm chắc thắng lợi trong tay.

Bắc Minh Phương nghĩ một lát, cũng gật đầu, cảm thấy rất có đạo lý, nhìn Sở Cuồng Nhân, giống như nhìn một người chết.

Lấy sức một mình đối kháng toàn bộ Lân tộc? !

Đây là chuyện chỉ người ngu xuẩn mới làm ra được.

Ý định bắt giặc phải bắt vua trước của Sở Cuồng Nhân bị Bắc Minh Phương ngăn cản, một triệu đại quân cũng đã xông tới.

Không chỉ như thế, nơi xa lại có từng đầu hải thú dữ tợn, đếm mãi không hết lướt đến, chiến lực không yếu hơn mười triệu đại quân Lân tộc.

Nhìn thấy vậy, Sở Cuồng Nhân không nhịn được cười.

“Ha ha, đại quân, Hải thú, loại chiến đấu này đúng là có khí thế, ta cũng muốn nhìn xem, Lân tộc các ngươi, còn bao nhiêu binh lính cho ta giết, bao nhiêu Hải thú cho ta làm thịt đây! !”

Tóc đen của hắn bay múa, mười ngón trêu gảy dây đàn, từng đợt đạo vận cầm âm bàng bạc không ngừng khuếch tán ra, chấn động mười ngàn dặm vùng biển!

Binh lính, Hải thú Lân tộc không ngừng mất mạng dưới công kích này, chiến đấu khốc liệt, khiến nước biển đã bị nhuộm thành màu đỏ tươi.

“Kiếm khí thay đổi!”

Giống như cảm thấy mình giết quá chậm, quanh người Sở Cuồng

Nhân có từng đạo kiếm khí bắn ra, hóa thành phân thân đánh ra bốn phía.

Phân thân kiếm khí, Thần Ma Bát âm.

Trong tay Sở Cuồng Nhâm hai đại Đế thuật được phát huy vô cùng tinh tế, công phạt khiến người ta sợ hãi!

Đại quân Lân tộc và Hải thú bị giết tơi bời dưới công kích này, mà nhìn lại Sở Cuồng Nhân, một người cầm cổ cầm ở trong biển máu, toàn thân áo trắng, lại khiến người khác có cảm thấy tàn khốc!

Hắn giết nhiều người như vậy, bạch y vẫn không nhiễm trần thế như cũ, dáng vẻ siêu phàm thoát tục, giống như chỉ giết một bầy kiến hôi, không đủ khiến hắn động dung, sinh ra một chút thương hại.

“Ma quỷ, ma quỷ!”

“Tên gia hỏa này nhất định là ma quỷ, thật đáng sợ.”

“A a a, đừng giết ta, đừng giết ta.”

Cuối cùng.

Sở Cuồng Nhân vô tình giết chóc, không ít binh lính đã hỏng mất, bọn họ ném binh khí, bắt đầu chạy trốn, cho dù Lân Vương dùng pháp môn mê hoặc nhân tâm cũng không có chút nào tác dụng.

Hoảng sợ, là bản năng nguyên thủy nhất!

Nỗi sợ hãi mà Sở Cuồng Nhân mang đến cho bọn họ đã vượt xa ảnh hưởng pháp môn của Lân Vương.

“Tên gia hỏa này thật sự là con người sao? Vì sao hắn dùng Cửu Tử Nhiên Huyết Công lâu như vậy mà vẫn chưa chết?”

Hai người Lân Vương, Bắc Minh Phương cũng nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Quá kinh khủng.

Thật sự quá kinh khủng.

Tác chiến, còn có thể làm đến trình độ này, thực lực Sở Cuồng Nhân bày ra quá kinh khủng.

Giờ phút này, trong lòng Lân Vương cũng có chút hối hận.

Có lẽ, lúc trước ông ta không nên đi trêu chọc tên gia hỏa này.

Nhưng bây giờ nghĩ những thứ này đã vô dụng.

Tình thế cực kỳ nghiêm trọng, ông ta không có bất cứ đường lui nào.

Oanh! !

Lúc này, nơi xa có một cỗ đạo vận kinh khủng bạo phát, một đạo chưởng khí cuốn cuốn theo dòng nước, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

“Lại một vị Thánh Nhân khác.”

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng.

Sau đó, hắn vạch dây đàn, Thần Ma Bát âm khúc thứ ba Hoàng Chung Đại Lữ bạo phát, đánh vỡ đạo chưởng khí này.

Hai cỗ lực lượng va chạm, Sở Cuồng Nhân lùi lại mấy chục trượng.

Mà sau lưng hắn, lại có một cỗ đạo vận bạo phát.

Tay trái Sở Cuồng Nhân ôm cầm, tay phải cầm kiếm chém về phía sau.

Keng một tiếng, Côn Ngô Kiếm trảm lên trường kiếm màu xanh lam, kiếm phong va chạm với kiếm phong, bắn ra từng đạo từng đạo kiếm khí, xẹt qua dòng nước, tại đáy biển nổ tung, hình thành một đám nước cuồn cuộn rồi biến mất.

Sở Cuồng Nhân nhìn người cầm kiếm.

Đó là một nam tử trung niên của Lân tộc, gương mặt thanh tú, có mấy khối lân phiến, trên người phun trào một cỗ kiếm chi đạo vận mênh mông, kiếm đạo vượt xa bất kì kiếm khách nào mà hắn đã từng gặp.

Chỉ sợ tại tông môn kiếm đạo đỉnh phong như Phong Vân sơn, Lệnh Hồ gia thậm chí là Huyền Thiên tông cũng khó mà tìm được một vị kiếm khách như thế.

Hai thanh kiếm va chạm vào nhau, mỗi người đều bị đẩy lui.

“Nội tình của Lân tộc, quả thật bất phàm.”

Sở Cuồng Nhân âm thầm kinh ngạc.

Sau đó hắn tiếp tục ngăn cản công kích của hai vị Thánh Nhân, chỉ thấy chẳng biết lúc nào, xung quanh hắn đã có thêm mấy người của Lân tộc.

Những người này, mỗi người đều có tu vi Thánh Nhân, đơn độc một người đều hơn đại quân một triệu người của Lân tộc.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy vậy, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ, “Trò vui chân chính, bây giờ mới chính thức bắt đầu.”

Đại quân Lân tộc và Hải thú chẳng qua là lực lượng Lân Vương dùng để trì hoãn Sở Cuồng Nhân mà thôi, đám Thánh Nhân này, mới là thủ đoạn giết hắn!

“Sở Cuồng Nhân, ngươi dám xâm chiếm Lân tộc ta, còn dám tạo sát nghiệt ngập trời, ngươi, tội đáng chết vạn lần! !”

Một vị Thánh Nhân nhìn vô số cỗ thi thể và nước biển bị máu tươi nhiễm đỏ xung quanh, lên cơn giận dữ chất vấn.

Nghe thấy ông ta nói vậy, Sở Cuồng Nhân không nhịn được cười, “Sát nghiệt ngập trời? Tội đáng chết vạn lần? Vậy mấy trăm ngàn bách tính ở ven biển của Huyền Thiên tông kia đã làm sai điều gì! Hiện tại ngươi lại nói với ta là sát nghiệt, nói ta tội đáng chết vạn lần, không cảm thấy quá buồn cười sao?”

“Hừ, ngươi đoạt chí bảo Hải Vương Kích của Lân tộc ta, đây chính lý do bọn họ phải chết! Muốn trách thì trách người làm chưởng môn như ngươi đi.”

“Tam Xoa Kích là thiếu chủ Lân tộc các ngươi thua ta, nếu đây chính là lý do bọn họ phải chết, vậy ta không còn lời nào để nói, ta không thể làm gì khác là lấy máu của Lân tộc các ngươi, bồi tội với bọn họ! !”

“Lân tộc giết một bách tính của Huyền Thiên tông ta, ta sẽ giết ngàn người của Lân tộc, lần này Huyền Thiên tông có hơn mười vạn bách tính thương vong, mà số lượng ta vừa giết, vẫn còn thiếu rất nhiều!”

Chương 340: Quy Khư Chi Môn, Vương giả đời thứ tư của Lân tộc, Bắc Minh Tu

Hoàn trả gấp mười lần, không đủ.

Hoàn trả gấp trăm lần, vẫn không đủ.

Sở Cuồng Nhân muốn bọn họ phải hoàn trả gấp nghìn lần! !

Giết một bách tính của hắn, hắn sẽ giết ngàn người của Lân tộc!

Lời nói của Sở Cuồng Nhân khiến đám Thánh Nhân Lân tộc tức đến mức toàn thân phát run, đạo vận trên người lưu chuyển, vô cùng cuồng bạo, từng đôi mắt nhìn chằm chằm vào hắn, hận không thể ngàn đao bầm thây hắn.

“Ngàn mệnh đổi một mệnh! Khẩu khí thật lớn, Sở Cuồng Nhân, sau khi chúng ta đến, ngươi sẽ không giết được một người nào nữa!” Một vị Thánh Nhân tức giận nói, phất tay đánh ra một chưởng, bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân kéo dây đàn, một đạo cầm âm khủng bố bạo phát.

Cầm âm và chưởng khí ầm vang va chạm, mỗi người bị đẩy lui.

Các Thánh Nhân Lân tộc còn lại cũng xuất thủ.

Hiện trường có bảy vị Thánh Nhân Lân tộc.

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, quét qua một đám, phát hiện trong đó có hai vị Thánh Nhân ngũ bộ, ba vị thất bộ, hai người còn lại đã đạt đến cấp độ Đại Thánh.

Hai vị Đại Thánh này chính là Bắc Minh Phương và nam tử trung niên dùng kiếm kia, tên là Bắc Minh Hoạn.

Hai người này cũng là uy hiếp lớn nhất đối với Sở Cuồng Nhân uy.

Nhất là Bắc Minh Hoạn, tu vi của ông ta cực cao, đã đến cấp bậc

Đại Thánh tam bộ, so với Thái Thú đầu tiên của đệ nhất thành còn mạnh hơn.

“Nếu là ngày trước, ứng chiến với đội hình như vậy đúng là khó giải quyết, nhưng đáng tiếc, hiện tại ta đã khác xưa.”

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Sau khi hắn tấn cấp đến Vô Thượng Chí Tôn, giao chiến với Đại Thánh đã không phải việc khó gì, cho dù bảy người này liên thủ, vẫn không cách nào áp chế hắn.

Một phen chiến đấu kịch chiến, Sở Cuồng Nhân không bị tổn thương gì, ngược lại bảy vị Thánh Nhân kia đã bị Sở Cuồng Nhân dùng kiếm chém một người.

“Đáng giận, hắn sử dụng Cửu Tử Nhiên Huyết Công lâu như vậy, làm sao lại không có chút tác dụng phụ nào?” Lân Vương đứng cách đó không xa nhìn Sở Cuồng Nhân đại chiến với bảy vị Thánh Nhân của Lân tộc, trong mắt không khỏi lộ ra chấn kinh, đánh chết ông ta cũng không nghĩ tới, ở dưới biển sâu, đối phương lại nắm giữ chiến lực như vậy.

“Không được, Thánh Nhân liên thủ vẫn không làm gì được tên Sở Cuồng Nhân này, xem ra, cần phải vận dụng thứ kia rồi.”

Lân Vương âm thầm nghĩ, sau đó bóng người ông ta lóe lên, biến mất tại chỗ, lao đến chỗ sâu trong vương cung.

Dưới biển sâu, Sở Cuồng Nhân và sáu vị Thánh Nhân đại chiến, các loại đạo vận va chạm xen lẫn trong hư không xen, vô cùng sáng chói.

Oanh...

Sở Cuồng Nhân bị một kiếm của Bắc Minh Hoạn chém bay, nhưng sau khi ổn định thân hình, hắn đột nhiên đánh một chỉ về phía một vị Thánh Nhân bên cạnh.

“Tuyệt Tâm Chỉ!”

Lần đầu tiên Sở Cuồng Nhân thi triển loại đế thuật này, vị Thánh

Nhân kia bất ngờ không đề phòng, chỉ cảm thấy đạo tâm run lên, trong nháy mắt thất thần, ngay sau đó, linh lực, đạo vận dồi dào tạo thành một ngón tay màu đen, hung hăng nện trên ngực ông ta.

Bịch một tiếng, ngay cả thân thể Thánh Nhân cũng không thể thừa nhận lực lượng kinh khủng như vậy, trong nháy mắt sụp đổ, gân cốt toàn thân đứt đoạn!

Một vị Thánh Nhân lại bị một chỉ này dễ dàng oanh sát!

“Cái gì! Đây là tu hành pháp gì vậy? !”

“Uy áp Đế đạo, đây là một môn đế thuật!”

“Đế thuật phân thân, đế thuật kiếm đạo, đế thuật cầm đạo, cộng thêm một chỉ này, hắn đã thi triển bốn loại đế thuật, tại sao tên gia hỏa này lại có nhiều đế thuật như vậy? Rốt cuộc hắn lấy ở đâu ra!”

Một đám Thánh Nhân đều mơ hồ.

Tại thời đại mạt pháp, đế thuật quá hiếm có!

Ngay cả Lân tộc nội tình thâm hậu cũng chỉ nắm giữ một bộ tàn khuyết đế kinh mà thôi, nhưng Sở Cuồng Nhân lại có được mấy loại đế thuật!

Cái này cần cơ duyên, khí vận lớn đến mức nào đây? !

Các Thánh Nhân Lân tộc đều cảm thấy khiếp sợ không gì sánh nổi.

“Hắn liên tiếp sử dụng nhiều đế thuật như vậy, linh lực tiêu hao khó mà tưởng tượng nổi, hắn sẽ không kiên trì được bao lâu đâu.”

Bắc Minh Phương nói.

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân cười một tiếng, “Nếu Thánh Nhân bốn vực ở đây, bọn họ tuyệt đối sẽ không nói lời này đâu.”

“Ngươi có ý gì?”

“Ý tứ chính là, Lân tộc các ngươi quá ngu xuẩn, trước khi đối phó một người, còn không thu thập tin tức tình báo về người đó.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Ngay sau đó, hắn đưa tay ra, một cỗ hấp lực vô cùng khủng bố từ trong lòng bàn tay hắn bạo phát, thi thể bốn phía hóa thành vô số tinh hoa huyết nhục, như trăm sông đổ về một biển, điên cuồng dũng mãnh lao tới phía hắn.

Linh lực vốn đã tiêu hao hơn phân nửa của Sở Cuồng Nhân nhanh chóng phục hồi như cũ, mấy vị Thánh Nhân phí hết toàn lực, vất vả lắm mới khiến khí tức của hắn trở nên uể oải, bây giờ lại nhanh chóng kéo lên.

“Hấp thu tinh hoa huyết nhục chuyển hóa thành linh lực, đáng chết, đây là pháp môn quỷ dị gì vậy, ngoại trừ đế thuật, hắn còn có pháp môn quỷ dị như vậy nữa? ! Nhanh, ngăn hắn lại!” Bắc Minh Phương biến sắc.

Các Thánh Nhân khác thấy thế, vội vàng xuất thủ.

Đạo vận của mấy người lưu chuyển, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Lúc này, lại thấy quanh người Sở Cuồng Nhân có từng đóa Bạch Liên lơ lửng, công kích của mọi người rơi trên đó, bộc phát ra tiếng oanh minh.

Từng đoá Bạch Liên liên tiếp bị phá nát!

Nhưng cũng tranh thủ thời gian cho Sở Cuồng Nhân, lúc công kích của đám Thánh Nhân này sắp va chạm vào hắn, hắn lại dùng linh lực đã khôi phục hơn phân nửa kéo dây đàn, một cỗ đạo vận cầm âm khó nói lên lời bạo phát.

“Thần Ma Bát âm khúc cuối cùng, đại âm hi thanh!”

Cầm âm vô hình cuốn theo đạo vận bạo phát, ngày trước, dựa vào một chiêu này, Sở Cuồng Nhân có thể oanh sát Đại Thánh, mà lúc này hắn đã đạt đến Vô Thượng Chí Tôn, cộng thêm Cửu Tử Nhiên Huyết Công.

Lực lượng một khúc này mạnh mẽ đến mức khó mà tưởng tượng được!

Cầm âm khủng bố đánh vỡ công kích của một đám Thánh Nhân, cầm âm khuếch tán nhấc lên cơn sóng kinh thiên, mấy vị Thánh Nhân bị ảnh hưởng, bay ngược ra ngoài, chỉ còn lại hai vị Đại Thánh Bắc Minh Hoạn, Bắc Minh Phương, mấy vị Thánh Nhân khác đã bị một kích này oanh sát!

Một đạo cầm âm oanh sát bốn vị Thánh Nhân, trọng thương hai vị Đại Thánh!

Lực lượng kinh khủng bực này khiến đồng tử hai người Bắc Minh Hoạn, Bắc Minh Phương co rụt lại, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trên mặt tràn đầy hoảng sợ.

“Chiến lực của hắn không thể tưởng tượng được? !”

“Lân tộc gặp đại kiếp!”

Lúc Sở Cuồng Nhân dự định giải quyết hai vị Đại Thánh này, chỗ sâu trong vương cung, một đạo hào quang màu xanh lam bỗng nhiên phóng lên tận trời!

Quang mang lưu chuyển, hóa thành một cảnh cửa lớn trong biển sâu!

Một cỗ không gian chi lực hùng hậu bạo phát.

“Đây là cái gì?”

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

“Đây là... Quy Khư Chi Môn!”

“Là vương, hắn đang cầu cứu Quy Khư.”

Bắc Minh Phương, Bắc Minh Hoạn nhìn thấy cánh cửa này, sắc mặt đại hỉ.

Chỗ sâu trong Vương cung, Lân Vương nhìn thấy cánh cửa trên không trung, gương mặt tràn đầy kích động, “Đây chính là Quy Khư Chi Môn trong truyền thuyết sao? Trong truyền thuyết, Lân

Vương các đời hội tụ ở một nơi, có thể thông hướng đến thiên quốc vô thượng trong biển! !”

Quy Khư, là thiên quốc cổ lão trong biển mà đời đời Lân tộc truyền lại, nghe đồn sau khi thành Thánh, Lân Vương các đời đều tiến về nơi này, trở thành một quốc gia, cũng thuộc về một nơi không biết trong Thương Khung tinh.

Mà Lân Vương các đời đều có thể chưởng khống bí bảo này, một kiện bí bảo có thể mở ra Quy Khư Chi Môn, nhờ xin Quy Khư giúp đỡ!

Lân Vương đang dùng bí bảo này, mở ra Quy Khư Chi Môn.

Ong ong...

Lúc này, Quy Khư Chi Môn trong biển phát ra một trận âm thanh hùng hậu.

Chỉ thấy cái cửa kia đang mở rộng về hai bên.

Một nam tử trung niên có lân giáp hoàng kim, tay cầm Tam Xoa Kích hoàng kim đi ra, một cỗ khí tức kinh khủng lập tức bao phủ toàn trường.

“Là Vương giả đời thứ tư của Lân tộc, Bắc Minh Tu!”

Nhìn thấy người này, Lân Vương kinh hô một tiếng.

Chương 341: Chiến Đại Thánh thất bộ, Bất Tử chi thân cường đại

Lân Vương kích động nhìn nam tử từ trong Quy Khư đi ra.

Ông ta nhận ra đối phương.

Càng nhận ra Tam Xoa Kích hoàng kim trong tay đối phương, theo ghi chép của Lân tộc, đó một loại thần binh như Hải Vương Kích, chính là Hoàng Kim Kích.

Mà thanh Hoàng Kim Kích này vẫn nằm trong tay Bắc Minh Tu, nghe nói ông ta là kì tài bất thế trong Lân tộc, chỉ có ông ta mới có thể hoàn toàn phát huy uy lực của Hoàng Kim Kích, lúc ông ta rời đi cũng không để lại Hoàng Kim Kích, mà cùng mang nó đi.

Mặc dù việc này khiến Lân Vương các đời sau bất mãn, nhưng hiện tại nhìn thấy đối phương, Lân Vương lại cảm thấy an lòng.

Chỉ cần Bắc Minh Tu ở đây, hôm nay Sở Cuồng Nhân chắc chắn phải chết!

Lân Vương âm thầm nghĩ.

“Vương giả đời thứ tư của Lân tộc, Bắc Minh Tu, một trong bảy đại Quy Khư chủ đương nhiệm, tu vi Đại Thánh thất bộ đỉnh phong, tu hành tàn khuyết đế kinh Bắc Minh Hắc Thủy Quyết, Thánh Vương pháp Phiên Hải kích pháp, Thánh Vương pháp...”

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, phân tích tin tức về Bắc Minh Tu.

Đại Thánh thất bộ đỉnh phong?

Quy Khư? !

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ ngưng trọng, hắn chưa từng nghe nói đến Quy Khư, nhưng nơi đó có Đại Thánh thất bộ đỉnh phong như Bắc Minh Tu tọa trấn, tuyệt đối là nơi có địa vị cực lớn.

“Cũng thuộc về nơi không biết kia sao?”

Sở Cuồng Nhân thầm nói, trong số các đạo thống Thánh Nhân đã biết trong Thương Khung tinh, không có một vị Đại Thánh thất bộ đỉnh phong nào như Bắc Minh Tu, chỉ xuất hiện một vị Đại Thánh bình thường cũng là hiếm có rồi.

Giải thích duy nhất, chính là khu vực không biết!

Chỉ có nơi thần bí kia mới có cường giả như vậy!

“Lân Vương đương nhiệm ở đâu?”

Lúc này, Bắc Minh Tu từ tốn nói.

Lân Vương nhanhchóng tiến lên, cung kính nói: “Lân Vương Bắc Minh Bằng đời thứ mười một bái kiến Bắc Minh Tu vương.”

Bắc Minh Tu nhìn đối phương một cái, nói: “Ngươi mở ra Quy Khư Chi Môn, gọi ta đến đây, là gặp việc khó khăn gì sao?”

“Đúng vậy, tên trộm này xâm chiếm Lân tộc, giết mấy chục triệu tướng sĩ của Lân tộc, còn giết mấy vị Thánh Nhân, mời Bắc Minh Tu vương xuất thủ, thay Lân tộc giải quyết tai hoạ này.” Lân Vương bi phẫn nói.

Nghe thấy vậy, Bắc Minh Tu nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, nhất là khi nhìn thấy núi thây biển máu xung quanh Sở Cuồng Nhân, sầm mặt lại, “Dám giết nhiều người trong Lân tộc như vậy, quả thực tội đáng chết vạn lần!”

Ông ta vừa sải bước ra, đi đến trước mặt đối phương, đạo vận Đại Thánh vô cùng cuồng bạo lập tức bạo phát, điên cuồng nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

Sau đó, Hoàng Kim Kích trong tay ông ta như cảm ứng được cái gì, chấn động một cái, khiến Bắc Minh Tu có chút kinh ngạc, “Hải Vương Kích của tộc ta lại ở trên tay ngươi? !”

“Phải thì thế nào?”

“Hừ, giết nhiều người của Lân tộc ta như vậy, còn cướp đi Hải Vương Kích, hôm nay ta nhất định sẽ giết chết ngươi!” Bắc Minh Tu nói, sau đó Tam Xoa Kích hoàng kim trong tay nhẹ nhàng vung lên, một cỗ thủy lưu chi lực kinh khủng cuốn theo đạo vận bao phủ mà, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Một kích này khiến Sở Cuồng Nhân cảm nhận được một cỗ áp lực vô cùng lớn, hắn không dám khinh thường, dây đàn trong tay bỗng nhiên kéo căng, Thần Ma Bát âm khúc cuối cùng đại âm hi thanh bạo phát!

Hai cỗ đạo vận va chạm, thủy lưu chi lực đánh thẳng vào Sở Cuồng Nhân, nhưng phần lớn lực lượng đã bị lồng khí trên người Sở Cuồng Nhân cản lại.

“Ừm? Lồng khí này có chút cổ quái, có thể ngăn cách phần lớn thủy lưu chi lực của ta, xem ra vì có lồng khí này, ngươi mới có thể hoạt động tự nhiên dưới biển sâu, thậm chí bộc phát ra chiến lực vượt mức bình thường.” Bắc Minh Tu âm thầm nghĩ.

Nhưng ông ta cũng không cảm thấy khó giải quyết, có Hoàng Kim Kích trong tay, cộng thêm tu vi của ông ta là Đại Thánh thất bộ, ông ta không tin mình không làm gì được một tên còn chưa đến Thánh Nhân.

“Phiên Hải Kích pháp thứ nhất! !” Bắc Minh Tu cầm Hoàng Kim Kích trong tay, ngang nhiên vung ra, một dòng nước cuồng bạo bao phủ ra, hắn vẫn không dừng lại, tiếp tục vung ra Hoàng Kim Kích.

“Thức thứ hai, thức thứ ba...”

Uy lực của mỗi kích đều vượt qua một kích trước đó, giống như gia trì thêm lực lượng của thức phía trước.

Đợi đến thức thứ chín, lực lượng của chín thức này đã đạt đến cấp độ khó mà tưởng tượng được, đạo vận khủng bố như muốn lật úp tất cả đại hải!

Lực lượng của kích cuối cùng ầm vang bạo phát, hóa thành một cỗ thủy lưu chi lực bàng bạc tuôn về phía Sở Cuồng Nhân, Tị Thủy Châu trên người hắn có thể ngăn cản một phần lực lượng.

Nhưng đạo vận kinh khủng như vậy vẫn khiến hắn bị trọng thương, hơn phân nửa thân thể bị dòng nước nghiền nát, huyết dịch, xương cốt lẫn vào nhau, nội tạng trực tiếp sụp đổ, tản mát trong nước biển.

Đám người Bắc Minh Hoạn, Lân Vương thấy thế, sắc mặt đại hỉ.

“Không hổ là Lân Vương đời thứ tư, cỗ lực lượng này thật mạnh, khiến người ta chấn kinh, trong tay lại có Hoàng Kim Kích, đoán chừng chiến lực của hắn cũng không kém Thánh Vương bao nhiêu, quá cường đại.”

Bắc Minh Phương sợ hãi than.

Những người còn lại, trên mặt cũng tràn đầy sùng bái.

Lân Vương nhìn Hoàng Kim Kích, trong mắt tràn đầy hâm mộ, bởi vì Bắc Minh Tu có thể phát huy ra chiến lực mạnh mẽ như vậy, cũng có công lao từ Hoàng Kim Kích.

Đó chính là Chuẩn Đế binh!

“Hừ, một kích đã đủ để giết ngươi rồi!”

Bắc Minh Tu hừ nhẹ một tiếng, trên mặt tràn đầy vẻ kiêu ngạo.

“Đây chính là lực lượng của cấp bậc đã tiếp cận với cảnh giới Thánh Vương sao? Đúng là lợi hại, so với Thánh Vương trong cổ chiến trường cũng không kém bao nhiêu.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hơn phân nửa thân thể bị phá hủy, sắc mặt của hắn vẫn bình tĩnh như cũ, dường như thân thể bị phá hủy kia không phải của hắn.

Thậm chí hắn còn nhẹ nhàng đánh giá lực lượng của Bắc Minh Tu, lời nói khiến không ít người âm thầm líu lưỡi.

Làm sao, chẳng lẽ tên Sở Cuồng Nhân này đã từng xâm nhập vào cổ chiến trường, gặp qua Thánh Vương rồi? !

Tên gia hỏa này đúng là nơi nào cũng dám xông loạn vào.

“Không đúng, các ngươi nhìn đi.”

Lúc này, Bắc Minh Phương bỗng nhiên kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy thân thể đã bị phá hư của Sở Cuồng Nhân đang phục hồi như cũ với tốc độ cực nhanh, dường như trong hai cái chớp mắt, thân thể vốn bị nghiền nát hơn phân nửa của hắn đã khôi phục như lúc ban đầu!

Tình cảnh này, khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm.

“Đây, đây là pháp môn gì? !”

“Làm sao hắn làm được!”

Tất cả mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân giống như đang nhìn một tên quái vật.

Không phải bọn họ chưa từng gặp tu hành pháp khôi phục, nhưng khủng bố như Sở Cuồng Nhân, là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

Nửa người đã bị đánh nát còn có thể trò chuyện vui vẻ, thậm chí trong thời gian ngắn cấp tốc phục hồi như cũ, loại năng lực này quá biến thái.

“Không phải tên gia hỏa này có Bất Tử chi thân chứ? !”

Có người của Lân tộc khó tin nói.

“Không, không có khả năng, trên thế giới này nơi nào có Bất Tử chi thân, ta muốn nhìn xem ngươi có thể phục hồi như cũ mấy lần!”

Ánh mắt Bắc Minh Tu lạnh lẽo, căn bản không tin tưởng cái gọi là Bất Tử chi thân, chỉ thấy ông ta khua trường kích trong tay, lần nữa đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân đối mặt với Hoàng Kim Kích, thực lực Đại Thánh thất bộ tới gần Thánh Vương cũng không chút nào yếu thế!

Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, Thiên Sát Bất Bại Thể, Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể cùng nhau phát động, cộng thêm Cửu Tử Nhiên Huyết Công, những thứ này khiến chiến lực của hắn lại lần nữa tăng lên một cấp bậc!

Keng! !

Côn Ngô Kiếm và Hoàng Kim Kích lại lần nữa giao kích, một tiếng âm ba thực chất nhấc lên sóng lớn trên mặt biển, nhanh chóng khuếch tán ra ngoài, đạo âm kinh khủng xen lẫn, bộc phát ra quang huy vô cùng hoa mỹ.

Sau một kích này, Sở Cuồng Nhân bị oanh lui một trăm trượng, sau đó trên người hắn có từng đạo kiếm khí bắn ra, hóa thành vô số phân thân kiếm khí lao về bốn phía.

Chương 342: Bắc Minh Tu muốn phong ấn

Sở Cuồng Nhân, nữ tử không đầu lần nữa hiện thân

“Ha ha, bản thể của ngươi còn không thể khiến ta bị thương, chỉ là phân thân kiếm khí, coi như có nhiều hơn, cũng không thể gây khó dễ cho ta?”

Trên mặt Bắc Minh Tu lộ ra vẻ khinh thường.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, thản nhiên nói: “Đúng là không làm gì ngươi được, nhưng đáng tiếc, đám phân thân kiếm khí này không phải dùng để giết ngươi.”

Một đám phân thân lao về bốn phía, bắt đầu giết đám người xung quanh, kiếm khí phóng ra, một đám Lân tộc bỏ mạng tại chỗ!

Tình cảnh này, kích thích Bắc Minh Tu thật sâu.

“Khốn khiếp! ! Ngươi dám tùy ý giết người của Lân tộc ta!” Bắc Minh Tu tức giận nhìn Sở Cuồng Nhân.

“Lân tộc giết một bách tính của ta, ta sẽ giết ngàn người trong Lân tộc! Các ngươi cho rằng ta nói đùa sao?” Sở Cuồng Nhân lãnh khốc nói.

“Lạm sát kẻ vô tội, ngươi tội đáng chết vạn lần! !”

“Ha ha, vì bảo vệ bách tính của Huyền Thiên tông ta, cho dù phải gánh vác tội nghiệt thiên hạ thì thế nào! ! Muốn trách thì trách Lân tộc chi vương xâm chiếm Huyền Thiên tông ta đi!” Sở Cuồng Nhân cười to nói, thần thái cuồng ngạo không hề trói buộc.

Trong Lân tộc có người vô tội sao?

Có.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không thèm để ý những thứ này, chỉ có như vậy, mới có thể giết tới Lân tộc sợ hãi, giết tới đối phương không còn dám tùy tiện xâm chiếm Huyền Thiên tông!

Chỉ có như vậy, thiên hạ mới có thể sợ Sở Cuồng Nhân hắn!

“Ngươi là đồ điên! !”

Lân Vương đứng cách đó không xa, hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, hận không thể ngàn đao băm thây đối phương!

Đồng thời trong lòng ông ta không khỏi sinh ra một cỗ hối hận.

Sớm biết sẽ chọc đến một tên điên như vậy, đánh chết ông ta cũng không dễ dàng xâm chiếm Huyền Thiên tông, khiến vô số Lân tộc bị hại.

“Đi chết đi!”

Bắc Minh Tu nén giận xuất thủ, uy lực của Tam Xoa Kích cao hơn một tầng.

Sở Cuồng Nhân nhớ lại chuyện hơn mười vạn bách tính bị giết hại, sau đó trở thành lương thực cho Hải thú, trong lòng vô cùng tức giận.

“Nộ Thần Quyền! !”

Hắn thét dài một tiếng, trong nháy mắt một cỗ đạo vận cuồng bạo bạo phát!

Một quyền đánh ra, quyền ấn đen nhánh cuốn theo lửa giận hừng hực, khiến lượng lớn bọt khí cuồn cuộn, bị lửa giận thiêu đốt đến sôi trào.

Quyền kích va chạm, kình khí cuồng bạo bắn ra, đảo qua hơn phân nửa vương cung, cung điện sáng chói huy hoàng lại dần dần sụp đổ dưới kình khí này, biến thành phế tích, chỉ để lại vô số tường đổ.

Bắc Minh Tu và Sở Cuồng Nhân vẫn còn kịch chiến, Bắc Minh Tu muốn oanh sát Sở Cuồng Nhân, nhưng bất đắc dĩ, đối phương có Bất Tử chi thân, rất khó diệt sát.

Thậm chí có một lần, Bắc Minh Tu còn đánh nát nửa cái đầu của

Sở Cuồng Nhân, nhưng đối phương vẫn cấp tốc khôi phục như cũ, lực lượng này khiến tất cả Lân tộc đều cảm thấy da đầu run lên.

Một tồn tại tùy ý làm bậy lại giết không chết, quá kinh khủng!

Ngay cả Bắc Minh Tu cũng không nhịn được bị kích thích, xuất hiện một chút hoảng sợ.

Ông ta thấy, Sở Cuồng Nhân đã không còn là con người nữa.

Mà là một tên quái vật!

Sở Cuồng Nhân vẫn còn đang giết hại xung quanh, phân thân kiếm khí của hắn phân tán tứ phương, dựa vào thực lực hôm nay của hắn, mặc dù chỉ có thể phân ra thành một trăm cái phân thân kiếm khí, nhưng mỗi cái đều có chiến lực Chí Tôn, binh lính Lân tộc bình thường căn bản không có cách nào ngăn cản.

Bắc Minh Hoạn, Bắc Minh Phương và Lân Vương đều bị trọng thương, bảo vệ bản thân tránh công kích của phân thân kiếm khí thì không có vấn đề, nhưng muốn ngăn cản đám phân thân này giết hại, đúng là có tâm mà vô lực.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Lân tộc nổi lên tiếng kêu rên khắp nơi!

Phân thân kiếm khí của Sở Cuồng Nhân căn bản không phân biệt thiện ác, chỉ có một mục đích... Gặp ai cũng giết! !

Một trăm cái phân thân Chí Tôn liên tục giết hại, có thể tạo thành thương tổn lớn thế nào?

Hiện tại Lân tộc đã cảm nhận được.

“Đáng chết, đáng chết!”

Bắc Minh Tu tức giận đến sắp nổi điên, tay cầm Tam Xoa Kích thôi động thủy lưu chi lực, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

“Dòng nước trói buộc!”

Bị lực lượng này đánh lên, tứ chi của Sở Cuồng Nhân bị trói buộc, khó có thể động đậy, cho dù hắn thôi động linh lực thế nào đều không thể tránh thoát.

Bắc Minh Tu thôi động linh lực toàn thân, hừ lạnh nói: “Đã không giết được ngươi, vậy ta liền phong ấn ngươi dưới biển sâu này! !”

Chỉ thấy ông ta hét lớn một tiếng, đáy biển đột nhiên chấn động, một khe đất cực lớn xuất hiện, xem ra, Bắc Minh Tu muốn phong ấn Sở Cuồng Nhân trong cái khe này.

Dòng nước bốn phía quấn quanh ở Sở Cuồng Nhân, dần dần hóa thành xiềng xích màu xanh lam như thực chất, phía trên lưu chuyển vô số phù văn huyền diệu.

“Phong ấn cho ta! !”

Xiềng xích màu xanh lam lôi kéo Sở Cuồng Nhân, dần dần kéo hắn vào trong khe đất hắc ám không thấy mặt trời kia.

Theo phong ấn chi lực tăng cường, linh lực trong cơ thể Sở Cuồng Nhân đều bị ảnh hưởng, phân thân kiếm khí tán ra lập tức tiên tán.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân sắp bị phong ấn, lại thấy trong biển đột nhiên xuất hiện một vết nứt không gian màu đen nhánh.

Một cỗ uy áp Đế đạp vô cùng khủng bố từ trong đó khuếch tán ra, bốn phía đều bị uy áp đế đạo này bao phủ, lập tức hóa thành hư không.

Lượng lớn nước biển gạt ra bốn phía, cứ thế hình thành một không gian hình tròn to lớn trong biển sâu.

Bị uy áp đế đạo bực này ảnh hưởng, phong ấn chi thuật của Bắc Minh Tu xuất hiện sơ hở, xiềng xích màu xanh lam trói buộc Sở Cuồng Nhân trở nên yếu đi, hắn nhân cơ hội này thi triển Vô Thượng Đạo Thể, sát khí kiếm khí cũng bạo phát, trực tiếp tránh thoát ra.

Ngay sau đó, hắn không dám lưu lại, nhanh chóng lao về phía xa, trong chớp mắt đã biến mất trong biển sâu.

Lúc này đám người Bắc Minh Tu cũng không quan tâm đến Sở Cuồng Nhân, tất cả đều vô cùng ngưng trọng nhìn vết nứt không gian trước mắt.

Chỉ thấy trong đó có một bóng người không đầu mặc bạch y đi ra, lại là nữ tử không đầu đã sát phạt tứ phương trên đảo vô danh trước đó.

“Là nàng, là nàng! !”

“Đáng chết, tại sao nàng lại xuất hiện ở đây?”

Hiển nhiên Bắc Minh Tu biết đến sự tồn tại của nữ tử không đầu này, cho dù đến từ nơi không biết, ông ta cũng vô cùng hoảng sợ nữ tử này.

Lúc này, cuối cùng ông ta cũng biết vì sao Sở Cuồng Nhân lại đào tẩu.

Đối mặt với nữ tử không đầu này, trên thế giới không có mấy người có thể bảo trì thong dong, ngay cả Thánh Nhân, Đại Thánh cũng giống vậy.

“Trốn! !”

Bắc Minh Tu không nói hai lời lập tức lao về phía Quy Khư Chi Môn.

Còn đám Lân tộc khác, ông ta đã không quan tâm, có thể giữ được mạng nhỏ của mình đã không tệ rồi.

Nhưng ông ta còn chưa đến Quy Khư Chi Môn, nữ tử không đầu đã nhẹ nhàng phất tay về phía ông ta..

Một cỗ lực lượng kinh khủng đến khó có thể tưởng tượng được rơi trên người Bắc Minh Tu, trong nháy mắt, vị Vương giả đời thứ tư của Lân tộc, tu vi Đại Thánh thất bộ, cầm Hoàng Kim Kích trong tay đã nổ tung, biến thành một đoàn huyết vụ.

Chỉ còn lại một cái đầu trôi nổi trong nước.

Nữ tử không đầu sải bước, đi đến trước mặt cái đầu kia, đưa tay cầm lấy, rồi ấn mạnh lên cổ mình.

Nhưng cái đầu này không phải của nàng, ấn hai lần cũng không thể nối liền, sau đó ngón tay mảnh khảnh của nàng nhẹ nhàng bóp, cái đầu của Bắc Minh Tu lập tức nổ tung.

Liên tiếp hai lần cảm giác được đầu của mình, nhưng cũng liên tiếp hai lần không tìm được, nữ tử không đầu tức giận tới cực điểm, uy áp đế đạo trên người điên cuồng tuôn ra, bao phủ bốn phía.

Bắc Minh Phương, Bắc Minh Hoạn và Lân Vương đứng mũi chịu sào, trong nháy mắt bị cỗ uy áp này nghiền nát thành huyết nhục, ngay sau đó, lượng lớn tinh khí sinh mạng của đám người bắt đầu tiên tán, bị nữ tử không đầu hút đi, dần dần hóa thành vô số thây khô.

Ba động quỷ quyệt khuếch tán, vô số tinh khí sinh mệnh của Lân tộc bị nữ tử không đầu hấp thu, căn bản không có sức phản kháng.

Vùng biển trong phạm vi mấy chục dặm, biến thành tử vực! !

Chỉ trong mấy hơi thở, số lượng sinh linh Lân tộc mà nữ tử không đầu giết hại còn nhiều hơn số lượng Sở Cuồng Nhân khổ cực giết hại nửa ngày.

Chương 343: Ghi chép liên quan tới Đế giả Lân tộc, đế binh ba hợp một

Nữ tử không đầu xuất hiện, khiến mấy chục vạn dặm vùng biển biến thành tử địa, vô số cỗ thây khô chìm nổi, cảnh nhìn mà giật mình.

Nàng ở trong vương cung một hồi, giống như còn đang tìm đầu của mình, nhưng vẫn không có thu hoạch, nàng tức giận đến mức hung hăng giậm chân một cái, toàn bộ vương cung lập tức sụp đổ.

Ngay sau đó, nàng đi đến trước mặt Quy Khư Chi Môn, dừng lại một lúc, giống như đang nghĩ đầu của mình có ở bên trong không?

!

Nàng nhấc chân đi vào Quy Khư Chi Môn.

Theo nữ tử không đầu tiến vào, Quy Khư Chi Môn hoàn toàn khép lại, mà giờ khắc này, Quy Khư còn không biết bọn họ đã nghênh đón một tồn tại như thế nào!

Nữ tử không đầu rời đi, vòng tròn không gian to lớn do nàng tạo thành cũng tiêu tán, lượng lớn nước biển chảy ngược, ầm ầm rung động, hình thành một đám vòng xoáy tràn ngập bốn phía, qua rất lâu mới dần dần khôi phục bình tĩnh.

Một bóng người bỗng nhiên lướt đến, đi vào phế tích vương cung, chính là Sở Cuồng Nhân vừa quay lại.

Hắn nhìn vô số Lân tộc đã hóa thành thây khô, trong lòng không khỏi sợ hãi, “May mà ta chạy nhanh.”

Không cần nói, nữ tử không đầu kia chính là do Sở Cuồng Nhân dẫn tới.

Lúc hắn đến Lân tộc, hắn đã giải khai Phong Cấm Phù trên đầu nữ tử không đầu, phóng xuất ra tín hiệu dẫn đối phương đến, sau đó lại dán Phong Cấm Phù về.

Nguyên nhân hắn làm như vậy, đương nhiên là muốn mượn nhờ lực lượng của nữ tử không đầu đối phó Lân tộc, dù sao Lân tộc cũng là bá chủ trong biển, nội tình không tầm thường, hắn có thêm mấy món bảo mệnh cũng không đủ.

Thật ra hắn làm như vậy cũng là đang đánh cược.

Ai biết lúc nào thì nữ tử không đầu sẽ đến? Ai biết Bất Tử chi thân của hắn có thể ngăn chặn công kích của nữ tử không đầu không?

Đây đều là chuyện hắn không biết.

Nhưng bây giờ xem ra, tất cả đều xảy ra theo hướng có lợi với hắn, nữ tử không đầu xuất hiện, đúng lúc hắn sắp bị phong ấn, cũng giúp hắn phá được phong ấn kia.

May mà hắn chạy rất nhanh, nữ tử không đầu cũng không đuổi kịp, cuối cùng còn chạy tới Quy Khư.

“Quả nhiên, nam nhân có dáng dấp đẹp trai thì vận khí cũng không quá kém.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên.

Sau đó, hắn không khỏi mặc niệm vài giây cho Quy Khư, cho dù là nơi không biết, khi đối mặt với nữ tử không đầu này, đoán chừng cũng quá sức.

Hắn bắt đầu du đãng trong đống phế tích trong vương cung Lân tộc, dù sao đây cũng là trung tâm của Lân tộc, đoán chừng có không ít đồ tốt, Tầm Bảo Thuật thi triển, quả nhiên hắn đã thu được không ít bảo vật.

Trong đó linh thạch linh tủy thì không cần nói nhiều, còn có rất nhiều bí bảo trong biển nữa, những thứ này cũng có giá trị không nhỏ, dù sao vật hiếm thì quý, trong bốn vực cũng không có bao nhiêu bí bảo trong biển.

Nhưng trong vương cung này lại có một đống lớn.

“Còn Tam Xoa Kích này nữa!”

Sở Cuồng Nhân nhấc Tam Xoa Kích hoàng kim mà Bắc Minh Tu để lại dưới đất lên, vật này không tầm thường, đều là Chuẩn Đế binh giống Trấn Thiên Kích, Hải Vương Kích, mà ba cái này còn có liên hệ nào đó.

“Trong vương cung phải có ghi chép liên quan đến ba kiện Chuẩn Đế binh này mới đúng, đi tìm một chút đi.” Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Hắn tìm tòi một phen, cối cùng cũng tìm được rừng bia cất giữ vô số ghi chép liến quan đến những chuyện Lân tộc đã trải qua.

Trong rừng bia ghi lại lịch sử phát triển của Lân tộc đến bây giờ, bao quát đã có bao nhiêu vị Thánh Nhân, trải qua mấy đời Lân Vương...

Trong đó khiến Sở Cuồng Nhân để ý nhất là...

Lân tộc từng xuất hiện Đế giả!

Cho nên nghiêm khắc mà nói, Lân tộc được tính là đạo thống Đế cấp!

Nhưng thời gian vị Đế giả kia tại vị cũng không dài, hơn nữa niên đại xa xưa, nội tình lưu lại trong những tháng năm dài đằng đẵng này đã tiêu hao hầu như không còn, ngay cả đế kinh cũng trở thành tàn khuyết không đầy đủ.

Cho nên thực lực của Lân tộc còn kém đạo thống Đế cấp rất nhiều, nhưng cũng đúng, toàn bộ Thương Khung tinh, bao gồm khu vực không biết cũng chưa chắc đã tìm ra một đạo thống Đế cấp.

Mười lăm vạn năm cận cổ chưa xuất hiện Đế giả, đây cũng không phải nói đùa, cho dù thật sự có đạo thống Đế cấp, trong năm tháng dài đằng đẵng như thế, chỉ sợ nội tình đạo thống Đế cấp kia cũng đã tiêu hao rồi.

Sở Cuồng Nhân tiếp tục xem ghi chép của Lân tộc.

Rất nhanh hắn phát hiện ghi chép liên quan đến ba thanh Chuẩn Đế binh.

Trong ghi chép, ngoại trừ Đại Đế của Lân tộc lưu lại một bản đế kinh ra, còn để lại một kiện Đế binh, tên là Hải Thần Kích! !

Nhưng trong một lần đại chiến, thanh trường kích này lại bị hư tổn, hơn nữa, sau vị Đế giả của Lân tộc kia, cũng không có ai sử dụng luyện hóa kiện Đế binh này, cho nên đã có đại năng của Lân tộc phân hóa lực lượng của Hải Thần Kích ra.

Từ đó, Hải Thần Kích chia thành ba phần.

Theo thứ tự là Trấn Thiên Kích, Hải Vương Kích, Hoàng Kim Kích!

Trong đó, Hải Vương Kích do thiếu chủ Lân tộc chấp chưởng, Hoàng Kim Kích do Lân Vương chấp chưởng, Trấn Thiên Kích thì do chiến tướng mạnh nhất của Lân tộc chấp chưởng!

Nhưng trong ghi chép, mấy vạn năm trước, chiến tướng Lân tộc chấp chưởng Trấn Thiên Kích tử vong trong chiến đấu, từ đó Trấn Thiên Kích lưu lạc bên ngoài, Lân tộc bỏ ra vài vạn năm tìm kiếm cũng không tìm được.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy vậy, như có điều suy nghĩ, "Trấn Thiên Kích kia hẳn là bị Lâu quốc chi chủ đoạt được, nhưng mấy vạn năm trước Lâu quốc chi chủ muốn trấn áp một triệu Sát Linh mà tự phong ấn trong kết giới Lâu thành."

"Vừa phong ấn đã là mấy vạn năm, khó trách Lân tộc không tìm được, đoán chừng Lân tộc cũng rất ít lên đại lục tìm, làm sao cũng không nghĩ ra Trấn Thiên Kích lại ở tại Lâu quốc trong cổ chiến trường."

Sở Cuồng Nhân nhìn Hoàng Kim Kích, trong mắt tỏa ra tinh quang.

Sau khi ba thanh trường kích này dung hòa sẽ trở thành đế binh trong truyền thuyết!

Mặc dù hắn có hộp kiếm Thanh Linh, nhưng hộp kiếm này chỉ là Đế binh phụ trợ, còn Hải Thần Kích là Đế binh công phạt a!

Nếu hắn có thể chấp chưởng Hải Thần Kích, chiến lực tăng nhiều, đến lúc đó giết Đại Thành như Bắc Minh Tu sẽ dễ như trở bàn tay.

Nghĩ đến đây, Sở Cuồng Nhân có chút nóng lòng muốn thử.

Nhưng lúc này hắn cũng không có ý dung hòa, sau khi thu thập tất cả bảo vật trong vương cung, hắn liền quay người trở về mặt đất.

Trên mặt đất, tin tức Sở Cuồng Nhân và Lân tộc sớm đã truyền ra, không ít người đều đang chăm chú động tĩnh trên mặt biển.

Lúc Sở Cuồng Nhân tiến vào trong biển, toàn bộ đại hải đã không còn bình tĩnh nữa, ba đào hung dũng, đáy biển không ngừng truyền ra năng lượng ba động khủng bố.

Năng lượng ba động như thế, khiến tất cả Thánh Nhân đều cảm thấy tim đập nhanh.

Cuối cùng, thậm chí còn xuất hiện uy áp Đế đạo!

Chuyện này khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Chẳng lẽ trong Lân tộc còn có Đế cấp hay sao?

Một lát sau, uy áp đế đạo biến mất, mặt biển cũng dần bình tĩnh lại, mà ngay sau đó chính là vô số cỗ thi thể từ trong biển hiện lên, vùng biển mấy vạn dặm, đều trôi nổi lít nha lít nhít thi thể.

Một cỗ máu tươi nồng đậm gay mũi bốc lên, tràn ngập trên mặt biển, một màn trước mắt, nói là tu la địa ngục cũng không đủ.

Tất cả Thánh Nhân đều sợ ngây người.

Bọn họ không dám tưởng tượng, rốt cuộc Sở Cuồng Nhân đã làm cái gì trong biển sâu, nhiều thi thể như vậy, ngay cả Thánh Nhân nhìn thấy cũng phải giật mình.

“Sát nghiệp ngập trời như thế, quá kinh khủng.”

“Sở Cuồng Nhân đâu, hắn còn sống không?”

“Trời ơi, nơi này ít nhất cũng có mấy ngàn vạn thậm chí gần tỷ sinh linh chết đi, Sở Cuồng Nhân lại hạ thủ được? !”

“Thật đáng sợ, thật đáng sợ.”

“Nếu hôm nay Sở Cuồng Nhân không chết, từ nay về sau, không cần đi trêu chọc người này nữa, hành động điên cuồng bực này, khiến người ta giận sôi a!”

Các Thánh Nhân đều bị Sở Cuồng Nhân dọa đến gần chết.

Mặc dù phần lớn Thánh Nhân đều xem thiên hạ thương sinh là kiến hôi, nhưng giết nhiều sinh mạng như vậy, tuyệt đối là trước đây chưa từng có!

Qua một lúc lâu, Sở Cuồng Nhân vẫn không hiện thân.

Mọi người ở đây cho rằng hắn đã vẫn lạc, nhẹ nhàng thở ra.

Đúng lúc này, một bóng người, vọt ra mặt nước.

Chương 344: Phong vân biến ảo, Thiên Hạ Hành Tẩu dần nhập thế

Sở Cuồng Nhân vọt ra khỏi mặt nước.

Sự xuất hiện của hắn khiến các Thánh Nhân đang bí mật quan sát rất sợ hãi.

Tên gia hỏa này còn chưa chết!

Đương nhiên Sở Cuồng Nhân cũng biết có không ít Thánh Nhân ở trong bóng tối theo dõi hắn, nhưng hắn cũng không để ý, chỉ từ tốn nói: “Lân tộc giết hơn mười vạn bách tính của Huyền Thiên ta, một mệnh, đổi ngàn mệnh hoàn trả! !”

“Tất cả tội nghiệt này đều do một mình Sở Cuồng Nhân ta gánh chịu! Nếu ở đây có Thánh Nhân nào bất mãn, ta sẽ phụng bồi tới cùng!”

Nói xong, hắn không để ý đến sự kinh ngạc của các Thánh Nhân, bóng người lóe lên, biến mất trên mặt biển, linh niệm của một đám Thánh Nhân vẫn không tán đi, đang trao đổi với nhau.

Nhất là khi đám Thánh Nhân này nhìn thấy vô số cỗ thi thể trôi nổi trên mặt biển, bọn họ đã kiêng kị Sở Cuồng Nhân đến cực hạn.

“A... Đây là thây khô?”

Bỗng nhiên, có người chú ý tới cái gì.

Bọn họ phát hiện, trên mặt biển lơ lửng vô số thi thể, trong đó phần lớn đều là thây khô.

“Tại sao đám thây khô này lại có vẻ quen thuộc như vậy? !”

Một vị Thánh Nhân vô cùng kinh ngạc nói.

“Không phải là trạng thái chết của đám người bị nữ tử không đầu giết hại trên đảo vô danh ngày đó sao? Tinh khí sinh mệnh đều bị hút khô.”

Nghe thấy vậy, đám Thánh Nhân mới hồi phục tinh thần.

Nử tử không đầu kia để lại ấn tượng rất sâu với bọn họ, mới nhìn qua bọn họ đã nhận ra rồi.

Cộng thêm cỗ uy áp Đế đạo không lâu trước đây mới bạo phát từ dưới đáy biển ra, không ít người nghĩ tới điều gì.

“Chẳng lẽ lúc Sở Cuồng Nhân và Lân tộc đại chiến, nữ tử không đầu kia xuất hiện, còn giết nhiều người trong Lân tộc như vậy?”

“Sở Cuồng Nhân và nữ tử không đầu kia có quan hệ gì sao?”

Không ít Thánh Nhân nghĩ đến thực lực cường đại khiến các Thánh Nhân đều tuyệt vọng của nữ tử không đầu, lại liên tưởng đến Sở Cuồng Nhân có lẽ có quan hệ với nữ tử không đầu...

Chỉ nghĩ một chút, mọi người đã cảm thấy cả người phát lạnh.

“Sở Cuồng Nhân, người này không thể trêu chọc!”

“Nếu đối phương thật sự có liên quan đến nữ tử không đầu, cho dù chúng ta có mười vị Đại Thánh cũng không có bất kỳ tác dụng gì.”

Các Thánh Nhân miên man suy nghĩ, càng thêm kiêng kị Sở Cuồng Nhân.

…

Sở Cuồng Nhân rời khỏi mặt biển, liền trở về địa bàn của Tuyết Phong tông, bây giờ cách lúc hắn rời đi, chỉ hơn một ngày mà thôi.

Thi thể ven bờ biển đã được chôn cất xong, lúc Sở Cuồng Nhân trở về, Thần Hoàng Tiểu Hồng đã cảm giác được, cấp tốc đi đến.

“Ca ca, ngươi trở về rồi, không sao chứ?”

“Không sao.”

Sở Cuồng Nhân khẽ lắc đầu.

Sau đó, hắn nhìn về phía theo đám người chưởng môn Tuyết

Phong tông theo sau Thần Hoàng, cười nói: “Huyền Thiên tông sẽ phái người tới trợ giúp Tuyết Phong tông xây dựng lại, còn Lân tộc, sau này bọn họ sẽ không dám phạm vào chuyện như vậy nữa.”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lướt qua một vệt sát ý.

Sát ý kia khiến mọi người ở đây lạnh cả người.

Đám người chưởng môn Tuyết Phong tông kia biết, Lân tộc tuyệt đối đã ngã đau một vố, chỉ sợ đã bị Sở Cuồng Nhân giết không ít người.

Thậm chí ngay cả Thánh Nhân cũng bị hao tổn.

Cho dù chưởng môn Tuyết Phong tông có phát huy bao nhiêu sức tưởng tượng cũng không nghĩ được lần này Sở Cuồng Nhân lần đã mở sát giới lớn thế nào tại Lân tộc.

“Đa tạ chưởng môn.” Chưởng môn Tuyết Phong tông chắp tay nói.

“Ừm.”

Chuyện khắc phục hậu quả tiếp theo, liền giao cho đám người chưởng môn Tuyết Phong tông, sau khi trở về, hắn sẽ để Như Yên trưởng lão phái người đến giúp đỡ bọn họ xây dựng lại.

Rất nhanh.

Tin tức Sở Cuồng Nhân đại náo Lân tộc, giết gần tỷ sinh linh Lân tộc như cơn lốc nhanh chóng truyền ra, truyền khắp toàn bộ Thương Khung tinh.

Cho dù ở bốn vực hay ở hải ngoại, tất cả đều bị dọa gần chết.

Từ xưa đến nay, chuyện giống Sở Cuồng Nhân đã làm, trong vòng một ngày giết nhiều sinh linh như vậy, tuyệt đối là vô cùng hiếm thấy.

Rất nhiều Thánh Nhân sống lâu như thế cũng chưa từng gặp.

Theo thời gian trôi qua, tại bốn vực, thậm chí là ở hải ngoại, danh tiếng của Sở Cuồng Nhân Nhân không ngừng tăng lên, có thể nói như mặt trời ban trưa.

Tất cả mọi người đều kiêng kị tên điên này.

Mà lúc Sở Cuồng Nhân như mặt trời ban trưa, trên Thương Khung tinh, thời gian dần trôi qua, lại xuất hiện một số thiên kiêu không biết từ đâu ra.

Chiến lực của đám thiên kiêu này vô cùng khủng bố, có thậm chí có thể sánh vai với Thánh Nhân, mà những người này đều có một cái tên chung.

Bọn họ được xưng là… Thiên Hạ Hành Tẩu!

Bọn họ là thế lực đại biểu cho các nơi không biết trên Thương Khung tinh, chỉ có các Thánh Nhân mới biết được một chút.

…

Thương Khung tinh, nơi nào đó.

Một gian cung điện kim bích huy hoàng, trôi nổi trên không.

Một lão giả ngồi xếp bằng.

Một người trẻ tuổi thanh tú mặc trường bào màu đen bỗng nhiên đi đến, hắn ta nhìn lão giả, cung kính nói: “Bái kiến sư tôn.”

“Ừm, Dạ Tâm, ngày mai ngươi sẽ rời khỏi Thất Tinh cung, lần này ra ngoài, là vì dương danh cho Thất Tinh cung, đoạt vận khí trong đại tranh chi thế, ta có một bảng danh sách thiên kiêu, ngươi phải chú ý những người trên đó, những người này rất có thể sẽ là đối thủ của ngươi.”

Lão giả lấy ra một bảng danh sách, đưa cho người trẻ tuổi tên Dạ Tâm.

Dạ Tâm nghe vậy, tiếp nhận bảng danh sách, nhưng trong mắt lại lộ ra một vệt khinh thường, “Sư tôn quá lo lắng, thiên kiêu ở ngoại giới tuy nhiều, nhưng phần lớn đều là tồn tại dưới Thánh Nhân, làm sao có thể là đối thủ của ta?”

“Đối thủ của ta, là đám Thiên Hạ Hành Tẩu kia!”

“A? !”

Bỗng nhiên, Dạ Tâm khẽ a lên một tiếng.

Bởi vì trên danh sách trong tay hắn ta, có một cái tên đứng ở vị trí đầu tiên, còn dùng bút đỏ đánh dấu.

Hiển nhiên, người này không phải người bình thường.

“Sở Cuồng Nhân… Người này là ai?”

Dạ Tâm rất tò mò.

Nghe được cái tên này, lão giả trước mặt Dạ Tâm trầm mặc một hồi, sau đó nói: “Hắn là kẻ địch lớn nhất trong chuyến này của ngươi, Cận Cổ mười lăm vạn năm đến nay, hắn là dị số lớn nhất không thể đo lường, cũng không cách nào phỏng đoán!”

Vẻ mặt Dạ Tâm hơi đổi.

Hắn ta chưa bao giờ nhìn thấy vẻ ngưng trọng như thế trên mặt sư tôn, sư tôn lại đánh giá Sở Cuồng Nhân cao như vậy sao? !

Nghĩ đến đây, Dạ Tâm bỗng nhiên sinh ra một cỗ không chịu thua.

“Sở Cuồng Nhân, ta thực sự muốn gặp người này một lần.”

“Nhớ lấy, nếu không tất yếu, không thể đối địch với người này!”

Lão giả trịnh trọng nói.

“Đồ nhi hiểu rồi.”

…

Một chỗ khác.

Một tòa đại điện âm u quỷ quyệt trên.

Một người thanh niên mặc áo bào đen ngồi xếp bằng, trên người có một đám đầu lâu dữ tợn hiện lên, trên đại điện, tràn đầy một loại khí tức tối tăm, cây cột bốn phía đều ngưng tụ ra băng sương.

Nam tử thanh niên chậm rãi đứng dậy, nhìn về phía bên ngoài đại điện, “Ngày mai ta sẽ rời khỏi Hoàng Tuyền phủ, cũng không biết Thiên Hạ Hành Tẩu vừa nhập thế là dạng người gì, khiến người ta rất chờ mong a!”

“Vô Đạo, ngoại trừ đám Thiên Hạ Hành Tẩu kia, ngươi còn phải đặc biệt chú ý tới một người, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sợ rằng người này càng khó đối phó hơn Thiên Hạ Hành Tẩu.”

Trong đại điện, bỗng nhiên vang lên một giọng nói già nua.

Người thanh niên nghe vậy, lộ ra vẻ hiếu kỳ, “Ha, là ai?”

“Chưởng môn Huyền Thiên tông... Sở Cuồng Nhân!”

…

“Nhớ lấy, nếu gặp phải Sở Cuồng Nhân, giao thủ với hắn, phải thật cẩn thận, không thể qua loa, chiến lực của người này rất mạnh, không dưới Đại Thánh!”

Một gian lầu các, lại có tiếng người nói chuyện truyền ra.

Người nói chuyện là một trung niên mặc bạch y.

Ở trước mặt ông ta, là một người thanh niên mặc áo xanh, trên người có từng tia kiếm khí vờn quanh, vô cùng sắc bén.

“Vâng, sư tôn.” Người thanh niên khẽ vuốt cằm, trong mắt lại lộ ra một vệt nóng lòng muốn thử.

…

Trên Thương Khung tinh, tại các nơi không biết, đại tranh chi thế dần hiện thế, bọn họ cũng phái ra thiên kiêu nhập thế hành tẩu, tranh đoạt khí vận.

Thiên kiêu chi tranh, tiến nhập một cục diện mới.

Chương 345: Thiên Hạ Hành Tẩu dương

danh, theo nhau tới khiêu chiến

Từ khi đánh một trận với Lân tộc, Sở Cuồng Nhân liền trở về Huyền Thiên tông.

Mà những ngày này, hắn cũng không đi ra, vẫn luôn bế quan trong Lăng Thiên Đạo Cung, chuyện này khiến đám người Như Yên trưởng lão có chút nghi hoặc, không phải hắn vừa bế quan đột phá Vô Thượng Chí Tôn sao? Tại sao lại bế quan nữa?

Mặc dù nghi hoặc, nhưng mọi người cũng không suy nghĩ nhiều.

Nhưng trong khoảng thời gian Sở Cuồng Nhân bế quan này, người từ các nơi không biết dần hiện thế, trong Thương Khung tinh nổi lên gió giục mây vần.

Trước mặt những nơi không biết này, các đạo thống Thánh Nhân vốn cao cao tại thượng lại không khác gì đạo thống bình thường, thậm chí còn có đạo thống Thánh Nhân muốn leo lên những nơi không biết này.

Nhưng cũng không nghe nói cụ thể là đạo thống Thánh Nhân nào làm như vậy.

Ngoài ra, Thiên Hạ Hành Tẩu từ nơi không biết nhập thế, bắt đầu bày ra tài hoa trong Thương Khung tinh, khuất nhục thiên kiêu các nơi.

Đám thiên kiêu tuyệt đỉnh như thiếu đế, thập kiệt cao cao tại thượng trong mắt mọi người còn kém xa Thiên Hạ Hành Tẩu!

Thiên Hạ Hành Tẩu đến từ nơi không biết, sử dụng tu hành pháp không biết, bây giờ bọn họ là chủ đề khiến người ta chú ý nhất trên Thương Khung tinh.

Trong Huyền Thiên tông.

Một sơn cốc.

Mấy vị Đạo Tử trong Huyền Thiên tông đang huấn luyện, sau đợt huấn luyện, mấy người tụ tập lại một chỗ, đang trò chuyện với nhau cái gì.

“Nghe nói mấy ngày trước, Thiếu Đế Thương Thiên của Bá Thể Thánh tộc đã bị Phiếu Miểu Thiên của Thiên Hạ Hành Tẩu giết, chỉ dùng ba chiêu.”

Lúc này, Nam Cung Hoàng bỗng nhiên mở miệng nói.

Nghe thấy tin tức này, sắc mặt mấy vị Đạo Tử hơi ngưng tụ.

Trong cuộc tranh bá thiên kiêu, bọn họ đã từng nhìn thấy thực lực của Thương Thiên, không ngờ lại bị người ta đánh bại trong ba chiêu.

Nếu là trước kia, bọn họ căn bản không dám tưởng tượng thực lực này.

“Thôi đi, lại phải dùng ba chiêu, chưởng môn nhẹ nhàng nâng tay đã có thể trấn áp Thương Thiên rồi, căn bản không thể so với chưởng môn được.”

Kim Phi Yến cũng bĩu môi một.

Mấy người còn lại cũng lộ ra vẻ tán đồng.

Nhưng Nam Cung Hoàng vẫn nói: “Chưởng môn là chưởng môn, chúng ta là chúng ta, nếu chúng ta vẫn ỷ lại vào chưởng môn, Huyền Thiên tông sẽ không có tương lai, so với Thiên Hạ Hành Tẩu, chúng ta còn kém xa lắm, nhất định phải càng nỗ lực tu hành, ai biết sau này có đối đầu với nhau không.”

“Nói không sai.”

“Trong chúng ta, có lẽ chỉ có Lam Vũ mới có thể đánh một trận với Thiên Hạ Hành Tẩu.” Mộ Dung Hiên nhìn về phía Lam Vũ còn đang huấn luyện nói.

Sau khi từ Đệ Nhất Thành trở về, Lam Vũ vẫn ở trong trạng thái huấn luyện với cường độ cao, một ngày mười hai canh giờ, chỉ có hai canh giờ dùng để làm việc khác, còn lại nàng đều dùng để tu luyện.

Dù nàng là Tôn giả, nhưng trạng thái huấn luyện này cũng không phải dễ dàng chịu nổi, chuyện này không chỉ khảo nghiệm tố chất thân thể, tu vi, cũng là khảo nghiệm tinh thần nữa.

...

Oanh!

Lam Vũ đánh nát một cái phân thân kiếm khí trong kiếm lâu, lúc này trên mặt nàng đã đầy mồ hôi, mà phân thân kiếm khí ở đối diện đã tụ tập lại, một kiếm đánh ra, đánh nàng ra khỏi Kiếm Lâu.

Lam Vũ ra khỏi Kiếm Lâu, thở phào nhẹ nhõm, “Tầng thứ bốn mươi tám trên Kiếm Lâu quá kinh khủng, phân thân kiếm khí bất tử bất diệt, thực lực vĩnh viễn cao hơn bản thân, không biết lúc trước làm sao công tử có thể vượt qua được?”

Nàng cau mày nghĩ.

Sau khi rời khỏi Kiếm Lâu, Lam Vũ lại đến sân thí luyện trọng lực.

Mãi đến chạng vạng tối, nàng mới trở lại Lăng Thiên Đạo Cung.

Buổi tối, nàng mượn nhờ trận pháp trong Đạo Cung tu luyện linh lực.

Sáng sớm ngày thứ hai, nàng đứng dậy ra phòng, nhìn thoáng qua phòng Sở Cuồng Nhân, thấy đối phương còn đang bế quan liền ra cửa.

Nhưng một ngày này, Huyền Thiên tông có chút không bình thường.

Trên đường Lam Vũ đến Kiếm Lâu, phát hiện đệ tử trong Huyền Thiên tông rất thưa thớt, nàng ngăn lại một tên đệ tử vừa chạy qua.

“Người đi đâu hết rồi?” Lam Vũ tò mò hỏi.

“Tất cả mọi người đến Trường Sinh điện rồi, nghe nói trong Trường Sinh điện có một vị Thiên Hạ Hành Tẩu đến, tất cả mọi người rất ngạc nhiên, nên đi xem.”

Thiên Hạ Hành Tẩu? !

Nghe thấy vậy, hai mắt Lam Vũ tỏa sáng, theo một đám đệ tử, nàng cũng đi tới Trường Sinh điện, nhìn thấy người đến.

Đó là một thanh niên mặc áo đen, khí độ nghiêm chỉnh, Như Yên trưởng lão đang chiêu đãi đối phương, không dám chậm trễ chút nào.

Dù sao đối phương cũng đại biểu cho nơi không biết.

“Nghe nói người này đến từ một nơi gọi là Thất Tinh cung, trên đường đi đã liên tiếp đánh bại ba vị Thiếu Đế, mỗi lần chỉ dùng một chiêu.”

“Cái gì, lợi hại như vậy?”

“Không sai, thực lực của đám Thiên Hạ Hành Tẩu cực mạnh, mỗi người đều không thể khinh thường, nghe nói bọn họ có thể có thể so với Thánh Nhân.”

“Khủng bố như vậy? !”

Bên ngoài Trường Sinh điện.

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Lam Vũ cũng ở trong đó đánh giá vị Thiên Hạ Hành Tẩu này, thời gian dần trôi qua, ánh mắt nàng lộ ra một vệt ngưng trọng, “Người này, rất mạnh.”

Trong Trường Sinh điện.

Dạ Tâm cười nhạt nói: “Không biết Sở chưởng môn đang ở nơi nào?”

“Chưởng môn đang bế quan, không tiện gặp khách.”

Như Yên trưởng lão nói.

Nghe vậy, Dạ Tâm cau mày, “Không biết lúc nào thì Sở chưởng môn sẽ xuất quan?”

“Chuyện này chúng ta cũng không rõ ràng.”

Trước khi bế quan, Sở Cuồng Nhân cũng không nói lúc nào thì hắn sẽ xuất quan, thậm chí cũng không nói vì sao lại bế quan.

Cho nên người trong Huyền Thiên tông cũng không biết lúc nào hắn sẽ xuất quan, bởi vì Sở Cuồng Nhân đã từng bế quan ba năm, cho nên nếu nửa năm hay một năm mà hắn không đi ra, bọn họ cũng không cảm thấy kỳ quái.

“Nếu Sở chưởng môn đang bế quan, vậy ta sẽ ở trong Huyền Thiên tông chờ hắn xuất quan, không biết Như Yên trưởng lão có thể an bài chỗ ở cho ta không?” Dạ Tâm cười nhạt nói, cũng không có ý muốn rời khỏi.

Nghe thấy vậy, Như Yên trưởng lão cau mày lại, “Không biết vì sao các hạ nhất định phải tìm chưởng môn của chúng ta?”

“Không có lí do khác, nghe nói thực lực của Sở chưởng môn cao cường, cho nên cố ý đến thỉnh giáo mà thôi.” Dạ Tâm cũng không kiêng kị mục đích của mình.

Lời hắn ta nói cũng không khiến đám người Như Yên trưởng lão cảm thấy ngoài ý muốn.

Thiên Hạ Hành Tẩu nhập thế, là muốn dương danh đạo thống của mình trong đại tranh chi thế, tranh đoạt khí vận, tạo cơ sở để nơi không biết hoàn toàn lộ diện.

Từ xưa đến nay, phương thức để tu sĩ nhanh chóng dương danh có mấy loại, trong đó thuận tiện nhất, thường dùng nhất chính là dùng thực lực đánh bại một số người có thanh danh hiển hách, giẫm lên thanh danh của những người này thượng vị.

Thiên hạ hôm nay, ai có danh tiếng vượt qua Sở Cuồng Nhân chứ?

Hắn bị Thiên Hạ Hành Tẩu để mắt tới chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

“Dạ đạo hữu yên tâm, ta sẽ cho người an bài tốt chỗ ở cho ngươi.” Như Yên trưởng lão suy nghĩ một chút rồi nói.

Đối phương đại biểu cho nơi không biết đến khiêu chiến, nếu tùy tiện đuổi ra, như vậy quá không lễ phép, hơn nữa còn khiến người ta mượn cớ, không biết còn tưởng rằng Sở Cuồng Nhân sợ chiến đó.

“Sở Cuồng Nhân ở đâu?”

Lúc này, bên ngoài sơn môn Huyền Thiên tông lại truyền đến một tiếng vang.

Mọi người nhìn lại, ánh mắt xuyên qua trùng điệp biển mây, chỉ thấy trước sơn môn Huyền Thiên tông có một người thanh niên dáng người tráng kiện.

Nhìn thấy người nọ, trong mắt Dạ Tâm lướt qua một vệt dị sắc, “Ta tưởng là ai, hóa là là Bất Động môn Quách Sơn của Thiên Hạ Hành Tẩu!”

Nghe thấy hắn ta nói vậy, mọi người âm thầm líu lưỡi.

Khá lắm, lại một vị Thiên Hạ Hành Tẩu nữa? !

Như Yên trưởng lão dẫn người đến trước mặt Quách Sơn, nói: “Không biết vị đạo hữu này tới tìm chưởng môn Huyền Thiên tông ta là có chuyện gì?”

“Ha ha, ta muốn khiêu chiến Sở Cuồng Nhân!”

Quách Sơn cười ha ha một tiếng nói.

Như Yên trưởng lão bất đắc dĩ lắc đầu.

Lại một người đến khiêu chiến chưởng môn.

Chương 346: Hai đại Thiên Hạ Hành Tẩu giao phong, Côn Ngô Kiếm ra Đạo Cung

Sở Cuồng Nhân đang bế quan, nhưng đám Thiên Hạ Hành Tẩu lại liên tiếp đến cửa khiêu chiến, vừa đến một Dạ Tâm, lại đến thêm một Quách Sơn...

Sau khi an bài chỗ ở cho hai người này, mấy ngày kế tiếp, lại có hai vị Thiên Hạ Hành Tẩu đến cửa, khiến Như Yên trưởng lão đau cả đầu.

Mà chuyện Thiên Hạ Hành Tẩu liên tiếp đến cửa khiêu chiến Sở Cuồng Nhân đã lan truyền nhanh chóng, không ít người chú ý đến chuyện này.

Trong Huyền Thiên tông.

Bốn vị Thiên Hạ Hành Tẩu đang tụ tập lại một chỗ.

“Chư vị, không biết các ngươi cảm thấy Sở Cuồng Nhân này thế nào?”

Dạ Tâm đến từ Thất Tinh cung lên tiếng đầu tiên.

Bên cạnh, một nữ tử vóc người nóng bỏng vũ mị cười một tiếng, “Ta nghe nói hắn có Thiên Nhân chi tư, khuôn mặt không biết đã mê đảo bao nhiêu người, ta rất muốn gặp, xem rốt cuộc dung mạo của hắn đẹp đến mức nào.”

“Hừ, không ngờ Thiên Hạ Hành Tẩu của Vạn Hoa cốc lại là người như thế, thật khiến người ta thất vọng.” Một đại hán cường tráng mặc áo đen tóc đen cười một tiếng, khinh thường nói.

Người này là Thiên Hạ Hành Tẩu đến từ Chiến Vân cảnh, Chiến Long.

“Thôi đi, ai giống Chiến Vân cảnh các ngươi, đều là một đám điên cuồng chiến đấu, không biết thưởng thức cuộc sống tốt đẹp.”

Thiên Hạ Hành Tẩu Phong Yêu Nhiêu của Vạn Hoa cốc trợn mắt nói.

“Ta nghe nói Sở Cuồng Nhân có thể chiến với Đại Thánh, cũng không biết là thật hay giả, nhưng thực lực của người này không thể khinh thường.”

Dạ Tâm nói.

“Ha ha, ta nói này, trong thời gian ngắn Sở Cuồng Nhân chưa chắc đã xuất quan, không bằng chúng ta so đấu một phen trước, thế nào? !”

Bất Động phủ Quách Sơn bỗng nhiên đề nghị.

Nghe thấy vậy, hai mắt ba người còn lại đều tỏa sáng, mà Chiến Long hiếu chiến nhất còn nhếch miệng cười nói: “Cũng tốt, Sở Cuồng Nhân còn chưa xuất quan, ăn mấy món khai vị trước cũng không sao.”

Nghe hắn ta nói vậy, lông mi ba người còn lại khẽ nhíu.

“Xem chúng ta thành món khai vị, khẩu khí cũng không nhỏ.”

“Hừ, cũng không biết ngươi có nuốt trôi không.”

“Vậy để ta gặp ngươi trước đi!”

Quách Sơn tiến lên một bước, trên người bỗng nhiên bộc phát ra một cỗ đạo vận vô cùng bàng bạc, cả người giống như từ các ngọn núi khắp nơi nối liền với nhau, toàn thân tràn ngập một cỗ khí thế nặng nề như núi.

Bất Động phủ, am hiểu địa khí chi đạo!

Bọn họ có thể mượn địa khí vô biên vô tận này, hóa thành chiến lực!

“Tốt, đến!”

Chiến Long cười ha ha một tiếng, trên người cũng bộc phát ra một cỗ đạo vận dồi dào tuyệt luân, cỗ đạo vận này cuồng bạo và nóng rực, khuếch tán ra ngoài, hơn phân nửa Huyền Thiên tông dường như đều bị cỗ không khí chiến tranh này bao phủ, mọi người giống như nghe thấy trong hư không truyền đến từng tiếng chiến.

Đám người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên đều bị kinh động.

Bọn họ nhìn về phía xa, trong mắt lộ ra vẻ nghi ngờ.

“Khí tức thật kinh khủng, đây chính là thực lực của Thiên Hạ Hành Tẩu sao? Quả nhiên không tầm thường, nhưng tại sao bọn họ lại đánh nhau rồi?”

“Đến nhìn một chút.”

Mấy người vội vàng đến chỗ ở của mấy vị Thiên Hạ Hành Tẩu.

Chỉ thấy hai người Quách Sơn và Chiến Long đã giao thủ.

Hai người đều là thiên kiêu vô cùng cường đại, đạo vận va chạm đã ảnh hưởng tới hơn phân nửa Huyền Thiên tông, lần giao thủ này, năng lượng ba động khủng bố khuếch tán, không ít đệ tử đến đây quan chiến đều bị đánh bay.

“Hơi thở thật khủng bố.”

“Chúng ta lại không thể đến gần được.”

“Quá mạnh.”

Một số đệ tử nghị luận ầm ĩ, vô cùng ngạc nhiên.

Đối mặt với chiến đấu như vậy, cũng chỉ có mấy người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên mới chịu được áp lực, quan chiến ở khoảng cách gần.

Nhưng dù vậy, nếu để bọn họ đánh một trận với đám người Thiên Hạ Hành Tẩu như Quách Sơn, Chiến Long, vẫn là miễn cưỡng.

Oanh!

Quyền chưởng của Quách Sơn và Chiến Long đụng vào nhau, khí lãng cuồng bạo và linh lực sôi trào mãnh liệt va chạm, khiến ngọn núi dưới chân bọn họ oanh một tiếng, trực tiếp sụp đổ.

Một trận núi lở bạo phát, khiến các dãy núi bên cạnh cũng sụp đổ theo.

Nhưng Quách Sơn, Chiến Long lại không phát giác, vẫn đánh nhau kịch liệt, đạo vận kinh khủng không ngừng đan xen.

Oanh, oanh, oanh...

Chiến lực của hai người đều không phải tầm thường, mà lực lượng cường đại thường sẽ phá hỏng đến hoàn cảnh xung quanh.

Hai vị Thiên Hạ Hành Tẩu chiến đấu đã khiến mấy chỗ trong Huyền Thiên tông bị hư hao nghiêm trọng, đối với Huyền Thiên tông gia nghiệp lớn cũng không tính là gì.

Nhưng còn như vậy nữa, ai biết sẽ có bao nhiêu chỗ bị phá hủy, nếu nháo đến giết người càng khó có thể thu tràng.

“Không được, phải ngăn cản bọn họ.”

“Ít nhất phải để bọn họ đến nơi khác đánh.”

Nam Cung Hoàng cau mày.

Bóng người hắn lóe lên, linh lực toàn thân phun trào, trong mắt có Âm Dương Thần Quang lưu chuyển, chống cự với ba động chiến đấu của hai vị này.

“Hai vị, mau dừng tay, các ngươi chiến đấu đã khiến Huyền Thiên tông bị thiệt hại, đến nơi khác đánh đi.”

Nam Cung Hoàng lớn tiếng nói.

“Ha ha, đánh đến khi tận hứng mới thôi, làm sao có thể ngừng chiến đấu được, yên tâm, đồ bị phá hỏng, chúng ta sẽ bồi thường, dù sao chúng ta cũng có rất nhiều linh thạch.” Chiến Long cười lớn nói.

Trên người hắn ta có chiến ý hừng hực đang thiêu đốt.

Mà ở đối diện hắn ta, Quách Sơn cũng đang hưng phấn, “Nói không sai, phải đánh đến khi phân cao thấp đã, sao có thể nói dừng là dừng được.”

“Nào, lại tiếp một chiêu của ta, Sơn Hà Ấn! !”

Chỉ thấy tay Quách Sơn nắm lại thành ấn quyết huyền diệu, một cỗ địa khí từ mặt đất phun ra ngoài, sau đó hóa thành một tòa sơn mạch vô cùng to lớn, lôi cuốn theo một cỗ đạo vận mạnh mẽ tuyệt luân đánh về phía Chiến Long.

“Đến rất tốt!”

Hai mắt Chiến Long tỏa sáng, năm ngón tay bóp lại, đồng dạng có một cỗ đạo vận vô cùng cường đại hội tụ, “Chiến Thiên Bá Quyền! ! Phá cho ta!”

Một quyền đánh ra, quyền kình tàn phá bừa bãi giống như dòng nước lũ trút xuống.

Chiến ý vô biên vô tận, đạo vận điên cuồng đập vào hư không.

Hai cỗ lực lượng đều đạt đến trình độ Thánh Nhân, trùng kích vào, tạo thành dư âm khuếch tán ra, Nam Cung Hoàng biến sắc, vội vàng thôi động linh lực toàn thân, phát ra Âm Dương Thần Quang ngăn cản một đòn tấn công này.

Nhưng dù vậy, hắn ta vẫn bị đẩy lui một trăm trượng, chỉ cảm thấy ngực hơi khó chịu, sau đó phun ra một ngụm máu tươi.

“Lực lượng thật mạnh, chỉ dư âm, ta đã không chịu nổi.” Trong mắt Nam Cung Hoàng tràn đầy kinh hãi nhìn trận chiến đấu này.

Thực lực của hai vị Thiên Hạ Hành Tẩu này đều không phải Thánh Nhân, nhưng lại có thể phát huy chiến lực cấp bậc Thánh Nhân, đây chính là Thiên Hạ Hành Tẩu!

Nếu không có thực lực tuyệt đối, sao dám dương danh cho tông môn? !

Chỗ sâu trong Huyền Thiên tông.

“Khinh người quá đáng, thật sự cho rằng là Thiên Hạ Hành Tẩu, đại biểu cho nơi không biết là có thể muốn làm gì thì làm tại Huyền Thiên tông ta sao?”

Huyền Thiên tông tam tổ tức giận nói.

Lúc ông ấy chuẩn bị tiến đến ngăn cản hai người Quách Sơn, không để bọn họ tiếp tục phá hỏng Huyền Thiên tông nữa.

Nơi xa, phía Lăng Thiên Đạo Cung, một đạo kiếm quang đột nhiên phóng lên tận trời, một cỗ kiếm chi đạo vận lạnh thấu xương cấp tốc khuếch tán ra ngoài.

Đám người Huyền Thiên tam tổ không khỏi kinh ngạc.

“Này khí tức, là chưởng môn xuất quan sao?”

“Không phải chưởng môn, các ngươi nhìn đi.”

Chỉ thấy thứ từ Lăng Thiên Đạo Cung lao ra cũng không phải là Sở Cuồng Nhân, mà là một thanh kiếm tinh xảo xinh đẹp, hình dáng như bạch ngọc.

Đó là thanh kiếm đứng thứ nhất trên Bách Kiếm Phổ... Côn Ngô!

Thân kiếm Côn Ngô khẽ run, sau đó giống như một đạo lưu quang lướt về phía hai người Quách Sơn, Chiến Long đang giao chiến trên không.

Sau đó, một cỗ kiếm chi đạo vận phô thiên cái địa phun ra ngoài!

Hai người Quách Sơn, Chiến Long cảm nhận được cỗ kiếm chi đạo vận kinh khủng tuyệt luân này, đồng thời biến sắc, ngừng tay.

Chương 347: Một thanh kiếm áp chế Thiên Hạ Hành Tẩu, luyện hóa Đế binh

Côn Ngô Kiếm dừng trên đầu hai vị Thiên Hạ Hành Tẩu.

Một cỗ kiếm chi đạo vận lạnh thấu xương lan tràn ra, rơi trên người hai vị Thiên Hạ Hành Tẩu, khiến bọn họ không thể không tạm thời dừng tay.

Bọn họ nhìn Côn Ngô Kiếm lơ lửng giữa không trung, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ kiêng dè, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Sở Cuồng Nhân tới rồi sao?” Quách Sơn ngưng trọng nói.

“Không đúng, hắn không tới, là kiếm của hắn tới!”

Cách đó không xa, Dạ Tâm hít sâu một hơi nói.

Trước khi đến đây, hắn ta đã điều tra về Sở Cuồng Nhân, đương nhiên biết thanh cổ kiếm xinh đẹp trước mắt này chính là của Sở Cuồng Nhân.

Chỉ một thanh kiếm đã có uy thế như vậy…

Vậy chiến lực của Sở Cuồng Nhân thì sao?

Nghĩ đế đây, trong lòng Dạ Tâm hiện lên vẻ kiêng kị, càng muốn gặp mặt đối phương, “Quả nhiên, là một đối thủ mạnh mẽ!”

“Một thanh kiếm? !”

Nghe thấy vậy, trên mặt Chiến Long hiện ra vẻ tức giận, “Sở Cuồng Nhân có ý gì, một thanh kiếm, hắn muốn dùng một thanh kiếm trấn áp chúng ta sao? Như vậy có vẻ quá coi thường chúng ta đi!”

Nói xong, hắn ta tiến tới một bước, năm ngón tay bóp lại, đạo vận cuồng bạo tuyệt luân phóng ra, đánh về phía Côn Ngô Kiếm trên không trung.

Một kích này, uy lực tuyệt luân, quyền kình kinh động hư không, khiến hư không phát ra tiếng ầm ầm!

Ngay khi một quyền này sắp nện trên Côn Ngô Kiếm, chỉ thấy thân kiếm Côn Ngô khẽ run, một cỗ kiếm chi đạo vận càng khủng bố hơn tuôn ra, nương theo lấy một đạo kiếm quang màu tím sáng chói bạo phát.

Chỉ thấy kiếm quang thế như chẻ tre phá hủy quyền kình của Chiến Long, sau đó không giữ lại chút nào rơi lên người Chiến Long, lực lượng kinh khủng đánh bay Chiến Long ra ngoài một trăm trượng, khiến miệng hắn ta phun máu tươi.

Tình cảnh này, khiến đám người Thiên Hạ Hành Tẩu cả kinh đến trợn mắt há hốc mồm.

Một thanh kiếm, một đạo kiếm khí liền khiến một vị Thiên Hạ Hành Tẩu không có sức phản kháng, thực lực này thật khủng bố? !

“Sở Cuồng Nhân, quả nhiên danh bất hư truyền!”

Quách Sơn ngưng trọng nói.

Cách đó không xa, Chiến Long thẹn quá hoá giận, trên người giống như có vô tận linh lực phun trào, trong mắt hắn ta dần nhiễm một tầng hắc quang, "Vừa rồi là ta khinh thường sơ suất, ta còn chiêu thức mạnh hơn chưa sử dụng, ta cũng không tin, một thanh kiếm có thể làm gì được ta."

Bọn họ là Thiên Hạ Hành Tẩu đại biểu cho nơi không biết trong thiên địa, gánh vác sứ mệnh dương danh đạo thống, có nhưng bây giờ lại bị một thanh kiếm chế trụ!

Nếu chuyện này truyền đi, còn mặt mũi gì nữa? !

Còn không phải bị đám Thiên Hạ Hành Tẩu khác cười chết!

"Ta khuyên ngươi vẫn nên ngoan ngoãn giữ lại thực lực, đừng tức giận với một thanh kiếm, Sở Cuồng Nhân còn chưa hiện thân đâu."

Ngay khi Chiến Long sắp xuất thủ, Dạ Tâm bỗng nhiên nói.

Nghe hắn ta nói vậy, trong mắt Chiến Long chợt lóe sáng, trầm ngâm một lát, chậm rãi thu liễm khí tức trên người, "Hừ, cũng tốt, ta sẽ giữ lại một chiêu này đến lúc gặp mặt Sở Cuồng Nhân, khiến hắn mở mang kiến thức một chút."

Trên bầu trời, phát giác được khí tức của Chiến Long đã thu liễm, Côn Ngô Kiếm khẽ run, sau đó trên thân bộc phát ra một cỗ kiếm chi đạo vận càng cường đại hơn, như từng tòa đại sơn rơi trên người bốn vị Thiên Hạ Hành.

Giống như đang hỏi thăm, các ngươi còn muốn đánh nữa không? !

Đối mặt với Côn Ngô Kiếm giống như đang kiêu khích bọn họ, Chiến Long suýt nữa tức giận đến xuất thủ, nhưng cuối cùng vẫn thu liễm lại.

Thấy Thiên Hạ Hành Tẩu không động thủ nữa, Côn Ngô Kiếm xoay một hồi trên không trung, sau đó thu liễm kiếm chi đạo vận, hóa thành một đạo lưu quang xuyên mây mà đi, trở về Lăng Thiên Đạo Cung.

“Là thanh kiếm tốt!” Dạ Tâm không khỏi tán thưởng.

“Hừ, kiếm tốt, cũng không biết người thế nào, hi vọng đừng khiến ta quá thất vọng.” Chiến Long hừ lạnh một tiếng nói.

“Bị một đạo kiếm khí của người ta đánh bay, ta không biết ngươi lấy dũng khí từ đâu ra mà nói ra những lời này.” Phong Yêu Nhiêu cười duyên một tiếng.

Chiến Long sầm mặt, “Phong Yêu Nhiêu, ngươi muốn đánh một trận không?”

“A, ngươi tin không, nếu chúng ta đánh tiếp, thanh kiếm kia sẽ bay trở về, đến lúc đó ta cũng không muốn bị một thanh kiếm đánh bay ra ngoài như ngươi đâu.” Phong Yêu Nhiêu cười nhạt một tiếng nói.

“Được rồi, trước khi Sở Cuồng Nhân xuất quan, đừng gây chuyện khác nữa.”

Dạ Tâm nói.

Phong Yêu Nhiêu, Quách Sơn gật đầu, cũng có suy nghĩ như vậy.

Còn Chiến Long, mặc dù không cam lòng, nhưng cũng không thể tránh được, trong lòng hắn ta chỉ có thể kìm nén một cỗ lửa giận, chờ lúc Sở Cuồng Nhân xuất quan sẽ bạo phát.

Cách đó không xa, đám người Nam Cung Hoàng hai mặt nhìn nhau.

“Như vậy đã không đánh sao?”

“Chưởng môn chỉ dùng một thanh kiếm đã ngăn chặn được đám Thiên Hạ Hành Tẩu này tranh đấu, chậc chậc, thủ đoạn này, khiến người ta bội phục, chưởng môn không hổ là chưởng môn, tuỳ tiện đã làm được chuyện mà chúng ta không làm được.”

“Đúng vậy …”

Mấy vị Đạo Tử nghị luận.

Đồng thời, hôm nay bọn họ đã nhìn thấy Thiên Hạ Hành Tẩu đọ sức với nhau, đã sâu sắc cảm giác được thực lực của mình còn kém rất nhiều.

So với đám Thiên Hạ Hành Tẩu này, biểu hiện của bọn họ trong cuộc thiên kiêu tranh bá căn bản không đáng nhắc tới, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

“Nhất định phải càng nỗ lực mới được.”

Nam Cung Hoàng cảm khái.

… …

Côn Ngô Kiếm bay trở về Lăng Thiên Đạo Cung, vào gian phòng của Sở Cuồng Nhân.

“Giải quyết rồi?”

Nhìn Côn Ngô Kiếm trở về, Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Côn Ngô Kiếm bỗng nhúc nhích, giống như đang gật đầu, sau đó như tranh công mà xoay hai vòng, giống như muốn nói nhanh khen ta đi.

“Làm tốt lắm.”

Sở Cuồng Nhân khen Côn Ngô một câu như mong muốn của nó, Côn Ngô Kiếm lại vui vẻ xoay vài vòng, sau đó an tĩnh nằm trên giường.

“Mấy tên Thiên Hạ Hành Tẩu này cũng dám làm loạn ở Huyền Thiên tông, đám gia hỏa vừa nhập thế này còn chưa bị cuộc sống đánh đập đây mà.”

Sở Cuồng Nhân bĩu môi một cái nói.

Sau đó, hắn nhìn về phía ba chùm sáng lơ lửng trước mặt, trong mắt lướt qua một vệt dị sắc, “Đoán chừng cũng sắp đến lúc kết thúc rồi.”

Ba chùm sáng này lần lượt là ba màu đen, trắng và vàng.

Chính là Trấn Thiên Kích, Hải Vương Kích, Hoàng Kim Kích mà Sở Cuồng Nhan lấy được, mà giờ khắc này, hắn đang luyện hóa ba kiện Chuẩn Đế binh, dự định dung hòa chúng, một lần nữa biến thành Đế binh Hải Thần Kích!

Luyện hóa Đế binh, cũng không phải một chuyện đơn giản.

Ngày xưa Sở Cuồng Nhân có thể luyện hóa hộp kiếm Thanh Linh, bởi vì hắn có Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, phù hợp với thuộc tính của hộp kiếm Thanh Linh, còn được hộp kiếm chủ động nhận chủ, luyện hóa cũng vô cùng thuận lợi.

Nhưng luyện hóa Đế binh Hải Thần Kích thì không thể dễ dàng như thế, Đế binh này là của Lân tộc, phàm là Đế binh, đều có tính cách kiệt ngao, cao cao tại thượng, nếu không được tán đồng, tu sĩ bình thường khó có thể luyện hóa.

Nói một cách khác, không phải người lựa chọn Đế binh.

Mà chính là Đế binh lựa chọn người!

Muốn mạnh mẽ luyện hóa, tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

Sở Cuồng Nhân có thiên tư tuyệt luân, Đế binh mới không phản kháng hắn luyện hóa, nhưng cũng không chủ động như hộp kiếm Thanh Linh

Cho nên hắn muốn luyện hóa kiện Đế binh này, còn cần một chút thời gian.

Đây cũng là nguyên nhân lần này hắn bế quan.

Bây giờ, kiện Đế binh cũng sắp bị hắn luyện hóa rồi.

Thời gian lưu chuyển.

Lại hai ngày trôi qua.

Ngay khi đám Thiên Hạ Hành Tẩu không còn kiên nhẫn nữa, ngay khi vô số người đang muốn nhìn xem Sở Cuồng Nhân sẽ ứng phó với bốn vị Thiên Hạ Hành Tẩu này thế nào, một ngày này, cửa phòng Sở Cuồng Nhân mở ra.

Trong sân, Lam Vũ, Tiểu Băng đều quay đầu nhìn lại, vẻ mặt kinh hỉ.

“Công tử, cuối cùng ngươi cũng xuất quan rồi.”

Hai người tiến lên nghênh đón.

Mà ở phía xa, bốn người Dạ Tâm, Chiến Long cũng có cảm ứng.

“Ha ha, hắn xuất quan!”

Chương 348: Thành tâm đề nghị, các ngươi cùng nhau lên đi

“Ha ha, cuối cùng hắn đã xuất quan!”

“Đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng không phí công!”

“Sở Cuồng Nhân, ta đến rồi!”

Bốn vị Thiên Hạ Hành Tẩu tụ tập trong Huyền Thiên tông đều hóa thành lưu quang bay về phía Lăng Thiên Đạo Cung.

Trong Lăng Thiên Đạo Cung, Sở Cuồng Nhân đang cùng hai nữ tử Tiểu Băng, Lam Vũ ôn chuyện, bên cạnh Thần Hoàng cũng đang thân mật cọ vào hắn.

Đột nhiên, hắn cảm giác được cái gì, nhìn về phía xa.

“Người đáng ghét tới.”

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng, trên mặt lộ ra vẻ ghét bỏ.

Nếu là khiêu chiến bình thường, hắn cũng không phản cảm như thế, dù sao trên thế gian, người muốn giẫm lên hắn thượng vị chỗ nào cũng có, đừng nói đến đám Thiên Hạ Hành Tẩu muốn dương danh đạo thống, tranh đoạt khí vận này.

Nhưng khiêu chiến thì khiêu chiến, phá hỏng tài sản của Huyền Thiên tông là có ý gì? !

Cho rằng linh thạch của Huyền Thiên tông là do gió thổi đến à, đó đều do hắn khổ cực thắng được đấy.

“Ha ha, Sở Cuồng Nhân, cuối cùng ngươi đã xuất quan!”

Một tiếng cười to vang lên trên bầu trời Lăng Thiên Đạo Cung, Chiến Long dẫn đầu đi vào, một thân chiến ý sớm đã không kìm nén được ầm vang bạo phát!

Chiến ý như thủy triều, đập vào hư không, phong vân biến sắc.

Toàn bộ Lăng Thiên Đạo Cung đều chấn động hai cái, Sở Cuồng Nhân cau mày, “Muốn làm hỏng Đạo Cung của ta sao, ta sợ ngươi không đền nổi đâu.”

Chiến Long nghe vậy, cười ha ha một tiếng nói: “Đường đường là chưởng môn của Huyền Thiên tông, chẳng lẽ ngay cả một tòa Đạo Cung cũng tiếc sao?”

“Sở chưởng môn yên tâm, nếu trận chiến này tạo thành bất luận tổn thất gì, chúng ta sẽ bồi thường đến cùng.” Lúc này, Dạ Tâm cũng đi tới.

Phong Yêu Nhiêu, Quách Sơn cũng lần lượt đi vào.

Đợi đến khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trong mắt Phong Yêu Nhiêu lướt qua một vệt dị sắc, “Quả thật là Thiên Nhân chi tư, tiểu ca ca, hay là ngươi đừng làm chưởng môn nữa, về Vạn Hoa cốc với ta đi, cam đoan sẽ khiến ngươi lưu luyến quên về, cũng không muốn rời đi đâu.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói: “Không cần, ta làm chưởng môn rất tốt, ăn ngon ngửi thơm, eo không mỏi chân không đau, nếu đến Vạn Hoa cốc của ngươi, chỉ sợ đến giường cũng không xuống được.”

“Ha ha, tiểu ca ca đúng là biết nói đùa, ai lại để ngươi không xuống được giường chứ, nói như Vạn Hoa cốc chúng ta là ma quật, sẽ ăn ngươi vậy.” Phong Yêu Nhiêu cười duyên một tiếng nói.

“Nói vớ vẩn ít thôi, ta biết rõ mục đích các ngươi đến Huyền Thiên tông ta, con người ta không thích phiền phức, từng người lên quá phiền, thành tâm đề nghị, các ngươi cùng nhau lên đi."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, vẻ mặt đạm mạc nói.

Nhưng lời hắn nói lại khiến sắc mặt Thiên Hạ Hành Tẩu hơi đổi, ngay cả Phong Yêu Nhiêu luôn cười duyên cũng lộ ra vẻ tức giận.

"Sở chưởng môn không khỏi quá coi thường chúng ta đi."

Dạ Tâm sầm mặt nói, bản thân bọn họ là Thiên Hạ Hành Tẩu, đương nhiên cũng có ngạo khí của mình.

Mà bây giờ, bọn họ lại bị Sở Cuồng Nhân xem thường như thế, còn bị nhiều thiên kiêu thượng đẳng nhìn như vậy, trong lòng bọn họ không nhịn được dâng lên một cỗ tức giận.

Nhưng Sở Cuồng Nhân giống như hoàn toàn không phát hiện được đám người đang tức giận, tiếp tục nói: "Ta không coi thường các ngươi, mà dựa vào tình hình thực tế, đưa ra phương án tốt nhất cho các ngươi thôi."

Lời này chẳng những không khiến đám Thiên Hạ Hành Tẩu cảm thấy an ủi, ngược lại giống như lửa đổ thêm dầu, càng khiến bọn họ nổi giận.

Cái gì gọi là tình hình thực tế?

Cái gì gọi là phương án tốt nhất?

Không bằng cứ nói thẳng ra là chúng ta không phải đối thủ của ngươi đi, khốn khiếp!

"Hay cho một tên Sở Cuồng Nhân, quả nhiên đủ cuồng ngạo, ta muốn nhìn xem lát nữa ngươi còn nói ra những lời như vậy không."

Chiến Long không nhịn được đầu tiên.

Hắn ta tiến tới một bước, đột nhiên xông ra, năm ngón tay ẩn chứa một cỗ cự lực dồi dào, nắm chắc thành quyền đập về phía Sở Cuồng Nhân.

Lam Vũ, Tiểu Băng sau lưng Sở Cuồng Nhân cảm nhận được một cỗ áp lực vô cùng kinh khủng cuốn tới.

Lam Vũ còn có thể tiếp nhận, Tiểu Băng thì khó khăn, toàn thân run rẩy, nhờ Lam Vũ đỡ mới không quỳ rạp xuống đất.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, phóng xuất ra Chiến Vương lĩnh vực, bảo vệ hai nữ, sau đó nhìn về phía Chiến Long, trong mắt lướt qua lãnh ý, "Nói ra tay liền ra tay, đúng là không có chút lễ phép nào."

Hắn giơ tay lên, cũng đánh ra một quyền.

Không thi triển bất kỳ đạo pháp huyền diệu nào, chỉ là linh lực đơn thuần đánh ra mà thôi, nhưng dù vậy, dựa vào sáu đại vô thượng căn cơ trong cơ thể hắn, uy lực của một quyền này vẫn vô cùng khủng bố.

Một cỗ linh lực vô cùng cường hãn như thủy triều khuếch tán ta, va chạm với một quyền của Chiến Long.

Lực lượng khổng lồ trực tiếp khiến Chiến Long bay ngược ra ngoài.

Ngay sau đó, bóng người Sở Cuồng Nhân hóa thành một đạo lưu quang đi đến trước mặt Chiến Long, tốc độ quá nhanh khiến mấy người không kịp phản ứng.

Chỉ thấy hắn đi đến trước mặt Chiến Long, đối phương không có sức phản kháng, bị hắn túm lấy cổ áo, sau đó nhanh chóng lao về phía xa.

Ba người Dạ Tâm, Phong Yêu Nhiêu, Quách Sơn vội vàng đuổi theo.

Sở Cuồng Nhân nắm cổ áo Chiến Long đi ra ngoài sơn môn Huyền Thiên tông, đưa tay quăng đối phương ra ngoài, nện vào trên một ngọn núi.

"Được rồi, nơi này khá rộng, đánh ở đây đi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau lưng, ba người Dạ Tâm, Phong Yêu Nhiêu, Quách Sơn vừa chạy đến đã nhìn thấy Chiến Long bị ném lên vách núi, âm thầm líu lưỡi.

Thực lực của Chiến Long không yếu, nhưng lại bị Sở Cuồng Nhân túm lấy, không có chút phản kháng nào kéo đến đây, ném lên vách núi.

Chỉ nghĩ một chút, bọn họ đều cảm thấy khủng bố.

Ít nhất ba người họ tuyệt đối không làm được.

“Hắn nói để bốn người chúng ta cùng lên, có lẽ, hắn thật sự có thực lực ứng phó với bốn người chúng ta? !” Dạ Tâm ngưng trọng nói.

“Sở Cuồng Nhân! !”

Lúc này, trong ngọn núi truyền ra tiếng hét to!

Chiến Long phóng lên tận trời, đầu tiên là bị một thanh kiếm của Sở Cuồng Nhân đè ép, hiện tại lại bị đối phương túm cổ áo ném vào trong núi.

Lửa giận của hắn ta đã đến cực hạn, cộng với chiến ý bạo phát, bao phủ ra, điên cuồng đánh thẳng ra bốn phương tám hướng!

“A, tên này nổi giận rồi.”

Sở Cuồng Nhân thú vị nói.

“Sở Cuồng Nhân, đón một chiêu này của ta đi!”

“Chiến Thiên Bá Quyền, bạo liệt!”

Chiến Long xuất toàn lực, hai mắt tràn ngập quang mang màu đen, đó là biểu hiện khi chiến ý của hắn đạt đến cực hạn.

Một quyền đánh ra, trong hư không phát ra tiếng gầm.

Uy lực của một quyền này đã vượt qua Thánh Nhân bình thường!

Tồn tại dưới Thánh Nhân lại có thể đánh ra quyền pháp này, thiên tư và chiến lực của Chiến Long, có thể nói cổ kim hiếm có.

Đây chính là thực lực chân chính của Thiên Hạ Hành Tẩu do nơi không biết bồi dưỡng ra, vượt qua thiên kiêu trên thế gian!

“Chiến ý? Đúng dịp, ta cũng có!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Chỉ thấy trên người hắn đột nhiên bộc phát ra một cỗ sát khí doạ người.

Thiên Sát Bất Bại Thể phát động! !

Một quyền đánh ra, chiến ý kinh khủng dung hòa với sát khí bạo phát, trong hư không vang vọng tiếng gầm thét, trực tiếp đè về phía Chiến Long.

Hai cỗ quyền kình va chạm trong hư không, chỉ thấy quyền kình của Chiến Long không kiên trì được một hơi thở đã bị phá nát!

Quyền kình từ sát khí và chiến ý tạo thành rơi trên người Chiến Long, cỗ lực lượng này trực tiếp đánh đối phương rơi xuống ngàn trượng dưới lòng đất, hình thành một cái hố khổng lồ màu đen nhánh!

“Đã nói các ngươi cùng tiến lên đi, vì sao các ngươi lại không tin chứ, tốt rồi, hiện tại chỉ còn lại ba người các ngươi thôi.”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía ba người Dạ Tâm, ngoắc tay, “Tới đi, cùng tiến lên, nhanh chóng giải quyết trận đấu nhàm chán này đi.”

Chương 349: Chiến tứ đại Thiên Hạ Hành Tẩu, đánh bại mỗi người trong lĩnh vực của họ

“Cùng tiến lên, nhanh giải quyết trận đấu nhàm chán này đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lời hắn nói khiến sắc mặt ba vị Thiên Hạ Hành Tẩu còn lại trầm xuống, không ngờ Sở Cuồng Nhân lại không đặt bọn họ vào mắt như vậy.

“Thiên Hạ Hành Tẩu Quách Sơn của Bất Động phủ, lĩnh giáo! !”

Quách Sơn tiến lên một bước, linh lực trong cơ thể phun trào, một cỗ đạo vận bàng bạc bạo phát, dẫn dắt địa khí bốn phía xông lên trời.

Đám địa khí này hội tụ trong hư không, hóa thành một tòa sơn mạch tràn ngập khí tức nặng nề, sau đó đập về phía Sở Cuồng Nhân.

“Sơn Hà Ấn! !”

Đối mặt với một kích có thể so với Thánh Nhân này, Sở Cuồng Nhân vẫn ung dung giơ tay lên, “Dẫn dắt địa khí chi lực, cái này, ta cũng biết.”

Hắn đưa tay, mặt đất bốc lên một cỗ địa khí màu vàng vô cùng cuồng bạo, quy mô của nó còn dồi dào hơn Sơn Hà Ấn của Quách Sơn.

Cỗ địa khí này hội tụ trong lòng bàn tay hắn, tràn ngập thần huy màu vàng!

Sở Cuồng Nhân vỗ nhè tay.

Một cỗ nhân sơn chi lực khủng bố nằm trong lòng bàn tay hắn bạo phát, giống như quét dọn tro bụi, đánh vào dãy núi đang bay đến kia.

Theo một tiếng vang ngập trời, sơn mạch to lớn lại bị đánh vỡ nát, một lần nữa hóa thành linh khí, đạo vận tiêu tán.

Quách Sơn thấy thế, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

“Làm sao lại như vậy? !”

“Hắn cũng biết địa khí, hơn nữa còn khủng bố như vậy!”

Quách Sơn đến từ Bất Động phủ, mà Bất Động phủ chính là thế lực am hiểu địa khí chi đạo nhất ở nơi không biết, từ khi nhập thế, Quách Sơn đã dựa vào địa khí chi pháp và Sơn Hà Ấn ngang dọc thương khung.

Từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên hắn ta dùng địa khí giao phong lại rơi xuống hạ phong, đối với hắn ta mà nói, đây là một đả kích lớn.

“Để ta gặp hắn một lần!”

Thất Tinh cung Dạ Tâm cũng xuất thủ.

Hắn ta sải bước ra, dưới lòng bàn chân đã có lượng lớn đạo vận tinh thần lưu chuyển, trong nháy mắt hình thành một mảnh ngân hà chi cảnh hoa mỹ.

“Thất Tinh Kiếm, ra!”

Chỉ thấy trong tay Dạ Tâm xuất hiện một thanh kiếm.

Tạo hình của thanh kiếm kia vô cùng hoa lệ, phía trên còn quấn từng đạo đạo vận tinh thần, một kiếm chém ra, đạo vận tinh thần xung quanh Dạ Tâm đã hội tụ trong đó, hóa thành một đạo kiếm quang sáng chói giống như ngân hà.

Kiếm đạo bực này, hoa lệ sáng chói, vô cùng cuồn cuộn.

“Rất đẹp, nhưng quá loè loẹt.”

Sở Cuồng Nhân nói một tiếng, sau đó, hắn cũng không động đến Côn Ngô kiếm bên hông, chỉ ngưng tụ kiếm chỉ, vạch một cái về phía hư không, ngay sau đó, một đạo kiếm quang màu tím bỗng dưng sinh ra, cuốn theo nhuệ khí dồi dào!

Hai đạo kiếm khí va chạm, trong nháy mắt, ngân hà kiếm khí bị phá nát, cả đạo kiếm khí, từ linh lực đến đạo vận đều sụp đổ!

Kiếm quang thế như chẻ tre, chém về phía Dạ Tâm.

Hắn ta cầm kiếm chặn lại, keng một tiếng, Thất Tinh Kiếm trong tay không ngừng run lên, cả người hắn ta bị trảm lui ra ngoài mấy trăm trượng.

Bàn tay cầm Thất Tinh Kiếm của hắn ta cũng đã nứt toác đổ máu.

Coong!

Lúc này, một đạo cầm âm bỗng nhiên vang vọng, chỉ thấy Phong Yêu Nhiêu đã lấy ra một thanh cổ cầm, mười ngón khẽ gảy, một trận cầm âm vô cùng huyền diệu vang vọng trên không trung, trên hư không giống như có ám hương phù động, câu dẫn lòng người.

Trong thiên địa, bỗng nhiên có trăm hoa đua nở, mỗi đóa hoa giống như đều được cầm âm dẫn dắt linh lực sinh ra, trong đó ẩn chứa cầm khí vô cùng sắc bén.

Cầm âm câu tầm thần người, hương hoa làm cho người mê say, cánh hoa lại lưỡi dao sắc bén lấy mạng người, đây chính là cầm âm của Vạn Hoa cốc...

“Bách Hoa Tề Phóng!”

Cầm âm không ngừng quanh quẩn.

Quanh người Sở Cuồng Nhân lại xuất hiện một tầng lồng khí vô hình ngăn cách những cánh hoa này ở bên ngoài, ánh mắt hắn vẫn rất tình táo, không có chút mê hoặc, ngược lại có chút thú vị nhìn Phong Yêu Nhiêu.

Phong Yêu Nhiêu thấy thế, mười ngón khẽ gảy, cầm âm không ngừng, linh lực thêm vào, càng ngày càng nhiều linh khí tụ đến, được cầm âm dẫn dắt, hóa thành vô số cánh hoa chập chờn trong hư không, không ngừng phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

“Cầm âm không tệ, nhưng đạo vận vẫn kém một chút.”

“Ngươi nhìn ta đi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Hắn từ tốn nói, sau đó đặt cổ cầm Nhiễu Lương ở ngang ngực.

Chỉ thấy hắn kéo dây đàn, một trận đạo vận cầm âm mênh mông bạo phát, thiên địa thương mang, mãn thành phong vũ, hoàng chung đại lữ...

Cầm âm vang vọng đất trời.

Trong nháy mắt, cầm âm của Phong Yêu Nhiêu đã bị Thần Ma Bát âm của Sở Cuồng Nhân đè ép, đạo vận cầm âm hùng hậu bàng bạc khiến nàng trợn mắt há hốc mồm, mười ngón đặt trên dây đàn, không thể động đậy.

Hai đạo cầm âm này, cao thấp đã rõ ràng!

Tứ đại Thiên Hạ Hành Tẩu, bốn vị thiên kiêu cái thế, lại bị Sở Cuồng Nhân đánh bại trong lĩnh vực mà mình am hiểu nhất!

Loại đả kích này, còn khó chịu hơn việc trực tiếp đánh bọn họ.

“Ta không tin!”

“Không tin ngươi thật sự vô địch!”

Cách đó không xa, Chiến Long bị một quyền của Sở Cuồng Nhân đánh nhập vào lòng đất ngàn trượng xông ra ngoài, chẳng biết từ lúc nào, trên người hắn ta đã xuất hiện một bộ áp giáp màu đen.

Bộ áo giáp kia vô cùng dữ tợn, bao trùm toàn thân Chiến Long, phối hợp với chiến ý ngập trời của hắn ta, khiến hắn ta giống như một pho tượng chiến thần!

Hắn ta vừa sải bước ra, chiến ý ngập trời bạo phát, được bộ áo giáp kia gia trì, uy thế lại tăng lên một cấp bậc so với lúc trước!

“Chiến Thiên Bá Quyền, Băng Thế! !”

Chiến Long nổi giận gầm lên một tiếng, chiến ý ngút trời, một quyền đập ra, linh lực kinh khủng xen lẫn một cỗ đạo vận như muốn hủy thiên diệt địa bạo phát!

Trong chốc lát, trời long đất lở, phong vân biến ảo!

Quyền ấn to lớn từ trên trời giáng xuống!

Quyền ấn này còn chưa tới gần, nhưng đã khiến mặt đất xung quanh nứt toác, nát vụn, lõm thành một cái hố to.

Mà đối mặt với lực lượng bực này, vẻ mặt Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, nhẹ nhàng nâng tay, sát khí, chiến ý vô biên phun ra ngoài.

Thiên Sát Bất Bại Thể, lần nữa phát động.

Một quyền nhẹ nhàng đánh ra, lại có một cỗ tức giận cuồng bạo tuôn ra!

“Nộ Thần Quyền!”

Phía trên quyền ấn đen nhánh còn có lửa giận hừng hực, hung hăng nện trên quyền ấn của Chiến Long.

Hai đại quyền ấn chạm vào nhau, ầm vang một tiếng, sóng xung kích kinh khủng cấp tốc khuếch tán, trăm dặm sơn mạch lập tức nứt toác, bốc lên bụi bặm ngập trời, dường như đã che khuất hơn phân nửa bầu trời.

Bị lực trùng kích này đánh trúng, cho dù Chiến Long có áo giáp màu đen hộ thân, nhưng vẫn phải lui lại, cảm thấy trước ngực khó chịu.

“Quyền lực thật khủng khiếp, có khải giáp Thánh Vương khí bảo vệ mà ta vẫn chấn thương, thật đáng sợ.” Chiến Long tim đập nhanh nói.

Thấy Chiến Long thi triển át chủ bài, ba vị Thiên Hạ Hành Tẩu còn lại cũng không che giấu, mỗi người đều thi triển át chủ bài của mình.

Xung quanh Dạ Tâm có từng đạo tinh quang sáng chói lưu chuyển, biến ảo thành Bắc Đẩu Thất Tinh trong hư không, treo lơ lửng giữa trời.

“Điểm Lạc Thất Tinh!”

Hắn ta hét lớn một tiếng, Bắc Đẩu Thất Tinh nở rộ quang huy sáng chói, thất đạo tinh quang từ trong đó bắn ra.

Thất tinh hội tụ, hình thành kiếm ảnh Thất Tinh dài trăm trượng chém ra!

Kiếm ảnh lướt qua, hư không dường như đều bị xé rách!

“Sơn Hà Ấn, Vạn Trọng Sơn! !” Quách Sơn hét lớn một tiếng, vô tận địa khí hội tụ về phía hắn ta, hóa thành một phương ấn tỷ to lớn, phía trên khắc hoạ cảnh tượng muôn sông nghìn núi, đập về phía Sở Cuồng Nhân.

Phong Yêu Nhiêu cũng thôi động linh lực của mình đến cực hạn, mười ngón bay múa trên cổ cầm, từng đợt đạo vận cầm âm mênh mông phun trào trong hư không, giống như thủy triều, từng cơn sóng liên tiếp đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

“Bách Đại Lưu Phương!”

Cầm âm mạnh nhất của Vạn Hoa cốc, phát động!

Ba vị Thiên Hạ Hành Tẩu sử dụng át chủ bài mình, thi triển chiêu thức mạnh nhất, ba cỗ đạo vận hoàn toàn khác biệt, nhưng đồng thời đều có lực lượng vô cùng cường hãn, cùng nhau đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Chương 350: Sở Cuồng Nhân sâu không lường được, Linh Lung công chúa sắp đăng cơ

Ba vị Thiên Hạ Hành Tẩu đồng thời bạo phát át chủ bài.

Lực lượng khủng bố tuyệt luân cùng đánh về phía Sở Cuồng Nhân, chỉ thấy không khí xung quanh hắn không ngừng nổ tung, đến hư không cũng vặn vẹo.

Đối mặt với lực lượng này, Sở Cuồng Nhân đứng trong hư không, vẻ mặt lạnh nhạt tự nhiên, dường như trước mắt chỉ là một trận gió mát.

Cổ cầm đặt ngang ngực, hắn kéo dây đàn, ánh mắt ngưng tụ, một

đạo vận cầm âm vô cùng dồi dào tuôn ra, “Thiên địa song hưởng!
!”

Cầm âm vang vọng, quanh quẩn hư không!

Thiên địa chấn động!

Một cỗ đạo vận cầm âm điên cuồng đánh thẳng ra bốn phía, Thất Tinh Kiếm Ảnh sáng chói bị tan rã, Sơn Hà Ấn to lớn bị phá nát, đạo vận cầm âm của Phong Yêu Nhiên trực tiếp biến mất...

Tất cả lực lượng kia phóng đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, đều bị cỗ đạo vận cầm âm này đánh cho sụp đổ, căn bản không thể thương tổn đến hắn.

Nhìn lại ba người Dạ Tâm, Phong Yêu Nhiêu, Quách Sơn, bị Thiên Địa Song Hưởng đánh trúng, đều bị thương nặng, miệng phun máu tươi, thân thể không tự chủ được bay ngược ra ngoài, trong nháy mắt khí tức trở nên uể oải.

Hiện tại, trong bốn vị Thiên Hạ Hành Tẩu, người duy nhất có sức đánh một trận chỉ còn Chiến Long mặc áp giáp Thánh Vương khí.

Nhưng nhìn thấy chiến lực của Sở Cuồng Nhân mạnh mẽ đến không biên giới như vậy, Chiến Long không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, so với lúc mới bắt đầu, chiến ý đã giảm không ít, ánh mắt nhìn Sở Cuồng Nhân mang theo hoảng sợ.

“Quá kinh khủng!”

“Vừa phất tay đã khiến ba vị Thiên Hạ Hành Tẩu trọng thương, người này thật sự xuất thân từ đạo thống như Huyền Thiên tông sao?”

“Hơn nữa...”

Chiến Long nhìn thoáng qua Côn Ngô Kiếm treo bên hông Sở Cuồng Nhân.

Hắn ta biết, rất có thể Sở Cuồng Nhân còn chưa xuất toàn lực, bởi vì từ đầu đến cuối, đối phương cũng chưa rút kiếm.

“Trận chiến này, chúng ta thua.”

Chiến Long hít sâu một hơi nói, mặc dù rất không cam tâm, nhưng hắn ta cũng rõ ràng, có tiếp tục đánh, hắn ta cũng không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

Trận chiến hôm nay, bốn vị Thiên Hạ Hành Tẩu thất bại thảm hại!

“Đã nhận thua, cái vậy có một số việc chúng ta cũng nên nói rõ đi.” Sở Cuồng Nhân thu hồi Nhiễu Lương, từ tốn nói.

“Chuyện gì?”

“Mấy ngày trước, các hạ tỷ thí tại Huyền Thiên tông, hủy hoại không ít kiến trúc, dù sao cũng phải bồi thường một chút linh thạch chứ?”

“Đúng vậy.”

Chiến Long cũng không cự tuyệt, trực tiếp ném ra một cái Càn Khôn giới.

Sở Cuồng Nhân tiếp nhận xem xét, hài lòng gật đầu.

Không hổ là Thiên Hạ Hành Tẩu đến từ nơi không biết, vừa ra tay đã hào phóng, tùy tiện đã đưa ra mấy chục triệu thượng phẩm linh thạch.

Ách.

Không biết những nơi không biết đó đã tồn tại bao nhiêu năm, nội tình thâm hậu vượt xa đạo thống Thánh Nhân, không biết có bao nhiêu bảo bối.

Nếu có thể tiến đến thu thập một phen...

Sở Cuồng Nhân nghĩ đến đây, vội vàng dập tắt suy nghĩ nguy hiểm này, nội tình nơi không biết thâm hậu, không thể làm loạn.

Hắn nhìn Quách Sơn, đối phương cũng tự giác giao ra Càn Khôn giới.

"Rất tốt."

"Đánh cũng đã đánh, vậy ta không tiễn mấy vị nữa."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau đó bóng người hắn hóa thành một đạo lưu quang biến mất tại chỗ, bốn vị Thiên Hạ Hành Tẩu nhìn về phía Huyền Thiên tông, không khỏi cười khổ.

Bọn họ đều là thiên kiêu nơi không biết bồi dưỡng ra, là người dương danh cho đạo thống, chiến lực mạnh hơn thiên kiêu ngoại giới không biết bao nhiêu lần.

Cho nên, bọn họ cao ngạo.

Lần này nhập thế, bọn họ lấy tư thái gần như vô địch quét ngang vô số thiên kiêu, không ngờ lúc gặp Sở Cuồng Nhân, lại phải chịu đả kích trước nay chưa từng có!

"Sở Cuồng Nhân, thực lực của người này... Sâu không lường được!"

Dạ Tâm hít sâu một hơi nói.

"Có người này, người khác muốn thành đế... Khó! !"

Chiến Long cũng vô cùng ngưng trọng.

"Kỷ Nguyên Đại Đạo hiển hóa, sẽ không chỉ có một người thành đế, nhưng người thành Đế đầu tiên chắc chắn sẽ dẫn trước một bước dài, nhưng thế này có người này, ai có thể thành Đế trước hắn đây?"

"Nhân vật như vậy, quả thật có tiên nhân chi tư! !"

Phong Yêu Nhiêu nói, trong đôi mắt đẹp lóe ra hào quang khác thường, nàng bị Sở Cuồng Nhân hành hung một trận, chẳng những không oán hận, ngược lại, trong lòng lại sinh ra sự sùng bái đối với đối phương.

…

Chuyện Sở Cuồng Nhân đánh bại bốn vị Thiên Hạ Hành Tẩu nhanh chóng truyền ra.

Một số thế lực chú ý đến việc này cũng rất ngạc nhiên, bọn họ nghĩ Sở Cuồng Nhân có thể thắng, nhưng không ngờ đối phương lại thắng nhẹ nhàng như vậy.

Nhất là những nơi không biết, càng thêm phiền muộn.

Bọn họ điều động Thiên Hạ Hành Tẩu nhập thế, một là để dương danh đạo thống, làm cơ sở để nơi không biết hoàn toàn hiện thế, thứ hai là để bọn họ tranh đoạt khí vận trong đại tranh chi thế này, lấy được cơ hội thành Đế!

Nhưng bây giờ thì tốt rồi, thiên hạ này có Sở Cuồng Nhân tại, một mình hắn độc lĩnh phong tao, khí vận trong thiên hạ đều tập trung ở chỗ hắn.

Những người khác, làm gì có nhiều cơ hội thành đế chứ? !

Sở Cuồng Nhân không biết suy nghĩ của những nơi không biết, đương nhiên, cho dù biết cũng không thèm để ý đến.

Thành đế, đều dựa vào bản lĩnh của mình.

Hắn mạnh hơn người khác, chính là bản lĩnh lớn nhất

Sau khi đánh bại mấy vị Thiên Hạ Hành Tẩu, Sở Cuồng Nhân trở lại Huyền Thiên tông, đám Nam Cung Hoàng, Như Yên trưởng lão mở tiệc ăn mừng.

Sở Cuồng Nhân cảm thấy chỉ đánh bại mấy vị Thiên Hạ Hành Tẩu thôi, không cần long trọng như vậy, nhưng vẫn không lay chuyển được mấy người Như Yên trưởng lão.

Mấy ngày sau, Sở Cuồng Nhân nhận được một tin tức.

“Ha, Linh Lung chuẩn bị lên ngôi?”

Sở Cuồng Nhân nhìn tin tức Thanh Vân quốc chủ truyền đến, không khỏi kinh ngạc nói.

Tại Thanh Vân vương triều, Linh Lung công chúa sắp đăng cơ, mời Sở Cuồng Nhân đến xem lễ, Sở Cuồng Nhân cũng không có lý do gì cự tuyệt.

Ngày thứ hai.

Sở Cuồng Nhân liền dẫn Lam Vũ tiến về Thanh Vân vương triều.

Mà lúc này, Thanh Vân vương triều cũng vô cùng náo nhiệt, tin tức Linh Lung công chúa sắp đăng cơ nhanh chóng truyền ra.

Mặc dù nữ tử cầm quyền rất hiếm thấy, nhưng trong lịch sử Thanh Vân vương triều cũng không phải không có tiền lệ, cộng thêm mấy năm nay uy vọng của Linh Lung công chúa tại Thanh Vân vương triều đã tăng lên rất lớn, không có ai phản đối.

Đương nhiên, cho dù có cũng bị trấn áp xuống.

Không bao lâu, Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ đã đến Thanh Vân vương cung, Thanh Vân quốc chủ, Linh Lung công chúa đến nghênh tiếp bọn họ.

“Phò mã, ngươi đã đến.”

“Ừm, đại điển đăng cơ của ngươi, đương nhiên ta phải đến rồi.”

Sở Cuồng Nhân nhìn Linh Lung công chúa diễm lệ, cười nhạt nói.

“Ha ha, hiền tế, chuyện ngươi đánh bại bốn vị Thiên Hạ Hành Tẩu đã truyền ra, không hổ là ngươi.” Thanh Vân quốc chủ cười nói.

“Phụ vương quá khen.”

Sau đó, Thanh Vân quốc chủ thiết yến khoản đãi Sở Cuồng Nhân.

Trên yến tiệc, đều là hoàng thân quốc thích.

Một số danh viện vương đô nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt liên tục lóe lên dị sắc, lại vô cùng hâm mộ nhìn Linh Lung công chúa.

“Công chúa và phò mã đúng là một đôi trời sinh.”

“Đúng vậy, phò mã là chưởng môn của Huyền Thiên tông, là nhân vật đụng tay là bỏng trong thiên hạ hôm nay, mà hai ngày sau, công chúa sẽ đăng cơ làm hoàng, chấp chưởng Thanh Vân vương triều, xem như hai người cũng môn đăng hộ đối.”

Mấy vị danh viện rất hâm mộ.

Trên mặt Linh Lung công chúa lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Mà từ đầu đến cuối, Sở Cuồng Nhân đều duy trì ý cười ôn hòa, mấy vị danh viện thấy vậy, trái tim đập loạn.

Cho dù động tâm, các nàng cũng không dám có ý đồ gì.

Các nàng rõ ràng, dựa vào thân phận của các nàng mà muốn xảy ra chút chuyện gì đó với Sở Cuồng Nhân, căn bản là không thể nào.

Chương 351: Tuân mệnh, nữ vương bệ hạ của ta, Sở Cuồng Nhân không có tiết chế

Trên yến tiệc.

Sở Cuồng Nhân chú ý tới Cố Trường Ca ngồi một bên, đối phương vốn là thái tử, theo đạo lý mà nói, hắn ta mới là người đăng cơ.

Hiện tại, người sắp đăng cơ lại là Linh Lung công chúa.

Cho dù hắn ta không cam lòng, phẫn nộ, Sở Cuồng Nhân đều không cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng giờ phút này, đối phương lại đang trò chuyện vui vẻ với mấy vị hoàng tử bên cạnh, không tức giận vì bị chiếm hoàng vị.

Sở Cuồng Nhân âm thầm kinh ngạc.

Chẳng lẽ mấy năm không gặp, lòng dạ của đối phương đã trở nên rộng lớn như vậy rồi?

Hắn nghĩ một lát liền không tiếp tục để ý nữa.

Chuyện Linh Lung đăng cơ, nhất định Thanh Vân quốc chủ đã nói trước với Cố Trường Ca, hẳn là làm công tác tư tưởng cho đối

phương.

Rất nhanh, yến hội kết thúc.

Một đám hoàng thân quốc thích đi ra cung điện.

“Đáng tiếc, vốn hoàng vị này là của thái tử, không nghĩ tới nửa đương lại xuất hiện Linh Lung công chúa.”

“Đúng vậy, nhưng Linh Lung công chúa cũng không tầm thường, thủ đoạn cao minh, nếu không đã không được phụ vương coi trọng.”

“Quan trọng nhất là, phò mã của nàng là Sở Cuồng Nhân, đó mới là chỗ dựa lớn nhất của nàng, cũng khó trách phụ vương sẽ chọn nàng.”

“Chậc chậc, đáng tiếc, ngươi đừng nhìn bên ngoài thái tử có vẻ như không có gì, chắc chắn trong lòng rất biệt khuất đấy.”

Hai vị hoàng tử kề vai sát cánh, vẻ mặt hơi say rượu đi ra cung điện.

Bỗng nhiên, bọn họ đụng phải một người.

Ngẩng đầu nhìn lên, là Cố Trường Ca đang đứng tại trước mặt bọn họ.

Hai người nghiêm mặt, vội vàng hành lễ.

“Bái kiến thái tử, ngại quá, chúng ta có chút say rượu, đụng phải thái tử rồi, mạo phạm.”

“Không sao.”

Cố Trường Ca cười nhạt một tiếng.

“Nếu không có chuyện khác, chúng ta rời đi trước đây.”

Hai người không dám ở lâu.

Ai biết lời nói vừa rồi của bọn họ, Cố Trường Ca đã nghe được bao nhiêu?

Nếu muốn truy cứu, bọn họ cũng không có quả ngon để ăn.

“Sắc trời tối tăm, hai vị hoàng đệ đã say rượu, vậy xin cẩn thận một chút.” Cố Trường Ca bày ra dáng vẻ huynh trưởng quan tâm đến đệ đệ.

“Đa tạ thái tử nhắc nhở, chúng ta sẽ chú ý.”

Hai người chậm rãi rời đi.

Mà Cố Trường Ca cũng không làm cái gì, cũng rời đi.

Cách đó không xa, Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ nhìn thấy tất cả.

“Cố Trường Ca này thay đổi thật lớn, công tử, ngươi nói có phải hắn đang giả vờ không?” Lam Vũ cau mày nói.

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, “Không biết.”

Đúng là Cố Trường Ca thay đổi rất lớn, không biết còn tưởng rằng hắn ta bị người nào đoạt xá nữa.

Nhưng Sở Cuồng Nhân dùng Động Tất Chi Nhãn quan sát đối phương, đối phương vẫn là Cố Trường Ca kia, ngoại trừ tu vi trở nên mạnh hơn một chút, thì không có thay đổi gì lớn, cũng không bị người ta đoạt xá.

“Cho dù là giả vờ, hay tính cách thật sự đã thay đổi đều không sao, chỉ cần hắn ta không tạo thành uy hiếp gì với Linh Lung là được, đi thôi, chúng ta cũng trở về đi.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Vâng.”

Trong vương cung, Thanh Vân quốc chủ đã chuẩn bị một cung điện chuyện môn cho Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ ở lại.

Cho dù hai người không ở đây, cũng có người chăm sóc quét dọn, chỉ cần hai người tới vương cung, lúc nào cũng có thể vào ở.

Trước đêm đại điển đăng cơ của Linh Lung.

Một tỳ nữ đi vào cung điện của Sở Cuồng Nhân.

“Phò mã, công chúa muốn mời ngài đi qua một chuyến.”

“Có chuyện gì vậy?” Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

“Nô tỳ không biết.”

“Được, ta đã biết.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Hắn theo tỳ nữ đi vào tẩm cung của Linh Lung, vừa hay nhìn thấy đối phương đang đứng trước một chiếc gương đồng.

Trên người nàng mặc bộ hoàng bào vô cùng hoa lệ, giống như nữ vương cao cao tại thượng, quý khí bức người.

“Phò mã, đây là lễ phục chuẩn bị cho đại điển đăng cơ ngày mai, phò mã xem có đẹp không?” Linh Lung công chúa giang hai cánh tay ra, cười nhạt nói.

Trên hoàng bào có thêu sơn hà cẩm tú, điềm lành, dị thú, váy dài màu đỏ kéo trên mặt đất, đỏ như liệt hỏa.

Trên đầu Linh Lung đội trâm phượng, búi tóc đen như tơ lụa rủ xuống sau lưng, trước ngực thêu mẫu đơn tượng trưng cho cao quý, nhìn có vẻ xinh đẹp, lại cao cao tại thượng, không thể mạo phạm.

“Ung dung hoa quý, hiển thị rõ phong phạm của nữ đế.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, tán thưởng từ đáy lòng.

Linh Lung được tán dương, trên mặt lộ ra nụ cười, sau đó nàng nháy mắt với tỳ nữ bên cạnh.

Tỳ nữ ngầm hiểu, hạ thấp người hành lễ, sau đó cáo lui.

Trong cung điện, chỉ còn lại hai người Linh Lung và Sở Cuồng Nhân.

“Phò mã, ta có thể đi đến hôm nay, trở thành nữ đế, tất cả đều dựa vào ngươi, ta xin mời ngươi một chén.” Linh Lung công chúa phất tay áo, trên mặt bàn xuất hiện hai cái ly, một bầu rượu.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói: “Công chúa khách khí.”

Hai người vừa uống rượu, vừa ôn chuyện.

Bởi vì chỉ có hai người, Linh Lung công chúa đã mở rộng cửa lòng với Sở Cuồng Nhân, nói rất nhiều chuyện ngoại nhân không biết cho hắn nghe.

Ngoại nhân chỉ thấy chuyện bên ngoài của nàng, nhưng lại không biết nàng muốn leo lên hoàng vị này đã bỏ ra bao nhiêu nỗ lực.

Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ tu hành, nàng còn phải học tập các loại kinh nghĩa, Đế Vương Tâm Thuật, còn phải tạo quan hệ với các triều thần...

“Ta rất vui, cuối cùng ngày mai ta có thể leo lên vị trí kia rồi, ta nhất định sẽ khiến thiên hạ thái bình, tứ hải thăng bình...”

Linh Lung công chúa nói ra khát vọng của mình.

Qua ba lần rượu, nàng không dùng tu vi xua tan chếnh choáng, trên mặt hiện ra vệt đỏ hồng, khiến dung mạo cao quý có thêm mấy phần yêu mị.

“Nhưng ta còn có chuyện càng vui vẻ hơn.”

Linh Lung công chúa nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, cười nói: “Đó chính là ta quen biết phò mã, mặc dù thời gian chung đụng với phò mã không nhiều, nhưng ta cảm thấy, mỗi thời khắc ta ở bên cạnh ngươi, đều rất vui vẻ.”

Nàng đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, duỗi ngón tay mảnh khảnh ra, vẽ mấy vòng trên ngực Sở Cuồng Nhân, hai mắt có chút mê ly nói: “Không biết phò mã, có từng động tâm với ta không?”

Nhìn Linh Lung công chúa say rượu trước mặt, trái tim Sở Cuồng Nhân không tự chủ được đập nhanh mấy nhịp, hắn bắt lấy cánh tay đối phương, sau đó một tay kéo đối phương vào trong ngực, khom người bế đối phương lên.

“A...”

Thân thể đột nhiên bay lên không trung, Linh Lung công chúa không khỏi kinh hô một tiếng.

Sở Cuồng Nhân nhìn Linh Lung công chúa trong ngực, khóe miệng hơi cong lên, cười nói: “Giờ phút này, ta rất động tâm.”

Linh Lung công chúa nghe vậy, đưa tay ôm cổ Sở Cuồng Nhân, tiến tới thổi khí bên tai hắn, nói: “Tối nay, lưu lại đi.”

“Tuân mệnh, nữ vương bệ hạ của ta.”

Sở Cuồng Nhân ôm Linh Lung công chúa đến trên giường.

Đưa tay cởi áo nới dây lưng.

Nhưng lúc cởi hoàng bào của nàng, Sở Cuồng Nhân cảm thấy phiền muộn, “Sao hoàng bào này lại phiền toái như vậy, một kiện lại thêm một kiện.”

“A, phò mã gấp vậy sao?”

“Gấp chết ta rồi.”

Một phen nỗ lực, hoàng bào dần rút đi.

Ngay sau đó, bức rèm che gió khẽ động, giường vang lên tiếng kẽo kẹt.

Tiếng thở gấp không ngừng vang lên bên tai.

Đại chiến trận này lại đến trận khác...

Từ một lần đến hai lần, lại ba lần...

Thẳng đến lúc chân trời hửng sáng.

…

“Công chúa, đại điển đăng cơ sắp bắt đầu rồi.”

Ngoài cửa, truyền đến giọng nói của tỳ nữ.

Linh Lung công chúa mơ màng tỉnh lại, nhìn Sở Cuồng Nhân vẫn ngủ say bên cạnh, lộ ra ý cười, nàng đứng dậy chuẩn bị mặc quần áo, giống như chạm đến chỗ đau nào đó, lông mày nhăn lại.

Sau đó nàng nghĩ đến cái gì, nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân ngủ trên giường, hơi đỏ mặt, thầm nói: “Người này cũng không biết tiết chế một chút.”

Chương 352: Linh Lung đăng cơ, Cố Trường Ca đánh cắp Cửu Anh Châu, Sơn Hải Khuyết

Lông mi Sở Cuồng Nhân khẽ động, chậm rãi tỉnh lại, hắn đứng dậy ngáp một cái, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Bên cạnh, Linh Lung công chúa đã được một tỳ nữ trợ giúp ăn mặc chỉnh tề, hắn ở một bên nhìn, trong mắt mang theo ý cười.

Linh Lung công chúa vốn định làm như không thấy, nhưng dưới ánh mắt chăm chú của hắn, vẫn không nhịn được đầu hàng.

Phò mã thật đẹp trai.

Nhất là lúc đôi mắt kia mang theo ý cười nhìn nàng, thật sự khiến người ta không chịu nổi, thân thể mềm nhũn.

“Phò mã, còn nhìn cái gì, nhanh mặc quần áo đi.”

“Công chúa, hôm nay ngươi có chút lạ.”

“Lạ gì?”

Linh Lung công chúa nhìn gương một chút, “Chỗ nào lạ?”

“Xinh đẹp đến lạ.”

Linh Lung công chúa: “...”

Tỳ nữ bên cạnh không nhịn được cười ra tiếng, nàng không ngờ đường đường là chưởng môn Huyền Thiên tông, Tịnh Kiên Vương của Thanh Vân vương triều lại có một mặt như vậy.

“Ngươi lui xuống trước đi.” Linh Lung công chúa nói với tỳ nữ.

“Vâng.”

Đợi tỳ nữ rời đi, Linh Lung công chúa nhìn Sở Cuồng Nhân, bất đắc dĩ nói: “Cũng may đây là tỳ nữ thiếp thân của ta, nếu không, dáng vẻ nói năng ngọt xớt này của ngươi truyền đi, sẽ không còn uy danh của đại chưởng môn đâu.”

“Không còn thì thôi, ta lại không quan tâm.”

Sở Cuồng Nhân không quan trọng nói.

Sau đó, được Linh Lung công chúa phục thị, Sở Cuồng Nhân mặc quần áo xong, hai người cùng nhau đi ra tẩm cung, tiến về hiện trường đại điển.

“Cung nghênh nữ đế!”

Trên đại điển, quần thần chỉnh tề đứng một chỗ.

Linh Lung công chúa mặc hoàng bào, khuôn mặt uy nghi, đi đến đài cao, sau lưng, hai vị tỳ nữ nâng váy cho nàng.

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh nhìn, không hiểu sao lại thiết kế lễ phục thành dáng vẻ phức tạp như vậy

Hôm qua hắn phải tốn công phu không nhỏ mới cởi ra được, nếu không phải nghĩ đến đại điển đăng cơ hôm nay còn dùng, hắn đã xé nát rồi.

“Thắp hương tế trời!”

“Quả nhân là quốc chủ Thanh Vân vương triều đời thứ mười bảy Cố Linh Lung, ở đây cầu nguyện trời xanh, bảo hộ Thanh Vân vương triều mưa thuận gió hoà...”

Sau một phen cầu nguyện, Thanh Vân quốc chủ đưa ấn tỷ tượng trưng cho quốc chủ cho Linh Lung, đại điển đăng cơ coi như hoàn thành.

"Chúng thần tham kiến nữ đế!"

"Chúng thần tham gia nữ đế!"

Quần thần lễ bái, Linh Lung chính thức trở thành nữ đế Thanh Vân!

...

"Cửu Anh Châu, biến mất? !"

Sau khi đại điển đăng cơ kết thúc, Linh Lung và Thanh Vân quốc chủ nhận được một tin tức, sắc mặt hai người không khỏi thay đổi.

Bên cạnh, Sở Cuồng Nhân có chút kinh ngạc.

"Cửu Anh Châu? Đó là vật gì?"

"Phò mã không biết, Cửu Anh Châu này chính là một trong số nội tình của Thanh Vân vương triều, dùng một đầu Thượng Cổ Hung thú Cửu Anh Thánh Linh luyện chế thành, vẫn luôn được giữ trong chỗ sâu vương cung."

Nói đến đây, Linh Lung cau mày, "Cửu Anh Châu biến mất, vậy người trông coi Cửu Anh Châu bây giờ đang ở đâu?"

"Bẩm nữ đế, Lưu lão... Chết rồi."

Thị vệ đến đây bẩm báo nói.

Lưu lão, chính là người trông coi Cửu Anh Châu, là tồn tại tiếp cận Vô Thượng Chí Tôn, trong Thanh Vân vương cung, người có thể giết chết ông ta không nhiều.

"Nhanh đi điều ra xem rốt cuộc là ai làm chuyện này?"

Sắc mặt Linh Lung khó coi nói.

Mới ngày đầu tiên nàng đăng cơ đã xảy ra chuyện này.

Đây là đang đánh vào mặt nàng a.

Nếu không xử lý tốt chuyện này, sẽ tạo thành ảnh hưởng không nhỏ đối với uy vọng nữ đế mới nhậm chức của nàng.

“Không cần tra xét, là Cố Trường Ca làm.”

Lúc này, một lão giả đi vào cung điện nói.

Nhìn thấy người này, Thanh Vân quốc chủ đi lên nghênh đón, “Thánh Nhân, ngươi đã đến, ngươi nói việc này là Trường Ca làm ra, chuyện này là sao?”

Lão giả này, chính là một trong mấy vị Thánh Nhân của Thanh Vân vương triều.

“Trước đây không lâu, Cố Trường Ca đến Cửu Anh các, giết người trông coi Cửu Anh Châu, ta phát giác việc này đã muốn bắt hắn, lại không ngờ trên người hắn có bí bảo, ta không truy được, đã để hắn chạy trốn.”

Nói đến đây, sắc mặt Thánh Nhân có chút khó coi.

“Nghịch tử, cái tên nghịch tử này!”

Thanh Vân quốc chủ nổi giận đùng đùng, muốn xuất cung đi tìm Cố Trường Ca, nhưng lại bị Thánh Nhân ngăn lại.

“Tỉnh táo một chút.”

“Thánh Nhân, ngươi đừng cản ta, ta nhất định phải bắt tên nghịch tử này lại.” Thanh Vân quốc chủ tức giận nói.

“Phụ vương, tỉnh táo một chút, chuyện này còn có chút kì quặc mà chúng ta không biết.”

Linh Lung công chúa cũng khuyên bảo.

“Còn gì kì quặc chứ, nhất định tên nghịch tử này bất mãn chuyện ta không truyền hoàng vị cho hắn, cho nên mới đánh cắp Cửu Anh Châu.”

“Thứ nhấy, coi như Cố Trường Ca bất mãn, vậy tại sao hắn lại dùng cách này để báo thù? Thứ hai, trong vương cung có nhiều bảo vật như vậy, vì sao hắn chỉ để mắt đến Cửu Anh Châu, chẳng lẽ Cửu Anh Châu này có chỗ đặc thù gì sao?” Lúc này, Sở Cuồng Nhân mở miệng.

Nghe hắn nói vậy, Thanh Vân quốc chủ và Thánh Nhân liếc nhau.

Linh Lung cũng lộ ra vẻ ngưng trọng, nói: “Chỉ sợ chuyện này có liên quan đến tộc Cửu Đầu đi.”

“Tộc Cửu Đầu, địch nhân vốn có của Thanh Vân vương triều?”

“Đúng vậy, đồ đằng tộc Cửu Đầu luôn tín ngưỡng, chính là Hung thú Cửu Anh, những năm gần đây, bọn họ đã vài lần có ý đồ tiến vào vương cung trộm Cửu Anh Châu, nhưng đều thất bại.” Linh Lung công chúa nói.

“Nói như vậy, Cố Trường Ca trộm Cửu Anh Châu xong, rất có thể sẽ đến tộc Cửu Đầu?” Sở Cuồng Nhân nói.

“Có khả năng.” Linh Lung công chúa gật đầu, “Ta sẽ phái binh tiến đến tộc Cửu Đầu, bắt Cố Trường Ca về.”

“Không ổn, ngươi vừa đăng cơ, căn cơ chưa ổn, tùy tiện khai chiến với tộc Cửu Đầu, phần thắng không lớn.” Thanh Vân quốc chủ nói.

“Để ta đi một chuyến đi.”

Lúc này, Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Ánh mắt của mọi người nhìn về phía hắn.

“Dù sao gần đây ta cũng không có chuyện gì làm, để ta đến tộc Cửu Đầu một chuyến, nếu thật sự Cố Trường Ca ở tộc Cửu Đầu, tin tưởng bọn họ sẽ nể mặt mũi ta.” Sở Cuồng Nhân cười nói.

Mấy người Thanh Vân quốc chủ đưa mắt nhìn nhau.

“Nếu Sở đạo hữu có thể ra tay, dĩ nhiên không có vấn đề, vậy làm phiền Sở đạo hữu rồi.” Thánh Nhân của Thanh Vân vương triều khom người nói.

“Không sao.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Hắn cũng không ở lại vương cung lâu, ngày thứ hai liền xuất phát.

...

Trong tộc Cửu Đầu.

Một ngươi thanh niên đứng sau một nam tử mặc áo đen, trong tay cầm một hạt châu màu sắc rực rỡ, trong hạt châu có quang hoa lưu chuyển, bên trong còn có một đầu đại xà chín đầu phát ra từng trận gào thét.

Vật này, chính là Cửu Anh Châu mà Thanh Vân vương cung bị trộm mất.

“Lê đạo hữu, hiện tại Cửu Anh Châu đã tới tay, không biết hứa hẹn của ngươi, để ta gia nhập Sơn Hải Khuyết...”

Người thanh niên đứng sau nam tử áo đen, chính là Cố Trường Ca.

Nghe hắn ta nói vậy, nam tử áo đen cười nhạt nói: “Cố đạo hữu yên tâm, nếu ngươi đã giúp ta làm chuyện này, đương nhiên ta sẽ để ngươi gia nhập Sơn Hải Khuyết, không chỉ như thế, ta sẽ xin chưởng môn xin để ngươi trở thành Đạo Tử, vị trí này còn tốt hơn quốc chủ rất nhiều.”

Nghe thấy nam tử áo đen nói vậy, hai mắt Cố Trường Ca tỏa sáng, vẻ mặt có chút kích động, “Đa tạ Lê đạo hữu!”

Sơn Hải Khuyết cũng là một nơi không biết, nội tình còn mạnh hơn Thanh Vân vương triều không biết bao nhiêu lần.

Trong mắt Cố Trường Ca, chỉ cần có thể gia nhập Sơn Hải Khuyết, trở thành Đạo Tử, chính là một bước lên mây!

“Chỉ cần ta trở thành nhân vật quan trọng trong Sơn Hải Khuyết, đến lúc đó không phải Thanh Vân vương triều sẽ mặc ta nhào nặn sao, hừ, Thanh Vân quốc chủ cái gì, ta mới không thèm.” Cố Trường Ca hừ lạnh nói.

Chương 353: Đến tộc Cửu Đầu, phục sinh Hung thú Cửu Anh

Trên đường đến tộc Cửu Đầu, trong tay Sở Cuồng Nhân cầm một bản vẽ, phía trên vẽ một con quái xà mọc ra chín cái đầu, dáng vẻ dữ tợn hung ác khiến người ta sợ hãi.

“Thượng Cổ Hung thú, Cửu Anh!”

“Nghe đồn con hung thú này am hiểu thao túng thủy hỏa, a, không ngờ tộc Cửu Đầu lại thờ phụng loại hung thú này, có chút thú vị.”

Sở Cuồng Nhân mỉm cười.

Lam Vũ ở bên cạnh cũng hiếu kì quan sát bức họa kia.

“Thật xấu, không đẹp như Tiểu Hồng.” Lam Vũ nói.

“Đương nhiên, một bên là Thần Thú, một bên là Hung thú, không thể so sánh với nhau được, nhưng cũng không thể kinh thường đầu Cửu Anh này, nếu theo huyết mạch luận nguồn gốc, Cửu Anh rất gần với Thần Thú.”

Sở Cuồng Nhân nói.

Sau đó, hắn nhìn về mảnh đạo châu hoang vu phía xa, “Khoảng cách từ nơi này đến Hắc Thủy Đạo Châu của tộc Cửu Đầu chỉ còn ba trăm dặm.”

“Đi thôi, hôm nay có thể đến đó.”

...

Trong tộc Cửu Đầu, một cái lều bạt.

“Chư vị, chỉ cần chờ Lê thiếu chủ thức tỉnh Cửu Anh, đến lúc đó chuyện tấn công vào đạo châu đã nằm trong tay rồi! !” Giờ phút này, tộc trưởng tộc Cửu Đầu đang uống rượu, cùng một đám trưởng lão nhìn thấy tương lai tốt đẹp.

Vẻ mặt các trưởng lão khác cũng đều hưng phấn.

Oanh.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng sấm rền vang.

Mây đen hội tụ, mưa to từ trên trời giáng xuống.

“Khốn khiếp, lão tử đã sớm chịu đủ nơi khỉ gió này rồi, động một chút lại mưa to lũ lụt.” Một trưởng lão hừ lạnh một tiếng nói.

Nghe thấy ông ta nói vậy, trên mặt các trưởng lão khác tràn đầy ghét bỏ.

Mặc dù nơi này là quê hương bọn họ lớn lên, nhưng bọn họ lại không hề lưu luyến nơi này, chỉ có vô tận ghét bỏ.

“Chỉ cần tấn công vào Thanh Vân vương triều, đạo châu to lớn như vậy chính là của chúng ta, đến lúc đó muốn tài nguyên gì mà không có?”

“Không sai, chuyện này hoàn toàn nhờ vào thiếu chủ, nhờ hắn mưu tính sâu xa, thu phục Cố Trường Ca, mới có thể lấy được Cửu Anh Châu.”

“Ta đã không kịp chờ đợi muốn đến Thanh Vân vương cung đùa giỡn một chút rồi.”

Mấy trưởng lão cười to nói.

Lúc này, bên ngoài có một tên tộc nhân tộc Cửu Đầu vọt vào.

Vẻ mặt người này có chút bối rối, thậm chí trong mắt còn mang theo hoảng sợ nói: “Tộc trưởng, không, không xong rồi.”

“Đã xảy ra chuyện gì, hốt hoảng như vậy.”

“Sở Cuồng Nhân đến!”

Nghe thấy vậy, sắc mặt đám người ở đây đều thay đổi.

Sắc mặt tộc trưởng tộc Cửu Đầu ngưng trọng, “Sao hắn lại đến đây, chờ một chút, chẳng lẽ là vì chuyện của Cố Trường Ca?”

Lúc này ông ta và mấy vị trưởng lão mới nhớ tới, ngoại trừ là chưởng môn của Huyền Thiên tông, Sở Cuồng Nhân còn là phu quân của Linh Lung, là Tịnh Kiên Vương của Thanh Vân vương triều, có liên quan rất lớn đối với Thanh Vân vương triều.

“Đi, chúng ta ra ngoài gặp tên Sở Cuồng Nhân này!”

Tộc trưởng tộc Cửu Đầu trầm ngâm một lát rồi nói.

Mấy người đi ra lều bạt.

Chỉ thấy dưới bầu trời mưa to, có hai người đang đứng, một nam một nữ đều là nhân vật phong hoa tuyệt đại, mà xung quanh bọn họ có lồng khí vô hình bao bọc, ngăn chặn tất cả nước mưa ở bên ngoài.

Mặt đất đều là nước bùn, trên trời là mưa to, gió lớn ngừng.

Mà hai người này lại không nhiễm trần thế, dường như ngăn cách với mảnh thiên địa này, là cá thể độc lập, khiến người ta kinh diễm.

Trong mắt tộc trưởng tộc Cửu Đầu lướt qua một vệt dị sắc, sau đó ông ta chậm rãi đi đến trước mặt hai người Sở Cuồng Nhân, vừa cười vừa nói: “Sở chưởng môn đại giá quang lâm, đến tộc Cửu Đầu ta, đúng là rồng đến nhà tôm mà!”

“Được rồi, ta cũng không muốn nói nhiều lời khách sáo, giao Cố Trường Ca và Cửu Anh Châu ra đây.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe hắn nói vật, trên mặt tộc trưởng tộc Cửu Đầu lộ ra vẻ hoảng hốt, nói: “Sở chưởng môn, ngươi đang nói gì vậy? Cố Trường Ca là thái tử Thanh Vân, sao lại đến đây được, còn nữa, Cửu Anh Châu là cái gì?”

“Đừng giả vờ ngây ngốc, đây là sự thật không cách nào che giấu được, ta khuyên ngươi vẫn nên thành thật giao ra, nhân dịp ta chưa muốn động vào.”

“Sở chưởng môn, ta thật sự...”

Tộc trưởng tộc Cửu Đầu còn chưa nói hết, một cỗ hàn ý không hiểu xuất hiện dưới cơn mưa to này, bao phủ hơn phân nửa tộc Cửu Đầu.

“Ta không có kiên nhẫn đâu, xin tộc trưởng hãy nói cẩn thận.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Tiếng mưa rơi rất lớn, giọng nói của Sở Cuồng Nhân không lớn, nhưng tộc trưởng tộc Cửu Đầu lại nghe thấy rất rõ ràng, trong thời khắc này, đáy lòng ông ta vô cùng băng hàn, huyết dịch khắp người giống như bị đông cứng.

“Sở chưởng môn, ngươi cưỡng ép tộc Cửu Đầu như vậy, khó tránh có chút quá bá đạo đi.” Lúc này, một giọng nói già nua truyền đến.

Chỉ thấy một lão giả bỗng nhiên xuất hiện trên hư không, lão giả này mặc một trường bào bằng vải, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trên mặt đều là vẻ không vui.

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương một cái.

Đối phương là Thánh Nhân của tộc Cửu Đầu, tu vi Thánh Nhân tam bộ.

Ngay sau đó, hắn chậm rãi đưa tay, một cỗ phật quang cuồn cuộn hiển hóa thành một bàn tay lớn màu vàng óng, hung hăng vỗ về phía lão giả kia.

Dưới một kích này, nước mưa ầm vang nổ tung, biến thành hơi nước đầy trời.

“Cái gì?”

Mặt mũi lão giả lập tức biến đổi, không ngờ Sở Cuồng Nhân lại đột nhiên xuất thủ, ông ta không kịp chuẩn bị, vội vàng thôi động linh lực, nước mưa bốn phía ngưng tụ thành một cái cột nước đập ra.

Hai cỗ lực lượng ầm vang va chạm!

Sau đó cột nước bị bàn tay lớn màu vàng óng trực tiếp đập nát, lực lượng cuồng bạo tuyệt luân bao phủ ra, hung hăng đập lên người lão giả.

Chỉ trong nháy mắt, lão giả bay ngược ra ngoài, bản thân bị trọng thương, té lăn trên đất, bài bảo sạch sẽ lập tức dính nước bùn, đường đường là một vị Thánh Nhân, lúc này lại chật vật giống một tên ăn mày.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi quá làm càn!”

Tộc trưởng tộc Cửu Đầu tức hổn hển nói.

Nhưng ông ta vừa dứt lời, một cỗ kiếm chi đạo vận mạnh mẽ lạnh thấu xương đột nhiên khuếch tán ra, bao phủ toàn bộ không trung tộc Cửu Đầu.

Tất cả người của tộc Cửu Đầu, bao gồm tộc trưởng, Thánh Nhân đều cảm thấy tê cả da đầu, dưới đạo vận này, nước mưa bốn phía đều hóa thành lưỡi dao sắc bén đầy trời, giống như trong nháy mắt sẽ chém giết bọn họ.

“Ta đã nói, ta không có kiên nhẫn đâu, nếu các ngươi còn dám nói nhảm, hôm nay, cho dù tộc Cửu thật sự có chín cái đầu, các ngươi cũng không sống nổi, ta hỏi lần nữa, Cố Trường Ca và Cửu Anh Châu ở đâu? !”

Sở Cuồng Nhân băng lãnh nói.

Nghe hắn nói vậy, tộc trưởng tộc Cửu Đầu và Thánh Nhân nằm dưới đất tức giận xanh mặt, khóe miệng trùng xuống, nhưng lại không thể làm gì.

Quá bá đạo, người này quá bá đạo!

Diệt tộc Cửu Đầu? !

Lời như vậy cũng có thể nói ra!

Nhưng nghĩ đến hành vi lúc trước của đối phương, tộc trưởng tộc Cửu Đầu không hề nghi ngờ, chắc chắn đối phương có năng lực này.

Người ta còn từng đại náo Lân tộc dưới biển sâu, tộc Cửu Đầu còn kém hơn Lân tộc dưới biển sâu không chỉ một cấp bậc.

Bọn họ làm sao ngăn cản Sở Cuồng Nhân được?

“Cửu Anh Châu và Cố Trường Ca đúng là đã từng đến tộc Cửu Đầu ta, nhưng hiện tại bọn họ đã không còn ở đây nữa.” Tộc trưởng tộc Cửu Đầu nói.

Trước mặt Sở Cuồng Nhân, ông ta đã chọn nhượng bộ.

“Ha, đi đâu?”

“Hắc Chiểu trạch!” Tộc trưởng tộc Cửu Đầu cắn răng nói.

“Đi đến đó làm gì?”

“Giúp thiếu chủ khôi phục Cửu Anh Thánh Chủ!”

Nghe thấy vậy, ánh mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra dị sắc, “Khôi phục Cửu Anh Thánh Chủ, ngươi nói là, bọn họ muốn phục sinh Cửu Anh sao?”

“Đúng vậy.”

Tộc trưởng tộc Cửu Đầu êm tai nói ra mọi chuyện.

Thì ra gần đây có một vị Thiên Hạ Hành Tẩu đến tộc Cửu Đầu, mà trên người vị Thiên Hạ Hành Tẩu này lại có huyết mạch của tộc Cửu Đầu!

Bởi vậy, hắn ta đã trở thành thiếu chủ của tộc Cửu Đầu, đồng thời vì phục sinh Cửu Anh, hắn ta còn mua chuộc được Cố Trường Ca âu sầu thất bại trong Thanh Vân vương triều, để đối phương lấy trộm Cửu Anh Châu trong truyền thuyết cho hắn ta...

Chương 354: Cửu Anh khôi phục, Sơn Hải Quan, Lê Trạch thu phục Cửu Anh

Hắc Chiểu trạch, đây là cấm địa trong tộc Cửu Đầu, nơi đây đầm lầy dày đặc, trong không khí ở đây còn ẩn chứa độc tố, cho dù Tôn giả tiến vào nơi này cũng cảm thấy toàn thân khó chịu.

Mà vào lúc này, trong đầm lầy lại có hai người đang hành tẩu.

Hai người này, một trước một sau.

Đi trước dẫn đường là Thiên Hạ Hành Tẩu Lê Trạch đến từ Sơn Hải Khuyết, ở phía sau hắn ta chính là thái tử Thanh Vân vương triều Cố Trường Ca.

Hai người một đường đi tới chỗ sâu trong Hắc Chiểu trạch.

Ở chỗ này, có một đầu Hung thú vô cùng khủng bô, mọc ra mấy cái đầu, thân dài hơn ngàn trượng, chính là... Cửu Anh! !

Lúc này Cửu Anh nằm trên mặt đất, nhìn qua giống như chết đã lâu, nhưng khí tức hung tàn cuồng bạo vẫn còn quanh quẩn trên người như cũ, khiến tất cả sinh linh không dám tới gần Hắc Chiểu trạch.

Thậm chí, mảnh Hắc Chiểu trạch mà hai người Lê Trạch, Cố Trường Ca đang đi, chính là do khí tức của Cửu Anh tiết ra ngoài tạo thành.

“Không hổ là Thượng Cổ Hung thú, đã chết đã nhiều năm như vậy và vẫn còn khí tức này.” Ánh mắt Lê Trạch lộ ra một vệt hỏa nhiệt.

Nếu Hung thú bực này tương trợ, trong đại tranh chi thế, hắn ta nhất định có thể độc chiếm vị trí đầu, đoạt được cơ hội rất lớn để thành đế.

Ngay cả Sở Cuồng Nhân trong lời đồn, cũng không phải đối thủ của hắn ta!

Hắn ta nghĩ như vậy, trong lòng càng thêm hỏa nhiệt.

“Lần này đến tộc Cửu Đầu, chính là quyết định đúng đắn.”

Ong ong...

Lúc này, Cửu Anh Châu trong tay Lê Trạch dường như cảm nhận được thi thể Cửu Anh tồn tại, kịch liệt rung động, trong hạt châu

Cửu Anh Thánh Linh phát ra từng đợt rít gào giống như của trẻ con.

Mà thi thể Cửu Anh cũng hơi rung động.

Thánh Linh, nhục thân cộng minh lẫn nhau.

Bên cạnh, Cố Trường Ca kinh thán, "Khó trách mấy năm gần đây tộc Cửu Đầu vẫn muốn đoạt Cửu Anh Châu, thì ra là vì trong tộc Cửu Đầu còn cất giấu một bộ thi thể Cửu Anh! !"

"Nhưng bộ thi thể Cửu Anh này là từ đâu đến?"

"Còn không phải vì hoàng đế khai quốc của Thanh Vân vương triều sao, mấy vạn năm trước, hoàng đế khai quốc của Thanh Vân vương triều mang binh vây giết Cửu Anh, sử dụng trận pháp quất ra Thánh Linh của nó, luyện chế thành Cửu Anh Châu!"

"Sau cùng, Cửu Anh tiêu hao một tia Thánh Linh chi lực cuối cùng, xông ra trận pháp, chạy đến Hắc Thủy Đạo Châu này, rơi vào một con sông lớn, mình đầy thương tích, huyết dịch nhuộm đỏ toàn bộ sông lớn."

"Mà lúc ấy, ở hạ du sông lớn có một bộ lạc, bọn họ uống nước sông, lây dính huyết mạch Cửu Anh, lúc tìm được thi thể Cửu Anh, liền mang về cung phụng, đây chính là nguyên nhân có tộc Cửu Đầu, cũng là nguyên nhân tộc Cửu Đầu và Thanh Vân vương triều không đội trời."

"Ngoại trừ tranh đoạt tài nguyên, còn có phần ân oán này nữa."

Lê Trạch êm tai nói, sau đó, hắn ta ném Cửu Anh Châu trong tay ra, dung nhập vào cơ thể Cửu Anh, ánh mắt hỏa nhiệt nói: "Hôm nay, thần của tộc Cửu Đầu, Cửu Anh, sẽ tái nhập tại thế!"

Theo Cửu Anh Châu dung nhập vào cơ thể Cửu Anh, chỉ thấy lân phiến bên ngoài cơ thể Cửu Anh bắt đầu rung động, thân thể vốn không có nhiều sinh cơ, lập tức bộc phát một cỗ khí tức vô cùng kinh khủng, bao phủ toàn bộ đầm lầy.

Một lát sau, cuối cùng chín con mắt trên chín cái đầu của Cửu Anh mở ra, thân thể cuốn lại, ngửa mặt lên trời thét dài, một cỗ khí tức tuyệt thế hung tàn khuếch tán ra, hung thú tuyệt thế mấy vạn năm trước lại hiện thân trên nhân gian! !

“Thật mạnh! !”

Dưới khí tức của Cửu Anh, Cố Trường Ca không nhịn được run rẩy.

Cái mũi đứng thẳng của Cửu Anh bỗng nhúc nhích, chín cái mắt huyết hồng như đèn lồng đồng loạt nhìn chằm chằm hai người Cố Trường Ca và Lê Trạch.

“Tiểu tử, khí tức của hai người rất cổ quái, một người đồng tông với ta... Một người có huyết mạch của kẻ thù!”

Lời nói rơi xuống, hung sát chi khí dọa người phun ra ngoài, rơi trên người Cố Trường Ca, trực tiếp khiến hắn ta nằm rạp trên mặt đất.

Bên cạnh, Lê Trạch đứng tại chỗ, nhìn Cửu Anh nói: “Chúc mừng khôi phục, Cửu Anh!”

“Chính là ngươi trả lại Thánh Linh cho ta, rất tốt, tiểu tử làm tốt lắm, nể tình trong thân thể ngươi có huyết mạch của ta, ta có thể đáp ứng ngươi một điều kiện, nói đi.”

Giọng nói của Cửu Anh giống nam cũng giống nữ, vô cùng bén nhọn, giống như muốn đâm rách màng nhĩ.

Nhưng Lê Trạch không thèm để ý chút nào, nói: “Rất tốt, ta muốn ngươi làm tọa kỵ của ta, cùng ta chinh chiến thiên hạ!”

Nghe thấy hắn ta nói vậy, Cửu Anh sửng sốt một chút, sau đó phát ra một tiếng gào chát chúa, sát khí khủng bố như hồng thủy trút xuống.

“Tiểu tử, ngươi làm càn!”

Cửu Anh đường đường là Thượng Cổ Hung thú, huyết mạch cao quý, muốn hắn ta làm thú cưỡi cho một tên Nhân tộc, quả thực vô cùng hoang đường!

“Hừ, ai làm càn còn không biết đâu.”

Ánh mắt của Lê Trạch lạnh lẽo, sau đó tâm niệm vừa động, chỉ thấy đồng tử Cửu Anh co rụt lại, trong đầu truyền đến một cỗ đau khổ kịch liệt, đau đớn khiến hắn ta không ngừng lăn lộn, chín cái đầu vung qua vung lại.

Toàn bộ Hắc Chiểu trạch rung chuyển không thôi.

“Khốn khiếp! !”

“A a, đau quá!”

Lê Trạch đứng tại chỗ, từ tốn nói: “Người của tộc Cửu Đầu kính ngươi như thần, nhưng đáng tiếc, ta không giống bọn họ, ta chính là Thiên Hạ Hành Tẩu của Sơn Hải Khuyết, sinh ra đã định trước sẽ đạp vào đỉnh phong!”

“Cửu Anh, ở trước mặt ta, ngươi chỉ có thể thần phục!”

Lê Trạch ngạo nghễ đứng đó, lời nói bá đạo, khiến Cửu Anh vô cùng phẫn nộ, hét lớn: “Rốt cuộc ngươi đã làm gì ta rồi? !”

“Sơn Hải Quan, đây là một loại bí pháp ngự thú của Sơn Hải Khuyết, ta đã gieo Sơn Hải Quan xuống Thánh Linh của ngươi, chỉ cần ta động một suy nghĩ, Thánh Linh của ngươi sẽ giống như bị Sơn Hải nghiền ép, đau nhức kịch liệt, không phải ngươi cho rằng ta sẽ tự nhiên trả lại Thánh Linh cho ngươi chứ?”

Lê Trạch nói.

Sau đó, hắn ta thu lại lực lượng của Sơn Hải Quan.

Cửu Anh cũng từ đau đớn kịch liệt dần khôi phục lại, hắn ta kiêng kỵ nhìn Lê Trạch, nói: “Sơn Hải Khuyết, chưa nghe nói qua, nhưng Thiên Hạ Hành Tẩu, chẳng lẽ ngươi cũng đến từ nơi không biết? !”

“Cửu Anh, thời đại thay đổi, hiện tại là đại tranh chi thế đại đạo hiển hóa, những nơi không biết cũng dần dần hiện thế, các thiên kiêu thay nhau đăng tràng, ta cho ngươi một cơ hội, thần phục ta, cùng ta đạp lên đỉnh phong, tương lai ta vinh đăng đế vị, ngươi cũng nhất phi trùng thiên!”

Trong mắt Cửu Anh hiện lên vẻ giãy dụa, nhưng kiêng kị lực lượng của Sơn Hải Quan, hắn ta bất đắc dĩ, chỉ có thể gật đầu thần phục.

“Hành động sáng suốt!” Lê Trạch nói.

“Nhưng nhục thể của ta đã lâu chưa hoạt động, mặc dù không hư thối, nhưng sinh cơ tan rã, ta cần lượng lớn huyết nhục để khôi phục lực lượng, mặt khác, tên gia hỏa này có huyết mạch của kẻ thù, ta muốn ăn hắn!”

Cửu Anh nhìn về phía Cố Trường Ca, âm lãnh nói.

“Lê đạo hữu, cứu ta.”

“Tùy ngươi!”

Cố Trường Ca hoảng sợ nhìn Lê Trạch.

Không ngờ Lê Trạch đã đồng ý để hắn gia nhập Sơn Hải Khuyết lại lật lọng, đồng ý để Cửu Anh ăn hắn.

Cố Trường Ca quay người muốn chạy trốn, nhưng một cỗ Thủy Hỏa Chi Lực từ trong miệng Cửu Anh phun ra ngoài, trực tiếp nện trên lưng hắn, đập vỡ hơn phân nữa ngũ tạng lục phủ, gân cốt huyết nhục của hắn.

Chỉ một chiêu, hắn đã bị Cửu Anh đả thương nặng!

Ngay sau đó, Cửu Anh mở miệng rộng, trong tiếng kêu hoảng sợ của Cố Trường Ca, nuốt hắn vào trong bụng.

“Ha, còn là Đạo Thể, khiến ta khôi phục không ít thể lực, tiếp theo, chính là chỗ đó, chỗ đó tụ tập không ít huyết mạch của ta, ăn bọn họ, ta có thể khôi phục nhanh hơn.” Cửu Anh nhìn về phía tộc Cửu Đầu ở nơi xa, lè lưỡi liếm môi một cái.

Lê Trạch nghe vậy, lông mày cau lại, sau đó giãn ra nói, “Được, dù sao ta cũng không có tình cảm gì với bộ tộc này, để ngươi nhanh chóng khôi phục, coi như bọn họ chết cũng đáng giá.”

Chương 355: Cửu Anh thôn phệ tộc Cửu Đầu, lấy tính mạng của hai vị thì như thế nào

“Gầm...”

Theo một tiếng hét dài, hung sát chi khí gào thét mà ra.

Trong tộc Cửu Đầu, tất cả mọi người cảm giác được cỗ khí tức này, đám người tộc trưởng tộc Cửu Đầu vô cùng cuồng hỉ, cuồng nhiệt nhìn về phía Hắc Chiểu trạch.

“Thành công, thiếu chủ thành công khôi phục Cửu Anh Thánh Chủ!”

“Ha ha, quá tốt rồi.”

“Ngày huy hoàng của tộc Cửu Đầu ta sắp đến.”

Ánh mắt của mọi người trong tộc Cửu Đầu cuồng nhiệt nhìn về phía xa, thậm chí còn trực tiếp quỳ xuống, không ngừng lễ bái về phía Cửu Anh.

Sở Cuồng Nhân ở một bên thấy vậy, rất thờ ơ.

“Xem ra ta đã chậm một bước, để Cửu Anh sống lại, từ cỗ khí tức này phán đoán, đúng là không tầm thường, tiếp cận Thánh Vương sao?”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Một lát sau, cỗ hung sát chi khí kia càng ngày càng tới gần bọn họ.

Tộc trưởng tộc Cửu Đầu dẫn người vội vàng xông ra ngoài bộ lạc, đồng loạt quỳ trên mặt đất, chuẩn bị cung nghênh Cửu Anh Thánh Chủ của bọn họ.

Chỉ thấy nơi xa, một bóng đen to lớn chậm rãi đi tới.

Bóng đen kia là một đầu đại xà mọc ra chín cái đầu, thân dài hơn ngàn trượng, vảy màu đen, cái đầu dữ tợn, mắt đỏ như máu, tản ra vô tận hung sát chi khí...

Đối với đám người tộc trưởng tộc Cửu Đầu, Cửu Anh vô cùng uy nghi, thần thánh, khiến bọn họ không nhịn được sùng bái từ nội tâm!

“Cung nghênh Thánh Chủ!”

“Cung nghênh Thánh Chủ!”

Đám người tộc trưởng tộc Cửu Đầu quỳ trên mặt đất, lớn tiếng nói.

Mà ánh mắt của Cửu Anh lại lộ ra nghi hoặc.

Đây là tình huống gì vậy?

Đám đồ ăn này còn tự mình bày lên bàn sao? !

“Hắc hắc, vậy ta không khách khí nữa!”

Cửu Anh cười hắc hắc, trong ánh mắt cuồng nhiệt của đám người tộc trưởng tộc Cửu Đầu, hắn ta há miệng rộng, cắn về phía đám người tộc Cửu Đầu đang quỳ gối.

Lượng lớn huyết dịch và nội tạng bắn ra tung tóe...

Trên người tộc trưởng tộc Cửu Đầu bị huyết dịch bắn lên, một màn trước mắt khiến ông ta ngây ra, nhất thời còn chưa kịp phản ứng.

Mãi đến bên cạnh truyền đến tiếng kêu thảm thiết, ông ta mới nhận ra tình huống bây giờ, Cửu Anh, đang thôn phệ tộc nhân của ông ta!

“Ha ha, ăn ngon ăn ngon.”

“Rất lâu rồi không ăn vui vẻ như vậy.”

Chín cái đầu của Cửu Anh không ngừng duỗi ra, một đám người của tộc Cửu Đầu bị hắn ta cắn nát, nuốt vào trong bụng, mà lúc này, bụng ông ta phát ra hồng quang nhàn nhạt, trong chiếc vảy màu đen hiện ra từng tia sương máu.

Cửu Anh đã mấy vạn năm không được tẩm bổ, thân thể như gỗ khô, thời khắc này hắn ta đang thôn phệ huyết nhục, khôi phục lực lượng.

Trong khoảnh khắc, chín cái đầu hóa thành địa ngục trần gian, vô cùng hỗn loạn, tiếng kêu thảm thiết, gào lên đau xót, tiếng khóc vang lên không dứt.

Tất cả mọi người đều bị tuyệt vọng bao phủ.

Không phải sợ hãi với tử vong.

Mà là tuyệt vọng khi tín ngưỡng sụp đổ!

Tất cả người trong tộc Cửu Đầu không ngờ, Thần linh bọn họ thờ phụng, sau khi thức tỉnh lại làm chuyện này với bọn họ.

Bọn họ coi Cửu Anh là thần, mà Cửu Anh lại coi bọn họ là lương thực!

“Tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy...”

Tộc trưởng tộc Cửu Đầu không thể tin nhìn một màn trước mắt.

Ông ta nhìn Cửu Anh đang điên cuồng thôn phệ lấy tộc nhân của mình, hai mắt đỏ thẫm, vọt tới trước mặt đối phương, lớn tiếng chất vấn: “Thánh Chủ, vì sao ngươi lại làm vậy với chúng ta, vì sao? !”

Đáp lại ông ta, chính là cái miệng to như chậu máu của Cửu Anh.

Tộc trưởng tộc Cửu Đầu chật vật né tránh, lúc ông ta còn muốn nói gì đó, chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên tăm tối, như tiến vào một cái huyệt động ẩm ướt, bốn phía đều là dịch nhờn.

Sau đó, một cỗ đau đớn kịch liệt truyền đến, ông ta đã không còn tri giác.

Mà trong mắt những người khác, tộc trưởng tộc Cửu Đầu đã tránh thoát một cái đầu của tộc Cửu Anh, nhưng lại bị một cái đầu khác nuốt vào.

Hai cái đầu của Cửu Anh nhìn nhau.

“Vừa rồi tên gia hỏa kia nói cái gì?”

“Không biết.”

“Mặc kệ hắn, ăn no bụng trước lại nói.”

Cửu Anh không để ý nữa, chín cái đầu tiếp tục vung vẩy, thôn phệ người của tộc Cửu Đầu đang hốt hoảng chạy trốn.

Lúc này, một đạo chưởng khí xen lẫn nước mưa từ cách đó không xa oanh đến, đập vào một cái đầu của Cửu Anh.

Cái đầu kia bị đánh ngoẹo đi, nhìn về phía nơi xa, chỉ thấy một lão giả mặc áo vải, đang phẫn hận và tuyệt vọng nhìn mình.

“Thánh Nhân? !”

“Hắc hắc, bắt đầu ăn món càng mỹ vị hơn.”

Cửu Anh không thèm để ý.

Cái đầu bị đánh trúng chỉ lung lay một chút, trúng một chưởng của Thánh Nhân, căn bản cũng không bị thương tổn quá lớn.

Nhục thân bực này khiến hai mắt Sở Cuồng Nhân đứng cách đó không xa tỏa sáng.

“Quái vật, đi chết đi!”

Thánh Nhân tộc Cửu Đầu giận dữ hét lên, một chưởng nối tiếp một chưởng, không ngừng oanh ra, trộn lẫn với nước mưa, có khi còn xen lẫn với hỏa diễm.

Cửu Anh am hiểu thao túng thủy hỏa, mà trong cơ thể người của tộc Cửu Đầu nắm giữ một tia huyết mạch của Cửu Anh, phần lớn cũng tu hành pháp môn liên quan tới thủy hỏa.

Chưởng khí thủy hỏa liên tiếp nện trên người Cửu Anh, uy lực của mỗi chưởng đủ để khai sơn phá sông, nhưng mười mấy chưởng đánh ra, chỉ khiến lân phiến của Cửu Anh bị phá nát, lưu lại vết thương ngoài da, căn bản không thể tạo thành thương tổn thực chất.

Tình cảnh này, khiến Thánh Nhân tộc Cửu Đầu cảm thấy tuyệt vọng.

Bỗng nhiên, ông ta nhìn thấy trên một cái đầu của Cửu Anh có một người đang đứng, trên người mặc áo đen, vẻ mặt lạnh lùng, chính là Lê Trạch.

Nhìn thấy hắn ta, trong mắt Thánh Nhân tộc Cửu Đầu hiện lên một chút hi vọng, lớn tiếng nói: “Thiếu chủ, nhanh, nhanh ngăn cản con quái vật này!”

Không ngờ, Lê Trạch lại lạnh lùng nhìn ông ta một cái, “Tại sao muốn ngăn cản, Cửu Anh vừa mới khôi phục, cần lượng lớn tinh hoa huyết nhục để khôi phục lực lượng, không phải các ngươi đều kính hắn như thần sao? Đã như vậy, vì Thần Linh hiến tế huyết nhục thì đáng là gì?”

Trên mặt Thánh Nhân tộc Cửu Đầu hiện lên vẻ không thể tin được, “Thiếu chủ, sao ngươi có thể nói ra những lời này, ngươi, ngươi cũng là người của tộc Cửu Đầu a!”

“Phải thì như thế nào, nói thật, ta đã sớm rời khỏi tộc Cửu Đầu, những năm nay vẫn luôn ở Sơn Hải Khuyết, không có bao nhiêu cảm tình với các ngươi, mạng của các ngươi không hề quan trọng bằng đại nghiệp của ta!”

Lê Trạch vô tình nói.

“Ngươi, tên súc sinh này!”

Thánh Nhân của tộc Cửu Đầu giận dữ.

Vẻ mặt Lê Trạch lạnh lẽo, sau đó chậm rãi giơ tay lên, một cỗ đạo vận vô cùng kinh khủng hội tụ trong lòng bàn tay hắn ta, sau đó oanh ra, hóa thành một đầu hư ảnh hung thú vô cùng dữ tợn trong hư không.

Dưới cỗ lực lượng này, Thánh Nhân tộc Cửu Đầu vốn dĩ đối đầu với Cửu Anh mà tiêu hao lượng lớn linh lực, căn bản không có sức chống cự.

Phốc...

Ông ta bị lực lượng này đánh trúng, phun ra máu tươi, bay ngược ra ngoài.

Cửu Anh thấy thế trực tiếp đưa đầu ra, há miệng nuốt vào, sau khi ăn vị Thánh Nhân này vào, khí tức của hắn ta cường hãn hơn một chút, trên người tràn ngập từng tia sương máu cũng càng thêm nồng đậm.

Chỉ chốc lát, hơn phân nửa tộc Cửu Đầu đã bị Cửu Anh ăn gần hết, mà vẫn Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ luôn thờ ơ lạnh nhạt cũng chậm rãi đi ra, nhìn đầu Đại Xà và Lê Trạch trước mắt.

Lê Trạch cũng chú ý tới hai người, “Ha, khí tức này không thể coi thường, cộng thêm tướng mạo khí chất và thanh kiếm kia, nếu ta không đoán sai, ngươi chính là Sở Cuồng Nhân.”

“Không sai.”

“Ngươi vì Cố Trường Ca mà đến.”

“Đúng vậy.”

“Ngươi tới chậm rồi, tên kia đã bị Cửu Anh ăn, đoán chừng bây giờ đã tiêu hóa hết rồi.” Lê Trạch nói.

“Thật không, vậy đúng là đáng tiếc.”

Mặc dù nói như vậy, nhưng trên mặt Sở Cuồng Nhân lại không có chút tiếc hận nào, hắn nhìn Lê Trạch và Cửu Anh, bất đắc dĩ nói: “Ta tới tìm Cố Trường Ca và Cửu Anh Châu, nhưng bây giờ xem ra, hai thứ này ta đều không thể tìm được nữa, dù sao ta cũng phải nghĩ biện pháp trở về giao nộp.”

“Không bằng, lấy tính mạng của hai vị đi, như thế nào?”

Chương 356: Tháo hắn cho ta, trăm ngàn phân thân kiếm khí chiến Cửu Anh

“Không bằng, lấy tính mạng của hai vị đi, như thế nào? !”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Vừa dứt lời, trong thiên địa đột nhiên bao phủ một tầng hàn ý lạnh lẽo, nước mưa giống như hóa thành lưỡi dao sắc bén đầy trời.

Nghe thấy Sở Cuồng Nhân nói vậy, ánh mắt Lê Trạch lạnh lẽo, “Ngươi muốn giết ta? Ngươi biết sau lưng ta chính là nơi không biết không!”

“Biết, nhưng giết một người, thì như thế nào?”

“Có bản lĩnh, cứ việc thử một chút.”

Lê Trạch hừ lạnh một tiếng.

Hắn ta đưa tay, giữa thiên địa có lượng lớn linh khí hội tụ trong lòng bàn tay hắn ta, hóa thành một đầu linh lực phi cầm cực kì to lớn lướt đi!

Trên phi cầm, có lôi đình chi lực kinh khủng quấn quanh.

“Vạn Thú Quyết, Lôi Điểu! !”

Sở Cuồng Nhân thấy vậy, lạnh nhạt giơ tay lên.

Một chưởng đột nhiên oanh ra, dưới một kích này, cái gọi là Lôi Điểu ầm vang phá nát, bị Sở Cuồng Nhân đập tan!

Lực lượng này, khiến đồng tử Lê Trạch hơi co lại.

“Thật mạnh!”

“Không hổ là Sở Cuồng Nhân trong truyền thuyết.”

Lê Trạch âm thầm kinh ngạc.

Mà dưới chân hắn ta, Cửu Anh cũng phát ra tiếng rống bén nhọn, giữa thiên địa, nước mưa bỗng nhiên hội tụ thành một cái gai nước đập ra.

Cửu Anh am hiểu thao túng thủy hỏa chi lực, cộng thêm hiện tại đang mưa to, mặc dù hắn ta còn chưa khôi phục toàn lực, nhưng cái gai nước nhìn như tầm thường này lại không phải ai cũng có thể ngăn cản.

Sở Cuồng Nhân đưa tay, dẫn dắt địa khí hóa thành một tòa thần sơn nghiền ép mà ra, trong chớp mắt đã khiến gai nước nổ tung.

“Cửu Anh chi uy, chỉ có như vậy thôi sao?” Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, từ tốn nói, trong mắt mang theo một chút khiêu khích.

Đường đường là Thượng Cổ Hung thú, sao có thể chịu nổi khiêu khích này, tức giận rít lên một tiếng, mưa to đầy trời ngưng tụ, sau đó vô số nước mưa hóa thành từng đạo gai nước, cuốn theo cuồng phong nhanh chóng lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, lấy ra cổ cầm Nhiễu Lương.

Hắn kéo dây đàn, coong một tiếng, đạo vận cầm âm bạo phát, dưới tiếng đàn này, gai nước đầy trời liên tiếp bị phá nát!

“Hoàng chung đại lữ!”

Sở Cuồng Nhân cong ngón tay búng ra, một cỗ âm ba vô cùng kinh khủng lập tức khuếch tán ra, hung hăng đập lên đầu Cửu Anh.

Một cái đầu của Cửu Anh bị nện ngoẹo đi, vô cùng choáng váng.

Tám cái đầu còn lại hung tợn nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, giống như bị hắn chọc giận, phát cuồng cắn xé về phía hắn.

Lên Trạch đứng trên đầu Cửu Anh, thấy Cửu Anh phát cuồng, chỉ có thể nhún người nhảy lên, tạm thời lui ra một khoảng cách.

Hắn ta nhìn Sở Cuồng Nhân bị Cửu Anh công kích, lộ ra một tia cười lạnh, “Sở Cuồng Nhân, ngươi quá cuồng vọng, cho dù thực lực bây giờ của Cửu Anh còn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng chiến lực của hắn không phải Thánh Nhân bình thường có thể đối phó, cho dù là Đại Thánh đỉnh phong cũng cảm thấy khó giải quyết.”

“Chỉ bằng ngươi? Chắc chắn phải chết! !”

Cửu Anh là Thượng Cổ Hung thú, thực lực không tầm thường, mặc dù nhục thân tiêu vong vài vạn năm, nhưng sau khi hấp thu rất nhiều tinh hoa máu thịt của tộc Cửu Đầu, thực lực của hắn đã có một nửa thời kì toàn thịnh.

Trong mắt Lê Trạch, Sở Cuồng Nhân căn bản không phải đối thủ của Cửu Anh.

Mà trên thực tế, Sở Cuồng Nhân gảy cầm âm, từng đợt đạo vận cầm âm bạo phát, không ngừng đánh về phía Cửu Anh, mặc dù tạm thời có thể chặn đối phương cắn xé, nhưng linh lực tiêu hao rất to lớn.

“Lam Vũ, ngươi lui ra trước đi.”

“Vâng.”

Lam Vũ khẽ vuốt cằm, sau đó tạm thời lui lại mấy ngàn trượng.

Sở Cuồng Nhân thu hồi cổ cầm Nhiễu Lương.

Trong nháy mắt, Côn Ngô Kiếm bên hông ra khỏi vỏ, một đạo kiếm quang màu tím vô cùng sáng chói phóng lên tận trời, trảm trên đầu Cửu Anh.

Kiếm quang và lân phiến va chạm bắn ra lượng lớn tia lửa...

Cuối cùng, kiếm quang sắc bén đột phá phòng ngự vảy rắn, lượng lớn huyết dịch như suối phun tuôn ra, giống như một trận mưa máu.

Một con mắt của Cửu Anh bị kiếm quang xé rách, đau khổ kịch liệt khiến Cửu Anh phát ra từng tiếng gào chát chúa.

“Ăn ngươi, ăn ngươi!”

“Ta nhất định phải ăn ngươi! !”

Cửu Anh hét lớn, đau khổ kịch liệt, phát ra hung sát chi khí của hắn ta, chín cái đầu to lớn vung vẩy trên không trung, trong chớp mắt, phong vân biến ảo, thiên địa bị một trận đạo vận khủng bố bao phủ.

Một cái đầu của Cửu Anh phun ra hỏa diễm, một cái đầu dâng trào dòng nước màu đen, mặc kệ là hỏa diễm hay là dòng nước, lực lượng đều cực kỳ khủng bố, Thánh Nhân bình thường dính đến một chút cũng đều bị thương.

Sở Cuồng Nhân thi triển thân pháp Phù Quang Lược Ảnh, lấy tốc độ cực nhanh tránh né, sau đó trong lòng hắn vừa động, từng đạo kiếm khí lướt đi, xen lẫn trong hư không, tạo thành một đám phân thân kiếm khí.

Chỉ trong chốc lát, hàng trăm hàng ngàn cái phân thân kiếm khí đã vây quanh Cửu Anh.

Nhìn thấy một màn này, Cửu Anh mộng.

“Đây là đế thuật? Là đế thuật phân thân?”

Lê Trạch cách đó không xa cũng cảm thấy chấn kinh.

Hắn ta có thể rõ ràng cảm giác được, lực lượng của đám phân thân kiếm khí kia, mỗi cái đều không thấp hơn Chí Tôn, trăm ngàn Chí Tôn cùng tiến lên, chỉ sợ trong vài phút là có thể tháo hắn ta thành tám khối.

“Sở Cuồng Nhân lại có tu hành pháp như vậy, khó trách hắn có thể liên tiếp đánh bại bốn vị Thiên Hạ Hành Tẩu, thực lực này đúng là không thể tưởng tượng.”

“Ngoại giới lại có thiên kiêu bực này? !”

Trước khi chưa gặp Sở Cuồng Nhân, tin tức của Lê Trạch về đối phương chỉ là nghe đồn và trong tình báo.

Nhưng hôm nay gặp mặt, hắn ta phát hiện, chiến lực của Sở Cuồng Nhân còn khủng bố hơn hắn ta tưởng tượng, còn khiến người ta chấn kinh hơn!

“Tháo hắn ra cho ta.”

Sở Cuồng Nhân nhìn Cửu Anh, từ tốn nói.

Trăm ngàn cái phân thân kiếm khí xung quanh có được chỉ lệnh, trong nháy mắt liền xông ra ngoài, luộng lớn kiếm khí đều đánh lên quanh người Cửu Anh.

“Đáng giận, đáng giận! !”

Cửu Anh giận dữ, chín cái đầu không ngừng phun ra nuốt vào thủy hỏa.

Kiếm khí ba động kịch liệt, không ngừng bạo phát, mặc dù cường độ nhục thân của Cửu Anh khủng bố, nhưng Sở Cuồng Nhân thi triển phân thân kiếm khí cũng không yếu, hơn nữa trong tay mỗi cái phân thân kiếm khí đều cầm một thanh bảo kiếm.

Mỗi chiếc đều là Chí Tôn khí đứng đầu!

Thậm chí còn có Thánh Kiếm.

Dù sao, những thanh kiếm này được hộp kiếm Thanh Linh uẩn dưỡng nhiều năm như vậy, cộng thêm tu vi của Sở Cuồng Nhân không ngừng tăng lên, cho dù một thanh sắt thường cũng đã trở thành Chí Tôn khí.

Đây chính là chỗ khủng bố của hộp kiếm Thanh Linh!

Người thường chỉ có thể uẩn dưỡng hai ba kiện binh khí, nhưng Sở Cuồng Nhân có hộp kiếm Thanh Linh, chỉ cần uẩn dưỡng binh khí không cao hơn Đế binh, hộp kiếm có thể chứa đựng bao nhiêu kiếm khí, thì Sở Cuồng Nhân có thể đồng thời uẩn dưỡng bấy nhiêu kiếm khí! !

Thời gian dần trôi qua, trên người Cửu Anh phủ đầy vết máu, mặc dù mỗi đạo đều không sâu, nhưng số lượng rất nhiều, lít nha lít nhít bao trùm toàn thân Cửu Anh, nhuộm vảy rắn của hắn ta thành màu đỏ như máu.

Đối mặt với trăm ngàn cái phân thân kiếm khí liên thủ vây công, Cửu Anh lại nhớ tới lúc trước bị hoàng đế khai quốc của Thanh

Vân vương triều mang binh vây quét.

Giờ khắc này, lửa giận của Cửu Anh đã lên đến cực hạn, hung sát chi khí trên người giống như thủy triều liên tiếp khuếch tán ra, nương theo một trận thủy hỏa đạo vận kinh khủng ầm vang bạo phát!

Phân thân kiếm khí trên không trung bị cỗ đạo vận này trùng kích vào, như một đám bọt khí liên tiếp bị phá nát, trường kiếm trong tay ào ào rơi xuống đất.

Cách đó không xa.

Lê Trạch nhẹ nhàng thở ra, “Quả nhiên, dựa vào năng lực của Sở Cuồng Nhân sẽ không giết được Cửu Anh, hiện tại nhìn Cửu Anh rất chật vật, nhưng đều là vết thương ngoài da mà thôi, không ảnh hưởng lớn đến chiến lực của hắn.”

Nghĩ đến đây, hắn ta liền nhìn về phía bản thể Sở Cuồng Nhân đứng cách đó không xa.

Chương 357: Sơn Hải Nguyên Hồn Côn, Thánh Linh của ta lại muốn rời ta mà đi

Lúc này Sở Cuồng Nhân đang ngồi trên một tảng đá xanh lớn, trong tay cầm một bầu rượu không biết lấy ra từ chỗ nào, đang thoải mái uống vào.

Sau khi Cửu Anh tiêu diệt phân thân kiếm khí, hắn mới hơi ngước mắt, “A, đánh xong rồi, không hổ là Hung thú.”

Khóe miệng Lê Trạch co giật một chút.

Hắn ta có cảm giác, Sở Cuồng Nhân hoàn toàn không đặt Cửu Anh vào mắt, dù nói thế nào, đây cũng là một đầu Thượng Cổ Hung thú!

Cho chút thể diện được không? !

“Khốn khiếp, ta muốn ăn ngươi! !”

Cửu Anh tức giận hét lớn, cắn xé về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng vào lúc này, mặt đất đột nhiên có vô số kiếm khí phun ra ngoài, xen lẫn trong hư không, hóa thành một tường kiếm khí!

Đầu Cửu Anh nện trên tường kiếm khí, bị bắn trở về.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Sắc mặt Lê Trạch hơi thay đổi.

Sau đó, hắn ta nhìn về phía trường kiếm tán loạn trên mặt đất.

Lúc này, đám trường kiếm kia đang rung động, tường kiếm khí vừa được dựng lên là do đám trường kiếm này phát ra, mặc dù không có phân thân kiếm khí, nhưng trên những thanh trường kiếm này lại tràn ngập kiếm khí khủng bố! !

“Kiếm trận, mở!”

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt mở miệng.

Chỉ thấy các thanh trường kiếm tán loạn trên mặt đất đằng không mà lên, xoay quanh Cửu Anh, tạo thành một cái kiếm trận vô cùng huyền diệu!

Có tất cả ba trăm sáu mươi lăm thanh kiếm!

Chính là Tứ Quý Kiếm Trận!

“Tại sao tên gia gỏa này lại có nhiều thủ đoạn như vậy? !”

Đầu tiên là Thần Ma Bát âm, rồi phân thân kiếm khí, hiện tại lại là kiếm trận, mỗi thủ đoạn xuất ra đều là chiêu thức Đế cấp!

Mà Sở Cuồng Nhân, chỉ là một tên gia hỏa còn chưa đến Thánh Nhân cảnh, lại có nhiều chiêu thức Đế cấp như vậy, giống như nằm mơ giữa ban ngày, ngay cả nơi không biết cũng chưa chắc đã có nhiều chiêu thức Đế cấp như vậy.

Tứ Quý Kiếm Trận khởi động, từng đạo kiếm khí xuyên tới xuyên lui trong kiếm trận, tràn ngập một cỗ đạo vận huyền diệu bốn mùa luân chuyển, sinh sôi không ngừng, dưới lực lượng này, Cửu Anh cũng cảm thấy áp lực!

"Từ khi đột phá Vô Thượng Chí Tôn đến nay, đây là lần đầu tiên ta sử dụng Tứ Quý Kiếm Trận, dùng ngươi thử uy lực của nó đi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Kiếm khí xuyên tới xuyên lui, không ngừng công kích trên người Cửu Anh, lực lượng còn mạnh mẽ hơn trăm ngàn cái phân thân kiếm khí lúc trước nhiều.

Cửu Anh há miệng phun ra nuốt vào hỏa diễm, dòng nước, điên cuồng trùng kích kiếm trận!

Nhưng cho dù hắn ta làm thế nào, kiếm trận này vẫn không có xu thế bị phá hỏng, dựa vào thực lực hôm nay của Sở Cuồng Nhân để thi triển kiếm trận này, tồn tại dưới Thánh Vương căn bản không có biện pháp đột phá.

Thậm chí ngay cả Thánh Vương cũng bị vây khốn ba khắc.

Thời kì toàn thịnh, có lẽ Cửu Anh có thể đột phá kiếm trận này, nhưng bây giờ hắn ta vừa mới khôi phục, cho dù đã thôn phệ rất nhiều máu thịt tinh hoa, thực lực của hắn ta vẫn có chênh lệch với Thánh Vương chân chính một khoảng nhất định.

Bốn mùa luân chuyển, vạn tượng đổi mới, chỉ thấy trong kiếm trận, kiếm khí vô cùng vô tận biến ảo thành một thanh kiếm ảnh khổng lồ màu sắc rực rỡ trên không trung, ẩn chứa sức mạnh vạn tượng tự nhiên, hung hăng nện về phía Cửu Anh! !

Đạo kiếm ảnh này trực tiếp rơi vào một cái đầu của Cửu Anh, lực lượng khủng bố tuyệt luân chém xuống một cái đầu của đối phương!

Oanh...

Một cái đầu như núi lớn rơi trên mặt đất, nhấc lên bụi đất.

Cửu Anh gào rú một tiếng, đau đến không muốn sống!

Cách đó không xa, Lê Trạch thấy cảnh này, vô cùng hoảng sợ.

Cửu Anh... Phải thua? !

“Không được, không được!”

“Ta phí nhiều công phu như vậy, ngay cả Sơn Hải Quan bí thuật cũng dùng trên người hắn, làm sao có thể để hắn cứ thế mà chết chứ!”

Cửu Anh là Thượng Cổ Hung thú, tiềm lực vô cùng lớn.

Thánh Vương chưa chắc đã là điểm cuối của đối phương.

Tu hành thật tốt, thậm chí tương lai sẽ có cơ hội rất lớn để thành đế, một trợ thủ đắc lực như thế, sao Lê Trạch có thể trơ mắt nhìn hắn ta chết được?

“Sơn Hải Nguyên Hồn, Côn! !”

Chỉ thấy Lê Trạch hét lớn một tiếng, linh lực trên người phun trào, một cỗ đạo vận vô cùng huyền diệu phun ra ngoài, xen lẫn trong hư không, tạo thành một đồ án vô cùng kỳ lạ, giống một cái đầu cá voi.

Sơn Hải Khuyết, chính là một đạo thống vô cùng cổ lão, tu hành pháp là thông qua quan sát dị thú trân quý trong thiên địa có được.

Ngoài ra, trong Sơn Hải Khuyết, người tu hành cao thâm còn có một thứ tên là Sơn Hải Nguyên Hồn, là dị thú trân quý, rút linh hồn của bọn họ ra, thông qua bí pháp nào đó luyện chế mà thành.

Mà cả đời một người chỉ có thể có một đầu Nguyên Hồn.

Sơn Hải Nguyên Hồn của Lê Trạch chính là Côn dị thú!

Đây là một loại Thượng Cổ Dị Thú vô cùng mạnh mẽ, tiềm lực của nó không kém Thượng Cổ Hung thú Cửu Anh bao nhiêu.

Trong Sơn Hải Khuyết, Nguyên Hồn đẳng cấp này lác đác không có mấy!

Trong hư không, đồ án của Côn dần hóa thành thực chất, một đầu Thượng Cổ Dị Thú Côn vô cùng uy thế bay lên không trung!

“Quạc...”

Tiếng gào kì lạ quanh quẩn trên hư không.

Trong hư không mơ hồ còn truyền ra tiếng khóc.

“Đi!”

Lê Trạch hét lớn một tiếng, điều khiển Côn lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, ánh mắt lộ ra một vệt dị sắc.

“Ha, không ngờ ngươi còn là một vị Triệu Hoán Sư?”

Lúc hắn đang định đối đầu với dị thú Côn, một thân ảnh màu trắng đột nhiên ngăn cản trước mặt hắn, lượng lớn đạo vận quang minh như hồng thủy trút xuống, một mặt thuẫn bài màu trắng to lớn bỗng dưng sinh ra.

Côn và thuẫn bài va chạm, phát ra tiếng oanh minh.

Nước mưa bốn phía sụp đổ.

Sắc mặt Lam Vũ hơi trắng, nhưng vẫn chống cự Cự Côn va chạm, “Công tử, ngươi phụ trách giải quyết Cửu Anh, tên Thiên Hạ Hành Tẩu này giao cho ta ứng phó đi.”

Sở Cuồng Nhân có chút hoảng hốt.

Hắn đang muốn nói gì, lại nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của Lam Vũ, cũng chỉ có thể gật đầu, “Vậy ngươi cẩn thận nhé.”

“Được!”

Trong tay Lam Vũ xuất hiện Quang Minh Quyền Trượng, áo giáp màu trắng bạc phủ lên trên người, đạo vận ánh sáng hùng hậu lại lần nữa bạo phát, hai mắt như ngọc thạch nhìn Lê Trạch chăm chú, lộ ra một cỗ hàn ý.

“Thiên Hạ Hành Tẩu, đến, để ta lãnh giáo một chút!”

“Ha, Thiếu Đế Lam Vũ, ta biết ngươi, nhưng ngươi cho rằng ngươi có thể kiên trì được mấy chiêu? !”

Lê Trạch hừ lạnh một tiếng, điều khiển Côn tiếp tục vọt về phía Lam Vũ.

“Quang Minh Chi Chước!”

Lam Vũ không nói hai lời, linh lực trong cơ thể phát đến cực hạn, lượng lớn hỏa diễm màu trắng cháy hừng hực trên quyền trượng, sau đó đập ra!

Trong tiếng ầm vang, Lam Vũ bị đụng bay ra ngoài, nhưng ngọn lửa màu trắng cũng rơi trên người Nguyên Hồn Côn, Nguyên Hồn vô hình lại bị ngọn lửa này quấn chặt, phát ra từng đợt âm thanh thê lương.

Tâm thần của Lê Trạch tương liên với Nguyên Hồn, sắc mặt hơi đổi một chút, “Ngọn lửa này có thể thiêu đốt Nguyên Hồn, đây không phải hỏa diễm bình thường, lại ẩn chứa một cỗ đạo vận quang minh có thể tịnh hóa tất cả.”

Dựa vào một kích này, Lê Trạch bắt đầu nhìn thẳng vào Lam Vũ trước mặt.

Hai bên lại lần nữa giao thủ.

Mà Sở Cuồng Nhân lại điều khiển Tứ Quý Kiếm Trận, tiếp tục đả kích Cửu Anh, rất nhanh đã khiến đối phương bị trọng thương trước nay chưa từng có.

Chín cái đầu, bị chém rụng ba cái.

Tâm niệm Sở Cuồng Nhân khẽ động, trong tay đột nhiên xuất hiện một đầu xiềng xích đen nhánh, chính là Câu Hồn Tác rất lâu hắn chưa dùng đến!

“Đi!”

Câu Hồn Tác bay lượn mà ra, xuyên qua kiếm trận.

Đối diện với Câu Hồn Tác chuyên môn câu linh hồn, nhục thân mạnh mẽ của Cửu Anh chỉ là thùng rỗng kêu to, trực tiếp bị nó móc xuyên vào.

Ngay sau đó, bởi vì trọng thương, tâm thần hoảng hốt, Cửu Anh dường như cảm nhận được một cỗ hoảng sợ lớn lao, điên cuồng gào ra tiếng.

“Cảm giác này... Linh hồn!”

“Thánh Linh của ta lại sắp rời ta mà đi! ! A a a!”

Chương 358: Trảm Lê Trạch, Nguyên Hồn chủng, phản ứng của Sơn Hải Khuyết

“Linh hồn, Thánh Linh của ta lại sắp rời ta mà đi!”

“Không, không! !”

Mấy cái đầu còn lại của Cửu Anh đang sợ hãi kêu to.

Cửu Anh Thánh Linh vốn dĩ đã bị bóc ra qua, luyện chế thành Cửu Anh Châu, mặc dù lại lần nữa dung hợp, nhưng thời gian ngắn ngủi, còn chưa triệt để dung hợp, cộng thêm bị Sở Cuồng Nhân đánh cho trọng thương, tâm thần Cửu Anh hoảng hốt, bị Câu Hồn Tác công kích, Thánh Linh mới không có lực phản kháng!

Chỉ thấy một cái Cửu Anh Thánh Linh to lớn bị Câu Hồn Tác cứ thế móc ra, Sở Cuồng Nhân chỉ cảm thấy linh lực trong cơ thể đang kịch liệt tiêu hao, rất nhanh đã không còn một phần sáu.

“Quả nhiên, dùng Câu Hồn Tác đánh vào linh hồn cấp bậc này, linh lực sẽ tiêu hao rất nhiều.” Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới, cũng may hiện tại hắn đã là Vô Thượng Chí Tôn, nếu vẫn là Chí Tôn, hắn không dám chắc Câu Hồn Tác sẽ câu được Cửu Anh Thánh Linh ra.

Chỉ thấy Cửu Anh Thánh Linh vùng vẫy một hồi, nhưng sau đó, trên thân đột nhiên tách ra một đạo quang mang, từng đạo phù văn huyền diệu từ trên người Cửu Anh Thánh Linh hiện lên, hóa thành một viên cầu to lớn.

“Không muốn, không muốn! !”

“Đáng chết, vất vả lắm ta mới giành được tự do, tuyệt đối không muốn trở về dáng vẻ Cửu Anh Châu đáng chết kia, luân làm nô lệ, không muốn!”

Nhưng mặc cho Cửu Anh Thánh Linh điên cuồng gào thét thế nào cũng vô dụng, dưới những phù văn khắc chế này, Thánh Linh kịch liệt thu nhỏ.

Cuối cùng, biến thành một hạt châu lớn bằng nắm đấm, màu sắc rực rỡ.

Sở Cuồng Nhân thu hồi Câu Hồn Tác.

“Ha, đây chính là Cửu Anh Châu sao?”

Sở Cuồng Nhân có chút kinh ngạc.

Không nghĩ tới Cửu Anh Thánh Linh trở về nhục thân, phù văn luyện chế thành Cửu Anh Châu lại không tiêu tán.

Đợi đến khi Cửu Anh Thánh Linh bị hắn vạch ra ngoài, hiệu quả của phù văn lần nữa phát tác, một lần nữa luyện hóa thành Cửu Anh Châu.

“Thủ đoạt của hoàng đế khai quốc Thanh Vân vương triều đúng là không bình thường.”

Sở Cuồng Nhân tán thưởng một câu, thu hồi kiếm trận.

Hắn cầm Cửu Anh Châu, nhìn Cửu Anh gầm thét trong hạt châu, trực tiếp ném vào Càn Khôn giới.

Sau đó, hắn lại nhìn về phía Lam vũ đang giao chiến với Lê Trạch cách đó không xa, đối phương tiến bộ nhanh chóng, nhất là trong khoảng thời gian này, nàng khắc khổ tu luyện, hắn nhìn mà cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Mặc dù chiến lực còn chênh lệch nhất định với Thiên Hạ Hành

Tẩu, nhưng cũng không kém bao nhiêu, đánh với Lê Trạch bất phân thắng bại.

“Đáng chết, Cửu Anh Thánh Linh lại trở về Cửu Anh Châu! !”

Sắc mặt Lê Trạch vô cùng âm trầm, hắn ta cảm giác, bí pháp Sơn Hải Quan của mình trên Cửu Anh Thánh Linh đã không còn bất cứ cảm ứng gì, hiển nhiên đã bị phù văn Cửu Anh Châu chế trụ.

“Đã không còn Cửu Anh, lưu lại vô ích! !”

Lê Trạch hít sâu một hơi, thôi động Sơn Hải Nguyên Hồn Côn đụng bay Lam Vũ, muốn thu hồi Nguyên Hồn, sau đó rời đi.

Nhưng lúc này, một sợi xích màu đen bay lượn ra, bắt lấy Sơn Hải Nguyên Hồn Côn, khiến cho nó không cách nào trở về.

Từ một ý nghĩa nào đó, Sơn Hải Nguyên Hồn và Thánh Linh cũng là một dạng linh hồn thể.

Mà chỉ cần là linh hồn thể, Câu Hồn Tác đều có hiệu quả!

“Đã xảy ra chuyện gì? !”

Lê Trạch biến sắc, không ngừng thôi động linh lực trong cơ thể, nhưng vẫn không thể gọi Sơn Hải Nguyên Hồn Côn trở về.

“A, Côn này thật thú vị, giống như một vật triệu hoán vậy, để ta xem đã xảy ra chuyện gì.”

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, bắt đầu phân tích Nguyên Hồn.

“Côn, một trong các loại dị chủng Thượng Cổ Dị Thú, bị Sơn Hải Khuyết bắt quất ra linh hồn, dùng bí pháp luyện chế thành Nguyên Hồn...”

Sở Cuồng Nhân nhìn một lát, bừng tỉnh đại ngộ, “Xem ra Sơn Hải Khuyết các ngươi có không ít vật này a, phải lấy mấy cái tới chơi mới được.”

“Hừ, Nguyên Hồn chủng chính là bí bảo của Sơn Hải Khuyết ta, không phải đệ tử hạch tâm thì không thể tiếp xúc, làm sao có thể cho ngươi? !”

Lê Trạch hừ lạnh một tiếng nói.

“Đã như vậy, thì giữ ngươi lại làm gì?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn chậm rãi vươn tay, trong nháy mắt linh lực hùng hậu bạo phát, hóa thành một bàn tay lớn màu vàng óng, Phục Ma Đại Thủ Ấn bạo phát!

Nguyên Hồn bị chế trụ, Lê Trạch đối mặt với đại thủ kia lập tức biến sắc, thôi động linh lực còn sót lại trên người, đánh ra một quyền.

“Vạn Thú Quyết, Cùng Kỳ! !”

Rống!

Một con mãnh hổ giống như dị thú đột nhiên phóng lên tận trời.

Cùng Kỳ chi lực hung hăng đập vào bàn tay lớn màu vàng óng, nhưng ầm vang một tiếng, Cùng Kỳ hóa thành vô số linh lực tản ra.

“Chỉ có hình của nó, mà không thần của nó, Vạn Thú Quyết của Sơn Hải Khuyết các ngươi, cũng không gì hơn cái này.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, thông qua Động Tất Chi Nhãn, hắn đã sớm hiểu rõ các tu hành pháp của Lê Trạch.

Thật ra Vạn Thú Quyết cũng không yếu, thậm chí có thể nói là đến gần vô hạn đế kinh, nhưng đáng tiếc, cuối cùng cũng không phải đế kinh.

Oanh...

Đại thủ cứ thế rơi trên người Lê Trạch.

Hung hăng nện đối phương vào lòng đất!

Lực lượng kinh khủng, khiến gân cốt của Lê Trạch trong nháy mắt bạo liệt.

“Ngươi, ngươi dám giết ta? !”

Lê Trạch hoảng sợ nói.

“Làm sao không dám?” Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Không giống mấy vị Thiên Hạ Hành Tẩu đến Huyền Thiên tông lúc trước, hắn và Lê Trạch đã kết cừu oán lớn hơn nhiều.

Mấy người Dạ Tâm, Phong Yêu Nhiêu chỉ muốn đánh bại hắn.

Mà Lê Trạch lại tính toán để Cố Trường Ca đánh cắp Cửu Anh Châu, làm loạn Thanh Vân vương triều, hiện tại, đối phương trăm cay nghìn đắng có được Cửu Anh cũng bị mình giết đi, mối thù này, chắc chắn đối phương sẽ không dễ dàng để xuống.

Đã như vậy, dứt khoát giết là được.

Lại một chưởng vỗ ra, Sở Cuồng Nhân oanh sát Lê Trạch tại chỗ!

Mà trong nháy mắt Lê Trạch bỏ mình, Sơn Hải Nguyên Hồn Côn bị Sở Cuồng Nhân dùng Câu Hồn Tác bắt lấy hóa thành vô số điểm sáng, hội tụ trên không trung, tạo thành một... quả trứng lớn bằng nắm tay? !

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, sờ cằm suy tư một lát, “Đây chính là Nguyên Hồn chủng, chỉ cần luyện hóa Nguyên Hồn chủng này, liền có thể triệu hoán Sơn Hải Nguyên Hồn Côn, a, không ngờ lại có thu hoạch ngoài ý muốn.”

Hắn thu Nguyên Hồn chủng vào, sau đó sử dụng Thao Thiết pháp luyện hóa thi thể Lê Trạch, cũng ném thi thể Cửu Anh vào Càn Khôn giới, thanh lý hiện trường sạch sẽ.

Mà mưa vẫn đang rơi.

Chỉ cần bọn họ rời đi, sẽ không lưu lại bất kỳ tung tích nào.

“Hủy thi diệt tích, hoàn thành!”

Sở Cuồng Nhân phủi tay.

Bốn phía không có ai, người của tộc Cửu Đầu người thì trốn, kẻ bị ăn, Cửu Anh nháo ra chuyện này, xem như tộc Cửu Đầu đã triệt để xong, sau này sẽ không còn thể lực xâm chiếm Thanh Vân vương triều nữa.

“Đi thôi.”

Sở Cuồng Nhân mang theo Lam Vũ rời khỏi hiện trường.

Trong Sơn Hải Khuyết.

Trên một ngọn núi, một cỗ khí tức cường hãn bạo phát.

“Là ai? !”

“Là ai giết Thiên Hạ Hành Tẩu của Sơn Hải Khuyết ta? !”

Trên ngọn núi, một lão giả tức hổn hển, trong mắt lộ ra sát khí tàn bạo, bởi vì cực kỳ tức giận, thỉnh thoảng trên mặt ông ta còn hiện lên đường vân, giống như vảy rồng.

Trong tay ông ta cầm một chiếc ngọc giản đã vỡ nát.

Đó là ngọc giản sinh mệnh của Lê Trạch.

Lê Trạch chết, ngọc giản sinh mệnh cũng vỡ nát.

“Tra, phái người đi điều tra cho ta!”

“Sư tôn, để ta đi đi.”

Lúc này, một nam tử mặc áo bào xanh đi tới, thản nhiên nói: “Sư huynh vừa chết, Sơn Hải Khuyết cần phái ra Thiên Hạ Hành Tẩu mới, ra ngoài dương danh, ta sẽ thuận tiện điều tra một chút nguyên nhân cái chết của sư huynh.”

“Cũng tốt, Nguyên Tiện, năng lực của ngươi không yếu hơn sư huynh ngươi, mặc dù vi sư có lòng tin với ngươi, nhưng lần này ngươi xuất ngoại hành tẩu, phải cẩn thận một chút, nhất là người tên là Sở Cuồng Nhân, có thể không trêu chọc thì đừng trêu chọc.”

Lão giả hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói.

“Vâng, sư tôn.”

Chương 359: Bái phỏng Bạch Liên giáo, pho tượng Sở Cuồng Nhân, tín ngưỡng mới

Sau khi giải quyết xong chuyện của tộc Cửu Đầu, Sở Cuồng Nhân trở về Thanh Vân vương triều, giao Cửu Anh Châu cho Linh Lung.

Sau đó cũng nói ra tin tức Cố Trường Ca đã chết.

Nghe thấy vậy, Linh Lung và Thanh Vân quốc chủ trầm mặc một hồi.

Thật lâu sau, Thanh Vân quốc chủ bất đắc dĩ thở dài một tiếng, “Nghịch tử, nghịch tử a! Ngươi cần gì phải như vậy chứ chứ? !”

Ông ấy cũng không nói gì nữa, người chết coi như xong, cho dù muốn làm gì cũng không có biện pháp.

Sở Cuồng Nhân ở lại Thanh Vân vương triều vài ngày, sau đó mới rời đi, hắn không vội vã trở về Huyền Thiên tông.

Giữa đường, hắn đi ngang qua Bạch Liên giáo, tất cả mọi người là đồng minh, hắn nghĩ một chút, dự định đến cửa bái phỏng.

“Mua chút hoa quả đến cửa đi.”

Sở Cuồng Nhân nghĩ, làm sao cũng không thể tay không mà đến được.

Sau đó hắn đi trên đường phố.

Đã hai năm kể từ khi Địa Ngục Tam Đầu Khuyển phá phong ấn, trên cơ bản, thủ đô của Đại Nguyệt quốc đã được xây dựng lại.

Trên đường phố người đến người đi, vô cùng náo nhiệt.

“Công tử, ngươi nhìn cái kia.” Lam Vũ chợt phát hiện cái gì, lôi kéo ống tay áo Sở Cuồng Nhân, chỉ vào đường đi trung tâm.

Hắn hiếu kỳ nhìn qua.

Chỉ thấy trên đường trung tâm có hai pho tượng, trong đó một cái là nữ tử, chính là người sáng lập ra Bạch Liên giáo, Bạch Liên Thánh Vương.

Ở bên cạnh, còn có một pho tượng khác.

Là một nam tử, bên hông đeo một thanh cổ kiếm.

Một lão nhân dắt theo một bé gái đứng bên cạnh pho tượng, lão nhân nhìn pho tượng trong mắt mang theo sùng kính.

“Gia gia, người này là ai, vì sao mỗi lần đi qua đây ngươi đều dừng lại.” Bé gái tò mò hỏi.

Lão nhân gia nhìn pho tượng kia, nói: “Tiểu Lan, ngươi phải nhớ kỹ người này, hắn là thánh tử đại nhân của Bạch Liên giáo.”

Nói đến đây, lão nhân dừng lại một chút, “Hình như cũng không phải thánh tử, nghe nói hiện tại hắn là Thái Thượng trưởng lão của Bạch Liên giáo, nhưng cho dù hắn là thánh tử hay là trưởng lão, hắn đều là anh hùng của Đại Nguyệt quốc.”

“Là hắn cứu gia gia, cứu toàn bộ Đại Nguyệt quốc.”

Bé gái cái hiểu cái không nhẹ gật đầu, sau đó nàng nhìn pho tượng, nói: “Gia gia, hắn lớn lên thật đẹp, sau này trưởng thành, ta sẽ gả cho hắn, gia gia, ngươi có chịu không.”

“Ha ha, được được được.” Lão nhân cười.

Lúc này, Sở Cuồng Nhân đã tới gần pho tượng, hắn vuốt cằm nói: “Người này thật đẹp trai, sao ta lại cảm thấy khá quen nhỉ?”

Bên cạnh, bé gái chú ý tới hắn, kinh hô một tiếng, lôi kéo ống tay áo lão nhân, “Gia gia, là đại anh hùng, đại anh hùng.”

“Tiểu Lan tinh nghịch.”

Lão nhân cũng không để ý, ông ấy ngẩng đầu nhìn lại, khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, vẻ mặt chấn động, nhất thời kích động quỳ xuống.

“Bái kiến thánh tử đại nhân.”

Trên đường phố, mọi người chú ý tới tình cảnh này, cũng nhìn sang.

Khi bọn họ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, tất cả đều có dáng vẻ kích động như lão nhân, quỳ trên mặt đất, trên mặt tràn đầy cuồng nhiệt.

“Bái kiến thánh tử đại nhân.”

“Bái kiến thánh tử đại nhân...”

Sở Cuồng Nhân bị một màn trước mắt làm cho mộng.

Đúng là hắn đã từng làm thánh tử của Bạch Liên giáo, nhưng thánh tử của Bạch Liên giáo phô trương như vậy sao?

Tất cả dân chúng nhìn thấy thánh tử đều phải quỳ xuống?

“Chư vị đứng lên đi, không cần khách khí.”

Sở Cuồng Nhân phẩy tay áo một cái, một cỗ linh lực nhu hòa như gió mát lướt đi, giống như bàn tay vô hình đỡ mọi người đứng lên.

“Đa tạ thánh tử.”

“Tạ thánh tử.”

Mọi người vẫn vô cùng cuồng nhiệt nhìn Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua pho tượng, lúc này hắn mới biết vì sao pho tượng kia lại quen thuộc như vậy, đây rõ ràng là hắn a!

Bạch Liên giáo, lại dựng cho hắn một pho tượng? !

“Thánh Nữ đại nhân tới.”

Phía ngoài đoàn người, một nữ tử mặc bạch y đi tới, chính là Bạch Liên Thánh Nữ.

Nàng đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, cười nhạt nói: “Thái Thượng trưởng lão đột nhiên đến thăm, làm sao lại không nói trước một tiếng, để chúng ta chuẩn bị nghênh tiếp.”

Sở Cuồng Nhân cười nói: “Đột nhiên đi ngang qua, liền muốn đến đây bái phỏng, cọ bữa cơm, không cần long trọng như vậy.”

Dân chúng xung quanh nghe vậy, nghị luận ầm ĩ.

“Quả nhiên Thánh tử đại nhân rất bình dị gần gũi.”

“Bây giờ hắn đã không phải thánh tử, là Thái Thượng trưởng lão.”

“Mặc kệ là thánh tử hay là trưởng lão, hắn đều là đại ân nhân đại anh hùng của chúng ta, chúng ta tôn kính hắn bảo vệ hắn.”

“Không sai...”

Sở Cuồng Nhân nghe dân chúng bốn phía nói vậy, có chút xấu hổ.

Như vậy không khỏi quá nhiệt tình đi.

Bạch Liên Thánh Nữ dẫn Sở Cuồng Nhân về tổng đàn Bạch Liên giáo, trên đường đi, nàng đã nói với Sở Cuồng Nhân những chuyện đã xảy ra trong hai năm qua.

Trong đó, khiến Sở Cuồng Nhân để ý nhất chính là dân chúng Đại Nguyệt quốc vô cùng cuồng nhiệt sùng bái hắn.

Nguyên nhân chính là lúc trước Sở Cuồng Nhân đã đến đây giúp Bạch Liên giáo trấn áp Địa Ngục Tam Đầu Khuyển, thủ đoạn giống như thần linh kia khiến không ít dân chúng nhớ sâu sắc, rất nhiều người xem hắn là hóa thân của Bạch Liên Thánh Vương.

Thậm chí quốc vương Đại Nguyệt quốc còn tạo dựng một pho tượng của hắn, đặt ở bên cạnh Bạch Liên Thánh Vương, sóng vai với bà ấy.

Cộng thêm Bạch Liên giáo trợ giúp, Sở Cuồng Nhân đã thành tín ngướng của Đại Nguyệt quốc, thậm chí là mấy chục quốc gia xung quanh.

Kì uy sánh ngang với Bạch Liên Thánh Vương.

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân mới chợt hiểu ra.

Một tín ngưỡng mạnh mẽ, có thể khiến Bạch Liên giáo càng dễ thống trị và quản lý các nước phía nam hơn.

Mà người sáng lập ra Bạch Liên giáo Bạch Liên Thánh Vương đã vẫn lạc mấy vạn năm, mặc dù còn rất nhiều người thờ phụng nàng, nhưng muốn tiến thêm một bước là một chuyện rất khó khăn.

Sở Cuồng Nhân xuất hiện, chính là một cơ hội với Bạch Liên giáo.

Bạch Liên giáo có ý xây dựng hình ảnh của hắn thành một tín ngưỡng mới, dùng để duy trì quản lí và thống trị các nước phía nam.

Chỉ cần nói Sở Cuồng Nhân là do Bạch Liên Thánh Vương hóa thân hoặc chuyển thế, sẽ không xung đột với tín ngưỡng ban đầu của Bạch Liên giáo.

Dù sao Sở Cuồng Nhân cũng dùng Bạch Liên Tịnh Thế Thiên.

“Các ngươi làm như vậy, chính là xem ta trở thành đại sứ hình tượng của các ngươi, các ngươi phải trả phí đại ngôn cho ta đó.”

“Đại sứ hình tượng? Phí đại ngôn? Đây là ý gì?”

Bạch Liên Thánh Nữ nghi hoặc một chút.

“A, không có gì.”

Sở Cuồng Nhân cười, không nói thêm gì nữa.

Bạch Liên giáo muốn xây dựng hắn thành tín ngưỡng, đối với hắn mà nói, chuyện này cũng không có chỗ xấu, đã như vậy, hắn cũng không có ý kiến gì.

“Trưởng lão, ngươi đã đến.”

Vừa vào tổng đàn, Sở Cuồng Nhân đã gặp một người quen.

Là Thanh Lan Chí Tôn ngày trước đã hộ đạo cho hắn.

“Thanh Lan tiền bối, từ lúc chia tay đến giờ không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Ấy, trưởng lão gọi câu tiền bối này, hiện tại ta không chịu nổi đâu, về sau cũng đừng gọi như vậy nữa.” Thanh Lan Chí Tôn cười khổ nói.

Hiện tại Sở Cuồng Nhân có thân phận gì?

Chưởng môn của Huyền Thiên tông, Tịnh Kiên Vương của Thanh Vân vương triều, Thái Thượng trưởng lão của Bạch Liên giáo... Tùy tiện một thân phận đã có thể đè ép bà ấy..

Đương nhiên, so với những thứ này, càng quan trọng hơn là thực lực của đối phương đã mạnh hơn bà ấy không biết bao nhiêu lần, được hắn gọi là tiền bối, chỉ sợ ngay cả Thánh Nhân cũng không dám đáp ứng, huống chi là một vị Chí Tôn nho nhỏ như bà ấy.

“A, Thanh Lan đạo hữu, từ lúc chia tay đến giờ không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Nghe thế thoải mái hơn rồi, giáo chủ và Thánh Nhân đang chờ ngươi ở bên trong đó.” Thanh Lan Chí Tôn nói.

Đi vào đại sảnh, Sở Cuồng Nhân gặp Thiên Nguyệt Thánh Nhân, Bạch Liên giáo chủ, mấy người tụ tập cùng một chỗ, bắt đầu ôn chuyện.

Ở trong đó, bọn họ còn nhắc đến chuyện ở đảo vô danh, nữ tử không đầu, trong lòng Thiên Nguyệt Thánh Nhân vẫn còn sợ hãi.

“Nữ tử không đầu kia quá kinh khủng, hiện tại ta nghĩ lại vẫn cảm thấy có chút hoảng hốt.” Thiên Nguyệt Thánh Nhân nói.

Nhìn dáng vẻ sợ hãi của Thiên Nguyệt Thánh Nhân, bỗng nhiên Sở Cuồng Nhân lại nhớ đến trong Càn Khôn giới của mình còn có đầu của nữ tử không đầu đấy.

Nếu lấy ra để bà ấy nhìn, không biết bà ấy sẽ hoảng sợ thành dáng vẻ gì nữa.

Chương 360: Thiên Địa Hồng Lô Thể, đều đến tìm thi thể, Hoàng Tuyền phủ Thiên Hạ Hành Tẩu

“Chúc mừng kí chủ rút được thể chất cấp Thần, Thiên Địa Hồng Lô Thể!”

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân đang rút thưởng.

Phần thưởng rút được khiến hai mắt hắn tỏa sáng.

Lại là phần thưởng cấp Thần.

Hơn nữa còn là thể chất cấp Thần giống như Bất Tử chi thân vậy.

Hắn mở thùng vật phẩm ra, nhìn giới thiệu liên quan đến Thiên Địa Hồng Lô Thể này, càng xem càng tâm đắc.

Thiên Địa Hồng Lô Thể cực kỳ cường đại, là một loại thể chất có thể chuyển hóa tất cả năng lượng trên thế gian thành năng lượng thích hợp với cảnh giới của mình

Nói một cách khác.

Sở Cuồng Nhân có loại thể chất này, hắn muốn tăng linh lực lên, không chỉ có thể sử dụng thủ đoạn thông thường như hấp thu linh khí trong thiên địa hoặc phục dụng đan dược, hắn sẽ có nhiều lựa chọn hơn.

Tinh hoa của nhật nguyệt, dị hỏa trong thiên địa, linh hồn của tu sĩ, thậm chí là ma khí đến từ Địa Ngục...

Những thứ này đều có thể bị chuyển hóa thành linh lực thích hợp với hắn.

Điều này chính là một chuyện cực kỳ kinh khủng, có thể chất này, sau này Sở Cuồng Nhân có thể thông qua việc thôn phệ năng lượng mà các tu sĩ khác không cách nào hấp thu được để tăng cường thực lực của mình.

Lấy thân làm Hồng Lô, luyện hóa thiên địa!

“Ta đang rầu vì không đủ nội tình để ngưng tụ vô thượng căn cơ Thánh Nhân, Thiên Địa Hồng Lô Thể này tới đúng lúc!”

Trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra nụ cười hài lòng.

Hắn không nói hai lời đã rút ra thể chất này.

Mấy ngày kế tiếp, Sở Cuồng Nhân không vội vã rời đi.

Hắn ở lại Bạch Liên giáo mấy ngày, thỉnh thoảng ngồi đàm đạo với Thiên Nguyệt Thánh Nhân, chỉ điểm cho đám thánh nữ thánh tử Bạch Liên giáo...

Nhưng hôm nay.

Trong Bạch Liên giáo đột nhiên có vài vị khách không mời mà đến.

Trong đó, có một người đến từ... Hải ngoại!

Bạch Liên giáo, trong đại sảnh.

Một lão giả mặc hắc bào, tinh thần phấn chấn, mũi như chim ưng nhìn chằm chằm Thiên Nguyệt Thánh Nhân nói: “Thiên Nguyệt Thánh Nhân, phiền ngươi giao thi thể của Hắc Phong ra, nếu không đừng trách ta không khách khí.”

“Ta đã nói, ta không có thi thể của hắn.”

“Hôm đó tại đảo vô danh, có người nhìn thấy ngươi và Hắc Phong đại chiến, sau đó ta trở lại Hắc Phong đảo, phát hiện hồn đăng của hắn đã tiêu tán, nếu không phải ngươi giết hắn, thì còn ai vào đây?!”

“Coi như ta giết hắn, nhưng ta cũng không có thi thể của hắn, cho dù có, cũng sớm nghiền thành tro rồi.” Thiên Nguyệt Thánh Nhân lạnh giọng nói, trong lời nói lộ ra nỗi hận thù khắc cốt ghi tâm.

Nghe thấy vậy, lông mi lão giả mũi ưng không khỏi cau lại, “Nói thế nào Hắc Phong cũng là một vị Thánh Nhân, đối với tu sĩ dưới Thánh Nhân mà nói, thân thể Thánh Nhân là một bảo vật lớn, cho dù Thiên Nguyệt Thánh Nhân không cần, nhưng không phải Bạch Liên giáo của ngươi sẽ không có ai dùng đến?”

Đây chính là nguyên nhân ông ta tìm đến Thiên Nguyệt Thánh Nhân.

Thánh Nhân tranh chấp, thương vong không thể tránh được.

Hơn nữa Thiên Nguyệt Thánh Nhân và Hắc Phong Thánh Nhân có ân oán cá nhân, nàng giết Hắc Phong Thánh Nhân, cho dù muốn báo thù, nhưng cũng không phải tùy tiện, nói động thủ là có thể động thủ.

Ông ta muốn tìm về thi thể Hắc Phong Thánh Nhân trước rồi lại nói.

Ngược lại không phải là ông ta có bao nhiêu tình cảm với Hắc Phong Thánh Nhân, mà bởi vì không lâu nữa sẽ đến lúc hiến tế cho Xà Thần, mặc dù Hắc Phong Thánh Nhân đã chết, nhưng thân thể Thánh Nhân lại là tế phẩm cực tốt.

Không sai.

Ông ta tìm thi thể Hắc Phong Thánh Nhân về làm tế phẩm.

“Ta có không có, chính là không có.” Thiên Nguyệt Thánh Nhân hừ lạnh một tiếng, thi thể của Hắc Phong Thánh Nhân đã bị Sở Cuồng Nhân dùng Thao Thiết pháp luyện hóa, đến một chút cặn bã cũng không còn.

Lão giả mũi ưng nhướng mày.

Thiên Nguyệt Thánh Nhân luôn khẳng định mình không có thi thể Hắc Phong Thánh Nhân, ông ta lại không có bất kỳ chứng cớ nào, trong lúc nhất thời không làm gì được đối phương.

Thiên Nguyệt Thánh Nhân không tiếp tục để ý đến lão giả nữa.

Nàng nhìn về phía hai người khác trong đại sảnh, hai người này, theo thứ tự là một thanh niên mặc áo đen và một lão giả mặc áo choàng, chẳng biết tại sao, hai người lại khiến Thiên Nguyệt Thánh Nhân cảm thấy không thoải mái.

“Hai vị, vì sao lại đến Bạch Liên giáo ta?”

“Nghe nói tổ tiên của Bạch Liên giáo, Bạch Liên Thánh Vương từng phong ấn một đầu Địa Ngục Tam Đầu Khuyển, mà trước đó không lâu, Tam Đầu Khuyển phá phong mà ra, sau đó lại bị giết, chúng ta muốn thi thể của đầu Ma thú này.”

Thanh niên mặc áo đen từ tốn nói.

Nghe thấy vậy, Thiên Nguyệt Thánh Nhân có chút mộng.

Chuyện gì vậy?

Làm sao mấy người này đều tìm đến nàng muốn thi thể rồi?

“Chúng ta cũng không có thi thể của Địa Ngục Tam Đầu Khuyển.”

“Đó là tồn tại cấp Thánh Vương, nhục thể của hắn vô cùng quý giá, Bạch Liên giáo không có khả năng không bảo tồn lại.”

Thanh niên mặc áo đen chắc chắn nói, chăm chú nhìn Thiên Nguyệt Thánh Nhân.

“Ta nói, không có chính là không có.”

Mặc kệ là thi thể của Hắc Phong Thánh hay là thi thể của Địa Ngục Tam Đầu Khuyển, tất cả đều bị Sở Cuồng Nhân dùng Thao Thiết pháp luyện hóa rồi.

Thiên Nguyệt Thánh Nhân lấy ở đâu ra được.

“Thi thể của Tam Đầu Khuyển có tác dụng rất lớn với ta, ta nguyện ý dùng hai trăm triệu thượng phẩm Linh thạch trao đổi, nếu không, hôm nay sợ rằng Bạch Liên giáo sẽ không xong đâu.” Thanh niên mặc áo đen nói, thậm chí còn uy hiếp.

Thiên Nguyệt Thánh Nhân cũng nổi nóng.

“Một đám người đến Bạch Liên giáo tìm thi thể, các ngươi xem Bạch Liên giáo thành nhà tang lễ à?” Lúc này, một giọng nói đạm mạc vang lên, một bóng người mặc bạch y chậm rãi đi vào đại sảnh.

Nhìn thấy người nọ, vẻ mặt người thanh niên mặc áo đen cứng lại, ngay cả lão giả mũi ưng là Thánh Nhân cũng lộ ra nồng đậm kiêng kị.

Người tới chính là Sở Cuồng Nhân.

“Sở Cuồng Nhân...”

Lão giả mặc áo choàng đứng sau lưng người thanh niên mặc áo đen ngẩng đầu nhìn Sở Cuồng Nhân một cái, trong mắt lóe ra một tia địch ý.

Nhưng sau đó ông ta thu mắt, sợ bị phát hiện.

Có điều Sở Cuồng Nhân đã sớm xem thấu thân phận của ông ta rồi.

“Địa Phủ Diêm La Vương, ở trước mặt của ta còn muốn che giấu tung tích sao?” Sở Cuồng Nhân một câu nói toạc ra thân phận của lão giả mặc áo choàng.

Trên mặt lão giả mũi ưng không lộ ra biểu cảm gì.

Nhưng vẻ mặt của Thiên Nguyệt Thánh Nhân lại thay đổi, “Người của Ma Đạo Địa Phủ!”

Nàng không có hảo cảm gì với người của Địa Phủ, lúc trước Địa Ngục Tam Đầu Khuyển phá phong chính là do Địa Phủ Ngũ Quan Vương giở trò quỷ.

“Sở chưởng môn quả nhiên mắt sáng như đuốc, không biết ta đã lộ ra sơ hở nào?” Diêm La Vương cũng không ẩn giấu nữa, từ tốn nói.

Bên cạnh ông ta, người thanh niên mặc áo đen cũng rất tò mò nhìn Sở Cuồng Nhân.

“Mùi thối của Ma Đạo Địa Phủ thật khiến người ta buồn nôn, cách thật xa ta đã ngửi thấy rồi.” Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn và Địa Phủ có không ít quan hệ, thậm chí có mấy vị Địa Phủ Thập Vương đã chết trong tay hắn, dù không dùng Động Tất Chi Nhãn, chỉ dựa vào khí tức công pháp trên người đối phương cũng có thể phát hiện được

“Đã tới, vậy lưu lại đi.”

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên nói, đưa tay chộp về phía Diêm La Vương.

Phạt quang cuồn cuộn hiển hóa, hóa thành một bàn tay lớn màu vàng óng, trước mặt cỗ lực lượng này, Diêm La Vương chỉ có tu vi Vô Thượng Chí Tôn, căn bản là không thể ngăn cản, sắc mặt đại biến, không ngờ Sở Cuồng Nhân sẽ trực tiếp động thủ.

Bên cạnh ông ta, người thanh niên mặc áo đen hừ lạnh một tiếng, “Làm càn!”

Vừa sải bước ra, một cái đầu lâu màu đen từ trên người hắn ta hiện ra, tràn ngập từng trận khí tức lạnh lẽo, đánh về phía bàn tay lớn màu vàng óng.

Ầm vang một tiếng, bàn tay lớn màu vàng óng tiêu tán, khô lâu cũng bị phá nát, mà người thanh niên mặc áo đen mang theo Diêm La Vương lùi lại mấy trượng.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, sừng sững bất động, vững như bàn thạch.

“A, có thể đón một chưởng này của ta, ngươi cũng không phí công làm Thiên Hạ Hành Tẩu của Hoàng Tuyền phủ đâu.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Thiên Nguyệt Thánh Nhân, lão giả mũi ưng ngoài ý muốn nhìn người thanh niên mặc áo đen kia, không ngờ đối phương lại là một vị Thiên Hạ Hành Tẩu.

Chương 361: Viên Vô Đạo sợ, ta làm,

ngươi có ý kiến?

“Đây chính là thực lực của Sở Cuồng Nhân sao?”

“Quả thật rất khủng bố!”

Viên Vô Đạo nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt hiện lên vẻ kiêng dè.

Hai người chỉ đối một chiêu, nhưng hắn ta đã bày ra hơn bảy thành lực lượng, thế mà vẫn bị đối phương đẩy lui mấy trượng.

Sở Cuồng Nhân lại không nhúc nhích chút nào.

Có thể thấy đối phương không hề vận dụng nhiều lực lượng như vậy.

Năm thành? Hay là ba thành?

Không biết Sở Cuồng Nhân đã vận dụng mấy thành, nhưng thực lực ở trên hắn ta là chuyện không thể nghi ngờ, chuyện này khiến Viên Vô Đạo có chút không cam lòng.

“Sở Cuồng Nhân, chuyến này chúng ta đến đây là muốn làm giao dịch với Bạch Liên giáo, chuyện này không liên quan gì đến ngươi.”

Viên Vô Đạo từ tốn nói.

“Ngươi mang người của Địa Phủ đến cửa làm giao dịch? A, ta không có gì để nói rồi.” Sở Cuồng Nhân cười một tiếng nói.

Hắn không có hảo cảm với người của Địa Phủ.

Đối phương năm lần bảy lượt trực tiếp hoặc gián tiếp tìm phiền toái cho hắn, thậm chí còn sắp xếp gian tế vào Huyền Thiên tông.

Lúc này gặp, sao hắn có thể không làm gì được?

Lời nói rơi xuống, Sở Cuồng Nhân lại đưa tay, lần nữa thôi động linh lực.

“Hay cho một tên Sở Cuồng Nhân, không thèm nói đạo lý như thế!”

Viên Vô Đạo vô cùng tức giận, sắc mặt âm trầm như nước.

“Buồn cười, lúc nào thì Ma Đạo các ngươi trở thành người biết phân rõ phải trái rồi? Cút đi!” Sở Cuồng Nhân đưa tay đánh ra một chưởng.

Phật quang càng mênh mông hơn biến ảo thành bàn tay lớn màu vàng óng.

Một kích này, uy lực vô biên.

Sắc mặt Viên Vô Đạo thay đổi, trên người bộc phát ra một cỗ đạo vận kinh khủng âm trầm, khí vụ màu đen quỷ quyệt tuôn ra.

Là ma khí của Địa Ngục! !

Mặc dù xưng là Ma Đạo, nhưng đây chỉ là hành vi tác phong của bọn họ mà thôi, còn bọn họ vẫn dùng linh lực tu hành.

Ma khí Địa Ngục rất hiếm thấy.

Viên Vô Đạo vỗ ra một chưởng, ma khí âm lãnh và cuồng bạo trút xuống, toàn bộ đại sảnh giống như ngưng tụ ra một tầng băng sương.

Ma khí hóa thành cái đầu lâu màu đen, lao về phía bàn tay phật quang.

Nhưng thế của đại thủ như chẻ tre, tuỳ tiện đập nát đầu lâu, lực lượng doạ người trực tiếp đánh Viên Vô Đạo ra ngoài đại sảnh.

Bàn tay lớn màu vàng óng vẫn thẳng tiến không lùi, chộp Diêm La Vương không hề có lực phản kháng vào lòng bàn tay.

Sở Cuồng Nhân không nói cái gì, năm ngón tay hơi dùng lực, lập tức bóp đối phương thành một đoàn huyết vụ!

Tình cảnh này, khiến Viên Vô Đạo muốn rách cả mí mắt.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi quá làm càn! !”

Toàn thân hắn ta phun trào ma khí, hóa thành sương mù cuồn cuộn, nguyên một đám đầu lâu màu đen xuất hiện bên ngoài cơ thể hắn ta, vô cùng quỷ quyệt.

“Mang người của Địa Phủ đến trước mặt ta nhảy nhót, rốt cuộc là người nào làm càn? !” Sở Cuồng Nhân băng lãnh nói.

Hắn vừa sải bước đi ra, trên người có phật quang màu vàng vô cùng mênh mông phóng lên tận trời, hóa thành một vị Cổ Phật ngàn trượng trên bầu trời.

Phật quang chiếu rọi phạm vi trăm dặm, dưới phật quang màu vàng này, ma khí cuồn cuộn lập tức tan ra như tuyết đọng gặp mặt trời gay gắt!

Đồng tử Viên Vô Đạo đột nhiên co rụt lại, vô cùng kinh hãi.

“Trước mặt phật quang của hắn, ma khí của ta lại không chịu nổi một kích như thế, chẳng lẽ hắn là một vị phật sống chuyển thế sao?”

“Đáng giận, sợ rằng ta không phải là đối thủ của hắn.”

Viên Vô Đạo nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo một chút hoảng sợ.

Cuối cùng hắn ta cũng biết vì sao trước khi nhập thế, sư tôn đã dặn đi dặn lại hắn ta phải cẩn thận Sở Cuồng Nhân.

Lực uy hiếp của người này còn vượt xa đám Thiên Hạ Hành Tẩu kia nhiều!

Phật quang màu vàng hoàn toàn khắc chế ma khí của hắn ta!

“Sở Cuồng Nhân, ta nhận thua.”

Còn chưa chính thức đánh, Viên Vô Đạo đã cắn răng, thu liễm ma khí trên người, nhất thời, ma khí ngập trời đã biến mất.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Viên Vô Đạo, cảm thấy hơi bất ngờ.

Không ngờ Viên Vô Đạo lại có thể nhịn xuống.

Phật quang tiêu tán.

“Bây giờ ngươi tự mình rời đi, hay là để ta mời ngươi rời đi.”

Viên Vô Đạo hít sâu một hơi, vô cùng biệt khuất xoay người rời đi.

“Công tử, cứ để hắn rời đi như vậy sao?”

Lam Vũ có chút không hiểu hỏi.

“Người tu hành ma khí ít càng thêm ít, có lẽ người này còn chút tác dụng.” Sở Cuồng Nhân sờ cằm suy tư điều gì đó.

Tu hành ma khí, đương nhiên là phải có ma khí mới có thể tu hành.

Muốn tìm được nơi phát ra ma khí ổn định trên Thương Khung tinh cũng không dễ dàng, nơi này cũng không phải Địa Ngục Ma giới.

Vậy ma khí của Viên Vô Đạo từ đâu mà có? !

Sở Cuồng Nhân cảm thấy, trong này có rất nhiều bí ẩn.

Sau khi đánh bại Viên Vô Đạo, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía lão giả mũi ưng, nhàn nhạt nói: “Hắc Phong Thánh Nhân chết không toàn thây, bị nghiền thành tro rồi.”

“Cái gì? !”

“Là ai làm? !”

Lão giả mũi ưng nghe vậy, rất tức giận, đây chính là tế phẩm ông ta muốn mang về, thế mà bị người ta cho làm không có rồi? !

“Ta làm, có ý kiến gì không?” Sở Cuồng Nhân nói.

“y...”

Lão giả mũi ưng nhất thời á khẩu.

Sở Cuồng Nhân làm.

Lại là Sở Cuồng Nhân làm, vậy ông ta có thể nói cái gì?

Chẳng lẽ muốn đánh một trận với đối phương sao? !

Đừng đùa, ông ta biết mình có bao nhiêu cân lượng, đánh một trận với Sở Cuồng Nhân, ông ta cam đoan mình tuyệt đối sẽ không kiên trì được mấy chiêu.

Đó chính là đang tìm chết!

“Ngươi còn gì muốn nói với ta sao?”

“Không, không có.”

Lão giả mũi ưng đành phải xám xịt rời đi.

Nhìn bóng lưng ông ta rời đi, Sở Cuồng Nhân chậc chậc nói: “Chạy từ xa đến chỉ muốn một cỗ thi thể, không biết bị bệnh gì đây.”

“Hắn muốn lấy thi thể về làm tế phẩm.”

Lúc này, Thiên Nguyệt Thánh Nhân nói.

Nàng nói ra tính toán của lão giả mũi ưng.

Muội muội của Thiên Nguyệt Thánh Nhân lấy chồng ở hải ngoại, sau đó trở thành tế phẩm của Xà Thần, đối với những chuyện này, nàng vẫn biết một chút.

“Xà Thần có uy vọng phi rất cao tại ba mươi sáu đảo ở hải ngoại, bọn họ có quy mô hôm nay, tất cả đều dựa vào Xà Thần, cho nên cứ mười năm một lần, ba mươi sáu đảo ở hải ngoại sẽ dâng các tế phẩm lên cho Xà Thần, không biết đã có bao nhiêu người chết trong tay Xà Thần rồi.”

“Nhưng dù vậy, ba mươi sáu đảo ở hải ngoại vẫn phụng hắn làm thần, thật là đáng buồn.” Thiên Nguyệt Thánh Nhân lắc đầu nói.

Nghe vậy, Sở Cuồng Nhân lại có cảm giác ba mươi sáu đảo tại hải ngoại giống với tộc Cửu Đầu, đều thờ phụng một đầu trường xà làm thần.

Chẳng lẽ Xà Thần của ba mươi sáu đảo tại hải ngoại cũng là một đầu Cửu Anh? !

Hắn lắc đầu, vứt bỏ suy nghĩ không thiết thực này.

Cửu Anh là Thượng Cổ Hung thú, cực kỳ hiếm thấy, sao hắn có thể gặp hai đầu cùng một thời gian được, tỷ lệ này quá nhỏ.

“Nếu sau này có cơ hội, ta cũng muốn mở mang kiến về Xà Thần ở hải ngoại.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói, khiến ba mươi sáu đảo ở hải ngoại phải thờ phụng, làm sao cũng phải cấp bậc Thánh Vương đi.

Thánh Vương, đây là tồn tại đỉnh phong trong cảnh giới Thánh Nhân.

Tại thời đại không có Đế giả này, Thánh Vương chính là mạnh nhất.

Hiện tại Sở Cuồng Nhân muốn đối phó Thánh Vương còn có chút miễn cưỡng, nhưng nếu thật sự phải liều, cũng không phải không có cơ hội chiến thắng.

Dù sao, trong tay hắn cũng có không ít át chủ bài.

...

“Đáng giận, đáng giận!”

“Không ngờ nửa đường lại xuất hiện một tên Sở Cuồng Nhân gây rối! Không lấy được thi thể của Địa Ngục Tam Đầu Khuyển, xem ra chỉ có thể tìm phương pháp khác.”

Sau khi rời khỏi Bạch Liên giáo, Viên Vô Đạo vô cùng tức giận.

Sau đó, dường như hắn ta nghĩ đến cái gì, “Nghe nói chỗ ở của tộc Vũ Nhân có phong ấn một cái ma giếng, có thể đến đó thử một chút.”

Nhưng đi một đoạn, hắn ta nghĩ tới cái gì đó, bước chân dừng lại, “Sao ta lại quên mất chứ, nữ tử bên cạnh Sở Cuồng Nhân cũng là tộc Vũ Nhân, nếu tộc Vũ Nhân xảy ra chuyện, hắn rất có thể sẽ đến đó.”

“Móa, làm sao chỗ nào cũng có bóng dáng của Sở Cuồng Nhân vậy.”

Viên Vô Đạo phiền muộn.

Chương 362: Vân Hải Kinh Kỳ Trận, Địa Phủ hành động, xâm chiếm tộc Vũ Nhân

“Chúc mừng kí chủ rút được trận pháp cấp truyền thuyết, Vân Hải Kinh Kỳ Trận!”

Một ngày này, Sở Cuồng Nhân rút thưởng như bình thường.

Rút được một trận pháp cấp truyền thuyết.

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

“Mấy ngày nay vận khí không tệ, nào là thể chất cấp Thần, nào là trận pháp cấp truyền thuyết, chẳng lẽ Bạch Liên giáo có thể tăng may mắn cho ta sao?” Sở Cuồng Nhân sờ cằm, tấm tắc nói.

Trước khi chưa có Hạnh Vận Quang Hoàng, tại Bạch Liên giáo, hắn đã rút được thuộc tính Tọa Vong Vô Ngã cấp truyền thuyết, hiện tại có Hạnh Vận Quang Hoàn, tại Bạch Liên giáo, hắn lại rút được thể chất cấp Thần và trận pháp cấp truyền thuyết...

Chẳng lẽ, Bạch Liên giáo là phúc địa của hắn? !

“Xem ra sau này rảnh rỗi phải đến đây nhiều một chút.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng nói.

Sau khi nhìn giới thiệu về Vân Hải Kinh Kỳ Trận, Sở Cuồng Nhân có chút kinh ngạc, trận pháp này chính là trận pháp siêu đại hình!

Trận pháp này có thể bao trùm trong vòng nghìn dặm!

“Móa nó, đây chính là đại trận hộ sơn cho Huyền Thiên tông mà!” Sở Cuồng Nhân kinh ngạc nói.

Theo giá trị mà nói, Vân Hải Kinh Kỳ Trận và Tứ Quý Kiếm Trận cùng là kiếm trận cấp truyền thuyết, nhưng Vân Hải Kinh Kỳ Trận tuyệt đối còn trân quý hơn Tứ Quý Kiếm Trận rất nhiều.

“Mặc dù Huyền Thiên tông có đại trận hộ sơn, nhưng so với Vân Hải Kinh Kỳ Trận thì vẫn kém xa, lúc này, nơi không biết liên tiếp xuất hiện, ngay cả đạo thống Thánh Nhân cũng phải lo lắng, đại trận này tới quá kịp thời! !” Sở Cuồng Nhân có chút kích động.

Hắn lại tỉ mỉ nhìn giới thiệu liên quan tới đại trận, phát hiện muốn bố trí đại trận này, Huyền Thiên tông còn thiếu một số tài liệu.

Nhưng hắn cũng không nóng nảy, có thể tìm.

“Về Huyền Thiên tông một chuyến, an bài đại trận này trước.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Sau đó, buổi sáng cùng ngày, hắn và Lam Vũ cáo biệt Thiên Nguyệt Thánh Nhân.

Trên đường trở về, hắn thu được tin tức do Như Yên trưởng lão gửi đến.

“Chưởng môn, Địa Phủ có động tác.”

“Ha, nói một chút.”

Sở Cuồng Nhân có chút hăng hái hỏi.

Hôm trước hắn vừa giết Diêm La Vương của Địa Phủ, ngay lập tức Địa Phủ đã có động tác, chuyện này không khỏi quá nhanh đi.

Là Viên Vô Đạo chỉ thị sao?

Hình như Địa Phủ đã thông đồng với đối phương.

“Triệu Thiên Long nhận được tin tức từ Địa Phủ, đối phương bảo hắn ta hạ độc Huyền Thiên tông, gây ra hỗn loạn.” Như Yên trưởng lão nói.

Triệu Thiên Long, chính là gian tế Địa Phủ gài vào Huyền Thiên tông.

Hiện tại đã bị Sở Cuồng Nhân thu phục khống chế.

“Cái gì? Hạ độc, thủ đoạn cũng quá cấp thấp đi, hơn nữa, bọn họ không biết ta là đại tông sư luyện đan sao? A...”

“Địa Phủ biết ta là đại tông sư luyện đan, nhưng vì sao còn muốn hạ độc, là chắc chắn ta không giải được độc này? Nhưng hạ độc gây ra hỗn loạn, phải cần bao nhiêu độc dược mới có thể làm được?”

Độc dược khiến đại tông sư luyện đan cũng không giải được, tất nhiên vô cùng trân quý, nếu đơn thuần chỉ muốn gây ra hỗn loạn, không cần thiết phải dùng độc dược trân quý như thế.

Chỉ sợ Địa Phủ cũng không có nhiều độc dược trân quý như vậy.

Vậy chuyện hắn giải được độc không phải trọng điểm.

Bọn họ biết Sở Cuồng Nhân có thể giải độc.

Vậy trọng điểm là...

“Bọn họ muốn hạ độc gây hỗn loạn, sau đó dẫn đại tông sư đan đạo là ta về Huyền Thiên tông.”

“Vậy tại sao bọn họ lại muốn dẫn ta về Huyền Thiên tông? Sợ ta ở bên ngoài sẽ tạo thành ảnh hưởng gì với bọn họ sao?”

Sở Cuồng Nhân suy tư.

“Đúng rồi, chưởng môn, Triệu Thiên Long còn nói, hình như Địa Phủ muốn ra tay với tộc Vũ Nhân.” Như Yên trưởng lão còn nói thêm.

“Tộc Vũ Nhân?”

Làm sao lại dính líu đến tộc Vũ Nhân nữa?

Sở Cuồng Nhân nghĩ một lát, trong đầu có linh quang lướt qua.

Viên Vô Đạo, Địa Phủ, Địa Ngục Tam Đầu Khuyển, hạ độc, muốn dẫn dắt hắn rời đi, giếng ma ở tộc Vũ Nhân...

Các loại manh mối xâu thành chuỗi trong đầu hắn.

“Ta đã hiểu!”

Như Yên trưởng lão ở phía bên kia la bàn truyền tin có chút mơ hồ.

Chưởng môn biết cái gì rồi?

Sao nàng lại không hiểu?

“Như Yên trưởng lão, tìm người thử uy lực của độc dược, nếu như không nguy hiểm đến tính mạng thì phối hợp diễn với Địa Phủ một chút, chỗ Thanh Sương Thánh Nhân có Giải Độc Đan mà ta luyện chế, có thể giải bách độc, ngươi đến lấy một chút về, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, ngoài ra một ngày sau, để Triệu Thiên Long truyền tin cho Địa Phủ, nói ta đã trở lại Huyền Thiên tông.” Sở Cuồng Nhân bàn giao một phen.

“Được.” Như Yên trưởng lão nghe vậy, liền làm theo.

Không bao lâu.

Tin tức các đệ tử của Huyền Thiên tông bị trúng độc trên quy mô lớn, Sở Cuồng Nhân về tông luyện đan, giải độc cho đám đệ tử đã truyền đến tai đám cao tầng Địa Phủ.

Trong Địa Phủ.

Địa Phủ Thập Vương, trừ Diêm La Vương vừa bị Sở Cuồng Nhân giết chết, chín vị Vương còn lại, bao quát Ngũ Quan Vương, Chuyển Luân Vương mới nhậm chức không bao lâu đều tụ tập lại một chỗ, đang thương lượng cái gì.

“Sở Cuồng Nhân đã về Huyền Thiên tông.” Tần Nghiễm Vương có uy vọng cao nhất trong Địa Phủ Thập Vương nói với những người khác.

“Xác định là Sở Cuồng Nhân sao?”

“Tin tức từ tai mắt ngầm truyền đến, nói trong phòng luyện đan của Huyền Thiên tông liên tiếp có đan vân bay lên không trung, điềm lành từng trận, ngoại trừ tông sư luyện đan ra, không có mấy người có trình độ đan đạo này, nhất định là Sở Cuồng Nhân đã trở về.”

“Ừm, rất tốt, giữ nguyên kế hoạch làm việc, để Chuyển Luân Vương và Ngũ Quan Vương, Sở Giang Vương phụ trách trợ giúp thiếu chủ.”

“Được.”

Sắc mặt Chuyển Luân Vương, Ngũ Quan Vương mới nhậm chức có chút hưng phấn.

Nếu việc này thành, bọn họ nhất định sẽ được thiếu chủ coi trọng, đến lúc đó có thể ôm bắp đùi của thiếu chủ Hoàng Tuyền phủ, bọn họ sẽ thăng chức rất nhanh, thậm chí tiến vào Hoàng Tuyền phủ cũng không có vấn đề!

…

Tộc Vũ Nhân.

Hôm nay tộc Vũ Nhân rất không bình tĩnh.

Ba vị Địa Phủ Vương giả mang theo một nhóm ma tu đột nhiên xông vào, không có bất cứ a có thể ngăn cản bọn họ.

Tộc Vũ Nhân chỉ là một đạo thống Chí Tôn, tộc trưởng mạnh nhất của tộc Vũ Nhân cũng chỉ là một vị Vô Thượng Chí Tôn, sao có thể ngăn cản Địa Phủ được?

Một lát sau, người của Địa Phủ đã đi đến giếng ma bị phong ấn của tộc Vũ Nhân, nhìn tế đàn trước mặt, lông mày Sở Giang Vương không khỏi cau lại, “Có điểm là lạ, chuyện này quá thuận lợi.”

Bên cạnh, Chuyển Luân Vương từ tốn nói: “Không có gì lạ cả, hôm nay tộc trưởng tộc Vũ Nhân đã ra ngoài thăm viếng bạn cũ, không có Vô Thượng Chí Tôn trấn giữ, đối với chúng ta, tộc Vũ Nhân như một trang giấy vậy.”

Thực lực của Địa Phủ và tộc Vũ Nhân chênh lệch quá xa.

“Bao nhiêu thời gian không đi, lại đi thăm viếng bạn cũ vào lúc này, hắn là Vô Thượng Chí Tôn trong tộc, chẳng lẽ không phải tọa trấn Vũ Nhân tộc sao?”

“Có gì cần trấn giữ chứ, nữ tử bên cạnh Sở Cuồng Nhân là người của tộc Vũ Nhân, có tầng quan hệ này, cho dù tộc trưởng tộc Vũ Nhân không ở đây, trên đời cũng không có mấy người dám đến trêu chọc.” Ngũ Quan Vương nói.

Ma Đạo có địch ý rất lớn đối với Sở Cuồng Nhân, nhưng trong mắt hắn ta vẫn không nhịn được lộ ra vẻ hướng tới, “Danh tiếng của một người đã đủ chấn nhiếp thiên hạ, uy phong bát diện, phong quang vô hạn a.”

“Được rồi, đừng cảm khái nữa, mau hành động đi, chờ Sở Cuồng Nhân lấy lại tinh thần, hắn vừa đến, ai cũng không cứu được chúng ta.”

Sở Giang Vương cũng không nghĩ nhiều nữa, đánh một quyền lên tế đàn.

Quyền kình kinh khủng nện trên tế đàn, nhưng phía trên tế đàn có từng cái bùa chú lưu chuyển, quyền kình của Sở Giang Vương lập tức bị ngăn cản ở bên ngoài.

“Đây chính là cấm chế phong ấn giếng ma?”

“Tiếp tục động thủ, đừng ngừng lại!”

Ba người Chuyển Luân Vương, Sở Giang Vương, Ngũ Quan Vương thay nhau xuất thủ, không ngừng công kích phù văn cấm chế, nhưng đều không có chút tác dụng nào.

Đây chính là cấm chế Quang Minh Thánh Vương lưu lại, dựa vào lực lượng của mấy vị Vô Thượng Chí Tôn, căn bản không có cách đánh vỡ.

Chương 363: Nhân gian thật đáng sợ, ma huyết nhiễm thanh đồng, Thiết Ma lão tổ

“Rốt cuộc bọn họ có được hay không?”

Trong hư không, Sở Cuồng Nhân nhìn mấy người Chuyển Luân Vương công kích tế đàn lại không công mà lui, không khỏi trợn mắt một cái.

Lúc này, hắn nhìn thấy cách đó không xa có một đạo hắc ảnh bay đến.

Người kia chính là Viên Vô Đạo mà Sở Cuồng Nhân mới gặp hai ngày trước.

Hắn ta hừ lạnh một tiếng, “Đến một cái cấm chế cũng không đánh nát được, đúng là một đám phế vật, đều tránh ra cho ta, để ta tới!”

Hắn ta đưa tay thôi động ma khí trong cơ thể, lực lượng vô cùng mạnh mẽ hóa thành một cái đầu lâu màu đen đột nhiên đập ra.

Lực lượng cuồng bạo rơi vào cấm chế trên tế đàn.

Toàn bộ lãnh địa của tộc Vũ Nhân không nhịn được chấn động một cái.

Nhưng cấm chế vẫn không bị tổn hại chút nào!

Mấy người Chuyển Luân Vương nhìn Viên Vô Đạo, sắc mặt có chút cổ quái.

Trong hư không, Sở Cuồng Nhân không nhịn được đỡ trán, “Hay là ta ra tay giúp bọn họ đánh vỡ cấm chế nhé.”

Bên cạnh, Lam Vũ cũng không nhịn được khẽ cười một tiếng, “Đây là cấm chế Quang Minh Thánh Vương lưu lại, bọn họ không thể dễ dàng đánh vỡ được.”

Dưới cái nhìn của đám người Chuyển Luân Vương, Viên Vô Đạo cảm thấy có chút mất mặt, “Xem ra là ta đã coi thường cấm chế này rồi, không nghĩ tới ta đánh ra năm thành lực lượng cũng không thể đánh vỡ nó.”

Sau đó, hắn ta đưa tay, lại lần nữa thôi động ma khí, một cỗ đạo vận mênh mông từ trên người hắn ta bạo phát, dung nhập vào ma khí, một cái đầu lâu màu đen càng thêm khủng bố bỗng dưng sinh ra, đánh cấm chế trên tế đàn.

“Hắc Ma thôn thiên!”

Một tiếng ầm vang, hư không cũng vì đó mà rung chuyển.

Lực lượng vô cùng mạnh mẽ bao phủ khắp nơi.

Cấm chế trên tế đàn bắt đầu xuất hiện từng đạo vết rách.

Cuối cùng, cấm chế phá nát!

Một vòng xoáy đen nhánh, giống như giếng ma xuất hiện trong hư không, từng đợt ma khí từ trong đó phun ra ngoài!

Cảm nhận được ma khí này, Viên Vô Đạo không khỏi lộ ra vẻ mặt vui mừng, nhưng đám tu sĩ Ma Đạo khác lại cảm thấy có chút sợ hãi.

Mặc dù bọn họ tự xưng là tu sĩ Ma Đạo, nhưng vẫn là tu sĩ trên Thương Khung tinh, dùng linh lực tu hành, không hợp với ma khí này.

Đối với bọn họ mà nói, ma khí chính là một vật có hại.

Ma khí phun trào, ngay sau đó, từng đầu ma vật từ trong giếng ma bay ra, trong đó có một phần là tộc Đọa Vũ.

“Ha ha, nhân gian, chúng ta lại tới.”

“Chiếm lĩnh nơi này!”

Nhìn đám ma vật này, Viên Vô Đạo nhẹ hừ một tiếng, “Giết!”

Chỉ thấy phía sau hắn ta, đám người Chuyển Luân Vương bắt đầu động thủ săn giết đám ma vật vừa mới xuất hiện, chuyện này khiến đám người tộc Vũ Nhân đã bị đánh ngã rất không hiểu.

Tình huống gì vậy?

Xâm chiếm tộc Vũ Nhân, thật vất vả mở ra ma giếng, hiện tại lại động thủ săn giết ma vật từ giếng ma đi ra, đây không phải có bệnh sao?

Trong hư không, Sở Cuồng Nhân nhìn thấy chuyện này, lại không cảm thấy bất ngờ.

“Quả là thế, Viên Vô Đạo đang thu thập ma vật.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Đầu tiên, đối phương đến Bạch Liên giáo đòi thi thể của Địa Ngục Tam Đầu Khuyển, không có kết quả mới để mắt đến giếng ma của tộc Vũ Nhân, còn cố ý dẫn hắn về Huyền Thiên tông, sợ hắn tới quấy rối, chính là muốn thu thập ma vật.

Nhưng đối phương muốn thu thập ma vật làm gì?

Có liên quan đến việc trong cơ thể hắn ta có ma khí sao?

Những thứ này, Sở Cuồng Nhân còn chưa hiểu.

“Nhưng tin tưởng chẳng mấy chốc sẽ có đáp án.”

Sở Cuồng Nhân nhìn đám người Viên Vô Đạo đang săn giết ma vật, lộ ra ý cười, hắn muốn nhìn xem những người này còn chơi ra trò xiếc gì.

Săn giết vẫn còn kéo dài.

Quy mô giếng ma ở tộc Vũ Nhân rất nhỏ, chỉ có thể để tồn tại dưới Thánh Nhân thông qua, ngay cả Vô Thượng Chí Tôn cũng không có mấy cái.

Đối với đám người Viên Vô Đạo mà nói, căn bản tạo không thành uy hiếp gì.

Có lẽ, đây chính là nguyên nhân đối phương để mắt tới tộc Vũ Nhân tộc, bởi vì căn bản không cần lo lắng sẽ đụng tới ma vật bọn họ không đối phó được.

Lại qua hơn một canh giờ.

Đám người Viên Vô Đạo đã góp nhặt rất nhiều thi thể, cảm thấy không sai biệt lắm, bọn họ bắt đầu rút lui.

Chờ bọn họ đi xa, đám ma vật bị đánh tơi bời, run lẩy bẩy mới lần nữa khôi phục thái độ phách lối.

“Cuối cùng bọn họ đã đi rồi.”

“Chỉ dựa vào tộc Vũ Nhân này, căn bản không ngăn cản được chúng ta.” Một tên tộc Đọa Vũ cười ha ha.

Nhưng lúc này, một bàn tay lớn màu vàng óng từ trên trời giáng xuống, phật quang cuồn cuộn đập nát tộc Đọa Vũ và các ma vật ở bốn phía.

Đột nhiên xuất hiện công kích khiến tất cả ma vật đều mộng.

Đây lại là người nào? !

Bọn họ thật vất vả mới phá phong, làm sao lại gặp nhiều tồn tại kinh khủng như vậy? Bọn họ cũng không phải Ma Tôn Ma Thánh gì.

Một số ma vật vừa chạy ra ma giếng nhìn thấy bàn tay lớn màu vàng óng này, bị dọa đến tê cả da đầu, nhanh như chớp lại chạy trở về Ma giới.

Thật đáng sợ, thật đáng sợ.

Nhân gian thật là đáng sợ.

Sở Cuồng Nhân từ trên trời giáng xuống, trên người có phật quang hiển hóa, tất cả ma vật toàn bộ bị tịnh hóa dưới Phật quang này, tan thành mây khói!

Phật quang có tác dụng khắc chế với ma khí.

Cách đó không xa, Lam Vũ đi lên tế đàn, lấy Quang Minh Quyền Trượng ra, trên người có đạo vận ánh sáng lưu chuyển, bắt đầu tu bổ cấm chế.

Có kinh nghiệm lần trước, cộng thêm tu vi bây giờ của nàng tăng lên, không cần bao nhiêu thời gian, nàng đã hoàn toàn tu bổ được cấm chế này.

“Sở chưởng môn, Lam Vũ.” Tộc trưởng tộc Vũ Nhân đi tới, ông ta nhìn thoáng qua cấm chế đã được tu bổ lại, thở dài một hơi.

“Diễm tộc trưởng, lần này làm phiền ngươi đã giúp ta diễn cảnh này.”

“Không sao, có thể giúp đỡ ngươi là tốt rồi, nhưng lần này người của Địa Phủ đến thu thập ma vật, rốt cuộc là làm cái gì?”

“A, rất nhanh sẽ biết.”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phương hướng đám người Viên Vô Đạo rời đi.

Hắn dẫn Lam Vũ đi theo.

Trong hư không, hai người Sở Cuồng Nhân thu liễm khí tức, đi theo đám người Viên Vô Đạo, mà đối phương không hề phát hiện bọn họ.

Chỉ có thể nói, năng lực ẩn tàng khí tức của Sở Cuồng Nhân rất cường đại.

Chuyện này cũng không có gì, hắn biết nhiều loại pháp môn như vậy, trong đó có mấy loại pháp môn ẩn tàng khí tức cũng rất bình thường.

Một ngày một đêm sau.

Đám người Viên Vô Đạo đi tới một dãy núi sâu.

Tại chỗ sâu trong dãy núi, có một cánh cửa thanh đồng, phía trên khắc hoạ cảnh tượng quỷ dị Tu La Địa Ngục, vạn quỷ kêu khóc.

“Cuối cùng đã tới.”

Viên Vô Đạo nhìn cánh cửa thanh đồng kì lạ trước mặt, ánh mắt lộ ra một tia mừng rỡ, “Lấy máu của ma vật ra.”

Hắn ta phân phó đám người Sở Giang Vương ở sau lưng.

Chỉ thấy mấy người xuất ra các ma vật đã săn giết được tại tộc Vũ Nhân, sau đó tạo ra vết thương trên thi thể, bắt đầu lấy máu.

Ma huyết màu đỏ chảy xuống mặt đất, hội tụ về phía cánh cửa thanh đồng, cánh cửa thanh đồng chấn động một cái, tất cả ma huyết đều bị nó hấp thu, bên ngoài cánh cửa cũng dần nhiễm một tầng hồng quang.

“Quả nhiên chuyện mà điển tịch ghi lại không sai, cửa thanh đồng mà Thiết Ma lão tổ tạo ra chỉ có thể dùng ma huyết mở ra, những thứ của Thiết Ma lão tổ đều thuộc về ta!” Ánh mắt Viên Vô Đạo tràn đầy lửa nóng nhìn chằm chằm cánh cửa thanh đồng.

Thời gian dần trôi qua, hồng quang trên cửa thanh đồng càng lúc càng nồng nặc, dường như đã nhuộm cả cánh cửa thành màu đỏ như máu.

“Thiếu chủ, ma huyết sắp dùng hết.”

Lúc này, Chuyển Luân Vương nói, nhìn thoáng qua cánh cửa thanh đồng, ma huyết sắp hết, nhưng cánh cửa thanh đồng vẫn không có dấu hiệu mở ra.

“Chỉ là đám ma vật cấp thấp, đáng giận, nếu có được thi thể của Địa Ngục Tam Đầu Khuyển, dùng ma huyết của hắn, khẳng định có thể mở cánh cửa thanh đồng, đều do tên Sở Cuồng Nhân đáng chết kia!” Viên Vô Đạo nghiến răng nghiến lợi nói.

Sau đó, hắn ta nhìn cánh cửa thanh đồng trước mặt, không cam tâm cứ thế từ bỏ, sau đó, hắn ta lấy ra một con dao găm, vạch một cái trên cổ tay, lượng lớn huyết dịch vẩy ra, dũng mãnh lao về phía cửa thanh đồng.

Hắn ta tu luyện ma khí, máu của hắn ta, tự nhiên cũng là ma huyết!

Một lát sau, sắc mặt Viên Vô Đạo trở nên trắng bệch, cánh cửa thanh đồng đã hấp thu đầy đủ ma huyết ầm vang chấn động, chậm rãi mở ra.

Một cỗ ma khí phủ bụi đã lâu mãnh liệt trào ra!

Chương 364: Di sản của Thiết Ma lão tổ, Địa Ngục Hỏa, ma dịch

Cánh cửa thanh đồng mở ra, ma khí vô biên mãnh liệt trào ra.

Trên mặt Viên Vô Đạo nở nụ cười, vận chuyển ma khí và máu tươi, sau đó lấy ra một viên thuốc ăn vào, khôi phục thể lực.

“Đi, đi vào.”

Hắn ta dẫn đám người đi vào cánh cửa thanh đồng.

Vừa đi vào, đập vào mắt là một không gian vô cùng to lớn, bên trong không gian này còn chất đống lượng lớn thi thể Ma thú, có vài thi thể còn tàn khuyết không đầy đủ, bốn phía là các dụng cụ treo các bộ phận của Ma thú...

Một màn trước mắt đã tạo thành lực trùng kích rất lớn đối với thị giác của mọi người.

“Móa, Thiết Ma lão tổ không phải là đồ biến thái chứ, lại đặt nhiều thi thể ma thú trong nhà mình như vậy, còn mổ ngực mổ bụng bọn chúng nữa... A, chỉ nghĩ một chút đã cảm thấy buồn nôn rồi.”

“Trong truyền thuyết, Thiết Ma lão tổ đánh cắp lực lượng của Ma giới, trở thành người nắm giữ tu hành pháp ma khí lớn nhất, chẳng lẽ ông ta dùng phương thức này để nghiên cứu ra sao? ?”

“Mau nhìn, chỗ đó có rất nhiều thứ.”

Bỗng nhiên Chuyển Luân Vương kinh ngạc chỉ một nơi nào đó.

Chỉ thấy trên một cái bàn trước mặt mọi người có một đống ngọc giản, còn có rất nhiều cái bình.

Viên Vô Đạo tiến lên cầm một cái ngọc giản, linh niệm vừa động, lượng lớn tin tức tràn vào trong đầu, “Đây là pháp môn vận chuyển ma khí do Thiết Ma lão tổ nghiên cứu ra, đúng là trải qua chuyện phẫu thuật thi thể ma thú mà nghiên cứu ra được, không thể không nói, ông ta đúng là một tên quỷ tài.”

Viên Vô Đạo tán thưởng nói, cho hắn ta mười bộ não, hắn ta cũng tuyệt đối không nghĩ ra biện pháp này có thể nghiên cứu ra pháp môn vận chuyển ma khí, chuyện này thật sự không thể tưởng tượng nổi.

“Ta nghe nói, nhân gian có một vài dược sư sẽ dùng biện pháp giải phẫu để nghiên cứu y học chi đạo, ta nghĩ Thiết Ma lão tổ cũng tham khảo phương pháp này, để nghiên cứu tu hành chi đạo đi.”

Sở Giang Vương nói.

Sở Cuồng Nhân ẩn giấu trong hư không cũng nhìn thấy cảnh tượng xung quanh, không khỏi tấm tắc, “Không ngờ Thiết Ma lão tổ còn là một tên quái nhân khoa học, không tầm thường, đúng là không tầm thường.”

“Năm đó Thiết Ma lão tổ cũng là một nhân vật kinh tài tuyệt diễm, nếu không phải vì trận thánh chiến kia, đối phương sống đến bây giờ, không biết sẽ có thành tựu gì nữa.” Viên Vô Đạo từ tốn nói.

Thánh chiến?

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Sở Cuồng Nhân nghe được hai chữ thánh chiến, liền nhớ tới trận thánh chiến mà năm đó Quang Minh Thánh Vương, Tuyệt Tâm Thánh Vương tham gia!

Chính là trận thánh chiến đã tạo thành cổ chiến trường bây giờ.

Những nơi không biết này có nội tình thâm hậu, lịch sử lâu dài, bọn họ biết thánh chiến cũng không có gì, có lẽ còn có người từng tham gia trong đó.

Viên Vô Đạo cầm một cái bình ngọc trên bàn, bên trong chứa một số đan dược cổ quái, tản ra mùi vị khác thường.

“Đây là ma đan mà năm đó Thiết Ma lão tổ nghiên cứu chế tạo ra, đối với tu sĩ tu hành ma khí mà nói, hiệu quả rất không tệ.”

Viên Vô Đạo thu đám đan dược này vào trong Càn Khôn giới.

Sau đó, mấy người tiếp tục tìm tòi.

Rất nhanh, mọi người đi tới một tầng hầm.

Khiến người ta ngạc nhiên là, trong đó có một hỏa cầu lơ lửng trên đỉnh nhà, bên trong hỏa cầu tràn ngập một cỗ ma khí âm lãnh.

“Khí tức thật cổ quái, chắc hẳn là một loại dị hỏa nào đó.”

“A, trong truyền thuyết, Địa Ngục Ma giới là nơi âm lãnh nhất trên thế giới, rất khó sinh ra hỏa diễm, nhưng lại có một loại hỏa diễm có thể thiêu đốt trong Địa Ngục, được người ta gọi là Địa Ngục Hỏa!”

“Đây chính là Địa Ngục Hỏa sao? Quả nhiên kỳ lạ.”

“Cẩn thận, đừng đụng vào ngọn lửa kia.”

Mọi người thận trọng tránh né ngọn lửa trên đỉnh đầu, mà mượn nhờ hỏa quang, bọn họ đã nhìn thấy tình hình trong tầng hầm.

Trong tầng hầm này lại có một cái ao!

Trong ao đều là chất lỏng sền sệt màu đen, giống như có gì đó đang ngọ nguậy, lộ ra một cỗ khí tức vô cùng âm lãnh.

Nhìn thấy dịch thể trong ao, ánh mắt Viên Vô Đạo lộ ra vẻ mừng như điên, “Cuối cùng cũng tìm được, đây chính là thứ ghi chép trong điển tịch, ma dịch do Thiết Ma lão tổ nghiên cứu ra, có ma khí rất tinh khiết!”

Viên Vô Đạo hưng phấn nhìn một ao ma dịch này, “Chỉ cần ta có thể hấp thu ma dịch này, đến lúc đó, một lần hành động ta có thể đột phá đến Thánh Nhân, lực áp Sở Cuồng Nhân cũng không thành vấn đề!”

“Ha, thật sao?”

Lúc này, trong tầng hầm đột nhiên vang lên một giọng nói vừa lạ lẫm vừa quen thuộc, sắc mặt Viên Vô Đạo lập tức thay đổi.

Hắn ta nhanh chóng xoay người, chẳng biết lúc nào, sau lưng mọi người xuất hiện hai thân ảnh, một nam một nữ.

Hai người này, chính là Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ.

Nhìn thấy bọn họ, đám ma tu hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch, nhất là khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, ánh mắt như nhìn thấy quỷ vậy.

“Đã xảy ra chuyện gì, tại sao ngươi lại đột nhiên xuất hiện ở đây?”

Chuyển Luân Vương, Ngũ Quan Vương nói.

“Ha, ta không ở chỗ này, vậy phải ở nơi nào mới đúng, tại Huyền Thiên tông luyện đan giải độc cho các đệ tử sao?”

Sở Cuồng Nhân vui đùa nói, nghe thấy vậy, sao mọi người lại không hiểu chứ, Sở Cuồng Nhân đã sớm nhìn thấu kế hoạch điệu hổ ly sơn của bọn họ!

Cho tới nay, bọn họ đều hành động trong khống chế của Sở Cuồng Nhân!

Nghĩ đến đây, sắc mặt mấy người có chút khó coi, hoảng sợ.

“Ngươi vẫn luôn đi theo chúng ta?”

Viên Vô Đạo lạnh giọng hỏi.

“Đúng vậy.” Sở Cuồng Nhân vui vẻ nói.

Nghe thấy vậy, bọn họ lập tức cảm thấy lạnh cả người, Sở Cuồng Nhân một đường đi theo bọn họ, mà bọn họ lại không hề phát hiện!

Nếu đối phương muốn làm gì bọn họ...

Bọn họ không dám nghĩ nữa.

Giờ phút này, bọn họ chỉ có một cảm nhận, chính là ở trước mặt

Sở Cuồng Nhân, sinh tử của bọn họ căn bản không do bọn họ làm chủ...

“Ngươi muốn như thế nào?”

Viên Vô Đạo cũng không nhịn được cảm thấy tim đập nhanh.

Nhưng việc đã đến nước này, hắn ta chỉ có thể thử đàm phán với Sở Cuồng Nhân.

“Làm cái gì?”

“A, ta cảm thấy những thứ ở đây cũng không tệ lắm, ao ma dịch phía sau ngươi, ta muốn.” Sở Cuồng Nhân nói.

“Không có khả năng!”

Viên Vô Đạo hét lớn một tiếng.

Hắn ta lật khắp điển tịch, trăm cay nghìn đắng mới tìm được một ao ma dịch này, muốn hắn ta từ bỏ, tuyệt đối không thể nào.

“Nghĩ cho rõ ràng, ta không hỏi thăm ý kiến của ngươi, ngươi có đồng ý hay không đều không liên quan đến ta.” Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

“Sở Cuồng Nhân, đây là ma dịch, không hề có tác dụng với ngươi, những thứ khác của Thiết Ma lão tổ, ngươi đều có thể mang đi, nhưng ma dịch này, ngươi không thể mang đi!”

“Không được.”

“Sở Cuồng Nhân, ngươi còn nói đạo lý không, nơi này là chúng ta tìm được, cánh cửa thanh đồng là ta dùng ma huyết mở ra, từ đầu tới cuối, đều là ta bận việc, hơn nữa ma dịch vô dụng với ngươi, vì sao ngươi còn hùng hổ dọa người như vậy! Không lưu một đường sống cho ta sao?”

Viên Vô Đạo nổi giận.

Hắn ta càng nói càng phẫn nộ, càng cảm thấy biệt khuất.

Dựa vào cái gì? !

Dựa vào cái gì trên đời này lại có người không nói đạo lý như thế!

Chuyện gì cũng là hắn ta làm, đối phương lại ngồi mát ăn bát vàng, cuối cùng còn không để lại một chỗ tốt cho hắn ta, quá đáng!

Thật sự cho rằng cái danh hiệu Thiên Hạ Hành Tẩu của hắn ta là vô ích sao?

“Ma Đạo cũng muốn nói đạo lý?”

Sở Cuồng Nhân cười, trong mắt hắn bắn ra một đạo lãnh ý.

Hai người Chuyển Luân Vương, Ngũ Quan Vương liếc nhau, ngay sau đó ngang nhiên xuất thủ, một trái một phải tấn công về phía Sở Cuồng Nhân!

Trong cái nhìn của bọn họ, so với việc ngồi chờ chết, không bằng xuất toàn lực đánh một trận, có lẽ còn có một đường sống! !

Chương 365: Ma dịch quỷ quyệt, Thiên Địa Hồng Lô Thể chi uy, hấp thu ma dịch

“Không tốt!”

Sở Giang Vương biến sắc.

Hắn ta không xúc động như Chuyển Luân Vương, Ngũ Quan Vương, trong lòng hắn ta biết rõ, mấy người bọn họ căn bản không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

Đối phương muốn giết bọn họ, dễ như trở bàn tay, lúc hắn ta nhìn thấy Chuyển Luân Vương, Ngũ Quan Vương xuất thủ, hắn ta đã biết kết quả.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, giống như tùy ý phất tay đuổi một con ruồi, lại có một cỗ lực lượng vô cùng bàng bạc bạo phát.

Hai người Chuyển Luân Vương, Ngũ Quan Vương khó có thể chống cự, phun ra máu tươi, thân thể bay ngược ra ngoài, một người nện vào Địa Ngục Hỏa, hoả tinh vẩy ra, phút chốc đã thiêu một vị Vô Thượng Chí Tôn thành tro tàn.

Một người khác rơi vào trong ma dịch.

Ma dịch nhúc nhích sôi trào, giống như sống vật quấn chặt lấy đối phương, Ngũ Quan Vương bị ma dịch cuốn lấy, phát ra từng tiếng kêu thảm, thân thể bốc lên khói trắng, lại trong vòng mấy hơi thở đã bị ăn mòn thành xương trắng!

Cũng không biết có phải ảo giác không, mọi người phát hiện số lượng ma dịch giống như... Nhiều hơn một chút? !

“Không tốt! Ma dịch này không chỉ có thể ăn mòn nhục thân của tu sĩ, còn có thể đồng hóa linh lực của tu sĩ thành ma khí! !” Viên Vô Đạo biến sắc, nhìn ra đặc tính của ma dịch, không khỏi hoảng sợ.

Chuyện này, hắn ta căn bản không nhìn thấy trên điển tịch.

Rốt cuộc Thiết Ma lão tổ đã chế tạo ra thứ quỷ gì vậy?

Ầm ầm...

Toàn bộ tầng hầm bắt đầu chấn động.

Chỉ thấy ao ma dịch trước mặt mọi người bắt đầu bành trướng, lượng lớn ma dịch lan tràn ra, quy mô của nó vượt xa chỗ bọn họ nhìn thấy!

Không chỉ như thế, mọi người còn chứng kiến dưới đáy ao ma dịch xuất hiện một cái hố cực lớn, bên trong là vô số hài cốt! !

Số lượng rất nhiều, lít nha lít nhít, chồng chất như núi! !

Chỉ sợ không dưới một trăm ngàn bộ!

“Gặp quỷ!”

“Đi mau, đi mau!”

Sở Giang Vương dẫn theo đám ma tu còn lại vội vàng chạy trốn.

Nhưng tốc độ ma dịch lan tràn cực nhanh, trong chớp mắt đã bao trùm toàn bộ tầng hầm, thậm chí phóng lên tận trời, hoàn toàn phá nát chỗ ở của Thiết Ma lão tổ, lan tràn ra bên ngoài cánh cửa thanh đồng.

Trước mặt ma dịch, Sở Giang Vương và đám ma tu căn bản không có cách chống cự, chỉ chốc lát đã bị ăn mòn thành vô số xương trắng.

Địa Ngục Hỏa rơi trên ma dịch, chẳng những không bị ma dịch dập tắt, ngược lại giống như rơi xuống dầu hỏa, trong nháy mắt bốc cháy lên, lượng lớn ma dịch trộn lẫn Địa Ngục Hỏa lan tràn khắp nơi, hình thành Địa Ngục Hỏa Hải!

“Thật nhiều ma dịch!”

Toàn thân Viên Vô Đạo lưu chuyển ma khí, hình thành một cái lồng khí chống cự ma dịch, hắn ta nhìn đám ma dịch trước mặt, trong mắt mang theo hỏa nhiệt.

Hắn ta đột nhiên phản ứng lại, nếu hắn ta có thể hấp thu ma dịch vô cùng vô tận này, vậy hắn ta sẽ trưởng thành đến mức nào? !

Chỉ nghĩ một chút, Viên Vô Đạo đã hưng phấn đến mức toàn thân run rẩy.

“Cơ duyên, thiên đại cơ duyên!”

“Nhưng dường như ao mà dịch này đã đồng hóa quá nhiều linh lực của tu sĩ, bị oán niệm của những tu sĩ kia ảnh hưởng, ma dịch đã trở nên cuồng bạo hơn, dựa vào năng lực của ta, mỗi lần chỉ có thể hấp thu một chút, hơn nữa còn phải nghĩ biện pháp loại bỏ Địa Ngục Hỏa trong đó.”

Viên Vô Đạo thầm nói, vô cùng hưng phấn.

Hắn ta nhìn về phía Sở Cuồng Nhân cách đó không xa, chỉ thấy quanh người đối phương có đạo vận huyền diệu lưu chuyển, từng đoá Bạch Liên vờn quanh hư không, phàm là ma dịch đến gần, đều sẽ bị tịnh hóa, căn bản không đến gần được Sở Cuồng Nhân.

“A, đây chính là Bạch Liên Tịnh Thế Thiên của Bạch Liên giáo đi, đúng là huyền diệu bất phàm, nhưng đáng tiếc, muốn dựa vào pháp môn này tịnh hóa ma dịch ngập trời kia, căn bản không có khả năng, đây chính ma khí có độ tinh khiết rất cao, cộng thêm Địa Ngục Hỏa, ngay cả Bạch Liên Thánh Vương đến đây cũng bó tay hết cách! !” Viên Vô Đạo ở một bên cười trên nỗi đau của người khác.

Chỉ có hắn ta tu hành ma khí, mới có biện pháp tự do hành động trên đó, ma dịch, sẽ khiến Sở Cuồng Nhân thành một bộ xương trong đó.

“Công tử, bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Lam Vũ đứng bên cạnh Sở Cuồng Nhân dò hỏi.

“Yên tâm, không có gì đáng ngại.”

Sở Cuồng Nhân nhìn ma dịch ngập trời, trên mặt lộ ra ý cười nhàn nhạt, “Ngươi đứng đây đừng động, chờ ta một lát.”

Nói xong, Sở Cuồng Nhân tán đi Bạch Liên Tịnh Thế Thiên.

Lam Vũ thôi động Đạo Thể quang minh, ngăn cản ma dịch xâm nhiễm, nhìn Sở Cuồng Nhân không chút đề phòng, đi về chỗ sâu trong ao ma dịch, có chút nghi hoặc.

Mà cách đó không xa, Viên Vô Đạo mở to hai mắt nhìn.

“Cứ như vậy đi vào trong ma dịch, cho dù hắn là Thánh Vương cũng chắc chắn phải chết! Rốt cuộc tên gia hỏa này muốn làm gì? !”

Trong mắt Viên Vô Đạo, hành động của Sở Cuồng Nhân không khác nào tự sát!

Ma dịch đến mắt cá chân, đầu gối, phần eo... của Sở Cuồng Nhân.

Thời gian dần trôi qua, Sở Cuồng Nhân đi vào chỗ sâu trong ma dịch, cả người đều bị ma dịch nuốt mất.

Bị ma dịch ngăn cách, Viên Vô Đạo không cách nào cảm giác được khí tức của Sở Cuồng Nhân.

Ngay khi Viên Vô Đạo nghi ngờ, ma dịch bốn phía đột nhiên sôi trào, ma dịch vốn dĩ dâng trào mà ra đã bắt đầu chảy ngược lại!

Ma dịch quay về ao, dường như bị một cỗ hấp lực kinh khủng hút trở về.

Viên Vô Đạo không thể tin nhìn tình cảnh này, hắn ta biết, chuyện này nhất định là do Sở Cuồng Nhân làm!

“Rốt cuộc tên gia hỏa này đã làm cái gì? !”

Viên Vô Đạo nhìn chòng chọc vào chỗ sâu trong ao.

Lượng lớn ma dịch chảy ngược lại, nhưng không lấp đầy ao, dường như bị một tồn tại nào đó hút đi vậy.

Quy mô ma dịch kịch liệt giảm bớt, cuối cùng hình thành một bóng người màu đen, sau khi ma dịch màu đen tán đi, liền lộ ra bóng dáng của Sở Cuồng Nhân, lượng lớn ma dịch kia lại bị đối phương hút vào trong cơ thể!

Viên Vô Đạo chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, hoài nghi có phải mình đang nằm mơ không.

Hình ảnh Sở Cuồng Nhân hấp thu ma dịch có lực trùng kích quá lớn với hắn ta, phải biết, cho dù là hắn ta tu hành ma khí, nhưng mỗi lần tối đa chỉ có thể hấp thu một lượng nhỏ ma dịch mà thôi!

Sở Cuồng Nhân thì tốt rồi, trực tiếp hấp thu lượng lớn ma dịch này, ngay cả Địa Ngục Hỏa trộn vào trên đó cũng như vậy, đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng được!

“Đây chính là Thiên Địa Hồng Lô Thể sao? Quả nhiên cường đại.”

Sở Cuồng Nhân cảm giác trong cơ thể ẩn chứa năng lượng của ma dịch và Địa Ngục Hỏa, vô cùng hài lòng, đương nhiên, so với ma dịch, năng lượng của Địa Ngục Hỏa có thể không cần nhắc đến.

Thiên Địa Hồng Lô Thể, có thể hấp thu năng lượng kì dị giữa thiên địa chuyển hóa thành năng lượng phù hợp với cảnh giới của bản thân.

Mà ma khí cũng là một loại năng lượng dị chủng, đương nhiên Sở Cuồng Nhân cũng có thể hấp thu ma dịch.

Hơn nữa, Thiên Địa Hồng Lô Thể còn cường đại hơn Sở Cuồng Nhân tưởng tượng, trong thời gian ngắn như vậy đã có thể hấp thu tất cả ma dịch vào trong cơ thể!

Đương nhiên, chỉ là hút vào, cũng không phải luyện hóa.

Ngoại trừ có thể hấp thu luyện hóa năng lượng kì dị ra, Thiên Địa Hồng Lô Thể còn có thể chứa đựng năng lượng kỳ dị trong cơ thể.

Hiện tại Sở Cuồng Nhân có thể cảm giác được, mỗi khối huyết nhục trong cơ thể mình, thậm chí là mỗi một tế bào đều chứa đựng năng lượng ma dịch bàng bạc!

Chỉ cần một suy nghĩ của hắn là có thể bắt đầu luyện hóa năng lượng này, chuyển hóa thành linh lực mà cảnh giới mình cần.

Có điều hắn tạm thời không nghĩ đến chuyện luyện hóa, hắn muốn giữ lại cỗ năng lượng này, để tương lai ngưng tụ vô thượng căn cơ Thánh Nhân!

“Ngươi, rốt cuộc là làm thế nào? !” Bên cạnh, Viên Vô Đạo không nhịn được sự rung động và tò mò trong lòng, mở miệng dò hỏi.

Sở Cuồng Nhân liếc mắt nhìn hắn ta một cái, sau đó nhẹ nhàng nâng tay, trực tiếp dùng Phục Ma Đại Thủ Ấn đáp lại đối phương.

Chương 366: Viên Vô Đạo đào tẩu, Thiên Chi Ngọc Quyết, lăn lộn trong Huyền Thiên tông còn có tiền đồ hơn

Lúc đưa tay, Phục Ma Đại Thủ Ấn oanh ra!

Viên Vô Đạo vẫn còn kinh ngạc, ma khí trong cơ thể phun ra ngoài, trong nháy mắt hóa thành một cái đầu lâu, hung hăng đánh về phía bàn tay lớn màu vàng óng.

Nhưng hai cỗ lực lượng va chạm, Viên Vô Đạo bị đánh ra khỏi tầng hầm, sắc mặt tái nhợt quỳ một chân trên đất.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi làm gì vậy? !”

“Ngu ngốc, ngươi không nhìn ra sao? Đương nhiên là giết ngươi!”

Sở Cuồng Nhân chậm rãi đi ra tầng hầm, từ tốn nói.

Ánh mắt hắn lạnh như băng, lại đưa tay ra, phật quang màu vàng cuồn cuộn như hồng thủy phóng ra, biến thành một vị Cổ Phật màu vàng!

Đế thuật, Như Lai Vãng Sinh Chú!

“Sai người của Địa Phủ hạ độc đệ tử Huyền Thiên tông ta, ý đồ gây hỗn loạn tại Huyền Thiên tông, ngươi cho rằng việc này ta sẽ bỏ qua sao?”

“Sở Cuồng Nhân, ngươi chưa trở về Huyền Thiên tông, vậy đã nói rõ kế hoạch của chúng ta không thành công, lần này đoán chừng Huyền Thiên tông không có tổn thất gì, đã như vậy, vì sao ngươi phải đuổi cùng giết tận như vậy? !”

Viên Vô Đạo lớn tiếng nói.

Nghe thấy hắn ta nói vậy, Sở Cuồng Nhân không nín được cười, “Ngươi muốn hại Huyền Thiên tông ta, nhưng không thành công, vì vậy ta phải bỏ qua cho ngươi sao?”

“Quả nhiên, không thể nói đạo lý với đám Ma Đạo các ngươi được.”

Hắn lắc đầu, Cổ Phật màu vàng sau lưng há miệng tụng phạm âm, một tay rơi xuống, phật quang cuồn cuộn ẩn chứa vô tận uy áp, từ trên trời giáng xuống!

Viên Vô Đạo chống đỡ Cổ Phật phật quang, ma khí vây quanh người, ngưng tụ thành con mắt lớn màu đen trong hư không, một cỗ đạo vận tĩnh mịch chi ý tràn ngập trong đó, đối kháng với phật quang.

Đó là pháp môn mạnh nhất của Hoàng Tuyền phủ!

“Hoàng Tuyền Chi Nhãn! !”

Viên Vô Đạo quát to một tiếng, dốc tất cả ma khí, một đạo ma quang đen nhánh từ trong Hoàng Tuyền Chi Nhãn bắn ra!

Ma quang và phật chưởng ầm vang va chạm, đây là đế thuật và đế thuật đọ sức với nhau, khuếch tán ra lực trùng kích, khiến đám người Ma Đạo còn sót lại nổ tung.

Cánh cửa thanh đồng điên cuồng rung động, toàn bộ bí cảnh ầm vang phá nát, bắt đầu sụp đổ, hình thành một cỗ không gian chi lực kinh khủng.

Lực lượng trùng kích của ma quang và phật quang khiến Sở Cuồng Nhân, Viên Vô Đạo cùng bị ảnh hưởng, nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn đứng tại chỗ, thân hình bất động.

Nhìn lại Viên Vô Đạo, hắn ta thổ huyết bay ngược ra ngoài.

Mà vào lúc này, hắn ta lấy phù văn ra bóp nát, một cỗ không gian chi lực lập tức bao phủ hắn ta, hình thành một cái lồng ánh sáng màu trắng.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy vậy, ánh mắt không khỏi ngưng tụ.

“Đại Na Di Phù!”

Viên Vô Đạo sử dụng một tấm Đại Na Di Phù, trong nháy mắt đã vượt qua mấy chục vạn dặm, chạy trối chết.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, Côn Ngô xuất kiếm, một đạo kiếm quang màu tím sáng chói lấy tốc độ cực nhanh, cực mạnh chém ra!

Kiếm quang phá nhập vóng ánh sáng màu sáng do không gian chi lực hình thành, trong chớp mắt Viên Vô Đạo thuấn di rời đi, đã chém rụng một tay của đối phương, lượng lớn máu tươi bắn tung toé ra.

Nhưng trong cái chớp mắt tiếp theo, Viên Vô Đạo liền biến mất tại chỗ.

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng, “Mệnh thật lớn.”

Hắn đưa tay, cách không chộp lấy cánh tay bị chặt xuống của Viên Vô Đạo kia, sau đó tháo Càn Khôn Giới xuống.

Linh niệm quét qua, phát hiện một số đồ tốt ở bên trong, không nói những cái khác, chỉ linh thạch đã có một đống lớn.

Không gian chi lực bốn phía càng ngày càng kịch liệt, toàn bộ bí cảnh bắt đầu sụp đổ thành một cái vòng xoáy màu đen lớn bằng nắm tay, giống như có thể nuốt chửng tất cả!

Dưới cỗ lực lượng này, Vô Thượng Chí Tôn cũng phải chết không nghi ngờ.

Sở Cuồng Nhân dẫn theo Lam Vũ nhanh chóng nhanh rời khỏi hiện trường, đứng ở bên ngoài mấy chục dặm, nhìn bí cảnh kia chậm rãi tán loạn, vòng xoáy màu đen thật sự đã nuốt chửng tất cả mọi thứ trong phạm vi hơn mười dặm.

Qua một lúc lâu, vòng xoáy màu đen tiêu tán, bí cảnh hoàn toàn tán loạn.

Sở Cuồng Nhân nhìn vòng xoáy màu đen kia, như có điều suy nghĩ.

Vòng xoáy màu đen này là một loại hình thái của lực lượng không gian.

Dựa vào kiến giải hiện tại của Sở Cuồng Nhân đối với lực lượng không gian, hắn hoàn toàn có thể xây dừng được một không gian độc lập ổn định trong hư không.

Cũng chính là bí cảnh.

Nhưng bỗng dưng tạo ra một vòng xoáy màu đen như vậy thì vô cùng khó khăn, trong đó không chỉ dính dáng đến lực lượng không gian.

Nhưng nếu có thể nắm giữ hình thái không gian như vòng xoáy màu đen này, vậy sẽ cần sát khí vô cùng khủng bố.

Sở Cuồng Nhân nghĩ một lát, sau đó mang theo Lam Vũ rời đi.

…

“Khốn khiếp, khốn khiếp!”

Bên ngoài chỗ ở của Thiết Ma lão tổ mấy chục vạn dặm, trong một dãy núi, Viên Vô Đạo bịt kín cái tay gãy, thống khổ gào thét.

Lần này, hắn ta đã ăn một vố đau.

Không chỉ không có được di sản của Thiết Ma lão tổ, còn bị Sở Cuồng Nhân đánh trọng thương, thậm chí ngay cả Càn Khôn Giới cũng bị Sở Cuồng Nhân cầm đi.

“Không được, nhất định phải lấy lại Càn Khôn giới, ở trong đó còn có một khối Thiên Chi Ngọc Quyết, vật này tuyệt không thể sai sót!”

Viên Vô Đạo cắn răng nói.

Thiên Chi Ngọc Quyết kia quá quan trọng, nó còn liên quan đến cơ duyên lớn hơn di sản của Thiết Ma lão tổ nhiều.

Không chỉ hắn ta, phần lớn Thiên Hạ Hành Tẩu nhập thế lần này cũng đến vì cơ duyên kinh thiên này!

Ngọc Quyết kia chính là tín vật tìm cơ duyên quan trọng.

“Trước tiên tìm một nơi trị thương, sau đó liên hệ sư tôn, để bọn họ phái người đến Huyền Thiên tông, nhất định phải lấy Ngọc Quyết kia lại.”

Viên Vô Đạo âm thầm nghĩ.

...

Lúc này Sở Cuồng Nhân đang ngồi trên Thận Lâu quay về Huyền Thiên tông.

Trong tay hắn cầm một miếng Ngọc Quyết hình tròn có lỗ thủng ở giữa, phía trên Ngọc Quyết có một cỗ đạo vận vô cùng huyền diệu quấn quanh, chính là một cỗ uy áp đế đạo!

Sở Cuồng Nhân biết, vật có liên quan đến uy áp Đế đạo đều không đơn giản, rất có thể trong khối Ngọc Quyết này ẩn giấu một chuyện bí ẩn nào đó.

Hắn cất kỹ Ngọc Quyết, chờ sau này có thời gian lại điều tra một phen.

Trở lại tông môn, hắn tìm đám người Như Yên trưởng lão, cẩn thận hỏi thăm chuyện hạ độc lần này.

Bởi vì Triệu Thiên Long đã phản bội, cộng thêm Huyền Thiên tông có hai vị tông sư luyện đan là Thanh Sương Thánh Nhân và Cổ Giang, cho nên cũng không xuất hiện tổn thất gì, nhiều lắm chỉ có mấy đệ tử bị đau bụng mà thôi.

“Triệu Thiên Long, lần này ngươi biểu hiện không tệ, Huyền Thiên tông có mười hai môn Thánh Nhân pháp, ngươi tùy tiện chọn một loại đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Đa tạ chưởng môn.” Triệu Thiên Long kích động nói.

Hắn ta vốn đã tấn cấp làm đệ tử chân truyền của Huyền Thiên tông, có tư cách học tập mười hai môn Thánh Nhân pháp kia.

Nhưng từ khi thân phận gian tế của Địa Phủ bại lộ, hắn ta vẫn không thể đi lĩnh hội, hiện tại Sở Cuồng Nhân đã cho hắn ta cơ hội này.

Sau chuyện này, hắn ta âm thầm thề, nhất định sẽ biểu hiện tốt một chút, tranh thủ sớm ngày thoát khỏi thân phận gian tế của Địa Phủ, dung nhập với Huyền Thiên tông.

Những ngày gần đây, hắn ta đã nghĩ thông suốt.

Ở lại Ma Đạo Địa Phủ có gì tốt, còn không bằng theo Huyền Thiên tông lăn lộn, Huyền Thiên tông có Sở Cuồng Nhân, còn có tiền đồ hơn Địa Phủ nhiều.

Sau khi xử lý xong một đống việc vặt, Sở Cuồng Nhân bắt tay vào chuẩn bị bố trí Vân Hải Kinh Kỳ Trận, nhưng muốn bố trí đại trận này, hắn còn thiếu hai loại vật liệu quan trọng, mà hai loại vật liệu này, Huyền Thiên tông đều không có.

“Xem ra cần phải đi tìm người kia.”

Sở Cuồng Nhân nhìn về nơi xa.

Nhất định phải nhanh chóng bố trí Vân Hải Kinh Kỳ Trận, càng nhanh càng tốt.

Việc này không thể sai sót, Sở Cuồng Nhân tự mình xuất phát, trước tiên đi tìm một người, người này, nhất định có thể giúp đỡ hắn.

Mà lúc Sở Cuồng Nhân vội vàng bố trí đại trận, đám Thiên Hạ Hành Tẩu trên Thương Khung tinh lại có hành động mới.

Một vị Thiên Hạ Hành Tẩu đến từ Cửu Tiêu Thiên, đã thiết lập lôi đài tại Thiên Vũ Phong thuộc Huyền Vũ vực, công khai khiêu chiến Thiên Hạ Hành Tẩu ở các nơi!

Tin tức này truyền ra, thiên hạ chấn động!

Chương 367: Nói chuyện làm ăn, gặp lại Thiên Cơ Tử, đốt sách giấu đế

Trong một thành trì lớn, tại cửa hàng lớn nhất.

Kỳ danh là, thương hội Tứ Hải.

Là thương hội lớn nhất trên Thương Khung tinh, sinh ý trải rộng bốn vực thậm chí là tại hải ngoại, giàu nhất cả nước.

Mà thương hội Tứ Hải chính là mục tiêu lần này của Sở Cuồng Nhân.

Thương hội Tứ Hải.

Sở Cuồng Nhân đến chỗ này, đi vào, cảm giác tráng lệ lập tức đập vào mặt, trong thương hội được trang trí rất huy hoàng, rường cột chạm trổ còn xa hoa hơn rất nhiều hoàng cung.

“Vị đạo hữu này, không biết ngươi đến đây là muốn làm gì?”

Một nhân viên tiếp khách đi tới.

“Ta tìm ông chủ của các ngươi.” Sở Cuồng Nhân không nói hai lời.

Nghe thấy vậy, người tiếp khách sửng sốt một chút, sau đó đánh giá Sở Cuồng Nhân từ trên xuống dưới một lát, trên mặt đối phương có linh quang che lấp, nhưng khí chất siêu phàm thoát tục, hẳn là một nhân vật ghê gớm.

Nhân viên tiếp khách thấy như vậy, sau đó nói: “Xin khách nhân đợi một chút, ta đi thông báo với ông chủ.”

Một lát sau, một nam tử trung niên mặc cẩm bào đi tới.

“Đạo hữu, không biết ngươi tìm ta là muốn nói chuyện sinh ý gì?” Nam tử trung niên đi tới, nhìn Sở Cuồng Nhân, nhiệt tình cười nói.

Nhìn thấy hắn ta, trong mắt Sở Cuồng Nhân lướt qua một vệt thất vọng, “Ngươi là ông chủ của chi nhánh này đi, cũng được, ngươi có biện pháp liên hệ với ông chủ lớn ở trụ sở chứ?”

“Ông chủ lớn ở trụ sợ?” Trên mặt nam tử trung niên lộ ra vẻ hoảng hốt, người này là tìm đến ông chủ lớn.

Nhưng hành tung của ông chủ thương hội Tứ Hải không rõ, thân phận thần bí, trên cơ bản không có mấy người có thể nhìn thấy hắn.

Thương hội Tứ Hải có ông chủ sáng lập ra, có biện pháp liên hệ với đối phương, nhưng muốn gặp thì vô cùng khó khăn.

“Vì sao các hạ lại muốn tìm ông chủ lớn của chúng ta?”

“Nói chuyện làm ăn với hắn.”

“A, vị đạo hữu này nói đùa, từ trước tới giờ ông chủ lớn của chúng ta không đích thân nói chuyện làm ăn với người ta, mặt khác, nếu không phải sinh ý lớn hơn một trăm triệu thượng phẩm linh thạch thì không cần trụ sở chính ra mặt, cửa hàng chi nhánh chúng ta có thể phụ trách.”

Nam tử trung niêm cười nhạt nói, trong lời nói lộ ra tự tin.

Nhưng lúc hắn ta nhìn thấy linh quang trên mặt Sở Cuồng Nhân tán đi, vẻ mặt cứng đờ, sau đó trợn mắt há hốc mồm.

“Ngươi nói với hắn, Sở Cuồng Nhân ta tìm hắn nói chuyện làm ăn, hỏi hắn có tới không?” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nam tử trung niên, nhân tiếp tiếp khách và các khách nhân xung quanh đều sợ ngây người, ánh mắt sững sờ nhìn Sở Cuồng Nhân.

“Sở chưởng môn, ta nhất định sẽ thông báo với ông chủ lớn, xin Sở chưởng môn chờ một chút.” Nam tử trung niên vội vàng lấy lại tinh thần, lập tức nói, đánh chết hắn ta cũng không nghĩ tới, Sở Cuồng Nhân lại đến đây nói chuyện làm ăn.

Nhớ tới hành động ngày trước và hung danh hiển hách của Sở Cuồng Nhân, nam tử trung niên không khỏi có chút kinh hồn bạt vía.

Đây không chỉ là sinh ý, nếu làm không tốt, sẽ liên quan đến tính mạng đó!

Nam tử trung niên vội vàng liên hệ với ông chủ lớn Tiền Phú Quý, một lát sau, phía bên Tiền Phú Quý đã có đáp lại.

“Phải chiêu đãi Sở chưởng môn thật tốt, nói ngày mai ta sẽ đến.”

“Vâng, vâng.”

Nam tử trung niên không dám chậm trễ, vội vàng sai người an bài phòng trọ tốt nhất, tỳ nữ xinh đẹp nhất cho Sở Cuồng Nhân.

Ngày thứ hai.

Tiền Phú Quý đến.

Khiến Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn là, bên cạnh đối phương còn mang theo một người, là một lão giả Sở Cuồng Nhân đã gặp một lần.

“Ông chủ Tiền, Thiên Cơ tiền bối, từ lúc chia tay đến giờ không chuyện gì chứ.”

Sở Cuồng Nhân nhìn hai người trước mặt, cười nhạt nói.

Không sai, ngoại trừ Tiền Phú Quý, lần này đến đây, còn có đệ nhất thần toán mà Sở Cuồng Nhân đã từng gặp... Thiên Cơ Tử!

“Sở tiểu hữu, phong thái càng hơn trước kia a.”

Thiên Cơ Tử cười nói.

Mấy người ngồi chung một chỗ.

“Sao Thiên Cơ tiền bối lại đi cùng ông chủ Tiền vậy?”

Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ hỏi.

“Trong túi ta không có lộ phí, vừa hay trên đường gặp ông chủ Tiền, nên ăn nhờ ở đậu hắn.” Thiên Cơ Tử không hề quan tâm đến hình tượng thế ngoại cao nhân của mình nói.

Tiền Phú Quý bên cạnh nghe vậy, chẳng những không bất mãn, ngược lại còn có dáng vẻ vinh hạnh, dù sao, không phải ai cũng có thể được đệ nhất thần toán ăn nhờ ở đậu.

Bao nhiêu người muốn đối phương ăn nhờ ở đậu cũng không có tư cách đâu.

“Đúng rồi, Sở chưởng môn muốn tìm ta nói chuyện sinh ý gì?”

“Ta muốn mua hai thứ, một là Lưu Vân Khoáng, hai là Thiên Tinh Ngọc Tủy, Lưu Vân Khoáng mười triệu cân, số lượng Thiên Tinh Ngọc Tủy không cần quá nhiều, khoảng ngàn cân là được, nhưng chất lượng nhất định phải cao.”

Sở Cuồng Nhân nói ra tên hai loại vật liệu quan trọng để bố trí Vân Hải Kinh Kỳ Trận, nhất là loại thứ hai, càng quan trọng hơn.

“Mặc dù số lượng Lưu Vân Khoáng hơi nhiều, nhưng không thành vấn đề, nhưng Thiên Tinh Ngọc tủy quá hiếm thấy, hơn nữa chỉ có thể tìm được hạ phẩm, chuyện này hơi khó.” Ông chủ Tiền nói.

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân cau mày.

Hắn biết Thiên Tinh Ngọc Tủy hiếm thấy, nhưng không ngờ thương hội Tứ Hải sinh ý trải rộng bốn vực và hải ngoại cũng cảm thấy khó khăn.

“Ta lại biết có một nơi có thể sản xuất ra Thiên Tinh Ngọc Tủy số lượng lớn, phẩm chất lại rất tốt.” Lúc này, Thiên Cơ Tử nói.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, “Chỗ nào?”

“Phiếu Miểu Thiên!”

“Phiếu Miểu Thiên, nơi không biết sao?”

Sở Cuồng Nhân suy nghĩ một chút, suy đoán nói.

“Không sai, nhưng hiếm có người biết nơi ở của Phiếu Miểu Thiên ở đâu, ngay cả ta cũng khó có thể định vị được, muốn tìm được Phiếu Miểu Thiên, ngươi chỉ có thể đi tìm Thiên Hạ Hành Tẩu đương nhiệm của Phiếu Miểu Thiên.”

“Đi nơi nào tìm?”

“Thiên Vũ phong!”

Thiên Cơ Tử cười nhạt một tiếng, “Thiên Hạ Hành Tẩu Lăng Tiêu của Cửu Tiêu Thiên thiết lập lôi đài tại Thiên Vũ Phong, khiêu chiến Thiên Hạ Hành Tẩu ở các nơi, hành động này sẽ hấp dẫn Thiên Hạ Hành Tẩu của Phiếu Miểu Thiên tiến đến."

"Ngươi đến đó, tất có thu hoạch."

"Ta đã hiểu."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, sau đó giao chuyện mua Lưu Vân Khoáng cho Tiền Phú Quý, mà hắn lại khởi hành đi tìm Thiên Hạ Hành Tẩu của Phiếu Miểu Thiên.

Trước khi đi, hắn lấy ra Ngọc Quyết thần bí lấy được ở chỗ Viên Vô Đạo, hỏi thăm Thiên Cơ Tử, "Tiền bối có biết đây là cái gì không?"

Nhìn thấy Ngọc Quyết, hai mắt Thiên Cơ Tử tỏa sáng, "Ha, đây là Ngọc Quyết của Càn Đế cung, ngươi lấy được vật này từ đâu vậy?"

"Quả nhiên tiền bối biết vật này, không biết có thể nói kĩ càng hơn không." Trong lòng Sở Cuồng Nhân khẽ động, dò hỏi.

"Càn Đế, là vị Đế giả cuối cùng tại thời kì Thượng Cổ, nghe đồn lúc ông ấy vẫn lạc có lưu lại một tòa Đế Cung, bên trong cất giấu tất cả bảo vật và cảm ngộ Đế đạo cả đời của Càn Đế."

"Mà muốn mở ra Đế Cung, cần tám khối Ngọc Quyết, trong tay ngươi có một khối trong đó." Thiên Cơ Tử nói.

"Thì ra là thế, quả nhiên Ngọc Quyết này có đại cơ duyên, nhưng trên điển tịch có ghi chép liên quan đến Càn Đế, vậy vì sao không có ghi chép liên quan đến Đế Cung?" Sở Cuồng Nhân có chút không hiểu.

"Bởi vì những ghi chép đó đã bị những nơi không biết xóa bỏ."

Thiên Cơ Tử từ tốn nói: "Có một lời đồn được lưu truyền ra, chính là thật ra các vị Đế giả không chết, bọn họ chỉ đến một nơi khác, mà trước khi đi, bọn họ đều lưu lại truyền thừa của mình, đợi đến một lúc nào đó sẽ hiện thế."

"Vì muốn độc chiếm truyền thừa của những vị Đế giả này, những nơi không biết đã liên thủ lại, xóa bỏ tất cả các ghi chép từ xưa đến nay về truyền thừa của các vị Đế giả, để độc hưởng, chờ đợi truyền thừa Đế giả hiện thế.”

“Mà hành động kia, Quỷ Cốc chúng ta gọi là đốt sách giấu đế!”

Nói đến đây, ánh mắt Thiên Cơ Tử lộ ra vẻ trào phúng.

Chương 368: Thiên Hạ Hành Tẩu thay nhau đăng tràng, trừ ta ra, còn có thể là ai

“Đốt sách giấu đế...” Sở Cuồng Nhân thầm lặp lại một lần, trên mặt cũng lộ ra vẻ trào phúng, “Nơi không biết? Theo ta thấy, không bằng đổi tên thành nơi không biết xấu hổ thì hay hơn.”

Đế giả, là tu hành đỉnh phong, mỗi vị Đế giả sinh ra đều nhận được vô tận vinh diệu, sự tích của bọn họ vốn nên được lưu truyền trên thế gian, được hậu thế chiêm ngưỡng, chỉ rõ phương hướng tu hành cho nhân thế.

Nhưng những nơi không biết này lại vì những thứ còn chưa biết hư thực, vì tư dục của bản thân, khiến vinh diệu của các vị Đế giả bị phủ bụi, khiến tu sĩ hậu thế biết rõ có Đế, lại không biết Đế thế nào?

Thời đại mạt pháp không người thành đế, đây là gông xiềng của Thiên Đạo.

Nơi không biết đốt sách giấu đế, chính là tạo dựng một cái lồng chim cho tu sĩ hậu thế, người hậu thế bị vây khốn trong lồng chim, không thấy vinh diệu của Đế giả, không biết Đế giả có thể làm gì, không biết Đế giả thành đế như thế nào...

“Nơi không biết xấu hổ?”

“Ha ha, cái tên này không tệ.”

Thiên Cơ Tử nghe vậy sững sờ, sau đó cười ha ha, ông ấy nhìn Sở

Cuồng Nhân, trong mắt lóe lên dị sắc, “Cho dù đại tranh chi thế, muốn thành đế vẫn vô cùng khó khăn, nhưng nơi không biết có truyền thừa Đế giả trong tay, trước đây, có thể chắc chắc Đế giả sẽ được đản sinh ra trong đám người bọn họ.”

“Nhưng Sở tiểu hữu, ngươi là ngoại lệ, ta hy vọng có thể nhìn thấy ngươi hung hăng đánh mặt những nơi không biết này, để bọn họ biết, cho dù bọn họ đã đốt sách giấu đế, khiến chúng sinh ngu muội không biết đến đế, nhưng vẫn có người có thể đánh vỡ lồng chim, chứng đạo xưng đế! !”

Thiên Cơ Tử là đệ nhất Thần Toán đương đại, ông ấy đã sớm tính được đại tranh chi thế này, cơ hội thành đế vốn do những nơi không biết kia một mực chưởng khống, nhưng bây giờ, lại xuất hiện một dị số không thể phỏng đoán.

Chuyện đã phát triển ngoài dự liệu của ông ấy.

Chuyện này khiến Thiên Cơ Tử cảm thấy vô cùng thú vị, mà bản thân ông ấy cũng không có cảm tình gì với những nơi không biết kia, xuất hiện tình huống này, ông ấy cũng vô cùng vui vẻ.

“Thiên hạ có Sở Cuồng Nhân ta, ai dám xưng đế chứ? !”

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng, bóng người hóa thành một đạo lưu quang, biến mất ở phía xa, bay về phía Thiên Vũ Phong.

…

Huyền Vũ vực, Thiên Vũ Phong.

Sau khi Thiên Hạ Hành Tẩu Lăng Tiêu của Cửu Tiêu Thiên thiết lập lôi đài ở đây, nơi đây đã trở thành nơi phong vân tụ hội.

Vô số thiên kiêu, từ bốn phương tám hướng chạy đến.

Thậm chí ngay cả các Thánh Nhân cũng vô cùng chú ý.

Thiên Vũ Phong, người đông tấp nập.

Mà trên đỉnh núi, có một người ngạo nghễ mà đứng.

Người này tóc đen bay lượn, thân hình thẳng tắp, trong tay cầm một cây trường thương màu đen, người và thương, dường như hòa thành một thể, một cỗ khí tức vô cùng sắc bén lưu chuyển trên người, giống như muốn đâm rách chân trời!

Hắn ta chính là vị Thiên Hạ Hành Tẩu đã thiết lập lôi đài lần này, Thiên Hạ Hành Tẩu của nơi không biết Cửu Tiêu Thiên... Lăng Tiêu!

Tên hắn ta là Lăng Tiêu, thương cũng là Lăng Tiêu, khí thế giống như phóng lên cao hơn!

“Người này chính là Lăng Tiêu, quả nhiên không tầm thường, nghe nói hắn ta mới nhập thế được tháng ba, nhưng số lượng thiên kiêu bị hắn ta đánh bại đã có hai chữ số rồi, chiến lực mạnh, còn kinh khủng hơn Thánh Nhân bình thường rất nhiều.”

“Thiên Hạ Hành Tẩu đều biến thái như vậy sao?”

“Thật không biết những nơi được gọi là nơi không biết làm sao có thể bồi dưỡng ra bọn họ, thật không thể tin được.”

“Cho tới nay, chúng ta vẫn luôn cho rằng thế lực lợi hại nhất chính là các đạo thống Thánh Nhân, không ngờ, trên thế giới còn cất giấu nhiều nơi không biết như vậy.”

Trên bầu trời, xung quanh các ngọn núi, vô số người tề tụ, nhìn Lăng Tiêu đứng trên đỉnh núi, không khỏi nghị luận ầm ĩ.

Mà lúc này, có một đạo ánh kiếm màu xanh từ trong biển mây bay lượn đến, đi đến trước mặt Lăng Tiêu, hóa thành một nam tử thanh niên mặc thanh y, xung quanh người có từng đạo kiếm khí sắc bén.

Nam tử này nhìn chằm chằm Lăng Tiêu, đạm mạc nói: “Ngươi chính là người thiết lập lôi đài, buông lời khiêu chiến Thiên Hạ Hành Tẩu ở các nơi? !”

“Không sai, chính là ta.”

Lăng Tiêu nhìn nam tử thanh y ở trước mặt, nhếch miệng cười một tiếng, sau đó nói: “Kiếm khí như thế, nếu ta không đoán sai, ngươi là Thiên Hạ Hành Tẩu của Huyền Nguyệt lâu Lý Phù Bình, không biết ta nói có đúng không?”

“Có chút nhãn lực.”

Lý Phù Bình thản nhiên nói, thừa nhận đối phương nói đúng.

Bên hông hắn ta, một thanh trường kiếm keng một tiếng ra khỏi vỏ, một luồng kiếm khí xẹt qua Lăng Tiêu, nói: “Vậy, đến đánh đi.”

“Đừng nóng vội, chỉ có hai người chúng ta, còn chưa tận hứng.”

Lăng Tiêu cười nói.

Hắn ta vừa dứt lời, chân trời phía xa truyền đến một tiếng cười duyên, một nữ tử mặc áo đỏ, bay trên không trung mà đến, dung mạo tuyệt mỹ vũ mị khiến không ít nam tử động tâm.

“Là nàng, Phong Yêu Nhiêu.”

“Người này là Thiên Hạ Hành Tẩu của Vạn Hoa cốc, nàng cũng tới.”

“Không chỉ có Phong Yêu Nhiêu.”

Chỉ thấy sau khi Phong Yêu Nhiêu hiện thân, dường như chân trời còn có một đạo tinh quang lấp lóe, một đạo kiếm quang lướt đến, hóa thành một người thanh niên mặc áo đen.

Kiếm khí của hắn ta cực kỳ huyền diệu, không hề kém hơn Lý Phù Bình.

Khắp nơi chấn động.

Một đại hán đi đến Thiên Vũ Phong, mỗi bước đi đều khiến mặt đất rung chuyển, uy thế dồi dào tuyệt luân.

“Ha, Dạ Tâm của Thất Tinh cung, Quách Sơn của Bất Động phủ.”

Lăng Tiêu nhắc tên từng người vừa xuất hiện.

Lại một bóng người bay trên không trung mà đến, toàn thân tràn ngập chiến ý bá đạo và nóng rực, hai mắt nhìn thẳng Lăng Tiêu.

“Chiến Long của Chiến Vân cảnh, từ lúc chia tay đến giờ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Lăng Tiêu thản nhiên nói.

Thoáng một cái đã có bốn vị Thiên Hạ Hành Tẩu đến, khiến người vây xem xung quanh vô cùng kích động, hưng phấn thảo luận.

“Sáu người, hiện tại đã có sáu vị Thiên Hạ Hành Tẩu đến, nếu đánh nhau, không biết sẽ kịch liệt cỡ nào.”

“Dựa theo quan sát của ta, ít nhất đám Thiên Hạ Hành Tẩu này đều có chiến lực Thánh Nhân cảnh, vô cùng khủng bố.”

“Còn ai, còn ai sẽ đến nữa? !”

Mặc dù rất nhiều Thiên Hạ Hành Tẩu không phải là Thánh Nhân, nhưng bọn họ lại có chiến lực có thể so sánh với Thánh Nhân, cộng thêm trong thời gian này, Thiên Hạ Hành Tẩu nhiều lần gây náo động, là chủ đề lớn nhất trên Thương Khung tinh.

Cho nên có thể nói, một màn trước mắt chính là cuộc thịnh hội lớn nhất đương đại.

Ong!

Hư không nổi lên gợn sóng.

Chỉ thấy trong hư không có một người thanh niên áo trắng đi ra, khí tức của thanh niên này cao như mây, phiêu miểu khó dò, khiến người ta không thể phỏng đoán.

“Ha, lại một người đến nữa.”

Lăng Tiêu nhìn đối phương, “Xin các hạ báo ra tính danh đi.”

“Phiếu Miểu Thiên, Tiết Chính.”

Thanh niên áo trắng Tiết Chính cười nhạt nói.

“Ha, thì ra là Thiên Hạ Hành Tẩu của Phiếu Miểu Thiên.”

Lăng Tiêu khẽ vuốt cằm.

Giờ phút này, nơi xa bỗng nhiên có kim quang lấp lóe, chỉ thấy trong kim quang, một chiếc xe ngựa chạy như bay tới, chỗ đi đến, hư không ngưng tụ thành con đường giống như gạch vàng, huy hoàng đại khí.

“Gạch vàng trải đường, đây là người của Hoàng Kim thế gia.”

Lăng Tiêu nhìn về phía xe ngựa nói.

“Chính là Thiên Hạ Hành Tẩu của Hoàng Kim thế gia, Kim Bất Tuyệt!”

Bên trong xe ngựa truyền đến một giọng nói hùng hậu, một nam tử mặc trường bào do tơ vàng chế tạo thành, dùng đai vàng quấn quanh, đầu đội kim quan, bên hông treo một thanh trường kiếm hoàng kim đi ra.

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt có kim quang lấp lánh, hơi chói mắt.

“Thiên Hạ Hành Tẩu tỷ thí, làm sao có thể thiếu ta được?”

Một người thanh niên mặc áo xám lướt đến, quanh người phóng ra một cỗ khí xám kì lạ, chỗ đi đến, thảo mộc khô héo, sinh cơ hoàn toàn biến mất.

Nhìn thấy hắn ta, lông mày mọi người cau lại, theo bản năng cảm thấy bài xích.

“Đây là Thiên Hạ Hành Tẩu của nhà nào?”

“A, khí tức này, tuyệt đối là của Tử Vong Thánh Điện.”

Thiên Hạ Hành Tẩu từ các nơi, thay nhau đăng tràng.

Mỗi người đều có thanh thế bất phàm.

Người vây xem thấy vậy, vô cùng hưng phấn.

“Ha ha, người tới không sai biệt lắm, vậy chúng ta hãy so một lần đi, xem ai mới là thiên hạ đệ nhất thiên kiêu! !”

Lăng Tiêu cười ha ha một tiếng, tay cầm trường thương màu đen, khí thế như hồng thủy!

Hắn ta vừa dứt lời.

“Thiên hạ đệ nhất? Trừ ta ra, còn có thể là ai? !”

Trong tầng mây, truyền tới một giọng nói đạm mạc.

Ngay sau đó, một tiếng ầm ầm vang vọng, dường như thứ gì đó đang phá không mà đến!

Chỉ thấy một thanh cổ kiếm xinh đẹp từ trên trời giáng xuống, không nghiêng không lệch cắm giữa đám người, kiếm khí dồi dào từ trên thân kiếm quét ngang ra, Thiên Hạ Hành Tẩu bốn phía đều bị kiếm khí này quét ra ngoài một trăm trượng!

Một bóng người mặc bạch y nhanh chóng hạ xuống, đứng trước mặt mọi người.

Mà trong nháy mắt, tâm tình của tất cả người xem đã đạt đến đỉnh phong.

“Đến rồi đến rồi, Sở Cuồng Nhân đến rồi! !”

Chương 369: Kim Bất Tuyệt của Hoàng Kim thế gia, muốn dùng ít địch nhiều

“Thiên hạ đệ nhất? Trừ ta ra, còn có thể là ai? !”

Theo lời nói ngạo nghễ, một thanh cổ kiếm xinh đẹp rơi xuống, kiếm khí như hồng thủy phóng ra, đám Thiên Hạ Hành Tẩu đều bay ngược ra ngoài một trăm trượng!

Vô số người xem nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo cuồng nhiệt và sùng bái, đối với bọn họ nói, so với đám Thiên Hạ Hành Tẩu thanh danh vang dội gần đây, hiển nhiên uy vọng của Sở Cuồng Nhân còn lớn hơn.

“Đến rồi đến rồi, Sở Cuồng Nhân đến rồi!”

Móa nó, ta đã biết cuộc thịnh hội này chắc chắc sẽ có hắn, mấy tên Thiên Hạ Hành Tẩu này cũng không nhìn xem, hiện tại là thời đại của ai?”

“Lúc Sở Cuồng Nhân trảm thánh, không biết đám Thiên Hạ Hành Tẩu này còn ở đâu đâu, những người này làm sao có thể so với hắn chứ?”

“Cũng không thể nói như vậy, thực lực của Sở Cuồng Nhân cường đại, nhưng cũng không thể khinh thường thực lực của đám Thiên Hạ Hành Tẩu này được.”

“Chậc chậc, đừng quên, các ngươi đừng quên, trong đám Thiên Hạ Hành Tẩu này đã có mấy người là bại tướng của Sở Cuồng Nhân rồi.”

Đám người sôi trào, tiếng nghị luận vang lên không dứt.

Mà trên đỉnh Thiên Vũ Phong, một đám Thiên Hạ Hành Tẩu nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo nồng đậm kiêng kị.

“Hắn cũng tới.”

“Vốn cho rằng Lăng Tiêu khiêu chiến Thiên Hạ Hành Tẩu, hắn không đến mới đúng, không ngờ, hắn vẫn tới.”

Mấy vị Thiên Hạ Hành Tẩu Dạ Tâm, Chiến Long đã bị Sở Cuồng Nhân đánh bại không khỏi cười khổ, so với đám Thiên Hạ Hành Tẩu khác, bọn họ đã từng giao thủ với Sở Cuồng Nhân, càng rõ ràng chiến lực mạnh mẽ tuyệt luân của đối phương hơn.

“Người này vừa ra sân đã phô trương như vậy, lai lịch không nhỏ a.” Lăng Tiêu cầm trường thương trong tay, nhìn Sở Cuồng Nhân cách đó một trăm trượng, trên mặt hiện lên một vệt chiến ý, “Chắc hẳn các hạ chính là Sở Cuồng Nhân.”

“Đúng vậy.”

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, ánh mắt đảo qua đám Thiên Hạ Hành Tẩu ở đây, nhanh chóng phân tích tu vi và thực lực của mỗi người.

Rất nhanh, ánh mắt hắn rơi lên người vị Thiên Hạ Hành Tẩu của Phiếu Miểu Thiên Tiết Chính, trong mắt lướt qua một vệt dị sắc.

“Thiên Cơ tiền bối nói không sai, vị Thiên Thiên Hạ Hành Tẩu của Phiếu Miểu Thiên này quả nhiên cũng tới.” Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

Tìm Tiết Chính, rồi đến Phiếu Miểu Thiên lấy Thiên Tinh Ngọc Tủy mới là mục đích chuyến này của hắn, còn trận tỷ thí lôi đài này, chỉ là thuận tiện mà thôi.

Nghe thấy chuyện đốt sách giấu đế kia, hắn cũng không có cảm tình gì với nơi không biết, biết đám Thiên Hạ Hành Tẩu được phái ra để dương danh cho thế lực bọn họ, tranh đoạt khí vận, vậy hắn sẽ không để bọn họ được toại nguyện!

Chỉ cần hắn bất bại, hơn phân nửa cơ hội thành Đế sẽ là của hắn.

“Hay cho một tên Sở Cuồng Nhân, thiên hạ đệ nhất? Trừ ngươi ra, còn có thể là ai sao? Vậy ta sẽ nói cho ngươi biết, ngoại trừ ngươi, còn có Hoàng Kim thế gia Kim Bất Tuyệt ta! !” Kim Bất Tuyệt tiến lên một bước, lớn tiếng nói.

Trên người hắn có đạo vận hùng hậu khuếch tán, nghiền về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, không thèm quan tâm đến đạo vận kia, hắn ngước mắt nhìn thoáng qua Kim Bất Tuyệt, dáng vẻ kim quang lấp lánh của đối phương khiến hắn không nhịn được nheo mắt lại.

“Nha, đây là hoàng kim nhà ai thành tinh vậy?”

Lời hắn nói khiến khóe miệng mọi người ở đây không nhịn được cong lên.

Dáng vẻ kim quang lấp lánh của Kim Bất Tuyệt quả thật giống như hoàng kim thành tinh, nhưng ngại đối phương là Thiên Hạ Hành Tẩu của Hoàng Kim thế gia, bọn họ đều không nói ra mà thôi.

Không nghĩ tới, Sở Cuồng Nhân vừa mở miệng đã nói ra suy nghĩ của bọn họ.

Nghe thấy lời nói của Sở Cuồng Nhân, Kim Bất Tuyệt hừ nhẹ một tiếng, “Hoàng kim là thứ tốt đẹp nhất trên đời này, dạng người như các ngươi, làm sao có thể lý giải sự mỹ diệu của hoàng kim chứ.”

Nói xong, trường kiếm hoàng kim bên hông hắn ta keng một tiếng ra khỏi vỏ, không nói hai lời liền xông ra ngoài, một kiếm chém về phía Sở Cuồng Nhân!

“Sở Cuồng Nhân, tiếp chiêu! !”

Một kiếm chém ra, kiếm khí màu vàng óng trùng trùng điệp điệp, tràn ngập một cỗ khí tức sắc bén vô cùng hùng hậu.

“Một kiếm này, đã đạt đến trình độ Thánh Nhân.”

Đứng cách Sở Cuồng Nhân không xa, Phong Yêu Nhiêu có chút ngưng trọng nói.

Trong một đám Thiên Hạ Hành Tẩu, thực lực của Kim Bất Tuyệt tuyệt đối đứng trong nhóm đầu, tiện tay đánh ra một kiếm đã có lực lượng như vậy.

Trình độ Thánh Nhân?

Tùy tiện một vị thiên kiêu đi ra đã có chiến lực Thánh Nhân rồi, Thánh Nhân vốn cao cao tại thượng, bây giờ đã trở thành đơn vị tính toán của bọn họ.

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh nghe thấy lời Phong Yêu Nhiêu nói, không nhịn được đậu đen rau muống.

Đối mặt với một kiếm này của Kim Bất Tuyệt, Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt giơ tay lên, địa khí dồi dào hội tụ trong lòng bàn tay hắn.

Nhân sơn chi lực, ầm vang bạo phát!

Hai cỗ lực lượng ngang nhiên va chạm, kiếm quang mênh mông màu vàng sụp đổ tại chỗ, bản thân Kim Bất Tuyệt bay ngược lại mấy chục trượng!

“Lực lượng thật mạnh!”

Kim Bất Tuyệt âm thầm kinh ngạc.

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương một chút, đối phương bị lực lượng nhân sơn trùng kích, lại có thể bình yên vô sự.

Điểm này, phần lớn Thánh Nhân đều khó làm được.

“Là nhờ vào trường bào màu vàng kia sao?”

Sở Cuồng Nhân chú ý tới, bộ trường bào màu vàng trên người đối phương có đạo vận huyền diệu lưu chuyển, ngăn cản chưởng khí của hắn.

Hiển nhiên, đó là một kiện Thánh Khí đẳng cấp không thấp.

“A, xem ra toàn thân kim quang lấp lánh này của ngươi cũng không phải không có chỗ dùng.” Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

Kim Bất Tuyệt nghe vậy, khí thế trên người lại lần nữa kéo lên, trường kiếm hoàng kim trong tay nở rộ kim quang, “Lại tiếp ta một kiếm!”

Kiếm khí mạnh hơn như một dòng nước lũ màu vàng tuôn ra, chỗ kiếm khí lướt qua, hư không ầm ầm rung động, đại địa băng liệt.

“Nộ Thần Quyền!”

Sở Cuồng Nhân vẫn không xuất kiếm, đưa tay đánh ra một quyền.

Quyền ấn màu đen vô cùng cuồng bạo thiêu đốt lửa giận đánh ra, trong nháy mắt đã đạp nát kiếm khí màu vàng óng, sau đó rơi lên người Kim Bất Tuyệt, đánh bay hắn ra ngoài một trăm trượng, cho dù có trường bào hoàng kim thủ hộ, sắc mặt hắn ta vẫn trắng nhợt, phun ra một ngụm máu tươi.

“Đây là đế thuật!”

“Quả nhiên ngươi có nắm giữ đế thuật!”

Kim Bất Tuyệt nói.

Đám Thiên Hạ Hành Tẩu còn lại cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Trong truyền thuyết, Sở Cuồng Nhân nắm giữ chiến lực tuyệt luân, nếu nói trên người không có một hai chiêu thức Đế cấp, bọn họ sẽ không tin.

“Vậy thì tốt, lại đến! Nhìn xem đế thuật của ngươi lợi hại, hay là đế thuật của Hoàng Kim thế gia ta cao minh!” Kim Bất Tuyệt lớn tiếng nói.

Trên người hắn ta bộc phát một trận kim quang óng ánh, trong ánh sáng, mơ hồ hiện ra một tòa kim sơn!

“Có chút phiền toái.”

Lúc này, Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở miệng nói.

Kim Bất Tuyệt nhếch miệng cười một tiếng, “Trước mặt đế thuật của Hoàng Kim thế gia ta, ngươi lại cảm thấy phiền phức, biết sợ rồi sao?”

“Ngươi hiểu lầm.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, sau đó hắn nhìn quanh bốn phía, nhìn một đám Thiên Hạ Hành Tẩu như Phong Yêu Nhiêu, Lăng Tiêu, Dạ Tâm, thản nhiên nói: “Ta nói này, không phải các ngươi muốn tỷ thí lôi đài sao? Làm sao lại không lên?”

Nghe hắn nói vậy, mọi người sững sờ.

“Làm sao lên được? Ngươi và Kim Bất Tuyệt còn không phân ra thắng bại đâu.”

Lăng Tiêu nghi ngờ nói.

Sở Cuồng Nhân thở dài một hơi, “Haiz, cho nên ta mới nói có hơi phiền toái, từng người lên đánh, lãng phí thời gian quá.”

Nghe hắn nói như thế, tất cả mọi người đã hiểu.

Đồng thời, đám Thiên Hạ Hành Tẩu như Lăng Tiêu đều phẫn nộ!

Bọn họ thấy Sở Cuồng Nhân và Kim Bất Tuyệt đánh nhau, mới không nhúng tay, muốn hai người đánh một trận công bằng nhất.

Tỷ thí lôi đài, chẳng phải đều là một đối một sao?

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại muốn dùng ít địch nhiều! !

Hành động này hoàn toàn không đặt đám Thiên Hạ Hành Tẩu bọn họ vào mắt!

“Sở Cuồng Nhân, ngươi đừng quá càn rỡ, ngươi đánh với một mình ta cũng không biết có thể thắng hay không, còn muốn dùng ít địch nhiều sao?”

Kim Bất Tuyệt giận dữ nói.

Chương 370: Cùng lên đi, không mất mặt, chỉ cần có thể thắng thì thế nào cũng được

“Ai cho ngươi ảo giác, là ta đánh không thắng ngươi vậy?”

Sở Cuồng Nhân liếc nhìn Kim Bất Tuyệt một cái, lúc đưa tay, linh lực dồi dào lại lần nữa hội tụ, quyền ấn màu đen càng thêm cuồng bạo đột nhiên oanh ra.

Kim Bất Tuyệt phát giác lực lượng truong một kích này vượt xa trước đó, hét lớn một tiếng, đỉnh đầu ngưng tụ một tòa kim sơn, đột nhiên đập ra.

Quyền, núi ầm vang va chạm, hư không nổ tung, mà tòa kim sơn trực tiếp bị quyền ấn màu đen đập bay, nện trên người Kim Bất Tuyệt.

Chỉ thấy Kim Bất Tuyệt như diều đứt dây giống như bay ngược ra ngoài, trong miệng phun ra máu tươi, ngã trên mặt đất, bị thương nặng.

Một quyền này, rung động tất cả Thiên Hạ Hành Tẩu ở đây!

“Quyền kình thật khủng khiếp!”

“Chiến lực của người này lại mạnh như vậy? !”

Đồng tử đám người Lăng Tiêu, Lý Phù Bình co rụt lại.

So với bọn họ, đám người Chiến Long, Phong Yêu Nhiêu, Quách Sơn và Dạ Tâm đã từng giao thủ với Sở Cuồng Nhân lại không kinh ngạc lắm.

Lúc trước Sở Cuồng Nhân cũng lấy ít địch nhiều đánh bại bọn họ.

“Các ngươi đừng nghĩ đánh đơn độc nữa, cùng lên đi, yên tâm, cùng nhau đối phó ta cũng không mất mặt.”

Sở Cuồng Nhân nói với đám người Lăng Tiêu.

Nghe thấy hắn nói vậy, sắc mặt đám người ở đây không ngừng thay đổi.

Bọn họ muốn phản bác, nhưng lại không biết mở miệng nói cái gì, chiến lực Sở Cuồng Nhân bày ra, không phải bất cứ người nào ở đây có thể đối phó, cùng tiến lên, mới có cơ hội thắng!

Nhưng bọn họ không vượt qua được cửa ải trong lòng mình!

Phải biết, bọn họ là Thiên Hạ Hành Tẩu, mỗi người đều là thiên kiêu đỉnh phong do các đạo thống bồi dưỡng ra, gánh vác sứ mệnh dương danh thành đạo thống, nhưng người như bọn họ tràn ngập tự tin và cao ngạo.

Nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân lại dùng thực lực của hắn phá vỡ sự tự tin của bọn họ, nếu cùng tiến lên, vậy bọn họ phải bỏ qua sự cao ngạo này, chuyện này khiến bọn họ không chịu nổi! !

“Lên, nhanh lên, đừng sợ!”

“Không sai, các ngươi phải đối phó với Sở Cuồng Nhân, đừng nói chỉ mấy người các ngươi, có thêm một đám nữa cũng không mất mặt.”

“Ha ha, Thiên Hạ Hành Tẩu, đừng do dự, hiện tại, người đứng trước mặt các ngươi chính là tồn tại có thể đại chiến với mấy vị Thánh Nhân thậm chí là Đại Thánh, huyên náo Lân tộc dưới biển sâu đến trời long đất lở, hắn nói không sai, các ngươi cùng tiến lên, chuyện này cũng không mất mặt! Nếu thắng được hắn, các ngươi sẽ danh động thiên hạ, không ai không biết! !”

Trong đám người, có người xem náo nhiệt không ngại lớn chuyện, lên tiếng giật dây mấy vị Thiên Hạ Hành Tẩu cùng tiến lên, đối phó Sở Cuồng Nhân.

Nghe thấy mấy câu này, đạo tâm đám người Lăng Tiêu đau khổ.

Muốn thắng, hay là muốn mặt mũi? !

“Cùng lên đi! !”

Giờ phút này, Chiến Long bỗng nhiên hét lớn một tiếng, “Đơn độc đấu cũng tốt, quần ẩu cũng được, chỉ cần có thể thắng hắn, làm thế nào đều được! Chỉ cần chiến thắng hắn, mới có cơ hội thành đế, nếu không, chúng ta vĩnh viễn sẽ bị hắn ngăn chặn!”

Lời vừa nói ra, cuối cùng mọi người cũng hạ quyết tâm.

Muốn mặt mũi làm gì?

Thành đế, thành đế mới là mục tiêu cuối cùng của bọn họ!

Chỉ cần có thể thành đế, quần ẩu một người thì đáng gì!

“Lên! !”

“Sở Cuồng Nhân, để chúng ta gặp ngươi một lần đi!”

Nhìn đám Thiên Hạ Hành Tẩu đang hô hào, trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra nụ cười vui mừng, “Không sai, như vậy mới có thể tiếp tục chơi.”

Chỉ thấy trên người hắn đột nhiên bộc phát ra một cỗ kình khí mạnh mẽ, quanh thân có phật quang màu vàng hiển hóa, hóa thành một vị Cổ Phật màu vàng!

Cổ Phật vỗ ra một chưởng, lực lượng mênh mông đánh về phía

Chiến Long, đối phương hét lớn một tiếng, cũng đánh đánh ra một quyền.

Hai bên va chạm, toàn bộ Thiên Vũ Phong bị rung chuyển!

Cả hai đều bị ảnh hưởng, Sở Cuồng Nhân sừng sững bất động, còn Chiến Long lại bay ngược lại mấy chục trượng, cánh tay không ngừng run rẩy.

“Tên gia hỏa này vẫn cường đại như trước!”

Chiến Long cắn răng nói.

Lúc này, mấy vị Thiên Hạ Hành Tẩu còn lại đã đến gần Sở Cuồng Nhân.

Các loại năng lượng như kiếm khí, đao quang, tử khí... hiện ra, hỗn hợp với đạo vận từ bốn phương tám hướng, cùng đánh về phía Sở Cuồng Nhân!

Lực lượng quá mạnh mẽ khiến hư không vặn vẹo, âm thanh như thủy triều va đập vang lên, toàn bộ Thiên Vũ Phong không ngừng nứt toác.

“Thần Ma Bát âm, thiên địa song hưởng!”

Trong tay Sở Cuồng Nhân xuất hiện một cái cổ cầm.

Mười ngón khẽ động, đạo vận cầm âm kinh khủng lấy hắn làm trung tâm, cộng minh với thiên địa, giống như thực chất, khuếch tán ra ngoài.

Dưới công kích của cầm âm, các loại công kích như kiếm khí, tử khí, thương quang liên tiếp sụp đổ, mấy người đánh về phía Sở Cuồng Nhân cũng bị lực trùng kích này đẩy lui đẩy lui, mà Sở Cuồng Nhân ở trung tâm các loại năng lượng này phải chịu lực trùng kích nhiều nhất, kinh khủng nhất!

Dưới lực trùng kích như thế, ngay cả Thánh Nhân cảnh cũng tuyệt đối không chịu nổi, vậy mà đối phương vẫn đứng ngạo nghễ, quanh thân có từng đoá Bạch Liên ngưng tụ, ngăn chặn tất cả lực trùng kích.

Chính là Thánh Vương pháp Bạch Liên Tịnh Thế Thiên!

“Kiếm khí thay đổi!”

Trường người Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên có bốn đạo kiếm khí bắn ra, hóa thành bốn cỗ phân thân kiếm khí, phân biệt cuốn lấy bốn vị Thiên Hạ Hành Tẩu Chiến Long, Phong Yêu Nhiêu, Dạ Tâm và Quách Sơn.

“Bốn người các ngươi có đã từng gặp ta, vậy để các ngươi chơi đùa với đám phân thân này của ta đi.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, sau đó nhìn về phía bốn người Lăng Tiêu, Lý Phù Bình, ngoắc tay, “Mấy người các ngươi, thỏa thích công kích đi.”

“Trước khi tiếp tục đánh, ta có một vấn đề muốn hỏi, các hạ biết Thao Thiết pháp phải không?” Lúc này, thanh niên áo xám lên tiếng hỏi.

Hắn ta là Thiên Hạ Hành Tẩu của Tử Vong Thánh Điện, Quỷ Vô Sầu!

“Thao Thiết pháp, a, đúng vậy, ta suýt nữa quên mất, ta có được Thao Thiết pháp từ một người gọi là Hắc Quang Thánh Nhân, hình như hắn ta là hộ pháp của Tử Vong Thánh Điện các ngươi đi.”

Sở Cuồng Nhân giật mình nói.

Mấy năm trước, hắn vừa nhập thế, đã từng đến bí cảnh Minh Nguyệt, trong bí cảnh trấn áp một vị Hắc Quang Thánh Nhân, Thao Thiết pháp chính là của đối phương.

Ngoài ra, Hắc Quang Thánh Nhân cũng là người của Tử Vong Thánh Điện.

“Quả nhiên, người đạt được Thao Thiết pháp từ chỗ Hắc Quang hộ pháp, hi vọng sau trận chiến này, ngươi có thể trả nó lại cho Thánh Điện!”

Quỷ Vô Sầu nói.

“Nếu ta không trả thì sao?”

“Vậy các hạ chính là kẻ địch của Tử Vong Thánh Điện ta!”

Quỷ Vô Sầu băng lãnh nói.

“A, chẳng sao cả, ta đã có nhiều kẻ địch rồi, thêm các ngươi nữa cũng không sao.” Sở Cuồng Nhân không thèm quan tâm.

“Chuyện của các ngươi, sau này hãy nói, trước đánh đi! !”

Lăng Tiêu khẽ quát một tiếng, trường thương đâm ra, một cỗ đạo vận vô cùng mạnh mẽ bao bọc quanh trường thương, giống như Giao Long xuất hải.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, Côn Ngô Kiếm vốn cắm trên đất bỗng nhiên bay lên không trung, bị hắn nắm trong tay, keng một kiếm chém ra.

Kiếm và thương va chạm, kình khí bắn ra liên tiếp.

Keng keng keng...

Kiếm và thương, cấp tốc giao kích va chạm!

Kiếm pháp, thương pháp và lượng lớn linh lực, đạo vận trộn lẫn, mỗi kích đều có lực lượng kinh khủng như khai sơn liệt địa.

Rõ ràng chỉ là kiếm và thương giao kích, lực trùng kích tạo thành đã khiến một nửa dãy núi dưới chân hai người trực tiếp sụp đổ.

Ong!

Lúc này, một đạo kiếm từ trên đỉnh đầu của Sở Cuồng Nhân rơi xuống!

Hình dáng của đạo kiếm quang kia như trăng khuyết, sắc bén khó cản!

Côn Ngô trong tay Sở Cuồng Nhân chấn động, một cỗ kiếm khí bàng bạc đổ xuống, ngắn ngủi mấy hơi thở đã bức Lăng Tiêu lui ra ngoài.

Ngay sau đó, hắn chém ra một kiếm, đón đỡ kiếm quang trên đỉnh đầu.

Một đạo kiếm quang màu tím vô cùng bá đạo trùng trùng điệp điệp, lấy tư thế không thể ngăn cản lao ra, trực tiếp xé rách đạo kiếm quang kia, chém về phía Thiên Hạ Hành Tẩu Lý Phù Bình vừa xuất kiếm!

Cũng là kiếm khách, nhưng trong kiếm khí của Sở Cuồng Nhân còn ẩn chứa kiếm chi đạo vận, khiến Lý Phù Bình cảm giác được một trận tim đập nhanh.

Chương 371: Thiên Hạ Hành Tẩu vây công, ta còn không dùng lực đâu?

“Ngân quang kiếm quyết!”

Lý Phù Bình chém ra một kiếm, kiếm quang lại lần nữa chém ra.

Hắn ta liên tiếp chém ra hai kiếm mới miễn cưỡng ngăn cản được một đạo kiếm quang của Sở Cuồng Nhân, trong lòng không khỏi trầm xuống.

“Cùng là kiếm tu, nhưng giữa ta và hắn lại có chênh lệch như vậy, chẳng lẽ là uy lực của Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm sao?”

“Huyền Nguyệt Kiếm Thể của ta còn kém một bậc.”

Lý Phù Bình âm thầm nghĩ, trong mắt lướt qua một tia không cam lòng.

Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm là thể chất vô thượng kiếm đạo, có được tư chất tu hành kiếm đạo mà các kiếm tu khác không thể với tới.

Điểm này, trong lòng Lý Phù Bình rõ ràng, nhưng khó tránh khỏi có chút không cam lòng!

“Nào, tiếp tục.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau đó, chỉ thấy trên người hắn có đạo vận huyền diệu hiển hiện ra, hóa thành một thanh Thiên Đạo Chi Kiếm trên đỉnh đầu hắn, dưới chân có kiếm khí xuyên tới xuyên lui, hóa thành một đóa kiếm khí Thanh Liên, chính là dị tượng của Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm.

Dị tượng Đạo Thể vừa ra, chiến lực của Sở Cuồng Nhân lại tăng thêm!

Bốn vị Thiên Hạ Hành Tẩu thấy thế, vẻ mặt nghiêm túc.

“Xem ra chúng ta cũng phải vận dụng lá bài tẩy!”

“Cửu Trọng Thiên Khuyết!”

Lăng Tiêu cầm trường thương trong tay, hét lớn một tiếng.

Sau đó một cỗ đạo vận kinh khủng phóng ra, sau lưng Lăng Tiêu bỗng nhiên có kim quang ngưng tụ, hóa thành một tòa cung điện vô cùng huy hoàng!

Đây là dị tượng tu hành pháp của Cửu Tiêu Thiên!

Cũng là một môn đế thuật.

Lăng Tiêu thi triển môn đế thuật này, đạo vận được Cửu Trọng Thiên Khuyết gia trì tăng lên một mảng lớn, linh lực mênh mông không ngừng tuôn ra.

“Tử Vong Khô Giếng!”

Quỷ Vô Sầu hừ lạnh một tiếng, có đạo vận lưu chuyển, ngưng tụ thành một cái giếng trên đầu hắn ta, lượng lớn tử khí màu xám từ trong giếng phun ra ngoài.

Trong chớp mắt này, dường như Quỷ Vô Sầu đã hóa thân thành Tử Thần đi thu hoạch sinh mệnh, lộ ra một cỗ khí tức chí âm chí tà.

“Hải Thượng Thăng Minh Nguyệt!”

Lý Phù Bình vừa sải bước ra, lượng lớn kiếm khí từ trong cơ thể hắn ta tuôn ra.

Kiếm khí xen lẫn, tạo thành một vùng biển rộng, mà nơi cuối cùng của vùng biển kiếm khí này, có một vầng minh nguyệt từ từ bay lên.

Dị tượng của Huyền Nguyệt Kiếm Thể, Hải Thượng Thăng Minh Nguyệt!

“Thiên Địa Thần Ẩn!”

Một bên khác, Thiên Hạ Hành Tẩu của Phiếu Miểu Thiên Tiết Chính cũng thúc giục một loại pháp môn nào đó, chỉ thấy khí tức của hắn ta càng thêm phiêu miểu khó dò.

Thậm chí trong mắt mọi người, dường như lúc nào Tiết Chính cũng có thể biến mất trong không khí, có cảm giác hư ảo.

Nhưng một số người có năng lực nhận biết bén nhạy biết, thời khắc này Tiết Chính vô cùng khủng bố, khí tức gần như hoàn toàn biến mất, chuyện này khiến công kích của hắn ta trở nên không thể phỏng đoán, khó mà phát giác, trong chiến đấu, chuyện này vô cùng đáng sợ.

Bốn vị Thiên Hạ Hành Tẩu, bốn loại đạo vận hoàn toàn khác biệt, bao vây Sở Cuồng Nhân ở giữa.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, trên mặt lộ ý cười, “Đây chính là át chủ bài của các ngươi sao? Có chút ý tứ, đến, ra tay đi!”

“Chiến!”

Lăng Tiêu xuất thủ trước, trường thương trong tay oanh ra, dị tượng của Cửu Trọng Thiên Khuyết được vạn đạo kim quang gia trì, quấn quanh trường thương đánh ra.

“Giao Long Phá Hải! !”

Một cỗ đạo vận vô cùng dồi dào bạo phát, như rồng lượn oanh ra.

Đối mặt với mũi thương này, Sở Cuồng Nhân không sợ hãi chút nào, trường kiếm trong tay quét qua, kiếm khí phá không mà ra, quét nát mũi thương.

Mà lúc này, sau lưng hắn xuất hiện một cỗ khí tức âm u.

Là Quỷ Vô Sầu của Tử Vong Thánh Điện xuất thủ.

Hắn ta điểm ra một chỉ, phía trên lôi cuốn một cỗ khí tức tử vong vô cùng khủng bố, chỗ đi đến, sinh cơ của vạn vật bị đoạn tuyệt.

“Nại Hà Chỉ!”

Một chỉ điểm ra, sinh tử không tự chủ được, không thể làm gì!

Đây là môn pháp công phạt mạnh nhất của Tử Vong Thánh Điện!

Là một môn đế thuật cường đại!

Sở Cuồng Nhân đã nhận ra một chỉ này, chỉ thấy hắn trở tay, cũng nhấn một ngón tay về phía đó, một cỗ đạo vận huyền diệu từ đầu ngón tay phun ra ngoài, sau đó ngưng tụ thành một cự chỉ đen nhánh trong hư không.

“Tuyệt Tâm Chỉ!”

Tuyệt Tâm, nhất chỉ tuyệt đạo tâm!

Hai loại chỉ kình va chạm, Sở Cuồng Nhân sừng sững bất động, cứ thế chịu tử khí trùng kích, lông tóc không tổn hao gì.

Nhìn lại Quỷ Vô Sầu, đạo tâm bị đạo vận của Tuyệt Tâm Chỉ ảnh hưởng, thân thể cứng đờ, bị chỉ kình nện trên người, cả người như diều đứt dây bay ngược ra ngoài, cuồng thổ máu tươi, khí tức trở nên uể oải.

Hai người mạnh yếu thế nào, trong nháy mắt đã phân rõ cao thấp!

“Ừm?”

Lúc Sở Cuồng Nhân đánh lui Quỷ Vô Sầu, bỗng nhiên phát hiện một cỗ kình khí vô thanh vô tức đến gần mình.

“Bạch Liên Tịnh Thế Thiên!”

Theo bản năng, hắn thôi động pháp môn phòng ngự của mình.

Chỉ thấy một đạo kình khí vô hình phá nát từng đóa Bạch Liên, cuốn theo một cỗ lực lượng vô cùng mạnh mẽ đến gần hắn.

Sở Cuồng Nhân giơ kiếm chém ra, chém vỡ đạo kình khí này, trên mặt lộ ra vẻ thú vị, "Ha, pháp môn này có chút ý tứ, có thể vô thanh vô tức phát động công kích, suýt nữa ta đã trúng chiêu rồi."

Cách đó không xa, bóng người Tiết Chính lúc ẩn lúc hiện, dường như sau một khắc sẽ tiêu tan, hắn ta cười nhạt một tiếng, "Công kích của Thần Ẩn Thiên Địa rất khó phát giác, Sở đạo hữu, xin cẩn thận."

Nếu đơn đả độc đấu, lực chú ý của Sở Cuồng Nhân sẽ tập trung trên người hắn ta, muốn phát hiện công kích của Thần Ẩn Thiên Địa cũng không khó khăn.

Nhưng lúc này, hắn phải đồng thời đối chiến với mấy vị Thiên Hạ Hành Tẩu, không cách nào đặt toàn bộ lực chú ý lên người Tiết Chính, chuyện này khiến Thần Ẩn Thiên Địa của Tiết Chính có lực uy hiếp rất lớn đối với Sở Cuồng Nhân.

"Có ý tứ."

Trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra một chút thú vị, "Hiện tại các ngươi mới khiến ta có chút hào hứng chiến đấu."

"Ta ngược lại muốn xem với chút năng lượng này của ngươi, có thể cuồng vọng đến mức nào!" Lý Phù Bình hừ lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay thuấn di.

Từng đạo kiếm khí bỗng dưng sinh ra, mang theo ánh trăng liên tiếp bắn ra, xẹt qua hư không, chém về phía Sở Cuồng Nhân.

"Nát!"

Một tiếng quát nhẹ, Sở Cuồng Nhân đưa tay đánh nát kiếm khí, sau đó lại đánh ra một quyền về phía dị tượng của Lý Phù Bình.

Kính khí cuồng bạo đánh cho dị tượng của Lý Phù Bình không ngừng rung chuyển, ánh trăng kia xuất hiện từng đạo vết rách.

Lý Phù Bình thôi động linh lực, một lần nữa giữ vững dị tượng chi lực.

Mà cách đó không xa, trên người Quỷ Vô Sầu đã bị Sở Cuồng Nhân đánh bay đột nhiên tràn ngập ra một cỗ sinh cơ chi lực mạnh mẽ, được cỗ sinh cơ này bao phủ, thân thể trọng thương nhanh chóng khôi phục, quay về đỉnh phong!

“Từ tử chuyển sinh!”

“Đây mới áo nghĩa cao nhất của Tử Vong chi đạo!”

Quỷ Vô Sầu nhìn Sở Cuồng Nhân, ngạo nghễ nói.

“Còn có Kim Bất Tuyệt của ta nữa, sao có thể tuỳ tiện ngã xuống được!”

Một chỗ khác, Kim Bất Tuyệt lúc trước bị một quyền của Sở Cuồng Nhân đánh bay ăn một viên thuốc, khôi phục bảy tám phần thực lực.

Hắn ta đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, trường kiếm hoàng kim trong tay giơ lên cao, lượng lớn đạo vận lưu chuyển, đan dệt ra một tòa kim sơn khổng lồ.

Oanh!

Lúc này, cách đó không xa truyền đến năng lượng ba động kịch liệt.

“Sở Cuồng Nhân, hôm nay ngươi chắc chắn thất bại! !”

Chỉ thấy bốn người Chiến Long, Dạ Tâm, Quách Sơn, Phong Yêu Nhiêu đã giải quyết xong phân thân kiếm khí của Sở Cuồng Nhân, xông tới.

Chín vị Thiên Hạ Hành Tẩu phong tỏa tất cả đường lui của Sở Cuồng Nhân.

Chín cỗ khí tức mạnh mẽ tuyệt luân tràn ngập trên đỉnh núi, mà ở giữa chín đạo khí tức này, là Sở Cuồng Nhân đang ngạo nghễ mà đứng.

Người xem xung quanh nín hơi ngưng thần, nhìn tình cảnh này.

Dưới gầm trời này, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, chỉ sợ không tìm ra thiên kiêu thứ hai bị chín vị Thiên Hạ Hành Tẩu vây công.

“A, các ngươi đã dùng hết lá bài tẩy của mình, nhưng ta vẫn chưa dùng lực đâu.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói, ngay sau đó, một cỗ lực lượng khó có thể hình dung, từ trên người hắn phun ra ngoài, giống như thủy triều điên cuồng đập vào hư không, khiến tất cả Thiên Hạ Hành Tẩu vì đó mà biến sắc!

Chương 372: Bại chín đại Thiên Hạ Hành Tẩu, Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể hiện thế

Oanh! !

Sát khí bàng bạc xen lẫn với chiến ý từ trên người Sở Cuồng Nhân phun ra ngoài, ngưng tụ thành một bóng người đen nhánh phía sau lưng hắn, trong hư không, vang lên tiếng hô chiến điên cuồng, Thiên Sát Bất Bại Thể, phát động! !

Đồng thời, bên ngoài cơ thể Sở Cuồng Nhân còn có vô số cỗ đạo vận lưu chuyển, kiếm đạo, thương đạo, Phật Đạo, ngũ hành chi đạo...

Những đạo vận này hóa thành một cỗ vạn pháp chi lực chí cường!

Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể, phát động!

Tam đại Vô Thượng Đạo Thể cùng nhau mở ra, thực lực kinh thiên động địa, trong nháy mắt, toàn bộ Thiên Vũ Phong đột nhiên nổ tung, hóa thành vô số đá vụn bắn ra, mấy vị Thiên Hạ Hành Tẩu đều bị đẩy lui.

“Các ngươi đã dùng hết lá bài tẩy, nhưng hiện tại, ta mới bắt đầu dùng lực thôi.” Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn nhìn bốn phía, sau đó nhìn về phía Chiến Long, đánh ra một

quyền.

Sát khí chiến ý dồi dào dung hợp với vạn pháp chi lực, uy lực của một quyền này khiến ánh mắt Chiến Long ngưng trọng, thét lên một tiếng, đánh ra một quyền.

“Chiến Thiên Bá Quyền, Băng Thiên! !”

Linh lực cuồng bạo, đạo vận bạo phát, hóa thành một cái quyền ấn màu đen to lớn, nhưng trong nháy mắt hai cỗ lực lượng va chạm, chỉ thấy quyền kình của Chiến Long sụp đổ tại chỗ, cả người bay ngược ra ngoài.

Chiến Long bị một quyền đánh bay, nện trên một ngọn núi cách đó mấy ngàn trượng, khí tức cả người lập tức trở nên uể oải.

Chỉ một quyền, Chiến Long đã không còn sức tái chiến.

“Lại đến!”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía những người khác.

Trong nháy mắt hắn xuất ra công kích, mọi người cũng kịp phản ứng, vội vàng thôi động linh lực phát ra công kích.

“Cửu Trọng Thiên Khuyết, Bạo Vũ Thương!”

“Nại Hà Chỉ!”

“Điểm Lạc Thất Tinh!”

“Minh Nguyệt Thiên nhai!”

“Bách Đại Lưu Phương!”

“Thần Ẩn Thiên Địa, Thương Nguyên Chưởng!”

“Kim Sơn Ấn!”

“Sơn Hà Đại Ấn!”

Tám vị Thiên Hạ Hành Tẩu nhao nhao thôi động tuyệt học mạnh nhất, thương kình đầy trời, Thất Tinh Kiếm ngưng tụ kiếm ảnh, kiếm quang Minh Nguyệt óng ánh quang huy, đạo vận cầm âm quanh quẩn trong hư không...

Chưởng khí vô thanh vô tức du tẩu trong hư không, đánh về phía Sở Cuồng Nhân, kim quang cuồn cuộn ngưng tụ một tòa kim sơn, uy thế lay động đất trời.

Tử khí, địa khí cũng hiện lên uy phong!

Tám cỗ lực lượng cường hãn tuyệt luân, uy lực dường như muốn đánh nát thiên địa lưu chuyển, từ bốn phương tám hướng đánh về phía Sở Cuồng Nhân!

Đối mặt với công kích cường hãn như thế, ngay cả Đại Thánh cũng phải chết, lại thấy quanh người Sở Cuồng Nhân có sát khí lưu chuyển, Thiên Sát pháp tướng hét lớn một tiếng, hai tay khua quyền, không ngừng đánh về bốn phương tám hướng.

Từng đạo quyền kình cuốn theo cuồng phong không ngừng đánh ra!

Tiếng ầm vang liên tiếp quanh quẩn trong hư không, các loại đạo vận hoàn toàn khác biệt xen lẫn quấn quanh, khiến chân trời trở nên rực rỡ nhiều màu, vô cùng lộng lẫy, vô số người quan chiến hoa mắt mê mang.

Nhưng bọn họ có thể rõ ràng cảm nhận được, cảnh tượng dưới ánh sáng lộng lẫy lóa mắt kia ẩn chứa sát cơ khủng bực bực nào! !

Sát khí chiến ý xen lẫn với vạn pháp chi lực không ngừng bạo phát, Thiên Sát pháp tướng và tám cỗ lực lượng mạnh mẽ tuyệt luân va chạm, lực trùng kích vô cùng doạ người khuếch tán ra, biển mây phạm vi ngàn dặm trực tiếp nổ tung.

Toàn bộ Thiên Vũ Phong đã biến thành một vùng phế tích.

Bụi mù cuồn cuộn, che khuất tầm mắt của mọi người...

Ba động năng lượng đã cách trở linh niệm cảm giác của mọi người...

Ánh mắt mấy vị Thiên Hạ Hành Tẩu nhìn chằm chằm vào đám bụi mù, ngay sau đó, bọn họ thấy được một thân ảnh trong đó.

Đó là Sở Cuồng Nhân!

Hắn vẫn ngạo nghễ mà đứng, vẻ mặt cuồng ngạo không giảm.

Tám người liên thủ hợp kích, mặc dù Thiên Sát pháp tướng cường đại, nhưng đã bị đánh tổn hại, sát khí sôi trào khó có thể duy trì hình thái ổn định, nhìn qua đã lung lay sắp đổ.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn đứng tại chỗ, lông tóc không tổn hao gì!

Chỉ bằng một cái pháp tướng, đã ngăn cản được công kích do tám vị Thiên Hạ Hành Tẩu liên thủ lại! !

Chiến lực mạnh mẽ đến không thể tưởng tượng này khiến đám người Lăng Tiêu cảm thấy chấn kinh, hai mắt trợn lên, cảm thấy không thể tin được.

“Hiện tại, đến lượt ta.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, cổ cầm Nhiễu Lương đặt nằm ngang trước ngực, mười ngón khẽ gảy, Thần Ma Bát âm khúc thứ bảy, thiên địa song hưởng, phát động!

Một khúc này được vạn pháp chi lực gia trì, uy lực càng thêm khủng bố, trời đất cùng cộng minh, hư không nứt toác, khắp nơi điên cuồng rung động, từng đợt đạo vận cầm âm không ngừng khuếch tán.

“Không tốt! !”

Lăng Tiêu biến sắc.

Hắn ta thôi động dị tượng Cửu Trọng Thiên Khuyết sau lưng, muốn chống lại cỗ đạo vận cầm âm này, nhưng bị cầm âm trùng kích vào, Cửu Trọng Thiên Khuyết mà hắn ta thi triển bắt đầu điên cuồng chấn động, Thiên Khuyết xuất hiện từng đạo nứt vỡ!

Sau một tiếng ầm vang đạo vận nổ tung, cung điện huy hoàng chói mắt sụp đổ tại chỗ, dị tượng Cửu Trọng Thiên Khuyết... Phá! !

Lăng Tiêu bị dị tượng phản phệ, lại bị cầm âm trùng kích vào, thổ huyết tại chỗ, như đạn pháo bay ra ngoài, nện vào một ngọn núi.

Những người còn lại cũng không khá hơn chút nào.

Dị tượng Hải Thượng Thăng Minh Nguyệt của Lý Phù Bình cũng bị phá nát, kiếm khí xen lẫn thành đại hải, trong nháy mắt sụp đổ.

Cái giếng tử khí của Quỷ Vô Sầu cũng sụp đổ, tiêu tán tại chỗ.

Dưới đạo vận cầm âm, bóng người hư huyễn của Tiết Chính dần trở nên ngưng thực, sau đó bị đạo vận cầm âm trùng kích, thoát khỏi trạng thái Thần Ẩn Thiên Địa, sắc mặt trở nên trắng bệch, giống như Lăng Tiêu, bị đánh bay ra ngoài.

Phong Yêu Nhiêu, Dạ Tâm, Quách Sơn, Kim Bất Tuyệt...

Bị cầm âm trùng kích, đám Thiên Hạ Hành Tẩu phải nhận lực trùng kích trước nay chưa có, từng người bay ngược ra ngoài.

Đợi cầm âm tán đi, toàn bộ Thiên Vũ Phong hoàn toàn tĩnh mịch!

Trong đám phế tích của Thiên Vũ Phong, chỉ còn lại một mình Sở Cuồng Nhân đang đứng, tám vị Thiên Hạ Hành Tẩu đều bị đánh bay, nằm trên mặt đất, khí tức vô cùng uể oải, đã không thể tái chiến.

Một khúc thiên địa song hưởng, Sở Cuồng Nhân đánh bại tám vị Thiên Hạ Hành Tẩu!

Cộng thêm trước đó đã đánh bay Chiến Long, lần này tụ tập trên Thiên Vũ Phong, chín vị Thiên Hạ Hành Tẩu, đều không có ngoại lệ, toàn bộ bại trận!

“Thực lực của hắn, làm sao lại mạnh mẽ hung hãn như vậy! !”

Lăng Tiêu cảm thấy không thể tin được.

Bọn họ nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, chỉ cảm thấy người này căn bản không phải là con người, mà là một con quái vật không hơn không kém! !

Thiên kiêu nhà nào có chiến lực như vậy? !

“Tại đương đại, chỉ sợ không tìm ra một người nào có thể chống lại người này, có người này tại, ai có thể thành đế đầu tiên? !”

Trong mắt đám Thiên Hạ Hành Tẩu còn lại cũng tràn đầy hoảng sợ.

Mà không ít Thánh Nhân đang âm thầm quan sát trận chiến này cũng ôm tâm tư riêng, lúc này, lại một lần nữa bị chiến lực của Sở Cuồng Nhân dọa sợ.

“Thắng, thắng, Sở Cuồng Nhân thắng!”

“Hắn chính là thiên hạ đệ nhất!”

“Thiên Cơ Tử không nói sai, thiên kiêu ai là thủ lĩnh, Huyền Thiên có Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân chính là thiên hạ đệ nhất thiên kiêu a!”

“Quá mạnh!”

Người quan chiến lập tức kinh hô.

Không ít người nhìn hắn tràn đầy cuồng nhiệt và sùng bái.

Nhưng ngay lúc này, nơi xa chợt bộc phát một cỗ đạo vận kinh khủng, xen lẫn trong hư không, hóa thành một cái Thiên Tôn pháp tướng, toàn thân tản ra một cỗ khí tức quân lâm thiên hạ, chí cao vô thượng.

“Sở Cuồng Nhân, muốn làm thiên hạ đệ nhất, ngươi còn phải hỏi xem Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể của ta có đồng ý hay không! !”

Một giọng nói bá đạo quanh quẩn trong hư không, ngay sau đó, một cái Thiên Tôn pháp tướng to lớn từ phía xa đánh ra một quyền về phía Sở Cuồng Nhân.

Quyền kình hoành không, chỉ quyền phong nhấc lên đã khiến người ta có cảm giác như lâm tận thế, không cách nào phản kháng được.

Chương 373: Hành động trộm thiên, bại Thiên Tôn thể, Tiêu Lâm Thiên thất bại thảm hại

Quyền kình từ phía xa đánh đến khiến Sở Cuồng Nhân hơi sững sờ, sau đó đưa tay hội tụ sát khí chiến ý, cũng đánh ra một đạo quyền ấn.

Hai cỗ lực lượng cuồng bạo va chạm, hư không oanh một tiếng nổ tung!

Phong bạo cuốn lên, mấy vị Thiên Hạ Hành Tẩu đều tung bay.

“Đây là ai? Lại có lực lượng như vậy!”

“Hắn vừa nói cái gì? Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể! Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể xếp thứ hai trong ba ngàn thể chất! !”

“Móa nó, đây là thiên kiêu nhà nào vậy?”

Mọi người kinh hô, nhìn về nơi phát ra quyền kình.

Chỉ thấy trên một ngọn núi cách đó không xa, có một thanh niên đang đứng đó, trên người hắn ta mặc trường bào màu đen, khuôn mặt cứng rắn, góc cạnh rõ ràng, còn lộ ra một cỗ khí tức cao cao tại thượng, bá đạo khó nói lên lời!

Tất cả mọi người nhìn người nọ, trong lòng không nhịn được sinh ra suy nghĩ thuần phục.

Người thanh niên mặc áo đen vừa sải bước đi ra, đảo mắt đã vượt qua mấy ngàn trượng, đi đến giữa không trung cách Sở Cuồng Nhân một đoạn, từ trên cao nhìn xuống hắn, “Sở Cuồng Nhân, ngươi muốn làm thiên hạ đệ nhất, phải hỏi xem ta có đồng ý hay không!”

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương, Động Tất Chi Nhãn vận chuyển.

“Thiên Hạ Hành Tẩu của Huyền Hoàng Thần Cung, Tiêu Lâm

Thiên, người mang Hậu Thiên Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể, tu đế kinh Huyền Hoàng Thất Bộ Quyết, đế thuật…”

“Chiến lực của người này, có thể so sánh với Đại Thánh…”

Động Tất Chi Nhãn phản hồi tới tin tức khiến Sở Cuồng Nhân hơi nheo mắt, “Hậu Thiên Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể, a, có chút ý tứ.”

Cách đó không xa, đám người Lăng Tiêu hai mặt nhìn nhau.

“Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể, không ngờ lại là thể chất tuyệt thế như vậy, rốt cuộc người này đến từ nơi không biết nào?”

Đám người Dạ Tâm, Chiến Long hơi nghi hoặc một chút.

“Nếu ta không đoán sai, người này đến từ Huyền Hoàng Thần Cung!”

Lúc này, Tiết Chính hít sâu một hơi nói: “Ta đã từng nghe trưởng bối trong đạo thống nói qua, Huyền Hoàng Thần Cung là một trong mấy nhà có nội tình thâm hậu nhất trong rất nhiều nơi không biết, trong lịch sử của bọn họ từng xuất hiện Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể, kinh diễm cả một thời đại!”

“Nhưng sau đó, vị Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể kia vì thành đế, đi theo một đám cường giả xâm nhập một trong mười cấm địa Mê Vụ Hải, từ đó không có tin tức, mà Huyền Hoàng Thần Cung muốn kéo dài huy hoàng của Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể, vài vạn năm nay vẫn luôn nghiên cứu thể chất này, muốn sau này sẽ tiếp tục sinh ra, hiện tại xem ra, bọn họ đã thành công…”

Nghe thấy vậy, mấy vị Thiên Hạ Hành Tẩu đều hít một hơi lãnh khí.

Vô Thượng Đạo Thể vô cùng hiếm thấy, đừng nói đến Vô Thượng Đạo Thể đứng thứ hai như Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể, ngoại trừ trời cao ban cho, muốn sau này tạo thành thể chất như vậy, không phải hai chữ khó khăn có thể hình dung.

Chuyện này giống như đánh cắp tạo hóa của thiên địa!

Đây là hành động trộm thiên!

Không chỉ một đám Thiên Hạ Hành Tẩu, các Thánh Nhân đang bí mật quan sát cũng âm thầm líu lưỡi, bị hành động của Huyền Hoàng Thần Cung dọa sợ.

“Vốn cho rằng bọn họ đã uổng công nghiên cứu Huyền Hoàng Thần Cung mấy vạn năm, thật không ngờ, bọn họ đã thật sự thành công.”

“Muốn tạo thành loại thể chất này, tuyệt đối là khó khăn trùng điệp, không biết đã hao phí bao nhiêu tư nguyên trong đó.”

“Cuối cùng cũng có người chống lại Sở Cuồng Nhân rồi!”

Linh niệm của các Thánh Nhân âm thầm trao đổi.

Bọn họ nghĩ đến cuộc chiến sắp diễn ra này, không khỏi chờ mong.

Một người có Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể, một người có ba loại Vô Thượng Đạo Thể, hai bên đánh lên, rốt cuộc ai sẽ hơn một bậc đây?

“Sở Cuồng Nhân, niệm tình ngươi vừa đánh với đám tạp ngư kia, ta cho sẽ cho ngươi thời gian khôi phục linh lực nhất định, sau đó đánh một trận thỏa thích với ta.”

Tiêu Lâm Thiên đứng chắp tay, ngạo nghễ nói.

Nghe hắn ta nói vậy, khóe miệng đám người Lăng Tiêu không nhịn được co giật một cái, ánh mắt nhìn Tiêu Lâm Thiên, vô cùng tức giận.

Tạp ngư? !

Bọn họ đường đường là Thiên Hạ Hành Tẩu, thế mà lại bị người kia nói là tạp ngư!

Nếu không phải bọn họ đã bị Sở Cuồng Nhân đánh trọng thương, biết mình không phải là đối thủ của Tiêu Lâm Thiên, thì bọn họ sẽ xuất thủ đánh một trận với đối phương rồi.

“A, bọn họ là tạp ngư, vậy ngươi cũng chỉ là một con tạp ngư mập hơn một chút mà thôi, đối phó ngươi, cho dù ta không còn một nửa linh lực, cũng có thể khiến ngươi nằm trên đất.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng nói.

“Hừ, cuồng vọng vô tri!”

Tiêu Lâm Thiên hừ lạnh một tiếng, sau đó đưa tay về phía Sở Cuồng Nhân đánh ra một quyền, một cỗ quyền kình trùng điệp giống như dòng nước lũ bạo phát.

Chính là một môn đế thuật của Huyền Hoàng Thần Cung, kim quang thần quyền!

Hơn nữa Tiêu Lâm Thiên dự định dùng tư thái tuyệt đối đánh bại Sở Cuồng Nhân, cho nên một quyền này không hề lưu thủ, linh lực thôi động đến cực hạn!

Đối mặt với một quyền này, ngay cả Đại Thánh cũng phải thận trọng.

“Nộ Thần Quyền!”

Sở Cuồng Nhân cũng đánh ra một quyền, lấy quyền đối quyền!

Hai cỗ kình khí va chạm, đạo vận quét ngang mà ra.

Chỉ thấy hai người đều đứng bất động tại chỗ, nhưng mặt đất xung quanh hai người đã sụp đổ, lõm vào một cái hố to.

“Ngươi là người đầu tiên đối mặt với một quyền này mà lông tóc không hao tổn, Sở Cuồng Nhân, ngươi đáng giá để ta xuất toàn lực đánh bại ngươi!”

Ánh mắt Tiêu Lâm Thiên lộ ra một vệt ngưng trọng.

Trên người hắn có khí tức cường đại bỗng nhiên bạo phát, đạo vận phóng lên tận trời, lại lần nữa ngưng tụ ra một cái Thiên Tôn pháp tướng trong hư không.

Đây là dị tượng của Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể, Thiên Tôn pháp tướng!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, ba đại Vô Thượng Đạo Thể đều mở!

“Tới đi, để ta nhìn một chút là ba đại đạo thể của ngươi lợi hại, hay là Huyền Thiên Thiên Tôn của ta mạnh hơn!” Tiêu Lâm Thiên hét lớn một tiếng.

Hắn ta đánh ra một quyền, thần quyền kim quang lại lần nữa thi triển.

Lần này có Thiên Tôn pháp tướng gia trì, quyền kình của hắn có thêm một cỗ khí tức chí cao vô thượng, duy ngã độc tôn!

Uy lực của một quyền này, càng tăng mạnh hơn!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, khẽ lắc đầu.

Cổ cầm Nhiễu Lương nằm ngang trước mặt, Sở Cuồng Nhân kéo dây đàn.

Bỗng nhiên, đạo vận cầm âm im lặng bạo phát!

Hư không nổi lên từng vòng gợn sóng.

Thần Ma Bát âm khúc cuối cùng, đại âm hi thanh!

Mấy vị Thiên Hạ Hành Tẩu chưa từng thấy qua đạo vận cầm âm khuếch tán trong hư không như vậy, sau đó điên cuồng đụng vào quyền kình của Tiêu Lâm Thiên.

Lực trùng kích kinh khủng khiến đại địa xuất hiện một vết nứt sâu ngàn trượng, phạm vi ngàn dặm đều hứng bị ảnh hưởng.

Lúc quyền kình của Tiêu Lâm Thiên va chạm vào đại âm hi thanh đã cấp tốc sụp đổ, lúc đó Thiên Tôn pháp tướng cũng ầm vang nổ tung!

Tiêu Lâm Thiên đột nhiên phun ra một ngụm máu, bay ngược ra ngoài.

Trong ba ngàn thể chất, Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể xếp thứ hai, trước mặt Sở Cuồng Nhân, chỉ cần một đạo cầm âm là có thể phá! !

Tình cảnh này, rung động tất cả mọi người.

Bao quát đám Thánh Nhân bí mật quan sát, cũng trợn mắt há hốc mồm.

“Làm sao có thể, làm sao Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể lại yếu như vậy, không có đạo lý, đây là Vô Thượng Đạo Thể xếp thứ hai đó!”

“Cho dù Sở Cuồng Nhân có được tam đại Vô Thượng Đạo Thể, nhưng không có loại nào mạnh bằng Huyền Thiên Thiên Tôn a, làm sao lại như thế? !”

“Chênh lệch, có chút lớn.”

Một đámg Thánh Nhân không thể tin trao đổi.

Nhất là Thánh Nhân của Huyền Hoàng Thần Cung, nhìn thấy mà giật mình.

Phải biết, Tiêu Lâm Thiên chính là Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể mà bọn họ hao phí vô số tâm huyết bồi dưỡng ra!

Bọn họ đang trông cậy đối phương sẽ dương danh đạo thống, thành đế, sau đó bảo hộ Huyền Hoàng Thần Cung trấn áp đương đại!

Nhưng bây giờ, Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể mà bọn họ đặt hi vọng cực lớn đã bị một đạo cầm âm của Sở Cuồng Nhân đánh bại! !

Đám Thiên Hạ Hành Tẩu đều có thể đánh đi đánh lại với Sở Cuồng Nhân, vậy tại sao Tiêu Lâm Thiên mạnh hơn lại không chịu được một kích như thế?

“Lúc hắn đánh với chúng ta, căn bản không xuất toàn lực!”

Lăng Tiêu nuốt một ngụm nước bọt, cảm giác khó có thể tin.

Tiêu Lâm Thiên bị một đạo cầm âm đánh bay, nằm rạp trên mặt đất nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Làm sao có thể, làm sao có thể... Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể của ta chính là vô địch, làm sao ta lại bại...”

“Hơn nữa lại... Thất bại thảm hại như thế! !”

Chương 374: Trảm hóa thân linh niệm của Trường Nghiễm Thánh Vương, chưa từng nhận qua uy hiếp

Sở Cuồng Nhân chậm rãi đi đến trước mặt Tiêu Lâm Thiên, từ trên cao nhìn xuống người nằm rạp trên mặt đất, thản nhiên nói: “Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể đúng là không tầm thường, chỉ đáng tiếc, ngươi... Quá yếu!”

Đúng là như vậy.

Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể yếu sao?

Không yếu, là Vô Thượng Đạo Thể gần với Hỗn Độn Thể, sao có thể yếu được? Đây chính là một trong những thể chất mạnh nhất từ xưa đến nay!

Không biết có bao nhiêu đại đế không có thể chất này.

Nhưng, thể chất mạnh thì nhất định sẽ mạnh sao?

Không nhất định.

Sở Cuồng Nhân có ba đại Vô Thượng Đạo Thể, nhưng hắn có thể tuỳ tiện đánh bại Tiêu Lâm Thiên, dựa vào việc hắn có nhiều căn cơ hơn!

Hắn có sáu đại vô thượng căn cơ, cho dù thể chất thua Tiêu Lâm Thiên một chút, nhưng hắn đánh bại đối phương, vẫn dễ như trở bàn tay.

“Ta quá yếu?”

“Là ta quá yếu? ?”

Tiêu Lâm Thiên nỉ non, sắc mặt không ngừng thay đổi.

Hắn ta là Thiên Hạ Hành Tẩu của Huyền Hoàng Thần Cung, là người sở hữu Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể, làm sao hắn ta có thể yếu được? ! !

Nhưng hắn ta lại bị một chiêu của Sở Cuồng Nhân đánh bại? !

Tiêu Lâm Thiên nghĩ thế nào cũng không hiểu, đạo tâm phải thừa nhận lực trùng kích trước nay chưa từng có, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

“Sở Cuồng Nhân, im ngay!”

Lúc này, trên người Tiêu Lâm Thiên truyền đến một giọng nói tràn ngập tức giận.

Chỉ thấy một đạo quang mang từ trên người đối phương bắn ra, hóa thành một lão giả râu trắng, mặc trường bào màu vàng.

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Động Tất Chi Nhãn.

“Trường Nghiễm Thánh Vương, cung chủ đương đại của Huyền Hoàng Thần Cung...”

Nha.

Thánh Vương, cung chủ của Huyền Hoàng Thần Cung.

“Quả nhiên Huyền Hoàng Thần Cung rất coi trọng Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể, lại lưu một đạo ấn kí Thánh Vương trên người hắn.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Hắn nhìn ra Trường Nghiễm Thánh Vương trước mắt này chỉ là một đạo linh niệm mà thôi, bọn họ dùng bí pháp nào đó lưu lại đạo linh niệm này trên người Tiêu Lâm Thiên, có thể bộc phát ra chiến lực vô cùng kinh khủng.

Ít nhất, dưới Thánh Vương, đều rất khó ứng phó.

“Lâm Thiên, vững chắc đạo tâm, tuyệt đối đừng bị vài câu của Sở Cuồng Nhân ảnh hưởng tới.” Linh niệm của Trường Nghiễm Thánh Vương lớn tiếng nói.

Một lát sau, sắc mặt Tiêu Lâm Thiên dần trở nên tốt đẹp, trong lòng hắn ta còn có chút sợ hãi, phẫn hận nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, “Hay cho một tên Sở Cuồng Nhân, thế mà còn muốn dùng lời giả dối làm loạn đạo tâm của ta!”

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân không khỏi cười một tiếng, “Ta nói câu nào cũng là thật, không phải lời giả dối, mặt khác, đạo tâm của ngươi quá yếu kém, còn không biết xấu hổ trách người khác.”

“Không hổ là đến từ nơi không biết xấu hổ.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe hắn nói vậy, không chỉ Tiêu Lâm Thiên nổi giận, ngay cả linh niệm của Trường Nghiễm Thánh Vương cũng nổi giận! !

Các Thánh Nhân của các nơi không biết đang bí mật quan sát cũng có chút phẫn nộ.

Phải biết, bọn họ cũng đến từ nơi không biết, mà lời này của Sở Cuồng Nhân, trong lúc vô hình cũng bao gồm bọn họ.

Chuyện của ngươi và Huyền Hoàng Thần Cung, làm sao lại nhắc đến chúng ta rồi?

“Sở Cuồng Nhân, ngươi quá làm càn, ngươi phải biết, Huyền Hoàng Thần Cung ta muốn diệt Huyền Thiên tông của ngươi, là chuyện dễ như trở bàn tay!”

Trường Nghiễm Thánh Vương hừ lạnh nói.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân bắn ra một đạo lãnh quang, “Ha, ngươi đang uy hiếp ta?”

“Vậy thì như thế nào? !” Trường Nghiễm Thánh Vương hừ lạnh nói.

Chỉ thấy trong nháy mắt, trên người Sở Cuồng Nhân đột nhiên bộc phát ra một cỗ kiếm chi đạo vận vô cùng khủng bố.

Côn Ngô kiếm bên hông hắn rung động, kiếm quang kinh khủng ngút trời, một cỗ hỏa diễm huyết sắc bao trùm bên ngoài thân thể hắn.

Cửu Tử Nhiên Huyết Công, mở! !

Ba đại đạo thể, mở!

Sáu đại vô thượng căn cơ trong cơ thể cùng tách ra thần huy sáng chói!

Côn Ngô Kiếm ra khỏi vỏ, tiếng kiếm ngân quanh quẩn thương khung.

Một kiếm chém ra, một cỗ sát phạt chi lực vô biên kinh khủng quấn quanh trên mũi kiếm, ngang nhiên chém ra, uy thế như muốn xé rách hư không, một kiếm này, trực tiếp chém về phía linh niệm của Trường Nghiễm Thánh Vương!

“Cái gì!”

Hóa thân linh niệm của Trường Quang Thánh Vương không nghĩ tới Sở Cuồng Nhân nói động thủ liền động thủ, mà một kiếm này còn bộc phát toàn lực.

Cho dù đạo hóa thân linh niệm này của Trường Nghiễm Thánh Vương cực mạnh, nhưng trong tình huống không kịp chuẩn bị, vẫn bị một kiếm của Sở Cuồng Nhân cứ thế chém chết!

Kiếm quang vô cùng cuồng bạo xé rách linh niệm của Trường Nghiễm Thánh Vương, sau đó không hề ngừng lại, bắn về phía xa!

Một ngọn núi, hai ngọn núi, bốn ngọn núi...

Liên tiếp mười mấy ngọn núi bị một kiếm này chém vỡ!

Mặt đất cũng bị cắt chém thành một cái rãnh dài đến vạn trượng, sâu gần ngàn trượng, bên trên vẫn còn lưu lại từng đạo kiếm khí sắc bén khiến người ta cảm thấy tim đập nhanh.

Uy lực của một kiếm này, khiến một đám Thánh Nhân làm sợ hãi!

Càng khiến đám Thiên Hạ Hành Tẩu trợn mắt há hốc mồm!

“Thật, thật đáng sợ!”

Lý Phù Bình cũng là kiếm tu, không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, hắn ta dám khẳng định, cho dù có hai mươi người như hắn ta cũng không thể ngăn cản một kiếm này!

Chuyện này nghe rất hoang đường.

Đường đường là Thiên Hạ Hành Tẩu lại biến thành đơn vị tính toán một kiếm này của Sở Cuồng Nhân, nhưng Lý Phù Bình lại không cảm thấy không phục.

Một kiếm này, khiến hắn ta rung động thật sâu!

“Uy hiếp ta? Cũng không đi hỏi thăm một chút, Sở Cuồng Nhân ta chưa từng sợ người khác uy hiếp!” Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng nói.

Sau đó, ánh mắt hắn rơi trên người Tiêu Lâm Thiên.

Đường đường là Thiên Hạ Hành Tẩu của Huyền Hoàng Thần Cung, nắm giữ Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể, bị Sở Cuồng Nhân nhìn một cái, chỉ cảm thấy thân thể cứng ngắc, một cỗ khí tức lạnh thấu xương bao phủ hắn ta, ngay cả huyết dịch cũng sắp bị đông cứng.

“Trở về nói cho cung chủ các ngươi biết, hôm nay ta trảm một đạo phân thân linh niệm của hắn, nếu hắn có can đảm xâm phạm Huyền Thiên tông, ta không chỉ chém chân thân của hắn, từ nay về sau, Huyền Hoàng Thần Cung cũng gà chó không yên! !”

“Nếu hắn nghi ngờ, vậy để hắn đến Lân tộc dưới biển sâu, xem kết cục của Quy Khư đi! !” Sở Cuồng Nhân lạnh giọng nói.

Nghe hắn nói vậy, các Thánh Nhân bí mật quan sát không khỏi líu lưỡi.

Trời ạ, Sở Cuồng Nhân hành động thật sự không có chút kiêng kỵ, Huyền Hoàng Thần Cung là nhân vật gì?

Đó chính là tồn tại đứng đầu tại những nơi không biết!

Ngay cả những nơi không biết cũng không dám trêu chọc, nhưng Sở Cuồng Nhân dám chém một đạo hóa thân linh niệm của cung chủ Huyền Hoàng Thần Cung, hơn nữa còn dám mở miệng uy hiếp Huyền Hoàng Thần Cung? !

Phải điên cuồng kiêu ngạo thế nào mới dám làm ra loại chuyện này!

“Tên điên!”

“Quả nhiên tên gia hỏa này giống như trong lời đồn, là kẻ điên làm việc không kiêng nể gì cả, không thể suy đoán theo lẽ thường.”

“Hừ, quá cuồng vọng, đúng là hắn có thực lực, nhưng chẳng lẽ mỗi người trong Huyền Thiên tông đều giống như hắn sao? Chuyện này không phải là cuồng, mà là lỗ mãng vô tri, theo ta thấy, không bao lâu nữa, Huyền Thiên tông sẽ bị san thành bình địa, Sở Cuồng Nhân cũng không có kết quả tử tế.”

“Có điều hắn nói đến Quy Khư dưới biển sâu là có ý gì? ?”

“Lúc trước hắn đại náo Lân tộc, chẳng lẽ còn chính diện giao phong với Quy Khư sao? Đó chính là tồn tại không kém gì Huyền Hoàng Thần Cung a.”

Một đám Thánh Nhân tâm tư khác nhau.

Mà tại Huyền Hoàng Thần Cung, Trường Nghiễm Thánh Vương ngồi trên bồ đoàn, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, phun ra một ngụm máu tươi.

Hóa thân linh niệm ông ta lưu lại trên người Tiêu Lâm Thiên là dùng bí pháp luyện chế qua, có mười phần trăm thực lực của ông ta, vô cùng cường đại.

Nhưng hóa thân linh niệm bị hủy, ông ta cũng phải chịu tổn thương nhất định.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi dám trảm hóa thân của ta, ngươi đáng chết! !”

Trường Nghiễm Thánh Vương tức đến xanh cả mặt.

Chương 375: Quy Khư bị trọng thương, tiến về Phiếu Miểu Thiên, bọn họ dám

“Đáng chết, đáng chết!”

“Sở Cuồng Nhân, ngươi dám trảm ta hóa thân linh niệm của ta, ngươi chờ đó cho ta, ta nhất định sẽ san bằng Huyền Thiên tông!” Trường Nghiễm Thánh Vương gầm nhẹ nói.

Nhưng lúc này, trong đại điện vang lên một giọng nói.

“Tỉnh táo.”

Đây là một giọng nói già nua.

Sau khi nghe thấy giọng nói này, Trường Nghiễm Thánh Vương vốn đang nổi giận, tạm thời thu liễm cơn tức, “Lão tổ, tại sao đột nhiên ngươi lại tỉnh rồi?”

Ông ta hơi nghi hoặc một chút, phải biết, lão tổ của nơi không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, vì muốn trì hoãn thời gian tiến vào Thiên Nhân Ngũ Suy, phần lớn bọn họ đều sẽ ngủ say, không dễ dàng hiện thân.

Nhưng bây giờ, lão tổ lại tỉnh dậy ngăn cản ông ta.

Rốt cuộc chuyện này là vì sao?

“Vài ngày trước, ta bị một cỗ khí tức cường đại ở hải ngoại đánh thức, không chỉ ta, một số lão gia hỏa cũng cảm giác được, cỗ khí tức kia... Quá kinh khủng.”

Nghe thấy vậy, Trường Nghiễm Thánh Vương không khỏi cảm thấy tim đập nhanh, khiến lão tổ cũng cảm thấy kinh khủng, không biết là tồn tại thế nào? !

Đột nhiên, ông ta nghĩ tới điều gì, “Là nữ tử không đầu!”

“Không sai.” Giọng nói già nua lên tiếng.

“Nhưng chuyện này có liên quan gì đến việc lão tổ ngăn cản ta tìm Huyền Thiên tông báo thù?” Trường Nghiễm Thánh Vương nghi ngờ hỏi.

“Lúc linh niệm ta ngao du trên thương khung, từng nghe thấy không ít tin tức liên quan tới Sở Cuồng Nhân, trong đó có một tin, chính là không bao lâu trước người này mới đến biển sâu đại náo Lân tộc, thậm chí từng giao thủ với Quy Khư, mặt khác, lúc hóa thân linh niệm của ngươi bị trảm, hắn từng nói để ngươi nhìn thấy kết cục của Quy Khư, đây cũng là lý do ta ngăn cản ngươi!”

“Xin lão tổ chỉ rõ.”

“Mấy ngày trước, ta nhận được tin tức, nữ tử không đầu đại náo Quy Khư, Quy Khư có bảy đại khư chủ, chết bốn người, cuối cùng nữ tử không đầu nghênh ngang rời đi, chỉ để lại Quy Khư hoàng tàn khắp nơi, mà ngày đó cũng là ngày Sở Cuồng Nhân đại náo Lân tộc.” Giọng nói già nua lại vang lên.

Nghe thấy vậy, lào sao Trường Nghiễm Thánh Vương lại không biết ý tứ của lão tổ nhà mình, đồng tử không khỏi đột nhiên co rụt lại, khiếp sợ nói: “Ý của lão tổ chính là, Sở Cuồng Nhân có liên hệ với nữ tử không đầu, vì thế nữ tử không đầu mới trợ giúp Sở Cuồng Nhân, đối phó Quy Khư? ! !”

“Chuyện này sao có thể! Trên điển tịch ghi chép, lai lịch của nữ tử không đầu không rõ, cho tới bây giờ chưa từng nghe nói nàng có quan hệ dính líu đến ai, sao nàng có thể trợ giúp Sở Cuồng Nhân đối phó Quy Khư được? !”

Giọng nói già nua vang lên: “Mặc kệ là chuyện gì, chỉ vì một đạo hóa thân linh niệm mà trêu chọc Sở Cuồng Nhân, đúng là không khôn ngoan.”

“Lão tổ, chuyện này có phải trùng hợp không, Sở Cuồng Nhân đang dùng chuyện này để hù chúng ta?” Trường Nghiễm Thánh Vương suy đoán.

“Phàm có một chút khả năng, chúng ta không thể để Huyền Hoàng

Thần Cung có kết cục giống như Quy Khư được, nếu không, ngươi chính là tội nhân thiên cổ của Thần Cung!”

Giọng nói già nua nghiêm khắc nói.

“Vâng.” Trường Nghiễm Thánh Vương không cam lòng gật đầu.

Giọng nói già nua cũng biến mất, giống như đã rời đi.

Trường Nghiễm Thánh Vương đứng tại chỗ một lúc, sau đó lấy ra một khối la bàn truyền tin, “Tam trưởng lão, tìm tất cả ghi chép có liên quan đến nữ tử không đầu trong Tàng Thư các, sau đó đưa đến phòng ta.”

Trong mắt ông ta lóe lên một tia quang mang tối nghĩa.

“Sở Cuồng Nhân chưa trừ diệt, những người khác sẽ không có ngày nổi danh, cơ hội thành đế chỉ có thể rời vào Huyền Hoàng Thần Cung ta.”

“Mặc kệ là vì báo thù hắn trảm hóa thân của ta, hay là vì cơ hội thành đế, dù thế nào cũng không thể giữ lại Sở Cuồng Nhân! !”

“Nhưng đầu tiên phải nghĩ biện pháp, giải quyết nữ tử không đầu kia đã...”

...

Huyền Vũ vực, Thiên Vũ Phong.

Chuyện Thiên Hạ Hành Tẩu tỷ thí lôi đài đã kết thúc, Sở Cuồng Nhân đại hoạch toàn thắng, thể chất tuyệt thế như Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể cũng bị Sở Cuồng Nhân một chiêu đánh bại, chiến lực mạnh, khiến người ta kinh dị.

Trận chiến này, hoàn toàn xác định địa vị của Sở Cuồng Nhân trong thế hệ trẻ tuổi, ngay cả Thiên Hạ Hành Tẩu, cũng không ai so được với hắn.

Sau khi tỷ thí lôi đài kết thúc, Sở Cuồng Nhân tìm Thiên Hạ Hành Tẩu của Phiếu Miểu Thiên Tiết Chính, đối phương đang muốn rời khỏi Thiên Vũ Phong.

Từ sắc mặt ảm đạm của đối phương có thể phát hiện, trận chiến hôm nay là một đả kích rất lớn đối với hắn ta.

Thân là Thiên Hạ Hành Tẩu, cho tới nay hắn ta đề vô cùng tự tin với thực lực của mình, nhưng trận chiến hôm nay đã khiến hắn ta biết cái mới gọi là chênh lệch, cái gì gọi là khác nhau một trời một vực!

So sánh với Sở Cuồng Nhân, Thiên Hạ Hành Tẩu như hắn ta quả thực không đáng nhắc tới.

“Tiết đạo hữu, xin dừng bước!” Lúc này, sau lưng Tiết Chính truyền đến giọng nói của Sở Cuồng Nhân.

Hắn ta xoay người tò mò nhìn đối phương, “Thế nào, Sở đạo hữu còn chuyện gì sao?”

“Ta muốn đến bái phỏng Phiếu Miểu Thiên mộ chút, xin Tiết đạo hữu dẫn đường.”

“Đến Phiếu Miểu Thiên bái phỏng?”

Tiết Chính sững sờ, sau đó nhớ lại một số lời đồn liên quan tới Sở Cuồng Nhân, vẻ mặt ngưng trọng, nói: “Sở đạo hữu, tài nghệ của ta không bằng người nên thua ngươi, ta tâm phục khẩu phục, vì sao ngươi còn muốn đuổi tận giết tuyệt, hơn nữa, Phiếu Miểu Thiên cũng không phải nơi ngươi có thể muốn làm gì thì làm!”

Sở Cuồng Nhân ngây ngẩn cả người.

Làm sao Tiết Chính lại đột nhiên kích động như vậy, không phải ta chỉ muốn đến bái phỏng một chút thôi sao? Chẳng lẽ không thể gặp Phiếu Miểu Thiên?

Còn nữa, đuổi tận giết tuyệt có ý gì?

Giống như hắn muốn đến nhổ cỏ tận gốc vậy..

“Tiết đạo hữu, ta đến bái phỏng mà thôi, không đến mức như vậy đi.”

“Đương nhiên đến mức, đừng cho là ta không nghe ra hàm ý trong lời nói của ngươi, Mộ Dung gia, Thương tộc, Thiên Vương cung, đây là những Thánh Địa các hạ đã từng đến bái phỏng, không nhà nào có kết cục tốt.”

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân bừng tỉnh đại ngộ, nhưng hắn lại cảm thấy có chút vô tội, hơn nữa, những chuyện kia có thể trách hắn sao? ?

Nếu không phải những người kia gây chuyện trước, đâu đến mức hắn phải đại khai sát giới?

“Tiết đạo hữu, xin yên tâm, lần này ta đến Phiếu Miểu Thiên bái phỏng, chỉ muốn trao đổi Thiên Tinh Ngọc Tủy mà thôi, tuyệt đối không có ý khác.” Sở Cuồng Nhân trịnh trọng nói.

Ngoại trừ hôm nay đánh bại Tiết Chính, hắn và Phiếu Miểu Thiên không thù không oán, hắn cũng không tin, lần này có thể gây ra chuyện gì nữa.

Tiết Chính nửa tin nửa ngờ nhìn Sở Cuồng Nhân, sau đó nói: “Chuyện này rất quan trọng, ta cần bẩm báo với chưởng môn.”

“Đó là tự nhiên.” Sở Cuồng Nhân nói.

Một lát sau.

Tiết Chính truyền tin cho chưởng môn Phiếu Miểu Thiên, sau đó hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, nói: “Chưởng môn nói, ta có thể dẫn ngươi đến Phiếu Miểu Thiên.”

“Đa tạ.”

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng thở ra, nếu Phiếu Miểu Thiên sống chết không cho hắn đến, hắn cũng không biết đi đâu tìm Thiên Tinh Ngọc Tủy nữa.

Nếu dùng Thiên Tinh Ngọc Tủy hạ phẩm, mặc dù cũng có thể bố trí ra Vân Hải Kinh Kỳ Trận, nhưng uy lực chắc chắn sẽ thấp hơn không ít.

Nếu đã làm, phải làm tốt nhất.

Tiết Chính dẫn Sở Cuồng Nhân tiến về Phiếu Miểu Thiên.

“Không biết Sở đạo hữu muốn Thiên Tinh Ngọc Tủy này làm cái gì?”

Trên đường, Tiết Chính tò mò hỏi.

Ngoại trừ có chút tác dụng với một vài tu sĩ tu luyện công pháp đặc biệt thì Thiên Tinh Ngọc Tủy không có gì khác với linh thạch linh tủy bình thường.

“Thiên Tinh Ngọc Tủy là vật bố trận tuyệt hảo, chuyện này, Tiết đạo hữu cũng rõ ràng đi.” Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

“Ha, Sở đạo hữu dùng để bố trận.”

“Đúng vậy.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, đương nhiên, nếu hỏi là bố trận gì, bí mật bực này, đương nhiên hắn sẽ không tùy tiện nói ra.

Mà Tiết Chính cũng không hỏi nhiều.

“Sở đạo hữu uy hiếp Huyền Hoàng Thần Cung, chẳng lẽ thật sự không sợ bọn họ tìm Huyền Thiên tông gây phiền phức sao?” Tiết Chính chuyển đề tài.

“Bọn họ dám? !”

Sở Cuồng Nhân quát lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên hàn ý.

Chương 376: Đứng mũi chịu sào, như giẫm trên băng mỏng, Sở Cuồng Nhân bái phỏng Phiếu Miểu Thiên

“Bọn họ dám? !”

Sở Cuồng Nhân quát lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên hàn quang.

Tiết Chính bên cạnh nhìn thấy, không khỏi có chút hãi hùng khiếp vỉa, chẳng lẽ Sở Cuồng Nhân thật sự có năng lực ứng phó nơi không biết?

“Ngại quá, là tại hạ thất thố.”

Sở Cuồng Nhân thu liễm hàn ý, cười nhạt nói.

Hắn lớn lên vô cùng đẹp trai, lúc cười rộ lên khiến người ta có cảm giác như gió xuân ấm áp, Tiết Chính thấy thế, trong lòng dừng một chút, cũng chầm chậm buông lỏng.

“Sở đạo hữu, chúng ta tiếp tục lên đường đi.”

“Được.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Trong lòng hắn âm thầm tự tán thưởng mình.

Xem ra vừa rồi hắn đã thành công hù dạo Tiết Chính, sau đó chắc chắn đối phương sẽ trở về bẩm báo Phiếu Miểu tông, đến lúc đó bọn họ sẽ phải kiêng kị hắn.

Hiện tại, Huyền Thiên tông, hoặc là Sở Cuồng Nhân có năng lực đối phó với nơi không biết sao? Nói thực, chuyện này vô cùng khó khăn.

Không ai rõ ràng nội tình của nơi không biết thế nào, nhưng có một chuyện không thể nghi ngờ, chính là bọn họ còn mạnh hơn bất kì đạo thống Thánh Nhân nào mà Sở Cuồng Nhân từng biết...

Mấy năm qua, Huyền Thiên tông tiến bộ nhanh chóng, nhưng so với những nơi không biết có nội tình vài vạn năm thậm chí mười vạn năm này, vẫn có chênh lệch nhất định.

Liều mạng, khẳng định là không được.

Sở Cuồng Nhân dám trảm hóa thân linh niệm của Trường Nghiễm Thánh Vương, dám uy hiếp Huyền Hoàng Thần Cung, thật ra là hắn đang đánh cược!

Mà chỗ dựa lớn nhất của hắn chính là nữ tử không đầu!

Lời hắn thả ra, để lộ ra tin tức mình có liên quan đế nữ tử không đầu, chính là đang đánh cược Huyền Hoàng Thần Cung sẽ kiêng kị đối phương, không dám có hành động thiếu suy nghĩ, Huyền Thiên tông sẽ có thời gian tăng thực lực.

Trong tình huống lúc đó, hắn chỉ có thể làm như vậy!

Nếu hắn biểu hiện ra khiếp đảm hoặc chần chờ gì, hắn tuyệt đối có lý do tin tưởng, Huyền Hoàng Thần Cung thậm chí là những nơi không biết khác sẽ chèn ép Huyền Thiên tông.

Bởi vì Sở Cuồng Nhân tồn tại đã cản trở một đám người của nơi không biết tranh đoạt cơ hội thành đế!

“Hiện tại ta đứng mũi chịu sào, lúc nào cũng có thể là mục tiêu công kích.” Sở Cuồng Nhân nhìn về phía chân trời, ánh mắt thâm thúy.

Người ngoài đều thấy hắn phong quang vô hạn, uy phong bát diện, nhưng Sở Cuồng Nhân rõ ràng, hiện tại hắn như giẫm trên băng mỏng, nếu không cẩn thận, bản thân hắn và Huyền Thiên tông sẽ vạn kiếp bất phục!

Nhưng hắn, đã không có đường lui! !

Đã như vậy, hắn dứt khoát thẳng tiến không lùi, thử đánh cược với những nơi không biết kia đi.

...

Rất nhanh, Sở Cuồng Nhân liền đi theo Tiết Chính đến trước một ngọn núi.

Phiếu Miểu Thiên, thật ra là một bí cảnh, là bí cảnh lúc nào cũng có thể di động, hư vô mờ mịt, khó mà tìm kiếm.

Cũng chỉ có người của Phiếu Miểu Thiên môn mới có thủ đoạn tìm kiếm.

“Mở!”

Chỉ thấy Tiết Chính xuất ra một cái ngọc lệnh ném lên không trung, ngọc lệnh phun toả hào quang, mở ra một cái thông đạo không gian.

“Sở đạo hữu, mời.”

“Mời.”

Hai người đi vào trong thông đạo không gian, đến Phiếu Miểu Thiên.

Vừa tiến vào trong, đập vào mắt chính là một mảng lớn sương mù lượn quanh sơn mạch, các nơi trong sơn mạch mọc đầy kỳ hoa dị thảo, chim quý thú lạ.

“Nơi này chính là Phiếu Miểu Thiên, quả nhiên giống như Tiên cảnh.”

Sở Cuồng Nhân tán thưởng nói.

“Sở đạo hữu quá khen rồi.” Tiết Chính cười nói.

Sau đó, hắn ta dẫn theo Sở Cuồng Nhân tiến về hòn núi chính của Phiếu Miểu Thiên, dọc theo con đường này cũng gặp không ít đệ tử của Phiếu Miểu Thiên.

Theo quan sát của Sở Cuồng Nhân, đám đệ tử của Phiếu Miểu Thiên đều là thiên tài đỉnh phong, tùy tiện xuất ra một người, thả ở bên ngoài cũng là đệ tử chân truyền thậm chí là Đạo Tử của các đạo thống Thánh Nhân.

“Tiết sư huynh.”

Một nữ đệ tử đi tới, hành lễ với Tiết Chính.

Nàng có chút hiếu kỳ nhìn Sở Cuồng Nhân.

Làm Thiên Hạ Hành Tẩu của Phiếu Miểu Thiên, trong đám đệ tử, Tiết Chính có uy vọng rất cao, lúc này thấy hắn ta dẫn người ngoài trở về, đều rất hiếu kì.

“Tiết sư huynh, vị đạo hữu này là ai vậy?”

Nữ đệ tử này nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra mấy phần mê ly, chỉ cảm thấy nam tử trước mặt vô cùng đẹp mắt, đẹp hơn tất cả mọi người mà nàng đã gặp, bao gồm cả Tiết Chính sư huynh.

“Tại hạ là Sở Cuồng Nhân, hữu lễ.”

“Xin chào Sở đạo hữu, ta là Thải Vân, Sở đạo hữu đến Phiếu Miểu Thiên ta làm khách sao?” Nữ đệ tử Thải Vân nhiệt tình hỏi.

“Cũng gần như thế.”

“Vậy Sở đạo hữu sẽ ở lại mấy ngày, trong Phiếu Miểu Thiên ta có rất nhiều nơi vui chơi, đến lúc đó ta sẽ dẫn ngươi đi xem một chút.”

“Vậy làm phiền rồi.”

Bên cạnh, khóe miệng Tiết Chính không khỏi co quắp hai lần, hắn ta cảm thấy vị trí Đại sư huynh Phiếu Miểu Thiên này của mình bị bỏ qua rồi.

Hắn ta nhìn Sở Cuồng Nhân một chút, tâm lý có chút chua.

Không phải lớn lên đẹp trai hơn ta một chút thôi sao?

Có cần nhiệt tình với hắn như vậy không?

Không chỉ Thải Vân, Tiết Chính còn chú ý tới, không biết từ lúc nào, xung quanh đã có không ít đệ tử.

Hơn nữa phần lớn đều là nữ tử, cả đám đều nhìn Sở Cuồng Nhân, hai mắt phát sáng, có người còn nuốt nước miếng.

Không biết còn tưởng rằng một đám sài lang cực đói gặp được cừu non.

“Trên đời này lại có nam nhân đẹp như vậy?”

“Ta vốn cho rằng Tiết Chính sư huynh đã là công tử văn nhã, không ngờ trên thế giới này vẫn còn người đẹp hơn hắn.”

“Hắn là ai vậy?”

“Nhiều năm như vậy, Phiếu Miểu Thiên vẫn không có khách nhân tới, chẳng lẽ là đệ tử Tiết sư huynh mang về, mới gia nhập Phiếu Miểu Thiên sao?”

“Thật sao? Vậy quá tốt rồi, nếu hắn là tiểu sư đệ, chắc chắn mỗi ngày ta sẽ đến chỉ đạo hắn tu hành.”

Nhìn một đám nữ tử nhiệt tình, đám nam tu lại có chút ghen ghét.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo một chút không tốt.

Nhưng nhìn một chút, bọn họ phục rồi.

“Móa, trên đời này lại có nam nhân đẹp mắt như vậy, nếu ta là nữ, cũng muốn ngủ với hắn a.”

“Kỳ thật, ta cảm thấy, là nam hay nữ đều không quan trọng, quan trọng là ta thích người lớn lên đẹp.”

“Cút.”

Tiết Chính nghe thấy tiếng nghị luận của đám đệ tử bốn phía, chỉ cảm thấy giá trị nhan sắc của Sở Cuồng Nhân còn kinh khủng hơn tu vi của hắn.

“Được rồi, Thải Vân, vị này là khách của chưởng môn, chúng ta còn phải đi gặp chưởng môn, không hàn huyên với ngươi nữa.”

Tiết Chính nói.

“Khách của chưởng môn?”

Thải Vân sững sờ, không phải khách của chưởng môn đều là tồn tại từ Thánh Nhân trở lên, tất cả đều có một đống tuổi sao?

Tiểu ca ca còn trẻ lại đẹp như vậy, sao lại dính líu đến lão già nát rượu như chưởng môn chứ?

Đương nhiên, những lời này nàng không dám nói ra.

Lúc nàng còn đang suy nghĩ lung tung, Tiết Chính đã dẫn Sở Cuồng

Nhân rời đi, đến một cung điện trên đỉnh núi.

Trong cung điện, có mấy lão giả ngồi đó, ở giữa là một lão giả mặc lam bào màu trắng, tay cầm một cây phất trần, dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Người này chính là chưởng môn của Phiếu Miểu Thiên, Vân Đào đạo nhân.

Tu vi giống như Trường Nghiễm Thánh Vương, cũng là Thánh Vương.

Khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, hai mắt Vân Đào đạo nhân tỏa sáng, cười nhạt nói: “Sở tiểu hữu tới Phiếu Miểu Thiên chơi, đúng là rồng đến nhà tôm a.”

Mấy lão giả khác nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, vẻ mặt khác nhau.

Thật ra bọn họ đều không thù không oán với Sở Cuồng Nhân, nhưng sự tồn tại của đối phương đã ảnh hưởng đến những nơi không biết tranh đoạt đế cơ, chuyện này khiến bọn họ không có nhiều cảm tình với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng đối phương đến bái phỏng Phiếu Miểu Thiên, cũng không có hành động bất thường gì, tự nhiên bọn họ cũng không thể làm gì đối phương.

“Bái kiến Vân Đào đạo hữu.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Chương 377: Phiếu Miểu Thiên làm khó dễ, nghe không tệ a

“Bái kiến Vân Đào đạo hữu.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng nói, mà nghe thấy hắn xưng hô như vậy, Vân Đào đạo nhân và mấy lão giả còn lại cau mày, nhất là đám lão giả kia, trong lòng càng thêm bất mãn với Sở Cuồng Nhân.

Bởi vì Sở Cuồng Nhân chỉ là tồn tại dưới Thánh Nhân.

Còn Vân Đào đạo nhân lại là một vị Thánh Vương.

Không nói đến cảnh giới chênh lệch, chỉ số tuổi, Sở Cuồng Nhân có sống thêm mấy trăm năm, cũng chỉ bằng số lẻ của Vân Đào đạo nhân mà thôi.

Vậy mà hắn lại dùng xưng hô với người cùng thế hệ? !

Sở Cuồng Nhân, làm sao dám?

“Hừ, đạo hữu cũng có thể gọi bậy, không có quy củ.”

Một lão giả không khỏi hừ nhẹ một tiếng nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, liếc đối phương một chút, “Thế nào, Vân Đào đạo hữu là Phiếu Miểu Thiên chi chủ, ta là Huyền Thiên tông chi chủ, ta gọi hắn một câu đạo hữu, có chỗ nào không hợp lý sao? Chẳng lẽ, các hạ cho rằng Huyền Thiên tông thấp hơn Phiếu Miểu Thiên một đầu? !”

Dù sao hắn cũng nhìn ra, mấy người kia không có hảo cảm với hắn, mà hắn, đương nhiên sẽ không tận lực nịnh nọt đối phương, nếu đã bất mãn với nhau, vậy hắn cũng không thèm để ý, khiến đối phương ghét mình hơn.

“Ngươi, ngươi…”

Nghe hắn nói vậy, lão giả kia lại á khẩu không trả lời được.

Ông ta không phản bác được.

“Vô lễ!”

Lão giả kia tìm không ra lời phản bác, tức giận đến phất tay áo.

Vân Đào đạo nhân thấy vậy, nói: “Tam trưởng lão, trước mặt khách quý đừng mất lễ nghĩa, Sở đạo hữu nói cũng không sai, hắn và ta cùng chấp chưởng một đạo thống, xưng hô ngang hàng, cũng không có gì không thể.”

Ông ta tự giác sửa từ Sở tiểu hữu thành Sở đạo hữu, nghe ông ta nói vậy, các trưởng lão khác có ý kiến cũng không tiện nói gì.

“Được rồi, không nói lời khách sáo nữa, lần này ta đến Phiếu Miểu Thiên, chính là muốn trao đổi Thiên Tinh Ngọc Tủy với Phiếu Miểu Thiên, không biết Vân Đào đạo hữu nghĩ thế nào?” Sở Cuồng Nhân đi thẳng vào vấn đề.

“Muốn Thiên Tinh Ngọc Tủy, không phải việc khó, nhưng không biết Sở đạo hữu muốn dùng cái gì trao đổi với chúng ta?” Vân Đào đạo nhân nói.

“Hai trăm triệu thượng phẩm Linh thạch, đổi lấy ngàn cân thượng phẩm Thiên Tinh Ngọc Tủy!”

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt nói ra điều kiện của mình.

Lúc đến đây, Sở Cuồng Nhân điều tra qua, theo giá thị trường, một cân thượng phẩm Thiên Tinh Ngọc Tủy khoảng một trăm ngàn thượng phẩm Linh thạch.

Hắn ra giá cả, đã là gấp đôi giá thị trường.

“A, Sở đạo hữu cảm thấy Phiếu Miểu Thiên chúng ta thiếu linh thạch sao?” Vân Đào đạo nhân cười nhạt nói.

“Vậy Phiếu Miểu Thiên muốn cái gì?”

“Đế thuật của các hạ…”

Vân Đào đạo nhân còn chưa nói hết, Sở Cuồng Nhân đã quay người rời đi.

Vân Đào đạo nhân không ngờ đối phương lại có hành động này, nhất thời ngây ngẩn cả người, đợi đến khi đối phương đi tới cửa, mới lên tiếng ngăn cản, “Sở đạo hữu chờ một lát, làm ăn nha, chúng ta có thể bàn lại.”

“Sinh ý coi trọng thành ý, nhưng ta không nhìn thấy chút thành ý nào của Phiếu Miểu Thiên cả, dùng một môn đế thuật trao đổi ngàn cân Thiên Linh Ngọc Tủy? Đúng là làm trò cười cho thiên hạ.”

Một môn đế thuật trân quý cỡ nào?

Ngoại trừ nơi không biết, ở ngoại giới, tìm trong tất cả các đạo thống Thánh Nhân cũng chưa chắc đã tìm ra một môn đế thuật hoàn chỉnh.

Pháp môn như vậy, chính là bảo vật vô giá!

Đừng nói ngàn cân Thiên Tinh Ngọc Tủy, đến một trăm ngàn cân cũng không đổi được!

“A, tại hạ chỉ nói đùa thôi, Sở đạo hữu đừng nóng giận.” Vân Đào đạo nhân cười nói, hiện tại bọn họ có cơ hội nghiền ép Sở Cuồng Nhân, làm sao ông ta có thể tùy tiện buông tay được.

Đương nhiên, ông ta cũng biết muốn một môn Đế thuật là quá mức.

Nhưng nếu không có được đế thuật, bọn họ cũng có thể lấy các khác.

“Như vậy đi, một tỷ cân thượng phẩm Linh thạch, thế nào?”

Nghĩ tới nghĩ lui, Vân Đào đạo nhân vẫn quyết định muốn linh thạch, dù sao linh thạch cũng giống như tiền trên Thương Khung tinh, có nhiều hơn cũng không không ngại.

Cái khác, Phiếu Miểu Thiên cũng cũng không thiếu.

Trên người Sở Cuồng Nhân có mấy thứ bọn họ muốn, nhưng mấy cân Thiên Tinh Ngọc Tủy cũng không đổi nổi, Sở Cuồng Nhân cũng sẽ không đổi.

“Một tỷ cân thượng phẩm Linh thạch, ngàn cân thượng phẩm Thiên Tinh Ngọc Tủy, Vân Đào đạo nhân tính toán thật tốt, thật sự cho rằng linh thạch của Huyền Thiên tông là do gió thổi đến sao?” Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng nói.

Gấp mười lần giá thị trường!

Hành động này giống như đi cướp đoạt vậy!

“Sở đạo hữu, đây là nhượng bộ lớn nhất của chúng ta, nếu ngươi không đổi, vậy rời đi đi, nhưng tại Thương Khung tinh, muốn tìm được số lượng Thiên Tinh Ngọc Tủy như thế, rất không dễ dàng." Vân Đào đạo nhân bình chân như vại nói.

Đầu cơ kiếm lợi.

Đây cũng là lý do Vân Đào đạo nhân có tự tin như thế.

Sở Cuồng Nhân cắn răng, trong lòng mắng vài tiếng lão già thối.

Nhưng Thiên Tinh Ngọc Tủy vô cùng quan trọng với hắn, cũng là tài liệu quan trọng bố trí Vân Hải Kinh Kỳ Trận, vật này, không thể sai sót.

Thậm chí muốn hắn dùng đế thuật trao đổi cũng không phải không được.

Hắn vừa phất tay áo rời đi chỉ là làm dáng một chút, chỉ có thể nói, Vân Đào đạo nhân đã đánh giá thấp tầm quan trọng của Thiên Tinh Ngọc Tủy đối với hắn rồi.

"Tốt, một tỷ thì một tỷ!"

Sở Cuồng Nhân nghiến răng nghiến lợi, giả bộ như một vô cùng tức giận nói.

Dùng một tỷ linh thạch trao đổi, dù sao cũng tốt hơn dùng đế thuật trao đổi, cùng lắm sau này hắn lại tìm cơ hội vơ vét của các đạo thống khác là được.

"A, vậy thì tốt, ta sẽ sai người đi lấy hàng cho ngươi."

Vân Đào đạo nhân nói.

Một lát sau, một tên đệ tử đến báo, "Bẩm chưởng môn, chúng ta chỉ còn không tới trăm cân thượng phẩm Thiên Tinh Ngọc Tủy."

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân ngồi một bên, sắc mặt lạnh lẽo, ánh mắt tràn đầy lãnh quang, Côn Ngô Kiếm bên hông cũng không nhịn được rung động.

Một cỗ kiếm chi đạo vận kinh khủng tràn ngập bốn phương tám hướng!

Một vài trưởng lão âm thầm líu lưỡi.

Trên trán đệ tử đến báo đổ mồ hôi lạnh, nhìn Sở Cuồng Nhân vô cùng tuấn mỹ kia, trong mắt lộ ra nồng đậm kinh hãi.

“Phiếu Miểu Thiên, đang đùa giỡn với ta sao?”

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng nói.

“Sở đạo hữu chớ vội.”

Vân Đào đạo nhân vội vàng nói, sau đó nhìn về phía đệ tử kia, chất vấn: “Sao chỉ còn không đến trăm cân thượng phẩm Thiên Tinh Ngọc Tủy?”

Đệ tử kia run rẩy nói: “Bẩm chưởng môn, gần đây mấy vị Đạo Tử chăm chỉ tu hành, cho nên dùng Thiên Tinh Ngọc Tủy khá nhanh.”

Những nơi không biết vừa xuất hiện, đã muốn triệt để hiện thế.

Mà vì chuẩn bị sẵn sàng cho chuyện này, các đệ tử của các thế lực không biết này cũng chăm chỉ tu hành, Thiên Tinh Ngọc Tủy là tài nguyên tu hành quan trọng chiến lược của Phiếu Miểu Thiên, mỗi đệ tử đều có được, cho nên dùng rất nhanh.

“Thì ra là thế.”

Vân Đào đạo nhân giật mình nói, sau đó ông ta nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, xin lỗi nói: “Sở đạo hữu, xin lỗi, ta cũng không ngờ chuyện lại như vậy.”

Sở Cuồng Nhân chỉ lạnh lùng nhìn ông ta.

Giống như muốn nói, diễn, ngươi tiếp tục diễn đi.

Làm Phiếu Miểu Thiên chi chủ, ngươi lại không biết chuyện này?

Đây rõ ràng là đang muốn diễn cho hắn xem.

Hắn muốn nhìn một chút, rốt cuộc Vân Đào đạo nhân muốn kết thúc chuyện này như thế nào, dù sao hắn không lấy được hàng, bọn họ cũng không thể cướp đoạt một tỷ thượng phẩm linh thạch của hắn được,

Vân Đào đạo nhân cũng sẽ không vì chuyện này mà khai chiến với hắn.

“Như vậy đi, mặc dù trong kho không còn Thiên Tinh Ngọc Tủy, nhưng trong Phiếu Miểu Thiên ta có một mỏ quặng Ngọc Tủy, chỗ đó có lượng lớn Thiên Tinh Ngọc Tủy chưa khai thác, đừng nói thượng phẩm, tuyệt phẩm đều có, vì biểu đạt áy náy của chúng ta, Sở đạo hữu đến đó lấy mấy ngàn cân nguyên thạch đi.”

“Mặc kệ mở ra Thiên Tinh Ngọc Tủy gì, tất cả đều thuộc về Sở đạo hữu, thế nào?” Vân Đào đạo nhân cười nhạt một tiếng nói.

Nghe thấy vậy, trong lòng Sở Cuồng Nhân hơi động.

Nguyên thạch?

Nghe… Không tệ a!

Chương 378: Chọn lựa nguyên thạch, Vân Đào đạo nhân đau lòng đến nhỏ máu

Bởi vì trong Phiếu Miểu Thiên còn ít Thiên Tinh Ngọc Tủy, cho nên Vân Đào đạo nhân dự định dẫn Sở Cuồng Nhân đi lấy nguyên thạch.

Rất nhanh, mọi người đã đến một mỏ quặng.

Ở chỗ này, có rất nhiều đệ tử đang lao động.

Khai thác nguyên thạch, giải thạch...

“Chưởng môn.”

Một trưởng lão phụ trách khai thác nguyên thạch đi tới.

Nhìn thấy người nọ, trong mắt Sở Cuồng Nhân lướt qua một vệt dị sắc, “Đây không phải tam Thái Thú của đệ nhất thành sao? Không ngờ lại gặp ngươi ở đây.”

Vị trưởng lão của Phiếu Miểu Thiên này, chính là tam Thái Thú của đệ nhất thành.

“Là ngươi, Sở Cuồng Nhân!”

Nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, tam Thái Thú vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ lại gặp đối phương ở đây.

“Hai vị quen biết nhau?” Vân Đào đạo nhân hiếu kỳ nói.

“Xem như thế đi.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

“A, vậy thật trùng hợp, trước đó không lâu thập nhị trưởng lão mới gia nhập Phiếu Miểu Thiên ta, trên người ông ta có một phần truyền thừa liên quan tới Phiếu Miểu Thiên, không lâu trước mới tìm được chúng ta.”

Vân Đào đạo nhân cười nói.

Các đời Phiếu Miểu Thiên đều có Thiên Hạ Hành Tẩu đi lại ở bên ngoài, không rêu rao như người đứng đầu, phần lớn đều không nổi danh, chủ yếu là muốn tìm hiểu tình huống bên ngoài hoặc tìm kiếm một số hạt giống tốt để bồi dưỡng.

Cho nên, có lúc sẽ lưu lại một chút truyền thừa ngoài ý muốn ở bên ngoài.

Tam Thái Thú chính là người đạt được một phần truyền thừa như vậy.

Ông ta khổ cực tìm kiếm Phiếu Miểu Thiên nhiều năm, cuối cùng mới tìm được đầu mối tại Thiên Vương cung, cũng thành công gia nhập.

“Ừm, thập nhị trưởng lão, hiện tại Sở đạo hữu là khách của Phiếu Miểu Thiên ta, ta dẫn hắn tới lấy một số nguyên thạch, nguyên thạch đã khai thác được đặt ở đâu?” Vân Đào đạo nhân cười nhạt nói.

“Xin mời đi theo ta.”

Tam Thái Thú dẫn mấy người tới đến một nơi chất đống vô số nguyên thạch, một cỗ linh khí nồng nặc từ trên nguyên thạch lộ ra.

Vân Đào đạo nhân cười nói: “Sở đạo hữu, xin chọn lựa đi.”

Trong mắt hắn mang theo vẻ đăm chiêu.

“Vân Đào đạo hữu định để cho ta chọn bao nhiêu nguyên thạch?”

“Như vậy đi, lần này là Phiếu Miểu Thiên chúng ta sai, Sở đạo hữu muốn một nghìn cân thượng phẩm Thiên Tinh Ngọc Tủy, vậy đổi thành mười nghìn cân nguyên thạch đi, số còn lại coi như Phiếu Miểu Thiên ta bồi thường.”

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân không nhịn được cười xùy một tiếng.

Nghe có vẻ mười nghìn cân lớn hơn một nghìn cân rất nhiều.

Nhưng trong một khối nguyên thạch, ai biết có thể mở ra Thiên Tinh Ngọc Tủy hạ phẩm hay là thượng phẩm? Thậm chí có khả năng chỉ là một khối phế thạch.

Chuyện này hoàn toàn dựa vào vận khí.

Hơn nữa Sở Cuồng Nhân mới đến, căn bản không biết đám nguyên thạch này là tốt hay xấu, ai biết tỷ lệ mở ra thượng phẩm Thiên Tinh Ngọc Tủy là bao nhiêu?

Nhưng hắn không thèm để ý những thứ này.

Bởi vì, hắn có thể gian lận.

“Mười nghìn cân nguyên thạch, đây chính là Vân Đào đạo hữu nói, mặc kệ mở ra Thiên Tinh Ngọc Tủy tốt hay xấu, tất cả đều thuộc về ta.”

“Đương nhiên.”

Vân Đào đạo nhân gật đầu, tỷ lệ mở ra thượng phẩm Thiên Tinh

Ngọc Tủy lớn bao nhiêu, ông ta biết rõ ràng, đừng nói mười nghìn cân nguyên thạch, cho dù một trăm nghìn cân cũng không chưa chắc có thể mở ra trăm cân thượng phẩm Thiên Tinh Ngọc Tủy.

Ông ta thấy, Sở Cuồng Nhân chắc chắn sẽ thua thiệt.

Bên cạnh, tam Thái Thú cũng đang cân nhắc nhìn Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân phát động Tầm Bảo Thuật.

Nhất thời, các loại tin tức của nguyên thạch phản hồi lại.

Bỗng nhiên, trong lòng hắn hơi động, nhìn về phía mỏ quặng phía xa, “Ta muốn đến mỏ quặng, lựa chọn mấy khối nguyên thạch trong đó.”

“Có thể.”

Vân Đào đạo nhân cũng không ngăn cản.

Ông ta cảm thấy, hai cái này, cũng không khác gì nhau.

Sở Cuồng Nhân hóa thành một đạo lưu quang, xâm nhập mỏ quặng.

Một lát sau, hắn liền cầm một đống nguyên thạch đi ra, chọn mấy nghìn cân trong một tỷ cân nguyên thạch.

“Tốt, chính là những khối này.”

Sở Cuồng Nhân thu mấy vạn cân nguyên thạch đã lựa chọn được vào Càn Khôn giới.

“Ấy, Sở đạo hữu không mở thạch sao?”

“Sau khi trở về, ta sẽ tìm người đến mở.”

“Sở đạo hữu không biết rồi, phải dùng biện pháp đặc biệt để mở lấy Tinh Ngọc Tủy bên trong, nếu không rất dễ khiến Ngọc Tủy bị hỏng.”

Vân Đào đạo nhân nói, rõ ràng lmuốn Sở Cuồng Nhân mở thạch tại hiện trường, sau đó nhìn hắn chịu thua thiệt mà không nói được gì.

“Đã như vậy, vậy thì mở đi.”

Sở Cuồng Nhân lại lần nữa lấy nguyên thạch ta.

Rất nhanh đã có người tới giúp hắn mở thạch.

“Sở đạo hữu, chúng ta đã nói xong, mặc kệ Ngọc Tủy mở ra là tốt hay xấu, đều không được đổi ý, một tỷ linh thạch kia, chúng ta sẽ không trả lại.” Vân Đào đạo nhân nói.

“Tự nhiên.”

Sở Cuồng Nhân nhìn người đang mở nguyên thạch, nói.

Một trận bạch quang nở rộ.

Một cỗ linh khí nồng vận xuất hiện.

Chỉ thấy khối nguyên thạch bị mở ra đã trút bỏ tầng thô ráp bên ngoài, lộ ra một khối Thiên Tinh Ngọc Tủy trơn bóng như ngọc!

Nhìn thấy Ngọc Tủy, trên mặt đám người Vân Đào đạo nhân lộ ra vẻ kinh ngạc, “Đây, đây là tuyệt phẩm Thiên Tinh Ngọc Tủy? !”

Tuyệt phẩm Thiên Tinh Ngọc Tủy, còn hiếm thấy hơn Thượng phẩm Thiên Tinh Ngọc Tủy rất nhiều, một trăm nghìn cân nguyên thạch cũng chưa chắc có thể mở ra một cân.

Nhưng mới khối đầu tiên, Sở Cuồng Nhân đã mở ra tuyệt phẩm Ngọc Tủy rồi, nhìn khối Ngọc Tủy kia, ít nhất phải mười cân trở nên!

“Vận khí còn tên gia hỏa này tốt như vậy sao?”

Vân Đào đạo nhân, tam Thái Thú có chút cổ quái nhìn Sở Cuồng Nhân.

Mở thạch vẫn còn tiếp tục.

Tuyệt phẩm Ngọc Tủy, tuyệt phẩm Ngọc Tủy, tuyệt phẩm Ngọc Tủy…

Liên tiếp mở ra mười mấy khối, đều là tuyệt phẩm Ngọc Tủy!

Sóng linh khí nồng đậm tràn ngập trong không khí, các đệ tử đang đào mỏ cũng dừng động tác trong tay, vây lại xem.

“Trời ạ, ta không nhìn lầm chứ, nhiều tuyệt phẩm Ngọc Tủy như vậy!”

“Đây, đây là tình huống gì?”

“Chúng ta khổ cực làm việc lâu rồi cũng không thể mở ra nhiều tuyệt phẩm Ngọc Tủy như vậy, làm sao người này có thể làm được?”

Các đệ tử nghị luận ầm ĩ.

Vân Đào đạo nhân cũng âm thầm líu lưỡi, trong lòng có chút hối hận.

Sở Cuồng Nhân chắc chắn có thủ đoạn nào đó phân biệt nguyên thạch!

Nếu không, không có cách nào giải thích được vì sao đối phương lại có thể mở ra nhiều tuyệt phẩm Ngọc Tủy như vậy, chuyện này, thua thiệt là ông ta a!

“Tiếp tục mở thạch.” Sở Cuồng Nhân không để ý đến đám người Vân Đào đạo nhân, nói với tên đệ tử mở thạch.

“Được, được.” Tên đệ tử kia đã liên tiếp mở mười mấy khối tuyệt phẩm Ngọc Tủy, bị dọa đến trợn mắt há hốc mồm, nghe thấy Sở Cuồng Nhân nói mới hồi phục tinh thần, vội vàng gật đầu, tiếp tục mở thạch.

Tuyệt phẩm Ngọc Tủy, tuyệt phẩm Ngọc Tủy...

Phần lớn đệ tử đã thất thần, nhìn đống tuyệt phẩm Ngọc Tủy giống như rau cải trắng trước mặt, không biết nói gì nữa.

Lúc này, một đạo hào quang ngút trời mà lên, tầng mây đều bị nhuộm thành một mảnh màu sắc rực rỡ, linh khí nồng nặc hội tụ thành vòng xoáy.

Thấy vậy, ngay cả Vân Đào đạo nhân cũng không nhịn được chấn động, sững sờ nhìn tình cảnh này, “Đây là Thiên Tinh Nguyên! !”

Thiên Tinh Nguyên, cũng là một loại Thiên Tinh Ngọc Tủy, nhưng là tinh hoa trong tinh hoa Ngọc Tủy, so với tuyệt phẩm Ngọc Tủy, còn trân quý hơn nhiều.

Qua nhiều năm như vậy, Phiếu Miểu Thiên cũng chỉ khai thác được mấy ngàn cân Thiên Tinh Nguyên mà thôi, vô cùng hiếm thấy.

“Hắn còn tìm được Thiên Tinh Nguyên! !”

Trái tim Vân Đào đạo nhân không nhịn được chảy máu.

Một cân Thiên Tinh Nguyên bằng mấy chục triệu cân thượng phẩm Linh thạch, cộng thêm số lượng tuyệt phẩm Ngọc Tủy mà Sở Cuồng Nhân vừa mở được, tổng giá trị của hắn đã vượt xa một tỷ cân thượng phẩm Linh thạch!

Nhưng chuyện khiến Vân Đào đạo nhân đau lòng hơn còn ở phía sau, mấy khối nguyên thạch sau đó, đều mở ra Thiên Tinh Nguyên!

Sau khi giải thạch xong, vạn cân nguyên thạch bóc ra phần vỏ ngoài, Sở Cuồng Nhân đã đạt được nghìn cân Thiên Tinh Nguyên, bốn nghìn cân tuyệt phẩm Thiên Tinh Ngọc Tủy, giá trị cuối cùng... Khó có thể đoán chừng! !

Chương 379: Có rảnh lại đến, mệnh của hắn, ta ăn chắc

“Sở Cuồng Nhân! !”

Vân Đào đạo nhân có chút nghiến răng nghiến lợi.

Lần này Phiếu Miểu Thiên ăn thiệt thòi lớn! !

Không nói những cái khác, chỉ ngàn cân Thiên Tinh Nguyên đã bằng tất cả Thiên Tinh Ngọc Tủy mà mấy vạn năm nay Phiếu Miểu Thiên khai thác được.

Đừng nói đến bốn nghìn cân tuyệt phẩm Ngọc Tủy!

Sở Cuồng Nhân đã bóc lột Phiếu Miểu Thiên đến tận xương tuỷ!

“Trong một tỷ cân nguyên thạch thậm chí là toàn bộ mỏ quặng Thiên Tinh Ngọc Tủy kia, rốt cuộc làm sao hắn tìm được đống Tinh Ngọc tủy kia?”

“Trời ạ…”

“Ta ở đây lâu như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, ngàn cân Thiên Tinh Nguyên? Hắn đã tìm hết Thiên Tinh Nguyên trong cả mỏ quặng Thiên Tinh Ngọc Tnày rồi sao? Thật không thể tin…”

Người ở đây đều không thể tin được.

Cho dù Sở Cuồng Nhân có năng lực phân biệt nguyên thạch, nhưng trong nhiều nguyên thạch như vậy, thậm chí trong cả một mỏ quặng mà tìm ra đám Thiên Tinh Nguyên này, kiểu gì cũng phải mấy tháng, thậm chí một năm nửa năm.

Nhưng Sở Cuồng Nhân chỉ tìm trong bao lâu?

Không đến nửa ngày a.

Chuyện này đã không thể dùng năng lực phân biệt nguyên thạch để giải thích, giống như, đám Tinh Nguyên này tự mình chạy đến trước mặt Sở Cuồng Nhân vậy.

“Rốt cuộc làm sao hắn làm được?”

Trong đầu mỗi nười ở đây đều xuất hiện suy nghĩ này.

Sở Cuồng Nhân cũng không quan tâm suy nghĩ của mọi người, hắn phất tay thu đám Thiên Tinh Ngọc Tủy này vào Càn Khôn giới, hài lòng cười một tiếng.

Mọi người không biết là, hắn có Tầm Bảo Thuật, trong khối nguyên thạch nào có Thiên Tinh Ngọc Tủy, hắn đều biết rõ ràng.

“Đã hoàn thành giao dịch, vậy ta cũng nên rời đi thôi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng nói.

“Đứng lại.”

“Không cho phép đi.”

Mấy vị trưởng lão bỗng nhiên vọt lên, chặn Sở Cuồng Nhân lại.

Vài cỗ đạo vận Thánh Nhân cường hãn khóa chặt Sở Cuồng Nhân, mấy người nhìn chằm chằm hắn, trong mắt mang theo vẻ lạnh lẽo.

Sở Cuồng Nhân đưa tay đặt trên chuôi kiếm Côn Ngô Kiếm, vẻ mặt không hề bận tâm, trong mắt phun trào lãnh ý khiến người ta không rét mà run.

“Mấy vị Thánh Nhân, muốn lật lọng sao?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Một cỗ kiếm chi đạo vận tràn ra, không khí bốn phía dường như chuyển hóa thành kiếm khí lạnh thấu xương, khiến người ta cảm thấy đau nhói.

“Ngươi cầm nhiều Thiên Tinh Nguyên và tuyệt phẩm Ngọc Tủy đi như vậy, chẳng lẽ chúng ta cứ mặc kệ ngươi rời đi sao, chuyện này không có khả năng!”

“Tuyệt phẩm Ngọc Tủy còn được, nhưng Thiên Tinh Nguyên nhất định phải lưu lại.”

Mấy vị Thánh Nhân nói.

Đối với các tu sĩ Phiếu Miểu Thiên mà nói, phẩm chất của Thiên Tinh Ngọc Tủy quá quan trọng, đừng nói đến Thiên Tinh Nguyên, đối với Thánh Nhân cũng có tác dụng rất lớn, làm sao có thể tuỳ tiện giao ra.

“Vân Đào đạo hữu, chúng ta đã nói, vạn cân nguyên thạch, mở ra Thiên Tinh Ngọc Tủy thế nào đều thuộc về ta.”

“Thế nào, bây giờ muốn đổi ý rồi?”

Sở Cuồng Nhân không để ý đến mấy vị trưởng lão, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hướng Vân Đào đạo nhân, chờ đối phương đáp lại.

Nhưng kiếm chi đạo vận trên người hắn vẫn đang tăng lên, giống như muốn nói, đếu đối phương thực có can đảm đổi ý, hắn không ngại giết ra một đường máu.

Đương nhiên Vân Đào đạo nhân cũng nhìn ra thái độ của đối phương, sắc mặt không ngừng thay đổi, cuối cùng hít sâu một hơi, “Để hắn đi!”

“Chưởng môn!”

“Nghìn cân Thiên Tinh Nguyên không thể sai sót!”

Mấy vị trưởng lão biến sắc.

“Để hắn đi, chuyện này đã nói xong, nếu lật lọng, thể diện của Phiếu Miểu Thiên biết đặt ở đâu? !”

Vân Đào đạo nhân nói.

Nghe ông ta nói vậy, tất cả trưởng lão hai mặt nhìn nhau.

Cuối cùng, bọn họ chỉ có thể không cam lòng thu liễm khí tức.

“Hành động sáng suốt.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn ngẩng đầu dậm chân, trong cái nhìn soi mói của mọi người, chậm rãi rời đi.

“Tiết Chính, tiễn Sở đạo hữu.”

Vân Đào đạo nhân nói với Tiết Chính đứng trong đám người.

“Vâng.”

Tiết Chính đuổi theo, nhìn Sở Cuồng Nhân khóc không ra nước mắt.

Cuối cùng hắn ta cũng biết lời đồn bên ngoài nói không ngoa, để Sở Cuồng Nhân đến nhà bái phỏng, quả nhiên không phải chuyện tốt gì!

Mấy đạo thống lúc trước bị chém Thánh Nhân, lần này, Phiếu Miểu Thiên lại mất nhiều Thiên Tinh Nguyên, Thiên Tinh Ngọc Tủy như vậy, tổn thất tuyệt không nhỏ hơn mấy vị Thánh Nhân bị giết chết.

“Chỉ cần tiễn đến đây thôi.” Sở Cuồng Nhân đi đến lối vào bí cảnh Phiếu Miểu Thiên, nói với Tiết Chính và Thải Vân gặp trên đường.

“Sở đạo hữu, có rảnh nhớ đến chơi nha.”

Thải Vân có chút không nỡ nói.

Ôi, chưa đến một ngày, tiểu ca ca đẹp mắt như vậy đã rời đi rồi, thật sự đáng tiếc.

“Được, rảnh rỗi ta sẽ tới bái phỏng.”

Sở Cuồng Nhân khách sáo trả lời một câu.

Nghe thấy hắn nói vậy, Tiết Chính hoảng sợ đến biến sắc, “Hành tung của Phiếu Miểu Thiên không ổn định, lúc nào cũng ở trong trạng thái di động, Sở đạo hữu không có biện pháp truy tìm, chỉ sợ không tìm thấy, vẫn là đừng phiền toái nữa.”

Lần này Sở Cuồng Nhân tới bái phỏng đã khiến Phiếu Miểu Thiên thương cân động cốt, nếu lại tới bái phỏng, còn đến mức nào nữa?!

“A, tại hạ cáo từ.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Hắn quay người rời khỏi Phiếu Miểu Thiên.

…

“Lần này lấy được nghìn cân Thiên Tinh Nguyên đúng là ngoài dự liệu, có ngàn cân Thiên Tinh Nguyên này, uy lực của Vân Hải Kinh Kỳ Trận có thể phát huy đến cực hạn, cũng không biết, phía bên ông chủ Tiền thế nào rồi.”

Trên đường về Huyền Thiên tông, Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Bố trí Vân Hải Kinh Kỳ Trận cần hai nhân tố lớn, một là Thiên Tinh Ngọc tủy, hai là Lưu Vân Khoáng, hiện tại đã có một thứ.

Sau khi về Huyền Thiên tông, Sở Cuồng Nhân liên hệ với thương hội Tứ Hải.

Biết được Tiền Phú Quý đã chuẩn bị đầy đủ Lưu Vân Khoáng, hiện tại đang chở tới Huyền Thiên tông.

“Chỉ cần đợi Lưu Vân Khoáng đến nơi là có thể bố trí Vân Hải Kinh Kỳ Trận rồi.” Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

Nhưng trước đó, lại có một người tìm tới cửa, mà người này lại đến từ nơi không biết Hoàng Tuyền phủ!

Huyền Thiên tông, Trường Sinh điện.

Một tu sĩ áo đen sắc mặt lạnh lùng, đứng chắp tay, trên người có đạo vận âm lãnh lưu chuyển.

Nhìn người nọ, hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái.

Khí tức quen thuộc, là tu sĩ Ma Đạo.

Hơn nữa còn là một tu sĩ Ma Đạo Thánh Nhân cảnh.

“Tại hạ là trưởng lão của Hoàng Tuyền phủ, Hắc Liễu.”

Hắc Liễu Thánh Nhân nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, chắp tay hành lễ nói.

“Hắc Liễu Thánh Nhân đến Huyền Thiên tông ta là vì chuyện gì?”

“Tại hạ biết trước đó không lâu, Thiên Hạ Hành Tẩu của Hoàng Tuyền phủ ta đã phát sinh chút chút xung đột với Sở đạo hữu lần này đến đây, chính là muốn giải quyết chuyện này.” Hắc Liễu Thánh Nhân cười nhạt nói.

Ông ta lấy ra một cái Càn Khôn giới, nói: “Nơi này có một tỷ cân thượng phẩm Linh thạch, xin Sở đạo hữu vui vẻ nhận cho, chúng ta biến chiến tranh thành tơ lụa.”

“A, một tỷ cân thượng phẩm Linh thạch, thủ bút này của Hoàng Tuyền phủ thật lớn a.” Sở Cuồng Nhân tấm tắc nói.

Đừng cho rằng hắn và Phiếu Miểu Thiên giao dịch đổi một tỷ cân thượng phẩn linh thạch lấy Thiên Tinh Ngọc Tủy là không nhiều, đối với một đạo thống Thánh Nhân mà nói, một tỷ cân thượng phẩm Linh thạch là một con số vô cùng lớn.

Lúc trước tại đệ nhất thành, Sở Cuồng Nhân thắng vài tỷ linh thạch, cũng khiến một số đạo thống Thánh Nhân đau lòng đến ngao ngao kêu to.

“Nếu đã biến chiến tranh thành tơ lụa, vậy ta hi vọng Sở đạo hữu có thể trả lại Càn Khôn giới của Vô Đạo.” Hắc Liễu Thánh Nhân tiếp tục nói.

“Người nào nói chúng ta đáp ứng vậy?”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói, sắc mặt Hắc Liễu Thánh Nhân lập tức cứng đờ, nụ cười trên mặt cũng dần biến mất.

“Chẳng lẽ Sở đạo hữu ghét bỏ số linh thạch này không đủ?”

“Cầm nhiều linh thạch hơn đến cũng vô dụng, Viên Vô Đạo chỉ thị Địa Phủ âm thầm đầu độc Huyền Thiên tông ta, chuyện này không thể bỏ qua được, ngươi trở về nói cho hắn biết, mệnh của hắn, ta ăn chắc rồi! Ai cũng không giữ được hắn!”

Chương 380: Lưu Vân Khoáng bị cướp, tiến về hải ngoại, đại điển hiến tế

“Trở về nói cho Viên Vô Đạo, mệnh của hắn, ta ăn chắc rồi! Ai cũng không giữ được hắn! !” Sở Cuồng Nhân băng lãnh nói.

Một tỷ cân linh thạch?

Rất nhiều sao?

Không nói Huyền Thiên tông hắn căn bản không thiếu linh thạch, một tỷ linh thạch này cũng không là cái gì so với tính mạng của đệ tử Huyền Thiên tông.

“Sở đạo hữu, ngươi thật sự muốn làm tuyệt tình như vậy sao?”

Sắc mặt Hắc Liễu Thánh Nhân cũng trở nên âm trầm.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không thèm quan tâm, bình chân như vại ngồi trên ghế, còn uống một ngụm trà, “Nói thế thôi, cút đi.”

“Ngươi! Sở Cuồng Nhân, ngươi quá làm càn!”

Hắc Liễu Thánh Nhân tức hổn hển.

“Thế nào, ngươi là tu sĩ Ma Đạo, hiện tại ta tha cho ngươi một mạng để ngươi cút đi, chẳng lẽ ngươi còn bất mãn sao?”

Sở Cuồng Nhân ngước mắt từ tốn nói.

Hắn không có cảm tình gì với nơi không biết, đối với Ma Đạo Hoàng Tuyền phủ càng thêm chán ghét, nhất là Viên Vô Đạo dám can đảm chỉ thị Địa Phủ hạ độc Huyền Thiên tông.

Nếu không phải lúc đó Huyền Thiên tông còn chưa bố trí đại trận xong, không cách nào ứng phó với nơi không biết, thì hắn đã rút kiếm chém đối phương rồi.

“Muốn ta rời đi cũng được, nhưng Càn Khôn giới của Vô Đạo, ta nhất định phải lấy về.” Hắc Liễu Thánh Nhân đè xuống hỏa khí nói.

“Ha, để ý Càn Khôn giới kia như vậy à.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, lập tức lấy ra một khối ngọc quyết, chính là Thiên Chi Ngọc Quyết trong Càn Khôn giới của Viên Vô Đạo.

Hắn cầm trong tay vuốt ve, nhìn Hắc Liễu Thánh nói: “Ngươi để ý Càn Khôn giới kia, hay là để ý khối Thiên Chi Ngọc Quyết này?”

“Ngươi biết cái ngọc quyết này?” Hắc Liễu Thánh Nhân biến sắc.

Chuyện này không thể nào.

Qua nhiều năm như vậy, ở ngoại giới, những ghi chép liên quan đến Đế giả đều bị những nơi không biết xử lý sạch sẽ rồi mới đúng

Vì sao Sở Cuồng Nhân lại biết đến Thiên Chi Ngọc Quyết? ?

“Biết thì thế nào, không biết thì thế nào, dù sao khối ngọc quyết này, ta cũng muốn chắc rồi.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắc Liễu Thánh Nhân nhìn Sở Cuồng Nhân một cái thật sâu, nói: “Sở đạo hữu không kiêng nể gì như thế, chẳng lẽ không sợ sẽ trở thành mục tiêu công kích sao?”

Sở Cuồng Nhân vốn đang vuốt vẻ ngọc quyết lập tức ngừng lại, bầu không khí đột nhiên trở nên có chút ngưng trọng, Hắc Liễu Thánh Nhân cũng cảm nhận được một cỗ áp lực vô hình tràn ngập trong đại điện, ông ta lập tức tiến vào trạng thái đề phòng.

“Mục tiêu công kích, không phải ta đã sớm trở thành rồi sao?”

“Hoàng Tuyền phủ, dám thử một chút không?”

Hắc Liễu Thánh Nhân trầm mặc một hồi lâu.

Sau đó, ông ta hừ nhẹ một tiếng, “Cáo từ!”

Ông ta quay người rời đi.

Cho dù ông ta là Đại Thánh, nhưng cuối cùng vẫn không dám dùng sức mạnh.

Lúc Sở Cuồng Nhân buông lời uy hiếp Huyền Hoàng Thần Cung, không ít người của nơi không biết đã âm thầm điều tra Quy Khư dưới biển sâu, biết Quy Khư bị trọng thương, mà tất cả chuyện này, rất có thể liên quan đến Sở Cuồng Nhân.

“Chưởng môn...”

Như Yên trưởng lão có chút lo lắng nhìn Sở Cuồng Nhân, thông tuệ như nàng, đã phát hiện tình cảnh của Sở Cuồng Nhân và Huyền Thiên tông bây giờ.

“Tất cả đã có ta.”

Sở Cuồng Nhân không nói thêm gì.

Nhưng bốn chữ này, lại khiến Như Yên trưởng lão cảm thấy an tâm.

“Huyền Thiên tông và chưởng môn cùng tiến lùi! Chung sinh tử!”

Như Yên trưởng lão kiên định nói.

“Sinh tử cái gì, đừng nói khoa trương như vậy, không phải chỉ là mấy nơi không biết xấu hổ thôi sao, làm như đến ngày tận thế vậy.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, ra vẻ nhẹ nhõm nói.

Lúc này, la bàn truyền tin trên người hắn chấn động.

“Là ta, có chuyện gì?”

“Sở chưởng môn, không tốt rồi, Lưu Vân Khoáng ngài muốn đã bị cướp mất ở hải ngoại.” Bên trong la bàn truyền đến giọng nói của ông chủ Tiền.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, trong mắt lướt qua một vệt lãnh ý.

“Nói, chuyện gì xảy ra.”

“Chúng ta cũng không biết, mới vừa rồi, đội ngũ thương hội vận chuyển Lưu Vân Khoáng của chúng ta đã bị cướp ở hải ngoại.”

“Người nào làm?”

“Không rõ ràng, chuyện xảy ra rất nhanh chóng, còn đang điều tra.”

“Tốt, ta đã biết, ta sẽ đích thân đi một chuyến.”

Sở Cuồng Nhân nói

Hắn đóng la bàn truyền tin lại.

Sau đó, hắn dặn dò Như Yên trưởng lão một phen, rồi rời khỏi Huyền Thiên tông, hóa thành một đạo lưu quang, lướt về phía hải ngoại.

...

Hải ngoại.

Trên hòn đảo Hắc Phong, mấy chiếc thuyền lớn đi vào.

Từ trên thuyền có không ít người đi xuống, mà trên tay những người này đều đeo xiềng xích, bị đuổi lên đảo.

“Đại ca, chúng ta dùng đám khoáng thạch kia làm gì vậy?”

Một tu sĩ mặc áo đen hỏi tu sĩ Kim Đan cảnh ở phía sau.

Tu sĩ Kim Đan cảnh nhìn một đống Lưu Vân Khoáng trên chiếc thuyền phía sau, liếm môi một cái, “Đám khoáng thạch này có giá trị không nhỏ, tìm một chỗ cất kỹ, đến lúc đó tìm thời gian bán ra ngoài.”

“Để ở chỗ nào? Mặt khác, nhiều khoáng thạch như vậy, rất dễ bị phát hiện, nếu để các trưởng lão biết chúng ta tư tàng khoáng thạch, chúng ta sẽ phải chịu đau khổ, nếu có Càn Khôn giới cao cấp thì tốt rồi.”

Tu sĩ áo đen bất đắc dĩ nói.

Phần lớn tu sĩ cấp thấp không có Càn Khôn giới, có dù có cũng chỉ có Càn Khôn Giới cấp thấp, một hai mét vuông mà thôi.

“Chỗ ta có, nhưng không chứa được nhiều như vậy.”

Tu sĩ kia trầm ngâm một hồi, sau đó nói: “Như vậy đi, ngươi gọi người giấu một phần ba khoáng thạch vào sơn cốc phía xa kia, còn lại hai phần ba, thì nộp cho các trưởng lão.”

Nhiều khoáng thạch như vậy, bọn họ căn bản không thể vụng trộm ăn hết được.

“Được.”

Hai người chia ra hành động.

Một lát sau, có một trưởng lão đến đây.

“Thế nào?”

“Bẩm trưởng lão, lần này ra biển bắt được một nghìn ba trăm sáu mươi lăm người, cộng thêm lần trước nữa, đã đủ mười ngàn người, đủ để chúng ta hiến tế Xà Thần rồi.” Tu sĩ Kim Đan cảnh nói.

Sau đó, hắn ta dẫn theo trưởng lão đến trước mặt mấy chiếc thương thuyền.

Sau khi nhìn thấy Lưu Vân Khoáng phía trên, hai mắt vị trưởng lão kia tỏa sáng.

“Ha, nhiều Lưu Vân Khoáng như vậy, còn là thượng phẩm, giá trị không nhỏ a, chờ một chút, đây là... tàu của thương hội Tứ Hải.”

Trưởng lão nhìn thoáng qua cái thương thuyền kia, có chút kinh ngạc.

Nhưng cũng không để ở trong lòng.

Đúng là thương hội Tứ Hải nổi tiếng, nhưng Hắc Phong đảo bọn họ cũng không có giao dịch gì với đối phương, đoạt thì đoạt.

“Lục Giáp, lần này ngươi làm tốt lắm, sau khi đại điển hiến tế kết thúc, ta sẽ đề bạt ngươi làm đệ tử chân truyền.”

“Đa tạ trưởng lão.” Lục Giáp mừng rỡ nói.

“Hiện tại các ngươi tập trung người, ngày mai tiến về hải vực Xà Thần.”

“Vâng.”

Ngày thứ hai.

Một chiếc thuyền lớn chở mười ngàn người rời khỏi Hắc Phong đảo.

Mà hôm nay, Sở Cuồng Nhân cũng đi tới hải ngoại.

Mặc dù thương hội Tứ Hải còn chưa điều tra được cụ thể là ai cướp Lưu Vân Khoáng đi, nhưng hắn có Tầm Bảo Thuật, có cảm giác rất nhạy bén với bảo vật, nhiều Lưu Vân Khoáng tập hợp một chỗ như vậy, sóng chấn động phát ra, ở bên ngoài mấy vạn dặm, Sở Cuồng Nhân cũng có thể cảm giác được.

Một đường dùng Tầm Bảo Thuật truy tìm, cuối cùng khóa chặt một hòn đảo.

Hòn đảo này rất lớn, xung quanh còn có lượng lớn đảo nhỏ, hơn nữa có rất nhiều tu sĩ, không dưới một trăm nghìn người.

Hiển nhiên là một đạo thống tu hành bất phàm tại hải ngoài.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không thèm để ý, đi đến hư không hòn đảo lớn nhất, đưa tay thôi động linh lực, tụ dẫn linh khí.

Trong chốc lát, mưa gió phun trào bốn phía, một cỗ đạo vận doạ người lấy Sở Cuồng Nhân làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Tất cả tu sĩ trong đảo đều cảm ứng được cỗ khí tức không tầm thường này, tất cả đều nhìn lên bầu trời, lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Chương 381: Chưởng nổ Hắc Phong đảo, món nợ này tính toán thế nào

Trên Hắc Phong đảo, linh lực dồi dào hội tụ, hình thành một vòng xoáy khổng lồ, khí tức không thể coi thường khí khiến toàn bộ tu sĩ trên đảo đều cảm nhận được, ngay cả một vị Thánh Nhân trong đảo cũng bị kinh động.

“Cỗ khí tức này, chẳng lẽ là...”

Thánh Nhân của Hắc Phong đảo chính là lão giả mũi ưng ngày trước đã đến Bạch Liên giáo đòi thi thể của Hắc Phong Thánh Nhân, đột nhiên mở hai mắt ra.

Ông ta nhìn chằm chằm không trung phía xa của Hắc Phong đảo, trên mặt tràn đầy hoảng sợ.

Cỗ khí tức này, ông ta tuyệt đối sẽ không nhận lầm!

“Đáng chết, đáng chết, sao hắn lại chạy đến nơi này rồi? !”

Lão giả mũi ưng mắng hai tiếng, vội vàng bay ra ngoài.

Chỉ thấy trên trời cao, Sở Cuồng Nhân tụ dẫn linh lực, phật quang cuồn cuộn hiển hóa, hóa thành một cái chưởng ấn màu vàng to lớn từ trên trời giáng xuống! !

Chưởng ấn chưa đến, toàn bộ Hắc Phong đảo đã ầm ầm chấn động.

“Chưởng lực thật khủng khiếp!”

“Nếu một chưởng này rơi xuống, không biết Hắc Phong đảo có bị đánh nổ không, không được, nhất định phải đỡ được!”

Các tu sĩ trên Hắc Phong đảo vô cùng hoảng sợ.

Một số cường giả trên đảo liên thủ ra chiêu, từng cỗ đạo vận liên tiếp bạo phát, không ngừng đánh lên chưởng ấn màu vàng.

Nhưng chưởng ấn thế như chẻ tre, vô số đạo vận rơi phía trên, giống như bọt biển, tuỳ tiện bị phá hủy, khó có thể chống cự.

Ngàn trượng, bảy trăm trượng, năm trăm trượng, ba trăm trượng...

Chưởng ấn càng ngày càng tới gần hòn đảo, áp lực kinh khủng khiến một vài đệ tử tu vi yếu kém trên Hắc Phong đảo bạo thể mà chết.

Ngay cả Chiến Vương, Tôn giả cũng khó mà chịu đựng được loại lực lượng này, nhao nhao quỳ rạp xuống đất, vô cùng hoảng sợ nhìn một chưởng này hạ xuống.

Thời khắc nguy hiểm, một bóng người đi đến trước mặt mọi người.

Chính là lão giả mũi ưng kia.

Ông ta hét lớn một tiếng, thôi động linh lực, đạo vận Thánh Nhân bạo phát, hóa thành một đạo bích chướng màu đen, ngăn trước mặt chưởng ấn.

Trong nháy mắt hai bên va chạm, toàn bộ hòn đảo điên cuồng chấn động.

“Ngăn lại cho ta! !”

Lão giả mũi ưng gầm nhẹ một tiếng, liều lĩnh thôi động linh lực.

Nhưng chỉ thấy bích chướng màu đen mà ông ta thi triển không thể chịu đựng một chưởng này, ầm vang phá nát, chưởng ấn đột nhiên nện trên hòn đảo.

Tiếng vang kinh thiên động địa, rung động đại hải.

Mặt đất bị chưởng ấn đánh lõm xuống, bụi mù cuồn cuộn bao phủ ra, mặt đất vỡ nát, vết rách to lớn như mạng nhện lan tràn...

Một cơn bão táp nhấc lên, vô số tu sĩ bị nhấc bay ra ngoài...

Lấy hòn đảo làm trung tâm, sóng biển không ngừng khuếch tán ra...

Mãi đến khi tất cả bình tĩnh lại, đập vào mắt mọi người chính là cảnh tượng hoang tàn khắp nơi, hòn đảo bị phân nhỏ...

Tại trung tâm Hắc Phong đảo xuất hiện một cái lỗ thủng to lớn, bên trong sóng biển cuồn cuộn, lấy lỗ thủng kia làm trung tâm, vết rách lan tràn ra, trực tiếp chia cắt Hắc Phong đảo thành mười mấy khối!

Tình cảnh này, rung động tất cả mọi người.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân một thân bạch y, đứng lơ lửng trên không, trong mắt mang theo phẫn hận và sợ hãi! !

Lão giả mũi ưng nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân trên không trung, tức giận hét lớn: “Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc ngươi muốn làm gì? !”

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lạnh như băng, “Ta phải hỏi các ngươi muốn làm gì mới đúng, các ngươi ăn gan hùm đúng không, đến đồ của ta cũng dám đụng!”

Lão giả mũi ưng sửng sốt một chút, sau đó hơi nghi hoặc.

Lúc nào thì bọn họ đụng đến đồ của Sở Cuồng Nhân rồi?

“Ngươi có ý gì?”

“Có ý gì sao, giao Lưu Vân Khoáng ra! Nếu không, hôm nay ta sẽ để Hắc Phong đảo, triệt để chìm vào đại hải!”

Nghe thấy lời nói của Sở Cuồng Nhân, một lão giả đứng trong đám người, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch.

Bên cạnh ông ta, một tên đệ tử cũng không khá hơn chút nào, hai chân mềm nhũn, trực tiếp co quắp ngồi dưới đất, vô cùng hoảng sợ.

“Lưu Vân Khoáng, đống Lưu Vân Khoáng kia là của ngươi?” Vị trưởng lão kia của Hắc Phong đảo nhìn Sở Cuồng Nhân, hoảng sợ

nói.

Nghe ông ta nói vậy, lão giả mũi ưng cũng lấy lại tinh thần, không ngờ mấy người trên Hắc Phong đảo này lại thật sự cầm đồ của Sở Cuồng Nhân.

“Rốt cuộc chuyện này là thế nào? !”

Lão giả mũi ưng nhìn chằm chằm trưởng lão kia, quát lạnh một tiếng, hiện tại ông ta chỉ muốn ăn sống nuốt tươi tên trưởng lão này.

Biết rõ thực lực của Sở Cuồng Nhân cường đại, không thể trêu chọc, các ngươi còn đi tìm phiền toái, đây không phải đang tìm đường chết sao?

Các ngươi chết không sao, làm sao còn lôi Hắc Phong đảo vào? !

Lão giả mũi ưng khóc không ra nước mắt.

“Bẩm Thánh Nhân, là như vậy, lúc trước chúng ta bắt được đội thương thuyền, phía trên có một đống Lưu Vân Khoáng...”

Trưởng lão kia nói ra mọi chuyện.

Ông ta nhìn về phía Lục Giáp đã cướp thương thuyền kia, ánh mắt như muốn ăn thịt người, ngươi cướp của người nào không được, hết lần này tới lần khác lại cướp của Sở Cuồng Nhân chứ!

Sắc mặt Lục Giáp càng trắng bệch, bị dọa đến trái tim cũng sắp nhảy ra.

Hắn ta nhìn về phía tu sĩ áo đen bên cạnh, ánh mắt cũng muốn ăn thịt người, đều tại tên gia hỏa này, nếu không phải hắn ta muốn cướp thương thuyền, sao mình và Hắc Phong đảo lại gián tiếp trêu chọc đến Sở Cuồng Nhân được.

Tu sĩ áo đen nhìn xung quanh một chút, lại không tìm được người.

Hắn ta cũng rất biệt khuất nhìn Lục Giáp.

Chuyện này có thể trách ta sao? !

Muốn trách thì trách Xà Thần đi, nếu không phải hắn ta muốn tế phẩm, sao chúng ta phải ra biển bắt người, còn chọc phải Sở Cuồng Nhân!

“Nhanh giao đồ ra.”

Lão giả mũi ưng quát lạnh tên trưởng lão kia.

Lão giả kia đành phải ngoan ngoãn móc một cái Càn Khôn giới ra, Sở Cuồng Nhân cách không hút lấy, cầm vào tay, linh niệm hơi động một chút.

Sau đó sắc mặt hắn lạnh lẽo, “Các ngươi đang đùa ta phải không! Lưu Vân Khoáng trong này căn bản không phải tất cả, còn ở đâu nữa?”

Hắn muốn mười triệu cân thượng phẩm Lưu Vân Khoáng, nơi này chỉ có bảy, tám triệu cân, rõ ràng còn thiếu mấy triệu cân.

“Sở chưởng môn, nơi này chính là tất cả Lưu Vân Khoáng mà chúng ta lấy được, chúng ta thật sự không lừa ngươi.” Trưởng lão vô tội nói.

Bên cạnh, sắc mặt Lục Giáp trắng bệch, không ngừng thay đổi.

Hắn ta không dám đứng ra.

Bởi vì số Lưu Vân Khoáng còn lại là hắn ta nuốt riêng, một khi lộ ra, các trưởng lão nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn ta.

Mà không nói, Sở Cuồng Nhân sẽ tranh chấp cùng với các Thánh Nhân, trưởng lão.

Hắn ta chỉ là một nhân vật nhỏ bé không quan trọng mà thôi.

Dù thế nào Sở Cuồng Nhân cũng không đánh đến trên đầu hắn ta được, hơn nữa đám Lưu Vân Khoáng kia đã được giấu tại một nơi bí mật, đối phương tuyệt đối không phát hiện ra.

“Rất tốt, rất tốt, không gạt ta.”

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng.

Tầm Bảo Thuật phát động, sau đó lao về một phía khác.

Đám người lão giả mũi ưng đi theo.

Rất nhanh, mọi người đã đi tới một sơn cốc, sơn cốc này rất thanh u, trống trải, liếc mắt nhìn qua căn bản không có cái gì.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt một vách núi.

Trong nháy mắt, kiếm khí lướt đi.

Kiếm khí rơi trên vách núi đá, giống như chạm đến một tầng bích chướng vô hình, trên vách núi đá lại xuất hiện một cái sơn động.

Đây là một cái mê trận.

Che khuất sơn động, nếu không chú ý quan sát, cho dù dùng linh niệm đảo qua cũng không phát hiện điều khác thường.

Mà trong sơn động cất giấu mấy triệu cân Lưu Vân Khoáng!

Nhìn thấy vậy, sắc mặt Lục Giáp lập tức trở nên trắng bệch.

Thân thể tên trưởng lão kia run lên, sau đó nghĩ thông suốt cái gì, nhìn về phía Lục Giáp, hét lớn một tiếng, “Ta giết ngươi! !”

Một chưởng vỗ ra, Lục Giáp bị oanh thành một đoàn huyết vụ tại chỗ!

Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nhìn tình cảnh này, vẻ mặt không dao động, hắn thu số Lưu Vân Khoáng còn lại vào Càn Khôn giới.

Sau đó, hắn thản nhiên nói: “Cướp Lưu Vân Khoáng của ta, ta tìm tới cửa còn muốn ăn cắp một phần, món nợ này, nên tính toán như thế nào đây?”

Chương 382: Không thèm nói đạo lý, tế phẩm của ba mươi sáu đảo, ba ngàn đồng nam đồng nữ

"Món nợ này, phải tính toán thế nào đây? !"

Nghe thấy Sở Cuồng Nhân nói vậy, mọi người trừng lớn hai mắt.

Còn tính toán cái gì nữa?

Ngươi lấy lại tất cả Lưu Vân Khoáng rồi, còn một chưởng đánh Hắc Phong đảo thành như vậy, cho dù tính toán cũng là chúng ta tính toán với ngươi mới đúng!

"Sở Cuồng Nhân, ngươi cứ cầm Lưu Vân Khoáng đi, chuyện ngươi đánh nát Hắc Phong đảo, chúng ta sẽ không truy cứu nữa, ngươi đừng khinh người quá đáng!"

Lão giả mũi ưng cưỡng chế lửa giận nói.

"Truy cứu? Các ngươi có thể truy cứu cái gì?"

"Các ngươi cướp đồ của ta, hại ta từ thật xa chạy đến chỗ các ngươi cầm lại, nửa đường các ngươi còn muốn lừa bịp ta, ta hỏi các ngươi, các ngươi có thể truy cứu ta cái gì?"

Sở Cuồng Nhân lạnh giọng chất vấn, trên người hắn xuất hiện một cỗ kiếm chi đạo vận kinh khủng, uy thế như núi, hung hăng áp bách lão giả mũi ưng.

Mà dưới cỗ uy thế này, sắc mặt đối phương đỏ lên, tức giận đến toàn thân run rẩy, "Ngươi đã lấy lại rồi, hơn nữa là tên đệ tử kia giấu diếm ngươi, lại không phải chúng ta, ngươi còn muốn thế nào?"

"Hừ, ai biết người kia có phải bị các ngươi chỉ điểm không, hiện tại bại lộ, lại bị các ngươi giết, giờ không còn chứng cứ, cho rằng ta dễ lừa gạt sao, hôm nay, các ngươi không cho ta một công đạo, việc này không xong đâu!"

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng nói.

Đám người lão giả mũi ưng mộng.

Bọn họ chưa bao giờ gặp người vô liêm sỉ như thế!

Đã một chưởng đánh Hắc Phong đảo thành dạng này, hiện tại còn muốn một cái công đạo, sao Sở Cuồng Nhân lại không nói đạo lý như vậy?

Nhưng người ta có thực lực, bọn họ có thể nói cái gì?

“Nói điều kiện của ngươi đi.”

Lão giả mũi ưng biệt khuất nói.

“Một tỷ cân linh thạch!”

“Sao ngươi không đi ăn cướp đi!” Lão giả mũi ưng giận dữ nói.

“Cướp? Đừng nghĩ ta giống như các ngươi, ta là người biết nói đạo lý, từ trước tới giờ không làm chuyện đốt giết cướp giật bao giờ.”

“Ngươi, ngươi...” Lão giả mũi ưng tức giận đến toàn thân run rẩy, sắc mặt trắng bệch, đạo tâm không ngừng run rẩy, suýt nữa phun ra một ngụm máu.

“Tốt, tốt, lần này chúng ta nhận thua.”

Lão giả mũi ưng không có cách nào, chỉ có thể đáp ứng.

Không nhận cũng không có cách nào a!

Bọn họ không đánh lại Sở Cuồng Nhân.

Còn có thể làm sao?

“Cho các ngươi ba tháng chuẩn bị, trong vòng ba tháng, nếu ta ở Huyền Thiên tông không nhìn thấy số linh thạch này, ta sẽ lại đến.”

Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nói.

Ngay khi hắn sắp đi, chợt nhớ tới một chuyện.

“Những người trên thương thuyền các ngươi cướp kia đi đâu rồi? Tuyệt đối đừng nói với ta, đã bị các ngươi giết rồi nhé.”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên lãnh ý nói.

“Không có, nhưng bây giờ bọn họ đã bị dẫn đến Xà Thần hải vực rồi.”

Lão giả mũi ưng kiên trì nói.

“Xà Thần hải vực?”

“Không sai, hôm nay chính là đại điển hiến tế Xà Thần, ít nhất mỗi đảo trong ba mươi sáu đảo phải chuẩn bị mười ngàn người hiến tế Xà Thần.”

Nghe thấy vậy, trên người Sở Cuồng trên không thể ngăn chặn được bộc phát ra một cỗ lửa giận, “Các ngươi nói, mỗi lần diễn ra đại điển hiến tế, ít nhất sẽ có mấy trăm ngàn người bị thứ gọi là Xà Thần kia ăn, đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Những người này, đều là các ngươi bắt được?”

“Sở Cuồng Nhân, đây là chuyện riêng của ba mươi sáu đảo chúng ta, chẳng lẽ ngươi còn muốn quản chuyện này sao?” Lão giả mũi ưng lạnh lùng nói.

“A, các ngươi hiến tế Xà Thần, chỉ cần không làm thương hại đến bách tính trong địa phận Huyền Thiên tông quản lý thì không sao, nhưng, nhóm người này vận chuyển Lưu Vân Khoáng, nói thế nào cũng là làm việc cho ta, đại điển hiến tế này, ta quản định rồi.” Sở Cuồng Nhân lạnh giọng nói.

“Vì một chút tu sĩ thậm chí là bách tính cấp thấp, chẳng lẽ ngươi lại muốn đối địch với Xà Thần của ba mươi sáu đảo chúng ta sao?”

Lão giả mũi ưng cảm thấy có chút khó tin, vì sao người trước mắt này luôn có thể làm ra những chuyện khiến người ta không thể hiểu được như vậy.

“Bớt nói nhiều đi, dẫn ta đến Xà Thần hải vực!”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

“Tốt, tốt, ta ngược lại muốn xem dưới mí mắt ba mươi sáu đảo, ngươi có thể làm gì Xà Thần ! !”

Lão giả mũi ưng lạnh giọng nói, ông ta đáp ứng điều kiện của Sở Cuồng Nhân, trong lòng cũng có tính toán của mình.

Một tỷ linh thạch, đối với Hắc Phong đảo chính là gánh nặng quá lớn, nếu có thể mượn nhờ xà thần chi lực, có lẽ có thể giải quyết Sở Cuồng Nhân.

Đến lúc đó, tự nhiên không cần giao linh thạch nữa.

“Đi.”

Lão giả mũi ưng dẫn Sở Cuồng Nhân tiến về Xà Thần hải vực.

…

Lúc này, tại nơi nào đó trên vùng biển.

Ba mươi sáu chiếc tàu thuyền to lớn chậm rãi hội tụ, mà trên mỗi một chiếc thuyền đều có một đám người bị trói lại.

Những người này bị trói trên boong tàu, giống như đã có suy đoán với vận mệnh của mình, vẻ mặt như tro tàn.

Cuối cùng.

Ba mươi sáu chiếc thuyền lớn tụ tập tại một chỗ.

“Chư vị đảo chủ, từ lúc chia tay đến giờ không có chuyện gì chứ?”

Hắc Phong đảo chủ chắp tay chào hỏi mỗi vị đảo chủ.

“Hắc Phong đảo chủ, xin chào.”

“Thanh Ngọc đảo chủ, đám tế phẩm này của ngươi không tệ nha.”

“Ha ha, đâu có đâu có.”

Ba mươi sáu đảo chủ thăm hỏi lẫn nhau.

Đồng thời, bọn họ cũng đang âm thầm quan sát đám tế phẩm của đảo khác, mỗi lần hiến tế đều là dịp ba mươi sáu đảo âm thầm so sánh với nhau, xem người nào hiến tế tế phẩm tốt nhất, người nào được Xà Thần phù hộ.

Đây là nhận thức chung của ba mươi sáu đảo.

Ví dụ như Hắc Phong Thánh Nhân của Hắc Phong đảo, vì có thể độ kiếp thành thánh, đã hiến tế đạo lữ của mình cho Xà Thần, từ đó thu hoạch được một kiện bảo vật độ kiếp, cuối cùng thành công trở thành Thánh Nhân.

“Ha, Thanh Ngọc đảo chủ mang không ít người tới a!”

Mọi người nhìn về phía Thanh Ngọc đảo chủ.

Chỉ thấy trên thuyền lớn của đối phương có lít nha lít nhít người, ít nhất cũng có ba bốn vạn người, mỗi người đều là nam tử cường tráng.

Trong đó còn có không ít tu sĩ.

“Hu hu...”

Một trận khóc nỉ non vang lên.

Mọi người nhìn sang, đồng tử co rụt lại.

Chỉ thấy trên một con thuyền, lại có một đám trẻ con nhìn qua mới bảy tám tuổi, dường như những đứa trẻ này đã nhận ra cái gì, đều đang gào khóc.

“Cha, mẹ, các ngươi ở đâu...”

“Hu hu, ta muốn về nhà.”

Trên boong thuyền có một lão giả mặc áo bào trắng, trong tay chống quải trượng, nhìn qua mặt mũi rất hiền lành.

“A, ba ngàn đồng nam đồng nữ, để chư vị chê cười rồi.”

Lão giả cười ha ha nói.

Các đảo chủ khác nhìn thấy ông ta, trên mặt lộ ra vẻ kiêng dè.

"Ba ngàn đồng nam đồng nữ, ách, Bạch Yên đảo chủ, đúng là đủ điên, loại chuyện này cũng làm ra được."

"Bội phục."

"Lần này hiến tế, xem ra là Bạch Yên đảo chủ sẽ xếp thứ nhất."

Đám tế phẩm trên các thuyền lớn khác nhìn thấy ba ngàn đồng nam đồng nữ này, tức giận đến sắc mặt tái nhợt.

"Súc sinh, các ngươi là một đám súc sinh, sao dám làm ra chuyện này!"

"Đó đều là trẻ con a, tên khốn kiếp, khốn nạn, các ngươi đáng giết ngàn đao, mẹ nhà nó!"

"Khốn nạn, nếu các ngươi còn một chút lương tri, nhanh thả bọn họ ra, có chuyện gì cứ nhằm vào chúng ta đi!"

"Khốn khiếp, các ngươi sẽ chết không yên lành..."

Nhưng cho dù mọi người chửi mắng như thế nào, đảo chủ ba mươi sáu đảo đều thờ ơ, mắt lạnh nhìn bọn họ.

Đối với tình cảnh này, bọn họ sớm đã thành thói quen.

"Mỗi lần hiến tế Xà Thần, đám tế phẩm này luôn ồn ào như thế, giống con ruồi vậy." Một vị đảo chủ nhếch miệng.

"Mắng thì cứ mắng, dù sao cũng không giày vò được bao lâu."

"Tính toán thời gian, Xà Thần cũng sắp tới rồi."

Chương 383: Hiến tế bắt đầu, Xà Thần tàn bạo, Sở Cuồng Nhân đi vào

Trong tiếng ồn ào của vô số người, một bóng đen rất lớn từ mặt biển nổi lên, một đám đảo chủ thấy thế, sắc mặt trở nên nghiêm túc, cung kính quỳ gối trên boong tàu.

Một lát sau, một cái đầu rắn to lớn như một ngọn núi nhô lên mặt nước, đây là một cái đầu rắn màu xanh đen, trong đôi mắt vàng lộ ra một cỗ băng lãnh vô tình.

Khiến người ta càng để ý là, trên đầu con rắn này, lại mọc ra một cái sừng kỳ lạ, phía trên có đạo vận lưu chuyển, lộ ra một cỗ lực lượng khiến người ta sợ hãi.

Mọi người vốn đang ồn ào, nhìn thấy cái đầu rắn này, giống như rơi vào hầm băng, toàn thân bốc lên hàn ý, bị dọa đến nói không ra lời.

"Bái kiến Xà Thần!"

"Bái kiến Xà Thần!"

Ba mươi sáu đảo chủ cung kính nói.

Xà Thần không để ý đến bọn họ, con ngươi băng lãnh đảo qua tế phẩm trên ba mươi sáu chiếc thuyền, khi nhìn thấy ba ngàn đồng nam đồng nữ, ánh mắt lộ ra một vệt tán thưởng.

"Bạch Yên đảo chủ, ngươi làm tốt lắm."

Xà Thần mở miệng nói, giọng nói giống như một nam tử, nhưng vô cùng bén nhọn, như muốn đâm rách màng nhĩ.

Nghe thấy giọng nói này, ba ngàn đồng nam đồng nữ khóc càng lớn tiếng hơn.

"Đa tạ Xà Thần khích lệ, chỉ cần có thể khiến Xà Thần hài lòng, ta nguyện ý máu chảy đầu rơi." Bạch Yên đảo chủ kích động, lớn tiếng nói.

"Rất tốt, hiện tại ta muốn hưởng dụng tế phẩm, các ngươi rời đi trước đi." Xà Thần từ tốn nói.

"Vâng."

Ba mươi sáu đảo chủ đứng dậy, rời khỏi thuyền.

Mà sau khi bọn họ rời đi, Xà Thần lại lần nữa chui vào đáy biển, nhưng một cỗ hàn ý tĩnh mịch đã lan tràn trên toàn bộ mặt biển.

Lúc này, một cái đuôi to lớn lướt trên mặt biển, mang theo bọt nước, hung hăng đánh vào một chiếc thuyền lớn.

Ầm vang một tiếng, thuyền lớn vỡ tan, mấy vạn bách tính kinh ngạc thốt lên, rơi vào trong biển, Xà Thần há miệng hút vào, nguyên một đám người bị hắn ta nuốt vào trong miệng, mảng lớn mặt biển bị máu nhuộm thành màu đỏ.

“Không muốn, cứu mạng.”

“Hu hu, ta không muốn chết…”

Trên mặt biển, tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt.

Có vài tu sĩ muốn chống cự, nhưng đám tu sĩ cấp thấp này làm sao có thể ngăn được uy lực của Xà Thần?

Tốc độ ăn nuốt của Xà Thần nhanh hơn con người rất nhiều, mở miệng khẽ hút đã có mười mấy đến trăm người bị cuốn vào, thậm chí không cần nhấm nuốt đã xuống bụng rồi.

Một lát sau, mấy vạn người đã táng thân trong bụng rắn.

Nhưng đây chỉ là tế phẩm trên chiếc thuyền thứ nhất.

Đối với Xà Thần mà nói, chỉ là món điểm tâm ngọt trước bữa chính mà thôi.

Mắt rắn màu vàng băng lãnh nhìn về phía chiếc thuyền chở ba ngàn đồng nam đồng nữ, không khỏi liếm môi một cái.

“Thứ ngon nhất, nên để đến cuối cùng đi.”

Xà Thần nói, sau đó đưa mắt nhìn về phía một chiếc thuyền lớn khác.

Đuôi rắn hất lên, thuyền lớn vỡ tan.

Vô số người rơi xuống nước, tiếng hoảng sợ vang lên liên tiếp.

Một màn giống như vừa rồi, tiếp tục trình diễn.

Hơn vạn tu sĩ, bách tính, bị Xà Thần nuốt vào bụng.

Trên bầu trời, ba mươi sáu đảo chủ thờ ơ lạnh nhạt, trên mặt không có chút thương hại, sớm đã thành thói quen với tình cảnh này.

Một chiếc, hai chiếc, ba chiếc…

Mười mấy chiếc thuyền lớn chìm vào đáy biển, mười mấy vạn người táng thân trong bụng rắn.

Mà lúc này, Xà Thần đã đi tới trước mặt chiếc thuyền của Hắc Phong đảo.

Trong số những người bị bắt có người của thương hội Tứ Hải áp giải Lưu Vân Khoán, lúc này trên mặt bọn họ tràn đầy tuyệt vọng.

“Ta không nghĩ tới, chỉ áp giải một đám khoáng thạch, thế mà lại dính cả mạng vào, còn theo phương thức này.”

“Ta cũng giống vậy.”

“Đáng chết, ta còn không muốn

Một lão giả nhắm hai mắt lại.

Bỗng nhiên, trên người ông ta bộc phát một cỗ khí tức cường đại, thừa dịp Xà Thần tới gần, ông ta xuất toàn lực đánh ra một quyền.

Quyền kình hoành không, đánh ra khí lãng.

Một kích này, thậm chí ông ấy còn sử dụng một loại bí pháp thiêu đốt sinh mệnh nào đó!

“Lưu lão!”

Lão giả này, là người lĩnh đội áp giải khoáng thạch lần này, tu vi là Kim Đan cảnh, sau đó bị đệ tử của Hắc Phong đảo đả thương, bị bắt giữ lên thuyền, nhưng vẫn luôn âm thầm trị thương.

Lúc này khôi phục, cộng thêm liều lĩnh thiêu đốt sinh mệnh, lực công kích bạo phát ra ngoài đã đạt đến Nguyên Anh cảnh.

Nhưng một quyền này rơi lên đầu Xà Thần, lại sụp đổ giống như bọt biển, Xà Thần nghiền ngẫm nhìn ông ta, không có chút cảm giác nào.

“Quả nhiên… Không dùng được.”

Lưu lão cười khổ một tiếng, tồn tại được ba mươi sáu đảo thờ phụng thành Thần Linh, sao có thể bị một tên Kim Đan nho nhỏ rung chuyển.

Sau một khắc, ông ta đã bị Xà Thần trực tiếp nuốt vào bụng.

“Đáng giận, đáng giận…”

“Đáng chết.”

“Đừng ăn ta, đừng ăn ta.”

Tiếng rống giận dữ, tiếng cầu xin vang lên liên tiếp.

Cả chiếc thuyền bao phủ trong tuyệt vọng.

“Xong rồi.”

Một nữ tử trẻ tuổi nhắm mắt lại, chuẩn bị chờ chết.

Bỗng nhiên, dường như nàng nghe thấy một tiếng ầm ầm gì đó, trong tiếng ồn ào chửi rủa, âm thanh này rất nổi bật.

Nàng không nhịn được mở mắt.

Chỉ thấy Xà Thần vốn đang chuẩn bị ăn nuốt mọi người lại nhìn chằm chằm lên bầu trời, trong mắt lộ ra một tia ngưng trọng.

Mà tiếng ầm âm nữ tử kia nghe thấy cũng xuất phát từ trên bầu trời..

Tiếng ầm ầm không ngừng vang lên, dường như có thứ gì đó đang phá không mà đến, muốn xông ra hư không, ba mươi sáu đảo chủ nhìn về phía phát ra âm thanh.

“Thứ gì?”

“Ở nơi đó.”

Chỉ thấy trên không trung, có một cỗ khí lãng kinh khủng đang nhanh chóng lao về phía Xà Thần, nhìn kỹ, đó là một thanh… Kiếm!

Một thanh trường kiếm xinh đẹp bằng bạch ngọc!

Một thanh kiếm lại khiến ba mươi sáu đảo chủ hít vào một ngụm khí lạnh!

Trường kiếm xinh đẹp phá không mà xuống, ầm vang một tiếng, cứ thế đập vào đầu Xà Thần, lực lượng kinh khủng, trực tiếp nện đầu Xà Thần xuống mặt biển, nhấc lên một cột nước lớn, sóng biển trùng điệp.

Tàu thuyền bốn phía bị sóng biển đẩy ra ngoài.

“Là hắn! !”

“Đáng chết, sao hắn lại đến nơi này?”

Ba mươi sáu đảo chủ nhìn chằm chằm mặt biển.

Chỉ thấy cột nước ngút trời rơi xuống, như một trận mưa to, trong hơi nước, mọi người chỉ thấy một bóng người mặc bạch y đứng trên mặt nước.

Trong tay người kia cầm cổ kiếm xinh đẹp, bạch y tóc đen, một gương mặt tuấn mỹ không giống người trên nhân gian, giờ phút này, trên mặt phủ đầy hàn ý.

Người tới, chính là Sở Cuồng Nhân!

Khi hắn nhìn thấy mảnh vỡ của mười mấy con thuyền trên mặt biển và một vùng biển lớn bị nhuộm thành màu đỏ, hắn biết, mình vẫn tới chậm một bước, đã có không ít người chết trong tay Xà Thần rồi.

Lúc hắn nhìn thấy ba ngàn đồng nam đồng nữ đang gào khóc, một cỗ sát ý vô cùng hừng hực điên cuồng nhấp nhô trong lồng ngực hắn.

Hắn nhìn lướt qua ba mươi sáu đảo chủ trên bầu trời, lãnh ý trong mắt khiến đám đảo chủ này cả người phát lạnh.

“Ai có thể nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì không, tại sao Sở Cuồng Nhân lại xuất hiện ở nơi này? !” Một đảo chủ có chút hoảng sợ nói.

Bây giờ Sở Cuồng Nhân quá nổi danh tại Thương Khung tinh.

Cho dù gọi hắn một câu đệ nhất cũng không phải không được!

“Là ta dẫn hắn tới.”

Lúc này, lão giả mũi ưng xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhìn thấy ông ta, Hắc Phong đảo chủ biến sắc, vội vàng tiến lên hành lễ nói: “Thánh Nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lão giả mũi ưng đơn giản kể lại mọi chuyện một lần.

Sau đó ông ta lạnh lùng nói: “Sở Cuồng Nhân có sức uy hiếp quá lớn, hôm nay hãy để Xà Thần diệt trừ người này! !”

Các đảo chủ còn lại nghe vậy, âm thầm thở phào một hơi.

Đúng vậy, bọn họ còn có Xà Thần.

Xà Thần cường đại, bọn họ rất rõ ràng.

Chương 384: Chiến Xà Thần, bị đánh phát nổ còn có thể phục sinh, Hung thú Hóa Xà

Trên mặt biển, Sở Cuồng Nhân ngạo nghễ mà đứng.

Hắn nhìn thoáng qua các tàu thuyền ở xung quanh, sau đó lấy ra Thận Lâu, Thận Lâu to lớn xuất hiện trên mặt biển, nhấc lên sóng to gió lớn.

Ngay sau đó, hắn thôi động linh lực, cách không nâng chiếc thuyền chở ba ngàn đồng nam đồng nữ lên, đặt trên Thận Lâu.

Sau đó, hắn lần lượt để các tàu thuyền còn lại lên Thận Lâu.

Thận Lâu to lớn, đủ để đặt hết đám tàu thuyền này.

Mà lúc hắn vừa để chiếc tàu cuối cùng lên Thận Lâu, trên mặt biển đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ!

Vòng xoáy kia như muốn bao trùm toàn bộ Thận Lâu.

Thận Lâu chấn động không ngừng, Xà Thần muốn kéo Thận Lâu xuống đáy biển, cùng nuốt tất cả tế phẩm trên đó vào trong bụng!

"Hừ, ngu xuẩn!"

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng.

Nếu là thuyền lớn bình thường, cho dù lớn hơn Thận Lâu, cũng sẽ bị lực lượng của Xà Thần kéo xuống đáy biển.

Nhưng Thận Lâu cũng không tầm thường!

Tâm niệm của Sở Cuồng Nhân vừa động, trên Thận Lâu tự động mở ra trận pháp phòng ngự.

Một cái lồng ánh sáng to lớn bao phủ Thận Lâu, mặc cho Xà Thần trong biển thôi động vòng xoáy thế nào, đều không ảnh hưởng đến nó.

Sau cùng, Thận Lâu đằng không mà lên, thoát khỏi vòng xoáy.

Sở Cuồng Nhân đứng trên mặt biển, ánh mắt nhìn chăm chú vào vòng xoáy, chỉ thấy bên trong, một cái đầu rắn to lớn chậm rãi vươn ra.

Một đôi mắt rắn màu vàng băng lãnh nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, hắn trúng một kiếm của Sở Cuồng Nhân, nhưng xem ra cũng không có tổn thương gì.

Trên đầu rắn chỉ rơi mất mấy cái lân phiến.

Thân thể cường hãn, còn hơn Cửu Anh nhiều.

"Vì sao các hạ lại ngăn cản ta ăn?"

Xà Thần bén nhọn nói.

“Ngươi muốn ăn, có người của ta, mặt khác, một con súc sinh cũng dám tùy ý nuốt ăn Nhân tộc ta, ngươi... Đáng giết! !”

“Đây đều là tế phẩm của ta, ngươi muốn tìm, có thể đi tìm những người đưa bọn họ đến.” Xà Thần lạnh lùng nói.

“Đương nhiên, sau khi ta giết ngươi đã.”

“Buồn cười, bằng ngươi?”

“Bằng ta!”

Sở Cuồng Nhân không nhiều lời nữa, trên người bộc phát ra một cỗ kiếm chi đạo vận kinh khủng, ba đại đạo thể lập tức phát động.

Một kiếm chém ra, vạn pháp chi lực, sát khí, kiếm khí dung hợp cùng nhau, một đạo kiếm quang sáng chói, trực tiếp bắn ra!

Đối mặt với một kiếm này, Xà Thần hơi nheo mắt lại, gầm nhẹ một tiếng, nước biển quanh người nhanh chóng sôi trào lên, từng đạo cột nước bạo phát, cuốn theo lực trùng kích kinh khủng đánh tới kiếm khí.

Oanh, oanh, oanh...

Kiếm khí dồi dào và từng cột nước liên tiếp va chạm, lượng lớn hơi nước bạo phát, hình thành hơi nước đầy trời.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân dự định tiếp tục công kích, một cái đuôi lớn từ bên cạnh hắn vung qua, lực lượng khổng lồ đủ để quất nát một dãy núi, cho dù là thân thể Thánh Nhân cũng không thể chịu đựng.

“Phục Ma Đại Thủ Ấn!”

Sở Cuồng Nhân thôi động linh lực, phật quang cuồn cuộn hóa thành bàn tay lớn màu vàng óng.

Trong nháy mắt hai cỗ lực lượng va chạm, Sở Cuồng Nhân chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng khổng lồ trước nay chưa có quất nát bàn tay lớn màu vàng óng.

Đuôi rắn hung hăng quất trên người hắn, lực lượng kinh khủng bạo phát.trực tiếp đánh vỡ tứ chi, thân thể hắn.

Cả người hóa thành thịt nát đầy trời, nổ tung tại chỗ!

Trên bầu trời, ba mươi sáu đảo chủ nhìn thấy cảnh này, không khỏi trợn mắt há hốc mồm, Sở Cuồng Nhân danh động thiên hạ, cứ như vậy... Chết rồi?

“Không hổ là Xà Thần, lợi hại!”

“Ha ha, quá mạnh.”

“Trước mặt Xà Thần, Sở Cuồng Nhân cũng chỉ thường thôi.”

Lão giả mũi ưng cảm thấy có chút không tin.

Đó chính là Sở Cuồng Nhân, cứ như vậy bị quất chết rồi? !

Nghĩ thế nào cũng không thấy chân thực.

Trên mặt biển, Xà Thần nhìn Sở Cuồng Nhân đã hóa thành thịt nát, không khỏi cười nhạo, “Khẩu khí không nhỏ, năng lực lại không đáng giá nhắc tới.”

Bỗng nhiên, hắn ta nhận ra một chút không thích hợp.

Sở Cuồng Nhân bị hắn ta đánh nổ, Côn Ngô Kiếm vẫn lơ lửng trên mặt biển như cũ, từng tia từng sợi kiếm khí vẫn quấn quanh trên đó.

“Kiếm Chủ đã chết, vì sao thanh kiếm này còn thần dị như vậy?”

“Chuyện này sao có thể?”

“Chẳng lẽ là...”

Đôi mắt Xà Thần run lên, đột nhiên nhìn đống thịt nát trên mặt biển kia đang điên cuồng tụ tập lại một chỗ, hình thành một cục thịt, cục thịt dần thành hình, hóa thành hình người, chính là Sở Cuồng Nhân!

Hắn còn chưa cchết!

“Làm sao có thể!”

“Toái thể, vẫn có thể phục sinh? !”

Xà Thần bị dọa đến trợn mắt há hốc mồm.

Sở Cuồng Nhân hoạt động gân cốt một chút, lấy một bộ y phục trong Càn Khôn giới ra mặc vào, che khuất nhục thể vừa trọng sinh của mình.

Nhưng trừ một đám nữ tu ra, không ai quan tâm chuyện này, bọn họ đều không tin được nhìn Sở Cuồng Nhân.

Toái thể, trọng sinh? !

Đối với Thánh Nhân mà nói, chuyện này giống như nằm mơ giữa ban ngày!

“Xà thần chi lực, đúng là rất có tài.”

Sở Cuồng Nhân nhìn Xà Thần, Động Tất Chi Nhãn vận chuyển.

“Hóa Xà, Thượng Cổ Hung thú, tu vi Thánh Vương, lực lượng nhục thể không thể khinh thường...”

“So sánh thực lực của hai bên, không cân nhắc đến điều kiện bên ngoài, tỷ lệ thắng của kí chủ không đến 10%, xin cẩn thận ứng phó.”

“Tỷ số thắng không đến 10% sao?” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, nắm chặt Côn Ngô Kiếm, “Nhưng ta sẽ không thua!”

Trong mắt hắn dấy lên một tia chiến ý, bóng người hóa thành lưu quang, kiếm khí dồi dào bao quanh cơ thể hắn, cực tốc lao về phía Xà Thần!

“Ta muốn nhìn xem ngươi có thật sự bất tử không!”

Xà Thần gào lên một tiếng.

Âm ba giống như thực chất cấp tốc khuếch tán, hắn ta phun ra một cột nước, cuốn theo lực lượng vô cùng cường đại đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Lúc đến gần Sở Cuồng Nhân, kiếm khí trên người hắn đột nhiên tiêu tán, một đám phân thân kiếm khí đột nhiên xuất hiện!

Sở Cuồng Nhân lấy hộp kiếm Thanh Linh ra, một cái bảo kiếm bay lượn ra, phân cho các phân thân kiếm khí, cùng nhau vây công Xà Thần.

Kiếm khí đầy trời bạo phát, không ngừng chém ra.

Sở Cuồng Nhân và Xà Thần đánh một trận, vô cùng kịch liệt, toàn bộ đại hải bị rung chuyển, tạo thành biển động không ngừng.

Cho dù hòn đảo bên ngoài ngàn dặm cũng phải chịu ảnh hưởng, thậm chí một số đảo nhỏ không thoát khỏi vận mệnh bị dìm ngập.

Coong!

Cầm âm vang vọng.

Sở Cuồng Nhân khoanh chân ngồi trong hư không, Côn Ngô Kiếm ở một bên thủ hộ, cổ cầm Nhiễu Lương đặt trước đầu gối hắn, đạo vận cầm âm dồi dào bạo phát!

Thần Ma Bát âm khúc thứ sáu, kinh đào phách ngạn!

Thần Ma Bát âm khúc thứ bảy, thiên địa song hưởng!

Thần Ma Bát âm khúc cuối cùng, đại âm hi thanh!

Ba đạo cầm âm khủng bố, cuốn theo nước biển đánh về phía Xà Thần, lực lượng kinh khủng khiến lân phiến trên người đối phương không ngừng nứt ra.

“Rống! !”

Xà Thần gào rú một tiếng, đạo vận kinh khủng cuốn theo linh lực, dường như hóa thành biển động bao phủ ra, đánh nát tất cả phân thân kiếm khí, ngay sau đó, chỉ thấy lượng lớn nước biển dâng trào mà lên!

Lượng nước biển này bị Xà Thần thao túng, bao quanh Sở Cuồng Nhân, lại hình thành một cái thủy lao to lớn, vây khốn hắn!

Bốn phía thủy lao còn ẩn chứa một tầng bích chướng vô cùng cường đại, Sở Cuồng Nhân nỗ lực đột phá, nhưng không có bất cứ tác dụng gì.

Lúc này Sở Cuồng Nhân, giống như thân ở biển sâu!

“Ta xem ngươi còn đấu với ta thế nào!”

Xà Thần cười lớn cũng chui vào thủy lao.

Giờ phút này, Sở Cuồng Nhân mới nhìn rõ toàn bộ Xà Thần.

Thân dài vượt hơn ngàn trượng, toàn thân màu xanh đen, bụng màu trắng, trên đầu có một sừng, phần lưng có chút nổi bật.

Sở Cuồng Nhân biết, chỗ đó ẩn giấu hai cánh của đối phương.

Hóa Xà, Thượng Cổ Hung thú, thích ăn người, đầu mọc một sừng, sau lưng mọc hai cánh, một loại Hung thú Xà tộc có thể sánh vai với Cửu Anh!

Chương 385: Lượng lớn đồ vật Xà Thần cất giữ, phong cấm tại chỗ sâu trong biển

“Chết đi!”

Xà Thần gầm nhẹ một tiếng, nước trong lao bỗng nhiên hóa thành từng cái dây vô hình, trói tay chân Sở Cuồng Nhân lại.

Ngay sau đó, Xà Thần đập vào.

Lực lượng nhục thể của hắn ta cực kỳ khủng bố, nếu như bị đụng phải, cho dù là một ngọn núi cũng lập tức bị đụng nát, trước đó Sở Cuồng Nhân bị một cái đuôi của hắn ta quất nát, đó chính là ví dụ tốt nhất.

Đúng lúc này, trên người Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên xuất hiện một cái lồng khí.

Lượng lớn thủy lưu chi lực bị ngăn cách ra, kiếm khí thấu thể mà ra, đánh vỡ từng dòng nước trói buộc hắn, ngay sau đó, bóng người hắn hóa thành lưu quang, tránh thoát va chạm của Xà Thần.

Xà Thần có chút ngoài ý muốn, “Ngươi làm sao có thể tránh thoát trói buộc? !”

Phải biết, dựa vào tu vi của hắn ta, thúc giục dòng nước trói buộc, ngay cả cấp bậc Đại Thánh cũng không có cách nào đánh tan.

Mà Sở Cuồng Nhân còn chưa đến Thánh Nhân cảnh, lại có thể tuỳ tiện tránh thoát!

“Không đúng, lồng khí trên người ngươi...”

Đột nhiên, Xà Thần phát hiện cái gì, nhìn lồng khí trên người Sở Cuồng Nhân, trong mắt lướt qua một vệt giật mình, “Thì ra là thế, không ngờ trên người ngươi lại có bảo vật có thể ngăn cách thủy lưu chi lực.”

Hắn ta vô cùng bất ngờ, đồng thời cũng cảm thấy tức giận.

Hắn ta thôi động thủy lao, chính là muốn tác chiến với Sở Cuồng Nhân dưới đáy biển, chiến lực giảm đi, như vậy, hắn ta có thể giải quyết đối phương càng nhanh.

Không ngờ, đối phương lại có bảo vật ngăn cách dòng nước.

“Có nhiều chuyện ngươi không ngờ lắm.”

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng.

Bảo vật ngăn cách thủy lưu chi lực trên người hắn chính là Tị Thủy Châu, ngày xưa hắn đại náo Lân tộc, cũng dựa vào bảo vật này.

Hắn nắm Côn Ngô trong tay, thôi động tam đại đạo thể, triển khai một vòng kịch chiến trong nước với Xà Thần, hắn dựa vào Bất Tử chi thân, không sợ công kích của Xà Thần, cứng đối cứng với đối phương.

Các loại đế thuật Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, Như Lai Vãng Sinh Chú, Tuyệt Tâm Chỉ, Nộ Thần Quyền đều dùng tới, một mạch phóng về phía Xà Thần.

“Thật đáng sợ, hắn là một tu sĩ chưa đến Thánh Nhân cảnh, nhưng lại có nhiều đế thuật như vậy, hắn, hắn biến thái sao?”

“Rốt cuộc làm sao hắn làm được?”

“Quái vật!”

“Còn Bất Tử chi thân kia nữa.”

Trên bầu trời, ba mươi sáu đảo chủ nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ biết thực lực của Sở Cuồng Nhân cường đại, nhưng tuyệt đối ngờ thực lực của đối phương đã cường đại đến tình trạng này.

Đế thuật có mấy môn, đừng nói Thánh Nhân, cho dù Đế giả cũng chưa chắc đã có nhiều Đế thuật như vậy!

“Kẻ này đúng là cường đại, khó trách có thể khiến cả Thương Khung tinh chấn động, nhưng trước mặt Xà Thần, hắn mạnh hơn, cũng chỉ có thể bại trận!”

Lão giả mũi ưng từ tốn nói.

Các đảo chủ khác nghe vậy, nhìn về phía chiến đấu, rất tán thành.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân thi triển ra loại đế thuật nào cũng bị thân thể mạnh mẽ của Xà Thần đánh tan.

Tối đa cũng thì có thể tạo ra mấy vết thương nhẹ.

Xa Thần thống trị đại hải nhiều năm như vậy, được ba mươi sáu đảo cung phụng là Thần Linh, thực lực của hắn ta cường đại, tự nhiên không thể nghi ngờ.

Xà Thần, có thể nói là một trong số ít những nhân vật mạnh nhất trên Thương Khung tinh hiện tại.

Ngay cả nơi không biết cũng không dám đi trêu chọc.

“Sở Cuồng Nhân, cho dù là ngươi, cũng sẽ biến thành lương thực của Xà Thần mà thôi, đây là cái giá phải trả cho sự tự đại và cuồng vọng của ngươi!”

Lão giả mũi ưng lạnh lùng nhìn Sở Cuồng Nhân.

...

Trong thủy lao.

Sở Cuồng Nhân và Xà Thần chiến đấu hừng hực khí thế.

Một người nhục thân cường hãn, ngạnh chống đế thuật cũng bình yên vô sự.

Một người dựa vào Bất Tử chi thân, không sợ hãi chút nào.

“Người này không thể tưởng tượng, chiến lực của hắn lại cường hãn đến tình trạng này, từ xưa đến nay, ta chưa từng nghe nói qua.”

“Dưới Thánh Nhân đã như thế, nếu thành thánh, chẳng phải Đế giả không ra, kẻ này đã vô địch thiên hạ sao? !”

“Đáng sợ!” Xà Thần nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, con mắt màu vàng phun trào sát ý trước nay chưa có.

Đối mặt với kẻ địch như Sở Cuồng Nhân, nếu không nhanh giải quyết, vậy sẽ là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Nghĩ đến tương lai đối phương trưởng thành, ngay cả Xà Thần cũng không nhịn được cảm thấy sợ hãi.

“Xà Thần còn khó đối phó hơn Cửu Anh.”

Sở Cuồng Nhân nhìn Xà Thần, lông mi cau lại.

Nhục thân của Cửu Anh đã tiêu vong nhiều năm, lúc vừa khôi phục còn chưa có một nửa thực lực ban đầu, nhưng Xà Thần lại thật sự là Thánh Vương.

Trong đầu hắn lướt qua vô số suy nghĩ.

Dùng Câu Hồn Tác?

Không được, đối phương là Thánh Vương, linh hồn vô cùng cường hãn, hiện tại lại không có thương tổn, tâm thần ở vào đỉnh phong.

Nếu dùng Câu Hồn Tác, chỉ sợ mình còn chưa câu được hồn đối phương, linh lực đã hao hết trước.

Dùng Tứ Quý Kiếm Trận?

Khả năng cũng không lớn, dựa vào thực lực hôm nay của mình, cho dù dùng hình thái bốn mùa mạnh nhất, đoán chừng cũng không thể khiến đối phương bị thương.

Đừng nói đến chuyện thủy lưu chi lực trong thủy lao sẽ ảnh hưởng phát huy của kiếm trận, khó có thể phát huy uy lực đến cực hạn.

“Tiểu tử, Bất Tử chi thân này của ngươi đúng là cổ quái, nhưng ta đã nhìn ra, ngươi không chết, nhưng thực lực lại có hạn!”

“Ta sẽ phong ấn ngươi dưới biển sâu, trở thành tù nhân của ta, sau đó ta sẽ từ từ nghiên cứu ra biện pháp giết ngươi!”

Xà Thần lạnh giọng nói, trên người có lượng lớn đạo vận phun trào.

Chỉ thấy toàn bộ thủy lao dung vào trong biển, đồng thời có một cỗ lực lượng khổng lồ kéo Sở Cuồng Nhân đi về phía biển sâu!

Một lát sau, Sở Cuồng Nhân đã bị Xà Thần kéo xuống đáy biển mấy vạn trượng, đi tới một rãnh biển to lớn.

Trong rãnh biển có từng trận quang mang lưu chuyển, chính là các loại tinh thạch, bảo dược... tỏa ra linh lực nồng nặc.

Nơi này, lại tồn tại lượng lớn bí bảo trong biển!

“Rất kinh ngạc, đúng không?”

“Đại hải còn rộng lớn hơn các ngươi tưởng tượng nhiều, ngay cả Lân tộc xưng là bá chủ trong biển, cũng chỉ thăm dò được một góc băng sơn của đại hải mà thôi, nhưng ta thì khác, ta là Xà Thần! !”

“Là tồn tại mạnh nhất trong biển, đại hải chính là hậu hoa viên của ta, ta muốn đi đâu thì đi đó, muốn lấy cái gì thì lấy cái đó, những thứ này chính là bảo vật ta thu thập được trong biển rộng!”

“Có san hô khiến tốc độ tu hành tăng lên gấp bội, có vỏ sò có thể ngăn cản thiên lôi, có bảo dược khiến người ta có thể tuỳ tiện phá cảnh...”

Xà Thần hưng phấn giới thiệu bảo vật mình cất giữ cho Sở Cuồng Nhân nghe.

Hắn ta tuyệt không lo lắng Sở Cuồng Nhân sẽ lấy đám bảo vật này đi, hắn ta cảm thấy, bây giờ Sở Cuồng Nhân đã là cá trong chậu.

“Ba mươi sáu đảo hiến tế cho ngươi, vì những bảo vật này đi.” Sở Cuồng Nhân nhìn bảo vật trong rãnh biển nói.

“Không sai, bọn họ chộp tế phẩm đến cho ta, nếu ai biểu hiện tốt, ta sẽ ban cho bọn họ một vài thứ ta không muốn cất giữ, ba mươi sáu đảo có quy mô như hôm nay, đều là dựa vào ta!”

Xà Thần ha ha nói, kéo Sở Cuồng Nhân lao về phía biển sâu.

Rất nhanh, bọn họ đã đi đến chỗ sâu trong rãnh biển.

Mà ở chỗ này, có một chiếc lồng giam to lớn giống như lồng chim, phía trên lưu chuyển từng đường vân quỷ dị màu đen.

“Vạn năm trước ta có được lồng giam này, hẳn là bảo vật cường giả nào đó lưu lại, có phong cấm chi lực vô cùng kinh khủng, cho dù Thánh Vương tiến vào, cũng phải ngoan ngoãn bị phong cấm!”

“Tiểu tử, ngươi ở bên trong đợi cả đời đi! !”

Xà Thần cười ha ha nói, sau đó thôi động thủy lưu chi lực dồi dào, nhét Sở Cuồng Nhân vào trong cái lồng giam kia.

Chương 386: Hải Thần Kích chi uy, chưởng khống đại hải, lột da ngươi

Bên trong lồng giam màu đen tỏa ra từng đạo quang hoa bất thường, trên đó khắc vô số phù văn kì lạ, bắt đầu lưu chuyển.

Một cỗ phong cấm chi lực kinh khủng hiện lên!

Sở Cuồng Nhân chỉ cảm thấy linh lực trong cơ thể đều bị áp chế.

Hắn rút trường kiếm chém ra, nhưng uy lực thi triển ra lại không đến 10%, đều bị lồng giam áp chế.

“Ha ha, không ra được đâu, ngay cả Thánh Vương đều bị phong ấn chặt chẽ, huống chi ngươi chỉ là một tồn tại nho nhỏ dưới Thánh Nhân!”

Hai con mắt màu vàng của Xà Thần nhìn Sở Cuồng Nhân, lộ ra ý cười.

“Tiểu tử, ngươi cũng sẽ trở thành vật ta cất giữ, có thể ở chung với nhiều bảo vật trong quãng đời còn lại như vậy, ngươi nên cảm thấy vinh hạnh đi.”

Xà Thần cười nói.

“Không ngờ ngươi là một người có đam mê thu thập đó.”

Nghe thấy Xà Thần nói vậy, Sở Cuồng Nhân không nhịn được cười một tiếng.

“Tiểu tử, chuyện đến nước này mà ngươi còn cười được, đúng là khiến ta bội phục, thật sự cho rằng ngươi có Bất Tử chi thân thì có thể muốn làm gì thì làm sao? Ngươi không chết, nhưng trên đời này có rất nhiều biện pháp tra tấn người, ngươi yên tâm, ta sẽ dùng từng cái trên người ngươi.”

Thân thể Xà Thần cuộn lại, tròng mắt màu vàng to nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, lộ ra khát máu tàn bạo.

Hắn ta muốn nhìn thấy sự sợ hãi trên người Sở Cuồng Nhân, nhưng vô cùng đáng tiếc, từ đầu đến cuối, ánh mắt Sở Cuồng Nhân đều rất bình tĩnh.

Giống như một cái hàn đàm, cổ kim không gợn sóng.

Hắn cũng nhìn thẳng vào Xà Thần, rõ ràng Xà Thần mới là người cường thế, nhưng chẳng biết tại sao, tâm lý lại có chút luống cuống.

“Tên gia hỏa này không thể thoát khỏi lồng giam được, nhất định là ta nghĩ nhiều rồi, cứ khóa hắn ở chỗ này đi.”

Xà Thần thầm nghĩ, sau đó quay người muốn rời khỏi rãnh biển.

Nhưng lúc này.

Sở Cuồng Nhân ở phía sau hắn ta bỗng nhiên lên tiếng.

“Nơi này của ngươi cất giữ nhiều đồ như vậy, nhưng không có một kiện Đế binh nào? !”

Nghe thấy vậy, Xà Thần có chút mơ hồ.

Đến lúc nào rồi, hắn còn quan tâm chuyện này?

“Đế binh rất khó tìm, sao có thể dễ dàng có được như vậy, nói cho ngươi biết, ta ở biển sâu vài vạn năm cũng không tìm được một kiện bảo vật Đế cấp, nhưng chuyện này thì liên quan gì đến ngươi chứ?” Xà Thần cười lạnh nói.

“Haiz, đáng tiếc.”

“Vẫn là đáng tiếc cho ngươi đi, đang là một tên thiên kiêu đỉnh cấp, nhưng quãng thời gian còn lại phải trải qua dưới biển sâu như vậy.”

“Ngươi phải cảm thấy vinh hạnh, bởi vì qua nhiều năm như vậy ngươi vẫn không có được Đế binh, nhưng hôm nay, lại có may mắn kiến thức một chút.”

Sở Cuồng Nhân nói, sau đó đưa tay nắm vào hư không.

Một thanh Tam Xoa Kích màu vàng óng được Sở Cuồng Nhân nắm trong tay, một cỗ uy áp Đế đạo vô cùng kinh khủng lan tràn dưới biển sâu.

Lồng giam giam giữ hắn run rẩy kịch liệt, phù văn phía trên nứt ra từng cái, phong cấm chi lực không ngừng tan rã!

Nhìn thấy vậy, hai mắt Xà Thần trừng lớn, “Đế binh! !”

Hắn ta kinh hãi.

Hắn ta không ngờ trong tay Sở Cuồng Nhân lại có một kiện Đế binh! !

Đế binh khó tìm, cho dù ở nơi không biết cũng vô cùng hiếm thấy, trong tay Sở Cuồng Nhân lại có một kiện Đế binh! !

“Để ngươi nhìn một chút, Đế binh chi uy!”

Sở Cuồng Nhân cầm Tam Xoa Kích, đột nhiên đánh ra.

Một cỗ uy áp kinh khủng ầm vang nổ tung, toàn bộ đại hải điên cuồng chấn động, vô số dòng nước quấn quanh Sở Cuồng Nhân, nghe hắn hiệu lệnh, không ngừng đánh thẳng vào lồng giam giam giữ hắn!

Vô số phù văn bị phá nát từng cái!

Cuối cùng, theo một tiếng vang thật lớn, lông giam phong ấn Sở Cuồng Nhân triệt để nổ tung, hóa thành từng mảnh vỡ tản ra.

“Hiệu lệnh đại hải, đó là Hải Thần Kích!”

“Là Hải Thần Kích của Lân tộc, trong truyền thuyết, kiện Đế binh này bị chia ra thành ba, sớm đã biến mất không thấy gì nữa, làm sao ngươi lại có? !”

Trong mắt Xà Thần lộ ra vẻ hoảng sợ.

Hắn ta ở biển sâu nhiều năm như vậy, biết được không ít bí mật dưới biển sâu, trong đó, tự nhiên cũng bao gồm chuyện Hải Thần Kích của Lân tộc.

Cho dù hắn ta là Thánh Vương, nhưng trước mặt Đế binh vẫn không đáng giá nhắc tới như cũ, hắn ta lại không ngờ, trên người Sở Cuồng Nhân sẽ có bảo vật bực này!

Càng không nghĩ tới, kiện Đế binh này chính là Hải Thần Kích sớm đã biến mất!

“Từ khi ta luyện hóa Hải Thần Kích đến nay, còn chưa dùng qua, hôm nay sẽ dùng ngươi thử một lần vậy!” Sở Cuồng Nhân âm lạnh lùng nói.

Hải Thần Kích trong tay, uy thế trên người hắn điên cuồng tăng lên, nước biển phun trào, dường như cả đại hải đều đang vì hắn mà hò hét trợ uy.

Giờ phút này, hắn đã không cần đến Tị Thủy Châu.

Bởi vì đại hải đối đã không có bất kỳ uy hiếp gì với hắn!

Hải Thần Kích chi lực, là vật chưởng khống hải dương!

Sở Cuồng Nhân cầm Hải Thần Kích, phóng về phía Xà Thần, tốc độ còn nhanh hơn lúc ở trên mặt nước ba phần.

Một kích bổ ra, vô số thủy lưu chi lực vờn quanh phía trên, dường như toàn bộ lực lượng của hải dương đều nện lên người Xà Thần.

Trong tiếng ầm vang, lân phiến phá nát, lượng lớn máu me bắn ra tung tóe!

Từ lúc giao chiến đến giờ, đây là lần đầu tiên Xà Thần bị thương theo đúng nghĩa, mà đây, chỉ là một kích chi lực!

“Đáng chết, đáng chết!”

“Cho dù ngươi có Hải Thần Kích thì thế nào, ta chính là Xà Thần!”

Xà Thần gào thét, phát ra tiếng gào thét vô cùng bén nhọn, một thân đạo vận thôi động đến cực hạn, thân thể ngàn trượng khuấy động trong biển, một cỗ thủy lưu chi lực vô cùng kinh khủng đột nhiên đập về phía Sở Cuồng Nhân!

Một kích này, chấn động không gì sánh nổi.

Ngay cả Đại Thánh đỉnh phong cũng không tiếp nổi.

Nhưng Sở Cuồng Nhân cầm Tam Xoa Kích trong tay, đánh về phía thủy lưu chi lực, một cỗ đạo vận huyền diệu nổi lên, "Nát!"

Một tiếng quát nhẹ, thủy lưu chi lực cường đại kia lại ầm vang tiêu tán!

"Ta có Hải Thần Kích, tức là chưởng khống đại hải!"

"Chút thủy lưu chi lực này, có tác dụng gì với ta chứ?"

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng, đưa tay thôi động Hải Thần Kích, từ tốn nói: "Để ngươi nhìn xem, cái gì mới gọi là hải dương chi nộ! !"

Hải Thần Kích vung lên, dòng nước bốn phía phun trào, hình thành một đám vòng xoáy vô cùng to lớn, bao vây Xà Thần.

Những vòng xoáy phun trào ra một cỗ xé rách chi lực, cho dù thân thể Xà Thần cường đại như vậy, trong vòng xoáy này cũng không nhịn được xuất hiện từng đạo liệt ngân, từng mảnh lân phiến vỡ tan, lượng lớn máu tươi tuôn ra.

"A a a…"

Xà Thần phát ra từng tiếng kêu bén nhọn.

Hắn ta hoảng sợ nhìn Sở Cuồng Nhân, Đế binh chi uy, quá kinh khủng, dù chiến lực của hắn ta là Thánh Vương cũng khó mà chống lại.

Tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ người táng thân dưới đại hải sẽ là hắn ta!

Đi!

Xà Thần gầm nhẹ một tiếng, sau đó cái sừng trên đầu tách ra ba động đạo vận nồng đậm, vòng xoáy bốn phía bị cỗ lực lượng này tạm thời phong bế trong một cái chớp mắt.

Ngay sau đó, phần lưng của Xà Thần đột nhiên triển khai ra một đôi cánh thịt, cấp tốc lao về phía mặt biển.

“Muốn đi? Không có cửa đâu! !”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân bắn ra một đạo lãnh quang, “Hôm nay không lột lớp ra rắn này của ngươi về làm túi, thì ta không tên là Sở Cuồng Nhân!”

Dưới lòng bàn chân hắn sinh ra thủy lưu chi lực, cấp tốc lao về phía mặt biển, truy kích Xà Thần.

Trên mặt biển, ba mươi sáu đảo chủ và lão giả mũi ưng đang chăm chú nhìn mặt biển, sắc mặt có chút kinh nghi bất định.

Bởi vì vừa rồi, bọn họ cảm nhận được một cỗ uy áp đế đạo cường đại, sau đó toàn bộ đại hải ba đào hung dũng, vô cùng khủng bố.

“Cỗ lực lượng kia nhất định là Xà Thần làm ra, Sở Cuồng Nhân đắc tội Xà Thần, chắc chắn phải chết.”

“Không sai, nhất định là Xà Thần.”

Mấy vị đảo chủ nói, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Lúc này, mặt biển hiện lên bóng đen to lớn, chỉ thấy Xà Thần sau lưng mọc lên hai cái cánh đột nhiên lao ra mặt biển.

“Xà Thần, là Xà Thần!”

Chương 387: Ta không dung được thế giới, càng không chứa nổi ngươi, trảm Xà Thần

Xà Thần phá hải mà ra, thân hình khổng lồ bay lượn lên không trung!

Ba mươi sáu đảo chủ thấy thế, không khỏi kinh hô.

“Là Xà Thần, là Xà Thần!”

Nhưng ngay sau đó, bọn họ liền phát hiện chuyện không thích hợp.

Quá chật vật.

Lúc này Xà Thần quá chật vật, lân phiến trên người bị phá nát, còn có từng đạo vết rách, lượng lớn máu tươi không ngừng nhỏ xuống.

Qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Xà Thần như vậy, cả đám đều bị dọa đến trợn mắt há hốc mồm.

Người nào khiến Xà Thần thành dáng vẻ này, không cần phải nói, nhất định là Sở Cuồng Nhân đã đại chiến với hắn ta.

Mọi người cảm thấy không thể tin được, Sở Cuồng Nhân có thể bức Xà Thần đến tình trạng này! !

“Rốt cuộc hắn đã làm cái gì?” Lão giả mũi ưng nuốt một ngụm nước bọt nói, ông ta vốn định mượn xà thần chi lực trừ bỏ Sở Cuồng Nhân, nhưng hiện tại xem ra, dường như đây là một quyết định sai lầm!

Đừng nói mượn xà thần chi lực giết Sở Cuồng Nhân, hiện tại có vẻ như ngay cả Xà Thần cũng không gánh nổi bản thân!

Sở Cuồng Nhân, lại khủng bố đến trình độ này sao? !

Oanh...

Lúc này, đại hải chấn động.

Một cột nước rất lớn phóng lên tận trời, mà đứng trên cột nước chính là Sở Cuồng Nhân tay cầm Tam Xoa Kích.

Hắn giương mắt lạnh lẽo nhìn Xà Thần đang bay lên bầu trời, Tam Xoa Kích trong tay vung mạnh lên, từng cột nước bạo phát, phóng lên tận trời, giống như Giao Long phóng về phía Xà Thần.

Xà Thần gào thét, lợi dụng thân thể cường đại mạnh mẽ đâm tới, phá nát từng cột nước.

Nhưng cho dù hắn ta có thể phá nát cột nước, vẫn bị nước cuốn lấy, thủy chung không cách nào rời xa mặt biển, đừng nói đến chạy trốn.

“Khốn khiếp, để ta rời đi! Ngươi thật sự muốn cùng ta cá chết rách lưới sao?” Xà Thần phát ra một tiếng gào thét bén nhọn.

Mà nghe thấy hắn ta nói vậy, ba mươi sáu đảo chủ đều chấn động không gì sánh nổi, cảm thấy da đầu run lên, đều nổi da gà.

Xà Thần, lại muốn chạy trốn!

Trước mặt Sở Cuồng Nhân, hắn ta còn muốn chạy trốn!

Tin tức này có lực trùng kích quá lớn với bọn họ, đối với ba mươi sáu đảo mà nói, Xà Thần chính là Thần Linh!

Có thể nói, không có Xà Thần, ba mươi sáu đảo rất khó phát triển đến tình trạng bây giờ, cho nên bọn họ kính Xà Thần như kính Thần Linh.

Ngay cả Thánh Nhân cũng là Xà Thần nói gì nghe nấy.

Nhưng bây giờ, trước mặt Sở Cuồng Nhân, thần linh của bọn họ lại muốn đào tẩu, chuyện này thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Thế giới của bọn họ gần như sụp đổ!

“Cá chết rách lưới? Ngươi cũng phải cá chết rách lưới cho ta! Ta đã nói, hôm nay sẽ lột da ngươi về làm túi, vậy ngươi nhất định phải chết trong tay ta!” Sở Cuồng Nhân cười lạnh, thôi động Hải Thần Kích.

Từng đạo thủy lưu chi lực càng thêm bàng bạc xông về phía Xà Thần, toàn bộ đại hải vì đó sôi trào, vô số sinh vật biển run lẩy bẩy...

Đây là lửa giận của Sở Cuồng Nhân!

Hiện tại, cũng là lửa giận của toàn bộ hải dương!

“Khốn khiếp! Đây là ngươi bức ta!”

Xà Thần vô cùng phẫn nộ gào rú một tiếng, đạo vận trên người ầm vang bạo phát, hai mắt màu vàng dần phủ đầy tia máu, một cỗ sát khí kinh khủng ngập trời từ trên người Xà Thần bạo phát, bao phủ bốn phương tám hướng.

“Ha, cưỡng ép sử dụng bí pháp tăng thực lực sao?”

“Như vậy thì thế nào?”

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng.

Không cân nhắc đến điều kiện bên ngoài, Sở Cuồng Nhân chỉ có 10% chiến thắng Xà Thần, nhưng bây giờ hắn có Hải Thần Kích, tỷ lệ thắng của hắn trực tiếp tăng vọt, đến gần 100%!

Đây chính là sự khủng bố của Đế binh!

“Rống! !”

Xà Thần quát to một tiếng, âm ba giống như thực chất trộn lẫn một cỗ đạo vận mạnh mẽ khuếch tán ra, đập vỡ một cái cột nước lớn, ngay sau đó, hắn ta phóng về một phía khác.

Chỗ đó, là Thận Lâu! !

Xà Thần rõ ràng, cho dù hắn ta sử dụng bí pháp nào đó, nhưng vẫn không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân tay cầm Hải Thần Kích.

Cho nên hắn ta muốn dùng mấy trăm ngàn tu sĩ và bách tính trên Thận Lâu để uy hiếp, áp chế Sở Cuồng Nhân cho hắn ta rời đi.

Hắn ta cho rằng, Nhân tộc đều dối trá.

Nhất là Sở Cuồng Nhân tự nhận là chính nghĩa này, nhất định sẽ bị uy hiếp, hơn nữa trên Thận Lâu còn có ba ngàn đồng nam đồng nữ.

“Không tốt, Xà Thần tới.”

Trên Thận Lâu, mấy trăm ngàn tu sĩ, bách tính hoảng sợ không thôi.

Nhưng khi Xà Thần đến gần, lại đụng phải bích chướng vô hình, ngăn cản hắn ta ở bên ngoài.

Mặc dù Thận Lâu bị rung chuyển, nhưng lông tóc không tổn hao gì.

Mấy trăm ngàn người phía trên cũng bình yên vô sự.

“Tại sao có thể như vậy?”

Xà Thần mộng.

Lực lượng của mình, hắn ta biết rõ rành rành.

Bị hắn ta va chạm vào, cho dù có mười toà sơn mạch cũng bị đụng nát, nhưng bích chướng phòng ngự của Thận Lâu lại đỡ được! !

Trận pháp phòng ngự trên Thận Lâu lại khủng bố như thế? !

“Hừ, ngu xuẩn.”

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng.

Thận Lâu là vật phẩm cấp tinh diệu, trận pháp phòng ngự cũng là đại trận Thánh cấp đỉnh phong!

Hơn nữa không cần Sở Cuồng Nhân thao túng, chỉ cần trên Thận Lâu có đủ động lực là có thể tự mình phát huy đến cực hạn!

Xà Thần cường đại, nhưng cũng không phá được đại trận Thánh cấp này!

“Hiện tại, chịu chết đi!”

Sở Cuồng Nhân gầm nhẹ một tiếng, trên người đột nhiên bốc lên ngọn lửa màu đỏ ngòm, Cửu Tử Nhiên Huyết Công, mở ra! !

Lượng lớn linh lực được Sở Cuồng Nhân rót vào Hải Thần Kích, hắn có thể thúc giục hải dương chi lực càng nhiều hơn.

Chỉ thấy lượng lớn dòng nước từ trong biển xông ra, dần dần ngưng tụ thành một đầu Thủy Long vô cùng dữ tợn, uy thế tuyệt luân trên không trung!

Đầu Thủy Long này dài hơn vạn trượng, uy áp kinh khủng tràn ngập, khiến tất cả tu sĩ, bao quát lão giả mũi ưng là Thánh Nhân cảnh cũng phải run rẩy, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Trước mặt Thủy Long dài vạn trượng này, thân thể hơn ngàn trượng của Xà Thần lại có vẻ hơi nhỏ bé.

“Không, không!” Xà Thần sợ hãi.

Qua nhiều năm như vậy, hắn ta thôn phệ không biết bao nhiêu sinh linh, cho tới bây giờ chỉ là người khác sợ hắn ta, bây giờ, hắn ta đã cảm nhận được sợ hãi.

Một cỗ sợ hãi trước đó chưa từng có! !

“Chết!”

Sở Cuồng Nhân vung trường kích lên, Thủy Long vạn trượng gầm thét lôi cuốn sức nước mênh mông, hung hăng cắn nuốt Xà Thần.

Cho tới bây giờ vẫn là Xà Thần ăn người khác, lần đầu tiên trong đời bị vật khác nuốt vào bụng, hơn nữa trong cơ thể Thủy Long còn có dòng nước kinh khủng tùy ý phá hư thân thể của hắn ta.

Lân phiến, xương cốt, huyết nhục đều bị phá nát, lượng lớn máu tươi nhuộm Thủy Long thành màu đỏ.

Cuối cùng, Thủy Long tán loạn, rơi xuống mặt biển, bộc phát tiếng vang ầm ầm, bốn phía xuất hiện biển động.

Mà trên mặt biển, là Xà Thần đang hấp hối.

Sở Cuồng Nhân cầm Hải Thần Kích, đi đến trước mặt đối phương.

“Tiểu tử, ngươi quá yêu nghiệt, thế giới này đã định trước không chứa nổi ngươi, kết quả của ngươi sẽ thê thảm hơn ta gấp bội! !”

Xà Thần nhìn Sở Cuồng Nhân, khàn giọng nói.

“Là ta không dung được thế giới này, nhưng hiện tại, càng không dung được ngươi!” Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng, Câu Hồn Tác ra, xiềng xích đâm vào cơ thể Xà Thần, chậm rãi bắt linh hồn vô cùng hư nhược do nhục thân sắp tiêu vong của đối phương ra.

"Linh hồn thống khổ, hưởng thụ thật tốt đi!"

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng động Câu Hồn Tác, một cỗ chí âm chí hàn chi lực bạo phát, không ngừng ăn mòn linh hồn Xà Thần!

Tiếng hét thảm bén nhọn quanh quẩn ra, cuối cùng, linh hồn của Xà Thần bị phá nát thành vô số điểm sáng tản ra.

Ngay khi những điểm sáng kia phai mờ đi, Sở Cuồng Nhân thôi động Thiên Địa Hồng Lô Thể, hấp thu những điểm sáng này vào trong cơ thể.

Thiên Địa Hồng Lô Thể, có thể hấp thu tất cả năng lượng kì dị trong thiên địa.

Mà linh hồn, cũng là một loại năng lượng dị chủng!

Chương 388: Các ngươi tự sát đi, hủy diệt đi, Thánh Nhân cũng muốn bọn họ chết

Năng lượng linh hồn của một vị Thánh Vương, cho dù ở trạng thái hư nhược hạ cũng vô cùng dồi dào, mà năng lượng này cũng giống như ma dịch, bị Sở Cuồng Nhân dự trữ trong người, chờ đợi tương lai ngưng tụ vô thượng căn cơ Thánh Nhân.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân ném thi thể Xà Thần vào Càn Khôn giới.

Cộng thêm Cửu Anh lúc trước, Sở Cuồng Nhân đã có hai cỗ thi thể Thánh Vương, còn có một bộ thi thể Chuẩn Đế ở đảo vô danh nữa, đây đều là tài liệu quan trọng để tương lai hắn ngưng tụ vô thượng căn cơ Thánh Nhân.

"Hiện tại, chỉ còn lại các ngươi."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía ba mươi sáu đảo chủ trên không trung.

Ánh mắt hắn lạnh lùng như băng, lộ ra từng tia sát ý, ba mươi sáu đảo chủ muốn rời khỏi, nhưng lại phát hiện thân thể không thể động đậy.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi, ngươi muốn làm sao?”

Lão giả mũi ưng nuốt ngụm nước bọt nói.

Đến Xà Thần cũng bị Sở Cuồng Nhân giết chết, hiện tại bọn họ không có suy nghĩ chống cự lại Sở Cuồng Nhân.

Thật đáng sợ, người thanh niên trước mặt này vô cùng đáng sợ!

Từ xưa đến nay, không tìm ra người thứ hai!

“Các ngươi, tự sát đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe thấy vậy, đồng tử mọi người đột nhiên co rụt lại.

“Sở Cuồng Nhân, bỏ qua cho chúng ta đi.”

Một vị đảo chủ biệt khuất cầu xin.

“Đúng vậy, Sở Cuồng Nhân, chúng ta và ngươi không oán không cừu, ngươi không cần vì một đám bách tính này mà kết thù với chúng ta.”

“Ba mươi sáu đảo chúng ta cũng có không ít Thánh Nhân.”

“Sở Cuồng Nhân, ngươi thật sự muốn làm tuyệt tình như vậy sao?”

Ba mươi sáu đảo chủ nhao nhao mở miệng nói.

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói: “Bây giờ các ngươi tự sát, đạo thống của các ngươi có thể lưu, nếu phản kháng, ba mươi sáu đảo, toàn bộ táng thân đại hải!”

Vừa nói xong, toàn bộ đại hải bắt đầu gào thét sôi trào, nhấc lên sóng to gió lớn, giống như đang đáp lại lời nói của Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân cầm Hải Thần Kích trong tay, hắn chính là chúa tể của đại hải!

Dưới Đế giả, không người có thể tranh phong trên biển với hắn!

Ba mươi sáu đảo sống tại hải ngoại, tự nhiên cũng giống vậy, đừng nói bọn họ có mấy vị Thánh Nhân, cho dù Quy Khư tới, Sở Cuồng Nhân cũng không sợ.

Nghe hắn nói vậy, sắc mặt ba mươi sáu đảo chủ xám như tro.

Sau khi được chứng kiến năng lực của Sở Cuồng Nhân, không ai trong bọn họ hoài nghi Sở Cuồng Nhân, đối phương, thật sự có năng lực làm được việc này!

“Sở Cuồng Nhân, thật sự không cho chúng ta một cơ hội sao?”

Một vị đảo chủ không cam lòng nói.

Sưu...

Lúc này, một thân ảnh màu trắng lướt đi, dùng tốc độ không thấp hơn Thánh Nhan phóng về phía Sở Cuồng Nhân, là Bạch Yên đảo chủ.

Trên gương mặt vốn hiền lành của ông ta, giờ phút này đã tràn đầy dữ tợn.

Trong tay hắn ta cầm một con dao găm, hung hăng đánh về phía Sở Cuồng Nhân, trên dao găm có một loại độc tố nào đó, ngay cả Thánh Nhân cũng có sẽ bị độc chết!

“Sở Cuồng Nhân, đi chết đi!”

Bạch Yên đảo chủ giống như phát điên nói.

Sở Cuồng Nhân khẽ híp mắt một cái, Hải Thần Kích trong tay hơi động một chút.

Một cỗ thủy lưu chi lực cường đại tiêu tán ra, hóa thành một quả cầu nước to lớn, bao trùm Bạch Yên đảo chủ.

Trong quả cầu nước này, mặc cho Bạch Yên đảo chủ giãy giụa như thế nào đều không thể làm nên chuyện gì, ông ta căn bản không cách nào tránh thoát, như người chết đuối, hai tay hai chân không ngừng khua vẫy, muốn bắt được cái gì.

Sở Cuồng Nhân đưa tay vào trong quả cầu nước, bắt dao găm trong tay đối phương, sau đó đảo ngược chậm rãi đâm vào ngực đối phương.

Độc tố bạo phát, chỉ thấy sắc mặt Bạch Yên đảo chủ lập tức hiện lên một mảnh tím xanh, thất khiếu chảy máu, một lát sau đã mất mạng.

Cuối cùng, ông ta đã chết bởi độc tố của mình.

“Ông ta là đảo chủ của đảo nào?”

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt hỏi.

Các đảo chủ còn lại hai mặt nhìn nhau.

Cuối cùng, một vị đảo chủ không thể thừa nhận cỗ áp lực khủng bố tràn ngập trong hư không kia, run rẩy nói: “Bạch, Bạch Yên đảo.”

“Bạch Yên đảo, ta biết rồi.”

Mọi người không hiểu, không biết Sở Cuồng Nhân muốn làm gì.

Lại thấy hắn bỗng nhiên nhắm hai mắt lại, linh niệm giống như thủy triều nhanh chóng khuếch tán ra, được Hải Thần Kích trợ giúp, linh niệm của hắn có thể 'Nhìn' toàn bộ đại hải, thậm chí còn có thể nghe được tất cả âm thanh trong đại hải.

Rất nhanh, hắn liền khóa chặt vị trí của Bạch Yên đảo.

Đó là một nơi nhìn giống như tiên đảo, nhưng khi linh niệm của Sở Cuồng Nhân bao trùm xuống, trong tiên đảo này lại là một mảnh vẩn đục, các tu sĩ đều lục đục với nhau, thậm chí còn tu hành pháp môn tà dị.

Hắn còn chứng kiến, có trưởng lão đang dùng hài đồng luyện chế đan dược.

Tiên đảo?

Không, đây là một cái ma quật!

Còn ẩn tàng sâu hơn, tà ác hơn Ma Đạo!

“Hủy diệt đi!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Một câu, lại nhấc lên trận biển động vô cùng khủng bố ở ngoài vạn dặm, sau đó điên cuồng lao về phía Bạch Yên đảo.

Toàn bộ tu sĩ trên Bạch Yên đảo cảm giác được, vô cùng hoảng sợ.

“Chuyện gì xảy ra? !” Thánh Nhân của Bạch Yên đảo lao ra, hoảng sợ nhìn trận biển động to lớn như che khuất bầu trời này.

“Nhanh, nhanh khởi động đại trận hộ đảo!”

Thánh Nhân Bạch Yên đảo quát ầm lên.

Một lồng ánh màu trắng to lớn bao phủ Bạch Yên đảo.

Nhưng cái này hoàn toàn không có tác dụng.

Ở trận biển động khủng bố này, trận pháp phòng ngự của Bạch Yên đảo giống như bọt biển, trong nháy mắt tiếp xúc với biển động, trận pháp phòng ngự oanh một tiếng, trực tiếp phá nát, tan thành mây khói!

Toàn bộ Bạch Yên đảo bị nước biển bao phủ, dưới lực trùng kích kinh khủng này, trong mấy hơi thở ngắn ngủi đã bị phân cắt, vô số đệ tử bị dòng nước trùng kích vào, bạo thể mà chết!

Thánh Nhân của Bạch Yên đảo cũng không dễ chịu, trong trận biển động này đã bị thương nặng, quần áo rách nát, miệng phun máu tươi, phẫn hận nhìn đại hải trước mắt, “Vì sao, Bạch Yên đảo ta đã làm sai điều gì!”

“Xà Thần, vì sao ngươi không phù hộ chúng ta? !”

Ông ta tuyệt đối nghĩ không ra, Bạch Yên đảo gặp trận tai nạn này, chỉ vì một hành động của Bạch Yên đảo chủ.

Xà Thần trong miệng ông ta cũng đã bị Sở Cuồng Nhân giết chết!

Một trận biển động, Bạch Yên đảo, không còn tồn tại!

Mà tất cả chuyện này, tới từ ngoài vạn dặm, do một suy nghĩ trong đầu Sở Cuồng Nhân!

Bạch Yên đảo tiêu vong, khiến Thánh Nhân của ba mươi lăm đảo còn lại chú ý, từng đạo linh niệm tìm kiếm trên đại dương bao la, muốn tìm ra nguyên nhân trận biển động kia.

Xà Thần hải vực, lão giả mũi ưng mở hai mắt ra, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, “Bạch Yên đảo... Biến mất rồi! !”

Nghe thấy lời này của ông ta, các đảo chủ khác hoảng sợ đến tột đỉnh, toàn thân không ngừng run rẩy, nhìn Sở Cuồng Nhân giống như nhìn ác ma.

Bọn họ biết, chuyện này là do Sở Cuồng Nhân làm!

Trong tay hắn có Hải Thần Kích, giống như có thần chỉ, có thể thao túng toàn bộ đại hải, thậm chí có thể hủy diệt một hòn đảo bên ngoài vạn dặm.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi chính là ma quỷ! Vì đám tế phẩm này lại diệt Bạch Yên đảo, đó cũng là mấy trăm ngàn tính mạng a! !”

Một vị đảo chủ không nhịn được chất vấn.

“Như vậy thì thế nào?”

“Đại điển hiến tế cho Xà Thần đã được cử hành rất nhiều lần rồi, những người bị các ngươi đưa đến hiến tế cho hắn ta, đâu chỉ mười mấy ngàn hay trăm ngàn người? !” Sở Cuồng Nhân lạnh như băng nói.

Hắn, để một đám đảo chủ không có cách nào phản bác.

“Cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, tự sát, hoặc là ta sẽ tạo nên mấy trận biển động nữa!” Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

“Các ngươi, tự sát đi.”

Lúc này, trong hư không truyền tới một giọng nói.

Một vị đảo chủ biến sắc, “Là Thánh Nhân!”

“Tự sát đi!”

“Tự sát đi!”

Trong hư không, lại vang lên các giọng nói khác.

Là giọng nói của các Thánh Nhân trong ba mươi sáu đảo, mỗi lần có một giọng nói vang lên, sắc mặt đám đảo chủ này lại trắng hơn một chút.

Cuối cùng, đã không có chút huyết sắc nào, đáy lòng tĩnh mịch một mảnh.

Đến Thánh Nhân của bọn họ, cũng muốn bọn họ chết!

Chương 389: Ba mươi sáu đảo chủ tự sát, đây chính là Thánh Nhân a

“Tự sát đi.”

“Tự sát đi...”

Trong hư không, liên tiếp vang lên mấy giọng nói.

Những giọng nói này đều là các Thánh Nhân của ba mươi sáu đảo tại hải ngoại, bọn họ đã xác minh ngọn nguồn mọi chuyện, cảm thấy vô cùng hoảng sợ với lực lượng của Sở Cuồng Nhân, vì bảo trụ đạo thống của mình, chỉ có thể bắt đám đảo chủ này tự sát.

Sắc mặt ba mươi sáu đảo chủ trắng bệch, không có chút máu.

Sở Cuồng Nhân muốn bọn họ chết, bọn họ sẽ chỉ cảm thấy phẫn hận.

Mà bây giờ, các Thánh Nhân muốn bọn họ chết, bọn họ lại cảm thấy một cỗ bi ai từ sâu trong linh hồn tuôn ra!

Thì ra, thống khổ lớn nhất không phải đến từ kẻ địch.

Mà chính là, người của mình phản bội mình!

“Ha ha, Sở Cuồng Nhân, lần này ta nhận thua, nếu Thanh Ngọc đảo có tổn hại gì, ta làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Thanh Ngọc đảo chủ cười lớn một tiếng, trên người lộ ra một cỗ bi thương nồng đậm, ngay sau đó, thân thể đột nhiên căng phồng lên.

Ầm vang một tiếng, Thanh Ngọc đảo chủ hóa thành huyết vụ đầy trời.

Các đảo chủ còn lại thấy thế, trong mắt lộ ra vẻ giãy dụa, nhưng trong tình huống này, phản kháng đã không có tác dụng gì.

Sở Cuồng Nhân muốn bọn họ chết.

Thánh Nhân cũng muốn bọn họ chết.

Sao đám Chí Tôn như bọn họ có thể phản kháng?

Chẳng bằng, đau nhanh một chút.

“Sở Cuồng Nhân, nếu ngươi dám động đến một sợi lông của Mẫu Đơn đảo, ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Mẫu Đơn đảo chủ quát lạnh một tiếng, sau đó một tiếng ầm vang lên, sau Thanh Ngọc đảo chủ, ông ta cũng tự bạo mà chết.

“Sở Cuồng Nhân, kiếp sau ta lại tìm ngươi báo thù!”

“Ha ha, không ngờ ta lại rơi vào kết cục này!”

“Buồn cười, buồn cười!”

Một đám đảo chủ liên tiếp tự bạo.

Cũng có người không cam tâm, muốn chạy trốn.

Trong đó có một đảo chủ hóa thành một đạo lưu quang lướt về phía xa, nhưng lại bị một cỗ chưởng khí to lớn đập trở về.

Chưởng khí không phải tới từ Sở Cuồng Nhân, mà chính là Thánh Nhân.

“Tự sát đi, đừng buộc ta xuất thủ.”

Trong hư không truyền đến giọng nói lạnh lùng của vị Thánh Nhân kia.

Trong lòng vị đảo chủ kia như tro nguội, cuối cùng, chỉ có thể cắn răng tự bạo.

Rất nhanh, ba mươi sáu đảo chủ, toàn bộ chết hết!

Sở Cuồng Nhân nhìn một màn này, cũng chịu đựng một số đảo chủ mắng chửi trước khi chết, nhưng từ đầu đến cuối, sắc mặt hắn không hề biến hóa.

“Sở Cuồng Nhân, chuyện này dừng ở đây đi!”

Trong hư không truyền tới giọng nói của một Thánh Nhân.

“Ha ha... Ha ha... Ha ha ha...”

Sở Cuồng Nhân đột nhiên đỡ trán, phát ra một trận cười lớn.

Đám Thánh Nhân không biết hắn có ý gì.

“Thánh Nhân, đây chính là Thánh Nhân sao? !”

“Thế nhân đều nói rằng Thánh Nhân là trụ cột của một đạo thống, hôm nay lần đầu tiên ta nhìn thấy có Thánh Nhân buộc người của mình đi chết đấy, đây chính là Thánh Nhân, là cột chống trời sao? ! Ha ha...”

“Thật là buồn cười.”

Một đám Thánh Nhân trầm mặc.

Hoặc là nói, bọn họ đã tức giận đến không nói ra lời.

Trên mặt biển, chỉ còn lại tiếng cười vang vọng của Sở Cuồng Nhân và mấy trăm ngàn tu sĩ bách tính đã sớm trợn mắt há hốc mồm ở trên Thận Lâu.

Sở Cuồng Nhân cười đến nước mắt cũng chảy ra.

“Đủ rồi!”

Trong hư không, truyền tới giọng nói tức giận của một vị Thánh Nhân.

Đối với bọn họ, tiếng cười của Sở Cuồng Nhân vô cùng chói tai, mỗi câu mỗi chữ đều hung hăng đâm vào ngực họ.

Rõ ràng tất cả đều là Sở Cuồng Nhân ép.

Kết quả, đối phương còn ở nơi này giễu cợt bọn họ.

Cái gọi là giết người tru tâm, cũng chỉ như vậy mà thôi!

Tiếng cười của Sở Cuồng Nhân dần ổn định, mặt biển cũng dần gió êm sóng lặng, hắn thu hồi Hải Thần Kích, quay người lao về phía Thận Lâu.

Trước khi đi, trong miệng còn nói thầm cái gì.

Một giọng nói phiêu đãng trên không trung.

“Thánh Nhân? ! Đi mẹ nó Thánh Nhân đi!”

Lời này bay vào ta Thánh Nhân của ba mươi sáu đảo hải ngoại.

Đạo tâm của không ít Thánh Nhân suýt sụp đổ tại chỗ.

Trên hòn đảo nào đó bộc phát ra một cỗ khí tức kinh khủng, một dãy núi vỡ nát, một lão giả đi ra, hai mắt đỏ thẫm nhìn chằm chằm nơi xa, sắc mặt dữ tợn như ác quỷ.

“Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân...”

Ông ta nghiến răng nghiến lợi, phẫn hận đến cùng cực.

Nhưng nghĩ đến thực lực khủng bố của Sở Cuồng Nhân, một cỗ bất lực không làm được gì xông lên đầu ông ta, cùng với lửa giận ngăn ở trước ngực.

Ông ta càng nghĩ càng giận, càng giận càng bất đắc dĩ.

Cuối cùng ngửa mặt lên trời thổ huyết, suýt nữa ngất xỉu.

“Trên đời này, tại sao lại có người như vậy!”

Tại ba mươi sáu đảo hải ngoại, không chỉ có một vị Thánh Nhân giống như lão giả này, tức đến phun máu, thậm chí có một vài Thánh Nhân đã bị đánh sập đạo tâm.

“Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân, thiên sát Sở Cuồng Nhân a! !”

“A a a, Sở Cuồng Nhân, ngươi sẽ chết không yên lành!”

“Ta hận a! !”

“Trời xanh ơi, vì sao ngươi lại cho phép loại người như Sở Cuồng Nhân sống ở trên thế giới này, hắn chính là dị số mà thiên địa không dung nổi!”

“Xà Thần cũng bị hắn giết, đáng chết, đáng chết!”

Các đệ tử tại ba mươi sáu đảo vô cùng nghi hoặc.

Thánh Nhân khó gặp, tại sao bây giờ nguyên một đám đột nhiên bộc phát ra năng lượng kịch liệt như vậy.

Mà trong cỗ ba động này, còn ẩn chứa một cỗ lửa giận không thể làm gì, là ai khiến các Thánh Nhân tức giận như thế, lại không thể làm gì?

Một ngày này, toàn bộ đại hải đều không bình tĩnh.

...

Sở Cuồng Nhân trở lại Thận Lâu.

Mấy trăm ngàn bách tính tu sĩ đều kích động, sùng bái nhìn hắn.

Nhưng hắn lại không để ý đến mọi người, trực tiếp đi vào một gian phòng, mở ra cấm chế lúc trước đã thiết lập tại căn phòng này.

Sau khi làm xong tất cả, sắc mặt Sở Cuồng Nhân lập tức trở nên trắng bệch, thân thể mềm nhũn, co quắp ngồi trên giường.

“Móa nó, quả nhiên không thể tùy tiện vận dụng Đế binh.”

Sở Cuồng Nhân hít sâu một hơi nói.

Uy lực của Đế binh cường đại, nhưng dựa vào tu vi của hắn, cưỡng ép thôi động Đế binh, thứ hắn phải chịu đựng không thể khinh thường.

Lần này, linh lực của hắn đã tiêu hao hầu như không còn.

Nhưng linh lực chỉ là phụ.

Dù sao hắn cũng có Thao Thiết pháp, có thể thông qua việc chuyển hóa tinh hoa huyết nhục để cấp tốc khôi phục lại, nặng nề hơn, chính là lực tinh thần.

Thôi động Đế binh, cũng là đang thôi động uy áp đế đạo, đối với tu sĩ, đạo vận, đạo tâm thậm chí là tinh thần ý chí đều là thử thách to lớn!

“Lần này có thể lừa bịp đi qua, vận khí cũng không tệ lắm.”

Sở Cuồng Nhân hít sâu một hơi, thầm nói.

Sau đó hắn ăn vào một viên thuốc, bắt đầu khôi phục linh lực.

Còn phương diện tinh thần.

Mặc kệ là tinh thần, hay là linh niệm đều có nguồn gốc từ linh hồn, mà tại Thương Khung tinh, linh hồn chi pháp ít càng thêm ít, chỉ có thể thông qua chuyện tăng cảnh giới để tăng lực lượng linh hồn, ngay cả Sở Cuồng Nhân, cũng chỉ có thể phục hồi từ từ.

Cũng có một vài thiên tài địa bảo có thể tăng lực lượng linh hồn, nhưng những thứ này cực kỳ vật hiếm thấy, hiện tại Sở Cuồng Nhân không có.

Vừa khôi phục, đã là ba ngày, không đến nửa ngày hắn đã khôi phục linh lực, thời gian còn lại hắn dùng để khôi phục tinh thần.

Ba ngày sau, Sở Cuồng Nhân mới ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi cửa, đã gặp mấy trăm ngàn bách tính, tu sĩ đứng trước mặt, sau khi nhìn thấy hắn, đều quỳ rạp xuống đất.

“Đa tạ ân cứu mạng của Sở chưởng môn!”

“Đa tạ ân cứu mạng của Sở chưởng môn...”

Mấy trăm ngàn người quỳ xuống trước mặt Sở Cuồng Nhân, kích động nhìn hắn.

Ba ngàn đồng nam đồng nữ không còn khóc rống, giống như đám người lớn cũng quỳ trên mặt đất, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong từng đôi mắt sạch sẽ đều hiện lên vẻ hiếu kì.

“Đều đứng lên đi.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, hắn nhìn thấy có người bị thương tổn, liền tiện tay thi triển Xuân Phong Hóa Vũ Thuật.

Gió xuân phất qua, một số bị thương người lập tức khôi phục lại.

Chương 390: Bố trí đại trận, Huyền Nguyên Đế Kinh, Càn Đế cung hiện thế

Được Sở Cuồng Nhân trợ giúp, một số tu sĩ bị tổn thương đã nhanh chóng chuyển biến tốt đẹp, sau đó, Sở Cuồng Nhân hỏi: “Ai là người của thương hội Tứ Hải.”

“Chúng ta chính là người áp giải của thương hội.”

Lúc này, có một vài người lần lượt đi ra.

Sở Cuồng Nhân nhìn mấy người bọn họ, thản nhiên nói: “Ừm, các ngươi truyền tin cho ông chủ Tiền, gọi hắn đến đạo châu gần đây chờ ta.”

“Ông chủ Tiền?”

“Ông chủ Tiền nào?”

Mấy người đưa mắt nhìn nhau.

Dựa vào địa vị của bọn họ, căn bản không biết Tiền Phú Quý là ông chủ đứng sau thương hội, đừng nói đến chuyện luên hệ với hắn ta.

“Thôi, ta tự nói với hắn đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau đó, hắn nhìn về phía đáy biển, trong mắt lóe ra tinh quang, chỉ thấy hắn liếm môi một cái, sau đó lại lần nữa lao về phía biển sâu.

Dựa vào Tị Thủy Châu, rất nhanh hắn đã đến biển sâu, đi vào rãnh biển giấu bảo vật của Xà Thần, nhìn vô số bí bảo trước mắt, trên mặt hắn lộ ra ý cười, “Xà Thần, ta không khách khí nhận nhé.”

Đám bảo vật này đều do Xà Thần vơ vét trong biển qua nhiều năm qua, giá trị quá lớn, cho dù cộng toàn bộ nội tình của ba mươi sáu đảo lại cũng chưa chắc đã bằng một nửa nơi này!

Đây tuyệt đối là một trong những bảo khố lớn nhất tại Thương Khung tinh!

Sở Cuồng Nhân bắt đầu tìm tòi trong rãnh biển, ném đám bí bảo này vào trong Càn Khôn giới, thu hoạch to lớn, khó có thể tưởng tượng.

“A, vậy gì đây?”

Bỗng nhiên, Sở Cuồng Nhân nhìn một gốc bảo dược màu lam nhạt giống như san hô trong tay, không khỏi có chút nghi ngờ.

Bên trong bí biển, có không ít thứ hắn không nhận ra, khiến hắn chú ý đến gốc bảo dược này là bởi vì bảo dược này truyền đến ba động khác thường, hắn đến gần, liền có cảm giác tinh thần thoải mái.

Cảm giác này giống như bắt nguồn từ... Linh hồn.

“Chẳng lẽ gốc bảo dược này có tác dụng với linh hồn?”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, tấm tắc nói, “Dựa vào trình độ đại tông sư luyện đan của ta mà cũng không nhận ra gốc bảo dược này.”

Sau đó, hắn dùng Tầm Bảo Thuật cảm giác một chút.

Biết được tên gốc bảo dược này là... Ích Hồn Thảo!

Ích hồn, ích hồn...

Xem ra, thật sự có thể tác dụng với linh hồn.

Sở Cuồng Nhân thận trọng cất kỹ.

Một phen thu thập, Sở Cuồng Nhân hài lòng rời đi.

Trở lại Thận Lâu, hắn dẫn mọi người rời khỏi vùng biển này.

Bên ngoài vùng biển, một đạo châu.

Tiền Phú Quý sớm đã nhận được tin tức của Sở Cuồng Nhân, dẫn người đến nơi này chờ, đợi đến khi nhìn thấy chiếc Thận Lâu to lớn kia, mới vội vàng nghênh đón.

“Sở chưởng môn.”

Tiền Phú Quý nhìn thoáng qua mấy trăm ngàn bách tính sau lưng Sở Cuồng Nhân, nhất là ba ngàn đồng nam đồng nữ kia, trong mắt lướt qua một vệt tức giận.

“Xà Thần và ba mươi sáu đảo kia thật sự không phải thứ gì tốt, còn ra tay với trẻ con nữa.” Tiền Phú Quý mắng một tiếng.

Hắn ta cũng biết chuyện hiến tế Xà Thần.

“Ta đã lấy được Lưu Vân Khoáng, đa tạ ông chủ Tiền, mặt khác, xin nhờ ông chủ Tiền sắp xếp cho những người này.”

Sở Cuồng Nhân nói.

“Chuyện này không có vấn đề, giao cho ta đi.”

Tiền Phú Quý vỗ ngực nói, nhân mạch của hắn ta trải dài trên nhiều lĩnh vực, sinh ý khắp đại giang nam bắc, sắp xếp cho những người này cũng là chuyện dễ dàng.

“Được, vậy ta đi đây.”

Sở Cuồng Nhân gật đầu, sau đó dự định rời đi.

“n công, đi thong thả.”

“Cung tiễn ân công.”

“Tiễn ân công.”

Mấy trăm ngàn bách tính, tu sĩ nói với Sở Cuồng Nhân.

Ba ngàn đồng nam đồng nữ nhìn bóng lưng hắn rời đi, trong mắt lộ ra vẻ hướng tới, có một nam hài nói: “Tương lai, ta cũng phải trở thành tu sĩ lợi hại giống ân công vậy, có thể bảo hộ mọi người.”

“Ta cũng giống vậy.”

“Còn ta nữa.”

...

Huyền Thiên tông.

Sở Cuồng Nhân trở về, liền tiến vào trạng thái bận rộn.

Lưu Vân Khoáng, Thiên Tinh Ngọc Tủy đều đã có, có thể bố trí Vân Hải Kinh Kỳ Trận rồi, đại trận này cực kỳ huyền diệu, dù có bản vẽ, bỏ ra vài ngày mới chỉ bố trí được 10%.

“Đại trận quá huyền diệu, kiến thức của ta về trận pháp lại nửa vời, trong Huyền Thiên tông lại không mấy người biết bày trận, hơi khó nha.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu.

Hắn không muốn tìm người ở bên ngoài, như vậy không thể cam đam chuyện đối phương sẽ tiết lộ cơ mật hạch tâm đại trận ra ngoài hay không.

Cứ như vậy, Sở Cuồng Nhân vừa tự mình nghiên cứu trận pháp, vừa bố trí Vân Hải Kinh Kỳ Trận, may mắn, ngộ tính của hắn kinh người, trong trạng thái này tự học thành tài, trận pháp chi đạo đột nhiên tăng mạnh.

Tốc độ hắn bày trận càng lúc càng nhanh.

Sau một tháng, hắn đã bố trí xong Vân Hải Kinh Kỳ Trận.

“Cuối cùng cũng làm xong.”

Sở Cuồng Nhân đứng trên một ngọn núi.

Linh niệm phun trào, bao trùm nghìn dặm quanh Huyền Thiên tông.

Trong vạn dặm, mỗi điểm mấu chốt của Vân Hải Kinh Kỳ Trận đều đập vào mắt, chỉ cần hắn ra lệnh, đại trận Đế cấp này có thể mở ra.

“Có đại trận này, an toàn của Huyền Thiên tông sau này sẽ được bảo đảm.” Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng, tảng đá lớn trong lòng đã rơi xuống.

Bây giờ hắn đứng đứng mũi chịu sào, bất cứ lúc nào cũng sẽ trở thành mục tiêu công kích, bị nơi không biết nhằm vào, nếu hắn chỉ có một mình thì không sao, nhưng hắn không thể, phía sau hắn còn có Huyền Thiên tông.

Nếu nơi không biết hạ thủ với Huyền Thiên tông, dựa vào năng lực của Huyền Thiên tông, không thể ứng phó được, hiện tại có đại trận này, cho dù nơi không biết công tới, cũng có thể ứng phó tự nhiên.

“Rút phần thưởng ăn mừng một trận.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên.

“Chúc mừng kí chủ rút được Huyền Nguyên Đế Kinh! Cấp truyền thuyết”

Lại là một bản đế kinh!

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, hắn nhìn thùng vật phẩm một chút, sau đó bố trí mấy cái cấm chế ở xung quanh, rút ra bản đế kinh này.

Trong nháy mắt, một cỗ uy áp đế đạo hùng hậu khuếch tán ra, nhưng có cấm chế Sở Cuồng Nhân bày ra, cũng không khuếch tán ra ngoài.

Hắn bắt đầu đọc đế kinh.

“Đây là một bản... Phù đạo đế kinh? !”

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc, Huyền Nguyên Đế Kinh đến từ một vị Đế giả tên là Huyền Nguyên Đại Đế, mà Huyền Nguyên Đại Đế lấy phù thành đế, ông ấy lưu lại đế kinh, phần lớn liên quan tới các loại phù văn.

Đối với phù văn chi đạo, Sở Cuồng Nhân sớm đã tìm hiểu qua, biết phù văn huyền diệu, vẫn luôn hướng tới.

Hiện tại, có bản đế kinh này, hắn có thể học tập một chút.

Những ngày tiếp theo, Sở Cuồng Nhân tiến vào trạng thái bế quan.

Đến ba ngày sau.

Thương Khung tinh bỗng nhiên phát sinh một trận chấn động.

Một tòa cung điện khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện trên Thương Khung tinh, mà các phương kiểm chứng, cung điện này lại có liên quan đến Càn Đế!

Càn Đế, chính là vị Đế giả cuối cùng được ghi chép lại trong lịch sử Thương Khung tinh.

Mà bây giờ, một tòa cung điện liên quan đến ông ấy hiện thế, đương nhiên khiến cả Thương Khung tinh vì thế mà chấn động, không ít người đến điều tra.

Ngay cả nơi không biết cũng không ngăn cản được loại dụ hoặc này.

“Càn Đế cung, cuối cùng đã hiện thế.”

“Quả nhiên lời đồn là thật, các vị Đế giả thật sự lưu lại cơ duyên trên Thương Khung tinh, đến lúc thích hợp sẽ hiện thế.”

“Đại tranh chi thế này, dần đạt đến đỉnh phong a.”

“Tận dụng thời cơ, mất rồi sẽ không trở lại, Càn Đế cung là cơ duyên của Đế giả, ai có thể đi đầu chiếm cứ, sau này có thể chiếm được tiên cơ Đế giả, Đế Cung này, tuyệt đối không thể bỏ qua...”

Các nơi không biết đều có hành động.

Các vị Thiên Hạ Hành Tẩu, tất cả đều nhanh chóng phóng về phía Đế Cung.

Trong Huyền Thiên tông.

Sở Cuồng Nhân cũng từ trạng thái bế quan tỉnh lại.

Chương 391: Thánh Nhân không thể tiến, cơ duyên Đế giả chỉ lưu cho thiên kiêu hậu thế

“Càn Đế cung, hiện thế rồi.”

Sở Cuồng Nhân lấy khối Ngọc Quyết đạt được từ trong tay Viên Vô Đạo ra.

Mà lúc này khối Ngọc Quyết đang tỏa ra huỳnh quang nhàn nhạt.

Hắn nhìn về nơi xa, biết Càn Đế cung đã hiện thế, chắc hẳn các nơi không biết đã sớm có hành động.

“Xem ra, ta cũng phải đi tham gia náo nhiệt mới được.”

Sở Cuồng Nhân cầm Ngọc Quyết trong tay nói.

Trước khi đi, hắn gọi Như Yên trưởng lão tới.

“Như Yên, ta đã bày một đại trận tại Huyền Thiên tông, ta sẽ truyền phương pháp mở đại trận cho ngươi, nếu Huyền Thiên tông có người tới xâm phạm, các ngươi không ứng phó được thì có thể mở ra.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn cũng không muốn lúc mình không có ở đây lại bị người ta vào nhà trộm.

Như Yên trưởng lão khẽ gật đầu, “Được.”

Nàng có chút kinh ngạc.

Chưởng môn còn biết bố trận?

Nhưng Sở Cuồng Nhân biết không ít thứ, hiện tại biết bố trí trận pháp, Như Yên trưởng lão cũng có thể nhẹ nhàng tiếp nhận.

Nhưng Huyền Thiên tông vốn đã có đại trận hộ sơn, đó là đại trận Thánh cấp vô cùng hiếm thấy, vậy trận pháp Sở Cuồng Nhân bố trí còn cao minh hơn đại trận Thánh cấp sao?

Tron lòng Như Yên trưởng lão có chút hoài nghi.

Sở Cuồng Nhân đưa biện pháp mở đại trận cho Như Yên trưởng lão, nghĩ một chút, nói: “Như vậy đi, ta biểu diễn cho ngươi xem một lần.”

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân lấy ra một tấm bia đá, tấm bia đá này do Thiên Tinh Ngọc Tủy khắc thành, trong suốt như ngọc, là thứ quan trọng để mở ra trận pháp.

Trên tấm bia đá, có một đám tiêu ký.

Chính là các điểm mấu chốt của Vân Hải Kinh Kỳ Trận.

Linh niệm của hắn vừa động, rót vào bia đá.

Rất nhanh, các điểm mấu chốt của Vân Hải Kinh Kỳ Trận được thắp sáng, toàn bộ Huyền Thiên tông chấn động, vân vụ bỗng dưng sinh ra đầy trời, bao phủ toàn bộ Huyền Thiên tông, vô số đạo vận lưu chuyển, giống như Đằng Long!

Như Yên trưởng lão có chút trợn mắt há mồm.

Chỉ vừa nhìn, nàng đã có thể phát hiện được trận pháp này không giống bình thường, thông qua bia đá trước mặt, nàng nhìn thấy một số cửa khẩu trong Vân Hải Kinh Kỳ Trận, hoặc khốn hoặc giết, vô cùng huyền diệu.

Đại trận này, không đơn giản chỉ là Thánh cấp.

Đây thật sự là chưởng môn bày ra?

Quá cường đại!

“Có đại trận này, Huyền Thiên tông càng có bảo đảm.”

Như Yên trưởng lão vô cùng kích động nói.

Người khác không biết, nhưng nàng vẫn luôn trợ giúp Sở Cuồng Nhân xử lý nội vụ trong tông môn, biết rõ không ít chuyện liên quan tới nơi không biết.

Nàng rõ ràng Sở Cuồng Nhân và Huyền Thiên tông đang ở trong tình huống khó xử, sau khi có đại trận này, nàng đã an tâm không ít.

“Đại trận giao cho ngươi, ta rời đi trước.”

“Chưởng môn đi thong thả.”

Bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang rời đi.

...

Lúc này, bên ngoài Càn Đế cung, người đông tấp nập.

Mà xung quanh Càn Đế cung là từng đạo phong cấm chi lực huyền diệu, như một cái lưới lớn bao bọc Càn Đế cung.

Nhưng lúc này, tấm lưới lớn lại tự động tan rã.

“Phong cấm chi lực này hẳn là do Càn Đế lưu lại, Càn Đế đã đoán trước thời cơ này, để Đế Cung hiện thế, mà phong cấm chi lực này, tự nhiên cũng vô dụng.” Một vị Thánh Nhân nói ra.

Người này, đến từ nơi không biết.

Ông ta nhìn Đế Cung, trong mắt mang theo một chút cuồng nhiệt, “Cơ duyên Đế giả, có thể nói từ Cận Cổ 15 vạn năm đến nay, là cơ duyên lớn nhất, khó có thể tưởng tượng nhất, người có được Đế Cung, tuyệt đối sẽ thăng tiến rất nhanh!”

Lưới phong cấm dần biến mất.

Ngay khi lưới lớn biến mất, mấy vị Thánh Nhân bay về phía Đế Cung bay, nhưng lại bị một cỗ bích chướng vô hình đánh cho bay ngược trở về.

“Đã xảy ra chuyện gì? !”

“Phong cấm chi lực không phải biến mất sao?”

Một đám Thánh Nhân có chút ngoài ý muốn.

Mà lúc này, trong hư không xuất hiện mấy chữ to màu vàng.

Tồn tại dưới Thánh Nhân mới có thể vào.

“Có ý gì, không cho Thánh Nhân đi vào?”

“Đây là quy định quỷ gì vậy? !”

“Móa, chẳng lẽ chuyến này chúng ta đến đây uổng công sao?”

Một vài Thánh Nhân không cam tâm.

Bọn họ thành thánh nhiều năm, hiện tại đang ngóng trông thành đế, mặc dù biết cơ hội thành đế đầu tiên không ở trên người bọn họ, nhưng bây giờ, cơ duyên Đế giả trước nay chưa từng có xuất hiện trước mặt, bọn họ sao cam tâm bỏ qua được?

“Ta mặc kệ, ta nhất định phải đạt được cơ duyên Đế giả này.”

Một vị Thánh Nhân không cam lòng nói, toàn thân ông ta phun trào đạo vận Thánh Nhân cường đại, đột nhiên phóng về phía Càn Đế cung.

Nhưng ông ta dùng lực càng mạnh mẽ, lực lượng của tầng bích chưởng vô hình kia cũng càng mạnh, hung hăng đánh bay ông ta ra ngoài, đập trên mặt đất.

Tình cảnh này, khiến người ta líu lưỡi.

Trong mắt rất nhiều người, Thánh Nhân đã là cường giả đỉnh phong.

Nhưng một tầng bích chướng Đế giả lưu lại mười mấy vạn năm trước đã khiến một vị Thánh Nhân ăn quả đắng như vậy, Đế giả, thật sự vượt quá tưởng tượng.

“Vô dụng, ý của Càn Đế đã rất rõ ràng, phần truyền thừa này của ông ấy chỉ lưu cho thiên kiêu hậu thế.”

Một vị Thánh Nhân thản nhiên nói, sau đó nhìn đám thiên kiêu đến từ các thế lực kia, trong mắt lộ ra vẻ hâm mộ.

Chỉ có thể nói, bọn họ sinh sai thời đại rồi.

“Tiết Chính, lần này tiến vào Đế Cung, ngươi phải cẩn thận, nhất định phải giữ gìn khối Ngọc Quyết kia, trong Đế Cung, sẽ có tác dụng lớn.” Phiếu Miểu Thiên Thánh Nhân dặn dò Tiết Chính.

“Vâng.” Tiết Chính trịnh trọng gật đầu.

Các thế lực khác cũng đang dặn dò thiên kiêu nhà mình.

Trong trận doanh dủa Hoàng Tuyền Phủ.

“Vô Đạo, mặc dù Ngọc Quyết của ngươi đã mất, nhưng cơ quyên trong Đế Cung vẫn còn, ngươi vào trong đó, làm việc tùy theo hoàn cảnh, nhớ kỹ, đừng làm việc lỗ mãng.” Hắc Liễu Thánh Vương nhìn Viên Vô Đạo thản nhiên nói.

“Vâng.”

Viên Vô Đạo gật đầu, trạng thái lúc này của hắn ta có chút cổ quái.

Vốn dĩ hắn ta đã bị Sở Cuồng Nhân chém rơi một cánh tay trong bí cảnh của Thiết Ma lão tổ, nhưng bây giờ, đã mọc ra cánh tay mới, nhưng cánh tay kia quấn mấy vòng băng vải, lộ ra một cỗ khí tức không rõ.

Một đám thiên kiêu nhao nhao tiến vào Càn Đế cung.

Trong đó, đám Thiên Hạ Hành Tẩu khiến người ta chú ý nhất.

Trong mắt không ít người, lần này cơ duyên lớn nhất trong Đế Cung rất có thể sẽ bị một vị Thiên Hạ Hành Tẩu nào đó chiếm được.

Dù sao, các thiên kiêu của các đạo thống khác còn lại, tối đa cũng chỉ có thể so sánh với Chí Tôn, Vô Thượng Chí Tôn mà thôi.

Nhưng đám Thiên Hạ Hành Tẩu này lại có thể chống lại Thánh Nhân!

Không phải thiên kiêu cùng một cấp độ.

“Càn Đế cung hiện thế, chứng minh phỏng đoán lúc trước của chúng ta là chính xác, đám Đế giả đúng là đã lưu lại các loại cơ duyên.”

Một số Thánh Nhân của nơi không biết tụ tập cùng một chỗ.

Một vị Thánh Nhân trong đó nói.

Các Thánh Nhân khác nghe vậy, hai mắt tỏa sáng.

“Xem ra hành động đốt sách giấu đế lúc trước không hề phí công, bây giờ chỉ có chúng ta biết được ghi chép liên quan đến Đại Đế, là một trợ giúp rất lớn đối với chuyện tranh đoạt cơ duyên Đế giả sau này.”

“Không sai, hiện tại phải xem tạo hóa của thiên kiêu nhà nào rồi.”

“Ha ha, cơ duyên lớn nhất của Càn Đế cung lần này, không thuộc về Huyền Hoàng Thần Cung ta thì không còn ai khác.” Lúc này, một giọng nói bỗng nhiên vang lên.

Một lão giả dáng vẻ như rồng như hổ đi tới.

“Thực lực Thiên Hạ Hành Tẩu của Huyền Hoàng Thần Cung các ngươi không yếu, nhưng Thiên Hạ Hành Tẩu của chúng ta cũng không phải ăn chay.”

“Ha, Tử Hư Thánh Nhân rất có tự tin sao? Nếu Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể ngã đau trong Đế Cung, ngươi cũng đừng trở mặt.”

Nhìn thấy lão giả kia, đám Thánh Nhân lộ ra vẻ không vui.

“Vậy thì rửa mắt mà đợi.”

Trên mặt Tử Hư Thánh Nhân lộ ra vẻ ngạo nhiên.

Ông ta có tự tin rất lớn với Tiêu Lâm Thiên, phía dưới Thánh Nhân, cho dù là Thiên Hạ Hành Tẩu, cũng không có mấy người có thể chống lại hắn ta.

“Mau nhìn, là hắn tới.”

Giờ phút này, trong đám người đột nhiên vang lên một giọng nói.

Chỉ thấy bên ngoài Đế Cung, có một người đạp không mà đến, người này mặc bạch bào tay lớn, lưng đeo cổ kiếm xinh đẹp, mặt như tiên thần, phong thái rung động lòng người.

Nhìn thấy người này, đồng tử của không ít Thánh Nhân co rụt lại.

Chương 392: Thánh Nhân liên thủ phong tỏa, không cho Sở Cuồng Nhân tiến Đế Cung

Sở Cuồng Nhân đạp không mà đến, áo bạch bào tay lớn, mái tóc đen suôn dài như thác nước.

Nhìn thấy hắn, đồng tử mọi người đều không nhịn được co lại.

“Sở Cuồng Nhân tới.”

“Khốn khiếp, Càn Đế cung này, hắn cũng muốn tham gia náo nhiệt, nếu hắn ta tiến vào, những người khác làm gì còn cơ hội nữa?”

“Chơi cái rắm a.”

“Căn bản không có cách nào chơi.”

Mọi người thấp giọng nghị luận.

Trong mắt của mọi người, Sở Cuồng Nhân và các thiên kiêu còn lại không cùng một cấp độ, hai bên căn bản không thể so sánh.

Nếu hắn tiến vào Đế Cung, sẽ quét ngang toàn trường! !

“Đáng chết, tuyệt đối không thể để hắn đi vào, nếu không, dựa vào năng lực của Sở Cuồng Nhân, cơ duyên Đế giả này rất có thể sẽ bị hắn lấy đi.”

Các Thánh Nhân ở nơi không biết liếc nhau một cái.

Một vị Thánh Nhân trong đó ngăn cản trước mặt Sở Cuồng Nhân, nhàn nhạt cười nói: “Không ngờ Sở đạo hữu lại tới nơi này tham gia náo nhiệt.”

Sở Cuồng Nhân liếc mắt nhìn ông ta, “Tránh ra!”

Thánh Nhân kia vẫn không có ý nhường đường, chỉ cười nói: “Sở đạo hữu, ngươi chấp chưởng một đạo thống, là chưởng môn của đạo thống, lại đi tranh đoạt cơ duyên với một đám tiểu bối, không được tốt đi.”

“Tiểu bối? A, ta cũng phục ngươi đó, đường đường là Thánh Nhân, nói chuyện phải dùng não chứ, tính ra, ta và bọn họ cùng thế hệ đi, đương nhiên, thân phận còn cao hơn bọn họ, nhưng tuổi tác không kém bao nhiêu đâu.”

Sở Cuồng Nhân cười xùy một tiếng.

Lúc trước đánh hắn, sao lại không nhớ hắn là tiểu bối, bây giờ vì ngăn cản hắn tiến vào Đế Cung lại nhớ tới.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi thật dự muốn đi vào?”

“Cơ duyên phía trước, ngu sao không cầm.”

Sưu, sưu, sưu...

Một đám Thánh Nhân lướt đến, ngăn chặn Sở Cuồng Nhân.

Rõ ràng không muốn để hắn tiến vào Đế Cung.

“A, nói các ngươi không biết xấu hổ, các ngươi còn thật sự không cần mặt mũi nữa.” Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

“Tóm lại, không thể để cho ngươi tiến vào Càn Đế cung được!”

“Ngươi cho rằng, các ngươi ngăn được ta sao?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Vừa sải bước ra, đạo vận kinh khủng bao phủ bốn phía, một tay vừa nhấc, linh lực dồi dào hội tụ, phật quang cuồn cuộn hiển hóa.

Cổ Phật ngàn trượng, một chưởng oanh ra!

Xuất thủ, chính là đế thuật!

Đối mặt với một kích cường đại này, sắc mặt một vị Thánh Nhân hơi đổi, cũng đánh ra một quyền, nhưng lại bị một chưởng này đánh bay ra ngoài.

“Móa, thực lực của người này hình như lại mạnh hơn!”

Sắc mặt vị Thánh Nhân kia hơi đổi một chút.

Chỉ tiếp một chưởng của Sở Cuồng Nhân, ông ta đã có cảm giác cánh tay tê dại, thực lực như vậy, khó tránh khỏi có chút dọa người rồi.

“Không phải tên gia hỏa này chuẩn bị độ kiếp chứ? ?”

“Ta nhớ hắn mới đột phá Vô Thượng Chí Tôn không bao lâu thôi, nhanh như vậy liền muốn độ kiếp, tiến bộ này cũng quá nhanh đi.”

“Nếu hắn thành thánh, còn đến mức nào nữa?”

Các Thánh Nhân bốn phía nghị luận ầm ĩ.

Sở Cuồng Nhân lại không để ý.

Hắn nhìn đám Thánh Nhân vây quanh mình, Động Tất Chi Nhãn vận chuyển, nhìn rõ lai lịch tu vi của từng người.

Tất cả đều là người của nơi không biết.

Cũng chỉ có bọn họ, mới muốn ngăn cản Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân chính là trở ngại lớn nhất để các đạo thống bọn họ tranh đoạt đế cơ!

“Thành tâm đề nghị, cùng lên đi.”

Sở Cuồng Nhân đưa tay đặt lên chuôi kiếm, từ tốn nói.

Đám Thánh Nhân này liếc nhau.

“Đoán chừng cũng không có người nào nắm chắc có thể ngăn được hắn, không bằng cùng lên đi, lúc này không cần để ý đến mặt mũi.”

Hắc Liễu Thánh Nhân đến từ Hoàng Tuyền phủ nói.

Nghe thấy ông ta nói vậy, các Thánh Nhân khác cũng gật nhẹ đầu.

Đúng là như vậy, đối mặt với đối thủ như Sở Cuồng Nhân, ngay cả Đại Thánh cũng không có cách nào tuỳ tiện ngăn cản, nếu muốn ngăn cản đối phương tiến vào Đế Cung, chỉ có mọi người cùng lên, bọn họ mới hoàn toàn chắc chắn.

“Không ngờ cao tuổi rồi, lại phải cùng một đám Thánh Nhân ngăn cản một tên tiểu bối.” Một vị Thánh Nhân cười khổ một tiếng nói.

Trong lòng những người còn lại cũng có chút bất đắc dĩ.

Vốn Càn Đế cung chính là chuẩn bị cho các thiên kiêu, để các thiên kiêu tiến vào tranh đoạt, đây là chuyện hợp tình hợp lý.

Nhưng Sở Cuồng Nhân thì không giống.

Thực lực của hắn quá cường đại, đáng sợ.

Nếu hắn tiến vào, các thiên kiêu còn lại căn bản không có cơ hội, cho nên đám Thánh Nhân này không thể không liên thủ, chỉ vì ngăn cản đối phương.

“Lên đi.”

Hắc Liễu Thánh Nhân xuất thủ trước.

Ông ta vỗ ra một chưởng, linh lực phun trào hóa thành một cái đầu lâu màu đen, không khí lập tức xuất hiện một loại tĩnh mịch âm lãnh.

“Nại Hà Chỉ!”

Một vị Thánh Nhân đến từ Tử Vong Thánh Điện Thánh Nhân cũng xuất thủ.

Một chỉ đánh ra chính là đế thuật.

Các Thánh Nhân còn lại, ào ào xuất thủ.

Côn Ngô kiếm bên hông Sở Cuồng Nhân lập tức ra khỏi vỏ, ba đại đạo thể trong nháy mắt mở ra, sát khí chiến ý, vạn pháp chi lực bạo phát!

Một đạo kiếm quang sáng chói xé trời nứt đất mà ra.

Ầm vang va chạm!

Lực lượng cuồng bạo hình thành sóng xung kích khủng bố khuếch tán.

Sóng xung kích đụng chạm vào tất cả mọi người, ngay cả Sở Cuồng Nhân cũng bị đẩy lui mấy trượng, đột nhiên, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy một tòa Sơn Hà Ấn từ trên trời giáng xuống! !

Trong ấn tỷ kia ẩn chứa địa khí vô cùng bàng bạc!

Đây là đế thuật Sơn Hà Ấn của Bất Động phủ!

“Trấn áp cho ta!”

Trên bầu trời, một lão giả hét lớn một tiếng.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, sát khí quanh người lưu chuyển, hóa thành một cái pháp tướng to lớn màu đen, từng đợt tiếng gào chiến quanh quẩn bầu trời!

Thiên Sát pháp tướng đập ra hai quyền về phía hư không.

Sát khí kinh khủng giống như thủy triều phát ra, rung động hư không!

Ầm vang một tiếng, Sơn Hà Ấn cứ thế bị đánh nát!

Nhưng công kích của các Thánh Nhân còn lại đã cuốn tới.

Sở Cuồng Nhân thao túng Thiên Sát pháp tướng, hai quyền không ngừng vung vẩy trong hư không, từng đạo quyền kình nhấc lên, đánh về phía bốn phương tám hướng.

Hư không nổ tung, các loại đạo vận không ngừng quấn giao đụng chạm.

Cuối cùng, Thiên Sát pháp tướng khó có thể chống cự công kích của các bị Thánh Nhân, ầm vang phá nát, mà bản thân Sở Cuồng

Nhân cũng lại lần nữa bị đẩy lui.

Bóng người Sở Cuồng Nhân hóa thành một đạo lưu quang, lao về phía Đế Cung.

“Mơ tưởng!”

“Hừ, muốn đột phá phong tỏa của chúng ta, nằm mơ.”

Mấy vị Thánh Nhân hừ lạnh một tiếng, cản lại Sở Cuồng Nhân.

Tốc độ của Sở Cuồng Nhân rất nhanh, nhưng ở đây có không ít Thánh Nhân am hiểu tốc độ, tuyệt không kém hắn chút nào.

Oanh, oanh...

Trong hư không không ngừng truyền đến tiếng nổ tung.

Sở Cuồng Nhân không ngừng du tẩu trong hư không, giống như muốn tìm một chỗ để đột phá, tiến vào Đế Cung.

Nhưng đáng tiếc, đám Thánh Nhân của nơi không biết phòng ngự đến giọt nước không lọt, căn bản không cho Sở Cuồng Nhân cơ hội này.

Một phen kịch chiến, Sở Cuồng Nhân vẫn không có cách nào đột phá.

“Quá khó khăn, nơi này có mười vị Thánh Nhân, thậm chí còn có mấy vị Đại Thánh, còn lại đều tiếp cận Đại Thánh, Sở Cuồng Nhân muốn đột phá phong tỏa của bọn họ, không dễ dàng.”

“Đúng vậy, trừ phi là Thánh Vương, nếu không ai có thể đột phá?”

“Mười vị Thánh Nhân liên thủ đối phó một tồn tại dưới Thánh Nhân, cảnh tượng này đúng là hiếm thấy, Sở Cuồng Nhân, lợi hại a.”

“Cơ duyên trong Đế Cung lần này, chỉ sợ vô duyên với Sở Cuồng Nhân rồi, đáng tiếc, nếu hắn có thể đi vào Đế Cung, cho dù là thiên kiêu hay đám Thiên Hạ Hành Tẩu kia cũng không có cơ hội.”

Trong hư không, kịch chiến không ngừng, Sở Cuồng Nhân bị mười vị Thánh Nhân liên thủ vây công, thật lâu không cách nào đột phá, tiến vào Càn Đế cung.

“Sở Cuồng Nhân, cho dù là ngươi, cũng không có cách nào đột phá phong tỏa của chúng ta, tiến vào Càn Đế cung, ngươi liền chết tâm đi!”

Một vị Thánh Nhân của Phiếu Miểu Thiên cười nói, tâm trạng vô cùng thư sướng.

Chương 393: Phù văn chi đạo hiển uy, tiến vào Đế Cung, hợp tung đánh cường

Phiếu Miểu Thiên Thánh Nhân có ấn tượng rất kém với Sở Cuồng Nhân.

Ngày xưa đối phương cầm rất nhiều tuyệt phẩm Ngọc Tủy, thậm chí là Thiên Tinh Nguyên của bọn họ đi, bọn họ đều hận không thể ăn tươi nuốt sống đối phương vào bụng.

Lúc này nhìn thấy đối phương ăn quả đắng, Phiếu Miểu Thiên Thánh Nhân vô cùng vui vẻ.

Nhưng rất nhanh, ông ta đã phải thất vọng.

Bởi vì cho dù đối mặt với tình cảnh này, từ đầu đến cuối trên mặt Sở Cuồng Nhân cũng không lộ ra nửa phần bực bội, không vui.

Trên gương mặt không tỳ vết kia vẫn luôn bình tĩnh.

Nhìn kỹ, còn có thể nhìn thấy khóe miệng đối phương hơi cong lên, lộ ra nụ cười hững hờ.

“Gia hỏa này…”

Rất nhanh tâm trạng của Phiếu Miểu Thiên Thánh đã trở nên khó chịu.

Không chỉ ông ta, các Thánh Nhân khác cũng có cảm giác đánh vào bông, không hề chịu lực, có chút buồn bực.

Rõ ràng là bọn họ chiếm thượng phong, thành công ngăn cản Sở Cuồng Nhân tiến vào Đế Cung, nhưng vì sao luôn có cảm giác bọn họ mới là người thua thiệt vậy?

Sau khi nhìn thấy ánh mắt cổ quái của các tu sĩ vây xem, cảm giác biệt khuất kia càng thêm rõ ràng.

Từ ánh mắt mọi người, dường như bọn họ đọc hiểu cái gì.

Mười vị Thánh Nhân vây công một tên tiểu bối, còn không biết xấu hổ đắc ý?

Mười vị Thánh Nhân vây công một tên tiểu bối, lại không thể làm bị thương một cái lông của người ta, các ngươi không ngại khi nói mình là Thánh Nhân à?

“Mặc kệ, tóm lại chỉ cần ngăn cản Sở Cuồng Nhân tiến vào Đế Cung là được, còn lại, không cần để ý tới.”

Hắc Liễu Thánh Nhân thản nhiên nói, làm Thánh Nhân Ma Đạo, da mặt của ông ta còn dày hơn các Thánh Nhân khác nhiều, không hề có gánh nặng trong lòng khi một đám Thánh Nhân bọn họ vây công một mình Sở Cuồng Nhân.

“Ta nói, chẳng lẽ các ngươi không phát hiện cái gì sao?”

Bỗng nhiên, Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe hắn nói vậy, mọi người cau mày lại, không biết hắn có ý gì.

Nhìn dáng vẻ nghi ngờ của bọn họ, Sở Cuồng Nhân lắc đầu, sau đó búng tay một cái.

Trong nháy mắt, trong hư không nổi lên một trận ba động kỳ dị.

Cỗ ba động này khiến sắc mặt đám Thánh Nhân thay đổi, lộ ra vẻ đề phòng, nhìn quanh bốn phía.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Vì sao lại có loại ba động này?”

Trong hư không, đột nhiên hiện ra từng đạo phù văn huyền diệu, có như kiếm, có như ngọn lửa, có như thú...

Các loại phù văn, lưu quang rực rỡ, vô cùng huyền diệu.

Tình cảnh này, khiến đám Thánh Nhân sợ ngây người.

“Phù văn, làm sao lại xuất hiện nhiều phù văn như vậy? !”

“Lúc nào thì tên gia hỏa này đã khắc hoạ đám phù văn kia, khốn khiếp, làm sao hắn làm được? !”

Các Thánh Nhân kinh hô không thôi, cho tới bây giờ bọn họ cũng không biết Sở Cuồng Nhân còn biết phù văn chi thuật! !

Hơn nữa, làm sao hắn lại biết phù văn chi đạo? !

Một đám Thánh Nhân không hiểu.

Mấy trăm ngàn tu sĩ vây xem càng không nghĩ ra.

“Chư vị, hưởng thụ đám phù văn này đi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Hắn vừa nói xong, các loại phù văn khắc họa trong hư không ầm vang nổ tung, đủ loại năng lượng trùng kích vào đám Thánh Nhân.

Hỏa diễm chi lực, băng sương chi lực, kiếm khí, trọng lực...

Trong lúc nhất thời, toàn bộ bầu trời lưu quang rực rỡ, lộng lẫy chói mắt.

Đám Thánh Nhân không biết Sở Cuồng Nhân còn hiểu phù văn chi đạo, bị đánh đến trở tay không kịp, luống cuống ứng phó các loại phù văn.

“Tạm biệt.”

Sở Cuồng Nhân không tiếp tục chiến đấu với đám Thánh Nhân này nữa, thừa cơ hội bay vút về phía Đế Cung.

“Mơ tưởng!”

Thánh Nhân của Tử Vong Thánh Điện hét lớn một tiếng, đánh ra một chỉ về phía sau Sở Cuồng Nhân, tử khí kinh khủng hội tụ, hóa thành một đạo chỉ kình doạ người.

Nại Hà Chỉ!

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không quay đầu lại, lao về phía Đế Cung.

Ngay khi đạo chỉ kình kia sắp đánh tới người Sở Cuồng Nhân, một cái phù văn màu vàng hiện lên trên không trung, hóa thành một cái lồng ánh sáng màu vàng.

Ầm vang một tiếng, chỉ kình đánh nát lồng ánh sáng, nhưng cũng tán loạn rơi xuống, căn bản không thể gây thương tổn cho Sở Cuồng Nhân.

“Đáng giận! !”

Thánh Nhân của Tử Vong Thánh Điện chửi mắng một tiếng, “Tên gia hỏa này đã thiết lập hết lộ tuyến vào Đế Cung rồi, dọc đường còn bố trí phù văn phòng ngừa truy kích, đáng chết, sao hắn lại biết phù văn chi đạo chứ?”

Phù văn chi đạo vô cùng huyền diệu, toàn bộ Thương Khung tinh cũng không có mấy tu sĩ có thể tu phù văn chi đạo tu hành đến đại thành, Sở Cuồng Nhân còn trẻ tuổi, làm sao lại có trình độ phù văn cao thâm như vậy?

Mọi người không hiểu.

Nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn Sở Cuồng Nhân tiến vào Đế Cung.

“Đáng hận!”

“Vậy đám thiên kiêu bên trong nên làm cái gì đây? !”

Đám Thánh Nhân đưa mắt nhìn nhau, so sánh với Sở Cuồng Nhân, đám thiên kiêu ở trong Đế Cung kia giống như một đám cừu nhỏ vậy.

Bây giờ, hổ vào bầy dê, ai có thể ngăn cản được?

“Haiz, chẳng lẽ đây là thiên mệnh sao?”

“Người thành đế thế này, nhất định là Sở Cuồng Nhân sao? !”

...

Càn Đế cung.

Là chỗ ở của Đế giả, nơi đây vẫn bị phong cấm trong hư không, cho đến hôm nay mới hiện thế, cho nên nơi đây cũng không quá cũ nát, ngược lại, vô cùng huy hoàng, hào hùng khí thế.

Đi vào Đế Cung, Sở Cuồng Nhân trực tiếp phát động Tầm Bảo Thuật.

Đủ loại tin tức bảo vật phản hồi lại.

Nhưng, lông mày hắn cau lại.

“Bảo vật không ít, nhưng phần lớn là bảo vật Thánh cấp, so với đám bảo vật Xà Thần cất giữ, những vật này không trân quý hơn, cũng không có tác dụng lớn với ta, nơi này không có bảo vật Đế cấp sao?”

Sở Cuồng Nhân nghĩ.

Bảo vật Đế cấp mới là thứ hắn muốn nhất.

Hắn lại dùng Tầm Bảo Thuật tìm một lần, nhưng vẫn không tìm được tung tích của bảo vật Đế cấp, trong mơ hồ, Tầm Bảo Thuật dường như chạm đến một tầng bích chướng kì lạ, bị bắn ngược trở về.

Hắn nhìn về phía nội cung, “Ha, là ở nơi đó sao?”

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ suy tư một hồi, sau đó bắt đầu hành động.

Hắn cảm giác được bích chướng là một tầng phong cấm chi lực, khả năng chưa tới thời cơ, cho nên nơi phong cấm còn chưa hiện

thế.

“Thu các bảo vật khác trước.”

Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

Mặc dù đám bảo vật Thánh cấp này không có trợ giúp lớn với Sở Cuồng Nhân, nhưng nói thế nào cũng là một khoản tư nguyên có giá trị không nhỏ.

Cầm về Huyền Thiên tông vẫn có tác dụng rất lớn.

...

Trong Càn Đế cung.

Một đám thiên kiêu đang tụ tập tại một mảnh dược điền.

Mảnh dược điền này có không ít bảo dược sinh trưởng, ngay cả bảo dược Thánh cấp vô cùng hiếm thấy ở bên ngoài, ở đây cũng có một đống lớn.

Không nói đến những bảo vật khác trong Đế Cung, chỉ một mảnh vườn thuốc này cũng đủ khiến 99% các đạo thống trên Thương Khung tinh điên cuồng rồi.

Các thiên kiêu đứng đây nhìn mảnh dược điền, ánh mắt hỏa nhiệt.

Nhưng phần lớn thiên kiêu đều không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bởi vì ở giữa mảnh dược điền này, có mười vị Thiên Hạ Hành Tẩu tụ tập lại, chỉ đứng ở nơi đó, cũng đủ chấn nhiếp mọi người.

“Chúng ta phân chia đám bảo dược này, chư vị thấy thế nào?”

Phiếu Miểu Thiên Tiết Chính từ tốn nói.

“Thôi đi, phân chia thế nào chứ, nắm tay người nào lớn, thì người đó được nhiều nhất.” Huyền Hoàng Thần Cung Tiêu Lâm Thiên cười lạnh nói.

Trong đám thiên kiêu này, hắn ta có thực lực mạnh nhất.

Cho nên, hắn ta có tự tin rất lớn!

“Tiêu đạo hữu quả nhiên khí phách, nhưng một mình ngươi có thể ngăn cản được sức mạnh của tất cả chúng ta sao?” Lăng Tiêu từ tốn nói.

Lời vừa nói ra, đám Thiên Hạ Hành Tẩu còn lại cũng đưa ánh mắt nhìn phía Tiêu Lâm Thiên, trong mắt mơ hồ mang theo ý không tốt.

Thấy cảnh này, Tiêu Lâm Thiên cau mày, lập tức hừ lạnh một tiếng, “Lấy nhiều khi ít, đây là phong phạm của các ngươi sao? !”

Lăng Tiêu nói: “Bây giờ chúng ta gọi là hợp sức đánh cường.”

“Cắt.”

Tiêu Lâm Thiên hừ nhẹ một tiếng.

Nếu đơn đả độc đấu, hắn ta không sợ bất kỳ người nào ở đây.

Nhưng phải đồng thời đối phó nhiều Thiên Hạ Hành Tẩu như vậy, dù mạnh mẽ như hắn ta, cũng rất khó giải quyết.

Chương 394: Thống khoái chút, không chiến, ngươi nói lời vô ích

Lăng Tiêu nói hợp sức đánh cường, khiến Tiêu Lâm Thiên không thể không dừng bước.

Một đám Thiên Hạ Hành Tẩu bắt đầu thảo luận việc phân chia mảnh dược điền này, nhưng tranh chấp một lúc lâu cũng không có kết quả khiến mọi người vừa lòng.

Mảnh dược điền này quá trân quý.

Ai cũng không muốn buông tay.

“Ta nói, ta muốn một nửa, còn lại, các ngươi phân chia đi, nếu không thì các ngươi cùng tiến lên, ta cũng muốn đánh một trận thống khoái với các ngươi, đến lúc đó người nào ăn thiệt thòi còn chưa biết đâu.”

Tiêu Lâm Thiên bá đạo nói.

Mấy người nghe vậy, đều lộ ra vẻ khó khăn.

“Một nửa quá nhiều.”

“Nơi này ta mạnh nhất, theo lý là ta chiếm nhiều nhất.”

Tiêu Lâm Thiên nói, một câu khiến mọi người á khẩu không trả lời được, người nào mạnh nhất, thì được nhiều nhất, lời này cũng không có bất cứ vấn đề gì.

“Ha, người nào mạnh nhất, thì được nhiều nhất sao?”

Lúc này, một giọng nói đạm mạc truyền vào tai mọi người.

“Đó là tự nhiên.”

Tiêu Lâm Thiên còn không phát hiện cái gì, theo bản năng đáp lại một câu, nhưng tiếp theo, sắc mặt hắn ta đột nhiên trở nên vô cùng cứng ngắc.

Sắc mặt đám Thiên Hạ Hành Tẩu còn lại cũng đại biến.

Trong đám người liên tiếp vang lên tiếng kinh hô, nhìn về phía sau.

Chẳng biết lúc nào, một thanh niên mặc bạch y tuyệt thế đã đi tới dược điền, đứng sau lưng mọi người.

“Sở Cuồng Nhân!”

Sắc mặt Lăng Tiêu ngưng trọng nói ra tên người đến, ánh mắt đám Thiên Hạ Hành Tẩu còn lại cũng ngưng trọng, nội tâm phát khổ.

“Sao tên gia hỏa này cũng tới?”

“Các Thánh Nhân bên ngoài cứ để hắn đi vào như vậy sao? Tranh chấp cơ duyên với người này? Đây cũng quá đề cao chúng ta rồi.”

Đám Thiên Hạ Hành Tẩu cười khổ không thôi, nhất là Tiêu Lâm

Thiên, sắc mặt càng biến ảo chập chờn, trong mắt lộ ra một vệt sợ hãi.

Trận chiến ở Thiên Vũ Phong, Sở Cuồng Nhân để lại cho hắn ta bóng ma tâm lý quá lớn, hắn ta đường đường là Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể, lại bị đối phương dùng một chiêu đánh bại, loại chuyện này, đến bây giờ hắn vẫn không thể tin được.

Sở Cuồng Nhân chậm rãi đi đến trước mặt đám Thiên Hạ Hành Tẩu.

Mà đám người tự giác nhường ra một con đường cho hắn.

Tất cả mọi người nhìn người mặc bạch y này, ánh mắt vô cùng phức tạp, có hoảng sợ, có e ngại, có hướng tới, cũng có cuồng nhiệt sùng bái.

Nhưng càng nhiều hơn, là bất đắc dĩ.

“Người này đến, chúng ta còn tranh giành cái gì?”

“Được rồi, coi như đến du lịch đi.”

“Quá khổ rồi.”

Trong cái nhìn của mọi người, Sở Cuồng Nhân chậm rãi đi đến mảnh dược điền kia, cười nói: “Người nào mạnh nhất, thì được nhiều nhất, ta cũng cảm thấy rất có đạo lý, cho nên cả mảnh dược điền này, ta muốn hết!”

Nói xong, hắn đưa tay thúc động Càn Khôn giới trong tay.

Mảng lớn bảo dược bị hắn thu vào.

Tình cảnh này, khiến tất cả Thiên Hạ Hành Tẩu biến sắc, một người trong đó không nhịn được quát to: “Sở Cuồng Nhân, ngươi đừng quá đáng!”

Nhưng Sở Cuồng Nhân hoàn toàn không để ý đến hắn ta.

Thấy mình không được để ý đến, sắc mặt vị Thiên Hạ Hành Tẩu này đột nhiên trầm xuống, sau đó lại phóng về phía Sở Cuồng

Nhân, muốn ngăn cản hắn.

Lại thấy Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng vung tay lên.

Một cỗ đạo vận mênh mông ầm vang bạo phát, tụ dẫn địa khí, hóa thành một tòa thần sơn đập ra, đánh lên người vị Thiên Hạ Hành Tẩu kia.

Đường đường là Thiên Hạ Hành Tẩu, dưới một chưởng này của Sở Cuồng Nhân, lại không có năng lực phản kháng nào, bị đánh bay ra ngoài.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi muốn độc chiếm mảnh dược điền này sao?”

“Ngươi đừng quá đáng!”

Tiêu Lâm Thiên không nhịn được chất vấn.

Sở Cuồng Nhân nhìn hắn ta, thản nhiên nói: “Người nào mạnh nhất, thì được nhiều nhất, đây không phải ngươi nói sao? Làm sao, ngươi có ý kiến?”

“Ngươi…” Tiêu Lâm Thiên không nói ra lời.

Đúng vậy, lời này là hắn ta nói.

Người nào mạnh nhất thì được nhiều nhất, không có vấn đề.

Nhưng ngươi mẹ nó lấy hết cả mảnh dược điền! !

“Lăng Tiêu, chúng ta cùng tiến lên.”

Tiêu Lâm Thiên bí mật truyền âm với đám người Lăng Tiêu.

Hắn ta dùng ánh mắt ra hiệu đối phương.

Bây giờ là thời điểm nên thi hành sách lược hợp sức đánh cường!

Lại thấy Lăng Tiêu yên lặng lui về phía sau một bước.

Hợp sức đánh cường?

Vậy cũng phải có cơ hội thắng mới được!

Bọn họ hợp sức đánh cướng với Sở Cuồng Nhân?

Ha ha, sợ là lại là một trận bị ngược đi.

“Đáng giận!” Tiêu Lâm Thiên thấy Lăng Tiêu rút lui, không khỏi thầm mắng một tiếng, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ không cam lòng.

Hắn ta nhìn về phía những người khác.

Lại thấy những người này, không có ai nguyện ý tiến lên.

Bọn họ đều vô cùng rõ ràng thực lực của Sở Cuồng Nhân, mà một số người chưa từng giao thủ với hắn, nhưng kiến thức một chưởng vừa rồi và phản ứng của đám người Lăng Tiêu, cũng đoán được mấy phần, không dám tiến lên.

“Thế nào, ngươi muốn chiến sao?”

Sở Cuồng Nhân vui đùa nói.

“Đáng giận, Sở Cuồng Nhân, ngươi đừng quá phách lối!” Tiêu Lâm Thiên lạnh giọng nói, trong lòng vô cùng biệt khuất, cho tới nay, đều là hắn ta phách lối, nhưng sau khi gặp phải Sở Cuồng Nhân, hắn ta đã nhiều lần ăn quả đắng.

Vốn là lời hắn ta nói với người khác, hiện tại lại bị người khác nói lại, cảm giác này khiến hắn ta vô cùng không cam tâm.

“Thống khoái chút, chiến, hay là không chiến!”

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lạnh lẽo, quát lạnh một tiếng.

Trong tiếng quát này, tràn ngập chiến ý.

Tất cả Thiên Hạ Hành Tẩu giật nảy mình, lui về phía sau mấy bước, Tiêu Lâm Thiên cũng không nhịn được run lên một cái.

Bị ánh mắt của Sở Cuồng Nhân nhìn thẳng, Tiêu Lâm Thiên chỉ cảm thấy bàn chân có một cỗ hàn ý bốc lên, xốc thẳng lên đỉnh đầu, da đầu tê dại.

“Không không, không chiến…”

Tiêu Lâm Thiên cắn răng nói, giọng nói của hơi run rẩy.

Đám Thiên Hạ Hành Tẩu còn lại có chút thương hại nhìn Tiêu Lâm Thiên, đối phương là Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể, trong một đám Thiên Hạ Hành Tẩu, là một trong mấy người mạnh nhất, nhưng trước mặt Sở Cuồng Nhân, lại không có dũng khí chiến.

Chuyện này quá châm chọc.

“Không chiến, vậy ngươi nói lời vô dụng làm gì.”

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng, thu liễm chiến ý.

Bị hắn nói như vậy, Tiêu Lâm Thiên lại không phản bác được nửa chữ.

Đám người Lăng Tiêu thấy thế, càng thêm thương hại.

“Haiz, biết rõ Sở Cuồng Nhân không thể trêu vào, lại hết lần này đến lần khác chọc hắn, đây không phải tự mình chuốc cực khổ sao?”

“A, đường đường là Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể, chỉ thiếu nước chỉ vào mũi người khác mà mắng thôi, bây giờ lại không dám động, nói ra có ai tin tưởng.”

Một đám Thiên Hạ Hành Tẩu thầm than, rất nhanh, Sở Cuồng Nhân đã thu thập tất cả dược điền vào trong Càn Khôn giới mang đi.

“Chư vị, gặp lại.”

Trước khi đi, Sở Cuồng Nhân còn lên tiếng chào mọi người.

Mọi người miễn cưỡng lộ ra một cái nụ cười.

Khốn khiếp.

Gặp lại cái quỷ, tốt nhất đừng gặp lại.

Sau khi tách khỏi Sở Cuồng Nhân, mọi người tiếp tục đi thăm dò trong Đế Cung.

Là chỗ ở của Đế giả, hơn nữa Đế giả cố ý lưu lại không ít cơ duyên, rất nhanh, mọi người đã tìm được cơ duyên mới!

Đó là một khối bia đá to lớn.

Trên tấm bia đá, khắc từng đạo đường vân huyền diệu, xen lẫn thành một bộ đồ họa, vẽ một người đang thét dài lên bầu trời, làm tư thế huy quyền, một cỗ đạo vận kinh khủng lưu chuyển ở trên đó.

Trên tấm bia đá còn mấy hàng chữ nhỏ.

Lĩnh bia pháp đánh bia đá, có thể được cơ duyên!

Mọi người thấy thế, hai mắt tỏa sáng.

“Ý của tấm bia đá này là muốn chúng ta lĩnh hội tu hành pháp được ghi lại trên tấm bia đá, sau đó dùng tu hành pháp này đánh vỡ bia đá là có được cơ duyên trong đó.”

“Pháp môn trên bia đá giống như một loại quyền pháp nào đó, a, ta am hiểu quyền pháp nhất, phần cơ duyên này, nên là của ta!”

“Hừ, người nào lĩnh hội trước còn chưa biết đâu.”

Mọi người ngồi trước bia đá bắt đầu lĩnh hội.

Sau đó bọn họ liền phát hiện, tu hành pháp ghi lại trên tấm bia đá này vô cùng huyền ảo, còn tối nghĩa hơn phần lớn Thánh Vương pháp.

“Chỉ sợ đây là một môn Chuẩn Đế thuật a!”

Lăng Tiêu lắc đầu nói.

“Ừm, dúng là một môn Chuẩn Đế thuật.”

Lúc này, bên tai Lăng Tiêu truyền tới một giọng nói, nghe thấy giọng nói này, sắc mặt hắn ta cứng đờ, có chút khóc không ra nước mắt, quay đầu nhìn lại.

“Sở đạo hữu, tại sao ngươi lại tới rồi?”

Chương 395: Một giọt đế huyết, chân chính Càn Đế cung, cơ may thực sự

“Sở đạo hữu, tại sao ngươi lại tới rồi?”

Người tới, chính là Sở Cuồng Nhân.

Hắn thấy rất nhiều người vây quanh tấm bia đá này, cho nên hiếu kỳ đến xem, cũng nhìn thấy viết chữ nhỏ trên tấm bia đá.

Dựa vào lý giải của hắn về đạo pháp, liếc một chút liền nhìn ra trong tấm bia đá ghi lại một môn Chuẩn Đế thuật huyền diệu, liên quan tới quyền đạo.

Một môn Chuẩn Đế thuật, hắn không để ý.

Hắn đã có mấy môn Đế thuật rồi.

Nhưng cơ duyên trong bia đá, hắn có mấy phần hứng thú.

Sau đó, hắn vượt qua mọi người, bắt đầu lĩnh hội.

Nhìn thấy hắn đến, mọi người lộ ra vẻ kinh ngạc, lập tức không tiếp tục để ý nữa, ngoảnh đầu bắt đầu lĩnh hội tu hành pháp trên bia đá.

Hừ.

Phần cơ duyên này là so ngộ tính, cũng không phải chiến lực.

Có gì phải sợ?

Bọn họ đều là thiên kiêu, rất có tự tin về phương diện ngộ tính.

Bọn họ không tin, chiến lực không so với được đối phương, chẳng lẽ ngộ tính cũng bị đối phương nghiền ép sao?

Nhất là Tiêu Lâm Thiên.

Hắn ta nhìn chằm chằm tu hành pháp trên tấm bia đá, ánh mắt lộ ra vẻ kiêu ngạo, “Ta tu hành quyền đạo, trên tấm bia đá là một môn quyền pháp, dựa vào ngộ tính của ta, nhất định có thể nhanh chóng lĩnh hội!”

“Sở Cuồng Nhân, chiến lực ta kém ngươi, nhưng phần cơ duyên này, ta chắc chắn có được, ta nhất định phải khiến ngươi thua thiệt một lần! !”

Tiêu Lâm Thiên vừa nghĩ dáng vẻ Sở Cuồng Nhân phải ăn quả đắng liền không nhịn được muốn cười to, không kịp chờ đợi bắt đầu lĩnh hội pháp môn trên bia đá.

Đây đúng là một môn Chuẩn Đế thuật.

Nhưng dựa vào năng lực của ta, trong vòng ba ngày, tất có tâm đắc!

Tiêu Lâm Thiên cười nhạt một tiếng.

Trong ba ngày lĩnh hội một môn Chuẩn Đế thuật, cho dù trong đại tranh chi thế thiên kiêu xuất hiện lớp lớp này, đây cũng là một hành động cực kỳ kinh ngươi.

“Ha, thì ra là thế.”

Lúc Tiêu Lâm Thiên bắt đầu lĩnh hội, chợt nghe thấy bên cạnh truyền đến giọng nói giống như bừng tỉnh đại ngộ của Sở Cuồng Nhân.

Sau đó, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đưa tay ra nắm lại, một cỗ đạo vận vô cùng cường đại lan tràn ra, trong nháy mắt khiến tất cả mọi người sợ ngây ngươi.

Không phải do cỗ đạo vận này cường đại đến mức nào, mà vì cỗ đạo vận này và đạo vận trên bia đá… Giống nhau như đúc! !

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

“Hắn, hắn tìm hiểu ra rồi? !”

“Gặp quỷ!”

“Tình huống gì vậy?”

Tất cả mọi người cảm thấy thật không thể tin được.

Sở Cuồng Nhân mới đến bao lâu, cứ đứng đó, nhìn chằm chằm bia đá một hồi, sau đó liền tìm hiểu ra pháp môn này? !

Thậm chí có một số người còn chưa bắt đầu tiến vào trạng thái đâu!

Nằm mơ giữa ban ngày!

Đây quả thực là nằm mơ giữa ban ngày!

Oanh!

Lúc này, Sở Cuồng Nhân đã đánh ra một quyền.

Quyền kình hoành không, đánh trên bia đá, chỉ thấy bia đá ầm vang chấn động, thậm chí đạo vận trên bức đồ họa chậm rãi biến mất không thấy gì nữa.

Sau đó, một đạo huyết quang lướt qua.

Đó là một giọt chất lỏng màu đỏ, giống như máu tươi, nhưng phía trên lại lộ ra một cỗ uy áp Đế đạo vô cùng nồng đậm!

Đây là một giọt… Đế huyết!

Tất cả tu sĩ nhìn chằm chằm giọt đế huyết kia, trong mắt mang theo hỏa nhiệt.

Đế giả trong truyền thuyết, cho dù là một giọt máu đều có năng lực đoạt tạo hóa của thiên địa, chỉ mượn giọt đế huyết này, cũng đủ cải tạo tư chất của một người, thậm chí còn khiến tu vi của Thánh Nhân đột nhiên tăng mạnh…

Mặc kệ là tác dụng gì đều vô cùng mê người.

“Đế huyết? Tạm được.”

Sở Cuồng Nhân lại không cuồng hỉ giống những người khác.

Đế huyết, đối với những người khác thì đây chính là bảo vật hiếm có, nhưng đối với người đã gặp quá nhiều bảo vật như hắn mà nói, cũng chỉ như vậy mà thôi.

Phải biết, trong Càn Khôn giới của hắn còn có một cái đầu Đế giả, một giọt máu so với một cái đầu, làm sao so nổi.

Nhưng cái đầu kia, Sở Cuồng Nhân không có cách nào luyện hóa, giọt đế huyết này lại có thể, năng lượng còn vượt qua hai cỗ thi thể Thánh Vương của Cửu Anh, Hóa Xà.

“Trong thời gian ngắn như vậy, hắn đã tìm hiểu ra một môn Chuẩn Đế thuật, chuyện này, làm sao có thể? !”

Tiêu Lâm Thiên nhìn Sở Cuồng Nhân, gương mặt rung động.

Phải biết, hắn ta còn chưa đi vào trạng thái lĩnh ngộ đâu!

Không chỉ Tiêu Lâm Thiên, dáng vẻ đám Thiên Hạ Hành Tẩu còn lại cũng bị đả kích lớn, nội tâm cảm nhận được sự thất bại to lớn.

Chiến lực bị treo lên đánh, ngộ tính cũng bị treo lên đánh!

Cái này còn chơi cái gì!

Một số thiên kiêu không phải Thiên Hạ Hành Tẩu nhìn đám người Lăng Tiêu sa sút tinh thần, trong lòng sinh ra cảm giác đồng bệnh tương liên.

Khi đám Thiên Hạ Hành Tẩu này còn chưa hiện thế, bọn họ đã bị Sở Cuồng Nhân treo lên đánh toàn phương diện như vậy.

“So sánh ngộ tính với tên gia hỏa này? Đừng nói giỡn, nghe nói mấy năm trước, nửa ngày hắn đã ngộ tận tám nghìn pháp, cực kỳ khủng bố.”

“Những thứ này, ngộ tính của hắn càng thêm kinh người, hiện tại ngay cả Chuẩn Đế thuật cũng có thể nhanh chóng lĩnh hội như vậy.”

“Tên gia hỏa này, còn là người sao?”

Một số thiên kiêu nghị luận ầm ĩ.

Bọn họ đã sớm không có lòng ganh đua so sánh với Sở Cuồng Nhân rồi.

Chuyện này thuần túy là tìm ngược.

“Người này thật sự là tu sĩ cùng thế giới với chúng ta sao? Không phải là tiên nhân hạ phàm chứ? !” Trong mắt Thiên Hạ Hành Tẩu của Vạn Hoa cốc Phong Yêu Nhiêu liên tục lóe lên dị sắc nói.

Nghe nàng nói bậy, những người khác cũng như có điều suy nghĩ.

Sở Cuồng Nhân lớn lên cực xuất chúng, khí chất siêu phàm thoát tục, nói hắn là Tiên Nhân, bọn họ có thể tiếp nhận… Mới là lạ!

Tiên Nhân hư vô mờ mịt, ai biết có tồn tại hay không.

Nhưng bây giờ Sở Cuồng Nhân đã thật sự đả kích bọn họ!

Ong ong…

Lúc này, trong hư không nổi lên ba động.

Toàn bộ Đế Cung, dường như đều vì thế mà chấn động.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

“Tầng kia phong cấm, đã biến mất.”

Chỉ thấy khu vực trung tâm Đế Cung, chợt bộc phát ra một trận kim quang sáng chói, uy áp Đế đạo hùng hậu bao phủ ra.

Một tòa cung điện màu vàng bỗng nhiên xuất hiện!

Trong chốc lát, linh khí vô cùng nồng nặc dũng mãnh lao về phía cung điện, từng trận ánh sáng hiện lên, phía chân trời có gót sen vờn quanh, đạo âm quanh quẩn…

Đủ loại dị tượng cho thấy toà cung điện này không tầm thường.

“Đây là cái gì?”

“Dị tượng thật huyền diệu, đây nhất định là cơ duyên lớn nhất trong tòa Đế Cung này, đi, mau đi xem một chút.”

Tất cả thiên kiêu đều lao về phía cung điện lơ lửng giữa trời kia.

Nhưng lúc này, mọi người lại bị một loại lực lượng vô hình bắn ra ngoài, không cách nào đi vào, chỉ có thể nhìn cung điện màu vàng kia lo lắng suông.

“Chuyện gì xảy ra, chúng ta không vào được.”

“Tình huống gì vậy?”

“A, các ngươi nhìn, phía trên cung điện này có tấm bảng hiệu… Phía trên giống như viết… Càn Đế cung! !”

“Có ý gì, chẳng lẽ vị trí bây giờ của chúng ta không phải Càn Đế cung, cung điện trước mắt này mới thật sự là Càn Đế cung sao? !”

“Không phải Càn Đế cung mà đã có nhiều cơ duyên như vậy, không biết trong Đế Cung chân chính kia còn cất giấu thiên đại cơ duyên gì nữa!”

Mọi người không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, nhìn chằm chằm Càn Đế cung.

“Đây mới thật sự là đại cơ duyên!”

Lúc này, ánh mắt Lăng Tiêu lộ ra một vệt tinh quang, lấy một khối ngọc quyết ra, khối ngọc quyết này tách ra huỳnh quang, chiếu rọi với Đế Cung.

Có mấy vị Thiên Hạ Hành Tẩu cũng lấy ra ngọc quyết.

Trong đó bao quát Tiêu Lâm Thiên, Phong Yêu Nhiêu, Tiết Chính, Quỷ Vô Sầu, Dạ Tâm, Lý Phù Bình, tất cả bảy người, bảy khối ngọc quyết.

“Điển tịch ghi lại không sai, chỉ có người nắm giữ ngọc quyết mới có thể tiến vào Đế Cung, thu hoạch cơ duyên chân chính do Càn Đế lưu lại! !”

Tiêu Lâm Thiên ha ha cười nói.

Nghe hắn ta nói vậy, các thiên kiêu còn lại hai mặt nhìn nhau, trên mặt tràn đầy không hiểu.

Cái gì mà ghi chép liên quan tới Càn Đế?

Vì sao bọn họ chưa nghe nói qua, mà dáng vẻ của đám Thiên Hạ Hành Tẩu này giống như rất rõ ràng?

Chương 396: Ta cũng có một khối, Huyết Long Trảo của Viên Vô Đạo

Càn Đế cung hiện, đám người Tiêu Lâm Thiên nhao nhao lấy ngọc quyết ra, đối với tình cảnh này, bọn họ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Dáng vẻ đám thiên kiêu còn lại lại không nghĩ ra.

“Haiz, nội tình những nơi không biết này thâm hậu, có lẽ bọn họ đã sớm biết chuyện Đế Cung sẽ hiện thế rồi.”

Một thiên kiêu của một đạo thống Thánh Nhân thở dài.

Bọn họ kém đám Thiên Hạ Hành Tẩu, không chỉ thiên tư, tư nguyên, còn có truyền thừa không biết bao nhiêu năm lịch sử kia nữa.

“Ha ha, Sở Cuồng Nhân, muốn vào Càn Đế cung cần ngọc quyết Càn Đế lưu lại mới có thể đi vào, không phải ngươi không biết chứ?”

Lúc này, Tiêu Lâm Thiên mở miệng đắc ý nói, cuối cùng hắn ta cũng tìm được một chuyện có thể khoe khoang trước mặt Sở Cuồng Nhân rồi.

Hắn ta cảm thấy, Sở Cuồng Nhân là thiên kiêu ngoại giới, chắc chắn cũng không biết chuyện Đế giả, đừng nói đến chuyện liên quan tới ngọc quyết.

Mà trong tay hắn, khẳng định không có ngọc quyết.

Nói cách khác, Sở Cuồng Nhân không thể vào Càn Đế cung!

Nghĩ đến đây, hắn ta vô cùng vui vẻ.

Không chỉ hắn ta, mấy vị Thiên Hạ Hành Tẩu Lăng Tiêu, Tiết Chính, Lý Phù Bình cũng nhẹ nhàng thở ra.

Sở Cuồng Nhân khiến bọn họ có áp lực quá lớn.

Bọn họ thực sự không có năng lực cạnh tranh với Sở Cuồng Nhân.

Hiện tại tốt rồi, Sở Cuồng Nhân không vào Đế Cung được, cũng không có cách tranh đoạt cơ duyên Đế giả với bọn họ, bọn họ vẫn còn cơ hội.

“May mắn hắn không có ngọc quyết, nếu không...”

Lăng Tiêu đang nói, bỗng nhiên, khóe mắt hắn ta liếc thấy trong tay Sở Cuồng Nhân cầm một vật thể nào đó đang phát sáng.

Hình như đó là một khối... Ngọc quyết! !

Đám người Tiêu Lâm Thiên, Lăng Tiêu mơ hồ.

Bọn họ sững sờ nhìn khối ngọc quyết trong tay Sở Cuồng Nhân.

“Sao hắn lại có ngọc quyết? ! !”

Mấy vị Thiên Hạ Hành Tẩu vừa nhìn thấy hi vọng, nhưng bây giờ lại cảm thấy tuyệt vọng, nhìn Sở Cuồng Nhân, khóc không ra nước mắt.

“Tại sao có thể như vậy, tại sao khối ngọc quyết cuối cùng lại ở trong tay Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc hắn có được từ đâu?”

“Vì sao lại như vậy...”

Phải biết, khối ngọc quyết này chỉ có tám khối mà thôi.

Mà đám người Tiêu Lâm Thiên đã có bảy khối, khối cuối cùng này ở trong tay ai không được, hết lần này tới lần khác rơi vào tay Sở Cuồng Nhân!

Chuyện này cũng quá trùng hợp đi!

Một đám thiên kiêu nhing đám người Tiêu Lâm Thiên, trên mặt tràn đầy thương hại.

“Cảm giác này, đoán chừng rất khó chịu đi.”

“Ai, ta hoài nghi Sở Cuồng Nhân có phải là con trai của Thiên Đạo không, làm sao chuyện gì tốt cũng bị hắn chiếm hết.”

“Chẳng lẽ hắn là thiên mệnh chi tử sao? ?”

“Sinh cùng một thời đại với người này, quá bi ai đi.”

Đám thiên kiêu lắc đầu cảm khái nói.

Mà Sở Cuồng Nhân cười mà như không cười nhìn Tiêu Lâm Thiên, nói: “Ngươi vừa nói cái gì, tiến vào Càn Đế cung cần ngọc quyết đúng không, ngươi nói có khéo hay không, chỗ ta đúng lúc có một khối.”

“Ngươi, ngươi...” Tiêu Lâm Thiên suýt chút nữa phun ra một ngụm máu.

Ong...

Lúc này, trong hư không truyền đến một trận ba động khủng bố.

Chỉ thấy một chùm sáng màu đen đánh về phía Phong Yêu Nhiêu, trong chùm sáng kia ẩn chứa một cỗ ma khí âm u tĩnh mịch quỷ quyệt!

Phong Yêu Nhiêu nhất thời không kịp đề phòng, miễn cưỡng thôi động linh lực chống cự, nhưng vẫn bị trọng thương, bay ngược ra ngoài.

Mà ngọc quyết cũng tuột khỏi tay nàng, một bóng đen lướt qua hư không, bắt được ngọc quyết, sau đó nhanh chóng lao về phía Càn

Đế cung.

Người này, là Hoàng Tuyền phủ Viên Vô Đạo!

“Đáng chết! Trả ngọc quyết đây!”

Phong Yêu Nhiêu biến sắc, đuổi theo.

Nhưng nàng bị Viên Vô Đạo đánh lén trọng thương, căn bản không đuổi kịp, ngay khi nàng lòng nóng như lửa đốt, một đạo lưu quang lướt qua người nàng, lao về phía Viên Vô Đạo, trong chớp mắt đã đuổi đến sau lưng đối phương.

Ngay khi Viên Vô Đạo phóng đến Càn Đế cung, mắt thấy sắp đi vào, lại cảm thấy sau lưng truyền đến một cỗ áp lực vô cùng kinh khủng, khiến hắn ta cảm thấy tim đập nhanh, không nói hai lời, vội vàng giơ tay đánh ra một chưởng.

Ma khí như thủy triều, điên cuồng tuôn ra!

Một kích này, uy lực cường hãn, chấn động hư không.

Nhưng lại bị một bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng đánh nát, sau đó bàn tay kia trực tiếp túm cổ Viên Vô Đạo, ném hắn ta ngược lại với phương hướng của Càn Đế cung, hung hăng ngã trên mặt đất.

Chỉ thấy ầm một tiếng, hắn ta trực tiếp bị nện thành một cái hố lớn, từng đạo vết rách giống như mạng nhện lan tràn ra bốn phía.

Trong cái hố là Viên Vô Đạo vô cùng chật vật.

Hắn ta có chút hoảng sợ nhìn Sở Cuồng Nhân trên không trung.

Chính là đối phương đánh hắn ta xuống mặt đất.

Vốn dĩ hắn ta muốn cướp ngọc quyết của Phong Yêu Nhiêu, thừa dịp Sở Cuồng Nhân không chú ý xông vào Đế Cung, tranh đoạt phần cơ duyên Đế giả kia.

Nhưng không nghĩ tới, hắn ta đã đánh giá thấp Sở Cuồng Nhân.

Cho dù hắn ta bất ngờ ra tay, vẫn bị đối phương bắt được.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi cầm khối ngọc quyết kia của ta, ta không tìm ngươi đòi, hiện tại ta lấy ngọc quyết của người khác, ngươi cũng muốn ngăn cản sao?”

Viên Vô Đạo lớn tiếng chất vấn, đạo vận trên người sôi trào, ma khí lưu chuyển, cánh tay quấn băng vải tiêu tán ra khí vụ đỏ như máu, giống như muốn tránh thoát khỏi trói buộc nào đó.

“Ngươi muốn cầm ngọc quyết của ai, không liên quan gì đến ta, nhưng Thánh Nhân nhà ngươi không truyền lời của ta cho ngươi sao?”

“Lời gì?” Viên Vô Đạo sững sờ.

“Xem ra các ngươi thật sự không coi ta ra gì, nhưng được rồi, hiện tại ta có thể nói lại với ngươi một lần, chính là... Mạng của ngươi, ta chắc chắn phải có, ai cũng không giữ được! !”

Sở Cuồng Nhân vừa nói xong, đưa tay hội tụ linh lực thiên địa, một bàn tay lớn màu vàng tràn ngập phật quang bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống!

Áp lực khủng bố ép thẳng về phía Viên Vô Đạo, dưới phật quang mênh mông này, ma khí của hắn ta không ngừng tan rã.

Một chưởng này, so với lúc hắn ta gặp ở Bạch Liên giáo, hay tại bí cảnh Thiết Ma lão tổ còn cường hoành hơn!

“Trong thời gian ngắn như vậy, hắn lại mạnh lên!”

“Đáng chết, chỉ có thể dùng cái này.”

Viên Vô Đạo gầm nhẹ một tiếng, tay trái quấn quanh băng vải đột nhiên bị một ngọn lửa huyết hồng đốt thành tro bụi.

Một cái ma trảo dữ tợn như móng vuốt tràn ngập vảy màu đỏ, bất ngờ xuất hiện trước mắt mọi người.

Một cỗ ma khí kinh khủng tà ác từ trong đó tiêu tán ra!

“Hoàng Tuyền phủ Huyết Long Trảo!”

“Trong truyền thuyết, Huyết Long Trảo đến từ một đầu ma thú khủng bố ở Địa Ngục, bị tổ tiên Hoàng Tuyền phủ chém giết, sau đó giữ lại móng vuốt, luyện chế thành một kiện Chuẩn Đế binh đỉnh phong, nhưng vì tà tính quá mạnh, không ai có thể sử dụng, không ngờ lại bị Viên Vô Đạo hàng phục!”

Đám người Tiêu Lâm Thiên, Lăng Tiêu hơi kinh ngạc.

Mà lúc này, Huyết Long Trảo của Viên Vô Đạo và bàn tay lớn màu vàng óng đã đánh vào một khối, lực lượng kinh khủng bộc phát ra lực trùng kích giống như thủy triều, bàn tay lớn màu vàng óng kia cứ thế bị đánh nát!

“Sở Cuồng Nhân, ngươi xem uy lực của Huyết Long Trảo đi! !”

Viên Vô Đạo đánh nát bàn tay lớn màu vàng óng, hai chân phóng lên tận trời, một trảo hung ác chộp về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, Nhân Sơn Ấn Quyết bạo phát!

Một chưởng vỗ ra, nhân sơn chi lực và Huyết Long Trảo va chạm, hai cỗ lực lượng trùng kích, Sở Cuồng Nhân không nhúc nhích chút nào, Viên Vô Đạo bị đẩy lui mấy trượng.

Nhưng chuyện này đã khiến Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

“Có thể đón một chưởng này của ta, xem ra cánh tay này đã gia trì không ít lực lượng cho ngươi nha, có chút ý tứ.”

Sở Cuồng Nhân nghiền ngẫm cười một tiếng, hứng thú nói.

“Sở Cuồng Nhân, đi chết đi!”

Viên Vô Đạo hét lớn một tiếng, tiếp tục phát động công kích, nhìn kỹ, trên Huyết Long Trảo nổi gân xanh, lan tràn đến cổ của hắn ta, thậm chí ngay cả mắt trái của hắn ta cũng hiện đầy tơ máu, lộ ra vẻ bạo ngược không giống người.

Chương 397: Trảm Viên Vô Đạo, ta có một ý tưởng, không cho các ngươi vào

Viên Vô Đạo được Huyết Long Trảo gia trì, chiến lực tăng gấp bội!

Một trảo đánh ra, giống như muốn xé rách hư không, ma khí màu đỏ lan tràn trên không trung, điên cuồng phóng về phía Sở Cuồng Nhân!

Sở Cuồng Nhân đưa tay tuỳ tiện dánh vỡ ma khí.

Nhưng chiến lực của hai bên chênh lệch quá lớn! Cho dù Viên Vô Đạo có Huyết Long Trảo cũng khó có thể bù đắp được chênh lệch này.

“Đi chết đi, chết đi!”

Dường như Viên Vô Đạo không phát hiện được chênh lệch này, Huyết Long Trảo không ngừng vung vẩy, trong mắt phủ đầy tia máu, giống như điên cuồng.

Sở Cuồng Nhân đã nhìn ra, Viên Vô Đạo chính là không cách nào hoàn toàn chưởng khống Huyết Long Trảo, bị tà tính ăn mòn, nếu sử dụng lâu dài, sợ rằng sẽ bị tà tính hoàn toàn chiếm cứ, thành một kẻ điên chỉ biết giết chóc.

“Thảo nào trước đó lại dùng băng vải quấn lại, thì ra là đang áp chế tà tính của Huyết Long Trảo.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau khi kiến thức được lực lượng của Huyết Long Trảo, Sở Cuồng Nhân cũng không có hứng thú tiếp tục dây dưa với đối phương nữa

Chỉ thấy trường kiếm bên hông hắn keng một tiếng ra khỏi vỏ, bỗng nhiên chém ra.

Một đạo kiếm quang màu tím xẹt qua, che đậy hơn phân nửa chân trời, trong vô số mắt người, chỉ còn đạo kiếm quang kinh diễm thiên địa này.

“Rống! !”

Viên Vô Đạo phát ra một tiếng rống không giống con người, ma khí trên Huyết Long Trảo đã tăng tới cực hạn, đột nhiên một trảo oanh ra.

Ma khí màu đỏ lẫn vào một cỗ đạo vận vô cùng bạo lệ xen lẫn trong hư không, hóa thành một đạo Huyết Long chi ảnh dữ tợn bay lượn ra.

Kiếm quang và Huyết Long chi ảnh ầm vang va chạm.

Lực trùng kích khủng bố khuếch tán.

Lại thấy Huyết Long chi ảnh không có cách nào chèo chống trong một hơi thở, chớp mắt đã bị kiếm quang bá đạo xé rách!

Ầm một tiếng.

Kiếm quang đâm vào huyết nhục.

Lượng lớn máu tươi vẩy ra, Huyết Long Trảo bị đạo kiếm quang này xé rách, từ trên người Viên Vô Đạo đi ra ngoài.

Đồng tử đám Thiên Hạ Hành Tẩu ở đây đột nhiên co rụt lại.

Quá kinh khủng.

Uy lực của kiếm quang này quá khủng bố.

Đổi lại là bọn họ, cũng chỉ có thể thua trước kiếm quang này.

Huyết Long Trảo bị chém đứt, Viên Vô Đạo phát ra một tiếng kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng, sau đó như miếng vải rách nát bay ra ngoài, ngã trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt hoảng sợ nhìn Sở Cuồng Nhân.

Mất đi Huyết Long Trảo, ý thức của hắn ta đã khôi phục thư thái, nhưng tương tự, hắn ta cũng rõ ràng mình sẽ phải đối mặt với tình huống nào, một cỗ hoảng sợ khủng bố bao phủ hắn ta, khiến hắn ta không nhịn được toàn thân run rẩy.

Trường kiếm của Sở Cuồng Nhân vào vỏ, kiếm quang đầy trời thu liễm.

Hắn đưa tay bắt Huyết Long Trảo vào trong tay, tỉ mỉ dò xét.

Huyết Long Trảo bao trùm vảy dày đặc, tán ra ma khí và tà tính, dường như là ý chí của ma vật đã chết vẫn chưa tiêu tán.

Chỉ một cánh tay đã ẩn chứa tinh hoa huyết nhục vô cùng bàng bạc, hoàn toàn không kém gì một bộ thi thể Thánh Vương hoàn chỉnh.

Lúc Sở Cuồng Nhân xem xét Huyết Long Trảo, Viên Vô Đạo miễn cưỡng vận dụng khí lực cuối cùng, đứng dậy muốn chạy trốn.

Nhưng ngay sau đó, một cỗ lĩnh vực chi năng kinh khủng đè lên người hắn ta, như Thập Vạn Đại Sơn áp xuống, khiến hắn ta nằm rạp trên mặt đất.

“Đã như vậy còn muốn đi, đường đường là Thiên Hạ Hành Tẩu của Hoàng Tuyền phủ, lại ngây thơ như thế.” Sở Cuồng Nhân thu hồi Huyết Long Trảo, chậm rãi đi về phía Viên Vô Đạo, mỗi bước đi, sát ý trong mắt lại đậm hơn một phần.

Viên Vô Đạo nằm rạp trên mặt đất, quần áo rách nát, cầu xin tha thứ: “Sở Cuồng Nhân, ngươi tha cho ta một mạng, ta không cần cơ duyên trong Đế Cung nữa, đều cho ngươi, sau này ta cũng không dám đối nghịch với ngươi...”

Nhìn Viên Vô Đạo cầu xin tha thứ, Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói: “Ngươi tranh đoạt cơ duyên Đế Cung là chuyện nhỏ.”

“Ngươi đối nghịch với ta, cũng là chuyện nhỏ.”

“Nhưng ngươi dám can đảm chỉ thị Địa Phủ, hại các đệ tử của Huyền Thiên tông ta, đây là chuyện lớn! Cho dù Thánh Vương đỉnh phong tới, cũng không bảo vệ được ngươi!”

Lời nói rơi xuống, Sở Cuồng Nhân đưa tay đánh một chưởng lên đầu Viên Vô Đạo, phật quang bàng bạc đánh đầu đối phương trở nên nát vụn!

Sau đó, Thao Thiết pháp vận chuyển, hút thi thể đối phương thi vào không gian Thao Thiết luyện hóa, đạt được rất nhiều tinh hoa máu thịt.

Trình độ của hắn tuyệt đối không thua gì Đại Thánh đỉnh phong.

Mặc dù tu vi của Viên Vô Đạo chưa đạt tới Đại Thánh, nhưng hắn ta có một loại Đạo Thể đỉnh phong nào đó, như vậy sẽ có không ít tinh hoa huyết nhục.

Nơi xa, Tử Vong Thánh Điện Quỷ Vô Sầu nhìn thấy Sở Cuồng Nhân sử dụng Thao Thiết pháp, hai mắt tỏa sáng, sau đó nhanh chóng dời mắt.

Mặc dù hắn ta vô cùng muốn có được môn công pháp này, nhưng hắn ta tuyệt không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, chủ ý này, cũng chỉ có thể chết trong trứng nước.

Giải quyết Viên Vô Đạo xong, Sở Cuồng Nhân cầm ngọc quyết trên đất.

Đi về phía Phong Yêu Nhiêu cách đó không xa.

Trong mắt đẹp của nàng tràn đầy trông mong, cảm kích nói: “Đa tạ Sở đạo hữu đoạt lại ngọc quyết cho ta, phần ân tình này, Yêu Nhiêu ghi nhớ trong lòng.”

Sau khi bị Sở Cuồng Nhân đánh bại, vốn dĩ trong lòng nàng đã sinh ra tình cảm khác thường với đối phương, những ngày gần đây, thấy đối phương đại sát tứ phương, khí khái hào hùng, càng khiến nàng động tâm.

Hiện tại, đối phương giết Viên Vô Đạo, đoạt ngọc quyết cho nàng, giờ phút này, cuối cùng nàng mới xác định được bản thân hâm mộ Sở Cuồng Nhân.

Nam tử như vậy, thử hỏi có nữ tử nào không tâm động chứ?

Phong Yêu Nhiêu nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt có chút ngây dại.

Nhưng sau đó, nàng phát hiện một chút không đúng, Sở Cuồng Nhân đưa tay vuốt ngọc quyết, lại không có ý muốn trả cho nàng.

“Sở đạo hữu, có thể trả ngọc quyết lại cho ta không?”

“Ai nói ta đoạt ngọc quyết là vì ngươi?”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Cái gì? !

Phong Yêu Nhiêu có chút mộng.

Không đúng, kịch bản này có chút không đúng a.

“Ta đột nhiên có một ý tưởng.”

Sở Cuồng Nhân tự mình nói, sau đó lấy hộp kiếm Thanh Linh ra.

Mấy thanh bảo kiếm từ hộp kiếm bay ra, tạo thành một kiếm trận khủng bố, vây tất cả Thiên Hạ Hành Tẩu ở bên trong.

Kiếm khí khủng bố vờn quanh hư không, khiến người ta sợ hãi!

Đây là kiếm trận có thể vây khốn, thậm chí là giết chết Thánh Vương!

Dựa vào thực lực của đám người Tiêu Lâm Thiên, Lăng Tiêu thì không thể ngăn cản được, nhìn kiếm trận trước mắt, trên mặt không khỏi lộ ra hoảng sợ.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi muốn làm gì?”

Tiêu Lâm Thiên lớn tiếng hỏi.

“Sở đạo hữu, chuyện gì cũng từ từ nói.”

Lăng Tiêu cũng có chút không hiểu.

“Mấy vị, nếu các ngươi không muốn vào Đế Cung, vậy giao ngọc quyết trong tay các ngươi ra đi.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Đây cũng là ý tưởng mà hắn nói.

Trong Đế Cung có cơ duyên của Đế giả, hắn muốn, nhưng cho dù hắn mạnh hơn, cũng không biết trọng Càn Đế sẽ thiết lập khảo nghiệm gì để chọn lựa người thừa kế, nếu hắn không thích hợp thì phải làm sao?

Nếu có chuyện gì ngoài ý muốn, hắn phải bỏ lỡ cơ duyên thì làm sao?

Vì muốn cam đoan mình sẽ chiếm được cơ duyên bên trong, Sở Cuồng Nhân dự định để một mình mình tiến vào Đế Cung, không có người cạnh tranh, cơ duyên trong Đế Cung sẽ là của hắn.

Sở Cuồng Nhân yên lặng tán thưởng sự cơ trí của mình.

Những người còn lại đều nhìn ra suy nghĩ của Sở Cuồng Nhân, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin.

“Móa nó! Sở Cuồng Nhân, ngươi điên rồi! !”

“Điên rồi, ngươi điên rồi!”

Đám người Tiêu Lâm Thiên, Lăng Tiêu trừng mắt nhìn Sở Cuồng Nhân, tức giận đến toàn thân run rẩy, ngọc quyết này chính là chìa khóa để vào Đế Cung.

Mà có thể đi vào Đế Cung, liền có thể tranh đoạt cơ duyên Đế giả, cho dù đối thủ là Sở Cuồng Nhân, bọn họ vẫn có một cơ hội.

Nhưng hiện tại, Sở Cuồng Nhân lại không lưu cơ hội này cho bọn họ, không để bọn họ đi vào Đế Cung, như vậy bọn họ còn tranh giành thế nào? !

Chương 398: Dám phạt ta sao? Không sai, cũng chỉ có một mình ta

Kiếm trận xoay quanh hư không, đám Thiên Hạ Hành Tẩu bị nhốt trong đó.

Đám người Lăng Tiêu, Tiêu Lâm Thiên nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, ánh mắt hận không thể ăn sống nuốt tươi hắn.

Nhưng trong ánh mắt như vậy, Sở Cuồng Nhân lại bình chân như vại, nói: “Giao ngọc quyết ra, đừng ép ta động thủ.”

Giọng nói của hắn bình thản, giống như đang nói một chuyện nhỏ.

Mọi người tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi làm như thế, không khỏi làm càn đi.”

Tiêu Lâm Thiên hít một hơi thật sâu nói.

“Không giao, ta có càn rỡ hơn.”

“Ngươi...”

“Đừng ngươi ngươi ngươi nữa, ta không có thời gian tiếp tục dông dài với các ngươi, nếu không giao ra, ta tự mình động thủ, đến lúc đó ta sẽ không dám hứa chư vị còn sống hay đã chết đâu.” Sở Cuồng Nhân nói.

Đáy lòng mọi người xuất hiện một cỗ hàn ý.

Bọn họ rõ ràng, Sở Cuồng Nhân tuyệt đối không nói đùa với bọn họ, hơn nữa, đối phương cũng tuyệt đối có năng lực làm như thế.

Đây cũng là lý do bọn họ sợ hãi và không thể làm gì.

“Sở Cuồng Nhân, xem như ngươi lợi hại!”

Quỷ Vô Sầu nắm chặt ngọc quyết, nhưng cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ ném cho Sở Cuồng Nhân, hắn ta không dám dùng mạng đặt cược với Sở Cuồng Nhân.

Những người còn lại thấy thế, cũng không có cách nào, giao nộp ngọc quyết ra.

Trong lòng bọn họ rất không cam lòng.

Đây chính là cơ hội tranh đoạt cơ duyên Đế giả đó!

Cứ như vậy, bị Sở Cuồng Nhân bóp tắt!

“Được rồi, mọi người phối hợp một chút, có thể bớt không ít chuyện, ta cũng không muốn múa đao múa kiếm, làm chuyện bạo lực với mọi người.” Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên, cất giữ tất cả ngọc quyết.

Nghe hắn nói vậy, nhìn dáng vẻ tươi cười của hắn, mọi người tức giận đến khóe miệng run rẩy, cho dù Phong Yên Nhiên hâm mộ Sở

Cuồng Nhân, lúc này cũng cảm thấy đối phương còn đen tối hơn ác ma.

“Tâm ác ma, mặt tiên nhân, quả thực khiến người ta... Muốn ngừng mà không được.” Phong Yêu Nhiêu liếm môi một cái, sắc mặt đỏ lên.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi không sợ bị trời phạt sao?”

Tiêu Lâm Thiên nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân hung hãn nói.

“Trời phạt?”

“Làm phiền ngươi đi hỏi ông ấy một chút, ông ấy, dám phạt ta sao? !”

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, cả người như hóa thành một thanh thần kiếm tuyệt thế, toàn thân toát ra một cỗ kiếm chi đạo vận bá đạo lạnh thấu xương, bay thẳng lên trời cao, giống như muốn chọc trời thành mấy lỗ thủng.

Thân thể mọi người lại chấn động một cái.

Phong Yêu Nhiêu càng kẹp chặt hai chân, nhìn dáng vẻ bá khí của Sở Cuồng Nhân, ánh mắt càng thêm si mê.

Trong lòng đám người Lăng Tiêu, Tiêu Lâm Thiên trực tiếp mắng lên.

Khốn khiếp.

Hắn cũng biết giả bộ quá!

Trời ạ, ngươi không thể hạ tia sét đánh chết tên gia hỏa này sao? !

Trong lòng bọn họ hét lớn.

Chỉ thấy chân trời gió giục mây vần, có sấm rền rung động, mọi người nhìn thấy tình huống này, hai mắt tỏa sáng, chẳng lẽ ông trời mở mắt rồi sao?

Lại thấy sấm rền từng trận, sau đó lại tản đi, trời trong xanh, không có tiếp theo.

Trên mặt mọi người tràn đầy thất vọng.

Chẳng lẽ đến ông trời cũng sợ Sở Cuồng Nhân rồi? !

Sở Cuồng Nhân thu hồi kiếm trận, bóng người lóe lên, lướt về phía Đế Cung.

Nhìn thấy bóng lưng của hắn, mọi người chỉ có thể đứng tại chỗ phát cuồng, đạo vận kinh khủng không ngừng đập về bốn phía phát tiết.

Tiêu Lâm Thiên đánh ra một quyền, hung hăng nện trên một tòa cung điện bên cạnh, tòa cung điện này lập tức biến thành phế tích.

Phong Yêu Nhiêu nhìn thấy tình cảnh này, chậc chậc nói: “Lúc người ta còn ở đây, động cũng không dám động, bây giờ người ta đi rồi, các ngươi lại nổi giận với đám đá không biết đánh trả này, có tác dụng cái rắm.”

Nghe nàng nói vậy, sắc mặt mọi người càng khó coi hơn.

“Mặc dù có chút khó nghe, nhưng Phong đạo hữu nói không sai, vẫn nên đi chỗ khác tìm kiếm, nhìn xem còn cơ duyên khác không đi.”

Lăng Tiêu hít sâu một hơi nói.

Những người còn lại cũng đều tản ra.

Mà lúc này, ở bên ngoài.

Một đám Thánh Nhân nhìn qua Đế Cung, cũng nhìn thấy toà cung điện huy hoàng bỗng nhiên xuất hiện kia, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

“Đây mới thực sự là Đế Cung.”

“Cần ngọc quyết mới có thể đi vào Đế Cung, trên người Sở Cuồng Nhân nhất định không có ngọc quyết, cơ duyên hắn lấy được có hạn.”

Một vị Thánh Nhân nhẹ nhàng thở ra.

Những người còn lại cũng giống vậy.

Nhưng giờ phút này, Hắc Liễu Thánh Nhân lại bất đắc dĩ thở dài, “Thật ra trong tay Sở Cuồng Nhân có một khối ngọc quyết.”

Nghe thấy vậy, hi vọng vừa sinh ra của đám Thánh Nhân đã vô tình bị đánh vỡ.

Hắc Liễu Thánh Nhân nói chuyện Viên Vô Đạo bị đoạt ngọc quyết ra.

Đám thánh nghe vậy, liên tiếp vang lên tiếng chửi mắng.

“Hận a, sao vận khí của tên gia hỏa này lại tốt như thế?”

“Chẳng lẽ hắn là thiên mệnh chi tử sao?”

“Móa, đáng giận.”

“Không cần bi quan như thế, đúng là thực lực của Sở Cuồng Nhân mạnh nhất, nhưng cơ duyên Đế giả không phải chỉ thực lực là được, ở trong đó còn có các loại khảo nghiệm, cũng không phải thiên kiêu của chúng ta không có cơ hội.”

Huyền Hoàng Thần Cung Tử Hư Thánh Nhân từ tốn nói.

“Ừm, đúng vậy.”

“Chỉ có thể nghĩ như vậy.”

Cơ duyên Đế giả rơi vào trong tay ai, bọn họ đã cảm thấy không sao, chỉ cần không rơi vào tay Sở Cuồng Nhân là được.

Đáng tiếc là, trong Đế Cung có uy áp Đế đạo vô hình vờn quanh, linh niệm của bọn họ không có cách nào xâm nhập vào trong đó nhìn trộm.

Nếu không, bọn họ sẽ biết, sớm đã không có ai tranh phong với Sở Cuồng Nhân rồi, tiến vào Đế Cung, chỉ có một mình Sở Cuồng Nhân.

“Cái gì? !”

Lúc này, Hắc Liễu Thánh Nhân đột nhiên kinh hô một tiếng.

Trong tay ông ta cầm một cái la bàn truyền tin, giống như nhận được tin tức nào đó, vẻ mặt lập tức trở nên âm trầm.

“Hắc Liễu, ngươi sao vậy?” Có Thánh Nhân hỏi.

“Thiên Hạ Hành Tẩu của Hoàng Tuyền phủ ta... Đã chết! !”

Hắc Liễu Thánh Nhân âm trầm nói: “Sở Cuồng Nhân, nhất định là Sở Cuồng Nhân làm, hắn đã nói, nếu nhìn thấy Vô Đạo, hắn định sẽ giết đối phương, không ngờ, hắn thật sự dám làm như thế! !”

Ông ta giận không nhịn nổi.

Phải biết, Viên Vô Đạo là thiên kiêu tuyệt thế mà Hoàng Tuyền phủ bọn họ dốc lòng bồi dưỡng ra, là lợi khí tranh đoạt cơ hội thành đế!

Nhưng bây giờ, lại bị Sở Cuồng Nhân cứ thế bẻ gãy!

Chuyện này khiến bọn họ làm sao chịu được? !

“Sở Cuồng Nhân, việc này Hoàng Tuyền phủ ta sẽ không để yên cho ngươi!”

Hắc Liễu Thánh Nhân trầm giọng nói.

…

Mà giờ khắc này, Sở Cuồng Nhân bị đám Thánh Nhân nhớ thương đã đi vào Càn Đế cung chân chính, vừa vào bên trong, một cỗ uy áp đế đạo bàng bạc lập tức đập vào mặt, khiến người ta sinh ra cảm giác muốn thần phục.

Sở Cuồng Nhân từng cảm nhận được nhiều uy áp Đế giả, thậm chí trong tay còn có mấy bản đế kinh, đối với hắn mà nói, uy áp đế đạo này giống như một trận gió mát, quất vào mặt, cũng không cảm thấy áp lực gì.

Sau đó, hắn bắt đầu quan sát Đế Cung.

Đầu tiên là tám cái bồ đoàn trong Đế Cung, hẳn là chuẩn bị cho tám người nắm giữ ngọc quyết.

Lúc này, trước bồ đoàn có một trận kim quang nổi lên.

Chỉ thấy một bóng người hư ảo xuất hiện trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Đó là một nam tử thân mặc trường bào màu vàng, tóc đen, hai con mắt khép hờ, trên người toát ra một cỗ uy áp đế đạo cường đại.

“Các thiên kiêu hậu thế, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.”

Nam tử mở hai mắt ra, đó là một đôi mắt sáng chói như sao trời, nhưng khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân trước mặt, lại không nhịn được lộ ra vẻ hoảng hốt, dường như gặp chuyện ngoài dự liệu.

“Chỉ có một mình ngươi?” Nam tử kinh ngạc nói.

Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt đối phương, sau đó trực tiếp ngồi trên một chiếc bồ đoàn, đưa tám khối ngọc quyết ra, cười nhạt một tiếng nói: “Không sai, chỉ có một mình ta.”

Chương 399: Vực ngoại cửu thiên, Càn Đế khảo nghiệm, là cái này?

“Không sai, chỉ có một mình ta.”

Sở Cuồng Nhân xếp tám khối ngọc quyết thành một hàng, thản nhiên nói: “Xem ra phần truyền thừa của Càn Đế này, chỉ ta có thể tiếp nhận thôi.”

Nam tử, cũng chính là Càn Đế có chút mộng.

Dựa theo ông ấy thôi toán, tám khối ngọc quyết sẽ tụ tập tại Đế Cung, sẽ có tám vị thiên kiêu tuyệt đỉnh đến đây tranh truyền thừa ông ấy lưu lại.

Làm sao hiện tại lại chỉ có một người? !

Thôi toán không ra?

“Thiên kiêu hậu thế, báo lên tính danh của ngươi.”

“Sở Cuồng Nhân.”

“Ngươi làm thế nào mà chiếm được tám khối ngọc quyết này?”

Càn Đế có chút nghi ngờ nói.

“Chính bọn họ giao cho ta.”

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một hồi, sau đó cười nói.

“Tự nguyện?”

“Chuyện này có liên quan gì sao?”

“Không có.” Càn Đế lắc đầu, sau đó nói: “Mặc dù chỉ có một mình ngươi, nhưng cơ duyên của ta cũng không thể tùy tiện giao cho ngươi, khảo nghiệm, vẫn phải có.”

“Đương nhiên, nhưng trước khi bắt đầu, ta có mấy nghi hoặc đã suy nghĩ thật lâu, có thể mời Càn Đế giải hoặc cho ta không?”

“Hỏi đi.”

“Càn Đế, ngươi vẫn lạc rồi sao?”

Sở Cuồng Nhân nhìn thẳng vào Càn Đế, thản nhiên nói, hắn có thể nhìn ra, Càn Đế trước mắt chỉ là một đạo hóa thân linh niệm mà thôi.

Giống như Minh Tâm Đại Đế mà ngày trước Sở Cuồng Nhân đã gặp.

“Còn chưa vẫn lạc.” Càn Đế thản nhiên nói.

“Đang ở đâu?”

“Trên trời.”

“Trên trời?” Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc, sau đó tò mò hỏi: “Chẳng lẽ là Tiên giới trong truyền thuyết sao?”

Trên đời này, thật sự có tiên? !

“Cũng không phải, Tiên giới hư vô mờ mịt, ta nói trên trời là... Vực ngoại cửu thiên!” Càn Đế cười nhạt nói.

“Thế nào là cửu thiên?”

“Trên trời cao, chính là cửu thiên!”

“Một thế giới có đẳng cấp cao hơn sao?”

“Nói như vậy, cũng không chính xác, bởi vì cửu thiên là một đám Đế giả sáng tạo ra, giống như Thánh Nhân sáng tạo bí cảnh vậy, cho nên nghiêm chỉnh mà nói, cũng không cao cấp hơn Thương Khung bao nhiêu.”

“Như vậy Đế giả sáng tạo cửu thiên có ý nghĩa gì?”

Trong lòng Sở Cuồng Nhân có rất nhiều nghi hoặc.

Giờ phút này, hắn muốn hỏi rõ ràng.

“Bảo hộ Thương Khung!” Càn Đế nói rất có khí phách.

“Ý gì?”

“Thiên kiêu hậu thế, vấn đề của ngươi hơi nhiều, một khi đạo linh niệm này của ta phát động, không thể duy trì được bao lâu, ngươi muốn ta lưu lại cơ duyên sao?” Càn Đế như không muốn tiếp tục nói, cười nhạt nói.

Sở Cuồng Nhân híp mắt lại, “Được, ta hiểu rồi.”

“Vậy ngươi chuẩn bị tiếp nhận khảo nghiệm xong chưa?”

“Mời.”

Sở Cuồng Nhân vừa dứt lời, chỉ thấy Đế Cung huy hoàng trước mắt bỗng nhiên biến mất không thấy, thay vào đó, chính là một cổ chiến trường.

Bên trong chiến trường này, đang có một trận đại chiến kịch liệt diễn ra.

Đại chiến rất hỗn loạn, hơn nữa còn bao hàm nhiều chủng tộc, nhiều tu sĩ, trong đó thậm chí có có rất nhiều uy áp đế đạo!

Đây là một trận đại chiến kinh thế của Đế giả!

Trong trận đại chiến này, Sở Cuồng Nhân lộ ra vô cùng nhỏ bé, dường như một cỗ năng lượng tùy ý quét qua cũng đủ hủy diệt hắn.

“Đây là... Huyễn cảnh? !”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Vừa rồi hắn vẫn còn ở trong Càn Đế cung, không có khả năng bỗng nhiên lại xuất hiện trên chiến trường này, cho nên đây tuyệt đối là khảo nghiệm Càn Đế bày ra.

“Không sai, thiên kiêu hậu thế, ngươi rất thông minh, đây đúng là khảo nghiệm của ta.” Giọng nói của Càn Đế xuất hiện bên tai Sở Cuồng Nhân.

“Yêu cầu khảo nghiệm của Càn Đế là gì?”

“Rất đơn giản, chỉ cần ngươi có thể đi xuyên qua mảnh chiến trường này!”

Xuyên qua mảnh chiến trường này? !

Sở Cuồng Nhân nhìn đại quân vô số và chiến trường không thấy cuối cùng kia, trên mặt hiện ra ý cười.

“Khảo nghiệm đạo tâm sao?”

“Chỉ sợ khiến Càn Đế thất vọng rồi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn đứng dậy vừa sải bước ra, đi về phía cuối cùng của chiến trường.

Lúc này, một cỗ đạo vận vô cùng khủng bố từ bên người hắn đột nhiên nổi lên, một đạo chưởng kình cuốn theo lực lượng mạnh mẽ đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn đứng bất động tại chỗ, vẻ mặt không hề bận tâm.

Khi đạo chưởng kình kia rơi trên người hắn, ầm vang phá nát!

Càng không có cách nào tạo thành tổn thương với hắn.

Sở Cuồng Nhân đi từng bước đến cuối cùng của chiến trường, dọc đường đi, ba động chiến đấu khiến uy áp đế đạo đều không thể tạo thành ảnh hưởng với hắn.

Hoặc là nói, không cách nào tạo thành ảnh hưởng với đạo tâm của hắn.

Đạo tâm của hắn, cứng như tảng đá, không thể thay đổi!

…

“Đạo tâm của tên thiên kiêu hậu thế này lại kiên định như vậy? !”

Trong Càn Đế cung.

Trước mặt Càn Đế có một màn ánh sáng, bên trong màn sáng chính là hình ảnh Sở Cuồng Nhân đang vượt qua chiến trường, nhìn vẻ mặt bình tĩnh, không thèm để tâm đến chiến trường xung quanh của Sở Cuồng Nhân, Càn Đế không khỏi kinh ngạc.

Đây đúng là huyễn cảnh khảo nghiệm đạo tâm.

Nhưng biết là huyễn cảnh và không chịu huyễn cảnh ảnh hưởng là hai chuyện khác nhau!

Có người biết rõ đó là huyễn cảnh, nhưng vẫn bị ảnh hưởng, thậm chí chết trong huyễn cảnh cũng không phải không có.

Khi huyễn cảnh chân thực tới trình độ nhất định, sẽ không khác gì hiện thực!

Người có đạo tâm không kiên định, rất dễ trầm luân trong đó.

Mà Càn Đế thi triển huyễn cảnh này, tên là huyễn cảnh Tu La, cho dù Thánh Nhân đỉnh phong ở trong đó, cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Càn Đế để Sở Cuồng Nhân xuyên qua toàn bộ chiến trường Tu La, thật ra chỉ là một câu nói đùa, hắn không cần vượt qua toàn bộ chiến trường, chỉ cần làm tới trình độ nhất định, để Càn Đế hài lòng coi như đã thông qua khảo nghiệm.

Vốn ông ấy muốn tám vị thiên kiêu tuyệt thế cùng thông qua khảo nghiệm này, nhìn xem ai có thể đi được xa nhất.

Nhưng không ngờ, chỉ có một mình Sở Cuồng Nhân tới.

“Vậy để ta xem một chút, đạo tâm của ngươi kiên định bao nhiêu.”

Càn Đế thầm nói.

Trong chiến trường Tu La, Sở Cuồng Nhân vượt qua chiến trường, có vô số năng lượng ba động rơi trên người hắn, thanh thế to lớn, lại không thể ảnh hưởng đến hắn, giờ phút này, hắn đã đi tới một vùng biển khô lâu.

Biển khô lâu này là một bộ phận của chiến trường Tu La.

Xung quanh Sở Cuồng Nhân có vô số khô lâu đang kêu thảm, lao về phía hắn, từng trận oán khí điên cuồng đánh thẳng vào tinh thần hắn.

“Chỉ là oán quỷ, cũng muốn ngăn cản đường đi của ta? !”

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng.

Chỉ thấy quanh người hắn hiển hóa phật quang, Cổ Phật ngàn trượng bỗng dưng xuất hiện!

Dưới vô tận Phật quang, ngàn vạn khô lâu hóa thành hắc khí tiêu tán.

Bên ngoài huyễn cảnh, Càn Đế nhìn thấy một màn này, có chút trợn mắt há mồm nói: “Dùng đạo tâm thôi động đế thuật, đạo tâm của tên gia hỏa này không yếu hơn một vị Đế giả này, đây là quái vật từ đâu xuất hiện vậy?”

Càn Đế nuốt một ngụm nước bọt nói.

Trong chiến trường Tu La, Sở Cuồng Nhân dùng Như Lai Vãng Sinh Chú tịnh hóa biển khô lâu, khiến toàn bộ Tu La huyễn cảnh vì thế mà chấn động!

Ảo cảnh trên bầu trời, xuất hiện từng đạo vết rách to lớn.

Càn Đế thấy vậy, thân thể chấn động, hóa thân linh niệm nổi nên sóng gió kịch liệt, giống như bị dọa đến run rẩy.

“Tu La huyễn cảnh, lại không chịu nổi đạo tâm của hắn? !”

Càn Đế khiếp sợ nói, tình cảnh này, còn rung động hơn chuyện Sở Cuồng Nhân vượt qua toàn bộ chiến trường Tu La.

“Không khảo nghiệm nữa.”

Càn Đế phất tay, tán Tu La huyễn cảnh đi.

Sở Cuồng Nhân chậm rãi mở hai mắt ra, từ tốn nói: “Vì sao đột nhiên thu hồi huyễn cảnh? Không tiếp tục sao?”

Càn Đế trợn mắt.

Còn tiếp tục?

Nhìn ngươi làm sao phá huyễn cảnh của ta đúng không? !

“Ngươi thành công thông qua khảo nghiệm.” Càn Đế nói.

“Ha, chỉ khảo nghiệm như vậy thôi sao?”

Ánh mắt Sở Cuồng lộ ra vẻ thất vọng.

Chỉ cái này? !

Khảo nghiệm Đế giả chỉ như vậy thôi?

Chương 400: Đế giả truyền thừa, xu thế tương lai, tâm tư của các Thánh Nhân

“Ngươi thông qua khảo nghiệm, có tư cách thu được truyền thừa của ta.”

Càn Đế cười nhạt nói.

Sau đó, chỉ thấy ông ấy phất tay lấy ra ba vật.

Theo thứ tự là một cái hộp gỗ, một quyển sổ màu vàng nhạt và một kiện áo giáp toàn thân đen nhánh, tràn ngập sát phạt chi khí.

Không nói đến cái còn lại, chỉ bộ áp giáp kia đã khiến hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, thông qua Tầm Bảo Thuật cảm giác, hắn có thể cảm nhận được, kiện áo giáp này vô cùng cường đại, chính là... Đế binh! !

“Trong hộp gỗ có một phần quyển trục, quyển sổ này là đế kinh do ta biên soạn, ghi lại một số kinh nghiệm tu hành của ta, còn kiện áo giáp này, chính là một kiện Đế binh mà trước kia ta đã đoạt được, bởi vì bản thân ta đã có một kiện Đế binh giống vậy, cho nên liền để lại đây.”

“Ba thứ này, chính là cơ duyên ta để lại.”

“Thiên kiêu hậu thế, trước khi sợi linh niệm này tiêu tán, ta sẽ nói cho ngươi biết một việc, đây là thời đại đại tranh chi thế, qua mấy trăm ngàn năm thời đại mạt pháp, từ cực suy chuyển thành cực thịnh, không chỉ trên Thương Khung tinh, ở cửu thiên cũng có người muốn tranh đoạt cơ hội thành Đế!”

“Mà cơ hội thành đế này đã rơi xuống Thương Khung tinh!”

“Cho nên tương lai sẽ có càng nhiều thiên kiêu xuất hiện, các đạo thống trên cửu thiên sẽ không ngồi chờ chết, trong những đạo thống có không ít thế lực được truyền thừa từ Thượng Cổ thậm chí viễn cổ, có truyền thừa hoàn chỉnh của Đế giả, bọn họ đều không phải đối thủ dễ đối phó, ngươi phải tự giải quyết cho tốt...”

Càn Đế cười nhạt nói.

Dù sao cũng là thiên kiêu lấy được truyền thừa của mình, cho nên Càn Đế cũng không hy vọng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân bị hao tổn trong cuộc tranh phong đế đạo.

“Người của cửu thiên sao? Ngược lại có chút chờ mong.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng nói.

“Có lẽ, ngoại trừ cửu thiên, còn có cái khác nưa.”

“Ồ? Càn Đế chỉ là...”

Càn Đế chỉ mặt đất.

Nhìn thấy vậy, trong lòng Sở Cuồng Nhân hơi động, “Ma giới Địa Ngục?”

Càn Đế khẽ vuốt cằm.

Mà Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một chút, sau đó nụ cười trên mặt càng tươi hơn, “Xem ra càng ngày sẽ càng náo nhiệt a.”

Nói xong, hắn cất kĩ cơ duyên Càn Đế lưu lại, sau đó đứng dậy cúi người chào đối phương, “Đa tạ cơ duyên của Càn Đế.”

“Không sao, trừ ta ra, đoán chừng cơ duyên của các Đế giả khác cũng sắp hiện thế, ngươi có thể lấy được bao nhiêu, phải xem vận mệnh của ngươi.” Càn Đế cười nhạt nói, bóng người cũng bắt đầu tan rã.

“Ta đã biết, cung tiễn Càn Đế.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, sau đó lần nữa hành lễ.

Càn Đế liếc mắt nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, sau đó hoàn toàn biến mất.

Ngay khi hóa thân linh niệm của Càn Đế tiêu tán, toàn bộ Càn Đế cung chấn động, dị tượng điềm lành đầy trời cũng dần biến mất không thấy gì nữa.

Càn Đế cung oanh một tiếng, từ không trung rơi xuống đất, đã không khác gì cung điện bốn phía, không còn thần dị nữa.

Đột nhiên xuất hiện biến hóa hấp dẫn không ít người chú ý, rất nhiều người rõ ràng, chuyện này rất định có liên quan đến Sở Cuồng Nhân tiến vào Đế Cung.

“Chuyện gì xảy ra, Sở Cuồng Nhân đạt được cơ duyên Đế giả rồi sao?”

“Nhất định là như vậy, nếu không sao có tình huống này?”

“Đáng giận...”

Đám người Tiêu Lâm Thiên, Lăng Tiêu chạy đến trước mặt Đế Cung vừa hạ xuống.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân chậm rãi đi ra.

“Sở Cuồng Nhân, có phải ngươi đã lấy được phần cơ duyên Đế giả trong đó rồi không?” Tiêu Lâm Thiên không nhịn được mở miệng hỏi.

Sở Cuồng Nhân không trả lời, quay người đi ra bên ngoài Đế Cung

Đối với hắn mà nói, nơi đây đã không còn giá trị thăm dò nữa, cơ duyên lớn nhất đã bị hắn chiếm được.

Trước khi đi, hắn lấy ra mấy khối ngọc quyết, trả lại đám người Tiêu Lâm Thiên, nói: “Này, cái này trả lại cho các ngươi.”

Nhìn thấy vậy, đám người Tiêu Lâm Thiên tức đến xanh cả mặt, hắn đã cầm cơ duyên Đế giả rồi, bây giờ trả lại mấy khối ngọc quyết này, có tác dụng cái rắm!

Tiêu Lâm Thiên nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân, ngọc trong tay quyết răng rắc một tiếng, bị hắn ta bóp thành mảnh vỡ rơi xuống mặt đất.

Bóng người hắn lóe lên, phóng về phía Đế Cung.

Lại thấy trong Đế Cung là một mảnh quạnh quẽ, không còn nửa cái bóng.

Bọn họ tìm khắp Đế Cung cũng không tìm được một chút cơ duyên.

Hiển nhiên, cơ duyên đã bị Sở Cuồng Nhân đoạt được, mặc dù đã sớm nghĩ đến kết quả này, nhưng bọn họ vẫn không cam tâm.

Bên ngoài Đế Cung, các Thánh Nhân đều phát hiện được uy áp đế đạo bên trong Đế Cung đã tản đi hết.

Bọn họ ào ào vọt vào, lao về phía Càn Đế cung.

Ở chỗ này, bọn họ gặp đám người Tiêu Lâm Thiên bọn, Tử Hư Thánh Nhân vội vàng hỏi: “Lâm Thiên, cơ duyên Đế giả thuộc về người nào rồi?”

Ông ta chú ý tới sắc mặt khó coi của Tiêu Lâm Thiên, trong lòng cũng có suy đoán, nhưng vẫn có một chút hi vọng hỏi.

“Sở Cuồng Nhân!” Tiêu Lâm Thiên cắn răng nghiến lợi nói.

Nghe thấy vậy, các Thánh Nhân bất đắc dĩ cười khổ.

“Quả nhiên là hắn!”

“Tên gia hỏa này, đúng là không để lại một chỗ trống.”

“Hắn vốn yêu nghiệt, bây giờ lại có thêm phần truyền thừa Đế giả này, không biết sau này sẽ đạt đến tình trạng nào!”

Các Thánh Nhân nghị luận ầm ĩ, nội tâm không nhịn được rung động.

“Không chỉ như thế, hắn còn chiếm ngọc quyết trong tay chúng ta, căn bản không cho chúng ta bất kỳ cơ hội nào tranh đoạt với hắn!”

Tiêu Lâm Thiên còn nói thêm.

Các Thánh Nhân nghe vậy, giận tím mặt.

“Tên Sở Cuồng Nhân này lại điên cuồng như thế? !”

“Đáng giận, hắn còn làm đến tình trạng này!”

“Thiên Hạ Hành Tẩu của Hoàng Tuyền phủ ta là do Sở Cuồng Nhân giết chết?”

Lúc này, Hắc Liễu Thánh Nhân hỏi.

“Đúng vậy!”

Tiêu Lâm Thiên gật đầu.

“Quả nhiên là hắn!” Hắc Liễu Thánh Nhân nghiến răng nghiến lợi, ông ta nhìn bốn phía, nói với các Thánh Nhân: “Chư vị, chúng ta tuyệt đối không thể ngồi chờ chết như vậy, Sở Cuồng Nhân tồn tại đã triệt để ngăn cản bước chân của các thiên kiêu đạo thống chúng ta.”

“Thử nghĩ xem, nếu sau này lại có cơ duyên Đế giả hiện thế, hơn nữa chỉ cho phép thiên kiêu tiến hành tranh đoạt, như vậy, ai có thể ngăn cản được Sở Cuồng Nhân? Thật sự để tất cả cơ duyên Đế giả cho Sở Cuồng Nhân thu sao? Chúng ta, nhất định phải làm cái gì đó.”

Lời nói của Hắc Liễu Thánh Nhân khiến tất cả Thánh Nhân ở đây lâm vào trầm tư.

Tử Hư Thánh Nhân hít sâu một hơi, nói: “Hắc Liễu đạo hữu nói có lý, chúng ta sẽ trở về nói chuyện này cho cung chủ, nói tóm lại, nếu không thể ngăn cản Sở Cuồng Nhân, thiên kiêu của các đạo thống chúng ta chỉ có thể sống dưới cái bóng của hắn.”

Nghe thấy vậy, trong lòng các Thánh Nhân run lên.

Thiên kiêu là tương lai của mỗi đạo thống, nếu đám thiên kiêu này bị Sở Cuồng Nhân đánh quá thảm, lưu lại tâm lý, đây tuyệt đối sẽ là trở ngại cho việc tu hành, nghiêm trọng hơn một chút, đoán chừng sẽ bị phế.

Nghĩ đến đây, các Thánh Nhân đều cảm thấy lạnh cả người.

Sở Cuồng Nhân không chỉ ngăn cản cơ hội bọn họ tranh đoạt thành đế, còn phá hủy tương lai của các đạo thống bọn họ! !

Có thể nhẫn nại, nhưng không thể nhẫn nhục! !

“Sở Cuồng Nhân, không thể lưu!”

Trong lòng một vài Thánh Nhân đều xuất hiện suy nghĩ này.

“Không được, sau khi trở về nhất định phải tìm chưởng môn thương lượng việc này.”

“Sở Cuồng Nhân có uy hiếpquá lớn, vượt xa dự đoán lúc trước của chúng ta, nếu không sớm diệt trừ, hậu hoạn vô cùng!”

…

Mà lúc này Sở Cuồng Nhân không biết đám Thánh Nhân kia sắp triển khai hành động gì đó với hắn, bây giờ hắn đang trên đường trở về Huyền Thiên tông.

Lần này đến Đế Cung, hắn có thu hoạch khá lớn.

Khiến hắn hài lòng nhất chính là kiện Đế binh kia, hắn đã từng thấy uy lực của Hải Thần Kích, cho nên càng thêm mong đợi kiện Đế binh này.

Chương 401: Ai Thiên Chưởng, luyện hóa Đế binh, sự tồn tại bí ẩn của Thiên Diễn lâu

Huyền Thiên tông, bên trong Lăng Thiên Đạo Cung.

Sở Cuồng Nhân đang kiểm kê thu hoạch từ chuyến đi đến Đế Cung lần này.

Lần này, hắn có thu hoạch cực lớn, ngoài ba báu vật lấy được bên trong Càn Đế cung, thì đế huyết, bảo dược cũng có giá trị không nhỏ.

Chỉ là đống bảo dược kia cũng đủ để làm cho nhiều Thánh Nhân đạo thống điên cuồng, cộng thêm Sở Cuồng Nhân lấy được Xà

Thần bảo khố ở hải ngoại, có thể đoán được, Huyền Thiên tông sẽ tiến vào giai đoạn phát triển thần tốc.

"Quyển trục này là một trong cửu đế thuật."

Sở Cuồng Nhân mở cái hộp gỗ được Càn Đế tặng ra, có chút kinh ngạc.

Bởi vì thứ bên trong hộp gỗ kia đúng là một phần bên trong quyển trục đế thuật mà Sở Cuồng Nhân từng chiếm được: "Thật là đúng dịp."

Sở Cuồng Nhân nhìn cuốn sách trong tay, mở nó ra, tìm hiểu một hồi, phát hiện bên trong ghi lại một chiêu tên là Ai Thiên Chưởng đế thuật.

Tên như ý nghĩa, chính là đế thuật có liên quan đến chữ buồn bã.

"Tuyệt Tâm Chỉ, Nộ Thần Quyền, Ai Thiên Chưởng, tất cả đều có quan hệ với đạo tâm hoặc thất tình lục dục, có phải mấy chiêu đế thuật còn lại cũng như thế này hay không?" Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, cất kỹ Ai Thiên Chưởng.

Hắn dời ánh mắt về phía hai món đồ còn lại.

Theo thứ tự là đế kinh, còn có món áo giáp Đế binh màu đen.

Sở Cuồng Nhân quyết định phải luyện hóa bộ Đế binh kia trước.

Có kinh nghiệm luyện hóa Hải Thần Kích lần trước, lần này luyện hóa Đế binh cũng thông thạo hơn.

Ước chừng ba ngày sau, Sở Cuồng Nhân đã luyện hóa được Đế binh này, cũng không biết có phải do ý trời hay không, sau khi luyện hóa bộ Đế binh này xong, hắn mới biết bộ Đế binh này gọi là... Thiên Sát Giáp!

Mà bộ Đế binh này, nếu kết hợp với Thiên Sát Bất Bại Thể của hắn lại có thể gia tăng sức mạnh.

Sau khi tiêu hóa xong những thứ chiếm được bên trong Đế Cung, Sở Cuồng Nhân liền xuất quan.

Nhưng mà cho dù xuất quan, hắn cũng không có rảnh rỗi.

Khi nghĩ đến lời mà Càn Đế đã từng nói, trong lòng hắn mơ hồ có loại cảm giác lo lắng, cũng không phải là hắn lo lắng mình không sánh bằng những kẻ được gọi là Cửu Thiên Nhân, hay là Địa Ngục Ma giới...

Với thực lực hôm nay của hắn, trừ phi Đế giả hiện thế, hoặc là bị Thánh Vương vây công, nếu không thiên hạ to lớn này, hắn không sợ bất kì kẻ nào.

Hắn cảm thấy lo lắng là bởi vì Huyền Thiên tông.

Trong thế giới tranh giành, các thế lực ở khắp nơi lần lượt lên sân khấu, một kẻ rồi thêm một kẻ, người này gã xuống có người khác thau.

Với thực lực của Huyền Thiên tông, nếu muốn có được một phần trong thế giới tranh giành này, chỉ có một mình hắn, thì không đủ.

"Xem ra phải nghĩ biện pháp nhanh chóng đề cao thực lực của mọi người, nhất là những Đệ Tử có thực lực như Nam Cung Hoàng, dù sao cũng muốn tranh giành với Thiên Hạ này mà?" Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Tu sĩ muốn nhanh chóng đề cao thực lực, có thể tập trung vào các phương diện đơn giản như, linh lực, đạo vận, trang bị, phương pháp tu hành...

"Linh lực, tu vi có thể dựa vào đan dược để tăng lên, còn về đạo vận, ngoại trừ Huyền Nguyên Đế Kinh còn có Càn Đế Kinh vừa lấy được, hai bản đế kinh còn lại đã lĩnh hội hầu hết, ngược lại có thể đưa cho bọn họ tham khảo..."

"Trang bị, ngược lại trong bảo khố Xà Thần lại có một đống Thánh Khí, đến lúc đó đưa cho bọn họ vài món, phương pháp tu hành, cái này ta cũng biết nhiều, nhưng pháp môn Thánh Nhân bình thường lại không tăng nhiều sức mạnh cho bọn họ..."

Sở Cuồng Nhân suy tư.

Sau đó hắn đến Đan Đường một chuyến.

So với mấy năm trước, hiện tại bên trong Đan Đường có thêm một chỗ là Thiên Diễn lâu, mà Thiên Diễn lâu này là Thánh Địa trong suy nghĩ của tất cả Luyện Đan Sư trên dưới Huyền Thiên tông! !

Bởi vì ở trong Thiên Diễn lâu, có một sự tồn tại thần bí, hắn gần như tinh thông toàn bộ tri thức về đan dược có từ xưa đến nay, cho dù các luyện đan sư gặp vấn đề nan giải gì, chỉ cần tới đó là có thể nhận được giải pháp.

Sở Cuồng Nhân đi vào Thiên Diễn lâu.

Nhưng khi hắn đi tới, trong này đã có người.

Người này là đệ tử Đan Đường.

Giờ phút này, hắn đang muốn xin lời khuyên về việc luyện đan từ vị thần bí bên trong Thiên Diễn lâu, nên ssx nói ra vấn đề của bản thân.

"Tiền bối, không biết vấn đề này phải giải thích thế nào?"

Đệ tử Đan Đường kia hỏi.

"Vấn đề này của n gươi quá đơn giản, ngay cả vấn đề đơn giản như vậy cũng không biết, ngươi vẫn nên trở về cũng cố căn cơ của mình đi."

Bên trong Thiên Diễn lâu xuất hiện một giọng nói già nua.

Đệ tử Đan Đường xấu hổ đến đỏ mặt, nhưng cũng không dám phản bác.

Nghe nói đan đạo là Tông Sư Cổ Giang cũng phải cung kính trước vị thần bí này, nghe nói Tông Sư Cổ Giang từng nảy sinh tranh chấp vì một viên đan dược với vị thần bí này, nhưng lại bị đối phương răn dạy đến á khẩu không trả lời được.

Từ đó về sau, Cổ Giang luôn tôn thờ đối phương.

Cổ Giang còn như vậy, huống chi hắn chỉ là một đệ tử nho nhỏ.

"Tiền bối dạy bảo, vãn bối xin ghi nhớ."

Đệ tử kia liền vội vàng khom người đáp, sau đó từ từ lui ra.

Lúc quay người, hắn nhìn Sở Cuồng Nhân đã tới cửa.

"Bái kiến chưởng môn." Đệ tử liền vội vàng hành lễ, hắn vạn lần không nghĩ đến chưởng môn ngày thường khó gặp sẽ xuất hiện ở đây, đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với Sở Cuồng Nhân ở khoảng cách gần, trong lòng có chút kích động.

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

"Người tới, nói ra vấn đề của ngươi đi."

Giọng nói già nua bên trong Thiên Diễn lâu xuất hiện, nói với Sở Cuồng Nhân.

"Ngươi ở trước mặt người khác giả thần giả quỷ còn chưa tính, còn dám ở trước mặt ta nói như vậy, cũng không sợ ta đánh ngươi sao."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Nghe thấy thế, đệ tử bên cạnh còn chưa hoàn toàn lui ra âm thầm líu lưỡi, đây chính là tiền bối mà vô số Đan Sư, ngay cả Tông Sư Cổ Giang đều tôn kính như thần, chưởng môn lại dám nói với người ta như thế? !

Còn muốn đánh hắn? !

Trời ạ, chưởng môn không hổ là chưởng môn.

Trong mắt đệ tử kia tràn đầy sự sùng bái.

Đợi đệ tử hoàn toàn rời khỏi đây.

Một vật giống khối Rubic xuất hiện ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, chính là vật phẩm huyền thoại Thiên Diễn Đan Điển mà Sở Cuồng Nhân rút được trước đó.

Từ bên trong khối Rubic, một bé trai có bím tóc sừng dê mặc yếm hồng chui ra, cậu bé này là tồn tại bí ẩn do Huyền Thiên Tông truyền lại, cũng là Thiên Diễn Đan Điển khí linh.

"Chủ nhân, ở trước mặt người ngoài, ngươi cũng nên chừa cho ta chút mặt mũi chứ, ngươi cứ làm như vậy, sau này ta làm sao dạy bảo người khác."

Khí linh Tiểu Thiên nói, rõ ràng là mang bộ dạng của đứa trẻ bảy tám tuổi, nhưng giọng nói lại như lão già, nghe có gì đó là lạ.

"Nói chuyện bình thường."

"Khụ khụ, quen rồi."

Tiểu Thiên ho hai tiếng, khôi phục giọng nói vốn có, sau đó vòng quanh Sở Cuồng Nhân: "Chủ nhân, hôm nay tìm ta có chuyện gì sao?"

"Có, ta muốn tìm một loại đan dược an toàn ổn định, nhanh chóng tăng linh lực." Sở Cuồng Nhân nói.

Nghe đến chuyện này, khuôn mặt Tiểu Thiên vặn vẹo nói: "Chủ nhân, ngươi cùng khiến ta khó xử rồi, muốn an toàn ổn định, lại phải nhanh chóng tăng linh lực, cá vào tay gấu cũng khó tìm được, loại đan dược này, từ xưa đến nay cũng không có mấy loại."

"Thế nào, không làm được sao?" Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

"Làm sao có thể, ta là Thiên Diễn Đan Điển vĩ đại khí linh Tiểu Thiên, ở đâu ra chuyện chỉ một viên đan mà làm khó được ta!"

Tiểu Thiên nói xong, sau đó hóa thành một vệt kim quang tiến vào bên trong khối Rubic nhanh chóng tìm kiếm đan dược mà Sở Cuồng Nhân cần.

Chỉ chốc lát, một vài phương thức luyện đan xuất hiện ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

"Thái Thanh Linh Đan, Dung Linh Tạo Hóa Đan, Ngọc Tủy Kim Đan, hai cái đầu là đan dược cấp Thánh, còn loại cuối cùng là đan dược cấp Chuẩn Thánh, đều có thể thỏa mãn điều kiện của chủ nhân." Tiểu Thiên đắc ý nói.

"Làm rất tốt."

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng, sau đó hắn nghĩ tới điều gì đó, lấy ra Ích Hồn Thảo từng lấy được trong bảo khố Xà Thần, nói: "Ngươi có biết đây là cái gì không?"

"Đây là... Ích Hồn Thảo!" Sau khi Tiểu Thiên đánh giá Ích Hồn Thảo một lúc, lập tức kinh ngạc kêu một tiếng.

Chương 402: Luyện đan, đi con đường của bản thân, đừng để công tử thất vọng

"Đây là, Ích Hồn Thảo!"

Tiểu Thiên kinh ngạc kêu một tiếng.

Hắn xoay quanh ích Hồn Thảo, nói: "Ích Hồn Thảo này cực kỳ hiếm thấy, lại là bảo dược có thể tác động vào linh hồn, nếu như có thể luyện chế thành bảo đan, có thể đạt được hiệu quả tẩm bổ linh hồn."

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng: "Ngươi có phương pháp luyện đan không?"

"Tất nhiên là có."

Tiểu Thiên phất tay biến ra một phương pháp luyện đan: "m Dương Hồn Đan, dùng Ích Hồn Thảo làm chủ dược, cộng thêm 33 loại thuộc tính âm, 16 loại thuộc tính Dương, dùng sức mạnh âm Dương có thể tăng cường sức mạnh linh hồn."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua phương pháp luyện đan.

Ngoại trừ Ích Hồn Thảo trân quý nhất, những dược liệu còn lại tuy cũng rất trân quý, nhưng đối với Huyền Thiên tông bây giờ cũng không tính là gì.

Hắn hoàn toàn có năng lực có thể tìm ra.

"Đan dược này nếu như được luyện chế thành công, sẽ có thể tăng cường sức mạnh linh hồn của ta, đến lúc đó liền có thể kéo dài thời gian sử dụng Đế binh."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, ánh mắt lộ ra ánh sáng.

Đế binh, là át chủ bài lớn nhất của hắn.

Nhưng bởi vì tu vi hạn chế, thời gian hắn có thể sử dụng Đế binh cũng không dài, thật sự phải tiêu hao lượng tâm thần quá lớn.

Nếu có thể tăng cường linh hồn, tất nhiên cũng có thể kéo dài thời gian hắn sử dụng Đế binh, điều này với hắn mà nói, không thể nghi ngờ là tăng thêm lượng lớn sức mạnh.

Muốn làm liền làm.

Sau khi giải quyết với Tiểu Thiên về chuyện luyện đan, hắn tìm người lấy được tất cả loại dược liệu cần thiết để luyện ra âm Dương Hồn Đan.

Mặt khác, hắn cũng chuẩn bị luyện chế một số đan dược có thể nhanh chóng tăng cường linh lực, tu vi, chuẩn bị cho bọn người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên sử dụng.

Những ngày tiếp theo, Sở Cuồng Nhân gần như ở lại Đan Đường.

Mọi người chỉ thấy trên bầu trời của Đan Đường, thỉnh thoảng xuất hiện những đám mây hình đan dược vô cùng nồng đậm, những hiện tượng tốt lành không ngừng hiện lên.

Khoảng bảy ngày sau, Sở Cuồng Nhân đã luyện xong âm Dương Hồn Đan, cộng thêm mười mấy bình đan dược nhanh chóng tăng linh lực.

Hắn tìm bọn người Nam Cung Hoàng, tập hợp ở Lăng Thiên Đạo Cung.

"Hôm nay tìm các ngươi tới đây, chủ yếu là muốn cho các ngươi một ít thứ." Sở Cuồng Nhân nhìn nhóm đệ tử trước mắt, lấy đan dược ra.

"Đây là Ngọc Tủy Kim Đan, có thể nhanh chóng tăng linh lực tu vi của các ngươi, các ngươi lấy về, cách mỗi mười ngày sử dụng một viên, có thể giúp tốc độ tăng cường linh lực của các ngươi lên gấp mười lần."

"Ta muốn các ngươi trong vòng một năm, tăng toàn bộ tu vi lên tới cảnh giới Vô Thượng Chí Tôn, các ngươi, có thể không làm ta thất vọng hay không?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe hắn nói xong, chúng đệ tử hai mặt nhìn nhau.

Phải biết rằng, Nam Cung Hoàng là kẻ tu luyện tốt nhất trong số bọn họ cũng chỉ mới là Tôn giả trung kỳ, trong vòng một năm đạt tới cảnh giới Vô Thượng Chí Tôn? !

Yêu cầu này, quá hà khắc rồi.

Nhưng không ai nghi ngờ Sở Cuồng Nhân.

"Có thể!"

Nam Cung Hoàng gật đầu, giọng điệu trịnh trọng nói.

"Trong vòng một năm, sẽ thành Vô Thượng Chí Tôn!"

Sắc mặt mấy người Mộ Dung Hiên chăm chú, bảo đảm nói, từ trong mắt của bọn họ, Sở Cuồng Nhân thấy được một sự quyết tâm.

Hắn hài lòng cười: "Rất tốt."

Sau đó, hắn lấy ra Minh Tâm Đế Kinh, Trường Sinh Đế Kinh, cười nhạt nói: "Đây là hai bản đế kinh, ta sẽ đặt ở tầng cao nhất của Tàng Kinh các, các ngươi có thể tự đi lĩnh hội."

Đế kinh vừa được lấy ra, uy áp Đế giả hùng hậu tràn ngập ra.

Sắc mặt mọi người biến đổi, liều chết chống cự.

Bọn họ nhìn chằm chằm đế kinh trong tay Sở Cuồng Nhân, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

Đế kinh? !

Đúng là đế kinh vô số tu sĩ tha thiết ước mơ!

Hơn nữa còn là hai bản? !

Mấy người Nam Cung Hoàng âm thầm líu lưỡi, phải biết rằng, truyền thừa Đế giả ở tinh cầu Thương Khung đã bị cắt đứt nhiều năm như vậy, nên đế kinh cực kỳ hiếm thấy.

Mà Sở Cuồng Nhân vừa ra tay là lấy ra hai bản, loại bút kí này, đoán chừng cho dù là những người thần bí kia cũng không có mấy người có thể có được.

"Đế kinh, là cảm nhận về con đường tu hành của Đế giả, nhưng ta vẫn muốn nói một câu, con đường tu hành của mỗi người đều không giống nhau, cho dù là Đế giả, cũng không có khả năng hoàn toàn thích hợp với ngươi."

"Cho nên, có thể lĩnh hội, nhưng đừng hoàn toàn rập khuôn, tu hành là của mỗi người, trong mắt của ta, một tu sĩ đạt được thành tựu không được thể hiện ở chỗ thành Đế, mà ở chỗ có thể đi trên con đường của chính bản thân hay không!"

Sở Cuồng Nhân nói bằng giọng điệu đầy khí phách.

Lời nói vừa dứt, trên bầu trời dường như có đạo âm quanh quẩn.

Dường như Thánh Nhân ở sâu bên trong Huyền Thiên tông cũng cảm nhận được, nhìn về phía Lăng Thiên Đạo Cung, đều lộ ra vẻ mặt trầm tư.

"Chỉ với mấy câu đã dẫn tới đại đạo cộng minh, việc cảm nhận của chưởng môn, chỉ sợ đã vượt xa Thánh Nhân."

Huyền Thiên nhị tổ cảm khái nói.

"Điểm này, ngược lại cũng không ngoài dự đoán, chưởng môn hắn chém Thánh Nhân như giết chó, muốn nói cảm nhận của hắn ở dưới Thánh Nhân, đánh chết ta cũng không tin." Huyền Thiên tam tổ cười nhạt một cái nói.

"Đúng thế."

Bên trong Lăng Thiên Đạo Cung.

Sau khi Sở Cuồng Nhân nói ra lời này, cũng có lĩnh ngộ.

Hắn đã cảm nhận được quá sâu.

Dù sao cũng không có mấy người có thể giống hắn, một người có được bốn bản đế kinh, hơn nữa còn hiểu thấy đáo tất cả.

Nếu chỉ nói riêng về cảm nhận, thậm chí hắn không thấp hơn Đế giả bao nhiêu.

Thiếu sót duy nhất của hắn, chính là chưa bước ra khỏi con đường của riêng mình!

Điểm này, hắn cũng còn đang tìm tòi.

Sau khi dặn dò một phen, Sở Cuồng Nhân lại lấy ra một số bảo vật trong bảo khố Xà Thần, phân phát một ít cho bọn người Nam Cung Hoàng.

Lúc gần đi, bọn người Nam Cung Hoàng hồng quang đầy mặt.

Chuyến đi hôm nay không khác gì một vận may lớn đối với họ.

Không nói những cái khác, chỉ riêng Ngọc Tủy Kim Đan kia đã cực kỳ không tầm thường, chỉ sợ tìm khắp tất cả Thánh Nhân đạo thống cũng tìm không ra mấy viên.

Nhưng mỗi người bọn họ lại có tới ba bình, một bình lại có mười hai viên!

Còn hai bản đế kinh kia thì càng không cần phải nói.

Có thể dính líu quan hệ tới Đế giả, đều là cơ duyên to lớn, chớ đừng nói chi là quyển đế kinh ghi lại cảm nhận về con đường tu hành của Đế giả.

Cái này có thể nói là một trong những bảo vật trân quý nhất cấp Đế.

"Lam Vũ, ngươi tiễn tới đây là được rồi."

Nam Cung Hoàng nói với Lam Vũ, người tiễn mọi người ra cửa.

Lam Vũ ở cửa ra vào nhìn bọn họn, bên trong con mắt màu xanh lam nhạt mang theo vài phần nghiêm túc, nói: "Các ngươi, đừng để công tử thất vọng."

Nghe nàng nói, thân thể mọi người rung động.

Bọn họ chỉ biết là hôm nay tới Lăng Thiên Đạo Cung có được thu hoạch to lớn, chỉ đắm chìm trong vui sướng, lại không để mắt đến ý nghĩa sâu xa trong hành động lần này của Sở Cuồng Nhân.

Vừa cho bảo đan lại cho đế kinh, nhét các loại bảo vật cho bọn họ, nếu không ôm hi vọng to lướn đối bọn họ, thì sao có thể dốc hết sức vun trồng?

Nghĩ đến điều này, vẻ mặt mọi người dần biến thành trịnh trọng.

"Chúng ta định sẽ không để cho chưởng môn thất vọng."

"Đúng."

"Bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ tu luyện gấp bội!"

Đám người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên nói.

Bọn họ là đệ tử của Huyền Thiên tông, có thể nói là trụ cột vững vàng trong tương lai của Huyền Thiên tông, đừng nói Sở Cuồng Nhân đặt kỳ vọng cao vào bọn họ, chỉ dựa vào thân phận đệ tử, thì không có lý do gì để bọn họ không nỗ lực.

Bên trong Lăng Thiên Đạo Cung, Sở Cuồng Nhân đứng dưới tàng cây, Lam Vũ đi tới: "Công tử, bọn người Nam Cung Hoàng đã rời đi."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm: "Ta đã biết, bây giờ hướng gió ở tinh vực Thương Khung thay đổi khôn lường, mà ta lại là trung tâm của cơn bão, sớm muộn gì cũng sẽ là mục tiêu công kích, bọn người Nam Cung Hoàng gánh vác tương lai của Huyền Thiên tông, hi vọng bọn họ có thể nhanh chóng trưởng thành, sớm có thể tự mình đảm đương một phía."

Hắn lấy ra một Càn Khôn giới, giao cho Lam Vũ: "Những thứ này là ta chuẩn bị cho ngươi, rất có ích với việc tu hành của ngươi."

"Đa tạ công tử." Lam Vũ nắm chặt Càn Khôn giới, trong mắt lóe tia kiên quyết sắc bén, hiện tại nàng là người có khát vọng mạnh mẽ hơn so với bất cứ kẻ nào, bởi vì chỉ có như vậy, nàng mới có thể tiếp tục đi theo bên cạnh Sở Cuồng Nhân để trợ giúp hắn.

Chương 403: Một cuộc hội nghị, Trường Nghiễm Thánh Vương phân tích, vây quét Huyền Thiên tông

Sau khi Sở Cuồng Nhân dặn dò bọn người Nam Cung Hoàng một phen, hắn cũng dự định bế quan, dùng âm Dương Hồn Đan để tăng cường sức mạnh linh hồn của mình.

Mà ngay thời điểm hắn nhập thất.

Ở thế giới bên ngoài.

Nơi không một ai biết đến, Huyền Hoàng Thần Cung.

"Ha ha, thì ra là thế, thì ra là thế!"

Cung chủ đương thời Huyền Hoàng Thần Cung, Trường Nghiễm Thánh Vương cầm một quyển sách trên tay, dường như hiểu ra điều gì đó, bật cười.

Tử Hư Thánh Nhân đi tới, hiếu kỳ nói: "Cung chủ, chuyện gì khiến người cao hứng như vậy?"

"Tử Hư, không phải mấy ngày trước ngươi đã nói với ta rằng ngươi muốn chống lại Sở Cuồng Nhân hay sao?" Trường Nghiễm Thánh Vương cười nhạt nói.

"Hoàn toàn chính xác, nhưng không phải Thánh Vương ngươi nói rằng, Sở Cuồng Nhân có khả năng liên quan tới nữ tử không đầu, nên hủy bỏ kế hoạch chống lại hắn sao?" Tử Hư Thánh Nhân bất đắc dĩ nói.

Hắn không biết Sở Cuồng Nhân lại có quan hệ với nữ tử không đầu, nếu như chuyện này thật sự xảy ra thì sẽ là một rắc rối lớn.

Cho dù bọn họ có bất mãn thế nào với Sở Cuồng Nhân, nhưng cũng không dám mang toàn bộ Huyền Hoàng Thần Cung ra mà đùa giỡn.

"Hủy bỏ? Làm sao có thể hủy bỏ? !"

Trường Nghiễm Thánh Nhân cười lạnh: "Sự tồn tại của người nọ đã phá vỡ thế cân bằng, nhất định phải tiêu diệt hắn, nhưng trước đó, chúng ta cũng phải có kế hoạch hoàn hảo đã."

"Mấy ngày nay, ta đã nghiên cứu những ghi chép liên quan tới nữ tử không đầu, rốt cục cũng có chút manh mối, biết lá bài tẩy của Sở Cuồng Nhân."

Hai mắt Tử Hư Thánh Nhân sáng lên: "Cung chủ có ý gì?"

"A, ngươi đi thông báo Hoàng Tuyền phủ, Phiếu Miểu Thiên, Sơn Hải Khuyết và các chưởng môn khác, để bọn hắn đến đây tụ họp một chút, đã đến lúc giải quyết tai họa Sở Cuồng Nhân này rồi!" Trong mắt Trường Nghiễm Thánh Vương lóe ra hàn ý băng lãnh, nói.

"Được."

Chỉ chốc lát, trên đại sảnh Huyền Hoàng Thần Cung xuất hiện thêm nhiều chiếc gương đồng, bắn ra mấy tia sáng, biến ra mấy bóng người, những người này đều là các đại chưởng môn của những vùng đất vô định.

Sơn Hải Khuyết chủ, Hoàng Tuyền phủ chủ đợi một lát, mà giờ phút này bọn họ đều dùng linh niệm hóa thân để xuất hiện ở bên trong Huyền Hoàng Thần Cung.

Đây là một phương pháp bí mật để kết nối những nơi này lại với nhau, nó chỉ được sử dụng khi tổ chức một hội nghị quan trọng nào đó.

"Dùng kính xạ chi thuật triệu hồi chúng ta, Trường Nghiễm đạo hữu, đã xảy ra chuyện gì sao?" Một nam tử trung niên với đầu tóc hơi bạc mở miệng dò hỏi, mà người này chính là lâu chủ của vùng đất vô định - Huyền Nguyệt lâu.

"Tìm mọi người đến là bởi vì có một việc cần giải quyết, Sở Cuồng Nhân kia, không thể lưu lại." Trường Nghiễm Thánh Vương nói ra.

Nghe đến chuyện này, chúng chưởng môn hai mặt nhìn nhau.

Một lão giả mặc áo bào xám, cũng chính là Sơn Hải Khuyết chủ: "Sự tồn tại của Sở Cuồng Nhân đích thật là một mối đe dọa, thế nhưng, thực lực của Sở Cuồng Nhân kinh người, thậm chí có khả năng không kém gì bất kỳ người nào ở chỗ này, lại có sự ủng hộ của nữ tử không đầu, Trường Nghiễm đạo hữu muốn giải quyết như thế nào?"

Nghe tới nữ tử không đầu, ở trong sân, sắc mặt nam tử có một chiếc vảy mày vàng trên trán trở nên âm trầm, hừ lạnh nói: "Nữ tử không đầu khủng bố cỡ nào, không cần ta nói các ngươi cũng đã biết rõ, không giải quyết chuyện này trước, thì làm sao giải quyết Sở Cuồng Nhân?"

"A, khư chủ, ta dám tìm tới các ngươi, tất nhiên là ta có tự tin vào mình." Trường Nghiễm Thánh Vương cười nhạt một tiếng.

Hai mắt của những người còn lại tỏa sáng.

"Trường Nghiễm đạo hữu có biện pháp gì để đối phó với nữ tử không đầu?"

"Làm sao có thể, nhất định lúc còn sống nữ tử kia là Đế giả, chỉ dựa vào Huyền Hoàng Thần Cung, làm sao có thể có đủ năng lực để đối phó?"

"Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra."

Chúng chưởng môn có chút không tin.

Mặc dù nói vùng đất vô định có nội tình thâm hậu, nhưng vẫn không có mấy quan hệ với Đế giả, muốn đối phó với Đế giả, căn bản là không có khả năng, nếu không, Quy Khư cũng sẽ không bị thương đến thảm hại như vậy.

"Nữ tử không đầu, Huyền Hoàng Thần Cung thực sự là đối phó không được, nhưng Huyền Thiên tông lại càng không có khả năng đối phó!" Trường Nghiễm Thánh Vương nói.

"Có ý gì?" Lâu chủ Huyền Nguyệt lâu hỏi.

"Ta tìm đọc qua sách cổ, nữ tử không đầu xuất hiện mấy lần trong lịch sử, theo ghi chép, nữ tử không đầu hành động cổ quái, dường như là đang tìm kiếm đầu của nàng..."

"Mà trước Sở Cuồng Nhân, lần thứ nhất nữ tử không đầu xuất hiện là cách đây mấy vạn năm, từng tiếp xúc với Chuẩn Đế, đánh Chuẩn Đế đến trọng thương, có ghi chép rằng trong tay Chuẩn Đế có đầu lâu của một nữ tử, sau đó người trốn sang nước khác, từ đó không có tin tức."

"Nếu ta đoán không sai, một hòn đảo vô danh xuất hiện ở hải ngại không lâu trước đây chính là chỗ ở của Chuẩn Đế, hắn có đầu của nữ tử không đầu, sự xuất hiện của hòn đảo có thể khiến nữ nhân kia xuất hiện trở lại."

"Mọi người đều biết, Sở Cuồng Nhân ở bên trong hòn đảo kia nắm được cơ hội, ta suy đoán, cơ hội đó rất có thể chính là đầu lâu của nữ tử không đầu, lần trước Sở Cuồng Nhân đánh trọng thương Quy Khư, chính là sử dụng đầu lâu này dẫn nữ tử không đầu xuống biển sâu, đây cũng là sức mạnh lớn nhất của hắn!" Trường Nghiễm Thánh Vương hùng hồn nói.

Mọi người sau khi nghe xong, như có điều gì suy nghĩ.

"Sở Cuồng Nhân không khống chế được nữ tử không đầu, nhưng trong tay hắn có được vũ khí này, đủ để chúng ta sợ ném chuột vỡ bình. Nhưng nếu chúng ta hợp lực xuất binh, vây quét Huyền Thiên tông, Sở Cuồng Nhân sẽ không dám điên cuồng, cũng không dám ở Huyền Thiên tông triệu hồi nữ tử không đầu đến."

"Bởi vì không có cách nào khống chế nữ tử không đầu xuất hiện ở Huyền Thiên tông, như vậy Huyền Thiên tông trên cơ bản chẳng khác nào là không có gì cả." Trường Nghiễm Thánh Vương tiếp tục

nói.

Hắn đã phân tích gần hết nữ tử không đầu, lại nói rõ, chính là muốn vùng đất vô định cùng hắn đồng loạt ra tay vây quét Huyền Thiên tông, giải quyết triệt để mối uy hiếp là Sở Cuồng Nhân!

"Khiến Sở Cuồng Nhân không dám triệu hồi nữ tử không đầu, như vậy, thì dù Quy Khư ta bị trọng thương, chắc chắn không dễ dàng bỏ qua, vây quét Huyền Thiên tông!" Quy Khư đại khư chủ từ tốn nói.

" Thiên Hạ Hành Tẩu của Hoàng Tuyền phủ ta chết ở trong tay Sở Cuồng Nhân, thù này, ta cũng định giải quyết mối hận này với hắn."

Hoàng Tuyền phủ chủ cũng đồng ý lời mời của Trường Nghiễm Thánh Vương.

Mấy người còn lại đưa mắt nhìn nhau, dường như còn đang do dự.

"Coi như Phiếu Miểu Thiên ta cũng góp một chân."

Phiếu Miểu Thiên Vân Đào đạo nhân từ tốn nói, nghĩ tới việc bị Sở Cuồng Nhân lấy đi nhiều cực phẩm Ngọc Tủy như vậy, hắn hận đến nghiến răng, đương nhiên sẽ không buông tha cơ hội tốt để giải quyết đối phương.

"Chư vị, Sở Cuồng Nhân là mối uy hiếp quá lớn, lần hành động này nhất định phải thành công trong một lần! Cho nên, lực lượng càng nhiều càng tốt!"

Trường Nghiễm Thánh Vương nhìn về phía mấy chưởng môn còn lại, nói ra.

"Vấn đề này rất quan trọng, hãy cho ta thời gian suy nghĩ."

Sơn Hải Khuyết Chủ nói.

"Tốt, ba ngày sau, mời chư vị cho ta câu trả lời chắc chắn, nếu như ba ngày sau không có trả lời, sẽ bị coi là không tham dự lần hành động này." Trường Nghiễm Thánh Vương nói.

"Được."

"Đã hiểu."

Mọi người đồng ý, sau đó linh niệm hóa thân tán đi.

Bên trong Sơn Hải Khuyết.

Sơn Hải Khuyết chủ đang do dự: "Sở Cuồng Nhân thâm sâu khó lường, ai biết hắn giấu bao nhiêu con át chủ bài, lại nắm trong tay đầu lâu của nữ tử không đầu. Nếu hắn nổi điên, cùng mọi người đồng quy vu tận thì làm sao bây giờ? Vấn đề này rất quan trọng, nhất định phải suy nghĩ thật kỹ mới được."

Lúc này, một thanh niên đi vào cung điện.

"A, Nguyên Tiện, tại sao ngươi trở lại." Sơn Hải Khuyết chủ có chút kinh ngạc.

Nguyên Tiện, là Thiên Hạ Hành Tẩu mới của Sơn Hải Khuyết sau khi Lê Trạch chết.

"Sư tôn, lần này trở về, là bởi vì ta tra được hung thủ sát hại Lê Trạch sư huynh là người nào." Nguyên Tiện trịnh trọng nói ra.

"Là ai?" Sơn Hải Khuyết chủ trong mắt lướt qua một tia sát ý, ngữ khí lạnh như băng nói.

"Sở Cuồng Nhân!"

Chương 404: Vùng đất vô định hoàn toàn hiện thế, là kẻ thù của thiên hạ

"Sở Cuồng Nhân!"

Giọng điệu của Nguyên Tiện nghiêm trọng, nói ra.

Nghe đến đây, rõ ràng Sơn Hải Khuyết chủ sửng sốt một chút.

"Cái gì? Sao lại là hắn? !"

"Lê Trạch sư huynh từng người của tộc Cửu Đầu, sau khi xuống núi, ta đã tiến đến tộc Cửu Đầu dò xét, tuy không có phát hiện đầu mối hữu dụng, nhưng ta nghe nói thái tử Cố Trường Ca của vương triều Thanh Vân làm phản, sau khi trộm Cửu Anh Châu, chuyện này có thể liên quan tới Lê Trạch sư huynh hay không?"

"Cho nên ta đã bí mật điều tra, phát hiện rằng trong thời gian đó, Sở Cuồng Nhân từng đi qua vương triều Thanh Vân, cũng chính hắn đã cướp lấy Cửu Anh Châu, mà Cửu Anh Châu này, rất có thể không phải có được ở chỗ Cố Trường Ca, mà chính cướp ở chỗ Lê Trạch sư huynh."

"Ta có thể chắc chắn tám phần, Lê Trạch sư huynh bị Sở Cuồng Nhân giết chết." Nguyên Tiện cực kỳ tự tin nói.

Sau khi nghe xong, sắc mặt Sơn Hải Khuyết chủ đã vô cùng khó coi, trên người bộc phát ra một luồng khí tức vô cùng kinh khủng: "Sở Cuồng Nhân, vốn dĩ ta không muốn tham dự vây hành động quét lần này, nhưng ngươi dám giết ái đồ của ta, nếu ngươi không chết, thì mối hận trong lòng ta khó dẹp yên được! !"

...

Một bên khác.

Trong Tử Vong Thánh Điện.

Điện chủ mặc một bộ trường bào màu xám, trên người tản ra không khí tử vong quái dị đang tổ chức một buổi hội nghị.

Mọi người đang thảo luận về hành động vây quét Huyền Thiên tông.

"Điện chủ, Sở Cuồng Nhân phải chết!"

Một trưởng lão nói: "Nếu hắn không chết, sau này, cơ duyên Đế giả bị hắn độc chiếm một, thì những người khác sẽ không còn cơ hội."

"Không tệ."

"Trong thế giới tranh giành này, không thể chứa nổi một kẻ quái dị như hhanws."

"Hơn nữa, trong tòa thánh điện của vị hộ pháp cuối cùng của Hắc Quang Thánh Nhân từng có một chiêu thức tuyệt luân là Thao Thiết pháp, hiện tại pháp môn này cũng nằm trong tay của Sở Cuồng Nhân, đây là pháp môn của Thánh Điện, nhất định phải mang về."

"Đúng."

Có hơn tám phần trong mười phần số trưởng lão của Thánh Điện Tử Vong đồng ý vây quét Huyền Thiên tông, mà bản thân điện chủ Tử Vong cũng sẽ đồng ý.

......

Bên trong biển sâu.

Một tia sáng ánh sáng màu lam đột nhiên phóng lên tận trời, trong hư không xuất hiện các loại kỳ cảnh ở biển sâu vô cùng mỹ lệ.

Mà trong đó, khiến người ta kinh ngạc nhất chính là từng tòa cung điện nối liền nhau kia, nhìn hình dáng bên ngoài, có thể nói là được điêu khắc sắc sảo, vô cùng hoa lệ, trang nghiêm, càng lộ ra một cảm giác lịch sử tang thương.

Đó là kiến trúc trải qua vô số năm tháng.

Đây là quốc gia cổ đại bí ẩn nhất dưới đáy biển... Quy Khư!

Mà vào hôm nay, Quy Khư hiện thế!

"Chúng ta vì Quy Khư, từ lúc thành lập đã trải qua hơn 116,000 năm, hôm nay hiện thế, người có duyên, có thể tiến vào Quy Khư tu hành!"

Gần như là cùng một thời gian.

Huyền Vũ vực của tinh vực Thương Khung, phía trên một ngọn núi cao, bỗng nhiên có luồng đạo vận hùng hậu bạo phát, khuếch tán đến hơn phân nửa tinh cầu Thương Khung.

Một tòa cung điện huy hoàng xuất hiện bên trong hư không, rơi xuống đỉnh núi.

"Chúng ta vì Huyền Hoàng Thần Cung, từ lúc thành lập đến bây giờ đã có hơn mười vạn tám ngàn năm, hôm nay hiện thế, người có duyên có thể gia nhập đạo thống của chúng ta."

Tinh vực Thương Khung, Chu Tước vực.

Trong một khu rừng cực kỳ yên tĩnh, một lượng lớn tử khí màu xám đột nhiên tuôn ra, bất cứ nơi nào nó đi qua, toàn bộ dãy núi đều biến thành một nơi chết chóc.

Sâu bên trong nơi lạnh lẽo, xuất hiện một tòa thành âm u quỷ quyệt màu đen.

"Chúng ta vì Thánh Điện Tử Vong, từ khi thành lập đến bây giờ đã gần bốn mươi ba nghìn năm, hôm nay hiện thế, người gia nhập đạo thống của chúng ta, có thể vượt qua sự sống và cái chết!"

"Chúng ta vì Sơn Hải Khuyết..."

"Chúng ta vì Phiếu Miểu Thiên..."

Những âm thanh này, hết cái này đến cái khác truyền khắp tinh vực Thương Khung.

Huyền Hoàng Thần Cung, Quy Khư, Sơn Hải Khuyết, Phiếu Miểu Thiên, Thánh Điện Tử Vong, những địa điểm thần bí gần như hiện thế cùng một lúc! !

Tất cả tu sĩ cũng vì đó trợn mắt hốc mồm.

"Chết tiệt, những vùng đất vô định kia hoàn toàn hiện thế rồi?"

"Có chuyện gì thế, sao đột nhiên lại như vậy?"

"Xem ra chuyện này sẽ náo nhiệt lắm đây, một khi những vùng đất vô định kia hoàn toàn hiện thế, nhất định sẽ đánh vỡ bố cục hiện giờ, những Thánh Nhân đạo thống trước kia, sẽ không còn là chúa tể của tinh vực Thương Khung."

"Những Thánh Nhân đạo thống đó, chỉ có hai lựa chọn, hoặc là phụ thuộc vào những vùng đất vô định, hoặc là duy trì như cũ, nhưng tài nguyên dùng để tu hành chắc chắn sẽ bị những vùng đất vô định kia cướp đi không ít, thậm chí sẽ phát sinh xung đột, bị người ta tiêu diệt cũng rất có khả năng."

"Đúng vậy, thời đại thay đổi."

Những vùng đất vô định hoàn toàn hiện thế, khiến cho người ta rung động.

Không ít người đều đang suy đoán hành động tiếp theo của nhóm đạo thống này là gì, là mở rộng đất đai biên giới, hay vẫn chiêu mộ người mới trước?

Nhưng không đợi mọi người suy đoán xong nguyên nhân, những đạo thống này đã có hành động tiếp theo, mà nó lại trực tiếp khiến tất cả mọi người sợ ngây người.

"Quy Khư hiện thế, trước diệt Huyền Thiên tông!"

Bên trong biển sâu, truyền đến lời nói lạnh lùng.

"Huyền Hoàng Thần Cung hiện thế, trước diệt Huyền Thiên tông!"

Trên đỉnh núi cao, âm thanh vang vọng thương khung.

"Phiếu Miểu Thiên hiện thế, trước diệt Huyền Thiên tông!"

Mấy vùng đất vô định mới hiện thế kia, tất cả đều nói ra cùng một lời, muốn diệt trừ Huyền Thiên tông trước.

Giống như đã cẩn thận giao kèo với nhau trước.

Mục đích hiện thế, chính là muốn tiêu diệt Huyền Thiên tông.

Thoáng một cái, toàn bộ tinh vực Thương Khung đều sôi trào, vô số đạo thống, tu sĩ đều chú ý tới động tác kế tiếp của vùng đất vô định.

"Vừa hiện thế đã muốn diệt Huyền Thiên tông, phái đoàn của vùng đất vô định thật là lớn."

"Chậc chậc, đoán chừng là bởi vì Sở Cuồng Nhân."

"Đó là chắc chắn rồi, thực lực của bản thân Huyền Thiên tông cũng không tính là quá mạnh, nhưng lại có một kẻ cực kỳ yêu nghiệt là Sở Cuồng Nhân, chỉ một người đã ép thiên kiêu khắp thiên hạ khó có thể ngẩng đầu, không nhằm vào hắn thì nhằm vào người nào?"

"Ai, đáng tiếc, Sở Cuồng Nhân này không hiểu giấu tài là gì, nếu không vì như vậy cũng không phải lâm vào cảnh như thế này."

"Huyền Thiên tông bị hủy diệt, đã là kết cục được định trước, nhiều vùng đất vô định liên thủ vây quét như vậy, mười Huyền Thiên tông cũng sẽ bị diệt trừ không thể nghi ngờ, chỉ dựa vào mỗi một mình Sở Cuồng Nhân, không thể ngăn nổi."

Thái độ của các đạo thống lớn không giống nhau, có tiếc hận, cũng có cười trên nỗi đau của người khác, nhất là những đạo thống có ân oán với Sở Cuồng Nhân như Bá Thể Thánh tộc, Lệnh Hồ gia, càng cười trên nỗi đau của người khác.

"Ha ha, Sở Cuồng Nhân kia kiêu ngạo tự đại, cuối cùng lần này cũng phải nếm quả đắng rồi, không chỉ là hắn, thậm chí toàn bộ Huyền Thiên tông cũng bởi vì một mình hắn mà bị chôn vùi toàn bộ! !"

Tộc trưởng Bá Thể Thánh tộc cười ha ha, vô cùng hưng phấn.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi cũng có hôm nay!"

Lệnh Hồ gia chủ nhìn về phía Huyền Thiên tông, ý cười đầy mặt, sau đó hắn nói với một vị trưởng lão: "Đi truyền lời đi, nói Lệnh

Hồ gia ta nguyện đi theo vùng đất vô định, cùng nhau vây quét Huyền Thiên tông!"

"Đúng."

Theo Lệnh Hồ gia buông lời, một số đạo thống có cừu oán với Huyền Thiên tông còn lại cũng nhìn thấy cơ hội.

"Lệnh Hồ gia chủ này quả thật là một tên trộm gà, đây không chỉ là một cơ hội tốt trả thù Huyền Thiên tông, mà còn mượn cơ hội nhờ cậy chút quan hệ với vùng đất vô định, cơ hội thăng chức rất nhanh!"

"Nhanh, phái người đi tìm Huyền Hoàng Thần Cung, nói Bá Thể Thánh tộc ta nguyện ý làm tùy tùng đi theo bọn họ, cùng nhau vây quét Huyền Thiên tông."

"Lời vừa nói ra, tộc Lôi Chuẩn ta cũng nguyện ý làm tùy tùng để vây quét Huyền Thiên tông."

"Hừ, vây quét Huyền Thiên tông, việc nhân đức này Thiên Vương cung ta không nhường ai!"

"Sở Cuồng Nhân giết Xà Thần hải ngoại của ta, 36 đảo của ta không đội trời chung với hắn, chúng ta cũng nguyện ý tham gia hành động vây quét lần này!"

"Còn có Bát Hoang cung ta."

Thế lực thù địch của Huyền Thiên tông muốn mượn cơ hội trả thù, cũng bám vào vùng đất vô định, thậm chí một số thế lực không thù không oán với Huyền Thiên tông cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội tốt để kết giao với vùng đất vô định lần này.

Mà khi những thế lực này tiếp lời, tất cả tu sĩ khắp thiên hạ đều bị như rơi vào giấc mộng.

Dường như trong một đêm, Huyền Thiên tông biến thành sự tồn tại cực kỳ tà ác dưới gầm trời này, bị người người đánh đập!

Huyền Thiên tông, là kẻ thù của thiên hạ!

Chương 405: Thiên phú niệm thuật, là đồng sinh cộng tử, hay là rời đi

Tiêu diệt Huyền Thiên tông trước!

Đây là tuyên ngôn sau khi vùng đất vô định hiện thế.

Mà theo sát phía sau chính là mỗi thế lực có ý đồ trả thù hoặc là muốn bám víu vào vùng đất vô định lần lượt đưa ra câu tiếp lời, muốn cùng thảo phạt Huyền Thiên tông!

Ở trong đó bao gồm các Thánh Nhân đạo thống như Bá Thể Thánh tộc, Lệnh Hồ gia, Thiên Vương cung, thậm chí ngay cả 36 đảo hải ngoại cũng đến tham gia náo nhiệt.

Nếu là lúc trước, cho bọn họ mười lá gan, bọn họ cũng không dám trêu chọc Huyền Thiên tông, nhưng mà hiện tại không giống như vậy.

Khi những vùng đất vô định dẫn đầu, cùng thảo phạt Huyền Thiên tông, dưới cái nhìn của bọn họ, Huyền Thiên tông hẳn phải chết không nghi ngờ! !

Gần như tất cả người trong cả thiên hạ cũng cho là như vậy.

Hiện tại Huyền Thiên tông, là kẻ thù của khắp thiên hạ!

Bại vong, gần như là chuyện chắc như đinh đóng cột, dù cho Sở Cuồng Nhân có mạnh đến mức nào đi nữa, cũng không có khả năng ngăn được cơn sóng dữ.

Hành động vây quét Huyền Thiên tông lần này rất lớn, vô số tu sĩ vội vàng nói với nhau rằng, toàn bộ tinh cầu Thương Khung náo nhiệt giống hệt những ngày chuẩn bị đón năm mới.

Mọi người chuẩn bị chờ xem.

Dù nói là chứng kiến Huyền Thiên tông hủy diệt, nhưng thật ra bọn họ phải chứng kiến là sự sụp đổ của thời đại thiên kiêu khiến người ta kinh ngạc này.

"Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ."

"Một người, trấn áp một thời đại thiên kiêu, nhưng cuối cùng lại không cách nào cùng đối địch với cả thiên hạ, Sở Cuồng Nhân, thật là đáng tiếc."

"Ai nói không phải chứ."

"Nhưng cũng chỉ khi hắn chết, thiên kiêu còn lại mới có cơ hội có thể thành đế, nếu không, người nào có thể tranh giành với hắn chứ?"

"Không người nào có thể áp chế hắn, thứ khiến hắn thất bại, chỉ là bởi vì quá ưu tú, dẫn tới sự cảm thù của khắp thiên hạ, bại bởi thời cuộc!"

Vô số người đang tiếc hận, đang thở dài.

Vô số tu sĩ chạy tới Huyền Thiên tông.

...

"Chúc mừng kí chủ rút được thiên phú truyền thuyết Niệm Thuật Sư!"

Hả? !

Sở Cuồng Nhân mới bước ra từ trong trạng thái bế quan, lại rút được một phần thưởng là thiên phú cấp bậc truyền thuyết, khiến hắn rất là tò mò.

Hắn mở thùng vật phẩm ra, sau đó nhìn giới thiệu một chút.

Niệm Thuật Sư, đây là một sự tồn tại rất đặc biệt và cổ xưa, rất lâu trước đây ở tinh vực Thương Khung, Niệm Thuật Sư đã từng có một thời huy hoàng.

Bọn họ không tu luyện linh lực, không tu luyện cơ thể, chỉ tu nhất niệm!

Nhất niệm sinh, nhất niệm chết.

Nhất niệm hoa nở, nhất niệm hoa rơi.

Nhất niệm có thể gây ra gió và sấm sét, nhất niệm cũng có thể đóng băng vạn dặm!

Nhưng bởi vì Niệm Thuật Sư chạm đến một ít điều cấm kỵ, bọn họ bị trời phạt, từ đó về sau, thiên phú niệm thuật liền trở thành sự tồn tại cực kỳ hiếm thấy, mà truyền thừa Niệm Thuật Sư cũng dần dần biến mất trong lịch sử.

"Dường như rất mạnh."

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm nói ra.

Hắn đã rút ra thiên phú này.

Nhất thời, một cảm giác vô cùng huyền diệu xông lên đầu.

Trong nháy mắt, Sở Cuồng Nhân cảm giác linh niệm của mình dường như xảy ra một ít sự thay đổi kì lạ không nói rõ được cũng không tả rõ được.

Hắn không biết sự thay đổi này là cái gì.

Nhưng loại cảm giác này lại là làm cho người ta cực kì... Mê muội.

Hắn cảm thấy linh niệm của mình dường như sống lại, chuyển động càng mượt mà hơn, không còn tồn tại như một sự mở rộng tầm nhìn nữa.

Tâm niệm của Sở Cuồng Nhân vừa động, chén trà ở trước mặt hắn lại tự mình bay tới không trung, mà hắn hoàn toàn không sử dụng bất cứ linh lực nào.

Tất cả mọi chuyện, chỉ vì một suy nghĩ trong đầu của mình mà thôi.

"Đây chính là Niệm Thuật Sư sao?"

"Thao túng linh niệm, dùng niệm lực vô hình làm những chuyện hữu hình."

Sở Cuồng Nhân cảm thấy, niệm lực của hắn dường như đã biến thành năm loại giác quan, thậm chí là thân thể, dường như tương đương với một hắn khác.

Niệm lực của hắn lan ra, khuếch tán đến hơn phân nửa Huyền Thiên tông.

Hắn có thể thấy rõ ràng mỗi người ở Huyền Thiên tông, nghe được mỗi một câu bọn họ nói, thậm chí còn ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng lan tỏa trong không khí, nhìn kỹ, đó là nhà ăn của Huyền Thiên tông.

Ngoài việc năm loại giác quan được mở rộng ra, Sở Cuồng Nhân còn cảm thấy hắn còn có thể dùng niệm lực làm một số chuyện khác, chẳng hạn như chạm vào người khác.

Linh niệm như nước thủy triều, nhanh chóng lui trở về.

"Cái này quả thật không tệ."

Sở Cuồng Nhân cười cười, trên mặt hiện ra vẻ hài lòng, hiện tại chỉ là Niệm Thuật Sư giai đoạn sơ cấp, trong giới thiệu đã nói, lên cấp bậc càng cao, thậm chí Niệm Thuật Sư có thể dùng niệm thuật làm các chuyện khó tin.

"Đáng tiếc, ta chỉ lấy được thiên phú niệm thuật, lại không có liên quan với pháp môn niệm thuật, nếu không thì có thể phát huy linh niệm của ta vô cùng tinh tế." Sở Cuồng Nhân lắc đầu nói.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân liền xuất quan.

Vừa xuất quan, mấy người trưởng lão Như Yên vô cùng lo lắng tới tìm hắn trước, nói về chuyện mấy vùng đất vô định lớn hoàn toàn hiện thế với hắn.

Sau khi Sở Cuồng Nhân nghe xong, ngược lại không hề kinh ngạc.

Từ sau khi hắn đạt được truyền thừa ở Càn Đế cung, đã gần như đoán được sẽ có kết quả như vậy.

"Mấy vùng đất không biết xấu hổ này cuối cùng cũng không ẩn nấp nữa, dự định trực tiếp công khai, cứng đối cứng với Huyền

Thiên tông."

"Còn về mấy Thánh Nhân đạo thống kia, ha, một đám tôm tép nhãi nhép, không lo mà tránh, cũng dám ra đây nhảy nhót."

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm, cười nói.

Mấy trưởng lão bên cạnh cũng sắp khóc không ra nước mắt.

Chưởng môn, sao lúc này mà ngươi còn cười được vậy!

"Mấy vùng đất vô định lớn đều nói muốn tiêu diệt Huyền Thiên tông, hiện tại trên dưới Huyền Thiên tông, ai nấy đều hoang mang, nên làm cái gì?"

Trưởng lão Như Yên nói.

"Đây là một cơ hội." Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

"Cơ hội?"

"Đúng, ngươi truyền lời xuống, các đệ tử bên trong Huyền Thiên tông ai muốn rời đi, sau khi thu thập xong đồ đạc, thì mau chóng rời đi, nhưng nếu đã bước ra khỏi Huyền Thiên tông, từ nay về sau sẽ không có bất cứ liên hệ nào với chúng ta."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Đều nói nghịch cảnh gặp chân tình.

Trước mắt chính là một cơ hội.

Chỉ có những đệ tử sẵn sàng chịu áp lực, đối mặt với khó khăn cùng Huyền Thiên tông, mới là những người đáng được Huyền Thiên tông bồi dưỡng.

Mà trưởng lão Như Yên cũng hiểu rõ ý của Sở Cuồng Nhân.

"Chưởng môn, ngươi thật sự có biện pháp đối phó sao?"

Trưởng lão Như Yên chần chờ nói ra.

Sử dụng lần áp lực này để sàng lọc đệ tử, ý nghĩ này tất nhiên là tốt, nhưng điều kiện tiên quyết là Huyền Thiên tông có thể vượt qua cửa ải khó khăn lần này, nếu không, thì Huyền Thiên tông vẫn mang theo một nhóm đệ tử trung tâm cùng nhau chết.

"Thế nào, không có lòng tin với ta sao."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

"Chưởng môn, không phải chúng ta không có lòng tin với ngươi, mà lần này thật sự quá khó khăn, mấy vùng đất vô định, lại thêm một đám Thánh Nhân đạo thống, đám người này cùng nhau xông lên, dù là mười Huyền Thiên tông cũng không đủ cho bọn họ giết, có thể nói lần này Huyền Thiên tông là kẻ thù của khắp thiên hạ."

Một trưởng lão cười khổ một tiếng nói.

Đối mặt với loại tình huống này, cho dù là ai đều sẽ cảm thấy tuyệt vọng.

"Ta biết các ngươi sẽ biết sợ, sẽ sợ hãi, nhưng cũng xin các ngươi tin tưởng, có ta ở đây, Huyền Thiên tông sẽ không thể bị diệt trừ! !"

Sở Cuồng Nhân nói năng đầy khí phách.

Nhìn thấy sự kiên định trong ánh mắt của hắn, bọn người trưởng lão Như Yên hít sâu một hơi, sau đó vẫn lựa chọn tin tưởng hắn.

"Chúng ta nguyện cùng sinh cùng tử với chưởng môn!"

"Ta đã sống ở Huyền Thiên tông mấy ngàn năm, nơi này chính là nhà của ta, cho dù là chết, ta cũng phải chết ở chỗ này!"

"Chưởng môn, ta đi chuẩn bị chuyện phòng thủ."

...

Huyền Thiên tông, phía trước Trường Sinh điện.

Có vô số đệ tử tập trung lại, bọn họ đều đang đợi Sở Cuồng Nhân có thể xuất hiện, giải thích cho bọn họ.

Nhưng người xuất hiện lại là trưởng lão Như Yên.

"Chư vị, bây giờ Huyền Thiên tông đứng trước tình hình thế nào, chắc hẳn không cần ta nhiều lời, chưởng môn nói, người nguyện ý lưu lại đồng sinh cộng tử với Huyền Thiên tông, thì cứ ở lại, không nguyện ý, thì đi đến nhà kho nhận một ít linh thạch, sau đó hãy rời khỏi đây." Trưởng lão Như Yên lớn tiếng nói.

Sau khi nghe xong, không ít người đều trầm mặc.

Chương 406: Đệ tử không muốn rời đi, làm vương hay làm vợ đều không phụ

Trưởng lão Như Yên dựa theo lời của Sở Cuồng Nhân, giao quyền lựa chọn cho một đám đệ tử, hành động này, khiến không ít người ở phía trên có chút lo lắng.

Nếu việc này khiến mọi người chạy hết, thì phải làm sao đây?

Phải biết rằng.

Nguy cơ lần này không thể so sánh với những lần trước đây.

Kẻ địch phải đối đầu lần này mạnh hơn Huyền Thiên tông rất rất nhiều lần, gần như không ai cho rằng Huyền Thiên tông có thể thắng.

Con người khi đứng trước sinh tử, luôn luôn ích kỷ.

Dù bình thường dành cho Huyền Thiên tông rất nhiều cảm tình, nhưng ở trước mặt sinh tử, vẫn sẽ không tránh khỏi việc dao động.

Sau khi trưởng lão Như Yên truyền lời xong, nội bộ Huyền Thiên tông lâm vào rối loạn, đông đảo đệ tử nghị luận ầm ĩ, có kẻ muốn đi cũng có kẻ muốn ở lại.

" Ngày thường Huyền Thiên tông đối xử với chúng ta không tệ, sao lúc này có thể bỏ Huyền Thiên tông mà chạy trốn chứ, dù sao ta cũng làm chuyện thế này được."

"Không đi? Chẳng lẽ muốn ở đây chờ chết hay sao?"

"Đúng đấy, chúng ta đi, về sau còn có người đến đây phúng viếng Huyền Thiên tông, còn nếu tất cả đều chết, sau này ngay cả một người đến phúng viếng cũng không có, vậy thì thật đáng buồn, hơn nữa, ta cũng không muốn chết ở đây."

" Từ nhỏ ta đã không cha không mẹ, là trưởng lão dẫn ta tới Huyền Thiên tông, nơi này chính là nhà của ta, ta cũng sẽ không đi."

"Bọn bạch nhãn lang như các ngươi, muốn đi thì các ngươi cứ đi."

"Chúng ta sợ chết thì có gì sai? Chưởng môn cũng đã nói, cho chúng ta cơ hội tự lựa chọn, ngươi dựa vào cái gì nói chúng ta là bạch nhãn lang..."

Trên dưới Huyền Thiên tông, gần như rơi vào hỗn loạn.

Muốn đi muốn ở gần như đều muốn đánh nhau, sau cùng, bọn người trưởng lão Như Yên dẫn người ra mặt trấn áp, chuyện này mới dần dần lắng lại.

"Muốn đi, Huyền Thiên tông không trách các ngươi, muốn ở lại, cùng chết sống với Huyền Thiên tông, buổi sáng ngày mai đến trước Trường Sinh điện tập hợp."

Trưởng lão Như Yên nói với một đám đệ tử.

Ngày thứ hai.

Trước mặt Trường Sinh điện.

Bọn người trưởng lão Như Yên tập trung ở một chỗ, hôm nay chính là lúc xác định bên trong Huyền Thiên tông sẽ có bao nhiêu người ở lại.

Nói thực ra, trong lòng của bọn họ có chút thấp thỏm.

Dù sao lần này, Huyền Thiên tông thật sự phải đối mặt với quá nhiều kẻ địch rất mạnh, gần như không có bất kỳ phần thắng nào.

Cho dù tất cả đệ tử đều bỏ chạy, cũng không phải là không thể.

Không có mấy người sẽ ở lại, tham gia một trận chiến mà mình sẽ phải chết.

Trước Trường Sinh điện, trống rỗng, cực kỳ quạnh quẽ.

Trưởng lão Như Yên than nhẹ một tiếng: "Đều không có ai sao?"

"Ai, thực lực trong trận chiến này cách nhau quá xa, những đệ tử này đều là vài người trẻ tuổi, còn có tiền đồ tốt, không ở lại cũng tốt."

Một trưởng lão giận dữ nói.

Lúc này, mặt trời mới mọc, tia nắng ban mai chiếu vào trước Trường Sinh điện.

Chỉ thấy cách đó không xa, có mấy bóng dáng đi tới.

Là mấy đệ tử Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên, Quân Di.

Mà ở phía sau bọn họ, là lít nha lít nhít, một người rồi thêm một người, là đệ tử của Huyền Thiên tông, bọn họ bước đi dưới ánh nắng ban mai, mặt mũi tràn đầy kiên định.

Trên mặt đám người trưởng lão Như Yên lộ ra nụ cười vui mừng.

"Quá tốt rồi."

"Đám nhãi con này, có dũng khí!"

Đám đệ tử mà bọn người Nam Cung Hoàng mang theo đến trước Trường Sinh điện, tất cả đều nguyện ý ở lại chiến đấu với Huyền Thiên tông.

"Trưởng lão, chúng ta nguyện đồng sinh cộng tử với Huyền Thiên tông! !"

Nam Cung Hoàng kiến định nói với trưởng lão Như Yên.

"Nguyện cùng Huyền Thiên tông, đồng sinh cộng tử!"

"Nguyện cùng Huyền Thiên tông, đồng sinh cộng tử!"

Một đám đệ tử kiên định nói ra.

Bọn họ đã ở lại, thì đã sớm bỏ qua việc sinh tử.

Một tiếng kẽo kẹt.

Cửa lớn Trường Sinh điện mở ra.

Mọi người nhìn lại.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân từ từ đi ra, nhìn chúng đệ tử trước mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười: "Ta ở chỗ này đảm bảo với tất cả mọi người, chỉ cần có các ngươi ở đây, có ta ở đây, Huyền Thiên tông sẽ không bị tiêu diệt!"

Nghe hắn nói, trong lòng mọi người sinh ra một cảm giác an toàn.

"Huyền Thiên tông, không thể bị diệt trừ."

"Không sai, có chưởng môn ở đây, không có cửa ải khó nào không vượt qua được."

"Ai da, nhìn thấy gương mặt của chưởng môn, cho dù bắt ta đi chết ta cũng nguyện ý, bỏ chưởng môn rồi chạy trốn một mình, ta mới không cần đâu."

"Tỷ muội, ngươi nói quá đúng."

Sau đó, trưởng lão Như Yên kiểm tra nhân số một lát.

Đến không ít người, nhưng cũng đi không ít, ở lại, có tổng cộng hơn một vạn người, chưa bằng một phần mười so với Huyền Thiên tông lúc ban đầu

Nhưng mà Sở Cuồng Nhân đã rất hài lòng với con số này.

Những đệ tử này, đều là đối tượng trọng điểm hắn bồi dưỡng trong tương lai.

...

Ngoại trừ những thay đổi bên trong Huyền Thiên tông.

Sau khi tin tức những vùng đất vô định chuẩn bị vây quét Huyền Thiên tông được truyền ra, một số thế lực với liên quan về mặt lợi ích với Huyền Thiên tông cũng có hành động.

Chẳng hạn như một số thế lực phụ thuộc Huyền Thiên tông.

Trong mắt rất nhiều thế lực phụ thuộc, có lẽ lần này Huyền Thiên tông không có biện pháp ngăn cơn sóng dữ này, nên đều ào ào bày tỏ đoạn tuyệt quan hệ.

Mà Huyền Thiên tông, cũng lười trả lời bọn họ.

Nhưng mà cũng có một vài thế lực phụ thuộc đáng tin, chẳng hạn như Thiên Vũ tông, Tuyết Phong tông mà ngày xưa Sở Cuồng Nhân đã từng cứu trợ thì bày tỏ muốn cùng tồn vong với Huyền Thiên tông, thậm chí còn phái không ít người tiến về Huyền Thiên tông.

Ngoài ra.

Hai minh hữu với Huyền Thiên tông, là Bạch Liên giáo và vương triều Thanh Vân cũng có hành động, trong đó, Thánh Nhân Bạch Liên giáo tự mình chạy tới Huyền Thiên tông.

Nhưng mà, nàng cũng không mang theo bất cứ người nào.

Nàng hiểu rõ, với tình huống bây giờ của Huyền Thiên tông, chiến lực phía dưới Thánh Nhân, dù nàng có mang theo toàn bộ Bạch Liên giáo đến cũng vô dụng.

Chẳng bằng, chỉ một mình mình đi trợ giúp.

Vương triều Thanh Vân.

Trên cung điện, nữ hoàng Linh Lung ngồi ở trên vương vị.

Trong đại điện, là nguyên một đám đại thần.

"Bệ hạ, Huyền Thiên tông là minh hữu của chúng ta, lúc này bọn họ gặp phải nguy nan, chúng ta tuyệt đối không thể ngồi nhìn mặc kệ, mạt tướng nguyện ý lĩnh quân tiến đến trợ giúp." Một võ tướng tiến lên nói.

Tính tình của võ tướng này rất thẳng thắn, hắn thấy, Sở Cuồng Nhân giúp vương triều Thanh Vân không ít việc, giúp quốc chủ Thanh Vân độ kiếp, đoạt lại Cửu Anh Châu, cộng thêm việc hai bên vốn là minh hữu, cần phải đi trợ giúp.

"Hồ đồ."

Lúc này, một lão giả quát mắng một tiếng: " Tình huống bây giờ của Huyền Thiên tông, sớm đã không phải chuyện chúng ta có thể nhúng tay vào, không nói những vùng đất vô định kia, chỉ riêng 36 đảo hải ngoại đã có một đống Thánh Nhân."

"Thì đám binh lính trong tay ngươi, có thể có tác dụng gì?"

"Dù có đi cũng là chui vào chỗ chết, hơn hết, nếu để cho những kẻ ở vô định kia biết vương triều Thanh Vân trợ giúp Huyền Thiên tông, giận chó đánh mèo chúng ta, ngươi biết sẽ có bao nhiêu bách tính bởi vậy mất mạng không? ! Với thủ đoạn của vùng đất vô định, bọn họ muốn diệt một vương triều Thanh Vân, dễ như trở bàn tay! !"

Lão giả thấy rất rõ ràng.

Huyền Thiên tông đã lâm vào đường cùng, không người nào có thể cứu được! !

"Vậy chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể đứng nhìn hay sao?"

Võ tướng không cam lòng nói ra.

"Khắp thiên hạ không người nào cứu được Huyền Thiên tông."

Lão giả than nhẹ một tiếng nói.

"Bệ hạ, xin người hãy đưa ra chủ ý, chỉ cần ngài nói một câu, mạt tướng và1 triệu tướng sĩ sẽ theo ngài lao tới Huyền Thiên tông!"

Võ tướng nhìn về phía nữ hoàng Linh Lung, nói.

"Bệ hạ, không thể lỗ mãng!"

"Không người nào có thể cứu nỗi Huyền Thiên tông, dù cho vương triều Thanh Vân dốc toàn bộ lực lượng cũng không có bất kỳ tác dụng nào, xin bệ hạ vì bách tính xã tắc mà suy nghĩ!"

Lão giả thở dài một tiếng, trực tiếp quỳ trên mặt đất.

Nữ hoàng Linh Lung nhìn lão giả, thản nhiên nói: "Là một vị vua, lúc này nên lấy bách tính xã tắc làm đầu, việc này, quả nhân hiểu rõ, vương triều Thanh Vân sẽ không xuất binh, Lưu ái khanh, ngươi đứng lên trước đi."

"Bệ hạ anh minh." Lão giả nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi hắn làm như vậy, đã chuẩn bị tốt việc sẽ bị nữ hoàng Linh Lung xử tử.

Hắn biết, quan hệ giữa nữ hoàng Linh Lung và Sở Cuồng Nhân rất thân thiết, mình ngăn cản nàng trợ giúp đối phương, không thể nghi ngờ là đang chống lại đối phương.

Nhưng vì bách tính, hắn chỉ có thể liều chết khuyên can.

May mắn là, bệ hạ lý trí hơn rất nhiều so với suy nghĩ của hắn.

"Bệ hạ, người làm cái gì vậy!"

"Bệ hạ..."

Lúc này, trên đại điện vang lên những tiếng hốt hoảng.

Chỉ thấy nữ hoàng Linh Lung lại đứng dậy tháo vương miện trên đầu xuống, đặt nó lại trên vương vị, khiến không ít thần tử ngạc nhiên.

"Là một vị vua, lúc này nên lấy bách tính xã tắc làm đầu, cho nên, quả nhân không xuất binh, không liên lụy bách tính, nhưng, là một người vợ, nên cùng chung hoạn nạn với phu quân! Hôm nay, quả nhân không còn là quốc chủ Thanh Vân, tất cả những chuyện sắp làm sẽ không có bất kỳ quan hệ nào với vương triều Thanh Vân."

"Quả... Không, ta muốn đi đến Huyền Thiên tông trước, vương triều này làm phiền chư vị chiếu cố." Nữ hoàng Linh Lung cười nhạt, nói với chúng đại thần.

Chương 407: Ùn ùn kéo đến tiếp viện, Sở Cuồng Nhân không có chút cảm giác áp lực nào

Bên trong Huyền Thiên tông.

Lúc Sở Cuồng Nhân đang chuẩn bị bắt tay vào làm một ít chuyện để đối phó với những vùng đất vô định lớn kia, thì đột nhiên cảm nhận được khí tức truyền đến từ bên ngoài sơn môn.

"À, những khí tức này là..."

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Bóng dáng của hắn biến mất tại chỗ, đi đến trước sơn môn, nhìn thấy Thiên Vũ tông chủ, Tuyết Phong tông chủ mang theo một nhóm người đến đây,.

"Chưởng môn, chúng ta dẫn người đến tiếp viện."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua phía sau bọn họ.

Có không ít người.

Nhưng mà phần lớn đều ở dưới cảnh giới Tôn giả, đừng nói đến vùng đất vô định kia, những kẻ tham gia hành động vây quét Huyền Thiên tông, tùy tiện chọn ra một đạo thống cũng có thể hoàn toàn treo những người này lên đánh.

Nếu nói đánh thật, thì cũng chỉ đến tặng đầu người thôi.

Nhưng mà, đậu đen rau muống vẫn là đậu đen rau muống, Sở Cuồng Nhân nhìn hai tông chủ dẫn người đến đây tương trợ, trong lòng của hắn vẫn rất cảm kích.

Dệt hoa trên gấm thì dễ, nhưng đưa than khi có tuyết lại rất khó.

Khi Huyền Thiên tông phong quang đầy mình, không biết có bao nhiêu thế lực muốn ôm bắp đùi, tặng lễ nịnh nọt, Sở Cuồng Nhân thấy nhiều cũng thành quen.

Nhưng đến thời khắc mấu chốt, không có mấy kẻ đáng tin.

"Đa tạ chư vị, mời các vị mau vào trong."

Sở Cuồng Nhân mang theo những người này tiến vào Huyền Thiên tông.

Trên đường đi, bọn họ nhìn thấy Huyền Thiên tông vắng lạnh không ít, suy nghĩ tỉ mỉ, liền biết là chuyện gì xảy ra.

Nhưng cũng không nói thêm gì.

Con người luôn có xu hướng đoạt lợi tránh hại, xưa nay đã như vậy, huống chi là chuyện sinh tử.

"Hai vị mời xem, nơi này là sân thí luyện trọng lực, bình thường là nơi các đệ tử của Huyền Thiên tông huấn luyện, còn đó là Tàng Kinh các..."

Trên đường, Sở Cuồng Nhân giới thiệu cho mọi người, nhìn thấy hắn nói chuyện rất bình tĩnh, Thiên Vũ tông chủ, Tuyết Phong tông chủ không khỏi có chút bối rối.

Không phải lúc này sắp có đại nạn lâm đầu sao?

Sao chưởng môn còn thoải mái nhãn nhã như vậy?

"Chưởng môn à, đây, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?"

Thiên Vũ tông chủ nhịn không được hiếu kỳ nói.

"Cái gì mà xảy ra chuyện gì?"

"Sao ngươi lại không khẩn trương hay sợ hãi chút nào vậy."

Nghe đến đây, Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng: "Sợ hãi? Kẻ chân chính nên sợ hãi không phải chúng ta, nỗi sợ kia, còn chưa tới đây."

Trong mắt của hắn lóe ra từng tia từng tia hàn ý.

Trong nháy mắt, dường như hai người Thiên Vũ tông chủ, Tuyết Phong tông chủ thấy được trên người của thanh niên trước mắt này có một sự khí phách không nói nên lời.

Không hề sợ chống lại cả thiên hạ!

"Đến đây, hai vị, ta dẫn các ngươi đi dạo."

"Chưởng môn của ta ơi, sao ngươi còn nhãn nhã như vậy." Vào lúc này, trưởng lão Như Yên từ nơi không xa đi tới, bất đắc dĩ nói ra.

"Thế nào?"

"Cổ tông sư bảo ta tới hỏi ngươi một chút, Sinh Sinh Tạo Hóa Đan kia phải luyện bao nhiêu viên, còn hộ sơn đại trận kia, ngươi kiểm tra rồi sao?"

Trưởng lão Như Yên bất đắc dĩ hỏi.

Hiện tại toàn bộ Huyền Thiên tông đều đang hoạt động với cường độ cao, mỗi người đều biết đại chiến sắp đến, đều cảm nhận được một cỗ áp lực.

Nhưng Sở Cuồng Nhân thân làm chưởng môn, lại có vẻ quá thoải mái.

Thế mà còn có nhàn nhã thoải mái ở đây dẫn người ta đi tham quan? !

Nếu người này không phải là chưởng môn, nàng đã sớm đi lên tát một cái rồi.

"Tạo Hóa Đan có thể luyện bao nhiêu thì luyện bấy nhiêu, để đề phòng vạn nhất, còn về hộ sơn đại trận, ngươi an tâm, ta đã sớm kiểm tra."

"Thật?"

"Đương nhiên."

"Nhưng ta vừa mới đi một chuyến đến Lăng Thiên Đạo Cung, nghe Tiểu Băng nói ngươi luôn ở bên trong Đạo Cung, vừa mới đi ra đây không lâu."

Chỉ trong chút ít thời gian đó, mà đã kiểm tra xong đại trận sao?

Ngươi đùa ta à!

Gân xanh trên trán trưởng lão Như Yên hằn lên.

"Khụ khụ, đại trận thật sự không có vấn đề."

Sở Cuồng Nhân có chút lúng túng nói.

Có điều hắn cũng không gạt người, quả thật hắn đã kiểm tra hoạt động của đại trận, nhưng mà, hắn ở Đạo Cung dùng linh niệm đi kiểm tra.

Sau khi có được thiên phú Niệm Thuật Sư, linh niệm của hắn đã không phải là thứ mà linh niệm tầm thường có thể so sánh, không chỉ có cảm giác vô cùng bén nhạy, hơn nữa còn có thể kéo dài cơ thể, có thể dùng để thao túng đồ vật.

Cho nên, dù hắn ở Đạo Cung, nhưng linh niệm đã sớm quan sát Huyền Thiên tông từ trên xuống dưới một lần, bảo đảm không có vấn đề.

Nhưng mà đối với chuyện này, trưởng lão Như Yên lại không tin.

Truyền thừa Niệm Thuật Sư đã bị cắt đứt từ xa xưa, có lẽ nàng cũng chưa từng nghe qua, làm sao có thể biết loại chuyện này đây.

"Chưởng môn, đại chiến sắp đến, ngươi vẫn nên nghiêm túc chút đi."

"Đúng, trưởng lão Như Yên."

Sở Cuồng Nhân gật đầu, bày ra bộ dạng chưởng môn, từ tốn nói: "Trưởng lão Như Yên, bọn người chưởng môn Tuyết Phong, chưởng môn Thiên Vũ đến tiếp viện cho Huyền Thiên tông, làm phiền ngươi an bài cho họ một chút."

"Hai vị đạo hữu đây có thể đến đây tiếp viện, Huyền Thiên tông vô cùng cảm kích, hai vị, xin mời đi theo ta." Trưởng lão Như Yên nói.

"Chưởng môn, người của Thương tộc đến."

Lúc này, một trưởng lão đi tới nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, nhìn về phía cách đó không xa, chỉ thấy Thương Long mang theo mấy người đi đến trước mặt hắn: "Sở chưởng môn, hữu lễ."

"Thương tộc trưởng, sao ngươi tới đây."

"Nghe nói Huyền Thiên tông cần giúp đỡ, cho nên mới tới."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua phía sau hắn, ngoại trừ thê tử Lâu Vân của hắn, cũng chỉ có mấy tu sĩ cảnh giới Tôn giả.

Loại quy mô này, ngay cả Tuyết Phong tông, Thiên Vũ tông cũng không bằng.

Tuy nói Thánh Nhân Thương tộc bị hắn giết, nhưng dù sao đã từng là Thánh Nhân đạo thống, đội hình như thế này cũng quá yếu rồi.

Nhưng sau khi Sở Cuồng Nhân suy nghĩ tỉ mỉ, thì liền hiểu rõ.

Thương Long là hắn một tay nâng đỡ, mà nữ nhi Thương Tình Tuyết của đối phương cũng ở bên trong Huyền Thiên tông, hắn đến giúp đỡ Huyền Thiên tông, cũng là hợp tình hợp lý, nhưng những người khác của Thương tộc thì không nhất định.

Hắn giết Thánh Nhân Thương tộc, những người kia hận không thể giết chết hắn.

Làm sao có thể sẽ đến giúp hắn?

Trong tình huống thế này, Thương Long có thể mang theo mấy người này, đã là chuyện cực kỳ không dễ dàng, đoán chừng đều là thân tín hắn bồi dưỡng.

"Thương tộc trưởng có lòng." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

"Ta đã cố gắng hết sức quèn này."

" Hiện tại Tình Tuyết nàng cần phải tu hành, đợi chút nữa ta kêu người mang nàng tiến, cha con các người cứ ôn chuyện cho tốt." Sở Cuồng Nhân gọi một đệ tử tới, để hắn mang theo mấy người củ

Thương tộc đi tìm Thương Tình Tuyết.

"Sở đạo hữu trông thật thoải mái."

Một tiếng cười nhạo báng truyền đến từ trong hư không.

Chỉ thấy Thiên Nguyệt Thánh Nhân của Bạch Liên giáo từ từ đi ra.

"Há, Thiên Nguyệt đạo hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

"Sở đạo hữu, đại chiến sắp đến, nhưng ta thấy trên dưới Huyền Thiên tông đều đâu vào đấy, sắc mặt của đạo hữu lại thoải mái, trông có vẻ nắm chắc chiến thắng, chẳng lẽ đạo hữu có biện pháp đối phó rồi hay sao?"

"Ha ha, Thiên Nguyệt đạo hữu, lời này của ngươi nói ra đoán chừng không có mấy người tin tưởng, những Thánh Nhân đạo thống như 36 đảo, Bá Thể Thánh tộc, Lệnh Hồ gia, Thiên Vương cung, Bát Hoang cung, lại thêm mấy vùng đất vô định, nhiều người muốn ta chết như vậy, ta có biện pháp nào chứ?"

Sở Cuồng Nhân cười nói.

" Nếu đổi thành người khác, trăm phần trăm hẳn phải chết, nhưng không biết tại sao, ta luôn cảm thấy Sở đạo hữu nhất định có cách, những năm gần đây Sở đạo hữu đã sáng tạo ra không ít kì tích." Thiên Nguyệt Thánh Nhân nói.

Thật ra đây cũng là lời nói thật lòng của nàng.

"Thiên Nguyệt Thánh Nhân, ngươi thật sự rất coi trọng ta, nhưng mà, quả thật lần này ta có thể nắm chắc vài phần." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Thật sự có? !" Thiên Nguyệt Thánh Nhân kinh ngạc, đối mặt với tuyệt cảnh thế này, Sở Cuồng Nhân cũng có biện pháp, quả thật chuyện này khiến nàng hơi sợ hãi.

"Đến lúc đó liền biết rõ."

Sở Cuồng Nhân không nhiều lời.

Sau đó, mấy Thánh Nhân của Huyền Thiên tông ra mặt, phụ trách tiếp đãi Thiên Nguyệt Thánh Nhân, mà không bao lâu sau, lại có một Thánh Nhân khác đến.

Là Thánh Nhân sau lưng vương triều Thanh Vân.

Đi theo bên cạnh, còn có Cố Linh Lung.

Chương 408: Đại quân1 triệu tu sĩ, Thánh Vương kính ý

"Nữ vương bệ hạ của ta, sao ngươi lại tới đây."

Sở Cuồng Nhân nhìn Cố Linh Lung cười nhạt nói.

"Ta đã từ bỏ vị trí quốc chủ Thanh Vân."

Câu đầu tiên Cố Linh Lung mở miệng nói khiến Sở Cuồng Nhân có chút hoảng hốt, sau đó cau mày nói: "Chẳng lẽ là bọn họ ép ngươi hay sao?"

Giọng điệu Sở Cuồng Nhân có chút lạnh.

Hiện tại hắn là kẻ thù của thiên hạ, mà Cố Linh Lung và hắn đã thành thân, người của vương triều Thanh Vân thừa cơ ép buộc Cố Linh Lung thoái vị cũng không là chuyện không thể nào, dù sao người nhìn chằm chằm vương vị cũng có rất nhiều.

"Không phải, ta là tự nguyện thoái vị."

Cố Linh Lung cười nhạt nói: "Ta muốn đi theo ngươi."

"Là thế sao, hay là ngươi đừng đi nữa, sau này ngươi ở lại Huyền Thiên tông đi, làm chưởng môn phu nhân được chứ? Tuy nghe không uy phong như Nữ Hoàng bệ hạ, nhưng hẳn là cũng không kém chút nào."

Sở Cuồng Nhân sờ cằm thầm nghĩ.

"Chuyện này, còn có sau này sao?" Cố Linh Lung nói, giống như những người khác, nàng cũng cảm thấy lần này chỉ sợ Huyền Thiên tông sẽ phải bị diệt.

"Đương nhiên, ngươi đừng nhìn bên ngoài huyên náo mưa gió, nói Huyền Thiên tông ta khó qua được ải khó này, ta nói cho ngươi biết, mấy ngày nay ta ăn được ngủ được, một chút phiền toái nhỏ đó, còn có thể lật trời sao."

Sở Cuồng Nhân cười nói, trong mắt mang theo tự tin.

"À." Cố Linh Lung cũng không nhịn được cười khẽ một tiếng: "Nếu để những đạo thống kia nghe được lời này của ngươi, không biết sẽ tức đến mức nào."

Sở Cuồng Nhân cười nói với Cố Linh Lung.

Hắn ở chỗ này nhãn nhã thoải mái.

Mà bên ngoài, giống như hắn nói, đang cãi nhau vang trời.

Huyền Hoàng Thần Cung, Quy Khư, Thánh Điện Tử Vong, Sơn Hải Khuyết, Phiếu Miểu Thiên, Hoàng Tuyền phủ, sáu vùng đất vô định đã điểm đủ binh mã, mang theo các đại đạo thống tập trung để xuất phát đến Huyền Thiên tông.

Ở đây có tất cả bao nhiêu người?

Nhưng chỉ riêng 36 đảo kia, nhân số đã lên đến mấy trăm ngàn, từng chiếc từng chiếc Tiên Chu kia, tràn ngập khí tức vô cùng kinh khủng.

Ngoài ra, Bá Thể Thánh tộc, Lệnh Hồ gia, Thiên Vương cung, Bát Hoang cung cũng phái ra không ít tu sĩ, thậm chí ngay cả Thánh Nhân cũng ra tay, mặc dù thực lực không lớn như 36 đảo, nhưng cũng không thể coi thường.

Nhìn lại sáu vùng đất vô định lớn, cũng không có động tĩnh lớn lắm.

Tổng số người ở sáu vùng đất vô định không tới một ngàn người, so với đại quân mấy chục, mấy trăm vạn tu sĩ kia, căn bản không có ý nghĩa.

Nhưng mọi người đều biết, ngàn người này mới thật sự là quân chủ lực!

Ngàn người này, tu vi kém nhất cũng là Chí Tôn!

Hơn nữa chưởng môn của sáu vùng đất vô định lớn cũng ở trong đó, sáu người này, đều là Thánh Vương đứng ở Thánh Nhân đỉnh phong! !

Đại quân 1 triệu tu sĩ, trùng trùng điệp điệp xuất phát đi tới Huyền Thiên tông.

Đi đến đâu, tiếng trống rung trời đến đó, chiến ý ngút trời, tất cả tu sĩ thấy một màn này, đều nổi da gà.

Bên trong liên quan.

Có một chiếc Tiên Chu lộ ra vẻ đặc biệt.

So với hơn hàng vạn chiếc Tiên Chu còn lại, chiếc Tiên Chu này không chỉ lớn nhất xa hoa nhất, mà ở trên đó cũng không có bao nhiêu người.

Đây là Tiên Chu của Huyền Hoàng Thần Cung.

Mà lúc này, chưởng môn của sáu vùng đất vô định cũng tập trung lại một chỗ, giống như đang thương lượng chuyện gì đó.

"Sau khi chém giết Sở Cuồng Nhân, ta không yêu cầu gì khác, ta nghe nói bên trong Huyền Thiên tông có một Thần Hoàng, ta muốn con Thần Hoàng kia."

Sơn Hải Khuyết chủ mở miệng nói.

Lông mày những người còn lại cau lại.

" Giọng điệu của ngươi quá lớn rồi, sự tồn tại như Thần Hoàng, há có thể để một mình ngươi độc chiếm?" Vân Đào đạo nhân bất mãn nói.

"Hoàn toàn chính xác, Thần Hoàng không thể để cho ngươi độc chiếm."

Hoàng Tuyền phủ chủ cũng nói.

"Sơn Hải Khuyết ta am hiểu nhất việc thuần hóa dị thú, ngoại trừ Sơn Hải Khuyết ta, trong các ngươi, có người nào nắm chắc có thể huấn luyện Thần Hoàng không?"

Sơn Hải Khuyết chủ bình chân như vại nói.

"Cho dù không thể huấn luyện Thần Hoàng, nhưng thi thể Thần Thú cũng có giá trị không nhỏ đấy." Điện chủ Thánh Điện Tử Vong cười nhạt nói.

Những người còn lại nghe vậy, hai mắt tỏa sáng.

Da lông, thân thể của Thần Thú, đều là trân quý dị bảo.

"Vậy thì thế này, thi thể Thần Thú để cho các ngươi, ta muốn hồn phách Thần Thú, thế này là được rồi." Sơn Hải Khuyết Chủ Thuyết nói.

Đã không có cách nào có được Thần Hoàng hoàn chỉnh, nhưng mang hồn phách về, luyện chế thành Sơn Hải Nguyên Hồn, đây cũng là một lựa chọn tốt.

Mấy người nghe vậy hai mặt nhìn nhau.

"Có thể."

"Tiện cho Sơn Hải Khuyết các ngươi rồi."

"Vậy Quy Khư ta muốn Hải Thần Kích!" Một nam tử có vảy vàng trên trán nói, hắn là đại khư chủ của Quy Khư.

Cũng là Lân Vương đệ nhất của Lân tộc.

Hắn đã nghe 36 đảo nói chuyện liên quan tới Hải Thần Kích, đối với Đế binh trong truyền thuyết này, hắn đã khao khát từ lâu.

"Một kiện Đế binh, khẩu vị của Quy Khư cũng thật lớn."

"Nó vốn là Lân tộc chi vật."

"Cái này cũng được, đã như vậy, thì Hoàng Tuyền phủ muốn tất cả phương pháp tu hành bên trong Huyền Thiên tông, bao gồm mấy môn đế thuật trên người Sở Cuồng Nhân." Hoàng Tuyền phủ chủ thản nhiên nói.

"Đế thuật, ta cũng muốn một phần."

"Vậy ta muốn cơ duyên bên trong Càn Đế cung."

"Không có khả năng để ngươi độc chiếm."

Mấy Thánh Vương thảo luận.

Bọn họ, là đang chuẩn bị làm sao để phân chia Huyền Thiên tông!

Dường như chuyến đi này, bọn họ đã nắm chắc thắng lợi trong tay!

Mà trên thực tế, bọn họ cũng nghĩ như vậy, dù sao sáu vùng đất vô định lớn đều xuất hiện, cộng thêm đại quân hơn 1 triệu tu sĩ, đối mặt với lực lượng như vậy, chỉ tiêu diệt một Huyền Thiên tông còn không phải dễ như trở bàn tay sao? !

Sở Cuồng Nhân có mạnh hơn, cũng đừng hòng ngăn cơn sóng dữ.

"Chư vị, xin các ngươi nhớ kỹ, mục đích quan trọng nhất của chúng ta trong chuyến đi này là giết Sở Cuồng Nhân! Những thứ khác không quan trọng, nhưng Sở Cuồng Nhân phải chết, điểm này, hi vọng các ngươi có thể nhớ kỹ."

Trường Nghiễm Thánh Vương từ tốn nói.

Sở Cuồng Nhân là uy hiếp lớn nhất đối với bọn họ, lần hành động này, phân chia Huyền Thiên tông chỉ là thứ yếu, giết Sở Cuồng Nhân mới là mục đích chủ yếu.

Sở Cuồng Nhân không chết, mọi hành động của họ đều vô ích.

"Chuyện này chúng ta biết rõ." Vân Đào đạo nhân từ tốn nói.

"Lần hành động này, ta mang theo Cửu Huyền Thiên Hỏa Tráo, một khi tiến vào khu vực của Huyền Thiên tông, ta sẽ khởi động vật này, đến lúc đó bao trùm toàn bộ Huyền Thiên tông, cho dù là Thánh Vương cũng đừng hòng ra ngoài."

Hoàng Tuyền phủ chủ cười nhạt nói, Cửu Huyền Thiên Hỏa Tráo trong miệng hắn là một kiện Chuẩn Đế binh chuyên dùng để vây bắt người, là một trong những bảo vật được cất giữ trong Hoàng Tuyền phủ, lần này vì đối phó với Sở Cuồng Nhân, nên mới mang vật này đến.

"Ừm, như vậy cũng thuận tiện."

Trường Nghiễm Thánh Vương gật đầu.

Lần này vì đối phó Sở Cuồng Nhân, bọn họ không chỉ mang theo hàng nghìn người, mà còn chuẩn bị đủ loại thủ đoạn.

Bên cạnh sáu Thánh Vương, cũng có không ít người.

Bọn họ cũng nghe mấy người này trao đổi, không khỏi âm thầm líu lưỡi.

Sáu Đại Thánh Vương hao tổn tâm cơ đến thế, chỉ vì đối phó một kẻ dưới Thánh Nhân, tin này truyền ra ngoài, có ai sẽ tin chứ? !

Nhưng, đây chính là sự thật.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi phải chết, ngươi không chết, thì những người còn lại vĩnh viễn không có ngày nổi danh." Trường Nghiễm Thánh Vương nhìn về Huyền Thiên tông ở phía xa, trong mắt lóe ra ánh sáng hết sức phức tạp.

Hắn hận Sở Cuồng Nhân sao?

Hận, chắc chắn là có, dù sao đối phương cũng chém đứt một phân thân linh niệm của hắn, nhưng kỳ thật chuyện này cũng không tính là chuyện lớn gì.

Nhưng so với hận, hiện tại trong lòng hắn càng kính nể hơn.

Không sai.

Chính là kính nể.

Hắn tin tưởng, mấy Thánh Vương còn lại cũng giống như hắn, hoặc nhiều hoặc ít đều có tâm trạng như vậy.

Dù sao, từ xưa đến nay, không có mấy nhân vật được như Sở Cuồng Nhân, hào quang của hắn, kinh diễm toàn bộ thời đại.

Bọn họ tin tưởng, dù lần này có thành công giết chết Sở Cuồng Nhân, tên của đối phương cũng sẽ được lặp đi lặp lại ở trên sử sách.

Sở Cuồng Nhân, thực sự đã... Ghi tên mình vào lịch sử!

Chương 409: Trăm vạn đại quân đi vào, đánh rắm, một người chi thế

Huyền Thiên tông.

Bây giờ bên trong Huyền Thiên tông đang hoạt động với tốc độ cao, tất cả các đệ tử đang chuẩn bị cách đối phó với trận đại chiến sắp tới.

Mà ở bên ngoài, có vô số tu sĩ đang theo dõi.

Bọn họ tới đây, là tới chứng kiến Huyền Thiên tông hủy diệt, tới nơi này chứng kiến cái chết của một thiên kiêu là Sở Cuồng Nhân.

Trên một đỉnh núi nọ, có mười mấy người vây quanh đây.

Bọn họ đều là Thánh Nhân, trong đó bao gồm Thái Hư quan đạo sĩ, Lôi âm Tự đại đức cao tăng, Địa Phủ đại ma đầu... vân vân.

Giờ phút này bọn họ đang nhìn về phía Huyền Thiên tông, ánh mắt kỳ dị.

"Các ngươi nói xem, lần này Sở Cuồng Nhân có thể chịu đựng được sao?" Một lão giả tay cầm phất trần, cũng là Thánh Nhân Thái Hư quan nói.

Nghe hắn nói vậy, Thánh Nhân Địa Phủ bên cạnh xùy cười một tiếng, nói: "Chịu đựng được? Ngươi cũng quá đề cao Huyền Thiên tông rồi, tìm khắp Huyền Thiên tông cũng chỉ có ba bốn Thánh Nhân, làm sao có thể chịu đựng được, chỉ bằng một mình Sở Cuồng Nhân, sao có thể có thể đỡ nổi vùng đất vô định."

Những người còn lại cũng là rất tán thành.

Thánh Nhân Thái Hư quan cũng chỉ thuận miệng nói một câu mà thôi, sau khi nghe Thánh Nhân Địa Phủ nói, cũng không có phản bác.

Hắn cũng cho rằng lần này Huyền Thiên tông khó thoát khỏi tai kiếp, hắn không khỏi lắc đầu thở dài một tiếng: "Đáng tiếc cho Sở Cuồng Nhân, một thiên kiêu cứ như vậy mà thua bởi thời cuộc, nếu không vì vậy, với tốc độ trỗi dậy của hắn, không cần đến trăm năm, chỉ sợ thật sự có thể vô địch khắp thiên hạ."

"Đúng vậy."

"Đúng là như thế."

Cho dù Thánh Nhân Địa Phủ có không ít ân oán với Sở Cuồng Nhân cũng không thể không thừa nhận tài năng tuyệt vời của đối phương.

Nhưng hắn vẫn nói: "Đáng tiếc, cách hành sự của người này quá kiêu ngạo tự đại, mếu không cũng sẽ không rơi vào loại tình trạng này, muốn trách thì trách chính hắn không hiểu được như thế nào giấu tài."

"Mau nhìn, tới rồi."

Bỗng nhiên có người kinh hô một tiếng, nhìn về phía nơi xa.

Chỉ thấy có từng chiếc từng chiếc Tiên Chu từ đằng xa bay lượn đến, phía trên mỗi một chiếc Tiên Chu, đều đứng đầy tu sĩ, lít nha lít nhít, nhiều vô số kể.

Khí tức vô cùng kinh khủng tuôn ra từng chút từ phía trên Tiên Chu, giống như nước thủy triều đang điên cuồng đập vào hư không.

Đại quân hơn 1 triệu tu sĩ đi vào, trong đó thậm chí không thiếu Thánh Nhân, một màn trước mắt, quá mức rung động, khiến không ít người kinh ngạc.

Dù là Thánh Nhân, cũng không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, trở nên khiếp sợ.

"Nhiều tu sĩ như vậy, có lẽ là hơn 1 triệu."

"Thật sự là quá kinh người."

Chúng tu sĩ đang quan sát xung quanh Huyền Thiên tông âm thầm líu lưỡi.

Một màn trước mắt, quá mức kinh dị.

"Xong rồi xong rồi."

"Lần này, Huyền Thiên tông thật sự xong đời rồi."

Bên trong Huyền Thiên tông.

Mấy người Huyền Thiên nhị tổ, tam tổ, huyền bí, trưởng lão Như Yên, Thiên Nguyệt Thánh Nhân cũng đều thấy được đại quân lít nha lít nhít tu sĩ kia.

Trên mặt mỗi người bọn họ đều mang vẻ cực kỳ nghiêm túc.

"Còn nhiều hơn so với trong tưởng tượng."

"Phần lớn là tu sĩ của 36 đảo, bọn họ có ân oán sâu nhất với chưởng môn, nghe nói chưởng môn giết Xà Thần gì đó của bọn họ."

Từng chiếc từng chiếc Tiên Chu bao vây bốn phương tám hương ở Huyền Thiên tông, bên trong ba vòng bên ngoài ba vòng, cực kì chặt chẽ.

Uy áp vô tận như nước thủy triều, bao phủ toàn bộ Huyền Thiên tông.

Một đám đệ tử bị ảnh hưởng bởi uy áp này, sắc mặt không nhịn được tái nhợt, cho dù nhóm đệ tử, trên trán cũng toát mồ hôi.

Chỉ uy áp thôi đã khiến bọn họ khó có thể chịu đựng.

Thì làm sao đánh được đây? !

Cho dù bọn họ ôm lòng muốn chết, nhưng cũng không nhịn được cảm thấy tuyệt vọng, khoảng cách thực lực, thật sự là quá lớn.

Hiện tại, Huyền Thiên tông chỉ có một vạn đệ tử, mà đối phương lại có đại quân trăm vạn người, hơn nữa còn có không ít Thánh Nhân.

Nhìn lại Huyền Thiên tông, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, Thánh Nhân cũng chỉ có Thiên Nguyệt Thánh Nhân, Huyền Thiên nhị tổ, tam tổ, Thanh Sương Thánh Nhân, thêm một người từ vương triều Thanh Vân, tính ra cũng chỉ có năm người mà thôi.

Căn bản không cần chiến đấu gì cả!

Uy áp khủng bố như nước thủy triều, tản ra từ bên trong đại quân tu sĩ.

Các Thánh Nhân như Huyền Thiên nhị tổ, tam tổ cũng đang thúc giục uy áp, vì mọi người chống cự áp lực, nhưng lại có vẻ hơi không có ý nghĩa.

Số lượng Thánh Nhân của đối phương, vượt xa bọn họ.

Trên một chiếc Tiên Chu, có mấy người đi ra.

Trên người của mỗi một người đều có đạo vận Thánh Nhân đang chuyển động mạnh mẽ.

Mà bọn họ chính là Thánh Nhân mạnh nhất bên trong các đạo thống tham chiến lần này, ngoại trừ vùng đất vô định.

"Lão tổ Thương Vương Thánh của Bá Thể Thánh tộc, Thiên Vương Lý Thánh của Thiên Vương cung, Thánh Nhân Thiên Cực của Bát Hoang cung, còn hai người kia, là Nhật Nguyệt song thánh ở hải ngoại, là hai Thánh Nhân mạnh nhất ở hải ngoại."

"Những người này, đều là những tồn tại không kém Đại Thánh."

"Vì đối phó với Sở Cuồng Nhân, tất cả lại tập trung ở một chỗ."

Không ít người sau khi nhìn thấy mấy Thánh Nhân này, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Huyền Thiên nhị tổ nhìn thấy mấy Thánh Nhân của đối phương, mặt mũi tràn đầy vẻ nghiêm trọng.

Phải biết rằng, những người này, tùy ý chọn ra một người cũng đủ khiến cả Huyền Thiên tông phải tận lực đối phó, chứ đừng nói đến việc giờ phút này họ lại tập trung một chỗ.

"Các Thánh Nhân của Huyền Thiên tông, hiện tại các ngươi đầu hàng, chủ động để Sở Cuồng Nhân đi ra chịu chết, có lẽ, chúng ta có thể tha các ngươi một mạng."

Thánh Nhân mặc trường bào màu đen từ tốn nói.

Người này là Thương Vương Thánh của Bá Thể Thánh tộc.

"Ha, không nghĩ tới đường đường là cường giả tối cao của Bá Thể Thánh tộc, vậy mà cũng có ngày sẽ biến thành chó săn, thật là buồn cười."

Huyền Thiên nhị tổ từ tốn nói.

Nhưng mà sắc mặt Thương Vương Thánh cũng không có bất kỳ thay đổi nào.

"Sở Cuồng Nhân làm nhiều chuyện bất nghĩa, kết quả ngày hôm nay, là hắn bị trừng phạt đúng tội, Thánh Nhân Huyền Thiên tông, suy nghĩ thật kỹ đi, chủ động để Sở Cuồng Nhân đi ra chịu chết, có lẽ các ngươi còn có thể sống."

"Ngươi cảm thấy có khả năng sao?"

Huyền Thiên nhị tổ xùy cười một tiếng.

"Xem ra, không có khả năng nói chuyện rồi."

Thương Vương Thánh từ tốn nói, vừa sải bước, một luồng uy áp Thánh Nhân kinh khủng bạo phát, các Thánh Nhân phía sau hắn cũng chuyển động uy áp.

Trong nháy mắt, đột nhiên uy áp bao phủ trên không Huyền Thiên tông tăng lên.

Uy áp vô tận như một cái lưới lớn, gắn vào trên đầu tất cả mọi người, cho dù là Vô Thượng Chí Tôn, sắc mặt cũng không nhịn được tái lại.

Không ít đệ tử cả người run rẩy, như muốn quỳ xuống.

"Huyền Thiên tông... Tất diệt! !"

Thương Vương Thánh lạnh nhạt nói.

"Đánh rắm!"

Một tiếng quát lạnh bỗng nhiên vang vọng.

Một luồng đạo vận kiếm chi kinh khủng bạo phát từ bên trong Trường Sinh điện, hóa thành một kiếm ảnh tử sắc như thật, phóng lên tận trời!

Uy áp sắc bén uy nghiêm bao phủ rồi khuếch tán, tấm lưới uy áp được hình thành bởi đại quân gồm một triệu tu sĩ đột nhiên bị xé toạc.

Sắc mặt chúng đệ tử khẽ buông lỏng.

Mà sắc mặt 1 triệu tu sĩ trở nên nghiêm túc, nhìn về phía Trường Sinh điện.

Chỉ thấy cửa điện mở ra, một bóng người mặc bạch y chậm rãi bước ra, áo bào màu trắng có tay áo lớn, đầu đội ngọc quan, eo đeo Bội Hoa lệ cổ kiếm.

Đi ra cửa điện, chính là Sở Cuồng Nhân.

Ở phía sau hắn.

Còn có hai nữ tử phong hoa tuyệt đại, một người thanh lãnh thánh khiết như thần nữ, một người khác thì cao quý xinh đẹp giống như nữ hoàng.

Hai nàng này là Lam Vũ, Cố Linh Lung, các nàng đi theo sau lưng Sở Cuồng Nhân, đối mặt với đại quân 1 triệu tu sĩ cũng không hề sợ hãi.

Sở Cuồng Nhân bước trên người từng bước, kiếm chi đạo vận càng đậm hơn một phần, đến lúc hắn đi đến trước mặt mọi người, uy áp cường đại của hắn đúng là cứ thế mà đè bẹp đại quân 1 triệu tu sĩ của đối phương!

Giống như cuồng phong không ngừng nghỉ, tùy ý bay lượn trong hư không.

Ngông cuồng, bá đạo!

"Diệt Huyền Thiên tông ta? Ai cho ngươi lá gan nói ra những lời nói nhảm đó, là bọn người vớ va vớ vẩn cá tôm thối phía sau ngươi sao?"

Sở Cuồng Nhân hành xử lạnh nhạt bễ nghễ tứ phương.

Uy áp của một người, che đậy toàn trường, cho dù là đại quân 1 triệu tu sĩ cũng khó có thể đè ép được hắn

Chương 410: Đại chiến mở ra, Thánh Nhân liên thủ phá kiếm trận

Nhiều người không thể tưởng tượng nổi hình ảnh một người dùng sức mạnh áp đảo cả trăm vạn đại quân là như thế nào. Nhưng hôm nay, rất nhiều tu sĩ đều nhìn thấy cảnh ấy.

Trước trăm vạn đại quân, một bóng dáng bạch y ngạo nghễ đứng đó, lưng đeo cổ kiếm, hai bên có hồng nhan đồng hành, khí thế kinh người. Đạo vận kiếm thuật từ trên người hắn lan tràn ra không ngừng, tràn ngập khắp ngõ ngách trên trời dưới đất.

Dường như trên đời này, bạch y chính là trung tâm!

Trăm vạn đại quân thất thanh, trong nháy mắt yên tĩnh, bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân trước mặt, ánh mắt vô cùng ngưng trọng. Cho dù tất cả đều là chiến hữu chung chí hướng, cho dù xung quanh đều có chung một kẻ thù giống nhau, chính là người trước mặt kia… Nhưng bọn họ vẫn không có chút cảm giác an toàn.

Chỉ vì người trước mắt kia, là Sở Cuồng Nhân!

"Sắp chết đến nơi mà ngươi vẫn kiêu ngạo như vậy, Sở Cuồng Nhân, ở điểm này, ta không thể không kính nể ngươi." Lúc này, giọng nói của Thương Vương Thánh vang lên.

Hắn lạnh lùng nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt quả thực lộ ra một tia kính nể, nhưng nhiều hơn hết chính là sát khí cực kỳ kinh người. "Nhưng vẫn là câu nói kia, hôm nay, Huyền Thiên tông sẽ diệt vong! Mà ngươi một đời kiêu ngạo, Sở Cuồng Nhân, ngươi phải chết! !"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói: "Vậy thì ta cũng chỉ có một lời, chỉ bằng cái loại thối tôm nát cá, vớ va vớ vẩn như các ngươi mà cũng xứng để đấu với ta sao?" Lời nói rơi xuống. Kiếm chỉ của Sở Cuồng Nhân ngưng tụ.

Một luồng đạo vận phun ra, ba đạo quang mang từ Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm cũng đồng thời bạo phát, ở phía xa, Huyền Thiên Kiếm sơn như bị tác động, ầm vang chấn động, trường kiếm bay lên không trung, bao vây tứ phía.

Kiếm khí kinh khủng trong nháy mắt bộc phát, tràn ngập đất trời, một số tu sĩ né tránh không kịp, ở ngay dưới trận địa này mà bỏ mạng!

Tuy nhiên, chỉ trong chớp mắt, trong vòng nghìn dặm, Huyền Thiên tông đã bị một luồng kiếm khí vô cùng cường đại bao phủ, rất khó để người khác có thể tiếp cận.

"Đây là Huyền Thiên Kiếm Trận của Huyền Thiên tông!"

Thương Vương Thánh Thần sắc hơi hơi ngưng tụ.

"Đại trận này là Thánh cấp đại trận, lại thêm Sở Cuồng Nhân thân là Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, do hắn điều khiển, uy lực tăng gấp bội!" Thiên Vương Lý Thánh từ tốn nói.

Bọn họ nhìn về phía sau của Tiên Chu, những người đứng đầu chiến dịch bao vây và trấn áp lần này cũng chính là sáu Đại Thánh Vương đang ở đó.

"Nếu ngay cả kiếm trận này mà cũng không giải quyết được, vậy các ngươi còn có tác dụng gì?" Bên trong Tiên Chu truyền ra thanh âm đạm mạc.

Chúng thánh hai mặt nhìn nhau.

Thương Vương Thánh nghiến răng nghiến lợi: "Chuẩn bị phá trận!"

Bọn họ muốn mượn cơ hội này leo lên vùng đất vô định, nhất định phải thể hiện ra giá trị của mình, nếu không, làm sao có thể ở đây hưởng lợi?

Mà Tiên Chu phía trên, các Thánh Vương thần sắc đạm mạc, ánh mắt dường như xuyên thấu 10 ngàn dặm, nhìn Sở Cuồng Nhân ở phía trước Trường Sinh điện của Huyền Thiên tông.

Sở Cuồng Nhân giống như cũng nhận ra, hắn nhìn về phía Thánh Vương trong đại quân, khóe miệng hơi nhếch lên, bờ môi khẽ nhúc nhích, giống là đang nói gì đó.

Đám người Trường Nghiễm Thánh Vương đọc hiểu khẩu hình của hắn. Phóng ngựa tới!

Mấy vị Thánh Vương lông mi vẩy một cái.

"Khá lắm Sở Cuồng Nhân, còn dám hướng chúng ta khiêu khích!"

"Ta cũng muốn nhìn hắn làm thế nào sống qua kiếp nạn này!"

"Đừng gấp, để Bá Thể Thánh tộc, 36 đảo người đi dò thám Sở Cuồng Nhân trước." Trường Nghiễm Thánh Vương từ tốn nói.

"Cũng tốt." Mấy vị Thánh Vương gật gật đầu.

Đối với bọn họ mà nói, đại quân một triệu tu sĩ kỳ thật ra cũng chỉ có vậy. Giá trị duy nhất cũng chỉ có thanh thế to lớn, hùng vĩ.

Trông cũng uy phong khí phái.

Dù sao lần xuất chinh này của bọn họ, diệt Huyền Thiên tông là để cho mọi người khắp thiên hạ nhìn thấy, đương nhiên không thể quá mức tồi tàn.

Đồng thời, những người này cũng chính là bia đỡ đạn, dùng để dò xét trong tay Sở Cuồng Nhân đến tột cùng đã cất giấu bao nhiêu con át chủ bài.

"Ta đi trước, bố trí Cửu Huyền Thiên Hỏa Tráo." Hoàng Tuyền phủ phủ chủ từ tốn nói.

"Được."

......

Bên trong Huyền Thiên tông.

Sở Cuồng Nhân đứng trước Trường Sinh điện, mở ra hộ sơn đại trận của Huyền Thiên tông, nhìn bọn người Thương Vương Thánh bên ngoài phá trận, nhếch miệng. "Mấy người kia muốn phá trận, không thể nào không tốn chút sức lực"

"Sở đạo hữu, tuy Huyền Thiên Kiếm Trận rất mạnh, nhưng chỉ sợ không làm khó được vùng đất vô danh." Thiên Nguyệt Thánh Nhân lo lắng nói.

"Ta cũng không nghĩ sẽ dựa vào trận này mà giữ vững Huyền Thiên tông." Sở Cuồng Nhân lấy ra một khối Thiên Tinh Ngọc Tủy bia đá. "Đây mới là thứ ta dựa vào!"

Mọi người thấy bia đá, có chút không hiểu.

Chỉ có mấy người Như Yên trưởng lão là lộ ra vẻ trầm ngâm.

Lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một tia sáng đỏ, một lồng khí lửa hồng to lớn bỗng dưng sinh ra, bao trọn Huyền Thiên tông.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, hơi nheo mắt lại: "Xem ra là chúng sợ chúng ta đào tẩu, cho nên mới bẫy chúng ta trước." Hắn cũng không cảm thấy bất ngờ.

Lần này sáu Đại Thánh Vương liên thủ, muốn một lần hành động đem hắn đánh giết, đương nhiên sẽ có sách lược vẹn toàn, chắc chắn sẽ không để hắn dễ dàng rời đi. Tuy nhiên, hắn chính là không có ý định rời đi.

"Vậy để xem thủ đoạn của ai cao hơn." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn dùng lòng bàn tay vỗ vào tấm bia đá bên cạnh. Bia đá phun toả hào quang, một làn sóng kỳ dị nổi lên, lấy Trường Sinh điện làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán ra toàn bộ Huyền Thiên tông.

Các nơi của Huyền Thiên tông, bỗng nhiên sinh ra một lượng lớn sương mù, bao phủ Huyền Thiên tông ở bên trong, không ai có thể nhìn thấy.

Đột nhiên xuất hiện biến hóa, khiến người khác kinh ngạc.

"Đám sương mù này đến từ đâu?"

"Những đám sương mù này có gì đó rất kỳ lạ, lại có thể ngăn cách cảm giác linh niệm của ta, Huyền Thiên Kiếm Trận có tác dụng như vậy sao?"

"Kỳ quái."

"Mọi người cẩn thận một chút."

Chúng Thánh Nhân đưa mắt nhìn nhau.

Sáu vị Thánh Nhân cũng không khỏi nhíu mày, Trường Nghiễm Thánh Vương nói ra: "Đám sương mù này, tựa như một trận pháp huyền diệu, nhưng nó là tầng thứ bao nhiêu ta không thể nhìn ra, cổ quái."

"Bọn họ là muốn dùng đám sương mù này để đào tẩu sao?"

"Hừ, ta đã bố trí Cửu Huyền Thiên Hỏa Tráo, cho dù bọn họ có bản lĩnh ngất trời cũng không trốn thoát được." Hoàng Tuyền phủ chủ tự tin đáp.

"Vậy thì, giữ nguyên kế hoạch, để người của Bá Thể Thánh tộc, 36 đảo đi dò thám đường đi trước." Trường Nghiễm Thánh Vương trầm ngâm một chút, nói.

Mà trong lúc đó, Thương Vương Thánh và những người khác cũng đang phá vỡ trận địa này.

Đối mặt với Huyền Thiên Kiếm Trận, bọn họ không có nhiều thủ đoạn để sử dụng, mấy vị Thánh Nhân thay nhau công kích cũng không thể phá vỡ đại trận này.

"Chư vị, nếu như không thể phá trận, không cho Huyền Hoàng Thần Cung thấy được giá trị của chúng ta, thì lần này xem như vô ích." Thương Vương Thánh nói rồi lấy ra một bình đan dược ăn vào.

Sau đó khí tức trên người hắn tăng vọt!

"Nghe nói Bá Thể Thánh tộc có một loại bí dược, có thể trong một thời gian ngắn khiến sức mạnh Bá Thể tăng lên, quả nhiên chính là sự thật." Thiên Vương Lý Thánh vô cùng kinh ngạc.

Sau đó, trong lòng bàn tay của hắn xuất hiện một khối kim sắc ấn tỷ, một luồng khí tức mạnh mẽ tràn ra, đó chính là Thánh Vương khí!

"Trận này, nhất định phải phá!" Nhật Nguyệt song thánh trầm giọng, nói.

Đạo vận chuyển động trên người của bọn họ, trộn lẫn trong hư không, hóa thành một luồng Nhật Nguyệt Chi Lực vô cùng cường đại!

"Không tệ, không chỉ muốn phá trận, đến Huyền Thiên tông cũng sẽ bị hủy diệt!"

Thánh Nhân Thiên Cực của Bát Hoang cung đưa tay hội tụ thiên địa Linh khí, một luồng Linh khí to lớn kinh khủng được hình thành, sau đó hướng về phía kiếm trận mà đập tới.

Những người còn lại cũng huy động tuyệt chiêu, đánh về phía kiếm trận!

"Hoàng Hoàng Chấn Thiên Quyền!"

"Nhật Nguyệt Song Phá!"

"Thiên Vương Ấn!"

Luồng năng lượng kinh khủng cùng nhau đánh về phía kiếm trận, khiến cả kiếm trận, thậm chí toàn bộ Huyền Thiên tông cũng theo đó mà rung chuyển.

Chương 411: Ngươi còn đợi gì mà không đi vào, Vân Hải Kinh Kỳ Trận quỷ quyệt

Các luồng năng lượng đồng thời bạo phát!

Cú va chạm mạnh mẽ khiến toàn bộ Huyền Thiên Kiếm Trận rung động điên cuồng, kiếm khí, Nhật Nguyệt Chi Lực, Thánh Vương khí chi lực, tất cả cùng đồng thời bạo phát, hình thành một luồng năng lượng đáng sợ lan ra xung quanh.

Mà những người đầu tiên phải hứng chịu chính là Thương Vương Thánh, Nhật Nguyệt song thánh. Bọn họ ngay lập tức bị luồng năng lượng kinh người kia thổi bay ra ngoài.

Ngay cả khi tất cả bọn họ đều là những Thánh Nhân vĩ đại thì cũng phải chịu cảnh thương tích đầy mình.

Phốc...

Thương Vương Thánh trực tiếp phun ra một ngụm máu, bay ngược ra ngàn trượng.

Nhật Nguyệt song thánh trực tiếp bị nện vào ngọn núi bên trên.

Thiên Vương Lý Thánh mặc dù không có thương tổn quá lớn, thế nhưng vũ khí mà Thánh Vương dùng để công kích kiếm trận cũng đã xuất hiện những vết nứt…

Các Thánh Nhân còn lại cũng bị thương tổn dù ít hay nhiều.

Ngay cả những Thánh Nhân, dù không trực tiếp tham gia công kích kiếm trận thì cũng như vậy.

"Thành công!" Thánh Nhân của Lệnh Hồ gia kinh hô một tiếng.

Những át chủ bài của kiếm trận Đại Thánh rốt cục cũng vỡ tung, kiếm khí tán loạn đầy trời, tan thành mây mù.

Kiếm khí bao quanh Huyền Thiên tông bị phá vỡ!

"Quá tốt rồi."

"Cái gọi là Huyền Thiên Kiếm Trận cũng chỉ có vậy, một khi kiếm trận bị phá vỡ, ta ngược lại muốn nhìn xem, bọn họ lấy cái gì để chống đỡ công kích của chúng ta."

Các Thánh Nhân trong liên quân cao hứng bừng bừng, nói.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ không khỏi cau mày.

Huyền Thiên Kiếm Trận tuy đã bị phá, nhưng mây mù dày đặc bao quanh Huyền Thiên tông lại không hề bị ảnh hưởng.

Huyền Thiên tông ẩn hiện trong mây mù, đến một chút bóng dáng cũng không thể nhìn thấy được.

Thậm chí ngay cả nửa chút động tĩnh cũng chẳng có. Cũng không thấy được bất kỳ công kích nào từ người của Huyền Thiên tông.

Loong coong...

Lúc này, một tràng tiếng đàn vang vọng trong đám sương mù.

Chúng Thánh Nhân sắc mặt đại biến.

Bởi vì một trong những thủ đoạn phổ biến nhất của Sở Cuồng Nhân chính là tiếng đàn, thậm chí ngay cả người giỏi tấn công bằng âm thanh như Thiên âm tông còn phải cảm thấy e dè.

"Mọi người, cẩn thận tiếng đàn."

"Ta đã sớm chuẩn bị."

Chỉ thấy một vị Thánh Nhân ở trong 36 đảo lấy ra một hòn đá to lớn màu đen, bề mặt nhẵn bóng, đạo vận vờn quanh.

"Đây là Hấp âm Thạch! Ta đã đặc biệt chuẩn bị nó cho tiếng đàn của Sở Cuồng Nhân. Lúc này, nó có thể hấp thu sức mạnh của sóng âm và giảm đi đáng kể lực sát thương của tiếng đàn." Thánh Nhân mặt mày hớn hở, nói.

"Làm tốt lắm."

"Ha ha, làm tốt! Để xem Sở Cuồng Nhân có thể xoay xở làm sao."

Chúng Thánh Nhân cùng trăm vạn đại quân thở phào nhẹ nhõm.

Đòn công kích từ tiếng đàn của Sở Cuồng Nhân cũng không phải đùa giỡn, Đại Thánh phía dưới tồn tại, ngay cả Thánh Nhân đều có thể dễ dàng giết chết. Nếu đối phương phát huy hết sức mạnh, cho dù là trăm vạn đại quân, từng người đều là tinh binh cường tướng thì ít nhất cũng phải hao tổn một phần ba.

Tiếng đàn văng vẳng trong mây mù. Giai điệu hào hùng khí thế, giống như núi cao nước chảy, làm cho người mê muội. Nhưng mọi người dần dần phát hiện điều gì đó không đúng. Bởi vì tiếng đàn này, căn bản không có bất kỳ lực sát thương nào!

Thậm chí ngay cả Hấp âm Thạch cũng không thể phát huy tác dụng, sức mạnh của tiếng đàn này còn không đủ để kích thích Hấp âm Thạch phát huy uy lực. Ngoại trừ êm tai, tiếng đàn này còn bình thường hơn cả bình thường.

"Chuyện gì đã xảy ra?"

"Sở Cuồng Nhân đang giở trò quỷ gì? !"

"Vì sao tiếng đàn này một chút lực sát thương cũng không có?"

Khi tất cả mọi người đều nghi hoặc, tiếng đàn đột nhiên dừng lại.

"Chư vị, một khúc nhạc đã xong, các người còn đợi gì mà không tiến vào?" Trong mây mù truyền đến giọng nói của Sở Cuồng Nhân, dường như mang theo vài phần ý cười.

Một triệu tu sĩ đại quân bị một khúc nhạc làm cho hoảng sợ đến mức không dám nhúc nhích, điều này khiến sắc mặt của đám người Thương Vương Thánh, Nhật Nguyệt song thánh rất khó coi.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi đừng có mà giả thần lộng quỷ."

"Đúng, ngươi mau ra mặt, cùng chúng ta quyết đấu."

"A..." Trong mây mù truyền đến tiếng cười khẽ của Sở Cuồng Nhân.

Sau đó, không có động tĩnh gì nữa.

"Chư vị, trước hết để cho người tiến vào thăm dò đi."

Thương Vương Thánh trầm ngâm một hồi rồi ra lệnh cho mười ngàn trung quân và Thánh Nhân dẫn đội tiến vào xem xét. Mười ngàn người võ trang đầy đủ, tiến vào trong mây mù, đồng thời sử dụng la bàn truyền tin, cùng mọi người giữ liên lạc.

Nhưng ngay sau đó, bên trong la bàn truyền tin truyền đến những tiếng kêu thảm thiết.

"Đừng, đừng tới!"

"Ta, ta không thể cử động được."

Bên trong la bàn, truyền đến một tiếng, lại tiếp một tiếng hét thật sự thảm.

Thương Vương Thánh biến sắc.

"Chuyện gì xảy ra? Mau báo cáo tình huống!"

"Có mai phục..."

Âm thanh cuối cùng phát ra từ la bàn. Sau đó, đã không còn động tĩnh gì nữa.

Mặc kệ Thương Vương Thánh có gọi thế nào cũng không có ích lợi gì. Hàng vạn tu sĩ, bao gồm cả Thánh Nhân hét thảm một tiếng, toàn bộ đều bị giết sạch!

"Đáng giận, đến tột cùng là trong đám sương mù đang ẩn giấu cái quỷ gì chứ! ?” Bọn người Thương Vương Thánh thầm mắng một tiếng.

Bọn họ nhìn đám sương mù, vô cùng e dè. Đám sương mù kia nhìn có vẻ vô hại, thế nhưng trong mắt họ, dường như lại hóa thành một con quái vật khổng lồ đáng sợ.

"Huyền Thiên Kiếm Trận không phải là sức mạnh của Sở Cuồng Nhân, e là đám mây mù này mới là thực sự là sức mạnh của hắn. Đáng giận, đây là cái quỷ gì chứ."

Tất cả mọi người đều có cảm giác hơi bất lực.

Kiếm trận trước đó, mọi người vẫn còn có thể nhìn ra được. Hiện tại đám sương mù này, mọi người lại hoàn toàn không biết gì, loại tồn tại không rõ ràng này so với bất kỳ thứ gì đều là đáng sợ.

Có người đoán rằng đám sương mù này là một loại trận pháp nào đó, thậm chí còn tìm tới Đại Sư nghiên cứu về trận pháp, nhưng tất cả đều vô ích.

Vân Hải Kinh Kỳ Trận, đây chính là Đế cấp đại trận, dạng trận pháp này thật sự rất hiếm gặp, hiện nay Thương Khung tinh Trận Pháp Sư cũng không thể nhìn thấu, chứ đừng nói đến việc phá giải.

"Lại phái người đi vào!" Thương Vương Thánh cắn răng, nói.

Hắn lại một lần nữa phái tiến vào ba mươi ngàn người, còn tăng thêm ba vị Thánh Nhân để giữ liên lạc trong suốt hành trình. Thậm chí còn dùng một khỏa Truyền Ảnh Thạch, đem sự tình bên trong màn sương mù truyền ra cho tất cả mọi người cùng nhau quan sát.

Trước mặt đại quân xuất hiện một màn ánh sáng.

Bên trong màn sáng, chính là khung cảnh trong mây mù.

Ba vị Thánh Nhân chỉ huy ba mươi ngàn binh mã cùng nhau tiến vào, ban đầu chỉ là địa hình rừng núi bình thường, không có tình huống gì đặc biệt.

Nhưng dù vậy, mọi người cũng không dám liều lĩnh.

Thế nhưng, ngay khi bọn họ đi vào sơn cốc một trống trải, tất cả tu sĩ và cả Thánh Nhân đều dừng lại tại chỗ, thần sắc hoảng sợ.

"Không thể di chuyển, chúng ta không thể di chuyển được?"

"Chuyện gì đang xảy ra? !"

Mấy vạn tu sĩ đứng ở trong sơn cốc, không thể động đậy. Chỉ có Thánh Nhân mới có thể miễn cưỡng mà di chuyển.

Mà ngay lúc này, sơn cốc cuối cùng cũng truyền đến tiếng động ầm ầm, một tảng đá vô cùng to lớn lăn xuống từ trong sơn cốc.

Hòn đá kia lưu chuyển từng đợt đạo vận, không phải là thực thể, mà chính là một loại Linh khí ngưng tụ thể nào đó, tràn ngập dao động đáng sợ.

"Đến đây, tránh mau ra."

"Không thể di chuyển được!" Mấy vạn tu sĩ phát ra những tiếng la hét hoảng sợ.

Ba vị Thánh Nhân thực lực mạnh mẽ, miễn cưỡng tránh thoát sức mạnh kỳ lạ phong tỏa trong sơn cốc và tảng đá to lớn kia. Nhưng những tu sĩ lại không có được may mắn như vậy. Bất cứ nơi nào hòn đá đi qua, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên. Từng người, từng người một, thịt nát xương tan.

Chỉ trong vòng vài cái hít thở, ba mươi ngàn tu sĩ, toàn bộ bị tiêu diệt!

Còn lại ba vị Thánh Nhân hoảng sợ nhìn tình cảnh này, nuốt nước bọt ừng ực, liếc mắt nhìn nhau, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nhưng ngay khi bọn họ chuẩn bị rời đi, bốn phía trong mây mù bỗng nhiên xuất hiện từng đạo từng đạo kiếm khí, nhốt bọn họ ngay tại chỗ.

Một kiếm ảnh kinh người từ trên trời giáng xuống, Đạo Vân cuồng bạo phong tỏa không gian ba vị Thánh Nhân, chém đầu bọn họ ngay tại chỗ!

Chương 412: Tử Hư vào trận, biển mây hiện rồng, ba vân quỷ quyệt, khó lòng phòng bị

Đám sương mù thay đổi, đột nhiên xuất hiện kiếm khí phong tỏa đường lui của Thánh Nhân!

Kiếm khí cuồng bạo từ trên trời giáng xuống!

Ngay cả sức mạnh của Thánh Nhân, cũng khó có thể chống lại dưới sức mạnh này, trong khoảnh khắc đó, liền bị kiếm khí chém thành từng mảnh!

Một màn trước mắt, làm rung chuyển đội quân bên ngoài.

Tất cả tu sĩ nuốt nước miếng, ánh mắt vô cùng hoảng sợ.

Đám sương mù này, quá nguy hiểm.

Ngay cả Thánh Nhân, cũng chết thảm ngay tại chỗ nếu không chú ý!

Cho dù là tính nguy hiểm của thập đại cấm địa cũng không hơn thứ này là bao? !

"Biển mây này là cái quái gì thế, sao lại nguy hiểm như vậy, muốn giết Thánh Nhân là giết ngay, quá kinh khủng."

"Huyền Thiên tông, sao lại có được thứ này vậy!"

"Thật là đáng sợ."

Không chỉ đại quân 1 triệu tu sĩ, bên ngoài Huyền Thiên tông, tất cả các tu sĩ đang xem trận chiến này cũng đều kinh ngạc.

Loại trận pháp này, bọn họ chưa từng nghe thấy.

"Sao Huyền Thiên tông lại có được thứ như thế này, không phải bọn họ cũng chỉ có một Huyền Thiên Kiếm Trận thôi sao? Sao lại thêm thứ này vậy."

"Nhất định là Sở Cuồng Nhân làm ra."

"Không sai, trừ hắn ra, không còn ai có thể làm ra chuyện này được, nhưng âm, sao hắn lại làm được?"

Người quan sát trận chiến vô cùng kinh ngạc.

Vốn dĩ, bọn họ đều cho rằng hành động vây quét Huyền Thiên tông chẳng khác nào chẻ tre, chiến đấu với một đống đổ nát.

Nhưng không nghĩ tới, hiện tại Huyền Thiên tông lại xuất hiện một trận pháp kinh khủng như thế, phía Huyền Thiên tông không hao tổn một cọng lông tóc, còn bên mình đã mất đi không ít Thánh Nhân, còn thêm mấy chục ngàn tu sĩ đã chôn thây.

" Chết tiệt, chết tiệt!"

"Rốt cuộc Huyền Thiên tông đã xảy ra chuyện gì vậy, tại sao có thể có trận pháp này, tại sao mấy vạn tu sĩ lại không thể động đậy?"

"Còn có, cự thạch kia, kiếm khí kia từ đâu mà đến? Những thứ này đã thể hiện bao nhiêu phần của trận pháp, hay nó chỉ là một góc nổi của tảng băng chìm?"

Thương Vương Thánh tức đến hổn hển, sắc mặt vô cùng âm trầm.

Đối mặt với trận pháp này, hắn cảm thấy một sự bất lực sâu sắc.

"Thánh Vương, với lực lượng của chúng ta chỉ sợ không phá được trận này, phải mời Thánh Vương xuất thủ!" Thương Vương Thánh nói với Tiên Chu sau lưng.

"Phế vật!"

Bên trong Tiên Chu truyền đến tiếng quát lạnh của Trường Nghiễm Thánh Vương.

"Tử Hư, ngươi tự mình đi vào đó dò xét trận này một chút, thời điểm nguy cấp, có thể dùng Na Di Phù rời đi." Trường Nghiễm Thánh Vương thản nhiên nói.

"Dạ."

Bên trong Tiên Chu, có một người lướt ra ngoài.

Người này chính là người chỉ đứng sau Thánh Vương Huyền bên trong Hoàng Thần Cung, Tử Hư Thánh Nhân có chiến lực đỉnh phong bảy bước Đại Thánh, thực lực vô cùng mạnh mẽ.

"Mau nhìn, vùng đất vô định phái người ra rồi."

"Cũng không biết hắn có thể phá trận hay không."

"Chỉ có một người sao? Có lẽ người này rất mạnh."

"Chậc, thật ra vùng đất vô định cũng không thèm để ý người này có thể phá trận hay không, bọn họ chỉ muốn tra rõ trận này là thế nào mà thôi."

"Thì ra là thế..."

Chỉ thấy Tử Hư Thánh Nhân đầu đâm vào trong mây mù.

Vốn dĩ hắn định trực tiếp từ trên không đi tới Trường Sinh điện, nhưng vừa vào trận thì cảm nhận được một luồng áp lực kinh khủng vọt tới từ trên cao.

Chỉ thấy trong mây, có một sự tồn tại giống như một con rồng cao hơn vạn trượng được tạo thành từ sương mù, đang theo dõi hắn.

Uy áp kinh khủng kia, khiến Đại Thánh như hắn cũng cảm thấy run rẩy.

Chúng tu bên ngoài sĩ đại trận đều thấy được con rồng này, tất cả đều hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ cảm thấy bản thân đang nổi da gà.

Trong đám mây này, lại che dấu một con rồng!

Cuối cùng đây là trận pháp gì? !

Mấy Thánh Vương bên trong Tiên Chu nhịn không được đứng lên.

Biển mây hiện rồng!

Tử Hư Thánh Nhân hoảng sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, không dám tiếp tục đứng ở giữa không trung, vội vàng trở lại mặt đất, cho đến khi không nhìn thấy rồng nữa mới từ từ nhẹ nhàng thở ra, lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Con rồng đó, quá kinh khủng! ! Thậm chí ta còn nghi ngờ rằng có phải nó chỉ cần dùng một ngón tay là có thể đâm chết ta rồi hay không."

Hắn lấy la bàn truyền tin ra, báo cáo tình huống.

"Chưởng môn, trên không của trận pháp này có con rồng kia, tuy nhiên không phải thực thể, có thể đó chỉ là một phần của trận pháp này, nhưng ta có thể cảm nhận rõ ràng, con rồng kia cực kì khủng bố, không nên cứng đối cứng với nó!"

"Trên không không thích hợp dò đường, ta thử đường bộ một chút."

Tử Hư Thánh Nhân nói xong, tiếp tục đi thẳng vào trong trận pháp.

Vân Hải Kinh Kỳ Trận này cực kỳ quỷ quyệt, sương mù có tác dụng ngăn chặn linh niệm, Tử Hư Thánh Nhân không có cách nào cảm nhận được sự vật vượt qua mười dặm trước người mình, cho nên cũng không dám đi quá nhanh, mà lại thận trọng thăm dò.

Hắn đi tới sơn cốc mấy chục ngàn tu sĩ đã giết trước đó.

Đột nhiên, hắn cảm thấy hành động của mình trở nên vô cùng khó khăn, mọi người ở ngoài sương mù cũng nhận ra sự khác thường.

Không thể nào, ngay cả Đại Thánh cũng trúng chiêu?

"Tử Hư, thế nào?" Trường Nghiễm Thánh Vương nhíu mày hỏi.

"Trong sơn cốc này, có luồng sức mạnh hạn chế hành động của ta, dường như sức mạnh này đến từ... Lòng đất, cái này là địa khí!"

"Địa khí trói buộc hai chân, khiến cho ta khó có thể động đậy."

Lúc hắn bẩm báo, ở nơi xa có đá lăn xuống.

Tử Hư Thánh Nhân hừ nhẹ một tiếng, không sợ hãi chút nào, chỉ thấy hai tay hắn hình thành một luồng đạo vận kì diệu, hung hăng đánh về phía đá lăn.

Hai luồng sức mạnh đâm vào nhau.

Đá lăn vỡ tan tành!

Tử Hư Thánh Nhân không bị tổn hao chút lông tóc gì.

Sau đó, bốn phía có một lượng lớn kiếm khí sinh ra, những kiếm khí này vây hắn ở một chỗ, trên đỉnh đầu, một thanh kiếm ảnh khổng lồ đột nhiên xuất hiện.

"Hừ, tới đi!"

Tử Hư Thánh Nhân hừ lạnh một tiếng.

Đạo vận trên người hắn di chuyển, tung một quyền lên trên.

Một quyền này và kiếm ảnh va chạm vào nhau, làm rung chuyển sơn cốc!

Bên trong bụi mù cuồn cuộn, Tử Hư Thánh Nhân ngạo nghễ đứng đó.

"Tốt!"

"Không hổ là bảy bước Đại Thánh, quả nhiên là thực lực không thể dò xét!"

Bên trong liên quân không ngừng gọi tốt, cho dù là Đại Thánh như Thương Vương Thánh, Nhật Nguyệt song thánh cũng có chút mặc cảm.

"Cùng là Đại Thánh, nhưng bảy bước Đại Thánh và những người vừa bước vào Đại Thánh không bao lâu như chúng ta, chênh lệch quả thật có chút lớn."

"Hoàn toàn chính xác."

Mà trong trận pháp.

Tử Hư Đại Thánh vừa mới ngăn cản được kiếm ảnh, sau đó thúc giục linh lực đánh tan kiếm khí, địa khí quấn quanh mình.

Hắn tiếp tục xâm nhập vào trận pháp, dọc theo con đường này, mọi người thấy được càng nhiều chỗ huyền diệu liên quan tới trận pháp này.

Khi thâm nhập càng sâu, các đòn tấn công mà Tử Hư Đại Thánh gặp phải cũng càng ngày càng nhiều, gió lốc, kiếm khí, hỏa diễm, nguồn nước, thứ gì cũng không thiếu, tầng tầng lớp lớp, hơn nữa còn khó lòng phòng bị.

Ai cũng không biết tiếp theo sẽ gặp phải loại nguy hiểm gì, vốn dĩ đang gió êm biển lặng, lại đột nhiên xuất hiện vòng xoáy có thể nuốt chửng người, vốn dĩ là rừng rậm chim hót hoa nở, trong không khí lại tràn ngập chất kịch độc...

Tất cả mọi người nhìn thấy đều kinh hồn bạt vía, vô cùng kinh sợ.

"Ba vân quỷ quyệt, khó lòng phòng bị, cuối cùng là loại trận pháp gì, đại trận cấp Thánh đỉnh phong cũng không có khủng bố như vậy."

Giọng nói của Thương Vương Thánh có chút run rẩy.

Cho dù hắn tiến vào, chỉ sợ cũng là thập tử vô sinh!

Hắn tin rằng, như vừa rồi hắn chỉ huy trăm vạn đại quân này xuất kích, thì sẽ có ít nhất là hơn một nửa quân số sẽ bị hao tổn trong trận pháp này!

Trong trận pháp, Tử Hư Thánh Nhân đã mơ hồ trông thấy sơn môn Huyền Thiên tông.

Trên đường đi tới đây, không biết hắn đã gặp bao nhiêu nguy hiểm, nhưng dựa vào thực lực mạnh mẽ và sử dụng tất cả át chủ bài cũng đi đến được đây.

Nhưng dù vậy, giờ phút này trên người hắn cũng chồng chất vết thương.

" Bên trong Huyền Thiên tông có Sở Cuồng Nhân, ngươi không phải đối thủ của hắn, Tử Hư, trở về đi." Trường Nghiễm Thánh Vương nói.

Để Tử Hư Thánh Nhân vào trận, là vì xác minh cấu tạo của trận pháp này, hiện tại mục đích này đã đạt được.

"Được."

Tử Hư Thánh Nhân gật đầu, lấy Na Di Phù ra, muốn rời khỏi đây.

Nhưng khi hắn bóp nát phù văn, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Chương 413: Hống một tiếng rung chuyển Thiên Sơn, Sở Cuồng Nhân phát biểu, cực kỳ càn rỡ

Na Di Phù, đây là một bảo bối bỏ trốn.

Nhưng trong nháy mắt, bằng cách sử dụng sức mạnh của không gian sẽ di chuyển đến nơi cách đó vạn dặm thậm chí mấy chục vạn dặm, mà trân phẩm trong đó được gọi là Đại Na Di Phù.

Tuy Na Di Phù trong tay Tử Hư Thánh Nhân kém hơn Đại Na Di Phù, nhưng cũng có thể chỉ trong nháy mắt, trốn xa 10 ngàn dặm.

Cho dù là mười Thánh Vương cũng không bắt được hắn.

Nhưng mà hiện tại, khi hắn sử dụng Na Di Phù, hắn thấy rằng sức mạnh không gian chứa trong Na Di Phù chỉ là một gợn sóng lăn tăn trong hư không, căn bản không có cách nào để đưa hắn ra khỏi trận pháp.

Không gian xung quanh, dường như đã bị phong tỏa!

"Chuyện gì xảy ra, tại sao Na Di Phù lại mất đi hiệu lực? !"

"Không gian, không gian này bị luồng sức mạnh nào đó phong tỏa, đáng chết, là trận pháp này, trận pháp này còn có thể khóa chặt không gian!"

Trên mặt Tử Hư Thánh Nhân lộ ra vẻ hoảng sợ.

Hắn dám đi vào Vân Hải Kinh Kỳ Trận, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là có tấm Na Di Phù này, vào thời khắc mấu chốt, có thể dẫn hắn rời khỏi đây.

Nhưng bây giờ, tấm Na Di Phù này lại mất đi hiệu lực! !

"Tử Hư, mau trở lại!"

Trường Nghiễm Thánh Vương cũng đã nhận ra sự khác thường, vội vàng nói.

Tử Hư không dám sơ suất, Na Di Phù đã không thể dùng, vậy hắn tới bằng cách nào sẽ đi bằng cách đó, hắn quay người muốn rời khỏi đây.

Nhưng trong nháy mắt khi hắn xoay người, một luồng áp thật lớn lực không cách nào nói rõ bao phủ trên người hắn, trong chớp mắt này, thân thể và cả linh hồn của hắn dường như đều rơi xuống vực sâu gọi là sợ hãi, cơ thể không ngừng run rẩy.

Chỉ thấy ở trước mặt hắn, bỗng nhiên có thêm một cái đầu rồng dữ tợn.

Đó là con rồng trong mây!

Giờ phút này, cái đầu to lớn kia đang ở trước mặt Tử Hư, cách hắn không đến một trượng, hai mắt không chớp luôn theo dõi hắn.

Bên ngoài trận pháp, vô số tu sĩ cũng bị dọa đến hít một hơi lãnh khí.

Tấm hình do Truyền Ảnh Thạch truyền tới, vừa lúc nhìn rõ được cái đầu rồng dữ tợn kia, chiếm cứ toàn bộ màn ảnh.

Đôi mắt băng lãnh vô tình, đôi mắt lộ ra uy áp vô tận không chỉ đang nhìn Tử Hư Thánh Nhân, mà càng giống như nhìn chằm chằm đại quân 1 triệu tu sĩ, nhìn chằm chằm tất cả tại người quan sát trận chiến, nhìn đến mức khiến mọi người lạnh gáy.

Cho dù không tự mình đối mặt, nhưng chỉ thông qua bức ảnh của Truyền Ảnh Thạch, bọn họ đều có thể cảm nhận được sát khí dữ tợn đang tuôn ra.

Nhưng thứ mà mọi người cảm nhận được, lại kém xa tít tắp một phần vạn thứ mà hiện tại Tử Hư Thánh Nhân cảm nhận được.

Cái mọi người thấy chỉ là hình ảnh, nhưng Tử Hư Thánh Nhân lại thật sự đứng trước mặt cái đầu của con Vân Long kinh khủng này.

"Chết tiệt, không thể ngồi chờ chết!"

Dù sao Tử Hư Thánh Nhân cũng là một Đại Thánh đỉnh phong, đạo tâm vẫn hết sức cứng cỏi, rất nhanh là có thể thoát ra khỏi nỗi sợ.

Chỉ thấy linh lực trong cơ thể hắn bạo phát, ngưng tụ ở giữa năm ngón tay, một luồng đạo vận vô cùng to lớn trong nháy mắt bạo phát.

"Thiên Phong Thánh Quyền!"

Một quyền được tung ra, nhất thời gió mây xung quanh như nổi sóng.

Đây là một chiêu Chuẩn Đế thuật cực kỳ cường đại, mà Tử Hư Thánh Nhân lĩnh hội đã nhiều năm, đối cái Chuẩn Đế thuật này đã đạt tới cấp độ cực kỳ cao thâm.

Phong bạo còn quấn trên nắm đấm, dường như có thể phá hủy tất cả!

Một quyền này, cho dù là Thánh Vương cũng không có cách nào tuỳ tiện ngăn lại.

Nhưng lúc này, hai mắt Vân Long trợn trừng, bỗng nhiên hét lớn một tiếng!

"Gào! !"

Tiếng rồng gầm vô cùng to rõ, vang vọng đất trời!

Giống như sóng âm trộn với sức mạnh củaVân Hải Kinh Kỳ Trận rồi khuếch tán ra ngoài, khiến dãy núi chấn động, thiên địa đều bị rung chuyển.

Mà Tử Hư Thánh Nhân là người đứng mũi chịu sào, trong nháy mắt đạo vận, linh lực trên nắm tay trực tiếp tiêu tán!

Tiếng rống vang lên, đòn tấn công của Tử Hư Thánh Nhân sụp đổ, màng nhĩ trực tiếp nổ tung, phun ra một ngụm máu, thân như nứt toác, xuất hiện từng vết máu, như một bình sứ lúc nào cũng có thể vỡ nát.

Cả người hắn bay ngược ra ngoài, té ngã trên đất, cùng cực chật vật.

"A a..."

"Lỗ tai của ta, mắt ta..."

Tử Hư Thánh Nhân nằm trên mặt đất đau đến không muốn sống, bị nỗi sợ vô tân bao trùm, khiến hắn gần như đã mất đi lý trí.

Sau đó, Vân Long từ từ duỗi long trảo ra.

Nhẹ nhàng gõ một cái.

Thân thể Tử Hư Thánh Nhân nổ tung ngay tại chỗ! !

Một viên đá màu đen xoay vài vòng trên mặt đất, chính là viên đá chuyên dùng để truyền hình ảnh, Truyền Ảnh Thạch.

Bên ngoài đại trận, hoàn toàn tĩnh mịch, bọn họ thông qua màn ảnh, thấy được con Vân Long kia bay đi, bóng dáng mạnh mẽ chui vào biển mây.

Nhưng đồng thời, càng bị sức mạnh kinh khủng của đối phương làm cho rung sợ.

Chỉ với một tiếng gồng, bảy bước Đại Thánh coi như bị phế bỏ!

Sức mạnh này phải khủng bố đến cỡ nào? !

"Đây mới là chỗ mạnh mẽ của trận pháp này hay sao?"

"Thật là đáng sợ!"

"Trận này, căn bản không phải dùng sức người là có thể phá! !"

Đại quân trăm vạn bị tiếng gầm của con Vân Long kia dọa cho sợ đến vỡ mật!

Cho dù là Thánh Nhân cũng không nhịn được có chút run rẩy, trước mặt con Vân Long kia, chút thực lực này của họ căn bản không tính là cái gì cả.

"Tử Hư!"

Phía trên Tiên Chu, Trường Nghiễm Thánh Vương tức đến xanh mét cả mặt mày.

Tử Hư không chỉ là trưởng lão của Huyền Hoàng Thần Cung, còn trợ giúp hắn nhiều năm, giao tình thâm hậu, bây giờ, Tử Hư chết ở bên trong trận pháp do Huyền Thiên tông bày ra, việc này khiến hắn càng căm hận Huyền Thiên tông, và Sở Cuồng Nhân.

"Sở Cuồng Nhân, ta nhất định sẽ giết ngươi! !"

Trường Nghiễm Thánh Vương cắn răng nghiến lợi nói ra.

"Con Vân Long kia, lực chiến có thể so với Thánh Vương đỉnh phong, thủ đoạn tầm thường chỉ sợ không dễ dàng đối phó với nó, Trường Nghiễm đạo hữu cần phải tỉnh táo."

Vân Đào đạo nhân từ tốn nói.

"Tất nhiên ta hiểu rõ."

Trường Nghiễm Thánh Vương hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng khôi phục tâm tình.

"Mau nhìn, có người đi ra."

Trong đám người, có người hô lên một tiếng.

Chỉ thấy bên ngoài sơn môn Huyền Thiên tông, có hai người đi ra.

Chính là Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ.

Lam Vũ cầm Truyền Ảnh Thạch trên mặt đất lên, sau đó nhắm vào Sở Cuồng Nhân, một gương mặt hoàn mỹ không chút tì vết trong nháy mắt chiếm hơn phân nửa màn ảnh.

Bên trong đám người quan sát trận chiến, không thiếu nữ tu.

Lúc này nhìn thấy gương mặt bên trong màn ảnh, tâm can không khỏi run lên.

Quá đẹp.

Gương mặt này, tuyệt đối là tạo vật hoàn mỹ nhất của tạo hoá.

Trên đời này, vì sao lại có người đẹp như vậy chứ? !

Mà vừa nghĩ tới Sở Cuồng Nhân có thể sẽ chết trong trận đại chiến này, không ít nữ tu cũng vì đó mà đau lòng nhức óc, khóc than.

"Lam Vũ, đừng cầm gần quá."

Lúc này, bên trong màn ảnh, Sở Cuồng Nhân nói chuyện.

Lam Vũ lui về phía sau hai bước.

"Khụ khụ, các vị, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Sở Cuồng Nhân ho hai tiếng, cười nói với đại quân trăm vạn tu sĩ: "Trải qua đợt thăm dò vừa rồi, chắc hẳn các vị cũng hiểu đại khái về trận pháp này của Huyền Thiên tông rồi nhỉ, nói thực ra, đây là lần đầu tiên ta dùng đại trận này trong một trận chiến, chưa thuần thục lắm, để chư vị chê cười rồi."

Lời nói của Sở Cuồng Nhân vang vọng trước mặt vô số tu sĩ, nhìn thấy dáng vẻ bất cần, thoải mái của hắn, tất cả mọi người đều nghiến răng căm hận.

Mọi người phô trương thanh thế mà đến, thề diệt Huyền Thiên tông!

Nhưng bây giờ, lại bị một trận pháp ngăn ở bên ngoài, ngay cả sơn môn Huyền Thiên tông còn chưa đi vào, đã không ngừng hao binh tổn tướng!

Loại cảm giác này, khiến người ta bực tức.

"Thật ra, con người của ta không thích chém chém giết giết, nhưng các ngươi nhất định ép buộc ta, náo cho tới mức như hôm nay, cần gì chứ?"

"Tại sao mọi người không ngồi xuống nói chuyện, các ngươi chỉ cần trả cho Huyền Thiên tông mấy chục tỷ linh thạch cộng thêm mấy món Đế binh, con người của ta rất hiền lành, miễn cưỡng có thể tha thứ cho các ngươi."

Sở Cuồng Nhân nói tiếp.

Bọn người Trường Nghiễm Thánh Nhân tức giận đến mức toàn thân run rẩy.

Quá khinh người! !

Mấy chục tỷ linh thạch? Còn thêm Đế binh?

Hiện tại đang là ai đánh ai vậy! !

Ai cũng thấy rõ ràng, là bọn họ bao vây Huyền Thiên tông, không phải Huyền Thiên tông bao vây bọn họ, coi như ra điều kiện cũng là bọn họ có được không? !

"Cực kỳ càn rỡ! Cực kỳ càn rỡ!"

Sơn Hải Khuyết chủ tức giận đến mức lồng ngực chập trùng, sắc mặt đỏ lên.

Chương 414: Đại quân 1 triệu tu sĩ vào trận, nào có chuyện đã hình thành thì không thay đổi

"Cực kỳ càn rỡ! Cực kỳ càn rỡ! !"

Sơn Hải Khuyết chủ tức giận đến đỏ mặt, lồng ngực không ngừng chập trùng.

Sắc mặt của mấy Thánh Vương còn lại cũng không dễ nhìn hơn chút nào.

Đại quân trăm vạn người, càng mất sạch thể diện!

"Sở Cuồng Nhân! Ngươi đừng có càn rỡ, ngươi cho rằng chỉ dựa vào đại trận này là có thể gối cao không lo sao? Quả thực là nằm mơ!"

"Chúng ta đã điều tra kỹ càng trận pháp này của ngươi, ngày phá trận, chính là lúc Huyền Thiên tông của ngươi bị hủy diệt, là lúc ngươi mất mạng! !"

Đây là lần đầu tiên Thương Vương Thánh không nhịn nổi, giận dữ hét to.

Ở phía xa, dường như Sở Cuồng Nhân nghe rõ lời hắn nói.

"Ai nha ai nha, dường như có người đang kêu gào."

"Cũng không sao cả, các ngươi cứ khăng khăng muốn đi đến chỗ chết, ta cũng không ngăn được các ngươi, nhưng mà ta vẫn nói câu đó, bọn người vớ va vớ vẫn, cá thối tôm nát như các ngươi, muốn diệt Huyền Thiên tông ta... Nằm mơ đi! !"

"Đến, nhìn ai tiêu diệt ai? !"

Sở Cuồng Nhân nói xong, quay người rời đi, sau đó, dường như hắn nghĩ đến chuyện gì đó, lại xoay người nói: "Suýt nữa quên mất, Vân Đào đạo hữu, đa tạ ngươi tài trợ nhiều Ngọc Tủy cực phẩm như vậy, dùng rất tốt."

Nói xong những chuyện này, màn ảnh vỡ nát.

Tất nhiên, Truyền Ảnh Thạch kia đã bị phá hư.

Mà lời nói sau cùng của hắn, khiến mọi người có chút mơ hồ.

Cảm tạ Vân Đào đạo nhân?

Là có ý gì?

"Vân Đào đạo nhân, dường như cũng là chưởng môn của Phiếu Miểu Thiên."

"Tại sao Sở Cuồng lại tạ ơn hắn?"

Bên trong Tiên Chu, ánh mắt năm Thánh Vương còn lại đều nhìn chằm chằm về phía Vân Đào đạo nhân, trong mắt dần toát ra vẻ không tốt.

"Vân Đào đạo hữu, Sở Cuồng Nhân nói vậy là có ý gì?"

"Chẳng lẽ ngươi và hắn còn có giao dịch gì sao?"

"Phiếu Miểu Thiên sản xuất ra Ngọc Tủy là vật cực phẩm để bày bố trận pháp, chẳng lẽ trận pháp này của Sở Cuồng Nhân cũng dùng Ngọc Tủy để bố trận sao?"

Câu cuối cùng được nói ra, ánh mắt mấy Thánh Vương nhất là Trường Nghiễm Thánh Vương giống như muốn ăn thịt người.

Vân Đào đạo nhân hừ lạnh một tiếng: "Ta và Sở Cuồng Nhân có thể có giao dịch gì, lúc trước hắn đến Phiếu Miểu Thiên tìm ta muốn Ngọc Tủy..."

Hắn nói rõ chuyện Sở Cuồng Nhân trao đổi Ngọc Tủy.

Mỗi khi nghĩ đến việc này, hắn đau lòng đến mức muốn thổ huyết.

Nhiều Thiên Tinh Nguyên như vậy, Ngọc Tủy tuyệt phẩm, cho dù Phiếu Miểu Thiên có khai thác thêm vài vạn năm cũng không nhất định có thể tích lũy được bao nhiêu đó!

Cứ như vậy bị Sở Cuồng Nhân cầm đi!

Chỉ trao đổi 1 tỷ linh thạch, tương đương với tặng không cho hắn!

Hiện tại nghĩ đến đại trận ngăn cản bọn họ, rất có thể đối phương dùng Ngọc Tủy lấy ở Phiếu Miểu Thiên để bày bố ra, Vân Đào đạo nhân càng có loại cảm xúc muốn thổ huyết, tức giận đến mức hai mắt như muốn biến thành màu đen.

"Hừ, tốt nhất là vậy." Trường Nghiễm Thánh Vương thấy Vân Đào đạo nhân không giống như nói dối, liền chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa.

"Vốn là như thế."

Vân Đào đạo nhân cũng rất bất mãn với nghi vấn của mọi người, hắn hận Sở Cuồng Nhân, hận đến nghiến răng nghiến lợi, sao lại đi giúp đối phương.

Bọn ngu ngốc này, trong não cũng chỉ nghĩ tới những chuyện thế này, cần thiết sao?

"Để tất cả mọi người tiến vào đại trận!"

Trường Nghiễm Thánh Vương nói.

Lời vừa nói ra, mọi người hơi sững sờ.

"Hành động lần này có phải sẽ có chút mạo hiểm hay sao."

"Hừ, Tử Hư đã xác minh cấu tạo của đại trận này vì chúng ta, chỉ cần chú ý hơn là được, nói đến mạo hiểm, một bầy kiến hôi, vốn dĩ đã dùng làm pháo hôi, còn cần phải nghĩ sao?"

Trường Nghiễm Thánh Vương lạnh lùng nói ra.

Mấy Thánh Vương nghĩ một lát, cũng nhẹ gật đầu.

Sau đó, mệnh lệnh của Thánh Vương được truyền xuống.

Sau khi bọn người Thương Vương Thánh, Nhật Nguyệt song thánh, Thiên Cực Thánh Nhân tiếp nhận mệnh lệnh, sắc mặt cũng không nhịn được thay đổi, có chút âm trầm.

"Thánh Vương, là đang định biến chúng ta làm bia đỡ đạn hay sao."

"Chết tiệt, đây đều là người của đạo thống chúng ta, bọn họ ngoại trừ một Tử Hư Thánh Nhân, cũng chưa chết một người nào."

Nhật Nguyệt song thánh bất mãn nói.

"Sớm biết là thế này, còn không bằng không tới."

Thiên Cực Thánh Nhân cắn răng, có chút hối hận.

So với những thế lực có thù với Sở Cuồng Nhân như Thiên Vương cung, Bá Thể Thánh tộc, 36 đảo hải ngoại, Bát Hoang cung của hắn ngoại trừ thua Sở Cuồng Nhân một ít linh thạch, thì cũng không có bất cứ ân oán gì.

Hắn vốn có thể không tham gia vào việc này.

Nhưng vì muốn tạo quan hệ với vùng đất vô định, hắn vẫn tới.

Vốn nghĩ rằng, phá hủy Huyền Thiên tông chỉ như đạp phá một đống phế tích, Bát Hoang cung sẽ không có thương vong gì, không nghĩ tới, sẽ trở thành cục diện như thế này.

"Việc đã đến nước này, chúng ta đã không có bất kỳ đường lui nào!"

Thương Vương Thánh trầm giọng nói.

Từ khi bọn họ tham dự vào hành động này, thì đã không thể thoát thân được.

Nói đến là đến, nói đi là đi?

Thật sự cho rằng vùng đất vô định biết được sẽ cho phép họ làm như vậy sao?

Thương Vương Thánh Tướng tin, hiện tại nếu bọn họ nói muốn rời khỏi, có lẽ mấy Thánh Vương kia sẽ thưởng cho mỗi người bọn họ một chưởng.

"Đâm lao phải chạy theo lao, tiếp tục đi tới đi!"

Thương Vương Thánh nói.

Mấy Thánh Nhân còn lại cũng đều cắn răng, kiên trì tiếp tục tiến về phía trước.

Một chiếc lại một chiếc Tiên Chu tiến vào bên trong Vân Hải Kinh Kỳ Trận, những tu sĩ quan sát ở bên ngoài, đều vô cùng trông mong, cũng muốn dùng linh niệm nhìn trộm.

Nhưng lại không có một chút tác dụng nào.

Dù vậy, vẫn không có bất kỳ người nào muốn rời khỏi, trận chiến này thật sự quá đặc sắc, tất cả mọi người muốn chứng kiến kết quả cuối cùng.

...

Bên trong Vân Hải Kinh Kỳ Trận.

Các Tiên Chu tiến vào.

Bởi vì vừa rồi Tử Hư Thánh Nhân đã dò đường cho bọn họ, ngoại trừ con Vân Long trên không kia, cấu tạo của Vân Hải Kinh Kỳ Trận, trên cơ bản bọn họ đã hiểu rõ, cẩn thận một chút, là có thể né tránh.

Ít nhất, bọn họ nghĩ như vậy.

"Các ngươi tiếp tục tiến về Huyền Thiên tông, con Vân Long trêb không trung giao cho chúng ta giải quyết." Trường Nghiễm Thánh Vương và Thương Vương Thánh truyền âm nói.

Nghe đến đây, Thương Vương Thánh nhẹ nhàng thở ra, tuy những Thánh Vương này coi bọn họ thành pháo hôi, nhưng dường như cũng sẽ không để bọn họ tùy tiện chết đi.

Hắn tỉ mỉ suy nghĩ, cũng có mấy phần suy đoán.

Dù sao, bọn họ cũng không đối phó được với Vân Long, đi lên cũng chỉ tặng đầu người, không có một chút giá trị gì khi chết đi.

Để bọn họ cùng đi đối phó với con Vân Long kia, chẳng bằng để lại bọn họ để đối phó với Sở Cuồng Nhân, dùng họ để xò xét xem Sở Cuồng Nhân có còn con át chủ bài nào nữa hay không?

Nói cho cùng, vẫn là pháo hôi.

Chỉ khác là pháo hôi dùng để đối phó với cái gì mà thôi.

"Mọi người cẩn thận, trận pháp này rất mạnh, nhưng chỉ cần cẩn thận lẩn tránh những chỗ nguy hiểm, là được rồi..."

Lời của Thương Vương Thánh còn chưa nói hết, đột nhiên trên bầu trời có thiên thạch lửa rơi xuống, đập vào Tiên Chu, có vài chiếc Tiên Chu không kịp khởi động trận pháp phòng ngự, bị đánh rơi xuống, nguyên một đám tu sĩ bị đốt thành tro bụi.

Sự thay đổi đột ngột khiến ai cũng phải bàng hoàng.

"Tại sao có thể như vậy!"

"Đáng chết, lúc Tử Hư Thánh Nhân tiến vào, nơi này rõ ràng không có trận pháp mới đúng, tại sao có thể như vậy."

"Đừng hoảng hốt, khởi động trận pháp!"

...

Bên trong Trường Sinh điện.

Trước mặt Sở Cuồng Nhân có một khối Thiên Tinh Ngọc Tủy.

Phía trên, có những đốm sáng đang thay đổi liên tiếp, mà mỗi một đốm sáng, tượng trưng cho một trận pháp bên trong Vân Hải Kinh Kỳ Trận.

Vân Hải Kinh Kỳ Trận, là một đại trận.

Cũng là một đại trận được tạo thành từ vô số trận pháp!

Trong đó, quan trọng nhất chính là, những trận pháp này là có thể tùy ý kết hợp và thay đổi, không có một tuyến đường an toàn cố định nào cả.

"Vân Hải Kinh Kỳ Trận, ba vân quỷ quyệt, nếu như đã hình thành thì không thể thay đổi, nếu không sao có thể xứng với bốn chữ ba vân quỷ quyệt chứ?"

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm, cười nhạt một tiếng.

Hắn vung tay lên, trong tấm bia đá xuất hiện một màn ảnh, bên trong chính là hình ảnh bọn người Thương Vương Thánh đang chật vật đối phó với trận pháp.

Chương 415: Sơn Hải Khuyết chủ xuất thủ, Sơn Hải Quyển, tiếng kêu của Thần Hoàng

Huyền Thiên tông.

Bên trong Vân Hải Kinh Kỳ Trận.

Bọn người Thương Vương Thánh, Nhật Nguyệt song thánh đang đối phó với đám thiên thạch lửa đột nhiên rơi xuống từ trên bầu trời, những chiếc Tiên Chu khác lập tức khởi động trận pháp.

Nhưng uy lực của thiên thạch lửa cực kỳ cường hãn, mỗi một viên đều có thể so với sức mạnh của Chí Tôn, mà ở đây lại có đến hàng trăm hàng ngàn viên thiên thạch lửa rơi xuống, sức mạnh vô cùng cường hãn khiến không ít Tiên Chu phải hứng chịu hư tổn.

Dù đã khởi động trận pháp phòng ngự, cũng chỉ miễn cưỡng ngăn cản.

"Nhật Băng!"

"Nguyệt Vẫn!"

Nhật Nguyệt song thánh đến từ hải ngoại hét lớn một tiếng, đạo vận trên người chuyển động, trong hư không hòa vào nhau, tạo thành một luồng sức mạnh vô cùng mạnh mẽ, trong nháy mắt bạo phát, ánh nắng ánh trăng dung hợp, vô cùng lộng lẫy đánh về phía bầu trời.

Một cú va chạm xảy ra, ánh sáng lộng lẫy che lấp gần hết bầu trời.

Vô số thiên thạch lửa lần lượt nổ tung bởi sức mạnh này.

"Tiếp tục đi!"

Nhật Nguyệt song thánh hét lớn một tiếng.

Từng chiếc từng chiếc Tiên Chu, tiếp tục đi về phía Huyền Thiên tông.

Khi đi được nửa đường, lại có phong lôi hội tụ, trong hư không xuất hiện từng đạo từng đạo sấm sét màu xanh thăm thẳm, điên cuồng di chuyển ở trên bầu trời.

"Hừ, ở trước mặt tộc Lôi Chuẩn ta lại dùng sấm sét, nực cười!"

Bên trong đại quân tu sĩ, người của tộc Lôi Chuẩn vọt ra, cả đám đều biến thành bản thể, đối cánh như che trời có sấm sét bao quanh.

Đạo vận lôi đình hùng hậu bạo phát trong hư không, dùng lôi đấu với lôi!

Đùng, đùng, đùng...

Trên bầu trời, những tiếng nổ vang lên không ngừng, phần lớn lôi quang bị trút xuống.

Hàng trăm hàng ngàn cường giả của tộc Lôi Chuẩn đang đấu với lôi đình, mở đường cho đại quân tu sĩ, để bọn hắn thuận lợi thông qua trận pháp lôi đình này.

Nhưng sau đó, còn có rất nhiều biến hóa.

Phong bạo, kiếm khí, cát bụi...

Đủ loại trận pháp, khiến đại quân tu sĩ không ngừng xuất hiện thiệt hại.

Cho dù là Thánh Nhân, dưới sự thay đổi của vô số trận pháp cũng tuyệt đối không có sức tự vệ, chớ nói chi là những tu sĩ còn lại.

Chưa tới một canh giờ, đại quân trăm vạn đã nhận lấy thương vong hơn phân nửa.

Mà khoảng cách giữa bọn họ và Huyền Thiên tông, còn đến mấy ngàn.

Chỉ mới đi, không đến một phần ba.

"Đáng chết, nếu cứ tiếp tục như vậy, còn chưa tới cửa Huyền Thiên tông, những người này của chúng ta sẽ chết hết mất."

"Vậy mà trận pháp này còn có thể tự do thay đổi?"

"Vừa rồi, Tử Hư Thánh Nhân gần như có thể nói là chết vô ích."

Sắc mặt các Thánh Nhân vô cùng khó coi.

Mà ở trước mặt bọn họ, có nguyên một đám bóng người bay đến, mà những bóng người này, gần như giống Sở Cuồng Nhân như đúc.

Ngàn vạn, trong hư không, kiếm khí đầy trời điên cuồng tàn phá bừa bãi.

Uy thế kinh khủng, giống như thiên quân vạn mã.

"Đây là thuật Phân Thân của Sở Cuồng Nhân."

"Khá lắm, thủ đoạn của người nọ cũng quá nhiều rồi."

Mọi người tay cầm binh khí, chuẩn bị sẵn sàng đón quân địch.

Giờ phút này, bên trong Tiên Chu to lớn truyền đến một tiếng quát lạnh.

"Sở Cuồng Nhân, đừng có càn rỡ!"

Chỉ thấy một vệt kim quang bay ra từ bên trong Tiên Chu, trộn lẫn trong hư không, hình thành một bức tranh sóng vỗ ầm ầm.

Bức tranh dài đến ngàn trượng, bên trong có núi Hữu Hải, giữa núi rừng cũng có hổ báo sài lang, trâu rừng tuấn mã, chim chóc và các loài động vật khác.

Một luồng đạo vận vô cùng huyền diệu lan ra, chấn động thiên địa.

Ngay sau đó, chỉ thấy dị thú bên trong bức tranh đó cùng nhau phát ra tiếng gào thét, sau đó xông ra bức tranh, lao về phía phân thân kiếm khí.

Những con thú này, không có bất kỳ thực thể nào, có vẻ hơi không thật.

Nhưng sức mạnh mà chúng ẩn chứa trong người là có thật.

Vô số dị thú và phân thân va chạm với nahu, một trận chiến cực kỳ kịch liệt nổ ra, sức mạnh của kiếm khí và dị thú, đang va chạm kịch liệt.

Sông núi xung quanh lay động, biển mây cuồn cuộn.

Các tu sĩ nhìn thấy đám phân thân kiếm khí đang chống lại đại quân dị thú kia thì không nhịn được líu lưỡi, nhìn lại bức tranh thần kỳ có đám dị thú không ngừng xông ra, đang lơ lửng ở trên không trung, càng thấy vùng đất vô định không phải tầm thường.

"Đây là vật gì? Lại có sức mạnh to lớn như vậy?"

"Vật này, lại có thể chứa đựng nhiều dị thú như vậy."

"Thật sự là quá bất phàm."

Bên trong Tiên Chu.

Mấy Thánh Vương nhìn Sơn Hải Khuyết chủ, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Đây chính là chí bảo Sơn Hải Quyển của Sơn Hải Khuyết sao? Nghe đồn vật này thu nhận rất nhiều nguyên hồn dị thú, quả nhiên là không tầm thường."

"Nghe nói bên trong Sơn Hải Quyển này có nguyên hồn của tứ đại Hung thú, theo thứ tự là Đào Ngột, Thao Thiết, Cùng Kỳ, Hỗn Độn, không biết là thật hay giả?"

Trường Nghiễm Thánh Vương cười nhạt nói.

"Chỉ là sử dụng nguyên hồn của những dị thú còn lại mô phỏng thành nguyên hồn Hung thú thôi, so với nguyên hồn Hung thú chân chính, còn kém xa."

Sơn Hải Khuyết chủ từ tốn nói.

Tứ đại Hung thú ở thời kỳ Thượng Cổ thậm chí Viễn Cổ đều là những sự tồn tại có uy danh hiển hách, sớm đã tuyệt tích ở tinh vực Thương Khung.

Cho dù là truyền thừa xa xưa của Sơn Hải Khuyết, cũng không tìm thấy chút dấu vết nhỏ nào liên quan tới tứ đại Hung thú, chỉ có thể căn cứ vào ghi chép trong điển tịch, đi bắt nguyên hồn của một số dị thú, tiến hành cải tạo, mang tên của Hung thú.

Mặc dù uy lực cũng rất mạnh, nhưng không thể nào sánh được với Hung thú chân chính.

Nhưng cho dù là vậy, Sơn Hải Quyển cũng là vật không thể coi thường.

Trên bầu trời.

Sơn Hải Quyển nở rộ thần quang vô biên.

Từng nguyên hồn dị thú xông ra, chiến đấu với phân thân kiếm khí.

Dưới uy lực của Sơn Hải Quyển, cho dù từng phân thân kiếm khí của Sở Cuồng Nhân đều có chiến lực cấp bậc Tôn giả, vẫn không chịu nổi sự tấn công dồn dập của ngàn vạn nguyên hồn dị thú, chỉ trong chốc lát đã vỡ nát tan tành.

"Hừ, hôm nay, ta sẽ dùng Sơn Hải Quyển, phá đại trận của ngươi!"

Sơn Hải Khuyết chủ đi ra khỏi Tiên Chu, ngạo nghễ nói.

Đạo vận trên người hắn chuyển động, hô ứng với ngàn vạn nguyên hồn dị thú kia, phát ra từng tiếng gầm, uy lực kinh người, chấn động thiên địa!

Ngay lúc này.

Huyền Thiên tông ở phía xa đột nhiên có một ngọn lửa bay đến!

Trong ngọn lửa, dường như có một đôi cánh dang rộng, ánh sáng tốt lành bùng lên.

Một tiếng kêu vô cùng to rõ của Thần Hoàng, vang vọng đất trời!

Một luồng uy áp Thần Thú tuôn ra từ bên trong ngọn lửa, chỗ có nguyên hồn dị thú đều không chịu nổi àm run rẩy, một số dị thú có thực lực yếu kém thì trực tiếp nằm rạp trên mặt đất, hoàn toàn đầu hàng!

Khi một con dị thú nằm rạp trên mặt đất, dị thú còn lại, mặc kệ thực lực mạnh yếu, dưới sự đè ép của sinh mạng thế này, căn bản không có cách nào khống chế, tất cả đều quỳ trên mặt đất, phát ra những âm thanh nghẹn ngào.

Uy áp Thần Thú, được thể hiện vô cùng tinh tế! !

Sơn Hải Khuyết chủ đứng phía trên Tiên Chu, trên mặt đã không còn vẻ ngạo nghễ như vừa rồi nữa, sắc mặt đã thay đổi.

Mình vừa mới nói xong, sau đó lập tức bị vả vào mặt.

Cũng quá nhanh rồi!

Hắn có thể cảm nhận được, không chỉ có những dị thú trước mặt hắn, dù là bốn con Hung thú mạnh nhất bên trong Sơn Hải Quyển kia cũng đang sợ run.

Có lẽ tu vi của đám hung thú này cao hơn Thần Hoàng, nhưng cấp bậc sinh mệnh khác biệt, là sự áp chế của chủng tộc phía trên đối với chủng tộc thấp hơn!

"Đây chính là Thần Thú sao? Quả nhiên không tầm thường!" Sơn Hải Khuyết chủ nhìn Huyền Thiên tông, bên trong sắc mặt âm trầm, còn mang theo hưng phấn.

Nếu như có thể rút được hồn phách của con Thần Thú này, mặc kệ có thể luyện chế thành hạt giống nguyên hồn, hay hòa tan nó vào Sơn Hải Quyển, cũng đều mang lại rất nhiều lợi ích cho Sơn Hải Khuyết.

Đợi một thời gian nữa, sau khi nguyên hồn Thần Hoàng trưởng thành, Sơn Hải Khuyết có thể thăng cấp làm đạo thống cấp Đế cũng không phải là chuyện không thể!

Nghĩ đến đó, trong lòng Sơn Hải Khuyết chủ nóng lòng, nhìn về phía Huyền Thiên tông, ánh mắt càng trở nên nóng bỏng hơn.

Hắn đã hạ quyết tâm, cho dù thế nào đi nữa, hồn phách Thần

Hoàng này, hắn nhất định phải có được!

Lúc này, ngọn lửa ở phía xa bay đến, Thần Hoàng yêu kiều, dáng người cao quý cũng dần dần xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Lông vũ đỏ như máu, tràn ngập luồng khí tốt lành, bất cứ nơi nào nó lướt qua, đầu của những dị thú kia cũng phải hạ thấp xuống.

Không có dị thú nào dám nhìn thẳng Thần Thú tuyệt mỹ trước mắt.

Chương 416: Sức mạnh Long Phượng, muốn đánh một trận thủy chiến sao? Trả lại ngươi

"Ta chính là Thần Hoàng của Huyền Thiên tông, Sở Hồng!"

"Các ngươi xâm phạm Huyền Thiên tông, không thể tha thứ! !"

Thần Hoàng Tiểu Hồng lạnh lùng nói, tuy nghe giọng chỉ như tiểu nữ hài bảy tám tuổi, nhưng một đám nguyên hồn dị thú đều có thể cảm nhận rõ ràng là đối phương đang tức giận, theo bản năng, bọn hắn càng run rẩy kịch liệt hơn.

Sau đó chỉ thấy Tiểu Hồng mở miệng phun ra một ngọn lửa màu vàng.

Ngọn lửa này cực kỳ kinh khủng.

Ngọn lửa thuần khiết nhất có đạo vận quấn ở phía trên, tràn ngập nhiệt độ cực kỳ nóng, khắp nơi, hư không cũng bị thiêu đến biến dạng.

Ngọn lửa rơi vào bên trong bầy dị thú, thậm chí một số nguyên hồn dị thú cũng không kịp phát ra tiếng kêu thảm, đã bị thiêu rụi thành cát bụi.

"Súc sinh, ngươi dám!"

Sơn Hải Khuyết chủ biến sắc, muốn bắt Thần Hoàng ngay tại chỗ.

Hắn là Thánh Vương!

Dù Thần Hoàng mạnh cỡ nào, lúc này cũng còn chưa tấn cấp lên cảnh giới Thánh, tất nhiên vẫn kém hơn hắn, hắn tuyệt đối có tự tin có thể bắt sống đối phương.

Nhưng vào lúc này.

Ở trong đám mây, đột nhiên có một vài thanh trường kiếm được phóng ra, chúng là những thanh trường kiếm nằm rải rác trong biển mây sau khi Huyền Thiên Kiếm Trận bị phá vỡ.

Giờ phút này, những trường kiếm này như bị một luồng sức mạnh vô hình điều khiển, tạo thành kiếm trận một lần nữa, còn bao vây xung quanh Tiên Chu mà các Thánh Vương ngồi, kiếm khí dồi dào tàn phá bừa bãi, cũng có đạo vận năm tháng chuyển động.

Mọi người có thể cảm nhận rõ ràng, đây là một kiếm trận còn kinh khủng hơn nhiều so với Huyền Thiên Kiếm Trận!

Tứ Quý Kiếm Trận!

"Đáng chết, trong trận giấu trận, sao Sở Cuồng Nhân có thể làm tới mức này chứ? Hắn không có ở chỗ này, sao có thể thao túng kiếm trận?"

Sơn Hải Khuyết chủ rất không hiểu, thế nhưng sức mạnh của kiếm trận đã đập vào mặt, không cho phép hắn suy nghĩ nhiều.

Hắn đưa tay thúc giục linh lực, chống lại kiếm trận, sức mạnh kinh khủng của Thánh Vương bạo phát, đồng thời hét lớn với Tiên Chu: "Bên trong cũng đừng có trốn nữa, mau ra đây phá trận!"

Uy lực của Tứ Quý Kiếm Trận này cực kỳ khủng bố, cho dù là Sơn Hải Khuyết chủ cũng cảm nhận được từng đợt áp lực.

Hai bóng người bước ra khỏi Tiên Chu, chính là Hoàng Tuyền phủ chủ và điện chủ tử vong, bọn họ nhìn kiếm trận, ánh mắt có chút ngưng trọng.

Mà chuyện càng khiến bọn họ cảm thấy càng thêm ngưng trọng là, ở bên ngoài kiếm trận, biển mây cuộn trào, một tiếng rồng gầm to rõ vang vọng đất trời.

Chỉ thấy bên trong biển mây, con Vân Long dữ tợn dài đến vạn trượng bay lên không trung, nó bay đến đâu, thì những chiếc Tiên Chu quanh đó đều bị phá vỡ!

Cho dù là Thánh Nhân, cũng khó có thể chống cự đòn tấn công của nó.

Thần Hoàng cũng ở bên cạnh, không ngừng phun lửa, một rồng một phượng, hợp tác chặt chẽ, không chút kiêng kỵ nào giết hết đại quân tu sĩ.

Bọn người Thương Vương Thánh, Nhật Nguyệt song thánh đồng loạt ra tay, nhưng cũng chỉ gây ra một chút cản trở cho tốc độ giết người của đối phương mà thôi.

Chỉ riêng con Vân Long kia, đã không phải là thứ bọn họ có thể ngăn cản.

Còn về phần Thánh Vương, giờ phút này đang bị kiếm trận bao vây.

"Nhất định phải nhanh chóng phá trận, sau đó giải quyết con Vân Long kia, nếu không những người khác sẽ bị một rồng một phượng này giết sạch."

Hoàng Tuyền phủ chủ nói, trên người bộc phát ra một luồng đạo vận mạnh mẽ tuyệt luân, ở phía sau hắn, đạo vận đan xen vào nhau tạo thành một con mắt to.

Đó là, đế thuật Hoàng Tuyền Chi Nhãn!

Trên người điện chủ tử vong cũng toát ra tử khí màu xám kinh khủng, tử khí quấn quanh người hắn, sau đó ngưng tụ ở đầu ngón tay.

Đế thuật, Nại Hà Chỉ!

"Động thủ đi."

Sơn Hải Khuyết chủ đưa tay, đạo vận dồi dào ngưng tụ lại, hóa thành một hư ảnh Hung thú vô cùng dữ tợn, đánh vào bên trong kiếm trận.

Hai người còn lại, đồng thời xuất thủ.

Nại Hà Chỉ, Hoàng Tuyền Chi Nhãn phóng ra ma quang!

Ba loại đế thuật, ba luồng sức mạnh cấp bậc Thánh Vương đánh về phía kiếm trận!

Mà trong kiếm trận, đạo vận bốn mùa chuyển động, sức mạnh tự nhiên của vạn vật biến thành một thanh kiếm khổng lồ đầy màu sắc, đột nhiên giáng xuống.

Một tiếng gầm lớn vang lên, thiên địa rung chuyển!

Các loại đạo vận va chạm vào nhau, tiếp theo là một làn sóng chấn động cực kỳ cuồng bạo lan tràn ra xung quanh, không ngừng đánh thẳng vào Tứ Quý Kiếm Trận!

Dưới luồng sức mạnh này, kiếm trận, bị phá!

Một thanh trường kiếm tản ra bốn phương tám hướng.

Dư âm khuếch tán, khiến tu sĩ bốn phía ào ào sụp đổ.

Ở nơi xa.

Huyền Thiên tông, bên trong Trường Sinh điện.

Sở Cuồng Nhân hơi mở mắt, thì thầm: "Quả nhiên, dùng niệm lực để thao túng kiếm trận, không tốt như khi dùng linh lực."

Niệm lực, linh lực, đều có sự kỳ diệu riêng.

Mà phần lớn trận pháp vốn phải dùng linh lực để điều khiển, tuy Sở Cuồng Nhân có thể sử dụng niệm lực để thao túng, nhưng cuối cùng cũng không trơn tru bằng lúc dùng linh lực, nếu không vì vậy, thì bọn người Sơn Hải Khuyết chủ cũng không dễ dàng phá trận như vậy.

"Tiểu Hồng, trở về đi." Sở Cuồng Nhân truyền tin cho Tiểu Hồng.

Thánh Vương đã thoát khỏi sự trói buộc của kiếm trận, với thực lực hiện tại của Tiểu Hồng tuy có thể phó phó với phần lớn Thánh Nhân, nhưng vẫn kém hơn Thánh Vương.

"Dạ."

Tiểu Hồng cũng không ham chiến, quay người bay trở về Huyền Thiên tông.

"Muốn đi, không có cửa đâu!"

Sơn Hải Khuyết chủ đã phá vỡ kiếm trận sao có thể trơ mắt nhìn Thần Hoàng rời đi chứ, ngay lập tức muốn đuổi theo.

Nhưng lúc này, Vân Long gào thét một tiếng, giống như sóng âm trộn lẫn với sức mạnh tạo thành, như thủy triều đánh thẳng vào bốn phương tám hướng.

Sau đó, nó vươn móng vuốt, nhắm thẳng vào Sơn Hải Khuyết chủ!

Một đòn này, uy lực mạnh mẽ tuyệt luân, cho dù là Thánh Vương cũng không nhịn được đồng tử hơi co rụt lại, thúc giục linh lực toàn thân, tung ra một quyền.

Một vụ nổ xảy ra, nổ tung trong hư không.

Sơn Hải Khuyết chủ lùi lại mấy chục trượng, ngưng trọng nhìn Vân Long.

"Quả nhiên thực lực của thứ này quá khủng bố."

Chỉ một chiêu, hắn đã cảm thấy ở ngực có chút khó chịu.

Không nghi ngờ gì nữa, đây tuyệt đối là thực lực của Thánh Vương đỉnh phong.

"Nại Hà Chỉ!"

"Hoàng Tuyền Ma Nhãn!"

Hai đại đế thuật bạo phát lần nữa, đánh về phía Vân Long.

Vân Long vẫy đuôi, đột nhiên quét qua, sức mạnh cường đại bạo phát, hai đại đế thuật cùng nhau tan vỡ, hai vị Thánh Vương cũng bay ngược ra xa.

"Thật mạnh."

"Trường Nghiễm Thánh Vương, các ngươi còn không xuất thủ sao?"

Hoàng Tuyền phủ chủ nhìn về phía Tiên Chu.

Chỉ thấy đại khư chủ của Quy Khư vừa bước ra, trong tay hắn cầm một viên bảo châu màu xanh lam nhạt, trên đó có tia sáng thần thánh màu xanh lam đang chuyển động.

"Các ngươi tránh ra, để cho ta đối phó con súc sinh này."

Đại khư chủ quát lạnh một tiếng.

Chỉ thấy hắn ném bảo châu màu xanh lam trong tay vào giữa không trung.

Trong chốc lát, một luồng sức mạnh thủy lưu vô cùng mênh mông bạo phát, ánh sáng thần thánh màu xanh lam chiếu rọi, bên tai mọi người dường như đang vang vọng tiếng biển đang gào khóc.

Bảo châu đánh về phía Vân Long, ẩn chứa sức mạnh đại dương vô biên.

Hư không bị rung chuyển, như muốn bị đánh sập.

Vân Long giận dữ gầm lên, Thiên Sơn chấn động.

Một trảo vung ra, đánh về phía bảo châu!

Hai luồng sức mạnh va chạm, trong vòng nghìn dặm đều bị chấn động, tầng mây bốn phía cuộn trào, nguyên một đám tu sĩ chỉ có thể đợi ở bên trong Tiên Chu, dùng toàn lực duy trì trận pháp phòng ngự của Tiên Chu, ngăn cản dư âm của các đòn tấn công.

"Súc sinh, đi chết cho ta! !"

Đại khư chủ giận dữ hét lên, linh lực không ngừng tràn vào bên trong bảo châu, sức mạnh đại dương vô biên phun trào, điên cuồng cọ rửa thân thể Vân Long.

Chỉ thấy thân thể được tạo thành từ sương mù kia không ngừng tan rã, nổ tung.

Cuối cùng, Vân Long gục ngã.

Sức mạnh đại dương vô biên giống như chẻ tre, điên cuồng lao thẳng về phía Huyền Thiên tông, chỗ nó đi qua, không trận pháp nào có thể ngăn cản.

Chỉ chốc lát, các loại sơn mạch, rừng rậm đều hóa thành một đầm lầy!

Ngay khi sức mạnh đại dương kia sắp đụng vào sơn môn của Huyền Thiên tông thế nước, đầy trời lại ngừng lại.

Dòng nước vô tận lại dừng ở trước sơn môn Huyền Thiên tông, không nhúc nhích.

"Muốn đánh một trận thủy chiến sao? Trả lại ngươi!"

Sâu bên trong Huyền Thiên tông, truyền đến một tiếng quát lạnh.

Lời nói vừa dứt, thế nước kia, sức mạnh đại dương kia dùng tốc độ còn cao hơn trước, quay trở về, trên đường đi, dòng nước hội tụ lại, biến thành một cơn sóng thần kinh thiên động địa!

Đại quân tu sĩ lại trở nên vô cùng nhỏ bé trước đợt sóng thần này.

Chương 417: Đến cửa Huyền Thiên tông, ta cảm thấy có thể

Một tiếng ‘Trả lại ngươi’, Quy Khư đại khư chủ sử dụng bảo vật nào đó thúc giục lực lượng cuồn cuộn vô biên, bây giờ, toàn bộ bắn ngược trở lại.

Không chỉ như thế, lực lượng càng thêm cường đại, cuồng bạo, hóa thành biển động khủng bố, điên cuồng vọt về phía đại quân.

Dưới lực lượng này, ngay cả trong sân có không ít Thánh Nhân cũng không nhịn được sắc mặt trắng bệch, nhất là Thánh Nhân của ba mươi sáu đảo, nhớ ngày đó, Sở Cuồng Nhân cũng dùng lực lượng như vậy chấn nhiếp toàn bộ đại hải!

Lực lượng như vậy, đã từng đánh tan một hòn đảo.

Mà bây giờ, lực lượng này lại tái hiện trước mặt bọn họ!

“Đáng chết, Sở Cuồng Nhân có Hải Thần Kích trong tay, căn bản không thể dùng thủy lưu chi lực đối phó với hắn! Chuyện này phiền toái rồi.”

“Biển động thật khủng khiếp.”

“Cỗ lực lượng này, quá cường đại.”

Đám đại quân tu sĩ khủng hoảng, sắc mặt Quy Khư đại khư chủ còn bình tĩnh hơn nhiều, một màn trước mắt khiến sắc mặt ông ta ngưng trọng, nhưng còn xa mới đến trình độ hoảng hốt.

Hiển nhiên, Sở Cuồng Nhân phản kích nằm trong dự liệu của ông ta.

“Định Hải Châu, định cho ta!”

Chỉ thấy linh lực trong cơ thể Quy Khư đại khư chủ phun trào, điên cuồng rót vào bảo châu màu xanh lam lơ lửng trước mặt.

Một cỗ lực lượng vô biên mênh mông từ trong bảo châu tuôn ra, biển vô biên đang rít gào vọt đến, lại bị định trụ, ngừng tại chỗ.

“Thu!”

Thủy lưu chi lực vô tận liên tục bị hút vào trong Định Hải Châu.

Trong Trường Sinh điện, Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

“Ha, hạt châu này, chính là một kiện Chuẩn Đế binh không tầm thường, có thể diệt Vân Long, còn có thể định trụ biển động.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi giương lên.

Sau đó, hắn đưa tay hội tụ linh khí trong thiên địa.

Một đạo kiếm ảnh màu tím cuốn theo nhuệ khí dồi dào, bỗng nhiên chém ra!

Kiếm khí hoành không mấy ngàn dặm, chém về phía Quy Khư đại khư chủ!

Đột nhiên xuất hiện kiếm khí khiến đồng tử đại khư chủ hơi co lại, sau đó vừa điều khiển Định Hải Châu hấp thu thủy lưu chi lực, vừa thôi động linh lực trong cơ thể, hóa thành một đạo chưởng ấn to lớn, đánh về phía kiếm khí kia.

Hai cỗ lực lượng va chạm, hư không ầm vang nổ tung!

Đại khư chủ đã đánh giá cao thực lực của mình.

Kiếm khí của Sở Cuồng Nhân còn sắc bén hơn tưởng tượng của ông ta rất nhiều, hai cỗ lực lượng va chạm, bởi vì ông ta phải thao túng Định Hải Châu, không thể dùng toàn lực, lập tức nhận phản phệ, thân thể chấn động, lùi lại mấy trượng.

Mà linh lực vận chuyển Định Hải Châu cũng lập tức gián đoạn.

Mặc dù Định Hải Châu hấp thu lượng lớn thủy lưu chi lực, nhưng còn một bộ phận chưa hoàn toàn hấp thu, bộ phận này rơi vào trong đại quân tu sĩ, từng chiếc Tiên Chu bị đập đến vỡ nát.

Không ít tu sĩ bị thủy lưu chi lực trùng kích, nổ tung tại chỗ!

“Sở Cuồng Nhân! !”

Quy Khư đại khư chủ cắn răng nhìn về phía Huyền Thiên tông.

Ông ta không nghĩ tới, kiếm khí của đối phương lại mạnh mẽ đến thế, có thể so với Thánh Vương, không phải đối phương chỉ là tồn tại dưới Thánh Nhân sao?

“Ngươi sơ suất.”

Trên Tiên Chu, Trường Nghiễm Thánh Vương từ tốn nói: “Nhưng chuyện này cũng khó trách, ngươi sống dưới đáy biển, chỉ biết được tin tức về Sở Cuồng Nhân từ trong miệng người khác, chưa từng gặp qua, càng chưa giao thủ qua.”

Đại khư chủ hừ nhẹ một tiếng, nói: “Người này chưởng khống Hải Thần Kích còn mạnh hơn ta, hắn có Hải Thần Kích, hơn phân nửa thủ đoạn của ta đều vô hiệu với hắn, nhiều nhất chỉ có thể kiềm chế hắn mà thôi.”

“Nói như vậy, không phải ngươi vô dụng sao?”

Bên cạnh, Hoàng Tuyền phủ chủ cười một tiếng.

Đại khư chủ liếc mắt nhìn ông ta, “Nếu lúc này không phải giải quyết Sở Cuồng Nhân trước, ta nhất định sẽ rút đầu lưỡi của ngươi.”

“Ha, ta sợ ngươi sao?”

Hoàng Tuyền phủ chủ không sợ hãi chút nào.

Thánh Vương tâm cao khí ngạo, sao chịu được người khác khiêu khích.

“Được rồi, lúc này còn tranh cãi, chẳng phải sẽ khiến Sở Cuồng Nhân chế giễu sao.” Trường Nghiễm Thánh Vương hừ lạnh một tiếng nói.

“Không sai.”

Bên cạnh Vân Đào đạo nhân cũng hoà giải.

“Vân Long đã diệt, sức uy hiếp của đại trận này giảm mạnh, tiếp tục đi tới đi.” Trường Nghiễm Thánh Vương nói với đám người Thương Vương Thánh.

“Đúng vậy.”

Thương Vương Thánh cắn răng.

Đi đến nơi đây, trăm vạn đại quân đã hao tổn hơn phân nửa.

Dọc đường đi, tất cả đều là thi thể của tu sĩ.

Trận chiến này, nếu không thể kết giao với nơi không biết, như vậy tổn thất của bọn họ sẽ không bù đặp được.

Mọi người tiếp tục xuất phát về phía trước.

Dọc đường đi vẫn có các loại trận pháp.

Hoặc vây hoặc hãm hoặc giết...

Mặc dù không có Vân Long, nhưng uy lực trận pháp vẫn vô cùng khủng bố.

Nhưng mấy vị Thánh Vương đã nhúng tay, dưới sự giúp đỡ của bọn họ, lấy hơn một trăm ngàn tu sĩ làm đại giá, cuối cùng mọi người cũng đi tới trước sơn môn của Huyền Thiên tông, nhìn sơn môn trước mắt, tất cả mọi người thở dài một hơi.

Quá khó khăn.

Quá khó khăn a!

Đại trận này tạo thành thương tổn quá kinh khủng với bọn họ.

Trăm vạn đại quân cộng thêm gần trăm vị Thánh Nhân, trong đó không thiếu cảnh giới Đại Thánh, tình hình như vậy, thậm chí đều có thể san bằng cấm địa cổ chiến trường.

Nhưng trước mặt đại trận này, bọn họ không ngừng tổn binh hao tướng.

Sau khi phải trả đại giới khó có thể tưởng tượng được, bây giờ bọn họ mới miễn cưỡng đi đến trước cổng chính của Huyền Thiên tông, chuyện này, trước khi tới đây, tất cả mọi người đều không thể tưởng tượng được, đến nghĩ cũng không dám nghĩ.

Ai có thể nghĩ tới, Sở Cuồng Nhân có thể thiết lập đại trận bực này!

“Trận pháp này thật khủng bố, nhưng bây giờ chúng ta đã xông qua, ta xem Sở Cuồng Nhân còn có thủ đoạn gì nữa? !”

Thương Vương Thánh hừ lạnh một tiếng nói.

“Không sai, nhập Huyền Thiên tông! !”

“Đi.”

Lúc mọi người muốn đi vào Huyền Thiên tông.

Bỗng nhiên, có một bóng người mặc bạch y chậm rãi đi ra sơn môn.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy hắn, đám người vốn phách lối vội dừng lại bước chân, thậm chí có người không nhịn được lui về sau mấy bước.

Người tới chính là... Sở Cuồng Nhân!

Trong tay hắn cầm cổ kiếm, chậm rãi đi ra sơn môn.

Một người một kiếm, một mình đối mặt với đông đảo tu sĩ, trong đó có không ít Thánh Nhân.

Hắn áo trắng như tuyết, không nhiễm trần thế, khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt trần, nhìn lại đại quân trước mặt hắn, mặc dù nhân số đông đảo, nhưng một đám đều chật vật không chịu nổi, quần áo rách nát, bị đại trận giày vò quá sức.

So sánh hai bên, lực trùng kích quá lớn.

“Chậc chậc, đúng là khó coi, nói thế nào cũng là Thánh Nhân a, làm sao lại giống một đám ăn mày thế.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu nói.

Nghe hắn nói vậy, sắc mặt mọi người trầm xuống.

“Hừ, Sở Cuồng Nhân, sắp chết đến nơi, còn ở nơi này khua môi múa mép!” Thương Vương Thánh hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh băng.

“Sắp chết đến nơi?” Sở Cuồng Nhân lắc đầu cười khẽ, “Ta rất hiếu kì, rốt cuộc là ai cho các ngươi ảo giác này.”

“Sở Cuồng Nhân, chỉ một mình ngươi sao?”

Thiên Cực Thánh Nhân quét mắt nhìn xung quanh.

“Thế nào, ngươi sợ có mai phục?”

“Hừ, buồn cười, bằng chút người của Huyền Thiên tông, cho dù có mai phục thì có tác dụng gì chứ?” Thiên Cực Thánh Nhân lạnh nhạt nói.

Ông ta nói không sai, mặc dù đi đến nơi này, bọn họ thương vong thảm trọng, nhưng vẫn có mấy trăm ngàn người, không chỉ như thế, những người còn lại đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, Chiến Vương cảnh trở lên chiếm hơn phân nửa.

Huyền Thiên tông có dốc toàn bộ lực lượng, cũng không đáng chú ý.

“Đừng quá đề cao các ngươi, các ngươi còn không đáng để ta dùng thủ đoạn mai phục đâu, nơi này chỉ có một mình ta mà thôi, vì sợ đánh hỏng kiến trúc của Huyền Thiên tông, ta còn cố ý đi ra nữa.”

“Một mình ngươi, có mạnh hơn cũng có thể chống đỡ được chúng ta sao?”

“Ta cảm thấy có thể.”

Sở Cuồng Nhân tiến tới một bước, kiếm chi đạo vận sắc bén bạo phát!

Giờ khắc này, giống như Thần Kiếm ra khỏi vỏ, Thiên Sơn đều động!

Chương 418: Cầm âm kiếm khí, Huyền Hoàng Nhất Khí Trận, Sơn Hải Khuyết chủ xuất thủ

“Ta cảm thấy có thể!”

Vừa sải bước ra, kiếm chi đạo vận lập tức phun ra ngoài.

Cỗ đạo vận này quá mạnh, khiến hư không bốn phía rung chuyển, vô số tu sĩ bị hắn chấn nhiếp, một bước cũng không dám tiến lên.

Từ trước tới giờ, uy danh Sở Cuồng Nhân dựng nên quá lớn!

Vô địch chi tư của hắn, dường như đều khắc vào lòng mỗi người.

“Thế nào, các ngươi đến đây không phải muốn đối phó ta sao? Vì đối phó ta, hưng sư động chúng, huyên náo khắp thiên hạ cũng không yên ổn, hiện tại ta đứng trước mặt các ngươi, làm sao lại không dám động?”

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân như điện, đảo qua đám Thánh Nhân trước mặt.

“Lên!”

Trong Tiên Chu truyền tới một giọng nói to lớn.

Là Trường Nghiễm Thánh Vương lên tiếng.

Thương Vương Thánh hét lớn một tiếng, “Giết! !”

Sau đó, trên người ông ta bao trùm một tầng áo giáp màu đen, dẫn đầu xông lên, một quyền đánh ra, uy lực Bá Thể thôi động đến cực hạn.

“Sở Cuồng Nhân, đền mạng cho Xà Thần đi!”

Thánh Nhân đến từ hải ngoại cũng xuất thủ.

Các loại đạo vận Thánh Nhân mạnh mẽ lập tức bạo phát.

Đến trước mặt Sở Cuồng Nhân đầu tiên là quyền kình bá đạo của Thương Vương Thánh, ngay sau đó, chính là lực lượng của các Thánh Nhân.

Nhật Nguyệt Chi Lực, thủy lưu chi lực, kiếm khí đao quang, đủ loại năng lượng, đủ loại đạo vận điên cuồng phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

Lực lượng như vậy, ngay cả Thánh Vương cũng không dám nói có thể ứng phó.

Côn Ngô kiếm bên hông Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên ra khỏi vỏ, một mảnh kiếm quang màu đen bạo phát, che đậy hơn phân nửa chân trời bỗng nhiên chém ra.

Một kiếm chi lực, chém nát liên thủ của một đám Thánh Nhân!

Kiếm khí khủng bố bao phủ!

Các Thánh bị đẩy lui mấy chục trượng, mà bản thân Sở Cuồng Nhân cũng bị công kích do các Thánh Nhân liên thủ đánh lui gần một trăm trượng.

Không chỉ như thế.

Công kích của mấy trăm ngàn tu sĩ còn lại cũng đã gào thét mà đến.

Đủ loại đạo vận xen lẫn tạo thành một mảnh hải dương sắc màu vô cùng rực rỡ, từ bốn phương tám hướng công kích về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân vung tay áo, cổ cầm Nhiễu Lương xuất hiện.

Mười ngón tay trêu chọc.

Cầm âm bạo phát, Thần Ma Bát âm khúc thứ bảy, thiên địa song hưởng!

Oanh, oanh, oanh...

Đạo vận cầm âm như sóng, không ngừng trùng kích khuếch tán.

Năng lượng từ bốn phía xông đến bị cầm âm phá vỡ từng cái!

Một vị Thánh Nhân thấy thế, lấy ra một hòn đá màu đen, bóng loáng như gương lên giữa không trung.

“Sở Cuồng Nhân, đã sớm đề phòng cầm âm của ngươi rồi!”

Thánh Nhân cười ha ha một tiếng.

Hòn đá màu đen lơ lửng giữa không trung, cầm âm dồi dào không ngừng bị nó hấp thu hết, cả khối đá điên cuồng rung động.

Tu sĩ bốn phía thấy thế, sắc mặt vui vẻ.

“Quả nhiên Hấp âm Thạch này hữu hiệu.”

“Quá tốt rồi.”

Cầm âm bị hạn chế, trường kiếm trong tay Sở Cuồng Nhân vẫn không hề dừng lại, kiếm khí bay múa, chỗ đi đến, máu chảy thành sông.

“Nhìn Nguyên Từ Thiết của ta!”

Thánh Nhân tộc Lôi Chuẩn lấy một khối nam châm ra, một cỗ hập lực cường đại lập tức kiềm chế Côn Ngô Kiếm trong tay Sở Cuồng Nhân.

“Có Hấp âm Thạch, lại có Nguyên Từ Thiết, xem ra vì ứng phó ta, các ngươi đã chuẩn bị không ít nha, đáng tiếc, có lẽ lúc trước những vật này sẽ có tác dụng, hiện tại, chỉ là đống sắt vụn mà thôi!”

Kiếm khí giương lên, trên Côn Ngô Kiếm bộc phát kiếm quang mạnh mẽ tuyệt luân, chém về phía Nguyên Từ Thiết trong tay Thánh Nhân tộc Lôi Chuẩn.

Dọc đường đi, các tu sĩ cản trở bị kiếm quang nhẹ nhàng xé rách, khối Nguyên Từ Thiết kia bị kiếm quang đánh trúng, keng một tiếng, trực tiếp phá nát thành bụi phấn.

Thánh Nhân của tộc Lôi Chuẩn bị kiếm khí chém giết tại chỗ!

Từ đó, tộc Lôi Chuẩn đã không còn Thánh Nhân!

Sở Cuồng Nhân vung Côn Ngô Kiếm lên không trung, trường kiếm lượn mấy vòng quanh người hắn, từng đạo kiếm khí xuyên tới xuyên lui, ngang dọc bốn phương tám hướng.

Mười ngón trêu chọc gảy dây đàn, cầm âm dồi dào bạo phát.

Thần Ma Bát âm khúc thứ nhất, Thiên Địa Thương Mang!

Ngay sau đó, chính là khúc thứ hai Mãn Thành Phong Vũ, khúc thứ ba Hoàng Chung Đại Lữ, khúc thứ tư Thập Diện Mai Phục, khúc thứ năm Khí Thôn Vạn Lý, khúc thứ sáu Kinh Đào Phách Nhạn, khúc thứ bảy Thiên Địa Song Hưởng...

Đạo vận cầm âm càng ngày càng dồi dào, càng ngày càng cao, chỉ thấy Hấp âm Thạch giữa không trung không ngừng run rẩy, không chịu nổi gánh nặng, xuất hiện từng đạo vết rách, cuối cùng nương theo một tiếng vang thật lớn, ầm vang một tiếng, cầm âm nó hấp thụ được nổ tung ra càng khủng bố hơn, khuếch tán tứ phương.

Thánh Nhân thao túng Hấp âm Thạch đứng mũi chịu sào, bị đạo vận cầm âm kinh khủng kia khiến cho nổ tung, chết không toàn thây!

“Tới tới tới, thử kiếm khí này của ta, nghe cầm âm của ta nữa, như vậy đừng nói Huyền Thiên tông ta không biết đạo đãi khách!”

Sở Cuồng Nhân cười ha ha, mười ngón gảy dây đàn, từng đạo đạo vận cầm âm bạo phát, dường như Côn Ngô Kiếm cũng nhảy múa theo cầm âm, xuyên tới xuyên lui quanh người hắn, kiếm khí kinh khủng liên tiếp bạo phát.

Cầm âm kiếm khí, dồi dào tuyệt luân, chấn thiên hám địa!

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, kiếm khí liên tiếp nhấp nhô, cầm âm vang vọng đất trời, dưới lực lượng này, vô số tu sĩ ngã xuống giống như lúa gặt, máu tươi nhuộm đỏ hơn phần nửa sơn môn của Huyền Thiên tông.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi đừng càn rỡ! !”

Lúc này, có mấy thân ảnh trong Tiên Chu xông ra.

Mấy người này đều là Đại Thánh, có bốn người.

Bọn họ vây quanh Sở Cuồng Nhân, giẫm lên bốn phương khác nhau, trên người có đạo vận lưu chuyển, có Huyền Hoàng chi khí bay lên.

“Huyền Hoàng Nhất Khí Trận, kết! !”

Quát khẽ một tiếng, đạo vận trên người bốn vị Đại Thánh cộng minh lẫn nhau, ngưng tụ thành từng đạo phù văn huyền diệu giữa không trung.

Một cỗ đạo vận bàng bạc giống như núi đặt trên người Sở Cuồng Nhân.

“Ha, trận pháp?”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân cong lên

Mười ngón tay khẽ gảy, đạo vận cầm âm dần cất cao, tăng đến độ cao hoàn toàn mới, “Thần Ma Bát âm khúc cuối cùng, đại âm hi thanh!”

Khúc cuối cùng, cầm âm im ắng!

Cỗ đạo vận dồi dào dung hòa với âm ba vô hình đánh thẳng vào Huyền Hoàng Nhất Khí Trận, khiến thân thể bốn vị Đại Thánh chấn động một chút.

Bốn người bay ngược ra ngoài, nhưng ở thời khắc sống còn, mỗi người đánh ra một chưởng, bốn đạo chưởng khí hội tụ cùng một chỗ trên không trung, hóa thành một bàn tay lớn màu vàng, từ trên trời giáng xuống, đánh về phía Sở Cuồng Nhân!

Sở Cuồng Nhân kéo dây đàn, Thần Ma Bát âm khúc cuối cùng, đại âm hi thanh lại nổi lên!

Ầm vang một tiếng, đạo vận quấn giao va chạm, rung động ngàn dặm!

Coong một tiếng.

Dây đàn trong tay Sở Cuồng Nhân kéo căng, nhận lực trùng kích, đứt gãy từng sợi!

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua cổ cầm, than nhẹ một tiếng, “Thần Ma Bát âm chi uy, cổ âm bình thường khó mà chịu đựng được, ngươi theo ta lâu như vậy, đến hôm nay không chịu nổi gánh nặng, cũng coi như khó khăn cho ngươi.”

Hắn thu hồi cổ cầm Nhiễu Lương, Côn Ngô Kiếm xoay quanh người hắn lại một lần nữa về trong tay, trong khoảnh khắc nắm trường kiếm trong tay, uy lực của Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm bạo phát toàn bộ, ba đại đạo thể dị tượng, ùn ùn kéo đến!

Đồng thời, ở phía sau hắn, Thiên Sát pháp tướng ngưng tụ!

Tiếng chiến vang lên khắp nơi!

Vô số cỗ đạo vận lưu chuyển trên người hắn, thần huy nở rộ!

Thiên Sát Bất Bại Thể, vạn pháp quy nhất thể, đồng thời mở ra.

“Thánh Vương trên Tiên Chu cũng đừng nhàn rỗi nữa, không bằng xuất thủ một lượt đi!” Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Tiên Chu, khí thế lẫm liệt nói.

“Như ngươi mong muốn!”

Một đạo chưởng kình mênh mông từ trong Tiên Chu oanh ra.

Sở Cuồng Nhân chém ra một kiếm, uy lực của ba đại đạo thể bạo phát, xé rách chưởng ấn, thân thể đứng tại chỗ, sừng sững bất động.

Trong Tiên Chu, Sơn Hải Khuyết chủ chậm rãi đi ra!

Thánh Vương, xuất thủ! !

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, trong nháy mắt đã đoán ra thân phận và thực lực của người này, trong mắt lộ ra chiến ý vô cùng cao.

“Đến, để ta nhìn xem Thánh Vương chấp chưởng nơi không biết có năng lực thế nào! !” Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ vào Sơn Hải Khuyết chủ nói.

Chương 419: Thân thể Thánh Vương, bốn đại Hung thú, Đế binh Thiên Sát Giáp

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ vào Sơn Hải Khuyết chủ.

Hai bên đón gió mà đứng, khí thế không ngừng tăng vọt.

Hai cỗ đạo vận hoàn toàn khác biệt đụng vào nhau, thân thể hai người vẫn không động, nhưng uy áp đã khiến sơn hà nứt toác.

Uy áp của hai người chống đối nhau, khiến hư không bốn phía hình thành một cái lực trường vô hình, tồn tại dưới Thánh Nhân không dám tới quá gần.

“Sở Cuồng Nhân, trước khi động thủ, ta có chuyện muốn hỏi ngươi.”

“Có lời vô ích gì, nói đi.”

“Đồ nhi của ta là Lê Trạch, có phải bị ngươi giết không?”

Sơn Hải Khuyết chủ băng lãnh nói.

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ suy tư, sau đó ngẩng đầu nghi ngờ hỏi: “Lê Trạch, có chút quen tai, đó là ai vậy?”

Trên trán Sơn Hải Khuyết chủ nổi gân xanh, cố nén lửa giận, “Chính là thiếu chủ tộc Cửu Đầu, có phải ngươi giết hắn không?”

Nhắc đến tộc Cửu Đầu, Sở Cuồng Nhân bừng tỉnh đại ngộ, “Ha, ngươi nói cái tên tàn sát đồng tộc kia à, có chút ấn tượng.”

“Ừm, không sai, là ta giết, trên người hắn hình như còn có nguyên hồn chủng gì đó, cũng ở chỗ ta này.”

Sở Cuồng Nhân xuất ra nguyên hồn chủng lấy được trên người Lê Trạch lúc trước, nói: “Thế nào, ngươi muốn lấy lại thứ này sao?”

“Ta giết ngươi! !”

Sơn Hải Khuyết chủ xác nhận là Sở Cuồng Nhân giết học trò cưng của mình, nổi giận gầm lên một tiếng, đưa tay thôi động linh lực, chưởng khí cuồng bạo đổ xuống, xen lẫn trong hư không, hình thành một đầu dị thú dữ tợn, gào thét mà ra!

Sát khí trùng thiên, uy thế tuyệt luân, như muốn thôn thiên diệt địa!

Chính là Thao Thiết, một trong bốn đại Hung thú!

Đối mặt với chưởng khí biến thành dị thú vọt đến này, trường kiếm trong tay Sở Cuồng Nhân Nhân chém ngang, kiếm quang màu tím vô cùng lạnh lẽo chói lọi thiên địa mà ra!

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!

Môn đế thuật này làm bạn với Sở Cuồng Nhân rất lâu rồi, là môn pháp hắn dùng lâu nhất, cũng thuận buồm xuôi gió nhất.

Một kiếm này chém ra, thiên địa tịch diệt!

Dị thú Thao Thiết dữ tợn bị kiếm khí xé rách!

Kiếm khí còn sót lại lao về phía Sơn Hải Khuyết chủ!

Sơn Hải Khuyết chủ đối mặt với đạo kiếm quang sắc bén này, cho dù tu vi của ông ta là Thánh Vương cũng không nhịn được đồng tử hơi co lại, đưa tay đánh ra một chưởng.

Chưởng kình cuồng bạo vỡ vụn kiếm khí.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đã lần nữa đánh về phía ông ta rồi.

Ba đại vô thượng đạo thể Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, Thiên Sát Bất Bại Thể, Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể chính là đạo thể cao cấp nhất trên thế gian, ẩn chứa lực lượng vô số tu sĩ tha thiết ước mơ.

Mà một mình Sở Cuồng Nhân lại có được ba đại Vô Thượng Đạo Thể này, lại có thể phát huy lực lượng của ba đạo thể này đến vô cùng tinh tế, dung hợp toàn bộ kiếm khí, sát khí và vạn pháp chi lực trong một chiêu thức.

Loại lực lượng này, vô cùng khủng bố.

Nhất cử nhất động, đều có uy năng lay động đất trời!

“Quả nhiên tên gia hỏa này rất cường hãn!”

Hai tay của Sơn Hải Khuyết chủ vung vẩy, ứng phó với Sở Cuồng Nhân.

Mỗi lần va chạm, đều giống như Thập Vạn Đại Sơn đụng vào nhau, cả vùng trời đều bị rung chuyển.

“Nộ Thần Quyền!”

Sở Cuồng Nhân dùng một kiếm bức lui Sơn Hải Khuyết chủ, đưa đánh ra một quyền.

Quyền ấn màu đen mang theo lửa giận thiêu đốt oanh ra!

Sơn Hải Khuyết chủ đưa tay vỗ một chưởng trong hư không, chưởng khí hóa thành một đầu dị thú mãnh hổ sau lưng mọc ra hai cánh xông ra, Hung thú, Cùng Kỳ!

Quyền chưởng giao kích, hai bên đều bị đẩy lui.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không buông tha, lại lần nữa thi triển các loại đế thuật.

“Ai Thiên Chưởng!”

Một chưởng đánh ra, khí tức đau thương lập tức tràn ngập.

Một số Thánh Nhân chịu ảnh hưởng, chiến ý giảm bớt.

“Tuyệt Tâm Chỉ!”

Tuyệt Tâm Chỉ bạo phát, gõ vào đạo tâm Thánh Nhân!

Hai loại sức mạnh nhằm vào tâm thần, ngay cả Sơn Hải Khuyết chủ cũng không nhịn được trở nên hoảng hốt, xuất thủ chậm một cái chớp mắt, năng lượng khổng lồ điên cuồng bao phủ, như hồng thủy đụng chạm vào thân thể Sơn Hải Khuyết.

Năng lượng như vậy, ngay cả Đại Thánh cũng sẽ bạo thể trong nháy mắt!

Nhưng thân thể của Sơn Hải Khuyết chủ chỉ chấn động, khóe miệng chảy máu, xem ra chỉ bị ảnh hưởng một chút, vết thương nhẹ mà thôi.

Nhưng như vậy đã đủ khiến ông ta phẫn nộ.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi có rất nhiều thủ đoạn, không ngờ có thể khiến ta bị thương.” Sơn Hải Khuyết chủ cười lạnh một tiếng, trong mắt sát ý hừng hực.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, “Ha, không hổ là Thánh Vương, chỉ với cỗ thân thể Thánh Vương này, cũng có thể nhẹ nhàng giết phần lớn Thánh Nhân.”

Thánh Nhân và tồn tại dưới Thánh Nhân chênh lệch rất lớn, ngoại trừ đạo vận, còn có thân thể Thánh Nhân, linh lực và đạo vận của Thánh Nhân có tác dụng rất lớn trong việc tẩm bổ nhục thân, không ngừng lớn mạnh nhục thân.

Tại Thánh cảnh, nội tình càng mạnh, nhục thân càng khủng bố.

Nhất là một số Thánh Nhân am hiểu lớn mạnh nhục thân càng thêm kinh người.

Sơn Hải Khuyết chủ là Thánh Vương, hơn nữa còn cố ý tăng cường thân thể Thánh Vương của mình, công kích của Sở Cuồng Nhân có thể nhẹ nhàng tiêu diệt Đại Thánh, nhưng lại không cách nào tạo thành thương tổn quá lớn với nhục thân của ông ta.

“Sở Cuồng Nhân, lá bài tẩy của ngươi đã dùng hết rồi đi, hiện tại, đến lượt ta dùng thủ đoạn chân chính của mình.”

Sơn Hải Khuyết chủ hừ lạnh một tiếng, lấy Sơn Hải Quyển ra.

Nhất thời, một cuộn giấy hoa lệ triển khai trong thiên địa, có tiếng rống quanh quẩn chân trời, sau đó, bốn đầu Sơn Hải nguyên hồn kinh khủng từ đó đi ra.

Một đầu mãnh hổ có hai cánh, một đầu phi trùng mọc ra sáu chân bốn cánh, toàn thân đỏ rực như lửa, một đầu móng hổ sừng trâu, há cái miệng lớn dữ tợn phủ đầy răng nhọn, cuối cùng là một đầu toàn thân mọc đầy lông dài màu vàng như hổ, nhưng lại có răng nanh giống như lợn rừng.

Đây chính là nguyên hồn của bốn đầu hung thú mạnh nhất trong Sơn Hải Quyển!

Theo thứ tự là Cùng Kỳ, Hỗn Độn, Thao Thiết, Đào Ngột!

Mặc dù không phải nguyên hồn chân chính của Hung thú, mà do

Sơn Hải Khuyết thông qua bí pháp nào đó mô phỏng bốn đại Hung thú mà ra.

Nhưng uy thế rất mạnh, không thể khinh thường, hung sát chi khí tràn ngập trong hư không, khiến người ta sợ hãi, tim đập nhanh.

“Nguyên hồn Hung thú thật khủng khiếp!”

“Thủ đoạn của Sơn Hải Khuyết quả nhiên không tầm thường.”

“Mỗi đầu Hung thú này đều có chiến lực Đại Thánh đỉnh phong, không, thậm chí là tiếp cận Thánh Vương, thật đáng sợ.”

Đám Thánh Nhân kinh hô không thôi.

Chỉ mượn nhờ nguyên hồn của bốn đại Hung thú này, đã có thể sánh bằng tất cả Thánh Nhân ở bên ngoài.

Đây cũng là nội tình của các nơi không biết!

“Tứ hung sao? Đến!”

Sở Cuồng Nhân không hề sợ hãi, thậm chí dẫn đầu phát động công kích.

Trong nháy mắt hắn động, trên người đột nhiên xuất hiện một kiện áo giáp màu đen, trong nháy mắt, sát khí còn mạnh hơn tứ hung bạo phát!

“Cái gì? !”

Đồng tử Sơn Hải Khuyết chủ đột nhiên co rụt lại.

Không chỉ ông ta, trên Tiên Chu, mấy vị Thánh Vương còn lại cũng không nhịn được đứng lên, trên mặt lộ vẻ chấn kinh.

“Bộ khải giáp kia, là Đế binh! !”

“Lại một kiện Đế binh! ! Ngoại trừ Hải Thần Kích, tên gia hỏa này còn một kiện Đế binh nữa! Làm sao có thể!”

Đế binh cực kỳ hiếm thấy.

Sau khi vị Đế giả cuối cùng từ Thượng Cổ biến mất, Đế binh đã tuyệt tích trên Thương Khung tinh, cho dù là nơi không biết cũng không có mấy thế lực có được Đế binh, nhưng một mình Sở Cuồng Nhân, lại có hai kiện! !

“Nhất định là cơ duyên trong Càn Đế cung!”

“Không sai, nhất định là như vậy, nếu không không thể giải thích được vì sao hắn lại có một kiện Đế binh này.” Trường Nghiễm Thánh Vương nói.

Rất nhanh đám Thánh Vương đã đoán được lai lịch của Thiên Sát Giáp.

Mà lúc này, Sở Cuồng Nhân đã đại chiến với tứ hung, hung sát chi khí vô cùng cuồng bạo và sát khí của Đế binh va chạm cùng một chỗ!

Nhưng không bao lâu, sát khí của tứ hung hoàn toàn bị áp chế!

Chương 420: Sáu đại Thánh Vương liên thủ, hai kiện Đế binh chi uy, nhược điểm của mỗi người

Thực lực tứ hung của Sơn Hải Quyển cực kỳ cường đại, mỗi đầu đều đến gần vô hạn Thánh Vương, mà tứ hung hợp nhất, bạo phát ra chiến lực đến Thánh Vương cũng phải cẩn thận ứng phó, không cẩn thận sẽ bị trọng thương.

Nhưng Sở Cuồng Nhân sử dụng Thiên Sát Giáp, chiêu thức thẳng thắn thoải mái, sát khí vô cùng dồi dào bạo phát, trực tiếp đè qua tứ hung!

Thiên Sát Giáp phối hợp với Thiên Sát Bất Bại Thể của hắn, quả thực hợp nhau, càng tăng thêm sức mạnh, khiến chiến lực của hắn đạt đến một trình độ cực kì kinh khủng!

“Thiên Sát pháp tướng, mở!”

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng.

Sát khí khủng bố tuyệt luân ngưng tụ thành một bóng người màu đen sau lưng hắn, bóng người kia cao đến một trăm trượng, tràn ngập vô tận chiến ý và sát khí.

Tiếng chiến quanh quẩn, rung động thiên địa!

“Phá cho ta!” Sở Cuồng Nhân đánh ra một quyền, Thiên Sát pháp tướng sau lưng theo động tác đó, cũng đánh ra một quyền.

Một quyền này trực tiếp nện trên nguyên hồn Thao Thiết đang há to miệng, sát khí khủng bố bạo phát, trực tiếp rót vào cơ thể đối phương, sau đó nổ tung!

Đường đường là nguyên hồn Thao Thiết, lại bị no bạo!

“Lại đến!”

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng, vô tận chiến ý sôi trào mãnh liệt, hai tay nắm chặt, như một cái trọng chùy đập vào đầu Đào Ngột.

Lực lượng kinh khủng oanh nổ đầu Đào Ngột!

“Rống...”

Cùng Kỳ và Hỗn Độn bộc phát tiếng rống giận dữ, xông về phía Sở Cuồng Nhân, móng vuốt miệng rộng cùng sử dụng, bắt Thiên Sát pháp tướng.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại hừ lạnh một tiếng, sát khí phun trào, thôi động Thiên Sát Giáp trên người đến cực hạn, được Đế binh gia trì, uy lực của Thiên Sát pháp tướng tăng vọt, tay trái tay phải đều xuất ra, một tay bắt một đầu Hung thú.

Chỉ thấy pháp tướng đột nhiên dùng lực, nện nguyên hồn của hai đầu hung thú này cùng một chỗ, sát khí cuồng bạo điên cuồng đánh thẳng vào nguyên hồn, oanh một tiếng, hai đầu nguyên hồn Hung thú còn lại cũng sụp đổ.

Lượng lớn lực lượng linh hồn tiêu tán trên không trung, người khác không có cách nào đụng chạm đến, Sở Cuồng Nhân lại có thể cảm giác được, Thiên Địa Hồng Lô Thể âm thầm phát động, hút lực lượng nguyên hồn này vào trong cơ thể.

Lực lượng nguyên hồn của bốn đầu hung thú này, đều là đại bổ a.

Sở Cuồng Nhân cười lạnh nhìn Sơn Hải Khuyết chủ, "Bốn đầu sủng vật này của ngươi thật không có sức gì cả, hay là ngươi lại tìm vài đầu đi?"

Nghe hắn nói vậy, Sơn Hải Khuyết chủ tức giận đến toàn thân run rẩy.

Nguyên hồn của bốn đầu hung thú này là Sơn Hải Khuyết hao phí vô số tâm huyết mới luyện chế thành, bây giờ, tất cả đều bị Sở Cuồng Nhân đánh nổ! !

"Sở Cuồng Nhân, ta muốn giết ngươi!"

Sơn Hải Khuyết chủ lạnh lùng nói.

"Nhìn xem ai giết ai!" Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng, lập tức đưa tay đánh ra một quyền, sát khí như thủy triều, cuốn về phía Sơn Hải Khuyết chủ.

Lực lượng trong một kích này đã sớm đạt tới Thánh Vương.

Sơn Hải Khuyết chủ toàn lực chống cự, nhưng vẫn bị đánh bay ra ngoài gần một trượng!

"Trường Nghiễm Thánh Vương, đừng xem kịch nữa, lá bài tẩy của hắn đã lộ hết rồi, xuất thủ đi!" Sơn Hải Khuyết chủ lớn tiếng nói.

Ngay cả Đế binh cũng lấy ra, còn lá bài tẩy gì nữa? !

Trên Tiên Chu, mấy thân ảnh bay ra.

Hoàng Tuyền phủ chủ, Tử Vong điện chủ, Vân Đào đạo nhân, Trường Nghiễm Thánh Vương và Quy Khư đại khư chủ, năm vị Thánh Vương cùng xuất hiện trên không trung.

Năm cỗ đạo vận khác biệt bạo phát, hoặc âm u quỷ quyệt, hoặc tĩnh mịch lạnh lẽo, hoặc hư vô mờ mịt, hoặc đường hoàng đại khí, hoặc vô biên cuồn cuộn!

Ánh mắt của năm người này khóa chặt Sở Cuồng Nhân, đều lộ ta sát ý vô cùng lẫm liệt, tượng trưng quyết tâm muốn giết Sở Cuồng Nhân của bọn họ!

“Sở Cuồng Nhân, sáu vị Thánh Vương liên thủ, chỉ vì giết ngươi, ngươi nên cảm thấy vinh hạnh, từ xưa đến nay, trừ ngươi ra, không có người thứ hai đâu!”

Trường Nghiễm Thánh Vương đạm mạc nói.

“Ha ha, chê cười, các ngươi muốn giết ta? Ta phải cảm thấy vinh hạnh, ta hỏi một câu... Đầu óc của ngươi bị nước vào sao? !”

Sở Cuồng Nhân cười ha ha, sau đó, trên người xuất hiện một thanh Tam Xoa Kích màu vàng óng, chính là kiện Đế binh thứ hai mà hắn nắm giữ, Hải Thần Kích!

Thiên Sát Giáp, Hải Thần Kích cùng cầm trong tay!

Uy áp đế đạo vô biên vô tận từ trong thân thể Sở Cuồng Nhân lộ ra, giờ phút này, dường như hắn đã hóa thân thành Cổ Chi Đại Đế chưởng khống thiên địa!

Các tu sĩ có cảm giác muốn quỳ bái.

“Sở Cuồng Nhân thật khủng khiếp!”

“Hôm nay nếu không có sáu bị Thánh Vương xuất thủ mà chỉ có một vị Thánh Vương, chỉ sợ thật sự không phải đối thủ của hắn.”

“Quá mạnh, vốn cho rằng chúng ta liên thủ, muốn giết Sở Cuồng Nhân dễ như trở bàn tay, nhưng chưa từng nghĩ, hắn lại có át chủ bài bực này!”

“Hai kiện Đế binh, đây là cơ duyên bực nào? !”

Vô số tu sĩ kinh thán.

Ngay cả Thánh Nhân cũng cảm thấy da đầu run lên.

Ánh mắt sáu vị Thánh Vương giao đấu với Sở Cuồng Nhân cũng trở nên ngưng trọng.

“Chư vị, đừng sơ suất.”

“Đối phó người này, ta cũng không dám có chút đại ý.”

Sáu vị Thánh Vương trao đổi, sau đó trong nháy mắt xuất thủ.

Trong lòng Trường Nghiễm Thánh Vương biết Sở Cuồng Nhân có Đế binh trong tay, thực lực đã không thể coi thường, cho nên vừa ra tay chính là Đế thuật bản thân nghiên cứu đã lâu.

Một quyền đánh ra, kim quang như hồng thủy, bành trướng bá đạo!

“Nại Hà Chỉ!”

“Hoàng Tuyền Chi Nhãn!”

Tử Vong điện chủ, Hoàng Tuyền phủ chủ cũng không hề lưu thủ.

Xuất thủ cũng là Đế thuật mạnh nhất!

Ba môn Đế thuật từ ba vị Thánh Vương đồng thời thôi động, uy lực vượt xa đám Thiên Hạ Hành Tẩu không biết bao nhiêu lần.

Sở Cuồng Nhân thét dài một tiếng, Hải Thần Kích trong tay vung lên, từng đợt thủy lưu chi lực vờn quanh người, bốn phía như hóa thành vô biên cuồn cuộn, đạo vận kinh khủng từ trong Hải Thần Kích không ngừng tuôn ra bốn phương tám hướng.

Ba đại đế thuật va chạm với uy lực của Đế binh!

“Định Hải Châu!”

Quy Khư đại khư chủ thấy Sở Cuồng Nhân thôi động Đế binh, trên mặt lộ ra một vệt âm ngoan, sau đó lấy Định Hải Châu ra.

Định Hải Châu hiện, thủy lưu chi lực bốn phía ngưng trệ trong một cái chớp mắt.

Mặc dù uy lực của Hải Thần Kích bá đạo, rất nhanh đã phá vỡ phong tỏa của Định Hải Châu, nhưng trong chớp mắt phong tỏa này, đã tạo ra cơ hội cho mấy vị Thánh Vương còn lại lợi dụng.

Lực lượng của ba môn Đế thuật phá vỡ uy lực của Đế binh, một mạch đánh lên người Sở Cuồng Nhân, khiến hắn bay ra ngoài.

Chỉ thấy bóng người Sở Cuồng Nhân như đạn pháo bay ngược ra, nện trên ngọn núi cách đó không xa.

Mấy ngọn núi kia lập tức nổ tung, lượng lớn bụi mù bắn ra.

Nhưng ngay sau đó, Sở Cuồng Nhân từ trong bụi mù xông ra, sát khí phun trào, có Thiên Sát Giáp bảo vệ, hắn căn bản không bị thương tổn quá lớn, cho dù có, Bất Tử chi thân cũng có thể cấp tốc khôi phục lại.

Mấy vị Thánh Vương nhìn ra Thiên Sát Giáp lợi hại, vẻ mặt có chút ngưng trọng, Trường Nghiễm Thánh Vương nói: “Nếu muốn giết hắn, phải phá vỡ phòng ngự của Thiên Sát Giáp trước.”

Các Thánh Vương còn lại nghe vậy, liếc mắt, Hoàng Tuyền phủ chủ thẳng thắn nói: “Ngươi nói nhảm à, nhưng đó là một kiện Đế binh, muốn phá vỡ phòng ngự của Đế binh, nói thật dễ!”

“Hừ, Sở Cuồng Nhân chỉ là tồn tại dưới Thánh Nhân, uy lực Đế binh mà hắn phát huy được cũng có hạn, không phải không có cơ hội, hơn nữa sử dụng Đế binh cần tiêu hao lượng lớn linh lực và tâm thần, dựa vào tu vi của hắn thì không chống đỡ không được bao lâu, hao tổn cũng có thể mài chết hắn!”

Sơn Hải Khuyết Chủ nói.

“Không sai, mặc dù có chút ám muội, nhưng hắn có Đế binh, chúng ta cũng chỉ có thể làm như vậy.” Vân Đào đạo nhân thản nhiên nói.

Cách đó không xa, Sở Cuồng Nhân bay lượn mà đến, một kích quét ra, thủy lưu chi lực bàng bạc trực tiếp đánh phía về phía Quy Khư đại khư chủ, đánh bay ông ta, lực lượng cường đại khiến ông ta phun ra một ngụm máu.

“Ha ha, các ngươi không thể gây thương tổn cho ta, nhưng các ngươi, lại khó mà ngăn cản được Đế binh chi uy! ! Các ngươi, có thể chịu đựng được bao lâu? !”

Sở Cuồng Nhân cười một tiếng nói ra.

“Đúng vậy, nhưng chúng ta không có hạn chế, mà thời gian ngươi sử dụng Đế binh lại có hạn, ngươi có thể chịu đựng được bao lâu? !”

Trường Nghiễm Thánh Vương đối chọi gay gắt nói.

Hai bên đều nhìn ra nhược điểm của nhau.

Trận chiến này, càng thêm gay cấn.

Chương 421: Chiến sáu Thánh Vương, Tử Khí Trì, Huyền Hoàng Bia, đều phá cho ta

Sáu đại Thánh Vương kịch chiến với Sở Cuồng Nhân!

Ba động năng lượng cuồng bạo không ngừng phát ra, cả mảnh hư không như sắp bị đánh nổ, năng lượng này khiến phạm vi trăm dặm xung quanh trở thành một cấm vực, một khi tới gần, sẽ cửu tử nhất sinh!

Sở Cuồng Nhân có được hai kiện Đế binh, thực lực vô cùng cường hãn, một chiêu một thức, mọi hành động đều có uy năng lay động đất trời, cho dù sáu vị Thánh Vương liên thủ, cũng không dám cứng đối cứng.

Thánh Vương liên thủ, cũng chỉ miễn cưỡng ngăn trở.

Đế binh chi uy, quá khủng bố.

“Ừm? !”

Sở Cuồng Nhân đứng trong hư không, bỗng nhiên khẽ ồ lên một tiếng, trở tay đánh một kích về phía hư không, đánh nát một đạo công kích vô hình.

“Công kích vô hình, Thần Ẩn Thiên Địa của Phiếu Miểu Thiên, vẫn khó lòng phòng bị như trước.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng nói.

Cách đó không xa, Vân Đào đạo nhân đứng lơ lửng trên không, bóng người có vẻ hư vô mờ mịt, dường như lúc nào cũng có thể biến mất tại chỗ.

Đây là đế thuật của Phiếu Miểu Thiên, Thần Ẩn Thiên Địa!

“Có khó lòng phòng bị, không phải ngươi cũng cản lại rồi sao.”

Vân Đào đạo nhân thản nhiên nói, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Dựa vào cảnh giới của ông ta thi triển Thần Ẩn Thiên Địa, cho dù cùng cảnh giới Thánh Vương cũng rất khó phát giác, nhưng Sở Cuồng Nhân lại có cảm giác bén nhạy, hơn nữa còn tuỳ tiện đỡ được công kích của ông ta.

Hắn Thần Ẩn Thiên Địa, mất hiệu lực? !

Nghĩ đến đây, ông ta ẩn vào hư không, trong khi mấy vị Thánh Vương khác liên thủ công kích Sở Cuồng Nhân, ông ta lại công kích mấy lần.

Nhưng không có ngoại lệ, đều bị Sở Cuồng Nhân đỡ được.

Đối phương, thật sự có thể nhìn thấu công kích của ông ta!

Đây là có chuyện gì?

Vân Đào đạo nhân không tìm được câu trả lời, qua nhiều năm như vậy, Thần Ẩn Thiên Địa vẫn không bị phá giải, hôm nay lại nhiều lần ăn quả đắng trong tay Sở Cuồng Nhân.

Người này làm sao làm được?

Cho dù ông ta có nghĩ thế nào cũng không biết, có một loại thiên phú niệm thuật, có thể tăng cường linh niệm cảm giác trên diện rộng, từ đó phát hiện công kích Thần Ẩn của ông ta.

“Tử Khí Phù Trầm Trì!”

Trên bầu trời, Tử Vong điện chủ bỗng nhiên hét lớn một tiếng.

Chỉ thấy trên người ông ta dâng trào lượng lớn tử khí và đạo vận bao phủ bốn phía, bỗng nhiên hình thành một cái hồ.

Sở Cuồng Nhân đứng trong hồ, cảm giác được có lượng lớn tử khí vọt về phía hắn, muốn ăn mòn thân thể hắn.

“Hừ, buồn cười!”

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng, Thiên Sát Giáp trên người cuộn trào sát khí, tử khí bốn phía căn bản không gây thương tổn được cho hắn.

Ngay sau đó, sát khí cuồng bạo bạo phát, đánh thẳng vào bốn phía.

Vô số tử khí liên tiếp tán loạn, đạo vận tử vong xen lẫn thành hồ liên tiếp nổ tung, sau cùng bị phá nát!

“A, không hổ là Đế binh.”

Tử Vong điện chủ tấm tắc khen, trong mắt mang theo nhiệt huyết.

“Đánh lâu như vậy, cho dù thực lực của Sở Cuồng Nhân kinh người thế nào, cũng sắp ngã xuống đi, làm sao có thể tiếp tục thôi động Đế binh?” Hoàng Tuyền phủ chủ cau mày nói.

Mấy vị Thánh Vương còn lại cũng nhận ra chỗ không thích hợp.

Sở Cuồng Nhân sử dụng hai kiện Đế binh chiến đấu với bọn họ đã một đoạn thời gian, cho dù bọn họ thôi động Đế binh cũng không dám nói có thể kiên trì lâu như vậy, mà Sở Cuồng Nhân chỉ là tồn tại dưới Thánh Nhân lại làm được.

Hơn nữa còn một mình thôi động hai kiện Đế binh!

Chuyện này quả thực thật không thể tin được.

“A, muốn biết ta có thể sử dụng bao lâu sao?”

Sở Cuồng Nhân lạnh lẽo cười một tiếng, Hải Thần Kích trong tay vung lên, lượng lớn thủy lưu chi lực lẫn vào sát khí như hồng thủy bạo phát, sáu vị Thánh Vương bị đánh lui.

Vốn, hắn không có cách nào sử dụng Đế binh trong thời gian quá dài.

Nhưng bây giờ thì không như vậy.

Sau khi phục dụng âm Dương Hồn Đan, tăng cường linh hồn chi lực, dựa vào căn cơ của hắn, thời gian sử dụng Đế binh đã tăng lên rất nhiều.

“Nhất định phải nghĩ biện pháp vây khốn hắn lại mới được.”

Trường Nghiễm Thánh Vương nói.

Chỉ thấy ông ta lấy ra bốn tấm bia đá màu vàng nhạt, ném lên không trung, nhất thời, một cỗ uy áp vô cùng mạnh mẽ khuếch tán.

Bốn tấm bia đá trấn áp bốn phương thiên địa, hóa thành một trận pháp huyền diệu, nhốt Sở Cuồng Nhân ở bên trong.

“Huyền Hoàng Nhất Khí Trận!”

Trường Nghiễm Thánh Vương quát lạnh một tiếng.

Ngay sau đó, từ phía sau ông ta có bốn vị Đại Thánh xông ra.

Mỗi người đều đứng trước một tấm bia đá, đưa linh lực toàn thân vào trong đó, khiến uy lực trận pháp tăng gấp bội!

Dưới áp lực như vậy, ngay cả Thánh Vương cũng khó tránh thoát.

“Nại Hà Chỉ!”

“Hoàng Tuyền Chi Nhãn!”

“Thao Thiết chưởng!”

Các Thánh Vương còn lại nhân dịp Sở Cuồng Nhân bị nhốt, phát động công kích.

Các loại năng lượng như chỉ kình, ma quang, chưởng kình liên tiếp đánh vào thân thể Sở Cuồng Nhân, khiến Thiên Sát Giáp trên người hắn không ngừng chấn động.

Mặc dù Đế binh cường đại, bị mấy vị Thánh Vương công kích không bị hư hao gì, nhưng lực phản chấn to lớn lại không ngừng đánh thẳng vào nhục thân của Sở Cuồng Nhân, khiến xương cốt huyết nhục của hắn liên tiếp bạo liệt.

“Tê... Thật sự có chút đau a.”

Sở Cuồng Nhân hít vào một ngụm khí lạnh.

Nhưng sau đó, được Bất Tử chi thân sức khôi phục, đám xương cốt huyết nhục bị phá nát kia lấy tốc độ cực nhanh phục hồi như cũ.

Từ lúc tu hành đến nay, Bất Tử chi thân là thứ quan trọng nhất mà hắn dựa vào.

Lần này, cũng không ngoại lệ.

“Thiên Sát pháp tướng! !”

Sở Cuồng Nhân thôi động Thiên Sát pháp tướng, chiến ý sát khí được Thiên Sát Giáp gia trì, như sóng lớn vỗ bờ va chạm vào bốn tấm bia đá xung quanh.

Phanh, phanh, ầm!

Từng tiếng vang điên cuồng quanh quẩn.

Quang mang trên bốn tấm bia đá dần trở nên ảm đạm.

Bốn vị Đại Thánh đứng trước bia đá cuồng thổ máu tươi, sắc mặt tái nhợt, nhưng lại không ai buông tay, vẫn đè ép vận chuyển linh lực vào đó.

“Rất tốt, xem các ngươi có thể kiên trì tới khi nào!”

Sở Cuồng Nhân thét dài một tiếng, trên người đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa màu đỏ ngòm, một cỗ khí tức càng thêm kinh khủng từ trên người hắn bạo phát ra.

“Là Cửu Tử Nhiên Huyết Công!”

“Đáng giận, hắn thôi động Cửu Tử Nhiên Huyết Công, linh lực sẽ phóng đại, đến lúc đó có thể phát huy ra lực lượng Đế binh mạnh hơn.”

Sắc mặt mấy vị Thánh Vương trở nên vô cùng ngưng trọng.

Bọn họ liên tiếp thôi động Đế thuật đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Một đạo, hai đạo, ba đạo...

Nếu là người khác, cho dù nhận một công kích của mười vị Thánh Vương cũng đã chết rồi, nhưng Sở Cuồng Nhân lại lông tóc không tổn hao, ngược lại, khí thế trên người còn không ngừng tăng lên.

“Đáng giận! Xảy ra chuyện gì?”

“Dù có Đế binh trên người, cũng không đến mức khoa trương như vậy chứ.”

Đồng tử mấy vị Thánh Vương hơi co lại, không khỏi hoảng sợ.

“Phá cho ta! !”

Sở Cuồng Nhân thôi động Cửu Tử Nhiên Huyết Công, khí tức đạt đến cực hạn, Thiên Sát pháp tướng không ngừng phát ra tiếng chiến, sát khí va đập vào bốn tấm bia đá, bên ngoài dần xuất hiện từng đạo vết rách.

“Huyền Hoàng Bia lại không ép được hắn!”

Trường Nghiễm Thánh Vương kinh hô một tiếng.

Huyền Hoàng Bia là một trong số nội tình của Huyền Hoàng Thần Cung, đơn độc xuất ra một tấm đều là Thánh Vương khí đỉnh phong, mà bốn tấm đặt cùng một chỗ, phối hợp thi triển ra Huyền Hoàng Nhất Khí Trận, uy lực càng thêm tuyệt luân!

Ngay cả Thánh Vương cũng có thể ngăn chặn, nhưng bây giờ, bốn tấm bia đá lại không chịu nổi lực lượng của Sở Cuồng Nhân, điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ bây giờ chiến lực của Sở Cuồng Nhân lực đã vượt qua Thánh Vương! !

Ầm vang một tiếng, bốn tấm Huyền Hoàng Bia sụp đổ!

Lực trùng kích kinh khủng khiến bốn tên Đại Thánh thao túng bốn tấm bia đá nổ bay ra ngoài, ba người nổ tại chỗ, còn một người có Thánh khí phòng ngự mới giữ được một mạng, nhưng cũng đã hấp hối.

“Thao Thiết pháp!”

Sở Cuồng Nhân đưa tay thôi động Thao Thiết pháp, tinh hoa huyết nhục của mấy vị Thánh Nhân bị hắn hút vào cơ thể, nhanh chóng bổ sung số linh lực đã tiêu hao.

Hỏa diễm thiêu đốt quanh người hắn, trên người mặc chiến giáp màu đen nhánh, tay cầm trường kích, giống như một vị chiến thần đi từ trong chiến trường Tu La ra.

“Còn chiên thức gì, cứ việc thi triển đi!”

Chương 422: Chuẩn Đế hiện thân, Sở Cuồng Nhân giết không chết, mỗi người một nửa

“Còn chiêu thức gì, cứ việc thi triển đi!”

Chiến ý của Sở Cuồng Nhân tăng lên, giống như Thần Vương tại thế!

Bước ra một bước, hư không rung chuyển chập chờn, Thiên Sơn cộng hưởng!

Sáu vị Thánh Vương đối diện với hắn đều bị lực lượng như vậy chấn nhiếp, sắc mặt âm trầm.

Mà xung quanh, vô số tu sĩ đến đây vây quét Huyền Thiên tông đã vô cùng run sợ, sắc mặt lộ ra sợ hãi.

“Làm sao bây giờ, ngay cả Thánh Vương cũng không làm gì được Sở Cuồng Nhân sao?”

“Hành động vây quét, thất bại rồi? ?”

“Trời ạ…”

Sắc mặt đám người Thương Vương Thánh, Nhật Nguyệt Thánh Vương vô cùng khó coi.

Nếu hành động lần này thất bại, vậy bọn họ coi như xong, tu sĩ bọn họ mang đến đã chết hơn phân nửa trong Vân Hải Kinh Kỳ Trận, nếu như vậy còn không thể tiêu diệt Huyền Thiên tông, chẳng khác nào đám tu sĩ kia đã chết vô ích.

“Nếu các ngươi không có chiêu khác, vậy, nhận lấy cái chết đi! !”

Sở Cuồng Nhân tiến tới một bước, muốn công kích.

Nhưng vào lúc này.

Trong lòng hắn vừa động, nhìn về phía xa.

Chỉ thấy một đạo lưu quang phóng đến, nơi lưu quang đi qua, vô số sơn phong bị một cỗ lực lượng vô cùng kinh khủng đánh cho vỡ nát.

Một cỗ uy áp dồi dào tuyệt luân bao trùm mảnh thiên địa này!

Ngoại trừ đạo lưu quang kia.

Tại một phương hướng khác, chân trời bỗng nhiên truyền đến tiếng sóng biển gào thét, giống như có một trận biển động đang đến gần nơi này.

Hai phương hướng, hai cỗ uy thế khủng bố hoàn toàn khác biệt!

Đồng dạng, rung động cả mảnh thiên địa này!

“Sở Cuồng Nhân, ngươi thật sự cho rằng chúng ta không còn chiêu thức khác sao? !” Trường Nghiễm Thánh Vương cảm giác được hai cỗ uy thế kia, không khỏi cười ha ha.

Quy Khư đại khư chủ cũng lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, "Lão tổ đã tới, Sở Cuồng Nhân, ngươi chuẩn bị chịu chết đi!"

Sắc mặt mấy vị Thánh Vương còn lại có chút ngưng trọng.

"A, Huyền Hoàng Thần Cung và Quy Khư lão tổ tới."

"Đại thủ bút a, có thể mời bọn họ đến."

Lưu quang màu vàng và âm thanh biển động kia đã đi vào, mội người đứng trong chù, sáng màu vàng, một người đứng trong chùm sáng màu xanh lam.

"Bái kiến lão tổ."

Trường Nghiễm Thánh Vương, Quy Khư đại khư chủ khom người hành lễ.

Mà còn lại Thánh Vương cũng không dám thất lễ.

"Xin ra mắt tiền bối."

Đám Thánh Vương đứng đầu trong cảnh giới Thánh Nhân nhìn thấy nhân vật đứng trong hai chùm sáng này, vô cùng cung kính, khiến tất cả mọi người cảm thấy chấn kinh.

Rốt cuộc hai người này là tồn tại như thế nào? !

Đây là suy nghĩ của tất cả mọi người.

"Miễn lễ đi."

Trong chùm sáng màu vàng truyền ra một giọng nói hơi già nhưng vô cùng trung khí.

Sau đó, bóng người trong chùm sáng màu vàng nhìn về phía bóng người trong chùm sáng màu xanh lam, cười nhạt nói: "Hải Nguyệt đạo hữu, chúng ta đã gần vạn năm không gặp mặt rồi."

"Đúng vậy, không ngờ đã qua hơn vạn năm, thật khiến người ta thổn thức."

Trong chùm sáng màu xanh lam truyền đến tiếng cảm khái của một nam tử.

“A, đây cũng không phải tồn tại dưới Thánh Nhân bình thường, thiên tư của hắn khoáng cổ thước kim, hơn nữa còn có được hai kiện Đế binh, ngay cả mấy vị Thánh Vương liên thủ cũng không làm gì được hắn.” Người trong chùm sáng màu vàng cười nói.

“Có yêu nghiệt hơn nữa thì thế nào, lần này hai chúng ta đều tới, hắn có thể sống sao?” Người trong chùm snags màu xanh lam lộ ra sát ý lạnh thấu xương, nhiệt độ trong thiên địa giống như đã hạ xuống.

“Đúng thế.”

Hai người này tùy ý trò chuyện với nhau, không hề để ý đến Sở Cuồng Nhân, giống như bóp chết hắn giống như bóp chết một con kiến vậy.

Lời nói mây trôi nước chảy, khiến tất cả mọi người cảm thấy thật không thể tin.

Phải biết, ngay cả sáu vị Thánh Vương liên thủ cũng không làm gì được Sở Cuồng Nhân, hai người này, lại không hề đặt đối phương vào mắt.

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, nhìn về phía hai chùm sáng..

“Nha, thì ra là hai lão bất tử Chuẩn Đế cảnh.”

Sở Cuồng Nhân mở miệng nói, hai chữ Chuẩn Đế vừa ra, ngoại trừ Thánh Vương, ngay cả mấy vị Thánh Nhân cũng hít vào một ngụm khí lạnh.

Chuẩn Đế!

Hai người kia lại là Chuẩn Đế!

Trong Thương Khung tinh, thế mà có Chuẩn Đế tồn tại!

“Có thể nhìn ra lai lịch của chúng ta, tiểu gia hỏa, quả nhiên ngươi không đơn giản.” Người trong chùm sáng màu vàng có chút kinh ngạc nói.

“Được rồi, đừng nói vớ vẩn nữa, Trường Quang đạo hữu, nhanh giải quyết hắn đi, mặt khác, kiện Hải Thần Kích kia, ta muốn mang đi.”

“Vậy kiện Đế binh còn lại sẽ thuộc về ta.”

Giọng nói của Trường Quang Chuẩn Đế có chút ba động, dường như đang kích động.

Hiển nhiên, đối với Chuẩn Đế cảnh, sức dụ hoặc của Đế binh vô cùng lớn.

“Tiểu gia hỏa, đáng tiếc, cho ngươi mấy năm nữa, có lẽ ngươi sẽ đạt đến độ cao như chúng ta, nhưng ai bảo ngươi làm việc quá phô trương, hiện tại, để ngươi chết thì tốt hơn.” Trường Quang Chuẩn Đế nói.

Lời nói rơi xuống, linh khí bạo động, một đạo chưởng khí từ chùm sáng màu vàng bắn ra, cuốn theo một loại đạo vận vô cùng cương mãnh.

Uy lực của một chưởng này đã vượt xa Thánh Vương.

Một cỗ khí thế khóa chặt Sở Cuồng Nhân, khiến hắn không thể tránh cũng không thể lui, chỉ có thể gầm nhẹ một tiếng, kiên trì nghênh đón.

Hải Thần Kích trong tay vung lên, thủy lưu chi lực mênh mông giống như ẩn chứa toàn bộ đại hải, đột nhiên nện lên chưởng kình.

Trong tiếng ầm vang, Sở Cuồng Nhân bị đánh bay ra ngoài, lực lượng cuồng bạo khiến xương cốt trên cánh tay hắn đứt gãy, Hải Thần Kích như muốn tuột khỏi tay.

Cho dù có Thiên Sát Giáp, hắn vẫn bị thương không nhẹ.

Một kích của Chuẩn Đế, không thể coi thường!

Trong nháy mắt Sở Cuồng Nhân bị thương nặng, Bất Tử chi thân đã phát động, cánh tay, thân thể nhanh chóng khôi phục như cũ.

“A? Năng lực bất tử?” Trường Quang Chuẩn Đế đã nhận ra thân thể Sở Cuồng Nhân bất thường, khẽ ồ lên một tiếng, lộ ra mấy phần kinh ngạc.

“Trên đời này, nào có Bất Tử chi thân.”

Hải Nguyệt Chuẩn Đế thản nhiên nói.

Sau đó, ông ta cũng xuất thủ.

Đạo vận hiển hóa, vô số dòng nước hội tụ, hình thành bóng nước xung quanh Sở Cuồng Nhân, bao phủ hắn ở bên trong, lượng lớn thủy lưu chi lực điên cuồng nghiền ép mỗi ngóc ngách trên thân thể hắn.

Trong chớp mắt, thân thể Sở Cuồng Nhân dường như đã bị nghiền thành một đống thịt nát, đau khổ kịch liệt khiến sắc mặt hắn trở nên dữ tợn.

“Cảm giác này, thật con mẹ nó thoải mái!”

Hắn gầm nhẹ nói, thôi động lực lượng của Hải Thần Kích đến cực hạn, mới miễn cưỡng phá vỡ bóng nước này.

“Thân thể này, quả thực có chút cổ quái.”

Hải Nguyệt Chuẩn Đế cũng kinh ngạc không thôi.

Sau đó, hai đại Chuẩn Đế thay nhau xuất thủ, không ngừng công kích Sở Cuồng Nhân, khiến thân thể hắn không ngừng bị phá hỏng.

Nhưng cho dù là vết thương trí mạng, Sở Cuồng Nhân đều có thể nhanh chóng khôi phục lại.

“Tên gia hỏa này thật sự bất tử sao?”

Một màn này khiến hai vị Chuẩn Đế tê cả da đầu.

Các Thánh Nhân càng trợn mắt há mồm.

“Thì ra đây mới là át chủ bài chân chính của hắn? Ngay cả Chuẩn

Đế cũng không thể giết chết, đó là Bất Tử chi thân sao? !”

Trường Nghiễm Thánh Vương nuốt một ngụm nước bọt nói.

“Người này cổ quái, để ta bắt về nghiên cứu một chút.”

Hải Nguyệt Chuẩn Đế từ tốn nói.

“Ta cũng cảm thấy hứng thú.” Trường Quang Chuẩn Đế cười nói, Bất Tử chi thân bực này, nếu có thể nghiên cứu ra cái gì, vậy thu hoạch sẽ không kém hơn cơ duyên của Đế giả, dù sao, có ai không muốn bất tử chứ?

“Vậy mỗi người một nửa.”

Hải Nguyệt Thánh Nhân trầm ngâm một lát rồi nói.

“Mỗi người lấy một nửa thân thể sao? Theo ý ngươi, cũng không biết như vậy có thể phục sinh không.”

Lúc hai vị Chuẩn Đế chuẩn bị động thủ chia cắt Sở Cuồng Nhân, chỉ thấy đối phương đứng tại chỗ, trên người có vết máu loang lổ, nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Chương 423: Lá bài tẩy của ta ở trên trời, thiên kiếp chín màu, thịnh yến thiên kiếp của mấy trăm ngàn người

Trước mặt Chuẩn Đế, dường như Sở Cuồng Nhân không có sức hoàn thủ.

Cho dù hắn có hai kiện Đế binh cũng giống vậy.

Căn cơ của hắn mạnh hơn, nhưng cũng chỉ là tồn tại dưới Thánh Nhân, uy lực Đế binh có thể phát huy ra có hạn, căn bản không phải đối thủ của Chuẩn Đế.

Nhưng...

Dù đang đứng trước tuyệt cảnh này, hắn lại cười.

Tất cả tu sĩ ở đây, bao gồm hai bị Chuẩn Đế đều cảm thấy nghi hoặc.

“Chẳng lẽ tên gia hỏa này bị ngược đến điên rồi? ?”

“Trước mặt Chuẩn Đế, hắn căn bản không có lực hoàn thủ, cho dù có năng lực bất hủ cổ quái kia, hắn lại có thể thế nào? Chuẩn Đế nhốt hắn, áp chế hắn, chỉ là chuyện của một cái vung tay mà thôi.”

“Vì sao tên gia hỏa này lại cười?”

Mọi người mơ hồ.

Ngay cả Thánh Vương cũng không hiểu.

“Tiểu gia hỏa, ngươi đang cười cái gì?”

Giọng nói của Trường Quang Chuẩn Đế có chút phẫn nộ, ông ta cảm thấy, tiếng cười của Sở Cuồng Nhân là đang khiêu khích bọn họ.

Bọn họ là Chuẩn Đế, đối phó với một tồn tại dưới Thánh Nhân vốn là chuyện hạ thấp địa vị, nhưng bây giờ, bọn họ lại không giết được đối phương, đối phương còn đang bật cười, đây quả thực là đang đánh vào mặt bọn họ.

“A, ta đang cười các ngươi vì đối phó một mình ta mà hưng sư động chúng, ngay cả Chuẩn Đế cũng điều động, vậy mà không giết được ta, ta đang cười các ngươi thân ở tử cảnh, lại không tự biết!”

Câu nói sau cùng, khiến sắc mặt mọi người biến đổi.

Thân ở tử cảnh? !

Có ý gì? !

Đám người Trường Nghiễm Thánh Vương, Sơn Hải Khuyết chủ vội vàng nhìn bốn phía, nhưng đầy trời vân vụ ra, lại không thấy cái gì.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi đừng hòng đánh lừa chúng ta.”

"Không sai, trước mặt Chuẩn Đế, cho dù ngươi vẫn còn lá bài tẩy thì có lợi ích gì chứ, thủ đoạn của Chuẩn Đế, không phải ngươi có thể chống đỡ."

Mấy vị Thánh Vương quát to.

Nhưng Sở Cuồng Nhân nghe vậy, nụ cười trên mặt càng ngày càng đậm, hắn cười ha ha nói: "Chuẩn Đế, cho dù là Chuẩn Đế cũng phải chết! !"

"Làm càn!"

Trường Quang Chuẩn Đế vỗ ra một chưởng.

Trong nháy mắt, thân thể của Sở Cuồng Nhân vỡ nát, sau đó lập tức khép lại.

Hắn đứng tại chỗ, tay cầm Hải Thần Kích, uy thế trên người không hề yếu, ánh mắt như điện, nhìn thẳng vào đám người ở đây.

Trong lòng mọi người tự nhiên sinh ra một cỗ hàn ý không hiểu.

"Trong lòng các ngươi đều đang suy đoán lá bài tẩy của ta là cái gì, là một thân đế thuật này của ta, là Vân Hải Kinh Kỳ Trận này? Là hai kiện Đế binh trong tay ta, hay là cỗ Bất Tử chi thân này của ta? ?"

"Sai, đều sai! !"

Mỗi lần Sở Cuồng Nhân đọc ra một thủ đoạn, hàn ý trong lòng mọi người càng nặng hơn một phần, giữa thiên địa tràn ngập một cỗ ngưng trọng không hiểu.

Sở Cuồng Nhân có nhiều thủ đoạn, tùy tiện xuất ra một loại đều đủ khiến Thánh Nhân cảm thấy da đầu tê dại.

Đế thuật, trận pháp, Đế binh...

Những thứ này đều khiến tất cả mọi người, bao quát Thánh Vương phải chịu nhiều đau khổ.

Nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân nói cho bọn họ, những thứ này đều không phải át chủ bài chân chính của hắn, lá bài tẩy của hắn còn chưa đi ra!

Chuyện này khiến mọi người cảm thấy thật không thể tin được.

Sở Cuồng Nhân cầm Hải Thần Kích trong tay, chiến ý dâng cao, trường kích hướng lên trời, cười to nói: “Át chủ bài chân chính của ta... Ở trên trời! ! !”

Lời nói vừa dứt, uy thế trên người hắn đạt đến cực hạn, xông lên trời cao, biển mây che lấp chân trời tiêu tán.

Một vệt quang mang hiển hiện trên bầu trời.

Ngay sau đó, chính là một cỗ uy áp Thiên Đạo kinh khủng đến cực hạn bỗng nhiên buông xuống, bao phủ mỗi tu sĩ ở đây.

Bao quát Chuẩn Đế!

Mà người có tu vi càng mạnh, càng cảm nhận được uy áp khủng bố!

Bọn họ ngẩng đầu nhìn lên trời cao, trên mặt hiện lên vẻ không thể tin được.

Chỉ thấy trên bầu trời có thải vân hội tụ, hình thành một vòng xoáy thải vân trên đỉnh đầu mọi người, bao trùm phạm vi ngàn dặm!

Uy áp kinh khủng tràn ngập, đó là... Uy áp Thiên Đạo! !

Là... Thiên kiếp!

“Thiên kiếp, đây là thiên kiếp! !”

“Thiên kiếp thật khủng khiếp, đây là thiên kiếp của Sở Cuồng Nhân? !”

“Thiên kiếp này xuất hiện từ lúc nào, vì sao trước đó chúng ta lại không phát giác! !”

Tất cả mọi người luống cuống.

Nhìn từ uy áp của thiên kiếp này và màu sắc rực rỡ quỷ dị kia nữa, có thể thấy thiên kiếp này tuyệt đối không phải thiên kiếp bình thường, đây là thiên kiếp của Sở Cuồng Nhân! !

Kiếp vân bao trùm ngàn dặm, màu sắc rực rỡ.

Cho tới bây giờ, bọn họ đều chưa nghe nói qua!

Thiên kiếp như vậy, cuối cùng là chuyện gì? !

“Thiên kiếp chín màu! Đây là thiên kiếp chín màu!”

So với các tu sĩ khác, đám người Trường Nghiễm Thánh Vương đến từ nơi không biết đã từng đọc không ít ghi chép của Đế giả để lại, hiểu biết hơn nhiều.

“Khốn khiếp, sao lại là thiên kiếp chín màu, trong truyền thuyết, chỉ thời kì viễn cổ, mới xuất hiện thiên kiếp này, vì sao Sở Cuồng Nhân có thể dẫn tới thiên kiếp này!” Đại khư chủ có chút hoảng sợ nói.

Thiên kiếp, chính là khảo nghiệm với tu sĩ.

Tu sĩ càng xuất sắc, uy lực của thiên kiếp càng càng mạnh, từ xưa đến nay, thiên kiếp chín màu chính là thiên kiếp thành thánh tối cao đã biết!

Có thể độ kiếp này, tất cả đều là yêu nghiệt kinh khủng tuyệt luân nhất trên Thương Khung tinh từ trước tới nay, một khi vượt qua, thành đế là chuyện ván đã đóng thuyền.

“Không chỉ là thiên kiếp chín màu, phạm vi của thiên kiếp quá rộng, dài đến ngàn dặm, đây là thiên kiếp gì vậy!”

“Đáng giận, uy áp thiên kiếp này khóa chặt trên người chúng ta, lúc nào chúng ta đã trở thành mục tiêu của thiên kiếp rồi? !”

Tất cả Thánh Nhân, thậm chí là Thánh Vương đều cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

“Là đại trận này!”

Trường Quang Chuẩn Đế ngắm nhìn bốn phía, nhìn biển mây đang dần tiêu tán kia, nói: "Là đại trận này che đậy uy áp của thiên kiếp, đợi đến khi tên gia hỏa này lấy ra thiên kiếp mới tán đi, mà chúng ta vừa chiến đấu với hắn, đã bị thiên kiếp ngầm thừa nhận là một trong những người độ kiếp! !"

"Nói cách khác, thiên kiếp này đã xuất hiện từ sớm, mà tất cả những người đã xuất thủ với Sở Cuồng Nhân, đều là người phải độ kiếp! !"

Nói đến đây, giọng nói của Trường Quang Chuẩn Đế không khống chế được run rẩy, đừng nói đến những người nghe thấy lời này của ông ta.

Tất cả những người đã xuất thủ với Sở Cuồng Nhân đều là người phải độ kiếp? !

Ừng ực...

Đám người Trường Quang Thánh Vương nuốt một ngụm nước bọt.

Bọn họ nhìn bốn phía, sắc mặt càng ngày càng hoảng sợ.

Nơi này có bao nhiêu người?

Mấy trăm ngàn tu sĩ a! !

Sở Cuồng Nhân, lại lôi kéo mấy trăm ngàn tu sĩ cùng hắn độ kiếp! !

"Khó trách, khó trách phạm vi của thiên kiếp lại rộng như vậy, hắn đã sớm thiết kế tốt, dùng đại trận che lấp thiên uy, sau đó chiến đấu với chúng ta, kéo tất cả mọi người kéo vào trong danh sách độ kiếp! Tên điên! Cái tên điên này! ! Thiên kiếp của mấy trăm ngàn người, hắn chống đỡ được sao? ! !"

"Khốn khiếp! Hắn chính là muốn đồng quy vu tận với chúng ta! !"

Tất cả tu sĩ đều bị hành động điên cuồng của Sở Cuồng Nhân dọa cho mộng.

Nhân số tham dự thiên kiếp càng nhiều, uy lực phải nhận cũng tăng lên tương ứng, cho nên từ xưa đến nay, người độ kiếp đều là một mình đối mặt, không để người khác nhúng tay, sợ uy lực của thiên kiếp quá cường đại.

Nhưng Sở Cuồng Nhân thì ngược lại.

Hắn muốn độ kiếp, còn muốn lôi kéo mấy trăm ngàn tu sĩ cùng nhau độ kiếp!

Động tác này, từ xưa đến nay, chỉ có hắn!

Tất cả tu sĩ nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong ánh mắt mang theo âm ngoan, oán độc, rung động và hoảng sợ không cách nào nói rõ! !

Mà dưới cái nhìn của tất cả mọi người, Sở Cuồng Nhân sắp phải đối mặt với trận thiên kiếp kinh thiên động địa, trước nay chưa từng có lại ha ha cười nói: “Hôm nay, những người xâm chiếm Huyền Thiên tông ta, cho dù là Thánh Vương hay là Chuẩn Đế, ta muốn toàn bộ các ngươi... Có đến mà không có về! !”

“Tới đi, chư vị, hưởng thụ thịnh yến của trận thiên kiếp này đi! !”

Chương 424: Thiên kiếp chi lực kinh khủng, chuyển hóa kiếp lôi chi lực

“Chư vị, hưởng thụ trận thịnh yến của thiên kiếp này đi!”

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng, trên bầu trời, một tiếng ầm tiếng vang.

Lôi kiếp, đang hội tụ!

Năng lượng kinh khủng của lôi kiếp đang hội tụ trong vòng xoáy màu sắc rực rỡ kia, giống như Mãng Xà không ngừng du tẩu.

Sau khi năng lượng của cỗ lôi kiếp này đạt tới cường độ nhất định, vô số lôi đình du tẩu trong hư không, dần dần khuếch tán ra phạm vi ngàn dặm.

Tất cả mọi người nhìn đạo lôi kiếp kia, run lẩy bẩy.

“Nhanh nghĩ biện pháp đi!”

“Nhanh, làm thế nào mới có thể đánh gãy lôi kiếp, nếu tiếp tục như vậy, tất cả chúng ta sẽ chết ở chỗ này!”

Uy lực của đạo lôi kiếp này quá kinh khủng.

Chỉ là uy áp đã khiến các Thánh Nhân cảm thấy da đầu run lên.

Hơn nữa càng về sau, lực lượng sẽ càng khủng bố hơn!

“Giết Sở Cuồng Nhân! Đạo thiên kiếp này là Sở Cuồng Nhân dẫn tới, hắn mới là người độ kiếp chính, chúng ta chỉ là người bổ sung, chỉ cần giết hắn, tự nhiên thiên kiếp sẽ biến mất.”

Trường Nghiễm Thánh Vương lớn tiếng nói.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trên mặt tràn đầy sát ý.

Sở Cuồng Nhân ngoắc ngón tay với mọi người, “Đến đi!”

Hôm nay, đã định trước chỉ có một bên còn tồn tại!

Không phải Sở Cuồng Nhân chết, thì là đại quân mấy trăm ngàn người này sẽ chôn vùi ở đây!

“Giết!”

“Giết Sở Cuồng Nhân!”

Mấy trăm ngàn người bị tử vong uy hiếp đã trở nên điên cuồng.

Thậm chí, theo bản năng bọn họ đã quên mất chuyện hai vị Chuẩn Đế còn giết không được Sở Cuồng Nhân, chỉ bằng bọn họ, làm sao có thể giết chết đối phương?

Đại quân trùng sát, các loại năng lượng trùng kích đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân ngạo nghễ mà đứng, Thiên Sát pháp tướng hội tụ.

Pháp tướng động thân cản lại, tất cả công kích đều bị ngăn chặn!

Mà lúc này.

Trên bầu trời bỗng nhiên rơi xống một đạo quang mang sặc sỡ, đạo tia sáng này ẩn chứa vô số đạo vận huyền diệu, hóa thành một hình tròn ánh sáng bao trùm phạm vi ngàn dặm, đây là... Thiên kiếp ánh sáng! !

Thiên kiếp, sắp bắt đầu! !

“Hoàng Tuyền phủ chủ, Cửu Huyền Thiên Hỏa Tráo của ngươi có thể cản được đạo thiên kiếp này không?” Lúc này, Tử Vong điện chủ hỏi Hoàng Tuyền phủ chủ.

Mọi người nhớ tới, Hoàng Tuyền phủ chủ đã thả ra một cái Cửu Huyền Thiên Hỏa Tráo trong Huyền Thiên tông, phạm vi cực lớn, còn là Chuẩn Đế binh.

Trong lúc nhất thời, mọi người nhìn về phía Hoàng Tuyền phủ chủ, lộ ra hi vọng.

“Đừng nghĩ hão huyền, Cửu Huyền Thiên Hỏa Tráo chỉ có thể vây, không thể thủ, căn bản ngăn không ngăn cản được thiên kiếp.”

Hoàng Tuyền phủ chủ vô tình phá vỡ hi vọng của mọi người.

Oanh!

Vô số tiếng vang như tiếng pháo nổ liên tiếp vang vọng.

Từng đạo lôi đình rơi xuống như mưa to.

Mấy trăm ngàn đạo kiếp lôi rơi xuống, cảnh tượng kia, sao mà hùng vĩ? !

Ngay cả Vân Hải Kinh Kỳ Trận cũng không thể hoàn toàn ngăn cách loại động tĩnh kinh khủng này, dường như tất cả dường giả trên Thương Khung tinh đều cảm giác được.

Bọn họ đồng loạt nhìn về phía Huyền Thiên tông, trợn mắt há mồm.

Nhất là những người quan chiến gần Huyền Thiên tông, bọn họ nhìn kiếp vân rực rỡ ở trên bầu trời, mà mấy trăm ngàn đạo lôi đình màu sắc rực rỡ đang rơi xuống kia, chỉ cảm thấy thiên địa đều bị nhuộm thành một bảng màu.

Tiếng sấm không ngừng vang vọng, khiến người ta không nhịn được che lại lỗ tai.

Oanh!

Một vị Chiến Vương bị kiếp lôi đánh trúng, còn không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết đã hóa thành tro bụi, chết đến mức không thể chết thêm.

Thành thánh, có lẽ sẽ là mộng tưởng cả đời này của hắn ta.

Có lẽ, hắn ta cố gắng một chút, trong thời đại đại đạo hiển hóa này thật sự có khả năng chạm đến cánh cửa thành thánh, tự mình độ kiếp.

Nhưng bây giờ, hắn ta vẫn chỉ là Chiến Vương.

Lại sớm hưởng thụ đãi ngộ độ kiếp, nhưng một vị Chiến Vương nho nhỏ như hắn, căn bản không chịu đựng nổi.

Không chỉ tên Chiến Vương không biết tên này, vẫn còn rất nhiều tu sĩ, tại thời khắc này đều phải hưởng thụ đãi ngộ mà chỉ khi thành Thánh mới có thể hưởng thụ, nhưng đáng tiếc, không mấy người có thể chịu đựng được

Chỉ đạo lôi kiếp thứ nhất, mấy trăm ngàn tu sĩ đã bị tiêu diệt chín thành, trong ngàn dặm Huyền Thiên tông, bởi vì lôi kiếp mà tạo thành rất nhiều cái hố, lượng lớn lôi điện đều đang nhảy nhót.

Phía xa mười ngàn dặm, tất cả tu sĩ quan chiến đều cuồng nuốt nước miếng, nhìn tình cảnh này, chỉ cảm thấy toàn thân cứng ngắc, tê cả da đầu.

Đây là thiên uy! !

Thiên uy chân chính! !

Ở biên giới Vân Hải Kinh Kỳ Trận, một chiếc Tiên Chu vô cùng to lớn chính lơ lửng, bốn phía còn có một cái lồng khí vô hình bảo vệ.

Đây là Thận Lâu!

Mà trên Thận Lâu, chính là các tu sĩ của Huyền Thiên tông.

Bọn họ nhìn màu sắc rực rỡ của kiếp vân, trong mắt mang theo rung động khó nói lên lời và nồng đậm lo âu.

“Thì ra đây chính là chỗ dựa vào mà chưởng môn nói!”

Như Yên trưởng lão thầm nói.

Cho tới nay, nàng vẫn cho rằng chỗ dựa vào mà Sở Cuồng Nhân nói là Vân Hải Kinh Kỳ Trận, trên thực tế, Vân Hải Kinh Kỳ Trận đúng là đã bạo phát ra uy lực cực kỳ mạnh, đánh đại quân kia tổn thất nghiêm trọng.

Nhưng cho dù như vậy, trận pháp cũng không phải át chủ bài của Sở Cuồng Nhân.

Át chủ bài của hắn, là Thiên Đạo! !

Là thiên kiếp!

“Lôi kéo mấy trăm ngàn tu sĩ độ kiếp, loại chuyện này, từ xưa đến nay chưa bao giờ có, chưởng môn thật sự quá điên cuồng!”

Huyền Thiên nhị tổ, tam tổ cũng bị Sở Cuồng Nhân dọa gần chết.

“Sở đạo hữu còn thiếu những hành động điên cuồng sao?”

Thiên Nguyệt Thánh Nhân cười khổ nói.

“Chưởng môn có thể đỡ thiên kiếp này không?”

Nam Cung Hoàng và các đệ tử lo lắng nói.

“Có thể! Công tử nhất định có thể!”

Lam Vũ vô cùng kiên định nói.

“Không sai, nhiều năm như vậy, hắn sáng tạo ra nhiều kì tích không thể làm được trong mắt người khác như vậy, lần này, cũng không ngoại lệ.”

Cố Linh Lung hít một hơi thật sâu, nhìn về nơi xa nói.

Tất cả mọi người, hiện tại chỉ có thể tin tưởng Sở Cuồng Nhân.

Chỗ thiên kiếp chín màu.

Đạo thiên kiếp đầu tiên rơi xuống, mấy trăm ngàn tu sĩ bị tiêu diệt 99%, còn lại đều là Thánh Nhân và Chí Tôn đỉnh phong.

Mà Sở Cuồng Nhân, cũng phải đối mặt với đạo thiên kiếp thứ nhất.

So với những người khác, hắn là mục tiêu chính mà thiên kiếp chín màu nhắm vào, cho nên lôi kiếp của hắn cũng mạnh hơn của người khác nhiều.

Lôi kiếp rơi xuống, uy thế đủ để oanh sát Thánh Nhân.

Nhưng trong mắt Sở Cuồng Nhân, vẫn không có ý nghĩa.

Hắn đưa tay đánh ra một kích.

Lôi kiếp màu sắc rực rỡ vỡ vụn, nặng lượng lôi đình khuếch tán, mà Sở Cuồng Nhân giống như cảm giác được cái gì, vẻ mặt hơi động.

Thiên Địa Hồng Lô Thể của hắn lại có phản ứng với đạo thiên kiếp này? !

Lôi kiếp cũng là một loại năng lượng kỳ dị? !

Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ.

Nhưng lúc này, đạo lôi kiếp thứ hai đã sắp tới.

So với đạo thứ nhất, đạo lôi kiếp thứ hai càng thêm cường đại!

Oanh! !

Lôi kiếp rơi xuống, Vô Thượng Chí Tôn chết hơn phân nửa, chỉ có

Thánh Nhân có thể chèo chống, mà đây, chỉ là đạo kiếp lôi thứ hai.

Phải biết, thiên kiếp có chín đạo!

Đạo sau còn cường đại hơn đạo trước! !

Đạo thiên kiếp thứ hai của Sở Cuồng Nhân cũng khủng bố hơn những người còn lại.

Đạo lôi kiếp thứ hai của người khác chỉ có thể so với một kích của Thánh Nhân, mà lôi kiếp của Sở Cuồng Nhân lại có thể diệt sát phần lớn Thánh Nhân.

Để kiểm chứng phỏng đoán của mình, hắn vẫn chưa đánh nát đạo lôi kiếp này, ngược lại còn giảm bớt lực lượng của Thiên Sát Giáp, dùng thân thể cản lại, trong nháy mắt phần lớn lôi kiếp tràn vào tứ chi bách hài của hắn.

Thiên Địa Hồng Lô Thể vận chuyển!

Lôi kiếp thật sự bị chuyển hóa thành năng lượng tinh thuần, cất giữ trong Hồng Lô thể, chuyện này khiến Sở Cuồng Nhân vui vẻ.

“Đây đúng là thu hoạch ngoài ý muốn.”

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng.

Mà giờ khắc này, có một đạo chưởng kình mênh mông đánh về phía hắn.

Là Trường Quang Chuẩn Đế xuất thủ.

Chương 425: Chuẩn Đế liên thủ cản lôi kiếp, cự mãng lôi đình màu sắc rực rỡ

Một chưởng của Chuẩn Đế đánh bay Sở Cuồng Nhân ra ngoài.

Sau khi bay ra ngoài gần một trăm trượng, Sở Cuồng Nhân ổn định bóng người, cười nhạt một tiếng nói: “Ứng phó ta sao, vẫn nên nghĩ cách ứng phó thiên kiếp trước đi, đạo thiên kiếp thứ ba, sắp tới rồi nha.”

Lời hắn nói khiến quang mang trên người hai vị Chuẩn Đế liên tục lấp lóe.

Mặc dù không nhìn rõ sắc mặt của bọn họ, nhưng hiển nhiên, tuyệt đối là không dễ nhìn, đường đường là Chuẩn Đế lại ăn thiệt thòi trong tay Sở Cuồng Nhân, đổi lại là ai cũng không vui vẻ được.

“Tên gia hỏa này có năng lực bất tử, muốn giết hắn cũng không dễ dàng, hắn phải chịu lôi kiếp mạnh hơn chúng ta, trước nghĩ biện pháp ngăn lại lôi kiếp, về phần hắn, để lôi kiếp giết hắn đi!”

“Loại thiên kiếp này, ta không tin hắn có thể ứng phó!”

Hải Nguyệt Chuẩn Đế hừ lạnh một tiếng nói.

“Cũng tốt, chúng ta là Chuẩn Đế, thực lực còn cường đại hơn hắn, dù hắn có Đế binh, nhưng thiên kiếp này, hắn không ngăn được!”

Trường Quang Chuẩn Đế từ tốn nói.

Nhưng các Thánh Nhân khác lại biến sắc.

Hoàn toàn chính xác.

Chuẩn Đế có đủ lực lượng ngăn chặn thiên kiếp trước khi Sở Cuồng Nhân bị thiên kiếp giết chết, nhưng bọn họ lại không hề nắm chắc!

Nhất là những Thánh Nhân bình thường, càng là như vậy!

Còn trốn?

Bọn họ đã bị thiên kiếp khóa chặt, căn bản không có đường trốn!

“Cầu Chuẩn Đế cứu mạng!”

“Chỉ cần Chuẩn Đế có thể cứu ta, sau này ta nhất định sẽ tùy tùng của Chuẩn Đế, tận tâm tận lực, đến chết mới thôi.”

“Cầu Chuẩn Đế xuất thủ tương trợ.”

Nguyên một đám Thánh Nhân không để ý đến thể diện của Thánh Nhân, vội vàng cầu cứu.

“Đến sau lưng hai người chúng ta đi.”

Trường Quang Chuẩn Đế trầm ngâm một hồi, sau đó nói.

Mọi người vui vẻ, nhao nhao đến sau lưng hai vị Chuẩn Đế.

Oanh!

Đạo thiên kiếp thứ ba rơi xuống.

Chỉ thấy Trường Quang Chuẩn Đế đưa tay hình thành một tấm chắn.

Từng đạo lôi kiếp rơi phía trên, nổi lên từng vòng gợn sóng, đợi lôi kiếp tán đi, được Chuẩn Đế trợ giúp, đám Đại Thánh lông tóc không tổn hao gì.

“Chuẩn Đế không hổ là Chuẩn Đế, quả nhiên lợi hại.”

“Chúng ta có Chuẩn Đế, có thể gối cao không lo.”

“Hừ, hiện tại chỉ cần nhìn xem Sở Cuồng Nhân chết như thế nào.”

Trong lòng các thánh thở phào một hơi.

Tiếp theo nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo oán hận.

Nhưng vẻ mặt Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, không để ý chút nào, lúc đạo thiên kiếp thứ ba rơi xuống, hắn tiếp tục lấy thân thể vững vàng đón đỡ.

Thiên Địa Hồng Lô Thể vận chuyển!

Lượng lớn lôi kiếp được hắn chuyển hóa thành năng lượng tinh khiết cất chứa trong thân thể.

Nhưng trong mắt những người khác, Sở Cuồng Nhân lại bị đạo lôi kiếp thứ ba đánh bay ra ngoài, miệng phun máu tươi.

Mọi người thấy thế, không khỏi cười trên nỗi đau của người khác.

“Báo ứng, đây chính là báo ứng.”

“Sở Cuồng Nhân, ngươi làm nhiều chuyện bất nghĩa, ngay cả Thiên Đạo cũng không nhìn được, hạ xuống thiên kiếp khủng bố như thế, chính là muốn mạng của ngươi!”

“Không sai.”

Ầm ầm…

Đạo thiên kiếp thứ tư, thứ năm…

Lực lượng càng ngày càng mạnh mẽ.

Đợi đến đạo thiên kiếp thứ sáu, Trường Quang Chuẩn Đế cũng cảm thấy có chút khó giải quyết, uy lực kia, đã đạt tới cực hạn của Thánh Vương.

Mà tại chỗ còn khoảng trăm người, nói cách khác, ông ta muốn ngăn cản lực lượng của một trăm đạo lôi kiếp ẩn chứa lực lượng cực hạn của Thánh Vương! !

“Hải Nguyệt đạo hữu, cùng nhau ra tay!”

“Được.”

Hai đại Chuẩn Đế liên thủ, hai cỗ đạo vận dồi dào trong nháy mắt bạo phát, hóa thành hai lớp bình phong, ngăn trước mặt trăm đạo lôi kiếp.

Lôi kiếp đánh vào hai lớp bình phong, ầm tiếng vang một tiếng, lực lượng tiêu tán ra khiến sơn mạch xung quanh không ngừng bị phá hủy!

Cảnh tượng giống như diệt thế khiến mọi người cảm thấy tim đập nhanh.

Chừng trăm đạo kiếp lôi tán đi.

Mà Trường Quang Chuẩn Đế, Hải Nguyệt Chuẩn Đế cũng tán đi linh quang bao bọc trên người mình, lộ ra khuôn mặt vốn có.

Trường Quang Chuẩn Đế là một lão giả mặc trường bào màu vàng nhạt, còn Hải Nguyệt Chuẩn Đế là một nam tử trung niên trên đầu mọc ra một sừng.

Hai người này nhìn qua kiếp vân, sắc mặt vô cùng ngưng trọng

Bọn họ có thể cảm nhận được, uy áp thiên kiếp càng ngày càng kinh khủng.

“Nếu tiếp tục như vậy, đến đạo lôi kiếp thứ bảy, chúng ta sẽ không bảo vệ được đám Thánh Nhân này.” Trường Quang Chuẩn Đế ngưng trọng nói.

“Sở Cuồng Nhân nhất định phải chết trong đạo lôi kiếp này.”

Mọi người nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, tâm thần bất định, nếu Sở Cuồng Nhân không chết, vậy đạo lôi kiếp tiếp theo, bọn họ nhất định phải chết!

Không có Chuẩn Đế tương trợ, bọn họ căn bản không chặn được!

Lúc này Sở Cuồng Nhân có vẻ hơi chật vật.

Quần áo rách nát, cả người đầy vết máu.

Nhưng nhìn kỹ, cặp mắt hắn vẫn vô cùng có thần, nhìn về phía kiếp vân, chẳng những không sợ hãi, ngược lại còn vô cùng chờ mong.

Mấy đạo lôi kiếp hạ xuống, khiến cơ thể hắn đã chứa đựng lượng lớn năng lượng, hiện tại, hắn đã nắm chắc bảy thành có thể ngưng tụ vô thượng căn cơ Thánh Nhân!

Nhưng hắn còn muốn nhiều hơn!

Ầm ầm…

Đạo lôi kiếp thứ sáu ấp ủ ra.

Đó là một đầu cự mãng màu sắc rực rỡ từ vô tận lôi đình ngưng tụ ra, gào rú một tiếng, đột nhiên hướng về phía Sở Cuồng Nhân!

“Chết, đi chết đi!”

“Sở Cuồng Nhân, ngươi nhanh chết đi!”

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm con cự mãng màu sắc rực rỡ này, nguyền rủa Sở Cuồng Nhân.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, Sở Cuồng Nhân bị cự mãng đập trúng, lực lượng cuồng bạo hình thành một cái hố sâu trên mặt đất.

Sở Cuồng Nhân bị cự mãng đập trúng, hãm xuống lòng đất ngàn trượng!

Năng lượng lôi kiếp kinh khủng nổ tung trong lòng đất, mấy vạn dặm thậm chí nguyên một mảnh đạo châu đều bị chấn động, thanh thế doạ người.

“Thành công không?”

“Sở Cuồng Nhân đã chết chưa? Lực lượng như vậy, cho dù hắn có Đế binh hộ thể, thân thể cũng bị lực phản chấn kia chấn vỡ, cộng thêm bị lôi đình ăn mòn, sợ là sẽ hóa thành tro bụi!”

“Hắn nhất định chết rồi…”

Các Thánh Nhân đưa mắt nhìn nhau, trong mắt lộ ra vẻ mừng rỡ.

Nhưng bầu trời bỗng nhiên truyền đến tiếng ầm vang thật lớn.

Tiếng vang kia, trực tiếp đánh nát hi vọng của tất cả Thánh Nhân, để bọn họ càng thêm tuyệt vọng.

Tiếng vang kia đại biểu cho đạo lôi kiếp thứ bảy sắp hạ xuống!

Sở Cuồng Nhân, còn chưa chết! !

“A a, vì sao, vì sao Sở Cuồng Nhân còn chưa chết?”

“Đáng hận, ta không muốn chết!”

“Chuẩn Đế, cầu ngươi nhanh nghĩ biện pháp đi.”

Hai người Trường Quang Chuẩn Đế nhìn từng đầu cự mãng lôi đình màu sắc rực rỡ đang chui ra khỏi bầu trời kia, trên mặt đầy ngưng trọng.

Mỗi đầu cự mãng màu sắc rực rỡ kia, đều tương đương với một kích của Chuẩn Đế!

“Các ngươi tự cầu phúc đi.”

Trường Quang Chuẩn Đế lạnh lùng nói.

Ông ta vừa nói xong, sắc mặt tất cả mọi người xám như tro.

“Ta không muốn chết, không muốn chết.”

Một vị Đại Thánh không có cách nào tiếp nhận áp lực, giống như nổi điên lao về phía xa, muốn chạy ra phạm vi kiếp vân bao phủ.

Nhưng rất nhanh, ông ta liền đụng phải một bích chướng màu sắc rực rỡ.

Đó là thiên kiếp ánh sáng!

Là bích chướng phòng ngừa người độ kiếp đào tẩu.

Từ xưa đến nay, không ai có thể phá vỡ bích chướng này.

Vị Đại Thánh kia giống như nổi điên công kích, cũng không có tác dụng!

Đạo lôi kiếp thứ bảy đã ngang nhiên rơi xuống, từng đầu cự mãng lôi đình màu sắc rực rỡ du tẩu, cắn xé về phía mỗi người.

Dưới lực lượng này, một đám Thánh Nhân đã hóa thành tro bụi.

Trường Quang Chuẩn Đế, Hải Nguyệt Chuẩn Đế đồng thời xuất thủ, đỡ được hai đầu cự mãng lôi đình màu sắc rực rỡ hướng về phía mình.

Mấy người Trường Nghiễm Thánh Vương cũng dùng đến át chủ bài cứu mạng của mình, chống cự với cự mãng lôi đình màu sắc rực rỡ.

Đợi đạo lôi kiếp thứ bảy tán đi, chỉ còn hai vị Chuẩn Đế và năm người Trường Nghiễm Thánh Vương, Vân Đào đạo nhân, Hoàng Tuyền phủ chủ, Tử Vong điện chủ, đại khư chủ còn sống.

Về phần Sơn Hải Khuyết chủ, lá bài tẩy của ông ta không đủ mạnh, đã bị cự mãng lôi đình màu sắc rực rỡ oanh sát thành cặn bã rồi.

Trên Thương Khung tinh, tất cả cường giả nhìn thấy một màn này đều im lặng, trong lòng có một cỗ rung động không nói lên được.

Chương 426: Tất cả Thánh Vương vẫn lạc, Chuẩn Đế bị trọng thương

Thiên kiếp chín màu, quá khủng bố.

Đây là thiên kiếp thành thánh, nhưng có thể tùy tiện diệt sát Thánh Vương!

Thiên kiếp như vậy, đến bây giờ, người trong thời đại này chưa từng nhìn thấy lực lượng như vậy, khiến bọn họ vô cùng rung động.

Oanh!

Một bóng người từ trong hố sâu vọt ra.

Là Sở Cuồng Nhân.

Hắn đứng lơ lửng trên không trung, chuẩn bị nghênh đón đạo kiếp lôi thứ bảy.

Hắn nhìn thoáng qua đám người Trường Quang Chuẩn Đế, cười nhạt nói: “A, còn lại mấy người các ngươi thôi sao, các ngươi đúng là không dùng được.”

“Sở Cuồng Nhân!”

Đám người Trường Nghiễm Thánh Vương nghiến răng nghiến lợi, oán hận nhìn chằm chằm đối phương.

Nhưng như vậy không có tác dụng gì.

Nếu ánh mắt có thể giết người, không biết Sở Cuồng Nhân đã chết bao nhiêu lần rồi.

Tiếng vang quanh quẩn.

Đạo lôi kiếp thứ bảy của Sở Cuồng Nhân đã hình thành, đó là một cỗ lực lượng đủ khiến hơn phân nửa Thương Khung tinh vì đó mà rung chuyển.

Trong vòng xoáy to lớn màu sắc rực rỡ, hai cái móng vuốt đưa ra ngoài trước, sau đó là đầu, cổ, thân thể...

Đó là một đầu Lôi Long!

Một đầu Lôi Long màu sắc rực rỡ!

Chỉ với đạo vận trên người nó khuếch tán ra đã đủ khiến mấy vị Thánh Vương còn lại cảm thấy da đầu run lên, toàn thân run rẩy.

“Rống!”

Lôi Long phát ra tiếng gầm giận dữ.

Rít lên một tiếng, đã thấy Thiên Sơn sụp đổ, năng lượng lôi đình không ngừng nghỉ tiêu tán ra, hơn phân nửa bầu trời như muốn nứt ra.

“Ai da, đây chỉ là đạo lôi kiếp thứ bảy mà thôi, còn đạo thứ tám, đạo thứ chín nữa, hình như làm hơi lớn rồi.”

Sở Cuồng Nhân sờ cằm thầm nói.

Cho dù hắn có yêu nghiệt, cũng không đến mức có thiên kiếp như vậy, nhưng hắn kéo mấy trăm ngàn người cùng nhau độ kiếp, hành động này đã khiến thiên kiếp của hắn tăng đến cấp độ không thể tưởng tượng được.

Lôi Long gầm lên một tiếng rồi đáp xuống.

Uy thế như muốn áp sập một phương thiên địa, tất cả tu sĩ nhìn thấy một màn này, thân thể thậm chí là linh hồn đều không nhịn được run rẩy.

“Tới đi!”

Sở Cuồng Nhân ngạo nghễ mà đứng, Thao Thiết pháp vận chuyển.

Tinh hoa huyết nhục của đám tu sĩ đã chết xung quanh bị hắn hút vào cơ thể, chuyển hóa thành linh lực, sau đó hắn lại vận chuyển Cửu Tử Nhiên Huyết Công.

Linh lực của hắn điên cuồng tăng lên, không phải dùng để tăng cường phòng ngự của Thiên Sát Giáp, mà vận chuyển Thiên Địa Hồng Lô Thể tới cực hạn!

Oanh! !

Lôi Long và Sở Cuồng Nhân xảy ra va chạm!

Trong khoảnh khắc đó, trên người Sở Cuồng Nhân bộc phát ra một cỗ hấp lực kinh khủng, năng lượng ẩn chứa trong Lôi Long điên cuồng tuôn vào cơ thể hắn.

Lúc này Sở Cuồng Nhân như đã hóa thân thành một cái lò luyện to lớn, lấy linh lực làm nhiên liệu, điên cuồng dung luyện đầu Lôi Long khủng bố này!

Năng lượng lôi đình dồi dào như biển đều bị hắn thu nạp!

Tình cảnh này, khiến tất cả mọi người trợn mắt há mồm.

Bọn họ không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng bọn họ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đỡ được đạo lôi kiếp này! !

Trên mặt đám người Trường Nghiễm Thánh Vương lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân ngăn cản được đạo lôi kiếp thứ bảy, đạo lôi kiếp thứ tám của đám người Trường Nghiễm Thánh Vương đã đến.

Đồng dạng, cũng là một đầu Lôi Long kinh khủng màu sắc rực rỡ.

Bảy đầu Lôi Long quanh quẩn trên không trung, chân trời bị nhuộm thành màu sắc rực rỡ, uy áp kinh khủng tràn ngập, rung động thiên địa.

Sắc mặt hai vị Chuẩn Đế đều vô cùng khó coi.

“Rống...”

“Rống...”

Tiếng rống liên tiếp phát ra, bảy đầu Lôi Long cùng nhau đáp xuống! !

Đám người Trường Nghiễm Thánh Vương, Hoàng Tuyền phủ chủ dốc hết toàn lực, nhưng vẫn không thể ngăn cản, trong nháy mắt tiếp xúc đã hóa thành tro tàn.

Mà hai vị Chuẩn Đế cũng xuất toàn lực ngăn cản, mỗi người dùng Chuẩn Đế binh của mình, va chạm với Lôi Long màu sắc rực rỡ kia!

Đây là giao phong cấp bậc Chuẩn Đế, là tìm cảnh rất khó gặp trên Thương Khung tinh, tất cả mọi người đều không chớp mắt nhìn một màn này.

Chỉ thấy đạo vận Chuẩn Đế bạo phát, hóa thành một đạo chưởng kình kinh thiên động địa, một dòng nước mênh mông đánh về phía Lôi Long.

Ầm vang một tiếng, hư không lại xuất hiện từng đường vân màu trắng!

Đó là dấu hiệu hư không muốn nứt ra.

Cuối cùng, Lôi Long tiêu tán.

Hai vị Chuẩn Đế cũng bay ngược ra, mặt mày xám xịt ngã xuống đất, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, khí tức uể oải.

Dưới đạo lôi kiếp này, Chuẩn Đế, cũng bị thương!

Nhưng chuyện này còn chưa hết.

Trên bầu trời, vân kiếp còn chưa tán đi, ngược lại, càng ngày càng có năng lượng kinh khủng hội tụ.

Hơn phân nửa sinh linh trong Thương Khung tinh đều cảm nhận được cỗ uy áp này, người có tu vi càng mạnh càng cảm thấy run rẩy.

Sở Cuồng Nhân nhìn lên vòng xoát to lớn màu sắc rực rỡ trên bầu trời, trong mắt lộ ra một vệt ngưng trọng, đạo lôi kiếp thứ tám thuộc về hắn cũng sắp tới rồi!

Trong vòng xoáy màu sắc rực rỡ, lượng lớn lôi đình hội tụ tại một khối, hình thành một khỏa lôi cầu to lớn, đường kính trên trăm trượng!

Lôi cầu chậm rãi hạ xuống, uy áp to lớn khóa chặt Sở Cuồng Nhân!

Chỗ đến, hư không xuất hiện từng đạo vết nứt màu trắng!

Hai vị Chuẩn Đế thấy vậy, đồng tử đột nhiên co rụt lại!

Không ngăn được! !

Nếu đổi lại là bọn họ, bọn họ cũng không ngăn được lôi cầu này!

“Sở Cuồng Nhân, lần này hắn nhất định phải chết!”

“Nếu hắn không chết, vậy sau đạo lôi kiếp thứ tám này của hắn, chính là đạo lôi kiếp thứ chín của chúng ta, đến lúc đó, chúng ta hẳn phải chết!”

Hai người Trường Quang Chuẩn Đế, Hải Nguyệt Chuẩn Đế liếc nhau một cái.

Sau đó, hai người đồng thời xuất thủ, bọn họ chống đỡ thân thể tổn thương, thôi động linh lực, thi triển đế thuật về phía Sở Cuồng Nhân.

“Huyền Hoàng Phiên Thiên Chưởng!”

Một chưởng vỗ ra, Huyền Hoàng chi khí lăn lộn, hóa thành một đạo chưởng khí từ trên trời giáng xuống, nhanh hơn lôi kiếp một bước, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

“Huyền Trọng Thủy!”

Đạo vận của Hải Nguyệt Chuẩn Đế hiển hóa, thủy lưu chi lực màu đen vây xung quanh Sở Cuồng Nhân, hóa thành dây thừng nước quấn chặt hắn.

“Hừ!”

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng, mặc dù hắn không phải là đối thủ của hai vị Chuẩn Đế.

Nhưng hắn tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết.

Chỉ thấy biển mây trong vòng nghìn dặm bỗng nhiên lăn lộn, một đầu Vân Long dữ tợn bay lên không trung, chính là trận linh mạnh nhất của Vân Hải Kinh Kỳ Trận!

Trước đó trận linh bị Thánh Vương hủy diệt một lần, nhưng, chỉ cần Vân Hải Kinh Kỳ Trận không bị phá hỏng, trận linh vẫn bất tử bất diệt!

Nhưng trước đó Sở Cuồng Nhân thao túng đại trận che lấp uy áp thiên kiếp, cho nên không cách nào phân tâm lần nữa hiển hóa đầu Vân Long này.

Bây giờ, hắn đã không cần che lấp, vừa có suy nghĩ, Vân Hải Kinh Kỳ Trận nhanh chóng vận chuyển, Vân Long bay lên không trung, vọt tới chưởng ấn.

Sở Cuồng Nhân toàn lực vận chuyển trận pháp, uy lực của Vân Long còn cường đại hơn lúc trước, so với một kích của Chuẩn Đế, cũng không rơi vào thế hạ phong.

Ầm vang một tiếng, chưởng kình phá nát!

Nhưng Vân Long chi lực còn chưa tan đi, phóng tới hai đại Chuẩn Đế.

“Tên gia hỏa này còn có thể vận chuyển loại trận pháp này.”

Sắc mặt hai vị Chuẩn Đế thay đổi, nếu ở thời kỳ toàn thịnh, đối mặt với Vân Long, đương nhiên bọn họ sẽ không có áp lực.

Có điều hiện tại bọn họ đã bị thương nặng, lại vừa thôi động đế thuật công kích Sở Cuồng Nhân, thực lực chỉ còn lại một hai phần mười.

Bị Vân Long chi lực còn sót lại đánh trúng, cứ thế lui lại!

Sở Cuồng Nhân cũng không có ý tiếp tục truy kích.

Hắn nhìn lôi cầu đã đến trước mặt, phát huy uy lực của Thiên Sát Giáp đến cực hạn, Thiên Sát pháp tướng bỗng nhiên ngưng tụ!

Uy lực của lôi cầu quá khủng bố, hắn nhất định phải nghĩ biện pháp tan rã một bộ phận, nếu không chỉ sợ Thiên Địa Hồng Lô Thể sẽ không chuyển hóa được.

Oanh, oanh, oanh...

Thiên Sát pháp tướng không ngừng khua tay ra quyền.

Từng quyền đánh ra, liên miên bất tuyệt, giống như mưa to!

Vô số quyền kình rơi vào lôi cầu, tạo ra từng gợn sóng, nhưng cho dù quyền kình mạnh hơn cũng không thể tan rã quá nhiều sức mạnh của lôi cầu.

Cuối cùng, phần lớn lôi cầu đã hạ xuống!

Thiên Sát pháp tướng của Sở Cuồng Nhân va chạm với lôi cầu, không đến một hơi thở, pháp tướng đã bị phá nát!

Chương 427: Một đạo lôi kiếp cuối cùng,

cưỡng ép phá cảnh, ba giới chấn động

Lúc lôi cầu bao phủ Sở Cuồng Nhân, cỗ sức mạnh cường đại kia đã điên cuồng đánh thẳng vào Thiên Sát Giáp.

Cho dù kiện Đế binh này vô cùng cường đại, nhưng vẫn có lượng lớn sức mạnh thông qua Đế binh truyền đến trên người Sở Cuồng Nhân.

Trong nháy mắt, thân thể của hắn bị xé nứt, Sở Cuồng Nhân cũng thôi động Thiên Địa Hồng Lô Thể đến cực hạn! !

Lượng lớn lôi đình chi lực bị chuyển hóa, nhưng vẫn có bộ phận lôi đình chi lực không kịp chuyển hóa, điên cuồng phá hư thân thể của Sở Cuồng người.

Bất Tử chi thân phát động!

Thân thể vỡ nát cấp tốc phục hồi như cũ!

Vừa phục hồi như cũ, vừa hấp thu năng lượng, được hai thể chất Thần cấp trợ giúp, Sở Cuồng Nhân đã gắng gượng vượt qua đạo lôi kiếp thứ tám!

“Chỉ còn lại đạo cuối cùng!”

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng cười một tiếng.

Thiên kiếp thành thánh của hắn, có thể nói là trận thiên kiếp mạnh nhất từ xưa đến nay, chỉ còn một đạo lôi kiếp nữa là hắn có thể vượt qua.

Đến lúc đó, dựa vào căn cơ hắn đã tích lũy, đã có thể thành thánh!

Thậm chí thừa thế xông lên ngưng tụ Vô Thượng căn cơ Thánh Nhân!

Oanh!

Trên bầu trời lại lần nữa ngưng tụ hai khỏa lôi cầu to lớn.

Đây là đạo lôi kiếp thứ chín của hai vị Chuẩn Đế!

“Hai vị, tạm biệt không tiễn.”

Sở Cuồng Nhân nhìn hai vị Chuẩn Đế, cười nhạt nói.

Lôi cầu rơi xuống!

Hai vị Chuẩn Đế đã kiệt sức căn bản không thể chống cự lực lượng kinh khủng như thế, cho dù hết sức chống cự cũng chỉ có thể hóa thành tro bụi.

Mà theo Chuẩn Đế vẫn lạc, mí mắt của tất cả cường giả trên Thương Khung tinh đều nhảy một cái, đó là Chuẩn Đế a, cứ như vậy đã biến mất rồi.

Sở Cuồng Nhân... Quá kinh khủng! !

Chuẩn Đế vẫn lạc, bây giờ ở đây chỉ còn lại một mình Sở Cuồng Nhân.

Vòng xoáy kiếp vân màu sắc rực rỡ đột nhiên nổ bắn ra một đạo quang trụ rực rỡ, khóa chặt Sở Cuồng Nhân, sau đó năng lượng lôi đình vô cùng vô tận từ trên trời vọt xuống, như một dòng lũ lớn đập lên người hắn.

Đây là đạo lôi kiếp thứ chín!

Sở Cuồng Nhân cảm nhận được một cỗ áp lực vô cùng kinh khủng, trong nháy mắt, mắt đất dưới chân hắn lõm xuống, hình thành một cái hố sâu vạn trượng!

Không chỉ như thế, lấy quang trụ làm trung tâm, trong vòng nghìn dặm, mặt đất xuất hiện từng đạo vết rách, như mạng nhện, không ngừng khuếch tán.

“Tới đi! !”

Sở Cuồng Nhân gầm nhẹ một tiếng, Thiên Sát Giáp thôi động đến cực hạn, ngăn cản lôi đình chi lực, những thứ khác căn bản không còn tác dụng.

Thiên Địa Hồng Lô Thể không ngừng hấp thu, không hấp thu được, thân thể bị phá hỏng lại được Bất Tử chi thân khôi phục, cứ như vậy cứng rắn hao tổn với đạo thiên kiếp cuối cùng này! !

Đạo thiên kiếp này còn kéo dài hơn bất kì đạo thiên kiếp nào trước đó, qua hai mươi mấy hơi thở cũng không tiêu tán, năng lượng lôi kiếp giống như vô cùng vô tận, không ngừng từ trên bầu trời rơi xuống.

Dường như không giết chết Sở Cuồng Nhân, thề không bỏ qua!

Tất cả cường giả trên Thương Khung tinh đều đang nhìn một màn này.

Hôm nay, bọn họ đã chứng kiến một đám kì tích liên tiếp xuất hiện trong tay Sở Cuồng Nhân!

Hiện tại, bọn họ muốn nhìn xem đối phương có thể vượt qua đạo thiên kiếp trước nay chưa từng có này, trở thành đệ nhất nhân từ kim cổ đến nay không! !

Trong cột sáng, Sở Cuồng Nhân thừa nhận năng lượng kinh khủng của lôi kiếp.

Thiên Địa Hồng Lô Thể đã phát huy đến giai đoạn cực hạn mà bây giờ hắn có khả năng đạt tới, nhưng vẫn có một phần ba năng lượng lôi kiếp không có cách nào chuyển hóa, điên cuồng phá hủy thân thể hắn!

Một phần ba năng lượng lôi đình này vô cùng khủng bố, chỉ sợ ngay cả Trường Quang Chuẩn Đế, Hải Nguyệt Chuẩn Đế cũng không chống đỡ nổi.

Sở Cuồng Nhân dựa vào Bất Tử chi thân ngoan cường chống cự lại.

Nhưng...

Hắn có thể rõ ràng cảm giác được, tốc độ khôi phục của Bất Tử chi thân đã không sánh bằng tốc độ thân thể hắn bị phá hỏng!

Huyết nhục của hắn, không ngừng bị ăn mòn phá nát, không phải hóa thành khối thịt, mà theo thời gian dần trôi qua, đã chuyển hóa thành tro tàn nhỏ xíu!

Giống như cả người hắn sắp bị oanh thành tro tàn, dựa vào Bất Tử chi thân tầng thứ ba này của hắn, đoán chừng sắp phải chết! !

Trong tình huống có lẽ sẽ mất mạng này, Sở Cuồng Nhân không những không cảm giác được khủng hoảng, ngược lại, còn có cảm giác hưng phấn không hiểu!

“Đây chính là khoái cảm liều mạng sao? ! Thật là kích thích!”

Răng rắc...

Đầu gối của Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên nứt ra, hai chân không nhịn được uốn lượn.

Trong khoảnh khắc sắp quỳ xuống, hắn mạnh mẽ kháng trụ, không để ý đến hai chân sắp gãy của mình, chậm rãi ưỡn thẳng sống lưng.

“Ông trời, ngươi muốn giằng co thời gian với ta sao? !”

“Vậy thì tới đi! !”

Sở Cuồng Nhân gầm nhẹ một tiếng, Thiên Địa Hồng Lô Thể vốn đang hấp thu năng lượng của lôi đình lại bắt đầu luyện hóa năng lượng hắn cất giữ trong cơ thể!

Trong nháy mắt đó, năng lượng vô cùng bàng bạc chuyển hóa thành linh lực tinh thuần rót vào Linh Khư của Sở Cuồng Nhân, nhanh chóng khiến tu vi của hắn tăng lên.

Trong tình huống hắn chưa độ kiếp xong, đã cưỡng ép phá cảnh!

Thiên Địa Hồng Lô Thể cất trữ bao nhiêu năng lượng?

Nhiều lắm!

Ma dịch của Thiết Ma lão tổ, Địa Ngục Hỏa, lực lượng linh hồn của mấy vị Thánh Vương, linh hồn chi lực của tứ hung, lôi kiếp...

Hắn còn lấy ra thi thể của Cửu Anh, Xà Thần, Chuẩn Đế, bỏ vào không gian Thao Thiết, hấp thu tinh hoa huyết nhục của bọn họ.

Những năng lượng này chuyển hóa thành linh lực, rót vào Linh Khư, khiến tu vi của Sở Cuồng Nhân điên cuồng phóng về phía Thánh cảnh! !

Trong Linh Khư, sáu đại vô thượng căn cơ nở rộ thần hoa sáng chói.

Một cỗ đạo âm quanh quẩn trong Linh Khư của hắn, một đóa hoa sen màu tím dần thành hình, đóa hoa sen kia có chín cánh hoa.

Mỗi cánh hoa đều có đạo vận vô cùng huyền diệu lưu chuyển.

Đây là căn cơ của Thánh Nhân, Tâm Liên Linh Khư!

Chín cánh hoa, mang ý nghĩa, đây là cửu phẩm Vô Thượng căn cơ Thánh Nhân!

Xung quanh hoa sen, còn lại sáu loại vô thượng căn cơ đang không ngừng phóng thích ra thần huy, đạo vận lưu chuyển, không ngừng cộng minh với Tâm Liên.

Theo chín cánh Tâm Liên dần thành hình, toàn bộ Thương Khung tinh rung chuyển, phía chân trời có lượng lớn tử khí bay lên, kéo dài mấy vạn dặm, vô số tử khí, dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân!

Tất cả cường giả mắt thấy một màn này, vô cùng rung động.

“Đây, đây là Tử Khí Đông Lai Ba Vạn Lý! !”

“Móa nó, đây là dị tượng chỉ khi Vô Thượng Thánh Nhân xuất thế mới có, từ xưa đến nay cũng không có mấy vị Vô Thượng Thánh Nhân đi!”

“Trời ạ...”

Không chỉ Thương Khung tinh.

Trên trời cao, khu vực cửu thiên, giữa thiên địa cũng có lượng lớn tử khí bốc lên, xoay quanh ở chân trời, vô tận điềm lành khuếch tán.

Toàn bộ tồn tại cổ lão trên cửu thiên đều bị chấn động.

“Tử Khí Đông Lai Ba Vạn Lý, Vô Thượng Thánh Nhân hiện thế? !”

“Là ai, lúc này, ai đã trở thành Vô Thượng Thánh Nhân, chẳng lẽ là yêu nghiệt cái thế nhà nào sao? !”

“Đã bao nhiêu năm rồi, trong những năm tháng vô tận này, lại xuất hiện một tên Vô Thượng Thánh Nhân, đại tranh chi thế, càng thêm náo nhiệt.”

Cửu thiên cổ lão đang không ngừng tìm kiếm cửu thiên, nhưng thủy chung không thể phát hiện ra nơi phát ra dị tượng Tử Khí Đông Lai Ba Vạn Lý.

“Không ở cửu thiên, vậy ở đâu?”

“Chẳng lẽ lại ở Thương Khung tinh? Đừng đùa, tại Thương Khung tinh xuất hiện Vô Thượng Thánh Nhân, có khủng bố đến đâu cũng không thể ảnh hưởng tới cửu thiên đi.”

“Xem ra đã bị người ta ẩn giấu.”

Mà dưới bầu trời.

Địa Ngục Ma giới, trên bầu trời, đột nhiên có lượng lớn tử khí bốc lên, từ vô tận năm tháng đến nay, bầu trời vẫn luôn huyết hồng tối tăm đột nhiên có thêm màu sắc khác thường, rung động toàn bộ Ma giới!

“Tử Khí Đông Lai Ba Vạn Lý, Vô Thượng Thánh Nhân hiện thế!”

“Nhiều năm như vậy, Địa Ngục Ma giới ta đều không xuất hiện một vị Vô Thượng Thánh Nhân, trong đại tranh chi thế lại xuất hiện, ha ha, đây tuyệt đối là có duyên với Ma giới, chấn hưng Ma giới ta! !”

“Nhanh, tìm vị Vô Thượng Thánh Nhân này...”

Cũng giống như cửu thiên, các đại năng ở Địa Ngục Ma giới cũng đang tìm kiếm nơi phát ra tử khí, nhưng tương tự, không có thu hoạch gì.

Một người thành thánh, ba giới chấn động!

Chương 428: Thiên phạt phong ấn, một thời đại kết thúc

Dưới quang trụ thiên kiếp, Sở Cuồng Nhân cưỡng ép phá cảnh!

Linh Khư bên trong, cái kia đóa tử sắc chín cánh tâm liên càng phát ra ngưng thực!

Giờ khắc này, tất cả đại năng trên Thương Khung tinh đều đang chấn động, Vô Thượng Thánh Nhân, chuyện này quá hiếm thấy!

Còn hiếm thấy hơn Cổ Chi Đại Đế!

Không có mấy vị Đại Đế trước khi thành đế lại là Vô Thượng Thánh Nhân.

Vô Thượng Thánh Nhân thành đế, tất nhiên là Đế giả tuyệt thế vô song!

Sở Cuồng Nhân đứng dưới quang trụ thiên kiếp, lực lượng lôi đình kinh khủng vẫn đang không ngừng phá hỏng thân thể hắn, nhưng theo tu vi điên cuồng tăng lên, Bất Tử chi thân của hắn đã sinh ra thuế biến!

Từ tầng thứ ba dần tăng đến tầng thứ tư.

Mà trong quá trình này, tốc độ chữa lành của Bất Tử chi thân không biết đã tăng lên gấp bao nhiêu lần, theo kịp tốc độ phá hỏng của lôi đình.

“Ha ha, nhìn qua là ta kiên trì lâu hơn.”

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng cười một tiếng.

Một lát sau, quang trụ thiên kiếp chậm rãi tán đi.

Đạo lôi kiếp thứ chín, thành công vượt qua!

Giờ khắc này, tất cả đại năng kinh hô không thôi.

“Thành công, hắn thành công, không ngờ hắn thật sự thành công, loại thiên kiếp này cũng có thể vượt qua, không thể tưởng tượng được.”

“Khủng bố...”

“Một vị Vô Thượng Thánh Nhân xưa nay chưa từng có xuất thế.”

Lôi kiếp tán đi.

Tâm Liên màu tím trong cơ thể Sở Cuồng Nhân cũng sắp thành công ngưng tụ ra, nhưng bỗng nhiên Tâm Liên run lên rất nhỏ...

“A?”

Sở Cuồng Nhân cảm nhận được dị dạng, nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy chín đạo lôi kiếp đã vượt qua, nhưng kiếp vận màu sắc rực rỡ kinh khủng lan tràn ngàn dặm trên bầu trời vẫn không tán đi.

“Chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ còn có lôi kiếp? !”

Sở Cuồng Nhân cau mày.

Không chỉ hắn, những người còn lại cũng đều cảm thấy kinh ngạc.

“Không đúng, thiên kiếp thành thánh chỉ có chín đạo kiếp lôi, đây là quy luật bất biến từ xưa đến nay, sao kiếp vân còn chưa tán đi? !”

“Trừ phi là... Thiên phạt! !”

Có đại năng nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên hoảng sợ nói.

Thiên phạt.

Đó là tồn tại còn cao hơn thiên kiếp một bậc.

Từ xưa đến nay, chỉ khi có dị số mà thiên địa không dung được mới xuất hiện thiên phạt, nhưng dị số này quá ít quá ít...

Oanh, oanh, oanh...

Trên bầu trời, trong vòng xoáy truyền đến tiếng ầm vang.

Một cỗ xa uy áp Thiên đạo còn kinh khủng hơn thiên kiếp lúc trước khuếch tán ra, bao trùm toàn bộ Thương Khung tinh, vô số sinh linh chấn động.

“Thật sự là thiên phạt a! !”

Vô số người nhìn thấy một màn này đều kinh thán.

Đại năng ở Cửu thiên, Địa Ngục Ma giới cũng đã nhận ra cái gì.

“Trong thiên địa này, ra đời dị số, đưa tới thiên phạt?”

“Chẳng lẽ là Vô Thượng Thánh Nhân kia?”

“Không thể nào, đột phá Thánh Nhân đã khiến thiên phạt? Đây đã không đơn giản là Vô Thượng Thánh Nhân.”

“Cuối cùng là cấm kỵ nào đang độ kiếp? Cho dù đám Đế tộc viễn cổ, thậm chí là thái cổ di chủng cũng không có năng lực như vậy.”

“Không khỏi quá khoa trương...”

Thương Khung tinh, Huyền Thiên tông.

Sở Cuồng Nhân nhìn chằm chằm kiếp vân, bốn phía tràn ngập uy áp khủng bố khiến không khí của mảnh thiên địa này trở nên vô cùng sền sệt, hắn cảm thấy bản thân như ở trong một đầm lầy, khó có thể động đậy.

“Này này, chơi có hơi lớn rồi.”

Sở Cuồng Nhân chậc chậc nói.

Một cái thiên kiếp chín màu còn chưa đủ, hiện tại còn có thiên phạt nữa.

Ông trời có lòng muốn giết chết hắn sao? !

Ngay khi Sở Cuồng Nhân định liều mạng đánh cược một lần, chỉ thấy trong kiếp vân trên bầu trời có từng đạo xiềng xích màu sắc rực rỡ giáng xuống!

Xiềng xích màu sắc rực rỡ kia như từ vô số phù văn ngưng tụ thành, phun trào một cỗ đạo vận vô cùng huyền diệu, càng hơn uy áp Thiên Đạo!

Xiềng xích giống như tia chớp quấn quanh người Sở Cuồng Nhân, sau đó hóa thành vô số ánh sáng dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Trong chớp mắt này, Sở Cuồng Nhân cảm giác linh lực trong cơ thể mình, thậm chí là linh niệm đều bị phong tỏa lại, căn bản không có cách vận dụng được.

“Thiên phạt phong ấn!”

“Không ngờ lại là thiên phạt phong ấn, nghe nói, phong ấn bực này có thể phong bế tất cả tu vi của một người, cho dù Đại Đế bị phong ấn này phong bế, cũng biến thành người bình thường tay không tấc sắt.”

“Không nghĩ tới, thiên phạt lại dùng hình thức này phong bế Sở Cuồng Nhân, khiến hắn sau này sẽ giống như một người bình thường.”

“Quá độc ác, như vậy còn không bằng dứt khoát đánh chết hắn.”

Không ít đại năng nhận ra thiên phạt phong ấn.

Cũng có người cười trên nỗi đau của người khác, cũng có người tiếc hận.

Trên trời cao, sau khi hạ xuống thiên phạt phong ấn, cuối cùng kiếp vân màu sắc rực rỡ kia mới chậm rãi tiêu tán, thiên địa khôi phục một mảnh thư thái.

Nhưng mặt đất trăm ngàn lỗ thủng đã chứng minh nơi này từng phát sinh một trận đại chiến thảm liệt cỡ nào.

Sở Cuồng Nhân cảm giác linh lực trong cơ thể mình, cau mày, chỉ thấy trong Linh Khư hắn có từng sợi xiềng xích thiên phạt màu sắc rực rỡ, phân bố ngang dọc, sáu đại căn cơ và Tâm Liên màu tím còn chưa hoàn toàn thành hình đều bị trói lại, không cách nào vận dụng linh lực.

Trong nháy mắt Sở Cuồng Nhân bị thiên phát, dị tượng Tử Khí Đông Lai Tam Vạn Lý cũng tán đi.

Trong Thương Khung tinh, tất cả đại năng đều lắc đầu thở dài.

“Sở Cuồng Nhân đúng là yêu nghiệt, một triệu liên quân bị hắn dùng sức một mình hủy diệt, trong đó còn bao gồm hai vị Chuẩn Đế, nhưng đáng tiếc, cuối cùng vẫn không chạy khỏi thiên phạt!”

“Haiz, người này yêu nghiệt đến mức thiên địa không dung.”

“Từ nay về sau, thế gian này đã thiếu một vị tuyệt đại thiên kiêu, nhưng như vậy cũng tốt, có người này tại, những người khác căn bản đừng nghĩ có ngày nổi danh, phong ấn thật tốt, phong ấn thật tốt a.”

Cũng có đại năng muốn thừa cơ xuất thủ, giải quyết Sở Cuồng Nhân.

Nhưng sau khi kiếp vân tiêu tán, Vân Hải Kinh Kỳ Trận một lần nữa vận chuyển, đại trận này, quả thực khủng bố.

Không có tu vi Chuẩn Đế, cho dù là Thánh Vương cũng không dám mạo hiểm.

Cuối cùng, mọi người chỉ có thể đè xuống tâm tư.

Dù sao dưới cái nhìn của bọn họ, ngay cả Cổ Chi Đại Đế cũng không thể giải mở được thiên phạt phong ấn, Sở Cuồng Nhân cũng tuyệt đối không mở được.

Không cần thiết vì giết một người đã luân làm người bình thường mà xâm nhập Vân Hải Kinh Kỳ Trận, như thế quá mạo hiểm.

Cửu thiên, Địa Ngục Ma giới cũng phát giác được dị tượng tử khí đông lai tán đi, nguyên một đám đại năng không khỏi cảm thấy tiếc hận.

“Xem ra Vô Thượng Thánh Nhân không thể thành công hiện thế.”

“Bị thiên phạt tiêu diệt sao?”

"Đáng tiếc..."

Các đại năng chỉ cảm khái một chút, sau đó liền không để ý nữa.

Tiếp theo, bọn họ còn rất nhiều chuyện quan trọng muốn làm, đại tranh chi thế, cơ hội thành đế là thứ bọn họ rất muốn có.

Bọn họ đã chuẩn bị tốt, chuẩn bị đưa người đến Thương Khung tinh tranh đoạt.

Mà giờ khắc này, tại Thương Khung tinh, chuyện Sở Cuồng Nhân lấy sức một mình phản sát một triệu tu sĩ, thậm chí còn bao gồm hai vị Chuẩn Đế đã dần truyền ra, khiến vô số người chấn động theo.

Đương nhiên chuyện hắn bị thiên phạt phong ấn, cũng không gạt được.

Động tĩnh lần này quá lớn.

"Sở Cuồng Nhân bị thiên phạt phong ấn? Ha ha, quá tốt rồi, mặc dù hắn không chết, nhưng từ nay về sau cũng đừng hòng tranh giành với chúng ta."

"Coi như hắn mạng lớn, như vậy cũng không chết."

"Lôi kéo mấy trăm ngàn người cùng nhau độ kiếp, chuyện này anh hùng khí khái bực nào, chỉ tiếc, cuối cùng vẫn thua bởi Thiên Đạo."

"Hắn bị phong ấn, sau này sẽ là thiên hạ của chúng ta!"

Rất nhiều thiên kiêu bị Sở Cuồng Nhân ép tới không ngóc đầu lên được nhao nhao bày ra tài hoa, đại tranh chi thế tiếp tục biểu hiện.

Dường như Sở Cuồng Nhân bị phong ấn, thời đại của hắn cũng theo đó mà kết thúc.

Chương 429: Lĩnh hội thiên phạt phong ấn, thu hoạch sau đại chiến

Huyền Thiên tông được Vân Hải Kinh Kỳ Trận bao phủ một lần nữa, không còn ai có thể nhìn trộm động tĩnh bên trong, không ít người đều rời đi.

“Một thời đại kết thúc.”

“Thanh xuân đã hết rồi.”

Không ít người lắc đầu thở dài.

Những năm gần đây, Sở Cuồng Nhân sáng tạo ra quá nhiều kỳ tích, nhất là lần này, hành động vĩ đại chưa từng có, lôi kéo mấy trăm ngàn người độ kiếp đã khiến rất nhiều người kính nể hắn không thôi, thậm chí là cuồng nhiệt sùng bái.

Cộng thêm khuôn mặt như tiên thần càng thu hoạch được không biết bao nhiêu trái tim nữ tu, tất cả đều biến thành fan của hắn.

Nhưng lần này, Sở Cuồng Nhân bị thiên phạt phong ấn, từ đó luân thành người bình thường, khiến rất nhiều fan của hắn cảm thấy khó chịu.

“Sở Cuồng Nhân a... Dù phong cảnh của hắn không còn, nhưng cũng không thể phủ nhận, hắn là đệ nhất nhân từ trước đến nay !”

“Thời đại của hắn kết thúc, nhưng truyền kỳ của hắn sẽ vĩnh viễn kéo dài, truyền đến thời đại mới, được vô số người biết rõ.”

Một vị tu sĩ không nhịn được cảm khái nói.

Mọi người dần tán đi, có thể đoán được chính là, không có Sở Cuồng Nhân áp chế, thiên kiêu trên thế gian này giống như sống lại vậy.

Thời đại tiếp theo, là thời đại thuộc về những thiên kiêu này.

Mà Sở Cuồng Nhân.

Cho dù là truyền kỳ, nhưng cũng là quá khứ.

...

Trong Huyền Thiên tông.

Thận Lâu đi xuống trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Mọi người xuống Thận Lâu, nhanh chóng đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, không ít người nhìn thấy thiên phạt phong ấn kia, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

“Chưởng môn, ngươi thế nào?” Như Yên trưởng lão hỏi.

“Vẫn tốt.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Nghe hắn nói như vậy, trên mặt Như Yên trưởng lão tràn đầy đau lòng, “Cái gì mà vẫn tốt, đây chính là thiên phạt phong ấn a!”

“A, một cái phong ấn mà thôi, ta vẫn còn sống đây.”

Sở Cuồng Nhân có chút quan tâm đến thiên phạt phong ấn, nhưng hắn không tin mình còn sống, mà không thoát khỏi thiên phạt phong ấn này.

Cổ Chi Đại Đế không được.

Nhưng không có nghĩa là Sở Cuồng Nhân hắn không được!

“Như Yên trưởng lão, truyền mệnh lệnh của ta, Huyền Thiên tông tạm thời ở ẩn không ra, Vân Hải Kinh Kỳ Trận vận hành như thường lệ.” Sở Cuồng Nhân nói.

Bây giờ hắn bị thiên phạt phong ấn, nếu lại có cường địch xâm phạm, hắn sẽ không làm được gì, Vân Hải Kinh Kỳ Trận là bảo đảm lớn nhất.

“Vâng.”

“Phái người quét dọn chiến trường một chút, chắc hẳn sẽ có thu hoạch không tệ, Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, chết nhiều Thánh Nhân, Thánh Vương như vậy, thậm chí còn có hai vị Chuẩn Đế.

Bảo vật từ trên người những người này rơi xuống, hẳn sẽ có không ít.

“Được.”

Sở Cuồng Nhân giao lại mọi chuyện cho đám người Như Yên trưởng lão xử lý.

Hắn quay người muốn về Lăng Thiên Đạo Cung.

Theo bản năng, hắn muốn vận chuyển linh lực, hóa thành lưu quang, nhưng vừa bước ra mới phản ứng được, bây giờ mình không dùng được linh lực.

“A, xem ra hơi rắc rối rồi.”

Hắn lắc đầu thở dài một cái, sau đó đi vào sơn môn.

Những người còn lại thấy vậy, trong mắt lộ ra lo lắng, đau lòng.

“Đều sững sờ làm cái gì, chưởng môn bảo các ngươi quét dọn chiến trường, cũng không phải để các ngươi đứng đó trừng mắt.”

Như Yên trưởng lão đè xuống lo lắng trong lòng, lớn tiếng nói với mọi người, dưới sự chỉ huy của nàng, Huyền Thiên tông đều vận chuyển đâu vào đấy.

...

“Thật sự có chút bừa bộn a.”

Sở Cuồng Nhân nhìn Huyền Thiên tông đổ vỡ khắp nơi.

Mặc dù hắn đã cực lực tránh cho chiến đấu tác động đến Huyền Thiên tông, nhưng thiên kiếp quá khủng bố, rất nhiều nơi trong Huyền Thiên tông khó tránh bị hư hao, kiến trúc sụp đổ một mảnh.

“Công tử, rất nhanh có thể xây dựng lại.”

Lam Vũ ở bên cạnh nói.

“Ừm, chỉ cần người còn là được.”

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Đi vào Lăng Thiên Đạo Cung, nơi này không bị hư hao quá lớn, không đến mức Sở Cuồng Nhân không có chỗ ở.

Sau khi vào Đạo Cung, hắn bắt đầu dò xét tình huống cơ thể mình.

Ý thức chìm vào Linh Khư.

Chỉ thấy trong Linh Khư, từng sợi xiềng xích màu sắc rực rỡ giăng khắp nơi, trên mỗi sợi đều có lượng lớn đạo vận và phù văn huyền diệu lưu chuyển.

Đếm kỹ một lần, có tất cả chín sợi xiềng xích màu sắc rực rỡ.

Đây là cửu trọng thiên phạt phong ấn!

Không chỉ phong ấn linh lực của hắn, ngay cả căn cơ, nhục thân thậm chí là ba đại Vô Thượng Đạo Thể đều bị phong ấn chặt chẽ.

Cũng chỉ có Bất Tử chi thân và Thiên Địa Hồng Lô Thể có chút tác dụng.

Mà cái này, rất có thể là trợ giúp quan trọng để hắn mở ra phong ấn.

“Hình như thiên phạt phong ấn này cũng là một loại năng lượng kỳ dị nào đó, Thiên Địa Hồng Lô Thể có thể chuyển hóa nó thành năng lượng, nhưng linh lực bị phong ấn, cho dù là Hồng Lô thể, muốn hoàn toàn giải khai phong ấn này cũng không biết phải đến ngày tháng năm nào nữa, không biết có biện pháp nào để tăng tốc tiến trình này không?”

Sở Cuồng Nhân nghĩ đến những thủ đoạn mà bây giờ mình có.

Ý thức của hắn cảm giác thiên phạt phong ấn, bỗng nhiên tâm niệm hơi động một chút, “Trong phong ấn ẩn chứa đạo vận và phù văn, hình như có thể lĩnh hội, nếu ta có thể hoàn toàn lĩnh hội, chắc chắn sẽ có trợ giúp rất lớn đối với việc mở phong ấn.”

Nghĩ đến đây, Sở Cuồng Nhân ổn định tâm thần, bắt đầu lĩnh hội thiên phạt phong ấn, tâm thần hoàn toàn chìm vào trong đạo vận

này.

Thời gian trôi qua.

Rất nhanh, một ngày một đêm đi qua.

Sở Cuồng Nhân mở mắt, “Quá huyền diệu, đạo vận ẩn chứa trong thiên phạt phong ấn này rất huyền diệu, chỉ sợ ngay cả Thánh Vương cũng khó có thể lý giải được, dựa vào ngộ tính của ta, tìm hiểu một ngày một đêm cũng chỉ tìm hiểu ra một tia mà thôi...”

Ngộ tính của Sở Cuồng Nhân khủng bố cỡ nào?

Được Tọa Vong Vô Ngã gia trì, cho dù đế thuật cũng có thể nhanh chóng lĩnh hội, một ngày một đêm, đủ để hắn lĩnh hội hai môn đế thuật, nhưng bây giờ lại chỉ tìm hiểu ra một tia thiên phạt phong ấn mà thôi!

Có thể thấy được, thiên phạt phong ấn này khủng bố cỡ nào.

Khó trách ngay cả Cổ Chi Đại Đế cũng không thể giải khai.

Nhưng Sở Cuồng Nhân phát hiện sau khi mình tìm hiểu được một tia đạo vận trong thiên phạt phong ấn này, mặc dù tốc độ Hồng Lô thể luyện hóa thiên phạt phong ấn vẫn rất chậm, nhưng đúng là đã nhanh hơn một chút.

Chuyện này xác nhận suy đoán của Sở Cuồng Nhân.

Lĩnh hội thiên phạt phong ấn, có thể tăng tốc chuyển hóa thiên phạt phong ấn.

“Nhưng dựa vào hiệu suất bây giờ của ta, muốn hoàn toàn lĩnh hội thiên phạt phong ấn này, đoán chừng phải mười mấy đến trăm năm.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Đây là đối với hắn, đổi lại là người khác, cho dù là Đại Đế có lĩnh hội ngàn vạn năm cũng không được một chút.

“Chậm thì chậm, nhưng dù sao cũng tốt hơn không có hi vọng.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu cười nói.

Cũng được.

Dù sao thời gian hắn chém giết ở bên ngoài cũng nhiều rồi, bây giờ mượn khoảng thời gian này thanh tịnh một chút, thuận tiện sửa sang sở học suốt đời của hắn đi.

Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

Ngày thứ hai.

Huyền Thiên tông, Trường Sinh điện.

“Lần này thu hoạch được năm mươi sáu chiếc Tiên Chu tàn khuyết, linh thạch mười sáu tỷ cân, đan dược bảy nghìn sáu trăm bình, Thánh Khí bốn trăm tám mươi mốt kiện, trong đó bao quát hai một kiện Thánh Vương khí, Đại Thánh khí...”

Như Yên trưởng lão đang bẩm báo thu hoạch lần này với Sở Cuồng Nhân.

Ánh mắt đám trưởng lão trong Trường Sinh điện càng ngày càng sáng.

Thu hoạch lần này, quá lớn!

Không nói những cái khác, chỉ mấy trăm kiện Thánh Khí, nếu là Huyền Thiên tông trước kia, đến nghĩ cũng không dám nghĩ a! !

“Ừm, cũng không ngoài dự đoán của ta.”

Vẻ mặt Sở Cuồng Nhân bình tĩnh.

Tạm thời không nói đến sáu nơi không biết, chỉ bằng ba mươi sáu đảo ở hải ngoại đã có một đống Thánh Nhân, một đống Thánh Khí rồi.

“Những vật này, cộng thêm bảo khố của Xà Thần, cơ duyên Đế cung mà lần trước chưởng môn mang về, đủ để Huyền Thiên tông phát triển một đoạn thời gian rất dài, ít nhất trong mấy ngàn năm không cần lo lắng bất kì tư nguyên gì.”

Như Yên trưởng lão cười nhạt nói.

Chương 430: Thiếu một Cuồng Nhân, người của cửu thiên buông xuống

"Trong ngàn năm sao?"

Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ do dự, sau đó hắn nói: "Không, có thể sử dụng bao nhanh thì cứ sử dụng như vậy, không cần keo kiệt tư nguyên, dùng các tư nguyên này trên người các đệ tử, tranh thủ trăm năm thậm chí mười năm tiêu hao hết đi!"

Nghe thấy lời này của Sở Cuồng Nhân, mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Cái gì? !

Trong vòng mười năm tiêu hao sạch tất cả tư nguyên? !

Chuyện này quá mức rồi!

"Ta biết trong lòng chư vị trưởng lão có nghi hoặc, nhưng hiện tại vấn đề quan trọng nhất của Huyền Thiên tông không phải dùng những tư nguyên này trong thời gian bao lâu, mà là dùng những tư nguyên này có thể tạo ra bao nhiêu cường giả cho chúng ta!"

"Bây giờ chư vị cũng biết tình huống của ta rồi, thiên phạt phong ấn trong người, ta giống như người bình thường vậy, ta cần đám người Nam Cung Hoàng cấp tốc trưởng thành, cho nên không thể keo kiệt tư nguyên."

"Hơn nữa các đệ tử lần này nguyện ý lưu lại đồng sinh cộng tử với Huyền Thiên tông đều là đối tượng chúng ta phải trọng điểm bồi dưỡng, hiện tại chính là lúc bọn họ tu hành tốt nhất, đương nhiên phải có nhiều tư nguyên sử dụng."

Sở Cuồng Nhân nói một tràng, mọi người đều như có điều suy nghĩ.

Hiện tại Huyền Thiên tông không thiếu tư nguyên.

Mà là cường giả!

Đủ để chấn nhiếp cường giả trong thiên hạ!

Trước đó là Sở Cuồng Nhân.

Nhưng bây giờ Sở Cuồng Nhân bị phong ấn, lực chấn nhiếp giảm lớn, thế gian này không có Sở Cuồng Nhân thứ hai, cho nên Huyền Thiên tông phải nhanh chóng bồi dưỡng được một nhóm cường giả, để tương lai ổn định cục diện, chống cự ngoại địch.

Thậm chí kiếm một chén canh trong đại tranh chi thế này.

“Chúng ta đã hiểu.” Như Yên trưởng lão gật đầu, sau đó nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo lo âu.

Những người còn lại cũng giống vậy.

Bọn họ đã nghe nói đến chỗ kinh khủng của thiên phạt phong ấn từ chỗ các Thánh Nhân, trong khoảnh khắc một tu sĩ tầm thường lại trở thành một người bình thường không cách nào sử dụng linh lực là điều cực kỳ khó chịu.

Đừng nói đến tuyệt đại thiên kiêu như Sở Cuồng Nhân.

Dưới cái nhìn của bọn họ, trong lòng Sở Cuồng Nhân nhất định vô cùng khó chịu, nhưng lại không biểu hiện ra trước mặt bọn họ, vẫn xử lý chuyện của Huyền Thiên tông đâu ra đấy.

Đứa nhỏ này, kiên cường khiến bọn họ cảm thấy đau lòng.

Sở Cuồng Nhân cũng nhận ra ánh mắt của mọi người, có chút mộng.

Ôi, làm sao đều là dáng vẻ muốn khóc như vậy?

Hắn không làm cái gì mà.

“Khụ khụ, vậy cứ như vậy đi, chuyện phân chia trù tính tư nguyên giao cho các ngươi, mặt khác, mấy vị trưởng lão cũng đều là Tôn giả, Chí Tôn đi, nếu cần tư nguyên gì, cũng có thể tự mình thủ dùng.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Những trưởng lão này đều có tỷ lệ độ kiếp, dùng tư nguyên mà hắn mang về, đủ để bọn họ thành công độ kiếp rồi.

Đến lúc đó, Huyền Thiên tông sẽ có thêm mấy vị Thánh Nhân.

Bây giờ là thời đại phong vân biến ảo, chỉ có đủ số lượng Thánh Nhân mới có tư cách xưng là nội tình.

Vô Thượng Chí Tôn lúc trước, đều có vẻ hơi bình thường.

Sở Cuồng Nhân rời Trường Sinh điện, trở lại Lăng Thiên Đạo Cung.

Những ngày tiếp theo, Huyền Thiên tông đều vận chuyển đâu vào đấy, Sở Cuồng Nhân cũng một mực ở trong Đạo Cung, lĩnh hội thiên phạt phong ấn.

Bên ngoài, cũng là một phen phong vân biến động.

...

Trận chiến tại Huyền Thiên tông có ảnh hưởng cực lớn, sáu vị Thánh Vương thậm chí là Chuẩn Đế vẫn lạc khiến sáu nơi không biết bị trọng thương trước nay chưa từng có, nhưng bọn họ lại không dám đi tìm Sở Cuồng Nhân trả thù.

Cho dù bây giờ đối phương bị thiên phạt phong ấn chặt chẽ, bọn họ cũng không dám.

Bởi vì còn Vân Hải Kinh Kỳ Trận.

Bởi vì ai cũng không biết Sở Cuồng Nhân còn át chủ bài khác hay không.

Nếu người này không tắt thở, cho dù hắn đã trở thành người bình thường trong mắt mọi người, nhưng tất cả mọi người vẫn không dám động đến Huyền Thiên tông.

Có điều Huyền Thiên tông vẫn luôn ở trong Vân Hải Kinh Kỳ Trận, không hiện thế.

Từ đó, Huyền Thiên tông giống như đã trở thành cấm địa.

Mà Sở Cuồng Nhân không còn đi lại trên Thương Khung tinh, thiên kiêu các nơi không ngừng xuất hiện như măng mọc sau mưa, đều đang ganh đua sắc đẹp, rực rỡ hào quang.

Ngoài ra, sau sáu nơi không biết như Huyền Hoàng Thần Cung hiện thế, những nơi không biết còn lại cũng dần dần hiện thế.

Thương Khung tinh tiến nhập một thời đại mới.

Khoảng nửa năm sau.

Sau Càn Đế cung, cơ duyên Đế giả thứ hai hiện thế, vô số thiên kiêu đi tranh đoạt, cuối cùng Tiên Lâm Thiên của Huyền Hoàng Thần Cung lấy được.

Giống như các nơi không biết suy đoán.

Sau Càn Đế cung, cơ duyên của các Đại Đế dần dần hiện thế, nhân cơ hội này thiên kiêu các nơi quật khởi, nhanh chóng đuổi theo cường giả thế hệ trước.

Đại tranh chi thế, như liệt hỏa nấu dầu, vô cùng phồn thịnh.

Nhưng vẫn có người cảm thấy thiếu thứ gì đó.

“Thiếu một Cuồng Nhân a.”

Trong một gian tửu lâu, một lão giả áo bào trắng vừa uống rượu, vừa cảm khái: “Hiện tại có rất nhiều thiên kiêu, cũng rất náo nhiệt, nhưng lại thiếu một vị tuyệt đại thiên kiêu chân chính, kĩ áp quần hùng a.”

Trong tửu lâu, những người còn lại nghe nói như thế, đều rất tán thành.

Lúc trước, Sở Cuồng Nhân ở đây, quang mang của một mình hắn đè ép tất cả mọi người, là tồn tại khiến tất cả mọi người phải chú mục.

Nhưng bây giờ, thiên kiêu tranh phong, không ai nhường ai, mặc dù trăm hoa đua nở, nhưng không ai có thể chân chính kỹ áp quần hùng.

Mặc dù phồn hoa, nhưng không có nhân vật có thể xâm nhập vào nhân tâm.

Lúc trước có Sở Cuồng Nhân, có người hận hắn, có người kính hắn, có người sợ hắn, nhưng mặc kệ là hận là sợ hay là kính, đều không có người nào nhận mình ưu tú hơn hắn, người kia, kinh diễm một thời đại.

Mà bây giờ đông đảo thiên kiêu cũng không phải không ưu tú, nhưng lại không giống Sở Cuồng Nhân thâm nhập vào nhân tâm, khiến người ta không thể quên.

“Một thời đại kết thúc a.”

Có thực khách cảm khái.

Lúc này, bên ngoài tửu lâu, bỗng nhiên có một đạo quang trụ phóng lên tận trời.

Một cỗ không gian ba động vô cùng nồng đậm nổi lên.

Tất cả mọi người bị hấp dẫn ánh mắt.

“Đó là cái gì?”

“Chẳng lẽ lại là cơ duyên của một vị Đế giả nào đó hiện thế sao?”

“Không giống, không có uy áp đế đạo.”

“Rốt cuộc là cái gì?”

Mọi người kinh nghi bất định.

Chỉ có lão giả áo bào trắng ngồi trong góc, nhìn thoáng qua quang trụ, trong mắt lướt qua một vệt kinh ngạc, lập tức nhếch miệng, “Cuối cùng người phía trên cũng không chịu ngồi yên, muốn tới nhân gian một chuyến.”

Trên một đỉnh núi cao nào đó tại Thương Khung tinh.

Đột nhiên có một đạo quang trụ từ trên trời giáng xuống, ba động không gian vô cùng nồng đậm nổi lên, kinh động đến hơn phân nửa tu sĩ trên Thương Khung tinh.

Tất cả đại năng nhìn về phía quang trụ này, như có điều suy nghĩ.

“Ta chính là Tiêu Kinh Trần trên cửu thiên, người của Huyền Hoàng Thần Cung, mau tới gặp ta! !” Chỉ thấy một thanh niên mặc bạch bào từ trong cột ánh sáng đi ra, giọng nói cuồn cuộn truyền khắp nơi, mở miệng đã muốn gặp người của Huyền Hoàng Thần Cung.

Chỉ thấy mấy đạo lưu quang bay lượn mà ra.

Những người này đều là các trưởng lão của Huyền Hoàng Thần Cung.

Bọn họ nhìn người thanh niên mặc bạch bào trước mặt, kinh nghi bất định, “Tiêu Kinh Trần, ngươi là người có Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể đầu tiên của Huyền Hoàng Thần Cung chúng ta tại mấy vạn năm trước đúng không, tại sao bây giờ lại xuất hiện? !”

“Nói ra rất dài dòng, lần này ta từ cửu thiên trở lại Thương Khung tinh, chính là muốn tranh đoạt cơ hội thành đế, hi vọng các ngươi giúp ta một chút sức lực.”

Tiêu Kinh Trần từ tốn nói.

Nghe hắn ta nói vậy, tất cả trưởng lão vô cùng kích động.

Đây chính là người đầu tiên có được Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể trong lịch sử của Huyền Hoàng Thần Cung bọn họ, luận tiềm lực, còn mạnh hơn Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể Tiêu Lâm Thiên được tạo ra sau này rất nhiều.

“Chúng ta nhất định sẽ dốc toàn lực!”

“Rất tốt, trở về chuẩn bị một chút đi, ngoại trừ ta, những người khác trên cửu thiên cũng sắp đến rồi.”

Tiêu Kinh Trần từ tốn nói, trong mắt hắn ta lộ ra nóng rực, “Ta ngủ say lâu như vậy, chính là vì một thế này, lần này, ai cũng không ngăn được con đường thành Đế của ta!”

Ngay sau Tiêu Kinh Trần, trong vòng mấy tháng, từng đạo quang trụ từ trên trời giáng xuống, nguyên một đám thiên kiêu xa lạ xuất hiện.

Mà hai chữ cửu thiên, cũng bắt đầu tiến vào tầm mắt đại chúng.

Chương 431: Ngộ Đạo Trà Thụ, linh niệm khôi phục, Huyền Kỳ Tôn Giả thành thánh

Biến hóa tại ngoại giới, không hề ảnh hưởng đến Sở Cuồng Nhân.

Giờ phút này, hắn vẫn đang lĩnh hội thiên phạt phong ấn.

“Chúc mừng kí chủ rút được Ngộ Đạo Trà Thụ cấp truyền !”

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân rút thưởng được một vật cấp truyền thuyết.

Hắn hiếu kỳ lấy ra, một cây trà xuất hiện, một cỗ đạo vận vô cùng huyền diệu lập tức tràn ngập cả phòng.

Cây trà này cao ba thước, cành lá rậm rạp, nhất là mấy cái lá trà màu xanh ở trên ngọn cao nhất, tràn ngập vận vị huyền diệu.

Ngộ Đạo Trà Thụ, bảo vật đế đạo đứng đầu, phục dụng lá trà có thể trợ giúp tu sĩ nhanh chóng tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Cho dù là Đế giả, cũng có trợ giúp.

Cách trăm năm cây trà sẽ nảy lá một lần, mỗi lần có ba nghìn ba trăm ba mươi ba lá, mà trong đó, có ba ngàn lá trà ngộ đạo hạ phẩm, ba trăm lá trà ngộ đạo trung phẩm, ba mươi lá trà ngộ đạo thượng phẩm.

Đứng đầu chính là lá trà ngộ đạo cực phẩm, chỉ có ba lá.

Trăm năm mới có ba lá, có thể thấy lá trà kia có bao nhiêu trân quý.

Bây giờ, Ngộ Đạo Trà Thụ ở trước mặt Sở Cuồng Nhân chính là hoàn chỉnh, có ba nghìn ba trăm ba mươi ba lá trà.

Sở Cuồng Nhân đưa tay hái lá trà màu xanh nhạt trên đỉnh cao nhất xuống, ăn vào, một cỗ biến ảo khôn lường chi ý trong nháy mắt tràn ngập đại não.

Hắn vốn có thuộc tính Tọa Vong Vô Ngã, bây giờ có thêm một lá trà ngộ đạo cực phẩm, ngộ tính lập tức tăng vọt đến tình trạng không thể tưởng tượng được, hắn không dám chậm trễ, tranh thủ thời gian tiếp tục lĩnh ngộ thiên phạt phong ấn.

Thời gian trôi qua...

Được lá trà ngộ đạo trợ giúp, tốc độ Sở Cuồng Nhân lĩnh hội thiên phạt phong ấn gia tăng thật lớn, hắn đắm chìm vào trong đó, không thể kềm chế.

Rất nhanh, một tháng bất tri bất giác trôi qua.

Cửu trọng thiên phạt phong ấn, Sở Cuồng Nhân đã tìm hiểu được hai trọng, tốc độ Hồng Lô thể chuyển hóa thiên phạt phong ấn cũng nhanh hơn không ít.

“Lá trà ngộ đạo này thật lợi hại, vốn còn cần mười năm mới tham ngộ được hai trọng phong ấn phía trước.”

Sở Cuồng Nhân chậm rãi mở hai mắt ra.

Trong hai con ngươi đen nhánh thâm thúy lướt qua một luồng uy áp doạ người.

Nếu có tu sĩ khác ở đây, nhất định sẽ bị cỗ uy áp này dọa sợ, bởi vì đó là... Uy áp thiên phạt! !

Sở Cuồng Nhân lĩnh hội thiên phạt phong ấn lại có uy áp thiên phạt? !

Chuyện này ngay cả Sở Cuồng Nhân cũng không phát hiện được.

Hắn nhìn cây trà trước mặt, “Lá trà cực phẩm có hiệu quả lớn nhất với ta, thượng phẩm là thứ hai, còn trung phẩm và hạ phẩm, lúc ta lĩnh ngộ thiên phạt phong ấn, tác dụng kém xa thượng phẩm, cực phẩm.”

“Ừm, đưa đến cho Thanh Sương Thánh Nhân, để nàng vun trồng thật tốt, cũng không biết nàng có biết rang trà không, đến lúc đó chế tác mấy bình lá trà để pha trà, cũng là một lựa chọn không tồi.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Linh niệm hắn vừa động, thu cây trà vào Càn Khôn giới.

Không sai, hắn đã có thể sử dụng linh niệm rồi.

Đây là hiệu quả sau khi hắn giải khai hai tầng phạt phong ấn, tạm thời giải khai phong tỏa của thiên phạt đối với linh niệm, đương nhiên, chỉ là khôi phục linh niệm mà thôi, tu vi vẫn chưa khôi phục.

Nhưng hắn có thiên phú Niệm Thuật Sư, khôi phục linh niệm cũng có trợ giúp cực lớn lớn hắn, ít nhất không còn là người tay trói gà không chặt nữa.

Sở Cuồng Nhân đi ra Đạo Cung, đến chỗ ở của Thanh Sương Thánh Nhân.

Bên cạnh, Lam Vũ như hình với bóng đi theo.

Từ khi Sở Cuồng Nhân trúng thiên phạt phong ấn, Lam Vũ hận không thể dán trên người hắn, đích thân bảo hộ an toàn của hắn.

Cho dù nơi này là Huyền Thiên tông, Sở Cuồng Nhân sẽ không có bất kỳ nguy hiểm gì, Lam Vũ vẫn không yên lòng.

Chỉ cần Sở Cuồng Nhân vừa đi ra đạo cung, nàng nhất định sẽ đi theo.

Huyền Thiên tông, Thanh Sương cốc.

Thanh Sương Thánh Nhân đang chăm sóc dược thảo, lần trước đại chiến, sơn cốc hư hại hơn phân nửa, cũng may trước khi chiến đấu, nàng đã hái phần lớn dược thảo rồi, như vậy mới không có tổn thất quá lớn.

Qua mấy tháng nay, sơn cốc đã khôi phục không sai biệt lắm, màu xanh biếc dạt dào, sinh cơ mười phần, giống như thế ngoại đào nguyên.

Sở Cuồng Nhân đi vào.

Thanh Sương Thánh Nhân đã sớm phát giác hắn đến, mang theo đệ tử tự mình đi ra nghênh tiếp, “Thanh Sương bái kiến chưởng môn.”

“Thanh Sương trưởng lão không cần khách khí.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, sau đó lấy ra Ngộ Đạo Trà Thụ, một cỗ đạo vận vô cùng nồng đậm trong nháy mắt khuếch tán, tràn ngập cả sơn cốc.

Nhìn thấy cây trà này, sắc mặt Thanh Sương Thánh Nhân sợ hãi, “Đây chẳng lẽ là Ngộ Đạo Trà Thụ trong truyền thuyết !”

Sở Cuồng Nhân có chút kinh ngạc, “Ha, trưởng lão nhận ra?”

“Trước kia cơ duyên trùng hợp có được một bản điển tịch ghi lại các loại dị thảo trân quý, phía trên có ghi lại Ngộ Đạo Trà Thụ, nhưng trên đó nói cây trà này này sớm đã tuyệt tích, chưởng môn có được từ đâu vậy?”

“A, cơ duyên đoạt được.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

“Ấy... Được rồi.”

Đối với cơ duyên của Sở Cuồng Nhân, Thanh Sương Thánh Nhân ở lâu tại Huyền Thiên tông cũng đã nghe qua, liền không hỏi thêm nữa.

Hai người trao đổi một phen.

Sau khi giao cây trà cho Thanh Sương Thánh Nhân chuyên gia chăm sóc cỏ mộc, Sở Cuồng Nhân cầm một số lá trà cực phẩm, thượng phẩm liền muốn rời khỏi.

Nhưng Thanh Sương Thánh Nhân lại cản lại hắn.

Chần chờ một chút, nàng lấy một cái bình thuốc ra, nói: “Đây là Uẩn Linh Đan ta và Cổ tông sư nghiên cứu ra, viên đan dược này sinh ra linh lực không cần tiến vào Linh Khư, có thể lưu chuyển trong kinh mạch để sử dụng, trong một viên đan dược ẩn chứa linh lực tương đương với toàn bộ linh lực của một vị Tôn giả.”

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút, sau đó hắn liền hiểu.

Uẩn Linh Đan này là cố ý chuẩn bị cho hắn.

Hắn trúng thiên phạt phong ấn, không cách nào điều động linh lực trong Linh Khư, cho nên Thanh Sương Thánh Nhân và Cổ Giang mới nghiên cứu Uẩn Linh Đan này.

“A, ta cảm ơn ý tốt của trưởng lão, những ta tự có biện pháp giải quyết thiên phạt phong ấn này, ngươi và Cổ tông sư không cần vì ta mà phí tâm.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một cái nói.

“Vậy có gì cần giúp đỡ, chưởng môn cứ nói.”

“Được.”

Sở Cuồng Nhân nhẹ gật đầu, lập tức rời đi.

Thanh Sương Thánh Nhân nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, ánh mắt lộ ra vẻ ảm đạm, nàng chỉ coi đối phương đang ra vẻ nhẹ nhõm, thiên phạt phong ấn đâu dễ giải trừ như vậy.

“Ai, trời cao đố kỵ anh tài a!” Thanh Sương Thánh Nhân lắc đầu thở dài một tiếng, sau đó nhìn bình thuốc trong tay, tiện tay ném vào cái hồ bên cạnh, “Ngày xưa chưởng môn có thể nhẹ nhõm chém giết Thánh Nhân, làm sao có thể coi trọng đan dược chỉ sinh ra linh lực của một vị Tôn giả được?”

“Hi vọng thật sự có chuyển cơ gì đó.”

Mấy ngày sau.

Thanh Sương Thánh Nhân phái người đưa tới mấy hộp trà khô đã được chế tạo, đó là lá trà của Ngộ Đạo Trà Thụ, một hộp nho nhỏ đã là tuyệt phẩm nhân gian.

Sở Cuồng Nhân không kịp chờ đợi thử một phen.

Hiệu quả vô cùng tốt.

Có thể khiến người ta nhanh chóng tiến vào trạng thái ngộ đạo, mặc dù kém lá trà ngộ đạo cực phẩm, nhưng đối với Thánh Nhân mà nói, đây đã là vô thượng chí bảo.

Hắn cho Huyền Thiên nhị tổ, tam tổ một chút.

Nhị tổ, tam tổ không nói, sau khi Huyền Kỳ Tôn Giả uống hết tách trà, nguyên bản còn cần mấy chục năm tích lũy, lại tại chỗ thành thánh!

Ngày nào đó.

Trong Huyền Thiên tông có đạo âm quanh quẩn, địa dũng kim liên, ăn mừng một vị Thánh Nhân sinh ra, mà một số đại năng vẫn còn lưu ý đến Huyền Thiên tông cũng có cảm giác, không khỏi kinh ngạc.

“Không nghĩ tới lúc này Huyền Thiên tông lại có người thành thánh, hẳn là Huyền Kỳ Tôn Giả mấy năm trước đã độ kiếp đi.”

“Thành thánh mà thôi, không có gì ly kỳ.”

Các đại năng cũng không chút nào để ý.

Lúc này không giống ngày xưa, một vị Thánh Nhân bình thường xuất hiện đã không có ảnh hưởng gì đối với bố cục thế lực tại Thương Khung tinh bây giờ.

Chương 432: Cố Linh Lung nấu cơm, Sở Cuồng Nhân bế quan, chờ một người

“Đây, đây là lá trà gì vậy?”

Huyền Kỳ Tôn Giả vừa trở thành Thánh Nhân nhìn nước trà trong tay, trên mặt tràn đầy ngạc nhiên, một chén nước trà, lại sánh bằng mấy chục năm ông ấy khổ tu.

Móa nó!

Đừng nói nước trà, cho dù uống linh tủy cũng không được như vậy a.

“Đây là Ngộ Đạo Trà, chỗ này ta còn có một chút, sư tôn và mấy vị lão tổ có thể cùng hưởng dụng.” Sở Cuồng Nhân lấy ra một hộp lá trà.

Nhìn hộp lá trà kia, ánh mắt mọi người vô cùng hỏa nhiệt.

“Cuồng Nhân, bảo bối tốt như vậy, ngươi giữ lấy đi, trong tay ngươi mới có thể phát huy ra giá trị càng lớn.”

Huyền Kỳ Tôn Giả nói.

Mấy vị lão tổ còn lại cũng lấy lại tinh thần, gật đầu nói phải.

“Ta còn có thứ tốt hơn, sư tôn không cần khách khí, Ngộ Đạo Trà có thể giúp mấy vị nhanh chóng tiến vào Đại Thánh cảnh, cũng đừng từ chối nữa.”

Nghe Sở Cuồng Nhân nói như vậy, Huyền Kỳ Tôn Giả cũng nhận lấy.

Sau đó, mọi người hỏi về chuyện thiên phạt phong ấn.

Giống như những người khác, bọn họ cũng vô cùng lo lắng, trong lòng bọn họ, Sở Cuồng Nhân sớm đã không đơn giản là chưởng môn của Huyền Thiên tông nữa, hắn đã cống hiến rất nhiều cho Huyền Thiên tông...

Trên dưới tông môn đều kính hắn yêu hắn.

Bao quát Thánh Nhân, cũng là như thế.

“Mấy vị yên tâm, thiên phạt phong ấn, ta tự có biện pháp.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, đưa lá trà xong, lại hàn nguyên với mấy vị Thánh Nhân một hồi, sau đó mới đứng dậy rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn, mấy vị Thánh Nhân đưa mắt nhìn nhau.

“Ta vốn cho rằng chưởng môn sẽ không gượng dậy nổi, nhưng nhìn dáng vẻ của chưởng môn vô cùng nhẹ nhõm, tuyệt không sa sút tinh thần.”

“Đạo tâm này cứng cỏi bực nào a.”

Huyền Kỳ Tôn Giả trầm mặc một hồi, sau đó ánh mắt lộ ra vẻ kiên định, “Ta tin tưởng, Cuồng Nhân nhất định sẽ khôi phục.”

…

Trở lại Đạo Cung, Sở Cuồng Nhân đột nhiên ngửi thấy mùi vị của đồ ăn.

Tìm nơi phát ra hương thơm, lại là Cố Linh Lung và Tiểu Băng đang nấu cơm, Sở Cuồng Nhân thấy thế, không khỏi sửng sốt một chút.

“Linh Lung, ngươi…”

“Nấu cơm a.”

Cố Linh Lung trừng mắt nói.

“Ngươi, nấu cơm?”

“Đúng vậy.”

Hiện tại Sở Cuồng Nhân không còn linh lực, có một số nhu cầu sinh lý giống như người bình thường, ví dụ một ngày không ăn cơm sẽ cảm thấy đói khát, Cố Linh Lung dựa vào điểm này, cho nên mới tới làm cơm.

Nàng đã nghĩ rất kỹ.

Nếu Sở Cuồng Nhân vĩnh viễn không có cách nào khôi phục, vậy nàng sẽ nguyện ý vì đối phương cũng làm một người thường, bồi hắn cả đời này.

Sở Cuồng Nhân giống như đoán được suy nghĩ của nàng, “Cám ơn.”

“Cám ơn cái gì, hai chúng ta là phu thê, còn nhắc tới chuyện này?”

Cố Linh Lung sẵng giọng.

“Ta nếm thử canh ngươi làm đi.”

Sở Cuồng Nhân cười, cầm cái muôi bên cạnh, uống một ngụm canh, sau đó sắc mặt từ đỏ chuyển trắng, từ trắng thành xanh...

“Nước, nước...”

Sở Cuồng Nhân vội vàng tìm nước uống.

Hắn nhìn bát canh trên bàn, dáng vẻ vô cùng cổ quái.

Đồ chơi kia, xác định là cho người ăn?

Mùi vị vừa mặn vừa cay, quả thực rất trùng kích linh hồn!

“Đây, đây là lần đầu tiên ta học nấu cơm, có thể không làm được tốt, ngươi yên tâm, sau này ta nhất định sẽ học thật giỏi.”

Trên mặt Cố Linh Lung tràn đầy kiên định nói.

Chỉ tiếc, dường như nàng thật sự không có thiên phú nấu cơm, liên tiếp mấy ngày, thứ làm ra thật sự khiến người ta không dám khen ngợi.

Ngày bình thường, cho dù Sở Cuồng Nhân phải đối mặt với mười triệu cường địch cũng không đổi sắc, nhưng lúc nghe thấy Cố Linh Lung gọi hắn ăn cơm, sắc mặt hắn trở nên trắng bệch, đi đến bàn ăn giống như đi lên pháp trường vậy

Liên tiếp mấy ngày, cuối cùng Sở Cuồng Nhân cũng không chịu nổi.

Hắn muốn bế quan!

Vì quãng đời còn lại không muốn hưởng thụ đồ ăn hắc ám của Cố Linh Lung, vì ngăn cản Cố Linh Lung nhúng chàm nhà bếp, Sở Cuồng Nhân quyết định bế quan, cho dù thế nào cũng phải cởi bỏ thiên phạt phong ấn đáng chết kia! !

Sở Cuồng Nhân có Bất Tử chi thân, cho dù không có linh lực, hắn cũng không đói chết, sau khi nói chuyện này với mọi người, bảo mọi người không lo lắng vì hắn bế quan thời gian quá dài, sau đó hắn bắt đầu bế quan.

Nhưng chẳng ai ngờ rằng.

Vừa bế quan, xuân đi thu đến, đã tròn ba năm trôi qua.

Lăng Thiên Đạo Cung.

Lại là một năm tuyết đầu mùa rơi.

Ba người Cố Linh Lung, Lam Vũ, Tiểu Băng ngồi trong đình viện ngắm tuyết.

Tuyết lớn đầy trời, thiên địa một mảnh trắng xóa.

“Đến bây giờ, Huyền Thiên tông đã ở ẩn ba năm rồi.” Tiểu Băng bỗng nhiên hơi xúc động nói.

Bên cạnh, Cố Linh Lung, Lam Vũ khẽ vuốt cằm.

“Đúng vậy, ba năm.”

Đã ba năm, nói ngắn cũng không ngắn, dài cũng không dài.

Đối với phần lớn tu sĩ, ba năm chỉ trong một cái chớp mắt mà thôi, nhưng không có Sở Cuồng Nhân, mọi người trong Huyền Thiên tông luôn cảm giác thiếu cái gì đó, ba năm này trôi qua dài dằng dặc.

“Đúng rồi, Tiểu Băng, đám người Quân Di thế nào? Tính toán thời gian, các nàng cũng nên trở về rồi.” Cố Linh Lung tò mò hỏi.

Quân Di là Đạo Tử của Huyền Thiên tông, trong một đám Đạo Tử, quan hệ với mấy người Tiểu Băng tốt nhất, hai bên vẫn có liên hệ.

Hai năm trước, mấy người Nam Cung Hoàng, Quân Di đã đạt thành mục tiêu lúc trước Sở Cuồng Nhân đặt ra cho bọn họ, trong vòng một năm tấn cấp đến Vô Thượng Chí Tôn, sau đó, mấy vị Đạo Tử liền rời khỏi Huyền Thiên tông, xuất ngoại xông xáo.

Trong hai năm qua, ngẫu nhiên sẽ trở về Huyền Thiên tông.

Mỗi lần trở về, đều tới Lăng Thiên Đạo Cung nhìn một chút.

“Vẫn tốt, nghe nói bọn họ ở bên ngoài đã xông ra danh khí không nhỏ, vài ngày trước, Nam Cung Hoàng còn đánh bại một vị Thiên Hạ Hành Tẩu.”

“Ha, thật sao?”

Lam Vũ cười nhạt một tiếng, “Thiên Hạ Hành Tẩu đã không phải đối thủ của hắn nữa, xem ra, hắn tiến bộ thật nhanh.”

“A, tiến bộ có nhanh hơn, nhưng mỗi lần trở về khiêu chiến Lam Vũ, không phải đều bị ngươi treo lên đánh sao.” Bên cạnh, Cố Linh Lung khẽ cười một tiếng nói.

Ba năm này, Lam Vũ cũng tiến bộ cực nhanh.

Nàng vốn là Vô Thượng Đạo Thể, cộng thêm Huyền Thiên tông dùng rất nhiều tư nguyên bồi dưỡng, bây giờ, nàng sớm đã độ kiếp trở thành Chuẩn Thánh.

Không chỉ nàng, mấy vị Đạo Tử cũng giống vậy.

Chỉ là phương diện chiến lực có chênh lệch.

“Đúng rồi, đám thiên kiêu cửu thiên kia như thế nào?”

Cố Linh Lung hỏi.

Trong ba năm này, xuất hiện một số thiên kiêu đến từ cửu thiên, địa vị rất lớn, thậm chí còn đè ép một đám Thiên Hạ Hành Tẩu.

“Còn có thể thế nào, nhảy nhót khắp nơi chứ sao.”

Tiểu Băng nói.

Mục đích đám thiên kiêu cửu thiên đến Thương Khung tinh chỉ có một, chính là tìm các loại cơ duyên Đế giả, tăng lớn tỷ lệ thành Đế của mình.

Mà ba năm này, các loại cơ duyên của Cổ Chi Đại Đế cũng liên tiếp hiện thế, bị không ít thiên kiêu lấy được.

Thiên kiêu có được cơ duyên Đế giả, chiến lực vô cùng khủng bố, thậm chí ngay cả Thánh Nhân thế hệ trước cũng không phải đối thủ của bọn họ.

Hiện tại Thương Khung tinh, sớm đã là thiên hạ của thiên kiêu, nhất là những thiên kiêu trẻ tuổi đã thành Thánh, ngay cả Thánh Vương cũng có chút kiêng kị.

“Ha, đúng rồi, có một việc đáng nhắc đến, thời gian trước Mộ Dung Hiên thành công chen vào năm mươi vị trí đầu trên bảng Tiềm Long, xếp thứ bốn mươi chín, còn cao hơn Nam Cung Hoàng hai bậc đó.”

“Đứng đầu bảng Tiềm Long có thay đổi sao?”

“Không có, vẫn trống không.” Tiểu Băng nói.

Trong ba năm này, bảng Tiềm Long là thay đổi lớn nhất, danh sách trên bàng chính là do đệ nhất thần toán Thiên Cơ Tử tự mình thôi diễn thiên cơ đoạt được, bảng danh sách này vẫn được treo trên không Thiên Cơ Các tại Thương Khung tinh.

Nhưng khiến người ta nghiền ngẫm chính là, vị trí đứng đầu trên bảng Tiềm Long lại trống không, ba năm này, vẫn luôn như thế.

Dựa theo lời nói của Thiên Cơ Tử, ông ấy đang chờ một người.

Người chân chính có thể đứng đầu thiên hạ!

Chương 433: Hai vị thiên kiêu bất mãn, nhập Huyền Thiên tông

“Thiên kiêu ai là thủ lĩnh, Huyền Thiên có Cuồng Nhân.”

Trên một ngọn núi bên ngoài Vân Hải Kinh Kỳ Trận của Huyền Thiên tông, một người thanh niên thầm nói, sau đó trong mắt lướt qua một vệt khinh thường, “Đúng là chuyện cười, một người ba năm trước đã bị phế, hiện tại còn lưu truyền truyền kỳ cố sự về hắn, có phải đầu đám người này có bệnh không?”

Người thanh niên hừ lạnh một tiếng, trên mặt lộ ra nồng đậm bất mãn.

Nếu có người chú ý đến thế cục trên Thương Khung tinh ở đây, nhất định sẽ nhận ra người này, chính là tuyệt đỉnh thiên kiêu xếp thứ hai mươi lăm trên bảng Tiềm Long.

Hiện nay là Đạo Tử của một trong những đạo thống cao cấp nhất trên Thương Khung tinh, Hoang Nguyên cung... Liễu Dật Thanh.

Ba năm trước đây, Hoang Nguyên cung cũng là một trong các nơi không biết hiện thế, nhưng Liễu Dật Thanh không phải Thiên Hạ Hành Tẩu, không phải thực lực của hắn ta không đủ, mà bởi vì khi đó hắn ta còn đang bế quan.

Mãi đến ba năm trước đây, sau trận chiến của Huyền Thiên tông, hắn ta mới xuất quan, Hoang Nguyên cung và những nơi không biết khác cũng hiện thế.

Liễu Dật Thanh cũng chính thức tiến vào tầm mắt đại chúng, leo lên sân khấu của các thiên kiêu, chuẩn bị đại triển quyền cước.

Thực lực của hắn ta đúng là bất phàm, ba năm này liên tiếp đánh bại thiên kiêu các nơi, được xếp vào vị trí hai mươi lăm trên bảng Tiềm Long.

Có thể nói, ngoài đám thiên kiêu đỉnh phong của cửu thiên ra, trong một đời trẻ tuổi, thực lực của hắn ta tuyệt đối được xếp trong nhóm người nổi trội nhất.

Nhưng hắn ta lại không cảm thấy vui vẻ.

Bởi vì một người.

Chính là người ba năm trước đã bị phế, đồng thời mai danh ẩn tích.

Sở Cuồng Nhân!

Lúc Liễu Dật Thanh xuất đạo, chiến tích không tầm thường, rất nhanh có danh khí không nhỏ, nhưng như vậy, hắn ta vẫn bị ba chữ Sở Cuồng Nhân đè qua danh tiếng.

Bất kể là ai, chỉ cần có người nhắc đến ba chữ Sở Cuồng Nhân, mặc kệ trước đó đang nói về người nào, về thiên kiêu nào, trong nháy mắt đều bị cái tên này hấp dẫn, chuyển sang đàm luận về những sự tích của Sở Cuồng Nhân

Cái tên này dường như có một loại ma lực nào đó, có dễ dàng hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Liễu Dật Thanh tâm cao khí ngạo, vốn cho rằng mình xuất đạo, nhất định có thể xông ra danh khí, thậm chí tranh đoạt đế vị thế này cũng không phải không được.

Nhưng lại bị tên của một người đè ép danh tiếng.

Càng quan trọng hơn là, ba năm trước đây người này đã bị thiên phạt phong ấn, luân thành người bình thường, còn mai danh ẩn tích ba năm.

Loại so sánh này, khiến Liễu Dật Thanh vô cùng khó chịu.

Ngay vài ngày trước, nữ thần Phong Yêu Nhiêu mà hắn ta yêu thương nhắc đến Sở Cuồng Nhân, gương mặt cũng lộ ra vẻ si mê, cuối cùng hắn ta cũng không chịu nổi nữa.

Hắn ta thề, phải đích thân gặp Sở Cuồng Nhân này một lần.

“Ta muốn nhìn xem, Sở Cuồng Nhân có phong thái bực nào, lại khiến toàn bộ thiên hạ nhớ mãi không quên như vậy!”

Liễu Dật Thanh nhìn về phía Vân Hải Kinh Kỳ Trận, thầm nói.

“Nghe nói hắn trúng thiên phạt phong ấn, đoán chừng hiện tại giống như người bình thường thôi.” Bên cạnh Liễu Dật Thanh, còn có một thanh niên.

Người này giấu dưới bóng cây, vô thanh vô tức.

Lúc hắn ta đi ra, ánh sáng mặt trời chiếu trên người hắn, chỉ lộ ra một gương mặt tái nhợt, người này cũng là thiên kiêu trên bảng Tiềm Long.

Người xếp thứ hai mươi tư trên bảng Tiềm Long, âm Lệ!

Hắn ta không phải Thiên Hạ Hành Tẩu, cũng không phải thiên kiêu trên cửu thiên, mà là một trong những thiên kiêu dựa vào các loại kì ngộ mà quật khởi trong ba năm này.

Đồng dạng, người này cũng vô cùng bất mãn với Sở Cuồng Nhân.

Nguyên nhân cũng giống như Liễu Dật Thanh.

Hôm nay hai người liên thủ đến đây, chính là muốn gặp Sở Cuồng Nhân một lần.

“Tới rồi.”

Liễu Dật Thanh từ tốn nói.

Chỉ thấy dưới đáy sơn phong, có hai thân ảnh đang chậm rãi đi trên đường núi, hai người này đều là tuyệt sắc giai nhân.

Một người mặc hồng y, một người mặc áo lam.

“Người đứng thứ năm mươi sáu và năm mươi bảy trên bảng Tiềm Long, Quân Di và Kim Phi Yến, cũng là Đạo tử nhập thế thứ hai của Huyền Thiên.”

“Chỉ cần đi theo các nàng, là có thể vào Huyền Thiên tông rồi.”

Đương nhiên hai người Liễu Dật Thanh, âm Lệ sẽ không tùy tiện xông vào Huyền Thiên tông, dù sao, Hải Kinh Kỳ Trận cũng không phải vật để bài trí.

Phải biết, đây chính là trận pháp ngay cả Thánh Vương cũng không dám xông loạn, dựa vào tu vi của hai người họ, xông loạn vào chính là đang tìm cái chết.

Cho nên bọn họ sớm đã có chuẩn bị.

Chính là để người của Huyền Thiên tông dẫn bọn họ đi vào!

Bọn họ hỏi thăm rõ ràng, Kim Phi Yến và Quân Di xông xáo bên ngoài, như hình với bóng, nhưng cách nửa năm sẽ về Huyền Thiên tông một lần.

Mà mấy ngày nay, chính là lúc các nàng trở về.

“Chuẩn bị hành động đi.”

Liễu Dật Thanh thản nhiên nói.

Chỉ thấy âm Lệ khẽ vuốt cằm, sau đó hắn ta phất tay áo lên, một trận khói bụi màu đen bao phủ hai người, giấu bọn họ vào trong hư không.

Thủ pháp ẩn nấp này vô cùng cao minh, là một trong các cơ duyên của âm Lệ, cho dù Thánh Vương đứng trước mặt cũng chưa chắc đã phát hiện ra bọn họ.

Đừng nói đến Quân Di, Kim Phi Yến.

Hai người đi theo hai nữ, vào Vân Hải Kinh Kỳ Trận.

Mà sau khi Quân Di tiến vào Vân Hải Kinh Kỳ Trận, liền lấy một thanh trường kiếm bằng ngọc ra, hai nữ theo trường kiếm chỉ dẫn, lao về phía Huyền Thiên.

Dọc đường đi này, các nàng trải qua một đám trận pháp, những trận pháp này giăng khắp nơi, vô cùng phức tạp, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Nếu không phải có ngọc kiếm chỉ dẫn, ngay cả Thánh Vương đến đây, đi nhầm một bước chỉ sợ cũng khó thoát.

Trận pháp này, quá kinh khủng.

Liễu Dật Thanh, âm Lệ đi theo hai người Quân Di, không dám cách quá xa, sợ không cẩn thận nhầm bước.

“Rống...”

Lúc này, trên bầu trời truyền đến một tiếng rống.

Chỉ thấy một đầu Vân Long dữ tợn ở trong mây biển, như ẩn như hiện.

Hai người Liễu Dật Thanh, âm Lệ ẩn tàng trong hư không bị dọa đến thân thể run lên, nhìn đầu Vân Long kia, ánh mắt lộ ra một tia hoảng sợ.

Đó là quái vật gì vậy?

Trận pháp này, rốt cuộc là như thế nào? !

“Này...”

Kim Phi Yến dường như không cảm thấy kinh ngạc khi nhìn thấy Vân Long, còn vui vẻ bừng bừng lên tiếng chào.

Bên cạnh, Quân Di bất đắc dĩ lắc đầu, “Đây chỉ là một bộ phận của Vân Hải Kinh Kỳ Trận, lại không có linh trí, ngươi chào hỏi làm gì.”

“Trở về vui vẻ quá.”

Kim Phi Yến cười nói.

Hai người Liễu Dật Thanh giấu trong hư không nhẹ nhàng thở ra.

Không có linh trí?

Không có linh trí thì tốt, nếu có linh trí, phát hiện bọn họ, vậy bọn họ cũng không biết nên làm cái gì.

Mơ hồ, bọn họ có chút hối hận.

Sớm biết đã không nên tùy ý xông vào, đại trận của Huyền Thiên tông được vinh dự gọi là cấm địa thứ mười một, cũng không phải không có đạo lý.

Rất nhanh, hai người Quân Di đã trở lại sơn môn Huyền Thiên tông.

Hai người tại bái kiến đám người Như Yên trưởng lão, giống như những lần khác về tông, theo thường lệ muốn đến Lăng Thiên Đạo Cung một chuyến.

Trên đường đi, hai người Liễu Dật Thanh và âm Lệ đều âm thầm quan sát tình huống nội bộ của Huyền Thiên tông.

Mặc dù ba năm này, Huyền Thiên tông đã hao phí không ít tư nguyên trên người các đệ tử, thực lực tăng mạnh, nhưng ngoại trừ mấy vị Đạo Tử, phần lớn đều không lọt vào mắt hai người Liễu Dật Thanh.

“Quân Di, ngươi nói xem bao lâu nữa chưởng môn mới xuất quan?”

Trên đường đến Lăng Thiên Đạo Cung, Kim Phi Yến thuận miệng hỏi.

Mà nghe thấy lời này của bọn họ, hai người Liễu Dật Thanh đều vểnh tai lên, bọn họ biết, chưởng môn trong miệng Kim Phi Yến chính là Sở Cuồng Nhân.

Nhưng khiến bọn họ kinh ngạc chính là, không phải Sở Cuồng Nhân bị thiên phạt phong ấn, mất đi tu vi sao? Vì sao còn bế quan?

Chẳng lẽ hắn muốn giải khai thiên phạt phong ấn?

Đừng đùa.

Ngay cả Cổ Chi Đại Đế cũng không thể giải phong ấn, một tên tu sĩ còn chưa đạt đến Thánh Nhân bị phong ấn làm sao có thể giải khai.

Hai người cẩn thận nghe hai người Kim Phi Yến nói chuyện với nhau.

“Không biết, nhưng lần bế quan này là lần chưởng môn bế quan lâu nhất, thiên phạt phong ấn rất khó giải quyết.”

“Haiz, trời cao đố kỵ anh tài a.”

Hai người trò chuyện với nhau, đi tới Lăng Thiên Đạo Cung, Lam Vũ, Cố Linh Lung, Tiểu Băng đã sớm biết các nàng trở về, đi lên nghênh đón.

Mà giờ khắc này, trong Đạo Cung, một trận hỏa quang trùng thiên mà lên, một đầu Thần Hoàng tuyệt mỹ bay lên không trung, ánh mắt lạnh lùng nhìn sau lưng hai người Quân Di, Kim Phi Yến, “Tiểu tặc phương nào, dám ở đây lén lén lút lút!”

Chương 434: Côn Ngô hộ chủ, tự tiện cầm đồ của người khác, rất không lễ phép

“Tiểu tặc phương nào, dám ở đây lén lén lút lút!”

Thần Hoàng kêu to một tiếng, khiến sắc mặt mấy người Lam Vũ, Cố Linh Lung đại biến, các nàng vội vàng đề phòng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía sau hai người Quân Di.

Hai người Liễu Dật Thanh, âm Lệ cũng vô cùng kinh ngạc.

Bị phát hiện!

Hai người từ trong hư không đi ra.

Nhìn thấy hai người này, sắc mặt hai người Kim Phi Yến lập tức trở nên âm trầm, không ngờ lại có người vẫn luôn đi theo bọn họ!

Vân Hải Kinh Kỳ Trận, người khác không vào được.

Hai người này, nhất định là theo chân các nàng đi vào.

“Các ngươi là ai?”

Lam Vũ âm lạnh lùng nói.

“A, Thần Thú không hổ là Thần Thú, lại có thể xem thấu thủ pháp ẩn thân của ta.” âm Lệ nhìn Thần Hoàng, tấm tắc khen ngợi.

Ngay cả Thánh Vương cũng không nhìn thấu, nhưng năng lực nhận biết của Thần Hoàng không hề tầm thường, vừa tiếp cận đã phát hiện ra bọn họ.

“Thiên kiêu trên bảng Tiềm Long, đứng thứ hai mươi lăm Liễu Dật Thanh, và đứng thứ hai mươi tư âm Lệ.” Quân Di nói ra lai lịch của hai người, các nàng hành tẩu ở bên ngoài, biết nhiều thiên kiêu hơn mấy người Lam Vũ.

“Chúng ta tới đây, chủ yếu là muốn gặp Sở Cuồng Nhân.”

Liễu Dật Thanh từ tốn nói thẳng ra mục đích của mình.

“Không biết sống chết!”

Trên mặt Lam Vũ đầy sương lạnh, lén lút đi vào Huyền Thiên tông, bây giờ còn nói muốn gặp Sở Cuồng Nhân, sao có thể dễ dàng như vậy?

Nàng cũng không nói nhiều, trực tiếp xuất thủ.

Một quyền đánh ra, ánh sáng chi ý hùng hậu trực tiếp bạo phát.

Liễu Dật Thanh thấy thế, đồng tử hơi co rụt lại, lực lượng một quyền này không hề thua kém thiên kiêu trong ba mươi vị trí đầu trên bảng Tiềm Long.

Trong Huyền Thiên tông còn thiên kiêu bực này sao? !

“Nữ tử tóc bạc…”

“Trong truyền thuyết, bên người Sở Cuồng Nhân có một tùy tùng tộc Vũ Nhân, chắc hẳn là người này, không ngờ nàng lại có thực lực như vậy.”

Liễu Dật Thanh không dám khinh thường, thôi động linh lực đánh ra một quyền, linh lực hùng hậu mênh mông ngưng tụ thành chưởng ấn to lớn trong hư không.

Hai cỗ lực lượng va chạm, Lam Vũ, Liễu Dật Thanh đều bị đẩy lui.

Âm Lệ ở bên cạnh, bóng người biến ảo, hóa thành một cái bóng đen nhánh, chui vào trong bóng râm biến mất không thấy.

Mục tiêu của hắn ta rất rõ ràng.

Chính là tiến nhập Đạo Cung, tìm Sở Cuồng Nhân!

“Hừ, muốn quấy rầy ca ca bế quan, cút cho ta.”

Những người khác không phát hiện được âm Lệ, nhưng năng lực nhận biết của Thần Hoàng vô cùng nhạy cảm, một đôi mắt màu vàng óng quét qua cái bóng mờ.

Rất nhanh, nàng phát hiện âm Lệ, cũng phát động công kích.

Há miệng phun ra ngọn lửa màu vàng.

Bây giờ, có thể nói Thần Hoàng là tồn tại mạnh nhất trong Huyền Thiên tông, hỏa diễm nàng thả ra, ngay cả Đại Thánh chạm vào cũng phải chết!

Trong bóng tối, âm Lệ có chút kinh hãi, tránh né hỏa diễm.

Có lẽ cố kỵ nơi này là Lăng Thiên Đạo Cung, Tiểu Hồng cũng không dám xuất thủ toàn lực, ảnh hưởng đến Sở Cuồng Nhân.

Nhưng cũng vì nguyên nhân này, mới khiến cho âm Lệ có cơ hội.

Âm Lệ vừa tránh né Thần Hoàng chi hỏa, vừa tìm kiếm gì đó trong Lăng Thiên Đạo Cung, rất nhanh đã khóa chặt chỗ Sở Cuồng Nhân bế quan.

Bởi vì so với địa phương khác, chỉ có chỗ đó có cấm chế.

Cho nên chỗ đó nhất định là nơi Sở Cuồng Nhân bế quan.

Hắn ta lao về phía gian phòng kia, trong mắt mang theo vẻ tò mò, cho dù hắn ta vô cùng bất mãn với Sở Cuồng Nhân, nhưng cũng rất ngạc nhiên với sự nổi tiếng của đối phương, hiếu kì không biết đối phương có mị lực gì, lại khiến thiên hạ nhớ mãi không quên.

“Để ta nhìn xem diện mục chân thật của ngươi đi.” âm Lệ tới gần phòng, đưa tay vung lên một cỗ linh lực, muốn đánh phá cấm chế.

Nhưng lúc này, một cỗ kiếm khí như cuồng phong gào thét ra.

Kiếm khí mạnh mẽ, khiến âm Lệ không thể không lùi lại mấy chục trượng, sắc mặt kinh nghi bất định nhìn về phía gian phòng.

“Không phải Sở Cuồng Nhân bị thiên phạt phong ấn sao? Kiếm khí từ đâu tới vậy, chẳng lẽ hắn đã phá giải phong ấn rồi? !”

“Điều đó không có khả năng… Không ai có thể làm được…”

Liễu Dật Thanh đang giao chiến với Lam Vũ, thậm chí đám người Lam Vũ cũng hiếu kỳ nhìn về phía kiếm khí, lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Kiếm khí này, là chưởng môn, chẳng lẽ chưởng môn khôi phục rồi? !”

Trên mặt Kim Phi Yến tràn đầy hưng phấn.

Những người còn lại cũng đầy chờ mong.

Trong ánh mắt của mọi người, một thanh trường kiếm bạch ngọc xinh đẹp phá cửa sổ mà ra, đứng trước cửa gian phòng, trên thân kiếm, kiếm khí quấn quanh, rất có cảm giác một kiếm cản quan, vạn quân lui tránh.

“Chuẩn Đế binh! Lại là Chuẩn Đế binh có linh trí!”

“Đây nhất định là thanh kiếm đã dung hợp kiếm hồn của Sở Cuồng Nhân, hiện nay vẫn đứng thứ nhất trên Bách Kiếm Phổ, Côn Ngô Kiếm!”

Âm Lệ nhìn Côn Ngô Kiếm, ánh mắt hỏa nhiệt.

Đây chính là thiên hạ đệ nhất kiếm.

“Kiếm khí kia, chính là Côn Ngô Kiếm tự phát động, đúng là một thanh Thần Kiếm, có thể tự động hộ chủ, nếu tương lai trưởng thành, còn xuất sắc hơn phần lớn Đế binh!” âm Lệ có chút kích động nói, hắn ta muốn lấy được thanh thần kiếm này, sau đó đại sát tứ phương.

Hắn ta không nói hai lời, bóng người bay lượn mà ra, chụp vào Côn Ngô Kiếm.

Lại thấy trên thân Côn Ngô Kiếm có kiếm khí lưu chuyển, bắn ra!

Nhưng âm Lệ giống như sớm có phòng bị, bóng người biến ảo chập chờn trên không trung, sử dụng một loại thân pháp quỷ dị nào đó né tránh.

Đầy trời kiếm khí, lại không có một đạo nào đánh trúng hắn ta.

Rất nhanh, âm Lệ đi tới trước Côn Ngô Kiếm, đưa tay muốn nắm chuôi kiếm, năm ngón tay lưu chuyển một tầng linh lực hùng hậu.

Côn Ngô Kiếm bộc phát một cỗ kiếm khí, ngăn cản tay âm Lệ.

Một người một kiếm, chống lại lẫn nhau, kiếm khí và linh lực quấn giao va chạm, tạo thành lực trường kinh khủng ở xung quanh.

Mặt đất bốn phía nứt ra, lõm xuống.

“Dừng tay.”

Hai người Kim Phi Yến, Quân Di xông ra.

Trong tay hai người có trường kiếm đan xen, hình thành một cái kiếm trận, Thủy Hỏa Chi Lực, hóa thành một đạo ánh kiếm màu xanh lam xen lẫn màu đỏ, chém về phía âm Lệ.

“Hừ, muốn ngăn cản ta, không có cửa đâu!”

Chỉ thấy âm Lệ phất tay áo lên, một cái lồng màu đeb bỗng nhiên xuất hiện giữa không trung, ngăn cách kiếm khí bên ngoài.

Cái lồng màu đen này chính là một kiện Chuẩn Đế binh cường đại.

Cũng là cơ duyên lớn nhất của âm Lệ.

Côn Ngô Kiếm có không tầm thường, nhưng ở trong tình huống không người thao túng, uy lực có thể phát huy ra cực kỳ có hạn.

Kiếm khí dần không ngăn cách nổi lực lượng của âm Lệ.

Mọi người thấy lo lắng.

Đây chính là kiếm của Sở Cuồng Nhân a!

Bọn họ tuyệt đối không thể để thanh kiếm này bị người khác nhúng chàm.

“Phá cho ta!”

Thần Hoàng há miệng phun ra một miệng ngọn lửa màu vàng, nện trên cái lồng màu đen, nhưng vẫn không có cách nào đánh vỡ cái lồng kia.

Đó là một kiện Chuẩn Đế binh, ngay cả Thánh Vương cũng chưa chắc đã đánh vỡ được.

Ba thước, hai thước, một thước…

Tay âm Lệ cách Côn Ngô Kiếm càng ngày càng gần.

“Tự tiện cầm đồ của người khác, rất không có lễ phép.”

Ngay lúc này.

Trong phòng, một giọng nói đạm mạc bỗng nhiên vang lên.

Ngay sau đó, linh khí bốn phía phun trào, trong hư không đan dệt ra từng đạo phù văn huyền diệu, phù văn hóa thành một thanh đại kiếm màu vàng!

Trong chốc lát, kiếm chi đạo vận mênh mông như thủy triều khuếch tán ra bốn phương tám hướng, tất cả tu sĩ trong Huyền Thiên tông đều cảm giác được.

Kiếm Sơn phía xa, mấy trăm ngàn thanh kiếm, cùng nhau ngâm lên.

Trong vài ngôi nhà tranh, các Thánh Nhân cùng nhau mở mắt.

Đại kiếm phù văn màu vàng từ trên không trung đánh xuống, cuốn theo một cỗ cự lực dồi dào vô biên, trực tiếp chém vỡ cái lồng!

Âm Lệ không thể chịu đựng cỗ lực lượng dọa người này, cả người lập tức bị chém bay ra Đạo Cung, ngã trên mặt đất, máu me đầm đìa.

Đột nhiên xuất hiện thay đổi hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Tất cả mọi người nhìn về phía căn phòng kia.

Trên mặt mấy người Lam Vũ, Cố Linh Lung tràn đầy kích động.

Chương 435: Dù trong người ta có thiên phạt phong ấn, vẫn có thể vô địch tại thế như cũ

Một tiếng kẽo kẹt vang lên.

Cửa gian phòng mở ra.

Một thân ảnh quen thuộc chậm rãi đi ra.

Bạch y, tóc đen, tuấn dật tuyệt trần, siêu phàm thoát tục!

Một cỗ khí tức không hiểu lập tức tràn ngập trong thiên địa, tại thời khắc này, gió ngừng thổi, mây ngừng bay, yên lặng như tờ, thiên địa im ắng!

Một người, khiến cả thiên địa trầm luân.

“Công tử…”

“Chưởng môn!”

Đám người Lam Vũ, Quân Di khó nén kích động.

Một ngày này, trời sáng khí trong.

Sở Cuồng Nhân, xuất quan!

“Hắn chính là Sở Cuồng Nhân!” Liễu Dật Thanh nhìn Sở Cuồng Nhân vừa xuất quan, đồng tử co rụt lại, sắc mặt có chút kinh nghi bất định.

Khí chất của người trước mắt này siêu phàm thoát tục, nhưng lại không phát hiện được bất cứ ba động linh lực nào trên người đối

phương.

Giống như người bình thường không có bất cứ tu vi gì vậy, nhưng thật sự là người bình thường, vậy đại kiếm phù văn vừa rồi là thế nào?

Người này, rốt cuộc là làm sao? !

Có phải hắn đã giải khai thiên phạt phong ấn rồi?

Dường như Sở Cuồng Nhân không thèm để ý đến tình huống trong Đạo Cung, đi thẳng tới trước mặt Côn Ngô, nhấc lên, hai ngón tay mơn trớn thân kiếm, thân kiếm khẽ run, tiếng kiếm ngân vang lên réo rắt trong suốt.

“Mấy năm này, vất vả ngươi làm hộ pháp cho ta rồi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Hắn đeo Côn Ngô về bên hông, chậm rãi đi ra Đạo Cung.

Đám người Lam Vũ lập tức tiến lên nghênh đón.

“Chư vị, đã lâu không gặp.”

Sở Cuồng Nhân lên tiếng chào hỏi, rồi nhìn về phía hai người Liễu Dật Thanh, âm Lệ, thản nhiên nói: “Nói đi, tới đây là muốn thế nào?”

“Khiêu chiến ngươi!”

Liễu Dật Thanh hít một hơi thật sâu, lạnh giọng nói.

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút, sau đó lắc đầu, khẽ cười một tiếng, “Khiêu chiến ta? Rất lâu không nghe thấy chuyện này rồi.”

Hắn có chút cảm khái.

Đã rất lâu rồi hắn chưa bị người khiêu chiến.

Sưu...

Lúc này, Liễu Dật Thanh thừa dịp Sở Cuồng Nhân cảm khái đột nhiên xông ra ngoài, lòng bàn tay ẩn chứa một cỗ cự lực kinh khủng đánh ra.

Sở Cuồng Nhân nhận ra, sau đó quay đầu nhìn hắn ta một cái.

Cái nhìn này, khiến sắc mặt Liễu Dật Thanh lập tức thay đổi, một cỗ uy áp vô biên kinh khủng bao phủ trên người hắn ta.

Cỗ uy áp này, không phải tu sĩ có thể phát ra.

Đây là... Uy áp Thiên Đạo! !

Giờ khắc này, Sở Cuồng Nhân tuấn tú tuyệt trần, trong mắt Liễu Dật Thanh giống như đã hóa thân thành Thiên Đạo chí cao vô thượng, uy áp chúng sinh! !

Làm sao có thể!

Trên người một người, làm sao lại xuất hiện uy áp Thiên Đạo? !

Chưởng khí của Liễu Dật Thanh còn chưa tới gần Sở Cuồng Nhân, đã bị một cái liếc mắt ẩn chứa uy áp của đối phương đánh cho tán loạn!

Hai chân hắn ta mềm nhũn, trực tiếp té quỵ dưới đất.

Còn chưa động thủ, hắn ta đã thất bại thảm hại!

Hắn ta, sao có thể tranh với trời?

“Ha, quỳ rồi.” Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi thật sự đã giải khai thiên phạt phong ấn?”

Sắc mặt Liễu Dật Thanh tái nhợt hỏi.

“Không có, nhưng muốn đánh bại ngươi, giải hay không giải đều như thế.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, sau đó giơ tay lên, một cỗ ba động vô hình nổi lên, hư không lập tức ngưng tụ ra từng nét bùa chú, những phù văn này hóa thành một vầng sáng, bọc trên người hai người Liễu Dật Thanh.

Cho dù hai người họ thôi động linh lực như thế nào, đều không thể tránh thoát.

Chiêu này, khiến đám người Lam Vũ vô cùng ngạc nhiên.

Bởi vì từ đầu đến cuối, bọn họ đều không cảm giác được bất cứ ba động linh lực gì trên người Sở Cuồng, vậy sao hắn có thể thôi động phù văn?

“Dẫn hai người này đi trước đi.”

Một lát sau, đám người Như Yên trưởng lão, Thanh Sương Thánh Nhân đã nhận được tin tức Sở Cuồng Nhân xuất quan, tất cả đều chạy tới Lăng Thiên Đạo Cung.

“Chưởng môn, ngươi đã giải thiên phạt phong ấn chưa?”

Như Yên trưởng lão hiếu kỳ hỏi.

“Vẫn chưa.”

Nghe thấy vậy, trên mặt mọi người lộ ra vẻ thất vọng.

Nhưng lại không cảm thấy ngoài ý muốn.

Thiên phạt phong ấn đáng sợ đến cỡ nào, bọn họ không rõ ràng, nhưng ngay cả Cổ Chi Đại Đế cũng không có bất kỳ biện pháp nào, Sở Cuồng Nhân mới bế quan ba năm, không thể giải khai, cũng không phải chuyện không thể tiếp nhận.

“Các ngươi có vẻ mặt gì vậy, ta nói vẫn chưa giải khai, nhưng không nói không thể giải khai a.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

“Có ý gì? Có gì khác sao?”

“Đương nhiên, cho ta thêm một thời gian, ta có thể hoàn toàn giải khai thiên phạt phong ấn...”

Ba năm bế quan, được Ngộ Đạo Trà Thụ trợ giúp, cộng thêm ngộ tính của hắn kinh người, bây giờ đã tìm hiểu cửu trọng thiên phạt phong ấn thấu đáo rồi, cửu trọng thiên phạt phong ấn cũng bị Hồng Lô thể luyện hóa bát trọng!

Chỉ thiếu một trọng cuối cùng là có thể hoàn toàn mở ra phong ấn.

Nhưng hai người Liễu Dật Thanh lại tới quấy rối, khiến hắn không thể không xuất quan sớm.

Nghe Sở Cuồng Nhân giải thích, đám người Như Yên trưởng lão tức giận đến xanh mặt, “Hai tên hỗn đản kia đáng giết ngàn đao.”

“Chưởng môn, ta đi chặt bọn họ.”

Một vị trưởng lão tính khí nóng nảy lớn tiếng nói.

“Trở về đi, chặt cái gì mà chặt, hai nhân vật nhỏ mà thôi, không phải tính toán, mặc dù xuất quan sớm, nhưng ta cũng không có tổn thất gì, qua một thời gian ngắn nữa vẫn có thể mở thiên phạt phong ấn.”

Sở Cuồng Nhân nói.

Mọi người nghe vậy, tâm tình mới hòa hoãn.

Sau đó, Như Yên trưởng lão báo cáo tình huống bây giờ của Huyền Thiên tông và những chuyện đã xảy ra trong thời gian này cho Sở Cuồng Nhân nghe.

Được phần lớn tư nguyên bồi dưỡng, các đệ tử của Huyền Thiên tông tiến bộ nhanh chóng, mấy vị Đạo Tử tại đã xông ra tên tuổi ở bên ngoài.

Mấy người Như Yên trưởng lão, thất tổ và một ít trưởng lão cũng đã lần lượt độ kiếp thành công, bước vào Chuẩn Thánh cảnh.

“Tạm được, tư nguyên tiêu hao thế nào?”

“Vẫn còn rất nhiều.”

Như Yên trưởng lão nói.

Sở Cuồng Nhân mang về rất nhiều tư nguyên, chỉ bảo tàng của Xà

Thần đã đủ để Huyền Thiên tông dùng một thời gian rất dài.

Cho dù ba năm này, đám người Như Yên trưởng lão vung tay vun trồng đệ tử, nhưng những tư nguyên kia cũng không phải có thể nhanh chóng tiêu hao hết.

Từ lúc chào đời đến này, đây là lần đầu tiên Như Yên trưởng lão cảm nhận được nỗi khổ khi tư nguyên quá nhiều, lại không có chỗ xài.

“Ừm, có thể sử dụng bao nhiêu thì dùng bấy nhiêu đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nếu lời này truyền đi, không biết sẽ khiến bao nhiêu người kinh ngạc.

Phải biết, các đạo thống sử dụng tư nguyên, có cái nào không phải tính toán tỉ mỉ, đâu có ai lãng phí như Sở Cuồng Nhân, muốn dùng bao nhiêu thì dùng bấy nhiêu? !

Đây là lời mà con người nói sao? !

“Mấy người Nam Cung Hoàng đều đi lại ở bên ngoài rồi, cũng không biết bây giờ ở bên ngoài là quang cảnh như thế nào.” Sở Cuồng Nhân nhìn về phía xa, thầm nói

Hắn khẽ cười nói: “Ra ngoài một chút đi.”

Nghe thấy lời này của hắn, sắc mặt đám người Như Yên trưởng lão lập tức thay đổi.

“Chưởng môn, nghĩ lại đi.”

“Đúng vậy, chưởng môn, ngươi còn chưa giải được thiên phạt phong ấn, hiện tại ra ngoài, nếu bị những người lúc trước để mắt đến thì phải làm sao?”

“Ngươi không thể lại có gì sơ xuất.”

Mấy vị trưởng lão vội vàng thuyết phục.

“Yên tâm đi, mặc dù bây giờ ta còn chưa hoàn toàn mở được thiên phạt phong ấn, nhưng cũng có thủ đoạn tự vệ.”

Sở Cuồng Nhân chậm rãi giơ tay lên, linh khí bốn phía hội tụ, từng đạo phù văn huyền diệu hiện lên trên hư không, lít nha lít nhít, rất nhanh đã chiếm hơn nửa bầu trời, tràn ngập uy áp vô cùng vô tận.

Một màn trước mắt, rung động tất cả mọi người, bao quát Thánh Nhân nhìn thấy đám phù văn lít nhít kia cũng trợn mắt há mồm.

Sở Cuồng Nhân đứng dưới đầy trời phù văn, trên người không có ba động linh lực, nhưng bóng người lại vô cùng vĩ ngạn, cao lớn.

Giống như đế vương phù văn cổ xưa, chưởng khống thiên địa tự nhiên.

“Nếu người nào muốn đối phó ta, vậy cứ để bọn họ tới, cho dù trên người Sở Cuồng Nhân ta vẫn còn thiên phạt phong ấn, vẫn có thể vô địch tại thế như cũ!”

Chương 436: Tiền chuộc, khai phát niệm lực, rời Huyền Thiên tông

Không ai biết, trong ba năm Sở Cuồng Nhân bế quan, ngoại trừ lĩnh hội thiên phạt phong ấn ra, hắn còn thu hoạch gì nữa.

Càng không ai biết, hắn rõ ràng không có chút linh lực nào, nhưng lại có thể dễ như trở bàn tay thi triển thủ đoạn phù văn có một không hai.

Nhưng đám người Như Yên trưởng lão lại biết.

Vị trí vô địch tại thế kia, Cuồng Nhân trở về rồi!

Các đệ tử trong Huyền Thiên tông nhìn thấy phù văn đầy trời, trên mặt tràn đầy kích động, có người còn không nhịn được đỏ cả vành mắt.

“Trở về, chưởng môn trở về rồi.”

“Ta đã biết, một cái phong ấn rách nát mà thôi, làm sao có thể làm khó được chưởng môn, hắn lợi hại như vậy, tương lai khẳng định sẽ thành đế.”

“Không sai..”

...

Các đệ tử của Huyền Thiên tông vô cùng kích động.

Hai người Liễu Dật Thanh, âm Lệ bị vầng sáng phù văn bao phủ, nhốt trong thạch lao nào đó nhìn bầu trời bên ngoài, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

“Thân trúng thiên phạt phong ấn, còn có thủ đoạn như thế, đây chính là Sở Cuồng Nhân ba năm trước danh chấn thiên hạ, không người không biết sao? !”

Liễu Dật Thanh thầm nói.

Trước khi đến nơi này, hắn ta vốn dĩ không phục, nhưng hiện tại, cuối cùng hắn ta đã nhìn thấy chênh lệch giữa mình và Sở Cuồng Nhân rất lớn.

“Khó trách Yêu Nhiêu lại tôn sùng người này như vậy, khó trách thiên hạ lại nhớ mãi không quên hắn...” Liễu Dật Thanh cười khổ nói.

Bên cạnh, âm Lệ ngồi trong góc, sắc mặt tái nhợt, sau khi bị thương càng không có chút máu.

Nhưng hắn ta lại nhớ tới một việc, “Ba năm qua, vị trí đầu tiên trên bảng Tiềm Long trước Thiên Cơ các vẫn luôn trống không, nghe đồn vị trí kia là Thiên Cơ Tử cố ý lưu lại cho Sở Cuồng Nhân.”

“Hiện tại xem ra, rất có thể là như vậy, bị phong ấn mà hắn vẫn có thủ đoạn như thế, nếu hắn giải phong, vậy còn rung động thế nhân thế nào nữa, vị trí đầu trên bảng Tiềm Long, trừ hắn ra còn ai nữa.”

Âm Lệ cảm khái, mặc dù có bất mãn, nhưng trước chênh lệch thực lực to lớn, cũng đều tan thành mây khói.

Trên bầu trời, vô số phù văn chậm rãi tán đi.

Một lát sau.

Cộc cộc...

Một loạt tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến.

Sở Cuồng người đi tới trước thạch lao, nhìn hai người, sắc mặt hắn lộ ra một vệt nghiền ngẫm, “Các ngươi có chút tu vi ấy lại dám xông vào Huyền Thiên tông, a, lá gan đúng là rất lớn.”

“Nếu không phải ngươi, trong Huyền Thiên tông, không ai có thể ngăn cản chúng ta.”

Liễu Dật Thanh nói.

Hoàn toàn chính xác, mặc dù hai người chưa thành thánh, nhưng chiến lực lại có thể so với Thánh Nhân thất bộ, thậm chí là Đại Thánh, cộng thêm một số át chủ bài, ví duj như cái lồng màu đen của âm Lệ, đúng là toàn bộ Huyền Thiên tông, không ai có thể ngăn cản bọn họ.

Ít nhất không ai có thể giết bọn họ.

Nhưng bọn hắn lại không nghĩ đến, Sở Cuồng Nhân thân trúng thiên phạt phong ấn lại nắm giữ thủ đoạn phù văn vô cùng huyền diệu.

Không cần linh lực đã có thể điều động lực lượng của ngàn vạn phù văn.

Nghĩ đến nơi này, Liễu Dật Thanh không khỏi hiếu kỳ: “Cho dù là phù văn gì cũng cần linh lực thôi động, ngươi làm như thế nào vậy?”

“Ha, ngươi nói cái này sao?”

Sở Cuồng Nhân vỗ tay phát ra tiếng, một đạo phù văn ngưng tụ hóa thành một đoàn quang điện ở trước mặt hắn ta, sau đó đánh nát một tảng đá lớn bên cạnh.

Hai người Liễu Dật Thanh nhìn thấy, xác định đối phương không sử dụng linh lực.

Phù văn kia là từ linh khí thiên địa ngưng tụ thành.

Sở Cuồng Nhân có biện pháp không cần linh lực lại có thể điều động linh khí thiên địa.

Mà đây cũng là thu hoạch trong lần bế quan này của Sở Cuồng Nhân, dùng linh niệm điều động linh khí thiên địa, ngưng tụ thành ngàn vạn phù văn!

Chuyện này là do Sở Cuồng Nhân có thiên phú niệm thuật và tìm hiểu Huyền Nguyên Đế Kinh, tinh thông phù văn chi đạo mới có thể làm được.

Thiên phạt phong ấn lần này cũng không hoàn toàn là chuyện xấu, ít nhất khiến hắn mở ra không ít thủ đoạn liên quan tới niệm lực, không uổng phí thiên phú Niệm Thuật Sư của mình.

Mà linh niệm của hắn mạnh, trong quá trình lĩnh hội thiên phạt phong ấn cũng không ngừng tăng lên, vượt xa Thánh Nhân bình thường.

Ngay cả Thánh Vương, đoán chừng cũng rất khó đánh đồng với hắn.

Ngoài ra còn có một số thu hoạch khác.

Những thứ này, đương nhiên Sở Cuồng Nhân sẽ không nhiều lời với hai người Liễu Dật Thanh, âm Lệ, hắn chỉ nói: “Giết các ngươi, không có tác dụng gì, không bằng như vậy, có ai có thể tới cứu các ngươi không, ta giúp các ngươi thông báo một chút, để bọn họ chuẩn bị tiền chuộc.”

Mặc kệ là Liễu Dật Thanh hay là âm Lệ, đối với Sở Cuồng Nhân, hai người này chỉ là nhân vật nhỏ, giết hay không cũng không sao.

Không bằng suy nghĩ xem bọn họ có giá trị lợi dụng gì.

“Tiền chuộc? Trong Hoang Nguyên cung ta có vô số bảo vật, chỉ cần ngươi thả ta, ta chắc chắn sẽ đưa tới cho ngươi.”

Hai mắt Liễu Dật Thanh tỏa sáng nói.

Thân hãm nhà tù, lúc này hắn ta không thể không cúi đầu.

“Ta biết một cọc cơ duyên Đế giả, chỉ cần ngươi thả ta, ta sẽ chia sẻ cơ duyên này với ngươi.” âm Lệ cũng lập tức nói, hắn ta không gia nhập bất kỳ thế lực nào, có thể trao đổi cái này mà thôi.

Về phần Chuẩn Đế binh của hắn ta, sớm bị Sở Cuồng Nhân đoạt rồi.

Sở Cuồng Nhân sờ cằm, “Thả các ngươi rời đi, đừng đùa, nếu các ngươi chạy, ta tìm ai đòi tiền chuộc đây.”

“Vậy ngươi muốn thế nào?”

“Ngươi viết một phong thư, ta tự mình đến Hoang Nguyên cung lấy tiền chuộc, còn cơ duyên Đế giả kia, hiện tại ngươi nói cho ta biết một chút, thả hay không thả, còn phải xem đã.” Sở Cuồng Nhân nói.

Hai người nghe vậy, sắc mặt không ngừng thay đổi.

Cứ như vậy, quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay Sở Cuồng Nhân.

“Tốt, ta viết.” Liễu Dật Thanh gật đầu.

Hắn ta hoàn toàn không có cách nào, chỉ có thể làm theo yêu cầu của Sở Cuồng Nhân.

Mà âm Lệ cũng nói tin tức về cơ duyên Đế giả kia cho Sở Cuồng Nhân, còn thật hay giả, Sở Cuồng Nhân sẽ tự đi kiểm chứng.

Cầm bức thư, lại có được tin tức về cơ duyên, Sở Cuồng Nhân lấy một cái khăn lụa màu đỏ ném ra, trong nháy mắt khăn lụa hóa thành một cái lồng ánh sáng màu đỏ, phong tỏa cả thạch lao này.

Đây là Cửu Huyền Thiên Hỏa Tráo ngày trước Hoàng Tuyền phủ chủ dùng để phong tỏa Huyền Thiên tông, sau khi đại chiến kết thúc rơi trên chiến trường, bị Huyền Thiên tông đoạt được.

Đây là Chuẩn Đế binh, dựa vào năng lực của hai người, tuyệt đối không trốn thoát được.

Làm xong tất cả, Sở Cuồng Nhân mới yên tâm rời đi.

...

Huyền Thiên tông, bên ngoài Vân Hải Kinh Kỳ Trận.

Ba năm này, có không ít người lưu luyến đại trận này, muốn xem từ trận pháp này có thể thu hoạch được cơ duyên gì không.

Đây cũng không phải chuyện không thể.

Ba năm trước, trận đại chiến kia quá thảm liệt, vô số tu sĩ chết đi, trong đó còn bao gồm rất nhiều Thánh Nhân.

Sau khi chết, đồ vật của những người này rơi trên chiến trường, ngay cả Huyền Thiên tông cũng chưa chắc có thể tìm ra mọi thứ.

Sau đó có người nhặt được một kiện Chí Tôn khí bên ngoài Vân Hải Kinh Kỳ Trận, việc này truyền ra, đưa tới không ít tu sĩ, thời gian dần trôi qua lại tạo thành một nơi kiếm tiền không ít người cam tâm chịu nguy hiểm tính mạng tiến vào Vân Hải Kinh Kỳ Trận tìm cơ duyên.

Nhưng có người có thu hoạch, cũng có không ít người mất mạng.

“Lão Lý, hôm nay có thu hoạch gì không?”

Bên ngoài Vân Hải Kinh Kỳ Trận, một tu sĩ trung niên hỏi một người vừa từ Vân Hải Kinh Kỳ Trận trở về.

Lão Lý nhếch miệng, “Ở biên giới tìm hơn nửa ngày, chỉ tìm được mấy khối linh thạch, quá xui xẻo.”

“Đã ba năm trôi qua, đồ tốt đã bị người ta kiếm hết rồi, ta dự định một thời gian nữa sẽ rời đi.”

Tu sĩ trung niên vừa cười vừa nói.

“Haiz, ta cũng giống vậy, a, ngươi thế nào...”

Lão Lý bất đắc dĩ thở dài, sau đó ông ta phát hiện nam tử trung niên trước mặt dường như nhìn thấy chuyện gì đó rất khó tin, hai mắt trợn lên, nhìn chằm chằm phía sau mình.

Ông ta hiếu kỳ quay người nhìn lại, chỉ thấy sau lưng, có hai nữ một nam đang chậm rãi đi ra.

Chương 437: Một cái tên quen thuộc, trèo lên đỉnh bảng Tiềm Long

Vân Hải Kinh Kỳ Trận.

Bên ngoài, có mười mấy tu sĩ trợn mắt há mồm nhìn hai nữ một nam đang đi tới, trong mắt mang theo rung động khó nói lên lời.

Mãi đến khi hai nữ một nam này rời đi, tất cả mọi người còn chưa lấy lại tinh thần.

“Người vừa rồi chính... chính là...”

Lão Lý cà lăm không nói ra lời.

“Tuyệt đối là hắn! !”

Tu sĩ trung niên khí phách nói, nhìn về phía người kia rời đi, trên mặt còn mang theo một loại kích động không hiểu.

“Thật sự hắn! ! Không phải người này đã bị thiên phạt phong ấn rồi sao? Vì sao hắn còn dám đi ra Vân Hải Kinh Kỳ Trận?”

Sau khi Lão Lý rung động, còn có chút không hiểu.

“Vì sao không dám? !”

“Hắn là Sở Cuồng Nhân a, có chuyện gì mà hắn không dám làm!” Trên mặt tu sĩ trung niên tràn đầy kích động nói.

Lão Lý kinh ngạc nhìn tu sĩ trung niên.

Không nghĩ tới, đối phương lại là fan của Sở Cuồng Nhân.

…

Thương Khung tinh, Thiên Cơ các, ba năm trước đây, đệ nhất thần toán Thiên Cơ Tử đã kiến tạo một trụ sở tại thương hội Tứ Hải.

Cũng là ba năm trước đây, Thiên Cơ Tử thôi diễn thiên cơ, một lần hành động sắp xếp ra bảng Tiềm Long oanh động thiên hạ, khiến cái tên Thiên Cơ các truyền khắp hậu thế.

Trước Thiên Cơ các, treo một bảng danh sách màu vàng.

Đó chính là bảng Tiềm Long nổi tiếng thiên hạ.

Người đi trên đường phố ngẩng đầu là có thể nhìn thấy, tờ danh sách này là Thiên Cơ Tử câu thông thiên cơ chi lực, tùy thời sẽ có thay đổi.

Mà trên đời này, các đại thiên kiêu được liệt trên bảng Tiềm Long đều vô cùng vinh dự, nếu có thể đứng ở vị trí phía đầu, càng dễ dàng danh động thiên hạ.

Một gian tửu lâu cách Thiên Cơ Các không xa.

Có người đang tụ tập tại một chỗ, vừa uống rượu, vừa nói chuyện đại sự thiên hạ, mà trong đó, đàm luận đến nhiều nhất chính là thiên kiêu các nhà.

“Hai ngày trước, nghe nói vị trí thứ tư trên bảng Tiềm Long, thiên kiêu cửu thiên Vương Thiên Đằng và Huyền Hoàng Thần Cung Tiêu Lâm Thiên đánh một trận, nghe nói không đến mười chiêu đã đánh bại đối phương rồi, việc này oanh động hơn phân nửa thiên hạ.”

“Chậc chậc, dù sao Tiêu Lâm Thiên cũng là Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể, là thiên kiêu xếp thứ mười một trên bảng Tiềm Long, không ngờ lại không chịu được một kích trong tay Vương Thiên Đằng như thế, xem ra thiên kiêu đứng trong mười vị trí đầu trên bảng Tiềm Long và các thiên kiêu còn lại có chênh lệch rất lớn.”

“Đúng vậy, lần này Huyền Hoàng Thần Cung mất mặt rồi, nghe nói Tiêu Kinh Trần thả lời, nếu gặp phải Vương Thiên Đằng, sẽ có một trận chiến, hai người này đánh lên, cũng không biết ai mạnh ai yếu.”

“Chắc hẳn sẽ vô cùng đặc sắc.”

“Haiz, hiện tại, thiên hạ này là thiên hạ của các thiên kiêu, ngay cả Thánh Nhân thế hệ trước cũng phải tránh né mũi nhọn.”

Mọi người trao đổi.

Có người nhìn về phía bảng Tiềm Long bên kia đường, nhìn tên mỗi vị thiêu kiêu trên đó, trong mắt mang theo hâm mộ.

Bỗng nhiên, sắc mặt người kia hơi đổi một chút, dụi mắt, sau đó hoảng sợ nói: “Các ngươi nhìn, bảng Tiềm Long có thay đổi!”

Lúc đầu mọi người cũng không chút nào để ý.

Dù sao, ở thời đại này, thiên kiêu cùng nổi lên, hôm nay không phải người này đánh bại người kia, thì là người kia đánh bại người này, thậm chí giết.

Cũng không phải bảng Tiềm Long đã hình thành thì không thay đổi, tùy thời đều có thể thay đổi.

Ngay cả những thiên kiêu ở mười vị trí đầu cũng đã thay đổi nhiều lần.

“Để ta xem một chút, thứ tự của người nào biến động.”

Một tu sĩ nói ra, cũng nhìn qua, nhưng những cái tên trên đó không có gì khác biệt, cũng không có gì thay đổi.

“Không có thay đổi a, ngươi kêu to...”

Hắn ta còn chưa dứt lời, ánh mắt liền rơi vào vị trí đầu tiên trên bảng Tiềm Long, trước kia, hắn ta sẽ không nhìn đến vị trí này.

Bởi vì ba năm nay, chỗ đó đều trống không.

Nhưng bây giờ, vị trí kia đang tràn ngập kim quang!

Từng đạo kim quang xen lẫn, đạo vận lưu chuyển.

Dường như, có tên của một người đang được khắc trên giấy.

Phát hiện này khiến tất cả mọi người không nhịn được lên tiếng kinh hô, gắt gao nhìn chằm chằm vị trí thứ nhất trên bảng Tiềm Long, không dám chớp mắt.

“Trời ạ, ba năm qua, vị trí đầu tiên trên bảng Tiềm Long đều trống rỗng, là ai tấn lên vị trí thứ nhất rồi?”

“Không phải Thiên Cơ Tử nói ông ấy đang chờ một người sao? Làm sao đột nhiên có biến hóa, chẳng lẽ người ông ấy chờ đã xuất hiện?”

“Là ai có thể che đậy quần hùng, trèo lên đỉnh đệ nhất? !”

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm bảng Tiềm Long.

Mà bảng Tiềm Long thay đổi đã khiến không ít đại năng trên Thương Khung tinh chú ý, ánh mắt tò mò nhìn sang.

Dưới ánh mắt của vô số người, cuối cùng cái tên đứng đầu trên bảng Tiềm Long đã thành hình, tạo thành ba chữ lớn màu vàng óng!

Đó là một cái tên mà cả thiên hạ đều quen thuộc, nhưng đã lâu không xuất hiện.

Sở Cuồng Nhân! !

Lúc ba chữ Sở Cuồng Nhân định hình xong, người trong thiên hạ đều im lặng mất tiếng, không ai biết nên nói cái gì.

Người trong thiên hạ đã quá quen thuộc với cái tên Sở Cuồng Nhân này!

Nhưng chính vì quá quen thuộc, bọn họ nghĩ tới bất luận kẻ nào sẽ trèo lên đỉnh bảng Tiềm Long, lại không nghĩ đến người này.

Phải biết, trên người người này có thiên phạt phong ấn a! !

Thân phụ thiên phạt phong ấn, tu vi bị phong, như vậy sao có thể trèo lên đỉnh bảng Tiềm Long được? !

“Sao lại là hắn, làm sao có thể là hắn? !”

“Chuyện này không có khả năng, có phải Thiên Cơ Tử sai lầm rồi không.”

“Quá làm ẩu, Thiên Cơ Tử có tôn sùng Sở Cuồng Nhân thế nào, cũng không thể liệt người này đứng đầu bảng Tiềm Long được.”

Trên đường phố, tất cả mọi người nghị luận ầm ĩ.

“Thiên Cơ Tử, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? !”

Chân trời bỗng nhiên truyền đến một giọng nói.

Đó là một vị đại năng nào đó trên Thương Khung tinh đang chất vấn.

“Ta cũng cần một lời giải thích.”

Lại một câu hỏi nữa.

“Thiên Cơ Tử, Sở Cuồng Nhân bị thiên phạt phong ấn, làm sao hắn có thể đứng đầu bảng Tiềm Long được, ngươi không cảm thấy chuyện này sai sao?”

“Đúng vậy, bất kỳ người nào cũng có thể đứng đầu bảng, nhưng hắn không được!”

“Thiên Cơ Tử, ngươi đang coi trời bằng vung!”

Một đám đại năng ngày thường giống như Thần Long thấy đầu mà không thấy đuôi lên tiếng, chất vấn Thiên Cơ Tử, mà tất cả chuyện này, chỉ vì một cái tên.

Một cái tên khiến người trong thiên hạ nhớ mãi không quên, nhưng lại dung không được!

Mọi người nghe một đám đại năng lên tiếng.

Chẳng biết tại sao, bọn họ lại nghe ra tâm tình khác trong những giọng nói này, giống như là... Bối rối? !

Những đại năng này... Luống cuống? !

Phát hiện này khiến mọi người đều cảm thấy thật không thể tin.

“Một cái tên mà thôi, có cần như vậy không?”

Có người thầm nói.

Bên cạnh có người trả lời hắn ta một câu nói: “Cần, bởi vì người đó là Sở Cuồng Nhân, hắn, đại biểu cho một thời đại!”

Trong Thiên Cơ các.

Thiên Cơ Tử đối mặt với chất vấn của một đám đại năng vấn, thản nhiên nói: “Đây là ta thôi diễn thiên cơ đoạt được, nếu có bất mãn, đến hỏi thượng thiên!”

Các đại năng á khẩu không trả lời được.

Đến hỏi thượng thiên?

Hỏi thế nào?

Bọn họ lại không biết làm sao có thể câu thông với Thiên Đạo.

Lúc các đại năng chất vấn Thiên Cơ Tử, lại có một tin tức truyền đến... Sở Cuồng Nhân, đã rời Huyền Thiên tông! !

Chuyện này càng khiến các đại năng không bình tĩnh.

“Hắn ra rồi!”

“Hắn vẫn dám đi ra? !”

“Người muốn hắn chết nhiều vô số kể, hắn bị thiên phạt phong ấn trong người, không ở trong đại trận, còn dám đi ra, thật sự muốn chết sao, còn bảng Tiềm Long này nữa, chỉ là hư danh mà thôi.”

“Hừ, đúng vậy.”

Một đám đại năng nói vậy, sau đó liền biến mất không thấy gì nữa.

Về phần bọn họ sẽ có động tác nào thì không được biết, nhưng có thể khẳng định là, bọn họ tuyệt sẽ không ngồi nhìn mặc kệ Sở Cuồng Nhân.

Nói ra cũng thật buồn cười.

Trong mắt mọi người, Sở Cuồng Nhân là một người đã bị phế.

Nhưng hắn mai danh ẩn tích ba năm, khi xuất hiện lại, vẫn là tiêu điểm mà người trong thiên hạ chú mục, chỉ một cái tên đã khiến tâm thần vô số người bất an, khiến thiên hạ gió giục mây vần!

Một ngày này, Sở Cuồng Nhân đi ra Vân Hải Kinh Kỳ Trận, đồng thời, trèo lên đỉnh bảng Tiềm Long!

Chương 438: Triều đại thay đổi, hiện trạng của Thanh Vân vương triều

Tin tức Sở Cuồng Nhân đi ra đại trận, một lần nữa nhập thế như cơn lốc nhanh chóng quét sạch thiên hạ, vô số thế lực đạt được tin tức.

Dù biết người này trúng thiên phạt phong ấn, tu vi bị phong, nhưng khi hắn một lần nữa nhập thế, vẫn có vô số người bị dẫn dắt tâm thần.

Không ai không chú ý hắn, không ai dám không nhìn hắn.

Huyền Hoàng Thần Cung.

Trên một ngọn núi, trong cung điện truyền ra một khí tức kinh khủng.

Một người thanh niên chậm rãi đi ra, trên người mặc trường bào màu vàng, toàn thân phun trào khí tức mạnh mẽ, chính là Tiêu Lâm Thiên.

Hắn ta chính là thiên kiêu xếp thứ hai trong Huyền Hoàng Thần

Cung hiện nay.

“Sở Cuồng Nhân, cuối cùng ngươi đã đi ra rồi!”

“Đã như vậy, cũng đừng trách ta, năm đó ngươi sỉ nhục ta, ta nhất định sẽ hoàn trả cho ngươi! !”

Nói xong, bóng người hắn ta hóa thành một đạo lưu quang, biến mất không thấy gì nữa.

Ngoại trừ Tiêu Lâm Thiên.

Các thiên kiêu khác ít nhiều đều có hành động, nhất là đám thiên kiêu kiêu ba năm trước sống dưới cái bóng của Sở Cuồng Nhân càng thêm chấn động.

Người trong thiên hạ đều đang tìm Sở Cuồng Nhân.

Mà lúc này Sở Cuồng Nhân ở đâu?

Hắn đi tới Thanh Vân vương triều.

Chính xác mà nói, là theo chân Cố Linh Lung tới Thanh Vân vương triều.

Lần này trở về, chủ yếu là đến thăm người thân, dù sao Cố Linh Lung đã ở Huyền Thiên tông đợi ba năm, ba năm chưa gặp phụ thân nàng.

Nhưng trên đường đi tới, cảnh tượng Cố Linh Lung chứng kiến khiến nàng vô cùng phẫn hận, một đường đi, sắc mặt lạnh lùng như băng.

Lúc này tại Thanh Vân vương triều, bách tính trôi dạt khắp nơi, không ăn no bụng, giặc cỏ nổi lên bốn phía, khắp nơi đều tiếng kêu gào phản kháng vương thất.

Không hề có cảnh tượng vui vẻ phồn vinh lúc nàng rời đi?

Thanh Vân vương triều, trong một tòa thành trì nào đó.

Một đám giặc cỏ đang cướp đoạt hàng hóa mà một đám binh lính áp giải, mà các binh sĩ bất lực đối kháng, người thì trốn, kẻ thì chết.

“Lão đại, là Thanh Văn bích ngọc.”

Một tên giặc cỏ mở một cái rương ra.

Bên trong đầy ngọc thạch màu xanh, phía trên lưu chuyển từng đạo đường vân kì lạ, có đạo vận không hiểu lưu chuyển.

Một rương Thanh Văn bích ngọc này tương đương với một triệu thượng phẩm linh thạch.

Mà lần này đám giặc cỏ này cướp được ba mươi rương.

Ba mươi triệu cân thượng phẩm linh thạch, đây không phải số lượng nhỏ, một số đạo thống lấy sạch vốn liếng cũng chưa chắc đã lấy ra được.

“Khốn nạn, đám người kia.” Lão đại đám giặc cỏ là một người trung niên mặt sẹo, sau khi lấy được Thanh Văn bích ngọc, hắn ta chẳng những không vui vẻ, ngược lại còn mở miệng mắng một tiếng.

“Nhiều Thanh Văn bích ngọc như vậy, bọn họ đã vơ vét bao nhiêu đạo thống mới có, lại có bao nhiêu đạo thống nhỏ bị tan cửa nát nhà vì số bích ngọc này, đám vương thất này càng ngày càng khốn nạn.”

Tên mặt sẹo mắng một tiếng.

Hắn ta sai người thu thập những vật này, chuẩn bị rời đi.

Nhưng lúc này, ở trước mặt bọn họ lại lại xuất hiện vài bóng người, theo thứ tự là một nam hai nữ, đều là nhân gian tuyệt sắc.

Mà trong đó, một nữ tử mặc trường bào màu đỏ, rực rỡ rung động lòng người nhìn bọn họ, trong mắt lộ ra từng tia lạnh lẽo.

“Căn cứ theo luật pháp của vương triều, cướp bóc vật của vương thất, đáng chém!”

“Các ngươi, có biết tội không? !”

Nữ tử này lạnh giọng nói.

Nghe thấy nàng nói vậy, sắc mặt đám giặc cỏ này thay đổi, vội vàng lấy binh khí ra đề phòng, tên mặt sẹo cầm đầu nói: “Hừ, thì ra là chó săn của vương thất, vương thất làm nhiều việc ác, khiến bách tính lầm than, các đại đạo thống đều oán than dậy đất.”

Nữ tử nghe vậy, đạm mạc nói: “Từ trước đến nay, Thanh Vân vương thất và các đại đạo thống trong nước chung sống nước giếng không phạm nước sông, chỉ cần các đại đạo thống không xúc phạm luật pháp, vương thất sẽ không bắt bọn họ thế nào, tiếng oán than dậy đất trong miệng ngươi là từ đâu mà đến?”

“Hừ, còn ở đây giả bộ hồ đồ, ngươi muốn thì đánh, đừng nói nhảm.” Tên mặt sẹo hừ lạnh nói.

Lúc này, một nam tử bên cạnh người mặt sẹo nhìn nữ tử mặc trường bào màu đỏ này, bỗng nhiên biến sắc, nói: “Lão đại, nữ nhân này nhìn có chút quen thuộc, hình như là Linh Lung bệ hạ.”

Sắc mặt tên mặt sẹo thay đổi, “Linh Lung bệ hạ? Không phải nàng đã đến Huyền Thiên tông rồi sao? Làm sao lại ở đây, ngươi xác định không nhìn lầm.”

“Tuyệt đối là nàng, vài năm trước, ta ở vương đô đã từng nhìn thấy diện mạo của bệ hạ, giống người này như đúc.”

Nam tử mặt sẹo biến sắc, nhìn về phía Cố Linh Lung.

Tại Thanh Vân vương triều, có thể nói Linh Lung nữ hoàng là một đời đế vương truyền kì, là một trong số ít nữ tử đăng phong làm hoàng, đăng cơ trong tình huống thái tử còn tại vị...

Mà sự bất phàm của nàng cũng được thể hiện rõ, dưới sự quản lý của nàng, Thanh Vân vương triều ngay ngắn rõ ràng, có thể nói thiên hạ thái bình, vui vẻ phồn vinh.

Nhưng ba năm trước đây, vị nữ hoàng truyền kì này đăng cơ không đến một năm đã thoái vị, tiến về Huyền Thiên tông, đi theo vị phu quân danh động thiên hạ của nàng.

“Tại hạ là tông chủ Cuồng Đao tông, Bạch Long, bái kiến bệ hạ!”

Nam tử mặt sẹo đi đến trước mặt Cố Linh Lung, bỗng nhiên quỳ xuống.

Thay đổi bất ngờ khiến Cố Linh Lung có chút sửng sốt.

“Ngươi có ý gì?”

“Bệ hạ, xin ngươi trở về chấp chưởng đại cục đi!”

Bạch Long nghiêm túc nói.

“Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?”

“Bệ hạ không biết, sau khi ngài rời đi, tham dự trận chiến tại Huyền Thiên tông, gia chủ Vân gia liền trở thành quốc chủ tân nhiệm của Thanh Vân vương triều, sau đó ông ta muốn giao hảo với Sơn Hải Khuyết, không ngừng thu hết mồ hôi nước mắt của dân, dâng lễ vật cho Sơn Hải Khuyết, bây giờ toàn bộ Thanh Vân vương triều đều tràn ngập nguy hiểm.”

Bạch Long nói ra mọi chuyện.

Cố Linh Lung nghe xong, sắc mặt trầm xuống, “Chuyện này, ta sẽ về vương cung tự mình kiểm chứng, nếu là thật, đương nhiên ta sẽ không mặc kệ.”

Sau khi hiểu được hiện trạng của Thanh Vân vương triều, đương nhiên Cố Linh Lung sẽ không ngồi nhìn mặc kệ, mấy người nhanh chóng đi vào vương đô Thanh Vân vương triều.

...

Thanh Vân vương cung.

Một lão giả tóc trắng đang cầm một khối ngọc thạch chơi, mà ở trước mặt ông ta bày đầy rương bảo vật, mỗi rương đều có giá trị liên thành, mỗi rương đều lấy từ trên người vô số dân chúng.

Bên cạnh lão giả, có một nam tử trung niên mặc hoàng bào.

Người này chính là quốc chủ đương nhiệm của Thanh Vân vương triều, Vân Trường Phong!

Vân gia vốn là đệ nhất thế gia của Thanh Vân vương triều, sau trận chiến ở Huyền Thiên tông đấu, Vân Trường Phong thừa cơ câu được Sơn Hải Khuyết, dùng lực lượng của Sơn Hải Khuyết, chiếm cứ Thanh Vân vương triều, đăng cơ làm hoàng, thừa cơ thay đổi triều đại.

“Trưởng lão, không biết lần cung phụng này, ngươi cảm thấy thế nào?”

“Ừm, không tệ không tệ.”

Lão giả tóc trắng khẽ vuốt cằm.

“Vậy trưởng lão, không biết chuyện lần trước ta nói...” Vân Trường Phong nịnh nọt cười một tiếng, không hề có quý khí của đế vương.

“Khoảng thời gian này ngươi biểu hiện không tệ, cầm lấy đi.”

Lão giả tóc trắng lấy một bình đan dược ra, ném cho Vân Trường Phong.

“Đa tạ trưởng lão, đa tạ trưởng lão.”

“Đan dược này có thể khiến nguyên hồn của ngươi lớn mạnh, đoán chừng không bao lâu nữa, phía dưới Thánh Nhân, không ai là đối thủ của ngươi.”

Lão giả tóc trắng nói.

Trên mặt Vân Trường Phong tràn đầy vui mừng, mấy năm này, hắn ta câu được Sơn Hải Khuyết, hao phí vô số tâm huyết, giao không biết bao nhiêu cống phẩm mới được nguyên hồn Sơn Hải mà hắn ta thiết tha mơ ước.

Mà đan dược này, chính là bí dược của Sơn Hải Khuyết, có thể lớn mạnh nguyên hồn của hắn, khiến thực lực của hắn ta tiến thêm một bước.

“Bệ hạ, không xong rồi…”

Lúc này, một tên cấm vệ bỗng nhiên hốt hoảng vọt vào.

Nhìn thấy dáng vẻ của hắn ta, Vân Trường Phong bất mãn nói: “Chuyện gì mà hốt hoảng như vậy, không thấy trưởng lão cũng ở đây sao? Không ra thể thống gì.”

“Bệ hạ, bệ hạ trở về rồi.”

“Bệ hạ? Chẳng phải bệ hạ của ngươi đang ở đây sao? Ngươi đang hồ ngôn loạn ngữ cái gì vậy?” Vân Trường Phong sầm mặt lại, tức giận nói.

“Không phải, bệ hạ, là Linh Lung bệ hạ về rồi! Hơn nữa, bên cạnh nàng còn có, còn có… Sở Cuồng Nhân!”

Chương 439: Vạn quân lui tránh, ngươi chạy thoát Ngũ Chỉ Sơn của ta sao?

“Còn có, còn có… Sở Sở Cuồng Nhân! !”

Tên cấm vệ kia lắp bắp nói, lúc nhắc đến ba chữ Sở Cuồng Nhân, trong mắt hắn ta không nhịn được lộ ra hoảng sợ.

Mà tên trưởng lão vẫn ngồi bên cạnh vuốt ngọc thạch, không coi Cố Linh Lung ra gì cũng biến sắc, ngọc thạch trong tay không tự chủ rơi trên mặt đất, răng rắc một tiếng, trực tiếp vỡ thành mấy mảnh.

“Sở Cuồng Nhân tới? ! Sao hắn lại đến đây?”

Lão giả tóc trắng và Vân Trường Phong có chút luống cuống.

Trong lòng cấm vệ không nhịn được lẩm bẩm, các ngươi chiếm đoạt nhà đẻ của vợ người ta, chẳng lẽ người ta không thể đến lấy lại công đạo sao?

“Đúng rồi, nhanh, nhanh dẫn đám người Cố Thanh ra.”

Vân Trường Phong nghĩ đến cái gì, vội vàng nói.

Cố Thanh, chính là phụ thân của Cố Linh Lung.

Sau khi chiếm cứ Thanh Vân vương triều, Vân Trường Phong cũng không giết chết đám người Cố Thanh, mà cho bọn họ ăn một loại bí dược nào đó, đánh mất chiến lực rồi cầm tù, vốn nghĩ ngày nào đó có thể phát huy tác dụng.

Không nghĩ tới, ngày này lại tới nhanh như vậy.

“Trưởng lão không cần lo lắng, Sở Cuồng Nhân trúng thiên phạt phong ấn, không đủ gây sợ, chúng ta chỉ cần giải quyết Cố Linh Lung là được.”

Vân Trường Phong nhìn trưởng lão bên cạnh nói.

Đối phương nghe vậy, nỗi lòng dần bình tĩnh lại, trên mặt miễn cưỡng lộ ra nụ cười, “Không sai, Sở Cuồng Nhân đã không đủ gây sợ.”

Mặc dù nói như thế, nhưng trong lòng ông ta vẫn có chút tâm thần bất định.

Dù sao, đó chính là Sở Cuồng Nhân a!

Trong vương cung, lúc này hàng ngàn cấm vệ đang vây quanh ba người trước mặt, ba người này, chính là ba người Sở Cuồng Nhân.

Đi đầu chính là Sở Cuồng Nhân.

Hắn mặc một bộ áo trắng như tuyết, bên hông đeo trường kiếm xinh đẹp, tư thái ung dung nhàn nhã, bước chân không nhanh không chậm đi về phía đại điện vương cung.

Mà hàng nghìn cấm vệ vây quanh liên tiếp lui lại, không dám đi lên trước.

Cho dù bọn họ biết người trước mắt không có ba động linh lực, không thể dùng được linh lực, nhưng vẫn không dám đi lên trước ngăn cản.

Hàng ngàn cấm vệ bị một người bình thường không có ba động linh lực đẩy lui về sau, tình cảnh này, thật không thể tin được.

“Sở Cuồng Nhân, nơi này là trọng địa vương cung, ngươi không được làm càn!” Một tến tướng lãnh la lớn, không giống những người khác, hắn ta được Vân Trường Phong cất nhắc, hiện tại ở trong vương thất.

Sở Cuồng Nhân ngoảnh mặt làm ngơ, không thèm nhìn đối phương.

Người kia không được để ý đến, giống như có chút thẹn quá hoá giận, rút trường đao bên hông ra, linh lực toàn thân phun trào, đột nhiên vung ra.

Nhưng không chờ trường đao rơi lên người Sở Cuồng Nhân, một đạo bạch quang đã đi trước trường đao một bước, rơi trên người tên tướng lãnh kia, trong nháy mắt hắn ta như đạn pháo bị đánh bay ra ngoài gần một trăm trượng, nện trên thành cung.

“Sở Cuồng Nhân, Cố Linh Lung, các ngươi dừng tay cho quả nhân!”

Lúc này, một tiếng quát lạnh vang lên.

Vân Trường Phong và trưởng lão của Sơn Hải Khuyết đi ra.

Khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trong mắt hai người lộ ra một tia sợ hãi, nhưng nhìn ra trên người đối phương không có ba động linh lực, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, trên mặt nở nụ cười.

“Sở Cuồng Nhân, không ngờ ngươi lại dám đi ra Huyền Thiên tông, còn Cố Linh Lung nữa, nếu ngươi không trở lại, quả nhân sẽ không làm gì ngươi, nhưng không ngờ, ngươi lại ngu xuẩn như thế, còn dám trở về.”

Vân Trường Phong cười nói, dáng vẻ nắm chắc thắng lợi trong tay.

Chỉ thấy hắn ta đưa tay, một đầu nguyên hồn hung thú dữ tợn lơ lửng trên trên đỉnh đầu hắn ta, “Đã như vậy, quả nhân sẽ thành toàn ngươi.”

Hắn ta không nói hai lời, nguyên hồn hung thú kia đã xông về phía

Cố Linh Lung.

Bên cạnh, Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, “Ha, không ngờ lại là người của Sơn Hải Khuyết.”

Đối mặt với nguyên hồn hung thú, trong tay Cố Linh Lung xuất hiện một thanh trường đao, trên thân đao có khắc đồ án trăng sáng.

Một đao chém ra, đao quang giống như trăng khuyết chợt lóe lên, nguyên hồn hung thú gào lên thê thảm, bị chém thành hai nửa.

Lực lượng của một kích này đã đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Tại Huyền Thiên tông ba năm, Cố Linh Lung không chỉ học nấu cơm, thực lực của nàng cũng có bước tiến dài.

Thậm chí không hề kém hơn thiên kiêu trên bảng Tiềm Long.

“Cái gì?”

Sắc mặt Vân Trường Phong đại biến, không ngờ nguyên hồn Sơn Hải hắn ta cực khổ mới có được lại bị Cố Linh Lung một đao trảm giết!

Chênh lệch này, thật sự quá lớn!

“Một tên tặc tử cướp đoạt chính quyền, cũng dám phát ngôn bừa bãi.”

Cố Linh Lung lạnh giọng nói.

“Trưởng lão, xin ngươi xuất thủ tương trợ.” Vân Trường Phong biết mình không phải là đối thủ của nàng, vội vàng xin trưởng lão Sơn Hải Khuyết giúp đỡ.

Lão giả tóc trắng nhìn Cố Linh Lung một cái, “Hừ, chỉ là một nữ hài chưa đến Thánh Nhân, lão phu muốn muốn đối phó nàng là chuyện dễ như trở bàn tay, ngươi yên tâm đi.”

Nói xong, ông ta chậm rãi giơ tay lên, một cỗ đạo vận mạnh mẽ mà bá đạo lan tràn ra, trong hư không lập tức xuất hiện một đầu

Cự Ưng màu vàng, đó là nguyên hồn Sơn Hải của ông ta, đã có thực lực của Thánh giả.

“Nếu ngươi dám động, không chỉ ngươi, toàn bộ Sơn Hải Khuyết đều sẽ gặp tai ương.” Lúc này, Sở Cuồng Nhân mở miệng.

Lời nói của hắn khiến sắc mặt vị trưởng lão này đột nhiên biến đổi.

Sau đó ông ta giống như nghe thấy một chuyện cười nào đó, không nhịn được cười ha ha, “Sở Cuồng Nhân, ngươi đang nói cái gì vậy? Ngươi cho rằng ngươi vẫn là Sở Cuồng Nhân vô địch tại thế ba năm trước sao?”

“Ngươi đã bị thiên phạt phong ấn ngươi, hiện tại một điểm linh lực cũng không thể điều động, còn mạnh hơn người bình thường thế nào chứ! Để Sơn Hải Khuyết gặp tai ương? Đừng đùa, ngươi cho rằng những thế lực vây quét Huyền Thiên tông lúc trước sẽ buông tha cho ngươi sao? Không đến mấy hôm, bản thân ngươi cũng khó bảo toàn.”

Lão giả tóc trắng nói xong, điều khiển đầu Cự Ưng màu vàng kia, bay về phía Sở Cuồng Nhân, uy thế sôi trào mãnh liệt.

Ông ta muốn giết Sở Cuồng Nhân trước.

“Là họa hay phúc, là ngươi tự chọn a.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu nói, sau đó, hắn giơ tay lên, linh niệm hơi động, linh khí bốn phía hội tụ thành từng nét bùa chú, phù văn, hóa thành một thanh kiếm lớn màu vàng óng, tràn ngập uy thế.

Đại kiếm phù văn chém ra, uy thế kinh khủng lập tức chém vỡ Cự Ưng màu vàng thành hai mảnh, lão giả tóc trắng bị kiếm khí quét trúng, cả người bay ngược ra ngoài, nện vào đại điện phía sau.

“Làm sao có thể? !”

“Chẳng lẽ hắn đã giải khai thiên phạt phong ấn? !”

Lão giả tóc trắng vô cùng hoảng sợ.

Nếu Sở Cuồng Nhân giải khai phong ấn, như vậy cho dù có mười ông ta cũng không thể động đến một ngón tay của đối phương! !

Nghĩ đến nơi này, ông ta đã không còn tâm tư đối địch nữa, phá vỡ mái vòm đại điện, bay về phía xa.

Ông ta muốn trốn!

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, sau đó chậm rãi vươn tay, năm ngón tay mở ra, dường như cả thiên địa đều bị hắn giữ tại trong lòng bàn tay.

Niệm lực vô hình khuếch tán ra, dường như hóa thành một bàn tay vô hình bắt lão giả tóc trắng tại giữa không trung.

“Trốn? Ngươi chạy thoát khỏi Ngũ Chỉ Sơn của ta sao?”

Sở Cuồng Nhân nói, năm ngón tay đột nhiên nắm chặt thành quyền, lão giả tóc trắng không kịp phát ra tiếng kêu rên, đã hóa thành một đoàn huyết vụ giữa bầu trời! !

Tình cảnh này, khiến tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy da đầu run lên!

Từ đầu đến cuối, bọn họ đều không cảm nhận được một chút ba động linh lực trên người Sở Cuồng Nhân, căn bản không biết đối phương đã dùng thủ đoạn gì giết chết lão giả tóc trắng.

Mà loại không biết này, càng khiến mọi người không rét mà run.

Chương 440: Bình loạn, Hoàng Tuyền phủ, Sơn Hải Khuyết liên tiếp tìm tới cửa

Lão giả tóc trắng bị Sở Cuồng Nhân dùng niệm lực, cách không bóp nát!

Hóa thành một đoàn huyết vụ, giống như đóa hoa nở rộ.

Tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy da đầu run lên, không thể tin được, nhất là Vân Trường Phong, bị dọa đến toàn thân run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

“Không có khả năng, không có khả năng...”

“Không phải ngươi bị phong ấn sao? Vì sao lại có loại lực lượng này?”

Lúc này, mấy binh sĩ áp giải mấy người đến.

Mấy người này mặt quần áo tù nhân, khí tức uể oải, sau khi nhìn thấy mấy người này, sắc mặt Cố Linh Lung đột nhiên thay đổi, “Phụ thân!”

Những người này là phụ thân và các huynh đệ tỷ muội của Cố Linh Lung.

Vân Trường Phong giống như nhìn thấy cỏ cứu mạng, vội vàng vọt tới trước mặt đám người Cố Thanh, cầm đao đặt lên cổ bọn họ.

“Cố Linh Lung, Sở Cuồng Nhân, tốt nhất các ngươi bó tay chịu trói đi, bằng không, ta sẽ giết bọn họ!”

Sở Cuồng Nhân nghe được hắn ta nói vậy, ánh mắt băng lãnh, “Từ trước tới nay, ta chưa từng gặp người nào ngu xuẩn như ngươi.”

Hắn nhấc chân chậm rãi đi về phía địa đại vương cung.

Mỗi bước đi giống như giẫm vào nội tâm của đám người Vân Trường Phong, khiến trái tim bọn họ không nhịn được nhảy lên kịch liệt.

Một cỗ khủng hoảng lớn lao bao phủ bọn họ.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi đừng tới đây! Lui về phía sau! Nếu không ta thật sự sẽ động thủ giết chết bọn họ đó!” Vân Trường Phong cuồng loạn quát.

Nhưng bước chân của Sở Cuồng Nhân vẫn không dừng lại, “Giết đi, nếu ngươi dám giết thì động thủ đi, nhưng ta có thể cam đoan với ngươi, ngươi giết bọn họ, toàn bộ Vân gia ngươi, từ già trẻ lớn bé, đều phải chịu hình phạt tàn khốc nhất trên thế gian, cam đoan các ngươi muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!”

Sở Cuồng Nhân nói, giọng nói giống như gió lạnh trong Cửu U, lạnh lẽo thấu xương, khiến tất cả mọi người không nhịn được run rẩy.

Vân Trường Phong nắm đao, cánh tay run rẩy.

Hắn ta không dám động thủ.

Hắn ta đang sợ hãi, sợ một khi hắn ta giết chết đám người Cố Thanh thì thật sự không còn đường sống, hắn ta sợ như Sở Cuồng Nhân nói, vì hành động của hắn ta mà toàn bộ Vân gia lâm vào vô tận tra tấn.

Hắn ta biết, Sở Cuồng Nhân tuyệt đối có năng lực làm chuyện này!

“Ngươi... Giết đi.”

Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt đám người Vân Trường Phong, quát lạnh một tiếng, một cỗ uy áp khó nói lên lời từ trên người hắn tràn ngập ra, Vân Trường Phong như gặp thiên uy, thân thể run lên, trực tiếp ngã dưới đất.

“Van cầu ngươi, tha cho Vân gia...” Vừa rồi Vân Trường Phong mới uy hiếp Sở Cuồng Nhân, nhưng lúc này đã dập đầu cầu xin tha thứ.

“Vận mệnh của các ngươi, tự có người phán quyết.”

Đây là chuyện Thanh Vân vương triều.

Sở Cuồng Nhân định để Cố Linh Lung tự giải quyết.

“Người đầu hàng không giết!”

Cố Linh Lung quay người quát lên với đám cấm vệ quân.

Tất cả mọi người bỏ vũ khí xuống, quỳ xuống đất.

Ngay cả Vân Trường Phong cũng quỳ, bọn họ còn chống cự cái gì?

…

“Phụ vương, các ngươi không sao chứ?”

Cố Linh Lung nhìn đám người Cố Thanh nói.

“Ta không sao, nhưng bị Vân Trường Phong hạ một bí dược, khiến chúng ta không thể vận dụng tu vi.” Cố Thanh nói.

“Giải dược ở đâu?”

Cố Linh Lung nhìn Vân Trường Phong bên cạnh, lạnh lùng nói.

Vân Trường Phong không dám chống cự, hắn ta ngoan ngoãn giao giải dược ra, chỉ cầu Cố Linh Lung có thể từ bi, đừng đuổi tận giết tuyệt Vân gia.

“Người tới, mang hắn xuống đi.”

Cố Linh Lung đạm mạc nói, rồi đưa giải dược cho đám người Cố Thanh, Thanh Vân vương triều một lần nữa do Cố gia khống chế.

Một trận bình loạn, gần như không phí một binh một tốt nào.

Chuyện tiếp theo dễ làm hơn nhiều.

Cố Linh Lung được triều thần tiến cử, một lần nữa chấp chưởng Thanh Vân vương triều, bắt đầu chỉnh đốn nội vụ, chữa trị xã tắc đã thủng trăm ngàn lỗ.

Chuyện này xác định là một quá trình khá dài.

Ba năm, ba năm nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, nhưng đủ để Vân Trường Phong khiến cho Thanh Vân vương triều trở thành một mảnh chưởng khí

Muốn lần nữa khôi phục cục diện trời yên biển lặng, cũng không phải chuyện một sớm một chiều, Cố Linh Lung còn phải làm rất nhiều chuyện.

Trong hoa viên vương cung.

Cố Linh Lung mặc một thân hoàng bào, nhìn Sở Cuồng Nhân, trên mặt hiện lên áy náy, “Phu quân, ta muốn ở lại đây.”

“Ừm, ta hiểu, bây giờ Thanh Vân vương triều đang rung chuyển bất an, dựa vào năng lực của ngươi, lưu lại, chính là lựa chọn tốt nhất.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, cũng không hề bất ngờ với quyết định của Cố Linh Lung, hắn biết, Cố Linh Lung không phải nữ tử chỉ biết đến nhi nữ tình trường người, trong lòng nàng còn có đại nghĩa nước nhà.

Bây giờ, tại Thanh Vân vương triều, giặc cỏ nổi lên bốn phía, rung chuyển bất an, bách tính trôi dạt khắp nơi, hiện tại vương triều cần một người lãnh đạo cường đại chỉnh đốn cục diện, mà Cố Linh Lung chính là người được chọn.

Mấy ngày kế tiếp, Sở Cuồng Nhân lưu lại vương đô.

Chuyện hắn ở Thanh Vân vương triều không gạt được người đang chú ý đến hắn, nhân mã các nơi nhao nhao đến Thanh Vân vương triều.

Vương đô, tửu lâu.

Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ đang ngồi bên cửa sổ.

Lúc này, có một người đi vào tửu lâu.

Đó là một thanh niên thanh tú, hắn ta đi vào tửu lâu, liếc mắt đã khóa chặt vị trí của Sở Cuồng Nhân, đi tới.

“Dưới gầm trời này, tất cả mọi người đều đang tìm Sở đạo hữu, mà Sở đạo hữu lại nhàn hạ thoải mái ở đây uống rượu, thật khiến tại hạ bội phục.”

Sở Cuồng Nhân liếc mắt nhìn hắn ta, “Ngươi là ai?”

Thanh niên thanh tú cũng không giận, cười nhạt nói: “Tại hạ là Nguyên Tiện của Sơn Hải Khuyết, ngưỡng mộ Sở đạo hữu đã lâu.”

“Ai cho ngươi lá gan gọi ta là đạo hữu, ở trước mặt ta, chưởng môn nhà ngươi cũng phải ngang hàng luận giao, huống chi là ngươi?”

Nghe thấy hắn nói lời này, sắc mặt Nguyên Tiện cứng đờ.

Hắn ta đè xuống cơn tức trong ngực, thản nhiên nói: “Sở chưởng môn, vậy ta cũng không nhiều lời, hôm nay ta tới tìm ngươi chỉ vì một việc.”

“Mời ngươi trả lại Sơn Hải Quyển.”

Sơn Hải Quyển?

Sở Cuồng Nhân có chút ấn tượng.

Ba năm trước, trong trận đại chiến tại Huyền Thiên tông, Sơn Hải Khuyết chủ sử dụng một kiện Chuẩn Đế binh, bên trong phong tồn lượng lớn nguyên hồn dị thú, là một trong số nội tình quan trọng nhất của Sơn Hải Khuyết.

“Năm đó Sơn Hải Khuyết chủ liên hợp xâm chiếm Huyền Thiên tông ta, ta còn chưa đi tìm các ngươi tính sổ, các ngươi đã tìm tới cửa trước, còn không biết xấu hổ tìm ta đòi Sơn Hải Quyển? !”

“Da mặt của các ngươi đúng là còn dày hơn núi đó.”

Sở Cuồng Nhân không nhịn được cười một tiếng.

“Sở chưởng môn, hi vọng ngươi có thể nhìn rõ cục thế, bây giờ ngươi không bằng xưa, chẳng lẽ còn muốn ngoan cố chống lại sao?”

Nguyên Tiện từ tốn nói.

Trong tửu lâu, không biết lúc nào, người đã đi hết, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ, Nguyên Tiện, cũng chỉ còn hai vị lão giả, mà khí tức của hai người này cũng khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Hiển nhiên, cũng không có thiện ý với Sở Cuồng Nhân.

Hai người này, đều là người của Sơn Hải Khuyết.

“Nếu các ngươi dám động thủ, vậy thì thử một chút đi.”

Sở Cuồng Nhân bình thản nói.

Trên người hắn không có ba động linh lực, nhưng cho dù là Nguyên Tiện hau là hai vị Thánh Nhân của Sơn Hải Khuyết đều không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ngược lại, trên mặt còn lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

“Ha ha, không hổ là Sở Cuồng Nhân trong truyền thuyết, thân trúng thiên phạt phong ấn, còn không coi ai ra gì như thế.”

Một tiếng cười to vang lên, một tu sĩ áo đen đi tới, trên người tu sĩ này lưu chuyển một cỗ ma khí âm trầm, vô cùng quỷ quyệt.

Sở Cuồng Nhân liếc mắt đã nhận ra thân phận của đối phương.

“Ha, người của Hoàng Tuyền phủ cũng tới.”

“Ta chính là người của Hoàng Tuyền phủ, Trịnh Miểu!” Tu sĩ áo đen Trịnh Miểu cười lạnh một tiếng, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo đăm chiêu.

Chương 441: Lực lượng phù văn cường đại, không cần đoán, chuẩn bị báo thù

Hoàng Tuyền phủ Trịnh Miểu, Sơn Hải Khuyết Nguyên Tiện, hai người này đều là thiên kiêu trên bảng Tiềm Long hiện nay, có danh khí rất lớn, bây giờ, hai người này liên thủ đến đây tìm Sở Cuồng

Nhân, tự nhiên không thể vì nói chuyện phiếm.

Trên Thương Khung tinh, có không ít đại năng đều đang tìm Sở Cuồng Nhân.

Bọn họ cũng biết Sở Cuồng Nhân ở Thanh Vân vương triều.

Cho nên, lúc hai người Nguyên Tiện, Trịnh Miểu tìm tới Sở Cuồng Nhân, đã có không ít người đang chú ý đến chuyện tiếp theo.

“Sở Cuồng Nhân, mục đích ta đến đây giống Nguyên Tiện, mời ngươi trả lại Huyết Long Trảo, Cửu Huyền Thiên Hỏa Tráo cho Hoàng Tuyền phủ ta.”

Trịnh Miểu từ tốn nói.

So với Sơn Hải Khuyết, Hoàng Tuyền phủ tổn thất còn nhiều hơn.

Trọn vẹn hai kiện Chuẩn Đế binh.

“Có ý tứ, Hoàng Tuyền phủ, Sơn Hải Khuyết, các ngươi lại tìm tới cửa trước, tốt, chúng ta đừng nói nhảm nữa, cùng lên đi, sớm giải quyết một chút, lát nữa ta còn muốn trở về ăn cơm.”

Sở Cuồng Nhân hững hờ nói.

Hai người này nghe vậy, liếc nhau, có chút kinh nghi bất định.

Sở Cuồng Nhân, thật sự có tự tin đánh bại bọn họ?

“Hừ, một người bị thiên phạt phong ấn, không có nửa điểm ba động linh lực, ta ngược lại muốn xem, ngươi làm sao để đối phó chúng ta.”

Trịnh Miểu không nói hai lời, xuất thủ trước.

Hắn ta xòe năm ngón tay ra, đạo vận âm u lãnh khốc lưu chuyển, hóa thành một cự trảo khô lâu trắng bệch, theo âm phong thê lương phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

Trong nháy mắt Trịnh Miểu xuất thủ, Nguyên Tiện nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, đồng thời linh lực vận chuyển, tùy thời động thủ.

Không chỉ hắn ta, các đại năng đang bí mật quan sát cũng tập trung tinh thần, phán đoán Sở Cuồng Nhân đã mở ra phong ấn hay chưa, bọn tuyệt đối không thể bỏ qua.

Cự trảo khô lâu phóng ra, lại thấy Sở Cuồng Nhân vẫn ngồi nguyên chỗ, trước mặt bỗng nhiên hiện ra từng đạo phù văn màu vàng, giống như bao la hùng vĩ, hóa thành phù văn chi tường, tuỳ tiện cản lại cự trảo.

“Đây là thủ đoạn phù văn?”

“Không có bất cứ ba động linh lực gì, chuyện gì vậy?”

Một đám đại năng bí mật quan sát vô cùng kinh ngạc.

Mà Nguyên Tiện, Trịnh Miểu cũng ngạc nhiên không kém, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Lúc cự trảo khô lâu của Trịnh Miểu bị ngăn cản, Nguyên Tiện và hai vị Thánh Nhân phía sau hắn cũng lập tức xuất thủ.

Ba cỗ đạo vận đồng tông bạo phát, hóa thành ba đầu nguyên hồn hung thú dữ tợn đánh ra, từ ba phương hướng cắn xé mà đi.

“Chút thủ đoạn này của các ngươi, ta nhìn phát chán rồi.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, đưa tay, từng đạo phù văn màu vàng ngưng tụ thành một thanh đại kiếm phù văn trong hư không, đại kiếm cuốn theo một cỗ kiếm chi đạo vận sôi trào mãnh liệt, ngang nhiên chém ra.

“Canh kim chi kiếm!” Kiếm khí vô cùng sắc bén trực tiếp xé rách ba đầu nguyên hồn hung thú đang đánh tới, năng lượng kình khí tán ra khiến Nguyên Tiện và hai vị Thánh Nhân kia bị đánh bay ra ngoài.

Toàn bộ tửu lâu bị kiếm khí chém thành hai nửa.

“Làm sao có thể, kiếm khí phù văn thật mạnh, tên gia hỏa này không sử dụng bất cứ linh lực nào, vậy làm sao hắn làm được? !”

Đồng tử đám người Nguyên Tiện, Trịnh Miểu co rụt lại.

“Lại ra tay đi, hắn không có chút ba động linh lực này, nhất định là thiên phạt phong ấn chưa được giải khai, không có linh lực, chiến lực của hắn nhất định kém xa năm đó!” Nguyên Tiện nói, sau đó thôi động Sơn Hải nguyên hồn.

Một đầu có nguyên hồn hung thú hình mãnh hổ, tròng mắt màu bích lục lập tức xuất hiện, đây là Thượng Cổ Hung thú, Bích Nhãn Ban Lan Hổ!

Mặc dù không bằng Cửu Anh, Hóa Xà, nhưng cũng vô cùng hiếm thấy.

Bên cạnh Nguyên Tiện, hai vị Thánh Nhân bên cạnh cũng triệu hoán ra Sơn Hải nguyên hồn của mình, lập tức xuất hiện thêm ba tồn tại chiến lực Thánh Nhân nữa.

Đây cũng là chỗ cường đại nhất của tu sĩ Sơn Hải Khuyết.

Bọn họ có Sơn Hải nguyên hồn, tương đương với có gấp đôi chiến lực.

Trịnh Miểu thấy thế, cũng không cam chịu yếu thế.

“Hoàng Tuyền Chi Nhãn!”

Đế thuật của Hoàng Tuyền phủ lập tức được thi triển, một tròng mắt to lớn màu đỏ ngòm hiện ra trong hư không, hóa thành một đạo ma quang đánh ra!

Ba đại Sơn Hải nguyên hồn và một đạo ma quang xông ra, uy thế cuồn cuộn khiến hư không bốn phía rung chuyển, cả con đường đều đang run rẩy.

“Ngũ hành chi kiếm.”

Sở Cuồng Nhân chậm rãi giơ tay lên.

Linh khí bốn phía phun trào, hóa thành năm thanh cự kiếm phù văn màu sắc không giống nhau, kiếm khí ngũ hành bàng bạc như gió lốc bao phủ ra.

Cái gọi là phù văn chi đạo, chính là lĩnh hội đạo vận tự nhiên trong thiên địa, tiến hành quy kết quỹ tích của nó, hình thành phù văn.

Mà ngũ hành, chính là một bộ phận tự nhiên của thiên địa.

Sở Cuồng Nhân có thể tuỳ tiện ngưng tụ ra phù văn ngũ hành, dung nhập vào kiếm chi đạo vận của mình, hình thành ngũ hành chi kiếm vô cùng cường đại.

Ngũ hành kiếm khí quét ngang toàn trường, Sơn Hải nguyên hồn và ma quang Hoàng Tuyền bị tuỳ tiện quét nát, ngũ hành kiếm khí còn chưa bị phá nát, đang vờn quanh mấy người Nguyên Tiện, phong tỏa đường lui của bọn họ!

“Đi thong thả, không tiễn!”

Sở Cuồng Nhân đưa tay đè ép, ngũ hành kiếm khí xuyên tới xuyên lui trong hư không, trong chớp mắt đã chọc thủng mấy người.

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Huyết dịch như tiễn, không ngừng dâng trào.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi dám! !”

“Dừng tay!”

Trong hư không truyền đến hai tiếng rống giận.

Chỉ thấy có hai cỗ đạo vận bạo phát, một trước một sau khóa chặt thân thể Sở Cuồng Nhân, đây là Thánh Vương tức giận! !

Mặc dù bọn họ không ở nơi này, nhưng linh niệm lại có thể cách xa mười ngàn dặm khóa chặt Sở Cuồng Nhân, phát ra cảnh cáo với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng cho dù bọn họ đứng trước mặt Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân cũng sẽ không sợ, đừng nói đến hai đạo linh niệm nho nhỏ này.

Sở Cuồng Nhân không thèm để ý đến những thứ này, hai cỗ linh niệm ẩn chứa uy áp đạo vận không hề ảnh hưởng đến hắn.

Lúc đưa tay, Trịnh Miểu, Nguyên Tiện và hai vị Thánh Nhân của Sơn Hải Khuyết bị hắn dùng phù văn kiếm khí ngược sát.

Hắn chậm rãi đứng lên, dáng người thẳng tắp như một thanh Thần Kiếm, phong mang tất lộ, kiếm chi đạo vận đảo qua thiên địa!

“Ta biết, các ngươi đều đang quan sát ta, suy đoán ta, muốn biết ta đã giải khai thiên phạt phong ấn chưa? Có thể phát huy ra chiến lực gì?”

“Không cần đoán, không bằng tự mình đến thử một lần, nếu không dám, vậy ta sẽ tự mình đến nhà bái phỏng, đến lúc đó, các ngươi sẽ biết, ta có thực lực như thế nào!”

“Nhất là các đạo thống tham dự trận chiến vây quét Huyền Thiên tông năm đó, mời các ngươi chuẩn bị sẵn sàng!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói về phía hư không, hắn đang hạ chiến thư với các thế lực vây quét Huyền Thiên tông năm đó.

Chuyện năm đó, hắn còn nhớ rõ, càng không dễ dàng bỏ qua.

Nghe hắn nói vậy, các đại năng đang bí mật quan sát giật nảy mình.

Năm đó sáu nơi không biết liên hợp, triệu tập đại quân một triệu tu sĩ vây quét Huyền Thiên tông, nhưng lại bị Sở Cuồng Nhân lấy sức một mình giết hết tại Huyền Thiên tông, chuyện này, đến tận bây giờ, vô số người đều không thể quên.

Mà lần này, Sở Cuồng Nhân rời khỏi Huyền Thiên tông, chính là muốn tìm từng nơi trong sáu nơi không biết kia, tính toán sổ sách!
!

“Càn rỡ, mặc dù hắn có thủ đoạn phù văn quỷ dị, nhưng dù sao hắn cũng trúng thiên phạt phong ấn, mặc dù năm đó mấy đạo thống Huyền Hoàng Thần Cung bị thương nặng, nhưng nội tình không thể coi thường, chắc chắn trong đạo thống còn có Thánh Vương, hắn đi tìm những thế lực này, không khác nào đi tìm chết.”

“Đúng vậy, hắn còn tưởng mình là Sở Cuồng Nhân thời kì toàn thịnh tại ba năm trước sao? Hắn dám lên Sơn Hải Khuyết, chắc chắn thất bại.”

“Hừ, ta ngược lại muốn nhìn xem, hắn sẽ đầu rơi máu chảy thế nào!”

“Gia hỏa này đi ra, quả nhiên sẽ khuyên náo đến thiên hạ không được an bình.”

Có người chờ mong, có người khinh thường, cũng có người cảm khái.

Các đạo thống Sơn Hải Khuyết, Hoàng Tuyền phủ tức giận đến toàn thân run rẩy, thả ra lời nói, không đội trời chung với Sở Cuồng Nhân!

Chương 442: Lại khai hội, Không Gian Bàn Vận Thuật, tìm kiếm cơ duyên Đế giả

Sau khi giết Nguyên Tiện, Trịnh Miểu, Sở Cuồng Nhân chuẩn bị rời đi Thanh Vân vương triều, lần này ra Huyền Thiên tông, hắn có không ít việc cần hoàn thành, tìm sáu nơi không biết báo thù chỉ là một trong số đó.

Mấy ngày sau, tin tức Sở Cuồng Nhân buông lời muốn tìm mấy đạo thống đỉnh phong như Sơn Hải Khuyết, Hoàng Tuyền phủ báo thù hoàn toàn truyền ra.

Không ít người đều đang quan sát chuyện này.

Tất cả mọi người đều biết, mặc dù Sở Cuồng Nhân chưa giải được thiên phạt phong ấn, nhưng có thủ đoạn nào đó có thể sử dụng phù văn chi lực, duy nhất khiến người để ý chính là, rốt cuộc trình độ phù văn của hắn mạnh bao nhiêu?

Huyền Hoàng Thần Cung, trên đại điện.

Giống ba năm trước, một cuộc hội nghị nhằm vào Sở Cuồng Nhân đã được tổ chức, chưởng môn của sáu đại đạo thống đỉnh tiêm đang tụ tập tại một chỗ.

“Sở Cuồng Nhân lần nữa nhập thế, chư vị, chuyện này đã đến mức không thể vãn hồi, hắn nhất định phải chết!”

Cung chủ tân nhiệm của Huyền Hoàng Thần Cung, Trường Cầm Thánh Vương từ tốn nói.

Cũng giống như Trường Cầm Thánh Vương, năm vị chưởng môn tân nhiệm đều có suy nghĩ này, Hoàng Tuyền phủ chủ nói: “Muốn giết Sở Cuồng Nhân, nói thì dễ, thủ đoạn của người này rất nhiều.”

“Không sai, vốn cho rằng hắn bị thiên phạt phong ấn, sẽ không gượng dậy nổi, nhưng không nghĩ tới hắn lấy được thủ đoạn phù văn quỷ dị kia từ chỗ nào, không cần linh lực đã có thể thôi động phù văn chi lực, thực lực không thể khinh thường, giống ba năm trước, giết Thánh Nhân như giết chó.”

“Trên người hắn không có ba động linh lực, thiên phạt phong ấn còn chưa được giải khai, đây là chuyện chắc chắn, hiện tại, chuyện duy nhất chúng ta phải làm rõ ràng, là thủ đoạn phù văn này của hắn có thể phát ra loại lực lượng nào?”

“Không biết rõ điểm này, thì giết hắn như thế nào?”

“Trường Cầm Thánh Vương, ở trong sân, nội tình của Huyền Hoàng Thần Cung ngươi mạnh nhất, không bằng ngươi đi thăm dò, nếu có thể giết hắn, không thể tốt hơn, nếu không thể, dựa vào thực lực của ngươi cũng có thể tự vệ đi.”

Tử Vong Thánh Điện điện chủ nói.

Nghe thấy vậy, Trường Cầm Thánh Vương bất mãn nói: “Tử Vong Thánh Điện các ngươi còn xưng áp đảo sinh tử nữa, tại sao các ngươi không đi?”

“Hay là để Tiêu Kinh Trần đi, không phải hắn đến từ cửu thiên sao? Còn là thiên kiêu xếp thứ ba trên bảng Tiềm Long, nếu hắn xuất thủ, nhất định có thể đè ép Sở Cuồng Nhân, thuận tiện còn có thể đoạt được vị trí đầu tiên trên bảng Tiềm Long, có khí vận này gia trì, tương lai thành đế là chuyện ván đã đóng thuyền.”

“Thiếu chủ đang bế quan, không cách nào xuất thủ.”

Mấy người nghị luận ầm ĩ, nhưng đều không có phương án tốt.

Người nào cũng không muốn xuất thủ đối phó Sở Cuồng Nhân trước.

Đó là tồn tại không thể cân nhắc theo lẽ thường, một khi xuất thủ, nếu không hoàn toàn chắc chắn, vậy chính là đi tặng đầu người.

“Nếu không ai cũng muốn xuất thủ trước, vậy thì treo giải thưởng, để những người khác, thay chúng ta xuất thủ đối phó hắn.”

Lúc này, Hoàng Tuyền phủ chủ từ tốn nói.

Nghe thấy ông ta nói vậy, hai mắt mọi người đều tỏa sáng.

“Tốt, làm theo lời ngươi nói đi.”

“Còn nữa, trên người Sở Cuồng Nhân có hai kiện Đế binh, nhưng hắn lúc này hắn trúng thiên phạt phong ấn, không có cách nào sử dụng Đế binh, truyền tin tức này đi, đoán chừng sẽ có rất nhiều người tâm động.” Quy Khư khư chủ nói.

...

“Chúc mừng kí chủ rút được thần thông cấp Thần, Không Gian Bàn Vận Thuật!”

Trên không trung, Sở Cuồng Nhân đang ngồi trên Thận Lâu rút thưởng.

Phần thưởng rút được khiến hắn có chút bất ngờ.

Thần thông cấp Thần!

Cái này vô cùng hiếm thấy.

Lâu như vậy, hắn không rút được rất ít phần thưởng cấp Thần, nhưng mỗi thứ đều có trợ giúp rất lớn với hắn.

Bất Tử chi thân, Động Tất Chi Nhãn, Thiên Địa Hồng Lô Thể...

Đây đều thứ quan trọng hắn dựa vào trên con đường tu hành.

Hiện tại lại thêm một môn thần thông cấp Thần nữa, Không Gian Bàn Vận Thuật!

Sở Cuồng Nhân nhìn một chút, môn thần thông này chủ yếu liên quan đế không gian chi lực, đơn giản mà nói, chính là tiến hàng trùng điệp không gian, vận chuyển vật thể từ không gian này đến một không gian khác.

Vật thể này có thể là người, là vật, hoặc là thứ khác.

Tóm lại, là một môn thần thông vô cùng thực dụng và cường đại.

Nhưng đáng tiếc, môn thần thông này cần dùng tu vi cường đại để thôi động, Sở Cuồng Nhân trúng thiên phạt phong ấn, còn không có cách nào vận dụng.

“Cửu trọng thiên phạt phong ấn, còn thiếu một trọng cuối cùng, dựa vào tốc độ luyện hóa của Thiên Địa Hồng Lô Thể, đoán chừng còn một tháng nữa là có thể triệt để giải phong ấn.” Sở Cuồng Nhân cảm giác thiên phạt phong ấn trong cơ thể rồi thầm nói.

Một tháng, cũng không tính dài.

Ba năm đã qua, hắn cũng không thèm để ý một tháng này.

Dù sao bây giờ, hắn dựa vào niệm lực và thủ đoạn phù văn có thể phát huy ra chiến lực không kém ba năm trước đây.

Nếu không, sao hắn dám tuyên bố sẽ tìm sáu đạo thống báo thù?

“Công tử, phía trước chính là Thất Đài sơn.”

Lam Vũ đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân nói, trong tay cầm một tấm bản đồ, nhìn núi non chập chùng bên dưới Thận Lâu nói.

“Ừm, ta đã biết.”

Thất Đài sơn.

Đây là chỗ có cơ duyên Đế giả mà âm Lệ nói.

Sở Cuồng Nhân tới nơi này, định tìm cơ duyên kia, nhưng khi hắn đi vào Thất Đài sơn, luôn có cảm giác quen thuộc.

Giống như trước kia đã từng đi qua nơi này.

“Công tử, ngươi có cảm thấy nơi này có chút quen thuộc không?”

“Ừm, Lam Vũ, ngươi cũng có cảm giác này?”

“Hình như trước kia đã từng đến rồi.”

Sở Cuồng Nhân suy tư một hồi, lập tức lắc đầu, “Có lẽ trước kia du lịch đã đến đây, được rồi, không cần để ý tới nó.”

Lức hai người điều khiển Thận Lâu tới gần Thất Đài sơn, phát hiện nơi này có không ít người, phong tỏa cả Thất Đài sơn.

Chuyện này khiến Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

“Cơ duyên Đế giả kia bị phát hiện rồi?”

Hắn thu hồi Thận Lâu, mang theo Lam Vũ im lặng tới gần, dọc đường đi, các tu sĩ phong tỏa Thất Đài sơn cũng không phát hiện bọn họ.

Phần lớn những tu sĩ này đều là Kim Đan, Nguyên Anh cảnh, dựa vào năng lực của hai người Sở Cuồng Nhân, muốn đi vào là chuyện vô cùng nhẹ nhõm.

Mà hắn cũng phát hiện thân phận của những người này.

Đến từ một đạo thống chí tôn tên là Lục Thủy Kiếm Tông.

Mà Thất Đài sơn này, chính là khu vực của bọn họ.

Đến lúc này, cuối cùng Sở Cuồng Nhân mới nhớ được vì sao lại cảm thấy Thất Đài sơn quen thuộc, trước kia đúng là hắn đã từng đến nơi này.

“Lục Thủy Kiếm Tông, năm đó khi sư tôn độ kiếp, có một người gây chuyện đến từ thế lực này. Ta nhớ sau đó bọn họ bị thu phục, biến thành thế lực phụ thuộc Huyền Thiên tông rồi.” Sở Cuồng Nhân giật mình nói.

Trận chiến kia, hắn còn tự mình dẫn đội đó.

Nhưng lúc mấy thế lực Huyền Hoàng Thần Cung vây quét Huyền Thiên cung, có không ít thế lực muốn tự vệ, tuyên bố thoát ly khỏi Huyền Thiên tông.

Lục Thủy Kiếm Tông, là một trong số đó.

“Ừm, ta cũng nghĩ ra rồi.”

Lam Vũ cau mày, “Ban đầu ở Lục Thủy Kiếm Tông còn có một nữ tử luôn dây dưa với công tử, sau đó bị ta cảnh cáo.”

“Có việc này sao?”

Sở Cuồng Nhân trừng mắt nhìn, sao hắn lại không nhớ?

“Một người râu ria mà thôi, công tử không nhớ cũng tốt, người như vậy không xứng để công tử ghi nhớ.”

Lam Vũ từ tốn nói.

Rất nhanh, hai người đột phá phong tỏa của Lục Thủy Kiếm Tông, đi tới chỗ sâu trong Thất Đài sơn, nhìn thấy một màn ánh sáng kì lạ.

Màn sáng tràn ngập ba động không gian.

Xem ra là kết nối đến một bí cảnh nào đó.

“Ha, cấm chế biến mất.”

Sở Cuồng Nhân kinh ngạc nói.

Căn cứ theo lời âm Lệ nói, hắn ta phát hiện cơ duyên Đế giả là vì nơi này tồn tại cấm chế, hắn ta không có cách nào giải trừ, cho nên mới tạm thời rời đi.

Nhưng hiện tại xem ra, đã bị người ta nhanh chân đến trước.

“Lục Thủy Kiếm Tông, lại có năng lực giải cấm chế mà Đế giả bày ra?” Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi giương lên.

Vốn cho rằng đây sẽ là hành trình tìm bảo khô khan, lấy được đồ liền rời đi, hiện tại xem ra, chuyện có vẻ khá thú vị.

Chương 443: Vừa ra trò vui, Lục Yên Tiên Cơ oán hận Sở Cuồng Nhân

Bí cảnh Đế giả.

Một tòa cung điện huy hoàng.

Hai nam một nữ nhìn quyển sổ màu vàng trước mặt, trên mặt tràn đầy cuồng nhiệt, phía trên tràn ngập từng trận uy áp đế đạo.

Hiển nhiên, đây là một bản đế kinh.

Mà bên cạnh đế kinh còn có hai gốc bảo dược, phía trên lưu chuyển sinh cơ vô cùng nồng đậm, đây là hai gốc bảo dược Đế cấp!

Ngoài ra, trong cung điện còn có các loại bảo vật.

Đều là bảo vật Thánh cấp.

“Lục Yên Tiên Cơ, Huyết Linh Tử, nơi này có hai gốc bảo dược, một bản đế kinh, những thứ này, ta muốn, còn lại, các ngươi đi phân.”

Một người thanh niên mặc áo bào xám nói ra.

Trên thân người này lưu chuyển từng đạo tử khí quỷ quyệt.

“Quỷ Vô Sầu, bản đế kinh này chính là bảo vật lớn nhất ở đây, ngươi lại muốn cầm đi, không khỏi quá nhiều đi.”

Huyết Linh Tử trầm giọng nói.

“Thế nào, chẳng lẽ các ngươi có ý kiến? Chỉ bằng hai người xếp thứ năm mươi sáu và sáu mươi mốt trên bảng Tiềm Long các ngươi mà muốn tranh giành với ta?” Quỷ Vô Sầu cười một tiếng, trong mắt lộ ra một vệt khinh thường.

Lời hắn ta nói khiến sắc mặt hai người kia càng khó coi hơn, nhưng dù sao đối phương cũng là thiên kiêu xếp thứ ba mươi tư trên bảng Tiềm Long, dựa vào thực lực của hai người, đúng là rất khó chống lại đối phương, cho nên không tùy tiện động thủ.

“Coi như các ngươi thức thời, nếu không có Phá Cấm Phù của ta, hai người còn không thể tiến vào nơi này đâu.”

“Nhưng nếu không phải Lục Thủy Kiếm Tông ta phong tỏa nơi đây, cơ duyên Đế giả này đã sớm truyền ra ngoài rồi.”

Trên gương mặt xinh đẹp của Lục Yên Tiên Cơ tràn đầy vẻ không cam tâm.

Huyết Linh Tử bên cạnh nhìn quyển đế kinh trong tay Quỷ Vô Sầu, lộ ra nhiệt huyết, nhưng lại e ngại Quỷ Vô Sầu.

Chuyện này khiến Quỷ Vô Sầu rất hưởng thụ, nhìn người khác rõ ràng vô cùng phẫn phẫn hận mình, nhưng lại không thể làm gì, thật thoải mái.

Hắn ta không khỏi nhớ tới mấy năm trước, đối với Cuồng Nhân, bản thân hắn ta cũng có cảm giác như vậy, không chỉ hắn ta, đoán chừng các thiên kiêu thời đại kia đều có cảm giác như vậy với Sở Cuồng Nhân.

Móa!

Sao lại nghĩ đến tên đáng chết này rồi? !

Quỷ Vô Sầu thầm mắng một tiếng.

Bỗng nhiên, trên mặt hắn ta lộ ra một vệt hoảng hốt, hắn ta cảm giác thân thể mình đang trở nên xốp mềm và bất lực.

Linh lực trong cơ thể cũng có cảm giác 'Mềm nhũn'.

Cả người giống như say rượu vậy.

Không đúng!

Bị đánh lén!

Sắc mặt Quỷ Vô Sầu đại biến, đưa tay thôi động linh lực đánh về phía hai người Lục Yên Tiên Cơ, nhưng không biết vì sao mà hắn ta trở nên vô lực, xuất thủ chậm trong một cái chớp mắt, Huyết Linh Tử vượt lên trước, một chưởng đánh trên người hắn ta.

Một chưởng này không giữ lại chút nào!

Lực lượng kinh khủng lập tức bạo phát, đánh bay Quỷ Vô Sầu.

Phốc...

Quỷ Vô Sầu thổ huyết, khí tức trở nên uể oải.

“Các ngươi đã làm gì ta? !”

“A, Bi Tô Phong, đây là độc môn tuyệt học của ta, trừ phi là tồn tại có tu vi cao hơn ta nhiều, nếu không, trúng chiêu cũng sẽ không phát hiện được, Quỷ Vô Sầu, tư vị này như thế nào?”

Lục Yên Tiên Cơ cười nói tự nhiên.

Bên cạnh, Huyết Linh Tử tiến lên ôm nàng vào trong ngực, hai người bày ra dáng vẻ thân mật, khiến sắc mặt Quỷ Vô Sầu trở nên vô cùng khó coi.

“Các ngươi đã sớm thiết kế tốt rồi.”

“Không sai, nếu không sao ngươi có thể dùng Phá Cấm Phù mở ra cấm chế này đươc, thật sự cho rằng ngươi là thiên kiêu xếp thứ ba mươi mốt trên bảng Tiềm Long, thì ta không có bất cứ biện pháp nào đối phó ngươi sao?” Lục Yên Tiên Cơ cười nói.

“Tiện nhân!”

“A, Huyết Linh Tử, động thủ giết hắn.”

“Được.”

Huyết Linh Tử lập tức xuất thủ, xuất thân từ tộc Dạ Xoa, trên người mang vô thượng Huyết Linh Đạo Thể, thiên phú của hắn ta cũng không yếu hơn bất luận kẻ nào, những năm gần đây dựa vào một số cơ duyên, thực lực không ngừng tăng mạnh.

Mà Quỷ Vô Sầu trúng Bi Tô Phong, chiến lực giảm đi, dù xếp hạng trên bảng Tiềm Long cao hơn hắn ta nhiều, nhưng lúc này cũng vô lực chống trả.

“Hỗn khiếp, là các ngươi bức ta đó!”

Quỷ Vô Sầu hét lớn một tiếng, thôi động tử khí đến cực hạn, chính là bí pháp nào đó cưỡng ép đề cao lực lượng của mình.

“Nại Hà Chỉ! !”

Một chỉ điểm ra, uy áp đế thuật tràn ngập!

Huyết Linh Tử biến sắc, không nghĩ tới đối phương lại có thể phản công, bộc phát ra thực lực cường đại như vậy.

Hắn ta không dám khinh thường, cũng sử dụng tuyệt học mạnh nhất.

“Khô Huyết đại pháp!”

Một đạo chưởng kình huyết sắc ầm vang bạo phát.

Hai cỗ lực lượng trùng kích, lực lượng phản phệ đánh thẳng vào Quỷ Vô Sầu, Huyết Linh Tử, khiến hai người đều bị trọng thương.

“Không hổ là thiên kiêu xếp thứ ba mươi mốt trên bảng Tiềm Long, chiến lực trước khi chết vẫn không thể khinh thường.” Huyết Linh Tử ngưng trọng nhìn Quỷ Vô Sầu sắc mặt trắng xám, quỳ một chân trên đất cách đó không xa.

Đối phương đã không có chút lực lượng phản kích nào, đồng dạng, hắn ta cũng bị trọng thương, chiến lực còn chưa đến hai thành.

“Yên Nhi, mau giết hắn.”

Huyết Linh Tử nói với Lục Yên Tiên Cơ.

“Được.”

Bên cạnh Lục Yên Tiên Cơ lập tức xuất thủ, một kiếm đâm ra, đạo vận cuồn cuộn lưu chuyển, nhưng mục tiêu lại là... Huyết Linh Tử!

Phốc…

Trường kiếm xuyên qua ngực Huyết Linh Tử, hắn ta nhìn mũi kiếm trước ngực, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Trường kiếm rút ra, một đạo huyết tiễn bắn ra.

Huyết Linh Tử quay người, lùi lại mấy bước, vết thương trước ngực lưu chuyển đạo vận, không ngừng ăn mòn thân thể hắn ta.

“Yên Nhi, vì sao ngươi lại làm như vậy?”

“Ngu ngốc, còn không hiểu sao? Nàng muốn độc chiếm phần cơ duyên Đế giả này.” Quỷ Vô Sầu cười một tiếng nói.

“Không sai, ba người chia, hai người chia, cũng không bằng một người độc chiếm.” Lục Yên Tiên Cơ cầm kiếm, vừa cười vừa nói.

Khuôn mặt nàng mỹ lệ, mặc một thân áo xanh, nhìn thanh thuần đáng yêu, nhưng tâm như rắn rết!

Huyết Linh Tử tức đến sắc mặt trắng bệch, “Ngươi, lúc đó ngươi thề non hẹn biển với ta, tất cả đều là giả sao? !”

“Không thể nào, ngươi lại tưởng là thật à?”

Lục Yên cười một tiếng nói: “Trên đời này làm gì có chuyện thề non hẹn biển, lời ta nói đều là lừa ngươi giúp ta tu hành mà thôi.”

“Ngươi, ngươi, tiện nhân! !” Toàn thân Huyết Linh Tử phát run.

“Buồn cười, không ngờ Quỷ Vô Sầu ta lại bị một tên tiện nhân đùa bỡn trong lòng bàn tay.” Quỷ Vô Sầu tự giễu một tiếng, lúc này, hắn ta và Huyết Linh Tử đều bị trọng thương, căn bản không phải đối thủ của Lục Yên Tiên Cơ.

“Được rồi, chuẩn bị chịu chết đi.”

Lục Yên Tiên Cơ nâng kiếm muốn chém giết hai người.

Nhưng lúc này, một tiếng vỗ tay vang lên.

Chỉ thấy có hai người chậm rãi đi vào cung điện, mà người vỗ tay, chính là nam tử đi phía trước, bạch y tóc đen, tuấn dật tuyệt trần.

Nhìn thấy hai người này, đồng tử ba người ở đây đều co rụt lại.

Người tới chính là Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ.

“Trò vui a, không ngờ lại nhìn thấy trò vui như thế, thật là hiếm thấy.” Sở Cuồng Nhân vỗ tay xong, cười nhạt nói.

“Là ngươi! !”

Nhìn thấy hai người này, trên mặt Lục Yên Tiên Cơ lộ ra vẻ oán hận.

“Không ngờ ngươi còn dám xuất hiện ở trước mặt ta, nhưng như vậy cũng tốt, Sở Cuồng Nhân, nghe nói ngươi bị thiên phạt phong ấn, năm đó ngươi khiến ta khuất nhục, ta muốn ngươi phải hoàn trả từng cái, ta muốn để ngươi quỳ trước mặt ta, liếm đầu ngón chân của ta.” Trên mặt Lục Yên Tiên Cơ tràn đầy oán độc nói.

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút.

Đây là ai vậy, hận ý với hắn lớn như vậy sao?

Bên cạnh, trong mắt Lam Vũ bắn ra một đạo lãnh quang, “Công tử, có thể giao tiện nhân này cho ta không?”

“Được, ngươi tự mình xử trí đi.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, hắn có lòng tin với Lam Vũ, đối phó với Lục Yên Tiên Cơ gì đó cũng không phải chuyện khó khăn.

Sưu...

Bóng người Lam Vũ lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang lướt đi, nhấc tay nắm lấy cổ Lục Yên Tiên Cơ, kéo nàng ra bên ngoài cung điện.

Ngay sau đó, bên ngoài cung điện bộc phát một trận năng lượng cường đại, hiển nhiên hai người đang giao thủ.

Chương 444: Giết Quỷ Vô Sầu, Huyết Linh

Tử, Lục Yên Tiên Cơ cầu xin tha thứ

Trong cung điện Đế giả.

Hai người Quỷ Vô Sầu, Huyết Linh Tử nhìn Sở Cuồng Nhân đột nhiên xuất hiện trước mặt, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bọn họ hoàn toàn không ngờ đối phương sẽ xuất hiện ở đây.

Nhất là Quỷ Vô Sầu, mới vừa rồi hắn ta còn nghĩ đến chuyện mấy năm trước bị Sở Cuồng Nhân ép tới không ngẩng đầu lên được, một khắc sau, đối phương đã xuất hiện trước mặt hắn ta, chuyện này cũng quá tà môn đi.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không để ý đến hai người, hắn quét một vòng trong cung điện, nhìn bảo vật ở bốn phía, vẻ mặt bình tĩnh, nhìn thấy nhiều bảo vật như vậy, sắc mặt hắn vẫn không hề thay đổi.

Ngay cả bảo vật Thánh Vương cấp cũng không thể khiến lòng hắn lay động.

Chỉ khi hắn nhìn thấy bảo dược Đế cấp và bản đế kinh kia, trong mắt mới lộ ra một vệt kinh ngạc, “Ha, bảo dược Đế cấp, bảo vật này cũng không tệ, không biết sẽ có tác dụng gì.”

Bảo dược đều có diệu dụng, có loại dùng để tăng cao tu vi, có loại dùng để cải tạo tư chất, cũng có loại dùng để chữa thương…

Bên cạnh, hai người Quỷ Vô Sầu, Huyết Linh Tử nhìn Sở Cuồng Nhân không thèm quan tâm tới bọn họ, sắc mặt xanh đỏ đan xen.

Loại không thèm để ý này khiến bọn họ cảm thấy khó chịu.

Có ý gì? !

Căn bản không đặt bọn họ ở trong lòng đúng không?

Nói thế nào, bọn họ cũng là thiên kiêu trên bảng Tiềm Long a!

“Huyết Linh Tử, ngươi phát giác dị thường của hắn không?”

Quỷ Vô Sầu dùng linh niệm truyền âm với Huyết Linh Tử.

“Ừm, đã nhìn ra, trên người hắn không có chút ba động linh lực nào, xem ra thiên phạt phong ấn của hắn còn chưa giải khai.”

“Hừ, đây chính là phong ấn mà Cổ Chi Đại Đế cũng phải bó tay, chỉ bằng hắn, làm sao có thể giải được.”

Quỷ Vô Sầu cười lạnh một tiếng nói.

“Đây chính là một cơ hội a.”

“Ý của ngươi là…”

Vẻ mặt Huyết Linh Tử khẽ động.

“Thừa dịp hai nữ nhân kia không ở đây, giết Sở Cuồng Nhân, sau đó lấy cơ duyên Đế giả rời đi.” Quỷ Vô Sầu truyền âm nói.

Cho dù lúc này hai người đều bị trọng thương, nhưng muốn giết một người bình thường không có chút tu vi nào vẫn là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Cái này...” Huyết Linh Tử có chút chần chờ.

“Đây chính là cơ duyên Đế giả, ngươi thật sự cam lòng từ bỏ, hơn nữa, ngươi không muốn tìm tiện nhân kia báo thù sao?” Quỷ Vô Sầu nói.

“Cùng ra tay!”

Huyết Linh Tử cắn răng nói.

“Được.”

Hai người miễn cưỡng chống đỡ đứng dậy, sau đó liếc nhau, đồng thời thôi động linh lực, đánh về phía sau Sở Cuồng Nhân.

“Sao lại muốn chết thế chứ?”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu.

Chỉ thấy sau lưng hắn, từng nét bùa chú ngưng tụ, hóa thành một cái màn ánh sáng màu vàng, ngăn cách lực lượng của hai người kia lại.

“Làm sao lại như vậy? !”

“Phù văn?”

Sắc mặt hai người đại biến, những ngày này bọn họ vẫn ở trong Thất Đài sơn, không rõ ràng tin đồn ở bên ngoài.

Cho nên, bọn họ không biết Sở Cuồng Nhân có thể sử dụng phù văn.

Đột nhiên xuất hiện phù văn đánh hai người trở tay không kịp, lực lượng cường đại rơi vào màn sáng, bị bắn ngược trở về.

Phốc phốc…

Hai người thổ huyết bay ngược lại, oanh ra vài chục trượng.

“Tại sao lại có phù văn, không phải hắn bị phong ấn sao?”

Trên mặt hai người tràn đầy vẻ không hiểu.

Sở Cuồng Nhân đưa tay thu tất cả bảo vật ở bốn phía vào Càn Khôn giới, sau đó quay người nhìn về phía bọn họ, vẻ mặt hờ hững.

Hắn giơ tay lên, hai đạo phù văn chi kiếm bỗng nhiên ngưng tụ.

“Không tốt!”

Hai người đứng dậy muốn chạy trốn.

Nhưng phù văn chi kiếm đã phá không mà ra, trong chớp mắt đã đâm vào thân thể của bọn họ, ầm vang nổ tung, bọn họ đã biến thành một đoàn huyết nhục.

Làm xong tất cả, Sở Cuồng Nhân đứng dậy đi ra cung điện.

Bên ngoài cung điện.

Lúc này Lục Yên Tiên Cơ đang nằm trên mặt đất, quần áo rách rưới, khuôn mặt tươi cười lúc trước đã một mảnh sưng đỏ, đầy miệng máu tươi, dường như bị người ta đánh mười mấy bạt tai.

“Tiện nhân, ta muốn giết ngươi!”

Lục Yên Tiên Cơ vô cùng oán hận nhìn Lam Vũ.

“Mấy năm trước, ngươi nỗ lực câu dẫn công tử, có lẽ, khi đó ta nên giết ngươi rồi, không ngờ mấy năm không không, ngươi đã trưởng thành đến trình độ này, trên đường đã câu dẫn bao nhiêu nam nhân rồi?”

Lam Vũ đạm mạc nói.

Nhưng lời nói ra lại đâm thẳng vào lòng Lục Yên Tiên Cơ.

Mấy năm trước, ở Lục Thủy Kiếm Tông, nàng câu dẫn Sở Cuồng Nhân thất bại, bị Lục Thủy Kiếm Tông đuổi ra ngoài, mà mấy năm qua, nàng không tiếc dùng tất cả thủ đoạn leo lên phía trên, bán nhục thể là chuyện vô cùng bình thường.

Được một số cơ duyên trợ giúp, cuối cùng nàng đã có được thực lực và địa vị hôm nay, trở lại Lục Thủy Kiếm Tông, tàn nhẫn giết chết vị tông chủ năm đó đã đuổi nàng đi, sau đó nắm Kiếm Tông trong tay.

Tự xưng, Lục Yên Tiên Cơ.

Nhưng Lam Vũ và Sở Cuồng Nhân lần nữa xuất hiện, khiến nàng nhớ lại đoạn quá khứ kia, ở trước mặt Lam Vũ, những thứ nàng ta không tiếc thủ đoạn lấy được kia càng không chịu nổi một kích!

“Đáng giận, đáng giận…”

Lục Yên Tiên Cơ đưa tay đâm một kiếm về phía Lam Vũ.

Nhưng lại bị một quyền đánh bay.

Lúc này, Sở Cuồng Nhân vừa đi ra cung điện, hắn nhìn đến Lục Yên Tiên Cơ vô cùng chật vật dưới đất, không khỏi có chút ngoài ý muốn.

Hắn rất ít khi nhìn thấy Lam Vũ đối xử với một người như vậy.

Xem ra, Lam Vũ vô cùng chán ghét người này.

Nhưng người kia là ai?

Hình như có chút quen thuộc.

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương mấy lần, hình như nhớ tới cái gì, bừng tỉnh đại ngộ, cuối cùng nhớ lại, nhưng cũng không thèm để ý.

“Sở công tử Sở công tử, tha cho ta đi, sau này ta không dám nữa.” Lúc này, Lục Yên Tiên Cơ bò đến dưới chân Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân lại lui lại hai bước.

Hắn nhìn đối phương, vẻ mặt đạm mạc, không có chút thương hại nào.

“Sở công tử, ta sai rồi…”

Lục Yên Tiên Cơ vẫn đang cầu xin tha thứ.

“Vừa cầu xin tha thứ, vừa thi triển bí pháp, ngươi chơi như vậy cũng quá cợt nhả rồi.” Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Nghe thấy vậy, Lục Yên Tiên Cơ biến sắc, sau đó nàng đột nhiên bạo phát, một tay chụp vào Sở Cuồng Nhân, như muốn chế phục hắn.

Cùng lúc đó, trên người nàng còn phóng xuất ra một trận đạo vận mà tu sĩ tầm thường khó có thể phát giác, tràn ngập bốn phía.

Chính là độc môn tuyệt học của nàng, Bi Tô Phong!

“Ngu không ai bằng.” Sở Cuồng Nhân đưa tay, một đạo phù văn chi kiếm chém ra, trảm bay Lục Yên Tiên Cơ ra ngoài.

“Làm sao có thể, làm sao ngươi lại không bị Bi Tô Phong của ta ảnh hưởng!” Lục Yên Tiên Cơ không dám tin tưởng nói.

Từ khi nàng nắm giữ Bi Tô Phong đến nay, đây là lần đầu tiên thất bại.

“Sớm làm tốt phòng bị là được.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Linh niệm của hắn vô cùng nhạy cảm, những người khác không cách nào phát hiện đạo vận của Bi Tô Phong, nhưng với hắn mà nói, lại dễ như trở bàn tay, chỉ cần sớm dùng niệm lực ngăn cách cỗ đạo vận kia, như vậy sẽ không trúng chiêu.

“Trốn!”

Trên mặt Lục Yên Tiên Cơ tràn đầy hoảng sợ.

Một Lam Vũ, nàng đã không phải là đối thủ, hiện tại lại có thêm Sở Cuồng Nhân biết sử dụng phù văn chi lực, ở lại đây chỉ có một con đường chết!

Nàng phóng ra ngoài bí cảnh.

Sở Cuồng Nhân đưa tay muốn thuận tay giải quyết nàng.

Nhưng lúc này, một đạo quang mâu màu trắng cuốn theo cự lực dồi dào bỗng nhiên từ bên cạnh hắn phóng ta, đâm về phía Lục Yên Tiên Cơ.

Ngay khi Lục Yên Tiên Cơ xông ra bí cảnh, trường mâu màu trắng phá không mà đến, trực tiếp đâm trúng nàng, hung hăng đánh nàng bay ra ngoài, ầm một tiếng, đập vỡ mấy ngọn núi.

Cuối cùng, đính nàng trên một vách núi đá.

Ở trong bí cảnh, Lam Vũ tán đi đạo vận ánh sáng trên người, “Người này chết trên tay công tử không hề có giá trị, để ta làm thay đi.”

“Cũng được.”

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút, gật nhẹ đầu.

Xem ra, Lam Vũ thật sự chán ghét Lục Yên Tiên Cơ này.

Giết nàng, cũng muốn tự mình động thủ.

Chương 445: Lệnh treo giải thưởng, bái phỏng Thiên Cơ các, có khách quý tới cửa

Trong Thất Đài sơn, người của Lục Thủy Kiếm Tông phong tỏa nơi đây.

Bọn họ đều biết Lục Yên Tiên Cơ đạt được đại cơ duyên nào đó, nhưng đừng nói chia cho bọn họ một chén canh, đoán chừng đến vị cũng không cho bọn họ ngửi thấy.

Từ khi Lục Yên Tiên Cơ trở thành Kiếm Tông chi chủ đến nay, bọn họ không có một ngày ngày nào tốt, đối với nàng, bọn họ chỉ là công cụ mà thôi.

Nhưng bọn họ lại không phản kháng được.

Dù sao, đối phương cũng là thiên kiêu trên bảng Tiềm Long.

“Không biết tiện nhân kia gặp vận cứt chó gì, thế mà có được cơ duyên như vậy, ông trời đúng là không có mắt.”

Một vị đệ tử kiếm tông không nhịn được lẩm bẩm nói.

Mà lúc này, một đạo bạch quang bỗng nhiên lóe lên.

Từng tòa sơn phong liên tiếp sụp đổ!

Một bóng người bị một cái trường mâu màu trắng đính trên vách núi đá.

Các đệ tử Kiếm Tông các vội vàng nhìn lại, đồng tử co rụt lại, không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh.

“Đó, đó là Lục Yên Tiên Cơ!”

“Là ai, ai làm?”

Mặc dù các đệ tử của Kiếm Tông các vô cùng bất mãn với Lục Yên

Tiên Cơ, nhưng bọn họ không thể không thừa nhận, đối phương là thiên kiêu trên bảng Tiềm Long, chiến lực cực mạnh, thậm chí đuổi sát cường giả thế hệ trước.

Nhưng bây giờ, một người như vậy lại bị đính trên vách núi đá!

Chỉ thấy cách đó không xa, bên trong bí cảnh có hai người chậm rãi đi ra.

Lúc các đệ tử của Lục Thủy Kiếm Tông nhìn thấy hai người này, sắc mặt trắng nhợt, vẻ mặt hoảng sợ lui về sau mấy bước.

“Là hắn!”

“Hắn đến đây lúc nào vậy? !”

Sưu...

Bóng người Lam Vũ lóe lên, đi đến trên vách núi đá, đưa tay lần nữa ngưng tụ một cái trường mâu màu trắng, đạo vận lạnh thấu xương phun ra ngoài.

“Đừng giết ta, đừng giết ta...”

Lục Yên Tiên Cơ không nhịn được cầu xin tha thứ, trên mặt tràn đầy hoảng sợ.

Nhưng Lam Vũ tay nâng mâu rơi.

Một đoàn huyết vụ nổ tung, đầu của Lục Yên Tiên Cơ nổ tung tại chỗ!

“Chưởng môn tha mạng, chưởng môn tha mạng!”

Lúc này, một trưởng lão bỗng nhiên phù một tiếng quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân, toàn thân run lẩy bẩy.

“Chưởng môn, không phải chúng ta cố ý muốn phản bội Huyền Thiên tông, đây đều là Kiếm Tông tông chủ đời trước làm, không liên quan gì đến chúng ta.”

Lại một trưởng lão quỳ trên mặt đất.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Sở Cuồng Nhân là tới tìm bọn họ tính sổ.

Dù sao, lúc trước Huyền Thiên tông bị mấy thế lực lớn vây công, Lục Thủy Kiếm Tông chẳng những không đi hỗ trợ, còn thừa cơ độc lập đi ra.

Nếu nghiêm ngặt mà nói, đây là một loại phản bội.

Một đám trưởng lão quỳ xuống, tất cả các đệ tử của Lục Thủy Kiếm Tông cũng không dám đứng đấy, khắp cả đồi núi đều là người quỳ.

“Đi thôi.”

Sở Cuồng Nhân nói với Lam Vũ.

Hai người rời Thất Đài sơn, từ đầu đến cuối, hắn đều không liếc mặt nhìn đám người Lục Thủy Kiếm Tông quỳ trên mặt đất kia một chút.

Đối với hắn mà nói, những người này chỉ là nhân vật không có chút ý nghĩa nào, thậm chí nói là con kiến hôi cũng không quá đáng.

Không ai sẽ ăn thua với mấy con kiến hôi.

Mà khi Sở Cuồng Nhân đạt được cơ duyên Đế giả tại Thất Đài sơn, một tin tức nhanh chóng truyền khắp Thương Khung tinh.

Sáu đại đạo thống đỉnh tiêm hạ lệnh treo thưởng với Sở Cuồng Nhân!

Chỉ cần có thể giết Sở Cuồng Nhân, bất luận là ai, đều có thể đạt được khen thưởng phong phú do sáu đại đạo thống đỉnh tiêm chuẩn bị.

Không chỉ như thế, chuyện trên người Sở Cuồng Nhân có hai kiện Đế binh cũng truyền ra, khiến không ít người vì đó tâm động.

Mặc dù mấy năm qua có cơ duyên Đế giả lần lượt hiện thế, nhưng Đế binh vẫn vô cùng hiếm thấy, không có mấy cọc cơ duyên Đế giả có Đế binh.

Dù sao đối với Đế giả mà nói, Đế binh vô cùng quan trọng, lúc Đế giả lưu lại cơ duyên, rất ít khi lưu lại binh khí của mình.

Mà Sở Cuồng Nhân, một người lại có hai kiện Đế binh!

Hai kiện Đế binh khiến người ta rất tâm động, cộng thêm phần thưởng của sáu đại đạo thống đỉnh tiêm, không ít tu sĩ trên Thương Khung tinh đều rục rịch.

“Sở Cuồng Nhân, hiện tại là một cái bảo khố di động, chỉ cần có thể giết hắn, thì có thể lấy được rất nhiều chỗ tốt.”

“A, nếu là lúc trước, đoán chừng không có mấy người dám động đến hắn, nhưng hiện tại hắn bị thiên phạt phong ấn, cho dù có thể sử dụng thủ đoạn phù văn quỷ dị kia, thì có thể phát huy được mấy phần chiến lực chứ?”

“Không sai, hai kiện Đế binh, cộng thêm phần thưởng phong phú mà sáu đại đạo thống đỉnh tiêm hứa hẹn, giá trị cho chúng ta mạo hiểm!”

Thương Khung tinh, sóng ngầm phun trào.

Rất nhiều tu sĩ đều đang tìm Sở Cuồng Nhân.

Mà trong tình huống này, Sở Cuồng Nhân lại không có ý che giấu hành tung của mình, vẫn hành động theo ý muốn.

Sau khi giải quyết chuyện của Thất Đài sơn, mục tiêu tiếp theo của hắn là... Sơn Hải Khuyết! !

Nếu trước kia, Sơn Hải Khuyết vẫn ẩn thế không ra, muốn tìm bọn họ cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng bây giờ khác biệt, những nơi không biết này ào ào hiện thế, không tiếp tục ẩn giấu, thậm chí còn gióng trống khua chiêng tuyên truyền đạo thống, đoán chừng người trong cả thiên hạ đều biết chỗ ở của bọn họ.

Trên đường tiến về Sơn Hải Khuyết, Sở Cuồng Nhân đi qua một tòa thành trì.

Tòa thành trì này, tên là... Thiên Cơ thành!

Chỉ vì nơi này có một vị cao nhân tên là Thiên Cơ Tử.

Trong khoảnh khắc Sở Cuồng Nhân bước vào Thiên Cơ thành, không ít cường giả trong thành đã chú ý tới hắn.

“Sở Cuồng Nhân đến Thiên Cơ thành!”

“Tên gia hỏa này lại không ẩn tàng hành tung của mình, chẳng lẽ hắn không biết hiện tại mình đã rơi vào tình cảnh gì sao? !”

“Hừ, xem ra thật sự không đặt chúng ta vào trong mắt.”

Đối với từng đạo linh niệm đảo qua trên người mình, Sở Cuồng Nhân không thèm để ý chút nào, mang theo Lam Vũ đi dạo trên đường phố.

Một đường đi, hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người.

Nhưng hai người ở trung tâm phong bạo lại không có chút tự giác nào, muốn ăn gì thì ăn, chơi gì thì chơi, một đường đi đến trước cửa Thiên Cơ các.

Sở Cuồng Nhân ngẩng đầu nhìn bảng Tiềm Long lơ lửng trên không Thiên Cơ các, nhếch miệng, “Thật lòe loẹt.”

Đối với chuyện tên mình xếp thứ nhất trên bảng Tiềm Long, hắn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, thiên hạ đệ nhất? ! Không phải hắn đã sớm như vậy rồi sao? !

…

Trong Thiên Cơ các.

Thiên Cơ Tử ngồi ngồi trên bồ đoàn, đạo vận huyền diệu vờn quanh bốn phía, vô số quang cảnh bên trong đạo vận liên tiếp biến ảo.

Nếu có đại năng ở đây, nhìn thấy cảnh này, sắc mặt chắc chắn sẽ đại biến.

Những quang cảnh này lại bao hàm quá khứ, tương lai, hiện tại...

Đây là thiên cơ chi lực!

“Ha, có khách quý đến cửa.” Thiên Cơ Tử giống như cảm ứng được cái gì, đạo vận trên người hoàn toàn thu liễm.

Ông ấy thản nhiên nói với hầu đồng trước cửa: “Hạo Nguyệt, bên ngoài có khách quý, ngươi ra ngoài nghênh tiếp giúp ta.”

Hầu đồng kia vô cùng kinh ngạc.

Mấy năm qua, người đến Thiên Cơ các nhiều vô số kể, ai cũng muốn vào tìm Thiên Cơ Tử, để ông ấy dự đoán lành dữ cho mình.

Nhưng không ai có thể thành công.

Thiên cơ không thể tiết lộ.

Thiên Cơ Tử lại ẩn cư trong Thiên Cơ các không ra ngoài, ngoại trừ người kiến tạo Thiên Cơ các Tiền Phú Quý ra, thì không tiếp kiến bất cứ kẻ nào.

Đừng nói đến chuyện chủ động để hắn ta đi nghênh tiếp khách quý.

“Vâng.”

Hạo Nguyệt không dám thất lễ, vội vàng đi ra Thiên Cơ các.

Mà lúc này, bên ngoài Thiên Cơ các.

Sở Cuồng Nhân tự mình đến thăm, hấp dẫn không ít người chú ý.

“Các ngươi nói Sở Cuồng Nhân có thể vào không?”

“Không biết, mấy năm qua, người muốn vào Thiên Cơ các gặp Thiên Cơ Tử nhiều vô số kể, nhưng trừ tên thương nhân Tiền Phú Quý người đầy hơi tiền kia ra, không ai có thể vào.”

“Sở Cuồng Nhân, đoán chừng cũng như vậy.”

“Ai biết được, người ta là người đứng đầu trên bảng Tiềm Long a.”

“A, hiện tại sáu đại đạo thống hạ lệnh treo thưởng với hắn, hắn có thể sống sót hay không cũng không biết, có lẽ Thiên Cơ Tử vì bo bo giữ mình, sẽ không gặp hắn...”

Chương 446: Gặp lại Thiên Cơ Tử, đừng quá coi trọng mình

Trước Thiên Cơ các.

Sở Cuồng Nhân đến thăm, mọi người nghị luận ầm ĩ.

Lúc này, đại môn Thiên Cơ các mở ra, có một hầu đồng mặc thanh y chậm rãi đi ra, nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, thở dài hành lễ.

“Khách quý, lão sư mời ngươi đi vào.”

Hầu đồng nhìn Sở Cuồng Nhân, trên mặt tràn đầy hiếu kỳ.

Tuổi hắn ta còn nhỏ, nhưng không phải hoàn toàn không biết gì về ngoại giới, đối với cái tên Sở Cuồng Nhân, hắn ta là nghe lớn lên.

Đối với người này, trong lòng hắn ta vô cùng tò mò.

Lần đầu tiên hắn ta nhìn thấy chân thân, trong lòng run sợ một hồi.

Người này, lớn lên thật sự quá đẹp.

“Làm phiền rồi.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Hầu đồng Hạo Nguyệt chỉ dẫn, Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ đi vào Thiên Cơ các mà mấy năm qua dường như không người có thể đi vào.

Trên đường phố, mọi người kinh hô không thôi.

“Hắn thật sự tiến vào.”

“Hơn nữa còn là hầu đồng Hạo Nguyệt tự mình ra nghênh tiếp, xem ra Thiên Cơ Tử coi trọng người này, viễn siêu tưởng tượng a.”

Ngay khi Sở Cuồng Nhân tiến vào Thiên Cơ các không lâu, xung quanh Thiên Cơ các có không ít người đến, dường như đã bao vây nơi đây.

Những người này, đều mang theo binh khí, sát khí lưu chuyển trên người.

Người đi đường thấy thế, vội vàng rời đi.

“Đám người này thật hung ác, bọn họ tới đây làm gì?”

“Nói nhảm, khẳng định là đến tìm Sở Cuồng Nhân, bây giờ hắn bị sáu đại đạo thống đỉnh tiêm truy nã, có quá nhiều người muốn mạng hắn.”

“Đã như vậy còn dám rêu rao khắp nơi, thật sự bội phục.”

… …

Sở Cuồng Nhân cũng không biết chuyện xảy ra bên ngoài.

Sau khi tiến vào Thiên Cơ các, xuyên qua mấy hành lang, hắn và Lam Vũ đi vào một gian đại sảnh, Thiên Cơ Tử một thân áo vải đang ngồi ở đó.

“Sở đạo hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

“Bái kiến Thiên Cơ tiền bối.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

“Ngồi đi.”

Mấy người tùy ý ngồi trên đại sảnh.

Ánh mắt Thiên Cơ Tử lóe lên đạo vận huyền diệu không hiểu, nhìn Sở Cuồng Nhân, tấm tắc nói: “Không ngờ Sở đạo hữu lại có cơ duyên bực này, thiên phạt phong ấn, đối với ngươi mà nói, là phúc không phải họa a.”

Làm một trong ít người cao thâm khó lường nhất trên Thương

Khung tinh, Thiên Cơ Tử có thủ đoạn độc đáo của mình, người khác chỉ biết Sở Cuồng Nhân trúng thiên phạt phong ấn, tu vi bị phong, nhưng ông ấy lại nhìn ra thứ khác.

Mà thứ này khiến ông ấy cũng cảm thấy tim đập nhanh.

Chỉ có thể nói, thật không hổ là dị số ông ấy không thể phỏng đoán.

Sở Cuồng Nhân cười khẽ một tiếng, không nói gì.

Đúng là hắn đã đạt được nhiều thứ tốt từ thiên phạt trong phong ấn, nhưng hiện tại còn chưa hoàn toàn hiển lộ ra mà thôi.

“Tiền bối đã liệt ta vào vị trí đệ nhất trên bảng Tiềm Long, sợ rằng chuyện này sẽ tạo thành không ít phiền phức.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Ha, ngươi sợ phiền phức sao?”

“A, đó cũng không phải.” Sở Cuồng Nhân cười.

Lần này đến đây tìm Thiên Cơ Tử, hắn không có chuyện khẩn cấp gì, chỉ đúng lúc đi ngang qua, tới ôn chuyện mà thôi.

Hai người nói chuyện với nhau một phen.

Trong lúc đó, Thiên Cơ Tử nói với hắn không ít chuyện.

Ví như cửu thiên, Địa Ngục.

Hay là một số thiên kiêu cấm kị không có trên bảng Tiềm Long …

Một phen giao lưu, Sở Cuồng Nhân thu hoạch cực lớn, từ trong miệng Thiên Cơ Tử đạt được không ít bí mật, tương lai có lẽ sẽ giúp đỡ hắn.

“Lần này tại hạ thu hoạch được rất nhiều, đa tạ Thiên Cơ tiền bối.”

“A, Sở đạo hữu không cần khách khí, con đường của ngươi, còn dài dằng dặc, ta chỉ là một người chỉ đường cho ngươi mà thôi.”

Thiên Cơ Tử có ý riêng nói.

Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ.

Hắn thấy, Thiên Cơ Tử rất thần bí, ông ấy biết rất nhiều chuyện, giống như trên thế gian không có chuyện ông ấy không biết.

Mỗi lần gặp mặt, Sở Cuồng Nhân luôn có thu hoạch.

Dường như đến một số thời cơ thích hợp, đối phương sẽ nói với hắn những chuyện thích hợp, nói là chỉ đường cho hắn cũng không sai.

“A, vậy tại hạ đi trước đây.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, không nghĩ nhiều nữa.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Thiên Cơ Tử cười, sau đó quay người nhìn đại sảnh phía sau, “Ta cũng nên rời đi, ở đây đợi ba năm, chuyện nên làm, cũng đều làm rồi.”

“Lão sư, ngươi muốn đi rồi sao? Chúng ta còn có thể gặp lại không?”

Hầu đồng Hạo Nguyệt có chút không muốn.

“A, hữu duyên, tự nhiên sẽ gặp lại.”

Thiên Cơ Tử cười, chỉ thấy thân ảnh ông ấy dần dần trở nên hư huyễn, cuối cùng biến mất trong hư không.

“Cung tiễn lão sư.” Hầu đồng Hạo Nguyệt quỳ trên mặt đất nói.

… …

Sở Cuồng Nhân đi ra Thiên Cơ các.

Lúc hắn vừa bước chân ra, mười mấy cỗ khí tức hoàn toàn khác biệt lập tức khóa chặt hắn, mỗi một cỗ đều là cấp bậcThánh cảnh.

Mà đường đi trước Thiên Cơ các đã sớm vắng ngắt.

Hiển nhiên, những người khác đã biết nơi này sẽ xảy ra chuyện gì, sợ bị tai bay vạ gió, sớm chạy hết.

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên, “Nha, mười vị Thánh Nhân, rất lâu không có cảnh tượng hoành tráng như vậy rồi, đều tới giết ta sao?”

Giọng nói của hắn không lớn, nhưng có thể nghe rõ ràng.

Các Thánh Nhân ẩn tàng trong hư không đi ra.

Sở Cuồng Nhân quét một vòng, “Đều là người lạ hoắc, không nghĩ tới ta không có ở đây mấy năm, trên đời lại có thêm không ít Thánh Nhân, như vậy cũng tốt, ta còn sợ sau khi ta ra ngoài, không có Thánh Nhân giết đây.”

Câu nói cuối cùng giống như hàn phong lạnh thấu xương tiến vào đáy lòng mọi người.

Dù là người trước mắt không có chút nào ba động linh lực nào, nhưng các Thánh Nhân ở đây vẫn cảm giác được một cỗ hàn ý khiến bọn họ rùng mình.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi đừng trách chúng ta, muốn trách thì trách ngươi làm việc quá phô trương, thời đại này, chứa không nổi ngươi!”

Một vịThánh Nhân lớn tiếng nói.

Ông ta là một trong số mấy Thánh Nhân thành thánh trong vài năm nay, so với một số Thánh Nhân lâu năm, ông ta không sợ Sở Cuồng Nhân nhiều như vậy.

Dù sao, năm đó ông ta chưa tự mình đối mặt với Sở Cuồng Nhân.

“Không sai, Sở Cuồng Nhân, mang ngọc có tội, ngươi có được hai kiện Đế binh, nhưng lại không có tu vi, thật sự cho rằng dựa vào uy danh trước kia, ngươi có thể bình an vô sự sao? Nằm mơ đi.”

“Giao Đế binh ra, chúng ta cho phép ngươi tự vẫn, tốt xấu gì cũng có thể giữ lại chút thể diện, nếu không, đừng trách chúng ta tự mình động thủ.”

Lại có mấy vị Thánh Nhân mở miệng nói.

Một số Thánh Nhân lâu năm thấy vậy, mí mắt không khỏi nhảy lên.

Móa nó.

Đến bây giờ bọn họ cũng không dám nói chuyện với Sở Cuồng Nhân như vậy.

Dù trên người đối phương không có chút ba động linh lực nào, nhưng ấn tượng lúc trước lưu lại cho bọn họ quá sâu sắc.

“Thật lâu không có ai dám nói chuyện với ta như vậy rồi.” Sở Cuồng Nhân thầm nói, sau đó, hắn đưa tay, phù văn huyền diệu ngưng tụ thành một thanh đại kiếm màu vàng, nhắm ngay vị Thánh Nhân ầm ĩ nhất.

Phù văn chi kiếm phá không mà ra!

Kiếm chi đạo vận lạnh thấu xương hoàn toàn khóa chặt vị Thánh Nhân kia, đối phương nổi giận gầm lên một tiếng, thôi động linh lực trong cơ thể, đột nhiên đánh ra một quyền.

Kiếm quyền tấn công, vị Thánh Nhân kia kêu thảm một tiếng, phù văn chi kiếm đã xuyên qua ngực Thánh Nhân, sau đó cho đính trên một vách tường.

Một kiếm, miểu sát một vị Thánh Nhân!

Thực lực doạ người này khiến đồng tử tất cả các Thánh Nhân ở đây co rụt lại.

“Thật mạnh!”

“Móa nó, không phải tu vi của người này bị phong ấn sao? ?”

có Thánh Nhân kinh hãi nói.

“Đừng quá coi trọng mình, Sở Cuồng Nhân trúng thiên phạt phong ấn, nhưng vẫn là tồn tại không phải Thánh Nhân bình thường có thể chống đỡ, mọi người cùng nhau xông lên! !” Một vị Đại Thánh hô to một tiếng.

Sau đó, các Thánh Nhân cùng nhau xông lên, các loại đạo vận, năng lượng bạo phát, phô thiên cái địa đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Chương 447: Một lễ vật nhỏ, Sở Cuồng Nhân hạ chiến thư

Mười vị Thánh Nhân cùng nhau xông lên, các loại năng lượng bạo phát!

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, xung quanh có từng đạo phù văn màu vàng lưu chuyển, mỗi đạo đều là phù văn Thánh phẩm!

Những phù văn này xen lẫn, hóa thành màn sáng phù văn, lực lượng của một đám Thánh Nhân đánh ở phía trên, căn bản không có cách thương tổn hắn.

“Xuất toàn lực! !”

Một vị Thánh Nhân la lớn.

Nhất thời, từng đạo đạo vận Thánh Nhân bạo phát, có người lấy ra Thánh Khí, có người thôi động Thánh Nhân pháp, không ngừng đánh lên màn sáng phù văn.

Nhưng tất cả những thứ này đánh lên màn sáng phù văn, chỉ tạo lên từng vòng gợn sóng, căn bản không làm nên chuyện gì, không đả thương được Sở Cuồng Nhân.

“Chỉ có trình độ này, các ngươi cũng dám tới tìm ta? Thật không biết ai cho các ngươi dũng khí này.” Sở Cuồng Nhân lắc đầu nói.

Sau đó, chỉ thấy hắn đưa tay thôi động linh niệm.

Trong nháy mắt, bốn phía gió giục mây vần, lượng lớn linh khí ngưng tụ hóa thành từng nét bùa chú chi kiếm, treo trên trời cao!

“Sơ suất! !”

“Tên gia hỏa này còn nắm giữ chiến lực như vậy!”

Uy áp phù đạo dọa người như một ngọn núi lớn đặt trên người mỗi vị Thánh Nhân, khiến ánh mắt bọn họ trở nên vô cùng hoảng sợ.

“Rơi!” Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng.

Trong nháy mắt.

Từng nét bùa chú chi kiếm như mưa rơi xuống.

Cả con đường đều bị uy áp phù văn bao phủ, các đại năng bí mật quan sát nhìn thấy cảnh này, vì đó mà mất tiếng.

Đợi uy áp phù văn tán đi, trên đường phố, chỉ còn lại mấy cỗ thi thể Thánh Nhân nằm ngổn ngang lộn xộn dưới đất.

Chỉ còn một người sống đứng trong đống người chết, run lẩy bẩy.

Vị Thánh Nhân kia vừa sử dụng pháp môn của Sơn Hải Khuyết.

Cho nên Sở Cuồng Nhân điều khiển phù văn chi kiếm cố ý né qua đối phương, dĩ nhiên không phải trong lòng hắn sinh trắc ẩn.

“Thánh Nhân của Sơn Hải Khuyết đúng không, trở về nói cho Sơn Hải Khuyết chủ hiện nay của ngươi, hai ngày sau ta sẽ đích thân đến nhà, mà lần này không chỉ đến bái phỏng, mà là... Diệt môn! !”

“Trong Sơn Hải Khuyết có ai không muốn chết, thì tự mình rời đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Đồng thời, hắn ngưng tụ một đạo phù văn huyền diệu huyền diệu trong hư không, hóa thành một vệt kim quang rót vào thân thể vị Thánh Nhân trước mặt này.

“Ngươi, ngươi đã làm gì ta?”

Thánh Nhân hoảng sợ bất an nói.

“Mang cho Sơn Hải Khuyết chủ một lễ vật nhỏ mà thôi.”

Sở Cuồng Nhân nói xong, quay người rời đi.

Vị Thánh Nhân kia cũng không dám ở lâu, cấp tốc rời đi.

Trên đường phố, chỉ còn lại thi thể một đám Thánh Nhân, qua một hồi lâu lần lượt có người đi tới, bắt đầu tranh đoạt những thi thể này, đối với tu sĩ dưới Thánh Nhân mà nói, thi thể Thánh Nhân chính là bảo vật vô giá.

Trước kia, Sở Cuồng Nhân còn có chút quan tâm.

Nhưng bây giờ, hắn giết Thánh Nhân như giết chó, muốn thi thể làm gì?

Trừ phi là thân thể Đại Đế, nếu không, đến thi thể Thánh Vương bày trước mặt hắn, hắn cũng không để ý chút nào.

“Đánh giá thấp hắn, đánh giá thấp hắn a.”

“Không ngờ, dựa vào phù văn chi đạo, hắn lại có thể phát huy ra chiến lực như vậy, thật không thể tin.”

“A, có người tới? !”

Lúc này, có người kinh ngạc nói.

Ngay sau đó, mọi người nhìn thấy nơi xa có một vệt kim quang lướt đến.

Người đến là một nam tử thanh tú, dáng người thẳng tắp, mặc một thân trường bào màu vàng, hoa lệ bất phàm, lộ ra một loại khí tức tôn quý, cao cao tại thượng.

“Là hắn, người đứng thứ mười một trên bảng Tiềm Long, Tiêu Lâm Thiên!”

“Sao hắn lại đến đây?”

“Nói nhảm, khẳng định là đến tìm Sở Cuồng Nhân, tên gia hỏa này có Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể, nhưng mấy năm trước lại bị Sở

Cuồng Nhân ép tới không ngóc đầu lên được, hắn không đến trả đũa mới lạ.”

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Tiêu Lâm Thiên đi vào hiện trường, nhìn thi thể một đám Thánh Nhân này nhếch miệng cười một tiếng, “Sở Cuồng Nhân, xem ra ngươi còn chưa hoàn toàn phế bỏ, rất tốt, như vậy ngươi mới có giá trị để ta đánh bại!”

Hắn ta nhớ lại ba năm trước đây năm lần bảy lượt bị Sở Cuồng Nhân đánh bại sỉ nhục, trong mắt lộ ra vẻ âm tàn, “Lần này, ở trước mặt mọi người, ta nhất định sẽ giẫm ngươi dưới lòng bàn chân! !”

Vì thỏa mãn nguyện vọng này, Tiêu Lâm Thiên biết Sở Cuồng Nhân ở Thiên Cơ thành, cũng không lập tức tìm đối phương quyết đấu.

Hắn ta muốn đánh bại Sở Cuồng Nhân trước mặt tất cả mọi người, đương nhiên hắn ta phải chế tạo một cái lôi đài, để tất cả mọi người tận mắt chứng kiến cuộc chiến này.

…

Trong Tứ Hải tửu lâu.

Tiền Phú Quý đang chiêu đãi Sở Cuồng Nhân.

“Sở đạo hữu, ta biết chắc chắn ngươi sẽ đứng dậy mà, quả nhiên, ngươi vừa đến đã đại sát tứ phương.”

Tiền Phú Quý cười ha ha một tiếng.

“Ông chủ Tiền, ta nghe nói gần đây ngươi làm ăn rất phát đạt, còn qua lại với các đạo thống đỉnh phong a.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Thương hội Tứ Hải vốn là thương hội lớn nhất trên Thương Khung tinh, những năm gần đây phong vân biến ảo, các đại thế lực luân phiên đăng tràng, những thế lực này cần dương danh, cần tư nguyên để mở rộng quy mô đạo thống.

Mà thương hội Tứ Hành nắm giữ tài phú kếch xù tự nhiên đã trở thành mục tiêu của những thế lực này, sau đó Tiền Phú Quý được Thiên Cơ Tử chỉ điểm, chẳng những biến nguy thành an, càng khiến lực lượng của thương hội tăng lên một tầng.

"Đâu có đâu có, mua bán nhỏ mà thôi."

Tiền Phú Quý ha ha cười nói.

Hắn ta nó: "Nghe nói Sở đạo hữu chuẩn bị đi tìm Sơn Hải Khuyết, mấy năm nay ta cũng có quen biết với bọn họ, có chút tình báo, mặc dù không thể giúp cái gì, nhưng vẫn nói cho Sở đạo hữu một chút."

"Ha, xin lắng tai nghe."

"Từ khi Sơn hải Khuyết chủ đời trước chết tại Huyền Thiên tông, tiếp quản Sơn Hải Khuyết đời này, cũng là một vị Thánh Vương..."

…

Sơn Hải Khuyết.

Một thân ảnh chật vật vọt vào đại điện.

"Khuyết chủ, không xong rồi."

Vị Thánh Nhân này chính là người Sở Cuồng Nhân thả đi, lúc này ông ta xông vào đại điện, nhanh chóng nói ra chuyện Sở Cuồng Nhân sắp tìm đến.

Nghe thấy ông ta nói vậy, sắc mặt mọi người đại biến, giận không nhịn nổi.

"Khốn khiếp, Sở Cuồng Nhân quá vô liêm sỉ!"

"Nếu hắn dám đến Sơn Hải Khuyết, ta nhất định phải cho hắn đẹp mặt!"

Tất cả trưởng lão trong Sơn Hải Khuyết đều quát lớn.

Chỉ có Sơn Hải Khuyết chủ như có điều suy nghĩ, "Ngươi vừa nói, Sở Cuồng Nhân đánh một đạo phù văn lên người ngươi, nói là lễ vật? !”

“Đúng vậy.” Vị Thánh Nhân kia nghi hoặc gật đầu.

Nhưng đột nhiên, sắc mặt ông ta đột nhiên thay đổi, thân thể giống như một trái bóng da, nhanh chóng bành trướng.

“Chuyện gì xảy ra? !”

“Ta không biết… A!”

“Không tốt, mau lui lại!” Sơn Hải Khuyết chủ hô to một tiếng.

Nhưng vẫn chậm một bước.

Theo một tiếng hét thảm, thân thể vị Thánh Nhân kia ầm vang nổ tung, năng lượng bao phủ ra, tràn ngập toàn bộ đại điện.

Tất cả mọi người biến sắc, bị cỗ năng lượng này đẩy lui chấn thương.

Chỉ thấy trung tâm năng lượng có một đạo phù văn huyền diệu hiển hóa, đạo phù văn kia hấp thu sương máu của vị Thánh Nhân vừa nổ tung, ngưng tụ thành một chữ ‘Chiến’ màu đỏ tràn ngập sát ý trên không trung! !

“Hay cho Sở Cuồng Nhân, hay cho một món lễ vật! !”

Sơn Hải Khuyết chủ cắn răng nghiến lợi nói.

Sở Cuồng Nhân, gửi chiến thư cho bọn họ!

Chữ ‘Chiến’ màu đỏ lơ lửng trên không, tràn ngập uy áp vô cùng vô tận, tất cả đệ tử của Sơn Hải Khuyết đều thấy được.

Mọi người có cảm giác, Sơn Hải Khuyết sẽ phải đối mặt với một trận đại kiếp xưa nay chưa từng có, nếu không qua, sợ rằng Sơn Hải Khuyết sẽ không còn tồn tại nữa!

“Phân phó các đệ tử, chuẩn bị ứng chiến! !”

Sơn Hải Khuyết chủ hít sâu một hơi nói.

“Chưởng môn, không cần gióng trống khua chiêng như thế, để ta đi lấy đầu trên cổ hắn!” Một tên mới tấn cấp lên Thánh Nhân cuồng ngạo nói.

“Ngu ngốc!”

Sơn Hải Khuyết chủ quát lạnh một tiếng, nói: “Ta nói phân phó các đệ tử, vận dụng tất cả lực lượng, chuẩn bị ứng chiến! !”

“Chưởng môn, có cần hành động lớn như vậy không?”

Tên mới tấn cấp lên Thánh Nhân kia có chút không giải thích được nói.

“Có, bởi vì đó chính là Sở Cuồng Nhân! !”

Sơn Hải Khuyết chủ cắn răng nghiến lợi nói.

Chương 448: Tiêu Lâm Thiên khiêu chiến, Lam Vũ chiến Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể

Trên đường phố Thiên Cơ thành, một mảnh quạnh quẽ.

Hôm nay có tuyết lớn, đập vào mắt là màu trắng bạc, trên đường phố, thi thể Thánh Nhân đã bị đoạt không còn, đến vết máu cũng không lưu lại.

Cộng thêm trận tuyết lớn hôm nay, ngoại trừ kiến trúc bốn phía có chút rách nát ra, cũng không ai biết ngày hôm qua nơi này đã xảy ra một trận đại chiến.

Lúc này, cuối con đường.

Có một nam một nữ chậm rãi đi tới.

Nam tử mặc một bộ áo choàng, nữ tử ở bên cạnh che dù cho hắn, hai người này đi đến trước mặt Tứ Hải tửu lâu.

Tiền Phú Quý vội vàng ra đón.

“Sở đạo hữu, ngươi đã đến.”

“Ừm, lão bản, hôm nay thời tiết có chút lạnh, thích hợp ăn lẩu, cho ta một nồi lẩu uyên ương đi.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

“Được.”

Tiền Phú Quý nói, nhưng ánh mắt có chút kinh nghi bất định.

Sở đạo hữu lạnh thật hay giả lạnh thế?

Đến Thánh Nhân cũng có thể tùy tiện chém, còn sợ chút nhiệt độ này?

Có điều hắn ta cũng không hỏi nhiều, sai người đi xuống chuẩn bị nồi lẩu.

Sở Cuồng Nhân tìm một chỗ ngồi xuống, Lam Vũ cất dù, sau đó đi đến đóng cửa sổ, phòng gió tuyết lùa vào.

Thực khách bốn phía không nói thêm gì.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, cũng kinh nghi bất định.

Người này cũng quá kì quái.

Rõ ràng cường đại đến không tưởng nổi, nhưng bây giờ lại biểu hiện sợ lạnh như thế, có phải người này thật sự không có tu vi không?

Rất nhanh, nồi lẩu đã được bưng lên.

Sở Cuồng Nhân nhìn nồi lẩu nóng hổi trước mặt, cười nói: “Trong thời tiết này ăn lẩu, đúng là một loại hưởng thụ.”

Không có tu vi là thật, lạnh cũng là thật.

Nhưng đây đều là hắn tận lực làm, thật ra hắn có thể dùng niệm lực ngăn cách hàn ý, nhưng như vậy nồi lẩu này sẽ không còn ngon nữa.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân hưởng thụ thức ăn ngon.

Một giọng nói bỗng nhiên vang vọng toàn bộ Thiên Cơ thành.

“Sở Cuồng Nhân, dám hiện thân đánh với ta một trận không? !”

Tiếng quát lạnh vang lên, nương theo một cỗ khí tức doạ người bạo phát, gió tuyết trong thiên địa bỗng nhiên tăng lên, cuồng phong gào thét thổi tung cửa sổ tửu lâu, gió tuyết lập tức tràn vào, khiến người ta lạnh cả người.

Nồi lẩu trước mặt Sở Cuồng Nhân nhiều hơn một tầng băng.

“Đúng là quấy rầy người khác ăn uống a.”

Hắn bất đắc dĩ thở dài.

Lam Vũ đứng dậy đóng chặt cửa sổ, thản nhiên nói: “Công tử, ngươi ở đây ăn, ta ra ngoài nhìn xem chuyện gì xảy ra.”

“Ừm, cũng tốt.” Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Lam Vũ rời tửu lâu.

Ánh mắt thực khách bốn phía lấp lóe, châu đầu ghé tai lên.

“Ta tuyệt đối không nghe lầm, giọng nói vừa rồi là của Huyền Hoàng Thần Cung Tiêu Lâm Thiên, hắn tới khiêu chiến Sở Cuồng Nhân.”

“Mấy năm nay Tiêu Lâm Thiên tiến bộ rất lớn, một năm trước vừa độ kiếp, chiến lực còn cường hoành hơn phần lớn Đại Thánh.”

“Hai người này đánh lên, cũng không biết là tình huống gì.”

“Lam Vũ có ứng phó được không?”

Đối với nghị luận của mọi người, Sở Cuồng Nhân cũng không để ý.

Lúc này, trong mắt hắn, chỉ có nồi lẩu trước mặt...

Thiên Cơ thành, trên đỉnh một tòa nhà nào đó.

Tiêu Lâm Thiên ngạo nghễ mà đứng, trên thân tràn ngập khí tức bá đạo tuyệt luân, đạo vận lưu chuyển, dường như đã trở thành trung tâm mảnh thiên địa này.

Trong bóng tối, từng đạo linh niệm chăm chú nhìn hắn ta.

“Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể, quả nhiên không tầm thường, khí thế như vậy, Đại Thánh tam bộ tứ bộ cũng kém.”

“Đoán chừng chỉ có Đại Thánh thất bộ mới có thể vượt qua hắn, nhưng lúc này hắn còn chưa thành thánh, nếu hắn thành thánh, tất nhiên càng khủng bố hơn.”

“Đúng vậy, quá mạnh.”

Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể xếp thứ hai trong ba ngàn đạo thể.

Từ xưa đến nay, không biết có bao nhiêu người tha thiết ước mơ thể chất này, mà mỗi người nắm giữ loại thể chất này, chỉ cần nửa đường không vẫn lạc, chắc chắn tám phần sẽ thành đế.

Mặc dù Tiêu Lâm Thiên là Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể được chế tạo ra sau này, có chỗ thiếu hụt, nhưng trừ Sở Cuồng Nhân và đám thiên kiêu cửu thiên, tại Thương Khung tinh, trong một đời trẻ tuổi, hắn ta tuyệt đối xứng đáng là đệ nhất nhân.

“Sở Cuồng Nhân, hôm nay ta phải hoàn thành tâm nguyện lớn nhất trong ba năm qua của mình, đích thân đánh bại ngươi! !” Tiêu Lâm Thiên thầm nói.

Vừa nghĩ tới bản thân sắp đạt được ước muốn, hắn ta vô cùng hưng phấn.

Lúc này, một tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến.

Tiêu Lâm Thiên nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử tóc bạc mặc khải giáp màu trắng bạc hoa lệ đang giẫm lên tuyết đọng đi đến, vẻ mặt lãnh diễm.

Nhìn thấy nàng, mọi người có chút ngoài ý muốn.

Đối với Lam Vũ, mọi người cũng không xa lạ gì, dù sao trước đó nàng đã là Thiếu Đế, những năm gần đây vẫn luôn đi theo Sở Cuồng Nhân, tất cả mọi người đều biết, nàng là một vị thiên kiêu tuyệt đỉnh.

Chỉ là vị thiên kiêu này cực ít xuất thủ, chiến lực không biết.

Nhất là đối mặt với thiên kiêu Chuẩn Đế cảnh như Tiêu Lâm Thiên, phần lớn Đại Thánh đều không ứng phó được, nàng thật sự có thể sao? !

“Ngươi? Lam Vũ, Sở Cuồng Nhân đâu?”

Tiêu Lâm Thiên cau mày hỏi.

Vẻ mặt Lam Vũ lạnh lùng, từ tốn nói: “Công tử không cần phản ứng với ngươi, ta đến đối phó ngươi là được rồi.”

Nói xong, Quang Minh Quyền Trượng đã nắm trong tay.

Đạo vận quanh minh vô cùng dồi dào, giống như thủy triều khuếch tán, tu vi của nàng cũng đạt đến Chuẩn Thánh cảnh.

Hai vị thiên kiên có được Vô Thượng Đạo Thể, đều là Chuẩn Thánh đánh vào một chỗ, gió tuyết bốn phía bị phá nát, cả con đường đều chấn động.

“Bằng ngươi, cũng xứng làm đối thủ của ta?”

Tiêu Lâm Thiên lạnh giọng nói, ánh mắt lộ ra khinh thường.

Thần Thánh Quang Minh chi thể cũng là Vô Thượng Đạo Thể, nhưng so với Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể xếp thứ hai như hắn ta vẫn có chênh lệch nhất định.

“Bằng ngươi, cũng xứng làm đối thủ của công tử?”

Lam Vũ cũng trào phúng một tiếng.

“Hừ, thôi, vậy ta đánh bại ngươi trước, lại tự mình đi bắt Sở Cuồng Nhân vậy!” Tiêu Lâm Thiên hừ lạnh nói.

“Ba năm trước, ở trước mặt công tử, dáng vẻ của ngươi như chó vậy, mà ba năm sau, nếu không phải công tử bị thiên phạt phong ấn, sợ rằng cho ngươi mười lá gan, ngươi cũng không dám tới khiêu chiến, nói cho cùng, ngươi chỉ là kẻ hèn nhát mà thôi.”

Lời nói của Lam Vũ như một thanh dao nhọn đâm sau vào lòng Tiêu Lâm Thiên, khiến sắc mặt hắn ta trở nên khó coi.

Không thể không thừa nhận, Lam Vũ nói đúng.

Nếu Sở Cuồng Nhân không bị phong ấn, cho dù hắn ta có mười lá gan, đoán chừng hắn ta cũng không dám tùy tiện đến đây, hắn ta dám đến, là vì hắn ta chắc chắn Sở Cuồng Nhân bị phong ấn, chiến lực không bằng hắn ta.

Nhưng biết là một chuyện, nói ra lại là chuyện khác.

Tiêu Lâm Thiên giận không nhịn nổi, “Muốn chết!”

Nói xong, trong nháy mắt đã xuất thủ, một quyền đánh ra, uy áp bá đạo lập tức khóa chặt Lam Vũ, vừa ra tay chính là Chuẩn đế thuật vô cùng mạnh mẽ!

Lam Vũ không hề yếu thế, Quang Minh Quyền Trượng trong tay vung ra, đạo vận quang minh bạo phát, xuất thủ cũng là một môn Chuẩn Đế thuật.

Hơn nữa môn chuẩn đế thuật này của nàng là thuộc tính Quang Minh, cộng minh với Thần Thánh Quang Minh chi thể, bộc phát ra uy lực cực mạnh.

Đây là môn chuẩn đế thuật cho chính nàng sáng tạo!

Ba năm qua, nàng từng uống không ít Ngộ Đạo Trà, cộng thêm một số tư nguyên, đã nhiều lần nàng tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Môn chuẩn đế thuật là do nàng sáng tạo trong trạng thái ngộ đạo.

Oanh!

Hai cỗ lực lượng ầm vang va chạm, Lam Vũ lùi lại mấy chục trượng, khải giáp màu trắng bạc trên người nàng lóe ra đạo vận quang minh và từng đạo phù văn vô cùng huyền diệu, tuỳ tiện đánh tan tất cả trùng kích.

“Được phù văn của công tử gia trì, quả nhiên lợi hại.”

Lam Vũ cảm thụ được lực lượng trên khải giáp, cười nhạt nói.

Bộ khải giáp này vốn là một kiện Chí Tôn khí đỉnh phong, nhưng thời gian trước, Sở Cuồng Nhân dùng phù văn tăng cường, đã không kém hơn Thánh Vương khí.

“Lại đến!”

Lam Vũ quát lạnh một tiếng, chủ động xuất kích.

Hai đại thiên kiêu đánh lên, gió tuyết giăng đầy trời.

Chương 449: A, ngươi muốn tìm ta? Sở Cuồng Nhân đạp tuyết đến

Oanh, oanh, oanh...

Năng lượng cuồng bạo không ngừng bao phủ, đạo vận quang minh thần thánh và đạo vận bá đạo của Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể không ngừng đánh vào một chỗ.

Gió tuyết bốn phía liên tiếp phá nát, hóa thành sương trắng đầy trời.

Các tu sĩ bí mật quan đều kinh ngạc.

“Không ngờ Lam Vũ có thể chiến đấu với Tiêu Lâm Thiên đến tình trạng này, quá cường đại, không hổ là Thiếu Đế mạnh nhất ngày trước.”

“Nhưng Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể là Vô Thượng Đạo Thể xếp hạng thứ hai, Thần Thánh Quang Minh chi thể, chỉ sợ không phải đối thủ.”

“Thể chất là một phần, nhưng tu sĩ chưởng khống Đạo Thể hoặc pháp môn tu hành cũng là chuyện vô cùng quan trọng.”

Người quan chiến càng ngày càng nhiều.

Ở trong đó, không thiếu một số tu sĩ nghe nói Sở Cuồng Nhân hiện thân tại Thiên Cơ thành chạy tới, phần lớn đều là thiên kiêu trẻ tuổi.

Ví như đám Thiên Hạ Hành Tẩu ba năm trước phải sống dưới cái bóng của Sở Cuồng Nhân.

“Quách Sơn, ngươi cũng tới.”

“Sở Cuồng Nhân hiện thân tại Thiên Cơ thành, ta có thể không tới sao? Nhưng sao Lam Vũ lại đánh nhau với Tiêu Lâm Thiên, Sở Cuồng Nhân đâu?”

“Không biết, trước quan chiến đi, Lam Vũ đã hiện thân ở đây, như vậy Sở Cuồng Nhân nhất định cũng ở đây.”

Một đám Thiên Hạ Hành Tẩu tụ tập lại một chỗ trao đổi.

Lam Vũ và Tiêu Lâm Thiên chiến đấu càng thêm kịch liệt.

Đạo vận quang minh, đạo vận Thiên Tôn trên người hai người đã dâng lên đỉnh phong, hai người như đã trở thành trung tâm của thiên địa.

Xung quanh Lam Vũ lưu động đạo vận quang minh kinh khủng, bạch quang hừng hực chói mắt nở rộ, khiến nàng giống như một vị nữ võ thần.

Nữ tu bốn phía không khỏi ảm đạm phai mờ.

Nàng nắm Quang Minh Quyền Trượng, trên quyền trượng dần hình thành một hỏa cầu to lớn màu trắng, giống như một vòng mặt trời nhỏ.

Đối diện nàng, sau lưng Tiêu Lâm Thiên xuất hiện một cái Thiên Tôn pháp tướng, uy áp vô tận bá đạo, giống như muốn trấn áp chư thiên!

“Lam Vũ, ngươi có thể chiến đến với ta đến mực này, thực lực cũng coi như không yếu, ngươi có một vị trí trong hai mươi vị trí đầu trên bảng Tiềm Long!”

“Chỉ tiếc, ngươi gặp phải ta!”

Tiêu Lâm Thiên ngạo nghễ nói.

Hắn ta đưa tay hội tụ linh khí trong thiên địa, Thiên Tôn pháp tướng sau lưng cũng theo động tác của hắn ta chậm rãi giơ tay lên, năm ngón tay nắm chắc thành quyền.

“Trước đánh bại ngươi, sau đó sẽ đánh bại Sở Cuồng Nhân!”

Tiêu Lâm Thiên quát lạnh một tiếng, đưa tay đánh ra một quyền.

Chỉ thấy quyền phong bàng bạc lướt qua, dọc đường đi, kiến trúc bị phá nát, một quyền này nhắm thẳng Lam Vũ, giống như có thể phá diệt tất cả!

Lam Vũ cầm Quang Minh Quyền Trượng trong tay, vung mạnh lên, hỏa cầu màu trắng như lưu tinh đập ra, rơi vào nắm tay của Thiên Tôn pháp tướng.

Ầm vang một tiếng, hai cỗ lực lượng bạo phát, lực trùng kích khủng bố hóa thành phong bạo khuếch tán ra, người quan chiến phải ào ào lui lại.

“Kết thúc rồi sao?”

“Lực lượng cường đại như vậy, cũng nên phân ra thắng bại.”

Mọi người nhìn chằm chằm chỗ trung tâm năng lượng.

Chỉ thấy có một người đứng trên đỉnh nhà cao tầng, ngạo nghễ mà đứng, trên thân lưu chuyển một loại uy áp bá đạo cao cao tại thượng.

Chính là Tiêu Lâm Thiên!

“Quả nhiên, Lam Vũ không phải đối thủ của Tiêu Lâm Thiên.”

“Thần Thánh Quang Minh chi thể và Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể vẫn có chênh lệch nhất định, hơn nửa bản thân Tiêu Lâm Thiên cũng có tu vi không kém.”

“Ngoại trừ đám thiên kiêu cửu thiên giống như quái vật kia, trong thiên hạ không có mấy thiên kiêu có thể vượt qua Tiêu Lâm Thiên.”

Các thiên kiêu hai mặt nhìn nhau, cũng không suy nghì gì đến kết quả này nữa.

Tiêu Lâm Thiên đứng chắp tay, thái độ bễ nghễ, “Hiện tại Lam Vũ đã thua, Sở Cuồng Nhân, tiếp theo đã đến lượt ngươi.”

Hắn ta nhìn về phía xa, đứng dậy muốn rời khỏi.

Nhưng lúc này, một tiếng cười khẽ bỗng nhiên từ trong bụi mù vang lên.

Chỉ thấy bạch quang hừng hực lấp lóe, một thanh trường mâu màu trắng giống như tia chớp xẹt qua hư không, lao về phía Tiêu Lâm Thiên.

Đột nhiên biến hóa khiến Tiêu Lâm Thiên biến sắc, đưa tay đánh ra một quyền, nện trên trường mâu màu trắng.

Trường mâu oanh một chút, trực tiếp nổ tung, cự lực kinh khủng bao phủ ra, đánh Tiêu Lâm Thiên bay ra ngoài.

Trên nắm tay hắn ta có thêm mấy vết máu.

Hắn ta tức giận nhìn về phía bụi mù, chỉ thấy bụi mù tán đi, quanh người Lam Vũ lưu chuyển bạch quang nhàn nhạt, một cái lồng màu đen bao phủ nàng.

“Ngay cả ta còn không đánh thắng, còn muốn đi đối phó công tử, chẳng lẽ đầu óc ngươi bị nước vào rồi?” Lam Vũ cười một tiếng nói.

Mọi người nhìn thấy cái lồng màu đen kia, vô cùng kinh ngạc.

“Cái kia, Chuẩn Đế binh? !”

“Trong tay Lam Vũ lại có một kiện Chuẩn Đế binh.”

“Là cái lồng này đã ngăn cản công kích của Tiêu Lâm Thiên, không ngờ trong tay nàng lại có loại bảo vật này.”

Chuẩn Đế binh, đối với bất kỳ đạo thống đỉnh phong nào cũng là nội tình quan trọng, giống như Thánh Vương.

Ngay cả các thiên kiêu đỉnh phong trên bảng Tiềm Long Bảng cũng không có mấy người có Chuẩn Đế binh trong tay, cơ duyên bực này, rất khó có được.

Còn kiện Chuẩn Đế binh trong tay Lam Vũ này, thật ra chính là kiện Chuẩn Đế binh mà âm Lệ sử dụng khi đột nhập vào Huyền Thiên tông.

Vì có cái lồng màu đen này, Sở Cuồng Nhân mới yên tâm để Lam Vũ đến đây ứng phó Tiêu Lâm Thiên, đối phương căn bản không đả thương được nàng.

“Hừ, dùng Chuẩn Đế binh, bỉ ổi!”

Tiêu Lâm Thiên hừ lạnh nói.

Nghe thấy vậy, Lam Vũ không nhịn cười được, “Ngươi thừa dịp công tử bị thiên phạt phong ấn tới khiêu chiến, ngươi cũng không cảm thấy ngại khi nói đến hai chữ bỉ ổi à?”

“Ngươi...”

Tiêu Lâm Thiên không nói ra lời.

Nhưng rất nhanh hắn ta đã không thèm để ý.

“Ngươi có Chuẩn Đế binh trong tay, ta không đả thương được ngươi, nhưng ngươi cũng không phải đối thủ của ta, ta đi tìm Sở Cuồng Nhân, ngươi cũng không ngăn được.”

Hắn ra không muốn dây dưa với Lam Vũ nữa.

Dù sao đối phương có Chuẩn Đế binh trong tay, bản thân không đả thương được nàng, hơn nữa nàng cũng không phải mục tiêu của mình.

Hắn ta muốn đánh bại, là Sở Cuồng Nhân!

“Ha, ngươi muốn tìm ta?”

Lúc này, giữa thiên địa vang lên một giọng nói đạm mạc.

Trong khoảnh khắc giọng nói này vang lên, các đại năng bí mật quan sát, các thiên kiêu đứng quan chiến đều không nhịn được run lên một cái, nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Chỉ thấy trong gió tuyết đầy trời, có một thanh niên mặc áo trắng, lưng đeo trường kiếm hoa lệ, đạp trên tuyết đọng, tuấn dật tuyệt trần, bung dù mà đến.

Nếu nói khí tức của Tiêu Lâm Thiên bá đạo, đứng ở nơi đó dường như đã trở thành trung tâm của thiên địa.

Vậy sau khi người trước mặt này xuất hiện, dù trên người hắn không có không một chút ba động linh lực nào, nhưng cả thiên địa giống như đều vì hắn mà trầm luân.

Tiêu Lâm Thiên so với hắn, hoàn toàn trở thành vật làm nền!

“Là hắn, quả thật là hắn.”

Trong một đám Thiên Hạ Hành Tẩu, Phong Yêu Nhiêu không nhịn được, trên mặt tràn đầy kích động.

Ba năm trôi qua, người này vẫn siêu phàm thoát tục như cũ, gương mặt kia không hề thay đổi, vẫn khiến nàng cảm thấy vô cùng kinh diễm.

“Sở Cuồng Nhân! Hắn đến rồi!”

“Cuối cùng hắn đã xuất hiện.”

Các đại năng, thiên kiêu đều lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

“Sở Cuồng Nhân! Cuối cùng ngươi đã đến.”

Nhìn thấy người trước mắt này, phát giác trên người đối phương không có ba động linh lực, trong mắt Tiêu Lâm Thiên bắn ra một đạo tinh quang.

Vẻ mặt hắn ta vô cùng kích động, dường như đã nhìn thấy bản thân giẫm đạp Sở Cuồng Nhân xuống dưới lòng bàn chân, rửa sạch nhục nhã.

Về phần mình có làm được không.

Chuyện này, hắn ta căn bản không có bất cứ nghi hoặc gì.

Hắn ta biết Sở Cuồng Nhân có thể sử dụng phù văn chi lực, nhưng thân bị thiên phạt phong ấn, dù có thể sử dụng phù văn chi lực lại có thể mạnh tới mức nào?

Hơn nữa, bây giờ hắn ta đã không giống như ba năm trước.

Sở Cuồng Nhân bung dù đi đến bên cạnh Lam Vũ, nàng thu hồi cái lồng màu đen, tiếp nhận dù trong tay hắn, che tuyết cho hắn.

Nhìn thấy một màn này, Tiêu Lâm Thiên đứng trong gió tuyết không nhịn được cười ha ha, “Sở Cuồng Nhân, ngươi đã luân lạc tới trình độ này rồi sao? Một trận gió tuyết nho nhỏ đã khiến ngươi cảm thấy e ngại? ?”

“Xem ra, ngươi thật sự đã biến thành một tên phế vật rồi!”

Chương 450: Học được chuyện e ngại tự nhiên, mảnh vỡ bông tuyết đầy đất

“Xem ra ngươi thật sự đã biến thành một tên phế vật rồi!”

Tiếng cười càn rỡ của Tiêu Lâm Thiên quanh quẩn, thiên kiêu bốn phía nhìn Sở Cuồng Nhân, như có điều suy nghĩ.

Sở Cuồng Nhân kia, thật sự một đi không trở lại sao?

“Phù...”

Sở Cuồng Nhân xoa tay, hà hơi, nói: “Thật là lạnh, nhất là nghe ngươi cười lạnh xong, càng lạnh hơn.”

“Sở Cuồng Nhân, cho dù ngươi luân thành một người bình thường, nhưng sỉ nhục ngày trước ngươi mang đến cho ta, cũng đừng hòng xóa bỏ!”

Hắn ta lập tức bước ra, đột nhiên đánh ra một quyền.

Quyền kình bá đạo giống như dòng nước lũ màu vàng phun trào, nhưng lúc đến gần Sở Cuồng Nhân lại bị màn ánh sáng phù văn cản lại.

Ánh mắt các thiên kiêu bốn phía ngưng tụ.

“Quả nhiên, hắn có một loại thủ đoạn phù văn nào đó.”

“Làm sao hắn làm được?”

Phù văn cũng cần linh lực thôi động, nhưng trên người Sở Cuồng Nhân không có không một chút ba động linh lực, lại có thể tuỳ tiện thôi động ngàn vạn phù văn.

Điểm này, tất cả mọi người đều không hiểu.

“Gió tuyết, là bắt nguồn từ lực lượng tự nhiên.” Sở Cuồng Nhân vươn tay, tuyết hoa bay xuống hòa tan trong lòng bàn tay hắn, hắn khẽ cười một tiếng, “Không nghĩ tới, lại có người xem thường gió tuyết, xem thường tự nhiên.”

Dường như hắn đang nói với Tiêu Lâm Thiên, lại giống như nói với tất cả mọi người.

Khi lời nói rơi xuống, gió tuyết bốn phía đột nhiên tăng lên, còn mãnh liệt hơn lúc trước gấp mười lần, một trăm lần!

Đột nhiên xuất hiện thay đổi, khiến tất cả mọi người trở nên khiếp sợ.

“Chuyện gì xảy ra? !”

“Chẳng lẽ Sở Cuồng Nhân có thể thao túng gió tuyết sao?”

“Ta nghe người ta nói, phù văn là lực lượng quy kết giản hóa đạo vận tự nhiên của thiên địa, nói cách khác chính là chưởng khống lực lượng tự nhiên trong thiên địa, Sở Cuồng Nhân có thể thao túng gió tuyết, cũng không ngoài ý muốn.”

“Nhưng trình độ này cũng khoa trương đi.”

Gió tuyết cường thịnh hơn lúc trước một trăm lần tràn ngập thiên địa, che khuất tầm mắt mọi người, mọi người muốn thôi động linh lực chống đỡ.

Mà Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ đứng tại chỗ, lại không bị ảnh hưởng, gió tuyết đến gần bọn họ tự động dời đi phương hướng.

“Các ngươi nhìn kìa!”

Bỗng nhiên, Quách Sơn kinh hô một tiếng, nhìn lên bầu trời.

Mọi người nhìn lại, đều là hít vào một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy trên bầu trời, mây đen hội tụ, tạo thành một vòng xoáy màu đen to lớn, mà bên trong vòng xoáy kia, có từng nét bùa chú liên tiếp hiện lên, hóa thành một thanh phong tuyết chi kiếm màu trắng! !

Hơn ngàn trượng phong tuyết chi kiếm lơ lửng trên đỉnh đầu mọi người, một cỗ hàn ý doạ người bao phủ thiên địa, mọi người cũng vì đó mà run lẩy bẩy.

Hàn ý khuếch tán, phạm vi ngàn dặm bị đông cứng!

“Hàn ý thật khủng khiếp!”

“Rốt cuộc lực lượng trong một kiếm này là thế nào? !”

“Móa, nếu ai dám nói với ta tu vi của hắn bị phong ấn, xem ta có đánh nát miệng hắn không, móa nó, đây mà gọi là không có chút tu vi nào sao? !”

Tất cả mọi người bị hù dọa.

Nhất là Tiêu Lâm Thiên vừa rồi còn kiêu ngạo phách lối, sắc mặt trắng bệch, bởi vì hắn ta là mục tiêu bị phong tuyết chi kiếm nhằm vào!

So với những người khác, hắn ta cảm nhận được uy áp càng khủng bố hơn!

“Tại sao có thể như vậy? !”

“Trình độ phù văn của hắn lại đạt tới trình độ này sao?”

Trên mặt Tiêu Lâm Thiên tràn đầy vẻ khó tin.

Hắn ta thôi động linh lực toàn thân, Huyền Thiên Thiên Tôn thể bị hắn ta thôi động đến cực hạn, Thiên Tôn pháp tướng ngưng tụ, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Không chỉ như thế, trên người hắn ta có một đạo linh niệm bắn ra, hóa thành một lão giả mặc trường bào màu vàng.

Lão giả này chính là chưởng môn đương nhiệm của Huyền Hoàng Thần Cung, Trường Cầm Thánh Vương.

Giờ phút này xuất hiện, chính là một đạo hóa thân linh niệm của ông ta!

“Đây, đây là có chuyện gì?”

Trường Cầm Thánh Vương xuất hiện, cũng nhìn thấy hơn ngàn thanh gió tuyết cự kiếm trên bầu trời, không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh.

Một kiếm này, ngay cả ông ta cũng rất khó ngăn cản!

“Chưởng môn, là Sở Cuồng Nhân!”

Tiêu Lâm Thiên lớn tiếng nói.

Trường Cầm Thánh Vương nhìn về phía Sở Cuồng Nhân mặc áo choàng cách đó không xa, lớn tiếng nói: “Sở Cuồng Nhân, nhanh dừng tay!”

Nhưng Sở Cuồng Nhân không thèm để ý đến ông ta, trong miệng bật ra một chữ.

“Rơi!”

Oanh! !

Mảng lớn hư không giống như bị hàn ý đóng băng, vô tận gió tuyết ngưng tụ thành phong tuyết chi kiếm, bỗng nhiên rơi xuống!

“Đáng chết! !”

Trường Cầm Thánh Vương không nghĩ được nhiều, thôi động lực lượng của đạo hóa thân linh niệm này đến cực hạn, đột nhiên đánh ra một chưởng.

Chưởng khí hóa thành một dòng nước lũ màu vàng đánh về phía phong tuyết chi kiếm, lúc hai bên tiếp xúc, không đến một hơi thở, dòng nước lũ màu vàng đã bị hàn ý ăn mòn, bị đông cứng, hóa thành vô số mảnh vỡ băng tuyết.

“Sao có thể như thế? !”

Đồng tử của Trường Cầm Thánh Vương co rụt lại, rống giận thôi động tất cả lực lượng.

Nhưng chỉ là một đạo hóa thân linh niệm thì có thể thôi động bao nhiêu lực lượng chứ, ông ta căn bản không ngăn được phong tuyết chi kiếm!

Kiếm khí rơi lên người Trường Cầm Thánh Vương, đánh nát đạo hóa thân linh niệm của ông ta!

Tiêu Lâm Thiên gào thét lớn, cũng thôi động Thiên Tôn pháp tướng đến cực hạn, hai cánh tay nắm chặt phong tuyết chi kiếm.

Nhưng hàn ý đã ăn mòn cánh tay Thiên Tôn pháp tướng, dần đóng băng cả pháp tướng, cuối cùng cũng hóa thành băng tuyết tán loạn.

Tại thời khắc sống còn, Tiêu Lâm Thiên thôi động bí pháp nào đó, cưỡng ép tăng lực lượng xông ra phạm vi phong tuyết chi kiếm khóa chặt.

Nhưng hắn ta cách cách phong tuyết chi kiếm quá gần.

Một kiếm này rơi trên mặt đất, toàn bộ Thiên Cơ thành đều run rẩy, quét ngang gió tuyết bao phủ vùng thế giới này.

Nhất là vị trí của Tiêu Lâm Thiên, gió tuyết phù văn chi lực nồng đậm như ngưng thực, cho dù hắn ta đã trốn khỏi vận mệnh bị phong tuyết chi kiếm đập trúng, lại chạy không thoát kết cục bị gió tuyết đóng băng.

“Đi thôi.”

Sở Cuồng Nhân nắm chặt áo choàng, quay người rời đi.

Lam Vũ bung dù cho hắn, theo sát phía sau.

“Công tử, chúng ta đi đâu đây?”

“Trạm tiếp theo, Sơn Hải Khuyết.”

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân theo gió tuyết dằng dặc truyền vào trong tai mọi người.

Đợi gió tuyết chi lực dần tán đi, mọi người đi ra, nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, trong mắt lộ ra sợ hãi.

“Quá kinh khủng.”

“Phù văn chi đạo bực này, không khỏi quá đáng sợ đi.”

“Các ngươi... các ngươi nhìn!”

Có người kinh hô một tiếng, chỉ vào cách đó không xa.

Chỉ thấy chỗ gió tuyết tán đi, có một bức tượng băng đứng đó, tượng băng sinh động như thật, trên mặt còn lưu lại vẻ hoảng sợ.

“Là, là Tiêu Lâm Thiên!”

“Hắn bị đóng băng!”

Mọi người đi tới.

Phong Yêu Nhiêu hiếu kỳ vươn tay đụng một cái, sau đó giống như bị điện giật, trong nháy mắt bị hàn ý đông lạnh lập tức rút tay về.

“Lạnh quá!”

Ngón tay nàng đã bị cóng đến một mảnh tím xanh.

“Chỉ chạm thử một chút đã khủng bố như vậy, vậy chẳng phải Tiêu Lâm Thiên bị đóng bằng...”

Phong Yêu Nhiêu còn chưa nói hết, tất cả mọi người liền nhìn thấy Tiêu Lâm Thiên bị đông thành băng trước mặt oanh một tiếng hóa thành mảnh vỡ băng tuyết rơi đầy đất.

Dáng vẻ này, chết đến mức không thể chết thêm.

Ực...

Mọi người không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, trong mắt lộ ra sợ hãi càng đậm, mạnh như Tiêu Lâm Thiên vẫn không ngăn được một đạo phù văn chi kiếm của Sở Cuồng Nhân, thực lực của người kia, rốt cuộc đã mạnh đến mức nào?

“Tại sao ta lại có cảm giác hắn bị phong ấn còn kinh khủng hơn lúc chưa bị phong ấn vậy!” Quách Sơn có chút run rẩy nói.

“Vừa rồi hắn bảo tiếp theo sẽ đi đến đâu?”

“Sơn Hải Khuyết! !”

Tất cả mọi người cùng nhìn về một phương hướng.

Đó là phương hướng của Sơn Hải Khuyết.

Bọn họ đều biết, Sơn Hải Khuyết, sẽ phải đối mặt với một tồn tại kinh khủng trước nay chưa có!

Chương 451: Phù văn chi kiếm đầy trời, tại hạ là Sở Cuồng Nhân, đến đây diệt môn

Huyền Hoàng Thần Cung.

Bên trong một tòa cung điện, bỗng nhiên Trường Cầm Thánh Vương mở mắt ra, sau đó sắc mặt trở nên tái nhợt, nhìn về nơi xa, trong mắt hiện lên một chút chấn động, thậm chí còn cảm thấy ớn lạnh.

"Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân! !"

" Vì sao ngươi luôn tranh giành với Huyền Hoàng Thần Cung ta! Diệt hóa thân linh niệm của ta, giết thiên kiêu Thần Cung của ta, việc này tuyệt đối không bao giờ kết thúc được!"

Bọn họ và Sở Cuồng Nhân đã trở thành cục diện không chết không thôi.

Căn bản không có khả năng hoà giải.

"Nhất định phải hết sức chú ý tới hành động của Sở Cuồng Nhân mới được, tiếp theo chắc là hắn muốn đi Sơn Hải Khuyết, phải để người tiếp tục chú ý việc này..."

Trường Cầm Thánh Vương lẩm bẩm nói.

Bọn họ nhất định phải biết rõ giới hạn của Sở Cuồng Nhân là ở chỗ nào.

...

Sơn Hải Khuyết, vùng đất vô định ngày xưa, một trong những đạo thống đứng đầu tinh vực Thương Khung ngày nay, có một nền tảng vô cùng vững chắc.

Trong đó không thiếu Đại Thánh thậm chí là Thánh Vương.

Bên trong tinh vực Thương Khung, không người nào dám khinh thường những đạo thống như thế này.

Nhưng vào hôm nay, tất cả tu sĩ bên trong đạo thống này lại bày binh bố trận như đã sẵn sàng đón quân địch, chính là bộ dạng lâm vào đại địch!

Mà ở xung quanh Sơn Hải Khuyết, có rất nhiều nguyên hồn Sơn Hải dữ tợn, lít nha lít nhít, số lượng phải đạt đến hơn vạn, tu vi từ

Chiến Vương đến Tôn giả, thậm chí Thánh Nhân cũng có, sát khí ngút trời.

Đây là đại trận hộ sơn của Sơn Hải Khuyết, đại trận Sơn Hải!

Trong trận đều là nguyên hồn Sơn Hải mà Sơn Hải Khuyết thu thập và luyện chế ra nhiều năm nay, bao gồm các loại Yêu thú Hung thú, chủng loại rất phức tạp.

Bên trong một tòa cung điện của Sơn Hải Khuyết.

Sơn Hải Khuyết chủ và tất cả trưởng lão tập trung ở một chỗ, đã hai ngày trôi qua kể từ khi Sở Cuồng Nhân đưa tới tờ Huyết Sắc Chiến.

Nếu không có chuyện bất ngờ gì xảy ra, đối phương cũng sắp tới rồi.

Toàn bộ Sơn Hải Khuyết, vì vậy mà đang đề phòng cao độ.

"Đến rồi!"

Bỗng nhiên, Sơn Hải Khuyết chủ mở miệng nói, giọng điệu ngưng trọng, mấy trưởng lão ở bên cạnh hắn nghe vậy, vội vàng nhìn về phía xa.

Ánh mắt của bọn hắn thông qua tầng mây, nhìn về bên ngoài sơn môn của Sơn Hải Khuyết, chỉ thấy một nam một nữ đã đi tới bên ngoài đại trận Sơn Hải.

Hai người này, chính là Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ.

"Rốt cuộc đã đến."

"Hừ, đợi đã lâu rồi."

"Hôm nay để bọn hắn có đến mà không có về!"

Sắc mặt mấy trưởng lão hung ác nói.

Vì đối phó Sở Cuồng Nhân, bọn họ đã chuẩn bị rất nhiều thứ, bọn họ tin rằng, cho dù là Thánh Vương đến đây cũng sẽ phải chết không nghi ngờ!

Mà ở trong sự nhận thức của bọn họ, Sở Cuồng Nhân không có linh lực, không dùng Đế binh, dù có mạnh hơn cũng không có khả năng vượt qua trình độ Thánh Vương.

Bên ngoài Sơn Hải Khuyết.

Hai người Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ tới bên ngoài đại trận Sơn Hải.

"Thật đúng là phong thủy luân chuyển." Nhìn đại trận Sơn Hải trước mắt, Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Trước kia là bọn họ đến phá đại trận Huyền Thiên tông, hiện tại đến phiên ta phá đại trận của bọn họ."

"Chỉ tiếc, đại trận này không phải Vân Hải Kinh Kỳ Trận, mà ta cũng không phải bọn họ! ! Hôm nay Sơn Hải Khuyết, thật náo nhiệt."

Sở Cuồng Nhân nhấc chân đi vào bên trong đại trận Sơn Hải.

Trong nháy mắt, có vài chục nguyên hồn Sơn Hải vọt lên.

Những nguyên hồn này đến từ nhiều chủng loại, sài lang hổ báo đều có, trên người mỗi con đều tản ra sát khí hung tợn, muốn nuốt chửng Sở Cuồng Nhân.

Một tiếng leng keng.

Một tiếng kiếm vang lên, Côn Ngô Kiếm bên hông Sở Cuồng Nhân tự động ra khỏi vỏ!

Kiếm khí phấn khởi, điên cuồng tàn phá trong hư không.

Từng nguyên hồn bị xé rách.

Dù không có Sở Cuồng Nhân điều khiển, Côn Ngô Kiếm vẫn là một thanh kiếm hồn Chuẩn Đế binh như cũ, có lực sát thương cực kỳ khủng bố.

Côn Ngô Kiếm đam tới đâm lui ở bốn phía của Sở Cuồng Nhân, kiếm khí tản ra giống như một trận bão kiếm, tất cả nguyên hồn

Sơn Hải đến gần đều bị xé rách, căn bản không có cách tới gần hai người Sở Cuồng Nhân.

Hai người nhàn nhã giống như đi bộ, đi đến đại điện Sơn Hải Khuyết.

Càng đi xa, thực lực của nguyên hồn càng mạnh.

Đến sau cùng, các nguyên hồn cấp bậc Thánh Nhân cũng xuất hiện.

Sở Cuồng Nhân lắc đầu thở dài: "Đáng tiếc, nếu có Tiểu Hồng ở đây, nó chỉ cần kêu hai tiếng, thì chắc chắn những nguyên hồn này ngay cả động đậy cũng không dám."

Tiểu Hồng là Thần Hoàng, là Thần Thú uy áp, đến từ huyết mạch và linh hồn, đủ để khiến cho những nguyên hồn Sơn Hải này phải thần phục.

"Có điều, cũng không quan trọng."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, giữa hai tay, linh lực bốn phía tập trung lại, hóa thành một thanh kiếm lớn màu vàng óng chém xuống, phù văn kiếm khí cuồng bạo tản ra, chỗ nó đi qua, từng nguyên hồn Sơn Hải bị xé nát.

Một kiếm này, đã quét sạch tất cả các nguyên hồn trên đường đi.

Một con đường lớn, xuất hiện ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

"Đi thôi."

Hai người đi một mạch không hề bị cản trở.

Các trưởng lão bên trong Sơn Hải Khuyết đều trở nên kinh hãi.

Đại trận Sơn Hải mà bọn họ lấy làm tự hào lại không hề chịu nổi một đòn của Sở Cuồng Nhân, căn bản không hề cản trở được đối phương!

"Thực lực của hắn còn mạnh hơn so với chúng ta nghĩ!"

"Đây chính là thực lực của Sở Cuồng Nhân sao?"

Mặt mũi của mọi người ở Sơn Hải Khuyết, tràn đầy ngưng trọng.

Mà lúc này Sở Cuồng Nhân đã đi tới trước sơn môn Sơn Hải Khuyết, trước sơn môn không có một ai, không có bất kỳ người nào trấn giữ.

Linh niệm của Sở Cuồng Nhân chuyển động, rất nhanh liền phát hiện tất cả người của Sơn Hải Khuyết đều tụ tập ở đỉnh núi trước đại điện.

"Là muốn tập trung lực lượng, đánh một trận tử chiến với ta sao? Ừm, can đảm lắm, chỉ tiếc... Không làm nên trò trống gì! !"

Sở Cuồng Nhân sải bước, đi về phía đỉnh núi.

Trên con đường dẫn lên đỉnh núi có một bậc thang bằng đá xanh, có đến mấy ngàn bậc, Sở Cuồng Nhân như một người phàm trần, đi lên từng bước một.

Lam Vũ theo sát sau lưng Sở Cuồng Nhân.

Trên đỉnh núi, có đến hàng vạn đệ tử của Sơn Hải Khuyết cứ như vậy nhìn Sở Cuồng Nhân đi tới đây từng bước một.

Bọn họ đã bày binh bố trận sẵn sàng đón quân địch, không dám có chút sơ ý, mà thần thái Sở Cuồng Nhân lại thoải mái, đi nhẹ nhàng, tựa như đang leo núi, du ngoạn.

Thời gian trôi qua, Sở Cuồng Nhân càng ngày càng tới gần đỉnh núi.

Trước đại điện, vẻ mặt của tất cả mọi người càng ngưng trọng hơn, toàn bộ đại điện yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi, mọi người đều đang khẩn trương, chuẩn bị chiến đấu.

Một sự nghiêm nghị vô hình đang bao phủ toàn bộ đỉnh núi.

Đột nhiên, dường như một số nguyên hồn Sơn Hải cảm nhận được cái gì đó, phát ra từng tiếng gầm bất an.

Chỉ thấy khi Sở Cuồng Nhân đi đến giữa sườn núi, quanh người tràn ngập một làn sóng vô hình, từng nét bùa chú ngưng tụ quanh người hắn, biến thành phù văn chi kiếm.

Đó là một thanh bức phù văn chi kiếm màu vàng, tràn ngập kiếm khí sắc bén.

Mà Sở Cuồng Nhân lại bước ra, lại có một thanh phù văn chi kiếm ngưng tụ thành, đó là một thanh phù văn chi kiếm màu xanh lam, mang sức mạnh mênh mông của nước đang dâng trào.

Cứ như vậy, mỗi khi hắn đi lên một bậc thang, bên người liền có thêm một thanh phù văn chi kiếm.

Phù văn chi kiếm xung quanh hắn càng ngày càng nhiều, giống như bao hàm toàn bộ các loại đạo vận trong trời đất này.

Khi Sở Cuồng Nhân sắp thực sự lên đỉnh núi, xung quanh hắn đã lít nha lít nhít phù văn chi kiếm không thể đếm nổi!

Có phù văn chi kiếm hỏa diễm, phù văn chi kiếm gió tuyết, phù văn chi kiếm sơn hà, phù văn chi kiếm lôi đình, phù văn chi kiếm nhật nguyệt...

Khi Sở Cuồng Nhân chính thức trèo lên đỉnh, vô số phù văn chi kiếm tràn ngập uy áp phù văn bao phủ toàn bộ đỉnh núi!

Tất cả đệ tử Sơn Hải Khuyết nhìn thấy vô số phù văn chi kiếm kia, chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, trên người như bị trăm ngàn ngọn núi đè lên, rất khó động đậy.

Rõ ràng trước mắt chỉ có một người mà thôi, nhưng bọn họ lại cảm thấy đây là cả một thế giới!

Bọn họ đang ở đây chống lại cả thiên hạ!

Khi tất cả mọi người đang kinh ngạc trước vô số phù văn chi kiếm trước mặt, chỉ nghe Sở Cuồng Nhân cao giọng nói: "Tại hạ là Sở Cuồng Nhân, hôm nay mang theo phù văn chi kiếm đầy trời này, đến đây để diệt môn! !"

Chương 452: Người trong thiên hạ có thể làm khó dễ được ta, một người, áp đảo thiên hạ

Vô số phù văn chi kiếm, vô số uy áp tự nhiên!

Sở Cuồng Nhân mang theo phù văn chi kiếm đầy trời, bên trong ẩn chứa vô số đạo vận thiên địa tự nhiên, leo lên Sơn Hải Khuyết, một câu diệt môn, khiến toàn trường kinh động!

Tất cả đệ tử Sơn Hải Khuyết, đã sẵn sàng chờ lệnh chiến đấu!

Tất cả bí mật quan sát đại năng, tim đập rất nhanh.

"Giết! !"

Không có có lời thừa thãi, một chữ "giết" rơi xuống, rất nhiều đệ tử Sơn Hải Khuyết lập tức xuất thủ, các loại năng lượng chuyển động, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Vô số năng lượng hóa thành một luồng sóng cuồn cuộn như thủy triều, lay động đất trời!

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn đứng tại chỗ, sắc mặt lạnh nhạt: "Ta và thiên nhiên, chính là một thể, các ngươi, làm sao có thể đối đầu với thiên hạ? !"

Ngón tay hắn nhẹ nhàng cử động một lần.

Trong nháy mắt, phù văn chi kiếm đầy trời ở phía sau hắn bắn ra.

Một đạo, hai đạo mười đạo... Trăm ngàn đạo!

Trăm ngàn phù văn như mưa, bắn ra, mỗi một đạo đều ẩn chứa uy áp cực kỳ khủng bố, sức mạnh phong sương, sức mạnh lôi đình, chỉ trong chốc lát đã nổ ting, như dòng nước lũ cuốn lấy năng lượng đạo vận kiếm chi.

Một đệ tử cảnh giới Tôn giả nhìn phù văn chi kiếm đang đâm tẳng tới trước mắt, hét lớn một tiếng, một nguyên hồn Sơn Hải hiện ra từ trên người hắn, gào thét xông ra, nhưng không có chút tác dụng ngăn cản nào.

Ở trước mặt phù văn chi kiếm, nguyên hồn Sơn Hải của hắn giống như tờ giấy mỏng vô cùng yếu ớt, chỉ cần dùng sức một chút là có thể xét rách, mà dù hắn thúc giục linh lực của bản thân đến cực hạn, cũng khó có thể ngăn cản uy lực của phù văn chi kiếm.

Đùng một tiếng, đệ tử kia bị kiếm khí xé thành từng mảnh!

Một đệ tử cảnh giới Tôn giả còn như vậy.

Đệ tử khác càng không cần phải nói.

Ở trước mặt phù văn chi kiếm đầy trời này, bọn họ chỉ như cỏ rác, những nơi phù văn chi kiếm đi qua, là có thể thu hoạch được rất nhiều thứ.

Các trưởng lão của Sơn Hải Khuyết nhìn muốn rách cả mí mắt, vô cùng phẫn nộ.

"Sở Cuồng Nhân, đừng có càn rỡ! !"

Một Thánh Nhân nổi giận, gầm lên một tiếng.

Hắn điều khiển một nguyên hồn Sơn Hải phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng cũng không có kết quả gì, Sở Cuồng Nhân trảm thánh như giết chó, Thánh Nhân tầm thường với hắn mà nói, căn bản không có chút uy hiếp nào.

Một đạo phù văn chi kiếm, đột nhiên bắn ra.

Đạo phù văn chi kiếm kia mạnh hơn rất nhiều so với những phù văn chi kiếm khác của hắn, kiếm khí thoáng qua một cái, nguyên hồn Sơn Hải bao gồm cả Thánh Nhân, toàn bộ đều bị chém đứt!

"Một nhau ra tay!"

Sơn Hải Khuyết các Thánh Nhân rống to.

Bọn họ đi đến chỗ Sở Cuồng Nhân, bao vây hắn, sau đó phóng ra nguyên hồn Sơn Hải, nguyên hồn của bọn họ còn mạnh hơn nhiều so với nguyên hồn của những người khác, mỗi một nguyên hồn đều sỡ hữu chiến lực ngang với Thánh Nhân.

Cộng thêm nguyên hồn, thì vây công Sở Cuồng Nhân có đến hai mươi Thánh Nhân.

Trong đó còn bao gồm bốn năm Đại Thánh.

Và Sơn Hải Khuyết chủ này là... Thánh Vương!

"Sử dụng bí dược Sơn Hà!"

Sơn Hải Khuyết chủ nói.

Hắn lấy ra một viên thuốc, ném cho nguyên hồn Sơn Hải của mình.

Nguyên hồn của hắn là một con kim sắc Đại Bằng Điểu, sau khi cho con Đại Bằng Điểu ăn đan dược, con mắt màu vàng kim dần dần phủ đầy tia máu, khi một tiếng thét vang lên, thân thể của hắn bắt đầu bành trướng, lớn hơn gấp hai ba lần.

Xòe hai cánh, dài đến mấy chục trượng, khí thế như vũ bão!

Các trưởng lão còn lại cũng ào ào cho nguyên hồn Sơn Hải của mình ăn bí dược, khiến cho sức mạnh của những nguyên này tăng lên một cách điên cuồng.

Hiệu quả của bí dược này cực kỳ mạnh mẽ, nhưng sau khi sử dụng, những nguyên hồn này sẽ tiến vào giai đoạn mất tinh thần một khoảng thời gian, không thể tái chiến đấu, nhưng mà giờ phút này vì có thể đối phó với Sở Cuồng Nhân, bọn họ cũng không nghĩ nhiều như vậy.

"Lên!"

Ra lệnh một tiếng, mười mấy nguyên hồn đã ăn bí dược, cực kỳ cường hãn xông về phía Sở Cuồng Nhân, sát khí mạnh mẽ, đảo loạn phong vân!

Phù văn chi kiếm chung quanh Sở Cuồng Nhân bắn ra.

Nhưng dù uy lực, số lượng của những phù văn chi kiếm này tuy nhiều, nhưng muốn chém giết những nguyên hồn đã có thể so với Đại Thánh, cũng không dễ dàng.

Linh niệm của hắn chuyển động, phù văn chi kiếm bốn phía vỡ nát, hóa thành từng đạo từng đạo phù văn huyền diệu, sau đó toàn bộ tập hợp lại một chỗ, hình thành một thanh kiếm màu sắc lộng lẫy, ẩn chứa sức mạnh to lớn, vô tận của tự nhiên!

"Đi!"

Thanh kiếm của tự nhiên quét ra!

Dù cho sức mạnh của những nguyên hồn này có thể so với Đại Thánh, nhưng so với thanh kiếm ở trước mặt, vẫn không đáng được chú ý như cũ.

Kiếm khí quét ra, từng nguyên hồn đều bị đánh cho vỡ nát!

"Thao Thiết chưởng!"

"Cùng Kỳ chưởng! !"

Mà thừa lúc Sở Cuồng Nhân ứng phó với nguyên hồn, một đám Thánh Nhân bao gồm cả Thánh Vương thừa cơ xuất thủ, bạo phát đạo vận đã bành trướng, hóa thành Hung thú chưởng kình.

Mà khi những chưởng kình này rơi xuống người Sở Cuồng Nhân, bỗng nhiên có một cái lồng bàn màu đen xuất hiện, ngăn cách chưởng kình ở bên ngoài.

Là Lam Vũ xuất thủ.

Nàng điều khiển Chuẩn Đế binh, đỡ được tất cả công kích.

"Chuẩn Đế binh, là Chuẩn Đế binh!"

"Vậy mà gia hỏa này còn có Chuẩn Đế binh hộ thể!"

Sắc mặt các Thánh Nhân của Sơn Hải Khuyết hơi đổi một chút.

Ban đầu vốn dĩ Sơn Hải Khuyết cũng có Chuẩn Đế binh, chính là Sơn Hải Quyển.

Nhưng vào ba năm trước, Sơn Hải Khuyết chủ mới nhậm chức mang theo vật này tiến đến chinh phạt Huyền Thiên tông, vật này cũng mất đi, bị Sở Cuồng Nhân chiếm lấy.

"Ta đến phá vỡ Chuẩn Đế binh này!"

Sơn Hải Khuyết chủ hét lớn một tiếng, linh lực mênh mông và một luồng đạo vận vô cùng cường hãn ở trên người hắn hiện ra! !

Trong chốc lát, hư ảnh của bốn con Hung thú dữ tợn hiện ra chung quanh hắn.

Chính là tứ hung Cùng Kỳ, Thao Thiết, Đào Ngột, Hỗn Độn!

Tứ hung này tràn ngập sát khí ngất trời, sau đó phóng về phía lồng bàn màu đen, sức mạnh doạ người còn muốn mạnh hơn Sơn Hải Khuyết chủ, lại khiến cho lồng bàn rung động vài cái.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, linh niệm chuyển động.

Linh khí đất trời bốn phía như dòng nước lũ phun trào, tụ lại!

Bốn đạo phù văn chi kiếm màu vàng óng hiện ra.

Bốn thanh kiếm, đối đầu với bốn con Hung thú!

Hai luồng sức mạnh va vào nhau, toàn bộ đỉnh núi như muốn sụp đổ, làm biển mây trong phạm vi ngàn dặm lăn lộn, phun trào.

Nguyên một đám đệ tử bị luồng năng lượng mạnh mẽ này trực tiếp đánh bay, nguyên một đám Thánh Nhân nhịn không được thúc giục linh lực chống đỡ.

Mà Sở Cuồng Nhân, Sơn Hải Khuyết chủ là người nhận nhiều ảnh hưởng nhất.

Sơn Hải Khuyết chủ bay ngược ra sau, miệng phun máu tươi.

Sở Cuồng Nhân lại đứng tại chỗ, không nhúc nhích chút nào, những đòn tấn công kinh khủng kia, đều bị lồng bàn màu đen làm cho tan rã.

"Khả năng của các ngươi cũng chỉ tới đây thôi sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn nhẹ nhàng nâng tay, phù văn chi kiếm bao trùm hơn phân nửa bầu trời lại ngưng tụ lần nữa, áp lực dồi dào bao phủ trên người mỗi một người.

"Sở Cuồng Nhân, nếu ngươi thật sự diệt Sơn Hải Khuyết ta, hành động như thế sẽ làm cho người người nổi giận, chẳng lẽ ngươi không sợ thiên hạ hợp lực với nhau tấn công ngươi sao? !"

Sơn Hải Khuyết chủ lớn tiếng nói.

Mà nghe được lời hắn, Sở Cuồng Nhân nhịn cười không được: "Thiên hạ hợp lực với nhau tấn công? Ha, không phải ta đã sớm bị rồi sao? !"

"Thiên hạ này sớm đã không dung được ta, vậy ta cũng không dung thiên hạ này! Để bọn họ tới, ta muốn nhìn người trong thiên hạ này làm sao có thể làm khó dễ được ta!"

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng, trên người bộc phát ra một luồng đạo vận kiếm chi vô cùng doạ người, phóng lên tận trời, bao phủ Bát Hoang!

Trên đỉnh đầu, phù văn chi kiếm đầy trời kia và đạo vận kiếm chi giống như hỗ trợ cho nhau, kiếm ngân vang lên âm thanh, ầm ầm!

Tất cả mọi người nhìn bóng người bạch y kia, nuốt nước miếng.

Một người dám đối đầu với thiên hạ!

Thì phải có khí phách và năng lực đến mức nào!

"Sở Cuồng Nhân này ba năm trước đã danh chấn thiên hạ, từ xưa đến nay, cũng chỉ có một mình Sở Cuồng Nhân!"

Sắc mặt của người mới lên cấp Thánh Nhân trước đó lớn tiếng muốn lấy đầu Sở Cuồng Nhân đã sớm trắng bệch, không có chút ý chí chiến đấu nào.

Tất cả đại năng bí mật quan sát, cũng trầm mặc.

Ba năm trước đây là như vậy, ba năm sau vẫn là như vậy...

Khắp thiên hạ này, lại bị một người đè ép!

Chương 453: Thắp hương bái lạy ngươi thì sao, Tranh nguyên hồn Hung thú

"Sở Cuồng Nhân, nếu ngươi sinh ra ở Sơn Hải Khuyết ta, mỗi ngày ta đều thắp hương bái lạy ngươi, nếu vậy thì sao? !"

Sơn Hải Khuyết chủ bỗng nhiên nói, nhìn bên trong ánh mắt của Sở Cuồng Nhân toát ra vẻ vô cùng phức tạp, có kinh ngạc, có tiếc hận...

Nghe hắn nói ra lời này, mọi người xôn xao.

Không nghĩ tới Sơn Hải Khuyết chủ lại tôn sùng Sở Cuồng Nhân đến thế.

Không chỉ là hắn, mỗi đại năng bí mật quan sát cũng đều cos ý nghĩ không khác biệt lắm, Sở Cuồng Nhân dưới cái nhìn của bọn họ quá ưu tú.

Đủ để được xưng là người duy nhất từ xưa đến nay!

Loại này người, nếu như sinh ra ở đạo thống của mình, thật sự sẽ trợ giúp được rất nhiều thứ! Thắp hương bái lạy hắn, cung phụng như tổ tông thì sao chứ?

"Chỉ tiếc... Ngươi không phải!"

"Cho nên, ngươi và Sơn Hải Khuyết ta nhất định là không chết không thôi!"

Đột nhiên ánh mắt của Sơn Hải Khuyết chủ trở nên lạnh lẽo.

Chỉ thấy hắn quát lớn một tiếng, ngay sau đó, đạo vận mênh mông từ trên người hắn phun ra ngoài, dần dần bao phủ toàn bộ Sơn Hải Khuyết.

Trong mơ hồ, sâu bên trong Sơn Hải Khuyết truyền đến một tiếng gầm nhẹ.

Tiếng rống như sấm, âm thanh chấn động trăm dặm!

Ẩn trong đó là một luồng sức mạnh kỳ lạ, khiến cho nguyên hồn của các tu sĩ đang ở đây khi nghe được âm thanh này, cảm nhận được một sự run rẩy.

Dường như linh hồn cũng bị chấn động!

Một sự tồn tại kinh khủng đã bị đánh thức.

"Gầm! !"

Lúc mọi người kinh ngạc, tiếng gầm càng vang dội, sơn hà trong vòng nghìn dặm đều bị chấn động, vô số dã thú đều nằm rạp trên mặt đất.

Một luồng sát ý hung hãn doạ người khuếch tán từ chỗ nào đó trong Sơn Hải Khuyết, mỗi đại năng bí mật quan sát đều trở nên khiếp sợ.

"Dạng khí tức này, không thể coi thường!"

"Đến tột cùng là cái gì?"

Sở Cuồng Nhân cũng tò mò nhìn về phía xa.

"Xem ra Sơn Hải Khuyết còn ẩn giấu thủ đoạn."

Hắn đưa tay thúc giục phù văn chi kiếm trên bầu trời, vung mạnh lên.

Phù văn chi kiếm đầy trời trút xuống như mưa to, bắn ra!

Đùng, đùng, đùng...

Chỉ thấy cả một sơn mạch bị phù văn chi kiếm bắn phá, hóa thành tro tàn, bụi mù cuồn cuộn bao phủ trong phạm vi ngàn dặm.

Dưới đòn tấn công như vậy, Thánh Vương cũng không nhất định có thể gánh vác được.

Mà tiếng gầm, vẫn còn chưa biến mất.

Rít lên một tiếng, một trận bão táp tuôn ra.

Bụi mù bốn phía tản đi.

Một nguyên hồn của Hung thú dữ tợn xuất hiện ở trước mặt mọi người!

Toàn thân con Hung thú đỏ thẫm, giống như báo săn, hai mắt giống như Lưu Ly Thủy tinh, mọc ra năm cái đuôi, trên đầu có một cái sừng, hơi thở của nó giống như một ngọn lửa, thiêu rụi thảm thực vật xung quanh thành tro bụi.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy nguyên hồn này, Động Tất Chi Nhãn vận chuyển.

So với các kỹ năng khác, Động Tất Chi Nhãn không cần linh lực hỗ trợ, thứ mà kỹ năng này sử dụng, phần nhiều là dựa vào sức mạnh tinh thần.

Trong nháy mắt, tin tức của con Hung thú này hiện lên ở trước mắt.

"Tranh, có nguồn gốc là Hung thú viễn cổ của tinh vực Thương Khung, âm thanh nó phát ra có hiệu quả nhiếp hồn, am hiểu đạo vận thuộc tính Hỏa, hiện tại đang ở trạng thái nguyên hồn..."

"Chậc, đây thực sự là nguyên hồn Hung thú!"

Sở Cuồng Nhân ngạc nhiên nói.

Ba năm trước đây, lúc Sơn Hải Khuyết chủ tấn công Huyền Thiên tông, đã từng triệu hồi tứ hung thú Thao Thiết, Cùng Kỳ, Đào Ngột, Hỗn Độn.

Nhưng mà tứ hung kia lại chỉ là nguyên hồn mà Sơn Hải Khuyết căn cứ vào điển tịch để luyện chế ra, căn bản không tính là nguyên hồn Hung thú chân chính.

Mà con Tranh trước mắt này, lại thực sự là nguyên hồn Hung thú!

Tu vi cũng đạt đến... Thánh Vương!

Làm Hung thú, sức chiến đấu có thể bộc phát sẽ hơn hẳn Thánh Vương bình thường, Sở Cuồng Nhân ước chừng, có thể so với năm bước Thánh Vương.

Khôgn tính đến Chuẩn Đế, thì đây là Thánh Vương mạnh nhất Sở Cuồng Nhân từng gặp, cho dù là Xà Thần mà lúc trước gặp phải, cũng không hơn con Hung thú này bao nhiêu.

"Sở Cuồng Nhân! Đây Tranh, là một Nguyên hồn Sơn Hải mà tổ tiên Sơn Hải Khuyết ta để lại! Hôm nay, ta sẽ dùng hắn để giết ngươi! !"

Sơn Hải Khuyết chủ lớn tiếng nói.

Trên người hắn có đạo vận bành trướng chuyển động, triệu hồi Tranh thú đang ở phía xa.

Chỉ thấy Tranh thú đạp mây mà đến, sát khí vô cùng cuồng bạo dâng trào mãnh liệt, chỗ nó đến, hư không rung chuyển lay động.

Những đỉnh núi lần lượt sụp đổ dưới sự tấn công của Tranh thú!

Sức mạnh như vậy, khiến một đám đệ tử của Sơn Hải Khuyết trợn mắt hốc mồm.

"Thật là một nguyên hồn khủng khiếp."

"Bên trong Sơn Hải Khuyết chúng ta lại ẩn chức sức mạnh như vậy."

Hiển nhiên, sự tồn tại của Tranh ở bên trong Sơn Hải Khuyết được bảo mật rất cao, ngoại trừ Sơn Hải Khuyết chủ và cái trưởng lão ra, không có ai biết.

Rất nhanh, Tranh đi tới gần đỉnh đầu của Sở Cuồng Nhân, thân thể đỏ thẫm mạnh mẽ tràn ngập cảm giác áp bách mạnh mẽ.

Sở Cuồng Nhân đưa tay ngưng tụ phù văn chi kiếm, đột nhiên chém ra.

Từng nét phù văn chi kiếm trút xuống như mưa, rơi vào trên người Tranh, nhưng lại bị sát ý hung hãn trên người đối phương chặn lại từng cái một.

"Tranh thú này, xem như có chút khó giải quyết."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Chỉ thấy đối phương há mồm phun ra một ngọn lửa rực cháy, hư không gần như bị nhiệt độ nóng rực kia thiêu đến méo mó.

Các đệ tử Sơn Hải Khuyết đứng gần đó đều bị thiêu cháy thành tro bụi.

"Không tốt, mau lui lại!"

"Nhanh rời xa nơi này!"

Mấy Thánh Nhân hét lớn.

Tranh, chính là Hung thú!

Mà thiên tính của Hung thú là hung tàn, cộng thêm bị luyện chế thành nguyên hồn, oán khí càng sâu hơn, dù có bị Sơn Hải Khuyết chủ thao túng, chăm chú giải quyết Sở Cuồng Nhân, nhưng cũng sẽ không để ý sự chết sống của những đệ tử còn lại của Sơn Hải Khuyết.

Hỏa diễm rơi vào phía trên lồng bàn màu đen, toàn bộ lồng bàn liên tiếp rung động.

Nhưng mà, sức mạnh này còn chưa đủ đột phá sự phòng ngự của Chuẩn Đế binh.

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, linh lực bốn phía phun trào, trong hư không ngưng tụ ra vô số phù văn, sắp hình thành một bức phù văn chi kiếm khổng lồ.

"Mơ tưởng!"

Nhưng giờ phút này, Sơn Hải Khuyết chủ xuất thủ.

Hắn tung ra một quyền, hoàn toàn đánh nát phù văn trên không trung!

Muốn ngưng tụ ra phù văn chi kiếm đủ mạnh mẽ để giết chết Tranh thú, Sở Cuồng Nhân cần một khoảng thời gian nhất định, nhưng mà Sơn Hải Khuyết chủ và Tranh thú tuyệt đối sẽ không cho hắn thời gian để chuẩn bị.

Song phương chiến đấu kịch liệt không nghỉ.

Tranh thú và Sơn Hải Khuyết chủ không ngừng tấn công lồng bàn màu đen, có ý đồ đánh vỡ hàng phòng ngự của Chuẩn Đế binh, mà Sở Cuồng Nhân phóng ra một bức phù văn chi kiếm, tuy nhiên uy lực mạnh mẽ, nhưng khó có thể thực sự khiến đối phương trọng thương.

Trong lúc nhất thời, tình hình chiến đấu, có chút giằng co.

"Gào! !"

Lúc này, Tranh thú phát ra một tiếng gầm cuồng bạo!

Bên trong tiếng gầm này ẩn chứa hiệu quả nhiếp hồn.

Lam Vũ chịu ảnh hưởng, hàng phòng ngự của lồng bàn màu đen xuất hiện một sơ hở chỉ trong chớp mắt, tạo cơ hội cho Sơn Hải Khuyết chủ tấn công.

Mấy Thánh Nhân còn lại cũng đều bắt lấy cơ hội!

"Nhanh, ngay tại lúc này!"

"Xuất thủ!"

Tất cả Thánh Nhân trong nháy mắt xuất thủ, một luồng đạo vận bạo phát, dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân, phá vỡ hàng phòng ngự của lồng bàn màu đen.

Nhưng giờ phút này, ở trước người đối phương lại xuất hiện từng nét bùa chú trộ lẫn vào nhau tạo thành kết giới phù văn, tràn ngập đạo vận không thể phá vỡ.

Đòn tấn công của mọi người rơi vào phía trên kết giới phù văn, miễn cưỡng bị ngăn lại!

"Cái gì!"

"Sở Cuồng Nhân này không bị âm thanh của Tranh thú ảnh hưởng!"

"Đây là sức mạnh đánh thẳng vào tâm trí của con người!"

Đồng tử của các Thánh Nhân hơi co lại, không thể tin được.

Âm thanh của Tranh có hiệu quả nhiếp hồn, một khi hiệu quả này được kích hoạt hoàn toàn, ngay cả Thánh Nhân mạnh hơn cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Nhưng mà Sở Cuồng Nhân, lại không bị chút ảnh hưởng nào!

Bọn họ không biết rằng, Sở Cuồng Nhân có thiên phú niệm thuật, linh niệm có thể ngăn cản đòn tấn công tâm trí, cộng thêm đạo tâm của hắn cứng như tảng đá, dù cho tiếng gầm của Tranh thú này có mạnh hơn mười lần, cũng không có cách nào ảnh hưởng đến hắn.

Ở bên cạnh, sau một khắc thất thần, Lam Vũ lại điều khiển lồng bàn màu đen bảo vệ hai người một lần nữa, nhìn qua Tranh thú, trong mắt mang theo vẻ đề phòng.

Nàng bảo vệ chặt tâm trí, đề phòng lần sau đối phương lại dùng tiếng gầm.

Nhưng Tranh thú chỉ gầm nhẹ, cũng không có tiếp tục tấn công.

Hiển nhiên, sử dụng toàn lực để phát ra âm thanh dữ tợn, cũng không phải có thể tùy tiện sử dụng, nhất định có một loại hạn chế nào đó.

Chương 454: Diệt Sơn Hải Khuyết, còn

năm cái nữa, một rương nguyên hồn chủng

Âm thanh hoàn toàn vô dụng đối với Sở Cuồng Nhân.

Điều này khiến sắc mặt đám người Sơn Hải Khuyết chủ biến đổi, phải biết rằng, âm thanh dữ tợn này đánh thẳng vào tâm trí, cho dù là Thánh Vương cũng không có cách nào miễn dịch.

Loại năng lực này, có thể nói là lá bài tẩy lớn nhất bọn họ dùng để đối phó với Sở Cuồng Nhân, nhưng không nghĩ tới, lại không có một chút tác dụng nào!

Mà mỗi lần sử dụng âm thanh dữ tợn đều tiêu hao phần lớn sức mạnh linh hồn của Tranh thú, trong vòng một ngày, cũng chỉ có thể sử dụng một lần mà thôi.

" Át chủ bài của các ngươi đã xuất chiêu xong, giờ thì đến phiên ta."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời: "Cũng sắp xong rồi."

Mọi người nghe thấy lời hắn nói, không biết là có ý gì, nhưng theo bản năng, lại cảm nhận được một tia không ổn, liền vội ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy trên bầu trời, từng đường vân huyền diệu giăng khắp nơi, tập hợp lại hình thành một bức phù văn huyền diệu to lớn!

Bức phù văn này, ùn ùn kéo đến, bao phủ toàn bộ đỉnh núi!

Mọi người đều cảm thấy một sức mạnh khủng khiếp không thể diễn tả từ bức phù văn phía trên, linh khí bốn phía dường như đều bị rút sạch.

"Rơi!" Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát.

Trong nháy mắt.

Phù văn to lớn từ trên trời giáng xuống, mọi người thúc giục linh lực chống cự.

Nhưng khi phù văn rơi trên người bọn họ, bọn họ lại không cảm nhận được một chút tổn thương nào, mặt mũi không khỏi tràn đầy nghi hoặc.

Nhưng rất nhanh bọn họ liền phát hiện có điều gì đó không ổn.

Không gian bốn phía dường như bị một luồng sức mạnh vô danh phong tỏa, hóa thành một cái đầm lầy to lớn, bọn họ ngay cả cử động một ngón tay cũng khó khăn.

"Đây là không gian phù văn! !"

" Bên trong phù văn, không gian phù văn phức tạp nhất? !"

"Ngày cả Thánh Nhân mà không gian phù văn cũng có thể khóa lại, sao hắn có thể chế tạo ra, phù văn của hắn tạo ra rốt cuộc đã đạt đến cấp độ gì vậy!"

Các Thánh Nhân ở đây lộ ra thần sắc vô cùng kinh hoàng.

Ngay cả Tranh thú cũng bị phù văn trấn áp đến khó có thể động đậy.

"Bức phù văn này, có thể hao phí không ít linh niệm ta đấy." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, sau đó, đưa tay ngưng tụ ra một phù văn chi kiếm ở hư không, như ngôi sao đầy trời, treo trên đỉnh đầu của mọi người.

Từng đợt uy áp phù đạo tràn ngập, rồi khuếch tán.

Bọn người Sơn Hải Khuyết chủ dùng hết sức thúc giục linh lực, muốn thoát khỏi sự phong tỏa của không gian phù văn, nhưng uy lực của phù văn này quá cường đại.

Cho dù là Thánh Vương, trong thời gian ngắn cũng khó mà thoát khỏi, mà trong thời gian ngắn này, đã đủ cho Sở Cuồng Nhân đánh sập toàn bộ Sơn Hải Khuyết một lần.

"Sở Cuồng Nhân, dừng tay, mau dừng tay!"

Sơn Hải Khuyết chủ điên cuồng quát.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không chút nào để ý tới bọn họ.

Hắn đưa tay đè lên trên mặt đất, nhất thời, vô số phù văn chi kiếm như ngôi sao đã chết, rơi xuống từ phía chân trời, bao trùm toàn bộ Sơn Hải Khuyết.

Tiếng ầm ấm chấn động khi vực xung quanh, liên tục vang lên bên tai.

Nhất là Sơn Hải Khuyết chủ, trên đỉnh núi là chỗ của Tranh thú. Điều này càng làm cho cực kỳ chiếu cố Sở Cuồng Nhân, hơn phân nửa phù văn chi kiếm rơi ở nơi đó.

Năng lượng phù văn kinh khủng khuếch tán, rung chuyển hư không.

Nó thậm chí còn làm rung động tất cả những đại năng đang quan sát trận chiến trong bóng tối.

Bọn họ chưa bao giờ thấy có người nào có thể phát huy đạo vận phù văn đến trình độ như vậy, loại thủ đoạn này, giống như vô thượng phù văn chi vương! !

Sau khi bị phù văn vô cùng kinh khủng tấn công, toàn bộ Sơn Hải Khuyết có đến trăm ngàn lỗ thủng, nguyên một đám hố sâu, vết rách phủ đầy trên đó.

Mà toàn bộ Sơn Hải Khuyết, cũng chỉ còn vài người đứng đó.

Chân cụt tay đứt, huyết nhục văng tung tóe, giống y hệt luyện ngục trần gian.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh làm cho người ta buồn nôn.

Trên đỉnh núi.

Thánh Nhân Sơn Hải Khuyết gần như chết không còn một mống, dù là thân thể Thánh Nhân, dưới sự tấn công như vũ bão của phù văn cũng giống như tờ giấy mỏng manh yếu ớt.

Tranh thú kia, cũng đã tiêu tán.

Cho dù là Thánh Vương như Sơn Hải Khuyết chủ, giờ phút này cũng vết thương đầy người, khăn choàng bị xé rách, hắn nhìn bốn phía Sơn Hải Khuyết, cùng tiếng kêu rên của vô số đệ tử, trong mắt lộ ra sự tuyệt vọng sâu thẳm.

Hắn nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, hét lớn: "Sở Cuồng Nhân! ! Ngươi hành động như thế, không khác nào Ma Đạo, tính cách ngươi tàn bạo như thế, ắt có ngày bị trời phạt! ! Ta nguyền rủa ngươi chết không yên lành! ! !"

Đối mặt với lời mắng chửi của Sơn Hải Khuyết chủ, sắc mặt Sở Cuồng Nhân không thay đổi chút nào, lạnh lùng như băng.

"Ba năm trước, nếu không phải ta dùng thiên kiếp thành thánh diệt sát đại quân 1 triệu tu sĩ, ngươi cho là tình cảnh của Huyền Thiên tông ta có tốt hơn Sơn Hải Khuyết bây giờ chút nào sao?"

"Không ai có thể làm điều sai trái mà không phải trả bất cứ giá nào, dù là phàm nhân hay Thánh Nhân, đều như nhau!"

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói, vươn tay ra hội tụ ra hai bức phù văn chi kiếm: "Sơn Hải Khuyết có hôm nay, tất cả đều là gieo gió gặt bão!"

"Hơn nữa, ta đã cho các ngươi cơ hội, ta để người về báo tin cho các ngươi, nếu không muốn chết, tự mình rời đi, là ngươi tập trung các đệ tử Sơn Hải Khuyết lại đối phó ta."

"Là ngươi ngu xuẩn, làm hại tính mạng của tất cả mọi người!"

Lời lẽ của Sở Cuồng Nhân sắc bén như đao, mỗi chữ mỗi câu đâm vào tâm trí Sơn Hải Khuyết chủ, khiến cho sắc mặt của hắn càng ngày càng tái nhợt.

Hắn không chỉ muốn giết người, còn muốn diệt tâm! !

"Thôi, trên đường đến hoàng tuyền, ngươi hãy từ từ đi bồi tội với những đệ tử này." Sở Cuồng Nhân nói xong, hơi cử động tay một chút.

Hai thanh phù văn chi kiếm bắn ra.

Một thanh đâm xuyên qua trái tim của đối phương, một thanh cắt đứt đầu của đối phương, đệ nhất Thánh Vương, hoàn toàn thất thủ!

Mà một đạo thống đứng đầu, cũng hoàn toàn tan thành mây khói.

Tất cả đại năng thấy cảnh này, đều im lặng, lúc này trong lòng của bọn họ, tràn ngập rung động không nói nên lời.

Đây chính là vùng đất vô định có từ ngày xưa!

Là đạo thống đứng đầu có truyền thừa gần 10 vạn năm, nhưng bây giờ lại bị hủy diệt đến không còn chút gì ở trước mắt mọi người.

Tất cả mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân đang đứng trong núi thây biển máu, một bộ bạch y vẫn sạch sẽ như cũ, trong lòng đều có một sự kinh hãi sâu sắc.

Một đạo thống đứng đầu, dùng sức một người nói diệt thì diệt!

Sở Cuồng Nhân tái xuất sau ba năm, mặc dù đã bị Thiên Phạt phong ấn, nhưng lại cho thấy chiến lực kinh khủng hơn!

"Còn năm cái nữa..."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, âm thanh không lớn, nhưng có thể nghe được rõ ràng.

Mà mọi người tất cả đều biết, năm cái nữa trong miệng đối phương là có ý gì, thứ hắn nói đến, là còn năm đạo thống nữa! !

Hoàng Tuyền phủ, Quy Khư, Tử Vong Thánh Điện, Phiếu Miểu Thiên và Huyền Hoàng Thần Cung, đại năng của năm đạo thông nghe vậy đều sợ hãi trong lòng.

Sơn Hải Khuyết đã bị diệt.

Vậy bọn họ thì sao?

Bọn họ có thể chịu đựng được sao? !

Không có ai biết, nhưng tất cả mọi người không còn dám khinh thường Sở Cuồng Nhân đã bị phong ấn Thiên Phạt, bọn họ muốn tập hợp tất cả lực lượng để đối phó.

Sau khi diệt Sơn Hải Khuyết, Sở Cuồng Nhân quét dọn chiến trường một phen.

Hắn đi vào bên trong một bảo khố lớn nhất của Sơn Hải Khuyết, thu sạch tất cả tài nguyên bên trong vào Càn Khôn giới.

Trong bảo khố này, hắn phát hiện một cái rương.

Bên trong cái rương này là những quả cầu kỳ dị, phía trên có những linh hồn huyền diệu đang chuyển động.

"Đây là... Hạt giống nguyên hồn!" Sở Cuồng Nhân nhìn một rương hạt giống nguyên hồn trước mắt, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

Hạt giống nguyên hồn, đây là bí quyết tác chiến của tu sĩ Sơn Hải Khuyết có thể dùng để gọi nguyên hồn Sơn Hải, mỗi một tu sĩ luyện hóa hạt giống nguyên hồn, là có thể có được một nguyên hồn làm đối tác chiến đấu.

Nguyên hồn có mạnh có yếu, nhưng không thể phủ nhận là, thủ đoạn này cực kỳ bí ẩn, rương hạt giống nguyên hồn này cũng cực kỳ quý giá, có thể coi là di sản lớn nhất bên trong Sơn Hải Khuyết.

"Mang rương hạt giống nguyên hồn này về, đến lúc đó để một người Nam Cung Hoàng bọn họ chọn một cái, xem như đang nuôi sủng vật cũng được."

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười nói.

Chương 455: Thiên kiếp bảy màu, Tiêu Kinh Trần thành thánh, phản ứng của thiên kiêu các phương

Trong nháy mắt tin tức Sở Cuồng Nhân diệt sát Sơn Hải Khuyết truyền khắp tinh vực Thương Khung.

Tất cả tu sĩ nghe được tin tức này đều khiếp sợ không thôi, phải biết rằng, đó là một cái đạo thống đứng đầu nắm giữ rất nhiều Thánh Nhân trấn giữ.

Nhưng bây giờ, cứ như vậy biến mất!

Cứ như vậy bị một người đơn thương độc mã tiêu diệt!

Mà Sở Cuồng Nhân vốn là tiêu điểm của thiên hạ, sau khi tiêu diệt Sơn Hải Khuyết, cũng không lập tức tiến về đạo thống kế tiếp để báo thù.

Hắn mang theo Lam Vũ, không rõ tung tích.

Tất cả người muốn truy tìm vết tích của hắn, đều không thể thành công.

Bên trong Huyền Hoàng Thần Cung.

Trường Cầm Thánh Vương lo lắng.

"Thực lực của Sở Cuồng Nhân này, còn kinh khủng hơn nhiều so với ta nghĩ, nếu muốn giết hắn, quả thật không dễ dàng."

"Haizz..."

Trường Cầm Thánh Vương thở dài, lúc này, hắn có chút oán trách Cung chủ Huyền Hoàng Thần Cung đời trước, ngươi nói ngươi xem, đi trêu chọc tên quái vật kia làm cái gì? Hiện tại lại ném cái phiền toái này cho hắn xử lý.

Chuyện này khiến hắn sầu đến bạc đầu.

Lúc này.

Trên một ngọn núi trong Huyền Hoàng Thần Cung bỗng nhiên bộc phát ra một luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ, như Thiên Tôn giáng xuống, quét ngang toàn bộ Huyền Hoàng Thần Cung.

Không chỉ có vậy, luồng khí tức kinh khủng này còn đang không ngừng khuếch tán, trong chớp mắt đã lan ra hơn phân nửa tinh vực Thương Khung.

Tất cả đại năng trên tinh vực Thương Khung đều bị kinh động, có chút kinh ngạc nhìn về phía Huyền Hoàng Thần Cung.

"Luồng khí tức này, là có người muốn thành thánh!"

"Khí tức thành thánh thật mạnh."

Lnh niệm của mỗi đại năng phun trào, đi dò xét Huyền Hoàng Thần Cung, rất nhanh liền khóa chặt nơi phát ra luồng khí tức này.

Huyền Hoàng Thần Cung, trên một ngọn núi, bỗng nhiên nổi lên gió lớn, chân trời xuất hiện từng đạo ánh sáng, đúng là kiếp vân tạo thành một khung cảnh màu sắc rực rỡ!

Kiếp vân màu sắc rực rỡ! !

Giống như Sở Cuồng Nhân ba năm về trước, lại có kiếp vân màu sắc rực rỡ hiện ra! !

Tất cả mọi người vì vậy mà kinh ngạc.

Sau đó, chỉ thấy bên trong một sơn động của ngọn núi kia có một bóng người mặc cẩm y từ từ bước ra, là một thanh niên mày kiếm mắt sáng.

"Là thiếu chủ, thiếu chủ xuất quan!"

"Không chỉ xuất quan, hắn còn muốn độ kiếp!"

Mặt mũi của các trưởng lão Huyền Hoàng Thần Cung tràn đầy kích động.

Không chỉ riêng bọn họ, ngay cả Trường Cầm Thánh Vương cũng kích động giống vậy.

"Là Tiêu Kinh Trần!"

"Thiên kiêu thứ ba trong Tiềm Long Bảng, thiên kiêu đến từ cửu thiên, nghe đồn người này là thiên kiêu của Huyền Hoàng Thần Cung mấy vạn năm trước, nhưng sau khi tiến vào cấm địa biển sương mù, từ đó liền không có tin tức, nhưng ba năm trước đột nhiên đến cửu thiên, tuyên bố muốn tranh đoạt đế vị!"

"Không tệ, nghe nói người này trảm Thánh Nhân như giết chó, bế quan vào một năm trước, hiện tại mới xuất quan đã muốn thành thánh, có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy."

"Thiên kiếp màu sắc rực rỡ, từ sau Sở Cuồng Nhân, đây lần thứ hai nhìn thấy thiên kiếp màu sắc rực rỡ, chẳng lẽ người này có thể tranh đoạt với Sở Cuồng Nhân? !"

"Có xem xem..."

Dưới thiên kiếp, Tiêu Kinh Trần ngạo nghễ đứng đó.

Đạo vận Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể lưu chuyển, bá đạo vô song, như muốn muốn trấn áp thiên địa, so với Tiêu Lâm Thiên, Thiên Tôn thể của hắn còn đáng sợ hơn, mà đây mới thực sự là Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể hoàn mỹ vô khuyết! !

"Thiên kiếp bảy màu, thú vị! Từ xưa đến nay có thể vượt qua thiên kiếp bảy màu này chỉ có lác đác mấy người, mà trong đó, tất nhiên có Tiêu Kinh Trần ta!"

Tiêu Kinh Trần nỉ non nói, trong mắt bắn ra ánh sáng.

Mấy vạn năm trước, hắn tiến vào cấm địa biển sương mù, vốn định tìm kiếm cơ hội thành đế, nhưng không thể tìm ra, ngược lại thông qua vết nứt không gian trong đó đi tới cửu thiên, gia nhập một đạo thống cường đại ở nơi đó.

Nhưng cho dù là ở cửu thiên, mấy vạn năm trước vẫn là thời đại mạt pháp!

Để có thể tranh giành đế vị, hắn lựa chọn ngủ say.

Không lâu trước đây mới có thể thức tỉnh.

"Đế vị này, trừ ta ra không còn có thể là của ai khác, cho dù là thiên kiếp bảy màu cũng không thể ngăn cản ta! !" Tiêu Kinh Trần nói, cơ thể thẳng tắp như kiếm.

Đùng!

Lúc này, đạo kiếp lôi thứ nhất ầm ầm rơi xuống!

Tiêu Kinh Trần tung ra một quyền, lấy tư thế vô cùng bá đạo phá vỡ lôi kiếp, sức mạnh kinh khủng, khiến người ta vì thế mà choáng váng.

Đạo thứ hai, đạo thứ ba, đạo thứ tư...

Khi sức mạnh của lôi kiếp tăng lên, quyền kình của hắn cũng tăng.

Nó giống như một cái hố sâu không thấy đáy!

Mọi người đều kinh ngạc không thôi.

"Đây chính là sức mạnh Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể chân chính sao?"

"So sánh Tiêu Lâm Thiên với hắn, căn bản không đáng nhắc tới, đây chính là thiên kiêu đến từ cửu thiên sao? Quá mạnh mẽ!"

Dưới thiên kiếp bảy màu, Tiêu Kinh Trần hăng hái.

Hắn cao giọng cười nói: "Thiên kiếp bảy màu, không gì hơn cái này! !"

Những lời này vừa tuôn ra, làm thiên địa run lên.

Kiếp vân trên bầu trời cuồn cuộn, lôi kiếp kinh khủng hơn trước rơi xuống!

Lần này, Tiêu Kinh Trần có chút chật vật.

Đạo thứ sáu, đạo kiếp lôi thứ bảy, hắn đối phó một cách rất miễn cưỡng.

Khi đạo thứ tám đánh xuống, hắn đã bị kiếp lôi làm trọng thương!

"Sơ suất."

Miệng Tiêu Kinh Trần phun máu tươi, khí tức của Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể có vẻ hơi uể oải, mọi người thấy thế, cũng không chế giễu hắn.

Dù sao, đây chính là thiên kiếp bảy màu.

Đùng!

Đạo lôi kiếp thứ chín ầm ầm rơi xuống!

Mắt thấy lôi kiếp sắp tới, bỗng nhiên Tiêu Kinh Trần lấy ra một thanh trường thương màu đen, tung ra một thương, uy áp đế đạo kinh khủng bao phủ!

"Đó là Đế binh!"

Mọi người kinh ngạc kêu lên.

Đế binh trong tay, Tiêu Kinh Trần miễn cưỡng vượt qua đạo kiếp lôi thứ chín.

Chỉ chốc lát, lôi kiếp tiêu tán.

Trên bầu trời giáng xuống một đạo thánh quang, Tiêu Kinh Trần tắm dưới thánh quang, khí tức trên người liên tục tăng lên!

Dựa vào vô thượng thiên tư và sự lý giải cao thâm đối với đạo pháp, Tiêu Kinh Trần đã vượt qua giai đoạn Chuẩn Thánh, trực tiếp thành thánh! !

Uy áp Thánh Đạo vượt xa Thánh Nhân tầm thường lan ra, toàn bộ đệ tử Huyền Hoàng Thần Cung đều vô cùng vui mừng nhìn Tiêu Kinh Trần.

"Thật mạnh, thiếu chủ quá lợi hại."

"Thiên kiếp bảy màu cũng có thể vượt qua, thiên kiếp trong thời đại này, có cái nào có thể so sánh với hắn, cho dù là Sở Cuồng Nhân cũng phải kém hơn hắn một chút."

"Nhưng mà ta nghe nói Sở Cuồng Nhân độ chính là thiên kiếp chín màu, dường như mạnh hơn một chút so với thiên kiếp bảy màu."

"Thôi đi, dù vậy thì sao, sau cùng không phải hắn đã bị thiên phạt phong ấn sao, hiện tại hắn nhất định không lợi hại bằng thiếu chủ."

"Không tệ, thiếu chủ là mạnh nhất, lần này hắn thành thánh, thứ tự phía trên Tiềm Long Bảng lại có thay đổi rồi."

...

Tinh vực Thương Khung, đại năng, thiên kiêu ở các phương đều cảm nhận được khí tức cường đại sau khi Tiêu Kinh Trần thành thánh, không khỏi kinh ngạc.

"Ha ha, Tiêu Kinh Trần, không nghĩ tới ngươi có thể thành thánh trước ta một bước, nhưng mà ta rất nhanh sẽ đuổi kịp ngươi."

Bên trong một dãy núi, một thanh niên giẫm lên một con gấu khổng lồ nhìn về phía Huyền Hoàng Thần Cung, cười ha ha một tiếng.

Xung quanh hắn và con gấu khổng lồ, có dấu vết chiến đấu hết sức rõ ràng, sơn mạch trong phạm vi ngàn dặm, tất cả đều bị đánh sập.

Thật giống như có mười mấy Thánh Nhân loạn chiến ở đây.

Một chỗ khác.

Một nữ tử mặc trường bào màu đen, trên mặt mang một cái mặt nạ bằng kim loại cũng nhìn về phía Huyền Hoàng Thần Cung.

"Chết tiệt, vậy mà thành thánh trước ta một bước!"

"Danh tiếng lớn như vậy, chờ lão nương, mấy ngày nữa, sau khi lão nương thành thánh sẽ đánh chết ngươi!"

Nữ tử hùng hổ nói, cực kỳ khó chịu.

Ở phía sau của nàng, có một trận sương mù dày đặc, trong sương mù dày đặc dường như truyền ra từng tiếng gầm nhẹ, giống như của Địa Ngục Ma thú.

"Kêu cái rắm, lại kêu, lão nương hầm ngươi."

"Hu hu..."

Trong sương mù dày đặc truyền ra tiếng thút thít, dường như đang bị ủy khuất.

Bên trong chiến trường cổ đại, một trong thập đại cấm địa.

"Há, Tiêu Kinh Trần thành thánh, vậy ta cũng phải tăng tốc mới được, không nghĩ tới, bên trong tinh vực Thương Khung này vậy mà còn có một nơi tốt đến vậy, là một chỗ cực kỳ thích hợp để ta thành thánh."

Một chỗ hoang vu cằn cỗi, trong dãy núi không có một ngọn cỏ, thanh niên mặc áo giáp màu đen nỉ non nói, mà ở phía sau hắn, là một đám Sát Linh tràn ngập sát khí ngất trời.

Khi Tiêu Kinh Trần thành thánh, đã dẫn đến không ít phản ứng dây chuyền.

Chương 456: Vị tướng quân mặc bạch bào biến mất, lại vào khu vực trung tâm chiến trường cổ đại

Bên trong Huyền Hoàng Thần Cung.

Sau khi Tiêu Kinh Trần thành thánh, toàn bộ Huyền Hoàng Thần Cung vui mừng khôn xiết, không ít người nhìn thấy Tiêu Kinh Trần, mặt mũi tràn đầy sùng bái.

Mặt mũi của một số nữ tử tràn đầy đào hoa, trong mắt đầy sao trời.

"Thiếu chủ, chúc mừng thành thánh!"

Trường Cầm Thánh Vương mang theo một đám Thánh Nhân đi đến trước mặt Tiêu Kinh Trần.

Dựa theo bối phận mà nói, Tiêu Kinh Trần là nhân vật đã sống vài vạn năm, hắn gọi người ta một câu thiếu chủ, cũng không có gì lạ.

"Ừm."

Tiêu Kinh Trần cười gật đầu, lần này bản thân độ thiên kiếp bảy màu mà thành thánh, trong lòng hắn cũng cực kỳ vui sướng.

Khoảng cách của bản thân với đế vị, lại thêm gần một bước.

"Đúng rồi, Tiêu Lâm Thiên đâu?" Tiêu Kinh Trần đột nhiên hỏi.

Đối với một thiên kiêu như Tiêu Lâm Thiên có Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể giống mình, Tiêu Kinh Trần vẫn có chút để ý.

Hắn còn định bồi dưỡng đối phương thành tay trái tay phải của mình.

Nghe câu hỏi của hắn, sắc mặt đám người Trường Cầm Thánh Vương đột nhiên trở nên khó coi, có chút âm trầm.

"Chuyện gì xảy ra?" Tiêu Kinh Trần cau mày hỏi.

"Thiếu chủ, Tiêu Lâm Thiên hắn... Chết rồi."

Trường Cầm Thánh Vương hít một hơi thật sâu nói ra.

Lời vừa nói ra, trong mắt Tiêu Kinh Trần bắn ra một luồng sát ý lạnh như băng, hắn vừa mới thành thánh không có cách nào hoàn toàn khống chế khí tức của bản thân, uy áp Thánh Nhân tuôn ra, khiến mọi người ở đây cảm nhận được áp lực lớn lao.

Cho dù là Trường Cầm Thánh Vương cũng không nhịn được da đầu có chút tê cả.

Thật mạnh!

Đây chính là sức mạnh của Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể sau khi thành thánh sao? !

"Nói, đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra? !" Tiêu Kinh Trần từ từ thu lại khí tức của bản thân, sau đó hỏi.

Trường Cầm Thánh Vương nhẹ nhàng thở ra, nói hết một lần chuyện Tiêu Lâm Thiên chạy tới khiêu chiến Sở Cuồng Nhân.

Nhân cơ hội đó, hắn cũng báo cáo những tin tức về Sở Cuồng Nhân một lần.

"Há, Sở Cuồng Nhân, chẳng lẽ là tên ngạo mạn ba năm trước đây độ thiên kiếp chín màu, lôi kéo mấy trăm ngàn người cùng vượt qua lôi kiếp sao?"

Ánh mắt Tiêu Kinh Trần lộ ra một tia kinh ngạc.

Lúc trước, lúc hắn nghe nói về chuyện của Sở Cuồng Nhân cũng hết sức kinh ngạc, không nghĩ tới bên trong tinh vực Thương Khung lại có nhân vật như vậy.

Nhưng lúc nghe đối phương trúng thiên phạt phong ấn, liền không để ý chút nào, một phàm nhân mà thôi, căn bản không đáng để trong lòng.

Nhưng bây giờ, vậy mà Sở Cuồng Nhân lại hiện thế một lần nữa.

"Thủ đoạn phù văn kỳ lạ sao?"

"Hừ, chuyệ này khiến cho ta có chút hứng thú gặp Sở Cuồng Nhân một lần, nhưng mà ta vừa mới thành thánh, trước tiên phải mất mấy ngày để ổn định lại, đến lúc đó ta sẽ cho hắn biết ai mới là thiên hạ đệ nhất!"

Tiêu Kinh Trần phất tay áo, lạnh lùng nói.

Phía trên Tiềm Long Bảng, trước đó hắn xếp hạng ba.

Mà trước khi Sở Cuồng Nhân xuất hiện, hạng nhất luôn để trống, hiện tại Sở Cuồng Nhân vừa xuất hiện thì đã chiếm cái danh đệ nhất này, chuyện này khiến hắn cực kỳ khó chịu, âm thầm quyết định muốn đoạt lại.

……

Trong một hoang mạc.

Hai người Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ đi qua gió cát.

"Công tử, luồng khí tức cực kì cường đại trước đó, là của thiên kiêu đến từ cửu thiên kia sao?" Trên đường, Lam Vũ hiếu kỳ hỏi.

"Ừm, chắc là vậy, đến từ phía Huyền Hoàng Thần Cung, hẳn là vị xếp thứ ba trên Tiềm Long Bảng, hiện tại xếp thứ hai, thiên kiêu

Tiêu Kinh Trần của cửu thiên." Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, cũng không quá để ý.

Hai người đã đi trong sa mạc liên tiếp hai ngày.

Trên đường đi, ngược lại nhìn thấy rất nhiều kỳ quan sa mạc kỳ lạ.

Sau đó, bọn họ đi tới một chỗ tràn đầy sát khí nồng đậm, nơi này, chính là một trong thập đại cấm địa ở chiến trường cổ đại trên tinh vực Thương Khung.

"Vị tướng mặc bạch bào này, cũng không biết diễn biến thế nào."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Vốn dĩ hắn muốn đi tìm Hoàng Tuyền phủ tính sổ, nhưng trên đường đi qua chiến trường cổ đại, tâm huyết dâng trào, liền định đến nhìn chỗ này nhìn vị tướng mặc bạch bào một chút.

Dù sao, lúc trước đối phương đã nói sẽ giúp chính mình thu thập linh sát, đúc thành vô thượng Thiên Sát Bất Bại Thể hoàn mỹ.

Bây giờ đã mấy năm trôi qua, cũng không biết đối phương thu thập đến đâu rồi, có đủ để nâng Thiên Sát Bất Bại Thể của mình lên mức hoàn mỹ hay không.

Hắn và Lam Vũ đi vào khu vực trung tâm của chiến trường cổ đại.

Lấy ra ngọc bội liên lạc với vị tướng mặc bạch bào.

Nhưng qua hơn nửa canh giờ, cũng không thấy được bóng dáng của đối phương.

Hắn tiếp tục chờ.

Sau một ngày một đêm, vẫn không có tin tức gì.

Chuyện này, khiến Sở Cuồng Nhân cảm nhận được có gì đó không đúng.

"Chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện gì sao?" Sở Cuồng Nhân khẽ chau mày, linh niệm tuôn ra, tìm kiếm khu vực trung tâm của chiến trường cổ đại.

Khung cảnh hoang tàn và cằn cỗi hiện lên trong tâm trí...

Sở Cuồng Nhân tỉ mỉ tìm tòi.

Nhưng từ đầu đến cuối cũng không tìm được vị tướng mặc bạch bào.

Chẳng lẽ đối phương không có ở chiến trường cổ đại?

Không đúng.

Sát Linh sinh ra ở chiến trường cổ đại có liên quan mật thiết với nơi đây, căn bản không có khả năng rời đi, cho dù là Thánh Vương cũng không có cách nào.

Vị tướng mặc bạch bào cũng đã nói, hắn không có cách nào rời khỏi nơi này.

Chẳng lẽ... Chết rồi? !

Như vậy có thể giải thích vì sao không tìm thấy đối phương, nhưng vị tướng mặc bạch bào là một trong tam vương của chiến trường cổ đại, ai có thể giết được hắn?

Sở Cuồng Nhân không lập tức suy đoán, tiếp tục tìm kiếm.

Rất nhanh, hắn đã phát hiện điều gì đó.

Ở trong chiến trường cổ đại, lại có một cung điện, mà bên trong cung điện này tràn ngập sát khí nồng đậm.

Những sát khí này, ngăn cản linh niệm của Sở Cuồng Nhân nhìn trộm.

"Há, vị tướng mặc bạch bào ở chỗ này sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

"Vào xem một chút đi."

Dù sao cũng nên có cái lời giải thích cho việc này, vị tướng mặc bạch bào đang vì mình mà thu thập thiên sát chi khí, mà đời sau của hắn là Thương Tình Tuyết cũng là đệ tử cùng chung hoạn nạn với Huyền Thiên tông, chỉ bằng điểm này liền không thể ngồi nhìn mặc kệ.

Sở Cuồng Nhân mang theo Lam Vũ, bước vào khu vực trung tâm của chiến trường cổ đại.

Sát khí mãnh liệt, nồng đậm quen thuộc lan đến.

Lam Vũ thúc giục đạo vận ánh sáng chống cự.

Mà niệm lực vô hình của Sở Cuồng Nhân cũng hình thành một màn chắn vô hình, ngăn cách toàn bộ những sát khí này ở bên ngoài.

Bọn họ không phải Sát Linh, những sát khí này giống hệt như khí độc đối với cơ thể của bọn họ, hít vào quá nhiều sẽ có ảnh hưởng.

Hai người trực tiếp đi đến cung điện ở khu vực trung tâm của chiến trường cổ.

Với thực lực của bọn họ, những Sát Linh gặp trên đường đều có thể giải quyết một cách nhẹ nhàng, thậm chí còn thu hoạch được mấy đạo thiên sát chi khí.

"Người sống!"

"Chiến trường cổ đại lại có một người sống? !"

Hai người lại gặp được một Sát Linh.

Mà rõ ràng tu vi của Sát Linh này không thấp, hơn nữa còn bởi vì có được thiên sát chi khí nên sinh ra linh trí.

Lúc hắn nhìn thấy hai người Sở Cuồng Nhân, không khỏi kinh ngạc.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng để ý lời hắn nói: "Lại?"

Chẳng lẽ ngoại trừ hắn và Lam Vũ, chẳng lẽ bên trong khu vực trung tâm của chiến trường cổ đại này còn có người sống sao?

"Ngươi nói người sống, là ai?" Sở Cuồng Nhân hỏi.

"Hừ, ngươi không có tư cách hỏi thăm danh húy của vị đại nhân kia, đi chết cho ta." Sát Linh kia không nói hai lời, trực tiếp xuất thủ.

Tung ra một quyền, sát khí cuồn cuộn như nước thủy triều.

"Được rồi, ta sẽ tự mình làm rõ."

Sở Cuồng Nhân vươn tay thi triển một đạo phù văn chi kiếm, kiếm khí trực tiếp xuyên thấu sát khí, xuyên qua Sát Linh này.

Tiếng của một vụ nổ vang lên, Sát Linh này trực tiếp hồn phi phách tán.

Sở Cuồng Nhân giơ tay chộp lấy, một đạo thiên sát chi khí bị hắn dùng niệm lực bắt giữ ở giữa không trung, trực tiếp ném vào bên trong Càn Khôn giới.

"Tiếp tục đi thôi."

Mấy canh giờ sau, Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ đi tới cung điện kia.

Mà trong cung điện, một nam tử trung niên toàn thân tràn ngập sát khí màu đen, mặc trường bào màu đỏ ngòm bỗng nhiên mở mắt.

"Khí tức của người sống, không phải Đạo Tử đại nhân, còn có một luồng khí tức quang minh khiến cho người ta chán ghét, đến tột cùng là ai? !"

Chương 457: Trảm Huyết Sát Thánh Vương, ngu sao không cầm

Chiến trường cổ đại, trung tâm, trong một tòa cung điện.

Sát Linh mặc trường bào màu đỏ ngòm từ từ đứng lên, tỏa ra một luồng sát khí đáng sợ, hai mắt chăm chú nhìn về phía ngoài cung điện.

Qua một hồi lâu, bên ngoài cung điện truyền đến những tiếng kêu thảm thiết.

Đám Sát Linh bị xé rách bởi từng nhát kiếm, một nam một nữ từ từ đi đến, đánh giá bốn phía cung điện. Bộ dáng kia, giống như đang tham quan một danh lam thắng cảnh nào đó.

"Dám xông vào Huyết Sát điện, các ngươi không muốn sống nữa sao?" Nam tử mặc bộ huyết bào đứng lên, ánh mắt khóa chặt hai người Sở Cuồng Nhân, sát khí cuồn cuộn, uy áp gào thét tuôn ra.

Động Tất Chi Nhãn của Sở Cuồng Nhân chuyển động.

"Huyết Sát Thánh Vương, một trong tam vương của chiến trường cổ đại..."

Sau khi Sở Cuồng Nhân xem xong thông tin, từ tốn nói: "Ta tới nơi này để hỏi ngươi một việc, vị tướng mặc bạch bào, hắn đang ở đâu?"

"Há, ngươi đang tìm vị tướng mặc bạch bào sao?" Huyết Sát Thánh Vương lộ ra vẻ bất ngờ: "Không nghĩ tới sẽ có người lạ bước vào chiến trường cổ đại tìm hắn, điều này thật sự rất bất ngờ. Ngươi là ai?"

"Không có liên quan gì đến ngươi, hiện tại hắn đang ở đâu?"

"Hắn bị nhốt ở đây, nhưng ngươi muốn cứu hắn, trừ phi ngươi giết ta trước, bằng không, ngươi sẽ bị bắt cùng hắn!" Huyết Sát Thánh Vương nhếch miệng cười một tiếng, toàn thân tỏa ra sát khí.

"Vậy ta sẽ thỏa mãn ngươi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, đưa tay hội tụ phù văn đầy trời, những thanh phù văn kiếm hình thành, bao trùm vạn trượng trong thiên địa.

Uy áp cường đại của phù văn gần như đã phá vỡ sát khí của Huyết Sát Thánh Vương trong nháy mắt, bao phủ lấy hắn.

Giờ khắc này, vốn dĩ ỷ vào tu vi Thánh Vương của chính mình, Huyết Sát Thánh Vương, với lòng tin tràn đầy, đồng tử đột nhiên co rút kịch liệt, vô cùng kinh hãi.

Đây là loại uy áp gì vậy? !

Những thanh phù văn kiếm đầy trời giống như một trận mưa sao băng, rơi xuống.

Huyết Sát Thánh Vương nổi giận gầm lên một tiếng, lấy ra một thanh trường thương màu đỏ ngòm liên tiếp quơ múa, phá nát từng thanh phù văn chi kiếm!

"Phù văn này quả là có một sức mạnh đáng sợ, người này đến tột cùng là ai? !"

Đám Sát Linh không có cách nào rời khỏi chiến trường cổ đại, cho nên đối với thế giới bên ngoài, bọn họ cũng không hiểu gì nhiều. Thậm chí ngay cả nhân vật như Sở Cuồng Nhân cũng chưa từng nghe nói.

Một đạo, hai đạo, mười đạo, trăm đạo…

Càng ngày càng nhiều những thanh phù văn kiếm bị Huyết Sát Thánh Vương đánh nát, năng lượng dao động tuôn ra làm cho cả cung điện rung lên.

"Đáng giận, nếu cứ tiếp tục như vậy, căn bản không thể nào thắng được."

Huyết Sát Thánh Vương nghiến răng, ánh mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Chỉ thấy bóng người hắn hóa thành một đạo ánh sáng huyết sắc bắn về phía Sở Cuồng Nhân, làm như không thấy những thanh phù văn kiếm đang đánh tới, chỉ sử dụng thân pháp xảo diệu và kinh nghiệm chiến đấu để né tránh.

Tuy đã bị thương không ít, nhưng hắn cũng đã tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, thanh trường thương huyết sắc trong tay ngưng tụ ra từng đạo sát khí huyết hồng, dường như hóa thành một con rồng dữ tợn.

"Huyết Giao Thần Sát Thương! !"

Một kích này mạnh đến nỗi gần như xuyên thủng hư không.

Nhưng vào lúc này, một lồng bàn màu đen xuất hiện.

Huyết sắc Giao Long rơi vào trên lồng bàn, khiến nó nổi lên gợn sóng, kình khí tiêu tán ra xé nát mặt đất, bốn phía rung chuyển.

"Cái gì! !"

"Đây là Chuẩn Đế binh!"

Đồng tử của Huyết Sát Thánh Vương hơi co rụt lại.

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, vài thanh phù văn chi kiếm treo lơ lửng trên đỉnh đầu của Huyết Sát Thánh Vương, ập xuống như thiên thạch rơi trên mặt đất.

Đùng! !

Phù văn kiếm xuyên qua thân thể của Huyết Sát Thánh Vương, đóng hắn trên mặt đất, những thanh phù văn kiếm này đều được cấu tạo từ phù văn Thánh phẩm, đạo vận cực kỳ khủng bố, giống như Thập Vạn Đại Sơn!

Sau khi Huyết Sát Thánh Vương bị đóng trên mặt đất, nhất thời không thể động đậy.

Sở Cuồng Nhân đưa tay, chuẩn bị kết liễu đối phương.

Nhưng vào lúc này, từng ngọn lửa màu đỏ ngòm từ trong cơ thể của Huyết Sát Thánh Vương phóng ra, trong nháy mắt năng lực của hắn lại tăng vọt gấp bội.

Hắn lại tự thiêu đốt thân thể Sát Linh của chính mình!

"Lên cho ta!"

Sát khí cuồng bạo trên người Huyết Sát Thánh Vương bạo phát, ngay lập tức phá vỡ những thanh phù văn chi kiếm được đóng trên lưng hắn.

Sau đó, hắn đứng dậy, phóng về phía Sở Cuồng Nhân, huyết sắc trường thương trong tay lại một lần nữa đâm vào lồng bàn màu đen.

Lần này, lồng bàn màu đen trực tiếp lõm xuống, trường thương đỏ ngòm không ngừng tiến về phía Sở Cuồng Nhân, như muốn xuyên thủng hắn.

"Đáng tiếc, ngươi còn chưa đủ mạnh để hao phí thời gian của ta."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Một đạo phù văn màu bạc trắng trong lòng bàn tay hắn ngưng tụ lại, từ từ lượn vòng, là một không gian phù văn vô cùng huyền diệu.

Không gian phù văn này hoàn toàn giống với không gian phù văn mà Sở Cuồng Nhân dùng để trấn áp vô số Thánh Nhân ở Sơn Hải Khuyết.

Nhưng nó đã được thu nhỏ vô số lần.

Đây là không gian ngưng tự phù!

Tên như ý nghĩa, có thể ngưng kết không gian!

Mà đạo phù này, cũng là phù văn Thánh phẩm huyền diệu nhất được ghi lại bên trong Huyền Nguyên Đế Kinh, chỉ đứng sau phù văn Đế phẩm, Phù Sư tầm thường chỉ sợ hao phí tinh lực cả đời cũng khó có thể miêu tả nó.

Cho dù là Sở Cuồng Nhân, cũng cần có thời gian nhất định để chuẩn bị. Khi hắn nhìn ra Huyết Sát Thánh Vương là Thánh Vương, hắn liền tách một phần linh niệm ra, khắc hoạ phù văn này.

Tuy uy lực không bằng cái đã sử dụng ở Sơn Hải Khuyết, nhưng uy lực đủ mạnh để ngăn chặn Huyết Sát Thánh Vương trước mắt.

Ngưng tự phù từ từ bắn ra.

Đạo phù văn này rơi vào trên mũi thương, một luồng không gian huyền diệu dao động, bao phủ không gian xung quanh Huyết Sát

Thánh Vương.

Hắn bị giam cầm ở bên trong, khó có thể động đậy.

"Đáng giận, đáng giận!" Huyết Sát Thánh Vương điên cuồng thiêu đốt thân thể Sát Linh, nhanh chóng làm tan rã tác dụng của ngưng tự phù.

Nhưng khoảng thời gian này cũng đủ để Sở Cuồng Nhân giết hắn.

Hơn mười đạo phù văn chi kiếm hội tụ, nổ tung cả bầu trời, Huyết Sát Thánh Vương không thể chống lại sức mạnh của phù văn, trong nháy mắt sụp đổ, hồn phi phách tán.

Ngay lúc này, chỉ còn lại có một đống lớn thiên sát chi khí và một thanh huyết sắc trường thương rơi xuống.

Sở Cuồng Nhân nhìn thiên sát chi khí, hài lòng cười một tiếng: "Sau khi ta phá giải phong ấn, chỉ việc mượn một đám thiên sát chi khí này, là có thể tăng Thiên Sát Bất Bại Thể của ta lên tới mức hòan mỹ."

Đương nhiên, đó không phải mục đích mà Sở Cuồng Nhân tới nơi này.

Linh niệm của hắn bao trùm khắp các ngõ ngách cung điện, tìm kiếm tung tích của vị tướng mặc bạch bào, phát hiện có hai nơi tồn tại cấm chế, nếu như vị tướng mặc bạch bào thật sự ở cung điện này, nhất định hắn phải ở một nơi trong đó.

Hắn mang theo Lam Vũ tiến về cấm chế thứ nhất, không tìm được vị tướng mặc bạch bào, mà lại phát hiện một tế đàn màu đen.

Trên tế đài màu đen có bốn thạch trụ thẳng đứng, trên mỗi cột trụ đều có một cỗ thiên sát chi khí vô cùng nồng đậm di chuyển!

Thiên sát chi khí trên bốn cột trụ này, so với lượng mà hắn lấy được từ Huyết Sát Thánh Vương còn nồng đậm hơn gấp bội.

"Sát Linh đạt được thiên sát chi khí, sẽ trực tiếp nuốt hết, không giữ lấy, sao lại còn dựng một cái tế đàn."

"Cái này là ai làm?"

Trong lòng Sở Cuồng Nhân hơi động, hắn nhớ tới một Sát Linh đã gặp trước đó từng nói qua, trong chiến trường cổ đại còn có một người còn sống.

Còn được đối phương gọi là đại nhân? Chẳng lẽ, đây chính là do đại nhân kia làm ra? !

"Đại nhân kia? Không quan tâm hắn là cái gì, đồ tốt trước mắt, ngu sao không cầm!" Sở Cuồng Nhân nhếch miệng, đưa tay thu toàn bộ tế đàn trước mắt vào bên trong Càn Khôn giới.

Sau đó, hắn tiến về một nơi khác, nơi có cấm chế.

Một trăm trượng sâu bên trong lòng đất.

Trong một lao tù, một nam tử mặc bạch y đang bị trói bởi xiềng xích đen nhánh, mà ở sau lưng của hắn, có hai chiếc gai nhọn như ống hút đâm vào bên trong cột sống của hắn.

Một đầu kia kết nối với một cái bình to lớn, tà khí đen kịt không ngừng được hút ra khỏi cơ thể nam tử mặc bạch y, rót vào trong cái bình kia.

Người này, chính là người mà Sở Cuồng Nhân đang tìm kiếm, vị tướng mặc bạch bào.

Chương 458: Cứu vị tướng mặc bạch bào, Sát Đạo Tử tức giận

"Chậc, đây chính là vị tướng mặc bạch bào sao, một trong tam vương của chiến trường cổ đại, nhưng bây giờ, sao lại giống một con chó bị giam ở đây vậy."

Bên ngoài nhà tù, một Sát Linh cười hì hì, trong tay còn vuốt một mặt nạ, đó là mặt nạ thuộc về vị tướng mặc bạch bào.

Nhưng bây giờ, lại bị một Sát Linh tùy ý vuốt ve.

Trong lao tù, vị tướng mặc bạch bào im lặng không nói, mái tóc đen dài khoác trên vai, che khuất nửa gương mặt, không thấy rõ khuôn mặt.

Khí tức của hắn cực kỳ uể oải, thiên sát chi khí trong cơ thể không ngừng bị rút ra ngoài, quá trình này cũng không phải rất đau đớn, nhưng lại cực kỳ dài, mà ý thức của hắn cũng sẽ từ từ biến mất không còn gì nữa.

Thật giống như, một người huyết dịch bị hoàn toàn chạy không một dạng.

Những thiên sát chi khí kia, tương đương với máu của hắn.

Vị tướng mặc bạch bào là sự tồn tại nửa người nửa Sát Linh, muốn lấy thiên sát chi khí trong cơ thể hắn, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Nếu là Sát Linh tầm thường, trực tiếp giết, là có thể lấy ra sát khí, nhưng với hắn thì không được, thiên sát chi khí và cơ thể đã chết của hắn kết hợp chặt chẽ với nhau, giết hắn, thiên sát chi khí cũng không lấy ra được.

Chỉ có thể dùng phương pháp tương tự như rút máu này, dần dần rút rút thiên sát chi khí trong cơ thể của hắn ra.

"Chậc chậc, nhìn dáng vẻ của hắn, đoán chừng không chống đỡ được bao lâu, Sát Đạo Tử đại nhân thật là lợi hại, vậy mà có thể nghĩ ra việc dùng biện pháp này rút thiên sát chi khí ra khỏi cơ thể hắn." Một Sát Linh vừa cười vừa nói.

"Này, một số mạo hiểm giả mà ta đã giết trước đây đã nói về ngươi, nói rằng người là một tướng quân thời cổ đại, thống lĩnh trăm vạn đại quân, rất huy hoàng đúng không, có muốn kể cho chúng ta nghe về những chiến công hiển hách của ngươi không?"

Một Sát Linh tinh nghịch nói.

Nhưng mà đối với những lời trêu chọc của Sát Linh này, vị tướng mặc bạch bào vẫn luôn không hề đáp lại lời nào, nửa quỳ ở tại chỗ, giống như tượng điêu khắc.

Nhóm Sát Linh sớm đã không thấy kinh ngạc, đã nhiều ngày, từ khi đối phương bị bắt, vẫn luôn duy trì bộ dáng trầm mặc ít nói này.

Bọn họ trêu chọc đối phương, chỉ vì nhàm chán nên muốn tìm một chút chuyện làm mà thôi, nhất là đối tượng lại từng là vị tướng mặc bạch bào uy danh đứng đầu ở chiến trường cổ đại, chuyện này càng làm cho bọn họ đùa không biết mệt.

Có ít người khi bọn họ nhìn thấy những nhân vật cao cao tại thượng ngã xuống, chắc chắn sẽ có một loại cảm giác hưng phấn không hiểu, nhất là khi bọn họ có thể tùy ý làm nhục đối phương, mà không sợ bị trả thù.

Cho dù là Sát Linh, loại thói hư tật xấu này cũng khó có thể bị mất đi.

Kẽo kẹt...

Lúc này, xiềng xích phát ra tiếng vang.

Vị tướng mặc bạch bào bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía bên ngoài địa lao, tóc đen che lấp hai mắt đang lóe lên một tia sáng kì lạ.

"A, sao hôm nay lại có động tĩnh."

Sát Linh có chút kinh ngạc nhìn vị tướng mặc bạch bào trong địa lao.

Bỗng nhiên, tiếng bước chân vang lên.

Hai bóng người từ từ đi vào địa lao, mà khi hai người này đến, địa lao vốn dĩ tối tăm lại lâm vào sự yên tĩnh kỳ dị.

Tất cả Sát Linh nhìn hai người, trợn mắt hốc mồm.

Phải biết rằng, nơi này chính là địa lao của huyết sát cung điện, phía trên có Huyết Sát Thánh Vương là một trong tam vương của chiến trường cổ đại trấn giữ.

Vậy thì hai người này sao có thể xuống đây được!

"Trời tối như vậy, thật là khiến người ta không thoải mái."

Sở Cuồng Nhân vỗ tay.

Mấy đạo phù văn hỏa diễm ngưng tụ, chiếu sáng bốn phía.

"Ngươi là ai!"

"Đáng chết, sao ngươi có thể xuống đây!"

Sát Linh bốn phía vội vàng đề phòng.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không để ý đến bọn họ, vươn tay ngưng tụ ra mấy chục đạo phù văn chi kiếm, thời gian không đến mấy nhịp thở, thì mười Sát Linh này lập tức bị phù văn chi kiếm chém giết sạch sẽ, một tên cũng không để lại.

"Tiền bối, nhìn ngươi thật chật vật."

Sở Cuồng Nhân đi đến trước lồng giam, trêu đùa một tiếng.

Vị tướng mặc bạch bào nghe vậy, khẽ cười một tiếng: "Ngược lại ta không nghĩ tới ngươi có thể tìm ra nơi này nhanh như vậy, xem ra mấy năm này, tốc độ phát triển của ngươi vượt xa suy nghĩ của ta, Huyết Sát Thánh Vương đâu?"

"Há, chết rồi."

Sở Cuồng Nhân hững hờ nói, tiện tay phá vỡ lồng giam, trực tiếp chặt đứt mấy xiềng xích trói buộc vị tướng mặc bạch bào.

Sau đó, hắn nhìn về phía gai sắt phía trên lưng đối phương, lấy làm kỳ lạ nói: "Món đồ chơi này ta trực tiếp rút ra cũng không có vấn đề đúng không."

"Không có vấn đề."

Vị tướng mặc bạch bào vừa mới dứt lời, Sở Cuồng Nhân liền trực tiếp dùng niệm lực rút gai sắt kia ra, gai sắt xuyên qua xương sống trong nháy mắt bị rút ra, vị tướng mặc bạch bào không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, khóe miệng co giật hai lần.

"Ha, tiền bối còn có cảm giác đau sao."

"Dù ta được coi là xác sống, nhưng vẫn không chết hoàn toàn."

"Được."

Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý, thu cái bình tràn đầy thiên sát chi khí ở bên cạnh vào bên trong Càn Khôn giới.

Vị tướng mặc bạch bào yếu ớt đi ra địa lao, nhặt tấm mặt nạ trên mặt đất lên, sau đó đeo vào lần nữa.

Sở Cuồng Nhân cũng thấy rõ dung mạo của đối phương, đó là một khuôn mặt cực kỳ thanh tú, tuyệt đối không giống đại tướng chinh phạt sa trường.

"Đi thôi."

Sở Cuồng Nhân nói, dẫn người rời khỏi địa lao.

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân bọn họ rời đi không lâu.

Một đại đội nhân mã quay trở về cung điện.

Bên trong những người này có Cự Sát Thánh Vương là một trong tam vương của chiến trường cổ đại.

Mà cầm đầu chính là một thanh niên mặc áo giáp màu đen, trên mặt tràn đầy sát khí, lúc này còn mang theo một chút hưng phấn.

"Cuối cùng cũng thu thập đầy đủ thiên sát chi khí, sau đó ta có thể tăng thiên sát căn cơ của ta lên tới cực hạn, đợi sau khi độ kiếp thành thánh, căn cơ ít nhất cũng phải từ ngũ phẩm trở lên, hơn nữa còn là Thiên Sát Thánh Nhân am hiểu chiến đấu nhất!" Thanh niên mặc áo giáp màu đen là Sát Đạo Tử nỉ non nói.

"Chờ một chút, có chút không đúng."

Đột nhiên, Cự Sát Thánh Vương phát hiện có gì đó không thích hợp.

Trước kia bốn phía Huyết Sát cung điện đều có Sát Linh tuần tra, nhưng mà hôm nay lại yên tĩnh đến đáng sợ: "Người đâu? Còn tại sao Huyết Sát Thánh Vương vẫn chưa đi ra nghênh đón chúng ta, nhanh, vào xem."

Cự Sát Thánh Vương vội vàng dẫn người đi vào cung điện.

Nhưng trên đường đi lại không nhìn thấy nửa con Sát Linh, mà bên trong các con đường của cung điện lại tràn ngập các dấu vết đánh nhau, hiển nhiên ở đây đã phát sinh một trận kịch chiến.

Là ai?

Là ai có thể đánh nhau với Huyết Sát Thánh Vương tới mức này? !

"Không tốt!"

Thanh niên mặc áo giáp màu đen nghĩ tới điều gì, sắc mặt thay đổi, xông vào bên trong cung điện, hắn đi vào nơi đặt tế đàn, lại phát hiện nơi này đã hoàn toàn trống rỗng.

Sắc mặt của hắn xanh đỏ đan xen, ngực không ngừng chập trùng, muốn rách cả mí mắt, tức giận đến suýt nữa thổ huyết: "Tìm! ! Tìm thiên sát tế đài về cho ta! !"

Bọn người Cự Sát Thánh Vương đi tới.

"Không chỉ là thiên sát tế đài, vị tướng mặc bạch bào cũng biến mất không thấy, hiện trường không thấy bóng dáng Huyết Sát Thánh Vương, có lẽ hắn đã lành ít dữ nhiều, theo ta được biết, bên trong chiến trường cổ đại không có Sát Linh có năng lực thế này, đến tột cùng là ai? !" Sắc mặt Cự Sát Thánh Vương khó coi nói.

"Bất kể là ai, dám động thiên sát tế đàn của ta, ta nhất định sẽ chém hắn thành ngàn mảnh! !" Thanh niên mặc áo giáp màu đen cắn răng nghiến lợi nói.

Thiên Sát tế đàn kia là tế đàn mà hắn bỏ ra trọn vẹn ba năm mới xây xong, tất cả thiên sát chi khí thu thập được trong ba năm nay đều ẩn chứa trong đó, là thủ đoạn quan trọng hắn dùng để tăng căn cơ cũng như tấn cấp Thánh Nhân!

Nhưng bây giờ, vậy mà bị người ta lấy mất!

Việc liên quan tới căn cơ, việc quan hệ tới thành thánh, làm sao hắn chịu được!

Ba năm!

Trọn vẹn ba năm!

Hắn cũng không còn thời gian để tốn thêm ba năm trù tính, tranh vị đế vương, vẫn luôn bị tụt lại phía sau, từng bước từng bước một!

"Bây giờ Tiêu Kinh Trần đã thành thánh, ta tuyệt đối không thể tiếp tục do dự nữa, nhất định phải nhanh chóng thành thánh, thiên sát tế đài không thể xảy ra chuyện, truyền lệnh của ta, phong tỏa toàn bộ chiến trường cổ đại! Tìm ra tế đàn!"

"Dạ."

Khi mệnh lệnh được truyền xuống, toàn bộ Sát Linh bên trong chiến trường cổ đại khai mở linh trí, dốc toàn bộ sức mạnh, dùng toàn lực để tìm kiếm mấy người Sở Cuồng Nhân.

Chương 459: Diệt khước chi phù, Sát Linh vây quét, Đạo Tử đạo thống Thượng Cổ

Chiến trường cổ đại, nơi nào đó.

Sở Cuồng Nhân mang theo vị tướng mặc bạch bào đi đến trong cái sơn động.

Mà dọc theo con đường này, bọn họ gặp không ít Sát Linh, tất cả đều là Sát Đạo Tử, Cự Sát Thánh Vương phái ra truy tìm bọn họ.

Tất cả đều bị Sở Cuồng Nhân giải quyết.

"Nhất định phải nghĩ biện pháp giải trừ hạn chế cho ngươi trước mới được."

Sở Cuồng Nhân nhìn vị tướng mặc bạch bào trước mặt, từ tốn nói.

Sát khí trên người đối phương và địa khí của chiến trường cổ đại có liên quan với nhau, giống như một gông xiềng vô hình, một mực vây đối phương ở chiến trường cổ đại này.

Muốn rời khỏi, trước tiên phải cởi bỏ những hạn chế vị tướng mặc bạch bào trên người.

"Hạn chế của chiến trường cổ đại, đã có từ lâu, từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể nếu không ngươi rời đi trước đi."

Vị tướng mặc bạch bào nói ra.

Hắn không muốn vì mình mà liên lụy hai người Sở Cuồng Nhân.

"Cũng đến rồi, sao có thể cứ đi như thế đâu, chẳng lẽ ngươi không muốn tận mắt gặp một lần đời sau của ngươi và công chúa sao?"

Nghe đến đây, trong mắt vị tướng mặc bạch bào lộ ra một tia chờ mong, lập tức cười khổ một tiếng, nói: "Ta muốn, nhưng cũng không có lợi ích gì, coi như ta có thể rời khỏi chiến trường cổ đại, có thể này của ta sẽ bị thương nặng, sát khí sẽ liên tục ăn mòn, có lẽ cũng sẽ không sống được bao lâu."

"Chuyện này sau khi rời khỏi đây sẽ nghĩ cách."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, chuyện này phải giải quyết từng chuyện một, lúc này phải cởi bỏ hạn chế từ chiến trường cổ đại cho vị tướng mặc bạch bào trước.

Hắn suy nghĩ, khu vực trung tâm của chiến trường cổ đại đã có vài vạn năm, do vô số Thánh Nhân đại chiến bên trong trận pháp này mà tạo thành, nơi đây có địa khí đặc thù, rất có thể có liên quan đến đại trận kia.

"Trận pháp sao? Cũng không biết đạo phù văn này có dùng được hay không."

Sở Cuồng Nhân vừa lẩm bẩm vừa thúc giục linh niệm, chỉ thấy linh lực bốn phía điên cuồng hội tụ lại một chỗ, ở trong lòng bàn tay hắn hình thành một đạo phù văn huyền diệu.

Một luồng sóng kỳ lạ nổi lên.

Hắn đánh phù văn vào trên người vị tướng mặc bạch bào.

"Diệt khước chi phù!"

Đây là một đạo phù văn Thánh phẩm được ghi lại trong Huyền Nguyên Đế Kinh, có tác dụng triệt tiêu mất một số ảnh hưởng tiêu cực đến từ bên ngoài.

Đạo phù văn huyền diệu này rất bí ẩn, nhưng cũng không rõ về tác dụng cụ thể của nó.

Sở Cuồng Nhân không biết chức năng cụ thể của phù văn này, bây giờ đối mặt với tình huống của vị tướng mặc bạch bào, chỉ có thể thử một lần.

Chỉ chốc lát.

Thân thể vị tướng mặc bạch bào đột nhiên run rẩy, kinh ngạc nói: "Ta cảm thấy, hạn chế của chiến trường cổ đại đối ta dường như đang dần dần suy yếu."

"Ha, hữu dụng!"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Hắn đưa tay, lại ngưng tụ ra một đạo diệt khước chi phù lần nữa.

Thời gian dần trôi qua, vị tướng mặc bạch bào cảm thấy trói buộc của chiến trường cổ đại đối với hắn đã lúc có lúc không, cả người có cảm giác nhẹ nhõm khó tả.

Mà ngay khi vị tướng mặc bạch bào được giải thoát khỏi trói buộc, ở bên ngoài sơn động đã sớm bị bọn người Sát Đạo Tử, Cự Sát Thánh Vương bố trí thiên la địa võng.

Nơi này là khu vực trung tâm của chiến trường cổ đại, là địa bàn của Sát Linh, chỉ cần bọn họ kiểm tra cẩn thận, muốn tìm ra Sở Cuồng Nhân cũng không phải là việc khó.

"Dám lấy đi thiên sát tế đài, ta nhất định sẽ cho ngươi đẹp mặt!"

Sát Đạo Tử nhìn sơn động, trong mắt lóe ra lãnh ý.

Bên trong hang động lúc này.

Sở Cuồng Nhân một bên giúp vị tướng mặc bạch bào cởi bỏ trói buộc, một bên nghe đối phương nói về sự thay đổi lớn trong chiến trường cổ đại mấy năm này.

Thì ra, vào ba năm trước, chiến trường cổ đại đột nhiên xuất hiện một Sát Đạo Tử, dùng sức mạnh cường đại chinh phục toàn bộ khu vực trung tâm của chiến trường cổ đại, đã thu phục được Cự Sát Thánh Vương, Huyết Sát Thánh Vương, khiến bọn họ làm việc cho hắn.

Ba năm qua, Sát Đạo Tử luôn thu thập thiên sát chi khí, xây dựng một cái thiên sát tế đài, muốn nhờ vào đó để tăng căn cơ của hắn.

Mà vị tướng mặc bạch bào là một trong tam vương, trên người có lượng lớn thiên sát chi khí, lại không thần phục với Sát Đạo Tử, khiến bản thân thành mục tiêu hàng đầu của đối phương.

Tuy vị tướng mặc bạch bào dựa vào tu vi Thánh Vương, nhiều lần cải tử hoàn sinh, trốn qua một kiếp, nhưng vẫn bị bắt được vào mấy tháng trước.

Sau đó mới có chuyện Sở Cuồng Nhân xông vào cung điện chuyện cứu người.

"Sát Đạo Tử... Cái tên này khá quen."

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm nói.

"Công tử, thiên kiêu đến từ cửu thiên đứng thứ sáu trong Tiềm Long Bảng chính là vị Sát Đạo Tử này." Lúc này, Lam Vũ ở một bên nhắc nhở.

Bọn họ đi qua Thiên Cơ các, nhìn qua Tiềm Long Bảng, mặc dù không có cố ý ghi nhớ những cái tên trên đó, nhưng vẫn có chút ấn tượng.

"Trách không được có thể chinh phục toàn bộ chiến trường cổ đại, thì ra là tuyệt đỉnh thiên kiêu đến từ cửu thiên." Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm nói.

Hắn có chút hứng thú, nhìn về phía bên ngoài sơn động: "Lần đầu tiên gặp một người đến từ cửu thiên, cũng không biết thực lực của đối phương mạnh đến mức nào."

"Rất mạnh, Thánh Vương bình thường không phải đối thủ của hắn."

Giọng điệu của vị tướng mặc bạch bào có chút ngưng trọng nói ra: "Cộng thêm Cự Sát Thánh Vương và một đám Sát Linh, một trận chiến này, sẽ cực kỳ khó khăn."

Hắn đứng dậy nhìn về phía bên ngoài sơn động, đã cảm nhận được nhóm Sát Linh đang tụ tập bên ngoài.

"Ngươi có binh khí nào sao?" Vị tướng mặc bạch bào hỏi, đồ trên người hắn ngoại trừ tấm mặt nạ này, cái khác đều bị lấy đi, ở trong đó tất nhiên cũng bao gồm binh khú cũ của hắn.

"Ngươi là dùng thương đúng sao, vừa đúng lúc, trước đó giết chết Huyết Sát Thánh Vương, hắn làm rơi một thanh." Sở Cuồng Nhân lấy huyết sắc trường thương mà Huyết Sát Thánh Vương sử dụng ra, đây là một thanh binh khí Thánh Vương đỉnh phong.

"Đa tạ." Vị tướng mặc bạch bào tiếp nhận trường thương, ngay khi cầm thương, một luồng sát khí băng lãnh quen thuộc tuôn ra từ trên người hắn.

Cho dù hiện tại hắn cực kỳ suy yếu, nhưng khi cần thương trong tay, hắn vẫn là vị tướng mặc bạch bào tung hoành ngang dọc sa trường, đánh đâu thắng đó!

"Lam Vũ, nhìn hắn."

Sở Cuồng Nhân nhẹ giọng nói với Lam Vũ.

Dù khí thế của vị tướng mặc bạch bào sắc bén, thế nhưng vẫn không thể che giấu việc bị trọng thương, hắn cũng không muốn khi đánh nhau xong thì nhặt xác cho đối phương.

Ba người đi ra sơn động.

Nghênh đón bọn họ, là đại quân lít nha lít nhít Sát Linh.

Người cầm đầu, mặc áo giáp màu đen, hai mắt đen nhánh nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, lộ ra sát ý lạnh như băng.

Sở Cuồng Nhân cũng nhìn đối phương, Động Tất Chi Nhãn đã mở ra.

"Sát Đạo Tử, đến từ đạo thống Sát tộc Thượng Cổ ở cửu thiên, thể chất là Thiên Sát Bất Bại Thể, tu luyện Thiên Sát Đế Kinh, tu vi Vô Thượng Chí Tôn..."

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới đối phương cũng là một Thiên Sát Bất Bại Thể, còn tu hành một môn đế kinh có quan hệ với sát khí, khó trách có thể thông qua việc hấp thụ thiên sát chi khí để tăng căn cơ.

"Tên trộm, giao thiên sát tế đài ra, ta có thể cho ngươi được chết một cách thống khoái một chút." Giọng điệu Sát Đạo Tử lạnh lùng nói.

Nhưng nghênh đón hắn, lại là việc Sở Cuồng Nhân đưa tay ngưng tụ ra trăm ngàn đạo phù văn chi kiếm!

Phù văn kiếm khí trút xuống như bão, tàn phá bừa bãi khắp đất trời, cho dù là Sát Linh cấp bậc Thánh Nhân, cũng rất khó chống cự được luồng sức mạnh này.

Đại quân có đến hàng vạn Sát Linh bị trăm ngàn đạo phù văn chi kiếm này xé rách, tạo thành một khoảng trống khổng lồ.

Sức mạnh cường đại, khiến đồng tử tất cả Sát Linh hơi co lại.

"Khó trách Huyết Sát Thánh Vương lại chết trong tay hắn."

"Chiến lược của người này, không kém Thánh Vương!"

Sắc mặt bọn người Cự Sát Thánh Vương vô cùng ngưng trọng, nhất là Cự Sát Thánh Vương, khi hắn nhìn thấy Sở Cuồng Nhân thì đã nhận ra đối phương.

Mấy năm trước, đối phương đã tới chiến trường cổ đại, có thể vào lúc đó đối phương còn không thể tiếp nổi một đầu ngón tay của hắn.

Nhưng bây giờ, lại có thể trảm sát thánh vương!

Tốc độ phát triển này, khiến hắn cảm thấy vô cùng kinh hãi.

"Đi." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn vừa sải bước trước, vô số phù văn chi kiếm ở xung quanh xuyên tới xuyên lui, tất cả Sát Linh đến gần, đều bị chém chết!

Vị tướng mặc bạch bào, Lam Vũ theo sát phía sau.

Lam Vũ cũng trực tiếp kích hoạt lồng bàn màu đen, ngăn cản tất cả đòn tấn công của Sát Linh ở bên ngoài, để trong lòng Sở Cuồng Nhân có thể không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, dùng phù văn kiếm khí để mở đường.

Chương 460: Thủ đoạn độc ác của Sát Đạo Tử, thêm một cái nữa cũng không nhiều

Phù văn kiếm khí xuyên tới xuyên lui trong đám Sát Linh.

Nguyên một đám Sát Linh dễ dàng bị chém chét, vỡ nát, không ai có thể tới gần Sở Cuồng Nhân trong vòng ba trượng, cũng không người nào có thể phá vỡ được lồng bàn màu đen.

"Thiên Sát pháp tướng, ngưng tụ cho ta! !"

Lúc này, giữa thiên địa tuôn ra một luồng sát khí kinh khủng!

Luồng sát khí kia cực kỳ to lớn, hóa thành một Thiên Sát pháp tướng cao đến 100 trượng, chính là pháp tướng mà Sát Đạo Tử điều khiển.

Mà pháp tướng này, so với Thiên Sát pháp tướng mà Sở Cuồng Nhân điều khiển ba năm trước đây còn muốn mạnh mẽ hơn, khí tức kinh khủng, kinh thiên động địa!

"Đây chính là thể hoàn mỹ của Thiên Sát pháp tướng sao? Hơn nữa còn tu hành một bản Thiên Sát Đế Kinh, ngược lại cũng có chút thú vị."

Tuy mạnh hơn Thiên Sát tướng pháp của mình, nhưng Sở Cuồng Nhân cũng là không để ý chút nào, Thiên Sát Bất Bại Thể, chỉ là một trong rất nhiều thủ đoạn của hắn mà thôi, dù có từ bỏ cũng không có ảnh hưởng gì với hắn.

"Ở lại cho ta! !"

Sát Đạo Tử nổi giận gầm lên một tiếng, điều khiển Thiên Sát pháp tướng, đột nhiên tung ra một quyền, khoảng không bao la hỗn loạn như sóng biển.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ ra từng đạo từng đạo phù văn Thánh phẩm, dung hợp với đạo vận kiếm chi của bản thân, biến thành một thanh kiếm khổng lồ cao 100 trượng có uy lực mạnh mẽ, chém xuống một nhát!

Mộ vụ nổ xảy ra, làn sóng xung kích đánh bay tất cả Sát Linh tất cả ở xung quanh, cho dù là Cự Sát Thánh Vương cũng không nhịn được lùi lại mấy trượng.

"Thật là sức mạnh phù văn khủng khiếp!"

Sát Đạo Tử bị sức mạnh phù văn đánh trúng, trực tiếp lùi về sau mấy trăm trượng, nện người trên một ngọn núi, có chút khiếp sợ nhìn Sở Cuồng Nhân.

Đối phương có lồng bàn màu đen bảo vệ, làn sóng xung kích dần dần biến mất.

Sát Đạo Tử thấy thế, lấy ra một cái linh đang lớn chừng bàn tay, không biết là làm bằng vật liệu gì, phía trên có đạo vận khủng bố đang chuyển động.

"Khiến cho ta sử dụng Thiên Sát linh đang, là vinh hạnh của ngươi!"

Sát Đạo Tử quát lạnh một tiếng, muốn lập tức xuất thủ.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên Sở Cuồng Nhân ở phía xa chỉ lên trời.

Có ý gì? !

Sát Đạo Tử không hiểu.

Sau đó hắn nhìn lên bầu trời, đồng tử đột nhiên co rụt lại!

Chỉ thấy một đạo phù văn màu trắng bạc vô cùng to lớn, bao phủ toàn bộ đại quân Sát Linh, giống như một thiên thạch rơi xuống đất, đột nhiên đập vào đại quân.

Không gian bốn phía, như biến thành đầm lầy, mọi người khó có thể động đậy.

Cho dù là Sát Đạo Tử cũng cảm nhận được từng đợt áp lực.

"Đây là phù văn không gian!"

"Hắn có thể ngưng tụ ra phù văn không gian có quy mô như thế này sao! !"

Mặt mũi Sát Đạo Tử tràn đầy kinh ngạc.

Mà Sở Cuồng Nhân dùng không gian của ngưng tự phù để giam cầm Sát Linh, hắn không nán lại lâu, mang theo Lam Vũ, vị tướng mặc bạch bào nhanh chóng nhanh rời đi.

Tuy hiệu quả ngưng tự phù cường đại, nhưng Sát Đạo Tử vẫn chưa bị giam cầm hoàn toàn, dưới sự bảo vệ của ngưng tự phù vẫn có thể đánh một trận, nhưng trong tay đối phương lại có một loại binh khí mạnh mẽ, đánh lâu cũng vô ích.

Hắn quyết định mang vị tướng mặc bạch bào rời đi trước rồi nói.

"Muốn đi! Nằm mơ!"

Sát Đạo Tử điều khiển Thiên Sát pháp tướng, thoát khỏi sự giam cầm của ngưng tự phù, nhưng ngay khi hắn muốn đuổi theo, trên trời có vài chục đạo phù văn chi kiếm bay tới.

Mỗi đạo phù văn chi kiếm đều có thực lực trảm sát Thánh Nhân, dù là Sát Đạo Tử, cũng không thể không tập trung để đối phó.

Mà thừa dịp này, mấy người Sở Cuồng Nhân đã sớm rời đi.

Khi hiệu quả của ngưng tự phù mất đi, mọi người sớm đã chạy không còn bóng dáng, Sát Đạo Tử giận không nhịn nổi: "Tìm! !"

Hắn hét lớn một tiếng, chỉ huy rất nhiều Sát Linh muốn đuổi theo.

Nhưng vừa đuổi theo không tới mấy trăm trượng, trong hư không đột nhiên xuất hiện từng đạo từng đạo phù văn huyền diệu, hóa thành sấm sét, phong sương, thiên thạch lửa, đủ loại sức mạnh tự nhiên tràn ngập khắp đất trời, nện vào trong đại quân Sát Linh.

Tuy sức mạnh của những phù văn này không bằng phù văn chi kiếm mà Sở Cuồng Nhân ngưng tụ, nhưng uy lực cũng không thể khinh thường, mà số lượng lại rất nhiều, vẫn đủ để khiến đại quân Sát Linh luống cuống tay chân, bị thất thoát không ít Sát Linh.

"Đáng chết, đáng chết!"

Sát Đạo Tử tức giận đến khóe miệng co giật.

"Sát Đạo Tử đại nhân, dọc theo con đường này không biết đã bị tên kia bố trí bao nhiêu bẫy phù văn, sợ là, không đuổi kịp."

Cự Sát Thánh Vương bất đắc dĩ thở dài.

Hai mắt Sát Đạo Tử lạnh lùng nhìn về phía trước, nhưng cũng biết Cự Sát Thánh Vương nói rất có lý, sợ là bọn họ không đuổi kịp đối phương.

Nhưng thiên sát tế đài đó là thứ quan trọng giúp hắn tăng căn cơ!

Bây giờ cũng không còn nữa!

"Coi như không có] thiên sát tế đài, ta cũng nhất định phải nhanh chóng thành thánh mới được, tuyệt đối không thể kém Tiêu Kinh Trần kia quá nhiều."

"Tới giờ phút này, cũng chỉ có thể làm vậy!"

Trong mắt Sát Đạo Tử lộ ra vẻ tàn nhẫn.

"Đạo Tử đại nhân xin yên tâm, thiên sát chi khí kia, chúng ta có thể tìm tiếp, chúng ta nguyện ý xông pha khói lửa vì Đạo Tử đại nhân."

Cự Sát Thánh Vương thừa cơ bày tỏ lòng trung thành.

Hắn biết đối phương đến từ một thế lực vô cùng cường đại, nếu có thể trèo lên đối phương, thậm chí hắn còn có thể hi vọng cởi bỏ hạn chế từ chiến trường cổ đại và rời khỏi đây, đi theo đối phương tiến về thế giới rộng lớn hơn.

"Các ngươi trung thành như vậy, thật là làm cho ta cảm thấy hết sức vui mừng, đã như vậy, các ngươi nguyện ý chết vì ta sao? !"

Sát Đạo Tử lạnh nhạt nói.

Nghe thấy lời hắn nói, trên mặt đám người Cự Sát Thánh Vương đều lộ ra vẻ kinh ngạc, không đoán được lời này của đối phương là có ý gì.

Nhưng vào lúc này, chỉ thấy đối phương lấy linh đang màu đen kia ra, điều khiển linh lực, linh đang lắc lư trong gió, trở nên cực kỳ to lớn.

Sau đó, bên trong linh đang phát ra tiếng chuông, kèm theo đó là sát khí kinh khủng bao phủ bốn phương tám hướng, đánh thẳng vào nguyên một đám Sát Linh.

Cho dù là cường giả như Cự Sát Thánh Vương, cũng không thể tránh khỏi việc cơ thể bị vỡ ra dưới tiếng chuông này, xuất hiện từng vết rách một.

"Đạo Tử đại nhân, ngươi đang làm gì vậy!"

Đám Sát Linh vô cùng hoảng sợ.

"Không phải các ngươi nói nguyện ý xông pha khói lửa vì ta sao? Thiên sát tế đài không còn, ta muốn tăng căn cơ, cũng chỉ có thể lấy sát khí trên người các ngươi, thì sao? Chẳng lẽ các ngươi nói không giữ lời sao?"

Sát Đạo Tử không kiềm chế chút nào, dùng toàn lực điều khiển linh đang.

Sóng âm trộn lẫn với sát khí khuếch tán ra xung quanh, nguyên một đám Sát Linh bị vỡ nát, dù là Cự Sát Thánh Vương cũng không ngoại lệ.

Bọn họ muốn chạy trốn, nhưng không trốn thoát phạm vi bao phủ của âm thanh từ linh đang.

Chỉ chốc lát, Sát Linh ở đây đã chết không còn một mống, chỉ còn lại từng luồng thiên sát chi khí đang quanh quẩn.

Sát Đạo Tử hút những luồng thiên sát chi khí này vào trong cơ thể, trên mặt lại không có nửa phần vui vẻ: "Bấy nhiêu đây thiên sát chi khí, vẫn kém xa thiên sát tế đài, nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận, đáng chết! !"

"Tên trộm, đợi sau khi ta thành thánh, ta nhất định sẽ ra ngoài dò hỏi ngươi là ai, sau đó bằm ngươi ra thành ngàn mảnh!"

Người có thể tạo ra phù văn tới trình độ như vậy như Sở Cuồng Nhân, tìm toàn bộ tinh vực Thương Khung cũng không ra người thứ hai, hắn tin tưởng chỉ cần mình nghe ngóng thêm một chút là có thể biết được.

Đến lúc đó, hắn tuyệt đối phải bắt đối phương trả giá đắt!

……

Nơi xa.

Ba người Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ, vị tướng mặc bạch bào đã thành công rời khỏi khu vực trung tâm của chiến trường cổ đại, ngồi trên Thận Lâu rời khỏi chiến trường cổ đại.

Phía trên Thận Lâu, Sở Cuồng Nhân mở mắt.

"Sát Đạo Tử này, thật quá ác độc."

Linh niệm của hắn mới vừa trở về từ bên trong chiến trường cổ đại, một màn Sát Đạo Tử đồ sát Sát Linh đều bị hắn nhìn thấy không sót một chi tiết nào.

Tất nhiên, hắn cũng nghe thấy việc đối phương muốn tìm hắn báo thù, nhưng mà, đối với việc này, ngược lại hắn cũng không để ý chút nào.

Báo thù?

Dưới gầm trời này, kẻ muốn đòi mạng hắn, muốn tìm hắn báo thù nhiều không kể xiết, thêm một Sát Đạo Tử không nhiều, thiếu hắn cũng không ít.

"Tiếp theo, phải tìm cách giải quyết thương thế của vị tướng mặc bạch bào, ngoài ra trong ấn trong cơ thể ta, cũng sắp được cởi bỏ..."

Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm nói.

Chương 461: Thiên kiêu liên tiếp thành thánh, Tiêu Kinh Trần khiêu chiến

Bên trong Thận Lâu.

Sở Cuồng Nhân đang quan sát thương thế của vị tướng mặc bạch bào.

Dù hắn đã giúp cởi bỏ hạn chế, nhưng sát khí trên người đối phương vẫn không ngừng mất đi, tuy tốc độ chậm hơn rất nhiều, nhưng vẫn đang mất đi.

"Vị tướng mặc bạch bào, chiến trường cổ đại một trong tam vương..."

Sở Cuồng Nhân dùng Động Tất Chi Nhãn tra xét trạng thái của đối phương: "Căn cơ trong cơ thể bị phá hủy, thiên sát chi khí đang dần mất đi, cơ thể cũng dần dần chết đi, nếu không có biện pháp cứu chữa, dự đoán sau bảy ngày nữa sẽ chết..."

Tin tức Động Tất Chi Nhãn phản hồi lại, khiến Sở Cuồng Nhân nhíu mày.

Bảy ngày, đối phương chỉ còn bảy ngày để tồn tại?

Nên làm cái gì đây?

Sở Cuồng Nhân suy tư.

"Sở đạo hữu, trạng trạng của ta, chính ta rõ ràng nhất, trước khi chết, ta muốn gặp mặt đời sau của ta, có được không?"

Vị tướng mặc bạch bào từ tốn nói, sắc mặt của hắn cực kỳ bình tĩnh, dường như không thèm để ý bản thân mình sắp biên mất trên thế gian này.

Hắn thấy, bản thân vốn là người đã chết, lúc trước, chính công chúa Lâu quốc đã dùng bí pháp kéo dài tính mạng cho mình, mới giúp hắn kéo dài hơi tàn cho đến giờ, hiện tại tâm nguyện duy nhất của hắn chính là gặp hậu nhân của mình.

Là đời sau của mình và nàng...

"Muốn gặp cũng không phải không được, nhưng nếu ngươi muốn dùng trạng thái này đi gặp các nàng, thì không tốt lắm." Sở Cuồng Nhân cười nói.

"Ta nhìn một lần là được rồi."

"Đừng đùa, chờ ngươi khỏe lại rồi nói."

"Thân thể của ta đã là ngọn nến trong gió, không thể cứu chữa được nữa." Vị tướng mặc bạch bào cười khổ một tiếng nói.

"Ta nói có thể, là được rồi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, sau đó lấy ra một tế đàn màu đen, từng đạo từng đạo thiên sát chi khí vờn quanh ở phía trên, khí tức kì dị.

"Đánh cược một lần thôi, đây là thiên sát tế đài mà Sát Đạo Tử kia dùng để tăng căn cơ, mà vừa đúng lúc cản cở của ngươi bị phá hủy, có lẽ, vật này sẽ có tác dụng với ngươi, dù kết quả có xấu cũng không tệ hơn bây giờ."

Sở Cuồng Nhân nói.

Vị tướng mặc bạch bào chần chờ một chút, nhìn thiên sát tế đài, sau đó hít sâu một hơi: "Cũng được, vậy thì thử một lần!"

Hắn vốn là một đại tướng sát phạt quyết đoán, đã quyết định muốn thử một lần, thì lập tức đứng dậy đi về phía thiên sát tế đài.

Mà bốn thạch trụ màu đen ở trên tế đài dường như cảm giác được điều gì đó, chấn động một cái, tản ra hắn quang mờ mịt.

Ngay sau đó, thiên sát chi khí ẩn chứa trong tế đài tuôn ra, lao về phía vị tướng mặc bạch bào, chui vào tứ chi của hắn.

Dù là vị tướng mặc bạch bào, cũng không nhịn được phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ.

Vô số thiên sát chi khí chui vào trong cơ thể của hắn, cải tạo thân thể của hắn, hơn nữa còn định hình căn cơ của hắn lần nữa.

Loại phương pháp cải tạo này, cực kỳ dã man, mà vị tướng mặc bạch bào cũng không biết vận dụng ra sao, chỉ có thể mặc cho những luồng thiên sát chi khí này như ngựa hoang mất dây trói, mạnh mẽ đâm tới đâm lui trong cơ thể, phá hủy khắp nơi.

"Cần dừng lại sao?" Sở Cuồng Nhân nhẹ giọng nói, hắn đã chuẩn bị dùng niệm lực kéo đối phương từ trên tế đài xuống.

Vị tướng mặc bạch bào vươn tay ra hiệu nói: "Không cần, dù những thứ thiên sát chi khí cuồng bạo, nhưng mà... Hữu dụng! !"

Động Tất Chi Nhãn của Sở Cuồng Nhân chuyển động. "Vị tướng mặc bạch bào, căn cơ đang được chữa trị từ bên trong, thể chất được cải tạo từ bên trong, tiến độ 1%..."

"Xem ra vận khí không tệ, đánh cược đúng rồi."

Sở Cuồng Nhân cười cười.

Nhìn vào tiến độ, vị tướng mặc bạch bào muốn hồi phục hoàn toàn, ít nhất cũng cần khoảng nửa tháng, nói cách khác, đối phương phải chiu loại cải tạo thống khổ này hơn nửa tháng, tu sĩ tầm thường có thể không chịu nổi.

Nhưng sau khi Sở Cuồng Nhân nhìn thần sắc kiên định của vị tướng mặc bạch bào, thì hắn biết, thời gian dài ngắn căn bản không phải là vấn đề.

Ý chí của vị tướng mặc bạch bào, căn bản không phải tu sĩ tầm thường có thể so sánh.

"Hi vọng nửa tháng sau gặp lại, ngươi là một con người mới!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau đó, hắn mở lồng khí phòng ngự của Thận Lâu ra, thiết lập cấm chế dưới từng nét bùa chú, ẩn giấu toàn bộ chiếc Thận Lâu ở trong hư không.

"Sau đó, ta cũng phải bước vào giai đoạn cuối cùng của tháo gỡ phong ấn."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn giao hết tất cả việc điều khiển Thận Lâu cho Lam Vũ, đi vào một gian lầu các bên trong Thận Lâu, bắt đầu bế quan, chuẩn bị mở khóa phong ấn.

Mà trong khoảng thời gian này, ngược lại tinh vực Thương Khung vô cùng náo nhiệt.

Sau việc Tiêu Kinh Trần thành thánh, nguyên một đám thiên kiêu đến từ cửu thiên như đã thỏa thuận từ trước, người này vừa xuống sân người khác lập tức đi lên, mỗi người đều bắt đầu thành thánh, mà động tĩnh bọn họ gây ra, cũng không hề nhỏ.

Độ kiếp thành thánh của mỗi người, đều cực kỳ cường đại.

Trong đó thậm chí còn xuất hiện hai người có thiên kiếp bảy máu giống như Tiêu Kinh Trần, rung động hơn phân nửa tinh vực Thương Khung.

Hai người này theo thứ tự là Vương Thiên Đằng đứng thứ tư trong Tiềm Long Bảng, và Chiến Hồng Anh đứng thứ hai sau khi trở thành thánh!

Hai người này, đều là thiên kiêu có từ xa xưa, phần lớn khi thành thánh đều là thiên kiếp bảy màu, không có chút nào yếu hơn Tiêu Kinh Trần.

Ngoại trừ ba người này, còn có mấy thiên kiêu cũng nhận được nhiều sự chú ý khi độ kiếp thành thánh, trong đó, Sát Đạo Tử đứng thứ sáu trong Tiềm Long Bảng ở chiến trường cổ đại, dùng sát khí thành thánh, mặc dù thiên kiếp không phải thiên kiếp bảy màu, nhưng uy thế khủng bố kia, cũng không kém hơn thiên kiếp bảy màu bao nhiêu.

Còn có một số thiên kiêu đã sớm vượt qua kiếp Chuẩn Thánh cũng đều không cam lòng yếu thế, ào ào sử dụng các loại cơ duyên, đột phá cảnh giới Thánh.

Việc nguyên một đám Thánh Nhân xuất hiện từ trong thiên kiêu, có thể nói khiến Thánh Nhân thế hệ trước hoàn toàn trở thành vật làm nền, biến thành công cụ bị nhóm thiên kiêu khiêu chiến để tăng danh tiếng, có thể nói là khiến họ cực kỳ bực mình.

Mà ngay hôm nay, tinh vực Thương Khung lại xuất hiện một trận nổ lớn.

Huyền Hoàng Thần Cung!

Trên một ngọn núi đột nhiên phát ra một tiếng nổ lớn.

"Ta Tiêu Kinh Trần, ba ngày sau, muốn mời Sở Cuồng Nhân đến phân cao thấp ở Thiên Kình sơn, cũng xin Sở Cuồng Nhân có mặt đúng giờ! !"

Nghe được thanh âm này, tất cả tu sĩ đều sợ ngây người, vội vàng đi bẩm báo, sau đó người của toàn bộ tinh vực Thương Khung đều biết.

Tất cả mọi người đều bị sốc.

Tiêu Kinh Trần, muốn khiêu chiến Sở Cuồng Nhân!

Khiêu chiến Sở Cuồng Nhân dùng sức một mình mình diệt Sơn Hải Khuyết!

Một trận chiến này, bị rất nhiều đại năng chú ý.

"Tiêu Kinh Trần có Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể, mạnh hơn Tiêu Lâm Thiên không biết gấp bao nhiêu lần, hơn nữa còn độ bảy màu thiên kiếp thành thánh, nếu đối mặt với Sở Cuồng Nhân, có lẽ, thật sự có cơ hội chống lại đối phương."

"Không tệ, Sở Cuồng Nhân bị thiên phạt phong ấn, chỉ có thể sử dụng thủ đoạn phù văn, nếu là vậy, dường như Tiêu Kinh Trần có phần thắng rất lớn."

"Thú vị..."

"Sở Cuồng Nhân đâu? Hắn có đồng ý không?"

Lúc mọi người ở đây vì chuyện Tiêu Kinh Trần khiêu chiến Sở Cuồng Nhân mà cảm thấy kích động, lại có một thiên kiêu lên tiếng.

Lần này, là Sát Đạo Tử bên trong chiến trường cổ đại, cũng như Tiêu Kinh Trần, hắn cũng muốn khiêu chiến Sở Cuồng Nhân.

Tất cả mọi người cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Tiêu Kinh Trần khiêu chiến Sở Cuồng Nhân còn có thể hiểu tại sao, dù sao đối phương cũng là thiên kiêu cổ đại của Huyền Hoàng Thần Cung, mà Huyền Hoàng Thần Cung và Sở Cuồng Nhân có thù oán sâu nặng, hắn khiêu chiến đối phương, hợp tình hợp lý.

Mà tại sao Sát Đạo Tử lại muốn khiêu chiến Sở Cuồng Nhân? !

Trong chiến trường cổ đại.

Sát Đạo Tử ngồi bên trong một tòa cung điện, trong mắt mang theo sự oán hận nồng đậm, so với Tiêu Kinh Trần, hắn càng hận Sở Cuồng Nhân hơn!

Hắn đã điều tra rõ ràng, thì ra là đối phương cướp mất thiên sát tế đài, khiến căn cơ của hắn không cách nào đạt tới cực hạn!

Vốn dĩ, hắn có cơ hội đúc thành căn cơ Thánh Nhân thất phẩm, nhưng bởi vì Sở Cuồng Nhân, chỉ miễn cưỡng tới ngũ phẩm mà thôi.

Kém hơn hai phẩm, khiến tiềm lực, thiên phú, thực lực đều như một trời một vực, Sát Đạo Tử có thể không hận Sở Cuồng Nhân sao?

Hắn hận đến chết! !

Hận không thể rút gân lột da, ăn sống nuốt tươi đối phương.

Chương 462: Chửi bới Sở Cuồng Nhân, Sát Đạo Tử xông trận, không có chút nào liên quan

Hai người Tiêu Kinh Trần, Sát Đạo Tử khiêu chiến Sở Cuồng Nhân, sự kiện này truyền khắp toàn bộ tinh vực Thương Khung, tất cả tu sĩ đều đang chú ý đến sự phát triển của việc này.

Tất cả mọi người cũng đều đang đợi Sở Cuồng Nhân đáp lại.

Nhưng đã liên tiếp ba ngày, quá thời gian hẹn, cũng không thấy nửa tiếng đáp lại của Sở Cuồng Nhân, chớ đừng nói chi đến bóng dáng của hắn.

Các đại năng đều đang tìm Sở Cuồng Nhân.

Từng đạo từng đạo linh niệm đảo qua tinh vực Thương Khung, nhưng lại không thu hoạch được gì.

Với năng lực của Sở Cuồng Nhân, hắn muốn trốn thì thật sự quá đơn giản, chỉ cần hắn muốn, không có bất kỳ người nào có thể tìm ra hắn.

Trốn? !

Suy nghĩ này khiến tất cả tu sĩ vô cùng kinh ngạc.

Sở Cuồng Nhân, thế mà cũng sẽ ẩn núp? !

Trời ạ.

Có lầm hay không, đây chính là Sở Cuồng Nhân đó, đệ nhất cuồng nhân từ xưa đến nay, sao tên điên này có thể trốn được.

Hầu hết mọi người đều tin rằng hắn đang bị một việc gì đó trì hoãn.

Nhưng các đệ tử của Huyền Hoàng Thần Cung lại không nói như vậy, dưới cái nhìn của bọn họ, Sở Cuồng Nhân đang sợ Tiêu Kinh Trần, không dám đến cuộc hẹn sớm hơn.

"Sở Cuồng Nhân gì chứ, cũng không có gì đặc biệt!"

"Ha, trước mặt thiếu chủ, cũng chỉ có thể co đầu rút cổ không ra."

Sở Cuồng Nhân rất kinh khủng.

Đây là chuyện mà mỗi người đều công nhận.

Cho dù là người của Huyền Hoàng Thần Cung cũng biết việc này, nhưng chính vì vậy, bọn họ mới có thể bị Sở Cuồng Nhân trấn áp, cực kỳ thống khổ.

Nhưng bây giờ, cuối cùng bọn họ cũng có cơ hội để chiến thắng một ván..

Đến tột cùng Sở Cuồng Nhân là bởi vì nguyên nhân gì mà không thể giữ hẹn, cũng không quan trọng, quan trọng là, Tiêu Kinh Trần khiêu chiến Sở Cuồng Nhân, mà đối phương không thể giữ hẹn, đây là sự thật, bọn họ chỉ cần vậy là đủ.

Dưới sự thổi phồng trắng trợn của Huyền Hoàng Thần Cung, Sở Cuồng Nhân thành kẻ hèn nhát, sợ hãi Tiêu Kinh Trần, không dám giữ hẹn, danh tiếng cuồng nhân, thất bại thảm hại.

Không chỉ có là Huyền Hoàng Thần Cung, đệ tử của mấy đạo thống Phiếu Miểu Thiên, Hoàng Tuyền phủ, Tử Vong Thánh Điện, Quy Khư kết thù kết oán với Sở Cuồng Nhân đều đang dùng cơ hội này ra sức hạ thấp Sở Cuồng Nhân, phá hư thanh danh của hắn.

"Cái gì Sở Cuồng Nhân, một kẻ hèn nhát mà thôi, ngay cả một cuộc khiêu chiến cũng không dám nhận, xem ra, hắn thật sự xuống dốc rồi."

"Không tệ, hiện tại là thời đại của đám người Tiêu Kinh Trần."

" Đệ nhất Tiềm Long Bảng? Trò cười mà thôi."

Đệ tử của mấy đạo thống không ngừng chửi bới Sở Cuồng Nhân.

Mới đầu, còn có một số người không tin.

Nhưng tiếng chửi bới càng ngày càng nhiều, càng ngày càng khó nghe, mà Sở Cuồng Nhân từ đầu đến cuối đều chưa từng xuất hiện, cũng không có trả lời.

Dường như đúng như những người khác nói, trốn rồi.

Khi thời gian trôi qua, những người tin tưởng Sở Cuồng Nhân cũng dần dần sinh ra dao động, cho rằng Sở Cuồng Nhân có phải sợ thật hay không?

Chuyện này cũng khó trách.

Dù sao khi Tiêu Kinh Trần độ kiếp thành thánh vo cùng kinh thiên động địa, mà bản thân Sở Cuồng Nhân lại trúng phong ấn thiên phạt, hoàn toàn rất có thể không phải là đối thủ của Tiêu Kinh Trần.

Đối phương không dám đánh một trận, xem ra cũng có lý.

Dần đần, dường như Sở Cuồng Nhân đã mang danh kẻ hèn nhát.

"Danh tiếng cuồng nhân, làm cho người ta vô cùng thất vọng."

Đối với chuyện Sở Cuồng Nhân không thể giữ hẹn, Tiêu Kinh Trần của Huyền Hoàng Thần Cung truyền ra một câu nói như vậy, khiến thanh danh của hắn lại tăng lên lần nữa.

Mà so với Tiêu Kinh Trần, phản ứng của Sát Đạo Tử kịch liệt hơn nhiều.

Hắn trực tiếp tuyên bố, nếu Sở Cuồng Nhân không xuất hiện, hắn sẽ truy sát Huyền Thiên tông, diệt Huyền Thiên tông đến không còn một đệ tử nào!

Sau khi lời này được truyền ra hai ngày, vẫn không nhận được câu trả lời nào.

"Hừ!"

"Sở Cuồng Nhân, đã như vậy, thì cũng đừng trách ta!"

Trong chiến trường cổ đại.

Sát Đạo Tử hừ lạnh một tiếng, bóng dáng phóng lên tận trời.

Sau đó không lâu, hắn xuất hiện ở bên ngoài đại trận của Huyền Thiên tông.

Rất nhiều người trên tinh vực Thương Khung đều chú ý tới hành động của hắn, biết hôm nay đối phương tới Huyền Thiên tông, là muốn đến gây chuyện.

"Sát Đạo Tử này thật là nói được thì làm được, nói đến diệt Huyền Thiên tông thì lập tức đến diệt Huyền Thiên tông, không biết đối phương có thể phá trận hay không?"

"Có lẽ có chút khó."

"Ừm, trận này quả thật không dễ phá đến vậy."

Mọi người nghị luận ầm ĩ, chú ý Sát Đạo Tử.

Lúc này đối phương đang đứng ở bên ngoài Vân Hải Kinh Kỳ Trận, trên người có sát khí chuyển động, giống như Ma Thần bước ra từ bên trong chiến trường Tu La.

"Một trận pháp, cũng muốn cản đường ta đi? Nực cười!"

Chỉ thấy Sát Đạo Tử xông vào bên trong Vân Hải Kinh Kỳ Trận.

Vân Hải Kinh Kỳ Trận ngăn cản mọi người sử dụng linh niệm để cảm nhận, mọi người chỉ có thể miễn cưỡng cảm nhận được bên trong không ngừng truyền đến những dao động năng lượng mạnh mẽ.

Sau một ngày một đêm.

Mặt mũi Sát Đạo Tử tràn đầy âm trầm đi ra đại trận, khí tức uể oải, tóc tai rối bời, tuy không biết thương thế ra sao, nhưng cũng lộ ra vẻ chật vật.

Ở phía sau hắn, Vân Hải Kinh Kỳ Trận vẫn vận hành như thường lệ.

Hiển nhiên, hắn phá trận thất bại.

Mọi người im lặng một hồi.

Đối với kết quả này, tuy khiến bọn họ cảm thấy kinh ngạc, nhưng lại cảm thấy hợp tình hợp lí, dù sao, đại trận này vào ba năm trước đã giết vô số kẻ địch, ba vân quỷ quyệt, đã được xưng là đại trận đệ nhất tinh vực Thương Khung!

Ngay cả Thánh Vương cũng không dám mạo hiểm tiến vào.

Sát Đạo Tử xông trận thất bại, cũng không khiến bọn họ cảm thấy quá khiếp sợ.

"Đáng chết, Huyền Thiên tông lại có dạng trận pháp này, vô số trận pháp đan xen vào nhau, khó lòng phòng bị, còn có con Vân Long kia, chiến lực của nó có thể so với ta, nếu không phải cuối cùng vận dụng Thiên Sát linh, chỉ sợ ta cũng khó có thể toàn thây bước ra khỏi đại trận này..."

Sát Đạo Tử quay đầu nhìn thoáng qua Vân Hải Kinh Kỳ Trận sau lưng, trong mắt lóe ra ánh sáng phức tạp quang mang: "Cho dù là ở cửu thiên, cũng rất ít nhìn thấy dạng trận pháp này, rốt cuộc Sở Cuồng Nhân lấy cái này ở đâu ra?"

"Đáng chết! Trận này khó phá, phải nghĩ biện pháp khác."

Chuyện Sát Đạo Tử phá trận không thành truyền ra, khiến trong lòng không ít người âm thầm bật cười, có thể cảm nhận được vẻ mặt của đối phương khi bị đánh vào mặt.

Mà chuyện đối phương làm sau đó, càng làm cho mọi người trợn mắt hốc mồm.

Sau khi phá trận thất bại, Sát Đạo Tử cũng không vì vậy mà từ bỏ ý nghĩ bắt Sở Cuồng Nhân lộ diện, mà đang thay đổi sách lược.

Hắn ở bên ngoài dùng sức mạnh cường đại đã thu phục được mấy đạo thống, ngay sau đó lập tức để những đạo thống này tìm cho hắn một số người.

Những người này, đều là đệ tử Huyền Thiên tông!

Nói đúng hơn, là đã từng là đệ tử Huyền Thiên tông!

Lúc trước, Huyền Thiên tông đứng trước sự vây công của rất nhiều thế lực, không có người nào cảm thấy Huyền Thiên tông có thể ngăn cơn sóng dữ, cho nên có rất nhiều đệ tử trốn đi, rời khỏi Huyền Thiên tông, hoặc du tẩu, hoặc bước vào thế lực khác.

Nhưng bây giờ, Sát Đạo Tử lại tóm lấy những người này.

Hắn phát ngôn.

Sở Cuồng Nhân không xuất hiện một ngày, thì ngày đó hắn sẽ giết một ngàn người! !

Loại hành động điên rồ này, khiến tất cả tu sĩ trên tinh vực Thương Khung sợ ngây người, người này và Sở Cuồng Nhân, đến tột cùng là có thù oán sâu cỡ nào? !

Ngày đầu tiên.

Sở Cuồng Nhân chưa xuất hiện.

Trong chiến trường cổ đại, một ngàn người đầu rơi xuống đất!

Ngày thứ hai.

Sở Cuồng Nhân vẫn không xuất hiện.

Sát Đạo Tử dùng lửa thiêu chết một ngàn người.

Ở phía xa, Huyền Thiên tông bên trong Vân Hải Kinh Kỳ Trận tất nhiên cũng nhận được tin tức, đối với hành động của Sát Đạo Tử, vô cùng phẫn nộ!

"Đáng chết, Sát Đạo Tử này thật sự là không bằng cầm thú!"

"Những người kia, nói thế nào cũng đã từng là đệ tử của Huyền Thiên tông, dù rằng hiện tại không có chút nào liên quan tới chúng ta, nhưng hành động của Sát Đạo Tử, không thể nghi ngờ là đang khiêu khích Huyền Thiên tông, hiêu khích chưởng môn."

"Trưởng lão Như Yên, ngươi nói làm sao bây giờ!"

Bên trong Trường Sinh điện.

Tất cả trưởng lão tập trung lại một chỗ.

Trưởng lão Như Yên hít sâu một hơi, sau đó thần sắc bình tĩnh nói: "Theo dõi biến hóa, chờ chưởng môn xuất hiện."

Một trưởng lão do dự: "Những đệ tử kia..."

"Đệ tử gì?" Trưởng lão Như Yên hỏi ngược lại một câu.

Tất cả trưởng lão trầm mặc.

"Bọn họ đã không còn chút quan hệ nào tới Huyền Thiên tông, ta không trách bọn họ lúc trước rời khỏi Huyền Thiên tông, nhưng tương tự, chúng ta cũng không cần thiết mạo hiểm vì bọn họ." Trưởng lão Như Yên thản nhiên nói.

Không ai trách nàng độc ác, nàng cũng vì bảo vệ Huyền Thiên tông.

"Đã rõ."

"Chuyện này cứ chờ trưởng môn xuất hiện lại nói."

Chương 463: Sát Đạo Tử chiến Mộ Dung Hiên, Nam Cung Hoàng, Tử Khí Đông Lai Tam Vạn Lý

Chuyện Sát Đạo Tử đồ sát đệ tử trước kia của Huyền Thiên tông, vô cùng gây xôn xao bên trong tinh vực Thương Khung, vô số người đều đang theo dõi.

Không có người đứng ra chỉ trích đối phương, cũng không ai đứng ra bên vực.

Ngược lại.

Những đạo thống có thù oán với Sở Cuồng Nhân như Huyền Hoàng Thần Cung đang cực kỳ vui mừng, càng ra sức chửi bới Sở Cuồng Nhân.

"Sở Cuồng Nhân này thật là máu lạnh vô tình, những người này dù nói thế nào cũng từng là đệ tử của Huyền Thiên tông, hắn lại không ra quản."

"Chậc, vì tự vệ, tánh mạng của đệ tử cũng không để ý."

"Đây chính là chưởng môn của Huyền Thiên tông sao? Thật sự khiến cho người ta buồn nôn."

Tiếng chửi bởi ngày càng càng tăng.

Mà bên trong chiến trường cổ đại.

Sát Đạo Tử nhìn mặt trời mới mọc phía xa, nhếch miệng cười một tiếng, nhìn về phía tu sĩ đang hoảng sợ ở sau lưng, nói: "Hôm nay, chưởng môn của các ngươi vẫn không xuất hiện, cho nên, hiện tại các ngươi vẫn phải chết."

"Tại sao chứ? Chúng ta đã không còn là đệ tử của Huyền Thiên tông, Sở Cuồng Nhân hắn không cần xuất thủ vì chúng ta, ngay cả khi ngươi giết hết đám người chúng ta cũng không có tác dụng." Một cái tu sĩ lớn tiếng nói.

"Mặc kệ có tác dụng hay không, cũng phải thử một chút."

Sát Đạo Tử từ tốn nói.

Vươn tay hội tụ Thiên Địa Sát Khí, khi lại muốn giết một ngàn người.

Nhưng lúc này, một đạo kiếm quang chợt lóe lên!

Kiếm quang này vô cùng sáng, quấn lấy nó là một luồng khí tức vô cùng sắc bén, hung hăng chém về phía cánh tay của Sát Đạo Tử.

Kiếm quang chợt lóe lên, nhưng cánh tay của Sát Đạo Tử rung lên, kiếm quang kia có chém xuống, cũng căn bản không gây ra cho hắn vết thương nào.

"Há, có người đến tìm chết."

Người đến là hai thanh niên cầm kiếm.

Nhìn thấy hai người này, Sát Đạo Tử lộ ra vẻ đăm chiêu: "Mộ Dung Hiên đứng thứ bốn mươi chín trong Tiềm Long Bảng, Nam Cung Hoàng đứng thứ năm mươi mốt, không nghĩ tới Sở Cuồng Nhân không tới, ngược lại là các ngươi đến tìm chết trước."

"Hươu chết vào tay ai, còn chưa biết chắc đâu."

Nam Cung Hoàng nhẹ giọng nói.

Trên người hắn bộc phát ra một luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ, một luồng uy áp Thánh Nhân mênh mông, giống như thủy triều đang tuôn ra.

Ở bên cạnh hắn, Mộ Dung Hiên cũng khuếch tán uy áp của mình.

"Ha, tấn cấp thành thánh, khó trách dám tới tìm ta, nhưng cho rằng thành thánh thì có thể thành đối thủ của ta sao? Không biết lượng sức!"

Sát Đạo Tử cười lạnh một tiếng, trên người bộc phát ra khí tức Thánh Nhân mạnh hơn so với hai người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên không biết hơn mấy lần.

Khí tức mạnh mẽ, trực tiếp đè ép bọn họ!

"Thiên kiêu ở mười vị trí đầu quả nhiên không tầm thường."

Nam Cung Hoàng ngưng trọng nói ra.

Trước khi đi chuyến này, hắn sớm biết hai người bọn họ rất có thể không phải là đối thủ của đối phương, nhưng mà, bọn họ không thể không đến!

Bây giờ toàn bộ tinh vực Thương Khung này đều đang chê cười Sở

Cuồng Nhân, Huyền Thiên tông, tiếng chửi bới, nghi ngờ, càng ngày càng nhiều.

Lần này đến đây, bọn họ không phải vì cứu người.

Mà là vì bảo vệ thể diện của đạo thống!

"Xuất thủ!"

Nam Cung Hoàng khẽ quát một tiếng, chỉ thấy cặp mắt của hắn có Âm Dương Thần Quang chuyển động, kết hợp nhịp nhàng với Thánh Kiếm trong tay, chiến lực tăng lên tới đỉnh phong.

Một kiếm chém ra, kiếm khí dung hòa với Âm Dương Thần Quang, vô cùng cường đại!

Mộ Dung Hiên cũng đã dùng toàn lực xuất thủ.

Trên người hắn có phần lướn kiếm khí tuôn ra ngoài, ngưng tụ ở trong hư không, hóa thành từng viên đá hình mặt trời đỏ rực.

"Cửu Dương Đồng Thiên! Chém!"

Chín vầng thái dương hợp lại thành một đường, bỗng nhiên chém ra!

Đối mặt cái này hai luồng đạo vận kiếm khí hoàn toàn khác biệt, trên mặt Sát Đạo Tử lộ ra một chút khinh thường: "Các ngươi quá yếu."

Nói xong, hắn đưa tay điều khiển sát khí.

Trong nháy mắt ngưng tụ ra một luồng Thiên Sát pháp tướng dọa người!

Thiên Sát pháp tướng đánh ra một quyền, sát khí dồi dào giống như thủy triều phun trào, trong nháy mắt, gần như đánh nát kiếm khí mà hai người liên thủ tạo ra!

Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên bị làn sóng xung kích kinh khủng kia đẩy lùi về sau trăm trượng, thân thể Thánh Nhân chấn động, nhịn không được thổ huyết.

Mấy năm qua, bọn họ tiến bộ nhanh chóng, thậm chí đã tấn cấp thành Thánh Nhân, căn cơ thâm hậu đủ để địch lại Thánh Nhân lâu năm.

Nhưng so với Sát Đạo Tử đến từ cửu thiên, Thánh Nhân là thiên kiêu có truyền thừa từ đạo thống Thượng Cổ, vẫn có chênh lệch không nhỏ.

"Với thực lực như các ngươi mà cũng muốn đối đầu với ta, quả thực buồn cười, cũng được, ta giết các ngươi, để xem Sở Cuồng Nhân có lộ diện hay không!"

Sát Đạo Tử điều khiển Thiên Sát pháp tướng.

Lúc này, chỉ thấy Nam Cung Hoàng lấy ra một vật.

Đó là một bức tranh tuyệt đẹp.

Bức tranh bay lên không trung, để lộ ra một mảnh khung cảnh sông núi, từng nguyên hồn dị thú vọt ra từ đó, lao đến cắn xé Sát Đạo Tử.

"Đây là Sơn Hải Quyển của Sơn Hải Khuyết, không nghĩ vậy mà lại ở trong tay bọn họ." Các Thánh Nhân chú ý tới trận chiến này vô cùng kinh ngạc.

Sơn Hải Quyển, đây là Chuẩn Đế binh của Sơn Hải Khuyết.

Sau cuộ chiến vào ba năm trước đây, đã bị Huyền Thiên tông lấy đi, sau này bọn người Nam Cung Hoàng nhập thế, trưởng lão Như Yên giao vật này cho bọn họ.

Có vật này hỗ trợ, chiến lực của hai người Nam Cung Hoàng tăng mạnh.

Những dị thú bên trong, vậy mà lại có một ít ở cấp bậc Thánh Nhân.

"Hừ, điêu trùng tiểu kỹ!"

Sát Đạo Tử hừ lạnh một tiếng, sát khí trên người cuồn cuộn, Thiên Sát pháp tướng tung ra mấy quyền về phía hư không, mà mỗi một quyền đánh ra, đều sẽ có một lượng lớn nguyên hồn dị thú tiêu tán, sức mạnh cường đại đến mức có thể so với Thánh Vương!

Chỉ trong chốc lát, vô số dị thú đã chết không còn một mảnh.

Bốn nguyên hồn Hung thú mạnh nhất bên trong Sơn Hải Quyển, đã bị Sở Cuồng Nhân tiêu diệt vào ba năm trước, uy lực kém xa trước kia.

"Các ngươi còn thủ đoạn gì, nếu không có thì chịu chết đi!"

Thiên Sát pháp tướng sau lưng Sát Đạo Tử rung chuyển trong hư không, sát khí cuồn cuộn lăn lộn trong tầng mây, khiến không ít Thánh Nhân âm thầm rung động.

"Thực lực của Sát Đạo Tử quá mạnh."

"Hai người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên căn bản không phải đối thủ của hắn."

"Tiếp tục như vậy nữa, hai Thánh Nhân thiên kiêu của Huyền Thiên tông sẽ chết ở nơi này, cũng không biết Sở Cuồng Nhân kia có đau lòng hay không?"

Có Thánh Nhân nghĩ đến.

Mà hai người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên cũng biết mình không phải đối thủ của Sát Đạo Tử, liếc nhau, hai người vươn tay lấy ra phù văn.

Đó là Đại Na Di Phù!

Là một trong những bảo vật trong bảo khố Xà Thần.

Cũng là một trong những nguyên nhân bọn họ dám đến tìm Sát Đạo Tử.

Tuy hai người bọn họ có nhiệt huyết, nhưng cũng không phải kẻ ngu dốt, sớm đã chuẩn bị tốt việc một khi không đánh lại, sẽ lập tức rời đi.

Mà Sát Đạo Tử cũng phát hiện hành động của bọn hắn, ánh mắt lạnh lẽo muốn dùng tốc độ nhanh nhất tung đòn tấn công, ngắt ngang hành động của hai người.

Nhưng vào lúc này.

Bỗng nhiên giữa đất trời xuất hiện một làn sóng kỹ lạ.

Làn sóng này khiến đồng tử của các đại năng bên trong tinh vực Thương Khung co rụt lại, cùng nhau nhìn về phía nơi phát ra làn sóng, toát ra vẻ khó tin.

Ở giữa bầu trời, đột nhiên có phần lớn tử khí tuôn ra, đạo âm quanh quẩn, trong đó còn kèm thêm một vài hư ảnh của Thần Thú như Kỳ Lân, Thần Long, Phượng Hoàng, Bạch Trạch, điềm lành, dần dần bao trùm toàn bộ tinh vực Thương Khung.

Tử Khí Đông Lai Tam Vạn Lý, vô cùng bao la hùng vĩ!

Cảnh tượng trước mắt, khiến tất cả tu sĩ ở tinh vực Thương Khung rung động!

"Tử Khí Đông Lai Tam Vạn Lý, trong truyền thuyết, là dị tượng Vô Thượng Thánh Nhân xuất thế mới có! !" Một Thánh Nhân nói ra bằng giọng điệu run rẩy.

"Là ai, ai thành Vô Thượng Thánh Nhân rồi?"

"Thiên kiêu phía trên Tiềm Long Bảng sao?"

"Toàn bộ mười thiên kiêu đứng đầu trong Tiềm Long Bảng đã thành thánh, không có khả năng còn có người nào có thể gây ra dị tượng thế này."

"Không, còn có một người!"

Có người nghĩ tới điều gì đó.

"Ba năm trước đây, Sở Cuồng Nhân thành thánh thì có loại dị tượng này, không có khả năng trong ba năm liên tục lại xuất hiện hai Vô Thượng Thánh Nhân, chẳng lẽ..."

Giờ khắc này, vô số Thánh Nhân nuốt nước miếng.

Bọn họ đều nghĩ về một khả năng.

Mà khả năng này, khiến bọn họ chấn động không gì sánh nổi, so với khi bọn họ gặp được Vô Thượng Thánh Nhân hiện thế, còn rung động hơn! !

"Sở Cuồng Nhân... Cởi bỏ phong ấn thiên phạt? ! !"

Chương 464: Thăng cấp điên cuồng, giới hạn của Thánh Nhân, Thiên Đạo Thánh Nhân

Không chỉ là tinh vực Thương Khung.

Cửu thiên, Địa Ngục, lại lần nữa xuất hiện dị tượng Tử Khí Đông Lai Tam Vạn Lý, tất cả đại năng hai giới đều kinh ngạc không thôi.

"Trong vòng ba năm, dị tượng Tử Khí Đông Lai Tam Vạn Lý lại xuất hiện hai lần, tỷ lệ này, cũng không khỏi quá nhỏ đi!"

"Chẳng lẽ lại là cùng một người? !"

"Rốt cuộc là hắn đã làm gì, vậy mà lại gây ra dị tượng này hai lần liên tiếp, chuyện này nhất định phải xem xét kỹ mới được."

Không nói đến phản ứng của đại năng hai giới.

Giờ phút này, ở tinh vực Thương Khung, bầu trời ở nơi nào đó.

Một chiếc Tiên Chu vô cùng to lớn bỗng nhiên xuất hiện trong hư không.

Một tiếng kẽo kẹt.

Một bóng người bước ra khỏi gian phòng, thanh niên áo trắng như tuyết không nhiễm trần thế, tuấn tú tuyệt trần, giống như tiên nhân hạ phàm.

Không giống như linh khí của phàm nhân trước đó không có linh lực dao động, hiện tại khí tức của Sở Cuồng Nhân, căn bản là không có cách nào bị dò thám! !

Hắn đứng ở nơi đó, có loại cảm giác không thể dò được.

Mà khi Sở Cuồng Nhân ra khỏi phòng, tử khí giữa bốn phía đất trời như tìm được tổ ấm, ào ào mạnh mẽ lao về phía hắn.

Phần lớn tử khí, mãnh liệt lao đến!

Mỗi một luồng tử khí đều ẩn chứa đạo vận vô cùng huyền diệu, chỉ cần một luồng là có thể giúp tu sĩ dưới Thánh Nhân nhanh chóng đột phá cảnh giới.

Nhưng bây giờ, tử khí tiến vào cơ thể Sở Cuồng Nhân đâu chỉ có ngàn vạn luồng, khó có thể tưởng tượng, căn cơ của hắn sẽ mạnh mẽ đến mức nào!

Bên trong Linh Khư.

Những gông xiềng giăng khắp nơi của thiên phạt đã biến mất, vô số tử khí tiến vào bên trong, khiến cho đóa Tâm Liên tượng trưng cho cảnh giới của Thánh Nhân càng thêm vững chắc, khi đóa Tâm Luên đạt đến cực hạn chín cánh, những tử khí này lại chỉ dùng không đến 10%, khiến Sở Cuồng Nhân âm thầm líu lưỡi.

Quá kinh khủng!

Số lượng tử khí quá kinh khủng!

Trước kia Sở Cuồng Nhân cũng từng nghe nói khi Vô Thượng Thánh Nhân xuất thế, sẽ có dị tượng Tử Khí Đông Lai Tam Vạn Lý, thế nhưng chỉ là dị tượng mà thôi, số lượng tử khí mà bản thân Thánh Nhân có thể lấy được tuyệt đối không nhiều như hắn.

Phần lớn tử khí tràn ngập trong cơ thể hắn, sau khi Tâm Liên ngưng thực, tiếp đó, những tử khí này bắt đầu cải tạo thân thể của hắn.

Huyết dịch, xương cốt, bắp thịt, thậm chí mỗi một tế bào đều đang bị tử khí không ngừng cọ rửa, dần dần bắt đầu biến chất.

Thân thể Vô Thượng Thánh Nhân của Sở Cuồng Nhân, dần dần hình thành!

Hắn có thể cảm nhận rõ sinh mệnh của mình đang tăng lên vô hạn, thể lực của hắn đang tăng lên với tốc độ điên cuồng.

Gấp trăm lần, nghìn lần, giống như mãi mãi không kết thúc!

Loại chuyện này, nếu là để những tu sĩ dùng cả đời luyện thể lực biết được, không biết sẽ xấu hổ đến mức độ nào.

Không hề khoa trương, hiện tại, qua mỗi một lần nháy mắt, thân thể Sở Cuồng Nhân tăng lên với tốc độ mà người khác phải dùng cả đời, nếu nói ra loại chuyệ này, sợ là không có người nào sẽ tin tưởng.

Chỉ chốc lát, thân thể Vô Thượng Thánh Nhân của Sở Cuồng Nhân hoàn toàn hình thành!

Lúc này thân thể của hắn trong suốt sáng long lanh như bảo thạch, kinh mạch trong cơ thể, huyết nhục, nội tạng đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Trong cơ thể đó, ngay cả một giọt máu cũng ẩn chứa đạo vận Thánh Nhân nồng đậm, một giọt máu đã sánh được với cửu thành linh đan diệu dược trên thế gian.

Bên cạnh, Lam Vũ nhìn mà trợn mắt hốc mồm.

Đợi đến khi thân thể của Sở Cuồng Nhân trở lại bình thường, nàng vẫn không có cách nào lấy lại tinh thần, mà sự biến đổi của Sở Cuồng Nhân... Vẫn còn tiếp tục! !

Căn cơ Vô Thượng Thánh Nhân, thân thể Vô Thượng Thánh Nhân!

Sau khi hoàn thành những thứ này, phần lớn tử khí kia chỉ được sử dụng 20%, còn có hơn phân nửa tử khí tràn ngập trong cơ thể.

Tử khí chuyển động ở trong cơ thể hắn, cuối cùng giống như tìm được một mục tiêu mới, nhanh chóng lao về phía đầu óc của hắn.

Nhưng khi đến gần đại não, lại biến mất toàn bộ.

Không, không phải biến mất.

Sở Cuồng Nhân cảm nhận được, những tử khí này vẫn còn ở đó.

Chỉ là bị bộ phận nào đó trong cơ thể mình hấp thụ.

Là... Linh hồn!

Những tử khí này sẽ tiếp tục biến đổi linh hồn của hắn!

Linh hồn biến đổi là việc không thể nhìn thấy, không thể sờ được, nhưng Sở Cuồng Nhân lại có thể cảm nhận rõ ràng, hắn phát hiện đầu óc minh mẫn hơn bao giờ hết, có loại năng lực nào đó đã đạt được sự tăng cấp!

Mà thế giới trước mắt hắn như hiện ra một khung cảnh khác, chỉ cần hắn nghĩ, hắn có thể tùy ý bắt được đạo vận trong thiên địa này, đây là biểu hiện của ngộ tính được nâng cao.

Vốn dĩ, hắn có thuộc tính Tọa Vong Vô Ngã, ngộ tính vốn đã ở cấp bậc quái vật, bây giờ cộng thêm việc được tử khí này biến đổi linh hồn, thậm chí hắn còn nghi ngờ có phải tương lai bản thân chỉ cần liếc một cái là có thể hiểu thấu đáo đế thuật hay không?

Mà ngộ tính chỉ là một trong những hiệu quả bổ sung của việc tăng cường linh hồn, niệm lực có nguồn gốc từ linh hồn cũng đã được gia tăng hơn bao giờ hết!

Suy nghĩ của Sở Cuồng Nhân chuyển động, niệm lực vô hình khuếch tán ra, dần dần bao trùm toàn bộ tinh vực Thương Khung.

Không sai, là toàn bộ tinh vực Thương Khung! !

Vô số tin tức từ bốn phương tám hướng vọt tới, những tin tức này quá nhiều, quá hỗn tạp, nhà kia đang làm việc vui, thế gia nào có được thiên tài tu hành, nhà nào có thêm con trai, chỗ nào đang xảy ra một trận chiến...

Thậm chí hắn còn chứng kiến Cố Linh Lung đang xử lý xhinhs vụ bên trong vương triều Thanh Vân ở phía xa, mà đối phương dường như phát giác được hắn đang chăm chú nhìn nàng, ngẩng đầu liếc hắn một cái, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Nhiều lắm, quá nhiều tin tức hỗn tạp vọt tới, suýt chút nữa đập vào đầu Sở Cuồng Nhân.

Hắn tranh thủ thời gian chặt đứt tin tức của bên ngoài, nhưng thông qua những tin tức vừa rồi, hắn cũng biết bên ngoài phát sinh một ít chuyện.

Tỉ như nhóm thiên kiêu liên tiếp thành thánh, mình bị khiêu chiến...

Và, hiện tại trong chiến trường cổ đại đang xảy ra chuyện gì.

Trong mắt của hắn lóe ra một tia hàn ý: "Tốt, tốt cho một Sát Đạo Tử, đợi chút nữa ta sẽ khai đao với ngươi trước! !"

Sự biến đổi vẫn còn tiếp tục.

Giới hạn chịu đựng của linh hồn dường như vượt xa thân thể và căn cơ, phần lớn tử khí bị hấp thu, cuối cùng chỉ còn lại 2-3%.

Dường như Sở Cuồng Nhân nghĩ đến cái gì đó, cầm Côn Ngô Kiếm bên hông, suy nghĩ vừa chuyển động, trong nháy mắt, số tử khí còn lại rót vào bên trong Côn Ngô Kiếm.

Trong chốc lát, kiếm hồn Côn Ngô Kiếm rung động, một luồng Trùng Thiên Kiếm vang lên, kéo dài không dứt.

Uy lực của Côn Ngô Kiếm, lại tăng lên một bậc.

Khoảng cách với Đế binh, lại tới gần thêm một bước, mà tác dụng của tử khí càng bộc lộ tiềm năng tăng trưởng.

Đây đối sự trưởng thành sau này của kiếm hồn có sự giúp đỡ to lớn.

Về phần Sở Cuồng Nhân thì càng không cần phải nói.

Thân thể Vô Thượng Thánh Nhân, căn cơ Vô Thượng Thánh Nhân, linh hồn Vô Thượng Thánh Nhân, thân thể, căn cơ, linh hồn, toàn bộ đều đạt đến cảnh giới Thánh Nhân, có khả năng đạt tới cực hạn, cho dù là Thánh Vương, cũng kém xa hắn.

Tiềm lực trưởng thành càng khó có thể đoán được!

Đây cũng là Vô Thượng Thánh Nhân!

Không.

Đoán chừng Vô Thượng Thánh Nhân cũng không kinh khủng như

Sở Cuồng Nhân.

Tuyệt tác thế này, giống như một ân huệ trời ban!

Thiên Đạo Thánh Nhân! !

"Phong ấn thiên phạt là trói buộc, cũng là khảo nghiệm, mà đây cũng là kết quả sau khi thông qua khảo nghiệm sao?" Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm nói.

Hắn không nghĩ nhiều nữa.

Linh niệm chuyển động, trong phút chốc đã đi đến bầu trời của chiến trường cổ đại cách đây 1 triệu dặm.

Trong chiến trường cổ đại.

Sát Đạo Tử và đông đảo Thánh Nhân còn đắm chìm trong dị tượng Tử Khí Đông Lai Tam Vạn Lý vừa rồi, dù dị tượng này đã tiêu tán, mọi người vẫn chưa thể lấy lại tinh thần.

"Bên trong tinh vực Thương Khung này, lại có người đạt được thành tựu Vô Thượng Thánh Nhân, là ai, đến tột cùng là ai? !" Mặt mũi Sát Đạo Tử tràn đầy vẻ không thể tin được.

Đây chính là Vô Thượng Thánh Nhân, nhìn vào lịch sử của tinh vực Thương Khung, từ thời viễn cổ đến đến bây giờ cũng chỉ lác đác vài người.

Ngay khi Sát Đạo Tử cảm thấy không thể tưởng tượng, gió mây trên trời đột nhiên nổi bão, một luồng uy áp kinh khủng giáng xuống chiến trường cổ đại! !

Chương 465: Tiếp ta một chưởng, oanh cổ chiến trường, người nào tiếp được?

Trên hư không cổ chiến trường.

Một cỗ uy áp lớn lao bỗng nhiên buông xuống!

Cỗ uy áp này cực kỳ khủng bố, giống như thiên uy, khiến thân thể tất cả mọi người ở đây đều run lên, linh niệm cảm giác được cỗ uy áp này, bản thể cũng không khống chế được mà run rẩy.

“Rốt cuộc là ai? !”

“Người nào có uy áp mạnh mẽ như thế, Chuẩn Đế sao? !”

“Chuẩn Đế buông xuống sao?”

“Không đúng, không phải Chuẩn Đế, khí tức của Chuẩn Đế không phải như vậy, trong cỗ uy áp này ẩn chứa một cỗ đạo vận Thánh Nhân…”

“Ngươi đang đùa ta à? Đâu có Thánh Nhân nào biến thái như thế.”

Mọi người giống như nghĩ tới điều gì.

Không phải mới có người trở thành Vô Thượng Thánh Nhân sao? !

Lúc mọi người đang suy đoán, chỉ thấy trên không cổ chiến trường đột nhiên gió giục mây vần, các đám mây hội tụ thành một … Khuôn mặt!

Khuôn mặt kia, vô cùng lạnh lùng, lộ ra thiên uy!

Đó là gương mặt mọi người vô cùng quen thuộc!

“Sở Cuồng Nhân!”

“Quả nhiên hắn đã trở thành Vô Thượng Thánh Nhân, từ xưa đến nay không ai có thể giải thiên phạt phong ấn, hắn lại thật sự giải được!”

Giờ khắc này, tất cả đại năng trên Thương Khung tinh đều rung động! !

Bọn họ cảm thấy thế giới quan của mình sắp sụp đổ.

“Nghe nói, ngươi đang tìm ta?”

Lúc này, trên bầu trời, khuôn mặt Sở Cuồng Nhân mở miệng nói chuyện, giọng nói như sấm, rung động vạn dặm sơn hà.

Sát Đạo Tử nhìn khuôn mặt trên bầu trời, sắc mặt trắng bệch, nói không ra lời, trong lòng bị một cỗ hoảng sợ vây quanh.

Uy áp này, khí tức này…

Rốt cuộc hắn ta đã trêu chọc đến nhân vật như thế nào? ! !

“Sở Cuồng Nhân, ngươi... Ngươi đừng giả thần giả quỷ, chỉ là huyễn thuật mà thôi, có giỏi thì ngươi hiện ra bản thể, đánh với ta một trận!”

Sát Đạo Tử khẽ cắn môi hô to.

Không sai.

Đây nhất định là huyễn thuật!

Trên thế giới này làm sao có Thánh Nhân cường đại như thế?

Chuyện này không có khả năng!

“Ha, đánh với ngươi một trận, ngươi cũng xứng? Nhưng hành động mấy ngày nay của ngươi đã quyết định kết quả của ngươi rồi, nếu ngươi đã tự tìm chết, vậy ta không ngại thành toàn cho ngươi.”

“Những người còn lại, không muốn chết, bây giờ lập tức rời khỏi cổ chiến trường!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Trong nháy mắt, Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên và các tu sĩ bị bắt tới cổ chiến trường phóng ra bên ngoài, bên trong cổ chiến trường, tất cả Sát Linh đều bị uy áp của Sở Cuồng Nhân khóa chặt, căn bản không thể động đậy.

“Một chưởng.”

Sau khi mọi người đã đi hết, Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi có thể tập trung tất cả lực lượng, xuất ra tất cả át chủ bài của ngươi, chỉ cần ngươi tiếp được một chưởng của ta, thì có thể không chết!”

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân vang vọng đất trời.

Sắc mặt đám tu sĩ chú ý đến cổ chiến trường tràn đầy ngưng trọng.

Đây là một cơ hội để chứng kiến thực lực của Sở Cuồng Nhân, bọn họ không thể bỏ lỡ, nhưng cùng lúc, bọn họ cũng có nghi hoặc không nhỏ.

Bọn họ nhìn ra được, gương mặt to lớn che khuất bầu trời kia chỉ là linh niệm của Sở Cuồng Nhân biến thành, bản thể căn bản không ở đây.

Vậy đối phương, làm sao có thể phát ra một chưởng kia? !

“Sở Cuồng Nhân, ngươi đừng coi thường người khác, ta chính là thiên kiêu đứng thứ sáu trên bảng Tiềm Long, có thể đánh một trận với Thánh Vương, huống chi là tiếp một chưởng của ngươi?”

“Đừng nói một chưởng, đánh bại ngươi cũng không phải không thể!”

Sát Đạo Tử hét lớn một tiếng, thẹn quá hóa giận nói.

Trên người hắn ta có sát khí cuồn cuộn, thôi động đến cực hạn, cộng minh với sát khí trong cổ chiến trường, hình thành một cái Thiên Sát pháp tướng to lớn, cao đến ngàn trượng, tràn ngập vô thượng thiên uy, ngạo nghễ mà đứng!

“A.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, “Vậy ngươi có thể thử một lần!”

Lời nói rơi xuống.

Bầu trời bắt đầu méo mó.

Từng đợt ba động không gian vô cùng khủng bố nổi lên.

“Như Lai Vãng Sinh Chú!”

Giọng nói đạm mạc của Sở Cuồng Nhân quanh quẩn ra.

Chỉ thấy trên bầu trời vặn vẹo bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay lớn màu vàng óng, như Thượng Thương Chi Thủ, quét ngang tất cả! !

Phật quang cuồn cuộn như biển gầm khiến hư không phun trào, chiếu rọi mọi chỗ, từng đầu Sát Linh lập tức được tịnh hóa biến mất.

Ngay cả Sát Linh cấp bậc Thánh Nhân cũng không có ngoại lệ.

Không ai biết Sở Cuồng Nhân đang ở chỗ nào đánh ra một chưởng này, cũng không ai biết làm sao hắn có thể đưa một chưởng này đến đây.

Nhưng khi một chưởng này xuất hiện, tất cả mọi người đều run rẩy.

Uy áp kinh khủng, phật quang cuồn cuộn như biển khiến bọn họ hoài nghi chủ nhân của bàn tay lớn này chính là một vị Phật Đế thật sự tồn tại!

“Cái gì? !”

Trong nháy mắt, sắc mặt Sát Đạo Tử trở nên vô cùng hoảng sợ.

Làm sao có thể? !

Làm saoThánh Nhân lại có thể đánh ra chưởng lực bực này? !

“Thiên Sát Linh, lên cho ta!”

Sát Đạo Tử lấy linh đang trước đó đồ sát Sát Linh trong cổ chiến trường ra, từng đợt âm ba như thực chất xen lẫn sát khí bạo phát, không ngừng đánh thẳng lên cự chưởng từ trên bầu trời chậm rãi hạ xuống kia!

Linh đang công kích giống như cục đá rơi vào mặt hồ, trên bàn tay lớn nổi lên từng vòng gợn sóng, nhưng dù Sát Đạo Tử thôi động lực lượng đến cực hạn, vẫn không có cách nào ngăn cản xu thế rơi xuống của nó.

Toàn bộ cổ chiến trường điên cuồng chấn động dưới phật chưởng màu vàng này.

Một số cường giả Sát Linh đang ẩn nấp nhao nhao bay ra ngoài.

“Nhanh, ngăn cản một chưởng này!”

“Tuyệt không thể để một chưởng này rơi xuống!”

Các Sát Linh hoảng sợ nói.

Một chưởng này của Sở Cuồng Nhân không chỉ muốn giết Sát Đạo Tử, một khi rơi xuống chiến trường cổ, toàn bộ khu vực trung tâm đều bị ảnh hưởng.

Giờ khắc này, tất cả Sát Linh trong cổ chiến trường, mặc kệ là đã có linh trí hay không, chỉ cần có thể động, tất cả đều phát động công kích về phía bàn tay lớn màu vàng óng đang từ trên bầu trời hạ xuống kia!

Toàn bộ cổ chiến trường, đoàn kết trước nay chưa có!

Oanh, oanh, oanh…

Vô số công kích sát khí rơi vào lòng bàn tay kia!

Vạn trượng, ngàn trượng…

Cự chưởng càng ngày càng tới gần mặt đất.

Sát Đạo Tử gào thét một tiếng, Thiên Sát pháp tướng sau lưng giơ hai tay lên muốn chống lại một chưởng này, nhưng trong nháy mắt tiếp xúc, sát khí ngưng tụ Thiên Sát pháp tướng đã bắt đầu sụp đổ, không ngừng tan rã.

Không đến hai cái hô hấp, Thiên Sát pháp tướng cao ngàn trượng hoàn toàn tán loạn, bị phật quang tịnh hóa không còn một mảnh!

Sát Đạo Tử bị phản phệ, thổ huyết tại chỗ, xụi lơ trên mặt đất, so sánh với cự chưởng không ngừng hạ xuống kia, hắn ta nhỏ bé giống như một con kiến hôi.

Oanh! !

Một tiếng động kinh thiên động địa tiếng vang, bàn tay lớn màu vàng óng rơi vào khu vực trung tâm của cổ chiến trường, dư âm khủng bố trùng kích đến cả vòng trong, vòng ngoài…

Thậm chí ảnh hưởng đến vạn dặm sơn hà bên ngoài cổ chiến trường.

Cỗ lực lượng này, giống như thượng thương diệt thế!

Phật quang cuồn cuộn lại phun trào cùng lực lượng dạo người này không hề phù hợp, sau khi cự chưởng hạ xuống, khuếch tán ra toàn bộ cổ chiến trường, tất cả Sát Linh bên trong chiến trường cổ không ngừng bị tịnh hóa sát khí.

Một chưởng này kéo dài đến mười cái hô hấp.

Đợi năng lượng tiêu tán, linh niệm của mọi người phóng ra tìm tòi, mà thu vào tầm mắt của mọi người chính là một màn vô cùng doạ người.

Mặt đất tại khu vực trung tâm cổ chiến trường trực tiếp lõm xuống, xuất hiện một cái chưởng ấn năm ngón tay to lớn, từng khe rãnh từ chưởng ấn lan tràn ra ngoài, như một cái lưới lớn bao trùm toàn bộ khu vực trung tâm.

Mà sau khi phật quang mênh mông khuếch tán ra, không có một tên Sát Linh tồn tại, thậm chí ngay cả sát khí tràn ngập trên không trung cũng tiêu tán đến không còn một mảnh.

Nói cách khác.

Toàn bộ cổ chiến trường… Hết rồi! !

Một trong mười đại cấm địa, bị một chưởng của Sở Cuồng Nhân phá rồi! !

Tất cả mọi người trợn mắt há mồm, rung động đến không cách nào nói ra lời.

“Xem ra, là không tiếp nổi.”

Trên bầu trời, khuôn mặt to lớn che khuất bầu trời của Sở Cuồng Nhân kia thản nhiên nói.

Nghe nói như thế, mọi người cũng không biết nói gì.

Ngươi đã đập hết toàn bộ cổ chiến trường rồi, ngươi nói người ta lấy cái gì tiếp? Làm sao tiếp? Trên đời này, lại có bao nhiêu người có thể tiếp được? ! !

Chương 466: Đạo vận thiên phạt, bạch bào tướng thức tỉnh, Không Gian Bàn Vận Thuật cường đại

Chuyện Sở Cuồng Nhân giải khai thiên phạt phong ấn, tái hiện thế, một chưởng diệt sát Sát Đạo Tử đã thành Thánh, đập nát cổ chiến trường truyền khắp Thương Khung tinh như một cơn lốc, dường như không ai không biết, không người không hay.

Người lúc trước còn nghi vấn, chửi bới hắn đều yên lặng không còn tiếng.

Không ai dám nói một câu không phải với hắn.

Một chưởng kinh thiên, đánh vỡ vọng tưởng của tất cả mọi người.

Trong Huyền Hoàng Thần Cung.

Trường Cầm Thánh Vương tự nhiên cũng nhìn thấy một chưởng kia của Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ trước nay chưa có.

Quá kinh khủng.

Một chưởng kia của Sở Cuồng Nhân thật sự quá kinh khủng, ông ta không dám tưởng tượng thực lực của đối phương đã mạnh đến tình trạng nào! !

Lực lượng như vậy, Thánh Vương cũng kém xa tít tắp!

Không, sợ rằng ngay cả Chuẩn Đế cũng khó có thể đánh đồng.

Người này không phải đã trực tiếp thành Đế chứ? !

Trường Cầm Thánh Vương khoa trương nghĩ.

“Sở Cuồng Nhân, không ngờ thực lực của ngươi lại mạnh mẽ đến mức này, người đứng đầu trên bảng Tiềm Long, không phải không có đạo lý.”

Tiêu Kinh Trần thầm nói.

Ngay cả hắn ta cũng phải thừa nhận đối phương cường đại, một chưởng như thế, đừng nói là Sát Đạo Tử, đến hắn ta cũng không ngăn được.

Lúc này, hắn ta đột nhiên có chút may mắn vì lúc trước đối phương không ứng chiến.

Nếu không, thật sự không biết kết quả sẽ như thế nào.

… …

“Cái này, khoa trương a!”

“Thánh Nhân có thể đánh ra một chưởng này sao? Cho dù đám thiên kiêu cấm kỵ trên cửu thiên cũng không gì hơn cái này đi.”

Trong một ngọn núi nào đó, một thanh niên đại hán nhìn về phía cổ chiến trường, nuốt một ngụm nước miếng, một chưởng kia, khiến hắn ta rung động.

Bên cạnh hắn ta còn có một người, là một nam tử tay cầm quạt giấy bạch ngọc, hắn ta nhìn về phía cổ chiến trường, trên mặt cũng tràn đầy ngưng trọng.

“Đây chính là Vô Thượng Thánh Nhân sao? Người này không thể coi thường, nhất định phải nhanh chóng bẩm báo về gia tộc mới được.” Nam tử nói.

Bên cạnh, thanh niên đại hán gật đầu.

Một chỗ khác.

Nữ tử mặc hắc bào đeo mặt nạ kim loại cũng nhìn thấy một chưởng kinh thiên động địa kia, “Móa nó, Thánh Nhân có thể đánh ra một chưởng này sao? Sở Cuồng Nhân… Không ngờ trên Thương Khung tinh còn có nhân vật này.”

“Ô ô…”

Bên trong hắc vụ sau lưng nữ tử mặc hắc bào truyền đến một tiếng nghẹn ngào.

“A, ngươi cũng biết sợ hãi? ! Vậy sau này gặp tên gia hỏa kia, tự giác chạy xa một chút.” Nữ tử hắc bào nhếch miệng.

“Đi, chúng ta đến Hoàng Tuyền phủ một chuyến, cầm thứ không thuộc về bọn họ về.” Trong lòng bàn tay nữ tử mặc hắc bào có từng đạo đạo vận xen lẫn thành từng đóa huyết hoa, hờ hững nói.

… …

Trên Thận Lâu.

Hư không trước mặt Sở Cuồng Nhân vặn vẹo, sau đó lập tức khôi phục bình tĩnh, hắn hài lòng cười nói: “Không Gian Bàn Vận Thuật này dùng thật tốt.”

Không Gian Bàn Vận Thuật, là thần thông cấp Thần mà Sở Cuồng Nhân rút thưởng có được, có thể chồng hai không gian khác biệt lên nhau, từ đó đưa vật thể từ không gian này đến không gian kia.

Sở Cuồng Nhân có thể đứng ở nơi cách cổ chiến trường một triệu dặm phát ra một chưởng kinh thiên như vậy, chính là dựa vào môn thần thông này.

Hắn ở đây sử dụng Như Lai Vãng Sinh Chú, lại thông qua Không Gian Bàn Vận Thuật, chuyển lực lượng môn Đế thuật này đến hư không trên cổ chiến trường.

Loại thần thông này, sử dụng rất thuận tiện.

Nếu vận dụng tốt, sẽ có tác dụng khó mà tưởng tượng được.

“Uy lực cỗ đạo vận này cũng vượt qua tưởng tượng của ta, nói thật, không hổ là… Thiên phạt! !”

Sở Cuồng Nhân nhìn bàn tay của mình, thầm nói một tiếng.

Trong lòng bàn tay, còn có một chút đạo vận chưa hoàn toàn tán đi, cỗ đạo vận này vượt xa bất cứ đạo vận nào mà Sở Cuồng Nhân đã từng nhìn thấy lúc trước, đây không phải chênh lệch uy lực, mà chính là khác biệt về bản chất.

Cỗ này đạo vận, dường như có thể áp chế tất cả đạo vận.

Ngay cả đạo vận đế cấp của nhất đế áp vạn pháp, đoán chừng cũng không đè ép được đạo vận này, bởi vì đây là… Đạo vận thiên phạt! !

Mà đạo vận thiên phạt chính là lực lượng sau khi Sở Cuồng Nhân triệt để lĩnh hội thiên phạt phong ấn nắm giữ được, cũng là thu hoạch lớn nhất trong mấy năm nay của hắn.

Đạo vận thiên phạt có thể dung nhập tất cả công kích của hắn, khiến chiến lực của hắn tăng lên gấp bội, giống như thiên uy, giống như… Thay trời xử phạt!

Sở Cuồng Nhân thu liễm khí tức, nhìn về phía tế đài thiên sát cách đó không xa, phát hiện bạch bào tướng trên đó đã sớm mất đi ý thức, giống như hôn mê, hắn hỏi Lam Vũ: “Lúc trước hắn như thế nào?”

“Trước đó vẫn luôn kiên trì, nhưng hôm qua hấp thu tất cả sát khí trên tế đài xong đã ngất đi.” Lam Vũ đáp.

“Ừm, ta hiểu rồi.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Hắn vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, quan sát bạch bào tướng, “Căn cơ đã khôi phục, thể chất cải tạo, tiến độ chín mươi tám phần trăm…”

“Còn thiếu một chút.”

Một lát sau.

Động Tất Chi Nhãn biểu hiện thể chất của đối phương đã cải tạo tới 100%, bạch bào tướng bỗng nhiên mở hai mắt ra, một cỗ sát khí kinh khủng sát từ trên người ông ấy phun ra ngoài, bao phủ mấy trăm dặm!

Tầng mây bốn phía lăn lộn, chấn động theo.

Cỗ lực lượng này, không hề yếu hơn Sát Đạo Tử

Không, thậm chí còn mạnh hơn một chút.

“Thiên Sát Bất Bại Thể hoàn chỉnh, cộng thêm tu vi Thánh Vương, hiện tại bạch bào tướng xem như là một trong số ít tồn tại đứng đầu Thương Khung tinh.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Hắn cũng có Thiên Sát Bất Bại Thể, nhưng còn chưa đạt đến mức hoàn chỉnh, nhưng đối với hắn bây giờ, những thứ này đã không còn quan trọng.

Thân thể Vô Thượng Thánh Nhân còn xuất sắc hơn bất kì Đạo Thể nào.

Hắn không cần phải tận lực đuổi theo Đạo Thể khác.

“Ta lại nợ ngươi một lần, cái mạng này, là của ngươi.”

Bạch bào tướng đi xuống tế đài, đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, giọng nói bình tĩnh, nhưng vô cùng kiên định.

Sở Cuồng Nhân không nói gì, lần này đến cổ chiến trường một chuyến, thu được nhân tâm của bạch bào tướng, tuyệt đối là đáng giá.

Sau này, Huyền Thiên tông đã có một vị Thánh Vương đỉnh phong tọa trấn!

Dù không có Sở Cuồng Nhân, cũng không có mấy người dám trêu chọc.

“Đi, về Huyền Thiên tông trước, dẫn ngươi đi gặp hậu nhân của ngươi.”

Sở Cuồng Nhân nói.

Hắn thu Thận Lâu vào Càn Khôn giới.

Sau đó một tay nắm Lam Vũ, một tay nắm bạch bào tướng, cười nhạt nói: “Mặc kệ ta làm cái gì, đều không được phản kháng.”

Mặc dù không biết Sở Cuồng Nhân có ý gì, nhưng hai người vô cùng tin tưởng Sở Cuồng Nhân, đều gật nhẹ đầu.

Sau đó, một cỗ không gian chi lực huyền diệu bao phủ thân thể của ba người, trong nháy mắt, ba người biến mất ngay tại chỗ.

Đợi đến lại xuất hiện, đã vượt qua một triệu dặm, đi đến bên ngoài Vân Hải Kinh Kỳ Trận.

Năng lực thuấn di này khiến Lam Vũ và bạch bào tướng rất chấn kinh.

“Năng lực không gian? ! Không ngờ Sở đạo hữu còn nắm giữ năng lực không gian.” Bạch bào tướng ngạc nhiên nói.

“A, ta còn biết rất nhiều thứ.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói, đây là hắn sử dụng Không Gian Bàn Vận Thuật, trực tiếp chuyển ba người đến bên ngoài Vân Hải Kinh Kỳ Trận.

Không trực tiếp tiến nhập Huyền Thiên tông, là bởi vì lực lượng của Vân Hải Kinh Kỳ Trận đặc thù, có hiệu quả giam cầm không gian.

Ngày xưa Tử Hư Thánh Nhân của Huyền Hoàng Thần Cung phá trận muốn dùng Na Di Phù rời đi cũng không có tác dụng.

Ngoài ra, Sở Cuồng Nhân còn phát hiện dùng Không Gian Bàn Vận Thuật vận chuyển thân thể còn tốn lực hơn vận chuyển năng lực đơn thuần nhiều.

Dù sao người sẽ phản kháng, mà bất cứ chênh lệch nào, dù là rất nhỏ cũng sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả vận chuyển.

Nếu không phải Lam Vũ và bạch bào tướng tin tưởng Sở Cuồng Nhân trăm phần trăm, sợ là sẽ không dễ dàng vận chuyển đến vị trí chỉ định như vậy.

Đương nhiên, nến thực lực của Sở Cuồng Nhân xa cao hơn mục tiêu bị vận chuyển nhiều, thì cho dù đối phương phản kháng thế nào cũng không thể làm ra chuyện gì.

Nói tóm lại, Sở Cuồng Nhân vô cùng hài lòng với Không Gian Bàn Vận Thuật, luôn cảm thấy thần thông này có rất nhiều khả năng cần khai thác.

Chương 467: Năm đại đạo thống kinh hoảng, những tiền bối kia

Trở lại Huyền Thiên tông, đám người Như Yên trưởng lão tiến lên nghênh đón.

Tất cả mọi người đều biết, bây giờ Sở Cuồng Nhân đã giải thiên phạt phong ấn, một đám vô cùng hưng phấn, còn vui vẻ hơn năm vừa rồi.

“Như Yên trưởng lão, bắt đầu từ ngày mai giải trừ Vân Hải Kinh Kỳ Trận, Huyền Thiên tông không cần ở ẩn không ra nữa.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Ngày xưa, hắn bị thiên phạt phong ấn, mới ở ẩn không ra.

Nhưng hôm nay, phong ấn đã giải, hắn không sợ bất luận kẻ nào, Huyền Thiên tông cũng có thể quang minh chính đại đi lại trên Thương Khung tinh rồi.

Hắn muốn nhìn xem, người nào có gan dám đối phó Huyền Thiên tông!

“Vâng.”

Như Yên trưởng lão kích động gật đầu.

Chỉ vận chuyển Vân Hải Kinh Kỳ Trận, mỗi ngày đã phải hao phí lượng lớn tư nguyên, bây giờ giải trừ, chỉ mở ra lúc cần thiết, có thể tiết kiệm rất nhiều tư nguyên.

Hơn nữa người của Huyền Thiên tông cũng có thể chính thức nhập thế đi lại.

“Đúng rồi, Thương Tình Tuyết ở đâu? Ta dẫn một người đến gặp mặt nàng, bảo nàng đến đây gặp mặt một chút.” Sở Cuồng Nhân hỏi.

“Tình Tuyết sao, nàng còn chưa trở lại.”

Như Yên trưởng lão nói.

Lúc Sở Cuồng Nhân còn chưa giải phong ấn, các đệ tử xuất sắc của Huyền Thiên tông đã nhập thế hành tẩu, lịch luyện trong hồng trần.

Thương Tình Tuyết cũng là một thành viên trong đó.

“Vậy truyền tin cho nàng trở về đi.” Sở Cuồng Nhân nói.

“Vâng.”

“Bạch bào đạo hữu, phiền ngươi chờ thêm một thời gian.”

“Không sao.” Bạch bào tướng cũng không nóng nảy, ông ấy đã chờ đợi nhiều năm như vậy, huống chi là một chút thời gian này.

Đám người Như Yên trưởng lão đánh giá bạch bào tướng, trong lòng vô cùng tò mò với một trong bảy chuyện lạ trong truyền thuyết này.

Tính cách bạch bào tướng quái gở, cũng không nói chuyện nhiều với đám người Như Yên trưởng lão, ông ấy tìm một nơi yên tĩnh trong Huyền Thiên tông, tạm thời ở lại.

Vân Hải Kinh Kỳ Trận giải trừ, Huyền Thiên tông lại xuất hiện trên cõi trần!

Chuyện này bắt đầu truyền ra.

Tất cả mọi người đều biết, Sở Cuồng Nhân đã giải phong ấn.

Tên cuồng nhân bất thế này, đã trở về rồi!

Đối với chuyện này, vô số thiên kiêu buồn bực, hận trời bất công!

“Sở Cuồng Nhân vừa trở về, thế gian này làm gì còn chỗ cho chúng ta tỏa ra hào quang rực rỡ nữa, ông trời ơi, ngươi thật là bất công!”

“Haiz, ba năm, ba năm trôi qua, hắn lại trở về, một chưởng san bằng cổ chiến trường, so với ba năm trước, hắn còn kinh khủng hơn vô số lần!”

“Người như hắn, quả nhiên không dễ dàng xuống dốc.”

“Ai nói thời đại của hắn đã qua rồi? Đây không phải đã trở lại sao?”

Khắp thiên hạ đều đang nghị luận.

Ba chữ Sở Cuồng Nhân đã trở thành tiêu điểm duy nhất của người trong thiên hạ.

Lúc tất cả mọi người vì Sở Cuồng Nhân một lần nữa trở về mà cảm thấy rung động, lại có mấy thế lực cảm thấy bối rối, hoảng sợ.

Bọn họ chính là các thế lực ngày trước tham dự vây quét Huyền Thiên tông, Hoàng Tuyền phủ, Phiếu Miểu Thiên, Tử Vong Thánh Điện.

Bây giờ bọn họ cảm thấy rất sợ hãi Sở Cuồng Nhân, ngày xưa vì vây quét Huyền Thiên tông, bọn họ hao phí không ít nội tình, ba năm trôi qua vẫn chưa phục hồi, thực lực kém xa trước đây.

Hiện tại, bọn họ hoàn toàn không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân một chưởng đánh nổ cổ cổ chiến trường, biết lấy cái gì đấu với hắn chứ? !

Mấy thế lực này nhanh chóng triển khai một trận hội nghị, tiến hành thảo luận chuyện này.

Trong Huyền Hoàng Thần Cung.

Mấy chưởng môn của các đạo thống đỉnh phong tụ tập tại một chỗ.

“Bây giờ nên làm gì, Sở Cuồng Nhân đã giải được phong ấn, thực lực quá cường đại, chúng ta căn bản không phải đối thủ của hắn.”

“Nếu ngày nào đó hắn đánh tới cửa, đoán chừng một bàn tay đã có thể chụp chết mấy vị Thánh Vương chúng ta rồi.”

“Đáng giận, từ xưa đến nay, không ai có thể giải thiên phạt phong ấn, làm sao hắn giải khai được, rốt cuộc hắn làm sao làm được?”

“Làm sao làm được không quan trọng, vấn đề là, hiện tại chúng ta phải ứng phó với sự trả thù của hắn thế nào, các ngươi đã biết kết cục của Sơn Hải Khuyết rồi, hiện tại hắn càng kinh khủng hơn ba năm trước, nói không chừng kết quả của chúng ta sẽ càng thêm thê thảm, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể cứu được?”

“Hay là đầu hàng đi, dù sao cũng không đánh lại.”

“Đầu hàng? Nói đùa cái gì vậy, cho dù chúng ta đầu hàng thì Sở Cuồng Nhân sẽ buông tha cho chúng ta sao? Đừng có nằm mơ, chúng ta và hắn sớm đã không chết không thôi rồi.”

Chưởng môn của các đạo thống ầm ĩ nói, tranh luận không ngừng, một chút cũng không nhìn ra phong phạm và khí độ của chủ một đạo thống.

Nhưng như vậy cũng khó trách.

Không có mấy người có thể bảo trì ung dung trước đại họa.

Ngay cả đám Thánh Vương này cũng không ngoại lệ.

“Được rồi, đừng ồn ào.”

Trường Cầm Thánh Vương ngăn cản mọi người ồn ào, nói: “Chúng ta không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, nhưng vẫn còn có người.”

“Chẳng lẽ Trường Cầm đạo hữu nói đến đám tiền bối tại các cấm địa kia?”

Quy Khư đại khư chủ khẽ nói.

“Đúng vậy.” Trường Cầm Thánh Vương ngưng trọng gật đầu.

“Muốn mời bọn họ xuất thủ, cũng không dễ dàng, bọn họ tự phong cấm, không hiện thế nhiều năm như vậy, bọn họ sẽ đồng ý sao?”

Hoàng Tuyền phủ chủ trầm lặng nói.

“Ngày xưa, Trường Quang Chuẩn Đế của Huyền Hoàng Thần Cung ta từng đi qua U Minh cốc, quen biết với một vị tiền bối ở nơi đó, cũng coi như có mấy phần giao tình, nếu chúng ta chuẩn bị đủ thù lao, không phải không thể mời bọn họ xuất thủ.” Trường Cầm Thánh Vương hít sâu một hơi nói.

Nghe thấy vậy, mọi người đều lộ ra vẻ ước ao.

“Đã như vậy, Phiếu Miểu Thiên ta nguyện ý xuất ngàn cân Thiên Tinh Nguyên, xin tiền bối xuất thủ.” Chưởng môn Phiếu Miểu Thiên dẫn đầu nói.

“Hoàng Tuyền phủ ta nguyện ý xuất ra mười tỷ cân linh thạch.”

“Hừ, tiền bối là tồn tại bực nào, sao có thể để ý đến linh thạch, Quy Khư ta nguyện xuất ra mười bí bảo dưới biển sâu!”

Mỗi vị chưởng môn đạo thống nói ra đại giới bản thân nguyện ý trả, mỗi thứ thả ra ngoài đều là trọng bảo có thể tạo ra tinh phong huyết vũ.

“Làm phiền chư vị về chuẩn bị đồ vật, đưa đến nơi này, ngày mai ta sẽ đích thân xuất phát, tiến về U Minh cốc.”

Trường Cầm Thánh Vương nói.

Lúc đám chưởng môn này suy nghĩ cách ứng phó với Sở Cuồng

Nhân như thế nào, thì Huyền Thiên tông lại công bố một tin tức ra ngoài.

Ba ngày sau, Sở Cuồng Nhân sẽ ra tay đối phó năm đạo thông Huyền Hoàng Thần Cung, Phiếu Miểu Thiên, Hoàng Tuyền phủ, Tử Vong Thánh Điện, Quy Khư!

Tin tức này vừa phát ra, toàn bộ Thương Khung tinh đều chấn động.

Tất cả mọi người đều nghĩ tới, việc đầu tiên sau khi Sở Cuồng Nhân giải được phong ấn chính là đối phó các đạo thống ngày trước đã vây quét Huyền Thiên tông.

Nhưng không ngờ, lại nhanh như vậy.

“Sở Cuồng Nhân đang thông báo cho năm đạo thống kia biết, để những người không muốn chết nhanh chóng rời đi.”

“Chậc chậc, thật không biết năm đại đạo thống này sẽ ứng phó ra sao, nhưng cho dù Sở Cuồng Nhân muốn đối phó từng người, sợ rằng cũng phải bỏ chút thời gian, những ngày tiếp theo, có trò hay để xem rồi.”

“Ba năm trước, sáu đại đạo thống đối phó với Sở Cuồng Nhân, vốn tưởng rằng chuyện này sẽ dễ như trở bàn tay, không nghĩ tới, một triệu liên quân đều thất bại, ba năm sau, mấy đạo thống này lại phải đối phó với một trận tai ương lớn.”

“Ba năm trước, trận chiến kia vẫn còn ảnh hưởng đến hôm nay, cũng nên kết thúc rồi...”

Rất nhiều đại năng trên Thương Khung tinh đều đang theo dõi trận chiến sắp xảy ra này, năm đại đạo thống càng vô cùng kinh hoảng, vội vàng chuẩn bị tốt những vật trân quý nhất đưa đến Huyền Hoàng Thần Cung.

Ngày thứ hai Trường Cầm Thánh Vương cần được những thứ này đã nhanh chóng chạy đến U Minh cốc.

Trong lúc nhất thời, sóng ngầm cuồn cuộn.

Mọi người đều chú ý tới lúc nào Sở Cuồng Nhân sẽ khởi hành, tiến về năm đại đạo thống, nhưng khiến người ta bất ngờ là, từ đầu đến cuối, Sở Cuồng Nhân vẫn luôn ở trong Huyền Thiên tông, không hề rời đi.

Chương 468: U Minh cốc, Ô Nguyệt Chuẩn Đế, Ô Nguyệt gặp Sở Cuồng Nhân

U Minh cốc, một trong mười cấm địa tại Thương Khung tinh.

Trong mười cấm địa, cổ chiến trường có lịch sử ngắn nhất, hệ số nguy hiểm nhỏ nhất, chín cấm địa còn lại đều nguy hiểm hơn cổ chiến trường nhiều, hơn nữa lịch sử đã lâu, gấp bội cổ chiến trường.

U Minh cốc bao phủ trong một bầu không khí quỷ quyệt lâu dài, tất cả tu sĩ đến đây sẽ bị một cỗ lực lượng kỳ lạ ăn mòn tâm thần, từ xưa đến nay, không có mấy người có thể sống sót rời khỏi đây.

Lúc này.

Trên một con đường nhỏ trong U Minh cốc, Trường Cầm Thánh Vương đang thận trọng đi về phía trước, xung quanh ông ta an tĩnh đến đáng sợ, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không có, trong vô hình, không khí quỷ quyệt đã bao phủ ông ta.

Chẳng biết từ lúc nào, trên trán ông ta đã thấm ra một tầng mồ hôi lạnh.

Ông ta cảm giác trong lòng đang chịu đựng dày vò lớn lao, trước mắt thỉnh thoảng sẽ có huyễn tượng quỷ quyệt lóe lên.

Thậm chí ông ta còn nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình.

U Minh cốc có thể móc ra thứ người ta sợ hãi nhất giấu dưới đáy lòng, mà Sở Cuồng Nhân, chính là người bây giờ Trường Cầm Thánh Vương sợ nhất!

“Đáng chết, tiếp tục như vậy nữa, ta sẽ bị huyễn tượng tra tấn đến điên, U Minh cốc thật không hổ là cấm địa, ngay cả tu vi Thánh Vương cũng không thể ở lâu, không biết làm sao đám tiền bối kia có thể định cư ở đây, bọn họ đúng là quá mạnh mẽ.”

Trường Cầm Thánh Vương dựa vào tu vi Thánh Vương và đạo tâm cứng cỏi tiếp tục chống đỡ, đi về phía trước lên.

Bỗng nhiên, ông ta nghe thấy tiếng kêu của quạ đen.

Trên đường đi đến đây, ông ta chưa từng nhìn thấy bất cứ sinh vật sống nào trong U Minh cốc, nhưng bây giờ, lại nghe thấy tiếng quạ đen kêu.

Chuyện này khiến hai mắt Trường Cầm Thánh Vương tỏa sáng, “Đã tìm được sao?”

Ông ta đi về phía phát ra tiếng kêu của quạ đen.

Rất nhanh, ông ta đã nhìn thấy một gian nhà gỗ ở phía xa, trên cành cây khô trước nhà có mấy con quạ đen đang đứng.

“Tìm được rồi.”

Trường Cầm Thánh Vương vui vẻ, vội vàng đi lên trước.

Nhưng lúc này, mấy con quạ đen trên cây đột nhiên nhìn về phía ông ta, trong đôi mắt đen lộ ra vẻ đề phòng, phát ra tiếng kêu to.

Âm thanh này bén nhọn chói tai, giống như muốn đâm sâu vào trong linh hồn, thân thể Trường Cầm Thánh Vương run lên, vội vàng dừng bước lại.

Ông ta có chút kiêng kỵ nhìn mấy con quạ đen kia.

Sau đó, ông ta lấy ra một khối mộc bài màu đen, nói: “Tại hạ là cung chủ đương đại của Huyền Hoàng Thần Cung, đến đây bái kiến Ô Nguyệt tiền bối.”

“Ha, Hắc Mộc Lệnh, ngươi có quan hệ gì với Trường Quang?”

Mấy con quạ đen trên cành cây bỗng nhiên mở miệng nói chuyện, giọng nói có chút bén nhọn, như của một nữ tử.

Trường Cầm Thánh Vương có chút kinh ngạc nhìn tình cảnh này, nhưng cũng không hỏi nhiều, đáp: “Trường Quang chính là lão tổ của Thần Cung ta.”

“Tại sao hắn không tới?”

“Trường Quang lão tổ đã... Qua đời.”

Nghe thấy vậy, ánh mắt mấy con quạ đen lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó bay lên không trung, hội tập một chỗ, biến thành một nữ tử diễm lệ, vóc người cao gầy, thân mặc váy dài màu đen.

Ô Nguyệt đưa tay cách không chộp mộc bài màu đen trong tay Trường Cầm Thánh Vương, thản nhiên nói: “Chết rồi? Nói thế nào Trường Quang cũng là một vị Chuẩn Đế, ngoại trừ những tồn tại trong cấm địa chúng ta, ở bên ngoài cơ bản không ai có thể giết được hắn, hắn chết như thế nào?”

Trường Cầm Thánh Vương nói ra mọi chuyện đã xảy ra tại ngoại giới trong mấy năm này cho Ô Nguyệt Chuẩn Đế nghe, bà ta cũng kinh ngạc, “Trong Thương Khung tinh lại xuất hiện Vô Thượng Thánh Nhân, chuyện hiếm có như thể, chẳng trách lúc trước có Thiên Đạo chấn động, xuất hiện ba động năng lượng như thế.”

Sau đó, bà ta vuốt ve mộc bài, từ tốn nói: “Đã là Vô Thượng Thánh Nhân, chiến lực mạnh, có thể địch được Chuẩn Đế, mặc dù ta và Trường Quang có chút giao tình, nhưng bản thể của ta vẫn đang ngủ đông, không cần thiết vì các ngươi mà liều chết với một vị Thánh Nhân tiền đồ vô lượng.”

Trường Cầm Thánh Vương giống như sớm đoán được đối phương sẽ có phản ứng như vậy, lấy ra một cái Càn Khôn giới, đưa tới, bên trong đặt lễ vật mà các đạo thống đã chuẩn bị

“Tiền bối có biết, trong đại thế hiện nay, các loại cơ duyên xuất hiện tầng tầng lớp lớp, trong đó có vài món có tác dụng cực lớn với Chuẩn Đế, tiền bối ở đây ngủ đông, không tiện ra bên ngoài hành tẩu, chỉ cần tiền bối giúp chúng ta vượt qua kiếp này, Huyền Hoàng Thần Cung nguyện để tiền bối điều động.”

Trường Cầm Thánh Vương nói.

Ô Nguyệt cầm Càn Khôn giới kia qua, lộ ra vẻ do dự, bà ta nhìn thoáng qua chỗ sâu trong U Minh cốc, ở nơi đó, cũng có không ít Chuẩn Đế đang ngủ đông giống như bà ta.

Thậm chí không chỉ là U Minh cốc, các đại cấm khác ít nhiều cũng có tồn tại như bà ta.

Nhưng trước kia, đại đạo không hiện, Đế giả khó ra, những tồn tại này đành phải ẩn cư trong các đại cấm địa, không để ý tới thế sự, có vài người muốn đợi cơ hội thành đế, thậm chí lựa chọn ngủ say, bảo tồn chiến lực.

Bây giờ, thời đại thành Đế đã đến gần, đoán chừng những tồn tại trong các cấm địa kia cũng không ngồi yên nữa.

Bà ta cũng nên trù tính một phen.

Nói thế nào Huyền Hoàng Thần Cung cũng là một đạo thống đỉnh phong, nếu bà ta có thể sử dụng, tương lai có lẽ sẽ phát huy tác dụng lớn.

Nhưng là địch với một vị Vô Thượng Thánh Nhân, không biết có giá trị không?

Ô Nguyệt Chuẩn Đế đang cân nhắc lợi hại.

Trường Cầm Thánh Vương thấy thế, cắn răng, lấy ra một gốc bảo dược màu lam nhạt, một cỗ đạo vận huyền diệu từ trên đó tràn ngập ra.

“Đây là... Bảo dược Đế cấp!”

Hai mắt Ô Nguyệt Chuẩn Đế tỏa sáng.

“Không sai, đây chính là bảo dược Đế cấp, bảo dược này có thể khiến một vị Chuẩn Đế kéo dài tuổi thọ đến vạn năm trở lên, xin Ô Nguyệt tiền bối vui vẻ nhận cho.”

Ngay cả Chuẩn Đế, thọ mệnh cũng có hạn độ.

Chuẩn Đế càng nhiều tuổi, thể lực càng yếu, chiến lực có thể phát huy càng có hạn, nếu không sẽ không có nhiều Chuẩn Đế lựa chọn ngủ say trong cấm địa như vậy, không hỏi thế sự, bảo tồn lực lượng.

Một gốc bảo dược Đế cấp có thể khiến một vị Chuẩn Đế kéo dài tuổi thọ vạn năm, đối với Chuẩn Đế mà nói, tuyệt đối là một hấp dẫn không nhỏ.

Dù Ô Nguyệt Chuẩn Đế còn cách Thiên Nhân Ngũ Suy một đoạn thời gian rất dài, nhưng bà ta vẫn không muốn cự tuyệt.

“Trường Quang và ta có tình nghĩa luận đạo, hơn nữa nhìn ngươi có lòng như vậy, ta sẽ thay ngươi đi một chuyến.”

Ô Nguyệt Chuẩn Đế từ tốn nói, sau đó tiện tay chộp gốc bảo dược đế cấp trong tay Trường Cầm Thánh Vương vào tay mình.

“Đa tạ Ô Nguyệt tiền bối.” Trường Cầm Thánh Vương mừng rỡ nói.

...

Từ lúc Huyền Thiên tông buông lời muốn đối phó năm đạo thống Huyền Hoàng Thần Cung đã sắp qua ba ngày.

Bây giờ đang là ban đêm, đợi đến khi mặt trời mọc, chính là lúc Sở Cuồng Nhân sẽ xuất thủ với mấy đạo thống kia.

Nhưng mọi người nghi ngờ là, trong ba ngày này, từ đầu đến cuối Sở Cuồng Nhân vẫn không hề rời khỏi Huyền Thiên tông.

Vậy hắn sẽ đối phó năm đạo thống kia như thế nào? ?

Đêm khuya.

Trăng sáng treo cao, ánh trăng như nước, chấm nhỏ sáng chói.

Huyền Thiên tông, trong Lăng Thiên Đạo Cung.

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, đang làm quen với lực lượng trong cơ thể mình.

Bỗng nhiên, hắn mở hai mắt ra, ánh mắt xuyên thấu qua mấy trăm dặm đi tới ngoài sơn môn Huyền Thiên tông.

Chỉ thấy có một nữ tử mặc váy đen chậm rãi đi tới, trên người nữ tử này không có khí tức ba động, dường như đã hòa làm một với đêm tối.

Bà ta đi vào Huyền Thiên tông như đi vào chỗ không người.

Trừ Sở Cuồng Nhân ra, không ai có thể phát hiện bà ta.

“Không mời mà tới, nữ tặc, lá gan của ngươi thật lớn.”

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân vang lên bên tai Ô Nguyệt Chuẩn Đế, trong nháy mắt, hắn đạp trên ánh trăng, chậm rãi tới.

Nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trong mắt Ô Nguyệt Chuẩn Đế lộ ra một tia kinh diễm, “Đều nói Sở chưởng môn của Huyền Thiên tông có gương mặt như tiên thần, siêu phàm thoát tục, hôm nay vừa gặp, mới biết thế nhân nói không ngoa.”

Chương 469: Trời đã sáng, ta muốn lưu, ai cũng không đi được, lật bài tử

“Mặc dù ngươi nói là sự thật, nhưng như vậy cũng không thể che giấu chuyện người đột nhập vào Huyền Thiên tông đâu, nói đi, ngươi tới nơi này vì chuyện gì?”

Lúc nói chuyện, Sở Cuồng Nhân đã vận chuyển Động Tất Chi Nhãn.

Tin tức liên quan đến Ô Nguyệt Chuẩn Đế lập tức hiện lên.

“Ô Nguyệt, bản thể là dị thú Huyết Nhãn Nha, tu vi Chuẩn Đế, có thần thông Huyết Nhãn Chi Hoặc, tu Chuẩn Đế pháp Vạn Nha đại pháp…”

“Trạng thái trước mắt, hóa thân linh niệm…”

Trên võng mạc lóe lên tin tức khiến Sở Cuồng Nhân để ý.

Khóe miệng hắn không khỏi cong lên.

Quả nhiên, trên đời này không chỉ có hai vị Chuẩn Đế Hải Nguyệt, Trường Quang, cho dù mười lăm vạn năm không người xưng đế, nhưng qua nhiều năm như thế, dù sao cũng tích lũy số lượng Chuẩn Đế nhất định.

Đừng nói đến thời kì Thượng Cổ, Viễn Cổ nữa.

“Sở chưởng môn, tuổi còn trẻ đã là Vô Thượng Thánh Nhân, từ xưa đến nay, bản lĩnh này có thể xưng đệ nhất, hơn nữa có thể chấp chưởng một đạo thống ngay ngắn rõ ràng như vậy, đúng là bất phàm, tại hạ bội phục...”

Ô Nguyệt Chuẩn Đế muốn kéo quan hệ với Sở Cuồng Nhân trước, nếu như có thể, bà ta càng muốn hòa bình giải quyết ủy thác của Trường Cầm Thánh Vương.

Lúc này, Sở Cuồng Nhân đưa tay, trước mặt xuất hiện một tờ giấy và một cái bút, Ô Nguyệt Chuẩn Đế không hiểu ý nghĩa, hơi nghi hoặc.

“Nơi này có giấy bút, nếu như ngươi đặc biệt tới khoa trương ta, thì viết lời tán dương xuống, sau đó rời đi, sau này có thời gian, ta sẽ từ từ nhìn.” Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói.

Nghe thấy hắn nói lời này, khóe miệng Ô Nguyệt Chuẩn Đế co giật hai lần.

Mình đang phí lời rồi?

“Sở chưởng môn nói đùa, tại hạ là Ô Nguyệt, hôm nay đến đây là muốn làm thuyết khách cho đám người Huyền Hoàng Thần Cung.”

“Được rồi, ngươi có thể rời đi.”

Sở Cuồng Nhân đưa tay ngắt lời Ô Nguyệt Chuẩn Đế.

“Ngươi...”

Sắc mặt Ô Nguyệt Chuẩn Đế trầm xuống, có chút không dễ nhìn, “Sở chưởng môn liên tiếp đuổi ta rời đi, không khỏi quá vô lễ đi.”

“Đây là chỗ của ta, ngươi không mời mà đến, là vô lễ, đám đạo thống Huyền Hoàng Thần Cung và Huyền Thiên tông ta không chết không thôi, ngươi lại muốn cho làm thuyết khách cho bọn họ, đây là vô nghĩa, vô lễ lại vô nghĩa, ta chỉ đuổi ngươi rời đi, đã vô cùng khách khí rồi.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Ô Nguyệt Chuẩn Đế lập tức á khẩu không trả lời được.

Một lát sau, bà ta hít sâu một hơi, “Xem ra công phu miệng lưỡi của Sở chưởng tuyệt không thấp hơn tu vi của ngươi.”

Bà ta tiến lên một bước, thân thể vốn không có chút khí tức nào lập tức bộc phát ra một cỗ khí thế kinh khủng vô biên, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

“Vậy ta nói thẳng, mấy đạo thống Huyền Hoàng Thần Cung kia, Ô Nguyệt ta bảo vệ, như vậy đã đủ rõ ràng chưa!”

Ô Nguyệt Chuẩn Đế vạch mặt, băng lãnh nói.

“Nói nói nhảm nhiều quá, trực tiếp như thế không phải tốt sao?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, trên người xuất hiện một cỗ kiếm chi đạo vận sắc bén, uy thế ngang với Ô Nguyệt Chuẩn Đế!

“Vậy ta cũng nói thẳng, mấy đạo thống Huyền Hoàng Thần Cung kia, ta diệt định rồi, người nào cũng không giữ được!”

Uy thế của hai người chống cự lẫn nhau, nhưng không có tiêu tán, ngoại trừ hư không xung quanh hai người có chút vặn vẹo ra, những nơi còn lại trong Huyền Thiên tông đều không có bất cứ ảnh hưởng gì.

Có đệ tử vẫn khò khè ngủ say, tuyệt không biết tại nơi cách mình không xa, có hai vị đại lão đang đối đầu.

Dưới tinh không, khí tức của hai người Sở Cuồng Nhân và Ô Nguyệt Chuẩn Đế lưu chuyển, cách không giằng co, không ai nhường ai.

Một người là tuyệt đại thiên kiêu, mới tấn thăng đến Vô Thượng Thánh Nhân.

Một người là hóa thân của một vị Chuẩn Đế không biết đã tồn tại bao nhiêu năm rồi.

Hai người đều là cường giả tuyệt đỉnh đương thời ít có.

“Muốn bảo vệ mấy đạo thống kia, sợ rằng ngươi còn chưa đủ tư cách?”

Côn Ngô kiếm bên hông Sở Cuồng Nhân khẽ run một tiếng, kiếm chi đạo vận bỗng nhiên tăng vọt, trong nháy mắt, đè ép khí thế của Ô Nguyệt Chuẩn Đế.

Đối phương chỉ là một đạo hóa thân linh niệm mà thôi.

Cho dù có thể phát huy ra chiến lực Thánh Vương, nhưng đối mặt với Sở Cuồng Nhân, căn bản không đáng chú ý, không biết có thể đón đỡ được một kiếm của hắn không.

Lúc này, trong màn đem đen kịt có một tia nắng ban mai vạch phá.

Tầng mây cuồn cuộn, ánh bình minh vừa ló rạng.

Trời, đã sáng.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy vậy, thản nhiên nói: “Thời gian, đến rồi.”

“Sở Cuồng Nhân, xem như ngươi lợi hại, nhưng ta đã nói qua, ta nhất định bảo vệ mấy đạo thống kia, nếu ngươi dám đến, vậy thì đánh với ta một trận đi!”

Ô Nguyệt Chuẩn Đế từ tốn nói.

Bà ta biết hôm nay không đàm phán được cái gì, đạo hóa thân linh niệm này của bà ta căn bản không phải đối thủ của đối phương, cho nên muốn rời đi.

“Ha, quẳng xuống mấy lời tàn nhẫn xong là muốn đi, suy nghĩ hão huyền.”

“Ta muốn đi, trên đời này không ai có thể ngăn cản được.”

Ô Nguyệt Chuẩn Đế vừa nói xong, đạo hóa thân linh niệm này liền hóa thành hàng trăm con quạ đen bay ra bốn phía.

Mỗi con quạ đều là một đạo linh niệm của bà ta, chỉ cần còn một con còn sống, cỗ hóa thân linh niệm này của bà ta sẽ không tiêu vong.

“Nếu ta muốn lưu, người nào cũng không đi được.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, giơ bàn tay lên, trong nháy mắt một cỗ niệm lực vô hình khuếch tán ra bốn phương tám hướng, bao phủ toàn bộ khu vực này.

Tất cả quạ đen đều bị niệm lực giam cầm giữa không trung.

Trong mắt quạ đen lộ ra vẻ bối rối.

“Ngươi làm cái gì? !”

“Để bản thể của ngươi tự mình đến lãnh giáo một chút đi.”

Sở Cuồng Nhân nói, sau đó niệm lực vô hình khẽ động.

Trên trăm con quạ đen hóa thành khói đen tán đi.

Sau khi thành Thánh, từ linh hồn đến tử khí của Sở Cuồng Nhân đều được cải tạo, tiềm lực trưởng thành đề cao mạnh, lực lượng linh hồn cũng tăng cường không ít, vốn linh niệm đã viễn siêu Thánh Vương, bây giờ càng đạt đến cường độ không thể tưởng tượng được.

Hiện tại, chỉ dùng linh niệm, hắn đã có thể nhẹ nhàng giết phần lớn Thánh Vương, nếu cộng thêm thủ đoạn phù văn, cho dù Thánh Vương thất bộ đứng đầu cũng không chống được mấy hiệp.

Giết vài con quạ đen, là chuyện dễ như trở bàn tay.

...

Trong U Minh cốc.

Trong nhà gỗ, một tiếng rên rỉ vang lên.

“Khá lắm Sở Cuồng Nhân, đã như vậy, để bản thể của ta sẽ đánh với ngươi một trận, nhìn xem ngươi làm sao ngăn được Chuẩn Đế chi uy!”

Thương Khung tinh, bên ngoài Huyền Thiên tông.

Từng đạo linh niệm phun trào, dòm ngó về phía Huyền Thiên tông.

Hôm nay.

Chính là ngày Sở Cuồng Nhân xuất thủ đối phó năm đại đạo thống.

Linh niệm của mọi người đi vào Huyền Thiên tông, vừa hay nhìn thấy Sở Cuồng Nhân mới diệt hóa thân của Ô Nguyệt Chuẩn Đế đang đứng trên một ngọn núi.

Hắn đứng trên đỉnh núi, tia nắng ban mai rơi trên người hắn, giống như phủ một tấm lụa mỏng màu vàng, tăng thêm mấy phần thần thánh trang nghiêm.

Lúc này, một đạo bạch quang lướt đến.

Là Lam Vũ.

Trong tay nàng cầm năm khối mộc bài.

Mọi người không hiểu ý nghĩa.

Không phải nói muốn đi diệt năm đại đạo thống sao?

Đây là đang làm gì vậy?

“Công tử, đã lấy được đồ rồi.”

Lam Vũ đặt năm khối mộc bài trước mặt Sở Cuồng Nhân.

“Đến, ngươi chọn một khối đi.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Lam Vũ tiện tay lật một khối mộc bài, trên đó viết mấy chữ màu đỏ... Hoàng Tuyền phủ!

“Vậy diệt Hoàng Tuyền phủ trước đi.”

Sở Cuồng Nhân hững hờ nói, mà mấy đại năng thấy cảnh này, nghe thấy lời hắn nói lại có cảm giác như nằm mơ giữa ban ngày.

Vận mệnh của mấy đạo thống đỉnh phong lại phụ thuộc vào mấy tấm mộc bài nho nhỏ này?

Người ta lật cái nào thì diệt cái đó.

Trên đời này còn có chuyện hoang đường hơn sao?

Lúc này, đã thấy Sở Cuồng Nhân đưa tay ngưng tụ linh lực trong thiên địa, một vị Cổ Phật vạn trượng bay lên không trung, phật quang như sóng triều phun trào.

Chính là đế thuật Như Lai Vãng Sinh Chú.

Chỉ Như Lai pháp tướng đưa tay đánh ra một chưởng về phía hư không, mà lực lượng trong một chưởng này giống như đúc lực lượng trong một chưởng đã diệt cổ chiến trường.

Chương 470: Một chưởng một quyền một chỉ một kiếm, diệt tứ đại đạo thống

Biển mây cuồn cuộn, ánh bình minh vừa ló rạng, tia nắng ban mai chiếu xuống vạn trượng.

Hôm nay thời tiết rất tốt, thích hợp giết người, diệt môn! !

Sở Cuồng Nhân đứng trên một ngọn núi, phật quang trên người cuồn cuộn như thủy triều phun trào, hóa thành Cổ Phật vạn trượng, lay động đất trời.

Linh niệm của hắn phun trào, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Thương Khung tinh.

Rất nhanh, hắn đã khóa chặt vị trí của Hoàng Tuyền phủ.

Cổ Phật vạn trượng chậm rãi đánh ra một chưởng.

Một chưởng này oanh ra, trực tiếp đánh vào hư không, biến mất không thấy gì nữa.

Lúc mọi người vẫn còn kinh nghi bất định, phát hiện trên không trung Hoàng Tuyền phủ cách đó một triệu dặm bỗng nhiên xuất hiện một cỗ năng lượng khổng lồ!

Đó chính là năng lượng của Như Lai Vãng Sinh Chú!

Linh niệm của mọi người dũng mãnh lao tới, phát hiện trên không trung Hoàng Tuyền phủ xuất hiện một cỗ phật quang vô cùng mạnh mẽ, một bàn tay lớn màu vàng óng từ trên trời giáng xuống.

“Móa nó! Đây không phải là chiêu thức của Sở Cuồng Nhân sao?”

“Không phải hắn vẫn đang ở Huyền Thiên tông sao? !”

“Trời ạ, cách một triệu dặm, hắn đã đưa một chưởng này đến Hoàng Tuyền phủ, rốt cuộc làm sao hắn làm được?”

Mọi người vô cùng hoảng sợ.

Thật đáng sợ.

Đây quả thật là chuyện đáng sợ.

Bất kỳ đạo thống nào cũng e ngại năng lực như vậy.

Thử nghĩ xem, người đang ngồi trong nhà, lại có một chưởng từ trên trời rơi xuống, đối phương ở nơi nào cũng không biết, như vậy còn đánh cái gì? !

Tất cả Thánh Nhân trong Hoàng Tuyền phủ đều bay ra, bọn họ nhìn bàn tay lớn màu vàng óng từ trên bầu trời rơi xuống kia, vô cùng sợ hãi.

“Mở đại trận ra! !”

Hoàng Tuyền phủ chủ hét lớn một tiếng.

Chỉ thấy trên không Hoàng Tuyền phủ xuất hiện từng nét bùa chú xen lẫn, hóa thành cái lồng khí màu đen, giống như cái bát úp ngược trên Hoàng Tuyền phủ.

Oanh một tiếng, cự chưởng và lồng khí ầm vang va chạm.

Trong vòng nghìn dặm, điên cuồng chấn động.

Từng vết rách to lớn lan tràn, giăng khắp nơi.

Trong Hoàng Tuyền phủ, rất nhiều đệ tử bị lực trùng kích kinh khủng này phản chấn, thổ huyết tại chỗ, hoảng sợ nhìn cự chưởng trên bầu trời.

Đó là lực lượng giống như diệt thế!

Răng rắc, răng rắc…

Lúc này, lồng khí bảo vệ Hoàng Tuyền phủ xuất hiện vô số vết rách.

Đồng tử đám người Hoàng Tuyền phủ chủ đột nhiên co rụt lại.

“Không ngăn cản được!”

“Nhanh như vậy? !”

Theo lấy một tiếng vang thật lớn, lồng khí nổ tung tại chỗ!

Các Thánh Nhân trong Hoàng Tuyền phủ không có khả năng ngồi chờ chết, thôi động lực lượng của mình đến cực hạn, sử dụng đế thuật mạnh nhất của Hoàng Tuyền phủ.

“Hoàng Tuyền Chi Nhãn!”

Từng cái ma nhãn to lớn xuất hiện trong hư không.

Từng đạo ma quang bắn ra, đánh về phía một cự chưởng trên trời cao.

Nhưng những thứ này chỉ ngăn cản xu thế cự chưởng rơi xuống được một chút mà thôi, muốn tan rã, căn bản không có khả năng.

“Sở Cuồng Nhân! ! Chúng ta làm quỷ cũng không bỏ qua cho ngươi!”

Hoàng Tuyền phủ chủ tuyệt vọng nổi giận gầm lên một tiếng.

Nhưng không có tác dụng.

Bàn tay lớn màu vàng óng vẫn rơi vào Hoàng Tuyền phủ, vô số cung điện tòa nhà lớn bị phá hủy, trong phạm vi trăm dặm bị san thành bình địa!

Bụi mù như sóng biển khuếch tán ra ngoài, bao trùm hơn vạn dặm, tạo thành ảnh hưởng to lớn đối với địa hình xung quanh.

Sơn mạch vỡ tan, sông lớn thay đổi tuyến đường…

Các Thánh Nhân trong Hoàng Tuyền phủ nổ tung, vô số đệ tử không còn khả năng sống sót dưới một chưởng này.

Một chưởng rơi xuống, Hoàng Tuyền phủ… Diệt! !

Tất cả mọi người rung động đến không có lời nào có thể hình dung.

Có vài người trong bọn họ đã nhìn thấy cảnh tượng Sở Cuồng Nhân đánh ra một chưởng diệt cổ chiến trường, nhưng bây giờ lần nữa nhìn thấy, vẫn không nhịn được rung động như cũ.

Bọn họ đều hoài nghi có phải Sở Cuồng Nhân đã thành đế rồi không? !

Thánh Nhân nào có lực lượng như vậy!

Trong Huyền Thiên tông.

Phật quang trên người Sở Cuồng Nhân chậm rãi tán đi.

Ở bên cạnh hắn có mỹ nhân làm bạn, chim hót hoa nở, nhưng ở nơi cách hắn một triệu dặm, bởi vì một chưởng của hắn mà xuất hiện cảnh tượng như diệt thế.

Càng đối lập như thế, mọi người càng cảm thấy hoảng sợ.

“Nào, Lam Vũ, lại lật một cái.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe hắn nói vậy, ngón tay Lam Vũ lại di chuyển trên mấy khối mộc bài, giống như đang do dự không biết chọn khối nào mới tốt.

Đông đảo đại năng âm thầm nuốt nước miếng.

Phải biết, lựa chọn của nàng, rất có khả năng sẽ có một đạo thống tiêu vong, hai tay kia nắm giữ sinh tử của vô số người a.

“Cái này đi.”

Lam Vũ lật một miếng mộc bài.

“Ha, Tử Vong Thánh Điện, vậy thì nó đi.”

… …

Giờ phút này, trong Tử Vong Thánh Điện.

Tử Vong điện chủ xông ra đại điện, hoảng sợ nói: “Nhanh, nhanh mở đại trận hộ tông ra, toàn bộ đệ tử trốn vào trong thạch quan!”

Một lồng khí màu xám bao phủ toàn bộ Thánh Điện.

Ngay sau đó, mặt đất dâng lên một ngọn núi to lớn, nói là ngọn núi, chẳng bằng nói là một bộ quan tài bằng đá rất lớn!

Trên quan tài đá khắc vô số phù văn, vô số đệ tử mờ mịt tiến vào thạch quan, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng bọn họ đều biết, đây là chuyện lớn.

Bởi vì chỉ khi xảy ra chuyện liên quan đến sinh tử tồn vong của Thánh Điện, thạch quan mới khởi động.

“Mau nhìn, đó là cái gì!”

Đột nhiên, một đệ tử hoảng sợ nói.

Chỉ thấy trên hư không thánh điện một trận vặn vẹo, một cái quyền ấn to lớn, đường kính mấy trăm trượng, thiêu đốt ngọn lửa màu đen, từ trên trời giáng xuống! !

Lực lượng vô cùng bành trướng, rung động thiên địa!

“Nhanh, tiến vào thạch quan!” Tử Vong điện chủ hét lớn.

Ông ta cũng giống vậy, vọt vào thạch quan.

Chỉ thấy quyền ấn màu đen rơi xuống đại trận hộ tông của Tử Vong Thánh Điện, trong chớp mắt đã bị đánh nát, sau đó đánh vào quan tài đá kia.

Thạch quan bộc phát ra từng đợt đạo vận sinh tử, nhưng lực lượng trong một quyền này quá khủng bố, đạo vận trên quan tài đá không ngừng vỡ nát, mà cỗ trùng kích này đã xuyên thấu thạch quan, ảnh hưởng đến người bên trong.

Một đám đệ tử Thánh Điện nổ tung, thân thể một đám Thánh Nhân bắt đầu nứt ra, phát ra từng trận gào thét.

Ầm vang một tiếng, thạch quan phá nát!

Đạo vận sinh tử và quyền ấn ẩn chứa năng lượng dây dưa va chạm, sau đó hóa thành phong bạo bao phủ thiên địa, chụp tất cả mọi người vào trong.

Tử Vong Thánh Điện… Diệt! !

Huyền Thiên tông, trên ngọn núi.

“Lam Vũ, cái tiếp theo.”

“Ừm… Là Phiếu Miểu Thiên!”

“Được rồi.”

Trong Phiếu Miểu Thiên.

Chưởng môn vọt ra, rống to: “Các đệ tử trốn cho ta, có thể trốn bao xa thì trốn bấy xa! !”

“Chưởng môn, đã xảy ra chuyện gì?”

Có đệ tử sợ hãi hỏi.

“Mau rời khỏi nơi này! !”

Chưởng môn Phiếu Miểu Thiên tuyệt vọng tiếp tục hét lớn.

Nhưng không còn kịp nữa.

Một đạo chỉ kình, bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống!

Trong chỉ kình ẩn chứa một cỗ cỗ lực lượng thấu vào đạo tâm, tất cả mọi người bị chỉ kình nhằm vào, vẻ mặt cứng đờ.

Ngay sau đó, chỉ kình bạo phát, bao phủ toàn bộ bí cảnh Phiếu Miểu Thiên.

Phiếu Miểu Thiên… Diệt!

“Cái tiếp theo, Quy Khư.”

Lam Vũ lại lật một khối mộc bài.

“Quy Khư ở biển sâu, xem ra phải tăng thêm lực mới được.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Chỉ thấy Côn Ngô Kiếm bên hông hắn bỗng nhiên ra khỏi vỏ, một đạo kiếm quang màu tím dọa người, che khuất bầu trời xuất hiện, trực tiếp trảm nhập vào hư không.

Trong cái chớp mắt tiếp theo.

Kiếm quang vượt qua mấy trăm vạn dặm, đi vào mặt biển.

Lúc này, toàn bộ mặt biển điên cuồng rung động, sau đó bắt đầu chuyển động, dưới uy áp kiếm đạo vô tận kia, đại hải tách về hai bên.

Một kiếm, phân biển!

Kiếm quang tiến quân thần tốc, đi vào cung điện vô cùng huy hoàng, mà trong đó, đám người Quy Khư khư chủ sớm đã trận địa sẵn sàng đón địch.

Bọn họ sử dụng các loại thủ đoạn, muốn tan rã kiếm quang.

Nhưng kiếm quang nổ tung, hóa thành ngàn vạn đạo kiếm khí sắc bén, giống như một trận kiếm khí như gió bão bao phủ toàn bộ Quy Khư, Quy Khư có lịch sử hơn mười vạn năm dưới biển sâu, dưới lực lượng kinh người như vậy, lập tức phân mảnh!

Cuối cùng dưới Quy Khư, chỉ còn lác đác mấy người sống sót.

Những kiến trúc cung điện huy hoàng kia đã hóa thành hạt bụi dưới đáy biển.

Một chưởng, một quyền, một chỉ, một kiếm!

Diệt bốn đại đạo thống đỉnh tiêm!

Tất cả đại năng nhìn thấy quá trình này đều bị chấn động đến không có ngôn ngữ, có cảm giác vô cùng hoang đường.

Chương 471: Bia đá kì lạ, đi một lát sẽ về, ba chiêu giết ngươi

Sở Cuồng Nhân thôi động bốn đại đế thuật, diệt bốn đạo thống đỉnh phong!

Vô thượng thần uy, rung động tất cả đại năng trên Thương Khung tinh.

Ba động năng lượng liên tiếp bạo phát khiến các tồn tại cổ lão trong các cấm địa chú ý.

Những tồn tại cổ lão này phóng xuất linh niệm bắt đầu nhìn trộm tin tức ở ngoại giới, cũng biết đến sự tồn tại của Sở Cuồng Nhân.

Trong lúc nhất thời, ngay cả những tồn tại này cũng không nhịn được sợ hãi than.

Nhưng Sở Cuồng Nhân hoàn toàn không biết những chuyện này.

Coi như biết, cũng sẽ không để ý.

Giờ phút này, linh niệm của hắn đang dò xét trong đám phế tích của mấy đạo thống đỉnh tiêm kia, thông qua Không Gian Bàn Vận

Thuật, vận chuyển từng bảo vật vào trong bảo khố của Huyền Thiên tông.

Loại năng lực này cực kỳ thuận tiện, linh niệm đi đến đâu, chính là phạm vi thi triển Không Gian Bàn Vận Thuật.

Nói cách khác, trừ một vài chỗ đặc thù, chỉ cần Sở Cuồng Nhân nguyện ý, hắn có thể để công kích của mình buông xuống nơi bị chỉ định, cũng có vận chuyển đồ vật đã định đến một nơi nào đó.

“Thần thông cấp Thần không hổ là thần thông cấp Thần.”

Sở Cuồng Nhân tấm tắc khen ngợi.

Bỗng nhiên, hắn phát hiện cái gì, khẽ ồ lên một tiếng.

Lúc linh niệm của hắn đảo qua Hoàng Tuyền phủ, từ trong thạch quan bị phá nát phát hiện một tấm bia đá màu đen, phía trên lưu chuyển từng đợt đạo vận quỷ quyệt, ẩn chứa một loại uy áp Đế đạo cường đại nào đó.

Hắn vận chuyển không gian, lại không có tác dụng với tấm bia đá này.

“A, ta mới vừa khoa trương năng lực không gian này dùng tốt, bây giờ đã bị vả mặt rồi.” Sở Cuồng Nhân buồn cười lắc đầu.

Cũng không phải Không Gian Bàn Vận Thuật không đủ mạnh, chỉ vì tu vi của Sở Cuồng Nhân còn chưa đủ mạnh để vận chuyển khối bia đá kì lạ này.

Hắn âm thầm lưu lại một chút tâm nhãn trên tấm bia đá này.

“Được rồi, hiện tại còn một đạo thống cuối cùng.” Sở Cuồng Nhân nhìn khối mộc bài cuối cùng trong tay Lam Vũ, cười nhạt một tiếng.

Lúc đưa tay, hàng vạn phù văn chi kiếm ngưng tụ, mỗi đạo đều ẩn chứa uy áp Thánh Đạo cực kỳ khủng bố!

Những phù văn chi kiếm này đủ để diệt bốn đạo thống đỉnh phong Hoàng Tuyền phủ một lần.

“Huyền Hoàng Thần Cung, ta đưa đồ đến cho các ngươi đây.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Hàng vạn phù văn chi kiếm bắn ra, nhập vào hư không, đi đến trên không Huyền Hoàng Thần Cung, ầm vang hạ xuống! !

Uy áp phù văn vô cùng cuồng bạo, bao phủ thiên địa, bên trong Huyền Hoàng Thần Cung, Trường Cầm Thánh Vương và tất cả các lão tổ đều hiện thân.

“Toàn lực ngăn cản! !”

Trường Cầm Thánh Vương giận dữ hét.

Một trận pháp phòng ngự to lớn bao phủ Thần Cung, phù văn chi kiếm rơi phía trên, phát ra tiếng vang ầm ầm liên tiết.

Trên một ngọn núi, Tiêu Kinh Trần nhìn phù văn chi kiếm lít nha lít nhít, như mưa rơi kia, trong mắt lộ ra một vệt hoảng sợ.

Hắn ta không dám tưởng tượng.

Lúc trước hắn ta khiêu chiến Sở Cuồng Nhân, đối phương đáp ứng sẽ như thế nào?

Sợ là mình cũng giống như Sát Đạo Tử, bị một chưởng vỗ chết, trong Thương Khung tinh, vì sao lại có thiên kiêu khủng bố như thế? !

Chỉ sợ đám thiên kiêu cấm kị trên cửu thiên cũng không bằng.

Oanh, oanh, oanh…

Trận pháp phòng ngực của Huyền Hoàng Thần Cung không giữ được mấy hơi thở, ầm vang phá nát, phù văn chi kiếm đầy trời nhanh chóng hạ xuống.

Đám người Trường Cầm Thánh Vương rống giận liều mạng ngăn cản.

Nhưng dù mấy vị Thánh Vương đồng thời ra tay, vẫn không ngăn cản được bao nhiêu phù văn chi kiếm, vô số kiếm khí rơi vào Huyền Hoàng Thần Cung, tiếng nổ như đốt pháo liên tiếp vang lên, bụi mù bắn ra bốn phía, núi lở đất nứt.

“Đệ tử của Thần Cung ta vô tội, Sở Cuồng Nhân, ngươi hành động như thế, không khác nào ác ma, ngươi sẽ chết không yên lành! !”

Có thần cung trưởng lão ngửa mặt lên trời thét dài.

Nhưng sau đó phù văn chi kiếm bao phủ xuống, không còn tiếng vang nữa.

Bỗng nhiên.

Nơi xa có một bóng đen nhanh chóng lướt đến.

Đó là một con quạ đen mắt đỏ, toàn thân tràn ngập khí tức khủng bố, trong chớp mắt đã đi tới không trung Huyền Hoàng Thần Cung.

Chỉ thấy con quạ đen rít lên một tiếng, hai cánh khẽ vỗ, linh lực bàng bạc phun trào, dung hợp một cỗ đạo vận kinh khủng hóa thành Vô Tận Phong Bạo, trong nháy mắt đã phá nát phù văn chi kiếm đầy trời.

“Là Ô Nguyệt tiền bối! !”

Trường Cầm Thánh Vương ngạc nhiên nói.

Nhìn thấy Ô Nguyệt, trong mắt mọi người lộ ra hi vọng.

Mà trong Huyền Thiên tông, khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh lên, tay đặt lên chuôi kiếm Côn Ngô Kiếm bên hông, “Người thú vị xuất hiện.”

“Ta đi một chút sẽ về ngay.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói, sau đó sải bước đi ra, hư không một trận vặn vẹo, hắn biến mất tại chỗ.

Lúc lại xuất hiện, Sở Cuồng Nhân đã đi tới trên không Huyền Hoàng Thần Cung.

Hắn nhìn Ô Nguyệt Chuẩn Đế, nói: “Ta đã nói qua, không ai giữ được Huyền Hoàng Thần Cung, ngươi muốn cứng rắn bảo vệ, không khác nào muốn chết.”

“Ngươi là Vô Thượng Thánh Nhân, chiến lực đúng là không tầm thường, nhưng ngươi vừa sử dụng đế thuật liên tiếp diệt bốn đạo thống, trong cơ thể ngươi, còn thừa bao nhiêu linh lực? Lại có thể tiếp được mấy chiêu của ta?”

Thân thể to lớn của Ô Nguyệt Chuẩn Đế thu nhỏ lại, biến thành tư thái mỹ nhân uyển chuyển, ánh mắt băng lãnh nhìn Sở Cuồng Nhân.

Bà ta vừa nhìn thấy lực lượng dọa người mà Sở Cuồng Nhân dùng để hủy diệt bốn đại đạo thống, không thể không nói, đây tuyệt đối là cấp bậc Chuẩn Đế.

Thậm chí còn là đỉnh phong trong Chuẩn Đế!

Nhưng liên tiếp sử dụng lực lượng như vậy, bà ta không tin linh lực của Sở Cuồng Nhân còn dư dả, muốn nhanh chóng bổ sung quy mô linh lực kia, cho dù có bảo dược Đế cấp tương trợ cũng không thể khôi phục trong thời gian ngắn.

“Ba chiêu!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Chỉ có thể tiếp ta ba chiêu, ngươi đúng là có chút tự mình hiểu lấy.”

Ô Nguyệt Chuẩn Đế khẽ cười một tiếng nói.

“Không, ý của ta là, ba chiêu… Giết ngươi!”

“Ngươi… Cuồng vọng! !” Ô Nguyệt Chuẩn Đế hừ lạnh một tiếng, trên người bộc phát ra một cỗ uy áp Chuẩn Đế mạnh mẽ tuyệt luân, còn hung hãn hơn Trường Quang Chuẩn Đế, Hải Nguyệt Chuẩn Đế lúc trước rất nhiều.

Cách đó không xa, Tiêu Kinh Trần thầm nói: “Có uy áp như vậy, trong cấp bậc Chuẩn Đế, Ô Nguyệt Chuẩn Đế miễn cưỡng được xếp vào bậc trung.”

Bởi vì thời đại mạt pháp, đại đạo không hiện, Chuẩn Đế khó có thể chứng đạo xưng đế, nhưng chuyện này cũng không đại biểu thực lực Chuẩn Đế đã hình thành thì không thay đổi, trong vô tận năm tháng, các Chuẩn Đế luôn có biện pháp tăng lên lực lượng.

Thậm chí có vài Chuẩn Đế có thực lực không kém hơn Đế giả, chỉ là phương diện đạo vận áp chế, mới có thể không bằng Đế giả.

Tiêu Kinh Trần nhìn về phía Sở Cuồng Nhân đứng ngạo nghễ trên bầu trời, ánh mắt lộ ra hiếu kỳ, đối mặt với Ô Nguyệt Chuẩn Đế, đối phương sẽ ứng phó thế nào? Linh lực trong cơ thể hắn thật sự còn đủ để ứng phó với Ô Nguyệt Chuẩn Đế sao?

Không trung, Ô Nguyệt Chuẩn Đế giống như bị Sở Cuồng Nhân chọc giận, xuất thủ trước, bàn tay giơ lên, một tia ô quang như tia chớp lướt đi.

Trên ô quang lưu chuyển linh lực và đạo vận cường đại, lực lượng kinh khủng mạnh hơn Thánh Vương không biết bao nhiêu lần.

Côn Ngô kiếm bên hông Sở Cuồng Nhân keng một tiếng, bỗng nhiên ra khỏi vỏ, một đạo kiếm quang màu tím từ trên mũi kiếm phóng ra.

Chính là đế thuật, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!

Một kiếm này, là công phạt chi kiếm thuần túy nhất! !

Một kiếm chém ra đụng vào ô quang kia, hai cỗ lực lượng trùng kích, đạo vận quấn giao va chạm, mọi người ở xung quanh bị cỗ lực lượng xung kích này hất bay ra ngoài, mảng lớn kiến trúc sụp đổ.

Ngay cả Thánh Vương cũng không nhịn được lui ra ngoài mấy trăm trượng.

Mà đây chỉ là dư âm, người gánh chịu lực trùng kích do công kích này sinh ra vẫn là Sở Cuồng Nhân và Ô Nguyệt Chuẩn Đế.

“Không ngờ hắn vẫn còn linh lực như vậy!”

Ô Nguyệt Chuẩn Đế bị lực trùng kích đánh lui mấy trượng, thân thể Chuẩn Đế cường hãn cũng không nhịn được khóe miệng chảy máu.

Nhưng khi bà ta nhìn lại Sở Cuồng Nhân, đồng tử không nhịn được co rụt lại, trong lực trùng kích như vậy, đối phương lại lông tóc không tổn hao!

Thân thể của đối phương còn kinh khủng hơn bà ta!

Chương 472: Ta thay thay trời xử phạt, đi qua trảm ngươi, thiên hạ đệ nhất nhân

Thân thể Thánh Nhân vốn mạnh hơn tu sĩ bình thường rất nhiều.

Mà Sở Cuồng Nhân còn có thân thể của Vô Thượng Thánh Nhân!

Nhục thể của hắn khủng bố cỡ nào?

Ngay cả dị thú như Ô Nguyệt Chuẩn Đế có thân thể cường hãn như vậy cũng kém rất xa, không nói khoa trương, hiện tại Sở Cuồng Nhân có đứng bất động tại chỗ, thì ngay cả Thánh Vương cũng chưa chắc có thể khiến hắn bị thương.

Huống chi, hắn còn có Bất Tử chi thân!

Thân thể Vô Thượng Thánh Nhân không thể phá vỡ, cộng thêm Bất Tử chi thân...

Tổ hợp này, gần như biến thái!

Thậm chí Sở Cuồng Nhân dám nói dưới Đế giả, không người giết được hắn!

Dựa vào thân thể cường đại này, Sở Cuồng Nhân đã bị hai cỗ năng lượng đập vào, sau đó hướng bay vút về phía Ô Nguyệt Chuẩn Đế.

“Đến, tiếp kiếm thứ hai của ta!”

Sở Cuồng Nhân cầm Côn Ngô trong tay, kiếm phong lưu chuyển, một luồng kiếm khí màu tím lấp lóe, phong mang kia khiến Ô

Nguyệt Chuẩn Đế cảm nhận được nguy hiểm!

Một kiếm này, tuyệt không thể đón đỡ!

Trong nháy mắt Ô Nguyệt Chuẩn Đế đã có phán đoán, hai mắt lóe lên quang mang tinh hồng, đây là thần thông độc môn của dị thú Huyết Nhãn Nha, Huyết Nha Chi Hoặc!

Đây là một môn thần thông mê hoặc tâm thần.

Ngay cả tồn tại cùng cảnh giới với Ô Nguyệt Chuẩn Đế cũng phải chịu ảnh hưởng, trong Chuẩn Đế cảnh, thực lực của bà ta không tính hàng đầu, nhưng dựa vào môn thần thông này, trong U Minh cốc bên cũng không có mấy người nguyện ý trêu chọc bà ta.

Một trận quang mang tinh hồng từ trong mắt Ô Nguyệt Chuẩn Đế phun ra ngoài, chiếu lên người Sở Cuồng Nhân.

Trong mắt Ô Nguyệt Chuẩn Đế, tâm thần Sở Cuồng Nhân sẽ lập tức chịu ảnh hưởng mà cứng ngắc tại chỗ, không động đậy được.

Nhân dịp này, bà ta có thể hạ đối phương.

Nhưng thực tế, bà ta lại nhìn thấy kiếm phong của Sở Cuồng Nhân không chút do dự chém ra, kiếm quang trút xuống, hoàn toàn bao phủ bà ta!

Hắn không hề bị Huyết Nha Chi Hoặc ảnh hưởng!

Làm sao có thể?

Tâm tư Ô Nguyệt Chuẩn Đế thay đổi thật nhanh, không kịp ngẫm nghĩ nữa, bởi vì đạo kiếm quang màu tím sáng chói kia đã rơi xuống.

Trong một cái chớp mắt, kiếm quang đã tới người.

Ầm vang một tiếng, Ô Nguyệt Chuẩn Đế cứ thế nhận đạo kiếm quang này, lượng lớn huyết dịch từ trên người bà ta vẩy ra, cả người bị chém bay mấy ngàn trượng, nện trên một ngọn núi phía xa.

Một đạo kiếm ngân dữ tợn từ trên vai trái Ô Nguyệt Chuẩn Đế lan đến phần eo, sâu thấy xương, dường như muốn chém bà ta thành hai nửa.

“Ha, như vậy vẫn có thể sống, xem ra bộ váy đen trên người ngươi kia không đơn thuần chỉ là mặc cho đẹp đau.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Vừa rồi hắn rõ ràng cảm giác được một cỗ lực cản cường đại, cản lại một bộ phận lực lượng kiếm quang của hắn.

Hiển nhiên, bộ váy đen trên người đối phương chính là một kiện Chuẩn Đế binh phòng ngự, nếu không một kiếm vừa rồi đã có thể chém đối phương thành hai nửa rồi.

“Khụ khụ...”

Ô Nguyệt Chuẩn Đế ho ra hai ngụm máu, vô cùng chật vật, bà ta nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt tràn đầy oán hận, “Khốn khiếp!”

Trên người bà ta tuôn ra một cỗ đạo vận mạnh mẽ, lượng lớn linh lực phun ra ngoài, toàn bộ Huyền Thiên Thần cung đều vì vậy mà chấn động.

“Ta muốn giết ngươi! !”

“A, ta đã nói rồi, ba chiêu giết ngươi, chắc hẳn ngươi vẫn nhớ đi.” Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên cười khẽ một tiếng.

Ngay sau đó, chỉ thấy trên bầu trời phía trên Ô Nguyệt Chuẩn Đế đột nhiên phun trào lượng lớn linh khí, vô số đường vân huyền diệu đan xen, hóa thành một đạo phù văn màu xanh thăm thẳm, một đạo quang trụ theo phù văn này rơi xuống, rơi vào trên người Ô Nguyệt Chuẩn Đế.

Một cỗ uy áp kinh người bao phủ, khiến toàn thân bà ta run rẩy, theo bản năng, trong lòng sinh ra một cỗ hoảng sợ.

“Đây là phù văn gì? ! !”

“Một đạo Lôi Phù mà thôi, nhưng là... Đế phẩm.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, trong vòng nghìn dặm, linh khí bị hút vào đạo Lôi Phù Đế phẩm kia không còn chút gì, từng đạo hồ quang điện nhảy lên trên đường vân phù văn, lộ ra uy áp cường đại.

Uy áp này, giống như... Thiên uy! !

Đây không chỉ là một đạo Lôi Phù Đế phẩm bình thường, mà là một đạo Lôi Phù Đế Phẩm đã được Sở Cuồng Nhân gia trì thêm đạo vận thiên phạt! !

Giờ khắc này, một cỗ khí tức mà mọi người cảm thấy quen thuộc từ trong Lôi Phù bên tán ra.

“Khí tức này là... Thiên kiếp? !”

“Làm sao có thể, trong phù văn này lại ẩn chứa khí tức của thiên kiếp, ta chưa từng nghe nói đến phù văn dạng này!”

Mọi người vô cùng hoảng sợ.

Sở Cuồng Nhân, có thể lấy phù văn thôi động thiên kiếp chi lực? !

“Không có khả năng, trên đời này làm sao có người có thể chưởng khống thiên kiếp, đây là quyền hành của Thiên Đạo! Tuyệt không có khả năng!”

Ô Nguyệt Chuẩn Đế bị dọa đến hoa dung thất sắc, gương mặt trắng bệch.

“Thứ này đúng là không phải thiên kiếp, mà chính là... Thiên phạt! !”

“Mà ta, chính là thay trời xử phạt! !”

Sở Cuồng Nhân đứng trong hư không, trên khuôn mặt tuấn tú tuyệt trần là một mảnh lạnh lùng, lộ ra thiên uy huy hoàng, dường như là hóa thân của Thiên Đạo.

Trong Lôi Phù truyền ra một tiếng rít, một đầu Lôi Long dữ tợn chui ra, một đôi mắt lạnh nhạt vô tình nhìn chằm chằm Ô Nguyệt Chuẩn Đế.

Thời khắc này, Ô Nguyệt Chuẩn Đế cũng đang run rẩy, dáng vẻ bất lực khiến ai nhìn vào cũng cảm thấy bà ta là một nữ tử yếu đuối đáng thương, mà không phải Chuẩn Đế cao cao tại thượng.

“Đạo hữu, dừng tay!”

Giờ phút này, trong hư không truyền đến một giọng nói già nua.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không để ý đến, giơ tay vỗ một cái.

“Rơi!”

Lôi Long khủng bố cuốn lấy đạo vận thiên phạt ầm vang rơi xuống!

Theo một tiếng kêu thảm đau đớn, thân thể Ô Nguyệt Chuẩn Đế không ngừng tan rã trong sấm sét, hóa thành tro tàn.

Đợi lôi quang tán đi, Ô Nguyệt Chuẩn Đế đã hoàn toàn biến mất.

Ngay một chút cặn bã cũng không lưu lại.

“Nói trong vòng ba chiêu giết ngươi rồi mà, ba chiêu, đến tro cốt cũng không lưu lại.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, lập tức nhìn về phía chân trời.

Vừa rồi có người bảo hắn dừng tay.

“Đạo hữu, ngươi quá phận!”

Giọng nói già nua kia lại lần nữa vang lên, mang theo một cỗ tức giận.

“Quá phận? A, ngươi ở đâu?”

Sở Cuồng Nhân cười nhẹ, sau đó hỏi một tiếng.

“Chuyện này có liên quan gì tới ngươi.”

“Nói cho ta biết ngươi ở đâu, ta sẽ đến... Trảm ngươi! !”

Một tiếng trảm ngươi, lôi đình lóe sáng!

Dường như thương thiên tức giận!

Nói đùa cái gì? !

Hắn và Huyền Hoàng Thần Cung đã rơi vào cục diện không chết không thôi, Ô Nguyệt Chuẩn Đế muốn ngăn cản hắn, muốn giết hắn, hắn giết đối phương còn quá đáng? !

Nếu không phải chủ nhân của giọng nói già nua kia dùng biện pháp nào đó ngăn cách linh niệm theo dõi, đoán chừng bây giờ hắn đã xuất hiện trước mặt đối phương rồi.

Giọng nói già nua kia trầm mặc một chút, sau đó nói: “Các hạ làm việc lệ khí quá nặng, hi vọng ngươi tự giải quyết cho tốt!”

Nói xong, giọng nói âm già nua liền biến mất.

“Lệ khí quá nặng? Buồn cười, cường giả trên thế gian này có ai không phải đạp trên hài cốt của người khác mà quật khởi? Chỉ cần ta không thẹn với lương tâm, cho dù người trong thiên hạ xem ta như ác quỷ, như Tu La, thì có làm sao!”

Sở Cuồng Nhân thét dài một tiếng.

Sau đó, hắn nhẹ nhàng nâng tay, nhìn đám trưởng lão đệ rử còn sót lại của Huyền Hoàng Thần Cung, hàng vạn phù văn chi kiếm lại lần nữa ngưng tụ.

“Sở Cuồng Nhân, ta nguyện nhận cái chết, xin ngươi thả...”

Trường Cầm Thánh Vương lớn tiếng nói.

Nhưng ông ta còn chưa nói hết.

Sở Cuồng Nhân đã nhẹ nhàng phất tay, “Rơi!”

Những nơi phù văn kiếm khí đi qua, kiếm khí bay múa đầy trời, các trưởng lão, chưởng môn Thánh Vương cảnh cho đến tạp dịch của Huyền Hoàng Thần Cung, không một ai may mắn sống sót!

Đã bị diệt môn!

Một người cũng không để lại!

Làm xong tất cả, Sở Cuồng Nhân quay người rời đi.

Hoàng Tuyền phủ, Tử Vong Thánh Điện, Phiếu Miểu Thiên, Quy Khư, Huyền Hoàng Thần Cung... Năm đạo thống đỉnh phong, trong một đêm, toàn bộ bị diệt! !

Tất cả tu sĩ chứng kiến một màn này đều im lặng.

Một ngày này, bọn họ chứng kiến đạo thống hủy diệt, cũng chứng kiến một vị vô thượng truyền kỳ sinh ra.

Trong lòng của mọi người, Sở Cuồng Nhân đã không đơn thuần là thiên hạ đệ nhất thiên kiêu nữa, cho dù bỏ hai chữ thiên kiêu đi cũng không phải không được.

Thiên hạ đệ nhất nhân! !

Chương 473: Bí mật Hoàng Tuyền Bia, tung tích của Thương Tình Tuyết không rõ

Sau khi Sở Cuồng Nhân giải phong ấn, bày ra chiến lực không có gì sánh kịp, liên tiếp diệt sát năm đạo thống, rung động toàn bộ Thương Khung tinh.

Trong lúc nhất thời, hắn đã có danh xưng thiên hạ đệ nhất nhân, không phải thiên hạ đệ nhất thiên kiêu, mà chính là thiên hạ đệ nhất nhân! !

Danh tiếng của Sở Cuồng Nhân vô lượng.

Mà lúc này, trên phế tích của Hoàng Tuyền phủ.

Một bóng người áo đen bỗng nhiên đi vào, đây là một nữ tử thân mặc trường bào màu đen, trên mặt đeo mặt nạ kim loại, dáng người uyển chuyển.

Sau lưng nữ tử còn có một đoàn hắc vụ, hắc vụ kia giống như là vật sống, thỉnh thoảng phát ra âm thanh.

“Một chưởng diệt Hoàng Tuyền phủ, tê, Sở Cuồng Nhân đúng là một tên quái vật.” Nữ tử mặc hắc bào nhìn hiện trường nói thầm.

Nàng cẩn thận tìm tòi trong phế tích một hồi, “Móa, Hoàng Tuyền phủ thật nghèo nàn, không tìm được một đồ tốt nào, đây cũng là đạo thống đỉnh phong sao? Hay là bị một chưởng vỗ nát hết rồi? !”

“Được rồi, tìm được đồ trước lại nói sau.”

Nữ tử mặc hắc bào lại lật tìm phế tích một hồi.

Dựa vào cảm ứng đặc biệt, nàng đi tới trước thạch quan bị phá nát, phát hiện bia đá màu đen quỷ dị kia, hai mắt tỏa sáng.

“Cuối cùng đã tìm được.”

Nữ tử mặc hắc bào nhìn bia đá trước mặt, trong mắt lộ ra kích động, “Mất nhiều năm như vậy, cuối cùng vật cũng quy nguyên chủ.”

Ngay khi nàng chuẩn bị cầm bia đá đi...

“Đây là chiến lợi phẩm của ta.”

Một giọng nói đạm mạc vang lên.

Chẳng biết từ lúc nào, trên tấm bia đá xuất hiện một bóng người.

Người kia đứng trên bia đá, bạch y tóc đen, tuấn tú tuyệt trần.

Trong nháy mắt nhìn thấy hắn, đồng tử nữ tử mặc hắc bào co rụt lại, sau đó nhanh lùi lại, làm ra tư thế đề phòng, “Sở Cuồng Nhân...”

Chuyện này không ổn.

Muốn lấy đồ trong tay Sở Cuồng Nhân đi, dựa vào nàng căn bản không có khả năng.

“Rống…”

Trong hắc vụ sau lưng nữ tử mặc hắc bào truyền ra một tiếng rống bất an, hắc vụ tăng lên gấp bội, một cái lợi trảo đưa ra ngoài.

“Cẩu vật, an phận chút.” Nữ tử mặc hắc bào khẽ quát một tiếng.

“Ô…”

Tồn tại trong hắc vụ ủy khuất kêu lên một tiếng.

“Ha, sinh vật Ma giới.”

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, đảo qua nữ tử và hắc vụ trước mặt, hiểu rõ tin tức của đối phương.

“Địa Ngục Ma Lang, tu vi Thánh Vương…”

“Chiến Hồng Anh, Thánh nữ tộc A Tu La, tu vi Thánh Nhân…”

Chiến Hồng Anh, là thiên kiêu xếp thứ hai trên bảng Tiềm Long.

“Nói cho ta mọi chuyện liên quan đến tấm bia đá này mà ngươi biết.” Sở Cuồng Nhân đứng trên thạch bia, nhàn nhạt hỏi.

“Nói cho ngươi biết, sau đó ta có thể cầm tấm bia đá này đi không?”

Chiến Hồng Anh nói.

“Có thể, chỉ cần ngươi thắng được ta.”

Vừa nghe thấy hai chữ đầu tiên, vẻ mặt Chiến Hồng Anh vui vẻ, nhưng câu nói tiếp theo triệt để đánh nát vọng tưởng của nàng.

Thắng Sở Cuồng Nhân?

Nói đùa.

Chỉ cần đầu óc nàng không có vấn đề thì có thể biết được bản thân không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân, đánh với đối phương, đoán chừng nàng không còn nửa cái mạng đâu.

“Sở đạo hữu, tấm bia đá không chỉ quan trọng với ta, còn rất quan trọng với thiên hạ thương sinh, bởi vì vật này liên quan đến Ma giới! !”

“Ha, nói nghe một chút.”

“Tại thời kì Thượng Cổ, Địa Ngục Ma giới từng quy mô xâm lấn Thương Khung tinh, sau đó có một vị Đế giả hoành không xuất thế, đuổi tất cả sinh vật của Ma giới về Ma giới, cũng dùng thủ đoạn tuyệt thế luyện chế ra chín mươi chín khối Hoàng Tuyền Bia, liên tiếp phong ấn các thông đạo từ Ma giới đến Thương Khung tinh...”

Sở Cuồng Nhân nghe Chiến Hồng Anh nói, nét mặt không có bất cứ thay đổi gì, không nhìn ra hắn tin tưởng hay không.

“Ngươi nói là, tấm bia đá này chính là Hoàng Tuyền Bia?”

“Không sai, chín mươi chín khối Hoàng Tuyền Bia tạo thành Hoàng Tuyền đại trận, trấn áp thông đạo Ma giới, hơn nữa, đây là tấm bia đá quan trọng nhất, là mắt trận của Hoàng Tuyền, cũng là vật mà tộc A Tu La ta đời đời trông giữ, nhưng nhiều năm trước, Hoàng Tuyền đại trận phát sinh một trận rung chuyển kịch liệt, có người thừa cơ cầm tấm bia đá này đi, mãi đến không lâu trước, Hoàng Tuyền phủ hiện thế, thông qua Hoàng Tuyền Chi Nhãn của bọn họ, chúng ta mới xác định vị trí của bia đá.”

“Hiện tại, có thể xin Sở đạo hữu trả lại cho ta không?”

Chiến Hồng Anh hỏi.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, tỉ mỉ suy nghĩ một phen, nói: “Muốn ta trả lại tấm bia đá này cho các ngươi cũng không phải không được, chờ ta nghiên cứu xong, thì ngươi cầm đi.”

Hắn không hoàn toàn tin tưởng lời nói của đối phương, khối Hoàng Tuyền Bia này ẩn chứa uy áp đến đạo vô cùng nồng đậm, phía trên có tự phù kỳ lạ, dường như ẩn chứa phù đạo chí lý, còn có các loại cảm ngộ đế đạo.

Đây là một kiện trọng bảo cực kỳ không tầm thường.

Chỉ bằng dăm ba câm của Chiến Hồng Anh đã muốn hắn từ bỏ bảo vật như vậy, hiển nhiên, đây là chuyện không thể nào.

Đầu hắn bị nước vào mới có thể làm ra chuyện ngu xuẩn này.

“Những năm gần đây, Ma giới rục rịch, lúc nào cũng muốn phá hỏng phong ấn, nếu không cầm Hoàng Tuyền Bia, nhiều nhất là mười năm, đại quân Ma giới sẽ lần nữa buông xuống.”

“Mười năm? Không cần dùng lâu như vậy.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lĩnh hội một tấm bia đá phải cần mười năm?

Mười ngày hắn đã ngại nhiều.

Chiến Hồng Anh không khuyên được Sở Cuồng Nhân, nhất thời không biết nên nói cái gì.

“Nếu ngươi không có gì muốn nói, vậy thì tạm biệt.”

Sở Cuồng Nhân thu tấm bia đá kia vào Càn Khôn giới.

Ngay sau đó, bóng người hắn biến mất tại chỗ.

“Ô ô...”

Hắc vụ sau lưng Chiến Hồng Anh kêu lên hai tiếng.

“Ngu ngốc, ta cũng không biết nên làm cái gì, Hoàng Tuyền Bia rơi vào tay tên kia, trừ phi chính hắn từ bỏ, nếu không, ai có thể lấy được từ tay hắn.” Chiến Hồng Anh có chút bực bội nói.

“A a a, tức quá! !”

Chiến Hồng Anh nắm tóc, “Đi tìm người đánh một trận, phát tiết một chút, cũng không biết Tiêu Kinh Trần có chết trong Huyền Hoàng Thần Cung không, không được, chỉ có thể đi tìm Vương Thiên Đằng.”

...

Huyền Thiên tông.

Sở Cuồng Nhân trở lại Huyền Thiên tông, đang định lĩnh hội tấm bia đá kì lạ này, nhưng Như Yên trưởng lão và bạch bào tướng bỗng nhiên đến tìm hắn.

“Xảy ra chuyện gì?”

Nhìn vẻ mặt ngưng trọng của hai người, Sở Cuồng Nhân cau mày.

“Chưởng môn, hình như Thương Tình Tuyết đã xảy ra chuyện.”

“Xảy ra chuyện?”

“Đúng, mấy ngày nay, chúng ta vẫn luôn liên hệ với nàng, nhưng không hề có trả lời.” Như Yên trưởng lão nói ra.

“Ta muốn ra ngoài tìm nàng.”

Bạch bào tướng nói.

“Ta giúp các ngươi nhìn xem.”

Sở Cuồng Nhân nói xong, linh niệm to lớn lấy Huyền Thiên tông làm trung tâm dần dần khuếch tán ra, bao trùm toàn bộ Thương Khung tinh.

Trừ một chút ẩn bí chi địa ra, cảnh tượng ở các nơi khác nhanh chóng lướt qua đầu hắn như đèn pin chiếu rọi.

Nhưng hắn vẫn không phát hiện hành tung của Thương Tình Tuyết.

Chuyện này có hai lời giải thích.

Đệ nhất, Thương Tình Tuyết không ở Thương Khung tinh.

Đương nhiên, khả năng này rất nhỏ.

Sở Cuồng Nhân càng nghiêng về khả năng thứ hai hơn, chính là Thương Tình Tuyết tiến nhập vào bí cảnh không gian nào đó, hoặc bị người ta che giấu.

“Lần cuối cùng Thương Tình Tuyết liên hệ với các ngươi là ở nơi nào?”

Sở Cuồng Nhân hỏi.

“Là tại Tinh Vân Đạo Châu, nơi đó là địa bàn của Hoang Nguyên cung.”

Như Yên trưởng lão nói.

“Ha, Hoang Nguyên cung, cái tên có chút quen thuộc.” Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên lấy ra một phong thư, nói: “Trước đó Liễn Dật Thanh đột nhập vào Huyền Thiên tông không phải đến từ Hoang Nguyên cung sao? Ta vốn định đòi bọn họ tiền chuộc, không ngờ xảy ra nhiều chuyện, chậm trễ việc này.”

“Xem ra, hiện tại nên đên đó một chuyến.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Chương 474: Thương Tình Tuyết hạ lạc, nhìn xem dọa sợ người ta thành dạng gì rồi

Tinh Vân Đạo Châu, Hoang Nguyên cung.

Một gian đại sảnh.

Một lão giả đang lớn tiếng quát mắng một người thanh niên, “Ngươi là đồ khốn khiến, rốt cuộc ngươi có biết ngươi đang làm gì không?”

“Người của Huyền Thiên tông mà ngươi cũng dám bắt? Ngươi không muốn sống nữa sao?”

“Ngươi có phải muốn Hoang Nguyên cung giống như đám Phiếu Miểu Thiên, Hoàng Tuyền phủ, để Sở Cuồng Nhân cũng cho chúng ta cho chúng ta một chưởng không? !”

Lão giả tức đến sắc mặt đỏ lên, ngực không ngừng chập trùng.

Ông ta hận a.

Nhìn dáng vẻ khúm núm của người thanh niên trước mắt, càng tức mà không có chỗ phát tiết, trực tiếp đưa chân đạp ngã đối phương xuống đất.

“Phụ thân, ngươi bình tĩnh một chút đi, Toàn nhi cũng không cố ý, ai ngờ hai tháng ngắn ngủi lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.”

Một nam tử trung niên đi tới nói.

Một nữ tử khác tiến lên, đỡ người thanh niên đứng lên.

“Đúng vậy, nếu ta biết Sở Cuồng Nhân có thể giải khai thiên phạt phong ấn, còn lợi hại như vậy, ta đã không bắt nàng.”

Người thanh niên tên Trương Toàn nói.

Lão giả nghe hắn ta nói vậy, suýt nữa xông đến một chưởng vỗ chết hắn ta, “Nhìn đi, đây chính là nhi tử tốt của các ngươi đó.”

Lão giả là Hoang Nguyên cung cung chủ.

Có một màn vừa rồi là do hai tháng trước, cháu trai của Hoang Nguyên cung chủ Trương Toàn bắt một nữ tử.

Đây cũng không phải chuyện hiếm lạ gì.

Trương Toàn háo sắc, đây là chuyện tất cả mọi người trong Tinh Vân Đạo Châu đều biết, cũng không phải hắn ta mới bắt nữ tử hồi cung một hai lần.

Chỉ là, người lần này bị hắn ta bắt, có chút đặc thù.

Nữ tử kia, là người của Huyền Thiên tông!

Nếu là hai tháng trước, Hoang Nguyên cung chủ sẽ không quá để ý chuyện này, dù sao, hai tháng trước, Huyền Thiên tông ở ẩn không ra, Sở Cuồng Nhân vẫn bị thiên phạt phong ấn, tất cả mọi người cho rằng hắn đã xuống dốc.

Bắt một đệ tử của bọn họ thì thế nào?

Nhưng ngắn ngủi hai tháng này, lại có thay đổi quá nhanh.

Sở Cuồng Nhân nhập thế, trèo lên đỉnh bảng Tiềm Long, dùng thủ đoạn phù văn vô cùng cao minh, chấn kinh thế nhân, còn tiêu diệt Sơn Hải Khuyết, sau đó mở phong ấn, bày ra thực lực giống như Đại Đế tại thế vậy!

Trấn áp tất cả kẻ địch! !

Năm đại đạo thống, bị hắn diệt tận trong một ngày!

Thiên hạ đều sợ hãi.

Tất cả mọi người đều kính sợ Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Hoang Nguyên cung lại bắt một đệ tử của người ta? !

Còn chuyện gì hỏng bét hơn sao? !

“Phụ thân, một tên đệ tử mà thôi, không có gì lớn, nhiều nhất, chúng ta bồi thường bọn họ một chút là được.”

Nam tử trung niên nói.

“Cái rắm, Sở Cuồng Nhân có tính tình gì, các ngươi không điều tra qua sao? Mấy năm trước, hắn còn chưa thành thánh, vì mấy tên đệ tử mà giết bao nhiêu Thánh Nhân? Diệt bao nhiêu đạo thống? !”

“Hiện tại hắn đã thành thánh, đương thế vô địch, nếu để hắn biết, đệ tử của hắn bị ủy khuất ở đây, không chừng sẽ náo ra chuyện gì đó.” Hoang Nguyên cung chủ chỉ cảm thấy đau cả đầu.

Ông ta hung hăng trừng Trương Toàn, ánh mắt lộ ra ngoan sắc, lạnh lùng nói: “Nếu tất yếu, ta không ngại hy sinh ngươi.”

Nghe thấy vậy, sắc mặt Trương Toàn có chút trắng bệch.

“Hỏi ngươi lần nữa, ngươi đã làm gì nữ tử kia chưa?”

“Không có, không có.”

Trương Toàn vội vàng lắc đầu, “Tính tình nữ tử này cương liệt, lần nào cũng lấy cái chết bức bách, ta không dám làm loạn, chỉ nhốt nàng trong U Các, ngoài ta ra, không ai có thể đi vào.”

“Chỉ cần ngươi chưa động vào nàng, vậy còn dễ nói.”

Chỉ nhốt mấy ngày mà thôi, không có gì đáng ngại.

Lúc này.

Một đệ tử đột nhiên đi đến.

“Bẩm chưởng môn, Đạo Tử, Đạo Tử trở về rồi.”

Sắc mặt Hoang Nguyên cung chủ vui vẻ, “Dật Thanh trở về.”

Liễu Dật Thanh là Đạo Tử của Hoang Nguyên cung, cũng là thiên kiêu xuất sắc nhất trong một đời trẻ tuổi của Hoang Nguyên cung, là nhân vật trên bảng Tiềm Long.

Cho tới nay, hắn ta vẫn là đệ tử mà Hoang Nguyên cung chủ lấy làm kiêu ngạo.

“Liễu Dật Thanh, tên kia lại trở về.”

Ánh mắt Trương Toàn lộ ra vẻ tối tăm.

Tại Hoang Nguyên cung, người người đều kính nể vị Đạo Tử này, ngay cả gia gia của hắn ta, Hoang Nguyên cung chi chủ cũng sủng ái người này.

Nhìn lại hắn ta, ngoại trừ treo danh hiệu cháu trai chưởng môn ra, trong Hoang Nguyên cung, căn bản không có ai để mắt đến hắn ta.

Chuyện này khiến hắn ta bất mãn với Liễu Dật Thanh đến cực hạn.

Nghe thấy tên Liễu Dật Thanh, đương nhiên là không vui vẻ.

Liễu Dật Thanh đi vào đại điện.

“Dật Thanh, cuối cùng ngươi đã trở về, những ngày này vẫn không liên lạc với ngươi được, ta còn tưởng rằng ngươi đã ra chuyện.” Hoang Nguyên cung chủ cười nói.

Liễu Dật Thanh có chút xấu hổ.

Những ngày này hắn ta vẫn bị giam trong Huyền Thiên tông, tất cả mọi thứ đều bị thu, đương nhiên Hoang Nguyên cung chủ không thể liên lạc với hắn ta được.

“Chưởng môn, lần này ta trở về còn dẫn theo hai khách nhân.”

“A, Liễu sư huynh đúng là giao hữu rộng khắp, vài ngày trước trở về mang thao một tên âm Lệ, không biết lần này trở về, lại mang theo nhân vật tài giỏi gì.” Trương Toàn âm dương quái khí nói.

“Sư đệ nói cẩn thận, hai người này ta không với nổi đâu.”

Liễu Dật Thanh trịnh trọng nói.

“Còn nhân vật không tầm thường gì mà Liễu Dật Thanh ngươi không trèo cao được? Chê cười, ngươi là Đạo tử của Hoang Nguyên cung, ngươi đang hạ thấp chính mình, hay là đang hạ thấp Hoang Nguyên cung?” Trương Toàn trào phúng một tiếng.

“Được rồi, ngươi câm miệng cho ta!”

Hoang Nguyên cung chủ quát Trương Toàn một tiếng.

Sau đó ông ta nói: “Dật Thanh, người ở đâu?”

“Đang chờ ở ngoài cung.”

“Ừm, dẫn bọn họ vào đi.”

“Được.”

Liễu Dật Thanh vội vàng đi ra ngoài, theo lễ phép, hai vị kia để hắn ta vào thông báo trước, nhưng ta cũng không dám để hai người này chờ lâu.

“Thôi đi, nhìn dáng vẻ vô cùng lo lắng của hắn kia, không biết còn tưởng là nhân vật Chuẩn Đế tới đây.”

Trương Toàn nhếch miệng.

“Lần này Dật Thanh trở về, có chút không bình thường a.”

Ngay cả Hoang Nguyên cung chủ cũng cảm thấy biểu hiện của Liễu Dật Thanh hơi quá, nhân vật nào mà phô trương như vậy?

Cho dù là đám đạo thống chi chủ, cũng không cần như thế đi.

Nhìn thoáng qua dáng vẻ bất cần đời của Trương Toàn bên cạnh, lại nhớ đến chuyện đối phương gây họa cho mình, Hoang Nguyên cung chủ hừ lạnh một tiếng, cầm chén trà trên bàn, muốn uống miếng nước ép hỏa khí xuống.

Lúc này Liễu Dật Thanh đã dẫn hai vị khách đi vào đại điện.

Một người bạch y tóc đen, tuấn tú tuyệt trần, siêu phàm thoát tục, mà một người khác, trên mặt đeo mặt nạ, chỉ lộ ra hai con ngươi lạnh lẽo.

Cạch một tiếng...

Tay Hoang Nguyên cung chủ run một cái, chén trà trực tiếp rơi trên mặt đất.

“Sở Cuồng Nhân! !”

Hoang Nguyên cung chủ kinh hô một tiếng.

Ông ta đã nghĩ đến khách nhân mà Liễu Dật Thanh nói là ai, nhưng tuyệt đối không ngờ lại là Sở Cuồng Nhân, hắn tới nơi này làm gì? !

Chẳng lẽ, hắn đã biết Trương Toàn bắt đệ tử của hắn?

Vừa tiến vào đại điện Sở Cuồng Nhân cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Không phải chứ?

Bây giờ danh khí của mình đúng là rất lớn.

Nhưng cũng không đến mức lộ ra dáng vẻ này chứ, mình không tới giết người phóng hỏa, tại sao dáng vẻ của bọn họ lại như bị hù dọa vậy?

Nhất là Trương Toàn, sau khi nghe thấy cái tên Sở Cuồng Nhân, thân hình lảo đảo, suýt chút nữa từ trên ghế ngã xuống.

Nhìn hắn ta đã hoảng sợ thành dáng vẻ gì rồi.

Rất không thích hợp.

Sở Cuồng Nhân híp mắt.

“Không ngờ khách quý mà Dật Thanh nói chính là Sở chưởng môn, sớm biết là Sở chưởng môn, sẽ tự mình ra ngoài nghênh tiếp.”

Hoang Nguyên cung chủ nhanh chóng tỉnh táo lại, tiến lên cười nói.

“Tại hạ đến đây bái phỏng, không chuẩn bị bái thiếp trước, khiến đạo hữu chê cười rồi.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

“Nào, xin mời ngồi.”

“Đa tạ.”

“Lần này Sở chưởng môn tới thăm, không biết là có chuyện gì.”

“Là như vậy, ta có một đệ tử lạc đường trong khu vực Hoang Nguyên cung, chuyến này đến đây, là muốn mượn lực lượng của Hoang Nguyên cung tìm kiếm một chút, không biết đạo hữu có đồng ý giúp đỡ không?”

Lời nói rơi xuống, trong đại sảnh xuất hiện yên tĩnh quỷ dị.

Chương 475: Nàng ở đâu? Giết người còn muốn các ngươi bồi thường

Sau khi nghe Sở Cuồng Nhân nói xong, Hoang Nguyên cung chủ bất động thanh sắc, nhưng Trương Toàn bên cạnh lại không có định lực tốt như vậy, trên mặt lộ ra vẻ bối rối, chuyện này đều bị Sở Cuồng Nhân nhìn ở trong mắt.

Quả nhiên Hoang Nguyên cung có mờ ám.

Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

“Đệ tử kia của ta là nữ tử, tên là Thương Tình Tuyết, vị bên cạnh này là tổ tiên của nàng, là một vị Thánh Vương, hắn và Thương Tình Tuyết tách rời nhiều năm, tâm nguyện duy nhất chính là gặp lại đời sau của mình, nếu đời sau của hắn xảy ra chuyện, sẽ tuyệt đối không bỏ qua…”

Sở Cuồng Nhân vừa nói, vừa đánh giá sắc mặt của mọi người ở đây, chỉ thấy huyết sắc trên mặt Trương Toàn dần thối lui, trở nên vô cùng trắng bệch, thân thể không khống chế được khẽ run…

Những động tác nhỏ này đều bị Sở Cuồng Nhân nhìn ở trong mắt.

“Cho nên… Nàng ở đâu? !”

Sở Cuồng Nhân đột nhiên quát lạnh một tiếng.

Giọng nói như lôi đình, cả cung điện đều rung động một cái.

Trương Toàn bị dọa đến suýt nữa bất tỉnh.

Hoang Nguyên cung chủ biến sắc, vội vàng nói: “Không dối gạt Sở chưởng môn, bây giờ vị đệ tử kia đang ở trong Hoang Nguyên cung, chỉ xảy ra một chút hiểu lầm mà thôi, xin Sở chưởng môn nghe ta giải thích…”

“Là nghe ngươi giải thích hay là nghe ngươi ngụy biện? !”

Sở Cuồng Nhân lạnh như băng nói: “Dẫn ta đi gặp nàng!”

“Sở chưởng môn, mời.”

Chuyện đến bây giờ, Hoang Nguyên cung chủ cũng không ôm lòng may mắn nữa, dẫn Sở Cuồng Nhân, bạch bào tướng đi đến U các.

U các, là nơi chuyên môn giam cầm một số đệ tử phạm sai lầm của Hoang Nguyên cung, thiết lập vô số cấm chế, có thể ngăn cách linh niệm nhìn trộm.

Chuyện này cũng giải thích được vì sao lúc trước Sở Cuồng Nhân dùng linh niệm tìm tòi lại không tìm thấy Thương Tình Tuyết.

U các có rất nhiều gian phòng, mấy người Sở Cuồng Nhân đi vào U các, xuyên qua hành lang, đi tới một biệt viện tinh xảo.

Lúc mở ra một gian phòng.

Bên trong một nữ tử mặc áo lam lập tức đứng lên rút trường kiếm ra, để lên cổ của mình.

“Ngươi dám tới, ta sẽ… Chưởng môn! !”

Thương Tình Tuyết còn chưa nói hết, đã nhìn thấy thân ảnh vô cùng quen thuộc trước mặt, trường kiếm trong tay tự giác buông ra, hốc mắt đỏ lên.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy dáng vẻ của nàng, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

Trước mắt, Thương Tình Tuyết ngoại trừ khí tức uể oải, linh lực bị giam cầm ra, cũng không có tổn thương nào quá lớn.

Nhưng trong khoảnh khắc bọn họ mở cửa, đối phương vô ý thức rút kiếm lấy cái chết bức bách đã khiến Sở Cuồng Nhân và bạch bào tướng cảm thấy nhói lòng.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến nàng phải dùng cái chết bức bách?

Những ngày này, nàng phải chịu áp lực tâm lý gì?

Sở Cuồng Nhân không cần nghĩ cũng có thể đoán ra đại khái.

“Tình Tuyết, chưởng môn đến dẫn ngươi về nhà.” Sở Cuồng Nhân hít một hơi thật sâu, tận lực khiến sắc mình hòa hoãn một chút.

“Chưởng môn…” Thương Tình Tuyết không nhịn được nữa, trực tiếp bổ nhào vào người hắn, nước mắt không cầm được rơi xuống.

Sở Cuồng Nhân hiểu rõ Thương Tình Tuyết, lúc trước nàng có thể cắn răng kiên trì trong cuộc huấn luyện Địa Ngục của hắn.

Hiện tại nhìn thấy hắn, lại không nhịn được rơi lệ.

Những ngày này bị ủy khuất thế nào, có thể nghĩ.

Một lát sau.

Thương Tình Tuyết buông Sở Cuồng Nhân ra, nàng lau mắt, tận lực bình phục tâm trạng của mình, “Chưởng môn, sao ngươi có thể tìm được ta?”

“Chuyện này để sau hãy nói, ngươi nói cho ta biết một chút, là ai nhốt ngươi ở đây.” Sở Cuồng Nhân hỏi.

Thương Tình Tuyết kể lại mọi chuyện.

Hai tháng trước, trên đường nàng đi lịch luyện, vừa lúc gặp Trương Toàn của Hoang Nguyên cung, đối phương thèm nhỏ dãi sắc đẹp của nàng, lừa gạt nàng đến Hoang Nguyên cung, sau đó hạ độc giam cầm linh lực của nàng.

Hai tháng này, nàng vẫn luôn dùng cái chết bức bách, dựa vào chút linh lực ít ỏi còn lại trong cơ thể mà kiên trì, không ăn một hạt hạo, uống một giọt nước nào, đến ngủ cũng không dám ngủ, chỉ sợ cho Trương Toàn cơ hội.

Trương Toàn cũng không nóng nảy, vẫn luôn giằng co với nàng.

Hắn ta chắc chắn, nàng sẽ không chống đỡ được bao lâu.

Mà lúc này, Sở Cuồng Nhân đã đến.

Nhưng Sở Cuồng Nhân biết, cho dù mình không đến, đoán chừng Trương Toàn cũng không dám thương tổn Thương Tình Tuyết.

Bởi vì chuyện hắn giải khai thiên phạt phong ấn đã truyền ra.

Nhưng dù vậy, Trương Toàn vẫn phải trả giá đắt.

“Trương chưởng môn, ta nghĩ không cần ta nói, ngươi cũng biết nên làm sao đi.” Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nói.

“Sở chưởng môn, Thương cô nương không bị thương tích gì, Hoang Nguyên cung nguyện ý cho bồi thường, xin Sở chưởng môn thả cho một con đường.”

Hoang Nguyên cung chủ nói.

Tốt xấu gì cũng là cháu của mình, có thể cứu vẫn muốn cứu.

“Ta không nói lần thứ hai, trừ phi, ngươi muốn toàn bộ Hoang Nguyên cung chôn cùng hắn?” Giọng nói của Sở Cuồng Nhân lạnh đu mấy phần.

Thoáng một cái, Hoang Nguyên cung chủ không thể nói cái gì nữa

“Ta hiểu được.”

Sau đó không lâu, Trương Toàn bị bắt đến trước mặt mấy người Sở Cuồng Nhân.

“Sở chưởng môn tha mạng, ta... Ta không dám nữa.”

Trương Toàn không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ.

“Tình Tuyết, giao cho ngươi giải quyết.”

Thương Tình Tuyết không hề do dự, rút trường kiếm ra, một đạo kiếm quang xẹt qua, đầu Trương Toàn rơi xuống, lăn hai vòng trên mặt đất.

Hai tháng lo lắng hãi hùng, giống như theo một kiếm này phát tiết ra ngoài, liên tục hai tháng không ăn không uống, linh lực còn bị giam cầm, cuối cùng Thương Tình Tuyết cũng không chịu nổi, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Bạch bào tướng nhanh hơn Sở Cuồng Nhân một bước, đỡ được nàng, nhìn gương mặt đối phương, trong con ngươi lạnh lẽo của bạch bào tướng hiếm khi lộ ra vẻ nhu hòa, “Giống, vô cùng giống A Ngọc năm đó.”

A Ngọc là công chúa Lâu quốc năm đó, là người bạch bào tướng yêu.

“Ngươi dẫn nàng đi trước nghỉ ngơi đi.”

“Được.”

Bạch bào tướng rời đi, Sở Cuồng Nhân không thèm nhìn thi thể trên mặt đất một chút, lấy ra một phong thư đưa cho Hoang

Nguyên cung chủ, “Ngoại trừ tìm đệ tử của Huyền Thiên tông ra, ta còn một chuyện nữa.”

“Liễu Dật Thanh đột nhập vào Huyền Thiên tông, bị ta bắt được tại chỗ, các ngươi muốn chuộc về, phải giao một khoản tiền chuộc mới được.”

Bên cạnh, Liễu Dật Thanh cười khổ một tiếng.

Hắn ta đã biết việc này vẫn chưa xong.

Hoang Nguyên cung chủ nhìn phong thư trong tay, vẻ mặt mộng bức.

Tình huống như thế nào?

Ở Hoang Nguyên cung giết người, người chết là cháu trai ruột của ông ấy, hiện tại giết xong, còn đòi tiền chuộc? ?

Đây là đạo lý gì? !

“Mặt khác, dù Thương Tình Tuyết không có việc gì, nhưng mấy tháng nay chịu không biết bao nhiêu ủy khuất, cũng không thể thiếu phí tổn thất tinh thần được.”

Cái gì, còn có phí tổn thất tinh thần nữa?

Hoang Nguyên cung chủ mộng, nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Sở Cuồng Nhân, lập tức không còn tính khí gì nữa.

Còn có thể làm sao, đương nhiên phải cho chứ sao.

Trừ phi Hoang Nguyên cung muốn giống như các đạo thống kia, phải chịu một chưởng của Sở Cuồng Nhân, nhưng bọn họ không dám.

Sau một ngày.

Sở Cuồng Nhân lấy được lượng lớn tư nguyên tu hành, chỉ thiếu chút nữa đã móc sạch vốn liếng của Hoang Nguyên tông.

Làm xong tất cả, đám người Sở Cuồng Nhân chuẩn bị về tông.

Mà chân trước vừa rời khỏi Hoang Nguyên tông, chân sau đã nhìn thấy một cột sáng xông vào mây trời, ba động năng lượng mãnh liệt bạo phát.

“Ha, lại một phần cơ duyên xuất hiện? Nhưng không có uy áp Đế giả, không biết là cơ duyên gì.”

Sở Cuồng Nhân đứng trên Thận Lâu, hơi kinh ngạc.

Bên cạnh hắn, bạch bào tướng có chút chần chờ, sau đó nói: “Chưởng môn, ta muốn đi xem một chút.”

“Khoan đã, ngươi vừa gọi ta là cái gì? !”

Sở Cuồng Nhân kinh ngạc nói.

“Nếu đời sau của ta đã ở trong Huyền Thiên tông, mà mạng của ta là do ngươi cứu, ta dự định gia nhập Huyền Thiên tông, gọi ngươi một tiếng chưởng môn là chuyện đương nhiên, chẳng lẽ ngươi không hy vọng ta gia nhập?”

“Dĩ nhiên không phải, vô cùng hoan nghênh.”

Sở Cuồng Nhân nói.

Chương 476: Địa mạch tẩm bổ núi lửa, thiên kiêu các phương tranh bảo

Uy năng cuồn cuộn bao trùm Tinh Vân Đạo Châu, bạch bào tướng biểu thị muốn đi xem một chút, “Tình Tuyết còn chưa tỉnh, đây là lần đầu tiên và nàng gặp mặt, muốn chuẩn bị cho nàng chút lễ vật gặp mặt, phần cơ duyên này tới rất phù hợp.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, “Được.”

Hắn cũng có chút hứng thú với phần cơ duyên này, tầm bảo thuật dò xét, lượng lớn tin tức về bảo vật phản hồi lại.

“Ha, số lượng vẫn rất nhiều.” Sở Cuồng Nhân có chút kinh ngạc.

Mặc dù phần lớn đều là thứ hắn không thèm để ý, nhưng vẫn có một ít đồ tốt, ví dụ như trong cảm giác của tầm bảo thuật, phát hiện mấy kiện bảo vật cấp Chuẩn Đế.

Thậm chí, còn có một bảo vật Đế cấp!

...

“Chúc mừng kí chủ rút được trận pháp cấp truyền thuyết, Phong Cấm Kiếm Trận!”

Trước khi đến vị trí có cơ duyên, Sở Cuồng Nhân theo thường lệ rút phần thưởng, phần thưởng lấy được khiến hắn có chút hài lòng.

Mặc dù trên người hắn đã có rất nhiều phần thưởng cấp truyền thuyết, ví dụ như đế kinh, Đế binh, kiếm trận.

Nhưng phần thưởng cấp truyền thuyết, ai sẽ ngại nhiều chứ? !

Phong Cấm Kiếm Trận giống như Tứ Quý Kiếm Trận, đây là một loại kiếm trận vô cùng cường đại, nhưng tác dụng không giống nhau.

Tứ Quý Kiếm Trận chủ công, mà Phong Cấm Kiếm Trận chủ... Phong ấn!

Sở Cuồng Nhân rút ra trận pháp này, cũng không tiếp tục để ý nữa.

Rất nhanh.

Hắn và bạch bào tướng đã đi tới chỗ cơ duyên.

Đó là một miệng núi lửa lớn, vô cùng nóng rực, năng lượng thuộc tính hỏa tràn ngập bốn phía, không ít tu sĩ đang chạy đến nơi này.

“Đây là địa mạch tẩm bổ thành núi lửa!”

Có tu sĩ tinh mắt nhận ra cơ duyên này.

“Trong truyền thuyết, địa mạch chia làm hai loại, địa mạch không phải thuộc tính và địa mạch thuộc tính, trong đó, địa mạch thuộc tính rất dễ sinh ra các loại bảo vật, mà bên dưới núi lửa này chính là địa mạch thuộc tính hỏa, xem ra phẩm cấp còn rất cao, núi lửa này tích lũy địa khí thuộc tính hỏa vô số năm, đến hôm nay đã đạt đến cực hạn, chuẩn bị phun ra.”

Hoang Nguyên cung chủ kiến thức rộng rãi nói.

Mà ông ta cũng nhìn thấy hai người Sở Cuồng Nhân và bạch bào tướng cách đó không xa, sắc mặt hơi đổi một chút, sau đó giả vờ như không nhìn thấy.

Sở Cuồng Nhân cũng không để ý đến đối phương.

Ánh mắt hắn quét qua các tu sĩ trên miệng núi lửa.

Động Tất Chi Nhãn vận chuyển.

Phần lớn tu sĩ đều không lọt vào mắt hắn.

Cũng có vài tu sĩ khiến hắn chú ý.

Chính là những thiên kiêu trên bảng Tiềm Long.

Chính xác hơn là các thiên kiêu trong mười vị trí đầu trên bảng Tiềm Long.

Ngoại trừ Chiến Hồng Anh mà lúc trước Sở Cuồng Nhân gặp tại Hoàng Tuyền phủ, còn có mấy người Tiêu Kinh Trần, Vương Thiên Đằng, Ngọc Lăng.

Những người này đều là người của các đạo thống được truyền thừa từ thời Thượng Cổ thậm chí là viễn cổ.

Khiến Sở Cuồng Nhân ngoài ý muốn nhất chính là Tiêu Kinh Trần.

Vị thiên kiêu xếp thư ba trên bảng Tiềm Long này ngoài đến từ đạo thống viễn cổ Bái gia trên cửu thiên, còn từng là Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể đầu tiên của Huyền Hoàng Thần Cung mấy vạn năm trước, cũng là người lúc trước đã khiêu chiến với hắn.

“Hắn ta đúng là may mắn, thế mà không chết ở Huyền Hoàng Thần Cung, thừa dịp ta và Ô Nguyệt Chuẩn Đế giao thủ vụng trộm trốn đi sao?”

Sở Cuồng Nhân thầm nói, hắn nhìn Tiêu Kinh Trần, ánh mắt lấp lóe hai lần, giống như đang nghĩ có nên giải quyết đối phương không.

Mà Tiêu Kinh Trần bị Sở Cuồng Nhân nhìn chăm chú không tự chủ được rùng mình một cái, đứng ở phía xa, không dám đối mặt với Sở Cuồng Nhân, thậm chí đạo thống bị diệt, hắn ta cũng không dám lộ ra địch ý.

Sợ Sở Cuồng Nhân đột nhiên tìm tới hắn ta, diệt hắn ta.

Khiến hắn ta nhẹ nhàng thở ra là, Sở Cuồng Nhân nhìn hắn ta vài lần, sau đó liền dời mắt, dáng vẻ không thèm để ý.

Giống như cảm thấy hắn ta quá yếu, không đáng xuất thủ.

“Người này quá khủng bố, hiện tại ta không phải đối thủ của hắn, nếu có thể không xung đột, vậy tốt nhất đừng trêu chọc đối phương.”

Tiêu Kinh Trần âm thầm nghĩ.

Hắn ta cảm thấy, còn sống mới là vương đạo!

Lúc này tránh né một chút, cũng không phải chuyện mất mặt gì.

Sở Cuồng Nhân thu vẻ mặt Tiêu Kinh Trần vào mắt, cũng hiểu được đại khái suy nghĩ trong đầu đối phương.

Giết hay không chỉ là chuyện của một suy nghĩ, đối với hắn mà nói, đập chết đối phương chỉ là chuyện một cái nhấc tay, căn bản không đáng chú ý.

Đã như vậy, không bằng giữ lại.

Tương lai có lẽ còn có chỗ hữu dụng.

Đạo thống Viễn Cổ, Bái gia...

Ừm, chuyện trên cửu thiên cũng phải chú ý mới được.

Đám Đế giả đều ở nơi đó.

Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân quan sát các thiên kiêu trên cửu thiên, các thiên kiêu trên cửu thiên cũng đang quan sát hắn, trong mắt mang theo kiêng kị, ngưng trọng.

“Người kia chính là Sở Cuồng Nhân sao?” Vương Thiên Đằng đến từ thế gia viễn cổ Vương gia nhìn Sở Cuồng Nhân, ngưng trọng nói.

“Tiểu ca ca này đúng là vô cùng đẹp trai.”

Một nữ tử vóc người nóng bỏng, diễm lệ liếm môi đỏ nói, nàng nhìn Sở Cuồng Nhân, trong đôi mắt đẹp hiện ra xuân quang, năm cái đuôi lông xù màu hỏa hồng sau lưng không tự chủ hơi phe phẩy.

Đây là Hồ Mỹ Nhân tới từ quần thể viễn cổ, tộc Thiên Hồ.

“Hừ, hồ ly lẳng lơ.”

Vương Thiên Đằng nhìn đối phương một cái, hừ nhẹ nói.

“Chậc chậc, Sở Cuồng Nhân, có lẽ người này chính là trở ngại lớn nhất trong giới nhân gian!” Một thanh niên giấu dưới áo choàng ngẩng đầu nhìn Sở Cuồng Nhân, sau đó cấp tốc thu hồi ánh mắt.

Mà người này, không phải thiên kiêu tới từ cửu thiên, cũng không phải xuất thân từ bản thổ Thương Khung tinh, mà tới từ Địa Ngục Ma giới, Đồ Ba.

Ong ong ong...

Lúc này, núi lửa điên cuồng chấn động.

Chỉ thấy lượng lớn dung nham phun ra ngoài.

Mà nương theo dung nham bạo phát còn có không ít bảo vật sinh ra từ địa mạch, lúc núi lửa phun trào, tạo ra lực trùng kích lớn, cuốn chúng bay ra bốn phương tám hương.

Thiên kiêu, Thánh Nhân các nơi, cấp tốc xuất thủ tranh đoạt.

Những bảo vật này, phần lớn là bảo vật Thánh cấp, vô cùng hiếm thấy.

“Ha ha, những bảo vật này là của ta.”

Vương Thiên Đằng cười lớn một tiếng, vừa sải bước ra, năm ngón tay cầm hóa thành một đại thủ linh lực màu sắc rực rỡ, phía trên ẩn chứa đạo vận Ngũ Hành luân chuyển, vô cùng khủng bố, là một môn Chuẩn Đế thuật vô cùng mạnh mẽ.

Một tay cầm ra, thu được mười mấy bảo vật vào trong tay, tất cả tu sĩ muốn tranh đoạt đều bị bàn tay này đánh bay ra ngoài.

“Bì Bì, lên cho lão nương.”

Chiến Hồng Anh khẽ quát một tiếng.

Chỉ thấy đoàn hắc vụ sau lưng nàng phát ra một trận gầm nhẹ, bắt đầu chuyển động, nhanh chóng lướt về phía bảo vật.

Trong quá trình này, hắc vụ tán đi, lộ ra một đầu ma sói màu đen dữ tợn, miệng rộng mở ra, cắn từng kiện bảo vật, sau đó thuần thục bỏ vào Càn Khôn giới treo trên cổ.

“Địa Ngục Ma Lang? Từ khí tức có thể phán đoán, đây là huyết mạch Lang Vương có đẳng cấp cao nhất.” Đồ Ba đến từ Ma giới kinh ngạc nhìn thoáng qua Chiến Hồng Anh, hắn ta đang muốn ra tay, thấy vậy lập tức bỏ đi suy nghĩ này.

Người trước mắt này, hẳn là xuất thân từ bộ tộc kia.

Nếu bị nàng phát hiện thân phận Ma tộc của hắn ta, chỉ sợ khó tránh sẽ có một trận ác chiến, vì đại cục, hắn ta nên tạm thời ẩn nhẫn.

Một bên khác.

Mấy cái đuôi sau lưng Hồ Mỹ Nhân khẽ động, một cỗ mị hoặc chi lực kì lạ lan tràn ra, ánh mắt một số tu sĩ ở gần nàng lập tức trở nên mê ly, lại chủ động giao bảo vật lên.

“Đa tạ chư vị.”

Hồ Mỹ Nhân khanh khách một tiếng, không cần tốn nhiều sức đã lấy được một đám bảo vật, chuyện này khiến không ít tu sĩ vô cùng kiêng kỵ, mắng to yêu nữ, nhưng ánh mắt lại lưu chuyển trên dáng người nóng bỏng của đối phương, không rời đi được.

Thiên kiêu các phương đều thi triển thủ đoạn, tranh giành đoạt bảo vật.

Mà Sở Cuồng Nhân và bạch bào tướng đứng lơ lửng trên không, lại không động.

Chương 477: Muốn chết đừng kéo theo chúng ta, cơ duyên Thần Hoàng

Hai người Cuồng Nhân và bạch bào tướng đứng lơ lửng trên không.

Bọn họ không hề động.

Bởi vì hiện tại núi lửa phun trào ra bảo vật, phần lớn đều là bảo vật Thánh cấp bình thường mà thôi, còn không lọt vào mắt xanh của bọn họ.

Sở Cuồng Nhân vừa diệt năm đại đạo thống, thu không biết bao nhiêu bảo vật, cộng thêm tích góp lúc trước, hiện tại trong Huyền Thiên tông đã có rất nhiều bảo vật Thánh cấp, hắn nhìn những vật này, không có hứng thú.

Sau lần thứ nhất núi lửa phun trào, tuôn ra mười mấy kiện bảo vật Thánh cấp, phần lớn bị mấy thiên kiêu và Thánh Nhân cường đại lấy được.

Khi mọi người tranh đoạt xong, núi lửa bắt đầu phun trào lần thứ hai.

Lần này xuất hiện cũng là bảo vật Thánh cấp, nhưng chất lượng còn tốt hơn lần thứ nhất, xem như bảo vật cấp Đại Thánh đi.

Không ít người tiếp tục tranh đoạt.

Bỗng nhiên, vẻ mặt Sở Cuồng Nhân hơi động một chút.

“Bảo vật chân chính xuất hiện.”

Chỉ thấy núi lửa đã phun trào lần thứ ba, mà lần này, ngoại trừ có hơn mười kiện bảo vật Thánh Vương cấp ra, còn lẫn vào hai kiện bảo vật Chuẩn Đế cấp.

Theo thứ tự là hai khối tinh thạch màu hỏa hồng, phía trên tràn ngập đạo vận thuộc tính hỏa vô cùng nồng đậm, khiến người ta động tâm.

“Đây là Địa Hỏa kết tinh! Đối với tu sĩ tu hành thuộc tính hỏa mà nói, tuyệt đối là bảo vật hiếm có.”

“Nếu có Địa Hỏa kết tinh, ta định có thể đột phá đến Thánh Vương.”

Mấy vị Thánh Nhân cường đại lập tức xuất thủ.

Các thiên kiêu cũng tham dự tranh đoạt.

Nhất là Vương Thiên Đằng, dáng vẻ như tình thế bắt buộc, hắn ta tu hành ngũ hành chi đạo, trong đó có bao hàm thuộc tính hỏa.

“Kết tinh này là của ta!”

Hắn ta đưa tay, một tiếng ầm vang tiếng vang.

Lưu quang năm màu hóa thành một đại thủ kinh khủng, trực tiếp đánh bay Thánh Nhân ở dọc đường, Vương Thiên Đằng bay thẳng đến Địa Hỏa kết tinh.

Nhưng lúc này, một trận ba động kỳ dị nổi lên, Vương Thiên Đằng chỉ thấy Địa Hỏa kết tinh sắp tới tay lại biến mất trong hư không.

Biến mất dưới mí mắt mọi người!

“Chuyện gì xảy ra?”

“Ở đâu?”

Bỗng nhiên, có người kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy Địa Hỏa kết tinh biến mất trong hư không lại xuất hiện trong tay Sở Cuồng Nhân đứng cách đó không xa, đối phương đang tùy ý vuốt ve.

“Hắn làm sao làm được?”

“Là thủ đoạn không gian.” Vương Thiên Đằng từ tốn nói, vừa rồi khoảng cách giữa hắn ta và Địa Hỏa kết tinh gần nhất, nên đã nhận ra cỗ ba động không gian kia.

Không ít người cũng biết chuyện này.

“Sở Cuồng Nhân có thể cách một triệu dặm phát ra công kích với năm đại đạo thống, chắc hẳn cũng dựa vào thủ đoạn không gian này.”

“Thủ đoạn không gian cực kỳ hiếm thấy, nhiều nhất, các tu sĩ chỉ có thể đơn thuần thôi động không gian chi lực mà thôi, muốn vận dụng vô cùng khó khăn, đừng nói giống như hắn, vận dụng vô cùng nhuần nhuyễn.”

“Tên gia hỏa này có quá nhiều thủ đoạn.”

Mọi người thấp giọng nghị luận, có chút bất đắc dĩ.

Sở Cuồng Nhân ở ngay trước mặt, nếu hắn muốn tranh đoạt với mọi người, mọi người cũng không có bất cứ cơ hội nào.

Nhiều nhất, bọn họ chỉ có thể lấy được một số thứ Sở Cuồng Nhân không cần mà thôi.

Loại cảm giác này, quá khó chịu.

Lúc mọi người vẫn còn kinh thán, núi lửa lại phun trào lần nữa.

Lần này, có càng nhiều bảo vật Chuẩn Đế cấp xuất hiện.

“Nhanh, động thủ.”

Không chờ bọn họ đến gần, đám bảo vật Chuẩn Đế cấp kia đã bị Sở Cuồng Nhân dùng Không Gian Bàn Vận Thuật đưa đến trước mặt mình.

“Móa nó!”

“Như vậy còn chơi thế nào!”

“Thủ đoạn không gian như vậy không khỏi quá biến thái đi.”

Mọi người thấy thế, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, chỉ cần Sở Cuồng Nhân muốn, ngay cả một cọng lông, bọn họ cũng không lấy được.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi không lưu lại một chút đồ tốt cho chúng ta, như vậy không khỏi có chút quá đáng đi.” Một vị Thánh Nhân không nhịn được mở miệng nói

Sở Cuồng Nhân nhìn vị Thánh Nhân kia như nhìn kẻ ngốc vậy.

“Ngươi không phục sao?”

“Ta tin tưởng rất nhiều người ở đây đều có suy nghĩ giống ta.”

Nghe thấy ông ta nói vậy, mọi người xung quanh ông ta nhanh chóng lui lại.

“Ta không phải, ta không có, ngươi đừng nói nhảm.”

“Đúng vậy, sao chúng ta có thể bất mãn được.”

“Bảo vật, đương nhiên là người tài mới có, Sở đạo hữu đã có năng lực như thế, hắn lấy được là chuyện đương nhiên.”

Mọi người nhìn vị Thánh Nhân kia, ánh mắt giống như muốn ăn thịt người.

Ngươi có giỏi thì tự tới đi.

Ngươi muốn tìm chết cũng được, đừng kéo theo chúng ta.

Giống như ngươi sao?

Có ai ngu xuẩn giống ngươi chứ, lại dám chính diện đối cứng với Sở Cuồng Nhân.

“Ngươi xem đi, tất cả mọi người không ý kiến, ngươi lại có ý kiến, ngươi nói xem đây có phải vấn đề của ngươi không?” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Các ngươi, các ngươi...”

Vị Thánh Nhân này nhìn xung quanh, không ai đứng ra nói chuyện cho ông ta, ông ta tức giận tới mức cắn răng, nhưng vẫn yên lặng trở về đám người.

Hiện tại Sở Cuồng Nhân như mặt trời giữa trưa.

Người nào dám chống đối với hắn.

Không sợ ngày nào đi trên đường, đột nhiên bầu trời có một chưởng hạ xuống sao?

Lúc này.

Linh khí bốn phía đột nhiên điên cuồng tuôn động, hội tụ về phía miệng núi lửa, tất cả mọi người đều bị hấp dẫn nhìn sang.

Lượng lớn dung nham phun ra ngoài.

Số lượng bảo vật vượt xa lúc trước phun ra ngoài.

Tất cả mọi người bắt đầu tranh đoạt.

Lần này, bọn họ nhắm chuẩn bảo vật Thánh cấp, còn bảo vật Chuẩn Đế cấp, cơ bản không ai đi tranh đoạt.

Không ai đoạt được với Sở Cuồng Nhân.

Bọn họ chỉ có thể đoạt bảo vật Thánh cấp mà đối phương không có hứng thú...

“Mau nhìn.”

“Hình như trong dung nham có vật gì đó.”

Bỗng nhiên có tu sĩ chú ý tới, trong miệng núi lửa có một đoàn kim quang hừng hực lóe lên, tràn ngập ba động năng lượng Đế cấp.

Linh niệm của Sở Cuồng Nhân khẽ nhúc nhích, “A?”

Hắn phát hiện, lúc linh niệm của mình đến gần kim quang lại bị một cỗ nhiệt độ bá đạo nóng rực đốt cháy hầu như không còn.

Nhiệt độ này còn có thể thiêu đốt linh niệm?

“Có chút ý tứ.” Sở Cuồng Nhân hưng thú nói.

Ánh mắt những người còn lại tràn ngập hỏa nhiệt.

“Bảo vật đế cấp, tuyệt đối là bảo vật Đế cấp!”

“Đản sinh trong dung nham được địa khí tẩm bổ, chẳng lẽ lại là dị hỏa Địa Tâm Viêm trong truyền thuyết, còn là Địa Tâm Viêm Đế cấp!”

Một số thiên kiêu vận sức chờ phát động, chuẩn bị tranh đoạt.

Dù biết có khả năng không tranh nổi với Sở Cuồng Nhân, nhưng bọn họ vẫn muốn thử một chút, dù sao, đây chính là đế hỏa trong truyền thuyết a.

Ngay cả trên cửu thiên, đế hỏa cũng vô cùng hiếm thấy, mỗi tu sĩ chưởng khống đế hỏa đều có chiến lực viễn siêu cùng cảnh.

“Quác...”

Lúc này, một tiếng gào chát chúa từ phía xa vang lên, chỉ thấy chân trời phía xa bị hỏa quang nhuộm thành màu đỏ như máu, một đầu Thần Hoàng tuyệt mỹ toàn thân huyết hồng bay lượn đến, những nơi đi qua, vạn thú nằm rạp trên mặt đất.

Đó là Thần Thú chi uy!

“Tiểu Hồng, sao nàng lại tới đây?”

Sở Cuồng Nhân có chút kinh ngạc.

“Ca ca, ta cảm ứng được một cỗ khí tức thuộc tính hỏa cường đại, khí tức này có trợ giúp rất lớn với ta, cho nên ta liền đến.”

Thần Hoàng Tiểu Hồng đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân nói.

Đám thiên kiêu tại cửu thiên nhìn thấy Thần Hoàng, không khỏi kinh hô.

“Thần Thú, tại hạ giới này lại xuất hiện một đầu Thần Thú? !”

“Nghe đồn là thật, Sở Cuồng Nhân thật sự được Thần Hoàng nhận chủ, khí vận này không khỏi có chút đáng sợ đi.”

“Đây chính là Thần Thú a, ngay cả di chủng viễn cổ cũng kém một bậc, trưởng thành, ít nhất cũng là Đại Đế.”

“Không, trong truyền thuyết, ngay cả Đại Đế, đối mặt với Thần Thú trưởng thành đều phải nhượng bộ lui binh.”

Đám người Tiêu Kinh Trần, Vương Thiên Đằng nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo nồng đậm hâm mộ ghen ghét.

Bản thân là Vô Thượng Thánh Nhân, còn được Thần Hoàng nhận chủ, chẳng lẽ hắn là thiên mệnh chi tử trong truyền thuyết sao? ?

So sánh với Sở Cuồng Nhân, sợ rằng đám thiên kiêu bọn họ còn không xứng xách giày cho hắn đâu.

Chương 478: Thần Hoàng Tiểu Hồng độ kiếp, ta có thể

“A, nam nhân như vậy, nếu có thể lôi kéo đến bên cạnh ta, tuyệt đối là một trợ lực rất lớn với ta.”

Thiên kiêu Hồ Mỹ Nhân ở cửu thiên liếm môi, âm thầm nghĩ.

Không thể không nói, thực lực của Sở Cuồng Nhân khiến nàng tâm động.

Mặt như tiên thần, siêu phàm thoát tục.

Thực lực cường đại, còn được Thần Hoàng nhận chủ, mặc dù xuất từ hạ giới, thế lực bối cảnh không cường đại bằng các đạo thống cổ lão.

Nhưng thiên kiêu như vậy, nếu có thể đến cửu thiên, tuyệt đối sẽ có rất nhiều thế lực muốn kéo gần quan hệ với hắn, mặc cho hắn chọn lựa.

Mặc dù tộc Thiên Hồ không phải là Nhân tộc.

Nhưng cũng không để ý chuyện thu một cô gia Nhân tộc.

“Con hồ ly kia hình như nhìn trúng quái vật, a, một thân mùi khai.” Cách đó không xa, Chiến Hồng Anh tấm tắc nói.

Sau đó, nàng giống nghĩ đến cái gì, nói với Địa Ngục Ma Lang bên cạnh: “Ngươi nói lão nương dùng mỹ nhân kế có thể lấy Hoàng Tuyền Bia về không nhỉ?”

Ma Lang rõ ràng sửng sốt một chút, ngoẹo đầu, trong mắt lộ ra vẻ hoài nghi như con người, giống như muốn nói… Bằng ngươi?

“Móa, không cho ta một chút mặt mũi nào.”

Chiến Hồng Anh táo bạo đánh ra một quyền về phía ma sói.

“Ngao...”

Trên bầu trời.

Sở Cuồng Nhân coi như không nhìn thấy ánh mắt khác thường của mọi người.

“Ngươi cứ đi đoạt cơ duyên đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Dù sao hắn cũng muốn lấy đế hỏa này, nếu nó đã có tác dụng lớn với Thần Hoàng Tiểu Hồng, thì cho nàng dùng.

“Được.”

Thần Hoàng quanh quẩn trên không trung một hồi, sau đó bóng người hướng về miệng núi lửa, không nhìn dung nham nóng rực kia, một đầu xông tới.

Sở Cuồng Nhân đứng trên miệng núi lửa, thân hình thẳng tắp, giống như một thanh Thần Kiếm, tu sĩ bốn phía đều không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tình cảnh này, khiến Sở Cuồng Nhân có cảm giác quen thuộc.

“A, lúc trước Tiểu Hồng xuất thế, cũng ở một miệng núi lửa, khi đó vô số Yêu thú vây quanh, cảnh tượng đó cũng không khác bây giờ bao nhiêu.” Sở Cuồng Nhân nhớ lại cái gì, khẽ cười một tiếng.

Nghe thấy hắn nói vậy, sắc mặt mọi người đều không dễ nhìn.

Có ý gì?

Đánh đồng bọn họ với yêu thú đúng không? !

Hồ Mỹ Nhân lại không cảm thấy cái gì.

Nàng vốn là thú, nhưng huyết mạch của nàng sao có thể đánh đồng với đám Yêu thú đê tiện kia được, hai bên chênh lệch một trời một vực.

Trong dung nham.

Thần Hoàng hóa thành một đạo hồng quang, đi đến trước đoàn kim quang kia, cũng chính là đế hỏa, sau đó trực tiếp há miệng nuốt vào.

Chuyện này khiến không ít tu sĩ âm thầm líu lưỡi.

Phải biết, đó chính là đế hỏa a, ngay cả Thánh Nhân tới gần cũng sẽ bị tuỳ tiện đốt thành tro bụi.

Thần Hoàng thì tốt rồi, trực tiếp nuốt vào.

“Thần Thú không hổ là Thần Thú, quả nhiên vô cùng thần dị.”

“Thần Hoàng là Thần Thú thuộc tính hỏa, ngay cả Thánh Vương cũng phải thận trọng tới gần đế hỏa, trên đời này cũng chỉ có nàng dám nuốt.”

Có tu sĩ cảm thán.

Có Sở Cuồng Nhân ở đây, đế hỏa lại bị Thần Hoàng há miệng nuốt vào, lúc này mọi người đã không còn tâm tư muốn đoạt đế hỏa nữa.

Bọn họ còn lưu lại, chỉ muốn nhìn xem sau khi Thần Hoàng nuốt đế hỏa vào, rốt cuộc sẽ có thay đổi như thế nào.

Thời gian trôi qua.

Sau khi Thần Hoàng nuốt đế hỏa vào bụng, vẫn chờ đợi trong dung nham.

Oanh, oanh...

Lúc này, chân trời bỗng nhiên nổi lên sấm sét vang dội.

Một trận thải quang vô cùng lộng lẫy xuất hiện, tầng mây dâng trào, hội tụ trên miệng núi lửa, hình thành một kiếp vân đường kính hơn mười dặm!

“Thiên kiếp! !”

“Đây chẳng lẽ là thiên kiếp thành Thánh của Thần Hoàng!”

“Đây là thiên kiếp chín màu!”

Mọi người kinh hô không thôi.

Đám người Tiêu Kinh Trần, Chiến Hồng Anh cảm giác được uy áp thiên kiếp này, không khỏi âm thầm líu lưỡi, thiên kiếp này còn mạnh hơn bọn họ!

Bọn họ chỉ có thiên kiếp bảy màu.

Mà đây lại là thiên kiếp chín màu cổ kim hiếm thấy!

“Thiên kiếp chín màu, giống như thiên kiếp năm đó của Sở Cuồng Nhân, Thần Thú không hổ là Thần Thú.”

“Không đúng, thiên kiếp chín màu này còn yếu hơn thiên kiếp của Sở Cuồng Nhân năm đó nhiều, mặc dù uy áp này mạnh, nhưng lại không khủng bố như lúc ấy.”

“Nói nhảm, Sở Cuồng Nhân lôi kéo mấy trăm ngàn người cùng độ kiếp, ai có thể so được? Hắn không chỉ dẫn tới thiên kiếp, còn dẫn tới thiên phạt đó.”

Mọi người nghị luận ầm ĩ, có người nhớ tới cảnh tượng mấy năm trước Sở Cuồng Nhân độ kiếp, đến bây giờ, bọn họ cũng không quên được hành động vĩ đại lôi kéo mấy trăm ngàn người cùng độ kiếp của hắn, từ xưa đến nay, không ai làm như vậy.

Đám người Tiêu Kinh Trần, Chiến Hồng Anh âm thầm líu lưỡi.

Lôi kéo mấy trăm ngàn người cùng độ kiếp?

Đó là hành động vĩ đại bực nào!

Chỉ đáng tiếc, bọn họ không thể tận mắt nhìn thấy.

Oanh...

Lúc này, trong miệng núi lửa, một đạo hồng quang bỗng nhiên đằng không mà lên.

Chính là Thần Hoàng.

Thần Hoàng bay lượn ở chân trời, phát ra tiếng gào chát chúa với thiên kiếp chín màu trên bầu trời, Thần Thú chi uy, bao phủ tứ hải bát hoang.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, nhìn Thần Hoàng bay trê không trung, phóng ra thần uy vô biên, bỗng nhiên cảm giác như khuê nữ của mình đã trưởng thành.

“Ngươi không lo lắng cho nàng sao?”

Bên cạnh, bạch bào tướng hiếu kỳ hỏi Sở Cuồng Nhân.

“A, đây là chuyện sớm muộn nàng cũng phải đối mặt, ta tin tưởng nàng có thể bình an vượt qua kiếp này, nàng chính là Thần Thú a.”

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Thiên kiếp hạ xuống, bao phủ Thần Hoàng.

Một đạo lôi kiếp thô to như thùng nước ầm vang rơi xuống!

Thần Hoàng vung hai cánh lên, lôi kiếp cường đại như vậy lại bị hai cánh của nàng đập nát, cường độ nhục thân bực này, thực sự cường đại.

Ngay sau đó, đạo lôi kiếp thứ hai, thứ ba, thứ tư liên tiếp rơi xuống, nhưng đều không có ngoại lệ, bị Thần Hoàng ngăn cản.

Thẳng đến đạo lôi kiế thứ sáu, một đầu Lôi Mãng to lớn màu sắc rực rỡ rơi xuống.

Lúc này quanh người Thần Hoàng mới dấy lên một ngọn hỏa diễm màu vàng, đế hỏa vừa nuốt vào đã bị nàng luyện hóa hơn phân nửa, dung nhập vào hoả diễm vốn có, khiến hỏa diễm của nàng mạnh hơn không ít.

Hỏa diễm thiêu đốt bên ngoài cơ thể nàng, va chạm vào Lôi Mãng.

Lôi Mãng tán đi.

Thần Hoàng trở xuống miệng núi lửa, hai mắt màu vàng óng nhìn chằm chằm kiếp vân trên bầu trời, hỏa diễm trên người thiêu đốt, đạo vận liên tục tăng lên.

Đạo lôi kiếp thứ bảy đang ấp ủ.

Một đầu Lôi Long dữ tợn dần hình thành.

“Tới đi!”

Thần Hoàng lớn tiếng nói.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, Sở Cuồng Nhân cảm giác giọng nói của nàng có chút thay đổi, giống như thành thục hơn một chút.

“Rống!”

Lôi Mãng nổi giận gầm lên một tiếng, bỗng nhiên rơi xuống!

Ngọn lửa trên người Thần Hoàng mãnh liệt thiêu đốt, ngưng tụ thành một cái hỏa cầu thật lớn bay ra ngoài, va chạm với Lôi Mãng.

Trong tiếng ầm vang, hỏa diễm và lôi quang dây dưa va chạm, khuếch tán ra bốn phía, toàn bộ dung nham trong núi lửa lăn lộn, không ngừng phun ra ngoài.

Đạo lôi kiếp thứ bảy, vượt qua.

Tiếp theo mà đạo thứ tám.

Uy lực của đạo lôi kiếp thứ tám cường hãn hơn, cho dù là lực lượng của Thần Hoàng cũng bị thương không nhẹ.

Lượng lớn lông vũ tróc ra, hoàng huyết vẩy ra.

Các tu sĩ nhìn thấy đám lông vũ, hoàng huyết bắn ra kia, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, đó đều là bảo vật a.

Nhưng dưới thiên kiếp chín màu, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Sở Cuồng Nhân đứng cách đó không xa nhìn thấy, hắn là người đứng gần thiên kiếp nhất, nhìn Thần Hoàng bị thương, ánh mắt lộ ra một tia đau lòng.

Hắn nắm chặt Côn Ngô Kiếm bên hông, chỉ cần Thần Hoàng có xu thế không ngăn được đạo lôi kiếp thứ chín, hắn sẽ không chút do dự xuất thủ.

Mặc dù như vậy sẽ phá hỏng Thần Hoàng độ kiếp, khiến căn cơ của nàng không thể đạt tới trình trạng hoàn mỹ, nhưng dù sao cũng tốt hơn mất mạng.

“Ca ca, ta có thể.”

Lúc này, Thần Hoàng mở miệng nói.

Nàng đứng lên, nhìn kiếp vân ấp ủ đạo lôi kiếp cuối cùng, trên mặt tràn đầy vẻ kiên định, cho dù đã bị thương nặng, nhưng nàng vẫn kiêu ngạo như trước, nàng chính là Thần Thú chí cao vô thượng! !

Chương 479: Thần Hoàng Niết Bàn, áp chế Chuẩn Đế Bách Lý Dận

Thần Hoàng ngạo nghễ mà đứng, trên người phun trào tthần huy vạn đạo.

Trên bầu trời, trong kiếp vân chín màu, đạo thiên kiếp thứ chín đã ầm vang rơi xuống, hóa thành một cái lôi trụ cực lớn bao phủ Thần Hoàng.

Năng lượng lôi đình vô cùng vô tận điên cuồng tàn phá bừa bãi trên người Thần Hoàng, không ngừng phá hủy thân thể nàng.

Lượng lớn hỏa diễm phun trào trên người nàng chống cự lôi kiếp.

Thân thể Thần Hoàng không ngừng vỡ tan, máu tươi bắn tung toé.

Nhưng nàng vẫn kiên trì, tròng mắt màu vàng óng lộ ra kiên định, linh lực trong cơ thể điên cuồng phun trào, đối kháng với lôi kiếp.

Cuối cùng, lôi kiếp tán đi.

Thần Hoàng ngã trên mặt đất, thân thể cháy đen một mảnh, không nhìn ra dáng vẻ cao quý lúc trước, đã đang hấp hối.

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần Thần Hoàng không chết, hắn có thể sử dụng Xuân Phong Hóa Vũ Thuật khiến đối phương khôi phục như cũ.

Hắn vừa muốn đi lên, lại bị ánh mắt của Thần Hoàng ngăn lại.

Sau đó, Thần Hoàng ngoẹo đầu, tự đoạn sinh cơ, ngã trên mặt đất, không còn nửa phần khí tức.

“Chết rồi?”

“Thần Thú chết rồi? Có lầm hay không? !”

“Đối mặt với thiên kiếp chín màu đáng sợ như vậy, ngay cả Thần Thú cũng không thể may mắn thoát khỏi, haiz, đáng tiếc, đây chính là Thần Thú a.”

Mọi người nghị luận ầm ĩ, nhìn Thần Hoàng, ánh mắt lộ ra vẻ tiếc hận.

Cũng có người nhìn thi thể Thần Hoàng, ánh mắt hỏa nhiệt, cho dù Thần Thú đã chết, đó cũng là Thần Thú, bên trong cỗ thi thể này ẩn chứa năng lượng tuyệt đối là chí bảo với tu sĩ.

Hoàng tủy, hoàng huyết, Hoàng gan... Đều là chí bảo vô giá.

“Chưởng môn...”

Bạch bào tướng đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, muốn an ủi hai tiếng.

Nhưng lại phát hiện Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, vẻ mặt lạnh nhạt, cũng không thương tâm như ông ấy tưởng tượng, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Chẳng lẽ tình cảm của Sở Cuồng Nhân và Thần Hoàng không tốt như ông ấy nghĩ?

“Trạng thái Niết Bàn, tiến độ 51%...”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân có Đại Đạo phù văn lưu chuyển.

Động Tất Chi Nhãn nhận được tin tức của Thần Hoàng, chính vì vậy, hắn mới không cảm thấy thương tâm khổ sở.

Thần Hoàng, còn chưa chết!

Nàng đang... Niết bàn trọng sinh!

Oanh!

Lúc này, bầu trời một tiếng vang thật lớn.

Chỉ thấy một cái cự thủ đen nhánh ầm vang hạ xuống, chụp vào Thần Hoàng.

Trong cự thủ ẩn chứa uy áp cực kỳ khủng bố, nhấc lên phong bạo đánh lui bạch bào tướng bên cạnh Sở Cuồng Nhân ra ngoài gần một trăm trượng.

Tu sĩ bốn phía, bao quát đám thiên kiêu cửu thiên kia cũng không nhịn được lui lại, nhìn cự thủ từ trên trời giáng xuống, sắc mặt hơi đổi một chút.

“Cỗ uy áp này, là Chuẩn Đế!”

“Chuẩn Đế xuất thủ! Hắn muốn đoạt thi thể Thần Hoàng!”

Mọi người quá sợ hãi.

Không nghĩ tới Thần Hoàng 'Vẫn lạc' lại khiến Chuẩn Đế ngấp nghé.

Ngay lúc uy áp của đại thủ bức lui mọi người.

“Hừ!”

Một tiếng hừ lạnh vang lên.

Dáng người Sở Cuồng Nhân thẳng tắp như kiếm, bất động như núi!

Hắn hời hợt đưa tay, nhưng lúc xuất chưởng, phong bạo kinh khủng bao phủ Bát Hoang, toàn bộ miệng núi lửa rung chuyển.

Chưởng ấn màu vàng mênh mông ngưng tụ ra, đánh về phía bàn tay lớn màu đen.

Hai cỗ lực lượng va chạm, lực trùng kích khiến toàn bộ núi lửa nứt ra, nghìn dặm sơn hà đều chấn động.

Trong hư không, truyền đến một tiếng rên rỉ.

Một lão giả mặc hắc bào từ hư không bay ra.

Sở Cuồng Nhân vẫn chuyển Động Tất Chi Nhãn.

“Bách Lý Dận, tu vi Chuẩn Đế, công pháp tu hành Ám Viêm Thôn Thiên Quyết, có thể nuốt cắn chí bảo thuộc tính hỏa để tăng lực lượng...”

Thôn phệ chí bảo thuộc tính hỏa để tăng lực lượng?

Khó trách lại hạ thủ với Thần Hoàng.

Nếu nói trên đời này chí bảo thuộc tính hỏa nào trân quý nhất, còn có cái gì vượt qua thi thể của Thần Hoàng chứ? ?

“Vô Thượng Thánh Nhân, thực lực quả thật cường hãn.”

Chuẩn Đế Bách Lý Dận nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra một vệt kinh thán, Vô Thượng Thánh Nhân, chỉ tồn tại trong truyền thuyết cổ lão.

Bây giờ hiện thế, bày ra thực lực đúng là khủng bố.

Trong Chuẩn Đế cảnh, tu vi của ông ta đã là thượng thừa, nhưng vừa rồi đối cứng với Sở Cuồng Nhân, lại ăn thiệt thòi.

“Ngấp nghé Thần Hoàng, ngươi muốn chết như thế nào?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Côn Ngô Kiếm bên hông lộ ra một nửa thân kiếm, một cỗ kiếm chi đạo vận lạnh lẽo bao phủ bốn phương tám hướng, ùn ùn kéo đến, bao phủ Bách Lý Dận.

“Sở chưởng môn, sao ngươi lại tức giận như vậy, đầu Thần Hoàng này đã chết, ta nguyện ý dùng trọng bảo trao đổi với ngươi, như thế nào?”

Bách Lý Dận nói.

Ông ta mới thức tỉnh trong cấm địa không bao lâu, cảm giác được cơ duyên núi lửa phun trào này, đến đây xem xét, không nghĩ tới gặp một đầu Thần Hoàng độ kiếp, cỗ thi thể Thần Hoàng này có trợ giúp rất lớn với ông ta.

Nếu có thể luyện hóa, thực lực ông ta sẽ tăng lên một mảng lớn.

Trở thành đệ nhất nhân dưới Đế giả cũng không phải không được.

Cơ duyên như vậy, sao ông ta có thể bỏ lỡ?

“Dùng mười mạng của ngươi, cũng không đổi được một cái lông chim của Thần Hoàng.”

Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nói.

Trong nháy mắt, Côn Ngô bên hông ra khỏi vỏ, một đạo kiếm quang màu tím bay lượn ra, trong nháy mắt, đạo vận vô cùng sắc bén khóa chặt Bách Lý Dận.

Bách Lý Dận không ngờ Sở Cuồng Nhân không nói hai lời, trực tiếp động thủ như thế.

Ông ta vội vàng xuất thủ ngăn cản.

Linh khí bốn phía phun trào, nơi này là núi lửa, thuộc tính hỏa chi khí vô cùng nồng đậm, chính là chiến trường tốt nhất với Bách Lý Dận.

Một chưởng đánh ra, hội tụ hình thành một cơn bão táp.

Kiếm và chưởng va chạm.

Hai người đều bị ẩy lui.

Mặc dù phần lớn lực trùng kích rơi vào trên hai người, nhưng lực lượng tiêu tán ra vẫn khiến không ít tu sĩ bay ra ngoài.

Bách Lý Dận bị trùng kích, thân thể run lên, cho dù là thân thể Chuẩn Đế cũng cảm thấy có chút ngột ngạt khó thở, nhưng lúc ông ta nhìn thấy Sở Cuồng Nhân không bị ảnh hưởng chút nào, không khỏi âm thầm líu lưỡi.

Thân thể Thánh Nhân của người này lại mạnh mẽ đến như vậy !

“Ám Viêm nuốt thế!”

Bách Lý Dận đưa tay thu nạp linh lực thuộc tính hỏa trong thiên địa, hư không hóa thành từng đạo dịch nóng màu đen, ngưng tụ một cỗ dịch nóng ngập trời, đạo vận bá đạo tràn ngập, thôn phệ về phía Sở Cuồng Nhân.

“Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!”

Sở Cuồng Nhân đưa tay chém ra một kiếm.

Một kiếm này ẩn chứa uy áp lạnh lẽo sắc bén hơn, thậm chí trong đó còn ẩn chứa một cỗ đạo vận thiên phạt vô cùng mạnh mẽ!

Có đạo vận thiên phạt gia trì, uy lực một kiếm này của Sở Cuồng Nhân đã tăng lên đến một trình độ vô cùng kinh khủng.

Trong khoảnh khắc, kiếm khí xé rách dịch nóng màu đen kinh khủng kia, đồng tử Bách Lý Dận co rụt lại, hai tay đồng thời đánh ra, miễn cưỡng đỡ được một đạo kiếm quang này, nhưng bàn tay ông ta đã xuất hiện vết máu.

“Kiếm quang thật cường đại, còn nữa, rốt cuộc đạo vận kia là cái gì? Lại khiến đạo vận của ta chịu áp chế!”

“Có chút giống... Thiên uy? !”

“Thực lực của người này lại cường đại đến tình trạng này?”

Trong đầu Bách Lý Dận liên tiếp lướt qua mấy dấu chấm hỏi.

Nhưng lúc này, kiếm khí đập vào mặt, Bách Lý Dận căn bản không có thời gian suy nghĩ nhiều, nhưng đạo vận của ông ta bị đạo vận của thiên phạt áp chế, căn cơ không cách nào đè ép Sở Cuồng Nhân, không bao lâu đã liên tục bại lui.

“Đáng giận!”

“Tiếp tục như vậy, sẽ rất bất lợi cho ta.”

Bách Lý Dận thầm nghĩ.

Mặc dù bị một vị Thánh Nhân ngăn chặn, khiến Chuẩn Đế cảnh như ông ta có chút mất mặt, nhưng so với mặt mũi, đương nhiên là tính mạng càng quan trọng hơn.

Bóng dáng ông ta lóe lên, hóa thành một đạo hỏa quang bay về phương xa.

Hiển nhiên, ông ta biết rõ mình không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, muốn chạy trốn.

“Muốn đi?”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc quát lên, linh niệm phun trào, trong hư không phác hoạ ra một tấm đại phù màu trắng bạc, chính là phù ngưng tụ không gian! !

Chương 480: Niết Bàn hoàn thành, chỗ ẩn giấu của các Chuẩn Đế

Bách Lý Dận chuẩn bị thoát đi, nhưng lại bị Sở Cuồng Nhân dùng phù ngưng tụ không gian ảnh hưởng, tốc độ trở nên cực kỳ chậm chạp.

“Cái gì?” Bách Lý Dận biến sắc, chỉ cảm thấy không gian xung quanh giống như đã biến thành một cái đầm lầy, nếu không phải ông ta có tu vi Chuẩn Đế, chỉ sợ sẽ không thể động đậy được giữa không trung.

Nhưng cho dù có thể động, trong mắt Sở Cuồng Nhân, tốc độ của ông ta không khác gì ốc sên.

“Lưu lại đi.” Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng, Côn Ngô Kiếm trong tay thuận thế chém ra, kiếm chi đạo vận lạnh thấu xương sôi trào mãnh liệt, trong chớp mắt đã bao trùm Bách Lý Dận.

Đạo vận lạnh thấu xương và linh lực cường đại tùy ý cắt thân thể của ông ta ra, đường đường là Chuẩn Đế, lúc này lại phát ra tiếng kêu thảm thiết, liều lĩnh thôi động linh lực bao trùm bên ngoài cơ thể, muốn dùng phương thức này để ngăn cản kiếm khí xâm nhập.

Nhưng ông ta làm gì cũng vô dụng, kiếm khí cường đại vượt xa tưởng tượng của ông ta.

Đây chính là kiếm khí dung hợp với đạo vận của thiên phạt!

“Không được, nếu tiếp tục như thế, ta thật sự sẽ chết ở chỗ này!”

“Ta mới khôi phục, sao có thể chết ở đây được, chuyện này tuyệt đối không thể nào! !”

Trong mắt Bách Lý Dận lóe lên vẻ dứt khoát, chỉ thấy thân thể ông ta bỗng nhiên nổ tung, huyết vụ đầy trời như một đóa yêu hoa nở rộ trên không trung, sau đó chính là một cỗ dịch nóng cường đại đến khó mà tưởng tượng được bắn ra!

Người quan chiến nhìn thấy dịch nóng bắn ra bốn phía, sắc mặt thay đổi, đối mặt với lực lượng này, ngay cả một vị Thánh Vương cũng không chống đỡ được.

“Không tốt, mau lui lại.”

“Đường đường là Chuẩn Đế, lại bị ép đến mức tự bạo sao? !”

“Thật đáng sợ.”

Đối mặt với dịch nóng chảy đến, mọi người điên cuồng lui lại.

Bọn họ chỉ tiếp nhận dư âm mà thôi, đối mặt Bách Lý Dận tự bạo, Sở Cuồng Nhân là người đứng mũi chịu sào.

“Dùng cách tự bạo để đột phá phù ngưng tụ phong tỏa, đúng là có mấy phần khí phách, nhưng nếu cho rằng như vậy sẽ thoát chết, không khỏi quá hão huyền đi.”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói, đưa tay hội tụ từng nét bùa chú. hình thành một tầng bích chướng phù văn kín mít không thể phá vỡ được, ngăn chặn tất cả dịch nóng.

Ngay sau đó hắn đã nhìn thấy một đạo lưu quang từ trong dịch nóng lướt đi, điên cuồng lao về phía xa.

Đó là linh thể của Bách Lý Dận.

Linh niệm của Sở Cuồng Nhân tuôn ra, muốn dùng Không Gian Bàn Vận Thuật đuổi theo, nhưng đột nhiên, hắn nghĩ tới điều gì, lại cố ý thả chậm tốc độ linh niệm lan tràn, "Ta muốn nhìn một chút, ngươi có thể chạy đi đâu?"

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến, trước đó giết Ô Nguyệt Chuẩn Đế, có người đi ra ngăn cản hắn, có phải đám Chuẩn Đế này có liên hệ gì với nhau không?

Vừa vặn có thể mượn Bách Lý Dận nghiệm chứng một chút.

Dù sao đối phương cũng không trốn khỏi lòng bàn tay của hắn được.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân dùng linh niệm truy kích Bách Lý Dận, cách đó không xa, Thần Hoàng trên miệng núi lửa bỗng nhiên mở hai mắt ra, thân thể vốn cháy đen lại lần nữa dấy lên hỏa quang màu vàng, khí tức của Thần Hoàng cũng không ngừng tăng lên.

"Sống, Thần Hoàng còn sống!"

"Thần Hoàng không chết!"

"Đây là… Niết Bàn! Truyền thuyết là có thật, Thần Hoàng thật sự có thể niết bàn trọng sinh! Hơn nữa sau khi niết bàn trọng sinh, Thần Hoàng sẽ trở nên càng cường đại!"

Đông đảo tu sĩ kinh hô không thôi.

Theo một tiếng thét dài, Thần Hoàng đứng lên, phóng lên tận trời, da thịt, lông vũ bị cháy đen trên người không ngừng tróc ra, lượng lớn khí tức thuộc tính hỏa tuôn vào trong cơ thể nàng, khiến Niết Bàn Chi Hỏa càng thêm thịnh vượng, không ngừng tái tạo thân thể nàng.

Trong lúc nhất thời, tất cả phi cầm trên Thương Khung tinh đều nhìn về phía Thần Hoàng, phát ra tiếng gọi, giống như vui mừng khôn xiết.

Muôn chim đến chầu!

Phía chân trời, từng đợt đạo âm quanh quẩn, thiên địa giống như đang chúc mừng Thần Thú tấn cấp.

“Niết Bàn hoàn thành.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, linh niệm của hắn cũng bắt được nơi linh thể của Bách Lý Dận tiến đến.

“Tiểu Hồng, đi, ca ca dẫn ngươi đi giết người!”

Sở Cuồng Nhân đưa tay, một cỗ không gian chi lực vô cùng huyền diệu bao phủ hắn và Thần Hoàng, Thần Hoàng Tiểu Hồng vô cùng tín nhiệm Sở Cuồng Nhân, không hề chống cự lực lượng không gian đột nhiên xuất hiện này.

Trong nháy mắt, hắn và Thần Hoàng đã biến mất dưới mí mắt tất cả mọi người.

… …

Trong U Minh cốc, một cái động phủ.

Một lão giả có ria mép hoa râm, trên người mặc một kiện trường bào màu đen, hốc mắt hơi lõm xuống đang nhắm mắt dưỡng thần.

Bỗng nhiên, mí mắt lão giả nhảy một cái, mở hai mắt ra, kinh ngạc nói: “Chẳng biết tại sao, gần đây tâm thần luôn không yên, nhất là sau khi gặp Sở Cuồng Nhân, càng là như vậy.”

Nhớ tới Sở Cuồng Nhân, trong mắt lão giả không khỏi lộ ra vẻ tức giận.

Ông ta thề, đây tuyệt đối là vị Thánh Nhân kiêu ngạo nhất, ghê tởm nhất mà ông ta từng gặp, ở trước mặt ông ta, lại dám giết chết một vị Chuẩn đế của U Minh cốc.

Nhưng cùng lúc, ông ta cũng không thể không thừa nhận, đối phương cũng là tu sĩ kinh tài tuyệt diễm nhất mà ông ta từng gặp, không có người thứ hai!

“Ở đại tranh chi thế này, dựa vào năng lực của người này, rất có thể sẽ đăng lâm đế vị, nếu không cần thiết, không nên nháo ra xung đột gì với hắn.”

Lão giả bất đắc dĩ nói.

“Cốc chủ, cứu mạng a!”

Ngay lúc này, nơi xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng cầu cứu hốt hoảng.

Toàn bộ U Minh cốc đều nghe thấy được.

Mà lão giả này, cũng chính là cốc chủ U Minh cốc, sắc mặt ông ta hơi đổi một chút, “Giọng nói này là của Bách Lý Dận, hắn sao vậy?”

Bách Lý Dận chỉ còn lại một cái linh thể hốt hoảng xông vào U Minh cốc, lớn tiếng cầu cứu, giọng nói của ông ta đã kinh động đến tất cả Chuẩn đế đang dần thức tỉnh hoặc đã thức tỉnh của U Minh cốc, một đám phóng xuất linh niệm xem xét.

Kết quả khiến mọi người giật nảy mình.

“Đây là Bách Lý Dận sao, hắn chỉ còn lại một cái linh thể.”

“Là ai đã bức Bách Lý Dận đến mức hốt hoảng như vậy, chẳng lẽ là mấy tên Chuẩn Đế của các cấm địa khác xuất thủ sao?”

“Mọi người mới thức tỉnh, người nào lại chơi với Bách Lý Dận nhanh như vậy chứ?”

Mọi người ở đây kinh nghi bất định.

Hư không trên U Minh cốc bỗng nhiên xuất hiện một trận vặn vẹo, chỉ thấy hai bóng người từ trong đó chậm rãi đi ra.

Uy áp vô cùng mạnh mẽ buông xuống!

Hai bóng người này chính là Sở Cuồng Nhân và Thần Hoàng đuổi theo Bách Lý Dận đến đây.

Thiên phạt chi uy cộng thêm Thần Thú chi uy, hai cỗ uy áp này quét ngang toàn bộ U Minh cốc, tất cả Chuẩn Đế ẩn giấu ở đây đều giật mình kêu lên.

“Là Thần Thú!”

“Không chỉ là Thần Thú, người thanh niên bên cạnh chính là Vô Thượng Thánh Nhân mà gần đây huyên náo xôn xao ở bên ngoài, không ngờ người này lại đột nhiên đi vào U Minh cốc, xem ra Bách Lý Dận biến thành dạng này, tám chín phần có liên quan đến người này rồi.”

“Ở bên ngoài, cũng chỉ có người này mới có khả năng.”

Mà trong động phủ, U Minh cốc chủ suýt nữa phun ra một ngụm máu, ông ta vừa mới nghĩ không có chuyện cần thiết thì không nên xung đột với Sở Cuồng Nhân, nhưng Bách Lý Dận thì tốt rồi, hiện tại trực tiếp để dẫn người đến U Minh cốc.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ… Kẻ đến không thiện a!

Nhưng U Minh cốc chủ là chủ nhân một cấm địa, Bách Lý Dận lại là người của U Minh cốc, ông ta cũng không thể ngồi nhìn mặc kệ, bất đắc dĩ thở dài một hơi, bóng người lập tức biến mất tại chỗ.

Trên không U Minh cốc, linh niệm của Sở Cuồng Nhân đảo qua toàn bộ U Minh cốc, phát hiện lượng lớn cấm chế, mà trong cấm chế này giống như ẩn giấu rất nhiều tồn tại cường đại, ngăn cách linh niệm của hắn nhìn trộm.

“Một trong mười đại cấm địa, U Minh cốc lại là nơi một đám Chuẩn Đế ẩn tàng, có ý tứ.” Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên.

Chương 481: Cho rằng ta dễ bắt nạt sao? Chiến U Minh cốc chủ

Sở Cuồng Nhân, Thần Hoàng buông xuống U Minh cốc, uy áp mạnh mẽ như cơn lốc quét ngang ra.

Toàn bộ Chuẩn Đế trong U Minh cốc đều bị chấn động không nhỏ.

Ngay sau đó, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía linh thể của Bách Lý Dận cách đó không xa, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một sợi xích màu đen, sợi xiềng xích này chính là Câu Hồn Tác đã lâu chưa dùng tới.

Chỉ thấy Câu Hồn Tác giống như tia chớp bay lượn ra, trong chớp mắt đã câu được hồn phách của đối phương, sau đó Sở Cuồng Nhân thôi động linh lực, đột nhiên kéo một cái, lập tức kéo đối phương đến trước mặt, đường đường là Chuẩn Đế lại giống như con chó nhỏ bị xích vậy, căn bản không thể trốn thoát.

Lúc này, U Minh cốc chủ hiện thân trên hư không.

Ông ta nhìn Sở Cuồng Nhân nói: “Sở đạo hữu, không biết ngươi và U Minh cốc ta có ân oán gì, lại năm lần bảy lượt nhằm vào chúng ta.”

Nghe thấy giọng nói, Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn, lập tức khẽ cười một tiếng: “Giọng nói này, là người hôm đó xuất hiện ở Huyền Hoàng Thần Cung ngăn cản ta trảm Ô Nguyệt Chuẩn Đế, xem ra ta đã đến đúng nơi rồi.”

“Cốc chủ, cứu ta, cứu ta!” Bách Lý Dận nhìn thấy U Minh cốc chủ xuất hiện, dường như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng hô lên.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, khẽ kéo Câu Hồn Tác, một lực lượng âm lãnh đến cực hạn bạo phát, ngay cả Bách Lý Dận là Chuẩn Đế chi linh cũng không nhịn được run rẩy.

Các Chuẩn Đế khác đang âm thầm quan sát, cũng có chút kiêng kị.

“Đầu xiềng xích có đẳng cấp không cao, chỉ là Thánh Vương khí mà thôi, nhưng chuyên môn nhằm vào linh hồn, cũng có chút đáng sợ.”

“Đừng nói đến chuyện bây giờ Bách Lý Dận ở trạng thái linh thể, quả thật không thể đề phòng được đầu xiềng xích này.”

U Minh cốc chủ nhìn thấy thảm trạng của Bách Lý Dận, sắc mặt càng thêm khó coi, “Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc ngươi muốn làm gì? !”

“Thế nào?”

Sở Cuồng Nhân nhíu mày, sau đó cười lạnh nói: “Là ta muốn hỏi U Minh cốc các ngươi muốn làm gì mới đúng, đầu tiên là Ô Nguyệt Chuẩn Đế ngăn cản ta diệt Huyền Hoàng Thần Cung, hiện tại người này nhân lúc Thần Hoàng Niết Bàn, muốn đoạt thân thể nàng, bây giờ ngươi còn hỏi ta muốn làm gì sao?”

“Ta phải muốn hỏi U Minh cốc các ngươi muốn làm gì mới đúng, thật sự cho rằng Sở Cuồng Nhân ta dễ bắt nạt sao? !”

Một câu cuối cùng, giọng nói của Sở Cuồng Nhân đã lạnh đến cực điểm, uy áp trên người cũng tăng đến cực hạn, bầu trời phía sau hắn lập tức có mây đen hội tụ, lôi đình cuồn cuộn, thiên uy kinh khủng bao phủ, toàn bộ U Minh cốc đều chấn động.

Một người phẫn nộ, giống như trời xanh phẫn nộ!

Loại thủ đoạn này, ngay cả Chuẩn Đế nhìn thấy cũng cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

“Ngươi...” U Minh cốc chủ bị nói đến á khẩu không trả lời được.

“Thế nào, không còn lời nào để nói sao?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, sau đó đột nhiên kéo Câu Hồn Tác một cái, linh lực thôi động lực lượng của Câu Hồn Tác đến cực hạn, một cỗ lực lượng âm lãnh cực hạn lập tức bao phủ Bách Lý Dận, chỉ thấy linh thể ông ta bắt đầu nứt ra, sau đó phá nát thành vô số ánh sáng.

Lượng lớn linh hồn chi lực tiêu tán ra, Sở Cuồng Nhân thôi động Thiên Địa Hồng Lô Thể, hấp thu toàn bộ.

U Minh cốc chủ nhìn thấy một màn này, tức giận đến đen mặt.

Lại một lần nữa!

Sở Cuồng Nhân lại một lần nữa giết chết một vị Chuẩn Đế của U Minh cốc trước mặt ông ta!

“Sở Cuồng Nhân, là ngươi bức ta xuất thủ!” U Minh cốc chủ lạnh giọng nói, đạo vận trên người liên tục tăng lên, ông ta là tồn tại cao nhất ở phương thế giới này, cho dù thả trên cửu thiên, không có Đế giả, ông ta chính là cường giả số một.

Ông ta cũng có tính khí, Sở Cuồng Nhân năm lần bảy lượt đánh vào mặt ông ta, ông ta đã sớm không nhịn nổi rồi.

Còn suy nghĩ tận lực không trêu chọc Sở Cuồng Nhân lúc trước, sớm đã bị ông ta ném ra sau đầu.

Dù sao, người ta đã gây chuyện tới cửa rồi.

“Trước đó, lúc ngươi ngăn cản ta trảm Ô Nguyệt Chuẩn Đế, ta cũng đã nói, ngươi tốt nhất đừng để ta biết ngươi ở đâu, nếu không, ta sẽ đến trảm ngươi!”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, “Con người của ta, luôn nói lời giữ lời, ngươi xem, ta đã đến rồi!”

“Vậy ngươi lưu lại cho ta đi!”

U Minh cốc chủ quát lạnh một tiếng, đạo vận Chuẩn Đế tối cao trong nháy mắt phun ra ngoài, giống như thuỷ triều liên tiếp phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân không tránh lui, đạo vận tràn ngập, địa vị ngang nhau!

Đây là đạo vận thiên phạt!

Trên thế giới này, không có đạo vận nào có thể đè ép hắn.

“Cốc chủ xuất thủ, rất nhiều năm chưa nhìn thấy cốc chủ xuất thủ rồi.”

“Vô Thượng Thánh Nhân sao? Không biết rốt cuộc thực lực của hắn đã đạt đến tình trạng nào...”

Trong U Minh cốc, các Chuẩn Đế đang trao đổi.

Nhưng không có ai xuất thủ.

Mặc dù trên danh nghĩa, U Minh cốc chủ là chủ U Minh cốc, nhưng địa vị của ông ta cũng không cao hơn các vị Chuẩn Đế còn lại bao nhiêu.

Nghiêm khắc mà nói, ông ta chỉ là chủ nhân của U Minh cốc, mà không phải chủ nhân của một đám Chuẩn Đế ở đây.

Lấy một phép so sánh, U Minh cốc giống như một cái khách sạn, mà đám Chuẩn Đế này chỉ là khách nhân trong khách sạn mà thôi.

Lúc bọn họ vào ở trong U Minh cốc đã giao nạp không ít tư nguyên.

Làm chủ nơi này, khách nhận lại liên tiếp bị giết, U Minh cốc chủ đương nhiên sẽ cảm thấy tức giận rồi, ngược lại cũng không phải thực tình muốn báo thù cho người chết, chỉ đơn thuần muốn tìm về thể diện mà thôi.

Biết thực lực của Sở Cuồng Nhân siêu quần, không thể đối đãi với hắn như Thánh Nhân bình thường, cho nên U Minh cốc chủ không dám khinh thường trận chiến này, ông ta đưa tay lấy ra một thanh trường đao màu đỏ, trên thân đao bao trùm một tầng đường vân sắc bén, giống như vảy rồng.

Một cỗ oán khí nồng đậm giống như sắp hóa thành thực chất từ trong đó lan tràn ra.

“Đây là Long Lân Huyết Đao, từng dính qua Chân Long chi huyết, mạnh hơn lúc trước rất nhiều, ta từng dùng thanh đao này chém giết vô số cường địch, để oán khí của bọn họ bám vào thân đao, mặc dù chỉ là Chuẩn Đế binh, nhưng ta tự nhận, ngay cả Đế binh chân chính cũng không hơn nó bao nhiêu.”

Tay phải U Minh cốc cầm Long Lân Huyết Đao, ngạo nghễ nói.

“Vậy ngươi đã gặp qua Đế binh chân chính chưa?”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, sau đó thu hồi Câu Hồn Tác, đưa tay ra, một thanh Tam Xoa Kích màu vàng óng từ trong hư không chậm rãi xuất hiện, một cỗ uy áp đến đạo mênh mông tràn ngập.

Đế binh Hải Thần Kích hiện ra!

Dựa vào tu vi bây giờ của Sở Cuồng Nhân, hắn có thể phát ra uy lực của Hải Thần Kích càng thêm cường đại, tay cầm trường kích, hắn đã chính thức hóa thân thành Đế giả chưởng khống đại hải, trong nháy mắt, lượng lớn thủy lưu chi lực tràn ngập U Minh cốc.

Dường như mọi người đều có thể nghe thấy tiếng biển gầm vang lên bên tai.

Không.

Không phải dường như!

Mọi người thấy, thủy lưu chi lực nồng đậm đến cực hạn kia, giống như đã ngưng tụ ra nước biển trên hư không!

Trên bầu trời, tiếng sấm vang vọng, ngay sau đó chính là mưa to như trút nước.

Trong chớp mắt, mưa to che mất hơn phân nửa U Minh cốc, rất nhiều sơn cốc ở đây lập tức hóa thành một mảnh đầm lầy!

“Đến, để ngươi nhìn xem uy lực của Đế binh đi!”

Sở Cuồng Nhân cầm Hải Thần Kích, đột nhiên vung xuống.

Tiếng biển động ào ào vang lên, thủy lưu chi lực vô cùng dồi dào quấn quanh Hải Thần Kích, giống như một mảnh đại hải đánh về phía U Minh cốc chủ.

Sắc mặt U Minh cốc chủ hơi thay đổi, một đao chém ra!

Hải Thần Kích và Long Lân Huyết Đao phát ra tiếng vang lớn, kình khí kinh khủng đổ xuống.

U Minh cốc chủ chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng vô cùng kinh khủng đột nhiên trút xuống, cánh tay ông ta suýt nữa bị luồng sức mạnh lớn này đánh gãy, Long Lân Huyết Đao suýt nữa đã nứt vỡ.

Chỉ một kích, U Minh cốc chủ đã rơi xuống hạ phong.

Chương 482: U Minh cốc chủ chật vật chạy trốn, trở mặt nhanh hơn lật sách

Ầm vang một tiếng, U Minh cốc chủ bị đẩy lui gần một trăm trượng.

Long Lân Huyết Đao trong tay ông ta ong ong không thôi, thôi động linh lực mới miễn cưỡng ổn định.

“Đế binh, đây chính là Đế binh!”

“Hắn lại có thể phát huy uy lực của một thanh Đế binh đến tình trạng này, thật không hổ là Vô Thượng Thánh Nhân.”

U Minh cốc chủ âm thầm kinh thán, ngay sau đó, đạo vận trên người ông ta lưu chuyển, chém ra một đao, ánh đao màu đỏ cấp tốc lướt đi, chém về phía Sở Cuồng Nhân.

Ánh đao màu đỏ như cầu vồng, chỗ đi đến, thiên địa giống như bị nhuộm thành một mảnh huyết hồng, oán khí cuồn cuộn điên cuồng tiêu tán ra, nhiễu tâm thần người.

Đây là tuyệt học của U Minh cốc, chỉ một môn chuẩn đế thuật, nhưng do ông ta sáng tạo, là tinh hoa đạo pháp của ông ta, lúc thi triển môn chuẩn đế thuật này có thể phát huy chiến lực của ông ta đến cực hạn, có tác dụng lớn hơn các môn chuẩn đế thuật mà người khác thi triển.

Mà đây cũng là tu hành quan trọng nhất trong Chuẩn Đế cảnh, đi ra đạo của chính mình!

Từ chiêu thức U Minh cốc chủ thi triển ra, có thể thấy ông ta đã đi được một bước lớn trên đạo của mình.

Chỉ dựa vào điểm này, trong một đám Chuẩn Đế, ông ta cũng là tồn tại đỉnh phong rồi.

Chỉ tiếc, hiện tại đứng trước mặt ông ta là Sở Cuồng Nhân tay cầm đế binh, đối mặt với ánh đao màu đỏ này, vẻ mặt hắn lạnh lùng như băng, trường kích trong tay kiên định vung ra, không hề bị oán khí ảnh hưởng.

Đạo tâm của hắn giống như Cổ Chi Đại Đế, một chút oán khí nho nhỏ sao có thể ảnh hưởng đến hắn được.

Trường kích cuốn theo thủy lưu chi lực dồi dào nện trên đao quang, oanh một tiếng, đao quang phá nát, thủy lưu chi lực cường đại lại không dừng lại, giống như biển gầm tiếp tục dâng trào về phía U Minh cốc chủ, cho dù ánh đao màu đỏ đã tan rã hơn phân nửa, nhưng lực lượng còn lại vẫn vô cùng khủng bố.

“Phá cho ta!”

U Minh cốc chủ chém trường đao trong tay ra, thủy lưu chi lực phân thành hai nửa, lướt qua người ông ta.

Mà trường đao trong tay ông ta vung vẩy, một cỗ đạo vận còn cường đại hơn vừa rồi lưu chuyển, khi ông ta sắp vung đao, chẳng biết từ lúc nào trong hư không đã xuất hiện từng đạo đường vân màu trắng bạc, hợp thành một tấm phù văn vô cùng to lớn, chính là phù ngưng tụ không gian!

Phù ngưng tụ hiện, hư không bốn phía đều bị phong tỏa.

Cho dù U Minh cốc chủ đã phát hiện, nhưng xuất đao chậm một cái chớp mắt.

Mà đối với cường giả cấp bậc như bọn họ, một cái chớp mắt này đủ để quyết định sinh tử.

“Hôm nay U Minh cốc sẽ đổi chủ.”

Sở Cuồng Nhân nói, trường kích không lưu tình chém xuống.

Lúc thủy lưu chi lực to lớn sắp đánh vào cơ thể U Minh cốc chủ, từ trên người ông ta chợt bộc phát ra một cỗ ba động không gian kinh người, thời khắc sống còn, ông ta đã cưỡng ép đột phá phong tỏa của phù ngưng tụ không gian, một cái lồng ánh sáng màu trắng bao phủ ông ta.

“Đại Na Di Phù.” Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

U Minh cốc chủ đúng là quả quyết, phát giác bản thân không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân tay cầm Đế binh, liền quyết định rời đi.

Trong Đại Na Di Phù ẩn chứa lực lượng không gian cực kỳ cường đại, mặc dù đã đột phá phù phong tỏa không gian, nhưng vẫn chậm một cái chớp mắt.

Trong chớp mắt này, trường kích của Sở Cuồng Nhân đã chém xuống.

Thủy lưu chi lực to lớn lập tức xé rách cánh tay phải của U Minh cốc chủ, chỉ nghe thấy U Minh cốc chủ hét thảm một cái, sau đó đã biến mất không thấy.

Linh niệm Sở Cuồng Nhân phun trào, bao trùm toàn bộ Thương Khung tinh đều không tìm được đối phương.

Chuyện này cũng không có bất ngờ gì, làm Chuẩn Đế, có một vài thủ đoạn che giấu mình, ngăn cách linh niệm theo dõi cũng là bình thường.

Hắn đưa tay thu Long Lân Huyết Đao và Càn Khôn giới trên cánh tay gãy kia, linh niệm hơi động một chút, các loại bảo vật trong Càn Khôn giới lập tức đập vào mắt, “Ha, tài sản của U Minh cốc chủ rất phong phú, nhiều đồ tốt như vậy.”

Trong Càn Khôn Giới đã có hai mươi ba kiện bảo vật Chuẩn Đế cấp, thậm chí còn có mấy gốc bảo vật Đế cấp, nhưng chỉ dùng để trị thương, nếu có thể dùng để đề thăng căn cơ, U Minh cốc chủ sớm đã dùng, sẽ không lưu đến bây giờ.

Đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, những thứ này cũng không có ích lợi gì, dù sao hắn có Bất Tử chi thân, nhưng giữ làm nội tình của Huyền Thiên tông cũng không tệ.

“Hiện tại, còn ai bất mãn với chuyện ta giết chết Ô Nguyệt Chuẩn Đế, Bách Lý Dận không?” Sở Cuồng Nhân cất kỹ mọi thứ, sau đó hắn nhìn qua U Minh cốc từ tốn nói, hắn biết, có không ít Chuẩn Đế đang quan sát hắn.

Sau câu hỏi của hắn, cũng không có ai lên tiếng.

Tay cầm Đế binh, trong mấy chiêu ngắn ngủi đã đánh bại U Minh cốc chủ, khiến đối phương không thể không chật vật mà chạy, chiến lực như vậy, nếu đơn đả độc đấu, trong U Minh cốc không có ai là đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

Còn quần ẩu, bọn họ và Sở Cuồng Nhân lại không có thâm cừu đại hận gì, không cần thiết vì Ô Nguyệt Chuẩn Đế, Bách Lý Dận mà liều mạng với Sở Cuồng Nhân, đám Chuẩn Đế này đã sống rất lâu, càng thêm tiếc mạng, căn bản không nguyện ý tuỳ tiện mạo hiểm.

“Nếu không có ai, vậy tại hạ cũng không để ý kết giao thêm mấy vị bằng hữu, không biết chư vị Chuẩn Đế có bằng lòng hiện thân gặp mặt không.” Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên nói, vừa rồi giao thủ với U Minh cốc chủ, hắn cũng đã thăm dò rõ ràng quan hệ của những người này với U Minh cốc chủ.

Không phải quan hệ thượng cấp hạ cấp, càng không phải là bằng hữu, mà giống như một đám tụ tập cùng một chỗ, nhưng bình thường lại như người xa lạ không qua lại với nhau.

Nếu không phải kẻ địch, vậy Sở Cuồng Nhân cũng không để ý trao đổi với đám Chuẩn Đế này một chút.

Không nói kết giao, nhưng quen mặt cũng không tệ.

Nói thế nào, đây cũng là nhóm người đứng đầu trên Thương Khung tinh.

Nghe thấy Sở Cuồng Nhân nói vậy, một đám Chuẩn Đế sửng sốt, nhất thời không rõ ràng Sở Cuồng Nhân làm vậy là có ý gì.

Nhưng tất cả mọi người không phải người ngốc, tỉ mỉ nghĩ lại, cũng đoán ra đại khái.

“Xem ra người này cũng không đơn thuần là mãng phu a.”

“Người này thiên tư trác tuyệt, có thể nói vang dội cổ kim, nếu có thể kết giao, cũng là một chuyện tốt.”

“Đã như vậy, thì hiện thân gặp mặt đi.”

Một lát sau, lần lượt có từng bóng người từ các nơi trong U Minh cốc bay ra.

Những người này, đều là Chuẩn Đế đương đại.

Mà Sở Cuồng Nhân vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, tin tức của từng người hiện lên trong mắt hắn.

“Phương Vân Chuẩn Đế, tu Hắc Thủy Trọc Lãng Kinh, am hiểu thuộc tính thủy chi đạo...”

“Ảnh Ma Chuẩn Đế, bản thể là ảnh xà, có thần thông Thần Ảnh Phân Thân...”

“Thiên Tuyết Chuẩn Đế, Hàn Băng Đạo Thể, tu Cửu Hàn Thiên Kiếm Quyết, am hiểu thuộc tính băng chi đạo...”

Tin tức của một đám Chuẩn Đế liên tiếp hiện lên, Sở Cuồng Nhân ghi nhớ trong lòng.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, ai biết sau này có đối đầu với nhau không, cứ chuẩn bị một phen đã.

“Tại hạ Sở Cuồng Nhân, chưởng môn Huyền Thiên tông, gặp qua các vị đạo hữu.” Sở Cuồng Nhân cười với mọi người một tiếng, nụ cười ấm áp, khiến người ta có cảm giác như tắm gió xuân, cộng thêm tướng mạo khí chất siêu phàm thoát tục, khiến người ta sinh lòng hảo cảm.

Các Chuẩn Đế không biết nên nói cái gì.

Người vừa đến U Minh cốc gây chuyện, bá khí vô song, cuồng đến không biên giới và nam tử giống như trích tiên trước mặt này là một người sao? ?

Trở mặt như vậy cũng quá nhanh đi.

“Bái kiến Sở đạo hữu.”

“Mặc dù chúng ta sống ở đây, nhưng đã nghe nói đến đại danh của Sở đạo hữu, Vô Thượng Thánh Nhân cổ kim hiếm có, thật sự khiến người ta khâm phục.”

“Đúng vậy, tuyệt thế thiên kiêu a.”

Cho dù trong lòng đám Chuẩn Đế có khúc mắc, nhưng trên mặt vẫn là dáng vẻ khách khí.

Chương 483: Sở Cuồng Nhân đạo, hoành tảo thiên hạ, có ta vô địch

Sở Cuồng Nhân vốn đến U Minh cốc gây chuyện, thậm chí đánh chạy U Minh cốc chủ, bây giờ hắn lại lắc mình biến thành khách quý của U Minh cốc.

Hắn tiến nhập U Minh cốc, đi tới một động phủ.

Hắn cũng không sợ những người này sẽ làm gì hắn, cộng tất cả những người này lại, có lẽ hắn không phải là đối thủ của bọn họ, nhưng tự vệ lại dư xài, có điều vì an toàn của Thần Hoàng, hắn dùng Không Gian Bàn Vận Thuật đưa Thần Hoàng về Huyền Thiên tông trước.

Trong U Minh cốc, Sở Cuồng Nhân và một đám Chuẩn Đế tập hợp tại một chỗ.

Bọn họ nói rất nhiều, thiên nam hải bắc, chuyện gì cũng có, mà Sở Cuồng Nhân cũng có không ít chuyện muốn tìm hiểu từ chỗ bọn họ.

Ví như trong các cấm địa còn lại có Chuẩn Đế không.

Lấy được đáp án là có, hơn nữa còn không ít.

Mười đại cấm địa, ngoại trừ cổ chiến trường, mê vụ ở hải ngoại, thì tám cấm địa còn lại đều có cường giả ẩn giấu.

“Hiếm thấy mọi người tụ tập một chỗ, không bằng chúng ta tới luận đạo một phen.”

Lúc này, một vị Chuẩn Đế đề nghị.

“Ừm, đề nghị này rất tốt, bình thường mọi người hoặc ngủ hoặc đóng cửa không ra, hiếm khi bây giờ tất cả mọi người tụ tập cùng một chỗ, không bằng luận đạo một phen, xác minh những năm gần đây có tiến bộ hay không đi.”

“Không sai, hơn nữa Sở đạo hữu cũng ở đây, ta rất hiếu kì cảnh giới đạo pháp của Sở đạo hữu như thế nào.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: “Ta không có vấn đề.”

Hắn cũng rất tò mò, không biết cảnh giới đạo pháp bây giờ của mình mạnh mẽ đến mức nào.

Mọi người tụ tập tại một chỗ, ngoài Sở Cuồng Nhân, những người còn lại đều là Chuẩn Đế, có mười vị.

Lúc bắt đầu luận đạo, người đầu tiên đứng ra là một nữ tu tên là Thiên Tuyết Chuẩn Đế, nàng am hiểu thuộc tính băng chi đạo, đạo vận vừa ra, nhiệt độ bốn phía hạ xuống, sau đó có một thanh băng tuyết chi kiếm hình thành trên đầu nàng.

Các Chuẩn Đế khác cũng bắt đầu bày ra đạo vận của mình, có thuộc tính thủy chi đạo, hỏa diễm chi đạo, ngũ hành chi đạo...

Mười mấy loại đạo vận khác biệt xen lẫn va chạm trong hư không, vô cùng lộng lẫy, hình thành một bức bức tranh đạo vận.

Toàn bộ U Minh cốc bị chấn động.

Sở Cuồng Nhân nhìn đám đạo vận này, như có điều suy nghĩ, lập tức thả ra đạo vận của mình, đó là một loại đạo vô cùng sắc bén, giống như muốn xé rách thiên địa vậy!

Đạo vận của hắn thả vào 'Bức tranh' kia, giống như muốn xé rách nó.

“Kiếm chi đạo vận thật lợi hại.”

“Không hổ là Vô Thượng Thánh Nhân, cảnh giới đạo pháp đã vượt qua tất cả Thánh Nhân khác.”

“Lúc ta còn là Thánh Nhân, còn không bằng mười phần trăm cái này.”

Đám Chuẩn Đế kinh thán.

Luận đạo còn tiếp tục, mười vị Chuẩn Đế đều có đặc sắc của mình.

Nhưng Sở Cuồng Nhân có vẻ hơi đặc thù, hắn biết rất nhiều, bao quát rất nhiều đế thuật, từ Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, đến phân thân kiếm khí, Nộ Thần Quyền, Tuyệt Tâm Chỉ, Ai Thiên Chưởng, Như Lai Vãng Sinh Chú, các loại đạo vận liên tiếp hiện lên trên người hắn.

Rõ ràng chỉ có một người, nhưng một người lại tỏa ra hào quang sáng chói hơn mười vị Chuẩn Đế.

Mọi người thấy mà kinh thán, trong lòng thầm gọi quái vật.

Một phen luận đạo, mọi người kinh thán trình độ lĩnh ngộ sâu của Sở Cuồng Nhân đối với đạo pháp, nhưng bản thân hắn lại rơi vào trầm tư, không có chút mừng rỡ.

“Cảm ngộ đạo pháp của Sở đạo hữu rất sâu, đúng là khoáng cổ thước kim, ngay cả đám lão già chúng ta cũng không bì kịp, nhưng đạo mà Sở đạo hữu lĩnh ngộ chung quy là đạo của người khác, không phải đạo của chính mình.”

Một vị lão Chuẩn Đế từ tốn nói, ông ta là vị Chuẩn Đế mạnh nhất trong U Minh cốc ngoài U Minh cốc chủ.

Ông ta liếc mắt đã nhìn ra Sở Cuồng Nhân đang nghĩ cái gì.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, “Đạo hữu nói không sai.”

“Có lẽ đạo của người khác cũng rất cường đại, nhưng chỉ có đi ra đạo của mình mới có thể bước lên đỉnh cao!” Lão giả tiếp tục nói.

Đây cũng là Chuẩn Đế tu hành.

Có lẽ lúc trước các Chuẩn Đế ở đây đã học rất nhiều đạo pháp, nhưng bây giờ, bọn họ chỉ muốn đi theo đạo tu hành của mình, dù sao, đạo của người khác có mạnh hơn, cũng là đạo của người khác, nếu bắt chước truy tìm, cuối cùng cả đời cũng chỉ đuổi theo bóng lưng của người khác.

Mà mỗi Đế giả, cũng đều đi ra đạo của mình, đồng thời trở thành cường giả!

“Đạo của chính ta?” Sở Cuồng Nhân thầm nói một tiếng.

“Thật ra cảm ngộ đạo pháp của Sở đạo hữu đã không yếu hơn những người sáng tạo ra, thậm chí còn hậu sinh khả uý, nếu đi đến cực hạn, biến nó thành đạo của mình cũng không phải là chuyện không thể, có vài Đế giả cũng làm như vậy.”

“Hoặc là, có thể dung luyện con đường vạn pháp, hóa vạn pháp thành một pháp, đây cũng là một khả năng, Sở đạo hữu có Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể, Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, có lẽ có thể đi theo đạo Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp, đây chính là đạo pháp đứng đầu”

Có Chuẩn Đế nói.

“Nói cẩn thận vào.” Lão Chuẩn Đế trừng hai vị Chuẩn Đế kia một cái.

Đó là đạo của mình, người ngoài không thể tuỳ tiện bước chân, nhất định phải do mình khám phá mới được.

Hai vị Chuẩn Đế kia tự biết lỡ lời, không nói thêm gì nữa.

“Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp...” Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ, cách đây mấy năm, hắn đã đi theo con đường này, hiện tại vẫn đang đi, nhưng ngoại trừ Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp ra, hắn còn biết rất nhiều, đó thật sự là đạo hắn cần sao?

Các sở học suốt đời liên tiếp lóe lên trong đầu hắn, kiếm pháp, phật pháp, quyền pháp, chỉ pháp, chưởng pháp, phù đạo, đan đạo...

Rất rất nhiều.

Hắn biết rất rất nhiều, hơn nữa mỗi loại đều có trình độ đứng đầu.

Nhưng bây giờ hắn không có chút tự hào nào, hắn nghĩ, trong những thứ này, đâu mới là đạo thích hợp với hắn nhất.

Hắn có cần bỏ qua một số đạo, chỉ chuyên tu một đạo hay không?

Sở Cuồng Nhân suy nghĩ, dần dần kí ức của hắn bị kéo về mười mấy năm trước, đó là lúc hắn vừa nhập thế.

Hôm đó trời trong gió nhẹ, ánh sáng mặt trời vừa vặn, hắn và Lam Vũ đi ra sơn môn của Huyền Thiên tông, đám người Huyền Kỳ Tôn Giả đưa tiễn.

Trước khi đi, hắn nói một câu cả vườn hoa nở, chỉ có ta rực rỡ nhất, khiến hắn trở thành cái đinh trong mắt của một đám thiên kiêu.

Con đường tu hành của hắn, cũng bắt đầu từ câu nói này.

Từ đó về sau, hắn đánh bại thiên kiêu, trảm cường địch, xông vào bí cảnh, đồ ma tu, diệt đạo thống...

Cho tới bây giờ, không chỉ vô địch cùng thế hệ, càng quét ngang đương đại!

Nhập thế đến nay, hắn chưa từng thua trận!

Đúng vậy!

Chưa từng!

Sở Cuồng Nhân hắn, vạn chiến không bại, là đệ nhất nhân từ xưa đến nay!

Đạo của hắn, cũng là đạo đứng đầu từ xưa đến nay, không người có thể đi!

Từ xưa đến nay, ai dám nói vô địch, ai dám nói bất bại? !

Hắn dám!

Sở Cuồng Nhân hắn muốn đi, chính là vô địch chi đạo! !

Quét ngang thiên hạ, có ta vô địch!

Còn tu đạo gì, tu pháp gì căn bản không quan trọng, kiếm pháp, quyền pháp, chưởng pháp, phù văn, đều không quan trọng!

Tất cả, chẳng qua chỉ là thủ đoạn mà thôi.

Người vô địch, tâm vô địch, thì bất kì đạo pháp gì trong tay hắn cũng là đạo pháp vô địch!

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân càng thêm thanh tịnh sáng ngời, một cỗ khí thế kinh khủng, khó có thể hình dung bao phủ hắn.

Cỗ khí thế này hoàn toàn khác biệt với tất cả đạo vận mà hắn đã thi triển ra trước đó, ẩn chứa một cỗ tự tin cường đại, bất kỳ người nào nhìn thấy Sở Cuồng Nhân lúc này đều không thể coi nhẹ sự tồn tại của hắn, loại khí thế này, là muốn hoành tảo thiên hạ, trấn áp tất cả.

Tất cả đạo vận trên người hắn đều bị cỗ khí thế này bao hàm.

Khiến sắc mặt tất cả Chuẩn Đế ở đây đều thay đổi.

“Hắn đã tìm được đạo mà mình muốn đi!”

“Khí tức thật khủng bố, con đường của hắn, xem ra không dễ đi a.”

“Trời ơi, hắn đã tìm ra đạo của mình rồi? ? Như vậy cũng quá nhanh đi, tên gia hỏa này đúng là một tên quái thai.”

Chương 484: Hồ Mỹ Nhân dụ hoặc, dựa vào cái gì mà ưu tú như vậy

Đạo của một người, không phải tùy tiện là có thể tìm ra.

Có thể nói, đạo của một người là tổng kết con đường tu hành của mình, nếu không cách nào tìm ra đạo phù hợp với bản thân, cuối cùng cả đời tu sĩ đều khó mà leo lên đỉnh phong.

Các vị Chuẩn Đế ở đây đều phải hao tốn vô số thời gian đi nghiệm chứng, phỏng đoán, mới tìm ra đạo của mình.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, nói tìm được là tìm được, hơn nữa nhìn dáng vẻ vô cùng phù hợp, hoàn toàn không có chút bất ngờ nào, đây là một loại đạo được hắn tán thành đồng thời vô cùng cường đại.

“Chúc mừng Sở đạo hữu.”

“Bây giờ Sở đạo hữu bây đã tìm được đạo của mình, còn lại chỉ cần ấn chứng, chúng ta chờ Sở đạo hữu xác minh đạt được, đăng lâm đế vị.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, “Lần này luận đạo, tại hạ có thu hoạch cực lớn, đa tạ chư vị.”

“Đạo hữu khách khí.”

“Ha ha, tất cả đều là cơ duyên của Sở đạo hữu thôi.”

Sở Cuồng Nhân và đám Chuẩn Đế này trao đổi một phen.

Trước khi đi, hắn tìm Thiên Tuyết Chuẩn Đế nắm giữ Hàn Băng Đạo Thể, nói: “Thiên Tuyết Chuẩn Đế, ngươi am hiểu hàn băng chi đạo, chắc hẳn trong tay có không ít bảo vật thuộc tính Hàn Băng, ta muốn đổi hai kiện từ trong tay ngươi, không biết ngươi có nguyện ý không?”

“Ha, Sở đạo hữu muốn tu hàn băng chi đạo.”

“Không phải, ta muốn đưa cho một vị bằng hữu.”

“Thì ra là thế.”

Thiên Tuyết Chuẩn Đế gật đầu, sau đó nàng cũng không keo kiệt, cầm mấy món bảo vật thuộc tính hàn băng trân quý nhất của mình ra, trao đổi mấy món trọng bảo với Sở Cuồng Nhân, ở trong đó vẫn còn có một thanh Chuẩn Đế binh, nghiêm ngặt mà nói, Thiên Tuyết Chuẩn Đế còn kiếm lời.

Nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý.

Lần này tới U Minh cốc, hắn thu hoạch rất lớn, đoạt được vượt xa những bảo vật này.

Sau khi rời khỏi U Minh cốc, hắn trở lại miệng núi lửa, gặp bạch bào tướng, sau khi hắn rời đi, đối phương đã lấy được một vài bảo vật ở đây.

Nhưng lúc này ông ấy vẫn đứng tại chỗ, ánh mắt có chút bất đắc dĩ.

“Thế nào, ngươi lấy được bảo vật rồi mà vẫn không vui sao?”

“Ta đột nhiên nhớ tới ngươi đã nói, Tình Tuyết là Băng Sương Đạo Thể, mà lần này ta đoạt được đều là bảo vật thuộc tính hỏa, xung đột với nàng, sợ rằng không thể đưa cho nàng.”

Thuộc tính tương xung, nếu sử dụng không thoả đáng, chọc người thèm nhỏ dãi, thì chí bảo sẽ trở thành lợi khí lấy mạng người.

Đương nhiên bạch bào tướng sẽ không tạo ra chuyện nguy hiểm như vậy, đưa những bảo vật này cho Thương Tình Tuyết.

“Ta đã sớm đoán được, cầm lấy đi.”

Sở Cuồng Nhân cười, sau đó lấy mấy thứ từ trong Càn Khôn Giới ra, một cỗ ba động hàn băng vô cùng nồng đậm xuất hiện, miệng núi lửa vốn khô nóng lại lộ ra một cỗ ý lạnh.

“Đây là...” Bạch bào tướng kinh ngạc nhìn chí mấy bảo thuộc tính hàn băng trước mặt.

Ba kiện chí bảo lần lượt là một bộ đạo bào, một hạt châu, một thanh kiếm, đều tràn ngập cường ba động hàn bằng, tùy tiện một kiện, đều là chí bảo mà các tu sĩ tu luyện hàn băng chi đạo đều tha thiết ước mơ, bây giờ Sở Cuồng Nhân lại một lượt lấy ra ba kiện.

“Vừa làm quen với một số người, ta lấy được từ chỗ bọn họ, đưa cho ngươi làm lễ gặp mặt, vừa vặn phù hợp.”

Bạch bào tướng có chút chần chờ, “Cái này...”

“Cái này cái kia cái gì, cầm lấy đi, nếu ngươi thấy ngại, thì đưa những thứ ngươi vừa lấy được ở đây cho ta trao đổi, như vậy là được rồi.”

“Vậy thì được.”

Bạch bào tướng gật đầu, đưa tất cả những bảo vật vừa đoạt được cho Sở Cuồng Nhân, dù sao những thứ này cũng không có tác dụng lớn với ông ấy.

Ông ấy nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt có cảm kích, “Đa tạ.”

Sở Cuồng Nhân giúp ông ấy tìm được đời sau, hiện tại lại tận tâm vì quan hệ bọn họ như thế, trong lòng cảm kích, khó có thể nói nên lời.

“Đều là người một nhà, không cần khách khí.”

Sở Cuồng Nhân cười, sau đó dự định rời đi.

Nhưng lúc này bỗng nhiên có một trận hương khí đập vào mặt, một bóng hồng xinh đẹp đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Là thiên kiêu của cửu thiên, Hồ Mỹ Nhân.

“Tiểu nữ tử là Hồ Mỹ Nhân của tộc Thiên Hồ, ngưỡng mộ Sở đạo hữu đã lâu, ta có biệt viện ở gần đây, không biết có thể may mắn mời đạo hữu đến đó, trắng đêm tâm sự không?” Hồ Mỹ Nhân nói, đôi mắt đào hoa ngập nước nhìn Sở Cuồng Nhân, đều là nhu tình mật ý.

Nếu là các tu sĩ khác, bị ánh mắt như vậy nhìn chằm chằm, đoán chừng thân thể đã mềm nhũn, không nói hai lời liền đồng ý.

Nhưng ánh mắt Sở Cuồng Nhân lại không có gợn sóng.

“Ngại quá, ta phải lên đường, không rảnh.”

“Sở đạo hữu thật sự không suy nghĩ một chút sao? Tiểu nữ tử ngưỡng mộ đạo hữu lắm đấy.”

Hồ Mỹ Nhân chậm rãi đi lên trước, chóp mũi Sở Cuồng Nhân quanh quẩn hương khí càng nồng nặc, hương thơm kia khiến người ta mê say.

Trong mắt Hồ Mỹ Nhân ngoại trừ có nhu tình mật ý, còn có mấy phần quyến rũ.

Nàng thấp hơn Sở Cuồng Nhân một chút, mặc một thân hồng trang diễm lệ, còn thấp ngực, khẽ cong eo, da thịt bóng loáng khiến mắt người ta choáng váng, rãnh sâu như ẩn như hiện khiến người ta hận không thể nhét tròng mắt vào tìm tòi thực hư.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua.

Côn Ngô Kiếm bên hông hắn bỗng nhiên keng một tiếng, tự động ra khỏi vỏ, mũi kiếm nhắm ngay cái cổ trắng nõn thon dài của Hồ Mỹ Nhân, kiếm khí sắc bén tiêu tán, dường như một khắc sau sẽ chém cái đầu diễm lệ kia xuống.

Hồ Mỹ Nhân không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, nhưng trên mặt lập tức lộ ra nụ cười phong tình vạn chủng, “Sở đạo hữu, ngươi có ý gì vậy?”

“Ngại quá, Côn Ngô nhà ta không thích người lạ đến gần ta quá mức.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, hắn cười rộ lên cũng rất đẹp đẽ, Hồ Mỹ Nhân nhìn mà có chút thất thần.

Nam tử này đúng là muốn mạng a.

Lúc Hồ Mỹ Nhân thất thần, Côn Ngô Kiếm bộc phát ra một trận kiếm khí sắc bén, trong nháy mắt bức lui Hồ Mỹ Nhân.

“Chẳng lẽ thanh kiếm này ghen?” Hồ Mỹ Nhân nhìn thanh kiếm kia một chút, sau đó có chút kinh nghi bất định nói.

“Ai biết được?”

Trong lòng Sở Cuồng Nhân khẽ động, Côn Ngô Kiếm keng một tiếng, tự động trở lại vỏ kiếm.

“Bạch bào, chúng ta đi thôi.”

“Ừm.”

Sở Cuồng Nhân không nhìn Hồ Mỹ Nhân một cái, dẫn bạch bào tướng trực tiếp rời đi.

Nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, Hồ Mỹ Nhân liếm môi một cái, “Ta không tin, trên đời này lại có nam nhân ta không bắt được?”

“Ha ha, hồ ly lẳng lơ, ngươi từ bỏ đi, chỉ sợ dáng vẻ này của ngươi không có tác dụng đâu, ngươi đi câu dẫn hắn còn không bằng đến câu dẫn ta.”

Vương Thiên Đằng cười ha ha một tiếng nói.

“Bằng ngươi? Ngay cả một đầu ngón tay của hắn cũng không sánh bằng, câu dẫn ngươi, không có chút ý tứ nào.”

Hồ Mỹ Nhân lườm đối phương một cái, sau đó khinh miệt nói.

Nghe nàng nói như vậy, Vương Thiên Đằng nhướng mày, lộ ra vẻ không vui, “Sở Cuồng Nhân mạnh, nhưng ta cũng không phải mặc người ta hạ thấp.”

“Mặc dù hồ ly lẳng lơ cợt nhả, nhưng lời nàng nói vẫn đánh đúng trọng tâm, chậc chậc, so sánh với hắn, mấy người chúng ta đúng là kém xa.”

Chiến Hồng Anh đeo mặt nạ kim loại đi tới, từ tốn nói.

“Ngay cả ngươi cũng nói như vậy, xem ra Sở Cuồng Nhân không chỉ có thực lực cường đại, gương mặt kia của hắn còn lợi hại hơn nữa.”

Tiêu Kinh Trần từ tốn nói, tâm lý lại có chút ghen ghét.

Trên bảng Tiềm Long không có nhiều nữ tu, mười vị trí đầu cũng chỉ có hai người mà thôi, là Chiến Hồng Anh và Hồ Mỹ Nhân.

Trong đó, Chiến Hồng Anh lại là người đứng thứ hai trên bảng Tiềm Long, còn xuất sắc hơn Tiêu Kinh Trần, hiện tại trên miệng hai nữ tử này lại hướng về Sở Cuồng Nhân, mặc dù nói sự thật, nhưng mấy nam tử còn lại vẫn cảm thấy khó chịu, dựa vào cái gì mà Sở Cuồng Nhân ưu tú như vậy?

Chương 485: Các trưởng lão bế quan tập

thể, Như Yên trưởng lão không yên lòng

Sở Cuồng Nhân, bạch bào tướng rời khỏi miệng núi lửa, trở lại Thận Lâu.

Chẳng biết Thương Tình Tuyết đã tỉnh lại từ lúc nào, nàng đang ngẩn người trong một cái đình trên Thận Lâu, phát hiện hai người Sở Cuồng Nhân đi đến, mới hồi phục tinh thần.

“Bái kiến chưởng môn.” Thương Tình Tuyết tiến lên phía trước thi lễ.

“Sao vậy?”

“Không có gì đáng ngại, đúng rồi, chưởng môn, ngươi đã giải được thiên phạt phong ấn rồi?”

“Ừm.” Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Thương Tình Tuyết vui vẻ, “Quá tốt rồi.”

Sau đó, nàng nhìn bạch bào tướng bên cạnh, ánh mắt có chút hiếu kỳ, “Vị tiền bối này là…”

Chẳng biết tại sao, Thương Tình Tuyết nhìn bạch bào tướng trước mặt, lại cảm thấy thân thiết không hiểu.

“Tình Tuyết, giới thiệu cho ngươi một chút, vị này là bạch bào tướng, cũng là tổ tiên của ngươi.”

“Cái gì? !” Thương Tình Tuyết sửng sốt một chút.

“A, để hắn giải thích cho ngươi những chuyện đã xảy ra đi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói, sau đó thức thời rời đi, để lại không gian cho hai người họ.

Sau khi Sở Cuồng Nhân rời đi, bạch bào tướng nhìn Thương Tình Tuyết, có chút câu nệ, không biết nên nói cái gì.

Bất kì ai đột nhiên nghe thấy tin tức mình có một vị tổ tiên còn sống, hơn nữa người này còn đứng ở trước mặt mình, đều khó mà tiếp nhận.

“Những thứ này là lễ gặp mặt ta tặng ngươi.”

Bạch bào tướng không biết nên nói cái gì mới tốt, trực tiếp lấy lễ vật mình đã chuẩn bị ra.

Nhìn chí bảo thuộc tính hàn băng trước mặt, Thương Tình Tuyết không khỏi kinh hô một tiếng, ba động năng lượng vô cùng nồng đậm của thuộc tính hàn băng kia khiến Đạo Thể của nàng vui vẻ nhảy cẫng.

“Bảo vật thật lợi hạn, chẳng lẽ hạt châu này là Hàn Ngọc dưới biển sâu sao, nghe đồn hạt châu này có thể tăng tốc độ tu hành của tu sĩ thuộc tính hàn băng, còn thanh kiếm này, ít nhất cũng là một thanh Thánh Vương khí, thậm chí đều đã tiếp cận Chuẩn Đế binh…” Thương Tình Tuyết nhìn chí bảo trước mặt, sợ ngây người.

“Những thứ này có trợ giúp rất lớn với việc tu hành của ngươi, nhận lấy đi.”

Sau khi tặng lễ vật xong, hai người bắt đầu hàn nguyên với nhau.

Từ chuyện bạch bào tướng ủy thác Sở Cuồng Nhân tìm mẫu tử Thương Tình Tuyết thế nào, đến chuyện gần đây bạch bào tướng đã gia nhập Huyền Thiên tông, tất cả đều kể ra một lần.

Cách đó không xa.

Bên cạnh một bồn hoa.

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên, “Xem ra hai người nói chuyện cũng không tệ lắm.”

Linh niệm của hắn bao trùm xung quanh, căn bản không có chuyện gì trên Thận Lâu có thể giấu giếm được hắn, mặc dù hắn rời đi, để lại không gian cho hai người bạch bào tướng, nhưng hắn vẫn rất tò mò hai người này sẽ nhận nhau thế nào, hắn không thể khống chế được tâm hồn bát quái này.

Bạch bào tướng và Thương Tình Tuyết nhận nhau được mấy ngày, hai người chung sống rất hòa hợp.

Thương Tình Tuyết không kháng cự, đột nhiên có một vị tổ tiên vô cùng cường đại, còn tặng bảo vật cho mình, có ai không muốn chứ?

Sau đó, nàng nghe được chuyện tình của bạch bào tướng và công chúa Lâu quốc, càng vô cùng cảm động, cũng càng thêm khâm phục và thân cận với bạch bào tướng.

Còn bạch bào tướng thì không cần phải nói.

Đây là tâm nguyện nhiều năm của ông ấy, bây giờ đã được hoàn thành, khí tức trên người đã nhu hòa hơn rất nhiều, không lạnh như băng, khó tới gần như trước nữa, mặc dù đeo mặt nạ, nhưng mấy ngày nay, Sở Cuồng Nhân thường xuyên nhìn thấy ý cười trong mắt ông ấy.

Trở lại Huyền Thiên tông, Sở Cuồng Nhân xử lý sự vụ trong tông, đồng thời, cũng bắt đầu nghiên cứu tấm bia đá lấy được ở Hoàng Tuyền phủ.

Mặt khác, bây giờ Huyền Thiên tông phát triển mạnh, mấy người Như Yên trưởng lão nhao nhao độ kiếp đến Chuẩn Thánh cảnh, theo đạo lý mà nói, bọn họ đã sớm ẩn cư ở hậu trường, chuyên tâm tích lũy nội tình thành thánh, nhưng trước đó Sở Cuồng Nhân còn chưa mở ra phong ấn, mọi người liền giúp đỡ hắn quản Huyền Thiên tông trước.

Một ngày này, trong Trường Sinh điện.

Đám người Như Yên trưởng lão cùng nhau tìm đến Sở Cuồng Nhân.

“Cái gì? Tất cả các ngươi dự định đi bế quan, chuẩn bị thành thánh? ?”

Sở Cuồng Nhân mơ hồ.

Những trưởng lão này, nhất là Như Yên trưởng lão cũng đi bế quan, vậy một mình hắn phải quản lý Huyền Thiên tông lớn như vậy sao?

Có lầm hay không? !

“Chưởng môn yên tâm, chúng ta đã định ra ngươi thay thế chúng ta rồi, mặt khác, dựa vào nội tình của Huyền Thiên tông, chúng ta cũng không cần bế quan thời gian quá dài, nhiều nhất là mười mấy năm, chúng ta có thể thành thánh xuất quan.” Như Yên trưởng lão nói, đưa lên một bảng danh sách.

Đó là những đệ tử nàng đã chọn ra để tiếp nhận vị trí trưởng lão, thời gian trước đã thương lượng với Sở Cuồng Nhân rồi.

Sở Cuồng Nhân có chút không cam tình không nguyện, cho dù có người thay thế, nhưng đến bây giờ, mọi chuyện trong tông môn đều do Sở Cuồng Nhân và những trưởng lão này xử lý, đột nhiên đổi nhiều người như vậy, lúc bắt đầu, hắn khó tránh sẽ có chút không quen.

Nhưng việc liên quan đến chuyện thành thánh, hắn cũng không tiện nói thêm cái gì, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

… …

Như Yên trưởng lão rời đi, đi vào một cái sân nhỏ ở Huyền Thiên tông, đây là chỗ nàng ở.

Khu nhà nhỏ này rất đơn sơ, ngoại trừ một gian nhà gỗ, cũng chỉ có một gốc sơn trà cao vút trước nhà gỗ.

Nàng thiết lập mấy đạo cấm chế, dự định bắt đầu bế quan.

Nhưng nghĩ đến Sở Cuồng Nhân, nàng có chút không tĩnh tâm được.

“Một mình chưởng môn thật sự được sao? Mặc dù đã định ra vài người, nhưng đột nhiên giao tất cả sự vụ cho chưởng môn, thế nào hắn cũng phải luống cuống tay chân.”

Không phải nàng không có lòng tin với Sở Cuồng Nhân, nàng biết đối phương có thể quản lý tốt Huyền Thiên tông, nhưng mơ hồ vẫn có chút lo lắng.

"Ha, đúng rồi, quên nói với chưởng môn, tháng trước mấy mỏ quặng mà thương hội Tứ Hải và Huyền Thiên tông khai thác ở Hắc Thủy Đạo Châu đã có thu hoạch, ngoài ra còn chuyện mấy tông môn như Thiên Vũ tông chuẩn bị phái đệ tử tới trao đổi, cần chưởng môn phê chuẩn, Thiên Vũ chưởng môn còn đang chờ trả lời nữa…"

Như Yên trưởng lão đứng dậy muốn đi tìm Sở Cuồng Nhân nói những chuyện này.

Bỗng nhiên, nàng dừng bước, cười khổ một tiếng nói: "Nói an tâm bế quan, sao lại nhớ đến những chuyện này rồi."

Những năm này, mọi chuyện lớn nhỏ trong ngoài Huyền Thiên tông đều do nàng quản lý, bây giờ đột nhiên thư giãn, có chút không quen a.

"Như Yên trưởng lão, Lam Vũ cầu kiến."

Lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng nói của Lam Vũ.

"Chuyện gì?" Như Yên trưởng lão đi ra ngoài, nhìn thấy Lam Vũ đang đứng dưới cây sơn trà.

"Như Yên trưởng lão, công tử bảo ta đưa đến vài thứ cho ngươi thả lỏng."

Nàng lấy ra một cái hộp nhỏ, bên trong chứa một ít lá trà.

"Chưởng môn đưa lá trà cho ta? Thật kì lạ, sao hắn biết ta thích thưởng trà." Như Yên trưởng lão có chút bất ngờ.

"Những năm này Như Yên trưởng lão trợ giúp công tử, công cao to lớn, công tử đều ghi tạc trong lòng, một chút lá trà mà thôi, không thành kính ý."

"Làm phiền Lam Vũ trở về giúp ta đa tạ chưởng môn."

"Vâng, vậy ta rời đi trước."

"Đi thong thả."

Như Yên trưởng lão tiễn Lam Vũ, tiến vào nhà gỗ, phất tay lấy ra một bình nước sôi.

“Nếu là tâm ý của chưởng môn, vậy thì thử một lần đi.”

Như Yên trưởng lão thầm nói, sau đó bắt đầu pha lá trà, một lát sau đã có từng trận hương trà tỏa ra.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, sau khi ngửi thấy hương trà, Như Yên trưởng lão cảm giác tâm thần mình biến ảo khôn lường, nàng nhìn lá trà ngâm ở trong nước, một trận đạo vận huyền diệu tràn đầy trong đó, không khỏi kinh hãi, “Lá trà này lại ẩn chứa đạo vận huyền diệu như thế? !”

Nàng thận trọng nâng chung trà lên, uống một ngụm.

Một cỗ cảm ngộ huyền diệu lập tức tràn ngập trong đầu, lý giải cũng tăng lên.

Từng đợt đạo vận lưu chuyển trong cơ thể, khiến tu vi của nàng nhanh chóng tăng về phía Thánh cảnh.

Chương 486: Sở Cuồng Nhân tính toán nhỏ nhặt, thay đổi trong Luyện Ngục lâm

Trong Trường Sinh điện.

Sở Cuồng Nhân đang xử lý nội vụ, bởi vì đám người Như Yên trưởng lão bế quan tập thể, lượng công việc của hắn tăng lên không ít.

Mà những đệ tử thay thế kia đều rất non nớt, hiệu suất không nhanh bằng đám người Như Yên trưởng lão.

“Thiên Vũ tông muốn phái người tới trao đổi một chút tâm đắc tu hành, mặc dù là phụ thuộc thế lực, nhưng lúc trước Huyền Thiên tông gặp nạn, Thiên Vũ tông trượng nghĩa viện thủ, việc này không thể chậm trễ, để mấy người Nam Cung Hoàng giao lưu với bọn họ một phen.”

“Ba mươi sáu đảo ở hải ngoại trọng kiến, phái người đến mời chúng ta đi xem lễ, muốn hòa hảo với chúng ta? Bây giờ muốn hòa hảo rồi, không đi.”

“Gần đây Huyền Phong Đạo Châu, Hắc Thủy Đạo Châu xuất hiện ma khí, nguyên nhân không rõ... Chuyện này có chút cổ quái, đại tranh chi thế, trên trời dưới đất đều muốn đến nhân gian tham gia náo nhiệt.”

Sở Cuồng Nhân nhìn từng báo cáo trên các phong thư, lượng công việc đột nhiên tăng vọt, khiến hắn có chút bất đắc dĩ.

Chuyện này khiến hắn nhớ đến Cố Linh Lung ở Thanh Vân vương triều phía xa, nàng quản lý nội vụ vương triều, chắc chắn còn bận rộn hơn hắn.

“Phiền quá, hay là ta bỏ việc cũng đi bế quan nhỉ?”

Sở Cuồng Nhân duỗi lưng một cái nói với Lam Vũ bên cạnh.

“Chuyện này không thể được, đường đường là chưởng môn lại nói ra lời như vậy, nếu để người khác nghe thấy, còn ra thể thống gì nữa.”

Lúc này, bên ngoài Trường Sinh điện truyền đến một giọng nói.

Chỉ thấy Như Yên trưởng lão mặc một bộ bạch bào, hiền thục văn nhã đi đến, nhìn Sở Cuồng Nhân một cái, “Vốn cho rằng chưởng môn có thể ứng phó tự nhiên, không ngờ ta mới rời đi hai ngày, chưởng môn đã muốn bỏ việc không làm rồi.”

Sở Cuồng Nhân có chút xấu hổ, “Như Yên trưởng lão, không phải ngươi muốn bế quan sao? Nhanh như vậy đã đi ra rồi.”

“Đây không phải là công lao của lá trà chưởng môn tặng sao, lại nói, đó là lá trà gì, có thể khiến ta đột phá Thánh cảnh trong hai ngày ngắn ngủi, giảm bớt mười mấy năm tích lũy như vậy?” Lúc này Như Yên trưởng lão nghĩ đến lá trà kia, vẫn cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Bảo vật kia quá hiếm thấy, tuyệt đối là bảo vật Đế cấp, hơn nữa còn không phải bảo vật Đế cấp bình thường.

“Đó là Ngộ Đạo Trà, là bảo vật lúc trước ta lấy được, ta đã dùng rồi, còn thừa một chút, liền để Lam Vũ đưa cho ngươi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Ngoại trừ Thanh Sương Thánh Nhân đang chăm sóc Ngộ Đạo Trà và mấy vị Thánh Nhân ra, cũng không ai biết ở Huyền Thiên tông có Ngộ Đạo Trà.

“Vật này không tầm thường, quá trân quý, đa tạ chưởng môn.”

“Như Yên trưởng lão có công cao lớn, nên như vậy.”

“Bây giờ ta đã đột phá Thánh cảnh, không cần bế quan, nhàn rỗi rồi, dứt khoát trở về tiếp tục giúp chưởng môn quản lý một số việc vặt.”

“Thật sao, như vậy quá tốt rồi.”

“Chưởng môn, ngươi đừng giả bộ, đây không phải tính toán của ngươi sao?”

“Ha ha, nói tóm lại, Như Yên trưởng lão có thể tiếp tục giúp ta, vậy không thể tốt hơn.”

Sở Cuồng Nhân cười, đúng là hắn cố ý để Lam Vũ đưa Ngộ Đạo Trà cho Như Yên trưởng lão, một mặt là tình nghĩa, mặt khác là muốn Như Yên trưởng lão nhanh đột phá Thánh cảnh, tiếp tục trở về giúp hắn quản lý Huyền Thiên tông.

“Haiz, ta sinh ra đúng là mệnh lao lực mà.” Như Yên trưởng lão cảm khái một tiếng.

Có Như Yên trưởng lão trợ giúp, rất nhanh Sở Cuồng Nhân đã xử lý xong chuyện nội vụ.

Hắn duỗi lưng một cái, “Như Yên trưởng lão trở về thật sự quá tốt, bớt không ít chuyện cho ta, sau này vất vả ngươi rồi.”

“Vậy sau này xin chưởng môn chỉ giáo nhiều hơn.”

…

Thời gian tiếp theo, Huyền Thiên tông phát triển đâu vào đấy.

Ngoại trừ Như Yên trưởng lão, mấy đệ tử được chọn thay thế các vị trưởng lão khác cũng có tiến bộ nhanh chóng, không đến mấy tháng đã có thể xử lý chức vụ của mỗi người một cách thông thạo, chuyện này khiến Sở Cuồng Nhân bớt lo không ít, có thời gian nhàn rỗi.

Hắn nhớ tới đến Hoàng Tuyền Bia lấy được ở Hoàng Tuyền phủ, dự định bế quan, tìm hiểu một chút.

Lúc Sở Cuồng Nhân bế quan lĩnh hội Hoàng Tuyền Bia, ngoại giới cũng không bình tĩnh.

Một trong mười đại cấm địa, Luyện Ngục lâm.

Luyện Ngục lâm, trên mặt đất, khắp nơi đều hài cốt, giống như địa ngục tu la, cho nên mới có cái tên này.

Hôm nay, bên ngoài Luyện Ngục lâm đột nhiên có một đám người đi tới.

Trên người những người này đều tản ra ma khí quỷ quyệt, người cầm đầu lại là thiên kiêu Đồ Ba trên bảng Tiềm Long.

Mặc dù người này được liệt trên bảng Tiềm Long, nhưng cực ít xuất thủ, thực lực thần bí, nhưng vẫn đứng trên mười vị trí đầu trên bảng Tiềm Long, đủ để thấy người này bất phàm.

“Nơi này chính là Luyện Ngục lâm, địa bàn của tộc A Tu La, cảnh tượng này, đúng là phong cách của đám người kia.”

Một tên Ma tộc trên đầu mọc ra một cái sừng, tròng mắt màu vàng nhếch miệng cười một tiếng, đá bay một cái xương sọ trên mặt đất ra ngoài.

“Thiếu chủ, trong Luyện Ngục lâm thiết lập mười tám lớp cấm chế, mười tám lớp cấm chế vòng vòng đan xen, muốn đi vào trong, không phải chuyện dễ dàng.”

Bên cạnh Đồ Ba có một lão giả mặc áo bào trắng, trong tay ông ta đang cầm một chiếc la bàn màu đen.

Trên la bàn, có từng đạo quang văn huyền diệu lưu chuyển, phóng xuất ra từng đạo ba động vô hình, giống như đang nhìn trộm hình dạng mặt đất đặc biệt trong Luyện Ngục lâm.

“Đương nhiên không thể dễ dàng tiến vào Luyện Ngục lâm được, nếu không, nơi này cũng không được xưng là một trong mười đại cấm địa, đây cũng là nguyên nhân ta tìm La lão tới đây, La lão là đại sư trận pháp xuất sắc nhất của Ma giới ta, Hắc Ma trận bàn trong tay có được danh xưng phá vạn trận trong thiên hạ, xếp thứ ba trong ba mươi ba Thánh Khí tại Ma giới, có ngươi ở đây, mười tám lớp cấm chế này không có gì đáng lo.”

Đồ Ba cười nhạt nói với lão giả, trong lời nói đều lộ ra ý lấy lòng.

Mà lão giả cũng bị thổi phồng đến mức lâng lâng, trên mặt lộ ra vẻ kiêu ngạo, “Thiếu chủ yên tâm, ngươi cứu ta ra khỏi phong ấn, cho dù ta phải liều mạng cũng nhất định giải được mười tám lớp cấm chế này.”

“Đa tạ La lão.”

“Thiếu chủ, cấm chế có thể phá, nhưng trong tộc A Tu La, cao thủ như mây, trong đó còn có Chuẩn Đế tọa trấn, thiếu chủ có cách đối phó không?”

“Chư vị yên tâm, hôm nay chúng ta đến đây không phải để đối cứng với tộc A Tu La, mục tiêu của chúng ta là phá hỏng Hoàng Tuyền đại trận, theo ta được biết, mắt trận của Hoàng Tuyền đại trận đã mất tích nhiều năm, hiện tại phải nhờ mấy vị Chuẩn Đế duy trì mới có thể vận chuyển trận pháp, cho nên Chuẩn Đế không thể phân thân đối phó chúng ta, ngược lại, chỉ cần chúng ta có thể phá hư đại trận, không chỉ có thể mở thông đạo đến Ma giới, cũng có thể khiến mấy vị Chuẩn Đế này bị trận pháp phản phệ, đến lúc đó không chết cũng tàn phế.”

“Ha ha, vậy thì không thể tốt hơn.”

“La lão, làm phiền.” Đồ Ba nhìn về phía trận bàn trong tay La lão nói.

“Vì đại kế của Ma giới, lão hủ không thể chối từ.”

La lão kiên quyết nói, sau đó đi vào trong mười tám lớp cấm chế của Luyện Ngục lâm.

Thời gian trôi qua.

Qua nửa ngày.

Bỗng nhiên, toàn bộ Luyện Ngục lâm bắt đầu chấn động.

Mười tám đạo cấm chế bắt đầu dần tan rã, trước mặt mọi người đã không còn cảnh tượng địa ngục kia nữa, thay vào đó là một mảnh rừng núi bình thường.

“Thì ra cảnh tượng lúc trước đều là huyễn cảnh.”

“Thành công, La lão thành công phá hỏng mười tám đạo cấm chế, chư vị, dựa theo kế hoạch làm việc đi.”

Đồ Ba nói, sau đó dẫn đầu xông vào Luyện Ngục lâm.

Chương 487: Hoàng Tuyền đại trận bị phá, kiếp nạn của thương khung

Bên ngoài Luyện Ngục lâm, một thân ảnh màu đen đang nhanh chóng lao về phía Luyện Ngục lâm.

Người này chính là người xếp thứ hai trên bảng Tiềm Long, Chiến Hồng Anh.

Đồng thời, người này cũng là thánh nữ của tộc A Tu La.

“Trong thời gian này, các nơi trên Thương Khung tinh liên tiếp có ma khí bạo phát, hơn nữa những nơi kia đều là nơi mấu chốt phong ấn Thánh Nhân thậm chí là Thánh Vương Ma giới, có người đang muốn phóng xuất bọn họ, việc này không thể coi thường, nhất định phải nhanh chóng trở về bẩm bảo đám người tộc trưởng mới được.”

Chiến Hồng Anh âm thầm nghĩ.

Mà lúc này, bên trong Luyện Ngục lâm trước mặt đột nhiên truyền ra một trận ba động năng lượng kịch liệt.

Bầu trời vốn màu đỏ sậm đã dần khôi phục màu sắc bình thường, hình dạng mặt đất của Luyện Ngục lâm cũng có biến hóa.

Một số hiểm địa đã trở nên bình thường không có gì lạ.

“Biến mất, mười tám lớp cấm chế đã biến mất.” Sắc mặt Chiến Hồng Anh đột nhiên thay đổi, kinh ngạc không thôi.

Nàng ý thức được, rất có thể tộc A Tu La đã xảy ra chuyện.

Nàng vội vàng tăng tốc độ, lao về chỗ sâu trong Luyện Ngục.

Mà lúc này, tộc A Tu La gặp phải đám Ma giới Đồ Ba tập kích, bởi vì Chuẩn Đế đều phải duy trì vận chuyển Hoàng Tuyền đại trận, căn bản không rảnh tay, chỉ có tộc trưởng tộc A Tu La dẫn theo một đám trưởng lão đi ra chống cự..

Tộc A Tu La kiêu dũng thiện chiến, nhưng lần này có rất nhiều cường giả của Ma giới đến, tộc A Tu La ứng phó rất miễn cưỡng.

Oanh!

Tu La tộc trưởng đánh ra một quyền, khình khí Tu La bàng bạc quét ngang, đánh bay một tên Thánh Vương Ma giới.

Tên Thánh Vương Ma giới kia trên đầu mọc ra một cái sừng, trong tay cầm một thanh trường thương màu đen, trên người có ma khí lưu chuyển, phía sau hắn ta là một đầu hư ảnh Ma Long mơ hồ.

“Độc Giác Long Ma Thánh Vương, đáng chết, không phải bốn vạn năm trước ngươi đã bị phong ấn rồi sao?”

Tu La tộc trưởng biến sắc.

Vô số năm qua, Địa Ngục Ma giới nhìn chằm chằm Thương Khung tinh như hổ rình mồi, chỉ cần có cơ hội, cường giả Ma giới sẽ xâm lấn, mà trong những cường giả này, có một số bị trấn sát, cũng có một số người thực lực quá mạnh, không cách nào đánh chết, chỉ có thể phong ấn.

Ví dụ như Bạch Liên Thánh Vương phong ấn Địa Ngục Tam Đầu Khuyển.

Độc Giác Long Ma trước mặt Tu La tộc trưởng này cũng là một đầu Ma tộc bị phong ấn, nhưng thực lực của hắn ta còn cường hãn hơn Địa Ngục Tam Đầu Khuyển.

“Ha ha, đương nhiên là có người giúp ta giải khai phong ấn rồi, tộc A Tu La, các ngươi trấn thủ Hoàng Tuyền đại trận nhiều năm như vậy cũng mệt rồi, không bằng hôm nay để chúng ta đến giúp các ngươi giải thoát đi!” Độc Giác Long Ma cười ha ha một tiếng, tay cầm trường thương, ma khí trên người như muốn xé rách thương khung.

“Hừ, ngày xưa Hoàng Tuyền Đại Đế bố trí đại trận, phong ấn thông đạo Ma giới, chúng ta được Đại Đế ủy thác, sao có thể để các ngươi hung hăng ngang ngược được!”

“Vậy thì xem hôm nay các ngươi làm sao thủ được đại trận này.”

Trong tộc A Tu La, gió giục mây vần, ba động năng lượng khủng bố bao phủ toàn bộ Luyện Ngục lâm.

Lúc Chiến Hồng Anh đi tới, nhìn thấy tộc nhân của tộc A Tu La tử thương vô số, ánh mắt lộ ra băng lãnh, “Hôm nay các ngươi phải chết hết cho lão nương!”

Chiến Hồng Anh quát khẽ một tiếng, chỉ thấy trên người đột nhiên xuất hiện từng đoá hoa màu đỏ yêu diễm, một cỗ đạo vận vô cùng kinh khủng lấy nàng làm trung tâm bạo phát.

“Tu La chi hoa, nàng là thánh nữ của tộc A Tu La.”

“Chậc chậc, thánh nữ sao, làm thịt trước rồi lại nói.”

Một vị cường giả của Ma giới cười lạnh, phóng về phía Chiến Hồng Anh, thực lực của hắn ta cực mạnh, chỉ cách Thánh Vương một bước.

Nhưng khi hắn ta tới gần Chiến Hồng Anh, chỉ thấy từng đạo huyết hoa yêu diễm mang theo dây leo tuôn ra, trong chớp mắt đã khóa chặt hắn ta, hơn nữa trên huyết hoa có không ít gai nhọn, trong chớp mắt đã đâm vào thân thể của hắn ta, gần như điên cuồng hút máu của hắn ta.

Không đến một lát, tên cường giả Ma giới này đã bị hút thành một cỗ thây khô.

“Bì Bì.”

Chiến Hồng Anh quát lạnh một tiếng, hắc vụ sau lưng nàng cuồn cuộn, một tiếng sói tru vang vọng, Địa Ngục Ma Lang dữ tợn hóa thành một đạo hắc quang lướt đi, chỗ đi đến, nhấc lên một trận cương phong màu đen, không ít cường giả Ma giới bị hai móng vuốt kia xé rách.

“Thật mạnh!”

“Là Ma Lang, còn vị thánh nữ này nữa, không thể xem thường nàng, thực lực của nàng ít nhất có thể so với Thánh Vương.”

Đám cường giả Ma giới vô cùng e dè.

Lúc này, phía xa có một đạo hắc khí phóng lên tận trời, đó là lượng lớn ma khí.

Tất cả người của tộc A Tu La thấy thế, sắc mặt đại biến.

Trong Luyện Ngục lâm, chỉ có một nơi có thể bốc lên ma khí, chính là Hoàng Tuyền đại trận.

Ma khí tồn tại trong thông đạo Ma giới đều đã bị phong ấn.

Nhưng bây giờ, ma khí trùng thiên!

Chỉ có một cái khả năng.

“Đại trận bị phá hỏng!” Sắc mặt tộc trưởng A Tu La vô cùng khó coi.

Một đám cường giả Ma giới lại hớn hở ra mặt.

“Ha ha, thiếu chủ thành công.”

“Ma giới lại đến, Thương Khung tinh sẽ là địa bàn của chúng ta, ta xem lần này còn Hoàng Tuyền Đại Đế thứ hai nào có thể ngăn cản chúng ta?”

“Ma giới hưng thịnh, từ giờ phút này bắt đầu.”

Oanh, oanh, oanh...

Từng đạo ma khí chi trụ xông thẳng lên trời, chấn thiên hám địa.

Mà cỗ ma khí kinh khủng này lấy Luyện Ngục lâm làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán ra toàn bộ Thương Khung tinh, tất cả cường giả đều cảm giác được.

“Cỗ khí tức này là ma khí! !”

“Đáng chết, ma khí quy mô như thế, đoán chừng chỉ có trận ma họa thời kì Thượng Cổ kia mới có, nhưng lúc đó, không phải thông đạo Ma giới đã bị Hoàng Tuyền Đại Đế dùng đại trận trấn áp sao? Chẳng lẽ, ma giới đã phá phong ấn!”

“Chuyện này phiền toái rồi, thông đạo Ma giới kia là giếng ma có quy mô lớn nhất, ngay cả Đế giả cũng có thể thông qua, nếu có Đế giả đích thân tới, dựa vào nội tình của Thương Khung tinh bây giờ, căn bản không ngăn cản nổi, chẳng lẽ nhân gian sẽ lại lâm nạn sao?”

Giờ khắc này, tất cả tu sĩ trên Thương Khung tinh, thậm chí là những tồn tại cổ lão trong các cấm địa đều nhìn về phía Luyện Ngục lâm.

So với chuyện các thế lực lớn trên Thương Khung tinh lục đục với nhau, thì Ma giới mới thực sự là kẻ địch!

Trong Luyện Ngục lâm, ma khí trùng thiên, dần dần khuếch tán ra Thương Khung tinh, linh khí trong Thương Khung tinh cũng bị xâm nhiễm, một số tu sĩ căn bản không có kinh nghiệm sinh tồn trong ma khí, bị ma khí ăn mòn, ma khí và linh lực đập vào nhau, bạo thể mà chết! !

Mà đây là tu sĩ, người bình thường càng không cần phải nói, bọn họ không có cách nào chống cự ma khí ăn mòn.

Phàm là dân thường bị ma khí ăn mòn đều đánh mất lý trí, phá nát tất cả, giống như Ma thú.

Trong phạm vi mười vạn dặm bao quanh Luyện Ngục lâm đều rơi vào hỗn loạn, hóa thành địa ngục nhân gian danh xứng với thực!

Mà ma khí trong Luyện Ngục lâm còn không ngừng khuếch tán, nếu không ngăn cản, không bao lâu nữa, ma khí sẽ triệt để khuếch tán ra toàn bộ Thương Khung tinh, tới lúc đó, ma họa thời Thượng Cổ sẽ lại xảy ra, Thương Khung tinh sẽ triệt để hóa thành một bộ phận của Địa Ngục Ma giới.

Đây là kết quả các tu sĩ ở Thương Khung tinh không nguyện nhìn thấy nhất.

Trong lúc nhất thời, đám Chuẩn Đế tại các cấm địa ào ào hiện thế, lao về phía Luyện Ngục lâm.

Ngoại trừ bị ma khí ảnh hưởng, những ma vật ở các nơi trên Thương Khung tinh cũng cảm nhận được ma khí đến, ào ào phá phong ấn, làm loạn khắp nơi.

Toàn bộ Thương Khung tinh triệt để lâm vào trong hỗn loạn.

Mỗi phút mỗi giây đều có hàng ngàn thậm chí hàng vạn, hàng triệu bách tính chết đi.

Đây là một trận hạo kiếp!

Một trận hạo kiếp chân chính đủ để diệt thế!

Chương 488: Đế giả giao lưu, ma vật liên tiếp phá phong, thương khung náo động

Lúc Thương Khung tinh đang xảy ra hạo kiếp.

Trên chín tầng mây phía xa.

Nơi nào đó trong hư không, một nam tử trung niên nhiên mở to mắt, nhìn về phía Thương Khung tinh, “Đây là khí tức Ma giới! Ma giới, thoát vây? !”

Trong chớp mắt, trên nơi tối cao của cửu thiên, từng đạo đế niệm xuất hiện trong hư không.

“Ma giới thoát vây, nhất định phải có người đi xuống ngăn cản mới được.”

“Không có khả năng, Thương Khung tinh còn chưa ra đời Đế giả mới, Thiên Đạo lại chưa khôi phục hoàn toàn, không chịu được lực lượng của Đế giả, hiện tại nếu cưỡng ép hạ giới, sợ rằng sẽ kết thúc đại thế này, lần tiếp theo, không biết phải chờ bao nhiêu năm nữa.”

“Chẳng lẽ lại trơ mắt nhìn Ma giới chiếm lĩnh Thương Khung tinh sao? Vậy nhưng điều chúng ta làm có ý nghĩa gì?”

“Thiên Đạo sẽ không để Đế giả Ma giới tuỳ tiện đặt chân đến Thương Khung tinh, nhiều lắm thì đám Ma Đế kia chỉ có thể phái một hai phân thân đến thôi, mặc dù những năm này tại Thương Khung tinh không có ai thành đế, nhưng Chuẩn Đế vẫn có không ít, chung quy sẽ có biện pháp, tin tưởng bọn họ đi.”

“Cho dù Ma Đế có Thiên Đạo ngăn cản, nhưng có thể ngăn cản được bao lâu? Còn thông đạo Ma giới kia nữa, làm sao mới đóng lại được?”

Từng đạo đế niệm trao đổi trong hư không.

Có người kích động, trong hư không bộc phát ra uy áp Đế giả cường đại, cả mảnh hư không oanh minh không thôi.

Trong vũ trụ đen nhánh yên tĩnh xẹt qua một chút thiên thạch, bị uy áp Đế đạo này ảnh hưởng, hóa thành bột mịn phá nát.

Linh niệm của các Đế giả tranh luận không nghỉ.

“Liên hệ Thiên Cơ Tử, hỏi xem ông ta có ý kiến gì không.”

Lúc này, trong hư không xuất hiện một đạo đế niệm cổ lão.

… …

Thương Khung tinh, trên một ngọn núi.

Thiên Cơ Tử đang nhìn một tòa thành trì bị ma khí bao phủ phía xa, trong thành trì là một mảnh hỗn loạn, tu sĩ bị ma khí xâm lấn, xung đột với linh lực trong cơ thể, ào ào bạo thể, có người vận khí tốt không bị nhiều ma khí xâm nhập, nhưng tâm thần cũng bị ảnh hưởng, lâm vào trong hỗn loạn.

Mà đám bách tính thì không cần phải nói, bị ma khí xâm nhập, lâm vào điên cuồng, có người trực tiếp dị hóa thành Ma thú hình thù kỳ quái dữ tợn.

Trên bầu trời có từng đạo lưu quang lướt qua, tiến về nơi ma khí phát ra, cũng chính là phía Luyện Ngục lâm.

Những đạo lưu quang kia, đều là Chuẩn Đế trong các cấm địa.

“Bao nhiêu năm chưa từng nhìn thấy trường hợp như vậy, xem ra trận ma họa đã khiến đám người này phải đi ra, nhưng như vậy có tác dụng gì chứ, trận hạo kiếp này, không phải Đế giả thì khó lắng lại, Thương Khung tinh… Nguy rồi.” Thiên Cơ Tử nhìn những đạo lưu quang xẹt qua bầu trời, không khỏi thở dài.

Lúc này, một mặt gương đồng trên ngực ông ấy nổi lên quang mang nhàn nhạt.

Ông ấy lấy gương đồng ra, cũng không ngoài ý muốn, “Quả nhiên, những lão gia hỏa này đã liên hệ với ta.”

“Chư vị, lần trước các ngươi liên hệ với ta là lúc nào nhỉ?” Thiên Cơ Tử lấy gương đồng ra, từ tốn nói.

Chỉ thấy trong gương đồng xuất hiện hình ảnh vũ trụ đen nhánh.

“Không cần nói nhảm, Thiên Cơ Tử, trận hạo kiếp này, ngươi đã tính được rồi?”

Trong gương đồng truyền đến một giọng nói già nua.

“Ừm, xem như vậy đi.”

“Vậy vì sao ngươi không ngăn cản? !” Giọng nói già nua có chút tức giận.

“Thiên Đạo không được đầy đủ, Thôi Diễn Chi Pháp của ta bị hạn chế, mặc dù ta tính được sẽ xảy ra hạo kiếp, nhưng lại không biết cụ thể tin tức về hạo kiếp, hơn nữa, thực lực của ta có phát huy đến cực hạn cũng chỉ là một vị Thánh Nhân mà thôi, hạo kiếp như vậy, ngươi bảo ta làm sao ngăn cản được?”

Thiên Cơ Tử bất đắc dĩ nói.

“Được rồi, không nói cái này, trận hạo kiếp này, làm sao mới có thể giải?”

“Trận hạo kiếp này mang tới ảnh hưởng đã không phải nội tình hiện hữu của Thương Khung có thể ngăn cản, trừ phi Đế giả đích thân tới…”

“Nếu chúng ta có thể đi xuống, còn cần liên hệ ngươi sao? Hiện tại Thương Khung tinh không chịu được lực lượng của một vị Đế giả, hơn nữa những tên bên ngoài thương khung đang nhìn chằm chằm, một khi chúng ta rời đi, bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này, còn biện pháp khác không?”

“Vậy chỉ có thể chờ một người.” Ánh mắt Thiên Cơ Tử thâm thúy, xuyên thấu ma khí, tầng mây nhìn về phía xa.

“Người nào?”

“Đệ nhất nhân dưới bầu trời này.”

… …

Ma khí không ngừng khuếch tán.

Theo ma khí xâm nhập, các nơi trên Thương Khung tinh, một số sinh vật Ma giới bị phong ấn cũng ào ào phá phong ấn, làm loạn khắp nơi.

Những đám sinh vật Ma giới này vô cùng cường đại, chỉ tiêu tán ra ma khí cũng đủ làm loạn hơn phân nửa đạo châu.

“Rống! !”

Tại Huyền Phong Đạo Châu, tiếng gầm giận dữ quanh quẩn thương khung, chỉ thấy trong một dãy núi bộc phát ra ma khí vô cùng khủng bố.

Ngay sau đó, một đầu Ma Viên dữ tợn cao đến một trăm trượng từ trong dãy núi vọt ra, tiếng rống như sấm, rung động mấy ngàn dặm xung quanh.

“Ma giới, là khí tức của Ma giới, ha ha, cuối cùng Ma giới đã buông xuống.”

“Ha ha, lão tử bị phong ấn lâu như vậy, rất lâu không được thưởng thức hương vị của nhân loại rồi, lần này nhất định phải ăn vui vẻ.”

Ma Viên nhìn về thành trì tập trung một đám người ở nơi xa, nhảy lên mấy trăm dặm tầng mây.

Một chỗ khác, trong một ngọn núi lửa nào đó.

Một hình người màu đen, toàn thân bốc lên khói đen cuồn cuộn đang bò lên, chỗ khói đen đi đến, vạn vật đều hóa thành tro tàn.

“Bảy vạn năm! !”

“Trọn vẹn bảy vạn năm, cuối cùng ta đã nhìn thấy ánh mặt trời, ha ha, Thương Khung tinh, Hắc Viêm Ma Thánh ta lại lần nữa buông xuống đây!”

Tồn tại hình người này có hai mắt giống như hai khỏa hỏa cầu nóng rực, nhìn về phía xa, “Hướng kia, có không ít tu sĩ tụ tập, hẳn là một đạo thống, nếu Ma giới đã buông xuống, vậy ta cũng không cần kiêng kị gì, bắt các ngươi khai đao trước đi.”

Tồn tại hình người này bỗng nhiên phóng lên tận trời, hóa thành một cỗ khói đen, cuốn lấy ma khí dồi dào phóng tới nơi xa.

Tại Huyền Thiên tông, lúc này đang rất bận rộn.

Không ít tu sĩ đang chạy vội đến các nơi, hiệp trợ bách tính lánh nạn, chống cự ma vật phá phong.

Trong Trường Sinh điện, Như Yên trưởng lão đang truyền tin với các đệ tử ở phía xa, trù tính toàn cục.

“Bách tính ở Huyền Phong Đạo Châu an trí tại khoáng mạch Thiên Tinh, quặng mỏ đó có đại trận chúng ta bày ra, có thể tạm thời chống lại ma khí xâm nhập.”

“Hiện tại người của Thiên Vũ tông cũng đang cứu viện ở khắp nơi, nhưng một đội ngũ của bọn họ đã gặp một đầu Ma thú ở Kinh Thành, Nam Cung Hoàng, ngươi gần Kinh Thành nhất, dẫn người đến đó giúp bọn họ cùng chống cự Ma thú đi, tùy thời bảo trì liên lạc.”

“Đáng chết, ven biển Tuyết Phong tông đột nhiên xuất hiện một đầu Hải Ma Thú, Mộ Dung Hiên, Tần Vô Song, hai ngươi mau đến đó.”

“Các vị, xin nắm chặt thời gian, hiện tại ma khí đã lan tràn đến biên giới Huyền Phong Đạo Châu, nếu không kịp về thì làm tốt biện pháp phòng ngự ngay tại chỗ, cẩn thận một chút, không thể để ma khí nhập thể, đệ tử từ Động Hư kỳ trở xuống, không được tùy tiện tới gần phạm vi ma khí bao trùm.”

Như Yên trưởng lão truyền xuống từng mệnh lệnh, tất cả đệ tử của Huyền Thiên tông tranh thủ mỗi phút mỗi giây, tận lực cứu viện bách tính.

Lúc này, ở phía đông nam cách Huyền Thiên tông không đến mười ngàn dặm truyền đến một trận ba động năng lượng ba động.

Chỉ thấy một đầu Ma Viên vô cùng to lớn đang đến gần Huyền Thiên tông, chỗ đi đến, núi lở đất nứt.

“Có ma vật tới gần, mở Vân Hải Kinh Kỳ Trận!”

Như Yên trưởng lão lớn tiếng nói.

Chỉ thấy vân vụ đầy trời bao phủ Huyền Thiên tông, Ma Viên dừng chân bên ngoài trận pháp bên, hứng thú quan sát.

Tại một phương hướng khác, cũng có một cỗ khói đen cuồn cuộn tới gần Huyền Thiên tông.

Mà sau lưng khói đen còn cuốn theo một cỗ ma khí vô cùng dồi dào, bao phủ mấy vạn dặm, ma khí hung hăng đập vào Vân Hải Kinh Kỳ Trận, đang không ngừng quấy nhiễu trận pháp vận chuyển, toàn bộ Huyền Thiên tông bị rung chuyển.

Chương 489: Sở Cuồng Nhân hiện thân, A Tu La tử chiến không lùi

Ma khí dồi dào như nước lũ cuốn tới, đánh thẳng vào Vân Hải Kinh Kỳ Trận.

Toàn bộ đại trận bị ma khí ảnh hưởng, có không ít nơi mất linh.

Lúc toàn bộ Huyền Thiên tông bị rung chuyển, bỗng nhiên có một vệt kim quang phóng lên tận trời.

Ngay sau đó, một trận phật quang hạo hãn vô biên hiển hóa trong hư không, hóa thành một vị Cổ phật vạn trượng màu vàng.

Phật quang ngút trời, như mặt nước lan tràn mà ra, chỗ đi đến, ma khí tán loạn, hơn phân nửa bầu trời bị ma khí bao phủ đã lần nữa khôi phục bình thường.

Lấy Huyền Thiên tông làm trung tâm, mấy trăm vạn dặm xung quanh, ma khí bị gột rửa đến hầu như không còn, các tu sĩ, bách tính bị ma khí quấy nhiễu, cũng dần khôi phục lại bình tĩnh, nhìn về phía Huyền Thiên tông, người theo phật còn quỳ xuống tại chỗ, hô to Phật Tổ phù hộ.

Mà các tu sĩ lại thở phào một hơi.

“Hắn xuất thủ.”

“Có hắn xuất thủ, mấy đạo châu xung quanh có thể an toàn rồi.”

Trong Huyền Thiên tông, Sở Cuồng Nhân đi ra Lăng Thiên Đạo Cung.

Hắn nhìn bầu trời bị che kín ma khí phía xa, linh niệm nhanh chóng đảo qua toàn bộ Thương Khung tinh, cũng khóa chặt nơi phát ra trận hạo kiếp này.

“Hừ, Ma giới buông xuống?”

“Vậy cũng phải hỏi ta có đồng ý hay không!”

Một tiếng quát nhẹ vang lên, phật quang của Cổ Phật ngàn trượng lại lần nữa tăng vọt, phía chân trời có từng trận phạm âm quanh quẩn ra.

Một bàn tay lớn màu vàng óng đột nhiên đi ra, nhắm ngay Ma Viên bên ngoài Vân Hải Kinh Kỳ Trận bên, trong nháy mắt, uy áp khủng bố khóa chặt Ma Viên.

“Cái gì? !”

Sắc mặt Ma Viên cao lớn lập tức thay đổi, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, toàn lực thôi động ma khí trong cơ thể ngăn cản, nhưng dưới một chưởng này, lực lượng của hắn ta quá yếu kém, trong nháy mắt đã bị đập thành một đoàn bột mịn.

Cách đó không xa, tồn tại trong khói đen cuồn cuộn lập tức bị dọa đến mức bỏ chạy về phía xa.

“Đáng chết, trong đạo thống này lại có tồn tại khủng bố như thế? !”

Ma Thánh đã dùng linh niệm đảo qua đạo thống này, phần lớn đều là Thánh Nhân bình thường, hắn ta cảm thấy, Huyền Thiên tông cũng coi như đạo thống đỉnh phong số một số hai, nhưng dựa theo thực lực, hắn ta cũng đủ quét ngang đạo thống này.

Lại không nghĩ đến ở đây có một người tên là Sở Cuồng Nhân.

Lực lượng kia còn mạnh hơn hắn ta không biết bao nhiêu lần.

“Ha, trốn sao? Có thể chạy trốn đi đâu chứ?”

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng.

Hắn đưa tay, Cổ Phật màu vàng lần nữa vươn tay, bàn tay mênh mông che đậy thiên địa, uy áp dồi dào khóa chặt Ma Thánh.

Trong khói đen, Ma Thánh chỉ cảm thấy không gian xung quanh đột nhiên đọng lại, hắn ta căn bản không có cách đào thoát.

“Đáng giận, ta vừa phá phong, sao có thể chết ở chỗ này!”

Ma Thánh rống giận, thôi động ma khí trên người, hình thành một cái Dung Nham Cự Nhân to lớn, muốn đối cứng với một chưởng này.

Lực lượng của hắn ta còn cường đại hơn đầu Ma Viên vừa rồi, nhưng dưới một chưởng này, căn bản không có khác biệt gì.

Một chưởng rơi xuống, ma khí tán loạn tan rã, Dung Nham Cự Nhân cũng theo Ma Thánh hóa thành bột mịn.

“Đệ tử trong Huyền Thiên tông, tất cả đều hành động theo sắp xếp của Như Yên trưởng lão.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, giọng nói truyền khắp toàn bộ Huyền Thiên tông.

Sau đó, hắn sải bước đi ra, biến mất trong hư không.

… …

Luyện Ngục lâm, nơi đây là thông đạo của Ma giới, nơi này ma khí nồng nặc nhất, trong phạm vi mấy chục vạn dặm, dường như đã hóa thành thiên đường của sinh vật Ma giới.

Mà trong tộc A Tu La, ma khí trùng thiên, trên bầu trời, xuất hiện một vòng xoáy ma khí to lớn, trong vòng xoáy kia không chỉ có ma khí, còn có ba động không gian vô cùng khủng bố tràn ngập, đó chính là thông đạo Ma giới bị phong ấn nhiều năm do tộc A Tu La trông giữ!

Bây giờ, phong ấn thông đạo Ma giới bị phá, toàn bộ tộc A Tu La lâm vào hiểm cảnh trước nay chưa có.

Oanh! !

Một đạo lôi đình màu đen theo vòng xoáy Ma khí vọt ra, đập lên mặt đất.

Chỉ thấy trong Hắc Lôi hiện ra một bóng người.

Đó là một người mặc áo giáp màu đen, tay cầm một cây lôi thương, trên người có ma khí lưu chuyển, uy hiếp thiên địa.

“Cỗ khí tức này là, Chuẩn Đế!”

Sắc mặt A Tu La tộc trưởng bỗng nhiên biến đổi.

Chuẩn Đế, trong tộc A Tu La cũng có Chuẩn Đế, nhưng vì Hoàng Tuyền đại trận bị phá hỏng, Chuẩn Đế bị phản phệ, hiện tại không thể phát huy ra chiến lực bao nhiêu, mà vị Chuẩn Đế Ma tộc trước mặt này, rất có thể chỉ là người đầu tiên.

Quả nhiên, sau khi A Tu La tộc trưởng nghĩ như vậy, trong thông đạo Ma giới lại xông ta một đám bóng người.

Tu vi từ yếu đến mạnh, khoảng chừng mấy trăm ngàn người, đủ loại ma vật tràn ngập trong Luyện Ngục lâm, sắc mặt đám người tộc A Tu La đều vô cùng khó coi.

“Ha ha, Nhân Gian, chúng ta lại tới! !” Vị Chuẩn Đế Ma giới ra ngoài đầu tiên cười ha ha một tiếng, ánh mắt như điện, liếc nhìn mỗi người ở đây, đến khi nhìn thấy tộc A Tu La, trong mắt lộ ra vẻ chán ghét.

Hắn ta băng lãnh nói: “Trước khi chinh phục nhân gian, thì tiêu diệt tộc A Tu La các ngươi đi.”

“Tộc A Tu La ta, tử chiến không lùi!”

Tu La tộc trưởng lạnh giọng nói, trong mắt mang theo vẻ kiên quyết, mấy chục vạn năm kiên trì, trấn thủ thông đạo Ma giới, đây là sứ mệnh truyền thừa đời đời của bọn họ, cho dù đứng trước hiểm cảnh này, bọn họ cũng không thể lùi bước.

Chỉ có A Tu La chiến tử, tuyệt đối không có A Tu La đào tẩu.

Mỗi người trong tộc A Tu La đều lộ ra một cỗ chiến ý không sợ sinh tử.

“Ha ha, rất tốt, tộc A Tu La các ngươi vẫn như vậy, mấy trăm ngàn năm qua vẫn không san bằng chiến ý của các ngươi.” Mặc dù vị Chuẩn Đế Ma giới kia chán ghét tộc A Tu La, nhưng nhìn thấy khí thế này của bọn họ, cũng không nhịn được lộ ra một tia kính ý.

“Tộc A Tu La vì chiến mà sinh! Vì chiến mà tử! Tử chiến không lùi!” A Tu La tộc trưởng hét lớn một tiếng, chiến ý ngút trời.

“Tử chiến! Tử chiến! Tử chiến!”

Người trong tộc A Tu La gào thét lớn, chiến ý đánh thẳng vào tâm thần mỗi tên Ma tộc.

“Vậy thì tới đi!”

Chuẩn Đế Ma giới xuất thủ trước, đâm ra một thương, đạo vận lôi đình bàng bạc bạo phát, như một dòng lũ lớn.

Mấy vị Chuẩn Đế của tộc A Tu La đồng thời xuất thủ, ngăn cản lực lượng của hắn ta.

Những người còn lại trong tộc A Tu La cũng lao vào chém giết với đội quân Ma giới này.

Trong lúc nhất thời, ma khí ngút trời, chiến ý tàn phá bừa bãi, phạm vi trăm ngàn dặm đều bị rung động.

Tộc A Tu La kiêu dũng thiện chiến, trong cùng cảnh ít có địch thủ, nhưng lần này thông đạo Ma giới mở ra, bọn họ tác chiến trong ma khí, hơn nữa thông đạo Ma giới liên tục có sinh vật Ma giới tràn vào Thương Khung Giới, có thể nói giết không hết, số lượng gấp tộc A Tu La không biết bao nhiêu lần.

Thời gian trôi qua, tộc A Tu La dần rơi xuống hạ phong.

Oanh!

Đồ Ba đánh ra một chưởng, đối đầu với một quyền của Chiến Hồng Anh, quyền kính bá đạo muốn xé rách cánh tay Đồ Ba, khiến hắn ta phải lui lại hơn trăm trượng.

Nhưng như vậy, sắc mặt Đồ Ba vẫn không hề bối rối, “Không hổ là người đứng thứ hai trên bảng Tiềm Long, thực lực của ngươi đúng là cường hãn, chỉ đáng tiếc, Ma giới buông xuống đã là thế bất khả kháng, tộc A Tu La các ngươi bị hủy diệt là chuyện sớm hay muộn thôi.”

“Cho dù là chết, lão nương cũng kéo theo ngươi làm đệm lưng.” Chiến Hồng Anh băng lãnh nói.

“Ta sợ ngươi không làm được đâu.”

Đồ Ba nhìn về phía thông đạo Ma giới trên không, chỉ thấy trong đó lại có mấy bóng người vọt ra.

Đây là bốn tên Ma tộc, theo thứ tự là một đầu Địa Ngục Tam Đầu Khuyển, một vị tráng hán tay cầm trường đao, một nữ ma đầu người thân rắn, trang điểm vũ mị, cuối cùng là một bộ xương khô toàn thân tỏa ra Địa Ngục Hỏa.

Bốn tên Ma tộc này, mỗi người đều có tu vi Chuẩn Đế, vô cùng khủng bố.

Chương 490: Trận chiến Chuẩn Đế, Ma Đế đích thân tới, đánh rắm!

Lại là bốn vị Chuẩn Đế Ma giới đến, bốn người này đến bên cạnh Đồ Ba, bộ xương khô toàn thân bốc lên Địa Ngục Hỏa nói: “Chúng ta bái kiến thiếu chủ, thiếu chủ thành công đánh vỡ phong ấn của Hoàng Tuyền đại trận, trợ Ma giới buông xuống, công lao hàng đầu.”

Trong mắt Đồ Ba cũng lộ ra ý cười, nói: “Phụ thân ta đâu, hắn tới chưa?”

“Hiện nay Thương Khung tinh có Thiên Đạo hạn chế, bản thể của Ma Đế đại nhân không thể dễ dàng đến đây được, nhưng hắn đã điều động một bộ phân thân đến đây, tính thời gian, một lát nữa sẽ đến, chúng ta đến bình định trở ngại cho Ma Đế đại nhân trước.” Khô lâu Chuẩn Đế từ tốn nói.

Hắn ta nhìn về phía người của tộc A Tu La, trong hốc mắt tối om có Địa Ngục Chi Hỏa băng lãnh đang thiêu đốt.

Tất cả người bị nhìn chăm chú, đều cảm thấy tê cả da đầu.

“Bốn vị Chuẩn Đế, hơn nữa còn là cường giả trong Chuẩn Đế, chuyện này phiền toái rồi.”

“Đáng chết, chẳng lẽ chúng ta thật sự không thoát khỏi trận hạo kiếp này sao?”

“Chịu đựng.”

Lúc này, ở bên ngoài có từng đạo lưu quang bay đến.

Khí tức Chuẩn Đế cảnh kinh khủng tràn ngập toàn bộ Luyện Ngục lâm, các Chuẩn Đế tại các cấm địa trên Thương Khung tinh đều đến đây!

“Hừ, Ma giới buông xuống, còn phải vượt qua cửa của chúng ta.”

Một vị Chuẩn Đế hừ lạnh một tiếng, đưa tay ra, linh lực bàng bạc không gì sánh nổi như hồng thủy đổ xuống, một đoàn sinh vật Ma giới lập tức hóa thành bột mịn dưới cỗ lực lượng này.

“Đến rồi!”

“Đám gia hỏa này đến quá chậm đi.”

Sắc mặt mấy vị Chuẩn Đế trong tộc A Tu La thoáng hòa hoãn.

Ma giới buông xuống, đây không chỉ là chuyện của tộc A Tu La, còn là chuyện của toàn bộ Thương Khung tinh, bọn họ không phải một mình chiến đấu.

“Ha, có không ít Chuẩn Đế đến sao?” Khô lâu Chuẩn Đế cười hắc hắc, không hề bối rối, một khi thông đạo Ma giới mở ra, trừ phi Đế giả xuất thủ, nếu không không ai có thể ngăn cản, cho dù có nhiều Chuẩn Đế đến hơn cũng không làm được chuyện gì.

Chính là chắc chắn điểm này, đám người khô lâu Chuẩn Đế mới không sợ hãi.

“Ma nghiệt, nhận lấy cái chết!”

Trên một phương Thương Khung tinh, một đại hán xuất thủ, một quyền từ không trung đánh xuống, đạo vận bàng bạc hóa thành một quyền ấn to lớn trên hư không, đánh về phía khô lâu Chuẩn Đế.

Khô lâu Chuẩn Đế hừ lạnh một tiếng, trên người có lượng lớn Địa Ngục Hỏa phun ra ngoài.

Trong nháy mắt quyền ấn tiếp xúc với Địa Ngục Hỏa, lập tức bị thiêu đốt hầu như không còn, căn bản không đả thương được khô lâu Chuẩn Đế.

Tình cảnh này khiến sắc mặt đám Chuẩn Đế vừa đến thay đổi.

“Trong một đám Chuẩn Đế, thực lực của Lâm Nhất Chuẩn Đế cũng coi là cường giả, công kích của hắn lại tuỳ tiện bị đánh tan? !”

“Xem ra không thể khinh thường thực lực của đám Chuẩn Đế Ma giới này.”

“Đây là một trận hạo kiếp, chư vị, xin xuất toàn lực ứng phó, sinh tử tồn vong của Thương Khung tinh, tất cả đều ở trên người chúng ta.”

“Lên đi.”

Thời gian kéo dài càng lâu, phạm vi của ma khí càng rộng, các Chuẩn Đế cũng không nói nhiều, trực tiếp bắt đầu động thủ trừ ma họa.

Có Chuẩn Đế thêm vào, áp lực của tộc A Tu La giảm đi không ít.

Hơn nữa trận đại chiến giữa các Chuẩn Đế cũng không phải người khác có thể tuỳ tiện nhúng tay, đạo vận kinh khủng và ba động xen lẫn, năng lượng tiêu tán ra ngoài dễ dàng giết chết Thánh Nhân, không ít người không dám tới gần, chỉ có thể lui về phía xa.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Luyện Ngục lâm bị phân chia thành hai chiến trường, lượng lớn sinh vật Ma giới do tu sĩ dưới Chuẩn Đế ứng phó, mà Chuẩn Đế thì quyết đấu với Chuẩn Đế trên không trung, ba động năng lượng ba dường như nhuộm cả mảnh trời thành màu sắc rực rỡ.

Bên ma giới chỉ có năm vị Chuẩn Đế, đối mặt với mười mấy hai mươi vị Chuẩn Đế liên thủ, dù thực lực mạnh hơn, vẫn bị áp chế như cũ.

Nhưng năm tên Chuẩn Đế này tuyệt không hoảng.

Bọn họ dùng phòng thủ làm chủ, rõ ràng đang kéo dài thời gian, giống như đang đợi cái gì.

“Thông đạo Ma giới không bị đóng lại, cường giả Ma giới lại không ngừng tiến vào Thương Khung tinh, thời gian kéo càng lâu càng bất lợi với chúng ta.”

U Minh cốc, Thiên Tuyết Chuẩn Đế nói.

Nàng và mọi người đều biết chuyện này, nhưng không thể làm gì.

“Đừng có vùng vẫy vô vị, cho dù các ngươi làm cái gì, cũng chỉ tốn công vô ích.”

Khô lâu Chuẩn Đế cười lớn một tiếng, trong thân thể khô lâu bộc phát ra ngọn lửa địa ngục kinh khủng, bức lui một đám Chuẩn Đế.

Tại một chỗ khác, vị Chuẩn Đế đầu người thân rắn há miệng phun ra lượng lớn độc dịch màu đen.

Độc tính của độc dịch rấy mãnh liệt, chỉ khí thể tiêu tán ra đã khiến hoa cỏ mấy ngàn dặm xung quanh héo khô, ngay cả Chuẩn Đế đối mặt với độc tính này cũng cảm thấy da đầu run lên, không dám tùy tiện tới gần.

“Tiếp tục như vậy không phải biện pháp.”

“Trước vây khốn bọn họ, sau đó nghĩ biện pháp phong bế thông đạo Ma giới.”

Một vị Chuẩn Đế nói, ngay sau đó, ông ta lấy ra một la bàn màu vàng, chỉ thấy cái la bàn kia bay lên giữa không trung, phóng xuất ra từng đạo phù văn huyền diệu, hóa thành một cái viên cầu to lớn vây khốn năm vị Chuẩn Đế Ma giới, để bọn họ không thể rời đi.

Làm xong chuyện này, sắc mặt vị Chuẩn Đế kia lập tức trở nên vô cùng trắng bệch, “Trận bàn này nhiều nhất chỉ có thể phong ấn bọn họ nửa canh giờ, nắm chặt thời gian.”

“Được.”

Mấy vị Chuẩn Đế đi đến dưới vòng xoáy ma khí, bọn họ thôi động linh lực, hóa thành từng đạo quang trụ đánh về phía thông đạo trên không trung, muốn đóng thông đạo này lại.

Nhưng quy mô thông đạo Ma giới này quá lớn, ba động không gian tiêu tán ra vô cùng khủng bố, dựa vào năng lượng của Chuẩn Đế, căn bản không thể đóng lại được.

“Chúng ta cũng đến giúp đỡ.”

“Cùng nhau động thủ.”

Tất cả Chuẩn Đế đồng loạt ra tay, linh lực kinh khủng đánh về phía thông đạo Ma giới, dưới sự nỗ lực của các vị Chuẩn Đế, theo thời gian, vòng xoáy ma khí có xu thế thu nhỏ lại, tất cả mọi người thấy thế, sắc mặt vui vẻ.

“Có hi vọng!”

“Cố lên, có lẽ có thể.”

Nhưng khi vòng xoáy ma khí thu nhỏ đến một phạm vi nhất định thì không thể thu nhỏ hơn nữa, mặc cho các Chuẩn Đế dùng toàn lực cũng vô dụng.

“Tốn công vô ích mà thôi.”

Khô lâu Chuẩn Đế bị vây trong trận vàn cười một tiếng.

Lúc này, trong thông đạo Ma giới truyền đến một trận sóng gợn mạnh mẽ, chỉ thấy một đạo hắc quang đánh ra, trong nháy mắt, tất cả năng lượng Chuẩn Đế thả ra đều vỡ nát, mười mấy vị Chuẩn Đế bị năng lượng phản phệ, bay ngược ra ngoài.

Sắc mặt đám khô lâu Chuẩn Đế vui vẻ, nhìn về phía thông đạo Ma giới.

Chỉ thấy một nam tử trung niên mặc áo đen tóc đen, ánh mắt thâm thúy như sao chậm rãi đi ra, một cỗ uy áp đế đạo cuồn cuộn như biển từ trên người hắn ta lan tràn ra, giống như muốn phá vỡ hư không, toàn bộ Luyện Ngục lâm đều chấn động, thậm chí hơn phân nửa Thương Khung tinh cũng lắc lư.

“Lực lượng như vậy, là Đế giả? !”

“Đáng chết, lực lượng như vậy, chúng ta căn bản không chống cự được.”

Một đám Chuẩn Đế bị cỗ uy áp đế đạo mênh mông này dọa cho hoảng sợ, không nhịn được run rẩy.

“Bái kiến Ma Đế đại nhân!”

Đám người khô lâu Chuẩn Đế mừng như điên quỳ trên mặt đất, cung kính hành lễ với nam tử trung niên.

Một màn trước mắt khiến mọi người hoàn toàn lâm vào trong tuyệt vọng.

Ma Đế đích thân tới! !

“Nhân gian, ta lại tới đây!”

Ánh mắt nam tử trung niên đảo qua tất cả mọi người ở đây, lạnh giọng nói ra: “Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! ! Từ hôm nay trở đi, Thương Khung tinh sẽ do ta làm chủ!”

Giọng nói ngạo nghễ như sấm, vang tận mây xanh, hơn phân nửa Thương Khung tinh đều nghe thấy rõ ràng.

“Đánh rắm! !”

Chương 491: Sở Cuồng Nhân đến, vẫn là trở ngại lớn nhất

“Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!”

“Từ nay về sau, Thương Khung tinh do ta làm chủ! !”

Giọng nói ngạo nghễ của Ma Đế vang vọng hơn phân nửa Thương Khung tinh, vô số tu sĩ nghe vậy lâm vào tuyệt vọng.

Nhưng ngay lúc này, một tiếng quát lạnh như sấm bỗng nhiên vang vọng!

“Đánh rắm!”

Tiếng quát vang lên, mọi người chỉ thấy có một tôn Cổ Phật vạn trượng bỗng nhiên xuất hiện trên không trung Luyện Ngục lâm.

Phật quang cuồn cuộn như biển đổ xuống, rung động gầm trời, ma khí đầy trời bị phật quang thanh tẩy không còn.

Sau đó, một đạo phật chưởng màu vàng cuốn theo lực lượng vô cùng kinh khủng phá không mà đến, lao thẳng về phía Ma Đế!

“Ừm?”

Sắc mặt Ma Đế khẽ động, sau đó đưa tay thôi động ma khí, cũng đánh ra một chưởng, ma khí ngưng tụ tạo thành một chưởng ấn lớn trong hư không, ầm vang đánh ra.

Hai cỗ cự lực bất thế ầm vang va chạm, mảng lớn hư không xuất hiện từng đạo đường vân màu trắng, như muốn phá nát, kình khí phá hỏng địa hình Luyện Ngục lâm trước nay chưa từng có, xung quanh sụp đổ hơn phân nửa, bụi mù cuồn cuộn, như cảnh tượng tận thế.

Đám Chuẩn Đế đều bị đẩy lui hàng trăm hàng ngàn trượng, thậm chí ngay cả Ma Đế cũng phải lùi lại mấy bước.

Tình cảnh này khiến đồng tử đám người Ma giới co rụt lại, trên mặt tràn đầy hoảng sợ.

Ma Đế, lại bị một chưởng đẩy lui! !

Rốt cuộc người đến là ai? !

“Ma giới buông xuống? Chúa tể thương khung? Vậy cũng phải hỏi xem ta có đồng ý hay không đã.”

Lời nói lạnh lùng vang lên, cuốn theo một cỗ uy áp vô cùng bàng bạc bao phủ ra.

Chỉ thấy trong hư không, có một nam tử thanh niên mặc bạch y, tóc đen phấp phới chậm rãi đạp không mà đến, lưng đeo cổ kiếm xinh đẹp, một bộ bạch bào tay lớn, tư thái tuấn dật tuyệt trần, thái độ ngạo thị thiên hạ, tạo thành hình ảnh khiến mọi người suốt đời khó quên được nhất.

Người tới chính là thiên hạ đệ nhất, Sở Cuồng Nhân!

“Sở Cuồng Nhân đến rồi!”

“Hắn là Vô Thượng Thánh Nhân sao? Hơi thở thật mạnh mẽ.”

Sắc mặt một đám Chuẩn Đế nghiêm túc, ánh mắt lộ ra một tia hi vọng.

Khi vị Ma Đế kia nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, sắc mặt trở nên vô cùng âm trầm, “Lại là ngươi!”

Lời vừa thốt ra, mọi người không khỏi kinh ngạc.

Nghe lời này, dường như Ma Đế và Sở Cuồng Nhân đã sớm quen biết rồi.

Sở Cuồng Nhân cũng hơi kinh ngạc, sau đó hắn vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, tra tin tức của vị Ma Đế trước mặt này.

“Ngạo Mạn Ma Đế, một trong thất đế của Ma giới...”

“Trạng thái trước mắt là phân thân...”

Sở Cuồng Nhân xem xong, không khỏi tấm tắc, “Lại là ngươi a.”

Rất lâu trước, Sở Cuồng Nhân đã gặp vị Ma Đế này ở tộc Vũ Nhân, khi đó, đối phương cũng chỉ có một cỗ phân thân buông xuống, nhưng so với phân thân khi đó, thì cỗ phân thân này mạnh hơn rất nhiều, đã tới gần vô hạn Đế giả.

“Ta không ngờ, lần nữa buông xuống, ngươi vẫn là trở ngại lớn nhất của ta, ngắn ngủi mấy năm, ngươi lại tiến bộ nhanh như vậy.”

Trong lòng Ngạo Mạn Ma Đế cũng vô cùng khiếp sợ.

Trong ghi chép của Ma giới, thiên tư của hắn ta đã là số một số hai, nhưng đến hắn ta cũng không dám tưởng tượng, trong mấy năm ngắn ngủi, từ một tồn tại chưa đến Tôn giả, Sở Cuồng Nhân đã tu hành đến cấp độ còn cường đại hơn phần lớn Chuẩn Đế, chuyện này, gần như là không thể tin được.

“Chuyện ngươi không ngờ đến còn nhiều lắm, ví dụ như, hôm nay, cỗ phân thân này của ngươi sẽ bị ta chém giết!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, ngay sau đó, một cỗ đạo vận vô cùng mênh mông từ trên người hắn khuếch tán ra, uy áp sánh ngang với Ma Đế.

“Mặc dù ngươi mạnh, nhưng ở trước mặt đế đạo, vẫn chỉ có thể bại trận!”

Ma Đế lạnh giọng nói, uy áp đế đạo mênh mông khuếch tán.

Tất cả Chuẩn đế cảm nhận được cỗ uy áp này đều cảm thấy đạo vận của mình bị áp chế, căn bản không có cách phát huy được tất cả lực lượng.

Nhất đế áp vạn pháp!

Đế đạo tuyệt đối áp chế tất cả mọi đạo phía dưới!

Cho nên, tu sĩ dưới Đế giả tuyệt đối không có biện pháp chống lại Đế giả.

Mặc dù trước mặt chỉ là một bộ phân thân của Ngạo Mạn Ma Đế, nhưng hắn ta lại có thể sử dụng lực lượng Đế đạo, căn bản không phải Chuẩn Đế có thể chống lạ.

“Đế đạo? Cũng không biết ngươi có thể đè ép được Thiên Đạo không!”

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, đạo vận bỗng trên người nhiên biến đổi, một cỗ thiên uy cuồn cuộn xuất hiện trên người hắn.

Trên bầu trời, mây đen hội tụ, lôi đình du tẩu.

Dường như Thiên Đạo tức giận!

Giờ khắc này, Sở Cuồng Nhân dường như đã trở thành hóa thân của Thiên Đạo, thiên uy huy hoàng, rung động tất cả mọi người ở đây.

Đạo vận thiên phạt, không chút nào bị đế đạo ảnh hưởng, trước mặt đế đạo, Sở Cuồng Nhân vẫn có thể phát huy được trăm phần trăm chiến lực!

“Làm sao có thể, trên thế giới này lại có người sử dụng lực lượng của Thiên Đạo?”

Ngạo Mạn Ma Đế lại một lần nữa bị Sở Cuồng Nhân làm cho chấn kinh.

Ngay sau đó, trong mắt của hắn ta bắn ra sát ý lãnh khốc, “Hiện tại, trên Thương Khung tinh không có một vị Đế giả nào, là thời cơ tốt nhất để Ma giới chiếm lĩnh Thương Khung tinh, cho dù xuất hiện dị số như ngươi, nhưng Ma giới buông xuống, thế bất khả kháng, hôm nay, ngươi nhất định phải chết ở đây!”

“Đến, thử một lần!”

Sở Cuồng Nhân lạnh giọng nói, sau đó Côn Ngô bỗng nhiên ra khỏi vỏ.

Không nói hai lời, một kiếm chém ra, một đạo kiếm quang màu tím sáng chói mà mỹ lệ cuốn theo cuồng phong bao phủ ra.

“Để ta xem những năm này ngươi đã tiến bộ đến trình độ nào đi.”

Ngạo Mạn Ma Đế hừ lạnh một tiếng, cũng đánh ra một quyền.

Kiếm quyền tấn công, Sở Cuồng Nhân và Ngạo Mạn Ma Đế đều bị đẩy lui.

Sở Cuồng Nhân dựa vào thân thể Vô Thượng Thánh Nhân, căn bản không sợ lực trùng kích mà công kích sinh ra, đưa tay lại chém ra một kiếm.

Sau một kiếm này, hắn đã liên tiếp thi triển các loại đế thuật Như Lai Vãng Sinh Chú, Nộ Thần Quyền, Tuyệt Tâm Chỉ, không hề trùng lặp, Ngạo Mạn Ma Đế thấy thế, không khỏi tim đập nhanh.

"Tại sao trên người hắn lại có nhiều loại đế thuật như thế? !"

Mà cách đó không xa, Chiến Hồng Anh và Đồ Ba cũng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân và Ma Đế ác chiến, không khỏi rung động.

Cùng là thiên kiêu trên bảng Tiềm Long, nhưng Sở Cuồng Nhân đã có thể giao thủ với Ma Đế.

Mà bọn họ, mới chỉ tiểu đả tiểu náo với Thánh Nhân mà thôi.

Chênh lệch này, thật sự quá rõ ràng.

"Móa nó, không biết có phải cảm giác của ta sai lầm hay không, tại sao ta cảm thấy thực lực của người này lại tăng lên rồi."

Chiến Hồng Anh quái dị nói, ánh mắt có chút kinh nghi bất định.

Bên cạnh nàng, Địa Ngục Ma Lang Bì Bì kêu lên một tiếng, giống như đang phụ họa.

"Đúng là đã mạnh lên!"

Một đám Chuẩn Đế cũng nhận ra thay đổi của Sở Cuồng Nhân.

Tất cả đều bị dọa sợ.

Sở Cuồng Nhân giải khai thiên phạt phong ấn mới bao lâu, nhanh như vậy lại có tiến bộ.

Phải biết, tu hành đến tình trạng như bọn họ, mỗi một tiến bộ đều vô cùng hiếm thấy, có khi bị vây ở một giai đoạn nào đó, ngàn năm vạn năm không có tiến bộ cũng không phải không có, nhưng Sở Cuồng Nhân lại liên tục tiến bộ, đây cũng quá đả kích người rồi.

Chỉ có đám Chuẩn Đế của U Minh cốc đoán được cái gì.

"Sở đạo hữu đã tìm ra đạo của mình, nên mới có tiến bộ này."

"Không sai, hiện tại hắn đang xác minh đạo của mình."

Tìm kiếm đạo của mình, đây là một bước quan trọng nhất trong cảnh giới tu hành.

Một khi thành công, tu hành đột nhiên tăng mạnh cũng không phải chuyện không thể.

“Ngạo Mạn Ma Điển, Ngạo Tâm Quyết!”

Chỉ thấy Ngạo Mạn Ma Đế đưa tay thôi động ma khí, ngưng tụ một thanh Ma Đao màu đen, chém ra một đao, một cỗ khí tức bễ nghễ thiên hạ bộc lộ, chấn nhiếp thiên hạ.

Đao quang đen nhánh bao phủ thiên địa, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Chương 492: Ba kiện Đế binh, áp chế Ngạo Mạn Ma Đế

“Ngạo Mạn Ma Điển, Ngạo Tâm Quyết! !”

Ma Đế chém ra một đao, ma khí vô biên hội tụ hình thành một đạo đao quang vô cùng lạnh lẽo, ùn ùn kéo đến, hướng về phía Sở Cuồng Nhân.

Đối mặt với đạo đao quang này, sắc mặt Sở Cuồng Nhân cũng lộ ra một tia ngưng trọng hiếm thấy.

“Ha, đây chính là lực lượng tiếp cận Đế giả nhất sao?”

Hắn nắm chặt Côn Ngô Kiếm trong tay, thôi động đạo vận thiên phạt đến cực hạn, trên người cuồn cuộn thiên uy, chấn áp nhân tâm.

Chỉ thấy trên người hắn đột nhiên bốc lên một ngọn lửa màu đỏ ngòm.

Cửu Tử Nhiên Huyết Công mở ra!

Mặc dù bây giờ Cửu Tử Nhiên Huyết Công không tăng phúc cho hắn được bao nhiêu, nhưng đối mặt với một đao này của Ngạo

Mạn Ma Đế, hắn không thể không xuất ra mười hai phần tinh thần.

Ngay sau đó, một kiện khôi giáp màu đen bao trùm bên ngoài cơ thể, Đế binh, Thiên Sát Giáp!

Ở trên người hắn, còn có vô số đạo vận lưu chuyển, dung hợp hình thành một cỗ vạn pháp chi lực mạnh mẽ tuyệt luân, sát khí chiến ý ngút trời cũng lập tức bạo phát.

Ba đại đạo thể, cùng nhau mở ra.

Một kiếm chém ra, dung hợp sát khí, kiếm khí, vạn pháp chi lực và đạo vận thiên phạt khủng bố, uy lực như thế, khiến cả hư không chập chờn rung chuyển, từng đạo đường vân màu trắng lan tràn ra, hư không không chịu nổi một kiếm này, bị xé nứt ra.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, kiếm khí và đao quang đụng vào nhau, trong nháy mắt tán phát ra lực lượng cực kì mạnh mẽ, quét ngang kình khí, đánh thẳng vào bốn phương tám hướng, Luyện Ngục lâm họa vô đơn chí, trở nên càng bừa bộn.

Hai cỗ đạo vận hoàn toàn khác biệt dây dưa đụng chạm, hơn phân nửa bầu trời đều bị cỗ năng lượng này bao phủ.

Sở Cuồng Nhân, Ngạo Mạn Ma Đế lại một lần nữa bị lực lượng của đối phương đẩy lui.

Mà lần này, cho dù Sở Cuồng Nhân có thân thể Vô Thượng Thánh Nhân, có Thiên Sát Giáp, vẫn bị ảnh hưởng, cảm giác lồng ngực một trận khó chịu, cổ họng ngòn ngọt, giống như có máu tươi sắp tuôn ra, nhưng không lâu lắm, cảm giác này đã biến mất không thấy.

Hiệu quả của Bất Tử chi thân phát động!

Hiện tại, Bất Tử chi thân đã đạt đến tầng thứ tư, cảnh giới tích huyết trọng sinh.

Tên như ý nghĩa, chỉ cần hắn còn một giọt máu thì vẫn còn tồn tại, có thể lại lần nữa phục sinh, không cần nói đến năng lực tự chữa lành, không biết đã cường đại hơn tầng thứ ba bao nhiêu lần.

“Không ngờ trên người ngươi còn có một kiện Đế binh, có thể chịu đựng một đao kia của ta.”

Ngạo Mạn Ma Đế nhận trùng kích, cũng suýt nữa thổ huyết, nhưng vì muốn bảo vệ tôn nghiêm của Ma Đế, hắn ta lại nén trở về.

Hắn ta nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt kinh ngạc, nhất là khi nhìn thấy kiện Đế binh kia, càng là như vậy.

Làm Ma Đế, hắn ta cũng có Đế binh, nhưng bây giờ là phân thân đến đây, đương nhiên không có khả năng tùy thân mang theo Đế binh.

“Một kiện Đế binh? A, ta muốn xem ngươi có thể chống đỡ đến khi nào.”

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, một thanh Tam Xoa Kích màu vàng óng bỗng nhiên xuất hiện trong tay hắn.

Đế binh, Hải Thần Kích!

“Hai kiện Đế binh! Trên người ngươi lại có hai kiện Đế binh!” Sắc mặt Ngạo Mạn Ma Đế hơi thay đổi.

Trên người Sở Cuồng Nhân có hai kiện Đế binh, một kiện chủ công, một kiện chủ phòng ngự, chiến lực bạo phát ra, không thể nghi ngờ sẽ càng thêm khủng bố.

“Ngươi cho rằng, chỉ có như thế thôi sao?”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, lấy ra hộp kiếm Thanh Linh.

Lúc này, tất cả Chuẩn Đế ở đây đều giật nảy mình.

Nhãn lực của bọn họ không tầm thường, đương nhiên có thể nhìn ra, hộp kiếm kia, cũng là một kiện Đế binh.

Ba kiện Đế binh! !

Trên người Sở Cuồng lại có ba kiện Đế binh!

Một kiện Đế binh đủ để một đạo thống đỉnh phong tha thiết ước mơ, ngay cả Huyền Hoàng Thần Cung, Quy Khư lúc trước cũng không có một kiện đế binh.

Trọng bảo bực này, cũng chỉ có các đạo thống Thượng Cổ, Viễn Cổ nắm giữ truyền thừa Đế giả hoàn chỉnh mới có.

Trên Thương Khung tinh bây giờ, căn bản tìm không ra mấy món.

Nhưng trên người Sở Cuồng Nhân lại có trọn vẹn ba kiện! !

Đây là cơ duyên bực nào? !

Hộp kiếm Thanh Linh xuất hiện hiện, so sánh với hai kiện Đế binh phía trước, uy áp đế đạo của hộp kiếm này cũng không mãnh liệt, nhưng như vậy cũng không thể phủ nhận sự thật đây cũng là một kiện Đế binh.

Mà trên thực tế, chỗ cường đại của hộp kiếm Thanh Linh cũng không phải trên phương diện công kích hoặc là phòng ngự.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng vỗ hộp kiếm, trong chốc lát, một cỗ đạo vận vô cùng huyền diệu xuất hiện trong hộp kiếm.

Hộp kiếm mở ra, một trường kiếm lướt đi, kiếm khí dồi dào tàn phá hư không bừa bãi.

Ba trăm sáu mươi lăm thanh kiếm, tất cả đều là Thánh Khí!

Trong đó thậm chí còn có không ít kiện đạt đến trình độ Đại Thánh khí hoặc Thánh Vương khí!

Sở Cuồng Nhân thao túng ba trăm sáu mươi lăm thanh Thánh Kiếm, hình thành một cái kiếm trận vô cùng cường đại, bao vây Ngạo Mạn Ma Đế, kiếm khí tàn phá bừa bãi, một cỗ tự nhiên chi lực dồi dào thai nghén trong đó, đây chính là Tứ Quý Kiếm Trận mà rất lâu rồi Sở Cuồng Nhân không sử dụng tới.

Tứ Quý Kiếm Trận hiện, kiếm khí đầy trời chấn nhiếp nhân tâm.

Bên phía Ma giới, La lão được vinh dự xưng tụng là người có thể phá vạn trận trong thiên hạ, nhìn thấy kiếm trận, cũng không khỏi kinh thán, “Kiếm trận này quá mức huyền diệu, thậm chí còn kinh khủng hơn mười tám lớp cấm chế của Luyện Ngục lâm, người này, lại có thể thi triển ra kiếm trận bực này!”

Kiếm trận cộng thêm Đế binh, Sở Cuồng Nhân nhất tâm nhị dụng, tái chiến Ngạo Mạn Ma Đế!

Hắn một bước xông ra, trực tiếp bước vào phạm vi kiếm trận, kiếm khí đầy trời mặc cho hắn sử dụng, trong lòng khẽ động, đánh về phía Ngạo Mạn Ma Đế.

Hắn cũng thôi động Hải Thần Kích, một kích vung ra, dường như cuốn theo một mảnh đại hải đánh về phía Ngạo Mạn Ma Đế.

Chỉ thấy đối phương đưa tay vung đao ngăn cản.

Nhưng khi vừa tiếp xúc với Đế binh chi uy, đã bị đẩy lui mấy trượng, ngay sau đó, kiếm khí của kiếm trận đã lao về phía hắn ta.

Ngạo Mạn Ma Đế có chút tim đập nhanh, thôi động ma khí hình thành một tầng bảo vệ ngăn cản kiếm khí bên ngoài cơ thể, nhưng dù vậy, vẫn không thể hoàn toàn ngăn cản, áo bào trên người bị một số kiếm khí xé rách.

“Tên gia hỏa này lại có thể làm đến tình trạng này? !”

Hắn ta phát hiện, bản thân lại bị Sở Cuồng Nhân chế trụ!

Tiếp tục như vậy nữa, hắn ta bị đánh bại chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

Nghĩ đến đây, hắn ta giận không nhịn nổi, sắc mặt âm trầm đến độ muốn chảy nước.

Lại một lần.

Sở Cuồng Nhân lại một lần đánh bại phân thân của hắn ta, lại một lần muốn ngăn cản bước chân hắn ta buông xuống.

Liên tục hai lần ăn quả đắng trong tay một người, hơn nữa còn thua bởi một tên hậu bối trẻ tuổi, chuyện này khiến hắn ta cảm thấy rất mất thể diện.

Sở Cuồng Nhân không để ý đến suy nghĩ của Ngạo Mạn Ma Đế, lúc này hắn đã chiếm thượng phong, hắn không hề nương tay, thôi động toàn bộ chiến lực, khiến Ngạo Mạn Ma Đế liên tục bại lui.

Chỉ chốc lát, trên người Ngạo Mạn Ma Đế đã xuất hiện từng đạo vết thương, vô cùng chật vật.

Ngạo Mạn Ma Đế, nghe cái tên đã biết tính cách của hắn ta thế nào.

Bây giờ, trước mặt vô số người của Ma giới, hắn ta bị đánh thành dạng này, hắn ta đã tức giận đến mức muốn nổ phổi.

Mà mấy người Đồ Ba, khô lâu Chuẩn Đế cũng cảm thấy không thể tin được.

“Mặc dù chỉ là một bộ phân thân, nhưng đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy phụ vương chật vật như thế, Sở Cuồng Nhân thật sự quá biến thái.”

Đồ Ba nhìn Sở Cuồng Nhân, tim đập nhanh không thôi.

So với đám người Ma giới, đám Chuẩn Đế trên Thương Khung tinh lại nhẹ nhàng thở ra.

Mặc dù lúc trước có vài người trong số bọn họ còn bất mãn với tác phong làm việc của Sở Cuồng Nhân, nhưng bây giờ, quả thật không còn ai khiến bọn họ yên tâm hơn Sở Cuồng Nhân.

“Ngạo Mạn Ma Đế giao cho Sở Cuồng Nhân, chúng ta đi phong tỏa thông đạo đi.”

Một vị Chuẩn Đế nói ra, nhưng dựa vào lực lượng của bọn họ, muốn phong tỏa thông đạo Ma giới vô cùng khó khăn, xuất toàn lực cũng không có tiến triển nào.

Ngay khi bọn họ muốn đóng lại thông đạo Ma giới, bên trong thông đạo lại lần nữa truyền đến vài luồng khí tức vô cùng cường đại.

Chương 493: Bảy đại thân phân Ma Đế, Sở

Cuồng Nhân phải thua?

“Ha ha, Ngạo Mạn, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi chật vật như thế đó.”

Trong thông đạo Ma giới truyền ra một tiếng cười quỷ quyệt.

Chỉ thấy một đầu hắc xà vô cùng to lớn từ trong thông đạo Ma giới chui ra, trong đôi mắt rắn màu vàng nhạt mắt rắn mang theo vẻ trêu tức.

Trên thân thể to lớn của Hắc Xà bộc phát ra một cỗ ba động kinh khủng, các vị Chuẩn Đế lại một lần nữa bị năng lượng phản phệ, bay ngược ra ngoài.

Đầu Hắc Xà to lớn kia chui ra thông đạo Ma giới, hóa thành một nam tử có vóc người khô gầy, thấp bé, trên người bao phủ khí tức âm u, khiến người ta phải nổi da gà.

Ngoại trừ nam tử do Hắc Xà biến thành này, trong thông đạo Ma giới có mấy bóng người lần lượt đi ra.

Hình dáng tướng mạo của mấy người kia không giống nhau, có nữ tử vũ mị yêu kiều, cũng có cự nhân cao ba mét, tướng mạo dữ tợn, còn có Tam Đầu Khuyển có ba cái đầu...

Ngoại trừ hình dáng tướng mạo khác biệt, thì trên người bọn họ đều có một điểm chung.

Chính là trên người tràn ngập uy áp đế đạo vô cùng mạnh mẽ! !

Tuyệt không yếu hơn Ngạo Mạn Ma Đế.

Ực...

Đám Chuẩn Đế không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt rung động.

Tình huống như thế nào? !

Một Ngạo Mạn Ma Đế đã khiến bọn họ không chống cự nổi.

Bây giờ, lại xuất hiện mấy vị cùng cấp bậc nữa?

Trận chiến này, căn bản không đánh được! !

“A, đúng là phô trương.”

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân đảo qua mấy người tràn ngập uy áp Đế đạo hùng hậu kia, tin tức của từng người xuất hiện.

“Lười Biếng Ma Đế, bản thể là Địa Ngục Tam Đầu Khuyển, trước mắt là trạng thái phân thân...”

“Sắc Dục Ma Đế, bản thể là Ma giới Mị Ma, trước mắt là trạng thái phân thân...”

“Tham Lam Ma Đế, bản thể là Địa Ngục Ma Xà, trước mắt là trạng thái phân thân...”

“Phẫn Nộ Ma Đế...”

“Ghen Ghét Ma Đế...”

“Bạo Thực Ma Đế...”

Tin tức của sáu người hiện ra, tất cả đều là phân thân.

Hiển nhiên, mặc dù thông đạo Ma giới mở ra, những đám Ma Đế này muốn đích thân buông xuống Thương Khung giới cũng vô cùng khó khăn, chỉ có thể dùng phân thân buông xuống.

“Địa Ngục có bảy vị Ma Đế, đều đến đông đủ rồi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, cho dù đối mặt với tình huống này, sắc mặt hắn vẫn như duy trì bình tĩnh.

“Tiểu tử, nhìn ngươi rất thong dong a.” Cự nhân thể trạng cường tráng như núi, chính là Phẫn Nộ Ma Đế nhếch miệng cười một tiếng.

Chỉ thấy hắn ta đưa tay oanh ra một quyền, đánh về phía kiếm trận.

Toàn bộ kiếm trận ầm vang nổ tung, Ngạo Mạn cũng bắt chuẩn cơ hội, phóng về phía công kích của Phẫn Nộ Ma Đế giơ tay chém xuống, ánh đao màu đen phóng ra, xé mở một lỗ hổng trên Tứ Quý Kiếm Trận, sau đó xông ra ngoài.

“Các ngươi tới quá chậm.” Ngạo Mạn Ma Đế nhìn phân thân của mấy vị Ma Đế kia, không khỏi bất mãn nói.

“Hắc hắc, nếu tới quá sớm, sao có thể nhìn thấy đường đường là Ngạo Mạn Ma Đế lại bị một tên Nhân tộc đè lên đánh như vậy chứ.” Tham Lam Ma Đế cười hắc hắc nói.

“Hừ, nếu không có người khác trợ giúp, đổi lại là bất cứ ai trong các ngươi cũng như vậy thôi, người này, không thể coi thường!”

Ngạo Mạn Ma Đế lạnh giọng nói.

Nghe nói như thế, mọi người không khỏi kinh ngạc, không ngờ vị Ma Đế ngạo khí trùng thiên này lại nói ra lời này.

Mấy vị Ma Đế nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt có thêm mấy phần thâm ý.

“Nhưng cũng không quan trọng, bây giờ bảy bộ phân thân của bảy vị Ma Đế chúng ta đã buông xuống, hiện tại Thương Khung tinh lại không có bất kỳ Đế giả nào, kết cục đã định.”

Ghen Ghét Ma Đế từ tốn nói.

“Không sai, cho dù tiểu tử này mạnh hơn, nhưng dựa vào đội ngũ của chúng ta, cũng không thể vãn hồi.”

“Trận chiến này, hắn nhất định phải thua.”

Đám người Chuẩn Đế và tộc A Tu La của Thương Khung tinh không khỏi lộ ra tuyệt vọng.

Bảy đại ma đế cùng nhau đến, đội hình như vậy, không phải Đế giả không thể ngăn cản, giống như Ghen Ghét Ma Đế nói, đại cục đã định!

“A, kết cục đã định? Không thể vãn hồi? Ta không biết các ngươi có tự tin ở đâu ra, dám nói những lời này ở trước mặt ta.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Tiểu tử, trợn to mắt của ngươi lên nhìn xem, bảy đại ma đế chúng ta đích thân đến, cho dù ngươi mạnh hơn cũng chỉ có một người mà thôi, ngươi, sao có thể ngăn cơn sóng dữ? !”

“Không cần nhiều lời với hắn, tiểu tử này giữ lại cũng là tai hoạ, trước giải quyết lại nói.”

Chỉ thấy Tham Lam Ma Đế xuất thủ trước, một chưởng oanh ra, ma khí dồi dào hội tụ thành một cái đầu rắn to lớn thôn phệ về phía Sở Cuồng Nhân, cái miệng to như chậu máu bộc phát ra một cỗ hấp lực kinh khủng, không ngừng hút thân thể của Sở Cuồng Nhân lại gần.

Phẫn Nộ Ma Đế, Bạo Thực Ma Đế, Ghen Ghét Ma Đế cũng cùng lúc xuất thủ.

Mấy cỗ năng lượng kinh khủng bao phủ ra, Sở Cuồng Nhân tay cầm Hải Thần Kích hung hăng vung xuống, nhưng hắn đối mặt với một mình Ngạo Mạn Ma Đế còn có thể chiếm thượng phong, bây giờ dùng ít địch nhiều, không khỏi có chút chống đỡ không nổi, ngay cả hắn cũng bị đánh bay ra gần một trượng, nện trên vách đá.

Vách đá kia oanh một tiếng, bị lực trùng kích kinh khủng đánh vào, trong nháy mắt sụp đổ, hóa thành vô số đá vụn.

“Ngay cả hắn cũng không phải đối thủ sao?”

“Xem ra lần này, Thương Khung tinh thật sự khó thoát một kiếp.”

Một đám Chuẩn Đế thấy thế, trong lòng càng thêm tuyệt vọng.

Đám người Ma giới như Đồ Ba lại nhẹ nhàng thở ra, hình ảnh Sở Cuồng Nhân áp chế Ngạo Mạn Ma Đế vừa rồi đã tạo thành trùng kích quá lớn với bọn họ.

Thậm chí bọn họ còn hoài nghi lần này Ma giới buông xuống có thuận lợi thành công hay không.

Hiện tại Ma Đế tập thể xuất thủ trấn áp Sở Cuồng Nhân đã khiến bọn họ khôi phục lòng tin.

“Xem ra người này cũng không phải vô địch.”

Đồ Ba âm thầm nghĩ, sau đó hắn ta buồn cười lắc đầu, trên thế giới này, làm gì có người nào vô địch chứ? !

Xem ra, nhưng ngày này, hắn ta đã nghe thấy quá nhiều lời đồn về Sở Cuồng Nhân tại Thương Khung tinh, cho nên mới giống những người khác, suýt chút nữa cho rằng không thể chiến thắng đối phương.

“Hừ, còn tưởng rằng lợi hại đến mức nào, thì ra cũng chỉ là một tên gia hỏa mạnh miệng mà thôi.”

Tham Lam Ma Đế nhìn Sở Cuồng Nhân bị đánh vào vách đá, không khỏi cười xùy một tiếng.

Sau đó, hắn ta nhìn về phía đám Chuẩn Đế, “Được rồi, tiếp theo sẽ giải quyết các ngươi.”

“Không cần gấp, trận chiến giữa ta với các ngươi còn chưa kết thúc đâu.”

Lúc này, cách đó không xa, trong bụi mù truyền đến một giọng nói đạm mạc.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân từ trong bụi mù đi ra, ngọc quan trên đầu đã rơi xuống, mái tóc màu đen bay phấp phới, tăng thêm mấy phần ngông cuồng.

Bị mấy vị Ma Đế liên thủ đánh trúng, hắn chẳng những không bị thương, hiện tại đứng trước mặt bọn họ, khí thế trên người lại càng cường thịnh.

“Tại sao có thể như vậy, cho dù trên người hắn có Đế binh hộ thể, nhưng nhận công kích như vậy, làm sao có thể lông tóc không tổn hao gì?”

“Khá lắm, cuối cùng ta đã biết vì sao Ngạo Mạn Ma Đế lại bị người này đánh bại, quả thật không tầm thường, Thương Khung tinh lại xuất hiện Thánh Nhân bực này.”

Sắc mặt mấy vị Ma Đế trở nên ngưng trọng.

Ngay khi bọn họ dự định tiếp tục công kích Sở Cuồng Nhân, lại thấy Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, phác họa từng đường vân màu trắng bạc trong hư không, sau đó hợp thành một tấm phù ngưng tụ không gian vô cùng lớn, từ không trung rơi xuống.

Phù ngưng tụ hiện, hành động của mấy vị Ma Đế ngưng trệ trong nháy mắt.

Ngay sau đó, trong tay Sở Cuồng Nhân xuất hiện một đoàn hồng quang.

Đó là Cửu Huyền Thiên Hỏa Tráo, chuyên dùng để vây khốn người.

Sở Cuồng Nhân ném ra ngoài, bao phủ mấy người Ma Đế.

“Chê cười, dùng một kiện Chuẩn Đế binh liền muốn vây khốn chúng ta?”

“A, có thể vây khốn mấy hơi thở là đủ rồi.”

Chương 494: Mượn thiên hạ chi kiếm chiến Ma Đế, Phong Cấm Kiếm Trận trấn Ma giới

Cửu Huyền Thiên Hỏa Tráo giam mấy vị Ma Đế ở trong đó, thực lực của Ma Đế cường đại, nhưng chỉ là phân thân, Sở Cuồng Nhân toàn lực thi triển phù ngưng tụ không gian cộng thêm Cửu Huyền Ly Hỏa bao bọc, đủ để vây khốn bọn họ mấy hơi thở.

Nghe thấy lời nói của Sở Cuồng Nhân, mọi người rất không hiểu, cho dù có thể vây khốn mấy vị Ma Đế này trong mấy hơi thở thì có thể thế nào, lại không thể tổn thương đối phương, đợi đến khi Ma Đế thoát khốn, cục diện căn bản không có thay đổi nào.

“Hừ, tốn công vô ích thôi, chẳng lẽ trong mấy hơi thở ngắn ngủi này, ngươi lại có thể phong ấn thông đạo Ma giới, giải quyết chúng ta sao?”

Tham Lam Ma Đế cười một tiếng nói ra.

“Có lẽ vậy.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, sau đó chỉ thấy trên người hắn đột nhiên bộc phát ra một cỗ kiếm khí ngút trời, một cỗ kiếm chi đạo vận vô cùng huyền diệu lưu chuyển trên người hắn, đột nhiên ngưng tụ thành một thanh Thiên Đạo Chi Kiếm.

Trong chớp mắt, toàn bộ kiếm khí trên Thương Khung tinh bị tác động, ào ào phóng lên tận trời.

Các kiếm khách cường đại trên Thương Khung tinh nắm chặt trường kiếm trong tay, muốn trấn áp.

Nhưng bỗng nhiên, trong lòng bọn họ có cảm giác nhìn về phía Luyện Ngục lâm.

“Là Sở Cuồng Nhân đang mượn kiếm, hắn muốn dùng những thanh kiếm này đối kháng Ma giới sao? !”

“Nếu như thế, vậy cho mượn thì thế nào?”

“Ha ha, mượn thiên hạ chi kiếm, chiến Ma giới! Trên đời này cũng chỉ có Sở Cuồng Nhân mới có thể làm ra chuyện như vậy.”

“Sở Cuồng Nhân, vậy chúng ta liền giúp ngươi một tay đi.”

Tất cả kiếm khách đều buông kiếm khí của mình ra, thậm chí chủ động rót linh lực vào, ném lên không trung, muốn trợ giúp Sở Cuồng Nhân một chút sức lực.

Giữa thiên địa có kiếm khí ngút trời, vô số trường kiếm đằng không mà lên, lướt về phía Luyện Ngục lâm.

Trong Luyện Ngục lâm, một đám Chuẩn Đế khiếp sợ không gì sánh nổi nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Mà lúc này linh niệm của Sở Cuồng Nhân khuếch tán, bao trùm toàn bộ Thương Khung tinh, Không Gian Bàn Vận Thuật thi triển, tăng tốc độ trường kiếm phi hành, trong mấy hơi thở ngắn ngủi, vô số thanh kiếm, từ bốn phương tám điên cuồng lao về phía

Luyện Ngục lâm.

“Mau nhìn! !”

Trong đám người, có người phát ra một tiếng kinh hô.

Chỉ thấy nơi xa có một mảnh bóng đen che khuất bầu trời lao đến, nhìn kỹ, đó là tầng mây do vô số trường kiếm tạo thành, lít nha lít nhít, trường kiếm tranh nhau chen lấn bay về phía Sở Cuồng Nhân, va chạm phát ra tiếng leng keng, kiếm khí bay múa, giống như Đại Long!

Vô số thanh kiếm vờn quanh người Sở Cuồng Nhân, hắn như một vị Kiếm Trung Chi Thần.

Sở Cuồng Nhân đứng trong ngàn vạn trường kiếm, lúc giơ tay nhấc chân chưởng khống kiếm khí, uy lực mạnh, dường như vô cùng vô tận!

“Phá cho ta!”

Đám người Tham Lam Ma Đế, Ghen Ghét Ma Đế xuất thủ đánh nát bao bọc của Cửu Huyền Ly Hỏa.

Bọn họ nhìn ngàn vạn trường kiếm trước mắt, sắc mặt vô cùng khó coi, ngay cả bọn họ cũng bị cảnh tượng này dọa cho phát sợ.

“Hôm nay, ta liền mượn thương khung chi kiếm, trấn Ma giới các ngươi! !”

Quanh người Sở Cuồng Nhân có vô số trường kiếm bao quanh, vẻ mặt ngạo nghễ nói.

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, trường kiếm bốn phía đều bị tác động đến, tách ra từng đạo kiếm khí, lao về phía thông đạo Ma giới trên không trung.

Cùng lúc đó, một cỗ phong cấm chi lực cường đại trên các trường kiếm này bộc phát ra.

Đây chính là trận pháp cấp truyền thuyết mà thời gian trước Sở Cuồng Nhân mới rút được, Phong Cấm Kiếm Trận!

Hắn thôi động Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, dẫn dắt ngàn vạn trường kiếm trên Thương Khung tinh thi triển ra Phong Cấm Kiếm Trận cực kỳ khủng bố, không có mấy tồn tại có thể chống cự được.

Thậm chí Sở Cuồng Nhân hoài nghi, cho dù Đế giả đích thân tới cũng sẽ bị phong cấm chi lực này cầm cố lại.

Đừng nói đến mấy bộ phân thân Ma Đế này.

“Không tốt, hắn muốn dùng kiếm khí trên Thương Khung tinh phong ấn thông đạo Ma giới, lực lượng như vậy... Tuyệt không thể để hắn thành công!”

Ngạo Mạn Ma Đế biến sắc.

Bọn họ vốn cho rằng chỉ có Đế giả đích thân tới mới có thể phong ấn thông đạo Ma giới, nhưng hiện tại, Sở Cuồng Nhân lại thôi động ra kiếm trận đáng sợ như vậy, bộc phát ra phong cấm chi lực vô cùng kinh khủng, có lẽ không cần Đế giả đích thân tới, cũng có thể phong ấn thông đạo Ma giới!

Chuyện này khiến mấy vị Ma Đế đều không bình tĩnh được, ào ào muốn ngăn cản Sở Cuồng Nhân.

“Tiểu tử, nhanh dừng tay cho ta!”

Phẫn Nộ Ma Đế xuất thủ trước, một quyền đánh về phía Sở Cuồng Nhân, uy áp đế đạo mênh mông bạo phát.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không thèm nhìn hắn ta một cái.

Hiện tại, hắn không chỉ có một mình, mà hội tụ tất cả kiếm đạo chi lực trên Thương Khung tinh! !

Lực lượng như vậy khủng bố cỡ nào?

Trừ phi Đế giả đích thân tới, nếu không, tồn tại dưới Đế giả không thể tranh phong với Sở Cuồng Nhân!

“Phá!” Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt quát lên.

Chỉ thấy một đạo kiếm khí dồi dào phá không mà ra, trong nháy mắt, ma khí và đạo vận của Phẫn Nộ Ma Đế đã bị kiếm khí vỡ nát!

Mà Phẫn Nộ Ma Đế lập tức bị cỗ lực lượng này đánh bay.

“Kiếm khí thật khủng khiếp, lực lượng như vậy không phải lực lượng của một mình hắn!”

“Dĩ nhiên không phải, đây là kiếm đạo chi lực của Thương Khung tinh!”

Sở Cuồng Nhân rút Côn Ngô ra, hoành không chém ra, kiếm quang màu tím bá đạo như hồng thủy xé trời nứt đất tuôn ra, sắc mặt Phẫn Nộ Ma Đế đại biến, hắn ta còn chưa thôi động ma khí ngăn cản, một đạo phù văn màu trắng bạc đã rơi trên người hắn ta, là phù ngưng tụ không gian!

Ầm!

Thân thể của Phẫn Nộ Ma Đế bị kiếm khí đánh trúng, cả người hóa thành một đoàn huyết vụ.

Mà mấy vị Ma Đế khác đã vọt tới bên cạnh thông đạo Ma giới, muốn chống cự Phong Cấm Kiếm Trận.

“Tham Lam Chi Phệ!”

“Ngạo Tâm Quyết!”

“Ghen Ghét Chi Nhãn!”

Nhiều loại đế thuật cường đại cuốn theo ma khí kinh khủng bạo phát, nhưng lực lượng của một vùng kiếm khí do Sở Cuồng Nhân thi triển kia quá mức kinh khủng.

Nhất là cỗ phong cấm chi lực kia, trong nháy mắt đã phong tỏa hư không nơi này, công kích của mấy vị Ma Đế bị phong cấm chi lực đánh tan rã, kiếm khí đầy trời dường như đã hóa thành một đầu đại long kiếm khí kinh khủng, cắn nuốt thân thể mấy vị Ma Đế.

Trong chớp mắt, phân thân của mấy vị Ma Đế đều hóa thành bột mịn tiêu tán.

Tất cả Chuẩn Đế nhìn trợn mắt há mồm.

Thân thân Ma Đế khiến mười mấy vị Chuẩn Đế đều bó tay hết cách, lại bị Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng giải quyết như vậy? !

Lực lượng như vậy, không khỏi quá kinh khủng đi! !

Trong Ma giới.

Trong mấy tòa cung điện, mấy bóng người bỗng nhiên phóng lên tận trời.

Một cỗ uy áp Đế giả kinh khủng lập tức khuếch tán, trong đó, còn ẩn chứa một cơn lửa giận, khiến toàn bộ sinh linh trong Ma giới cũng vì đó mà hoảng sợ.

“Tên tiểu tử khốn khiếp kia, dám diệt phân thân của ta! !”

“Đáng chết, lần thứ hai, đây là lần thứ hai! !”

“Đáng giận, Ma giới buông xuống, cứ như vậy thất bại trong gang tấc! !”

Bảy vị Ma Đế giận dữ, hận Sở Cuồng Nhân thấu xương.

Sở Cuồng Nhân đắc tội với bảy vị Ma giới, đã trở thành kẻ địch của hầu hết Ma giới!

Bên ngoài Ma giới, trong Luyện Ngục lâm.

Ngàn vạn trường kiếm xen lẫn trong hư không, từng đạo kiếm khí chiếu rọi lẫn nhau, cộng minh, hóa thành Đại Long kiếm khí xuyên vào trong thông đạo Ma giới, một cỗ phong cấm chi lực cường đại lập tức bạo phát, vô số ma khí giống như thủy triều thối lui, một lần nữa bị phong nhập vào ma giới.

Mà ngàn vạn trường kiếm cũng dung nhập vào hư không, hóa thành Phong Cấm Kiếm Trận bao phủ ngàn dặm!

Trên bầu trời, thông đạo Ma giới bị phong cấm chi lực của kiếm trận ảnh hưởng, bắt đầu khép kín, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Đám người còn lại của Ma giới nhìn thấy cảnh này, trên mặt tràn đầy tuyệt vọng.

Nhất là đám người Độc Giác Long Ma.

Vốn cho bọn họ giúp sức mở thông đạo Ma giới, sau khi ma giới buông xuống, bọn họ chính là đại công thần của Ma giới.

Nhưng không ngờ, mọi chuyện lại xảy ra như vậy!

Theo Sở Cuồng Nhân đến, tưởng tượng của bọn họ đã hoàn toàn sụp đổ! !

Chương 495: Nguy cơ giải trừ, có một số người muốn cảm tạ ngươi

“Trốn! !”

“Tiếp tục đợi ở đây chỉ có một con đường chết.”

Đám người Độc Giác Long Ma liếc nhau, nhanh chóng tách ra, lao về từng phương hướng.

“Lúc này mới đi, không cảm thấy đã muộn rồi sao?”

Một giọng nói đạm mạc bỗng nhiên vang lên.

Chỉ thấy trên người Sở Cuồng Nhân đột nhiên có một cỗ kiếm chi đạo vận cường đại khuếch tán ra, trong nháy mắt đã khóa chặt tất cả tu sĩ Ma tộc ở đây.

Ngay sau đó, từng đạo phù văn chi kiếm ngưng tụ trong hư không, bắn ra bốn phương tám hướng.

Trong nháy mắt, tất cả Ma tộc không một ai may mắn thoát khỏi.

Sở Cuồng Nhân, dường như lấy sức một mình thay đổi toàn bộ chiến cục, giải quyết trận hạo kiếp này!

Tất cả tu sĩ ở đây nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo kinh thán khó có thể hình dung.

Không hề nghi ngờ, giờ khắc này, Sở Cuồng Nhân chính là chúa cứu thế trong mắt bọn họ!

“Tất cả là nhờ Sở đạo hữu, nếu không có Sở đạo hữu, chỉ sợ chúng ta sẽ không thể vượt qua trận hạo kiếp này.”

“Đúng vậy, Sở đạo hữu được xưng tụng là thiên hạ đệ nhất, đúng là danh xứng với thực.”

Các Chuẩn Đế đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, kính trọng hành lễ.

Mặc kệ lúc trước như thế nào, tương lai ra sao, giờ phút này, trong lòng bọn họ vô cùng bội phục Sở Cuồng Nhân.

“Lần hạo kiếp này, trừ ta ra, cũng phải đa tạ kiếm khách trong thiên hạ đã nguyện ý cho ta mượn kiếm, nếu không, dựa vào sức của một ta thi triển Phong Cấm Kiếm Trận, phong ấn thông đạo Ma giới, là chuyện không thể nào.” Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua phong ấn, trong lòng cũng có chút may mắn.

“Ha ha, Sở đạo hữu khiêm tốn.”

Sau khi tất cả mọi chuyện kết thúc, đám người Sở Cuồng Nhân cũng không ở lại tộc A Tu La lâu, mặc dù Ma giới bị phong ấn, nhưng ảnh hưởng vẫn còn đó.

Ma vật ở các nơi phá phong, số lượng cũng không ít.

Những ma vật này, còn cần xử trí.

Nhưng có các Chuẩn Đế và Sở Cuồng Nhân xuất thủ, đoán rằng đây cũng không phải vấn đề lớn, bỏ ra một ngày đã giải quyết xong.

…

Trở lại Huyền Thiên tông, bắt đầu thống kê thương vong do lần này Ma giới buông xuống mang đến, mặc dù thời gian Ma giới buông xuống không dài, nhưng tổn thất vẫn không thể đo lường.

Chỉ tính mấy đạo châu do Huyền Thiên tông quản hạt, đã có hơn trăm triệu bách tính thương vong, mà đây là kết quả Huyền Thiên tông đã kịp thời cứu viện.

Nếu không, số lượng này còn lớn hơn rất nhiều.

“May mắn, hiện tại tất cả đều đã qua.”

“Ừm.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Sau đó, vẻ mặt hắn hơi động, cảm giác được bên ngoài sơn môn Huyền Thiên tông có mấy người đi tới, trong đó còn có một cỗ ma khí.

Chẳng lẽ là dư nghiệt của Ma giới?

Linh niệm của Sở Cuồng Nhân hơi động.

Rất nhanh, hắn liền phát hiện người đến là Chiến Hồng Anh của tộc A Tu La, bên người nàng là Ma Lang và tộc trưởng tộc A Tu La.

Ngoài sơn môn Huyền Thiên tông.

Mấy đệ tử đang vô cùng đề phòng nhìn Chiến Hồng Anh, nhất là đầu Ma Lang bên cạnh nàng, càng khiến bọn họ kiêng kị.

Dù sao, bọn họ mới trải qua một trận ma họa, bây giờ trước sơn môn lại xuất hiện một đầu sinh vật Ma giới cường đại như vậy.

Đổi lại là ai cũng sẽ đề phòng.

“Để bọn họ vào đi.”

Lúc này, bên tai các đệ tử truyền đến giọng nói của Sở Cuồng Nhân.

Đám người đưa mắt nhìn nhau.

“Là chưởng môn.”

Lúc này mọi người mới mở một con đường.

Chiến Hồng Anh và tộc trưởng tộc A Tu La đi vào Huyền Thiên tông, được đệ tử dẫn đường, đi đến Trường Sinh điện.

“Bái kiến Sở đạo hữu.”

A Tu La tộc trưởng chắp tay hành lễ, không dám thất lễ.

“A Tu La tộc trưởng, mời ngồi, không biết các ngươi tìm ta là có chuyện gì?” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Là như vậy, hiện tại thông đạo Ma giới đã bị Sở đạo hữu dùng kiếm trận phong ấn, chúng ta muốn biết, tộc A Tu La có cần tiếp tục trấn thủ không? Nếu cần, thì nên trấn thủ thế nào?”

Đây là mục đích A Tu La tộc trưởng đến tìm Sở Cuồng Nhân.

Ngày xưa, tộc A Tu La được Hoàng Tuyền Đại Đế ủy thác, trấn thủ thông đạo Ma giới mấy trăm ngàn năm.

Mà bây giờ, người phong ấn Ma giới đột nhiên biến thành Sở Cuồng Nhân.

Ông ta muốn tìm Sở Cuồng Nhân thương lượng một chút, ví dụ như Phong Cấm Kiếm Trận có chỗ nào cần phải chú ý không.

“Tộc A Tu La ở Luyện Ngục lâm, nếu có thể, vẫn xin các ngươi tiếp tục trấn thủ thông đạo Ma giới.”

Sở Cuồng Nhân trịnh trọng nói.

Đối với tộc A Tu La, hắn cũng có một tia kính ý.

Dù sao không phải ai cũng có thể vì một hứa hẹn, mà mấy trăm ngàn năm qua, toàn tộc dốc lực, trấn thủ Ma giới, bảo hộ thương sinh.

“Đây là chuyện đương nhiên.”

Tu La tộc trưởng gật đầu.

Tộc A Tu La vốn được Hoàng Tuyền Đại Đế ủy thác, tự nhiên sẽ không cự tuyệt, hơn nữa qua nhiều năm như thế, bọn họ sớm đã cắm rễ ở Luyện Ngục lâm, cho dù bảo bọn họ rời đi, bọn họ cũng không biết chuyển đi đâu.

Sau đó, hai bên trao đổi về Phong Cấm Kiếm Trận, Sở Cuồng Nhân nói ra một vài chỗ cần chú ý.

Cuối cùng, hắn lấy ra một tấm bia đá kì lạ.

Đó là Hoàng Tuyền Bia.

“Đây là Hoàng Tuyền Bia ta lấy được trong Hoàng Tuyền phủ, hiện tại cũng nên vật quy nguyên chủ.” Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, những ngày gần đây, hắn đã sớm tham ngộ hết các loại ảo diệu liên quan đến Hoàng Tuyền Bia rồi.

Nhìn Hoàng Tuyền Bia trước mặt, ánh mắt A Tu La tộc trưởng có chút phức tạp, “Nếu không phải trước kia xảy ra một trận nội loạn, khiến Hoàng Tuyền đại trận xảy ra rung chuyển, thì sao Hoàng Tuyền Bia có thể mất tích được?”

“Nếu chúng ta có thể sớm tìm được khối Hoàng Tuyền Bia này, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện Ma giới buông xuống.”

Đối với chuyện Hoàng Tuyền Bia ở trong tay Sở Cuồng Nhân, đám người A Tu La tộc trưởng đã sớm biết từ chỗ Chiến Hồng Anh.

Nhưng bọn họ cũng không oán trách Sở Cuồng Nhân không kịp thời trả Hoàng Tuyền Bia về, dù sao, ai cũng không biết đám người Đồ Ba đã có kế hoạch xâm lấn tộc A Tu La nhanh như vậy.

Hơn nữa, khi đó Sở Cuồng Nhân không hiểu về tộc A Tu La, chỉ dựa vào lời nói một bên của Chiến Hồng Anh, sao có thể trả lại Hoàng Tuyền Bia chứ.

“A?”

Bỗng nhiên, A Tu La tộc trưởng phát hiện cái gì, sắc mặt thay đổi, nói: “Trong Hoàng Tuyền Bia không còn ẩn chứa lực lượng của Hoàng Tuyền Đại Đế nữa?”

Sở Cuồng Nhân cau mày, “Từ khi tấm bia đá này ở trong tay ta vẫn là như vậy, chưa bao giờ có Đại Đế chi lực.”

“Khối Hoàng Tuyền Bia này là mắt trận của Hoàng Tuyền đại trận, theo lý nên có một phần Đại Đế chi lực... Ta hiểu rồi, là Hoàng Tuyền phủ.”

Đột nhiên, A Tu La tộc trưởng giật mình một cái, “Hoàng Tuyền phủ trộm Hoàng Tuyền Bia nhiều năm như vậy, Đại Đế chi lực ở trong đó đã sớm bị bọn họ rút sạch, khó trách trong vạn năm ngắn ngủi, bọn họ đã phát triển đến quy mô như vậy.”

“Xem ra Thương Khung tinh đã định trước sẽ xảy ra kiếp nạn này.”

A Tu La tộc trưởng cảm khái nói, lực lượng trên Hoàng Tuyền Bia mất đi, cho dù có đưa Hoàng Tuyền Bia trở về tộc A Tu La tộc cũng không thể bù đắp Hoàng Tuyền đại trận được.

Ma giới buông xuống, là chuyện nhất định sẽ xảy ra.

Nhưng bây giờ, lại bị Sở Cuồng Nhân giải quyết.

Sau khi trao đổi chuyện trấn áp thông đạo Ma giới với Sở Cuồng Nhân, A Tu La tộc trưởng và Chiến Hồng Anh liền rời đi.

Nhưng không lâu lắm, lại có người tới Huyền Thiên tông.

Lần này, vẫn là người quen.

“Ha, Thiên Cơ tiền bối.”

Trong Trường Sinh điện, Sở Cuồng Nhân tiếp đãi một người.

Chính là một trong vài tồn tại thần bí nhất tại Thương Khung, Thiên Cơ Tử.

“Sở đạo hữu phong ấn Ma giới, cứu vãn thương khung, xin nhận một cái cúi đầu của lão phu.” Vừa thấy mặt, Thiên Cơ Tử đã khom mình hành lễ với Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân lập tức tiến lên đỡ ông ấy, “Thiên Cơ tiền bối khách khí, dù nói thế nào, ta cũng là một phần của Thương Khung tinh.”

“Ha ha, Sở đạo hữu, trừ ta ra, còn một số người khác muốn biểu đạt lòng cảm ơn với ngươi đó.” Thiên Cơ Tử cười nhạt nói.

Chương 496: Chúng đế triều bái, đế lộ mở, danh khí truyền đến cửu thiên

“Còn người khác?”

Sở Cuồng Nhân nghe thấy Thiên Cơ Tử nói vậy, có chút không hiểu.

Hắn mơ hồ dự cảm những người khác trong lời nói của Thiên Cơ Tử không đơn giản.

Chỉ thấy Thiên Cơ Tử lấy ra một mặt gương đồng, sau đó ném lên giữa không trung, một đạo ánh sáng lấp lóe, ngay sau đó chính là một cỗ uy áp đế đạo mênh mông bạo phát, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Bên trong màn sáng, lần lượt xuất hiện từng bóng người.

Trên người những người này đều tỏa ra uy áp đế đạo nồng đậm.

Những người này, đều là Đế giả!

Từng đạo uy áp đế giả nồng đậm xuất hiện, kinh động đến không ít tu sĩ, tất cả mọi người đều dùng linh niệm theo dõi Huyền Thiên tông, khi bọn họ nhìn thấy một đám Đế giả, đều chấn động theo!

Cho dù chỉ là từng đạo hư ảnh, nhưng những bóng mờ kia đều đại biểu cho Đế giả!

Trên Thương Khung tinh, đã bao nhiêu năm không xuất hiện qua Đế giả rồi.

“Đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại có nhiều Đế giả như vậy?”

“Còn nữa, sao Thiên Cơ Tử lại ở Huyền Thiên tông?”

“Ta từng nghe nói một tin đồn, nghe nói Thiên Cơ Tử có liên hệ với các Đế giả, chẳng lẽ đây là sự thật sao? ?”

“Những Đế giả này đều do Thiên Cơ Tử mang tới?”

“Tám chín phần là như vậy.”

Mọi người vô cùng kinh thán, quan sát hư ảnh đám Đế giả này.

Sau đó, lại xuất hiện một màn khiến bọn họ càng rung động hơn.

Chỉ thấy hư ảnh đám Đế giả kia lại khom người cúi đầu về phía Sở Cuồng Nhân!

Chúng đế triều bái! !

Giờ khắc này, tất cả các tu sĩ trên Thương Khung tinh đều cảm thấy rung động trước nay chưa từng có.

Đó đều là Đế giả a!

Đế giả cao cao tại thượng, bao trùm trên hàng triệu chúng sinh.

Nhưng bây giờ, đám Đế giả này lại đang triều bái một người!

Người này, có vinh hạnh đặc biệt bực nào? !

Ngay cả Sở Cuồng Nhân là người trong cuộc cũng sửng sốt một chút, không ngờ các vị Đệ giả lại làm đại lễ với hắn.

“Sở đạo hữu, chúng ta không có cách nào buông xuống Thương Khung tinh, lần này nhờ có ngươi mới ngăn cản được trận hạo kiếp kia, cái lễ này biểu thị lòng biết ơn của chúng ta.”

Trong nhóm Đế giả, có một lão giả tóc trắng hòa ái cười một tiếng với Sở Cuồng Nhân.

“Đại Đế khách khí.”

“A, chúng ta ở trên trời cao, chờ đạo hữu.”

Lão giả cười nhạt nói.

Sau đó, hư ảnh một đám Đế giả bắt đầu tán đi.

Uy áp đế giả hùng hậu cũng chậm rãi biến mất.

Nhưng một màn chúng đế triều bái vừa rồi, vẫn khiến rất nhiều tu sĩ trên Thương Khung tinh khó quên, càng thêm kính sợ Sở Cuồng Nhân.

“Thiên Cơ tiền bối, lần này ngươi đến đây chẳng lẽ chỉ mang các vị Đế giả đến cảm ơn sao?”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

“Ha ha, ngoại trừ việc này, đúng là ta còn một chuyện muốn nói với ngươi.” Thiên Cơ Tử vuốt chòm râu nói.

“Chuyện gì?”

“Đế lộ… Sắp mở!”

Nghe thấy câu này, ánh mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra tinh quang.

Đế lộ sắp mở? !

“Nói cách khác, cuối cùng bộ phim đại tranh chi thế này cũng sắp đến.” Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một chút mong đợi.

“Không sai.”

“Đế lộ, khi nào mở ra?”

“Dự tính một năm sau, đám thiên kiêu trên cửu thiên đã nhận được tin tức rồi, hiện tại đang nhao nhao trở lại cửu thiên chuẩn bị.”

“Ừm, đa tạ Thiên Cơ tiền bối đến đây thông báo.”

“Không có gì, mặt khác, lần này đế lộ mở ra, sau đó mười lăm vạn năm nữa mới khởi động lại, đế lộ thông đến Địa Ngục Ma giới, Thương Khung tinh và cửu thiên, nối liền ba giới.”

“Hơn nữa, đế vị không chỉ có một.”

Nói đến phần sau, Thiên Cơ Tử cũng có chút ngập ngừng.

Việc liên quan đến đế đạo, ông ấy dùng Thôi Diễn Chi Pháp cũng không thể biết rõ ràng, chỉ có một khái niệm mơ hồ.

“Nói tóm lại, đế lộ mở ra, trận chiến tranh giành Đế vị sẽ càng thêm gay gắt, xin Sở đạo hữu chuẩn bị sẵn sàng.”

“Đây là chuyện hiển nhiên.” Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

“Đúng rồi, còn vật này, mời Sở đạo hữu cất kỹ, …Chờ khi ngươi tiến lên đế lộ, sẽ có trợ giúp với ngươi.”

Thiên Cơ Tử lấy một cái ngọc giản ra.

Sở Cuồng Nhân tiếp nhận, nhìn thoáng qua, bên trong ghi lại lượng lớn tin tức liên quan đến các thiên kiêu và các thế lực lớn ở cửu thiên và Địa Ngục.

Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ, cất kỹ.

“Đa tạ.”

Sau khi hàn nguyên với Thiên Cơ Tử xong.

Người thần bí này liền rời đi, vân du tứ phương.

Mà Sở Cuồng Nhân biết được một năm nữa đế lộ sẽ mở ra, cảm thấy nhất định phải làm cái gì mới được, hắn tìm tới đám Đạo Tử Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên, Thương Tình Tuyết.

… …

“Dường như rất lâu rồi ta không an bài huấn luyện cho các ngươi đúng không?”

Sở Cuồng Nhân vừa mở miệng đã khiến đám người Nam Cung Hoàng giật nảy mình, giống như nhớ đến chuyện không dám nhớ lại.

“Chưởng môn, chẳng lẽ ý của ngươi là…”

Nam Cung Hoàng có chút tâm thần bất định, thận trọng hỏi.

“Ừm, đúng như ngươi nghĩ.”

“Chưởng môn, tại sao đột nhiên lại muốn huấn luyện chúng ta?”

“Đế lộ, sắp mở.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe thấy vậy, sắc mặt mọi người đột nhiên biến đổi.

Bốn chữ ngắn ngủi, lại mang đến rung động rất lớn cho bọn họ!

“Chúng ta hiểu rồi.”

Nam Cung Hoàng nghiêm túc nhẹ gật đầu.

Trong thời gian tiếp theo, đám người Nam Cung Hoàng vùi đầu trong huấn luyện Sở Cuồng Nhân sắp xếp cho bọn họ.

Các loại tư nguyên tu hành của Huyền Thiên tông đều hướng về phía bọn họ.

Sở Cuồng Nhân an bài huấn luyện cho đám người Nam Cung Hoàng, đồng thời thực lực của bọn họ cũng đang tăng lên.

Trên cửu thiên, đám thiên kiêu hạ giới đã trở về.

Bọn họ trở về, lập tức nhấc lên không ít phong vân trên cửu thiên, đồng thời, các đạo thống trên cửu thiên cũng biết được tin tức liên quan đến Sở Cuồng Nhân.

Vô Thượng Thánh Nhân Sở Cuồng Nhân, cái tên này đã lưu truyền trong mỗi đạo thống trên cửu thiên, không ít người biết rõ.

Cửu thiên, đạo thống Viễn Cổ, Bái gia!

Gia chủ Bái gia đang nói chuyện với Tiêu Kinh Trần, mấy vạn năm trước, Tiêu Kinh Trần đi vào Bái gia, cũng gia nhập với bọn họ, trở thành một tên ở rể.

Thiên tư của hắn ta xuất chúng, được Bái gia trọng dụng.

Thậm chí không tiếc giúp hắn ta hạ giới, tranh đoạt các loại cơ duyên đế đạo.

Lần này trở lại Bái gia, hắn ta mang về cho Bái gia rất nhiều tin tức liên quan tới Thương Khung tinh, trong đó cũng bao quát chuyện của Sở Cuồng Nhân.

“Thân trúng thiên phạt lại có thể giải khai, trở thành Vô Thượng Thánh Nhân? Hạ giới lại xuất hiện một nhân vật như vậy?”

Gia chủ Bái gia trầm ngâm một hồi, sau đó hỏi: “Nếu tay ngươi cầm Đế binh, đánh một trận với hắn, ngươi cảm thấy, có mấy phần thắng.”

“Nhiều nhất… Hai phần.”

“Mới có hai phần? !”

Gia chủ Bái gia kinh ngạc nói.

Sắc mặt Tiêu Kinh Trần có chút khó coi gật đầu, thật ra trong lòng hắn ta, đừng nói hai phần, đến một phần cũng không nắm chắc.

Hắn ta nói như vậy, chỉ vì không muốn quá khó coi.

“Vậy theo ý ngươi, so sánh Hồng Ngọc với hắn thì như thế nào?”

Bái Hồng Ngọc, thiên kiêu cấm kị của Bái gia.

Chiến lực tuyệt luân, mạnh hơn Tiêu Kinh Trần rất nhiều.

“Không cao hơn năm phần.” Tiêu Kinh Trần nói.

“Ừm, tốt, ta đã biết, ngươi đi xuống trước đi.”

Tiêu Kinh Trần khẽ vuốt cằm, lập tức lui ra.

“Sở Cuồng Nhân…”

“Có lẽ, người này chính là trở ngại lớn nhất trên đế đạo.”

Ngoại trừ Bái gia.

Các đạo thống khác trên cửu thiên, như Vương gia, tộc Thiên Hồ, tộc Cửu Anh đều lưu tâm về Sở Cuồng Nhân.

Đương nhiên, có người coi trọng hắn, cho hắn là trở ngại.

Cũng có vài người cảm thấy quá mức phóng đại người này, không cho rằng người này mạnh như vậy.

Nói tóm lại, Sở Cuồng Nhân không ở trên cửu thiên, nhưng danh khí đã dần dần lưu truyền trên cửu thiên.

Chương 497: Thời gian một năm, đế lộ mở ra, Mê Vụ Hải

Thời gian đang lặng lẽ trôi qua, một năm chớp mắt đã đi qua.

Trong khu vực Huyền Thiên tông, trên một dãy núi.

Mấy người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên đang khắc khổ tu hành.

Mà lúc này, người đang giao thủ với bọn họ chính là Sở Cuồng Nhân, chính xác hơn là phân thân kiếm khí của Sở Cuồng Nhân.

Lần này cũng giống như cuộc huấn luyện Địa Ngục lần trước.

Cách điều chế quen thuộc, lực lượng quen thuộc, khiến đám người Nam Cung Hoàng phải chịu nhiều đau khổ.

Nhưng huấn luyện khắc khổ, tiến bộ cũng rất lớn.

Hiện tại mỗi người đám Nam Cung Hoàng đã là cường giả một phương, cho dù đối mặt với cấp bậc Thánh Vương cũng có thể chống lại, cộng thêm một số bảo vật, cho dù gặp gỡ tồn tại cấp bậc Chuẩn Đế cũng có sức tự vệ.

Còn Sở Cuồng Nhân, một năm qua, thực lực của hắn càng ngày càng sâu không lường được.

Không chỉ như thế, một năm này, hắn đã đi qua tất cả cấm địa trên Thương Khung tinh, luận đạo với các vị Chuẩn Đế, càng có cách kiến giải sâu sắc với đạo của mình.

Về chuyện rút thưởng, hắn cũng rút được không ít đồ tốt, một phần hắn sử dụng, một phần bổ sung vào nội tình còn thiếu của

Huyền Thiên tông.

Hiện tại Huyền Thiên tông, ngoại trừ số lượng cường giả, luận nội tình, trên Thương Khung tinh không có một đạo thống nào có thể vượt qua.

Thậm chí Sở Cuồng Nhân dám nói, cho dù là đám đạo thống Thượng Cổ, Viễn Cổ trên cửu thiên cũng chưa chắc đã có nội tình thâm hậu như Huyền Thiên tông.

Hiện tại Huyền Thiên tông, chỉ thiếu một vị Đế giả, là có thể trở thành đạo thống Đế cấp chân chính!

“Tính toán thời gian, đế lộ cũng sắp mở ra rồi.”

Trên một tảng đá xanh lớn, Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Hắn tiện tay đánh ra một đạo kiếm khí, hóa thành phân thân giao chiến với đám người Nam Cung Hoàng.

Đám ngươi bị một bộ phân thân kiếm khí đè lên đánh không ngừng kêu khổ, ánh mắt nhìn Sở Cuồng Nhân đầy u oán.

“Thực lực của chưởng môn càng ngày càng biến thái, mấy người chúng ta liên thủ, ngay cả Thánh Vương thất bộ cũng không kiên trì được bao lâu, nhưng lại không đánh thắng một cái phân thân kiếm khí của chưởng môn, các ngươi nói xem, rốt cộc hắn đã đạt tới cảnh giới gì rồi.”

Sau khi hấn luyện xong, mấy người Nam Cung Hoàng ngồi trên mặt đất, Mộ Dung Hiên thuận miệng nói.

Mấy người còn lại cũng đều suy đoán.

Một năm qua, bọn họ đã từng hỏi Sở Cuồng Nhân, nhưng hắn luôn nói mình vẫn ở trong cảnh giới Thánh Nhân.

Chuyện này khiến bọn họ không nhịn được mắt trợn trắng.

Các vị Chuẩn Đế đều vô cùng cung kính ngươi, ngươi nói, ngươi chỉ là một vị Thánh Nhân? ?

Lời này ai mà tin a!

“Không phải đã trở thành Đế chứ?” Thương Tình Tuyết hiếu kỳ nói.

“Không có khả năng, đế lộ còn chưa mở ra, sao có thể thành Đế được.”

Mấy người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên bàn luận.

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh nghe, cũng chỉ cười cười không nói lời nào.

Hắn nhìn lên bầu trời, thầm nói: “Thời đại mạt pháp thật sự không thể thành đế, hoặc là nói, chỉ có thể thành đế trên Đế lộ sao?”

Đây là chuyện hắn vẫn luôn suy nghĩ trong một năm qua.

Hắn không lừa gạt mấy người Nam Cung Hoàng, nghiêm khắc mà nói, cảnh giới của hắn đúng là Thánh Nhân, nhưng hắn là Vô Thượng Thánh Nhân, lại tìm ra đạo của mình như các vị Chuẩn Đế, chiến lực mạnh, vượt qua tuyệt đại đa số Chuẩn Đế.

Từ xưa đến nay, không có mấy người giống hắn.

Con đường tu hành của hắn, giống như đã... Lệch khỏi quỹ đạo so với các tu sĩ bình thường.

“Được rồi, đi tới đâu hay tới đó đi.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu cười một tiếng.

Lúc này, nghĩ cách thành Đế trước rồi lại nói.

Vài ngày sau.

Thương Khung tinh đột nhiên xuất hiện một cỗ ba động kì lạ.

Tất cả đại năng có lòng cảm giác, vội vàng nhìn phía phát ra ba động kỳ dị này.

Ngay sau đó, một trong mười đại cấm địa tại Thương Khung tinh, Mê Vụ Hải, một đạo quang trụ màu vàng đột nhiên phóng lên tận trời, một cỗ ba động không gian cường đại tràn ngập.

“Đế lộ, mở ra! !”

“Phương hướng này là, Mê Vụ Hải? !”

“Sao lại ở đó, đó là một trong mười đại cấm địa a.”

“Trong Mê Vụ Hải, sóng ngầm mãnh liệt, có vô số Hải thú cư trú, nguy hiểm trùng điệp, hơn nữa còn tồn tại một mảnh lực trường tự nhiên, tu sĩ không thể ngự không mà đi, bây giờ lối vào đế lộ xuất hiện ở đó, ngay cả Thánh Vương cũng không thể tuỳ tiện tiến vào, đừng nói đến đám thiên kiêu kia.”

Đông đảo đại năng nghị luận ầm ĩ, rất kinh ngạc khi lối vào Đế lộ lại xuất hiện trong Mê Vụ Hải.

Trong Huyền Thiên tông.

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Mê Vụ Hải, “Cuối cùng đã mở ra.”

“Ca ca, ta thật sự không thể đi với ngươi sao?”

Bên cạnh Sở Cuồng Nhân, có một thiếu nữ nhìn qua mới mười ba mười bốn tuổi, môi hồng răng trắng nhìn Sở Cuồng Nhân, trên mặt tràn đầy vẻ không tình nguyện.

Thiếu nữ này, là Thần Hoàng.

Là Thần hoàng sau khi vượt qua lôi kiếp thành Thánh.

Sở Cuồng Nhân cười sờ đầu nàng, nói: “Hiện tại Huyền Thiên tông, trừ ta ra, thực lực của ngươi mạnh nhất, mặc dù đám Chuẩn Đế trong các cấm địa kia đều rất an phận, nhưng ai biết ta đi vào đế lộ rồi, bọn họ có làm ra động tác gì không, có ngươi ở đây, ta mới yên tâm.”

“Vậy được rồi, ta sẽ ở lại đây, giúp ca ca chăm sóc Huyền Thiên tông.” Thần Hoàng Tiểu Hồng nói.

Huyền Thiên tông là nhà của Sở Cuồng Nhân và nàng, mặc dù bây giờ nội tình của Huyền Thiên tông rất đầy đủ, nhưng vẫn phải có một vị cường giả tuyệt đối tọa trấn mới được.

Ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, cũng chỉ có Thần Hoàng mới có khả năng này.

Huyền Thiên tông, trước Trường Sinh điện.

Đám người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên, Quân Di, Thương Tình Tuyết đã tụ tập tại một chỗ.

Lúc này, Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ đi tới.

Nhìn đám Đạo Tử đang chờ xuất phát kia, Sở Cuồng Nhân hít sâu một hơi, nói: “Đế lộ đã mở, ngoại trừ thiên kiêu trên Thương Khung tinh, còn có thiên kiêu của Địa Ngục Ma giới và cửu thiên sẽ tiến vào nữa, hơn nữa trong Đế lộ, không ai biết sẽ gặp chuyện gì, chuyến này vô cùng hung hiểm, nếu các ngươi muốn rút lui, hiện tại vẫn còn kịp.”

“Chưởng môn, chúng ta chuẩn bị một năm, không phải vì lúc này sao?”

“Không sai, chúng ta sớm đã có giác ngộ này.”

Không một vị Đạo Tử nào nguyện ý từ bỏ cơ hội này.

Mà Sở Cuồng Nhân đã sớm có dự liệu, “Rất tốt, vậy thì lên đường đi.”

Sở Cuồng Nhân đưa tay lấy Thận Lâu ra.

Thận Lâu to lớn bay trên không trung, mọi người ngồi lên Thận Lâu, xuất phát về phía Mê Vụ Hải.

Lúc này bên ngoài Mê Vụ Hải.

Vô số tu sĩ tụ tập ở đây, nhìn quang trụ lớn màu vàng kia, trong mắt mang theo khát vọng.

Đó chính là lối vào đế lộ!

Đế lộ biến mất mấy chục vạn năm lại hiện ra, không ít tu sĩ vô cùng kích động.

“Mặc dù đế lộ xuất hiện, nhưng phải đi qua Mê Vụ Hải thế nào a.”

“Đúng vậy, ngay cả Thánh Vương cũng không dám xông loạn vào Mê Vụ Hải, chẳng lẽ chúng ta phải trơ mắt nhìn sao?”

“Ta mặc kệ, dù sao đế lộ ngay trước mặt, đánh chết ta cũng phải đi vào thử một lần.”

Có không ít tu sĩ lấy Tiên Chu ra đặt trên mặt biển.

Trong Mê Vụ Hải có một loại lực trường tự nhiên nào đó, tu sĩ không có cách nào ngự không, muốn đi vào trong đó, chỉ có thể ngồi Tiên Chu, mà Tiên Chu lại không thể bay lên không trung, chỉ có thể biến thành tàu thuyền bình thường.

Có tu sĩ ngồi lên Tiên Chu tiến nhập Mê Vụ Hải, nhưng còn chưa đi được mấy dặm đường, trong sương mù trên mặt biển đột nhiên truyền đến một trận rống khiến người ta tê cả da đầu.

Chỉ thấy một đầu Hải thú dữ tợn từ trên mặt biển nổi lên, oanh một tiếng liền đụng nát Tiên Chu, các tu sĩ trên Tiên Chu rơi xuống mặt nước, sau đó bị từng cái xúc tu không biết từ nơi nào vươn ra lôi vào trong biển, không còn động tĩnh.

Các tu sĩ bên bờ Mê Vụ Hải nhìn thấy vậy, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Chương 498: Tiến vào đế lộ, Ô gia chi uy, Thanh Ly Thần Đăng

Bên ngoài Mê Vụ Hải, lượng lớn tu sĩ tụ tập ở đây, nhìn đế lộ, ánh mắt hỏa nhiệt, nhưng lại sợ hãi Mê Vụ Hải hung hiểm, không dám tiến lên.

Nhưng lúc này, nơi xa bỗng nhiên có một chiếc Tiên Chu đen nhánh to lớn bay trên không trung mà đến, rơi vào trên mặt biển Mê Vụ Hải.

Ngay sau đó, chỉ thấy một đạo kiếm khí từ trên Tiên Chu bắn ra.

Kiếm khí khủng bố như hồng thủy trút xuống, toàn bộ sương mù trên mặt biển Mê Vụ Hải cấp tốc tán đi, lộ ra một con đường rộng rãi, nối thẳng đến đế lộ!

Hai bên con đường này có vô số kiếm khí sắc bén quấn quanh, kiếm khí xen lẫn thành tường, cách trở sương mù trên đường ra bên ngoài.

Một đạo kiếm khí, tách Mê Vụ Hải!

“Là hắn, là hắn tới!”

“Sở Cuồng Nhân, hắn tới, tranh phong Đế lộ, làm sao có thể không có hắn.”

“Kiếm khí thật lợi hại, đã phân Mê Vụ Hải thành hai nửa, không hổ là hắn a.”

“Nói nhảm, người ta có thể một chưởng diệt cổ chiến trường, một kiếm phân biển có gì đáng nói đâu?”

Theo Mê Vụ Hải bị một kiếm phá mở, mọi người vội vàng lấy ra Tiên Chu, đi theo Thận Lâu.

Mà trên Thận Lâu, Sở Cuồng Nhân đứng tại boong thuyền, linh niệm phun trào, bốn phía trên mặt biển không có bất cứ động tĩnh gì có thể giấu giếm hắn.

“Mê Vụ Hải, một trong mười đại cấm địa, trong truyền thuyết cổ lão, nơi đây từng có Đế giả vẫn lạc, oán khí không dứt, cho nên tạo thành mảnh sương mù mấy chục vạn năm không tản đi này, tồn tại vô số Hải thú, có thể nói là chỗ nguy hiểm nhất trong mười đại cấm địa.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói, trong cảm giác của linh niệm, chỗ sâu trong Mê Vụ Hải còn nhiều tồn tại cường đại, thậm chí còn không yếu hơn Chuẩn Đế, không chỉ như thế, có vài chỗ linh niệm của hắn không thể nhìn trộm, vô cùng thần bí.

Nếu nói hiện nay trong Thương Khung tinh có chỗ nào khiến Sở

Cuồng Nhân kiêng kỵ, vậy Mê Vụ Hải xem như là một trong số đó.

May mắn, lần này lối vào Đế lộ ở bên ngoài Mê Vụ Hải, cũng không phải ở chỗ sâu.

Mọi người đi về phía Đế lộ.

Rất nhanh đã đi đến trước mặt quang trụ to lớn.

Đạo quang trụ màu vàng kéo dài tới chân trời, dường như thông đến Cửu U, liên tiếp trong gầm trời, tràn ngập từng đợt ba động không gian cường đại.

“Tiến vào đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lúc bọn họ tiến vào quang trụ, một cỗ ba động không gian vô cùng cường đại bao phủ bọn họ.

…

Thạch Thành, Ô gia.

Ô gia là một gia tộc đỉnh phong ở Thạch Thành, trong phạm vi mấy triệu dặm tiếng tăm lừng lẫy.

Gia chủ Ô gia là một vị cường giả cấp bậc Thánh Vương, đặt trong toàn bộ Đế lộ cũng coi như cao thủ.

Nhưng hôm nay, Ô gia lại gặp phải một trận hạo kiếp trước nay chưa từng có.

“Ô gia chủ, ngươi thành thật giao Thanh Ly Thần Đăng ra, nếu không hôm nay sẽ không còn Ô gia nữa.”

Trong Ô gia, một đại hán để trần hai tay cười to nói.

Bên cạnh hắn ta còn có mấy tu sĩ trên người tràn ngập khí tức cường đại, mỗi người đều là tồn tại cấp bậc Thánh Vương.

Trước mặt mấy vị Thánh Vương này là một nam tử trung niên thương tích đầy mình, khí tức của hắn ta uể oải, sắc mặt trắng bệch, người này vốn là một vị Thánh Vương, nhưng lại bị mấy Thánh Vương vây công, bây giờ đã là nỏ mạnh hết đà, tái chiến tiếp, chắc chắn phải chết.

“Gia chủ, không giao Thần Đăng ra, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn nhìn Ô gia chôn cùng ngươi sao?”

Một lão giả mặc áo bào xám trêu tức nhìn Ô gia chủ nói.

Nghe thấy ông ta nói vậy, trên mặt Ô gia chủ lập tức hiện ra hận ý, “Đại trưởng lão, không ngờ ngươi lại cấu kết với ba gia tộc khác, giết hại đồng tộc! Hôm nay cho dù ta phải liều mạng, cá chết rách lưới với các ngươi, cũng tuyệt đối không để các ngươi được như ý.”

Chỉ thấy Ô gia chủ lấy ra một chiếc đèn lồng màu xanh, toàn thân đèn lồng như lưu ly, có bốn mặt, phía trên khắc hoa văn tinh mỹ, đạo vận lưu chuyển.

Chính là Thanh Ly Thần Đăng đã lưu truyền nhiều đời của Ô gia.

Trong truyền thuyết, đây là một kiện Đế binh cường đại!

Nhưng qua nhiều năm như vậy, không ai trong Ô gia biết cách sử dụng kiện Đế binh này.

Chỉ có Ô gia chủ mới biết, sử dụng kiện Đế binh cần bỏ ra đại giới thế nào, mà bây giờ, không biết vì sao ba gia tộc khác lại để mắt đến kiện Đế binh này, đại trưởng lão còn nội ứng ngoại hợp, chỉ sợ Ô gia sẽ bị tiêu diệt.

Đáng thương cho đại trưởng lão, lại cho rằng bọn họ sẽ giúp ông ta leo lên gia chủ chi vị.

Nghĩ đến đây, Ô gia chủ không khỏi cười một tiếng, “Muốn diệt Ô gia ta, vậy xin các ngươi làm tốt chuẩn bị đồng quy vu tận đi.”

“Không tốt, hắn muốn sử dụng Thanh Ly Thần Đăng? !”

“Không đúng, không phải đã nói không có cách nào sử dụng kiện Đế binh này sao?”

Đại hán biến sắc nói.

Lúc này, Ô gia chủ lạnh lùng nói: “Nhiều năm qua, không ai nhìn thấy Ô gia sử dụng tới kiện Đế binh này, dần dà, tất cả mọi người cho rằng không ai có thể sử dụng Đế binh nhưng bọn họ lại không biết, kiện Đế binh này có thể sử dụng, chỉ cần ôm giác ngộ phải chết mà thôi! !”

Nói xong, chỉ thấy trên người Ô gia chủ đột nhiên tuôn ra rất nhiều máu tươi, những huyết vụ này rót vào Thanh Ly Thần Đăng.

Chỉ thấy bên trong đèn lồng đột nhiên có hỏa quang nở rộ, mặc dù hỏa quang yếu ớt, nhưng lại tràn ngập một cỗ uy áp đế đạo vô cùng mạnh mẽ.

“Lấy tinh huyết của bản thân làm dầu thắp, có thể thôi động Đế binh! ! Thì ra, lời đồn là thật! !”

Đại trưởng lão nhìn Thanh Ly Thần Đăng phun ra quang mang, sắc mặt đại biến.

“Đáng chết, vì sao không nói chuyện này với chúng ta sớm hơn? !” Đại hán trừng mắt nhìn đại trưởng lão.

“Ta... ta cho rằng đó là tin đồn, lại không ngờ đó là thật.”

Đại trưởng lão hốt hoảng nói: “Bây giờ nên làm gì?”

“Xem ra, hắn đang cưỡng ép dùng bí pháp thôi động Đế binh này, không chống đỡ được bao lâu, đừng đối cứng với hắn!”

Đại hán nói, sau đó nhanh chóng lùi lại.

Mà lúc này, Ô gia chủ hét lớn một tiếng, Thanh Ly Thần Đăng tách ra hào quang sáng chói, tu sĩ bị quang mang bao phủ lập tực bị một cỗ lực lượng vô cùng cường đại đè ép, bạo thể mà chết, ngay cả Thánh Nhân cảnh cũng không ngoại lệ.

“Trương gia, Tiền gia, Bạch gia, hôm nay cách ngươi sẽ phải trả giá đắt vì hành động của mình! !”

Ô gia chủ hét lớn một tiếng, hắn ta thôi động linh lực, dùng lực lượng Đế binh nhắm vào mấy vị Thánh Vương vây công hắn ta.

Một vệt kim quang từ trong Thanh Ly Thần Đăng bắn ra.

Sắc mặt đại hán biến đổi, trên người đột nhiên xuất hiện một kiện khải giáp, đó là một kiện Thánh Vương khí đỉnh phong.

Hai tay hắn ta đẩy ra, ngạnh kháng Đế binh chi uy!

Một tiếng ầm vang, khí lãng kinh khủng lấy hắn làm trung tâm nhanh chóng khuếch tán ra.

Đại hán thổ huyết bay ngược ra ngoài, sắc mặt trắng bệch nhìn Ô gia chủ: “Thật lợi hại, thật không hổ là Đế binh!”

Chỉ một kích đã khiến hắn ta bị thương nặng.

Đây là trong tình huống hắn ta đã mặc một bộ Thánh Vương khí, Ô gia chủ cũng rất yếu ớt.

“Chết đi cho ta!”

Linh lực trong cơ thể Ô gia chủ phun trào, khí thế như hồng thủy, Thanh Ly Thần Đăng tỏa ra quang mang lập loè, muốn lần nữa bày ra thần uy.

Sắc mặt đại trưởng lão, đại hán và mấy vị Thánh Nhân còn lại có chút bối rối.

Mà một đám đệ tử Ô gia lại lộ ra vẻ ước ao.

Nhưng ngay lúc này, Ô gia chủ biến sắc, đột nhiên phun ra một ngụm máu Thần Đăng chi uy giảm bớt hơn phân nửa.

Hắn ta vốn bị trọng thương, lại dùng tinh huyết thôi động Thần Đăng, căn bản chống đỡ không được bao lâu.

“Cơ hội tốt! !”

Vẻ mặt đại trưởng lão, đại hán lập tức trở nên vui vẻ, sau đó nhanh chóng xuất thủ.

Chương 499: Đế binh đều tùy tiện cho sao? Giải cứu Ô gia

“Cơ hội tốt!”

Mấy vị Thánh Vương thấy tình huống của Ô gia chủ không đúng, tranh thủ thời gian xuất thủ.

Linh lực mênh mông bạo phát, nhiều loại Thánh Nhân pháp vô cùng cường đại hướng về Ô gia chủ.

Ô gia chủ không kịp phản ứng, bị cỗ lực lượng này đánh trúng, ngay cả thân thể Thánh Vương cũng khó có thể chống lại, bị đánh bay ra ngoài, Thanh Ly Thần Đăng cũng tuột khỏi tay, bay lên không trung, quang mang bên trong cũng dần yếu đi.

Đám người đại hán, đại trưởng lão đang muốn tiến lên cướp đoạt.

Nhưng lúc này, một đạo quang trụ bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, một đạo ba động không gian nồng đậm nổi lên.

Đột nhiên xuất hiện thay đổi khiến sắc mặt mọi người khẽ biến.

Khi quang trụ tiên tán, chỉ thấy một thanh niên mặc bạch y tóc đen, tuấn dật tuyệt trần đứng ở trung tâm chiến trường.

Thanh Ly Thần Đăng đúng lúc từ trên đỉnh đầu hắn rơi xuống, hắn theo bản năng vươn tay tiếp được, cầm trong tay tỉ mỉ đánh giá.

“Nha, đây là một kiện Đế binh, cơ duyên trên đế lộ đều tùy tiện tặng đi như vậy sao?”

Thanh niên áo trắng cũng chính là Sở Cuồng Nhân không khỏi tấm tắc nói.

Sau khi hắn bước vào đế lộ đã bị một cỗ lực lượng không gian cường đại truyền tống đến địa phương này.

Còn những người khác, đoán chừng đã bị truyền tống đến các nơi khác trên Đế lộ rồi, nhưng hắn vừa mới truyền tống đến đây đã có một kiện Đế binh từ trên trời giáng xuống…

Vận khí này, hắn cũng không biết nên nói gì nữa.

Chẳng lẽ cơ duyên trên đế lộ nhiều đén mức đến Đế binh cũng tùy tiện tặng đi sao?

“Ngươi là ai?”

Lúc này, một vị Thánh Vương vây công Ô gia đề phòng nói.

Sở Cuồng Nhân xuất hiện quá bất ngờ, bọn họ căn bản không có bất kỳ phát hiện nào, cho nên vô cùng cảnh giác.

Chẳng lẽ là trợ thủ Ô gia tìm đến? !

Nghĩ đến đây, ánh mắt mấy vị Thánh Vương nhìn Sở Cuồng Nhân mang theo ý không tốt.

Lúc mọi người quan sát Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân cũng đang nhìn bốn phía, linh niệm tuôn ra, bao trùm một trăm ngàn dặm xung quanh.

Đây là cực hạn hắn có thể thi triển trong đế lộ? !

Sở Cuồng Nhân cau mày, “Linh niệm bị hạn chế, xem ra đế lộ và ngoại giới có sự khác nhau.”

“Này, trả lời vấn đề của ta.” Vị Thánh Vương vừa lên tiếng hỏi thấy Sở Cuồng Nhân không để ý đến mình, lập tức nổi nóng, trong mắt bắn ra một đạo lãnh ý, nhìn chằm chằm Thanh Ly Thần Đăng trong tay đối phương, bàn tay để sau lưng đang âm thầm tích góp linh lực.

Sở Cuồng Nhân thu liễm linh niệm, đặt lự chú ý đến tình huống trước mắt!

Lúc này, bên cạnh Sở Cuồng Nhân, vị Thánh Vương kia bỗng nhiên phát lực.

Một cỗ ba động linh lực cường đại bạo phát.

“Không cần biết ngươi là ai, đi chết cho ta.”

“Một tên Thánh Vương nho nhỏ, cũng dám làm càn?”

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, một linh lực còn kinh khủng hơn Thánh Vương bạo phát.

Ầm vang một tiếng, hai cỗ linh lực va chạm, chỉ thấy vị Thánh Vương vừa xuất thủ kêu thảm một tiếng, cả cánh tay bị một cỗ lực lượng vô cùng cường đại oanh thành một đoàn sương máu, dư âm của lực trùng kích đánh bay tên Thánh Vương này ra ngoài, như diều đứt dây ngã trên mặt đất.

“Cái gì!”

“Lực lượng thật mạnh!”

Đám người còn lại nhìn thấy cảnh này, đồng tử không khỏi co rụt lại,

“Tiền gia chủ lại bị một cái phất tay của hắn đánh bại, làm sao có thể, làm sao trong Thạch Thành lại xuất hiện cao thủ như vậy? !”

“Lai lịch của người này thần bí, thực lực cường đại, đừng đối cứng với hắn.”

Mấy gia tộc nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra kiêng kị trước nay chưa có, đã có suy nghĩ muốn thoát thân.

“Chúng ta muốn hỏi một chút, tính danh của đạo hữu là gì, để chúng ta thua tâm phục khẩu phục.”

Đại hán lúc trước bị Thanh Ly Thần Đăng đánh trọng thương, ánh mắt ngưng trọng nhìn Sở Cuồng Nhân.

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng là kiện Đế binh này có duyên với ta, ta muốn, nếu các ngươi muốn cướp đoạt với ta, ta không ngại giết mấy người đâu.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, lời nói lại vô cùng băng lãnh.

Một kiện Đế binh tự đưa đến tay, Sở Cuồng Nhân không có lý do gì cự tuyệt.

Mấy vị Thánh Vương bị đối phương hù dọa, hai mặt nhìn nhau, không dám tùy tiện tiến lên.

“Các hạ có biết là ai muốn Thanh Ly Thần Đăng này không?”

“Không biết.” Sở Cuồng Nhân hững hờ nói.

“Vậy hi vọng các hạ đừng hối hận.” Đại hán Thánh Vương nói xong, liền liếc mắt ra hiệu với mọi người.

“Một ngày nào đó ngươi sẽ phải trả giá thật lớn vì chuyện hôm nay.” Đại trưởng lão để lại một câu tàn nhẫn, sau đó quay người rời đi theo đại hán

Các tu sĩ còn lại cũng lần lượt chuẩn bị rút lui.

“Chờ một chút.”

Lúc này, Sở Cuồng Nhân lên tiếng, hắn nhìn về phía đại trưởng lão, từ tốn nói: “Ngươi, vừa rồi mới uy hiếp ta đúng không?”

“Ta chỉ ăn ngay nói thật mà thôi.”

“Đã như vậy, ngươi lưu lại đi.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, sau đó nhẹ nhàng nâng tay, một cỗ niệm lực vô hình phun ra ngoài.

Chỉ thấy xung quanh đại trưởng lão đột nhiên ngưng tụ ra từng đạo phù văn huyền diệu, những phù văn này xen lẫn, bắn ra thải quang.

Ngay sau đó, từng đạo năng lượng phô thiên cái địa bạo phát.

Ầm vang một tiếng, đại trưởng lão bị năng lượng vô cùng cuồng bạo kia đánh cho nổ tung, không còn chút cặn bã nào.

Tình cảnh này, khiến mọi người ở đây nuốt một ngụm nước miếng.

Đầu tiên là dùng linh lực tiện tay đánh bại một vị Thánh Vương, hiện tại lại dùng phù văn đánh nổ đại trưởng lão không kém gì Thánh Vương!

Đối với bọn họ mà nói, thực lực như vậy, quá mức đáng sợ.

“Ngay cả Thánh Vương đứng đầu cũng chưa chắc đã có thực lực như hắn, chẳng lẽ người này lại là một vị Chuẩn Đế sao?”

Mọi người âm thầm líu lưỡi.

“Đi.”

Đại hán e ngại nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, căn bản không có dũng khí đối đầu với đối phương.

Hắn ta dẫn những người còn lại rời khỏi Ô gia.

Đợi khi tất cả mọi người đều rời đi, mấy người Ô gia người nhìn Sở Cuồng Nhân, cũng không ai dám tiến lên hỏi thăm, dù trong tay đối phương đang vuốt ve Đế binh truyền thừa Thanh Ly Thần Đăng của Ô gia, cũng không ai dám đi lên đòi lại.

Sở Cuồng Nhân vừa vuốt ve Thanh Ly Thần Đăng, vừa thản nhiên nói: “Ta giúp các ngươi đánh chết phản đồ, đánh lùi địch nhân, chẳng lẽ các ngươi không biểu thị gì sao?”

Hắn vừa dùng Động Tất Chi Nhãn tra xét.

Người hắn giết là đại trưởng lão của Ô gia, nhưng lại đối nghịch với người của Ô gia, chính là phản đồ.

Đây cũng là lý do hắn giết đối phương, không chỉ vì đối phương uy hiếp hắn.

Nghe hắn nói vậy, Ô gia chủ chống đỡ thân thể trọng thương, vội vàng đi lên trước, “Đa, đa tạ vị … Đạo hữu này… Tương trợ.”

Hắn ta vừa nói chuyện vừa thổ huyết, khí tức vô cùng yếu ớt, dường như lúc nào cũng có khả năng vẫn lạc, đông đảo người của Ô gia nhìn thấy, vô cùng lo lắng.

Bây giờ Ô gia loạn trong giặc ngoài, nếu Ô gia chủ chết, vậy Ô gia sẽ như rắn mất đầu, như vậy cũng cách hủy diệt không xa.

“Nói một câu cũng không lưu loát.” Sở Cuồng Nhân lắc đầu, đưa tay thi triển Xuân Phong Hóa Vũ Thuật.

Chỉ thấy một trận gió nhẹ lướt qua, giữa thiên địa có lượng lớn sinh cơ tràn vào cơ thể Ô gia chủ, nhanh chóng chữa trị thân thể cho hắn ta.

Ô gia chủ vốn dĩ đang hấp hối, lúc này sắc mặt lại hồng nhuận hơn không ít, ngạc nhiên nhìn Sở Cuồng Nhân, “Đây... đây là tu hành pháp gì? !”

“Không liên quan đến ngươi, hiện tại, ta giúp Ô gia ngươi đánh lui địch nhân, cứu ngươi một mạng, ta cần ngươi giúp ta làm một chuyện.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn tùy tiện phát thiện tâm, cứu Ô gia cũng là muốn gia tộc này làm một ít chuyện cho hắn mà thôi.

Chương 500: Kiếm Đạo Tử, tàn khuyết Đế binh, bố cục các đạo thống cửu thiên

“Đạo hữu có yêu cầu gì cứ nói, nếu Ô gia ta có khả năng, nhất định sẽ giúp đỡ.”

Ô gia chủ cũng rất thống khoái.

Hắn ta biết, so sánh với mấy gia tộc khác, lực lượng của Sở Cuồng Nhân còn khủng bố hơn nhiều.

Trước mặt Sở Cuồng Nhân, Ô gia không đáng nhắc tới, nếu đối phương muốn diệt bọn họ, lúc nào cũng làm được.

Chênh lệch của hai bên quá cách xa, đến mức bọn họ không sinh ra tâm tư phản kháng.

Đã như vậy, chẳng bằng thuận theo.

Hơn nữa vừa rồi đối phương còn giải cứu Ô gia, cứu hắn ta một mạng, Ô gia chủ có cảm giác, có lẽ đây sẽ là một cơ hội chuyển mình của Ô gia.

“Coi như ngươi thức thời.” Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, có chút hài lòng với thái độc của Ô gia chủ.

“Trước tiên ta hỏi ngươi mấy vấn đề, nơi này chính là đế lộ?”

Ô gia chủ có chút ngạc nhiên, không ngờ Sở Cuồng Nhân sẽ hỏi vấn đề như vậy, nhưng sau đó hắn ta như nghĩ đến cái gì, ngưng trọng gật đầu, “Đúng.”

“Các ngươi là người sinh trưởng trên đế lộ, hay là ngoại lai?”

“Chúng ta sinh trên Đế lộ, xem như là thế lực bản thổ trên đế lộ, nhưng trên đế lộ cũng có không ít thế lực ngoại lai thực lực mạnh mẽ.”

Ô gia chủ đã suy đoán được lai lịch của Sở Cuồng Nhân, không hề giấu diếm nói.

“Rất tốt, cuối cùng, ta muốn có tất cả tin tức liên quan đến Đế lộ, bao gồm bố cục các thế lực ở nơi này, có những thiên kiêu nào, nhất là những chuyện liên quan tới đế vị.”

“Ta hiểu rồi.”

Ô gia chủ gật đầu, sau đó sai người an bài phòng ở cho Sở Cuồng Nhân, mà từ đầu đến cuối, hắn ta đều không nhắc tới Thanh Ly Thần Đăng đang ở trong tay Sở Cuồng Nhân.

Trong đại sảnh Ô gia, Ô gia chủ và mấy vị trưởng lão đang tụ tập tại một chỗ.

“Gia chủ, tiếp theo chúng ta nên làm cái gì?”

“Trước hết nghe theo phân phó của hắn, làm tốt chuyện thu thập tin tức đi.”

“Vậy gia chủ, Thanh Ly Thần Đăng phải làm sao bây giờ?”

“Ngươi cho rằng, nếu hắn không cho, chúng ta có thể lấy lại sao?” Ô gia chủ liếc mắt nói.

Sau đó, trong mắt hắn ta lộ ra một đạo tinh quang nói: “Hơn nữa các ngươi đã nghe qua lời đồn gần dây chưa, Đế Sơn dị biến, đế vị lại hiện ra, chuyện này tượng trưng cho việc Đế lộ đã nối liền với bên ngoài, người này rất có thể, không, tuyệt đối là thiên kiêu từ ngoại giới đến đây tranh đoạt đế vị!”

“Hơn nữa, các ngươi cũng nhìn thấy thực lực của người này rồi, tiện tay đánh bại Thánh Vương, cho dù thiên kiêu cấm kị kinh khủng nhất trên đế lộ cũng không hơn hắn, vậy đạo thống có thể nuôi dưỡng ra thiên kiêu như vậy thì thế nào? Tuyệt đối là vượt xa Ô gia ta vô số lần.”

“Những năm này, Ô gia đã không có nhân tài, căn bản vô duyên với đế vị, nếu có thể tạo mối quan hệ với người này, đối Ô gia mà nói, chính là trăm lợi vô hại, có thể nói xa hơn, nếu người này thật sự đăng lâm đế vị, chúng ta chính là người có quen biết với Đế giả, chỉ dựa vào điểm này, Ô gia đã được ích lợi vô cùng lớn rồi.”

Ô gia chủ giải thích một phen, mọi người lâm vào trầm tư.

Mặc dù đăng lâm đế vị là hi vọng xa vời, nhưng dù sao cũng có khả năng.

Hơn nữa, lúc này bọn họ cũng không có biện pháp gì, tuyệt đối không thể trở mặt với Sở Cuồng Nhân được.

“Chúng ta hiểu rồi.”

Sau đó, mấy vị trưởng lão dựa theo ý tứ của Sở Cuồng Nhân, chuẩn bị tình báo trên đế lộ cho hắn.

Mà trong phòng khách của Ô gia.

Sở Cuồng Nhân thu hồi linh niệm, “Mấy người kia, coi như thông minh, không âm thầm làm động tác khác.”

Hiện tại hắn cần một thế lực chuẩn bị tình báo cho hắn, Ô gia nghe lời thì không thể tốt hơn.

“Kết cấu không gian trên đế lộ không giống ở ngoại giới, xem ra ta cần thời gian nhất định để thích ứng một chút.”

Sở Cuồng Nhân phát hiện, không chỉ linh niệm của hắn bị hạn chế, ngay cả Không Gian Bàn Vận Thuật cũng không thể thi triển, đơn giản là do kết cấu không gian trên đế lộ không giống ngoại giới, hắn cần phân tích một chút mới có thể thích ứng.

Ngoại trừ hai phương diện này, thì chiến lực của hắn không hề bị ảnh hưởng, đủ để hắn ứng phó tất cả.

……

Thạch Thành, Trương gia.

Mấy vị Thánh Vương như Trương gia chủ mới từ Ô gia trở về đang tụ tập tại một chỗ.

“Đáng giận, đột nhiên xuất hiện một người như vậy, làm rối loại kế hoạch của chúng ta, hiện tại không lấy được Thanh Ly Thần Đăng, không biết chừng tồn tại kia sẽ trừng phạt chúng ta.”

Trương gia chủ nói, lúc nhắc đến tồn tại kia, trong mắt lộ ra một vệt e ngại.

“Thanh Ly Thần Đăng không thể sai sót, nhưng thực lực của người thanh niên kia quá cường đại, tiện tay đánh bại Thánh Vương, thực lực như vậy, đoán chừng cũng chỉ tồn tại kia mới có biện pháp ứng phó, chúng ta không ứng phó được, vẫn nên nói chuyện với hắn đi.”

Tiền gia chủ bưng vết thương trên cánh tay nói ra.

Hắn ta đã đối đầu với một chiêu của Sở Cuồng Nhân, loại lực lượng kia, khiến hắn ta cảm thấy tim đập nhanh.

“Cũng chỉ có như thế.”

Trương gia chủ lấy một khối thủy tinh trong suốt ra, bên trong thủy tinh phóng xuất ra một đạo quang mang, xen lẫn trong hư không, hóa thành một bóng mờ.

Đó là một bóng người mông lung, mơ hồ có thể nhìn thấy người này mặc một bộ trường bào màu vàng hoa lệ, cho dù chỉ là hư ảnh cũng lộ ra một cỗ uy áp lạnh thấu xương.

“Bái kiến Kiếm Đạo Tử.” Đám người Trương gia chủ vội vàng cúi đầu.

“Chuyện đã hoàn thành chưa?”

Tồn tại được xưng là Kiếm Đạo Tử từ tốn nói.

Nghe thấy hắn ta nói vậy, mấy vị gia chủ hai mặt nhìn nhau, không ai dám mở miệng.

Nhìn thấy tình hình này, Kiếm Đạo tử đã có suy đoán, tức giận nói: “Nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Vốn tất cả đều tiến hành rất thuận lợi, nhưng lúc chúng ta sắp lấy được Thanh Ly Thần Đăng...” Trương gia chủ nói lại mọi chuyện.

Sau khi nghe xong, Kiếm Đạo Tử trầm mặc một hồi, sau đó quát lạnh một tiếng, “Phế vật!”

“Xin Kiếm Đạo Tử thứ tội.”

“Hừ, bản tôn có việc, không cách nào thoát ra, ngày mai ta sẽ phái kiếm thị đến hoàn thành việc này.”

“Nếu mấy vị kiếm thị đại nhân có thể tự mình xuất thủ, như vậy nhất định có thể nắm chắc chín phần.” Trương gia chủ vội vàng nịnh nọt.

“Nếu lần này lại xảy ra chuyện nữa, mấy nhà các ngươi cũng không cần giữ lại đâu.”

Kiếm Đạo Tử hừ lạnh một tiếng, sau đó bóng người liền tiêu tán.

Nghe thấy câu nói phía sau, đám người Trương gia chủ không khỏi rùng mình một cái.

“Có mấy vị kiếm thị đại nhân xuất thủ, sẽ không thành vấn đề đi.”

“Không sai, chư vị không cần quá lo lắng.”

…

Trong Ô gia.

Sở Cuồng Nhân đang chơi Thanh Ly Thần Đăng trong tay, hắn chợt phát hiện, kiện Đế binh này là tàn khuyết.

Bên trong Thần Đăng, không có bấc đèn.

“Một kiện tàn khuyết Đế binh, không có giá trị lớn với ta, nếu Ô gia làm việc không tệ, ta có thể cân nhắc chuyện trả lại cho bọn họ.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Lúc này, Ô gia chủ ở bên ngoài gõ cửa.

Sở Cuồng Nhân thu hồi Thanh Ly Thần Đăng, “Vào đi.”

“Bái kiến Sở đạo hữu.”

“Ừm, chuyện làm thế nào rồi?”

“Đây là bản đồ phân bố bố cục trên đế lộ và tin tức của các đại thiên kiêu, cường giả.”

Ô gia chủ lấy ra một cái ngọc giản.

Sở Cuồng Nhân phóng ra linh niệm, nhìn thoáng qua, phát hiện bên trong có một phần tin tức liên quan đến các thế lực trên cửu thiên trùng hợp với tin tức Thiên Cơ Tử cho hắn.

Hắn như có điều suy nghĩ, “Xem ra thật lâu trước đó, đám đạo thống Thượng Cổ thậm chí Viễn Cổ kia đã có bố cục trên đế lộ rồi, có chút ý tứ, ta phải ứng phó với các thiên kiêu, ngoài ra còn phải ứng phó những lực lượng các đạo thống kia lưu lại trên đế lộ nữa, khó trách Thiên Cơ Tử lại cho ta tin tức liên quan đến các thế lực trên cửu thiên.”

Chương 501: Người của Kiếm tộc tới, kiếm thị bảy màu, ở ta nơi này

Sau khi hỏi thăm được tin tức liên quan tới bố cục trên Đế lộ, Sở Cuồng Nhân lại hỏi thăm một chút chuyện liên quan tới Thanh Ly Thần Đăng.

Ô gia chủ cũng không giấu diếm, nói mọi chuyện liên quan tới Thanh Ly Thần Đăng ra.

“Thanh Ly Thần Đăng được lưu truyền trong Ô gia đã lâu, cũng không tính là bí mật gì, nhưng kiện Đế binh là tàn khuyết, chỉ có sử dụng bí pháp của Ô gia ta, dùng tinh huyết của tu sĩ hóa dầu thắp mới có thể thôi động, cho nên gia tộc khác không quá để ý đến kiện Đế binh này, nhưng gần đây không biết vì sao, bọn họ đột nhiên để mắt tới Thanh Ly Thần Đăng, thậm chí không tiếc mua chuộc đại trưởng lão của Ô gia ta.”

Ô gia chủ nói đến đây, cũng hơi nghi hoặc.

Mà Sở Cuồng Nhân lại lộ ra vẻ trầm tư.

Một kiện tàn khuyết Đế binh, thậm chí phải dùng tinh huyết hoặc là tính mạng của mình trả đại giá mới có thể thôi động, tự nhiên không đến mức bị để ý.

Nhưng nếu là một kiện Đế binh hoàn chỉnh, thì không giống vậy.

“Nếu bọn họ có thể bù đắp cho Thanh Ly Thần Đăng thì sao?” Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên nghĩ đến.

Như vậy cũng có thể giải thích vì sao Trương gia, Tiền gia lại đột nhiên để mắt tới Thanh Ly Thần Đăng.

Thậm chí sau lưng bọn họ còn có người sai khiến.

“Đúng rồi, thật ra còn một lời đồn liên quan đến Thanh Ly Thần Đăng nữa, nghe nói, mười mấy vạn năm trước, Thần Đăng này có liên quan đến Thanh Huyền Kiếm Đế.”

Ô gia chủ chợt nhớ tới một lời đồn được lưu truyền nhiều năm.

“Ha, còn liên quan đến một vị Kiếm Đế.” Sở Cuồng Nhân có hứng thú nói.

“Đúng vậy, chủ nhân của Thanh Ly Thần Đăng là Thanh Ly Đế giả, nàng và Thanh Huyền Kiếm Đế chính là một đôi đạo lữ, nhưng sau đó Thanh Huyền Kiếm Đế bế tử quan trên đế lộ, không còn tin tức, nghe đồn ông ta bế quan thất bại đã chết, chỉ có Thanh Ly Đế giả mới có biện pháp tìm tới ông ta, mà biện pháp này lại liên quan đến Thanh Ly Thần Đăng.”

“Nhưng chuyện này chỉ là lời đồn trên phố lúc trước thôi, không được chứng thực.” Ô gia chủ lắc đầu cười nói.

“Là thật hay giả, có lẽ phải bù đắp Thanh Ly Thần Đăng mới biết.”

Sở Cuồng Nhân vốn muốn trả lại kiện Đế binh này cho Ô gia, nhưng bây giờ hắn đã bỏ qua suy nghĩ này.

Một kiện tàn khuyết Đế binh không có tác dụng gì với hắn, nhưng một kiện Đế binh hoàn chỉnh thì không như vậy, thậm chí, nó còn dính líu đến một vị Kiếm Đế.

Ngày thứ hai.

Qua một đêm, Sở Cuồng Nhân đã chỉnh lí tin tức trên Đế lộ xong xuôi.

Mà trong đó, quan trọng nhất là tin tức về Đế Sơn cuối Đế lộ!

Chỗ đó, là nơi có đế vị.

Từ khi đế lộ đóng lại đến nay, đã mười lăm vạn năm Đế Sơn không sinh ra đế vị.

Nhưng gần đây, trên Đế Dơn phun trào ra một cỗ uy áp Đế đạo vô cùng cường đại, toàn bộ Đế Sơn bị một cỗ lực lượng vô danh bao phủ, không ai có thể đến gần.

Loại dị biến này, chính là dấu hiệu Đế Sơn sẽ sinh ra đế vị.

Chuyện này cũng khiến toàn bộ sinh linh trên Đế lộ lâm vào điên cuồng, tất cả đều đang chuẩn bị tranh đoạt đế vị.

“Đế vị trên Đế Sơn là nơi thành Đế, còn nữa, ngoại trừ thiên kiêu ở cửu thiên, Địa Ngục, còn có thiên kiêu trên bản thổ Đế lộ, đến từ các đạo thống thượng cổ, viễn cổ, a, thời điểm tranh phong đế vị đã đến lúc mấu chốt nhất, đúng là càng ngày càng có ý tứ.”

Sở Cuồng Nhân nắm chặt chuôi Côn Ngô Kiếm, “Hy vọng sẽ xuất hiện mấy người thú vị, nếu không, trên đế lộ có một mình ta độc hành, rất không thú vị.”

Dường như Côn Ngô Kiếm cảm nhận được tâm tình của chủ nhân, chấn động một cái.

Trong nháy mắt đó, toàn bộ tu sĩ Ô gia đều không nhịn được rùng mình, sau đó bỗng nhiên nhìn bốn phía.

“Ô gia chủ, đi ra!”

Lúc này, trên không Ô gia đột nhiên xuất hiện một tiếng quát lớn.

Ngay sau đó, một cỗ kiếm chi đạo vận mạnh mẽ nhanh chóng bao phủ toàn bộ Ô gia.

Đó là Thánh Vương chi uy!

Hơn nữa còn là Thánh Vương đứng đầu!

Trong phòng, Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, “Ha, tới thật nhanh.”

Hắn cũng không cảm thấy kinh ngạc, mấy gia tộc lớn xuất thủ cướp đoạt Thanh Ly Thần Đăng, chuyện này có chút kỳ quặc, nhất định sau lưng có người làm chủ, mấy gia tộc lớn thất bại, nếu người sau lưng không nguyện ý từ bỏ, chắc chắn sẽ phái người đến đây.

Trên không Ô gia, ngoại trừ mấy vị Thánh Vương Trương gia chủ, Tiền gia chủ ngày hôm qua mới đến, còn có mấy vị kiếm khách có khí thế lạnh thấu xương nữa.

Đáng nhắc tới chính là, trên người mấy vị kiếm khách kia đều mặc y phục màu sắc khác nhau.

Đỏ cam vàng lục lam tràm tím.

Đám người Ô gia chủ nhìn thấy mấy vị kiếm khách này, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

“Là bọn họ! ! Lại là bọn họ!”

“Tại sao Ô gia chúng ta lại bị bọn họ theo dõi?”

Sắc mặt đám người Ô gia chủ xám như tro tàn.

Trên đế lộ, thực lực của đám kiếm khách này cũng không tính là đứng đầu nhất, nhưng bọn họ đại biểu một trong thế lực kinh khủng nhất trên Đế lộ.

“Kiếm tộc! Tại sao Ô gia chúng ta lại trêu chọc đến Kiếm tộc chứ? !”

Một trưởng lão hoảng sợ nói.

Không ai có thể trả lời ông ta, trong lòng bọn họ cũng tràn đầy nghi hoặc.

Ô gia chủ hít sâu một hơi, hắn ta đã sớm đoán được sau lưng đám người Trương gia có chủ sử sau màn, nhưng không ngờ lại là Kiếm tộc!

“Kiếm thị bảy màu, đây là kiếm thị tối cao nhất trong Kiếm tộc. Trong Kiếm tộc chỉ có Đạo Tử Kiếm tộc mới có loại đãi ngộ này, không ngờ người nhằm vào Ô gia ta không chỉ là Kiếm tộc, còn là một trong mấy người có địa vị tối cao trong Kiếm tộc, là thiên kiêu cấm kị trong truyền thuyết, Kiếm Đạo Tử!”

Ô gia chủ nói, sau đó cố nén nội tâm sợ hãi, chậm rãi đi ra.

Cho dù như thế nào, một kiếp này vẫn phải đối mặt.

“Ô gia chủ bái kiến mấy vị Kiếm tộc đại nhân, không biết mấy vị tới đây là muốn làm gì?”

“Giao Thanh Ly Thần Đăng ra, nếu không, Ô gia, diệt!”

Kiếm thị mặc trường bào màu đỏ nói đến một chữ ‘Diệt’, kiếm chi đạo vận lạnh lẽo bao phủ, dường như hóa thành kiếm khí sắc bén vô hình đảo qua toàn bộ Ô gia, tất cả tu sĩ Ô gia cảm nhận được cỗ đạo vận này đều không nhịn được tê cả da đầu, người có tu vi yếu run rẩy quỳ trên mặt đất.

“Thanh Ly Thần Đăng...”

“Quả nhiên, muốn Thanh Ly Thần Đăng không phải Trương gia, Tiền gia, mà chính là Kiếm tộc.”

“Nhưng vì sao bọn họ lại muốn Thần Đăng, chẳng lẽ là vì lời đồn không có căn cứ về Thanh Huyền Kiếm Đế kia?”

Ô gia chủ suy tư, trong lòng lại bất đắc dĩ.

Sớm biết bọn họ phải đối mặt với con quái vật khổng lồ như Kiếm tộc, hắn ta đã giao Thanh Ly Thần Đăng ra rồi.

Kiếm tộc lại khinh thường đối phó Ô gia, cho nên mới để Trương gia, Tiền gia làm thay, nhưng không ngờ lại xuất hiện một tên Sở Cuồng Nhân, cho nên Kiếm Đạo Tử mới không thể không phái ra kiếm thị bảy màu đến đây, nhưng, hiện tại Thanh Ly Thần Đăng cũng không ở trong tay gia chủ Ô gia.

“Thế nào, ngươi muốn chống lại sao?”

Thấy Ô gia gia chủ không nói lời nào, kiếm thị màu đỏ sầm mặt lại nói.

“Kiếm tộc đại nhân, bây giờ Thanh Ly Thần Đăng không ở trên tay chúng ta.” Ô gia chủ nói.

“Vậy ở đâu?”

“Ở chỗ ta.”

Không đợi Ô gia chủ trả lời, một bóng người mặc bạch y đã chậm rãi đi ra.

Một bộ bạch y không nhiễm trần thế, lưng đeo cổ kiếm xinh đẹp, đi trong kiếm chi đạo vận lạnh thấu xương của kiếm thị màu đỏ như đi bộ nhàn nhã, không bị ảnh hưởng chút nào.

Kiếm thị màu đỏ thấy thế, ánh mắt ngưng tụ, trực giác nói cho hắn ta biết, Sở Cuồng Nhân trước mặt, là cao thủ! !

Chương 502: Lại một cái Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, một trò chơi

Sở Cuồng Nhân có chút hăng hái đánh giá mấy tên kiếm thị, “Nguyên một đám ăn mặc loè loẹt, không biết còn tưởng các ngươi đang diễn chiến đội cầu vồng đó.”

Chiến đội cầu vồng?

Có ý gì?

Kiếm thị bảy màu có chút không hiểu.

Nhưng bọn họ cũng không hề để tâm, chăm chú nhìn Sở Cuồng Nhân trước mắt, kiếm thị màu đỏ nói: “Xem ra ngươi chính là người thần bí mà Trương gia chủ nói, từ cột sáng trên trời giáng xuống, nếu ta không đoán sai, chắc hẳn ngươi là thiên kiêu ở ngoại giới đi.”

Kiến thức của kiếm thị màu đỏ không tầm thường, liếc mắt đã đoán được lai lịch của Sở Cuồng Nhân.

“Đoán không sai.”

“Gần đây có không ít thương kiêu ở ngoại giới đến, muốn tới đây tranh giành đế vị, cũng không biết ngươi đến từ đạo thống nào?”

“Không liên quan gì đến ngươi.”

“Ta nhìn bên hông ngươi treo một thanh kiếm, chắc rằng cũng là một vị kiếm khách, trong số các đạo thông trên cửu thiên, kiếm đạo nổi danh nhất là Độc Cô gia, ngươi là người của Độc Cô gia?”

“Đoán sai rồi.”

“Không phải Độc Cô gia?” Kiếm thị màu đỏ nhíu mày, sau đó cũng không suy nghĩ nhiều, bất kể như thế nào, hắn ta nhất định phải lấy được Thanh Ly Thần Đăng.

Chỉ thấy hắn ta đưa tay rút trường kiếm màu đỏ bên hông ra, nói: “Mặc kệ ngươi là người của đạo thống nào, giao Thanh Ly Thần Đăng ra, nếu không, chết! !”

“Đến thử một chút.” Sở Cuồng Nhân ngoắc ngón tay.

“Vậy thì để ta thử cao chiêu của các hạ đi!”

Ánh mắt kiếm thị màu đỏ run lên, lập tức xuất thủ, một kiếm chém ra, một đạo kiếm quang màu đỏ cuốn theo liệt hỏa mênh mông mãnh liệt mà ra!

Đây là một trong số tuyệt học của Kiếm tộc, Xích Viêm Kiếm Quyết!

Đây là một môn đế thuật, chỉ có một ít thiên kiêu và tồn tại cấp bậc Thánh Nhân trong Kiếm tộc mới có thể tu hành.

“Ai Thiên Chưởng!”

Sở Cuồng Nhân đưa tay, một cỗ sầu bi chi ý lập tức khuếch tán ra.

Một chưởng vỗ ra, một cỗ kình khí kinh khủng bao phủ, tùy tiệt đánh dập kiếm khí liệt hỏa.

Kình khí rơi vào trên người kiếm thị màu đỏ, khiến sắc mặt hắn ta đột nhiên biến đổi, cầm kiếm ngăn cản, nhưng cổ lực lượng kia vô cùng cường đại, cho dù hắn ta là Thánh Vương thất bộ cũng khó có thể ngăn cản, trực tiếp bị cỗ lực lượng này đánh bay ra ngoài một trăm trượng, phun ra một ngụm máu tươi.

“Lực lượng như vậy, thao túng thất tình, chẳng lẽ ngươi là người của Thất Tình môn? !”

Thất Tình môn, là một đạo thống thần bí trên cửu thiên, trong Đế lộ cũng có lực lượng của bọn họ.

Mà lực lượng phổ biến nhất của bọn họ chính là thao túng tâm tình.

“Ha, ngươi đoán thử xem.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, lại đưa tay, phật quang cuồn cuộn hiển hóa, hình thành một vị Cổ Phật ngàn trượng, phía chân trời có từng trận phạm âm vang lên.

Sắc mặt Cổ Phật nghiêm túc, một chưởng chậm rãi đánh ra.

“Không tốt! !”

“Lực lượng như vậy, làm sao có thể! !”

Sắc mặt sáu vị kiếm thị còn lại đại biến.

Bọn họ cấp tốc xuất thủ, đi đến trước mặt kiếm thị màu đỏ, sáu thanh trường kiếm cấp tốc chém ra, xen lẫn hình thành một cái kiếm võng to lớn.

Ầm vang một tiếng!

Kiếm khí và phật quang xen lẫn trở thành cuồng phong bao phủ khuếch tán, kiến trúc bốn phía bị phá hủy.

Đám người Ô gia chủ vội vàng lùi lại!

Chỉ thấy sáu loại kiếm khí xen lẫn thành kiếm võng kia đã bị Cổ Phật chi thủ xé rách.

Một chưởng này, rơi vào trên người sáu vị kiếm thị, cho dù mỗi người chỉ nhận một phần lực lượng, vẫn thổ huyết bay ngược ra ngoài, sắc mặt trắng bệch.

“Phật quang, chẳng lẽ ngươi là người của Phổ Đà Tự?”

Một kiếm thị hoảng sợ nói, lực lượng như vậy quá mức kinh khủng.

Mới hai chiêu, kiếm thị bảy màu đã bị Sở Cuồng Nhân làm trọng thương.

“Phổ Đà Tự? Ngươi thấy ta giống người ăn chay niệm phật sao?” Sở Cuồng Nhân giống như cười mà không phải cười nói.

“Không phải người của Độc Cô gia, không phải người của Thất

Tình tông, cũng không phải người của Phổ Đà Tự, vậy rốt cuộc ngươi là người của đạo thống nào? !”

Kiếm thị màu đỏ không thể tin nói.

Một người nắm giữ mấy loại Đế thuật hoàn toàn khác biệt, hơn nữa mỗi loại đều vận dụng đến mức nhuần nhuyễn, thật đáng sợ.

“Thực lực thật khủng khiếp, này người tuyệt đối là một vị thiên kiêu cấm kỵ!”

Kiếm thị màu vàng cũng không nhịn được khiếp sợ nói.

“Không phải là đối thủ của hắn!”

“Rời đi!”

Mấy vị kiếm thị thấy chuyện không thể làm, lập tức muốn rời khỏi, bọn họ liên thủ phát ra một đạo kiếm khí, bảy đạo kiếm khí xen lẫn trong hư không, hình thành một dòng thác kiếm khí màu sắc rực rỡ, bảy cỗ kiếm chi đạo vận hoàn toàn khác biệt bộc phát ra lực lượng kinh khủng, một kích này, đã có thể so với Chuẩn Đế.

Nhưng vẻ mặt Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, đưa tay ra, từng đạo phù văn huyền diệu xen lẫn hóa thành một đạo phù văn bích chướng trước mặt hắn.

Kiếm khí rơi vào phù văn bích chướng ầm vang nổ tung, toàn bộ mặt đất trong Ô gia ầm vang lõm xuống, hình thành một cái hố cực lớn.

Sở Cuồng Nhân đứng trong hố, bốn phía có phù văn vờn quanh, lông tóc không tổn hao gì!

“Phù văn chi lực, chẳng lẽ là người của phù văn chi địa?”

Kiếm thị màu đỏ thấy thế, không khỏi khiếp sợ nói.

Người thanh niên trước mặt quá mức thần bí, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, căn bản khiến người ta không thể phỏng đoán.

“May mắn, trốn ra được.”

Kiếm thị màu vàng âm thầm nghĩ.

Bọn họ cũng không đào tầu về một hướng, mà phân ra bảy phương hướng, cho dù đối phương là Chuẩn Đế cũng không có cách nào lưu lại toàn bộ bọn họ.

“Như vậy liền muốn trốn, không khỏi quá mức ngây thơ.”

Sở Cuồng Nhân giống như nhận ra suy nghĩ của mấy vị kiếm thị, khóe miệng lộ ra nụ cười thú vị.

Chỉ thấy trên người hắn bộc phát ra một cỗ vô cùng huyền diệu kiếm chi đạo vận.

Ngay sau đó, giữa thiên địa có kiếm khí phóng lên tận trời, hóa thành mười hai trụ kiếm khí thông thiên triệt địa!

Chính là một dị tượng của Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, Cửu Thiên Kiếm Ngục!

Mấy vị kiếm thị cũng phát hiện dị tượng này, sắc mặt đại biến!

“Cửu Thiên Kiếm Ngục! Lại là Cửu Thiên Kiếm Ngục, hắn giống như Đạo Tử đại nhân, cũng nắm giữ Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm! !”

“Làm sao có thể! !”

Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm là Vô Thượng Đạo Thể, từ xưa đến nay không có bao nhiêu trường hợp.

Mà ở thời đại này, lại đồng thời xuất hiện hai người! !

Chuyện này khiến kiếm thị bảy màu cực kỳ chấn động.

Tại phía xa ngàn tỉ dặm, một tòa sơn phong giống như Thần Kiếm.

Một nam tử thanh niên đột nhiên mở hai mắt ra, kiếm khí màu tím lóe lên trong mắt, sắc bén chi khí tràn ngập.

“Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm! !”

“Thế mà lại xuất hiện một cái Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, là ai, lại nắm giữ Vô Thượng Đạo Thể giống ta? !”

Trong mắt nam tử thanh niên bắn ra một đạo sát khí băng lãnh.

Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, trên thế giới chỉ cần một người là đủ rồi.

Đồng dạng, có thể đứng trên đỉnh phong kiếm đạo, cũng chỉ cần một người.

“Hướng kia chính là... Thạch Thành? ! Chẳng lẽ có liên quan đến chuyện kiếm thị bảy màu đi xử lý sao?”

Nam tử thanh thầm non nói.

...

Giờ phút này, trong Ô gia.

Kiếm thị bảy màu nhìn thấy Sở Cuồng Nhân thi triển ra Cửu Thiên Kiếm Ngục, vô cùng chấn kinh, còn khiếp sợ hơn chuyện Sở Cuồng Nhân liên tiếp thi triển mấy loại đế thuật.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng nghe thấy lời nói của đám kiếm thị này.

“Ha, Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, trên Đế lộ lại có một cái Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm? Đúng là trùng hợp.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Mười hai trụ kiếm khí phong thiên khóa địa, kiếm khí khủng bố xen lẫn thành một cái lao ngục, kiếm thị bảy màu căn bản không có biện pháp thoát khỏi.

“Được rồi, không chơi với các ngươi nữa, trò chơi này cũng nên kết thúc đi.”

Trò chơi? !

Nghe thấy Sở Cuồng Nhân nói, mọi người đều cảm thấy nổi da gà.

Kiếm thị bảy màu, mỗi người đều là Thánh Vương đỉnh phong.

Nhưng giao chiến với nhân vật như vậy, Sở Cuồng Nhân lại cho rằng đây là trò chơi trong lúc nhàn hạ mà thôi.

Chương 503: Ngự Hồn Nô Ấn, tin tức của Thương Tình Tuyết

“Nên kết thúc trò chơi này thôi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, ngay sau đó, chỉ thấy hắn đưa tay ngưng tụ kiếm khí.

Kiếm khí đánh ra, kiếm quang màu tìm vô cùng sắc bén như muốn tê liệt hư không đánh ra.

Kiếm thị bảy màu thấy thế, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

“Kiếm khí thật mạnh, không thể chống cự!”

“Vưa rồi hắn căn bản không xuất toàn lực đánh với chúng ta, hắn vẫn luôn đùa bỡn chúng ta, giống như... Trò chơi vậy? ! !”

Kiếm quang đập vào mặt, trong chớp mắt đã rơi lên người kiếm thị bảy màu, chỉ thấy trên không trung có bảy đoàn huyết vụ nổ tung.

Kiếm thị bảy màu, vẫn lạc.

Sở Cuồng Nhân lại đưa mắt nhìn mấy người Trương gia chủ đi cùng kiếm thị bảy màu.

Ánh mắt bình thản, giống như đang nhìn mấy con kiến hôi.

Sắc mặt đám người Trương gia chủ trở nên trắng bệch.

“Tha cho chúng ta đi.”

“Chúng ta không dám nữa, chuyện này là do Kiếm tộc buộc chúng ta làm!”

Sở Cuồng Nhân không nói gì, đưa tay hội tụ từng nét bùa chú, hóa thành mấy cái vòng tròn, trói chặt bọn họ.

Đây là một loại phù văn phong vô cùng cao minh, nếu bị trói lại, trừ phi là tồn tại có thực lực mạnh hơn Sở Cuồng Nhân, nếu không không thể thoát được.

“Mấy người kia giao cho các ngươi xử trí, ta sẽ rời khỏi nơi này, nếu mục đích của Kiếm tộc là Thanh Ly Thần Đăng, các ngươi có thể thả ra tin tức nói Thần Đăng bị ta cướp đi, tin tưởng bọn họ sẽ không làm khó dễ các ngươi, dù sao, đạo thống lớn luôn để ý mặt mũi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Đám người Ô gia chủ đưa mắt nhìn nhau.

“Đa tạ Sở đạo hữu.” Ô gia chủ chắp tay nói.

“Không cần cám ơn, dù sao ta cũng lấy một kiện Đế binh của các ngươi, ta cũng không lỗ.”

Hắn và Kiếm Đạo Tử của Kiếm tộc đều nắm giữ Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, hiển nhiên, nếu đối phương đã có hành động giết người đoạt bảo, vậy chắc chắn sẽ không để một người có Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm như hắn được tốt, cộng thêm tranh phong trên đế đạo, hai người tất nhiên sẽ có một trận chiến.

Đã như vậy, hắn cũng không thèm để ý bị đối phương nhớ thương, truy sát.

Như vậy còn có thể đổi một kiện Đế binh.

Thật ra hắn còn kiếm lời.

Sở Cuồng Nhân cảm giác mình rất thích hợp làm ăn.

Đám người Ô gia chủ cười khổ một tiếng, cảm thấy không có cách nào phản bác.

Thanh Ly Thần Đăng ở trong tay bọn họ đã là họa không phải phúc, cũng chỉ có thể giao cho Sở Cuồng Nhân.

“Nếu như vậy, xin Sở đạo hữu bảo trọng.”

“Ừm, sau này còn gặp lại.”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía cuối Đế lộ, lập tức bước ra, trong nháy mắt biến mất khỏi tầm mắt tất cả mọi người.

“Gia chủ, mấy người kia làm sao bây giờ?”

Một trưởng lão của Ô gia nhìn mấy người Trương gia chủ nói, mấy người kia bị kiếm khí của Sở Cuồng Nhân trói chặt, căn bản không có lực phản kháng, như người bình thường nằm trên mặt đất, nghe thấy lời nói của trưởng lão Ô gia, vội vàng nhìn về phía Ô gia chủ, cũng không để ý mặt mũi gì, lập tức cầu xin tha thứ.

Ô gia chủ nhìn mấy người trên đất, lạnh lùng nói: “Mấy người này biết chuyện của chúng ta và Sở đạo hữu, nếu để bọn họ nói ra chuyện chúng ta và Sở đạo hữu giao hảo, Kiếm tộc sẽ không dễ dàng buông tha cho chúng ta, cho nên... Giết!”

“Được.” Trưởng lão Ô gia cũng không có chút do dự, lập tức giết mấy người kia.

…

“Nhận được xin trả lời, nhận được xin trả lời...”

Trên đường, Sở Cuồng Nhân dùng la bàn truyền tin, không ngừng liên hệ mấy vị Đạo Tử của Huyền Thiên tông.

Nhưng đều không có trả lời.

Chỉ có hai khả năng, hoặc là cách quá xa, hoặc truyền tin bị lực lượng nào đó ngăn trở.

Hiện tại Sở Cuồng Nhân ở trên Đế lộ, không giống như ở bên ngoài, đây là hai không gian hoàn toàn khác nhau.

Hai ngày sau.

“Chúc mừng kí chủ rút được đế thuật Ngự Hồn Nô Ấn cấp truyền thuyết!”

Sở Cuồng Nhân đứng trên một dãy núi nào đó rút thưởng được một môn đế thuật.

Hắn vốn không còn quan tâm đến Đế thuật nữa, bởi vì trên người hắn đã có rất nhiều Đế thuật rồi.

Một năm qua, cũng liên tục rút được mấy loại.

Nhưng đế thuật rút được lần này có chút khác biệt.

Đây là một môn Đế thuật đặc biệt nhằm vào linh hồn!

Linh hồn, ở trong giới tu hành, đây là một trong mấy lĩnh vực thần bí nhất, ngay cả Đế giả cũng có rất ít người biết.

Bây giờ hắn lại rút được một môn Đế thuật có liên quan đến linh hồn!

Có thể nói, chuyện này vô cùng hiếm thấy.

Ngự Hồn Nô Ấn, nghe cái tên đã biết tà môn, sử dụng càng thêm tà môn.

Môn đế thuật này dùng để thao túng người!

Gieo xuống nô ấn trong linh hồn tu sĩ, từ nay về sau, sinh tử của tu sĩ này phụ thuộc vào một suy nghĩ của Sở Cuồng Nhân! !

Thậm chí, nô ấn sẽ thay đổi một cách vô tri vô giác, cải tạo tư tưởng của đối phương, khiến đối phương dần thuận theo người thi thuật.

“Khó trách lại gọi là nô ấn, tu sĩ bị gieo xuống nô ấn giống như nô tài vậy.”

Sở Cuồng Nhân tấm tắc nói.

Hắn đã rút ra môn đế thuật này.

Lúc này, cách đó không xa truyền đến một tiếng gầm nhẹ, chỉ thấy một con yêu thú bỗng nhiên đánh về phía hắn.

Thực lực của yêu thú này cũng chỉ tương đương với Tôn giả mà thôi, không có lực uy hiếp gì, trong lòng hắn vừa động, một cỗ niệm lực vô hình tuôn ra, áp yêu thú nằm rạp trên mặt đất.

“Vừa vặn, bắt ngươi thử Ngự Hồn Nô Ấn này đi.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên.

Mà ở đối diện hắn, Yêu thú hình sói kia lại phát ra tiếng gầm bất an, ánh mắt nhìn về phía Sở Cuồng Nhân mang theo hung ý và sợ hãi.

“Nô ấn, kết!”

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo linh lực từ đầu ngón tay hắn phun ra ngoài, rơi lên đầu Yêu thú.

Đạo linh lực này vô cùng huyền diệu, xâm nhập vào trong đầu Yêu thú, đâm nhập vào linh hồn, cuối cùng hóa thành một chữ 'Nô' màu vàng!

Một lát.

Vẻ ngoan lệ trong mắt đầu yêu thú kia dần dần tán đi, phủ phục trước mặt Sở Cuồng Nhân, lè lưỡi liếm láp giày hắn, thuận theo như chó xù vậy.

“Hiệu quả của nô ấn còn cường đại hơn ta nghĩ.”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng nói.

Nếu vận dụng Ngự Hồn Nô Ấn tốt, tương lai nhất định có thể đem tới tác dụng lớn cho hắn.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân kinh ngạc vì sự cường đại của Ngự Hồn Nô Ấn, la bàn truyền tin trong ngực hắn lại truyền tới chấn động.

“A, có người liên hệ ta rồi?”

Sở Cuồng Nhân rót linh lực vào la bàn, bên trong lập tức truyền đến một giọng nói.

“Chưởng môn, chưởng môn, ngươi có nghe thấy không?”

Là giọng nói của Thương Tình Tuyết.

“Nghe thấy, Tình Tuyết, bây giờ ngươi đang ở đâu?”

“Chưởng môn, ta cũng không biết, xung quanh ta trắng xóa như tuyết, giống như ở dưới... Đáy hồ?”

“Giống như?”

“Đúng vậy, bây giờ ta bị vây trong một không gian kì lạ, trên đầu là một hồ nước.”

“Ngoài ra, còn gì đặc thù không?”

“Có ba động thuộc tính hàn, chỗ ta tràn ngập ba động thuộc tính hàn, lạnh quá.”

Lạnh?

Chuyện này khiến Sở Cuồng Nhân không nhịn được cau mày.

Phải biết, Thương Tình Tuyết là Băng Sương Đạo Thể, khiến nàng cảm thấy lạnh lẽo, chắc chắn là hàn khí vô cùng mãnh liệt.

“Tình Tuyết, ngươi đừng vọng động, bảo vệ tốt chính mình, ta sẽ nhanh chóng tới tìm ngươi, tùy thời giữ liên lạc.”

“Được.”

Đóng la bàn truyền tin lại, Sở Cuồng Nhân rơi vào trầm tư.

Đáy hồ, ba động thuộc tính hàn, rốt cuộc là ở chỗ nào?

“Trước tiên tìm một nơi điều tra đầu mối đi.”

Ngay sau đó, linh niệm của Sở Cuồng Nhân quét qua, khóa chặt một thành trì cách đó mấy vạn dặm, khởi hành tiến về.

Chương 504: Thiên Trì sơn, năng lượng Thiên Trì, tên gia hỏa khủng khiếp

Trong một tòa thành trì, một người thanh niên áo trắng trên mặt bao trùm linh quang, nhìn rất không chân thực.

Nhưng chỉ lộ ra một chút hình dáng đã kinh diễm rất nhiều người.

Không ít tu sĩ lén đánh giá hắn, trong mắt mang theo hiếu kỳ, cũng dùng linh niệm muốn nhìn trộm tu vi của hắn.

Nhưng không đợi những người này nhìn ra, bọn họ đã cảm giác được linh niệm của mình bị một cỗ lực lượng vô cùng cường đại bắn ngược trở về, không còn dám nhìn trộm lung tung nữa.

Người thanh niên áo trắng này chính là Sở Cuồng Nhân.

Hắn chậm rãi đi vào một gian tửu lâu, tùy ý tìm một vị trí ngồi xuống, gọi tiểu nhị đến, muốn một bầu rượu.

Trong tửu lâu có không ít người, đều đang bàn luận về chuyện đã xảy ra trên đế lộ.

Nhất là dị động ở Đế Sơn, càng khiến mọi người kích động, tất cả mọi người đang bàn luận người nào có hi vọng đoạt được đế vị kia.

“Không biết các ngươi có nghe nói không, gần đây Thiên Trì sơn xuất hiện một số dị thường, có lượng lớn năng lượng Thiên Trì tiêu tán ra, nghe nói có dị bảo hiện thế.”

Bỗng nhiên, có một tu sĩ mở miệng nói.

Nghe thấy vậy, mọi người lập tức có hứng thú.

“Thiên Trì sơn, nơi lạnh đến hù chết người kia?”

“Thôi đi, ngươi có tu vi yếu mới cảm thấy lạnh, không biết có bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm vào hồ năng lượng đó đâu, lần này, Thiên Trì sơn dị động, không biết có bao nhiêu đạo thống phái người đến thu hoạch năng lượng Thiên Trì rồi, thậm chí còn có mấy đạo thống Thượng Cổ xuất động.”

“Nghe nói, lần này xuất hiện không ít Thiên Trì Băng Tinh.”

“Thiên Trì Băng Tinh, nghe đồn vật này có thể dùng để trì hoãn tốc độ tu sĩ già yếu, chiết xuất linh lực, ẩn chứa đạo vận thuộc tĩnh hàn nồng đậm.”

Cách đó không xa, Sở Cuồng Nhân nghe đám thực khách trò chuyện, trong lòng hơi động.

Thiên Trì, ba động thuộc tính hàn, không phải nơi Thương Tình Tuyết đang ở chứ?

Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

Xem ra, phải đến Thiên Trì này một chuyến rồi.

Sau khi mua một bình rượu, Sở Cuồng Nhân cũng không ở lại tửu lâu nữa, trực tiếp rời đi.

Thiên Trì sơn.

Nơi đây quanh năm bao trùm tuyết đọng, trên đỉnh núi có một hồ nước vô cùng kì lạ, hồ nước này vô cùng băng lãnh, cho dù là tu sĩ cấp Tôn giả cũng khó có thể chống cự, nếu bước vào, sẽ có nguy hiểm bị đông cứng.

Nhưng cái hồ này lại không kết băng, nước hồ trong như gương, chiếu rọi bầu trời đêm trên mặt hồ.

Cho nên được ca tụng là, Thiên Trì!

Ngoài ra, ngày hồ nước còn ẩn chứa một loại năng lượng nào đó có thể tăng linh lực tu vi, đến thời gian nhất định, năng lượng trong Thiên Trì sẽ tiêu tán ra, hình thành thuỷ triều lên xuống, đối với phần lớn tu sĩ, đây tuyệt đối là một trận tạo hóa.

Mà tại gần đây, năng lượng Thiên Trì liên tiếp phát ra, quy mô thuỷ triều lên xuống vượt xa mỗi lần trước đây.

Có đại năng thôi toán, trong hồ nhất định đang dựng dục bảo vật tuyệt thế gì đó.

Mà suy đoán này cũng khiến vô số tu sĩ phấn chấn.

Trong lúc nhất thời, đã có vô số tu sĩ đến Thiên Trì tìm bảo.

Nhưng những tu sĩ này còn chưa tìm được bảo vật gì, đã bị mấy đạo thống Thượng Cổ gần Thiên Trì liên hợp phong tỏa, một số tu sĩ không có thế lực không có bối cảnh chỉ có thể ở bên ngoài kiếm một số thứ mà người khác không muốn.

Mặc dù mấy đạo thống kia làm như vậy khiến rất nhiều tu sĩ bất mãn, nhưng không ai dám đứng ra chỉ trích bọn họ.

Dù sao người ta là đạo thống Thượng Cổ, đám tán tu không có tổ chức như bọn họ có thể làm cái gì chứ?

Người ta cho bọn họ kiếm một số thứ bên ngoài đã là tốt rồi.

Bên ngoài Thiên Trì sơn, một đám tu sĩ của mấy đạo thống Thượng Cổ tụ tập tại một chỗ, liên thủ phong tỏa đường lên núi, chỉ có một vài tồn tại có tu vi không tệ như Tôn giả, Thánh Nhân mới có thể đi vào thăm dò một phen, nhưng chỗ quan trọng nhất, vẫn không thể bước chân vào được.

Sở Cuồng Nhân đến đây.

Nhìn Thiên Trì sơn bị phong tỏa trước mặt, hắn chủ động lộ ra tu vi Thánh Nhân của mình, uy áp tràn ngập.

Mấy tu sĩ thủ sơn không khỏi rùng mình một cái.

Bọn họ gặp rất nhiều Thánh Nhân, nhưng giống như Sở Cuồng Nhân, chỉ uy thế đã khiến bọn họ không rét mà run, thì là lần đầu tiên.

Người trước mắt này, chỉ sợ không phải Thánh Nhân đơn giản a.

“Các hạ có thể tiến vào, nhưng ta muốn khuyên ngươi một câu, chỗ hạch tâm Thiên Trì sơn do mấy đạo thống Thượng Cổ Tư Mã gia, một mạch Tuyết Chu, một mạch Tuyết Sư và Cổ gia chúng ta phong tỏa, ngươi không được đi vào.”

Đệ tử thủ núi ghiêm túc nói.

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, “Biết rồi.”

“Đi vào đi.” Đệ tử kia cũng không ngăn trở nữa, để Sở Cuồng Nhân tiến vào Thiên Trì sơn.

Trong tuyết trắng mênh mông, bóng người Sở Cuồng Nhân từng bước đi đến.

Trong lòng đệ tử thủ sơn bỗng nhiên cảm thấy một chút bất an.

Sau đó hắn ta lắc đầu cười một tiếng, “Chỉ một tên Thánh Nhân mà thôi, có gì mà bất an chứ.”

Bọn họ đều là đạo thống Thượng Cổ, một vị Thánh Nhân có thể nhấc lên sóng gió gì trước mặt bọn họ? !

Trong Thiên Trì sơn.

Sở Cuồng Nhân đi trên tuyết đọng, linh niệm phun trào, bao trùm phạm vi trăm ngàn dặm.

Hơn phân nửa cảnh tượng ở Thiên Trì sơn đập vào mắt.

Lúc này, một đoàn sương mù màu trắng từ trong tuyết đầy trời lướt về phía hắn, sau lưng còn dẫn theo một nữ tử mặc bạch y.

Nữ tử này tướng mạo yêu mị, nhìn đoàn sương mù màu trắng kia, ánh mắt hỏa nhiệt.

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Động Tất Chi Nhãn.

“Chu Thập Bát, bản thể là Tuyết Chu, tu vi Vô Thượng Chí Tôn...”

Liếc mắt nhìn nữ tử Tuyết Chu kia một cái, sau đó Sở Cuồng Nhân không tiếp tục để ý nữa, ánh mắt hắn đặt lên đoàn sương mù màu trắng kia.

“Đây chính là năng lượng Thiên Trì sao?”

Sở Cuồng Nhân đưa tay, niệm lực vô hình khuếch tán, hóa thành một bàn tay vô hình nắm nó ở trong tay.

“Ngươi là ai, lại dám lấy đồ của ta?” Nữ tử Tuyết Chu thấy thế, biến sắc, khẽ quát về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân không nhìn nàng một cái, đưa tay lần nữa thôi động niệm lực vô hình, trực tiếp đánh bay nữ tử Tuyết Chu này ra ngoài, ngã vào trong tuyết.

Làm xong tất cả, Sở Cuồng Nhân mới cẩn thận dò xét năng lượng Thiên Trì trong tay.

“Đúng là ẩn chứa một loại ba động năng lượng tinh thuần nào đó, còn có đạo vận thuộc tính hàn...”

Trong lòng Sở Cuồng Nhân khẽ động, phát động Thiên Địa Hồng Lô Thể, hút đoàn năng lượng Thiên Trì này vào trong cơ thể luyện hóa.

Chỉ một đoàn năng lượng Thiên Trì đã tăng phúc linh lực cho hắn vượt qua tinh hoa huyết nhục của một vị Vô Thượng Chí Tôn mà Thao Thiết pháp luyện hóa, khó trách vật này lại khiến người ta chạy theo như vịt, trong cảm giác linh niệm của hắn, bốn phía phân bố không ít năng lượng Thiên Trì như vậy.

Nhất là ở khu hạch tâm của Thiên Trì sơn, năng lượng Thiên Trì nhiều vô số kể.

Thậm chí còn có không ít Thiên Trì Băng Tinh cao cấp hơn năng lượng Thiên Trì.

Nhưng những thứ này đều không phải mục đích Sở Cuồng Nhân tới đây.

“Không biết Thương Tình Tuyết có ở bên trong không? !”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía khu vực hạch tâm Thiên Trì, thầm nói.

Linh niệm của hắn không cách nào xâm nhập chỗ sâu trong khu vực hạch tâm Thiên Trì, chỗ đó có bích chướng, ngăn cách cảm giác của hắn.

Hắn nhấc chân đi về chỗ sâu trong Thiên Trì sơn.

Nữ tử áo trắng kia vẫn bị cắm ngược trong đống tuyết, không nhúc nhích, giống như điêu khắc.

Mãi đến khi Sở Cuồng Nhân đi xa, người này mới giãy dụa, từ trong đống tuyết bò ra.

Nàng nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, trong lòng vẫn còn sợ hãi nói: “Tên gia hỏa này thật khủng khiếp…”

Chương 505: Tình cảnh của Thương Tình Tuyết, hai tay xé mở kết giới

Chỗ sâu Thiên Trì sơn, trong Thiên Trì.

Mặt hồ bóng loáng như gương, không nổi một gợn sóng, phản chiếu bầu trời trong xanh.

Nước Thiên Trì cuồn cuộn lượng lớn hàn khí, thỉnh thoảng có năng lượng Thiên Trì màu trắng khuếch tán ra ngoài.

Ở giữa thiên trì, một gốc Tuyết Liên to lớn đang đón gió tuyết mà đứng, trên mỗi cánh hoa đều có đạo vận quấn quanh, huyền diệu không gì sánh nổi.

Mà trên đóa Tuyết Liên này lại có một nữ tử mặc bạch y đang ngồi.

Nữ tử có chút mờ mịt nhìn bốn phía, giống như không hiểu tình cảnh bây giờ của mình.

“Đây là cái gì?”

Nữ tử bỗng nhiên phát hiện, trong đài sen Tuyết Liên không ngừng có sương mù màu trắng tuôn ra, sau đó chui vào thân thể mình.

Sương mù này khiến nàng cảm thấy rùng mình.

“Hàn ý thật khủng khiếp, Tuyết Liên này tuyệt đối là một kiện chí bảo, nhưng tình huống này là như thế nào? ?”

Nữ tử muốn rời khỏi Tuyết Liên, nhưng lúc này, từ nơi không xa có vài bóng người chậm rãi đi tới.

Những người này nhìn thấy Tuyết Liên, sắc mặt đại hỉ.

“Băng Tâm Tuyết Liên!”

“Nghe đồn là thật, thật sự có bảo vật tuyệt thế như Băng Tâm Tuyết Liên.”

Mấy người vội vàng vọt tới bên cạnh Thiên Trì, nhưng đến khi bọn họ nhìn thấy nữ tử trên Tuyết Liên, lập tức sầm mặt lại.

“Nàng là ai? Làm sao lại ở trên Tuyết Liên?”

“Đáng giận, chẳng lẽ bị người nào nhanh chân đến trước sao?”

Sắc mặt mấy người không dễ nhìn lắm.

Nữ tử lãnh diễm trong mấy người này càng không nhịn được, đưa tay thôi động linh lực, chỉ thấy một cái tơ nhện trắng như tuyết tơ xen lẫn linh lực bàng bạc bay lượn ra.

Trong tơ nhện ẩn chứa lực lượng cực kỳ cường đại, theo bản năng, nữ tử trên Tuyết Liên muốn xuất thủ chống cự.

Nhưng nàng còn chưa xuất thủ, cánh hoa Tuyết Liên dưới chân nàng nhẹ nhàng động, hàn khí cuồn cuộn, hóa thành băng tường, cản lại tơ nhện.

Nữ tử rất kinh ngạc, “Tuyết Liên đang bảo vệ ta? !”

Nghĩ đến đây, nàng cũng không vội rời đi nữa.

Trên hồ, mấy người kia đều không phải người lương thiện gì, nếu nàng đi lên, không chừng những người kia sẽ làm gì nàng.

“Đáng giận, vì sao Băng Tâm Tuyết Liên lại bảo vệ nữ tử này?

“Rốt cuộc người này là ai?”

Bên bờ Thiên Trì, sắc mặt mấy người có chút âm trầm.

“Trong truyền thuyết, Băng Tâm Tuyết Liên có linh chi vật, sẽ tự động chọn chủ, xem ra tin đồn này không giả.” Một vị đại hán cường tráng nói.

Người này là thiên kiêu của tộc Tuyết Sư.

Giờ phút này, hắn ta nhìn chằm chằm Băng Tâm Tuyết Liên, trong mắt đầy hỏa nhiệt, nhưng nhìn thấy nữ tử phía trên, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, “Các ngươi nhìn, năng lượng của Băng Tâm Tuyết Liên đang không ngừng dung hợp với nữ tử kia, tiếp tục như vậy nữa, tạo hóa này sẽ không có phần của chúng ta.”

“Nhất định phải nghĩ biện pháp đánh gãy quá trình này mới được.”

“Xuất thủ.”

Trong nháy mắt, mấy vị thiên kiêu lập tức xuất thủ.

Các loại năng lượng cường đại đánh ra, mỗi đạo đều không thấp hơn Thánh Vương cảnh.

Nhưng Tuyết Liên lại lay động, hàn khí hội tụ, hình thành một cái tường băng, ngăn cách tất cả năng lượng kia ở bên ngoài.

Hàn khí của Thiên Trì lại dồi dào như vậy?

Căn bản không phải mấy vị thiên kiêu này có thể tuỳ tiện đột phá.

Thấy mình tạm thời an toàn, nữ tử trên Tuyết Liên bắt đầu nghiên cứu tình huống của mình.

Nàng phát hiện, sau khi sương mù màu trắng trong Tuyết Liên tuôn ra tràn vào thân thể nàng, đã chậm rãi cải tạo thân thể nàng.

Mà loại cải tạo này, còn là lành tính.

“Chẳng lẽ Tuyết Liên có thể tăng Băng Sương Đạo Thể của ta lên một cấp độ khác sao?”

Băng Sương Đạo Thể, nữ tử này chính là Thương Tình Tuyết mà Sở Cuồng Nhân đang tìm.

Nghĩ đến bản thân có thể tăng lên một cấp bậc, Thương Tình Tuyết không kìm được vui mừng.

Nàng khoanh chân ngồi trên Tuyết Liên, chủ động hấp thu năng lượng mà Tuyết Liên tiên tán ra.

“Đáng chết, nữ nhân, ngươi nhanh cút khỏi Băng Tâm Tuyết Liên cho ta!”

Bên trên Thiên Trì, có thiên kiêu không nhịn được giận dữ hét lên.

Nhưng Thương Tình Tuyết không ngốc, biết mình đi xuống tuyệt đối sẽ không có chuyện tốt, liền không tiếp tục để ý đến bọn họ.

“Cô nương, Băng Tâm Tuyết Liên này cực kỳ quan trọng với chúng ta, xin ngươi rời đi, chúng ta cam đoan sẽ không tổn thương ngươi, thậm chí còn tặng ngươi trọng bảo, nếu ngươi không đi, cho dù ngươi có thể luyện hóa Băng Tâm Tuyết Liên này, cũng tuyệt đối không thoát được vây giết của mấy người chúng ta.”

Lúc này, một vị công tử dáng vẻ văn nhã lên tiếng nói.

Vừa dụ dỗ, vừa uy hiếp, còn cao minh hơn tên thiên kiêu nói lời hung ác kia nhiều.

Nhưng dáng vẻ Thương Tình Tuyết vẫn ngoảnh mặt làm ngơ.

“Vậy đừng trách chúng ta.”

Công tử văn nhã kia không giả bộ được nữa, sắc mặt hung ác nói: “Mọi người tiếp tục xuất thủ, ta không tin không thể đột phá phòng ngự của Tuyết Liên.”

...

Bên ngoài Thiên Trì, có bích chướng mà mấy đạo thống liên thủ bày ra.

Đạo bích chướng này cực kỳ cường đại, cho dù cao thủ cấp bậc Thánh Vương đi vào cũng khó có thể phá vỡ.

Bên ngoài bích chướng, một số Thánh Nhân nhìn về phía Thiên Trì, trên mặt đầy bất đắc dĩ.

“Cổ gia, Tư Mã gia, một mạch Tuyết Chu và một mạch Tuyết Sư này quá bá đạo, Thiên Trì cũng không phải nhà của bọn họ, bọn họ lại chiếm đoạt nơi này, chính mình ăn đầu to, lại bắt chúng ta uống chút nước mà bọn họ không cần, quá đáng.” Một cái Thánh Nhân vị thánh nhân oán giận nói.

“Có biện pháp nào đâu, ai bảo người ta có nắm đấm lớn chứ.” Khác vị Thánh Nhân khác bất đắc dĩ nói.

“Lần này Thiên Trì dị động, hiển nhiên là có bảo vật xuất thế.”

“Bên trong Thiên Trì sơn, thứ truyền kì nhất chính là Băng Tâm tuyết liên, nghe nói dị bảo này cần ít nhất một trăm ngàn năm mới có thể thai nghén, có công dụng đoạt tạo hóa của trời, nghe nói trong lịch sử có một vị Đại Đế vốn có thiên tư thường thường, nhưng sau này được Băng Tâm Tuyết Liên cải tạo thể chất, có tác dụng rất lớn trong quá trình người này đăng lâm đế vị.”

Đám Thánh Nhân nghị luận, trong lòng vô cùng hướng tới bảo vật này.

Nhưng bởi vì mấy đạo thống Thượng Cổ cách trở mà không dám vượt qua.

“Nhìn đi, có người tới.”

Lúc này, có người bỗng nhiên nhìn về phía nơi xa nói, có vẻ hơi kinh ngạc.

Bởi vì người đến quá bất phàm.

Người kia bạch y tóc đen, trên mặt bao trùm một tầng linh quang nhàn nhạt, không thấy rõ khuôn mặt, nhưng hình dáng lộ ra mơ hồ đã cực kỳ không tầm thường.

Một bộ bạch y không nhiễm trần thế, khí chất siêu phàm thoát tục, giống như đã hòa làm một thể với đầy trời tuyết trắng này.

Người kia đón gió tuyết, chậm rãi đi tới, dừng lại bên ngoài bích chướng Thiên Trì.

“Hắn muốn làm gì?”

“Chẳng lẽ hắn là người của mấy đạo thống kia sao?”

“Không đúng, nếu là người của mấy đạo thống kia, trực tiếp đi vào là được, cần gì phải dừng lại.”

Mọi người bắt đầu châu đầu ghé tai, có chút hăng hái nhìn tình cảnh này.

Người kia chính là Sở Cuồng Nhân.

Hắn nhìn bích chướng trước mặt, chậm rãi vươn tay đụng một cái.

Chỉ thấy trong hư không bỗng nhiên tuôn ra hồ quang điện đùng đùng không dứt, bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Uy lực của hồ quang điện vô cùng cường đại, chỉ sợ Thánh Nhân bình thường không thể thừa nhận.

Nhưng Sở Cuồng Nhân tùy ý để đám hồ quang điện này đánh vào người, tê tê dại dại, căn bản không tạo thành ảnh hưởng gì với thân thể Vô Thượng Thánh Nhân của hắn.

Thánh Nhân xung quanh thấy thế, không khỏi âm thầm líu lưỡi.

Thân thể này, có chút biến thái.

Ngay sau đó, Sở Cuồng Nhân làm ra hành động khiến bọn họ càng khiếp sợ hơn.

Chỉ thấy hai cánh tay hắn chụp vào bích chướng, xé sang hai bên, mặc cho hồ quang điện kinh khủng tàn phá bừa bãi trên người hắn.

Oanh một tiếng, bích chướng do mấy đạo thống Thượng Cổ liên thủ bày ra đã bị Sở Cuồng Nhân dùng tay xé rách một lỗ thủng lớn!

Chương 506: Một con mèo nhỏ, mấy vị thiên kiêu đăng tràng

Hồ quang điện du tẩu trong hư không, không ngừng đánh vào thân thể Sở Cuồng Nhân.

Nhưng những thứ này căn bản không có một chút tác dụng với hắn, đối với thân thể Vô Thượng Thánh Nhân của hắn, công kích này giống như gãi ngứa vậy.

Cứ như vậy, Sở Cuồng Nhân dùng hai tay xé mở một lỗ thủng lớn trên bích chướng kia.

Trong nháy mắt bích chướng bị phá hư, mấy vị cường giả của đạo thống Thượng Cổ đều có cảm ứng.

“Có người phá hỏng vách ngăn, rốt cuộc là ai?”

“Đáng giận, là ai, dám đối nghịch với chúng ta!”

Cường giả của đạo thống Thượng cổ cách bích chướng gần nhất lao về phía bích chướng.

Một lát sau, người này nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trong mắt bắn ra một đạo lãnh quang, “Là ngươi phá hủy bích chướng chúng ta bày ra, ngươi có biết làm như vậy chính là đang tuyên chiến với mấy đạo thống chúng ta không?”

Thân hình người này cao lớn, trên cổ mọc một vòng lông trắng, hai mắt màu vàng nhạt, giống như thú.

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, “Bạch Lôi, bản thể là Tuyết Sư, tu vi Chuẩn Đế...”

Tin tức về Bạch Lôi hiện lên trong mắt Sở Cuồng Nhân.

Mặc dù thực lực của đối phương là Chuẩn Đế, nhưng thuộc về cấp thấp trong một nhóm Chuẩn Đế, hoàn toàn không có lực uy hiếp gì với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng dù thế nào, người này vẫn là một vị Chuẩn Đế.

Đối với Thánh Nhân ở bên ngoài mà nói, khí thế của người này vô cùng đáng sợ.

“Thảm rồi thảm rồi, tên gia hỏa này đắc tội Chuẩn Đế.”

“A, xem ra thực lực của người này vô cùng cường đại, nhưng hắn chỉ có một người, đắc tội với đạo thống Thượng Cổ, cũng không chiếm được lợi ích gì.”

“Có lẽ người này còn có bối cảnh thông thiên gì đó?”

Một đám Thánh Nhân nghị luận sôi nổi, chú ý tới tình thế sẽ phát triển tiếp theo.

Sở Cuồng Nhân nhìn Bạch Lôi trước mặt, từ tốn nói: “Ta đến tìm một người, không có ý đối nghịch với các ngươi.”

“Hừ, không cần biết ngươi tìm ai, tự tiện xông vào kết giới bích chướng do mấy đạo thống chúng ta bày ra, chính là đang tuyên chiến với chúng ta.”

“Đã như vậy, ngươi coi như ta đang tuyên chiến là được.”

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng, cũng không giải thích nữa.

“Ngươi... Muốn chết!”

Tính cách tộc Tuyết Sư táo bạo, nhìn thấy thái độ của Sở Cuồng Nhân, trong lòng tức giận, lập tức xuất thủ tấn công về phía Sở Cuồng Nhân.

Một quyền đánh ra, gió tuyết bốn phía hội tụ, hóa thành một hư ảnh sư tử gào thét mà ra, cắn xé về phía Sở Cuồng Nhân.

“Con mèo nhỏ, ngoan ngoãn cút sang một bên đi.”

Sở Cuồng Nhân đưa tay, ấn một ngón tay về phía hư không.

Trong nháy mắt, một cỗ chỉ kình vô cùng bành trướng bạo phát, chính là đế thuật Tuyệt Tâm Chỉ!

Tuyệt Tâm Chỉ, khấu vấn đạo tâm!

Tâm thần của Bạch Lôi lập tức bị ảnh hưởng, hư ảnh sư tử từ gió tuyết hội tụ thành vỡ nát, hóa thành hơi nước đầy trời.

Bản thân Bạch Lôi cũng bị cỗ kình khí cường đại kia đánh bay ra ngoài mấy trăm trượng, nằm trên mặt đất, khí tức trở nên uể oải.

Một chiêu, đánh bại một vị Chuẩn Đế!

Chiến lực Sở Cuồng Nhân khiến tất cả các Thánh Nhân ở đây sợ choáng váng.

“Móa ơi, đây là ai? !”

“Chiến lực thật khủng khiếp, rốt cuộc người này có lai lịch gì, nhìn dáng vẻ của hắn hẳn là thiên kiêu thế hệ trẻ tuổi đi, tại sao lại có chiến lực này chứ? !”

Mà Bạch Lôi bị đánh bay ra ngoài, vẻ mặt có chút hoảng sợ.

Một chiêu, mình lại bị một chiêu đánh bại!

Trước mặt Sở Cuồng Nhân, dường như hắn ta không khác gì một con mèo nhỏ.

Sau khi đánh bại Bạch Lôi, Sở Cuồng Nhân cũng không có để ý đến sống chết của đối phương, trực tiếp đi về phía Thiên Trì.

Tiến vào kết giới, linh niệm của hắn tuôn ra, cuối cùng cũng xác định Thương Tình Tuyết ở trong thiên trì.

Nhưng tình cảnh lúc này của đối phương có chút vi diệu a.

…

Trong Thiên trì.

Thương Tình Tuyết vẫn ngồi trên đóa Băng Tâm Tuyết Liên kia, mà Băng Tâm Tuyết Liên cũng càng ngày càng cải tạo nàng rõ ràng.

Bên cạnh Thiên Trì, càng ngày càng có nhiều người.

Ngoại trừ mấy thiên kiêu lúc đầu, đã có thêm một đám người nữa.

Phần lớn thiên kiêu ở đây đến từ bốn đạo thống Thượng Cổ Tư Mã gia, Cổ gia, một mạch Tuyết Chu, một mạch Tuyết Sư.

Trong đó, có một người rất đặc thù.

Người này mặc trường bào màu đen, trên người tỏa ra lạnh lẽo chi sắc, một mình đại biểu cho một phe cánh.

Tuy chỉ có một người, nhưng đám thiên kiêu còn lại cũng không dám kinh thường hắn ta.

Bởi vì người này đại biểu cho một đạo thống Viễn Cổ!

Hơn nữa, trong đạo thống Viễn Cổ kia, người này cũng là thiên kiêu đỉnh phong số một số hai.

“Vương Thiên Đằng, là một trong số thiên kiêu từ ngoại giới đến đây lần này, cũng là thiên kiêu của Vương gia.”

“Thực lực của người này không thể khinh thường.”

Đám thiên kiêu của đạo thống Thượng Cổ nhìn về phía Vương Thiên Đằng, trong mắt mang theo vẻ ngưng trọng.

Mà trên thực tế, đạo thống Thượng Cổ Cổ gia là thế lực phụ thuộc Vương gia, cho nên Vương Thiên Đằng mới xuất hiện ở đây.

“Ha, Vương Thiên Đằng? Là ngươi à?”

Lúc này, Thương Tình Tuyết trên Băng Tâm Tuyết Liên cũng chú ý tới Vương Thiên Đằng, không khỏi hơi kinh ngạc.

“Ha, ngươi biết ta?”

“Ngày xưa, Thiên Cơ Tử sắp xếp thứ tự trên bảng Tiềm Long, ngươi xếp thứ tư.”

Thương Tình Tuyết nói, lúc trước, bảng Tiềm Long có danh khí không nhỏ tại Thương Khung tinh, đương nhiên nàng cũng biết.

“Xem ra ngươi là thiên kiêu đến từ Thương Khung tinh.” Vương Thiên Đằng cũng không để ý.

Đế lộ mở ra, có người trên Thương Khung tinh tiến vào cũng không hiếm lạ.

“Không sai, ta là Thương Tình Tuyết, đến từ... Huyền Thiên tông!”

Thương Tình Tuyết cười nhạt một tiếng nói.

Sau khi nghe thấy ba chữ Huyền Thiên tông, đồng tử Vương Thiên Đằng đột nhiên co rụt lại, có chút thất kinh nhìn bốn phía, giống như đang sợ hãi cái gì.

Nhìn thấy dáng vẻ này của hắn ta, đám thiên kiêu của các đạo thống Thượng Cổ đều có chút kinh ngạc.

Rốt cuộc là ai lại khiến Vương Thiên Đằng lộ ra vẻ mặt như thế?

Phải biết, đối phương thiên kiêu đỉnh phong đến gần với thiên kiêu cấm kỵ a.

“Sở Cuồng Nhân đâu, chẳng lẽ hắn cũng tới Thiên Trì sao?” Vương Thiên Đằng nói.

“Ngươi đoán xem?” Thương Tình Tuyết cười nhạt nói.

“Hừ, phô trương thanh thế.” Vương Thiên Đằng hừ lạnh một tiếng, dần bình tĩnh lại.

Hắn ta nghĩ tới, lúc tiến vào đế lộ, thiên kiêu ngoại giới sẽ lập tức bị truyền tống đi, xem ra Thương Tình Tuyết và Sở Cuồng Nhân đã tách ra.

“Chỉ cần Sở Cuồng Nhân không ở đây, vậy ta có gì phải sợ? !”

“Tuyết Liên này, là của ta.”

Vương Thiên Đằng cười lạnh một tiếng, xuất thủ muốn đánh vỡ tường băng bên ngoài Băng Tâm Tuyết Liên, đoạt Băng Tâm Tuyết Liên tới tay.

“Muốn đoạt Tuyết Liên, trước tiên phải hỏi ta có đồng ý hay không đã!”

Lúc này, một tiếng quát lạnh vang lên, chỉ thấy một bóng người mặc bạch y bay lượn mà đến, một trận uy áp Thánh Nhân mênh mông bỗng nhiên vang vọng.

Người tới, là một nữ tử, một bộ áo trắng như tuyết, khuôn mặt vô cùng kiều diễm.

“Là Chu công chúa!”

“Chu công chúa tới, quá tốt rồi.”

Chu công chúa, là thiên kiêu của một mạch Tuyết Chu, cũng là một vị thiên kiêu đỉnh phong không kém gì Vương Thiên Đằng.

“A, gốc Tuyết Liên này, tộc Tuyết Sư ta sẽ không dễ dàng buông tha.”

Lại có một người đi tới, đó là một đại hán, long hành hổ bộ, một cỗ khí tức cuồng bá cuốn tới.

“Xem ra, Tư Mã gia ta muốn lấy gốc Tuyết Liên này cũng không phải chuyện dễ dàng.”

Một đạo ánh kiếm màu trắng như tuyết bay lượn đến, hiển hóa thành một vị kiếm khách mặc áo trắng, trên người lộ ra một cỗ kiếm khí băng lãnh lạnh thấu xương.

“Là Bạch Sư Tâm của tộc Tuyết Sư, đệ nhất thiên kiêu của tộc Tuyết Sư!”

“Không chỉ có tộc Tuyết Sư, còn có Tư Mã Nhân của Tư Mã gia, hắn là một trong mấy vị thiên kiêu kiếm đạo trẻ tuổi gần với Kiếm Đạo Tử.”

“Thật náo nhiệt, ba vị thiên kiêu mạnh nhất của mấy đạo thống Thượng Cổ đều tới, nhưng có vẻ như thiên kiêu của Cổ gia không thể chống lại ba người này, bọn họ là thế lực phụ thuộc Vương gia, xem ra, sẽ là Vương Thiên Đằng tranh giành Tuyết Liên với ba người này.”

Bên bờ Thiên Trì, mọi người nhìn thấy mấy vị thiên kiêu đứng đầu đương đại, không khỏi có chút chờ mong.

Chương 507: Ta xem ai dám đả thương người của Huyền Thiên tông ta, hắn tới

“Thế nào, các ngươi muốn tranh chấp với Vương gia chúng ta sao?” Vương Thiên Đằng nhìn mấy vị thiên kiêu mạnh nhất của mấy đạo thống Thượng Cổ nói.

“A, mặc dù Vương gia cường đại, nhưng ngươi cũng đừng quên, nơi này là đế lộ, phần lớn lực lượng của Vương gia các ngươi đều ở cửu thiên, hơn nữa, đế lộ chi tranh, chẳng cần biết ngươi là ai, tóm lại, Băng Tâm Tuyết Liên này, ta muốn.” Bạch Sư Tâm cười lạnh một tiếng nói.

Chu công chúa, Tư Mã Nhân cũng lạnh lùng nhìn Vương Thiên Đằng.

“Hừ, vậy để ta xem thiên kiêu đỉnh phong trên đế lộ là mặt hàng gì đi.”

Vương Thiên Đằng là thiên kiêu đỉnh phong trên cửu thiên, đương nhiên sẽ không dễ dàng lùi bước.

Bốn người không ai nhường ai, đối chọi gay gắt.

Khí tức mạnh mẽ tràn ngập, dường như đã bao phủ hơn phân nửa Thiên Trì.

Oanh!

Theo âm thanh linh lực đập lên hư không, Bạch Sư Tâm xuất thủ trước.

Một quyền đánh ra, linh lực cuồng bạo ngưng tụ ra một đầu hư ảnh sư tử màu trắng, cắn xé về phía Vương Thiên Đằng.

Bên cạnh, Tư Mã Nhân, Chu công chúa cũng cùng nhau công về phía Vương Thiên Đằng.

Bọn họ đều là thiên kiêu bản thổ trên đế lộ, mà Vương Thiên Đằng là ngoại lai, thấy thế nào cũng phải giải quyết đối phương trước.

“Hừ, Ngũ Hành Đại Thủ Ấn!”

Vương Thiên Đằng bỗng nhiên hét lớn một tiếng, một chưởng vỗ ra, quang hoa ngũ hành lưu chuyển trong hư không, linh lực phun trào, hóa thành một bàn tay lớn màu sắc rực rỡ.

Mấy cỗ năng lượng hoàn toàn khác biệt đánh vào một chỗ, bộc phát ra khí lãng cuồng bạo, đánh bay đám thiên kiêu vây xem xung quanh ra ngoài.

“Thực lực thật khủng khiếp, ít nhất đã tương đương với Thánh Vương ngũ bộ, không, thậm chí là thất bộ đi.”

“Thật mạnh, không hổ là tồn tại đứng đầu phía dưới thiên kiêu cấm kỵ.”

Trên Tuyết Liên, Thương Tình Tuyết cũng đang tập trung tinh thần nhìn trận chiến đấu này.

“Thực lực của tên Vương Thiên Đằng này còn mạnh hơn lúc ở Thương Khung tinh không ít.”

Thương Tình Tuyết thầm nói.

Nhưng đây cũng là chuyện bình thường, dù sao cũng một năm trôi qua, đối phương là thiên kiêu đỉnh phong, tự nhiên không có khả năng dậm chân tại chỗ.

Một đợt năng lượng va chạm, bốn vị thiên kiêu đều bị đẩy lui.

Khóe miệng Vương Thiên Đằng tràn ra một tia máu tươi, dù một năm qua hắn ta tiến bộ rất nhiều, nhưng muốn lấy một địch ba, còn là ba vị thiên kiêu đỉnh phong thực lực không thấp hơn hắn ta, vẫn có chút miễn cưỡng.

“Vương Thiên Đằng, ngươi không phải đối thủ của ba người chúng ta, tự mình ngoan ngoãn rời đi, tránh tự chuốc lấy cực khổ.” Bạch Sư Tâm cười lạnh nói.

“Hừ, rời đi, không có khả năng!”

Vương Thiên Đằng lấy một kiện Chuẩn Đế binh giống như chuông đồng ra, phía trên lưu quang dật thải, lưu chuyển đạo vận huyện diệu.

Đó là một kiện vũ khí hắn ta luyện hóa nhiều năm, dùng rất thuận buồm xuôi gió, Hỗn Nguyên Ngũ Hành Chung!

Chỉ thấy Hỗn Nguyên Ngũ Hành Chung bay lên đỉnh đầu Vương Thiên Đằng, từng đạo thải quang rủ xuống, bao bọc trên người hắn, dường như bích chướng lấp kín không thể phá vỡ.

“Hừ, ta muốn nhìn xem ngươi sẽ cản thế nào!”

Bạch Sư Tâm khẽ quát một tiếng, lấy một đôi bao tay màu đen ra, đeo lên.

“Thú Vương giận!”

Theo một tiếng gầm lên giận dữ, trên người Bạch Sư Tâm bộc phát ra một cỗ đạo vận vô cùng khủng bố, giống như Vạn Thú Chi Vương, đánh ra một quyền.

Hư ảnh sư tử màu trắng rống giận đâm vào lồng ánh sáng rực rỡ do Hỗn Nguyên Ngũ Hành Chung tạo thành, bốn phía lập tức nhấc lên một trận phong bạo mãnh liệt.

Cách đó không xa Thiên Trì cũng nhấc lên gợn sóng, lượng lớn hàn khí lăn lộn.

Đợi phong bạo tán đi, chỉ thấy Vương Thiên Đằng ngạo nghễ mà đứng, lông tóc không hao tổn gì dưới một quyền của Bạch Sư Tâm.

“Cái chuông này lại có lực phòng ngự như vậy!”

Ba người Bạch Sư Tâm, Chu công chúa, Tư Mã Nhân cau mày.

“Nếu không có cách nào đánh vỡ tầng bích chướng kia, làm sao chúng ta có thể đánh bại tên gia hỏa này?” Chu công chúa nói.

“Các ngươi không đánh bại ta được, không bằng như vậy, chúng ta chia đều gốc Tuyết Liên này đi?” Lúc này, Vương Thiên Đằng mở miệng nói.

“Chia đều thế nào?”

“Tuyết Liên có mười hai cánh hoa, bốn nhà chúng ta mỗi nhà ba cánh, thế nào?”

Vương Thiên Đằng cũng nghĩ thông suốt, dựa vào thực lực của hắn ta bây giờ, muốn cướp đoạt Tuyết Liên từ trong tay mấy vị thiên kiêu đỉnh phong của các đạo thống Thượng Cổ này là không thực tế.

Chẳng bằng lui một bước, trước phân Tuyết Liên đến tay lại nói.

Nghe Vương Thiên Đằng nói vậy, ba người còn lại đưa mắt nhìn nhau, lâm vào trầm tư.

“Nếu còn không đồng ý, năng lượng trên Tuyết Liên sẽ bị nữ tử kia hấp thu hết, nhận nàng làm chủ, đến lúc đó ai cũng không lấy được.”

Vương Thiên Đằng nói.

“Được, vậy chúng ta đều lui một bước, chia đều Tuyết Liên.”

“Hừ, coi như vận khí của ngươi tốt, nếu không phải ngươi có chí bảo phòng ngự này, hôm nay ngươi đừng nghĩ lấy được sợi lông nào.”

Bạch Sư Tâm hừ lạnh nói, sau đó đưa mắt về phía Thương Tình Tuyết.

Một quyền đánh ra, linh lực mênh mông đập vào trên bích chướng hàn khí của Thiên Trì.

Toàn bộ Thiên Trì đều ầm vang chấn động.

Mặc dù cỗ lực lượng này cường đại, nhưng vẫn không có cách nào đánh vỡ bích chướng.

“Không hổ là bích chướng do hàn khí Thiên Trì ngưng tụ ra, không thể dễ dàng bị đánh vỡ, nhưng, nữ nhân, ngươi cho rằng như vậy là có thể gối cao đầu không lo sao?”

Bạch Sư Tâm nói, lại lần nữa thôi động linh lực.

Một đầu hư ảnh sư tử màu trắng từ trên người hắn ta xông ra ngoài, nện trên bích chướng hàn khí.

Bích chướng vốn không thể phá vỡ lại xuất hiện một vết nứt.

“Ta tới giúp ngươi.”

Ba người Vương Thiên Đằng, Chu công chúa, Tư Mã Nhân cũng xuất thủ.

Kiếm khí, ngũ hành chi lực, gió tuyết chi lực rơi vào trên bích chướng hàn khí.

Lượng lớn vết rách lập tức lan tràn, bao trùm toàn bộ bích chướng.

“Không tốt.”

Sắc mặt Thương Tình Tuyết thay đổi.

Bốn vị thiên kiêu đỉnh phong liên thủ, đạo bích chướng hàn khí này đã không có cách nào chống cự được nữa.

Chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, bích chướng hàn khí bị phá nát, lượng lớn năng lượng loạn lưu cuốn về phía Thương Tình Tuyết, nàng thôi động linh lực trong cơ thể, một kiếm chém ra, Băng Sương Kiếm Khí xen lẫn hình thành một tấm kiếm võng trước mặt, ngăn cản năng lượng đang vọt tới kia.

Mặc dù không bị thương, nhưng sắc mặt nàng vẫn khó coi.

Năng lượng này chỉ đánh nát dư âm sau khi bích chướng hàn khí sụp đổ mà thôi, cũng không có nghĩa là nàng có năng lực đánh bại mấy vị thiên kiêu đỉnh phong như Vương Thiên Đằng.

Mặc dù một năm qua nàng cũng tiến bộ rất nhanh, nhưng hết cỡ cũng chỉ chống lại được một người mà thôi.

Bốn vị thiên kiêu liên thủ, nàng căn bản không có phần thắng nào.

“Nữ nhân, thực lực của ngươi không tệ, nhưng đáng tiếc, ngươi gặp phải chúng ta.”

Không đợi Tuyết Liên lần nữa ngưng tụ bích chướng hàn khí, Bạch Sư Tâm đã ra tay.

Linh lực và đạo vận ngưng tụ thành hư ảnh sư tử phóng về phía Thương Tình Tuyết, uy thế tuyệt luân, hư không chập chờn, hàn khí trong Thiên Trì lăn lộn.

Ngay khi Thương Tình Tuyết chuẩn xuất toàn lực phản kháng, một giọng nói lạnh lẽo từ phía xa truyền đến.

“Ta cũng muốn nhìn xem, ai dám làm tổn thương người của Huyền Thiên tông ta!”

Người chưa đến, giọng nói đã tới trước, giọng nói đến, một đạo chưởng khí cũng theo đó mà đến.

Chưởng khí dồi dào, trực tiếp đập nát hư ảnh sư tử kia.

Không chỉ như thế, chưởng khí phá nát hư ảnh sư tử xong, uy thế vẫn vô cùng mạnh mẽ, đánh thẳng về phía bốn người Vương Thiên Đằng!

“Cái gì?”

Sắc mặt bốn người đại biến, lập tức thôi động linh lực, muốn chống lại.

Nhưng Vương Thiên Đằng giống như nhận ra cái gì, căn bản không có dũng khí chống lại, trực tiếp thôi động Hỗn Nguyên Ngũ Hành Chung đến cực hạn, hào quang năm màu vô cùng chói lọi lập tức bao phủ hắn ta, nhưng ngay cả kiện Chuẩn Đế binh luôn sử dụng thuận buồm xuôi gió này cũng không mang lại cảm giác an toàn cho hắn ta.

Hắn ta nhìn về phía xa, trong mắt mang theo sợ hãi, “Hắn đến rồi! !”

Chương 508: Con mèo nhỏ quá ồn, miểu sát Chuẩn Đế, đi

“Ai dám làm tổn thương người của Huyền Thiên tông ta! !”

Nương theo một tiếng nói ngạo nghễ, chỉ thấy một đạo chưởng khí bỗng nhiên từ phía xa lướt đến.

Chưởng khí cuồng bạo đánh nát hư ảnh của Bạch Sư Tâm, sau đó thẳng tiến không lùi phóng về phía đám người Bạch Sư Tâm.

Mấy người bị chưởng khí tỏa định căn bản không có nào cách né tránh, chỉ có thể thôi động linh lực chống đỡ một chưởng này.

Nhưng lực lượng trong một chưởng này quá khủng bố, ngay cả mấy người cùng gánh chịu vẫn bị đánh lui trên trăm trượng, trực tiếp thổ huyết, sắc mặt xoát trở nên vô cùng trắng bệch.

Chỉ có Vương Thiên Đằng dùng Hỗn Nguyên Ngũ Hành Chung phòng ngự mới đỡ hơn một chút.

Lúc này, hắn ta nhìn về phía cách đó không xa, trong mắt mang theo sợ hãi, “Hắn tới, tên gia hỏa kia đến rồi! !”

Vương Thiên Đằng là thiên kiêu đỉnh phong, tại cửu thiên, ngoại trừ những thiên kiêu cấm kỵ ra, trong một đời trẻ tuổi, hắn ta căn bản chưa từng sợ người nào.

Nhưng một năm trước, hắn ta hạ giới tranh đoạt cơ duyên Đế giả, gặp một người.

Người kia chưa bao giờ giao thủ với hắn ta, thậm chí còn chưa nói chuyện với nhau.

Nhưng người kia lại mang đến rung động lớn lao cho hắn ta, lưu lại ấn tượng không thể xóa nhòa trong lòng hắn ta.

Bây giờ, hắn ta lại lần nữa cảm nhận được khí tức của người kia.

Chỉ thấy một đạo lưu quang rơi trên mặt nước Thiên Trì.

Người kia bạch y tóc đen, tuấn dật tuyệt trần, siêu phàm thoát tục, Thiên Nhân chi tư, khiến hai mắt tất cả mọi người không khỏi tỏa sáng.

“Quả nhiên là hắn!” Vương Thiên Đằng nuốt một ngụm nước bọt nói.

Sở Cuồng Nhân đứng trên mặt nước Thiên Trì, hàn khí ăn mòn bốn phía không hề ảnh hưởng đến hắn.

Hắn nhìn thoáng qua Tuyết Liên trên Thương Tình Tuyết, vận chuyển Động Tất Chi Nhãn.

“Thương Tình Tuyết, tu vi Thánh Nhân, Băng Sương Đạo Thể đang tăng lên, tiến độ 99%...”

Sở Cuồng Nhân tấm tắc.

Băng Sương Đạo Thể chính là Đạo Thể đỉnh phong, nếu tăng lên, sợ là sẽ trở thành Vô Thượng Đạo Thể.

Không ngờ Thương Tình Tuyết lại có cơ duyên như vậy.

“Chưởng môn!”

Nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đến, Thương Tình Tuyết vui vẻ, trong lòng ổn định lại.

Nàng biết, chỉ cần người nam nhân này đến, bất luận khó khăn gì đều có thể giải quyết dễ dàng.

Đây là một loại sùng bái gần như mù quáng.

Trên thực tế, trong Huyền Thiên Tông, ba chữ Sở Cuồng Nhân giống như đã trở thành tín ngưỡng trong lòng tất cả mọi người.

“Ừm, ngươi ở đây tăng Đạo Thể lên, còn lại, giao cho ta đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn nhìn đám người Bạch Sư Tâm trước mặt, đạm mạc nói: “Muốn thương tổn người của Huyền Thiên tông ta, lá gan của các ngươi rất lớn a.”

“Huyền Thiên tông? Đây là đạo thống nào? !”

“Chưa nghe nói, đoán chừng là đạo thống nào đó ở ngoại giới đi.”

“Ta biết tất cả thế lực trên cửu thiên, nhưng đây là lần đầu nghe thấy cái tên Huyền Thiên tông này.”

Đám người Bạch Sư Tâm có chút kinh nghi bất định.

Bọn họ chưa nghe nói đến Huyền Thiên tông, theo đạo lý, hắn không phải đạo thống Thượng Cổ hoặc Viễn Cổ.

Nhưng thực lực Sở Cuồng Nhân bày ra quá cường đại.

Chỉ một chưởng đã khiến ba vị thiên kiêu đỉnh phong bị trọng thương, hơn nữa, không biết một chưởng này ẩn chưa mấy phần thực lực của hắn.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi muốn Băng Tâm Tuyết Liên này, ta có thể nhường cho ngươi.”

Vương Thiên Đằng lớn tiếng nói, khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ đường đường là thiên kiêu đỉnh phong lại không dám tranh đoạt với Sở Cuồng Nhân.

“Ngươi vừa nói cái gì? Nhường cho ta?”

Sở Cuồng Nhân cười, sau đó giọng nói đột nhiên trở nên băng lãnh.

“Nhường sao, nếu ta muốn, cần ngươi nhường sao?”

Nghe hắn nói vậy, sắc mặt Vương Thiên Đằng lập tức trở nên trắng bệch.

Hắn ta cảm thấy, dường như mình đã nói ra lời ngu xuẩn rồi.

“Không cần biết ngươi là ai, nơi này đã bị mấy đạo thống chúng ta phong tỏa, ngươi tốt nhất giao Băng Tâm Tuyết Liên ra, sau đó rời khỏi nơi này cho ta.”

Bạch Sư Tâm lấy một viên đan dược ra ăn vào, sau đó lớn tiếng nói.

Mặc dù thực lực của Sở Cuồng Nhân kinh người, nhưng bây giờ bốn phía Thiên Trì đều là cường giả do mấy đạo thống Thượng Cổ phái tới, trong đó thậm chí còn có Chuẩn Đế, hắn ta tin tưởng, cho dù một vị thiên kiêu cấm kỵ đến đây, cũng đừng hòng bình yên vô sự mang Băng Tâm Tuyết Liên đi.

“Con mèo nhỏ, ngươi quá ồn ào.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, sau đó hắn nhẹ nhàng nhấn một ngón tay về phía Bạch Sư Tâm.

Một đạo chỉ kình bạo phát.

Đồng tử Bạch Sư Tâm đột nhiên co rụt lại, dường như bị một loại lực lượng kinh khủng nào đó khóa chặt.

Không chờ hắn ta làm ra phản ứng gì, tinh thần của hắn ta đã chấn động, trong nháy mắt mất đi ý thức.

Ngay sau đó, đầu hắn ta đột nhiên nổ tung như dưa hấu.

Màu đỏ màu trắng bắn ra tung toé.

Mấy người Chu công chúa, Tư Mã Nhân đứng gần nhất, không kịp phản ứng đã bị máu tươi bắn lên người.

Bọn họ sững sờ tại chỗ, toàn thân phát run, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Thật đáng sợ.

Bọn họ còn chưa kịp phản ứng, một vị thiên kiêu đỉnh phong đã bị đánh nát đầu trước mặt bọn họ rồi.

Lực lượng như vậy, quá mức đáng sợ!

“Sư Tâm!”

Một tiếng gầm giận dữ từ đằng xa truyền đến.

Chỉ thấy một thân ảnh lướt đến, trên mặt tràn đầy bi phẫn nhìn thi thể không đầu trên mặt đất.

Người này là Chuẩn Đế Bạch Lôi lúc trước đã bị Sở Cuồng Nhân tiện tay đánh lui.

“Khốn khiếp! !”

“Chẳng lẽ các ngươi không xuất thủ sao?”

Bạch Lôi hét lớn một tiếng, lập tức có mấy bóng người từ các nơi đi ra.

Trên người tất cả những người này đều tràn ngập khí tức cực kỳ mạnh mẽ, chính là mấy vị Chuẩn Đế mà các đạo thống Thượng Cổ phái tới giám sát cơ duyên ở Thiên Trì.

Mấy người vô cùng e dè nhìn Sở Cuồng Nhân.

“Người trước mắt rất khó đối phó.”

“Đúng vậy, chiến lực của hắn không kém gì Chuẩn Đế, ngoại giới lại có thiên kiêu khủng bố như thế!”

“Này người tuyệt đối là một vị cấm kỵ!”

Sở Cuồng Nhân đánh giá mấy người trước mặt, thản nhiên nói: “Đánh trẻ con thì người lớn đến, đám đạo thống Thượng Cổ các ngươi làm như vậy, chính là đang khi dễ ta không có bối cảnh đây.”

“Tiểu tử, rốt cuộc ngươi có lai lịch gì?”

Mấy vị Chuẩn Đế không dám tùy tiện động thủ.

“Muốn động thủ sao? Không động thủ thì quay đầu cút ngay cho ta.”

“Ngươi… Khốn khiếp!”

Chuẩn Đế của tộc Tuyết Chu sầm mặt lại, cũng không cần nhiều lời nữa, trong nháy mắt xuất thủ, “Thiên La Địa Võng!”

Một chưởng vỗ ra, một đống tơ nhện phun trào hóa thành một cái lưới lớn trùm về phía Sở Cuồng Nhân.

“Thực lực thật khiến người ta thất vọng.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, Côn Ngô kiếm bên hông keng một tiếng, lộ ra một nửa kiếm quang.

Kiếm quang đổ xuống, vô cùng sắc bén!

Chỉ thấy tấm lưới tơ nhện kia bị kiếm quang trực tiếp xé thành hai nửa.

Mà kiếm quang thế như chẻ tre, thẳng tiến không lùi xông về phía Tuyết Chu Chuẩn Đế.

Một tiếng xé rách vang lên, sương máu phun ra ngoài.

Đường đường là Chuẩn Đế, lại giống như một tờ giấy mỏng bị kiếm quang tuỳ tiện xé thành hai nửa.

Lực lượng như vậy khiến tất cả mọi người không nhịn được đồng tử co rụt lại, tê cả da đầu.

“Một kiếm, không, khả năng chỉ nửa kiếm đã miểu sát một vị Chuẩn Đế, trời ơi, đây là chiến lực gì?”

“Gia hỏa này, rốt cuộc là ai?”

“Tại sao lại có thiên kiêu khủng bố như vậy! !”

Ba vị Chuẩn Đế còn lại bị dọa đến mức lùi lại hai bước.

Vương Thiên Đằng càng khiếp sợ không gì sánh nổi, “Mới một năm mà thôi, thực lực của người này đã càng thêm sâu không lường được.”

“Đi! !”

Bạch Lôi nuốt một ngụm nước bọt, không muốn báo thù nữa, quay người dẫn người mau chóng rời đi.

Đối mặt với chiến lực khủng bố có thể miểu sát Chuẩn Đế của Sở Cuồng Nhân, bọn họ đã không còn bất cứ tâm tư chống cự nào.

Chương 509: Liền trảm thiên kiêu, đạo thống Thượng Cổ nhượng bộ, người vượt tuyến chết

“Chưởng môn uy vũ! !”

Sau lưng Sở Cuồng Nhân, Thương Tình Tuyết không nhịn được kích động reo hò một tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ sùng bái.

“Đi!”

Đám người Vương Thiên Đằng dự định rời đi.

Nhưng lúc này, một luồng khí lạnh không tên trong nháy mắt bao phủ hắn ta, khiến hắn ta không rét mà run.

“Những người khác có thể đi, nhưng những người vừa xuất thủ đối phó đệ tử của Huyền Thiên tông ta, không thể rời đi.”

Sở Cuồng Nhân vừa dứt lời, trong nhát mắt Vương Thiên Đằng đã hóa thành một đạo lưu quang lao về phía xa.

Hắn ta muốn trốn.

Nhưng Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, một cỗ niệm lực vô hình lan tràn ra.

Tốc độ của Vương Thiên Đằng có nhanh, nhưng làm sao có thể so với niệm lực của Sở Cuồng Nhân được.

Chỉ trong nháy mắt, thân hình Vương Thiên Đằng đã bị cố định giữa không trung, mặc cho hắn ta thôi động linh lực thế nào đều không thể tránh thoát.

Giống như có một bàn tay vô hình nắm chặt hắn ta trong tay.

“Dừng tay, hắn là thiên kiêu của Vương gia, Vương gia là đạo thống Viễn Cổ, nếu ngươi dám giết hắn...”

Chuẩn đế của Cổ gia phụ thuộc Vương gia ngồi không yên, lớn tiếng nói.

Ầm!

Chỉ thấy thân thể Vương Thiên Đằng đã hóa thành một đạo sương máu nôt tung trên không trung.

Sở Cuồng Nhân ngoẹo đầu, nhìn về phía Chuẩn Đế Cổ gia, “Ngươi vừa nói nếu giết hắn, sẽ như thế nào? ?”

“Ngươi ngươi...”

Chuẩn Đế Cổ gia nhìn Sở Cuồng Nhân, tức giận đến không nói được một câu đầy đủ.

“Ngươi cái gì mà ngươi? Đến nói cũng không lưu loát, còn là Chuẩn Đế?”

Sở Cuồng Nhân cười một tiếng, sau đó nhìn về phía Chu công chúa, Tư Mã Nhân.

Hai người này bị hắn để mắt tới, hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch, vội vàng tránh sau lưng Chuẩn Đế nhà mình.

Đã bị Sở Cuồng Nhân dọa sợ mất mật.

“Vị đạo hữu này, một mạch Tuyết Chu ta nguyện ý ra ba trăm cân Linh Nguyên, xin ngươi tha cho Chu công chúa một mạng.”

“Tư Mã gia ta cũng giống vậy.”

Linh Nguyên, đó là một dạng linh khí kết tinh còn cao hơn linh thạch, linh tủy một cấp bậc.

Một cân linh Nguyên tương đương với một trăm triệu cân thượng phẩm linh thạch.

Ầm, ầm!

Nhưng khi hai vị Chuẩn Đế vừa dứt lời, trên người Chu công chúa, Tư Mã Nhân đều hiện ra một đạo phù văn chi kiếm.

Trong chớp mắt, phù văn chi kiếm bắn ra, bao phủ Chu công chúa, Tư Mã Nhân trong năng lượng phù văn cuồng bạo này.

“Chu công chúa!”

“Tư Mã Nhân! !”

Chuẩn đế của Tuyết Chu, Tư Mã gia thấy thế, sắc mặt đại biến.

Đối với bất kỳ đạo thống nào, thiên kiêu đỉnh phong cũng là tư nguyên quan trọng nhất, nhưng bây giờ, thiên kiêu đỉnh phong của mấy đạo thống liên tiếp bị hao tổn ở đây.

Trái tim mấy vị Chuẩn Đế đều đang chảy máu.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, nếu ánh mắt có thể giết người, bọn họ đã sớm thiên đao vạn quả Sở Cuồng Nhân rồi.

“Đi! !”

Mấy vị Chuẩn Đế cắn răng, quay người dẫn những người còn lại rời đi.

Bọn họ không dám dây dưa với Sở Cuồng Nhân, nếu không, không biết chừng còn có thiên kiêu chết nữa.

Nhất là một mạch Tuyết Chu, bọn họ đã có một vị Chuẩn Đế và một vị thiên kiêu chết đi, bọn họ không thể thừa nhận tổn thất lớn hơn.

“Nhân loại, ngươi chờ đó cho ta, chúng ta sẽ không bỏ qua chuyện này đâu! !”

Trong lòng mấy vị Chuẩn Đế rời đi đều đang âm thầm mắng chửi hắn.

…

Sau khi mọi người đã đi hết, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Thương Tình Tuyết trên Tuyết Liên, Động Tất Chi Nhãn vận chuyển.

“Băng Sương Đạo Thể tăng lên, tiến độ 94%...”

“Tốt, nói đi, sao ngươi lại ở nơi này?” Sở Cuồng Nhân hỏi.

“Ta cũng không rõ ràng lắm, sau khi tiến vào Đế lộ, ta bị một cỗ năng lượng không gian truyền tống dưới đáy Thiên Trì này, sau khi truyền tin cho chưởng môn không bao lâu, ta hôn mê bất tỉnh, tỉnh lại đã ở trên Băng Tâm Tuyết Liên rồi...” Thương Tình Tuyết êm tai nói ra.

Sở Cuồng Nhân nghe xong, tấm tắc nói, “Xem ra vận khí của ngươi không tệ, bị truyền tống đến Thiên Trì, đúng lúc gặp Băng Tâm Tuyết Liên hiện thế, thể chất của ngươi và Băng Tâm Tuyết Liên vô cùng phù hợp, được Tuyết Liên tự động nhận chủ, đạt được tạo hóa này.”

Hắn đã nghe thấy lời đồn về Băng Tâm Tuyết Liên.

Nếu là người khác đạt được dị bảo này, có lẽ hắn sẽ xuất thủ cướp đoạt một phen, nhưng nếu là Thương Tình Tuyết, hắn sẽ cảm thấy vui vẻ thay đối phương.

Dù sao, đều là người một nhà.

Băng Tâm Tuyết Liên và Thương Tình Tuyết dung hợp, Băng Sương Đạo Thể tăng lên còn cần một thời gian nhất định, Sở Cuồng Nhân cũng không ngại chờ một lát.

……

Mà sau khi một mạch Tuyết Chu, Tuyết Sư rút lui, đạo bích chướng kia cũng lập tức biến mất,

Thiên Trì lại lần nữa lộ ra trước mặt vô số người.

Không ít người chạy đến đến Thiên Trì, muốn tranh đoạt cơ duyên.

Năng lượng Thiên Trì, Thiên Trì Băng Tinh...

Những thứ này đều là bảo vật hữu dụng đối với phần lớn tu sĩ.

Nhưng bọn họ đều biết, cơ duyên thực sự ở thiên trì.

“Lần này Thiên Trì sơn dị động, nhất định là vì Thiên Trì có biến hóa, chỗ đó mới thật sự là cơ duyên.”

“Nhưng không biết vì sao, mấy đạo thống kia đột nhiên rời đi, chẳng lẽ bọn họ đã có được cơ duyên trong Thiên Trì sao?”

“Đi qua thử thời vận đi.”

Có vài người ôm theo tâm tình thử thời vận, nhìn xem có thể nhặt được chỗ tốt trong Thiên Trì không.

Vừa đến Thiên Trì, bọn họ đã nhìn thấy một đóa Băng Tâm Tuyết Liên to lớn.

Nhưng lúc này cánh hoa Tuyết Liên khép lại, giống như một nụ hoa chưa mở ra.

“Băng Tâm Tuyết Liên!”

“Không ngờ ở đây thật sự có Băng Tâm Tuyết Liên hiện thế, nhưng vì sao mấy đạo thống kia không mang vật này đi?”

“Mặc kệ, bảo vật đang ở trước mắt, ngu sao không cầm.”

Mọi người mừng như điên phóng tới Tuyết Liên.

Nhưng lúc này, một đạo kiếm khí sắc bén xẹt qua tuyết trên đất, lưu lại một đạo kiếm ngân to lớn.

Một vị Thánh Nhân đến gần vệt kiếm ngân kia nhất hoảng sợ kêu một tiếng, chảy mồ hôi lạnh.

Nếu vừa rồi hắn ta nhanh hơn một bước, đạo kiếm khí này đã xé hắn ta thành hai nửa rồi!

“Người vượt qua kiếm ngân, chết!”

Một đạo giọng nói đạm mạc từ nơi không xa truyền đến.

Mọi người nhìn về phía một tảng đá lớn bên hồ thiên trì, chỉ thấy một thanh niên áo trắng ngồi đó tập viết chữ, đưa lưng về phía mọi người, tóc đen phấp phới, có cảm giác siêu nhiên thoát tục.

“Giả thần giả quỷ.”

Một vị Thánh Nhân nhìn thoáng qua Băng Tâm Tuyết Liên trong Thiên Trì, không thể kiềm chế khát vọng với Tuyết Liên được, hừ lạnh một tiếng, sau đó nhấc chân muốn vượt qua kiếm ngân.

Nhưng khi chân phải hắn ta vượt qua kiếm ngân, chân trái còn chưa động, trong kiếm ngân kia đột nhiên bắn ra một đạo kiếm khí.

Xoẹt một tiếng, đạo kiếm khí lập tức xé người vừa vượt tuyến kia thành hai nửa.

“Luôn có người ngu xuẩn muốn thăm dò phòng tuyến cuối cùng, các ngươi sẽ không ngu xuẩn giống hắn chứ?”

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân lại lần nữa truyền vào tai mọi người.

Giờ khắc này, không còn ai hoài nghi lời hắn nói.

Mọi người nhìn đạo kiếm ngân trên mặt đất, như nhìn thấy một đường sinh tử, vội vàng lùi lại mấy bước, không dám vượt qua.

“Người thanh niên này hình như là người lúc trước đã xâm nhập Thiên Trì, xem ra cũng vì người này, mấy đạo thống Thượng Cổ kia mới không lấy Băng Tâm Tuyết Liên đi.”

“Hẳn là như vậy, nhưng rốt cuộc người này có lai lịch gì, lại khiến mấy đạo thống Thượng Cổ đạo nhượng bộ như thế.”

Mọi người nhìn bóng lưng ngồi ven hồ kia, trong mắt mang theo kính sợ, kiêng kị.

Nhân vật khiến mấy đạo thống Thượng Cổ cũng phải tránh lui, tuyệt đối không phải người bọn họ có thể chống lại.

Lúc này, đóa Tuyết Liên trong hồ bỗng nhiên lắc lư một chút, sau đó, mười hai cánh hoa chậm rãi mở ra.

Chương 510: Người cầm quyền của bốn đạo thống, vẫn có thể quét ngang như cũ

Trong Thiên Trì, Tuyết Liên chập chờn.

Một cỗ ba động kỳ dị tràn ngập ra, lượng lớn hàn khí trong Thiên Trì bao phủ ra.

Không ít năng lượng Thiên Trì trộn lẫn trong đó, mặc dù mọi người không dám tới gần kiếm ngân, nhưng lại có thể ở bên ngoài thu thập một số năng lượng Thiên Trì, cũng không tính đi một chuyến uổng công.

Mười hai cánh của Tuyết Liên chầm chậm mở ra, bên trong, Thương Tình Tuyết chậm rãi mở hai mắt ra, lúc này nàng đã hoàn toàn hấp thu năng lượng của Băng Tâm Tuyết Liên, cũng triệt để luyện hóa, Băng Sương Đạo Thể cũng cũng nhận được cải tạo trước nay chưa có, tấn cấp thành Vô Thượng Đạo Thể.

Đến lúc này, trong ba ngàn thể chất trên thế gian đã có thêm một loại Vô Thượng Đạo Thể.

Thương Tình Tuyết đi xuống Tuyết Liên, bước chân đạp trên mặt nước Thiên Trì, hồ nước vô số năm qua chưa từng kết băng, nhưng bây giờ, trong nháy mắt đã đóng băng.

Các Thánh Nhân cách đó không xa thấy thế, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

“Hàn khí thật đáng sợ.”

“Nữ tử này có thể đóng băng nước Thiên Trì.”

Lúc mọi người kinh hô, Thương Tình Tuyết chạy tới trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Nàng khom mình hành lễ, “Chưởng môn, ta đã triệt để luyện hóa tuyết liên, ta có cảm giác, thực lực của ta đã tăng lên rất nhiều.”

“Ừm, không tệ.”

Sở Cuồng Nhân dùng Động Tất Chi Nhãn nhìn trạng thái của nàng.

Phát hiện thực lực của nàng bây giờ đã có thể so với Thánh Vương thất bộ, nhảy lên thành người mạnh nhất trong số các Đạo Tử.

Đương nhiên, đây chỉ là đám Đạo tử trước khi tiến vào đế lộ.

Nếu đám người Nam Cung Hoàng gặp kỳ ngộ, cũng sẽ có tiến bộ cực lớn.

Thương Tình Tuyết nhìn về phía Tuyết Liên, trong lòng vừa động, Tuyết Liên cấp tốc thu nhỏ, hóa thành một đạo bạch quang dung nhập vào bàn tay nàng.

Chỉ thấy trên mu bàn tay nàng có thêm ấn kí một đóa Tuyết Liên.

“Băng Tâm Tuyết Liên là một kiện dị bảo hiếm thấy, không chỉ tăng Đạo Thể của ngươi, còn là một kiện chí bảo thuộc tính hàn, có thể tăng hàn khí của ngươi lên, có thể công có thể phòng, sử dụng thật tốt, đối với ngươi mà nói, sẽ không kém gì một kiện Đế binh.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

“Ừm.” Thương Tình Tuyết cũng rất mừng rỡ, lần này nàng lấy được cơ duyên quá lớn.

“Chưởng môn, chúng ta có thể rời đi chưa?”

Thương Tình Tuyết nhìn bốn phía, cơ duyên lớn nhất trong Thiên Trì đã bị nàng đoạt được, những thứ khác, đoán rằng Sở Cuồng Nhân cũng chướng mắt.

“Không vội.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, “Chờ thêm một lát.”

Dường như hắn đang chờ người nào.

Bỗng nhiên, vẻ mặt hắn hơi động, nhìn về phía tầng mây nơi xa, “Tới rồi.”

Chỉ thấy gió tuyết phía xa bỗng nhiên tăng lên, từng đạo lưu quang bay lượn đến, khí tức kinh khủng lập tức bao phủ toàn bộ Thiên Trì sơn.

Đó là khí tức của Chuẩn Đế.

Hơn nữa, còn không phải khí tức của Chuẩn Đế bình thường.

Trong Chuẩn Đế cảnh, loại khí tức này chính là thuộc cấp bậc đỉnh phong.

“Các hạ không đi, chẳng lẽ đang chờ chúng ta sao?”

Một giọng nói lạnh lùng từ trong tầng mây rơi xuống, tràn ngập sát ý lạnh thấu xương.

Chỉ thấy mấy bóng người chậm rãi rơi xuống.

Trong nháy mắt hạ xuống, khí thế mênh mông như hồng thủy tràn ra, toàn bộ Thiên Trì sơn không nhịn được rung chuyển vài cái.

“Tư Mã gia chủ!”

“Còn vị đại hán kia nữa, khí tức bá đạo như thế, nhất định là tộc trưởng tộc Tuyết Sư.”

“Ngoài ra còn có tộc trưởng tộc Tuyết Chu, gia chủ Cổ gia, bọn họ cũng tới, trời ạ, mấy đạo thống Thượng Cổ chi chủ lại cùng đến Thiên Trì sơn.”

“Bọn họ đến để đối phó người thanh niên này sao?”

“Chiến trận này cũng quá lớn đi, rốt cuộc người thanh niên này đã làm chuyện gì? ?”

Các Thánh Nhân biết nơi này rất có thể sẽ xảy ra một trận đại chiến, không nhịn được lùi lại hơn mười dặm.

Bọn họ nhìn lên trời, ánh mắt hiếu kỳ.

“Một vị thiên kiêu ngoại giới cũng dám ngông cuồng trên Đế lộ như thế, không thể không nói, ngươi vô cùng ngu xuẩn.”

Một nam tử trung niên treo trường kiếm màu xanh bên hông nhìn Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, hắn ta là Tư Mã gia chủ.

Cũng là một vị tu sĩ kiếm đạo lừng lẫy trên Đế lộ.

“Nói đi, ngươi muốn chết thế nào?”

Nói chuyện chính là đại hán bên cạnh Tư Mã gia chủ, toàn thân mọc ra lông trắng rậm rạp, hai mắt hiện lên cỗ bá đạo chi khí.

Người này là tộc trưởng tộc Tuyết Sư.

“Ta muốn phong hắn trong chu võng, sau đó chậm rãi hút khô máu tươi của hắn, nam tử đẹp trai như vậy, máu tươi của hắn nhất định sẽ rất mỹ vị.”

Một nữ tử xinh đẹp liếm môi một cái, trong mắt mang theo một chút hỏa nhiệt.

Nàng là tộc trưởng của một mạch Tuyết Chu, thích nhất là hút tinh huyết của nam tử mỹ mạo, nhiều năm qua nàng đã nhìn thấy vô số mỹ nam, nhưng đây là lần đầu nhìn thấy cấp bậc như Sở Cuồng Nhân, không nói đến tướng mạo, cỗ khí chất siêu phàm thoát tục kia mới hấp dẫn người nhất.

Bên cạnh Tuyết Chu tộc trưởng, nam tử trung niên tay cầm trường thương màu đen không nói gì.

Nhưng hắn ta nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lại giống như đang nhìn một người chết.

Người này là gia chủ Cổ gia.

Người cầm quyền của bốn đạo thống Thượng Cổ tự mình đến đây, khí tức Chuẩn Đế kinh khủng bao phủ toàn trường.

Đối mặt với tình hình như vậy, toàn bộ đế lộ, dường như không có bao nhiêu người có thể chống cự, đừng nói đến một người trẻ tuổi.

Ngay cả thiên kiêu cấm kỵ cũng không có khả năng toàn thân trở ra.

“Chưởng môn, bây giờ nên làm gì?”

Thương Tình Tuyết nhìn bốn vị Chuẩn Đế trước mặt, trong mắt mang theo ngưng trọng.

Mặc dù nàng có được Băng Tâm Tuyết Liên, tiến bộ kinh người, nhưng đối mặt với Chuẩn Đế, vẫn phải thua.

Đừng nói đến cường giả Chuẩn Đế đỉnh phong.

“Yên tâm đi, bốn tên Chuẩn Đế mà thôi, không có chuyện gì lớn.” Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

Ngày xưa, Ma giới buông xuống, Sở Cuồng Nhân dùng sức một mình đối mặt với phân thân của bảy vị Ma Đế còn không sợ, đừng nói đến chuyện đối mặt với mấy vị Chuẩn Đế này.

Sở Cuồng Nhân có thể hoành tảo thiên hạ ở bên ngoài.

Đi vào đế lộ, vẫn có thể quét ngang tất cả!

Đây là con đường vô địch của hắn!

“Mà thôi?”

Sở Cuồng Nhân biểu hiện rất hời hợt, nhưng trước mặt hắn, mấy vị Chuẩn Đế lại nhíu mày, lộ ra vẻ không vui.

“Ta ngược lại muốn nhìn một chút, ngươi có năng lực gì mà dám nói như vậy.”

Tư Mã gia chủ hừ lạnh một tiếng, xuất thủ trước, trường kiếm bên hông chém ra, mở ra một đạo kiếm quang màu trắng bạc ngàn trượng!

Kiếm quang cuốn theo gió tuyết, vô cùng lạnh lẽo!

Hơn phân nửa Thiên Trì đều bị kiếm khí lạnh lẽo này ngưng kết thành băng.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, Côn Ngô bên hông ra khỏi vỏ.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng vạch một cái về phía hư không, một đạo kiếm quang màu tím gào thét ra, phía trên có kiếm chi đạo vận quấn quanh, trực tiếp đè qua Tư Mã gia chủ.

Ầm vang một tiếng, Tư Mã gia chủ bị đạo kiếm quang này trực tiếp bức lui mấy trăm trượng, sắc mặt có chút kinh nghi bất định, “Cỗ lực lượng này, loại khí tức này… Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm! !”

“Ha, ta chưa thi triển dị tượng, ngươi đã nhận ra Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, có chút nhãn lực.”

“Ngày xưa, ta từng luận bàn với Đạo Tử Kiếm tộc, hắn cũng nắm giữ Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, không ngờ cùng một thời đại lại xuất hiện hai cái Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm!”

Ánh mắt Tư Mã gia chủ vô cùng ngưng trọng.

Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm có tăng phúc rất lớn đối với kiếm đạo, hơn nữa còn có tác dụng ức chế các kiếm tu khác.

Thực lực của Sở Cuồng Nhân kinh người, cộng thêm Đạo Thể bực này, khiến Tư Mã gia chủ cảm thấy khó giải quyết.

Hơn nữa hắn ta mơ hồ có cảm giác, Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm của Sở Cuồng Nhân còn kinh khủng hơn Đạo Tử Kiếm tộc ngày trước hắn ta luận bàn!

Ít nhất, lúc hắn ta đối mặt với Đạo Tử Kiếm tộc tuyệt đối không có áp lực như vậy.

“Hừ, Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm thì thế nào, hôm nay hắn đắc tội bốn đạo thống chúng ta, sẽ không thể sống sót ra khỏi Thiên Trì! !”

Chương 511: Giơ tay nhấc chân áp chế Chuẩn Đế, nằm rạp trên mặt đất cho ta

“Quan tâm hắn là Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm làm gì, đắc tội với mấy đạo thống chúng ta, nhất định phải chết ở đây.”

Tộc trưởng tộc Tuyết Sư khẽ quát một tiếng, trên người bộc phát uy áp của Chuẩn Đế như hồng thủy.

Một cỗ linh lực hội tụ mà thành hư ảnh Bạch Sư, dùng tư thái vô cùng cường thế nhào về phía Sở Cuồng Nhân.

“Thú Vương Nộ!”

Đây là Đế thuật của tộc Tuyết Sư, tộc trưởng tộc Tuyết Sư thi triển ra còn mạnh mẽ hơn Bạch Sư Tâm lúc trước rất nhiều.

“Thân là Chuẩn Đế, lại thi triển đế thuật của người khác, đạo của ngươi đâu?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, đưa tay hội tụ linh lực của thiên địa, một chỉ điểm ra, đánh về phía hư ảnh Bạch Sư.

Chính là đế thuật, Tuyệt Tâm Chỉ!

Tuyệt Tâm nhất chỉ, khấu vấn đạo tâm!

Tuyết Sư tộc trưởng biến sắc, tâm thần lập tức ngưng trệ, lực lượng của hư ảnh Bạch Sư cũng giảm bớt không ít.

Đợi đến khi hắn ta khôi phục như cũ, Tuyệt Tâm Chỉ của Sở Cuồng Nhân đã đi tới trước mặt.

Hắn ta rống giận, thân thể vốn vô cùng to lớn lại lớn hơn một vòng, một cỗ hung sát chi khí kinh khủng từ trên người hắn ta mãnh liệt trào ra.

Hắn ta đánh ra một quyền lên chỉ kình.

Nhưng chỉ kình mạnh mẽ tuyệt luân vẫn đánh hắn ta bay ra ngoài mấy chục trượng, cánh tay run rẩy, không ngừng chảy máu, xương cốt nứt ra.

“Không ngờ chỉ một chỉ lại khiến nhục thể của ta bị thương như vậy.”

Thân thể Chuẩn Đế của Tuyết Sư tộc trưởng vô cùng cường hãn, đã chuyên môn tu luyện qua, cho dù chỉ dựa vào cổ nhục thể này cũng có thể chống lại Chuẩn Đế.

“Chiến lực của người này mạnh, tuyệt không phải chúng ta đơn đả độc đấu có thể thắng, cùng lên đi.”

Tư Mã gia chủ nói, trước khi tới, hắn ta vốn cho rằng chuyện này mười phần chắc chín, nhưng hiện tại xem ra, chuyện đã vượt qua dự liệu của hắn ta.

Ai có thể nghĩ tới, một vị thiên kiêu trẻ tuổi giơ tay nhấc chân lại có thể nhẹ nhõm áp chế Chuẩn Đế chứ.

“Lên! !”

Cổ gia chủ cũng xuất thủ.

Trường thương trong tay như sao chổi xẹt qua không trung, một đạo mũi thương lạnh thấu xương lập tức khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Một bên khác, Tuyết Chu tộc trưởng lui lại mấy chục trượng, đưa tay ra, từng đạo tơ nhện từ trong tay nàng lan tràn ra, nhanh chóng đan thành một cái lưới lớn trong hư không.

Mũi thương đã tới, Côn Ngô trong tay Sở Cuồng Nhân chém ra.

Kiếm và trường thương keng một tiếng bộc phát tiếng vang kịch liệt, kình khí dồi dào mang theo hai loại đạo vận hoàn toàn khác biệt phun ra ngoài.

Mặt hồ Thiên Trì ngưng kết thành băng mấy trăm dặm lập tức nổ tung, vô số bông tuyết vỡ ra như mưa bắn ra bốn phía.

Thiên Trì sơn đọng tuyết nhiều năm, ba động của chiến đấu đã khiến tuyết lở từng trận.

“Thương của ngươi, chỉ có như thế?”

Sở Cuồng Nhân cầm Côn Ngô Kiếm trong tay, một đạo kiếm khí càng thêm bàng bạc từ trên thân kiếm tuôn ra.

Cổ gia chủ chỉ cảm thấy một cỗ năng lượng vô cùng sắc bén đập vào mặt.

“Không tốt, lui! !”

Cổ gia chủ biến sắc, thân hình nhanh chóng lùi lại.

Trong nháy mắt hắn ta tránh ra, một đạo kiếm khí xẹt qua người hắn ta, trảm lên một tòa núi vạn trượng trên Tuyết Sơn.

Tòa núi kia lại bị một kiếm này chém thành hai nửa.

Mà kiếm khí lướt qua, gió tuyết đầy trời lập tức bị quét sạch.

Thiên Trì sơn bị gió tuyết bao phủ lâu năm, đã xuất hiện một cảnh tượng sáng sủa.

“Thiên La Địa Võng!”

Lúc này, Tuyết Chu tộc trưởng vận dụng linh lực xen lẫn thành lưới lớn, bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Lưới lớn che khuất bầu trời, phong tỏa xung quanh hắn lao tới.

“Phá!”

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, một đạo kiếm khí chém ra.

Kiếm khí rơi vào lưới, bỗng nhiên nổ tung, hóa thành vô số kiếm khí sắc bén, lưới lớn che khuất bầu trời lập tức bị xé nát.

“Không phải ngươi muốn xem đạo của ta sao?”

“Vậy để ngươi mở mang kiến thức một chút! !”

Lúc này, Tuyết Sư tộc trưởng rống giận vọt về phía Sở Cuồng Nhân, trên người tuôn ra một cỗ khí tức vô cùng cuồng bạo, khí huyết trên người hắn ta sôi trào, mang theo nhiệt độ vô cùng nóng rực, giống như liệt diễm, gió tuyết rơi trên người hắn, lập tức tan ra.

Hiện tại hắn ta không giống như Tuyết Sư, mà đã biến thành một đầu Hỏa Diễm Sư Tử nổi giận.

Hắn ta phóng ra một bước, toàn bộ Thiên Trì sơn đều chấn động một cái.

Hắn ta bước ra bảy bước, Thiên Trì sơn liền chấn động bảy lần, bảy bước này vượt qua vài dặm đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, một quyền ầm vang đánh ra.

“Thất Bộ Sát Quyền! !”

Một quyền này khiến không khí nổ tung, hư không nứt ra đường vân màu trắng.

Một cỗ áp lực vô cùng cường đại lập tức bao phủ Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân thấy thế lại không lùi không tránh, lập tức đánh ra một quyền!

Hắn không sử dụng bất kỳ linh lực này, một quyền này chỉ đơn thuần là dùng thân thể Vô Thượng Thánh Nhân của hắn tiến hành công kích.

Hai nắm đấm một lớn một nhỏ đụng vào nhau, nhấc lên quyền phong, hình thành một trận phong bạo vô cùng khủng bố bao phủ ra, bốn phía đều bị phá hỏng, các Thánh Nhân vây xem đều bị phong bạo mạnh mẽ kia ảnh hưởng, thôi động linh lực chống cự, không khỏi sợ hãi.

Mà nơi quyền kình của Sở Cuồng Nhân và Tuyết Sư tộc trưởng va chạm đã lõm xuống, Thiên Trì sơn xuất hiện một vết rách lớn, giống như muốn chia thành hai nửa.

“Nhục thân của tên giả hỏa này lại mạnh như vậy…”

Tuyết Sư tộc trưởng chằm chằm Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra chấn động không cách nào nói rõ.

Hắn ta có thể rõ ràng cảm giác được, Sở Cuồng Nhân không sử dụng bất kỳ linh lực gì, hắn chỉ đơn thuần dùng lực lượng của thân thể mà thôi.

Nhưng tại sao nhục thân của một vị Thánh Nhân lại kinh khủng đến mức này! !

“Đây là đạo của các ngươi sao?”

“Không gì hơn cái này!”

Lúc này, Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên nói ra, trong nhục thân nhìn như nhỏ gầy của hắn bắn ra một cỗ cự lực vô cùng cuồng bạo.

“Phá! !”

Lần này Sở Cuồng Nhân không chỉ dùng tới thân thể Vô Thượng Thánh Nhân, còn dùng tới linh lực của Vô Thượng Thánh Nhân.

Lực lượng kinh khủng như nước chảy xiết tuôn ra, xương cốt trên cánh tay Tuyết Sư tộc trưởng nứt ra, đâm xuyên qua huyết nhục.

Một quyền này của Sở Cuồng Nhân cứ thế đập lên lồng ngực hắn ta.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, Tuyết Sư tộc trưởng trực tiếp phun ra một ngụm máu mang theo thịt nát, ngực lõm xuống, không biết đã vỡ nát bao nhiêu cái xương rồi, cả người giống như đạn pháo bay ngược ra ngoài, nằm rạp trên mặt đất, chỉ một chiêu đã bị trọng thương.

“Đáng chết!” Hai tay của Tuyết Sư tộc trưởng chống xuống, còn muốn tái chiến.

Nhưng lúc này, một đạo phù văn màu vàng nhạt ngưng tụ trên không trung, hóa thành hư ảnh một ngọn núi lớn, đột nhiên rơi xuống, áp hắn ta trên mặt đất.

Đây là phù chữ ‘sơn’!

Ngưng tụ địa khí sơn hà cho mình dùng, khác với Nhân Sơn Ấn Quyết của Sở Cuồng Nhân, nhưng tác dụng lại giống nhau đến kì diệu, một cái là công pháp, một cái là phù văn.

“Đáng giận! !” Sắc mặt Tuyết Sư tộc trưởng đại biến, nếu là thời kì toàn thịnh, hắn ta còn có thể phá vỡ.

Nhưng lúc này, hắn ta đã bị một quyền của Sở Cuồng Nhân đánh trọng thương, muốn phá vỡ đạo phù văn này vô cùng khó khăn.

“Con mèo nhỏ nên nằm rạp trên mặt đất, ngoan ngoãn nghe lời đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, so sánh Tuyết Sư tộc trưởng với một con mèo nhỏ vô hại.

Chuyện này khiến đối phương tức giận đến đỏ ngầu cả mắt.

Mà cách đó không xa, sắc mặt hai vị Chuẩn đế Tuyết Chu tộc trưởng, Cổ gia chủ vô cùng khó coi.

Hiển nhiên, chiến lực Sở Cuồng Nhân biểu hiện ra vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

“Ngoại giới lại xuất hiện thiên kiêu như vậy? !”

“Cho dù là thiên kiêu cấm kỵ, chỉ sợ cũng không biến thái như người này! Đáng sợ!”

Lúc này, trên không trung, một trận uy áp Đế đạo dồi dào tuyệt luân bỗng nhiên xuất hiện!

Chương 512: Đế binh thần phục, liên tục chém giết Chuẩn Đế

Trên không trung, Tư Mã gia chủ bỗng nhiên xuất ra một thanh trường kiếm màu vàng óng.

Trên thân kiếm, có khắc các loại phù văn, một cỗ uy áp đường hoàng đại khí từ trong đó lan tràn ra.

“Đây là uy áp đế đạo, là Đế binh.” Sở Cuồng Nhân hơi nheo mắt.

“Tiểu tử, để ngươi nhìn xem sự lợi hại của Đế binh Tư Mã gia ta! !” Tư Mã gia chủ lớn tiếng nói, trường kiếm trong tay bỗng nhiên chém ra, một đạo kiếm khí màu vàng óng gào thét mà ra, giống như một đầu cự long màu vàng, từ trên xuống dưới, bay về phía Sở Cuồng Nhân.

Chỗ đến, hư không như gương nứt toác, từng đạo đường vân màu trắng lan tràn.

“Nói giống như không ai có Đế binh vậy.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, sau đó đưa tay, một thanh trường kích màu vàng óng xuất hiện.

Chính là Đế binh Hải Thần Kích.

Sở Cuồng Nhân đánh ra một kích, giống như một mảnh hải dương sôi trào mãnh liệt, chấn thiên hám địa.

Kiếm quang màu vàng hung hăng va chạm với thủy lưu chi lực.

Lực lượng của hai kiện Đế binh va chạm, giống như Thập Vạn Đại Sơn ầm vang va chạm, lực trùng kích doạ người khiến toàn bộ Thiên Trì sơn bắt đầu phân mảnh.

Tất cả Thánh Nhân vây xem đều bị cỗ lực trùng kích kinh khủng này chấn lui ra ngoài hơn mười dặm, một đám hoảng sợ nhìn lên trời cao.

“Cỗ lực lượng này, là Đế binh va chạm, móa nó, trong tay tên gia hỏa kia lại có Đế binh!”

“Cho dù là đạo thống Thượng Cổ, đạo thống Viễn Cổ cũng không có bao nhiêu kiện Đế binh, hơn nữa đây chính là nội tình của mỗi đạo thống, trong tay gia hỏa này có Đế binh, rốt cuộc đạo thống sau lưng hắn tài đại khí thô bực nào, lại để thiên kiêu mang theo Đế binh? !”

“Lực lượng Đế binh va chạm quá mạnh, không thể tới gần.”

Hai kiện Đế binh va chạm, lực lượng phát ra vô cùng cường đại.

Nhưng thực lực của Sở Cuồng Nhân còn mạnh hơn Tư Mã gia chủ, uy lực Đế binh mà hắn phát huy ra cũng càng thêm cường hãn.

Chỉ thấy thủy lưu chi lực của Hải Thần Kích cứ thế đánh nát kiếm quang màu vàng, sau đó hung hăng đánh vào người Tư Mã gia chủ.

Sắc mặt Tư Mã gia chủ đại biến, dưới uy lực của đế binh, ngay cả thân thể Chuẩn Đế cũng lập tức bị trọng thương, cả người thổ huyết bay ngược ra ngoài.

Ngay lúc đó, trường kiếm Đế binh cũng trực tiếp tuột khỏi tay.

“Không tốt!”

Sắc mặt Tư Mã gia chủ thay đổi, muốn gọi thanh Đế binh này trở về.

Nhưng lúc này, một cỗ niệm lực vô hình bỗng nhiên bao phủ Đế binh, Tư Mã gia chủ triệu hoán căn bản không có tác dụng.

Bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, đi tới trước mặt trường kiếm Đế binh, vươn tay nắm chặt.

Giống như đang phản kháng Sở Cuồng Nhân, trên Đế binh tách ra kiếm quang màu vàng sáng chói, run rẩy trong tay hắn.

“Ha, vẫn rất bướng bỉnh, thần phục cho ta!”

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, khí tức của Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm bạo phát, linh lực của Vô Thượng Thánh Nhân cũng bạo phát!

Rất nhanh, thời gian dần trôi qua, kiện Đế binh này cũng dần ổn định lại, không phản kháng nữa.

“Sao lại thế!” Sắc mặt Tư Mã gia chủ trở nên trắng bệch.

Hắn ta cảm giác, liên hệ giữa mình và Đế binh đã bị cắt đứt.

“Xem ra ngươi không được Đế binh tán thành, chỉ luyện hóa được một chút mà thôi.” Sở Cuồng Nhân mở miệng nói.

Đúng vậy.

Nếu Tư Mã gia chủ đã hoàn toàn luyện hóa kiện Đế binh này thì tho dù Sở Cuồng Nhân nắm giữ Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm cũng không thể khiến Đế binh thần phục.

Giải thích duy nhất chính là Tư Mã gia chủ không hoàn toàn luyện hóa kiện Đế binh này.

Nhưng cũng khó trách, Đế binh kiệt ngao bất thuần, sao có thể bị người ta tùy tiện luyện hóa, tu sĩ không được Đế binh công nhận, căn bản không thể trở thành chủ nhân chân chính của Đế binh.

Nhiều nhất chỉ nắm giữ quyền sử dụng Đế binh mà thôi.

“Đáng giận!” Tư Mã gia chủ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra ghen ghét.

Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm chiếm ưu thế rất lớn trên kiếm đạo.

Nhất là Sở Cuồng Nhân đã phát huy đạo thể này đến vô cùng tinh tế, trong thời gian ngắn như vậy đã khiến một kiện Đế binh thần phục.

Tư Mã gia đã mất Đế binh, thua thiệt lớn!

“Đi!”

Cổ gia chủ quyết định thật nhanh, quay người muốn rời khỏi.

Sở Cuồng Nhân quá mạnh, bốn người bọn họ hợp công cũng không chiếm được nửa điểm thượng phong, thậm chí Tuyết Sư tộc trưởng còn bị thương nặng.

Hiện tại, trong tay đối phương còn có một kiện Đế binh, bọn họ càng không chiếm được ưu thế.

Không đi nữa, đoán chừng ngay cả mạng nhỏ cũng không còn.

Nghĩ tới đây, ngoại trừ Cổ gia chủ, Tuyết Chu tộc trưởng cũng hoa dung thất sắc, bị dọa đến mức muốn quay đầu chạy trốn.

Còn Tuyết Sư tộc trưởng, vẫn vô cùng biệt khuất bị phù đạo chữ ‘Sơn’ của Sở Cuồng Nhân áp trên mặt đất, không thể động đậy.

Móa nó!

Đám người kia đào tẩu cũng không dẫn theo hắn ta.

“Hiện tại muốn đi, không khỏi quá hão huyền đi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng nói.

Chỉ thấy hắn đưa tay ra, một cỗ kiếm chi đạo vận vô cùng huyền diệu khuếch tán ra.

Cỗ đạo vận này bao phủ bốn phương tám hướng, giữa thiên địa bỗng nhiên có mười hai trụ kiếm khí ngưng tụ mà thành!

Trong nháy mắt, một cỗ kiếm khí kinh khủng đã phong tỏa không gian nơi này.

“Đây là dị tượng của Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, Cửu Thiên Kiếm Ngục!” Tư Mã gia chủ ngưng trọng nói.

“Đáng giận, phá cho ta! !”

Cổ gia chủ cầm trường thương, đột nhiên đâm một thương về phía hư không.

Thương kình kinh khủng như rồng cắn xé ra.

Trong tiếng ầm vàng, cỗ thương kình kia rơi trên hư không, trong nháy mắt đánh thẳng vào kiếm khí phong tỏa.

Chỉ thấy kiếm khí đầytrời bị hắn ta xé hỏng một lỗ.

“Thành công!” Sắc mặt Cổ gia chủ vui vẻ.

Nhưng ngay lúc này.

Trên bầu trời bỗng nhiên có một đạo phù văn màu trắng bạc rơi xuống.

Một cỗ phong cấm chi lực càng cường đại hơn bạo phát, khóa lại phương không gian này, thân thể Cổ gia chủ cũng không nhịn được bị cố định giữa không trung.

Mà lỗ hổng trên Cửu Thiên Kiếm Ngục đã bị kiếm khí một lần nữa phong tỏa lại.

“Ta đã nói, bây giờ các ngươi muốn rời đi, quá muộn rồi.”

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân vang lên bên tai Cổ gia chủ.

Ngay sau đó, một đạo kiếm quang màu tím bỗng nhiên bạo phát, bao phủ thân thể hắn ta.

Chỉ chốc lát, mọi người đã nhìn thấy thân thể Cổ gia chủ hóa thành một đoàn sương máu, ầm vang nổ tung trên không trung!

Một vị đạo thống Thượng Cổ chi chủ, vẫn lạc!

Tình cảnh này, khiến tất cả tu sĩ ở đây rung động thật sâu.

“Trốn, trốn!”

Tuyết Chu tộc trưởng phá vỡ phù ngưng tụ không gian, liều lĩnh chạy về nơi xa.

Nhưng nàng cũng giống như Cổ gia chủ, căn bản không thể trốn thoát.

Niệm lực của Sở Cuồng Nhân lan tràn, ngưng tụ ra từng đạo phù văn chi kiếm trên hư không, phong tỏa đường đi củaTuyết Chu tộc trưởng.

Lúc này, Sở Cuồng Nhân đã lướt đến sau lưng nàng.

“Ngươi không được qua đây!”

Phát giác sau lưng xuất hiện một cỗ hàn ý khiến người ta rùng mình, Tuyết Chu tộc trưởng hoảng sợ kêu to, ngay sau đó hóa ra bản thể.

Túi da vốn vô cùng xinh đẹp lập tức bị phá nát, hóa thành một con nhện tám tay vô cùng to lớn, toàn thân mọc ra lông trắng.

Con nhện này phát ra tiếng gầm gừ, hai chân trước không ngừng vung vẩy về phía Sở Cuồng Nhân.

“Chết!”

Sở Cuồng Nhân nắm chặt Côn Ngô Kiếm, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật phát động.

Một đạo kiếm quang sáng chói tuyệt luân từ trên trời giáng xuống, tại chặt đứt chân trước của Tuyết Chu tộc trưởng, sau đó rơi lên người đối phương.

Trong nháy mắt, chỉ thấy thân thể khổng lồ kia bị kiếm khí phân thành hai nửa, lượng lớn huyết dịch phun ra ngoài, nhuộm mảng lớn tuyết trắng trên mặt đất thành màu đỏ.

Tuyết Chu tộc trưởng, chết!

“Còn hai người cuối cùng.”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía bị Tuyết Sư tộc trưởng bị áp trên mặt đất, trong lòng khẽ động, mảnh không trung phía trên đối phương xuất hiện một thanh phù văn chi kiếm khổng lồ.

Phù văn chi kiếm như lưu tinh trụy địa, hung hăng xuyên qua Tuyết Sư tộc trưởng.

Hắn ta vốn đã bị trọng thương, không có lực phản kháng, lập tức vẫn lạc!

Tứ đại đạo thống chi chủ, trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã có ba người vẫn lạc.

Giờ khắc này, tất cả tu sĩ vây xem trên Thiên Trì sơn nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được và nồng đậm kính sợ.

Chương 513: Tư Mã gia bàn tính, Ám Ảnh Kiếm Vệ của Kiếm tộc

“Cuối cùng chỉ còn lại một mình ngươi.” Sở Cuồng Nhân nhìn Tư Mã gia chủ từ tốn nói.

“Chờ một chút, Tư Mã gia ta và Kiếm tộc có giao tình, nếu ngươi giết ta, Kiếm tộc sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi.”

Tư Mã gia chủ lớn tiếng nói, muốn dùng thế lực của Kiếm tộc áp chế Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân nghe thấy hai chữ Kiếm tộc, phát ra một tiếng cười nhạo, “Kiếm tộc, ngươi cho rằng Đạo Tử Kiếm tộc và ta gặp nhau sẽ xảy ra tình huống gì? !”

Nghe đến đây, Tư Mã gia chủ có chút á khẩu không trả lời được.

Sở Cuồng Nhân là Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, mà Đạo Tử Kiếm tộc cũng là Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm.

Dựa vào tính cách của Đạo Tử Kiếm tộc, tuyệt đối không cho phép có người nắm giữ tư chất giống hắn ta, hai người này gặp nhau, nhất định sẽ có một trận chiến.

Sở Cuồng Nhân, đã định trước là kẻ địch của Kiếm tộc.

Đã như vậy, hắn không cần để ý đến uy hiếp của Tư Mã gia chủ.

Nghĩ tới đây, trên mặt Tư Mã gia chủ lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Trốn! !”

Uy hiếp vô dụng, Tư Mã gia chủ cũng không lo được cái gì, lập tức muốn trốn.

Nhưng ba vị Chuẩn Đế kia đều không thoát khỏi cái chết, huống chi là hắn ta?

Một tấm phù ngưng tụ không gian từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt rơi lên người Tư Mã gia chủ.

Trong nháy mắt đó, thân thể của Tư Mã gia chủ đọng lại giữa không trung.

Ngay sau đó, một đạo kiếm quang màu tím sáng chói đánh về phía hắn ta.

Tư Mã gia chủ không hề có sức phản kháng, bị kiếm khí xé thành hai nửa, vẫn lạc tại chỗ!

Đến lúc này, bốn vị Chuẩn Đế, không một ai may mắn trốn thoát!

Bên ngoài Thiên Trì sơn, hoàn toàn tĩnh mịch.

Tất cả mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt ngoại trừ vẻ không thể tin, cũng chỉ còn lại nồng đậm kính sợ.

Trận chiến này, đủ khiến Sở Cuồng Nhân nổi danh trên đế lộ! !

“Ta có cảm giác chiến lực của người này còn kinh khủng hơn thiên kiêu cấm kị a.”

“Đúng vậy, từ nay về sau, trên Đế lộ lại xuất hiện một tên yêu nghiệt, thật không biết ai là người cuối cùng đạt được đế vị đây.”

Các Thánh Nhân bên ngoài Thiên Trì sơn nghị luận ầm ĩ.

Sau khi Sở Cuồng Nhân chém giết bốn vị Chuẩn Đế, đã thu giữ Càn Khôn giới của bọn họ.

Linh niệm vừa động, lập tức phát hiện không ít đồ tốt.

Ngoại trừ Tư Mã gia chủ cống hiến một thanh Đế binh cho hắn, mấy đạo thống chi chủ còn lại cũng có không ít Linh Nguyên, cộng lại phải đến mấy ngàn cân, tương đương với mấy tỷ thượng phẩm linh thạch, thả ra bên ngoài, không ít đạo thống đến nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Quả nhiên, đám đạo thống Thượng Cổ này giàu đến chảy mỡ.”

Sở Cuồng Nhân liếm môi một cái, trong mắt lộ ra từng tia tinh quang.

Bên cạnh, ánh mắt Thương Tình Tuyết có chút cổ quái nói: “Chưởng môn, không phải vừa rồi ngươi cố ý thả người của bốn đạo thống kia đi, sau đó dẫn người cầm quyền của mấy đạo thống này đến, như vậy ngươi mới thu hoạch được càng nhiều bảo vật chứ? ?”

“Ngươi nói cái gì? ? Ta là người xấu bụng như vậy sao?” Sở Cuồng Nhân cất kỹ đồ vật, hững hờ nói.

Tuyệt đối là như vậy!

Thương Tình Tuyết âm thầm nghĩ.

“Được rồi, đi thôi.”

Sở Cuồng Nhân thu hồi tâm tư, sau đó dẫn Thương Tình Tuyết rời khỏi Thiên Trì sơn.

… …

Tư Mã gia, trong một từ đường.

Bên trong treo từng khối mộc bài, mỗi một khối mộc bài đại biểu cho một thành viên của Tư Mã gia.

Nhưng hôm nay, mộc bài chỗ cao nhất đột nhiên nổ tung!

Đệ tử trông coi từ đường nhìn vụn gỗ bay ra kia, sắc mặt đại biến, “Mộc bài của gia chủ đã nát! ! Gia chủ xảy ra chuyện! !”

Tên đệ tử này hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch, vội vàng xông ra từ đường bẩm báo chuyện này.

Chỉ chốc lát, chỗ sâu trong Tư Mã gia truyền ra mấy cỗ khí tức Chuẩn Đế vô cùng cường đại, những người này đều là cường giả thế hệ trước của Tư Mã gia.

“Là ai, rốt cuộc là ai dám giết Tư Mã gia chủ ta! !”

“Thiên Trì sơn, gia chủ lên Thiên Trì sơn đối phó với một tên thiên kiêu ngoại giới, nhưng tại sao lại đột nhiên vẫn lạc? Một tên thiên kiêu ngoại giới có thể làm được chuyện này sao?”

“Tra, đi tra cho ta! !”

Giọng nói của Chuẩn Đế Tư Mã gia quanh quẩn ra.

Tình báo của Tư Mã gia cũng nhanh chóng truyền lại tin tức, điều tra rõ ràng chuyện đã xảy ra ở Thiên Trì Sơn.

“Căn cứ theo lời của thiên kiêu Vương Thiên Đằng đã vẫn lạc của Vương gia nói, người này tên là Sở Cuồng Nhân, đến từ ngoại giới, chiến lực cực kỳ đáng sợ.”

“Người này có thể trảm Chuẩn Đế, tuyệt đối là một vị thiên kiêu cấm kị, hơn nữa trong tay còn có Đế binh, không chỉ như thế, Đế binh của Tư Mã gia ta cũng bị hắn cầm đi.”

“Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm… Không ngờ ngoại trừ Kiếm Đạo Tử, còn người có Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm.”

“Bây giờ nên làm gì? ?”

Mấy vị Chuẩn Đế thương thảo đối sách.

Từ chiến lực Sở Cuồng Nhân bày ra, bọn họ cảm thấy hắn đã không phải người Chuẩn Đế bình thường có thể đối phó, hơn nữa trong tay đối phương còn có Đế binh, cho dù Tư Mã gia là đạo thống Thượng Cổ, còn nội tình, nhưng muốn đối phó nhân vật như vậy vẫn phải trả giá gì đó.

Tư Mã gia đã không còn thiên kiêu, không còn gia chủ, Đế binh cũng không còn.

Nếu lại xuất hiện tổn thất gì, cho dù là đạo thống Thượng Cổ cũng không chịu đựng được.

Nhưng nếu bảo bọn họ cứ như vậy từ bỏ chuyện đối phó với Sở Cuồng Nhân, hiển nhiên là không thể nào.

Cừu oán lớn như vậy, sao có thể nói bỏ xuống là bỏ xuống được?

“Truyền tin cho Kiếm tộc, đưa tình báo về Sở Cuồng Nhân cho bọn họ, xuất hiện Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm thứ hai, chỉ sợ Kiếm Đạo Tử sẽ không ngồi yên.”

Một vị Chuẩn Đế nói.

Những người khác nghe vậy, hai mắt tỏa sáng.

Để Kiếm tộc ra mặt đối phó Sở Cuồng Nhân là lựa chọn tốt.

“Tốt, để Kiếm tộc đối phó Sở Cuồng Nhân, chúng ta ở bên cạnh hiệp trợ là được.”

“Tìm cơ hội đoạt lại Đế binh.”

Mấy vị Chuẩn Đế thương lượng xong, liền truyền tin cho Kiếm tộc.

Mà một ngày sau, cách đó ngàn tỷ dặm.

Trong lãnh địa Kiếm tộc.

Tộc trưởng Kiếm tộc đang xử lý chuyện trong tộc.

Nhưng lúc này, một đạo kiếm quang màu vàng từ xa bay lượn đến, rơi xuống trước mặt ông ta, hóa thành một cái kiếm nhỏ màu vàng kim.

“Ha, là tin tức của Tư Mã gia.”

Tư Mã gia và Kiếm tộc cách nhau ngàn tỉ dặm, nhưng hai bên đều là thế lực am hiểu kiếm đạo, ngày thường có nhiều qua lại.

Nghiêm khắc mà nói, Tư Mã gia được coi là thế lực phụ thuộc Kiếm tộc.

Bởi vì khoảng cách giữa hai bên quá xa, không thể truyền tin bằng la bàn bình thường được, cho nên hai bên có thủ đoạn truyền tin khác.

Chỉ thấy tộc trưởng Kiếm tộc nắm chặt kiếm nhỏ màu vàng kim, một cỗ tin tức lập tức tuôn ra.

Tộc trưởng Kiếm tộc hấp thu tin tức một lúc lâu.

Trong mắt ông ta lộ ra một vệt dị sắc: “Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, hơn nữa còn có thể giết chết Chuẩn Đế, người mang Đế binh, trong các thiên kiêu ngoại giới lại xuất hiện nhân vật như vậy.”

Ông ta đưa tin tức liên quan đến Sở Cuồng Nhân cho Kiếm Đạo Tử.

Một lát sau, một bóng người bay lượn đến.

Đó là thanh niên kiếm mi lãng mục, thân ảnh có chút hư huyễn, xem ra chỉ là một luồng linh niệm.

“Người này có oán niệm với ta, ta muốn Thanh Ly Thần Đăng trong tay hắn, người này, không thể lưu!”

Ba chữ phía sau, Kiếm Đạo Tử lộ ra sát ý lẫm liệt.

Mà tộc trưởng Kiếm tộc nghe vậy, khóe miệng hơi cong lên, “Đáng tiếc, nếu Kiếm tộc ta có thể sử dụng Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm này thì tốt biết bao.”

“Trên thế giới này, chỉ cần một cái Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm!”

“Kiếm đạo đỉnh phong, cũng chỉ có thể là ta!”

Kiếm Đạo Tử nói xong, bóng người dần dần tiêu tán.

Tộc trưởng Kiếm tộc cười nhạt một tiếng, sau đó nói với hư không: “Ám Ảnh Kiếm Vệ ở đâu.”

Sưu, sưu…

Mấy bóng dáng đen nhánh từ bốn phía lướt đến, hóa thành ba vị kiếm khách quỷ dị mặc trường bào màu đen.

Ám Ảnh Kiếm Vệ, một đội ngũ thần bí nhất trong Kiếm tộc.

Đội ngũ này chuyên dùng để… Ám sát!

Chương 514: Thất Huyền thành, Sơn Kiếm Vệ, đến đây giết ngươi

Ám Ảnh Kiếm Vệ, đây là một đội ngũ trong bóng tối của Kiếm tộc.

Đội ngũ này chỉ có một chức năng, chính là chuyên môn ám sát một số tu sĩ có uy hiếp đối với Kiếm tộc, hoặc là thiên kiêu của thế lực khác.

Lần này có ba vị Ám Ảnh Kiếm Vệ được tộc trưởng Kiếm tộc triệu hoán, mỗi người đều là cao thủ đứng đầu.

“Mục tiêu lần này của các ngươi là Sở Cuồng Nhân, thực lực của người này không tầm thường, có thể trảm Chuẩn Đế, ta không quản các ngươi dùng biện pháp gì, giết hắn, mang Thanh Ly Thần Đăng trên người hắn về, giao cho Kiếm Đạo Tử.” Tộc trưởng Kiếm tộc từ tốn nói.

“Vâng.”

Ba người nhận được mệnh lệnh, hóa thành một đạo hắc ảnh biến mất ngay tại chỗ.

Ba vị Ám Ảnh Kiếm Vệ rời đi, đi vào một rừng rậm.

“Các ngươi muốn làm thế nào?”

Một Kiếm Vệ tháo mũ trùm xuống, lộ ra một khuôn mặt già nua, thân hình gầy guộc, hai mắt lõm xuống rất sâu, nhìn vô cùng âm u.

Người này là Oán Kiếm Vệ, trong một đám Ám Ảnh Kiếm Vệ thuộc về cao thủ đỉnh phong.

Thực lực không kém hơn một số người cầm quyền của đạo thống Thượng Cổ.

Người như vậy, cho dù đến bất cứ đại đạo thống nào cũng là khách quý, nhưng lại chỉ là một thành viên của Ám Ảnh Kiếm Vệ.

Có thể nghĩ, nội tình Kiếm tộc khủng bố cỡ nào.

“Trước kia Kiếm Vệ chúng ta đều một mình tự chiến, lần này cũng không ngoại lệ, giết Sở Cuồng Nhân, dựa vào bản lĩnh của mình đi.”

Một vị Kiếm Vệ khác từ tốn nói.

Giọng nói của hắn ta rất trầm ổn.

“Sở Cuồng Nhân này có thể trảm Chuẩn Đế, Sơn Kiếm Vệ, ngươi thật sự có lòng tin?” Oán Kiếm Vệ tò mò hỏi.

“Cho dù không giết được hắn, ta cũng nắm chắc toàn thân trở ra.”

Sơn Kiếm Vệ vô cùng tự tin với thực lực của mình.

Mặt khác hắn ta cũng đang tính toán cho mình, Sở Cuồng Nhân có Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, nếu có thể giết hắn, tất nhiên sẽ được Kiếm tộc khen ngợi, đến lúc đó sẽ lấy được nhiều chỗ tốt, phần công lao này, hắn ta không nguyện ý chia sẻ với những người khác.

Hơn nữa, tộc trưởng Kiếm tộc nói, ông ta chỉ cần Thanh Ly Thần Đăng.

Còn những vật khác, ông ta không hề nói tới.

Nói cách khác, những bảo vật khác trên người Sở Cuồng Nhân, Kiếm Vệ có thể tự mình xử trí.

Một người đã giết mấy vị đạo thống Thượng Cổ chi chủ, trên người sẽ có bao nhiêu bảo vật?

Chỉ bằng số lượng linh nguyên kia cũng đủ khiến người ta động lòng rồi.

Chỗ tốt này, hắn ta cũng muốn độc chiếm.

“Đã như vậy, thì dựa vào bản lĩnh của mình đi.” Oán Kiếm Vệ cũng có suy nghĩ giống Sơn Kiếm Vệ.

Sau đó, hai người đều nhìn về phía Kiếm Vệ cuối cùng.

“Mị Kiếm Vệ, ngươi muốn làm gì?”

“Thời gian hai vị tiền bối tiến vào Ám Ảnh Kiếm Vệ lâu hơn ta nhiều, tư lịch cũng cao hơn ta, vậy cứ làm theo lời của hai vị đi.”

Đây là giọng nói của một nữ tử, mang theo một tia mềm mại đáng yêu.

Giọng nói này không khỏi khiến người hiếu kỳ, người nắm giữ giọng nói như vậy, sẽ là tuyệt thế vưu vật thế nào.

“A, Mị Kiếm Vệ nói đùa, dựa vào tư chất của ngươi, tương lai khẳng định sẽ mạnh hơn chúng ta nhiều, tiến vào Ám Ảnh Kiếm Vệ cũng chỉ là một trận lịch luyện mà thôi, nhưng nếu ngươi đã nói như thế, thì hai chúng ta sẽ xuất thủ trước, nếu không thành, chúng ta lại thương lượng đối sách.”

“Được.” Mị Kiếm Vệ nhẹ gật đầu.

Ngay sau đó, hai người Sơn Kiếm Vệ, Oán Kiếm Vệ biến mất tại chỗ.

Mị Kiếm Vệ bỏ mũ trùm xuống, lộ ra một gương mặt vũ mị kiều diễm.

Gương mặt kia có da thịt vô cùng mịn màng, ngũ quan tinh xảo, nhất là cặp mặt long lanh như nước mang theo một cỗ mềm mại đáng yêu kia.

“Hai người này đều muốn độc chiếm công lao, như vậy cũng tốt, để các ngươi xuất thủ trước thăm dò thực lực của Sở Cuồng Nhân đi.”

Nghĩ đến đây, trong mắt Mị Kiếm Vệ lộ ra vẻ ác lạnh, “Sở Cuồng Nhân, trên thế giới này chỉ cần một cái Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm thôi, đó chính là Đạo Tử đại nhân, bất kỳ ai ngăn cản Đạo Tử đại nhân leo đỉnh phong kiếm đạo, đều phải chết! !”

Tại Kiếm tộc, có rất ít người biết, Mị Kiếm Vệ là người theo đuổi Kiếm Đạo Tử rất cuồng nhiệt.

Vì Kiếm Đạo Tử, nàng cam nguyện làm bất cứ chuyện gì.

Dựa vào tư chất của nàng, tại Kiếm tộc cũng là thiên kiêu đỉnh phong, thậm chí có thể nói là gần với Kiếm Đạo Tử nhất.

Nhưng vì Kiếm Đạo Tử, nàng cam tâm bỏ qua chuyện làm một vị thiên kiêu được hưởng thụ các loại vinh dự, mà nhập đầu trong bóng tối, trở thành một tên Ám Ảnh Kiếm Vệ, yên lặng nỗ lực vì Kiếm Đạo Tử, diệt trừ tất cả thiên kiêu có khả năng uy hiếp đến Kiếm Đạo Tử.

“Đều nói Ám Ảnh Kiếm Vệ chính là một thanh kiếm của Kiếm tộc, mà ta, nguyện ý trở thành thanh kiếm sắc bén nhất trong tay Đạo Tử đại nhân!”

“Diệt trừ tất cả cho hắn!”

Mị Kiếm Vệ thầm nói, sau đó bóng người hóa thành một đạo hắc ảnh, trong nháy mắt đã biến mất.

…

“Chưởng môn, có tin tức sao?”

Trong một gian trà lâu, Thương Tình Tuyết đang hỏi Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân lắc đầu nói: “Không có, vẫn không liên lạc được với những người khác.”

“Vậy chúng ta chỉ có thể đến Đế Sơn, đó là điểm cuối trên Đế lộ, các thiên kiêu sẽ đến đó.”

Thương Tình Tuyết nói.

“Ừm, không sai.” Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Hắn nhìn thoáng qua chén trà trong tay, hô một tiếng, “Tiểu nhị, thêm chén trà nữa.”

“Được.”

Một tiểu nhị đi tới, thêm trà cho Sở Cuồng Nhân, nói: “Hai vị muốn đến thành Thất Huyền sao?”

“Thành Thất Huyền? Ý gì?” Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ hỏi.

“A, hai vị không biết à? Gần đây trong thành Thất Huyền xuất hiện một thanh cổ cầm Đế binh, mấy đại đạo thống tranh đoạt không thôi, nhưng không ai có thể khiến thanh cổ cầm này nhận chủ, cho nên bọn họ đã tổ chức một trận vạn cầm yến, mời Cầm Sư trong thiên hạ tiến về, nhìn xem người nào có duyên được cổ cầm tán thành.”

Tiểu nhị vừa nói vừa thêm nước trà.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, có chút hứng thú, “Một thanh cổ cầm Đế binh?”

“Đúng vậy, nghe nói lúc thanh cổ cầm này hiện thế, mây đen che trời, sấm sét vang dội, tiếng sấm vang lên trọn vẹn ba ngày ba đêm đó.”

“Đúng là có chút ý tứ.”

Sở Cuồng Nhân có chút hứng thú, “Thành Thất Huyền sao, có thể đi nhìn một chút, không biết đến thành Thất Huyền phải đi hướng nào?”

“Từ nơi này cứ đi về phía nam là được, cũng có thể đến thành trì gần đây ngồi Tiên Chu tiến về, mấy ngày qua ta tiếp đãi một số khách nhân đều muốn đến thành Thất Huyền, ta còn tưởng rằng hai vị cũng muốn đến đó.” Tiểu nhị cười cười, sau đó rời đi.

“Cổ cầm a... Chưởng môn, ta nhớ ngươi cũng biết đánh đàn, đúng không?”

“Hiểu sơ thôi.” Sở Cuồng Nhân gật đầu.

Hắn biết đế thuật Thần Ma Bát âm, trình độ cầm đạo sao, miễn cưỡng, tại Thương Khung tinh cũng không tìm được mấy người có thể so sánh.

“Uống xong chén trà này, sau đó đến thành Thất Huyền một chuyến đi.”

Sở Cuồng Nhân nghĩ.

Đột nhiên, hắn khẽ nhíu mày, phát hiện trong không khí truyền đến một loại ba động dị dạng.

Chỉ thấy cách hắn không xa, có một người mặc trường bào màu đen, không thấy rõ khuôn mặt chậm rãi đi tới.

Mỗi bước đi của người này, không khí sẽ ngưng trọng một phần.

Đợi hắn ta đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, không khí bốn phía đã trở nên vô cùng nặng nề.

Những người còn lại trong trà lâu đã sớm bị áp đến nằm rạp trên mặt đất, vô cùng hoảng sợ nhìn bóng người mặc hắc bào kia.

“Ngươi chính là Sở Cuồng Nhân?”

Bóng người mặc hắc bào đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, từ tốn nói.

“Biết rõ còn hỏi.” Sở Cuồng Nhân không nhanh không chậm, nâng chén trà lên uống một ngụm.

“Xem ra đã tìm đúng, ta là Sơn Kiếm Vệ của Kiếm tộc, đến đây...

Giết ngươi! !”

Chương 515: Sơn Hà cửu trọng, Đế phẩm Lôi Phù lại hiện ra

“Ta là Sơn Kiếm Vệ của Kiếm tộc, đến đây... Giết ngươi! !”

Hai chữ giết ngươi vừa ra, một cỗ sát ý phô thiên cái địa bao phủ phạm vi mười dặm xung quanh.

Trong trà lâu, một số tu sĩ không thể thừa nhận cỗ sát ý cực kì lãnh khốc này, lập tức hôn mê.

Mà Sở Cuồng Nhân vẫn ngồi bất động, nhìn người áo đen trước mặt, Động Tất Chi Nhãn vận chuyển, đã biết rõ thực lực và nội tình của người này.

“Nghe nói trong Kiếm tộc có một đội ngũ tên là Ám Ảnh Kiếm Vệ, chuyên môn xử lí các loại ám sát, nhưng quang minh chính đại đi đến trước mặt mục tiêu như ngươi, sau đó kêu đánh kêu giết, cũng gọi là ám sát? Ngươi là độc nhất vô nhị, hay đầu óc bị nước vào thế?”

“Giết ta? A, ta xem, ngươi không phải tới giết ta, mà tới tìm cái chết mới đúng.”

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt nói.

Sơn Kiếm Vệ nghe thấy lời hắn nói, không nói hai lời, lập tức xuất thủ.

Trong tay hắn ta đột nhiên xuất hiện một thanh kiếm bản rộng màu đen nhánh, giống như nửa cái cánh cửa.

Kiếm bản rộng vừa ra, một cỗ kiếm khí bàng bạc lập tức bạo phát, cái bàn trước mặt Sở Cuồng Nhân và Thương Tình Tuyết nổ tung.

Quanh người Sở Cuồng Nhân có kiếm khí lưu chuyển, hóa thành một tầng bảo vệ vô hình, ngăn cản kiếm khí phóng tới.

“Quả nhiên có mấy phần tu vi.” Hai mắt Sơn Kiếm Vệ tỏa sáng, lập tức chém ra một kiếm nữa.

Một kiếm này tràn ngập khí thế hung hăng, ngoại trừ linh lực, còn ẩn chứa một cỗ sơn hà địa khí vô cùng cường đại, lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Đối mặt với lực lượng như vậy, vẻ mặt Sở Cuồng Nhân vẫn lạnh nhạt như cũ.

“Như vậy mà muốn giết ta, buồn cười.”

Côn Ngô kiếm bên hông lộ ra một nửa thân kiếm, một cỗ kiếm quang màu tím lạnh thấu xương gào thét mà ra.

Kiếm quang khủng bố xé rách sơn hà kiếm khí.

Thanh kiếm bản rộng trong tay Sơn Kiếm Vệ giống như đã trở thành thuẫn bài, tự động chặn lại.

Kiếm khí màu tím bắn ra một cỗ lực lượng vô cùng cường đại, trong nháy mắt đã đánh bay đối phương hơn mười dặm, nện trên một dãy núi phía xa.

Oanh!

Dãy núi nhấc lên khói bụi cuồn cuộn.

Cố khí tức ngưng trọng bao phủ thiên địa kia cũng lập tức tiêu tán.

Các tu sĩ trong trà lâu thấy thế, mau chóng rời khỏi hiện trường, không dám ở lâu.

“Trời ạ, đó là Ám Ảnh Kiếm Vệ của Kiếm tộc!”

“Rốt cuộc tên gia hỏa này là ai, Kiếm tộc lại phái Ám Ảnh Kiếm Vệ tới giết hắn.”

Các tu sĩ trong trà lâu vừa trốn khỏi hiện trường, vừa hoài nghi thân phận của Sở Cuồng Nhân.

Ám Ảnh Kiếm Vệ là một đội ngũ bí ẩn trong Kiếm tộc, không ai biết đội ngũ này có bao nhiêu người, thực lực mạnh bao nhiêu.

Nhưng mọi người đều biết, phàm là kẻ địch của Kiếm tộc bị Ám Ảnh Kiếm Vệ để mắt tới, tất cả đều không có kết quả tốt.

Kiếm tộc, đây chính là một trong mấy thế lực kinh khủng nhất trên Đế lộ.

“Ha ha, quả nhiên thực lực của ngươi rất mạnh, kiếm khí như thế, không hổ là người có Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm giống Đạo Tử.”

Trong dãy núi, truyền đến giọng nói của Sơn Kiếm Vệ.

Sau đó hắn ta phóng lên tận trời, trên người bộc phát ra một cỗ sơn hà khí tức bàng bạc, thanh kiếm bản rộng đen nhánh trong tay lưu chuyển từng đạo đạo vận huyền diệu.

Sơn hà trong phạm vi nghìn dặm đều vì thế mà chấn động.

Sở Cuồng Nhân có thể rõ ràng cảm giác được, có lượng lớn địa khí hội tụ về phía Sơn Kiếm Vệ.

Người này, đang hóa địa khí làm kiếm khí!

Loại kiếm đạo thao túng địa khí này vô cùng cao minh.

Sở Cuồng Nhân hơi nheo mắt, “Thực lực này, không yếu hơn Tư Mã gia chủ bao nhiêu.”

Chuyện này càng khiến hắn sinh ra hứng thú với Kiếm tộc.

Một tên Kiếm Vệ đã có thực lực như vậy, vậy tổng thể Kiếm tộc sẽ cường đại cỡ nào?

Lúc Sở Cuồng Nhân suy nghĩ, Sơn Kiếm Vệ đã hội tụ địa khí trong vòng nghìn dặm, ngưng tụ thành một thanh cự kiếm màu đen.

“Sơn Hà cửu trọng, chém cho ta! !”

Sơn Kiếm Vệ quát khẽ một tiếng, chém ra một kiếm.

Chỉ thấy kiếm khí bàng bạc xen lẫn trong hư không, tạo thành một đạo kiếm ảnh to lớn màu vàng.

Trong kiếm ảnh, có cảnh tượng sơn hà liên tiếp biến hóa, khí thế mênh mông lập tức khóa chặt mười dặm không gian xung quanh Sở Cuồng Nhân.

“Tình Tuyết, đứng phía sau ta.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Ngay sau đó, chỉ thấy Côn Ngô kiếm bên hông hắn chém ra, một đạo kiếm quang bá đạo lấy tư thái hủy diệt tất cả bao phủ ra.

Trước mặt kiếm quang màu tím này, kiếm ảnh to lớn oanh một tiếng, trực tiếp bị phá nát!

Sơn hà chi cảnh vô cùng lộng lẫy, như bọt biển tán đi.

Một kiếm, phá sơn hà!

“Thật mạnh!”

Kiếm ảnh của Sơn Kiếm Vệ bị phá, lực trùng kích kinh khủng đánh bay hắn ta ra ngoài mấy trăm trượng.

Đồng tử hắn ta co rụt lại, lộ ra vẻ ngưng trọng trước nay chưa có.

Chỉ thấy thanh kiếm bản rộng trong tay hắn ta vung lên, từng đạo sơn hà kiếm ảnh liên tiếp hiện lên.

Địa khí bốn phía giống như bị dẫn dắt, không ngừng hội tụ về phía hắn ta.

“Sơn Hà cửu trọng, kiếm cuối cùng! !”

Sơn Kiếm Vệ vung kiếm bản rộng lên, liên tiếp chém ra chín kiếm, trong chín kiếm này, uy lực của kiếm sau mạnh hơn kiếm trước.

Đợi đến khi kiếm thứ chín chém ra, giống như đã hợp nhất với tám kiếm phía trước.

Một kiếm chém ra, uy thế tuyệt luân, hư không đều rung chuyển.

Cả mảnh hư không này giống như sắp sụp đổ vậy.

Đây là một kiếm mạnh nhất của Sơn Kiếm Vệ, cũng là chiêu cuối cùng của sơn hà chi đạo!

“Một kiếm này, mới có chút trình độ.”

Sở Cuồng Nhân hơi đưa tay, ba đạo dị tượng của Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm triển khai.

Vô thượng căn cơ trong cơ thể tách ra quang huy vô biên.

Một kiếm chém ra, kiếm quang dồi dào tuyệt luân che khuất bầu trời.

Sơn hà kiếm khí lại một lần nữa bị kiếm quang màu tím xé rách.

Mà lần này, Sơn Kiếm Vệ đã xác định mình không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy hắn ta thôi động linh lực trong cơ thể, hóa thành một đạo lưu quang cấp tốc đào tẩu.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân muốn truy kích, chỉ cảm thấy trên mặt đất truyền đến một đạo hấp lực kinh khủng, trói buộc hai chân hắn.

“Ha, địa khí này, là kiếm khí vừa rồi...”

Sở Cuồng Nhân phát hiện, kiếm khí của Sơn Kiếm Vệ bị hắn đánh nát lại không tiêu tán, mà chui vào lòng đất, một lần nữa hóa thành địa khí, dùng để vây Sở Cuồng Nhân.

Không thể không nói, biện pháp như vậy đúng là rất cao minh, ít nhất dùng để đối phó một vài Chuẩn Đế sẽ có hiệu quả không tệ.

“Chút thủ đoạn nhỏ này sẽ có tác dụng với người khác, nhưng đáng tiếc, ngươi đối mặt là ta.”

Sở Cuồng Nhân nhấc chân đi ra, kiếm khí không ngừng nhảy lên mặt đất lại không ngăn cản được hắn.

Ngay sau đó, linh niệm của hắn tuôn ra, trong nháy mắt đã khóa chặt vị trí của Sơn Kiếm Vệ.

Là một thành viên của Ám Ảnh Kiếm Vệ, thực lực của Sơn Kiếm Vệ vô cùng cao minh, không chỉ như thế, mỗi Ám Ảnh Kiếm Vệ đều chuyên môn tu hành thân pháp, hắn ta hóa thành một bóng đen lao về lơi xa, vô số tu sĩ không bắt được bóng dáng của Sơn Kiếm Vệ.

Nhưng hắn ta vẫn không chạy thoát được niệm lực cảm giác của Sở Cuồng Nhân.

“Đánh không lại liền muốn đi, trên thế giới này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.”

Niệm lực vô hình của Sở Cuồng Nhân xen lẫn thành từng đạo phù văn huyền diệu trong hư không, ngăn cản con đường phía trước của Sơn Kiếm Vệ.

Vừa sải bước ra, đồng dạng, không ai có thể phát giác được Sở Cuồng Nhân.

Đợi lần nữa hắn xuất hiện, hắn đã đứng trước mặt Sơn Kiếm Vệ rồi.

“Chết!”

Giọng nói lạnh lùng như của Tử Thần.

Từng đạo phù văn huyền diệu xen lẫn thành kiếm, hóa thành một tấm kiếm võng, bao phủ Sơn Kiếm Vệ.

Phù văn chi kiếm như mưa, liên miên không ngừng!

Sơn Kiếm Vệ xuất toàn lực ngăn cản, trên người xuất hiện một kiện Chuẩn Đế binh phòng ngự.

Nhưng dù vậy, vẫn bị thương không nhẹ.

Cuối cùng, hắn ta đã ngăn được tất cả phù văn chi kiếm, còn chưa buông lỏng một hơi, trên đỉnh đầu bỗng nhiên xuất hiện một đạo phù văn màu xanh thẳm.

Trên phù văn, lộ ra hồ quang điện sắc bén.

Đế phẩm, Lôi Phù!

Chương 516: Trảm Sơn Kiếm Vệ, chiến tranh sớm đã bắt đầu

Đế phẩm Lôi Phù, hiện!

Lôi phù màu xanh thẳm lơ lửng trên đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân.

Ngay sau đó, một đầu Lôi Long dữ tợn từ đó chui ra, thiên uy mênh mông tràn ngập, bao phủ Sơn Kiếm Vệ.

“Đây, đây là cái gì? ! Thiên kiếp sao? ?”

Sơn Kiếm Vệ vô cùng hoảng sợ.

Hắn ta muốn chạy trốn, nhưng Lôi Long đã ầm vang hạ xuống.

Trong nháy mắt, lôi đình chi lực cuồng bạo đã ăn mòn mỗi ngóc ngách trên thân thể Sơn Kiếm Vệ.

Bị lôi đình tê liệt, thậm chí hắn ta còn không có cách nào phát ra một tiếng hét thảm.

Sau hai, ba cái hô hấp, lôi quang tiêu tán, hiện trường chỉ còn lại một thi thể đen như than.

Sở Cuồng Nhân đưa tay lấy Càn Khôn giới trong tay đối phương xuống, tìm tòi một phen, phát hiện bên trong có một cái la bàn truyền tin.

Hắn còn chưa nói cái gì, la bàn truyền tin đã chấn động.

Hắn rót linh lực vào trong đó, tiếp nhận thông tin trên la bàn.

“Sơn Kiếm Vệ, chuyện làm thế nào rồi?”

Bên trong truyền đến giọng nói của một nam tử trung niên.

“Có thể liên hệ với Sơn Kiếm Vệ, hơn nữa nghe giọng điệu này, chắc hẳn ngươi là một vị cao tầng nào đó trong Kiếm tộc đi?”

Sở Cuồng Nhân cầm la bàn cười nhạt một tiếng, nói.

Giọng nói bên kia la bàn trầm mặc một hồi.

Sau đó, người kia lại lần nữa lên tiếng, “Ngươi là... Sở Cuồng Nhân?”

Mặc dù là câu hỏi, nhưng giọng điệu lại vô cùng chắc chắn.

“Không sai, là ta.”

“Ta là tộc trưởng Kiếm tộc.” La bàn truyền tin truyền đến tin tức lớn.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, lộ ra vẻ đăm chiêu, “Nha, thật đúng lúc, nếu ngươi thật sự là tộc trưởng Kiếm tộc, vậy ta có vài lời muốn nói với ngươi.”

“Lời gì, ngươi muốn cầu xin tha thứ sao?” Tộc trưởng Kiếm tộc từ tốn nói.

Ông ta cảm thấy, đối mặt với thế lực khổng lồ như Kiếm tộc, không ai không cảm thấy hoảng sợ.

Huống chi, Sở Cuồng Nhân chỉ là một tên thiên kiêu ngoại giới, Huyền Thiên tông càng không có tiếng tăm gì, hoàn toàn không có chỗ dựa trên đế lộ.

“Không phải, ta chỉ muốn nói với ngươi, sau này muốn giết ta, xin phái một số người ra dáng chút, đừng dùng đám tạp ngư kia, đúng là mất mặt xấu hổ. Nếu ngươi muốn đích thân đi giết ta cũng được, nhưng trước khi đi nhớ viết xong di thư, chuẩn bị tốt quan tài, ta chỉ quản giết không quản chôn.”

Sở Cuồng Nhân nói xong, bên kia lại trầm mặc một hồi.

“Ngươi đang tuyên chiến với Kiếm tộc!”

Có thể nghe ra, giọng nói của tộc trưởng Kiếm tộc đã có chút tức giận.

Qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên có người dám nói như vậy với Kiếm tộc.

“Tuyên chiến? Ngu ngốc, chiến tranh đã sớm bắt đầu rồi!”

Sở Cuồng Nhân nói xong, kiếm khí trong tay lăn lộn, la bàn truyền tin lập tức vỡ nát.

Có vài loại la bàn truyền tin có công năng định vị.

Mang theo người, chính là đang bại lộ hành tung của mình.

“Đi thôi.”

Sở Cuồng Nhân nói với Thương Tình Tuyết, lúc hai người đi ra trà lâu, vứt xuống mười mấy khối Linh Nguyên.

“Tiểu nhị, xem như ta bồi thường cho trà lâu đi.”

“Đa tạ đại nhân, đa tạ đại nhân.”

Tiểu nhị cảm động đến rơi nước mắt, thu dọn đồ xong, lập tức chạy đi.

Mà phía xa vạn dặm, có một ánh mắt luôn khóa chặt nơi Sở Cuồng Nhân và Sơn Kiếm Vệ giao chiến.

Đó là một lão giả một thân trường bào màu đen.

“Quả nhiên thực lực của người này không thể khinh thường, không ngờ Sơn Kiếm Vệ chưa bức hắn dùng đến Đế binh đã chết rồi.”

“Xem ra muốn đối phó gia hỏa này, không thể cứng đối cứng, ta cần làm một số chuẩn bị mới được.”

Lão giả này, chính là một trong ba Kiếm Vệ đên đây giết Sở Cuồng Nhân, Oán Kiếm Vệ.

Khi nhìn thấy chiến lực của Sở Cuồng Nhân, ông ta biết đơn thuần dựa vào thực lực, bản thân không thể chiến thắng Sở Cuồng Nhân.

Nhưng như vậy cũng không đại biểu ông ta không có biện pháp nào.

...

Một bên khác, trong Kiếm tộc.

Tộc trưởng Kiếm tộc thu được tin tức của Sở Cuồng Nhân, đã tức đến xanh cả mặt.

“Khai chiến! Tốt, thật lâu không có ai dám chính diện khai chiến với Kiếm tộc rồi! Ta muốn nhìn một chút, ngươi làm sao đấu với Kiếm tộc ta!”

Trong mắt tộc trưởng Kiếm tộc bắn ra hàn quang.

Kiếm tộc to lớn, nội tình sâu rộng, tuyệt không phải đạo thống Thượng Cổ có thể so sánh.

Bọn họ được lưu truyền từ thời viễn cổ tới nay, tích lũy không biết bao nhiêu lá bài tẩy a! !

Một tên thiên kiêu ngoại giới, chẳng lẽ còn có thể lật trời trước mặt bọn họ hay sao? !

...

Thành Thất Huyền.

Nơi đây chính là một tòa thành trì lớn trên đế lộ, trong thành có rất nhiều tu sĩ lui tới, vô cùng náo nhiệt.

Nhất là trong mấy ngày này, tu sĩ nối liền không dứt.

Điểm đặc sắc nhất trong thành Thất Huyền chính là, nơi này tụ tập các tu sĩ có cầm đạo xuất sắc nhất trên Đế lộ.

Thất Huyền, chỉ bảy dây cung trên cổ cầm.

Lấy Thất Huyền làm tên, cũng đại biểu trong thành trì này, tu sĩ cầm đạo chiếm tỷ lệ lớn.

Hôm nay.

Bên ngoài thành Thất Huyền nghênh đón một nam một nữ.

Khuôn mặt hai người này đều bao trùm linh quang nhàn nhạt, nhìn không rõ khuôn mặt.

Chỉ có khí chất không tầm thường lộ ra, nhất là nam tử thanh niên đi trước, khí chất siêu phàm thoát tục, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể vũ hóa đăng tiên.

Hai người này chính là Sở Cuồng Nhân và Thương Tình Tuyết nghe nói gần đây thành Thất Huyền có việc quan trọng nên đến xem một chút.

Trên đường phố thành Thất Huyền, rất nhiều tu sĩ qua lại.

Trong đó, cao thủ cũng không ít.

Mặt khác, có rất nhiều tu sĩ trong tay cầm đủ loại nhạc cụ.

Trên đường phố, thỉnh thoảng trong tửu lâu hai bên đường còn truyền ra tiếng nhạc mỹ diệu, khiến người ta vui vẻ.

So với các thành trì khác, thành Thất Huyền lại có mấy phần cao nhã, tu sĩ qua lại đều lộ ra khí chất thoải mái.

“Chưởng môn, xem ra thành Thất Huyền rất không tầm thường.” Đây là lần đầu tiên Thương Tình Tuyết nhìn thấy thành trì và tu sĩ như vậy, không khỏi tấm tắc khen.

“Đúng là có mấy phần ý tứ.”

Sau đó, hai người tìm một cái khách sạn, tạm thời ở lại, thuận tiện dò tìm tin tức ở nơi này.

Rất nhanh, Sở Cuồng Nhân đã hiểu được bố cục cơ bản của thành Thất Huyền.

Trong thành Thất Huyền có nhiều thế lực tu hành, nhưng đối với Sở Cuồng Nhân, phần lớn đều không đáng giá nhắc tới, duy nhất đáng chú ý, chính là Thất Huyền Cầm.

Thất Huyền Cầm là một tổ chức liên hợp các thế lực nhạc đạo trong thành Thất Huyền, trong đó có ba hội trưởng, mỗi vị hội trưởng đại biểu cho một đạo thống Thượng Cổ am hiểu cầm đạo, theo thứ tự là Kê gia, Huyễn âm tông và Hi âm môn.

Ba thế lực này đều có nguồn gốc từ Thượng Cổ, vô cùng cường đại.

Kiến Đế binh mới xuất thế kia cũng do ba thế lực này thay phiên bảo quản, đợi đến vạn cầm yến bắt đầu mới lấy ra.

Đến lúc đó, tất cả các tu sĩ phải dựa vào bản lĩnh của mình, nhìn xem ai có thể khiến nó nhận chủ.

“Lúc Đế binh xuất hiện trên đời, mây đen che trời, tiếng sấm vang ba ngày không dứt, xem ra kiện Đế binh này rất không tệ, ta lại có Thần Ma Bát âm, trước đó cổ cầm Nhiễu Lương đã hỏng, bây giờ đúng lúc thiếu một thanh cổ cầm, có lẽ, có thể tranh đoạt một phen.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Nhưng chuyện tranh đoạt Đế binh không phải chỉ nghĩ mà được, có thể thành công bắt được Đế binh hay không, còn phải xem Đế binh có tán thành không nữa.

Sau đó, Sở đại chưởng môn đã lười biếng trên phương diện cầm đạo thời gian dài dự định ôn tập một chút.

Thuận tiện tìm hiểu xem trong thành Thất Huyền có bao nhiêu tu sĩ có khả năng tranh đoạt kiện cổ cầm Đế binh này với mình.

Chương 517: Bố cục thành Thất Huyền, lấy cầm kết bạn, gặp lại Phong Yêu Nhiêu

Hai ngày sau, Sở Cuồng Nhân đã ôn tập Thần Ma Bát âm một lần.

Sau khi tấn cấp thành Thánh Nhân, linh hồn của hắn đã được lượng lớn tử khí cải tạo, ngộ tính tăng trên diện rộng, cộng thêm thuộc tính Tọa Vong Vô Ngã gia trì, bây giờ ôn lại Thần Ma Bát âm, hắn lại có cảm ngộ hoàn toàn mới đối với môn Đế thuật này, cảnh giới đối với phương diện cầm đạo cũng tăng lên một cấp bậc.

“Hiện tại nên đi xem một chút, xem trong thành Thất Huyền này có tu sĩ cầm đạo ghê gớm nào không.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Hắn đã giao cho Thương Tình Tuyết đi làm chuyện này, để nàng thu thập một chút tình báo cho hắn.

Hiện tại đoán chừng cũng có kết quả rồi.

Sau đó hắn gọi Thương Tình Tuyết đến, quả nhiên đối phương đã thu thập được không ít tin tức.

“Lý Thường âm, thiên kiêu trẻ tuổi của Huyễn âm tông, am hiểu cầm, biết nhiều loại nhạc cụ, được vinh dự gọi là tuyệt thế thiên tài vạn năm khó gặp của Huyễn âm tông...”

“Kê Tiểu Yêu, thiên kiêu xuất sắc nhất Kê gia, am hiểu là cầm đạo nhất, đặc biệt là Hạo Nhiên Ca của Kê gia...”

“Dương Hi Vân, kiều nữ của Hi âm môn, cũng am hiểu cầm đạo, tu vi là Đại Thánh cảnh thất bộ, có thể khiêu chiến vượt cấp với Thánh Vương...”

Sở Cuồng Nhân nhìn tin tức Thương Tình Tuyết thu thập được, khóe miệng hơi cong lên, “Làm không tệ.”

“Đúng rồi, chưởng môn, vừa nhận được tin tức, Dương Hi Vân của Hi âm môn chuẩn bị lấy cầm kết bạn tại Vân Hiên các, lúc đó sẽ có rất nhiều tu sĩ cầm đạo hội tụ, chúng ta có đến xem không?” Thương Tình Tuyết có chút mong đợi nói.

“Cũng được.” Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

...

Vân Hiên các.

Là tửu lâu lớn nhất, tao nhã nhất trong thành Thất Huyền, mỗi lần có cầm đạo đại sư muốn lấy cầm kết bạn đều chọn chỗ này.

Mà tối nay, trong Vân Hiên các có không ít tu sĩ am hiểu cầm đạo đang cười nói vui vẻ.

Sở Cuồng Nhân và Thương Tình Tuyết cũng đến chỗ này.

Nhưng lúc bọn họ đang muốn đi vào lại bị ngăn cản.

“Hai vị, ngại quá, Vân Hiên các đã được Dương tiên tử bao hết, muốn đi vào phải có thư mời được.”

Một tu sĩ tiếp đón trước cửa tửu lâu xin lỗi nói.

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân không khỏi trừng Thương Tình Tuyết một cái, giống như đang nói, thư mời à?

Thương Tình Tuyết chắp tay trước ngực, liên tục nói: “Xin lỗi xin lỗi, chưởng môn, là ta sơ sót.”

“Hiện tại muốn làm sao?”

Sở Cuồng Nhân sờ cằm, nhìn Vân Hiên các đèn đuốc sáng trưng, hơi lúng túng.

Chẳng lẽ muốn xông vào? ?

Không thích hợp.

Lúc Sở Cuồng Nhân đang suy tư, cách đó không xa, có hai bóng người chậm rãi đi tới.

Hai người này, một nam một nữ.

Trong đó, nữ tử kia nhìn thấy bóng lưng Sở Cuồng Nhân, bỗng nhiên lộ ra vẻ kinh nghi bất định.

“Bóng lưng này, khí tức này, chẳng lẽ là...”

Nữ tử này nghĩ tới cái gì, tâm thần chấn động.

Bên cạnh nàng, thanh niên tuấn lãng kia cũng nhìn thấy bóng lưng Sở Cuồng Nhân, hơi nhíu mày.

“Yêu Nhiêu, ngươi biết người kia sao?”

Thanh niên hỏi.

Nữ tử chính là người có danh tiếng tại Thương Khung tinh, thậm chí đã từng muốn khiêu chiến Sở Cuồng Nhân, thiên kiêu Phong Yêu Nhiêu.

“Không biết có phải người kia không...” Trong mắt Phong Yêu Nhiêu mang theo vẻ chờ mong đi tới.

Mà lúc này Sở Cuồng Nhân còn đang suy nghĩ làm sao để tiến vào Vân Hiên các, nhìn đám tu sĩ đi qua đi lại, ánh mắt lộ ra ý không tốt.

Hay là, len lén đoạt hai tấm thư mời?

“Sở đạo hữu?”

Lúc này, sau lưng Sở Cuồng Nhân truyền đến giọng nói của Phong Yêu Nhiêu.

Sở Cuồng Nhân quay người nhìn lại, vừa hay nhìn thấy Phong Yêu Nhiêu, ánh mắt lộ ra một vệt kinh ngạc, “Ngươi là... Phong Phong Phong đạo hữu?”

Hắn có chút ấn tượng với Phong Yêu Nhiêu.

Nhưng lại quên mất tên nàng, nghĩ một lát cũng không nhớ ra, chỉ có thể gọi là đạo hữu.

Phong Yêu Nhiêu nghe vậy, khóe miệng không khỏi co quắp hai lần, nhìn đối phương, ánh mắt có chút u oán, “Quả nhiên là Sở đạo hữu, ta nhớ mãi không quên Sở đạo hữu, lại không ngờ Sở đạo hữu còn không nhớ tên ta, chuyện này khiến người ta quá thương tâm mà.”

Bên cạnh nàng, sắc mặt thanh niên tuấn lãng kia lập tức cứng ngắc.

Nam nhân mà Phong Yêu Nhiêu nhớ mãi không quên? !

Thanh niên nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra địch ý, sau đó lập tức thu liễm.

Nhưng Thương Tình Tuyết bên cạnh Sở Cuồng Nhân lại phát hiện chuyện này, có chút thương hại nhìn thoáng qua người thanh niên kia.

Haiz, hi vọng gia hỏa này thông minh một chút, đừng đi trêu chọc chưởng môn.

Nếu không, chỉ có thể tự cầu phúc.

“Khụ khụ, không ngờ lại gặp Phong đạo hữu ở đây, thật sự là duyên phận a.” Sở Cuồng Nhân ho hai tiếng, che giấu xấu hổ.

“Ta là Phong Yêu Nhiêu, hi vọng Sở đạo hữu sẽ không quên, đúng rồi, các ngươi cũng tới tham gia yến hội của Dương tiên tử sao?”

Phong Yêu Nhiêu nói.

“Đúng vậy, chỉ đáng tiếc, chúng ta không có thư mời.” Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ nói.

“Thì ra là thế, chỗ ta có một tấm, không bằng tặng cho Sở đạo hữu đi.” Phong Yêu Nhiêu lấy ra thư mời nói.

Bên cạnh, thanh niên tuấn lãng kia bỗng nhiên nói: “Yêu Nhiêu, không cần phiền phức như thế, ta và Dương đạo hữu là bằng hữu, hai vị bằng hữu này của ngươi đi vào với chúng ta là được”

“Nếu là người Lý Đạo Tử mang tới, vậy đương nhiên không có vấn đề.”

Nhân viên trong tửu lâu lập tức nịnh nọt cười nói.

Hiển nhiên, hắn ta biết người thanh niên này, đồng thời biết thân phận của đối phương không thấp.

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, nhìn thanh niên kia một chút.

“Lý Thường âm, Đạo Tử của Huyễn âm tông...”

“Thì ra là hắn.” Sở Cuồng Nhân lộ ra một vệt giật mình.

Lý Thường âm có danh khí rất lớn tại thành Thất Huyền, được vinh dự gọi là thiên tài vạn năm khó gặp của Huyễn âm tông.

Được Lý Thường âm trợ giúp, Sở Cuồng Nhân và Thương Tình Tuyết tiến vào Vân Hiên các.

...

“Dương tiên tử muốn lấy cầm kết bạn, đây chính là thịnh yến khó gặp.”

“Đúng vậy, thịnh hội bực này, ta không thể bỏ qua.”

“Hôm nay đến đây, ngoại trừ muốn nghe tiếng đàn của Dương tiên tử, cũng muốn nhìn thấy dung nhan của nàng.”

“Ha ha, không nói gạt ngươi, ta cũng có ý đó.”

Trong Vân Hiên các, ăn uống linh đình, rất nhiều tu sĩ vui vẻ nói tụ tập.

Mấy người Sở Cuồng Nhân vừa tiến vào, rất nhiều tu sĩ đều nhìn lại, nhưng trên mặt Sở Cuồng Nhân bao phủ linh quang, nhìn không rõ ràng, mọi người cũng không đặt chú ý lực trên người hắn, chỉ nhìn Lý Thường âm bên cạnh hắn mà thôi.

“Nha, Lý Đạo Tử tới.”

“Lý Đạo Tử, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

“Lý Đạo Tử có thể tới đây, càng khiến buổi thịnh yến này rực rỡ hơn, nào, xin mời ngồi.”

Tất cả mọi người vô cùng lấy lòng Lý Thường âm, có không ít người lộ ra ý nịnh bợ.

Một số nữ tử cầm sư nhìn khuôn mặt tuấn lãng của Lý Thường âm, trong mắt lộ ra dị sắc.

Ở một bên, Sở Cuồng Nhân đã trở thành vật làm nền.

Chuyện này khiến Sở Cuồng Nhân cảm thấy vô cùng mới lạ.

Trước kia hắn đi tới đâu cũng là tiêu điểm bị chú mục, bây giờ lại đột nhiên bị lạnh nhạt, khiến hắn cảm thấy là lạ.

Thậm chí hắn không nhịn được sinh ra cảm khái.

Thì ra cảm giác bị lạnh nhạt là như vậy sao.

Bên cạnh, Lý Thường âm vô cùng hưởng thụ với sự lấy lòng của mọi người, cười nhạt nói: “Nào, chư vị, ta giới thiệu với các ngươi một chút, đây là bằng hữu của ta Phong Yêu Nhiêu, Phong đạo hữu, hai vị bên cạnh này là... Đúng rồi, sao hai vị không tán linh quang đi, làm quen với mọi người.”

Lý Thường âm nói, mọi người đều nhìn về hai người Sở Cuồng Nhân.

Ở đây có nhiều người như vậy, hai người lại che che lấp lấp, không khỏi không tôn trọng người khác đi.

“Đúng là tại hạ sơ sót.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, sau đó tán linh quang trên mặt đi.

Chương 518: Mộ Dung Hiên được nha, hiện trường nhét cẩu lương

“Ngại quá, là tại hạ sơ sót.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, sau đó tán linh quang trên mặt đi.

Lúc linh quang tán đi, hiện trường lập tức trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người ngơ ngác nhìn Sở Cuồng Nhân, sửng sốt mấy giây.

Nhất là đám nữ cầm sư, hai mắt tỏa sáng.

“Công tử như họa, đúng là người trong chốn thần tiên a.”

“Gần đây ta sáng tác một thủ khúc, chuyên để ca tụng Tiên Nhân trên trời, nhưng vẫn thiếu một chút linh cảm, bây giờ xem ra, linh cảm có rồi!”

“Thế gian này, lại có người siêu phàm thoát tục như vậy!”

Lý Thường âm cũng sửng sốt.

Hắn ta để Sở Cuồng Nhân tán linh quang trên mặt đi, thật sự không ngờ dung mạo của đối phương lại kinh thiên động địa như thế.

Trong nhát mắt linh quang tán đi, danh tiếng của hắn ta đã bị đoạt!

Giờ phút này hắn ta mới hiểu, vì sao Phong Yêu Nhiêu lại nói là nhớ mãi không quên Sở Cuồng Nhân.

Nếu hắn ta là nữ tử, cũng sẽ nhớ mãi không quên a!

“Không biết vị công tử này tên là gì?”

“Công tử thuộc đạo thống nào, không biết có am hiểu phương diện từ khúc không?”

Những nữ tử trước đó nhìn chằm chằm vào Lý Thường âm, trong nháy mắt đã ngồi không yên, đứng dậy hỏi Sở Cuồng Nhân.

Đối với Lý Thường âm, các nàng còn có thể bảo trì rụt rè.

Nhưng đối mặt với cấp bậc như Sở Cuồng Nhân, rụt rè gì đó, đi gặp quỷ đi, nếu không hạ thủ, sẽ bị người khác vượt lên trước.

Đối mặt với sự nhiệt tình của một đám nữ tu, Sở Cuồng Nhân ứng phó ung dung không vội, rất thuần thục.

Phong độ nhẹ nhàng này khiến một đám nữ tu càng thêm tâm động.

Các tu sĩ khác ở bên cạnh nhìn thấy, tâm lý chua chát, hận không thể đá bay Sở Cuồng Nhân ra ngoài, thay mình vào đó.

Lúc này.

Trần nhà trên Vân Hiên các đột nhiên mở ra, một chùm ánh trăng chiếu vào.

Mà trong ánh trăng, có một nữ tử mặc váy dài trắng, tay nâng cổ cầm chậm rãi hạ xuống.

Nữ tử tư thái thướt tha, ngũ quan tinh xảo tuyệt luân, khí chất thanh lãnh, giống như trăng sáng, khiến người ta si mê.

Nhìn thấy người này xuất hiện, hai mắt đám nam tu ở đây tỏa sáng.

“Dương tiên tử tới.”

“Cổ cầm trong tay nàng chính là một trong bảy đại danh cầm của Hi âm môn, Thủy Nguyệt đi.”

“Không sai, cuối cùng Dương tiên tử cũng đến rồi.”

Dương Hi Vân rơi vào một tòa đài cao trong Vân Hiên các, nhìn bốn phía, lập tức hạ thấp người hành lễ, “Bái kiến các vị đạo hữu, lần này mời mọi người đến đây, chủ yếu vì gần đây trong lòng ta có cảm giác, viết ra một thủ khúc, muốn mời mọi người phẩm giám.”

“Ha ha, Dương tiên tử sáng tạo khúc mới, thật khiến người ta chờ mong.”

“Đúng vậy.”

“Chưởng môn. Chưởng môn...”

Ngay khi Sở Cuồng Nhân chuẩn bị tìm chỗ ngồi xuống, bên cạnh Thương Tình Tuyết bỗng nhiên lôi kéo ống tay áo của Sở Cuồng Nhân, chỉ nơi nào đó.

Sở Cuồng Nhân nhìn lại, cũng sửng sốt một chút, “Là Mộ Dung Hiên.”

Chỉ thấy cách Sở Cuồng Nhân không xa, có một nam tử đang ngồi đó.

Nam tử này, chính là Mộ Dung Hiên!

Chắc hẳn đối phương vừa mới đến, nếu không, không có khả năng không chú ý tới Sở Cuồng Nhân.

“Gia hỏa này, thế mà lại ở đây?”

Sở Cuồng Nhân vừa định đi lên, hỏi thăm tình hình đối phương gần đây thế nào.

Nhưng Thương Tình Tuyết lại kéo hắn lại.

“Chưởng môn, có chút không thích hợp.”

“Thế nào?”

“Ngươi nhìn Mộ Dung Hiên và Dương Hi Vân đi, hai người bọn họ giống như có chút... Cái kia a.”

Sở Cuồng Nhân nghe thấy vậy, cũng tỉ mỉ quan sát một phen.

Hắn phát hiện, hai người này đúng là có chút là lạ.

Dương Hi Vân trên đài, Mộ Dung Hiên dưới đài, hai người cách nhau mười mấy người, nhưng lại liên tiếp nhìn nhau, trong ánh mắt có chút mập mờ.

Dương Hi Vân nhìn như cao cao tại thượng, nhưng khi nhìn về phía Mộ Dung Hiên, trong mắt lại lộ ra nhu tình chi sắc.

“Tiểu tử Mộ Dung Hiên này, đây là muốn thoát kiếp độc thân sao?”

Sở Cuồng Nhân tấm tắc nói, cũng không vội đi lên quấy rầy đối phương.

Bên cạnh Thương Tình Tuyết cũng vô cùng kinh ngạc, “Mấy ngày nay, ta thu thập tình báo về Dương Hi Vân, trên tình báo nói người này rất cao lãnh, ngoại trừ cầm đạo, không yêu thích thứ khác, không ngờ lại bị Mộ Dung Hiên bắt lại, Mộ Dung Hiên được phết đó.”

“Tình Tuyết, ngươi nói Mộ Dung và Dương Hi Vân này kết thành đạo lữ, Huyền Thiên tông chúng ta phải cho sính lễ gì mới được đây?”

“Ách, chưởng môn, ngươi nghĩ quá xa rồi, mọi chuyện còn chưa ra gì đâu.”

Thương Tình Tuyết ở một bên trợn mắt nói.

Ngoại trừ Sở Cuồng Nhân và Thương Tình Tuyết những người còn lại cũng chú ý tới hai người Dương Hi Vân và Mộ Dung Hiên.

Một số nam tu cau mày.

“Gia hỏa này ai vậy, vì sao Dương tiên tử vẫn luôn nhìn hắn?”

“Đáng giận, chẳng lẽ trong lòng Dương tiên tử đã có người hướng về rồi sao? ?”

Đám nam tu lộ ra vẻ oán giận.

Đối với bọn họ mà nói, Dương Hi Vân chính là nữ thần của thành Thất Huyền.

Hiện tại, nữ thần đã bị một tên thiên kiêu bên ngoài trộm mất trái tim, chuyện này khiến bọn họ làm sao chịu được? ?

Lúc này, trên đài cao, Dương Hi Vân bắt đầu trình diễn từ khúc nàng mới sáng tạo.

Giai điệu mỹ diệu tràn ngập ra, cầm âm quanh quẩn, lộ ra một cỗ vui sướng, càng có loại cảm giác tình ý kéo dài.

Trong nháy mắt, trong lòng mọi người lộ ra một cỗ ngọt ngào.

Dùng cầm âm kéo theo tâm tình của mọi người, trình độ cầm đạo của Dương Hi Vân đã đạt đến mức vô cùng cao minh.

Xưng một câu cầm đạo tông sư cũng không phải không thể.

“Thủ khúc này thật hay, đây tuyệt đối từ khúc hay nhất mà ta đã nghe qua.”

“Cầm nghệ của Dương tiên tử lại tiến thêm một bước.”

Một khúc trình diễn xong, mọi người không khỏi sợ hãi nhìn Dương Hi Vân trên đài.

Lại thấy đối phương và Mộ Dung Hiên dưới đài đang nhìn nhau, ánh mắt của hai người lộ ra nhu tình không nói rõ được.

Phối hợp với từ khúc tình ý kéo dài vừa rồi...

Đám nam tu ở đây lập tức cảm thấy trái tim tan nát.

“Khá lắm, cái gì mà lấy cầm kết bạn, đây rõ ràng là hiện trường cho ăn cẩu lương, lừa cẩu tiến đến rồi giết mà.”

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh lắc đầu cảm khái.

“Từ khúc này của Dương tiên tử khác một trời một vực với phong cách trước kia, không biết là vì sao?”

Lúc này, Lý Thường âm đột nhiên đứng lên hỏi.

Mà câu hỏi của hắn ta cũng là chuyện mọi người muốn biết.

Dương Hi Vân nghe vậy, giống như nghĩ đến cái gì, trên mặt lộ ra một nụ cười hiếm thấy, “Không lâu trước ta mới gặp một người, sau đó phúc chí tâm linh, sáng tác ra thủ khúc này, có lẽ đây chính là người và âm nhạc cộng minh, biểu lộ cảm xúc đi.”

Nghe nói như thế, mọi người như bị cái gì đó nện vào đầu.

Dương Hi Vân tuyệt đối đã rơi vào bể tình, nếu không sao có thể sáng tạo ra từ khúc tình ý kéo dài như vậy.

“Dương tiên tử, không biết người mà ngươi nói có phải là vị huynh đài này không?”

Lúc này, lại có một thanh niên đứng lên, chỉ vào Mộ Dung Hiên nói.

Dương Hi Vân thấy thế, sắc mặt đỏ lên, sau đó cười nói: “Vị này là ân nhân cứu mạng của ta, Mộ Dung đạo hữu Mộ Dung Hiên.”

Nàng không nói rõ, nhưng từ vẻ mặt nàng đã có thể xác định.

Cộng thêm bốn chữ ân nhân cứu mạng, trong đầu tất cả mọi người đã tưởng tượng ra mười mấy kịch bản anh hùng cứu mỹ nhân rồi.

"Chư vị, hôm nay ta lấy cầm kết bạn, hiện tại ta đã trình diễn xong, không biết có ai nguyện ý trình diễn một chút không."

Dương Hi Vân cười, sau đó đi xuống đài cao, ngồi xuống bên cạnh Mộ Dung Hiên.

Tình cảnh này, khiến mọi người càng thêm ghen ghét.

Nhưng đây là việc riêng của Dương Hi Vân, bọn họ cũng không phải người nào của Dương Hi Vân, không tiện nói cái gì.

Chương 519: Tạm được, vậy ngươi đúng là quá nhỏ bé

Dương Hi Vân và Mộ Dung Hiên ngồi cùng một chỗ, châu đầu ghé tai, biểu hiện vô cùng thân mật.

Những người còn lại nhìn thấy, cực kì khó chịu.

Từng người bọn họ lên đài triển lãm cầm nghệ, muốn nhờ vào chuyện này hấp dẫn sự chú ý của Dương Hi Vân, đoạt lại lòng của nàng.

"Hay, hay, một khúc cao sơn này đúng là ý cảnh sâu xa."

"Kỹ nghệ của Lâm cầm sư đã nâng cao một bước."

Một vị cầm sư từ trên đài cao đi xuống, nhìn về phía Dương Hi Vân.

Lại thấy đối phương lễ phép nhìn hắn ta một cái, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác, tiếp tục nói chuyện với Mộ Dung Hiên.

Trong lòng vị cầm sư này khó chịu, nhưng lại không thể làm gì.

Cách đó không xa, mấy người Sở Cuồng Nhân, Thương Tình Tuyết, Phong Yêu Nhiêu ngồi cùng một bàn.

“Sở đạo hữu, ngươi cảm thấy ca khúc Lâm cầm sư vừa đàn như thế nào?” Phong Yêu Nhiêu thuận miệng hỏi, chỉ đơn thuần muốn trò chuyện với Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân nghe vậy, trầm mặc một hồi, sau đó nói: “Nói như thế nào đây, tạm được.”

Lúc nói lời này, Thương Tình Tuyết một mực chú ý đến Sở Cuồng Nhân, sắc mặt lập tức biến hóa, thấy đối phương trầm mặc một lát mới trả lời, nàng có thể kết luận, cái gì mà tạm được, đoán chừng vừa rồi chưởng môn còn không nghe, căn bản không lọt vào tai hắn.

Mà trên thực tế, cũng không khác là bao.

Ngoại trừ Dương Hi Vân lúc đầu, cầm nghệ của những người còn lại đều không lọt vào tai hắn.

Quá thô.

Hắn không hiểu vì sao đám người này lại nhiệt liệt lớn tiếng khen hay, cầm âm như vậy rất êm tai sao? ?

Nhưng hắn cũng hiểu, cảnh giới của mình và những người này không cùng một cấp độ, cho nên không thể dùng tiêu chuẩn của mình đánh giá người khác, vì vậy hắn cũng không đánh giá trắng trợn, nói một câu tạm được, đã là đánh giá cao nhất của hắn rồi.

Nhưng hắn tự nhận mình đã nể mặt rồi, trong mắt những người khác lại có vẻ lừa gạt.

Mọi người nhíu mày, nhưng cũng không nói cái gì.

Sau đó, lại có người lên đài triển lãm cầm nghệ.

Một khúc xong, cả sảnh đường lớn tiếng khen hay.

“Sở đạo hữu, ngươi cảm thấy một khúc này thế nào?” Phong Yêu Nhiêu lại hỏi.

“Tạm được.”

Lại là tạm được? ?

Móa nó, tên gia hỏa này thật kiêu ngạo.

Trong lòng mọi người âm thầm nghĩ, ánh mắt nhìn về phía Sở Cuồng Nhân lộ ra một chút địch ý.

“Đúng rồi, Lý Đạo Tử, hay là ngươi lên đánh một khúc cho tên gia hỏa này mở mang tầm mắt đi, thế nào?”

Lúc này, một vị cầm sư đề nghị.

Nghe nói như thế, mọi người lập tức đưa mắt nhìn Lý Thường âm.

Ngay cả Dương Hi Vân cũng không ngoại lệ.

Mộ Dung Hiên cũng nhìn phía đám người Lý Thường âm, sau đó nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, Thương Tình Tuyết, lập tức trừng lớn hai mắt.

“Chưởng môn! !”

Mộ Dung Hiên không khỏi kinh hô một tiếng.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân thăm thẳm nhìn hắn ta, “Cuối cùng ngươi cũng nhìn thấy vị chưởng môn này của ngươi rồi.”

Mọi người có chút kinh ngạc nhìn hai người.

Dương Hi Vân nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, hai mắt cũng tỏa sáng, nói với Mộ Dung Hiên: “Mộ Dung đạo hữu, đây chính là chưởng môn mà ngươi thường nói đến sao?”

“Không sai.”

Dương Hi Vân khẽ vuốt cằm, sau đó hạ thấp người hành lễ với Sở Cuồng Nhân, “Tại hạ Dương Hi Vân, bái kiến Sở chưởng môn.”

Không phải là đạo hữu, mà là chưởng môn, có chút tôn kính, có cảm giác như gặp gia trưởng.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, “Dương tiên tử không cần khách khí.”

“Chưởng môn, làm sao các ngươi lại ở đây?” Mộ Dung Hiên tò mò hỏi.

“Chuyện này có chút dài dòng.”

“Đã như vậy, chờ yến hội kết thúc rồi nói sau, chúng ta đến đây lấy cầm kết bạn, không phải đến nghe các ngươi ôn chuyện.”

Có cầm sư bất mãn nói.

Sở Cuồng Nhân và Mộ Dung Hiên nhìn người kia một chút, cũng không nói gì thêm.

“Vậy tại hạ liền lên trước bêu xấu.” Lý Thường âm cười nhạt một tiếng, sau đó đi lên đài đài cao, lấy ra một thanh cổ cầm.

Trên tư liệu nói, người này am hiểu các loại nhạc cụ.

Nhưng am hiểu thế nào cũng luôn có một loại am hiểu nhất, đó chính là đàn.

Lý Thường âm cười với mọi người một tiếng, phong độ nhẹ nhàng, sau đó mười ngón trêu chọc, bắt đầu trình diễn.

Trong nháy mắt, cầm âm đổ xuống, vang vọng không trung.

Nghe thấytiếng đàn này, mọi người không khỏi trầm mê ở trong đó.

Ngay cả tông sư cầm đạo như Dương Hi Vân cũng không nhịn được lộ ra vẻ tán thưởng.

Một khúc hoàn tất, mọi người còn đắm chìm trong nhạc khúc.

“Hay, hay a!”

“Không hổ là Lý Đạo Tử, một khúc này đủ để ghi vào sử sách.”

“Một khúc này không hề thua kém thủ khúc lúc trước của Dương tiên tử, thậm chí ý cảnh càng thêm sâu xa.”

Mọi người theo thường lệ tán dương, thậm chí còn khoa trương hơn lúc trước.

Trong nháy mắt, một khúc này của Lý Thường âm bị bọn họ khoa trương khen ngợi giống như chỉ trên trời mới có.

Sở Cuồng Nhân nhìn mà mộng, thật sự hay như vậy sao?

“Sở đạo hữu, ngươi cảm thấy thế nào?” Phong Yêu Nhiêu hỏi.

“Tạm được.”

Sở Cuồng Nhân thừa nhận, cầm âm của Lý Thường âm đúng là tốt hơn người khác không ít, nhưng trong tai hắn, vẫn chỉ được đánh giá là tạm được.

Cầm âm của hắn ta cũng giống như những người khác, vẫn không đạt tới sự biến hóa về chất.

“Thôi đi, ta còn tưởng rằng là cao thủ cầm đạo gì, thì ra chỉ là người dốt đặc cán mai với âm luật mà thôi.”

Một vị cầm sư nói ra, trong mắt lộ ra xem thường.

Những người còn lại cũng đều cảm thấy Sở Cuồng Nhân dốt đặc cán mai về cầm đạo.

Nếu không, vì sao mỗi lần đều đánh giá giống nhau.

“Rõ ràng cầm nghệ của Lý Đạo Tử cao minh hơn người khác rất nhiều, nhưng hắn vẫn chỉ đánh giá như trước, có thể thấy người này hoàn toàn không có cảm giác gì với cầm đạo.”

“Không sai, đoán chừng trên đàn có mấy dây cung hắn cũng không biết.”

“Thôi, một kẻ tay ngang mà thôi, không cần tính toán với hắn.”

Mọi người cười cợt, sau đó cũng không tiếp tục để ý nữa.

Dưới cái nhìn của bọn họ, bọn họ là chuyên nghiệp, thảo luận cầm nghệ với một kẻ tay ngang đúng là nhục nhã.

“Sở đạo hữu, ngươi không đi lên bộc lộ tài năng sao?”

Phong Yêu Nhiêu bên cạnh Sở Cuồng Nhân nói, nhìn mọi người coi thường Sở Cuồng Nhân như vậy, trong lòng nàng có chút khó chịu.

Người khác không biết, nhưng nàng đã từng giao thủ với Sở Cuồng Nhân, sao có thể không biết được?

Sở Cuồng Nhân hiểu cầm.

Hơn nữa còn là cao thủ, đến bây giờ, kí ức về Thần Ma Bát âm trong đầu nàng vẫn còn mới mẻ.

“A, không cần, hơn nữa, trong tay ta cũng không có cầm.” Sở Cuồng Nhân lắc đầu nói.

Vẻ mặt hắn bình tĩnh, không thèm để ý đến lời nói của những người khác.

Những người này xem hắn là kẻ nghiệp dư, mà trong mắt hắn, những người này chính là một đám ếch ngồi đáy giếng.

Cầm nghệ của hắn, không dễ dàng triển lãm.

Mà cầm âm của hắn, trên thế giới này cũng không có mấy người có tư cách lắng nghe.

Vì vài câu đàm tiếu, liền lên đài triển lãm bản thân, hắn lười làm như vậy.

“Được rồi.” Phong Yêu Nhiêu cũng không nói gì thêm nữa.

Nhưng lúc này, mọi người lại đưa mắt nhìn về phía Mộ Dung Hiên.

“Vị này Mộ Dung đạo hữu và Dương tiên tử có quan hệ không cạn, chắc hẳn cũng có tạo nghệ trên phương diện cầm nghệ, không biết có thể để chúng ta thưởng thức một chút không?”

Một vị cầm tu mặc bạch y nói.

So với Sở Cuồng Nhân, Mộ Dung Hiên bắt được trái tim của Dương Hi Vân còn khiến những người này ghen ghét hơn.

“Tại hạ không biết về âm luật.” Mộ Dung Hiên thành thật nói.

“Mộ Dung đạo hữu nói đùa, chẳng lẽ ngươi đang xem thường chúng ta, cảm thấy chúng ta không có tư cách nghe cầm âm của ngươi sao?”

Tên cầm tu mặc bạch y kia nói đến phía sau, giọng nói thay đổi, có chút hùng hổ dọa người.

“Nếu như vậy là xem thường, vậy ngươi đúng là quá nhỏ bé.”

Lúc này, một giọng nói đạm mạc vang lên.

Chương 520: Mộ Dung Hiên kinh lịch, vạn cầm yến bắt đầu

Sở Cuồng Nhân lên tiếng, tên cầm tu mặc bạch y kia lập tức á khẩu.

Lý Thường âm nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, thản nhiên nói: “Sở đạo hữu nói không khỏi quá mức rồi, chúng ta chỉ muốn nghe cầm nghệ của Mộ Dung đạo hữu mà thôi.”

“Ha, vậy hắn không biết, cũng nhất định phải phối hợp với các ngươi đi lên biểu diễn sao?”

“Chúng ta lấy cầm kết bạn, nếu không biết, vậy tới nơi này làm gì?” Cầm sư mặc bạch y nói.

“Ăn cơm ngủ, ngươi quản chúng ta làm cái gì, Dương tiên tử làm chủ nhà còn không nói gì, đâu đến lượt ngươi nói chuyện.”

Sở Cuồng Nhân liếc tên cầm sư mặc bạch y một cái.

Trong nháy mắt đó, tên cầm sư mặc bạch y này có cảm giác như bị một đầu Thái Cổ Hung Thú theo dõi, trong lòng đột nhiên xuất hiện một cỗ lạnh thấu xương.

“Được rồi, mấy vị này đều là bằng hữu của ta, xin chư vị nể mặt, việc này bỏ qua đi.”

Dương Hi Vân lên tiếng nói.

Mọi người không nói cái gì nữa, việc này coi như bỏ qua.

Rất nhanh, cuộc yến hội này đã kết thúc.

Hôm nay Sở Cuồng Nhân tới đây, có thể nói là thất vọng.

Ở đây có nhiều cầm tu như vậy, ngoại trừ Dương Hi Vân, Lý Thường âm, tất cả những người còn lại đều là dạng hời hợt.

Ngay cả hai người Dương Hi Vân cũng tuyệt đối không so được với hắn.

Nhưng khiến có chút vui mừng chính là tìm thấy Mộ Dung Hiên, mấy người tụ tập trong một gian nhã các, nói chuyện xảy ra gần đây.

“Mau nói, rốt cuộc làm sao tiểu tư ngươi và Dương Hi Vân lại quen biết nhau.” Hai mặt Sở Cuồng Nhân tỏa ánh sáng, lòng bát quái đang thiêu đốt hừng hực.

Mộ Dung Hiên nghe vậy, sắc mặt đỏ lên, “Chưởng môn, ta và Dương tiên tử là thuần khiết.”

“Thuần khiết? Hai người các ngươi mắt đi mày lại trước công chúng, ngươi nói với ta các ngươi là thuần khiết, ai mà tin.”

“Khụ khụ, rõ ràng như vậy sao?”

“Móa nó, ngươi còn không biết xấu hổ nói, hai người các ngươi chỉ thiếu không viết mấy chữ đang nói chuyện yêu đương lên mặt thôi, còn chưa đủ rõ ràng sao?”

“Thật ra chuyện là như thế này...”

Sở Cuồng Nhân và Thương Tình Tuyết say sưa ngon lành nghe.

Thì ra lúc trước Mộ Dung Hiên tiến vào đế lộ, bị năng lượng không gian truyền đến một rừng rậm.

Bên trong vùng rừng rậm kia có rất nhiều Yêu thú, Mộ Dung Hiên đi vài ngày trong đó cũng không ra được, sau đó gặp trùng hợp gặp Dương Hi Vân đi rèn luyện, lúc nàng bị Yêu thú vây công xuất thủ cứu giúp, sau đó hai bên cùng ở trong rừng rậm một thời gian...

Trong thời gian đó hai người đều sinh ra tình cảm với đối phương, bởi vì Mộ Dung Hiên mới đến, liền đi theo Dương Hi Vân về Hi âm môn.

Đến hôm nay, lại gặp gỡ hai người Sở Cuồng Nhân ở đây.

Sau khi nghe xong, Sở Cuồng Nhân có chút thất vọng, “Chỉ như vậy? ?”

“Ách, vậy chưởng môn còn muốn thế nào nữa?” Mộ Dung Hiên bất đắc dĩ nói.

“Tiểu tử ngươi, vận đào hoa không tệ, gặp một nữ tử đơn thuần như vậy, kịch bản anh hùng cứu mỹ tầm thường như thế mà cũng bị ngươi làm cảm động.”

“Hi Vân một lòng nghiên cứu cầm đạo, đúng là khá đơn thuần.”

“Nha nha, vừa rồi còn gọi là Dương tiên tử, hiện tại đột nhiên đổi giọng gọi Hi Vân rồi.” Sở Cuồng Nhân chế nhạo nói.

Mộ Dung Hiên đỏ mặt.

Sở Cuồng Nhân cũng trêu ghẹo một lát.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Dương Hi Vân đi đến, cười nhạt nói: “Mộ Dung đại ca, không bằng mời Sở chưởng môn và Thương đạo hữu cùng nhau ở lại Hi âm môn đi?”

Mộ Dung Hiên nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

“Đã như vậy, chúng ta cũng không khách khí.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng nói.

“Không sao.”

Dương Hi Vân mời mọc, hai người Sở Cuồng Nhân đã đến Hi âm môn.

Hi âm môn chủ tiếp đãi hai Sở Cuồng Nhân.

Hi âm môn chủ là một nữ tử trung niên, giữa lông mày và đuôi mắt đã có vết nhăn nhàn nhạt, có mấy phần thành thục.

Khi biết Sở Cuồng Nhân là chưởng môn của Mộ Dung Hiên, thái độ của nàng có chút lãnh đạm, chỉ sai người an bài hai gian phòng đơn cho bọn họ.

“Chưởng môn, mặc dù Hi âm môn không nói rõ, nhưng hình như nàng có chút ý kiến với chúng ta đó.” Thương Tình Tuyết nói.

“Không phải có ý kiến đối với chúng ta, mà là có ý kiến với Mộ Dung Hiên, ngươi ngẫm lại xem, đệ tử mình thật vất vả mới bồi dưỡng thành tài, thế mà lại bị một tên ngoại nhân cướp nhất, ngươi sẽ có vẻ mặt ôn hòa được sao?” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

“Chỉ như vậy phải không?”

“Hi vọng chỉ là như vậy, nếu không, chuyện của Mộ Dung Hiên rất không dễ làm.”

Thời gian trôi qua, rất nhanh đã đến vạn cầm yến.

Vạn cầm yến được cử hành trên một quảng trường khổng lồ trong thành Thất Huyền.

Hôm nay, trên quảng trường người đông tấp nập, vô số cầm tu đều vô cùng trông mong.

Tất cả mọi người đang chờ Đế binh hiện thế.

Những người này, phần lớn là cầm tu.

Mấy tên thiên kiêu kiệt xuất Lý Thường âm, Dương Hi Vân, Kê Tiểu Yêu trong thành Thất Huyền cũng ở trong đó.

Lúc này, cách đó không xa có ba bóng dáng bay lượn mà đến, rơi vaò trong sân rộng.

“Là ba vị hội trưởng của Thất Huyền Cầm.”

“Hi âm môn chủ, Huyễn âm tông chủ và Kê gia chủ, ba người này không chỉ là Thái Sơn Bắc Đẩu trong thành Thất Huyền, còn là cao thủ tuyệt đỉnh tiếng tăm lừng lẫy trên Đế lộ nữa, lần vạn cầm yến này, chỉ có ba người này mới có tư cách chủ trì.”

“Dù sao cũng là Đế binh chọn chủ, đương nhiên phải chọn mấy người có phân lượng có tài rồi.”

Hiện trường, một đám cầm tu thấp giọng nghị luận.

Ánh mắt của ba vị hội trưởng cũng đảo qua mọi người ở đây.

Bọn họ muốn nhìn xem ở đây có vị cao thủ cầm âm nào đáng chú ý khong.

“Bắc Hải Cầm Thánh cũng tới.”

“Không chỉ hắn, ngay cả Lưu Ly đạo nhân ẩn cư tại Thiên Lưu Ly sơn nhiều năm cũng tới.”

Ba vị hội trưởng đảo mắt nhìn qua đám người, đám cầm sư có mặt mũi trong trí nhớ bọn họ đều đến đông đủ.

Lúc này, một đạo kiếm quang bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống.

Sau kiếm quang, một đạo kiếm khí như cơn lốc đảo qua, chỉ thấy có một nam tử thanh niên tiêu sái tuấn lãng chậm rãi đạp không mà đến.

Nam tử này đi đến trước mặt kiếm quang, rút trường kiếm ra, mà sau lưng hắn ta, có một thanh cổ cầm màu đen.

“Ăn mặc như vậy, chính là thiên kiêu Cầm Kiếm song tuyệt của Kiếm tộc, Kiếm Trường Phong.”

“Không ngờ trận vạn cầm yến lần này lại có người của Kiếm tộc đến tham gia náo nhiệt.”

“Đoán chừng các tu sĩ hiểu về cầm đạo đã đến không sai biệt lắm.”

Kiếm Trường Phong, là thiên kiêu đỉnh phong trong một đời trẻ tuổi trên Đế lộ, gần với thiên kiêu cấm kỵ.

Nghe nói thực lực của người này rất cao, thậm chí từng giao thủ với Chuẩn Đế mà không rơi xuống hạ phong.

Sau khi Kiếm Trường Phong xuất hiện, lần lượt có thiên kiêu am hiểu cầm đạo hiện thân.

Địa vị của mỗi người đều rất lớn, nhìn những người này, cầm tu bình thường lập tức cảm thấy rất áp lực.

Dựa vào năng lực của bọn họ mà muốn lấy được Đế binh trong tay những người này, không khác nào nói chuyện viển vông.

“Được rồi, vốn không ôm hi vọng gì, coi như đến xem chút việc đời đi.”

Một số tu sĩ cầm đạo tự an ủi chính mình.

Mà Kê gia chủ trong ba đại hội trưởng thấy mọi người đã đến không sai biệt lắm, vuốt chòm râu một cái, sau đó đạm mạc quát lên, “Cung nghênh Đế binh! !”

Sau đó, chỉ thấy trên bầu trời có lượng lớn mây đen tụ đến.

Trong mây đen, có lôi đình màu xanh thẳm đang điên cuồng lóe lên, lộ ra một cỗ uy áp vô cùng mãnh liệt.

Ngay sau đó, chỉ thấy một tia sét đánh ầm vang rơi xuống!

Đợi lôi quang tán đi, thu vào tầm mắt mọi người là một thanh cổ cầm toàn thân xanh thẳm, xinh đẹp giống như dùng thủy tinh chế tạo ra!

Thanh cổ cầm này, chính là Đế binh mà đông đảo cầm tu tha thiết ước mơ!

“Thanh cổ cầm này tên là... Xuân Lôi! !”

Chương 521: Đế binh Xuân Lôi, Cầm Ma Họa Quỷ, đương đại cầm đạo không người

Trên bầu trời bỗng nhiên có một tia chớp hạ xuống, hóa thành một thanh cổ cầm toàn thân màu xanh thẳm, giống như thủy tinh đúc thành.

Trên đàn có bảy dây, lưu quang dật thải, vô cùng bất phàm.

“Thanh cổ cầm này tên là... Xuân Lôi!”

Đế binh, Xuân Lôi!

Lời nói của Kê gia chủ vừa rơi xuống, ánh mắt của tất cả cầm tu đều nhìn về phía cổ cầm, trong mắt mang theo cuồng nhiệt khó có thể ngăn chặn được.

“Đây chính là Đế binh, quả nhiên không tầm thường.”

“Nghe đồn này lúc thanh cổ cầm này hiện thế, mây đen che trời, tiếng sấm ba ngày không dứt, vì vậy mới có tên là Xuân Lôi sao?”

“Xuân Lôi, xuân sinh chi lôi, cuồn cuộn đại khí, có ý dựng dục vạn vật.”

Đám cầm tu nhìn chằm chằm Đế binh Xuân Lôi, hận không thể tiến lên vuốt ve một phen.

Nhưng ba đại hội trưởng Thất Huyền Cầm còn ở nơi đó, cho bọn họ mười lá gan, cũng tuyệt đối không dám lỗ mãng.

“Đế binh đã hiện, hiện tại chính là lúc chư vị triển lãm chính mình, được Đế binh công nhận, mời.”

Huyễn âm tông chủ từ tốn nói.

Ba đại hội trưởng đã sớm thử qua, căn bản không ai được Đế binh tán thành.

Thậm chí bởi vì quyền sở hữu kiện Đế binh này mà ra tay đánh nhau, cho nên mới cử hành trận vạn cầm yến này, để Đế binh Xuân Lôi tự mình chọn chủ.

“Nếu đã là Đế binh cầm đạo, vậy muốn để nó nhận chủ, nhất định phải có tu vi cầm đạo tương ứng mới được, ta tới trước đi.”

Một vị cầm sư mặc bạch y tiến tới một bước, lấy ra một thanh cổ cầm, mười ngón trêu chọc, nhanh chóng đàn tấu cầm âm, muốn nhờ vào đó được Đế binh tán thành.

Nhưng cho dù hắn ta đàn tấu thế nào, kiện Đế binh Xuân Lôi kia vẫn không nhúc nhích tí nào.

Cầm sư mặc bạch y không cam tâm từ bỏ, mười ngón không ngừng gảy, đến khi dây đàn cắt đứt tay cũng không phát giác, giống như điên cuồng.

Đế binh cầm đạo quá hiếm thấy, đối với tu sĩ chuyên tu cầm đạo mà nói, nó là vô thượng chí bảo.

Bây giờ, món chí bảo này ngay ở trước mặt têm cầm sư mặc bạch y, làm sao hắn ta có thể cam tâm từ bỏ được?

“Chút tu vi cầm đạo này của ngươi căn bản không đủ.”

Lúc này, Kiếm Trường Phong đến từ Kiếm tộc từ tốn nói, đưa tay ra, một cỗ linh lực dồi dào bạo phát, đánh bay tên cầm sư mặc bạch y kia ra ngoài.

Tên cầm sư mặc bạch y ngã trên mặt đất, vừa định đứng dậy phản kháng, một cỗ kiếm ý lạnh thấu xương khóa chặt người hắn, như một chậu nước lạnh từ đầu dội xuống, khiến hắn ta thanh tỉnh lại, nhìn thiên kiêu Kiếm Trường Phong của Kiếm tộc, không dám lỗ mãng.

Hắn ta nhìn thoáng qua Xuân Lôi, trong lòng biết thanh Đế binh này căn bản không có duyên với mình.

Kiếm Trường Phong không tiếp tục để ý tên cầm sư mặc bạch y này nữa, nhìn Xuân Lôi trước mặt, thản nhiên nói: “Kiện Đế binh này, tất nhiên là chuẩn bị cho ta.”

Sau đó, hắn ta lấy cổ cầm màu đen trên lưng xuống, đặt nằm ngang trên đầu gối, bắt đầu đánh đàn.

Hắn ta vinh dự được gọi là Cầm Kiếm song tuyệt, cầm âm của hắn ta giống như kiếm đạo vậy, tràn đầy khí tức lạnh thấu xương.

Cầm âm cao chót vót, vang lên tiếng kim loại.

Giống như có thiên quân vạn mã va chạm trước mặt mọi người.

“Cầm âm hay! Kỹ nghệ tốt!”

Có đàn sư hai mắt tỏa sáng, không khỏi tán thưởng một tiếng.

Mọi người nhìn về phía Đế binh Xuân Lôi, chỉ thấy Đế binh khẽ run lên, nhưng sau đó không có bất luận động tĩnh nào nữa.

Kiếm Trường Phong cau mày, không ngờ bản thân không được Đế binh tán thành.

“Không hổ là Đế binh, nhưng hôm nay ta nhất định phải chiếm được ngươi!”

Kiếm Trường Phong hừ lạnh một tiếng, sau đó mười ngón trêu chọc, đạo vận cầm âm lại lần nữa tăng lên một cấp bậc.

“Xuất thủ một lượt đi.”

“Lần lượt từng người không biết đến bao giờ.”

“Muốn để Đế binh tán thành, đều dựa vào bản lĩnh của mình đi!”

Có rất nhiều cầm tu không nhẫn lại được, một đám lấy cổ cầm ra, đàn tấu.

Đám thiên kiêu như Lý Thường âm, Dương Hi Vân, Kê Tiểu Yêu cũng không ngoại lệ.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ quảng trường có vô số cầm âm vang vọng, đủ loại đạo vận tràn ngập trên không.

Vạn dây cung cùng múa, vạn cầm cùng vang.

Tất cả cầm tu đều đang trình diễn đạo vận cầm âm của mình, muốn dẫn động Đế binh.

Mà trong đó, có mấy cỗ cầm âm rõ ràng nhất.

Ngoại trừ cầm âm của Kiếm Trường Phong.

Đám thiên như Lý Thường âm của thành Thất Huyền càng thêm xuất chúng.

Trong đó, cầm âm của Lý Thường âm có vẻ mê huyễn, giống như mây trên trời hư vô mờ mịt, cao xa phiếu miểu.

Dương Hi Vân của Hi âm môn cũng vô cùng bất phàm, so với từ khúc tình ý kéo dài mấy ngày trước tại Vân Hiên các, thủ khúc hôm nay nàng đàn tấu giống như núi cao nước chảy, hào hùng khí thế, ý cảnh sâu xa, kéo dài không dứt, giống như một bức sơn thủy, chầm chậm triển khai.

Một bên khác, Kê Tiểu Yêu dáng người nhỏ nhắn xinh xắn cầm một thanh cổ cầm, đàn tấu cầm âm rất có lực, mỗi đạo cầm âm như đã dùng tất cả lực lượng của nàng, bắn ra một cỗ hạo nhiên chi ý, chính là danh khúc truyền thừa của Kê gia, Hạo Nhiên ca.

Cầm âm của đa số cầm tu đều bị cầm âm của mấy vị thiên kiêu này đè ép.

Thậm chí có cầm tu bị rối loạn tiết tấu, hoàn toàn không biết làm sao.

Nhưng cho dù tất cả cầm tu cố gắng như thế nào đều không được Đế binh Xuân Lôi cộng minh, đừng nói đến chuyện khiến nó nhận chủ.

“Đáng giận, muốn Đế binh tán thành, quả nhiên không phải chuyện đơn giản.”

“Chúng ta đã xuất toàn lực, trình diễn cầm khúc bản thân đắc ý nhất, nhưng vẫn không có chút tác dụng nào sao?”

Mọi người ở đây dùng hết toàn lực, muốn được Đế binh công nhận.

Trên tầng mây, đột nhiên truyền đến một tiếng cười to.

“Ha ha...”

Tiếng cười kia vô cùng chói tai, càng ẩn chứa một cỗ linh lực vô cùng hùng hậu, vang vọng khắp nơi.

Toàn bộ cầm âm trên quảng trường đều bị tiếng cười kia ép xuống!

“Cầm đạo đương đại không có ai a, một người được Đế binh công nhận cũng không có.”

Chỉ thấy trong tầng mây, có hai người đạp không mà đến.

Đây là hai lão giả.

Một người cõng cổ cầm, một người cõng bút vẽ to lớn, toàn thân lộ ra một cỗ uy áp Chuẩn Đế vô cùng cường thế.

Nhìn thấy hai người này, sắc mặt ba vị hội trưởng lập tức thay đổi.

“Là bọn họ, Cầm Ma Họa Quỷ!”

“Tại sao hai người này lại đến đây?”

Trên Đế lộ, Cầm Ma Họa Quỷ tuyệt đối là một cái tên truyền kỳ.

Hai người này, một người nhập cầm đạo, một người nhập họa đạo, tu vi siêu phàm thoát tục, trong cảnh giới Chuẩn Đế cũng là tồn tại đỉnh phong.

Nhưng danh khí của hai người này trên Đế lộ cũng không tốt.

Cầm Ma thích thu thập danh cầm, phàm là danh cầm bị ông ta coi trọng, nhất định phải bắt tới tay, dù là danh cầm có chủ cũng như vậy.

Họa Quỷ cũng không kém, nhưng có một chút khác biệt chính là, ông ta thu thập danh họa trong thiên hạ, là dùng để mô phỏng, sau khi vẽ xong sẽ hủy bản gốc đi, sau đó cố ý lưu truyền bức họa của mình ra, bởi vì kỹ năng vẽ cao siêu, có rất ít người có thể phân biệt thật giả.

Ông ta ưa thích cảm giác trêu đùa họa sư trong thiên hạ.

Một khi có người khám phá ra, ông ta sẽ tìm tới cửa, giết chết người này.

Cho nên, cho dù có người nhìn ra người vẽ là Họa Quỷ cũng không dám nói.

Chính vì vậy, Cầm Ma Họa Quỷ có danh khí không tốt trên Đế lộ, thậm chí có thể nói là bừa bộn.

Nhưng bởi vì thực lực của hai người này cao cường, từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể bắt bọn họ thế nào.

Sau đó, hai người này giống như thoái ẩn, đã hơn ngàn năm không hiện thế.

Nhưng lần này Đế binh Xuân Lôi hiện thế, đã đưa đến cả hai người này.

“Cầm đạo đương đại không có ai a, không ai có thể khiến Đế binh nhận chủ, đã như vậy, ta từ chối thì bất kính rồi.”

Người nói chuyện chính là Cầm Ma.

Tóc đen bay múa, ông ta lấy ra một thanh cổ cầm toàn thân đen nhánh, phía trên lộ ra âm u chi ý.

Đó là một thanh cổ cầm trân quý mà Cầm Ma cất giữ, âm Ma Cầm.

Chương 522: Cầm Ma cứng rắn đoạt Đế binh, vạn cầm cùng nghênh đón, tới chậm

Âm Ma Cầm hiện, một cỗ đạo vận âm u lãnh khốc lập tức lan tràn ra, nhiệt độ không khí bốn phía đột nhiên hạ xuống âm độ.

Đông đảo cổ cầm của cầm tu bị một tầng quỷ quyệt hàn ý bao phủ.

Ngón tay của một số cầm tu bị hàn ý ăn mòn, không nhịn được vứt bỏ cổ cầm trong tay, trên mặt tràn đầy kinh dị nhìn thanh cổ cầm trong tay Cầm Ma.

“Đó là cổ cầm gì, lại quỷ quyệt như thế? !”

“Cổ cầm kia có gì đó quái lạ!”

Chỉ có đám thiên kiêu như Lý Thường âm mới có thể chống cự cỗ hàn ý này.

Bọn họ nhìn về phía Cầm Ma, trong mắt không nhịn được lộ ra vẻ kiêng dè.

“Đây chính là Cầm Ma, là âm Ma Cầm trong truyền thuyết sao? Quả nhiên không tầm thường.”

“Đáng sợ.”

Cầm Ma lạnh nhạt đảo qua mọi người ở đây, cười lạnh một tiếng nói: “Đây chính là cầm đạo kiệt xuất đương đại sao, ngoại trừ mấy người có thể chịu được một lát ra, những người còn lại đều là phế vật!”

Nghe thấy ông ta nói lời này, đám cầm tu có chút không cam tâm.

Nhưng e ngại thực lực của Cầm Ma, lại chỉ có thể kìm nén, không dám lộ ra bất mãn.

Nhìn thấy thái độ này của bọn họ, trong mắt Cầm Ma lộ ra vẻ khinh thường.

“Cầm Ma, rốt cuộc ngươi đến đây làm gì?” Kê gia chủ lên tiếng chất vấn.

“Làm gì, đương nhiên là để thanh Đế binh này nhận chủ rồi.”

Cầm Ma cười hắc hắc, nhìn Xuân Lôi, cười nói: “Qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên ta gặp Đế binh cầm đạo, sao ta có thể bỏ lỡ được? !”

“Nơi này không chào đón ngươi!”

Huyễn âm tông chủ lạnh giọng nói.

Phàm là cầm tu, không ai có hảo cảm với Cầm Ma.

Thành Thất Huyền là nơi cầm tu nơi tụ tập, càng không hoan nghênh Cầm Ma.

“Các ngươi không có năng lực để Đế binh nhận chủ, vậy để ta tới, còn chuyện các ngươi có hoan nghênh hay không, liên quan gì đến ta?”

“Cầm Ma lão đệ, ngươi an tâm làm việc của ngươi đi, mấy lão già này để cho ta tới.”

Lúc này, Họa Quỷ vừa cười vừa nói.

Ông ta nhìn về phía đám người Kê gia chủ, ánh mắt lộ ra mấy phần khinh thường.

Chỉ thấy hắn gỡ bút lông to lớn sau lưng xuống, nhẹ nhàng vạch một cái, một vết mực to lớn bỗng nhiên xuất hiện trong hư không.

Vết mực lan tràn ra, biến ảo thành cảnh tượng núi sông, bao trùm phạm vi hơn mười dặm, trong nháy mắt đã kéo ba người Kê gia chủ vào thế giới trong tranh.

“Mọi người cẩn thận.”

“Hừ, để ta mở mang kiến thức xem Họa Quỷ trong truyền thuyết có thủ đoạn gì đi.”

Ngay khi ba vị Chuẩn Đế Kê gia chủ chiến đấu với Họa Quỷ, Cầm Ma đã triển khai hành động.

Ông ta nhìn Xuân Lôi trước mắt, mười ngón tay nhanh chóng bay múa trên âm Ma Cầm.

Từng đạo cầm âm quỷ quyệt bạo phát, âm thanh chấn động phạm vi trăm dặm!

Vô số sinh linh nghe thấy âm thanh này, chỉ cảm thấy đầu muốn nổ tung, thống khổ ôm đầu tru lên.

Cho dù là thiên kiêu như Lý Thường âm cũng phải thôi động linh lực chống cự cỗ cầm âm quỷ quyệt này.

Tranh tranh tranh...

Cầm âm cuồng loạn không ngừng quanh quẩn, khuấy động hư không.

Cách đó không xa, cổ cầm Xuân Lôi giống như cảm nhận được cỗ cầm âm này, bắt đầu rung động.

"Đúng, không sai, chính là như vậy."

"Thần phục ta đi, Xuân Lôi, ta là chủ nhân duy nhất trên đời này có thể phát huy giá trị của ngươi đến cực hạn!"

Trong mắt Cầm Ma mang theo nhiệt huyết.

Đúng như ông ta nói, ông ta thu thập danh cầm nhiều năm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên ông ta gặp Đế binh cầm đạo, ông ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Thậm chí ông ta đã tưởng tượng ra tình cảnh mình sẽ dùng thanh Đế binh này đại sát tứ phương.

"Tiếp tục như vậy nữa, thanh này Xuân Lôi này sẽ bị Cầm Ma thu phục."

Đám người Lý Thường âm thấy cảnh này, không khỏi lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

"Hừ, muốn thu phục Đế binh, còn phải hỏi ta có đồng ý hay không!"

Kiếm Trường Phong bỗng nhiên khẽ quát một tiếng, trường kiếm trong tay rút ra, hoành không chém ra.

Kiếm khí kinh khủng đổ xuống.

"Hừ, tiểu bối, vướng bận!"

Cầm Ma hừ lạnh một tiếng, kéo dây cung bắn ra, một cỗ đạo vận cầm âm mạnh mẽ bạo phát, đánh nát kiếm khí, còn đánh bay Kiếm Trường Phong ra ngoài một trăm trượng.

“Thật mạnh!”

Đồng tử Kiếm Trường Phong co rụt lại.

Chỉ một đạo cầm âm mà hắn ta đã không chịu đựng được, chiến lực như vậy, không biết mạnh mẽ hơn hắn ta bao nhiêu.

“Nếu không phải nể mặt Kiếm tộc, đạo cầm âm vừa rồi đã đủ giết ngươi rồi.”

Cầm Ma lạnh lùng nói.

Những người còn lại nghe vậy, không khỏi âm thầm cảm khái, quả nhiên, có bối cảnh cường đại chính là chuyện tốt.

Nếu đổi lại là người khác, sớm đã bị đạo cầm âm kia diệt sát.

Cầm Ma chi uy, chấn nhiếp mọi người, mọi người ở đây đã không dám ngăn cản Cầm Ma nữa.

“Xem ra thanh Xuân Lôi này không thuộc về chúng ta rồi.”

Sắc mặt Lý Thường âm có chút khó coi.

“Cầm Ma vô cùng tàn bạo, bây giờ ông ta lấy được Đế binh, không chừng sẽ tai họa thương sinh đó.”

Trong mắt Dương Hi Vân lộ ra vẻ lo lắng.

Nàng nhìn về phía đám người Kê gia chủ đang giao chiến với Họa Quỷ cách đó không xa.

Thực lực của Họa Quỷ vô cùng cường đại, đồng thời giao thủ với ba vị Chuẩn Đế cũng không rơi vào thế hạ phong, trong thế giới trong tranh có vạn quỷ kêu rên, cảnh tượng Địa Ngục dọa người.

Ba vị Chuẩn Đế cùng chiến đấu, mặc dù không có trở ngại gì, nhưng trong thời gian ngắn không thể phá thế giới trong tranh được.

Nếu đợi Cầm Ma đạt được Đế binh Xuân Lôi, vậy không ai có thể ngăn cản hai người này nữa.

Ong...

Lúc này, Đế binh Xuân Lôi tuôn ra một cỗ uy áp Đế đạo kinh khủng, coong một tiếng, giống như sấm sét, âm ba kinh khủng khuếch tán ra.

Cầm Ma bị cỗ sức mạnh mạnh mẽ này đánh bay ra ngoài mấy trăm trượng.

Sau khi đẩy lui Cầm Ma, Xuân Lôi lại lần nữa khôi phục bình tĩnh.

Thấy cảnh này, đám người sợ hãi.

Nhất là Cầm Ma, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Cự tuyệt ta, ngươi lại cự tuyệt ta? !”

“Hiện nay, trên đời này, ngoại trừ Cầm Ma ta ra, còn ai có thể sử dụng ngươi! !”

Cầm Ma giận dữ hét lên với Đế binh Xuân Lôi.

Đám người đưa mắt nhìn nhau, không ngờ ngay cả Cầm Ma cũng không được Đế binh Xuân Lôi tán thành.

Phải biết, mặc dù nhân phẩm của Cầm Ma không tốt lắm, nhưng tu vi cầm đạo của ông ta thì không thể nghi ngờ.

Trên phương diện tạo nghệ cầm đạo, nếu ông ta đứng hàng thứ hai, đoán chừng không ai dám nói mình đứng thứ nhất.

“Nếu ngươi không tán thành ta, vậy những người khác cũng đừng hòng có được ngươi! !”

Ánh mắt Cầm Ma điên cuồng, vọt về phía Xuân Lôi.

Ông ta muốn cứng rắn đoạt Xuân Lôi.

Mặc dù không được nó tán thành, vậy cũng phải giấu nó đi, khiến người khác không chiếm được.

Xuân Lôi giống như cảm giác được suy nghĩ của Cầm Ma, trên thân cầm màu xanh thẳm tách ra một đạo lôi quang, hóa thành một cái lồng khí ngăn trước mặt Cầm Ma.

Cầm Ma chi thủ và lôi quang va chạm, trong hư không bộc phát ra một trận oanh minh.

Mặc dù Xuân Lôi mạnh, nhưng chỉ là một kiện Đế binh vô chủ, không có cách nào tự chủ phát huy ra trăm phần trăm lực lượng.

Cầm Ma chi thủ không ngừng đột phá lôi quang, chộp về phía Xuân Lôi.

Nhưng ngay lúc này, một trận cầm âm bỗng nhiên vang lên.

Mọi người sững sờ, là ai dám đàn tấu cầm âm vào lúc này? !

“Không đúng, không phải một đạo cầm âm.”

Bỗng nhiên, mọi người phát hiện cái gì, trên mặt lộ ra vẻ chấn động.

Chỉ thấy tất cả cổ cầm bốn phía đều tự chủ đàn tấu, phát ra cầm âm du dương.

“Chuyện gì xảy ra?”

Lý Thường âm nhìn cổ cầm trong tay mình, kinh nghi bất định.

“Mau nhìn, là hắn! !”

Lúc này, mọi người nhìn về phía cách đó không xa.

Chỉ thấy một người thanh niên mặc bạch y tóc đen chậm rãi đi tới, trên người tràn ngập một cỗ đạo vận cầm âm vô cùng huyền diệu, nơi đi qua, dây đàn trên các cổ cầm giống như bị một bàn tay vô hình thao túng, phát ra cầm âm, giống như cung nghênh Chí Tôn! !

Vạn cầm cùng nghênh đón! !

“Ngại quá, tới chậm rồi.” Sở Cuồng Nhân nhìn Xuân Lôi cách đó không xa, cười nhạt một tiếng, dường như thứ kia vốn thuộc về hắn.

Chương 523: Thiên địa làm dây cung, Cầm Ma Họa Quỷ hợp chiêu, cầm đến

Sở Cuồng Nhân đi đến hiện trường vạn cầm yến, phóng xuất ra một cỗ đạo vận cầm âm vô cùng huyền diệu.

Trong lúc nhất thời, vạn cầm cùng nghênh đón!

Tất cả mọi người thấy thế, trên mặt hiện lên rung động khó nói lên lời.

Dường như người trước mắt này chính là thần linh của cầm âm.

Nếu âm, sao lại có hiện tượng này?

“Là hắn, sao lại là hắn? !”

Sắc mặt Lý Thường âm bỗng nhiên thay đổi.

Hắn ta nhận ra Sở Cuồng Nhân, trừ hắn ta, có không ít người ở đây cũng nhận ra Sở Cuồng Nhân.

Mấy ngày trước, người này xuất hiện tại Vân Hiên các, bọn họ còn tưởng rằng đối phương đối dốt đặc cán mai về cầm đạo.

Nhưng bây giờ, cảnh tượng trước mặt lại hung hăng vả mặt bọn họ.

Nếu đối phương không biết gì về cầm đạo, vậy bọn họ là gì chứ?

“Không ngờ Mộ Dung đại ca nói đều là thật.”

Dương Hi Vân nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo kinh thán.

Nàng chợt nhớ tới, Mộ Dung Hiên đã từng nói, chưởng môn của hắn cũng biết đánh đàn, hơn nữa còn đàn tốt hơn nàng, vì chuyện này mà hai người còn nháo một trận khó chịu.

Sau đó nàng đã quên việc này.

Nhưng bây giờ, nàng mới biết, thì ra Mộ Dung Hiên không lừa nàng, chưởng môn Huyền Thiên tông đúng là một vị cao nhân cầm đạo!

“Tiểu tử, ngươi là ai?”

Cầm Ma nhìn Sở Cuồng Nhân đột nhiên xuất hiện, tạm thời hồi tay, ngưng trọng nhìn đối phương.

Ông ta bén nhạy phát hiện, đạo vận cầm âm của người trước mắt này không giống bình thường.

“Chủ nhân của nó.” Sở Cuồng Nhân chỉ vào Xuân Lôi, cười nhạt nói.

“Nói bừa!”

Cầm Ma hừ lạnh một tiếng, từ lúc Xuân Lôi hiện thế đến bây giờ, không ai có thể khiến nó nhận chủ, làm gì có chủ nhân chứ?

Ông ta cũng không nhiều lời nữa, tay nâng âm Ma Cầm nhắm ngay Sở Cuồng Nhân, băng lãnh nói: “Không cần biết ngươi là ai, đoạt cầm với ta, nhất định phải chết! !”

Năm ngón tay của ông ta đặt trên âm Ma Cầm, bỗng nhiên tấu vang.

Cầm âm cuồng loạn lập tức tuôn ra, giống như quần ma loạn vũ, âm u mà khủng bố.

Trong tiếng đàn này, hư không bốn phía không ngừng nổ tung, vô cùng doạ người.

Đám người Lý Thường âm, Dương Hi Vân thấy thế, vội vàng lui lại, sợ bị cầm âm lan đến gần.

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, lúc công kích cầm âm đến gần hắn liền bị một cỗ niệm lực vô hình ngăn lại.

“Tiếng đàn của ngươi, thật là... Ồn ào!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, sau đó chỉ thấy ngón tay hắn nhẹ nhàng vạch một cái trong hư không.

Một sợi tơ vô hình nổi lên, quấn quanh một cỗ đạo vận cầm âm.

Đó là... Dây đàn!

Ngưng khí thành dây cung!

“Thiên địa làm dây cung! !”

Đám cầm tu xung quanh nhìn thấy cảnh này, không khỏi rung động.

Thiên địa làm dây cung, đây là cảnh giới chí cao trong cầm đạo.

Trong tay không dây cung, nhưng đạo vận đi tới đâu, thiên địa vạn vật, cho dù là một sợi tóc đều có thể coi như dây đàn.

Đám cầm tu không ngờ, cảnh giới cầm đạo của Sở Cuồng Nhân đã đến đến cấp bậc này!

Ngay cả Cầm Ma nhìn thấy cũng không nhịn được đồng tử co rụt lại, ông ta còn cách cảnh giới lấy thiên địa làm dây cung một khoảng không nhỏ.

Người trước mắt lại dễ như trở bàn tay thi triển ra!

Chuyện này thật sự không thể tin được.

“Đã lâu rồi ta không dùng cầm đạo đối địch, hôm nay ngươi may mắn được mở được mang kiến thức một chút.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, ngón tay ngưng tụ khí dây cung trên không trung, một cỗ đạo vận cầm âm kinh khủng bỗng nhiên tràn ngập, “Thần Ma khúc thứ ba, hoàng chung đại lữ!”

Dây cung động, cầm âm vang vọng!

Cầm âm giống như vượt qua vô tận năm tháng, từ thời viễn cổ mà đến, mang theo một cỗ khí tức tang thương, cổ xưa dày nặng.

Trong tiếng ầm vang, đạo cầm âm cổ xưa này lập tức đánh vỡ cầm âm cuồng loạn của Cầm Ma, dùng khí thế đường hoàng hung hăng lên người Cầm Ma!

Một đạo sương máu phun ra ngoài.

Cầm Ma bay ngược lại mấy chục trượng, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ chấn kinh không cách nào nói rõ, “Cầm âm này... Làm sao có thể!”

Mà cách đó không xa, mấy người Kê gia chủ đang giao chiến với Họa Quỷ đều ngừng lại.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, trên mặt tràn đầy rung động.

Họa Quỷ biến sắc, tán đi đạo vận quanh người, cấp tốc đi đến bên cạnh Cầm Ma, “Cầm Ma lão đệ, ngươi không sao chứ?”

Cầm Ma lau vết máu trên khóe miệng, “Không sao, nhưng tu vi cầm đạo của người này sâu không lường được, một mình ta, chỉ sợ không phải đối thủ của hắn.”

“Không sao, ngươi và ta liên thủ, ta không tin không bắt được hắn.”

“Tốt!” Cầm Ma gật đầu.

Chỉ thấy bút vẽ to lớn trong tay Họa Quỷ vạch một cái trên hư không, giống như dội một thùng mực nước xuống, lượng lớn màu mực tuôi ra.

Toàn bộ thiên địa, dường như đã hóa thành một bức tranh.

Bức tranh này không phải hoa cỏ tươi đẹp, không phải sơn hà đại khí, càng không phải mỹ nhân mắt sáng mày ngài...

Mà là Địa Ngục vạn quỷ! !

Trong tranh, có một đầu mực nước ngưng tụ thành ác quỷ dữ tợn thôn phệ về phía Sở Cuồng Nhân.

Cầm Ma ngồi xếp bằng, mười ngón trêu chọc âm Ma Cầm, cầm âm cuồng loạn âm trầm lập tức quanh quẩn trong thiên địa.

Vạn quỷ kêu rên xen lẫn với làn điệu âm trầm, uy lực tăng gấp bội!

Đạo vận khủng bố tuyệt luân tràn ngập thiên địa, hình thành một cảnh tượng tận thế, tấu vang lên giai điệu điên cuồng!

“Lực lượng thật kinh khủng.”

“Cầm Ma và Họa Quỷ liên thủ lại có thể bộc phát ra chiến lực như vậy! !”

“Trời ạ, lực lượng của hai người này quá kinh khủng!”

Một đám tu sĩ trẻ tuổi nhìn lực lượng Cầm Ma Họa Quỷ thi triển ra, không khỏi trợn mắt há mồm.

Lực lượng như vậy quá mạnh mẽ.

Ngay cả mây vị Chuẩn Đế như Kê gia chủ cũng cảm thấy tim đập nhanh.

“Lực lượng như vậy, đoán chừng đã tiếp cận cấp Hoàng giả rồi? !”

Kê gia chủ nuốt một ngụm nước bọt nói.

Hoàng giả, đây không phải một cảnh giới, mà chính là cách gọi chiến lực áp đảo Chuẩn Đế, nhưng lại dưới Đế giả.

Toàn bộ đế lộ, không có bao nhiêu người có chiến lực cấp Hoàng giả.

Phần lớn đều là trụ cột vững vàng của các đạo thống Viễn Cổ.

Cầm Ma Họa Quỷ liên thủ, có thể bộc phát ra lực lượng tiếp cận Hoàng giả, khó trách bọn họ dám đến thành Thất Huyền cướp đoạt Xuân Lôi.

Lực lượng như vậy, cho dù không địch lại mấy đạo thống Thượng Cổ liên thủ, nhưng muốn rời khỏi, đoán chừng không ai có thể lưu được.

“Cầm họa hợp nhất sao? Đúng là có chút ý tứ.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên, cảm giác được bốn phía truyền đến áp lực khủng bố, hiếm khi hắn nhận thấy một tia uy hiếp.

Vạn quỷ thôn phệ mà đến, kiếm khí quanh người Sở Cuồng Nhân tung hoành, xé rách từng cái.

Nhưng Họa Quỷ lấy linh lực làm mực, ngưng tụ ác quỷ, dường như cuồn cuộn không dứt.

Cộng thêm cầm âm của Cầm Ma càng phát ra cuồng loạn, giống như đạt đến độ cao hoàn toàn mới.

“Tiểu tử, Ma âm Quỷ Họa chính là do chúng ta thoái ẩn ngàn năm nghiên cứu ra, ngươi là người đầu tiên được kiến thức cỗ lực lượng này, nên cảm thấy vinh hạnh!”

Họa Quỷ cầm bút vẽ to lớn, lạnh giọng nói.

Nghe thấy lời này của ông ta, mọi người mới chợt hiểu ra, khó trách Họa Quỷ Cầm Ma mai danh ẩn tích, thì ra là vì nghiên cứu chiêu thức cầm âm họa pháp dung hợp này.

Không thể không nói, hiệu quả rất rõ rệt.

Cầm và họa, hai loại đạo vận, hai loại kỹ nghệ, hai cỗ lực lượng dung hợp hình thành một cỗ sức mạnh hoàn toàn mới, kinh thiên động địa!

Đây là sự hợp nhất đạo của hai vị Chuẩn Đế!

Là cảnh tượng hiếm thấy nhất trên thế gian.

Mà đối mặt với cảnh tượng như vậy, lực lượng như vậy, vẻ mặt Sở Cuồng Nhân không có chút bối rối, ánh mắt vẫn vô cùng bình tĩnh.

Giống như một vũng hàn đàm sâu không thấy đáy, không nổi sóng.

“Người nên cảm thấy vinh hạnh chính là các ngươi, bởi vì các ngươi sắp nghe thấy nhạc khúc hay nhất trên thế giới này!”

“Đây là cầm âm do Thần Ma tấu vang lên, là âm thanh tự nhiên chân chính! !”

Trên người Sở Cuồng Nhân bộc phát ra một cỗ đạo vận cầm âm vô cùng khủng bố, hắn quát lạnh một tiếng: “Cầm đến! !”

Chương 524: Thần Ma Bát âm lại hiện ra, đánh giết Cầm Ma Họa Quỷ

“Cầm đến! !”

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, một tiếng cầm đến, cộng thêm đạo vận cầm âm phóng lên tận trời, trong nháy mắt đã dẫn động Đế binh Xuân Lôi ở phía xa!

Vô số cầm tu nỗ lực cũng không thể khiến Đế binh Xuân Lôi cộng minh, lúc này nó lại điên cuồng rung động.

Một cỗ đạo vận cầm âm bàng bạc xen lẫn uy áp đế đạo bạo phát, cộng minh với đạo vận cầm âm của Sở Cuồng Nhân, khiến người ta trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy Đế binh Xuân Lôi hóa thành một đạo lôi quang màu xanh thẳm lập tức biến mất tại chỗ, điên cuồng lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Trong chớp mắt, Đế binh Xuân Lôi đã xuyên phá thế giới trong tranh do Họa Quỷ bày ra, bay về phía Sở Cuồng Nhân.

Chỗ đi qua, vạn quỷ tiêu vong!

Lôi quang dừng lại trước mặt Sở Cuồng Nhân, hóa thành dáng vẻ của Xuân Lôi.

Thân cầm màu xanh thẳm, trong suốt, hoa văn xinh đẹp, đạo vận bất phàm …

Tất cả đều tỏ rõ thanh Đế binh này không tầm thường.

Cao ngạo như Đế binh, giờ phút này lại dịu dàng ngoan ngoãn lơ lửng trước mặt Sở Cuồng Nhân, giống như đang chờ đợi hắn đàn tấu.

Ngón tay của Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng phất qua dây đàn Xuân Lôi, thầm nói: “Nhận ta làm chủ, ta sẽ dùng ngươi tấu vang thanh âm hay nhất trên thế gian!”

Thân cầm Xuân Lôi khẽ run, giống như đang đáp lại.

Mà tất cả cầm tu bên ngoài thế giới trong tranh nhìn thấy cảnh này đều trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ bày ra tất cả vốn liếng đều không thể khiến Xuân Lôi có động tĩnh, nhưng Sở Cuồng Nhân vừa hét một tiếng ‘cầm đến’, Xuân Lôi đã chạy tới nhận chủ rồi? !

Chênh lệch này, không khỏi quá rõ ràng đi! !

“Thế gian này lại có cao nhân cầm đạo như thế! !”

“Thật không thể tin, thật không thể tin!”

Ngay cả mấy người Kê gia chủ là tu sĩ đỉnh phong trên phương diện cầm đạo cũng cảm thấy một màn trước mắt quá rung động.

Nếu chỉ đơn thuần là Xuân Lôi nhận chủ, bọn họ còn không đến mức kinh ngạc như thế.

Nhưng Xuân Lôi dùng phương thức nhận chủ như vậy, lại có chút khiêu chiến thần kinh của bọn họ.

“Mặc dù có Đế binh tương trợ thì như thế nào, Cầm Ma Họa Quỷ liên thủ, thiên hạ này, không người là đối thủ! !”

Cầm Ma lớn tiếng nói, tinh thần dần có chút điên cuồng, cầm âm cũng càng thêm cuồng loạn.

Họa Quỷ cũng giống vậy.

Linh lực làm mực, không ngừng miêu tả các loại ác quỷ dữ tợn kinh khủng.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, mười ngón đặt trên dây đàn Xuân Lôi, “Nhìn xem thế nào là âm thanh của Thần Ma đi!”

Coong một tiếng, cầm âm quanh quẩn.

Thần Ma Bát âm khúc thứ nhất, Thiên Địa Thương Mang!

Thanh âm mênh mông khí thế hào hùng, cuốn theo lực lượng của thiên địa đánh thẳng vào thế giới trong tranh!

Khúc thứ hai, Mãn Thành Phong Vũ!

Cầm âm hóa thành vô số phong nhận, hình thành một cỗ phong bạo doạ người bao phủ ra, vỡ nát vạn quỷ!

Khúc thứ ba, Hoàng Chung Đại Lữ!

Cầm âm cổ xưa bạo phát, lại lần nữa đánh lui Cầm Ma!

Khúc thứ tư, Thập Diện Mai Phục!

Cầm âm từ bốn phương tám hướng mà đến, điên cuồng đánh thẳng vào thế giới trong tranh!

Khúc thứ năm, Khí Thôn Vạn Lý, khúc thứ sáu Kinh Đào Phách Ngạn, khúc thứ bảy Thiên Địa Song Hưởng…

Tại khúc thứ bảy, toàn bộ thế giới trong tranh đã không thể thừa nhận đạo vận cầm âm càng ngày càng kinh khủng này.

Thiên địa cung rung động, thế giới trong tranh hoàn toàn phá nát!

Dưới cỗ lực lượng kinh khủng này, hai người Cầm Ma và Họa Quỷ lập tức bị trọng thương!

Nhưng cầm âm của Sở Cuồng Nhân vẫn không ngừng lại.

Cầm âm quanh quẩn trong thiên địa.

Giờ khắc này, vô số người nhìn bóng người đang gảy đàn kia, trong mắt không có vật gì khác nữa.

Giữa thiên địa, dường như chỉ còn lại một người, một cầm kia.

Đạo vận cầm âm quanh quẩn, mọi người chỉ cảm thấy đôi tai đã mất thính giác, không nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Nhưng linh hồn của bọn họ lại không khống chế được run rẩy không ngừng.

Cầm âm của Sở Cuồng Nhân đã áp đảo mọi cảm quan của bọn họ, thẳng tới linh hồn!

“Thần Ma Bát âm khúc cuối cùng, Đại âm Hi Thanh! !”

Khúc cuối cùng vang vọng, một cỗ đạo vận cầm âm khó nói lên lời bạo phát, như dòng nước lũ cuồn cuộn đổ xuống!

Im ắng, nhưng lại chấn thiên hám địa! !

“Đại âm Hi Thanh, Đại âm Hi Thanh! ! Đây mới thật sự là Đại âm Hi Thanh! !”

Hi âm môn chủ nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra kinh thán.

Hi âm môn lấy tên là Hi âm môn, chính là tuân theo đại đạo đơn giản nhất, Đại âm Hi Thanh

Nhưng nhiều năm như vậy, không ai trong Hi âm môn đạt đến cảnh giới này, hiện tại, nàng lại gặp được một tên ngoại nhân có thể làm đến bước này!

Đại âm Hi Thanh, đạo vận dồi dào vô tận lập tức bạo phát, rơi trên hai người Cầm Ma Họa Quỷ.

Hai vị Chuẩn Đế đỉnh phong bị luồng sức mạnh này công kích, cũng không nhịn được nữa, bị trọng thương đến mức hấp hối.

Thân thể Chuẩn Đế của bọn họ đã bị trọng thương đến mức không thể nhanh chóng khôi phục.

Hai người nằm trên mặt đất, bút vẽ vỡ vụn, dây đàn cổ cầm cũng đứt gãy.

“Thanh âm của Thần Ma, quả nhiên là thanh âm của Thần Ma a! !”

Lúc Cầm Ma lâm chung, ông ta nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt không có bao nhiêu oán hận.

Có, chỉ là vô tận hướng tới, và một loại… Thỏa mãn!

“Có thể đàn tấu ra cầm âm như thế, nói cho ta biết, tên của ngươi.” Cầm Ma nhìn Sở Cuồng Nhân, giọng nói lộ ra hiếu kỳ.

“Sở Cuồng Nhân!”

“Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân… Ha ha, có thể chết dưới loại cầm âm này, có lẽ cũng không tệ…”

“Ngươi rất thỏa mãn sao?”

“Đã sớm sáng tỏ, thì có thể chết!”

Cầm Ma từ tốn nói, lệ khí trên mặt tán đi, cuối cùng mang theo thỏa mãn mà chết

Còn Họa Quỷ bên cạnh ông ta lại không có cảm giác như vậy.

Nói cho cùng, ông ta là họa sư, không có cảm khái như Cầm Ma.

Ông ta dốc hết toàn lực lấy ra một cái Đại Na Di Phù trong Càn Khôn Giới, muốn bóp nát rời đi.

Nhưng lúc này, một cái chân đã giẫm lên cổ tay ông ta, đá văng Đại Na Di Phù ra.

Sở Cuồng Nhân nhìn ông ta, không nói gì, kiếm chỉ ngưng tụ, một đạo kiếm khí bắn ra, kết thúc sinh cơ cuối cùng của đối phương.

Sau cùng, hắn thu Càn Khôn giới của hai người họ.

Lần này hắn thu hoạch không nhỏ.

Xuân Lôi nhận chủ, đây là thu hoạch lớn nhất của hắn.

Có kiện Đế binh này, cộng thêm Thần Ma Bát âm, chắc chắn sẽ trở thành một trong thủ đoạn mạnh nhất của Sở Cuồng Nhân!

“Chúc mừng Sở đạo hữu được Đế binh nhận chủ.”

Hi âm môn chủ đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ cuồng nhiệt.

So với vẻ lãnh đạm trước đó, quả thực là một trời một vực.

“Sở đạo hữu? Chẳng lẽ Hi âm môn chủ có quen biết với người này sao?”

Huyễn âm tông chủ tò mò hỏi.

“Tự nhiên, Sở đạo hữu là khách quý của Hi âm môn ta.” Hi âm môn chủ cười nhạt nói.

Sở Cuồng Nhân nghe nói như thế, càng thêm nghiền ngẫm.

Hắn ở Hi âm môn đã mấy ngày, ngoại trừ lúc bắt đầu gặp được Hi âm môn chủ ra, lúc khác, căn bản không ai để ý tới hắn.

Đây cũng là khách quý? ?

Có điều hắn cũng không nói thêm gì.

Dù sao Mộ Dung Hiên và Dương Hi Vân còn đang qua lại, rất có thể sau này sẽ thành thân đó.

“Đạo hữu được Xuân Lôi nhận chủ, từ nay về sau chính là khách quý của Huyễn âm tông ta.”

“Kê gia ta cũng tùy thời hoan nghênh Sở đạo hữu đến nhà bái phỏng.”

Mấy vị Chuẩn Đế nhao nhao biểu thị muốn giao hảo với Sở Cuồng Nhân.

Không nói đến tu vi cầm đạo cam thâm tuyệt luân của Sở Cuồng Nhân, thực lực của đối phương cũng đủ khiến bọn họ kết giao.

“Ha ha, trước đó ta ở Vân Hiên các đã nhìn ra Sở đạo hữu chính là rồng trong loài người, quả nhiên không tầm thường.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“Sở đạo hữu đánh giết Cầm Ma, có thể nói đã trở bỏ đại hại cho cầm đạo chúng ta.”

Các cầm tu khác cũng đi lên trước lấy lòng.

Nhưng có một người nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra từng tia hàn ý.

Người kia chính là Kiếm Trường Phong của Kiếm tộc.

Hắn ta nhìn Sở Cuồng Nhân, cười lạnh một tiếng nói: “Chư vị, kết giao phải nhìn người, nếu kết giao sai người, sẽ mất mạng đó.”

Chương 525: Oán Kiếm Vệ tính toán, chưởng môn, ta muốn trở thành đế

“Chư vị, nếu kết giao sai người, sẽ mất mạng đó.”

Kiếm Trường Phong lạnh lùng nói.

Nghe thấy hắn ta nói vậy, vẻ mặt mọi người có chút cổ quái, nhìn Sở Cuồng Nhân, lại nhìn Kiếm Trường Phong, suy đoán ý tứ của đối phương.

Chẳng lẽ Sở Cuồng Nhân có thù với Kiếm tộc sao? !

“Nếu ta không đoán sai, các hạ chính là Sở Cuồng Nhân đã giết đám người giết Tư Mã gia chủ tại Thiên Trì sơn, chiếm Băng Tâm Tuyết Liên đúng không?”

“Đúng, là ta.” Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, trên mặt lộ ra nụ cười nghiền ngẫm.

Hắn vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, phân tích tin tức liên quan tới Kiếm Trường Phong.

Thiên kiêu đỉnh phong của Kiếm tộc, cầm kiếm song tuyệt, chiến lực có thể so sánh với Thánh Vương đỉnh phong...

Không sai, xem như một vị thiên kiêu đỉnh phong, nhưng đáng tiếc, ở trước mặt hắn còn thiếu rất nhiều.

Hắn muốn nhìn xem, rốt cuộc đối phương muốn làm gì.

“Bây giờ tên của ngươi đã nằm trong sổ đen của Kiếm tộc, chính ngươi tự giải quyết cho tốt.”

Kiếm Trường Phong nói xong, trực tiếp hóa thành một đạo kiếm quang, bay đi.

Mặc dù hắn ta là thiên kiêu đỉnh phong, nhưng sau khi kiến thức chiến lực của Sở Cuồng Nhân, biết mình không phải là đối thủ của hắn.

Lúc này ra mặt, chỉ vì muốn cảnh cáo mấy đạo thống Kê gia, Huyễn âm tông mà thôi.

Sở Cuồng Nhân cũng nhìn ra tính toán của đối phương, không thể không nói, một chiêu này của đối phương vô cùng có hiệu quả.

Trước đó những thế lực, cầm tu muốn giao hảo với Sở Cuồng Nhân nghe thấy Sở Cuồng Nhân và Kiếm tộc có thù, lập tức biến sắc, đứng từ xa nhìn về phía hắn.

Vừa rồi có bao nhiêu nhiệt tình, hiện tại có bấy nhiêu lạnh nhạt.

Thậm chí, có người nhìn Sở Cuồng Nhân giống như đang nhìn một người chết.

Tại đế lộ đắc tội Kiếm tộc, đây không khác gì chết.

“Sở đạo hữu, coi như vừa rồi ta không nói gì, Thất Huyền Cầm ta và ngươi không có chút liên quan nào.”

Huyễn âm tông chủ nói, sau đó nhìn thoáng qua Xuân Lôi trong tay đối phương, nói: “Kiện Đế binh này, còn xin ngươi...”

“Thế nào, muốn lấy trở về?”

Huyễn âm tông chủ còn chưa dứt lời, Sở Cuồng Nhân đã mở miệng trước, hắn thú vị nói: “Cầm hội cử hành trận vạn cầm yến này, không phải muốn tìm chủ nhân cho Đế binh sao? Hiện tại Đế binh nhận ta làm chủ, các ngươi lại muốn lấy trở về, thất tín với thiên hạ như vậy, còn muốn mặt mũi không?”

“Ngươi...”

Nghe Sở Cuồng Nhân nói vậy, sắc mặt Huyễn âm tông chủ có chút khó coi, nhưng lại không có lời nào để nói.

Không lấy được lại, cũng không đánh lại, ba vị hội chủ không có biện pháp với Sở Cuồng Nhân.

“Hừ!”

Huyễn âm tông chủ hừ lạnh một tiếng, lập tức rời đi.

Mà Hi âm môn chủ nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra vẻ tiếc hận, “Đáng tiếc, một vị đại tài cầm đạo như vậy lại đắc tội Kiếm tộc.”

Nàng đang tính toán làm sao mới có thể phủ sạch quan hệ với đám người Sở Cuồng Nhân.

...

Kiếm Trường Phong rời khỏi thành Thất Huyền, đến một sơn mạch nhỏ.

Đột nhiên, một trận ba động dị dạng nổi lên trong hư không.

Hắn ta cảm giác được cái gì, một thanh trường kiếm Chuẩn Đế Binh đã nắm trong tay, lạnh nhạt đảo qua bốn phía, “Là ai, đi ra cho ta!”

“Hắc hắc, không hổ là đệ tử trực hệ của Tứ trưởng lão, lại có thể phát hiện ta.”

Một cái bóng đen nhánh xuất hiện bên cạnh Kiếm Trường Phong.

Người kia mặc trường bào màu đen, trên người lộ ra một loại quỷ quyệt chi ý.

Sau khi người này xuất hiện, Kiếm Trường Phong lập tức cảm thấy nhiệt độ bốn phía giảm đi không ít.

“Ám Ảnh Kiếm Vệ? !”

Kiếm Trường Phong nhận ra trang phục của người trước mắt này, chính là đội ngũ bí ẩn cường đại nhất trong Kiếm tộc, Ám Ảnh Kiếm Vệ!

“Không sai, tại hạ Ám Ảnh Kiếm Vệ Oán Kiếm Vệ.”

“Đột nhiên xuất hiện trước mặt ta như vậy, là vì chuyện gì?” Kiếm Trường Phong thu hồi trường kiếm, từ tốn nói.

“Thực không dám giấu giếm, có một vấn đề nhỏ muốn nhờ ngươi hỗ trợ.”

“Ha, Ám Ảnh Kiếm Vệ mời ta giúp đỡ, thật thú vị, nói nghe một chút.”

“Là chuyện liên quan tới Sở Cuồng Nhân...”

...

Vạn cầm yến kết thúc, Sở Cuồng Nhân liền về Hi âm môn.

Nhưng vừa trở về không bao lâu, Hi âm môn chủ đã trực tiếp tìm tới cửa.

“Ta vừa trở về, Lâm đạo hữu đã tìm tới cửa, không biết có chuyện gì?”

Sở Cuồng Nhân nhìn Hi âm môn chủ cười nhạt một tiếng, đối phương họ Lâm, hắn vẫn luôn gọi đối phương là Lâm đạo hữu.

“Ta tới đây, là muốn mời Sở đạo hữu và người của Huyền Thiên tông lập tức rời khỏi Hi âm môn.”

Hi âm môn chủ cũng không nói nhảm, trực tiếp mở miệng nói rõ ý đồ.

Bên cạnh, sắc mặt Dương Hi Vân hơi đổi, “Sư tôn...”

“Hi Vân, việc này ngươi không nên nhúng tay.”

Dương Hi Vân vừa muốn nói gì, liền bị Hi âm môn chủ cắt đứt.

Sở Cuồng Nhân nghe thấy Hi âm môn chủ nói vậy, cũng không cảm thấy bất ngờ, dáng vẻ đã sớm dự liệu được.

“Đáng tiếc, ta vốn còn muốn tìm cơ hội trao đổi nhiều hơn với Lâm đạo hữu, có lẽ sau này còn có cơ hội trở thành thông gia.”

“Không có cơ hội này.”

Hi âm môn chủ lạnh lùng nhìn thoáng qua Mộ Dung Hiên, “Hắn còn chưa xứng trở thành cô gia của Hi âm môn ta.”

“Sư tôn! Đám người Mộ Dung đại ca đã làm sai điều gì, tại sao ngươi lại đối xử với bọn họ như vậy?”

Dương Hi Vân không nhịn được, lớn tiếng hỏi.

“Đắc tội Kiếm tộc, đây chính là sai lầm lớn nhất của bọn họ!” Hi âm môn chủ quát lạnh.

“Kiếm tộc, chẳng lẽ Kiếm tộc có thể một tay che trời sao?”

“Đứa trẻ ngốc, mười cái Hi âm môn cũng không bằng nội tình của Kiếm tộc đâu, người bọn họ muốn giết, ai cũng không giữ được.”

Dương Hi Vân nghe vậy, nhìn về phía Mộ Dung Hiên, gương mặt bất lực, lo lắng.

Một bên là người nàng trao trái tim, một bên là sư tôn và tông môn có ơn dưỡng dục, nàng bị kẹp ở giữa, tình thế khó xử.

“Hi Vân, Kiếm tộc thế lớn, Hi âm môn chủ làm như vậy là muốn bảo vệ ngươi và Hi âm môn, ta có thể hiểu được.”

Mộ Dung Hiên nhìn Dương Hi Vân, an ủi nói.

“Ngươi có thể nghĩ như vậy, không thể tốt hơn, ta cũng không khó xử ngươi nữa, nể tình ngươi đã cứu Hi Vân, chỗ ta có trăm cân Linh Nguyên, ngươi cầm đi đi.”

Hi âm môn chủ xuất ra một cái Càn Khôn giới.

Ý tứ đã rất rõ ràng, cầm khoản Linh Nguyên này, ngươi và đồ đệ ta chia tay, đừng có trở lại.

“Ta cứu Hi Vân, đây là chuyện của ta, cũng không phải thi ân cầu báo, xin môn chủ thu lại số Linh Nguyên này đi.”

“Hừ, ra vẻ thanh cao.”

Hi âm môn chủ hừ nhẹ một tiếng, dưới cái nhìn của nàng, Mộ Dung Hiên là thiên kiêu ngoại giới, tiến vào đế lộ, có thể có bao nhiêu Linh Nguyên chứ?

Một trăm cân Linh Nguyên, đặt trên Đế lộ đã là tư sản không nhỏ rồi.

Thả bên ngoài, tương đương với mười tỷ thượng phẩm linh thạch.

“Linh Nguyên sao, vật này Huyền Thiên tông ta có rất nhiều, không nhọc Lâm đạo hữu phí tâm.”

Sở Cuồng Nhân tiến lên từ tốn nói, không nhìn cái Càn Khôn giới kia một cái, sau đó mang theo Thương Tình Tuyết rời đi.

Mộ Dung Hiên và Dương Hi Vân nhìn nhau vài lần, hai người đều có chút lưu luyến không rời.

“Hi Vân, tin tưởng ta, ta nhất định sẽ vượt qua khó khăn, sau đó trở lại đón ngươi!”

Mộ Dung Hiên hít sâu một hơi, trịnh trọng nói.

Nói xong, hắn ta quay người đi theo Sở Cuồng Nhân, Thương Tình Tuyết.

Trên đường đi, Mộ Dung Hiên không nói cái gì, giống như đã đắm chìm trong cảm xúc li biệt với Dương Hi Vân.

“Thế nào, mới có chút ngăn trở ấy đã không chịu nổi rồi?” Sở Cuồng Nhân không vừa mắt, cau mày nói.

Lúc này Mộ Dung Hiên mới ngẩng đầu lên, nhìn phía cuối Đế lộ, kiên định nói: “Chưởng môn, ta muốn trở thành đế! !”

Chương 526: Kiếm Trường Phong ước chiến, đại trận bao phủ thành trì

“Chưởng môn, ta muốn trở thành đế! !”

Mộ Dung Hiên đột nhiên kiên định nói.

Nghe thấy hắn ta nói như vậy, trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra dị sắc, lập tức cười gật đầu, “Tốt, ngươi có phần chí khí này, ta thật vui vẻ.”

Mộ Dung Hiên không vì chuyện này mà chán nản buông xuống, đây là chuyện không thể tốt hơn.

Trên thực tế, đạo tâm của Mộ Dung Hiên cứng cỏi, không đến mức sẽ vì chuyện này mà chán nản buông xuống.

“Ta muốn thành đế! Chỉ có thành đế mới có thể đánh nát tất cả trở ngại, Kiếm tộc cái gì, Hi âm môn cái gì, để bọn họ đi gặp quỷ đi!”

Mộ Dung Hiên nhìn qua phía cuối đế lộ, trong lòng hiện ra ý chí chiến đấu trước nay chưa có.

“Sức mạnh của tình yêu quả nhiên vĩ đại.” Bên cạnh, Thương Tình Tuyết tấm tắc nói.

Ba người rời khỏi Hi âm môn, đến một khách sạn trong thành Thất Huyền, tạm thời ở lại.

Mặc dù Đế binh Xuân Lôi đã nhận chủ, nhưng Sở Cuồng Nhân còn cần luyện hóa một phen, mới có thể triệt để phát huy ra uy lực của nó.

Bởi vì Xuân Lôi nhận chủ, quá trình này cũng không dài lắm.

Cộng thêm tu vi bây giờ của hắn, không đến hai ngày, hắn đã hoàn toàn luyện hóa Xuân Lôi rồi.

Trong quá trình này, có một tin tức bỗng nhiên truyền đến.

Chính là Kiếm Trường Phong của Kiếm tộc đột nhiên ước chiến Sở Cuồng Nhân, mà địa điểm ước chiến chính là Diệp thành cách thành Thất Huyền không xa.

Đối với tin tức đột nhiên xuất hiện này, tất cả mọi ngời trong thành Thất Huyền đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Mặc dù thực lực của Kiếm Trường Phong không tầm thường, là một vị thiên kiêu đỉnh phong trên Đế lộ, nhưng hai ngày trước Sở Cuồng Nhân chiến Cầm Ma Họa Quỷ, thực lực thi triển ra đã vượt xa hắn ta, rốt cuộc hắn ta lấy tự tin ở đâu ra, lại dám khiêu chiến Sở Cuồng Nhân? ?

Thương Tình Tuyết, Mộ Dung Hiên cũng có chút không hiểu.

“Không phải đầu óc người này bị nước vào chứ?”

“Hẳn không đơn giản như vậy, trong đó nhất định đã xảy ra chuyện gì mà chúng ta không biết.”

Trong khách sạn, hai người Mộ Dung Hiên và Thương Tình Tuyết đang trao đổi.

Lúc này, Sở Cuồng Nhân đã xuất quan.

Mộ Dung Hiên nói chuyện của Kiếm Trường Phong ra.

Sau khi nghe xong, Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ đăm chiêu, “Khiêu chiến ta? Người này có dũng khí từ đâu tới vậy?”

“Chưởng môn, ở trong này nhất định có bẫy.”

“A, chuyện này là chắc chắn, nhưng ta đang nhàn rỗi, dứt khoát đến xem người này muốn giở trò xiếc gì đi.”

Sở Cuồng Nhân hứng thú nói.

Sau đó, hắn để hai người Mộ Dung Hiên, Thương Tình Tuyết tạm thời ở lại khách sạn.

Vì an toàn, hắn lưu lại một đạo kiếm khí trên người mỗi người.

Kiếm khí này có thể dùng để ngăn địch, đồng thời cũng thuận tiện để Sở Cuồng Nhân định vị hành tung của hai người, không đến mức không liên lạc được như trước.

Làm xong chuẩn bị, Sở Cuồng Nhân liền tiến về Diệp thành tìm tòi hư thực.

… …

Diệp thành, đây là một thành trì nhỏ hơn thành Thất Huyền.

Nhưng vài ngày trước, thành trì này đột nhiên mất tất cả liên hệ với ngoại giới, cả tòa thành trì giống như bị một cỗ lực lượng vô hình nào đó bao phủ.

Từ ngoại giới nhìn về phía Diệp thành, trong thành không có một bóng người, trống rỗng, giống như một tòa Quỷ Thành.

Lúc Sở Cuồng Nhân đi đến hư không Diệp thành, lại phát hiện chỗ không thích hợp.

“Đây là… Dấu vết của trận pháp?”

Ngày trước Sở Cuồng Nhân bố trí Vân Hải Kinh Kỳ Trận, đã từng tự học trận pháp một thời gian.

Tạo nghệ của hắn không sâu lắm, nhưng cũng có thể phát hiện bốn phía Diệp có dấu vết trận pháp cực kỳ rõ ràng.

“Có người bày ra một đại trận trong Diệp thành, là Kiếm Trường Phong sao?”

“Không đúng, ta từng dùng Động Tất Chi Nhãn nhìn qua đối phương, không có bất kì tin tức nào cho thấy người này hiểu về trận pháp, người bố trí trận pháp này là người khác.”

Diệp thành, quả nhiên có mờ ám.

Bóng người hắn lóe lên, bước vào Diệp thành.

Sau khi hắn bước vào Diệp thành, giống như đã đến một thế giới khác.

Đây là một … Địa ngục!

Sở Cuồng Nhân nhìn bốn phía, bách tính và tu sĩ trong Diệp thành đã ngã trên mặt đất, không có bất kỳ khí tức gì, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi vô cùng nồng đậm.

Sở Cuồng Nhân cau mày, linh niệm khuếch tán ra.

Lão nhân, trẻ con, nữ nhân, tu sĩ…

Thậm chí ngay cả một con chó, một con chim nhỏ cũng không sống sót, không ai may mắn thoát khỏi! !

Cả tòa Diệp thành, không phải không có người!

Mà tất cả đều là người chết!

Một màn trước mắt, khiến người ta nghe mà kinh sợ.

Mực dù quy mô của Diệp thành không lớn, nhưng cũng có hơn ngàn vạn nhân khẩu, bây giờ, lại không còn ai sống sót!

Hơn nữa trước đó, vẫn không truyền ra tin tức nào.

“Cuối cùng là người nào làm, chỉ vì muốn đối phó ta sao? ?”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân bắn ra một đạo sát ý lạnh như băng.

Bóng người hắn lóe lên, đi tới trung tâm Diệp thành.

Ở chỗ này, có một tòa lầu cao, trên đó có một người thanh niên áo trắng, người này đeo trường kiếm bên hông, lưng cõng cổ cầm, tuấn lãng bất phàm.

Người này, chính là người ước chiến Sở Cuồng Nhân, Kiếm Trường Phong.

“Ta đã tới, gọi đồng bọn của ngươi đi ra đi, tốc chiến tốc thắng?” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Ha, chẳng lẽ ngươi không hiếu kỳ, vì sao người của cả tòa thành trì này đều chết sao?”

“Người đã chết, biết thì thế nào, không biết lại thế nào?”

“Chậc chậc, đúng là một người ý chí sắt đá, ngươi phải biết, những người này vì ngươi mà chết a!”

Kiếm Trường Phong cười lớn một tiếng nói, ánh mắt nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, muốn nhìn xem hắn sẽ có biểu tình gì.

Nhưng khiến hắn ta thất vọng là, vẻ mặt Sở Cuồng Nhân lại không thay đổi chút nào.

“Nếu ngươi muốn mượn việc này làm loạn đạo tâm của ta, vậy thì ngươi sai rồi.”

Sở Cuồng Nhân bình thản nói, đạo tâm của hắn cứng như tảng đá, từ khi bước vào con đường tu hành đến nay, không ai có thể rung chuyển.

Đừng nói đến dăm ba câu của Kiếm Trường Phong.

“Cho dù là người tu hành Vô Tình Đạo, đoán chừng cũng không có tâm địa lãnh khốc như ngươi, ngươi không sợ những người này hóa thành ác quỷ tìm ngươi báo thù sao?”

“Ngươi, nói nhảm quá nhiều.”

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân khẽ động, Côn Ngô bên hông chưa ra, trong mắt liền bắn ra một đạo kiếm khí lạnh thấu xương.

Kiếm Trường Phong biến sắc, lập tức rút trường kiếm ra, đồng thời cũng chém ra một đạo kiếm khí.

Nhưng so sánh với đạo kiếm khí của Sở Cuồng Nhân, thì kiếm khí của hắn ta quá yếu.

Trong nháy mắt kiếm khí tấn công, kiến khí của Kiếm Trường Phong lập tức bị đánh nát, kiếm khí lạnh thấu xương thế như chẻ tre trảm vào thân thể Thánh Nhân của Kiếm Trường Phong.

Dường như không có bất cứ lực lượng nào, thân thể Kiếm Trường Phong lập tức bị chém thành hai nửa!

Nhưng kì lạ là, cỗ thân thể kia, lại không hề bắn ra huyết dịch.

Một trận khói bụi nổi lên, thân thể Kiếm Trường Phong lại hóa thành một cái tượng gỗ rơi trên mặt đất.

Tượng gỗ đã bị kiếm khí chém vỡ, phù văn huyền diệu khắc bên trên, một trận phù văn chi lực quỷ dị lưu chuyển, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

“Ha, tượng gỗ khắc hoạ phù văn, còn có loại phù văn chi lực ta chưa từng gặp này nữa, có ý tứ.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên, nhìn về phía xa.

Chỉ thấy Kiếm Trường Phong chân chính đang đứng bên ngoài mấy chục dặm, ánh mắt nhìn Sở Cuồng Nhân tràn đầy sợ hãi, trên trán không tự chủ thấm ra mồ hôi lạnh.

“Thật đáng sợ, nếu không phải vừa rồi ta kịp thời khởi động Thế Thân Mộc Ngẫu, đoán chừng bây giờ đã bị kiếm khí trảm thành hai nửa rồi”

“Kiếm vẫn chưa ra, chỉ một đạo kiếm khí đã có lực lượng như vậy, người này không chỉ có tạo nghệ cầm đạo sâu không lường được, ngay cả kiếm đạo cũng mạnh hơn ta không biết bao nhiêu lần, thậm chí có thể sánh vai với Đạo Tử, thật là đáng sợ.”

Trong lòng Kiếm Trường Phong vẫn còn sợ hãi nói.

Chương 527: Huyết Oán đại trận, trăm dặm mây oán khí, phật quang độ oán linh

“Ngay cả tiếp một đạo kiếm khí của ta cũng phải dùng thủ đoạn nhỏ, ngươi như vậy, lấy dũng khí ở đâu mà khiêu chiến ta?”

Sở Cuồng Nhân nhìn Kiếm Trường Phong cách đó không xa, từ tốn nói.

Lại thấy sau lưng đối phương chợt bộc phát ra một cỗ ba động đạo vận kinh khủng, một đạo hắc ảnh từ sau lưng đối phương bay lượn mà ra, lao về phía Sở Cuồng Nhân.

“Người khiêu chiến chân chính, thì ra ở đây.”

Sở Cuồng Nhân nhìn đạo hắc ảnh kia, trong mắt lộ ra một vệt dị sắc, đưa tay chém ra một kiếm.

Kiếm quang màu tím bá đạo đổ xuống.

Ầm một tiếng, kiếm khí chém đạo hắc ảnh kia thành hai nửa.

Chỉ thấy một tấm trường bào màu đen bị xé thành hai nửa từ trên không trung bay xuống.

Trong tấm trường bào màu đen này, một bóng dáng gầy yếu chui ra, đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, đưa tay dâm ra một kiếm.

Góc độ một kiếm này rất xảo trá, giống như một đầu độc xà tích lũy đã lâu, mang theo một cỗ khí tức vô cùng tàn nhẫn tàn bạo.

Giờ khắc này, Sở Cuồng Nhân như bị một đầu Viễn Cổ Hung thú để mắt tới.

“Có chút trình độ.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên, Côn Ngô trong tay càng nhanh hơn, dùng góc độ càng xảo trá hơn va chạm với thanh kiếm kia.

Hai thanh kiếm bắn ra một trận tia lửa, kiếm khí lạnh thấu xương bắn ra khắp nơi.

Một cỗ cự lực kinh khủng trên thân Côn Ngô Kiếm bạo phát ra, đánh bay bóng người gầy yếu kia ra mấy trăm trượng.

Người kia ổn định thân hình, Sở Cuồng Nhân nhìn qua, lại là một lão giả thân hình gầy guộc, hai mắt âm u lõm xuống rất sâu.

“Thân pháp không tệ, có thể đến gần ta như vậy, kiếm pháp cũng tạm được, có thể tiếp ta một kiếm.”

Sở Cuồng Nhân nhìn lão giả kia, từ tốn nói.

Đây là hắn đã đánh giá cực cao.

Chỉ một cái, đã đủ chứng minh thực lực của lão giả trước mắt còn cường hãn hơn phần lớn Chuẩn Đế.

Ngay cả Sơn Kiếm Vệ hắn gặp lúc trước cũng kém hơn một chút.

“Chậc chậc, không ngờ ngoại giới lại xuất hiện thiên kiêu như người, khiến người ta có chút ngạc nhiên, nhưng ngươi đắc tội Kiếm tộc ta, nhất định phải chết!”

Lão giả chậc chậc nói.

Cho dù là địch nhân, nhưng ông ta vẫn không nhịn được tán thưởng Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân nghe xong, bình tĩnh nói: “Tốt, hiện tại ngươi có thể xuất ra át chủ bài, để ta mở mang kiến thức một chút.”

Hắn cũng không cho rằng đối phương diệt toàn bộ Diệp thành, chỉ vì chọn một sàn quyết đấu.

Còn đại trận này nữa, những người đã chết kia nhất định có tác dụng nào đó.

Nghĩ đến đây, hắn vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, nhìn lão giả kia.

“Oán Kiếm Vệ, một trong Ám Ảnh Kiếm Vệ của Kiếm tộc, tu hành oán niệm chi kiếm...”

Oán niệm?

Thì ra là thế.

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lướt qua một vệt giật mình.

“Khặc khặc, Sở Cuồng Nhân, nhiều người chôn cùng ngươi như vậy, ngươi phải cảm thấy vinh hạnh a!”

Oán Kiếm Vệ cười quái dị một tiếng.

Chỉ thấy trên người ông ta đột nhiên bộc phát ra một cỗ kiếm chi đạo vận âm u kinh khủng.

Cỗ đạo vận này hóa thành một đạo khí trụ màu đỏ sậm xông thẳng tới chân trời, cộng minh với trận pháp bố trí trong Diệp thành.

Trong chớp mắt.

Từ thi thể trong Diệp thành bốc lên lượng lớn oán khí màu đỏ, hội tụ trên không.

Oán khí càng ngày càng nhiều, cuồn cuộn không dứt, giống như dòng nước lũ, hội tụ hình thành một mảnh mây oán khí kinh khủng, bao phủ phạm vi trăm dặm.

Mà uy áo ẩn chứa trong oán khí vô cùng khủng bố, lúc này Sở Cuồng Nhân dường như đã đi vào Luyện Ngục, bốn phương tám hướng đều là tiếng vong linh kêu rên, cảnh tượng như vậy, chỉ hơn chứ không kém hợp chiêu của Cầm Ma Họa Quỷ.

Cầm Ma Họa Quỷ hợp chiêu chỉ là đạo vận linh lực biến thành.

Nhưng bây giờ, oán khí tràn ngập bốn phía là chân thật, dùng ngàn vạn thi huyết sinh linh tạo thành! !

Hai cái này, có bản chất khác biệt.

“Sở Cuồng Nhân, từ xưa đến nay ta không tùy tiện vận dụng Huyết Oán đại trận, ngươi có thể đoán được nguyên nhân đi, bởi vì mỗi lần dùng đại trận này, đều cần hiến tế không ít sinh linh, mà lần này, vì giết ngươi, ta đã hiến tế một tòa thành, dùng tính mạng của ngàn vạn sinh linh a!”

“Có nhiều người chôn cùng ngươi như vậy, Sở Cuồng Nhân, không biết bây giờ ngươi có suy nghĩ gì?”

Oán Kiếm Vệ cười ha ha, ông ta cảm thấy mình tình thế bắt buộc.

Hiến tế hơn ngàn vạn sinh linh tạo thành Huyết Oán đại trận, có thể phát huy ra sức mạnh khủng bố cỡ nào, ngay cả Oán Kiếm Vệ cũng không biết.

Nhưng ông ta biết, lực lượng như vậy, mười tên Sơn Kiếm Vệ cũng kém.

Chỉ sợ, ngay cả Hoàng giả đích thân đến, ông ta cũng có thể chiến một trận!

“Ngoại trừ giết ngươi, hiện tại ta không có suy nghĩ khác.”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói, trong mắt lộ ra một cỗ sát ý lạnh như băng.

Oán Kiếm Vệ thấy thế, không khỏi có chút lạnh lẽo.

“Giết! !”

Để tránh đêm dài lắm mộng, Oán Kiếm Vệ lập tức thôi động lực lượng đại trận.

Chỉ thấy tầng mây màu đỏ như máu trên bầu trời trùng điệp vọt về phía Sở Cuồng Nhân.

Đó là một cỗ oán khí vô cùng khủng bố!

Nhìn kỹ, trong oán khí màu đỏ như máu kia có một đám oán linh đang giương nanh múa vuốt, hoặc là lão nhân, hoặc là trẻ con, hoặc là nữ nhân...

Đây đều là người đã chết trong Diệp thành.

Mà giờ khắc này, những người này hóa thành oán linh dữ tợn, bị Oán Kiếm Vệ khống chế, liều mạng lao về phía Sở Cuồng Nhân!

“Ta không muốn chết.”

“Vì sao, vì sao ngươi lại đắc tội Kiếm tộc, tại sao lại liên lụy đến chúng ta.”

“Vì người chết không phải ngươi...”

Những oán linh này phát ra tiếng kêu rên, từng đôi oán hận ánh mắt nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, muốn làm loạn tâm thần hắn.

Đây cũng là một trong những chỗ cường đại nhất của Huyết Oán đại trận, tu sĩ bình thường đi vào, tâm thần sẽ bị ăn mòn, mặc cho oán linh xâm lược.

Ngay cả Chuẩn Đế cũng bị ảnh hưởng không nhỏ, chiến lực giảm đi.

Trong mắt Oán Kiếm Vệ, Sở Cuồng Nhân mạnh hơn, yêu nghiệt hơn, nhưng độ tuổi có hạn, đạo tâm mạnh hơn cũng không thể cường đại bằng đám Chuẩn Đế.

Đây là lịch duyệt, tuổi tác, kinh lịch mang đến chênh lệch, cũng không phải thiên phú có thể bù đắp.

Nhưng khiến Oán Kiếm Vệ khiếp sợ là, Sở Cuồng Nhân bị đám oán linh nguyền rủa, vẻ mặt lại bình tĩnh, không nổi sóng.

Dường như, đạo tâm của hắn đã trải qua thương hải tang điền, rèn luyện không có kẽ hở!

“Làm sao có thể, hắn lại có đạo tâm như vậy!”

“Thiên phú cường đại, thực lực có thể trảm Chuẩn Đế, ngay cả đạo tâm cũng không thể phá vỡ sao?”

Oán Kiếm Vệ có chút khiếp sợ.

Thiên phú không có gì sánh kịp, đạo tâm không thể phá vỡ...

Đây mới thật sự là yêu nghiệt!

Ngay lúc này, Sở Cuồng Nhân có hành động.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng nâng tay, một trận phật quang mênh mông từ trên người hắn phát ra, giống như một vòng mặt trời, phổ chiếu thập phương thiên địa!

“Phật quang, chẳng lẽ tên gia hỏa này còn là một vị phật tu?”

Lúc Oán Kiếm Vệ kinh nghi bất định, phật quang trên người Sở Cuồng Nhân càng ngày càng hừng hực, phật quang lưu chuyển, dần dần ngưng tụ thành một vị Cổ Phật vạn trượng!

Cổ Phật thương hại nhìn oán linh trước mặt, miệng tụng phạm âm.

Sau đó, chậm rãi đánh ra một chưởng.

Phật quang mênh mông của Sở Cuồng Nhân đánh nát dòng lũ oán khí.

Vô số oán linh bị cỗ lực lượng này tịnh hóa, phật chưởng to lớn thẳng tiến không lùi chụp vào trên tầng mây oán khí.

Vạn trượng Cổ Phật chi chưởng đánh vào tầng mây oán khí, phật quang bạo phát.

Chỉ thấy trong tầng mây oán khí màu đỏ như máu kia có từng chùm sáng màu vàng óng xuyên thấu mà ra, ngay sau đó, trăm dặm mây oán khí, ầm vang nổ tung! !

Huyết Oán đại trận bao phủ toàn bộ Diệp thành cũng vì cỗ lực lượng này mà ầm ầm chấn động, dần dần sụp đổ.

Chương 528: Oán khí nhập thể, Oán Kiếm Vệ giống như phong ma

Toàn bộ Diệp thành bởi vì một chưởng của Sở Cuồng Nhân mà điên cuồng chấn động, lực lượng như vậy, khiến Oán Kiếm Vệ kinh dị.

Đừng nói đến chuyện đó là phật quang chuyên dùng để khắc chế oán khí của ông ta.

“Phật quang cường đại như thế, ngay cả cao tăng đại đức của Phổ Đà Tự cũng chưa chắc đã có, rốt cuộc người này tu hành thế nào, biết cầm đạo, lại biết kiếm đạo, còn nắm giữ tu vi phật đạo đáng sợ như vậy, sao hắn có nhiều tinh lực học nhiều loại pháp môn như vậy? ?”

Oán Kiếm Vệ kinh ngạc.

Phía xa, Kiếm Trường Phong càng nhìn đến trợn mắt há mồm, trên mặt hiện lên vẻ không thể tin được.

Hắn ta đã từng gặp thiên kiêu cấm kị.

Nhưng lúc này, hắn ta cảm thấy, cho dù là thiên kiêu cấm kỵ được coi là truyền kì trong tộc cũng không bằng Sở Cuồng Nhân.

Nhân vật như vậy, đã siêu việt phạm vi hai chữ thiên kiêu! !

Rầm rầm rầm...

Huyết Oán đại trận bao phủ toàn bộ Diệp thành điên cuồng chấn động, dường như một khắc sau sẽ sụp đổ.

Oán Kiếm Vệ thấy thế, khẽ quát một tiếng, “Ta khổ cực bố trí đại trận, làm sao có thể dễ dàng bị ngươi làm hỏng được! !”

Chỉ thấy trên người ông ta bộc phát ra một cỗ hấp lực vô cùng cường đại, oán khí bốn phía giống như trăm sông đổ về một biển, điên cuồng lao về phía ông ta!

Oán Kiếm Vệ, đang hấp thu oán khí nhập thể! !

Sở Cuồng Nhân ở một bên nhìn thấy, cũng không ngăn cản, “Nào, để ta nhìn xem ngươi còn thủ đoạn gì nữa.”

“Rống! !”

Theo oán khí không ngừng nhập vào cơ thể, thân thể gầy yếu của Oán Kiếm Vệ giống như một cái khí cầu, đang không ngừng bành trướng.

Rất nhanh, thân thể gầy yếu của ông ta ta to hơn vài vòng.

Da thịt vốn khô quắt dần trở nên no đủ, tóc trắng cũng trở nên đen nhánh, trên thân thể to lớn nổi gân xanh, như Cầu Long ẩn núp, bắp thịt cứng rắn giống như bê tông, đánh vào thị giác người ta, vừa nhìn đã biết bên trong nhục thân kia ẩn chứa lực lượng mãnh liệt cỡ nào.

Không chỉ như thế, trên người Oán Kiếm Vệ còn hiện ra từng đạo đường vân màu đỏ quỷ quyệt, có cảm giác rất yêu dị.

“A, người đang cải lão hoàn đồng à?”

Sở Cuồng Nhân nhìn Oán Kiếm Vệ trước mặt, khẽ cười một tiếng nói, Động Tất Chi Nhãn vận chuyển.

“Oán khí nhập thể, vận dụng pháp môn đặc thù nào đó dung hợp với linh lực, cải tạo thân thể, nhưng tuổi thọ sẽ có hao tổn lớn...”

“Nói cách khác, ngươi không phải cải lão hoàn đồng, mà chính là... Hồi quang phản chiếu.”

Nghe thấy lời Sở Cuồng Nhân nói, trong mắt Oán Kiếm Vệ lộ ra vẻ kinh ngạc, “Không ngờ ngươi có thể nhìn ra tình trạng của ta, đây chính là chuyện ngay cả Hoàng giả cũng chưa chắc đã làm được, xem ra trên người của ngươi cất giấu không ít bí mật a.”

“Nhưng không quan trọng, giết ngươi, tất cả những bí mật kia sẽ là của ta! !”

Trong mắt Oán Kiếm Vệ lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Ông ta đã không kịp chờ đợi muốn nhìn xem trên người Sở Cuồng Nhân có bí mật gì.

Không nói những cái khác, chỉ Đế binh trên người đối phương cũng đã là cơ duyên to lớn.

“Giết ta, chỉ bằng trạng thái hồi quang phản chiếu này của ngươi?”

“Khặc khặc, chỉ cần trong thời gian nhất định giải trừ trạng thái oán khí nhập thể, ta sẽ không có gì đáng ngại.”

Oán Kiếm Vệ lạnh lẽo cười một tiếng, không do dự nữa, lập tức xuất thủ.

Chỉ thấy bóng người ông ta lóe lên, tốc độ cực nhanh vượt qua cực hạn linh niệm của Chuẩn Đế bình thường có thể bắt được.

Ở phía xa, Kiếm Trường Phong cảm giác, thân thể của Oán Kiếm Vệ đã hóa thành một đạo tàn ảnh trên không trung, sau đó biến mất không thấy.

“Thân pháp rất nhanh.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói, linh niệm phân bố ở xung quanh.

Hắn nắm giữ thiên phú niệm lực, cảm giác linh niệm vô cùng nhạy cảm, không chỉ nhìn, thậm chí linh niệm của hắn còn có ngũ giác.

Giống như vô số phân thân.

Cho dù tốc độ của Oán Kiếm Vệ có nhanh hơn, nhưng vẫn không thể trốn khỏi cảm giác của hắn được.

Côn Ngô trong tay Sở Cuồng Nhân chém về bên trái.

Keng một tiếng!

Hai thanh kiếm bỗng nhiên va chạm.

Lực lượng khổng lồ khiến Sở Cuồng Nhân và Oán Kiếm Vệ đều bị đẩy lui.

“Ngươi lại có thể bắt được quỹ tích của ta?”

Oán Kiếm Vệ hơi kinh ngạc, nhưng lập tức thu liễm tâm tư, lại lần nữa công kích, đưa tay chém ra một kiếm, “Huyết Oán Trảm! !”

Oán khí đầy trời rót vào trường kiếm trong tay ông ta, sau đó ngưng tụ thành một đạo kiếm ảnh ngàn trượng màu đỏ sậm.

Một kiếm rơi xuống, kiếm ảnh ngàn trượng mang theo tiếng kêu rên ghê người chém về phía Sở Cuồng Nhân.

“Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!”

Đối mặt với kiếm khí kinh khủng, mấy vô thượng đạo thể trong cơ thể Sở Cuồng Nhân cùng nở rộ ra thần huy vô biên.

Ba đại đạo thể đều xuất hiện, một đạo kiếm quang dồi dào tuyệt luân giống như dòng nước lũ màu tím phá thiên địa, xông về kiếm ảnh!

Hai cỗ lực lượng bất thể bạo phát!

Hai cỗ kiếm khí quấn quanh nhau, hóa thành một đạo kiếm khí chi trụ, xông thẳng tới chân trời, toàn bộ Huyết Oán đại trận bị cỗ lực lượng này trùng kích, không có cách nào tiếp nhận.

Theo một tiếng oanh minh, Huyết Oán đại trận, phá nát!

Mà theo đại trận bị phá nát, ba động năng lượng khủng bố phát ra, khiến vô số cường giả cảm giác được.

Từng đạo linh niệm vọt tới, nhìn trộm Diệp thành.

Khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân và Oán Kiếm Vệ giao chiến, không khỏi chấn kinh.

“Lực lượng như vậy, chỉ sợ đã tiếp cận Hoàng giả đi.”

“Thật mạnh, rốt cuộc hai người này là ai?”

“Người thanh niên áo trắng kia là... Sở Cuồng Nhân, là Sở Cuồng Nhân đạt được Đế binh tại thành Thất Huyền, tu vi cầm đạo của người này sâu không lường được, ngay cả Cầm Ma Họa Quỷ cũng không phải đối thủ của hắn, chỉ là không ngờ, người này lại nắm giữ mấy loại Vô Thượng Đạo Thể, chuyện này quá không thể tưởng tượng nổi.”

“Thiên phú của người này, tuyệt đối không kém hơn bất kì thiên kiêu cấm kỵ nào, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém.”

Từng đạo linh niệm đang trao đổi.

Mà trận chiến của Sở Cuồng Nhân và Oán Kiếm Vệ cũng dần tiến vào giai đoạn cuối

“Sở Cuồng Nhân, không phải ngươi am hiểu cầm đạo sao? Đàn của ngươi đâu? !”

Oán Kiếm Vệ đưa tay chém ra một kiếm, oán khí dồi dào hóa thành một đạo kiếm ảnh to lớn màu đỏ, bức lui một kiếm của Sở Cuồng Nhân.

“Ngươi muốn nghe ta đàn? âm nhạc hay như vậy, ngươi có giác ngộ phải chết rồi? !”

Sở Cuồng Nhân đưa một đạo lôi quang này từ trên người hắn bay lượn ra.

Uy thế của lôi quang mạnh mẽ tuyệt luân, ẩn chứa một cỗ uy áp vô cùng khủng bố, trực tiếp đập vào người Oán Kiếm Vệ.

Oán Kiếm Vệ bị lôi quang cứ thế đánh lui.

Ngay sau đó, lôi quang du tẩu trong hư không, rơi vào trước mặt Sở Cuồng Nhân, hóa thành một thanh cổ cầm hoa lệ, toàn thân màu xanh thẳm.

Chính là Đế binh Xuân Lôi!

“Thần Ma Bát âm, hoàng chung đại lữ!”

Hắn kéo dây đàn, một đạo đạo vận cầm âm cuốn theo âm ba bàng bạc đánh về phía Oán Kiếm Vệ.

Oán Kiếm Vệ đưa tay chém ra một kiếm, oán khí dồi dào đánh thẳng vào âm ba.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, áo trắng như tuyết, không nhúc nhích chút nào, mà Oán Kiếm Vệ đã lùi lại mấy trượng, vẻ mặt ngưng trọng.

“Cầm đạo của người này đúng là không tầm thường, ta còn cần càng nhiều oán khí! !”

Oán Kiếm Vệ thầm nói.

Chỉ thấy quanh người ông ta lại lần nữa có một cỗ hấp lực bạo phát, oán khí xung quanh còn chưa tán đi giống như thủy triều cuồn cuộn không dứt, lại lần nữa tràn vào cơ thể ông ta.

Theo oán khí càng ngày càng nhiều, sắc mặt Oán Kiếm Vệ cũng trở nên có chút dữ tợn.

“Rống! !”

Oán Kiếm Vệ phát ra một tiếng gầm không giống của con người, hai mắt lộ ra vẻ bạo ngược.

“Sở Cuồng Nhân, chết đi cho ta! !”

Oán Kiếm Vệ nổi giận gầm lên một tiếng, tiếng rống như sấm, khiến cả Diệp thành đều chấn động.

Ông ta phóng về phía Sở Cuồng Nhân, oán khí phô thiên cái địa bao phủ hơn phân nửa chân trời.

Đối mặt với Oán Kiếm Vệ giống như phong ma, mười ngón tay của Sở Cuồng Nhân bay múa, Thần Ma Bát âm liên tiếp tấu vang!

Chương 529: Mị Kiếm Vệ hành động, hai đạo kiếm khí

Ngay khi Sở Cuồng Nhân và Oán Kiếm Vệ giao thủ tại Diệp thành.

Trong thành Thất Huyền, hai người Mộ Dung Hiên và Thương Tình Tuyết cũng gặp phiền toái.

Trong khách sạn, không có một ai.

Trước mặt Mộ Dung Hiên và Thương Tình Tuyết xuất hiện một nữ tử mặc trường bào màu đen.

Nữ tử này thiên tư quốc sắc, sóng mắt lưu chuyển lộ ra một cỗ mềm mại đáng yêu, đủ mê hoặc chín mươi chín phần trăm nam nhân trong thiên hạ.

Nhưng trong đó cũng không bao gồm Mộ Dung Hiên.

Trong lòng hắn ta đã sớm có người, hơn nữa, hắn ta cảm nhận được một cỗ uy hiếp trên người nữ tử này.

“Ngươi là ai?” Mộ Dung Hiên cau mày nói.

“Ám Ảnh Kiếm Vệ của Kiếm tộc, Mị Kiếm Vệ!”

Mị Kiếm Vệ mềm mại đáng yêu cười một tiếng, nhìn hai người, nói: “Cũng nhờ Oán Kiếm Vệ dẫn dắt Sở Cuồng Nhân rời đi, mới cho ta có cơ hội đối phó hai người các ngươi.”

“Đối phó chúng ta? Ngươi muốn bắt chúng ta uy hiếp chưởng môn?”

Thương Tình Tuyết nhìn Mị Kiếm Vệ nói.

Nàng biết, mình và Mộ Dung Hiên căn bản không đáng để Kiếm tộc gióng trống khua chiêng như thế, đối phó hai người bọn họ, mục đích cuối cùng vẫn là Sở Cuồng Nhân.

“Ôi chao, tiểu cô nương này thật thông minh, đáng tiếc, biết thì đã sao, các ngươi vẫn không có bất kì năng lực thay đổi nào.”

Mị Kiếm Vệ hóa thành một đạo hắc ảnh lao về phía Thương Tình Tuyết.

Chỉ thấy Thương Tình Tuyết đưa tay, một cỗ hàn khí vô cùng bàng bạc phun ra ngoài.

Trong nháy mắt, hàn khí khủng bố đóng băng hư không, sắc mặt Mị Kiếm Vệ đang xông lên hơi đổi một chút, không khỏi lùi lại mấy chục trượng, kiêng kỵ nhìn Thương Tình Tuyết, “Không ngờ ngươi lại có thực lực như vậy, loại hàn khí này, ngươi là Băng Sương Đạo Thể?”

Nàng có chút kinh nghi bất định, cho dù là Băng Sương Đạo Thể, cũng không đến mức có hàn khí khủng bố như vậy mới đúng.

Bên cạnh, Mộ Dung Hiên cũng hơi kinh ngạc, “Tình Tuyết, xem ra ngươi có cơ duyên bất phàm a.”

“Ừm.”

Thương Tình Tuyết lộ ra nụ cười vui vẻ.

“Chuyện này nói sau, ứng phó Mị Kiếm Vệ này trước, sợ rằng người này không dễ đối phó.”

Mộ Dung Hiên cười, sau đó nhìn về phía Mị Kiếm Vệ.

Cho dù hắn ta và Thương Tình Tuyết có tiến bộ không nhỏ, tiến vào đế lộ đều có gặp gỡ, nhưng đối mặt với thiên kiêu tuyệt đỉnh của Kiếm tộc như Mị Kiếm Vệ, vẫn không dám sơ sót.

“Hừ, hai tên thiên kiêu ngoại giới, ta không tin thực lực của các ngươi có thể cao minh hơn.”

Mị Kiếm Vệ hừ lạnh một tiếng, là một trong mấy vị thiên kiêu tuyệt đỉnh gần với Kiếm Đạo tử nhất trong Kiếm tộc, nàng có sự kiêu ngạo của mình, ngoại trừ Kiếm Đạo Tử và mấy vị thiên kiêu cấm kỵ ra, nàng căn bản không sợ bất cứ kẻ nào.

“Lên!” Mộ Dung Hiên và Thương Tình Tuyết một trái một phải, công kích về phía Mị Kiếm Vệ.

Đối phương muốn bắt bọn họ uy hiếp Sở Cuồng Nhân, giờ phút này, bọn họ cũng lười nói đạo nghĩa, lấy nhiều khi ít thì lấy nhiều khi ít đi.

Ba người, ba thanh kiếm lập tức đụng vào nhau.

Mộ Dung Hiên hừng hực bá đạo, Thương Tình Tuyết băng lãnh như tuyết, Mị Kiếm Vệ hắc ám quỷ quyệt…

Ba loại kiếm đạo va chạm.trong nháy mắt toàn bộ khách sạn sụp đổ.

Thực lực của Mị Kiếm Vệ mạnh nhất, nhưng đối mặt với hai người Mộ Dung Hiên và Thương Tình Tuyết liên thủ, trong lúc nhất thời cũng không làm gì được hai người.

“Đáng chết, đánh giá thấp thực lực của hai người này.”

“Ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, không ngờ hai tên đệ tử bên cạnh hắn cũng có thực lực như vậy, Huyền Thiên tông, rốt cuộc là tông môn thế nào? ?”

Mị Kiếm Vệ thầm nghĩ, sau đó xuất toàn lực đối phó hai người.

Nhưng cho dù nàng dùng hết toàn lực, cũng không thể chiếm được ưu thế lớn khi hai người kia liên thủ.

“Đáng giận, xem ra nhất định phải sử dụng chút đồ vật.”

Mị Kiếm Vệ cắn răng, hiện tại Sở Cuồng Nhân đã rời đi, nàng chỉ có một cơ hội này, nếu Sở Cuồng Nhân trở về, nàng sẽ không còn cơ hội.

Chỉ thấy nàng lấy ra một viên đan dược ăn vào.

Trong nháy mắt, một cỗ kiếm khí âm u và hắc ám từ trên người Mị Kiếm Vệ bạo phát ra, “Vô Minh Kiếm Vực! !”

Vô số kiếm khí màu đen xen lẫn trong hư không xen, giống như màn đêm bao phủ phạm vi mười dặm, hình thành một cái lĩnh vực Hắc Ám!

“Tình Tuyết, cẩn thận, thực lực của nàng đột nhiên tăng lên rất nhiều.”

“Lực lượng như vậy, đã là cấp bậc Chuẩn Đế.”

Sắc mặt hai người Thương Tình Tuyết và Mộ Dung Hiên có chút ngưng trọng.

“Bại cho ta! !”

Mị Kiếm Vệ đưa tay chém ra một đạo kiếm khí màu đen.

Kiếm khí kia ẩn chứa một cỗ đạo vận hắc ám, dường như đêm tối nghiền ép mà đến.

Sắc mặt Thương Tình Tuyết và Mộ Dung Hiên thay đổi.

Nhưng ngay lúc này, trên người Mộ Dung Hiên đột nhiên nổ bắn ra một đạo kiếm khí màu tím.

Kiếm khí như hồng thủy, đánh nát kiếm khí của Mị Kiếm Vệ, sau đó rơi vào màn đêm đen kịt kia, màn đêm do vô số kiếm khí hắc ám xen lẫn mà thành cứ thế bị xé mở một lỗ hổng khổng lồ, lượng lớn vết rách từ lỗ hổng kia dần lan tràn ra ngoài.

Theo ánh mặt trời chiếu xuống, Vô Minh Kiếm Vực, phá! !

Mị Kiếm Vệ nhìn thấy một màn này, vẻ mặt có chút hoảng sợ, “Đây là kiếm khí gì! !”

Một kiếm phá mở kiếm khí của nàng, lại phá lĩnh vực!

Lực lượng như vậy trong cảnh giới Chuẩn Đế cũng thuộc về đỉnh phong.

“Là kiếm khí chưởng môn lưu lại!”

Thương Tình Tuyết ngạc nhiên nói.

Mà ngay sau đó, trên người nàng cũng có một đạo kiếm khí bắn ra.

Kiếm khí hiển hóa trong hư không, hóa thành bóng người mặc bạch y.

Chính là Sở Cuồng Nhân!

Uy áp kiếm đạo vô cùng cường đại lấy Sở Cuồng Nhân làm trung tâm, khuếch tán ra, trực tiếp khóa chặt Mị Kiếm Vệ.

Lần đầu tiên Mị Kiếm Vệ đối mặt với uy áp kiếm đạo của Sở Cuồng Nhân, lập tức cảm thấy tê cả da đầu, trên khuôn mặt mềm mại đáng yêu lộ ra một vệt hoảng sợ.

“Lực lượng như vậy, làm sao có thể…”

“Sở Cuồng Nhân, không phải hắn đã đi đối phó với Oán Kiếm Vệ rồi sao? Không đúng, đây là một bộ phân thân linh niệm của hắn! !”

Phát hiện điểm này, nhưng trên mặt Mị Kiếm Vệ vẫn không hiện ra vẻ vui sướng nào, ngược lại, càng thêm hoảng sợ.

Một đạo phân thân linh niệm đã có uy áp này, như vậy, bản thể của hắn sẽ cường đại cỡ nào?

Loại tồn tại này, Kiếm Đạo Tử đại nhân, thật sự có thể địch nổi sao? !

Lần đầu tiên trong đời Mị Kiếm Vệ sinh ra nghi ngờ với Kiếm Đạo Tử.

Đơn giản là vì thực lực Sở Cuồng Nhân thi triển ra quá mức khủng bố, đã siêu việt phạm vi hiểu biết về thiên kiêu của nàng.

“Ha, thì ra đây chính là kế hoạch của các ngươi? Dẫn dắt ta rời đi, sau đó đến bắt đệ tử của ta, dùng để uy hiếp ta? ?”

Sở Cuồng Nhân lạnh lẽo nói.

Mặc dù chỉ là một bộ phân thân linh niệm, nhưng Mị Kiếm Vệ lại có cảm giác đó giống như một vị sát thần tuyệt thế.

“Trốn! !”

Mị Kiếm Vệ không kìm nén được hoảng sợ trong lòng, quay người đào tẩu.

“Đi? Ngươi đi đâu?”

Sở Cuồng Nhân hóa thành một đạo kiếm quang, trong chớp mắt đã đến trước mặt Mị Kiếm Vệ.

Mị Kiếm Vệ mềm mại quát một tiếng, nắm chặt kiếm trong tay chém ra.

Sở Cuồng Nhân đối mặt với một kiếm này, ngưng tụ kiếm chỉ, chậm rãi điểm về phía Mị Kiếm Vệ.

Tốc độ của một kiếm chỉ này không nhanh, chậm rãi điểm ra, nhưng lại giống như thiên uy, vô cùng mạnh mẽ!

Kiếm của Mị Kiếm Vệ còn chưa chém lên thân thể Sở Cuồng Nhân, đã bị cỗ uy áp kinh khủng kia nghiền ép, trực tiếp tan rã tán loạn.

Kiếm chỉ của Sở Cuồng Nhân thế như chẻ tre rơi vào trên ngực Mị Kiếm Vệ.

Ầm!

Kiếm khí trực tiếp xuyên qua thân thể Mị Kiếm Vệ, một đạo sương máu từ sau lưng nàng phun ra ngoài.

Chỉ một kiếm, Mị Kiếm Vệ đã đánh mất tất cả năng lực phản kháng.

“Tình Tuyết, Mộ Dung, trông coi nàng thật kĩ, đừng để nàng chết, chờ ta trở lại.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, giống như sẽ có an bài khác với Mị Kiếm Vệ.

Đón lấy, thân ảnh của hắn tiêu tán trong hư không.

Cách đó nghìn vạn dặm, trong Diệp thành, Sở Cuồng Nhân nhìn Oán Kiếm Vệ, trong mắt bắn ra một cỗ sát ý lãnh khốc.

“Được rồi, không chơi với ngươi nữa.”

Chỉ thấy mười ngón tay hắn đặt trên dây cầm, trong đạo vận cầm âm có thêm một cỗ thiên uy cuồn cuộn!

Chương 530: Giết Mị Kiếm Vệ, loại nô ấn, tịnh hóa Diệp thành

Mười ngón tay của Sở Cuồng Nhân trêu chọc trên dây đàn Xuân Lôi, trong đó còn ẩn chứa thiên uy cuồn cuộn.

Đó là đạo vận thiên phạt! !

Cầm âm khuếch tán, từng cơn sóng liên tiếp, dồi dào chi uy rung động phạm vi ngàn dặm.

Vô số sinh linh nghe thấy tiếng đàn này nằm rạp trên mặt đất, theo bản năng sinh ra kính sợ với thiên uy!

Mà Oán Kiếm Vệ, chính diện tiếp nhận tiếng đàn này càng không cần phải nói, dù oán khí đã nhập thể, chiến lực đại tăng, nhưng lúc đối mặt với uy năng này, vẫn không cách nào chống cự được, thân thể to lớn bắt đầu nứt ra, xuất hiện từng đạo vết rách.

“Làm sao lại, làm sao có thể? !”

“Không, không! !”

Oán Kiếm Vệ hoảng sợ kêu to, một đám oán khí ngưng tụ thành oán linh, không ngừng chui ra thân thể đang vỡ ra kia.

“Đáng giận, đáng giận, trở về cho ta! !”

Oán Kiếm Vệ khua hai tay, giống như muốn ấn đám oán linh đang bay ra ngoài kia trở lại.

Nhưng ông ta làm như vậy căn bản chính là tốn công vô ích.

Thời gian oán khí nhập vào trong cơ thể ông ta quá dài, cộng thêm Thần Ma Bát âm ảnh hưởng, lúc này ông ta đã là nỏ mạnh hết đà.

Vô số oán linh từ trong người ông ta chui ra, nhưng không tán đi, một đám sắc mặt dữ tợn nhìn Oán Kiếm Vệ, trong mắt lộ ra vẻ oán hận.

“Trả mạng lại cho ta! !”

“Giết ngươi, giết ngươi…”

Một đám oán linh điên cuồng phóng về phía Oán Kiếm Vệ, bắt đầu gặm nhấm thân thể ông ta.

Lúc này Oán Kiếm Vệ đã mất năng lực thao túng đám oán khí này, bị oán khí oán linh phản công.

“Không không…”

Theo đám oán linnh bay ra, thân thể to lớn của Oán Kiếm Vệ cũng dần dần khô quắt xuống, thần trí bắt đầu khôi phục thanh tỉnh.

Nhưng ngay sau đó, ông ta nhìn thấy từng đôi mắt oán hận nhìn về phía mình, lại lâm vào sợ hãi trước nay chưa từng có.

Oán linh phản phệ vô cùng thống khổ, căn bản không phải ông ta có thể thừa nhận.

Nương theo từng tiếng kêu thảm, Oán Kiếm Vệ bị oán linh bao phủ.

Oán Kiếm Vệ dựa vào thao túng oán khí mà tung hoành thiên hạ, cuối cùng lại chết trong tay oán khí mình tâm đắc nhất.

Không thể không nói, đây đúng là chuyện châm chọc.

Sở Cuồng Nhân nhìn một màn tàn nhẫn trước mặt, vẻ mặt không hề bận tâm, thu hồi Đế binh Xuân Lôi, “Tự làm tự chịu.”

Ngay sau đó, hắn nhìn về phía cách đó không xa.

Chỉ thấy một bóng người đang lao về phía xa, chính là Kiếm Trường Phong thấy chuyện không xong, muốn chạy trốn.

“Ngươi có thể đi đâu?”

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân hoàn toàn lạnh lẽo, sau đó đưa tay phóng xuất ra một cỗ niệm lực vô hình.

Kiếm Trường Phong chỉ cảm thấy một bàn tay vô hình nắm chặt hắn ta, thân thể không bị khống chế định giữa không trung.

“Chuyện gì vậy? !”

Kiếm Trường Phong có chút hoảng sợ.

Hắn ta căn bản không phát giác được bất kỳ ba động linh lực nào, căn bản không biết tại sao mình lại bị khống chế.

Sau đó, hắn ta chỉ có thể trơ mắt nhìn Sở Cuồng Nhân đi về phía mình.

“Ngươi muốn làm gì? !”

“Ta là thiên kiêu của Kiếm tộc, ngươi giết ta, sẽ chỉ tăng thêm cừu oán với Kiếm tộc, thả ta, ta nguyện ý trở về thay ngươi cầu tình…”

Kiếm Trường Phong lớn tiếng nói, muốn cầu một đường sống.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại đạm mạc nhìn hắn ta: “Ngươi cảm thấy, ta cần ngươi cầu tình cho ta sao?”

Kiếm chỉ ngưng tụ, hắn đưa tay điểm lên trán Kiếm Trường Phong.

“Không muốn! !”

Kiếm Trường Phong vô cùng hoảng sợ.

Lúc kiếm chỉ rơi lên trán hắn ta, lại không có thống khổ như trong tưởng tượng.

Chỉ có một cỗ lạnh như băng đâm vào trong đầu.

Tình huống như thế nào?

Kiếm Trường Phong kinh nghi bất định, chỉ cảm thấy cỗ lạnh như băng kia còn đang thâm nhập tìm kiếm trong đầu hắn ta.

Dường như, muốn đâm nhập sâu vào trong linh hồn! !

Không tốt! !

Kiếm Trường Phong không biết Sở Cuồng Nhân muốn làm gì, nhưng theo bản năng vẫn kháng cự.

Linh lực trên người hắn phun trào, linh niệm cũng đang chống cự cỗ lạnh như băng kia.

Làm như thế, đúng là có hiệu quả.

Kiếm Trường Phong cảm giác cỗ lạnh như băng kia đã ngừng lại.

“Ha, muốn chống cự, ngươi còn chưa có năng lực này!”

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng, niệm lực lưu chuyển.

Kiếm Trường Phong chỉ cảm thấy quanh người truyền đến một cỗ áp lực vô cùng cường đại, đang điên cuồng nghiền ép thân thể hắn ta.

Đau đớn kịch liệt đánh thẳng vào thần kinh, hắn ta cảm giác thân thể mình giống như bị nghiền nát.

Trong tình huống này, thậm chí linh lực của hắn ta không chịu khống chế, tâm thần dần tan rã.

“Ngự Hồn Nô Ấn!”

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, đạo lạnh như băng kia trực tiếp đâm vào linh hồn Kiếm Trường Phong, khắc sâu trên linh hồn hắn ta, hình thành một chữ 'Nô' màu vàng!

Làm xong tất cả, Sở Cuồng Nhân rút về tay.

Kiếm Trường Phong dường như đã biết tất cả, đưa tay ôm đầu nửa quỳ trong hư không, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra hoảng sợ khó nói lên lời.

Nô ấn!

Sở Cuồng Nhân lại gieo xuống nô ấn trong linh hồn hắn ta! !

Kiếm Trường Phong không thể tin được, Sở Cuồng Nhân lại có thủ đoạn nô dịch linh hồn! !

Mà bây giờ, sinh tử của hắn ta phụ thuộc vào một suy nghĩ của Sở Cuồng Nhân.

“Về Kiếm tộc, có tình huống như thế nào, tùy thời bẩm báo với ta.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sắc mặt Kiếm Trường Phong không ngừng thay đổi, muốn kháng cự.

Nhưng ngay sau đó, linh hồn truyền đến một trận đau nhói, hắn ta càng kháng cự, cảm giác đau nhói kia càng mãnh liệt.

Cuối cùng, linh hồn của hắn ta giống như bị xé rách.

Kiếm Trường Phong chảy mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch.

Cuối cùng, hắn ta vẫn phải khuất phục cỗ thống khổ đến từ linh hồn này, khẽ vuốt cằm, “Vâng!”

Hắn ta đứng dậy rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn ta rời đi, Sở Cuồng Nhân thầm nói: “Ngự Hồn Nô Ấn, cũng không phải ngươi có thể phản kháng được.”

Rất nhanh.

Nô ấn đã thay đổi tư tưởng của Kiếm Trường Phong, khiến hắn ta trở thành nô bộc trung thành nhất của Sở Cuồng Nhân!

Mà cây đinh chôn xuống Kiếm tộc này, sẽ tùy thời cung cấp tin tức về Kiếm tộc cho Sở Cuồng Nhân.

“Kiếm tộc, a, ta không ngại chậm rãi chơi đùa với các người.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân lộ ra ý cười lạnh lẽo, sau đó thoáng qua thi thể nằm ở khắp nơi trong Diệp thành và oán linh đầy trời kia.

Nếu bỏ mặc không quan tâm, những oán linh khuếch tán ra, sẽ tạo thành ảnh hưởng đáng sợ đối với các thành trì ở xung quanh.

Thậm chí, những thi thể bị oán khí ăn mòn kia cũng sẽ hóa thành hành thi.

Mặc dù những người này không phải do hắn giết, nhưng lại vì hắn mà chết.

Hắn không cảm thấy áy náy, bởi vì đây là thế giới cá lớn nuốt cá bé.

Nhưng hắn cảm thấy mình có thể làm chút gì đó.

Chỉ thấy hắn đưa tay, niệm lực vô hình khuếch tán ra, từng nét bùa chú ngưng tụ trên hư không, rơi trên Diệp thành, hóa thành liệt hỏa!

Lửa cháy bừng bừng đốt cháy Diệp thành, vô số thi thể bị lửa đốt, cộng với lượng lướn oán khí còn sót lại cháy hừng hực, giống như nghiệp hỏa màu đỏ.

Quanh người Sở Cuồng Nhân hiển hóa phật quang, Cổ Phật hiện lên, phật quang cuồn cuộn bao phủ toàn bộ Diệp thành.

Chỉ thấy trong miệng Cổ Phật tụng phạm âm, vô số oán linh tắm rửa trong phật quang, thời gian trôi qua, sắc mặt dữ tợn của bọn họ đã khôi phục bình thản, cuối cùng tiêu tán trong hư không.

Thật lâu.

Vô số thi thể bị phù văn chi hỏa thiêu đốt đã hóa thành tro tàn, tiêu tan theo gió, vô tận oán khí bị phật quang tịnh hóa cũng tán đi.

Làm xong tất cả, Sở Cuồng Nhân mới rời khỏi Diệp thành, trở về thành Thất Huyền.

Sau đó không lâu, chuyện ở Diệp thành truyền ra ngoài, khiến ngàn tỉ tu sĩ xung quanh đều khiếp sợ.

Có người nói, Diệp thành hóa thành quỷ thành, có Cổ Phật buông xuống độ hóa.

Phật quang mênh mông kia, cách một triệu dặm vẫn có thể thấy được.

Thậm chí tin đồn này còn truyền đến tổ chức phật tu đứng đầu trên Đế lộ, Phổ Đà Tự, khiến một số đại đức cao tăng trong chùa chú ý.

Chương 531: Ta không thiếu Linh Nguyên, Mị Kiếm Vệ thà chết chứ không

chịu khuất phục

Thành Thất Huyền.

Sở Cuồng Nhân từ Diệp thành trở lại khách sạn, đập vào mắt là một vùng phế tích.

Còn hai người Mộ Dung Hiên và Thương Tình Tuyết đã không biết tung tích.

Sở Cuồng Nhân vừa muốn liên lạc với hai người này, ông chủ khách sạn đã trực tiếp vọt lên, yêu cầu hắn bồi thường.

“Ta mặc kệ, khách sạn của ta đã mở mấy trăm năm, được đánh giá là nơi buôn bán tốt trong thành Thất Huyền, hiện tại bị người của ngươi hủy đi, không bồi thường mười mấy cân Linh Nguyên thì đừng hòng chạy.”

Ông chủ khách sạn bắt được Sở Cuồng Nhân.không cho hắn rời đi.

Cách đó không xa, Dương Hi Vân vì lo lắng cho an nguy của Mộ Dung Hiên đi tới, “Bọn họ phá hỏng đồ, cứ tính cho ta.”

“Hi Vân, đừng can thiệp vào, đây không phải chuyện của chúng ta.”

Bên cạnh, Hi âm môn chủ thản nhiên nói, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra ý cười trên nỗi đau của người khác.

Xem các ngươi ra vẻ thanh cao, bây giờ nhìn ngươi làm sao đi.

“Sư tôn, Mộ Dung đại ca có ân với ta.”

Dương Hi Vân nhướng mày, trong lòng có chút thất vọng với Hi âm môn chủ

“Có ân thì thế nào, Hi âm môn chúng ta đã chiêu đãi hắn thời gian không ngắn, còn cho hắn Linh Nguyên, đáng tiếc chính hắn không cần, đương nhiên, nếu bây giờ Sở đạo hữu muốn lấy lại, cũng không phải không thể.” Hi âm môn chủ nhìn Sở Cuồng Nhân, đùa cợt nói.

“Không cần, chút Linh Nguyên này ta vẫn cho được.”

Sở Cuồng Nhân tiện tay ném ra một cái Càn Khôn giới, bên trong chứa chừng trăm cân Linh Nguyên.

Đối với Sở Cuồng Nhân, chuyện này chỉ là chín trâu mất sợi lông mà thôi.

Ông chủ khách sạn cầm Càn Khôn giới, nhìn thoáng qua, hớn hở ra mặt, “Vậy hôm nay cứ tính như vậy, Sở chưởng môn, tạm biệt.”

Ông chủ khách sạn cầm Linh Nguyên hấp tấp rời đi.

Có đám Linh Nguyên này, ông ta hoàn toàn có thể xây được mấy gian khách sạn như vậy.

Bên cạnh, Hi âm môn chủ thấy Sở Cuồng Nhân tiện tay xuất ra gần trăm cân Linh Nguyên, sắc mặt có chút khó coi.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không để ý đến nàng, trực tiếp liên hệ với hai người Mộ Dung Hiên, biết bây giờ hai người đang ở trên một ngọn núi trong thành Thất Huyền.

Hắn lập tức đi đến chỗ hai người Mộ Dung Hiên.

Trừ bọn họ, còn có Mị Kiếm Vệ.

Lúc này Mị Kiếm Vệ nằm trên mặt đất, ngực bị kiếm khí đánh xuyên, kiếm khí sắc bén quấn quanh miệng vết thương, phong tỏa linh lực của nàng.

Khuôn mặt mềm mại đáng yêu trắng bệch, dáng vẻ yếu đuối bất lực khiến người ta sinh ra lòng thương tiếc.

Nhưng Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương, vẻ mặt bình tĩnh, Động Tất Chi Nhãn vận chuyển.

“Mị Kiếm Vệ, một thành viên của Ám Ảnh Kiếm Vệ Kiếm tộc, Đọa Lạc Hắc Ám chi thể, am hiểu Hắc Ám chi đạo...”

Đọa Lạc Hắc Ám chi thể, là một trong ba ngàn đạo thể, hơn nữa còn là một loại Vô Thượng Đạo Thể, có thể sánh vai với Thần

Thánh Quang Minh của Lam Vũ.

Đạo Thể như vậy, cho dù đặt trong Kiếm tộc cũng là thiên kiêu đỉnh phong.

“Thiên kiêu như vậy lại trở thành thành viên của Ám Ảnh Kiếm Vệ, thật khiến người ta bất ngờ.” Sở Cuồng Nhân kinh ngạc nói.

“Hừ, vì Đạo Tử đại nhân, dù ở trong hắc ám vô biên thì thế nào?”

Mị Kiếm Vệ hừ lạnh một tiếng nói.

“Ha, Đạo Tử đại nhân, ý ngươi là Đạo Tử Kiếm tộc, đúng không?”

“Đã rơi vào tay ngươi, vậy ngươi giết ta đi, đừng nghĩ lấy được chút tin tức nào của Kiếm tộc và Đạo Tử.”

Dáng vẻ Mị Kiếm Vệ giống như sống chết không theo.

“Giết ngươi, khó tránh có chút đáng tiếc, nói thế nào Đọa Lạc Hắc Ám chi thể cũng là một Vô Thượng Đạo Thể đó.”

“Vậy rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

“Rất nhanh, ngươi sẽ biết.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân cong lên, lộ ra một vệt băng lãnh.

Kiếm chỉ ngưng tụ, một đạo quang mang từ đầu ngón tay hắn bắn ra, đâm vào đại não của Mị Kiếm Vệ không hề có sức chống cự.

Chính là Ngự Hồn Nô Ấn!

Mị Kiếm Vệ phát hiện dị trạng, điên cuồng chống cự nô ấn xâm nhập.

Nhưng thực lực của nàng kém xa Sở Cuồng Nhân, cộng thêm thân thể trọng thương, tất cả chống cự cũng chỉ là uổng công.

Một lát sau, Ngự Hồn Nô Ấn đã khắc sâu trong linh hồn nàng.

“Khốn khiếp! ! Ngươi vọng tưởng nô dịch ta! !”

Trên mặt Mị Kiếm Vệ tràn đầy sát ý nhìn Sở Cuồng Nhân.

“Có phải vọng tưởng hay không, rất nhanh sẽ biết.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, trong lòng khẽ động, xua tán kiếm khí trên người Mị Kiếm Vệ đi, khiến linh lực nàng khôi phục.

Mị Kiếm Vệ thấy thế, linh lực vận chuyển, dùng thân thể bị trọng thương phát động công kích về phía Sở Cuồng Nhân.

Hai người Thương Tình Tuyết và Mộ Dung Hiên thấy thế, cười một tiếng.

Thời kì toàn thịnh, ngay cả một bộ phân thân linh niệm của Sở Cuồng Nhân nàng còn không đánh lại, bây giờ thân thể bị trọng thương, còn muốn đối kháng với bản tôn? !

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không có ý định động thủ.

Ngay khi kiếm của Mị Kiếm Vệ cách Sở Cuồng Nhân càng ngày càng gần, trong đầu nàng lại đột nhiên truyền đến một trận đau đớn kịch liệt.

Đó là thống khổ bắt nguồn từ linh hồn!

Là trừng phạt khi nàng làm trái nô ấn!

Đau đớn kịch liệt từ trong linh hồn khiến thân thể Mị Kiếm Vệ run rẩy, không nhịn được ngã trên mặt đất, kiếm trong tay cũng không cầm được rơi xuống.

“Ta không giết được ngươi, nhưng ngươi cũng đừng hòng dùng ta đối phó với Đạo Tử đại nhân! !”

Tính tình của Mị Kiếm Vệ không yếu đuối giống như vẻ ngoài, mà vô cùng cương liệt.

Thấy mình không giết Sở Cuồng Nhân được, vì phòng ngừa bản thân sẽ tạo thành tổn thương với Kiếm tộc và Kiếm Đạo Tử, nàng chịu đựng đau đớn kịch liệt, cầm kiếm kề lên cổ mình, kiếm phong vạch phá cái cổ bóng loáng, lượng lớn huyết dịch bắn ra.

Sở Cuồng Nhân nhìn Mị Kiếm Vệ tự sát, hơi kinh ngạc, “Nha, ngươi đúng là trung thành với Kiếm tộc, Kiếm Đạo Tử đó.”

Hắn đưa tay thôi động Xuân Phong Hóa Vũ Thuật.

Sinh cơ bốn phía hội tụ, không ngừng tràn vào thân thể Mị Kiếm Vệ.

Được môn Đế thuật có công dụng khôi phục cường đại này giúp đỡ, vết thương trên cổ Mị Kiếm Vệ nhanh chóng phục hồi như cũ.

Rất nhanh, Mị Kiếm Vệ đã khôi phục như lúc ban đầu.

Nàng sờ lên cổ, một vết sẹo cũng không có, nếu không phải bốn phía vẫn còn vết máu bắn ra, nàng đã cho rằng chuyện vừa rồi chỉ là một giấc mơ.

Sở Cuồng Nhân, cứu nàng.

Nhưng nàng không cho rằng đối phương có lòng tốt.

Trong lòng nàng bỗng nhiên tuôn ra một cỗ bi ai.

Không ngờ trước mặt Sở Cuồng Nhân, đến chết nàng cũng không làm được.

“Rốt cuộc ngươi muốn lợi dụng ta làm gì Kiếm tộc?” Mị Kiếm Vệ lạnh giọng hỏi.

“Cái này không vội.”

Linh niệm của Sở Cuồng Nhân khẽ động, bốn phía có một đạo phù văn ngưng tụ, hóa thành một cái vòng cổ khóa trên cổ Mị Kiếm Vệ.

Trong nháy mắt, Mị Kiếm Vệ chỉ cảm thấy linh lực trên người mình đã bị khóa trong Linh khư!

“Tình Tuyết, giao cho ngươi quản nàng, tạm thời dẫn nàng theo, đừng để nàng chạy.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Vâng.” Thương Tình Tuyết gật đầu.

Bên cạnh, Mộ Dung Hiên có chút không hiểu, “Chưởng môn, nàng quá cương liệt, thà chết chứ không chịu khuất phục, chỉ sợ rất khó hàng phục.”

“A, qua một thời gian nữa là biết.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, lực lượng chân chính của Ngự Hồn Nô Ấn còn chưa hoàn toàn hiển lộ ra.

Mộ Dung Hiên nghe vậy, cũng không hỏi thêm nữa.

Ba người dẫn theo Mị Kiếm Vệ tiếp tục đi về phía cuối cùng trên Đế lộ.

Nhưng dọc đường đi đều không gặp được cơ duyên quá lớn.

Dù sao, Đế lộ vô cùng lớn, mặc dù không ít cơ duyên đã bắt đầu hiện thế, nhưng muốn gặp gỡ vẫn cần vận khí nhất định.

Hơn nữa rất nhiều cơ duyên đã bị các thế lực lớn chiếm lấy, tu sĩ bình thường muốn kiếm một chén canh cũng không có khả năng.

Chương 532: Nô ấn bá đạo, Mị Kiếm Vệ thần phục

“Mị Kiếm Vệ, ngươi có biết gần đây sẽ có cơ duyên nào xuất thế không?”

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt hỏi Mị Kiếm Vệ cách đó không xa.

Mộ Dung Hiên và Thương Tình Tuyết nghe vậy sững sờ, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ cổ quái.

Hỏi như vậy?

Mị Kiếm Vệ sẽ nói?

Đoán chừng đối phương hận không thể ngàn đao bầm thây bọn họ đi, sao có thể nói tình báo quan trọng như vậy cho bọn họ biết chứ.

Quả nhiên, chỉ thấy Mị Kiếm Vệ hừ lạnh một tiếng, “Ngươi cho rằng, ta sẽ nói chuyện của Vạn Kỳ Động Thiên cho ngươi sao?”

Mộ Dung Hiên và Thương Tình Tuyết liếc nhau, đều nhìn thấy vẻ ngạc nhiên trong mắt nhau.

Trên mặt Mị Kiếm Vệ tràn đầy hoảng hốt.

Nàng mới nói cái gì? ?

Sao nàng lại nói với Sở Cuồng Nhân chuyện Vạn Kỳ Động Thiên chứ, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? !

“Ha, Vạn Kỳ Động Thiên, đây là cơ duyên gì?” Sở Cuồng Nhân lại hỏi.

“Không có khả năng, ta tuyệt đối sẽ không nói cho ngươi biết bất cứ chuyện gì liên quan đến Vạn Kỳ Động Thiên, muốn hỏi, tự ngươi đến Thiên Huyền đạo châu là biết.”

Mị Kiếm Vệ lớn tiếng nói.

“Ha, Vạn Kỳ Động Thiên ở Thiên Huyền đạo châu à.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Vẻ mặt Mị Kiếm Vệ dần trở nên hoảng sợ.

Chuyện gì xảy ra?

Vì sao nàng lại không khống chế được lộ ra tình báo với Sở Cuồng Nhân? !

“Rốt cuộc ngươi đã làm gì ta?”

Mị Kiếm Vệ lớn tiếng chất vấn, “Nô ấn kia còn có tác dụng gì nữa? !”

“Đi thôi, chúng ta đến Thiên Huyền đạo châu.”

Sở Cuồng Nhân không giải thích với nàng, đứng dậy dẫn Mộ Dung Hiên, Thương Tình Tuyết đi về phía Thiên Huyền đạo châu.

Mà trên đường, mấy người đi qua một con sông lớn.

Mị Kiếm Vệ nhìn sông lớn kia, nhìn quần áo dính đầy máu trên người mình, lập tức cảm thấy toàn thân ngứa ngáy.

Sở Cuồng Nhân liếc nàng một cái, thản nhiên nói: “Tình Tuyết, dẫn nàng đi rửa mặt, thay quần áo khác.”

Bên cạnh, Mị Kiếm Vệ nghe vậy có chút nghi ngờ.

Gia hỏa này có lòng tốt như vậy?

“Dáng vẻ như quỷ vậy, không biết còn cho rằng chúng ta dẫn theo ăn mày, rất mất mặt.”

Sở Cuồng Nhân nói ra, Mị Kiếm Vệ nghiến răng nghiến lợi.

Tên đáng chết này…

Nhưng vừa sinh ra suy nghĩ này, linh hồn của nàng lập tức chịu đau đớn.

Đáng giận, đáng giận!

Nàng không thể có suy nghĩ bất kính với Sở Cuồng Nhân? !

Bị nô ấn uy hiếp dưới, Mị Kiếm Vệ vội vàng ép suy nghĩ bất kính với Sở Cuồng Nhân xuống.

Một lát sau.

Thương Tình Tuyết dẫn theo Mị Kiếm Vệ đã rửa mặt xong trở về.

Lúc này đối phương đã đổi một bộ quần áo màu đen, tóc dài đến eo, da thịt trắng như tuyết, đôi mắt ngập nước mang theo ý mềm mại đáng yêu.

Không thể không nói, Mị Kiếm Vệ đúng là một vưu vật.

Một vưu vật có hấp dẫn trí mạng với nam nhân.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua nàng, thản nhiên nói: “Dáng vẻ như vậy miễn cưỡng mới lọt vào mắt, không đến mức quá mất mặt.”

Khóe miệng Mị Kiếm Vệ co giật, cưỡng ép đè xuống suy nghĩ muốn chém Sở Cuồng Nhân.

Mấy người tiếp tục đi về phía Thiên Huyền đạo châu.

Mấy ngày nay, Thương Tình Tuyết, Mộ Dung Hiên ngạc nhiên phát hiện, Mị Kiếm Vệ đang dần thay đổi thái độ với Sở Cuồng Nhân.

Lúc đầu là thống hận, sau đó là e ngại, đến bây giờ, trong lúc giơ tay nhấc chân đều lộ ra một tia kính sợ với Sở Cuồng Nhân.

Mấy ngày ngắn ngủi, thái độ của Mị Kiếm Vệ đối với Sở Cuồng Nhân giống như đã biến thành người khác.

Chuyện này khiến hai người Mộ Dung Hiên và Thương Tình Tuyết cảm thấy khiếp sợ không gì sánh nổi.

“Thủ đoạn của chưởng môn quá lợi hại, mới mấy ngày thôi, Mị Kiếm Vệ đã bị hắn thu phục rồi, cũng không thấy hắn làm cái gì khác a.”

“Đúng vậy, hơn nữa chưởng môn còn thường xuyên chế nhạo nàng, chẳng lẽ Mị Kiếm Vệ thích như vậy?”

“Không phải như vậy chứ…”

Mộ Dung Hiên, Thương Tình Tuyết trăm mối nghi ngờ mà không có cách giải.

Bọn họ hỏi Cuồng Nhân, đối phương cũng chỉ cười không nói.

Lúc bọn họ sắp đến Thiên Huyền đạo châu.

Mị Kiếm Vệ đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, vẻ mặt có chút phức tạp.

Những ngày này, nàng cũng phát hiện thay đổi của mình, nhưng nàng hoàn toàn không có cách nào khống chế loại thay đổi này.

Đối với cảm giác này, lúc đầu nàng vô cùng hoảng sợ.

Nhưng thời gian dần trôi qua, nàng hoàn toàn chết lặng, bây giờ đã khuất phục sự thay đổi này.

“Lúc nào ngươi mới thả ta rời đi?” Mị Kiếm Vệ nhìn Sở Cuồng Nhân hỏi.

“Sắp rồi.”

Sở Cuồng Nhân ngẩng đầu nhìn ánh trăng nói: “Tối nay, ngươi có thể rời đi.”

Mị Kiếm Vệ sửng sốt một chút, không ngờ lại dễ dàng như vậy.

Nhưng sau khi nghe thấy tin tức mình sắp rời đi, trong lòng Mị Kiếm Vệ lại mơ hồ có chút… Không muốn? !

“Ngươi không sợ ta nói chuyện của ngươi cho Kiếm tộc sap?”

“Ngươi sẽ sao?” Sở Cuồng Nhân hỏi ngược lại.

Mị Kiếm Vệ nghe vậy, trầm mặc một hồi, lắc đầu, “Sẽ không.”

“Không là được.”

Sở Cuồng Nhân lấy một chiếc đèn lồng giống như dùng lưu ly điêu khắc ra, đó là Thanh Ly Thần Đăng ngày trước hắn lấy được ở Ô gia.

“Cầm chiếc đèn này, trở về phục mệnh.”

“Đây là… Thanh Ly Thần Đăng? !”

Mị Kiếm Vệ đến đây ám sát Sở Cuồng Nhân, tự nhiên biết Thanh Ly Thần Đăng.

Đồng dạng, nàng cũng biết chiếc đèn lồng này vô cùng quan trọng với Kiếm Đạo Tử, giống như liên quan đến một cọc cơ duyên.

“Nếu chiếc đèn lồng này rơi vào tay Kiếm Đạo Tử, chỉ sợ thực lực của hắn sẽ gia tăng rất lớn, vì sao chủ nhân phải làm như vậy?”

Mị Kiếm Vệ có chút không hiểu.

Mà lời nói vừa ra khỏi miệng, nàng mới hồi phục tinh thần, nàng vừa gọi Sở Cuồng Nhân là chủ nhân? !

Không chỉ như thế.

Nàng còn lo lắng cho an nguy của Sở Cuồng Nhân, thậm chí còn cho rằng chuyện này quan trọng hơn Kiếm Đạo Tử!

Chuyện như vậy, trước kia nàng sẽ không làm.

Trước kia, nàng luôn coi chuyện của Kiếm Đạo Tử còn quan trong hơn bất cứ chuyện gì.

Nhưng bây giờ, trong lòng nàng, địa vị của Sở Cuồng Nhân đã áp đảo Kiếm Đạo Tử.

Sở Cuồng Nhân nhìn nàng một cái, trong lòng âm thầm cảm khái, Ngự Hồn Nô Ấn này thật bá đạo.

“Một chiếc đèn lồng mà thôi, cho hắn thì thế nào, hơn nữa chiếc đèn này liên quan đến một cọc cơ duyên, để Kiếm Đạo Tử kia đi tìm thay ta đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Thanh Ly Thần Đăng là tàn khuyết, với hắn mà nói, tác dụng không lớn.

Mà trước đó Kiếm Đạo Tử ó phái người đến cướp đoạt Thần Đăng, đoán chừng trong tay hắn ta có phần bấc đèn đã mất kia.

Không chỉ như thế, Thần Đăng hoàn chỉnh còn liên quan đến một vị Kiếm Đế, cơ duyên như vậy, đương nhiên Sở Cuồng Nhân sẽ không tuỳ tiện bỏ qua.

Hiện tại Kiếm Đạo Tử không tìm đến hắn, vậy hắn sẽ đưa chiếc đèn này đi.

“Kiếm Đạo Tử, hi vọng ngươi đừng khiến ta thất vọng, mau chóng tìm tới cơ duyên kia.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Mị Kiếm Vệ tiếp nhận Thanh Ly Thần Đăng, đồng thời đưa ra một miếng ngọc giản, nói: “Trong này ghi lại tất cả tin tức ta biết về Kiếm tộc, ngoài ra, còn có một số tình báo liên quan đến Vạn Kỳ Động Thiên, hi vọng có thể trợ giúp chủ nhân.”

“Ừm, ta đã biết.”

Sở Cuồng Nhân nhận ngọc giản.

Mị Kiếm Vệ nhìn Sở Cuồng Nhân một cái, sau đó bóng người lóe lên, hóa thành một đạo hắc ảnh lập tức dung nhập vào trong bóng tối, biến mất không thấy gì nữa.

Đợi Mị Kiếm Vệ rời đi, Mộ Dung Hiên và Thương Tình Tuyết đi ra.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, trên mặt tràn đầy sùng bái.

“Móa ơi, chưởng môn, ngươi quá trâu bò, vừa rồi Mị Kiếm Vệ lại gọi ngươi là chủ nhân, thay đổi này cũng quá lớn rồi.”

“Ngươi cho rằng, thủ đoạn của chưởng môn nhà ngươi là giả sao?”

Sở Cuồng Nhân tùy ý cười nói.

Ngày thứ hai, ba người đã đi tới Thiên Huyền đạo châu, đồng thời cũng nghe ngóng chuyện về Vạn Kỳ Động Thiên, đối chứng với tình báo của Mị Kiếm Vệ cho hắn.

Chương 533: Mị Kiếm Vệ về Kiếm tộc, thủ đoạn của Kiếm Đạo Tử

Vạn Kỳ Động Thiên, nhắc tới cũng không phải nơi nào quá thần bí, đây là một bí cảnh.

Nhưng cơ duyên trong bí cảnh này thật sự quá lớn.

Vạn Kỳ Động Thiên, trong Đế lộ, cách ba vạn năm mới hiện thế một lần, mà mỗi lần hiện thế, đều mang theo lượng lớn cơ duyên.

Nếu nói cơ duyên cũng có xếp hạng, như vậy Vạn Kỳ Động Thiên tuyệt đối có thể xếp vào mười vị trí đầu trên Đế lộ.

Nhưng từ lần trước Vạn Kỳ Động Thiên hiện thế đến giờ mới hơn hai vạn năm, theo đạo lý mà nói, hiện tại không phải là thời gian Vạn Kỳ Động Thiên mở ra, nhưng vì Đế Sơn dị biến, đế vị lại hiện ra, khiến Vạn Kỳ Động Thiên mở ra sớm hơn.

Hiện tại chỉ có một vài thế lực đỉnh phong mới biết việc này, mà đám thiên kiêu của các thế lực này đều đang chuẩn bị, muốn đi vào Vạn Kỳ Động Thiên thăm dò.

…

Kiếm tộc.

Mị Kiếm Vệ trở về, đang ở trong một cung điện của Kiếm tộc gặp mặt tộc trưởng Kiếm tộc.

“Tộc trưởng, thuộc hạ không thể giết chết Sở Cuồng Nhân, xin tộc trưởng giáng tội.”

Mị Kiếm Vệ quỳ gối trước mặt tộc trưởng Kiếm tộc, vẻ mặt áy náy nói.

Tộc trưởng Kiếm tộc cũng không cảm thấy thất vọng vì đối phương không giết được Sở Cuồng Nhân, cũng không muốn giáng tội Mị Kiếm Vệ, dù sao đối phương cũng là thiên kiêu đỉnh phong trong Kiếm tộc gần với Kiếm Đạo Tử, người mang Vô Thượng Đạo Thể, có thể nói là trụ cột vững vàng trong tương lai của Kiếm tộc.

“Đứng lên đi, Sơn Kiếm Vệ, Oán Kiếm Vệ đều không đắc thủ, ngươi còn sống trở về đã không tệ rồi, là ta đã đánh giá thấp Sở Cuồng Nhân.”

“Đa tạ tộc trưởng.”

Mị Kiếm Vệ đứng dậy, lập tức lấy Thanh Ly Thần Đăng ra, nói: “Tộc trưởng, mặc dù lần này ta không thể giết chết Sở Cuồng Nhân, nhưng lại mang được Thanh Ly Thần Đăng về.”

Nghe thấy vậy, trong mắt tộc trưởng Kiếm tộc lộ ra một vệt dị sắc.

Cảm giác đầu tiên của hắn ta không phải mừng rỡ, mà là nghi hoặc.

“Chuyện Sơn Kiếm Vệ, Oán Kiếm Vệ đều không có cách nào làm được, ngươi làm như thế nào?”

Ánh mắt tộc trưởng Kiếm tộc như điện, nhìn chằm chằm Mị Kiếm Vệ.

Mị Kiếm Vệ đã sớm chuẩn bị xong lý do, nói: “Việc này còn phải cảm ơn Oán Kiếm Vệ, là ông ta dẫn Sở Cuồng Nhân rời đi, để ta có cơ hội ra tay với hai tên đệ tử bên cạnh Sở Cuồng Nhân, ta dùng hai tên đệ tử kia uy hiếp, trao đổi Thanh Ly Thần Đăng này.”

“Ha, thì ra là thế.”

Tộc trưởng Kiếm tộc nhìn Mị Kiếm Vệ, nhưng vẻ mặt đối phương không hề lộ ra sơ hở.

Sau đó, hắn lại hỏi thăm mấy vấn đề.

Nhưng Mị Kiếm Vệ đều đối đáp trôi chảy, thành công trừ bỏ nghi hoặc của tộc trưởng Kiếm tộc.

“Lấy được Thanh Ly Thần Đăng đã có công lớn rồi, Mị Kiếm Vệ, ngươi muốn ban thưởng gì, nói đi.”

“Ta là Kiếm Vệ của Kiếm tộc, làm việc cho Kiếm tộc là phận sự của ta, không dám muốn phần thưởng.”

“Ha ha, ngươi khiêm tốn, nói đi, ngươi muốn cái gì, chỉ cần Kiếm tộc có, ta sẽ thỏa mãn ngươi.”

“Thật ra Mị Kiếm Vệ ngưỡng mộ Đạo Tử đã lâu, ta hi vọng có thể đi theo Đạo Tử, trở thành tùy tùng của Đạo Tử.”

Mị Kiếm Vệ chần chờ một chút rồi nói, lúc nhắc đến Kiếm Đạo Tử, trong mắt lộ ra mơ ước.

Nghe thấy vậy, tộc trưởng Kiếm tộc cười ha ha một tiếng, “Thật ra ta đã sớm biết ngươi gia nhập Ám Ảnh Kiếm Vệ là vì Đạo Tử, nếu ngươi đã có lòng, vậy ta sẽ thành toàn ngươi, ba đại Ám Vệ của

Đạo Tử còn thiếu một người, ngươi bổ sung đi.”

“Mặt khác, ta sẽ thưởng cho ngươi một viên Thiết Thú Thú Nguyên, vật này hợp với Hắc Ám thể của ngươi sẽ khiến ngươi càng mạnh hơn, có trợ giúp không nhỏ với ngươi.”

“Đa tạ tộc trưởng!”

Lúc này, một bóng người đi vào đại điện.

Người tới mặc một bộ trường bào màu vàng hoa lệ, kiếm mi lãng mục, trên người có khí tức lạnh thấu xương đang lưu chuyển.

“Ha, mới nhắc đến Đạo Tử, Đạo Tử liền tới rồi.”

Tộc trưởng Kiếm tộc nhìn về phía thanh niên kia, người này, chính là Đạo Tử của Kiếm tộc.

Nhưng bên cạnh, Mị Kiếm Vệ lại phát hiện có chỗ không đúng, “Không đúng, cỗ khí tức này có chút khác biệt với Đạo Tử đại nhân.”

“Không hổ là Mị Nhi, cảm giác của ngươi không sai, cỗ thân thể trước mắt này đúng là không phải bản tôn của ta, mà là phân thân, mặc dù là phân thân, nhưng cỗ phân thân này là ta có cơ duyên đoạt được, có tám thành thực lực của ta.”

Kiếm Đạo Tử nhìn Mị Kiếm Vệ cười nhạt nói, xem ra sớm đã quen biết Mị Kiếm Vệ.

“Thủ đoạn của Đạo Tử đại nhân cao minh, tại hạ bội phục.”

Trên mặt Mị Kiếm Vệ lộ ra vẻ sùng bái.

“A, lần này Vạn Kỳ Động Thiên mở ra, bản tôn của ta còn đang bế quan, ta dự định để cỗ phân thân này đi, mặc dù chỉ có tám thành thực lực của ta, nhưng cũng đủ quét ngang thế hệ trẻ tuổi trên Đế lộ rồi!” Trên mặt Kiếm Đạo Tử lộ ra vẻ kiêu ngạo.

“Không hổ là Đạo Tử Kiếm tộc ta, phần khí phách này, tương lai nhất định sẽ đăng lâm đế vị, bao trùm trên chúng sinh!”

Đạo Tử Kiếm tộc cười nhạt một tiếng, sau đó, hắn ta nhìn thấy Thanh Ly Thần Đăng trong tay tộc trưởng Kiếm tộc, hai mắt tỏa sáng nói: “Đây là Thanh Ly Thần Đăng! !”

“Không sai đây chính là Thanh Ly Thần Đăng Mị Kiếm Vệ mang về.”

“Mị Nhi, chẳng lẽ ngươi đã giết Sở Cuồng Nhân?”

Đạo Tử Kiếm tộc nói, nhìn Mị Kiếm Vệ, trong mắt mang theo thưởng thức.

Trước kia, chỉ cần hắn ta lộ ra ánh mắt như vậy, nhất định đối phương sẽ mừng rỡ như điên.

Nhưng bây giờ, Mị Kiếm Vệ lại lộ ra vẻ uể oải, “Là ta vô năng, không giết được Sở Cuồng Nhân...”

Nàng nói chuyện đã nói với tộc trưởng Kiếm tộc lại một lần.

“Xem ra tên Sở Cuồng Nhân này có chút ý tứ, a, nếu lần này gặp người này ở Vạn Kỳ Động Thiên, nhất định phải chiếu cố hắn.”

Bên cạnh, Mị Kiếm Vệ không nhịn được âm thầm trợn mắt.

Xin nhờ, cho dù bản thể của ngươi đích thân đến, chỉ sợ cũng không đón đỡ được mấy kiếm của chủ nhân đâu.

Hiện tại cỗ phân này chỉ có tám thành thực lực của ngươi, không bị một bàn tay của chủ nhân đập chết đã là tốt rồi, ngươi lấy tự tin ở đâu ra vậy?

“Mị Nhi lấy lại Thanh Ly Thần Đăng cho ta, chắc hẳn đã chịu không ít khổ cực, ngươi yên tâm, nếu ta gặp Sở Cuồng Nhân, nhất định sẽ xả cơn giận này cho ngươi.”

“Đa tạ Đạo Tử đại nhân.”

“Giữa ta và ngươi, không cần khách khí như thế.”

Kiếm Đạo Tử cười nhạt một tiếng.

Mị Kiếm Vệ và hắn ta đã quen biết nhau từ rất sớm, hắn ta cũng biết Mị Kiếm Vệ có tình cảm rất sâu với mình, thậm chí còn vì mình mà gia nhập Ám Ảnh Kiếm Vệ.

Đối với chuyện này, hắn ta vô cùng tự ngạo.

Dù sao, được một vị thiên chi kiều nữ như Mị Kiếm Vệ phụng hiến như thế, trên thế giới này, có mấy người làm được?

Nhưng từ trước đến nay, mặc dù Mị Kiếm Vệ có cảm tình sâu đậm với hắn ta, còn hắn ta chỉ xem đối phương là một người công cụ giúp hắn ta quản lý Kiếm tộc mà thôi.

Hắn ta là Kiếm Đạo Tử, trong lòng đã sớm có nơi thuộc về.

“Lần này Vạn Kỳ Động Thiên hiện thế, tin tưởng Ngưng Ngọc cũng sẽ đến, ta và nàng đã gần một giáp không gặp mặt rồi.”

Trên mặt Kiếm Đạo Tử lộ ra vẻ tưởng nhớ.

Mà nghe thấy hai chữ Ngưng Ngọc, sắc mặt Mị Kiếm Vệ thay đổi, sau đó thản nhiên nói: “Tộc trưởng, Đạo Tử đại nhân, ta rời đi trước.”

“Tốt, ngươi đi xuống đi.”

Tộc trưởng Kiếm tộc khẽ vuốt cằm.

Sau khi Mị Kiếm Vệ đi xa, tộc trưởng Kiếm tộc nói: “Kiếm Đạo Tử, ngươi biết rõ Mị Kiếm Vệ thích ngươi, lại cố ý nhắc đến nữ tử khác trước mặt nàng, như vậy không phải khiến nàng khó chịu, lòng sinh oán trách ngươi sao?”

“A, ta làm như vậy là muốn nhắc nhở nàng, ta đã có người yêu mến, mặt khác, tộc trưởng không cảm thấy, thứ không có được thì càng hấp dẫn người sao? Đối với Mị Nhi, ta càng không để nàng chiếm được, nàng càng muốn có được, từ đó vĩnh viễn không chạy thoát khỏi khống chế của ta.”

Tộc trưởng Kiếm tộc nghe vậy, lộ ra vẻ giật mình, cười nói: “Ha ha, thủ đoạn của Kiếm Đạo Tử thật sự khiến ta phải mở rộng tầm mắt.”

Chương 534: Cơ duyên của Mộ Dung Hiên, Mộ Dung Hiên chiến Tiêu Kinh Trần

Thiên Huyền đạo châu, Vạn Kỳ Động Thiên.

Căn cứ theo tình báo của Mị Kiếm Vệ, Sở Cuồng Nhân, Thương Tình Tuyết và Mộ Dung Hiên đi tới sơn mạch Vạn Kỳ Động Thiên.

Mặc dù bây giờ Vạn Kỳ Động Thiên còn chưa hoàn toàn hiện thế, nhưng đã có không ít người tới, toàn bộ dãy núi, có vô số thiên kiêu đang bồi hồi.

Những thiên kiêu này, yếu một chút đều có thực lực ngang với Vô Thượng Chí Tôn thậm chí là Thánh Nhân, còn các thiên kiêu đỉnh phong thì có thể ép thẳng tới cường giả thế hệ trước.

Về phần thiên kiêu cấm kị, đến bây giờ Sở Cuồng Nhân vẫn chưa nhìn thấy.

“Thật nhiều người, hơn nữa thực lực của mỗi người đều không thể khinh thường.”

Mộ Dung Hiên nhìn thiên kiêu bốn phía, ngưng trọng nói.

Bên ngoài, Mộ Dung Hiên là thiên kiêu đứng đầu, ngay cả đám Thiên Hạ Hành Tẩu lúc trước cũng không phải đối thủ của hắn, nhưng thả trong đám thiên kiêu trên Đế lộ, hắn xem như là ngời xuất sắc, nhưng không phải đám người đứng đầu.

“Chỉ có tu hành Phần Thiên Thần Quyết đến tầng cao nhất, ta mới có thể chống lại đám thiên kiêu cấm kỵ kia!”

Mộ Dung Hiên thầm nói.

Bên cạnh, Sở Cuồng Nhân hình như nghe thấy hắn nói, mỉm cười, cũng không hỏi nhiều.

Hắn biết, Mộ Dung Hiên có cơ duyên của mình.

“Chưởng môn, lúc nào thì Vạn Kỳ Động Thiên mới mở ra?”

Thương Tình Tuyết tò mò hỏi.

“Phải chờ hai ngày nữa, lúc Vạn Kỳ Động Thiên mở ra, sẽ xuất hiện dị tượng.”

Sở Cuồng Nhân nói, hắn cũng không nóng nảy.

Sau đó, hắn phát động Tầm Bảo Thuật.

Các loải bảo vật trong phạm vị mấy chục dặm xung quanh lập tức hiện lên trong đầu hắn.

“Trong vùng núi này có một số bảo vật không tệ, có trợ giúp với hai người.”

Sở Cuồng Nhân lấy một cái ngọc giản ra, đưa tin tức của bảo vật vào trong đó, giao cho hai người, “Đây, các ngươi có thể đi tìm.”

“Được.”

Hai người Mộ Dung Hiên đã sớm biết Sở Cuồng Nhân có một loại thủ đoạn có thể cảm giác được bảo vật, cũng không ngoài ý muốn.

Trước khi Vạn Kỳ Động Thiên mở ra, hai người nhanh hơn người khác một bước, đi tìm bảo vật.

Có Tầm Bảo Thuật của Sở Cuồng Nhân, trong vòng hai ngày, hai người đã vơ vét không ít đồ tốt.

Một ngày này, Mộ Dung Hiên phát hiện một gốc bảo dược.

Gốc bảo dược này sinh trưởng trên một miệng núi lửa, tràn ngập ba động đạo vận thuộc tính hỏa, ít nhất cũng là một gốc bảo dược Chuẩn Đế cấp.

“Có gốc bảo dược này, Phần Thiên Thần Quyết của ta có thể bước vào tầng thứ năm, khoảng cách đến tầng thứ bảy lại tiến thêm một bước.”

Hai mắt Mộ Dung Hiên tỏa sáng, nhanh chóng tới gần miệng núi lửa.

Đối với hắn mà nói, khí tức núi lửa phả ra giống như từng đợt hơi ấm, không hề ảnh hưởng.

Nhưng lúc hắn sắp hái được gốc bảo dược này, một đạo thương kình bỗng nhiên cuốn theo một cỗ khí tức bá đạo bao phủ về phía hắn.

Mộ Dung Hiên thấy thế, Xích Dương Đạo Thể phát động, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm màu đỏ, bỗng nhiên chém ra!

Đó là một thanh vũ khí hắn lấy được sau khi tiến vào Đế lộ, tên gọi Phần Nhật!

Phần Nhật va chạm với thương kình ầm vang, lực lượng đáng sợ bỗng nhiên nổ tung, Mộ Dung Hiên bị bức lui hơn mười trượng.

Hắn nhìn về phía cách đó không xa, chỉ thấy một nam tử thanh niên mặc trường bào màu vàng, tay cầm trường thương, trên người lưu chuyển một cỗ khí phách đứng lơ lửng trên không trung.

“Gốc bảo dược kia là của ta, ngươi, cút!”

Nam tử thanh niên lạnh lùng nói với Mộ Dung Hiên.

Nghe thấy vậy, trên mặt Mộ Dung Hiên lộ ra vẻ kiệt ngao, “Ta còn tưởng là ai, thì ra là Tiêu Kinh Trần a.”

Tiêu Kinh Trần, lúc đầu là thiên kiêu trên bảng Tiềm Long, xếp thứ ba.

Cũng là người sở hữu Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể.

Loại thể chất này vô cùng cường đại, trong ba ngàn thể chất còn xếp trên Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm.

Nhưng Mộ Dung Hiên đối mặt với đối phương, lại không cảm thấy sợ hãi.

“Ha, ngươi biết bảng Tiềm Long, xem ra ngươi tới từ Thương Khung tinh, thực lực như vậy, ngươi là thiên kiêu nào trên bảng Tiềm Long?”

Tiêu Kinh Trần nhìn Mộ Dung Hiên, kinh ngạc nói.

“Huyền Thiên tông, Mộ Dung Hiên!”

Ba chữ Huyền Thiên tông vừa ra, Tiêu Kinh Trần nghĩ đến cái gì, trong mắt lộ ra sợ hãi, nhìn bốn phía.

“Người của Huyền Thiên tông, Sở Cuồng Nhân có ở đây không?”

“Không cần biết chưởng môn có ở đây không, gốc bảo dược này, nếu ngươi muốn, phải đánh bại ta.”

Mộ Dung Hiên cầm Phần Nhật trong tay, ánh mắt lộ ra chiến ý.

Hắn muốn nhìn một chút, mình và thiên kiêu tuyệt đỉnh như Tiêu Kinh Trần sẽ chênh lệch thế nào.

Có khả năng chiến thắng hay không?

“Hừ, chỉ bằng ngươi?”

Tiêu Kinh Trần nhìn bốn phía, không nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trong lòng an tâm một chút.

Toàn bộ Thương Khung tinh, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, hắn ta không sợ bất cứ kẻ nào!

“Chỉ bằng ta! !”

Mộ Dung Hiên vừa sải bước ra, trên thân bộc phát một cỗ khí lãng nóng rực, giống như muốn thiêu đốt mảnh thiên địa này.

“Hừ, để ngươi kiến thức lực lượng của Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể đi! !”

Tiêu Kinh Trần hừ lạnh một tiếng, lúc đưa tay, một quyền đánh ra, linh lực dồi dào hội tụ hình thành một cái quyền ấn màu vàng to lớn.

Quyền ấn đánh ra, trời đất giống như sắp sụp đổ.

Mộ Dung Hiên thấy thế, Phần Nhật trong tay trảm ra, một đạo kiếm khí màu đỏ cuốn theo sóng lửa bàng bạc mãnh liệt mà ra.

Hai cỗ lực lượng va chạm, bộc phát ra một tiếng vang oanh minh.

Cả ngọn núi lửa bắn lên lượng lớn bụi đất.

Đương nhiên động tĩnh này cũng hấp dẫn không ít người chú ý.

“Ba động năng lượng thật cường đại, ai đang đối chiến vậy.”

“Khí tức như vậy, ít nhất cũng là Thánh Vương đỉnh phong, sắp tiếp cận Chuẩn Đế rồi.”

“Đi qua nhìn một chút, nếu là thiên kiêu chi chiến, vậy thiên kiêu này không thể không chú ý.”

Mọi người ào ào chạy tới miệng núi lửa.

Ở phía xa Sở Cuồng Nhân đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng nhiên mở hai mắt ra, “Ha, Mộ Dung giao thủ với người ta, loại khí tức này, là hắn.”

Miệng núi lửa.

Mộ Dung Hiên và Tiêu Kinh Trần quyết đấu rất mãnh liệt.

Hai bên đều là thiên kiêu đứng đầu, chiến lực không tầm thường, nhất là Tiêu Kinh Trần, Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể xếp thứ hai trong ba ngàn thể chất, uy lực mạnh, từ cổ chí kim ít có thể chất sánh bằng, cộng thêm tu vi Thánh Vương, thực lực bạo phát ra ép thẳng tới Chuẩn Đế.

Nhưng khiến Tiêu Kinh Trần khiếp sợ là, hắn ta không thể nhanh chóng đánh bại Mộ Dung Hiên.

Rõ ràng thể chất của đối phương chỉ là Xích Dương Đạo Thể, mặc dù loại thể chất này là Đạo Thể đỉnh phong, nhưng trong Đạo Thể đỉnh phong cũng là xếp phía cuối, căn bản cũng không có biện pháp đánh đồng với Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể của hắn ta, nhưng thực lực Mộ Dung Hiên bạo phát ra lại không kém hắn ta.

Phát hiện này, khiến hắn ta vô cùng chấn kinh.

“Gia hỏa này là thế nào, sao hắn lại có lực lượng kinh khủng như thế?”

“Chờ một chút, không phải Đạo Thể, là... Công pháp!”

“Công pháp người này tu hành quá cao minh, hơn nữa phù hợp với Đạo Thể của hắn mới có chiến lực mạnh như vậy.”

Nhãn lực của Tiêu Kinh Trần không tầm thường, rất nhanh đã nhìn ra mờ ám.

Trong lòng hắn ta chấn động, bởi vì công pháp hắn ta tu hành cũng cực kỳ không tầm thường, chính là một bản đế kinh, mà Đạo Thể của Mộ Dung Hiên ở thế yếu còn có thể đánh không phân cao thấp với hắn ta, điều này nói rõ, đẳng cấp công pháp đối phương tu hành còn ở trên hắn ta!

Khẳng định đối phương cũng tu hành một bản đế kinh, hơn nữa, trong đám đế kinh cũng thuộc về loại đỉnh lưu.

Người quan chiến càng ngày càng nhiều, Tiêu Kinh Trần lại đánh mãi không xong, trong lòng hắn ta có chút nóng nảy.

Đường đường là Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể đánh với Xích Dương Đạo Thể kém xa mình, lại đánh đến trình độ này, có phải cho thấy bản thân quá vô năng không? !

“Xem ra chỉ có thể làm như vậy!”

Chương 535: Nhất kiếm phá không bại Thiên Tôn thể, thiên kiêu cấm kị Bái Hồng Ngọc

“Xem ra chỉ có thể như vậty.”

Ánh mắt Tiêu Kinh Trần lộ ra lãnh ý, chỉ thấy hắn ta thu trường thương trong tay lại.

Ngay khi Mộ Dung Hiên cho rằng đối phương muốn ngưng chiến, một cỗ uy áp đế đạo kinh khủng từ trên người Tiêu Kinh Trần bạo phát.

Áp lực mạnh mẽ trực tiếp đẩy lui Mộ Dung Hiên mấy trăm trượng.

“Cỗ uy áp này là...” Mộ Dung Hiên nhìn Tiêu Kinh Trần, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Chỉ thấy trong tay đối phương dần dần ngưng tụ thành một thanh trường thương màu đen, cây thương kia, tràn ngập từng đợt uy áp đế đạo!

Đó là một thanh Đế binh! !

Bốn phía, người quan chiến đều kinh ngạc.

“Đế binh! Đó là Đế binh!”

“Trong tay người này lại có Đế binh, người này không chỉ có Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể, hơn nữa còn có Đế binh trong tay!”

“Ta biết người này, hắn là cô gia của Bái gia trên cửu thiên, Tiêu Kinh Trần!”

“Chậc chậc, Bái gia, thế gia cổ xưa, nhưng cho dù là Bái gia, để một vị thiên kiêu tay cầm Đế binh cũng quá mức tài đại khí thô đi.”

“Có lẽ người này có cơ duyên của mình...”

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Trong những người này, ngoại trừ thiên kiêu bản thổ trên đế lộ, còn có không ít thiên kiêu đến từ cửu thiên, Thương Khung tinh.

Trong đó có khá nhiều nhân vật trên bảng Tiềm Long.

Ví dụ như, Chiến Hồng Anh, Đồ Ba....

Khi nhìn thấyTiêu Kinh Trần xuất ra Đế binh về sau, Chiến Hồng Anh không khỏi nhếch miệng, “Người này quá vô lại đi, vốn là Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể, hiện tại lại xuất ra một thanh Đế binh, đây không phải là đang bắt nạt người ta sao.”

“Chậc chậc, xem ra phải nhìn xem đạo thể như vậy nằm trong ai, Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể nằm trong tay Tiêu Kinh Trần đúng là lãng phí, ngay một cái Xích Dương Đạo Thể cũng không đánh lại, đoán chừng là thiên tôn thể phế vật nhất từ trước tới nay.” Đồ Ba cũng không nhịn được khinh bỉ nói.

Nhưng Tiêu Kinh Trần không quản được nhiều như vậy.

Trong tay hắn ta cầm Đế binh, sau lưng có lượng lớn Huyền Hoàng chi khí đang lăn lộn, hóa thành một cái Thiên Tôn pháp tướng to lớn.

“Bại cho ta! !”

Tiêu Kinh Trần quát lạnh một tiếng, Đế binh trong tay đâm về phía Mộ Dung Hiên.

Đế binh chi uy, Thiên Tôn chi uy lập tức khóa chặt Mộ Dung Hiên!

“Muốn ta cứ như vậy nhận thua sao, nghĩ hay lắm! !”

Mộ Dung Hiên phát ra một tiếng gầm nhẹ, bên ngoài cơ thể không ngừng tuôn ra hỏa diễm nóng rực.

Trên thân kiếm Phần Nhật cũng tuôn ra hồng quang chói mắt.

Một kiếm chém ra, kiếm khí nóng rực hóa thành một biển lửa bao phủ chân trời, gào thét về phía thương kinh.

Nhưng Đế binh chi uy sao có thể dễ ngăn cản được.

Biển lửa bị thương kình đâm xuyên qua, ép thẳng về phía Mộ Dung Hiên!

Trong thời khắc nguy cấp, một cỗ kiếm khí vô cùng khủng bố, lạnh thấu xương tràn ngập giữa thiên địa.

“Cỗ khí tức này... Là hắn! !”

Đồng tử đám người Chiến Hồng Anh, Đồ Ba và một đám thiên kiêu của Thương Khung tinh đột nhiên co rụt lại, vội vàng nhìn về phía xa.

Chỉ thấy ở phía xa, có một đạo kiếm quang bỗng nhiên phóng lên tận trời, vô cùng mỹ lệ!

Kiếm khí như hồng thủy, trong giây lát đã vượt qua ngàn dặm, phát sau mà đến trước, rơi vào mũi thương của Tiêu Kinh Trần!

Trong chớp mắt, mũi thương bị phá!

Kiếm khí thế như chẻ tre, thẳng tiến không lùi, đánh về phía Tiêu Kinh Trần!

“Sở Cuồng Nhân! !”

Trong mắt Tiêu Kinh Trần hiện ra một vệt hoảng sợ.

Đối mặt với kiếm khí này, hắn ta đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, thôi động linh lực của mình đến cực hạn.

Hai tay Thiên Tôn pháp tướng chộp về phía kiếm khí!

Nhưng trong nháy mắt tiếp xúc, hai tay của Thiên Tôn pháp tướng đều bị chém xuống!

Dị tượng cường đại của Thiên Tôn Huyền Hoàng Thể lại không cách nào ngăn cản được đạo kiếm khí này!

“Phá cho ta! !”

Tiêu Kinh Trần cầm Đế binh, mãnh liệt đâm ra!

Kiếm và thương, keng một tiếng, bộc phát ra lực trùng kích vô cùng cường đại.

Tiêu Kinh Trần bị đánh bay mấy ngàn trượng, nện trên một dãy núi phía trên, vô cùng chật vật.

Chỉ một kiếm, hắn ta dùng toàn lực cũng không thể ngăn lại, trong nháy mắt đã bị trọng thương!

Hắn đưa mắt nhìn về phía xa, chỉ thấy một bóng người bạch y tóc đen chậm rãi đạp không mà đến.

Tuấn dật tuyệt trần chi tư, phong thái bễ nghễ thiên hạ, chính là cơn ác mộng không vung đi được của Tiêu Kinh Trần!

“Sở Cuồng Nhân! !”

“Quả nhiên là hắn, quả nhiên hắn cũng tới đế lộ!”

Tiêu Kinh Trần không cảm thấy bất ngờ.

Nhưng mình khổ tu một năm, tự nhận tiến bộ không nhỏ, vậy mà vẫn không đỡ được một kiếm của đối phương, đây là một đả kích rất lớn với hắn ta.

Đám người Chiến Hồng Anh, Đồ Ba nhìn Sở Cuồng Nhân, trên mặt cũng tràn đầy kiêng kị.

Còn đám thiên kiêu trên bản thổ Đế lộ không biết Sở Cuồng Nhân, nhìn thấy đối phương ra một kiếm trọng thương Tiêu Kinh Trần, cũng không nhịn được giật mình kêu lên.

“Có lầm không, đây chính là Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể a, thế mà lại bị một kiếm đánh bại? ?”

“Rốt cuộc người này là ai, lại có chiến lực khủng bố như thế?”

“Ngay cả đám thiên kiêu cấm kỵ, cũng không hơn người này đi.”

Các thiên kiêu đều đang nghị luận.

Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể rất nổi tiếng, cộng thêm trong tay Tiêu Kinh Trần còn có một thanh Đế binh, cho dù là thiên kiêu cấm kỵ, cũng không thể một chiêu đánh bại hắn ta.

Nhưng Sở Cuồng Nhân làm được.

Ở bên ngoài ngàn dặm, chém ra một kiếm, lại dễ dàng đánh trọng thương người!

“Vốn là trận chiến của ngươi và Mộ Dung Hiên, ta không muốn nhúng tay, nhưng cầm Đế binh đối địch, không khỏi quá đáng rồi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, nhìn Tiêu Kinh Trần, trong mắt hiện ra lãnh ý.

Dù trên người hắn có mấy kiện Đế binh, nhưng lúc giao thủ với thiên kiêu cùng thế hệ, hắn sẽ không sử dụng.

Đương nhiên, trong đám thiêu kiêu cùng thế hệ không có ai đáng giá để hắn sử dụng Đế binh.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi muốn thế nào?”

Tiêu Kinh Trần hít một hơi thật sâu, biết mình không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, cho dù là có Đế binh trong tay cũng giống vậy.

“Gốc bảo dược kia, chúng ta muốn.”

“Được.”

Tiêu Kinh Trần gật đầu, hoàn toàn không có ý cướp đoạt với Sở Cuồng Nhân.

“Coi như thức thời.”

Sở Cuồng Nhân cũng lười tính toán với đối phương.

Lúc này, nơi xa bỗng nhiên có một đạo hồng quang phóng lên tận trời.

Đạo hồng quang kia cấp tốc tới gần mọi người, một cỗ uy áp mạnh mẽ cũng càng ngày càng gần.

Người có tu vi hơi yếu một chút, thậm chí đã thấm ra mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy một nữ tử mặc khải giáp đỏ tươi, dáng người có lồi có lõm, một đầu tóc đỏ dừng giữa không trung.

Hai đầu lông mày của nữ tử lộ ra một cỗ khí khái hào hùng, đôi mắt phượng liếc nhìn bốn phía, lại không ai dám đối mặt với nàng.

“Là nàng! Bái gia Bái Hồng Ngọc!”

“Bái Hồng Ngọc, một trong thiên kiêu cấm kị, chiến lực của người này rất mạnh, rất nhiều cường giả thế hệ trước đều không thể so sánh.”

“Nàng cũng tới Vạn Kỳ Động Thiên này.”

Mọi người vô cùng kinh ngạc.

Sở Cuồng Nhân đang quan sát Bái Hồng Ngọc trước mắt, Động Tất Chi Nhãn vận chuyển.

Các tin tức về tu vi, các loại công pháp của đối phương phản hồi trước mắt Sở Cuồng Nhân.

Đây là lần đầu tiên Sở Cuồng Nhân gặp thiên kiêu cấm kỵ, thực lực của người này đúng là cao minh, thậm chí còn cường đại hơn một vài Chuẩn Đế.

“Có ý tứ, có lẽ đám thiên kiêu cấm kỵ này sẽ mang đến kinh hỉ cho ta.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên.

Ánh mắt Bái Hồng Ngọc cũng rơi trên người Sở Cuồng Nhân, trong mắt đẹp lướt qua một vệt dị sắc, “Ngươi chính là Sở Cuồng Nhân? !”

Nàng ở cửu thiên đã nghe Tiêu Kinh Trần nói qua về Sở Cuồng Nhân.

“Đúng vậy!”

“Ngươi có dám tiếp ta một chiêu không?”

Bái Hồng Ngọc vừa nói xong, hồng quang trên người lưu chuyển, ba động linh lực mênh mông từ trên người nàng không ngừng tuôn ra.

“Đừng nói một chiêu, cho dù tiếp mười chiêu, trăm chiêu, ta đứng đấy bất động, thì ngươi có thể làm gì ta?”

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, tóc đen theo gió bay múa.

“Rất tốt, để ta kiến thức Vô Thượng Thánh Nhân một chút, xem không tầm thường cỡ nào! !”

Bái Hồng Ngọc mềm mại quát một tiếng, đưa tay hội tụ linh khí bốn phía.

Chưởng rơi xuống, kình khí khủng bố du tẩu khắp nơi, hóa thành một đạo chưởng ấn to lớn màu đỏ, từ trên trời giáng xuống!

Chương 536: Ngươi cũng tiếp ta một chiêu như thế nào, Vạn Kỳ Động Thiên mở ra

Một chưởng của Bái Hồng Ngọc đánh xuống, kình khí kinh khủng du tẩu khắp nơi, một đạo chưởng ấn màu đỏ đột nhiên đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Lực lượng mạnh mẽ bao phủ xung quanh Sở Cuồng Nhân.

Mà đối mặt với một chưởng cường thế này, sắc mặt Sở Cuồng Nhân không hề thay đổi, đứng bất động tại chỗ, một cỗ niệm lực gào thét mà ra, hóa thành bích chướng vô hình!

Chỉ thấy chưởng khí của Bái Hồng Ngọc đến cách Sở Cuồng Nhân ba trượng đã bị chặn lại, bao phủ ra bốn phía.

Trong chớp mắt, lấy Sở Cuồng Nhân làm trung tâm, mặt đất bốn phía đột nhiên lõm xuống, lượng lớn bụi mù bao phủ mà ra, trùng trùng điệp điệp.

Sắc mặt đám tu sĩ vây xem thay đổi, nhao nhao lui lại.

“Chưởng khí thật khủng khiếp, một chưởng này đã không thấp hơn Chuẩn Đế.”

“Đây chính là chiến lực của thiên kiêu cấm kỵ sao?”

“Cấm kỵ, là cảnh giới phần lớn thiên kiêu không thể đạt tới, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Đám tu sĩ nhìn thân ảnh màu đỏ trên không trung, trong mắt mang theo kinh thán.

Bái Hồng Ngọc đứng lơ lửng trên không, hồng quang lưu chuyển trên người, từng trận ba động linh lực khuếch tán, có khí thế lẫm liệt không thể xâm phạm.

“Thiên kiêu cấm kỵ? Cũng chỉ như vậy.”

Lúc này, trong bụi mù đang chậm rãi đi truyền đến một giọng nói.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy bụi mù tán đi, một bóng người mặc bạch y ngạo nghễ mà đứng, đứng tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Chính là Sở Cuồng Nhân lông tóc không hao tổn.

Chỉ thấy mặt đất xung quanh Sở Cuồng Nhân đã hoàn toàn lõm xuống, hình thành một cái hố cực lớn động, vô số vết rách lan tràn ra, bao trùm mấy trăm dặm.

Mà mặt đất trong phạm vi ba trượng xung quanh hắn lại không bị ảnh hưởng.

“Hắn đỡ được!”

“Làm sao hắn có thể ngăn lại? Cũng không thấy hắn xuất thủ a.”

“Thực lực của người này, sâu không lường được!”

Nếu Bái Hồng Ngọc mang cho mọi người cảm giác cường đại, khó có thể rung chuyển.

Như vậy trong mắt mọi người, Sở Cuồng Nhân giống như một cái vực sâu không đáy, sâu không lường được, không cách nào phỏng đoán!

Bái Hồng Ngọc nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra một vệt kiêng kị, “Vô Thượng Thánh Nhân quả nhiên danh bất hư truyền, Tiêu Kinh Trần, đi!”

Lúc này, Vạn Kỳ Động Thiên sắp mở ra, nàng cũng không muốn dây dưa với Sở Cuồng Nhân.

Nếu bị tổn thương gì, sau khi vào Động Thiên, muốn ứng phó với những thiên kiêu cấm kỵ khác, khó tránh khỏi sẽ rơi xuống hạ phong.

“Nói đến là đến, nói đi là đi, không khỏi quá không xem ta ra gì.”

Lúc này, Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, một cỗ kiếm khí lạnh thấu xương khuếch tán ra, bao phủ bốn phía, khóa chặt Bái Hồng Ngọc.

Nghe thấy lời hắn nói, ánh mặt Bái Hồng Ngọc run lên, “Thế nào, chẳng lẽ trước khi Động Thiên mở ra, ngươi còn muốn đánh một trận với ta?”

“A, không đến mức như thế, nhưng ta tiếp ngươi một chiêu, không bằng, ngươi cũng tiếp ta một chiêu đi, như thế nào?”

Sở Cuồng Nhân đưa tay, linh lực trong cơ thể phun trào.

Chỉ thấy hắn chậm rãi đánh ra một chưởng lên không trung.

Một đạo chưởng ấn kinh khủng bỗng dưng sinh ra, ẩn chứa một cỗ sầu bi chi ý.

Tất cả tu sĩ nhìn thấy một chưởng này, chỉ cảm thấy trong lòng dường như bị câu lên vô hạn thương nhớ, đấu chí đại giảm.

Đế thuật, Ai Thiên Chưởng!

Đồng tử Bái Hồng Ngọc co rụt lại, hai tay vạch một cái, lượng lớn linh lực từ lòng bàn tay phun ra ngoài, một cỗ đạo vận bàng bạc hội tụ trên hư không, ngưng tụ thành một cái ấn tỷ màu đỏ lớn ngàn trượng, hung hăng đánh về phía Ai Thiên Chưởng, “Bái Thiên Ấn! !”

Hai cỗ lực lượng ầm vang chạm, hư không như muốn nổ tung, xuất hiện từng đạo vết nứt màu trắng.

Lực trùng kích to lớn trực tiếp khuếch tán ra, đánh bay Bái Hồng Ngọc ra mấy ngàn trượng, nhập vào một ngọn núi.

Ngọn núi kia ầm vang nổ tung!

Mọi người thấy thế, không khỏi trợn mắt há mồm.

Thiên kiêu cấm kỵ trong mắt bọn họ đã là tồn tại không thể chạm tới.

Nhưng một chưởng của Sở Cuồng Nhân lại đánh bay một vị thiên kiêu cấm kỵ!

Đối với bọn họ mà nói, chiến lực như vậy, rất khó tưởng tượng được.

Ngay cả Tiêu Kinh Trần cũng không nhịn được tim đập nhanh, 'Không ngờ ngay cả Bái Hồng Ngọc, ở trong tay hắn cũng chỉ như vậy. '

Nơi xa, Bái Hồng Ngọc từ trong ngọn núi phá nát xông ra ngoài.

Khải giáp đỏ tươi trên người nàng tràn ngập từng trận hồng quang, đang run rẩy kịch liệt.

Một lát sau, dị dạng trên khải giáp mới biến mất, nàng nhìn Sở Cuồng Nhân, sắc mặt không ngừng thay đổi.

Nếu không có bộ khải giáp trên người bảo vệ, chỉ sợ một chưởng kia sẽ khiến nàng bị trọng thương!

Chiến lực của Sở Cuồng Nhân, còn mạnh hơn nàng tưởng tượng rất nhiều.

Vô Thượng Thánh Nhân, thật sự khủng bố như thế? !

“A, không hổ là thiên kiêu từ đại đạo thống đi ra, bảo vật trên người thật nhiều, đồ mặc trên người cũng là Chuẩn Đế binh đỉnh phong.”

Sở Cuồng Nhân nhìn Bái Hồng Ngọc, tấm tắc nói.

“Dẫn động tâm thần chi chiêu, ngươi và Thất Tình môn có liên quan gì sao?” Bái Hồng Ngọc nói.

“Ha, đây là lần thứ hai ta nghe thấy cái tên Thất Tình môn này rồi.”

Sở Cuồng Nhân thâm̆g nói.

Ngày xưa hắn tại Ô gia, hắn dùng Nộ Thần Quyền đối phó kiếm thị bảy màu, đối phương cũng suy đoán hắn là người của Thất Tình môn.

Hiện tại, Bái Hồng Ngọc cũng nhắc đến môn phái này.

Chuyện này khiến hắn có chút hứng thú.

Nhưng không chờ Sở Cuồng Nhân truy vấn, chỉ thấy trong hư không đột nhiên truyền đến một trận ba động dị dạng.

Trên bầu trời, tầng mây đột nhiên lăn lộn.

Chỉ thấy từng mảnh sơn lâm đột nhiên xuất hiện trên bầu trời!

Mọi người thấy thế, trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên.

“Là Vạn Kỳ Động Thiên mở ra!”

Có người kinh hô nói.

Tất cả mọi người nhìn dị tượng trên không trung, nhao nhao xông lên trời, xông vào trong Vạn Kỳ Động Thiên.

Bái Hồng Ngọc thấy thế, nhìn Sở Cuồng Nhân một chút, nói: “Sở Cuồng Nhân, Động Thiên đã mở ra, trận chiến giữa ta và ngươi, để ngày sau đi!”

Nói xong, nàng hóa thành một đạo hồng quang xông lên bầu trời.

Mấy người Tiêu Kinh Trần, Chiến Hồng Anh, Đồ Ba cũng có hành động.

“Vạn Kỳ Động Thiên mở ra, chưởng môn, chúng ta cũng nên tiến vào.”

Mộ Dung Hiên nói.

“Đi thôi.”

Sở Cuồng Nhân dẫn hai người cũng tiến vào Vạn Kỳ Động Thiên.

Vừa đi vào Động Thiên, đập vào mi mắt là một mảng lớn sơn lân liên miên chập trùng.

Không chỉ như thế, Sở Cuồng Nhân còn cảm giác được bốn phía tràn ngập ba động linh khí vô cùng nồng nặc, gấp bên ngoài mười mấy lần.

Nói cách khác, tu hành ở đây, hiệu suất sẽ nhanh hơn ngoại giới mười mấy lần.

“Hoàn cảnh tu hành thật tốt.”

Sở Cuồng Nhân tấm tắc khen ngợi.

Nhưng mỗi lần Vạn Kỳ Động Thiên mở ra chỉ có nửa tháng, sau đó sẽ lại ẩn nhập vào hư không, lần nữa mở ra phải mấy vạn năm.

Nếu không, đoán chừng sẽ có không ít người vui lòng định cư ở đây.

“Chưởng môn, chúng ta đã tiến vào Vạn Kỳ Động Thiên, bắt đầu tìm bảo đi.”

Thương Tình Tuyết có chút hưng phấn nói.

Nàng biết, trên người Sở Cuồng Nhân có Tầm Bảo Thuật, trong bí cảnh, tác dụng của nó thật sự quá lớn.

“Ừm, để ta xem xung quanh có cơ duyên gì không.”

Sở Cuồng Nhân phát động Tầm Bảo Thuật, tin tức về bảo vật trong phạm vi mấy vạn dặm không ngừng truyền đến.

“A, thật không hổ là Vạn Kỳ Động Thiên, đúng là có không ít bảo vật.”

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc, trong vòng nghìn dặm đã có trăm loại bảo vật Thánh cấp đỉnh phong rồi.

Nhưng hiện tại, những thứ này đã không có tác dụng lớn đối với mấy người Sở Cuồng Nhân,

Hắn khóa chặt mục tiêu trên bảo vật Chuẩn Đế cấp thậm chí là Đế cấp.

“Có rồi, phía nam ba ngàn dặm có một gốc bảo vật Chuẩn Đế cấp.”

“Lại lên trước một nghìn dặm có một khối linh khoáng Chuẩn Đế cấp.”

“Ha, hai mươi mốt ngàn dặm nữa có một gốc Hoang Nguyên Kiếm Thảo, đây chính là một gốc bảo dược Đế cấp đó.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng nói, dẫn hai người Thương Tình Tuyết bắt đầu thu thập các loại bảo vật trong Vạn Kỳ Động Thiên.

Chương 537: Hoang Nguyên Kiếm Thảo, ba vị thiên kiêu, Kiếm Đạo Tử

Trong Vạn Kỳ Động Thiên, các đại thiên kiêu đều đang tìm cơ duyên.

Mà Sở Cuồng Nhân đã dẫn theo Thương Tình Tuyết và Mộ Dung Hiên vơ vét không ít bảo vật trong Động Thiên rồi.

Giờ phút này, bọn họ đang xuất phát đến chỗ có một kiện bảo vật Đế cấp.

Chỉ thấy trên một ngọn núi, có một gốc cỏ màu xanh biếc, cây cỏ như kiếm, đang đứng đón gió.

Gió thổi qua gốc bảo dược này, giống như trộn lẫn kiếm khí mang đi, chỗ lướt qua, một số hoa cỏ xung quanh lập tức bị cắt nát.

Chẳng biết lúc nào, xung quanh gốc bảo dược này đã tụ tập một đám tu sĩ, trên người đám tu sĩ này đều lộ ra một loại phong mang.

Những tu sĩ này, phần lớn là kiếm khách!

“Hoang Nguyên Kiếm Thảo! Quả nhiên Vạn Kỳ Động Thiên không tầm thường, thế mà có thể sinh ra bảo vật như vậy.”

“Trong Vạn Kỳ Động Thiên có vô số cơ duyên, quả nhiên danh bất hư truyền, ngay cả bảo dược Đế cấp như Hoang Nguyên Kiếm Thảo cũng có thể sinh ra.”

“Trong truyền thuyết, gốc bảo dược này không chỉ chiết xuất kiếm khí, còn ẩn chứa một loại đạo vận cường đại, có thể khiến tu sĩ ngưng tụ ra Hoang Nguyên Kiếm Thể cường đại, mặc dù kém Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, nhưng đối với kiếm tu mà nói, tuyệt đối là một đại cơ duyên!”

“Nhưng xung quanh kiếm thảo có kiếm khí vờn quanh, khó mà tới gần.”

“Vậy thì xem bản lĩnh của ai cao hơn thôi.”

Xung quanh kiếm thảo, một vị kiếm khách không kìm nén được, hắn ta tiến lên một bước, đến gần Hoang Nguyên Kiếm Thảo.

Nhưng khi hắn ta đến phạm vi trăm trượng quanh kiếm thảo, chỉ thấy lá cây nhẹ nhàng động, lại có một đạo kiếm khí màu trắng bạc bắn ra.

Kiếm khí kia, vô cùng sắc bén.

Sắc mặt kiếm khách này thay đổi, rút trường kiếm chém ra.

Nhưng chỉ nghe thấy keng một tiếng, trường kiếm trong tay kiếm khách trực tiếp đứt gãy, một vết máu xuất hiện trên cổ hắn ta.

Phù một tiếng, có sương máu phun ra ngoài, kiếm khách kia đã đầu một nơi thân một nẻo.

“Kiếm khí thật cường đại, ít nhất không kém gì Thánh Vương.”

“Quả nhiên, muốn lấy được kiếm thảo, không phải chuyện đơn giản như vậy, kiếm thảo có linh, bản thân chính là kiếm khách tuyệt đại!”

Các kiếm khách nhìn kiếm thảo, trong mắt lộ ra kiêng kị.

Lúc này, cách đó không xa lại có mấy bóng người lướt đến.

Trên thân thể mấy người tản ra kiếm khí cường đại, nhìn kiếm thảo kia, trong mắt lộ ra khát vọng.

“Là người của Tần gia, Vương gia và Thần Thiên Kiếm Tông.”

“Các ngươi nhìn, người đi đầu tiên nhìn giống như Tần Phong của Tần gia, nghe đồn người này là thiên kiêu tuyệt đỉnh của Tần gia gần với Tần Thiên Thần nhất, cũng không kém thiên kiêu cấm kỵ bao nhiêu, chiến lực mạnh, vô hạn tới gần Chuẩn Đế!”

“Còn người thanh niên áo trắng kia, là Mạc Nhất Phàm của Thần Thiên Kiếm Tông, cũng là thiên kiêu tuyệt đỉnh tiếng tăm lừng lẫy.”

“Vương gia Vương Húc cũng tới.”

Mấy vị thiên kiêu tuyệt đỉnh đến, khiến mọi người nghị luận ầm ĩ.

Gốc Hoang Nguyên Kiếm Thảo kia dường như đã cảm nhận được uy hiếp, trên thân tiêu tán ra kiếm khí càng thêm nồng đậm.

Kiếm khí bắn ra, hình thành một Kiếm chi lĩnh vực một trăm trượng, không ai tuỳ tiện đến gần kiếm thảo.

Mấy vị thiên kiêu tuyệt đỉnh đứng lơ lửng trên không, nhìn kiếm thảo, trong mắt lộ ra một vệt dị sắc.

“Gốc kiếm thảo này quả nhiên bất phàm, lại có khí tức như vậy, nếu có thể luyện hóa, Hoang Nguyên Kiếm Thể của ta nhất định sẽ tiến thêm một tầng nữa.”

Vương gia Vương Húc nhìn kiếm thảo, ánh mắt vô cùng hỏa nhiệt.

Hắn ta vốn là Hoang Nguyên Kiếm Thể trong ba ngàn thể chất, tư chất trên kiếm đạo gần với Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, nếu có thể luyện hóa gốc kiếm thảo này, nhất định Hoang Nguyên Kiếm Thể sẽ tiến thêm một tầng nữa, thậm chí có thể chống lại Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm.

Cho nên ở đây, Vương Húc là người khát vọng kiếm thảo nhất.

Nhưng hắn ta cũng biết, chắc chắn mấy vị thiên kiêu tuyệt đỉnh ở đây sẽ không tùy tiện nhường kiếm thảo cho hắn ta.

“Chư vị, không biết có thể nể mặt ta, nhường kiếm thảo này cho ta, tương lai ta nhất định có thâm tạ.”

Vương Húc chắp tay nói với thiên kiêu tuyệt đỉnh của Thần Thiên Kiếm Tông và Tần gia.

Tần Phong nghe vậy, cười khẩy, “Nói đùa cái gì vậy, dựa vào một câu của ngươi liền muốn chúng ta bỏ qua Hoang Nguyên Kiếm Thảo sao, không có khả năng.”

“Chuyện tương lai ai biết được, bây giờ kiếm thảo chính là cơ duyên bày ra trước mắt.”

Thanh niên áo trắng Mạc Nhất Phàm cũng nói.

“Nói như vậy, các ngươi không nể mặt mũi của Vương gia ta.”

Sắc mặt Vương Húc hơi trầm xuống.

“Vương gia? Đừng nói Vương gia ngươi chỉ là một mạch trên Đế lộ, cho dù là bản gia, Tần gia ta cũng có gì phải sợ?”

Tần Phong ngạo nghễ nói.

“Hừ, xem ra Tần gia xuất hiện một tên Tần Thiên Thần đã tự đại đến không biên giới rồi.” Vương Húc lạnh giọng nói.

Tần Thiên Thần, thiên kiêu cấm kỵ của Tần gia.

Nghe đồn người này là Đại Đế chuyển thế, chiến lực mạnh, vượt xa cùng cảnh, trong đám thiên kiêu cấm kỵ cũng là tồn tại cực kỳ đáng sợ.

“Phải thì như thế nào, tộc huynh ta có tài năng cái thế, tương lai nhất định sẽ trèo lên đỉnh đế vị!”

Lúc nhắc đến Tần Thiên Thần, trên mặt Tần Phong lộ ra vẻ sùng bái.

“Được rồi, Vương đạo hữu, ngươi đừng vọng tưởng chúng ta sẽ buông tha gốc kiếm thảo này, nếu muốn, vậy dựa vào bản lĩnh của mình đi!”

Mạc Nhất Phàm nói, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh khí kiếm vô hình, bỗng nhiên chém về phía Hoang Nguyên Kiếm Thảo!

Khí kiếm vô hình chém ra, kiếm khí bàng bạc hóa thành phong bạo, trong nháy mắt phá hủy lĩnh vực kiếm khí xung quanh Hoang Nguyên Kiếm Thảo.

“Đó là Thần Thiên kiếm khí của Thần Thiên Kiếm Tông!”

Có kiếm tu kinh hô một tiếng.

Thần Thiên Kiếm Tông là một trong ít tông môn am hiểu kiếm đạo nhất trên đế lộ, có thể nói gần với Kiếm tộc nhất.

Mà Thần Thiên kiếm khí của bọn họ cũng là một loại pháp môn kiếm đạo có tiếng tăm lừng lẫy trên Đế lộ.

Kiếm khí phá vỡ kiếm thảo lĩnh vực, bóng người Mạc Nhất Phàm lóe lên, trên tay bao trùm một tầng kiếm khí, thân thủ chộp tới kiếm thảo.

Nhưng ngay lúc này, một đạo kiếm khí đột nhiên chém về phía hắn ta.

Là Vương Húc xuất thủ.

Đối mặt với kiếm khí của Vương Húc, Mạc Nhất Phàm căn bản không dám khinh thường, Thần Thiên kiếm khí lại ra, cản lại.

“Hoang Nguyên Kiếm Thể gần với Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm sao? Ta sớm đã muốn kiến thức một chút rồi, tới đi! !”

Mạc Nhất Phàm biết muốn lấy được kiếm thảo, nhất định phải đánh bại thiên kiêu ở đây trước.

Thần Thiên kiếm khí chém ra, ba động linh lực hùng hậu bạo phát, hóa thành kiếm mang chói lọi tuôn về phía Vương Húc.

Lại thấy trong tay Vương Húc cầm một thanh trường kiếm năm màu lộng lẫy, một kiếm chém ra có ngũ hành chi lực bạo phát.

“Kim Chi Thiên Phong! !”

Vô số kiếm khí màu vàng óng xen lẫn thành một thanh kiếm ảnh ngàn trượng, va chạm với Thần Thiên kiếm khí.

Nhân dịp hai đại thiên kiêu giao thủ, Tần Phong lao về phía kiếm thảo.

Nhưng hắn ta vừa động, Vương Húc, Mạc Nhất Phàm lại đặt mục tiêu lên người hắn ta, hai người đồng thời chém ra một kiếm, đều tách kiếm thảo ra.

Ba vị thiên kiêu kiếm đạo, mỗi người chiếm một vị trí, giằng co với nhau.

“Xem ra không thu phục hai ngươi trước, kiếm thảo này sẽ không thuộc về ta.”

“Ta cũng có ý đó.”

Ba người đứng lơ lửng trên không, ba cỗ kiếm chi đạo vận hoàn toàn khác biệt va chạm trên hư không.

Không khí bốn phía tràn ngập một cỗ khí tức sắc bén vô hình, khiến các thiên kiêu khác không dám đến gần.

Thiên kiêu tuyệt đỉnh giao thủ, ánh mắt mọi người sáng ngời, không muốn rời đi.

Lúc ba vị thiên kiêu tuyệt đỉnh đánh nhau, nơi xa, có một đạo khí tức lạnh thấu xương, còn mạnh hơn ba vị thiên kiêu này bạo phát, bao phủ bốn phía.

Ba vị thiên kiêu cảm giác được cỗ khí tức này, sắc mặt thay đổi.

Chỉ thấy hai đạo kiếm quang bay lượn mà đến, một người trong đó mặc trường bào màu vàng óng, một thân kiếm khí lưu chuyển, tràn ngập một cỗ kiếm chi đạo vận vô cùng mạnh mẽ.

Trường kiếm trong tay một số kiếm tu không tự chủ được rung động dưới cỗ đạo vận kiếm khí này.

Dị tượng bực này, khiến đồng tử mọi người co rụt lại.

“Đạo vận này là Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm! !”

“Là Đạo Tử Kiếm tộc!”

Chương 538: Kiếm Đạo Tử nghiền ép thiên kiêu tuyệt đỉnh, áp chế Kiếm Đạo Tử

“Kiếm Đạo Tử! !”

Ba vị thiên kiêu kiếm đạo vốn chuẩn bị đối chiến, lúc nhìn thấy Kiếm Đạo Tử đến, sắc mặt không khỏi thay đổi.

Bọn họ là thiên kiêu tuyệt đỉnh không sai, nhưng so với thiên kiêu cấm kỵ như Kiếm Đạo Tử vẫn có chênh lệch nhất định.

“Không ngờ tên gia hỏa này cũng đến.”

“Cái này, có chút phiền phức.”

Mấy vị thiên kiêu kiếm đạo nhìn Kiếm Đạo Tử, ánh mắt lộ ra kiêng kị.

Mà Kiếm Đạo Tử nhìn mấy người Vương Húc, vẻ mặt lại vô cùng đạm mạc, giống như đang nhìn mấy con kiến hôi.

“Gốc Hoang Nguyên Kiếm Thảo này, ta muốn.”

Kiếm Đạo Tử từ tốn nói.

Thái độ kia chính là không đặt mấy vị thiên kiêu kiếm đạo này vào mắt.

Trên thực tế, là thiên kiêu có Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, kiếm đạo chói mắt nhất trên Đế lộ, đúng là hắn ta cũng không đặt đám thiên kiêu kiếm đạo này vào mắt.

“Kiếm Đạo Tử, ngươi nói muốn gốc Hoang Nguyên Kiếm Thảo này là phải cho ngươi, không khỏi có chút bá đạo đi.”

Tần Phong không nhịn được chất vấn một tiếng.

Kiếm Đạo Tử nghe vậy, kiếm chỉ ngưng tụ, tiện tay chém ra một kiếm.

Một đạo kiếm khí màu vàng óng cuốn theo một cỗ kiếm chi đạo vận lạnh thấu xương, trong nháy mắt khóa chặt Tần Phong!

Đồng tử Tần Phong co rụt lại, quát khẽ, chém ra một kiếm, nhưng lại bị đánh lui, tay cầm kiếm run rẩy không ngừng, bàn tay nứt ra đổ máu.

“Ngay cả một kiếm của ta cũng không tiếp nổi, ngươi còn không biết xấu hổ ở đây ồn ào?”

Kiếm Đạo Tử từ tốn nói, kiếm khí lưu chuyển quanh người, giống như một vị kiếm chi thần chỉ.

Bên cạnh, Kiếm Trường Phong cùng tiến vào Vạn Kỳ Động Thiên với Kiếm Đạo Tử không khỏi âm thầm kinh ngạc.

Chỉ là một bộ phân thân đã có thực lực như vậy, Kiếm Đạo Tử không hổ là thiên kiêu cấm kỵ, quả nhiên đáng sợ!

Trên phương diện kiếm đạo, có lẽ chỉ có chủ nhân mới có thể vượt qua hắn ta.

“Kiếm Đạo Tử, nếu tộc huynh ta ở đây, nhất định sẽ không để ngươi làm càn như thế!”

Tần Phong đánh không lại Kiếm Đạo Tử, liền lấy ra tên tuổi của thiên kiêu cấm kỵ Tần gia, muốn vãn hồi thể diện.

Trong mắt Kiếm Đạo Tử cũng lộ ra một vệt dị sắc, “Tần Thiên Thần sao? Hắn không tới Vạn Kỳ Động Thiên?”

“Hừ, tộc huynh đang bế quan, nếu không ngươi làm gì có phần diệu võ dương oai.”

“Nếu Tần Thiên Thần không ở đây, vậy ngươi lấy dũng khí ở đâu ra mà nói với ta như thế?”

Kiếm Đạo Tử hừ nhẹ một tiếng, đưa tay lại lần nữa chém ra một kiếm.

Kiếm khí lại lần nữa bao phủ ra, giống như bão táp!

Tần Phong bị cơn bão táp này bao phủ, hét lớn một tiếng, trường kiếm trong tay vung vẩy, không ngừng phát ra kiếm khí chống lại phong bạo, nhưng hiệu quả quá bé nhỏ.

Phong bạo kiếm khí càng ngày càng dày đặc, càng ngày càng mãnh liệt.

Cuối cùng, Tần Phong bị vô số kiếm khí tới gần, trên người không ngừng có kiếm khí đánh vào.

Chỉ chốc lát, trên người Tần Phong đã có mấy chục đạo vết thương sâu thấy xương, máu me đầm đìa ngã trên mặt đất.

Kiếm tu bốn phía thấy thế, ánh mắt nhìn về phía Kiếm Đạo Tử tràn đầy kính sợ.

Tiện tay đã giày vò một tên thiên kiêu tuyệt đỉnh như vậy, chiến lực này, thật không hổ là thiên kiêu cấm kỵ.

“Đáng giận…”

Tần Phong nhìn Kiếm Đạo Tử, trong mắt mang theo e ngại, hắn ta không ngờ thực lực của mình và Kiếm Đạo Tử lại có chênh lệch lớn như vậy!

Thiên kiêu cấm kỵ và các thiên kiêu còn lại, hoàn toàn là hai cấp độ khác nhau.

“Nể mặt mũi của Tần Thiên Thần, ta tha cho ngươi một mạng.”

Kiếm Đạo Tử nhìn thoáng qua Tần Phong nói.

Sau đó, hắn ta lạnh nhạt nhìn bốn phía, “Bây giờ còn ai muốn đoạt Hoang Nguyên Kiếm Thảo này với ta không?”

Không ai dám lên tiếng.

Thực lực Kiếm Đạo Tử bày ra đã chấn nhiếp tất cả mọi người ở đây.

“Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm tăng phúc cho kiếm đạo quá lớn, hơn nữa còn có thể áp chế kiếm tu, chúng ta căn bản không phải đối thủ của hắn.”

“Chỉ cần chúng ta là kiếm tu, trời sinh đã bị Kiếm Đạo Tử áp chế.”

“Haiz, trong một đời trèn tuổi, ngoại trừ thiên kiêu cấm kỵ, thực lực của Kiếm Đạo Tử mạnh mẽ, không ai là đối thủ, nếu để hắn lấy được gốc Hoang Nguyên Kiếm Thảo này, thật không biết hắn sẽ cường đại đến tình trạng nào, người này có tỷ lệ rất lớn sẽ đăng lâm đế vị trong kỉ nguyên này.”

Mọi người âm thầm nghĩ.

Kiếm Đạo Tử dùng sức một mình ép toàn bộ thiên kiêu kiếm đạo trên đế lộ không cách nào ngẩng đầu.

Kiếm Đạo Tử nhìn bốn phía, thấy không có người dám phản kháng mình, lập tức nhìn về phía Hoang Nguyên Kiếm Thảo cách đó không xa.

Đối với hắn ta mà nói, nhất là đối với cỗ phân thân này của hắn ta, gốc bảo dược này sẽ có tác dụng vô cùng lớn.

Hắn ta biết, cỗ thân thể này chỉ là một cái phân thân mà thôi, căn bản không có cách nào vận dụng toàn bộ uy năng của Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, nếu có thể luyện hóa Hoang Nguyên Kiếm Thảo, đến lúc đó cỗ phân thân này đã nắm giữ Hoang Nguyên Kiếm Thể, cộng thêm đạo vận của Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, thực lực của cỗ phân thân này sẽ đuổi sát bản tôn.

Nghĩ đến đây, trong mắt Kiếm Đạo Tử lộ ra một vệt hưng phấn, đưa tay chụp vào Hoang Nguyên Kiếm Thảo.

“Ngươi không thể đụng nó.”

Lúc này, trong hư không truyền đến một giọng nói lạnh băng.

Ngay sau đó, một cỗ khí tức mạnh mẽ tuyệt luân, còn kinh khủng hơn Kiếm Đạo Tử ùn ùn kéo đến! !

Dưới khí tức này, tất cả trường kiếm đều không tự chủ được tuột khỏi tay kiếm khách, trôi nổi trên hư không, như nghênh đón vạn kiếm chi tôn! !

“Cỗ khí tức này, chẳng lẽ…”

Kiếm Đạo Tử nghĩ tới điều gì, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía xa.

Mọi người cũng nhìn về nơi phát ra cỗ khí tức kia.

Chỉ thấy một người thanh niên mặc bạch y tóc đen, được vạn kiếm cung nghênh, chậm rãi đi tới.

Người tới tuấn dật tuyệt trần, Thiên Nhân chi tư.

Kiếm Đạo Tử nhìn thấy người tới, hừ lạnh một tiếng, “Ở trước mặt ta, cũng dám dùng kiếm đạo, không biết trời cao đất rộng!”

Trên người hắn ta bộc phát ra kiếm chi đạo vận bao phủ thiên địa, muốn khống chế những trường kiếm quanh người Sở Cuồng Nhân.

Nhưng mặc cho hắn ta thôi động đạo vận như thế nào, các trường kiếm bao quanh Sở Cuồng Nhân đều không nhúc nhích chút nào!

Mọi người thấy thế, nuốt nước một ngụm nước bọt.

“Kiếm đạo của Kiếm Đạo Tử lại bị người ta chế trụ? !”

“Trời ạ, rốt cuộc người này có lai lịch gì, lại có kiếm đạo bực này?”

“Không dám tưởng tượng…”

Trong nhận thức của mọi người, Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm chính là thể chất kiếm đạo mạnh nhất, mà Kiếm Đạo Tử nắm giữ Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, tăng thêm được Kiếm tộc đại lực bồi dưỡng, tu vi kiếm đạo của Kiếm Đạo Tử chính là không ai bằng.

Cho dù là kiếm tu thế hệ trước, cũng rất khó dùng kiếm đạo áp chế hắn ta.

Nhưng bây giờ, nhận biết này lại bị Sở Cuồng Nhân phá vỡ!

Trong một đời trẻ tuổi, không phải tu vi kiếm đạo của Kiếm Đạo Tử không ai là đối thủ!

Còn có người, càng cao minh hơn hắn ta!

“Chủ nhân…”

Kiếm Trường Phong nhìn Sở Cuồng Nhân được vạn kiếm cùng nghênh đón, trong mắt lộ ra một vệt cuồng nhiệt không dễ dàng phát hiện được.

Nhưng lập tức đã ẩn giấu đi.

Lực chú ý của Kiếm Đạo Tử hoàn toàn đặt trên người Sở Cuồng Nhân, cho nên không phát hiện dị dạng của Kiếm Trường Phong.

“Kiếm chi đạo vận của người này vậy mà đã đạt đến trình độ này.” Kiếm Đạo Tử nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt có chút ngưng trọng.

Hắn ta biết Sở Cuồng Nhân có Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, nhưng cho dù cùng là Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, cũng có phân chia mạnh yếu, hắn ta là Kiếm Đạo Tử có Kiếm tộc đại lực bồi dưỡng, từ khi tu hành đến nay, có vô số kiếm đạo tư nguyên cung cấp cho hắn ta sử dụng, một tên thiên kiêu ngoại giới có Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, làm sao có thể đánh đồng với hắn ta?

Cho nên, đến bây giờ hắn ta vẫn không để Sở Cuồng Nhân ở trong lòng.

Nhưng hiện tại, hắn ta không thể không nhìn thẳng vào Sở Cuồng Nhân.

“Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm của ngươi chỉ có như vậy thôi sao? Hay là, cỗ phân thân này không có cách nào phát huy toàn bộ lực lượng của ngươi?”

Sở Cuồng Nhân nhìn Kiếm Đạo Tử, trên mặt lộ ra vẻ đăm chiêu.

Nghe hắn nói vậy, đồng tử của Kiếm Đạo Tử co rụt lại, chuyện mình chỉ là một bộ phân thân lại bị một câu của đối phương nói toạc ra!

Chương 539: Một kiếm đánh bại Kiếm Đạo Tử, thả dây dài, câu cá lớn

“Xem ra ngươi không chỉ có kiếm đạo cao minh, nhãn lực cũng cực kỳ không tầm thường, lại có thể nhìn ra cỗ thân thể này của ta chỉ là phân thân.”

Kiếm Đạo Tử đạm mạc nói.

Biện pháp luyện chế ra cỗ phân thân này của hắn ta cực kỳ cao minh, hao phí vô số tư nguyên mới tạo ra được, nhìn qua rất giống người thật, thậm chí còn có thể tu hành tiến bộ như những tu sĩ khác, ngay cả Hoàng giả đích thân tới cũng tuyệt đối không nhìn ra chút sơ hở nào.

Không nghĩ tới, lại bị Sở Cuồng Nhân một câu nói toạc ra.

Mà Sở Cuồng Nhân và Kiếm Đạo Tử nói chuyện với nhau, lại khiến đám kiếm tu vô cùng kinh ngạc.

Nhất là Tần Phong, trên mặt hiện lên vẻ không thể tin được.

Phân thân? !

Kiếm Đạo Tử trước mắt này chỉ là một bộ phân thân!

Mà bộ phân thân này vừa giơ tay đã đánh bại mình, như vậy, bản tôn của Kiếm Đạo Tử còn cường đại cỡ nào? !

Sở Cuồng Nhân nhìn Kiếm Đạo Tử, thản nhiên nói: “Nếu bản thể của ngươi đến đây, có lẽ ta còn chút hứng thú, một bộ phân thân, thật không thú vị.”

Nói xong, Sở Cuồng Nhân không tiếp tục để ý đối phương, đi về phía Hoang Nguyên Kiếm Thảo.

“Hừ, cho dù là một bộ phân thân, Kiếm Đạo Tử ta cũng không thể kinh thị, Sở Cuồng Nhân, đừng quá phách lối!”

Kiếm Đạo Tử hừ lạnh một tiếng, đưa tay chém ra một kiếm, kiếm khí cuồng loạn như gió bão cuốn về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không thèm nhìn một cái, kiếm chỉ ngưng tụ, tiện tay vạch một cái!

Một đạo kiếm quang màu tím như sao chổi vạch phá bầu trời đêm.

Nhất thời, phong bạo kiếm khí đầy trời lập tức bị vạch phá, kiếm quang màu tím rơi trên người Kiếm Đạo Tử, đánh bay đối phương ra ngoài một trăm trượng, như đập xuống đất như lưu tinh trụy địa, oanh một tiếng, tạo thành một cái hố lớn, Kiếm Đạo Tử chật vật nằm trong hố.

Ở trên người hắn ta, có một đạo kiếm ngân sâu đến xương, dường như đã chém hắn ta thành hai nửa, lượng lớn máu tươi từ trong đó tuôn ra.

Mọi người thấy vậy, không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Kiếm Đạo Tử dường như không có địch thủ trên phương diện kiếm đạo, bây giờ lại bị một kiếm nhẹ nhõm đánh bại như thế! !

Tình cảnh này, quá rung động.

“Thật yếu.”

Sở Cuồng Nhân hời hợt nói, sau đó không nhìn đến kiếm khí Hoang Nguyên Kiếm Thảo phát ra, đưa tay bắt lấy, trực tiếp ném vào Càn Khôn giới.

Hoang Nguyên Kiếm Thảo, đối với hắn mà nói, gốc bảo dược Đế cấp này cũng có tác dụng nhất định.

Hoang Nguyên Kiếm Thể xuất hiện, kiếm khí sẽ tăng lên.

“Đạo Tử đại nhân, bây giờ ngươi chỉ là một bộ phân thân, không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, rời đi trước thôi.”

Kiếm Trường Phong đi đến trước mặt Kiếm Đạo Tử nói.

“Tốt!”

Kiếm Đạo Tử gặp thủ đoạn của Sở Cuồng Nhân, gật đầu, được Kiếm Trường Phong nâng đỡ rời khỏi hiện trường.

Sở Cuồng Nhân nhìn bóng lưng Kiếm Đạo Tử rời đi, nghiền ngẫm cười một tiếng, “Kiếm Đạo Tử, trò chơi giữa ta và ngươi, vừa mới bắt đầu thôi.”

“Ngươi chính là Sở Cuồng Nhân, giết tộc đệ Vương Thiên Đằng của ta.”

Lúc này, Vương Húc nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ không tốt.

“Vương Thiên Đằng, để ta nghĩ một chút, ta giết hơi nhiều thiên kiêu.” Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ suy tư.

Nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, khóe miệng mọi người không nhịn được co giật một chút.

Vương Thiên Đằng cũng coi như thiên kiêu tiếng tăm lừng lẫy trên cửu thiên.

Vậy mà hắn còn muốn suy nghĩ một chút? !

Rốt cuộc hắn đã giết bao nhiêu thiên kiêu a? !

“Ha, nghĩ ra rồi, đúng là có nhân vật như vậy.” Sở Cuồng Nhân gật đầu, “Thế nào, ngươi muốn báo thù cho hắn?”

Hắn nhìn Vương Húc, lạnh nhạt hỏi, ánh mắt bình thản như nước.

Vương Húc nghe vậy, trong lòng xuất hiện một cỗ hàn ý lạnh lẽo.

Hắn ta không hề hoài nghi, nếu hắn ta dám nói một chữ đúng, vậy một khắc sau hắn ta sẽ phải đối mặt với một đạo kiếm khí mà ngay cả Kiếm Đạo Tử cũng không thể ứng phó kia.

“Không.”

Vương Húc lắc đầu, sau đó lui ra hai bước.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, cũng không tiếp tục để ý đến đối phương.

Cách đó không xa, Mộ Dung Hiên, Thương Tình Tuyết đi đến.

Biết Sở Cuồng Nhân đã lấy được Hoang Nguyên Kiếm Thảo, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Rất nhanh, ba người rời khỏi hiện trường.

Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, Mạc Nhất Phàm của Thần Thiên Kiếm Tông không khỏi cảm khái nói: “Mạnh như Kiếm Đạo Tử cũng không đỡ được một chiêu của đối phương, chiến lực của người này mạnh không thể tưởng tượng được, không ngờ ngoại giới lại xuất hiện một vị thiên kiêu cấm kỵ!”

“Hừ, đợi thiên kiêu cấm kỵ của Vương gia ta đuổi tới, nhất định có thể chế phục người này!” Vương Húc lạnh giọng nói.

Vương gia, cũng có thiên kiêu cấm kỵ!

Một chỗ khác.

Kiếm Đạo Tử và Kiếm Trường Phong đi đến một sơn động trong Vạn Kỳ Động Thiên.

Kiếm Đạo Tử ăn một viên đan dược trân quý vào, sau đó bắt đầu bế quan, hơn nửa ngày, thương thế trên người mới dần chuyển biến tốt.

Trên mặt hắn ta lộ ra vẻ âm tàn, “Hay cho một tên Sở Cuồng Nhân, dám khiến phân thân ta trọng thương đến tình trạng này, nếu không phải trên người ta cất giấu một khỏa Kim Đan khôi phục, đoán chừng cỗ phân thân này sẽ chết ở đây, đáng giận, đáng giận!!”

Trước khi đến đây, hắn ta muốn giết Sở Cuồng Nhân, vì không nguyện ý trên đời này có Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm thứ hai mà thôi.

Nhưng bây giờ, hắn ta muốn giết Sở Cuồng Nhân, là bởi vì hắn ta đã sinh ra hận ý với Sở Cuồng Nhân.

Sau khi phát tiết hận ý xong, Kiếm Đạo Tử hít sâu một hơi, "Thực lực của người này đúng là cường đại, chỉ sợ đã không thấp hơn bản tôn, muốn giết người này, tuyệt đối không phải chuyện đơn giản, vẫn phải lấy được Bạch Linh Thần Quả trong Vạn Kỳ Động Thiên mới được, chỉ cần có thần quả kia, ta sẽ nắm chắc trùng kích đế vị hơn."

Bên cạnh, Kiếm Trường Phong nghe vậy, hai mắt tỏa sáng, sau đó lập tức thu lại ánh mắt.

"Trường Phong, ngươi làm hộ pháp cho ta khổ cực rồi, viên linh quả này cho ngươi."

Kiếm Đạo Tử lấy một khỏa linh quả ra, tặng cho Kiếm Trường Phong.

"Đa tạ Đạo Tử đại nhân." Kiếm Trường Phong có chút kích động nhận linh quả.

Kiếm Đạo Tử thấy thế, sắc mặt lộ ra vẻ khinh miệt.

Đối với hắn ta mà nói, linh quả này không đáng kể chút nào, nhưng có thể dùng để thu mua nhân tâm.

"Đạo Tử đại nhân, ta đi dò xét bốn phía, nhìn xem mấy người Sở Cuồng Nhân có đuổi theo không." Kiếm Trường Phong nói.

"Được."

Sau khi rời khỏi sơn động, Kiếm Trường Phong đánh ra một đạo cấm chế, ngăn cách linh niệm nhìn trộm, sau đó lấy la bàn truyền tin ra, "Chủ nhân..."

…

"Ha, Bạch Linh Thần Quả?"

Sở Cuồng Nhân đóng la bàn truyền tin với Kiếm Trường Phong lại, trong mắt lộ ra một vệt kinh ngạc, "Một trong mười đại linh quả trong truyền thuyết, có chút ý tứ.”

Trên đời có vô số bảo dược linh quả.

Nhưng trong vô tận năm tháng đến nay, mười đại linh quả vẫn được các tu sĩ tôn sùng nhất, mỗi loại đều có công dụng đoạt tạo hóa của thiên địa.

Mặc dù bảo vật Đế cấp như Hoang Nguyên Kiếm Thảo trân quý, nhưng còn kém mười đại linh quả một khoảng nhất định.

Bạch Linh Thần Quả là một trong số đó.

Nghe nói, loại thần quả này không chỉ có thể tăng tiến tu vi, tăng lên tư chất, cũng có thể khiến tu sĩ rơi vào trạng thái ngộ đạo cấp cao.

Căn cứ theo ghi chép, từng có một tu sĩ cảnh giới Thánh Nhân dùng Bạch Linh Thần Quả, lĩnh ngộ ba ngày ba đêm, sau khi tỉnh lại, cảm ngộ không kém Đế giả, sau đó đã tìm được đạo của mình, ngắn ngủi trăm năm liền đăng lâm đế vị, uy áp một kỷ nguyên!

Bởi vậy có thể thấy được, Bạch Linh Thần Quả cường đại cỡ nào.

Cho dù trong Vạn Kỳ Động Thiên có vô số cơ duyên, nhưng Bạch Linh Thần Quả cũng vô cùng hiếm thấy.

“Bạch Linh Thần Quả, vật này không thể bỏ qua, Kiếm Đạo Tử, ngươi đúng là cho ta một kinh hỉ đấy.”

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng.

Hắn giết Kiếm Đạo Tử rất dễ dàng, nhưng giết thì thế nào?

Nghiền nát một con kiến hôi không hề có lực uy hiếp với hắn, hắn sẽ không cảm thấy khoái lạc.

Thả dây dài, câu cá lớn mới là vương đạo!

Chương 540: Thiên Băng Hàn Mãng, nữ tu kỳ quái, Sở Cuồng Nhân cứu tràng

Vạn Kỳ Động Thiên mở ra hấp dẫn không ít thiên kiêu trong đế lộ.

Thậm chí ngay cả đám thiên kiêu cấm kỵ rất út khi hiện thân cũng đến đây tranh đoạt cơ duyên, chỉ vì có thể gia tăng một phần hi vọng thành đế lúc đế vị xuất hiện.

Một nơi nào đó trong Vạn Kỳ Động Thiên.

“Rống! !”

Một đầu cự thú kinh khủng màu trắng, toàn thân lưu chuyển sát khí ngập trời gầm lên giận dữ, đang đuổi giết một nữ tu.

Nữ tu kia mặc quần áo màu trắng, tóc đen rủ xuống, da như mỡ đông, có loại cảm giác lãnh nhược băng sương, mặc dù lúc này đang bị dị thú truy sát, nhưng trên mặt nàng không hề sợ hãi, không phải đã tính trước, mà giống như nàng sinh ra đã không có bất cứ tình cảm nào.

“Không ngờ Thiên Băng Hàn Mãng lại có thực lực như vậy, là ta sơ suất.”

Nữ tu nhìn hung thú không ngừng đuổi giết mình phía sau, thầm nói.

Đầu hung thú này là một con cự mãng, thân dài hơn ngàn trượng, trên đầu mọc ra một cái sừng trong suốt sáng long lanh, một thân lân phiến trắng như tuyết bốc lên hàn khí lạnh lẽo.

Nơi đi qua, mặt đất đều bị đông cứng thành một tầng băng sương thật dày.

“Rống!”

Thiên Băng Hàn Mãng gào thét một tiếng, có lượng lớn hàn khí từ trong cổ của nó phun ra ngoài.

“Thiên Sương thuẫn!”

Nữ tu khẽ quát một tiếng, trên thân cũng phát ra lượng lớn hàn khí, ngưng tụ thành một khối thuẫn băng trước mặt nàng.

Nhưng sau khi hai bên tiếp xúc, thuẫn băng của nữ tu lại bị đông cứng, vỡ vụn!

Cùng là hàn khí ngưng tụ, nhưng hàn khí của Thiên Băng Hàn Mãng càng thêm khủng bố, có thể lấy lạnh đông lạnh!

Lượng lớn băng nước lan ra, nữ tu bị đẩy lui gần một trăm trượng, lấy nàng làm trung tâm, phạm vi gần nghìn dặm đều bị hàn khí bao phủ.

Trong nháy mắt, sơn hà thảo mộc, thiên địa vạn vật bị đông cứng!

Đập vào mắt một mảnh trắng bạc, giống như thế giới Hàn Băng.

Bên ngoài thân thể nữ tu cũng bao trùm một tầng sương tuyết, nhưng sau đó, nàng vận chuyển linh lực, đánh rơi sương tuyết trên người xuống.

“Thiên kiêu nhân tộc, thực lực của ngươi cực mạnh, có thể chèo chống trong tay ta lâu như vậy.”

Thiên Băng Hàn Mãng lạnh giọng nói.

Hắn ta là hung thú do Vạn Kỳ Động Thiên sinh ra, tu hành nhiều năm, đã sớm mở ra linh trí.

“Hàn Mãng, ta có thể bồi thường, việc này coi như bỏ qua, như thế nào?”

Nữ tu nhìn Thiên Băng Hàn Mãng nói.

“Hừ, ngấp nghé độc giác của ta, ngươi đáng chết, tuyệt không có khả năng hoà giải!”

“Xem ra, ta chỉ có thể liều chết.” Nữ tu từ tốn nói, trong mắt lộ ra một vệt kiên quyết.

“Đi chết đi!”

Thiên Băng Hàn Mãng há miệng phun ra lượng lớn hàn khí, giống như một con sông băng không ngừng tuôn trào.

Hàn khí mạnh, đã vượt qua Chuẩn Đế đỉnh phong.

Nữ tu thấy thế, trong tay xuất hiện một cỗ đạo vận vô cùng huyền diệu.

Cỗ đạo vận kia ngưng tụ thành một cái ấn tỷ màu trắng trong hư không, đánh về phía hàn khí.

“Thiên Phong ấn! !”

Ấn tỷ to lớn đánh vào hàn khí, hai cỗ lực lượng va chạm, Thiên Phong ấn dần bị đông cứng.

Nữ tu cũng bắt đầu xuất hiện tình huống không chống đỡ nổi.

Chỉ thấy nàng đưa tay lại lần nữa ngưng tụ linh lực trong cơ thể, hai mắt bao phủ một tầng băng lãnh, “Thái Thượng Vong Tình Chỉ!”

Một chỉ điểm ra, trong hư không xuất hiện một đạo chỉ kình to lớn.

Một chỉ kia lộ ra cỗ hàn ý như có thể đóng băng nhân tâm, đây không phải tự nhiên chi hàn, đó là nhân tâm chi hàn! !

Ầm vang một tiếng!

Hàn khí lại bị chỉ kình đánh nát, sau đó đập vào người Thiên Băng Hàn Mãng.

Trong tiếng ầm vang, lượng lớn lân tuyết trắng như tuyết bị phá nát, máu phun ra ngoài, dường như đã nhuộm đỏ đầu của Thiên Băng Hàn Mãng.

“Thành công!”

Cho dù tính tình nữ tu đạm mạc, nhưng nhìn thấy tình cảnh này vẫn không nhịn được lộ ra ý cười nhàn nhạt.

“Rống! !”

Nhưng lúc này, Thiên Băng Hàn Mãng ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, một cỗ hung sát chi khí càng khủng bố hơn lẫn vào hàn khí phát ra.

“Khốn khiếp, ngươi lại dám làm tổn thương ta! !”

Thiên Băng Hàn Mãng rống giận, hai mắt băng lãnh có vết máu nhìn nữ tu.

Sau khi bị một chỉ cường đại của nữ tu đánh trúng, hắn ta đã bị thương, nhưng khí tức vẫn vô cùng cường hãn đáng sợ.

“Nhục thể của hắn càng thêm khủng bố!”

Nữ tu có chút kinh ngạc nói.

Phải biết, uy lực một chỉ này của nàng đủ để diệt sát Chuẩn Đế, nhưng bây giờ chỉ khiến nhục thân của Thiên Băng Hàn Mãng chảy một chút máu mà thôi.

Thân thể mạnh mẽ như vậy, vượt xa phạm trù nữ tu có thể ứng phó.

“Hoàng giả, nếu muốn giết đầu Thiên Băng Hàn Mãng này, chỉ có công kích cấp bậc Hoàng giả mới có thể làm được.”

Nữ tu bất đắc dĩ nói.

Lúc này, Thiên Băng Hàn Mãng nổi giận đã phát động công kích về phía nàng, miệng rộng mở ra, đánh về phía nàng, muốn há miệng nuốt nàng vào bụng!

Nữ tu muốn né tránh, nhưng lại phát hiện chẳng biết lúc nào hàn khí bốn phía đã đóng băng chân nàng.

“Xem ra, hôm nay ta sẽ chết ở chỗ này, đáng tiếc, ta còn một số chuyện chưa làm xong.”

Đối mặt với tử vong, vẻ mặt nữ tu vẫn không có nhiều thay đổi, nhưng nhịp tim lại không khống chế được tăng nhanh.

Một cỗ tâm tình vô cùng xa lạ xông lên đầu.

Đây chẳng lẽ chính là hoảng sợ?

Theo bản năng sợ hãi với tử vong sao?

Ngay khi nữ tu sắp táng thân trong bụng rắn, đột nhiên có một đạo kiếm quang phá không mà đến.

Đạo kiếm quang kia giống như sao băng xẹt qua chân trời, trảm lên độc giác của Thiên Băng Hàn Mãng.

Có thể nói, độc giác là thứ cứng rắn nhất trên người Thiên Băng Hàn Mãng, sau khi va chạm với kiếm quang, lại bốc phát ra tia lửa sáng chói.

Tia lửa bắn tung toé, sau đó chính là âm thanh thanh thúy, dường như có vật gì đó nứt ra.

Độc giác, lại bị kiếm khí chém ra vết rách!

Thiên Băng Hàn Mãng nhất thời không quan tâm đến chuyện đối phó nữ tu, độc giác bị phá hư, hắn ta không nhịn được phát ra một tiếng kêu thê lương bi thảm.

“Khốn khiếp, rốt cuộc là ai dám đánh lén ta! !”

Thiên Băng Hàn Mãng rống giận nhìn bốn phía.

Chỉ thấy nơi xa có một bóng người bạch y tóc đen đạp không mà đến.

Nữ tu nhìn lại, trong nháy mắt không khỏi hoảng hốt.

Từ nhỏ đến lớn, nàng đã gặp qua đủ loại người, trong đó tự nhiên cũng có vô số người gọi là mỹ nam tử.

Nhưng bất luận là ai, đều không thể khiến tâm tư nữ tu xuất hiện chập trùng.

Nhưng bây giờ, nữ tu phát hiện mình trái tim mình bỗng nhiên rung động, đập nhanh như lúc đối mặt với tử vong vừa rồi, nhưng lại có chút khác biệt.

Nữ tu có chút nghi ngờ.

Đây là cảm giác gì?

Đây chẳng lẽ là... Động tâm như các sư huynh sư tỷ trong tông môn nói? !

Nhưng lúc này không ai quan tâm đến suy nghĩ của nàng, người tới, chính là Sở Cuồng Nhân đang giằng co với Thiên Băng Hàn Mãng.

“Nhân loại, ngươi dám đánh lén ta, ngươi nhất định phải chết! !

“Tiểu xà, ta nhìn trúng cái sừng trên đầu ngươi, tự mình cho ta, ngươi sẽ không phải chết.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, hắn không hề nhìn nữ tu bên cạnh, cho dù đối phương lớn lên quốc sắc thiên hương cũng không hấp dẫn bằng Thiên Băng Hàn Mãng trước mặt hắn.

“Lại một tên muốn độc giác của ta, vậy phải xem ngươi có bản lĩnh lấy được hay không đã! !”

Thiên Băng Hàn Mãng nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể cao lớn trở nên kích động, độc giác trên đầu tách ra quang mang màu trắng, lượng lớn hàn khí tiêu tán mà ra, bao phủ hơn phân nửa bầu trời.

Ngay sau đó, vô số gai băng như mưa to bắn về phía Sở Cuồng Nhân.

“Xem ra chỉ có thể cứng rắn lấy.”

Sở Cuồng Nhân nắm Côn Ngô Kiếm trong tay, chém ra, kiếm khí bàng bạc lao ra, bao phủ gai băng đầy trời.

Vô số gai băng bị kiếm quang phá nát.

Chỉ một kiếm đã khiến nữ tu quan chiến cảm thấy kinh ngạc.

“Chiến lực như vậy, rốt cuộc hắn là thiên kiêu cấm kỵ của đạo thống nào? ?”

Chương 541: Trảm Thiên Băng Hàn Mãng, vong tình đạo, Lãnh Ngưng Ngọc tâm động

“Kiếm khí thật cường đại.”

Sở Cuồng Nhân phóng ra kiếm khí khiến nữ tu cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Nàng đã gặp một số thiên kiêu cấm kỵ, nhưng có rất ít người có chiến lực như Sở Cuồng Nhân.

Chỉ một đạo kiếm khí, đã không phải Chuẩn Đế bình thường có thể đỡ được.

“Rốt cuộc người này là thiên kiêu cấm kị của đạo thống nào?”

Ngay khi nữ tu cảm thấy kinh ngạc, trận chiến giữa Sở Cuồng Nhân và Thiên Băng Hàn Mãng đã mở ra.

Chiến lực của đầu Thiên Băng Hàn Mãng này vô cùng cường đại, có thể nói là Hung thú cường đại nhất mà Sở Cuồng Nhân đã từng đối mặt, chiến lực có thể so với Chuẩn Đế, đỉnh phong, hơn nữa nhục thân cường hãn, cho dù là Chuẩn Đế đỉnh phong muốn phá phòng ngự của nó cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, đây cũng không tính là chuyện quá khó khăn.

Chỉ thấy hắn nắm Côn Ngô Kiếm trong tay, kiếm khí lạnh thấu xương đánh ra từng đạo, không ngừng rơi vào người Thiên Băng Hàn Mãng, cắt chém ra từng vết máu.

Mặc dù vết thương không sâu, không đủ trí mạng, nhưng đã đủ khiến Thiên Băng Hàn Mãng kêu rên.

“Khốn khiếp, nhân loại, ta muốn giết ngươi! !”

“Ta nhất định sẽ giết ngươi! !”

Thiên Băng Hàn Mãng nổi giận, không ngừng khua thân thể, phun trào ra hàn khí, mấy vạn dặm xung quanh đều vì hắn ta nổi giận mà nổi lên thanh thế to lớn.

Vô số giang hà, sơn lâm đều bị cỗ hàn khí này đóng băng.

Một lát sau, mấy vạn dặm xung quanh đã hóa thành một mảnh băng tuyết, vạn vật điêu linh, không có sinh cơ.

Sở Cuồng Nhân du tẩu trong hàn khí, trên người tràn ngập kiếm khí, mặc cho Thiên Băng Hàn Mãng tức giận như thế nào cũng không thể thương tổn đến hắn.

“Muốn giết ta, ngươi vẫn nên nhìn lên bầu trời trước đi!”

Lúc này, Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở miệng nói.

Chỉ thấy trên bầu trời, có vô số đường vân màu xanh thẳm hội tụ với nhau, ngưng tụ thành một tấm phù văn to lớn.

Trong phù văn có vô số lôi đình chi lực du tẩu, khí lãng bắn ra, lộ ra một cỗ thiên uy kinh khủng.

Chính là Lôi phù Đế phẩm!

“Cỗ lực lượng này, là thiên kiếp?”

“Làm sao có thể, tại sao trên thế giới lại có người nắm giữ thiên kiếp chi lực?”

Cự mãng có chút mơ hồ.

Mà lúc này, trong phù văn Đế phẩm to lớn bỗng nhiên có một đầu Lôi Long vô cùng dữ tợn chui ra, rơi về phía Thiên Băng Hàn Mãng.

Theo một tiếng gào thét kinh thiên, Lôi Long hùng dũng từ trên không trung đáp xuống, lao về phía Thiên Băng Hàn Mãng.

Thân thể Lôi Long khổng lồ, thậm chí còn gấp Thiên Băng Hàn Mãng mấy lần, uy thế mạnh, khiến lân phiến trên người đối phương cũng bị lay động, hàn khí không ngừng bốc ra bên ngoài, gào thét va chạm với Lôi Long.

Năng lượng lôi đình khủng bố lẫn vào hàn khí cấp tốc bạo phát, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Hư không chập chờn, sơn hà rung chuyển...

Nữ tu không biết tên kia thôi động linh lực còn lại trong cơ thể chống cự ư âm năng lượng như hồng thủy trút xuống kia.

Thiên Băng Hàn Mãng chịu đựng Lôi Long công kích, lượng lớn năng lượng lôi đình từ những vết thương Sở Cuồng Nhân chém ra trên người hắn ta ăn mòn đi vào, không ngừng phá hỏng kết cấu thân thể hắn ta, thân thể vốn trắng noãn dần trở nên cháy đen, giống như bị nướng khét.

Một lát sau, Lôi Long tán đi, Thiên Băng Hàn Mãng khổng lồ cũng ầm vang ngã trên mặt đất, hàn khí trên người tiêu tán, chỉ còn lại khí nóng không ngừng bốc hơi.

“Khốn khiếp...”

Thiên Băng Hàn Mãng đang hấp hối nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, vẫn không quên chửi mắng một tiếng.

Sở Cuồng Nhân cũng nghiêm túc.

Tay nâng kiếm rơi, một đạo kiếm quang lóe qua, chém độc giác trên trán đối phương xuống.

Độc giác là thứ quan trọng nhất của Thiên Băng Hàn Mãng, hắn ta đã bị trọng thương, hiện tại độc giác cũng mất, Thiên Băng Hàn Mãng triệt để đoạn tuyệt khí tức.

Sở Cuồng Nhân cầm độc giác, cảm giác hàn khí phía trên, khóe miệng hơi vểnh, “Đối với Tình Tuyết mà nói, đây đúng là một kiện chí bảo.”

Thương Tình Tuyết tu hành hàn băng chi đạo, độc giác của Thiên Băng Hàn Mãng lại là chí bảo thuộc tính hàn, vô cùng phù hợp với nàng.

“Vị đạo hữu này, tại hạ là Lãnh Ngưng Ngọc của Thất Tình môn, ngươi có thể chuyển nhường độc giác trong tay cho ta không, ta nguyện ý dùng bảo vật đồng giá trị trao đổi.”

Lúc này, nữ tu không biết tên kia bỗng nhiên nói chuyện với Sở Cuồng Nhân.

Thất Tình môn, Lãnh Ngưng Ngọc?

Nghe thấy vậy, trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một vệt dị sắc.

Hắn đã nghe đến cái tên Thất Tình môn nhiều lần rồi.

Còn cái tên Lãnh Ngưng Ngọc này, lần trước Mị Kiếm Vệ nói các tin tức liên quan đến Kiếm Đạo Tử cho hắn, phía trên cũng nhắc đến cái tên này.

Nếu như nhớ không lầm, hình như Kiếm Đạo Tử luôn nhớ mãi không quên Lãnh Ngưng Ngọc đi.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ nghiền ngẫm, Động Tất Chi Nhãn mở ra, nhìn xem tin tức về Lãnh Ngưng Ngọc.

“Lãnh Ngưng Ngọc, thánh nữ Thất Tình môn, thiên kiêu cấm kỵ trên đế lộ, tu hành pháp môn chí cao của Thất Tình môn, Thái Thượng Vong Tình thiên...”

“Hiện nay tu vi là Thánh Vương thất bộ... Chiến lực có thể sánh vai với Chuẩn Đế đỉnh phong...”

Sở Cuồng Nhân phân tích tin tức liên quan tới Lãnh Ngưng Ngọc một lần.

Sau đó, hắn vuốt độc giác Thiên Băng Hàn Mãng trong tay, lộ ra vẻ do dự.

Một tu sĩ tu hành Thái Thượng Vong Tình chi đạo sao?

Tu sĩ vứt bỏ tình cảm như vậy, là tu sĩ đứng đầu nhất, cũng là tu sĩ không có nhược điểm nhất.

Một người ngay cả tình yêu cũng có thể vứt bỏ, có thể có nhược điểm gì?

Nghĩ đến đây, Sở Cuồng Nhân nhìn Lãnh Ngưng Ngọc trước mặt, giống như một hòn đá lạnh như băng, hắn không hứng thú lắm.

Nếu đối phương có cảm tình, vậy thì còn có khả năng khác.

Chỉ bằng đối phương là đối tượng Kiếm Đạo Tử ái mộ, sẽ có giá trị lợi dụng.

Nhưng đối phương đã vứt bỏ tình cảm, giống như một hòn đá, người như vậy, rất khó để lợi dụng.

“Ngại quá, độc giác có chỗ hữu dụng với ta, tạm biệt.”

Dù đối phương lớn lên có đẹp hơn nữa, nhưng trong mắt Sở Cuồng Nhân cũng không khác gì một hòn đá lạnh băng, hắn căn bản không có hứng thú xâm nhập trao đổi.

Thuận miệng trả lời một câu, bóng người hắn hóa thành một đạo kiếm quang, cấp tốc biến mất tại chỗ.

Lãnh Ngưng Ngọc nhìn bóng lưng đối phương rời đi, lông mi cau lại.

Không biết tại sao, ánh mắt vừa rồi của Sở Cuồng Nhân khiến nàng cảm thấy... Không thích.

Trước kia cũng có không ít người lộ ra ánh mắt như vậy với nàng, nhưng khi đó, tâm tình của nàng không có bất cứ ba động nào.

Nhưng bây giờ, nàng lại cảm thấy không thoải mái.

Đối với nàng mà nói, dường như Sở Cuồng Nhân khác với những người khác.

Vì sao?

Rõ ràng hai người mới lần đầu tiên gặp mặt mà thôi.

Lãnh Ngưng Ngọc càng nghĩ càng cảm thấy tâm lý giống như kìm nén một đám lửa, thiêu đến ngực nàng oi bức.

Phốc...

Lãnh Ngưng Ngọc trực tiếp phun ra một ngụm máu, sắc mặt trắng bệch.

“Không tốt, vong tình đạo của ta dường như xuất hiện một chút vấn đề.”

Lãnh Ngưng Ngọc chau mày, vội vàng bình phục nỗi lòng, đối với nàng mà nói, chuyện này không khó khăn, bởi vì nàng tu hành vong tình đạo, bình phục tâm tình cực kỳ đơn giản.

Qua một hồi lâu, sắc mặt Lãnh Ngưng Ngọc mới dần dần khôi phục lại.

Nàng thu thi thể của Thiên Băng Hàn Mãng vào Càn Khôn giới, “Mặc dù không có độc giác, nhưng Thiên Băng Hàn Mãng là chí hàn chi thú, cũng có thể áp chế hỏa độc của sư tôn.”

Nàng thầm nói một câu, sau đó nhìn về phía Sở Cuồng Nhân rời đi.

“Nam nhân này suýt nữa khiến vong tình đạo của ta thất thủ, đúng là đáng sợ, xem ra sau này gặp người này phải cẩn thận một chút mới được.”

Lãnh Ngưng Ngọc cũng không biết tại sao mình gặp Sở Cuồng Nhân, tâm tình lại chập trùng không giống bình thường.

Đối với nàng mà nói, tình huống này còn đáng sợ hơn đối đầu trực diện với Thiên Băng Hàn Mãng vô số lần.

Chương 542: Bạch Linh Thần Quả, Kiếm Đạo Tử biệt khuất

Sau khi giết chết Thiên Băng Hàn Mãng, Sở Cuồng Nhân cầm độc giác đi vào một ngọn núi.

Hắn đưa độc giác cho Thương Tình Tuyết.

“Đa tạ chưởng môn.”

Nhìn độc giác trong tay, Thương Tình Tuyết có thể rõ ràng cảm giác được đạo vận hàn băng cường đại ẩn chứa trong đó.

Nếu nàng có thể tìm hiểu, thực lực tất nhiên sẽ lại lần nữa tăng lên.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng có chút cảm động, nàng biết rõ hung thú dựng dục ra loại độc giác này sẽ khủng bố cỡ nào, chỉ sợ toàn bộ đế lộ cũng không có mấy người có thể ứng phó.

Nhưng vì vật này hữu dụng với nàng, Sở Cuồng Nhân liền tiến đến chém giết Thiên Băng Hàn Mãng, mang vật này về.

Sở Cuồng Nhân đối với địch nhân, có thể nói là lãnh khốc vô tình, nhưng đối với người của mình lại vô cùng ôn nhu.

Mà đây cũng là nguyên nhân trên dưới Huyền Thiên tông đều vô cùng tôn sùng hắn.

“Tính toán thời gian, chúng ta tiến vào Vạn Kỳ Động Thiên đã ba ngày rồi.” Sở Cuồng Nhân nói.

“Đúng vậy, ba ngày này, chúng ta có không ít cơ duyên bảo vật, thu hoạch rất lớn.”

Mộ Dung Hiên có chút hưng phấn nói.

Sở Cuồng Nhân có Tầm Bảo Thuật trong tay, cộng thêm thực lực cường đại đến không gì địch nổi của hắn, ngắn ngủi này ba ngày, bọn họ đã đạt được không ít bảo vật cơ duyên.

Nếu lần này rời đi, tìm một chỗ tiêu hóa những cơ duyên này, thực lực của bọn họ nhất định sẽ tiến bộ nhảy vọt.

“Cũng không biết bên phía Kiếm Đạo Tử thế nào.”

Sở Cuồng Nhân sờ cằm thầm nói.

Mặc dù ba ngày qua này, bọn họ góp nhặt không ít cơ duyên, nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn nhớ tới Bạch Linh Thần Quả Kiếm Đạo Tử nói.

Đây chính là một trong mười đại linh quả đó, đối với hắn mà nói, cũng có tác dụng rất lớn.

Lúc hắn đang nghĩ như vậy, la bàn truyền tin trên người hắn có động tĩnh.

Là Kiếm Trường Phong gửi tới tin tức.

“Ha, có kết quả.”

“Ta xem một chút, tại hướng đông nam sao?”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía xa, khóe miệng hơi cong lên, cười nói với hai người Mộ Dung Hiên: “Đi, bắt đầu thu lưới.”

...

Kiếm Đạo Tử bị Sở Cuồng Nhân đánh trọng thương, bỏ ra một ngày một đêm khôi phục thương thế.

Ngay sau đó, hắn ta lại tìm kiếm một số cơ duyên trong Vạn Kỳ Động Thiên, tiếp theo đã bắt đầu tìm Bạch Linh Thần Quả.

“Mấy vạn năm trước, tiền bối của Kiếm tộc ta từng đi vào Vạn Kỳ Động Thiên, đồng thời phát hiện Bạch Linh Thần Quả ở đây, nhưng linh quả còn chưa thành thục, không thể tuỳ tiện ngắt, cho nên đã bố trí cấm chế, đợi đến khi Vạn Kỳ Động Thiên lại lần nữa mở ra sẽ đến hái.”

“Đáng tiếc, làm sao tính được số trời, chưa chờ Vạn Kỳ Động Thiên lần nữa mở ra, vị tiền bối kia đã nửa đường vẫn lạc, chỉ để lại tấm bản đồ này.”

Trong tay Kiếm Đạo Tử cầm một tấm bản đồ nói.

Trên bản đồ, có một điểm sáng đang di động, đó chính là vị trí hiện tại của Kiếm Đạo Tử.

Mà cách điểm sáng của Kiếm Đạo Tử mấy vạn dặm, có một điểm sáng nữa, chỗ đó chính là nơi có Bạch Linh Thần Quả.

“Chỉ cần có thể lấy được Bạch Linh Thần Quả, ta lo gì không thể đăng lâm đế vị? !”

Trong mắt Kiếm Đạo Tử lộ ra vẻ tự tin.

Thiên phú của hắn ta vốn đã có tỷ lệ rất lớn trùng kích đế vị, nếu cộng thêm Bạch Linh Thần Quả, hắn ta sẽ vượt xa các thiên kiêu cấm kỵ khác!

Nghĩ đến đây, trên mặt hắn ta lộ ra vẻ hưng phấn khó có thể kìm nén được.

“Trường Phong xin chúc mừng Đạo Tử đại nhân trước.” Kiếm Trường Phong nói với Kiếm Đạo Tử.

“Ha ha, Trường Phong, tương lai ta thành đế, nhất định sẽ không bạc đãi ngươi, tương lai ngươi và Mị Nhi, đều là tay trái tay phải của ta.”

Kiếm Đạo Tử cười nhạt một tiếng nói.

Kiếm Trường Phong, Mị Kiếm Vệ, hai người này đều là thiên kiêu tuyệt đỉnh trong một đời trẻ tuổi của Kiếm tộc, hoàn toàn có thể nói là trụ cột vững vàng trong tương lai của Kiếm tộc.

Nếu hắn ta sớn thu phục được, giống như sớm nắm Kiếm tộc trong tay vậy.

“Đa tạ Đạo Tử đại nhân hậu ái.” Kiếm Trường Phong hưng phấn nói.

Sau đó không lâu, Kiếm Đạo Tử và Kiếm Trường Phong liền đi tới một dãy núi.

Nhìn qua dãy núi này bình thường không có gì lạ, nhưng thực tế lại giấu giếm sát cơ, bên trong bị bố trí từng đạo cấm chế, nếu có người tùy tiện xông vào, phát động cấm chế, ngay cả cường giả cấp bậc Chuẩn Đế cũng tuyệt đối không dễ chịu.

Nhưng Kiếm Đạo Tử đã tính trước, bởi vì vị tiền bối của Kiếm tộc kia đã ghi lại một lộ tuyến an toàn trên bản đồ.

Chỉ cần hắn ta đi theo lộ tuyến này, sẽ không phát động bất kỳ cấm chế gì.

“Đi.”

Kiếm Đạo Tử đi đầu, bước vào trong dãy núi.

Sau đó không lâu, ba người Sở Cuồng Nhân đi tới.

Nhìn dãy núi bình thường không có gì lạ trước mặt, linh niệm Sở Cuồng Nhân phun trào, biết nơi này bị bố trí vô số cấm chế.

Những cấm chế này không khó giải quyết với hắn, dùng bạo lực phá giải, chính là chuyện của hai ba kiếm, nhưng như vậy sẽ đả thảo kinh xà.

Nếu hù dọa Kiếm Đạo Tử, khiến đối phương có cảnh giác thì không tốt.

Hắn còn muốn nhờ đối phương dẫn hắn đi tìm linh quả đó.

“Đáng tiếc, Bạch Linh Thần Quả cũng thiết lập cấm chế, nếu không Tầm Bảo Thuật của ta có thể tìm ra rồi.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu nói.

“Chưởng môn, ngươi nhìn chỗ đó.” Lúc này, Mộ Dung Hiên chỉ một về một hướng nói.

Chỉ thấy trên mặt đất cách đó không xa có mấy khối Linh Nguyên bị vỡ.

“Ha, đây là kí hiệu Kiếm Trường Phong lưu lại cho chúng ta, hắn làm khá lắm.”

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng.

Có kí hiệu, bọn họ hoàn toàn có thể đi theo lộ tuyến an toàn của Kiếm Đạo Tử.

…

Chỗ sâu trong dãy núi, có một chồ nước màu xanh lục.

Trong hồ nước tràn ngập một cỗ linh khí vô cùng nồng nặc, hồ nước này, chính là linh dịch vô cùng tinh thuần!

Chỉ bằng linh dịch này, đã vượt qua vạn cân Linh Nguyên.

Mà giữa hồ nước, có một gốc cây ăn quả toàn thân màu xanh biếc kì lạ, cao bằng một người.

Trên cái cây này có một quả màu trắng.

Quả màu trắng này nhỏ bằng nắm tay, trong suốt sáng long lanh, giống như bảo ngọc, xung quanh có sương mù màu trắng lưu chuyển, tràn ngập một cỗ ba động đạo vận vô cùng huyền diệu.

Đây chính là một trong mười đại linh quả vô số người tha thiết ước mơ, Bạch Linh Thần Quả!

“Cuối cùng đã tìm được.”

Kiếm Đạo Tử từ trong cấm chế đi ra.

Hắn ta nhìn Bạch Linh Thần Quả trước mắt, trên mặt tràn đầy kích động, “Xem ra, Bạch Linh Thần Quả đã hoàn toàn thành thục.”

Bóng người hắn ta lóe lên, bàn tay bao trùm một tầng linh lực, muốn đi ngắt Bạch Linh Thần Quả.

Nhưng ngay lúc này, Bạch Linh Thần Quả nhẹ nhàng lắc lư một cái.

Chỉ thấy linh quả tự động rời khỏi cây, bay về một hướng khác.

Đột nhiên xuất hiện thay đổi khiến sắc mặt Kiếm Đạo Tử đại biến, vội vàng đuổi theo Bạch Linh Thần Quả.

Một đạo kiếm khí bay lượn đến.

Khí tức quen thuộc khiến đồng tử Kiếm Đạo Tử co rụt lại, cũng xuất ra trường kiếm, phất tay chém ra!

Kiếm khí như hồng thủy, nhuệ khí khó cản.

Kiếm của Kiếm Đạo Tử và kiếm khí xen lẫn, phát ra tiếng kim loại va chạm, hắn ta bị đánh lui mấy chục trượng.

“Kiếm khí như thế, là ngươi! !”

Kiếm Đạo Tử biến sắc, nhìn về phía xa.

Chỉ thấy Bạch Linh Thần Quả bị một cỗ niệm lực vô hình lôi kéo, cuối cùng đi đến một ngọn núi, bị một người nắm trong tay vuốt ve.

Người kia bạch y tóc đen, tuấn tú tuyệt trần, chính là Sở Cuồng Nhân!

“Sao lại là ngươi, tại sao ngươi lại ở đây?” Kiếm Đạo Tử nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong lòng cực độ không cam tâm.

Mình trăm cay nghìn đắng mới tìm được Bạch Linh Thần Quả, nhưng còn chưa chạm vào được, đã bị người khác lấy mất.

Việc này, khiến Kiếm Đạo Tử tức giận đến hai mắt trợn lên, ánh mắt nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, hận không thể dùng ánh mắt lăng trì Sở Cuồng Nhân.

Chương 543: Kiếm Đạo Tử thật thê thảm, một đầu địa mạch linh khí

“Sở Cuồng Nhân, tại sao ngươi lại ở đây? !”

Kiếm Đạo Tử nhìn chằm chằm Bạch Linh Thần Quả trong tay Sở Cuồng Nhân, ánh mắt mang theo phẫn hận.

“Phát hiện nơi này tồn tại cấm chế, liền tới xem một chút, không ngờ lạ trùng hợp gặp Bạch Linh Thần Quả, xem ra vận khí của ta không tệ a.”

Sở Cuồng Nhân tùy ý nói, sau đó thu Bạch Linh Thần Quả vào Càn Khôn giới.

Nhìn thấy vậy, cuối cùng Kiếm Đạo Tử cũng không nhịn được, bóng người lóe lên, rút trường kiếm ra công kích về phía Sở Cuồng

Nhân.

Một kiếm chém ra, kiếm chi đạo vận lạnh thấu xương bạo phát, linh lực bốn phía hội tụ, hóa thành từng đạo phong nhận bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

“Kiếm chi phong! !”

Đây là một chiêu Đế thuật vô cùng cường đại.

Hơn nữa môn Đế thuật này lại vô cùng phù hợp với đạo của Kiếm Đạo Tử, uy lực bạo phát ra đã vượt qua phần lớn Chuẩn Đế.

Sở Cuồng Nhân thấy vậy, đưa tay chém ra một đạo kiếm khí.

Kiếm quang màu tím bá đạo như dòng nước lũ bao phủ ra, một kích đã đánh nát kiếm khí của Kiếm Đạo Tử, đánh bay hắn ta ra ngoài mấy trăm trượng.

“Ta còn một vài việc cần hoàn thành, hôm nay liền tha cho ngươi một mạng.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, sau đó bóng người lóe lên, hóa thành một đạo kiếm quang biến mất tại chỗ.

“Đáng giận, đáng giận! !”

Sắc mặt Kiếm Đạo Tử vô cùng âm trầm, tức giận đến toàn thân phát run.

Bạch Linh Thần Quả là chí bảo bực nào?

Từ lúc tiền bối Kiếm tộc đời trước mưu đồ, hắn ta cũng hết sức truy tìm lâu như vậy, nhưng kết quả lại bị Sở Cuồng Nhân cầm đi.

Chuyện này khiến hắn ta làm sao mà chịu được?

Kiếm Đạo Tử đứng tại chỗ không ngừng rống giận, nhưng đột nhiên, hắn ta phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trở nên vô cùng trắng bệch.

Một kiếm vừa rồi của Sở Cuồng Nhân lại lần nữa khiến hắn ta bị trọng thương.

“Đáng giận, Kim Đan khôi phục trên người ta đã dùng hết, tiếp tục như vậy nữa, cỗ phân thân này sẽ không thể sử dụng được.”

Hắn ta nhìn về phía linh thụ dựng dục ra Bạch Linh Thần Quả cách đó không xa.

Bạch Linh Thần Quả bị hái đi, linh thụ đã khô héo điêu linh, nhưng vẫn còn một ao linh dịch.

Hai mắt Kiếm Đạo Tử tỏa sáng, lập tức đi về phía linh trì, cả người ngâm đi vào, vận chuyển linh lực trong cơ thể, bắt đầu hấp thu một ao linh dịch kia.

Được linh dịch tẩm bổ, thương thế trên người hắn ta nhanh chóng chuyển biến tốt, không chỉ như thế, ngay cả linh lực tu vi đều có một chút tiến bộ.

“Không ngờ đám linh dịch này lại có hiệu quả như vậy, đúng là khiến người ta bất ngờ.”

Nhưng sau đó, sắc mặt hắn ta đột nhiên âm trầm xuống.

Đám linh dịch này chỉ là chút năng lượng mà linh thụ tiêu tán ra mà thôi, chỉ một đám năng lượng đã có hiệu quả như thế, vậy thì Bạch Linh Thần Quả sẽ có tác dụng thần diệu gì?

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn ta đau đến rỉ máu, hận ý đối với Sở Cuồng Nhân càng khó át chế.

“Sở Cuồng Nhân, thù này không báo, Kiếm Đạo Tử ta thề không làm người! !”

Hắn ta gầm nhẹ lập xuống lời thề.

“Trong Vạn Kỳ Động Thiên vẫn còn cơ duyên, phải nắm chắc, cho dù bây giờ ta chỉ là một bộ phân thân, những chưa chắc đã không đấu lại Sở Cuồng Nhân!”

“Còn khoảng mười ngày nữa Động Thiên mới biến mất, nhất định phải thu thập nhiều cơ duyên mới được.”

Kiếm Đạo Tử hít một hơi thật sâu, lập kế hoạch.

Hắn ta dẫn Kiếm Trường Phong rời khỏi dãy núi.

Mà ở phía xa, Sở Cuồng Nhân thông qua Kiếm Trường Phong, đã biết được hành động của Kiếm Đạo Tử.

“Kiếm Đạo Tử, ngươi còn có thể mang đến kinh hỉ gì cho ta nữa?”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên.

“Chưởng môn, vì sao ngươi không lấy đám linh dịch đó đi.”

Thương Tình Tuyết ở bên cạnh tò mò hỏi, dưới cái nhìn của nàng, Sở Cuồng Nhân không phải loại người mình ăn thịt lại để cho kẻ địch húp canh.

“Đám linh dịch kia không có tác dụng gì với ta, nói thế nào cũng phải cho người ta một chút ngon ngọt, nếu không, sao người ta lại có lòng tin đấu với ta được?”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng nói.

Nghe hắn nói vậy, Mộ Dung Hiên và Thương Tình Tuyết đều cảm thấy Kiếm Đạo Tử có chút đáng thương.

Quá khó khăn.

Bên người đều là người nằm vùng không nói, đến lòng tin đấu với Sở Cuồng Nhân cũng là Sở Cuồng Nhân cho.

Kiếm Đạo Tử, thật thê thảm.

Hai ngày sau.

Kiếm Đạo Tử đang hấp thu một gốc bảo dược Đế cấp.

Nhất thời, một cỗ khí tức mênh mông từ trên người hắn ta bạo phát, bao phủ mấy ngàn dặm.

“Không ngờ lại gặp một gốc bảo dược Đế cấp ở đây, sau khi hấp thu bảo dược này, chiến lực cỗ phân thân này của ta đã vô hạn tới gần bản tôn.”

“Cho dù không địch lại Sở Cuồng Nhân, nhưng cũng không đến mức hoàn toàn không có sức hoàn thủ.”

Kiếm Đạo Tử hít sâu một hơi nói.

“Chúc mừng Đạo Tử đại nhân.”

Bên cạnh, Kiếm Trường Phong chúc mừng một câu.

“Còn mấy ngàu nữa, không biết Vạn Kỳ Động Thiên sẽ cho ta kinh hỉ gì nữa.”

Ánh mắt Kiếm Đạo Tử lộ ra vẻ chờ mong.

Vạn Kỳ Động Thiên không hổ là đại cơ duyên trên Đế lộ, bên trong có nhiều bảo vật, vượt xa các đạo thống trên Đế lộ.

Ở đây mấy ngày ngắn ngủi, Kiếm Đạo Tử thu hoạch một số cơ duyên có thể sánh với trăm năm hắn ta khổ tu.

Oanh! !

Lúc này, mặt đất đột nhiên chấn động.

Hai người Kiếm Đạo Tử, Kiếm Trường Phong ngắm nhìn bốn phía, trên mặt kinh nghi bất định.

“Có chuyện gì vậy?”

“Rung động dữ dội như thế, chẳng lẽ toàn bộ Vạn Kỳ Động Thiên đều đang chấn động sao?”

Hai người Kiếm Đạo Tử liếc nhau, sau đó đằng không mà lên.

Quả nhiên, không chỉ chỗ của bọn họ, toàn bộ Vạn Kỳ Động Thiên đều đang chấn động, tất cả tu sĩ đều vô cùng hoảng hốt.

“Xảy ra chuyện gì, vì sao Động Thiên lại chấn động như vậy?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Các ngươi nhìn, hướng kia…”

Lúc này, có người bỗng nhiên kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy ở một hướng khác, bỗng nhiên có một đạo quang trụ màu xanh phóng lên tận trời.

Mà chỗ quang trụ, cũng là nơi chấn động kịch liệt nhất.

Quang trụ đang lan tràn, chỗ đi đến, mặt đất nứt ra từng khe rãnh to lớn, có lượng lớn khí vụ xanh biếc phun ra ngoài, lan tràn tứ phương.

Có tu sĩ bị khí vụ màu xanh này bao phủ, chỉ cảm thấy toàn thân thư thái, mệt nhọc rút đi.

Không chỉ như thế, trong khí vụ màu xanh này còn ẩn chứa ba động linh khí vô cùng nồng nặc, tu sĩ có thể tuỳ tiện hấp thu chuyển hóa thành linh lực.

“Đại cơ duyên, đây tuyệt đối là một loại đại cơ duyên nào đó! !”

“Trời ạ, rốt cuộc trong khe đất này ẩn chứa thứ gì, có thể phóng xuất ra khí tức như vậy?”

Tất cả mọi người cảm thấy không thể tin được, nhìn chằm chằm khe đất.

Nơi xa, trên một ngọn núi.

Sở Cuồng Nhân đưa tay chộp đến một chút khí vụ màu xanh, Thiên Địa Hồng Lô Thể vận chuyển, tuỳ tiện hút nhập vào cơ thể, hóa thành linh lực.

“Ha, thứ này đúng là thú vị, cũng không biết dưới đất ẩn chứa thứ gì.”

Sở Cuồng Nhân hứng thú nói.

Tất cả tu sĩ tiến vào Vạn Kỳ Động Thiên đều chú ý đến khe đất không ngừng mở rộng kia.

Chỉ chốc lát, lục quang dần tán đi, cảnh tượng bên trong khe đất cũng dần dần hiện ra trước mặt mọi người.

Đó là một khe sâu vạn trượng, từ đầu đến cuối có hơn vạn dặm.

Mà trong khe đất, sinh trưởng từng cây bảo dược, linh quả, còn có một số tinh thạch xanh biếc, tất cả đều tiêu tán ra ba động năng lượng cường đại.

“Đây, đây là một đầu địa mạch linh mạch! ! Hơn nữa còn là đọa mạch kinh khí thuộc tính mộc!”

“Nhiều bảo dược, linh quả như vậy, phải có linh khí thuộc tính nồng đậm thế nào mới có thể thai nghén ra được, hơn nữa, rốt cuộc nó đã dựng dục bao nhiêu năm?”

“Địa mạch này đột nhiên sụp đổ, tuyệt đối là địa chất không thể chịu đựng được linh khí ngày càng tăng trưởng kia, trời ạ, thật không thể tin được.”

Chương 544: Các đại thiên kiêu cấm kỵ xuất thủ, chia cắt địa mạch linh khí

Địa mạch linh khí đột nhiên xuất hiện, khiến tất cả tu sĩ trong Vạn Kỳ Động Thiên bên đều khiếp sợ không gì sánh nổi.

Ngay sau đó, tất cả tu sĩ lâm vào điên cuồng.

Nhiều lắm.

Bên trong địa mạch có vô số bảo vật, khiến bọn họ hoàn toàn không có cách nào bình tĩnh được.

“Trời ạ, nhiều bảo vật như vậy, tùy tiện cầm một hai kiện đều phát tài a.”

“Đúng vậy, xông lên!”

“Đúng thế, bảo dược Đế cấp Nguyên Huyết Linh Quả, trời ạ, ta chắc chắn phải có được gốc bảo dược này.”

Tất cả tu sĩ đều xông về phía địa mạch linh khí.

Nhưng ngay lúc này, một thân ảnh màu đỏ bỗng nhiên phóng lên tận trời, đi lên không trung địa mạch linh khí, trên người bộc phát ra một cỗ uy thế vô cùng cường hãn, bao phủ một mảnh địa mạch, người kia, là thiên kiêu cấm kỵ của Bái gia, Bái Hồng Ngọc!

Chỉ thấy hai đầu lông mày của Bái Hồng Ngọc lộ ra ý lạnh thấu xương, lạnh lùng nói: “Tất cả bảo vật trong vòng tám trăm dặm ở nơi đây, người dám tự ý động vào, chết! !”

Chữ chết vừa ra, nàng đưa tay đánh ra một chưởng.

Một tu sĩ bị uy áp của nàng bao trùm, nổ tung thành một đoàn sương máu tại chỗ.

Một chiêu chấn nhiếp, tất cả tu sĩ ở đây đều biến sắc.

“Bái Hồng Ngọc này quá bá đạo đi.”

“Bình thường, người ta là thiên kiêu cấm kỵ, tự nhiên có thực lực nói như vậy.”

“Muốn giật đồ trước mặt thiên kiêu cấm kỵ, mấy chúng ta còn lâu mới đủ tư cách, vẫn là đi nơi khác đi.”

“Không sai.”

Bị Bái Hồng Ngọc làm kinh sợ, không ai dám động vào bảo vật trong phạm vi nàng quy định.

Nhưng phạm vi địa mạch vô cùng rộng lớn, mặc dù Bái Hồng Ngọc đã chiếm cứ một khu vực, nhưng còn rất nhiều chỗ không có chiếm cứ, mọi người đưa mắt nhìn sang.

Nhưng theo Bái Hồng Ngọc xuất thủ, các thiên kiêu cấm kỵ còn lại làm sao có thể ngồi yên được?

Chỉ thấy một đạo kiếm quang bỗng nhiên phóng lên tận trời.

Kiếm quang tràn ngập, kiếm chi đạo vận lạnh thấu xương trong nháy mắt bao trùm phạm vi tám trăm dặm.

“Tám trăm dặm này đều là lãnh địa của ta, người tự tiện xông vào, chết! !”

Đây là giọng nói của Kiếm Đạo Tử, hắn đứng lơ lửng trên không, kiếm khí chấn nhiếp xung quanh, không người dám tuỳ tiện cùng tranh phong.

“Đáng chết, Đạo Tử Kiếm tộc cũng xuất thủ.”

“Không chỉ có hắn.”

Ngay khi Kiếm Đạo Tử xuất thủ, nơi xa có một cỗ năng lượng năm màu lộng lẫy bạo phát, hóa thành lồng ánh sáng rực rỡ phô thiên cái địa kéo tới, bao phủ phạm vi ngàn dặm.

Trên lồng ánh sáng, lưu chuyển ngũ hành chi lực kim mộc thủy hỏa thổ.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu một người thanh niên mặc bạch bào tỏa ra Ngũ Sắc Quang Hoa, một cỗ ba động linh lực khuếch tán, vô cùng cường hãn, giống như Thần Vương cái thế!

“Phạm vi ngàn dặm, Vương gia ta, muốn!”

Người thanh niên mặc bạch bào nói ra, giống nói đạm mạc, ánh mắt bễ nghễ, cộng thêm uy áp mạnh mẽ kia, so với Kiếm Đạo Tử, Bái Hồng Ngọc chỉ có hơn chứ không kém.

Vương Quyền!

Người này là thiên kiêu cấm kỵ của Vương gia trên cửu thiên!

“Ha ha, nếu các ngươi đều xuất thủ, vậy ta cũng không khách khí.”

Trên bầu trời bỗng nhiên có lượng lớn mây đen hội tụ, một cỗ uy áp ma khí kinh khủng từ trên trời giáng xuống, bao trùm phạm vi ngàn dặm!

Ma uy khủng bố, khiến người ta khó có thể thở dốc.

Chỉ thấy trong mây đen, có một thanh niên uy vũ bá khí mặc áo giáp màu vàng đen chậm rãi hạ xuống.

Mũi chân đạp đất, trong nháy mắt cả vùng nổ tung!

“Ngàn dặm này, thuộc về Ma tộc ta! Kẻ nào tự tiện đi vào, chết!”

Thanh niên uy vũ này nhìn bốn phía, phía sau hắn ta có ma khí cuồn cuộn, giống như có vô số Ma thú đang gầm thét.

Người này là giới thiên kiêu cấm kỵ đến từ Địa Ngục Ma, Đồ Hằng!

Bên cạnh hắn ta, còn có một vị thiên kiêu đến từ Ma giới, ngày xưa cũng có tên trên bảng Tiềm Long Đồ Ba.

“Rống! !”

Tiếng gầm lên giận dữ bỗng nhiên vang vọng, âm ba kinh khủng khiến ngàn dặm tầng mây lăn lộn.

Trong núi rừng phía xa, có một đầu Yên Xà to lớn mọc ra chín cái đầu chậm rãi đi đến, chỗ đi qua, không bị hỏa diễm đốt cháy hầu như không còn, cũng là bị lũ lụt bao phủ.

Nhìn thấy Hung thú này, các thiên kiêu đều hít vào một ngụm khí lạnh.

“Là hắn, Cửu Viêm của tộc Cửu Anh! !”

“Thiên kiêu cấm kỵ của một tộc hung thú Viễn Cổ cũng tới.”

“Trong một đám thiên kiêu cấm kỵ, thực lực của Cửu Viêm cũng cực kỳ khủng bố, địa mạch linh khí này cũng đưa hắn tới.”

Không chỉ thiên kiêu bình thường, cho dù là thiên kiêu cấm kỵ cũng có chút kiêng kị Cửu Viêm.

Một tộc hung thú Viễn Cổ, vô cùng cường đại.

Bởi vì quá cường đại, cho nên số lượng hung thú không nhiều, nhưng tất cả đều là tồn tại đứng đầu trong cùng cảnh.

Đừng nói đến Cửu Viêm còn là thiên kiêu đứng đầu trong tộc Cửu Anh.

“Bảo vật trong phạm vi một ngàn năm trăm dặm này đều là của ta, ai dám động đến, ta liền nuốt người đó!”

Cái đầu chính giữa của Cửu Viêm nói, tám cái đầu còn lại đảo qua toàn trường, phàm là người bị hắn ta nhìn chăm chú đến không nhịn được cảm thấy lạnh cả người.

Những người còn lại đều không dám tùy tiện phản kháng với uy hiếp của các thiên kiêu cấm kỵ, đừng nói đến hung thú viễn cổ Cửu Viêm.

Bái Hồng Ngọc, Kiếm Đạo Tử, Vương Quyền, Đồ Hằng, thậm chí là Hung thú Cửu Viêm, các thiên kiêu cấm kỵ xuất thủ, dường như đã phân chia hơn phân nửa địa mạch linh khí, mà một số thiên kiêu tuyệt đỉnh gần với thiên kiêu cấm kỵ cũng học theo, nhao nhao phân chia địa mạch.

Nhỏ thì vài dặm, lớn thì hơn mười dặm, phân tất cả địa mạch linh khí thành từng khu vực, một các thiên kiêu bình thường không lấy được cái gì.

Nhưng nhìn đám bảo vật ở trước mắt, không ai cam tâm rời đi.

“Hừ, đám thiên kiêu đỉnh phong này dựa vào cái gì mà độc chiếm tất cả bảo vật, chúng ta liên hợp lại, ta không tin không đoạt được với bọn họ.”

“Đúng, thiên kiêu cấm kỵ quá mạnh, không đối phó được, nhưng đám thiên kiêu tuyệt đỉnh này không thể vô địch được.”

“Không sai, muốn độc chiếm bảo vật, không có khả năng!”

Một số thiên kiêu bất mãn, bắt đầu liên hợp lại, phát động phản kháng với thiên kiêu tuyệt đỉnh.

Trong lúc nhất thời, các nơi trong địa mạch không ngừng xảy ra tranh đấu.

Nhưng lĩnh vực của các thiên kiêu cấm kỵ, lại không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thiên kiêu cấm kỵ quá kinh khủng, so với các thiên kiêu còn lại chính là hai cấp bậc hoàn toàn khác biệt, thiên kiêu bình thường liên hợp lại có lẽ có thể chống lại thiên kiêu tuyệt đỉnh, nhưng so sánh với các thiên kiêu cấm kỵ chiến lực tương đương với Chuẩn Đế, vẫn là kém không ít.

“Bầy kiến hôi này đúng là ầm ĩ.”

Hung thú Cửu Viêm nhìn thoáng qua các thiên kiêu nơi xa đang đánh nhau, cướp đoạt một gốc bảo dược, lãnh khốc cười một tiếng.

Trong phạm vi hắn ta chiếm cứ, bảo dược đẳng cấp kia, nhiều đến trên trăm gốc.

“Vẫn nên thu thập đám bảo vật này trước.”

Bái Hồng Ngọc nói, sau đó nhìn thoáng qua Tiêu Kinh Trần bên cạnh, lúc này đối phương đang nhìn bốn phía, dường như đang tìm kiếm cái gì.

“Ngươi đang tìm cái gì?”

“Ta đang tìm một người, xem tên kia có tới hay không.”

Tiêu Kinh Trần nói.

Bái Hồng Ngọc nghe vậy, lông mi cau lại, đương nhiên nàng biết người đối phương nói là ai.

Cách đó không xa, Đồ Ba cũng đang nhìn bốn phía, tìm người nào đó.

“Cơ duyên lớn như vậy, chẳng lẽ Sở Cuồng Nhân không muốn?” Đồ Ba cau mày nói.

“Sở Cuồng Nhân, chính là Vô Thượng Thánh Nhân mà ngươi nói đúng không, Đồ Ba, dường như ngươi vô cùng kiêng kỵ người này.”

Đồ Hằng đi tới, hững hờ nói.

“Đại ca, tuyệt đối không thể xem thường người này, kế hoạch Ma giới buông xuống thương khung vì người này mới thất bại trong gang tấc, nếu không phải lần đó ta kịp thời thoát đi, thì trong Luyện Ngục lâm hôm đó đã có thêm một bộ thi thể của Ma tộc rồi.” Trên mặt Đồ Ba tràn đầy ngưng trọng nói, hắn ta rất e ngại Sở Cuồng Nhân.

“Được rồi, thu thập bảo vật trước rồi nói sau.”

“Được.”

Đồ Ba gật đầu, muốn bắt đầu thu thập bảo dược linh quả.

Nhưng bỗng nhiên, không trung cuốn lên một trận cuồng phong, ẩn chứa một cỗ khí tức lạnh thấu xương, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ địa mạch linh khí! !

Chương 545: Độc chiếm toàn bộ địa mạch, các ngươi cùng lên đi

Một trận gió xuất hiện, trong gió trộn lẫn một cỗ kiếm chi đạo vận lạnh thấu xương, nhanh chóng bao phủ toàn bộ địa mạch linh khí.

Đồng tử mấy người Tiêu Kinh Trần, Đồ Ba, Kiếm Đạo Tử co rụt lại, nhìn về phía cách đó không xa.

Chỉ thấy trong thiên địa bỗng nhiên có vô số kiếm khí đằng không mà lên, hóa thành mười hai cây trụ kiếm khí kinh khủng, hoàn toàn bao phủ nghìn dặm địa mạch linh khí! !

“Đây là Cửu Thiên Kiếm Ngục, dị tượng của Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm! !”

“Là Kiếm Đạo Tử sao?”

“Không, ngoại trừ Kiếm Đạo Tử, còn có một người!”

“Hắn đến rồi! !”

Tất cả mọi người nhìn về một hướng khác, chỗ đó lưu chuyển khí tức kiếm đạo nồng nặc nhất trong mảnh thiên địa này ở!

Một người thanh niên mặc bạch y tóc đen hậm rãi đạp không mà đến, kiếm khí theo mũi chân hắn nở rộ, giống như từng đoá Thanh Liên.

Tuấn tú tuyệt trần, Thiên Nhân chi tư, lập tức khiến tất cả tu sĩ cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng đám tu sĩ như Tiêu Kinh Trần, Đồ Ba từng được chứng kiến thủ đoạn của người trước mắt này, lại không nhịn được lộ ra một cỗ hoảng sợ kinh hãi.

“Đầu địa mạch linh khí này, ta, muốn!”

Sở Cuồng Nhân bình thản nói, giọng nói không lớn, nhưng lại rõ ràng truyền vào tai mỗi tu sĩ ở đây.

Tất cả tu sĩ đều cảm thấy hoảng hốt.

“Nếu ta không nghe lầm, hắn nói đầu địa mạch linh khí này, là chỉ đầu địa mạch linh khí này đi!”

“Nếu năng lực lý giải của ta không có vấn đề, thì chính là như vậy.”

“Hắn nói cái gì? Toàn bộ địa mạch linh khí, quá khoa trương đi, đám thiên thiên kiêu cấm kỵ kia, mỗi người cũng chỉ chiếm cứ một khu vực mà thôi, hắn lại muốn hết? !”

Tất cả mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, giống như đang nhìn một người điên.

Đầu này địa mạch linh khí ẩn chứa bao nhiêu bảo vật?

Đó là chuyện khó có thể tưởng tượng, không một thiên kiêu cấm kỵ nào dám muốn hết, cũng không có cái năng lực độc chiếm kia.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, dám!

“Không hổ là Sở Cuồng Nhân, giọng điệu thật khinh người a.”

Tiêu Kinh Trần hít sâu một hơi nói.

So với những người khác, hắn ta không cảm thấy quá bất ngờ.

Trước khi chưa tiến vào Đế lộ, đối phương đã nháo ra nhiều chuyện tại Thương Khung tinh, cũng không hề kém hơn chuyện này.

“Móa nó, gia hỏa này vẫn bá đạo như vậy, đúng là quen rồi.”

Chiến Hồng Anh liếm môi một cái, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mơ hồ lộ ra một vệt sùng bái.

Tộc A Tu La hướng tới chiến đấu, hướng tới cường giả, mà Sở Cuồng Nhân, không hề nghi ngờ chính là cường giả trong cường giả!

Không chỉ như thế, đối phương còn phong ấn Ma giới trong Luyện Ngục lâm, giúp tộc A Tu La vượt qua cửa ải khó khăn, cũng khó trách Chiến Hồng Anh sẽ sùng bái hắn.

“Cả một đầu địa mạch linh khí này, ngươi đều muốn?”

Lúc này, thiên kiêu cấm kỵ của Vương gia Vương Quyền nhìn Sở Cuồng Nhân, cười lạnh một tiếng, “Nói đùa cái gì? ! Ngươi cho rằng ngươi là ai.”

“Ta, Sở Cuồng Nhân, người quét ngang đế lộ!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn hời hợt nói ra bốn chữ ‘Quét ngang đế lộ’, dường như không cảm thấy áp lực.

Mà nghe thấy vật, tất cả các thiên kiêu ở đây đều không nhịn được cau mày.

Móa nó!

Đây cũng quá cuồng đi, quả thực không xem người trong thiên hạ ra gì.

“Hừ, quét ngang đế lộ, chuyện này không phải chỉ dựa vào mồm mép nói là được.”

Vương Quyền hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn về phía Kiếm Đạo Tử, thản nhiên nói: “Kiếm Đạo Tử, ngươi và hắn cùng là Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, chẳng lẽ ngươi không muốn nói gì sao?”

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn về phía Kiếm Đạo Tử.

Hai cái Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, nếu đánh lên, vậy khẳng định sẽ là một trận quyết đấu kiếm đạo đỉnh phong!

Từ trước tới nay, chuyện này vô cùng hiếm thấy.

Nghĩ đến đây, mọi người không khỏi có chút chờ mong.

Nhưng Kiếm Đạo Tử nghe thấy Vương Quyền nói vậy, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm.

Hắn ta nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo kiêng kị.

Sở Cuồng Nhân cũng đang nhìn hắn ta, trong mắt mang theo một chút nghiền ngẫm, “Kiếm Đạo Tử, ngươi dám ra tay không?”

“Sở Cuồng Nhân, ngươi đừng quá khoa trương.”

Kiếm Đạo Tử lạnh giọng nói.

“Đừng nói nhảm, dám hay không dám? !”

Đối mặt với lời ép hỏi của Sở Cuồng Nhân, đổi lại là thiên kiêu cấm kỵ khác, đoán chừng đã sớm xuất thủ.

Nhưng Kiếm Đạo Tử lại chậm chạp không dám động.

Liên tiếp hai lần bị Sở Cuồng Nhân một chiêu đánh bại, hắn ta đã sớm rõ ràng thực lực của Sở Cuồng Nhân khủng bố cỡ nào.

Dù mấy ngày nay hắn ta góp nhặt không ít cơ duyên trong Động Thiên, thực lực của phân thân đã vô hạn tới gần bản tôn, nhưng vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mọi người thấy vậy cũng phỏng đoán ra cái gì đó.

Kiếm Đạo Tử, đang sợ? !

Hắn ta đang sợ Sở Cuồng Nhân! !

Phát hiện này khiến tất cả thiên kiêu đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Kiếm Đạo Tử là người thế nào?

Đạo Tử Kiếm tộc, thiên kiêu cấm kỵ, kiếm đạo sáng chói nhất, nhưng tồn tại như vậy lại không dám xuất thủ trước mặt Sở Cuồng Nhân! !

Nghĩ đến đây, mọi người chỉ cảm thấy tình cảnh trước mắt quá hoang đường.

“Không thể nào, Kiếm Đạo Tử, ngươi đang sợ.”

Vương Quyền cũng đã nhìn ra, có chút kinh nghi bất định nói.

Kiếm Đạo Tử nghe thấy hắn ta, sắc mặt khó coi nói: “Vương Quyền, ngươi có phiền hay không, muốn xuất thủ ngươi thì tự mình ra tay đi!”

Nói xong, hắn ta lui qua một bên, rõ ràng không muốn động thủ

Nhìn thấy vậy, nhận thức của mọi người như bị cái gì đó nện vào, Kiếm Đạo Tử thật sự sợ Sở Cuồng Nhân!

“Rốt cuộc tên gia hỏa này có lai lịch gì, ngay cả Kiếm Đạo Tử cũng sợ hắn.”

Trên Đế lộ, còn có không ít thiên kiêu không biết Sở Cuồng Nhân, nhưng bây giờ, bọn họ đã nhớ kĩ ba chữ Cuồng Nhân này.

Đây là tồn tại khiến Kiếm Đạo Tử phải hoảng sợ!

“Xem ra là không dám ra tay.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, sau đó nhìn về phía đám người Vương Quyền, “Vậy các ngươi thì sao?”

“Hừ, ta ngược lại muốn nhìn xem ngươi có bao nhiêu cân lượng!”

Vương Quyền hừ lạnh một tiếng, trên người có quang hoa ngũ sắc huyền diệu đang lưu chuyển lấy, từng trận pháp lực mạnh mẽ khuếch tán ra.

“Ngũ hành, liệt kim!”

Vương Quyền đánh ra một quyền, một đạo ánh sáng màu vàng óng lập tức phun ra ngoài, cuốn theo một cỗ kim loại chi khí bàng bạc, giống như dòng nước lũ hoàng kim!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, Côn Ngô bên hông chưa ra, liền đưa tay đánh ra một quyền.

Quyền kình kinh khủng màu đen thiêu đốt lửa giận dồi dào, nện trên dòng nước lũ hoàng kim!

Hai cỗ lực lượng va chạm phát ra một tiếng oanh minh, lượng lớn dòng nước lũ hoàng kim cuốn ngược, khiến đồng tử Vương Quyền co rụt lại.

“Cái gì!”

Trong quang hoa ngũ sắc sau lưng hắn ta, ánh sáng màu vàng tỏa sáng, hóa thành một tấm thuẫn bài to lớn, lộ ra một cỗ cẩn trọng chi khí.

“Sơn Hà Thuẫn! !”

Dòng nước lũ hoàng kim cuốn theo quyền kình của Sở Cuồng Nhân va chạm vào Sơn Hà Thuẫn.

Thuẫn bài phá nát, Vương Quyền bị đánh lui gần một trăm trượng.

Ánh mắt hắn ta vô cùng ngưng trọng nhìn Sở Cuồng Nhân, chỉ một chiêu, hắn ta đã kết luận thực lực của đối phương không yếu hơn mình, thậm chí càng mạnh!

“Phẫn Nộ? Rốt cuộc ngươi và Thất Tình môn có quan hệ gì?”

Vương Quyền lạnh giọng hỏi.

Kiếm Đạo Tử vốn ôm tâm tư sống chết mặc bay cũng có chút ngồi không yên.

Hắn ta ái mộ Lãnh Ngưng Ngọc, chính là thánh nữ của Thất Tình môn.

“Không có quan hệ gì.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Hừ, không quan trọng, mặc kệ ngươi và Thất Tình môn có quan hệ hay không, hôm nay ngươi muốn độc chiếm toàn bộ địa mạch linh khí, cũng là nằm mơ!”

Vương Quyền đưa tay, quang hoa ngũ sắc sau lưng phun ra ngoài, hóa thành một cái cự thủ hung hăng chộp về phía Sở Cuồng Nhân, “Ngũ Hành Đại Cầm Nã! !”

Ngũ hành chi lực vô cùng lộng lẫy lưu chuyển trên đại thủ, hung hăng nghiền về phía Sở Cuồng Nhân.

“Thì chỉ có như thế sao?”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một vệt thất vọng, sau đó Côn Ngô Kiếm bên hông ra khỏi vỏ.

Một đạo kiếm quang màu tím phá không mà ra, cuốn theo một cỗ đạo vận lạnh thấu xương như muốn diệt tuyệt tất cả hung hăng chém vỡ cự thủ ngũ hành kia thành hai mảnh.

Chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm, Vương Quyền bay ngược ra ngoài, lòng bàn tay phải không ngừng chảy máu, xuất hiện một vết thương sâu đến xương.

Sở Cuồng Nhân tay cầm Côn Ngô, ánh mắt lướt qua mấy tên thiên kiêu cấm kỵ ở đây, “Từng người lên quá phiền phức, các ngươi, cùng lên đi.”

Chương 546: Nhục thân áp chế Hung thú, hắn đi là đạo gì

“Các ngươi cùng lên đi.” Ánh mắt Sở Cuồng Nhân đảo qua mọi người ở đây.

Nghe thấy hắn nói vậy, đám người Cửu Viêm, Vương Quyền đều tức giận, các thiên kiêu còn lại cũng âm thầm líu lưỡi.

Muốn lấy sức một mình đối kháng tất cả thiên kiêu cấm kỵ, loại chuyện này, xưa nay chưa từng xảy ra trên Đế lộ.

Mọi người không dám tưởng tượng, đó sẽ là quang cảnh thế nào.

“Hay cho một tên Sở Cuồng Nhân, quả nhiên thực lực hơn người, nhưng muốn lấy sức một mình khiêu chiến tất cả thiên kiêu cấm kỵ, không khỏi quá cuồng vongj đi!”

Cửu Viêm thét dài một tiếng, thân thể cao lớn biến nhỏ lại, trở thành một nam tử thanh niên mặc trường bào màu vàng, kiếm mi lãng mục.

Cho dù là hình người, trên người Cửu Viêm vẫn tràn ngập một cỗ sát khí cuồng bạo đặc trưng của Hung thú.

“Cửu Anh tộc, a, không ngờ lại gặp một đầu ở đây.”

Sở Cuồng Nhân liếc nhìn Cửu Viêm, từ tốn nói.

“Ha, trước đó ngươi đã gặp Cửu Anh rồi?”

“Đúng vậy, còn giết một đầu.”

Nghe thấy vậy, sắc mặt Cửu Viêm lập tức trở nên vô cùng âm trầm.

Phải biết, Cửu Anh là hung thú Viễn Cổ, số lượng vốn không nhiều, giết một đầu thì ít một đầu.

Sở Cuồng Nhân dám giết Cửu Anh, không thể nghi ngờ chính là kẻ địch của toàn bộ tộc Cửu Anh.

“Vậy ngươi sẽ phải trả giá đắt vì hành động của ngươi!” Cửu Viêm cũng không nói nhiều, trực tiếp xuất thủ.

Hắn ta đánh ra một quyền, quang mang hai màu đỏ lam lưu chuyển trên nắm tay hắn ta, một cỗ đạo vận thủy hỏa kinh khủng trực tiếp bạo phát, thôn phệ về phía Sở Cuồng Nhân thôn.

Cửu Anh, trời sinh đã có thủy hỏa chi lực.

Luận Thủy Hỏa Chi Đạo, không có mấy chủng tộc có thể so với tộc Cửu Anh.

Đối mặt với đạo vận thủy hỏa này, sắc mặt Sở Cuồng Nhân không hề thay đổi, đưa tay chém ra một kiếm, kiếm quang màu tím như sao chổi xẹt qua, một kiếm tách thủy hỏa chi lực ra, kiếm quang thẳng tắp lướt về phía Cửu Viêm.

“Quả nhiên lợi hại!”

Cửu Viêm khẽ quát một tiếng, năm ngón tay nắm chặt đánh ra một quyền, một quyền này không hề rườm rà, thuần túy là lực lượng thân thể.

Kiếm quang màu tím lại bị Cửu Viêm cứ thế đánh nát, mặc dù hắn ta phải lui lại mấy chục trượng, nhưng không bị thương tổn.

“Nhục thân của hung thú Viễn Cổ đúng là lợi hại nhất.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, sau đó ánh mắt lộ ra một vệt hiếu kỳ, “Cũng không biết so sánh với thân thể Vô Thượng Thánh Nhân của ta, ai mạnh ai yếu đây.”

Nghĩ đến đây, hắn thu hồi Côn Ngô, ngẩng đầu sải bước ra.

Ầm! !

Cả mảnh hư không vì động tác của hắn mà oanh minh một tiếng.

Đây không phải linh lực, không phải đạo vận, mà là lực lượng thân thể thuần túy nhất đánh phá hư không phát ra âm thanh.

“Cái gì? !”

Đồng tử Cửu Anh co rụt lại.

Một tên tu sĩ nhân loại, lại nắm giữ nhục thân khủng bố như vậy? !

Nhưng không đợi Cửu Viêm suy nghĩ nhiều, Sở Cuồng Nhân đã đi tới trước mặt hắn ta, một quyền đánh ra khiến hư không xung quanh hắn ta phát ra tiếng oanh minh.

Cửu Viêm đưa hai tay giao nhau chặn lại.

Một cỗ cự lực vô cùng dồi dào bạo phát, Cửu Viêm chỉ cảm thấy xương cốt hai cánh tay như muốn đứt gãy.

“Móa nó!”

Cửu Viêm hét lên quái dị, lại bị một quyền của Sở Cuồng Nhân đánh ra ngoài gần một trăm trượng, hai cánh tay không ngừng run rẩy.

“Nhục thể của ngươi chỉ có như vậy thôi sao?”

Sở Cuồng Nhân lại lần nữa xông ra ngoài, trong nháy mắt vượt qua một trăm trượng, một chân vung ra như roi, hư không gào thét, nhấc lên một trận cuồng phong.

Một cước này tới quá nhanh, quá ác!

Cửu Viêm không kịp né tránh, bị một cước này đá trúng đầu, cả người như như đạn pháo bay ra ngoài, nện trên vách núi cách đó không xa, oanh một tiếng, trong nháy mắt cả vách núi nổ tung, lõm vào hơn trăm trượng, vô số vết rách như mạng nhện lan tràn ra ngoài.

Sở Cuồng Nhân dùng lực lượng thân thể giao thủ với Cửu Viêm chỉ trong hai cái hô hấp ngắn ngủi mà thôi.

Nhưng lực lượng thân thể hắn bày ra lại khiến một đám thiên kiêu trợn mắt há hốc mồm, chỉ cảm thấy thật không thể tin được.

Lực lượng thân thể của hung thú Viễn Cổ, lại bị áp chế! !

Cho tới nay, lực lượng thân thể của Viễn Cổ luôn được các tu sĩ tung hô.

Bọn họ không cần linh lực và thần thông, chỉ dựa vào lực lượng thân thể đã đủ xưng hùng trong cùng cảnh.

Chưa từng có tu sĩ nào dám đấu lực lượng thân thể với Hung thú, cho dù là tu sĩ am hiểu luyện thể nhất cũng như vậy, đây dường như đã trở thành quy định bất thành văn trong giới tu hành.

Nhưng bây giờ, ở trước mặt bọn họ, Sở Cuồng Nhân lại dùng một quyền một cước phá vỡ quy định này.

Nhục thân của tu sĩ nhân loại, cũng có thể áp chế Hung thú! !

“Quái vật! !”

Đám người Bái Hồng Ngọc, Tiêu Kinh Trần không khỏi âm thầm líu lưỡi nói.

“Ta muốn làm thịt ngươi! !”

Cách đó không xa, Cửu Viêm bị đá vào vách núi, gầm lên giận dữ, một cỗ thủy hỏa chi lực vô cùng bàng bạc từ trên người hắn ta tuôn ra.

Cỗ thủy hỏa chi lực kinh khủng này khuếch tán, phá nát mọi vật xung quanh.

Cửu Viêm từ trong vách núi đã lõm xuống đi ra, toàn thân tràn ngập một cỗ đạo vận thủy hỏa ngập trời, quang mang hai màu đỏ lam không ngừng biến đổi trên người hắn ta.

“Thủy hỏa thần thông, Viêm Xà! !”

Cửu Viêm nổi giận gầm lên một tiếng, một ngọn lửa màu đỏ bạo phát, hóa thành một đầu Hỏa Mãng to lớn cắn xé về phía Sở Cuồng Nhân.

Lực lượng trong một kích này, đã có thể sánh vai với Chuẩn Đế đỉnh phong.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, khóe miệng hơi cong lên, cười nhạt nói: “Nhục thân không sánh bằng, hiện tại chơi tu vi, không sao, vẫn có thể nghiền ép ngươi như cũ!”

Hắn đưa tay, lượng lớn linh khí như trăm sông đổ về một biển, hội tụ về phía hắn.

Một chưởng vỗ ra, có thể móc ra vô số đau thương trong lòng tu sĩ.

Đế thuật, Ai Thiên Chưởng!

Ai Thiên Chưởng trực tiếp đập nát hơn phân nửa Hỏa Mãng, kình khí kinh khủng quét ngang khắp nơi, khiến tu sĩ xung quanh không thể không vận chuyển linh lực chống cự.

“Rốt cuộc gia hỏa này đi theo đạo gì, vì sao trong tay hắn, các loại pháp môn hoàn toàn khác biệt đều có thể phát huy ra lực lượng kinh khủng như vậy?”

Một đám thiên kiêu cấm kỵ nhìn Sở Cuồng Nhân, có chút không hiểu.

Làm thiên kiêu cấm kỵ, bọn họ đã giống như Chuẩn Đế, tìm tới đạo của mình.

Theo đạo lý mà nói, chỉ có pháp môn phù hợp với đạo của bọn họ mới có thể phát huy lực lượng của bọn họ đến cực hạn, đây chính là nguyên nhân các vị Chuẩn Đế tình nguyện dùng Chuẩn Đế thuật do mình sáng tạo ra mà rất ít khi dùng đến Chuẩn Đế, mà thiên kiêu cấm kỵ, cũng là như thế.

Nhưng Sở Cuồng Nhân dùng mấy loại pháp môn, mỗi loại đều có thể phát huy ra chiến lực cực kỳ khủng bố, mọi người căn bản không nhìn ra hắn đi là đạo gì.

Hiện tại Cửu Viêm không quan tâm được Sở Cuồng Nhân đi theo đạo gì, sau khi chiêu số của mình bị phá giải, hắn ta đứng mũi chịu sào nhận lực trùng kích, lùi lại mấy chục trượng, hắn ta rống giận, lại lần nữa thôi động thần thông, “Thủy hỏa thần thông, Viêm Xà, Thủy Hổ! !”

Đạo vận thủy hỏa hiển hóa trong hư không, hóa thành một đầu Hỏa Mãng to lớn và một đầu mãnh hổ do nước tạo thành, gầm thét phóng ra.

Hai cỗ ba động khủng bố, một trái một phải, đồng thời cắn xé về phía Sở Cuồng Nhân.

“Phân thân kiếm khí!”

Đối mặt với chiêu số này, Sở Cuồng Nhân ứng phó ung dung không vội.

Trên người hắn có một đạo kiếm khí hiển hóa, ngưng tụ ra một phân thân kiếm khí giống hắn như đúc.

Sở Cuồng Nhân và phân thân kiếm khí đều chém ra một kiếm, dễ như trở bàn tay đánh tan công kích của Cửu Viêm.

“Phân thân chi đạo? !”

“Lại một loại pháp môn hoàn toàn mới, còn nữa, uy lực cỗ phân thân này của hắn cũng quá mạnh đi, lại có thể đón đỡ công kích của Cửu Viêm.”

Mọi người càng xem càng cảm thấy Sở Cuồng Nhân sâu không lường được.

Trong sỗ các thiên kiêu cấm kỵ ở đây, có thể nói Cửu Viêm là mạnh nhất.

Nhưng hắn ta xuất toàn lực cũng không thể chiếm được một chút tiện nghi nào trong tay Sở Cuồng Nhân, lại nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, từ đầu đến cuối vẫn là dáng vẻ hờ hững như thế.

Chương 547: Thiên kiêu cấm kỵ vây công, sang một bên hóng mát đi

“Đáng giận, sao thực lực của gia hỏa này lại khủng bố như thế? !”

Sắc mặt Cửu Viêm âm trầm, từ khi tu hành đến nay, đây là lần đầu tiên hắn ta cảm nhận được áp lực kinh khủng trên người một tên tu sĩ Nhân tộc.

Trong lúc phất tay đã đánh tan tất cả thế công của hắn ta, khiến hắn ta không còn cách nào!

“Các ngươi còn muốn tiếp tục xem sao?”

Lúc này, Sở Cuồng Nhân mở miệng, không phải nói với Cửu Viêm, mà đang nói với đám thiên kiêu cấm kỵ Vương Quyền, Bái Hồng Ngọc, Đồ Hằng cách đó không xa.

Mấy người nghe vậy, hai mặt nhìn nhau.

Kiếm Đạo Tử từ tốn nói: “Trong các ngươi ai có lòng tin đơn đả độc tấu sẽ thắng hắn, vậy thì tự mình lên đi.”

Mọi người được chứng kiến thực lực đè áp Cửu Viêm của Sở Cuồng Nhân đã không còn suy nghĩ như vậy nữa.

“Cùng tiến lên, giải quyết người này trước, sau đó lại phân chia địa mạch!”

Vương Quyền nói.

Ngoại trừ Cửu Viêm, hắn ta đã đánh với Sở Cuồng Nhân hai chiêu, mặc dù chỉ hai chiêu, nhưng vết thương trên bàn tay hắn ta vẫn chưa khôi phục hoàn toàn.

Chiến lực của đối phương mạnh mẽ, khiến hắn ta hiểu được, người này căn bản không phải thiên kiêu cấm kỵ đơn đả độc đấu có thể thắng.

“Sợ rằng ngay cả Tần Thiên Thần được vinh dự gọi là Đại Đế chuyển thế cũng không hơn người này.”

Vương Quyền âm thầm nghĩ.

Sau đó hắn ta ra tay đầu tiên, quang hoa ngũ sắc sau lưng lưu chuyển, ngưng kết, hóa thành một cái quang luân ngũ sắc to lớn trên không trung.

Quang luân ngũ sắc chuyển động trên không trung, có từng đạo thần huy hạ xuống, khiến khí tức trên người Vương Quyền tăng lên rất nhiều.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi nhìn xem sự lợi hại của Thần Luân ngũ sắc của ta đi!”

Vương Quyền hừ lạnh một tiếng nói, Thần Luân ngũ sắc, đây là một môn thần thông trời sinh hắn ta đã nắm giữ, bởi vì môn thần thông này, hắn ta đã vinh dự trở thành tu sĩ thích hợp với tu hành ngũ hành chi đạo nhất của Vương gia từ trước tới nay tại Vương gia, một số Chuẩn Đế còn có tạo nghệ ngũ hành chi đạo kém xa hắn ta.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi và ta còn một trận chiến, hiện tại tiếp tục đi.”

Bái Hồng Ngọc mềm mại quát một tiếng, khải giáp đỏ tươi trên người có đạo vận lưu chuyển, khiến khí tức của nàng không ngừng tăng trưởng.

Nàng lấy một thanh trường đao màu đỏ ra, trên thân đao có đường vân của một đầu Giao Long sinh động như thật, tiêu tán ra một cỗ sát khí vô cùng khủng bố.

“Ta cũng muốn gặp ngươi một lần!”

Đồ Hằng đến từ Ma giới tiến tới một bước, trên người có ma khí lưu chuyển, một cỗ ma khí kinh khủng khuếch tán ra.

“Hừ, Sở Cuồng Nhân, ta cũng muốn nhìn xem Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm của ngươi đã đến tình trạng nào.”

Kiếm Đạo Tử tiến tới một bước, kiếm khí dày đặc.

Bốn đại thiên kiêu cấm kỵ bạo phát đạo vận, khí tức khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Thiên kiêu xung quanh thấy thế, biến sắc, sau đó nhao nhao lui lại, sợ bị chiến đấu lan đến gần.

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên lên, ngoắc ngón tay về phía mọi người, “Đến, để ta xem đám thiên kiêu cấm kỵ các ngươi là mặt hàng gì.”

Lấy một địch năm, khí thế trên người Sở Cuồng Nhân không hề yếu, thậm chí khí tức còn hùng hậu, cuồng vọng hơn.

“Lên!”

Vương Quyền dẫn đầu mở ra chiến cục, một quyền đánh ra, quang hoa ngũ hành sáng chói ầm vang bạo phát, cuốn theo ba động linh lực kinh khủng cuộn về phía Sở Cuồng Nhân.

Côn Ngô Kiếm trong tay Sở Cuồng Nhân chuyển hướng, đưa tay chém ra một kiếm, kiếm quang sắc bén như hồng thủy, trong nháy mắt đã xé rách quang hoa ngũ hành.

Kiếm quang rơi vào người Vương Quyền, lập tức đánh bay hắn ta ra ngoài một trăm trượng.

Nhưng ngay sau đó, bên cạnh Sở Cuồng Nhân, một cỗ thủy hỏa chi lực bàng bạc bạo phát, cuốn về phía hắn, là Cửu Viêm xuất thủ.

Đối mặt với công kích này, Sở Cuồng Nhân không thèm để ý.

Bởi vì phía sau hắn, phân thân kiếm khí đã xuất thủ, một kiếm chém ra, phá vỡ thủy hỏa chi lực, sau đó bay lên trước chiến đấu với Cửu Viêm.

Mặc dù cỗ phân thân kiếm khí này không bằng Sở Cuồng Nhân, nhưng ứng phó với Cửu Viêm cũng dư xài rồi.

“Bái Thiên Đao Quyết!”

Bái Hồng Ngọc giơ trường đao đỏ thẫm trong tay lên, một cỗ ánh đao màu đỏ kinh khủng hiện ra, trong đó có dị tượng Thần Ma quỳ sát, lễ bái trời xanh hiển hóa.

Bái Thiên Đao Quyết, Bái Thiên Ấn, đây là Đế thuật cấp cao nhất của Bái gia.

Mà đạo Bái Hồng Ngọc đi là bá đạo!

Dựa vào hai môn đại Đế thuật này mà nàng tìm hiểu ra, cho nên sử dụng hai đại đế thuật này có thể bộc phát ra chiến lực cực kì mạnh mẽ.

Ánh đao màu đỏ rơi xuống, hư không bốn phía đều bị xé nứt.

Dị tượng Thần Ma quỳ sát tỏa ra uy áp vô cùng vô tận, hoàn toàn bao phủ Sở Cuồng Nhân.

“Như Lai Vãng Sinh Chú!”

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, trên mặt bỗng nhiên có một trận thương hại chi ý, giống như Phật Đà cao cao tại thượng.

Phật quang màu vàng kinh khủng từ trên người hắn hiển hiện ra, rung động thiên địa.

Trong phật quang, một vị Cổ Phật vạn trượng bỗng nhiên hiển hiện, hai tay cuốn theo một cỗ phật quang cuồn cuộn quét ngang ra.

Nương theo một tiếng vang kinh thiên động địa, phật quang và đao kình hỗn hợp hóa thành một cỗ khí lãng màu vàng và đỏ cuốn ngược ra, rung động thiên địa.

Sở Cuồng Nhân, Bái Hồng Ngọc đứng mũi chịu sào.

Cho dù có Chuẩn Đế binh thủ hộ, nhưng Bái Hồng Ngọc vẫn bị lực phản chấn to lớn đánh bay ra ngoài.

Sở Cuồng Nhân lùi lại mấy trượng, nhẹ nhàng phủi nhẹ tro bụi trên vạt áo, có thân thể Vô Thượng Thánh Nhân, lông tóc không tổn hao gì!

“Kiếm chi phong!”

Chiêu thức của Bái Hồng Ngọc vừa qua, kiếm khí của Kiếm Đạo Tử đã đập vào mặt, cả hai dính liền, gần như không có khe hở.

Nếu là tu sĩ khác, trong tình huống như vậy căn bản không kịp vận chuyển linh lực, lại lần nữa ra tay.

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân, ngoại trừ một thân tu vi linh lực tu ra hắn còn có niệm lực mạnh mẽ!

Niệm lực vô hình tuôn ra, từng đạo phù văn huyền diệu ngưng tụ quanh người Sở Cuồng Nhân, hóa thành một cái bích chướng phù văn không thể phá vỡ.

Kiếm khí xen lẫn, rơi vào bích chướng phù văn, liên tiếp phát ra tiếng ầm vang.

Bích chương phù văn bị phá nát, nhưng kiếm khí của Kiếm Đạo Tử cũng không tổn thương Sở Cuồng Nhân được.

“Kiếm Đạo Tử, thực lực của ngươi quá yếu, ngươi vẫn nên tìm một nơi tu luyện thêm đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, đưa tay ra, niệm lực vô hình ngưng tụ từng nét bùa chú, đan dệt ra vô số phù văn chi kiếm trong hư không.

Phù văn chi kiếm băng sương, phù văn chi kiếm hỏa diệm, phù văn chi kiếm bạo phong...

Vô tận phù văn chi kiếm như mưa to tầm tã, hội tụ hình thành một cỗ hồng lưu ngập trời, tiêu tán ra vô tận thần huy, dũng mãnh lao về phía Kiếm Đạo Tử.

Mặc dù mấy ngày nay, thực lực của Kiếm Đạo Tử tiến bộ không ít, nhưng bị lực lượng như vậy bao trùm, vẫn cảm thấy một cỗ áp lực trước đó chưa từng có.

“Kiếm chi phong! !”

Kiếm Đạo Tử gầm lên giận dữ, thôi động kiếm chiêu đến cực hạn.

Kiếm khí giống như cuồng phong không ngừng nghỉ bao phủ, nhưng lại bị ngàn vạn phù văn chi lực phá nát!

Kiếm Đạo Tử khó có thể chống cự lực lượng như vậy, bị đánh xuống mặt đất.

Một chiêu!

Lại là một chiêu!

Cho dù Kiếm Đạo Tử có tiến bộ, hắn ta vẫn không có cách nào ngăn cản một chiêu của Sở Cuồng Nhân như cũ!

Chiến lực như vậy, khiến vô số người cảm thấy run sợ.

Chiến lực như vậy, ngoại trừ đáng sợ ra, bọn họ hoàn toàn không còn bất kì từ ngữ nào có thể hình dung nữa.

“Sở Cuồng Nhân, tiếp ta một chiêu này! !”

Lúc này, trên bầu trời truyền đến một tiếng vang thật lớn, một cỗ ma khí mênh mông bạo phát, hình thành một vòng xoáy ma khí bao phủ phạm vi ngàn dặm!

Trong vòng xoáy kia, một cái ma nhãn màu tím cực lớn bỗng nhiên mở ra, lạnh lùng nhìn Sở Cuồng Nhân bên dưới, tràn ngập uy thế.

Đồ Hằng ở dưới ma nhãn, ma khí cuồn cuộn, cũng lạnh lùng nhìn Sở Cuồng Nhân.

“Trầm Luân Ma Nhãn, diệt cho ta! !”

Lời nói rơi xuống, trong Trầm Luân Ma Nhãn bắn ra một đạo ma quang màu tím, bắn về phía Sở Cuồng Nhân.

Dưới quang ẩn chứa một cỗ trầm luân chi lực kinh khủng, chỗ đi đến, hư không vặn vẹo, vạn vật sụp đổ!

Chương 548: Chỉ có năng lực như vậy? Sở Cuồng Nhân thất vọng

“Trầm Luân Ma Nhãn! !”

Thiên kiêu cấm kỵ Đồ Hằng của Ma tộc thấy mấy thiên kiêu cấm kỵ ngăn chặn Sở Cuồng Nhân lập tức phát động sát chiêu mạnh nhất.

Ma nhãn kinh khủng hiển hiện, ma quang doạ người từ trên trời giáng xuống, khóa chặt Sở Cuồng Nhân, chỗ đi qua, hư không bị vỡ nát, vạn vật tận diệt.

Mà dưới lực lượng phía này, vẻ mặt Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, không hề sợ hãi.

Chỉ thấy trên người hắn đột nhiên bộc phát ra một cỗ sát khí vô cùng mạnh mẽ, xông thẳng tới chân trời, hóa thành một cái pháp tướng kinh người.

Chính là Thiên Sát pháp tướng của Sở Cuồng Nhân!

Hắn đã sớm tăng Thiên Sát Bất Bại Thể tới mức toàn thể, lại dùng thân thể Vô Thượng Thánh Nhân của hắn thôi động, uy thế mạnh, vô cùng khủng bố!

Phía chân trời, có tiếng chiến quanh quẩn, chiến ý lạnh thấu xương, chấn nhiếp thiên địa.

Thiên Sát pháp tướng đưa tay đánh về phía ma quang trên bầu trời, sát khí chiến ý bàng bạc ngưng tụ thành một đạo khí trụ.

Ầm vang một tiếng, sát khí trụ và ma quang va chạm, khiến toàn bộ địa mạch linh khí đều bị chấn động trước nay chưa có.

Dư âm khủng bố khuếch tán, ngay cả thiên kiêu cấm kỵ cũng không thể không thôi động linh lực chống cự.

Cuối cùng, sát khí phá nát ma quang, đánh vào ma nhãn màu tím trên bầu trời, theo một tiếng oanh minh vang lên, ma nhãn, bị phá nát! !

Thiên Sát pháp tướng chậm rãi tán đi.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, hô hấp đều đặn, vẻ mặt như thường, dường như không có bất kỳ tiêu hao gì.

Căn cơ sự khủng bố, đã đạt tới một cấp độ không thể tưởng tượng được.

Ực...

Vô số người nuốt nước miếng, cảm thấy một màn trước mắt thật không thể tưởng tượng được.

“Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, Thiên Sát Bất Bại Thể, hai loại Vô Thượng Đạo Thể?”

“Cộng thêm căn cơ và thân thể Vô Thượng Thánh Nhân, lực lượng thân thể... Quái vật a.”

Ngay cả thiên kiêu cấm kỵ cũng bị hù dọa.

Sở Cuồng Nhân thi triển ra lực lượng, dường như đã đạt đến mức thiên kiêu cực hạn mà bọn họ có thể tưởng tượng được.

“Cái gọi là thiên kiêu cấm kỵ, cũng chỉ có chút năng lực này thôi sao?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, trong giọng nói lộ ra thất vọng.

Hắn cảm thấy mình đã vô cùng hạ thấp tiêu chuẩn rồi, không cầu trong cùng thế hệ có người khiến mình xuất toàn lực ứng phó, nhưng ít ra phải khiến hắn nghiêm túc đánh một trận chứ? !

Nhưng kết quả là, cho dù là Kiếm Đạo Tử, Bái Hồng Ngọc, hay là hung thú Viễn Cổ Cửu Anh...

Những người này đều là đỉnh phong trong đám thiên kiêu cấm kỵ, nhưng đừng nói để hắn xuất toàn lực, khiến hắn nghiêm túc ứng phó cũng không có.

Phát hiện trong lời nói của Sở Cuồng Nhân ẩn chứa thất vọng, mấy vị thiên kiêu cấm kỵ như Kiếm Đạo Tử không khỏi nhíu mày, cảm thấy vô cùng phẫn uất.

Oanh...

Lúc này, một bóng người từ trên không trung bay xuống, đập thành một cái hố lớn trên mặt đất.

Thân ảnh kia, chính là Cửu Viêm.

Lúc này đối phương nằm trong hố sâu, vô cùng chật vật, trên người bị kiếm khí cắt chém ra từng đạo vết máu.

Mà trên không trung, phân thân kiếm khí của Sở Cuồng Nhân đang đứng lơ lửng trên đó, khuôn mặt lạnh lùng, giống như thần linh cao cao tại thượng.

“Đáng giận, đáng giận! !”

Trong mắt Cửu Viêm lộ ra phẫn nộ, không cam lòng, và vẻ không thể tin được.

Hắn ta là thiêu kiêu cấm kỵ của tộc hung thú Viễn Cổ! !

Chiến lực của hắn ta mạnh, trong các thiên kiêu cấm kỵ cũng thuộc về hàng đầu, nhưng còn không đánh lại một cái phân thân kiếm khí của Sở Cuồng Nhân, chuyện này không khỏi quá khoa trương rồi!

Những người phát hiện chuyện này cũng âm thầm líu lưỡi, càng thêm kiêng kị Sở Cuồng Nhân.

“Gia hỏa này, thật sự là thiên kiêu sao?”

“Không phải hắn là lão quái vậy nào đó ngụy trang chứ? !”

“Không có khả năng, những lão quái vật kia căn bản không thể ra tay với đám thiên kiêu này được.”

“Chiến lực như vậy, ngay cả Tần Thiên Thần của Tần gia, danh xưng Đại Đế chuyển thế cũng không gì hơn người này đi.”

“Kiếm đạo, phù văn chi đạo, Phật Đạo... Rốt cuộc hắn đi đạo gì?”

Đám thiên kiêu nghị luận ầm ĩ, nhìn người thanh niên mặc bạch y kia, cảm thấy cả đời này sẽ không thể quên chuyện xảy ra hôm nay.

Một người, ép năm vị thiên kiêu cấm kỵ không cách nào ngẩng đầu, quang mang của hắn loá mắt, không người có thể sánh vai.

“Ta lặp lại lần nữa, bảo vật trong địa mạch này, ta muốn hết!”

“Hiện tại, các ngươi còn ý kiến gì không?”

Sở Cuồng Nhân đảo mắt nhìn mọi người ở đây, uy áp lạnh thấu xương tràn ngập, ép mọi người đến mức không thở được.

Nếu như nói, bọn họ và thiên kiêu cấm kỵ là hai cấp độ khác nhau, như vậy, thiên kiêu cấm kỵ và Sở Cuồng Nhân cũng là hai cấp độ khác nhau.

Bọn họ còn không dám đi trêu chọc thiên kiêu cấm kỵ, đừng nói là Sở Cuồng Nhân.

“Lui đi.”

“Thực lực của người này mạnh, không thể tưởng tượng, không phải ta và các ngươi có thể chống lại.”

“Mặc dù bảo vật tốt, nhưng cũng phải có mạng hưởng thụ mới được.”

Đám người đưa mắt nhìn nhau, lập tức lui ra khỏi địa mạch linh khí.

Chỉ chốc lát, địa mạch linh khí vô cùng náo nhiệt đã trở nên trống rỗng, không ai dám tuỳ tiện đặt chân.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía thiên kiêu cấm kỵ Bái Hồng Ngọc, Vương Quyền cách đó không xa..

“Thế nào, các ngươi còn muốn tiếp tục sao?”

“Sở Cuồng Nhân, ngươi độc chiếm toàn bộ địa mạch, không sợ ra Vạn Kỳ Động Thiên, tất cả đạo thống trên Đế lộ hợp nhau tấn công sao?”

Ánh mắt Vương Quyền băng lãnh nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy cười xùy một tiếng, “Thế nào, đánh không lại liền muốn dùng đạo thống sau lưng đe dọa ta sao, đây chính là phong phạm của thiên kiêu cấm kỵ các ngươi?”

Hợp nhau tấn công?

Sở Cuồng Nhân biểu thị, tiết mục này hắn rất quen thuộc.

Tại Thương Khung tinh, hắn sớm đã bị đám người hợp nhau tấn công quen rồi, cho dù bây giờ xảy ra một lần nữa, thì thế nào?

Theo hắn biết, đám cường giả chính thức trên đế lộ chính là đám Hoàng giả kia.

Nhưng đám hoàng giả kia sống đã nhiều năm tháng, bị quy tắc thiên địa trên Đế lộ hạn chế, không thể tuỳ tiện xuất thủ, nếu không sẽ sớm tiến vào Thiên Nhân Ngũ Suy, chính vì vậy, Sở

Cuồng Nhân mới dám không kiêng nể gì độc chiếm địa mạch.

“Sở Cuồng Nhân, làm việc lưu một đường, ngươi thật sự muốn làm tuyệt tình như vậy sao?”

Kiếm Đạo Tử trầm giọng nói.

“Kiếm tộc và ta, còn lưu một đường lui sao?”

Nghe thấy Kiếm Đạo Tử nói vậy, Sở Cuồng Nhân càng thấy buồn cười.

Hắn không nhiều lời nữa, một cỗ kiếm chi đạo vận vô cùng khủng bố tràn ngập, “Ta thông báo lần cuối, rời đi, nếu không, chết!”

Mấy thiên kiêu cấm kỵ hai mặt nhìn nhau, cuối cùng không có cách nào, chỉ có thể cắn răng rời đi.

Nhìn bảo vật khắp nơi trên đất, trong lòng bọn họ tràn đầy không cam lòng, nhưng lại không thể làm gì.

Sau khi mọi người rời đi, linh niệm của Sở Cuồng Nhân khuếch tán ra, bao trùm hơn phân nửa địa mạch, tất cả bảo vật trong phạm vi này giống như bị một bàn tay vô hình bắt lại, bay về phía hắn.

Sở Cuồng Nhân mở Càn Khôn giới ra, vô số bảo vật như yến non về rừng, bay vào trong đó.

Mọi người nhìn các loại bảo dược, linh quả bay lên, điên cuồng nuốt nước bọt.

“Nhìn kia, đó là bảo dược Đế cấp Linh Thiên Long Mộc, nghe đồn bảo dược này có thể tăng cường linh lực của một tu sĩ trên diện rộng, đạt đến hạn mức cao nhất.”

“Không chỉ có Linh Thiên Long Mộc, còn có Vân Mẫu Tinh Thạch, Hoàng Thiên Thảo... Trời ơi, đám bảo vật này kém nhất cũng là Chuẩn Đế cấp a.”

“Hiện tại đều bị một người thu hoạch, ông trời ơi, gia hỏa này quá kinh khủng.”

Có thiên kiêu trơ mắt nhìn vô số bảo dược bay vào trong Càn Khôn giới của Sở Cuồng Nhân, không khỏi cảm thấy bất lực, đau lòng nhức óc.

Nhiều bảo dược như vậy, nếu phân cho bọn họ một chút xíu, bọn họ cũng phát tài rồi.

Nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân lại không lưu cho bọn họ một chút nào.

Hắn ăn thịt, nhưng ngay cả canh cũng không lưu cho bọn họ a.

Chương 549: Lại ba người đến, dị dạng của Lãnh Ngưng Ngọc

“Gia hỏa này, khốn khiếp!”

Kiếm Đạo Tử nhìn Sở Cuồng Nhân thu thập toàn bộ bảo vật trong địa mạch linh khí vào Càn Không Giới, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Lại là như vậy.

Hắn ta cảm thấy sau khi mình gặp gỡ Sở Cuồng Nhân, khắp nơi đều bị áp chế, không ngừng ăn quả đắng.

Đầu tiên là nhiều lần bị Sở Cuồng Nhân một chiêu đánh bại, sau đó thật vất vả tìm được Bạch Linh Thần Quả, cũng bị đối phương lấy mất.

Hiện tại, hắn ta và mấy vị thiên kiêu cấm kỵ liên thủ chia cắt địa mạch linh khí cũng bị một mình Sở Cuồng Nhân chiếm hết.

“Chiến lực của người này mạnh đến không thể tưởng tượng được, tại sao hắn lại có được chiến lực như vậy?”

Cửu Viêm nhìn Sở Cuồng Nhân, trong đầu còn lưu lại từng màn bị Sở Cuồng Nhân đánh bại...

Lực áp nhục thân Hung thú, kiếm đạo còn cao minh hơn Kiếm Đạo

Tử, còn có thủ đoạn phù văn quỷ quyệt, tầng tầng lớp lớp đế thuật...

Sở Cuồng Nhân biểu hiện đã vượt qua lý giải của bọn họ về thiên kiêu.

Bọn họ hoài nghi có phải chiến lực của đối phương đã có thể địch lại Hoàng giả rồi không?

Phải biết, mặc dù thiên kiêu cấm kỵ mạnh, nhưng phần lớn chỉ có thể địch lại Chuẩn Đế, còn kém Hoàng giả một khoảng không nhỏ.

Bọn họ chưa từng nghe nói có thiên kiêu cấm kỵ nào có thể địch lại Hoàng giả.

Các thiên kiêu ở đây chỉ có thể đứng nhìn Sở Cuồng Nhân trắng trợn thu hết các loại bảo vật trong địa mạch linh khí, lại không thể làm gì.

Đối với bọn họ mà nói, cảm giác này rất đau khổ.

Mà ngay lúc này.

Ở nơi xa có mấy đạo lưu quang bay lượn đến, trên người mấy người này tràn ngập khí tức vô cùng mạnh mẽ, không hề kém mấy vị thiên kiêu cấm kỵ ở đây.

Mấy người kia, theo thứ tự là hai nam một nữ.

Một người nam cường tráng cởi trần nửa người trên, da ngăm đen giống như kim thiết trên đầu mọc ra hai cái sừng, trên mũi đeo một cái vòng, nhìn qua lại có chút chất phác, nhưng trên người lại tràn ngập hung sát chi khí, tuyệt không kém hơn Cửu Viêm.

Một người khác, mặc trường bào màu đen, sắc mặt trắng xám giống như có bệnh, khí tức quỷ quyệt không nói rõ được.

Tỉ mỉ quan sát, hai mắt của thanh niên này vô cùng yêu dị, giống như một đôi bảo thạch, thỉnh thoảng có phù văn chi lực huyền diệu lóe lên.

Nữ tử cuối cùng, dung mạo của nàng tuyệt mỹ, da như mỡ đông, tóc đen dài tới eo, dáng người yểu điệu, nhưng trên người lại có khí tức đạm mạc không nói rõ được, không phải loại lãnh khốc tránh xa người ngàn dặm, mà là một loại đạm mạc như không có gì đáng giá để nàng giữ trong lòng.

“Là bọn họ, một mạch Ngưu Ma viễn cổ Ngưu Đại Lực, Tử Võ Cực của Phù Văn chi địa và thánh nữ Lãnh Ngưng Ngọc của Thất Tình môn!”

“Lại là ba vị thiên kiêu cấm kỵ, chuyện này thật náo nhiệt.”

“Thực lực của ba người này tuyệt không kém hơn đám người Kiếm Đạo Tử, nhất là Tử Võ Cực, thủ đoạn của hắn ta vô cùng quỷ quyệt, càng khiến người ta kiêng kị.”

Các thiên kiêu ở nhìn ba vị thiên kiêu cấm kỵ đột nhiên xuất hiện, không khỏi ngoài ý muốn.

Mà ba người này có chút điểm mơ hồ với chuyện đang xảy ra.

Bọn họ nhìn thấy cái gì?

Một người thanh niên dáng dấp siêu phàm thoát tục đang thu thập toàn bộ bảo vật trong địa mạch linh khí, các thiên kiêu còn lại thì đứng ở một bên nhìn.

Trong đó thậm chí còn có thiên kiêu cấm kỵ như đám người Kiếm Đạo Tử.

Tình cảnh này, nhìn thế nào cũng thấy quỷ dị.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Đám thiên kiêu ở đây không có hứng thú với bảo vật trong địa mạch linh khí sao?

“Này, chín đầu, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?”

Một mạch Ngưu Ma Ngưu Đại Lực nhìn Cửu Viêm nói, trong mắt mang theo ý hỏi thăm.

Hắn ta nói chuyện rất không khách khí, xem ra không phải mới quen biết Cửu Viêm một hai ngày, nhưng cũng không đến mức quá thân mật.

“Hừ, muốn biết, tự ngươi đi lên tìm tên gia hỏa kia chẳng phải sẽ biết sao.”

Cửu Viêm hừ lạnh một tiếng, lúc nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ kiêng dè.

Không chỉ hắn ta, các thiên kiêu còn lại cũng như vậy.

Mặc dù nhìn qua Ngưu Đại Lực chất phác, nhưng không ngốc, biết Sở Cuồng Nhân tuyệt đối không phải người lương thiện gì, nhiều bảo vật rung động lòng người như vậy, lại không ai tùy tiện xuất thủ.

“Ngưng Ngọc, ngươi đã đến.”

Lúc này, Kiếm Đạo Tử nhìn thấy Lãnh Ngưng Ngọc đến, cố ý sửa sang lại dung mạo, sau đó đi lên trước, trên mặt lộ ra nụ cười nhiệt tình.

Nhìn thấy dáng vẻ này của hắn ta, các thiên kiêu cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Chuyện Kiếm Đạo Tử thích Lãnh Ngưng Ngọc, đồng thời đang theo đuổi đối phương cũng không tính là bí mật gì trong giới thiên kiêu.

Nhưng đáng nói chính là, Lãnh Ngưng Ngọc tu hành Thái Thượng Vong Tình chi đạo, tình cảm đạm mạc, căn bản không hiểu tình yêu, đừng nói đến chuyện đáp lại Kiếm Đạo Tử.

Cho nên, Kiếm Đạo Tử chỉ là đơn phương, căn bản không có kết quả tốt.

Nhưng dù cho như thế, hắn ta vẫn chăm chỉ không ngừng, tổn rất nhiều công sức muốn đối phương cảm động.

Kiếm Đạo Tử, lão liếm cẩu.

“Ừm, xin chào Kiếm đạo hữu.”

Lãnh Ngưng Ngọc nhìn Kiếm Đạo Tử, không mặn không nhạt lên tiếng.

Kiếm Đạo Tử cũng không ngoài ý muốn, hiển nhiên trước kia hắn ta đã không ít lần trải qua chuyện lúng túng như vậy, trước mặt Lãnh Ngưng Ngọc, da mặt đã sớm luyện đến dày dặn rồi.

Nhưng sau đó, hắn ta chợt phát hiện cái gì, sắc mặt lập tức thay đổi.

Hắn ta phát hiện, từ trước đến nay Lãnh Ngưng Ngọc vốn không tỏ ra thân thiện với bất kì nam nhân nào, vậy mà từ lúc hiện thân đến giờ, ánh mắt vẫn luôn đặt trên người Sở Cuồng Nhân.

Không chỉ như thế, trong mắt còn mang theo một số ý vị không nói lên lời.

“Ngưng Ngọc?”

“Ừm? Kiếm đạo hữu có gì chỉ giáo sao?”

Lãnh Ngưng Ngọc nhìn về phía Kiếm Đạo Tử, ánh mắt một lần nữa trở nên đạm mạc.

“Ngươi biết Sở Cuồng Nhân?”

“Ngươi nói đến vị đạo hữu đang thu thập bảo vật ở địa mạch linh khí này sao, đúng vậy, hắn đã cứu ta một mạng.”

Lãnh Ngưng Ngọc từ tốn nói, ánh mắt lại nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, hiện lên ý vị không thể nói rõ.

Thoáng chốc, gương mặt Kiếm Đạo Tử hoàn toàn trở nên âm trầm.

Từ lần đầu tiên hắn ta nhìn thấy Lãnh Ngưng Ngọc, đã bị khí chất của đối phương hấp dẫn thật sâu, bởi vậy mới triển khai thế công truy cầu, nhưng nhiều năm như vậy vẫn không có hiệu quả nào, Lãnh Ngưng Ngọc đối đãi với hắn ta không khác gì đối đãi với người xa lạ.

Nhưng bây giờ, nàng đối mặt với Sở Cuồng Nhân lại lộ ra ánh mắt ý vị thâm trường.

Thái độ hoàn toàn khác biệt lúc đối mặt với người khác, khiến trong lòng Kiếm Đạo Tử vô cùng đố kị.

Lần đầu tiên, hắn ta sinh ra hận ý với một người lớn như vậy.

Đối phương không chỉ liên tục khiến hắn ta mất thể diện, đoạt cơ duyên của hắn ta, hiện tại, ngay cả nữ nhân hắn ta yêu mến cũng sắp bị cướp đi sao? !

Nghĩ đến đây, trong lòng Kiếm Đạo Tử kìm nén một luồng khí nóng, khiến hắn ta điên cuồng.

Mà một đám thiên kiêu ở đây cũng phát hiện điều khác thường, ánh mắt di động qua lại giữa Sở Cuồng Nhân và Lãnh Ngưng Ngọc.

Trong đầu bọn họ đã bổ não ra mấy chục cảnh tượng anh hùng cứu mỹ.

Nhưng cho dù là anh hùng cứu mỹ nhân, Lãnh Ngưng Ngọc tu hành Thái Thượng Vong Tình Đạo sẽ không dễ dàng tâm động như vậy mới đúng.

“Chẳng lẽ đây là do Sở Cuồng Nhân lớn lên quá đẹp sao?”

Một số tu sĩ nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, càng nhìn càng cảm thấy đối phương đúng là có Thiên Nhân chi tư.

Khí chất, nhan sắc kia, hoàn toàn treo lên đánh tất cả mọi người ở đây.

“Người này đúng là lớn lên quá đẹp, đoán chừng chín mươi chín phần trăm nữ tử trên thế gian đều bị gương mặt của hắn mê hoặc.”

“Đúng vậy, khó trách Lãnh Ngưng Ngọc sẽ tâm động, xem ra ngay cả Thái Thượng Vong Tình Đạo cũng không chống cự được Sở Cuồng Nhân, gương mặt này, nghịch thiên a.”

“Chậc chậc, thực lực cường đại, thiên tư trác tuyệt, cộng thêm nhan sắc này, người nào ngăn cản được a.”

Chương 550: Địa mạch tinh nguyên thuộc tính mộc, lại cùng nhau lên

Dị dạng của Lãnh Ngưng Ngọc khiến mọi người nhao nhao suy đoán, không ít người nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ vẻ ước ao ghen tị.

Lãnh Ngưng Ngọc là tu sĩ tu hành Thái Thượng Vong Tình Đạo, làm cho người như vậy tâm động, có thể thấy mị lực của Sở Cuồng Nhân lớn đến cỡ nào.

“Chậc chậc, trên đời này, chỉ cần hắn muốn, đoán chừng không có mấy nữ tử là hắn không bắt được?”

Trong đám người, Chiến Hồng Anh tấm tắc nói.

Nàng không có suy nghĩ khác với Sở Cuồng Nhân, chỉ sùng bái mà thôi.

“Thật không hổ là nam nhân ta nhìn trúng, chỉ tiếc, với thân phận của ta, đoàn chứng không có cơ hội.”

Trong đám người, Phong Yêu Nhiêu nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo mê luyến, nhưng lập tức lắc đầu, có chút u oán.

Lúc này, Sở Cuồng Nhân lại không thèm để ý đến suy nghĩ trong lòng mọi người.

Giờ phút này hắn đang vội vàng thu thập bảo vật trong địa mạch linh khí.

Đại mạch linh khí này dài đến mười ngàn dặm, trong đó dựng dục bao nhiêu bảo vật, khó có thể tưởng tượng, Sở Cuồng Nhân dùng niệm lực thu thập, vẫn tốn không ít thời gian.

Lúc Sở Cuồng Nhân đã thu thập được hơn phân nửa bảo vật trong đại mạch linh khí, địa mạch linh khí bỗng nhiên chấn động lần nữa.

Oanh, oanh! !

Địa mạch lại lần nữa chấn động, mà ở chỗ cuối cùng, lại có một vết nứt bắt đầu xuất hiện.

Tất cả mọi người nhìn khe đất kia, trong mắt mang theo ngạc nhiên.

“Chuyện gì xảy ra, lại có bảo vật hiện thế sao?”

“Trời ạ, chuyện này cũng quá kinh khủng đi, nhiều bảo vật như thế, vậy mà còn có nữa?”

“Rốt cuộc là thứ gì?”

Chỉ thấy trong khe đất kia bắn ra một đạo lục quang, một cỗ lục khí phóng lên tận trời, hình thành một đầu Cự Long vạn trượng bay múa trên không trung!

Một số thiên kiêu thấy thế, sắc mặt thay đổióa.

“Địa khí hóa long, đây là một đầu long mạch? !”

“Trời ạ, long mạch, đây chính là địa mạch cực phẩm a, rốt cuộc bên trong sẽ dựng dục ra bảo vật gì?”

Địa khí trong khe đất bốc lên hóa thành một đầu Cuồng Long bay mũa, sau đó nổ tung trên không trung, lẫn vào tầng mây, nhuộm hơn phân nữa bầu trời thành màu sinh cơ xanh biếc.

Mà trên mặt đất, bảo vật trong khe đất cũng hiển hiện ra.

Đó là một đoàn linh dịch xanh biếc, cao bằng một người, bốn phía có vô số đạo vận tràn ngập, Long Phượng bay múa, điềm lành dị thường.

Lúc linh dịch màu xanh biếc hiện thân, tiêu tán ra một cỗ sinh cơ bừng bừng, bốn phía có trăm hoa đua nở, các loại thảo mộc điên cuồng sinh trưởng.

Trong giây lát, lấy lục dịch làm trung tâm, trong phạm vi trăm dặm, đã hóa thành một mảnh rừng rậm xanh um tươi tốt.

Tạo hóa bực này, khiến tất cả mọi người trở nên khiếp sợ.

“Đây là địa mạch tinh nguyên thuộc tính mộc! !”

Kiếm Đạo Tử nhìn chất lỏng màu xanh lục kia, không khỏi chấn kinh nói.

Địa mạch tinh nguyên, chính là chỉ một đầu địa mạch tinh nguyên, bình thường có rất ít địa mạch có thể diễn sinh ra địa mạch tinh nguyên.

Cho dù có, cũng chỉ có thể diễn sinh ra tinh nguyên lớn bằng nắm tay mà thôi.

Tinh nguyên lớn như vậy, mọi người ở đây không nói là nhìn thấy, đến nghe cũng chưa từng nghe nói qua.

Chỉ bằng chỗ địa mạch tinh nguyên này, đã vượt qua tất cả bảo vật trong địa mạch linh khí.

“Nếu có thể hấp thu hết đoàn địa mạch tinh nguyên này, ít nhất sức chiến đấu của ta có thể tăng lên hai cấp bậc, tuyệt đối có thể đạt tới chiến lực cấp Hoàng giả.”

“Nhiều địa mạch tinh nguyên như vậy cũng không dễ hấp thu, ít nhất phải tốn một năm, nhưng một năm tăng chiến lực tới cấp bậc Hoàng giả, cơ duyên này, quá lớn!”

“Không chỉ như thế, địa mạch tinh nguyên thuộc tính mộc này chính là linh dược chữa thương đứng đầu trên thế gian, mặc kệ thương thế nặng bao nhiêu, mấy giọt địa mạch tinh nguyên thuộc tính mộc nhỏ xuống, bảo đảm có thể sinh long hoạt hổ, đoàn tinh nguyên này, tương đương với bao nhiêu cái mạng a? !”

Tất cả mọi người nhìn đoàn địa mạch tinh nguyên thuộc tính mộc kia, ánh mắt vô cùng nóng rực, ngay cả Lãnh Ngưng Ngọc, trong mắt cũng xuất hiện một tia chấn động.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi tuyệt đối không thể độc chiếm đoàn địa mạch tinh nguyên này! !”

Cửu Viêm không nhẫn nại được, trực tiếp hóa thành bản thể, phóng về phía địa mạch tinh nguyên phóng thuộc tính mộc kia, há miệng rộng như muốn nuốt vào.

Trước đó, bọn họ có thể nhìn Sở Cuồng Nhân trắng trợn thu thập bảo vật trong địa mạch linh khí.

Nhưng bây giờ xuất hiện địa mạch tinh nguyên thuộc tính mộc, bọn họ không thể ngồi yên được.

Quá trân quý.

Địa mạch tinh nguyên thuộc tính mộc này thật sự quá trân quý.

Đừng nói đám thiên kiêu như bọn họ, ngay cả Hoàng giả tới cũng sẽ động tâm.

“Một tên bại tướng dưới tay ta, cũng muốn động đến đồ của ta.”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Chỉ thấy niệm lực của hắn lưu chuyển, ngưng tụ ra một tấm phù văn to lớn màu trắng bạc trong hư không.

Phù ngưng tụ không gian!

Phù văn rơi xuống, trực tiếp định trụ thân hình Cửu Viêm.

Ngay sau đó, một đạo chưởng kình kinh khủng như dòng nước lũ đổ xuống, hung hăng rơi xuống người Cửu Viêm, đánh bay thân thể to lớn của hắn ta ra ngoài.

Cho dù là thân thể Hung thú, dưới công kích như vậy cũng không nhịn được thổ huyết.

“Phù văn? !”

“Phù văn không gian cao minh!”

Cách đó không xa, thiên kiêu cấm kỵ Tử Võ Cực của Phù Văn chi địa nhìn thấy một màn này, hai mắt có phù văn yêu dị màu tím chợt lóe lên, lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Chư vị, địa mạch tinh nguyên thuộc tính mộc này trân quý cỡ nào, không cần ta nhiều lời nữa, các ngươi sẽ không trơ mắt nhìn Sở Cuồng Nhân độc chiếm chứ, hiện tại chúng ta có thêm mấy vị thiên kiêu cấm kỵ đến đây, chúng ta cùng tiến lên, không phải không có năng lực đánh một trận với Sở Cuồng Nhân.” Kiếm Đạo Tử nói với mọi người.

Lúc này hắn ta vô cùng thống hận Sở Cuồng Nhân, lại có cơ hội mang theo mọi người vây công Sở Cuồng Nhân, đương nhiên hắn ta sẽ không tuỳ tiện bỏ lỡ.

Lời hắn ta nói khiến đám người Bái Hồng Ngọc, Vương Quyền rục rịch.

Mà một mạch Ngưu Ma Ngưu Đại Lực nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ cổ quái, “Có lầm không vậy, cùng tiến lên? Các ngươi lại muốn vây công đối phó người này?”

Phải biết, ở đây đều là thiên kiêu cấm kỵ a.

Lúc nào thì thiên kiêu cấm kỵ phải dựa vào vây công để đối phó một người?

Đây quả thật là người si nói mộng.

“Ngưu đầu, đừng nói nhảm, gia hỏa này không phải các ngươi đơn đả độc đấu có thể thắng, cùng tiến lên mới có cơ hội.”

Cửu Viêm bị đánh bay ra ngoài lại bay lên không trung, hung sát chi khí tràn ngập quanh người, chín cái đầu phát ra từng tiếng gầm.

Ngưu Đại Lực có chút hoảng hốt, “Chín đầu, ngay cả ngươi cũng nói như vậy?”

Hắn ta nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, vô cùng tò mò, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười nóng lòng muốn thử, “Bây giờ ta rất tò mò, rốt cuộc người này mạnh mẽ đến mức nào.”

Giống như Kiếm Đạo Tử nói, bọn họ không có khả năng trơ mắt nhìn đoàn địa mạch tinh nguyên thuộc tính mộc này rơi vào tay Sở Cuồng Nhân.

Ầm!

Ngưu Đại Lực vừa sải bước ra, trực tiếp vượt qua mấy trăm trượng, đánh đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, một đầu khí lãng vô cùng khủng bố nhấc lên trong hư không.

Sở Cuồng Nhân không lùi lại nửa bước nào, cũng đánh ra một quyền.

Hai nắm đấm ầm vang va chạm, giống như hai khỏa thiên thạch oanh cùng một chỗ, bộc phát ra tiếng oanh minh.

Trong nháy mắt, mặt đất dưới chân Sở Cuồng Nhân, Ngưu Đại Lực lõm xuống, hình thành một cái hố to lớn, lấy hai người làm trung tâm, từng đạo vết rách cấp tốc lan tràn ra ngoài, bao trùm phạm vi mấy trăm dặm, mỗi một vết nứt đều sâu hơn mười trượng, giống như vực sâu, mặt đất bốn phía bỗng nhiên hoàn toàn biến đổi.

“Lực lượng thân thể thật mạnh, lại không kém ta, gia hỏa này, thật sự là nhân loại sao?”

Sắc mặt Ngưu Đại Lực hơi thay đổi.

Hắn ta là một mạch Ngưu Ma viễn cổ, trong một đám hung thú, lực lượng thân thể cũng thuộc đứng hàng đầu, nhưng bây giờ, lại không có cách nào áp chế một tên nhân loại? !

Hắn ta cảm thấy trong thân thể nhìn như thon dài gầy yếu của Sở Cuồng Nhân ẩn chứa sức mạnh vô cùng khủng bố!

Đó là một cỗ khí lực không hề yếu hơn hắn ta, thậm chí càng kinh khủng hơn!

Chương 551: Phù ngưng tụ của Tử Võ Cực, động một cái

Một uyền của Ngưu Đại Lực và Sở Cuồng Nhân giống như thiên thạch va chạm, lực lượng kinh khủng đổ xuống.

Địa hình bốn phía bị cỗ cự lực kinh khủng này ảnh hưởng mà đại biến, xuất hiện một cái hố to lớn và từng đạo khe nứt giăng khắp nơi.

Sở Cuồng Nhân nhìn Ngưu Đại Lực trước mặt, cười nhạt nói: “Nhục thể của ngươi còn cường hoành hơn đầu tiểu xà kia một chút.”

“Tiểu xà? !”

Ngưu Đại Lực hơi sững sờ, lập tức cười ha ha, “Không ngờ ngươi lại xem Hung thú Cửu Anh thành tiểu xà, tốt, tính khí này hợp khẩu vị của ta! !”

Nói xong, hay tay hắn ta vung lên, một quyền nối tiếp một quyền đánh ra, mỗi quyền đều ẩn chứa lực lượng vô cùng kinh khủng, giống như vẫn thạch từ trên trời rơi xuống!

Vô số quyền kình giống như một trận mưa sao băng.

Đối mặt với thế công này, Sở Cuồng Nhân không nhường một bước, thân thể của Vô Thượng Thánh Nhân bạo phát, đối quyền với Ngưu Đại Lực, hai người đều bị đẩy lui.

“Thật mạnh!”

Khóe miệng Ngưu Đại Lực chảy máu, che ngực, cảm giác xương sườn của mình đã gãy mất hai, ba cái.

Nhìn lại Sở Cuồng Nhân đối diện, một bộ bạch y như cũ, vẻ mặt bình thường, vỗ tro bụi trên vạt áo, lông tóc không tổn hao gì.

Lúc này, trên bầu trời lại xuất hiện một cái bóng mờ to lớn.

Chỉ thấy một cái ấn tỷ màu đỏ to lớn từ trên trời giáng xuống, giống như Thập Vạn Đại Sơn, vô cùng khủng bố.

Chính là Bái Thiên Ấn của Bái Hồng Ngọc!

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, trên người bộc phát ra một cỗ đạo vận sát khí vô cùng mạnh mẽ, Thiên Sát pháp tướng to lớn lập tức hình thành.

Chỉ thấy Thiên Sát pháp tướng đưa tay ngăn cản Bái Thiên Ấn.

Mà nhân cơ hội này, hai người Kiếm Đạo Tử, Vương Quyền cũng xuất thủ.

Một trận kiếm chi đạo vận lạnh thấu xương bạo phát, kiếm khí kinh khủng hóa thành phong bạo hướng về phía Sở Cuồng Nhân, uy thế vô cùng mạnh mẽ.

Sau lưng Vương Quyền có quang hoa ngũ sắc lưu chuyển, ngũ hành chi lực biến ảo, hình thành một cái cự thủ chộp về phía Sở Cuồng Nhân.

Kiếm khí, ngũ hành chi lực từ hai bên trái phải tấn công Sở Cuồng Nhân.

“A, một đám bại tướng dưới tay ta mà thôi, ta có thể đánh bại các ngươi một lần, thì có thể một mực giẫm các ngươi xuống dưới chân!”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân bắn ra một đạo tinh quang.

Chỉ thấy một tay hắn nâng Bái Thiên Ấn, một tay khác nhấc chưởng ngưng tụ linh lực, một chưởng đánh ra, đế thuật Ai Thiên Chưởng bạo phát, chưởng ấn màu đen, hoành không đánh về phía dòng nước lũ ngũ hành!

Ngay sau đó, trên người hắn có kiếm khí bắn ra, hóa thành một cái phân thân kiếm khí.

Phân thân kiếm khí chém ra một kiếm, kiếm khí vạch phá đầy trời, sau đó hóa thành một đạo kiếm quang trực tiếp phóng về phía Kiếm Đạo Tử.

Ầm vang một tiếng, dòng nước lũ ngũ hành, chưởng kình màu đen đều phá nát!

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, lực lượng của Thiên Sát pháp tướng bạo phát, đánh chiêu thức của Bái Thiên Ấn trở về.

“Trầm Luân Ma Nhãn! !”

Đồ Hằng lại lần nữa thi triển ma nhãn, một đạo ma quang bắn về phía Sở Cuồng Nhân, lại lần nữa va chạm với pháp tướng.

Hai bên đều bị đẩy lui.

Mà cách đó không xa, Ngưu Đại Lực khẽ quát một tiếng, từng đợt ba động linh lực nổi lên, tiếp theo thân thể nhanh chóng bành trướng, trực tiếp hóa thành bản thể.

Một đầu ma trâu màu đen dài mấy trăm trượng!

“Rống…. …! !”

Ma Ngưu gầm nhẹ một tiếng, chân trước bước ra, Địa Liệt Sơn Băng!

Ma Ngưu phóng về phía Sở Cuồng Nhân, uy thế kinh khủng rung chuyển sơn hà, giống như trước mặt là Thập Vạn Đại Sơn cũng có thể tuỳ tiện đạp nát.

Sở Cuồng Nhân thôi động Thiên Sát pháp tướng đến cực hạn, sát khí chiến ý bạo phát, hai cánh tay đưa ra, trực tiếp bắt được hai sừng của Ma Ngưu.

“So về mạnh, ta cũng không sợ người nào!”

Sở Cuồng Nhân cười cười, bị Ma Ngưu đập vào lui lại hai bước, sau đó Thiên Sát pháp tướng đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, cứ thế nâng Ma Ngưu qua đỉnh đầu, đập lên người Cửu Viêm cách đó không xa đang xông đến, hai đầu Hung thú đụng vào một khối, lăn vào dãy núi bên cạnh.

“Quả nhiên đáng sợ.”

Trên bầu trời, một đôi màu tím lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Sở Cuồng Nhân.

Chính là Tử Võ Cực của Phù Văn chi địa.

Hắn ta vẫn đang quan sát, không tuỳ tiện động thủ.

Mà không động thủ giống hắn ta, còn có Lãnh Ngưng Ngọc.

“Lãnh đạo hữu, chẳng lẽ ngươi không động tâm với địa mạch tinh nguyên thuộc tính mộc này sao?” Tử Võ Cực từ tốn nói.

“Tại hạ không hiểu động tâm là cái gì, nhưng nếu ngươi hỏi ta có muốn địa mạch tinh nguyên này hay không, vậy thì ta muốn.”

“Vì sao ngươi lại không xuất thủ, bởi vì người này đã cứu ngươi?”

Tử Võ Cực thú vị nói.

“Mặc dù tại hạ tu vong tình đạo, nhưng cũng hiểu không thể vong ân phụ nghĩa, cho nên trận chiến này, ta không tham dự.”

Lãnh Ngưng Ngọc từ tốn nói.

Đồng thời, nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, cũng có chút ngoài ý muốn, bởi vì nàng phát hiện Sở Cuồng Nhân sử dụng Ai Thiên Chưởng cùng loại với mấy loại Đế thuật của Thất Tình môn.

“A, ngươi không xuất thủ, nhưng ta lại muốn gặp người này một lần.”

Tử Võ Cực cười cười, sau đó, chỉ thấy hắn ta đưa tay, có lượng lớn linh lực từ trong lòng bàn tay hắn ta phun ra ngoài.

Trong hư không, lập tức hiện lên từng đạo đường vân màu trắng bạc, những đường vân này xen lẫn, ngưng tụ thành một tấm phù văn màu trắng bạc vô cùng huyền diệu.

“Phù ngưng tụ không gian!”

Tử Võ Cực khẽ quát một tiếng, phù văn to lớn bao trùm về phía Sở Cuồng Nhân

Sở Cuồng Nhân phát hiện ba động phù văn, trong mắt lướt qua một vệt dị sắc, “Có ý tứ, thế mà lại có người biết phù ngưng tụ không gian.”

Phù ngưng tụ rơi xuống, không gian xung quanh Sở Cuồng Nhân lập tức bị phong tỏa.

Những người còn lại thấy thế, hai mắt tỏa sáng, “Cơ hội tốt!”

“Bái Thiên Đao Quyết! !”

“Ngũ Hành Đại Cầm Nã!”

“Trầm Luân Ma Nhãn!”

“Thủy hỏa thần thông, Viêm Xà!”

“Ngưu Ma Đại Lực Quyền!”

Năm vị thiên kiêu cấm kị đồng thời xuất thủ, các loại đạo vận hoàn toàn khác biệt bạo phát, cuốn theo uy thế dồi dào bao phủ ra.

Lực lượng như vậy, chỉ sợ ngay cả Hoàng giả cũng không dám nói có thể ngăn lại.

“A, hiện tại, các ngươi mới có thể khiến ta nghiêm túc ứng phó.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân cong lên, vô thượng căn cơ trong cơ thể bộc phát ra hào quang rực rỡ, linh lực vận chuyển, lực lượng của ba loại Vô Thượng Đạo Thể Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể, Thiên Sát Bất Bại Thể, Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm hội tụ, hình thành một cỗ sức mạnh vô cùng mênh mông to lớn!

Từng đợt ba động linh lực lấy Sở Cuồng Nhân làm trung tâm, giống như thủy triều nhanh chóng khuếch tán ra.

Phù ngưng tụ không gian bị phá nát!

Côn Ngô Kiếm ra khỏi vỏ, một đạo kiếm quang màu tím sáng chói bạo phát, ẩn chứa vô thượng căn cơ và ba đại đạo thể của Sở Cuồng Nhân dung hòa, hóa thành sức mạnh vô thượng!

Đao quang của Bái Thiên Đao Quyết rơi trên kiếm quang màu tím đầu tiên, trong nháy mắt tan rã.

Ngay sau đó, là ma quang, thủy hỏa chi lực, ngũ hành chi lực, Ngưu Ma quyền kình...

Sát chiêu mà các vị thiên kiêu cấm kỵ thi triển ra đều bị đạo kiếm quang này phá nát!

Cỗ lực trùng kích do va chạm bạo phát ra khuếch tán, mấy vị thiên kiêu cấm kỵ đứng mũi chịu sào, tất cả đều bị đánh bay ra ngoài, trực tiếp thổ huyết.

Ngay cả Ngưu Ma, Cửu Viêm có nhục thân cường hãn cũng bị trọng thương!

Ba người Bái Hồng Ngọc, Đồ Hằng, Vương Quyền càng không cần nói, nếu không phải trong thời khắc sống còn lấy ra chí bảo phòng ngự, thậm chí bọn họ còn có nguy hiểm vẫn lạc tại chỗ.

Cách đó không xa, Kiếm Đạo Tử đang giao chiến với phân thân kiếm khí bị một kiếm này dọa cho phát sợ, lúc thất thần, bị phân thân kiếm khí chém mất một cánh tay.

Ngay sau đó, phân thân kiếm khí nổ tung, trực tiếp hóa thành một đạo kiếm ảnh dồi dào, chém Kiếm Đạo Tử thành hai nửa!

Phân thân của Kiếm Đạo Tử, vẫn lạc!

Mấy vị thiên kiêu cấm kỵ khác nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo sợ hãi khó nói lên lời.

Nhiều thiên kiêu cấm kỵ xuất thủ như vậy, vẫn không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân!

Thậm chí, đối phương còn không có một vết thương nào.

Đây là chiến lực kinh khủng đến bực nào? !

Chương 552: Thật là khéo, quyết đấu phù văn, mọi thứ đều tinh thông

Sở Cuồng Nhân lại lần nữa dùng sức một mình dánh bại mấy vị thiên kiêu cấm kỵ, vô địch chi tư, giống như thần vương, rung động thiên địa.

Hắn đứng lơ lửng trên không, nhìn Tử Võ Cực sử dụng một đạo phù ngưng tụ cách đó không xa, khóe miệng khẽ nhếch, “Xem ra đôi mắt kia của ngươi cũng không tệ lắm.”

Hắn dùng Động Tất Chi Nhãn phân tích người này.

Phát hiện đối phương xuất thân từ Phù Văn chi địa, am hiểu thủ đoạn phù văn, nhất là đôi mắt kia, ẩn chứa một cỗ lực lượng phù văn vô cùng cường đại.

“Chiến lực của các hạ mạnh, tại hạ bội phục.”

Tử Võ Cực nói, nhìn Sở Cuồng Nhân khí thế như hồng thủy, ánh mắt vô cùng ngưng trọng.

Nhiều thiên kiêu cấm kỵ cùng tiến lên như vậy mà vẫn không làm gì được người này, vậy một mình hắn ta, căn bản không phải là đối thủ.

“Ngươi muốn chiến sao?” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Ta vừa nhìn thấy các hạ dùng phù ngưng tụ không gian, nghĩ rằng ngươi cũng am hiểu phù văn chi đạo, không bằng, ngươi và ta dùng phù văn chi đạo quyết chiến một trận, như thế nào?”

Tử Võ Cực đề nghị.

Nghe thấy lời đề nghị của hắn ta, không ít thiên kiêu âm thầm mắng vô sỉ.

Là thiên kiêu cấm kỵ của Phù Văn chi địa, thủ đoạn phù văn của Tử Võ Cực dường như không có địch thủ trên Đế lộ.

Mà Sở Cuồng Nhân có mạnh hơn, nhưng hắn biết nhiều loại tu hành pháp như vậy, làm sao có thể vượt qua Tử Võ Cực chuyên môn nghiên cứu phù văn chi đạo được?

Nghĩ đến đây, mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, cảm giác đối phương sẽ không đáp ứng.

Nhưng trong lòng bọn họ lại hi vọng đối phương đáp ứng.

Cho dù cuối cùng Tử Võ Cực thắng, bọn họ cũng cảm thấy không quan trọng, chỉ cần có thể khiến Sở Cuồng Nhân ăn quả đắng là được.

“Thật khéo, ngươi lựa chọn dùng thủ đoạn này để phân thắng thua sao?”

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, không khỏi cười xùy một tiếng.

Tử Võ Cực nhất thời không còn lời nào để nói.

Đúng như vậy.

Hiện tại Sở Cuồng Nhân chiếm thượng phong tuyệt đối, tại chỗ không ai là đối thủ của hắn, hắn muốn làm gì thì làm, căn bản không cần quan tâm một mình Tử Võ Cực hắn ta.

“Chỉ bất quá, đưa ra đề nghị như vậy, xem ra ngươi rất tự tin với thủ đoạn phù văn của mình.” Sở Cuồng Nhân còn nói thêm.

“Có chút lực lượng.”

“Nếu ngươi đã muốn thủ đoạn phù văn quyết thắng thua, vậy ta liền thành toàn ngươi.”

“Ha, các hạ đáp ứng?”

Hai mát Tử Võ Cực tỏa sáng, hắn ta không nghĩ tới Sở Cuồng Nhân lại đáp ứng.

“Đúng, nhưng ngươi đã có lòng tin như thế, không bằng đánh cược đi, như thế nào?”

“Đánh cược cái gì?”

“Nghe nói Phù Văn chi địa có Vạn Phù Đồ Lục ghi lại tất cả các loại phù văn từ xưa đến nay, ngươi thua, ta muốn Vạn Phù Đồ Lục!”

Đây mới là nguyên nhân Sở Cuồng Nhân đáp ứng.

Hắn nhớ đến Vạn Phù Đồ Lục, muốn dùng nó để tăng cường thủ đoạn phù văn của mình.

“Không có khả năng, Vạn Phù Đồ Lục là chí bảo của Phù Văn chi địa ta, không có khả năng tuỳ tiện truyền ra ngoài, hơn nữa vật này đặt ở Phù Văn chi địa, trên người ta không có.”

“Vậy quên đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, sau đó, kiếm chi đạo vận trên người tràn ngập, một đạo kiếm ảnh vô cùng to lớn ngưng tụ trên hư không.

Kiếm ảnh tiêu tán ra khí tức vô cùng khí tức, Tử Võ Cực cảm giác thân thể mình bị khí tức kia bao phủ xuống, có cảm giác nhói đau.

Không thể nghi ngờ, nếu một kiếm này rơi xuống, cho dù là hắn ta cũng tuyệt đối không chịu được.

Ý của Sở Cuồng Nhân đã rất rõ ràng, nếu dùng thủ đoạn phù văn quyết phân thắng thua với ngươi mà ta không có chỗ tốt nào, thì ta cần gì phải làm như thế.

Một kiếm bổ ngươi, cầm bảo vật rời đi, không phải hơn sao?

“Xin chờ một chút!”

Tử Võ Cực hô to một tiếng, nói: “Mặc dù trên người ta không có Vạn Phù Đồ Lục nguyên bản, nhưng lại có một phần sao chép, ngoại trừ mấy loại phù văn cấm thuật quan trọng nhất, thì tất cả các loại phù văn khác đều có, ta nguyện dùng nó làm tiền đặt cược.”

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân chậm rãi thu liễm kiếm khí, trầm ngâm một hồi, “Cũng được.”

“Tốt, cứ quyết định như vậy đi, ngươi và ta dùng phù văn thủ đoạn một quyết thắng thua, nếu ta may mắn thắng một chiêu, địa mạch tinh nguyên thuộc tính mộc này sẽ thuộc về ta, nếu ta thua, ta sẽ cho ngươi bản sao chép của Vạn Phù Đồ Lục.” Tử Võ Cực nói, hai mắt dần dần lưu chuyển màu tím yêu dị.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, “Có thể.”

“Vậy thì tới đi!”

Tử Võ Cực cười lớn một tiếng, dáng vẻ tình thế bắt buộc bộ dáng, trong lòng lại thầm mắng Sở Cuồng Nhân là kẻ ngu ngốc.

Luận thủ đoạn phù văn, không ai có thể vượt qua Phù Văn chi địa.

Mà Tử Võ Cực hắn là thiên kiêu cấm kỵ của Phù Văn chi địa, thủ đoạn phù văn cao minh, trên Đế lộ có uy danh hiển hách.

Sở Cuồng Nhân không biết từ nơi nào học được một số thủ đoạn phù văn, nhưng muốn so với mình, quả thực không biết trời cao đất rộng.

Hắn ta là chuyên nghiệp đó!

Chỉ thấy Tử Võ Cực bắt đầu thôi động linh lực, một đạo phù văn huyền diệu ngưng tụ trên đầu ngón tay hắn.

Phù văn hóa thành một cái hỏa cầu rất lớn phóng về phía Sở Cuồng Nhân, uy thế mạnh, không thấp hơn Thánh Vương đỉnh phong.

Tiện tay đã ngưng tụ ra phù văn này, có thể thấy tạo nghệ của Tử Võ Cực trên phương diện phù văn khá cao.

Nhưng lúc hỏa cầu khổng lồ sắp tới gần Sở Cuồng Nhân, một đạo phù văn màu vàng ngưng tụ trong hư không, hóa thành một mặt thuẫn bài màu vàng.

Hỏa cầu rơi xuống thuẫn bài nổ tung, căn bản không thể gây thương tổn cho hắn.

Tử Võ Cực có chút ngoài ý muốn, không phải Sở Cuồng Nhân đỡ được công kích của hắn ta, mà là thủ đoạn đối phương ngưng tụ phù văn rất kỳ lạ, lại không dùng đến linh lực của mình.

Mà trực tiếp ngưng tụ linh khí trong thiên địa.

“Đây là thủ đoạn phù văn gì?”

Tử Võ Cực ở Phù Văn chi địa lâu như vậy, cho tới bây giờ chưa từng nghe nói người có thể thôi động phù văn như vậy.

“Tại sao dừng lại, tiếp tục đi, để ta xem thủ đoạn của Phù Văn chi địa thế nào.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Cho dù Tử Võ Cực đối diện có nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra, trên đời này còn có thiên phú niệm lực nữa, dù sao, đây chính là một loại truyền thừa đã bị đoạn tuyệt từ thời xa xưa.

“Các hạ cẩn thận.”

Tử Võ Cực tiếp tục xuất thủ, linh lực hội tụ, từng nét bùa chú theo đầu ngón tay hắn ta phác hoạ ra.

Phù văn màu vàng ngưng tụ, hóa thành từng cái dây thừng bằng gió, cấp tốc lao về phía Sở Cuồng Nhân, quấn chặt đối phương.

Nhưng lại bị Sở Cuồng Nhân ngưng tụ ra phù văn chi kiếm chặt đứt.

Ngay sau đó, trước mặt Tử Võ Cực xuất hiện từng đạo phù văn màu xanh thẳm, từ trong đó bộc phát ra từng đạo lôi đình chi lực, bắn về phía Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, phù văn chi kiếm chém ra từng đạo.

“Phong sương chi phù!”

“Lôi đình chi phù!”

“Cuồng phong chi phù...”

Phù văn, là sử dụng lực lượng tự nhiên của thiên địa.

Không thể nghi ngờ, Tử Võ Cực chính là cao thủ trong đó, từng nét bùa chú hóa thành các loại lực lượng tự nhiên vô cùng mạnh mẽ, không ngừng bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Lôi đình, phong hỏa, băng sương...

Tầng tầng lớp lớp phù văn từ trong tay Tử Võ Cực thi triển ra, hóa thành đủ loại sức mạnh to lớn của tự nhiên lao về phía Sở Cuồng Nhân, vô cùng chói lọi.

Thiên kiêu bốn phía nhìn trận quyết đấu phù văn hiếm thấy này, không khỏi cảm thấy kinh thán.

“Không hổ là thiên kiêu cấm kỵ của Phù Văn chi địa, thủ đoạn phù văn này thật lợi hại a.”

“Hoàn toàn chính xác, trên đời này chỉ sợ không có mấy người có thể vượt qua, cho dù có, cũng chỉ có thể là đám lão quái của Phù Văn chi địa mà thôi.”

Nhưng thời gian dần trôi qua, mọi người phát hiện Sở Cuồng Nhân đối kháng với Tử Võ Cực lại không hề rơi xuống hạ phong.

Vô luận đối phương dùng phù văn gì, hắn đều có thể dùng một cái phù văn chi kiếm đỡ được, mà hắn vẫn đứng tại chỗ, dánh vẻ vân đạm phong khinh.

“Không nghĩ thủ đoạn phù văn của người này đã đến trình độ này!”

Đám người Vương Quyền, Bái Hồng Ngọc cảm thấy chấn kinh.

Bọn họ không tìm thấy bất kì khiếm khuyết nào trên người Sở Cuồng Nhân.

Nhục thân, linh lực, kiếm đạo, phù văn... Người này, đúng là tinh thông mọi thứ! !

Chương 553: Tử Phù Ma Đồng, phù văn quỷ bí, ngươi phục chế được sao?

Phù văn chi quyết, vô cùng lộng lẫy, mở ra loại hình chiến đấu khác, mọi người ở đây nhìn mà hoa mắt thần mê.

Sở Cuồng Nhân và Tử Võ Cực chiến đấu cũng càng thêm mãnh liệt, trong tay Tử Võ Cực thi triển ra đủ loại thủ đoạn phù văn.

Chỉ tiếc, Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, tuỳ tiện đã đánh tan tất cả thủ đoạn của hắn ta.

“Phù ngưng tụ không gian!”

Tử Võ Cực thôi động linh lực, đường vân màu trắng bạc ngưng tụ ra một tấm phù văn huyền diệu trong hư không, phù không gian lại ra, phong tỏa không gian xung quanh Sở Cuồng Nhân.

Ngay sau đó, vô số phù văn ùn ùn kéo về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, đưa tay hội tụ một đạo phù văn chi kiếm vô cùng to lớn, chém vỡ phù ngưng tụ không gian.

“Ngươi chỉ có như vậy thôi sao?”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, linh niệm vừa động, một đạo phù văn to lớn hình thành trên đỉnh đầu Tử Võ Cực, ẩn chứa một cỗ sơn hà chi lực dồi dào đè xuống.

Đây là sơn hà phù!

Tử Võ Cực thấy thế, cấp tốc ngưng tụ ra mấy chục đạo phù văn màu xanh, hình thành một cỗ cuồng phong kinh khủng, bao phủ về phía sơn hà.

Hai cỗ lực lượng va chạm, phù văn cuồng phong, sơn hà đều tiêu tán theo.

“A, hiện tại trò vui mới chính thức bắt đầu.”

Tử Võ Cực cười nhạt một tiếng, sau đó trong mắt của hắn ta lướt qua tia sáng màu tím yêu dị.

Linh lực phun ra ngoài, từng đạo phù văn huyền diệu ngưng tụ trên không trung, hóa thành một đạo phù văn chi kiếm.

Mà đám phù văn chi kiếm này đều là Sở Cuồng Nhân đã sử dụng qua!

“Ha, dùng cặp mắt kia phục chế phù văn chi kiếm của ta sao?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, hắn đã dùng Động Tất Chi Nhãn phân tích Tử Võ Cực, đương nhiên đã hiểu biết thủ đoạn của đối phương.

“Nhãn lực của các hạ không tệ, đôi Tử Phù Ma Đồng này của ta có thể phục chế bất luận phù văn gì, hiện tại, phù văn của ngươi đều là của ta.”

Tử Võ Cực cười ha ha một tiếng, đưa tay ra, vô số phù văn chi kiếm bắn về phía Sở Cuồng Nhân.

Quanh người Sở Cuồng Nhân cũng ngưng tụ phù văn chi kiếm bắn ra.

Phù văn chi kiếm đầy trời như sao chổi xẹt qua, không ngừng va chạm trên không trung, nổ thành tia năng lượng lộng lẫy.

“Sơn hà phù!”

Tử Võ Cực ngưng tụ ra một tấm phù văn to lớn áp về phía Sở Cuồng Nhân, chính là phù văn trước đó Sở Cuồng Nhân đã sử dụng.

Mọi người thấy vậy, không khỏi chấn kinh.

“Đôi mắt kia của Tử Võ Cực cũng quá biến thái đi, lại có thể phục chế phù văn? !”

“Đúng vậy, thủ đoạn như vậy, có tác dụng quá lớn trong phù văn chi đạo, một thời gian nữa, hắn nhất định là người đứng đầu trong phương diện phù đạo.”

“Tử Phù Ma Đồng, thủ đoạn như vậy, quả thực chưa từng nghe thấy.”

Ở đây cũng có một vài thiên kiêu tu hành phù văn, khi nhìn thấy năng lực phục chế phù văn của Tử Võ Cực, vô cùng rung động.

Bọn họ hiểu loại năng lực này có nghĩa như thế nào.

Phải biết, Phù Sư muốn học tập một loại phù văn, cần ngày đêm nghiên cứu và khắc hoạ, cho dù là phù văn cấp thấp nhất cũng phải khắc hoạ ngàn vạn lần mới có thể làm đến nhuần nhuyễn, nhưng năng lực này của Tử Võ Cực lại có thể trong nháy mắt phục chế các loại phù văn mà người khác tốn vô số tâm huyết mới học được.

Loại năng lực này được tất cả Phù Văn Sư trong thiên hạ tha thiết ước mơ.

Nhưng cùng lúc, đối với Phù Văn Sư không có loại năng lực này mà nói, loại năng lực này không khác nào ác mộng!

Sở Cuồng Nhân đưa tay thôi động phù văn chi kiếm, đánh nát sơn hà phù.

“Đúng là có chút năng lực.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

“Có ý tứ, phía sau vẫn còn đó.”

Tử Võ Cực cười ha ha một tiếng, chỉ thấy trong hư không bỗng nhiên xuất hiện một đạo phù văn màu xanh biếc vô cùng to lớn, bao trùm Sở Cuồng Nhân.

Linh khí thuộc tính bốn phía đều hội tụ về phía phù văn này.

Trong nháy mắt, lượng lớn linh khí thuộc tính mộc đã ngưng tụ thành vô số nhánh cây từ trong phù văn phun ra ngoài.

Vô số nhánh cây giống như từng cái xúc tu hướng về phía Sở Cuồng Nhân, cho dù hắn thôi động phù văn chi kiếm chém vỡ cũng vô dụng, tốc độ sinh sôi của những nhánh cây này nhanh đến kinh người, bị chém vỡ một đầu, rất nhanh sẽ có hai đầu mọc ra, gần như cuồn cuộn không dứt.

“Ha ha, đây là Thụ Giới phù văn! Đứng đầu trong phù văn thuộc tính mộc, mà nơi đây đúng lúc là địa mạch linh khí thuộc tính mộc, không bao giờ thiếu linh khí thuộc tính mộc, bất luận ngươi giãy dụa thế nào đều không có tác dụng, ngoan ngoãn bị nhốt ở bên trong đi.” Tử Võ Cực cười nói, cảm thấy mình nắm chắc phần thắng.

Từ khi hắn ta đối chiến với Sở Cuồng Nhân đã một mực vụng trộm bày chế đạo Thụ Giới phù văn này, hiện tại, rốt cuộc cũng thành công phong tỏa Sở Cuồng Nhân.

Tử Võ Cực tin tưởng, trong tình huống này, cho dù là có mười vị thiên kiêu cấm kỵ, hắn ta đều có thể khốn.

Mà vây khốn được Sở Cuồng Nhân, thắng lợi còn xa sao?

“Sở đạo hữu, hay là ngươi nhận thua đi, hoặc là, ngươi cũng có thể lựa chọn sử dụng thủ đoạn khác, ta không ngại.”

Câu này nói rất dễ nghe, thật ra là đang nhắc nhở Sở Cuồng Nhân, đây là một trận phù văn chi quyết, nếu ngươi động thủ đoạn khác, vậy chính là tự động nhận thua.

“A, đối phó ngươi, ta nhường ngươi hai chân hai tay đều được.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, trên thực tế, hắn vẫn luôn dùng niệm lực ngưng tụ phù văn, nói là nhường Tử Võ Cực hai tay hai chân cũng không đủ.

“Nếm thử đạo phù văn này đi, diệt khước chi phù!”

Lời nói rơi xuống, linh niệm của Sở Cuồng Nhân phun trào, từng đạo đường vân phù văn huyền diệu lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra.

Một tấm phù văn ngưng tụ màu trắng bao trùm Thụ Giới phù văn.

Chỉ thấy phù văn chi lực của hai bên đều đang tiêu tán.

“Chuyện gì xảy ra, đây là phù văn gì?”

Tử Võ Cực vô cùng chấn kinh, hai mắt bốc lên màu tím, muốn phục chế đạo phù văn này của Sở Cuồng Nhân để sử dụng.

Nhưng hắn ta phát hiện, đạo diệt khước chi phù này quá mức huyền diệu.

Đường vân ở giữa ẩn chứa đạo vận, hắn ta càng không có cách nào sao chép được.

“Đây là, phù văn quỷ bí! !”

Đồng tử Tử Võ Cực co rụt lại.

Phù văn, là nắm giữ lực lượng tự nhiên của thiên.

Nhưng có một loại phù văn, lại ẩn chứa lực lượng hoàn toàn khác biệt với thiên địa tự nhiên mà dân chúng bình thường biết!

Loại kia phù văn, tràn ngập quỷ dị, bí ẩn.

Cho nên, Phù Văn Sư gọi nó là phù văn quỷ bí!

Sở Cuồng Nhân thi triển đạo diệt khước chi phù này, ẩn chứa bên trong là một loại phù văn quỷ bí chi lực!

Đó là lực lượng mà Tử Phù Ma Đồng không cách nào phỏng chế được!

“Cho dù là Phù Văn chi địa, cũng không có mấy loại phù văn ẩn chứa bí hiểm như vậy, gia hỏa này, lại nắm giữ một loại phù văn quỷ bí!”

“Đáng giận, bí hiểm như vậy, xem ra có thể tan rã lực lượng phù văn!”

Sắc mặt Tử Võ Cực đại biến, bí hiểm xuất hiện, hoàn toàn làm rối loạn tiết tấu của hắn ta.

Sau khi Sở Cuồng Nhân làm tan rã Thụ Giới phù văn, cười nhạt nói: “Ngươi không phải có thể phục chế sao? Nhưng, không biết tốc độ phục chế của ngươi có đủ nhanh hay không.”

Lời nói rơi xuống, niệm lực to lớn đổ ra, bao phủ thiên địa, vô tận linh khí được niệm lực dẫn dắt, nhanh chóng hội tụ.

Trong hư không, một đạo hỏa quang hiện lên, đó là hỏa diễm phù văn.

Một đạo sương lạnh ngưng tụ, đó là hàn băng phù văn...

Đủ loại lực lượng tự nhiên trong thiên địa hiển hiện trong hư không dưới hình thái phù văn.

Vô số đạo phù văn, lít nha lít nhít tràn ngập ở chân trời, giống như một mảnh hải dương phù văn mênh mông, tràn ngập vô cùng vô tận uy áp phù văn!

Dưới uy áp này, ngay cả Tử Võ Cực cũng không nhịn được cảm thấy toàn thân run rẩy.

Nhiều lắm!

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ ra vô số phù văn, nhiều đến mức độ hắn ta khó mà tưởng tượng được.

Dù tốc độ phục chế phù văn của hắn ta có nhanh hơn gấp mười gấp trăm lần, cũng không đuổi kịp tốc độ Sở Cuồng Nhân ngưng tụ phù văn! !

“Ta, ta thua rồi!”

Chương 554: Lãnh Ngưng Ngọc mời, phát phát

“Ta, ta thua rồi!”

Tử Võ Cực nuốt một ngụm nước bọt nói, trực tiếp nhận thua.

Ngàn vạn phù văn trên đỉnh đầu hắn ta tản ra uy áp quá khủng bố, nếu toàn bộ rơi xuống, căn bản không phải hắn ta có khả năng chống cự.

Đừng nói đến chuyện Sở Cuồng Nhân còn nắm giữ một loại phù văn quỷ bí.

Lực lượng như vậy, mới khiến hắn ta kiêng kỵ nhất.

Mà theo Tử Võ Cực nhận thua, mọi người không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, trên mặt tràn đầy chấn kinh.

Sở Cuồng Nhân có thể đánh thắng Tử Võ Cực, đây cũng không phải chuyện khiến mọi người bất ngờ, dù sao nhiều thiên kiêu cấm kỵ cùng tiến lên như vậy cũng đều không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân dùng thủ đoạn phù văn thắng Tử Võ Cực, chuyện này khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên.

Thiên kiêu cấm kỵ đến từ Phù Văn chi địa thế mà bị người ta dùng thủ đoạn phù văn đánh bại, còn có chuyện nào huyền huyễn hơn chuyện này không?

Mọi người thật sự không thể tin được.

Nhưng sự thật bày ra trước mặt bọn họ, bọn họ không tin cũng không được

“Tên quái vật này, rốt cuộc làm sao mới có thể chiến thắng hắn?”

Tiêu Kinh Trần thầm nói, so với những người khác, hắn ta còn biết

Sở Cuồng Nhân sớm hơn, càng hiểu được đối phương đáng sợ cỡ nào.

Trên đường đối phương đi, gần như quét ngang tất cả, vô địch chi tư, khoáng cổ thước kim!

Hắn ta hoài nghi, ngay cả đám hoàng giả trên đế lộ xuất thủ, có phải cũng không đánh bại được Sở Cuồng Nhân?

Tử Võ Cực nhận thua, Sở Cuồng Nhân tán đi niệm lực, trong hư không, vô số phù văn hóa thành ánh sáng đầy trời dần dần tán đi.

“Tốt, ngươi cũng nên thực hiện hứa hẹn.” Sở Cuồng Nhân nói

Tử Võ Cực không cam tâm tình nguyện lấy một cuốn sổ thật dày trong Càn Khôn Giới ra, chính là bản sao của Vạn Phù Đồ Lục.

Sở Cuồng Nhân tiếp nhận, nhìn qua, xác nhận không sai liền thu vào Càn Khôn giới, dự định có thời gian sẽ chậm rãi nghiên cứu.

Ngay sau đó, Sở Cuồng Nhân nhìn về địa mạch tinh nguyên thuộc tính mộc cách đó không xa.

Trong ánh mắt ước ao ghen tị của mọi người, hắn đi đến đoàn địa mạch tinh nguyên kia, càng đến gần, hắn càng có thể cảm nhận được trong đó ẩn chứa lực lượng thế nào.

Không thể nghi ngờ, đây là một loại bảo vật không thấp hơn Bạch Linh Thần Quả.

“Bạch Linh Thần Quả cộng thêm cơ duyên địa mạch thuộc tính mộc này, nếu luyện hóa, thực lực của ta nhất định sẽ lại tăng lên nữa.”

“Đến lúc đó, ngay cả Hoàng giả đích thân tới, ta cũng hoàn toàn chắc chắn, chiến thắng!”

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ, lập tức, hắn đưa tay trực tiếp thu địa mạch tinh nguyên thuộc tính mộc kia vào trong Càn Khôn giới.

“Đáng giận!”

Các thiên kiêu còn lại thấy thế, trong lòng thầm mắng hai tiếng.

Việc đã đến nước này, bọn họ không có biện pháp nào đoạt bảo vật trong tay Sở Cuồng Nhân nữa.

Nghĩ đến đây, không ít thiên kiêu rời đi, đến nơi khác tìm kiếm cơ duyên.

Mà khi Sở Cuồng Nhân dự định thu thập các bảo vật còn lại trong đại mạch linh khí xong rời đi, cách đó không xa, thánh nữ Lãnh Ngưng Ngọc của Thất Tình môn đi tới.

“Ngươi có chuyện gì không?”

Sở Cuồng Nhân nhìn Lãnh Ngưng Ngọc, nhàn nhạt hỏi.

“Tại hạ Lãnh Ngưng Ngọc, đa tạ mấy ngày trước các hạ đã cứu mạng.”

“Ừm, không cần cám ơn, thuận tay mà thôi.”

Sở Cuồng Nhân nói, cũng không định nhiều lời với đối phương.

Lúc ấy, hắn chỉ muốn độc giác trên đầu Hàn Mãng mà thôi, cứu Lãnh Ngưng Ngọc, thật sự chỉ là thuận tay mà làm, căn bản không hi vọng đối phương có thể báo đáp cái gì.

Lại nói, người tu hành Thái Thượng Vong Tình Đạo, hiểu được cái gì là cảm tạ sao?

“Là như vậy, vừa rồi ta ở một bên nhìn Sở đạo hữu chiến đấu đã từng vận dụng một môn tu hành pháp dẫn động tâm tình, cùng loại với mấy môn tu hành pháp trong Thất Tình môn, không biết đạo hữu và Thất Tình môn ta có nguồn gốc như thế nào?” Lãnh Ngưng Ngọc nói.

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ.

Hắn và Thất Tình môn có thể có nguồn gốc gì?

Cùng có tu hành pháp liên quan đến tâm tình...

Chẳng lẽ là…

Sở Cuồng Nhân nghĩ tới điều gì, nói: “Lãnh đạo hữu cũng có Đế thuật tương tự?”

Hắn dùng Động Tất Chi Nhãn nhìn Lãnh Ngưng Ngọc, nhưng lại không phát hiện đối phương biết môn đế thuật nào có liên quan đến tâm tình.

Hơn nữa, đối phương tu hành vong tình đạo, làm sao có pháp môn như vậy được?

Quả nhiên, Lãnh Ngưng Ngọc lắc đầu, “Ta không tu hành mấy loại đế thuật kia, nhưng trong Thất Tình môn ta có người tu hành loại như vậy, ta cảm thấy môn Đế thuật trong tay đạo hữu có nguồn gốc với Thất Tình môn, hi vọng sau khi rời khỏi Vạn Kỳ Động Thiên, đạo hữu có thể đến Thất Tình môn một lần.”

Nói xong, Lãnh Ngưng Ngọc lấy ra một tấm lệnh bài dùng bạch ngọc điêu khắc thành đưa cho Sở Cuồng Nhân.

Bốn phía còn một vài thiên kiêu chưa tán đi nhìn thấy cảnh này, không khỏi tấm tắc.

Thánh nữ vất bỏ tình cảm kia lại mời một nam tử thanh niên tiến về Thất Tình môn, bọn họ là lần đầu nhìn thấy đó.

“A, trước kia Kiếm Đạo Tử mặt dày mày dạn truy cầu, Lãnh Ngưng Ngọc còn không thèm nhìn mấy cái, hiện tại rõ ràng Sở Cuồng Nhân không có hứng thú với Lãnh Ngưng Ngọc, vị thánh nữ này là chủ động mời đối phương tiến về Thất Tình môn, đúng là mở rộng tầm mắt a.”

“Đáng thương cho Kiếm Đạo Tử, theo đuổi nữ thần lâu như vậy, bây giờ nữ thần lại sắp đâm đầu vào ngực người khác.”

Mọi người đang nghị luận.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không thèm nghe những lời nghị luận này, hắn vuốt ve tấm lệnh bài ngọc thạch Lãnh Ngưng Ngọc vừa đưa cho hắn, phía trên còn lưu lại mùi thơm ngát như có như không của đối phương, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

"Thất Tình môn sao, Lãnh đạo hữu muốn mời, vậy ta từ chối thì bất kính rồi, đợi Vạn Kỳ Động Thiên đóng lại, ta sẽ đích thân đến nhà bái phỏng."

"Tốt, đến lúc đó Ngưng Ngọc chắc chắn sẽ quét dọn giường chiếu đón tiếp."

Lãnh Ngưng Ngọc khẽ vuốt cằm, sau đó quay người rời đi.

Sau khi nàng rời đi, các thiên kiêu khác cũng lần lượt tản đi.

Sở Cuồng Nhân thu thập toàn bộ bảo vật trong địa mạch xong rời đi.

Một lát sau, một loạt tiếng bước chân từ phía sau hắn truyền đến.

Chỉ thấy Kiếm Trường Phong đi đến phía sau hắn, sau đó quỳ một chân trên đất, "Kiếm Trường Phong bái kiến chủ nhân."

"Ừm, đứng lên đi."

Hắn lấy một gốc bảo dược Đế cấp trong Càn Khôn Giới ra, thản nhiên nói: "Lần này thu hoạch Bạch Linh Thần Quả, ngươi làm tốt lắm, gốc bảo dược Đế cấp này, ngươi cầm đi luyện hóa đi."

Kiếm Trường Phong cũng không lập tức tiến lên lấy bảo dược, nói: "Làm việc cho chủ nhân là phận sự của ta, không dám muốn thưởng."

Sở Cuồng Nhân nhìn hắn ta một cái.

Vẻ mặt đối phương nghiêm túc, nhìn ra được lời nói này là từ đáy lòng.

Xem ra Ngự Hồn Nô Ấn đã hoàn toàn cải tạo đối phương rồi.

"Đã cho ngươi, thì cầm lấy đi."

"Vậy đa tạ chủ nhân."

Kiếm Trường Phong tiếp nhận bảo dược, trong mắt lộ ra mừng rỡ, mặc dù hắn ta vô cùng trung thành với Sở Cuồng Nhân, nhưng vẫn khao khát bảo dược Đế cấp.

Gốc bảo dược này còn trân quý hơn Kiếm Đạo Tử cho hắn ta không biết bao nhiêu lần, đủ khiến thực lực của hắn ta tăng trưởng không ít.

“Ngươi ở Vạn Kỳ Động Thiên có thể tự chủ hành động, ra khỏi Động Thiên thì trở lại Kiếm tộc, tiếp tục giám sát động tĩnh của Kiếm tộc, nhất là Kiếm Đạo Tử.”

“Vâng, chủ nhân.”

Kiếm Trường Phong đứng dậy rời đi.

Sau đó không lâu, hai người Thương Tình Tuyết và Mộ Dung Hiên được Sở Cuồng Nhân gọi qua.

Hai người bọn họ ở sơn phong cách đó không xa đã nhìn thấy tất cả, biết Sở Cuồng Nhân đã thu tất cả bảo vật trong đầu địa mạch linh khí kia vào trong túi.

“Phát, phát tài rồi.”

Nụ cười trên mặt Thương Tình Tuyết vô cùng rực rỡ, kích động đến suýt chút nữa xông lên ôm Sở Cuồng Nhân.

Mộ Dung Hiên tốt hơn nàng một chút, nhưng trên mặt cũng khó nén hưng phấn.

“Nhiều bảo vật như vậy, lần này đến Vạn Kỳ Động Thiên đã vô cùng viên mãn, sau khi rời khỏi đây, phải tiêu hóa thật tốt mới được.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Chương 555: Các phương hành động, rời khỏi Vạn Kỳ Động Thiên

Tất cả bảo vật trong địa mạch linh khí đều bị Sở Cuồng Nhân bỏ vào trong túi, mà chuyện hắn dùng sức một mình đối kháng đông đảo thiên kiêu cấm kị cũng dần dần truyền ra.

Không ít người biểu thị chấn kinh với chiến lực như vậy, nhưng cũng có không ít người biểu thị hoài nghi.

Bất kể như thế nào, ba chữ Sở Cuồng Nhân đã triệt để truyền ra trong giới thiên kiêu trên đế lộ, đây là chuyện không thể nghi ngờ.

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, những thứ này chỉ là hư danh.

Hắn không thèm để ý.

Có điều hắn không thèm để ý, không biểu hiện những người khác cũng không thèm để ý.

Nhất là đám thiên kiêu cấm kỵ bị Sở Cuồng Nhân đánh bại, bọn họ càng thêm để ý.

Lần này bọn họ vây công Sở Cuồng Nhân, nhưng lại đại bại, chuyện này đã truyền ra ngoài, không ít người đang nghị luận.

Sở Cuồng Nhân nổi danh.

Nhưng là giẫm lên bọn họ thượng vị, chuyện này khiến bọn họ khó chịu đến cực hạn.

Không chỉ như thế, Sở Cuồng Nhân còn đoạt đi một đầu bảo vật địa mạch linh khí trong tay bọn họ, chuyện này, bọn họ sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi có thể lấy đi nhiều bảo vật trong tay chúng ta như vậy, nhưng ngươi xác định có thể giữ được sao?”

Một nơi nào đó trong Vạn Kỳ Động Thiên, Bái gia Bái Hồng Ngọc hừ lạnh một tiếng, trong tay cầm một cái ngọc giản, sau đó bóp nát.

Nhất thời, một đạo ba động kì lạ vượt qua không gian, ra khỏi Động Thiên, đi đến Bái gia.

Một bên khác.

Vương Quyền đánh ra một đạo pháp quyết, pháp quyết kia hóa thành một hàng chữ nhỏ, sau đó hóa thành hỏa diễm tiêu tán.

Ở phía xa ngàn tỉ dặm, Vương gia lập tức nhận được truyền tin.

“Hừ, Sở Cuồng Nhân, giết tộc đệ Vương Thiên Đằng của ta, lại đoạt bảo vật của ta, món nợ này, chúng ta còn chưa xong đâu.”

Trong mắt Vương Quyền bắn ra một đạo lãnh ý.

Một quyền đánh ra, quang hoa ngũ hành kinh khủng lăn lộn trong tay hắn ta, đánh lên ngọn núi phía xa.

Cả ngọn núi lớn oanh một tiếng sụp đổ, hóa thành vô số hạt bụi.

Dường như cùng một thời gian.

Trong một sơn động, thiên kiêu cấm kỵ Ma tộc Đồ Hằng đang tu dưỡng thương thế trong cuộc chiến với Sở Cuồng Nhân lúc trước.

Chỉ thấy ma khí trên người hắn ta dần dần thu liễm, ánh mắt lộ ra một vệt hận ý.

“Sở Cuồng Nhân, đầu tiên là ngăn cản Ma giới ta buông xuống thương khung, hiện tại trên Đế lộ lại khiến ta trọng thương, đoạt cơ duyên của ta, ngươi quả thực đáng chết.”

“Ngươi chỉ là một tên thiên kiêu ngoại giới, trên đế lộ không có bất kỳ bối cảnh gì, đoạt được bảo vật thì như thế nào, ta ngược lại muốn nhìn xem ngươi làm sao có thể giữ được những vật này.”

Đồ Hằng cười lạnh một tiếng, sau đó lấy ra một khỏa tinh thạch màu đen.

Trong tinh thạch có quang mang lưu chuyển, sau đó hiện ra một bóng người già nua.

“Đồ Hằng thiếu chủ, chủ động liên hệ với chúng ta, đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta muốn các ngươi…”

Đồ Hằng nói mọi chuyện đã xảy ra trong Vạn Kỳ Động Thiên cho người này.

Trong Kiếm tộc.

Một nơi bế quan nào đó bỗng nhiên truyền ra một trận ba động năng lượng dọa người, một tiếng gầm nên giận dữ truyền khắp Kiếm tộc.

Vô số Kiếm tộc chi kiếm, ào ào run rẩy.

Đông đảo tu sĩ Kiếm tộc nhìn về phía phát ta tiếng gầm giận dữ, khiếp sợ không gì sánh nổi.

Bởi vì đó là chỗ của Kiếm Đạo Tử.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại khiến Kiếm Đạo Tử tức giận đến tình trạng này? !

Chỗ Kiếm Đạo Tử bế quan.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi lại dám hủy phân thân của ta! ! Ngươi tội đáng chết vạn lần! !”

“Còn Bạch Linh Thần Quả, địa mạch tinh nguyên, nhiều bảo vật như vậy, ngươi muốn nuốt một mình sao, ngươi nằm mơ đi! !”

Sắc mặt Kiếm Đạo Tử có chút dữ tợn, toàn thân bắn ra kiếm khí, cắt chém vách núi phía trước thành từng đạo kiếm ngân.

Hắn ta lấy la bàn truyền tin ra, liên hệ với tộc trưởng Kiếm tộc.

Thế lực khắp nơi, các phương hành động.

Chỗ đáng sợ nhất của thiên kiêu cấm kỵ, ngoài thực lực và thiên phú của bản thân bọn họ ra, còn có… Bối cảnh.

… …

Vạn Kỳ Động Thiên đã dần đi đến giai đoạn cuối cùng.

Một ngày này, toàn bộ bầu trời trên Vạn Kỳ Động Thiên bắt đầu biến ảo, giống như một tấm gương chiếu rọi tất cả cảnh sắc trong

Vạn Kỳ Động Thiên.

Một cỗ ba động không gian nồng đậm từ trong hư không khuếch tán ra, bao trùm toàn bộ động thiên.

Tất cả mọi người nhìn thấy tình cảnh này, đều rõ ràng Vạn Kỳ Động Thiên sắp đóng lại.

“Là lúc phải rời đi, nếu không rời đi, đợi đến khi Vạn Kỳ Động Thiên đóng lại sẽ không ra được.”

Mộ Dung Hiên nói, sau đó hắn ta muốn bay ra ngoài.

Nhưng lúc này, Sở Cuồng Nhân lại ngăn hắn ta lại.

“Chờ một lát.”

“Chưởng môn, thế nào?” Mộ Dung Hiên hơi nghi hoặc một chút.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, sau đó lấy hai cái Càn Khôn giới ra, nói: “Bên trong chứa một bộ phận địa mạch tinh nguyên thuộc tính mộc và một số bảo vật như bảo dược, sau khi các ngươi rời khỏi đây, tìm một chỗ luyện hóa, chúng ta phải tách ra một đoạn thời gian.”

Nghe Sở Cuồng Nhân nói vậy, sắc mặt hai người Mộ Dung Hiên, Thương Tình Tuyết lập tức thay đổi.

“Chưởng môn, ngươi có ý gì?”

“A, không có gì, lần này tiến vào đế lộ, các ngươi vẫn cần một phen ma luyện, vẫn ở bên cạnh ta, có ta làm ô dù, nói gì đến ma luyện?”

“Chuyện này...”

Hai người Mộ Dung Hiên, Thương Tình Tuyết đưa mắt nhìn nhau, bọn họ biết, Sở Cuồng Nhân lựa chọn tách ra với bọn họ, tuyệt đối không chỉ vì nguyên nhân này.

“Là bởi vì các đạo thống sau lưng đám thiên kiêu cấm kỵ kia sao?”

Thương Tình Tuyết cực kì thông minh, rất nhanh liền đoán được cái gì.

Sở Cuồng Nhân cười nói: “Tóm lại các ngươi phải cẩn thận, được rồi, đi thôi.”

“Tình Tuyết, đi thôi.”

Mộ Dung Hiên hít một hơi thật sâu, sau đó nắm chặt quyền, quay người rời đi.

Hắn ta biết, với thực lực của hai người, một mực đi theo Sở Cuồng Nhân, sẽ chỉ là một loại liên lụy, khiến Sở Cuồng Nhân lo lắng, không cách nào thỏa thích thi triển hành động.

Bây giờ, chuyện bọn họ có thể làm, chính là sớm tăng cường thực lực, không ngừng mạnh lên trong Đế lộ này!

Theo từng bóng người bay lượn đi, tu sĩ trong động thiên càng ngày càng ít.

Sở Cuồng Nhân thấy không sai biệt lắm, bóng người lóe lên, cũng hóa thành một đạo lưu quang, lao lên bầu trời, ra khỏi động thiên.

Bên ngoài Vạn Kỳ Động Thiên.

Một đám tu sĩ còn đang ở bốn phía, chưa rời đi.

“Lần này ta tiến vào động thiên, thu hoạch một gốc bảo dược Chuẩn Đế cấp, thu hoạch cũng tạm được, Lâm huynh thì sao?”

“Cũng không có gì, có vài cọng bảo dược Thánh cấp mà thôi, so ra kém ngươi a.”

“Haiz, ta chỉ gặp một kiện Thánh Khí mà thôi.”

Không ít người tụ tập lại một chỗ, đàm luận thu hoạch trong Động Thiên lần này.

Đương nhiên, phần lớn tu sĩ sẽ không nói hết những thu hoạch của mình ra, cho dù đối mặt với người thân cận cũng sẽ giấu diếm một chút.

Nhưng chuyện này cũng không hề ảnh hưởng đến chuyện mọi người nhiệt tình thảo luận.

Mà lúc mọi người ở đây thảo luận kịch liệt nhất, Sở Cuồng Nhân đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người.

Hiện trường vốn đang náo nhiệt lập tức yên tĩnh trở lại.

“Là hắn đúng không?”

“Nghe nói người này thu hoạch được cơ duyên lớn nhất trong Vạn Kỳ Động Thiên lần này, chiếm đoạt bảo vật trong cả một đầu địa mạch linh khí, nghe nói trong địa mạch còn ẩn chứa một đống địa mạch tinh nguyên thuộc tính mộc nữa, trời ạ, hắn đúng là có can đảm làm.”

“Cộng toàn bộ thu hoạch của chúng ta lại, cũng chưa chắc đã bằng một phần của người ta.”

“Đúng vậy, phần cơ duyên kia quá kinh khủng.”

“Không chỉ như thế, ta nghe nói chiến lực mạnh của người này vô cùng mạnh, ngay cả mấy vị thiên kiêu cấm kỵ vây công cũng không thể làm gì hắn, nếu không, sao hắn có thể độc chiếm cơ duyên chứ.”

Không ít người nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, thì thầm nói chuyện.

Cũng có một số người nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng hỏa nhiệt, mang theo tham lam cực độ.

Dù sao, trên người đối phương cũng có vô số bảo vật.

Nói không tâm động, vậy khẳng định là giả, nhưng ngại thực lực của đối phương, không dám tùy tiện xuất thủ mà thôi.

Chương 556: Long Sơn thất tu, ếch ngồi đáy giếng, Kiếm tộc vây giết

Các tu sĩ tiến vào Vạn Kỳ Động Thiên đã sớm biết trên người Sở Cuồng Nhân có rất nhiều bảo vật.

Lúc này, hắn hiện thân khiến không ít người chú ý.

Có rất nhiều tu sĩ muốn chiếm bảo vật trên người hắn làm của riêng, nhưng phần lớn là ngại thực lực của hắn, không dám tùy tiện xuất thủ.

Nhưng vẫn có một vài người to gan lớn mật.

“Ngươi chính là Sở Cuồng Nhân.”

Một thanh niên áo trắng chậm rãi đi ra, bên cạnh hắn ta, còn có mấy thanh niên nam nữ, trên người đều lưu chuyển lên khí tức Thánh Nhân mạnh mẽ.

“Là bọn họ, Long Sơn thất tu.”

Có tu sĩ kinh hô một tiếng.

Long Sơn, là chỉ Long Sơn Đạo Châu, mà Long Sơn thất tu chính là bảy vị thiên kiêu trẻ tuổi xuất sắc nhất trong Long Sơn Đạo Châu.

Bảy người này đều xuất thân từ Long Sơn, cho nên tạo thành một đội ngũ thiên kiêu, được người ta gọi là Long Sơn thất tu, bảy người này đều là đỉnh phong thiên kiêu, lão đại cầm đầu Long Sơn lão là thiên kiêu tuyệt đỉnh gần với thiên kiêu cấm kỵ, thực lực vô cùng cường đại.

Nghe đồn, nếu Long Sơn thất tu đồng loạt ra tay, ngay cả thiên kiêu cấm kỵ cũng không dám xem nhẹ.

Đương nhiên, đây chỉ là lời đồn, là thật hay giả, không người nào biết, nhưng tên tuổi của Long Sơn thất tu vô cùng vang dội.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua thanh niên áo trắng trước mặt, thản nhiên nói: “Có chuyện gì?”

Thanh niên mặc áo trắng cũng chính là lão đại của Long Sơn thất tu, hắn ta nhìn Sở Cuồng Nhân nói: “Nghe nói các hạ chiếm đoạt cả một đầu địa mạch linh khí trong Vạn Kỳ Động Thiên, các hạ không cảm thấy hành động như vậy quá bá đạo sao?”

“A, ta có thực lực, cho nên ta có thể làm như thế, vậy còn ngươi, ngươi muốn làm gì, đoạt bảo sao?” Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

“Đúng là có ý đó.”

Long Sơn lão đại cười lạnh một tiếng, phía sau hắn ta, mấy vị tu sĩ cũng lộ ra tư thế đối địch.

“Cho dù đi đến chỗ nào cũng có người ngu xuẩn như vậy.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu.

“Hừ, nếu nói ngươi có thể lực chiến mấy vị thiên kiêu cấm kỵ mà không bại, ta khẳng định không tin! Thiên kiêu cấm kỵ là nhân vật bậc nào, đơn đả độc đấu đều không có mấy người là đối thủ, bọn họ vây công phía còn có thể sống, trên đời không có mấy người, đừng nói đến tu sĩ trẻ tuổi.”

“Vậy chỉ có thể nói, nhãn giới và thực lực của người bị tưởng tượng của ngươi trói buộc, ếch ngồi đáy giếng, ngươi quá nông cạn.”

Long Sơn lão đại nghe vậy cau mày, trong mắt lộ ra lãnh ý, “Ta ngược lại muốn nhìn xem, người nào mới thật sự là ếch ngồi đáy giếng!”

Nói xong, hắn ta thôi động linh lực trong cơ thể, một đạo thủy lưu chi lực băng lãnh hội tụ trong hư không, hóa thành từng đạo thủy tiễn bắn về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng những mũi tên này lao đến vị trí cách Sở Cuồng Nhân ba trượng, toàn bộ phá nát, hóa thành hơi nước đầy trời.

“Sao lại thế?”

Long Sơn lão đại biến sắc, không ngờ công kích của mình lại bị Sở Cuồng Nhân dễ dàng diệt trừ như vậy.

“Giúp ta!”

Long Sơn lão đại khẽ quát một tiếng, chỉ thấy mấy tu sĩ còn lại đều đứng sau lưng hắn ta.

Theo từng tiếng hú dài, những tu sĩ này đưa tay ra, đánh vào lưng Long Sơn lão đại, liên tục không ngừng rót linh lực của mình vào cơ thể đối phương.

Bảy cỗ đạo vận hoàn toàn khác biệt tràn vào cơ thể Long Sơn lão đại dung hợp tạo thành một cỗ sức mạnh vô cùng dồi dào to lớn.

“Ha, hợp kích chi pháp.”

Trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra nụ cười thú vị.

Mà bốn phía các tu sĩ thấy vậy, cũng vô cùng ngoài ý muốn.

“Lực lượng thật cường đại, khó trách có lời đồn nói rằng Long Sơn thất tu cùng ra tay có thể có thể so với thiên kiêu cấm kỵ, thì ra là thế.”

“Nhưng như vậy thật sự có thể đánh bại Sở Cuồng Nhân sao?”

Mọi người không chớp mắt nhìn cảnh này.

Chỉ thấy Long Sơn lão đại khẽ quát một tiếng, ngay sau đó hai tay quét ngang ra, một cỗ lực lượng cuồng bạo từ trong lòng bàn tay hắn ta phun ra ngoài.

Cỗ lực lượng này vô cùng dồi dào, giống như hồng thủy cuồn cuộn, phá hủy tất cả.

“Sở Cuồng Nhân, đi chết cho ta! !”

Linh lực kinh khủng lao về phía Sở Cuồng Nhân, nhưng hắn đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

“Ngu xuẩn.”

Sở Cuồng Nhân hơi đưa tay, trong lòng bàn tay ẩn chứa một cỗ linh lực, sau đó tùy ý vỗ vào hư không trước mặt.

Long Sơn lão đại phát ra lực lượng kinh khủng do bảy người dung hợp lại, lúc va chạm với một chưởng kia lại lập tức sụp đổ, linh lực dọa người quét ngang ra.

Oanh! !

Long Sơn thất tu bị cỗ lực lượng kinh khủng này trực tiếp bị nhấc bay ra ngoài, nhao nhao thổ huyết, tu vi không đủ thì gân cốt vỡ vụn tại chỗ, bạo thể mà chết!

“Làm sao có thể? !”

Long Sơn lão đại không thể tin được nhìn Sở Cuồng Nhân.

Một kích kia dung hợp lực lượng của bảy người bọn họ, hắn ta tin tưởng, cho dù là thiên kiêu cấm kỵ đến đây cũng không có cách nào lông tóc không hao tổn.

Nhưng Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng đánh ra một chưởng đã đánh vỡ một kích do bọn họ hợp lực lại, cũng khiến bọn họ bị trọng thương!

Đây là chiến lực gì vậy? !

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng đánh ra một chưởng đã chấn nhiếp đám tu sĩ không có ý tốt ở đây, khiến bọn họ phải thu liễm tâm tư, không dám đánh chủ ý khác.

Một chưởng vừa đánh ra đã có lực lượng như vậy, nếu thi triển toàn lực sẽ kinh khủng bực nào? !

Mọi người không dám tưởng tượng.

“Nghe đồn người này có thể chiến với mấy vị thiên kiêu cấm kỵ, cũng đánh bại từng người, xem ra đây là sự thật.”

“Thật đáng sợ, người này lại có lực lượng như vậy.”

“Người này, tuyệt đối là cấm kỵ trong cấm kỵ.”

Tất cả mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, trong lòng chỉ còn lại kính sợ, kiêng kị.

Sở Cuồng Nhân cũng không để ý đến Long Sơn thất tu, trực tiếp đi thẳng về phía trước, muốn rời khỏi nơi đây.

Nhưng đúng lúc này, chân trời phía xa bỗng nhiên truyền đến vài luồng khí tức lạnh thấu xương, khí tức kiếm đạo kinh khủng khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

“Ha, cuối cùng đã đến.”

Đối với khí tức kiếm đạo đột nhiên xuất hiện kia, Sở Cuồng Nhân cũng không ngoài ý muốn.

Chỉ thấy chân trời có mấy đạo kiếm quang nhanh chóng lướt đến, rơi xuống trước mặt Sở Cuồng Nhân, hóa thành mấy vị kiếm khách tay cầm trường kiếm.

Mà theo sát phía sau bọn họ, là từng đạo kiếm quang màu sắc rực rỡ.

Từng đạo kiếm quang nối tiếp nhao, lập tức bao vây xung quanh Sở Cuồng Nhân.

Không ít tu sĩ thấy vậy, âm thầm nuốt nước miếng.

“Là Kiếm tộc, khí tức này, là trưởng lão Kiếm tộc.”

“Còn có kiếm thị của Kiếm tộc, thật nhiều kiếm thị, phải có hơn vạn người đi.”

“Trời ạ, hiếm khi Kiếm tộc mới có động tác lớn như vậy, xem ra tất cả đều tới đối phó Sở Cuồng Nhân, cái này, nhìn đúng là náo nhiệt.”

Kiếm tộc, đạo thống cấp cao nhất trên Đế lộ.

Từ xưa đến nay, không có mấy người dám trêu chọc Kiếm tộc, cho nên Kiếm tộc rất ít khi có động tác lớn.

Chuyện xuất động mấy vị trưởng lão và một đám lớn kiếm thị đến vây giết một vị thiên kiêu trẻ tuổi như hôm nay, đây chính là chuyện trước nay chưa từng có.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi hủy phân thân của Đạo Tử Kiếm tộc ta, đoạt cơ duyên của Kiếm Đạo Tử, hôm nay, ngươi nhất định phải ở lại đây.”

Một trưởng lão Kiếm tộc mặc trường bào màu xám, vuốt chòm râu bạc phơ lớn tiếng nói.

Trên người ông ta tràn ngập khí tức kiếm đạo vô cùng nóng rực, cả người giống như một ngọn núi lửa lúc nào cũng có thể bộc phát.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, “Tại sao Kiếm Đạo Tử không tự mình tới, chẳng lẽ hắn đã sợ đến mức không dám đối mặt với ta sao?”

“Hừ, giết ngươi, không cần Kiếm Đạo Tử xuất thủ, chúng ta là đủ rồi!”

“Được rồi, Kiếm Đạo Tử tới hay không cũng không quan trọng, chỉ là, chỉ có Kiếm tộc các ngươi thôi sao? Chắc hẳn có các đạo thống khác đi.”

“Ha ha...”

Một tiếng cười to truyền ra, chỉ thấy một đạo lưu quang bay lượn mà đến.

Chương 557: Các phương đi vào, ta chính là chỗ dựa lớn nhất

“Ha ha...”

Một tiếng cười to vang lên, cuốn theo một cỗ ba động linh lực vô cùng mạnh mẽ.

Chỉ thấy một đạo lưu quang bay lượn mà đến, rơi xuống trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Đó là một lão giả tóc trắng tinh thần phấn chấn, trên người tràn ngập một cỗ khí tức bá đạo mạnh mẽ tuyệt luân.

Sở Cuồng Nhân hơi nheo mắt, “Khí tức này vượt xa Chuẩn Đế bình thường, Hoàng giả? Không, Chuẩn Đế đến gần vô hạn Hoàng giả sao?”

“Nhãn lực thật tốt, ta chính là đại trưởng lão Bái gia, Bái Thiên Khuyết!”

Lão giả Bái Thiên Khuyết cười ha ha một tiếng nói, nhìn Sở Cuồng Nhân trong mắt mang theo tán thưởng.

Mặc dù ông ta đến đây giết Sở Cuồng Nhân, nhưng như vậy cũng không ảnh hưởng đến chuyện ông ta tán dương Sở Cuồng Nhân, thiên kiêu như thế quá hiếm thấy.

“Bái gia cũng tới, còn ai nữa, Vương gia, Ma tộc, Cửu Anh đâu?”

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, nhìn bốn phía.

Mỗi lần hắn đọc ra một cái tên, trong lòng của mọi người không nhịn được run một cái.

Những thế lực kia đều là đạo thống thế lực cấp cao nhất trên Đế lộ, trên cơ bản không ai dám đi trêu chọc bọn họ.

“Sở Cuồng Nhân, Kiếm tộc nói không sai, hôm nay, ngươi chắc chắn phải chết ở đây! !”

Một giọng nói đạm mạc quanh quẩn trong hư không.

Nơi xa bỗng nhiên có một mảng lớn mây đen phun trào, mảng lớn mây đen kia chính là do ma khí vô cùng bàng bạc hội tụ mà thành.

Dưới ma khí có một đầu Ma tộc độc giác, một đôi con ngươi màu đỏ yêu dị nhìn Sở Cuồng Nhân, mang theo sát ý vô cùng băng lãnh.

“Là hắn, một trong mấy trưởng lão Ma tộc lưu lại trên Đế lộ, Ba Nhĩ Cáp!”

“Giống Bái Thiên Khuyết, tu vi của người này đã đến gần vô hạn Hoàng giả, thậm chí có thể nói là cường giả đứng đầu dưới Hoàng giả của Ma tộc.”

“Các ngươi nhìn, không chỉ có Ba Nhĩ Cáp...”

Sau khi mây đen kia đến gần, mọi người mới nhìn thấy, sau lưng Ba Nhĩ Cáp còn có một nhóm lớn binh lính Ma tộc trang bị đầy đủ và một nhóm lớn Ma thú dữ tợn.

Nhất là đầu Địa Ngục Tam Đầu Khuyển bên cạnh Ba Nhĩ Cáp, khóe miệng trên ba cái đầu đều chảy nước miếng, nhìn các tu sĩ phía dưới lộ ra vẻ bạo ngược, phàm là tu sĩ bị con ngươi màu đỏ kia nhìn chăm chú đều không nhịn dược rùng mình một cái.

Ba Nhĩ Cáp suất lĩnh một đám binh lính Ma tộc xuất hiện, chân trời lại có một mảng lớn quang hoa ngũ sắc lưu chuyển.

Chỉ nghe thấy một tiếng rống, ngay sau đó, có một đầu Khổng Tước năm màu lộng lẫy đang xuyên mây phá không mà đến.

Trên lưng Khổng Tước còn có một nữ tử mặc y phục rực rỡ hoa lệ đang ngồi.

Nữ tử ung dung hoa quý, đầu đội châu quan, trong lúc giơ tay nhấc chân đều có ba động linh lực vô cùng mạnh mẽ khuếch tán ra.

“Ta chính là chủ mẫu Vương gia trên Đế lộ, Sở Cuồng Nhân, nếu ngươi đưa cổ ra cho ta giết, ta có thể để ngươi toàn thây!”

Chủ mẫu Vương gia nói giọng điệu không thể nghi ngờ.

Phía sau lưng nàng, có một đám tu sĩ Vương gia từ trong tầng mây đi ra, uy thế hiển hách.

“Trên đời này, không ai có thể khiến ta đưa cổ ra giết, chỉ bằng Vương gia ngươi, cũng xứng? !”

Sở Cuồng Nhân cười xùy một tiếng, sau đó mắt nhìn quanh khắp nơi, ánh mắt sắc bén đảo qua tất cả mọi người, “Còn ai muốn mạng của ta nữa không?”

Qua một hồi lâu, không ai lên tiếng.

Những tu sĩ không muốn tham dự vào sớm đã tự động lui ra.

“Sở Cuồng Nhân, nếu ngươi nguyện ý giao ra bảo vật trong địa mạch linh khí, có lẽ, chúng ta có thể mở một con đường cho ngươi, hoặc là, nếu ngươi nguyện ý, có thể giống như Tiêu Kinh Trần ở rể tại Bái gia ta, ta cam đoan, không ai có thể tổn thương ngươi, thế nào?” Bái Thiên Khuyết bỗng nhiên mở miệng nói.

Mọi người âm thầm líu lưỡi, không ngờ lúc này Bái gia sẽ ra điều kiện này với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng cũng khó trách, thiên phú của Sở Cuồng Nhân quá kinh người, nếu có thể mời chào, sẽ là một sự giúp đỡ rất lớn đối với đạo thống.

“Ở rể Bái gia? Ha ha, chỉ bằng mấy người vớ va vớ vẩn của Bái gia kia cũng xứng để ta ở rể? Lão đầu, không phải não ngươi bị nước vào chứ, làm phiền ngươi tìm một chỗ đổ nước ra hết rồi hãy đến nói chuyện với ta.” Sở Cuồng Nhân không được nhịn cười ra tiếng.

Mà Bái Thiên Khuyết nghe vậy, sầm mặt tại chỗ, trong mắt bắn ra sát ý lạnh như băng.

Trong đám người, Bái Hồng Ngọc cũng nghe thấy lời này, tức giận đến toàn thân phát run, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, hận không thể ngàn đao bầm thây hắn.

Nàng cũng là nữ tử Bái gia.

Sở Cuồng Nhân nói vớ va vớ vẩn, không thể nghi ngờ cũng bao gồm nàng.

Sở Cuồng Nhân không để ý đến sắc mặt âm trầm của Bái Thiên Khuyết, mắt lạnh nhìn tu sĩ của các đạo thống vây quanh mình, “Vương gia, Bái gia, Ma tộc, Kiếm tộc, tất cả đều là đạo thống Viễn Cổ trên Đế lộ, uy danh hiển hách, hôm nay lại liên thủ vây giết, a, xem ra cũng chỉ là thế hệ hữu danh vô thực thôi.”

“Sở Cuồng Nhân, bây giờ nói những thứ này không có tác dụng đâu, hôm nay, chúng ta chắc chắn sẽ giết ngươi!”

Ma tộc Ba Nhĩ Cáp từ tốn nói: “Ngăn trở Ma giới ta buông xuống, cướp cơ duyên của thiên kiêu tộc ta, ngươi và Ma tộc ta sớm đã không chết không thôi!”

“Sở Cuồng Nhân, ngươi biết mang ngọc có tội không, mặc dù bảo vật tốt, nhưng cũng phải có mạng hưởng dụng mới được.”

Trưởng lão Kiếm tộc cười lạnh nói.

“Cây cao chịu gió lớn, Sở Cuồng Nhân, ngươi không có bất kì bối cảnh chỗ dựa nào trên Đế lộ, sao có thể đấu với chúng ta? !”

Chủ mẫu Vương gia đạm mạc nói, ánh mắt cao cao tại thượng, nhìn Sở Cuồng Nhân, giống như nhìn một con kiến hôi tiện tay có thể nghiền chết.

“Bối cảnh, chỗ dựa?”

“Ha ha...”

Sở Cuồng Nhân cười một tiếng trên người đột nhiên bộc phát ra một cỗ ba động linh lực dồi dào như biển, đạo vận kinh khủng cũng theo đó đổ xuống, quét ngang khắp nơi.

Người có tu vi không đủ bị cỗ ba động linh lực và đạo vận này quét bay ra ngoài.

Trường kiếm trong tay các tu sĩ Kiếm tộc bị đạo vận của Sở Cuồng Nhân ảnh hưởng không khống chế được run rẩy, giống như đang thần phục, đang sợ.

“Hôm nay ta sẽ nói cho các ngươi biết, bối cảnh cái gì, chỗ dựa cái gì!”

Trong tiếng thét dài, khí tức trên người Sở Cuồng Nhân lại tăng lên nữa, một cỗ đạo vận càng khủng bố hơn thấu thể mà ra!

Trên bầu trời, mây đen hội tụ, lôi đình ầm vang, thiên uy huy hoàng bao phủ toàn trường!

Sở Cuồng Nhân đứng dưới lôi đình, quanh thân tiêu tán ra từng đạo thần quang, giống như Thần Vương chưởng khống thiên địa!

“Ta chính là bối cảnh! Ta chính là chỗ dựa lớn nhất của ta! !”

Vẻ mặt Sở Cuồng Nhân đạm mạc, nhìn tất cả tu sĩ ở đây, không có chút nào cảm tình.

Trong chớp mắt này, tất cả tu sĩ đều cảm nhận được một cỗ áp lực khó nói lên lời.

Có vài tu sĩ càng khó có thể khống chế run rẩy thân thể, trực tiếp co quắp ngã xuống đất, đã mất đi ý chí chiến đấu.

“Giết! !”

Trưởng lão Kiếm tộc thấy thế, hét lớn một tiếng, một đạo kiếm khí đột nhiên chém ra, dẫn đầu khai chiến!

Phía sau ông ta, một đám tu sĩ Kiếm tộc cuốn theo kiếm khí sắc bén hướng về Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, đưa tay, có một đạo lôi quang màu xanh thẳm từ trong cơ thể hắn bắn ra, đầu tiên là đụng nát kiếm quang do trưởng lão Kiếm tộc phát ra, tiếp theo là du tẩu trong đám tu sĩ Kiếm tộc, một đám tu sĩ Kiếm tộc bị lôi quang đụng nát xương, thổ huyết bay ngược ra ngoài.

“Thứ gì vậy?”

“Lực lượng thật kinh khủng, bên trong lôi quang giống như có vật gì?”

Chỉ thấy đạo lôi quang kia du tẩu một vòng trong đám tu sĩ Kiếm tộc, đụng bay mười tu sĩ đến gần Sở Cuồng Nhân.

Lôi quang tán đi, một thanh cổ cầm toàn thân xanh thẳm trong suốt, tạo hình hoa lệ xuất hiện trước mặt mọi người.

Chính là Đế binh Xuân Lôi!

Mười ngón tay của Sở Cuồng Nhân đặt trên dây đàn, coong một tiếng, làn điệu chưa thành, chỉ là một đạo cầm âm đơn thuần đã bộc phát ra một cỗ lực lượng vô cùng kinh khủng.

Đám tu sĩ Kiếm tộc đi đầu bị tiếng đàn này đánh bay ra ngoài, ào ào bạo thể mà chết!

Chương 558: Vây giết Sở Cuồng Nhân, Thần Ma Bát âm chiến quần hùng

Trên người Sở Cuồng Nhân bộc phát ra một cỗ đạo vận thiên phạt mạnh mẽ tuyệt luân, Đế binh Xuân Lôi lơ lửng trước mặt, một đạo cầm âm, chấn nhiếp thiên địa.

Rất nhiều tu sĩ Kiếm tộc, Ma tộc nhìn thấy cảnh này, sắc mặt không khỏi thay đổi.

“Đế binh, cầm âm?”

“Mọi người cẩn thận, nghe đồn tạo nghệ cầm âm của người này cực cao, đã từng đánh bại Cầm Ma Họa Quỷ liên thủ.”

“Hừ, cho dù như vậy thì thế nào, hôm nay ở đây có nhiều người như thế, thủ đoạn của hắn có cao minh hơn cũng tuyệt đối không thoát khỏi cái chết.”

“Không sai…”

Trưởng lão Kiếm tộc lạnh lùng âm hiểm nhìn Sở Cuồng Nhân, xuất thủ trước, trưởng lão này tu hành kiếm đạo thuộc tính hỏa, ông ta vừa ra tay, một cỗ khí tức kiếm đạo nóng rực và bá đạo ùn ùn kéo đến, trong nháy mắt khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Một kiếm chém ra, chính là một biển lửa khủng bố như muốn đốt cháy thiên địa!

Trong biển lửa ẩn chứa kiếm khí sắc bén, dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân.

“Thần Ma Bát âm, Thiên Địa Thương Mang!”

Khúc đầu tiên của Bát âm ra, âm ba khủng bố nổi lên, mênh mông đại khí, trong nháy mắt biển lửa bị ngăn chặn, dừng lại chỗ cách Sở Cuồng Nhân mười trượng.

Mà những người còn lại, cũng trong nháy mắt xuất thủ.

Kiếm khí của tu sĩ Kiếm tộc, ma khí của Ma tộc, ma thú dữ tợn gào thét mà ra, phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

Mười ngón tay của Sở Cuồng Nhân trêu chọc cổ cầm Xuân Lôi, Thần Ma Bát âm liên tiếp tấu vang, tiếng cầm âm không ngừng quanh quẩn thương khung.

Đạo vận cầm âm kinh khủng dồi dào như đại hải đổ xuống.

Mãn Thành Phong Vũ, Hoàng Chung Đại Lữ, Thập Diện Mai Phục...

Cầm âm càng thây mãnh liệt, âm ba hình thành lực trùng kích đánh bay một đám tu sĩ vưa xông lên bay ra ngoài.

Vô số cầm âm biến thành lưỡi dao sắc bén giống như một trận gió bão bao phủ khắp nơi, không ít tu sĩ bị cỗ lực lượng này giảo sát.

Ngay cả Thánh Vương cũng khó mà chống đỡ được.

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, mười ngón tay khẽ động, có vô số tu sĩ đã chết dưới tiếng đàn của hắn.

Chiến lực mạnh mẽ này lập tức khiến các tu sĩ vây xem trợn mắt há hốc mồm.

“Tạo nghệ cầm âm bực này đúng là không thể tưởng tượng được.”

“Trên Đế lộ, nơi am hiểu cầm đạo nhất chính là mấy đạo thống trong thành Thất Huyền, nhưng cho dù là người cầm quyền của mấy đạo thống kia cũng tuyệt đối không có tạo nghệ như vậy.”

“Rốt cuộc tên gia hỏa này có bao nhiêu loại thủ đoạn?”

Cầm âm quanh quẩn trong thiên địa, giữa thiên địa dường như chỉ còn lại bóng người mặc bạch y đang gảy đàn.

Người kia gảy ra âm thanh tự nhiên, một bộ bạch y không nhiễm trần thế, xung quang có từng đợt đạo vận cầm âm tràn ra, từng cơn sóng liên tiếp không ngừng khuếch tán ra bên ngoài.

Đó là một hình ảnh siêu phàm thoát tục, cảnh đẹp ý vui.

Nhưng bên ngoài bức tranh này, vô số tu sĩ bị cầm âm đánh giết, hóa thành mưa máu đầy trời!

Tuyệt mỹ mà tàn nhẫn!

“Kiếm quyết, Hỏa Lưu Tinh! !”

Trưởng lão Kiếm tộc gầm nhẹ một tiếng, khí tức kiếm đạo trên người đang nhanh chóng tăng lên.

Một kiếm chém ra, kiếm khí biến ảo thành một khỏa hỏa cầu kinh khủng trong hư không, giống như sao chổi đập về phía Sở Cuồng Nhân.

Uy lực của một kích này đã có thể so với Chuẩn Đế đỉnh phong, ngay cả thiên kiêu cấm kỵ cũng chưa chắc có thể thi triển ra công kích như vậy.

“Thần Ma Bát âm, khí thôn vạn lý!”

Sở Cuồng Nhân kéo dây đàn, một đạo âm ba cương mãnh lập tức bạo phát, đánh lên khỏa hỏa cầu kia.

Nương theo một tiếng tiếng vang to lớn, như sao băng ầm vang nổ tung.

Lực trùng kích tiêu tán ra khiến hư không xung quanh điên cuồng rung chuyển.

“Các ngươi còn không xuất thủ?”

Trưởng lão Kiếm tộc hét lớn với đám người Ba Nhĩ Cáp, Bái Thiên Khuyết, chủ mẫu Vương gia.

Những người này, có thể nói là những người có thực lực mạnh nhất trong sân.

Bọn họ vốn dự định để người khác lên trước, bọn họ ở một bên quan sát, thăm dò thực lực của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng không ngờ tạo nghệ cầm đạo của đối phương lại cao thâm đến tình trạng này, cầm âm ra, mảng lớn tu sĩ thương vong, căn bản không thể tới gần hắn.

Cầm âm công kích, vốn thích hợp với quần chiến nhất.

“Ra tay đi!”

“Đã tới, vậy thì không cần giữ lại, giữ lại người này, tương lai nhất định sẽ trở thành tai họa.”

Bái Thiên Khuyết nói xong cũng xuất thủ.

Lần này Bái gia chỉ phái một mình ông ta tới, nhưng thực lực của ông ta lại cao nhất trong đám người ở đây.

Chỉ thấy ông ta đứng trên không trung, đưa tay ra, linh lực phun trào, một cỗ đạo vận vô cùng dồi dào từ trên người ông ta ầm vang bạo phát, ngưng tụ thành một cái ấn tỷ to lớn trong hư không.

Chính là một trong mấy môn đế thuật của Bái gia, Bái Thiên Ấn! !

Bái Thiên Ấn rơi xuống, hư không bốn phía ầm vang nổ tung, khí lãng dồi dào bao phủ ra bốn phương tám hướng.

Sở Cuồng Nhân bị ấn tỷ khóa chặt, không gian bốn phía bỗng nhiên bị phong tỏa.

“Thiên địa song hưởng!”

Mười ngón tay của Sở Cuồng Nhân trêu chọc, đạo vận cầm âm càng thêm khủng bố, đã tiến vào một cảnh giới mới.

Cầm âm quanh quẩn, sơn hà cộng hưởng, thiên địa cộng minh!

Bị cỗ sức mạnh to lớn này ảnh hưởng, Bái Thiên Ấn còn chưa hoàn toàn rơi xuống đã vỡ tan!

“Cầm âm thật khủng khiếp!”

Đồng tử Bái Thiên Khuyết co rụt lại.

“Trầm Luân Chi Đao!”

Lúc này, Ba Nhĩ Cáp cũng phát động công kích, trong tay hắn nắm một thanh đao hẹp dài màu đen, một đao chém ra, đao quang đen nhánh lập tức bạo phát, che khuất bầu trời bắn ra!

Một đao kia, đập về phía Sở Cuồng Nhân!

Chủ mẫu Vương gia thấy thế, cũng theo sát phía sau, tay trắng vừa nhấc, quang hoa ngũ sắc ấp ủ trong lòng bàn tay.

“Ngũ Hành Đại Cầm Nã!”

Một chưởng vỗ ra, hóa thành một cự thủ màu sắc rực rỡ, cuốn theo một cỗ ngũ hành chi lực có thể quét ngang tất cả, hướng về phía Sở Cuồng Nhân.

“Kiếm quyết, Hỏa Lưu Tinh!”

Trưởng lão Kiếm tộc lại lần nữa ra tay, kiếm quang hỏa diễm nóng rực bá đạo hóa thành sao băng bay lượn ra.

Không chỉ ông ta, mấy vị trưởng lão Kiếm tộc khác cũng đồng thời xuất thủ, bạo phát ra kiếm quang đều là cấp độ Chuẩn Đế đỉnh phong!

Đối mặt với thế công này, trong khắp Đế lộ, dường như không có mấy người ngăn cản được.

Năng lượng cuồng bạo loạn lưu và đạo vận mạnh mẽ xen lẫn trong hư không, giống như hóa thành một mảnh màu sắc rực rỡ cuồn cuộn bay về phía Sở Cuồng Nhân.

Tất cả tu sĩ không chớp mắt nhìn tình cảnh này.

“Tên gia hỏa này chắc chắn không chặn được!”

Trong đầu tất cả tu sĩ đồng thời nảy ra suy nghĩ này.

Đám thiên kiêu Bái Hồng Ngọc, Tiêu Kinh Trần, Đồ Hằng nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra chờ mong.

Bọn họ đều ước gì Sở Cuồng Nhân cứ như vậy chết đi.

Nếu đối phương còn sống, chắc chắn sẽ tạo thành áp lực lớn đối với bọn họ.

Có thể nói, chỉ cần Sở Cuồng Nhân tại, bọn họ sẽ không nhìn thấy hi vọng thành Đế.

Trong cái nhìn chăm chú của tất cả mọi người, Sở Cuồng Nhân đối mặt với công kích chưa từng có này, sắc mặt đạm mạc, chậm rãi mở miệng.

“Thần Ma Bát âm khúc cuối cùng, đại âm hi thanh! !”

Đại đạo đơn giản nhất, đại âm hi thanh!

Một cỗ đạo vận cầm âm bành trướng đến khó có thể tưởng tượng được bạo phát, được Đế binh Xuân Lôi gia trì, ầm vang bạo phát.

Không ai biết nên hình dung cỗ cầm âm này thế nào, bọn họ chỉ biết, cỗ cầm âm này đã siêu việt phương diện cảm quan, ép thẳng tới linh hồn!

Đây là một loại rung động im lặng!

Khi cỗ đạo vận cầm âm này dồi dào đến không tưởng nổi va chạm với năng lượng mọi người phát ra, lại từ im ắng chuyển hóa thành tiếng vang kinh thiên!

Năng lượng sặc sỡ va chạm trên không trung giống như pháo hoa liên tiếp bạo phát!

Một cỗ trùng kích quét ngang bốn phương tám hướng, vô số tu sĩ đều bị cỗ năng lượng này đánh bay ra ngoài!

Mà Sở Cuồng Nhân và đám người chủ mẫu Vương gia, trưởng lão Kiếm tộc, Bái Thiên Khuyết đứng mũi chịu sào, phải nhận lực trùng kích nhiều nhất.

Chương 559: Đế binh kháng Đế binh, kiếm quang không gì địch nổi

Phốc, phốc, phốc...

Mây vị Chuẩn Đế đến gần Hoàng giả như Chủ mẫu Vương gia, Ba Nhĩ Cáp, trưởng lão Kiếm tộc, Bái Thiên Khuyết bị đạo vận cầm âm va chạm với năng lượng của mỗi ngươi, bộc phát ra lực trùng kích đánh vào, đều thổ huyết bay ngược ra ngoài, lực lượng kinh khủng đã phá hoại mấy vạn dặm mặt đất phía sau bọn họ thành một mảnh hỗn độn, giống như cảnh tượng thiên tai.

Sở Cuồng Nhân bị lực trùng kích to lớn như vậy đánh vào cũng không có khả năng lông tóc không tổn hao gì, bóng người tung bay, thân thể Vô Thượng Thánh Nhân bị rung chuyển, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Mặc dù bị thương, nhưng được Bất Tử chi thân trợ giúp, một giây sau đã khôi phục bình thường.

Nhưng nhục thân không tổn hao gì, linh lực trong cơ thể lại tiêu hao không ít.

Hắn chỉ có thể thi triển Thao Thiết pháp, gần như điên cuồng luyện hóa thi thể tu sĩ ở bốn phía.

Nhưng tu vi của hắn đã đến tình trạng này, Thao Thiếp Pháp chỉ là Thánh Vương pháp, đã không có nhiều tác dụng với hắn.

Vô số thi thể tu sĩ bị luyện hóa, chuyển hóa thành linh lực, nhưng chỉ bổ sung được một chút mà thôi, cách trạng thái đỉnh phong một khoảng nhất định.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi có mạnh hơn vẫn chỉ có một mình, dùng ít địch nhiều, ngươi có thể chống đỡ được bao lâu?”

Trưởng lão Kiếm tộc lau vết máu trên khóe miệng, hừ lạnh một tiếng nói.

Mấy người còn lại cũng nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Bọn họ không ngờ đối phương lại có thể chống đỡ một kích do bọn họ liên thủ lại, chiến lực như vậy, đơn đả độc đấu, đoán chừng bọn họ thật sự không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

Chiến lực của một vị thiên kiêu lại có thể đạt tới tình trạng này.

Đây là điều trước khi đến đây bọn họ không dám tưởng tượng.

“A, thử nhìn một chút?”

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, kẻ địch bốn phía, nhưng vẫn cuồng ngạo như cũ, không để người trong thiên hạ vào mắt.

Chủ mẫu Vương gia sầm mặt, nàng lập tức lấy ra một vật.

Đó là một cái chuông lớn ngũ sắc, tạo hình vô cùng hoa lệ, phía trên khắc hoạ sơn hà dị thú, quấn quanh từng đạo đạo vận huyền diệu.

“Ngũ Hành Sơn Hà Chung!”

Các tu sĩ xung quanh thấy thế, không khỏi kinh ngạc.

Ngũ Hành Sơn Hà Chung, đây chính là một trong những nội tình của Vương gia, chính là một kiện Đế binh có liên quan đến ngũ hành chi đạo.

Uy lực của kiện Đế binh này vô cùng cường đại, trong nháy mắt xuất hiện, hư không bốn phía không ngừng hiện ra quang hoa ngũ hành, phổ chiếu thập phương.

Bên cạnh, trưởng lão Kiếm tộc hít sâu một hơi, “Nếu chủ mẫu Vương gia đã xuất ra lá bài tẩy, vậy Kiếm tộc ta cũng không tiện che giấu.”

Chỉ thấy ông ta đưa tay, từng đạo kim quang ngưng tụ trong lòng bàn tay ông ta, một thanh trường kiếm màu vàng tràn ngập uy áp đế đạo hùng hậu xuất hiện.

Đây cũng là một thanh Đế binh!

“Sở Cuồng Nhân, để ngươi nhìn xem Đế binh của Kiếm tộc ta, Kim Đế Thần Kiếm!”

Trưởng lão Kiếm tộc cười lạnh một tiếng, sau đó đưa tay thúc động Kim Đế Thần Kiếm trong tay vung về phía Sở Cuồng Nhân!

Kiếm quang màu vàng chói mắt bay lượn ra, giống như muốn phá hủy thiên địa thương khung, mở ra sơn hà!

Chủ mẫu Vương gia cũng không cam lòng yếu thế, khẽ quát một tiếng, chuông lớn trên đỉnh đầu lay động, một tiếng chuông hùng hậu bạo phát.

Trong chớp mắt, tiếng chuông quanh quẩn, sơn hà bốn phía sụp đổ, từng đạo ngũ hành chi lực, phô thiên cái địa bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân!

Hai đại Đế binh ở trong tay hai vị Chuẩn Đế đến gần vô hạn Hoàng giả bộc phát ra sức mạnh gần như không gì địch nổi!

Lại thấy Sở Cuồng Nhân đối mặt với công kích này vẫn còn trấn tĩnh nhàn nhã, chẳng biết lúc nào, trên người hắn đã xuất hiện một kiện áo giáp màu đen!

Trên áo giáo kia, ẩn chứa sát khí chiến ý, vô cùng uy vũ!

Chính là Đế binh Thiên Sát Giáp!

Ngay sau đó, trong tay Sở Cuồng Nhân lại xuất hiện một thanh trường kiếm màu vàng óng, trên mũi kiếm phun trào vô tận phong mang!

Trong đám người, tu sĩ Tư Mã gia nhìn thấy kiện Đế binh kia, không nhịn được kinh hô một tiếng, “Là Đế binh Kim Khuyết! !”

Đế binh Kim Khuyết, đây là Đế binh của Tư Mã gia.

Ngày xưa tại Thiên Trì sơn, trong trận chiến kia, Tư Mã gia đã cầm thanh kiếm này đến giết Sở Cuồng Nhân, nhưng lại bị hắn phản sát, cuối cùng thanh kiếm này đã rơi vào tay hắn.

Trong thời gian này, hắn vẫn đặt thanh Đế binh này trong hộp kiếm Thanh Linh.

Được hộp kiếm trợ giúp, thanh kiếm này đã sớm bị luyện hóa.

“Để các ngươi nhìn một chút, Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm phối hợp với Đế binh này có thể bộc phát ra uy lực gì đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Trong nháy mắt, ba đại dị tượng đạo thể của Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm triển khai, một cỗ kiếm chi đạo vận vô cùng kinh khủng từ trên người Sở Cuồng Nhân ầm vang bạo phát!

Đạo vận và Kim Khuyết Thần Kiếm kết hợp với nhau, dường như sinh ra cộng minh, tiếng kiếm reo thanh thúy êm tai vang lên, thẳng lên trời cao!

“Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!”

Một kiếm chém ra, Sở Cuồng Nhân thi triển kiếm quyết vẫn luôn sử dụng từ lúc tu hành đến nay.

Được Đế binh, Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, căn cơ Vô Thượng Thánh Nhân gia trì, uy lực của một đạo kiếm quang này không có gì sánh kịp!

Không ai có thể hình dung đạo kiếm quang này đã kinh diễm đến mức nào.

Kiếm quang thoáng qua, tất cả sự vật trong thiên địa đều muốn phai mờ!

Vô thượng kiếm khí, rung chuyển trời đất!

Ba đại Đế binh chi lực phát sinh va chạm kịch liệt trong hư không, uy lực của lần này còn kinh khủng hơn lần trước! !

Nhưng rất rõ ràng, uy lực kiếm khí của Sở Cuồng Nhân còn vượt xa chủ mẫu Vương gia và trưởng lão Kiếm tộc.

Hắn đã triệt để luyện hóa Đế binh Kim Khuyết, cộng thêm Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm vốn vô cùng phù hợp với kiện Đế binh này.

Nhìn lại trưởng lão Kiếm tộc, chủ mẫu Vương gia, mặc dù trên người bọn họ mang Đế binh, nhưng lại không được Đế binh chân chính tán thành, không cách nào hoàn toàn luyện hóa, uy lực có thể phát huy ra có hạn, cộng thêm căn cơ của Sở Cuồng Nhân cũng không yếu hơn bọn họ, dù có hai kiện Đế binh, cũng không có cách nào chống lại một kiếm của Sở Cuồng Nhân!

Kiếm khí trùng trùng điệp điệp, bao phủ ra, ép thẳng tới đám người chủ mẫu Vương gia, trưởng lão Kiếm tộc.

Có thể tưởng tượng, nếu một kiếm này đánh trúng mấy người kia, cho dù bọn họ có tu vi cao thâm, chỉ sợ cũng khó thoát khỏi cái chết.

Giờ phút này, lại thấy Bái Thiên Khuyết tiến lên một bước, lấy ra một cái tinh thể hình lăng trụ.

Tinh thể kia tách ra từng trận bạch quang chói mắt, một cái lồng khí màu trắng bao phủ mấy người.

Trong tiếng ầm vang, lồng khí và kiếm khí điên cuồng đụng vào nhau.

Toàn bộ lồng khí ầm vang chấn động!

Sắc mặt Bái Thiên Khuyết trở nên trắng bệch, “Kiếm khí thật khủng khiếp!”

“Ha, Đế binh loại hình phòng ngự sao?”

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc, “Xem ra vì giết ta, các ngươi thực sự là đã dốc hết vốn liếng a, thế mà mang đến ba kiện Đế binh, không, bốn kiện!”

Hắn nhận ra cái gì, Kim Khuyết Kiếm chém về phía bên cạnh.

Keng một tiếng, từng đợt kình khí bắn ra.

Kim Khuyết trong tay Sở Cuồng Nhân cùng một thanh trường đao màu đỏ va chạm, trên trường đao phun trào ba động oán khí doạ người.

Trong đó, còn trộn lẫn uy áp đế đạo nồng đậm.

Hiển nhiên, đây cũng là một kiện Đế binh, mà người cầm đao chính là Ba Nhĩ Cáp.

Bốn kiện Đế binh, bốn vị tu sĩ đến gần vô hạn Hoàng giả!

Đội hình này, dùng để giết Hoàng giả cũng đầy đủ.

Hiện tại, lại chỉ dùng để đối phó với Sở Cuồng Nhân.

“Quá khoa trương.”

“Thế mà lại có chuyện như vậy.”

Tất cả tu sĩ vây xem không khỏi âm thầm líu lưỡi, một màn trước mặt, thật sự là cảnh tượng hiếm thấy trên Đế lộ.

Kiếm và đao đồng thời chấn động, Ba Nhĩ Cáp và Sở Cuồng Nhân đều bị đẩy lui.

“Sở Cuồng Nhân, đã sớm nghe nói trên người ngươi có mấy kiện Đế binh, quả nhiên là thật.”

Ba Nhĩ Cáp nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ tham lam.

Đế binh Xuân Lôi, Kim Khuyết Kiếm, Thiên Sát Giáp...

Hiện tại Sở Cuồng Nhân lấy ra Đế binh, đã nhiều đến ba kiện.

Ai biết trong tay hắn còn cất giấu kiện Đế binh nào khác không.

Nội tình như vậy, một vài đạo thống Viễn Cổ cũng không có.

Chương 560: Hoang Vu cấm địa, y giả truyền thừa, hai tay nắm sinh cùng tử

“Giết hắn, cơ duyên trên người hắn, chúng ta chia đều!”

Ánh mắt trưởng lão Kiếm tộc tràn đầy lửa nóng nói.

Bọn họ vốn muốn diệt trừ Sở Cuồng Nhân, vì bảo vật trong địa mạch linh khí.

Nhưng bây giờ bọn họ phát hiện, giết Sở Cuồng Nhân, bọn họ có thể lấy được nhiều chỗ tốt, vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

Mấy kiện Đế binh kia đã đủ cho bọn họ phân chia rồi.

“Mặc dù Đế binh trên người hắn nhiều, nhưng một mình hắn có thể thôi động mấy món chứ, mà chúng ta có bốn người, một người thôi động một kiện Đế binh, nhất định có thể giết hắn!”

Ba Nhĩ Cáp nói.

Sở Cuồng Nhân nghe thấy bọn họ đàm luận, khóe miệng hơi cong lên, “Trên đời này, không ai giết được ta.”

“Nói bừa!”

Chủ mẫu Vương gia hừ lạnh một tiếng, thôi động Ngũ Hành Sơn Hà Chung, muốn tiếp tục công kích Sở Cuồng Nhân.

Nhưng ngay lúc này, trên bầu trời, bỗng nhiên có từng đạo phù văn huyền diệu màu xanh thẳm bỗng dưng ngưng tụ, vô tận mây đen tụ đến, những cái phù văn kia hóa thành từng đạo Lôi Đình Chi Kiếm, giống như mưa to trút nước, lít nha lít nhít bắn về phía mấy đạo thống.

“Không tốt!”

Sắc mặt đám người chủ mẫu Vương gia thay đổi.

Vô số Lôi Đình Chi Kiếm đổ xuống, không ít tu sĩ mất mạng dưới công kích này.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói: “Ta không chơi cùng các ngươi nữa, nếu rảnh rỗi, ta sẽ đến nhà bái phỏng!”

Tu vi đám người chủ mẫu Vương gia cao cường, cộng thêm mấy món Đế binh trong, Sở Cuồng Nhân muốn giết bọn họ, đúng là không phải chuyện đơn giản.

So với việc tiếp tục đánh, không bằng rời đi trước, luyện hóa Bạch Linh Thần Quả và địa mạch tinh nguyên thuộc tính mộc xong, đến lúc đó muốn tính sổ cũng đơn giản hơn.

Nếu hắn muốn đi, trên đời này không ai có thể ngăn được.

“Không tốt, hắn muốn rời khỏi!”

Chủ mẫu Vương gia biến sắc, mấy người còn lại cũng lập tức phản ứng, xuất thủ muốn chặn hắn lại.

Nhưng lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một cỗ uy áp vô cùng khủng bố!

Một tấm phù văn còn huyền diệu hơn lúc trước ngưng tụ thành, lôi quang thiểm điện, một đầu Lôi Long dữ tợn bỗng nhiên từ trong tầng mây chui ra.

Chính là Lôi Phù Đế phẩm!

“Đạo Lôi Phù này không thể khinh thường!”

Bái Thiên Khuyết lại lần nữa lấy ra tinh thể hình lăng trụ kia, mở ra lồng khí phòng ngự, bao phủ mọi người..

Lôi Long nguy nga hạ xuống, đánh vào lồng khí phòng ngự.

Tiêu tán ra năng lượng lôi đình, trong nháy mắt khiến đám tu sĩ của mấy đạo thống tử thương vô số, chỉ có vài tu sĩ bên trong lồng khí phòng ngự mới may mắn sống sót.

Những người khác, không một aimay mắn thoát khỏi!

Nhân cơ hội này, trên người Sở Cuồng Nhân xuất hiện một trận ba động không gian huyền diệu, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Chính là Không Gian Bàn Vận Thuật đã lâu hắn chưa dùng đến!

Bởi vì kết cấu không gian trên Đế lộ không giống ngoại giới, Sở Cuồng Nhân phải tốn một thời gian thích ứng và phân tích không gian này.

Lúc này, Không Gian Bàn Vận Thuật đã có thể thuận lợi thi triển trên Đế lộ.

“Đáng chết, không thấy!”

“Đây là thủ đoạn không gian, hắn là một tên thiên kiêu ngoại giới, lại có thể sử dụng thủ đoạn không gian trên Đế lộ? Đáng giận!”

Đám người trưởng lão Kiếm tộc, chủ mẫu Vương gia tức giận đến xanh mặt, linh niệm lập tức phun trào, bao trùm mấy chục vạn dặm, tìm kiếm Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đã rời đi, làm sao bọn họ có thể dễ dàng tìm được?

Mặc kệ là phạm vi vận chuyển Không Gian Bàn Vận Thuật, hay là thủ đoạn ẩn thân của hắn, đều không phải là đám người trưởng lão Kiếm tộc có thể tuỳ tiện tìm được.

Sau khi tìm khắp nơi không có hiệu quả, mấy người trưởng lão Kiếm tộc nhìn các tu sĩ thương vong xung quanh, sau khi tức giận, lại không khỏi trầm mặc.

“Là chúng ta đánh giá thấp người này.”

“Liên thủ phái người tìm kiếm người này, tuyệt đối không thể để hắn tiếp tục sống sót, nếu không, tương lai Đế Sơn mở ra, dựa vào thiên phú của người này, có khả năng cực lớn sẽ thành đế.”

“Không sai, chuyện như vậy tuyệt đối không thể xảy ra.”

Mấy đạo thống đến đây đối phó Sở Cuồng Nhân đã đạt thành nhận thức chung trong chuyện này.

Sở Cuồng Nhân thật sự có uy hiếp quá lớn.

Nếu người này không chết, bọn họ sẽ không có ngày nào được an ổn!

“Đáng tiếc, các Hoàng giả vị Đế lộ hạn chế, không cách nào đi ra tổ địa xuất thủ với Sở Cuồng Nhân, nếu không, hôm nay hắn không thể dễ dàng rời đi như thế!”

“Có lẽ, chỉ có tìm tới Thiên Xá lệnh mới có thể đối phó người này.”

Chủ mẫu Vương gia thầm nói.

Nghe thấy nàng nói vậy, hai mắt mấy người còn lại đều tỏa sáng.

Các Hoàng giả trong các đại tổ địa bị đế lộ hạn chế, không cách nào đi ra tổ địa, càng không thể tuỳ tiện ra tay với thiên kiêu, mà Thiên Xá lệnh chính là bảo vật giải trừ hạn chế này!

Chỉ cần có Thiên Xá lệnh, Hoàng giả có thể không chút kiêng kỵ giết bất luận kẻ nào, làm bất cứ chuyện gì trên Đế lộ!

“Thiên Xá lệnh chỉ có thể sinh ra trong cấm địa Hoang Vu, bây giờ cũng là lúc để đám thiên kiêu này vào trong thăm dò, nếu bọn họ có đủ cơ duyên, không chỉ có có thể tìm được Thiên Xá lệnh, có lẽ còn có cơ hội đối kháng Sở Cuồng Nhân!” Trưởng lão Kiếm tộc nói.

“Không sai, ngoại trừ cấm chế ở khu vực trung tâm cấm địa Hoang Vu, các cấm chế khác đã biến mất, cũng là lúc nên vào trong thăm dò rồi.”

Đám người trưởng lão Kiếm tộc nhìn về phía các thiên kiêu, trong mắt mang theo chờ mong.

Mà đám người Bái Hồng Ngọc, Tiêu Kinh Trần, Đồ Hằng nghe vậy, trong mắt lóe lên hưng phấn.

“Cấm địa Hoang Vu, đại cơ duyên chi địa trong truyền thuyết trên đế lộ!”

“Nhất định phải vào bên trong, mới có cơ hội tìm được biện pháp đối kháng Sở Cuồng Nhân!”

“Hừ, Sở Cuồng Nhân, trên đường thành Đế, nhất thời dẫn trước không tính là gì, ai có thể cười đến cuối cùng mới là quan trọng!”

Các đại thiên kiêu có tâm tư khác nhau, nhưng đều chờ mong vung đất hoang vu trong truyền thuyết kia.

Vạn Kỳ Động Thiên kết thúc.

Mà cái tên của Sở Cuồng Nhân đã lưu truyền trên khắp Đế lộ.

Tất cả mọi người biết, trong Đế lộ có một tồn tại, có thể lấy sức một mình đánh bại một đám thiên kiêu cấm kỵ liên thủ.

Thậm chí, mấy đạo thống Viễn Cổ phái người đến vây giết cũng không làm gì được người nọ.

...

“Chúc mừng kí chủ rút được truyền thừa cấp y giả trong truyền thuyết.”

Sau khi rời khỏi Vạn Kỳ Động Thiên, Sở Cuồng Nhân dành thời gian rút phần thưởng.

Truyền thừa y giả? !

“Xem ra cái này rất hữu dụng.”

Sở Cuồng Nhân rút truyền thừa này ra ngoài.

Trong đầu, lập tức hiện lên lượng lớn tin tức có liên quan đến truyền thừa này và các tri thức về y đạo.

“Vạn dược phổ, tạp thảo luận, thiên kim đồ, vô căn thủy...”

Vô số tri thức liên quan đến y đạo xông lên đầu, trong nháy mắt khiến Sở Cuồng Nhân trở thành một vị y giả đỉnh phong.

Cùng lúc đó, trong phần truyền thừa y giả này còn bao gồm lượng lớn cách vận dụng thủy khí.

Mỗi một vị y giả đều đều có thủ đoạn chưa bệnh của mình, mà Sở Cuồng Nhân lấy được phần truyền thừa này, trong đó phần lớn thủ đoạn chữa bệnh đều dựa vào thủy khí.

“A, may mắn ta có Vạn Pháp Quy Nhất Thể, còn nắm giữ Hải Thần Kích, vốn am hiểu thao túng thủy khí, nếu không nhận truyền thừa này còn phải đi học một môn pháp môn thao túng thủy khí.” Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng, nhìn qua, phần truyền thừa y giả này sẽ có trợ giúp với hắn.

“Được, hiện tại lại có thêm một nghề nghiệp nữa.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu cười một tiếng, cộng thêm truyền thừa Đan Sư trước đó, đan y kết hợp, thủ đoạn cứu người của Sở Cuồng

Nhân đã không ở dưới năng lực chiến đấu của hắn.

“Một tay chưởng tử, một tay chưởng sinh, a, thế gian này, có mấy người có năng lực như ta?”

Tâm trạng của hắn rất tốt, cười ha ha một tiếng, sau đó bóng người hóa thành một đạo lưu quang, biến mất ở chân trời.

Chương 561: Nữ tử ngang ngược, Thất Tình môn, Thánh Nữ lệnh

“Chỉ nghe thấy oanh một tiếng, mấy vị thiên kiêu lại bị một cỗ cự lực kinh thiên đánh bay ra ngoài, mọi người tập trung nhìn lại, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, trên người có vạn đạo thần huy lấp lóe, giống như vô thượng Thần Vương, trong tích tắc, tất cả mọi người sợ mất mật, trợn mắt há hốc mồm.”

“Ai có thể nghĩ tới, ngoại trừ Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, Sở Cuồng Nhân còn nắm giữ Thiên Sát Bất Bại Thể, Vạn Pháp Quy Nhất Đạo Thể...”

Trong một gian tửu lâu, một người kể chuyện đang sinh động như thật kể lại những chuyện liên quan đến Sở Cuồng Nhân.

Mọi người dưới đài nghe say sưa ngon lành, trong mắt lộ ra vẻ sùng bái.

Dùng sức một mình đối kháng năm vị thiên kiêu cấm kỵ, còn chiến thắng, đây là chuyện bọn họ còn không dám nghĩ.

“Thật sự có khoa trương như ngươi nói không?”

Đương nhiên, cũng có người biểu thị hoài nghi, dù sao Sở Cuồng Nhân trong lời đồn này cũng quá mức cường đại.

“Chuyện này lão nhân cũng không dám nói giả, thực lực của Sở Cuồng Nhân, tại Vạn Kỳ Động Thiên, vô số tu sĩ tận mắt nhìn thấy, sao ta có thể biên soạn lung tung được.”

Lão nhân kể chuyện cười nhạt nói.

Mà trong đám người nghe có một vài nữ tu, một nữ tu hiếu kỳ nói: “Ta nghe nói Sở Cuồng Nhân lớn lên vô cùng đẹp trai, thế gian ít có người sánh bằng, là thật hay giả?”

Lão nhân cười nói: “Ta đã từng thấy Sở Cuồng Nhân, ta có thể chính xác nói cho ngươi biết, Sở Cuồng Nhân đầu chỉ thế gian ít có người sánh bằng, mà là Thiên Nhân chi tư, phong thần tuấn lãng, mày kiếm mắt sáng, khí chất siêu phàm thoát tục, giống như tiên nhân hạ phàm.”

“Quá giả rồi, nào có người khoa trương như vậy.”

“Lão nhân không gạt người, ngươi ra ngoài hỏi thăm một chút liền biết, tu sĩ đã từng gặp Sở Cuồng Nhân, tất cả đều không có ngoại lệ tán thưởng tướng mạo của đối phương, đám nữ tu càng nhớ mãi không quên hắn.” Lão nhân vuốt chòm râu, cảm khái nói.

Nghe thấy ông ta hình dung như vậy, không ít nữ tu lộ ra vẻ hướng tới, “Nhân vật bực này, nếu hữu duyên gặp mặt một lần thì tốt rồi.”

Trong một góc tửu lâu, có một người đang lạnh nhạt uống rượu.

Trên mặt người này bao trùm linh quang nhàn nhạt, không nhìn rõ khuôn mặt, hắn nghe lão nhân kể chuyện, thỉnh thoảng cười khẽ hai tiếng.

Mặc dù hành động có chút kỳ quái, nhưng không ai để ý tới hắn.

Mà người này, chính là Sở Cuồng Nhân.

Hắn rời khỏi Vạn Kỳ Động Thiên, muốn tìm một chỗ tạm thời ở lại luyện hóa địa mạch tinh nguyên thuộc tính mộc và Bạch Linh Thần Quả.

Bất tri bất giác đã đi đến nơi này, tiến đến uống chút rượu, vừa vặn nghe thấy có người đang đàm luận sự tích của mình, thuận tiện ngồi nghe một hồi.

“Hừ, ta mới không tin Sở Cuồng Nhân lại khoa trương như ngươi nói.”

Lúc này, trong đám người truyền ra một tiếng hừ lạnh.

Chỉ thấy một nữ tử áo đỏ ngồi bên cửa sổ nói, trên mặt hiện lên vẻ khinh thường.

Nữ tử này một bộ hồng y như lửa, khuôn mặt tinh xảo, da thịt vô cùng mịn màng, dáng người có lồi có lõm, tóc đen tới eo.

“Thì ra là quý nữ của Thất Tình môn tới uống rượu, chúng ta đã chậm trễ rồi.”

Trong tửu lâu, ông chủ vội vàng đi lên nghênh đón, vẻ mặt nịnh nọt.

Mà nghe thấy ông ta nói vậy, không ít người đều cảm thấy ngạc nhiên.

Thất Tình môn, đây chính một trong ít đạo thống Viễn Cổ trên Đế đạo.

“Rượu cũng không tệ lắm, chỉ là người kể chuyện kia vẫn luôn nói Sở Cuồng Nhân lợi hại cỡ nào, quả thực có chút phiền.”

Nữ tử áo đỏ cau mày nói.

Một ngày này, từ sư môn đến trong thành, không biết đã mấy lần nàng nghe thấy cái tên Sở Cuồng Nhân rồi, thật sự khiến lòng nàng sinh phiền chán.

Một người nam nhân mà thôi, có gì mà khoác lác chứ.

“Đúng đúng, ta sẽ đuổi lão gia hỏa này ra.” Chưởng quỹ nói.

“Ấy ấy, lão nhân nói mỗi câu đều là thật, nghe nói thánh nữ của Thất Tình môn cũng bị Sở Cuồng Nhân mê hoặc đấy.”

Nghe thấy vậy, nữ tử áo đỏ cau mày, “Chờ một chút, ngươi vừa nói cái gì.”

“Ta nói thánh nữ Thất Tình môn cũng bị Sở Cuồng Nhân mê hoặc.”

“Hồ ngôn loạn ngữ! Sư tỷ tu vong tình đạo, thế gian này làm gì có nam tử nào khiến nàng động tâm được, cẩn thận ta xé rách miệng ngươi.”

Lão nhân vội vàng che miệng mình, sau đó nói ra: “Ngoại giới đều truyền như thế.”

“Hừ, đều là một đám nghe gió nói mưa, hủy danh dự của sư tỷ ta, sau này trong khu vực của Thất Tình môn, ngươi còn dám đàm luận chuyện này, cẩn thận ta một chưởng đập chết ngươi!” Nữ tử áo đỏ trừng lão nhân kể chuyện rồi nói.

“Được được, sau này ta không dám nữa.”

“Còn các ngươi nữa, sau này không cho phép lại nghị luận chuyện này, để ta nghe được, tự gánh hậu quả!”

“Chúng ta đã hiểu.”

Mọi người vội vàng gật đầu.

“Đáng giận, đáng giận, tức chết ta rồi, lại dám làm bẩn danh dự của sư tỷ như vậy, tốt nhất đừng để ta gặp Sở Cuồng Nhân, nếu không ta nhất định sẽ quất chết hắn!”

Nữ tử áo đỏ tức giận đến mức uống mấy ngụm rượu.

Cách đó không xa, Sở Cuồng Nhân buồn bực uống một ngụm rượu, hắn cảm thấy mình có chút nằm cũng bị thương.

Hắn và Lãnh Ngưng Ngọc rõ ràng không xảy ra cái gì, bây giờ lại bị nữ tử áo đỏ này ghi thù.

“Có điều, không ngờ Thất Tình môn lại ở gần đây, nếu bọn họ thật sự có liên quan đến quyển trục kia, có lẽ đáng giá tiến đến bái phỏng một chuyến.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Lãnh Ngưng Ngọc đã nói, Nộ Thần Quyền của mình cùng loại với mấy môn đế thuật của Thất Tình môn, mà Nộ Thần Quyền này là hắn học được trên quyển trục.

Hắn hoài nghi, trong Thất Tình môn cũng có quyển trục tương tự.

Mà quyển trục này hợp nhất, giống như có thể tạo thành một môn tu hành pháp vô cùng cường đại.

Chuyện này đáng giá để Sở Cuồng Nhân chú ý một chút.

“Đi bái phỏng một chuyến cũng không sao, nói không chừng sẽ có thu hoạch ngoài dự liệu.”

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ, quyết định luyện hóa Bạch Linh Thần Quả trước, chuyện địa mạch tinh nguyên tạm thời để sau.

Nghĩ đến đây, Sở Cuồng Nhân nhìn nữ tử áo đỏ kia một cái, hi vọng lúc đến đó bái phỏng không gặp nữ tử ngang ngược này, hắn cũng không muốn gây phiền toái gì.

Mặc dù hắn không sợ Thất Tình môn, nhưng không cần thiết gây thù khắp nơi.

“Tiểu nhị, tính tiền.”

Sở Cuồng Nhân trả tiền rượu, lập tức quay người rời khỏi tửu lâu.

Thất Tình môn, trong một vùng núi.

Cuối vùng núi này có một ngọn núi cao vút, thẳng vào mây trời, có cảm giác cao ngạo, trong vạn ngọn núi này, vô cùng dễ thấy.

Ngọn núi này, chính là chỗ của Thất Tình môn, được gọi là Thất Tình phong.

Rất nhanh, Sở Cuồng Nhân đi đến chân núi Thất Tình phong.

Không chờ hắn chính thức đến nhà, đã có mấy đạo lưu quang lướt về phía hắn, hóa thành mấy vị đệ tử.

“Người kia dừng bước, nơi đây là Thất Tình môn, ngoại nhân không được tự ý đi vào.”

Mấy đệ tử nhìn y Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo đề phòng.

Sở Cuồng Nhân tán linh quang trên mặt đi, lấy lệnh bài bằng ngọc mà lúc trước Lãnh Ngưng Ngọc cho hắn ra, thản nhiên nói: “Tại hạ theo yêu cầu của Lãnh đạo hữu, đến đây bái phỏng.”

“Lãnh đạo hữu?”

Một đệ tử hơi sững sờ, sau đó hắn ta tiếp nhận ngọc lệnh trong tay Sở Cuồng Nhân, sắc mặt đột nhiên thay đổi, “Đây là Thánh Nữ lệnh? ! !”

Thánh Nữ lệnh do thánh nữ của Thất Tình môn nắm giữ, là tượng trưng cho thân phận.

Đương nhiên, tấm lệnh bài này không có tác dụng gì với người ngoài.

Nếu không, Lãnh Ngưng Ngọc sẽ không tuỳ tiện giao vật này cho Sở Cuồng Nhân.

Nhưng mấy đệ tử này khiếp sợ là, Thánh Nữ lệnh là vật tùy thân của thánh nữ Lãnh Ngưng Ngọc, làm sao lại ở trong tay Sở Cuồng Nhân, người này có quan hệ gì với thánh nữ?

Chương 562: Bái phỏng Thất Tình môn, Xích Nguyệt hung hăng càn quấy

“Làm sao Thánh Nữ lệnh lại ở trên người ngươi, ngươi là ai?”

Một đệ tử không nhịn được mở miệng hỏi.

“Tại hạ là Sở Cuồng Nhân.”

“Sở Cuồng Nhân?”

Mấy đệ tử nghe vậy, sắc mặt lại lần nữa thay đổi.

Nếu nói bây giờ trên Đế lộ, danh tiếng của ai vang dội nhất, vậy không thể nghi ngờ, nhất định là Sở Cuồng Nhân.

Thiên kiêu cấm kỵ liên thủ cũng không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân, mấy đạo thống Viễn Cổ vây giết lại bị đối phương thong dong thối lui, chỉ bằng hai chiến tích này, trên Đế lộ đã không ai so được.

“Xin các hạ chờ một chút, ta đi thông báo thánh nữ.”

Một đệ tử cầm Thánh Nữ lệnh, hóa thành một đạo lưu quang cấp tốc biến mất tại chỗ.

Sở Cuồng Nhân cũng không nóng nảy, đứng chờ.

Một lát sau, sau lưng Sở Cuồng Nhân truyền đến một loạt tiếng bước chân, cùng lúc đó có một trận hương rượu nồng đậm truyền khắp không trung.

“Khí tức này...”

Sắc mặt Sở Cuồng Nhân có chút cổ quái nhìn về sau lưng.

Chỉ thấy nữ tử mặc áo đỏ trong tửu lâu lúc trước tuyên bố muốn quất hắn sắc mặt đỏ bừng, còn nấc lên, đi đến gần sơn môn.

Một thân hơi rượu kia, không khỏi khiến người ta nhượng bộ lui binh.

Gia hỏa này, rốt cuộc đã uống bao nhiêu a.

Sở Cuồng Nhân không khỏi lui về sau hai bước.

Nhưng hắn lui, nữ tử áo đỏ kia nhìn thấy hắn, hai mắt tỏa sáng, tiến lên một tay ôm vai hắn, vươn tay sờ cằm hắn, say khướt nói: “Nha, Thất Tình môn chúng ta còn có tiểu ca ca lớn lên đẹp mắt như vậy sao, còn tốt hơn Sở Cuồng Nhân nữa.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân co giật hai lần, đẩy tay đối phương ra, lại lui về sau hai bước.

“Nha, tiểu ca ca còn xấu hổ, ngươi thuộc mạch nào, nói cho ta, sau này tỷ tỷ bảo kê ngươi.”

Nữ tử áo đỏ cười, hứng thú, càng thêm ra sức trêu chọc Sở Cuồng Nhân.

Dáng vẻ say khướt của nàng khác hẳn với dáng vẻ ngang ngược trong tửu lâu mà Sở Cuồng Nhân đã nhìn thấy, có thêm mấy phần lười biếng phong tình.

“Xích Nguyệt sư tỷ, vị đạo hữu này không phải người của Thất Tình môn chúng ta, hắn đến tìm thánh nữ.”

“Tìm sư tỷ? Đừng đùa, ngoại trừ cái tên ngu đần của Kiếm tộc kia, còn nam nhân nào đến tìm sư tỷ nữa?”

Nữ tử áo đỏ, cũng chính là Xích Nguyệt khoát tay áo, dáng vẻ như muốn nói ngươi đừng đùa ta.

“Hắn là Sở Cuồng Nhân.” Đệ tử kia nói.

“Hắn là ai, ngươi lặp lại lần nữa?”

“Sở Cuồng Nhân.” Đệ tử kia lặp lại một lần.

Xích Nguyệt hít sâu một hơi, ngay sau đó trên người vận chuyển linh lực, hơi rượu trong cơ thể cấp tốc bốc hơi.

Hơi rượu đầy trời cũng rút đi, ánh mắt Xích Nguyệt càng thêm thanh tỉnh, dáng vẻ lười biếng biến mất, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, cười lạnh một tiếng, “Chính người đã làm ô danh sư tỷ ta đúng không?”

“Việc này không liên quan gì đến ta.”

“Làm bẩn danh dự của sư tỷ, ngươi nên đánh!”

Xích Nguyệt không nói thêm cái gì, trực tiếp xuất thủ, đưa tay đánh ra một quyền, linh lực lẫn vào hương rượu, bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Uy lực không lớn, giống như đang thăm dò.

Khi quyền kình sắp rơi xuống thân thể Sở Cuồng Nhân, thân ảnh của hắn lại biến mất ngay tại chỗ.

Một quyền này của Xích Nguyệt đánh hụt.

“Ha, thủ đoạn không gian, có ý tứ.”

Linh niệm của Xích Nguyệt tuôn ra, rất nhanh đã khóa chặt tung tích của Sở Cuồng Nhân, ngay ở trên đỉnh đầu của nàng.

“Lại đến.”

Lại một quyền đánh ra ngoài, nhưng Sở Cuồng Nhân lại không thèm nhìn, bóng người biến mất ngay tại chỗ.

“Lại có thể tránh?”

Xích Nguyệt cau mày, lần này, nàng thôi động linh lực, một cỗ đạo vận mạnh mẽ lập tức bạo phát, bao phủ không gian xung quanh Sở Cuồng Nhân.

“Tê Tâm Trảo!”

Lời nói vưa rơi xuống, trên người Xích Nguyệt bộc phát ra một cỗ buồn phiền chi ý, một trảo hướng về phía hư không, giống như muốn làm tê liệt hư không.

Năm đạo trảo kình xẹt qua hư không, hướng về phía Sở Cuồng Nhân!

“Ha, bi thương chi ý.” Sở Cuồng Nhân cảm giác được một cỗ bi thương tê tâm liệt phế trong một trảo của đối phương.

Hiển nhiên, đây là một môn tu hành pháp có liên quan đến tâm tình.

Không chỉ như thế, ngay khi đối phương thi triển ra môn pháp này, trong lòng hắn mơ hồ có chút rung động.

Cảm giác này nói cho hắn biết, môn tu hành pháp này của đối phương có cùng nguồn gốc với Tuyệt Tâm Chỉ, Ai Thiên Chưởng, Nộ Thần Quyền của hắn.

“Xem ra lần này mình đến đây là đúng rồi.”

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Sau đó, một cỗ ba động không gian nổi lên, Sở Cuồng Nhân tránh thoát khí tức phong tỏa của Xích Nguyệt, lại lần nữa biến mất không thấy.

Dựa vào tu vi của Xích Nguyệt mà muốn phong tỏa ngăn cản hắn, còn kém xa lắm.

"Cái gì? ! Ở đâu?"

Xích Nguyệt biến sắc, tìm kiếm bóng dáng của Sở Cuồng Nhân ở khắp nơi.

"Nơi này."

Lúc này, giọng nói của Sở Cuồng Nhân từ sau lưng nàng truyền đến.

Nàng theo bản năng quay người đánh ra một chưởng.

Nhưng một chưởng này vừa đánh ra liền bị một cỗ lực lượng càng thêm kinh khủng đánh nát, khiến cả người nàng không tự chủ được lùi lại mấy bước.

Sau khi Xích Nguyệt giữ vững thân thể, hai ngón tay đã đến cổ họng của nàng, kiếm khí sắc bén lưu chuyển trên đầu ngón tay, chặt đứt một lọn tóc của nàng.

Cổ họng Xích Nguyệt bỗng nhúc nhích một cái, trên trán thấm ra mồ hôi lạnh.

Nàng vô cùng rõ ràng, nếu Sở Cuồng Nhân muốn, vậy kiếm khí kia không chỉ chặt đứt mái tóc của nàng, còn đầu nàng nữa.

"Lại động thủ, ta sẽ hoàn thủ."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Bên cạnh, mấy đệ tử của Thất Tình môn biến sắc, lấy ra binh khí, muốn tiến lên tương trợ.

"Lui ra!"

Nhưng Xích Nguyệt quát lạnh một tiếng, quát lui mấy đệ tử, “Ngốc sao? Ta không phải đối thủ của hắn, các ngươi đi lên có tác dụng gì.”

Sở Cuồng Nhân để tay xuống, thản nhiên nói: “Tại hạ đến đây bái phỏng, cũng không có ác ý, còn tin đồn ở bên ngoài, không hề liên quan đến ta.”

“Bất kể nói thế nào, danh dự của sư tỷ ta là vì ngươi mà hao tổn.”

Xích Nguyệt nói xong, sau đó nhìn từ trên xuống dưới Sở Cuồng Nhân, thầm nói: “Đúng là giống như trong lời đồn, lớn lên đẹp mắt như vậy.”

“Thanh giả tự thanh, ngoại giới nói thế nào, đối với ta cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì, Xích Nguyệt, ngươi không nên vì chuyện này mà khó xử Sở đạo hữu mới đúng.”

Lúc này, một giọng nói đạm mạc từ sau lưng mọi người truyền đến.

Chỉ thấy Lãnh Ngưng Ngọc đạp không mà đến, khí chất thanh lãnh thoát tục, vẻ mặt đạm mạc như băng.

“Sư tỷ, ngươi đã đến, ta không phải muốn xả giận cho ngươi sao?”

“Ngươi quá hồ nháo, nếu sư tôn biết, chắc chắn sẽ phạt ngươi.”

“Không sao, đến lúc đó ta sẽ trốn sau lưng ngươi, sư tôn khẳng định không nỡ đánh ngươi.”

Xích Nguyệt cười nói, xem ra tình cảm với Lãnh Ngưng Ngọc cũng không tệ lắm.

Lãnh Ngưng Ngọc giống như có chút bất đắc dĩ với Xích Nguyệt, không tiếp tục để ý.

“Sở đạo hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

Lãnh Ngưng Ngọc nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong ánh mắt đạm mạc như băng xuất hiện một chút ba động.

Những ngày qua, sau khi nàng trở về, nhập định tu hành lúc, chẳng biết tại sao trong đầu vẫn hiện ra bóng dáng của Sở Cuồng Nhân, chuyện này khiến nàng không hiểu.

Rõ ràng chỉ gặp qua hai lần mà thôi, vì sao lại khó quên như vậy?

Chẳng lẽ bởi vì đối phương đã cứu mạng nàng sao?

Xích Nguyệt nhìn Lãnh Ngưng Ngọc một cái, sau đó nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trên mặt lộ ra vẻ do dự.

Chẳng lẽ, sư tỷ thật sự động phàm tâm?

Ôi chao, chuyện này thật rất khó lường.

Xích Nguyệt bị phát hiện này dọa sợ đến suýt nữa cắn phải đầu lưỡi.

“Lãnh đạo hữu, tại hạ đáp ứng lời mời tới đây.”

“Mời, đám người sư tôn đang ở bên trong đợi Sở đạo hữu.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, sau đó theo Lãnh Ngưng Ngọc đi vào Thất Tình môn.

“Hắn chính là Sở Cuồng Nhân gần đây rất xôn xao huyên náo trên Đế lộ sao? Xem ra rất bất phàm.”

“Nhưng ngoại trừ lớn lên đẹp trai hơn ta một chút, thì không nhìn ra hắn có chỗ nào bất phàm nha, hắn thật sự có thể đánh bại mấy vị thiên kiêu cấm kỵ liên thủ?”

“Cũng không biết lần này người này đến Thất Tình môn làm gì?”

Trên đường đi, không ít người đang âm thầm quan sát Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng hiếu kỳ.

Chương 563: Lãnh Nguyệt tiên tử, chưa bao giờ có, nói thế nào quên

Trong đại điện Thất Tình môn.

Môn chủ đương đại của Thất Tình môn, Lãnh Nguyệt tiên tử đang chờ Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo tò mò.

“Trong truyền thuyết, chính là thiên kiêu thong dong thối lui trong sự vây giết của của bốn đạo thống viễn cổ Kiếm tộc, Ma tộc, Bái gia, Vương gia sao? Không biết rốt cuộc là nhân vật bậc nào.”

Lãnh Nguyệt tiên tử thầm nói.

Không bao lâu, nàng liền nhìn thấy mấy người Lãnh Ngưng Ngọc, Xích Nguyệt đi đến đại điện.

Mà sau lưng hai người Xích Nguyệt, có một thanh niên áo trắng.

Thanh niên bạch y tóc đen, tuấn dật tuyệt trần, khóe miệng giống như treo nụ cười như có như không, trong lúc giơ tay nhấc chân đều có khí chất siêu phàm thoát tục.

Giống như tiên nhân trên trời, lúc nào cũng có thể phi thăng mà đi.

Trong mắt Lãnh Nguyệt tiên tử hiện lên một vệt kinh diễm, cả đời nàng đã nhìn thấy không ít mỹ nam tử, lúc còn trẻ, mỹ nam tử theo đuổi nàng nhiều vô số kể, có thể xếp từ cửa Thất Tình môn tới Đế Sơn, nhưng tất cả mỹ nam tử kia đều kém Sở Cuồng Nhân trước mặt.

Thì ra trên đời này, thật sự có nam tử siêu phàm thoát tục như vậy.

Nếu lúc trước, trong số người theo đuổi nàng có Sở Cuồng Nhân, vậy nàng cũng không độc thân đến bây giờ.

Lãnh Nguyệt tiên tử cảm khái một tiếng.

Vừa nghĩ vậy, nàng đột nhiên cảm giác trong bụng đột nhiên có một cỗ nhiệt khí bắt đầu nhảy lên.

Lãnh Nguyệt tiên tử cau mày, “Không thể nào, mới gặp mặt, hỏa độc đã có khuynh hướng phát tác rồi, nam nhân này lớn lên đúng là quá nghiệp chướng.”

Nàng thôi động linh lực, áp chế hỏa độc trong cơ thể.

Mà Lãnh Ngưng Ngọc, Xích Nguyệt đã dẫn theo Sở Cuồng Nhân đi vào đại điện.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Lãnh Nguyệt tiên tử, vừa hay nhìn thấy vệt đỏ ửng mới thối lui trên mặt đối phương, không khỏi kinh ngạc.

Đã xảy ra chuyện gì rồi?

Sắc mặt Xích Nguyệt thay đổi, “Sư tôn, ngươi không sao chứ?”

Mặc dù vẻ mặt Lãnh Ngưng Ngọc bên cạnh không có thay đổi lớn, nhưng trong mắt vẫn lộ ra ý hỏi thăm.

“Không sao.”

Lãnh Nguyệt tiên tử khoát tay áo, sau đó nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, cười nhạt nói: “Sở đạo hữu đường xa mà đến, Thất Tình môn không tiếp đón từ xa được.”

“Lãnh Nguyệt tiên tử khách khí.”

Lúc nói chuyện, Sở Cuồng Nhân vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, âm thầm quan sát tình huống của Lãnh Nguyệt tiên tử.

“Lãnh Nguyệt tiên tử, Chuẩn Đế đỉnh phong, chuyên tu cảm tình... Thân trúng Hỏa Dục chi độc, thường xuyên chịu nỗi khổ hỏa dục đốt cháy, lúc động tình là thống khổ nhất...”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Hỏa Dục chi độc?

Không ngờ Lãnh Nguyệt tiên tử lại trúng loại độc này, khó trách lần trước Lãnh Ngưng Ngọc lại hỏi hắn độc giác của Thiên Hàn Băng Mãng.

Độc giác kia chính là bảo vật thuộc tính hàn, vừa vặn có thể dùng để khắc chế Hỏa Dục chi độc.

“Ta nghe Ngưng Ngọc từng nói, Sở đạo hữu có một môn Đế thuật dẫn động tình cảm, không biết có thể để ta mở mang kiến thức một chút không?”

Lãnh Nguyệt tiên tử cũng không khách khí, trực tiếp mở miệng dò hỏi.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, cũng không để ý đến Hỏa Dục chi độc nữa, hiển nhiên là bí mật của đối phương, hắn tùy tiện nói ra thật sự không ổn.

Hắn đưa tay, thôi động đạo vận Nộ Thần Quyền.

Một cỗ tức giận hiển hóa, xen lẫn trong hư không, hóa thành một cái quyền ấn thiêu đốt lửa giận màu đen.

Sau khi nhìn thấy quyền ấn này, hai mắt Lãnh Nguyệt tiên tử tỏa sáng, “Cỗ lực lượng này, đúng là tu hành pháp được ghi lại trong quyển trục kia.”

“Quả nhiên, trong tay Thất Tình môn có quyển trục kia, không biết Thất Tình môn góp nhặt được mấy phần?”

Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ dò hỏi.

“Vậy không biết trong tay Sở đạo hữu có mấy phần?” Lãnh Nguyệt tiên tử cười hỏi.

“Ba phần.”

Sở Cuồng Nhân nói chi tiết, cũng không giấu diếm.

Nghe thấy vậy, hai mắt Lãnh Nguyệt tiên tử tỏa sáng, “Không ngờ lại có ba phần, xem ra cơ duyên của Sở đạo hữu không cạn đâu.”

“Trong tay Thất Tình môn chúng ta có năm phần.”

Lãnh Nguyệt tiên tử cũng đối đãi chân thật, trong Thất Tình môn có không ít đệ tử hành tẩu bên ngoài, có không ít người biết đến các loại Đê thuật này, Thất Tình môn không cần thiết giấu diếm Sở Cuồng Nhân.

Chuyện này điều tra một chút là biết.

“Năm phần, cộng thêm ba phần trong tay ta, vậy là có tám phần.”

Trong lòng Sở Cuồng Nhân hơi động.

Quyển trục kia có tổn cộng chín phần, tổ hợp lại sẽ thành một loại tu hành pháp vô cùng cường đại, thậm chí siêu việt tất cả Đế thuật trên Thương Khung tinh.

Pháp môn như thế, quá mức huyền diệu.

Thậm chí Sở Cuồng Nhân còn hoài nghi, liệu vật này có liên quan tu hành pháp thành tiên không.

Nếu có thể tề tụ, nhất định có trợ giúp rất lớn với hắn.

Vốn trong tay hắn chỉ có ba quyển trục, muốn tề tụ, không biết phải chờ tới ngày tháng năm nào.

Nhưng bây giờ, cộng thêm năm quyền trục trong tay Thất Tình môn, quá trình này đã tiến triển một mảng lớn, chỉ thiếu quyển trục cuối cùng mà thôi.

“Trong tay ta có ba quyển trục, tin tưởng Thất Tình môn cũng không nguyện ý bỏ lỡ đi, Lãnh Nguyệt tiên tử, ta trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, ta nguyện ý dùng ba phần quyển trục này trao đổi với các quyền trục khác trong Thất Tình môn, như thế nào?” Sở Cuồng Nhân nói ra, dù sao hắn đã biết các môn Đế thuật trên quyển trục kia, quyển trục của bản thân hắn cũng không quan trọng nữa.

“A, những môn đế thuật này liên quan đến căn cơ của Thất Tình môn, vấn đề này, ta phải thương lượng với các trưởng lão trong tông đã.”

Lãnh Nguyệt tiên tử cười nhạt một tiếng, sau đó nói với Lãnh Ngưng Ngọc bên cạnh: “Ngưng Ngọc, Sở đạo hữu đường xa mà đến, ngươi dẫn hắn đi xuống nghĩ ngơi trước đi.”

“Được.”

Lãnh Ngưng Ngọc khẽ vuốt cằm, sau đó nàng liền dẫn Sở Cuồng

Nhân rời đi.

Trong đại điện, chỉ còn lại Xích Nguyệt và Lãnh Nguyệt tiên tử.

Nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, Lãnh Nguyệt tiên tử không khỏi cảm khái nói: “Không ngờ trên thế giới lại còn nam tử siêu phàm thoát tục như vậy, vừa nhìn thấy hắn, ta suýt chút nữa đã động tình, bị hỏa độc đốt người.”

Bên cạnh, Xích Nguyệt có chút xấu hổ, “Sư tôn, ngươi là chưởng môn của Thất Tình môn chúng ta, phải chú ý hình tượng một chút.”

“Ta có biện pháp nào, hỏa độc đáng chết này cứ như vậy, không thể động tình chút nào, muốn trách thì trách Sở Cuồng Nhân lớn lên đẹp quá đi.”

Lãnh Nguyệt tiên tử bĩu môi một cái nói.

“Ừm... Chuyện này ta thật sự không phản bác được.” Xích Nguyệt cũng không còn lời nào để nói, sau đó nàng nghĩ tới điều gì, nói dị dạng của Lãnh Ngưng Ngọc cho Lãnh Nguyệt tiên tử.

Nghe xong Xích Nguyệt nói, hai mắt Lãnh Nguyệt tiên tử tỏa sáng, “Ngươi nói là, Ngưng Ngọc có khả năng tâm động rồi?”

“Ừm, có chút manh mối như vậy.” Xích Nguyệt có chút lo lắng.

“Đây là chuyện tốt.”

Trên mặt Lãnh Nguyệt tiên tử lộ ra vẻ vui mừng, chuyện này khiến Xích Nguyệt có chút không hiểu, “Sư tôn, sao chuyện này có thể là chuyện tốt được, sư tỷ tu hành vong tình đạo a, nếu động tình, sẽ ảnh hưởng lớn đến con đường tu hành của nàng đó.”

“Vong tình đạo, vong tình đạo, quan trọng nhất chính là một chữ quên, nhưng Ngưng Ngọc trời sinh đã cảm tình mờ nhạt, chưa bao giờ trải nghiệm tình yêu chân chính, nếu chưa bao giờ có, nói gì đến quên? Đây cũng là nguyên nhân khiến vong tình đạo của nàng vẫn không thể chính thức đại thành.”

“Nhưng nếu lần này, nàng có thể yêu mến một người, sau đó lại quên đi, như vậy, vong tình đạo của nàng sẽ chân chính đại thành!”

Một vong tình đạo không hoàn chỉnh đã tạo ra một vị thiên kiêu cấm kị, nếu là vong tình đạo chân chính, thành tựu tương lai của Lãnh Ngưng Ngọc sẽ không thể đo đạc được.

Đây cũng là nguyên nhân Lãnh Nguyệt tiên tử cảm thấy vui vẻ.

“A, ta còn tưởng rằng trên đời này không có nam tử nào khiến Ngưng Ngọc tâm động, nhưng Sở Cuồng Nhân đúng là một đối tượng không tệ.”

Vừa nghĩ tới Sở Cuồng Nhân, hỏa độc Lãnh Nguyệt tiên tử thật vất vả áp chế xuống giống như lại có khuynh hướng thiêu đốt lên, “Thật là phiền phức.”

“Sư tôn, Lý đạo nhân sắp đến rồi, lần này có thi thể Thiên Băng Hàn Mãng sư tỷ mang về, có lẽ, hắn thật sự có biện pháp giải trừ hỏa độc trong cơ thể cho ngươi.”

“Có lẽ vậy, nhưng nói thật, ta không muốn mời hắn đến đây.”

Lãnh Nguyệt tiên tử bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Chương 564: Cảnh cáo? Nói cẩn thận a, Lý đạo nhân uy hiếp

Trong Thất Tình môn, Lãnh Ngưng Ngọc dẫn Sở Cuồng Nhân đi dạo khắp nơi.

Hai người đều là người siêu phàm thoát tục, đứng cùng một chỗ, ngược lại có mấy phần thần tiên quyến lữ.

Đệ tử bốn phía nhìn thấy, không khỏi hâm mộ.

Tại Thất Tình môn, Lãnh Ngưng Ngọc luôn có hình tượng cao cao tại thượng, không nhiễm thế tục, ngoại trừ Xích Nguyệt và Lãnh Nguyệt tiên tử có quan hệ tốt với nàng, thì ngay cả mấy vị trưởng lão, Đạo Tử hạch tâm cũng không liên quan đến nàng, dù sao, không có mấy người có tình cảm với người không kết giao sâu với mình.

Nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến tưởng tượng mỹ hảo của mọi người về nàng, cho nên cũng có không ít người bí mật âm thầm ái mộ Lãnh Ngưng Ngọc.

Nhưng chưa từng nghe nói nàng có quan hệ thân thiết với nam tử nào.

Hôm nay Lãnh Ngưng Ngọc tự mình dẫn một nam tử đi tham quan khắp nơi trong Thất Tình môn, là lần đầu tiên người của Thất Tình môn nhìn thấy.

“Sở đạo hữu, nơi này là thác nước Phi Lưu của Thất Tình môn.”

Lãnh Ngưng Ngọc dẫn Sở Cuồng Nhân đến một thác nước, thác nước kia từ trên sườn núi đổ xuống, âm thanh dòng nước trùng kích, trong phạm vi mười dặm đều có thể nghe được.

Mà Lãnh Ngưng Ngọc giới thiệu xong thác nước Phi Lưu xong liền đứng ở một bên yên lặng không nói, mặc cho Sở Cuồng Nhân tự xem xét.

Trên đường cùng đi tới, đều là như thế.

Mỗi khi đến một danh lam thắng cảnh nào đó, Lãnh Ngưng Ngọc sẽ nói tên của danh lam thắng cảnh này ra, sau đó đứng sang một bên không nói lời nào, nhìn ra được, nàng rất ít khi tiếp xúc với người khác, có lúc lộ ra dáng vẻ muốn nói lại thôi, giống như muốn nói gì, nhưng không tìm được đề tài.

Phần lớn thời gian đều là Sở Cuồng Nhân nói chuyện trước, nàng mới trả lời nhiều hơn mấy câu.

“Hình như Lãnh đạo hữu có quen biết với Đạo Tử Kiếm tộc?”

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên thuận miệng hỏi một câu.

“Quen biết.” Lãnh Ngưng Ngọc gật đầu.

“Nghe nói Kiếm Đạo Tử đang theo đuổi Lãnh đạo hữu.”

“Theo đuổi?” Lãnh Ngưng Ngọc cau mày, giống như đang ngẫm nghĩ hàm nghĩa của từ này, sau đó thản nhiên nói: “Kiếm Đạo Tử đúng là tìm ta nhiều lần hơn những người khác, còn theo đuổi mà Sở đạo hữu nói, ý là hắn muốn kết thành đạo lữ với ta đi.”

“Đúng vậy, ngươi nghĩ như thế nào?”

“Tại hạ một lòng hướng đạo, không có ý nghĩ như vậy.”

“Thì ra là thế.”

Sở Cuồng Nhân cũng chỉ thuận miệng hỏi một câu, cũng không tiếp tục hỏi nữa.

“Ngưng Ngọc, thì ra ngươi ở chỗ này.”

Lúc này, sau lưng hai người Sở Cuồng Nhân truyền đến một giọng nói.

Chỉ thấy một thanh niên áo trắng đi về phía hai người, khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trong mắt thanh niên kia lướt qua một vệt dị sắc, sau đó đề phòng nhìn hắn, “Chắc hẳn vị này chính là Sở Cuồng Nhân Sở đạo hữu gần đây rất xôn xao huyên náo đi, tại hạ Lý Sách Long, bái kiến.”

Hắn ta đến Thất Tình môn liền nghe nói Sở Cuồng Nhân đến đây bái phỏng sự, cộng thêm tướng mạo khí chất của Sở Cuồng Nhân, cũng không khó đoán được.

“Xin chào Lý đạo hữu.” Sở Cuồng Nhân nhìn Lý Sách Long, ánh mắt lộ ra một vệt nghiền ngẫm.

Người này, có thù với hắn?

Vì sao?

“Ngưng Ngọc, đã lâu không gặp, gần đây ngươi có khỏe không?” Lý Sách Long nhìn về phía Lãnh Ngưng Ngọc, ôn nhu hỏi.

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra là vì Lãnh Ngưng Ngọc, xem ra lại là một người theo đuổi

Lãnh Ngưng Ngọc.

“Đa tạ Lý đạo hữu, gần đây Ngưng Ngọc vẫn như trước, đúng rồi, Lý tiền bối đã tới rồi?”

“Ừm, sư tôn đang xem bệnh cho Lãnh Nguyệt tiền bối.”

“Vậy ta cũng đi qua xem một chút.”

Lãnh Ngưng Ngọc nói, sau đó quay người rời đi, đi về phía đại điện.

Sở Cuồng Nhân có chút hiếu kỳ, cũng đi theo.

Bên cạnh, Lý Sách Long đề phòng nhìn hắn, “Không biết tại sao Sở đạo hữu lại đột nhiên xuất hiện ở đâu? Tiếp cận Ngưng Ngọc là có mục đích gì?”

“A, chuyện này có liên quan gì đến ngươi sao?”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, cũng lười giải thích.

Lý Sách Long nghe vậy, trong mắt bắn ra một đạo lãnh ý, “Ta mặc kệ Sở Cuồng Nhân ngươi lợi hại thế nào, ta cảnh cáo ngươi...”

Hắn ta còn chưa nói hết câu.

Bỗng nhiên, một cỗ uy áp kiếm đạo sắc bén phô thiên cái địa bao phủ hắn ta.

Áp lực kiếm đạo cường đại khiến hắn ta cảm thấy ngạt thở.

“Cảnh cáo? Từ xưa tới nay chưa ai có thể cảnh cáo ta, Lý đạo hữu, nói cẩn thận a.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Đối diện hắn, Lý Sách Long bị uy áp bao phủ, trên trán đã thấm ra mồ hôi lạnh.

Quá kinh khủng.

Mặc dù Lý Sách Long không phải thiên kiêu cấm kị, nhưng trong đám thiên kiêu cũng thuộc về tuyệt đỉnh.

Nhưng dưới uy áp của Sở Cuồng Nhân, hắn ta lại khó mà chịu đựng được.

“Lý đạo hữu, Sở đạo hữu, hai vị sao vậy?”

Dường như Lãnh Ngưng Ngọc cảm nhận được sau lưng truyền đến dị dạng, không khỏi hiếu kỳ xoay người, nhìn qua hai người Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo ý hỏi thăm chi.

“Không có gì.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, thu liễm uy áp kiếm đạo.

Có thể nói, hắn nắm giữ cách khống chế uy áp đỉnh phong, chỉ nhằm vào Lý Sách Long, căn bản không lộ ra ngoài chút nào.

Cho nên, Lãnh Ngưng Ngọc căn bản không phát giác được.

Lãnh Ngưng Ngọc không nghi ngờ gì, tiếp tục đi về phía trước, Sở Cuồng Nhân cũng đi theo.

Sau lưng, Lý Sách Long nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân, mặc dù là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng ánh mắt hắn ta lại giống nhừ nhìn thấy kẻ thù giết cha vậy.

“Nếu ngươi lại dùng ánh mắt ấy nhìn ta, ta không ngại móc con mắt của ngươi ra đâu.”

Giọng nói đạm mạc của Sở Cuồng Nhân bay vào tai Lý Sách Long.

Nghe thấy cảnh cáo này, Lý Sách Long vội vàng thu liễm ánh mắt.

Hắn ta biết, nếu lời đồn ở ngoại giới không giả, thì mười lăm người như hắn ta cũng không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

Ba người đi tới đại điện.

Mà vừa tiến vào đại điện, Sở Cuồng Nhân liền phát hiện bầu không khí trong đại điện không bình thường.

Trong đại điện, có năm người.

Ngoại trừ Lãnh Nguyệt tiên tử và Xích Nguyệt ra, còn có một nam tử trung niên tóc mai điểm bạc, nhưng tướng mạo tuấn lãng, hai người còn lại đều là lão giả.

Lúc này, Lãnh Nguyệt tiên tử đang nhìn nam tử trung niên kia, trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ tức giận.

“Lý đạo nhân, ngươi giậu đổ bìm leo như vậy, không phải có chút quá đáng sao?”

Lãnh Nguyệt tiên tử lạnh lùng nói.

Lý đạo nhân lại từ tốn nói: “Lãnh Nguyệt tiên tử, đây là điều kiện duy nhất của ta, ngươi có thể không đồng ý, nhưng dưới gầm trời này, trừ ta ra, sợ rằng ngươi sẽ không tìm được vị y giả hoặc đan sư thứ hai có thể áp chế hỏa độc trong cơ thể ngươi.”

“Lý tiền bối, ngươi là đệ nhất tông sư y đạo, đưa ra điều kiện như vậy, không cảm thấy quá vô sỉ sao?”

Xích Nguyệt nhìn Lý đạo nhân, cũng lộ ra vẻ không tốt.

“Đây là chuyện của ta và sư tôn ngươi, không đến lượt tên tiểu bối như ngươi xen vào.” Lý đạo nhân đạm mạc nói.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lãnh Ngưng Ngọc đi tới, hiếu kỳ hỏi.

“Sư tỷ, Lý tiền bối nói có biện pháp giải quyết hỏa độc trong cơ thể sư tôn, nhưng ông ấy lại ra điều kiện muốn kết thành đạo lữ với sư tôn.”

Xích Nguyệt tức giận đến nghiến răng nói.

Lãnh Ngưng Ngọc nghe được, trong lòng không có nhiều gợn sóng, nhưng vẫn không nhịn được cau mày, “Lý tiền bối, có thể đổi điều kiện khác hay không.”

“Ta thích sư tôn ngươi nhiều năm rồi, nhưng nàng vẫn không chịu tiếp nhận ta, ta chịu đủ rồi, hôm nay ta nhất định phải đạt thành mong muốn.”

Lý đạo nhân hít sâu một hơi, nhìn Lãnh Nguyệt tiên tử, trong mắt lộ ra nhiệt huyết.

Từ lúc còn trẻ, ông ta đã thích Lãnh Nguyệt tiên tử, nhưng đã nhiều năm như vậy, ông ta vẫn không chiếm được đối phương, sau khi biết đối phương trúng hỏa độc, phản ứng đầu tiên trong lòng ông ta không phải tiếc hận cho đối phương, mà chính là... Hưng phấn.

Bởi vì như vậy, ông ta có thể dựa vào sở học của mình, quang minh chính đại tiếp cận đối phương, cũng triển khai thế công theo đuổi.

Chương 565: Ta có thể giải hỏa độc này, tự cao tự đại, bộ mặt chân chính của vong tình đạo

"Qua nhiều năm như thế, nếu là một khối đá cũng phải nóng lên rồi, chẳng lẽ Lãnh Nguyệt không có chút tình cảm nào với ta sao?"

Lý đạo nhân nhìn Lãnh Nguyệt tiên tử, đau lòng nói.

"Lý đạo hữu, nhiều năm như vậy, ngươi làm dịu hỏa độc cho ta, ta rất cảm kích, nhưng chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được."

Lãnh Nguyệt tiên tử hít sâu một hơi, tận lực đè xuống suy nghĩ trong lòng.

Nàng cũng biết tâm tư của Lý đạo nhân với mình, cho nên đến bây giờ vẫn luôn tận lực duy trì khoảng cách với đối phương, mỗi lần đối phương trị liệu cho mình xong, nàng đều đưa một đám Linh Nguyên, hoặc là tặng một số bảo vật, kiên quyết không nợ đối phương.

Thật không ngờ, nàng biểu hiện rõ ràng như vậy, Lý đạo nhân vẫn không buông tha nàng như cũ, hiện tại thậm chí còn dùng trị liệu uy hiếp, muốn mạnh mẽ kết làm đạo lữ với nàng.

“Không, ta lại muốn miễn cưỡng, cho dù không chiếm được tâm của ngươi, ta cũng muốn lấy được người của ngươi.”

Lý đạo nhân khẽ cắn môi nói: “Nếu ngươi muốn tính mạng, hôm nay nhất định phải ký khế ước, trở thành đạo lữ của ta.”

Ký khế ước là chuyện bình thường khi kết làm đạo lữ, hai bên ký khế ước, đồng sinh cộng tử, không được phản bội.

Nếu không ký khế ước, Lý đạo hữu sẽ không dễ dàng đưa ra điều kiện này.

Có lẽ ông ta vừa chữa khỏi cho Lãnh Nguyệt, đối phương đã một chưởng đập chết ông ta, như vậy ông ta phải khóc rồi.

“Lý đạo nhân, ngươi đừng quá đáng.”

Ngay cả Lãnh Ngưng Ngọc tu hành vong tình đạo, nhưng thấy sư tôn bị uy hiếp như thế, nàng cũng có chút ngồi không yên.

“Đúng rồi, không chỉ Lãnh Nguyệt, còn Ngưng Ngọc nữa, đồ nhi Sách Long của ta thích ngươi đã lâu, hôm nay dứt khoát liền song hỉ lâm môn, ngươi và Sách Long cũng kết làm đạo lữ đi.”

Bên cạnh, Lý Sách Long vui vẻ đến suýt nữa nhảy dựng lên, trong lòng âm thầm khen ngợi Lý đạo nhân.

Có sư phụ như vậy thật sự quá tốt.

Bản thân tìm đạo lữ, vẫn không quên bắt một người cho hắn ta, như vậy, tâm nguyện nhiều năm nay của hắn ta có thể hoàn thành rồi.

“Ngưng Ngọc, ngươi yên tâm đi, nếu hai ta kết thành đạo lữ, ta nhất định sẽ một đời một kiếp đối tốt với ngươi.”

Lý Sách Long ôn nhu nhìn Lãnh Ngưng Ngọc, ánh mắt vô cùng thâm tình.

Bên cạnh, Sở Cuồng Nhân nhìn mà choáng váng.

Đây là sư đồ cực phẩm từ đâu tới vậy, vô sỉ như vậy? !

“Lý đạo nhân, các ngươi rời đi đi, hỏa độc này, ta không giải.”

Lãnh Nguyệt tiên tử bỗng nhiên lạnh lùng nói.

Lý đạo nhân nhớ thương nàng, nàng còn có thể nhẫn, nhưng còn dám nhớ thương Lãnh Ngưng Ngọc, vậy nàng không nhịn nổi.

Không xuất thủ tại chỗ đánh hai người Lý đạo hữu ra khỏi Thất Tình môn, nàng đã cực kì khắc chế rồi.

“Lãnh Nguyệt, ngươi nghĩ thông suốt chút, nếu không giải hỏa độc trong cơ thể ngươi, thì không đến mười năm, cho dù tu vi của ngươi có cao hơn, cũng sẽ bị thiêu đốt mà chết!”

Lý đạo nhân nói.

Nghe thấy ông ta nói vậy, sắc mặt Lãnh Ngưng Ngọc, Xích Nguyệt và hai trưởng lão của Thất Tình môn đều thay đổi.

Nhưng Lãnh Nguyệt tiên tử đã sớm đoán trước, bình tĩnh nói: “Chuyện này không liên quan đến ngươi.”

Tình huống của mình thế nào, nàng rõ ràng nhất.

Nàng có thể sống bao lâu, không cần Lý đạo nhân nói, nàng cũng đoán được.

Nhưng chuyện này cũng không trở thành nguyên nhân Lý đạo nhân áp chế nàng được, tính mạng và đồ nhi, nàng chắc chắn sẽ chọn cái sau.

“Lý đạo nhân, ta nguyện ý kết làm đạo lữ với Lý đạo hữu, nhưng ngươi không được uy hiếp sư tôn, không biết như vậy, ngươi có thể trị liệu cho sư tôn không.”

Lúc này, Lãnh Ngưng Ngọc từ tốn nói, giọng nói không có không dao động, giống như là người khác muốn kết làm đạo lữ mà không phải nàng.

“Sư tỷ, không thể.”

“Hồ nháo.”

Xích Nguyệt, Lãnh Nguyệt tiên tử gần như đồng thời mở miệng ngăn cản.

Nhưng Lãnh Ngưng Ngọc bình tĩnh nhìn hai người, thản nhiên nói: “Độc của sư tôn quan trọng hơn.”

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh nhìn vậy, lại có chút không nhìn thấu, không phải Lãnh Ngưng Ngọc tu hành vong tình đạo sao?

Nói nàng hữu tình, thì dáng vẻ của nàng lại giống như không đặt cái gì trong lòng.

Nói nàng vô tình, lại có thể vì sư tôn, cam nguyện ủy thân cho Lý Sách Long.

“Độc của sư tôn không cần ngươi quan tâm, việc này ta quyết định.” Lãnh Nguyệt tiên tử hừ lạnh một tiếng, kiên quyết không đồng ý.

“Sư tôn...”

“Ngươi câm miệng cho ta.”

Lãnh Ngưng Ngọc còn muốn nói gì, nhưng lại bị Lãnh Nguyệt tiên tử trừng mắt, nén câu nói tiếp theo trở lại.

“Kỳ thật, độc của Lãnh Nguyệt tiên tử, ta cũng có thể giải.”

Ngay lúc đang giằng co không xong, Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở miệng.

Mà lời hắn nói ra cũng hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

“Ngươi là y giả ở đâu ra, bằng ngươi cũng muốn giải hỏa độc?”

Lý đạo nhân hừ lạnh một tiếng, “Hỏa độc kia là từ Xích Luyện Vương Xà từ viễn cổ, trong số y giả trên thế gian, trừ ta ra, không người có thể giải!”

Xích Luyện Vương Xà chính là một mạch hung thú Viễn Cổ, vô cùng hiếm thấy.

Lúc trước Lãnh Nguyệt tiên tử gặp một đầu, bởi vì Xích Luyện Vương Xà đang gieo họa nhân gian, nàng liền xuất thủ đánh giết, nhưng cũng bởi vậy mà trúng Hỏa Dục chi độc.

“Trừ ngươi ra?”

Sở Cuồng Nhân nghe vậy không khỏi cười xùy một tiếng, “Tự cao tự đại, không biết cái gì.”

“Tiểu tử, ngươi nói cái gì!”

Sắc mặt Lý đạo nhân đột nhiên trầm xuống, linh lực trên người lăn lộn, giống như giây tiếp theo sẽ động thủ.

“Thu hồi suy nghĩ ngu xuẩn của ngươi lại, ta có thể cam đoan, ngươi dám động, một giây sau đầu của ngươi sẽ rời khỏi thân thể ngươi.”

Bàn tay Sở Cuồng Nhân đặt lên chuôi kiếm Côn Ngô Kiếm bên hông.

Trong nháy mắt, kiếm chi đạo vận lạnh thấu xương phát ra khiến nội tâm Lý đạo nhân phát lạnh, nhìn đối phương, trong mắt lộ ra kiêng kị, “Các hạ là người nào?”

“Sư tôn, hắn chính là Sở Cuồng Nhân mà ngoại giới đang đồn thổi.”

“Ha, vị thiên kiêu cấm kị kia, xem ra đúng là không tầm thường, nhưng ngươi hiểu y thuật sao?” Lý đạo nhân có chút ngoài ý muốn.

“Còn hiểu hơn ngươi.”

Sở Cuồng Nhân lười nhiều lời với Lý đạo nhân, hắn nói với Lãnh Nguyệt tiên tử: “Nếu Lãnh đạo hữu tưởng ta, có thể để ta xuất thủ thử một lần?”

Lãnh Nguyệt tiên tử nhìn Sở Cuồng Nhân một cái thật sâu, sau đó khẽ cười nói: “Nếu ngươi không nắm chắc, tin tưởng cũng sẽ không tùy tiện mở miệng, vậy xin Sở đạo hữu trợ giúp.”

“Lãnh Nguyệt, ngươi thật sự muốn giao tính mạng cho tên gia hỏa này?” Lý đạo nhân lập tức nóng vội.

“Dù sao cũng tốt hơn bị người nào đó uy hiếp.”

Lãnh Nguyệt tiên tử lạnh lùng nói.

“Ta cần một nơi thủy khí dồi dào, vừa rồi Lãnh đạo hữu dẫn ta đến thác nước Phi Lưu, chỗ đó vừa vặn, xin Lãnh Nguyệt đạo hữu dời bước.”

“Được.”

Mọi người đi về phía thác nước Phi Lưu.

Lý đạo nhân cũng đi theo, “Hừ, ta cũng muốn nhìn xem tiểu tử này có năng lực gì.”

Trên đường đi đến thác nước Phi Lưu.

Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ hỏi Lãnh Ngưng Ngọc: “Vừa rồi vì sao ngươi lại đồng ký kết làm đạo lữ với Lý Sách Long?”

“Vì cứu sư tôn.”

“Nghe đồn Lãnh đạo hữu tu vong tình đạo, xem ra, vong tình đạo này của ngươi vẫn chưa tu triệt để.”

“Mặc dù tại hạ tu vong tình đạo, nhưng sư tôn có ân cứu mạng, dưỡng dục ta, thụ nghiệp chi ân, ta không thể không báo.”

Lãnh Ngưng Ngọc từ tốn nói.

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân đã hiểu cái gì.

Lãnh Ngưng Ngọc tu vong tình đạo, nhưng không phải chân chính vứt bỏ yêu thích, mà chỉ là thu nhỏ phương diện tình cảm nào đó để không ảnh hưởng đến mình.

Nhưng vẫn giống như người bình thường.

Ví dụ như, tri ân đồ báo.

“Như vậy không phải vô tình, trước khi đến đây ta có chỗ hiểu lầm, trên thế giới này, làm gì có người nào có thể vứt bỏ tình cảm chứ.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Một lát sau, mấy người đã đến thác nước Phi Lưu.

Tiếng nước ầm ầm quanh quẩn, lượng lớn thủy khí tràn ngập khắp nơi, bốn phía bốc lên hơi nước nhàn nhạt.

“Lãnh đạo hữu, đợi chút nữa ta sẽ để thủy khí tiến vào trong cơ thể ngươi, đến lúc đó ngươi đừng kháng cự, vận chuyển linh lực theo thủy khí.”

“Được.” Lãnh Nguyệt tiên tử gật đầu.

Chương 566: Giải độc, trao đổi đế thuật, mua một tặng một

“Vậy bắt đầu đi.”

Hai ngón tay Sở Cuồng Nhân khép lại, chỉ thấy thủy khí bốn phía tụ tập về phía hắn.

Một lát sau, thủy khí ngưng tụ thành từng cây châm nhỏ trong hư không, mọi người thấy vậy không khỏi ngạc nhiên.

“Ngưng thủy khí làm châm, phương pháp châm cứu sao?”

Lý đạo nhân am hiểu y đạo thầm nói, lập tức cười khẩy: “Ta còn tưởng rằng pháp môn y đạo cao minh thế nào, phương pháp châm cứu này ta đã sớm thử qua, hơn nữa còn sử dụng bảy châm cao minh nhất của Nghịch Chuyển Hồi Xuân, nhưng vẫn không thể làm gì hỏa độc này.”

“Ngu không ai bằng!”

Nghe thấy ông ta nói vậy, Sở Cuồng Nhân lại không nhịn được quát lạnh một tiếng, “Châm pháp Nghịch Chuyển Hồi Xuân là dẫn linh khí thuộc tính mộc trong thiên chữa trị cho người bệnh, mà hỏa độc trong cơ thể Lãnh đạo hữu là độc thuộc tính hỏa, ngươi dùng châm cứu thuộc tính mộc đi trị liệu độc thuộc tính hỏa, là ngại hỏa này đốt không đủ mạnh sao? !”

“Lãnh đạo hữu bị ngươi chữa trị như vậy mà có thể sống đến bây giờ là nhờ nàng có tu vi cao thâm, căn cơ thâm hậu, mười năm thọ mệnh còn lại của nàng chính là may mắn trong bất hạnh.”

Nghe Sở Cuồng Nhân nói, sắc mặt Lý đạo nhân không ngừng thay đổi.

Mà Xích Nguyệt lại tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, không khách khí mở miệng mắng: “Cẩu tặc, thì ra ngươi vẫn luôn hại sư tôn ta!”

“Hừ, chuyện của y giả có thể gọi là hại sao?”

Lý đạo nhân hừ lạnh một tiếng: “Hỏa độc trong cơ thể Lãnh Nguyệt là loại độc trên đời không có cách giải, nếu không phải ta dùng châm cứu áp chế cho nàng, không biết nàng đã phát độc bao nhiêu lần rồi.”

“Ngu ngốc, biện pháp của ngươi chính là trị ngọn không trị gốc, hơn nữa sau mỗi lần áp chế, hỏa độc càng đốt hung mãnh hơn.”

Lãnh Nguyệt tiên tử nghe vậy, không khỏi nhớ lại tình huống lúc trước Lý đạo nhân chữa trị cho nàng.

Lý đạo nhân trợ giúp, đúng là số lần hỏa độc phát tác rất ít, nhưng cùng lúc, mỗi lần phát tác lại càng mãnh liệt hơn lần trước.

Nàng vốn cho rằng đây là đặc tính của hỏa độc, không ngờ, nguyên nhân chính lại như vậy.

“Ngươi…”

Lý đạo nhân tức đến xanh mét mặt mày, lập tức phất tay áo nói: “Hừ, nhiều lời vô ích, …Chờ ngươi chữa khỏi cho Lãnh Nguyệt rồi nói sau.”

Chỉ cần Sở Cuồng Nhân không chữa khỏi cho Lãnh Nguyệt, vậy lời nói của hắn tự nhiên sẽ sụp đổ.

“Không cần ngươi nói.”

Sở Cuồng Nhân đưa tay lấy một cây châm do thủy khí ngưng tụ trên không trung, đâm về phía một huyệt vị trên người Lãnh Nguyệt tiên tử.

Trong nháy mắt, thủy khí nhập thể.

Sở Cuồng Nhân làm theo, hai tay nhanh chóng biến ảo, đánh từng cây châm do thủy khí ngưng tụ trên không trung vào các huyệt vị của Lãnh Nguyệt tiên tử.

“Lãnh đạo hữu, vận chuyển linh lực trong cơ thể người, vận chuyển theo thủy khí mà ta đánh vào cơ thể ngươi, đầu tiên là Cự Khuyết, khí hải, Tử Đàn, Bách Hội, Tam Tiêu...”

Sở Cuồng Nhân nói, Lãnh Nguyệt tiên tử làm theo.

Nàng cảm giác, trong cơ thể có hai cỗ nóng lạnh đang giao phong, giống như băng hỏa vậy..

Mà trong mắt những người khác, sắc mặt Lãnh Nguyệt tiên tử không ngừng thay đổi, thỉnh thoảng hồng nhuận, thỉnh thoảng trắng bệch.

Một lát sau, chỉ thấy một đoàn thủy khí bọc một ngọn lửa màu đỏ sậm từ trong cơ thể Lãnh Nguyệt tiên tử chui ra.

“Rống! !”

Ngọn lửa màu đỏ sậm này giống như có linh trí, hóa thành một đầu hung thú giống như độc xà quỷ dị, không ngừng gầm thét trong thủy khí.

“Một đoàn vô nguyên chi hỏa, cũng dám hung hăng ngang ngược.”

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng, chỉ thấy hắn đưa tay, lại lần nữa hội tụ thủy khí đầy trời, “Chém!”

Thủy khí hóa thành một lưỡi dao sắc bén, trực tiếp trảm hỏa diễm!

Trong nháy mắt, đoàn hỏa độc này lẫn vào hơi nước tiêu tán trên không.

“Thành công!”

Vẻ mặt Xích Nguyệt vui vẻ.

Còn sắc mặt Lý đạo nhân lập tức trở nên trắng bệch, “Làm sao có thể... Hắn làm sao có thể thành công được?”

Ông ta trị liệu cho Lãnh Nguyệt tiên tử nhiều năm như vậy cũng không thành công, vậy mà Sở Cuồng Nhân lại thành công?

Ngay dưới mí mắt ông ta, dùng thủ đoạn ông ta chưa từng thấy qua!

“Đây... Cứ như vậy là tốt rồi?”

Lãnh Nguyệt tiên tử cũng không thể tin được nhìn Sở Cuồng Nhân.

Hỏa độc dây dưa nàng nhiều năm như vậy, lại cứ như vậy được Sở Cuồng Nhân chữa lành, chuyện này thật không ngờ được!

“Cảm giác như thế nào?” Sở Cuồng Nhân nhìn Lãnh Nguyệt tiên tử cười nhạt nói.

“Rất tốt, ta chưa bao giờ nhẹ nhõm giống như bây giờ.” Lãnh Nguyệt tiên tử mừng rỡ nói.

“Rốt cuộc ngươi đã làm thế nào?”

Lý đạo nhân nhìn Sở Cuồng Nhân, không thể tin mà hỏi.

“Muốn biết sao? Quỳ xuống cầu ta, nếu tâm tình của ta tốt, có lẽ sẽ nói cho ngươi biết.”

“Ngươi...”

Lý đạo nhân hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi.

Lúc này, Xích Nguyệt lại ngăn cản ông ta lại, “Thế nào, ngươi hại sư tôn ta nhiều năm như vậy, hiện tại còn muốn rời đi, không khỏi quá ngây thơ đi.”

“Xích Nguyệt, để hắn đi đi.”

Lúc này, Lãnh Nguyệt tiên tử nói: “Nhưng từ nay về sau, Thất Tình môn sẽ không hoan nghênh sư đồ hai ngươi nữa.”

“Lãnh Nguyệt, ngươi thật sự không nể tình cũ như vậy sao.”

“Bắt đầu từ khoảnh khắc ngươi uy hiếp ta, ta và ngươi đã định mỗi người một ngả rồi, cút đi.”

Lãnh Nguyệt tiên tử cũng không khách khí, trực tiếp sai người trục xuất hai sư đồ Lý đạo nhân ra khỏi Thất Tình môn.

“Sở đạo hữu, đa tạ ngươi đã trị liệu cho sư tôn ta, trước đó có nhiều mạo phạm, ta xin chịu tội với ngươi.”

Xích Nguyệt đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, khom người với hắn.

“Chuyện lúc trước, ta không để trong lòng.”

Một vài chuyện nhỏ, không đáng đến Sở Cuồng Nhân ghi nhớ.

Bây giờ hắn đã cứu được Lãnh Nguyệt tiên tử, trong nháy mắt thành khách quý của Thất Tình môn, được hầu hạ chu đáo.

Ngày thứ hai.

Lãnh Nguyệt tiên tử gọi Sở Cuồng Nhân đến đại điện, mà ở trong đại điện còn có mấy vị trưởng lão của Thất Tình môn.

Những người này tụ tập một chỗ, nhìn Sở Cuồng Nhân từ trên xuống dưới, có nữ trưởng lão gan lớn còn huýt sáo với hắn.

Sở Cuồng Nhân ung dung chắp tay nói: “Xin chào các vị đạo hữu.”

“Ừm, chào Sở đạo hữu, hôm nay tìm ngươi đến đây, chủ yếu là muốn nói về chuyện trao đổi đế thuật.”

Lãnh Nguyệt tiên tử lấy năm quyển trục ra, “Đây là năm quyển trục của Thất Tình môn ta, theo thứ tự là Tê Tâm Trảo, Sân Thiên Đao, Hoan Hỉ Ấn, Quỷ Lệ Kiếm, Cuồng Hận Thương, mà năm quyển trục này tương ứng với các loại tâm tình buồn, giận, vui, sợ, hận.”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, lập tức lấy ba quyển trục của mình ra, “Đây là Nộ Thần Quyền, Tuyệt Tâm Chỉ, Ai Thiên Chưởng.”

Năm loại đổi ba loại, nhìn qua có vẻ là Thất Tình môn thua lỗ.

Nhưng Sở Cuồng Nhân biết, Lãnh Nguyệt tiên tử là đang báo đáp ân cứu mạng hôm qua của hắn.

Nếu không, đối phương sẽ không sảng khoái giao Đế thuật ra như vậy.

“Sở đạo hữu có thể tham ngộ năm quyển trục này trong Thất Tình môn, mong rằng đạo hữu sẽ không mang đi.”

“Đây là tự nhiên.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Sau đó, Lãnh Nguyệt tiên tử phất tay để những người còn lại mang ba quyển trục còn lại rời đi.

Nàng nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt có chút cổ quái.

Sở Cuồng Nhân bị nàng nhìn có chút run rẩy, chẳng lẽ Lãnh Nguyệt tiên tử muốn cảm ơn ơn cứu mạng của hắn, định lấy thân báo đáp sao?

Nhìn kỹ, Lãnh Nguyệt tiên tử lớn lên cũng phong hoa tuyệt đại, vũ mị bất phàm, nếu không sẽ không khiến Lý đạo nhân nhớ mãi không quên nhiều năm như vậy.

Ách.

Nếu đối phương thật sự muốn lấy thân báo đáp, mình có nên đồng ý không?

Nếu mình không đồng ý, Lãnh Nguyệt tiên tử sẽ không cưỡng ép chứ, dù sao hắn lớn lên đẹp trai như vậy, đối phương muốn bá vương ngạnh thượng cung cũng không phải không được.

Vậy mình có nên phản kháng không?

Suy nghĩ của Sở Cuồng Nhân có chút lan man.

“Ngươi cảm thấy, Ngưng Ngọc thế nào?”

Lúc này, Lãnh Nguyệt tiên tử bỗng nhiên mở miệng nói.

Cái gì?

Làm sao đột nhiên lại nhắc đến Lãnh Ngưng Ngọc, chẳng lẽ, còn muốn... Mua một tặng một? ?

Chương 567: Ta không làm được, luyện hóa địa mạch tinh nguyên, bước vào Chuẩn Đế

“Ngưng Ngọc đạo hữu là thánh nữ cao quý của Thất Tình môn, mặc kệ là tu vi hay thiên tư, đều là nhân tuyển tốt nhất.”

Sở Cuồng Nhân thu lại suy nghĩ đã phóng xa như ngựa hoang mất dây của mình, từ tốn nói.

“Ngươi biết, ta không hỏi ngươi cái này.”

Lãnh Nguyệt tiên tử sâu kín nói.

“Lời Lãnh đạo hữu nói, tại hạ không rõ ràng.” Sở Cuồng Nhân giả vờ hồ đồ.

Nói đùa, hắn là hoa đã có chủ.

Lãnh Nguyệt tiên tử muốn dẫn dụ mình vượt quá giới hạn, không có cửa đâu!

“Vậy ta nói thẳng, ta hi vọng, ngươi có thể để Ngưng Ngọc yêu mến ngươi.”

“Khụ khụ, Lãnh đạo hữu, tha thứ cho tại hạ không thể nghe theo, chuyện tình cảm không thể cưỡng bách, ta không có tâm tư kia với Ngưng Ngọc đạo hữu.”

“Ngươi có hay không không quan trọng, quan trọng là phải để Ngưng Ngọc có.”

Sở Cuồng Nhân càng thêm hồ đồ, “Lãnh đạo hữu, ngươi đang giật dây cho ta đi câu dẫn Ngưng Ngọc đạo hữu, để ta làm... Kẻ đồi bại? !”

“Ý tứ của ta cũng gần như vậy.” Lãnh Nguyệt tiên tử sờ cằm nói.

Sở Cuồng Nhân mộng.

Hai sư đồ này có thù lớn thế nào a?

Không đúng, nhìn quan hệ của hai người này rất tốt mà, hôm qua sư đồ hai người còn lộ ra dáng vẻ có thể trả giá vì đối phương, làm sao chớp mắt đã thay đổi rồi?

Đều nói nữ nhân dễ thay đổi, nhưng thay đổi như vậy cũng quá nhanh đi.

“Ngươi đừng hiểu lầm, ta muốn ngươi làm như thế, là vì muốn trợ giúp Ngưng Ngọc tu hành, để nàng yêu mến ngươi, sau đó lại quên ngươi, khiến vong tình đạo chính thức đại thành.”

Lãnh Nguyệt tiên tử nói.

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân mới chợt hiểu, chính là coi hắn là người công cụ đây.

“Vậy nếu nàng yêu mến ta, không thể quên được ta thì phải làm sao?”

“Chuyện này ngươi không cần lo lắng, ta tự có biện pháp.”

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một hồi, sau đó lắc đầu, “Ngại quá, chuyện này, ta thật sự không làm được.”

Để hắn đi lừa gạt cảm tình của một nữ nhân, khiến đối phương yêu mến mình, mà mình lại không thích nàng, chuyện như vậy, Sở Cuồng Nhân hắn không thể làm được.

“Chậc chậc, xem ra ta không nhìn lầm ngươi, ngươi càng cự tuyệt, càng nói rõ phẩm tính của ngươi cao khiết, nói rõ Ngưng Ngọc không nhìn lầm người.”

Lãnh Nguyệt tiên tử nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra tán thưởng.

“Vậy ta đồng ý thì sao?”

“Vậy thì càng tốt hơn, như vậy trong lòng ta mới không có gánh nặng dùng ngươi như người công cụ.”

Sở Cuồng Nhân: "…"

Hắn lắc đầu, nói: "Nghe nói Đạo Tử Kiếm tộc rất thích Ngưng Ngọc đạo hữu, vì sao không bảo hắn giúp đỡ?"

"Hắn? Nếu hắn bằng một nửa ngươi, vong tình đạo của Ngưng Ngọc đã sớm đại thành rồi."

Lãnh Nguyệt đạo hữu nhếch miệng.

Kiếm Đạo Tử trong Kiếm tộc không hiểu sau hắt hơi một cái, hơi nghi hoặc, tu vi của hắn ta đã đến mức này, chẳng lẽ còn bị cảm mạo?

Trong Thất Tình môn, Lãnh Nguyệt tiên tử tiếp tục nói: "Nhưng chuyện như vậy phải ngươi tình ta nguyện mới được, nếu ngươi không muốn, ta cũng không tiện cưỡng cầu, năm quyển trục này cho ngươi, ta sẽ cho người an bài chỗ để ngươi lĩnh hội, ngươi lĩnh hội thật tốt đi."

"Ừm, đa tạ Lãnh đạo hữu."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, sau đó quay người rời đi.

Lãnh Nguyệt tiên tử nhìn theo bóng lưng hắn rời đi, cười nhạt một tiếng nói: "Sở đạo hữu, ngươi không biết mị lực của ngươi lớn thế nào đâu, ngay cả ta cũng có chút động tâm, mặc kệ ngươi có nguyện ý hay không, chỉ cần ngươi có mị lực này, Ngưng Ngọc tâm động với ngươi, vậy coi như chuyện này đã thành hơn phân nửa rồi."

Sau đó, Lãnh Nguyệt tiên tử lại gọi Lãnh Ngưng Ngọc đến.

"Sư tôn."

"Ngưng Ngọc, hôm nay bảo ngươi đến đây, là có một việc muốn nói với ngươi, vi sư muốn ngươi yêu mến một người."

Nghe thấu vậy, chẳng biết tại sao trong đầu Lãnh Ngưng Ngọc lại hiện ra bóng dáng của Sở Cuồng Nhân.

"Sư tôn nói ai?"

“Sở Cuồng Nhân.”

Nhịp tim của Lãnh Ngưng Ngọc chậm hai nhịp, sắc mặt đạm mạc như băng xuất hiện một chút bối rối hiếm thấy.

Lãnh Nguyệt tiên tử nhìn ở trong mắt, nội tâm mừng thầm, quả nhiên có hi vọng!

…

Thất Tình môn, trong một mật thất tu hành.

Sở Cuồng Nhân đặt năm quyển trục ngang hàng với nhau, bắt đầu tìm hiểu đế thuật bên trên.

Sở Cuồng Nhân đã sớm thông thạo chuyện lĩnh hội Đế thuật rồi, bây giờ ngộ tính của hắn biến thái đến trình độ khó mà hình dùng, không đến một ngày đã tìm hiểu thấu đáo năm quyển trục này, nếu chuyện này truyền đi, không biết sẽ dọa sợ bao nhiên đệ tử trong Thất Tình môn nữa.

Phải biết, cho dù là thiên kiêu yêu nghiệt nhất trong Thất Tình cũng phải mất nửa năm đến một năm mới có thể lĩnh ngộ đại khái một môn đế thuật.

Mà Sở Cuồng Nhân, dùng chưa đến một ngày đã lĩnh hội toàn bộ năm môn đế thuật!

Không phải lĩnh hội đơn giản, mà hoàn toàn thấu triệt!

Bây giờ Lãnh Nguyệt tiên tử có tự mình đến đây, cũng không dám nói mình lĩnh ngộ mấy môn đế thuật này sâu hơn Sở Cuồng Nhân.

“Đã nắm giữ đế thuật rồi, không bằng nhẫn cơ hội này luyện hóa địa mạch tinh nguyên thuộc tính mộc và Bạch Linh Thần Quả đi.”

Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

Hắn lấy hai đại chí bảo này ra, trong mắt mang theo chờ đợi, “Phần địa mạch tinh nguyên thuộc tính mộc này đủ khiến tu vi của ta tăng tới Chuẩn Đế, mà Bạch Linh Thần Quả này có thể khiến ta tiến vào trạng thái lĩnh ngộ, tăng cường cảm ngộ với đạo của mình.”

Lại nói, tu vi bây giờ của Sở Cuồng Nhân là Thánh Vương, nghiêm ngặt mà nói, có được căn cơ vô thượng Thánh Nhân xem như đã có vô thượng Thánh Vương.

Không chỉ hắn, phần lớn thiên cấm kỵ đều ở cảnh giới Thánh Vương này.

Bọn họ có chiến lực địch nổi Chuẩn Đế, ngoại trừ căn cơ của bản thân ra, càng quan trọng hơn là vì bọn họ giống như Chuẩn Đế, đã đi ra đạo của mình!

Nhưng tu vi của bọn họ vẫn ở trong phạm trù Thánh cảnh.

Về phần Hoàng giả phía trên Chuẩn Đế, đó cũng là Chuẩn Đế, chỉ là bọn họ đã tăng đạo của mình đến cấp độ Chuẩn Đế bình thường khó có thể với tới.

Sở Cuồng Nhân bắt đầu luyện hóa địa mạch tinh nguyên thuộc tính mộc trước.

Tinh nguyên này ngoại trừ có thể tăng cao tu vi, còn là chí bảo kéo dài tuổi thọ và chữa thương.

Hiệu quả trị liệu của nó, ngay cả Hoàng giả cũng vô cùng tâm động.

Trước đó Sở Cuồng Nhân đã lưu lại một phần cho Mộ Dung Hiên và Thương Tình Tuyết, còn lại, hắn lấy ra luyện hóa.

Hiệu quả trị liệu?

Hắn có Bất Tử chi thân, còn cần hiệu quả trị liệu gì nữa?

Lại nói, hắn có Xuân Phong Hóa Vũ Thuật, hiệu quả trị liệu không hề kém địa mạch tinh nguyên này, cộng thêm trình độ y giả đỉnh phong, cho dù là thương thế địa mạch tinh nguyên bó tay không có cách nào cũng có thể chữa trị, như vậy, còn giữ lại làm gì, chiếm chỗ à?

Sau đó hắn dứt khoát cầm lấy luyện hóa.

Hắn há to miệng, giống như uống nước, không ngừng nuốt địa mạch tinh nguyên thuộc tính mộc này vào trong bụng.

Thiên Địa Hồng Lô Thể, trong nháy mắt phát động!

Hồng Lô kinh khủng nhanh chóng chuyển hóa năng lượng ngoại lai kia thành linh lực.

Đám địa mạch tinh nguyên thuộc tính mộc này ẩn chứa năng lượng cực kỳ to lớn, cho dù là Chuẩn Đế đừng đầu về luyện hóa chi pháp cũng phải tốn thời gian một năm mới có thể luyện hóa hết.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không cần.

Thiên Địa Hồng Lô Thể có thể nhanh chóng luyện hóa năng lượng kỳ dị ở thế giới này.

Địa mạch tinh nguyên này, cũng là một trong năng lượng kỳ dị.

Chuẩn Đế cần một năm, vậy mà hắn lại dùng một ngày luyện hóa hết.

Trong một ngày ngắn ngủi này, tu vi của hắn cũng không ngừng tăng lên, từ Thánh Vương nhất bộ, không ngừng tăng đến Thánh Vương nhị bộ, Thánh Vương tam bộ...

Cuối cùng, trực tiếp đột phá cánh cửa Thánh Vương, đạt tới Chuẩn Đế cảnh!

Thậm chí đạt tới Chuẩn Đế cảnh còn tăng lên một mảng lớn mới dừng lại.

Trong cảnh giới Chuẩn Đế không phân chia thành nhất bộ nhị bộ như Thánh Vương, mà căn cứ vào phẩm chất linh lực để phân chia thành bốn cấp độ hạ trung thượng đỉnh phong, trong Chuẩn Đế cảnh, càng xem trọng đạo hơn!

Đạo của một vị Chuẩn Đế mạnh, thì lĩnh hội đến càng sâu, cho dù linh lực không bằng đối phương, cũng có khả năng chiến thắng!

“Trước Đế đạo, phân đạo tìm đạo, thông suốt Kỷ Đạo, chứng đạo thành Đế tam bộ, mà thông suốt Kỷ Đạo lại phân thành năm gian đoạn tiểu thành, đại thành, đỉnh phong, viên mãn, cực hạn, đạo của đám Hoàng giả kia ít nhất cũng là viên mãn, hoặc đến cực hạn! ! Mà ta đi vô địch chi đạo, hiện đang ở đỉnh phong.”

“Hiện tại tu vi của ta là Chuẩn Đế, công thêm căn cơ Vô Thượng Thánh Nhân, phẩm chất linh lực cao, ngay cả Chuẩn Đế đỉnh phong cũng không dễ dàng đánh bại ta, ngoài ra được Đế binh phụ trợ và đủ loại thủ đoạn khác, chiến với Hoàng giả viên mãn chi đạo, cũng có thể chiến thắng!”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên, cảm giác mình bây giờ vô cùng cường đại, nhưng hắn thuế biến, còn chưa kết thúc.

Hắn còn một khỏa Bạch Linh Thần Quả nữa.

Chương 568: Bạch Linh Thần Quả, cấm địa Hoang Vu, cơ duyên của mỗi người

Bạch Linh Thần Quả, một trong mười đại linh quả.

Trong lịch sử cũng không có nhiều người dùng qua linh quả này, mà nổi danh nhất là môt tu sĩ bình thường đã trực tiếp nhảy lên thành thiên kiêu tuyệt đỉnh.

Thậm chí tại trong vòng trăm năm thành đế, cho nên, Bạch Linh Thần Quả được truyền đi rất thần kì.

Sở Cuồng Nhân nhìn thần quả trong tay, ánh mắt lộ ra hiếu kỳ, lập tức há miệng cắn một miếng

Rắc một tiếng, nước bắn tung toé, khoang miệng nổ tung, một cỗ trong veo chi ý từ cổ họng tuôn vào cơ thể.

Ừm, vị cũng không tệ lắm, giống như quả lê vậy.

Sở Cuồng Nhân lại cắn một miếng, thuần thục ăn hết quả Bạch Linh Thần Quả ngoại giới đồn là rất thần kì này vào trong bụng, đến hạt cũng không buông tha.

Chỉ chốc lát, một cỗ năng lượng kỳ dị nổ tung trong bụng, nhanh chóng truyền khắp toàn thân hắn.

Ngay sau đó, tâm thần Sở Cuồng Nhân trở nên biến ảo khôn lường, lâm vào một loại trạng thái lĩnh ngộ huyền diệu khó giải thích nào đó.

Lĩnh ngộ của hắn về đạo đang không ngừng tăng lên.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân luyện hóa Bạch Linh Thần Quả, tiến vào trạng thái lĩnh ngộ, bên ngoài đã gió giục mây vần.

…

Cấm địa Hoang Vu, nơi có đại cơ duyên trong đế lộ.

Trong truyền thuyết, từ khi đế lộ hình thành, nơi này cũng đã tồn tại, là nơi cổ xưa nhất trên đế lộ.

Mà ở đây đã chôn xuống từng cọc cơ quyên kinh người.

Bảo vật Đế cấp, Đế binh, thậm chí ngay cả thân thể Đế giả hiếm thấy trên thế gian cũng có thể gặp, khiến vô số tu sĩ hướng tới.

Nhưng nơi này có rất nhiều cấm chế, chỉ khi đế vị sắp hiện thế mới mở ra, ngày thường, nguy cơ trùng trùng, tùy tiện xâm nhập cơ hồ là thập tử vô sinh!

Bây giờ, Đế Sơn dị động, rất nhiều cấm chế trong cấm địa Hoang Vu đã được mở ra, các loại cơ duyên tầng tầng lớp lớp, liên tiếp hiện thế.

Các thiên kiêu muốn tranh đoạt đế vị, nhất là thiên kiêu cấm kỵ không có khả năng bỏ lỡ, bắt đầu tiến về cấm địa Hoang Vu.

Trong cấm địa Hoang Vu.

Tòa sơn mạch nào đó.

Ba động chiến đấu kịch liệt bạo phát, địa hình xung quanh bị ảnh hưởng, không ngừng phá nát.

Mà chỗ sâu trong sơn mạch, từng đạo quang mang năm màu lộng lẫy mang theo đạo vận kinh người đang lóe lên.

Chỉ thấy một đám tu sĩ đang vây quanh một con nhện lớn ngũ sắc.

Con nhện lớn này vô cùng cường đại, từ khí tức phán đoán, đã đạt đến trình độ Chuẩn Đế đỉnh phong, nắm giữ ngũ hành chi đạo vô cùng thuần thục, nhưng tu sĩ vây công nó cũng không phải người yếu, một đám kém nhất cũng có tu vi Thánh Vương, còn có mười vị Chuẩn Đế.

Bên trong có một người trẻ tuổi đỉnh đầu tỏa ra quang hoa ngũ sắc, uy thế mạnh, cũng không kém hơn con nhện lớn này bao nhiêu.

Cuối cùng, dưới sự vây công của đám người này, con nhện lớn cũng ôm hận bại vong.

Mà người trẻ tuổi kia, cũng chính là thiên kiêu cấm kỵ của Vương gia, Vương Quyền nhìn chỗ sâu trong sơn động, bóng người lóe lên, vọt vào.

Trong sơn động, có khí tức nồng đậm lưu chuyển, xuất hiện trước mặt Vương Quyền, chính là một hồ nước ngũ sắc.

“Khí tức này, quả nhiên ta không tìm sai chỗ, đây chính là Ngũ Hành Chi Tinh trong truyền thuyết, hơn nữa còn là Ngũ Hành Chi Tinh phẩm chất cao, nếu luyện hóa, Ngũ Hành Thần Luân của ta có thể thăng hoa! Đến lúc đó, chưa chắc đã không thể chống lại Sở Cuồng Nhân!”

Vương Quyền nhìn Ngũ Hành Chi Tinh, trong mắt lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn.

Sau đó, hắn ta nói với đám Chuẩn Đế bên ngoài sơn động: “Ta muốn bế quan luyện hóa Ngũ Hành Chi Tinh, các ngươi ở bên ngoài chờ.”

“Vâng.”

…

“Cấm chế ở nơi này quả nhiên lợi hại.”

Bái Hồng Ngọc đưa tay ngưng tụ Bái Thiên Ấn, ánh nát kiếm khí mà cấm chế tàn khuyết phát ra.

Sau khi tốn rất nhiều linh lực, Bái Hồng Ngọc đã đánh vỡ đạo cấm chế cuối cùng, mà xuất hiện ở trước mặt nàng, là một thanh trường đao màu đỏ, thanh đao này tạo hình hoa lệ, phía trên điêu khắc đồ án Long Phượng sinh động như thật, tràn ngập uy áp đế đạo vô cùng hùng hậu.

“Đế binh! !”

“Đấy đúng là một kiện Đế binh, trong truyền thuyết, trong cấm địa Hoang Vu từng có không ít Đế giả vẫn lạc, xem ra đúng là như thế, Đế binh này nhất định do một vị Đế giả nào đó vẫn lạc lưu lại.”

Bái Hồng Ngọc hưng phấn nhìn Đế binh, xông lên phía trước.

Cách Đế binh không xa, nàng phát hiện một số thi hài tàn khuyết, phía trên cũng tràn ngập một uy áp Đế giả.

“Thân thể tàn khuyết của Đế giả! Rốt cuộc là lực lượng đáng sợ thế nào mới có thể phá hủy Đế giả đến tình trạng này, chỉ còn lại mấy cục xương?”

Bái Hồng Ngọc khiếp sợ không gì sánh nổi, trước khi không giải khai cấm chế, cấm địa Hoang Vũ thật sự đáng sợ.

Nhưng sau đó, nàng hưng phấn nói: “Thân thể tàn khuyết của Đế giả, nếu có thể luyện hóa, nhất định thực lực của ta sẽ đột phá tới Chuẩn Đế cảnh, còn thanh Đế binh này...”

Nàng nhìn về phía Đế binh, đưa tay chộp về phía nó.

Nhưng Đế binh kiệt ngao, bộc phát ra một cỗ đao quang mạnh mẽ, bức lui nàng.

“Ta không tin không có cách nào thần phục ngươi!”

Bái Hồng Ngọc sầm mặt, thôi động đạo vận linh lực, lại lần nữa xông tới.

Qua một phen chống cự, cuối cùng Đế binh vẫn công nhận Bái Hồng Ngọc thành chủ.

“Long Phượng Hồng Đao.” Sau khi luyện hóa đơn giản, Bái Hồng Ngọc cũng biết tên cây đao này, khóe miệng nàng cong lên, ngạo nghễ nói: “Ngươi yên tâm, đi theo Bái Hồng Ngọc ta, chắc chắn ngươi sẽ danh dương thiên hạ! !”

Đế binh khẽ run, phát ra một trận đao ngâm, hư không bốn phía lay động.

“Đợi ta triệt để luyện hóa Đế binh và thi thể Đế giả này, Sở Cuồng Nhân, ta nhất định sẽ giẫm ngươi dưới chân! !”

Trong đầu Bái Hồng Ngọc hiện ra bóng dáng của Sở Cuồng Nhân, trong mắt bắn ra ý lạnh.

…

“Đây là, truyền thừa của Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể! !”

Trong một bí cảnh không gian tại cấm địa Hoang Vu.

Tiêu Kinh Trần ngộ nhập nơi này, nhìn thấy chùm sáng lơ lửng trước mặt, vẻ mặt cực kỳ chấn động.

Từ xưa đến nay, Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể là thể chất mạnh thứ hai, nhưng hắn ta lại nhiều lần ăn quả đắng, đừng nói Sở Cuồng Nhân, tùy tiện một vị thiên kiêu cấm kỵ nào đều có thể treo lên đánh hắn ta.

Chuyện này khiến Tiêu Kinh Trần vô cùng biệt khuất, cho nên lần này tiến vào cấm địa Hoang Vu, hắn ta muốn tìm được một phần cơ duyên, nghịch chuyển vận mệnh của mình, vốn hắn ta không ôm hy vọng quá lớn, nhưng thật sự không ngờ hắn ta lại tìm thấy một phần cơ duyên như thế! !

Hơn nữa còn là cơ duyên thích hợp nhất!

“Có thể đi vào bí cảnh này, nói rõ ngươi cũng là Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể!”

“Bổn tọa chính là Mặc Tuyền Đại Đế, cũng là người sở hữu Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể, nhưng dù đã thành Đại Đế, thọ nguyên vẫn có hạn, đến đây thăm dò cấm địa Hoang Vu, muốn tìm biện pháp sống thêm đời thứ hai, lại bất hạnh vẫn lạc, cho nên lưu lại truyền thừa của ta ở đây.”

“Kẻ đến sau, luyện hóa phần truyền thừa này, ngươi chính là truyền nhân của Mặc Tuyền ta, đừng đoạn tuyệt uy danh của Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể!”

Trong chùm sáng phát ra một giọng nói già nua.

Ngay sau đó, chùm sáng cấp tốc dung nhập vào trong cơ thể Tiêu Kinh Trần.

Lượng lớn cảm ngộ liên quan đến Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể bạo phát, khiến thực lực của Tiêu Kinh Trần cấp tốc tăng lên!

“Đạo của ta, là đạo chí tôn, nghiền ép tất cả! !”

“Đợi ta hoàn toàn luyện hóa phần truyền thừa này xuất quan, chính là lúc ta hoành tảo thiên hạ! !”

“Kiếm Đạo Tử, Vương Quyền, Đồ Hằng, Bái Hồng Ngọc thậm chí... Sở Cuồng Nhân! Các ngươi chờ đi, Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể, há có thể xem thường? !”

Trong mắt Tiêu Kinh Trần lộ ra vẻ tự tin.

Mỗi vị thiên kiêu tiến vào cấm địa Hoang Vu thăm dò, đều gặp được cơ duyên.

Tất cả mọi người đang làm bước chuẩn bị cuối cùng để trùng kích Đế vị.

Mà Thất Tình môn phía xa, Sở Cuồng Nhân đang bế quan, cũng có cảm ngộ mới.

Chương 569: Tự sáng tạo vô địch pháp, ảo diệu chi pháp, Tần Thiên Thần

Trong Thất Tình môn, Sở Cuồng Nhân phục dụng Bạch Linh Thần Quả, đang ở trong trạng thái lĩnh ngộ.

Cảm ngộ với đạo của hắn đang không ngừng tăng lên, các loại đạo pháp huyền diệu đang chiếu lại trong đầu hắn, nắm giữ càng thêm thông thuận.

Nhưng cùng lúc, hắn nghĩ tới một vấn đề.

Hắn đã tìm được đạo của mình, nhưng không có một loại đạo pháp chân chính xứng đôi với đạo của hắn.

Mặc dù đạo của hắn có chút đặc thù, có thể vận dụng bất cứ đạo pháp nào.

Nhưng những đạo pháp kia đều do người khác sáng tạo ra, mà hắn, còn chưa sáng tạo ra một loại đạo pháp nào phù hợp với đạo của mình!

Nghĩ đến đây, Sở Cuồng Nhân phúc chí tâm linh, bắt đầu sáng tạo đạo pháp của mình!

Loại chuyện này, không phải lần đầu tiên hắn làm.

Rất sớm trước đó, hắn đã tự sáng tạo rất nhiều loại Thánh Nhân pháp, thậm chí là đế thuật.

Mà lần này, hắn phải căn cứ theo đạo của mình, sáng tạo pháp của mình!

Bạch Linh Thần Quả khiến hắn lâm vào trạng thái lĩnh ngộ, quá trình này vô cùng thông thuận, rất nhanh Sở Cuồng Nhân đã có linh cảm.

“Ta đi vô địch chi đạo, tự nhiên sẽ sáng tạo vô địch chi pháp!”

“Trên người ta có nhiều loại đế thuật, mọi loại pháp môn, phong phú toàn diện, sao không giữ lấy tinh hoa của chúng, lấy thừa bù thiếu, hòa vạn pháp thành một pháp chứ?”

“Đó chính là hình thức ban đầu của vô địch chi pháp!”

Sở Cuồng Nhân nghĩ là làm, vô số loại pháp môn hiện lên trong đầu hắn, bắt đầu dung hợp.

Hắn biết vô số đạo pháp.

Các tu sĩ khác có được mười phần trăm của hắn cũng đủ hoành hành thiên hạ, đừng nói đến chuyện hắn dung hợp, hình thành một loại pháp môn hoàn toàn mới.

Cho dù Đế giả đích thân đến cũng không thể làm được.

Nhưng Sở Cuồng Nhân có ngộ tính kinh người, tăng thêm Bạch Linh Thần Quả trợ giúp, đã làm được chuyện gần như không thể hoàn thành này.

Kiếm đạo, Phật Đạo, cầm đạo, quyền đạo, đao đạo… Là hình thức biểu hiện của vô địch chi đạo.

Kiếm pháp, phật pháp, cầm pháp, quyền pháp, đao pháp... Ngàn vạn pháp môn dần dần dung hợp, hình thành một cỗ mạnh mẽ vô địch chi pháp đến khó mà tưởng tượng được!

Thời gian trôi qua, Sở Cuồng Nhân đã bế quan một tháng.

Một ngày này.

Chỗ Sở Cuồng Nhân bế quan bỗng nhiên truyền ra một cỗ ba động cực kỳ doạ người, một cỗ đạo pháp khó nói lên lời khuếch tán ra.

Trong lòng tất cả tu sĩ ở Thất Tình môn đều có cảm giác, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

“Rốt cuộc cỗ ba động này là gì?”

“Đạo vận thật huyền diệu, giống như một loại tu hành pháp nào đó phát tán ra đạo vận.”

“Chờ một chút, nơi đó là chỗ Sở đạo hữu bế quan, chẳng lẽ là Sở đạo hữu? Nhưng không phải hắn đang lĩnh hội mấy quyển trục kia sao? Tại sao lại có những đạo vận này…”

Mấy quyển trục đưa cho Sở Cuồng Nhân kia ghi lại mấy môn Đế thuật của Thất Tình môn, mà mấy loại đế thuật kia, các trưởng lão thậm chí là các đệ tử của Thất Tình môn đều tu hành, rõ ràng đạo vận kia tuyệt đối không phải cỗ đạo vận Sở Cuồng Nhân đang phát ra.

Lúc mọi người nghi hoặc, chỗ Sở Cuồng Nhân, cỗ đạo vận kia càng thêm hùng hậu, chỉ thấy một trụ ánh sáng đột nhiên phóng lên tận trời.

Quang trụ nối thẳng mây xanh, đạo vận vô cùng huyền diệu lấy quang trụ làm trung tâm, không ngừng khuếch tán ra bên ngoài, bao trùm trăm ngàn vạn dặm, ngay sau đó, chân trời có đạo âm quanh quẩn, từng đoá liên hoa màu vàng từ linh khí ngưng tụ nở rộ, càng có Long Phượng trình tường, vạn linh triều bái.

“Tình huống gì vậy?”

Lãnh Nguyệt tiên tử và các tu sĩ có chút mơ hồ.

Dị tượng trước mắt quá to lớn, qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy dị tượng bực này.

“Cho dù hắn hiểu thấu đáo những môn đế thuật kia cũng không đến mức xảy ra dị tượng này, chẳng lẽ, hắn tự chế ra một loại tu hành pháp nào đó sao?”

Thiên địa dị tượng, chỉ khi sinh ra sinh vật mới thì mới xuất hiện.

Ví dụ như, Đế giả mới, tu hành pháp mới.

Sở Cuồng Nhân lĩnh hội đế thuật sẽ không dẫn phát dị tượng, nếu hắn sáng tạo ra một loại tu hành pháp mới nào đó mới xảy ra tình huống này.

Như vậy, rốt cuộc Sở Cuồng Nhân đã sáng tạo pháp môn gì, lại sinh ra dị tượng khủng bố như vậy?

Ngay cả đế thuật cũng chưa chắc đã có dị tượng như vậy.

Mọi người ở đây ngạc nhiên, chỉ thấy trong cột ánh sáng tiêu tán ra đạo vận càng thêm hùng hậu.

Chỉ thấy quang trụ, dần hiện lên một bóng người mặc bạch y.

Thân ảnh kia, đưa lưng về phía mọi người, đưa tay lại hình thành dị tượng khủng bố, có tinh thần vẫn lạc, nhật nguyệt điên đảo!

Thân ảnh kia, một tay có thể hái tinh thần nhật nguyệt, dường như sừng sững tại vạn cổ chi đỉnh!

Đám người Lãnh Nguyệt tiên tử điên cuồng nuốt nước bọt, nhìn thân ảnh kia, sinh ra một loại xúc động muốn quỳ bái.

“Ông trời ơi, đây rốt cuộc là tu hành pháp gì vậy?”

“Đế thuật? Hay là tiên pháp hư vô mờ mịt trong truyền thuyết?”

Tất cả mọi người đang suy đoán, nhưng vẫn không có kết luận.

Trong nhận thức của mọi người, đế thuật đã là phương pháp tu hành cao nhất, tầng thứ cao hơn, chính là tiên trong truyền thuyết.

Nhưng tiên lại hư vô mờ mịt, chưa bao giờ được chứng thực, có tồn tại hay không cũng không biết.

Đừng nói đến tiên pháp.

Cho nên, bọn họ cũng không biết định nghĩa thế nào cho môn tu hành Sở Cuồng Nhân sáng tạo ra này.

Chỉ có một ít tồn tại vô cùng cổ lão cảm giác được khí tức tu hành pháp Sở Cuồng Nhân sáng tạo ra này mới có suy đoán.

“Ảo diệu? Cỗ khí tức này là ảo diệu chi pháp, có người sáng tạo ra một loại ảo diệu chi pháp mới?”

“Không đúng, không phải ảo diệu, nhưng tu hành pháp này có tiềm lực rất lớn trưởng thành sẽ là ảo diệu, thậm chí còn không chỉ như thế…”

“Cỗ khí tức tu hành pháp này đến từ… Đế lộ!”

Sở Cuồng Nhân sáng tạo ra môn tu hành pháp này, khí tức đã lan đến cả tam giới Địa Ngục, Thương Khung tinh, cửu thiên.

Vô số tồn tại cổ lão đưa ánh mắt về phía đế lộ, vô cùng hiếu kỳ.

Từ xưa đến nay, tu sĩ có thể sáng tạo ra ảo diệu chi pháp lác đác không có mấy, mỗi người đều là người nổi bật trong Đại Đế, có một không hai, kinh diễm vạn cổ.

Trong Đế lộ, cấm địa Hoang Vu.

Trên một ngọn núi nào đó.

Một thanh niên tóc đen kiếm mi lãng mục nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo kinh nghi bất định, "Khí tức này, là ảo diệu? Không, làm sao có thể, trong Đế lộ làm gì có người có thể sáng tạo ra ảo diệu, ảo diệu chi lực, tồn tại dưới Đế giả sao có thể chưởng khống."

"Đây rốt cuộc là chuyện gì? !"

Bốn phía thanh niên tóc đen có đầy thi thể yêu thú, mà tại cách đó không xa, vô số Yêu thú nhìn hắn ta, ánh mắt tràn đầy e ngại.

Hiển nhiên, đám Yêu thú kia đều do người thanh niên này giết.

Trong đó, không thiếu yêu thú Chuẩn Đế cảnh.

"Việc này tạm thời không cần để ý tới, luyện hóa gốc bảo dược này trước rồi nói sau, cấm địa Hoang Vu này vẫn giống như trước, cơ duyên vô số, ngay cả Đế dược cấp đại thành cũng có thể gặp được, sau khi luyện hóa, đời thứ hai ta trùng kích Đế vị đã mười phần chắc chín."

Thanh niên tóc đen thầm nói, nếu có người khác ở đây nhìn thấy hắn ta, tất nhiên sẽ sợ hãi.

Bởi vì người này chính là người vinh dự được xem là Đại Đế chuyển thế của Tần gia, Tần Thiên Thần!

Cũng là thiên kiêu cấm kỵ chói mắt nhất trên Đế lộ!

"Cút!"

Tần Thiên Thần nhìn thoáng qua Yêu thú bốn phía.

Nhất thời, lượng lớn Yêu thú ào ào rời khỏi hiện trường, không dám lưu lại.

Người trước mắt quá đáng sợ, bọn chúng có nhiều Yêu thú như vậy lại bị đối phương giết tan tác, mà đối phương, lại không có một chút tổn thương nào.

Một lát sau, hiện trường chỉ còn lại một mình Tần Thiên Thần.

Hắn ta nhìn thoáng qua phương hướng của Sở Cuồng Nhân, mặc dù rất để ý đến khí tức ảo diệu hư hư thực thực kia, nhưng hắn ta vẫn quyết định luyện hóa bảo dược trong tay trước.

Chương 570: Xuất quan, Kiếm Trường Phong bại lộ, ta chính là chủ nhân phái tới

Thất Tình môn.

Dị tượng do Sở Cuồng Nhân sáng tạo ra tu hành pháp đã dần dần tiêu tán.

Mà tại nơi bế quan, Sở Cuồng Nhân chậm rãi mở hai mắt, xòe tay ra, trong lòng bàn tay có một cỗ đạo vận vô cùng khủng bố đang lưu chuyển.

Đó là đạo vận của tu hành pháp do hắn sáng tạo ra!

Hắn có thể cảm giác được, tu hành pháp này chỉ là một hình thức ban đầu mà thôi, còn có không gian trưởng thành vô cùng lớn, mà chỉ hình thức ban đầu đã bao trùm trên phần lớn đế thuật, hơn nữa lại do hắn sáng tạo ra, vô cùng phù hợp với vô địch chi đạo của hắn.

Có môn tu hành pháp này, không thể nghi ngờ, chiến lực của hắn sẽ tăng lên rất lớn.

“Môn pháp này là căn cứ theo vô địch chi đạo của ta sáng tạo ra, vậy liền gọi là… Vô địch pháp!”

Sở Cuồng Nhân tùy ý lấy một cái tên cho môn tu hành pháp này.

Sau đó, hắn sửa sang lại một chút, chuẩn bị xuất quan.

Đám người Lãnh Nguyệt tiên tử nhìn thấy Sở Cuồng Nhân xuất quan, ào ào đi lên nghênh đón.

“Sở đạo hữu, chúc mừng xuất quan.”

“Dị tượng vừa rồi thật là là dọa người, không biết đạo hữu thế đã sáng tạo ra môn pháp gì rồi?”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, “Có chút tâm đắc.”

Hắn không nói quá nhiều, vô địch pháp là một lá bài tẩy của hắn, không thích hợp nói khắp nơi.

Mà Lãnh Nguyệt tiên tử cũng biết pháp môn như vậy vô cùng hiếm thấy, thậm chí chạm đến bí ẩn trong Đế giả, tự nhiên cũng không hỏi nhiều.

“Sở đạo hữu xuất quan, tiếp theo cũng đến cấm địa Hoang Vu đi.”

Lãnh Nguyệt tiên tử dời đề tài.

Nghe thấy vậy, hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, “Thì ra cấm địa Hoang Vu đã mở ra?”

Hắn đã từng nghe nói về cấm địa Hoang Vu.

Biết đó là nói có đại cơ duyên trong đế lộ, so với Vạn Kỳ Động Thiên, có thể nói chỉ hơn chứ không kém.

“Ừm, mấy ngày trước mới mở ra, Ngưng Ngọc, Xích Nguyệt đã đi đến.” Lãnh Nguyệt tiên tử nói.

“Ta đã biết, cấm địa Hoang Vu, có chút ý tứ.”

Cấm địa Hoang Vu là nơi có đại cơ duyên, đương nhiên Sở Cuồng Nhân sẽ không tuỳ tiện bỏ qua.

Hắn nhanh chóng cáo biệt đám người Lãnh Nguyệt tiên tử.

… …

Cấm địa Hoang Vu.

Trên một dãy núi, Kiếm Đạo Tử suất lĩnh một đám thành viên của Kiếm tộc đi thăm dò cấm địa Hoang Vu.

Mấy ngày nay, bọn họ đã đạt được một chút cơ duyên trong Cấm địa Hoang Vu, mỗi người cũng có tiến bộ, nhất là Kiếm Đạo Tử, vốn chính là thiên kiêu cấm kỵ, được một loạt cơ duyên trợ giúp, thực lực đột nhiên tăng mạnh, khoảng cách đến Chuẩn Đế chỉ thiếu một chút nữa.

“Không đủ, như vậy còn thiếu rất nhiều!”

“Chỉ có như thế, căn bản không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân!”

Kiếm Đạo Tử nhìn trường kiếm trong tay mình, đó là Kim Đế Thần Kiếm, là Đế binh trong Kiếm tộc.

Lúc hắn ta đến cấm địa Hoang Vu, tộc trưởng Kiếm tộc đã giao thanh kiếm này cho hắn ta, hơn nữa hắn ta có Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, rất nhanh đã được thanh kiếm này tán thành, cũng luyện hóa xong.

Trong tay hắn ta, thanh kiếm này còn phát ra uy lực mạnh hơn các trưởng lão Kiếm tộc.

Nhưng mặc dù có Đế binh tương trợ, cộng thêm tu vi của hắn ta đã tăng trưởng, hắn ta vẫn cảm thấy không đủ chống lại Sở Cuồng Nhân.

Đế binh?

Sở Cuồng Nhân cũng có, còn có mấy kiện, cái này căn bản không xem như ưu thế.

Tu vi?

Càng không cần phải nói, người ta là Vô Thượng Thánh Nhân, căn cơ mạnh hơn mình, tăng thêm địa mạch tinh nguyên, sau khi luyện hóa nhất định có thể đạt tới Chuẩn Đế.

Mình bây giờ sẽ không có bất kì phần thắng nào trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Kiếm Đạo Tử biết rõ điểm này.

“Muốn chống lại Sở Cuồng Nhân, trừ phi có thể nắm giữ Đế binh đại thành, hoặc là tăng tu vi lên Chuẩn Đế đỉnh phong, cộng thêm Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm có thể chiến một trận, hơn nữa ta đi trên kiếm đạo, nếu có thể tăng kiếm đạo tới viên mãn, thậm chí ta có thể chiến với Hoàng giả!”

“Xem ra, bây giờ là lúc nên đi tìm món đồ kia rồi.”

Kiếm Đạo Tử thầm nói, hắn ta lấy một chiếc Lưu Ly Đăng màu xanh ra, chính là Thanh Ly Thần Đăng.

Mà lúc này, trong Thần Đăng có một đạo hỏa quang đang thiêu đốt, trong ngọn lửa chiếu rọi ra từng đạo quang hoa huyền diệu.

Cách đó không xa, Mị Kiếm Vệ thấy vậy, hai mắt tỏa sáng.

“Quả nhiên chủ nhân không đoán sai, trên người Kiếm Đạo Tử có bấc đèn, bây giờ, bấc đèn quy vị, Kiếm Đạo Tử cũng nên có hành động.”

Mị Kiếm Vệ âm thầm nghĩ.

Quả nhiên, chỉ thấy Kiếm Đạo Tử rót linh lực rót vào Thanh Ly Thần Đăng, Thần Đăng chỉ rõ một phương hướng.

“Ở bên kia sao?”

Kiếm Đạo Tử nhìn về phía Thần Đăng chỉ dẫn, sau đó dẫn mọi người đi về phía đó.

Mị Kiếm Vệ không theo sau ngay, mà dự định đi phía sau đội ngũ, âm thầm truyền tin cho Sở Cuồng Nhân.

Nhưng nàng đột nhiên phát hiện, không chỉ nàng, hành động của Kiếm Trường Phong cũng có chút lén lén lút lút.

Trong lòng Mị Kiếm Vệ lo nghĩ, vẫn âm thầm quan sát.

Nàng phát hiện, Kiếm Trường Phong lại truyền tin cho người nào đó, chẳng lẽ lại là…

Hai mắt Mị Kiếm Vệ tỏa sáng, đoán được cái gì.

Kiếm Trường Phong, cũng bị chủ nhân thu phục được!

Trong lòng Mị Kiếm Vệ không khỏi khâm phục.

Nếu có Kiếm Trường Phong truyền tin, nàng sẽ không vẽ vời cho thêm chuyện, lúc nàng dự định rời đi, âm thầm cảm khái thủ đoạn của Sở Cuồng Nhân, bỗng nhiên lại nhận ra một tia dị dạng.

Trong hư không, có một người nữa đang dòm ngó Kiếm Trường Phong như nàng.

Nàng nhận ra người kia, đó là một trong ba đại Ám Vệ bên cạnh Kiếm Đạo Tử!

Ẩn Kiếm Vệ cũng phát hiện nàng, khóe miệng hơi cong lên, ra hiệu cho nàng im lặng, sau đó liền biến mất không thấy bóng dáng.

Trong lòng Mị Kiếm Vệ hoảng sợ, có ý gì? !

Ẩn Kiếm Vệ phát hiện Kiếm Trường Phong truyền tin cho chủ nhân là trùng hợp, hay là Kiếm Đạo Tử phát hiện cái gì, phái Ẩn Kiếm Vệ đến đây điều tra?

Vậy mình thì sao?

Có phải mình cũng bại lộ rồi không?

Mị Kiếm Vệ đè xuống nội tâm kinh nghi, nhìn Kiếm Trường Phong vẫn chưa phát hiện cái gì, bóng người lóe lên, cũng biến mất tại chỗ.

Nàng tìm được Kiếm Đạo Tử, phát hiện Ẩn Kiếm Vệ cũng ở đó.

“Đạo Tử đại nhân đoán không sai, Kiếm Trường Phong đúng là đã truyền tin cho Sở Cuồng Nhân…”

Ẩn Kiếm Vệ đang bẩm bảo với Kiếm Đạo Tử chuyện của Kiếm Trường Phong.

“Bái kiến Đạo Tử đại nhân.”

Mị Kiếm Vệ đi tới, vẻ mặt không có lộ chút dị dạng nào.

Bên cạnh, Ẩn Kiếm Vệ cười cười với nàng, nói: “Mị Kiếm Vệ không hổ là Mị Kiếm Vệ, Đạo Tử đại nhân bày mưu đặt kế, ta mới chú ý tới Kiếm Trường Phong, lại không ngờ Mị Kiếm Vệ cũng nhận ra Kiếm Trường Phong dị dạng, lòng cảnh giác này, ta không bằng.”

“Ha, Mị Nhi ngươi phát hiện cái gì sao?” Kiếm Đạo Tử có chút ngoài ý muốn.

“Ừm, ta phát hiện hành động của Kiếm Trường Phong có chút dị thường, liền lưu ý một chút, đang định đến bẩm báo với Đạo Tử đại nhân, nhưng không ngờ Đạo Tử đại nhân đã nhìn rõ mọi việc, sớm đã phát giác, xem ra là ta vẽ vời cho thêm chuyện rồi.” Mị Kiếm Vệ cười nhạt nói.

“Ta cũng hoài nghi mà thôi, không ngờ Kiếm Trường Phong lại thật sự phản bội ta, Sở Cuồng Nhân thật có thủ đoạn, cũng không biết đã cho Kiếm Trường Phong chỗ tốt gì.”

“Sao Đạo Tử đại nhân lại hoài nghi hắn?”

“Lần trước tại Vạn Kỳ Động Thiên, Sở Cuồng Nhân có thể không kinh động bất kỳ cấm chế gì mà xuất hiện, cũng cướp đi Bạch Linh Thần Quả, sau đó ta càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, Vạn Kỳ Động Thiên lớn như vậy, làm sao Sở Cuồng Nhân lại trùng hợp xuất hiện ở đó, khi đó ta đã hoài nghi Kiếm Trường Phong.”

“Thì ra là thế, đã phát hiện, vậy ta sẽ đi giết hắn.”

Mị Kiếm Vệ lạnh giọng nói.

“Không vội, ta có thể dùng hắn để đối phó Sở Cuồng Nhân, để hắn truyền tin tức sai lầm cho Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân, ngươi thông minh quá sẽ bị thông minh hại đi.”

Kiếm Đạo Tử cười lạnh một tiếng, dáng vẻ bày mưu tính kế.

Bên cạnh, Mị Kiếm Vệ lộ ra vẻ sùng bái, “Vẫn là Đạo Tử đại nhân suy nghĩ chu toàn.”

Nhưng trong lòng nàng lại lại đang âm thầm cười lạnh.

Kiếm Đạo Tử, ngươi làm sao cũng không ngờ, ta cũng do chủ nhân phái tới a!

Chương 571: Tứ tượng kiếm nguyên, nơi Kiếm Đế bế quan, nhân vật Kiếm Trường Phong

Một nơi nào đó trong cấm địa Hoang Vu.

Sở Cuồng Nhân chậm rãi đi trên đường núi, Tầm Bảo Thuật phát động, bốn phía có bảo vật gì, hắn đều có thể phát giác được, đồng thời tiến lên thu lấy.

Mặc kệ là cấm địa Hoang Vu hay là Vạn Kỳ Động Thiên, đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, đều là nơi tìm bảo cực kỳ tốt.

Bỗng nhiên, la bàn truyền tin của hắn chấn động.

Hắn cầm la bàn, xem xét tin tức, lập tức khóe miệng cong lên, lộ ra ý cười nghiền ngẫm, “Kiếm Đạo Tử có thể phát hiện ra dị dạng của Kiếm Trường Phong, xem ra cũng không phải quá ngốc.”

Đối với chuyện này, hắn cũng không cảm thấy bất ngờ.

Đừng nói Kiếm Trường Phong, cho dù là Mị Kiếm Vệ bị phát hiện, hắn cũng không có tổn thất gì.

Hai người này, vốn là người của Kiếm tộc, mặc kệ là phản bội hay là chết, chỉ có Kiếm tộc đau lòng mà thôi.

Về phần hắn, ngại quá, hắn chỉ xem đây là một trò chơi.

“Kiếm Đạo Tử, ngươi thay ta đi tìm phần cơ duyên Kiếm Đế kia đi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

… …

Một chỗ khác.

Kiếm Đạo Tử dẫn theo một đám người Kiếm tộc đến một dãy núi.

“Cuối vùng núi này chính là chỗ của Thanh Huyền Kiếm Đế, trong truyền thuyết, Thanh Huyền Kiếm Đế bế quan mà chết, không có cách nào sống thêm đời thứ hai, mà trong tay ông ta có tứ tượng chi thủy, hỏa kiếm nguyên, nếu luyện hóa, tứ tượng kiếm đạo của ta sẽ đạt tới mức viên mãn.”

Kiếm Đạo Tử hưng phấn nói.

Tứ tượng kiếm đạo là đạo hắn ta đi, trước kia hắn ta lấy được một phần truyền thừa cổ lão.

Mà tứ tượng kiếm nguyên là một chí bảo Kiếm Đạo Tử đã tìm đọc được trong sách cổ, vật này ẩn chứa bốn loại kiếm đạo chi lực địa phong thủy hỏa, nhưng trong một trận đại chiến ở viễn cổ, vật này đã bị phân chia thành bốn bộ phận, trong đó có Phong Kiếm nguyên, Kiếm Đạo Tử đã lấy được từ truyền thừa.

Hắn ta khổ cực tìm kiếm nhiều năm, tìm được địa chi kiếm nguyên, thời gian trước bế quan, chính là luyện hóa kiếm nguyên này.

Cuối cùng là thủy, hỏa kiếm nguyên, nghe nói ở trong tay Thanh Huyền Kiếm Đế.

Đây cũng là nguyên nhân hắn ta muốn có Thanh Ly Thần Đăng, bởi vì chỉ có Thanh Ly Thần Đăng mới có thể tìm được Thanh Huyền Kiếm Đế.

Bên cạnh, Kiếm Trường Phong nghe thấy lời nói của Kiếm Đạo Tử, trong mắt lóe lên dị sắc.

Mọi người tiếp tục đi, Kiếm Trường Phong đi phía sau đội ngũ, phát một đầu tin tức, nói địa điểm của Tương Thanh Huyền Kiếm cho Sở Cuồng Nhân.

Mà sau đó không lâu, Kiếm Trường Phong phát hiện không hợp lý.

Bọn họ đã đi qua đầu sơn mạch kia, nhưng vẫn không dừng lại, mà tiếp tục hướng về phía xa.

Thanh Huyền Kiếm Đế, căn bản không ở trong dãy núi Kiếm Đạo Tử nói.

Hắn ta muốn muốn tiếp tục báo tin cho Sở Cuồng Nhân, lại bị Ẩn Kiếm vệ nhìn chằm chằm, không có bất kỳ cơ hội nào.

Trong lòng Kiếm Trường Phong vô cùng sốt ruột, nhưng lại không có biện pháp gì.

Hắn ta biết, Kiếm Đạo Tử đã phát giác sự khác thường của mình.

Hắn ta trúng kế, Kiếm Đạo Tử sử dụng hắn ta để truyền tin giả cho Sở Cuồng Nhân.

Một đường đi, Kiếm Đạo Tử phái người nhìn chằm chằm Kiếm Trường Phong, sau đó trở lại một khu rừng rậm dủy dị bị khói đen che phủ.

Khói đen trên rừng rậm này chính là một loại cấm chế.

Không phải cấm chế tự nhiên của cấm địa Hoang Vu, mà là một loại cấm chế do con người tạo ra.

“Tìm được, nơi này mới là chỗ chân chính của Thanh Huyền Kiếm Đế!”

“Đạo Tử đại nhân, khói đen này có chút cổ quái.”

Mị Kiếm Vệ nhìn khói đen trước mặt, cau mày nói.

“Vậy để tên phản đồ kia đi vào trước thăm dò đi.”

Kiếm Đạo Tử đạm mạc nói, mà tên phản đồ hắn ta nói, đương nhiên chỉ Kiếm Trường Phong.

Rất nhanh, Kiếm Trường Phong đã bị Ẩn Kiếm Vệ áp giải tới.

“Ta rất hiếu kì, Sở Cuồng Nhân cho ngươi chỗ tốt gì, vậy mà ngươi lại cam nguyện vì hắn phản bội Kiếm tộc.”

Kiếm Đạo Tử lạnh lùng nói.

Lời vừa nói ra, chuyện Kiếm Trường Phong là phản đồ triệt để truyền trong đám người, một đám tu sĩ Kiếm tộc xôn xao.

Kiếm Trường Phong nghe vậy, cười nhạt một tiếng: “Kiếm Đạo Tử, ngươi không đấu lại chủ nhân đâu.”

“Chủ nhân? !”

Sắc mặt Kiếm Đạo Tử lập tức trở nên âm trầm, “Ngươi lại nhận hắn làm chủ? !”

Bị Sở Cuồng Nhân thu mua và nhận Sở Cuồng Nhân làm chủ là hai khái niệm hoàn toàn khái khác nhau, cái sau đả kích Kiếm tộc lớn hơn.

Đường đường là thiên kiêu tuyệt đỉnh của Kiếm tộc, lại nhận người khác làm chủ, còn là kẻ thù của Kiếm tộc, nếu chuyện này truyền đi, sẽ ảnh hưởng rất lớn đối với danh tiếng của Kiếm tộc.

“Bắt hắn ném vào cho ta!”

Kiếm Đạo Tử quát lạnh một tiếng, Ẩn Kiếm Vệ lập tức đánh ra một chưởng lên người Kiếm Trường Phong, đẩy hắn ta vào trong khỏi đen.

Đột nhiên khỏi đen có phản ứng.

Khói đen lăn lộn, tự đồng tạo thành từng đạo kiếm khí màu đen, lao về phía Kiếm Trường Phong.

Kiếm khí bay lượn, vô cùng sắc nhọn.

Cho dù thực lực của Kiếm Trường Phong hơn người, nhưng bị đám kiếm khí này vây công, rất nhanh liền thua trận.

Phập một tiếng, cánh tay Kiếm Trường Phong bị một đạo kiếm khí xé rách.

Thất thần một chút, Kiếm Trường Phong triệt để bị kiếm khí chém nát, vẫn lạc tại chỗ.

Vẻ mặt Kiếm Đạo Tử không dao động.

Chỉ là một tên phản đồ chết mà thôi.

Nhưng cấm chế này khiến hắn ta cảm thấy có chút khó giải quyết.

“Kiếm khí quá cường đại, muốn xâm nhập, không phải chuyện đơn giản.”

Kiếm Đạo Tử cau mày, sau đó, hắn ta nhìn về phía Thanh Ly Thần Đăng trong tay, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, thôi động linh lực.

Trong Thần Đăng lập tức bay ra một đạo hỏa quang.

Hỏa quang đi đến đâu, khói đen tự động tránh lui.

“Quả nhiên, Thanh Ly Thần Đăng này là vật quan trọng để ngăn cản khói đen.”

Hai mắt Kiếm Đạo Tử tỏa sáng, sau đó giơ Thanh Ly Thần Đăng lên, từng bước đi đến chỗ sâu, chỗ đi qua, khói đen tự động lùi về hai bên.

Đám người Kiếm tộc phía sau cũng cùng đi lên.

Tại chỗ, chỉ còn lại thi thể của Kiếm Trường Phong.

Một lát sau về sau, chỉ thấy trong cỗ thi thể kia có một người tí hon bằng gỗ, lớn chừng bàn tay đi ra.

“May mắn lúc trước ta có kỳ ngộ, có được một môn Di Hồn chi thuật, trước khi chết chuyển dời linh hồn đến tượng gỗ này, nếu không hôm nay thật sự sẽ chết ở đây.”

Tượng gỗ chính là Kiếm Trường Phong, lúc này trong lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Nhưng lúc này, khí đen bốn phía lưu chuyển, có từng đạo kiếm khí lần nữa ngưng tụ.

“Không thể nào, ta đã thành dáng vẻ này rồi, kiếm khí khói đen vẫn còn muốn giết ta? !”

Sặc mặt tượng gỗ Kiếm Trường Phong lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ.

Nếu tượng gỗ này nát, vậy hắn ta sẽ hết cách xoay chuyển.

Kiếm khí bay lượn ra.

Nhục thân của Kiếm Trường Phong đã diệt, lực chiến đấu của tượng gỗ bằng không, căn bản không thể phản kháng.

Mắt thấy kiếm khí sắp đánh nát tượng gỗ, đột nhiên từ phía chân trời có một đạo kiếm khí lướt đến, bảo hộ xung quanh tượng gỗ, đánh nát từng cái kiếm khí màu đen.

“Kiếm khí này, là chủ nhân!”

Sắc mặt Kiếm Trường Phong đại hỉ, quay người nhìn về phía xa.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đạp không mà đến, chậm rãi đi đến trước mặt Kiếm Trường Phong, trêu đùa nhìn hắn ta, “Làm sao ngươi lại biến thành nhân vật này rồi?”

Nhân vật?

Nhân vật gì? !

Kiếm Trường Phong có chút không hiểu.

Nhưng hắn ta cũng không nghĩ nhiều, quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân, “Bái kiến chủ nhân, thân phận của ta đã bại lộ…”

Kiếm Trường Phong nói ra mọi chuyện.

“Ừm, ta đều biết.”

Sở Cuồng Nhân không cảm thấy bất ngờ với chuyện Kiếm Trường Phong vừa nói.

Chuyện này lại khiến Kiếm Trường Phong ngoài ý muốn.

Còn nữa, rõ ràng Kiếm Đạo Tử để hắn ta truyền sai địa điểm, vì sao Sở Cuồng Nhân còn có thể tìm tới nơi này?

Chẳng lẽ…

Kiếm Trường Phong nghĩ tới điều gì, “Trong Kiếm tộc, vẫn còn tai mắt của chủ nhân? !”

“Ừm.” Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Chương 572: Kiếm Đế truyền thừa, Sở Cuồng Nhân tiếp cận

Kiếm Đạo Tử và một đám tu sĩ Kiếm tộc xuyên qua khói đen, đi tới một chỗ kỳ lạ.

Nơi này là Không Gian Bí Cảnh do một người mở ra.

Ở chỗ này, có núi có nước, còn có một cung điện.

Xung quanh cung điện có từng đạo kiếm ngân, trong mỗi một đạo kiếm ngân đều ẩn chứa một cỗ kiếm chi đạo vận sắc bén, trộn lẫn một cỗ uy áp đế đạo.

Đây là Kiếm Đế chém ra từng vết kiếm ngân!

Nhìn thấy vậy, trong đầu Kiếm Đạo Tử lập tức xuất hiện ý nghĩ này.

Bọn họ nhìn đám kiếm ngân kia, ánh mắt mang theo hỏa nhiệt.

Đây chính là kiếm ngân do Kiếm Đế chém ra, bên trong ẩn chứa đạo của Kiếm Đế, nếu cảm ngộ được, tuyệt đối sẽ vô cùng hữu ích đối với chuyện tu hành của bọn họ.

Mà trong những người này, tu vi kiếm đạo của Kiếm Đạo Tử cao nhất, hắn ta nhìn đám kiếm ngân kia, trong mắt lộ ra dị sắc, “Những kiếm ngân này lộn xộn, giống như có người cầm kiếm chém lung tung, không, chính xác mà nói, là chém lung tung giống như đang phát tiết.”

Kiếm Đạo Tử nói, hắn ta cảm nhận được một cỗ tức giận, hận ý, còn có một loại nồng đậm không cam lòng trong những vết kiếm ngân này.

“Không cần để ý đám kiếm ngân này, tiến vào cung điện xem trước đi.”

Kiếm Đạo Tử nói, sau đó dẫn mọi người đi vào cung điện.

Chỉ thấy trong cung có một bộ xương khô ngồi xếp bằng, trên người tràn ngập một cỗ uy áp đế đạo vô cùng mạnh mẽ.

Bộ xương khô này, chính là Thanh Huyền Kiếm Đế!

Đối phương, đã vẫn lạc.

Mà xung quanh bộ xương, cũng có từng đạo kiếm ngân giăng khắp nơi, lộ ra nồng đậm không cam lòng.

Trong đó, trên một cây trụ còn viết hai hàng chữ nhỏ.

“Ta suy nghĩ vạn năm, thọ nguyên sắp tới, nhưng vẫn không có cách nào sống thêm đời thứ hai, ta hận a! !”

“Thanh Ly, tha thứ cho ta không thể gặp lại ngươi...”

Nhìn thấy hai hàng chữ nhỏ này, cuối cùng mọi người đã hiểu.

Những vết kiếm ngân này đúng là do Thanh Huyền Kiếm Đế để lại, là đối phương đang phát tiết sự không cam lòng khi bản thân không cách nào sống thêm đời thứ hai.

“Trong truyền thuyết, Đế giả cũng có thọ nguyên hạn chế, nếu đến đại nạn, không thể sống thêm đời thứ hai, cũng chỉ có thể vẫn lạc.”

Ẩn Kiếm Vệ không khỏi cảm khái.

Dường như hắn ta bị vẻ không cảm lòng trong những vết kiếm ngân kia ảnh hưởng, cũng có chút phiền muộn.

Ngay cả Đế giả cũng có ngày biến mất.

Trên đời này, chẳng lẽ thật sự không có người nào có thể sống cùng trời đất sao?

Vậy tiên trong truyền thuyết, có thể không?

Ẩn Kiếm Vệ không hiểu, những người còn lại càng không có đáp án.

Nhưng rất nhanh, bọn họ đã thoát khỏi tâm trạng lúc tiêu vong của Đế giả, dời chú ý lực trên bộ xương khô Đế giả này.

Đây chính là thi hài của Đế giả, mặc dù không có huyết nhục, chỉ còn một bộ khung xương, nhưng vẫn vô cùng trân quý.

“Tứ tượng kiếm nguyên đâu?”

So với bộ xương cốt kia, Kiếm Đạo Tử càng để ý tứ tượng kiếm nguyên liên quan đến đạo của mình.

Chỉ thấy hắn ta thôi động Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, rất nhanh liền cảm giác được tứ tượng kiếm nguyên tồn tại trong cung điện, “Thì ra là ở chỗ này.”

Kiếm Đạo Tử đưa tay thôi động linh lực.

Từ trong thi hài của Thanh Huyền Kiếm Đế, có hai hạt châu một đỏ một lam lớn bằng nắm tay bay ra, phía trên phun trào một cỗ kiếm chi đạo vận sắc bén.

Nhưng một cái lộ ra vẻ ôn nhu giống như dòng nước liên miên bất tuyệt, một cái như lửa đốt, cương mãnh bá đạo, cực kỳ có tính xâm lược.

Đây chính là thủy hỏa kiếm nguyên trong tứ tượng kiếm nguyên.

“Cuối cùng ta cũng tìm được.”

Kiếm Đạo Tử bắt hai khỏa kiếm nguyên này, trong mắt lộ ra vẻ mừng rỡ.

“Sở Cuồng Nhân, chỉ cần ta luyện hóa hai khỏa kiếm nguyên này, đến lúc đó, ta sẽ không sợ ngươi. !”

Kiếm Đạo Tử hưng phấn nói.

Nhưng sau đó, trong thi cốt của Đế gia bỗng nhiên bay ra một chùm sáng.

“Đây chẳng lẽ là... Kiếm Đế truyền thừa!”

Sắc mặt Kiếm Đạo Tử đại hỉ, “Không nghĩ tới ngoại trừ tứ tượng kiếm nguyên, ta còn có thu hoạch này!”

Hắn ta đưa nắm chùm sáng kia vào trong tay.

Trong chùm sáng, có vô số đạo vận đang lưu chuyển, tùy tiện từng đạo đạo vận đã khiến Chuẩn Đế lấy được lợi ích không nhỏ, vô cùng huyền diệu.

“Tứ tượng kiếm nguyên cộng thêm phần Kiếm Đế truyền thừa này nữa, ha ha, thiên mệnh tại ta! !”

“Phần cơ duyên này, cho dù đặt trong cấm địa Hoang Vu cũng cực kỳ hiếm thấy, Sở Cuồng Nhân, nhìn xem ngươi làm sao đấu với ta!”

Kiếm Đạo Tử vô cùng hưng phấn, lúc này đưa chùm sáng kia vào cơ thể.

Hắn ta vốn là Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, tự nhiên thân cận với kiếm đạo, phần Kiếm Đế truyền thừa này, những người khác cần rất nhiều thời gian mới có thể tiêu hóa.

Nhưng đối với Kiếm Đạo Tử mà nói, căn bản không cần!

Lượng lớn cảm ngộ kiếm đế ngừng xông lên đầu, tăng lên cảm ngộ của Kiếm Đạo Tử đối với kiếm đạo.

Bên cạnh, Mị Kiếm Vệ nhìn ở trong mắt, gấp ở trong lòng.

Nàng tuyệt đối không ngờ, cơ duyên của Kiếm Đạo Tử lại lớn đến trình độ này, tứ tượng kiếm nguyên cộng thêm Kiếm Đế truyền thừa...

Cái này đủ để thực lực của Kiếm Đạo Tử tăng lên đến trình độ kinh khủng.

Nàng lo lắng, chuyện này có tạo thành uy hiếp gì với Sở Cuồng Nhân hay không.

“Nhân lúc này hắn ta đang luyện hóa Kiếm Đế truyền thừa, không bằng ta đánh giết hắn? !”

Trong mắt Mị Kiếm Vệ lướt qua một đạo sát ý lạnh như băng.

Nhưng sau đó, nàng liền đè ép suy nghĩ này xuống.

Không được, nơi này có hai tên Ám Vệ của Kiếm Đạo Tử, hơn nữa, chỉ một cái Ẩn Kiếm Vệ, nàng đã không phải là đối thủ, căn bản không tổn thương được Kiếm Đạo Tử.

“A.” Bỗng nhiên, Kiếm Đạo Tử khẽ a lên một tiếng, dường như cảm giác được cái gì.

“Làm sao, làm sao hắn lại đột nhiên xuất hiện ở đây, hắn không thể xuất hiện a.”

Ánh mắt Kiếm Đạo lộ ra một chút bối rối.

Hắn ta cảm giác được khí tức của một cái Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm khác đang tới gần.

Dưới gầm trời này, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân ra, còn ai nắm giữ Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm thứ hai nữa?

Nhưng rõ ràng Sở Cuồng Nhân đã bị hắn ta lừa gạt đến nơi khác, Kiếm Trường Phong cũng đã chết, rốt cuộc vì sao đối phương lại xuất hiện ở đây?

Kiếm Đạo Tử không hiểu, nhưng hiện tại hắn ta đang luyện hóa Kiếm Đế truyền thừa, nói: “Mị Nhi, Sở Cuồng Nhân tới, các ngươi đi trước ngăn hắn lại cho ta!”

Nghe nói như thế, sắc mặt mọi người thay đổi.

Không chờ bọn họ hỏi nhiều, một cỗ kiếm chi đạo vận cũng lạnh thấu xương đã từ phía xa cuốn đến gần bọn họ..

“Kiếm chi đạo vận mãnh liệt như vậy, thật sự là Sở Cuồng Nhân!”

“Tuyệt không thể để hắn quấy rầy Đạo Tử đại nhân!”

Đám người thất kinh, chỉ có trong mắt Mị Kiếm Vệ xuất hiện một vệt vui mừng nhỏ bé đến không thể nhận ra.

Cuối cùng chủ nhân đã đến!

Một cái hắc ảnh từ trong hư không đi ra, khuôn mặt của người này thương lão, nhưng uy áp trên người vô cùng hùng hậu, còn cường hãn hơn Ẩn Kiếm Vệ mấy phần.

Nhất là trong uy áp còn lộ ra một cỗ tĩnh mịch chi ý, khiến người ta không rét mà run.

Người này chính là một trong va đại Ám Vệ của Kiếm Đạo Tử, Khô Kiếm Vệ.

Trong toàn bộ Kiếm tộc, thực lực của ông ta cũng thuộc dạng đứng đầu nhất, thậm chí có thể so sánh với tộc trưởng Kiếm tộc.

Hắn ta cam nguyện đi theo Kiếm Đạo Tử, có thể thấy được trên dưới Kiếm tộc coi trọng Kiếm Đạo Tử đến cỡ nào.

Khô Kiếm Vệ chỉ huy, mọi người đi ra cung điện, chuẩn bị nghênh chiến Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy trong khói đen cách đó không xa, có một bóng người mặc bạch y tóc đen chậm rãi đi ra, sau lưng còn mang theo một cái tượng gỗ kì lạ.

Chính là Sở Cuồng Nhân và Kiếm Trường Phong.

Khói đen bốn phía hóa thành kiếm khí sắc bén chém về phía Sở Cuồng Nhân, nhưng đến chỗ cách hắn ba trượng đều tự động tan rã rơi mất, căn bản không tổn thương đến hắn.

Mọi người rõ ràng nhìn thấy, xung quanh người này còn có kiếm khí sắc bén hơn cả kiếm khí màu đen kia đang lưu chuyển.

Kiếm khí màu đen kia chính là bị cỗ kiếm khí này đánh nát.

“Các vị trong Kiếm tộc cố ý đi ra nghênh tiếp ta đây, a, thật khiến tại hạ thụ sủng nhược kinh.”

Sở Cuồng Nhân nhìn trận địa sẵn sàng đón quân địch của đám người Kiếm tộc, cười nhạt một tiếng.

Chương 573: Trảm Khô Kiếm Vệ, chủ nhân chính là tất cả của ta

“Sở Cuồng Nhân, ngươi đến tột cùng là làm sao tìm tới nơi này.”

Ẩn Kiếm Vệ mười phần không hiểu.

Bọn họ rõ ràng đã sử dụng Kiếm Trường Phong cho Sở Cuồng Nhân đưa đi tin tức sai lầm, vì sao đối phương còn có thể tìm tới đây?

“Các ngươi đoán xem?”

“Chẳng lẽ Kiếm tộc bên trong còn có ngươi tai mắt? !”

Khô Kiếm Vệ dường như nghĩ tới điều gì, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

“A.”

Lúc này, một tiếng cười kiều mị bỗng nhiên vang lên.

Chỉ thấy Mị Kiếm Vệ bỗng nhiên xuất thủ đánh chết hai tên tu sĩ Kiếm tộc, lúc Khô Kiếm Vệ phát giác thì đã chậm.

Bóng người Mị Kiếm Vệ hóa thành một bóng người quỷ mị, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, quỳ một chân xuống, “Bái kiến chủ nhân!”

Một màn trước mắt, triệt để đánh nát tam quan của một đám tu sĩ Kiếm tộc.

Một tên Kiếm Trường Phong còn chưa tính.

Ngay cả Mị Kiếm Vệ cũng thần phục Sở Cuồng Nhân, chuyện này đúng là không thể tin được.

Phải biết, Mị Kiếm Vệ là thiên kiêu còn xuất sắc hơn Kiếm Trường Phong, người mang vô thượng Đọa Lạc Hắc Ám chi thể, là trụ cột vững vàng trong tương lai của Kiếm tộc!

Không chỉ như thế, bọn họ còn biết, Mị Kiếm Vệ điên cuồng mê luyến Kiếm Đạo Tử đó.

Làm sao hiện tại lại nhập đầu dưới trướng nam nhân khác rồi?

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Kiếm Trường Phong, Mị Kiếm Vệ, tại sao hai vị thiên kiêu tuyệt đỉnh của Kiếm tộc ta lại nhận Sở Cuồng Nhân làm chủ? !”

Khô Kiếm Vệ xanh cả mặt.

“Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc ngươi đã làm gì hai người Mị Kiếm Vệ?”

Ẩn Kiếm Vệ lớn tiếng chất vấn.

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói: “Các ngươi tự mình hỏi bọn họ đi.”

“Mị Kiếm Vệ, rốt cuộc Sở Cuồng Nhân đã cho ngươi chỗ tốt gì, hoặc là, có phải Sở Cuồng Nhân bắt được nhược điểm gì của ngươi không? !”

Có người chất vấn Mị Kiếm Vệ.

“Ta tự nguyện đi theo cũng trung thành với chủ nhân, chủ nhân, chính là tất cả của ta!”

Mị Kiếm Vệ nói, lúc nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra điên cuồng mê luyến và sùng bái còn mãnh liệt hơn đối với Kiếm Đạo Tử lúc trước trăm ngàn lần.

Mọi người thấy vậy, âm thầm cảm thấy một cỗ lạnh lẽo từ lòng bàn chân xông thẳng lên Thiên Linh, khiến bọn họ tê cả da đầu.

Ngay cả Khô Kiếm Vệ kiến thức rộng rãi, lúc này cũng không nhịn được cảm thấy hoảng sợ.

Sở Cuồng Nhân quá tà môn.

“Bất kể là ai, phản bội Kiếm tộc, tất cả đều phải chết! !”

Ẩn Kiếm Vệ nói, bóng người độn nhập hư không, biến mất không thấy gì nữa.

Ẩn Kiếm Vệ, tên cũng như nghĩa, chính là am hiểu ẩn nặc chi pháp, là người am hiểu ám sát nhất trong Ám Ảnh Kiếm Vệ.

Phần lớn tu sĩ còn chưa kịp phản ứng thì đã chết trong tay Ẩn Kiếm Vệ.

Sưu...

Một đạo kiếm quang lập tức đâm về phía Sở Cuồng Nhân.

Tốc độ quá nhanh, góc độ xảo trá, quả thực phát huy hai chữ thần chết ra vô cùng tinh tế.

Keng một tiếng, tia lửa bắn ra.

Không phải Sở Cuồng Nhân xuất thủ, mà chính là Mị Kiếm Vệ ngăn cản trước mặt Ẩn Kiếm Vệ.

“Ngươi còn chưa xứng giao thủ với chủ nhân, ẩn nặc chi pháp sao? Ta cũng rất am hiểu.”

Mị Kiếm Vệ cười lạnh một tiếng, một cỗ hắc ám chi khí từ trên người nàng thấu thể ra.

“Hừ, vậy giết chết tên phản đồ ngươi trước.”

Ẩn Kiếm Vệ hừ lạnh một tiếng, bắt đầu giao thủ với Mị Kiếm Vệ, hai người biến hóa trong hư không, từng đạo kiếm chi đạo vận, kiếm khí liên tiếp bắn ra.

Sở Cuồng Nhân nhìn đám người Khô Kiếm Vệ, thản nhiên nói: “Thời gian của ta đang gấp, các ngươi cùng lên đi.”

Đám người biết Sở Cuồng Nhân khó đối phó, đương nhiên cũng không có suy nghĩ đơn đả độc đấu với đối phương.

Trong nháy mắt, từng đạo kiếm khí trên người các tu sĩ Kiếm tộc bạo phát ra, xen lẫn trong hư không, hóa thành một đạo kiếm võng sắc bén, hướng về phía Sở Cuồng Nhân.

Kiếm võng này do kiếm chi đạo vận của các kiếm tu ở đây tạo thành, vô cùng cường đại.

Cho dù là Chuẩn Đế, cũng khó thoát khỏi kiếm võng này.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại đứng bất động tại chỗ, một đạo kiếm khí từ trong cơ thể hắn bắn ra, tấm kiếm võng cường thế kia lại bị kiếm khí kia tùy tiện xé rách!

Không chỉ như thế, kiếm khí thế như chẻ tre, trực tiếp bay về phía mấy tu sĩ Kiếm tộc.

Mấy đám huyết vụ nổ tung tại chỗ!

“Cái gì!”

“Kiếm khí thật khủng khiếp.”

Sắc mặt mọi người thay đổi, bọn họ cảm nhận được Kiếm Đạo Tử cường đại.

Cũng biết Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm tăng phúc kiếm tu lớn đến mức nào, nhưng kiếm khí của Kiếm Đạo Tử so với kiếm khí của Sở Cuồng Nhân, chênh lệch thật sự quá lớn!

“Chém! !”

Một tiếng quát lạnh vang lên, chỉ thấy Khô Kiếm Vệ xuất thủ.

Một kiếm chém ra, một đạo kiếm quang màu xám trắng tràn ngập một cỗ tĩnh mịch chi ý kinh khủng, xẹt qua chân trời, phá không lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Là cường giả đứng đầu trong Kiếm tộc, tu vi của ông ta đã đạt đến cấp độ Chuẩn Đế đỉnh phong, so với đám Hoàng giả kia, cũng chỉ chênh lệnh về phương diện đạo thôi.

“Đại thành chi đạo?”

“Đáng tiếc, nếu ngươi đạt tới viên mãn chi đạo, có lẽ còn có chút đáng xem.”

Sở Cuồng Nhân chậm rãi đưa tay, hai ngón tay khép lại, kiếm chỉ ngưng tụ, nhẹ nhàng vạch một cái về phía đạo kiếm quang màu xám trắng tĩnh mịch kia.

Một đạo kiếm quang màu tím sáng chói mắt lập tức gào thét mà ra.

Hai đạo kiếm quang va chạm trong hư không, kiếm quang màu tím thế như chẻ tre chém về phía kiếm quang xám trắng kia, sau đó gào thét về phía Khô Kiếm Vệ.

“Làm sao lại như vậy? !”

Đồng tử Khô Kiếm Vệ hơi co rụt lại, trường kiếm trong tay vung ra, đánh vào kiếm quang.

Keng một tiếng, kiếm tuột khỏi tay Khô Kiếm Vệ, bản thân bị đánh bay ra ngoài, đâm vào trên vách tường cung điện.

Oanh một tiếng, vách tường vỡ tan, Khô Kiếm Vệ trực tiếp thổ huyết, xương cốt gãy mấy cái.

Ông ta hoảng sợ nhìn Sở Cuồng Nhân.

Ông ta đã từng nghe nói đến chiến lực của Sở Cuồng Nhân, biết đối phương sử dụng Đế binh, dưới Hoàng giả, cơ hồ không có địch thủ.

Nhưng lúc này đối phương còn không sử dụng Đế binh, tiện tay phát ra một đạo kiếm khí đã đánh bại mình!

Cái này cũng quá kinh khủng.

“Hắn còn khủng bố hơn trong lời đồn, trong thời gian ngắn ngủi, hắn lại tiến bộ nhanh như vậy, cho dù có địa mạch tinh nguyên tương trợ, nhưng làm sao hắn có thể luyện hóa nhanh như vậy? !”

Khô Kiếm Vệ nhìn vẻ mạnh lạnh nhạt của Sở Cuồng Nhân, biết bọn họ

không thể ngăn được đối phương.

Ông ta cắn răng, trên người bộc phát ra một cỗ ba động mạnh mẽ, chính là hỏa diễm màu đỏ sậm bốc cháy lên.

“Hôm nay ta có phải liều mạng, cũng tuyệt đối không để ngươi quấy rầy Đạo Tử đại nhân.”

Vẻ mặt Khô Kiếm Vệ có chút dữ tợn nói.

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, nhìn ra đối phương đang sử dụng bí pháp nào đó cưỡng ép tăng linh lực lên.

Nhưng đại giới, lại là tiêu hao thọ mệnh!

Pháp môn này, có cách làm khác Cửu Tử Nhiên Huyết Công của Sở Cuồng Nhân, nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, nhưng càng huyền ảo hơn.

“Chết đi cho ta! !”

Bóng người Khô Kiếm Vệ hóa thành một đạo kiếm quang phóng về phía Sở Cuồng Nhân, kiếm chi đạo vận trên người phun trào, hỏa diễm màu đỏ như máu thiêu đốt trên người ông ta, lại ngưng tụ thành một đạo kiếm ảnh to lớn, lộ ra một cỗ kiếp áp khủng bố như có thể tịch diệt vạn vật!

Khô Kiếm Vệ, lấy thân làm kiếm, đánh cược tất cả, thi triển ra một kiếm cường đại nhất trong đời của mình! !

“Can đảm lắm, chỉ là, uổng công thôi!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, Côn Ngô bên hông ra khỏi vỏ, một đạo kiếm quang màu tím xẹt qua không trung, dường như một vòng trăng tròn.

Kinh diễm, tuyệt mỹ!

Cùng lúc đó, còn mang theo một đạo huyết hoa thê diễm!

Kiếm ảnh trên người Khô Kiếm Vệ bị xé rách, cả người bị một kiếm của Sở Cuồng Nhân chém thành hai nửa.

Một màn trước mặt, vô cùng thảm liệt.

Một đám tu sĩ Kiếm tộc tim đập nhanh, chỉ cảm thấy Sở Cuồng Nhân bạch y tóc đen, tuấn dật tuyệt luân lại giống như tu la ác quỷ từ trong Địa Ngục đi ra! !

Chương 574: Kiếm Đế đạo, ngươi cuối cùng không phải Kiếm Đế, ta sẽ thu nhận

Khô Kiếm Vệ lấy thân làm kiếm, nhưng vẫn bị một kiếm của Sở Cuồng Nhân chém thành hai nửa.

Thực lực không có gì sánh kịp khiến đám tu sĩ Kiếm tộc ở đây đều cảm thấy chấn kinh, e ngại, nhìn hắn như nhìn một tên ác quỷ Tu La.

“Khô Kiếm Vệ!”

Cách đó không xa, Ẩn Kiếm Vệ thấy Khô Kiếm Vệ chết trong tay Sở Cuồng Nhân dễ dàng như thế, nhất thời đỏ cả mắt.

Hắn ta một kiếm bức lui Mị Kiếm Vệ, sau đó hóa thành một đạo lưu quang phi tốc lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Lưu quang thỉnh thoảng biến mất trong hư không, lúc mà xuất hiện, lấp loé không yên, khiến người ta không nhìn thấu, vô cùng quỷ dị.

Trong chớp mắt, lưu quang đã đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân.

“Đổi tới đổi lui, có làm được gì?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, Côn Ngô trong tay chém ra một kiếm, vừa hay rơi xuống trước mặt Ẩn Kiếm Vệ.

Một kiếm này, nhìn như tùy ý, nhưng lại phong tỏa tất cả hành động của Ẩn Kiếm Vệ ở trong đó, khiến thân pháp của hắn ta căn bản không thể sử dụng.

Kiếm xuất, Ẩn Kiếm Vệ bị kiếm khí xé rách tại chỗ!

Dáng vẻ kia giống như Ẩn Kiếm Vệ tự mình xông đi lên để Sở Cuồng Nhân chém giết vậy.

Ực...

Mọi người điên cuồng nuốt nước miếng, cảm giác không thể tin được.

Khô Kiếm Vệ, Ẩn Kiếm Vệ, hai vị Kiếm Vệ mạnh nhất trong bọn họ cũng bị Sở Cuồng Nhân tuỳ tiện một kiếm chém giết, căn bản không tạo được bất cứ uy hiếp gì.

Sở Cuồng Nhân, thế bất khả kháng.

“Chúng ta căn bản không phải đối thủ của hắn, hắn, quá mạnh.”

“Đáng giận, chiến lực như vậy chính là Hoàng giả đi, gia hỏa này, thật đáng sợ!”

Sở Cuồng Nhân đi từng bước về phía cung điện trong ánh mắt e ngại của đám người Kiếm tộc.

Nhưng ngay lúc này, Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên cảm giác bốn phía truyền đến một cỗ động tĩnh dị dạng.

Kiếm ngân phân bố bốn phía, lại dần dần lộ ra một cỗ kiếp áp vô cùng mạnh mẽ sắc bén, đồng thời cỗ kiếm áp này còn khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

“Lực lượng như vậy, Kiếm Đạo Tử, ngươi có thể mang đến kinh hỉ gì cho ta?”

Sở Cuồng Nhân nhìn qua cung điện, trong mắt lóe lên nồng đậm hào hứng.

Chỉ thấy trong cung điện có một đạo kiếm quang sáng chói bỗng nhiên bạo phát, hình thành một đạo trụ kiếm khí trùng trùng điệp điệp.

Mà trong cung điện, một bóng người màu vàng chậm rãi đi ra.

Người này một thân kiếm khí không thể ngăn cản, giống như kiếm chi thần vương cao cao tại thượng, tràn ngập uy áp kiếm khí, trong tay hắn ta còn cầm một thanh trường kiếm tạo hình cổ xưa màu xanh nhạt, đó là một thanh Đế binh, là Đế binh Thanh Huyền Thần Kiếm mà ngày trước Thanh Huyền Kiếm Đế sử dụng!

Người này, chính là Kiếm Đạo Tử đã luyện hóa hơn phân nửa Kiếm Đế truyền thừa.

"Sở Cuồng Nhân, ta mặc kệ ngươi làm sao tìm tới nơi này, nhưng hôm nay, ngươi phải thua cho ta!"

Kiếm Đạo Tử hăng hái nói.

Thần Kiếm trong tay hắn ta nhẹ nhàng động, kiếm chi đạo vận ẩn chứa trong từng đạo kiếm ngân ở bốn phía bạo phát, phóng lên tận trời!

Đây là, Kiếm Đế đạo!

Kiếm Đạo Tử, luyện hóa Kiếm Đế truyền thừa, hiện tại có thể thao túng những Kiếm Đế đạo ẩn chứa trong kiếm ngân!

"Thanh Huyền Kiếm Đế không cam lòng, ngươi cảm nhận một chút đi!"

Kiếm Đạo Tử giơ cao Thanh Huyền Thần Kiếm trong tay, Kiếm Đế chi đạo bốn phía điên cuồng dũng mãnh lao về phía hắn ta, ngưng tụ thành một thanh kiếm ảnh màu xanh khổng lồ, uy áp đế đạo hùng hậu lan tràn ra, trong đó lộ ra một cỗ cực kì không cam lòng và hận ý, đó là Kiếm Đế không cam lòng khi không thể sống thêm đời thứ hai!

Kiếm Đạo Tử điên cuồng tuôn ra linh lực, dung hợp với Kiếm Đế chi đạo, kiếm ảnh càng giống như thực chất, ầm vang chém về phía Sở Cuồng Nhân!

Kiếm ảnh chưa hoàn toàn rơi xuống, đã giống như một cơn gió lớn.

Tượng gỗ Kiếm Trường Phong không nhịn được túm lấy góc áo của Sở Cuồng Nhân, lắc lư trên không trung, Mị Kiếm Vệ cũng phải thôi động linh lực mới có thể miễn cưỡng chống cự.

Mà Sở Cuồng Nhân lại lui một bước, tóc đen phấp phới, trên gương mặt tuấn dật không hề sợ hãi.

“Kiếm Đế đạo sao? Vậy để ta thể hội một chút đi.”

Mũi kiếm Côn Ngô trong tay Sở Cuồng Nhân lệch đi, một kiếm chém ra, kiếm quang màu tím sáng chói mắt trùng trùng điệp điệp bao phủ ra.

Một kiếm này, ẩn chứa vô địch chi đạo của Sở Cuồng Nhân!

Một kiếm này, là kiếm quang của Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, càng là vô địch chi kiếm!

Kiếm quang màu tím và kiếm ảnh màu xanh đụng vào nhau trong hư không, lực trùng kích kinh khủng khiến kiến trúc xung quanh ào ào sụp đổ.

Một đám tu sĩ Kiếm tộc bị lực trùng kích ảnh hưởng, cũng không nhịn được điên cuồng lùi lại.

Hai người Sở Cuồng Nhân, Kiếm Đạo Tử đứng mũi chịu sào, nhận lực trùng kích mãnh liệt nhất.

Sở Cuồng Nhân có thân thể Vô Thượng Thánh Nhân, nhục thân mạnh mẽ tuyệt luân, không sợ lực trùng kích, nhưng Kiếm Đạo Tử lại không nhịn được khóe miệng chảy máu, lùi lại mấy chục trượng.

Đợi đến khi kiếm khí tiêu tán, mọi người nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, bạch y như trước.

Mà một đám Kiếm tộc đã đổ nghiêng ngả, thất linh bát lạc, ngay cả Kiếm Đạo Tử cũng khóe miệng chảy máu, quỳ một chân trên đất.

“Không thể nào, cho dù là Kiếm Đế chi đạo cũng không làm gì được người này sao?”

“Làm sao hắn lại cường đại đến mức này? !”

Các tu sĩ Kiếm tộc nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo rung động.

Kiếm Trường Phong, Mị Kiếm Vệ đứng sau lưng Sở Cuồng Nhân, nhìn bóng người thon dài mặc bạch y kia, trong mắt tràn đầy sùng bái và kính sợ.

“Kiếm Đế chi đạo, đúng là không tầm thường, nhưng vật đổi sao dời, đạo trong kiếm ngân, còn lại mấy phần đâu? Mà ngươi, cũng không phải Kiếm Đế!”

Sở Cuồng Nhân nhìn Kiếm Đạo Tử, bình tĩnh nói.

Đạo mà Kiếm Đế lưu lại đúng là không tầm thường, nhưng ẩn chứa trong kiếm ngân đã trôi qua năm tháng rồi, lực lượng sớm đã giảm đi không ít, mà Kiếm Đạo Tử phải mượn nhờ Thanh Huyền Thần Kiếm và Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm mới có thể dẫn động đạo trong đó, cuối cùng hắn ta không phải Kiếm Đế, hai bên kém xa nhau.

“Đi!”

Kiếm Đạo Tử thấy mình dẫn động Kiếm Đế chi đạo cũng không giết được Sở Cuồng Nhân, quyết định muốn rời khỏi.

Mặc dù hiện tại hắn ta lấy được Kiếm Đế truyền thừa, nhưng còn chưa triệt để luyện hóa, không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

Hiện tại hắn ta muốn tìm một chỗ, luyện hóa Kiếm Đế truyền thừa, sau đó là luyện hóa hai kiếm nguyên, đến lúc đó tất nhiên có thể phân cao thấp với Sở Cuồng Nhân!

“Ngươi có thể đi đâu?”

Bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, thi triển Không Gian Bàn Vận Thuật, lập tức đi đến trước mặt Kiếm Đạo Tử.

“Kiếm Chi Phong, Địa Chi Kiếm!”

Kiếm Đạo Tử lớn lên quát một tiếng, trên người đột nhiên bộc phát ra hai đạo hào quang sáng chói.

Hai hạt châu một xanh một vàng từ trên người hắn ta bay ra, hóa thành hai đạo kiếm quang bay về phía Sở Cuồng Nhân.

Một cái ẩn chứa phong bạo chi lực, một cái vô cùng cẩn trọng, dường như ẩn chứa vô biên sơn hà.

Đây là phong kiếm nguyên, địa kiếm nguyên.

“Ha, đây là cơ duyên của ngươi cơ sao?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, đưa tay chém ra một kiếm, đánh bay hai đạo kiếm quang này ra ngoài, bản thân lui lại một bước.

“Đáng giận, tiếp tục như vậy nữa, ta căn bản không đi được.”

Sắc mặt Kiếm Đạo Tử có chút âm trầm.

Hắn ta lại lần nữa lấy ra thủy hỏa kiếm nguyên mới thu được trên thi hài Thanh Huyền Kiếm Đế.

Mặc dù hắn ta còn chưa luyện hóa hai cái kiếm nguyên này, nhưng dựa vào đặc tính của Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, cũng có thể miễn cưỡng thôi động.

Kiếm Đạo Tử quát lạnh một tiếng, dị tượng Đạo Thể triển khai, đỉnh đầu hiện lên Thiên Đạo Chi Kiếm, vứt thủy hỏa kiếm nguyên ra ngoài, cộng minh với hai cái kiếm nguyên phong, địa, lượn vòng quanh Thiên Đạo Chi Kiếm, sau cùng cuốn theo một cỗ địa phong thủy hỏa tứ tượng chi lực vô cùng bàng bạc, hướng về phía Sở Cuồng Nhân.

“Đã như vậy, ta sẽ thu nhận bốn cái kiếm nguyên này của ngươi.”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, lấy hộp kiếm Thanh Linh ra, từ trong đó bay ra hai mươi bốn thanh trường kiếm, tạo thành Tứ Quý Kiếm Trận.

Kiếm trận và kiếm nguyên ầm ầm va chạm, bốn mùa chi lực và tứ tượng chi lực quấn giao, chiếu sáng xung quanh một mảnh lộng lẫy, sặc sỡ loá mắt.

Chương 575: Kiếm Đạo Tử đào tẩu, thần thông Tứ Tượng Nguyên Thần Kiếm

Tứ tượng kiếm nguyên và Tứ Quý Kiếm Trận chi lực ầm vang va chạm, lập tức chiếu rọi xung quanh thành một mảnh sặc sỡ loá mắt, vô cùng lộng lẫy.

Ngay sau đó, Kiếm Đạo Tử nhìn thấy bốn khỏa kiếm nguyên lại bị hai mươi bốn thanh trường kiếm vây vây ở chính giữa, mặc kệ hắn ta triệu hoán thế nào đều không thể tránh thoát.

“Đáng giận, Sở Cuồng Nhân muốn cướp kiếm nguyên của ta! !”

Sắc mặt Kiếm Đạo Tử đại biến.

Hắn ta đã hao phí vô số tâm huyết mới lấy được bốn cái kiếm nguyên này, hắn ta và tứ tượng kiếm đạo cùng một nhịp thở, không thể sai sót.

Nhưng Tứ Quý Kiếm Trận chính là kiếm trận Đế cấp, mặc dù không phải hình thái cao nhất ba trăm sáu mươi lăm thanh, nhưng dựa vào tu vi bây giờ của Sở Cuồng Nhân, dù chỉ là hai mươi tư tiết khí, cũng đủ vây khốn bốn cái kiếm nguyên này, mặc cho Kiếm Đạo Tử triệu hoán thế nào đều không quay về.

Đáng giận, đáng giận! !

Giờ khắc này, Kiếm Đạo Tử hận Sở Cuồng Nhân đến cực hạn.

Chỉ là hắn ta biết, nếu tiếp tục như vậy, không chỉ kiếm nguyên, sợ rằng ngay cả tính mạng của hắn ta cũng phải ở lại đây.

“Sở Cuồng Nhân, bút trướng này, sau này ta nhất định sẽ tìm ngươi thanh toán!”

Kiếm Đạo Tử cắn răng nói, thừa dịp Sở Cuồng Nhân thao túng kiếm trận vây khốn kiếm nguyên, bóng người hắn ta hóa thành một đạo kiếm quang lao về phía xa.

Sở Cuồng Nhân vừa định truy kích, nhưng bốn cái kiếm nguyên đột nhiên bộc phát ra một cỗ lực lượng kiếm đạo kinh khủng, điên cuồng đánh thẳng vào kiếm trận.

“Ha, quả nhiên là một kiện bảo bối không tệ.”

Sở Cuồng Nhân hơi nheo mắt, sau đó thôi động linh lực, không ngừng rót vào kiếm trận, chậm rãi áp chế cỗ lực lượng kiếm này xuống.

Các tu sĩ Kiếm tộc khác cũng muốn nhân cơ hội này chạy trốn, lại bị Mị Kiếm Vệ ngăn cản.

“Mị Kiếm Vệ, tên phản đồ này!”

“Đáng giận, đi chết đi.”

Một đám tu sĩ Kiếm tộc và Mị Kiếm Vệ lại lần nữa đánh nhau, kiếm khí kịch liệt bắn ra khắp nơi.

Đợi đến khi Sở Cuồng Nhân hoàn toàn ngăn cản được bốn cái kiếm nguyên, bắt vào lòng bàn tay, sau đó nhìn thoáng qua tu sĩ Kiếm tộc phía dưới, tay áo vung lên, từng đạo kiếm khí như mưa to đổ xuống.

Rất nhanh, một đám tu sĩ Kiếm tộc bị kiếm khí chém vẫn lạc, căn bản không có sức chống cực nào.

“Chủ nhân, Kiếm Đạo Tử trốn rồi, bây giờ nên làm gì?”

Mị Kiếm Vệ nói.

Kiếm Đạo Tử rời đi, vậy chuyện nàng nằm vùng cũng sẽ bại lộ, nàng đã không thể trở về Kiếm tộc.

“Không sao, lần sau gặp lại giết là được, còn ngươi, tạm thời ở bên cạnh ta đi.”

Đối Sở Cuồng Nhân mà nói, Kiếm Đạo Tử chỉ là một công cụ để giết thời gian mà thôi.

Lúc nhàm chán, chơi với đối phương, nếu không muốn chơi, lần sau gặp mặt tiện tay nghiền sát là được.

Trước thực lực tuyệt đối, ai cũng không nhảy nhót được.

“Vâng, chủ nhân.”

Nghe thấy mình có thể đi theo Sở Cuồng Nhân, trong mắt Mị Kiếm Vệ lướt qua một vệt mừng rỡ.

“Bốn cái kiếm nguyên này cũng không tệ lắm, ta dự định luyện hóa chúng, ngươi ở đây thay ta hộ pháp đi.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Sau khi đã an bài xong, Sở Cuồng Nhân đi vào trong cung điện, dự định luyện hóa kiếm nguyên.

Còn cỗ thi hài Thanh Huyền Kiếm Đế kia đã không thấy, chắc là đã bị Kiếm Đạo Tử mang đi.

Một bộ thi hài Đế giả, nếu có thể luyện hóa, chắc hẳn Kiếm Đạo Tử sẽ tiến bộ không ít.

“Ngược lại có chút chờ mong lần sau gặp mặt.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói, sau đó cũng nhìn thấy hai hàng chữ Thanh Huyền Kiếm Đế lưu lại trên cây cột bên cạnh.

“Đế giả cũng có thọ nguyên hạn chế, trên đời này, thật sự có tiên sao?”

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Hắn cảm thấy, hẳn sẽ có, đó là sinh mệnh còn cao cấp hơn Đế giả.

Sau đó, hắn không nghĩ nhiều nữa, lấy tứ tượng kiếm nguyên ra, bắt đầu luyện hóa.

Tứ tượng kiếm nguyên là một kiện chí bảo cực kỳ cường đại, muốn luyện hóa, không phải một chuyện đơn giản, nhất là trong đã có hai đại kiếm nguyên đã bị Kiếm Đạo Tử luyện hóa, Sở Cuồng Nhân muốn luyện hóa, trước hết phải đánh tan linh niệm lạc ấn của Kiếm Đạo Tử trên đó.

Đương nhiên, đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, đây cũng không phải việc khó gì.

Linh niệm của hắn phun trào, dùng phương thức gần như bẻ gãy nghiền nát, phá hủy linh niệm lạc ấn Kiếm Đạo Tử lưu lại trên kiếm nguyên.

Nơi xa, sắc mặt Kiếm Đạo Tử đang đào tẩu trở nên trắng xám.

“Lạc ấn ta lưu lại trên kiếm nguyên đã biến mất, đáng giận, Sở Cuồng Nhân đáng chết!”

Kiếm Đạo Tử tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, “Chờ ta hoàn toàn luyện hóa Kiếm Đế truyền thừa, nhất định sẽ tìm ngươi tính sổ! !”

...

Nơi Thanh Huyền Kiếm Đế bế quan, Sở Cuồng Nhân đang luyện hóa tứ tượng kiếm nguyên.

Thời gian trôi qua, bảy ngày sau.

Một đạo kiếm khí sáng chói phóng lên tận trời, trong kiếm khí ẩn chứa bốn loại quang mang xanh, vàng, lam, đỏ lóe lên, chính là tứ tượng chi lực!

Tứ tượng chi lực vô cùng tràn trề, rung động bốn phía.

Hai người Mị Kiếm Vệ, Kiếm Trường Phong ở bên ngoài cung điện nhìn thấy, chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy.

“Thật mạnh, đây chính là lực lượng hoàn chỉnh của tứ tượng kiếm nguyên mà Kiếm Đạo Tử tha thiết ước mơ sao?”

“Quả nhiên khủng bố!”

Trong cung điện.

Sở Cuồng Nhân chậm rãi mở hai mắt ra, trong mắt có một đạo quang hoa màu sắc rực rỡ chợt lóe lên.

Trên khóe môi hắn lộ ra độ cong hài lòng.

“Không tệ, tứ tượng kiếm nguyên này quả nhiên là một kiện chí bảo, ngoại trừ khiến cảm ngộ tứ tượng kiếm đạo của ta tăng lên, còn dung hợp thành một loại thần thông, Tứ Tượng Nguyên Thần Kiếm!”

Tứ Tượng Nguyên Thần Kiếm, đây mới là cơ duyên chân chính ẩn chứa trong tứ tượng kiếm nguyên.

Sau khi luyện hóa tất cả tứ tượng kiếm nguyên, mới có thể đạt được môn thần thông này.

Thần thông, chính là là một loại lực lượng siêu thoát đại pháp.

Có người sinh ra đã có, cũng có thần thông thông qua đủ loại cơ duyên tu hành mà thành, chuyện này tương tự với Đạo Thể.

Mà thần thông chia thành ba loại tiểu thần thông, đại thần thông, vô thượng thần thông.

Trong đó, vô thượng thần thông giống như Vô Thượng Đạo Thể, là thứ hiếm thấy nhất, có tác dụng vô cùng lớn đối với tu sĩ.

Không giống đạo pháp, thần thông là một loại lực lượng có thể dựa theo tu sĩ mà không ngừng trưởng thành, tu sĩ càng mạnh, có thể bạo phát ra uy lực thần thông càng cường đại.

Mà Sở Cuồng Nhân luyện hóa tứ tượng kiếm nguyên xong, lấy được Tứ Tượng Nguyên Thần Kiếm, chính là vô thượng thần thông!

Cho dù tương lai Sở Cuồng Nhân trở thành Đế giả, môn thần thông này vẫn có tác dụng rất lớn, còn có giá trị hơn truyền thừa Thanh Huyền Kiếm Đế.

“Vô thượng thần thông chỉ là cách gọi ở Thương Khung tinh, phía trên còn có thần thông cấp cao hơn, ví dụ như Động Tất Chi Nhãn của ta, đây chính là một loại thần thông còn lợi hại hơn vô thượng thần thông, ví như Bất Tử chi thân, Thiên Địa Hồng Lô Thể của ta còn mạnh hơn Vô Thượng Đạo Thể.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói, hắn cảm thấy, Đế giả, cũng không phải điểm cuối của tu hành.

Trên thế giới này, còn có rất nhiều lĩnh vực hắn muốn thăm dò.

Hắn nhìn thoáng qua lời nhắn của Thanh Huyền Kiếm Đế trên cây cột, ánh mắt kiên định nói: “Đế giả vẫn có thọ nguyên hạn chế, không được vĩnh sinh, vậy ta sẽ đi càng xa! Đế giả không được, thì trở thành tiên nhân trong truyền thuyết! Nếu tiên nhân còn không được, vậy thì trở thành tồn tại phía trên tiên!”

Sở Cuồng Nhân đứng dậy đi ra cung điện.

Ngoài điện, Mị Kiếm Vệ, Kiếm Trường Phong đã sớm đứng chờ, nhìn thấy hắn xuất quan, cung kính nói: “Chúc mừng chủ nhân xuất quan.”

“Ừm, đứng lên đi, nơi này không có gì đáng lưu luyến, đi thôi.”

Sở Cuồng Nhân nói, sau đó đưa, một cỗ linh lực vô cùng mênh mông lập tức đổ xuống.

Tứ tượng chi lực địa phong thủy hỏa ngưng tụ trong hư không, hóa thành một đạo kiếm ảnh bốn màu vô cùng mạnh mẽ, cuốn theo kiếm khí doạ người chém vào khói đen bên ngoài cung điện.

Kiếm khí lướt qua, cấm chế khói đen bị phá nát!

Chương 576: Sư tỷ muội Lãnh Ngưng Ngọc gặp nạn, tính toán của Lý Sách Long

Tứ Tượng Nguyên Thần Kiếm ra, cấm chế khói đen bên ngoài bị phá nát!

Sở Cuồng Nhân dẫn theo Mị Kiếm Vệ, Kiếm Trường Phong rời khỏi nơi này.

“Ngươi có biện pháp khôi phục thân thể không?”

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Kiếm Trường Phong đã biến thanh nhân vật nhỏ, thuận miệng hỏi.

Nghe thấy vậy, Kiếm Trường Phong không khỏi cười khổ một tiếng, “Ta dùng Di Hồn Đại Pháp dời linh hồn của mình đến tượng gỗ này, muốn khôi phục, nhất định phải tìm được một bộ thân thể không có linh hồn cũng không có bất kỳ thương thế nào, sau đó chuyển linh hồn của mình vào mới được.”

Đây là chuyện vô cùng khó khăn.

Lực lượng linh hồn của Kiếm Trường Phong không mạnh mẽ, muốn đoạt xá người khác, tất nhiên sẽ phải chịu linh hồn người khác phản kháng, người khác là linh nhục hợp nhất, hắn ta chỉ có một bộ linh hồn, sao có thể đấu lại?

Còn tìm thi thể đoạt xá, tổn hại nhục thân không cách nào hoàn toàn dung nạp linh hồn của hắn ta.

Còn có một biện pháp khác, chính là tái tạo ra một bộ thân thể.

Nhưng biện pháp này còn giống nằm mơ giữa ban ngày hơn hai biện pháp trên.

Không phải không có tái tạo thân thể chi pháp, nhưng vô cùng hiếm thấy, tài liệu càng không dễ tìm, mỗi thứ đều là bảo vật kinh thiên động địa.

Cho dù có, Sở Cuồng Nhân cũng phải cân nhắc có đáng giá lãng phí bảo vật như vậy để tái tạo thân thể cho Kiếm Trường Phong không.

Nói cho cùng, Kiếm Trường Phong chỉ là nô dịch bị Sở Cuồng Nhân cưỡng ép mà thôi.

“Thân thể không có linh hồn cũng không có bất kỳ tổn thương gì sao? Cái này cũng không phải rất khó làm.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Nghe hắn nói vậy, Kiếm Trường Phong vô cùng ngạc nhiên, “Chủ nhân có biện pháp sao?”

“Đến lúc đó ngươi sẽ biết.”

Sở Cuồng Nhân cũng không nói nhiều.

Trong cấm địa Hoang Vu, có không ít thiên kiêu đến đây thăm dò, đều có các cơ duyên tạo hóa.

Đồng thời, những cấm chế còn chưa hoàn toàn tán đi vẫn có nguy hiểm lớn lao, vì vậy cũng có không ít tu sĩ mất mạng.

Thậm chí thiên kiêu tranh đấu là chuyện thường xuyên xảy ra.

…

Một ngọn lửa màu đỏ sậm bay lượn trên không trung, hung hăng đánh vào người Lãnh Ngưng Ngọc.

Uy lực của đoàn hỏa diễm này vô cùng khủng bố, ngay cả Lãnh Ngưng Ngọc cũng không nhịn được trực tiếp thổ huyết, da thịt tuyết trắng trên người cháy rụi mảng lớn, không chỉ như thế, ngọn lửa kia lại thông qua vết thương không ngừng ăn mòn vào cơ thể nàng, tiềm tàng sâu trong thân thể, khó có thể phát giác.

Lãnh Ngưng Ngọc theo bản năng cảm thấy không đúng, nhưng lại không rảnh đi nghiên cứu thương thế, bởi vì đại địch trước mắt đang nhìn nàng chằm chằm.

Đó là một nữ tử vô cùng vũ mị, mặc váy dài màu đỏ sậm, dáng người lồi lõm nóng bỏng, đôi mắt thu thuỷ phong tình vạn chủng.

“Sư tỷ.”

Cách đó không xa, Xích Nguyệt nhìn thấy Lãnh Ngưng Ngọc bị thương, lập tức biến sắc, vội vàng vọt lên, ngăn cản trước mặt nàng, ngưng trọng nhìn nữ tử quyến rũ kia.

“Xích Luyện vương nữ, vô duyên vô cớ, vì sao ngươi lại đuổi giết chúng ta?” Xích Nguyệt lạnh giọng hỏi.

Xích Luyện vương nữ, là con gái nuôi của Vương giả một mạch Hung thú Thiên Xà, trong truyền thuyết, bản thể của nàng chính là Hung thú Xích Luyện Vương Xà viễn cổ, vô cùng cường đại.

Nhưng Thất Tình môn và một mạch Thiên Xà này chưa từng gặp nhau, Xích Nguyệt không hiểu vì sao Xích Luyện vương nữ lại muốn đối phó các nàng.

“A, vô duyên vô cớ?”

“Năm đó, sư phụ của các ngươi chém giết phụ thân ta, đã nghĩ đến chuyện hôm nay chưa?”

Trong mắt Xích Luyện vương nữ lộ ra vẻ băng lãnh.

Nghe thấy vậy, hai người Lãnh Ngưng Ngọc lập tức nghĩ tới điều gì, “Đầu Xích Luyện Vương Xà năm đó sư phụ giết, là phụ thân ngươi? !”

“Đúng vậy.”

“Móa nó, đã sớm nghe nói bản thể của ngươi chính là Xích Luyện Vương Xà, không ngờ ngươi lại thật sự có liên quan đến đầu Vương Xà sư tôn giết năm đó.”

Xích Nguyệt thầm mắng một tiếng, không ngờ lại có một tầng nguyên nhân này.

“Năm đó phụ thân ngươi làm hại thương sinh, sư tôn ta xuất thủ chém giết hắn, làm sai chỗ nào? !” Xích Nguyệt nói ra.

“Hừ, năm đó phụ thân ta luyện công tẩu hỏa nhập ma, mới lâm vào cuồng loạn, chỉ giết một chút bách tính mà thôi, đợi sau khi hắn phát tiết xong, tự nhiên sẽ khôi phục bình thường, sư phụ của các ngươi lại muốn làm tu sĩ chính nghĩa gì đó, ra tay giết phụ thân ta.”

“Hiện tại, ta báo thù giết cha, giết các ngươi, đòi Lãnh Nguyệt tiện nhân một số lợi tức trước, có gì sai chứ?”

Xích Luyện vương nữ từ tốn nói, giơ tay lên, lượng lớn ngọn lửa màu đỏ thẫm không ngừng cuồn cuộn trong lòng bàn tay nàng.

Đó là thần thông của Xích Luyện vương nữ, Xích Luyện độc hỏa!

Ngọn lửa này vô cùng cường đại, giữa thiên địa, hiếm có dị hỏa có thể địch nổi nó.

“Chuyện này phiền toái rồi.”

Sắc mặt Xích Nguyệt có chút khó coi, đối phương muốn báo thù cho cha, các nàng không còn lời nào để nói.

Nhưng chuyện này cũng không đại biểu các nàng muốn chết a.

“Xích Nguyệt, ngươi đi mau, ngươi không phải đối thủ của nàng.”

Trên người Lãnh Ngưng Ngọc tràn ngập hàn khí, tạm thời đóng băng thương thế, ngưng trọng nhìn Xích Luyện vương nữ.

“Giết!”

Xích Luyện vương nữ hừ lạnh một tiếng, đưa tay vung ra ngọn lửa màu đỏ sậm.

Hỏa diễm hóa thành một đầu hư ảnh cự mãng dữ tợn, há miệng cắn ra.

“Thái Thượng Vong Tình chỉ!”

Lãnh Ngưng Ngọc đưa tay ngưng tụ đạo vận, một chỉ điểm ra, một đạo chỉ ảnh bạch ngọc to lớn xuất hiện, như muốn xuyên thủng hư không.

Uy lực một kích này vô cùng cường đại.

Một chỉ điểm ra, cự mãng hỏa diễm dữ tợn lập tức bị phá nát.

Chỉ kình bị Xích Luyện vương nữ đánh bay ra ngoài, nàng kinh ngạc nói: “Không ngờ ngươi lại có chiến lực như vậy, thật không hổ là thiên kiêu cấm kỵ.”

Lãnh Ngưng Ngọc bị nàng đánh lén, vốn bị trọng thương, lại vừa trúng một kích của nàng, bị độc hỏa ăn mòn, nhưng vẫn có thể đánh lui nàng.

Nhưng Xích Nguyệt ở một bên nhìn ra Lãnh Ngưng Ngọc đã là nỏ mạnh hết đà.

Sau khi Xích Luyện vương nữ bị bức lui, nàng vội vàng ôm chặt Lãnh Ngưng Ngọc, sau đó hóa thành một đạo lưu quang lao về phía xa.

“A, trốn đi, cho dù các ngươi trốn thế nào, cũng trốn không thoát lòng bàn tay ta.”

Xích Luyện vương nữ duỗi đầu lưỡi màu đỏ sậm ra liếm môi, trong mắt hiện lên vẻ đăm chiêu.

Dưới cái nhìn của nàng, hai người Lãnh Ngưng Ngọc đã là con mồi trong lòng bàn tay nàng, cho dù giãy dụa thế nào cũng không trốn thoát được, nàng đang hưởng thụ cảm giác trêu đùa con mồi này.

Sưu...

Một thân ảnh xuất hiện bên cạnh Xích Luyện vương nữ.

Đó là một thanh niên tuấn lãng, nếu hai người Lãnh Ngưng Ngọc ở đây, nhất định sẽ nhận ra người này, chính là đồ đệ của Lý đạo nhân, Lý Sách Long.

“Lãnh Ngưng Ngọc đã trúng Hỏa Dục chi độc của ta, độc hỏa này hoàn toàn ngược lại với độc hỏa của Lãnh Nguyệt, độc hỏa trong người Lãnh Nguyệt chỉ lúc động tình mới phải chịu nỗi khổ đốt người, mà độc hỏa này của ta lại móc ra tình cảm nguyên thủy nhất trong cơ thể Lãnh Ngưng Ngọc, cho dù nàng băng thanh ngọc khiết thế nào, vứt bỏ tình cảm thế nào cũng không thể chống cự.”

“Cơ hội của ngươi tới rồi, nắm chắc đi.”

Xích Luyện vương nữ cười nhạt nói.

Lý Sách Long nghe vậy, sắc mặt đại hỉ, “Đa tạ Xích Luyện đạo hữu.”

“Sau khi chuyện thành công, đừng quên chuyện ngươi đã đồng ý với ta.”

“Xích Luyện đạo hữu yên tâm, sau khi chuyện thành công, ta sẽ nói vị trí của Hồng Liên Chướng Hỏa cho ngươi.”

Lý Sách Long cười nói, sau đó cởi cái cẩm nang bên hông xuống, bên trong là một con giáp trùng trắng như tuyết.

Con giáp trùng này quanh quẩn hai vòng trên không trung, sau đó lao về phía hai người Lãnh Ngưng Ngọc rời đi.

"Tuyết Ngọc Tử Mẫu trùng, cho dù cách trăm triệu dặm cũng có thể tuỳ tiện tìm được, đã mài trùng con thành trùng phấn theo độc hỏa đánh vào cơ thể ngươi rồi, Ngưng Ngọc, ngươi trốn không thoát đâu."

Lý Sách Long lộ ra vẻ mặt bắt buộc phải có, sau đó căn cứ theo chỉ dẫn của Tuyết Ngọc mẫu trùng, mang theo Xích Luyện vương nữ đuổi theo.

"Xích Luyện đạo hữu, sau khi tìm được hai người kia, ta hi vọng ngươi có thể phối hợp diễn một màn kịch với ta."

Lý Sách Long bỗng nhiên nói, "Ta hi vọng, lúc đó là ta xuất hiện, xuất thủ cứu các nàng."

"Ha, ngươi muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? Đã làm đến mức này rồi, ngươi còn muốn lấy được trái tim của Lãnh Ngưng Ngọc sao? Nhân loại, đúng là vừa mâu thuẫn vừa dối trá."

Xích Luyện vương nữ cười, nhưng cũng không cự tuyệt.

Chương 577: Lý Sách Long kích động, Lý Sách Long muốn phát điên

Xích Nguyệt dẫn theo Lãnh Ngưng Ngọc đi tới một sơn động, sau đó nhanh chóng bố trí kết giới, ẩn giấu sơn động.

Làm tốt những chuyện này, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, đỡ Lãnh Ngưng Ngọc trên lưng xuống dưới đất, "Sư tỷ, ngươi nhịn một lát, ta sẽ chữa thương cho ngươi."

Xích Nguyệt nhìn thương thế trên người Lãnh Ngưng Ngọc, vội vàng lấy ra một đống đan dược trị thương.

“Vô dụng, thương thế do Xích Luyện Vương Xà tạo thành, đám đan dược này không thể trị được.” Lãnh Ngưng Ngọc lắc đầu nói.

“Vậy bây giờ ngươi cảm thấy thế nào?”

“Hình như hơi nóng.”

Lãnh Ngưng Ngọc cau mày nói, không phải quá thống khổ, nhưng nàng cảm thấy trong cơ thể giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt.

Một cỗ xúc động nguyên thủy đang nổi lên, dường như lúc nào cũng có thể phá thể mà ra.

“Nóng?”

Xích Nguyệt sờ lên trán Lãnh Ngưng Ngọc, đúng là khá nóng, hơn nữa sắc mặt nàng đỏ bừng, thấm ra một tầng mồ hôi lạnh.

“Đây là có chuyện gì? Làm sao sư tỷ lại trở nên như vậy?”

Xích Nguyệt cau mày, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy dáng vẻ này của sư tỷ.

“Chẳng lẽ là độc hỏa của Xích Luyện Vương Xà? Đáng chết.”

Xích Nguyệt vô cùng lo lắng, lại không có cách nào.

Lúc này, bên ngoài truyền đến một trận ba động năng lượng khủng bố, cả sơn động đều rung chuyển.

Xích Nguyệt biến sắc, cấm chế nàng bảy ra đã bị phá, “Chẳng lẽ Xích Luyện vương nữ đã tìm tới cửa, không đúng, làm sao có thể nhanh như vậy? !”

“Lãnh Ngưng Ngọc, tư vị của độc hỏa không dễ chịu đi.”

Quả nhiên, bên ngoài sơn động, truyền đến giọng nói của Xích Luyện vương nữ.

Đối phương, đã tìm tới cửa.

Lãnh Ngưng Ngọc miễn cưỡng chống đỡ đứng dậy, “Xích Nguyệt, ta ngăn nàng lại, ngươi nhân cơ hội rời đi.”

“Không có khả năng.”

Xích Nguyệt chém đinh chặt sắt nói: “Cùng đi, ngươi chết cũng đừng hòng để ta rời đi, cùng lắm thì ta ra ngoài liều mạng với con rắn thối kia.”

Nàng đi ra sơn động, nhìn thấy Xích Luyện vương nữ, không nói hai lời, đưa tay thôi động đế thuật Tê Tâm Trảo!

Nhất thời, một cỗ bi thương chi ý tê tâm liệt phế tràn ngập trong hư không.

Năm đạo trảo kình như muốn xé rách hư không.

Nhưng Xích Luyện vương nữ lại lộ ra nụ cười khinh thường, “Ngay cả thiên kiêu cấm kỵ cũng không muốn đấu với ta đâu, ngươi đúng là không biết lượng sức.”

Nàng vỗ ra một chưởng, ngọn lửa màu đỏ bạo phát.

Trảo kình bị cứ thế bị đập nát, Xích Nguyệt bị chưởng kình đánh vào vách núi.

“Quả nhiên thực lực của con rắn thối này rất mạnh.”

Xích Nguyệt thầm mắng một tiếng.

Lãnh Ngưng Ngọc từ trong sơn động đi ra, nhìn thấy Xích Nguyệt bị đánh, đưa tay đánh ra một chưởng, băng phong tuyết chi lực cuồng bạo lao về phía Xích Luyện vương nữ.

“Trúng độc hỏa của ta còn có thể bảo trì thanh tỉnh như vậy, a, vong tình chi đạo, quả nhiên không phải nói giỡn.”

Xích Luyện vương nữ thôi động thần thông, hỏa diễm quấn quanh người nàng, sau đó gào thét mà ra, hòa tan băng tuyết cho bốn phía.

“Hoan Hỉ Ấn!”

Cách đó không xa, Xích Nguyệt lại lần nữa thôi động đế thuật, hai tay ngưng kết ra một cái ấn quyết huyền diệu, đánh về phía Xích Luyện vương nữ.

Hoàn toàn khác biệt với Tê Tâm Trảo lúc trước, trong đạo này ấn quyết này ẩn chứa một cỗ vui mừng chi ý, khiến người ta không nhịn được mặt mày hớn hở.

“A, Đế thuật trong Thất Tình môn đúng là thú vị, chỉ tiếc, tu vi của ngươi không đủ.”

Xích Luyện vương nữ nhẹ nhàng đánh nát Hoan Hỉ Ấn, sau đó có một đạo độc hỏa từ đầu ngón tay nàng bay lượn mà, chui vào thân thể Xích Nguyệt, “Một người là đưa, hai người cũng là đưa, không bằng để cho tỷ muội các ngươi cùng nhau hưởng thụ hoan hỉ chân chính của nhân gian đi.”

Cách đó không xa, Lý Sách Long ở trong hư không nhìn thấy cảnh này, hai mắt tỏa sáng, Xích Luyện vương nữ dự định để hai tỷ muội này cùng trúng chiêu sao?

Xích Nguyệt cũng là mỹ nhân nhất đẳng, chỉ tướng mạo cũng không kém hơn Lãnh Ngưng Ngọc.

Một người lãnh diễm như băng sơn, một người nhiệt tình như lửa.

Nếu cùng hưởng dụng, đây chẳng phải là chuyện tốt chân chính trong nhân gian sao!

Nghĩ đến đây, Lý Sách Long vô cùng kích động, xoa tay, có chút không thể chờ đợi.

“Không nóng nảy, không nóng nảy, còn chưa tới tuyệt cảnh chân chính.”

“Nhất định phải để Ngưng Ngọc cảm nhận được tuyệt vọng chân chính, sau đó ta sẽ xuất thủ tương trợ, như vậy mới có thể lưu lại ấn tượng sâu sắc trong lòng nàng, Lãnh Ngưng Ngọc, ta cũng không tin như vậy còn không khiến ngươi cảm động, ngươi nhất định sẽ thuộc về ta!” Ánh mắt Lý Sách Long đầy lửa nóng nói.

Hắn ta theo đuổi Lãnh Ngưng Ngọc nhiều năm như vậy, nhưng đối phương vẫn không lay động, cho nên, hắn ta chỉ có thể dùng biện pháp này.

Nghe nói Sở Cuồng Nhân đã từng cứu Lãnh Ngưng Ngọc, cũng vì vậy nàng mới mời Sở Cuồng Nhân đến Thất Tình môn.

Nói như vậy, chuyện anh hùng cứu mỹ nhân hữu dụng với Lãnh Ngưng Ngọc.

Lần này, hắn ta nhất định phải thành công.

Cho dù cuối cùng không có cách nào lấy được trái tim của đối phương, thì hắn ta cũng muốn thân thể của đối phương!

“Con rắn thối, ngươi đã làm gì ta?”

Hỏa Dục chi độc nhập thể, Xích Nguyệt chỉ cảm thấy trong cơ thể có một cỗ nhiệt khí đang sôi trào, khiến nàng không nhịn được đỏ mặt.

“Xích Nguyệt!”

Lãnh Ngưng Ngọc biến sắc, muốn tiến lên xem xét, nhưng lại bị Xích Luyện vương nữ ngăn lại.

“Bản thân còn khó bảo toàn, ngươi lấy tâm tư ở đâu ra mà quan tâm những người khác?”

Xích Luyện vương nữ cười xùy một tiếng, tay trắng vung vẩy, tuỳ tiện đánh ngã Lãnh Ngưng Ngọc đã bị trọng thương xuống đất, một chân giẫm trên ngực đối phương, từ trên cao nhìn xuống nói: “Thánh nữ cao cao tại thượng của Thất Tình môn, a, hiện tại chỉ là con kiến hối dưới chân ta thôi, ta muốn giẫm chết ngươi thì giẫm chết ngươi.”

Nàng chậm rãi giơ tay lên, độc hỏa màu ngưng tụ thành một thanh trường đao, chỉ cần nàng nhẹ nhàng vung lên, là có thể chém đầu Lãnh Ngưng Ngọc.

“Hiện tại, đến lượt ta xuất thủ.”

Lý Sách Long hưng phấn nói, đang chuẩn bị phối hợp với Xích

Luyện vương nữ, trình diễn một trận anh hùng cứu mỹ nhân.

Nhưng lúc này, một đạo kiếm khí bỗng nhiên từ đằng xa bay tới!

Kiếm khí khóa chặt Xích Luyện vương nữ, khiến sắc mặt nàng thay đổi, “Kiếm khí như thế, sao lại thế...”

Lý Sách Long, làm sao có thực lực như vậy? !

Kiếm khí này, khiến Xích Luyện vương nữ cảm thấy da đầu run lên.

“Xích Luyện Thần Trảm!”

Xích Luyện vương nữ ngưng tụ độc hỏa trong người, hội tụ trên trường đao trong tay, chém ra một đao, ánh đao màu đỏ rực hóa thành một đầu cự mãng xông lên trời.

Hai cỗ lực lượng va chạm, trong nháy mắt đại địa bốn phía lay động.

Xích Luyện vương nữ bị lực trùng kích to lớn đánh trúng, không nhịn được lùi lại mấy chục trượng, sắc mặt nghiêm túc nhìn về phía chân trời nơi xa.

Chỉ thấy phía chân trời, có một bóng người đang đạp không mà đến.

Bạch y tóc đen, tuấn dật tuyệt trần, siêu phàm thoát tục, sau lưng còn dẫn theo một nữ tử vũ mị không hề thua kém Xích Luyện vương nữ.

Trong tay nữ tử kia còn cầm một cái tượng gỗ kỳ quái.

Người tới, chính là Sở Cuồng Nhân và Mị Kiếm Vệ, Kiếm Trường Phong.

“Thú vị, ta nói Lãnh đạo hữu, lần trước ta cứu ngươi, ngươi đang bị Thiên Băng Hàn Mãng truy sát, lần này, ngươi bị Xích Luyện Vương Xà truy sát, ta nói này, không phải đời trước Lãnh đạo hữu là người bắt rắn chứ, nếu không, sao lại bị đám rắn này nhằm vào như vậy.”

Sở Cuồng Nhân chậm rãi đi đến Lãnh Ngưng Ngọc trước mặt, cười nhạt một cái nói.

Lãnh Ngưng Ngọc nhìn thấy nụ cười trên mặt Sở Cuồng Nhân, trong lúc nhất thời không lấy lại tinh thần, có chút hoảng hốt.

Lại là hắn, lại là hắn cứu mình.

Liên tiếp hai lần, đây chẳng lẽ là duyên phận? !

Mà cách đó không xa, sắc mặt Lý Sách Long tái xanh, suýt chút nữa phát cuồng, một quyền nện trên cây khô bên cạnh.

“Sở Cuồng Nhân! ! Tại sao lại là ngươi? !”

“Lần trước là ngươi đứng ra làm rối, tại sao lần này vẫn là ngươi! Ngươi muốn chống đối ta đúng không?”

Chương 578: Đánh lui Xích Luyện vương nữ, làm áo cưới cho người khác

Cách đó không xa, Lý Sách Long tức đến sắp phát cuồng, hắn ta thật vất vả mới nghĩ ra trận anh hùng cứu mỹ nhân này, nhưng bây giờ tất cả đều xong rồi.

Hắn ta nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt như muốn ăn thịt người vậy.

“Chưa, chưa chắc sẽ thất bại.”

“Xích Luyện vương nữ là thiên kiêu cấm ky, chỉ cần nàng chiến thắng Sở Cuồng Nhân, ta lại xuất hiện, hiệu quả sẽ như nhau, thậm chí còn tốt hơn! !”

Lý Sách Long dường như nghĩ tới điều gì, lộ ra vẻ ước ao.

Không sai, nếu Sở Cuồng Nhân bị Xích Luyện vương nữ đánh bại, bản thân lại ra mặt cứu mọi người, chẳng phải chứng minh hắn ta còn xuất sắc hơn Sở Cuồng Nhân sao? !

Nghĩ đến đây, Lý Sách Long bình phục nỗi lòng, đợi phát triển tiếp theo.

Nhưng khác với Lý Sách Long lạc quan, Xích Luyện vương nữ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trên mặt lại tràn đầy kiêng kị.

Theo bản năng của Hung thú nói cho nàng biết, người thanh niên mặc áo trắng trước mặt này rất nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm! !

Cảm giác này giống như đối mặt với một đầu hung thú săn mồi còn kinh khủng hơn mình vậy!

Phải biết, nàng chính là Viễn Cổ Hung thú Xích Luyện Vương Xà!

Trên thế giới này, kẻ săn mồi còn tàn bạo cao cấp hơn nàng, cũng chỉ có đám thái cổ di chủng đã tuyệt chủng kia.

“Ngươi là ai?”

Xích Luyện Vương Xà kiêng kỵ nhìn Sở Cuồng Nhân, linh lực trong cơ thể vận chuyển theo bản năng, giống như một đầu độc xà ẩn núp, lúc nào cũng có thể xuất thủ.

“Chuyện này không quan trọng, quan trọng là, Lãnh đạo hữu quen biết với ta, ta và nàng coi như có giao tình, ngươi không thể giết.”

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói.

Hắn và Thất Tình môn đã trao đổi qđế thuật, Thất Tình môn cung cấp nơi bế quan cho hắn, mà hắn đã cứu Lãnh Nguyệt tiên tử...

So với đám Kiếm tộc, Vương gia đối địch với hắn, Thất Tình môn xem như một nửa đội bạn của hắn.

Người của đội bạn gặp nạn, sao hắn có thể khoanh tay đứng nhìn được.

“Ngươi muốn cứu nàng, vậy phải xem ngươi có bản lĩnh này hay không đã.”

Xích Luyện vương nữ biết thực lực của Sở Cuồng Nhân rất mạnh, nhưng nàng là thiên kiêu cấm kỵ, cũng không phải người tuỳ tiện lùi bước.

Chỉ thấy nàng đưa tay thôi động thần thông, Xích Luyện độc hỏa hóa thành một mảnh biển lửa, đổ xuống!

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, ngay cả trường kiếm bên hông cũng không đụng tới, chỉ ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo kiếm khí lập từ theo đầu ngón tay hắn bắn ra!

Kiếm khí như cầu vồng, cuốn theo một cỗ kiếm chi đạo vận bá đạo tuyệt luân, dường như phai mờ tất cả!

Trong chớp mắt, biển lửa bị kiếm khí xé rách, hóa thành hai nửa!

“Cái gì! !”

Sắc mặt Xích Luyện vương nữ thay đổi.

Kiếm khí xé rách biển lửa, thế như chẻ tre đập về phía nàng.

Trường đao do độc hỏa ngưng tụ thành trong tay nàng vung ra, đụng vào kiếm khí, khí lãng khuếch tán, cả người bị đánh bay ra ngoài trăm trượng, không nhịn được miệng phun máu tươi.

“Rốt cuộc hắn là ai, thực lực lại cường đại đến tình trạng này?”

Trên mặt Xích Luyện vương nữ lộ ra vẻ không hiểu, hoảng sợ.

Nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không giải thích cho nàng, kiếm chỉ ngưng tụ, lại một đạo kiếm khí ngưng tụ trên đầu ngón tay hắn.

“Không được, ta tuyệt đối không tiếp nổi một kiếm này, ta sẽ chết!”

Trong lòng Xích Luyện vương nữ lộ ra một cỗ khủng hoảng.

Mà lúc này, Lý Sách Long đã không ngồi yên, hắn ta và Xích Luyện vương nữ có giao dịch, tự đương nhiên không thể để đối phương dễ dàng chết đi như vậy.

Chỉ thấy hắn ta vung ống tay áo lên, một cỗ bột phần màu xám trắng truyền ra.

Hắn ta thúc giục linh lực, dung nhập bột phấn này vào trong gió, trong chớp mắt hình thành một trận vụ khí, bao phủ đám người Sở Cuồng Nhân, Xích Luyện vương nữ.

“Yêu nghiệt, ngươi đừng nghĩ thương tổn Ngưng Ngọc!”

Lý Sách Long xông ra ngoài, một chưởng đánh về phía Xích Luyện vương nữ.

Sở Cuồng Nhân ở một bên nhìn thấy, ánh mắt lộ ra vẻ đăm chiêu, thu liễm kiếm khí trên đầu ngón tay.

Một chưởng của Lý Sách Long đánh vào người Xích Luyện vương nữ, nàng mượn nhờ lực lượng của một chưởng này, cả người phi tốc lui lại, chui vào trong sương mù, biến mất không thấy gì nữa.

Ngoại trừ che giấu ánh mắt của người khác, khí vụ này còn có thể ngăn cách linh niệm, vô cùng thích hợp để đào tẩu.

“Sở đạo hữu, Ngưng Ngọc bị thương nặng, chúng ta vẫn nên rời đi trước, bằng không, Xích Luyện vương nữ sẽ giết trở lại đó.”

Lý Sách Long nói, nhìn về phía Lãnh Ngưng Ngọc, trên mặt tràn đầy lo lắng.

Sở Cuồng Nhân cười xùy một tiếng, “Nếu vừa rồi ngươi không xuất hiện, ta chém con rắn kia làm canh rắn rồi.”

Ống tay áo của hắn vung lên, kiếm khí hình thành một cơn gió lớn, thổi tan khói bụi bốn phía.

Nhưng hiện trường đã không thấy bóng dáng của Xích Luyện vương nữ nữa.

“Sở đạo hữu đừng khinh thường, đó chính là Hung thú viễn cổ, thủ đoạn quỷ dị, hơn nữa hai người Ngưng Ngọc bị trọng thương, nếu không phải ta xuất thủ, dùng sương mù độc dọa lui nàng, không biết sẽ phát triển thành dáng vẻ gì nữa.” Lý Sách Long trịnh trọng nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, khóe miệng lộ ra nụ cười thú vị, “Nói như vậy, ta còn phải cảm tạ ngươi đã cứu chúng ta.”

“Chuyện này hiển nhiên không cần, vẫn nên trị liệu cho Ngưng Ngọc trước đi đi.”

Lý Sách Long đi lên trước, xem xét thương thế của Lãnh Ngưng Ngọc.

Chỉ thấy hắn ta biến sắc, có chút khó khăn nói: “Ngưng Ngọc trúng độc hỏa của Xích Luyện Vương Xà, độc hỏa này không giống của Lãnh Nguyệt tiên tử, độc hỏa này dẫn động dục vọng của người, nhất định phải dùng âm Dương giao hợp chi pháp, mới có thể thải độc hỏa, nếu không, Ngưng Ngọc sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.”

“Ngươi thả rắm chó!”

Lúc này, Xích Nguyệt đi tới.

Nàng không có chút hảo cảm nào với Lý Sách Long, “Ngươi xéo ngay cho ta.”

Nhưng tình huống lúc này của nàng cũng không thể lạc quan, mặt đỏ tới mang tai, lời mắng người cũng mềm nhũn, ánh mắt trở nên mê ly.

“Xích Nguyệt, cứu người quan trọng, xin thứ cho ta đắc tội.”

Lý Sách Long đưa tay muốn ôm Lãnh Ngưng Ngọc vào sơn động, nhưng lại bị đối phương đẩy ra.

Lãnh Ngưng Ngọc nhìn Sở Cuồng Nhân, nhớ lại lời nhắn nhủ hôm đó của sư tôn, nàng nhìn Sở Cuồng Nhân nói: “Sở đạo hữu, có bằng lòng cứu ta một mạng không?”

“Tiện tay mà thôi.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

“Ngưng Ngọc, ngươi thật sự muốn ủy thân cho người này sao, ta và ngươi quen biết nhiều năm, chẳng lẽ còn không bằng hắn?”

Lý Sách Long còn muốn tranh thủ một chút.

Nhưng Lãnh Ngưng Ngọc lại đạm mạc nói: “Sư tôn nói, Thất Tình môn ta và sư đồ các ngươi không có bất cứ dây dưa nào.”

“Ngưng Ngọc, đó là lỗi của sư tôn, không liên quan đến ta.”

“Lý đạo hữu không cần nhiều lời.”

Nghe thấy vậy, lòng Lý Sách Long đã như tro nguội.

Hắn ta nhìn về phía Xích Nguyệt, đối phương cũng trúng độc hỏa, hắn ta hít sâu một hơi, “Vậy ta sẽ giải độc cho Xích Nguyệt đạo hữu đi.”

Xích Nguyệt cũng là một nữ tử tuyệt sắc.

Không chiếm được Lãnh Ngưng Ngọc, có được Xích Nguyệt cũng là diễm phúc không nhỏ.

Nhưng Xích Nguyệt lại chán ghét nhìn hắn ta một cái, sau đó nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, cắn răng, “Sở đạo hữu, thêm ta nữa, ngươi chịu được không?”

Lời này của nàng vừa lớn mật lại trực tiếp.

Bên cạnh Mị Kiếm Vệ đã mặt đỏ tới mang tai.

Lúc này Sở Cuồng Nhân lại lộ ra vẻ bất mãn, nữ tử này đang hoài nghi năng lực của mình? !

Nếu không phải hắn có biện pháp giải độc khác, nhất định phải làm đối mới biết mình lợi hại thế nào.

“Đương nhiên có thể!”

“Tốt, vậy làm phiền Sở đạo hữu.”

Bên cạnh, Lý Sách Long mộng.

Không phải như vậy chứ, một người cũng không để lại cho hắn ta sao?

Mị Kiếm Vệ có chút hâm mộ nhìn hai người Lãnh Ngưng Ngọc, Xích Nguyệt, sau đó khinh bỉ nhìn Lý Sách Long một cái.

Nói đùa cái gì?

Có chủ nhân ở đây, là nữ tử thì đều chọn chủ nhân.

“Mị Kiếm Vệ, để ý hắn.”

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Lý Sách Long, từ tồn nói với Mị Kiếm Vệ.

Sau đó hắn dùng niệm lực nâng hai người Lãnh Ngưng Ngọc lên, đi vào sơn động, sau lưng, Lý Sách Long đỏ ngầu cả mắt.

Bận rộn một trận, lại làm áo cưới cho người khác!

Chương 579: Lý Sách Long tức điên, lại có trò để chơi

Trong sơn động.

Sở Cuồng Nhân đặt hai người Lãnh Ngưng Ngọc, Xích Nguyệt nằm trên mặt đất.

Mặc dù Lãnh Ngưng Ngọc tu hành vong tình đạo, nhưng bị cỗ xúc động nguyên thủy trong cơ thể chi phối, sắc mặt đã bắt đầu trở nên hồng nhuận.

Lần đầu tiên nàng có cảm giác như vậy.

Bên cạnh, Xích Nguyệt đã không nhẫn nại được, trực tiếp xông lên ôm Sở Cuồng Nhân, ánh mắt mê ly, đưa môi đến gần muốn hôn.

Sở Cuồng Nhân đưa tay ngăn trở, thản nhiên nói: “Muốn chiếm tiện nghi của ta sao, ngươi nghĩ hay lắm.”

“Sở đạo hữu, đã lúc này rồi, ta cũng không thèm đếm xỉa, ngươi còn e lệ cái gì, nhanh chút đi.”

Sở Cuồng Nhân nhìn Xích Nguyệt, thấy dáng vẻ không kịp chờ đợi của đối phương, lại có cảm giác mình mới là người thua thiệt.

Bên cạnh, Lãnh Ngưng Ngọc hít sâu một hơi, bắt đầu cởi dây lưng.

Mặc dù nàng chưa trải qua loại chuyện này, nhưng thỉnh thoảng nàng cũng nghe thấy từ chỗ các sư muội, biết phải làm thế nào.

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh nhìn thấy, lên tiếng ngăn lại, “Chờ một chút.”

“Sở đạo hữu, ngươi có phải là nam nhân hay không, đối mặt với hai đại mỹ nhân chúng ta, ngươi còn ra sức khước từ, ngươi tiếp tục như vậy nữa, chúng ta sẽ phải chết đó.”

Xích Nguyệt có chút bất mãn nói.

Nàng đã có chút không khống chế được dục vọng đang dâng trào kia rồi.

“Yên tâm, sẽ không khiến các ngươi chết, nhưng ai nói với hai ngươi chỉ có phương thức giải độc này thôi?”

Sở Cuồng Nhân buồn cười nói, một tay đầy Xích Nguyệt đang không ngừng lôi kéo quần áo mình ra, dùng niệm lực khống chế hai người.

Nói đùa, tiện nghi của Sở Cuồng Nhân hắn dễ chiến như vậy sao? !

“Bảo vệ chặt tâm thần, chờ lát nữa vận chuyển linh lực theo chỉ thị của ta.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, chỉ thấy hắn đưa tay ngưng tụ thủy khí bốn phía thành châm, dần dần đánh vào cơ thể hai nữ tử.

Đừng quên, hắn là y giả đỉnh phong a.

Độc hỏa dây dưa với Lãnh Nguyệt tiên tử nhiều năm cũng có thể giải, huống chi là độc hỏa của hai người này, quả thực chỉ là trò trẻ con.

“Cự Khuyết, Bách Hội, khí hải, Tam âm...”

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân vang lên, mỗi lần ra một châm nước, liền dẫn dắt hai nữ vận chuyển linh lực trong cơ thể.

Độc hỏa trong cơ thể hai nữ dần bị thủy khí bao bọc, bắt đầu bài xuất theo đầu ngón tay.

Bên ngoài sơn động.

Lý Sách Long đang đi qua đi lại, nghĩ đến cảnh tượng sẽ xảy ra trong sơn động, hắn tat ức giận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể đi vào giết Sở Cuồng Nhân cho thống khoái.

Nhưng hắn ta hoàn toàn không có dũng khí này.

Đừng nói hắn ta hoàn toàn không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, ngay cả Mị Kiếm vệ canh giữ bên ngoài sơn động, hắn ta cũng không đánh thắng được.

Nhìn Mị Kiếm Vệ, trong mắt hắn ta không khỏi lộ ra một vệt kinh diễm.

Hiển nhiên, đối phương là một nữ tử có dung mạo không thấp hơn Lãnh Ngưng Ngọc, hơn nữa phong cách hoàn toàn không giống, mềm mại đáng yêu, là tuyệt đại vưu vật,

Trong lòng Lý Sách Long chua chát, vô cùng ghen ghét với Sở Cuồng Nhân.

Vì sao?

Vì sao bên cạnh Sở Cuồng Nhân luôn có nữ tử tuyệt sắc như vậy, chẳng lẽ là do hắn đẹp trai hơn mình sao?

“Ta mới nghe nói Sở đạo hữu nói, ngươi là Mị Kiếm Vệ, là ngươi của Kiếm tộc?”

Lý Sách Long tò mò hỏi.

“Phải thì như thế nào?” Mị Kiếm Vệ thản nhiên nói, nhìn đối phương, ánh mắt không có không gợn sóng, giống như đang nhìn đồ vật.

Nếu không phải Sở Cuồng Nhân bảo nàng để ý Lý Sách Long, đoán chừng nàng còn không thèm nhìn đối phương..

“Nhưng ta nghe nói, Kiếm tộc và Sở đạo hữu là đại địch sinh tử, không biết vì sao cô nương lại đi bên cạnh hắn, bị hắn uy hiếp gì sao?”

Lý Sách Long nói, muốn tìm ra chuyện bất lợi cho Sở Cuồng Nhân.

Mị Kiếm Vệ nghe nói như thế, cũng biết đối phương muốn ly gián mình và Sở Cuồng Nhân, trong mắt bắn ra một đạo hàn ý, lạnh lùng nói: “Thu hồi tiểu tâm tư của ngươi lại, nếu ngươi dám nói lời không tốt về chủ nhân, ta có một trăm biện pháp khiến ngươi sống không bằng chết đó.”

Chủ nhân? !

Nghe thấy xưng hô của Mị Kiếm Vệ đối với Sở Cuồng Nhân, trong lòng Lý Sách Long lại một phen ghen ghét.

Trong Kiếm tộc, chắc hẳn Mị Kiếm Vệ cũng là một vị thiên kiêu tuyệt đỉnh, vậy mà lại cam nguyện nhận Sở Cuồng Nhân là chủ nhân.

Đây chẳng phải nói, Sở Cuồng Nhân có thể làm bất cứ chuyện gì với đối phương sao?

Đáng giận! !

Rốt cuộc Sở Cuồng Nhân có nhiều diễm phúc như vậy ở đâu ra?

Trong lòng Lý Sách Long không cam lòng rống giận.

Sau khi mất mặt trước Mị Kiếm Vệ, Lý Sách Long cũng không hỏi nhiều nữa, nhìn thoáng qua sơn động, càng nhìn trong lòng càng bực bội, đứng dậy muốn rời khỏi.

Nhưng lúc này, một đạo kiếm quang xẹt qua người hắn ta.

Mị Kiếm Vệ lạnh lùng nói: “Chủ nhân không để ngươi rời đi, ngươi ngoan ngoãn ở lại đây cho ta, nếu không, ta không ngại chặt hai chân của ngươi xuống trước.”

Dù sao Sở Cuồng Nhân cũng chỉ nói không để Lý Sách Long rời đi, lại không nói không thể thương tổn đối phương.

“Ngươi...”

Lý Sách Long khó thở, nhưng nhìn ánh mắt lạnh như băng của Mị Kiếm Vệ, nhất thời không có lực lượng.

“Được được, ta ở đây đợi.”

Lý Sách Long tìm một khối đá bên cạnh ngồi xuống, âm thầm nghĩ biện pháp đối phó Sở Cuồng Nhân.

Đơn đả độc đấu, hắn ta khẳng định không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

Cho dù có cơ duyên, trong thời gian ngắn thực lực tăng mạnh, nhưng muốn đối kháng Sở Cuồng Nhân vẫn rất khó.

Hắn ta chỉ có thể mượn lực.

Xích Luyện vương nữ, nếu để Xích Luyện vương nữ đạt được Hồng Liên Chướng Hỏa, chưa biết chừng có thể đối phó với Sở Cuồng Nhân.

Nghĩ đến đây, Lý Sách Long nhìn về phía sơn động, trong mắt bắn ra một hận ý đạo khắc cốt ghi tâm.

Sở Cuồng Nhân, ngươi đã có được nữ nhân ta muốn, ta nhất định phải khiến ngươi trả giá đắt! !

Lúc này, trong sơn động.

Sở Cuồng Nhân đã dùng thủy khí bức độc hỏa trong cơ thể hai nữ tử ra, lúc độc hỏa hoàn toàn đi ra, các nàng cảm thấy như trút được gánh nặng, toàn thân thư thái, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, không nhịn được phát ra một tiếng rên rỉ.

Bên ngoài sơn động, Lý Sách Long nghe thấy âm thanh này, tức đến sắp nổ phổi.

Hắn ta đứng ở chỗ này, nghe âm thanh nữ nhân mình yêu thích và một nam nhân khác 'Hoan hảo', cảm giác này khó chịu khiến khí huyết hắn ta dâng lên, suýt nữa thổ huyết.

Trong sơn động.

Sở Cuồng Nhân nhìn hai đoàn độc hỏa trước mặt, mang trên mặt một chút nghiền ngẫm.

Trong đó một đoàn độc hỏa không có cái gì, nhưng đoàn độc hỏa từ cơ thể Lãnh Ngưng Ngọc bài xuất ra lại trộn lẫn dị vật.

Đó là một loại bột phấn kì lạ.

Mà trùng hợp, Sở Cuồng Nhân lại biết bột phấn kia là cái gì.

“Tuyết Ngọc Tử Mẫu Trùng chế tác thành trùng phấn, trong truyền thừa y giả kia có ghi chép liên quan tới vật này, là một loại tài liệu trị thương hiếm thấy, nhưng cùng lúc, Tuyết Ngọc Tử Mẫu Trùng có đặc tính hấp dẫn lẫn nhau, có thể dùng để truy tung vị trí, sao trong cơ thể Lãnh đạo hữu lại có thứ này?"

"Xen lẫn trong độc hỏa, là Xích Luyện vương nữ gây nên, nhưng vật này hiếm thấy, nếu không phải y giả, có rất ít người biết vật này, đừng nói đến sử dụng vật này."

Sở Cuồng Nhân nhớ tới Lý Sách Long bên ngoài sơn động.

Sư tôn của đối phương là Lý đạo nhân, chính là một vị y giả, Lý Sách Long nắm giữ vật này cũng không phải không được.

Mặt khác, đối phương đột nhiên xuất hiện ở đây, trong tình huống biết rõ mình có thể giết chết Xích Luyện vương nữ lại trợ giúp đối phương rời đi.

Việc này nghĩ thế nào cũng cảm thấy có gì đó mờ ám.

"Lý Sách Long và Xích Luyện vương nữ kia hợp tác sao? Nhưng một rắn, một người, giữa bọn họ có lợi ích gì đây?"

Sở Cuồng Nhân sờ cằm, càng nghĩ càng thấy thú vị.

Xem ra, lại có trò hay để chơi rồi.

Chương 580: Có chút yêu, nhiệm vụ của ngươi tới

"Sở đạo hữu, độc của chúng ta đã giải rồi sao?"

Xích Nguyệt nhìn Sở Cuồng Nhân, tò mò hỏi.

"Đương nhiên, năng lực của ta, ngươi còn chưa tin sao?"

"Tự nhiên là tin, ta suýt nữa đã quên mất, Sở đạo hữu có thể giải độc hỏa của sư tôn, vậy độc hỏa của Xích Luyện vương nữ tính là cái gì."

Xích Nguyệt lắc đầu cảm khái, lúc đó nàng bị độc hỏa ảnh hưởng, thần trí không rõ ràng, nhất thời không nhớ tới chuyện này.

Sở Cuồng Nhân ở một bên nhìn, thấy đối phương lắc đầu, không khỏi nói: “Ta nhìn dáng vẻ của ngươi, có vẻ như hơi thất vọng đó?”

“Khụ khụ, không có, không có.”

Xích Nguyệt ho hai tiếng, thật ra, trong lòng nàng đúng là có chút chờ mong sẽ xảy ra cái gì đó với Sở Cuồng Nhân.

Dù sao, tiểu ca ca vừa cường đại vừa đẹp trai, có người nào không thích đâu?

“A.”

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương một cái, cũng không tiếp tục để ý, sau đó đứng dậy ra khỏi sơn động.

So với hai nữ, hiện tại hắn càng hứng thú với Lý Sách Long hơn, hắn rất ngạc nhiên, rột cuộc đối phương và Xích Luyện vương nữ có quan hệ gì?

“Sư tỷ, đi.”

Xích Nguyệt lôi kéo Lãnh Ngưng Ngọc vẫn còn sững sờ từ lúc giải độc hỏa xong đi ra sơn động.

Lại thấy Lãnh Ngưng Ngọc nhìn bóng lưng của Sở Cuồng Nhân, nói khẽ: “Xích Nguyệt, hình như ta có một chút cảm giác.”

“Ừm? Cảm giác gì, chẳng lẽ độc hỏa vẫn chưa giải hết?”

Sắc mặt Xích Nguyệt thay đổi.

“Không, không phải, sư tôn nói muốn ta yêu mến Sở đạo hữu, hiện tại hình như ta có chút yêu rồi.”

“Cái gì? !”

…

Bên ngoài sơn động.

Mị Kiếm Vệ nhìn Lý Sách Long, Kiếm Trường Phong đang nằm trong bụi cỏ, phơi mặt trời, lúc không nhúc nhích, người đi ngang qua sẽ tưởng hắn ta là một cái tượng gỗ bình thường.

Sở Cuồng Nhân ra khỏi sơn động.

Đi theo phía sau là Xích Nguyệt và Lãnh Ngưng Ngọc.

Trên mặt các nàng vẫn còn ửng hồng, đó là do độc hỏa vừa bài xuất, nhiệt độ cơ thể chưa hoàn toàn hạ xuống.

Nhưng trong mắt Lý Sách Long, đây là biểu hiện hai nữ vừa được yêu thương.

Trong lòng hắn ta là một mảnh tức giận đến mức không từ ngữ nào có thể diễn tả, cảm thấy hình ảnh này quá chói mắt.

“Chủ nhân.”

Lúc này, Mị Kiếm Vệ nghênh đón, nàng len lén nhìn thoáng qua hai nữ, trong mắt lộ ra hâm mộ khó có thể che giấu.

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Lý Sách Long, cười nhạt nói: “Tiếp theo, cũng nên tính toán sổ sách giữa chúng ta đi.”

Lý Sách Long đang định nói gì đó, lại nghe thấy Sở Cuồng Nhân nói vậy, biến sắc, “Sở đạo hữu, lời này của ngươi là có ý gì?”

“Có ý tứ gì, ngươi biết rõ đi.”

“Xin Sở đạo hữu chỉ rõ.”

“Nói đi, vì sao ngươi lại đột nhiên xuất hiện ở đây?”

“Ta tới cấm địa Hoang Vu lịch luyện, đột nhiên đi qua nơi này, không được sao?”

“Ha, vậy vì sao lúc ta muốn giết Xích Luyện vương nữ, ngươi lại xuất thủ cứu giúp đối phương.”

“Ta làm sao biết ngươi có thể giết đối phương, ta thấy tính mạng của Ngưng Ngọc gặp nguy hiểm, vì vậy mới ra tay, mượn độc vụ dọa lui đối phương.”

“Đúng không, trùng hợp như vậy, ngươi bảo ta làm sao tin ngươi?” Mị Kiếm Vệ, tóm lấy hắn.

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Mị Kiếm Vệ không nói hai lời, bóng người lóe lên, lao về phía Lý Sách Long, khí tức đọa lạc hắc ám lập tức bạo phát.

“Khinh người quá đáng!”

Lý Sách Long biến sắc, đưa tay đánh về phía Mị Kiếm Vệ, lực lượng của hai người va chạm, mỗi người đều bị đẩy lui.

Là một vị thiên kiêu tuyệt đỉnh, đương nhiên thực lực của Lý Sách Long cũng không tầm thường, ngoại trừ y thuật, hắn ta còn có hai môn Đế thuật.

“Ha, thực lực không kém.”

Mị Kiếm Vệ hơi kinh ngạc, sau đó trong tay bỗng nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm, nàng lại lần nữa công tới, uy thế mạnh hơn, ngắn ngủi mấy chiêu, Lý Sách Long đã khó có thể chống đỡ.

“Ngưng Ngọc, chẳng lẽ ngươi lại đứng nhìn Sở Cuồng Nhân không phân đúng sai như vậy sao, ta làm thế cũng là vì cứu ngươi.”

Lý Sách Long lớn tiếng nói.

Nhưng Lãnh Ngưng Ngọc lại không có phản ứng, nàng từ tốn nói: “Ta tin tưởng Sở đạo hữu tự có phán đoán.”

Lý Sách Long khó thở, “Ngưng Ngọc, chẳng lẽ ngươi và hắn chỉ trải qua một trận hoan hảo, đã quên tình cảm nhiều năm qua của chúng ta sao?”

Không đợi Lãnh Ngưng Ngọc trả lời, Xích Nguyệt đã lập tức nói: “Ngươi rắm chó, ngươi và chúng ta có tình cảm cái rắm, nhiều năm như vậy, đều là ngươi dây dưa với sư tỷ ta, còn sư tôn của ngươi nữa, muốn uy hiếp sư tôn ta ủy thân cho ông ta, sư đồ hai người đều không phải người tốt.”

“Các ngươi...” Lý Sách Long tức giận đến không nói được lời nào.

Hắn ta cảm thấy hiện tại mình đang chiến một mình, tất cả mọi người ở đây, trừ mình ra, tất cả đều đứng về phía Sở Cuồng Nhân.

“Rời đi trước.”

Lý Sách Long nói, sau đó bóng người hóa thành một đạo lưu quang lao về phía xa.

Mà ở lúc nào, một đạo chưởng kình từ sau lưng lướt đến, đánh lên lưng Lý Sách Long, trực tiếp khiến hắn ta thổ huyết bay ra ngoài.

Người xuất thủ, chính là Sở Cuồng Nhân.

Kiếm Trường Phong bên cạnh kinh ngạc, một chưởng của chủ nhân lại không đánh chết Lý Sách Long, không đúng a?

Uy lực một chưởng vưa rồi hơi yếu.

Kiếm Trường Phong hiếu kỳ nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Sở Cuồng Nhân, chủ nhân đang tính toán gì rồi?

“Sở Cuồng Nhân, món nợ này, ta nhất định sẽ tìm ngươi báo!”

Lý Sách Long nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó lấy ra một cây châm đâm vào đỉnh đầu mình, khí tức của hắn ta đột nhiên tăng vọt, sau đó hóa thành một đạo lưu quang cấp tốc biến mất.

Dùng bí pháp cưỡng ép tăng thực lực lên, chỉ vì muốn đào tẩu mà thôi.

Hắn ta biết, mình sử dụng bí pháp, cũng không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

“Đứng lại.”

Mị Kiếm Vệ còn muốn truy kích, nhưng lại bị Sở Cuồng Nhân ngăn lại, “Không cần đuổi theo.”

“Chủ nhân, là ta vô dụng, không giữ được hắn.”

Mị Kiếm Vệ có chút tự trách.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không có ý trách cứ, đạm mạc nói: “Nếu ta thật sự muốn giữ hắn lại, thì mười người như hắn cũng không đi được.”

Hắn đưa tay cầm cái cẩm nang trên mặt đất lên.

Lúc một chưởng vừa rồi của hắn đánh lên người Lý Sách Long, vật này đã từ trên người đối phương rơi xuống.

“Đây là cái gì?” Mị Kiếm Vệ tò mò hỏi.

“Một con côn trùng.”

Sở Cuồng Nhân nói, cũng không biết nói thứ trong cẩm nang hay là nói đến Lý Sách Long.

“Côn trùng?”

Mị Kiếm Vệ có chút không hiểu.

“Mị Kiếm Vệ, ngươi có nhiệm vụ mới rồi.”

Sở Cuồng Nhân ném cẩm nang cho Mị Kiếm Vệ.

Đối phương vội vàng đón lấy, sau đó quỳ một chân trên đất, “Xin chủ nhân phân phó.”

…

Lý Sách Long thôi động bí pháp, cấp tốc thoát đi, xác định sau lưng không có người đuổi theo, hắn ta mới thở phào nhẹ nhõm, lấy ngân châm trên đầu xuống, sau đó đột nhiên phun ra một ngụm máu, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, “Đáng giận, đáng giận! ! Sở Cuồng Nhân, thù này ta nhất định sẽ báo!”

“Còn Lãnh Ngưng Ngọc, Xích Nguyệt nữa, hai tiện nhân này, ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi.”

Lúc này, hắn ta chỉ muốn tìm Sở Cuồng Nhân báo thù, cũng hận luôn hai người Lãnh Ngưng Ngọc.

Hắn ta cảm thấy, hai người này đã không thuần khiết, không xứng với hắn ta nữa.

Đã như vậy, liền hủy đi!

“Hiện tại vẫn nên đi tìm Xích Luyện vương nữ trước rồi nói sau, cũng chỉ có thiên kiêu cấm kỵ như vậy mới có thể chống lại Sở Cuồng Nhân.”

Lý Sách Long cất kỹ ngân châm, đang định rời đi, chợt phát hiện cẩm nang đựng Tuyết Ngọc Tử Mẫu Trùng bên hông đã không thấy nữa.

Hắn ta nhướng mày, “Hẳn là lúc chạy trốn vừa rồi rơi mất, không biết đã rơi ở đâu rồi.”

Hắn ta cũng không thèm để ý.

Nếu hắn ta đã không để ý đến Lãnh Ngưng Ngọc nữa thì Tuyết Ngọc Tử Mẫu Trùng cũng không có tác dụng gì, mất thì mất thôi.

Hiện tại, vẫn nên nghĩ biện pháp đối phó Sở Cuồng Nhân trước.

Chương 581: Mị Kiếm Vệ nhiệm vụ, Hồng Liên Chướng Hỏa, ngươi giết là được

Trong cấm địa Hoang Vu.

Sở Cuồng Nhân giải cứu Lãnh Ngưng Ngọc, Xích Nguyệt xong liền an bài một nhiệm vụ cho Mị Kiếm Vệ.

Lúc này, ngoại trừ Mị Kiếm Vệ đi chấp hành nhiệm vụ, Sở Cuồng Nhân và Lãnh Ngưng Ngọc, Xích Nguyệt, cùng với nhân vật nhỏ Kiếm Trường Phong đang tụ tập tại một chỗ.

Mấy người nói chuyện, Lãnh Ngưng Ngọc tới đây sớm hơn Sở Cuồng Nhân, nên cũng biết nhiều chuyện trong cấm địa Hoang Vu hơn.

Nàng đang nói bố cục trong cấm địa cho Sở Cuồng Nhân biết.

Trong đó, các đại thiên kiêu cấm kỵ có các cơ duyên, là đội ngũ cường thế nhất trong cấm địa, đang không ngừng thăm dò về chỗ sâu.

Toàn bộ cấm địa Hoang Vu bị phân làm vòng ngoài, vòng trong và khu vực hạch tâm.

Càng hướng bên trong, cơ duyên càng lớn.

Mà vị trí hiện tại của mấy người Sở Cuồng Nhân và Lãnh Ngưng Ngọc chính là khu vực biên giới giữa vòng ngoài và vòng trong, phần lớn thiên kiêu tuyệt đỉnh và cấm kỵ đều ở vòng trong.

Còn khu vực hạch tâm vẫn tồn tại lượng lớn cấm chế, còn chưa hoàn toàn mở ra, cho nên không ai có thể xâm nhập.

Lúc nói chuyện, la bàn truyền tin bên hông Sở Cuồng Nhân truyền đến tin tức của Mị Kiếm Vệ.

“Ha, đã đi theo.”

...

Một nơi nào đó trong cấm địa Hoang Vu.

Xích Luyện vương nữ đang dưỡng thương, trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi nói: “Không ngờ lại tồn tại thiên kiêu như vậy, thật không thể tin được.”

Nàng là một vị thiên kiêu cấm kỵ, thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng trước mặt Sở Cuồng Nhân, lại không tiếp được hai kiếm của đối phương, thực lực của hắn quá mức kinh khủng.

“Hoàng giả, chỉ sợ chiến lực của người này đã có thể sánh vai với Hoàng giả!”

“Muốn chống lại người này, ít nhất thực lực của ta phải tăng lên tới Chuẩn Đế đỉnh phong, cộng thêm Xích Luyện Độc Hỏa, mới có thể miễn cưỡng đánh một trận.”

Thông qua kiếm khí của Sở Cuồng Nhân phán, Xích Luyện vương nữ suy đoán linh lực của Sở Cuồng Nhân chính là Chuẩn Đế đỉnh phong.

Trong các thiên kiêu cấm kỵ, tu vi có thể đạt tới Chuẩn Đế cũng không tính là nhiều, đừng nói đến Chuẩn Đế đỉnh phong.

“Vương nữ, ta tới.”

Lúc này, một bóng người bỗng nhiên đi vào, là Lý Sách Long.

Nhìn thấy hắn ta, sắc mặt Xích Luyện vương nữ hơi trầm xuống, nàng bị thương, phần lớn nguyên nhân là vì người nyu, cho nên nàng không có sắc mặt tốt, lạnh giọng nói: “Rốt cuộc người kia là ai, ngươi tốt nhất hãy cho ta một lời giải thích.”

Lý Sách Long nói các tin tức mình biết về Sở Cuồng Nhân ra, còn bổ sung một câu, “Ta cũng không biết người này lại đột nhiên xuất hiện.”

“Sở Cuồng Nhân, là tồn tại một mình khuất nhục mấy vị thiên kiêu cấm kỵ kia sao? Quả nhiên không tầm thường, người này xuất hiện đã hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch của chúng ta, có hắn tại, muốn đối phó Lãnh Ngưng Ngọc, rất khó.” Xích Luyện vương nữ âm trầm nói.

“Đương nhiên ta rõ ràng chuyện này, lần này ta trở về, chính là muốn trợ giúp vương nữ một chút sức lực.”

“Ha, ngươi dự định nói vị trí của Hồng Liên Chướng Hỏa cho ta?”

Hai mắt Xích Luyện vương nữ tỏa sáng, nàng hợp tác với Lý Sách Long, là vì Hồng Liên Chướng Hỏa này.

“Không sai, bây giờ thực lực của vương nữ không thể địch nổi Sở Cuồng Nhân, nhưng nếu luyện hóa Hồng Liên Chướng Hỏa, vậy thì chưa chắc.”

“Rất tốt, ngươi yên tâm, đợi ta luyện hóa Hồng Liên Chướng Hỏa xong, ta vẫn giữ lời, Lãnh Ngưng Ngọc, chắc chắn thuộc về ngươi.”

“Không, ta muốn hai tiện nhân kia cũng phải chết!”

Lý Sách Long hừ lạnh một tiếng, trong mắt lộ ra hận ý.

Xích Luyện vương nữ có chút ngoài ý muốn, sau đó, nàng cũng nghĩ rõ ràng, trên mặt lộ ra nụ cười thú vị, "Xem ra độc hỏa của ta bạo phát, nhưng ngươi không tranh được với Sở Cuồng Nhân, cũng đúng, gương mặt kia của người ta có thể bỏ xa ngươi mười con phố, nếu là ta, ta cũng chọn hắn."

"Hừ, vương nữ, ngươi nói chuyện vẫn nên chú ý một chút, nếu không, ta sẽ tìm người khác hợp tác."

Lý Sách Long sầm mặt.

Mặt mặt mặt, đám nữ nhân này chỉ biết nhìn mặt thôi sao?

Một đám đều bị Sở Cuồng Nhân mê đến thần hồn điên đảo, ngay cả Xích Luyện vương nữ cũng khoa trương Sở Cuồng Nhân ở trước mặt hắn ta.

Còn thiên lý hay không!

"Tốt, ta đã biết." Xích Luyện vương nữ nhún vai nói.

Trong mắt nàng lạ lộ ra một vệt khinh thường, nhưng ẩn tàng vô cùng tốt, không bị Lý Sách Long nhìn ra.

"Đi thôi, Hồng Liên Chướng Hỏa còn cách nơi này một đoạn."

"Được."

Nhắc đến Hồng Liên Chướng Hỏa, Xích Luyện vương nữ lấy lại tinh thần, có chút không thể chờ đợi được.

Sau khi hai người rời đi không lâu, một thân ảnh màu đen quỷ mị xuất hiện.

Người này, chính là Mị Kiếm Vệ vẫn âm thầm đi theo Lý Sách Long.

Nàng tinh thông Hắc Ám chi đạo, ẩn nặc chi đạo, cho dù là thiên kiêu cấm kỵ như Xích Luyện vương nữ, trong một khoảng cách nhất định cũng rất khó phát hiện nàng.

“Quả nhiên như chủ nhân dự liệu, Lý Sách Long và Xích Luyện vương nữ đúng là có liên quan, thì ra là Hồng Liên Chướng Hỏa, thảo nào Xích Luyện vương nữ lại hợp tác với hắn ta.”

“Truyền tin cho chủ nhân.”

Sau khi truyền tin tức trở về, Mị Kiếm Vệ lấy Tuyết Ngọc mẫu trùng ra, tiếp tục theo dõi.

Khoảng một ngày sau.

Lý Sách Long và Xích Luyện vương nữ đi tới một cái đầm lầy địa.

Trong đầm lầy ẩn chứa lượng lớn khí độc, một mảnh u ám, căn bản không nhìn rõ tình huống bên trong.

“Nơi này có Hồng Liên Chướng Hỏa?”

Xích Luyện vương nữ cau mày, “Hơi nước ở đây rất nặng, sao có thể sinh ra dị hỏa thiên địa được?”

“Ta không cần lừa ngươi, đi theo ta là được.”

Lý Sách Long từ tốn nói, sau đó ăn một khỏa Giải Độc Đan vào, đi vào trong khí độc.

Trong khí độc ẩn chứa kịch độc, nếu không đề phòng, ngay cả Chuẩn Đế đi vào cũng trúng độc chết bất đắc kỳ tử.

Nhưng Xích Luyện vương nữ lại không sợ.

Thân thể của nàng là Hung thú, nắm giữ Xích Luyện Độc Hỏa, khí độc là kịch độc với người khác, nhưng đối với nàng lại giống không khí mát mẻ, khiến nàng vô cùng thoải mái.

Sau khi hai người đi vào trong khí độc, bóng người Mị Kiếm Vệ xuất hiện, nhìn khí độc có chút khó khăn, “Trên người ta không có giải độc đan, nếu tùy tiện xông vào, chỉ sợ có nguy hiểm đến tính mạng, càng bại lộ hành tung, ảnh hưởng đến kế hoạch của chủ nhân, vẫn ở đây chờ chủ nhân đi.”

Mà lúc này Xích Luyện vương nữ, Lý Sách Long đã bắt đầu xâm nhập đầm lầy.

Rất nhanh, Xích Luyện vương nữ đã nhìn thấy một đoàn hỏa quang màu đỏ thắm trong khí độc phía xa, càng cảm nhận được một cỗ khí tức nóng rực của thuộc tính hỏa trong không khí.

“Nơi đây thật sự có Hồng Liên Chướng Hỏa!”

“Đương nhiên, mặc dù nơi này là đầm lầy, nhưng lòng đất lại có một đầu địa mạch thuộc tính hỏa đi qua, kết hợp với khí độc trong đầm lầy, cùng nhau tẩm bổ mới đản sinh ra Hồng Liên Chướng Hỏa, nhưng nơi đây bí ẩn, hiếm người đến, lúc trước ta và sư tôn đến đây hái dược vật mới phát hiện ra.”

Lúc nói chuyện, Lý Sách Long và Xích Luyện vương nữ đã tới gần ánh lửa kia.

Nhìn kỹ, đó là một ngọn lửa màu đỏ, giống như Hồng Liên hỏa diễm, bốn phía còn quấn quanh từng đợt khí độc màu đỏ.

Xích Luyện vương nữ liếm môi một cái, nhìn Hồng Liên Chướng Hỏa, ánh mắt hỏa nhiệt.

Hồng Liên Chướng Hỏa chính là độc hỏa trong độc hỏa, nếu nàng có thể luyện hóa, có chỗ rất tốt với nàng.

“A, không đúng, làm sao còn có một người.”

Đột nhiên, Xích Luyện vương nữ nhìn thấy dưới đáy Hồng Liên Chướng Hỏa còn có một bóng người, đó là một nam tử trung niên, đối phương đang nắm tay đánh ra từng đạo pháp quyết.

Ông ta đang muốn luyện hóa Hồng Liên Chướng Hỏa.

“Đó là sư tôn của ta, Lý đạo nhân.”

“Cái gì, sư tôn ngươi lại đang luyện hóa Hồng Liên Chướng Hỏa, vậy ngươi còn dẫn ta tới đây, ngươi đang đùa ta sao? !”

Xích Luyện vương nữ lạnh giọng nói.

“Không sao, ông ta còn chưa triệt để luyện hóa, không thể động đậy, ngươi xuất thủ giết chết ông ta là được."

Lý Sách Long bình tĩnh nói.

Chương 582: Dù sao ông ta cũng là sư tôn của ta, ta từ bỏ

"Ngươi giết là được."

Lý Sách Long đạm mạc nói.

Xích Luyện vương nữ kinh ngạc, "Ông ta thật sự là sư phụ ngươi sao? !"

"Đúng, nhưng ông ta quá vô dụng, còn không trị được hết bệnh cho Lãnh Nguyệt tiên tử, hại ta và Ngưng Ngọc quyết liệt, nếu ông ta thật sự có bản lĩnh, sẽ không phải uổng công theo đuổi Lãnh Nguyệt tiên tử nhiều năm như vậy, nếu ông ta có bản lĩnh, đã tác hợp ta và Ngưng Ngọc rồi."

"Như vậy, chuyện cũng không xảy ra đến tình trạng hôm nay."

Giọng nói của Lý Sách Long mang theo oán hận nói.

Hắn ta nhìn vị sư tôn đã truyền thụ tài nghệ cho mình, ánh mắt hoàn toàn lạnh lẽo, "Hơn nữa, dựa năng lực của ông ta, cho dù luyện hóa Hồng Liên Chướng Hỏa này cũng không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, ngươi lại không giống, ngươi là thiên kiêu cấm kỵ, ngươi luyện hóa mới có thể chống lại Sở Cuồng Nhân."

"Ta muốn Sở Cuồng Nhân, Lãnh Ngưng Ngọc phải trả giá đắt! !"

Xích Luyện vương nữ ở bên cạnh nghe vậy, nói, "Người đã thay đổi giới hạn của ta về nhân loại, quả nhiên ngươi rất xấu xa."

"Hừ, đừng quên, ta làm như vậy cũng là vì giúp ngươi."

"Ngươi yên tâm, ta biết, đợi ta thành công luyện hóa Hồng Liên Chướng Hỏa, nhất định sẽ giúp ngươi báo thù."

Xích Luyện vương nữ nói, đưa tay đánh ra một chưởng về phía Lý đạo nhân.

Lý đạo nhân đang toàn tâm toàn ý luyện hóa Hồng Liên Chướng Hỏa, sự cảnh giác với xung quanh rất thấp, căn bản không ngờ sẽ có người đến đầm lầy khói độc này.

Đột nhiên xuất hiện một chưởng đánh bay ông ta ra ngoài, khiến miệng ông ta phun ra máu tươi, trong nháy mắt bị trọng thương.

“Là ai? !”

Lý đạo nhân biến sắc, nhìn về phía Xích Luyện vương nữ.

Trên người đối phương tiêu tán ra ba động linh lực vô cùng mạnh mẽ, còn có một cỗ hung sát chi khí, căn bản không phải đối thủ ông ta có thể địch lại.

Sau đó, ông ta liền nhìn thấy Lý Sách Long cách đó không xa.

Bóng người lóe lên, ngăn cản trước người Lý Sách Long, không quay đầu lại nói: “Đi mau, thực lực của người này cao cường, vi sư nghĩ biện pháp ngăn chặn nàng.”

Nhưng ông ta vừa dứt lời, một thanh kiếm đã từ phía sau đâm xuyên qua lồng ngực ông ta.

Lý đạo nhân không thể tin nhìn mũi kiếm trước ngực, “Sao lại thế...”

Phập một tiếng, trường kiếm đâm qua thân thể Lý đạo nhân.

Lý Sách Long lại đưa tay đánh ra một chưởng lên người Lý đạo nhân, đánh bay ông ta ra ngoài.

Lúc trước bị Xích Luyện vương nữ đánh trọng thương, bây giờ lại bị Lý Sách Long đâm một kiếm, Lý đạo nhân đã hấp hối nằm trên mặt đất.

“Sách Long, sao ngươi lại làm như vậy? !”

Lý đạo nhân không thể tin được một màn này, nhìn Lý Sách Long, trong mắt mang theo nghi hoặc, chấn kinh.

“Sư tôn, chuyện này không thể trách ta được, muốn trách, chỉ có thể trách ngươi quá vô dụng, không có cách nào giúp ta đối phó Sở Cuồng Nhân.”

“Ngươi, tên nghịch đồ này!”

Tất cả xảy ra quá nhanh, Lý đạo nhân còn không hiểu rõ chuyện đã xảy ra, nhưng bị đồ đệ của mình phản bội, chuyện này khiến ông ta rất phẫn nộ, sau đó lòng như tro nguội, mặt mày sa sút tinh thần.

“Vương nữ, ngươi tiễn ông ta đoạn đường cuối cùng đi.”

“Ngươi động thủ không được sao?”

Lý Sách Long thở dài, “Dù sao ông ta cũng là sư tôn của ta, ta không hạ thủ được.”

Xích Luyện vương nữ mộng.

Nàng chưa từng thấy người vô sỉ như vậy.

Một kiếm vừa rồi đâm vào hung ác thế nào, vậy mà hiện tại lại nói với nàng không hạ thủ được?

“Nhân loại, quả nhiên dối trá đến cùng cực.”

Xích Luyện vương nữ cười xùy một tiếng, sau đó phóng ra một đạo Xích Luyện Độc Hỏa, đánh vào người Lý đạo nhân trên thân.

Độc hỏa nóng rực thiêu đốt Lý đạo nhân thành một bộ thi thể cháy đen.

Lý Sách Long tiến lên lấy Càn Khôn giới trên người bộ thi thể này, tâm niệm khẽ động, đảo qua đồ vật bên trong, khóe miệng lộ ra nụ cười hài lòng, “Lão gia hỏa này hành y nhiều năm như vậy, lấy được lượng lớn thù lao, quả nhiên còn cất giấu không ít đồ tốt.”

Hắn ta lấy một cái thẻ ngọc màu vàng óng ra, phía trên khắc phù văn vô cùng huyền diệu, “Ngay cả Đế phẩm độn quang phù cũng có."

Độn quang phù, chính là là một loại phù văn, có thể khiến người hóa thành lưu quang, tiến hành di chuyển nhanh chóng.

Mà độn quang phù đế phẩm càng vô cùng hiếm thấy.

Vật này có thể tính là một loại chí bảo đào mệnh, sử dụng vật này, cho dù Đế giả cũng chưa chắc đã có thể lưu lại.

"Hiện tại để ta luyện hóa Hồng Liên Chướng Hỏa đi."

Xích Luyện vương nữ nhìn hỏa diễm đỏ thẫm trước mặt, vô cùng hưng phấn.

Nàng đưa tay để vào ngọn lửa, trong nháy mắt có từng tia từng sợi hỏa diễm từ cánh tay chui vào trong cơ thể nàng.

Nàng vốn là hung thú am hiểu thao túng độc hỏa, thần thông bản mệnh Xích Luyện Độc Hỏa cũng có thể thông qua thôn phệ độc hỏa khác để lớn mạnh chính mình.

Cho nên Hồng Liên Chướng Hỏa này không những không gây thương tổn nàng, đối với nàng mà nói, càng thuốc đại bổ tuyệt thế.

"Năng lượng dị hỏa thật tinh thuần to lớn, đúng là quá tuyệt vời."

Trên mặt Xích Luyện vương nữ lộ ra vui vẻ.

Hồng Liên Chướng Hỏa này chính là dị hỏa thiên địa đứng đầu trên thế gian, đối với bất kỳ tu sĩ tu hành thuộc tính hỏa chi đạo nào, đều là tuyệt thế chí bảo.

Xích Luyện vương nữ đã từng hấp thu không ít dị hỏa, nhưng lại không có một loại nào vượt qua Hồng Liên Chướng Hỏa mà nàng đang hấp thu.

Trình độ tinh thuần hay là năng lượng đều là như thế.

Lúc Xích Luyện vương nữ đang hấp thu Hồng Liên Chướng Hỏa, đột nhiên xuất hiện một đạo kiếm quang phá vỡ khí độc, dễ dàng chém cánh tay Xích Luyện vương nữ xuống.

Một tiếng hét thảm vang lên, Xích Luyện vương nữ nhanh chóng lùi lại, cảnh giác nhìn nơi phát ra kiếm khí.

Có thể tuỳ tiện xé rách thân thể Hung thú của nàng, có thể phát ra loại kiếm khí này, tuyệt đối không phải là hạng người bình thường.

Hơn nữa kiếm khí kia, cho nàng cảm giác vô cùng quen thuộc.

“Là hắn! !”

“Tuyệt đối là hắn! !”

Xích Luyện vương nữ nhìn chằm chằm khí độc, mà trên mặt Lý Sách Long cũng tràn đầy kinh nghi bất định.

Chỉ thấy trong khí độc có một bóng người chậm rãi đi ra.

Người tới mặc một bộ bạch y, tóc đen bay múa, sau lưng còn dẫn theo ba nữ tử tuyệt sắc.

Ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, còn có thể là ai?

Hắn thú vị nhìn Hồng Liên Chướng Hỏa cách đó không xa, cười nói: “Hồng Liên Chướng Hỏa, a, phần cơ duyên này quả nhiên không uổng công ta tha cho ngươi một mạng.”

“Sở Cuồng Nhân, làm sao ngươi lại xuất hiện ở đây?”

Lý Sách Long hoài nghi ánh mắt của mình.

Làm sao đi tới đâu cũng có Sở Cuồng Nhân?

Vì sao, mỗi lần gia hỏa này đều muốn hủy chuyện tốt của mình!

“Chờ một chút, tha cho ta một mạng, ngươi cố ý thả ta rời đi, nhưng vì sao ngươi có thể đến đây được?”

“Ngươi đoán xem?”

Lý Sách Long trầm ngâm một chút, sau đó sờ soạng phần eo, chỗ đó vốn treo Tuyết Ngọc Mẫu Trùng, “Ta mất Tuyết Ngọc Mẫu Trùng, là bị ngươi cầm!”

“Ừm, còn không tính quá đần.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, “Chính là dùng thủ đoạn ngươi am hiểu nhất.”

“Lúc trước ngươi đánh ta một chưởng kia, không phải muốn giết ta, mà là đánh trùng phấn Tuyết Ngọc vào trong cơ thể ta!”

“Không sai, trùng phấn kia chính là ngươi để Xích Luyện vương nữ đánh vào cơ thể Lãnh đạo hữu.”

Sắc mặt Lý Sách Long vô cùng khó coi, hắn ta không ngờ thủ đoạn mình dùng để đối phó Lãnh Ngưng Ngọc, lại bị Sở Cuồng Nhân dùng để đối phó mình.

“Ngươi đúng là ngu xuẩn, lại hại ta khổ như vậy.”

Xích Luyện vương nữ cắn răng trừng Lý Sách Long, lập tức nói với Sở Cuồng Nhân: “Sở đạo hữu, tất cả đều là Lý Sách Long tìm ta, dùng Hồng Liên Chướng Hỏa làm thù lao để ta ra tay giúp hắn, oan có đầu nợ có chủ, ngươi tìm hắn tính sổ là được, không liên quan gì đến ta, còn Hồng Liên Chướng Hỏa này...”

Nàng nhìn thoáng qua Hồng Liên Chướng Hỏa, không cam lòng nói: “Ta từ bỏ, để cho Sở đạo hữu đi.”

Nàng biết mình không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, căn bản không có khả năng đoạt dị hỏa trong tay đối phương, cứng đối cứng, chẳng bằng nghĩ biện pháp bảo mạng thì tốt hơn.

Chương 583: Lý Sách Long chấp niệm, luyện hóa Hồng Liên Chướng Hỏa

“Ngươi suýt nữa đã hại chết ta và sư tỷ, hiện tại ngươi lại nói với ta chuyện này không liên quan đến ngươi, ngươi cho rằng có khả năng sao?”

Xích Nguyệt cười lạnh nói.

Bên cạnh Sở Cuồng Nhân nhìn Xích Luyện vương nữ, cũng không nói chuyện, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng, hắn có cách nhìn giống Xích Nguyệt.

Trường kiếm bên hông hắn keng một tiếng, lộ ra một nửa, một cỗ kiếm chi đạo vận lạnh thấu xương lưu chuyển mà ra, bao phủ bốn phía.

“Sở Cuồng Nhân, nếu ngươi giết ta, vậy ngươi sẽ đối địch với toàn bộ tộc Thiên Xà, ngươi nghĩ cho rõ ràng, ngươi làm như vậy có đáng giá không?”

Xích Luyện vương nữ cắn răng nói.

“Uy hiếp? Có ý tứ, ta muốn nhìn một chút, giết ngươi, tộc Thiên Xà có thể làm gì ta?”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói, kiếm chi đạo vận đổ xuống.

Côn Ngô Kiếm ra, kiếm quang lạnh thấu xương đã gào thét mà ra, xé rách khắp nơi trên mặt đất, nhắm ngay Xích Luyện vương nữ!

“Đi! !”

Bên cạnh, Lý Sách Long đột nhiên ôm lấy Xích Luyện vương nữ, bóp nát ngọc giản trong tay.

Trong nháy mắt, hai người hóa thành một đạo lưu quang, tốc độ quá nhanh, ngay cả Không Gian Bàn Vận Thuật của Sở Cuồng Nhân cũng không kịp phản ứng.

“Ha, đây là bảo vật đào mệnh gì vậy?”

Hắn hơi kinh ngạc nhìn về phía hai người đã đào tẩu, sau đó cũng không để ý tới, mà nhìn về phía Hồng Liên Chướng Hỏa.

“Đại hỏa thiên địa cấp bậc này, cho dù có mười gốc bảo dược Đế cấp cũng kém rất xa.”

Sở Cuồng Nhân đưa tay chậm rãi hướng về phía Hồng Liên Chướng Hỏa.

Bên cạnh, Mị Kiếm Vệ nhắc nhở: “Chủ nhân, dị hỏa này ẩn chứa kịch độc, xin cẩn thận.”

“Ừm, không sao.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, tay của hắn đã luồn vào Hồng Liên Chướng Hỏa, lượng lớn độc tố bao trùm lên hỏa diễm cấp tốc ăn mòn thân thể hắn.

So với năng lượng của Hồng Liên Chướng Hỏa thì độc tố kém hơn không ít.

Sở Cuồng Nhân có thân thể Vô Thượng Thánh Nhân, nhục thân mạnh mẽ ở trên Hung thú, độc tố trên Hồng Liên Chướng Hỏa hoàn toàn không có bất kỳ tác dụng nào với hắn, chỉ với cỗ năng lượng dị hỏa vô cùng cuồng bạo kia, nếu không có được kỳ pháp, ngay cả Chuẩn Đế cưỡng ép hấp thu cũng sẽ bị cháy thành tro tàn.

Nhưng hắn có Thiên Địa Hồng Lô Thể, có thể luyện hóa tất cả năng lượng kỳ dị trong thiên địa.

Mà Hồng Liên Chướng Hỏa, cũng ở trong phạm vi này!

Tâm niệm khẽ động, địa hỏa thiên địa cuồn cuộn không dứt dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân, bị Thiên Địa Hồng Lô Thể nhanh chóng luyện hóa, chuyển hóa thành linh lực.

Mị Kiếm Vệ nhìn Sở Cuồng Nhân đang luyện hóa dị hỏa, chủ động đứng một bên, hộ pháp cho hắn.

Lãnh Ngưng Ngọc và Xích Nguyệt thấy vậy, cũng hạ cấm chế ở bốn phía.

… …

Một đạo lưu quang nhanh chóng xẹt qua không trung, rơi xuống một ngọn núi.

Mà đạo lưu quang, chính là Lý Sách Long và Xích Luyện vương nữ sử dụng độn quang phù đế phẩm đào tẩu.

Hai người chạy thoát, nhưng lòng vẫn còn sợ hãi, đứng tại chỗ, qua một lúc lâu mới hồi phục tinh thần.

“Đáng giận, đáng giận! !”

Sắc mặt Lý Sách Long âm trầm, phẫn nộ hét lên, không ngừng khua tay đấm lên núi đá, thảo mộc bốn phía, không một thứ gì may mắn thoát khỏi.

Bên cạnh, sắc mặt Xích Luyện vương nữ cũng không tốt hơn.

Đó chính Hồng Liên Chướng Hỏa mà nàng tìm kiếm đã lâu, một khi hấp thu luyện hóa, tuyệt đối có thể khiến thực lực của nàng tăng lên một cấp bậc.

Nhưng bây giờ, đừng nói tăng lên một cấp bậc, một cánh tay lúc nàng hóa thành hình người cũng bị chém xuống.

“Sở Cuồng Nhân, Xích Luyện vương nữ ta thua thiệt người, món nợ này, ta nhớ kỹ!”

Nàng cắn răng nghiến lợi nói.

Sau đó, nàng nhìn về phía Lý Sách Long bên cạnh, hừ lạnh nói: “Phát tiết đủ chưa, phát tiết đủ rồi thì trị thương cho ta.”

Lúc này thương thế của nàng còn chưa hoàn toàn khôi phục, bên cạnh có Lý Sách Long là y giả, vừa vặn có thể giúp đỡ.

“Hừ, vương nữ, ngươi nói chuyện tốt nhất nên khách khí một chút, vừa rồi là ta cứu ngươi đó.”

“Nhưng ta rơi vào bước đường này cũng là do ngươi ban tặng, nếu không phải ngươi ngu xuẩn, trúng trùng phấn mà không biết…”

Nhắc đến trùng phấn, Xích Luyện vương nữ biến sắc, “Ngu xuẩn, còn không nhanh ép trùng phấn ra ngoài!”

Tuyết Ngọc Tử Mẫu Trùng có thể định vị lẫn nhau, một ngày trùng phấn vẫn còn tồn tại trong cơ thể Lý Sách Long, thì hai người sẽ không thoát khỏi tuy tùng của Tuyết Ngọc Mẫu Trùng.

Nghe thấy vậy, Lý Sách Long cũng có chút bối rối, lúc này mới vận chuyển linh lực.

Trùng phấn vào trong cơ thể rất khó phát giác, nhưng Lý Sách Long là người sử dụng Tuyết Ngọc Tử Mẫu Trùng, lại là thầy thuốc, tự nhiên có biện pháp, chỉ thấy hắn ta lấy ra một viên đan dược ăn vào, vận chuyển linh lực, một lát sau đã phun ra một miệng lớn máu màu trắng, trong đó hỗn tạp, chính là trùng phấn Sở Cuồng Nhân đánh vào trong cơ thể hắn ta.

“Đi, nơi này cũng không thể ở lâu.”

Xích Luyện vương nữ trầm giọng nói, sau đó lại chạy ra một khoảng cách, đi vào một sơn động, thiết lập cấm chế, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, Lý Sách Long trị thương cho Xích Luyện vương nữ.

Đồng thời, trong lòng cũng nghĩ cách làm sao tiếp tục đối phó Sở Cuồng Nhân.

Nếu không trả được mối thủ này, đạo tâm hắn ta bất ổn.

Sở Cuồng Nhân cướp người hắn ta yêu, liên tiếp phá hỏng chuyện tốt của hắn ta, vì đối phó đối phương, ngay cả sư tôn hắn ta cũng có thể sát hại.

Hiện tại muốn hắn ta dừng tay, tuyệt đối không thể nào.

Chuyện này đã trở thành một cái chấp niệm trong lòng hắn ta!

“Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân, thù này không báo, ta sẽ không làm người! !”

Xích Luyện vương nữ cũng chú ý tới hận ý của Lý Sách Long đối với Sở Cuồng Nhân, cười lạnh nói: “Chỉ bằng ngươi, làm sao có thể tìm Sở Cuồng Nhân báo thù được?”

Lý Sách Long không phải thiên kiêu cấm kỵ, muốn đối phó đối phương, quá khó khăn.

“Ta không được, nhưng không có nghĩa là người khác không được.”

“Ngươi muốn tìm thiên kiêu cấm kỵ sao, ngươi cho rằng, ai sẽ là đối thủ của Sở Cuồng Nhân?”

Xích Luyện vương nữ không thể không thừa nhận, thực lực của Sở Cuồng Nhân quá mạnh.

Lực lượng như vậy, cho dù là thiên kiêu cấm kỵ cũng kém xa tít tắp.

“Có lẽ một vị thiên kiêu cấm kỵ không phải là đối thủ, nhưng nhiều thiên kiêu cấm kỵ liên hợp lại thì sao? Hơn nữa, chắc hẳn đám thiên kiêu cấm kỵ này đã lấy được không ít cơ duyên trong cấm địa Hoang Vu, trưởng thành không ít, liên hợp lại, chưa hẳn đã không đấu lại Sở Cuồng Nhân.”

“Ngươi muốn làm gì?”

“Đi tìm Kiếm Đạo Tử trước, người này giống ta, đã từng là người theo đuổi Lãnh Ngưng Ngọc, nếu hắn ta biết chuyện giữa Lãnh Ngưng Ngọc và Sở Cuồng Nhân, tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn mặc kệ.”

Lý Sách Long lạnh giọng nói.

Đối với Kiếm Đạo Tử, hắn ta cũng không xa lạ gì.

Ngày xưa, trong số những người theo đuổi Lãnh Ngưng Ngọc, hắn ta và Kiếm Đạo Tử là hai người có đủ phân lượng nhất, hắn ta cũng xem đối phương là tình địch lớn nhất.

Nhưng không ngờ, bọn họ còn chưa được dắt tay Lãnh Ngưng Ngọc, đã bị Sở Cuồng Nhân nhanh chân đến trước!

Lý Sách Long đang nghĩ, ngoại trừ Kiếm Đạo Tử, còn ai có thể sử dụng nữa?

Vương gia Vương Quyền? Bái gia Bái Hồng Ngọc? Cửu Anh tộc Cửu Viêm?

Nếu những người này còn không được…

Lý Sách Long lục lọi Càn Khôn giới trong tay, trong Càn Khôn Giới của Lý đạo nhân cất giấu một vật, một vật có liên quan đến một tồn tại kinh khủng!

Nếu không cần thiết, hắn ta thật sự không muốn mạo hiểm, đi tìm tồn tại kinh khủng kia.

… …

Trong đầm lầy, Sở Cuồng Nhân còn đang hấp thu luyện hóa Hồng Liên Chướng Hỏa.

Trong dị hỏa ẩn chứa năng lượng quá to lớn, tuyệt không kém địa mạch tinh nguyên ngày xưa hắn luyện hóa bao nhiêu.

Sau một ngày, năng lượng hùng hậu bàng bạc trong dị hỏa bị hắn triệt để luyện hóa, chuyển hóa thành một cỗ linh lực kinh khủng tràn ngập tại Linh Khư.

Trong Linh Khư của hắn, linh lực vô cùng nồng đậm giống như một vùng biển mênh mông, vờn quanh bảy loại vô thượng căn cơ, loại quy mô linh lực này, ngay cả Chuẩn Đế cũng cảm thấy xấu hổ không bằng, không chỉ về lượng, đến chất cũng không ai bằng.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến chiến lực của Sở Cuồng Nhân mạnh mẽ như vậy, trong cùng cảnh, căn bản không ai có linh lực đánh đồng được với hắn.

Chương 584: Một đạo Đế khí, Đa Bảo Cổ Động, thiên kiêu hành động

Trong Linh Khư của Sở Cuồng Nhân, bảy đại vô thượng căn cơ nở rộ vô thượng thần quang, linh lực cuồn cuộn như biển vờn quanh căn cơ.

Nhưng ngay lúc này, linh lực quá mức tinh thuần và bàng bạc đã khiến mấy đại căn cơ bắt đầu toát ra khí vụ màu vàng, bảy đại vô thượng căn cơ bắt đầu chấn động, đang chậm rãi tới gần, dường như sinh ra một loại cộng minh nào đó với nhau.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, hai mắt tỏa sáng, “Chẳng lẽ đây là…”

Hắn chăm chú nhìn mấy đại căn cơ biến hóa.

Chỉ thấy khí vụ màu vàng từ trên mấy đại căn cơ tiêu tán ra đang ngưng kết lại, cuối cùng ngưng tụ ra một đạo linh lực màu vàng óng.

Đạo linh lực này có phẩm chất cao hơn các linh lực khác rất nhiều, chỉ một đạo, lại có khí tức mênh mông, dường như có thể áp sập chư thiên.

Sở Cuồng Nhân hít sâu một hơi, ánh mắt lộ ra một đạo tinh quang, "Đây là… Đế khí!"

Đế khí, đây chính là linh lực Đế giả sử dụng!

Sở Cuồng Nhân, đúng là đã ngưng tụ ra một đạo Đế khí chỉ có Đế giả mới có thể ngưng tụ.

Trước kia, Thương Khung tinh đã từng xuất hiện Huyền Hoàng Đế Khí, nhưng hai loại Đế khí này lại hoàn toàn khác biệt.

Huyền Hoàng Đế khí, ẩn chứa đạo vận huyền diệu, dùng để lĩnh hội, tăng lý giải với đạo, tương đương với ngoại vật.

Nhưng đạo Đế khí này của Sở Cuồng Nhân là do hắn tu hành ra, hắn hoàn toàn có thể khống chế, đồng thời có thể tăng cường chiến lực trên diện rộng.

"Đế khí của Đế giả đều đáng sợ hơn linh lực của bất kì tu sĩ nào, mặc dù chỉ có một đạo, nhưng cũng không thể khinh thường!"

"Xem ra, phẩm chất linh lực của ta đã đạt tới cực hạn mà Chuẩn Đế có thể đạt tới, nếu không sẽ không ngưng tụ ra một đạo Đế khí chỉ có Đế giả mới có thể ngưng tụ."

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười, lần này luyện hóa Hồng Liên Chướng Hỏa, hắn thu hoạch rất lớn.

Phải biết, trên toàn bộ Đế lộ, không có bao nhiêu Chuẩn Đế có thể ngưng tụ ra Đế khí, đoán chừng cũng chỉ đám Hoàng giả nội tình thâm hậu kia.

Còn thiên kiêu, cho dù là thiên kiêu cấm kỵ, nếu không có thiên đại cơ duyên, căn bản không có khả năng.

Chỉ dựa vào đạo Đế khí này, Sở Cuồng Nhân đã có thể nghiền ép tuyệt đại thiên kiêu trên Đế lộ rồi.

Bảy đại căn cơ cộng minh dần ngừng lại, đạo Đế khí màu vàng kia lưu chuyển trong cơ thể Sở Cuồng Nhân, sáng chói mắt.

Đế khí màu vàng dạo một vòng trong cơ thể, sau đó trở lại Linh Khư, Sở Cuồng Nhân cảm giác đạo Đế khí kia, giống như lớn mạnh hơn một chút.

Sau khi luyện hóa xong Hồng Liên Chướng Hỏa về, Sở Cuồng Nhân chậm rãi đứng dậy, tóc đen bay múa, hai mắt thâm thúy như sao, trên người lộ ra một cỗ uy áp kinh khủng.

Cỗ uy áp này, là một loại uy áp đế đạo!

Bên cạnh, mấy người Mị Kiếm Vệ, Lãnh Ngưng Ngọc biến sắc, cỗ uy áp này khiến thân thể các nàng run rẩy theo bản năng.

“Thật mạnh, chủ nhân lại mạnh lên!”

“Thực lực của hắn tiến bộ như vậy, không khỏi quá nhanh đi.”

Xích Nguyệt không nhịn được tấm tắc nói.

“Chúng ta rời đi thôi.”

Sở Cuồng Nhân nói, sau đó dẫn mấy người Lãnh Ngưng Ngọc rời khỏi mảnh đầm lầy này.

Ra khỏi đầm lầy, Sở Cuồng Nhân phóng linh niệm ra, nhìn mấy chục vạn dặm xung quanh không sót thứ gì.

Bảo vật ở nơi này còn nhiều hơn chỗ sơn động lúc trước, hiển nhiên, nơi này đã là vòng trong của cấm địa Hoang Vu.

“Vòng trong của cấm địa có không ít cơ duyên, Lãnh đạo hữu có đầu mối gì sao?”

Sở Cuồng Nhân hỏi Lãnh Ngưng Ngọc bên cạnh.

Cấm địa Hoang Vu là một tồn tại vô cùng cổ lão trên Đế lộ, trong ghi chép của Thương Khung tinh có rất ít ghi chép về Đế giả, đừng nói là cổ địa này.

Nhưng Lãnh Ngưng Ngọc là người của một đạo thống truyền thừa từ viễn cổ thì không như vậy.

Nội tình của đạo thống Viễn Cổ thâm hậu, truyền thừa xa xưa, nhất định hiểu biết về cấm địa Hoang Vu nhiều hơn hắn.

Cho nên, tin tức biết được cũng nhiều hơn hắn.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn dẫn theo đối phương, hắn cần người biết tình huống ở đây để phán đoán và hành động.

Có vài cơ duyên, không phải Tầm Bảo Thuật có thể tìm được.

“Đúng là trong Thất Tình tông có không ít ghi chép liên quan đến cấm địa Hoang Vu, mà trong đó, cấm địa Hoang Vu có vài chỗ đại cơ duyên đặc biệt, mỗi lần cấm địa mở ra, các đại thiên kiêu giao tranh, ví dụ như Đa Bảo Cổ Động, Cổ Đạo Hồ, Bát Hoang Long Sơn...”

“Mà những nơi có đại cơ duyên, phần lớn có quy luật, dựa theo thôi toán, mấy ngày nữa Đa Bảo Cổ Động sẽ mở ra.”

Lãnh Ngưng Ngọc trầm ngâm một hồi rồi nói.

Sở Cuồng Nhân càng nghe càng tán thưởng.

“Được, vậy chúng ta sẽ đến Đa Bảo Cổ Động xem một chút.”

… …

Ngoại trừ đám người Sở Cuồng Nhân, các thiên kiêu khác cũng đều tiến về Đa Bảo Cổ Động.

Đây là một chỗ có đại cơ duyên, rất nhiều thiên kiêu không nguyện ý bỏ lỡ.

Trong một dãy núi.

Có một đạo hồng quang bỗng nhiên phóng lên tận trời, một cỗ khí tức mênh bạo phát, bao phủ mấy vạn dặm.

Toàn bộ sinh linh đều bị cỗ khí tức này áp trên mặt đất, run lẩy bẩy.

Trong hồng quang kia dần hiện ra hư ảnh, là một nữ tử khải giáp màu đỏ tươi, tay cầm trường đao màu đỏ, chính là Bái gia Bái Hồng Ngọc.

Nàng cảm ngộ lực lượng của mình trên không trung, hài lòng cười, "Quả nhiên không thể kinh thường thân thể tàn phế của Đế giả, lại khiến ta trực tiếp đột phá đến Chuẩn Đế, ta đã sớm tìm ra đạo của mình, cộng thêm cảnh giới Chuẩn Đế và thanh đao này, cho dù là Chuẩn Đế đỉnh phong, ta cũng có thể đánh một trận!"

"Tiếp theo, Đa Bảo Cổ Động cũng sắp mở ra, cũng là lúc đi xem có cơ duyên gì."

Bái Hồng Ngọc thầm nói, hóa thành một đạo hồng quang cấp tốc biến mất tại chỗ.

Một chỗ khác.

Trong một sơn động chợt bộc phát ra quang hoa ngũ sắc sáng chói.

Chỉ thấy trong quang hoa có một bóng người mặc trường bào rực rỡ chậm rãi đi ra.

Thân ảnh kia tắm rửa dưới quang hoa ngũ sắc, bốn phía có khí tức ngũ hành vờn quanh, cao cao tại thượng, giống như thần vương buông xuống.

"Thần thông bản mệnh Ngũ Hành Thần Luân của ta đã được thăng hoa, không chỉ như thế, tu vi cũng tiến rất xa, lúc này cho dù đối mặt với Hoàng giả, cũng sẽ không đơn giản bị đánh bại nữa, Sở Cuồng Nhân, lần sau gặp mặt, ta nhất định sẽ khiến ngươi kinh ngạc."

Người này, cũng chính là Vương gia Vương Quyền thầm nói.

Hắn ta nhìn về phía xa, thản nhiên nói: “Cũng nên đến Đa Bảo Cổ Động tìm tòi, thuận tiện thăm dò tiến bộ của ta đi.”

… …

Trên một ngọn núi.

Một thanh niên đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt bộc phát ra từng đạo kiếm khí sắc bén.

Kiếm khí cắt chém bốn phía, trong nháy mắt phá hủy cảnh vật bốn phía

“Kiếm Đế truyền thừa, ta đã hoàn toàn luyện hóa, bây giờ thực lực của ta, rất mạnh! !”

“Mặt khác, ta mới chỉ luyện hóa bốn xương ngón tay của bộ thân thể Kiếm Đế kia, mới như vậy, tu vi của ta đã đạt đến Chuẩn Đế đỉnh phong, cho dù mất tứ tượng kiếm nguyên, thì thu hoạch lần này của ta vẫn rất lớn!” Kiếm Đạo Tử hưng phấn nói.

Hắn ta hít một hơi thật sâu, lấy ra hai thanh kiếm, hai thanh kiếm này, đều là Đế binh!

Theo thứ tự là Kim Đế Thần Kiếm của Kiếm tộc và Thanh Huyền Thần Kiếm trên người Thanh Huyền Kiếm Đế.

“Cộng thêm hai thanh Đế binh này, Sở Cuồng Nhân, ta xem lần này ngươi sẽ đấu với ta thế nào!”

Nghĩ đến đây, Kiếm Đạo Tử hăng hái.

Hắn ta nhìn về phía xa, “Hi vọng lần này có thể gặp ngươi tại Đa Bảo Cổ Động, đến lúc đó, ta sẽ cho ngươi biết, ta mới là người đứng đầu kiếm đạo trong thời đại này!”

Lúc này, một cái ngọc giản bên hông Kiếm Đạo Tử chấn động.

“Đây là, tín hiệu của Kiếm tộc?”

Kiếm Đạo Tử hơi kinh ngạc, bóng người hắn ta lóe lên, biến mất tại chỗ, lao về nơi phát ra tín hiệu.

Sau đó không lâu, hắn ta đã đến nơi phát ra tín hiệu.

Gặp gỡ mấy người Kiếm tộc và một người quen ở đây.

“Là ngươi, Lý Sách Long?”

Kiếm Đạo Tử nhìn Lý Sách Long một cái, sau đó lại nhìn về phía Xích Luyện vương nữ bên cạnh đối phương, trong mắt lộ ra một vệt dị sắc.

“Thiên kiêu cấm kỵ, Xích Luyện vương nữ, hai người tìm ta có việc gì sao?”

Kiếm Đạo Tử từ tốn nói, nhìn Xích Luyện vương nữ, thần thái có chút nhìn từ trên cao xuống.

Chương 585: Kiếm Đạo Tử nổi giận, thánh nữ Quang Minh Thần Giáo

Xích Luyện vương nữ nhìn Kiếm Đạo Tử, trong mắt mơ hồ lộ ra một chút kiêng kị.

Trên người Kiếm Đạo Tử, nàng cảm nhận được một cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ, cỗ khí tức kia, khiến nàng cảm thấy uy hiếp mạnh mẽ.

Người trước mắt này, vô cùng cường đại.

“Xem ra Kiếm Đạo Tử đã gặp gỡ không ít cơ duyên trong cấm địa Hoang Vu a.”

Xích Luyện vương nữ cười nhạt một tiếng.

Nghe thấy nàng nói như vậy, Kiếm Đạo Tử đạm mạc nói: “Đừng nói nhảm, nói đi, các ngươi tìm ta là có chuyện gì?”

“Ngươi...”

Xích Luyện vương nữ có chút tức giận, nhưng nhớ tới thực lực bây giờ của Kiếm Đạo Tử còn mạnh hơn mình, cũng chỉ có thể đè xuống tức giận trong lòng.

Nàng hít sâu một hơi, nói: “Ta tới tìm ngươi, là bởi vì Sở Cuồng Nhân.”

Sở Cuồng Nhân?

Nghe thấy cái tên này, trong mắt Kiếm Đạo Tử lộ ra hàn ý, “Các ngươi tìm ta là vì hắn? Lời này là thế nào?”

“Thực lực của Kiếm Đạo Tử kinh người, vậy ta hỏi ngươi, ngươi có tự tin thắng Sở Cuồng Nhân không?”

Lý Sách Long nhàn nhạt hỏi.

“Hừ, nếu để ta gặp lại hắn, ta sẽ dùng kiếm trong tay nói cho hắn biết, ai mới là cường giả mạnh nhất trong kiếm đạo!”

“Ha, xem ra ngươi rất tự tin, đã như vậy, ta có một chuyện vô cùng bất hạnh muốn nói với ngươi, Lãnh Ngưng Ngọc và Sở Cuồng Nhân đã ở cùng một chỗ.”

Lý Sách Long nói.

“Ngươi lặp lại lần nữa.” Kiếm Đạo Tử sầm mặt.

“Lãnh Ngưng Ngọc và Sở Cuồng Nhân đã ở cùng một chỗ, không chỉ như vậy, bọn họ còn đã tiếp xúc da thịt!”

“Cái gì? !”

Kiếm Đạo Tử nghe thấy tin tức này, sắc mặt đại biến, giận không nhịn nổi, trên người có vô số kiếm khí bắn ra, càn quét bốn phía!

Trong khoảnh khắc, mặt đất bốn phía bị kiếm khí chém ra từng đạo kiếm ngân.

Lý Sách Long, Xích Luyện vương nữ đều phải chịu uy áp cực kỳ khủng bố này.

Bọn họ vô cùng kinh ngạc, không ngờ Kiếm Đạo Tử lại tiến bộ nhiều như vậy, nhưng cùng lúc, Lý Sách Long cũng có chút mừng rỡ.

Bởi vì đối với hắn ta mà nói, Kiếm Đạo Tử càng mạnh, càng nắm chắc chuyện đối phó với Sở Cuồng Nhân.

“Sở Cuồng Nhân! !”

Kiếm Đạo Tử ngửa mặt lên trời gào thét, đỏ ngầu cả mắt.

“Kiếm Đạo Tử, xin bớt giận, ta cũng giống ngươi, hận Sở Cuồng Nhân thấu xương, lúc này đến đây là muốn hợp tác với ngươi, đối phó Sở Cuồng Nhân.”

Kiếm Đạo Tử hít sâu một hơi, dần lắng lại nỗi lòng.

Hắn ta biết, Lý Sách Long và hắn ta đều là người theo đuổi Lãnh Ngưng Ngọc, nên cũng thống hận Sở Cuồng Nhân.

Kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu.

Cho nên Kiếm Đạo Tử cũng không cự tuyệt, “Tốt, đã như vậy, chúng ta sẽ cùng nhau đến Đa Bảo Cổ Động, có lẽ Sở Cuồng Nhân sẽ đến đó.”

...

Trong một ngụn núi nào đó đàn bộc phát một trận chiến đấu kịch liệt.

Mà hai bên quyết chiến là một nữ tử tóc bạc và một đầu hung thú giống như cự hổ, mọc ra hai cái đầu.

Hai bên đánh nhau vô cùng kịch liệt, sơn mạch bốn phía liên tiếp bị phá nát.

“Rống!”

Hai cái đầu của hung thú gào thét một tiếng, âm ba chi lực kinh khủng trộn lẫn linh lực cuồng bạo đẩy lui nữ tử.

Nữ tử tóc bạc đứng ngạo nghễ trên hư không, trên người mặc một bộ khải giáp hoa lệ màu bạc trắng, phía trên có phù văn lưu chuyển, vô cùng thần dị, tóc bạc bay múa, trên gương mặt tuyệt mỹ mang mấy phần uy vũ chi ý hiếm có, toàn thân lộ ra một cỗ khí tức thần thánh, giống như một vị nữ Võ Thần.

“Quang Minh Thẩm Phán!”

Trong tay nữ tử tóc bạc ngưng tụ lượng lớn khí tức quang minh, hóa thành một cái trường mâu màu trắng, quát lạnh một tiếng, rồi ném nó ra ngoài.

Trường mâu giống như tia chớp, hung hăng cắm vào một cái đầu của Hung thú.

Ngay sau đó, trường mâu nổ tung, khí tức quang minh kinh khủng lập tức khiến cái đầu kia nổ tung, có lượng lớn hỏa diễm màu trắng khuếch tán, bám vào trên người Hung thú, không ngừng thiêu đốt.

Hỏa diễm màu trắng này vô cùng khủng bố, khó có thể dập tắt, mặc cho Hung thú sôi trào thế nào đều không thể tránh thoát, chỉ phát ra từng tiếng rú thảm.

Cách đó không xa.

Một số tu sĩ đều mặc trường bào màu trắng nhìn thấy tình cảnh này, trong mắt mang theo tán thưởng.

“Quá mạnh, không ngờ trong thời gian ngắn như vậy, thánh nữ đã nắm giữ Quang Minh Thần Hỏa Quyết đến trình độ này.”

“Đúng vậy, thân thể thần thánh vô thượng quả nhiên thích hợp với môn công pháp này nhất.”

“Thánh nữ đại nhân có thể buông xuống Thần Giáo ta, nhất định là Thần Vương chỉ dẫn.”

Các tu sĩ châu đầu ghé tai nói.

Mà trong đám người, lại có một đôi mắt nhìn bóng người mặc khải giáp hoa lệ màu trắng bạc kia, lộ ra tâm trạng vô cùng phức tạp.

Đó là một nam tử trẻ tuổi.

Hắn ta nhìn bóng người màu trắng bạc kia, trong mắt có ghen ghét chi ý, nhưng lại trộn lẫn ái mộ chi tình, vô cùng mâu thuẫn.

Lúc này, một bàn tay đặt trên bả vai nam tử trẻ tuổi.

Đó là một lão giả đứng trong đám người, hông ta từ tốn nói: “Nhẫn nại một thời gian nữa, tất cả sẽ thuộc về ngươi, thánh tử đại nhân của ta.”

“Ta hiểu, trưởng lão.”

Oanh!

Lại một đạo trường mâu lướt ra, cuối cùng Hung thú hai đầu khó có thể chống lại nữ tử tóc bạc, triệt để bị chém giết.

Làm xong tất cả, nữ tử đi vào đến trước mặt Hung thú, đưa tay lấy một khỏa tinh thạch từ trong người hung thú ra, đây là linh lực trong cơ thể Hung thú kết tinh lại, cùng loại với Kim Đan của tu sĩ, bình thường, nó không có tác dụng với võ giả nhân loại.

Kết tinh linh lực Hung thú ẩn chứa linh lực quá bạo ngược, tu sĩ nhân loại khó có thể hấp thu.

Nhưng nữ tử lấy được kết tinh kia, trong lòng bàn tay có ngọn lửa màu trắng bốc lên.

Chỉ chốc lát, khí tức bạo ngược trên kết tinh linh lực kia đã biến mất không thấy.

Nàng tu hành công pháp đặc thù, lại có thể tịnh hóa khí tức bạo ngược, từ đó có thể dễ dàng hấp thu kết tinh linh lực.

“Thánh nữ, thực lực của ngươi càng thêm cường đại.”

Đám tu sĩ mặc bạch bào đi tới, một lão giả vừa cười vừa nói.

Vẻ mặt nữ tử tóc bạc đạm mạc, khẽ vuốt cằm, “Tam trưởng lão, trong cấm địa Hoang Vu này còn có cơ duyên gì sao?”

“Ừm, ở phía trước không xa, có một chỗ tên là Đa Bảo Cổ Động, đó là nơi có đại cơ duyên, ngươi có thể đến đó tranh thủ một chút, nhưng chỗ đó sẽ có rất nhiều thiên kiêu hội tụ, khó tránh sẽ có một trận ác chiến.” Tam trưởng lão nói.

“Lần này đến cấm địa này, vốn là vì tranh thủ cơ duyên, nếu sợ ác chiến, còn tới làm gì?”

“Ha ha, thánh nữ nói không sai, hơn nữa, dựa vào thực lực bây giờ của thánh nữ, ngay cả ta cũng chưa chắc đã là đối thủ, các thiên kiêu khác càng không cần phải nói, lần này Đa Bảo Cổ Động mở ra, thánh nữ nhất định có thể lấy được vị trí thứ nhất.” Nam tử trẻ tuổi đi lên trước nói, trên mặt nở nụ cười.

Lời hắn ta nói khiến lòng tin của các tu sĩ khác tăng lên gấp bội.

“Thánh tử đại nhân là thiên kiêu cấm kỵ, ngay cả hắn cũng nói như vậy, có thể thấy thực lực bây giờ của thánh nữ đại nhân rất mạnh.”

“Không sai, lần này nhất định thánh nữ sẽ lấy được vị trí đầu tiên, để người đời biết Quang Minh Thần Giáo ta lợi hại thế nào.”

Mọi người lấy lòng cũng không khiến nữ tử tóc bạc cảm thấy vui sướng, ánh mắt nàng nhìn về phía xa, thầm nói: “Cũng không biết công tử có tới cấm địa Hoang Vu không, nếu có, không biết ta có gặp được ở Đa Bảo Cổ Động không.”

Bên cạnh, thánh tử trẻ tuổi nghe thấy nữ tử tóc bạc nói như vậy, khẽ cau mày.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn ta nghe thấy hai chữ công tử từ trong miệng nữ tử tóc bạc này.

Nhưng cho dù hắn ta hỏi thế nào, đối phương cũng không chịu tiết lộ.

“Rốt cuộc vị công tử kia là người thế nào, lại khiến ngươi nhớ mãi không quên như thế?”

Trong mắt thánh tử trẻ tuổi lộ ra vẻ ghen ghét.

Nhưng hắn ta ẩn tàng rất khá, một giây sau, trên mặt đã lộ ra nụ cười khiến người ta có cảm giác ấm áp như tắm gió xuân.

Chương 586: Nam Cung Hoàng hiện thân, không chào đón người của Huyền Thiên tông

Đa Bảo Cổ Động, một trong những nơi có đại cơ duyên trong cấm địa Hoang Vu.

Trong truyền thuyết, khi cấm địa hình thành, từng ra đời một nhóm Đế giả ban đầu, trong đó có một vị tên là Đa Bảo Đế giả.

Mà Đa Bảo Cổ Động là nơi ông ấy đã từng ở lại.

Từng hang cổ trong Đa Bảo Đế giả đều bố trí vô thượng cấm chế, cách một thời gian nơi này sẽ tự động sinh ra một số bảo vật.

Cho nên mỗi lần cấm địa Hoang Vu mở ra, Đa Bảo Cổ Động cũng sẽ dẫn đến lượng lớn thiên kiêu.

Trên một vách đá cao mấy vạn trượng, phân bố ngang dọc một đám hang đá, những hang đá này kết cấu với nha, giống như trận pháp nào đó, lộ ra một cỗ khí tức vô cùng huyền diệu, mà trong những hang đá này tràn ngập linh khí nồng đậm đến mức sắp hóa thành thực chất.

Linh khí thành sương mù, khiến người ta khó mà nhìn thấy cảnh tượng trong hang đá, nhưng mơ hồ nhìn thấy trong hang đá có bảo quang lóe lên.

Nơi đây, chính là Đa Bảo Cổ Động.

Đa Bảo Cổ Động, không chỉ có một động, trên vách đá đều là hang đá, nên mới được gọi là Đa Bảo Cổ Động.

Bên ngoài vách đá, đã tụ tập một đám thiên kiêu.

Những thiên kiêu này hoặc là phân tán ra, hoặc là tập hợp ở một chỗ, đang chờ bảo vật ấp ủ trong hang đá xuất hiện.

“Tính toán thời gian, bảo vật triều trong Đa Bảo Cổ Động cũng sắp đến rồi.”

“Ừm, đúng vậy, chỉ cần chờ nồng độ linh khí trong Đa Bảo Cổ Động đạt đến đỉnh điểm, bảo vật sẽ xuất hiện.”

“Chậc chậc, đáng tiếc Đa Bảo Cổ Động có cấm chế, ngoại nhân không cách nào tiến vào tìm tòi, nếu không, ta nhất định sẽ đi vào nhìn một chút.”

“Đúng vậy...”

Sưu...

Lúc này, một đạo hồng quang bay lượn mà đến, hóa thành một nữ tử mặc khải giáp đỏ tươi, chính là Bái Hồng Ngọc.

Nhìn thấy người nọ, mọi người cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Cơ duyên như Đa Bảo Cổ Động, cho dù là thiên kiêu cấm kỵ cũng không muốn bỏ lỡ.

Nhưng sau khi một vài thiên kiêu nhìn thấy Bái Hồng Ngọc xuất hiện, không nhịn được lui về sau một chút.

Đợi đến khi bảo vật xuất hiện, có thể bọn họ sẽ không đoạt được với Bái Hồng Ngọc, may mắn là, Đa Bảo Cổ Động trải rộng trên một mặt vách đá, mà vách đá này kéo dài hơn mười dặm, phía trên có đến mấy trăm đến hơn ngàn hang đá, bọn họ không cần phải nhìn chằm chằm một cổ động, chuyên môn tranh đoạt với thiên kiêu cấm kỵ.

Ngoại trừ Bái Hồng Ngọc, các thiên kiêu cấm kỵ khác cũng dần xuất hiện.

Chân trời có ngũ sắc quang hoa lấp lóe, chỉ thấy một người giẫm lên ngũ quang, vũ khí hiên ngang, giống như thần vương buông xuống, uy thế rung chuyển toàn trường.

“Ha, Vương Quyền!”

Hai mắt Bái Hồng Ngọc khẽ híp lại.

Ong ong ong...

Lúc này, mặt đất rung chuyển, sơn phong bốn phía ầm ầm vang vọng.

Một đại hán đỉnh đầu mọc ra sừng, làn da ngăm đen ngẩng đầu dậm chân mà đến, mỗi bước đi, khắp nơi đều chấn động.

Chính là thiên kiêu cấm kỵ Ngưu Đại Lực của một mạch Ngưu Ma.

“Hung thú viễn cổ cũng tới.”

Các đại thiên kiêu cấm kỵ liên tiếp đăng tràng, khí thế bất phàm.

Lúc này, một đạo kiếm quang gào thét mà đến, kiếm trong tay tất cả kiếm khách kiếm không nhịn được vì đó mà run rẩy lên.

Giống như đang cung nghênh Vương Giả.

Dị tượng này, khiến đồng tử không ít kiếm khách co rụt lại.

“Kiếm đạo như vậy, là hắn, Kiếm Đạo Tử của Kiếm tộc!”

Chỉ thấy kiếm quang đi tới hiện trường, kiếm quang hiển hóa trên không trung, hóa thành một thanh niên mặc trường bào màu vàng, chính là Kiếm Đạo Tử!

Kiếm khí hắn ta phát ra lạnh thấu xương, khiến một đám thiên kiêu cấm kỵ đều cảm thấy ngưng trọng.

“Kiếm khí thật mạnh, chẳng lẽ hắn ta đã đạt đến cấp độ Chuẩn Đế đỉnh phong sao, còn cỗ kiếm đạo này, ít nhất cũng phải cấp bậc đại thành!”

“Xem ra cơ duyên của hắn không cạn, có thể đạt đến bước này.”

Bái Hồng Ngọc nắm Long Phượng Hồng Đao trong tay, ánh mắt kinh dị.

Nàng vốn cho rằng cơ duyên của mình đã không nhỏ, không ngờ Kiếm Đạo Tử còn tiến bộ lớn hơn nàng.

Oanh! !

Bên trong dãy núi, có một cỗ sát khí bỗng nhiên phóng lên tận trời.

Sát khí như hồng thủy, ngưng tụ thành một bóng người màu đen trong hư không, hét lên chữ chiến, rung chuyển Thiên Sơn!

Không ít tu sĩ bị sát khí và chiến ý kinh khủng này ảnh hưởng, linh lực toàn thân khuấy động, khó mà ức chế.

“Móa ơi, đây là thiên kiêu cấm kỵ nào?”

“Khí tức này, chẳng lẽ là Vô Thượng Đạo Thể, Thiên Sát Bất Bại Thể trong truyền thuyết! !”

“Người nào?”

Mọi người nhìn về nơi cuối cùng phát ra sát khí, chỉ thấy một người thanh niên mặc trường bào màu đen chậm rãi đi đến, trên người có sát khí cuồn cuộn, khí tức mạnh, lại không kém gì Kiếm Đạo Tử!

Bái Hồng Ngọc hơi kinh ngạc, “Ha, thiên kiêu cấm kị của Sát tộc, Sát Vô Xá!”

Sát tộc, chính là một đạo thống Viễn Cổ trên cửu thiên.

Mà Sát Vô Xá cũng giống như Bái Hồng Ngọc, là thiên kiêu cấm kỵ đến từ cửu thiên.

“Xem ra lần này tranh đoạt cơ duyên tại Đa Bảo Cổ Động sẽ không quá nhàm chán.”

Kiếm Đạo Tử thản nhiên nói, đứng chắp tay, nhìn về phía Sát Vô Xá, trong ánh mắt mang theo từng tia chiến ý.

Hắn ta cảm thấy, trong đám thiên kiêu ở đây, có lẽ chỉ có Sát Vô Xá đủ tư cách làm đối thủ của mình.

Ngoài Sát Vô Xá, lại có một vị thiên kiêu cấm kỵ đăng tràng, chính là Đồ Hằng đến từ Ma tộc.

Khí tức của người này cũng rất mạnh mẽ, hiển nhiên từng có kỳ ngộ, nhưng so với Kiếm Đạo Tử, Sát Vô Xá còn yếu hơn một chút.

Trong đám người.

Mọi người nhìn đám thiên kiêu cấm kỵ này tụ tập, không khỏi cảm khái.

“Thiên kiêu thế này tầng tầng lớp lớp, cũng không biết cuối cùng Đế vị sẽ rơi vào tay ai.”

“Một thế này quả nhiên là có biến đổi xưa nay chưa từng có.”

Có một ánh mắt nhìn những người này, trong mắt mang theo từng tia nóng lòng muốn thử.

Đó là một thanh niên cầm kiếm, hai mắt có quang hoa âm dương lưu chuyển.

“Cũng không biết thực lực bây giờ của ta còn kém đám thiên kiêu cấm kỵ này bao nhiêu?”

Thanh niên cầm kiếm thầm nói.

Hắn ta có xúc động muốn tìm một vị thiên kiêu cấm kỵ đánh một trận.

Nhưng hắn ta biết tình huống bây giờ không thích hợp làm như thế, cho nên chỉ có thể đè ép xúc động này xuống.

“A, là ngươi, Nam Cung Hoàng.”

Lúc này, một tiếng kinh ngạc bỗng nhiên vang lên.

Chỉ thấy Đồ Ba bên cạnh Đồ Hằng chú ý tới Nam Cung Hoàng.

Mà Nam Cung Hoàng cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ đối phương lại biết mình.

“Thế nào, Đồ Ba, ngươi biết người kia?”

Đồ Hằng nhìn Đồ Ba nói.

Đồ Ba khẽ vuốt cằm, “Người này là người của Huyền Thiên tông ở Thương Khung tinh, là thiên kiêu trên bảng Tiềm Long ngày trước.”

Nghe thấy vậy, vẻ mặt đám người đạm mạc, không có hứng thú gì.

“Một vị thiên kiêu ngoại giới mà thôi, không cần để ý.”

“Đúng vậy, nhưng trong Huyền Thiên tông lại có một vài thứ đặc thù.”

Khóe miệng Đồ Ba hơi cong lên, thản nhiên nói: “Chưởng môn của Huyền Thiên tông, là Sở Cuồng Nhân.”

Xoát xoát xoát...

Nhất thời, ánh mắt của một đám thiên kiêu cấm kỵ rơi lên người Nam Cung Hoàng.

“Người của Sở Cuồng Nhân!”

“Hừ, Sở Cuồng Nhân, cái tên này thật khiến người ta khó chịu.”

Ánh mắt mấy người Kiếm Đạo Tử, Vương Quyền, Bái Hồng Ngọc lập tức hiện lên địch ý.

Giận cá chém thớt, bọn họ hận Sở Cuồng Nhân, tự nhiên cũng không có hảo cảm với người của Huyền Thiên tông.

“Nơi này không chào đón người của Huyền Thiên tông, ngươi, lập tức cút cho ta!”

Bái Hồng Ngọc từ tốn nói.

Lúc Đồ Ba nói chuyện, Nam Cung Hoàng đã ý thức được không ổn, đối với thủ đoạn gây phiền toái của chưởng môn, hắn ta cũng hiểu biết một chút.

“Đa Bảo Cổ Động không phải của các ngươi, các ngươi không có tư cách chiếm cứ.”

Cổ kiếm bên hông Nam Cung Hoàng khẽ run, từ tốn nói.

Hắn ta chỉ muốn thử đánh một trận với thiên kiêu cấm kỵ thôi, không ngờ cơ hội lại đến nhanh như vậy.

Chương 587: Ba người liên thủ chiến Bái Hồng Ngọc, Kiếm Đạo Tử xuất thủ

“Tư cách? Ngươi lại muốn nói tư cách với ta!”

Bái Hồng Ngọc lãnh khốc cười một tiếng, đưa tay, linh lực dồi dào dâng trào, hóa thành một cái ấn to lớn màu đỏ trong hư không, nện về phía Nam Cung Hoàng.

Chính là Đế thuật của Bái gia, Bái Thiên Ấn!

Bái Thiên Ấn hiện, lực lượng nguy nga cuồn cuộn, khiến mặt đất xung quanh Nam Cung Hoàng lõm xuống.

“Đây chính là chiến lực của thiên kiêu cấm kỵ sao?”

“Quả nhiên, không thể khinh thường!”

Nam Cung Hoàng có chút ngưng trọng, nhưng cũng có chút hưng phấn.

Trường kiếm bên hông hắn ta bỗng nhiên ra khỏi vỏ, mặc dù chỉ là một thanh Chuẩn Đế binh, nhưng lại là Chuẩn Đế binh thuộc tính âm dương, vô cùng phù hợp với âm Dương Thần Nhãn của hắn ta.

“m Dương Hỏa!”

Nam Cung Hoàng chém ra một kiếm, kiếm quang sáng chói nở rộ, hóa thành một đạo thiêu đốt kiếm quang hỏa diễm hai màu trắng đen.

Kiếm quang lạnh thấu xương gào thét mà ra, ngang nhiên trảm lên Bái Thiên Ấn.

Hư không bốn phía nổ tung, Bái Thiên Ấn và kiếm quang nổ tung, không ít thiên kiêu bị đẩy lui.

Trong nháy mắt, sắc mặt Bái Hồng Ngọc lập tức trầm xuống.

Nam Cung Hoàng lại có thể ngăn được công kích của nàng!

“Xem ra là ta đá khinh thường ngươi, nhưng dù vậy, ngươi lại có thể đỡ được mấy chiêu?”

Bái Hồng Ngọc hừ lạnh một tiếng, vận dụng Long Phượng Hồng Đao trong tay.

Đó là một thanh Đế binh!

Mọi người thấy vậy, không khỏi tán thưởng.

Một vị thiên kiêu cấm kỵ đối phó một vị thiên kiêu ngoại giới, thế mà phải vận dụng Đế binh, xem ra thực lực của Nam Cung Hoàng không tầm thường a.

Dù không bằng cấm kỵ, nhưng cũng trên thiên kiêu tuyệt đỉnh..

“Bái Thiên Đao Quyết!”

Bái Hồng Ngọc hừ lạnh một tiếng, một đao vung xuống, linh lực dồi dào hội tụ hóa thành một đạo đao quang màu đỏ!

Đao quang lướt qua, lại có dị tượng Thần Ma quỳ sát, lễ bái trời xanh!

Lực lượng trong một kích này vô cùng khủng bố, thiên kiêu dưới thiên kiêu cấm kỵ ngăn cản, chắc chắn phải chết.

Nhưng Nam Cung Hoàng không những không lùi, ngược lại thét dài một tiếng, tiến tới một bước, trường kiếm trong tay điên cuồng run rẩy, bành trướng linh lực, điên cuồng bạo phát!

“m Dương Lôi, Phá Thiên Khung!”

Âm Dương Thần Quang trong mắt Nam Cung Hoàng không ngừng lưu chuyển, nhập vào trường kiếm trong tay, từng đạo lôi đình đen trắng điên cuồng đan xen, lộ ra một cỗ ba động khủng bố.

Một kiếm chém ra, lôi đình hai màu trắng đen xen lẫn hóa thành một đạo kiếm quang bá đạo đón đỡ đao quang!

Đao quang và kiếm khí quấn giao va chạm, vách núi bốn phía không ngừng vỡ vụn.

Nam Cung Hoàng bị lực trùng kích to lớn kia đánh lui một trăm trượng, khóe miệng chảy máu, mà Bái Hồng Ngọc cũng không nhịn được lùi lại mấy bước, khuôn mặt khó coi, ánh mắt càng phát ra âm trầm.

Nàng vận dụng Đế binh, vậy mà vẫn không giải quyết được Nam Cung Hoàng? !

Thậm chí nàng phát hiện, ánh mắt thiên kiêu bốn phía nhìn về phía nàng mang theo nghiền ngẫm, giống như đang nghi vấn thực lực của nàng.

Có lầm hay không, ngươi là cấm kỵ đấy, vậy mà ngay cả một vị thiên kiêu ngoại giới cũng không giải quyết được?

Hay là ngươi lui xuống đi.

Mặc dù mọi người không nói rõ, nhưng Bái Hồng Ngọc cũng nhìn ra ý tứ này trong mắt mọi người.

“Đáng giận, đáng giận, lại một đao nữa, giải quyết triệt để ngươi!”

Bái Hồng Ngọc thẹn quá hoá giận, Đế binh trong tay tách ra hồng quang sáng chói, hư ảnh một long một phượng từ trên thân đao đi ra, từng đợt uy áp đế đạo hùng hậu khuếch tán ra, hiển nhiên, Bái Hồng Ngọc đã thi triển toàn lực, dự định hạ một đao giải quyết Nam Cung Hoàng.

“Đi chết đi!”

Đao quang ùn ùn kéo đến, uy lực Long Phượng Hồng Đao bạo phát, hư ảnh một long một phượng xông về phía Nam Cung Hoàng.

Ngay tại thời khắc nguy cấp, bỗng nhiên có một đạo kiếm quang hỏa diễm nóng rực, một cỗ sương lạnh chi khí kinh khủng đồng thời bạo phát, một trái một phải công về phía một long một phượng.

Ầm vang một tiếng, hỏa diễm chi khí, sương lạnh chi lực khuếch tán, đốt cháy hết tất cả, đóng băng vạn vật.

Chỉ thấy một nam một nữ, hai bóng người bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh Nam Cung Hoàng.

“Mộ Dung Hiên, Tình Tuyết.”

Nam Cung Hoàng có chút kinh ngạc nhìn hai người, người tới chính là Đạo Tử của Huyền Thiên tông Mộ Dung Hiên và Thương Tình Tuyết.

“Nha, Nam Cung Hoàng, ngươi có chút chật vật a.”

Mộ Dung Hiên nhìn Nam Cung Hoàng cười nhạt nói.

“Đây chính là thiên kiêu cấm kỵ, ngươi đi thử xem?”

Nam Cung Hoàng nhếch miệng nói, xem ra, hắn ta còn chênh lệch với thiên kiêu cấm kỵ một đoạn.

Bên cạnh Thương Tình Tuyết liếc mắt, “Đều lúc này, các ngươi còn tranh cãi sao?”

Nàng lấy một giọt chất lỏng màu xanh lục ra, trong nháy mắt bắn vào miệng Nam Cung Hoàng.

Một cỗ sinh cơ to lớn bạo phát, phút chốc đã chữa khỏi tám phần thương thế của Nam Cung Hoàng, linh lực cũng khôi phục không ít.

“Cũng may trên người ta còn thừa một chút địa mạch tinh nguyên.”

Thương Tình Tuyết nói, sau đó đề phòng nhìn mấy vị thiên kiêu cấm kỵ trên không trung.

Tình huống hiện tại không thể lạc quan.

Một vị thiên kiêu cấm kỵ đã đủ đánh bọn họ rồi, huống chi mấy người trước mặt này đều ôm địch ý với bọn họ.

“Địa mạch tinh nguyên, các ngươi có quan hệ thế nào với Sở Cuồng Nhân?”

Bái Hồng Ngọc lạnh giọng hỏi, địa mạch tinh nguyên quý giá như vậy, nếu không phải người thân cận, có ai sẽ tuỳ tiện tặng chứ?

“Không liên quan đến ngươi.”

“Hừ, không nói cũng không quan trọng, ta vốn không muốn hạ sát thủ, nhưng các ngươi lại chọc giận ta, vậy cũng đừng trách ta không khách khí.”

Long Phượng Hồng Đao trong tay Bái Hồng Ngọc bắn ra đao quang lạnh thấu xương, càng thêm sáng chói loá mắt.

“Nhưng dáng vẻ vừa rồi của ngươi lại rất giống muốn hạ sát thủ với chúng ta đấy.”

Mộ Dung Hiên cười xùy một tiếng.

“Giết!”

Bái Hồng Ngọc quát lạnh một tiếng, không nói thêm lời nào, thôi động linh lực mênh mông, đưa tay lần nữa chém ra một đạo đao quang.

Ba người Mộ Dung Hiên liên thủ chống cự.

Ba người đã gặp các loại kì ngộ trến Đế lộ, tiến bộ vô cùng lớn, liên thủ chống cự, ngay cả Bái Hồng Ngọc cũng không thể bắt được ba người trong thời gian ngắn.

Chuyện này khiến nàng vô cùng tức giận.

Phải biết, lần này nàng đã đạt được cơ duyên rất lớn trong cấm địa Hoang Vu, thực lực vượt xa lúc trước.

Nàng vốn dự định tranh cao thấp với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng bây giờ, ngay cả ba đệ tử của đối phương cũng không thể bắt được, thực lực như vậy, sao có thể phân cao thấp với đối phương.

Nàng càng nghĩ càng nổi nóng, xuất thủ càng thêm bá đạo.

Đao quang hùng hồn mang theo cảnh tượng Thần Ma quỳ sát doạ người, không ngừng hiển hiện trong hư không.

Trường kiếm trong tay Mộ Dung Hiên vung vẩy, kiếm quang hỏa diễm nóng bỏng như muốn đốt cháy cả thiên địa, tu vi đã đạt đến Chuẩn Đế, cộng thêm hắn ta tu hành một loại công pháp Đế cấp cường đại nào đó, phẩm chất linh lực cao, cũng không kém Chuẩn Đế đỉnh phong bao nhiêu.

Chiến lực của Thương Tình Tuyết cũng không yếu, kỳ ngộ tại Thiên Sơn trì khiến Đạo Thể của nàng đã tăng lên cấp bậc Vô Thượng Đạo Thể, hàn khí bạo phát ra vô cùng khủng bố.

Hàn khí như thủy triều, từng cơn sóng liên tiếp.

Cho dù là Chuẩn Đế đỉnh phong cũng phải phá lệ cẩn thận.

Nam Cung Hoàng thôi động Âm Dương Thần Quang, dung nhập vào trong kiếm quang.

Ba người liên thủ chiến cấm kỵ, trong lúc nhất thời, lại có khuynh hướng áp chế Bái Hồng Ngọc.

Mọi người nhìn thấy rõ ràng, nếu không phải trong tay Bái Hồng Ngọc có Đế binh, chỉ sợ, giờ phút này đã thua.

“Hừ, quả thực làm mất mặt đám thiên kiêu cấm kỵ chúng ta.”

Một tiếng hừ lạnh vang lên, chỉ thấy Kiếm Đạo Tử xuất thủ.

Hắn ta đưa tay, có ba đạo kiếm quang đánh ra, trong nháy mắt bức lui ba người Nam Cung Hoàng.

Kiếm Đạo Tử vừa sải bước ra, đi đến trước mặt ba người, kiếm chi đạo vận trên người đổ ra, uy áp mạnh, khiến ba người có cảm giác hít thở không thông.

Cùng là thiên kiêu cấm kỵ, nhưng thực lực lúc này của Kiếm Đạo Tử còn mạnh hơn Bái Hồng Ngọc rất nhiều.

“Ba kiếm, các ngươi có thể sống sót dưới ba kiếm của ta, vậy ta sẽ để các ngươi rời khỏi nơi này!”

Kiếm Đạo Tử lạnh băng nói.

“Ha, ba kiếm này, không bằng để ta đón đỡ đi?”

Lúc này, một giọng nói thanh lãnh vang lên.

Theo sau là khí tức quang minh cuồn cuộn trên không trung.

Chương 588: Lam Vũ chiến Kiếm Đạo Tử, coi chừng gió lớn đau đầu lưỡi

“Ba kiếm này của ngươi, không bằng để ta đón đỡ đi?”

Một giọng nói thanh lãnh đạm mạc bỗng nhiên vang lên.

Chỉ thấy chân trời phía xa bỗng nhiên có lượng lớn bạch quang nở rộ, một cỗ khí tức quang minh mênh mông phun trào.

Cỗ này khí tức quang minh này cuồn cuộn dồi dào, dường như chiếu rọi hơn phân nửa chân trời.

Tu sĩ Ma tộc Đồ Hằng híp mắt nhìn khí tức bạch quang này, cảm thấy một trận khó chịu, ma khí của bọn họ nghiêng về hắc ám, tự nhiên rất không thích khí tức quang minh này, ngoại trừ Ma tộc, trong đám người còn có một số tu sĩ mặc trường bào màu đen cũng không nhịn được nhíu mày.

“Khí tức này, là đám gia hỏa ra vẻ đạo mạo kia tới.”

“Nhưng giọng nói này có chút lạ lẫm, hơn nữa khí tức quang minh mạnh mẽ như vậy, lúc nào thì trong Quang Minh giáo xuất hiện nhân vật như vậy?”

Đám tu sĩ mặc hắc bào hai mặt nhìn nhau, có chút không hiểu.

Ba người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên, Thương Tình Tuyết giống như nghĩ tới cái gì, trong mắt lộ ra vẻ kích động.

“Là nàng!”

Chỉ thấy trong đạo bạch quang mênh mông kia, có một nữ tử tóc bạc mặc khải giáp hoa lệ màu trắng bạc chậm rãi đi tới.

Chỗ đi đến, lượng lớn khí tức quang mang đan xen, hóa thành từng đoá Thần Hỏa màu trắng, một đầu đại đạo quang minh chiếu rọi bốn phương tám hướng.

Thánh nữ xuất hành, Thần Hỏa trải đường!

Một màn trước mắt khiến mọi người ở đây đều cảm thấy rung động.

Không ít người nhìn bóng người màu trắng bạc kia, trong mắt không nhịn được lộ ra vẻ si mê.

“Trời ạ, thật đẹp.”

“Thật Thần Thánh, chẳng lẽ đây là thần nữ hạ phàm sao?”

“Nàng là ai, khí thế kia, không giống bình thường.”

Mọi người nghị luận ầm ĩ, cho dù là thiên kiêu cấm kỵ cũng không nhịn được động dung.

Trên mặt ba người Mộ Dung Hiên cũng tràn đầy kích động.

“Quả nhiên là Lam Vũ.”

“Nàng tới, hơn nữa nhìn dáng vẻ còn mạnh hơn lúc chưa tiến vào Đế lộ rất nhiều.”

“Khí tức thật mạnh, không hổ là Lam Vũ.”

Người tới, chính là thánh nữ tân nhiệm của Quang Minh Thần Giáo, cũng là đệ tử của Huyền Thiên tông, người thân nhất của Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ!

Sau lưng Lam Vũ, các tu sĩ của Quang Minh giáo cũng đều hiện thân.

Sự xuất hiện của bọn họ khiến các tu sĩ ở đây nghị luận.

“Quang Minh Thần Giáo, đúng là người của Quang Minh Thần

Giáo.”

“Quang Minh Thần Giáo, Hắc Ám Thần Giáo, đây là hai đại giáo phái trên Đế lộ, truyền thừa lâu đời, có thể nói là một trong mấy đạo thống Viễn Cổ cổ xưa nhất.”

“Nàng lại bày ra trận địa lớn như vậy, các ngươi nhìn đi, ngay cả thiên kiêu cấm kỵ Quang Minh thánh tử đều ở sau lưng nàng, địa vị của nàng trong thần giáo, chỉ sợ khó có thể tưởng tượng!”

Lam Vũ hiện thân, tuyệt sắc chi tư, khí tức quang minh thần thánh, trong nháy mắt trở thành tiêu điểm được mọi người chú mục.

Ngay cả đám thiên kiêu cấm kỵ Kiếm Đạo Tử, Vương Quyền đã nhìn thấy đủ loại mỹ nữ cũng không nhịn được hai mắt tỏa sáng, lộ ra vẻ kinh diễm.

“Lúc nào thì Quang Minh Thần Giáo xuất hiện nhân vật này? Bạch Thiên Hành, ngươi không giải thích gì sao?”

Kiếm Đạo Tử nhìn về phía Quang Minh thánh tử Bạch Thiên Hành sau lưng Lam Vũ hỏi.

Bạch Thiên Hành cười nhạt một tiếng nói: “Nàng là thánh nữ tân nhiệm của Quang Minh Thần Giáo ta.”

“Vị trí thánh nữ của Quang Minh giáo để trống nhiều năm, không ngờ các ngươi lại tìm được, nhưng vì sao các ngươi phải nhúng tay vào chuyện này?”

Kiếm Đạo Tử đạm mạc hỏi.

Bạch Thiên Hành cũng có chút không hiểu nhìn về phía Lam Vũ.

Lam Vũ không giải thích quá nhiều, đạm mạc nhìn qua Kiếm Đạo Tử nói: “Muốn thương tổn bọn họ, phải qua cửa ải của ta của ta trước!”

Huyền Thiên tông là tông môn của Sở Cuồng Nhân, là nhà của nàng.

Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên, Thương Tình Tuyết giống như người nhà của nàng vậy, làm sao nàng có thể ngồi nhìn Kiếm Đạo Tử thương tổn bọn họ được?

“Ha, xem ra, ngươi quản định chuyện này rồi.”

Kiếm Đạo Tử cau mày.

Khí chất va tướng mạo của Lam Vũ đúng là đã khiến hắn ta kinh diễm, nhưng hắn ta sẽ không vì vậy mà lưu tình.

“Xuất kiếm đi!” Lam Vũ đạm mạc nói.

“Vậy liền để ta nhìn xem thực lực của thánh nữ Quang Minh giáo đi.”

Trên người Kiếm Đạo Tử dần xuất hiện một cỗ kiếm khí bá đạo lạnh thấu xương, kiếm khí bốn phía đều rung động không thôi.

“Ta đã nói, nếu bọn họ có thể đỡ được ba kiếm của ta, ta sẽ để bọn họ còn sống rời đi.”

“Hiện tại, nếu ngươi muốn xuất đầu, vậy để ngươi ngăn chặn ba kiếm này đi!”

Kiếm Đạo Tử đưa tay chém ra kiếm đầu tiên!

Kiếm khí như thủy triều, từ trên trời giáng xuống!

Lam Vũ đứng tại chỗ, trong lòng bàn tay có một đoàn Thần Hỏa màu trắng thiêu đốt hừng hực.

Một chưởng vỗ ra, Quang Minh Thần Hỏa ra!

Hai cỗ lực lượng va chạm, Thần Hỏa phá nát, kiếm quang cũng theo đó tan rã!

Thiên kiêu bốn phía đều phải lùi lại mấy bước.

Lam Vũ lại đứng vững như bàn thạch, “Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, chỉ có như thế thôi sao? So với công tử, ngươi, kém xa!”

Nghe nàng nói vậy, công tử trong miệng nàng cũng có Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm.

Mọi người nghe vậy, trong mắt lộ ra suy tư.

Ánh mắt Kiếm Đạo Tử run lên, “Ngươi nói công tử, là Sở Cuồng Nhân! !”

Không chỉ hắn ta, cách đó không xa, ánh mắt thánh tử Quang Minh giáo Bạch Thiên Hành cũng lóe lên, thì ra vị công tử kia là Sở Cuồng Nhân?

“Đến, thi triển kiếm thứ hai của ngươi, để ta nhìn xem, ngươi xuất toàn lực, có thể bằng mấy phần của công tử.”

Lam Vũ không trả lời thẳng Kiếm Đạo Tử.

Nhưng trong mắt mọi người, nàng đã chấp nhận.

Nghĩ đến đây, mọi người không khỏi tấm tắc,

“Thánh nữ Quang Minh giáo lại cung kính Sở Cuồng Nhân như vậy, chậc chậc, chuyện này thật khiến người ta bất ngờ.”

“Chậc chậc, thủ đoạn của Sở Cuồng Nhân đúng là cao minh.”

“Đúng vậy.”

Trong đám người, Lý Sách Long cũng đứng trong đó, hắn ta nhìn Lam Vũ, ánh mắt lộ ra vẻ ghen ghét.

Móa nó, làm sao đám giai nhân tuyệt sắc này đều có quan hệ với Sở Cuồng Nhân? !

Lãnh Ngưng Ngọc, Mị Kiếm Vệ, hiện tại lại thêm Lam Vũ...

Mỗi người đều là giai nhân tuyệt sắc, tuyệt thế thiên kiêu, hơn nữa địa vị của người này còn trâu bò hơn người kia.

“Người có liên quan đến Sở Cuồng Nhân, đều là kẻ địch của ta!”

“Cho dù ngươi là thánh nữ của Quang Minh giáo, cũng không ngoại lệ!”

Kiếm Đạo Tử hừ lạnh một tiếng, kiếm chi đạo vận trên người bạo phát, linh lực phun trào, ngưng tụ ra một đạo kiếm ảnh hư huyễn

trong hư không.

Một kiếm chém xuống, lôi cuốn phong bạo, hư không vỡ tan như gương, xuất hiện từng đạo đường vân màu trắng.

“Kiếm chi phong!”

Đối mặt cơn bão táp chi kiếm này, Lam Vũ vô cùng trầm ổn, khải giáp màu trắng bạc trên người nở rộ quang huy, khí tức quang minh thần thánh thấu thể mà ra!

“Quang Minh Thần Thuẫn!”

Khí tức quang minh thần thành bạo phát, ngưng tụ ra một cái thần thuẫn thiêu đốt hỏa diễm màu trắng.

Gió bão chi kiếm đánh vào thần thuẫn, bộc phát ra tiếng oanh minh, chấn động bốn phía.

Thuẫn bài phá nát, gió bão chi kiếm còn sót xuyên qua thuẫn bài, quét về phía Lam Vũ, khiến nàng phải lùi lại mấy bước.

“Đúng là có mấy phần thực lực.”

Lam Vũ tro bụi trên khải giáp, đạm mạc nói: “Ngươi còn một kiếm cuối cùng!”

“Một kiếm cuối cùng, ngươi không chặn được!”

“Coi chừng gió lớn, đau đầu lưỡi.”

“Hừ!” Ba động linh lực Kiếm Đạo Tử vô cùng mênh mông, ba dị tượng Đạo Thể đều bạo phát.

Đây là một kiếm cuối cùng, linh lực của Kiếm Đạo Tử bạo phát, kiếm chi đạo vận và linh lực đều thôi động đến cực hạn, hóa thành một đạo kiếm ảnh bốn màu, trong đó ẩn chứa sức mạnh bốn loại phong địa thủy hỏa, mặc dù không có kiếm nguyên, nhưng hắn ta vẫn còn tu hành tứ tượng kiếm đạo.

Thậm chí sau khi luyện hóa truyền thừa của Thanh Huyền Kiếm Đế, hắn ta đã suy ra, cảm ngộ với tứ tượng kiếm đạo đã nâng cao một bước.

Một kiếm chém xuống, tứ tượng chi lực ngưng tụ thành kiếm ảnh sáng chói mắt, chém về phía Lam Vũ!

“Thẩm Phán Chi Mâu!”

Lam Vũ vận chuyển Quang Minh Thần Hỏa, hóa thành một cái Thần Mâu, trong nháy mắt bắn ra!

Một Thần Mâu, một kiếm ảnh ầm vang va chạm!

Lam Vũ, Kiếm Đạo Tử đều bị đẩy lui gần một trăm trượng.

Chương 589: Các phương uy hiếp, lá gan của các ngươi thật lớn

“Thật mạnh! Một kích vưa rồi, đoán chừng đã tiếp cận cấp bậc Hoàng giả.”

Thiên kiêu bốn phía chính mắt thấy Thần Mâu và kiếm ảnh va chạm, không khỏi có chút chấn kinh.

Cho dù là thiên kiêu cấm kỵ, cũng cảm thấy vô cùng ngưng trọng.

Vốn dĩ, trong số các thiên kiêu cơ bản không ai có chiến lực đạt tới cấp bậc Hoàng giả, đó đều là các Chuẩn Đế có nội tình thâm hậu.

Nhưng đế vị sắp hiện ra, các loại cơ duyên xuất hiện tầng tầng lớp lớp, các thiên kiêu tiến bộ nhanh chóng, nên một số thiên kiêu đã có chiến lực tiếp cận Hoàng giả.

“Mới nói, cẩn thận gió lớn đau đầu lưỡi mà.”

Lam Vũ từ tốn nói, đón đỡ ba kiếm của Kiếm Đạo Tử ba, nàng đúng là lông tóc không tổn hao gì, không thể nghi ngờ, chiến lực của nàng mạnh đã đạt đến trình độ cấm kỵ.

Thậm chí, không hề yếu hơn thiên kiêu cấm kỵ như Kiếm Đạo Tử.

“Hừ, vừa rồi ta vẫn chưa vận dụng toàn lực.”

Ba kiếm bị ngăn lại, Kiếm Đạo Tử cảm giác có chút mất mặt, hừ lạnh một tiếng nói ra.

Lời này của hắn ta cũng không phải nói dối.

Ít nhất, hắn ta thật sự chưa sử dụng Đế binh.

“Ba kiếm đã qua, ngươi nói lời giữ lời đi.”

Lam Vũ đạm mạc nói ra, ánh mắt liếc nhìn những người còn lại, “Hiện tại, còn ai muốn thương tổn bọn họ không?”

Đám người đưa mắt nhìn nhau, không người nào dám lên tiếng.

Lam Vũ quá cường thế, cho dù là thiên kiêu cấm kỵ cũng không nguyện ý tuỳ tiện đối địch.

Trong đám người, một số tu sĩ mặc hắc bào hai mặt nhìn nhau, trong mắt mang theo một chút chấn kinh cùng lo lắng.

Những người này, là tu sĩ của Hắc Ám Thần Giáo, mà Hắc Ám Thần Giáo chính là kẻ địch trời sinh của Quang Minh Thần Giáo, nhiều năm qua, hai bên vẫn luôn giao đấu không ngừng.

“Vốn dĩ Quang Minh giáo có một vị thánh tử đã không dễ đối phó, hiện tại, lại xuất hiện một vị thánh nữ, chỉ sợ, càng khó chống lại hơn.”

“Đúng vậy, Hắc Ám Thần Giáo ta không thể rơi xuống hạ phong, nhất định phải nhanh chóng tìm được thánh nữ Hắc Ám đời tiếp theo mới được.”

Các tu sĩ của Hắc Ám Thần Giáo dùng linh niệm trao đổi.

Lúc này, bọn họ cảm nhận được một cỗ khí tức hắc ám từ đằng xa lướt đến.

“Này khí tức, là thánh tử đại nhân.”

Tu sĩ Hắc Ám Thần Giáo kích động nhìn về phía xa.

“Ha ha, thánh nữ Quang Minh giáo, có ý tứ, người mà ngươi muốn bảo vệ, ta lại muốn giết! !”

Một đạo chưởng kình hùng hồn bá đạo, cuốn theo khí tức hắc ám vô biên ùn ùn kéo đến, mục tiêu chính là ba người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên, Thương Tình Tuyết!

“Ngươi dám!”

Lam Vũ quát lạnh một tiếng, lách mình đi đến trước chưởng kình.

Lượng lớn khí tức quang minh thần thánh phun ra ngoài, một chưởng oanh ra, ngọn lửa màu trắng giống như muốn thiêu đốt thiên địa rơi vào chưởng kình màu đen.

Một tiếng kinh thiên động địa vang lên, khí tức hắc ám, quang minh không ngừng dây dưa va chạm, hư không liên tiếp nổ tung.

Khí lãng cuồng bạo phóng ra từng cơn.

Mà dưới khí tức doạ người này, nơi xa một bóng người tóc đen hắc bào, toàn thân phun trào khí tức hắc ám nhanh chóng bay về phía mọi người.

“Thánh tử Hắc Ám Thần Giáo, Phùng Mặc!”

“Thiên kiêu cấm kỵ của Quang Minh Thần Giáo, Hắc Ám Thần Giáo đều tới, sẽ không đánh lên chứ?”

“Có khả năng.”

Phải biết, quang minh và hắc ám trời sinh bất dung, đây là chuyện mà tất cả mọi người trên Đế lộ đều biết.

Hai đại giáo phái này vì tín ngưỡng, từ xưa đến nay không biết đã trải qua bao nhiêu lần thánh chiến rồi.

“Phùng Mặc!”

Ánh mắt Bạch Thiên Hành ngưng trọng, có chút ngoài ý muốn, “Khí tức của ngươi, cường thịnh hơn rất nhiều.”

“Đây chính là cơ duyên của ta, chỉ là không nghĩ tới, Bạch Thiên Hành, ngươi thế lại để một nữ nhân leo lên đầu.”

Hắc Ám thánh tử Phùng Mặc nhìn Bạch Thiên Hành, cười xùy một tiếng.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Bạch Thiên Hành lập tức trầm xuống, trong mắt lóe ra lãnh ý, “Nếu ngươi muốn chiến, ta phụng bồi tới cùng!”

“Hiện tại ta càng cảm thấy hứng thú với vị thánh nữ này hơn.”

Phùng Mặc không tiếp tục để ý đến Bạch Thiên Hành, mà nhìn về phía Lam Vũ, Lam Vũ cũng đang nhìn hắn ta, nhưng ánh mắt vô cùng băng lãnh.

Vừa rồi, người này muốn giết mấy người Thương Tình Tuyết.

Chỉ dựa vào điểm này, cũng đủ dẫn động sát ý của Lam Vũ.

“Quang Minh thánh nữ, ta nói, ngươi càng muốn bảo vệ ba người này, thì ta càng muốn giết!”

Phùng Mặc nói, ánh mắt lộ ra trêu tức.

Hắn ta căn bản không biết ba người Nam Cung Hoàng, nhưng người Lam Vũ muốn bảo vệ, hắn ta liền muốn giết!

Thậm chí, đây là lần đầu tiên hắn ta và Lam Vũ gặp mặt.

Hắc ám và quang minh đã định trước là không có cách nào tương dung, cho nên, bọn họ nhất định là kẻ địch!

“Ngươi, muốn chết!”

Lời nói của Phùng Mặc đã dẫn động sát ý của Lam Vũ.

Lửa giận quang minh, bạo phát!

Khí tức quang minh cuồn cuộn như biển, từ trên người Lam Vũ tuôn ra, bức Phùng Mặc lui lại mấy trượng.

“Thật mạnh, thảo nào có thể leo lên đầu Bạch Thiên Hành.”

“Nhưng, ngươi đã được chứng kiến tuyệt vọng đến từ hắc ám chưa?”

Phùng Mặc quát lạnh một tiếng, hắc ám chi khí trên người cũng theo đó bạo phát, ngang bằng với khí tức quang minh trên người Lam Vũ!

Quang minh, hắc ám, hai tồn tại không cách nào tương dung bộc phát ra xung đột cùng cực!

Hai cỗ lực lượng trùng kích, mặt đất bốn phía lập tức nổ tung, một đám tu sĩ bị lực trùng kích doạ người này không ngừng bị bức lui ra ngoài.

“Thẩm Phán Chi Mâu! !”

Lam Vũ cũng không nói nhảm, trực tiếp thi triển chiêu thức mạnh nhất.

Lượng lớn Quang Minh Thần Hỏa hóa thành một thanh Thần Mâu, đột nhiên vung ra, uy lực mạnh mẽ khiến Phùng Mặc không nhịn được choáng váng.

“Tuyệt Vọng Chi Đao!”

Phùng Mặc đột nhiên lấy ra một thanh trường đao màu đen, phía trên khảm nạm bảo thạch hoa lệ, nhưng lại phun trào khí tức hắc ám vô cùng thuần túy.

Chém ra một đao, đao mang màu đen cuốn theo hắc ám chi lực khiến người ta tuyệt vọng rơi vào Thần Mâu màu trắng.

Ầm! !

Một tiếng bạo vang, lực trùng kích càng thêm kịch liệt tuôn ra.

Hai người Phùng Mặc, Lam Vũ đều bị đẩy lui.

“Hắc Ám Hư Không Diệt!”

Phùng Mặc lui về phía sau, trên người bộc phát ra linh lực hắc ám mạnh mẽ tuyệt luân, không ngừng rót vào trên trường đao.

Một cỗ đạo vận hắc ám mênh mông bạo phát, hóa thành một đạo đao quang dọa người, những nơi đi qua, hư không đều bị hắc ám bao trùm, vạn vật sụp đổ!

“Thần Huy Diệu Thế!”

Lam Vũ đưa tay, lượng lớn khí tức quang mang lưu chuyển trong hư không, hội tụ trong lòng bàn tay nàng.

Một đạo thần huy, giống như đạo quang mang Hỗn Độn khai thiên, chiếu rọi đại thiên thế giới!

Hai cỗ lực lượng thần huy, Hắc Ám chi đạo va chạm trên không trung, sau đó nổ tung, giống như đạn pháo, ầm vang dội khiến mười ngàn dặm tầng mây không ngừng lăn lộn.

Giữa thiên địa, sau khi thần huy và hắc ám giao thế, cuối cùng, cả hai đồng quy tại hư vô.

“Thánh nữ, ta đến giúp ngươi một tay.”

Bạch Thiên Hành nói, làm thánh tử của Quang Minh Thần Giáo, hắn ta cũng có trách nhiệm đối kháng Hắc Ám Thần Giáo.

Mà hắn ta vừa ra tay, Kiếm Đạo Tử cũng xuất thủ.

“Lấy nhiều khi ít, còn phải xem ta có đồng ý hay không.”

Kiếm Đạo Tử và Hắc Ám Giáo Hội không có giao tình gì, nhưng hắn ta không ngại ở đây trợ giúp đối phương, áp chế nhuệ khí của Lam Vũ.

Ai bảo Lam Vũ lại có quan hệ với Sở Cuồng Nhân đây.

“Phàm là người liên quan đến Sở Cuồng Nhân, Đa Bảo Cổ Động này đều không chào đón!”

Bái Hồng Ngọc lên tiếng nói, cũng đứng về phía Phùng Mặc.

“A, mặc dù ta không muốn là địch với Quang Minh Thần Giáo, nhưng, ai bảo thánh nữ đại nhân ngươi lại muốn bảo vệ Sở Cuồng Nhân chứ?”

Vương gia Vương Quyền cũng lên tiếng, ánh mắt đạm mạc nhìn mấy người Lam Vũ.

“Ha ha, đả kích Sở Cuồng Nhân, làm sao có thể có thể thiếu Ma tộc ta?”

Đồ Hằng của ma tộc tiến tới một bước, ma khí trên người cuồn cuộn, có mấy phần tương tự với hắc ám chi khí của Phùng Mặc, nhưng có thêm mấy phần quỷ quyệt.

Hắc Ám Thần Giáo, Kiếm tộc, Vương gia, Bái gia, Ma tộc, năm đại thế lực liên thủ, uy áp Lam Vũ!

Bạch Thiên Hành cau mày, có chút nửa đường bỏ cuộc, “Thánh nữ, tình hình này có chút không ổn, công tử nhà ngươi cũng trêu chọc quá nhiều người đi.”

Lam Vũ ngoảnh mặt làm ngơ, ngăn cản trước mặt ba người Nam Cung Hoàng, nửa bước không lùi, “Vẫn là câu nói kia, muốn thương tổn bọn họ, phải bước qua cửa ải của ta trước!”

“Đã như vậy, cũng đừng trách chúng ta!”

Kiếm Đạo Tử cười lạnh một tiếng.

Ngay khi mấy vị thiên kiêu cấm kỵ sắp ra tay.

Một trường kiếm hoa lệ cuốn theo phong mang vô cùng sắc bén từ một phía bầu trời lướt đến, không nghiêng không lệch, cắm ở giữa hai phe.

Kiếm khí dồi dào như hồng thủy từ trên thân kiếm bạo phát, quét ngang thập phương!

Sắc mặt mấy vị thiên kiêu cấm kỵ thay đổi, không thể không lùi lại.

“Lá gan của các ngươi thật lớn, dám đả thương người của Huyền Thiên tông ta!”

Một giọng nói lạnh lùng quanh quẩn trong hư không, giống như Thần Linh giáng trần!

Chương 590: Một chiêu bại Bái Hồng Ngọc, Vương Quyền, trò chơi mà thôi

“Lá gan của các ngươi thần lớn, lại dám tổn thương người của Huyền Thiên tông ta!”

Cổ kiếm hoa lệ không nghiêng không lệch cắm giữa hai phe, một giọng nói lạnh lùng vang lên, không khí bốn phía giống như bị đông cứng.

Trong giọng nói kia còn cuốn theo sát ý lạnh như băng.

Chỉ thấy tầng mây lăn lộn, một bóng người bạch y tóc đen, tuấn dật tuyệt luân bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống.

Người tới, chính là Sở Cuồng Nhân.

Mà phía sau hắn, còn có ba nữ tử tuyệt sắc, theo thứ tự là Lãnh Ngưng Ngọc, Xích Nguyệt, Mị Kiếm Vệ.

Kiếm Đạo Tử thấy cảnh này, trong mắt tràn ngập lửa giận.

Mị Kiếm Vệ là thiên kiêu tuyệt đỉnh của Kiếm tộc, ngày trước ái mộ hắn ta, còn Lãnh Ngưng Ngọc chính là ánh trăng trong lòng hắn ta.

Nhưng bây giờ, hai nữ tử này đều đi theo Sở Cuồng Nhân, nhất là Mị Kiếm Vệ, dáng vẻ coi Sở Cuồng Nhân như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Điều này khiến hắn ta phẫn nộ đến cực hạn.

Trong đám người, vẻ mặt Lý Sách Long cũng tràn đầy oán độc.

“Sở Cuồng Nhân, những thiên kiêu cấm kỵ này đã khác xưa, ta xem ngươi sẽ đấu với bọn họ thế nào? !”

Sở Cuồng Nhân đạp không mà đến, rơi xuống bên cạnh Côn Ngô Kiếm.

Trên mặt ba người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên, Thương Tình Tuyết tràn đầy kích động.

Mà Lam Vũ có chút hoảng hốt, sau đó theo bản năng đứng phía sau đối phương, kiềm chế nội tâm kích động, “Công tử, đã lâu không gặp.”

Nàng nhìn thoáng qua ba nữ tử sau lưng Sở Cuồng Nhân, âm thầm đoán quan hệ của bọn họ với Sở Cuồng Nhân.

“Ừm, đã lâu không gặp, gần đây được chứ?”

“Tất cả đều mạnh khỏe.”

Chỉ là nhớ ngươi.

Đương nhiên, câu nói tiếp theo, dựa vào tính cách rụt rè của Lam Vũ sẽ không nói ra.

“Chờ ta giải quyết mấy con côn trùng nhỏ này xong, sẽ ôn chuyện với ngươi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng nói, lần nữa nhìn thấy Lam Vũ, tâm tình của hắn rất không tệ.

Sau đó, hắn quay người nhìn về phía đám người Kiếm Đạo Tử, nụ cười trên mặt biến mất, thay vào đó là vẻ vô cùng lạnh lùng.

“Lá gan của các ngươi lớn hơn rồi.”

Lời nói đạm mạc lại dẫn dắt linh khí thiên địa bốn phía thay đổi, nhiệt độ trong không khí chợt hạ xuống, khiến người ta không rét mà run.

“Kẻ tài cao gan cũng lớn, Sở Cuồng Nhân, hôm nay thực lực của chúng ta đã khác xưa, ngươi cho rằng, ngươi còn có thể quét ngang tất cả sao?”

Bái Hồng Ngọc hừ lạnh một tiếng, Long Phượng Hồng Đao trong tay bộc phát ra một đạo đao quang màu đỏ sáng chói.

Một đao trảm xuống, đao quang bỗng dưng hiện lên, trong hư không lập tức xuất hiện dị tượng Thần Ma quỳ xuống bái trời xanh, còn có hư ảnh một long một phượng trùng sát mà ra!

Bái Hồng Ngọc đã phát huy uy lực của đế thuật, Đế binh tới cực hạn!

Một đao kia, tồn tại phía dưới Hoàng giả đều phải cẩn thận đối mặt.

Nếu là Sở Cuồng Nhân lúc trước, đối mặt với đạo đao quang này, có lẽ còn phải cẩn thận một chút.

Nhưng lúc này không chỉ có đám thiên kiêu cấm kỵ kia tiến bộ.

Sở Cuồng Nhân tiến bộ, còn cường đại vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Đối mặt với một kích của Bái Hồng Ngọc, hắn ngưng tụ kiếm chỉ, nhẹ nhàng vạch một cái trong hư không, một đạo kiếm quang màu tím sáng chói gào thét mà ra.

Kiếm quang phá nát đao quang và hư ảnh Long Phượng, sau đó hung hăng đánh lên người Bái Hồng Ngọc.

Mặc dù có khải giáp màu đỏ tươi bảo hộ, nhưng Bái Hồng Ngọc vẫn không nhịn được phun ra một ngụm máu, cả người giống như diều đứt dây, bị hất bay ra ngoài, trong nháy mắt, khí tức vô cùng cường thịnh đã trở nên uể oải, nằm trên mặt đất, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Chỉ một đạo kiếm quang, nàng tự nhận đã tiến bộ không nhỏ, nhưng vẫn thất bại!

Còn bại nhanh chóng như thế, thật là... Không thể tin được!

“Đây chính là kẻ tài cao gan cũng lớn mà ngươi lớn sao?”

“Nữ nhân, ngươi ngu xuẩn đến mức khiến ta cảm thấy kinh ngạc.”

Sở Cuồng Nhân liếc Bái Hồng Ngọc một cái, rồi đạm mạc nói.

Các thiên kiêu khác nhìn thấy vậy, không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy không thể tin được.

Nói thế nào Bái Hồng Ngọc cũng là một vị thiên kiêu cấm kỵ a!

Lại bị một chiêu đánh bại như thế?

Chiến lực như vậy, thật sự đã khiêu chiến năng lực chịu lực trong lòng bọn họ.

“Quả nhiên thực lực của hắn đã càng thêm cường đại.”

Trên mặt Vương Quyền tràn đầy ngưng trọng nói.

Một kiếm vưa rồi, cho dù hắn ta đã tiến bộ rất nhiều cũng không hoàn toàn nắm chắc có thể đón đỡ.

“Một chiêu!”

“Ta chỉ có cơ hội một chiêu! Nếu một chiêu không có cách nào đánh bại Sở Cuồng Nhân, ta sẽ không có cơ hội nữa!”

Vương Quyền hít sâu một hơi, ngay sau đó, hắn ta tiến tới một bước, trên người bộc phát ra một cỗ quanh hoa ngũ sắc sáng chói, không ngừng đan xen trên đỉnh đầu, hóa thành một vòng ánh sáng ngũ sắc, đạo vận và linh lực giống như thuỷ triều, liên tiếp không ngừng khuếch tán.

Không chỉ như thế, hắn ta còn lấy ra một kiện Đế binh.

Đó là một cái chuông!

Một cái chuông ngũ sắc khắc cảnh tượng sơn hà cẩm tú!

Chính là Đế binh của Vương gia, Ngũ Hành Sơn Hà Chung, ngày xưa chủ mẫu Vương gia đã từng dùng chiếc chuông này đối phó Sở Cuồng Nhân.

“Sở Cuồng Nhân, lãnh giáo Ngũ Hành Thần Luân đã thăng hoa của ta đi, cộng thêm uy lực của Ngũ Hành Sơn Hà Chung nữa! !”

Vương Quyền hét lớn một tiếng.

Ngũ Hành Thần Luân trên đỉnh đầu nở rộ quang huy, Ngũ Sắc

Thần Chung phát ra từng đạo tiếng chuông, rung động chư thiên.

“Ngũ Hành Đại Cầm Nã!”

Vương Quyền đưa tay ra, năm ngón tay bắn ra năm đạo quang mang, xen lẫn hình thành một đại thủ ngũ sắc che khuất bầu trời trong hư không, sau đó hướng về phía Sở Cuồng Nhân!

Uy áp mênh mông bao phủ chư thiên, rung động sơn hà.

“Ngũ hành chi lực, xem như ngươi đã nắm giữ rất tốt, nhưng đáng tiếc, ngũ hành vẫn không địch lại một kiếm của ta!”

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân rung động, Côn Ngô Kiếm cắm trên mặt đất tự động ra khỏi vỏ, lơ lửng bên cạnh hắn, kiếm chuyển hướng, một đạo kiếm quang lạnh lẽo từ trên mũi kiếm bắn ra!

Kiếm quang giống như tia chớp bay lượn ra, xuyên mây phá không, rơi vào trên ngũ hành đại thủ.

Một cái chớp mắt, ngũ hành đại thủ cứ thế bị xé rách!

Ngũ hành chi lực phá nát, kiếm quang thế như chẻ tre, khóa chặt Vương Quyền!

Sắc mặt Vương Quyền đại biến, vội vàng thao túng Ngũ Hành Sơn Hà Chung ngăn trước mặt, oanh một tiếng va chạm với đạo kiếm quang kia.

Chỉ thấy Sơn Hà Chung bay ngược ra, nện trên người Vương Quyền, trực tiếp đập nát Ngũ Hành Thần Luân trên đỉnh đầu hắn ta, càng đụng nát mấy cái xương trên người hắn ta, hắn ta lập tức bay ngược ra ngoài, đụng vào một ngón núi cách đó không xa.

Sơn phong sụp đổ, bụi mù nổi lên bốn phía.

Mặc dù mọi người phát giác khí tức yếu ớt trong đó, nhưng đều biết, Vương Quyền bại.

Giống như Bái Hồng Ngọc, bị đánh bại nhanh chóng.

“Cái chuông này cũng không tệ, “

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng Ngũ Hành Sơn Hà Chung bị đánh bay, thôi động niệm lực, cách không mang tới.

Sơn Hà Chung còn muốn phản kháng, nhưng lại bị Sở Cuồng Nhân dùng linh lực cưỡng ép trấn áp.

"Thực lực của người này đã cường đại mức này rồi!"

Đồ Hằng của ma tộc vốn định xuất thủ đối phó Sở Cuồng Nhân, lại nhìn thấy thảm trạng của Bái Hồng Ngọc, Vương Quyền, nhất thời kiêng kị đến không dám động thủ, yên lặng lui lại.

Hiện trường, các thiên kiêu còn lại đều câm như hến.

Lúc này, chỉ thấy một cỗ kiếm chi đạo vận lạnh thấu xương bạo phát, trong nháy mắt, tất cả kiếm khí ở đây rung động.

Sở Cuồng Nhân cảm giác được cỗ đạo vận này, nhìn về phía Kiếm Đạo Tử, "Ta nghĩ, ngươi cũng muốn xuất thủ."

"Sở Cuồng Nhân, ta và ngươi có ân oán, hôm nay chấm dứt đi!"

"n oán? A, trong mắt ngươi, đó là ân oán, nhưng trong mắt ta, đây chỉ là một trò chơi mà thôi."

Sở Cuồng Nhân đạm mạc cười nói.

Hắn chưa bao giờ đặt Kiếm Đạo Tử vào mắt, hắn ta giống như giun dế.

Ai sẽ có ân oán với một con giun con dế chứ?

Chương 591: Ngươi có ba chiêu cơ hội, chơi chán

Kiếm Đạo Tử nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lóe lên hận ý khắc cốt ghi tâm.

Ba đại dị tượng đạo thể của Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm bạo phát, khiến kiếm khí bốn phía rung động, phát ra tiếng kiếm ngân.

“Ha, ngươi muốn so kiếm với ta sao?”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, “Cũng được, dù sao cũng là một trò chơi mà thôi.”

Chỉ thấy kiếm chi đạo vận trên người hắn cũng bạo phát.

Một cỗ kiếm chi đạo vận còn lạnh thấu xương hơn của Kiếm Đạo Tử lưu chuyển mà ra, bao trùm mấy vạn dặm.

Hai đại Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm quyết đấu, uy thế mạnh, khiến vô số kiếm khí trong tay các kiếm khách cùng nhau phóng lên tận trời, lượn vòng quanh.

“Kiếm đạo thật mạnh.”

“Trời ạ, hai cái Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm quyết đấu, trận chiến này, tuyệt đối có thể ghi vào sử sách kiếm đạo, thật đáng sợ.”

“Đúng vậy.”

Tất cả mọi người đều đang thán phục.

Mà Sở Cuồng Nhân và Kiếm Đạo Tử đứng cách nhau cách nhau mấy chục trượng.

Một người vẻ mặt bình tĩnh, không hề bận tâm, một người mang theo cừu hận cực đoan, lửa hận trong mắt như muốn thiêu đốt kẻ thù đối diện thành tro bụi!

“Sở Cuồng Nhân, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, ai mới là người đứng trên đỉnh phong kiếm đạo!”

Trong tay Kiếm Đạo Tử xuất hiện hai thanh kiếm.

Một thanh là Kim Đế Thần Kiếm của Đế tộc, một thanh khác là Thanh Huyền Thần Kiếm.

Hai đại Đế binh cùng nhau xuất hiện, chiếu ra vạn đạo quang huy, uy áp đế đạo hùng hậu như từng cơn sóng liên tiếp khuếch tán!

Thực lực của Kiếm Đạo Tử cũng đạt tới cập độ kinh khủng nhất từ lúc chào đời đến này!

Kiếm khách bốn phía đều tán thưởng.

“Không hổ là Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, lại có thể đồng thời thao túng hai thanh kiếm khí Đế binh!”

“Hai thanh Đế binh gia trì, khó có thể tưởng tượng, lúc này thực lực của Kiếm Đạo Tử sẽ khủng bố cỡ nào, ngay cả Hoàng giả cũng có thể đánh một trận đi.”

“Kiếm Đạo Tử, quá mạnh.”

Kiếm Đạo Tử chi uy, chấn nhiếp toàn trường.

Bái Hồng Ngọc, Đồ Hằng và Vương Quyền từ trong phế tích đi ra cũng vô cùng kinh ngạc.

“Không ngờ thực lực của Kiếm Đạo Tử đã tiến bộ đến trình độ này.”

“Có lẽ, hắn thật sự có thể đối kháng với Sở Cuồng Nhân.”

Trong mắt mấy vị thiên kiêu cấm kỵ mang theo chờ mong.

Bọn họ quá muốn Sở Cuồng Nhân thất bại.

Đối phương nhiều lần đả kích lòng tin của bọn họ, cảm giác này, đã khiến đạo tâm bọn họ muốn sụp đổ.

“Sở Cuồng Nhân, xuất ra Đế binh đi!”

Kiếm Đạo Tử quát lạnh một tiếng.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, khẽ cười một tiếng, “Đối phó với đại thiên kiêu, xưa nay ta không vận dụng Đế binh, như thế quá khi dễ người.”

“Hừ, cuồng vọng! !”

Tay trái tay phải Kiếm Đạo Tử đều cầm một thanh Đế binh, tay phải trảm ra, Kim Đế Thần Kiếm tách ra từng đạo quang huy, một đạo kiếm khí giống như gió bão, ầm vang bạo phát!

Được Đế binh gia trì, uy lực một đạo kiếm khí này còn cường đại hơn lúc hắn ta đối phó với Lam Vũ.

Kiếm khí lướt qua, hư không vỡ tan, khắp nơi rung chuyển không thôi.

“Phá.”

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, Côn Ngô Kiếm xoay quanh người, nhẹ nhàng vạch một cái, kiếm khí kinh khủng kia lập tức bị chém vỡ!

Kiếm Đạo Tử thấy thế, lại lần nữa chém ra một kiếm.

Khác với gió bão chi kiếm, một kiếm này, cuốn theo hỏa diễm nóng rực.

Nhưng một kiếm này cũng không đả thương được Sở Cuồng Nhân.

“Ba chiêu.” Ngay khi Kiếm Đạo Tử muốn đưa tay tấn công, Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên duỗi ra ba ngón tay, chậm rãi nói: “Ta lại cho ngươi ba chiêu cơ hội, sau ba chiêu, nếu ngươi không có biện pháp khơi dậy hứng thú của ta… Thì lần này, ngươi đi chết đi!”

Lời này khiến Kiếm Đạo Tử càng thêm nổi nóng.

Hắn ta tức đến xanh mét mặt mày, kiếm chi đạo vận trên người không ngừng kéo lên, “Sở Cuồng Nhân, ngươi sẽ phải trả giá đắt vì sự tự đại của mình!”

Đạo vận lưu chuyển trên hai thanh kiếm, linh lực rót vào, hóa thành một đạo kiếm ảnh ngập trời chém ra!

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, giơ kiếm trảm xuống, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật ra, trong nháy chém nát kiếm ảnh kia!

“Ngươi còn hai kiếm nữa.”

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, Côn Ngô Kiếm lơ lửng bên cạnh hắn.

Các thiên kiêu bốn phía thấy thế, không khỏi cảm thấy tim đập nhanh.

Quá kinh khủng.

Kiếm Đạo Tử tay cầm hai kiện Đế binh, chiến lực vô cùng mạnh mẽ, nhưng dù cho như vậy, vẫn không có cách nào thương tổn Sở Cuồng Nhân.

Không chỉ như thế, rõ ràng đối phương không xuất toàn lực, hoàn toàn là dáng vẻ đang trêu tức Kiếm Đạo Tử.

Giống như hắn nói, đây chỉ là một trò chơi mà thôi.

“Địa kiếm, phong kiếm, hỏa kiếm, thủy kiếm!”

“Tứ tượng tụ, một kiếm, trảm thiên! !”

Kiếm Đạo Tử hét lên một tiếng, thôi động linh lực, cùng lúc đó, tứ tượng kiếm đạo cũng đạt tới cực hạn.

Một đạo kiếm ảnh bốn màu ầm vang phóng lên tận trời, chính là tứ tượng kiếm đạo của Kiếm Đạo Tử!

“Ha, đạo của ngươi đã đạt đến đại thành đỉnh phong, tiếp cận viên mãn, xem ra truyền thừa của Thanh Huyền Kiếm Đế có trợ giúp rất lớn đối với ngươi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Mà lúc này, kiếm ảnh bốn màu đã chém xuống!

Cuồng phong bao phủ, hỏa diễm thiêu đốt, dòng nước bành trướng, mặt đất rung chuyển, tứ tượng kiếm đạo chi lực được Đế binh gia trì, đánh về phía Sở Cuồng Nhân!

“Phá!”

Côn Ngô Kiếm rơi vào tay Sở Cuồng Nhân, hắn đạm mạc quát lên, một đạo kiếm khí bay ra.

Trong kiếm khí ẩn chứa linh lực đã đạt đến cực hạn của cấp bậc Chuẩn Đế, uy lực của nó vô cùng khủng bố, không cần nói cũng biết!

Nương theo một âm thanh kinh hãi, tứ tượng kiếm ảnh, ầm vang sụp đổ.

Kiếm Đạo Tử, bị oanh lui lại gần một trăm trượng.

Kiếm Đạo Tử nhìn Sở Cuồng Nhân trước mặt, hắn ta vốn dĩ rất tự tin, nhưng lúc này lại cảm nhận được một cỗ vô lực tật sâu.

“Ngươi còn một cơ hội cuối cùng.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Sở Cuồng Nhân, đây là ngươi bức ta!”

Kiếm Đạo Tử hít sâu một hơi, ánh mắt lộ ra vẻ dứt khoát.

Trong mắt hắn ta lộ ra một đạo tinh quang doạ người, lấy một đoạn xương ngón tay ra, đó là xương ngón tay của Đế giả!

Chỉ thấy hắn đột nhiên bóp nát xương ngón tay, linh lực vô cùng bàng bạc lập tức xuyên vào trong cơ thể hắn ta, khiến khí tức của hắn ta liên tục tăng lên!

Xương ngón tay của Đế giả, ấp ủ lực lượng của Đế giả.

Kiếm Đạo Tử luyện hóa bốn cái xương ngón tay của Thanh Huyền Kiếm Đế, lực lượng đã tăng đến cảnh giới này, mà bây giờ, hắn ta lấy ra một cái xương ngón tay nữa, không phải luyện hóa, mà để tăng linh lực lên trong thời gian ngắn, mặc dù chỉ là tạm thời, nhưng đây cũng là một đại sát chiêu!

“Chém! !”

Kiếm Đạo Tử lại thôi động tứ tượng kiếm đạo chém ra, kiếm ảnh kinh khủng hơn bạo phát!

Nhưng ngay sau đó, hắn ta lại quay người chạy trốn, không để ý đến một kiếm kia có thể khiến Sở Cuồng Nhân bị thương hay không.

Bởi vì hắn ta biết, cho dù hắn ta sử dụng xương ngón tay cũng không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, hơn nữa không luyện hóa, cưỡng ép dùng lực lượng của một cái xương ngón tay Đế giả để tăng linh lực lên, đã khiến nhục thân của hắn ta đạt tới cực hạn.

“Ngươi lại muốn chạy trốn, đáng tiếc, lần này, ngươi không có cơ hội.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, hắn đã chơi chán trò chơi với Kiếm Đạo Tử rồi.

Chỉ thấy hắn đưa tay ra, lại có một cỗ tứ tượng chi lực giống như Kiếm Đạo Tử ầm vang bạo phát!

Nhưng cỗ tứ tượng chi lực này còn mạnh hơn Kiếm Đạo Tử thi triển ra rất nhiều, căn bản không cùng một cấp bậc.

“Tứ tượng kiếm nguyên, đó là tứ tượng kiếm nguyên chi lực!”

Kiếm Đạo Tử cảm giác được khí tức từ phía sau truyền đến, khiếp sợ đến không gì sánh nổi.

Tứ tượng kiếm nguyên, đó vốn là lực lượng nên thuộc về hắn ta!

Tứ tượng chi lực quấn giao trong hư không, ngưng tụ thành một đạo kiếm ảnh bốn màu dài ngàn trượng, ẩn chứa một cỗ tứ tượng chi lực giống như có thể vỡ nát thiên địa, ầm vang chém ra.

Chính là vô thượng thần thông, Tứ Tượng Nguyên Thần Kiếm!

Chương 592: Đa Bảo Cổ Động phun trào,

ta muốn tất cả

Tứ Tượng Nguyên Thần Kiếm bỗng nhiên chém ra!

Trước mặt thần thông này, đạo kiếm ảnh Kiếm Đạo Tử chém ra này căn bản không đủ nhìn.

Trong nháy mắt hai bên tiếp xúc, kiếm ảnh oanh một tiếng phá nát!

Tứ Tượng Nguyên Thần Kiếm nhằm vào Kiếm Đạo Tử, tứ tượng chi lực xen lẫn trong hư không, hóa thành một tòa lồng giam tứ tượng, phong tỏa thiên địa!

“Không! !”

Kiếm Đạo Tử hét lớn một tiếng, trong mắt mang theo sợ hãi.

Cho dù hắn ta thôi động linh lực như thế nào, chống cự như thế nào đều không thể khiến cỗ cự lực này dừng lại.

Tứ Tượng Nguyên Thần Kiếm cứ thế đánh nổ Kiếm Đạo Tử!

Kiếm khí cũng không ngừng lại, đánh vào trong tầng mây nổ tung, tứ tượng chi lực kinh khủng quét ngang mười ngàn dặm tầng mây, hào quang lộng lẫy, sáng chói mắt!

“Đạo Tử!”

Trong đám người, đám tu sĩ Kiếm tộc nhìn thấy một màn này, đôi mắt như muốn nứt ra, nhìn Sở Cuồng Nhân, vừa giận vừa sợ.

Trái tim đám thiên kiêu cấm kỵ còn lại đập vô cùng nhanh, rất kiêng kị nhìn Sở Cuồng Nhân.

“Chiến lực của người này, quá kinh khủng!”

“Trong giới thiên kiêu, đoán chừng cũng chỉ có Tần Thiên Thần vinh dự xem là Đại Đế chuyển thế mới có cơ hội đánh với hắn một trận.”

Keng một tiếng.

Hai thanh Đế binh rơi xuống, cắm trên mặt đất.

Đó là Kim Đế Thần Kiếm và Thanh Huyền Thần Kiếm sau khi Kiếm Đạo Tử chết rơi xuống.

Thiên kiêu bốn phía nhìn hai kiện Đế binh này, ánh mắt vô cùng nóng rực, đây chính là Đế binh a.

Ngay cả thiên kiêu cấm kỵ cũng không có mấy người có Đế binh.

Nhưng ánh mắt mọi người hỏa nhiệt thế nào, cũng không dám xuất hiện ác ý, có Sở Cuồng Nhân ở đây, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chỉ thấy tâm niệm Sở Cuồng Nhân khẽ động, hai thanh Đế binh tự động lơ lửng đến trước mặt hắn.

Hắn chỉ nhìn thoáng qua, sau đó ném cho Mộ Dung Hiên và Nam Cung Hoàng, thản nhiên nói: “Các ngươi, luyện hóa thật tốt đi.”

Trong bốn người, chỉ có Nam Cung Hoàng và Mộ Dung Hiên dùng kiếm thuận tay nhất.

Cho nên Sở Cuồng Nhân mới giao Đế binh cho hai bọn họ.

Về phần hắn, một hai kiện Đế binh đã không có tác dụng quá lớn với hắn.

Ực...

Mọi người thấy Sở Cuồng Nhân tiện tay đưa Đế binh cho người khác, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Đây chính là Đế binh đó.

Cứ như vậy cho sao?

Rốt cuộc Sở Cuồng Nhân tài đại khí thô đến mức nào!

Nam Cung Hoàng và Mộ Dung Hiên cầm Đế binh, cũng có chút kích động, “Đa tạ chưởng môn.”

Bọn họ rõ ràng tính cách của Sở Cuồng Nhân, đã nói cho bọn họ, vậy chính là cho bọn họ, nên cũng không cự tuyệt.

“Tiếp theo, ta nên tìm ai tính sổ đây?”

Sở Cuồng Nhân thu Càn Không Giới của Kiếm Đạo Tử vào, sau đó ánh mắt đảo qua các thiên kiêu còn lại, giống như đang lựa chọn con mồi tiếp theo.

Phàm là thiên kiêu bị hắn nhìn chăm chú, đều không nhịn được lùi lại, càng không dám đối mặt với hắn, nhao nhao cúi đầu, sợ bị hắn để mắt tới.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt chiếu tới, đều cúi đầu lùi lại.

Một người, một kiếm, áp thiên kiêu cả thiên hạ không ngẩng đầu được.

Lúc này.

Vách núi Đa Bảo Cổ Động bắt đầu chấn động lên, từng đợt ba động linh lực mênh mông nổi lên.

“Động tĩnh này, bảo vật Đa Bảo Cổ Động sắp xuất hiện.”

“Cơ duyên săp tới.”

Một đám thiên kiêu đều bị hấp dẫn, nhào nhào nhìn hang cổ.

Sở Cuồng Nhân cũng tạm thời bị hấp dẫn lực chú ý, “Hang cổ mở ra, vậy trước tiên nhìn trong hang này có cái gì đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau đó, chỉ thấy bên trong hang cổ bỗng nhiên có từng đạo lưu quang bay ra.

Trong từng đạo lưu quang kia cuốn theo từng kiện bảo vật.

Hoặc là bảo dược, hoặc là binh khí, hoặc là kỳ mỏ...

Mấy trăm đến hơn ngàn hang cổ cùng nhau phun trào bảo vật, cảnh tượng này vô cùng hùng vỹ.

Sở Cuồng Nhân thấy vậy, cũng không nhịn được kinh ngạc.

“Đa Bảo Cổ Động không hổ với hai chữ Đa Bảo a.”

Linh niệm của hắn quét qua, những bảo vật từ trong hang cổ phun trào ra, cấp thấp nhất cũng là bảo vật Thánh cấp.

Phần lớn bảo vật Chuẩn Đế cấp, bảo vật Đế cấp cũng không ít.

“Đó là bảo dược Nguyên Long.”

“Trời ạ, còn có Tinh Thần Thảo!”

“Nhanh, mau ra tay!”

Nguyên một đám thiên kiêu cấp tốc xuất thủ, tranh giành bảo vật.

Đa Bảo Cổ Động có mấy trăm thậm chí là hơn ngàn hang cổ, bạo phát bảo vật ra cũng đều khác biệt.

Không ít thiên kiêu đều khóa chặt mục tiêu của mình, tiến lên tranh đoạt.

Ngay cả thiên kiêu cấm kỵ cũng không ngoại lệ.

Ngay cả thánh tử hắc ám Phùng Mặc cũng để mắt tới một khỏa tinh thạch màu đen, ở trong đó ẩn chứa đạo vận hắc ám vô cùng cường đại, có lợi rất lớn đối với hắn ta.

Nhưng khi tất cả mọi người sắp đoạt được bảo vật, một cỗ ba động không giản đột nhiên nổi lên.

Những bảo vật được lưu quang bao quanh kia đều biến mất tại chỗ.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Phùng Mặc nhìn hư không trống rỗng trước mặt, không khỏi biến sắc.

Hắn ta và các thiên kiêu còn lại hai mặt nhìn nhau.

“Chuyện gì xảy ra, rốt cuộc tình huống này là thế nào?”

“Bảo vật đâu, bảo vật đi đâu rồi?”

“Các ngươi nhìn, bảo vật ở bên kia!”

Lúc này, một tiếng kinh hô bỗng nhiên vang lên.

Chỉ thấy tất cả các bảo vật từ trong Đa Bảo Cổ Động phun ra ngoài đều đang lơ lửng trước mặt Sở Cuồng Nhân.

“Sở Cuồng Nhân, là hắn làm.”

“Làm sao hắn làm được, chẳng lẽ hắn muốn độc chiếm những bảo vật này?”

Tất cả mọi người kinh nghi bất định nhìn Sở Cuồng Nhân.

Còn hắn đang nhìn những bảo vật kia, trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên, “Những bảo vật này, ta muốn tất cả.”

Vừa rồi chính là hắn sử dụng niệm lực và Không Gian Bàn Vận Thuật, chuyển dời toàn bộ các bảo vật này đến trước mặt mình.

Nghe thấy lời này của hắn, mọi người mộng.

Nhất là một số tu sĩ từng thăm dò Vạn Kỳ Động Thiên càng như vậy.

Lần trước, tại Vạn Kỳ Động Thiên, đối phương cũng lấy tất cả bảo vật trong địa mạch vào trong túi, lần này, hắn còn muốn lặp lại chiêu cũ, độc chiếm Đa Bảo Cổ Động? !

Trên thế giới này, tại sao lại có người ngông cuồng bá đạo như vậy?

“Sở Cuồng Nhân, ngươi làm như vậy, chẳng lẽ không sợ khiến người trong thiên hạ dùng ngòi bút làm vũ khí sao? !”

Đồ Hằng lớn tiếng nói, trong mắt những người còn lại đều mang lửa giận.

Lần trước, bọn họ bỏ qua địa mạch tinh nguyên.

Lần này, Sở Cuồng Nhân lại muốn đoạt cả cơ duyên trong Đa Bảo

Cổ Động nữa.

Bọn họ làm sao có thể chịu đựng được chuyện này? !

“Người trong thiên hạ dùng ngòi bút làm vũ khí? A, người trong thiên hạ này sẽ chỉ nhớ người thắng vua thua làm giặc mà thôi!”

“Nếu các ngươi không phục, đến đoạt đi!”

Sở Cuồng Nhân ngoắc ngón tay về phía mọi người.

Nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, mọi người tức giận đến nghiến răng, nhưng lại không có bất kỳ biện pháp nào.

Thực lực của đối phương quá mạnh.

Cường đại đến mức bọn họ không có cách nào phản kháng, cường đại đến mức khiến bọn họ cảm thấy tuyệt vọng!

“Sở đạo hữu, ngươi quá phách lối, nhưng, ta thích.”

Bên cạnh Xích Nguyệt nuốt một ngụm nước bọt, nhìn dáng vẻ tức giận lại không thể làm gì của đám thiên kiêu kia, lại cảm thấy vô cùng khâm phục.

Để thiên kiêu trong thiên hạ hận đến nghiến răng nghiến lợi, lại không làm gì được, đoán chừng cũng chỉ có một mình Sở Cuồng Nhân.

“Sở đạo hữu, mọi thứ phải lưu lại một đường, ngươi làm như thế, khó tránh có chút không ổn đi.”

Bên cạnh, thánh tử Quang Minh giáo Bạch Thiên Hành nói.

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương một cái, thản nhiên nói: “Bảo vật, người tài mới có được, có gì không ổn? Mặt khác, ngươi là ai vậy?”

“Ách, tại hạ là thánh tử của Quang Minh giáo, chính là đồng môn của thánh nữ.”

“A.”

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, nhìn Bạch Thiên Hành, lại nhìn về phía Lam Vũ.

Phát hiện bây giờ Lam Vũ còn có thêm một cái danh hiệu, chính là thánh nữ của Quang Minh giáo, nhưng sau khi nhìn thấy tin tức, hắn phát hiện một chút dị dạng, cau mày lại.

Sau đó hắn tạm thời đè dị dạng kia xuống đáy lòng, không lập tức đi nghiên cứu.

Mà lúc này, Đa Bảo Cổ Động lại lần nữa xuất hiện dị động.

Bảo vật phun trào lần hai.

Chương 593: Thiên Tôn thể Tiêu Kinh Trần xuất quan, sẽ có bao nhiêu cấm kỵ vẫn lạc

Lần thứ hai bảo vật trong Đa Bảo Cổ Động phun trào, lượng lớn bảo vật nhanh chóng tuôn ra, lần lượt từng món, vẫn vô cùng hùng vĩ.

Thiên kiêu bốn phía cắn răng, dùng tốc độ nhanh hơn xông tới.

Bọn họ phải nhanh, bằng không sẽ không đến lượt bọn họ.

Nhưng cho dù bọn họ có nhanh thế nào cũng không nhanh bằng Không Gian Bàn Vận Thuật của Sở Cuồng Nhân..

Chỉ thấy một trận ba động không gian vô hình nổi lên, từng kiện bảo vật lập tức biến mất tại chỗ.

Giống như vừa rồi, tất cả đều đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Chuyện này khiến tất cả tu sĩ ở đây rất phẫn nộ.

“Móa nó, như vậy còn chơi thế nào?”

“Năng lực này của hắn quá biến thái, chúng ta căn bản không tranh nổi.”

Tất cả mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân như muốn rách cả mí mắt, trong lòng hận không thể ăn sống nuốt tươi hắn.

Thủ đoạn đoạt tài này của Sở Cuồng Nhân khiến người ta rất căm ghét.

Nhưng dường như bản thân hắn lại không phát hiện chuyện này, nhìn bảo vật trước mắt, thu từng cái vào Càn Khôn giới.

Lúc này, nơi xa bỗng nhiên truyền đến một cỗ ba động linh lực mênh mông.

Cỗ ba động này vô cùng mãnh liệt, xen lẫn một loại bá đạo chi ý, giống như đế vương buông xuống.

Sở Cuồng Nhân cũng có chút hứng thú, nhìn qua sơn mạch phía xa, hơi nheo mắt, “Cỗ khí tức này, chẳng lẽ là hắn?”

Bái Hồng Ngọc cũng lộ ra vẻ kinh nghi bất định, “Khí tức này là hắn sao? Nhưng tại sao đột nhiên lại trở nên mạnh như vậy?”

Ầm ầm…

Khắp nơi chấn động, ba động linh lực mênh mông như từng cơn sóng liên tiếp không ngừng khuếch tán ra, rung chuyển mấy vạn dặm.

Ngay sau đó, chỉ thấy trong dãy núi bỗng nhiên có một vệt kim quang đột nhiên phóng lên tận trời, xuyên vào tầng mây, nhuộm thành cả chân trời thành màu vàng.

“Ha ha ha, Thiên Tôn buông xuống, quét ngang tất cả! !”

Giọng nói ngạo nghễ, quanh quẩn thương khung.

Trong kim quang, có một bóng người bá đạo chậm rãi đi ra.

Người kia mặc trường bào màu vàng, quanh người có đạo vận huyền diệu lưu chuyển, nhất cử nhất động đều lộ ra bá khí vô song.

Giống như Thiên Tôn, quân lâm thiên hạ!

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy người kia, trên mặt lộ ra nghiền ngẫm.

Bái Hồng Ngọc cũng nhìn thấy người kia, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được, “Thật sự là hắn, Tiêu Kinh Trần! ! Hắn lại thuế biến đến trình độ này!”

Tiêu Kinh Trần, thiên kiêu cửu thiên.

Cũng là người sở hữu Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể, theo đạo lý mà nói, Thiên Tôn thể còn cường hãn hơn Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, tư chất của Tiêu Kinh Trần căn bản không kém gì bất cứ thiên kiêu cấm kỵ nào.

Nhưng hắn ta vẫn luôn bị thiên kiêu cấm kỵ đè xuống một đầu.

Bây giờ, tiến vào cấm địa Hoang Vu, hắn ta đạt được một phần truyền thừa của một Đại Đế cũng nắm giữ Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể, tu vi gia tăng rất lớn, có thể triệt để phát huy ra uy thế của Thiên Tôn thể.

Nói là một bước lên trời cũng không đủ!

“Khí tức thật mạnh, đây là Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể, không ngờ người này lại tiến bộ lớn như vậy, khiến người ta bất ngờ.”

“Đây không phải người ở rể Bái gia kia sao? Theo lời đồn, mặc dù thiên phú của hắn ta không tệ, nhưng vẫn luôn bị Bái Hồng Ngọc đè ép, bây giờ xem ra, hắn ta đã mạnh hơn Bái Hồng Ngọc rất nhiều.”

“Quả nhiên cấm địa Hoang Vu là nơi có đại cơ duyên, vốn Tiêu Kinh Trần chỉ là thiên kiêu đỉnh phong, bây giờ lại nhất phi trùng thiên.”

Tất cả mọi người đang nghị luận, nhìn Tiêu Kinh Trần, tấm tắc khen ngợi.

Mà Bái Hồng Ngọc trừ khiếp sợ ra, nhiều hơn chính là sự thất bại đến không nói lên lời.

Bản thân bị Sở Cuồng Nhân đánh bại thì thôi, hiện tại ngay cả một người ở rể trong gia tộc cũng trèo lên đầu mình rồi.

Cảm giác này, quá biệt khuất.

Sau khi Tiêu Kinh Trần xuất quan, ánh mắt quét qua, rất nhanh liền khóa chặt Đa Bảo Cổ Động, “Ha, khí tức bảo vật và thiên kiêu, vừa vặn, ta đang muốn tìm người thử xem thu hoạch sau lần bế quan này.”

Chỉ thấy hắn ta vừa sải bước ra, trong nháy mắt vượt qua mười ngàn dặm, mấy bước đã đi đến trên không Đa Bảo Cổ Động, liếc nhìn toàn trường, ánh mắt bễ nghễ.

Sau đó, hắn ta liền khóa chặt Sở Cuồng Nhân đầu tiên.

Không có cách, hiện tại Sở Cuồng Nhân quá dễ thấy, xung quanh có lượng lớn bảo vật, cho dù ai đến cũng chú ý đến hắn đầu tiên

Đừng nói đến Tiêu Kinh Trần và Sở Cuồng Nhân còn có thù oán.

“Ngày xưa tại Thương Khung tinh, ta không phải là đối thủ của ngươi, cho nên mới để ngươi diệt Huyền Hoàng Thần Cung, hiện tại, ta sẽ báo thù cho bọn họ!”

“Sở Cuồng Nhân, ngươi, đã làm tốt giác ngộ chưa?”

Tiêu Kinh Trần đạm mạc nói, khí tức trên người dồi dào, khiến mọi người ở đây choáng váng, đồng thời cũng khiến hai mắt bọn họ tỏa sáng.

Trước mắt Tiêu Kinh Trần dường như còn mạnh hơn Kiếm Đạo Tử, nếu hắn ta xuất thủ, có lẽ, thật sự có thể ngăn cản Sở Cuồng Nhân.

“Rất nhiều người có được cơ duyên, liền cho rằng bản thân có thể chống lại ta, nhưng như vậy, mộ phần của bọn họ đã có cỏ cao ba thước rồi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Hừ, vậy thì thử một chút.”

Tiêu Kinh Trần không nhiều lời nữa, trong nháy mắt xuất thủ, “Thiên Tôn thủ!”

Linh lực mênh mông hóa thành một bàn tay lớn màu vàng óng che khuất bầu trời, cuốn theo bão táp linh lực, hướng về phía Sở Cuồng Nhân.

“Để ta xem thử uy năng của Thiên Tôn thể thế nào đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Một kiếm chém ra, kiếm quang màu tím bạo phát, chém vỡ bàn tay lớn màu vàng óng, hai cỗ lực lượng nhấc lên phong bạo khuếch tán.

Vẻ mặt Tiêu Kinh Trần lạnh nhạt, đưa tay lần nữa thôi động một loại pháp môn cường đại, “Thiên Tôn chỉ! !”

Một chỉ điểm ra, Huyền Hoàng linh lực phun trào, hóa thành cự chỉ, dường như muốn xuyên thủng hư không, hướng về phía Sở Cuồng Nhân.

Cách đó không xa, mấy vị thiên kiêu cấm kỵ nhìn Sở Cuồng Nhân và Tiêu Kinh Trần kịch chiến, liếc nhìn nhau, vẻ mặt không hiểu.

Trong đó, Hắc Ám thánh tử Phùng Mặc mở miệng đầu tiên, “Mấy vị, nếu không giải quyết người này, có hắn tại, bảo vật nơi này căn bản không tới lượt chúng ta, ta dự định xuất thủ, các ngươi thì sao?”

“Đã như vậy, cùng ra tay đi.”

Ma tộc Đồ Hằng lạnh giọng nói.

Thực lực của Sở Cuồng Nhân rất mạnh, bao trùm tất cả mọi người ở đây, nhưng bảo vật động nhân tâm, bọn họ không có khả năng trơ mắt nhìn Sở Cuồng Nhân lấy tất cả đồ tốt đi.

Càng không nguyện ý bị đối phương đè trên đầu.

Hiện tại, có Tiêu Kinh Trần ra sân, thực lực của đối phương rất mạnh, khiến bọn họ nhìn thấy hi vọng áp chế Sở Cuồng Nhân.

“Ta cũng muốn thử xem hắn còn bao nhiêu át chủ bài không ra.”

Một mạch Ngưu Ma Ngưu Đại Lực có vẻ hưng phấn.

Hắn ta không có địch ý quá lớn với Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thuần túy muốn đánh một trận với đối phương mà thôi, đương nhiên, nếu có thể ngăn cản tình thế mạnh mẽ của đối phương thì tốt hơn.

“Vừa vặn, Sát tộc cũng có một khoản nợ với người này.”

Sát tộc Sát Vô Xá từ tốn nói.

Hắn ta vừa lên tiếng, mọi người càng có niềm tin.

Sát tộc Sát Vô Xá, đây tuyệt đối là một vị thiên kiêu cấm kỵ vô cùng cường đại, so với Kiếm Đạo Tử chỉ có hơn chứ không kém.

“Vậy thì ra tay đi!”

Phùng Mặc lớn tiếng nói, bóng người hóa thành một đạo lưu quang đen nhánh, Tuyệt Vọng Chi Đao trong tay nở rộ một đạo ánh sáng màu đen.

Một đạo đao mang đen nhánh phun trào khí tức hắc ám kinh khủng, chém về phía sau lưng Sở Cuồng Nhân.

“Mơ tưởng! !” Lam Vũ hừ lạnh một tiếng, cũng lập tức xuất thủ, trường mâu màu trắng xẹt qua hư không, đánh nát đao quang.

“Đừng vướng bận!”

Phùng Mặc nổi giận gầm lên một tiếng, Tuyệt Vọng Chi Đao lại lần nữa vung ra, Đồ Hằng cũng đánh ra một quyền, hai đại thiên kiêu cấm kỵ liên thủ, bức lui Lam Vũ gần một trăm trượng.

“Lam Vũ, các ngươi đi cướp đoạt bảo vật trước đi, mấy người này, để cho ta.” Lúc này, giọng nói của Sở Cuồng Nhân vang lên bên tai Lam Vũ.

Nàng trầm ngâm một hồi, sau đó khẽ vuốt cằm, “Được.”

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, nhìn mấy người, “Các ngươi cảm thấy hôm nay sẽ có bao nhiêu thiên kiêu cấm kỵ vẫn lạc đây?”

Chương 594: Kiếm trảm Đồ Hằng, Hắc Ám thánh tử vẫn lạc, pháp tướng chi chiến

“Các ngươi đoán, hôm nay sẽ có bao nhiêu thiên kiêu cấm kỵ vẫn lạc đây?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, giọng nói lạnh như băng.

Giữa thiên địa, bỗng nhiên nổi lên một trận hàn phong lạnh thấu xương.

Tiêu Kinh Trần tiến tới một bước, uy thế của Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể bỗng nhiên bạo phát, uy áp bá đạo không ngừng tuôn về phía Sở Cuồng Nhân.

“Hôm nay vẫn lạc, chỉ có ngươi!”

Lời nói rơi xuống, Huyền Hoàng linh lực trên người hắn ta lại lần nữa tuôn ra, ngưng tụ trong hư không, hóa thành một bóng người to lớn.

Chính là dị tượng đạo thể của Huyền Thiên Thiên Tôn thể, Thiên Tôn pháp tướng!

“Sở Cuồng Nhân, ngươi phải biết, cứng quá dễ gãy!”

“Ngươi, quá làm càn!”

Ma tộc Đồ Hằng đằng không mà lên.

Trên bầu trời, ma khí cuồn cuộn hội tụ, hóa thành một cái cự nhãn màu tím to lớn, một đạo ma quang doạ người ấp ủ ở trong đó.

“Trầm luân chi nhãn!”

Hắn ta quát lạnh một tiếng, ma quang đổ xuống, giống như một dòng nước lũ màu tím, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

“Hắc Ám chi Thần!”

Hắc Ám thánh tử Phùng Mặc cũng xuất thủ.

Chỉ nghe thấy hắn ta quát nhẹ một tiếng, trên mặt lộ ra thành kính chi ý, ngay sau đó khí tức trên người đã tăng lên không ít.

Đó là phương pháp tu hành tín ngưỡng đặc biệt của Hắc Ám Thần Giáo và Quang Minh Thần Giáo, có thể mượn lực lượng của Thần Linh.

“Hắc Ám Hư Không Diệt!”

Phùng Mặc cầu nguyện xong, lực lượng được tăng cường, chém ra một đao, đao quang hắc ám điên cuồng dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân.

“Cho dù là Thần Linh, lại có thể làm gì được ta? !”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc quát.

Ánh sáng bốn màu lưu chuyển, tứ tượng chi lực lại lần nữa bạo phát.

Thần thông, Tứ Tượng Nguyên Thần Kiếm!

Dưới sự thao túng của hắn, tứ tượng chi kiếm hoành không trảm ra, ma quang và đao quang đều bị phá nát, dư uy của kiếm khí đồng loạt đánh hai người Phùng Mặc, Đồ Hằng thổ huyết, lui ra ngoài gần một trăm trượng.

“Thật mạnh!”

Sắc mặt Đồ Hằng, Phùng Mặc thay đổi.

Bọn họ đã nhìn thấy Kiếm Đạo Tử và Sở Cuồng Nhân giao thủ, nhưng chỉ là nhìn thấy, khi tự mình đối mặt, bọn họ mới biết được chiến lực của Sở Cuồng Nhân khủng bố đến cỡ nào.

“Không đúng, người đâu? !”

Tiêu Kinh Trần, Sát Vô Xá, Ngưu Đại Lực đang chuẩn bị thay thế hai người Đồ Hằng công kích Sở Cuồng Nhân, lại phát hiện đối phương đã biến mất.

Linh niệm khuếch tán, nhanh chóng truy tìm tung tích của đối phương.

“Không tốt!”

Sắc mặt mọi người thay đổi.

Nhất là Đồ Hằng, hắn ta bỗng nhiên cảm giác sau lưng trở nên lạnh lẽo, hàn ý giống như thực chất khiến hắn ta cảm thấy hoảng sợ, trong nháy mắt ăn mòn toàn thân hắn ta.

Theo bản năng, hắn ta quay người đánh ra một chưởng.

Chẳng biết từ lúc nào Sở Cuồng Nhân đã ở phía sau hắn ta, đối mặt với một chưởng của hắn ta, đưa tay chém ra một kiếm.

Kiếm quang bay ra, phá nát chưởng khí, sau đó xẹt qua thân thể Đồ Hằng, kiện khải giáp trên người đối phương như giấy, căn bản không có cách nào ngăn cản Côn Ngô Kiếm sắc bén.

Máu me bắn ra tung tóe, Đồ Hằng bị một kiếm xé rách!

Một vị thiên kiêu cấm kỵ, vẫn lạc!

“Người đầu tiên.”

Giọng nói đạm mạc của Sở Cuồng Nhân vang lên.

Ngay sau đó, bóng người hắn giống như quỷ mị, lại biến mất tại chỗ, trong một cái chớp mắt, hắn đã xuất hiện bên cạnh Hắc Ám thánh tử Phùng Mặc.

“Người thứ hai.”

Giọng nói lạnh lùng như Tử Thần, nương theo một đạo kiếm quang sáng chói xuất hiện.

Hắc Ám thánh tử Phùng Mặc chỉ cảm thấy cổ mát lạnh, sau đó trời đất quay cuồng, nhìn thấy một bộ thi thể không đầu.

Đó là thi thể của hắn ta!

Đầu của hắn ta, bị một kiếm chém xuống.

“Làm sao có thể...”

Vẻ mặt Phùng Mặc kinh hãi, cái đầu bị chém xuống còn chưa nói xong, khí tức sinh mệnh đã hoàn toàn biến mất.

Lại một vị thiên kiêu cấm kỵ, vẫn lạc!

“Nhanh, liên thủ phong tỏa không gian! !”

Sát Vô Xá hét lớn một tiếng, một cái pháp tướng màu đen ngưng tụ mà thành, là pháp tướng của Thiên Sát Bất Bại Thể!

Thiên Sát pháp tướng bạo phát từng trận chiến ý, phối hợp với Huyền Hoàng Thiên Tôn pháp tướng, hai cỗ pháp tướng kịch liệt va chạm trong hư không, bốn phía điên cuồng rung chuyển, quấy nhiễu Sở Cuồng Nhân thi phát triển Không Gian Bàn Vận Thuật.

Ở một bên, Ngưu Đại Lực nổi giận gầm lên một tiếng, trực tiếp huyễn hóa ra bản thể, một đầu Ma Ngưu màu đen!

Chỉ nghe thấy ma Ngưu gầm lên giận dữ, phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

“Cút!”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc quát lên, linh lực trong cơ thể điên cuồng phun trào, một đạo quyền ấn màu đen, thiêu đốt căm giận ngút trời đánh ra.

Chính là đế thuật, Nộ Thần Quyền!

Đế thuật thi triển, Ma Ngưu bị một kích này trực tiếp đánh bay.

Một đầu hung thú Viễn Cổ, lại không thể tiếp nổi một quyền của Sở Cuồng Nhân!

“Thiên Tôn thủ! !”

Lúc này, Tiêu Kinh Trần đã thôi động Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể pháp tướng đến cực hạn, nổi giận gầm lên một tiếng, bàn tay pháp tướng chộp về phía Sở Cuồng Nhân.

Còn bên cạnh, Sát Vô Xá cũng không cam chịu yếu thế.

Thiên Sát pháp tướng phun trào sát khí dồi dào, trong tay ngưng tụ ra một cái búa khổng lồ màu đen.

Một búa bổ xuống, hư không như gương, không ngừng nứt ra.

“Pháp tướng sao? Thủ đoạn này, ta cũng biết.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, đạo vận Thiên Sát vô cùng khủng bố lưu chuyển trong hư không, ngưng tụ ra một cái Thiên Sát pháp tướng giống như Sát Vô Xá.

Nhưng pháp tướng của Sở Cuồng Nhân càng thêm ngưng thực, gầm lên giận dữ, vạn lý sơn hà đã rung chuyển.

Thiên Sát pháp tướng đánh ra một quyền, cứng đối cứng với bàn tay Thiên Tôn, một cái tay khác bắt lấy cái búa cực lớn đang đạp tới

Ba cỗ lực lượng pháp tướng va chạm, cách đó không xa, cả vách núi Đa Bảo Cổ Động đều bị chấn động, từng kiện bảo vật không ngừng phun ra.

Các thiên kiêu khác nhân cơ hội này, nhanh đi lên tranh đoạt các loại bảo vật, mà Lam Vũ cũng dẫn theo mấy người Nam Cung Hoàng xuất thủ.

“Đạo Tử đã chết, lần này không thể tay không mà về, nhất định phải mang vật gì đó về.”

Một tên thiên kiêu của Kiếm tộc nói ra, xông lên phía trước.

Nhưng rất nhanh, lại bị một chưởng của Lam Vũ đánh bay ra ngoài, hắn muốn cướp bảo vật, lại bị Lam Vũ trực tiếp lấy đi.

“Đáng giận, đáng giận a!”

Vị thiên kiêu kia của Kiếm kia tức giận tới mức giơ chân, nhưng lại không thể làm gì.

Sau đó, hắn ta nhìn về phía Mị Kiếm Vệ, đối phương cũng tại tranh đoạt bảo vật, thực lực của nàng rất mạnh, Đọa Lạc Hắc Ám chi thể bạo phát, tồn tại phía dưới cấm kỵ đều không địch lại nàng.

“Hừ, tên phản đồ này!”

Trong mắt Kiếm tộc lộ ra hận ý, nhưng lại không thể làm gì.

Mà cách đó không xa, đám tu sĩ Hắc Ám Thần Giáo còn đang đắm chìm trong bi thương do thánh tử vẫn lạc cũng chú ý tới Mị Kiếm Vệ.

“Cỗ khí tức này là, Đọa Lạc Hắc Ám thể! !”

“Thánh tử vừa vẫn lạc lại xuất hiện Đọa Lạc Hắc Ám thể chúng ta đã tìm kiếm nhiều năm, chẳng lẽ, đây chính là thiên ý?”

Các tu sĩ của Hắc Ám Thần Giáo hai mặt nhìn nhau.

Mà lúc này, trận chiến giữa Sở Cuồng Nhân và Sát Vô Xá, Tiêu Kinh Trần cũng chuẩn bị kết thúc.

Ba đại pháp tướng giống như ba cự nhân, ba động chiến đấu khuếch tán mấy vạn dặm, đại địa băng liệt, hư không nổ tung, nhấc lên quyền phong kình khí như từng trận thiên tai, phá hủy bốn phía.

“Vạn pháp quy nhất, Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm...”

Lúc này, hai đạo thể khác của Sở Cuồng Nhân cũng đồng thời bạo phát, vạn pháp quy nhất chi lực, Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm chi kiếm khí.

Hai cỗ lực lượng rót vào Thiên Sát pháp tướng, khiến pháp khí vốn đen tuyền, lại hiện lên mấy sắc thái khác nhau.

“Đạo Thể dung hợp chi chiêu! !”

Đồng tử Sát Vô Xá, Tiêu Kinh Trần đột nhiên co rụt lại.

“Đến, lại lần nữa thử lực lượng pháp tướng của ta đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Thiên Sát pháp tướng lại lần nữa đánh ra một quyền, được lực lượng của ba đại đạo thể gia trì khiến uy lực của một quyền này cơ hồ không gì địch nổi.

Ầm vang một tiếng, Thiên Sát pháp tướng của Sát Vô Xá bị đánh trúng, lượng lớn sát khí tiên tán, như muốn sụp đổ.

“Lực lượng thật kinh khủng!”

Tiêu Kinh Trần vô cùng e dè, trực tiếp lấy ra một thanh trường thương.

Đó là một thanh Đế binh.

Được Đế binh gia trì, lực lượng của Thiên Tôn pháp tướng lại tăng lên, nhưng mặc dù như thế, vẫn yếu hơn ba đại đạo thể chi lực của Sở Cuồng Nhân dung hợp hình thành Thiên Sát pháp tướng một bậc, bị đánh đến liên tục bại lui.

Chương 595: Trảm Tiêu Kinh Trần, Thiên Xá lệnh, cơ duyên tại Đa Bảo Cổ Động kết thúc

Được Đế binh gia trì, uy lực pháp tướng của Tiêu Kinh Trần càng cường đại hơn mấy phần, nhất cử nhất động, giống như Thiên Tôn buông xuống, trấn áp chư thiên!

“Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể đúng là không tệ, nhưng ngươi quá yếu!”

Sở Cuồng Nhân lạnh giọng nói.

Hắn bước ra, ba đại Vô Thượng Đạo Thể dung hợp hình thành Thiên Sát pháp tướng đánh ra một quyền, lại một lần nữa đánh lui Thiên Tôn pháp tướng.

Lần này, trên Thiên Tôn pháp tướng đã xuất hiện từng đạo vết rách.

Bên cạnh, Sát Vô Xá thấy tình thế không ổn, đã không dám tiếp tục ở lại, thu hồi pháp tướng xong, thân ảnh lóe lên, quay người đào tẩu.

“Không ngờ ngoại giới lại có thiên kiêu khủng bố như vậy, thật sự quá kinh khủng, Sở Cuồng Nhân, đúng là danh bất hư truyền.”

Trong lòng Sát Vô Xá vẫn còn chấn kinh.

Lúc hắn ta trốn đi, còn quay người nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, dáng vẻ vô địch của đối phương dường như đã khắc thật sâu vào trong đầu hắn ta.

Nhưng sau đó, hắn ta bỗng nhiên hoảng sợ phát hiện, Sở Cuồng Nhân cũng đang nhìn hắn ta, ánh mắt vô cùng băng lãnh, như nhìn một người chết.

“Muốn đánh thì đánh, muốn đi thì đi, làm gì có chuyện dễ dàng như thế.” Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Chỉ thấy trong tay hắn có quang mang bốn màu lưu chuyển, một đạo kiếm ảnh ẩn chứa tứ tượng chi lực ngập trời, ầm vang chém ra!

“Không tốt!”

Sắc mặt Sát Vô Xá đại biến.

Khí thế kiếm ảnh kia hung hung, ẩn chứa linh lực bành trướng càng khiến Sát Vô Xá cảm thấy toàn thân rét run.

“Sát Khí Thiên Quân Phá! !”

Sát Vô Xá nổi giận gầm lên một tiếng, xuất toàn lực chặn lại.

Nhưng dưới một kích này, sát khí của hắn ta căn bản không có sức chống cự, sát khí bị xé nứt, kiếm ảnh đánh lên người hắn ta, ngàn vạn kiếm khí nổ tung không ngừng tàn phá bừa bãi, dường như muốn nổ tung thân thể hắn ta.

Chỉ một kiếm, Sát Vô Xá đã phải đối mặt với tử vong.

Lúc này, trong cơ thể hắn ta có một đạo lục quang bỗng nhiên lưu chuyển, một cỗ sinh cơ chi lực to lớn bạo phát, lại nhanh chóng chữa trị thương thế của hắn ta, kéo hắn ta từ ranh giới tử vong lại.

Sát Vô Xá may mắn sống sót không dám lưu lại, dùng hết toàn lực thôi động linh lực, chạy ra ngoài.

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc, “Ha, chí bảo bảo mệnh.”

Hắn cũng không để ý, dù sao thân phận của đối phương đã sớm bị hắn phân tích thấu, nếu muốn tính sổ, sau này từ từ tính.

“Hiện tại, giải quyết ngươi trước đi.”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Tiêu Kinh Trần.

Chỉ thấy Thiên Sát pháp tướng phía sau hắn lại lần nữa đánh ra hai ba quyền, cứ thế đánh nổ Thiên Tôn pháp tướng của Tiêu Kinh Trần.

“Tại sao có thể như vậy!”

Trên mặt Tiêu Kinh Trần tràn đầy vẻ không thể tin được.

“Ta có truyền thừa của Mặc Tuyền Đại Đế, Thiên Tôn thể của ta có thể quét ngang tất cả, vì sao, vì sao lại như vậy? !”

“Chuyện này không đúng, không đúng a!”

Tiêu Kinh Trần rống giận.

Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể là thể chất xếp hạng thứ hai trên thế gian, chiến lực khủng bố, vượt xa cùng cảnh, vì sao lại bị Sở Cuồng Nhân dễ dàng đánh nổ như thế, chuyện này thật sự không hợp lý! !

“Ta đã nói rồi, là ngươi quá yếu.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, sau lưng Thiên Sát pháp tướng đưa tay đột nhiên bắt lấy Tiêu Kinh Trần.

Trong ánh mắt hoảng sợ của đối phương, năm ngón tay của hắn dùng lực, lực lượng Thiên Sát pháp tướng bạo phát, rắc một tiếng, bóp nát bắp thịt xương cốt toàn thân đối phương, đối phương nổ tung, hóa thành một đoàn huyết vụ.

Thiên Tôn thể, vẫn lạc!

Sau đó, Sở Cuồng Nhân nhìn đám thiên kiêu vẫn đang tránh đoạt bảo vật bên dưới, một cỗ khí tức mạnh mẽ tuyệt luân ầm vang bạo phát.

Chỗ có thiên kiêu bị hắn chấn nhiếp, chỉ cảm thấy trên người giống như bị Thập Vạn Đại Sơn đè ép, căn bản không thể động đậy.

“Khí tức thật khủng bố.”

“Ngay cả Thiên Tôn thể đều bị hắn đánh nổ, gia hỏa này, chẳng lẽ thật sự vô địch sao? Còn có ai có thể ngăn cản hắn a.”

“Haiz, đoán chừng Tần Thiên Thần tới cũng chưa chắc đã đấu lại người này, tại sao một thế này lại xuất hiện tên biến thái như vậy.”

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo hoảng sợ, e ngại.

Trong mắt bọn họ, thiên kiêu cấm kỵ đã là tồn tại bọn họ không thể với tới, nhưng lại liên tiếp vẫn lạc trong tay Sở Cuồng Nhân.

Chiến lực của đối phương thực sự quá kinh khủng.

“Ta lặp lại lần nữa, ta muốn tất cả bảo vật trong Đa Bảo Cổ Động, người nào không cút, chết! !”

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân quanh quẩn bên tai mỗi người.

Không có bất kỳ ai dám phản bác.

Không muốn chết, chỉ có thể không cam lòng rời đi.

Cho dù là đám thiên kiêu của đạo thống Viễn Cổ kiêu cũng không ngoại lệ.

Rất nhanh, toàn bộ Đa Bảo Cổ Động trở nên vô cùng quạnh quẽ, mà Sở Cuồng Nhân dẫn theo đám người Lam Vũ, bắt đầu vơ vét bảo vật.

Đa Bảo Cổ Động phun trào bảo vật đã bốn lần, phát ra mấy ngàn loại bảo vật, trong đó không thiếu bảo vật Đế cấp.

Cơ duyên to lớn, vượt quá tưởng tượng.

Mà tất cả, đều thuộc về Sở Cuồng Nhân.

Đám người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên kích động đến khó có thể ức chế.

“Ôi chao, Sở đạo hữu quá kinh khủng.”

Xích Nguyệt nuốt một ngụm nước bọt, nàng và Lãnh Ngưng Ngọc xem như cũng có giao tình với Sở Cuồng Nhân, cho nên cũng kiếm được không ít đồ tốt.

Mặc dù không có cách nào so sánh với Sở Cuồng Nhân, nhưng cũng kiếm bộn rồi.

Còn Quang Minh Thần Giáo, vì nể mặt Lam Vũ, Sở Cuồng Nhân cũng không đuổi tất cả bọn họ đi, cho nên cũng được một ít.

Nhưng bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vẫn vô cùng hỏa nhiệt.

Bảo vật bọn họ lấy được kém xa Sở Cuồng Nhân.

“Thánh nữ, ngươi có quen biết với Sở đạo hữu, có thể xin hắn nhường một số hang cổ cho chúng ta không?” Tam trưởng lão tiến lên nói.

Lam Vũ nghe vậy, thản nhiên nói: “Ta không có quyền làm như thế, đây là của công tử, hắn muốn cho người nào thì cho người đó.”

“Thánh nữ, cơ duyên này quá lớn, vì Quang Minh giáo, ngươi không thể đi lên tranh thủ một chút sao?” Tam trưởng lão không muốn dễ dàng buông tha.

“Công tử tự có sắp xếp.”

Thấy Lam Vũ mở miệng gọi một tiếng công tử, sắc mặt Tam trưởng mặt có chút khó coi, nhưng vẫn cưỡng ép dằn hỏa khí tới.

Trong mắt ông ta lóe lên tia sáng lạnh.

Hừ.

Ngoại nhân quả nhiên c là ngoại nhân, căn bản không quen biết.

Xem ra, kế hoạch sẽ phải tiến hành trước thời hạn.

Tam trưởng lão nhìn thoáng qua thánh tử Bạch Thiên Hành, đối phương cũng đang nhìn ông ta, sắc mặt đều khó coi.

Hiển nhiên hôm nay đã bị Sở Cuồng Nhân kích thích quá nặng.

Đa Bảo Cổ Động phát ra bảo vật càng ngày càng ít, mấy canh giờ sau, triệt để không còn động tĩnh.

Trận đại cơ duyên này, tuyên bố kết thúc.

Sở Cuồng Nhân chỉnh lý lại thu hoạch lần này, bỗng nhiên, hắn trong đám bảo vật rực rỡ muôn màu, hắn nhìn thấy một tấm lệnh bài.

Lệnh bài này ẩn chứa từng đạo đạo vận huyền diệu.

“Đây là Thiên Xá lệnh!”

Bên cạnh, Xích Nguyệt không khỏi kinh ngạc.

“Ha, đây chính là Thiên Xá lệnh.”

Sở Cuồng Nhân vuốt lệnh bài trong tay.

Nghe nói, trong đế lộ, các Hoàng giả bị quy tắc đế lộ hạn chế, tự vây khốn trong tổ địa, không có cách nào tùy tâm sở dục.

Mà Thiên Xá lệnh, là bảo vật được sinh ra trong cấm địa Hoang Vu, cái lệnh bài này có thể cởi bỏ hạn chế trên Đế lộ, khiến Hoàng giả không còn trói buộc!

Nói cách khác, vật này không có tác dụng gì với Sở Cuồng Nhân, nhưng đối với các Hoàng giả mà nói, lại chính là bảo vật bọn họ tha thiết mơ ước.

“Sở đạo hữu, ta nguyện ý đưa tất cả bảo vật ta vừa tranh đoạt được cho người, ngươi đổi Thiên Xá lệnh cho ta được không?”

Xích Nguyệt nói.

Có Thiên Xá lệnh, Thất Tình môn sẽ có một vị Hoàng giả không chịu trói buộc, đối với Thất Tình môn mà nói, chuyện này quá quan trọng.

“Cái Thiên Xá lệnh này vô dụng với ta, cho Thất Tình môn cũng không sao.” Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Dù hắn đến Hoàng giả, cũng không bị trói buộc, trói buộc trên đế lộ chỉ có tác dụng với đám Hoàng giả đạt đến chín ngàn tuổi trở nên mà thôi.

Mà Sở Cuồng Nhân, đừng nói chín ngàn năm, cho dù là chín năm, hắn đều cảm thấy rất nhiều.

Dựa vào thiên tư và tư nguyên của hắn, trong thời gian lâu như vậy còn chưa thành đế, đoán chừng hắn sẽ tự đạp vỡ đầu mình.

Chương 596: Mị Kiếm Vệ nguy hiểm, giúp Kiếm Trường Phong chuyển hồn

Cơ duyên tại Đa Bảo Cổ Động kết thúc.

Mấy người của Huyền Thiên Tông như Lam Vũ, Nam Cung Hoàng, Sở Cuồng Nhân tìm một nơi ngồi xuống nói chuyện phiếm.

Về phần những người còn lại, đã đến nơi khác tìm xem còn cơ duyên nào sót lại hay không.

“Lam Vũ, làm sao ngươi lại trở thành thánh nữ của Quang Minh giáo?” Sở Cuồng Nhân tò mò hỏi.

Lam Vũ nói: “Sau khi tiến vào đế lộ, đúng lúc ta lại đến lãnh địa của Quang Minh giáo, gặp giáo chủ đương đại, ông ta nhìn ra thân thể Thần Thánh Quang Minh hiếm thấy của ta, liền mang ta về Quang Minh giáo, truyền Quang Minh Thần Hỏa Quyết cho ta, đồng thời để ta đảm nhiệm vị trí thánh nữ của Quang Minh giáo.”

“Chỉ đơn giản như vậy?”

Sở Cuồng Nhân nhíu mày.

Quang Minh giáo, sẽ dễ dàng đến một vị thiên kiêu ngoại giới trở thành thánh nữ của Quang Minh giáo như vậy sao, chuyện này khó tránh có chút đùa cợt đi.

“Quá trình này đúng là có chút mờ ám, nhưng khi đó ta vừa tới nơi này, không có người quen, chỉ có thể mượn nhờ lực lượng của Quang Minh giáo giúp ta nhanh chóng nắm giữ tình huống.” Lam Vũ nói.

“Lúc ngươi tu hành Quang Minh Thần Hỏa Quyết, Quang Minh Giáo Chủ có nói với ngươi chuyện 'Truyền hỏa' không?”

Sở Cuồng Nhân lại hỏi một câu.

“Truyền hỏa? Chuyện này thì không có.”

Lam Vũ lắc đầu.

“Ha, chuyện này đúng là có chút thú vị.” Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, nhưng trong mắt lại là lộ ra hàn ý lạnh thấu xương.

Truyền Hỏa, đây là tin tức Sở Cuồng Nhân dùng Động Tất Chi Nhãn quan sát Lam Vũ đã thấy được.

Mà tin tức này tuyệt đối có liên quan đến chuyện Lam Vũ tu hành Quang Minh Thần Hỏa Quyết.

Đồng thời, đây không phải một tin tức tốt.

Hơn nữa, Lam Vũ tu hành Quang Minh Thần Hỏa Quyết là... Tàn khuyết!

Mà lúc hắn nhìn thánh tử Bạch Thiên Hành, công pháp trên người đối phương lại là hoàn chỉnh, chuyện này có chút ý vị sâu xa.

“Quang Minh giáo a Quang Minh giáo, ngươi và ta vốn không oán không cừu, nhưng ngươi đột nhiên lại tính toán Lam Vũ, vậy thì đừng trách ta vô tình a.” Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm nói.

Ngay khi mấy người trong Huyền Thiên tông đang ôn chuyện, bỗng nhiên Kiếm Trường Phong gửi đến một tin tức.

Sở Cuồng Nhân không khỏi kinh ngạc.

“Gia hỏa này thế nào?”

Bóng người hắn lóe lên, biến mất tại chỗ.

Lúc này, Mị Kiếm Vệ và Kiếm Trường Phong đang bị người đuổi giết, đuổi giết bọn họ không phải người khác, chính là đám thiên kiêu Kiếm tộc đến cấm địa Hoang Vu lịch luyện.

Thiên kiêu Kiếm tộc bố trí một cái kiếm trận, vây quanh Mị Kiếm Vệ, Kiếm Trường Phong, cho dù thực lực của Mị Kiếm Vệ cao cường, nhưng trong thời gian ngắn cũng không thể tránh thoát, thậm chí bị áp chế.

Còn Kiếm Trường Phong càng không cần phải nói, lúc này, hắn ta chỉ là một cái tượng gỗ, không có chiến lực chiến đấu.

“Mị Kiếm Vệ, ngươi dám phản bội Kiếm tộc, tội đáng chết vạn lần!”

Một tên thiên kiêu Kiếm tộc quát lạnh một tiếng, trường kiếm chém ra, kiếm khí xen lẫn trong hư không, hóa thành một tấm kiếm võng giết ra.

Ầm vang một tiếng

Mị Kiếm Vệ lùi lại mấy bước, quần áo trên người đã bị kiếm khí xé rách, lộ ra mảng lớn da thịt tuyết trắng.

Một tên thiên kiêu Kiếm tộc nhìn thấy, trong mắt không khỏi lộ ra lửa nóng tham lam, theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt.

Mị Kiếm Vệ phát giác được ánh mắt của đối phương, trên mặt lộ ra vẻ chán ghét, “Kiếm Vân Dương, ngươi tốt nhất để ta rời đi, nếu không, ta bảo đảm ngươi sẽ chết đến rất khó coi.”

“Mị Kiếm Vệ, ngươi phá kiếm trận này của chúng ta rồi nói sau.”

Kiếm Vân Dương cười lạnh nói.

Kiếm trận này vô cùng cường đại, mấy tên thiên kiêu Kiếm tộc đơn đả độc đấu thì không phải đối thủ của Mị Kiếm Vệ.

Nhưng dựa vào kiếm trận này lại có thể đấu với đối phương.

Thậm chí càng mạnh hơn.

“Đáng giận.”

Mị Kiếm Vệ bị kiếm khí bức lui, lại thêm mấy đạo thương thế.

“Mị Kiếm Vệ, ta thật không hiểu, Kiếm tộc không đối xử tệ bạc với ngươi, tại sao ngươi lại phản bội Kiếm tộc.”

“A, tới mức này rồi còn lời nào để nói đây.” Mị Kiếm Vệ cười lạnh một tiếng.

“Vậy cũng đừng trách chúng ta, giết!”

Kiếm Vân Dương quát lạnh một tiếng, mở ra sát chiêu mạnh nhất của kiếm trận!

Chỉ thấy vô số kiếm khí xen lẫn trong hư không, hóa thành một đạo kiếm ảnh cực lớn ầm vang chém về phía Mị Kiếm Vệ.

Mị Kiếm Vệ căn bản rất khó ngăn cản kiếm ảnh này.

Nhưng lúc kiếm ảnh sắp rơi lên người Mị Kiếm Vệ, một đạo kiếm khí đột nhiên phá không mà đến, đánh vỡ kiếm ảnh.

Kiếm trận tuyệt diệu cũng phát ra tiếng phá nát!

Những người này, bị kiếm khí nhấc bay ra ngoài.

“Cỗ lực lượng này, chẳng lẽ là...”

Kiếm Vân Dương nghĩ tới điều gì, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

Hắn ta không có nửa phần do dự, xoay người bỏ chạy.

Nhưng một cỗ vô hình niệm lực bỗng nhiên bao phủ toàn trường, những tên thiên kiêu Kiếm tộc này bị áp nằm rạp trên mặt đất, không thể động đậy.

Trong hư không, một đạo bóng người mặc bạch y đi ra.

Người này không thèm nhìn đám thiên kiêu Kiếm tộc kia một cái, dường như trong mắt hắn, những người này không khác gì không khí.

“Chủ nhân.”

Mị Kiếm Vệ nhìn thấy người tới, quỳ một chân trên đất.

Tình cảnh này, khiến đám thiên kiêu Kiếm tộc lập tức trợn mắt há mồm.

Đường đường là thiên kiêu Kiếm tộc, lại nhận Sở Cuồng Nhân làm chủ? !

Có chuyện gì còn hoang đường hơn chuyện này không?

Sở Cuồng Nhân không nói gì, phóng thích một đạo Xuân Phong Hóa Vũ Thuật.

Thương thế trên người Mị Kiếm Vệ lập tức phục hồi như cũ.

“Nói đi, đã xảy ra chuyện gì.”

“Lúc ta và Kiếm Trường Phong đi bốn phía tìm kiếm cơ duyên, bỗng nhiên gặp đám thiên kiêu Kiếm tộc này, Kiếm tộc đã biết ta phản bội, cho nên bọn họ truy sát ta.”

“Thì ra là thế.” Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, sau đó, hắn nhìn về phía Kiếm Trường Phong, “Nếu đã gặp ở đây, hôm nay dứt khoát giúp ngươi chuyện khôi phục nhục thân đi.”

“Ừm? !”

Đầu tiên Kiếm Trường Phong sững sờ, sau đó vô cùng kích động, “Chủ nhân, ý của ngươi là muốn giúp ta khôi phục nhục thân sao?”

“Những người này, ngươi nhìn trúng ai, chọn một người đi.”

Sở Cuồng Nhân chỉ đám thiên kiêu Kiếm tộc bị hắn dùng niệm lực ấn trên mặt đất không thể động đậy được kia, từ tốn nói.

Kiếm Trường Phong đi đến trước mặt Kiếm Vân Dương, “Chọn hắn đi.”

Lúc này trên mặt Kiếm Vân Dương tràn đầy nghi hoặc không hiểu, căn bản không biết Sở Cuồng Nhân và Kiếm Trường Phong đang giở trò quỷ gì.

Nhưng trong lòng hắn ta đã sinh ra một dự cảm không tốt.

“Sau Kiếm Đạo Tử, Mị Kiếm Vệ và ta, tên Kiếm Vân Dương này chính là thiên kiêu đứng đầu trong Kiếm tộc, lần này, nếu hắn ta trở lại Kiếm tộc, nhất định sẽ trở thành đối tượng hạch tâm được Kiếm tộc bồi dưỡng.”

Kiếm Trường Phong nói.

“Khó trách ngươi lại chọn hắn.”

Sở Cuồng Nhân đưa tay thúc giục Xuân Phong Hóa Vũ Thuật, chữa thương thế trên người Kiếm Vân Dương phục hồi như lúc ban đầu.

Chuyện này khiến đối phương càng mơ hồ.

Làm tổn thương ta lại còn trị liệu cho ta?

Đây là ý gì? !

Lúc này, trong tay Sở Cuồng Nhân xuất hiện một cái xiềng xích màu đen, phía trên là móc câu, tràn ngập âm u quỷ quyệt chi khí.

Chính là Câu Hồn Tác.

“Đi!”

Sở Cuồng Nhân thôi động Câu Hồn Tác.

Nương theo một tiếng gào thê lương, linh hồn của Kiếm Vân Dương cứ thế bị móc ra khỏi nhục thân, không thể động đậy trong hư không.

Đám thiên kiêu Kiếm tộc xung quanh nhìn mà tê cả da đầu, tim đập vô cùng nhanh.

Cho dù là Kiếm Trường Phong cũng không nhịn được rùng mình một cái.

Nhưng sau đó, hắn ta liền hưng phấn nhảy đến thân thể Kiếm Vân Dương, đây chính là điều kiện chuyển hồn phù hợp với hắn ta, một thân thể không có linh hồn cũng không có bất cứ thương tổn gì!

Trên người Kiếm Trường Phong bốc lên từng trận khói đen, chui vào trong tai mắt mũi miệng của Kiếm Vân Dương.

Chỉ chốc lát, Kiếm Vân Dương mở hai mắt ra, đứng dậy hoạt động thân thể một chút, quỳ trên mặt đất, “Đa tạ tái tạo chi ân của chủ nhân!”

Lúc này, hắn ta đã là Kiếm Trường Phong.

“Ngươi về Kiếm tộc, tiếp tục thay ta giám sát động tĩnh của Kiếm tộc đi.”

“Vâng, ta nhất định sẽ dùng thân phận này thật tốt.”

Kiếm Trường Phong nhìn về phía linh hồn Kiếm Vân Dương đang hoảng sợ trong không trung, khóe miệng lộ ra một nụ cười băng lãnh nói.

“Ma quỷ, ngươi nhất định là ma quỷ! !”

Kiếm Vân Dương nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, hoảng sợ hét lớn.

Tùy ý đùa bỡn linh hồn, đây không phải ma quỷ thì là cái gì?

Chương 597: Trắng trợn thu hết cơ duyên, một đám người ô hợp

“Ma quỷ?”

“A, đa tạ tán dương.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Hắn nhẹ nhàng kéo Câu Hồn Tác một cái, một cỗ lực lượng âm lãnh đặc biệt nhằm vào linh hồn bạo phát, trong nháy mắt đánh tan linh hồn của Kiếm Vân Dương.

“Van cầu ngươi, tha cho chúng ta đi.”

“Đúng, chỉ cần ngươi thả chúng ta, chúng ta nguyện ý giống Kiếm Trường Phong thần phục ngươi, phụng ngươi làm chủ.”

Đám thiên kiêu Kiếm tộc ở trên mặt đất không ngừng cầu xin tha thứ.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không hề bận tâm, thản nhiên nói: “Ngại quá, danh ngạch Ngự Hồn Nô Ấn có hạn, không tới lượt các ngươi.”

Lúc nói chuyện, hắn đã đưa tay phóng xuất ra mấy đạo kiếm khí.

Trong chớp mắt kiếm khí đã chém giết mấy vị thiên kiêu Kiếm tộc rồi.

Ngự Hồn Nô Ấn, cũng không phải không có hạn chế.

Nô ấn dùng càng nhiều, Sở Cuồng Nhân phải gánh vác càng lớn, cho nên hắn sẽ không dễ dàng vận dụng pháp môn này.

Thép tốt, phải dùng trên lưỡi đao.

Kiếm Trường Phong, Mị Kiếm Vệ là hai thiên kiêu tuyệt thế, một người điều động tiến vào Kiếm tộc, một người khác là Vô Thượng Đạo Thể.

Người như vậy mới có giá trị để Sở Cuồng Nhân lợi dụng.

“Chủ nhân, hiện tại ta có cần trở lại Kiếm tộc không?”

“Tùy ngươi, ngươi muốn tiếp tục ở lại cấm địa Hoang Vu lịch luyện cũng được, trở về cũng được, tóm lại không thích hợp ở bên cạnh ta.”

Nếu để người khác nhìn thấy Kiếm Trường Phong đi theo Sở Cuồng Nhân, vậy chuyện đối phương là người của hắn sẽ bại lộ.

“Vâng.”

Kiếm Trường Phong khẽ vuốt cằm, sau đó biến mất tại chỗ.

Sau lưng, Mị Kiếm Vệ đi tới, nói: “Chủ nhân, ta còn một chuyện muốn bẩm báo với ngươi.”

“Nói đi.”

“Người của Hắc Ám Thần Giáo đã tới tìm ta.”

“Ồ? Nói nghe một chút.” Sở Cuồng Nhân có chút hứng thú.

“Hình như bọn họ nhìn trúng đọa lạc Hắc Ám thể của ta, hi vọng ta có thể rời đi với bọn họ, gia nhập Hắc Ám Thần Giáo.”

“Có ý tứ.”

Sở Cuồng Nhân còn đang tính toán làm sao để đối phó Quang Minh giáo.

Thì Hắc Ám Thần Giáo đã nhìn chằm chằm một người khác bên cạnh hắn.

“Ngươi có suy nghĩ gì?”

“Ta đều nghe theo chủ nhân.”

“Đừng nghe theo ta mãi thế, các ngươi cũng không phải tượng gỗ, nói một chút, ngươi có suy nghĩ gì?” Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Ngự Hồn Nô Ấn chỉ gieo lạc ấn để Mị Kiếm Vệ trung thành với Sở Cuồng Nhân, cũng không phải khống chế tư tưởng.

Hắn muốn cấp dưới tài giỏi.

Không phải tượng gỗ chỉ biết nghe theo mệnh lệnh của hắn.

“Nội tình của Hắc Ám Thần Giáo thâm hậu, nếu có thể nắm giữ lời, đối với chủ nhân, hẳn sẽ hữu dụng.”

“Ngươi muốn gia nhập?”

“Có suy nghĩ này, nhưng quyền quyết định cuối cùng thuộc về chủ nhân.”

Trong lòng Mị Kiếm Vệ hiểu, Sở Cuồng Nhân cần, không phải một tùy tùng hoặc hộ vệ bình thường, mình đi theo đối phương, căn bản không thể phát huy ra tác dụng gì.

Mà chính nàng cũng không cam tâm chỉ là một tên tùy tùng hoặc là hộ vệ bình thường, nàng muốn để Sở Cuồng Nhân nhìn thấy giá trị của mình.

Nàng có Đọa Lạc Hắc Ám chi thể, thích hợp với hắc ám Đạo Thể nhất, cộng Hắc Ám Thần Giáo, có lẽ, có thể chân chính phát huy ra giá trị của nàng.

“Gia nhập Hắc Ám Thần Giáo, ừm, có lẽ đây là một cơ duyên đối với ngươi, nhưng bọn họ sẽ điều tra bối cảnh của ngươi, chẳng mấy chốc sẽ tra được chuyện ngươi trung thành với ta.”

“A, tin tưởng không bao lâu, bọn họ cũng sẽ tới tìm ta, việc này không nóng nảy, chờ bọn họ đến tìm ta lại nói.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Vâng.”

Tiếp đó, Sở Cuồng Nhân dẫn theo mấy người Lam Vũ, tiếp tục thăm dò cơ duyên trong cấm địa Hoang Vu, đoạt lấy toàn bộ các cơ duyên trong đó.

“Quá độc ác, thật sự quá độc ác, Bát Hoang Long Sơn hiện thế một cọc trọng bảo, nhưng lại bị Sở Cuồng Nhân đoạt đi, còn lại mấy trăm thiên kiêu, chỉ có thể ở một bên trừng mắt nhìn.”

“Haiz, nào chỉ có Bát Hoang Long Sơn, mỗi khi có đại cơ duyên chi địa hiện thế, tất cả đều bị Sở Cuồng Nhân đoạt đi.”

“Người này quá phách lối, quá bá đạo.”

“Như vậy có thể làm sao, thực lực của đối phương quá mạnh, chúng ta căn bản không phải là đối thủ, cơ duyên này chỉ có thể bị hắn đoạt.”

“Không ai có thể ngăn cản hắn sao? ?”

Sở Cuồng Nhân cường thế quét ngang hơn phân nửa cơ duyên trong cấm địa Hoang Vu.

Chỗ đi đến, các thiên kiêu đều lên tiếng oán than dậy đất.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ thiên kiêu trong cấm địa Hoang Vu đều hận Sở Cuồng Nhân đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể ăn sống nuốt tươi. Hắn

Nhưng đối với chuyện này, Sở Cuồng Nhân căn bản không để ý.

Cường giả lưu giữ, người yếu bại vong!

Đây là chân lý bất biến từ tuyên cổ.

Hắn có thực lực lấy được những cơ duyên này, vậy những cơ duyên này là của hắn, những người khác phàn nàn, có liên quan gì đến hắn?

Mà khác với đám thiên kiêu đang phàn nàn kia, đám người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên lại vô cùng kích động.

Đi theo Sở Cuồng Nhân, bọn họ đã lấy được không biết bao nhiêu bảo vật.

Bảo vật cả đời này bọn họ nhìn thấy cộng lại cũng không nhiều bằng số lượng bọn họ đã lấy được trong cấm địa Hoang Vu a.

…

Đêm.

Trăng sáng sao thưa, tại một dãy núi nào đó trong cấm địa Hoang Vu, có một đoàn lửa trại đang thiêu đốt, mấy người Huyền Thiên tông tụ tập ở một chỗ.

Ngoại trừ Huyền Thiên tông ra, cũng chỉ có ba người ngoài là Xích Nguyệt, Lãnh Ngưng Ngọc, Mị Kiếm Vệ, còn người của Quang Minh giáo, Lam Vũ được Sở Cuồng Nhân bày mưu đặt kế, sớm đã tìm cớ đuổi bọn họ đi rồi.

Mà bọn họ cũng không tiện đi theo Sở Cuồng Nhân nhặt nhạnh chỗ tốt.

Hơn nữa.

Sở Cuồng Nhân làm việc khoa trương như thế, đã bị nhiều thế lực nhằm vào, cho dù là Quang Minh giáo cũng không chịu nổi.

“Chúc mừng kí chủ rút được một tấm thẻ cấp truyền thuyết, Bổ Toàn Công Pháp.”

Lúc mọi người đang nói chuyện trời đất, Sở Cuồng Nhân đã rút được một phần thưởng.

Hắn nhìn thoáng qua giới thiệu.

Bổ Toàn Công Pháp (Cấp truyền thuyết)

Có thể chọn lựa tùy ý một bản công pháp cấp truyền thuyết, sử dụng tấm thẻ này có thể tra cứu bổ sung phần thiếu, khiến công pháp được thăng hoa.

Nhìn thấy thẻ bù đáp công pháp này, hai mắt Sở Cuồng Nhân lập tức tỏa sáng.

“Đúng là thiếu cái gì đến cái đó.”

“Thẻ bù đáp này đến rất tốt, đến rất tốt a.”

Trên mặt Sở Cuồng Nhân nở nụ cười.

Mà lúc này, Lãnh Ngưng Ngọc bên cạnh giống như nhận được tin tức gì, sắc mặt biến hóa, có chút khó coi.

“Lãnh đạo hữu, sao vậy?”

Sở Cuồng Nhân có chút hiếu kỳ hỏi.

“Vừa nhận được tin tức của một sư muội truyền đến, nàng bảo ta và Xích Nguyệt mau cách xa Sở đạo hữu.” Lãnh Ngưng Ngọc nói.

Nghe thấy vậy, ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, lộ ra vẻ suy tư.

“Xem ra có một số người muốn đối phó ta.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

“Không phải một số người.”

Lãnh Ngưng Ngọc lắc đầu, nói: “Là rất nhiều người!”

“Ha, bao nhiêu?”

“Vương gia, Bái gia, Ma tộc, Kiếm tộc, Phù Văn chi địa, Tần gia, Cửu Anh tộc, âm Dương Thần Tông, Vạn Trận môn, tất cả thiên kiêu đến cấm địa Hoang Vu này, dường như đều muốn đối phó ngươi.”

Lãnh Ngưng Ngọc trịnh trọng nói.

Trong mắt nàng lộ ra lo lắng mà chính nàng cũng không phát hiện được.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng nói, “Ha, ta biết rồi, những thế lực ta chưa từng nghe qua cũng nhúng tay vào chuyện này, thật là thú vị.”

“Sở đạo hữu, lúc này rồi ngươi vẫn có lòng dạ nói đùa a, nhiều người như vậy, ngươi ứng phó được sao?” Xích Nguyệt bất đắc dĩ nói.

Nàng chưa từng thấy trên mặt người nam nhân này lộ ra vẻ sợ hãi.

Dường như, trên đời này không có chuyện nào khiến hắn e ngại.

“Một đám người ô hợp mà thôi, sao có thể không ứng phó được?”

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng, sau đó nói: “Nhưng nhiều thế lực như vậy, đúng là Thất Tình môn không thích hợp dính vào, sư muội của ngươi truyền tin cho các ngươi là đúng, các ngươi rời đi đi.”

Không phải hắn đả kích hai người Lãnh Ngưng Ngọc, nhiều người như vậy, cho dù hai người họ lưu lại cũng không có tác dụng gì.

Chương 598: Giao dịch với Hắc Ám Thần Giáo, người đầu tiên thu thập chính là ngươi

“Này này, ngươi nói như vậy giống như chúng ta rất không có đạo nghĩa thế, nói thế nào cũng nhờ hồng phúc của ngươi, chúng ta đã lấy được không ít đồ tốt, cho dù lực lượng của hai chúng ta ít ỏi, nhưng đừng hòng để chúng ta đi.”

Xích Nguyệt vỗ ngực, dáng vẻ hào khí.

Lãnh Ngưng Ngọc khẽ vuốt cằm, “Xích Nguyệt nói đúng.”

Thấy mình không khuyên nổi hai người, Sở Cuồng Nhân cũng không nói nữa.

Dù sao hắn cũng không có ý định để hai nữ tử này tham chiến.

Bỗng nhiên, vẻ mặt Sở Cuồng Nhân hơi động, cười nhạt một tiếng, “Tối nay có khách nhân đến, mấy vị, đừng ẩn giấu, đi ra đi.”

Sưu.

Ba thân ảnh từ trong trong hư không tăm tối đi ra.

Khí tức của ba người này vô cùng mạnh mẽ, có thể so với Chuẩn

Đế.

“Ba người các ngươi cũng dám theo dõi ta, các Hắc Ám Thần Giáo các ngươi cũng quá coi thường ta rồi.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Ba người này tới từ Hắc Ám Thần Giáo, mà mục đích đối phương tìm tới cửa, hắn cũng có suy đoán rồi.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi sắp chết đến nơi còn không tự biết sao?”

Một lão giả gầy yếu trong đó nói.

Mà ông ta vừa dứt lời, Sở Cuồng Nhân liền biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại, đã đưa tay bóp cổ lão giả gầy yếu kia, xách đối phương giống như xách gà con lơ lửng giữa không trung.

Lão giả muốn phản kháng, nhưng lại bị một cỗ linh lực vô cùng hùng hậu trực tiếp trấn áp xuống, hai tay hai chân chỉ có thể khua lung tung trên không trung, trong mắt mang theo hoảng sợ.

“Một tên Chuẩn Đế hạ đẳng cũng dám làm càn trước mặt ta, là ai cho ngươi dũng khí, là người mà các ngươi gọi là Hắc Ám chi Thần sao?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hai tên tu sĩ còn lại biến sắc, nhưng không tùy tiện động thủ, bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo nồng đậm kiêng kị.

“Sở đạo hữu, chuyện gì cũng từ từ, chúng ta…”

Ầm!

Lời còn chưa nói hết, lão giả gầy yếu ở giữa không trung đã bị Sở Cuồng Nhân phóng ra một cỗ lực lượng kinh khủng bóp nát xương cốt huyết nhục, nổ tung tại chỗ, máu me tung tóe, hai người còn lại câm như hến.

“Hiện tại, chúng ta mới có thể nói chuyện từ từ.”

Sở Cuồng Nhân hời hợt thu.

Một thân bạch y sạch sẽ vẫn không nhiễm trần thế như cũ, cộng thêm dung nhan tuấn dật kia, dưới ánh trăng, giống như tiên nhân thoát tục.

Ực…

Hai người còn lại nuốt một ngụm nước bọt, tim đập nhanh.

“Sở đạo hữu, ta chính là tứ trưởng lão của Hắc Ám Thần Giáo, lần này chúng ta đến đây, là muốn làm một giao dịch với ngươi.”

Một tên tu sĩ của Hắc Ám Thần Giáo nói.

“Nói đi, giao dịch gì.”

“Sở đạo hữu phải rõ ràng, ngươi đắc tội quá nhiều tu sĩ trong cấm địa Hoang Vu, ngươi tồn tại, đã khiến tất cả mọi người đều đứng ngồi không yên, cho nên, bọn họ định diệt trừ ngươi.

Mà Hắc Ám Giáo Hội ta có thể vì cung cấp tin tức của những người này cho ngươi và tin tức bọn họ sẽ dùng thủ đoạn gì đối phó với ngươi.” Tứ trưởng lão của Hắc Ám Giáo Hội nói.

“Vậy các ngươi cần ta làm cái gì?”

“Ta muốn cho ngươi nói ra thủ đoạn đã khiến Mị Kiếm Vệ đi theo ngươi, cũng giao nàng cho Hắc Ám Thần Giáo chúng ta.”

Tứ trưởng lão nói.

Bọn họ đã điều tra về Mị Kiếm Vệ, biết đối phương đã từng là người của Kiếm tộc, nhưng bây giờ phản bội Kiếm tộc, đi theo Sở Cuồng Nhân.

Ở trong đó, nhất định là Sở Cuồng Nhân sử dụng thủ đoạn gì đó.

Bên cạnh, Mị Kiếm Vệ đứng lên, muốn nói cái gì.

Nhưng Sở Cuồng Nhân khoát tay áo, ra hiệu để nàng đừng nói chuyện, “Các ngươi muốn Mị Kiếm Vệ, là nhìn trúng Đọa Lạc Hắc Ám thể của nàng đi.”

“Không sai, Quang Minh Thần Giáo có thánh tử thánh nữ, mà thánh tử của Hắc Ám Thần Giáo ta đã vẫn lạc, chúng ta cần bổ sung máu mới, mà không thể nghi ngờ, Đọa Lạc Hắc Ám thể chính là thứ chúng ta cần nhất.”

Tứ trưởng lão cũng không giấu diếm, nói mục đích của mình ra.

“Các ngươi muốn Mị Kiếm Vệ, cũng được, nhưng ta không cần các ngươi nói cho ta biết tin tức gì, ta muốn Hắc Ám Giáo Hội giúp ta một chuyện.”

“Giúp cái gì?”

“Đến lúc đó, ta sẽ lại đi tìm các ngươi.”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, không biết trong hồ lô của Sở Cuồng Nhân bán thuốc gì đây, trong lúc nhất thời không thể phỏng đoán.

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói: “Các ngươi yên tâm, ta có thể cam đoan chuyện muốn các ngươi làm, sẽ không tổn hại đến lợi ích của Hắc Ám Thần Giáo, có lẽ, các ngươi còn rất tình nguyện trợ giúp ta đấy.”

“Tốt! Hiện tại ngươi có thể nói, ngươi làm sao khiến Mị Kiếm Vệ phản bội Kiếm tộc, đi theo ngươi đi.” Tứ trưởng lão nói ra.

Bí ẩn này không có lời giải, bọn họ sẽ không dám đưa Mị Kiếm Vệ về Hắc Ám Thần Giáo, ai biết đối phương có thể phản bội Hắc Ám Thần Giáo giống như phản bội Kiếm tộc không?

Nguy hiểm trong đó, quá lớn.

“Dùng độc, trong tay của ta có một loại đan độc, chuyên dùng để khống chế người khác, nếu đối phương không muốn chết, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời ta.”

“Đan độc gì lợi hại như thế?”

Sở Cuồng Nhân lấy ra hai bình đan dược, thản nhiên nói: “Đây chính là đan độc và giải dược, nếu các ngươi không tin, có thể kiểm tra một chút.”

“Chúng ta sẽ đi khảo nghiệm.”

“Tốt, giải dược đã cho các ngươi, người, mang đi đi.”

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Mị Kiếm Vệ.

Nàng khẽ vuốt cằm, đứng bên cạnh hai người Hắc Ám Thần Giáo, ba người nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, sau đó biến mất trong màn đêm,

Sở Cuồng Nhân nhìn lửa trại, khẽ cười nói: “Trên đời này, làm gì có đan độc nào lợi hại hơn Ngự Hồn Nô Ấn chứ?”

Đan độc khống chế, chỉ là thân thể.

Mà nô ấn, lại có thể cải tạo cả linh hồn.

… …

Mị Kiếm Vệ theo tứ trưởng lão Hắc Ám Thần Giáo rời đi.

Sau khi rời đi, bọn họ đi đến một nơi bí ẩn, lấy ra hai bình đan dược Sở Cuồng Nhân cho.

Một tu sĩ xuất ra đan độc, trong mắt lóe lên vẻ kiên định, “Hắc Ám chi Thần ở trên, ta nguyện vì Thần Giáo phụng hiến tất cả.”

Sau đó, hắn ta lấy thân nghiệm thuốc, ăn đan độc vào.

Bên cạnh, Mị Kiếm Vệ có chút tim đập nhanh.

Những tu sĩ thần giáo này đúng là một đám điên.

“Cảm giác như thế nào?” Tứ trưởng lão hỏi.

Trên mặt tu sĩ kia lộ ra vẻ thống khổ, “Trong cơ thể ta có một cỗ độc tố vô cùng mãnh liệt đang ăn mòn thân thể ta, dựa vào tu vi của ta, cũng khó có thể ngăn chặn, đan độc thật khủng khiếp.”

“Nào, ăn giải dược đi.”

Tứ trưởng lão lấy giải dược ra.

Tu sĩ kia ăn vào, lông mày cau lại, “Độc tố đúng là bị ngăn chặn lại, nhưng vẫn còn, không bị triệt tiêu mất.”

“Sở Cuồng Nhân đã từng nói, phải dùng bảy viên đan độc giải dược mới có thể triệt để giải khai.” Mị Kiếm Vệ nói.

Tứ trưởng lão lại đổ ra mấy viên giải dược.

Liên tiếp bảy viên ăn vào, độc trong người tu sĩ kia mới được giải.

“Nào, Mị Kiếm Vệ, ngươi cũng ăn đi.”

“Được.”

Mị Kiếm Vệ tiếp nhận giải dược, nhưng lúc này, Tứ trưởng lão bỗng nhiên bắt cánh tay nàng, linh lực tràn vào, xem xét tình huống trong cơ thể nàng.

“Trong cơ thể đúng là có đan độc, xem ra Sở Cuồng Nhân nói không sai.”

Sau khi kiểm tra xong, tứ trưởng lão buông lỏng tay ra, trên mặt lộ ra áy náy, “Mị Kiếm Vệ xin tha lỗi, vì Thần Giáo, chúng ta không thể không cẩn thận một chút.”

“Không sao, ta có thể hiểu được.”

Mị Kiếm Vệ gật đầu, trong lòng lại có chút may mắn.

May mắn, vì để diễn xuất thật một chút, Sở Cuồng Nhân đã làm ra đan độc, đồng thời để Mị Kiếm Vệ ăn vào.

Nếu không, hiện tại sẽ lộ tẩy.

“Mị Kiếm Vệ, về Hắc Ám Thần Giáo với chúng ta, chúng ta sẽ tiến hành nghi thức lên ngôi cho ngươi, từ nay về sau ngươi chính là thánh nữ của Thần Giáo, tư nguyên của thần giáo sẽ cho ngươi, toàn lực giúp ngươi tranh đoạt đế vị thế này!”

Tứ trưởng lão trịnh trọng nói.

“Có thể thoát khỏi khống chế của Sở Cuồng Nhân, ta đã rất thỏa mãn rồi.”

“Hừ, Sở Cuồng Nhân giết thánh tử Thần Giáo ta, thù này, chúng ta sẽ không quên, nhưng lúc này hắn như mặt trời giữa trưa, không nên cứng đối cứng với hắn, tương lai nhất định sẽ báo mối thù này.”

Tứ trưởng lão hừ lạnh một tiếng.

Bên cạnh, trong mắt Mị Kiếm Vệ bắn ra một đạo lãnh ý.

Hừ, muốn hại chủ nhân?

Chờ ta đứng vững bước chân trong Thần Giáo, người đầu tiên ta thu thập chính là ngươi.

Chương 599: Cổ Đạo Hồ, đám thiên kiêu chuẩn bị, Nguyên Thủy Đạo Nguyên

Cổ Đạo Hồ, đây là nơi có cơ duyên lớn nhất trong xấm địa Hoang Vu.

Mà gần đây, chính là lúc cơ duyên này hiện thế.

Theo đạo lý mà nói, mỗi khi đến lúc này, bốn phía Cổ Đạo Hồ sẽ vô cùng náo nhiệt, thiên kiêu hội tụ mới đúng.

Nhưng bây giờ, gần Cổ Đạo Hồ có rất ít người.

Hơn nữa trên một ngọn núi cách Cổ Đạo Hồ không xa, có lượng lớn thiên kiêu tụ tập tại một chỗ, nhìn về phía Cổ Đạo Hồ.

Những người này, mỗi người đều là thiên kiêu.

Trong đó, thậm chí còn có rất nhiều thiên kiêu cấm kỵ, bọn họ tụ tập lại một chỗ, giống như đang bàn luận chuyện gì.

Tình cảnh này, nếu dùng Lưu Ảnh thạch ghi chép lại, một khi phát tán ra ngoài, nhất định sẽ gây nên náo động lớn.

Phải biết, những thiên kiêu cấm kỵ này đều là hạng người tâm cao khí ngạo, thường xuyên bị người ta lấy ra so sánh, cho nên bình thường gặp mặt, nhất định sẽ ngoài sáng trong tối tranh đấu một phen.

Ngoại trừ số ít chân chính giao hảo, sao có thể hòa bình tụ tập tại một chỗ chứ?

Đừng nói đến chuyện trong đó còn bao gồm Nhân tộc, Hung thú tộc.

Chuyện này thật sự không thể tưởng tượng được.

Nhưng bây giờ, tình cảnh này xảy ra trước mặt mọi người.

Mà người vô hình thúc đẩy tình cảnh này, chính là Sở Cuồng Nhân!

Hắn đã tạo thành áp lực quá lớn cho bọn họ, khiến đám thiên kiêu cấm kỵ này không thể không liên hợp lại đối phó hắn.

Đối mặt với kẻ thù chung, cho dù là bình thường bọn họ đối chọi gay gắt, cũng sẽ tạm thời để xuống thành kiến, liên thủ đối địch.

“Các ngươi nói, Sở Cuồng Nhân có đến không?”

Hung thú Viễn Cổ tộc Cửu Anh Cửu Viêm từ tốn nói.

“Sẽ.” Vương Quyền nghiêm túc nói.

“Ngươi biết à?”

Cửu Viêm cười xùy một tiếng, nói: “Động tĩnh của chúng ta lớn như vậy, Sở Cuồng Nhân không thể không phát hiện được, toàn bộ thiên kiêu của cấm địa Hoang Vu đã tập trung lại đối phó hắn, ngươi cảm thấy, hắn sẽ đến sao?”

“Sẽ!”

Vương Quyền tiếp tục lặp lại một lần nữa, “Hắn là một vị thiên kiêu, một vị thiên kiêu tuyệt thế lớn nhất từ xưa đến nay, ngạo khí của hắn không cho phép hắn lùi bước, cho nên, hắn nhất định sẽ tới!”

Không chỉ Vương Quyền cho rằng như vậy, mặc dù mấy thiên kiêu cấm kỵ như Bái Hồng Ngọc, Tử Võ Cực ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng cũng nghĩ như vậy.

Đều nói người hiểu ngươi nhất, có lẽ là kẻ địch của ngươi.

Lời này không giả.

Đám người Vương Quyền và Sở Cuồng Nhân đã đánh nhau vài lần, mặc dù mỗi lần đều thảm bại, nhưng bọn họ có thể cảm nhận được ngạo khí của đối phương.

Ngạo khí coi người trong thiên hạ như không kia.

“Đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, chẳng qua chúng ta chỉ là bại tướng dưới tay hắn, một đám bại tướng tụ tập lại một chỗ, có thể đối tạo thành uy hiếp gì với hắn chứ? Sao hắn có thể vì chúng ta mà từ bỏ cơ duyên trước mặt?” Vương Quyền cười xùy một tiếng, hiểu rõ Sở Cuồng Nhân.

Nghe thấy lời này của hắn ta, sắc mặt đám thiên kiêu từng quyết đấu với Sở Cuồng Nhân đều không có sắc mặt tốt, nhưng cũng không phản bác gì.

Bởi vì, bọn họ đúng là bại tướng dưới tay Sở Cuồng Nhân.

“Hừ, chính vì tâm lý của hắn như vậy, cho nên lần này hắn nhất định thất bại!” Lúc này, một thanh niên mặc âm Dương đạo bào lạnh giọng nói, người này là thiên kiêu cấm kỵ của âm Dương Thần Tông Vân La Tử.

“Không sai, lần này chúng ta bố trí sát trận trùng điệp ở gần Cổ Đạo Hồ, cho dù Sở Cuồng Nhân có ba đầu sáu tay, chiến lực mạnh hơn cũng khó thoát được!” Lại một thiên kiêu cấm kỵ nói.

Người này, mặc trường bào màu trắng, trong tay cầm một trận bàn.

Hắn ta là Trận Đạo Tử của Vạn Trận tông.

Vạn Trận tông am hiểu nhất là bố trí trận pháp, dùng ít địch nhiều, lấy yếu chống mạnh, trong truyền thuyết, nếu cho Trận Đạo Tử đủ thời gian bố trí trận pháp, thậm chí người này có thể trảm giết Hoàng giả!

Mặc dù chỉ là lời đồn không rõ thực hư, nhưng có lời đồn truyền lưu ra thế gian như vậy, đủ thấy năng lực của người nọ mạnh bao nhiêu.

“Mặt khác, tộc huynh của ta cũng đến.”

Một thanh niên từ tốn nói.

Hắn ta không phải là thiên kiêu cấm kỵ, mà là một vị thiên kiêu tuyệt đỉnh đến từ Tần gia, nhưng lời hắn ta nói lại khiến hai mắt mọi người ở đây sáng lên.

“Người kia, cũng tới sao?”

“Trong giới thiên kiêu, đoán chừng cũng chỉ có người này có năng lực phân cao thấp với Sở Cuồng Nhân, nếu hắn đến, chúng ta càng nắm chắc hơn.”

Nhắc đến người kia, ngay cả thiên kiêu cấm kỵ cũng không nhịn được ngưng trọng.

Người kia, chính là thiên kiêu mạnh nhất nổi tiếng nhất trên Đế lộ.

Danh xưng Đại Đế chuyển thế, thiên kiêu cấm kỵ của Tần gia!

“Tiếp tục chú ý đi, tính toán thời gian, cơ duyên tại Cổ Đạo Hồ sắp hiện thế, nếu Sở Cuồng Nhân muốn tới, thì cũng sắp đến rồi.”

Mọi người nhìn về phía Cổ Đạo Hồ.

Có người lộ ra ánh mắt hỏa nhiệt, có người lộ ra ánh mắt chờ mong...

“Nghe đồn, Cổ Đạo Hồ sinh ra Nguyên Thủy Đạo Nguyên, chính là một trong những bảo vật cao nhất trên thế gian này, ngoại trừ có thể tăng cao tu vi, còn có thể khiến người ta nhanh chóng ngộ đạo, vô cùng hiếm thấy.”

“Không chỉ như thế, nghe nói Nguyên Thủy Đạo Nguyên còn có thể tăng lực lượng của thên thể lên, thậm chí đạt tới cấp độ sánh vai với hung thú Viễn Cổ.”

Nếu là ngày trước, Nguyên Thủy Đạo Nguyên nhất định sẽ là mục tiêu đầu tiên của đám người ở đây, nhưng bây giờ, Nguyên Thủy Đạo Nguyên đã biến thành vật làm nền.

Các thiên kiêu càng chú ý đến trận đại chiến sắp tới kia hơn, đó là thiên kiêu tuyệt thế sẽ lấy sức một mình chống lại tất cả thiên kiêu.

...

Cổ Đạo Hồ, ở trên một ngọn núi cao vạn trượng.

Hồ nước thanh tịnh như gương, hai bên bờ xanh biếc dạt dào, sinh cơ bừng bừng.

Giống như tiên cảnh nhân gian.

Hôm nay, Cổ Đạo Hồ bỗng nhiên nổi lên từng vòng gợn sóng, gợn sóng càng lúc càng lớn, thời gian dần trôi qua hóa thành một cỗ thủy triều, bao phủ khắp nơi.

Trung gian Cổ Đạo Hồ, hồ nước lăn lộn, sóng trắng ào ào, dường như có vật gì sắp xông ra mặt nước.

Chỉ thấy dưới đáy hồ nước, có một đoàn bạch quang càng thêm hừng hực, theo một cột nước ngút trời phóng lên, đoàn bạch quang kia cũng hiện lên mặt nước.

Đó là một quang cầu màu trắng lớn bằng một đứa trẻ, bên trong có vô số quang văn huyền diệu lưu chuyển, dường như chiếu rọi ra thiên địa chí lý.

Đó là đạo văn!

Là đạo đường vân, là đạo ảo diệu, là đạo vận nồng đậm tới trình độ nhất định mới có thể hiển hóa ra dị tượng.

Trên một ngọn núi cách đó mấy chục dặm, không ít thiên kiêu nhìn thấy Nguyên Thủy Đạo Nguyên lao ra khỏi mặt nước Cổ Đạo Hồ kia.

Tất cả mọi người không chớp mắt nhìn đạo nguyên, hô hấp vô cùng nặng nề, hận không thể lao ra tranh đoạt.

“Đó chính là Nguyên Thủy Đạo Nguyên, ba động năng lượng thật nồng nặc, phía trên ẩn chứa đạo vận, hình thành đạo văn a.”

“Quá huyền diệu, nếu có thể luyện hóa Nguyên Thủy Đạo Nguyên, đạo của ta nhất định có thể đạt tới cấp độ viên mãn.”

“Đúng vậy, đến lúc đó còn sợ không chống lại Sở Cuồng Nhân sao?”

Ánh mắt của vô số thiên kiêu trở nên hỏa nhiệt, ngay cả thiên kiêu cấm kỵ cũng có chút tâm động, bọn họ không ngờ Nguyên Thủy Đạo Nguyên xuất hiện lần này lại dụ hoặc như thế, phần cơ duyên này quá lớn.

“Tỉnh táo lại cho ta, đừng quên, mục đích chuyến này của chúng ta là cái gì.” Lúc này, Vương Quyền hừ lạnh một tiếng.

Nghe thấy hắn ta nói, mọi người mới dần bình phục nỗi lòng.

Không thể xúc động.

Cho dù bọn họ có thể xông lên cướp đoạt thì thế nào?

Bọn họ căn bản không tranh nổi Sở Cuồng Nhân.

“Đến rồi!”

Lúc này, ánh mắt Bái Hồng Ngọc ngưng tụ.

Tâm thần của mọi người lập tức chấn động, nhìn về phía đường núi thông lên Cổ Đạo Hồ bên kia.

Chỉ nghe thấy một trận bước chân trầm ổn có lực quanh quẩn, một bóng người chậm rãi đi lên Cổ Đạo hồ.

Dáng người người kia thon dài, toàn thân áo trắng không nhiễm trần thế, dung nhan tuấn dật tuyệt luân không có tỳ vết, miệng hơi cười, giống như cười miệt thị.

“Quả nhiên, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ Nguyên Thủy Đạo Nguyên tại Cổ Đạo Hồ này.” Vương Quyền hít sâu một hơi nói.

Trong chớp mắt, tâm thần của tất cả mọi người trên ngọn núi này đều bị bóng người mặc bạch y kia lôi kéo, ánh mắt dần trở nên ngưng trọng.

“Chư vị, chuẩn bị hành động đi.”

Chương 600: Phù văn, trận pháp, lôi đình âm dường có thể làm khó ta?

Cổ Đạo Hồ, Cổ Đạo Hồ.

Nơi có đại cơ duyên trong cấm địa Hoang Vu, cuối cùng cơ duyên trong Cổ Đạo Hồ đã hiện thế, là một đoàn Nguyên Thủy Đạo Nguyên ẩn chứa đạo văn.

Cơ duyên bực này, đủ hấp dẫn vô số người cướp đoạt.

Nhưng bốn phía, lại vô cùng quạnh quẽ.

Đột nhiên.

Một đạo bước chân trầm ổn có lực quanh quẩn trên ngọn núi.

Chỉ thấy một người thanh niên bạch y tóc đen, lưng đeo cổ kiếm hoa lệ, tuấn dật tuyệt luân chậm rãi đến, mắt sáng như đuốc, nhìn thẳng Nguyên Thủy Đạo Nguyên.

Người tới chính là Sở Cuồng Nhân.

Hắn nhìn Nguyên Thủy Đạo Nguyên, nhếch miệng nói, “Nếu hấp thu đoàn Đạo Nguyên này, còn lớn hơn thu hoạch nửa tháng này của ta.”

Hắn ngắm nhìn bốn phía, không nhìn thấy bóng người nào.

“Đến, để ta mở mang kiến thức một chút, xem các ngươi đã chuẩn bị lễ vật gì cho ta đi.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Trong nháy mắt hắn vừa dứt lời, hư không bốn phía đột nhiên có lượng lớn phù văn xuất hiện, bao vây hắn.

Ánh sáng phù văn lưu chuyển, bốn phía bị một cỗ uy áp kinh khủng bao phủ.

“Phù văn? A, là Phù Văn chi địa.”

Sở Cuồng Nhân liếc mắt một cái đã nhận ra phù văn ở bốn phía.

Ngày xưa, hắn và Tử Võ Cực dùng phù văn chiến một trận, từ trong tay đối phương đạt được một bản Vạn Phù Đồ Lục, phía trên ghi lại rất nhiều phù văn, hắn đã từng nghiên cứu qua, cũng đã nắm giữ toàn bộ phù văn trên đó.

Những phù văn này, hắn đều biết.

Oanh, oanh, oanh...

Phù văn đầy trời hiện lên, các loại ba động năng lượng bạo phát!

Hỏa diễm băng sương, phong đao vũ kiếm đều hướng về phía Sở Cuồng Nhân, uy thế thật lớn, cả ngọn núi khổng lồ cũng vì đó mà rung chuyển.

Lại thấy Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, niệm lực nhất động, linh khí bốn phía như trăm sông đổ về một biển gào thét mà đến, hội tụ xung quanh hắn, sau đó hóa thành một tấm phù văn màu bạc trắng to lớn, bao phủ cả đỉnh núi.

“Diệt khước chi phù!”

Phù này vừa hiện, một cỗ ba động mạnh mẽ lập tức bạo phát!

Phù văn quỷ bí chi lực, dùng khí thế phá vỡ tất cả tan rã tất cả phù văn trong hư không.

Trên ngọn núi phía xa, đồng tử của Tử Võ Cực đột nhiên co rụt lại, “Lại là phù văn này, phù văn quỷ bí chi lực!”

Diệt khước chi phù của Sở Cuồng Nhân có uy hiếp rất lớn với phù văn sư, thậm chí không ở dưới Tử Phù Ma Đồng trong tông môn hắn ta.

Hai loại, đều là phù văn quỷ bí chi lực.

“Đáng chết, có loại phù văn quỷ bí chi lực này, phù văn của ta không có bất kỳ uy hiếp nào với người này.”

Tử Võ Cực vô cùng buồn bực nói.

Mà bên ngoài Cổ Đạo Hồ, trong nháy mắt phù văn đầy trời bị phá nát, một cỗ ba động năng lượng mạnh mẽ từ ngọn núi cách đó không xa phát tán.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân quét qua, phát hiện ở vị trí Cổ Đạo Hồ có mấy chục cái thạch trụ không giống bình thường nhô lên.

Trên mỗi cái thạch trụ to lớn đều có người đang đứng, mà phương vị của thạch trụ cũng vô cùng kỳ diệu, lại ẩn chứa ảo diệu của Ngũ Hành Bát Quái.

“Sau phù văn, chính là trận pháp sao?”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn có chút hứng thú, “Ta ngược lại muốn nhìn một chút, các ngươi đối kháng ta, có thể làm đến trình độ gì.”

Hắn vừa sải bước ra, muốn lấy Nguyên Thủy Đạo Nguyên đi.

Nhưng ngay lúc này, thạch trụ bỗng nhiên chấn động.

Chỉ thấy một cỗ khí tức vô cùng bàng bạc phóng lên tận trời, lưu chuyển trong hư không, hóa thành sáu mươi tư cái quang trụ to lớn, bao quanh Sở Cuồng Nhân, hình thành một cái lồng giam không thể phá vỡ, vây khốn hắn.

“Ha ha, Sở Cuồng Nhân, ta dùng địa khí làm trụ, sơn hà chi thế làm nhà tù, đại trận địa lao này, ngươi cảm thấy thế nào?”

Một tiếng cười to từ trên một thạch trụ truyền đến.

Người lên tiếng, chính là thiên kiêu cấm kỵ của Vạn Trận môn Trận Đạo Tử.

Trên mặt hắn ta lộ ra vẻ dương dương đắc ý, đại trận địa lao này chính là do hắn ta bố trí đã lâu mà thành.

Hắn ta tự tin, ngay cả Hoàng giả cũng chưa chắc đã có thể phá vỡ.

Lúc Trận Đạo Tử vừa mới dứt lời, bỗng nhiên tầng mây bắt đầu lăn lộn, mây đen hội tụ, tiếng sấm ầm ầm rung động.

Tiếng sấm kia nương theo hai loại quang mang đen trắng giao thế lấp lóe, một cỗ âm dương linh lực vô cùng mênh mông bạo phát.

Chỉ thấy trong mây đen, một người thanh niên mặc đạo bào đen trắng nhìn Sở Cuồng Nhân trong đại trận, ánh mắt vô cùng lạnh lùng.

“Sở Cuồng Nhân, ta chính là cấm kỵ đương đại của âm Dương Thần Tông Vân La Tử, để ngươi mở mang kiến thức một chút, âm Dương Lưỡng Nghi Lôi!”

Hắn ta quát lạnh một tiếng, từng đạo lôi đình hoặc màu đen, hoặc màu trắng từ trên không trung đánh xuống, vượt qua đại trận địa lao, khóa chặt Sở Cuồng Nhân!

Hắc Lôi âm ngoan độc ác, Bạch Lôi cương mãnh bá đạo!

Hai loại lôi đình không ngừng rơi xuống, đoạn tuyệt tất cả đường lui của Sở Cuồng Nhân.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân đạm mạc, vẫn đứng bất động tại chỗ, vô số lôi đình đi đến, đều bị hắn dùng kiếm chỉ đánh bay.

Lôi đình chi lực không ngừng nổ tung, đánh thẳng vào đại trận địa lao, nhưng đi vào đại trận dễ dàng, muốn từ trong phá vỡ ra lại vô cùng khó khăn, sức mạnh sấm sét to lớn trùng kích vào, nó vẫn không bị tổn hại.

Trong tầng mây đột nhiên truyền đến gầm lên giận dữ.

Chỉ thấy Vân La Tử không ngừng hội tụ lôi đình chi lực ở bốn phía về phía mình, Dương Lôi âm Lôi điên cuồng loạn động trên người hắn ta, toàn thân hắn ta bao phủ trong ánh chớp, giống như thần linh thao túng lôi đình.

“m Dương hợp nhất, Phá Thiên Lôi Thần Kiếm!”

Vân La Tử hét dài một tiếng, hai cỗ lực lượng âm Lôi Dương Lôi dung hòa trong cơ thể hắn ta, sau đó từ trong lòng bàn tay hắn ta bạo phát ra, hóa thành một đạo bao kiếm ảnh màu xám bao trùm lôi đình chi lực khủng bố, từ trên trời giáng xuống!

Đây là chiêu thức mạnh nhất của Vân La Tử.

Là một chiêu cực kì kinh khủng.

Ngay cả một đám thiên kiêu cấm kỵ đều vô cùng kiêng kị.

“Tứ Tượng Nguyên Thần Kiếm!”

Một giọng nói đạm mạc vang vọng.

Lại thấy Sở Cuồng Nhân đưa tay, địa phong thủy hỏa, tứ tượng chi lực tụ, hóa thành một đạo kiếm quang bốn màu, phóng lên tận trời.

Tứ Tượng Nguyên Thần Kiếm đối cứng với Phá Thiên Lôi Thần Kiếm!

Hai cỗ lực lượng kinh khủng ầm vang bạo phát.

Kết quả là, trong nháy mắt kiếm ảnh màu xám tiếp xúc với tứ tượng chi kiếm đã sụp đổ, tứ tượng chi lực lực áp thiên lôi!

Uy áp tứ tượng chi kiếm khóa chặt Vân La Tử, khiến sắc mặt của hắn ta lập tức trở nên trắng bệch, lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Làm sao lại như thế?” Vân La Tử không thể tin được, một chiêu mạnh nhất của mình lại bị đối phương đưa tay phá hỏng.

Nương theo một tiếng vang thật lớn, Tứ Tượng Nguyên Thần Kiếm vẫn chưa rơi vào người Vân La Tử, mà đập vào đại trận địa lao.

Đại trận lấy địa khí làm trụ, sơn hà chi thế làm nhà tù này điên cuồng run rẩy, từng cái quang trụ ầm vang bạo liệt!

Từng quang trụ địa khí sụp đổ phát ra âm thanh ầm ầm, địa lao, phá!

Lực trùng kích do tứ tượng chi lực và địa khí va chạm hình thành khuếch tán ra, Vân La Tử đứng mũi chịu sào, bị cỗ sức mạnh cường hãn phóng tới, dù hắn ta dốc toàn lực ngăn cản cũng bị đánh bay, thổ huyết tại chỗ, không biết đã gãy bao nhiêu cái xương.

Trên bầu trời, mây đen tán đi, ánh sáng mặt trời lần nữa chiếu sáng Cổ Đạo Hồ, Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, vẻ mặt đạm mạc, “Phù văn, trận pháp, âm dương lôi đình chi lực, những thứ này có thể làm khó ta sao?”

Tất cả mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, điên cuồng nuốt nước bọt, nhất là Vân La Tử, tâm thần rung mạnh, “Ta hao phí lượng lớn khí lực mới bày xuống đại trận địa khí này, vậy mà lại bị một kiếm của hắn phá mở! ! Thực lực của gia hỏa này, lại cường hãn đến tình trạng này! !”

Tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật.

Đến bây giờ Vân La Tử vẫn là nghe nói thực lực của Sở Cuồng Nhân mạnh cỡ nào từ trong miệng người khác, hiện tại, cuối cùng hắn ta cũng chính mắt thấy.

Loại thực lực này, vượt xa tưởng tượng của hắn ta.

Chương 601: Nghìn người chống lại một người, oai phong đế khí

Một kiếm của Sở Cuồng Nhân bổ ra âm Dương Lôi về phía đại trận Địa Lao.

Tiếp đó, hắn chậm rãi bước đi, tiếp tục đi về hướng Nguyên Thủy Đạo Nguyên.

Trận Đạo Tử thấy vậy thì lớn tiếng nói: "Mở ra sát trận! !"

Đại trận Địa Lao tạo ra để vây khốn, ngoài ra Trận Đạo Tử còn chuẩn bị thêm một sát trận khác, mà sát trận đó, chính là thủ đoạn mạnh nhất mà hắn ta đã chuẩn bị!

Sau đó Trận Đạo Tử lấy một trận đồ hình bát quái ném lên không trung.

Những người đứng trên cột đá bỗng nhiên gầm nhẹ, từng luồng linh lực không ngừng tấn công.

Nhưng không phải là tấn công về phía Sở Cuồng Nhân, mà là đánh về hướng trận đồ hình bát quái trên không trung.

Từng luồng linh lực thâm nhập vào bên trong trận đồ bát quái, cuối cùng dung hợp lại, tạo nên một vòng xoáy linh lực cực kì lớn. Nguồn năng lượng khiến người khác cảm nhận được sợ hãi lập tức lan truyền trong nháy mắt, mọi vật trong chu vi mấy vạn dặm cũng theo đó mà rung động.

"Ồ, trận pháp này có thể khiến sức mạnh của các ngươi dung hợp lại thành một chỗ sao? Nếu như thế thì trái lại cũng có thể tạm nhìn được."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân nhếch lên một nụ cười nhạt.

"Giết!"

Trận Đạo Tử lạnh lùng quát lên một tiếng, trận đồ bát quái trên không trung đột nhiên bắn ra một luồng linh lực khủng khiếp dưới dạng chùm ánh sáng bay về phía Sở Cuồng Nhân.

Một tiếng xoẹt vang lên, Côn Ngô đã được rút ra khỏi vỏ.

Kiếm quang rạch ngang chém vào chùm sáng linh lực, hai nguồn lực lượng va chạm nhau khiến toàn bộ nước trong hồ điên cuồng chuyển động.

"Chư vị, toàn lực thúc dục trận Vạn Linh Tru Tiên!"

Trận Đạo Tử hét lớn nói.

Mọi người cũng quát lớn một tiếng, từng luồng linh lực điên cuồng bay ra, không ngừng tràn vào bên trong trận đồ hình bát quái đang ở trên không trung.

Ánh sáng của đường vân kì lạ trên trận đồ hình bát quái luân chuyển, sau đó tiếp tục bắn ra một chùm tia sáng to lớn màu vàng, xông thẳng về hướng của Sở Cuồng Nhân.

Lực lượng của một kích này cực kì đáng sợ, nó được dung hợp bởi sức mạnh của hơn nghìn người.

Chùm tia sáng đó sáng tới mức khiến hư không sụp đổ tan tác, cực kì kinh khủng.

Chống trọi với sức mạnh như này, cuối cùng trên mặt Sở Cuồng Nhân cũng lộ ra vẻ nghiêm túc: "Để ta cho các ngươi xem cái gì gọi là lực lượng."

Linh lực trong cơ thể Sở Cuồng Nhân sôi trào, lực lượng của tam đại đạo thể dung hợp thành một chỗ trong nháy mắt, hóa thành một Thiên Sát pháp tướng cực kì lớn!

Thiên Sát pháp tướng nổi giận gầm lên một tiếng, đánh ra một chưởng, va chạm với chùm tia sáng linh lực kia.

Trong nháy mắt, đỉnh núi cao vạn trượng lập tức lõm xuống.

Năng lượng ập vào như thủy triều, từng đợt lại từng đợt khiến cho tầng mây bốn phía điên cuồng rút lui, tạo thành một khoảng trời quang đãng trong vạn dặm.

Chùm sáng linh lực vào Thiên Sát pháp tướng vẫn đang đối kháng lẫn nhau, thì trên người của Sở Cuồng Nhân lại xuất hiện đạo vận mênh mông.

Thiên phạt đạo vận!

Thiên phạt đạo vận xuất hiện trong chớp mắt, uy áp ngập trời sáng rực chấn nhiếp toàn trường khiến cho mỗi người tự nhận là thiên chi kiêu tử đều không nhịn được mà da đầu tê dại.

Có thiên phạt đạo vận duy trì, thực lực của Thiên Sát pháp tướng được tăng lên gấp bội!

Sức mạnh Thiên Sát pháp tướng nắm trong tay bộc pháp kinh khủng khiến pháp tướng đánh nát chùm tia sáng linh lực kia, đánh rơi cả trận đồ hình bát quái trên không trung.

"Không ổn rồi, phải tăng cường thêm sức mạnh!"

Mặt Trận Đạo Tử thay đổi, lập tức cảm thấy sợ hết hồn.

Sức của một người lại có thể chống lại toàn bộ thiên chi kiêu tử ở nơi này.

Thậm chí giờ còn tăng sức mạnh thêm một bậc.

Loại sức mạnh này khiến hắn ta cảm thấy sợ hãi không thôi.

Nếu không phải ở đây còn có nhiều thiên chi kiêu tử khác thì cho dù hắn ta có bày ra được đại trận tuyệt diệu tới mức nào cũng không dám một mình đối mặt với Sở Cuồng Nhân.

Năng lực chiến đấu của người này đã đạt tới mức độ không thể nào tưởng tượng nổi.

"Long Phượng Hồng đao!"

Trên một cột đá cách nơi này không xa, Bái Hồng Ngọc lấy Đế binh!

Có Đế binh gia trì, linh lực của nàng ta được đề cao thêm.

Mà những người còn lại cũng lần lượt sử dụng đủ loại thủ đoạn để gia tăng linh lực, có người thì dùng cách chuẩn xác nhất là dùng Đế binh, người thì uống đan dược, người thì dùng bí pháp...

Càng nhiều linh lực rót vào trong trận đồ hình bát quái thì chùm tia sáng linh lực lại càng phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Sức mạnh kinh khủng khiến linh lực trong người Thiên Sát pháp tướng bắt đầu chập chờn kịch liệt, lực lượng của tam đại đạo thể dần dần xuất hiện dấu hiệu bị hỏng khiến pháp tướng phải lui về phía sau mấy bước.

Một màn này khiến cho tất cả thiên chi kiêu tử đang đứng trên cột đá bừng sáng hai mắt.

"Có hi vọng rồi!"

"Có thể thắng, chúng ta có thể thắng!"

Mặt của đám người Trận Đạo Tử, Vương Quyền và Bái Hồng Ngọc đều xuất hiện vẻ mừng rỡ.

Mà mở một nơi xa hơn nơi này một chút, trên ngọn núi, đám người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên đang nhìn về phía trận chiến trên hồ Cổ Đạo. Khi thấy pháp tướng của Sở Cuồng Nhân xuất hiện vẻ không thể chống đỡ được, lo lắng như nhảy xổng ra khỏi cổ họng.

"Không ổn rồi, hình như chưởng môn đã rơi vào thế hạ phong."

"Ta dựa vào, đám người kia vì muốn đối phó với chưởng môn mà hao tổn hết tâm huyết, vậy mà lại chuẩn bị ra loại trận pháp như này."

"Không thể tiếp tục để như vậy được nữa, Mộ Dung Hiên, chúng ta đi hỗ trợ."

Thương Tinh Tuyết nói, bộ dáng đứng ngồi không yên.

Lúc này, Lam Vũ chặn trước mặt bọn họ, lạnh nhạt nói: "Công tử nói rồi, các ngươi chỉ có thể nhìn, không được phép ra tay."

Xích Nguyệt đứng bên cạnh không nhịn được mà cau mày nói: "Bây giờ Sở đạo hữu đang lâm vào hiểm cảnh mà ngươi vẫn có thể lãnh tĩnh như vậy, ngươi không lo lắng hay sao?"

Phải biết rằng, ngay cả người vui giận không bao giờ lộ ra như Lãnh Như Ngọc cũng phải đứng ngồi không yên, nhưng Lam Vũ này từ đầu tới cuối đều tỏ ra rất bình tĩnh.

"Hiểm cảnh sao?" Lam Vũ cười nhạo: "Chỉ bằng đám người rác rưởi này thì chưa đủ tư cách khiến công tử rơi vào hiểm cảnh."

Nàng là người đi theo Sở Cuồng Nhân lâu nhất, gần như là bắt đầu phụng bồi bên cạnh hắn từ khi hắn bắt đầu tu hành.

Trên con đường tu hành từ trước tới này, nàng đã tận mắt chứng kiến quá nhiều hiểm cảnh, thậm chí là tuyệt cảnh mà người khác không thể phá giải nhưng Sở Cuồng Nhân lại lần lượt giải trừ được.

Mà một màn lần này, với Sở Cuồng Nhân thì ngay cả hiểm cảnh cũng chưa được tính nữa.

Trên hồ Cổ Đạo.

Thiên Sát pháp tướng của Sở Cuồng Nhân phảng phất như không thể chịu thêm được một kích nào nữa.

Nhưng vẻ mặt hắn vẫn không hề tỏ ra hoảng hốt, thậm chí còn nở nụ cười: "Đây là cực hạn của các ngươi rồi sao? Nếu chỉ có vậy mà muốn chống lại ta thì còn lâu mới đủ!"

Vừa dứt lời, Sở Cuồng Nhân bước ra, uy áp mênh mông rộng lớn lập tức bùng nổ trong chớp mắt. Thất đại căn cơ tối cao trong cơ thể nở rộ thần uy sáng chói, linh khư xông ra khỏi Đế khí rồi cuồn cuộn chui vào bên trong Thiên Sát pháp tướng.

Đế khí, đế giả chi lực!

Dù chỉ là một chút nhưng sau khi dung nhập vào Thiên Sát pháp tướng, lập tức khiến uy lực của Thiên Sát pháp tướng tăng lên gấp bội, bội phát ra uy áp của đế vương!

Một tiếng rống giận vang lên, quyền kính của Thiên Sát pháp tướng lại bùng nổ một lần nữa!

Lực lượng của tam đại đạo thể dung hợp với thiên phạt đạo vận, đế khí oai phong đánh bể chùm tia sáng linh lực, hung hăng đập vào trận đồ hình bát quái trên không trung.

Sau đó là tiếng nổ kinh thiên động địa, trận đồ hình bái quái vỡ vụn ngay tại chỗ!

Mà đám thiên chi kiêu tử kia đang không ngừng rót linh lực vào cũng bị cắn ngược lại, linh lực rót vào chảy ngược về, khiến bọn họ bị thương nặng trong nháy mắt.

Tu vi mạnh như Vương Quyền hay Bái Hồng Ngọc cũng không ngoại lệ, bị hộc máu ngay tại chỗ.

Còn những người yếu hơn một chút thì xương cốt máu thịt tan nát, hóa thành sương máu nổ bùng lên!

Trong phút chốc, trên mấy chục cây cột đá, từng đóa huyết vụ nở rộ như hoa, không ngừng nổ ra.

Hơn nghìn người, người thì chết, người thì bị thương nặng, hỗn loạn hết một lượt.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, bộ y phục trắng muốt trên người vẫn tạo cảm giác không nhiễm bụi trần như cũ, còn Thiên Sát pháp tướng thì đứng ngạo nghễ sau lưng hắn, uy áp vô tận tràn ngập khắp nơi.

Những người may mắn còn sống nhìn hắn, vẻ mặc hoảng sợ cực độ.

"Là Đế khí, vậy mà hắn lại có thể tu luyện ra Đế khí!"

"Đáng hận, là Đế khí, hắn chưa thành đế mà đã tu luyện ra Đế khí rồi, chiến lực của hắn ta quá đáng sợ."

"Hắn, quá mạnh!"

"Trận chiến này chúng ta lại thua..."

Vương Quyền, Bái Hồng Ngọc và đám thiên chi kiêu tử hoàn toàn tuyệt vọng.

Hơn nghìn thiên chi kiêu tử hợp lực đều không thể đánh bại, không, thậm chí ngay cả thương cũng không thể khiến Sở Cuồng Nhân bị thương được.

Chênh lệch kiểu này thực sự quá lớn.

Lúc này, đạo tâm của đám thiên chi kiêu tử đã bị Sở Cuồng Nhân đánh nát hoàn toàn.

Ba chữ Sở Cuồng Nhân này sẽ trở thành bóng ma trong lòng, đi theo họ cả đời.

"Các ngươi quá yếu, cho dù tập trung tất cả lực lượng thì với ta... các ngươi không chịu nổi một kích!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Ở phía xa, đám người Lãnh Ngưng Ngọc, Xích Nguyệt mang theo vẻ mặt kích động.

Hơn nghìn thiên chi kiêu tử bị một người đánh cho thương tích đầu mình, bây giờ còn bị đối phương giễu cợt nữa.

Nghĩ tới đây, mấy người họ nhìn hơn nửa thiên chi kiêu tử còn lại, trong mắt không nhịn được tỏ ra thương hại.

Chương 602: Tần Thiên Thần hiện thân, Thiên Thần Quyền Sáo, đế khí nhập đế binh

Nhìn người chống một người, nghìn người thất bại thảm hại!

Vấn đề là, một nghìn người này ai ai cũng là thiên chi kiêu tử trong các thế lực lớn, trong đó thậm chí còn có không ít thiên chi kiêu tử cấm kỵ!

Nhưng bây giờ, tất cả đều ôm thất bại thảm hại.

Bọn họ không chỉ bại, mà còn bại không đất dung thân!

Sau khi Sở Cuồng Nhân giễu cợt xong, nhìn không thấy ai mới đi về phía Nguyên Thủy Đạo Nguyên, ngay khi hắn chuẩn bị cất Đạo Nguyên vào túi thì từ ngọn núi phía xa phóng tới một chưởng khí dồi dào.

Chưởng khí này tựa như hồn thủy, hàm chứa uy áp kinh thiên động địa.

Chưởng khí chưa rơi xuống, nhưng mặt nước của hồ Cổ Đạo đã lõm xuống.

"Ha, có ý tứ."

Mắt Sở Cuồng Nhân hơi lóe lên, mũi kiếm ngưng lại, điểm ra kiếm quang.

Kiếm quang làm lay động chưởng khí, khiến toàn bộ nước trong hồ Cổ Đạo chuyển động điên cuồng, dưới lực lượng cường đại tới cực đoan, nước hồ gần như chia thành hai phần.

Nước hồ lăn lộn vang lên tiếng ầm ầm vang dội.

"Nguyên Thủy Đạo Nguyên này là của ta!"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Mọi người nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy trên ngọn núi có một bóng người mặc đạo bào màu tím đang đứng đón gió.

Đó là một tu sĩ nam trẻ tuổi, mặt mũi cường tráng kiên nghị, nhìn người bằng nửa con mắt, khi giơ tay nhấc chân làm lộ ra hơi thở không thể coi thường.

Trong lúc mơ hồ, dường như mọi người thấy được một vị đế vương ngạo thị chúng sinh, nhìn trời bằng nửa con mắt, trong lòng không nhịn được mà sinh ra suy nghĩ thần phục.

Sở Cuồng Nhân cũng nhìn thấy người này, hắn không cần nhìn kĩ mặt đã lập tức nhận ra người trước mặt là ai.

Chuyển thế của đại đế, Tần Thiên Thần!

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên: "Cũng coi như là một đối thủ của ta, nhưng muốn lấy Nguyên Thủy Đạo Nguyên đi thì ngươi, cứ, mơ, đi."

Lời vừa rơi xuống, bóng người của Sở Cuồng Nhân đã bị biến mất tại chỗ trong nháy mắt, hắn đi tới phía trước Nguyên Thủy Đạo Nguyên, giơ tay nhấc nó lên.

Mà Tần Thiên Thần đang đứng trên ngọn núi phía xa cũng hành động trong chớp mắt.

"Đại La Hàn chưởng!"

Tần Thiên Thần quát khẽ một tiếng, giơ tay lên ngưng tụ linh lực đạo vận, một luồng khí lạnh bùng nổ trong chớp mắt.

Toàn bộ hồ Cổ Đạo đóng băng ba mét, chu vi nghìn dặm xung quanh hóa thành vùng đất băng giá, gió rét lạnh thấu xương gào thét thổi qua đất đai.

Sở Cuồng Nhân thấy vậy thì sức mạnh Tứ Tượng sôi trong lòng bàn tay, sau đó hóa thành một thanh kiếm Tứ Tượng chém mạnh về phía chưởng khí kia.

Dưới lực lượng mạnh mẽ kia, nước hồ Cổ Đạo vừa bị đóng băng lập tức nổ tung, vô số mảnh vụn băng lan truyền ra như phong bạo.

Mặt đất xung quanh hồ thì nứt ra, ngọn núi cao vạn trượng bị va chạm, lập tức vỡ vụn thành mấy nửa.

"Hai tên quái vật này, mảnh đất tốt như này cứ thế bị bọn họ làm hỏng."

"Hồ Cổ Đạo muốn khôi phục như cũ thì ít nhất phải mất hơn mấy nghìn năm."

"Quá kinh khủng."

Sắc mặt của đám thiên chi kiêu tử đại biến, điên cuồng rút lui.

Sau khi va chạm, bùi mù tản đi, chỉ thấy hai thân ảnh, mỗi người đang đứng trên một tảng băng nổi, đối lập nhau.

Một người thì cầm quả cầu lớn như đứa bé sơ sinh đang phát ra ánh sáng màu trắng, đó chính là Nguyên Thủy Đạo Nguyên sinh ra từ hồ Cổ Đạo.

"Ngươi quả nhiên là người không tầm thường."

Tần Thiên Thần nhìn Nguyên Thủy Đạo Nguyên trong tay của Sở Cuồng Nhân, sau đó nhìn thẳng vào hắn, vẻ mặt ngưng trọng.

Mặc dù mới so một chiêu, nhưng hắn ta đã ăn không ít thua thiệt.

Hiện Nguyên Thủy Đạo Nguyên đã rơi vào tay của Sở Cuồng Nhân.

"Ngươi cũng vậy." Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói, mắt hắn hơi chuyển động, xem rõ được thông tin của Tần Thiên Thần.

Đúng như bên ngoài đồn thôi, người này thực sự là chuyển thế của đại đế.

Đáng tiếc, hắn không thể nhìn ra được đối phương có thể chiến thắng mình hay không.

Tuy rằng hắn khá để ý tới chuyện này.

Nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi, không tới mức ngưng trọng quá.

"Từ khi tự thức tỉnh trí nhớ của kiếp trước tới nay, trên đời này ta chưa từng có thiên chi kiêu tử được ta đặt trong lòng, cho dù là Kiếm Đạo Tử, Vương Quyền thì đều bại dưới ba chiêu của ta."

"Ta rất tò mò, không biết ngươi có thể kiên trì tới mức đó hay không."

Tần Thiên Thần đứng chắp tay, khí tức trên người không ngừng dâng lên, một cỗ đạo vận cực kì mạnh mẽ không ngừng lan ra ngoài.

Hắn ta là chuyển thế của đại đế, sự hiểu biết về đạo đã sớm vượt qua những vị đế vương bình thường. Nhưng do cảnh giới bị thiên đạo ảnh hưởng nên không thể phát huy toàn bộ, nhưng ít nhất, hắn ta vẫn mạnh hơn rất nhiều so với những thiên chi kiêu tử cấm kỵ kia.

"Huênh hoang thì ai cũng biết nói.

Sở Cuồng Nhân cất Nguyên Thủy Đạo Nguyên vào trong nhẫn càn không.

Trên người hắn, một cỗ đạo vận cũng đang dâng lên không ngừng, địa vị ở đạo của hắn không hề kém so với Tần Thiên Thần.

"Ha, không ngờ đạo của ngươi lại tới mức này." Tần Thiên Thần kinh ngạc nói.

Tiếp đó, hắn ta giơ tay ngưng tụ linh lực. Trong linh lực còn có thể thấy được uy áp mơ hồ đang tràn ra, Tần Thiên Thần, cũng có thể ngưng tụ ra đạo đế khí.

"Hỏa Thiêu Đại Thiên quyền!" Tần Thiên Hạo đánh ra một quyền, một quyền mạnh mẽ và bá đạo lập tức hòa tan băng ở bốn phía.

Quyền kia phong tỏa Sở Cuồng Nhân, khiến hắn không thể né tránh.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không muốn tránh.

Hắn rút Côn Ngô ra khỏi vỏ, thúc giục Trảm Thiên Bạt Kiếm thuật.

Kiếm quang chói mắt trực tiếp xé rách quyền kính, đánh thẳng về phía Tần Thiên Thần.

"Cái gì?"

Mặt Tần Thiên Thần thay đổi, giơ tay đánh thêm một chưởng này, sau khi chưởng khí và kiếm va chạm, hắn ta bị đánh lùi ra phía sau mấy bước, trong mắt mang theo vẻ ngưng trọng: "Không ngờ lúc này còn người có thể ngưng tụ ra đế khí!"

"Những điều mà ngươi không nghĩ tới còn nhiều lắm."

Tam đại đạo thể trong người Sở Cuồng Nhân bùng nổ trong chớp mắt, cùng ngưng tụ trên hư không thành một Thiên Sát pháp tướng, có thiên phạt đạo vận và đế khí cùng lúc gia cố, uy áp của pháp tướng khiến thiên địa hỗn loạn, phong vân biến sắc!

Chỉ một pháp tướng lại có thể khiến mặt Tần Thiên Thần biểu lộ ra vẻ khiếp sợ.

"Chiêu đạo thể dung hợp sao? Còn có cỗ thiên kiếp đạo vận và đế khí này, đáng chết, đương thời lại có thể có yêu nghiệt như này!"

Tâm Tần Thiên Thần rúng động.

Vốn cho rằng, hắn ta là đại đế chuyển thế, cộng thêm đủ loại cơ duyên đã là thiên chi kiêu tử mạnh nhất thế gian rồi.

Nhưng hắn ta không bao giờ ngờ được, trên đời còn có một người như Sở Cuồng Nhân. Mà đối phương lại có thể dung hợp tam đại đạo thể chí cao, khiến cho tất cả thiên chi kiêu tử trên thế gian này phải chán nản e thẹn.

Chứ đừng nói tới việc hắn có thiên phạt đạo vận và đế khí trong tay.

Sức mạnh của hắn quá kinh khủng.

"Đại đế chuyển thế, dùng hết toàn lực mà tìm con đường sống đi."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói, Thiên Sát pháp tướng sau lưng hắn đã đánh ra một quyền, cỗ uy áp lạnh lẽo bao vây xung quanh Tần Thiên Thần.

"Thiên Thần Quyền Sáo!"

Chỉ thấy trên bàn tay phải của Tần Thiên Thần nhiều thêm một cái bao tay màu vàng kim, phía trên là đạo vận đang luân chuyển một cách huyền diệu.

Một quyền đánh ra, đụng mạnh vào quả đấm của Thiên Sát pháp tướng, nước trong hồ Cổ Đạo bùng lên, vô số cột nước bắn lên trời.

Uy lực kinh người tản ra, đám thiên chi kiêu tử bốn phía vừa bị linh lực đánh trả không thể né kịp, vì thế có không ít người bạo thể mà chết.

Hơn nghìn thiên chi kiêu tử đã thành mười người không còn nổi một.

Vì đối kháng với Sở Cuồng Nhân mà bọn họ phải trả một cái giá quá đắt.

Nhưng hiệu quả lại gần như không có.

"Vì đối phó với ngươi mà ngay cả đế binh ta cũng phải dùng tới." Tần Thiên Thần sau khi chặn được quả đấm của Thiên Sát pháp tướng liền nghiến răng nói.

Hắn ta là đại đế chuyển thế nên cực kì kiêu ngạo, trên đời này chưa từng có thiên chi kiêu tử này đủ tư cách để hắn ta đặt trong lòng.

Nhưng bây giờ, vì đối phó với Sở Cuồng Nhân mà hắn ta gần như phải xuất toàn lực, ngay cả đế binh ít khi dùng tới cũng mang ra hết.

"Người này nhất định chính là trở ngại lớn nhất trên con đường trở thành đế vương của ta, hắn tuyệt đối không thể lưu lại được!" Tần Thiên Thần thầm nghĩ, mắt đã xuất hiện sát ý, đế khi trong cơ thể tràn vào bao tay.

Nhất thời, bao tay màu vàng kim phát ra năng lượng vô cùng khủng bố, đạo vận đang luân chuyển xung quanh bao tay hóa thành thực thể, thậm chí còn có thể mơ hồ thấy được hoa văn.

Đế khi nhập đế binh!

Việc này còn kinh khủng hơn nhiều so với tu sĩ dùng linh lực thúc giục đế binh!

Chương 603: Sở Cuồng Nhân thua rồi? Pháp uy vô địch

Đế khí nhập đế binh, khí thế của Tần Thiên Thần tăng vọt trong chớp mắt.

Hắn ta lạnh lùng nhìn Sở Cuồng Nhân, nói: "Sở Cuồng Nhân, ta biết trên người ngươi cũng có đế binh, lấy ra đi."

"Ngươi chưa đủ tư cách khiến ta sử dụng đế binh." Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói, Thiên Sát pháp tướng ở sau lưng lại đánh thêm một quyền.

"Cuồng vọng!"

Thần Thiên Thần lạnh lùng quát một tiếng, sau đó đánh ra một quyền nữa.

Dưới sự kích thích của đế khí, đế binh phát ra năng lượng mênh mông như đại dương, cuối cùng dùng một quyền đánh cho Thiên Sát pháp tướng phải lùi về phía sau hai bước.

"Lại tới, Thiên Hành Cửu quyền!"

Tần Thiên Thần dùng đế thuật mạnh nhất của mình.

Đây là thuật pháp mà hắn ta đã nghĩ ra được từ đời trước, thuật pháp này cực kì phù hợp với đạo mà hắn tu luyện, cộng thêm uy lực của đế binh và đế khí nên uy lực lần này bộc phát rất mạnh, khiến thiên địa hệt như chuẩn bị đổ sập xuống.

Quyền thứ nhất đánh ra, cuồng phong gào thét.

Thiên Sát pháp tướng lại lùi về phía sau.

Quyền thứ hai đánh ra, núi sông nghiêng đổ, quyền thứ ba đánh ra, phong vân đổi màu. Tần Thiên Thần một quyền tiếp một quyền, quyền sau mạnh hơn quyền trước.

Tới quyền thứ bảy, trên người Thiên Sát pháp tướng của Sở Cuồng Nhân đã xuất hiện rất nhiều vết rách, dường như có thể tan vỡ bất kì lúc nào vậy.

Khi đánh tới quyền thứ tám, đạo vận linh lực xây dựng nên Thiên Sát pháp tướng đã đổ vỡ ầm ầm, nguồn năng lượng khủng khiếp đã biến mất.

Tần Thiên Ngạo nói một cách thách thức: "Sở Cuồng Nhân, ngươi đã bại!"

Đám người thiên chi kiêu tử thấy một màn này thì kích động không thôi, nhất là thiên chi kiêu tử nhà họ Tần, hắn ta không nhịn được mà biểu lộ ra ánh mắt cuồng nhiệt.

"Tần Thiên Thần thắng, chuyển thế của đại đế thực sự không hề tầm thường chút nào."

"Ha ha, tốt quá, cuối cùng cũng đỡ tức hơn một chút."

"Tên Sở Cuồng Nhân này không phải là thiên hạ vô địch."

Đám thiên chi kiêu tử bị Sở Cuồng Nhân đánh quá thảm, cộng thêm những ngày qua phải chịu quá nhiều uất ức.

Bây giờ thấy Sở Cuồng Thiên ăn hành, bọn họ lập tức cảm thấy hãnh diện, cảm giác thoải mái khiến linh hồn như muốn bay lên.

"Ngay cả một cọng lông của ta cũng không đánh rụng được thì ngươi cảm thấy mình thắng rồi sao?" Sở Cuồng Nhân khinh thường nói.

"Ha, còn cậy mạnh như thế, vậy ta sẽ khiến ngươi thua tâm phục khẩu phục!"

Tần Thiên Thần tiếp tục thúc giục đế binh Thiên Thần Quyền Sáo trong tay, bước lên một bước, đánh một quyền lên ngực của Sở Cuồng Nhân.

Mà lúc này, Sở Cuồng Nhân cũng hành động. Lần này hắn không dùng pháp tướng hay là kiếm gì, mà chỉ đánh ra một quyền chống lại Tần Thiên Thần!

Một màn này khiến cho tất cả mọi người có mặt ở đây đều giật mình.

Nên nhớ, thứ mà Tần Thiên Thần cầm trong tay chính là đế binh!

Cộng thêm việc hắn ta dùng đế khí để thúc giục nên uy lực mạnh mẽ tới mức không thể tưởng nổi.

Ngay cả pháp tướng của Sở Cuồng Nhân cũng không thể ngăn cản được, mà lúc này hắn ta lại muốn dùng một quả đấm để ngăn cản. Không biết hắn còn muốn sống nữa hay không!

Gần như tất cả mọi người đều cho rằng Sở Cuồng Nhân sẽ đổ máu trong nháy mắt, thậm chí là bị đấm bay ra ngoài!

Nhưng khi hai quả đấm va chạm vào nhau, một tiếng nổ vang khủng khiếp xuất hiện, quả thật là có một người bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng người lại là... Tần Thiên Thần!

Sở Cuồng Nhân vẫn còn giữ nguyên tư thế ra quyền, mà trên người hắn là luồng hơi thở khủng bố đang luân chuyển xung quanh.

Đạo vận đáng sợ tới vô cực bùng nổ trên người hắn, lúc này, luồng đạo vận bắt đầu bay lượn quanh người hắn, gần như muốn ngưng tụ thành đạo văn huyền diệu.

"Tới đây, để ta cho ngươi thấy... thuật pháp vô địch của ta!"

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt nói.

Hắn bước lên một bước, đạo vận trên người dùng trút xuống nhanh vô cùng khiến mặt nước trong hồ Cổ Đạo sôi trào lên.

"Đó là khí tức của Ảo Diệu!"

"Làm sao có thể được, sao trên người ngươi lại có thuật pháp Ảo Diệu chứ! !"

Tần Thiên Thần không thể bình tĩnh nổi.

Hắn ta bị Sở Cuồng Nhân đánh tới cận bờ, trong lòng chấn động nhìn về phía đối phương.

Ảo Diệu, đó là đế thuật mạnh nhất!

Cũng là thuật pháp hoàn mỹ nhất của bản thân!

Mỗi một loại Ảo Diệu đều do đế vương tự mình nghĩ ra, là phương pháp tu hành dành riêng cho bản thân, tuyệt đối không có chuyện bị lan truyền ra ngoài được.

Nói cách khác, Ảo Diệu của Sở Cuồng Nhân là do hắn tự căn cứ theo tình hình tu luyện mà sáng tạo ra, là thuật pháp độc nhất vô nhị chỉ thuộc về hắn!

"Hóa ra lần trước có khí tức của Ảo Diệu truyền tới là do ngươi gây ra." Tần Thiên Thần nghĩ tới Ảo Diệu mà lúc trước hắn ta cảm giác được.

"Ảo Diệu sao?"

Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm nói: "Hóa ra thuật pháp tu hành còn mạnh hơn cả đế thuật này gọi là Ảo Diệu, ta biết rồi."

Hắn luôn cảm thấy bản thân đã tự nghi ra được thuật pháp vô địch áp đảo cả đế thuật, hóa ra, cái này còn được gọi là Ảo Diệu!

"Thuật pháp Ảo Diệu này của ta chỉ mới là hình thức ban đầu mà thôi, hôm nay ta sẽ dùng ngươi để thử xem uy lực của nó." Sở Cuồng Nhân nói.

"Thiên Hành cửu quyền!"

Tần Thiên Thần không dám khinh thường, tấn công đầu tiên.

Thiên Hành cửu quyền được phát huy tới trình độ cao nhất.

Một quyền tiếp một quyền đánh ra, cho tới quyền thứ chín thì gần như tám quyền trước đã được trồng lên nhau.

Chín quyền hợp lại làm một làm rung chuyển một khoảng trời đất.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn không đổi sắc mặt, hời hợt đánh một quyền: "Vô địch pháp, Thiên Chi Oa Hoàn!"

Lực lượng đạo vận hùng hậu lưu chuyển trên nắm đấm của Sở Cuồng Nhân, hệt như một vòng xoáy lớn chiếm đoạt cả trời đất.

Uy lực đế thuật của Tần Thiên Thần rơi vào vòng xoáy kia lập tức tan rã, triệt tiêu, căn bản không đủ sức để làm Sở Cuồng Nhân bị thương.

Ngay sau đó, từ trong vòng xoáy tràn ra một loại lực lượng vừa khủng khiếp lại vừa bá đạo, lần nữa đánh bay Tần Thiên Thần ra ngoài.

Lần này, hắn ta đã bị đánh tới hộc máu.

"Đáng chết!"

Tần Thiên Thần lấy một chai đan dược lớn ra, ừng ực thô lỗ nuốt hết.

"Cửu Cực Long Băng Thế!"

Tần Thiên Thần nổi giận gầm lên, tiếp tục thúc giục đế thuật.

Rồi hắn ta đánh ra một quyền, chín cỗ linh lực hòa lẫn vào đế khí chồng chất trong hư không, hóa thành một con rồng lớn màu vàng phi ra.

"Vô địch pháp, đảo ngược càn khôn!"

Sở Cuồng Nhân giơ tay lên, một cỗ lực lượng khổng lồ bùng nổ!

Chỉ thấy bên trong hư không, có hai màu trắng đen thay nhau biến ảo, mặt trời vào mặt trăng đảo ngược khiến sao trên trời xuất hiện dị tượng.

Cỗ lực lượng mạnh tới mức có thể hủy diệt vạn vật lan truyền ra một cách nhanh chóng, toàn bộ hồ Cổ Đạo bị hủy trong nháy mắt.

Mà con kim long đang bay lượn trên không trung kia lại không có nổi một phân lượng trước chiêu thức này, nó hóa thành một điểm sáng màu vàng rồi biến mất trong không trung ngay tại chỗ.

Còn Tần Thiên Thần bị cỗ lực lượng kia đánh thẳng vào người, cơ thể không thể không chế bay ngược ra đằng sau, miệng hộc máu như điên.

Sở Cuồng Nhân tự nghĩ ra Vô Địch pháp, chia ra thành hai thức.

Thiên Chi Oa Hoàn dùng để phòng ngự, có thể làm tan biến lực lượng, sau đó bắn ngược lực lượng đó về nơi xuất phát.

Đảo Ngược càn không là công kích, là do Sở Cuồng Nhân tạo ra từ rất nhiều môn pháp tấn công mà Sở Cuồng Nhân biết, theo đuổi kiểu phá hỏng hoàn toàn.

Nguồn lực lượng này dường như muốn nhật nguyệt đảo ngược, càn không vỡ tan tành!

Đám thiên chi kiêu tử bốn phía nhìn mà chấn động.

Bọn họ đang nhìn thấy gì đây?

Người được khen là đại đế chuyển thế, Tần Thiên Thần lại không có một chút sức chống trả nào trước mặt Sở Cuồng Nhân! !

Người này chính là thiên chi kiêu tử sáng giá nhất trong các vị đế vương!

Vậy mà bây giờ lại bị Sở Cuồng Nhân tùy tiện hành hạ!

"Trốn! '

Tần Thiên Thần không chút do dự nào sau khi bị thương nặng chỉ sau một chiêu, hắn thúc giục bí pháp nào đó khiến một chút đế khí cuối cùng trong cơ thể bốc cháy điên cuồng, hóa thành nguồn năng lượng khổng lồ tràn ngập cả cơ thể.

"Cửu Cực Long Băng Thế!"

Tần Thiên Thần đánh lại chiêu này, đó là lực lượng mà hắn lấy được thông qua bí pháp đốt cháy đế khí, còn đáng sợ hơn cả chiêu vừa rồi.

Nhưng Sở Cuồng Nhân chỉ lạnh lùng giơ tay lên, Thiên Chi Oa Hoàn lại xuất hiện, tiêu hóa nguồn năng lượng đó rồi bắn ngược trở lại.

Trong quá trình này, Tần Thiên Thần đã lấy ra một tấm phù dịch chuyển, biến mất tại chỗ trong nháy mắt.

Quyền bị bắn ngược trở về đánh hụt, đập vào cây cột đá cách đó không xa, sau đó là tiếng ầm ầm vang lên, cột đá hóa thành vô số mảnh vụn đá rơi tung tóe.

Chương 604: Rời khỏi cấm địa, Hoàng Giả môn chuẩn bị ra sân, lại bế quan.

"Đại đế chuyển thế thật biết cách chạy trốn."

Sở Cuồng Nhân cười nhạo.

Đạo vận trên người hắn chậm rãi thu liễm, tầm mắt quét về phía đám thiên chi kiêu tử còn sống sót, vốn có hơn nghìn thiên chi kiêu tử, mà nay đã mười không còn một.

"Muốn sống thì để lại nhẫn càn khôn."

"Nếu không... chết!"

Hắn vừa nói chữ chết thì xung quanh dường như đã nổi lên một luồng gió lạnh giá.

Đám thiên chi kiêu tử còn sống không nhịn được mà rùng mình.

Bọn họ biết, Sở Cuồng Nhân không nói giỡn với bọn họ, nếu không đưa tài bảo để bảo tồn mạng sống thì bọn họ chắc chắn sẽ chết!

"Sở Cuồng Nhân, đế binh này đưa ngươi!"

Bái Hồng Ngọc lòng đau như cắt ném thanh đế binh xuống.

Đó là Long Phượng hồng đao, là cơ duyên lớn nhất mà nàng ta lấy được ở cấm địa hoang vu. Nhưng bây giờ, nó phải dùng để bảo vệ mạng của nàng ta.

Long Phượng hồng đao cắm trên mặt đất, thanh đao hơn run rẩy tựa như đang kháng khị với chủ nhân.

Không phải nói dẫn ta đi nổi danh thiên hạ sao?

Sao bây giờ lại không thực hiện?

Tra nữ!

Bái Hồng Ngọc cũng vô lực, sau khi ném đế binh xuống, nàng ta xoay người hóa thành một luồng sáng bay vút về phía xa.

Đám thiên chi kiêu tử còn lạ thấy vậy, cắn răng giao tài nguyên quý giá trong người ra.

Còn những tên đục nước béo cò thì đều bị Sở Cuồng Nhân làm thịt.

Không lâu sau, đám thiên chi kiêu tử không phải lấy bảo vật mua mạng sống thì cũng là nuôi ý định phản kháng, những người ở vế sau đều bị Sở Cuồng Nhân giơ tay đập chết.

Lúc này, trên mặt đất chỉ còn vô số bảo vật mà thôi.

Sở Cuồng Nhân gọi đám người Mộ Dung Hiên tới để dọn dẹp bãi chiến trường. Mấy người họ cũng rất vui vẻ vì được đi nhặt bảo.

Đã đến bước này, hiện bên trong cấm địa hoang vu không có ai dám so tài với Sở Cuồng Nhân nữa, mà nhữn mảnh đất có thể nhặt được cơ duyên lớn đều bị Sở Cuồng Nhân thu thập sạch sẽ.

Còn những nơi quan trọng nhất của cấm địa hoang vu vẫn có rất nhiều cấm chế chưa được mở ra, nhưng đám thiên chi kiêu tử lại không thể tiến vào bên trong thăm dò được.

Về phía Sở Cuồng Nhân thì tạm thời hắn không muốn vào trong.

Chuyến đi này hắn thu hoạch rất lớn, hang động cổ chứa đầy bảo vật, núi Bát Hoang, hồ Cổ Đạo... tất cả những cơ duyên và bảo vật cộng lại đủ để thực lực của hắn có thể tăng vọt thêm lần nữa.

Bây giờ, điều quan trọng nhất là tìm một nơi để tiêu hóa hết đống cơ duyên này.

Hắn dẫn theo mọi người tạm thời rời khỏi cấm địa hoang vu.

Đám thiên chi kiêu tử may mắn còn sống sót chờ hắn vừa rời khỏi thì tiếp tục thăm dò bên trong cấm địa. Có vài người còn kích động tới mức suýt nhảy cỡn lên.

"Hay quá, tên độc ác kia đã đi rồi."

"Ha ha, quá tuyệt vời, giờ không còn ai đoạt cơ duyên của chúng ta nữa, ta nhất định phải lợi dụng cơ hội này thật tốt."

"Đúng, cuối cùng tên đáng ghét đó cũng đi."

Tất cả thiên chi kiêu tử đều cảm thấy cực kì hưng phấn, vui như ăn tết vậy.

Nhưng chưa vui được bao lâu họ lại cảm thấy buồn bực.

Mặc dù Sở Cuồng Nhân đã đi, nhưng trong lúc đó, hắn đã thu hơn nửa cơ duyên trong cấm địa vào trong túi riêng rồi.

Cơ duyên còn sót lại quá ít.

Mọi người tranh đoạt nhau, có thì cũng có nhưng rất ít, so với cơ duyên mà Sở Cuồng Nhân có được thì số cơ duyên mà họ tranh được chỉ là con số nhỏ.

Nghĩ tới đây, mọi người không nhịn được mà nghiến răng nghiến lợi với Sở Cuồng Nhân.

Ngoại trừ đám thiên chi kiêu tử còn sống vừa rồi.

Những ngày đó, những thế lực của các thiên chi kiêu tử trong này đều hận không thể lột da rút gân, ăn tươi nuốt sống Sở Cuồng Nhân.

Nhất là mấy thế lực như Kiếm tộc, Ma tộc, Hắc Ám Thần giáo. Nên nhớ, những thiên chi kiêu tử cấm kị của bọn họ đều chết cả!

Cấm kỵ chính là thủ đoạn quan trọng để bọn họ tranh đoạt đế vị đời này.

Cấm kỵ chết rồi thì bọn họ không thể đưa người vào cuộc tranh đoạt đế vị được nữa, mối thù này thực sự rất lớn.

Bên trong Kiếm tộc.

Vẻ mặt của tộc trưởng Kiếm tộc âm trầm như nước.

Hắn đã biết được chuyện xảy ra bên trong cấm địa hoang vu.

"Kiếm Trường Phong, Mị kiếm vệ đã phản bội Kiếm tộc! '

"Đạo Tử... chết rồi! '

Bên dưới ghế của tộc trưởng Kiếm tộc, một đám trưởng lão trong tộc đều không dám lên tiếng đáp lại, rất sợ động chạm phải mối lửa.

Qua một lúc lâu, tộc trưởng mới nguôi dần lửa giận: "Lần này vào cấm địa hoang vu có tìm được Thiên Xá lệnh không."

"Thưa tộc trưởng, có."

Một nam tử trẻ tuổi đi ra.

Hắn ta lấy ra một tấm lệnh bài có màu.

Đó chính là Thiên Xá lệnh mà tộc trưởng Kiếm tộc ngày đêm tâm niệm. Có lệnh bài này, Hoàng giả của Kiếm tộc sẽ thoát khỏi sự trói buộc của đế lộ.

"Chỉ cần Kiếm tộc chúng ta xuất hiện Hoàng giả thì Sở Cuồng Nhân, ngươi chắc chắn sẽ phải chết! !" Tộc trưởng Kiếm tộc nhận lấy Thiên Xá lệnh, hai mắt lạnh lùng.

Hắn nhìn về phía nam tử vừa đứng ra kia, nói: "Kiếm Vân Dương, bây giờ Kiếm tộc chúng ta tàn lụi nhân tài, ngươi lại đứng sau Kiếm Đạo Tử, là thiên chi kiêu tử của Mị kiếm vệ, hôm nay ngươi lại có thể mang Thiên Xá lệnh về nên từ nay về sau ngươi chính là Đạo Tử mới của Kiếm tộc chúng ta, tài nguyên của tộc sẽ giao vào trong tay ngươi."

Kiếm tộc phải mau chóng đào tạo ra một thiên chi kiêu tử nữa mới được.

Kiếm Vân Dương vội vàng quỳ xuống, nói: "Ta nhất định sẽ không cô phụ sứ mệnh! '

Kiếm Vân Dương.

Cũng gọi là Kiếm Trường Phong, hai mắt hắn ta lóe lên tia sáng tối tăm.

Có lệnh bài Thiên Xá lệnh trong tay, thật ra không phải do hắn ta tự lấy được, mà là do Sở Cuồng Nhân cho hắn ta. Bởi vì người này muốn hắn lập công bên trong Kiếm tộc, tốt nhất là có thể khiến tộc trưởng coi trọng, mượn lực lượng của Kiếm tộc để có thể trèo càng cao càng tốt.

Còn chuyện có Thiên Xá lệnh trong tay, Kiếm tộc sẽ cho ra được Hoàng giả nào thì chuyện này Sở Cuồng Nhân lại không để ý tới.

Một phần cũng là do thực lực của hắn quá mạnh.

Đi trên đế lộ cả một đời, không ai có đủ thực lực chống lại. Cho dù Hoàng giả đích thân tới thì không có uy hiếp lớn nào đối với hắn cả.

Ngoài Kiếm tộc ra thì còn có một số thế lực chính thống tìm được Thiên Xá lệnh bên trong cấm địa hoang vu.

Đến nước này, các thế lực chính thống rơi vào trong sự yên lặng ngắn ngủi.

Nhưng ai cũng biết, Hoàng giả môn cất giấu bên trong tổ địa sắp có thu hoạch lớn.

Không có gì có thể trói buộc mới là chiến lực mạnh nhất trong đế lộ.

...

Lúc này, Sở Cuồng Nhân đang ở trong một dãy núi không biết tên, bên trong bày ra vô số cấm chế dày đặc, hắn định bế quan luyện hóa chuyến thu hoạch lần này.

Trừ hắn ra thì đám người Nam Cung Hoàng cũng cần phải bế quan một thời gian.

Còn hai người là Lãnh Ngưng Ngọc và Xích Nguyệt đã quay lại Thất Tình môn.

Bên trong một sơn động của dãy núi phủ đầy cấm chế.

Một nam tử trẻ tuổi y phục trắng bệch đang ngồi xếp bằng, trước mặt hắn là một bộ xương khô màu vàng kim, bên trong tràn ngập đế uy.

Đây là cơ thể của đế giả.

Nhưng cơ thể đế giả này không được lành lặn, đã mất năm xương ngón tay rồi.

Đây cũng chính là thân thể còn lại xương của Thanh Huyền kiếm đế, còn mấy xương ngón tay bị mất kia là do bị Kiếm Đạo Tử luyện hóa mất.

Mà nguyên nhân khiến Kiếm Đạo Tử có thể vượt lên tới tiêu chuẩn của Chuẩn Đế là do có mấy cái xương tay kia.

"Bộ xương của đế giả này chứa một nguồn năng lượng khổng lồ, nhưng sao ta lại cảm thấy vẫn kém xa so với cái đầu này chứ."

Sở Cuồng Nhân đột nhiên lấy ra một cái đầu của nữ nhân.

Đây là cái đầu lâu đế giả mà hắn lấy được từ lâu, nhưng trên chiếc sọ này lại dám một tấm bùa Phong Cấm.

Trừ việc này ra thì Sở Cuồng Nhân còn nhận ra được, chiếc sọ đế giả của nữ nhân này có ẩn chứa nguồn năng lượng khổng lộ hơn cả bộ xương khô đế giả bây giờ.

"Hóa ra giữa đế giả và đế giả cũng có sự khác biết, mà nữ đế này còn mạnh hơn nhiều lần so với Thanh Huyền kiếm đế."

"Cũng có khả năng là do Thanh Huyền kiếm đế chết quá lâu nên nguồn năng lượng bên trong đã bay biến nhiều."

Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm nói.

Hắn cất chiếc đầu lâu của nữ đế lại, cho tới hiện tại hắn vẫn chưa dám tháo tấm bùa trên đầu lâu của nữ đế xuống, tu vi càng cao, hắn càng cảm nhận được nguồn năng lượng hàm chứa bên trong chiếc đầu lâu nữ đế khủng khiếp tới mức nào.

"Trước tiên cứ luyện hóa bộ xương khô của Thanh Huyền kiếm đế trước đã."

Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm.

Thực lực của hắn mạnh hơn Kiếm Đạo Tử không biết bao nhiêu lần, khi hắn luyện hóa bộ xương khô này, tốc độ của hắn nhanh hơn Kiếm Đạo Tử rất nhiều. Cộng thêm hắn có sự trợ giúp của Thiên Hỏa lô nên hắn mất chưa tới hai ngày là có thể luyện hóa hoàn toàn.

Linh lực trong cơ thể của hắn chưa tăng, nhưng linh khư bên trong đế khí lại từ một biến thành ba!

Sau khi ba đứa bé sơ sinh đế khí nhỏ bằng ngón tay cái bay vòng quanh vài vòng thì lại khiến cho thân thể của hắn được tăng cường.

"Tiếp theo là luyện hóa viên Nguyên Thủy Đạo Nguyên."

Chương 605: Bảy đế khí, viếng thăm Quang Minh giáo, Sở Cuồng Nhân sâu không lường được

Nguyên Thủy Đạo Nguyên, đây có thể nói là thu hoạch lớn nhất của Sở Cuồng Nhân ở cấm địa hoang vu này. Viên Nguyên Thủy Đạo Nguyên này, ngoài việc có thể tăng cường linh lực của hắn ra thì còn có sự trợ giúp rất lớn đối với thân xác.

Sau khi luyện hóa xong bộ xương khô của đế giả xong, hắn đặt hết mục tiêu lên trên viên Đạo Nguyên kia. Khi Thiên Địa hỏa lô được phát động, hút tất cả vào trong cơ thể trong nháy mắt.

Thời gian để luyện hóa được viên Nguyên Thủy Đạo Nguyên dài hơn rất nhiều so với luyện hóa bộ xương khô của kiếm đế, hắn mất những ba bốn ngày mới có thể luyện hóa được hoàn toàn.

Mà đó là hắn.

Nếu đổi thành người khác thì cho dù người đó có là Hoàng giả thì trong ba bốn năm chưa chắc đã làm được.

Sau khi luyện hóa Nguyên Thủy Đạo Nguyên xong, thực lực của Sở Cuồng Nhân lại tăng vọt, đế khí trong cơ thể từ ba trở thành sáu!

Không chỉ có vậy, dưới sự giúp đỡ của Nguyên Thủy Đạo Nguyên, sự cảm ngộ của hắn đối với đạo của bản thân đã lên tới trình độ tầng cao nhất, mà Vô Địch pháp ngày càng được hoàn thiện hơn, trực tiếp bước vào cảnh giới Ảo Diệu.

Về phương diện thân xác, hắn vốn có cơ thể của thánh nhân tối cao nhất, nhưng sau khi được bồi bổ bởi sáu đế khí và Nguyên Thủy Đạo Nguyên thì thân thể lại trở nên cường tráng hơn trước, từ bên ngoài nhìn thì không thể nhìn ra được cái gì, vẫn là bộ dáng thon dài như trước mà thôi.

Nhưng bên trong cơ thể lại có sự thay đổi không nhỏ, máu, xương cốt, thậm chí là một tế bào, bắp thịt trong người đều mang kim quang, hệt như vàng ngọc vậy, trong đó còn làm lộ ra uy áp nhàn nhạt của đế đạo!

Thân thể của hắn đang chậm rãi chuyển hóa thành thân thể của đế!

"Giờ đây ta, không kể tới tu vi, chỉ bằng thân xác này cũng có thể dùng một quyền đánh chết một Chuẩn Đế đứng đầu."

Sở Cuồng Nhân lầm bầm trong miệng.

Nếu lại tăng thêm sáu đế khí nữa, Vô Địch pháp, đẳng cấp của đế khí, ngay cả đế lộ cũng thay đổi thì liệu còn ai có đủ tư cách tranh giành với hắn? !

Hai mắt Sở Cuồng Nhân sáng lên.

Thành Đế!

Hiện tại mục tiêu duy nhất của hắn chính là thành Đế!

Còn những người khác, hắn không đặt vào mắt.

"Còn một ít cơ duyên nữa, không bằng liền luyện hóa cho xong đi."

Sở Cuồng Nhân lấy ra một ít bảo dược vào cơ duyên thích hợp.

Sau khi luyện hóa xong, đế khí trong cơ thể hắn lại tăng thêm một.

Chuyến đi tới cấm địa hoang vu lần này thu hoạch sung mãn.

"Bảy đế khí, nghe nói đế giả còn có thể ngưng tụ được ra đế khí, tối đa là chín đạo, mà bây giờ ta đã có bảy đạo rồi, đoán chừng ngay cả những Hoàng giả có nội tình thâm hậu cũng không có mấy người có thể đạt được tới cảnh giới của ta."

Sở Cuồng Nhân mỉm cười hài lòng, đứng dậy xuất quan.

Hắn mở cấm chế, ra khỏi sơn động.

Dưới tán cây lớn bên ngoài sơn động, có một thân ảnh xinh đẹp đang đứng.

Là Lam Vũ.

Thấy Sở Cuồng Nhân xuất quan, hai mắt nàng ta sáng lên, nhanh nhẹn bước lên, nói: "Công tử, ngươi xuất quan nhanh thế sao?"

Nàng còn cho rằng phải tốn ít nhất là nửa năm hoặc một năm chứ.

Không ngờ lại chỉ mất có vài ngày mà thôi.

Điều này chỉ có thể nói răng, có Thiên Địa hỏa lô công thêm với ngộ tính siêu phàm của Sở Cuồng Nhân, tốc độ luyện hóa của hắn đã vượt xa sức tưởng tượng của người thường.

"Ừm, ngươi thì sao, ngươi không bế quan?"

Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ nói.

"Ta nhận được tin tức từ trong giáo, giáo chủ gọi ta quay về, nói là có chuyện quan trọng." Lam Vũ thành thật đáp.

"Ồ." Hai mắt Sở Cuồng Nhân hơi lóe lên tia sáng: "Quang Minh thần giáo có chuyện gấp như vậy làm ta có chút tò mò."

"Ta cũng không biết, thấy công tử còn đang bế quan nên ta đang do dự có nên trở về trước hay không." Lam Vũ nói.

"Quang Minh thần hỏa quyết phần bổ sung toàn bộ ngươi đã quen thuộc chưa?"

"Rồi, đã nắm giữ hoàn toàn."

Nhắc tới Quang Minh thần hỏa quyết, hai mắt của Lam Vũ xuất hiện vẻ lạnh lùng. Nàng không biết tại sao Quang Minh thần giáo lại không đưa cho nàng toàn bộ công pháp, nhưng nàng cực kì tin tưởng Sở Cuồng Nhân, đối phương nói mờ ám thì nhất định có mờ ám.

"Được, vậy ta sẽ đi cùng ngươi tới Quang Minh thần giáo một chuyến."

Sở Cuồng Nhân cười rồi nói.

Tiếp đó, linh niệm của hắn xông ra, để lại trong núi này vô số cấm chế, đảm bảo cho mấy người Nam Cung Hoàng có thể bế quan an tĩnh không bị quấy rầy, hơn nữa còn để lại một tin tức cho bọn họ.

"Đi thôi." Sở Cuồng Nhân mỉm cười nói.

...

Quang Minh thần giáo.

Lúc này, giáo chủ của Quang Minh thần giáo đang đứng bên trong thư phòng, trong tay cầm một cái ngọc giản, bên trên là một ít tin tức từ các nơi truyền tới, bao gồm có thiên chi kiêu tử của đạo giáo chính thống nào chết, rồi Hoàng giả của giáo nào có dị động...

"Thú vị, đám lão giả của Hắc Ám giáo kia lại có động tác rồi, nghe nói, hôm qua đã có một Hoàng giả rời khỏi giáo hội, không biết đã chạy tới chỗ nào."

Giáo chủ của Quang Minh thần giáo cười nhạt, ông ta là một nam nhân độ tuổi trung niên có vẻ ngoài nho nhã, trên người mặc y phục thuần trắng, trường bào trắng muốt không nhiễm bụi trần, toàn thân cao thấp cực kì chỉnh tề.

"Có vẻ lần này đám người kia đang đau lòng tới chết đi sống lại rồi, Thánh Tử của bọn họ đã bị Sở Cuồng Nhân chém chết, coi như đã mất đi tư cách cạnh tranh đế vị lần này rồi." Một lão giả bên cạnh giáo chủ Quang Minh thần giáo mỉm cười nói.

"Sở Cuồng Nhân..."

Khi nhắc tới cái tên này, giáo chủ của Quang Minh thần giáo nheo mắt lại: "Phải chú ý tới người này, Tam trưởng lão, ngươi từng gặp hắn ở cấm địa hoang vu rồi, hắn thực sự lợi hại như trong tin đồn sao?"

Nghe được chuyện này, sắc mặt của Tam trưởng lão trở nên nghiêm túc hơn: "Nếu có thể thì ta hy vọng vĩnh viễn không trở thành địch nhân của hắn ta."

"Thật sao, vậy chúng ta phải chuẩn bị một chút."

Giáo chủ Quang Minh giáo ý vị sâu xa mà nói.

Tam trưởng lão hơi biến sắc.nói: "Muốn làm sự kiện kia sao?"

"Ừm, cũng đã tới lúc rồi, ta sẽ để Thánh Tử đi chuẩn bị, ngoài ra phát tin tức cho Thánh Nữ đi, gọi nàng quay trở lại."

"Hy vọng tất cả đều thuận lợi."

Tam trưởng lão biết nên làm như thế nào.

Nếu là trước đây, ông ta sẽ rất vui mà đi hành sự, nhưng sau khi quay trở lại từ cấm địa hoang vu, nội tâm của ông ta luôn cảm thấy rất bất an.

Lam Vũ, dường như có quan hệ không tồi với Sở Cuồng Nhân.

Lúc này, chuông gió bên trong thư vong bỗng nhiên vang lên một tiếng giòn giã.

Giáo chủ Quang Minh giáo đánh một tia linh lực vào trong chuông gió.

"Có chuyện gì?"

"Giáo chủ, Thánh Nữ đã trở lại, dẫn theo cả một người nữa."

Bên trong chuông gió truyền ra thanh âm.

"Ồ, trở về rồi, còn mang theo ai nữa?"

"Là Sở Cuồng Nhân."

Hai người là giáo chủ và Tam trưởng lão đồng thời trầm mặc một hồi, khoảng một lúc sao, giáo chủ Quang Minh giáo mới nói: "Ta đã biết."

Chuông gió khôi phục yên tĩnh.

Nhưng nội tâm của giáo chủ Quang Minh giáo và Tam trưởng lão lại không thể bình tĩnh nổi.

"Xem ra sự thay đổi đã tới sớm hơn kế hoạch, Sở Cuồng Nhân, cũng được, để ta xem thử vị thiên chi kiêu tử trong tin đồn này đi."

Giáo chủ Quang Minh giáo nhàn nhạt nói.

Ông ta lấy mũ mão ra đeo lên, tay cầm quyền trượng đi ra khỏi thư phòng.

Bên trong thần điện của Quang Minh giáo.

Một đám giáo chúng của Quang Minh giáo đang tò mò đánh giá một tu sĩ mặc y phục trắng muốt bên trong thần điện, người nọ đứng ở trước mặt tượng thần Quang minh, khí chất siêu phàm thoát tục, so với tượng thần được điêu khắc phía trên còn muốn giống thần tiên hơn.

Suy nghĩ này khiến một đám giáo chúng của Quang Minh giáo giật mình, vội vàng niệm bài ca tụng thần Quang Minh phía trên..

"Bái kiến giáo chủ."

"Bái kiến giáo chủ."

Dưới sự cung nghênh của giáo chúng, giáo chủ Quang Minh giáo đi vào thần điện, lúc này Sở Cuồng Nhân cũng nhìn sang.

Khi giáo chủ của Quang Minh giáo nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ kinh diễm.

Lần đầu tiên nhìn thấy chỉ cảm thấy người này bất phàm, dáng dấp như thiên nhân, khí chất siêu phàm thoát tục không ai trên đời này có thể sánh bằng.

Nhìn lần thứ hai thì trong mắt mang theo vẻ ngưng trọng, cuối cùng ông ta cũng không thể cảm giác được một chút chập chờn nào về tu vi của Sở Cuồng Nhân cả.

Người này, sâu không lường được!

Đây chính là cảm giác sau cùng của giáo chủ Quang Minh giáo đối với Sở Cuồng Nhân.

Chương 606: Khen thưởng vượt qua Thần cấp, thể chất chi thư, linh hồn nguyên

Giáo chủ Quang Minh giáo đang quan sát Sở Cuồng Nhân,

Mà Sở Cuồng Nhân cũng đang dùng đôi mắt hiểu rõ quan sát lại đối phương, hắn đã biết được một ít thông tin đại khái của đối phương.

Tu vi linh lực là đỉnh Chuẩn Đế, nhưng sự hiểu biết về đạo thì mới tới tầng viên mãn, cũng được coi là một Hoàng giả.

"Tại hạ là Sở Cuồng Nhân, ra mặt đạo hữu."

Sở Cuồng Nhân mỉm cười nói.

Hắn dùng từ đạo hữu để xưng hô, rõ ràng là đang đặt địa vị của bản thân ngang bằng với địa vị của đối phương. Mọi người chỉ khẽ cau mày chứ không nói thêm gì.

Lấy thực lực của hắn, quả thật là có tư cách nói như này.

"Sở đạo hữu đường xa tới thăm khiến Quang Minh giáo của chúng ta cảm thấy rất vinh hạnh*."

(* Bồng tất sinh huy (蓬 荜生辉): nhà tranh rực rỡ/phát sáng (lời khách sáo) | thường dùng khi khách quý tới nhà hoặc được tặng một vật trang hoàng nhà cửa | rồng đến nhà tôm; quý khách đến nhà; thật là vinh hạnh…)

Giáo chủ của Quang Minh giáo mỉm cười nói.

"Đâu có, cằn nhằn mãi cũng là do Lam Vũ nhà ta được giáo chủ Quang Minh giáo chăm sóc rất nhiều nên mới cố tình tới thăm."

"A, Lam Vũ là Thánh Nữ của Quang Minh thần giáo chúng ta, đó là chuyện nên làm."

Hai người trò chuyện đôi câu bên trong thần điện.

"Giáo chủ, lần này ngươi gọi ta quay lại không biết là vì chuyện gì?"

"Là vậy, hai ngày trước ở trong Quang Minh giáo chúng ta có một vị Hoàng giả vừa thức tỉnh, muốn được gặp ngươi." Giáo chủ Quang Minh giáo nói.

"Thì ra là vậy."

Lam Vũ khẽ vuốt cằm nói.

Hai người giáo chủ Quang Minh giáo và Sở Cuồng Nhân trò chuyện trông rất vui, còn sai thuộc hạ chuẩn bị tiệc rượu để chiêu đãi Sở Cuồng Nhân một hồi.

Trong tiệc rượu, trưởng lão của Quang Minh Giáo và các thiên chi kiêu tử đều ẩn trong bóng tối quan sát Sở Cuồng Nhân, ai ai cũng mang theo ánh mắt tò mò.

"Thánh Tử, người này thực sự kinh khủng giống như trong tin đồn sao?"

Một thiên chi kiêu tử tò mỏ hỏi Bạch Thiên Hàng.

Bạch Thiên Hàng mang theo vẻ mặt phức tạp, gật đầu nói: "Thực lực của người này gần như là vô địch ở lớp đế lộ trẻ hiện tại!

Lời nói này khiến cho mấy thiên chi kiêu tử không tới cấm địa hoang vu nghe mà giật mình, không nhịn được mà hít sâu một hơi.

Gần như là vô địch sao? !

Cái đánh giá này thực sự không thể nào tưởng tượng được.

Nhưng lời này lại được một thiên chi kiêu tử Cấm Kỵ như Bạch Thiên Hàng nói ra.

Bạch Thiên Hàng nhìn Sở Cuồng Nhân, lại nhìn cảnh Lam Vũ ngồi bên cạnh thêm rượu, cảm thấy trong lòng đang kiềm chế lửa giận ngập trời.

Hắn ta luôn đơn phương thầm thích Lam Vũ.

Dù là thân thể Thần Quang Minh của đối phương, hay là khí chất và tướng mạo thánh khiết thì hắn ta đều carmt hấy khát vọng.

Ở trong mắt hắn ta, đối phương chính là nữ thần cao cao tại thượng.

Nhưng lúc này, nữ thần mà hắn ta ái mộ lại đang cố tỏ ra khôn khéo hiền dịu trước mặt của nam nhân khác, chuyện này bảo hắn ta nhịn thế nào?

Đặc biệt là nàng chỉ biểu hiện như thế trước mặt nam nhân kia.

"Nhịn, nhất định phải nhịn cho bằng được."

"Không bao lâu nữa, tất cả mọi thứ sẽ thuộc về ngươi!"

Bạch Thiên Hàng kiếm chế ghen ghét trong lòng, không hề biểu hiện ra ngoài.

Tiệc rượu nhanh chóng kết thúc.

Ngày hôm sau.

Sở Cuồng Nhân dậy rửa mặt, thuận tiện rút phần thưởng.

"Chúc mừng kí chủ rút được khen thưởng vượt qua Thần cấp, thể chất thi thư!"

Sở Cuồng Nhân đang rửa mặt nghe vậy thì ngây người.

Khen thưởng gì cơ?

Khen thưởng vượt qua Thần cấp? !

Nên nhớ là khen thưởng vượt qua Thần cấp là chuyện của mấy năm trước rồi, khi đó ngay cả Tôn giả hắn vẫn chưa tới.

Đó là lần đầu tiên hắn được khen thưởng vượt qua Thần cấp, hào quang may mắn khiến hắn có vận may không giống người thường. Sau khi rút được thứ đó, vận may của hắn tăng lên rất nhiều, bây giờ chính là lần thứ hai hắn có được khen thưởng vượt qua Thần cấp!

Sở Cuồng Nhân cảm nhận được hơi thở đang dần trở nên nặng nề.

Cái gì mà cơ duyên trong cấm địa hoang vu, cái gì mà Hoàng giả...

Ở trước mặt khen thưởng vượt qua Thần cấp thì đều phải đứng nép vào một góc!

"Mở cột vật phẩm."

Sở Cuồng Nhân mở cột vật phẩm ra, bên trong tồn trữ rất nhiều phần thưởng mà hắn từng rút được về tay đang bày la liệt bên trong.

Tầm mắt của hắn rơi vào ô chứa phần thưởng cuối cùng.

Thể chết chi thư (Vượt qua Thần cấp).

Lĩnh hội được cuốn sách này sẽ khiến hắn có thể suy diễn được vạn loại thể chất trên thế gian, sau đó chuyển hóa thành của mình!

Phần giới thiệu không nhiều, chỉ có một câu, nhưng một câu này lại hàm vô số tin tức khiến Sở Cuồng Nhân phải rơi vào trầm tư.

Suy diễn được vạn loại thể chất trên thế gian, sau đó chuyển hóa thành của mình? !

Không thể không nói, đây là một chức năng vô cùng mạnh, nhưng Sở Cuồng Nhân biết, thế gian có ba nghìn đạo thể, cho dù là nhóm thân thể hỗn đọn trâu nhất thì cũng chỉ lớn mạnh hơn so với tôn thể của Huyền Hoàng Thiên Tôn một chút.

Thậm chí còn có khả năng kém hơn cả thân thể bất tử của hắn, thể chất Thiên Địa hỏa lô, những thể chất này cho dù có thể suy diễn ra ba nghìn thể thì cũng không dễ dùng bằng thân thể bất tử ủa hắn.

Tại sao thể chất chi thư này có thể đứng trong hàng ngũ vượt qua Thần cấp? !

Câu trả lời chỉ có một.

Đó chính là thể chất chi thư còn có một nhóm thể chất còn trâu bò hơn ba nghìn thể chất có trong thiên địa!

Giống như thể chất bất tử và thể chất Thiên Địa hỏa lô của hắn vậy. Trên thế gian này chắc chắn vẫn còn rất nhiều thể chất thần kì và huyền diệu khác.

Mà thể chất chi thư này có thể tăng thêm vận dụng suy diễn nên nó mới đứng trong hàng ngũ vượt qua Thần cấp!

"Thể chất áp đảo cả ba nghìn đạo thể sao? Ở ngoài vũ trụ mênh mông kia, một ngày nào đó ta nhất định sẽ đích thân qua nhìn."

Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm nói.

Tiếp đó, hắn lấy Thể chất chi thư ra ngoài.

Chỉ thấy một luồng kim quang bay vèo từ trong cột vật phẩm ra, bắn vào trong cơ thể hắn, đi tới sâu bên trong ý thức.

Ý thức của Sở Cuồng Nhân đi theo luồng kim quang của Thể chất chi thư vào nơi sâu thẳm nhất trong ý thức, cũng chính là linh hồn nguyên!

Linh hồn nguyên, linh hồn, là nơi khởi nguồn của ý thức và tinh thần!

Mỗi một sinh linh đều có linh hồn nguyên, nhưng không phải ai cũng tìm được nó, chỉ có tu sĩ tu hành thuật pháp về linh hồn mới có thể tìm được.

Mà bây giờ, ý thức của Sở Cuồng Nhân dưới sự dẫn dắt của Thể chất chi thư đã tự tìm được linh hồn nguyên.

Đó là một khối không khí mờ mờ, không rõ là lớn hay nhỏ, vì nó nhìn thì giống như một hạt cái cực kì nhỏ bé, nhưng càng nhìn lại càng thấy nó rộng lớn mênh mông tựa như vũ trụ.

Nhìn kỹ thì khối không khí này được tạo thành bởi mấy đạo khí màu xám, tổng cộng có ba đạo, dường như Sở Cuồng Nhân đã đoán được chúng là gì.

Đó là lực lượng tổng hợp linh hồn của hắn.

Ba luồng khí màu xám.

Sở Cuồng Nhân đưa mắt nhìn về phía Thể chất chi thư kia.

Đó là một cuốn sách màu vàng kim cổ xưa, ánh sáng màu vàng kim toát ra cùng với từng hoa văn huyền diệu giăng khắp mặt sách.

Đó là một loại hoa văn còn huyền diệu hơn cả đạo văn.

Cũng là lĩnh vực mà Sở Cuồng Nhân chưa từng được tiếp xúc từ đó tới giờ.

Thế chất chi thư màu vàng khi xuất hiện ở bên trong linh hồn nguyên đã khiến linh hồn nguyên vốn dĩ chỉ có một mảnh mờ mịt nhiều thêm một chút màu sắc khác.

Sở Cuồng Nhân hơi động tâm niệm, cuốn Thể chất chi thư kia lật sang trang thứ nhất, phía trên ghi lại đạo thể hiện tại của Sở Cuồng Nhân.

Thể chất bất tử, thân thể Thiên Địa hỏa lô, cửu khiếu lung linh kiếm tâm, đạo thể Vạn Pháp Quy Nhất, thể chất Thiên Sát Bất Bại, Kim Ngọc Đạo Nhân....

Sau khi nhìn thấy Kim Ngọc Đạo Nhân, Sở Cuồng Nhân suýt nữa thì quên mất bản thân đã từng tu hành thể chất như này.

Kim Ngọc Đạo Nhân cũng là một loại thể chất đứng đầu, nhưng so với mấy loại đạo thể vô thượng, người có hai loại thể chất Thần cấp như Sở Cuồng Nhân mà nói thì đạo thể đứng đầu này có hơi tầm thường.

Ý niệm của Sở Cuồng Nhân tập trung vào thể chất bất tử, chỉ thấy Thể chất chi tư tiếp tục chuyển động, lật sang một trang riêng giành cho thể chất bất tử.

Thể chất bất tử, tổng cộng chia thành sáu tầng.

Hiện tại kí chủ thuộc về tầng thứ tư, giai đoạn trích máu trùng sinh.

Biện pháp thăng cấp có các phương án sau đây.

Một là tăng lên tu vi cảnh giới.

Hai là luyện hóa mười loại bảo dược bất tử hệ Đạo Cấp.

Ba....

Sở Cuồng Nhân mải mê nghiên cứu Thể chất chi thư trong linh hồn nguyên, khi hắn tỉnh táo lại thì mặt trời đã lên cao.

Hắn liếm đôi môi khô khốc, nói: "Một cuốn sách hay, thực sự vô cùng ảo diệu, tác dụng với ta quá lớn."

Vừa rồi hắn mới chỉ nghiên cứu một chút, hiện tại có hai giai đoạn mà hắn có thể sử dụng trong Thể chất chi thư.

Thứ nhất là suy diễn thể chất của bản thân, đạt tới trạng thái hoàn mỹ nhất. Thứ hai là suy diễn thể chất của người khác rồi chuyển hóa thành của mình.

Còn tác dụng khác thì phải đợi bao giờ có trang mới đã.

Bây giờ Sở Cuồng Nhân chỉ có thể vận dụng cách thứ nhất, còn cách thứ hai thì hiện tại trong tay hắn không có tài liệu thực tế, không nên suy diễn làm gì.

Chương 607: Tổ địa Quang Minh giáo, giáo hoàng tóc trắng, tính toán của Thần giáo

Cốc cốc cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên.

"Công tử."

Bên ngoài truyền tới giọng nói của Lam Vũ.

Sở Cuồng Nhân đứng dậy mở cửa phòng, Lam Vũ đang chờ ở bên ngoài, ngay khi gặp mặt nàng, Thể chất chi thư trong cơ thể hắn lập tức phản ứng.

Trong mắt của Sở Cuồng Nhân, trên người Lam Vũ đột nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng đang luân chuyển, bên trong hàm chứa sự huyền diệu khôn cùng.

Mà sự huyền diệu đó khiến cho Sở Cuồng Nhân cảm giác được.

Hắn, vậy mà có thể hiểu được huyền diệu của đạo thể!

Đây cũng là năng lực mà Thể chất chi thư mang tới cho hắn, mỗi một người có thể chất kì dị với hắn thì đều là tài liệu nghiên cứu thực tế.

Tâm niệm của Sở Cuồng Nhân vừa động thì dị tượng trước mắt đã biến mất.

"Công tử, ngươi sao thế?"

Lam Vũ nghi ngờ hỏi.

Nàng thấy Sở Cuồng Nhân đột nhiên nhìn chằm chằm mình, hình như đối phương rất sửng sốt.

"Không có gì."

"Công tử, ta muốn đi cùng giáo chủ tới tổ địa một chuyến để gặp mặt vị giáo hoàng vừa tỉnh lại, tổ địa của Quang Minh giáo không cho phép ngời ngoài đi vào nên mong công tử tạm chờ ở bên ngoài." Lam Vũ áy náy nói.

Sở Cuồng Nhân mỉm cười nói: "Không sao, ngươi cứ đi đi."

"Thánh nữ không cần phải lo lắng, Quang Minh giáo chúng ta dĩ nhiên sẽ không lạnh nhạt khách nhân, hôm nay ta sẽ là người phụng bồi Sở đạo hữu."

Tam trưởng lão của Quang Minh giáo nói.

"Vậy thì làm phiền Tam trưởng lão rồi."

Lam Vũ nói, sau đó liền lên đường tới tổ địa.

Tam trưởng lão mỉm cười, nói với Sở Cuồng Nhân: "Sở đạo hữu, hôm nay ta sẽ là người bồi ngươi đi dạo một vòng quanh thành, ngươi thấy thế nào?"

"Làm phiền rồi."

"Không sao."

...

Tổ địa, là nơi ở của các Hoàng giả tu luyện toàn bộ đại đạo.

Bởi vì đế lộ bị hạn chế, hoặc là muốn kéo dài tuổi thọ nên trong quá trình tu luyện toàn bộ đại đạo, những Hoàng giả có tuổi đời lên tới chín nghìn tuổi đều sẽ ngủ đông.

Tổ địa của Quang Minh giáo là vùng đất Quang Minh.

Nơi đây đường được lót bằng bạch ngọc, có thần hỏa chiếu sáng, từng tòa cung điện nguy nga thay nhau vươn lên, bên trong mỗi tòa cung điện đều ẩn chứa hơi thở cường đại của các cường giả.

Ngay khi bước vào trong tổ địa, Lam Vũ lập tức cảm giác được khí tức của nơi này rất khác với bên ngoài, dường như nó được sinh ra là để ngăn cách ngoại giới vậy.

Phiến tổ địa này là một bí cảnh được mở ra.

Ở nơi này sẽ không bị quy tắc của đế lộ hạn chế.

Giáo chủ Quang Minh giáo dẫn Lam Vũ vào trong một tòa cung điện, gặp một lão giả tóc hoa râm.

Lão giả kia nhìn Lam Vũ, gương mặt hiền hòa: "Ngươi là Lam Vũ đúng không, là người có được thân thể của thần Ánh Sáng."

"Lam Vũ ra mắt giáo hoàng."

"Đứa nhóc này, không cần khách khí với ta như thế. Hôm nay gọi ngươi tới chủ yếu là muốn xem ngươi đã tu luyện Quang Minh thần hỏa quyết tới đâu rồi."

"Ta đã tu luyện tới tầng thứ bày, nhưng lại chậm chạp không thể đột phá tới tầng thứ tám." Lam Vũ chần chờ nói.

Quang Minh thần hỏa quyết được chia thành chín tầng.

Mỗi một tầng, uy lực của thần hỏa lại càng mạnh thêm. Lam Vũ tu luyện ngắn ngủi trong vòng mấy tháng đã có thể tu luyện tới tầng thứ bảy, cũng là người tu luyện nhanh nhất từ khi Quang Minh thần giáo được sáng lập cho tới hiện tại.

Nên nhớ, Thánh Tử đương thời hiện tại là Bạch Thiên Hàng tu luyện mấy chục năm mà bây giờ mới chỉ lên được tới tầng thứ tám mà thôi.

Hơn nữa, nếu để Lam Vũ và Bạch Thiên Hàng đấu với nhau thì người thắng rất có khả năng là Lam Vũ.

Phẩm cấp tầng thứ không phải là tất cả, vì còn có tu vi, kinh nghiệm chiến đấu và một vài nhân tố quan trọng khác nữa chứ đừng nói là Lam Vũ có thân thể của thần Quang Minh, loại thể chất này mang tới rất nhiều lợi ích cho chiêu Quang Minh thần hỏa quyết.

"Hôm nay ta định giúp ngươi đột phá tầng thứ tám."

Giáo hoàng tóc trắng nói. Sau đó ông ta đánh một trưởng xuống đất, một tế đài được xây dựng bằng bạch ngọc, bên trên khắc đầy các loại hoa văn cực kì hoa lệ dâng lên.

Trên tế đài còn có một ngọn lửa màu trắng đang trôi lơ lửng.

"Tới đây, đứng lên trên tế đài này, trên đó là Quang Minh thần hỏa, nếu ngươi có thể lĩnh hội được hết thì chắc chắn sẽ có kết quả tốt."

Lam Vũ hơi vuốt cằm, dường như không hề nghi ngờ chút nào mà bước lên tế đài.

Nàng đưa tay chạm vào thần hỏa, chỉ thấy ngọn thần hỏa kia nhanh chóng lan ra toàn thân của nàng, cuối cùng hóa thành một cái xích dài màu trắng!

"Xích Quang Minh!" Mặt Lam Vũ thay đổi: "Giáo chủ, giáo hoàng, ý của hai người là gì? !"

Xích Quang Minh, đây là một trong những chiêu thứ được ghi lại bên trong Quang Minh thần hỏa quyết, là chiêu thức được tạo ra để đối phó với những thành phần dị đoan.

Nhưng bây giờ, giáo hoàng lại dùng chiêu này để đối phó với một Thánh Nữ là nàng.

"Quang Minh Thánh Nữ, ngươi chờ thêm một lúc nữa sẽ rõ."

Vị giáo hoàng tóc trắng vẫn mang nụ cười hiền lành như cũ, nhưng hiện tại, nụ cười của ông ta ở trong mắt Lam Vũ lại cực kì lạnh lẽo.

Nàng thúc giục linh lực muốn phá vỡ Xích Quang Minh, nhưng

Xích Quang Minh này lại do chính tay giáo hoàng thiết lập, với tu vi hiện tại thì nàng căn bản không thể đả động tới được.

"Không cần uổng phí sức lực, Xích Quang Minh đã được đế khí của ta gia cố, trên đời này không có mấy người có thể phá được đâu."

Vị giáo hoàng tóc trắng kia bật cười, ông ta hơi giậm chân, sau đó trong cung điện vang lên tiếng ầm ầm, cuối cùng xuất hiện thêm một tế đài nữa được nâng lên.

Bên ngoài cung điện xuất hiện một người đang đi tới.

Là Bạch Thiên Hàng.

"Thánh Tử, lên đi." Giáo chủ mỉm cười nói.

"Vâng."

Bạch Thiên Hàng kích động nói.

Hắn ta chờ ngày này lâu lắm rồi.

"Các ngươi muốn làm gì?" Lam Vũ chất vấn.

"Truyền chút lửa mà thôi."

Giáo hoàng tóc trắng giơ tay đánh linh lực lên hai tế đài làm bằng bạch ngọc.

Trong nháy mắt, tế đại xuất hiện cột sáng cực lớn, từng phù văn huyền diệu thay nhau luân chuyển, một cỗ cảm giác kỳ diệu đang chập chờn dâng lên.

Sau đó, trên tế đài có Lam Vũ bị xích lại và tế đại còn lại có Bạch Thiên Hàng đang đứng xuất hiện một ngọn lửa màu trắng cực lớn.

Đó là Quang Minh thần hỏa mà hai người họ đang tu luyện!

Lúc này, Quang Minh thần hỏa trên người Lam Vũ đang không ngừng trút về phía thần hỏa của Bạch Thiên Hàng, ánh sáng thần hỏa của nàng không ngừng ảm đạm.

"Quang Minh thần hỏa của ta không ngừng biến mất! '

Sắc mặt Lam Vũ trở nên âm trầm: "Đây chính là truyền lửa mà các ngươi nói sao, trước kia ta chưa từng nghe qua loại chuyện như này."

"Bởi vì chúng ta chưa từng nói cho ngươi biết, Quang Minh thần hỏa quyết còn một tác dụng khác là những tu sĩ tu luyện pháp quyết này có thể truyền thần hỏa cho lẫn nhau." Giáo chủ Quang Minh giáo mỉm cười nói.

"Tất cả đều là âm mưu của các ngươi, các ngươi cho ta làm Thánh Nữ là muốn ta tu luyện Thần hỏa quyết, mục đích của các ngươi là muốn ta truyền lửa cho Bạch Thiên Hàng, làm tăng thực lực của hắn ta!" Lam Vũ lạnh lùng nói.

"Đây chỉ là một trong số những mục đích mà thôi, thứ chúng ta coi trọng nhất chính là thể chất thần Quang Minh của ngươi, thông qua phương thức truyền lửa này, không chỉ có thể truyền thần hỏa của ngươi sang Thánh Tử, thậm chí ngay cả căn nguyên đạo thể của ngươi cũng chuyển tới trên người Thánh Tử!"

"Từ nay về sau, Thánh Tử mới chính là người có thể chất của thần Quang Minh! '

Giáo chủ của Quang Minh giáo lạnh lùng nói.

Sao ông ta có thể tùy tiện cho một thiên chi kiêu tử ngoại lai lên làm Thánh Nữ chứ, ông ta làm tất cả mọi chuyện cũng là vì muốn Bạch Thiên Hàng có được thành tựu.

"Quang Minh thần hỏa có thể truyền cho nhau, vậy ngươi lấy gì để chắc chắn rằng người bị truyền lửa sẽ là ta mà không phải là Bạch Thiên Hàng?"

"Ha, ngươi nghĩ nhiều rồi, Quang Minh thần hỏa quyết mà ta đưa ngươi không phải bản đầy đủ, cũng chính là nguyên nhân tại sao ngươi chỉ có thể tu luyện tới tầng thứ bảy, mà pháp quyết Thánh Tử tu luyện lại là bản pháp quyết hoàn chỉnh, có đủ tám tầng. Chỉ cần hắn không muốn thì thần hỏa của ngươi chỉ còn cách ngoan ngoãn bị hắn hấp thu mà thôi."

"Thì ra là vậy."

Lam Vũ chợt bừng tỉnh.

Lúc này, Bạch Thiên Hàng đứng trên tế đài khác chợt nhìn Lam Vũ, nói: "Lam Vũ, ngươi yên tâm, cho dù ta hấp thụ thần hỏa và căn nguyên đạo thể của ngươi nhưng ta vẫn yêu ngươi. Chỉ cần ngươi rời khỏi Sở Cuồng Nhân thì ta đảm bảo ngươi vẫn là Thánh Nữ..."

"Im miệng!" Lam Vũ đột nhiên quát lớn, lạnh lùng nhìn Bạch Thiên Hàng: "Lời của ngươi khiến ta cảm thấy cực kì chán ghét!"

"Lam Vũ, ngươi..."

Mặt Bạch Thiên Hàng trầm xuống: "Vậy thì ngươi đừng trách ta."

Hắn ta vận chuyển thần hỏa quyết trong cơ thể, muốn hấp thu hết sạch thần hỏa của Lam Vũ nhanh một chút, nhưng khi vừa vận công, vẻ mặt của hắn ta lập tức thay đổi.

Chương 608: Truyền lửa đảo ngược, Sở Cuồng Nhân hiện thân, bản tôn tới

Bạch Thiên Hàng vận chuyển Thần Hỏa quyết, muốn nhanh chóng hấp thu hết thần hỏa trong cơ thể của Lam Vũ. Nhưng hắn ta đột nhiên phát hiện, thần hỏa vừa rồi không ngừng trút vào người hắn ta đột nhiên lại không nhúc nhích!

"Kế hoạch của các ngươi rất tốt, nhưng thất bại lớn nhất của các ngươi chính là đánh giá thấp công tử, có vẻ một khi truyền lửa bắt đầu thì không thể nào ngăn cản đúng không."

"Ha, nếu là vậy thì... đa tạ nhiều!"

Lam Vũ khẽ quát lên một tiếng.

Chỉ thấy thần hỏa vừa rồi trút xuống người Bạch Thiên Hàng đột nhiên dùng tốc độ không thể khống chế rót vào người Lam Vũ.

"Cái gì? !"

"Sao có thể được! !"

Sắc mặt của giáo hoàng tóc trắng và giáo chủ Quang Minh giáo thay đổi kịch liệt.

Truyền lửa, bị nghịch đảo!

"Sao có thể thế được! Loại khí thức này, vậy mà Quang Minh Thần Hỏa quyết của nàng ta lại lên tới tầng thứ chín!" Giáo chủ không thể tin nổi vào mắt mình thốt lên.

Rõ ràng bản mà ông ta đưa cho Lam Vũ là bản Thần Hỏa quyết không đầy đủ.

Nhưng bây giờ, đối phương đã tu luyện tới tầng thứ chín!

"Sao có thể xảy ra chuyện này được?"

"Mau ngăn nàng ta lại!"

"Không được, một khi quá trình truyền lửa bị gián đoạn thì cả hai bên sẽ gặp nguy hiểm tính mạng."

Giáo chủ Quang Minh giáo ngăn cản giáo hoàng lại.

Nhưng sắc mặt của giáo hoàng tóc trắng đã không còn giữ lại vẻ hiền hòa như vừa rồi nữa, ông ta lạnh lùng nói: "Vậy còn đỡ hơn là tận mắt nhìn thần hỏa của Thánh Tử bị Lam Vũ hút không còn một sợi, trở thành phế nhân."

Vẻ mặt của giáo chủ Quang Minh giáo thay đổi không ngừng.

Lúc này, không trung đột nhiên truyền tới từng tiếng vang răng rắc.

Chỉ thấy Xích Quang Minh trên người Lam Vũ xuất hiện vết rạn, dần dần không thể chịu nổi lực lượng đang tăng lên không ngừng của Lam Vũ.

"Nàng ta sẽ gieo tai họa, phải giết chết!"

Giáo hoàng tóc trắng giơ tay lên đánh một trưởng về phía Lam Vũ.

Đột nhiên, trên người Lam Vũ xuất hiện một luồng kiếm khí lạnh thấu xương bùng nổ ra, hệt như hồng thủy ập xuống.

Hai người giáo hoàng tóc trắng và giáo chủ Quang Minh giáo bị luồng kiếm khí lạnh thấu xương kia đánh lui.

Kiếm khí ngưng tụ lại trong không trung, chậm dãi hóa thành một bóng người than dài mặc y phục trắng, dáng dấp thoát tục, gương mặt tuyệt trần khiến ai cũng phái ghé mắt nhìn.

"Là ngươi, Sở Cuồng Nhân! !"

Mặt giáo chủ Quang Minh giáo thay đổi ngay lập tức.

Lúc này ông ta đã hiểu hết mọi chuyện: "Tất cả đều là kế sách của ngươi."

Sở Cuồng Nhân mỉm cười nói: "Ha, chưa thể gọi là kế sách được, chẳng qua ta đang dùng một ít biện pháp đề phòng mà thôi. Dù sao trên đời cũng có một vài người bên ngoài nghiêm trang đạo mạo, nhưng lại không ngừng ngấm ngầm làm rất nhiều chuyện xấu xa."

Dĩ nhiên giáo chủ Quang Minh giáo biết đối phương đang giễu cợt ai, nhưng ông ta vẫn chưa thể hiểu được tại sao đối phương lại biết được mọi chuyện?

Lúc nào thì đối phương đã lên kế hoạch hoàn hảo?

"Bản pháp quyết mà ta đưa cho Lam Vũ là bản không đầy đủ, không có chuyện nàng ta có thể tu luyện tới tầng thứ tám được chứ đừng nói là tầng thứ chín, rốt cuộc là ngươi đã động tay động chân chỗ nào?"

Giáo chủ Quang Minh giáo hỏi, đây là vấn đề mà ông ta không hiểu nhất.

"Rất đơn giản, ta chỉ bổ sung đầy đủ thêm mà thôi."

Nghe thấy vậy, giáo chủ Quang Minh giáo và giáo hoàng tóc trắng đồng loạt ngây người.

"Đó là công pháp truyền thừa của Quang Minh giáo chúng ta, đã trải qua vô số đời mới có thể hoàn thiện tới phiên bản hôm nay, ngươi nói cho ta biết, ngươi và Lam Vũ mới chỉ gặp nhau được mấy hôm mà đã có thể bổ sung toàn bộ được? !"

"Đúng thế."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt, lần trước hắn rút trúng một tấm thẻ bổ sung đầy đủ công pháp, sau đó vừa vặn thích hợp dùng lên Quang Minh Thần Hỏa quyết.

"Đùa gì thế! !"

Giáo chủ Quang Minh giáo nổi giận gào lên, căn bản không hề tin vào lời của Sở Cuồng Nhân.

Loại chuyện như này thực sự không thể tin nổi.

Nếu thật sự có chuyện đó thì những đời trước của Quang Minh giáo bọn họ khổ tâm sáng tạo công pháp làm gì, khác nào câu chuyện cười không?

Chuyện này bảo ông ta tiếp nhận thế nào?

"Thần Hỏa Diệu Thế!"

Giáo chủ Quang Minh giáo không tin vào lời của Sở Cuồng Nhân, tức giận trỗi lên không cách nào kiềm nén.

Ông ta giơ tay lên thúc giục Quang Minh Thần Hỏa đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng khi đối phương vừa mới giơ tay lên, một luồng kiếm khí đã đánh ra, dễ dàng xé tan Thần Hỏa, đánh cho giáo chủ Quang Minh phải lui về phía sau mấy bước.

"Sao có thể được? !"

"Thực lực của ngươi đã tới trình độ nào rồi? !"

Giáo chủ Quang Minh giáo hoảng sợ hỏi.

Nói thế nào thì ông ta cũng là một giáo chủ của một đạo giáo chính tông!

Vậy mà lại bị một kiếm của Sở Cuồng Nhân bức lui, không chỉ vậy, đối phương chỉ là một phân thân được đặt bám vào người Lam Vũ mà thôi.

"Ngươi quá yếu, căn bản không đủ tư cách làm đối thủ của ta, để giáo hoàng bên cạnh ngươi thay đi." Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

"Tên tiểu bối cuồng vọng, chỉ là một phân thân cũng dám nói liên thiên trước mặt ta."

Giáo hoàng tóc trắng hừ lạnh, trên người bộc phát ra cỗ khí tức kinh khủng. Ông ta thúc giục Thần Hỏa, mà Thần Hỏa của ông ta lại mạnh hơn Thần Hỏa của giáo chủ Quang Minh giáo rất nhiều, bởi vì bên trong còn trộn lẫn cả đế khí nữa!

"Quả nhiên Hoàng giả trong Quang Minh giáo cũng có thể tu luyện ra đế khi." Sở Cuồng Nhân không hề cảm thấy ngoài ý muốn chút nào đối với thực lực của đối phương.

Kiếm của hắn ngưng tụ lại, lực lượng của phân thân bừng nổ trong chớp mắt, hóa thành một bóng kiếm huy dồi dào khí thế sáng rực màu tím.

Kiếm khí và Thần Hỏa va chạm, khí thế cực mạnh quét ngang khiến toàn bộ cung điện lung lay điên cuồng, dường như bất kì lúc nào cũng có thể đổ vỡ.

Động tĩnh này làm ảnh hưởng tới những Hoàng giả vẫn đang ngủ sau bên trong tổ địa của Quang Minh giáo, một số Hoàng giả trực tiếp bị động tĩnh lần này đánh thức.

"Là ai cả gan dám vào tổ địa đại chiến?"

"Ai dám tới tổ địa gây chuyện, thật càn rỡ!"

Từng đạo khí tức bùng nổ một cách mạnh mẽ.

Mà bên trong cung điện, phân thân của Sở Cuồng Nhân cứng rắn đánh một chiêu với Hoàng giả, kiếm khí trên người nhanh chóng trôi đi, xuất hiện dấu hiệu tan vỡ.

May mắn là cách đó không xa, Lam Vũ đang ở trên tế đài đã hấp thu gần hết sạch Thần Hỏa trong người của Bạch Thiên Hàng.

Lúc này Bạch Thiên Hàng nằm dài trên tế đài, đôi mắt thất thần, cả người tỏa ra khí thể suy sụp và tuyệt vọng.

Thần Hỏa của hắn ta đã bị hút khô, tu vi cũng không còn...

Từ nay về sau, hắn ta chỉ là một tên phế vật!

"Lam Vũ!"

Giáo chủ Quang Minh giáo tức giận không thể kiềm chế được, đánh một chưởng về phía Lam Vũ.

Nhưng Lam Vũ không thèm lùi hay là tránh đi, chỉ đánh lại một chưởng, hai quả đấm đều được bao phủ bởi Thần Hỏa ầm ầm đụng vào nhau, cả hai đều bị khí thế đẩy lùi về phía sau.

"Thực lực của ngươi..."

Giáo chủ Quang Minh giáo cực kì kinh ngạc.

Ông ta không ngờ lúc này thực lực của Lam Vũ có thể chống lại ông ta.

"Chuyện này phải cảm ơn mưu đồ của các ngươi mới giúp ta có thể hấp thu được Thần Hỏa của Bạch Thiên Hàng, cộng thêm ta đã ở tầng thứ chín của Quang Minh Thần Hỏa quyết, giáo chủ, bây giờ ngươi chưa chắc đã là đối thủ của ta."

Lam Vũ khẽ cười, hai mắt tỏa sáng.

Nghe thấy lời của nàng, tâm tình của giáo chủ Quang Minh giáo trở nên buồn bực cực độ, giận tới mức hai lá phổi cũng muốn nổ tưng bừng.

Thật đáng giận, thật sự quá đáng giận!

Khổ cực mưu đồ bao lâu, cuối cùng lại thành may đồ cưới cho người khác.

Thánh Tử tàn phế, Thánh Nữ cũng mất.

Quang Minh giáo đã đánh mất tư cách tranh đoạt đế vị của đời này.

"Ta muốn giết chết ngươi!"

Giáo chủ Quang Minh giáo nổi giận gào lên.

Nhưng lúc này, trong hư không đột nhiên truyền ra tiếng vang rất lớn.

Toàn bộ tổ địa của Quang Minh giáo cũng chấn động.

"Chẳng lẽ là..."

Mặt của giáo chủ Quang Minh giáo lập tức thay đổi, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Đối phương chỉ cười nhạt, kiếm khí trên người tản đi: "Chư vị, các ngươi đã chuẩn bị tinh thần để nghênh đón ta chưa?"

Kiếm khí quanh phân thân tiêu tán hoàn toàn.

Theo đó là tiếng vang ầm ầm cực lớn, chỉ thấy bầu trời trên tổ địa của Quang Minh giáo bị xé rách một lỗ hổng rất lớn.

Kết giới bên ngoài tổ địa Quang Minh giáo đã bị người ở bên ngoài phá vỡ!

Nhất thời, các Hoàng giả đang ngủ say bên trong tổ địa đồng loạt thức tỉnh, vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ nhìn vào vết rách lớn trên bầu trời.

Một người đi vào trong tổ địa, bạch y tóc đen, lưng đeo trường kiếm hoa lệ, kiếm khí mạnh mẽ tới khủng khiếp theo bước chân của đối phương điên cuồng càn quét toàn bộ tổ địa khiến từng toàn cung điện thi nhau sụp đổ, vỡ thành nhiều mảnh.

"Các vị Hoàng giả, ta tới rồi."

Chương 609: Pháp tướng đại chiến chúng Hoàng, đại giáo hoàng Quang Minh giáo

tỉnh lại.

"Các vị Hoàng giả, ta tới rồi!"

Giọng nói lạnh nhạt quanh quẩn trên không trung phiến tổ địa của Quang Minh giáo.

Sở Cuồng Nhân một mình bước vào tổ địa của Quang Minh giáo!

Bên trong tổ địa, từng khí tức kinh khủng của Hoàng giả bùng nổ trong chớp mắt.

"To gan! Dám tới mảnh đất này gây chuyện!"

"Loại tiểu bối ngu dốt, ngươi tự tìm cái chết! '

"Hừ, bao nhiêu năm qua chưa thấy ai dám khiêu khích tới uy nghiêm của Quang Minh giáo chúng ta, ngươi tự tìm cái chết rồi."

"Ha, hay cho một thiên chi kiêu tử Cấm Kỵ, nếu ở bên ngoài thì chúng ta còn ngại tới hạn chế của quy tắc đế lộ nên không dám làm gì ngươi, nhưng một khi ngươi đã dám bước vào trong tổ địa của Quang Minh giáo này rồi thì đừng có trách chúng ta."

Từng giọng nói lạnh lùng vang lên khắp nơi.

Từng luồng ánh sáng bay vọt ra từ những tòa cung điện đổ vỡ, các Hoàng giả của Quang Minh thần giáo động loạt hiện thế, khí tức nơi nơi phong tỏa lấy vị trí của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng chỉ thấy Sở Cuồng Nhân chậm rãi bước ra, rồi biến mất ngay tại chỗ.

Lúc xuất hiện, hắn đã đứng bên cạnh Lam Vũ.

"Thủ pháp không gian? !"

"Ừ, phong tỏa không gian trước đi."

"Mặc dù có thủ pháp không gian nhưng hắn cũng không thể ra khỏi nơi này được."

Mấy vị Hoàng giả ra tay, đạo vận luân chuyển, thúc giục linh lực hóa thành từng cột sáng màu trắng phong tỏa hoàn toàn không gian bốn phương.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không thèm để ý.

Hắn nhìn Lam Vũ, dùng đôi mắt hiểu biết nhìn ra được đối phương bình yên vô sự, liền vuốt cằm nói: "Không sao là được."

Sáng hôm đầu tiên khi Lam Vũ quay lại Quang Minh giáo hắn đã cảm thấy không ổn, vì thế đặc biệt lưu lại trên người nàng một luồng kiếm khí.

Bây giờ nhìn lại mới cảm thấy quyết định lúc đó thật sự sáng suốt.

Hắn tới được nơi này cũng nhờ vào việc xác định vị trí của kiếm khí.

"Tất cả đều giống như công tử đoán, Quang Minh giáo này thực sự lòng mang âm mưu." Lam Vũ nói, trong lòng sùng bái Sở Cuồng Nhân tới điên cuồng.

Khi gặp lại, Sở Cuồng Nhân đã kết luận Quang Minh giáo này có âm mưu, hơn nữa còn giúp nàng bổ sung hoàn toàn công pháp, còn bày ra vô số âm mưu khác...

Những việc đó khiến nàng khâm phục không thôi.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi dám xông vào tổ địa của Quang Minh giáo, ngươi đang tìm đường chết rồi!" Giáo chủ Quang Minh giáo khẽ quát, sát ý tràn đầy hai mắt.

Các vị Hoàng giả không bị quy tắc của đế lộ hạn chế khi ở trong tổ địa, mà bây giờ Sở Cuồng Nhân lại xông vào trong đây thì có nghĩa là, hắn đang phải đối mặt với tất cả Hoàng giả của Thần giáo.

Ở trong mắt giáo chủ Quang Minh giáo, Sở Cuồng Nhân phải chết là chuyện không thể nghi ngờ.

Cho dù năng lực của Sở Cuồng Nhân có mạnh đi chăng nữa thì cũng không thể xoay chuyển được mọi chuyện!

"Người tìm chết là các ngươi mới phải!"

"Trên thế gian này còn chưa xuất hiện người có thể động tới người của ta, cho dù hôm nay người mà các ngươi gọi là thần Quang Minh hạ phàm thì cũng chẳng thể cứu được các ngươi."

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân lạnh như băng, lời nói mang theo sát ý không thể che giấu.

Tầm mắt của hắn chú định giáo chủ Quang Minh giáo.

Hắn bước lên, Côn Ngô bên hông lập tức rút ra khỏi vỏ!

Kiếm quang đẹp đẽ vạch ra một đạo trên không trung.

Giáo chủ Quang Minh giáo bị kiếm quang tỏa định, hai mắt ông ta co rút lại, cảm thấy cho dù bản thân có chạy lên trời hay chui xuống đất thì cũng không thể thoát được một kiếm này.

Sự chênh lệnh thực lực của hai bên quá lớn!

"Không!"

Giáo chủ Quanh Minh giáo hét lớn một tiếng, thúc giục toàn bộ sức mạnh, một luồng Quang Minh Thần Hỏa bùng nổ, đánh vọt về hướng của kiếm quang.

Nhưng khi kiếm quang lướt qua, Thần Hỏa đã bị chém thành hai.

Giáo chủ Quang Minh giáo còn chưa kịp hét lên thảm thiết thì đã bị chém thành hai nửa ngay tại chỗ, máu tươi bắn lên nhiễm đỏ mặt đất.

Con ngươi của các Hoàng giả đột nhiên co rút lại sau khi nhìn thấy một màn này.

Một kiếm kia, bọn họ không một ai có thể ngăn lại được.

"Thiên chi kiêu tử đáng sợ này xuất hiện từ khi nào? !"

"Đáng sợ!"

"Xuất thủ, giết chết hắn ta!"

Một đám Hoàng giả không nhiều lời thêm, đồng loạt ra tay trong nháy mắt.

Vô số Thần Hỏa màu trắng xuất hiện, cuốn theo đó là một loạt đạo vận mãnh liệt, hệt như muốn diệt thế vậy, đánh về phía hai người Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ.

"Hôm nay Tiêu Tiễn ta sẽ tắm máu tổ địa Quang Minh giáo!"

Trên người Sở Cuồng Nhân bộc phát ra cỗ đạo vận vô cùng cường đại, hắn giơ tay lên, hóa luồng đạo vận đang dâng trào thành đạo văn, rồi hóa chúng thành một vòng xoáy!

"Thiên Chi Oa Hoàn!"

Vô địch pháp xuất hiện, thiên địa chấn động!

Từng luồng Thần Hỏa bị vòng xoáy mới xuất hiện hấp thu, tiêu hóa công kích, sau đó một bộ phận xông ra từ trong vòng xoáy.

Vòng xoáy của Sở Cuồng Nhân hệt như một cái miệng khổng lồ của hỏa long, phun ra phun vào cỗ Thần Hỏa vừa bị cắn nuốt.

"Không ổn!"

"Đây là chiêu gì? !"

Sắc mặt đám Hoàng giả thay đổi, rối rít lùi về phía sau, nhưng vẫn bị một số Thần Hỏa lạc đàn làm phỏng, cả người đen sì một mảnh trông cực kì hỗn loạn.

Mà sự tấn công của Sở Cuồng Nhân lại không vì thế mà dừng lại.

Trên người hắn còn một luồng thần quang đang luân chuyển, tam đại đạo thể tối cao bùng nổ trong chớp mắt, hóa thành một pháp tướng cao lớn chừng nghìn trượng.

Sát khí, kiếm khí, vạn pháp lực...

Tam đại đạo thể luân chuyển trên người pháp tướng tạo ra lực lượng cực kì kinh khủng.

Sở Cuồng Nhân đã dung hợp các chiêu thức trên đạo thể, khi luyện hóa Nguyên Thủy Đạo Nguyên hắn đã tiến thêm được một bước nên uy lực của chiêu thức cũng vì thế mà trở nên càng kinh khủng hơn.

"Ba loại đạo thể tối cao, ta dựa vào!"

"Tên này rốt cục đã chui ra từ đâu!"

Ngay cả Hoàng giả cũng phải rung động.

Không chỉ đạo thể, thậm chí bọn họ còn cảm nhận được sự tồn tại của đế khí từ trên người pháp tướng của Sở Cuồng Nhân!

"Tên này còn có thể tu luyện ra cả đế khí!"

"Hơn nữa không chỉ có một, mà là ba, năm đạo? !"

"Đáng chết, chư vị, dùng toàn lực xuất thủ!"

Nên nhớ, ngay cả trong tổ địa của Quang Minh giáo, vùng đất được gọi là nơi ở của Hoàng gải cũng không có mấy người có thể tu luyện ra được đế khí.

Chứ đừng nói là mấy đạo đế khí liền.

Chiến lực hiện tại của Sở Cuồng Nhân đã vượt qua các Hoàng giả ở nơi này.

"Thần Huy Diệu Thế!"

Một luồng thân quang đánh ra từ trên người của một Hoàng giả, hệt như đạo quang đầu tiên của hỗn độn vậy, nó hàm chứa nguồn năng lượng cực kì đáng sợ.

Nhưng đối mặt với một kích này của Hoàng giả kia, Thiên Sát pháp tướng chỉ nhẹ nhàng nâng tay lên, sau đó đánh ra một quyền.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Thần quang vỡ tan tành, quyền kính ngút trời mang theo kiếm khí và sát khí bao trùm các Hoàng giả ở nơi này hệt như giá bão diệt

thế.

Cho dù là Hoàng giả thì cũng chết tại chỗ dưới lực lượng mạnh nhường này!

"Thần Huy Diệu Thế!"

"Thần Hỏa Thiêu Thiên!"

"Thần Thánh Diệt Khước Chi Kiếm! '

Từng vị Hoàng giả rối rít thúc giục tuyệt chiêu của bản thân, người có đế khí thì thúc giục đế khí, trong phút chốc, khối tổ địa của Quang Minh giáo bị bao trùm bởi vô số năng lượng đang dao động kinh khủng, đất trời trong khối tổ địa vang dội ầm ầm.

"Lam Vũ, đứng sau lưng ta."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Lam Vũ không dám khinh thường, dựng một tấm khiến trắng ở sau lưng Sở Cuồng Nhân, đồng thời đề phòng bốn phương có đánh lén.

"Grào! !"

Thiên Sát pháp tướng rống giận.

Hai quả đấm vung vẩy, lực lượng của đạo thể, và đế khí được thúc giục lên mức cao nhất. Nguồn năng lượng khủng bố không ngừng va chạm vào nhau.

Toàn bộ khối tổ địa của Quang Minh giáo cơ hồ bị đánh vỡ.

Bụi mù pha lẫn với những nguồn năng lượng che khuất cả bầu trời.

"Hoàng giả của tổ địa Quang Minh giáo cũng chỉ có vậy."

Trong lớp bụi mù truyền ra giọng nói của Sở Cuồng Nhân.

Hắn thúc giục Thiên Sát pháp tướng, dù đã tan vỡ nhưng khí thế trên người hắn vẫn không hề yếu bớt đi chút nào, thậm chí càng mạnh mẽ hơn!

"Tấn công như vậy mà cũng không thể làm gì được hắn ta? !"

"Đáng ghét, đó là lực lượng mạnh nhất của chúng ta!"

Đám Hoàng giả cực kì khiếp sợ.

Từ khi sinh ra cho tới nay, đây là lần đầu tiên họ gặp phải loại chuyện như này.

Một thiên chi kiêu tử lại có thể chèn ép đám Hoàng giả!

Chẳng khác nào chuyện nghìn lẻ một đêm cả.

Từ khi xuất hiện đế lộ tới nay, đây là chuyện chưa từng xảy ra bao giờ cả!

"Không nghĩ tới ở trong cái thế giới đầy sự tranh giành này lại xuất hiện một biến số là ngươi, người trẻ tuổi, nói cho ta biết tên của ngươi đi."

Lúc này, từ sâu trong khối tổ địa truyền ra một giọng nói già nua.

Sau đó, phía chân trời xuất hiện một cột sáng màu trắng phóng lên cao, một luồng khí tức Quang Minh vô cùng hung hãn dũng động trong không trung.

Một lão giả cả đầu tóc vàng chậm rãi đi ra khỏi cột sáng màu trắng.

Mọi người thấy vậy thì vui mừng nói.

"Là đại giáo hoàng!"

"Hắn cũng thức tỉnh từ trong ngủ đông."

"Quá tốt rồi."

Chương 610: Đại giáo hoàng, lại xuất hiện một đại giáo hoàng, Thần Ma bát âm lại vang lên

Quang Minh đại giáo hoàng, là Hoàng giả mạnh nhất trong tổ địa của Quang Minh giáo.

Trong thời đại của đại giáo hoàng Quang Minh giáo, bản thân ông ta cũng là một thiên chi kiêu tử Cấm Kỵ, những người cùng thế hệ với ông ta gần như không có ai có thể đánh cùng ông ta một trận.

Chỉ tiếc rằng thời đại đó chưa xuất hiện đại đạo, đế vị cũng chưa có.

Thế nên, cho dù là đại giáo hoàng của Quang Minh giáo cũng không có duyên với đế vị.

Để giữ lại được thực lực và tuổi thọ, ông ta ngủ đông ở trong tổ địa mấy chục nghìn năm.

Nếu không xuất hiện chuyện lớn gì ông ta sẽ không xuất hiện. Nhưng hôm nay, Sở Cuồng Nhân đại náo tổ địa, cuối cùng cũng đánh thức ông ta.

Đại giáo hoàng của Quang Minh giáo đi từng bước một trên không trung, đối mặt với Sở Cuồng Nhân. Trong mắt mang theo khen ngợi: "Không ngờ trong thế gian này lại xuất hiện một biến số như người, thật sự khiến ta rất bất ngờ."

Nhưng sau đó, sự khen ngợi trong hai mắt ông ta chuyển thành vẻ lạnh lùng: "Nhưng mà đáng tiếc là ngươi lại dám tới đại náo tổ địa của chúng ta, loại hành động này của ngươi không khác nào đi tìm cái chết cả, thực sự quá lãng phí tài năng và thiên phú của ngươi."

Sở Cuồng Nhân mỉm cười, vận chuyển đôi mắt hiểu biết, tin tức của vị đại giáo hoàng Quang Minh giáo trước mặt lập tức hiện lên mắt hắn.

"Đạo cao nhất, bảy đạo đế khí, tầng thứ chín Quang Minh Thần Hỏa quyết, ba thuật pháp tự nghĩ ra của Chuẩn Đế... Ồ, ngay cả chiến lực cũng là tồn tại cao nhất trên đế lộ."

Thực lực của đại giáo hoàng Quang Minh giáo rất kinh người, cho dù Sở Cuồng Nhân muốn ứng phó cũng cũng rất khó để giải quyết.

Nhưng không phải là hắn sợ, nếu dốc toàn lực để đánh một trận thì hắn vẫn nắm chắc có thể khiến đối phương phải trả giá đắt ở đây!

Nhưng hiện tại bên cạnh hắn còn có Lam Vũ bên cạnh, nếu dốc toàn lực mà đánh thì rất khó để bảo đảm an toàn cho nàng.

Hơn nữa xung quanh còn có rất nhiều Hoàng giả, nếu đám người này xông lên hết thì rất phiền phức.

Oanh! !

Ngay khi đôi bên đang giằng co, kết giới của tổ địa Quang Minh giáo đột nhiên xảy ra chấn động kinh khủng.

Trên trời, kết giới vô hình xuất hiện từng vết rách dài.

Vô số khí tức hắc ám tràn vào từ bên ngoài.

Sở Cuồng Nhân thấy vậy thì nhếch miệng lên: "Tới rồi."

Các Hoàng giả khác thấy vậy thì vẻ mặt trở nên cực kì khó coi.

"Đây là hơi thở hắc ám! Là đám người của Hắc Ám thần giáo!"

"Đáng chết, bọn chúng lấy đâu ra lá gan này mà dám tới tìm người của Quang Minh thần giáo chúng ta gây chuyện, mà hết lần này tới lần khác lại chọn đúng lúc này."

"Hơi thở này, chẳng lẽ là...."

Đại giáo hoàng Quang Minh thần giáo thay đổi sắc mặt, gắt gao nhìn chằm chằm lên bầu trời.

Đi đôi với khi tức hắc ám tràn vào là bầu trời của tổ địa Quang Minh thần giáo bắt đầu biến đen, hệt như tình huống thay đổi giữa mặt ban ngày và ban đêm.

Trong bóng tối vô tận, một bóng dáng bước vào trong tổ địa Quang Minh thần giáo.

Người nọ mặc y bào màu đen, tóc đen, khí tức hắc ác vô tận đang tản ra từ trên người của người này.

"Đúng thực là ngươi, đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo!"

Mặt của đại giáo hoàng Quang Minh thần giáo trở nên âm trầm cực độ.

Hai đại giáo hoàng này đều là một nhân vật lớn của thời đại, ở thời điểm trước, cũng chỉ có hai người này có năng lực đối kháng với nhau.

Là thời đại mà Quang Minh và Hắc Ám có địa vị ngang nhau, những thiên chi kiêu tử khác ở trước mặt bọn họ đều phải nản lòng.

"Không nghĩ tới ngươi lại luyện hóa Thiên Xá lệnh!"

Đại giáo hoàng Quang Minh thần giáo lạnh lùng nói.

Đối phương có thể ung dung ra khỏi tổ địa để tới nơi này thì chứng tỏ đối phương đã luyện hóa Thiên Xá lệnh, không chịu quy tắc hạn chế của đế lộ.

"Ha, ta đáp ứng một người tới nơi này để giúp hắn đối phó vài tên, không ngờ ngươi cũng tỉnh lại từ ngủ đông." Đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo bật cười nói.

Ông ta là do Sở Cuồng Nhân tìm tới.

Trước khi tới Quang Minh thần giáo, Sở Cuồng Nhân đã dự đoán trước sẽ phát sinh xung đột với đối phương nên đã liên hệ với Hắc Ám thần giáo trước, còn khiến bọn họ phải cam kết tới giúp mình một tay.

Cho dù Sở Cuồng Nhân đã giết chết Thánh Tử Hắc Ám, kết thù với Hắc Ám thần giáo thì bọn họ cũng không bỏ qua cơ hội đả kích Quang Minh thần giáo lần này.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn bị bất ngờ.

Không ngờ người tới lại là đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo.

Nhưng khi nghĩ lại thì cũng đúng, số lượng Thiên Xá lệnh không nhiều, dĩ nhiên phải được dùng cho Hoàng giả cường đại nhất để phát huy được giá trị lớn nhất của nó.

"Hôm nay, dù là ngươi hay tên này cũng đều phải để mạng ở nơi này!" Đại giáo hoàng Quang Minh giáo mang theo vẻ mặt âm trầm nói.

Ông ta phất tay lên, sau đóng tấn công về phía đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo.

"Tới đây!"

Đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo cũng không cam chịu yếu thế.

Hai người mang theo luồng khí thế tượng trưng cho Quang Minh và Hắc Ám vô tận va chạm đối kháng lẫn nhau, hệt như một vụ nổ hỗn độn lớn khiến toàn bộ tổ địa Quang Minh thần giáo rung chuyển.

Trong hư không, nơi mà hắc ám và quang minh xen lẫn, mỗi một lần va chạm đều khiến hư không xuất hiện những vết rách lan tràn trông cực kì khủng khiếp.

Cũng may tổ địa của Quang Minh thần giáo không phải là một bí cảnh bình thường, kết giới nơi này cực kì vững chắc. Nếu không thì dưới hai nguồn lực lượng xung thiên như vậy nhất định sẽ bị đánh vỡ tan tành, không gian sụp đổ, e rằng sẽ chẳng còn mấy người có thể sống được.

"Ta đã nói rồi, hôm nay ta sẽ huyết tẩy tổ địa của Quang Minh thần giáo, vậy thì cứ bắt đầu từ ngươi trước đi!" Mắt Sở Cuồng Nhân chú định vào giáo hoàng tóc trắng.

Hắn giơ tay lên, đạo vận của Vô Địch pháp lan ra, tạo thành vô số đạo văn. Sau đó hắn đánh xuống một quyền khiến hư không bốn bề điên cuồng tan vỡ!

Hai màu sắc trắng đen xen lẫn, chùm sáng lóe lên khiến nhật nguyệt đảo điên, những ngôi sao trên trời rơi xuống tạo nên khung cảnh diệt thế.

Vô Địch pháp, đảo nghịch càn khôn! !

Chiêu này của hắn không tạo ra nhiều uy hiếp với hai đại giáo hoàng, mà vị giáo hoàng tóc trắng kia cũng tu luyện ra đế khí rồi, nhưng thực lực của ông ta ở trước mặt Sở Cuồng Nhân vẫn chưa đủ nặng kí.

Cho dù ông ta có xuất toàn lực cũng không thể chặn được uy lực của Vô Địch pháp.

Chỉ nghe thấy tiếng nổ vang lên, cơ thể của giáo hoàng tóc trắng hóa thành huyết vụ, chết hoàn toàn!

"Cái gì!"

"Thuật pháp tu hành này quá đáng sợ, đừng cứng rắn đánh với hắn ta."

Những Hoàng giả còn thừa lại đều tỏ ra vô cùng sợ hãi.

Bọn họ lui về phía sau hòng kéo dài khoảng cách với Sở Cuồng Nhân.

"Ha, ngày hôm nay các ngươi ai cũng đừng hòng rời đi."

Sở Cuồng Nhân cười lạnh lùng, phất tay áo lên. Một luồng lôi quang bắn ra từ tay áo của hắn, bên trong hàm chứa đế khí với uy áp mạnh tới đánh sợ đánh về phía một Hoàng giả.

Tên Hoàng giả kia bị đánh tan xương nát thịt, hộc máu bay về phía sau.

Lôi quang trôi nổi trong không trung bay về trước mặt Sở Cuồng Nhân, chờ sau khi lôi quang tản ra, một cây đàn cổ mày xanh thẳm lộ ra.

Đế binh, Xuân Lôi!

"Thần ma bát âm, Thiên Địa Bao La!"

Sở Cuồng Nhân dùng tay gẩy dây đàn, Thần Ma bát âm vang lên.

Lần này, bát âm dung hợp với đế khí, đế binh được trợ lực nên uy năng còn vang dội hơn cả lúc trước.

Một đám Hoàng giả cảm thấy bản thân như bị kéo vào một vùng núi sông rộng bao la, bốn phía không ngừng truyền ra tiếng đàn đạo vận.

"Hoàng Chung Đại Lữ!"

Tiếng đàn khủng khiếp lại vang lên.

Một tên Hoàng giả bị nổ tung dưới uy lực của tiếng đàn!

Tiếng đàn uy lực nghe sởn tóc gáy khiến ai ở nơi này cũng phải run sợ trong lòng.

"Tên quái gở này, ngươi chết đi cho ta!"

Một tên Hoàng giả rống lên đầy giận giữ, ông ta đánh về phía Sở Cuồng Nhân một luồng Quang Minh thần hỏa do thần huy ngưng tụ thành.

Đạo của ông ta đã tới đỉnh phong, đã tu hành ra hai đạo đế khí, thực lực trong lớp Hoàng giả không quá yếu.

Uy lực của đạo thần huy này dường như muốn xuyên thủng hư không.

Đáng tiếc, nó vẫn chưa đủ đáng sợ trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Ngón tay của hắn vẫn bay múa trên dây đàn: "Kinh Đào Phách Ngạn!"

Tiếng đàn như nước thủy triều, cuồn cuộn không ngớt.

Tiếng đàn thứ nhất làm vỡ vụn thần huy, tiếng đàn tiếp theo trực tiếp đánh vào người của tên Hoàng giả vừa ra chiêu.

Tiếng nổ đoàng đoàng vang lên liên tục.

Thân thể của Hoàng giả không ngừng nổ tung, máu tuôn trào như suối.

Chỉ trong nhát mắt, Hoàng giả đã bị tiếng đàn giết chết!

Sở Cuồng Nhân đứng ngạo nghễ trên đài cao, bên cạnh mà mỹ

nhân.

Một người, một đàn tấu lên âm hưởng của Thần Ma giết chết bao người khiến đám Hoàng giả không nhịn được mà hoảng sợ.

Chương 611: Thần Quang Minh tới, thần cũng không thể cứu được các ngươi

Thần Ma bát âm, cực kỳ uy lực, chấn động thiên địa.

Có đế binh ở đây, còn có đế khí gia trì, uy lực của bát âm khiến cho Hoàng giả bên trong tổ địa chết như ngả rạ, máu nhuộm đỏ cả tổ địa! !

"Không được, nếu cứ tiếp tục như vậy thì Thần giáo xong đời!"

"Đáng chết!"

"Không được, nhất định phải ngăn hắn ta lại!"

Những Hoàng giả còn sót lại trong tổ địa Quang Minh thần giáo nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt ai cũng cảm thấy sự việc quá nghiêm trọng, trong lòng ôm một mớ cừu hận.

Hoàng giả, trong đế lộ cũng được gọi là một người tu hành chính thống.

Nhưng hôm nay Sở Cuồng Nhân lại không chút e dè giết chết Hoàng giả, thứ hắn phá hủy chính là chỗ dựa của Quang Minh thần giáo trên đế lộ!

Nếu cứ tiếp tục như này thì Quang Minh thần giáo sẽ không thể trụ vững được nữa!

"Tranh thủ thời gian cho ta, ta muốn tiến hành nghi thức chiêu thần!"

Một Hoàng giả hít sâu nói.

Nghe thấy lời của ông ta, những tên Hoàng giả còn lại biến đổi sắc mặt.

"Ngươi thực sự muốn làm như vậy? !"

"Đúng! !"

Tên Hoàng giả kia trịnh trọng gật đầu, sau đó bóng người ông ta chợt lóe lên rồi biến mất tại chỗ, lao về hướng sâu trong tổ địa.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy vậy thì định truy kích.

Nhưng lúc nào, đám Hoàng giả còn lại lập tức hô hào nhau xông lên, quyết tâm ngăn hắn lại.

"Thần Quang Minh ở trên cao, xin giúp ta giết địch!"

"Thần Quang Minh ở trên cao, ánh sáng của người chiếu sáng chúng sinh."

Vẻ mặt của mỗi Hoàng giả đều tỏ ra vô cùng thành kính.

Trong bóng đêm u tối, dường như có một nguồn lực lượng đang gia tăng lên người bọn họ, khiến khí tức của bọn họ được đề cao hơn bình thường.

"Ồ, đây chính là cái gọi là lực lượng tín ngưỡng sao?"

Sở Cuồng Nhân tỏ ra tò mò.

Nghe nói, thần trong tín ngưỡng của Quang Minh thần giáo và Hắc Ám thần giáo là có thật, nhưng hai vị thần này đều đang ngủ say trong năm tháng vô tận, có thể dùng phương pháp nào đó để dẫn hai vị thần này chích một phần sức mạnh xuống

"Có ý tứ đấy, nhưng các ngươi vẫn khó mà thoát khỏi cái chết! '

Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nói, mười ngón tay bay múa trên Xuân Lôi cầm.

Tiếng đàn vang vọng khắp nơi, sóng âm lay động.

Mấy Hoàng giả bị đánh bay ngay tại chỗ, sau đó nổ tung!

"Lá chắn Thần Hỏa!"

Lúc này, một tên Hoàng giả hét lớn, Thần Hỏa ùn ùn kéo tới rồi lan tràn tạo thành một lá chắn bằng Thần Hỏa vây xung quanh Sở Cuồng Nhân.

Những Hoàng giả còn lại thấy vậy thì không ngừng rót thêm Quang Minh Thần Hỏa vào tấm chắn kia, muốn dùng thứ này để vây khốn và giết chết Sở Cuồng Nhân.

"Tốn công vô ích."

Mười ngón tay của Sở Cuồng Nhân vẫn bay nhảy trên dây đàn, tiếng đàn đạo vận tăng lên một âm, Thần Ma bát âm đã được tấu tới khúc thứ bảy!

"Thiên địa song hưởng!"

Tiếng đàn đạo vận mênh mông điên cuồng đánh thẳng vào Lá chắn Thần Hỏa.

Tường lửa hỗn loạn, không ngừng vang lên tiếng nổ!

Sóng âm mạnh tới kinh khủng khiến cho Hoàng giả bốn phía chết liên tục.

Đúng lúc đó, từ xa trong cung điện, một luồng khí tức Quang Minh cực lớn bùng nổ rồi lan tràn ra ngoài nhanh như thủy triều, gột rửa đất trời!

Tên Hoàng giả vừa rời đi chiêu Thần lúc này đã quay trở lại, nhưng lúc này, trên người ông ta là từng ngọn lửa màu trắng đang thiêu đốt, thân thể ông ta đang bị ngọn lửa này ăn mòn, dần dần hóa thành tro bụi.

Nhưng dù có vậy, ông ta lại không hề cảm thấy đau đớn chút nào, trên mặt tràn đầy vẻ thành kính: "Thần Quang Minh ở trên cao, ta dùng Thần Hỏa thiêu đốt thân thể, khẩn cầu đấng tối cao hạ phàm!"

Ầm, ầm, ầm...

Luồng đạo vận mạnh tới đáng sợ đang không ngừng thấm ra từ cơ thể đang bị thiêu đốt của tên Hoàng giả, sau đó, một bóng dáng to lớn phát sáng xuất hiện từ hư không.

Đó là một người đàn ông cao lớn, đầu đội quan miện, mặt áo dài trắng hoa lệ, tay cầm quyền trượng được nạm vô số đá quý.

Sở Cuồng Nhân đã từng nhìn thấy người đàn ông này.

Đó là ở trên thần điện của Quang Minh thần giáo.

Quang Minh thần mà thần điện cung phụng giống người này y như đúc.

"Thật sự có thể chiêu Thần xuống."

Sở Cuồng Nhân kinh ngạc, không ngờ Quang Minh thần giáo còn có cả thủ đoạn như này, từ hư ảnh của vị Thần Quang Minh này, hắn cảm nhận được áp lực bên trong, dĩ nhiên đối phương rất khó đối phó.

"Dị đoan, tru diệt!"

Hai mắt vàng rực rỡ của Thần Quang Minh nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, giọng nói lãnh đạm không chút tình cảm.

Sau đó, chỉ thần hư ảnh của Thần Quang Minh chậm rãi điểm tay một cái về phía Sở Cuồng Nhân, một luồng ánh sáng chứa sức mạnh Quang Minh khổng lồ, lớn tới mức nhìn thấy cả đạo văn Quang Minh đang luân chuyển xung quanh, cực kì mạnh.

Một kích này đủ để giết hết chín mươi chín phần trăm Hoàng giả trên thế gian này.

Nhưng Sở Cuồng Nhân chính là một phần trăm còn lại.

"Thần Ma bát âm, Đại âm Hi Thanh!"

Đế khí trong cơ thể Sở Cuồng Nhân luân chuyển, không ngừng rót vào trong Xuân Lôi cầm.

Trên thân đàn bắt đầu xuất hiện đạo văn.

Lực lượng của Thần Ma bát âm đã bị Sở Cuồng Nhân thúc giục tới mức lớn nhất, tiếng đàn trở thành âm vô thanh, đạo vận hóa thành đạo văn luân chuyển.

Quang Minh đạo văn, bát âm đạo văn, hai cỗ lực lượng đối diện với nhau, cùng công kích đối phương, là sự va chạm của đế khí và thần lực!

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân bị đánh lùi ra sau vài trượng, cho dù hắn có thân thể cường hãn tới đâu thì cũng không nhịn được mà cảm thấy khó chịu.

Nhưng cảm giác đó chẳng mấy chốc đã biến mất.

Thân bất tử, cũng chính là một trong những bảo đảm lớn nhất của Sở Cuồng Nhân.

Nhìn hư ảnh của Thần Quang Minh, dưới sự tấn công của hắn, trên người hư ảnh kia đã xuất hiện những vết rách, đạo văn Quang Minh đang chậm rãi sụp đổ.

Mà Thần Hỏa trên người người của tên Hoàng giả hiến tế thân mình cháy càng thêm kịch liệt, hơn nửa thân thể của ông ta đã hóa thành tro bụi.

Dùng thân thể làm trung gian để dẫn Thần trích.

Một khi cả cơ thể cháy hết thì hư ảnh của Thần Quang Minh cũng biến mất.

Sở Cuồng Nhân dùng mắt hiểu biết đã nhìn thấy được điểm yếu này, sử dụng Không Gian Ban Vận, giơ tay ra đánh một chưởng, chưởng kình này xuyên thấu qua không gian xông tới trước mặt của tên Hoàng giả kia, trực tiếp đánh nổ cơ thể chỉ còn lại một nửa của tên Hoàng giả này.

Không còn cơ thể trung gian, hư ảnh của Thần Quang Minh đã dần dần tiêu tán, trước khi biến mất hoàn toàn, Thần Quang Minh đã nhìn Sở Cuồng Nhân một cái: "Độc thần giả, ta đã nhớ kĩ khí tức của ngươi, chúng ta vẫn còn ngày gặp lại."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên: "Tốt nhất là ngươi nên cầu nguyện chúng ta không bao giờ gặp lại, nếu không ta sẽ đánh tan ngươi thêm lần nữa."

"Vậy ta mỏi mắt mong chờ."

Hư ảnh của Thần Quang Minh hừ lạnh, sau đó biến mất hoàn toàn.

"Ngay cả Thần Quang Minh cũng không thể làm gì Sở Cuồng Nhân sao?"

"Đáng chết đáng chết!"

"Tại sao lại có tên như vậy...."

Tất cả Hoàng giả còn sót lại cảm thấy bối rối, rơi vào trong sự hoài nghi.

Thần Quang Minh chính là tín ngưỡng cao nhất của bọn họ.

Nhưng bây giờ ngay cả Thần Quang Minh cũng không thể làm gì được Sở Cuồng Nhân, chỉ bằng đám bọn họ thì đối kháng với Sở Cuồng Nhân thế nào đây?

Nghĩ tới đây, đám Hoàng giả cảm thấy cực kì hoảng sợ.

"Ta đã nói rồi, hôm nay, ai cũng không thể cứu được các ngươi, ngay cả Thần cũng thế!" Sở Cuồng Nhân tiện tay tấu lên Thần Ma bát âm.

Chỉ trong chốc lát, tất cả Hoàng giả trong tổ địa của Quang Minh thần giáo bị hắn tàn sát gần như không còn một mống, đây là tổn thương nặng nhất từ khi Quang Minh thần giáo được sáng lập tới nay.

"Ta muốn ngươi phải chết! !"

Ở phía xa, đại giáo hoàng Quang Minh thần giáo thấy được một màn Sở Cuồng Nhân tàn sát Hoàng giả thì lập tức nộ khí xung thiên.

Ông ta nổi giận gầm lên, toàn bộ tổ địa của Quang Minh thần giáo đều lay động.

Từng luồng bạch quang từ bốn phương tám hướng điên cuồng chui vào trong cơ thể của ông ta, khiến khí tức của ông ta không ngừng nâng cao.

"Không ổn, ông ta muốn bỏ tổ địa, hấp thu hết lực lượng bên trong tổ địa rồi, ông ta muốn liều mạng với chúng ta!"

Con ngươi của đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo co rút.

Tổ địa, chính là bí cảnh dành riêng cho Hoàng giả, hạm chứa lực lượng khác với quy tắc của đế lộ.

Dưới tình huống không có Thiên Xá lệnh, Hoàng giả chỉ có thể ở trong tổ địa thì mới không bị hạn chế.

Nhưng bây giờ, đại giáo hoàng Quang Minh thần giáo lại không tiếc hủy diệt tổ địa, cưỡng ép hấp thu lực lượng Quang Minh bên trong tổ địa. Có thể thấy được ông ta đã điên tiết tới mức độ nào.

Chương 612: Căn cơ của tổ địa, rời đi, ai cũng không muốn thấy

Khí tức Quang Minh trong tổ địa của Quang Minh thần giáo không ngừng tiết ra ngoài, bên trong bí cảnh rơi vào tình cảnh hỗn loạn, mặt đất nổ tung, một ít căn nguyên hàm chứa cực nhiều khí tức Quang Minh cũng bay ra.

Những thứ đó đều là vật vận chuyển lực lượng duy trì bí cảnh của tổ địa.

Là căn cơ của tổ địa!

Nhưng bây giờ đại giáo hoàng đã hấp thu hết năng lượng bên trong tổ đại, những nguồn căn cơ bên trong tổ địa cũng đào thoát khỏi tổ địa.

"Bảo vật tốt."

Bên trong những vật căn cơ duy trì tổ địa kia hàm chứa khí tức quá mạnh mẽ khiến Sở Cuồng Nhân không nhịn được mà động tâm.

Niệm lực của hắn vận chuyển, hóa thành một bàn tay vô hình tóm lại những nguồn sáng lên, chưa nhìn kỹ đã ném hết vào nhẫn càn khôn.

"Giết chết Hoàng giả của Thần giáo ta lại còn dám mơ ước cả căn cơ duy trì tổ địa, các ngươi đều chết hết đi cho ta! !"

Đại giáo hoàng Quang Minh thần giáo nổi giận gào lên, khí tức Quang Minh mênh mông xung quanh hóa thành thần huy chiếu sáng, đánh về phía Sở Cuồng Nhân và đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo.

Lực lượng của thần huy lần này quá mức đáng sợ, mạnh tới mức hư không văng lung tung, cho dù là đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo cũng cảm thấy tê cả da đầu.

"Ám Triều Thôn Thế!"

Đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo khẽ quát lên, khí tức trên ngời bay lên mức cao nhất rồi hóa thành một luồng thủy triều hệt như muốn thôn thiên diệt địa.

Sở Cuồng Nhân cũng giơ tay lên thúc giục Vô Địch pháp, đánh ra một quyền.

Ba nguồn lực lượng mạnh mẽ va chạm khiến toàn bộ bí cảnh đã hỗn loạn nay càng thêm nát bét, bí cảnh vốn đã bị hấp thu không ít lực lượng nay đã bắt đầu tan vỡ.

Kết giới tan nát, vô số vết rách lan tràn khắp không gian.

Sở Cuồng Nhân kéo Lam Vũ: "Lui!"

Vừa rồi hắn giết chết nhiều Hoàng giả như vậy, linh lực và đế khí đã tiêu hao không ít. Bây giờ hắn không muốn mạnh đối mạnh với đại giáo hoàng Quang Minh giáo.

Vèo...

Hai người Sở Cuồng Nhân hóa thành một luồng sáng bay vút đi.

Khi hắn lao ra được một khoảng cách, rời khỏi phạm vi bao phủ bởi đạo vận của đại giáo hoàng Quang Minh thần giáo thì trực tiếp thi triển Không Ban Vận, biến mất tăm không thấy đâu.

Trên thế gian này, nếu hắn muốn đi thì không ai có thể ngăn hắn lại được.

Đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo thấy vậy thì mắng thầm: "Mẹ kiếp, chạy cũng nhanh thật, ta không chơi với ngươi nữa."

"Bóng tối dị đoan, ngươi muốn đi à, không có cửa đó đâu!"

Sao đại giáo hoàng Quang Minh thần giáo lại cho đối phương như ý nguyện được, ông ta hấp thu lực lượng của tổ địa, lực lượng đã tăng lên gấp đôi. Ông ta vươn tay lên, lực lượng Quang Minh hóa thành một bàn tay to lớn đánh về phía đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo.

"Ngươi cho rằng ta tới đây mà chưa chuẩn bị gì hay sao?"

Đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo hừ lạnh, hất tay ném ra một cái đầu lâu đen, đầu lâu kia đón gió mà lớn, chẳng mấy chốc đã to như ngọn núi lớn, bên trong hàm chứa vô tận khí tức Hắc Ám.

Đầu lâu màu đen và cự chưởng va chạm, hệt như hai luồng ánh sáng trắng đen đối kích, đại giáo hoàng Hắc Ám mượn lực đánh lui ra sau, chạy khỏi bí cảnh.

"Đáng chết, đáng chết! !"

"Đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo, còn có tên dị đoan kia, ta thề không đội trời chung với các ngươi a a a a a a a a! !" Đại giáo hoàng Quang Minh thần giáo ngửa mặt lên trời thét dài, người có nguồn lực lượng Quang Minh thánh khiết như ông ta lúc này lại mang vẻ mặt dữ tợn hệt như ác quỷ.

Ông ta quá tức giận!

Quang Minh thần giáo trải qua trận chiến như này, tổn thương nguyên khí nặng đã là nhẹ rồi.

Trận chiến này khiến Quang Minh thần giáo không thể hình dung bằng chịu tổn thất được, đó chính là... gần như diệt giáo!

Phục....

Tiếng thét dài hơi ngừng lại, đại giáo hoàng Quang Minh thần giáo vì cưỡng ép cơ thể hấp thu lực lượng của tổ địa, cộng thêm tức giận nên phun ra một búng máu.

"Tên dị đoan kia, ta nhất định sẽ tra ra bằng được lai lịch của ngươi, tiêu diệt hết người có liên quan tới ngươi! !" Đại giáo hoàng Quang Minh thần giáo nghiến răng nghiến lợi nói, trong mắt tuôn trào ra vẻ thù hận.

Mà tên dị đoan trong miệng ông ta chính là Sở Cuồng Nhân.

So với đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo thì ông ta càng hận Sở Cuồng Nhân hơn nhiều, toàn bộ Hoàng giả bên trong tổ địa gần như đã bị đối phương diệt sạch.

....

Bên ngoài tổ địa Quang Minh thần giáo.

Trong một dãy núi, hư không đột nhiên bị rung động.

Hai người là Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ bước ra.

"Công tử, ngươi có sao không?"

Lam Vũ nhìn Sở Cuồng Nhân rồi nói.

"Không sao." Sở Cuồng Nhân khẽ lắc đầu, trừ việc linh lực và đế khí bị hao tổn hơi lớn ra thì hắn căn bản không hề bị thương.

Thậm chí còn thu được căn cơ của tổ địa Quang Minh thần giáo vào túi nữa.

Có thể nói là lần này hắn trúng vố lớn.

Lúc này, dường như Sở Cuồng Nhân đã phát giác ra cái gì. Hắn nhìn về phía hư không cách đó không xa, thấy một bóng dáng tối tăm đột nhiên xuất hiện.

Là đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo.

Nhìn thấy người tới, Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói: "Không ngờ ngươi lại có thể theo kịp, xem ra các ngươi đã để lại đồ theo dõi trên người ta."

Nói rồi hắn lấy một miếng ngọc giản màu đen ra.

Đó là vật dùng để liên lạc của hắn và Hắc Ám thần giáo.

"Là miếng ngọc giản này sao?"

Sau đó hắn giơ miếng ngọc trong tay lên rồi bóp vỡ.

Đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo nhìn đối phương, trong mắt tỏ ra kiêng kị. Lại nói, quan hệ của Hắc Ám thần giáo với Sở Cuồng Nhân cũng chẳng thân thiện gì cho cam.

Thậm chí trông còn có vẻ mang thâm cừu đại hận hơn.

Dù sao đối phương cũng là người giết chết Thánh Tử Hắc Ám.

"Lần này coi như ta được chiêm ngưỡng thủ đoạn của đạo hữu."

"Ta còn có thủ đoạn lợi hại hơn nữa, đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo, ngươi có muốn nhìn thêm không?" Sở Cuồng Nhân nghịch ngón tay, nói.

Mặc dù hắn bị hao tổn nghiêm trọng, nhưng đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo cũng không kém. Nếu có đánh thật thì hắn cũng không sợ.

"Được rồi, cứ giữ lại cho lần sau đi. Ngoài ra, Hắc Ám thần giáo chúng ta không còn dây dưa rễ má gì với ngươi nữa." Đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo nói.

"Dĩ nhiên."

"Lần gặp mặt sau, ngươi và ta sẽ trở thành địch nhân."

"Vậy theo ngươi, ta có nên nhân dịp này giết ngươi luôn không?"

"Hừ."

Đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo hừ nhẹ, hóa thành một luồng ánh sáng rời đi, không biết có phải là kiêng kỵ lời của Sở Cuồng Nhân, sợ hắn động thủ thật hay không.

"Chậc."

Sở Cuồng Nhân chậc một tiếng, tìm một nơi để khôi phục thực lực.

Trận chiến trong tổ địa Quang Minh thần giáo lần này quá nổi bật.

Động tĩnh quá lớn, muốn gạt cũng không thể.

Không ít thế lực sau khi điều tra liền nhanh chóng nắm được chuyện đã phát sinh bên trong tổ địa của Quang Minh thần giáo, nhất thời, toàn bộ đại đạo đều chấn động!

Sở Cuồng Nhân liên thủ với đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo? !

Hoàng giả bên trong tổ địa của Quang Minh thần giáo đã chết gần hết? !

Tin tức này càng nghe càng cảm thấy mơ hồ.

Không ít thế lực chính thống nghe nhưng không giám tin, nhưng sau khi kiểm chứng thực hư thì tất cả mọi người đều xác nhận tin tức đó là thật.

"Tên Sở Cuồng Nhân kia thật sự quá đáng sợ, vừa rời khỏi cấm địa Hoang Vu không bao lâu đã làm ra chuyện như này."

"Trời ơi, sao hắn ta lại làm được chuyện như vậy? Thực lực của hắn ta có thể tiến bộ lớn tới như vậy chỉ trong thời gian ngắn sao?"

"Đáng sợ..."

"Còn nữa, tại sao đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo lại có quan hệ với Sở Cuồng Nhân? Hơn nữa, cho dù có đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo tương trợ thì cũng không có khả năng tàn sát gần hết Hoàng giả bên trong tổ địa Quang Minh thần giáo được!"

"Trong chuyện này chắc chắn còn câu chuyện bí ẩn khác."

Tất cả các thế lực chính thống đều đang nghĩ tại sao Hắc Ám thần giáo lại trợ giúp Sở Cuồng Nhân, dù sao thì Thánh Tử của bọn chúng đã chết trong tay của Sở Cuồng Nhân đấy.

Cũng đoán, tại sao Sở Cuồng Nhân lại ra tay với Quang Minh thần giáo, theo lý mà nói thì đôi bên hình như không có thù oán gì cả.

Những điều này, không phải người trong cuộc thì không thể nào biết được.

Nhưng tiếp theo, mọi người lại nghĩ tới một chuyện.

Đó là, ai mới là đối thủ của Sở Cuồng Nhân? !

Ngay cả Tần Thiên Thần được mệnh danh là đại đế chuyển thế trong đế lộ cũng không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân, còn bị hắn đánh bại dễ như trở bàn tay.

Thiên chi kiêu tử không phải là đối thủ cũng được rồi, nhưng bây giờ, ngay cả những Hoàng giả với nội tình thâm hậu cũng bị Sở Cuồng Nhân tàn sát nốt.

Thực lực như vậy khiến ai cũng chấn động.

Gần như là vô địch! !

Khi các thế lực chính thống ý thức được điểm này, họ cảm thấy cực kì bất an. Mọi người cũng ý thức được, bên trong đế lộ đã xảy ra một biến số, mà biến số này là thứ mà hầu như tất cả các đạo giáo chính thống đều không muốn nhìn thấy.

Chương 613: Phong Vân kiếm hoàng, Lý Sách Long hành động, Độc Hoàng bị phong ấn

Bên trong Kiếm tộc.

Sau khi tộc trưởng Kiếm tộc biết tin tức Sở Cuồng Nhân đại náo tổ địa của Quang Minh thần giáo, tâm tình không chút tốt đẹp nào, thậm chí có thể nói là cực kì buồn rầu.

Kiếm tộc và Sở Cuồng Nhân có thù lớn.

Nhưng bây giờ thực lực của đối phương càng ngày càng đáng sợ, thậm chí còn có thể chém giết Hoàng giả một cách dễ dàng như trở bàn tay.

Loại thực lực này, người có thể đối kháng trong tộc của họ lại chẳng có mấy người.

"Đáng chết, đáng chết!"

"Tại sao thực lực của hắn ta lại có thể tăng như như vậy, không lẽ may mắn chỉ tập trung trên người hắn ta thôi sao?"

Tộc trưởng Kiếm tộc mang theo vẻ mặt khó coi nói.

Đế vị xuất hiện, thế gian rơi vào chiến tranh, thiên chi kiêu tử cũng xuất hiện từ đó.

Nhưng từ đó tới giờ cũng chỉ có mình Sở Cuồng Thiên là vô địch, ánh sáng của hắn quá chói mắt, hoàn toàn lấn lướt những thiên chi kiêu tử khác.

Điều này khiến ai cũng không tưởng tượng nổi.

Tộc trưởng Kiếm tộc càng nghĩ càng đau đầu.

Trong mơ hồ, ông ta cảm thấy hơi hối hận.

Có phải Kiếm tộc đã làm sai rồi hay không?

Ban đầu, không nên để mặc cho Kiếm Đạo Tử đi trêu chọc người này.

Ầm....

Đúng lúc này, Kiếm tộc đột nhiên rung động.

Sâu trong Kiếm tộc, có một đạo kiếm quang đột nhiên phóng lên cao, luồng đạo vận thuộc về kiếm khí bao trùm toàn bộ Kiếm tộc.

Nhất thời, vạn kiếm cùng phát ra âm hưởng!

"Khí tức này, là của Phong Vân kiếm Hoàng rời khỏi tổ địa!"

Tộc trưởng Kiếm tộc mừng ra mặt.

Luồng kiếm quang phóng lên bầu trời chậm rãi tản đi làm lộ ra một bóng người thon dài, là một người đàn ông trung niên tuấn dật khác thường, trên người mặc trường bào màu xám, bên hông treo một thanh trường kiếm mang phong cách cổ xưa.

Người này chính là Phong Vân kiếm Hoàng trong miệng tộc trưởng Kiếm tộc.

Cũng là Hoàng giả mạnh nhất trong Kiếm tộc!

Phong Vân kiếm Hoàng chậm rãi bước ra, đi thẳng vào trong cung điện của Kiếm tộc.

"Tộc trưởng Kiếm tộc đang tại vị tới gặp ta."

Giọng nói lạnh lùng mang theo hơi thở lạnh thấu xương.

Tộc trưởng Kiếm tộc vội vàng dẫn theo tất cả trưởng lão ra ngoài, kích động nhìn về phía Phong Vân kiếm Hoàng trường mặt, đồng loạt thi lễ một cách cung kính.

"Bái kiến Phong Vân kiếm Hoàng, chúng mừng kiếm Hoàng luyện chế xong Thiên Xá lệnh, từ giờ không còn bị quy tắc đế lộ hạn chế nữa."

"Ừm, Cấm Kỵ tộc chúng ta hiện ở đâu?"

Phong Vân kiếm Hoàng hỏi.

Nghe thấy vậy, sắc mặt tộc trưởng Kiếm tộc trở nên khó coi.

Phong Vân kiếm Hoàng nhận ra được vẻ mặt của tộc trưởng thay đổi, mâu quang hơi trầm xuống, nói: "Tộc trưởng tại vị, nói, Cấm Kỵ đương thời đang ở chỗ nào?"

"Cấm Kỵ đương thời... đã chết!"

Tộc trưởng Kiếm tộc vừa nghiến răng vừa nói.

Ông ta vừa nói xong thì uy áp kiếm khí lạnh thấu xương đã bùng nổ, khiến tộc trưởng Kiếm tộc và đám trưởng lão đồng loạt bị áp nằm rạp xuống đất.

"Hèn mạt! Cấm Kỵ đã chết thì Kiếm tộc chúng ta lấy tư cách gì để tranh đoạt đế vị đời này, nói, Cấm Kỵ chết như thế nào? !"

Mặt Phong Vân kiếm Hoàng âm trầm, giận không thể kiềm chế. Theo tâm tình của ông ta thay đổi thì phong vân xung quanh cũng thay đổi theo, núi sông hỗn loạn.

Tộc trưởng Kiếm tộc vội vàng nói hết mọi chuyện ra.

"Sở Cuồng Nhân? !"

"Đương thời lại có biến số như vậy."

Khí tức khủng bố của Phong Vân kiếm Hoàng hơi hòa hoãn lại.

Nhưng sát ý trong mắt lại không suy giảm một chút nào, sau khi biết được hung thủ giết chết Kiếm Đạo Tử thì ông ta lại càng hưng phấn hơn.

Ông ta không hề sợ hãi đối với thực lực của đối phương.

Ở thời đại của Phong Vân kiếm Hoàng, ông ta cũng từng là một thiên kiêu Cấm Kỵ, một mình một kiếm khiến cho đám người của thời đại đó không dám tranh chấp với ông ta.

Sống nhiều năm như vậy, ông ta không tin bản thân không thể đấu lại được Sở Cuồng Nhân.

Cho dù đối phương có yêu nghiệt thế nào đi nữa thì cũng mới chỉ sống được mười mấy năm, cùng lắm thì mấy thập niên là cùng. Mà ông ta lại là Hoàng giả Cấm Kỵ sống mấy vạn năm! !

"Sở Cuồng Nhân, rất tốt, các ngươi dốc toàn lực tra xét tin tức của người này cho ta. Thù này Kiếm tộc không thể cho qua được."

Phong Vân kiếm Hoàng lạnh lùng nói.

Sau đó, ông ta xoay người hóa thành một luồng kiếm quang rời đi.

Trừ hành động của Kiếm tộc thì những thế lực chính thống khác sau khi có được Thiên Xá lệnh ở cấm địa Hoang Vu cũng lần lượt xuất hiện Hoàng giả ra khỏi tổ địa.

Mà ngay khi các Hoàng giả tối cao của các thế lực ra khỏi tổ địa, điều đầu tiên chính là tìm hiểu tin tức hiện tại, và ai cũng biết tới Sở Cuồng Nhân.

Tất cả Hoàng giả đều cảm thấy khiếp sợ vì đương thời lại xuất hiện một biến số như Sở Cuồng Nhân.

Còn những thế lực có thù oán với Sở Cuồng Nhân giống như Kiếm tộc thì không chỉ khiếp sợ đơn giản, mà là cảm thấy rất nổi giận.

Ví dụ như Bái gia, Ma tộc.

...

Bên trong một khu rừng quỷ dị tràn ngập bóng tối, không thấy nổi một tia ánh sáng mặt trời, quang năm bị bao trùm trong lớp sương mù dày đặc. Hôm nay đột nhiên xuất hiện một loạt bước chân.

Đó là một người thanh niên trẻ tuổi.

Nếu người của Thất Tình môn có ở đây thì nhất định sẽ nhận ra danh tính của đối phương.

Vì người này chính là Lý Sách Long.

Người vì giết chết Sở Cuồng Nhân mà không tiếc mưu hại sư tôn của mình.

Giết Sở Cuồng Nhân, ý niệm này dường như đã trở thành chấp niệm khó bỏ trong lòng Lý Sách Long. Nhưng Sở Cuồng Nhân đang mạnh mẽ lên từng ngày, bây giờ, hắn thậm chí còn có thể đại náo tổ địa Quang Minh thần giáo, tàn sát một loạt Hoàng giả rồi ung dung rời khỏi.

Mà hắn ta, ngay cả Cấm Kỵ cũng không phải thì đấu với đối phương thế nào? !

"Người mà ta có thể dựa vào bây giờ cũng chỉ có hắn mà thôi!"

Lý Sách Long lấy một cách hộp gỗ ra lẩm bẩm nói.

Hắn ta biết, nếu tùy tiện tiếp xúc với người đó thì đó tuyệt đối chính là một hành động vừa điên cuồng lại vừa mạo hiểm. Nhưng hiện tại hắn ta không còn cách nào khác cả.

Chỉ cần có thể giết chết Sở Cuồng Nhân thì hắn ta có thể bất chấp tất cả!

Lý Sách Long nắm chặt hộp gỗ trong tay, đôi mắt hiện lên vẻ kiên quyết, dứt khoát đi vào sâu trong rừng rậm.

Khi hắn ta đi tới một sơn động dày đặc cấm chế, hắn ta lấy ra một khối lệnh bài bằng ngọc ném ra, dễ dàng mở được cấm chế bao phủ xung quanh.

Ngay khi cấm chế bị mở ra, bên trong lập tức xuất hiện một luồng sương mù màu xám tro xông ra ngoài. Cỏ cây bốn phía khi tiếp xúc với luồng sương mù kia lập tức trở nên khô héo điêu linh. Lý Sách Long thấy vậy thì không nhịn được lui về phía sau mấy bước.

"Độc Ôn Tà Thể, là một trong ba mươi đạo thể tối cao của ba nghìn đạo thể quả nhiên có sức mạnh kinh khủng. Trước từng bị tổ sư dùng Mộc Long châm phong ấn lại mà khí tức tỏa ra vẫn có thể đáng sợ như vậy."

Lý Sách Long hồi hộp nói.

Sau đó, hắn ta moi một chai đan dược ra nuốt hết rồi mới bước vào sơn động.

Đi vào sâu trong sơn động, hắn ta thấy được một bóng người gầy yếu bị xích sắt giam cầm, trên người bị sáu sợi xích sắt trói buộc, bốn sợi xích sắt khóa tứ chi, hai sợi xích còn lại thì ghim vào xương bả vai, khóa lại thân thể.

Sáu sợi xích sắt thay được ghim chặt trên vách núi, bên trên mơ hồ có thể thấy được ánh sáng của phù văn đang lóe lên. Dĩ nhiên đây không phải là loại xích thông thường.

"Ồ, các ngươi lại tới lấy máu sao?"

Bóng người gầy yếu kia đột nhiên ngẩng đầu lên.

Là một lão già với đôi mắt lõm xuống, ánh mắt khi nhìn về phía Lý Sách Long cực kì lạnh lùng, hệt như ma quỷ.

Lý Sách Long run sợ trong lòng, vội vã chắp tay nói: "Lý Sách Long ra mắt tiền bối Độc Hoàng."

Lão già gầy yếu kia hừ nhẹ, nói: "Lão thất phu Mộc Long Tử kia phong ấn ta ở nơi này, đã hơn mười nghìn năm trôi qua, lão ta và truyền nhân của lão ta vì luyện độc mà tới nơi này lấy máu của ta bao nhiêu lần rồi chứ?"

"Người tới nơi này một là rụt rè e sợ, hai là vênh váo hếch mặt sai khiến, nhưng người cung kính như ngươi ta chỉ thấy lần đầu. Các ngươi đang tính toán cái gì?"

Mộc Long Tử, chính là tổ tiên nhất mạch của Lý Sách Long.

Năm đó, khi lão tổ tiên phát hiện ra Độc Hoàng đã tìm mọi cách phong ấn đối phương, cũng lấy đi vô số máu trên người đối phương để nghiên cứu ra đủ loại độc dược.

Sau khi Mộc Long Tử chết, truyền nhân đời sau của ông ta vẫn tiếp tục kéo dài truyền thống này, cứ cách một đoạn thời gian lại tới lấy máu.

"Hôm nay tại hạ tới không phải là để lấy máu, mà là tới để thả tiền bối Độc Hoàng ra." Lý Sách Long nhàn nhạt nói.

"Ồ."

Nghe vậy, hai mắt Độc Hoàng sáng lên, nhưng cũng không biểu hiện quá khích, chỉ nhàn nhạt nói tiếp: "Nguyên nhân là gì?"

"Ta muốn nhờ tiền bối đối phó một người giúp ta."

"A, là ai?"

"Cái này thì chỉ cần tiền bối đồng ý thì ta tất nhiên sẽ nói."

"Ha ha, chỉ cần ngươi có thể thả ta ra thì đối phó ai cũng không thành vấn đề, chỉ cần ở trong phạm vi mà đế lộ cho phép thì cho dù ngươi có muốn ta đi giết những Hoàng giả thời viễn cổ ta cũng có thể làm được."

Độc Hoàng âm u cười một tiếng, ông ta quá mong chờ được cởi bỏ phong ấn.

Chỉ cần có thể rời khỏi nơi này thì giết ai cũng được.

"Được, bây giờ mời tiền bối lập lời thề thiên đạo."

"Được."

Chương 614: Phong Vân kiếm Hoàng gặp đại giáo hoàng, chín đạo đế khí, Cửu Long Thần Biến.

Lý Sách Long mất thời gian một lúc với Độc Hoàng.

Cuối cùng Lý Sách Long lấy việc thả Độc Hoàng ra làm giá để lập lời thề thiên địa, sau đó lấy hộp gỗ vừa rồi ra, bên trong hộp có mười hai cây châm màu xanh lục.

Chỉ thấy hắn ta nói đây là Tụ Linh châm, cần phải cắm chúng vào cơ thể của Độc Hoàng.

Trong chớp mắt, cơ thể của Độc Hoàng xuất hiện luồng linh lực cực kì mạnh mẽ, mỗi khi có một cây châm đâm vào cơ thể bị nguồn linh lực chậm rãi bức ra, cuối bắn ra như đạn bắt, rồi vỡ tan thành mây khói.

Mộc Long châm biến mất, khí tức trên người Độc Hoàng lập tức tăng vọt.

Toàn bộ dãy núi trở nên hỗn loạn.

Sáu sợi xích sắt kêu lên vang dội, ánh sáng trên phù văn chớp lóe, cuối cùng cũng không thể khống chế Độc Hoàng thêm lần nữa.

Một tiếng nổ vang lên, xiềng xích vỡ tan tành, Độc Hoàng tránh khỏi trói buộc!

"Tiểu tử, nói ra người mà ngươi muốn giết đi."

"Sở Cuồng Nhân!"

Lý Sách Long nghiến răng nghiến lợi nói ra một cái tên.

Sau đó hắn ta ném ra một tấm lệnh bài màu sắc rực rỡ: "Đây là Thiên Xá lệnh mà ta có được từ trong cấm địa Hoang Vu, luyện hóa xong thì đi giết chết người đó là được."

Độc Hoàng tóm lấy Thiên Xá lệnh, hai mắt sáng lên, mừng như điên. Sau đó ông ta kinh ngạc nói: "Người ngươi muốn giết là một thiên kiêu đúng không?"

"Đúng, đương thời, không, là thiên kiêu kinh khủng nhất từ cổ chí kim! !" Lý Sách Long trầm giọng nói.

Cho dù hắn ta có hận Sở Cuồng Nhân thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể không thừa nhận chuyện này được.

"Ha, có ý tứ lắm."

...

Quang Minh thần giáo.

Từ sau khi bị Sở Cuồng Nhân đại náo, hiện tại tổ địa Quang Minh thần giáo chỉ là một mảnh đất trống rỗng, lực lượng Quang Minh đã biến mất không còn một sợi.

Bên trong tổ địa có một lão giả tóc vàng đang ngồi xếp bằng.

Người đó chính là đại giáo hoàng Quang Minh thần giáo đang dưỡng thương.

Mà ở bên ngoài, mọi chuyện của giáo hội đều giao cho các vị trưởng lão quản lý, trong thời gian ngắn sẽ không tệ tới mức mà sụp đổ cả giáo phái.

Dù sao thì tín ngưỡng vẫn còn.

Chỉ cần tín ngưỡng không mất thì Quang Minh thần giáo sẽ không diệt vong.

Vù....

Đột nhiên, không gian bên trong tổ địa xuất hiện một chút dị động.

Đại giáo hoàng Quang Minh thần giáo mở mắt ra, lạnh lùng nhìn vào hư không: "Luồng hơi thở này, là ngươi, không ngờ ngươi cũng luyện hóa Thiên Xá lệnh."

Trong hư không có một người đang chậm rãi bước ra.

Người tới mặc trường bào màu xám, eo treo thanh trường kiếm mang phong cách cổ xưa, khí tức tỏa ra lạnh lẽo thấu xương khiến hư không xung quanh dường như bị cắt ra.

"Đại giáo hoàng Quang Minh thần giáo, đã lâu không gặp."

Người đó chính là Phong Vân kiếm Hoàng của Kiếm tộc.

Hai người không phải là nhân vật của cùng thời đại, nhưng bọn họ đã từng gặp mặt nhau, đôi bên chẳng có giao tình gì, cũng chẳng có thù oán.

"Ngươi đến tìm ta làm gì?"

"Tới hỏi một người."

"Ai?"

"Sở Cuồng Nhân."

Nghe thấy cái tên này, sát khí trên người đại giáo hoàng Quang Minh thần giáo không thể nào kiếm chế được nữa, Thần Hỏa trên người không ngừng lan tỏa ra khỏi cơ thể.

Thông qua các trưởng lão trong phái, ông ta đã biết tên dị đoan tới đại náo tổ địa tên là Sở Cuồng Nhân.

Mỗi khi nghĩ tới người này ông ta liền không thể kiềm chế lửa giận.

"Hỏi hắn làm gì?"

"Kiếm tộc của ta có thù với người này, hắn giết chết Cấm Kỵ của tộc ta. Ta nghe nói ngươi từng giao thủ với người này nên muốn tới hỏi một chút."

Phong Vân kiếm Hoàng lạnh nhạt nói.

Sau khi biết Kiếm tộc cũng là cừu nhân của Sở Cuồng Nhân, ánh mắt đại giáo hoàng Quang Minh thần giáo nhìn về phía Phong Vân kiếm Hoàng cũng nhẹ nhàng hơn, không còn đề phòng như trước: "Thực lực của hắn ta vô cùng mạnh!"

"Mạnh tới mức nào?"

"Nếu đánh một mình thì ta có khả năng không phải là đối thủ."

Đại giáo hoàng Quang Minh thần giáo trầm ngâm một lúc rồi nói.

Vừa nghe thấy vậy, Phong Vân kiếm Hoàng cảm thấy cực kì kinh ngạc. Nên nhớ, đại giáo hoàng năm xưa cũng từng là một thiên kiêu Cấm Kỵ.

Thực lực của ông ta và người này bây giờ không chênh nhau bao nhiêu, nhưng hôm nay đối phương lại chính miệng thừa nhận bản thân không thể đánh lại một thiên kiêu trẻ tuổi đương thời.

"Thực sự mạnh tới vậy?"

"Người này là một biến số, không thể cân nhắc theo lẽ thường." Đại giáo hoàng nhớ tới hình ảnh đối phương diệt hư ảnh của Thần Quang Minh.

Lực lượng như vậy khiến ông ta không nhịn được mà cảm thấy chấn động.

"Vừa là một biến số, cũng là một người không nên tồn tại trên đời."

Phong Vân kiếm Hoàng lạnh nhạt nói.

"Ngươi muốn làm gì?"

"Liên thủ giết chết hắn ta, có người này tồn tại thì những người khác sẽ không có cơ hội thành đế, ta nghĩ, những Hoàng giả khác cũng không muốn để đối phương tiếp tục tồn tại thêm một ngày nào." Trong mắt Phong Vân kiếm Hoàng tỏa ra sát ý.

"Liên thủ sao? Trừ ta và ngươi ra thì còn có ai không?"

"Cấm Kỵ của Ma tộc và Hắc Ám thần giáo đều chết ở trong tay hắn ta, ta sẽ đi tìm mấy vị Hoàng giả đó để nói chuyện."

"Cái gì, ngươi nói muốn ta cùng hợp tác với Hắc Ám thần giáo? Đùa gì thế? !" Đại giáo hoàng Quang Minh thần giáo thốt lên đầy giận giữ.

Cách đây không lâu đối phương vừa mới hợp tác với Sở Cuồng Nhân đại náo tổ địa xong, bây giờ lại muốn tìm họ hợp tác thì chắc ông ta không nghe lầm đâu nhỉ? !

Còn có thể huyền ảo hơn nữa được không?

"Chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là giết chết Sở Cuồng Nhân. Có lẽ ngươi cũng cảm nhận được chợp chờn phát ra từ đế sơn càng ngày càng nhiều rồi, đế vị sắp xuất hiện, một khi Sở Cuồng Nhân thành đế, lúc đó chúng ta muốn báo thù thì cũng khó."

"Hừ, thế thì sao chứ, Kiếm tộc của ngươi và Thần giáo của ta không phải là không có đế giả." Đại giáo hoàng Quang Minh thần giáo hừ nhẹ, nói.

"Đế giả đều ở trên Cửu Thiên rồi, không thể nhúng tay vào chuyện ở dưới này nữa. Ngoài ra, bây giờ mà không báo thù được thì chờ tới khi hắn ta trở thành đế thì càng khó hơn."

Đại giáo hoàng Quang Minh thần giáo hít sâu một hơi, tỏ ra trầm ngâm.

Cuối cùng, ông ta cắn răng nói: "Được, tất cả đều vì ưu tiên diệt trừ Sở Cuồng Nhân, còn đám Hắc Ám thần giáo kia thì sau này tính sổ sau."

So với đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo thì ông ta càng hận Sở Cuồng Nhân hơn.

"Rất tốt."

Phong Vân kiếm Hoàng vuốt cằm.

Hai người thương lượng một hồi, sau đó Phong Vân kiếm Hoàng liền rời đi.

Một loạt hành động nhằm vào Sở Cuồng Nhân lần lượt mở ra.

....

Bên trong một thành trì.

Lúc này, Sở Cuồng Nhân đang khôi phục linh lực trong tháp dành riêng cho các tu sĩ tu hành.

Không chỉ có vậy, hắn còn lấy được những căn nguyên Quang Minh bên trong tổ địa Quang Minh thần giáo ra.

Đó là mấy viên tinh thạch tràn ngập lực lượng Quang Minh, bên trong tràn đầy sức mạnh Quang Minh, vô cùng đầy đủ và kinh khủng.

"Loại tinh thạch này rất có lợi đối với những tu sĩ tu luyện Quang Minh đạo, vừa hay có thể đưa cho Lam Vũ."

Chỉ là một khối tinh thạch kết tinh cũng khiến Lam Vũ phải luyện hóa trong một thời gian rất dài, mà trong tay hắn lại có những bốn viên.

Hắn trầm ngâm một lúc, định luyện hóa hết ba khối tinh thạch còn lại: "Sau khi thời gian ở cấm địa Hoang Vu kết thúc, có lẽ có không ít thế lực có được Thiên Xá lệnh, mà những Hoàng giả kia có lẽ đã hiện thân hết rồi."

"Bây giờ ta đang đứng ở đầu sóng ngọn gió, đám người kia sẽ không bỏ qua cho ta dễ dàng tới thế được, một mình ở ở trong đế lộ không có bối cảnh gì. Muốn đối kháng với bọn họ thì nhất định phải cường đại càng nhanh càng tốt!"

"Không thể bỏ qua bất kì cơ hội nào giúp gia tăng thực lực."

Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm trong miệng, luyện hóa hết sạch ba viên tinh thạch còn lại. Năng lượng của ba viên tinh thạch này cộng này cũng không kém hơn chút nào với Nguyên Thủy Đạo Nguyên cả, khiến đế khí trong cơ thể hắn nhiều thêm hai đạo nữa.

Lúc này hắn đã có chín đạo đế khí trong tay!

Chín đạo đế khí, đây chính là quy cách cao nhất mà các đế giả có thể tu luyện ra, cũng là năng lực bị quy tắc của thiên địa hạn chế, khó mà tiến thêm một bước.

Bước kế tiếp chính là thành Đế.

Có chính đạo đế khí rồi, thực lực của Sở Cuồng Nhân cũng có tiến bộ nên tâm tình của hắn không tệ, mở ra vòng quay để rút phần thưởng.

"Chúc mừng ký chủ rút được phù văn Cửu Long Thần Biến trong truyền thuyết!"

Phù văn?

Cửu Long Thần Biến?

Sở Cuồng Nhân mở phù văn ra, lấy ra ngoài. Hai mắt sáng lên, cuối cùng là một loại phù văn giúp cưỡng chế tăng thực lực.

Nạp lực lượng tự nhiên của thiên địa hóa thành long khí, long khí tiến vào cơ thể có thể giúp cho sức mạnh trong cơ thể tăng vọt, hơn nữa còn không phải chịu bất kì tác dụng phụ nào.

Cái này còn trâu bò hơn cả Cửu Tử Nhiên Huyết công rất nhiều.

Chương 615: Nghiên cứu đạo thể tối cao, Vạn Đạo pháp tướng, Thất Tình môn gặp nguy

Sau khi cơ duyên trong cấm địa Hoang Vu hiện thế, bên trong đế lộ bắt đầu lộ ra vẻ yên tĩnh ngắn ngủi, trong thời gian ngắn không có bất kỳ cơ duyên nào hiện thế cả.

Sở Cuồng Nhân nhân lúc này tìm một nơi để trú chân tạm thời, sửa sang lại thu hoạch vừa qua, trái lại khá là tự do tự tại.

Cái đáng giá nhắc tới nhất chính là phần thưởng vượt qua Thần cấp Thể Chất Chi Thư khiến Sở Cuồng Nhân phải để ý, cũng là thứ mà hắn luôn nghiên cứu trong khoảng thời gian này.

Mà tài liệu thực tế ở bên người hắn chính là... Lam Vũ.

Lam Vũ là người có cơ thể của Thần Quang Minh, đây là đạo thể tối cao, Sở Cuồng Nhân lại đang sống chung với nàng ta nên có thể nhân cơ hội suy diễn đạo thể này. Vô tình lại hấp thu được một ít.

"Công tử, xong chưa?"

Lam Vũ nhìn bàn tay được Sở Cuồng Nhân nắm lấy, nháy mắt hỏi.

Những ngày qua, Sở Cuồng Nhân luôn làm ra một ít cử chỉ thân mật với nàng, ví dụ như là bắt tay, sờ đầu các thứ.

Nói là muốn nghiên cứu thân thể thần Quang Minh này của nàng.

Mặc dù nàng không hề phản kháng nhưng vẫn có chút tò mò, gãi tay, sờ đầu mà cũng có thể nghiên cứu được đạo thể tối cao sao?

"Ừm, tốt lắm."

Sở Cuồng Nhân thu lại linh lực vừa xâm nhập vào trong cơ thể của Lam Vũ.

Hắn nâng tay lên, trong tay đột nhiên xuất hiện một đoàn bạch quang.

Đó là... Lực lượng Quang Minh?

Lam Vũ trợn to hai mắt: "Thật, thật sự có thể?"

Nàng cảm thấy cực kì khó tin vào mắt mình.

Mới sờ đầu một cái, bắt tay là có thể nghiên cứu ra đạo thể tối cao? ?

Chuyện này quá ma mị rồi? !

Nàng chỉ từng nghe nói rằng, Huyền Hoàng thần cung vì muốn nghiên cứu ra đạo thể của Huyền Hoàng Thiên Tôn mà phải mất mấy chục nghìn năm mới có thể thành công, hơn nữa khi nghiên cứu ra thứ đó còn chưa phải là phiên bản thực sự của đạo thể Huyền Hoàng Thiên Tôn nữa.

Mà Sở Cuồng Nhân lại chỉ dùng có mấy ngày.

"Công tử, ngươi thực sự quá lợi hại." Lam Vũ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra sự sùng bái từ trong nội tâm.

Đi theo bên người Sở Cuồng Nhân càng lâu, nàng càng phát hiện sự đặc biệt trên người Sở Cuồng Nhân, tình ý và sùng bái cũng tăng lên nhanh chóng.

"Chỉ thế thôi."

Sở Cuồng Nhân sờ mũi, hưởng thụ sự sùng bái của đối phương.

Thật ra thì hắn cũng rất giật mình, Thể Chất Chi Thư này thực sự quá lợi hại, không hổ là phần thưởng vượt Thần cấp. Mới cso mấy ngày đã giúp hắn nghiên cứu ra được thể chất thần Quang Minh rồi.

Hơn nữa quá trình lại chẳng chút khó khăn nào, chỉ cần Lam Vũ đứng trước mặt hắn là hắn có thể hiểu được sự huyền diệu của đạo thể trên người đối phương. Nếu tiến hành tiếp xúc thân mật thì tốc độ còn tăng lên rất nhanh nữa.

Bây giờ, hắn đã có thêm một lượng lượng đạo thể tối cao.

"Chuyển hóa vạn thể chất dành cho chính mình dùng, bây giờ ta cách trình độ hoàn toàn hiểu biết Thể Chất Chi Thư vẫn còn rất xa."

Sở Cuồng Nhân không vì thế mà tỏ ra tự mãn, trái lại, hắn còn tự đặt cho bản thân một mục tiêu.

Một ngày nào đó, hắn phải một lưới tóm hết tất cả thể chất trong vũ trụ mênh mông này, dung nhập tất cả vào thân thể của mình rồi tạo ra một loại thể chất mới, chỉ là của duy nhất mình hắn, mạnh và kinh khủng nhất! !

Lại thêm hai ngày nữa trôi qua.

Ngay này, trong tháp tu luyện đột nhiên bùng nổ một loại khí tức cực kì kinh khủng, một pháp tướng to lớn đột nhiên xuất hiện trong không trung.

Pháp tướng này lưu quang tuyệt trần, khí tức mạnh mẽ tuyệt luân, sức mạnh bên trong hoàn toàn khác nhau nhưng lại là một sự kết hợp vô cùng hòa hợp.

Pháp tướng bay vút lên trời cao, không thể thấy rõ mặt mũi nhưng khí tức tản mát ra lại khiến cho những tu sĩ trong thành đều phải sợ run người.

May mắn, pháp tướng đó chỉ xuất hiện trong chốc lát rồi biến mất tăm.

Mặc dù chỉ xuất hiện trong chớp mắt nhưng sự kiện này lại gây ra ảnh hưởng to lớn, toàn bộ tu sĩ trong thành đều bàn luận về chuyện này.

Trên đỉnh tháp tu luyện.

Sở Cuồng Nhân thu hồi pháp tướng, mỉm cười đầy hài lòng: "Pháp tướng do bốn loại đạo thể hợp lại mà thành có uy lực rất phi phàm."

"Pháp tướng này tuy là dùng Thiên Sát pháp tướng làm trụ cột, dung hợp với những đạo thể còn lại nhưng nghiêm túc mà nói thì vẫn chưa được coi là Thiên Sát pháp tướng, sau này cứ gọi là Vạn Đạo pháp tướng đi!"

Vạn Đạo pháp tướng, có nghĩa là muốn dung hợp tất cả mọi đạo thể trong thiên hạ, tất cả đều hội tụ trong một pháp tướng. Có thể thấy, dã tâm của Sở Cuồng Nhân lớn tới nhường nào.

Hắn rời khỏi tháp tu luyện thì phát hiện bên ngoài tháp tụ tập không ít tu sĩ.

"Tháp chủ, xin báo cho chúng ta biết chủ nhân của pháp tướng vừa xuất hiện đó là ai, để chúng ta có thể thăm hỏi một chút."

"Đúng thế, tháp chủ, loại cường giả tuyệt đỉnh như thế tới thành Lâm Giang của chúng ta, chúng ta không thể lạnh nhạt không quan tâm người ta được, xin thành chủ báo danh tính đi."

Đám tu sĩ tập trung hỏi tháp chủ của tháp tu luyện.

Nhưng vị tháp chủ này lại có khổ không thể nói.

"Chư vị, quy của của tháp tu luyện chắc các ngươi cũng biết rồi, tuyệt đối không thể tiết lộ tin tức của tu sĩ, mong mọi người quay về cho."

Tháp chủ nói, tháp tu luyện này có chút tương tự với khách điếm, đặc biệt xây dựng để dành cho các tu sĩ cần bế quan tu luyện.

Nói cách khác, đã là một nơi dành để làm ăn thì phải làm ăn thành thật, sao tháp chủ có thể tùy tiện tiết lộ tin tức của khách nhân nhà mình được.

Sở Cuồng Nhân nghe thấy tháp chủ nói như vậy thì hài lòng mỉm cười.

Đúng lúc này, một tu sĩ lấy ra la bàn truyền tin, sắc mặt hắn ta lập tức thay đổi nghiên trọng tựa như vừa nhận được tin tức gì quan trọng vậy.

"Cái gì? ! Các Hoàng giả của Kiếm tộc, Ma tộc, Quang Minh thần giáo cùng tới Thất Tình môn, muốn bức Thất Tình môn giao Sở Cuồng Nhân ra!"

"Ta dựa vào, tình huống gì thế, là đại chiến của các đạo giáo sao?"

Một tu sĩ khác nói ra tin tức chấn động từ trong la bàn truyền tin.

Hiển nhiên là người này cũng nhận được tin tức đó.

Cách đó không xa, vẻ mặt của Sở Cuồng Nhân hơi trầm xuống.

Bức Thất Tình môn giao Sở Cuồng Nhân ra?

Đùa à, hắn đang ở đây, tới Thất Tình môn tìm làm gì?

Sau đó hắn nhanh chóng đoán được đại khái.

Một mình hắn khó mà tìm được ở trong biển người, nhưng Thất Tình môn thì không giống, một đạo phái lớn như vậy, muốn đi cũng không đi được.

Đám Kiếm tộc kia muốn thống qua Thất Tình môn để buộc hắn phải xuất hiện!

Lại nói, tin tức này cũng là do đám Kiếm tộc kia thả ra.

Còn tại sao bọn họ lại tìm tới Thất Tình môn thì càng đơn giản hơn.

Hắn vào đế lộ lâu như vậy rồi, liên tục gây xích mích với một đống thế lực. Chỉ riêng có Thất Tình môn là quan hệ đôi bên coi như khá hòa thuận, ở trong cấm địa Hoang Vu, Lãnh Ngưng Ngọc và Xích Nguyệt cũng đi gần hắn nên bị người có ý nhìn thấy.

Không tìm tới Thất Tình môn thì tìm ai được? !

"Ha, ngày này cuối cùng cũng tới."

Sở Cuồng Nhân không những giận mà còn bật cười, chỉ là khí tức trên người trở nên lạnh lẽo thấu xương khiến những tu sĩ xung quanh không nhịn được mà rùng mình.

Lam Vũ không sợ khí tức của hắn, đi lên từ phía sau.

"Công tử, chúng ta phải đi sao?"

Vừa rồi nàng cũng nghe thấy tiếng nghị luận xung quanh của mọi người.

"Đi, dĩ nhiên là phải đi."

Sở Cuồng Nhân nở một nụ cười lạnh lùng.

Hắn và Lam Vũ thu thập một hồi, sau đó rời khỏi tháp tu luyện.

Mà tin tức các Hoàng giả của những thế lực lớn tới Thất Tình môn đã truyền khắp toàn bộ đế lộ chỉ trong thời gian ngắn.

Nhất thời, toàn bộ tu sĩ đều chấn động.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào Thất Tình môn.

"Thời điểm này rất thú vị, Thất Tình môn dù sao cũng là một đạo phái thời viễn cổ, bây giờ lại bởi vì một tên là Sở Cuồng Nhân mà bị một phần lớn giáo phái khác uy hiếp, chậc, quá thảm rồi."

"Kiếm tộc, Ma tộc, Bái gia, Vương gia, âm Dương thần tông, thậm chí còn có cả Tần gia... ai ya, bao nhiêu thế lực đây."

"Thực ra Thất Tình môn cũng có Hoàng giả, nhưng không thể chống đỡ nổi chuyện một lượng lớn Hoàng giả của các thế lực lớn khác cùng tiến lên được."

"Ảnh hưởng của người tên Sở Cuồng Nhân kia thực sự quá lớn, một người lại có thể mang tới nhiều giáo phái viễn cổ như vậy, có thể sẽ được lưu tên trong sử sách đi."

"Các ngươi nói xem, Sở Cuồng Nhân này có thể tới Thất Tình môn không?"

"Khó mà nói, nhưng nếu hắn không tới thì Thất Tình môn sẽ không có kết quả tốt, ai bảo bọn họ có quan hệ với Sở Cuồng Nhân..."

Chương 616: Hoàng giả tề tụ bên trong Thất Tình môn, Độc Hoàng tới

Thất Tình môn.

Cho dù thực lực của Thất Tình môn bên trong nhóm đạo giáo ở trên đế lộ không yếu, thậm chí còn có thể xếp trong tốp đầu ở đế lộ.

Nhưng bây giờ Thất Tình môn lại rơi vào nguy cơ chưa từng có từ trước tới nay.

Trong đại điện Thất Tình môn.

Lãnh Nguyệt tiên tử đang đi qua đi lại, vẻ mặt cực kì khó coi.

Lúc này, Lãnh Ngưng Ngọc và Xích Nguyệt đi vào.

"Sư tôn, bên ngoài lại có thêm một Hoàng giả nữa tới."

Mặt Xích Nguyệt cũng âm trầm, nói.

Trong hư không bên ngoài Thất Tình môn, từng người từng người đang lăng không bên ngoài, trên người mỗi người đó đều tản mát ra uy áp vô cùng mạnh mẽ của Hoàng giả.

Mà những Hoàng giả ở đây đều là những Hoàng giả đứng đầu trong các đạo giáo, đặt một người ra ngoài cũng đủ khả năng uy hiếp bốn phương ám hướng.

Nhưng bây giờ, những cường giả Hoàng giả tuyệt đỉnh đó lại tụ tập trung lại một chỗ.

Cảnh tượng này có thể nói là vô cùng hiếm thấy.

"Người vừa tới thêm là ai?"

Lãnh Nguyệt tiên tử hỏi.

Hoàng giả quá nhiều rồi, sao lại thêm một người nữa?

Vẫn chưa hết à?

"Là phù văn chi địa Hoàng giả, Tiêu Phù Hoàng."

"Lão ta cũng tới."

Mặt Lãnh Nguyệt tiên tử thay đổi, Tiêu Phù Hoàng này nàng đã từng nhìn thấy trong điển tịch.

Đó là một lão bất tử, sống ở trong đế lộ ít nhất cũng phải một trăm nghìn năm rồi, tuổi thọ này ở trong đám Hoàng giả phải nói là rất dài.

"Sư tôn, nhiều Hoàng giả ra mặt như vậy chỉ vì muốn đối phó với Sở đạo hữu, có đáng giá tới mức đó sao?" Xích Nguyệt không thể giải thích nổi.

Những Hoàng giả ở bên ngoài đều là những nhân vật đều được ghi lại trong điển tịch của lịch sử, đều là những nhân vật truyền kỳ ở trong đế lộ này.

Nếu không phải trước kia đại đạo chưa hiện thế thì những người này đã trở thành Đế rồi.

Mà bây giờ, họ lại đang tụ tập về một nơi để đối phó với Sở Cuồng Nhân.

Thực sự quá phóng đại.

Cho dù Sở Cuồng Nhân có lợi hại thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là một thiên kiêu trẻ tuổi mà thôi!

"Đến mức đó đấy."

Lãnh Nguyệt tiên tử ngưng trọng gật đầu: "Sở đạo hữu không chết thì thiên kiêu của bọn họ không thể thành Đế được, sẽ luôn bị đối phương đè dưới cái bóng. Thế nên bọn họ mới phải lót đường cho đám hậu bối của mình."

"Hừ, nói dễ nghe một chút thì suy cho cùng cũng là vì không thể đơn độc đánh được Sở đạo hữu, già rồi vẫn thích đi gây sóng gió cho người khác."

Xích Nguyệt hừ nhẹ, khịt mũi coi thường đám người này.

Lãnh Nguyệt tiên tử nghe vậy cũng không thể phản bác được.

Trên thực tế thì thực sự có chuyện như vậy.

"Sư tỷ, ngươi cảm thấy Sở đạo hữu có tới không?"

"Ta không biết."

Lãnh Ngưng Ngọc lắc đầu nói.

"Vậy ngươi có hy vọng hắn tới không?" Xích Nguyệt hỏi.

Câu hỏi này khiến Lãnh Ngưng Nguyệt sửng sốt một hồi, sau đó trầm mặc một lúc, cuối cùng lắc đầu nói: "Ta không biết."

Nàng muốn gặp lại Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lại không muốn đối phương mạo hiểm tới đây, nhưng, nếu đối phương không tới thì sư môn của mình sẽ phải gánh mối nguy hiểm cực kì lớn.

Hiện tại nội tâm của nàng đang cực kì mâu thuẫn.

Trước kia nàng chưa từng phải suy nghĩ phức tạp như thế.

Nhưng từ khi gặp được Sở Cuồng Nhân, nàng phát hiện ra suy nghĩ của mình đã biến hóa quá nhiều so với trước kia.

Xích Nguyệt và Lãnh Nguyệt tiên tử nghe vậy thì không nhịn được nhìn nhau.

Xem ra Lãnh Ngưng Ngọc đã động tâm thật rồi.

Hơn nữa, tình ý còn chôn giấu rất sâu.

"Haiz, trước tiên vẫn nên nghĩ cách thoát được một kiếp nạn này trước đã."

...

Bên ngoài Thất Tình môn.

Trên trời, mười mấy thân ảnh đang đứng giữa không trung, trong đó bao gồm đám người Phong Vân kiếm Hoàng, đại giáo hoàng Quang Minh thần giáo, đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo.

Phong Vân kiếm Hoàng nhìn về người phụ nữ đứng trong đại điện Thất Tình môn cách đó không xa, nhàn nhạt nói: "Doanh Hoàng, các ngươi còn thời gian hai ngày. Nếu sau hai ngày mà Sở Cuồng Nhân vẫn chưa xuất hiện thì chúng ta sẽ xuất thủ."

Nghe thấy vậy, sắc mặt của người phụ nữ kia, cũng chính là Doanh Hoàng sa sầm xuống.

Bà ta là Hoàng giả của Thất Tình môn, vừa mới luyện hóa xong Thiên Xá lệnh, ra khỏi tổ địa đã gặp phải tuyệt cảnh như này.

Mà bản thân lại là Hoàng giả của Thất Tình môn, bà ta không thể không đối mặt được.

"Hừ, đám người các ngươi không có bản lĩnh bắt được người thì thôi lại còn dùng tới thủ đoạn này để bức người khác ra, nhiều năm như vậy các ngươi đúng là sống uổng rồi."

"Dù ngươi có nói thế nào thì thời gian của ngươi chỉ còn hai ngày mà thôi."

Phong Vân kiếm Hoàng lạnh nhạt nói.

Sống nhiều năm như thế cái gì ông ta cũng từng nghe qua rồi, chỉ bằng mấy câu nói này của Doanh Hoàng căn bản không thể đả động được ý tưởng của ông ta.

"Hừ."

Doanh Hoàng hừ lạnh, thần sắc dửng dưng nhưng nội tâm lại vô cùng sốt ruột. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì Thất Tình môn sẽ nguy hiểm thực sự!

Bà ta xoay người đi vào trong đại điện.

"Vẫn chưa tìm được Sở Cuồng Nhân kia sao?"

Doanh Hoàng hỏi Lãnh Nguyệt.

"Vẫn chưa." Lãnh Nguyệt bất đắc dĩ nói, nàng đã vận dụng tất cả nguồn tin của Thất Tình môn rồi nhưng vẫn chưa thể tìm được một chút dấu vết nào của Sở Cuồng Nhân.

Nghĩ một chút cũng thấy đúng.

Nếu Sở Cuồng Nhân muốn ẩn mình thì ai có thể tìm ra hắn chứ?

Nếu mà có thể tìm ra được thì nhóm thế lực Kiếm tộc, Ma tộc kia sẽ không tìm tới tận Thất Tình môn, dùng hạ sách này để ép Sở Cuồng Nhân phải xuất hiện.

"Cho dù chúng ta thực sự tìm được Sở đạo hữu thì Doanh Hoàng, chúng ta phải giao hắn ra thật sao?" Xích Nguyệt cau mày hỏi.

"Nếu không thì sao? Không lẽ muốn vì hắn mà tuẫn táng toàn bộ Thất Tình môn?" Doanh Hoàng lãnh đạm nói.

Bà ta chưa từng gặp Sở Cuồng Nhân nên cũng chẳng có bất kì cảm tình nào với người này.

Giữa một người xa lạ và Thất Tình môn thì dĩ nhiên bà sẽ chọn

Thất Tình môn rồi.

Đám người Xích Nguyệt, Lãnh Nguyệt tiên tử cũng biết vậy. Nhưng khi thấy đối phương nói vậy thì trong lòng cũng cảm thấy hơi không thoải mái, nhưng cũng không phản bác gì.

Đúng thật là bây giờ Thất Tình môn đang phải đối mặt với sinh tử, mà Sở Cuồng Nhân lại chính là điểm mấu chốt để phá bỏ thế chênh lệch này.

Hơn nữa người nắm quyền chân chính của Thất Tình môn lại chính là Doanh Hoàng, Lãnh Nguyệt tiên tử muốn làm gì cũng không còn cách nào khác.

"Hả? Có người tới."

Lúc này, Doanh Hoàng đột nhiên tỏ ra kinh ngạc nhìn về phía cửa sơn môn Thất Tình môn. Còn đám người Xích Nguyệt, Lãnh Ngưng Ngọc lại tỏ ra vui mừng.

Là Sở Cuồng Nhân tới sao?

Nhưng khi nhìn về hướng cửa sơn môn, nhìn thấy người tới thì sắc mặt mọi người lập tức suy sụp, thậm chí Xích Nguyệt còn tỏ ra cực kì chán ghét: "Tại sao lại là ông ta."

Bên ngoài sơn môn Thất Tình môn xuất hiện hai người khác, theo thứ tự là một già một trẻ, già đi trước, trẻ theo sau.

Hai người kia đang bay lên trời, chẳng mấy chốc đã tới trước đại điện của Thất Tình môn, gặp với với chúng Hoàng giả.

Mọi người nhanh chóng phóng tầm mắt nhìn qua, rơi vào người lão già đi đầu tiên, vẻ mặt trở nên ngưng trọng.

Đôi mắt lão giả kia lõm xuống thật sâu, mặt mũi khô khốc, trên ngoài tỏa ra từng luồng khí xám quỷ quyệt đang không ngừng luân chuyển.

Mà luồng khí xám này lại khiến cho hầu hết các Hoàng giả ở nơi này cảm thấy hết hồn hết vía, dường như vừa thấy được một vật cực kì kinh khủng vậy.

"Là ông ta, Độc Hoàng!"

Một Hoàng giả có kiến thức không tầm thường lập tức nhận ra ai tới.

Vạn năm trước, Độc Hoàng là một Hoàng giả tuyệt đỉnh danh chấn một phương, không ít Hoàng giả từng nghe qua đại danh của đối phương.

"Ha ha, ta nghe nói các ngươi cũng tới tìm Sở Cuồng Nhân, không ngại ta chen thêm một chân chứ." Độc Hoàng cười ha hả hỏi.

"Ngươi tới để giúp hắn hay là giết hắn?"

Phong Vân kiếm Hoàng lạnh nhạt nói.

"Giết hắn."

"Vậy thì chúng ta rất hoan nghênh." Phong Vân kiếm Hoàng nói.

Mí mắt Doanh Hoàng giật giật: "Đến cùng tên Sở Cuồng Nhân kia đã trêu chọc bao nhiêu người thế, Hoàng giả của các giáo phái chính thống muốn giết hắn cũng có thể hiểu được, dù sao cũng là vì muốn hậu bối nhà mình có thêm cơ hội thành Đế?"

"Nhưng Độc Hoàng này thì sao? Ông ta luôn độc lai độc vãn, vạn năm trước đột nhiên im hơi lặng tiếng mà biệt tích, tại sao bây giờ lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn tới là để giết chết Sở Cuồng Nhân."

Nghe thấy vậy, Lãnh Nguyệt tiên tử cũng không biết nói thế nào cho phải: "Sở đạo hữu, bản lĩnh chọc người của ngươi cũng lớn lắm."

Chương 617: Lãnh Ngưng Ngọc sắp hương tiêu ngọc vẫn, một bàn tay

Độc Hoàng tới khiến tổng thực lực của đám Hoàng giả lại tăng thêm một bậc.

Lúc này, số lượng Hoàng giả muốn đối phó với Sở Cuồng Nhân đã lên tới con số mười lăm, mỗi người ở đây đều là một Hoàng giả đứng đầu.

Mỗi người, đều đã tu hành ra đế khí.

Nguồn lực lượng này đủ để càn quét hết đế lộ, không ai có thể địch lại!

"Mẹ kiếp, nhất định là do tên Lý Sách Long giở trò quỷ."

Xích Nguyệt nhìn Lý Sách Long, hận tới mức nghiến răng nghiến lợi, đối phương tới nơi này cùng Độc Hoàng thì rất rõ ràng cả hai đều cùng một phe.

Dường như Lý Sách Long cũng cảm nhận được ánh mắt của nàng, quay mặt sang nở một nụ cười lạnh lẽo: "Các ngươi nói xem, Sở Cuồng Nhân sẽ chọn tới hay là chọn sống mà không tới đây?"

"Hừ, chuyện này thì liên quan rắm gì tới ngươi."

Tính tình Xích Nguyệt rất nóng nảy, nghe vậy thì mắng.

"Ha ha, nếu hắn ta không tới thì hôm nay Thất Tình môn các ngươi sẽ xong đời, thương thay cho ngươi và sư tỷ của ngươi, ngay cả thân thể cũng cho người ta mà bây giờ lại bị vứt bỏ, ta đang khổ sở thay cho các ngươi đó."

Nghe được lời này của Lý Sách Long, ánh mắt của mọi người lập tức rơi trên người hai cô nàng này, ngay cả Lãnh Nguyệt tiên tử cũng cảm thấy kinh ngạc.

"Xích Nguyệt, ta cho phép sư tỷ của ngươi yêu Sở đạo hữu cũng là vì Vong Tình đạo, nhưng ta không cho phép ngươi chen chân vào."

Cho dù là Xích Nguyệt cũng không nhịn được mà xấu hổ, lớn tiếng nói: "Hồ ngôn loạn ngữ, ngươi đang bêu xấu danh dự của ta."

Lý Sách Long nhàn nhạt nói: "Xích Luyện vương là độc hỏa, không ai có thể giải được, có phải bêu xấu hay không thì trong lòng các ngươi tự biết."

"Hừ, ngươi không giải được không có nghĩa là Sở đạo hữu không thể."

Xích Nguyệt hừ lạnh nói.

"Đủ rồi, quan hệ của các ngươi với Sở Cuồng Nhân tốt thì càng tốt, những chuyện khác ta không rảnh nghe các ngươi tranh cãi."

Phong Vân kiếm Hoàng hừ lạnh nói.

Tốt nhất là quan hệ của hai nữ nhân này với Sở Cuồng Nhân có gắn bó.

Như vậy thì Sở Cuồng Nhân mới có thể mò tới Thất Tình môn.

"Truyền ra tin tức, trưa ngày mai mà không thấy Sở Cuồng Nhân tới thì sẽ giết chết Thánh Nữ Lãnh Ngưng Ngọc của Thất Tình môn trước tiên."

Phong Vân kiếm Hoàng lấy ngọc giản ra truyền tin cho Kiếm tộc.

Tin tức đó nhanh chóng lan truyền khắp đế lộ.

Từ trước tới giờ Thánh Nữ Lãnh Ngưng Ngọc của Thất Tình môn và Sở Cuồng Nhân đều có tai tiếng yêu đương lan truyền, nhất là bây giờ, Phong Vân kiếm Hoàng vì bức Sở Cuồng Nhân xuất hiện mà lấy Lãnh Ngưng Ngọc khai đao đầu tiên, dường như vô tình làm chứng thực cái tin đồn trước đó.

"Chậc, đáng thương thay một đời Thánh Nữ, cứ vậy mà chịu hương tiêu ngọc vẫn."

"Tên Sở Cuồng Nhân đáng chết kia sao vẫn chưa xuất hiện chứ, đáng thương Thánh Nữ của ta, ta cũng không hy vọng nàng phải chết."

"Tên Sở Cuồng Nhân kia không lẽ là một tên tra nam."

"Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, mỹ nhân này cũng thế, Thánh Nữ Thất Tình môn là một người băng thanh ngọc khiết tới nhường nào cuối cùng lại nằm trong tay Sở Cuồng Nhân, chuyện này khiến không biết bao nhiên nam tu sĩ tan nát cõi lòng."

"Bây giờ Thất Tình môn cực kì náo nhiệt, có chuyện náo nhiệt mà không đi xem thì thật đáng tiếc, nếu không chúng ta tới xem thử..."

Thất Tình môn, giờ đã trở thành điểm ngắm của nhiều người bên trong đế lộ.

Có không biết bao nhiêu thế lực đang ngó chừng.

Thậm chí còn có một số lượng lớn tán tu tới Thất Tình môn xem náo nhiệt.

Thời gian trôi qua.

Ngày thứ hai nhanh chóng tới.

Trước đại điện Thất Tình môn, Lãnh Ngưng Ngọc bị phong tỏa tu vi, xung quanh được bao bọc bởi một bức màn chắn vô hình, vây khốn nàng ta hệt như một cái lồng giam.

Giờ đây, trông Lãnh Ngưng Ngọc như một phạm nhân chờ đợi thời khắc hành hình.

Nhưng vẻ mặt Lãnh Ngưng Ngọc vẫn cực kì bình tĩnh, dường như người bị dồn vào tử lộ không phải là chính mình.

Trái lại, đám người Xích Nguyệt cách đó không xa lại cực kì sốt ruột.

Phong Vân kiếm Hoàng liếc mắt nhìn Lãnh Ngưng Ngọc, nhàn nhạt nói: "Thái Thượng Vong Tình đạo đúng là bất phàm, cho tới lúc này rồi mà ngươi vẫn có thể không đổi sắc mặt chút nào, ngươi thực sự không sợ chết sao?"

"Sợ có ích gì không? Nếu đã vô dụng thì tại sao ta phải sợ."

Lãnh Ngưng Ngọc lạnh nhạt nói.

"Nói không sai, ta khá là thưởng thức ngươi."

Trong mắt Phong Vân kiếm Hoàng lộ ra vẻ tán thưởng.

Lúc này, Lý Sách Long bên cạnh tiến lên: "Ngưng Ngọc, ngươi chỉ cần nói ngươi không có quan hệ với Sở Cuồng Nhân thì ta sẽ nhờ tiền bối Độc Hoàng cứu ngươi, thế nào?"

Lãnh Ngưng Ngọc nhìn hắn ta, hai mắt lạnh nhạt: "Người nói ta có quan hệ với Sở đạo hữu không phải là ngươi hay sao? Bây giờ lại muốn bảo ta thừa nhận không có quan hệ với Sở đạo hữu cũng là ngươi, ngươi có cảm thấy ngươi rất nực cười không?"

"Ngưng Ngọc, ngươi thật sự nguyện ý đi chết vì Sở Cuồng Nhân sao?"

Lý Sách Long nắm chặt nắm đấm, hai mắt đỏ thẫm nói.

Lãnh Ngưng Ngọc không để tâm tới hắn ta, ngay cả nhìn cũng không buồn nhìn, chỉ đứng tại chỗ, hai mắt nhìn thẳng ra ngoài cửa sơn môn.

"Lãnh Ngưng Ngọc, ta thích ngươi nhiều năm như vậy, không ngờ tới lúc sắp chết rồi mà ngay cả nhìn ngươi cũng không buồn nhìn ta một cái, tốt, tốt lắm!"

Lý Sách Long hoàn toàn tuyệt vọng.

Hắn ta cắn răng phất tay áo, xoay người nhìn về phía đám người Thất Tình môn, lạnh lùng nói: "Sau khi ngươi chết ta nhất định sẽ dốc toàn bộ sức lực trả thù Thất Tình môn, khiến sư môn mà ngươi quan tâm nhất gà chó không yên! !"

Độc Hoàng nhìn hắn ta, cười ha hả nói: "Rõ ràng là một thầy thuốc mà lại có thể ác độc tới mức này, tiểu tử, ta bắt đầu thích ngươi rồi đấy."

Lý Sách Long không nói gì, bị Độc Hoàng thích cũng chẳng phải là chuyện tốt gì, ai mà biết đối phương sẽ hành hạ hắn ta thế nào.

Nếu không phải có lời thề thiên đạo ràng buộc thì hắn ta đoán bản thân đã sớm bị Độc Hoàng dùng cách tàn khốc nhất giết chết rồi.

Buổi trưa buông xuống.

Đầu ngón tay Phong Vân kiếm Hoàng ngưng tụ kiếm khí, ông ta chĩa thẳng vào người Lãnh Ngưng Ngọc, nhàn nhạt nói: "Có di ngôn gì thì nói đi."

Lãnh Ngưng Ngọc nhìn ra bên ngoài sơn môn, trong đầu hiện ra mặt mũi của Sở Cuồng Nhân, không biết tại sao, bây giờ nàng rất muốn nhìn gặp lại Sở Cuồng Nhân một lần. Nhưng e rằng sẽ không bao giờ gặp lại được nữa.

"Không cần nhiều lời, ra tay đi."

Lãnh Ngưng Ngọc lạnh nhạt nói.

"Doanh Hoàng đại nhân, người mau cứu sư tỷ đi!"

"Đúng thế, Doanh Hoàng đại nhân, người mau mau đi cứu Thánh Nữ đi."

Cách đó không xa, đám người Xích Nguyệt lòng nóng như lửa đốt.

Doanh Hoàng đứng bất động tại chỗ, hai tay nắm chặt, vẻ mặt âm trầm, sao bà ta không muốn cứu cơ chứ? Người này chính là Cấm Kỵ của Thất Tình môn đó.

Nhưng Hoàng giả bốn phía đều đang ghé mắt ngó chừng bà ta.

Một khi bà ta ra tay thì đám Hoàng giả này sẽ lập tức liên thủ tấn công, lực lượng lớn như vậy bà ta căn bản không có đủ năng lực để chống lại.

"Người không cứu thì ta cứu! !"

Xích Nguyệt cắn răng, bóng người chợt lóe lên vọt về phía Lãnh Ngưng Ngọc. Dùng toàn lực đánh vào tấm chắn vô hình kia.

"Cứu Thánh Nữ!"

"Chúng ta không thể trơ mắt nhìn Thánh Nữ chết được."

Dưới sự hướng dẫn của Xích Nguyệt, một số đệ tử của Thất Tình môn đứng lên. Còn Doanh Hoàng và Lãnh Nguyệt tiên tử lại biến sắc mặt.

"Một đám kiến hôi."

Độc Hoàng hừ lạnh một tiếng, tay áo vung lên. Một luồng sương mù màu xám tro phun ra ngoài, đánh bay đám người Xích Nguyệt ra ngoài.

Không chỉ có vậy, bên trong luồng sương mù kia còn chứa kịch độc, không ngừng chui vào trong cơ thể của đám đệ tử, ăn mòn toàn bộ cơ thể bọn họ.

Sắc mặt của đám người Xích Nguyệt biến đen nhanh chóng, thất khiếu chảy máu không ngừng.

"Theo ta thấy thì tên Sở Cuồng Nhân kia sẽ không xuất hiện đâu, không bằng diệt toàn bộ Thất Tình môn này đi."

Độc Hoàng cười ha hả nói, Độc Ôn Tà Thể phát động, trên người ông ta không ngừng tỏa ra sương mù màu xám. Nhiều đều mức khiến vô số đệ tử trúng kịch độc ngã xuống đất, vẻ mặt biến thành màu đen, thoi thóp thở.

"Thánh Nữ Thất Tình môn, lên đường đi!"

Phong Vân kiếm Hoàng thấy vậy, kiếm khí ở đầu ngón tay đông lại rạch một cái về hướng Lãnh Ngưng Ngọc, kiếm khí hóa thành một kiếm ảnh to lớn chém xuống.

Dưới sự phong tỏa của kiếm khí, Lãnh Ngưng Ngọc căn bản không thể nào tránh né được. Kiếm ảnh hạ xuống nhưng nàng lại không nhìn vào thứ sắp tước đoạt đi sinh mạng của mình, mà tiếp tục nhìn ra ngoài sơn môn.

Có lẽ, trong lòng nàng đang mong đợi điều gì đó.

"Không được!"

Đám người Lãnh Nguyệt tiên tử nhìn một màn này, hai con mắt sắp nứt ra!

Đột nhiên, Phong Vân kiếm Hoàng khẽ ồ một tiếng, trên mặt tỏ ra ngạc nhiên.

Kiếm ảnh của ông ta đã bị một bàn tay bắt được!

Chương 618: Sở Cuồng Nhân hiện thân, xem ta đại sát tứ phương

Kiếm ảnh bay lên không rồi chém mạnh xuống, cuốn theo nó là luồng kiếm áp mãnh liệt.

Một kiếm này, những ai dưới Hoàng giả đều không thể nào ngăn cản được.

Chứ đừng nói là hiện tại tu vi của Lãnh Ngưng Ngọc đã bị phong ấn, còn Hoàng giả của Thất Tình môn Doanh Hoàng lại đang bị một đống Hoàng giả khác nhìn chằm chằm nữa.

Lãnh Ngưng Ngọc này hẳn là phải chết không thể nghi ngờ được.

Nhưng ngay khi kiếm ảnh chém xuống, trong không trung đột nhiên xuất hiện một bàn tay trắng nõn như ngọc, mười ngón tay thon dài dưới con mắt mọi người dễ dàng bắt được kiếm ảnh ngay giữa không trung.

"Muốn giết nàng ấy thì ngươi đã hỏi xem ta đồng ý hay chưa?"

Giọng nói lãnh đạm vang lên trong hư không.

Chỉ thấy có hai thân ảnh bước ra từ trong hư không.

Một người mặc bộ y phục màu trắng, tóc đen dài, eo treo một thanh trường kiếm hoa lệ, một tay bắt kiếm ảnh của Phong Vân kiếm Hoàng với vẻ mặt bình tĩnh.

"Sở Cuồng Nhân!"

"Là hắn, cuối cùng hắn cũng tới!"

Tất cả mọi người tỏ ra cực kì chấn động.

Còn đám người Xích Nguyệt và Lãnh Nguyệt tiên tử lại tỏ ra mừng rỡ.

Thái độ trái ngược với các nàng là Lý Sách Long, hắn ta nhìn chằm

chằm vào Sở Cuồng Nhân, trong đôi mắt ngập tràn oán hận dường như có thể hóa thành hiện thực.

Đa phần các Hoàng giả khác đều ôm tâm lý tò mò, đánh giá người lần đầu tiên gặp mặt, nhưng bọn họ tới là để giết người này.

Đại giáo hoàng Quang Minh thần giáo, đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo là hai người biết thực lực của Sở Cuồng Nhân như nào, khi hắn tới thì hai người này như lâm phải đại dịch, vẻ mặc cực kì ngưng trọng.

"Hắn tới thật..."

Lãnh Ngưng Ngọc nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân, vẻ mặt trở nên hoảng hốt.

Nàng cho rằng lần này bản thân sẽ chết thật, không nghĩ tới Sở Cuồng Nhân lại một lần nữa xuất hiện như thần tiên hạ phàm, tiếp tục cứu nàng khỏi cái chết.

Đây đã là lần thứ ba.

Là lần thứ ba Sở Cuồng Nhân cứu tính mạng của nàng.

Sợ rằng cả đời này nàng cũng không có cách nào báo đáp được ân tình.

Rắc rắc...

Một tiếng vang rắc rắc vang lên.

Sở Cuồng Nhân bóp một cái, kiếm ảnh mà Phong Vân kiếm Hoàng thúc giục ra đã bị hắn mạnh tay bóp vỡ hóa thành mây khói.

"Chậc chậc, ngươi chính là Sở Cuồng Nhân sao? Thoạt nhìn đúng là rất phi phàm." Độc Hoàng chậc chậc kinh ngạc nói.

Sở Cuồng Nhân liếc đối phương một cái, rồi lại nhìn sang đám người Xích Nguyệt bị trúng độc, lạnh nhạt nói: "Độc Ôn Tà Thể, rất có ý tứ."

Hắn nhìn Độc Hoàng hệt như đang nhìn một con mồi.

Hắn đã có một chút hiểu biết về Thể Chất Chi Thư rồi, hiện tại còn đang thiếu tài liệu nghiên cứu thực tế đây.

Độc Hoàng bị Sở Cuồng Nhân nhìn chằm chằm, không hiểu tại sao ông ta lại cảm thấy hoảng sợ trong lòng, dự cảm xấu nổi lên khiến da đầu tê dại.

Ông ta lầm bầm trong miệng: "Tên tiểu tử này quá tà môn."

Lại thấy Sở Cuồng Nhân giơ tay lên, trên không trung bắt đầu xuất hiện hơi nước hội tụ, chậm rãi bao phủ lấy đám người Xích Nguyệt.

Hơi nước chui vào trong cơ thể, sắc mặt đám người Xích Nguyệt dần chuyển biến tốt lên, khí độc trong cơ thể cuối cùng cũng bị hơi nước tống ra khỏi cơ thể.

"Có thể tống độc khí của ta thì chứng tỏ y thuật của ngươi rất cao, so với tên Mộc Long Tử năm đó cũng chẳng kém miếng nào, không, thậm chí còn cao minh hơn."

Độc Hoàng khiếp sợ nói.

Sau khi giải độc cho các đệ tử của Thất Tình môn, kiếm trên tay Sở Cuồng Nhân ngưng tụ lại rồi điểm trên người Lãnh Ngưng Ngọc, phá vỡ phong ấn trong cơ thể nàng.

Rồi tiện tay rạch một cái, xé rách hoàn toàn vách ngăn vô hình bên ngoài.

"Lam Vũ, ngươi mang nàng rời đi trước đi."

"Được."

Lam Vũ đỡ Lãnh Ngưng Ngọc, lui về phía đám người Doanh Hoàng đang đứng.

Mà đám Hoàng giả xung quanh cũng không có ai đứng ra ngăn cản Sở Cuồng Nhân, mặc kệ cho hắn hành động, dù sao mục đích chính của bọn họ là ép Sở Cuồng Nhân phải hiện thân.

Còn Thất Tình môn hay là Lãnh Ngưng Ngọc cũng chỉ là thứ yếu mà thôi.

"Cuối cùng chúng ta cũng gặp mặt." Phong Vân kiếm Hoàng nhìn Sở Cuồng Nhân, lạnh nhạt nói, trong mắt không ngăn được sát ý đang không ngừng dâng trào.

"Đối với các ngươi mà nói thì đây không phải là chuyện tốt đâu."

"Ngươi có ý gì."

"Gặp được ta rồi thì khó mà tránh được phải chém chém giết giết, mà người chết chỉ có thể là các ngươi, thế nên đây không phải là chuyện tốt đối với các ngươi."

"Ngươi rất ngông cuồng!"

"Nhưng đó lại là sựt hật."

Một đám Hoàng giả bày ra vẻ mặt khó coi.

Nhóm Hoàng giả bọn họ tùy tiện để một người ra ngoài cũng đủ tư cách chấn nhiếp một phương, nhưng Sở Cuồng Nhân lại coi bọn họ như đồ bỏ.

Người này còn cuồng ngạo hơn cả trong tin đồn mà họ từng nghe được!

"Sở Cuồng Nhân, ngươi thực sự không biết thế nào là sống chết, ngươi không xem thử xem bây giờ ngươi đang ở trong tình cảnh gì. Kiếm tộc, Ma tộc, Bái giá, Tần gia đều là các đạo giáo chính tông, cho dù ngươi có mọc ba đầu sáu tay thì hôm nay cũng khó thoát khỏi cái chết!" Lý Sách Long lạnh lùng nói với Sở Cuồng Nhân.

"Ồ, hóa ra là con kiến hôi ngươi."

Sở Cuồng Nhân nhìn hắn ta một cái, khẽ cười, tiện tay đánh ra một đạo kiếm khí. Kiếm khí phá hư không đánh thẳng về phía đối phương.

Độc Hoàng thấy vậy thì vội vàng lắc mình đứng lên trước mặt Lý Sách Long, giơ tay đánh ra một chưởng, Độc Ôn Tà Thể phát động, chưởng khí mang theo sức mạnh kinh khủng va chạm với kiếm khí.

Nhưng phốc một tiếng vang lên, kiếm khí xoẹt qua lòng bàn tay Độc Hoàng, khiến lòng bàn tay ông ta bị rạch một vết rồi đánh ông ta lui ra ngoài.

Kiếm khí còn sót lại rơi vào người Lý Sách Long, đánh hắn ta thương nặng tại chỗ, máu tươi nôn như điên, cả người ngã nhào xuống đất như miếng vải rách.

"Sở Cuồng Nhân..."

Lý Sách Long nằm trên đất, thên thể bị kiếm khí tàn tạ nghìn lở trăm hổng, cả người nát như bùn không thể hồi sinh.

Hắn ta chỉ có thể dùng hai mắt oán hận nhìn chăm chăm vào Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại chẳng buồn để ý tới hắn ta, cũng không vội giết chết hắn ta luôn mà chỉ lạnh nhạt nói: "Ngươi cứ nằm đó, xem ta đại sát tứ phương!"

Hắn đứng chắp tay, tầm mắt quét qua đám cường giả.

Mà chúng cường giả cũng đang quan sát hắn.

Từ lúc hắn xuất hiện cho tới khi dùng đủ loại thủ đoạn, nhất là việc có thể một kiếm bức lui Độc Hoàng, có thể thấy thực lực của hắn không phải Hoàng giả bình thường có thể so được.

Nhưng những Hoàng giả ở nơi này có ai là người bình thường chứ?

"Người đã xuất hiện rồi, các ngươi ai muốn ra tay?"

"Ha, thực lực của hắn thực sự rất mạnh, cho nên ngay cả ta cũng không thể cảm ứng được tu vi của hắn. Nhưng chúng ta đã uy hiếp Thất Tình môn, làm hao tổn danh dự của đạo giáo chính thống rồi, nếu tiếp tục liên thủ vây công một hậu bối trẻ tuổi thì không phải sẽ khiến người trong thiên hạ nhạo báng hay sao?"

"Theo ta thì chúng ta tùy tiện chọn ra hai người đi lên giết hắn ta là được rồi, những người còn lại trông chừng không để cho hắn ta chạy mất là được rồi."

"Có đạo lý..."

Những Hoàng giả có mặt ở nơi này mỗi người đều từng là người tuyệt đỉnh của thời đại trước, thậm chí còn từng là thiên kiêu Cấm Kỵ, năm đó đều là những nhân vậy ngạo khí ngất trời.

Vốn dĩ chuyện đối phó với một hậu bối trẻ tuổi đã là chuyện mất mặt rồi, nhưng vì đám thiên kiêu hậu bối nhà mình, họ không làm cũng phải làm.

Nhưng bây giờ muốn bọn họ cùng vây công một người thì bọn họ không mặt dày tới vậy.

"Các ngươi đừng có xem thường hắn ta, cùng lúc ra tay mới tốt."

Sắc mặt đại giáo hoàng Quang Minh thần giáo cực kì khó coi, lập tức khuyên bảo.

Ông ta biết người trước mắt này đáng sợ tới mức nào.

"Không sai, chúng ta nên vây công thì tốt hơn."

Đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo cũng nói vậy.

Hắc Ám và Quang Minh là hai người đối nghịch rất lớn với nhau, thậm chí còn ôm thâm cừu đại hận trong lòng nữa, nhưng lúc này cả hai lại đột nhiên đồng lòng.

Điều này khiến các Hoàng giả khác giật mình không ngớt.

Chẳng lẽ tên Sở Cuồng Nhân này kinh khủng tới mức đó sao? !

"Nghe hai người này đi, các ngươi tốt nhất là cùng đánh lên."

Tầm mắt Sở Cuồng Nhân lướt qua đám người một lượt, nhàn nhạt nói.

"Hừ, ta vốn còn khăng khăng nghĩ một thiên kiêu hậu bối thì có thể mạnh tới mức nào. Năm đó, khi ta ngang dọc tứ phương thì không biết tổ tông của ngươi còn đang ở đâu đâu!" Một Hoàng giả mặc đạo bào hắc bạch hừ lạnh nói.

Ông ta chính là Hoàng giả của âm Dương thần tông.

Chỉ thấy ông ta bước lên một bước, đi đầu tấn công Sở Cuồng Nhân.

Giữa lòng bàn tay ông ta có lực lượng âm dương đang luân chuyển, hệt như đạo vận được dung hợp với đế khí của các Hoàng giả khác đánh ra.

Sở Cuồng Nhân thấy vậy liền giơ tay lên đánh một quyền.

Ầm!

Ngay lúc đó, trong hư không vang lên tiếng nổ, luồng đạo vận kinh khủng bùng nổ ra ngưng tụ thành đạo văn huyền diệu, đi đôi theo đó là nhật nguyệt đảo điên, sao trên trời rơi xuống tạo ra dị tượng kì lạ trực tiếp đánh vào lòng bàn tay của Hoàng giả âm Dương thần tông.

Trong tiếng ầm ầm là tiếng kêu thảm thiết của Hoàng giả kia, lực lượng âm dương bị phá bỏ trong nháy mắt, cánh tay của ông ta cũng bị nổ thành một bãi máu!

Cơ thể thì bị bắn ngược ra sau!

Chương 619: Chiến lực cao nhất bên trong đế lộ, uy lực của chín đạo đế khí

Một chiêu, một Hoàng giả bị đánh nổ cánh tay, bay ngược ra sau!

Một chiêu, một Hoàng giả bị thương nặng!

Một chiêu, chấn nhiếp toàn bộ Hoàng giả có mặt ở nơi này!

"Ta đã khuyên tất cả cùng lên nhưng các ngươi lại không tin ta." Sở Cuồng Nhân thu hồi thế tay, vẻ mặt lãnh đạm nói.

Đại giáo hoàng Quang Minh thần giáo và đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo liếc mắt nhìn nhau, trong mắt không thể cản nổi vẻ kinh hãi.

Từ một quyền vừa rồi của Sở Cuồng Nhân rồi phán đoán, bọn họ cảm nhận được thực lực của đối phương đã trở nên kinh khủng hơn rất nhiều! !

"Từ đó tới nay mới có mấy ngày, sao thực lực của hắn ta lại tăng lên?"

"Đáng chết, tên này hình như quá biến thái rồi."

Hai vị đại giáo hoàng nuốt một ngụm nước miếng.

Nên nhớ rằng, những Hoàng giả còn sót lại từ xưa mấy chục nghìn năm chưa chắc đã tiến bộ lên, mà Sở Cuồng Nhân này cứ hai ba ngày lại tiến bộ một lần.

Chuyện này thì ai mà có thể chịu nổi!

Quá kinh khủng.

Mà các tu sĩ chú ý tình hình bên ngoài Thất Tình môn cũng trợn mắt há mồm, cả đám bị một quyền kia của Sở Cuồng Nhân dọa sợ không nhẹ.

Nhất là đám thiên kiêu trẻ tuổi kia, vẻ mặt ai nấy đều mộng bức.

Một quyền đánh thương nặng một Hoàng giả đứng đầu? !

Ai đó nói cho bọn họ biết người này thực sự là thiên kiêu giống bọn họ đúng không? !

Thật chớ trêu!

Thiên kiêu nhà ai lại có thể kinh khủng tới mức độ này? !

"Sao tên này có thể đáng sợ tới mức này chứ? !"

"Đây là thiên kiêu sao? Ta và hắn đều cùng là thiên kiêu đó? Có nhầm hay không, ta cảm giác cho dù hắn dùng một đầu ngón chân cũng có thể nghiền chết ta một cách dễ dàng đó."

"Quái vật.."

Tất cả tu sĩ đắm chìm trong kinh sợ một lúc, sau đó lập tức nổ tung.

Tiếng nghị luận không ngừng vang lên.

Một ít thiên kiêu Cấm Kỵ nhìn Sở Cuồng Nhân, sau đó rơi vào sự tuyệt vọng, có loại người này đứng trước mặt thì bọn họ tranh đế vị thế nào? !

"Hôm nay hắn ta nhất định phải chết ở nơi này, nếu không chúng ta hoàn toàn không có bất kì hy vọng nào cả! !" Một thiên kiêu Cấm Kỵ nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, lầm bầm trong miêng.

Những Cấm Kỵ còn lại đều có suy nghĩ không khác cho lắm.

Sở Cuồng Nhân này không chết thì bọn họ không có tư cách đi tranh đế vị với đối phương.

...

"Thật là mạnh!"

Phong Vân kiếm Hoàng là người đầu tiên phục hồi lại tinh thần từ sau khiếp sợ.

Một quyền kia của đối phương khiến cho ông ta cảm thấy rất hồi hộp, vì thế lúc này không dám tỏ ra khinh thường nữa, rút thanh trường kiếm mang phong cách cổ xưa treo ngang hông ra khỏi vỏ!

Trường kiếm vừa được rút ra đã xuất hiện kiếm quang lẫm liệt đập vào mặt Sở Cuồng Nhân.

"Luận kiếm thì ngươi có thể hơn được ta sao?"

Sở Cuồng Nhân cười khẽ.

Rút Côn Ngô ra khỏi vỏ, kiếm quang màu tím phá vỡ chân trời.

Trong chớp mắt, hai loại kiếm quang mang theo đạo vận mạnh ngập trời bùng nổ, bốn phía hư không chấn động không ngừng.

Nhưng ngay sau đó, vẻ mặt của Phong Vân kiếm Hoàng lập tức thay đổi.

Ông ta cảm giác kiếm của mình đang bị đạo vận áp chế!

"Cửu Kiếu Lung Linh kiếm tâm!"

"Đạo của hắn ta đã tới tầng cao nhất, cộng thêm có kiếm tâm Cửu Khiếu Lung Linh kiếm tâm, có thể đã vượt qua cả kiếm đạo của ta! !"

Sắc mặt Phong Vân kiếm Hoàng không hề dễ coi chút nào.

Hai đạo kiếm quang không ngừng va chạm trên không trung, hai thanh kiếm cũng đang chan chát đánh nhau, kiếm khí quét ngang bốn phía khiến mặt đất nổ tung không ngừng.

"Kiếm Khởi Phong Vân!"

Phong Vân kiếm Hoàng khẽ quát lên, thúc giục đế thuật tự sáng tạo ra.

Một tiếng nổ vang lên, phong vân hội tụ, kiếm quang chém về phía Sở Cuồng Nhân.

"Trảm Thiên Bạt Kiếm thuật!"

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, kiếm khí chém ngang.

Kiếm quang dâng trào như hồng thủy trút xuống, khí tức kinh khủng như muốn hủy diệt tất cả mọi thứ bùng nổ, trực tiếp xé rách kiếm khí của Phong Vân kiếm Hoàng, đánh ông ta lui về sau gần trăm trượng, đập mạnh vào vách tường bên trong cung điện.

"Thần Huy Diệu Thế!"

"Ám Triều Thôn Thế!"

Lúc này, hai người là đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo và đại giáo hoàng Quang Minh thần giáo sau lưng Sở Cuồng Nhân đồng loạt ra tay, vừa đánh đã ra chiêu thức mạnh nhất.

Một chiêu mang màu trắng đậm, một chiêu mang màu đen đậm khác nhau hoàn toàn bùng nổ, hóa thành hai nguồn lực lượng mạnh khủng khiếp như nước lũ cuốn về phía Sở Cuồng Nhân.

Đám Hoàng giả còn lại cũng rối rít ra tay.

Khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân lại dùng một chiêu đánh thương nặng một Hoàng giả khác, bọn họ đã không còn giữ cái ý nghĩ đơn đả độc đấu với đối phương nữa.

Bây giờ trong đầu họ chỉ còn một suy nghĩ!

Cùng tiến lên, hoàn toàn tiêu diệt một biến số này!

"Như vậy mới đúng chứ."

Sở Cuồng Nhân bật cười: "Tới đi, để ta xem thử xem chiến lực cao nhất trong đế lộ có thể ép ta tới mức nào!"

Đi đôi với lời này là một nguồn đạo vận cực kì kinh khủng bùng nổ, trong cơ thể Sở Cuồng Nhân có bốn đạo thể tối cao đang dung hợp với đế khí.

Vạn Đạo pháp tướng cứ thế được sinh ra! !

Pháp tướng cao mấy nghìn trượng xuất hiện với lưu quang tuyệt trần, từng luồng đạo vận đang di chuyển, một quyền đáng ra mang theo Vạn Pháp lực, chiến ý cùng sát khí, kiếm khí mạnh mẽ, cộng thêm lực lượng Quang Minh tụ thành một.

Hư không nổ ầm ầm vì nguồn lực lượng này, khắp không gian xuất hiện vô số vết nứt không ngừng lan rộng như mạng nhện.

Lực lượng Quang Minh và lực lượng Hắc Ám cùng va chạm với quyền khí kia, nhưng lập tức tan vỡ trong nháy mắt!

Những chiêu thức mà các Hoàng giả khác đánh ra cũng tan tành theo!

"Đây là loại lực lượng gì, quá kinh khủng!"

"Trời ơi, đây là pháp tướng gì, tại sao lại xuất hiện nhiều khí tức của đạo thể tới vậy, đã thế lại toàn là đạo thể tối cao nữa!"

"Tại sao đương thời lại xuất hiện tên yêu nghiệt kinh khủng tới dường này? !"

Sức mặt đám Hoàng giả đại biến, tất cả đều bị sức mạnh của Vạn Đạo pháp tướng dọa sợ.

Đạo thể chí cao không phải là họ chưa từng gặp qua, nhưng nhiều loại đạo thể tối cao dung hợp lại trong một người như vậy thì đây là lần đầu tiên bọn họ gặp, trước kia chưa từng nghe nói qua bao giờ cả.

"Hôm nay không giết chết người này thì về sau bọn ta tuyệt đối không có một ngày được an tĩnh!"

Đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo lạnh lùng nói.

Ông ta bước lên một bước, vùng trời của Sở Cuồng Nhân có vô số nguồn linh lực từ bốn phương tám hương điên cuồng hội tụ về chỗ ông ta. Chỉ thấy trên mặt ông ta tỏ ra vẻ thành kính, cao giọng ngâm nga: "Thần Hắc Ám ở trên cao, Ám Triều Thôn Thế!"

Càng đáng sợ hơn là nước lũ do bóng tối tạo thành bắt đầu khiến chân trời trở nên đen nhánh, chu vi vạn dặm xung quanh rơi vào trong bóng tối.

Mà đại giáo hoàng Quang Minh thần giáo cũng không nhàn rỗi, bay lên trời, tiếp tục thành kính ngâm xướng: "Thần Quang Minh ở trên cao, Thần Huy Diệu Thế."

Trong bóng tối đột nhiên xuất hiện một luồng sáng trắng chói mắt, luồng sáng trắng kia không ngừng lan truyền, dần dần có địa vị ngang với hắc ám.

Chiêu thức giống nhau, lực lượng cũng cực kì mạnh mẽ!

Một đen một trắng, hai nguồn nước lũ đánh về hướng Sở Cuồng Nhân.

Mà đế khí trong cơ thể Sở Cuồng Nhân không tiếp tục giữ nữa, chín đạo đế khí cùng lúc bùng nổ tạo ra uy áp cực lớn tỏa ra.

Vạn Đạo pháp tướng sau lưng ngưng tụ càng hoàn mỹ hơn, một quyền đánh ra khiến hai khoảng nước lũ kia tan vỡ!

Hai đại giáo hoàng hộc máu, bay ra ngoài.

Bọn họ hoảng sợ nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Chín đạo đế khí, hắn ta đã tu thành chín đạo đế khí! !"

"Làm sao có thể được! !"

Chín đạo để khí, cũng là cực hạn tu luyện của tu vi dưới đế giả.

Cho dù là Hoàng giả cũng phải hao phí vô số năm, thậm chí là trăm ngàn năm mới có thể tu luyện được.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, một thiên kiêu hậu bối lại có thể đạt tới trình độ này.

Những Hoàng giả còn lại mặc dù cũng khiếp sợ với tu vi của Sở Cuồng Nhân, nhưng bọn họ lại không sửng sốt quá lâu mà nhanh chóng xuất thủ ngay sau hai đại giáo hoàng.

"Đại La Hàn Chưởng!"

Hoàng giả Tần gia khẽ quát một tiếng rồi đánh ra một chưởng, bên trong bao hàm cả đế khí làm bộc phát ra khí lạnh ngập trời.

Sở Cuồng Nhân giơ tay hội tụ tứ tượng Nguyên Thần kiếm rồi chém xuống làm hàn chưởng kia tan nát, tứ tượng kiếm khí vẫn tiếp tục quỹ đạo của mình đánh cho đối phương phải hộc máu bay ra xa.

Trong hư không đột nhiên xuất hiện từng đạo phù văn.

Những phù văn này là do Tiêu Phù Hoàng Sở Ngưng tạo ra, mỗi một phù văn đều hàm chứa nguồn năng lượng khổng lồ đang dị động.

Nhưng Sở Cuồng Nhân chỉ hơi động niệm lực một cái, những phù văn kia từ phù văn Diệt Khước, phù văn Quỷ Bí đều lần lượt bị đánh nát.

Hoàng giả Ma tộc thúc giục ma khí cuồn cuộn, hóa thành Vạn Thiên Ác Quỷ.

Sở Cuồng Nhân thúc giục Như Lai Vãng Sinh chú, phật quang phổ độ mười phương, nhiều tới mức khiến Vạn Thiên Ác Quỷ hóa thành mây khói.

Đủ loại chiêu số, đủ loại đạo vận, ngoài Vạn Đạo pháp tướng ra thì các thuật pháp tu hành của Sở Cuồng Nhân khiến mọi người nhìn mà hoa cả mắt.

Chương 620: Đế binh của riêng mình, chư vị Hoàng giả, để ta tận hứng đi

Thất Tình môn, một trận đại chiến vô cùng hiếm thấy đang diễn ra cao trào!

Hai bên đại chiến, một bên là mười mấy Hoàng giả tuyệt đỉnh nhất trong đế lộ, một bên là một hậu bối thiên kiêu!

Chênh lệch như vậy khiến ai lần đầu nghe thấy đều phải khịt mũi coi thường.

Ở nơi này nháo cái gì?

Mười mấy Hoàng giả tuyệt đỉnh lại liên thủ đối phó với một thiên kiêu hậu bối?

Loại chuyện này sao có thể phát sinh cơ chứ? !

Nhưng thực tế, loại chuyện tưởng như hoang đường này lại đang diễn ra trước mặt đám tu sĩ bên cạnh Thất Tình môn! !

Không chỉ thấy, mọi chuyện lại đang phát triển theo tình huống mà không ai có thể tưởng tượng tới.

Vốn dĩ, đám tu sĩ còn nghĩ rằng mười mấy Hoàng giả tuyệt đỉnh này cùng xuất thủ thì trên đời này còn ai có thể không mất mạng sao? ?? ?

Nguồn lực lượng này theo lý là không đế lộ không ai có thể địch nổi mới phải.

Nhưng sự thật lại khác.

Mười mấy Hoàng giả tuyệt đỉnh cùng ra tay lại không thể bắt được một thiên kiêu hậu bối!

"Cuối cùng là tại sao các ngươi lại quen biết người này?"

Trong đại điện Thất Tình môn, Doanh Hoàng nhìn thiên kiêu trẻ tuổi Sở Cuồng Nhân kia hăng hái đánh từ dưới đất rồi đánh lên trời, bất phân thắng bại với mười mấy Hoàng giả tuyệt đỉnh thì nuốt nước miếng, biểu tình không thể nào tin nổi.

Đừng nói bà ta, ngay cả đám người Lãnh Nguyệt tiên tử cũng cảm thấy như vậy.

Thực sự quá kinh khủng.

Cách đây không lâu, khi Sở Cuồng Nhân đi cấm địa Hoang Vu, thực lực của hắn còn lâu đã đạt tới trình độ này. Tại sao mới đi một chuyến tới cấm địa, khi trở lại đã thay đổi cực lớn, loại thực lực này tưởng chừng như là hai người vậy!

Trên không trung, các loại năng lượng không ngừng nổ lớn, các đạo vận xuất hiện liên tục. Cả bầu trời xuất hiện đủ loại màu sắc rực rỡ, vừa đẹp đẽ vừa chói mắt.

Mọi người nhìn mà kinh hồn táng đảm.

Bởi vì bọn họ có thể cảm nhận được trong quang cảnh tuyệt mỹ đó ẩn chứa sát cơ nhiều tới mức nào.

Đó là vĩ lực mà gần như không ai trong đế lộ có thể ngăn cản được.

"Hủ Cốt Độc Chưởng!"

Ầm!

Độc Hoàng và Sở Cuồng Nhân chưởng đối chưởng.

Xương cốt cánh tay của Độc Hoàng nổ tung tại chỗ, nhưng ông ta vẫn tỏ ra vui mừng nói: "Tiểu tử, cuối cùng cũng bắt được ngươi."

Trong chớp mắt, cơ thể ông ta tuôn ra vô số độc khí cực độc, nhanh chóng xâm nhập vào cơ thể của Sở Cuồng Nhân.

"Độc khí này cho dù là Hoàng giả trúng phải cũng khó mà sống được, cho dù tu vi của ngươi có mạnh hơn đi nữa thì cũng chẳng thể chống cự!"

"Phải vậy không?"

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân nhấc lên, cánh tay tóm tay Độc Hoàng không buông, giơ tay lên đánh thêm hai quyền nữa, trực tiếp đập thẳng vào lồng ngực của đối phương.

Thân thể đối phương suýt thì nổ tung dưới quyền của hắn.

Do Sở Cuồng Nhân nắm chặt tay của ông ta nên ông ta không thể tránh thoát, mắt thấy một quyền của hắn lại đám tới, Độc Hoàng nhanh chóng đưa ra quyết định, hét lớn lên thúc giục linh lực, đánh gãy cánh tay mình sau đó cả người lui về phía sau.

Đồng thời, Sở Cuồng Nhân tóm được cánh tay bị gãy kia của Độc Hoàng thì máu độc lập tức bao phủ quanh người hắn.

"Nhanh, hắn đã trúng độc!"

Độc Hoàng cố nén nỗi đau cụt tay, hét lớn nói.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi chết đi cho ta! !"

Một Hoàng giả tiến lên đánh ra một quyền, lực lượng lôi đình cực kì mạnh mẽ dường như muốn diệt thế xông về hướng Sở Cuồng Nhân.

"Điên đảo càn khôn!"

Sở Cuồng Nhân cũng đánh ra một quyền.

Tiếng ầm ầm bạo vang, lực lượng lôi đình trong tay vị Hoàng giả kia vỡ tan tành!

Cơ thể của ông ta nổ thành một vũng máu!

Nhưng uy thế của quyền kính vẫn chưa giảm, lại đánh về phía một tay Hoàng giả khác, khiến đối phương bị đánh bắn về phía sau mấy trăm trượng.

Đám Hoàng giả còn lại trợn mắt lên nhìn Độc Hoàng.

Loại sức mạnh kinh khủng thế này mà ngươi dám nói hắn ta đã trúng độc? !

Đùa nhau sao? !

Ngay cả Độc Hoàng cũng ngẩn người.

"Không thể nào được, hắn đã trúng khí độc của ta, cộng thêm cả máu độc nữa. Cho dù y thuật của hắn có tài giỏi tới mức nào cũng không thể khôi phục nhanh như vậy được."

"Không thể nào được!"

Độc Hoàng không thể tin được vào mắt mình.

Độc Ôn Tà Thể của ông ta từ xưa tới nay chưa từng thất bại bao giờ, cũng chưa khiến ông ta phải thất vọng lúc nào, sao Sở Cuồng Nhân lại có thể áp chế được? !

"Độc Ôn Tà Thể, có thể làm gì được ta!"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một cái.

Thân bất tử vốn là bức tường chống độc tốt nhất rồi, cộng thêm cơ thể này của hắn từng trải qua vô số cơ duyên nên hiện tại cực kì mạnh mẽ. Cho dù có là độc của Độc Ôn Tà Thể thì cũng không thể gây ra ảnh hưởng gì đối với hắn cả.

Chứ đừng nói, hắn vốn là thầy thuốc đứng đầu.

Có lẽ Độc Ôn Tà Thể này là chất kịch độc đối với những người khác, nhưng đối với hắn thì lại không có nổi một tác dụng phụ.

"Được rồi, bây giờ lấy luôn lá bài tẩy của các ngươi ra đi!"

Sở Cuồng Nhân giơ tay lên, một luồng lôi quang bay ra hóa thành đàn cổ, ngón tay đặt lên giây đàn, lần nữa tấu vang khúc Thần Ma bát âm!

"Là cầm đạo, rốt cuộc hắn ta đã tu hành bao nhiêu thuật pháp chứ? !"

"Đáng chết, thứ này còn là đế binh nữa!"

"Hừ, không lẽ chỉ mình hắn có đế binh hay sao?"

Đám Hoàng giả nhìn nhau, nhanh chóng lấy ra đế binh của riêng mình.

"Sở Cuồng Nhân, dù hôm nay phải trả giá lớn thế nào thì chúng ta cũng phải giết chết ngươi! !" Đại giáo hoàng Hắc Ám thần giáo cầm trường đao đen nhánh trong tay, giọng nói lạnh lẽo tới cùng cực.

"Không sai, ta không tiếc nhập bọn với bóng tối, làm thế nào cũng phải báo thù cho tất cả Hoàng giả trong tổ địa của Quang Minh thần giáo chúng ta!" Đại giáo hoàng Quang Minh thần giáo cầm trong tay một cây quyền trượng màu trắng, trong mắt tuôn ra vô số hận thù.

Luồng uy áp kiếm đạo lạnh thấu xương toát ra khắp nơi.

Trong tay Phong Vân kiếm Hoàng là một thanh trường kiếm phong cách cổ xưa, trên thanh kiếm là một luồng bạch quang đang luân chuyển khiến thanh kiếm rút đi vẻ bề ngoài cổ xưa. Hóa thành một thanh kiếm có bảy màu sặc sỡ, hệt như được làm bằng thủy tinh. Đó mới là hình thái chính thức của thanh trường kiếm cổ xưa này.

"Sở Cuồng Nhân, thù của Cấm Kỵ Kiếm tộc này ta không thể không báo!"

Phong Vân kiếm Hoàng lạnh lùng nói.

"Vương gia chúng ta cũng không ngồi im nhìn ngươi lớn mạnh."

Quanh thân Hoàng giả Vương gia có một luồng ánh sáng bảy màu đang luân chuyển, lực lượng ngũ hành bùng nổ, bàn tay vung vẩy một lá cờ.

Đó là đế binh của Vương gia.

"Tuy Tiêu Kinh Trần chỉ ở rể ở Bái gia ta, nhưng hắn cũng là Thiên Tôn Huyền Hoàng Thể, đoạt được truyền thừa của Đại Đế ở cấm địa Hoang Vu, vốn dĩ là một trong số những người có cơ hội lớn nhất lên được Đế vị, cuối cùng lại vì ngươi mà bị phá hủy tất cả! !"

Hoàng giả Bái gia cũng căm h ận nói.

Người này lấy ra một thanh trường thương, uy áp của đế khí tràn ngập trong không gian.

"Cấm Kỵ của Ma tộc chúng ta cũng không thể chết vô ích được!"

Một Hoàng giả Ma tộc hừ lạnh nói, cái lấy ra một con dấu lớn.

Trên con dấu khắc một chữ Ma, luồng ma khí kết hợp với đế uy bùng ra như thủy triều.

Từng món đế binh xuất hiện liên tục trong không trung.

Cùng với đó là luồng uy áp khủng khiếp của đế đạo tràn ngập thiên địa!

Sở Cuồng Nhân chỉ cười nhạn, đạo vận trên người đã bị hắn thúc giục tới mức cao nhất, đế khi dũng động sau đó rót vào Xuân Lôi Cầm.

"Rất tốt!"

"Chư vị Hoàng giả, hãy dùng toàn lực khiến ta tận hứng đi!"

Loong coong! !

Ngón tay của Sở Cuồng Nhân gảy lên dây đàn, tiếng đàn vang vọng khắp đất trời.

Khúc thứ nhất của Thần Ma bát âm, Thiên Địa bao la!"

Tiếng đàn là chiến âm, thúc đẩy cuộc chiến lên giai đoạn ác liệt nhất.

Đám Hoàng giả vội vàng thúc giục đế binh trong tay.

Chẳng mấy chốc, trường kiếm đánh ra kiếm khí, trường đao bắn ra luồng khí tức hắc ám khổng lộ, quyền trượng có bạch quang nở rộ, trường thương phá không, thương kình như rồng vượt gió, từ con dấu khổng lồ xuất hiện luồng ma khí cuồn cuộn.....

Đủ loại uy năng của đế binh đang va chạm với tiếng đàn đạo vận.

Chu vi trăm ngàn dặm cũng đang rung động điên cuồng.

Hư không phát ra tiếng nổ, đất đai vỡ nát. Từng luồng lực lượng đáng sợ đánh lan ra bốn phía khiến trời đất bị phá hủy dường như gặp phải thiên tai diệt thế.

Doanh Hoàng của Thất Tình môn nhìn mà thay đổi sắc mặt: "Mở đại trận hộ sơn!"

Một tấm màn hào quang bao bọc Thất Tình môn, chống đỡ những luồng uy năng do đế binh va chạm với nhau.

Ở nơi xa, từng tu sĩ bày ra vẻ mặt kinh hoàng. Người thì chật vật trốn, người thì thúc giục linh lực chống đỡ.

Nhất thời, thiên địa như biến thành ngày cuối cùng trước tận thế.

Chương 621: Liên tục trảm giết Hoàng giả, phù văn quỷ dị Khốn Thần Vực

Trong hư không, sức mạnh của các loại Đế binh đang điên cuồng va chạm.

Đất trời như muốn nổ tung, dòng năng lượng bao phủ khắp nơi.

Sở Cuồng Nhân dùng mười ngón tay gảy Xuân Lôi cổ cầm, Thần Ma Bát âm, liên tiếp vang lên, từng đạo từng đạo đạo vận cầm âm vô cùng khủng bố khuếch tán ra...

Đùng, đùng...

Đế khí nhập vào Đế binh, khiến uy áp Đế binh gần như được phát huy tới cực hạn, trong hư không thậm chí có đạo văn huyền diệu bắt đầu ngưng tụ.

Sở Cuồng Nhân dùng một cây đàn chống lại mười mấy món Đế binh.

Sức mạnh của hắn phải nói là cực kỳ khủng bố, nhưng dưới tình huống như vậy cũng không phải hoàn toàn không phải chịu ảnh hưởng, dưới sự tấn công dồn dập của Đế binh, cơ thể của hắn phait tiếp nhận áp lực mà những người khác khó có thể tưởng tượng được.

Nếu không phải cơ thể của hắn cực kỳ mạnh mẽ, dưới áp lực như vậy sớm đã bị nghiền thành một cục thịt nát.

Nhưng mà, dưới tình huống như vậy, âm thanh phát ra từ cây đàn của hắn vẫn không có chút hỗn loạn nào, Thần Ma Bát âm dần dần đạt đến đỉnh phong!

Một tiếng rắc...

Ngọc quan trên đầu Sở Cuồng Nhân bị làn sóng xung kích đập vỡ, tóc đen ba ngàn sợi tán loạn, điên cuồng bay trong gió, như thần cũng như ma!

"Thần Ma Bát âm khúc thứ bảy, thiên địa song trầm!"

Cầm âm vang vọng, thiên địa cộng hưởng.

Hoàng giả bốn phía điều khiển uy năng Đế binh, cùng nhau chống lại cầm âm, bọn họ cũng tuyệt đối không ngờ rằng, Sở Cuồng Nhân có thể làm tới mức này.

Cầm âm cuồng bạo kia, khiến cho bọn họ cũng chịu đựng áp lực kinh khủng.

"Thần Ma Bát âm khúc thứ tám, đại âm hi thanh!"

Khúc cuối cùng vang lên.

Âm thanh yên lặng bạo phát, kèm theo đó là đạo văn huyền diệu!

Mười mấy uy năng Đế binh cũng đạt tới cực hạn, với lần va chạm mạnh mẽ cuối cùng này, một tiếng động kinh khủng vang lên, hư không trực tiếp xuất hiện nhiều vết rách, tất cả Hoảng giả đều bị đánh bay ra ngoài.

Phốc phốc phốc...

Các Hoàng giả liên tiếp bị thương, từng đám từng đám sương máu nổ tung trên không trung!

Mà Sở Cuồng Nhân đã nắm bắt cơ hội vào lúc này, bóng dáng Côn Ngô Kiếm trong tay cực kỳ quỷ quyệt, bay vào trong đám người.

"Một cái!"

Trường kiếm của Sở Cuồng Nhân chém về phía một Hoàng giả.

Đối phương còn chưa tỉnh táo lại từ trong làn sóng xung kích thì gặp phải đòn phản công hung hãn nhất của Sở Cuồng Nhân, căn bản không kịp phản kháng, ngay lập tức bị kiếm quang xé rách thân thể, hoàn toàn ngã xuống! !

Mà bóng dáng của Sở Cuồng Nhân biến mất trong hư không, đi đến trước mặt một Hoàng giả khác, cũng chém ra một kiếm, Hoàng giả đó cũng chết đi! !

"Cái thứ hai!"

"Cái thứ ba!"

Sở Cuồng Nhân tay cầm Côn Ngô Kiếm, tóc đen bay phấp phới, kiếm quang sáng chói, cứ như hóa thân thành Tử Thần, thu hoạch tánh mạng!

Trong nháy mắt, đã có sáu Hoàng giả bỏ mình!

Tình cảnh này, khiến ánh mắt các Hoàng giả còn lại lộ ra vẻ hoảng sợ, vội vàng thúc giục đạo vận linh lực, phong tỏa hư không!

Sau đó, bọn họ lại tấn công Sở Cuồng Nhân lần nữa.

"Hắc Ám Chi Thần ở trên, Hư Không Phá Diệt Trảm!"

Hắc Ám Đại Giáo Hoàng rống to chém một đao về phía Sở Cuồng Nhân, trước đó mấy ngày hai người còn cùng nhau đại náo đất tổ của Quang Minh.

Nhưng bây giờ lại rút kiếm ra đối mặt với nhau, đấu đến kẻ sống người chết.

Nhân sinh gặp gỡ thật sự là vô cùng kỳ diệu.

Nhưng mà, Sở Cuồng Nhân có thể không có thời gian xúc động, đã đánh về phía hắn, đó chính là cừu địch sinh tử của hắn!

Điều này không thể nghi ngờ!

"Vạn Đạo pháp tướng!"

Pháp tướng được ngưng tụ sau lưng Sở Cuồng Nhân, bốn loại uy áp của Vô Thượng Đạo Thể bạo phát, đánh nát đao quang của Hắc Ám Đại Giáo Hoàng, lại một lần nữa đánh bay đối phương, dù tu vi của đối phương cường hãn, nhưng do bị thương liên tục nên cũng có chút không chịu nổi, chiến lực giảm đi.

Sở Cuồng Nhân vừa định thừa thắng xông lên, trước mặt bỗng nhiên xuất hiện thêm một bóng dáng màu đen, đây là một người có vóc dáng cao lớn, một đại hán có gương mặt góc cạnh, khí tức vô cùng hung hãn.

Một quyền tung ra, trên không trung xuất hiện từng trận cuồng phong.

Đây là một Hoàng giả của dòng Ngưu Ma.

"Điên Đảo Càn Khôn!"

Sở Cuồng Nhân quát lạnh một tiếng, đồng dạng đánh ra một

quyền.

Tiếng một vụ nổ ầm ầm vang lên, hai nắm đấm trong nháy mắt va chạm vào nhau, sức mạnh khổng lồ gây ra một cơn bão cực kỳ mãnh liệt.

Cho dù là cơ thể của Hoàng giả dòng Ngưu Ma có mạnh mẽ, nhưng dưới sức mạnh kinh khủng của Điên Đảo Càn Khôn, vẫn nhịn không được hét lên một tiếng, xương cốt ở cánh tay vỡ tan, xương trắng ở cùi chỏ đâm vào da thịt, máu me đầm đìa, cả người bay ngược ra sau.

"Thần Huy Diệu Thế! !"

"Phong Vân Trảm!"

"Ngũ Hành Đại Cầm Nã!"

Bọn người Quang Minh Đại Giáo Hoàng, Phong Vân Kiếm Hoàng, Hoàng giả Vương gia lại ra tay lần nữa, mấy luồng năng lượng kinh khủng ập tới.

Sở Cuồng Nhân đứng sừng sững trên bầu trời, đạo vận bốn phía hội tụ lại, gần như tạo thành đạo văn thực sự, tung ra song chưởng, hai vòng xoáy hiện lên trong lòng bàn tay, vài luồng năng lượng hoàn toàn bị nó nuốt chửng.

"Thiên chi lốc xoáy! !"

Thiên chi lốc xoáy tiêu trừ đòn phản công của mấy người kia.

Cộng thêm Vạn Đạo pháp tướng cũng không nhàn rỗi, cũng tung ra một quyền, bốn luồng sức mạnh của Vô Thượng Đạo Thể dung hợp bạo phát, tuôn ra!

Mấy Hoàng giả, bị thổi bay ra ngoài.

"Ma Diễm Trùng Thiên Kích! !"

Hoàng giả Ma tộc nổi giận gầm lên một tiếng, ném con dấu trong tay vào không trung, con dấu kia bị Địa Ngục Hỏa màu đen đốt cháy, kéo theo một làn sóng xung kích áp sát Sở Cuồng Nhân.

"Tứ Tượng Nguyên Thần Kiếm!"

Sở Cuồng Nhân tung ra vô thượng thần thông.

Kiếm ảnh bốn màu phóng lên tận trời, rơi vào phía trên con dấu, lực trùng kích của tứ tượng phía trên Địa Ngục Hỏa dần dần tan rã.

Ngay sau đó, Vạn Đạo pháp tướng tung ra một quyền đánh về phía con dấu, trực tiếp khiến con dấu bay ngược ra ngoài.

Bên trong vụ nổ, con dấu bay ra ngoài nện ở trên người Hoàng giả Ma tộc, ngay cả người mang ấn cũng bị nện bên lên một dãy núi, bụi mù nổi lên bốn phía.

Ở nơi xa, không ít người nhìn trận chiến này, nuốt từng ngụm nước bọt.

Mười Hoàng giả xuất thủ, hiện tại đã bị Sở Cuồng Nhân chém giết gần một nửa, số còn lại, cũng bị đối phương trấn áp.

Cảnh tượng này, khiến cho người ta cực kỳ kinh sợ.

"Tại sao có thể như vậy, người này sao cứ như vô địch vậy chứ?"

"Thật là đáng sợ."

"Ông trời ơi, Sở Cuồng Nhân cắn thuốc sao? Sao lại dữ dội đến thế? Tại tiếp tục như vậy, Hoàng giả cũng sẽ bị hắn giết sạch."

Mọi người chỉ cảm thấy thật không thể tin.

Mười Hoàng giả đỉnh phong xuất thủ, vốn nên dễ dàng càn quyét đối thủ, là lực lượng không gì địch nổi!

Nhưng bây giờ, lại bị một thiên kiêu hậu bối đè ép tới chết.

Các Hoàng giả không gì địch nổi, gặp phải một kẻ không ai địch lại! !

"Phù văn, Khốn Thần Vực! !"

Lúc này, trong hư không bỗng nhiên truyền ra một tiếng quát lớn, chỉ thấy Tiêu Phù Hoàng đến từ vùng đất Phù Văn hét lớn một tiếng.

Từng đường vân của phù văn huyền diệu lấy hắn làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán, hóa thành một đạo phù văn to lớn bao phủ phương viên mười dặm!

Sở Cuồng Nhân đột nhiên cảm thấy bản thân phải chịu một loại áp chế kinh khủng nào đó, cho dù là linh lực Đế khí của bản thân cũng khó có thể phát huy hoàn toàn.

"Há, phù văn này thật thú vị."

Hắn có chút kinh ngạc: "Bên trong Vạn Phù Đồ Lục cũng không có ghi chép về loại phù văn này, đây là thủ đoạn mà vùng đất Phù Văn cất giấu sao?"

Vạn Phù Đồ Lục mà hắn có chỉ là bản sao chép, mấy loại phù văn quan trọng nhất bên trong Vạn Phù Đồ Lục cũng không được ghi chép.

Loại phù văn mà Tiêu Phù Hoàng dùng, hẳn là một loại trong đó.

"Diệt Khước Chi Phù!"

Sở Cuồng Nhân điều khiển Diệt Khước Chi Phù, muốn làm tan rã đạo phù văn này.

Nhưng Diệt Khước Phù luôn luôn thuận buồm xuôi gió, hôm nay, khi đối mặt với đạo phù văn này, lại mất hiệu lực.

"Vô dụng, Diệt Khước Phù của ngươi đích thật rất huyền diệu, là phù văn có quỷ bí chi lực, nhưng Khốn Thần Vực Phù này của ta, cũng là phù văn có quỷ bí chi lực, dùng sức mạnh của ta điều khiển, dù cho ngươi có mạnh hơn, cũng sẽ bị áp chế! Hiện tại, ngươi ngoan ngoãn nhận cái chết đi!"

Giọng điệu Tiêu Phù Hoàng lạnh lùng nói.

Đạo phù này, là lá bài tẩy của hắn, không phải vạn bất đắc dĩ tuyệt đối sẽ không sử dụng, nhưng sau khi sử dụng, hầu hết trường hợp hắn đều có thể ngăn cơn sóng dữ.

Hắn tin tưởng, lần này cũng sẽ không ngoại lệ.

Chương 622: Hai vị đại thần hiện thân, các ngươi cũng xứng lấy mạng của ta?

Vực phù hiện, phù văn có quỷ bí chi lực vô cùng mạnh mẽ, lập tức bao phủ Sở Cuồng Nhân, đè ép tu vi linh lực của hắn.

Thậm chí ngay cả sức mạnh mà hắn nói có thể phát huy cũng giảm mạnh.

"Chư vị, ta thi triển phù văn này, tiêu hao quá nhiều sức lực, tạm thời ta giao hắn cho các ngươi!" Tiêu Phù Hoàng nói với đám người Phong Vân Kiếm Hoàng.

"Tiêu Phù Hoàng yên tâm, hôm nay ta nhất định giết hắn!"

"Hừ, giết!"

"Sở Cuồng Nhân, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!"

Bọn người Phong Vân Kiếm Hoàng lại chạy đi truy sát lần nữa.

Mà Sở Cuồng Nhân đang bị trấn áp bởi Thần Vực phù, quả thật chiến lực của hắn không còn dữ dội như vừa rồi, dưới sự tấn công dữ dội của mấy Hoàng giả tay cầm Đế binh, đã dần dần rơi vào thế hạ phong.

"Phong Vân Kiếm Trảm! !"

"Thần Huy Diệu Thế!"

Mấy đòn tấn công được tung ra, Sở Cuồng Nhân bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng thân thể của hắn quá cường hãn.

Dù cho linh lực, tu vi, đạo, Đế khí đều bị Khốn Thần Vực phù trấn áp, nhưng thân thể mạnh mẽ vẫn mang lại cho hắn chiến lực không gì sánh kịp, tuy ở thế hạ phong, nhưng không có xu hướng thua cuộc.

Các Hoàng giả càng đánh càng sợ hãi.

Đến mức này rồi mà còn chưa có dấu hiệu thua cuộc? !

Gia hỏa này, đến tột cùng là kinh khủng đến mức nào! !

Còn là người sao? !

"Không thể tiếp tục như vậy nữa, Tiêu Phù Hoàng Khốn Thần Vực phù không thể duy trì quá lâu, nếu không thừa cơ hội này giết hắn, đợi đến khi đạo phù này biến mất, chúng ta cũng không có cơ hội nữa!"

Ánh mắt Quang Minh Đại Giáo Hoàng hiện ra sự kiên quyết.

Chỉ thấy trên người hắn đột nhiên tuôn ra một luồng Quang Minh Thần Hỏa, ngay sau đó thành tâm niệm chú: "Quang Minh Chi Thần ở trên, nô bộc hèn mọn của ngài ở đây dùng Thần Hỏa làm vật dẫn, khẩn cầu ngài đến đây..."

Quang Minh Đại Giáo Hoàng, không ngần ngại hy sinh mạng sống của mình, Dẫn Thần hiện thế!

Đột nhiên, một luồng Quang Minh Thần Hỏa giống như thủy triều không ngừng khuếch tán ra từ trên người Quang Minh Đại Giáo Hoàng, đốt cháy hư không.

Bên trong Thần Hỏa vô tận kia, một bóng dáng hư ảo xuất hiện, tròng mắt màu vàng óng đảo qua khắp nơi, thần uy kinh khủng khiến tất cả mọi người rung động.

"Đó là... Thần? !"

"Là Quang Minh Chi Thần, Quang Minh Thần Giáo lại thật sự có thần? !"

"Thật là khủng khiếp, Quang Minh Thần Giáo này lại thật sự có thể khơi dậy sức mạnh của thần, đừng ngăn cản ta, ta muốn nhập giáo!"

Có vài tu sĩ sau khi nhìn thấy Quang Minh Thần, theo bản năng cảm nhận được một sự kính sợ, trong lòng lại nhịn không được sinh ra cảm giác sùng bái.

Thậm chí còn quỳ xuống, bái lạy Quang Minh Thần, miệng niệm thần chú, trong nháy mắt, dường như hóa thành tín đồ thành tín.

Một bên khác, Hắc Ám Đại Giáo Hoàng cũng cắn răng: "Ngươi đã làm đến mức này, ta không ra tay thì cũng không biết ăn nói."

Trên người hắn cũng bộc phát ra khí tức hắc ám cường đại, thành tín niệm chú: "Hắc Ám Chi Thần ở trên, tín đồ hèn mọn của ngài..."

Hắc ám chi lực khủng bố khuếch tán khắp nơi, trong hư không đột nhiên xuất hiện một vực sâu màu đen to lớn, trong đó có một bóng dáng màu đen cứng cáp chậm rãi đi ra, tối tăm, sâu thẳm, dường như không thấy một chút ánh sáng...

Nhưng trong đôi mắt đó, sáng chói như sao trời.

Một luồng thần uy không hề kém hơn Quang Minh Chi Thần tuôn ra từ bên trong bóng dáng kia, chính là Hắc Ám Chi Thần, tín ngưỡng của Hắc Ám Thần Giáo.

Hai vị đại thần hiện thế cùng lúc, rung động cả bầu trời.

Các tu sĩ bốn phía bị luồng thần uy mênh mông kia làm cho chấn động, một số người có đạo tâm bất ổn, quỳ xuống tại chỗ, quỳ lạy.

Các Hoàng giả cũng có chút kiêng kị.

"Thủ đoạn của hai thần giáo này quả nhiên không tầm thường."

"Đây chính là thần trong miệng bọn họ sao? Cũng không biết so với Đế giả trong truyền thuyết, thì người nào mạnh hơn người nào? !"

Làm đạo thống Viễn Cổ, nhóm hoàng giả này cũng hiểu ít nhiều đối với thần, cho nên không quá sùng bái giống những người khác.

Thứ bọn họ kính trọng, là sức mạnh của đối phương.

Hai vị tôn thần, mỗi vị thần chiếm một bên.

Ánh sáng và hắc ám, hai luồng sức mạnh hội tụ trong hư không, địa vị ngang nhau, trong nháy mắt, khi ánh mắt của hai vị thần giao nhau, lập tức muốn xông vào đánh nhau.

Ánh sáng và hắc ám, không thể hòa vào nhau.

Không chỉ là quan niệm của hai thần giáo, quan hệ của hai vị thần cũng như thế, chỉ cần vừa thấy mặt, là sẽ đánh nhau.

Bọn họ đều cho rằng mình được triệu hoán ra để đối phó với đối phương.

Hai Đại Giáo Hoàng thấy thế, biến sắc, vội vàng ngăn cản.

"Thần của ta, dị giáo ở bên kia."

Đại Giáo Hoàng chỉ Sở Cuồng Nhân, nói.

Nếu vừa đến đã đánh nhau, vậy bọn họ sẽ thành trò cười.

"Há, là ngươi."

Quang Minh Thần nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, phát hiện khí tức của đối phương chính là kẻ ngày xưa đánh nát một luồng phân thân ý niệm của mình.

Nghĩ đến đây, trong mắt hắn lộ ra vẻ lạnh lùng.

Mà Hắc Ám Thần nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, ánh mắt thâm thúy: "Không nghĩ tới sẽ có lúc liên thủ với Quang Minh Thần, quả thực không thể tưởng tượng."

Nhưng mà, phân thân ý niệm của bọn họ bị triệu hoán ra, là vì trợ giúp hai vị Đại Giáo Hoàng diệt trừ kẻ địch.

Về phần kẻ địch là người nào, liên thủ với ai, cũng không quan trọng như vậy.

"Dị giáo, phải chết!"

Quang Minh Thần chỉ một ngón tay về phía Sở Cuồng Nhân.

Hắc Ám Thần cũng tung ra một dòng lũ đen ngòm.

Phân thân ý niệm của hai đại thần liên thủ tung chiêu, sức mạnh mạnh mẽ tuyệt luân mà không có một Hoàng giả nào ở đây có thể chống lại.

Cho dù là Sở Cuồng Nhân cũng không nhịn được bị đánh bay gần 100 trượng, cho dù thân thể có cường hãn đến mức nào cũng không tránh khỏi việc bị thương.

Mấy người Phong Vân Kiếm Hoàng, Hoàng giả Ma tộc cũng ra tay, kiếm khí đao quang gà thét tung ra, muốn hoàn toàn giết chết Sở Cuồng Nhân!

Ở phía xa, bên trong Thất Tình môn, tim đám người Lãnh Ngưng Ngọc, Xích Nguyệt, Lam Vũ gần như nhảy tới cổ họng, chăm chú nhìn tình cảnh này.

"Điên Đảo Càn Khôn!"

Sở Cuồng Nhân đưa tay tung ra vô địch pháp, nhưng vẫn bị đánh lui như cũ.

Hắn đã rơi vào tình trạng sa sút.

Các tu sĩ bốn phía, gần như đã xác định kết quả.

"Dị giáo, chiêu tiếp theo sẽ giết ngươi!" Quang Minh Thần lạnh nhạt nói, thần uy vô biên giống như thủy triều điên cuồng đập vào hư không.

Hắc Ám Thần cũng giơ tay lên, hắc ám chi lực kinh khủng hội tụ.

Bị Khốn Thần Vực phù trấn áp, hai đại thần liên thủ, xung quanh bị một đám Hoàng giả nhìn chằm chằm, cũng đang tích góp lực lượng, chuẩn bị ra chiêu.

Sở Cuồng Nhân, cũng lâm vào tuyệt cảnh!

Nhưng vào lúc này, hắn chợt ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng.

"Thần? Các ngươi cũng xứng xưng là thần, cũng xứng lấy mạng của ta? !"

Trong tiếng huýt gió, khí tức trên người Sở Cuồng Nhân lại đang liên tục tăng lên, một luồng đạo vận kinh khủng tản ra từ trong cơ thể hắn.

Tất cả Hoàng giả đều nhịn không được co rụt đồng tử.

"Luồng khí tức này là... Cực hạn chi đạo! !"

"Hắn đột phá, hắn đạo, lại đạt đến cực hạn! !"

Sắc mặt các Hoàng giả thay đổi.

Cực hạn chi đạo, đó là tầng cao nhất dưới đế đạo, giống như dưới Đế giả chỉ có thể ngưng tụ ra chín luồng Đế khí.

Cực hạn chi đạo, là cảnh giới tối cao mà kẻ ở dưới Đế giả có thể đạt được.

"Ha ha, các Hoàng giả, đa tạ các ngươi, nếu không phải bị các ngươi liên tục trấn áp, có lẽ phải một thời gian ngắn nữa ta mới có thể đạt đến cực hạn chi đạo." Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng nói ra.

Hắn đạo, vốn đã đạt đến viên mãn đỉnh phong, còn kém nửa bước là có thể đạt đến cảnh giới tối thượng.

Mà bây giờ, khi bị một đám Hoàng giả vây công, khi đạo và đạo va chạm, đạp của hắn, rốt cục đạt đến cảnh giới tối thượng!

Nghe hắn nói vậy, nhóm Hoàng giả càng kinh ngạc hơn.

Sở Cuồng Nhân, vậy mà đang lợi dụng bọn họ, tu luyện đạo của mình!

Trong trận chiến, tu luyện đạo của mình!

Đối mặt với sự vây công của mười Hoàng giả, vậy mà hắn còn năng lực để làm chuyện này! !

Rốt cuộc đối phương có để bọn họ ở trong mắt hay không? !

Chương 623: Sức mạnh cửu long cửu đế,

Sở Cuồng Nhân vô địch

Bên trong Khốn Thần Vực Phù, khí tức của Sở Cuồng Nhân đang không ngừng tăng lên.

Trong trận chiến với hơn mười vị Hoàng giả, hắn không ngừng tu luyện đạo của mình, rốt cục, cũng đột phá được bước cuối cùng!

Vô địch chi đạo của hắn, đã đi đến cực hạn!

Vô địch chi đạo cực hạn kinh khủng đến cỡ nào?

Hiện tại, nhất cử nhất động của Sở Cuồng Nhân, dù chỉ nhẹ nhàng khoát tay cũng có sức mạnh khủng bố, to lớn có thể nghiền ép chúng sinh, điên đảo nhật nguyệt.

Khốn Thần Vực Phù kia, cũng đang rung chuyển dữ dội, như muốn sụp đổ.

Tiêu Phù Hoàng gầm nhẹ một tiếng, thúc giục linh lực, Đế khí trong cơ thể đến cực hạn mới có thể miễn cưỡng chống đỡ.

"Đạo phù này, ngươi không duy trì được nữa."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng: "Để ngươi nhìn phù văn của ta một chút!"

Chỉ thấy hắn đưa tay hội tụ linh khí trong thiên địa, bên trong hư không, bỗng nhiên có vô số đường vân sắc thái sặc sỡ ngưng tụ, hóa thành một bức phù văn lớn!

Phù văn lưu chuyển, đạo vận huyền diệu ẩn chứa trong đó, gần như phản ảnh một cách mơ hồ các hiện tượng tự nhiên sườn núi, bờ sông, nhật nguyệt, gió táp mưa rào.

"Cái này, đây là phù văn gì? !"

Tiêu Phù Hoàng biến sắc.

Với những thành tựu về phù văn của hắn, lại không nhận ra đạo phù văn này.

Đây là một đạo phù văn hắn chưa từng nhìn nghe thấy bao giờ.

"Cửu Long Thần Biến!" Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, trực tiếp sử dụng phù văn cấp Truyền Thuyết có được trước đó không lâu.

Chỉ thấy phù văn màu sắc rực rỡ đã hấp thụ linh khí thiên địa trong hư không, quả thật đã hóa thành chín con Đại Long dữ tợn, màu sắc rực rỡ, bá khí huy hoàng đang bay lượn!

Đỏ xanh vàng lục lam chàm tím trắng đen, chín con Đại Long chín màu đang bay lượn xung quanh Sở Cuồng Nhân, phát ra tiếng gầm như sấm.

Long uy vang vọng khắp phương viên mấy vạn dặm, rung động đất trời nhật nguyệt!

Cho dù là thần uy, cũng không thể đè ép uy thế cuảnos.

"Phù văn này, có thể biến linh khí thành long khí!"

Tiêu Phù Hoàng hít vào một ngụm khí lạnh.

Mà lúc này, có chuyện còn khiến cho mọi người ở đây rung động hơn.

Chín con Đại Long lại bay về phía Sở Cuồng Nhân, long khí vô cùng dồi dào tràn vào trong cơ thể của hắn, khiến khí tức của hắn lại tăng vọt lần nữa! !

Nếu nói trước đó chỉ có đạo của hắn thăng cấp, thì hiện tại, chính là tu vi linh lực đều thăng cấp!

Tu vi của Sở Cuồng Nhân mạnh bao nhiêu?

Hắn ngưng tụ ra chín luồng Đế khí, đã là kẻ đứng đầu dưới Đế giả, đủ để quét ngang con đường tranh đế.

Nhưng bây giờ, chín đạo long khí tiến vào trong cơ thể, chín luồng Đế khí kia bạo phát, căn cơ vô thượng trong cơ thể nở rộ ra thần huy vô biên.

Ngoài chín luồng Đế khí, lại thêm chín đạo long khí!

Mà uy lực của chín đạo long khí này, tuyệt đối không yếu hơn chín luồng Đế khí, nói cách khác, hiện tại trong cơ thể Sở Cuồng Nhân, có mười tám luồng Đế khí! !

Tuy nhiên đây chỉ là tạm thời, nhưng chỉ riêng bấy nhiêu cũng đã rất kinh khủng.

Khi khí tức của Sở Cuồng Nhân tăng vọt, đạo Khốn Thần Vực Phù rốt cục cũng không còn cách nào duy trì, ầm ầm sụp đổ!

Phù văn bị phá, Tiêu Phù Hoàng bị phản phệ tại chỗ, thổ huyết bay ngược ra ngoài, hơi thở mong manh nằm trên mặt đất.

Mất đi sự áp chế của Khốn Thần Vực Phù, Sở Cuồng Nhân không bị trói buộc, linh lực tu vi, khí tức cực hạn chi đạo không chút kiêng kỵ khuếch tán ra khắp thiên địa!

Đất trời cũng vì vậy mà rung chuyển.

"Thần, đã sẵn sàng để bị ta đánh đến nổ tung chưa?"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân như điện, nhìn chăm chú Quang Minh Thần.

Vừa sải bước, sức mạnh của Vô Thượng Đạo Thể bạo phát, Vạn Đạo pháp tướng ngưng tụ, dưới sự gia tăng từ sức mạnh của cửu đế cửu long, uy thế càng hiển hách.

Pháp tướng vươn tay tung ra một quyền, trong nháy mắt hư không như nổ tung!

Quang Minh Thần lạnh lùng đánh ra một vệt sáng, nhưng trong nháy mắt quyền kình kinh khủng đánh nổ chùm sáng, một quyền đánh vào trên thân thể của hắn, khiến cho bóng dáng của hắn không ngừng rạn nứt, rất nhanh liền phủ đầy vết rách.

"Dị giáo, ngươi đã thành công chọc giận ta! !"

"Ta ở đây tuyên thệ, một ngày nào đó ta sẽ cho ngươi thử xem Thần phạt là gì! !" Giọng điệu của Quang Minh Thần vô cùng băng

lãnh.

"Thần phạt? Ngay cả thiên phạt cũng không làm gì được ta, thần phạt của ngươi có thể làm được gì ta? !" Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng.

Pháp tướng của hắn lại tung ra một quyền.

Lần này, có thêm đạo vận thiên phạt!

Thiên uy huy hoàng, trực tiếp chèn ép thần uy, mà trong nháy mắt khi đạo vận thiên phạt xuất hiện, sắc mặt hai vị thần thay đổi.

"Thiên phạt? Ngươi là Thiên Nhân? !"

"Không có khả năng!"

Dường như hai vị thần nhìn thấy chuyện không thể xảy ra.

Nhưng còn chưa chờ bọn họ nói thêm cái gì, sức mạnh của Vạn Đạo pháp tướng đã đánh vào người Quang Minh Thần, khiến hắn nổ tung!

Mà phần lớn quyền kình còn lại cũng xông về phía trước, đánh vào người Hắc Ám Thần, cũng đánh nát hắn, trước khi hoàn toàn tiêu tán, hắn nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ... E ngại?

Vị thần cao ngạo, sẽ lộ ra vẻ e ngại với con người sao? !

Điểm này, khiến hai người Hắc Ám Đại Giáo Hoàng, Quang Minh Đại Giáo Hoàng đều không thể tin tưởng nổi, so với việc Sở Cuồng Nhân đánh nổ bóng dáng của hai vị thần còn kinh sợ hơn.

"Thiên Nhân? Có ý gì?"

Sở Cuồng Nhân cau mày.

Chẳng lẽ đạo vận thiên phạt này còn có hàm ý gì mà hắn không biết hay sao?

"Rốt cuộc ngươi là ai? !"

Hắc Ám Đại Giáo Hoàng nhìn chằm chằm vào Sở Cuồng Nhân, nói.

"Ta? Một tu sĩ bình thường mà thôi."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Vươn tay ra, Vạn Đạo pháp tướng chộp về phía Hắc Ám Đại Giáo Hoàng, đối phương căn bản không cách nào chống cự, bị bàn tay lớn của pháp tướng chộp vào trong lòng bàn tay, một tiếng răng rắc vang lên, bị bóp thành một cục thịt nát.

Một cái tay khác lao về phía Quang Minh Đại Giáo Hoàng.

Đối phương thúc giục tất cả lực lượng chống cự, nhưng cũng không làm nên chuyện gì.

Một vụ nổ xảy ra, Giáo Hoàng mạnh nhất Quang Minh Thần Giáo giống như một con ruồi, bị Sở Cuồng Nhân dùng một chưởng đập chết! !

"Quá, quá hung tàn! !"

Những người đang quan sát trận chiến, đều hồi hộp, run sợ.

Đập chết Hoàng giả giống như đập ruồi, hơn nữa, đó còn là Đại Giáo Hoàng mạnh nhất Quang Minh Thần Giáo, còn chuyện gì kinh khủng hơn chuyện này chứ? !

"Đi! !"

Sau khi bọn người Phong Vân Kiếm Hoàng, Hoàng giả Vương gia thấy cảnh này, sớm đã không còn tâm trạng chiến đấu, hóa thành lưu quang đào tẩu.

"Hiện tại còn muốn chạy trốn, cũng quá ngu xuẩn rồi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, bên trong trời đất, bỗng nhiên có vô số phù văn quang hoa chuyển động, có đến hàng vạn phù văn xoay quanh trong hư không, ngăn cản đường đi của một đám Hoàng giả.

"Từ khi naog? !"

"Phù văn có quy mô, sức mạnh bậc này, hắn không thể nào có thể tạo ra trong phút chốc, hắn đã sớm phòng ngừa chúng ta chạy trốn! !"

Các Hoàng giả cảm thấy sợ hãi.

Điều này nói lên điều gì?

Có nghĩa là Sở Cuồng Nhân đã sớm nắm chắc thắng lợi của trận chiến này trong tay.

Chỉ có bọn họ, mới cảm thấy mình sẽ thắng!

Giờ nghĩ lại, bọn họ cũng đã sớm trở thành con mồi của người khác mà không biết, còn tự khoe là thợ săn, thật sự là quá mỉa mai.

"Tứ Tượng Nguyên Thần Kiếm!"

"Nộ Thần Quyền!"

Sở Cuồng Nhân vươn tay điều khiển các loại thần thông, đế thuật.

Với sức mạnh cửu long cửu đế hiện tại của hắn, cộng thêm cực hạn vô địch chi đạo, cho dù là đòn tấn công bình thường nhất cũng có thể giết chết Hoàng giả.

Thi triển những pháp môn tu hành này, thì càng thêm khủng bố, đạo văn huyền diệu ngưng tụ trong hư không, như một cái lưới lớn, vây tất cả Hoàng giả ở trong đó, cộng thêm sự phong tỏa của phù văn, các Hoàng giả căn bản không có đường để trốn!

Vốn là trận chiến để tiêu diệt Sở Cuồng Nhân, nhưng bây giờ lại biến thành cục diện Sở Cuồng Nhân đồ sát các Hoàng giả! !

Cca stu sĩ đang vây xem ở phía xa, thật sự không biết nên hình dung một màn trước mắt bằng từ ngữ gì, cảm xúc dâng trào, nhưng lại không có cách nào nói ra.

"Sở Cuồng Nhân, thật sự là kẻ vô địch! !"

Một tu sĩ nuốt một ngụm nước miếng, giọng điệu run rẩy nói ra.

Vô địch? !

Ai dám nói vô địch, ai dám nói bất bại!

Bên trong con đường tranh đế, năm tháng vô tận, cho đến nay vẫn không có một thiên kiêu nào dám nói bản thân vô địch, nhưng bây giờ, bọn họ đã gặp được một kẻ vô địch thật sự, ít nhất, dưới Đế giả, không người có thể địch lại hắn! !

Chương 624: Dùng sức mạnh chứng đạo, ta rất thích khiêu chiến những chuyện không có khả năng

"Khục khục..."

"Dị giáo, ngươi thật sự là một kẻ dị thường!"

Độc Hoàng bị Sở Cuồng Nhân bóp cổ, không ngừng ho khan, mà Hoàng giả ở chỗ này, cũng đều chết hết, chỉ còn lại một người cuối cùng.

"Độc Ôn Tà Thể, là tài liệu nghiên cứu không tệ."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Năm ngón tay của hắn bóp lại, một luồng linh lực mênh mông tuôn ra, bóp nát trái tim của đối phương, giết đối phương, đồng thời giữ cho Vô Thượng Đạo Thể này ở trạng thái hoàn chỉnh nhất, để tiện cho việc nghiên cứu của hắn.

Hắn ném thi thể của đối phương vào bên trong Càn Khôn giới, sau đó niệm lực chuyển động, thu lấy Càn Khôn giới, Đế binh của những người còn lại.

Trận chiến này, cũng coi như đã kết thúc.

Khi Sở Cuồng Nhân muốn rời đi, bỗng nhiên, khóe mắt liếc qua Lý Sách Long đang nằm trên mặt đất giả chết cách đó không xa người, đi tới.

Khóe miệng của hắn hơi vểnh: "Ngươi còn chưa chết sao?"

Năng lượng dao động tuôn ra từ trận chiến giữa hắn và mười mấy vị Hoàng giả rất khủng bố, mà bản thân Lý Sách Long bị trọng thương, nằm ở đây mà cũng không bị ảnh hưởng, loại may mắn này quả thực khiến hắn kinh ngạc.

Sau khi nghe thấy giọng nói của Sở Cuồng, đột nhiên cơ thể của Lý Sách Long run rẩy, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi tột độ.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi tha cho ta đi."

"Ta cũng không dám đối địch với ngươi nữa, ngươi coi như ta là rắm, hãy thả ta đi đi, có được hay không, ta cầu xin ngươi..."

Lý Sách Long khóc sướt mướt nói.

Hắn sợ hãi.

Hắn đã chứng kiến tất cả, nhìn thấy bộ dáng gần như vô địch của Sở Cuồng Nhân, mà hắn chỉ có thể nằm ở đây, như một đống bùn.

Chênh lệch của hai phương lớn đến mức khiến hắn tuyệt vọng.

Dù hắn có đánh cược tất cả, cũng không thể làm đối phương bị thương chút nào.

"Buông tha ngươi?"

"Ngươi phải hỏi là, những người khác tha hay không tha cho ngươi."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua đệ tử Thất Tình môn ở bên cạnh.

Chỉ thấy khi bọn họ nhìn đối phương, trong mắt lộ ra vẻ hận thù.

"Không cần làm phiền Sở đạo hữu, giao hắn cho chúng ta là được."

Một đệ tử của Thất Tình môn cười lạnh một tiếng.

"Được."

Sở Cuồng Nhân cũng không có cự tuyệt.

Sau khi hắn đi, một đám đệ tử Thất Tình môn đi tới, ngươi một đạp ta một đạp, đá vào người Lý Sách Long, không chút lưu tình.

"Ngươi cũng xứng nhớ thương thánh nữ, cũng không tè rồi nhìn xem bản thân là loại mặt hàng gì, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga."

"Muốn khiến Thất Tình môn gà chó không yên đúng không? Đá chết ngươi."

"Còn mang theo Hoàng Lai độc đến giết chúng ta, ngươi cũng nghĩ hay lắm."

Rất nhanh, trong sự giẫm đạp của một đám đệ tử Thất Tình môn, Lý Sách Long chìm trong sự đau khổ, ôm hận mà chết.

......

Thất Tình môn, trong đại điện.

Sở Cuồng Nhân đi đến, Doanh Hoàng vội vàng mang người lên nghênh đón.

"Sở đạo hữu giúp giúp Thất Tình môn ta giải quyết khó khăn, Thất Tình môn vô cùng cảm kích." Doanh Hoàng chắp tay nói, hành động có chút cung kính.

Nàng nhìn Sở Cuồng Nhân một chút.

Ngoại trừ vẻ ngoài của đối phương, bộ bạch y vẫn như trước, khí tức trên người cũng dần dần ổn định, không có chút hỗn loạn nào.

Sau một trận chiến kịch liệt với Hoàng giả, hắn lại không nhận bất cứ vết thương nào? !

Tình cảnh này, khiến Doanh Hoàng càng kinh ngạc hơn.

Người này, quả thực là quái vật.

Nghĩ đến đây, nàng càng kính sợ hơn nữa.

Sở Cuồng Nhân nhìn nàng một cái, sau đó thản nhiên nói: "Lần này

Thất Tình môn cũng coi như vì ta mới gặp nạn, các hạ không cần khách khí."

"Việc này cũng không thể trách Sở đạo hữu, ai có thể nghĩ tới bọn người kiếm tộc lại vô sỉ đến vậy, sẽ dùng loại biện pháp này để ép buộc đạo hữu."

Mấy người hàn huyên vài câu.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân dự định tạm thời ở Thất Tình môn vài ngày.

Sau lần đại chiến này, đạo của hắn đã đột phá đến cực hạn, nhưng đột phá bên trong cuộc chiến, có chút vội vàng, cần tốn một chút thời gian để ổn định.

Mặt khác, hắn cũng muốn nghiên cứu một ít về Độc Ôn Tà Thể của Độc Hoàng.

Mà trong khoảng thời gian khi Sở Cuồng Nhân ở Thất Tình môn.

Chuyện hắn dùng sức mạnh của một mình mình chém giết hơn mười vị Hoàng giả tuyệt đỉnh cũng đã truyền khắp toàn bộ con đường tranh đế, vô số người vì vậy mà sợ hãi.

Thiên kiêu các phương càng thêm ảm đạm, ở thời đại này, hoàn toàn biến thành vật làm nền cho Sở Cuồng Nhân, sống dưới bóng của đối phương.

Sau trận chiến này, Sở Cuồng Nhân đã hoàn toàn xác lập địa vị của mình trong con đường tranh đoạt đế vị, mặc kệ là cấm kỵ thiên kiêu, hay là những Hoàng giả của đạo thống Viễn Cổ, chỉ cần không thành đế, gần như không người nào dám tới trêu chọc hắn.

Bên trong Thất Tình môn.

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng trong một gian phòng.

Hắn đang ổn định đạo của mình.

Sau trận chiến với các Hoàng giả tuyệt đỉnh, đạo của hắn đã đạt đến cảnh giới tối thượng, sau đó, là chứng đạo thành Đế.

Đại đa số các Đế giả, đều ở Đế Sơn, sau khi mượn sức mạnh Thiên Đạo trèo lên đỉnh đế vị, lúc này mới chứng đạo thành đế.

Trong truyền thuyết, cũng có một vài Đế giả không cần trèo lên đỉnh Đế Sơn, không cần mượn sức manh Thiên Đạo, mà dựa vào ngộ đạo của bản thân, dùng tu vi chứng đạo.

Loại phương pháp chứng đạo này, được xưng là dùng sức mạnh chứng đạo!

Nhưng đến tột cùng là phải làm như thế nào, lại không có người nào biết rõ.

Từ xưa đến nay, Đế giả dùng sức mạnh chứng đạo, quá ít, mà phương pháp của mỗi người lại không giống nhau, điều này không thể nghi ngờ.

Có người ngồi thiền dưới gốc cây ba ngày ba đêm, khi ánh bình minh vừa ló rạng, chứng đạo thành đế, cũng có người thả câu trên bờ sông hơn trăm năm, cuối cùng câu được một con kim sắc Giao Long, cưỡi rồng phi thiên, chứng đạo thành đế...

Cũng có một ít tu sĩ không có trình độ tu luyện, đã từng đọc qua ba ngàn đạo cảnh, vào lúc tu hành, thì giống như thế chẻ tre, cho dù là cảnh giới nào cũng giống như nước chảy thành sông, chỉ trong vòng chưa đầy trăm năm, mơ mơ màng màng trở thành Đế giả.

Nhưng cho dù là ví dụ nào, cuối cùng mỗi một một người thành đế dùng sức mạnh chứng đạo, trước khi bọn họ thành đế, lai lịch bọn họ đều vô cùng kinh khủng, đều là kẻ vô địch, thậm chí có thể cùng nhau tranh đoạt Đế vị!

Sau khi thành đế, cũng trở thành người nổi bật bên trong Đế giả.

"Dùng sức mạnh chứng đạo, có lẽ, đây là một con đường."

Sở Cuồng Nhân mở mắt ra, lầm bầm nói.

Có điều hắn vẫn còn thiếu rất nhiều kiến thức về lĩnh vực này rất nhiều, hắn dự định mượn kiến thức trong Thất Tình môn, tìm đọc một ít thông tin về phương diện này.

Hắn cũng không nóng nảy, sau khi ổn định đạo của bản thân, hắn lấy thi thể của Độc Hoàng ra, lĩnh hội Đạo Thể huyền diệu trong đó.

Quá trình này, cực kỳ thuận lợi.

Dù Độc Hoàng đã chết, nhưng Đạo Thể của hắn vẫn còn, sau khi Sở Cuồng Nhân nghiên cứu một phen, đã nhanh chóng nắm bắt được.

Từ đó, Sở Cuồng Nhân đã có năm loại Vô Thượng Đạo Thể.

"Ừm, đợi một thời gian nữa phải gọi Mị Kiếm Vệ tới, nàng có Đọa Lạc Hắc Ám Thể, đây cũng là một loại Vô Thượng Đạo Thể, không nên lãng phí."

"Còn có Âm Dương Thần Đồng của Nam Cung Hoàng, Xích Dương Đạo Thể của Mộ Dung Hiên cũng đều là Đạo Thể tuyệt đỉnh, đúng rồi, sau khi Thương Tình Tuyết trải qua kỳ ngộ ở Thiên Trì sơn, Hàn Băng Đạo Thể cũng thăng cấp thành Vô Thượng Đạo Thể."

Sở Cuồng Nhân nghĩ đến những Đạo Thể có bên cạnh mình, nếu có thể lĩnh hội tất cả những Đạo Thể này, sẽ rất có ít cho hắn.

Cái khác không nói, uy lực của Vạn Đạo pháp tướng chắc chắn có thể tăng cấp.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận những việc phải làm trong tương lai, Sở Cuồng Nhân liền xuất quan, chuyện thứ nhất chính là mượn tàng thư các của Thất Tình môn, muốn tìm đọc một vài thông tin về dùng sức mạnh chứng đạo.

Đối với chuyện này, Thất Tình môn cũng không cự tuyệt, hào phóng mở Tàng Thư các cho hắn, mặc cho hắn tìm đọc.

Thất Tình môn là đạo thống Viễn Cổ, lai lịch thâm sâu, điển tịch trong môn nhiều không kể xiết, bao gồm tất cả các phương diện.

Trong đó, cũng có không ít chuyện liên quan tới dùng sức mạnh chứng đạo.

Nhưng mà, sau khi tra xét, kết luận được đưa ra lại khiến Sở

Cuồng Nhân cau mày.

Theo ghi chép trong điển tịch, dùng sức mạnh chứng đạo hầu hết đều xảy ra ở thời viễn cổ khi các đại đạo thịnh vượng thậm chí là thời kỳ Thái Cổ, đến thời kỳ Thượng Cổ thì không xảy ra nữa, cho đến thời đại Cận Cổ, ngay cả thành đế còn không có, chứ đừng nói đến việc dùng sức mạnh chứng đạo.

Nói cách khác, muốn dùng sức mạnh chứng đạo, nhất định phải làm trong thời kỳ đại đạo thịnh vượng thì mới có thể, mà tỷ lệ còn vô cùng nhỏ.

Còn ở thời kì mạt pháp, căn bản không có khả năng!

Thật không may, mặc dù thời đại này là thế giới tranh giành, nhưng đại đạo vừa mới bắt đầu xuất hiện không nhiều năm, đang ở giai đoạn chuyển tiếp từ thời kì mạt pháp sang thời kì đại đạo thịnh vượng, thậm chí ngay cả Đế giả vẫn chưa chính thức ra đời.

Muốn dùng sức mạnh chứng đạo trong trường hợp này, gần như không có khả năng!

"Ha, thật trùng hợp, chuyện ta thích làm nhất, cũng là khiêu chiến những chuyện không có khả năng!" Sở Cuồng Nhân khép lại điển tịch, cười nhạt, nói.

Chương 625: Để mắt tới đất tổ, tiến về Kiếm tộc, tạ tội với ta

Sau khi biết được một ít chuyện về dùng sức mạnh chứng đạo, nội tâm của Sở Cuồng Nhân đã tính toán về việc làm sao để thoát ra khỏi con đường này.

Nhìn chung từ xưa đến nay, những người dùng sức mạnh chứng đạo, gần như đều là nắm giữ lai lịch thâm hậu, là nhân vật vô địch.

Hiện tại của Sở Cuồng Nhân đã rất mạnh mẽ, chín luồng Đế khí, cực hạn chi đạo, gần như không có Hoàng giả nào là đối thủ của hắn.

Chỉ là hắn cũng không xác định được, việc này có đủ dùng sức mạnh chứng đạo hay không.

Hắn còn muốn tiếp tục tích lũy.

Mà tích lũy sức mạnh, nhất định phải có tài nguyên.

"Ở con đường tranh đế hiện tại, tạm thời không có cơ duyên nào trên thế gian, muốn tìm được tài nguyên, cũng không phải là chuyện dễ dàng." Linh niệm của Sở Cuồng Nhân quét một vòng Càn Khôn giới, trước đó hắn giết một đám Hoàng giả, ít nhiều cũng lấy được một số tài nguyên.

Nhưng những thứ này, hắn thấy còn thiếu rất nhiều.

Còn không nhiều bằng lúc mình đi một chuyến đến cấm địa Hoang Vu.

Cấm địa Hoang Vu? Chẳng lẽ lại đi đến cấm địa Hoang Vu một chuyến sao?

Nhưng ngoại trừ khu vực hạch tâm nhất, những nơi còn lại gần như đều không có cơ may lớn gì có thể nhặt được.

"Chẳng lẽ chỉ có thể chờ đợi Đế Sơn mở ra, đến khi đó trở thành đế sao?" Sở Cuồng Nhân nghĩ thầm.

Dùng sức mạnh chứng đạo là một con đường, sau khi trở thành đế sẽ có chiến lực mạnh nhất.

Chỉ là, nếu thật sự không vượt qua được, hắn cũng sẽ không quá cố chấp, đến Đế Sơn trở thành đế, cũng là một cách.

Chỉ là so những người khác, hắn muốn có thêm một lựa chọn.

Nhưng hiện tại Đế Sơn còn chưa mở ra, hắn muốn trước tiên thử dùng sức mạnh chứng đạo một lần, nhìn xem có thể thành công hay không.

"Tài nguyên, tài nguyên, có rồi..."

Sở Cuồng Nhân chợt nhớ tới, khoảng thời gian trước, lúc hắn đại náo đất tổ Quang Minh lấy được địa cơ đất tổ.

Mà địa cơ này cũng không kém gì so với bảo vật như Nguyên Thủy Đạo Nguyên, cái này không phải là tài nguyên có sẵn sao?

Kiếm tộc, Vương gia, Bái gia, Ma tộc...

Những thế lực này muốn giết hắn, hắn cũng không thể làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, vậy hắn sẽ không phải là Sở Cuồng Nhân.

"Đến mà không trả lễ thì không hay, Kiếm tộc, Ma tộc, Bái gia, Vương gia... Chúng ta cũng nên tính rõ ràng một chút."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên.

Ở bên cạnh, Lam Vũ nhìn thấy nụ cười của Sở Cuồng Nhân, trong lòng không khỏi cảm khái một tiếng, những thế lực này sắp gặp phải xui xẻo rồi.

Nhưng nàng lại không có một chút đồng tình hoặc là thương hại nào.

Đắc tội công tử, nhất định phải chịu kết cục này!

"Ha, đúng, Lam Vũ, đây là thứ ta nhận được từ Đại Giáo Hoàng Quang Minh, bên trong có một ít bảo vật thuộc tính Quang Minh và ngộ đạo thuộc tính Quang Minh của lão gia hỏa kia, còn có Đế binh, có lẽ sẽ có ích với ngươi." Sở Cuồng Nhân lấy ra một Càn Khôn giới, đưa cho Lam Vũ.

Lam Vũ nhận lấy: "Đa tạ công tử."

"Ừm, lúc trước ta cho ngươi một viên địa cơ tổ địa của Quang Minh. Hiện tại việc tu luyện của ngươi cũng đã tiếp cận bình cảnh, tìm Kiếm tộc bọn họ tính toán, một mình ta là đủ, ngươi nên bế quan một khoảng thời gian đi."

"Cũng được."

Sau đó, Lam Vũ tạm thời tách khỏi Sở Cuồng Nhân, đi tới nơi mà bọn người Nam Cung Hoàng bế quan, bắt đầu bế quan tăng cấp.

……

Kiếm tộc.

Sau khi tộc trưởng Kiếm tộc biết trận chiến ở Thất Tình môn, thì hoàn toàn đánh mất dũng khí trở thành kẻ thù của Sở Cuồng Nhân, tinh thần bị sa sút một khoảng thời gian.

Hắn vẫn không thể hiểu nổi, vì cái gì, trên thế giới này lại xuất hiện một thiên kiêu kinh khủng như Sở Cuồng Nhân? !

"Dị số, dị số." Tộc trưởng Kiếm tộc ngửa mặt lên trời thở dài nói.

Hắn ở trên vách núi, nhìn qua lãnh địa của Kiếm tộc dưới vách núi lớn, nhân tài bên trong đông đúc, kiếm khí trùng thiên.

Thế nhưng, hắn lại không có chút vui vẻ nào.

Kiếm tộc đã mất đi cấm kỵ, đã mất đi tuyệt đỉnh thiên kiêu, coi như đã đánh mất tư cách tranh đoạt đế vị.

"Xem ra trên thế giới này, đế vị, ngoại trừ người nọ ra thì không còn có thể là ai khác, nhưng, sau khi ngươi trở thành đế, thật sự cho rằng có thể nghỉ ngơi thư thái sao?"

"Chân chính ẩn sâu bên trong Kiếm tộc, chính là Đế giả! !"

"Nhóm Đế giả không có cách nào nhúng tay vào chuyện của kẻ dưới Đế giả, chỉ khi nào ngươi thành đế, thật sự cho rằng bọn người Đế giả Kiếm tộc, Đế giả Vương gia sẽ buông tha ngươi sao?" Tộc trưởng Kiếm tộc nói.

Hắn từ bỏ suy nghĩ đối đầu với Sở Cuồng Nhân, nhưng không có nghĩa là hắn không hận đối phương, ngược lại, hắn hận thấu xương!

Chỉ là, hắn đã không có cách nào báo thù.

Hi vọng này, chỉ có thể ký thác vào nhóm Đế giả.

"Sở Cuồng Nhân, ta nhìn xem ngươi có thể hưởng thụ đến khi nào."

Tộc trưởng Kiếm tộc hừ lạnh một tiếng, liền muốn rời khỏi vách núi.

Nhưng bỗng nhiên, trường kiếm bên hông hắn bắt đầu không khống chế mà rung động.

"Chuyện gì xảy ra?" Sắc mặt tộc trưởng Kiếm tộc thay đổi.

Rất nhanh, hắn liền phát hiện, không chỉ hắn, ở bên trong Kiếm tộc, kiếm trong tay tất cả kiếm khách đều rung động.

"Chuyện gì xảy ra? Tại sao kiếm của ta lại rung động."

"Những thanh kiếm này dường như... Đang hoảng sợ cái gì đó? !"

"Trời ạ, rốt cuộc loại dị tượng này có ý nghĩa như thế nào!"

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Kiếm tộc lâm vào cơn khủng hoảng không thể lý giải được.

Lúc này, dường như một kiếm khách phát hiện ra điều gì đó, đồng tử đột nhiên co rụt lại, nhìn về phía xa xăm.

Chỉ thấy ở phía xa, có một bóng người đang chậm rãi đi về phía lãnh địa của Kiếm tộc, nam tử mặc bạch y, tóc đen, tuấn dật tuyệt luân, dung mạo như tiên nhân hạ phàm.

Điều khiến những người trong Kiếm tộc khiếp sợ hơn nữa là, khi người này càng tới gần lãnh địa Kiếm tộc, thanh kiếm trong tay bọn họ càng run rẩy dữ dội hơn.

Một sự khủng hoảng không thể ngăn chặn được lan tràn ra trong đầu tất cả kiếm khách, bởi vì, bọn họ đã có suy đoán về thân phận của người đang đến!

"Trên thế giới này, có thể khiến cho vô số kiếm khí cộng minh, chỉ có Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, mà sau khi Đạo Tử chết, trên thế giới này Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm còn sót lại, chỉ có một cái, chính là... Sở Cuồng Nhân! !"

"Kiếm đạo này, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, không có người thứ hai, người này, đến Kiếm tộc làm cái gì? !"

"Ừng ực... Dù thế nào cũng sẽ không phải là tới làm khách."

"Chớ ngẩn người ra đó, nhanh, mở ra đại trận của Kiếm tộc! !"

Một trưởng lão Kiếm tộc hét lớn một tiếng.

Chuyện Kiếm tộc và Sở Cuồng Nhân kết thù kết oán, ở con đường tranh đế này, mọi người đã sớm biết. Bây giờ đối phương đột nhiên đến Kiếm tộc, tất cả mọi người sẽ không cho rằng đối phương là đơn thuần tới làm khách.

Chỉ nhìn vào cảm giác sợ hãi của thanh kiếm trong tay bọn họ, có thể nghĩ rằng hắn tới đây trả thù còn tạm được.

Đối mặt với Sở Cuồng Nhân, tất cả mọi người đều không dám khinh thường!

Bọn họ có dự cảm.

Đại kiếp của kiếm tộc, sắp đến rồi! !

Vút...

Một đạo kiếm quang từ dưới vách núi lướt đến, rơi ở trước mặt mọi người, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân ở nơi xa, không nhanh không chậm đi tới.

"Tất cả mọi người, đề phòng! !"

Tộc trưởng Kiếm tộc quát một tiếng.

Giờ phút này, đại trận phòng ngự của Kiếm tộc đã mở ra.

Từng đạo kiếm khí liên tục nổ tung trong lãnh địa của Kiếm tộc, trộn lẫn trong hư không, như một cái chén lớn rơi xuống lãnh địa của Kiếm tộc.

Thảo mộc ở bốn phía trong đại trận trước mặt, hóa thành tro tàn.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, thần sắc lạnh nhạt.

Bước chân hắn không ngừng, vẫn không nhanh không chậm như cũ, tựa như là tới đây du sơn ngoạn thủy, trên mặt không lộ ra tia địch ý hay ngưng trọng nào.

Nhưng khi hắn không ngừng tới gần, tất cả kiếm khách Kiếm tộc đều cảm thấy một áp lực vô cùng kinh khủng bao phủ trên người bọn họ.

Không chỉ về mặt thân thể, mà còn về mặt tâm lý.

Sau khi đến trước đại trận, Sở Cuồng Nhân dừng bước, nhìn tộc trưởng Kiếm tộc trong trận pháp, thản nhiên nói: "Tộc trưởng Kiếm tộc, cuối cùng chúng ta cũng chính thức gặp mặt."

"Lần này ngươi tới đây, đến tột cùng là muốn làm gì? !" Tộc trưởng Kiếm tộc nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, lạnh lùng hỏi.

"Rất đơn giản, tạ tội với ta."

Chương 626: Tộc trưởng đại nhân, xin cẩn thận lời nói, lấy đất tổ của ngươi

"Rất đơn giản, tạ lỗi với ta."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe thấy lời hắn nói, sắc mặt tộc trưởng Kiếm tộc rất khó nhìn: "Ngươi nói đùa sao? Bởi vì ngươi, Đạo Tử của Kiếm tộc ta chết rồi, Mị Kiếm Vệ và Kiếm Trường Phong phản bội, hoàn toàn đánh mất tư cách tranh đoạt đế vị, Phong Vân Kiếm Hoàng cũng mất, bây giờ, ngươi còn muốn chúng ta tạ lỗi với ngươi! !"

Ở câu nói tiếp theo, hắn gần như hét lên.

Bởi vì Sở Cuồng Nhân, Kiếm tộc nhận tổn thất quá lớn, thật sự quá lớn.

Không còn cấm kỵ, mấy tuyệt thế thiên kiêu liên tiếp chết đi, ngay cả Kiếm Hoàng mạnh nhất cũng chết ở trong tay đối phương.

Hiện tại, Sở Cuồng Nhân đi tới Kiếm tộc, muốn bọn họ tạ lỗi? !

Là một đạo thống Viễn Cổ, Kiếm tộc, từ xưa đến nay đều không có người nào dám tùy ý trêu chọc, có bao giờ phải nhận cục tức như lúc này? !

"Là ta bảo Kiếm tộc các ngươi đến trêu chọc ta sao? Chính các ngươi làm sai, còn dám tỏ ra hùng hồn như vậy, ha, nực cười."

Đuôi mắt Sở Cuồng Nhân nhếch lên.

Côn Ngô Kiếm bên hông vèo một tiếng, trực tiếp ra khỏi vỏ.

Kiếm quang màu tím xẹt qua chân trời, vèo một cái, trực tiếp rơi vào phía trên đại trận phòng ngự của Kiếm tộc.

Đại trận được tạo thành từ vô số kiếm khí, dưới sự mạnh mẽ của một kiếm kia lại điên cuồng run rẩy, ngay sau đó, ầm ầm sụp đổ!

Đại trận Kiếm tộc, phá! !

Đại trận bị phá, kéo theo từng đợt kiếm khí cuồng loạn phóng ra, quét về bốn phương tám hướng, toàn bộ lãnh địa của Kiếm tộc bị xé thành từng mảnh.

Một luồng đạo vận kiếm chi vô cùng đáng sợ bao phủ toàn bộ lãnh địa Kiếm tộc, kiếm trong tay tất cả kiếm sĩ đều run lên, như đang nói với chủ nhân của mình rằng chúng đang hoảng sợ.

"Hiện tại, ta sẽ dạy cho các ngươi, cái gì gọi là làm sai phải nhận, bị đánh còn phải đứng đó mà chịu đựng!" Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng, bóng người lóe lên đi đến trước mặt tộc trưởng Kiếm tộc, Côn Ngô Kiếm trực tiếp gác lên cổ đối phương.

Trong quá trình này, tộc trưởng Kiếm tộc hoàn toàn không kịp phản ứng lại, kiếm đạo của hắn, hoàn toàn bị Sở Cuồng Nhân đè ép!

Cực hạn chi đạo, cộng thêm Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, trong con đường tranh đoạt đế vị không có một kiếm giả nào dám múa kiếm ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Cho dù Kiếm tộc am hiểu kiếm đạo nhất cũng không ngoại lệ!

Ùng ục...

Tộc trưởng Kiếm tộc nhịn không được nuốt một ngụm nước bọt.

Côn Ngô Kiếm áp vào cổ của hắn, cực kỳ lạnh lẽo, kiếm khí sắc bén trực tiếp vạch ra một đạo kiếm quang, máu tươi tràn ra.

"Ngươi muốn chúng ta, bồi thường như thế nào? !"

Tộc trưởng Kiếm tộc cắn răng nói.

Hiện tại Sở Cuồng Nhân đã úa mạnh mẽ, Kiếm tộc căn bản không có năng lực đối đầu với đối phương, hắn không thể không phục.

"Làm sao bồi tội, cũng đơn giản, gần đây ta thiếu một ít tài nguyên, ta muốn đất tổ của Kiếm tộc các ngươi tổ địa."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe đến đây, đồng tử tộc trưởng Kiếm tộc co rụt lại: "Không có khả năng!"

Khẽ cười một tiếng, tiếng kiếm cắt qua da thịt vang lên bên tai của tộc trưởng Kiếm tộc, trên cổ truyền đến một tia lạnh lẽo, dường như có đồ vật gì đó đang không ngừng tuôn ra, ẩm ướt...

Đó là máu của hắn.

"Tộc trưởng đại nhân, xin hãy cẩn thận lời nói!"

Sở Cuồng Nhân nhìn tộc trưởng Kiếm tộc, giọng điệu nghiêm túc.

Tu sĩ Kiếm tộc ở bốn phía nhìn thấy, tức đến xanh mét cả mặt mày, tộc trưởng của mình bị người ta dùng kiếm gác ở trên cổ uy hiếp, mà bọn họ, không làm được chuyện gì cả, chỉ có thể đứng ở một bên, khoanh tay đứng nhìn.

Thậm chí, ngay cả mở miệng, bọn họ cũng không dám.

Bọn họ, sợ! !

Nghĩ đếm đây, sau cảm giác phẫn nộ, là cảm giác xấu hổ không chịu nổi.

"Đất tổ của Kiếm tộc, là nơi mà Hoàng giả Kiếm tộc ta yên nghỉ, nếu đưa đất tổ cho ngươi, các Hoàng giả, phải đưa đến đau? !"

"À, không phải chỉ cần chuyển đến nơi khác yên nghỉ là xong sao."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Nghe đến đây, tộc trưởng Kiếm tộc suýt chút đã thổ huyết.

Chuyển sang nơi khác yên nghỉ?

Sao có thể đơn giản như thế!

Các Hoàng giả đều bị mệnh cách của hoàng đế hạn chế, không thể tùy tiện động vào, chỉ khi bọn họ ở bên trong đất tổ, mới có thể phát huy hết sức mạnh của mình.

Đất tổ, không chỉ là nơi các Hoàng giả yên nghĩ, cũng là chỗ tị nạn khi Kiếm tộc gặp nguy hiểm, hơn nữa, có không ít nơi trên đất tổ Kiếm tộc cực kỳ quan trọng đối với Kiếm tộc.

Chẳng hạn như các nơi có cơ duyên như mộ kiếm, kiếm trì.

Nếu như đưa đất tổ cho Sở Cuồng Nhân, thì đồng nghĩa với việc hủy diệt toàn bộ đất tổ, hủy hoại cơ duyên truyền thừa của Kiếm tộc đã có từ lâu!

Sở Cuồng Nhân đâu chỉ đang phá nhà!

Mà là đang làm lung lay căn cơ của Kiếm tộc!

"Ta có thể cho ngươi những tài nguyên khác của Kiếm tộc, nhưng địa cơ đất tổ của Kiếm tộc thật sự quá quan trọng..."

"Ta không thiếu những tài nguyên khác, ta chỉ muốn đất tổ!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, đánh gãy lời của tộc trưởng Kiếm tộc.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi thật sự muốn làm tới mức đó sao!"

"Ha, so với việc các ngươi muốn tính mạng của ta, ta chỉ cần địa cơ của các ngươi, đây đã là cực kỳ dung túng rồi, ngươi không cho cũng được, dù sao tiêu diệt toàn bộ Kiếm tộc cũng không phải là chuyện gì khó đối với ta."

Sở Cuồng Nhân vừa cười vừa nói, ánh mắt lại lạnh lùng như băng, nếu hắn thật sự tàn nhẫn, việc diệt tộc, cũng không phải là không có khả năng.

"Được, ta dẫn ngươi đến đất tổ!"

Tộc trưởng Kiếm tộc khó chịu nói.

Sau đó, hắn mang theo Sở Cuồng đi tới đất tổ Kiếm tộc.

Ở sâu trong núi, một ngọn núi khổng lồ, giống như một thanh kiếm cắm ngược trên mặt đất, trên ngọn núi có vô số kiếm khí vờn quanh.

Sở Cuồng Nhân có thể cảm nhận được, ở bên trong ngọn núi này, có có một làn sóng không gian đang dao động, bên trong ngọn núi này, còn có một hang động khác.

"Ngươi thả ta ra, ta sẽ mở bí cảnh."

Tộc trưởng Kiếm tộc bất đắc dĩ nói.

"Không cần phiền ngươi, dù sao ta cũng lấy đi địa cơ, nơi đó cũng không cần nữa, dùng một kiếm kiếm phá nó rồi mở ra là được."

Sở Cuồng Nhân vươn tay ra, một đạo kiếm khí mạnh mẽ bắn ra.

Cùng với đó là một làn sóng kinh khủng ập tới, cả ngọn núi điên cuồng rung chuyển, hư không trực tiếp bị chém đứt, tạo ra một cái miệng khổng lồ màu đen.

Sở Cuồng Nhân không tiếp tục để ý tộc trưởng Kiếm tộc, vừa sải bước, bóng người lóe lên, lướt vào bên trong đất tổ Kiếm tộc.

Còn tộc trưởng Kiếm tộc co quắp ngã xuống đất, cũng không lo xử lý vết thương trên cổ, ngửa mặt lên trời thở dài: "Kiếp số, kiếp số!"

Bên trong đất tổ Kiếm tộc.

Một tiếng động lớn vang lên, tất cả Hoàng giả Kiếm tộc bị đánh thức, bọn họ nhìn cái miệng khổng lồ tối đen như mực trên bầu trời, sắc mặt kinh ngờ.

"Hừ, là ai xâm nhập vào đất tổ?"

"Người nào to gan đến vậy?"

Chỉ thấy bóng người mặc bạch y, mái tóc đen nhanh bước vào bên trong đất tổ.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân đảo qua chỗ Kiếm Hoàng, sau đó linh niệm dâng trào, khóa chặt địa cơ đất tổ nơi này.

Chẳng mấy chỗ, hắn đã khóa chặt mục tiêu, lao về phía sâu trong đất tổ, muốn lấy địa cơ kia ra.

"Đồ hỗn láo, ai cho phép ngươi ở chỗ này càn rỡ! !"

Một Hoàng giả Kiếm tộc hừ lạnh một tiếng.

Hắn hóa thành một đạo kiếm quang, bắn về phía Sở Cuồng Nhân, nhưng hắn còn chưa kịp tới gần, Sở Cuồng Nhân vươn tay phóng ra một đạo kiếm khí.

Kiếm khí sắc bén xẹt qua hư không, Hoàng giả kia bị kiếm khí xé rách ngay tại chỗ, hóa thành một làn sương máu nổ tung trên không trung.

"Đáng chết, dám làm bậy bên trong đất tổ của Kiếm tộc tổ ta!"

"Đáng chết, rốt cuộc ngươi là ai? !"

Sắc mặt một đám Hoàng giả Kiếm tộc thay đổi.

"Sở Cuồng Nhân, tới lấy địa cơ đất tổ của Kiếm tộc các ngươi!" Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, lại trực tiếp sử dụng Không Gian Bàn Vận Thuật, biến mất.

Mà các Hoàng giả Kiếm tộc còn lại, sau khi nghe thấy ba chữ Sở Cuồng Nhân, sắc mặt nhanh chóng thay đổi, đối với cái tên này, bọn họ cũng không xa lạ gì.

Chuyện Phong Vân Kiếm Hoàng bị người này giết chết, bọn họ đã biết được thông qua tộc trưởng Kiếm tộc.

Nhưng bọn hắn không nghĩ rằng, đối phương giết Phong Vân Kiếm Hoàng còn chưa đủ, hiện tại lại đi đến đất tổ của bọn họ, hủy diệt căn cơ của Kiếm tộc!

Chương 627: Vạn kiếm tinh hoa, Bát Hoang Lục Hợp Kiếm Trận, tàn niệm của Đế giả

Bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, đi đến một hồ nước sâu bên trong đất tổ của Kiếm tộc, ở chỗ này, vùi lấp vô số kiếm khí.

Đây là kiếm trì.

Là một cơ duyên bên trong đất tổ của Kiếm tộc.

Mà cảm giác bén nhạy của Sở Cuồng Nhân có thể cảm nhận được, dưới đáy kiếm trì có một luồng kiếm khí vô cùng nồng đậm và thuần khiết.

"Lên cho ta!"

Sở Cuồng Nhân đưa tay điều khiển sức mạnh của Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm.

Chỉ thấy nước trong kiếm trì sôi trào, vô số kiếm khí từ bên trong hồ nước phóng lên tận trời, quanh quẩn trên không trung, mà trong số đó, có một viên cầu to lớn màu trắng, có vô số kiếm khí vờn quanh, giống như hộ vệ.

"Ha, đất tổ địa cơ nơi này còn có kiếm trận bảo vệ sao."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lạnh lùng, lại tăng cường uy năng của Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm lần nữa, vô số kiếm khí ào ào run rẩy lui về hai bên.

Kiếm trận, tự động sụp đổ!

Mà viên cầu màu trắng kia cũng bị Sở Cuồng Nhân chộp lấy từ trên không trung, biến thành một thanh trường kiếm bằng thủy tinh, đây cũng không phải là thực thể của kiếm khí, mà là một thanh kiếm khí được tạo thành từ sự ngưng tụ của vô số kiếm khí thuần khiết.

"Dùng tinh hoa vạn kiếm, luyện ra một đạo kiếm khí, để canh giữ đất tổ này, kiếm trì này, ngược lại có chút huyền diệu."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Sau đó, hắn lấy đi đạo vạn kiếm tinh hoa này, chỉ thấy toàn bộ đất tổ của Kiếm tộc rung chuyển, không gian xung quanh trở nên không ổn định.

Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý, tiếp tục hành động.

Bên trong đất tổ của Kiếm tộc có ba địa cơ.

Địa cơ thứ nhất, là vạn kiếm tinh hoa bên trong kiếm trì.

Địa cơ thứ hai, lại là một Đế binh có dạng trường kiếm, Sở Cuồng Nhân có hơi thất vọng đối với chuyện này, Đế binh, hắn không thiếu.

Thứ hắn muốn là tài nguyên có thể dùng để hấp thu, nâng cao tu vi.

Nhưng mà, uy lực của thanh Đế binh này lại cực cao, uy áp đế đạo của nó còn nồng đậm, dày đặc hơn so với bất cứ một Đế binh nào khác trong tay hắn.

Tất nhiên, Đế binh cũng có phân chia đẳng cấp.

Mà thanh Đế binh này, hiển nhiên là mặt hàng cao cấp bên trong Đế binh.

Chuyện này cũng là một chút an ủi dành cho Sở Cuồng Nhân.

"Hi vọng địa cơ cuối cùng sẽ không làm ta thất vọng."

Sở Cuồng Nhân lầm bầm nói.

Rất nhanh, hắn đã đi tới địa cơ cuối cùng bên trong đất tổ của Kiếm tộc, đó là một nơi có kiến trúc giống như lăng mộ.

Đây là, mộ kiếm của Kiếm tộc!

Ngoài ra, bên trong đất tổ cũng có một đám Hoàng giả tập trung ở đây.

Bọn họ không có khả năng trơ mắt nhìn Sở Cuồng Nhân phá hủy đất tổ của Kiếm tộc, giờ phút này, tập trung ở đây chính là vì muốn đối phó hắn.

Đối với chuyện này, Sở Cuồng Nhân cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

"Sở Cuồng Nhân, nếu hôm nay ngươi muốn hủy diệt đât tổ của Kiếm tộc, nhất định phải bước qua thi thể của chúng ta! !"

Một Hoàng giả Kiếm tộc hừ lạnh nói ra, sau đó, chỉ thấy đám Hoàng giả còn lại đứng ở sau lưng hắn, tạo thành một kiếm trận.

"Bát Hoang Lục Hợp Diệt Thần Kiếm Trận!"

Hoàng giả Kiếm tộc nổi giận gầm lên một tiếng, thúc giục sức mạnh của kiếm trận.

Chỉ thấy đạo vận kiếm chi trên người của đám Kiếm Hoàng đang cộng hưởng với nhau, kiếm khí cũng dần dần hòa vào nhau.

"Chém! !"

Kiếm Hoàng cầm đầu vươn tay chém ra một kiếm!

Nháy mắt, sức mạnh của hơn mười vị Kiếm Hoàng, hóa thành một đạo kiếm ảnh vô cùng to lớn, xuyên qua không trung chém về phía Sở Cuồng Nhân! !

Kiếm áp khủng bố, khiến hư không bốn phía vỡ tung ngay lập tức.

"Can đảm lắm, nhưng mà, chỉ tốn công vô ích!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn vươn tay ra, tứ tượng chi lực tuôn ra ngoài.

"Tứ Tượng Nguyên Thần Kiếm!"

Chín luồng Đế khí dung hợp với Tứ Tượng Nguyên Thần Kiếm, bạo phát!

Hai đạo kiếm ảnh khổng lồ va vào nhau, nhưng tứ tượng kiếm ảnh như thế chẻ tre, đánh nát kiếm ảnh của kiếm trận, sức mạnh còn lại điên cuồng đập vào người mười vị Hoàng giả kia.

Kiếm Hoàng cầm đầu nổ tung ngay tại chỗ, hóa thành sương máu rồi nổ tung.

Hoàng giả còn lại cũng như diều đứt dây, bay ngược ra ngoài, ào ào nằm trên mặt đất, nhìn Sở Cuồng Nhân vẫn đang vân đạm phong khinh, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

"Sức mạnh của hắn sao lại khủng bố như vậy! !"

"Chín luồng Đế khí! Hắn lại tu hành đến chín luồng Đế khí!"

"Đây chính là thực lực chém giết Phong Vân Kiếm Hoàng sao?"

Một đám Kiếm Hoàng lâm vào tuyệt vọng.

Thực lực Sở Cuồng Nhân bày ra, khiến bọn họ căn bản không có biện pháp để chống đỡ, sức mạnh như vậy, hoàn toàn vượt qua bọn họ.

Ong ong ong...

Lúc này, đột nhiên mộ kiếm bắt đầu rung chuyển kịch liệt.

Chỉ thấy một luồng ánh sáng màu vàng kim bỗng nhiên phóng lên tận trời, rơi vào trước mặt một đám kiếm quang, đó là một bộ xương khô màu vàng kim.

Ánh sáng vàng kim trên người bộ xương khô chuyển động, được bao quanh bởi kiếm quang, một luồng uy áp đế đạo nồng đậm tràn ra.

"Ha, đây là, một bộ thi hài Kiếm Đế!"

Trong mắt Sở Cuồng Nhân có chút hứng thú: "Không nghĩ tới địa cơ cuối cùng ở đất tổ của Kiếm tộc, lại có một bộ thi hài Kiếm Đế."

Hắn có thể cảm nhận được, khí tức của bộ thi hài này có mối liên hệ chặt chẽ với đất tổ của Kiếm tộc, giống như cả hai là một.

Không chỉ có vậy, trên thi hài Kiếm Đế này, hắn cảm nhận được từng tia uy hiếp, chuyện này khiến hắn hơi kinh ngạc.

Khi hắn bị đám Hoàng giả tuyệt đỉnh liên thủ vây công trên con đường tranh đế cũng không cảm nhận được, mà bây giờ lại cảm nhận được điều này từ một bộ thi hài.

"Tổ tiên!"

"Là tổ tiên hiển linh!"

Khi nhóm Kiếm Hoàng nhìn thấy bộ thi hài Kiếm Đế này, lộ ra vẻ ước ao.

Chỉ thấy kiếm khí trên người thi hài Kiếm Đế này chuyển động, lại hiện ra một đạo đế niệm, sau đó, kiếm khí đan xen vào nhau dần dần sinh ra máu thịt, vốn dĩ là một bộ thi hài, lại hóa thành một nam tử trung niên tuấn tú.

Nam tử này mặc một bộ trường bào màu vàng kim, đứng chắp tay, trên người tràn ngập uy áp đế đạo, giống như Đại Đế, ánh mắt thâm thúy.

"Há, tàn niệm của Đế giả đã chết sao? Có chút thú vị."

Động Tất Chi Nhãn của Sở Cuồng Nhân chuyển động, rất nhanh, thân phận của vị Đế giả trước mắt và trạng thái lúc này đều được hắn nắm rõ trong lòng.

"Thiên kiêu hậu bối, ngươi rất mạnh, nhưng ta không thể ngồi nhìn ngươi hủy đi đất tổ của Kiếm tộc, cho nên, ra chiêu đi! !"

Vị Đế giả Kiếm tộc này từ tốn nói, vươn tay ra cầm không khí, một thanh kiếm của một Kiếm Hoàng làm rơi bị hắn cầm trong tay.

Kiếm trong tay, Kiếm Đế chi uy lạnh thấu xương tuôn ra!

"Ha ha, một đạo tàn niệm mà lại có uy lực như thế, đối với cảnh giới Đế giả này, ta càng ngày càng mong đợi vào nó." Sở Cuồng Nhân cười ha ha nói.

Hắn cũng không chậm trễ.

Một đạo phù văn khổng lồ màu sắc rực rỡ đột nhiên được ngưng tụ ra.

Cửu Long Thần Biến phù lại ngưng tụ lần nữa.

Chín luồng long khí rót vào trong cơ thể Sở Cuồng Nhân, khiến cho khí tức của hắn tăng vọt trong nháy mắt, cực hạn chi đạo hiện ra, tay cầm Côn Ngô Kiếm, khí tức của hắn mạnh mẽ, quả thật không hề yếu hơn so với tàn niệm Kiếm Đế trước mắt.

"Thiên kiêu hậu bối, quả nhiên ngươi rất mạnh, nếu như sinh ra ở thời đại của ta, có lẽ, có dủ khả năng dùng sức mạnh chứng đạo."

Trong mắt Đế giả Kiếm tộc lộ ra vẻ tán thưởng.

"Cho dù là ở thời đại này, ta cũng chưa chắc không thể làm được!"

Sở Cuồng Nhân ngạo nghễ nói ra, hắn sẵn sàng khiêu chiến những điều không thể, am hiểu phá vỡ nhận thức của thế nhân, sáng tạo ra kỳ tích!

Nghe ra hùng tâm tráng chí trong lời nói của Sở Cuồng Nhân, Đế giả Kiếm tộc càng lộ vẻ tán thưởng, nhưng sau đó, trong mắt của hắn dần dần lộ ra một tia sát ý: "Đáng tiếc, hôm nay ngươi phải chết ở chỗ này."

"Chỉ là một đạo tàn niệm, nhìn xem ta giết ngươi như thế nào!"

Sở Cuồng Nhân nâng kiếm chém ra.

Sức mạnh cửu long cửu đế bạo phát, dung nạp vào bên trong kiếm khí.

Mà Đế giả Kiếm tộc cũng nghiêm túc, nhấc kiếm chém ra một nhát, uy áp đế đạo bạo phát, dường như có xu thế trấp áp đạo của Sở Cuồng Nhân.

Trong nháy mắt khi hai đạo kiếm khí va chạm, toàn bộ đất tổ của Kiếm tộc điên cuồng run rẩy, dường như chỉ trong chớp mắt sau đó là có thể sụp đổ.

Nhóm Kiếm Hoàng thấy thế, ào ào lùi lại, sợ bị ảnh hưởng.

Chương 628: Trảm tàn niệm, lại hủy đất tổ, nghe ngươi đánh rắm

Bên trong đất tổ Kiếm tộc, Sở Cuồng Nhân gặp phải cường địch.

Một tàn niệm của Kiếm Đế!

Hai bên đại chiến, kiếm đạo của mỗi người đều được phát huy, âm thanh leng keng phát ra từ sự va chạm của trường kiếm giống như mưa rơi bên tai không dứt.

Mà mỗi một lần va chạm, đều là cuộc đối đầu khắc nghiệt nhất trong kiếm đạo!

"Đây chính là đế đạo sao?"

"Quả nhiên, dưới đế lộ, khó có thể cạnh tranh với đế đạo! Nhưng mà ngươi chỉ có tàn niệm và thân thể tàn phế, có thể phát huy bao nhiêu uy lực đế đạo chứ?" Sở Cuồng Nhân vung Côn Ngô Kiếm trong tay, giọng điệu lạnh nhạt nói.

"Đủ để giết ngươi!"

Đế giả Kiếm tộc lạnh giọng nói ra.

Trên người hắn bộc phát ra uy áp đế đạo kinh người, đúng là khiến cho kiếm đạo của Sở Cuồng Nhân cảm nhận được cảm giác bị trấn áp.

Sở Cuồng Nhân, lần đầu tiên bị áp chế đến mức này.

Nhưng chẳng những hắn không kinh hoảng, ngược lại càn thấy thích thú hơn, vung Côn Ngô Kiếm, phát huy Đạo của mình vô cùng tinh tế!

Ở trong quá trình này, Đạo vừa đột phá đến cực hạn dường như có xu thế muốn tăng thêm một bước.

Hắn đang lợi dụng đế đạo này, rèn luyện Đạo của chính mình!

"Muốn mượn Đọa của ta tu luyện, ngươi cũng thật là ngông cuồng!" Đế giả Kiếm tộc hừ lạnh một tiếng, phát huy sức mạnh đến mức cực hạn.

Một kiếm chém ra, đánh cho Sở Cuồng Nhân bay ra ngoài.

"Ha ha, sức mạnh đế đạo, coi như ta đã nhìn thấy phần nổi của tảng băng, trận chiến này cũng nên kết thúc rồi." Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Nghe thấy lời hắn nói, lông mày Đế giả Kiếm tộc cau lại: "Ngươi có ý gì, kết thúc cái kia? Chẳng lẽ, ngươi muốn chạy trốn sao?"

"À, không, là giết ngươi!"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, vừa bước tới, đạo vận dồi dào được phát huy đến mức cực hạn, pháp môn vô địch bạo phát, trong hư không đột nhiên xuất hiện từng đạo văn đan xen nhau, tuôn ra uy áp kinh khủng.

"Đây là... Ảo diệu! !"

Đồng tử Đế giả Kiếm tộc đột nhiên co rụt lại, vô cùng kinh hãi.

Ảo diệu, đó là phát huy pháp môn tu hành của chính mình đến mức cực hạn, đó là pháp môn tu hành riêng của mỗi người tu hành!

Cho dù hắn là Đế giả Kiếm tộc cũng không thể tìm được ảo diệu!

Hiện tại, lại thấy được trên người một thiên kiêu hậu bối!

"Một thiên kiêu hậu bối vậy mà lại tìm được ảo diệu, chuyện này sao có thể, trước khi ta chết, tìm hiểu vô số năm cũng không có cách nào tìm hiểu được ảo diệu, Ao một thiên kiêu hậu bối như ngươi lại có thể làm được! !"

Tâm tình của Đế giả Kiếm tộc có chút mất cân bằng.

Nếu hiện tại, Sở Cuồng Nhân là một Đế giả, hắn còn không kinh ngạc đến mức như thế, nhưng đối phương không phải, đối phương chỉ là một thiên kiêu hậu bối mà thôi, hơn nữa hắn còn nhìn ra được, tuổi tác của đối phương cho dù là so với đám thiên kiêu cũng thuộc kiểu cực kỳ trẻ tuổi, tuyệt đối không hơn một giáp.

Nhưng chính một thiên kiêu như vậy, lại tìm hiểu được ảo diệu mà đến hắn phải hao phí vài vạn năm cũng không thể nghiên cứu được!

Chuyện này bảo hắn phải tiếp nhận thế nào đây? !

Hắn cảm thấy, vài vạn năm kia của mình giống như là một chuyện cười.

"Ngay cả đạo tâm cũng không thể giữ vững, ngươi mà cũng là Đế giả sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn ra tâm trạng của đối phương như muốn nổ tung, không khỏi xùy cười một tiếng, sau đó thừa dịp này, thúc giục pháp môn vô địch.

Chém ra một kiếm, sức mạnh điên đảo càn khôn bộc phát!

Luồng sức mạnh này, không vì chiêu thức của Sở Cuồng Nhân mà có bất kỳ biến hóa nào, dùng kiếm trảm, dùng quyền đánh, cũng giống nhau.

Ầm! !

Dưới sự tấn công của sức mạnh điên đảo càn khôn, Đế giả Kiếm tộc bị đánh bay ra ngoài, sợi tàn niệm này cũng dần bị tan rã, một lần nữa hóa thành bộ xương khô.

"Hậu bối tuổi trẻ, ngươi hủy đất tổ của Kiếm tộc, nhóm Đế giả Kiếm tộc sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi!"

Đế giả Kiếm tộc kia lạnh giọng nói ra.

"Chờ sau khi ta thành đế, bảo bọn họ lại tới tìm ta."

Bóng dáng Sở Cuồng Nhân lóe lên, nhấc tay nắm lấy đầu của bộ xương khô màu vàng, sức mạnh cửu long cửu đế bạo phát, trong nháy mắt khiến tàn niệm Kiếm Đế ẩn chứa trong đó hoàn toàn tan rã.

Sau đó, hắn ném bộ xương khô này vào bên trong Càn Khôn giới.

Ngay khi hắn lấy đi toàn bộ tam đại địa cơ bên trong đất tổ Kiếm tộc, toàn bộ đất tổ bắt đầu rung chuyển.

Từng vết nứt màu đen lan tràn trong hư không, dần dần bao trùm toàn bộ đất tổ, kết giới đất tổ, bắt đầu sụp đổ.

"Hết rồi, hết rồi."

Một đám Kiếm Hoàng thấy cảnh này, trong lòng nguội lạnh.

Mà Sở Cuồng Nhân thấy thế, cũng không để ý, bóng dáng lóe lên, hóa thành một tia sáng, đột nhiên biến mất ở trong tầm mắt của đám Kiếm Hoàng.

Mà ở bên ngoài.

Ngọn núi hình kiếm chứa đựng đất tổ của Kiếm tộc bắt đầu sụp đổ, một làn sóng dao động không gian kinh khủng khuếch tán ra, điên cuồng phá hủy mọi thứ xung quanh, Sơn Xuyên Đại Hà, hoàn toàn bị xóa sổ.

Dường như tộc trưởng Kiếm tộc đã sớm dự đoán được tình cảnh này, mang theo mọi người trong Kiếm tộc đi đến nơi khác tránh nạn từ lâu.

Khi ngọn núi bắt đầu sụp đổ, một đạo kiếm quang từ trong đó vọt ra, ngay sau đó, liền chui vào trong hư không, biến mất không thấy gì nữa.

Tộc trưởng Kiếm tộc biết, đó là Sở Cuồng Nhân.

Đối phương đã chiếm lấy địa cơ bên trong đất tổ Kiếm tộc.

"Đều là kiếp số."

Tộc trưởng Kiếm tộc bất đắc dĩ lầm bầm nói.

Mà khi đất tổ Kiếm tộc tan rã, tin tức Sở Cuồng Nhân lại hủy một vùng đất tổ khác cũng đang nhanh chóng truyền khắp đế lộ.

Nhất thời, Sở Cuồng Nhân lại bị vô số người bàn tán.

"Sau đất tổ Quang Minh, đất tổ Kiếm tộc cũng khó có thể may mắn thoát khỏi, Sở Cuồng Nhân này, hắn muốn phá hủy tất cả nơi Hoàng giả ngủ đông mới chịu bỏ qua sao? Chuyện này cũng quá vô pháp vô thiên rồi."

"Ha ha, Sở Cuồng Nhân này, thật là một ngày không gây ra náo loạn thì không bỏ qua, hắn là muốn lật ngược đế lộ mà."

"Bây giờ ở bên trong đế lộ này, còn có ai có thể ngăn cản hắn?"

"Không thể để cho hắn tại tiếp tục như thế, nếu không, chẳng phải đế lộ này sẽ thành thiên hạ Sở Cuồng Nhân hắn sao."

"Ta lại cảm thấy không sao cả, rõ ràng người ta là đang báo thù, Kiếm tộc năm lần bảy lượt tìm Sở Cuồng Nhân gây chuyện, còn không cho người ta báo thù sao?"

"Ừm, ta cũng cảm thấy như vậy, chỉ có thể nói, Kiếm tộc gặp phải tai họa này, tất cả đều là bọn họ gieo gió gặt bão."

Bên trong toàn bộ đế lộ, có người dùng ngòi bút làm vũ khí đối với Sở Cuồng Nhân, nói hắn thủ đoạn tàn bạo, cũng có người nói cách hắn trả thù rất sảng khoái, cũng không ngại chuyện lớn mà tích cực xem náo nhiệt, đoán thế lực nào sẽ trở thành mục tiêu kế tiếp của Sở Cuồng Nhân.

Mà trong đó, kẻ sợ nhất là Vương gia, Bái gia, Ma tộc, Phù Văn chi địa, nhóm thế lực đạo thống đã từng tham gia vây công Sở Cuồng Nhân, đang tập trung mười hai phần tinh thần.

Sau đó không lâu, một tin tức lại truyền ra.

Đó chính là, Sở Cuồng Nhân xuất hiện trong lãnh địa âm Dương Thần Tông, một kiếm chặt đứt đại trận phòng ngự Thần Tông, cướp đi địa cơ đất tổ!

Tin tức này truyền ra, vô số người ngồi xem phỏng đoán.

Sở Cuồng Nhân, chính là đang trả thù.

Mà sau âm Dương Thần Tông, Sở Cuồng Nhân đi tới Vương gia.

Ngay khi hắn bước vào Vương gia, trên bầu trời của Vương gia đột nhiên xuất hiện một luồng quang hoa ngũ sắc bàng bạc, chủ mẫu Vương gia cưỡi Khổng Tước màu sắc rực rỡ bay đến, ném một khối ngọc lệnh màu trắng trong tay ra ngoài.

Chỉ thấy cái ngọc lệnh màu trắng kia toả ra hào quang, ngay sau đó có một hư ảnh vô cùng uy nghiêm trong hư không được ngưng tụ thành.

Trên người của kẻ này tràn ngập một luồng đế uy kinh khủng, chính là phân thân đế niệm của Đại Đế Vương gia, vì ngăn cản Sở Cuồng Nhân mà hiện thân!

Mà cái này, cũng là thủ đoạn mạnh nhất của Vương gia.

"Thiên kiêu hậu bối, bây giờ rời khỏi Vương gia, ngươi và ân oán với Vương gia ta, ta có thể coi như không có chuyện gì xảy ra."

Đại Đế Vương gia lạnh nhạt nói ra, thái độ ngạo nghễ.

"Ta nghe ngươi đánh rắm."

Mà Sở Cuồng Nhân nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, sau đó đánh ra một quyền về phía đối phương, pháp môn vô địch bạo phát, từng đạo từng đạo đạo văn xoay tròn trong hư không, chiếu rọi trời đất, tạo ra hiện tượng ngôi sao rơi xuống.

Sức mạnh diệt thế, làm nổ tung vị Đại Đế Vương gia ngay tại chỗ!

Chương 629: Táng Đế Quan hiện thế, di chuyển quan tài, chắc chắn phải chết

Sở Cuồng Nhân dùng một quyền đánh hư ảnh của Đại Đế Vương gia nổ tung!

Sức mạnh kinh khủng, khiến tất cả tu sĩ bên trong Vương gia rung động!

Chủ mẫu Vương gia lập tức bị làn sóng xung kích doạ người này hất bay ra ngoài, vật cưỡi Khổng Tước hoảng sợ, tung cánh bỏ chạy.

"Địa cơ đất tổ của Vương gia, tự ngươi đưa hay phải để ta đoạt? !"

Sở Cuồng Nhân giương mắt lạnh lẽo nhìn chủ mẫu Vương gia, từ tốn nói.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi thật sự quá càn rỡ rồi!"

"Câu nói này, ta nghe rất nhiều lần rồi, sự kiên nhẫn của ta có hạn, nếu không giao, hôm nay, Vương gia sẽ gà chó không yên!"

"Ngươi..."

Chủ mẫu Vương gia tức đến xanh mặt, lồng ngực không ngừng chập trùng.

Cuối cùng, nàng chỉ có thể khuất phục.

Ngay cả thủ đoạn mạnh nhất, đế niệm Đại Đế Vương gia cũng bị người ta dùng một quyền đánh cho nổ tung, bọn họ còn có thể làm sao? !

Rất nhanh, Vương gia đất tổ sụp đổ, địa cơ đất tổ bị cướp!

Mà chuyện Sở Cuồng Nhân dùng một quyền đánh nổ đế niệm Đại Đế Vương gia cũng nhanh chóng truyền đi, tất cả mọi người đều giật mình kinh ngạc, đều đang suy đoán thực lực của đối phương đến tột cùng đã đạt đến cấp độ không thể tưởng tượng nào.

Ngay sau đó, Bái gia, Ngưu Ma nhất mạch, Cửu Anh tộc...

Một đám đạo thống Viễn Cổ nhanh chóng bị Sở Cuồng Nhân tìm tới cửa, lấy đi địa cơ đất tổ, trong quá trình này, có người muốn phản kháng, nhưng không ai làm được, bây giờ Sở Cuồng Nhân đã là kẻ không thể ngăn cản!

Khoảng nửa tháng sau.

Sở Cuồng Nhân đã lấy được tất cả địa cơ đất tổ của những đạo thống Viễn Cổ đã từng đến Thất Tình môn tìm hắn gây sự.

Những địa cơ đất tổ này là một loại tài nguyên cực kỳ kinh khủng, bất kỳ một địa cơ đất tổ nào được thả ra, đều đủ để gây nên gió tanh mưa máu.

Hiện tại, một đống bảo vật này lại đặt ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

"Vạn kiếm tinh hoa, thi thể Đế giả, long khí Huyền Hoàng, tinh hoa địa mạch, hắc tinh thạch, đá âm Dương Tử Mẫu... Xem ra đã đủ để ta hấp thu luyện hóa một thời gian." Sở Cuồng Nhân nhìn đống bảo vật chất đầy trời, nở nụ cười mãn nguyện.

Chẳng bao lâu, hắn tìm được một nơi, sắp xếp cấm chế dày đặt, bảo đảm cho dù Hoàng giả đến cũng không có cách nào phá vỡ, sau đó bắt đầu bế quan.

……

Mà ngay trong khoảng thời gian Sở Cuồng Nhân bắt đầu bế quan.

Bên ngoài cũng không bình yên.

Bên trong khu vực trung tâm cấm địa Hoang Vu cổ lão, bên trong một mảnh đất đen ẩn chứa khí tức không rõ, đột nhiên bắt đầu chấn động.

Một luồng sức mạnh vô cùng quỷ quyệt dần dần khuếch tán, bên trong mảnh đất đen kia, có một đám cánh tay duỗi ra ngoài.

Nguyên một đám những kẻ đã tồn tại ở thời cổ đại, bò ra khỏi lòng đất, liên tiếp bộc phát ra khí tức vô cùng kinh khủng, làm rung động hơn phân nửa đế lộ.

"Chúng ta... Hồi sinh!"

Một nam tử trung niên mặc áo giáp rách nát thét dài một tiếng, khí tức vô cùng cuồng bạo xuyên mây vượt sóng, làm vỡ tầng mây.

Không chỉ có hắn.

Bên trong đất đen, nguyên một đám cường giả hoặc là đến từ thời Thượng Cổ, hoặc là thời viễn cổ liên tiếp hồi sinh, uy thế hiển hách, rung động đế lộ.

Bên trong đế lộ, tất cả thế lực đạo thống đều phát giác ra.

Trong một lúc, tất cả đại năng đều đổ dồn ánh mắt về phía khu vực trung tâm của cấm địa Hoang Vu, bên trong ánh mắt mang theo sự nghi ngờ và không hiểu rõ.

"Cấm địa có chấn động, còn có luồng không khí quỷ dị không rõ này, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? ! Cấm địa, có vật gì xuất thế?"

"Chỗ quan trọng nhất trong cấm địa Hoang Vu, vô số năm qua, tuyệt đối là nơi chết chóc, có tiến không ra, hôm nay xảy ra chuyện gì vậy?"

"Chờ một chút, đó là cái gì? !"

Ngay khi vô số đại năng rung động.

Bất ngờ nhìn thấy ở bên trong phần lõi của cấm địa Hoang Vu, có một tia hắc quang phóng lên tận trời, không khí quỷ dị không rõ càng trở nên nguy hiểm thêm.

Vô số cấm chế bao lấy phần lõi của cấm địa, ào ào vỡ nát.

Hắc quang tán đi, thứ đập vào tầm mắt của tất cả đại năng, rõ ràng là một bộ quan tài lớn bằng đồng thau có khắc vô số hoa văn quỷ dị! !

Chiếc quan tài khổng lồ bay lơ lửng trên bầu trời, chứa đầy khí tức quỷ quyệt, linh niệm của tất cả các đại năng cùng chạm vào nó, ào ào phát ra tiếng kêu thảm thiết, trong nháy mắt linh niệm của bọn họ bị một luồng linh khí mạnh mẽ không xác định làm tan vỡ.

"Cái này, đây là Táng Đế Quan cổ lão trong truyền thuyết! !"

Một đại năng có kiến thức không tầm thường, đột nhiên nhận ra cỗ quan tài khổng lồ này được khai quật ở sâu bên trong cấm địa Hoang Vu, chấn động không nói nên lời.

Táng Đế Quan, không có ai biết lai lịch của vật này, trong truyền thuyết ở thời cổ đại, những ghi chép về vật này cũng chỉ có vài câu.

Cho dù là Hoàng giả đã sống không biết bao nhiêu năm, đối với vật trong truyền thuyết như Táng Đế Quan, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Ngay khi tất cả mọi người rung động vì Táng Đế Quan hiện thế, chỉ thấy Táng Đế Quan này lại có dị động lần nữa.

Táng Đế Quan rung động, vô số hoa văn quỷ quyệt khắc đầy mặt ngoài quan tài được bao phủ bởi ánh sáng màu tím đen, ngay sau đó, một sợi xích màu đen lan ra từ trong quan tài, lao về bốn phương tám hướng.

Mà sau khi những cường giả cổ đại mới bò ra từ bên trong mảnh đất đen của cấm địa nhìn thấy những xiềng xích màu đen này, sắc mặt đột nhiên thay đổi, da đầu có cảm giác tê dại, ào ào muốn chạy trốn.

Nhưng bốn phía lại bị bao phủ bởi một sức mạnh vô hình phát ra từ Táng Đế Quan, cho dù là những cường giả cổ đại cũng không có cách nào chạy trốn.

Nguyên một đám đều bị xiềng xích màu đen quấn lấy cổ, phát ra từng tiếng hét thảm.

Trên trăm vị cường giả cổ đại cùng nhau hét thảm, cảnh tượng kỳ quái không thể giải thích được đã khiến các Hoàng giả bên trong đế lộ cảm thấy kinh hãi.

Qua một hồi lâu, tiếng kêu thảm thiết của những cường giả cổ đại dần dần dừng lại, đứng ở nơi vừa bò dậy, nhưng ánh mắt lại trở nên trống rỗng.

Sau đó, những cường giả cổ đại này lôi kéo xiềng xích sau lưng, kéo lấy Táng Đế Quan bằng đồng đi ra ngoài cấm địa.

"Không tốt! !"

Một Hoàng giả dường như nghĩ tới điều gì, sắc mặt trở nên cực kỳ hoảng sợ.

Chỉ thấy trên trăm vị cường giả cổ đại kéo Táng Đế Quan đi tới bên trong một tòa thành, ngay sau đó, trăm vị cường giả đồng loạt ra tay, năng lượng vô cùng cuồng bạo nổ tung, như bão táp tàn phá bừa bãi, quét sạch mọi thứ xung quanh! !

Toàn bộ thành trì, gần 10 triệu sinh linh đột ngột chết đi! !

Mà sau khi những sinh linh này chết, lại hóa thành từng đạo từng đạo năng lượng màu đỏ ngòm mạnh mẽ lao về phía Táng Đế Quan, bị nó hấp thu.

Chỉ thấy Táng Đế Quan vốn dĩ có màu tím đen, giờ lại thêm một ít màu đỏ máu, linh khí quỷ dị ở trên, càng nồng nặc thêm một phần.

"Táng Đế Quan, chính là nguồn gốc của tai họa, một khi hiện thế, nhất định sẽ có tai họa ập đến, đế lộ, phải gặp kiếp nạn!"

"Kéo quan tài đi, chắc chắn phải chết! !"

Giọng điệu của một Hoàng giả lộ ra vẻ hoảng sợ, nói ra.

Những cường giả cổ đại này, tất cả đều đã từng đi vào và thăm dò phần lõi của cấm địa, nhưng lại bởi vì ảnh hưởng của Táng Đế Quan nên phải ngủ say bên trong mảnh đất đen.

Nhưng bây giờ, những cường giả cổ đại này, bị Táng Đế Quan làm thức tỉnh, biến thành người kéo quan tài, giết người cho Táng Đế Quan, thu thập năng lượng.

Cường giả cổ đại và Táng Đế Quan xuất thế, khiến cho đế lộ lâm vào khủng hoảng trước nay chưa từng có, vô số người vì vậy mà hoảng sợ.

Không chỉ là đế lộ.

Trên cửu trùng đài, nhóm Đế giả cũng đã nhận ra Táng Đế Quan hiện thế, nguyên một đám người, đều đứng ngồi không yên.

"Đáng chết, thứ quỷ quái này thức tỉnh lúc nào không được, hết lần này tới lần khác lại lựa chọn lúc này, lần này gặp phiền phức lớn rồi."

"Kéo quan tài đi, chắc chắn phải chết, đế lộ, sắp xong rồi."

"Không được, nếu đế lộ bị phá hủy, một đời này không có Đế giả mới xuất hiện, Thiên Đạo vẫn không được đầy đủ, đợi nhiều năm như vậy mới có được một cơ hội bù đắp Thiên Đạo, sao có thể trơ mắt nhìn nó biến mất chứ, ta cũng không có kiên nhẫn đợi thêm một năm nữa đâu."

"Vậy làm sao bây giờ, Thiên Đạo không được đầy đủ, chúng ta thân là Đế giả lại không có cách nào tiến vào đế lộ, ngăn cản tai họa này."

"Trước tiên hãy ngồi chờ động tĩnh đã."

Chương 630: Đạo thống Viễn Cổ khoanh tay đứng nhìn, mục đích của Táng Đế Quan

Bên trong Đế lộ, một thảm họa đang diễn ra.

Những cường giả cổ đại đã từng xâm nhập vào khu vực trung tâm của cấm địa Hoang Vu để thăm dò đã thức tỉnh, biến thành người kéo quan tài, kéo Táng Đế Quan, đi thẳng về phía Đế Sơn, nơi nó đến, sinh linh đều ngã xuống! !

Chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủi, hàng trăm triệu sinh linh chết đi.

Sau màn chém giết không dứt, một phần năm của mặt ngoài Táng Đế Quan đã biến thành màu đỏ như máu.

Tất cả mọi người đều biết rằng, chỉ khi Táng Đế Quan hoàn toàn biến thành màu đỏ như máu, thì trận đại họa này mới có thể hoàn toàn kết thúc.

Trong lúc nhất thời, một số đạo thống Viễn Cổ vốn định xuất thủ ngăn cản Táng Đế Quan đều trầm mặc, tất cả đều co đầu rút cổ không đi.

"Bây giờ nên làm thế nào đây?"

"Không cần để ý tới, cứ để Táng Đế Quan tiếp tục hấp thu năng lượng, chỉ cần Táng Đế Quan hấp thu đầy đủ năng lượng, tự nhiên sẽ trở lại cấm địa, chúng ta chỉ cần bảo tồn thực lực, chờ ngày sau có thể tranh đoạt đế vị."

"Những người còn lại thì sao?"

"Sinh linh đồ thán, chúng ta thật sự ngồi nhìn mặc kệ sao?"

"Không phải chúng ta giết, không quan trọng."

Sau khi tham khảo vô số sách cổ, nhóm Hoàng giả đều biết Táng Đế Quan này hiện thế, chủ yếu là để thu thập năng lượng từ những sinh mệnh.

Chỉ cần thu thập đầy đủ năng lượng, nó sẽ trở lại chỗ sâu của cấm địa.

Nghĩ đến điều này, phần lớn các Hoàng giả trong nháy mắt đưa ra quyết định, thay vì cùng đi ngăn cản Táng Đế Quan, cứng đối cứng, còn không bằng bảo tồn thực lực, tránh va chạm trực diện với Táng Đế Quan.

Về việc bọn họ không hành động thì sẽ dẫn đến bao nhiêu sinh linh phải chết đi, điều này căn bản nằm ngoài phạm vi xem xét của họ.

Sống nhiều năm như vậy, các Hoàng giả đã sớm coi nhẹ chuyện sinh tử, hay nói cách khác, ngoại trừ bản thân, thì đều coi nhẹ sinh tử của người khác.

Đối với bọn họ mà nói, chỉ cần không nguy hiểm cho chính mình, không tổn hại tới lợi ích của dân tộc mình, những người khác chết nhiều hay ít, bọn họ cũng mặc kệ.

Mà hành động của các đại đạo thống Viễn Cổ, đã bị vô số bách tính và các tu sĩ nhìn thấy, ào ào cảm thấy bi ai.

Trong lòng những người đứng đầu, bọn họ cũng chẳng khác gì lũ kiến hôi.

Trong lúc nhất thời, bạo loạn đã nổ ra khắp đế lộ.

Phải biết, những đạo thống Viễn Cổ này có thể phát triển đến bây giờ, ở trong đó tránh không được có một ít đạo thống vừa và nhỏ, thậm chí dân chúng trợ giúp.

Không nói những thứ khác, Linh Nguyên mà các thế lực phụ thuộc của các đạo thống Viễn Cổ dâng lên hằng năm cũng không phải là một con số nhỏ.

Nhưng bây giờ, trong lúc nguy cấp, bọn họ lại như đem con bỏ chợ, làm sao bọn họ có thể không tức giận đây?

Những lời chỉ trích bằng ngòi bút nhắm vào các đại đạo thống Viễn Cổ, hết đợt này đến đợt khác giống như thủy triều, đã làm các đại đạo thống mang tiếng xấu.

Nhưng dù vậy, các đại đạo thống vẫn làm ngơ, thậm chí còn phái người tiến hành trấn áp một số vụ bạo loạn!

"Đạo thống gì chứ, tất cả đều là trò cười, hiện tại tai họa ập đến, nguyên một đám đều giống như con rùa rụt đầu."

"Thật sự là buồn cười, quá buồn cười, ngày thường ở trước mặt chúng ta diệu võ dương oai, bây giờ đến một cái rắm cũng không dám thả."

"Thần! Không phải ngươi nói chúng ta là con dân của ngươi sao? Vì cái gì hiện tại con dân của ngươi gặp nạn, ngươi lại làm như không thấy chứ? Thần, đây chính là cái ngươi gọi là từ bi, cái gọi là yêu dân như con sao? !"

Bên trong Đế lộ, các tu sĩ, bách tính, tiếng oán than đầy trời.

Nhưng vẫn không thể tránh được.

Đối mặt với sức mạnh của đạo thống Viễn Cổ, bọn họ quá yếu ớt.

Mà đối với tai họa này, bọn họ lại càng bất lực.

Ngay lúc tai họa kéo dài, đạo thống Viễn Cổ lại có hành động mới, nhưng không phải vì cứu vãn chúng sinh khắp nơi.

Bọn họ, lại phái ra thiên kiêu, tiến về vực sâu của cấm địa Hoang Vu! !

Bọn họ, muốn đi vào chỗ sâu của cấm địa để tìm cơ duyên!

Cấm chế ở chỗ sâu trong cấm địa biến mất, cộng thêm việc các cường giả cổ đại lần lượt thức tỉnh, biến thành người kéo quan tài, ở sâu trong cấm địa hẳn là ẩn chứa rất nhiều cơ duyên.

Vào thời điểm mà vô số sinh linh đang gặp nguy hiểm, các đạo thống Viễn Cổ không nghĩ đến việc cứu bách tính, mà lại cứu vãn thế lực của mình…

Chính là thừa dịp Táng Đế Quan không ở đó để tìm cơ duyên!

Hành động này khiến vô số người phẫn nộ.

"Ta nói Kiếm tộc khốn khiếp các người, lão tử và những người khác đã vất vả cống hiến cho Kiếm tộc nhiều như vậy, các ngươi lại làm như không thấy. Hiện tại không phái người tới cứu người, còn đi tìm cơ duyên gì đó, các ngươi đi luôn đi!"

"Quang Minh Chi Thần, ngươi thật vứt bỏ chúng ta sao?"

Bên trong một tòa thành.

Vô số sinh linh đang cố gắng chạy thoát khỏi cái chết.

Trong thành, tu sĩ nhận được tin tức đội ngũ kéo quan tài đang tiến đến nơi này, không bao lâu nữa sẽ tới nơi.

Nhưng mà, Táng Đế Quan tới nhanh hơn so với bọn họ nghĩ.

Ngay sau đó, mọi người đều nhận thấy được nơi xa có một luồng khí tức vô cùng quỷ quyệt đang không ngừng tới gần bọn họ.

Hàng trăm cường giả cổ đại bị xiềng xích quấn quanh cổ, giống như chó đang kéo Táng Đế Quan đi về phía tòa thành.

Chỉ chốc lát đã đi tới đến bầu trời phía trên tòa thành, không cần nhiều lời, hàng trăm cường giả cổ đại cùng nhau tấn công tòa thành.

Tiếng kêu thảm thiết không dứt, tòa thành lớn trong nháy mắt hóa thành luyện ngục nhân gian, vô số sinh linh hóa thành năng lượng màu đỏ ngòm bị Táng Đế Quan hấp thu.

Hàng trăm cường giả cổ đại, yếu nhất cũng đã là Hoàng giả tu hành được mấy đạo Đế khí, bọn họ cùng nhau ra tay, bên trong đế lộ, không người nào có thể cản trở, chỉ trong mấy cái hít thở, một tòa thành đã biến thành nơi chết chóc.

Sau khi hấp thu năng lượng sinh linh của một tòa thành, màu đỏ máu ở mặt ngoài của Táng Đế Quan lại nhiều một chút, đã bao trùm một phần ba.

Cách đó không xa, các Hoàng giả đã chứng kiến cảnh tượng này xảy ra.

"Thật là đáng sợ."

Một vị Hoàng giả không khỏi hãi hùng khiếp vỉa nói.

"Đúng vậy, Táng Đế Quan không hổ là vật không rõ tồn tại từ thời kỳ Viễn Cổ, thậm chí rất có thể là từ thời kỳ Thái Cổ, có thể khiến nhiều cường quốc cổ đại hy sinh mạng sống vì nó như vậy."

Một vị Hoàng giả liếc nhìn Táng Đế Quan đã đi xa, trong mắt mang theo hiếu kỳ: "Cũng không biết trong quan tài này đến tột cùng là ai, hắn hấp thu nhiều năng lượng sinh linh như vậy, mục đích là gì?"

"Sẽ không phải là muốn khởi tử hoàn sinh chứ?"

Không có ai biết, mục đích Táng Đế Quan lấy vô số sinh linh làm vật tế đến tột cùng là gì, cũng không có ai biết người chôn bên trong đến tột cùng là ai.

Nhưng đã có tên là Táng Đế Quan, ít nhấtcungx phải là nhân vật cấp Đế giả được chôn cất trong đó.

"Việc này liên lụy đến bí mật viễn cổ thậm chí là Thái Cổ, chỉ có Đế giả mới có thể biết một hai, điều này nằm ngoài tầm với của chúng ta."

Các Hoàng giả lắc đầu.

Một số bí mật, bọn họ còn chưa có tư cách biết được.

"Chờ một chút, các ngươi có phát hiện hay không, tuyến đường của Táng Đế Quan dường như có chút không đúng, nó là đang tiến về Đế Sơn!" Đột nhiên, một vị Hoàng giả cau mày nói.

Lời vừa nói ra, sắc mặt của mọi người không khỏi thay đổi.

Đế Sơn, đó là nơi của đế vị.

Mà Táng Đế Quan, giờ phút này tiến về lại chỗ đó, mục đích là gì?!

"Hi vọng nó không ảnh hưởng tới việc thành đế."

"Thôi đi, ảnh hưởng hay không ảnh hưởng cũng không sao cả, dù sao nhân tuyển cho đế vị, không phải sớm đã được định sao?" Một vị Hoàng giả Kiếm tộc chế nhạo nói.

Mọi người đều biết hắn nói tới ai, nhất thời không biết nên làm sao để phản bác.

Người kia còn ở đây, hậu bối thiên kiêu của bọn họ, căn bản cũng không có hi vọng thành đế.

"Lại nói, sự tình Táng Đế Quan huyên náo lớn như vậy, sao người này lại không xuất hiện, hắn đang làm cái gì vậy?"

"Có lẽ hắn đã tìm được nơi ẩn nấp, tuy rằng thực lực rất mạnh, nhưng đối mặt với Táng Đế Quan quỷ dị không rõ nguồn gốc, cũng đành phải bất lực mà thôi."

Mọi người im lặng, lập tức tiếp tục chú ý động tĩnh của Táng Đế Quan.

Chương 631: Nữ đế không đầu lại hiện thế, năng lượng Hỗn Độn

Đế Sơn.

Bốn phía Đế Sơn nguy nga trang nghiêm cao vạn trượng bị vô số sương mù màu vàng kim bao phủ.

Trước khi đế vị còn chưa hoàn toàn hiện thế, sương mù màu vàng kim này sẽ không tan, mà những người còn lại, cũng không có cách nào tiến vào bên trong Đế Sơn.

Mà ngay hôm nay, dường như sương mù màu vàng kim này cảm nhận được chuyện gì đó, lại bắt đầu quay cuồng.

Ở bên ngoài cách Đế Sơn vạn dặm, trên trăm vị cường giả cổ đại kéo một quan tài khổng lồ bị nhuộm đỏ gần một nửa từ từ đi tới.

Đó là Táng Đế Quan!

Táng Đế Quan đi vào Đế Sơn, khiến cho sương mù màu vàng kim bên ngoài Đế Sơn bắt đầu cuộn trào, một làn sóng dao động kì lạ, bắt đầu khuếch tán.

Tất cả Hoàng giả bên trong đế lộ đều chú ý tới điều này, ào ào đổ dồn ánh mắt về phía Đế Sơn, hết sức tò mò về tình hình tiếp theo.

“Phương viên 100 ngàn dặn quanh Đế Sơn có vô số sinh linh, Táng Đế Quan muốn hấp thu năng lượng của sinh linh, sao lại đi tới nơi này? !”

“Chẳng lẽ, Táng Đế Quan này muốn tiến vào Đế Sơn?”

“Táng Đế Quan có ý thức của mình sao?”

“Chuyện này thì không chắc, thật sự là vô cùng kỳ quái, khiến cho người ta không nhìn thấu, cũng không biết bên trong đang chôn người nào.”

Vào lúc các Hoàng giả nghị luận ầm ĩ, trên trăm vị cường giả cổ đại bị trói buộc vào Táng Đế Quan dường như tiếp thu được mệnh lệnh gì đó, cùng nhau hét to một tiếng, thúc giục linh lực Đế khí trong cơ thể, đánh vào Đế Sơn.

Trên trăm luồng năng lượng kinh khủng đánh thẳng vào sương mù màu vàng kim, tiếng nổ vang lên ầm ầm, chấn động cực lớn khiến cho cả ngọn Đế Sơn rung chuyển.

Trong mơ hồ, thông qua lớp sương mù đã tan đi, mọi người thấy được một số cảnh tượng của Đế Sơn.

Đế Sơn hùng vĩ đứng sừng sững trên mặt đất, cả ngọn núi bị vô số đạo văn quấn lấy, mà ở đỉnh núi, có mấy cái đài cao như được làm từ kim ngọc, phía trên có sự huyền ảo đang chuyển động khiến người ta kinh ngạc.

Thấy cảnh này, đồng tử của tất cả Hoàng giả đều co rụt lại.

“Đó là, đế vị!”

“Đế vị, không chỉ có một!”

“Ông trời của ta, ai cũng nói thế giới tranh giành này là biến hoá trước nay chưa từng có, có cơ hội xoay chuyển thành cực thịnh, quả nhiên là vậy, trong thời đại này, lại không chỉ có một vị Đế giả! !”

“Xem ra, thiên kiêu của chúng ta chưa chắc không có cơ hội thành đế, cho dù Sở Cuồng Nhân có mạnh hơn, chẳng lẽ có thể ôm hết tất cả đế vị?”

“Ha ha, quá tốt rồi, quá tuyệt vời.”

Sau khi nhìn thấy Đế Sơn, các Hoàng giả quá vui mừng, sau đó, bọn họ nhìn Táng Đế Quan kia, trong mắt lại mang theo vẻ sầu lo.

Táng Đế Quan khiến các cường giả cổ đại công kích Đế Sơn, đây là ý gì? Chẳng lẽ là, nó muốn phá hủy Đế Sơn sao?

May mắn là, từ xưa đến nay, Đế Sơn chưa bao giờ xuất hiện qua bất luận dấu vết hư hại gì, tuy Táng Đế Quan điều khiển trên trăm vị cường giả cổ đại có sức mạnh cực kỳ khủng bố, nhưng muốn phá hủy Đế Sơn, vẫn là chuyện khó có thể xảy ra.

Các Hoàng giả cùng nhau tấn công làn sương mù màu vàng kim, sau khi lực công kích chạm vào bề ngoài của ngọn núi, nhất thời bị đạo văn chuyển động phía trên hóa giải.

Sau thất bại của lần tấn công đầu tiên, nhóm những Hoàng giả này giống như một cỗ máy, thúc giục linh lực Đế khí, vươn tay muốn tung đòn tấn công lần thứ hai.

Nhưng vào lúc này, trong hư không xuất hiện một vết nứt, một bóng dáng mảnh mai mặc trường bào màu trắng đi ra.

Nhìn từ dáng người, đây cũng là một nữ tử, nhưng khiến cho người ta vô cùng ngạc nhiên là, nữ tử này... Không có đầu! !

Không chỉ có như thế, trên người nữ tử này còn lộ ra một luồng uy áp đế đạo vô cùng kinh khủng, khiến các Hoàng giả ở chỗ này biến sắc.

"Lại là cái gì vậy?"

"Không có đầu mà còn có thể di chuyển, nữ tử này là ai? !"

"Uy áp đế đạo thật mạnh, nữ tử này nhất định là nhân vật cấp bậc Đế giả, nhưng tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây."

Nữ đế không đầu xuất hiện, khiến các Hoàng giả cảm thấy hết sức ngạc nhiên.

Mà lúc này, nữ đế bất ngờ xuất thủ, tung ra một chưởng ẩn chứa một luồng uy áp đế đạo vô cùng to lớn.

Mặc dù bị đế lộ hạn chế, sức mạnh của nữ đế không có cách nào phát huy toàn bộ, nhưng chiến lực vẫn kinh khủng như cũ.

Một chưởng được tung ra, một Hoàng giả bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng mục tiêu của nữ đế không đầu cũng không phải là những Hoàng giả này, sau khi mở được một con đường, lại nhanh chóng lao về phía Táng Đế Quan.

Một chưởng tung ra, đạo vận hùng hậu ngưng tụ lại, giống như đạo văn đang điên cuồng tuôn ra, cộng thêm sự gia tăng của Đế khí đánh về phía Táng Đế Quan.

Trong tiếng va chạm, Táng Đế Quan bị một chưởng này đánh cho rung chuyển, bay ngược ra ngoài trăm trượng, vách quan tài không chịu đựng nổi, mở ra khe hở, chỉ thấy bên trong có một biển mây màu xám lớn vô cùng dày đặc.

Một đám khí xám thoát ra khỏi biển mây, tản ra khắp nơi.

Mà xung quanh, lại không chịu nổi trọng lượng của một làn sương mù nhìn như nhẹ nhàng kia, trực tiếp nổ tung, lõm thành một cái hố lớn.

"Đó là, năng lượng Hỗn Độn! !"

Các Hoàng giả hít sâu một hơi, ánh mắt vô cùng nóng bỏng.

Năng lượng Hỗn Độn, được đồn đại là bảo vật quý giá nhất chỉ tồn tại trước khi trời đất được khai mở, có thể phát triển thành năng lượng của bất kỳ thuộc tính nào.

Không chỉ có như thế, năng lượng Hỗn Độn này có thể dùng để luyện khí, đoán thể, tu hành, có thể nói là có vô số công dụng thần kỳ.

Chỉ một luồng năng lượng Hỗn Độn cũng đủ để khiến vô số tu sĩ vây quanh, cho dù là Hoàng giả cũng vô cùng tò mò.

Nhưng bọn họ vừa mới nhìn thấy cái gì?

Năng lượng Hỗn Độn bên trong Táng Đế Quan kia quả thật đã biến thành một biển mây có vô tận năng lượng Hỗn Độn! !

Rốt cuộc biển mây đó có bao nhiêu năng lượng Hỗn Độn! !

"Cơ duyên lớn, đây tuyệt đối là cơ duyên lớn trong thiên hạ! Nếu như có thể có được năng lượng Hỗn Độn này, dù chỉ là một khối cũng đủ mang lại cho ta một lợi ích to lớn, có nắm chắc cơ hội trở thành đế trong thời đại này."

"Không tệ, bên trong Táng Đế Quan này, lại cất giấu các loại bảo vật!"

"Ông trời của ta, quả thực khó có thể tưởng tượng."

Khi mọi người ở đây rung động, Táng Đế Quan kia đã khép lại.

Biển mây hỗn độn kia, cũng biến mất ở trước mặt mọi người, nữ đế không đầu thấy thế, lại ra tay lần nữa, muốn đánh vỡ Táng Đế Quan.

Nhưng bất đắc dĩ, chất liệu của Táng Đế Quan đặc biệt, phía trên có trộn lẫn đạo văn, cho dù thực lực của nữ đế không đầu có mạnh mẽ đến mấy, cũng không có cách nào mở nó ra lần nữa.

Không chỉ có như thế, cường giả cổ đại bốn phía bị Táng Đế Quan điều khiển, cũng tấn công dồn dập nữ đế, trong đó, cũng có mấy kẻ không hề yếu hơn nữ đế không đầu.

Dưới sự tấn công liên tục của những cường giả cổ đại này, nữ đế không đầu cũng chỉ có thể nhượng bộ lui binh, cuối cùng xé toạc một khe hở không gian rời đi.

Đám Hoàng giả hai mặt nhìn nhau, có chút không hiểu nổi.

"Nữ đế không đầu này đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên đánh một trận liền rời đi, đây là có ý gì?"

"Ừm, ta cũng không biết, có lẽ, nữ đế không đầu này đang ngấp nghé năng lượng Hỗn Độn bên trong Táng Đế Quan."

"Bây giờ nên làm gì?"

Có Hoàng giả đặt câu hỏi, mọi người nhìn về phía hắn.

"Còn có thể làm sao, tiếp tục ngồi đó quan sát, sau khi Táng Đế Quan này thu thập đầy đủ đầy đủ năng lượng, sẽ tự trở về thôi, chẳng lẽ ngươi cũng muốn giống với nữ đế không đầu kia, đi lên đánh với nó?"

Một Hoàng giả bĩu môi một cái, nói.

Hoàn toàn chính xác, năng lượng Hỗn Độn bên trong Táng Đế Quan là một cơ duyên lớn trong thiên hạ, nhưng mà, vấn đề là bọn họ phải có cách đoạt lấy nó mới được.

Thật sự coi hàng trăm vị cường giả cổ đại bị Táng Đế Quan khống chế là vật trang trí thôi sao? ?

Ngay cả nữ đế không đầu cũng không có cách, huống chi là bọn họ.

Sau đó, Táng Đế Quan điều khiển các cường giả cổ đại tiếp tục tấn công Đế Sơn, nhưng mà Đế Sơn khó có thể phá hủy, trăm vị cường giả cổ đại tấn công một ngày một đêm, ngay cả tảng đá cũng không thể đánh vỡ.

Bất đắc dĩ, các cường giả cổ đại đành phải kéo Táng Đế Quan rời đi, tiến về nơi khác, tiếp tục thu thập năng lượng sinh linh cho Táng Đế Quan.

Mà sau khi Táng Đế Quan rời đi, mười vị Hoàng giả cùng nhau xông lên cướp đoạt mấy sợi năng lượng Hỗn Độn tuôn ra từ bên trong quan tài.

"Đáng chết, cái này là của ta, ngươi đừng lấy."

"Hừ, người nào lấy trước là của kẻ đó."

Ngay khi mười vị Hoàng giả ra tay đánh nhau vì mấy sợi năng lượng Hỗn Độn, kéo quan tài đi, cảnh tượng chết chóc chắc chắn phải tiếp tục diễn ra.

Chương 632: 24 đạo Đế khí, bên trong chứa cái gì

Trong lúc bên ngoài đang long trời lỡ đất.

Thì vào lúc này Sở Cuồng Nhân đang luyện hóa các địa cơ đất tổ mà hắn lấy được từ các đạo thống lớn, những tài nguyên này thật sự rất có ích với hắn.

Thậm chí còn giúp hắn dần dần đánh vỡ cực hạn của Hoàng giả!

Dưới Đế giả có thể tu luyện được chín đạo Đế khí, có là giới hạn của đạo dưới Đế giả, nhưng bây giờ, dưới sự trở giúp của một đống lớn địa cơ đất tổ, Sở Cuồng Nhân đang phá vỡ giới hạn đã có từ xa xưa này!

Bế quan ngày thứ ba, sau khi Sở Cuồng Nhân luyện hóa ba địa cơ tổ địa, thành công ngưng tụ ra đạo Đế khí thứ mười! !

Ngay sau đó, đạo Đế khí thứ mười một, đạo Đế khí thứ mười hai, đạo Đế khí thứ mười ba, đạo Đế khí thứ mười bốn, dần dần tăng lên.

Sau nửa tháng bế quan, Sở Cuồng Nhân đã luyến hóa toàn bộ địa cơ đất tổ mà hắn có được.

Fiờ phút này, Đế khí trong cơ thể đã đạt đến 24 đạo, hoàn toàn phá vỡ giới hạn là chín đạo Đế khí!

Không chỉ có như thế, dưới sự tẩm bổ của Đế khí, cơ thể của hắn, thậm chí là sức mạnh linh hồn đều được thăng cấp.

Đùng, đùng, đùng...

Bên trong một dãy núi, một trận rung chuyển dữ dội đột nhiên xảy ra, chỉ thấy một bóng người đột nhiên phá núi mà ra, bay lên tận trời.

Uy áp vô tận từ trên người của người nọ khuếch tán ra, tất cả các tu sĩ trong phương viên mấy chục vạn dặm đều bị luồng uy áp kinh khủng này làm cho rung động.

Tất cả mọi người nhìn sang, chỉ thấy một bóng người mặc bạch y, tóc đen đứng lơ lửng trên không, lưng mang trường kiếm hoa lệ, tư thế hiên ngang.

"Là hắn, Sở Cuồng Nhân! !"

"Trong khoảng thời gian này, hắn luôn bế quan sao? Hơi thở thật là kinh khủng, hiện tại, rốt cuộc hắn đã đạt đến cảnh giới gì rồi?"

"Thật là quá dọa người, người khác khổ tu ngàn năm cũng không tiến bộ bằng hắn bế quan mấy ngày, hắn có còn là người không? !"

"Luồng khí tức này, không phải gia hỏa này sẽ thành đế chứ..."

Vô số tu sĩ nhìn Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, nuốt nước miếng, uy áp mà đối phương tản ra, đã vượt qua phạm vi lý giải của bọn họ.

Cho dù là những Hoàng giả cấm kỵ kia cũng kém xa tít tắp!

Mà lúc này, Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, linh niệm vốn đã được thăng cấp, giờ lại giống như thủy triều, điên cuồng khuếch tán ra.

Rất nhanh, hơn phân nửa đế lộ bị linh niệm của hắn bao phủ.

Hắn có thiên phú niệm lực.

Tất cả những linh niệm này nắm giữ ngũ giác của hắn, hắn có thể thông qua linh niệm nghe được người khác nói gì, thậm chí là chạm vào người khác.

Cho nên, những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, bao gồm chuyện Táng Đế Quan hiện thế, hắn đều biết được.

"Táng Đế Quan sao? Thứ này, có chút thú vi."

Sở Cuồng Nhân lầm bầm nói.

Linh niệm của hắn phun trào, tìm kiếm sự tồn tại của vật này.

Rất nhanh, hắn liền cảm nhận được vị trí cụ thể của Táng Đế Quan, nhưng mà vị trí hiện tại của đối phương, khiến ánh mắt của hắn lập tức trở nên lạnh lẽo: "Khá lắm, ngươi vượt quá giới hạn rồi."

......

Cường giả cổ đại kéo Táng Đế Quan đi vào trong một vùng núi, chỗ nó đến, vô số sinh linh đều hóa thành năng lượng màu đỏ ngòm bị hấp thu.

Mà sâu trong vùng núi này, có tồn tại vô số cấm chế.

Chỗ đó, chính là nơi mà bọn người Nam Cung Hoàng bế quan.

Nhưng mà, đám người kéo quan tài cũng sẽ không để ý tới những thứ này, bọn họ chỉ biết lặp lại động tác giết người như một cái máy, cung cấp năng lượng sinh linh cho Táng Đế Quan ở sau lưng.

Đùng! !

Một Hoàng giả đánh ra một quyền.

Sức mạnh cuồng bạo trong nháy mắt đánh chết tất cả muôn thú trong một vùng núi, sau đó, vô số năng lượng màu đỏ ngòm mạnh mẽ lao về phía Táng Đế Quan.

Cách Táng Đế Quan mấy vạn dặm.

Một đám Hoàng giả tập trung ở đó.

Bọn họ nhìn Táng Đế Quan kia đã bị nhuộm màu đỏ như máu hơn phân nửa, trong mắt lộ ra vẻ kính hoàng và sợ hãi.

"Táng Đế Quan này, dường như đã thu thập gần đủ năng lượng sinh linh rồi, nhìn đi, toàn bộ quan tài gần như bị nhuộm bởi màu đỏ như máu rồi."

Một Hoàng giả nói ra.

Những người còn lại nghe vậy, nhẹ nhàng gật đầu.

"Cũng đã gần xong rồi."

"Có lẽ giết thêm một tỷ người nữa là đủ, đến lúc đó, chúng ta cũng không cần lại trốn tránh nữa."

"Vượt qua tai kiếp Táng Đế Quan này, những thế lực phụ thuộc kia của chúng ta sẽ có oán khí rất nặng, đến lúc đó chắc phải trấn an một trận."

"Cái chết của bọn họ rất có giá trị, bọn họ cung cấp năng lượng sinh linh cho Táng Đế Quan, bảo vệ chúng ta, những phàm phu tục tử đó cho dù tu mấy đời cũng chưa các có được công đức như thế này."

"Có đạo lý, bọn họ cần phải cảm thấy vinh hạnh mới đúng."

Các Hoàng giả thì thào nói với nhau, vẻ mặt dần trở nên nhẹ nhõm.

Chỉ cần Táng Đế Quan thu thập đủ năng lượng rồi rời đi, vậy thì bọn họ vẫn là đạo thống Viễn Cổ uy chấn thiên hạ như cũ, không có bất kỳ mối đe dọa nào.

Đồng thời, thiên kiêu của bọn họ cũng có được không ít cơ duyên ở sâu bên trong cấm địa Hoang Vu, chắc chắn sẽ có giúp ích rất nhiều trong việc tranh giành đế vị.

Lần này Táng Đế Quan hiện thế, là một kiếp nạn lớn.

Nhưng đối bọn họ mà nói, cũng là một loại cơ duyên.

Nghĩ đến đây, bọn họ cũng nhìn Táng Đế Quan thuận mắt hơn một chút.

Còn về phần hàng tỷ sinh linh đã chết vì Táng Đế Quan, không hề được bọn họ để ở trong lòng.

Táng Đế Quan còn đang tàn phá bừa bãi.

Ngay khi nó càng tiến tới gần chỗ sâu trong sơn mạch, trong hư không bỗng nhiên truyền ra một làn sóng dao động không gian.

Trong không gian nổi lên từng đợt gợn sóng, một bóng người mặc bạch y, tóc đen từ từ bước ra khỏi hư không, ánh mắt lạnh lùng nhìn Táng Đế Quan kia.

Nhìn thấy người này, các cường giả cổ đại biến thành người kéo quan tài cũng không có chút thay đổi nào, mà ngược lại sắc mặt của các Hoàng giả ở phía xa lại thay đổi rõ rệt.

"Là hắn! !"

"Sở Cuồng Nhân, tại sao hắn lại đột nhiên xuất hiện ở đây?"

"Hắn muốn làm gì? Ngăn cản Táng Đế Quan sao?"

"Nói đùa gì vậy, trên trăm vị cường giả cổ đại kéo quan tài, lực lượng như vậy, làm sao mà hắn có thể ngăn cản."

"Hắn làm như thế, không khác nào tự tìm đường chết, hơn nữa, tại sao hắn lại làm như thế, chẳng lẽ là vì những kẻ phàm phu tục tử kia?"

Nhóm Hoàng giả hai mặt nhìn nhau, không biết tại sao Sở Cuồng Nhân lại đột nhiên xuất thủ, nhưng cũng không hề cảm thấy đối phương có thể thành công ngăn cản Táng Đế Quan.

Bọn họ nhìn tình cảnh này, có chút hăng hái.

"Chết!"

Một cường giả cổ đại nhìn Sở Cuồng Nhân, vươn tay đánh ra một quyền.

Đế khí dung hợp với linh lực hóa thành một quyền ấn to lớn, dùng một loại uy thế như muốn áp đảo hung hăng đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

"Chỉ là một con rối."

Sở Cuồng Nhân tùy ý vươn tay đánh ra một quyền.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, quyền ấn cực lớn kia bị vỡ nát ngay tại chỗ, mà quyền kình của Sở Cuồng Nhân vẫn tiến chứ không lùi, đánh thẳng vào cường giả cổ đại kia.

Gần như không có bất kỳ lo lắng gì, cường giả cổ đại kia bị Sở Cuồng Nhân dùng một quyền làm cho nổ tung thành sương máu.

Tình cảnh này, khiến các Hoàng giả ở nơi xa quan sát trận chiến rung động, bọn họ hít vào một ngụm khí lạnh, cảm thấy không thể tin nổi.

"Có vẻ sức mạnh của hắn lại tăng lên rồi."

"Vừa mới qua bao lâu chứ, cách lần hắn đại náo mỗi tổ địa trước đó cũng chỉ mới hơn mười ngày, sao thực lực của hắn lại tăng lên chứ!"

"Một ngày tăng một bậc sao?"

"Đáng chết, chẳng lẽ gia hỏa này đã luyện hóa toàn bộ những địa cơ đất tổ kia sao? Không có khả năng, nhiều địa cơ đất tổ như vậy, không bỏ ra thời gian mười mấy, hoặc trên trăm năm, sao hắn có thể luyện hóa toàn bộ chứ."

Tất cả Hoàng giả nuốt một ngụm nước bọt, đầu óc quay cuồng.

Thực lực của Sở Cuồng Nhân thật sự tiến bộ quá nhanh, mỗi lần xuất hiện đều tăng lên một khoảng lớn, cho dù là một thiên kiêu yêu nghiệt, nhưng thực lực có thể tăng lên như hắn, thật sự là không thể tin được.

"Ta cũng muốn nhìn xem, bên trong ngươi, đang chứa thứ gì."

Sở Cuồng Nhân nhìn Táng Đế Quan, ánh mắt lộ ra vẻ hiếu kỳ.

Chương 633: Xem ngươi có thể nhịn được đến khi nào, truy sát Táng Đế Quan

Sở Cuồng Nhân vì bảo vệ nơi bế quan của đám người Nam Cung Hoàng, Lam Vũ mà hiện thân, dùng một quyền đánh nổ một vị cường giả cổ đại.

Trong lúc giơ tay nhấc chân bày ra thực lực, các Hoàng giả quan sát từ nơi xa đều bị rung động.

Ngay sau đó, Sở Cuồng Nhân nhắm vào Táng Đế Quan đánh ra một quyền, trực tiếp thúc giục pháp môn vô địch của chính mình.

Đạo vận ngưng tụ thành những đạo văn thực sự, trùng trùng điệp điệp bao phủ quét ra, chiếu rọi cả trời đất, gây ra dị tượng các ngôi sao trên trời rơi xuống.

Mấy vị cường giả cổ đại tiến hành ngăn chặn, nhưng trước thực lực kinh người của Sở Cuồng Nhân, thì căn bản không đáng chú ý.

Một làn sương máu ầm ầm nổ tung, sức mạnh điên đảo càn khôn hung hăng nện vào Táng Đế Quan, phát ra một tiếng nổ lớn.

Táng Đế Quan bị đánh bay ngược ra ngoài, nắp quan tài có chút không ép được năng lượng Hỗn Độn dâng trào bên trong.

Mấy đạo năng lượng Hỗn Độn thoát ra, Sở Cuồng Nhân thấy thế, hai mắt không khỏi tỏa sáng, đưa tay bắt lấy năng lượng Hỗn Độn.

"Há, bên trong thứ này chứa nhiều năng lượng Hỗn Độn như vậy."

Sở Cuồng Nhân nắm năng lượng Hỗn Độn trong tay, hai mắt sáng lên.

Nhiều năng lượng Hỗn Độn như vậy, đây chính là một cơ duyên lớn, hiện giờ vật không rõ lai lịch này, ở trong mắt Sở Cuồng Nhân, cũng là bảo vật lớn.

"Hôm nay ta nhất định phải khiến ngươi nổ tung!"

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên.

Với nhiều năng lượng Hỗn Độn như vậy, hắn không thể nào bỏ lỡ.

Hắn vươn tay, lại lần nữa thúc giục pháp môn vô địch, đánh ra.

Táng Đế Quan rung động một cái, ngay sau đó một chuỗi xiềng xích lướt đi, thật sự trói chặt vách quan tài, mặt ngoài quan tài có đạo văn chuyển động, huyền diệu bất phàm.

Lần này, bị pháp môn vô địch đánh vào người chỉ khiến cho nó rung chuyển một chút, không có bất kỳ năng lượng Hỗn Độn nào thoát ra.

Thấy vậy, bỗng nhiên Sở Cuồng Nhân có loại cảm giác, Táng Đế Quan này thu thập năng lượng sinh linh, có lẽ cũng không phải là vì phục sinh người nào, mà chính là muốn trấn áp thứ gì đó trong quan tài.

Là năng lượng Hỗn Độn, hay là vật gì khác?

Nhưng mà Sở Cuồng Nhân cũng không nghĩ nhiều.

Hiện tại hắn chỉ muốn có được năng lượng Hỗn Độn!

"Ta muốn nhìn xem, vách quan tài này có thể chịu được đến khi nào."

Sở Cuồng Nhân lại ra tay lần nữa.

Hàng trăm cường giả cổ đại cũng cùng nhau xuất chiêu, năng lượng kinh khủng trong nháy mắt va chạm với Sở Cuồng Nhân.

Đất trời bốn phía gần như muốn nổ tung.

Sở Cuồng Nhân khẽ nhíu mày.

"Khoảng cách nơi này với nơi đám người Nam Cung Hoàng bế quan quá gần, chỉ sợ sẽ gây ra ảnh hưởng, phải cách xa một chút."

Nghĩ đến đây, hắn ngưng tụ ra một cỗ phù văn huyền diệu to lớn, trong nháy mắt linh khí thiên địa ngưng tụ, hóa thành long khí màu sắc rực rỡ bay múa trong hư không.

Chính là Cửu Long Thần Biến!

Thực lực Sở Cuồng Nhân không ngừng tăng lên, uy lực của đạo phù văn cũng theo đó tăng lên, trong thời gian ngắn không sợ không còn tác dụng, ít nhất thì đối với hắn bây giờ mà nói, vẫn là một át chủ bài.

Chín con rồng màu sắc rực rỡ bay lượn, chui vào trong cơ thể của Sở Cuồng Nhân, khiến cho khí tức của hắn lại lần nữa tăng vọt, 24 Đạo Đế khí cộng thêm khí tức của chín con rồng gây ra sự dao động mạnh mẽ, gần như muốn nghiền nát cả trời đất.

Các Hoàng giả đều trợn mắt hốc mồm.

Đây là sức mạnh gì vậy? !

Đế giả có thể có được sức mạnh này sao?

Bọn họ cảm thấy, nếu lúc này có hơn mười vị Hoàng giả tuyệt đỉnh xuất thủ tấn công Sở Cuồng Nhân, chỉ sợ cũng không chịu được nổi tam quyền lưỡng cước của đối phương, loại chiến lực này có lẽ đã sánh ngang với Đế giả!

Các cường giả cổ đại cũng cảm nhận được luồng sức mạnh kinh thiên động địa của Sở Cuồng Nhân, nguyên một đám ào ào thúc giục linh lực Đế khí đánh về phía Sở Cuồng Nhân bằng đủ loại chiêu thức cực kỳ lợi hại.

Trong đó có không ít chiêu cũng không kém hơn Hoàng giả tuyệt đỉnh như Phong Vân Kiếm Hoàng, thậm chí chỗ nào cũng mạnh hơn hắn.

Có thể xâm nhập chỗ sâu của cấm địa Hoang Vu, sao lại có thể là thế hệ tầm thường.

Nhưng đáng tiếc người mà bọn họ đối mặt giờ phút này là Sở Cuồng Nhân.

"Thiên chi lốc xoáy!"

Linh lực Đế khí trong cơ thể Sở Cuồng Nhân phun trào, hóa thành một vòng xoáy khổng lồ trộn lẫn vô số đạo văn.

Một luồng năng lượng đánh vào trong đó, nhưng cuối cùng, lại bị thiên chi lốc xoáy hóa giải từng cái một, thậm chí bị bắn ngược trở về.

Năng lượng khủng bố mà các cường giả cổ đại tung ra, hóa thành cơn bão cuồng bạo cuốn ngược mà quay về, hất bay bọn họ ra ngoài.

Táng Đế Quan cũng bị đánh bay ra xa hơn nghìn dặm.

Mà đòn tấn công của Sở Cuồng Nhân vẫn còn tiếp tục.

Sức mạnh Đạo Thể trong cơ thể bạo phát, hội tụ trong hư không, hóa thành một pháp tướng to lớn màu sắc rực rỡ, chính là Vạn Đạo pháp tướng!

Lúc này bên trong Vạn Đạo pháp tướng lại tăng thêm một luồng sức mạnh từ Độc Ôn Tà Thể, khí độc dày đặc chuyển động, làm cho người ta không rét mà run.

"Cái gì, Độc Ôn Tà Thể? !"

"Pháp tướng đó đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra, vì sao đột nhiên lại có sức mạnh của Độc Ôn Tà Thể? !"

"Độc Ôn Tà Thể, Độc Hoàng, chẳng lẽ hắn đã chiếm lấy sức mạnh của Độc Hoàng rồi chuyển thành của mình chứ, sao hắn lại làm được? !"

Tất cả Hoàng giả đều nhìn Sở Cuồng Nhân, chỉ cảm thấy da gà đều nổi lên, quả thật đối phương sâu không lường được.

Mà thủ đoạn lại tầng tầng lớp lớp, vô cùng quỷ dị.

Chiếm đạo thể của người khác cho mình dùng.

Loại chuyện này, không phải là không có, nhưng nghe nói những người kia đều sử dụng một loại pháp môn đoạt xá mới có thể làm được.

Nhưng Sở Cuồng Nhân rõ ràng không phải làm vậy.

Không có ai biết, đến tột cùng hắn làm bằng cách nào.

Sở Cuồng Nhân không để ý đến các Hoàng giả đã sốc đến cỡ nào, hắn đánh ra một quyền, pháp tướng sau lưng cũng đánh ra một quyền, quyền kình phá không lướt đi ngàn dặm, đánh vào phía trên Táng Đế Quan, lại đánh bay nó ra ngoài lần nữa.

Trên người những cường giả cổ đại kia có xiềng xích, được liên kết với Táng Đế Quan, Táng Đế Quan bị đánh bay, bọn hắn cũng đều bay ngược ra ngoài.

Vừa sải bước, Sở Cuồng Nhân thi triển Không Gian Bàn Vận Thuật, lại lần nữa đi đến trước mặt Táng Đế Quan, pháp tướng sau lưng đánh ra một quyền, lại có mấy cường giả cổ đại bị luồng sức mạnh kinh khủng này oanh bạo.

Sở Cuồng Nhân thế bất khả kháng, bộ dạng giống như nếu không đánh vỡ Táng Đế Quan thì không bỏ qua, mà những cường giả cổ đại kia cũng không có mấy ai có thể ngăn cản hắn.

Táng Đế Quan khẽ run một chút, sau đó, đám cường giả cổ đại kia không còn ham chiến, kéo Táng Đế Quan nhanh chóng lao đi về phía xa.

Bộ dáng kia, lại tựa như... Chạy trốn? !

"Muốn đi, không có cửa."

Sở Cuồng Nhân lãnh khốc cười một tiếng, đuổi theo.

Các Hoàng giả đều như chết lặng.

Toàn bộ đế lộ đều bất lực, Táng Đế Quan, thứ đã khiến tất cả đạo thống Viễn Cổ chỉ có thể tránh lui không thôi, lại bị Sở Cuồng Nhân đánh cho bỏ trốn? !

Đường đường là vật không rõ từ viễn cổ, lại mất giá như thế? !

"Sở Cuồng Nhân, khó tránh khỏi có chút quá khỏe khoắn đi."

Một vị Hoàng giả nuốt nước bọt nói.

......

Lúc này ở đế lộ đã có không ít nơi vì bị Táng Đế Quan tàn phá bừa bãi mà biến thành nơi chết chóc, vô số sinh linh đều lo lắng hãi hùng, sợ Táng Đế Quan bỗng nhiên đi đến, cắn nuốt hết bọn hắn.

Bên trong một tòa thành.

Có tu sĩ bỗng nhiên cảm giác được một làn sóng dao động khủng bố đang tiến tới với tốc độ cực nhanh, nhất thời nhìn lại, lần lượt bị chấn động.

"Là, là Táng Đế Quan!"

"Nhanh, nhanh chạy để giữ mạng! !"

Kéo quan tài đi, chắc chắn phải chết.

Táng Đế Quan, bây giờ là sự tồn tại đáng sợ nhất bên trong đế lộ.

Tất cả mọi người phát giác được sự xuất hiện của Táng Đế Quan, sắc mặt đều hoảng sợ, đồ vật cũng không kịp thu thập, muốn chạy trốn ngay lập tức.

Bỗng nhiên, có người nhận thấy được có điều gì đó không đúng.

Những cường giả cổ đại kéo quan tài lại không để ý chút nào đến bọn họ, nhanh chóng kéo Táng Đế Quan lao về phía bầu trời của bọn họ.

Giống như, đang tránh né cái gì đó?

Ý nghĩ này khiến không ít tu sĩ âm thầm líu lưỡi.

Có điều gì khiến Táng Đế Quan sợ hãi sao?

Không thể nào!

Nhưng sau đó, bọn họ liền nhìn thấy một bóng dáng mặc bạch y, phía sau ngưng tụ ra pháp tướng màu sắc rực rỡ, đang truy đuổi Táng Đế Quan.

Một quyền được tung ra, quyền kình khủng bố trùng trùng điệp điệp, làm nổ tung ngay tại chỗ một cường giả cổ đại có ý đồ ngăn cản hắn! !

Người kia, đúng là đang đuổi giết Táng Đế Quan! !

Trong nháy mắt, tất cả mọi người như nhìn thấy Thiên Thần giáng thế, cứu lấy chúng sinh!

Chương 634: Khu vực trung tâm của cấm địa Hoang Vu, có hỏi ta đã đồng ý hay chưa sao?

"Thiên Thần, đây là Thiên Thần!"

Một tu sĩ nhìn Sở Cuồng Nhân đuổi giết Táng Đế Quan, cực kỳ chấn động, nhịn không được cảm thán một tiếng.

Một tu sĩ khác nhịn không được vỗ vào đầu của hắn một cái, nói: "Thiên Thần cái đầu của ngươi, đó rõ ràng là Sở Cuồng Nhân!"

Tuy nói như thế, nhưng tu sĩ kia cũng cảm thấy cực kỳ rung động.

Hắn đã từng gặp Sở Cuồng Nhân, cũng biết thực lực của đối phương vô cùng mạnh mẽ, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, sẽ mạnh mẽ đến mức này.

Trên trăm vị cường giả cổ đại bảo vệ Táng Đế Quan, thế mà lại bị một mình Sở Cuồng Nhân đuổi theo đánh.

Loại thực lực này, chẳng phải mạnh đến quá biến thái rồi sao? !

"Thiên Thần!"

"Đây mới thật sự là Thiên Thần!"

Lúc này, trong thành có không ít bách tính nhìn thấy cảnh tượng Sở Cuồng Nhân truy sát Táng Đế Quan, nguyên một đám quỳ trên mặt đất, bái lạy.

Bọn họ không phải tu sĩ, đối với một số nhân vật nổi tiếng bên trong giới tu sĩ cũng chỉ nghe nói qua mà thôi.

Nhưng bọn họ biết về thảm họa Táng Đế Quan này, hàng trăm triệu sinh linh bị cỗ quan tài kia hủy diệt, dưới cái nhìn của bọn họ, có thể trấn áp được mối tai họa này, thì đó chính là Thiên Thần! !

"Thiên thần hạ phàm cứu vãn chúng sinh."

"Bái kiến Thiên Thần, cầu xin Thiên Thần hàng phục ác ma trong quan tài kia."

Vô số dân chúng quỳ trên mặt đất, nhìn bóng lưng ở phía xa của Sở Cuồng Nhân, trên mặt lộ ra vẻ thành kính.

Thậm chí ngay cả một số tu sĩ có tu vi yếu cũng có chút dao động, có ý muốn quỳ trên mặt đất bái lạy Sở Cuồng Nhân.

Một đám đạo thống Viễn Cổ bất lực, Táng Đế Quan mà Quang Minh Thần Giáo, Hắc Ám Thần Giáo tránh không kịp lại bị Sở Cuồng Nhân đuổi theo đánh, nhân vật như vậy, được gọi là là Thiên Thần, cũng không phải là không thể?

...

Sở Cuồng Nhân đuổi theo Táng Đế Quan, những cường giả cổ đại mưu toan ngăn cản hắn, tất cả đều bị hắn dùng một quyền đánh nổ.

Chiến lực và thần uy không có gì sánh kịp, cứ thế mà tạo ra một vùng được chiếu sáng bên trong đế lộ đag bị hắc ám và tuyệt vọng bao phủ.

Bất cứ nơi nào hắn đi qua, tất cả mọi người nhìn thấy cảnh tượng này, dù là tu sĩ hay dân chúng đều vô cùng kinh ngạc, kính trọng hắn như Thần Minh!

Có thể nói, sau khi giải quyết xong chuyện của Táng Đế Quan, nếu Sở Cuồng Nhân muốn tạo ra một Thần Giáo bên trong đế lộ, tuyệt đối là làm ít công to, thậm chí chỉ cần một phần sức rất nhỏ cũng có thể tạo ra giáo phái có quy mô không kém gì hai Thần Giáo lớn.

Bên trong cấm địa Hoang Vu.

Nhóm thiên kiêu của các đại đạo thống Viễn Cổ, lúc này đang thừa dịp Táng Đế Quan không có ở đây, xâm nhập sâu vào phần lõi, tìm kiếm các loại cơ duyên.

Khu vực trung tâm bên trong cấm địa Hoang Vu, đã nhiều năm không có ai có thể xâm nhập, cho nên nơi này quả thật ẩn chứa rất nhiều cơ duyên.

Một số thiên kiêu cấm kỵ, cũng thu hoạch được không ít.

Đùng!

Trên một ngọn núi, đột nhiên bộc phát ra một làn sóng dao động Đế khí kinh khủng, chỉ thấy Tần Thiên Thần bước ra khỏi một sơn động, trong mắt của hắn lóe ra ánh sáng nói: "Ba đạo Đế khí, ta đã tu luyện được ba đạo Đế khí!"

"Thêm ít sức mạnh, nhất định có thể đuổi kịp Sở Cuồng Nhân."

Hắn là Đại Đế chuyển thế, đạo tâm vô cùng cứng cỏi, những người khác bị Sở Cuồng Nhân đánh cho không trở mình nổi, trong lòng sinh ra tuyệt vọng.

Nhưng mà, Tần Thiên Thần không như vậy, hắn vẫn muốn đuổi theo! !

Lần này, khu vực trung tâm của cấm địa Hoang Vu mở ra, đây cũng là cơ hội duy nhất giúp hắn có thể đuổi kịp đối phương.

"Khu vực trung tâm của cấm địa Hoang Vu, vô số năm qua không biết có bao nhiêu người đã đến đây thăm dò, nhưng bởi vì sự tồn tại của Táng Đế Quan, hoặc là chết, hoặc là ngủ say trong mảnh đất đen."

"Cho dù là Đế giả, cũng không ngoại lệ, nhưng mà từ khi Thiên Đạo không được đầy đủ, Táng Đế Quan không có cách nào thao túng Đế giả phát huy toàn bộ chiến lực, nếu không, khi dùng Đế giả kéo quan tài, đó mới là lúc Táng Đế Quan kinh khủng nhất."

Tần Thiên Thần lẩm bẩm nói ra.

Hắn là Đại Đế chuyển thế, biết rất nhiều bí mật mà ngay cả các Hoàng giả cũng không biết, cũng biết, nhân vật bên trong Táng Đế Quan kia khủng bố cỡ nào.

Khi Táng Đế Quan phát huy toàn bộ thực lực, ngay cả Đế giả cũng sẽ phải đổ máu.

"Nhưng cho dù Táng Đế Quan chưa hoàn toàn phát huy hết sức mạnh, thì bên trong đế lộ này cũng không có ai có thể ngăn cản, không biết sẽ có bao nhiêu người phải chết đây."

Tần Thiên Thần lắc đầu, cũng không thèm để ý.

Suy nghĩ của hắn và những hoàng giả kia đều giống nhau, cho dù bá tánh bình thường có chết bao nhiêu cũng không ảnh hưởng tới hắn.

Hiện tại mục tiêu của hắn cũng chỉ có một, đó chính là vượt qua Sở Cuồng Nhân, sau đó lại thành đế lần nữa! !

"Đi đến mảnh đất đen tìm một chút cơ duyên đi."

Tần Thiên Thần nhìn về một mảnh đât màu đen ở phía xa xa, đó là một trong những chỗ nguy hiểm nhất khu vực trung tâm của cấm địa Hoang Vu, cũng là nơi trước kia mai táng Táng Đế Quan.

Nhưng mà bây giờ Táng Đế Quan không có ở đây, tính nguy hiểm của mảnh đất đen giảm mạnh, có lẽ, hắn có thể thu được cơ may lớn gì cũng nên.

Ngoại trừ Tần Thiên Thần, cũng có không ít thiên kiêu đều chạy về phía mảnh đất đen, tất cả mọi người muốn thừa dịp Táng Đế Quan không có ở đây, tìm kiếm cơ may lớn bên trong mảnh đất đen, từ đó dẫn trước đám thiên kiêu còn lại.

Các thiên kiêu cấm kỵ Bái Hồng Ngọc, Vương Quyền, Cửu Viêm, Ngưu Đại Lực, Sát Vô Xá đều chạy tới, ngoài ra, còn có không ít tuyệt đỉnh thiên kiêu.

Tất cả mọi người nhìn mảnh đất màu đen kia, trong mắt mang theo một chút kiêng kị, dù cho Táng Đế Quan không có ở đó, thế nhưng bên trong đất đen, vẫn tản ra sự quỷ quyệt như cũ, vô cùng kỳ lạ.

"E ngại không tiến, làm sao có thể đạt được cơ duyên lớn? ! Hơn nữa, hiện tại Táng Đế Quan không có ở đây, đây là cơ hội tốt nhất."

Vương Quyền cắn răng, muốn đi vào mảnh đất đen rộng lớn kia.

Không chỉ có hắn, trong mắt các thiên kiêu cấm kỵ như Bái Hồng Ngọc, Ngưu Đại Lực, Vân La Tử cũng lộ ra vẻ kiên quyết.

"Đúng vậy, nếu như ngay cả việc tiến vào mảnh đất đen cũng không dám, còn nói gì mà tranh đoạt đế vị, còn không bằng trực tiếp tìm một chỗ trồng trọt đi thôi."

"Ta nghe nói, đế vị trên Đế Sơn không chỉ một, dù cho không tranh nổi với Sở Cuồng Nhân, nhưng tranh đế vị còn lại cũng có thể."

"Không tranh nổi với Sở Cuồng Nhân? Hừ, ta không tin lần này vẫn không đánh lại hắn!" Sát Vô Xá hừ lạnh một tiếng nói ra.

Khi mọi người ở đây muốn bước vào mảnh đất đen, chỉ thấy toàn bộ mảnh đất đen đột nhiên xảy ra chấn động không rõ.

Sắc mặt của mọi người đột nhiên biến đổi, có chút kinh ngạc.

"Chuyện gì xảy ra? !"

"Lần chấn động này đột nhiên xuất hiện, đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?"

"Các ngươi nhìn..."

Bỗng nhiên, có thiên kiêu kinh ngạc hô một tiếng.

Chỉ thấy trung tâm mảnh đất đen, đột nhiên nứt ra một vết rách to lớn, một luồng khí cực kỳ quỷ quyệt không rõ bạo phát.

Mà nơi xa chân trời, cũng có một luồng khí quỷ quyệt đang nhanh chóng lướt đến, giống như có thể cảm ứng với khe nứt này.

Tất cả mọi người chú ý tới điều gì đó, ai nấy đều nhìn về phía chân trời, chỉ thấy một đạo hắc quang nhanh chóng lao đến, chính là Táng Đế Quan.

Giờ khắc này, thiên kiêu ở chỗ này, bao gồm Tần Thiên Thần, sắc mặt lập tức thay đổi, trở nên vô cùng hoảng sợ.

"Táng, Táng Đế Quan! !"

"Làm sao lại như vậy, sao Táng Đế Quan lại trở về nhanh như vậy, màu máu ở phía trên quan tài còn chưa hoàn toàn nhuộm hết than quan tài, đáng lẽ ra nó còn chưa hấp thụ đủ năng lượng, vì sao lại đột nhiên trở về!"

"Trời ạ, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra."

"Mau trốn đi!"

Một số thiên kiêu nhịn không được hoảng sợ chạy trốn.

Táng Đế Quan quá kinh khủng, những thiên kiêu như bọn họ, cho dù hợp sức lại với nhau rồi nhân lên mười lần cũng không thể chống lại nó.

"Không đúng! Người kéo quan tài đâu rồi? !"

Tần Thiên Thần chợt phát hiện cái gì đó.

Vốn dĩ, Táng Đế Quan có trên trăm vị cường giả cổ đại làm người kéo quan tài, nhưng mà hiện tại, lại chỉ còn lại vài người linh tinh.

Những người kéo quan tài còn lại đi đâu rồi?

Vào lúc mọi người ở đây nghi hoặc, chỉ nghe thấy phía chân trời truyền đến một tràng tiếng cười to: "Muốn trở lại lòng đất, ngươi có hỏi qua ta có đồng ý hay không chưa sao? !"

Chương 635: Ý đồ luyện hóa Táng Đế Quan, hai cái lớn nhất nhân vật nguy hiểm

"Muốn trở về lòng đất, có hỏi ta có đồng ý hay chưa sao? !"

Chân trời truyền đến một tràng tiếng cười to.

Chỉ thấy một luồng sáng rực rỡ lướt đến, Sở Cuồng Nhân điều khiển Vạn Đạo pháp tướng bỗng nhiên xuất hiện ở trong tầm mắt của tất cả mọi người.

Pháp tướng vô cùng cường đại đứng lơ lửng trên không, khí thế bàng bạc trấn áp tứ hải Bát Hoang, khiến ho tất cả Thiên Kiêu có mặt chấn động.

Sức mạnh như vậy, cho dù bọn họ có tiêu hết thời gian cả đời cũng chưa chắc có được.

"Sở Cuồng Nhân! !"

"Vậy mà hắn lại xuất hiện, hơn nữa, hắn đang làm cái gì? Hắn có ý gì, chẳng lẽ hắn đang truy đuổi Táng Đế Quan sao?"

"Không, điều đó không có khả năng, Táng Đế Quan này chính là một vật không rõ nguồn gốc có từ thời viễn cổ, tất cả đạo thống Viễn Cổ đều e sợ tránh không kịp, trên thế giới này tại sao có thể có người sẽ chủ động đuổi theo thứ này chứ? !"

Tất cả mọi người không thể tin được một màn trước mắt.

Cảnh tượng phát sinh kế tiếp, càng khiến cho mọi người trợn mắt.

Chỉ thấy, khi Sở Cuồng Nhân bắt gặp Táng Đế Quan sắp xông về lòng đất, quả thật đã tăng tốc độ, tiến tới một bước, pháp tướng sau lưng bắt lấy xiềng xích lan ra từ Táng Đế Quan, cứ thế mà kéo nó lại!

Mấy cường giả cổ đại còn lại thấy thế, lập tức phóng về phía Sở Cuồng Nhân, bộc phát ra năng lượng vô cùng cường đại.

Linh lực Đế khí, một mạch đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

"Đã giết rất nhiều rồi, vậy mà còn sót lại mấy tên." Sở Cuồng Nhân nhếch miệng, đưa tay tung ra một quyền, pháp môn vô địch bạo phát, nhật nguyệt điên đảo, dị tượng các ngôi sao rơi xuống ào ào xuất hiện.

Sức mạnh như muốn hủy diệt thiên địa, đánh cho mấy cường giả cổ đại nổ tung.

Một màn trước mắt, khiến cho nhóm thiên kiêu ở chỗ này trợn mắt hốc mồm.

Chiến lực này, rốt cuộc kinh khủng đến mức nào? !

Tên quái vật này, rốt cuộc kinh khủng đến mức nào? !

Cho dù Tần Thiên Thần có là Đại Đế chuyển thế cũng sững sơ, chuyện đuổi theo Táng Đế Quan vậy mà cũng sẽ xảy ra? !

Chuyện này không khỏi quá kinh thiên động địa rồi!

Cho dù Thiên Đạo không được đầy đủ, cộng thế sự hạn chế từ đế lộ, Táng Đế Quan không có cách nào phát huy toàn bộ sức mạnh, nhưng mà, cũng tuyệt đối không phải thứ mà một kẻ dưới Đế giả có thể ngăn cản được! !

Vậy mà Sở Cuồng Nhân lại có thể dùng sức một mình mình đuổi theo Táng Đế Quan, hơn nữa còn đánh chết gần như toàn bộ trăm người kéo quan tài! !

Loại sức mạnh này, chẳng lẽ gia hỏa này lại thành đế sao? !

Trong lòng Tần Thiên Thần không khỏi có chút tuyệt vọng, chuyện Sở Cuồng Nhân thành đế gần đã là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Mà nhân vật này một khi thành đế, tất nhiên sẽ trở thành Đế giả vô cùng cường đại, dù hắn sống thêm đời thứ hai cũng không đuổi kịp đối phương.

Cũng cảm thấy tuyệt vọng, còn có một số thiên kiêu cấm kỵ còn đang ôm một tia hi vọng muốn đuổi theo Sở Cuồng Nhân.

"Tên quái vật này!"

Sát Vô Xá cắn răng nói ra, trong lòng có loại cảm giác bất lực.

Nhóm thiên kiêu đều kinh ngạc nhìn Sở Cuồng Nhân, nhưng Sở Cuồng Nhân lại không rảnh để ý đến bọn họ, giờ phút này, hắn đặt toàn bộ tâm trí của mình lên trên Táng Đế Quan.

Năng lượng Hỗn Độn bên trong cỗ quan tài này, hắn nhất định phải có được.

Loại cơ duyên kia, so với việc hắn lấy được toàn bộ bảo vật trên đế lộ còn quý báu hơn gấp mười lần!

"Tới đây cho ta!"

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng, Táng Đế Quan cứ thế mà bị kéo qua, hai cánh tay của Vạn Đạo pháp tướng bắt lấy quan tài, một tay ôm lấy thân quan tài, một cái tay khác muốn mở nắp quan tài ra.

Nhưng mà, Táng Đế Quan này là một vật không rõ nguồn gốc có từ thời viễn cổ, chất liệu đặc thù, mặc cho Sở Cuồng Nhân thi triển đủ loại thủ đoạn cũng không thể mở nó ra, lông mày hắn cau lại, đột nhiên cảm thấy khó giải quyết.

"Mở không ra, thật phiền phức, chẳng lẽ phải ném nó về lòng đất sao?" Sở Cuồng Nhân lầm bầm nói, ánh mắt của hắn đảo qua hoa văn quỷ quyệt phía trên Táng Đế Quan, bỗng nhiên, linh quang chuyển động.

Táng Đế Quan này, tuy là vật tà môn, là một vật chẳng lành, nhưng xem ra cũng là một món bảo vật, không biết, có thể luyện hóa hay không?

Đây là một ý nghĩ cực kỳ to gan.

Phải biết rằng, vật không rõ nguồn gốc có từ thời viễn cổ, ngay cả Đế giả cũng vô cùng kiêng kị, mà muốn luyện hóa nó, càng là chuyện không có ai dám tuỳ tiện nếm thử.

"Thử một chút!"

Sở Cuồng Nhân nghĩ đến đây, bắt đầu luyện hóa.

Nhưng mà, khi hắn bắt đầu dùng linh lực Đế khí luyện hóa, khí tức quỷ quyệt ẩn chứa bên trong Táng Đế Quan bỗng nhiên bạo phát, hoàn toàn đánh vỡ linh lực Đế khí của hắn, căn bản không cho hắn có cơ hội luyện hóa.

Không chỉ có như thế, cái kia cỗ khí tức quỷ quyệt cũng nắm chặt thời cơ, xâm nhập vào thân thể của hắn, điên cuồng phá hư lục phủ ngũ tạng bên trong thân thể của hắn.

Lúc này, nếu đổi thành những người khác, cho dù là Hoàng giả đứng đầu cũng sẽ bị luồng khí tức quỷ quyệt này làm cho thân thể bị nổ tung!

Cho dù Sở Cuồng Nhân có cơ thể vô cùng cường đại, nhưng trước khí tức quỷ quyệt này, khung xương, kinh mạch cũng nhận được không chấn thương.

Nhưng mà, ngoại trừ cơ thể vô cùng cưỡng hãn, Sở Cuồng Nhân còn có thân thể Bất Tử, đó mới là một trong những chỗ dựa lớn nhất của hắn!

Ngay khi thân thể bị thương, thân thể Bất Tử sẽ được khởi động ngay lập tức! !

Kinh mạch, cơ thể nhanh chóng được tái tạo lại!

Tay Sở Cuồng Nhân vẫn đặt ở bên ngoài Táng Đế Quan như cũ, linh lực Đế khí trong cơ thể không ngừng tuôn ra, ý đồ muốn luyện hóa hóa.

Mà khí tức quỷ quyệt của Táng Đế Quan cũng đang không ngừng phá hủy cơ thể của Sở Cuồng Nhân, nhưng nó cũng nhanh chóng được chữa trị.

"Cho dù ngươi có đánh ta thành tro, ta cũng không có việc gì."

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng nói.

Hiện tại, thân thể Bất Tử của hắn đang ở tầng thứ tư, tích huyết trọng sinh!

Trừ khi đánh hắn thành những phần tử còn nhỏ hơn tro tàn, chỉ cần còn lại một giọt máu, là hắn có thể trọng sinh vô số lần!

Mà hắn, vẫn chưa thấy Táng Đế Quan có năng lực như thế!

Đây cũng là nguyên nhân mà hắn dám mạo hiểm luyện hóa Táng Đế Quan.

Cứ như vậy, một kẻ muốn luyện hóa đối phương, một kẻ muốn phá hủy đối phương, hai bên lâm vào trạng thái giằng co.

Nhóm thiên kiêu ở bốn phía nhìn bàn tay đặt ở phía trên Táng Đế Quan của Sở Cuồng Nhân, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, nhất là Tần Thiên Thần, cũng phải trợn mắt hốc mồm.

Từ xưa đến nay, không có người nào dám trực tiếp đụng vào Táng Đế Quan.

Hiện tại, Sở Cuồng Nhân lại làm được.

Không chỉ có như thế, vậy mà hắn còn muốn luyện hóa cái vật chẳng lành này!

"Cái tên điên này, hắn không muốn sống nữa sao? !"

Một màn trước mắt, khiến Tần Thiên Thần không cách nào tin nổi.

Mà thiên kiêu ở đây cũng không dám tiến vào mảnh đất đen để thăm dò, hiện tại Táng Đế Quan trở về, lại có thêm Sở Cuồng Nhân, ai mà biết lát nữa có xuất hiện biến cố gì hay không, hiện tại tiến vào mảnh đất đen, thật sự là quá nguy hiểm.

"Táng Đế Quan, Sở Cuồng Nhân... Có thể gọi là hai thứ nguy hiểm nhất bên trong đế lộ này không không? !"

Một thiên kiêu bỗng nhiên nói ra, mọi người có chút kinh ngạc.

"Hoàn toàn chính xác, hai thứ này quả thật là nhân vật nguy hiểm nhất, các ngươi nói xem, nếu như Sở Cuồng Nhân có thể luyện hóa Táng Đế Quan thì sẽ xảy ra cảnh tượng gì?" Có thiên kiêu tùy ý nói.

Lần này, không có người nào có thể trả lời hắn.

Nếu hai cái nhân vật nguy hiểm nhất liên hợp lại, thì không phải chuyện đơn giản như một cộng một.

"Không thể nào." Giọng điệu Tần Thiên Thần khẳng định nói: "Từ xưa đến nay, không ai có thể luyện hóa Táng Đế Quan, cho dù là Đế giả cũng không được, quả thật Sở Cuồng Nhân là kỳ tài của thiên đạo, nhưng cho dù là hắn, cũng không có khả năng luyện hóa được Táng Đế Quan này!"

Nhưng khi hắn nghĩ đến Sở Cuồng Nhân luôn làm ra những chuyện không tưởng, cuối cùng lại nói thêm một câu: "Có lẽ, chờ sau khi hắn thành đế thì khả năng."

Đúng vậy, Sở Cuồng Nhân quá hiểu cách đánh vỡ nhận thức của người khác, cho nên cho dù là Tần Thiên Thần cũng không dám chắc chắn.

Hắn thấy, sau khi Sở Cuồng Nhân thành đế có lẽ có thể làm được những chuyện mà nhóm Đế giả không làm được, nhưng mà bây giờ đối phương còn chưa thành đế, muốn luyện hóa Táng Đế Quan, căn bản là chuyện không có khả năng.

Chương 636: Đám thiên kiêu dựng lại lòng tin, các đạo thống vui mừng hớn hở

Trên không hắc thổ, Sở Cuồng Nhân và Táng Đế Quan lâm vào trạng thái giằng co.

Một người muốn luyện hóa đối phương, một người muốn phá hủy đối phương, hai cỗ lực lượng va chạm trong hư không, tạo thành một lực trường kinh khủng, hư không đều bốn phía đều có cảm giác bị bóp méo.

Lúc này nếu có người tới gần một phạm vi nhất định, chắc chắn sẽ bị cỗ lực trường kinh này đánh nát thành cặn bã.

Thời gian dần trôi qua, dường như Sở Cuồng Nhân đã chiếm thế thượng phong.

Mặc dù lực lượng của Táng Đế Quan có thể phá hủy thân thể hắn, nhưng Bất Tử chi thân của hắn lại có thể nhanh chóng tiến hành chữa trị.

Nửa ngày trôi qua, hắn vẫn trong trạng thái lông tóc không hao tổn gì, xem xét lại Táng Đế Quan, lực lượng phản kháng đã càng ngày càng yếu.

“Ha, ngươi đã đến cực hạn rồi sao?”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, sau đó lấy ra Hỗn Độn chi khí mà ngày trước lấy được trong Táng Đế Quan ra, hút nhập vào cơ thể, vận chuyển Thiên Địa Hồng Lô Thể, nhanh chóng chuyển hóa thành linh lực, lực lượng.

Sau đó, hắn thôi động lực lượng, tăng tốc luyện hóa Táng Đế Quan này.

Ngay lúc này, nắp quan tài Táng Đế Quan bỗng nhiên một tiếng kẽo kẹt mở ra, một đạo ánh sáng màu đen chiếu ra, bao phủ Sở Cuồng Nhân, sau đó bộc phát một cỗ hấp lực kinh khủng, hút hắn vào trong quan tài.

Đột nhiên xuất hiện biến hóa, khiến tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm.

“Đã xảy ra chuyện gì? !”

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau.

Tần Thiên Thần cũng có chút mộng, “Hắn tiến vào Táng Đế Quan rồi?”

Từ xưa đến nay, trong Táng Đế Quan cất giấu thứ gì, vô số Đế giả đều không biết.

Không có nhiều Đế giả dám đụng vào vật không rõ bực này, đừng nói đến chuyện tiến vào trong này tìm tòi hư thực.

Nhưng bây giờ, trước mặt bao nhiêu người, Sở Cuồng Nhân lại tiến nhập Táng Đế Quan, trở thành người đầu tiên tiến nhập Táng Đế Quan từ xưa đến nay.

Ít nhất, trong nhận thức của Tần Thiên Thần chính là như vậy.

“Rốt cuộc trong Táng Đế Quan cất giấu cái gì, có lẽ, câu đố vạn cổ này sắp có lời giải rồi.”

Trong lòng Tần Thiên Thần bỗng nhiên có chút mong đợi.

Nhưng lúc này, Sát Vô Xá bên cạnh lại cười lạnh một tiếng, “Vật chẳng lành bực này, người khác chạm vào đều phải chết, đừng nói đến chuyện trực tiếp tiến vào bên trong, theo ta thấy, Sở Cuồng Nhân, hắn phải chết!”

Nghe hắn ta nói như thế, cũng không có bao nhiêu người phản đối.

Đúng vậy, Táng Đế Quan là vật chẳng lành, người nhiễm phải đều không có kết cục tốt, mà lúc này, Sở Cuồng Nhân lại trực tiếp tiến vào trong quan tài, mặc dù lúc trước không ai làm được, nhưng không có nghĩa đây là chuyện tốt.

Có lẽ trong quan kia còn ẩn giấu sát cơ càng thêm trí mạng!

“Chẳng lẽ, Sở Cuồng Nhân đã chết rồi?”

Bái Hồng Ngọc kinh nghi bất định nói.

“Không nhất định, có lẽ đối phương gặp cơ duyên khác ở bên trong đó.” Vương Quyền lắc đầu, suy đoán nói.

“Đừng đùa, vật chẳng lành kia sẽ có cơ duyên gì, Sở Cuồng Nhân nhất định đã chết.” Sát Vô Xá hừ lạnh một tiếng.

“Không sai, đây chính là vật chẳng lành, ngay cả các Đế giả cổ lão cũng kiêng dè không thôi, Sở Cuồng Nhân, nhất định không sống được.”

Cửu Viêm của tộc Cửu Anh cười lạnh một tiếng nói.

Lúc này, Táng Đế Quan bỗng nhiên chấn động một cái.

Dị động này khiến sắc mặt tất cả mọi người thay đổi, Sát Vô Xá và Cửu Viêm càng kinh nghi bất định, không thể nào, chẳng lẽ không chết thật? !

Nhưng sau khi Táng Đế Quan chấn động một cái liền chui vào vết nứt hắc thổ, không thấy bóng dáng.

Trong cái nhìn chăm chú của mọi người, vết nứt hắc thổ dần đóng lại, tất cả lại trở về bình tĩnh như thường.

“Ha ha, hắn trăm phần trăm đã chết!”

Sát Vô Xá ha ha cười nói.

Bên cạnh, Cửu Viêm cũng là lộ ra nụ cười thư thái.

Đám thiên kiêu cấm kỵ khác như mấy người Tử Võ Cực, Bái Hồng Ngọc ít nhiều đều cảm thấy vui vẻ, thở dài nhẹ nhõm, giống như tảng đá vẫn đè nặng trước ngực đã dời đi rồi.

“Đáng tiếc, thiên kiêu rực rỡ nhất, vẫn lạc.”

Tần Thiên Thần lắc đầu nói.

Sau đó, hắn ta ngẩng đầu ưỡn ngực, hướng mặt về phía mặt trời gay gắt, “Tiếp theo sẽ là thời đại thuộc về Tần Thiên Thần ta! !”

Các thiên kiêu cấm kỵ khác cũng tươi cười rạng rỡ, suy nghĩ thông suốt, tâm trạng vốn âm u tử khí đã toả sáng sinh cơ.

“Táng Đế Quan đã trở lại hắc thổ, nơi đây không thích hợp thăm dò tiếp, ta dự định đi nơi khác nhìn xem.”

“Đúng vậy, hắc thổ không thích hợp thăm dò, hơn nữa, chúng ta cũng đừng quấy rầy Sở Cuồng Nhân ở đây nghỉ ngơi, đi thôi.”

“Dùng hắc thổ làm mộ phần, Táng Đế Quan làm quan tài, đây chính là đãi ngộ mà ngay cả Đại Đế cũng không được hưởng thụ, Sở Cuồng Nhân, ngươi có phúc lớn a.”

Trên mặt một đám thiên kiêu nở nụ cười rời khỏi hắc thổ.

Rất nhanh, hắc thổ lớn như vậy đã không còn một ai.

Mà không lâu sau, tin tức Sở Cuồng Nhân táng thân tại Táng Đế Quan đã như cơn lốc nhanh chóng truyền khắp đế lộ.

Không ít người đều cảm thấy không thể tin được.

Sở Cuồng Nhân, chết rồi? ?

Thiên kiêu sáng chói nhất, rực rỡ nhất trên đế lộ kia, chết rồi? !

Chuyện này sao có thể? !

Hơn mười vị Hoàng giả tuyệt đỉnh vây giết hắn, nhiều đạo thống Viễn Cổ muốn giết hắn như vậy, hắn đều không chết, làm sao lại đột nhiên chết được?

Suy nghĩ đầu tiên của tất cả mọi người là không tin.

Nhưng được rất nhiều người kiểm chứng, cuối cùng mọi người cũng xác định, Sở Cuồng Nhân đã bị Táng Đế Quan hút vào trong hắc thổ, chôn trong đất.

Táng Đế Quan, đó là vật không rõ trong hắc thổ, hắc thổ, đó là nơi quỷ quyệt nhất trong cấm địa Hoang Vu, hai tầng nguy hiểm, cho dù là Đế giả cũng thập tử vô sinh, huống chi, Sở Cuồng Nhân còn chưa thành đế.

Dường như đã có thể xác định, Sở Cuồng Nhân, chết rồi!

Trong lúc nhất thời.

Vô số tu sĩ cảm thấy tiếc hận không thôi.

Nhưng rất nhiều đạo thống Viễn Cổ lại vui mừng hớn hở.

Kiếm tộc.

“Ha ha, Sở Cuồng Nhân, ngươi chết thật tốt, chết thật tốt!”

Tộc trưởng Kiếm tộc cười ha ha, vô cùng hưng phấn.

Vô số năm qua, lần đầu tiên hắn ta cảm thấy vui sướng như vậy, so với lúc trở thành tộc trưởng Kiếm tộc còn vui vẻ hơn trăm lần nghìn lần.

“Phân phó xuống, hôm nay bày yến, mọi người không say không về!”

Tộc trưởng Kiếm tộc cười to nói.

“Vâng.”

Ngoại trừ Kiếm tộc, các đạo thống Viễn cổ như Vương gia, Bái gia, Tần gia, Ma tộc đều vô cùng phấn chấn với tin tức Sở Cuồng Nhân bỏ mình.

Các đại đạo thống Viễn Cổ vui mừng hớn hở giống như đón tết.

Mà ở các nơi còn lại.

Tai ương Táng Đế Quan đã trôi qua, vô số địa phương còn đắm chìm trong trong bi thương, hoàn toàn trái ngược với cảnh tượng hoan hỉ của các đạo thống Viễn Cổ.

Trong một tòa thành trì.

Có một điêu khắc sư lấy ra một khối gạch đá cất giấu đã lâu, điêu khắc một pho tượng, đặt ở trong sân.

“Phụ thân, hắn là ai?”

Một nữ hài hiếu kỳ chỉ tượng đá điêu khắc nói.

Điêu Khắc sư không trả lời, mà lôi kéo nữ hài kia cùng nhau quỳ trên mặt đất, trịnh trọng dập đầu ba cái về phía pho tượng.

“Hắn là đại ân nhân của chúng ta.”

“Vì kéo quan tài, chắc chắn phải chết, các đại đạo thống Viễn Cổ đều co đầu rút cổ không ra, là hạng người ham sống sợ chết, chỉ có hắn, đứng ra, lực chiến yêu nghiệt, cuối cùng trả thiên hạ một mảnh thái bình…”

Điêu Khắc sư nói.

Vô số bình dân cũng có suy nghĩ như Điêu Khắc sư, trong cái nhìn của bọn họ, so với các đạo thống viễn cổ co đầu rút cổ không ra, vứt bỏ thiên hạ bách tính không để ý.

Thì Sở Cuồng Nhân đứng ra hoàn toàn xứng đáng là chúa cứu thế, nhất là sau khi tin tức Sở Cuồng Nhân đã chết truyền ra, cuối cùng Táng Đế Quan không đi ra làm chuyện ác, càng chứng minh phỏng đoán của dân chúng.

Sở Cuồng Nhân, đã lấy sinh mệnh phong ấn Táng Đế Quan.

Lời đồn này đã lưu truyền ra.

Vô số dân chúng vì đó dựng bia chép sử, thanh thế của Sở Cuồng Nhân to lớn, vượt qua bất kỳ thời điểm nào lúc trước.

Chương 637: Người vong tình động tình, tình hình trong quan, Bồ Đề Liên Hoa Kinh

“Sở Cuồng Nhân chết rồi? !”

Trong Thất Tình môn.

Tin tức Sở Cuồng Nhân bỏ mình truyền đến nơi này.

Vừa biết được tin tức, Doanh Hoàng không khỏi có chút chấn kinh, mà trước mặt nàng, Lãnh Ngưng Ngọc vừa rồi còn xin nàng chỉ điểm lại cảm thấy nội tâm đột nhiên run sợ, sắc mặt trở nên trắng xám.

“Doanh Hoàng, đã xảy ra chuyện gì? !”

Lãnh Ngưng Ngọc có chút bối rối hỏi.

Doanh Hoàng kinh ngạc nhìn trước vị thiên kiêu cấm kỵ tu hành vong tình chi đạo trước mặt, không khỏi kinh ngạc, nhưng cũng không nghĩ nhiều, nói rõ chuyện Sở Cuồng Nhân đã chết trong hắc thổ cho Lãnh Ngưng Ngọc.

Sau khi nghe xong, hai mắt Lãnh Ngưng Ngọc có chút vô thần.

Nàng có chút thất tha thất thểu đi ra đại điện, thân thể đơn bạc gầy yếu bỗng nhiên tiêu tán ra một loại tuyệt vọng vô cùng nồng đậm.

Hai người Lãnh Nguyệt tiên tử, Xích Nguyệt đi tới, nhìn thấy trạng thái của Lãnh Ngưng Ngọc, đáy lòng hung hăng co thắt.

“Sư tỷ, ngươi sao vậy?” Xích Nguyệt đi lên hỏi.

“Hắn chết, hắn chết rồi...”

Lãnh Ngưng Ngọc vô thần nỉ non, hai mắt dường như đã mất đi tiêu cự đi về phía trước, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người nàng, lại không khiến nàng cảm thấy ấm áp, nàng cảm thấy thân thể mình lạnh như băng.

Ở ngực, dường như có thứ gì đó bị chặn lại.

Trong mắt có thứ gì đó không thể khống chế chảy ra.

“A! ! !”

Cuối cùng, Lãnh Ngưng Ngọc hét lên một tiếng kêu khóc đến tê tâm liệt phế, trên người lộ ra một cỗ đau buồn chi ý vô cùng nồng đậm.

Người vong tình động tình, là thâm tình nhất.

Sau lưng, Lãnh Nguyệt tiên tử nhìn thấy tình cảnh này, đột nhiên cảm giác có chút đau lòng, quyết định ban đầu của nàng, rốt cuộc có đúng không?

Chuyện thay đổi quá nhanh, khiến nàng vội vàng không kịp chuẩn bị.

Nàng không ngờ, Lãnh Ngưng Ngọc lại tình thâm như vậy.

Nàng càng không ngờ, Sở Cuồng Nhân lại đột nhiên vẫn lạc, vị thiên kiêu chói mắt như mặt trời gay gắt kia, làm sao lại đột nhiên liền biến mất như thế?

“Sư tỷ, sư tỷ, ngươi đừng khóc, đừng khóc...”

Xích Nguyệt đi lên trước, ôm Lãnh Ngưng Ngọc từ phía sau, an ủi đối phương, nhưng vừa nói, nàng cũng không nhịn được khóc ra tiếng.

Lãnh Nguyệt tiên tử đi đến bên cạnh, vẻ mặt có chút phức tạp.

Lãnh Ngưng Ngọc nhìn nàng lệ rơi đầy mặt, chỉ tim nói: “Sư tôn, ta yêu hắn, nhưng chỗ này của ta đau quá, đau quá...”

“Hài tử, rất nhanh sẽ hết đau.”

Lãnh Nguyệt tiên tử ôm nàng, ánh mắt nhìn về chỗ sâu trong Thất

Tình môn, nói: “Ngưng Ngọc, bây giờ là lúc ngươi nên tiến vào Vong Tình Thiên rồi.”

Vong Tình Thiên là một bí cảnh trong Thất Tình môn.

Chỉ có người tu hành Thái Thượng Vong Tình Đạo mới có thể tiến vào, cũng chỉ có ở nơi đó, Thái Thượng Vong Tình Đạo mới có thể chân chính đạt đến đại thành.

Trước kia, Lãnh Nguyệt tiên tử vẫn không cho Lãnh Ngưng Ngọc tiến vào, bởi vì đối phương không trải qua tình yêu, cũng không phải chính thức tu hành vong tình đạo.

Chưa từng có tình yêu, nói gì đến quên?

Nhưng bây giờ, là lúc để nàng đi vào.

…

Cấm địa Hoang Vu, dưới hắc thổ.

Trong Táng Đế Quan.

Sở Cuồng Nhân bị hút vào trong đó, đi tới một không gian vô cùng xám xịt, bốn phía có Hỗn Độn khí không ngừng dâng trào, cuồn cuộn không dứt.

Hỗn Độn chi khí ở đây vô cùng nồng đậm, một đạo đã có thể áp sập một vùng núi, nhưng bây giờ lại quấn quanh Sở Cuồng Nhân, đâu chỉ trăm ngàn đạo, áp lực kinh khủng điên cuồng nghiền ép lên thân thể hắn.

Nhưng dáng vẻ của hắn vẫn rất bình tĩnh, hiếu kỳ đánh giá bốn phía, không vội vã hấp thu Hỗn Độn chi khí này.

“Không ngờ trong Táng Đế Quan lại giấu một không gian rộng lớn như vậy, có ý tứ, vô tận năm tháng đến nay không có ai tiến vào không gian trong Táng Đế Quan, ta là người đầu tiên sao? !”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Linh niệm của hắn tuôn ra, dò xét bốn phía, nhưng linh niệm của hắn chỉ có thể lan tràn ra mười dặm, còn lại, đều bị Hỗn Độn chi khí áp chế.

Hắn cũng không nóng nảy, tùy ý đi về một phương hướng.

Một lúc lâu sau.

Hắn đi tới trước mặt một vách tường, vách tường màu đỏ thẫm, phía trên khắc vô số hoa văn quỷ dị.

“Hoa văn này, giống như ẩn chứa một loại đạo vận quỷ dị nào đó, đây không phải hoa văn, mà là... Đạo văn! !”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, nhìn lên vách tường phía trước, vô số đạo văn xen lẫn, hình thành một mặt tượng đạo văn vô cùng rộng rãi!

“Đúng là càng ngày càng có ý tứ.”

Sở Cuồng Nhân đi theo vách tường đến phía cuối.

Mơ hồ, bên tai đột nhiên truyền đến từng đợt thanh âm quỷ dị, âm tiết rối loạn, thỉnh thoảng trầm thấp, thỉnh thoảng bén nhọn, không có bất kỳ trình tự quy tắc nào, giống như muốn phá màng nhĩ, đâm vào đại não người ta.

Âm tiết này, quá mức quỷ dị.

Lại khiến Sở Cuồng Nhân có cảm giác hoa mắt váng đầu.

“Không đúng, thanh âm này có hiệu quả ảnh hưởng đến tâm thần.”

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng tụ, niệm lực phun trào.

Hắn nắm giữ thiên phú niệm lực, có thể ngăn cản tuyệt đại đa số công kích nhằm vào phương diện tinh thần.

Sau khi tạo nên mấy tầng bích chướng niệm lực cho mình, hắn tiếp tục đi về phía trước, nhưng những thanh âm kia lại càng ngày càng dày đặc, công hiệu cũng càng thêm mãnh liệt.

Ngay cả bích chưởng niệm lực của Sở Cuồng Nhân cũng có chút không chịu nổi.

Không chỉ như thế, hắn càng đi về phía trước, thanh âm kia càng ảnh hưởng đến tâm thần, dần dần xâm nhập đến linh hồn.

“Xem ra tạm thời không thể tiếp tục tiến lên.”

Linh hồn của hắn đúng là vô cùng cứng cỏi, sau khi đột phá Vô Thượng Thánh Nhân, từng được vô số tử khí đi vào, cải tạo linh hồn.

Nhưng việc liên quan đến linh hồn, hắn không muốn tuỳ tiện mạo hiểm, dù sao ở nơi quỷ dị như vậy, một khi có sai lầm, ai biết sau đó sẽ gặp phải chuyện gì.

“A, đó là cái gì?”

Sở Cuồng Nhân chợt phát hiện cách đó không xa xuất hiện một đạo kim quang nhàn nhạt, đi vào xem xét, đây chính là một bộ thi hài màu vàng.

Trên bộ thi hài này mặc áo cà sa màu đỏ, từ hình thái thi hài đến xem, đây là một nhân tộc, có thể là tăng nhân.

“Ha, xem ra ta không phải là người đầu tiên đi vào đây.”

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

Hắn quan sát thi hài, phát hiện trên mặt đất còn có một hàng chữ.

“Minh Thần ngữ điệu, nhiếp hồn đoạt phách, Bồ Đề Liên Hoa Kinh chưa đến tầng thứ mười, không thể xâm nhập...”

Nhìn hàng chữ nhỏ, Sở Cuồng Nhân lục lọi trên thi hài một trận, mò được một cái Càn Khôn giới từ trên ngón tay đối phương.

Hắn gỡ xuống, linh niệm vừa động, phát hiện một bản kinh thư phong cách cổ xưa, bên trong ghi chép vô số tự phù huyền diệu.

“Đây là... Công pháp linh hồn chi đạo? !”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Công pháp liên quan đến linh hồn quá hiếm thấy, trên người Sở Cuồng Nhân cũng không có a.

“Không ngờ trong Táng Đế Quan lại phát hiện một bản công pháp linh hồn chi đạo, hơn nữa còn trong tình huống này.”

Sở Cuồng Nhân có hơi xúc động.

Thanh âm hắn nghe thấy kia, hẳn là Minh Thần ngữ điệu mà bộ thi hài trước mặt này nói, hắn đang có chút buồn rầu không biết ứng phó với Minh Thần ngữ điệu thế nào, thì bộ công pháp linh hồn này đã tự đưa tới cửa.

Thật sự là thiếu cái gì đến cái đó.

Sở Cuồng Nhân mở quyển công pháp này ra, bắt đầu lĩnh hội.

Đây là một bản đế kinh, phía trên ghi lại một loại công pháp tên là Bồ Đề Liên Hoa Kinh, thiên hướng về pháp môn Phật Đạo linh hồn.

Bộ Đế kinh này chia thành mười hai tầng, từ hàng chữ bộ thi hài này ghi lại lúc còn tỉnh táo này, ít nhất Sở Cuồng Nhân phải tu hành đến tầng thứ mười mới có thể tiếp tục xâm nhập.

Linh hồn của Sở Cuồng Nhân từng được tử khí cải tạo, cộng thêm bản thân hắn có thuộc tính Tọa Vong Vô Ngã gia trì, ngộ tính của hắn mạnh mẽ đến gần như không thể tin được, đối với hắn mà nói, lĩnh hội đế kinh là chuyện dễ như trở bàn tay.

Rất nhanh, hắn đã hiểu thấu đáo mười hai tầng của Bồ Đề Liên Hoa Kinh.

Còn lại, chỉ có tu luyện.

Chương 638: Bồ Đề Liên Hoa Kinh tầng mười hai, Hỗn Độn Thể trong Táng Đế Quan

Trong Táng Đế Quan, Sở Cuồng Nhân cơ duyên đạt được đế kinh

Bồ Đề Liên Hoa Kinh, sau khi tìm hiểu thấu đáo, lập tức bắt đầu tu hành.

Trong sương mù hỗn độn, Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, vận chuyển Đế khí, số tầng của Bồ Đề Liên Hoa Kinh không ngừng tăng lên.

Chỉ thấy trong Linh Khư của hắn, bỗng nhiên xuất hiện một đóa hoa sen bằng vàng, trên đài sen có môt người tý hon đang ngồi.

Mà người tý hon này, chính là linh hồn của Sở Cuồng Nhân.

Trên đài sen, kim quang lưu chuyển, có tám cánh hoa chập chờn, phía trên lưu chuyển đạo vận vô cùng huyền diệu.

Tám cánh hoa, biểu tượng hắn đã tu hành Bồ Đề Liên Hoa Kinh đến tầng thứ tám, đây chính là cảnh giới cao nhất hắn có thể tu hành được trong giai đoạn hiện tại.

Còn tầng thứ chín, phải đạt đến cảnh giới Đế giả mới được.

“Phải đến cảnh giới Đế giả mới có thể tu hành được tầng thứ chín, nhưng muốn xâm nhập vào trong, ít nhất phải đạt tới tầng thứ mười, độ khó khăn này, không tầm thường a.”

“Nhưng ta là người bình thường sao? !”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lướt qua một đạo tinh quang.

Nế ở địa phương khác, có lẽ hắn chỉ có thể dừng bước ở đây.

Nhưng hiện tại, vị trí của hắn là trong Táng Đế Quan, bốn phía đều là Hỗn Độn chi khí vô cùng vô tận!

Những Hỗn Độn chi khí này có thể chuyển hóa thành bất luận năng lượng thuộc tính nào.

Đồng dạng, cũng có thể chuyển hóa thành năng lượng linh hồn!

Mà bản thân Sở Cuồng Nhân lại nắm giữ Thiên Địa Hồng Lô Thể, có thể hấp thu luyện hóa vô cùng nhanh chóng, hóa thành năng lượng linh hồn tu hành Bồ Đề Liên Hoa Kinh!

“Luyện hóa cho ta! !”

Sở Cuồng Nhân thôi động Thiên Địa Hồng Lô Thể đến công suất lớn nhất.

Trong chớp mắt, chỉ thấy bốn phía chấn động một cái, ngay sau đó có vô số Hỗn Độn chi khí điên cuồng dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Hỗn Độn chi khí, đây là chí bảo hiếm thấy trong thiên địa, dù chỉ là một đạo cũng khiến vô số Hoàng giả tranh đoạt.

Nhưng bây giờ, Hỗn Độn chi khí dâng trào về phía Sở Cuồng Nhân giống như trăm sông đổ về một biển, đến hàng vạn đầu, vô cùng cuồn cuộn!

Oanh! !

Trong nháy mắt Hỗn Độn chi khí tiếp xúc với nhục thân của Sở Cuồng Nhân, thân thể của hắn chấn động một cái, Thiên Địa Hồng Lô Thể đúng là có thể nhanh chóng luyện hóa Hỗn Độn chi khí, hơn nữa Hỗn Độn chi khí ở đây có rất nhiều! !

Nhiều đến mức nhục thân của Sở Cuồng Nhân không thể thừa nhận cỗ áp lực khủng bố khi lực lượng này truyền nhập vào cơ thể hắn, hắn còn như vậy, nếu đối là tu sĩ khác, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ hóa thành bột mịn!

“Ngoại trừ Thiên Địa Hồng Lô Thể, ta còn có Bất Tử chi thân!”

Bất Tử chi thân phát động!

Hai đại thể chất Thần cấp cùng vận chuyển, trợ giúp Sở Cuồng Nhân nhanh chóng luyện hóa Hỗn Độn chi khí, tu hành Bồ Đề Liên Hoa Kinh.

Rất nhanh, đài sen màu vàng trong Linh Khư và linh hồn hắn được lượng lớn Hỗn Độn chi khí chuyển hóa thành lực lượng linh hồn rót vào, nhanh chóng lớn mạnh!

Trên đài sẽn màu vàng, đạo vận dần ngưng tụ thành thực chất, hóa thành đạo văn huyền diệu, tràn ngập một cỗ ba động kỳ diệu.

Cách hoa thứ chín, hình thành!

Bồ Đề Liên Hoa Kinh tầng thứ chín, thành công tu thành!

Nhưng Sở Cuồng Nhân không dừng lại, Hỗn Độn chi khí bốn phía vẫn đang không ngừng dũng mãnh lao về phía hắn, tiếp tục bị luyện hóa.

Trong Táng Đế Quan, Hỗn Độn chi khí có thể xưng vô cùng vô tận, mà Sở Cuồng Nhân có Thiên Địa Hồng Lô Thể, hắn sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Cảnh hoa thứ mười, thứ mười một cũng ngưng tụ thành…

Trong Hỗn Độn không biết năm tháng.

Sở Cuồng Nhân cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, bản thân đã luyện hóa bao nhiêu Hỗn Độn chi khí để tu hành Bồ Đề Liên Hoa Kinh.

Thẳng đến một ngày này.

Sở Cuồng Nhân đột nhiên mở hai mắt ra.

Trên người hắn tách ra một đạo ánh sáng màu vàng óng, trong kim quang hiển hóa, một hư ảnh ngồi trên đài sen mười hai cánh màu vàng hiện lên.

Hư ảnh kia giống Sở Cuồng Nhân như đúc, nhưng vẻ mặt trang nghiêm, giống như một vị Bồ Tát, vạn pháp bất xâm.

Đây chính là linh hồn Bồ Đề khi Sở Cuồng Nhân tu luyện đến tầng mười hai!

Bồ Đề chi linh lưu chuyển phật quang sáng chói, chiếu rọi Hỗn Độn, vô số Hỗn Độn chi khí tránh lui, mà thanh âm quỷ dị kia đã không tạo thành bất kì ảnh hưởng gì với Sở Cuồng Nhân nữa.

Chỗ sâu trong Táng Đế Quan, một gương mặt to lớn bỗng nhiên mở hai mắt ra, kinh nghi bất định nhìn phía xa, “Cỗ khí tức này… Tình huống như thế nào? Rốt cuộc tiểu tử kia đã làm cái gì rồi? !”

… …

“Bồ Đề Liên Hoa Kinh tầng thứ mười hai, cho dù là linh hồn Đế giả cũng kém xa ta.” Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Bồ Đề Liên Hoa Kinh tầng thứ chín, linh hồn đã có thể so với Đế giả, mà bây giờ Sở Cuồng Nhân đã tu luyện đến tầng mười hai!

Bồ Đề Liên Hoa Kinh, tầng cao nhất!

Nếu không phải Bồ Đề Liên Hoa Kinh chỉ có tầng mười hai, Sở Cuồng Nhân có thể mượn nhờ Hỗn Độn chi khí vô tận này tiếp tục tu hành.

“Chuyến đi này không tệ!”

Sở Cuồng Nhân thu hồi Bồ Đề chi linh, phật quang đầy trời biến mất.

Trên mặt hắn lộ ra nụ cười hài lòng.

Chỉ tầng mười hai của Bồ Đề Liên Hoa Kinh cũng là một phần tạo hóa vô cùng lớn, thậm chí còn lớn hơn tạo hóa hắn leo lên Đế Sơn thành đế, dù sao, ngay cả Đế giả cũng không có lực lượng linh hồn như hắn bây giờ.

“Không biết chỗ sâu trong Táng Đế Quan còn cất giấu bí mật gì, ta càng ngày càng hiếu kỳ a.”

Sở Cuồng Nhân thu thi hài màu vàng trước mặt vào.

Hiển nhiên lúc còn sống, cổ thi hài này là một vị Phật Đế không tầm thường nào đó, Bồ Đề Liên Hoa Kinh là Sở Cuồng Nhân có được từ trong tay đối phương, hắn không thể ngồi nhìn cỗ thi hài này tiếp tục đặt ở đây bị Hỗn Độn chi khí ăn mòn được.

Sở Cuồng Nhân tiếp tục đi về chỗ sâu trong Táng Đế Quan.

Minh Thần ngữ điệu từ bốn phía truyền đến càng ngày càng dày đặc, lực lượng cũng càng thêm cường hãn, mãi đến phía sau, cho dù Đế giả đến đây, đoán chừng cũng khó mà chịu đựng lực trùng kích của Minh Thần ngữ điệu đối với linh hồn này.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại giống như đi bộ nhàn nhã, không bị ảnh hưởng chút nào.

Bồ Đề chi linh tầng thứ mười hai quá mức cường hãn, thủ đoạn nhằm vào linh hồn có thể ảnh hưởng đến nó, đoán chừng không có mấy loại.

Thời gian dần trôi qua, Sở Cuồng Nhân nhìn phía xa bỗng nhiên xuất hiện một đạo quang hoa huyết sắc khác thường, tới gần xem xét, đạo quang hoa huyết sắc kia chính là do bốn cái quang trụ huyết sắc tạo thành, mà trong cột ánh sáng này có một người!

Đó là một nam tử mặc bạch y.

Nam tử lớn lên rất thanh tú, hai mắt nhắm nghiền, giống như đang ngủ say, mà bốn cái quang trụ huyết sắc kia lần lượt xuyên qua tứ chi của nam tử, cố định ông ta giữa không trung.

Càng khiến Sở Cuồng Nhân kinh ngạc chính là, mặc dù dáng vẻ của nam tử này giống như đang ngủ say, nhưng trên người lại toát ra một cỗ uy áp vô cùng khủng bố, uy áp này rất cường đại, trước đó Sở Cuồng Nhân chưa từng gặp qua uy áp như vậy!

Không chỉ như thế, trên người đối phương thỉnh thoảng có một hai đạo khí vụ màu xám chui ra, dung nhập vào trong sương mù hỗn độn không giới hạn kia.

Hỗn Độn chi khí có thể xưng là vô biên vô tận kia, chính là từ trên người người nam tử này tiêu tán ra ngoài! !

Rốt cuộc nam tử này khủng bố đến cỡ nào? !

Sở Cuồng Nhân có chút kinh ngạc, hắn vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, tranh thủ thời gian tra xét tin tức của nam tử trước mắt.

“Hỗn Độn Đạo Chủ, Hỗn Độn chi thể, tu vi Đạo Chủ… Trạng thái hiện nay bị phong ấn, linh hồn ý chí bị ăn mòn …”

Sở Cuồng Nhân muốn hiểu rõ tin tức của người trước mắt này, cũng không phải một chuyện đơn giản, đẳng cấp của đối phương vượt xa hắn, nhưng chỉ lấy được một vài tin tức đủ khiến hắn lâm vào trầm tư.

“Hỗn Độn chi thể, Vô Thượng Đạo Thể xếp thứ nhất trong ba ngàn thể chất, cảnh giới Đạo Chủ, đây là cảnh giới gì? ? Tiên sao?”

“Linh hồn bị ăn mòn, là do bốn cái quang trụ huyết sắc này sao?”

Sở Cuồng Nhân nhìn bốn cái quang trụ huyết sắc, cẩn thận cảm giác, nhất thời cảm nhận được một cỗ oán niệm không gì sánh kịp ở bên trong, giống như có vạn vạn sinh linh dữ tợn gào thét, kêu rên ở trước mặt hắn.

Chương 639: Hỗn Độn Đạo Chủ, Minh Thần ý chí hóa thân, ngươi rất ồn ào

“Trong quang trụ huyết sắc này ẩn chứa một loại oán niệm quỷ quyệt nào đó, lực lượng này có thể ăn mòn linh hồn, đây chính là mục đích thật sự Táng Đế Quan thu thập năng lượng sinh linh sao? Vì muốn ăn mòn linh hồn của nam tử này.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói nói.

Sau đó, hắn chậm rãi đi lên trước, vươn tay đụng vào thân thể đối phương, trong nháy mắt Thể Chất Chi Thư trong linh hồn có phản ứng.

Hỗn Độn Thể, thế chất đứng đầu trong ba ngàn đạo thể, đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, đây là tài liệu nghiên cứu thể chất khó gặp.

Đoán chừng toàn bộ Thương Khung tinh cũng tìm không ra loại nào vượt qua.

Nghĩ đến đây, Sở Cuồng Nhân cũng không nghiên cứu vì sao nam tử mặc áo trắng này lại bị vây ở đây nữa, mà muốn động thủ nghiên cứu thể chất này.

Nhưng lúc này, hư không trước mặt hắn xuất hiện một trận rung động, chỉ thấy một gương mặt vô cùng to lớn hiện ra trước mặt hắn.

Đó là một gương mặt đen nhánh, không thấy rõ ngũ quan, nhưng tròng mắt đen nhánh thâm thúy lại giống như hai cái hắc động.

Một cỗ lực lượng quỷ quyệt vô danh từ trong tròng mắt ăn mòn ra.

Cỗ lực lượng này, áp bách linh hồn!

Nhưng bây giờ Sở Cuồng Nhân đã tu hành Bồ Đề Liên Hoa Kinh đến tầng thứ mười hai, cỗ lực lượng linh hồn này hoàn toàn không có tác dụng với hắn..

“Ngươi có thể miễn dịch ý chí của ta? !”

“Chỉ một con kiến hôi dưới Đế giả, vậy mà có thể miễn dịch ý chí của ta! ! Nói, rốt cuộc ngươi là ai? !”

Gương mặt kia dường như có chút không dám tin nhìn Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân cũng nhìn chằm chằm gương mặt to lớn kia, Động Tất Chi Nhãn bắt đầu vận chuyển, “Minh Thần ý chí hóa thân, am hiểu linh hồn chi đạo...”

Minh Thần ý chí hóa thân, xem ra công kích linh hồn hắn gặp phải trên đường đến đây chính là do gia hỏa này gây nên.

“Là một người gọi là thần sao?”

Thông qua Động Tất Chi Nhãn phán đoán ra, Minh Thần ý chí hóa thân trước mặt chỉ am hiểu linh hồn chi đạo, cũng không có thủ đoạn công kích khác, nói cách khác, căn bản không uy hiếp được mình.

Nghĩ đến đây, trên mặt hắn lộ ra nụ cười thú vị.

Gần đây hắn gặp hơi nhiều thần a.

Quang Minh Thần, Hắc Ám Thần, hiện tại lại một vị gọi là Minh Thần...

Đám thần này không khỏi quá thấp kém đi.

Hay là nói, vận khí của hắn quá tốt rồi, cho nên mới gặp phải.

“A, tiểu gia hỏa thú vị.”

Lúc này, bên cạnh Sở Cuồng Nhân truyền đến một tiếng cười.

Hắn xoay người sang chỗ khác, chỉ thấy một nam tử mặc bạch y ngồi trên người nam tử mặc bạch y kia, đang tò mò dò xét mình.

Mà nam tử mặc bạch y này, chính là nam tử mặc y đã ngủ đông, nhưng không phải trạng thái thực thể, mà là linh hồn.

“Hừ, Hỗn Độn Đạo Chủ, không ngờ bỗng nhiên ngươi lại thức tỉnh.”

Minh Thần ý chí hóa thân cũng bị giọng nói đột nhiên xuất hiện kia khiến cho giật nảy mình, quay người nhìn thoáng qua nam tử mặc bạch y, hừ lạnh nói.

“Nha, Minh Thần, đã lâu không gặp.”

Nam tử mặc bạch y nhìn Minh Thần ý chí hóa thân, cười nhạt một tiếng, giống như đang chào hỏi người bạn cũ.

Nhưng trong mắt Minh Thần ý chí hóa thân lại không có chút vui mừng nào, nhìn nam tử mặc bạch y, trong mắt chỉ có vô tận băng lãnh.

“Người trẻ tuổi, trên người ngươi có khí tức ta rất quen thuộc, là Bồ Đề Liên Hoa Kinh, ngươi và Phổ Đà có quan hệ như thế nào?”

Nam tử mặc bạch y Hỗn Độn Đạo Chủ nhìn Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ hỏi.

Phổ Đà?

Sở Cuồng Nhân lấy bộ thi hài màu vàng mình đã thu vào lúc trước ra, từ tốn nói: “Bộ Bồ Đề Liên Hoa Kinh này là ta lấy được trên người ông ấy.”

Nhìn thấy bộ thi hài màu vàng, Hỗn Độn Đạo Chủ biến sắc, sau đó sắc mặt âm trầm nhìn về phía Minh Thần ý chí hóa thân.

“Là ngươi giết hắn.”

“Ha, là hắn sao, ta không nhớ đây là chuyện bao nhiêu năm trước rồi, gia hỏa này không biết lượng sức muốn tới cứu ngươi, cùng một đám người tìm cách mở ra Táng Đế Quan, nhưng chỉ có một mình hắn vào đây, sau đó lại không chịu đựng được Minh Thần ngữ điệu.”

Minh Thần ý chí hóa thân khinh thường nói.

Sau đó, hắn ta nghĩ tới điều gì, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, kinh nghi bất định nói: “Bộ Liên Hoa Kinh này, là ngươi chiếm được trên người bộ thi hài này?”

“Đúng vậy.”

“Không có khả năng, ngươi tiến vào Táng Đế Quan mới ba tháng, nếu ngươi lấy được Liên Hoa Kinh từ trên bộ thi hài này, thì lực lượng linh hồn của ngươi làm sao có thể chống cự Minh Thần ngữ điệu, đồng thời đi tới đây.”

Minh Thần ý chí hóa thân có chút không dám tin tưởng.

Ba tháng đã khiến linh hồn thoát thai hoán cốt đến mức này? Hơn nữa còn trong nơi như Táng Đế Quan nữa, quả thực hoang đường đến cùng cực.

“Thì ra ta tu hành Liên Hoa Kinh đã ba tháng rồi.” Trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ giật mình.

Minh Thần ý chí hóa thân và Hỗn Độn Đạo Chủ không khỏi sửng sốt một chút.

Ngươi lại để ý chuyện này?

Chẳng lẽ trọng điểm không phải trong ba tháng ngươi đã tu hành Liên Hoa Kinh đến trình độ này sao?

Rốt cuộc tên quái thai dạng gì đã tiến vào Táng Đế Quan vậy?

“Minh Thần ý chí hóa thân và Hỗn Độn Đạo Chủ, a, giữa các ngươi có ân oán gì, thật ra ta không muốn quản, nhưng, cỗ thân thể của Hỗn Độn Đạo Chủ ngươi, rất hữu dụng đối với ta.”

Sở Cuồng Nhân nhìn thân thể của Hỗn Độn Đạo Chủ, đi lên trước tiếp tục nghiên cứu Hỗn Độn Thể của đối phương, dự định biến hoá để bản thân sử dụng.

Hỗn Độn Đạo Chủ bị đối phương nhìn chằm chằm, cảm thấy có chút quái dị không nói ra được, nhưng ông ta không rõ ràng Sở Cuồng Nhân muốn làm gì, bản thân cũng chỉ còn lại cỗ này linh hồn này có thể động một chút.

Ông ta căn bản không có cách nào làm gì Sở Cuồng Nhân.

“Hừ, tiểu tử, thật sự cho rằng tại Táng Đế Quan này, ngươi có thể muốn làm gì thì làm sao? !” Minh Thần ý chí hóa thân hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy gương mặt to lớn kia bộc phát ra một cỗ ba động khủng bố.

Một đám âm tiết kỳ diệu quái dị từ trong miệng ông ta thốt ra, mang theo ba động linh hồn quỷ quyệt, không ngừng đánh thẳng vào linh hồn Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Bồ Đề chi linh không thể phá vỡ, cho dù Minh Thần ý chí hóa thân dùng toàn lực, cũng không làm gì được Sở Cuồng Nhân.

“Làm sao có thể như vậy, cho dù là Đế giả linh hồn cũng không chịu được công kích của ta, vì sao ngươi có thể chống cự? Ba tháng ngắn ngủi, rốt cuộc ngươi đã tu hành Liên Hoa Kinh đến mức nào rồi? !”

Minh Thần ý chí hóa thân không thể tin được nhìn một màn trước mặt.

Cho dù mình bây giờ ông ta chỉ là một luồng ý chí hóa thân, nhưng người trước mắt này cũng chỉ là một tồn tại dưới Đế giả mà thôi.

Vì sao linh hồn của đối phương lại cường hãn đến trình độ này? !

“Ngươi rất ồn ào đó.”

Sở Cuồng Nhân lườm Minh Thần ý chí hóa thân một cái, đưa tay đánh ra vô địch pháp của mình, điên đảo càn khôn chi lực, trong nháy mắt bạo phát!

Một quyền này đánh Hỗn Độn chi khí bốn phía lăn lộn không thôi, trực tiếp đánh nổ Minh Thần ý chí hóa thân.

“Ảo diệu, ngươi là một tồn tại dưới Đế giả, lại biết ảo diệu?”

Hỗn Độn Đạo Chủ có chút hoảng hốt.

Ông ta sống vô tận năm tháng, thấy qua vô số thiên kiêu, nhưng chưa thấy tồn tại dưới Đế giả nào nắm giữ ảo diệu.

Chẳng lẽ mình bị vây trong Táng Đế Quan quá lâu, thế giới bên ngoài đã sớm long trời lỡ đất đến trình độ này rồi?

Ngay cả tồn tại dưới Đế giả cũng có thể tuỳ tiện chưởng khống ảo diệu?

Hỗn Độn Đạo Chủ không biết, ở trước mặt hắn ta là Sở Cuồng Nhân, là một tên quái thai không thể lý giải nhất từ trước tới nay!

Căn bản không thể sử dụng tư duy của tu sĩ bình thường để phán đoán.

“Tiểu tử, ngươi chờ đó cho ta, ta nhất định sẽ trở lại.”

Trong Hỗn Độn, truyền ra giọng nói của Minh Thần ý chí hóa thân.

Xem ra, đối phương cũng không bị một quyền kia của Sở Cuồng Nhân tiêu diệt.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng không bất ngờ với chuyện này, hiển nhiên sớm đã đoán trước.

Động Tất Chi Nhãn biểu hiện, Minh Thần ý chí hóa thân và Táng Đế Quan có tương liên, Táng Đế Quan không diệt, ông ta sẽ không biến mất.

Chương 640: Thái Cổ dị văn, Nghịch Thần chi chiến, thời đại thay đổi

Sau khi Minh Thần ý chí hóa thân rời đi, Sở Cuồng Nhân tiếp tục nghiên cứu Hỗn Độn Thể của Hỗn Độn Đạo Chủ, hắn phát hiện, bề ngoài đối phương nhìn như không có vấn đề gì, nhưng bên trong đã sớm thủng trăm ngàn lỗ.

Nếu không, đám Hỗn Độn chi khí kia sẽ không bị khống chế từ cỗ thân thể này tiêu tán ra.

Những thứ này, đều là Hỗn Độn Đạo Chủ nhiều năm tu hành mà có.

Lúc nghiên cứu Hỗn Độn Thể, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Hỗn Độn Đạo Chủ vẫn hiếu kì nhìn hắn, “Hay là ngươi nói cho ta tình huống trong Táng Đế Quan và chuyện giữa người và Minh Thần đi.”

“Ừm, cũng được, nhưng trước đó, ta còn một vấn đề muốn hỏi ngươi.”

“Mời nói.”

“Ngươi tên là gì?”

Lúc này Sở Cuồng Nhân mới nhớ tới, hắn còn chưa giới thiệu, hắn cười nhạt một tiếng nói: “Xin lỗi, là ta sơ sót, ta tên là Sở Cuồng Nhân.”

Hỗn Độn Đạo Chủ cười, “Nhắc đến chuyện giữa ta và Minh Thần, thì phải nói từ thời đại Thái Cổ.”

“Thái Cổ? A, đúng là đủ xa xưa…”

Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ hứng thú.

Thái Cổ, đó là một thời đại vô cùng xa xưa, xa xưa đến mức phải dùng nguyên niên để ghi chép thời gian biến thiên.

Một nguyên niên tương đương với một trăm hai mươi chín nghìn sáu trăm năm.

Mà Thái Cổ cách nay, đã sáu mươi sáu nguyên niên.

Thái Cổ, Thiên Đạo mới sinh, Thương Khung tinh có rất nhiều tồn tại cường đại, lúc này Nhân tộc nhỏ yếu như con kiến hôi, đối mặt với tầng tầng lớp lớp sinh vật Thái Cổ, chỉ là khẩu phần lương thực.

Nhưng về sau, một số sinh linh Thái Cổ phát hiện, Nhân tộc hèn mọn nhỏ yếu lại ẩn chứa một loại lực lượng kỳ lạ, lúc Nhân tộc cực độ tin tưởng hoặc là tôn kính bọn họ, loại lực lượng kỳ lạ kia lại có thể khiến năng lực của bọn họ được tăng cường.

Các sinh linh Thái Cổ gọi lực lượng này là tín ngưỡng chi lực! !

Sau đó, xuất hiện khái niệm Thần.

Nhân tộc tín ngưỡng thần, thần trợ giúp Nhân tộc vượt qua khó khăn, thu hoạch được tín ngưỡng chi lực trên người Nhân tộc, hai bên hỗ trợ lẫn nhau.

Đoạn thời gian đó, được gọi là thời đại Thái Cổ Chư Thần.

Nhưng về sau, đã xảy ra biến hóa.

Nhân loại thông qua quan sát thiên địa tự nhiên, Chư Thần thần lực, thời gian dần trôi qua cũng thông qua thủ đoạn này nắm giữ năng lực tương tự như Chư Thần.

Đó chính là khởi nguyên người tu hành ở thương khung.

Hiểu được tu hành, Nhân tộc dần dần lớn mạnh, mặc dù không phải đối thủ của một số sinh vật Thái Cổ cường đại, nhưng đã không còn ỷ lại thần nhưu trước, chư thần, dần dần mất tín ngưỡng.

Chuyện này khiến chư thần không thể ngồi yên.

Không có tín ngưỡng chi lực, năng lực của bọn họ không có cách nào tăng cường, bởi vì một loại hạn chế nào đó, bọn họ không có cách nào học tập được tu hành pháp của Nhân tộc.

Sau đó, một đám thần mở họp.

Bọn họ quyết định để nhân tộc kinh lịch khó khăn, sau đó lại xuất thủ tương trợ bọn họ, cứ như vậy, bọn họ có thể lần nữa thu hoạch tín ngưỡng.

Đồng thời trong bóng tối bọn họ áp chế thế lực người tu hành của Nhân tộc, không để Nhân tộc quá lớn mạnh, vượt qua khống chế của bọn họ.

Biện pháp này quả nhiên hữu hiệu, trước mặt tầng tầng lớp lớp khó khăn, người tu hành của Nhân tộc vừa mới quật khởi không lâu căn bản không có biện pháp ngăn cản, rất nhanh đã đi tìm kiếm thần trợ giúp.

Nhưng trên thế giới này không có bức tường nào không lọt gió, hành động của chư thần bại lộ, một số Nhân tộc phản kháng, mặc dù Nhân tộc nhỏ yếu, bị chư thần trấn áp, nhưng nhiệt huyết của Nhân tộc lại không bị tiêu diệt.

Nhân tộc, cự tuyệt làm con cừu non bị nuôi nhốt!

Nhân tộc, vĩnh viễn không bao giờ làm nô!

Nhân tộc một lần nữa phản kháng, người tu hành không ngừng lớn mạnh, thời gian dần trôi qua cũng nắm giữ năng lực chống lại thần!

Tại viễn cổ mới bắt đầu, Nghịch Thần chi chiến chính là khai hỏa!

Đây là một trận chiến tranh kéo dài, Nhân tộc nắm giữ lực lượng đối địch với thần, nhưng thần là do Thương Khung tinh thai nghén mà thành, một số Thần Linh cường đại thậm chí đạt đến cảnh giới thương khung không diệt, bọn họ sẽ không tử vong, căn bản không có khả năng bị tiêu diệt.

Cho nên, Nhân tộc chỉ có thể tiến hành phong ấn từng Chư Thần.

Mà Hỗn Độn Đạo Chủ chính là một trong mấy quân chủ trong trận Nghịch Thần chi chiến đó, ông ta đối phó thần, chính là cường giả trong đám thần, Minh Thần!

Mặc dù Hỗn Độn Đạo Chủ và một số cường giả Nhân tộc nỗ lực, cuối cùng đã bị Minh Thần phong ấn tiến vào trong hư không vô tận.

Nhưng bản thân Hỗn Độn Đạo Chủ cũng bị trọng thương, nhục thân và linh hồn đều bị giam vào trong Táng Đế Quan, lâm nguy đến bây giờ.

“Mặc dù ta bị nhốt ở nơi này, nhục thân bị trọng thương, linh hồn cũng vô cùng suy yếu, nhưng Minh Thần bị phong ấn, muốn triệt để giết chết ta, cũng không phải chuyện đơn giản.” Hỗn Độn Đạo Chủ cười nhạt nói.

“Cho nên, mới có lời đồn Táng Đế Quan kéo quan tài quá cảnh, chắc chắn phải chết, Minh Thần ý chí hóa thân muốn thông qua chuyện thu thập oán niệm của vạn vạn sinh linh, để dần tan rã linh hồn của ngươi.”

“Kéo quan tài quá cảnh, chắc chắn phải chết?”

Hỗn Độn Đạo Chủ cau mày, “Có ý gì?”

Sở Cuồng Nhân nói chuyện có liên quan đến Táng Đế Quan ra.

Hỗn Độn Đạo Chủ nghe xong càng không hiểu, “Trong Táng Đế Quan bên trong chỉ có một đạo Minh Thần ý chí hóa thân, lúc ấy cho dù cường giả Nhân tộc không có cách nào cứu ta ra, nhưng phải có biện pháp trấn áp mới đúng, tại sao lại để Táng Đế Quan không kiêng nể gì như thế, giết hại vạn vạn sinh linh Nhân tộc ta?”

“Còn Phổ Đà nữa, lúc trước ông ta chỉ là một tên lính quèn ở bên cạnh ta, nhưng tại sao hắn lại tới cứu ta, phải có nhiều nhân tài am hiểu linh hồn chi đạo hơn mới đúng, ta có quá nhiều nghi ngờ.”

“Tiểu gia hỏa, có thể nói cho ta tình huống bên ngoài thế nào không?”

Sở Cuồng Nhân gật đầu, “Được.”

Hắn êm tai kể những chuyện mình biết ra.

Hiện tại, đến lượt Hỗn Độn Đạo Chủ nghe, lúc ông ta nghe thấy thời đại mạt pháp, Cận Cổ không đế, không khỏi biến sắc, không thể tin được Nhân tộc ngoại giới lại yếu đến trình độ này.

Lúc ông ta nghe thấy cửu thiên, càng thêm mơ hồ.

Cửu thiên?

Đó là cái quỷ gì vậy, tại sao ông ta chưa từng nghe qua.

“Ngoại giới còn thay đổi nhiều hơn ta nghĩ, xem ra sau khi ta bị vây khốn ở Táng Đế Quan, đã xảy ra không ít chuyện.”

Hỗn Độn Đạo Chủ lắc đầu, cảm khái nói.

“Tiểu gia hỏa, ngươi đã từng nghe nói đến Huyền Hoàng Đạo Chủ chưa?”

“Chưa từng.”

“Vậy Kiếm Linh Lung Đạo Chủ thì sao?”

“Cũng không có.”

“Phật Chủ? Hay là Phổ Đà tổ sư thì sao?”

“Người sáng tạo ra Phật Môn, ta biết người này, nhưng Phật Chủ có hay không đều là bí ẩn chưa có lời đáp, ta cũng không rõ ràng.”

Hỗn Độn Đạo Chủ hỏi liên tiếp mấy người, nhưng Sở Cuồng Nhân chưa nghe nói đến một ai, có điều hắn vẫn âm thầm ghi nhớ ở trong lòng.

Sau một phen hỏi thăm, Hỗn Độn Đạo Chủ hết hy vọng, ông ta xác định, thế giới bên ngoài đã không phải thế giới ông ta biết nữa.

Những người trong trí nhớ, không biết còn tồn tại hay không.

Bầu không khí có chút trầm mặc.

“Ngươi đang làm gì?”

Hỗn Độn Đạo Chủ nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, hỏi.

“Nghiên cứu Vô Thượng Đạo Thể của ngươi.”

“Nghiên cứu? Ngươi còn có thể nghiên cứu Vô Thượng Đạo Thể…” Sắc mặt Hỗn Độn Đạo Chủ cổ quái nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, nhưng sau đó, thân thể ông ta run lên, giống như nhìn thấy chuyện bất khả tư nghị gì đó, “Sao trên người ngươi lại có mấy loại khí tức Đạo Thể như vậy? Rốt cuộc ngươi đã làm như thế nào?”

“Nghiên cứu.” Sở Cuồng Nhân nghiêm túc bói.

Hỗn Độn Thể không hổ là Đạo Thể xếp thứ nhất, Sở Cuồng bỏ ra mười ngày, mới nghiên cứu không đến một nửa.

Mà trong mười ngày này, hắn cũng không nhàn rỗi, có cơ hội hỏi thăm Hỗn Độn Đạo Chủ về chuyện liên quan tới cảnh giới tu hành.

Dù sao, đây chính là một vị đại lão viễn cổ!

Không nắm chắc cơ hội này, chẳng phải hắn đã uổng công vào Táng Đế Quan hay sao?

Chương 641: Lại thêm Hỗn Độn Thể, Minh Phủ chi môn, chiến chiến chiến

“Đế giả cũng chia làm ba cảnh.”

“Đế Sơ cảnh, Thiên Tôn cảnh, Đạo Chủ cảnh.”

“Trong đó Đế Sơ cảnh chia thành chin tầng, ba tầng đầu là tiểu thành, ba tầng tiếp theo là đại thành, ba tầng cuối cùng là viên mãn...”

Trong Hỗn Độn, một giọng nói ôn nhuận vang lên, giống như truyền đạo.

Chính là Hỗn Độn Đạo Chủ đang nói về cảnh giới Đế giả cho Sở Cuồng Nhân biết.

Sở Cuồng Nhân nghe xong, dáng vẻ bừng tỉnh đại ngộ, sau đó hắn trầm ngâm một chút, hỏi: “Thế gian, có tiên sao?”

Vấn đề này khiến Hỗn Độn Đạo Chủ có chút hoảng hốt, sau đó ông ấy cười lắc đầu, “Đã nhiều năm như vậy, không ngờ đám người tu hành trên thế gian vẫn còn xoắn xuýt vấn đề này.”

“Thôi được, ta sẽ nói cho ngươi nghe một chút, nghe nói, tiên, đến từ thiên ngoại, thời kì Thái Cổ đã từng tới thương khung chơi, đã từng tiếp xúc với những người tu hành sớm nhất, còn nói phía cuối con đường tu hành, chính là tiên!”

“Nhưng sau đó, tiên liền biến mất.”

“Có điều khải niệm về tiên đã truyền ra, không ngờ tới hôm nay vẫn có người tu hành tìm tòi nghiên cứu vấn đề này.”

Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ suy tư, “Thì ra là thế.”

Ong ong...

Lúc này, hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, chỉ thấy trên người hắn, đột nhiên diễn sinh ra một cỗ Hỗn Độn chi lực cường đại, khuếch tán ra bốn phía.

“Thật, thật sự được rồi? !”

Hỗn Độn Đạo Chủ có chút trợn mắt hốc mồm.

Ông ta không nghĩ tới, Sở Cuồng Nhân nghiên cứu thân thể ông ta mười mấy ngày, thế mà thật sự có thể biến hóa lực lượng này để bản thân sử dụng.

Đây là năng lực gì?

“Đạo thể xếp thứ nhất trong ba ngàn thể chất, tới tay!”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên.

Hắn có thể cảm giác được, lực lượng Hỗn Độn Thể này vô cùng cường đại, nắm giữ Hỗn Độn chi lực, trong cùng cảnh, dường như không ai là đối thủ.

“Tiểu tử, ta lại tới!”

Lúc này.

Trong Hỗn Độn, một gương mặt to lớn bỗng nhiên hiện lên.

Chính là Minh Thần ý chí hóa thân.

Ông ta nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo lãnh khốc sát ý, “Lần này, ta sẽ không thất bại giống lần trước nữa.”

“Ta muốn nhìn xem, ngươi sẽ giở trò xiếc gì.”

“Minh Phủ chi môn, mở cho ta! !”

Trong Hỗn Độn, một cỗ ba động kỳ lạ nổi lên.

Chỉ thấy ở trong hỗn độn, lóe lên vô số cánh cửa dữ tợn màu đen, ngàn vạn ác quỷ dữ tợn, dạ xoa tu la đột nhiên từ trong đó xông ra ngoài, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

“Linh hồn chi lực hóa thể!”

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Những linh hồn này hóa thể có lực công kích, Sở Cuồng Nhân đưa tay thôi động vô địch pháp, một quyền đánh vỡ nát trăm ngàn ác quỷ tu la.

Nhưng điều này cũng không có tác dụng gì.

Ác quỷ tu la gần như vô cùng vô tận.

Sở Cuồng Nhân tiếp tục xuất thủ, đánh nát, mà những ác quỷ tu la kia vừa công kích, vừa phát ra gọi tiếng quỷ dị.

Hoặc là rú thảm, hoặc là rít lên...

Những âm thanh này, đang không ngừng quấy nhiễu linh hồn Sở Cuồng Nhân.

“Minh Phủ chi môn, không ngờ người có thể dùng đạo ý chí hóa thân này câu thông với bản thể trong hư không, phóng xuất ra Minh Phủ chi môn!”

Sắc mặt Hỗn Độn Đạo Chủ thay đổi nói.

Minh Phủ chi môn, là một trong những thần thông của Minh Thần.

Môn thần thông này, có thể chuyển hóa lực lượng Minh Thần linh hồn thành ngàn vạn ác quỷ tu la, thi triển công kích tàn bạo nhất đối với kẻ địch.

Tại thời đại Thái Cổ, một khi Minh Thần thi triển chiêu này, trong vòng một triệu dặm đều sẽ bị ác quỷ tu la bao trùm, hóa thành địa ngục.

“Không sai, Hỗn Độn Đạo Chủ, ngươi nghĩ rằng các ngươi có thể một mực phong ấn ta hay sao? Đã nhiều năm như vậy, phong ấn của các ngươi sớm đã xuất hiện vết nứt, mặc dù không cách nào khiến ta hoàn toàn thoát thân, nhưng đã đủ để ý chí hóa thân của ta câu thông với bản thể, thôi động Minh Phủ chi môn!”

“Mặc dù đám ác quỷ tu la này không cách nào thương tổn nhục thân ngươi, nhưng đối phó tiểu tử này, dư xài.”

Minh Thần ý chí hóa thân cười lạnh một tiếng nói.

Ông ta lại nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, “Tiểu tử, lần này cho dù linh hồn chi lực của ngươi cường hãn thế nào cũng vô dụng, lực lượng linh hồn của bản thể ta vô cùng vô tận, ác quỷ tu la trong Minh Thần chi môn này của ta cũng vô cùng vô tận, trong Táng Đế Quan này, ngươi có thể chạy đi đâu!”

Ông ta có chút dương dương đắc ý.

Nhưng vẻ mặt Sở Cuồng Nhân vẫn tự nhiên, nhìn đám ác quỷ tu la trước nặt, khẽ cười một tiếng, “Ngươi định tiêu hao với ta sao? Không khéo, trong chiến đấu, ta am hiểu nhất chính là đánh lâu dài!”

Hắn vừa sải bước ra, giết vào trong đám ác quỷ.

Các loại đạo pháp liên tiếp thi triển.

Vô số ác quỷ tu la bị hắn huỷ diệt!

“Đáng tiếc, bản thể của ta bị phong ấn, Minh Phủ chi môn không thể lập tức chuyển vận linh hồn chi lực quá cường đại đến, nếu không, ngưng tụ ra ác quỷ tu la cấp bậc Đế giả, nhất định có thể tiêu diệt ngươi!”

Minh Thần ý chí hóa thân âm thầm nghĩ.

Nhưng sau đó, ông ta nhìn Sở Cuồng Nhân không ngừng thi triển các loại đế thuật, cười lạnh một tiếng, “Mặc dù không thể lập tức diệt sát ngươi, nhưng lực lượng của một người có hạn, ta xem ngươi có thể chống đỡ tới khi nào.”

Chiến đấu đang kéo dài.

Minh Thần ý chí hóa thân, Hỗn Độn Đạo Chủ đều đang nhìn xem.

Nhưng thời gian dần trôi qua, bọn họ đã nhận ra chuyện không thích hợp.

“Đạo của tiểu gia hỏa này lại không ngừng được ma luyện trong chiến đấu? !” Hỗn Độn Đạo Chủ có chút ngoài ý muốn.

Bên cạnh, Minh Thần ý chí hóa thân cũng chú ý tới, trong chiến đấu với ác quỷ tu la, đạo của Sở Cuồng Nhân lại không ngừng tăng lên.

Hắn đã xem chiến đấu thành cơ hội đề thăng chính mình!

Vô địch chi đạo, vạn chiến bất bại, có ta vô địch!

Nếu như vậy, bản thân phải phát huy diễn giải về đạo đến vô cùng tinh tế, chiến đấu, đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, là nghiệm chứng sở học của mình, đồng thời từ đó bổ sung, tăng lên chính mình.

Chiến đấu, với hắn mà nói, đây là một loại hưởng thụ! !

“Ta muốn nhìn xem ngươi có thể kiên trì tới khi nào!” Minh Thần ý chí hóa thân nhìn Sở Cuồng Nhân càng đánh càng hăng, ánh mắt vô cùng âm trầm.

Ông ta không tin, linh lực của Sở Cuồng Nhân lại không có cực hạn.

Một trận chiến này.

Kéo dài thật lâu.

Lâu đến mức linh lực Đế khic ảu Sở Cuồng Nhân đã tiêu hao hầu như không còn.

Nhưng hắn lại vô cùng nhẹ nhàng vui vẻ.

Mơ hồ, hắn đã tiếp xúc đến cực hạn bình cảnh.

Trên cực hạn, chính là đế đạo!

“Chỉ cần đánh vỡ bình cảnh này, đạo của ta, liền có thể cực hạn thăng hoa, đạt tới đế đạo, còn kém một chút thôi! !”

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân có chút nóng bỏng nói.

“Hắn muốn, lấy lực chứng đạo!”

Hỗn Độn Đạo Chủ nhìn Sở Cuồng Nhân, không khỏi âm thầm kinh thán.

Lấy lực chứng đạo, mặc dù thời đại của ông ta không thấy nhiều, nhưng cũng không hiếm thấy, nhưng ông ta không ngờ trong tình huống này, Sở Cuồng Nhân sử dụng Minh Phủ chi môn, lấy lực chứng đạo! !

Hành động này, quá điên cuồng.

“Đạo của hắn vô cùng đặc thù, có lẽ, đây chính là nguyên nhân hắn có thể dùng phương pháp này chứng đạo, nhưng thật sự có thể thành sao?”

Hỗn Độn Đạo Chủ thầm nói, ông ta nhận ra linh lực đế khí trong cơ thể Sở Cuồng Nhân, đã sắp khô kiệt.

Ngay lúc này, trên người Sở Cuồng Nhân đột nhiên bộc phát ra một cỗ hấp lực to lớn, hút Hỗn Độn chi khí ở bốn phía vào trong cơ thể

Thiên Địa Hồng Lô Thể phát động!

Theo Hỗn Độn chi khí bị luyện hóa, linh lực đế khí trong cơ thể Sở Cuồng Nhân nhanh chóng được bổ sung, khí tức lại lần nữa đạt tới đỉnh phong.

“Như vậy cũng được sao? !”

Hỗn Độn Đạo Chủ, Minh Thần ý chí hóa thân đều trợn mắt há mồm.

“Chiến, chiến!”

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng, tay cầm Côn Ngô, lao vào đám ác quỷ tu la, dần dần tiến vào cảnh giới vong ngã.

Chương 642: Lấy lực chứng đạo, các phương phản ứng, Đế Sơn hiện thế

Trong Táng Đế Quan, Sở Cuồng Nhân cùng ác quỷ tu la chiến đấu điên cuồng.

Chiến đấu không ngừng kéo dài.

Một tháng, hai tháng?

Sở Cuồng Nhân không nhớ rõ.

Nhưng hắn càng đánh càng lên, dần dần bước vào một cảnh giới vong ngã, cảm ngộ với đạo của mình đang nhanh chóng tăng lên.

Từ nơi sâu xa, có một đạo bích chướng ngăn cản trước mặt hắn.

Đánh vỡ nó!

Đánh vỡ đạo bích chướng này!

Trong đầu Sở Cuồng Nhân xuất hiện một suy nghĩ này, mỗi dây thần kinh trong đại não đều đang điên cuồng kêu gào, đánh vỡ nó, đánh vỡ nó! !

“Không tốt, hắn sắp thành tựu đế đạo rồi? !”

Sắc mặt Minh Thần ý chí hóa thân thay đổi.

Ông ta không sợ Sở Cuồng Nhân đạt tới cảnh giới Đế đạo, cho dù đối phương lập tức thành đế cũng không hủy được Táng Đế Quan, không giết được ông ta.

Nhưng ông ta đến để giết Sở Cuồng Nhân.

Vậy mà lại giúp người ta thành tựu đế đạo, bảo ông ta làm sao chịu được?

“Minh Phủ chi môn, đóng cho ta!”

Minh Thần ý chí hóa thân muốn thu hồi thần thông.

Nhưng dường như Sở Cuồng Nhân đã phát hiện suy nghĩ của ông ta, sau lưng đột nhiên có một cỗ lực lượng kinh khủng bạo phát, hóa thành một cái pháp tướng to lớn vọt đến trước mặt Minh Phủ chi môn, cứ thế kẹp cửa lại

Lực lượng pháp tướng kia vô cùng khủng bố, còn ẩn chứa lực lượng của mấy loại Vô Thượng Đạo Thể, thậm chí còn bao gồm Hỗn Độn Thể mà Sở Cuồng Nhân mới lấy được, trong chiến đấu, hắn ta đã dung hợp vào trong pháp tướng.

Sắc mặt Minh Thần đột nhiên biến đổi, “Gia hỏa này…”

Bị Vạn Đạo pháp tướng ảnh hưởng, ông ta không cách nào triệt để đóng lại Minh Phủ chi môn, nói cho cùng, ông ta chỉ là một bộ ý chí hóa thân mà thôi, không thể vận dụng Minh Thần thần thông đến thuận buồm xuôi gió.

Đừng nói đến lúc này bản thể của ông ta vẫn bị phong ấn.

“Các ác quỷ tu la kia, lại đến, đến càng nhiều càng tốt!”

Sở Cuồng Nhân cười ha ha.

Vạn Đạo pháp tướng kéo căng Minh Phủ chi môn, vô số ác quỷ tu la từ Minh Thần linh hồn chi lực diễn hóa thành gào thét mà ra.

Sở Cuồng Nhân lại lần nữa xông lên chém giết.

Hắn vô địch chi đạo, vô địch chi pháp, càng thêm hoàn thiện!

Răng rắc...

Trong mơ hồ, trong đầu Sở Cuồng Nhân vang lên một tiếng giòn giã.

Dường như, có thứ gì đó vỡ vụn.

Là bích chướng!

Là bức tường thông đến đế đạo!

“Phá cho ta! !”

Sở Cuồng Nhân thét dài một tiếng, trong đầu ầm vang một tiếng, như lôi đình buông xuống, trong nháy mắt tầng bích chướng kia đã bị vỡ nát.

Một cỗ uy áp Đế đạo vô cùng hùng hậu lấy hắn làm trung tâm nhanh chóng khuếch tán ra, chấn động toàn bộ Táng Đế Quan! !

Một ngày này, Sở Cuồng Nhân chứng đạo trong quan tài! !

Cấm địa Hoang Vu, hắc thổ.

Được vinh dự gọi là nơi chẳng lành lớn nhất, chôn giấu Táng Đế Quan không rõ, cho nên nơi đây hoang vu không người ở.

Nhưng hôm nay, hắc thổ bỗng nhiên bắt đầu chấn động.

Một cỗ ba động khủng bố từ trong hắc thổ tiêu tán ra, nhanh chóng khuếch tán, toàn bộ đế lộ đuề bị cỗ ba động này ảnh hưởng.

Nháy mắt, phong vân biến sắc, trời đất chấn động!

Trên trời cao, có đạo âm huyền diệu quanh quẩn, gót sen hiển hóa, Long Phượng trình tường, mười ngàn dặm tường vân màu vàng hội tụ, các loại dị tượng phát sinh.

Trong đế lộ, tất cả đạo thống Viễn Cổ đều bị kinh động đến.

“Tình huống gì vậy, cảnh tượng kì dị kinh khủng này từ đâu đến?”

“Trời ạ, đây là có người nào thành Đế sao?”

“Đế Sơn còn chưa mở ra, ai có thể thành đế?”

“Rốt cuộc cỗ dị tượng này bắt nguồn từ chỗ nào, vì sao ta lại không thể cảm giác được?”

“Nguồn gốc dẫn phát loại dị tượng này quá mức khủng bố, đã không phải tồn tại cảnh giới chúng ta có thể cảm giác được.”

“Đế, đây tuyệt đối là có liên quan đến Đế.”

Tất cả cường giả trong các đạo thống đều bị kinh động, ào ào vọt ra, đi lên trên trời, từng đạo ba động linh nhanh chóng lướt qua đế lộ.

Vô số Hoàng giả đều đang dò xét nguồn gốc dị tượng.

Nhưng mặc cho bọn họ thôi động linh niệm đến cực hạn, đảo qua mỗi ngõ ngách trên Đế lộ cũng không có cách nào xác định được nguồn gốc dị tượng.

Cỗ ba động dị tượng này quá mãnh liệt, bao phủ đế lộ, ảnh hưởng tới vô số sinh linh, căn bản không thể nào điều tra.

Mà trên chín tầng mây.

Các Đế giả cũng nhận ra cỗ ba động này.

“Khí tức này, có người chứng đạo thành đế rồi? !”

“Không đúng, Đế Sơn còn chưa mở ra, ai có bản lĩnh chứng đạo thành đế chứ, chờ một chút, Đế Sơn chửa mở ra, chẳng lẽ là...”

Một số Đế giả hít vào một ngụm khí lạnh.

Đế Sơn chưa mở ra đã thành đế.

Vậy chỉ có một nguyên nhân.

Đó chính là, người này lấy lực chứng đạo! !

Lấy lực chứng đạo, chuyện này quá mức khó khăn, cho dù tại thời kì Viễn Cổ cũng không có bao nhiêu người làm được.

Đừng nói là ở thời đại này.

Người này rốt cuộc yêu nghiệt tới trình độ nào mới có thể lấy lực chứng đạo!

“Chờ một chút, không phải tiểu gia hỏa kia chứ?”

“Tiểu gia hỏa giải quyết ma họa kia sao?”

“Đúng vậy, nghe nói người này cũng tiến nhập đế lộ, náo động không ít động tĩnh, đặc tội mấy đạo thống viễn cổ Viễn Cổ.”

“Không thể nào là hắn.”

Lúc này, trong vũ trụ bao la truyền đến một giọng nói đạm mạc.

Chúng Đế vô cùng kinh ngạc.

“Là Ngọc Thiên Tôn.”

“Ngọc Thiên Tôn cũng bị cỗ khí tức Đế đạo này kinh động đến sao?”

Chỉ nghe thấy gióng nói kia lại lần nữa vang lên, “Tai họa Táng Đế Quan là do người này giải quyết, nhưng người này cũng vì vậy mà bị Táng Đế Quan hút vào, muốn chứng đạo thành đế trong Táng Đế Quan, việc này quá mức nói mơ giữa ban ngày.”

“Thì ra là thế, đáng tiếc, có thể nói thiên tư của người này khoáng cổ thước kim, nếu có thể thành đế, tương lai tất có tư cách.”

“Đúng vậy...”

Ý niệm của các đế trao đổi một hồi, sau đó tán đi.

Trong vũ trụ bao la, lần nữa khôi phục băng lãnh tĩnh mịch.

Mà nơi sâu trong vũ trụ, trong một tòa cung điện.

Một lão giả mặc trường bào màu trắng bỗng nhiên mở hai mắt ra, ánh mắt xuyên thấu hắc ám vũ trụ, tầng mây, rơi vào trên đế lộ.

“Thời đại này, lại có người lấy lực chứng đạo, hơn nữa trong tình huống đặc thù nữa, sợ rằng trên người người này có vô thượng khí vận, có lẽ, tương lai sẽ là nhân vật quan trọng phá vỡ cục diện bây giờ.”

“Sở Cuồng Nhân... Người này, cần lưu ý thật tốt.”

Một chỗ khác.

Trên một khối thiên thạch lơ lửng, một nam tử trung niên mặc trường bào màu vàng tím, cũng nhìn về phía Thương Khung tinh.

Trong mắt của ông ta lướt qua quang mang tối nghĩa không hiểu, thầm nói: “Táng Đế Quan, Hỗn Độn, đây là kiệt tác của ngươi sao?”

Lúc này, một đạo khí vụ đỏ như máu từ ngoài vạn dặm xẹt qua hư không, nhanh chóng lao về phía Thương Khung tinh.

Nam tử trung niên hừ nhẹ một tiếng, trong nháy mắt lướt qua một đạo đế khí vàng rực vô cùng kinh khủng, rơi vào đạo khí vụ đỏ như máu kia.

Ầm vang một tiếng, khí vụ huyết hồng hét thảm một tiếng, sau đó nổ tung tại chỗ, như pháo hoa sáng lên trong vũ trụ lạnh lẽo, kình khí bàng bạc trực tiếp đảo qua nghìn dặm, từng viên thiên thạch nổ tung.

Vũ trụ cương phong thổi qua áo bào của nam tử trung niên nam tử, ánh mắt ông ta băng lãnh nhìn về vũ trụ phía xa, trong mơ hồ, có thể nhìn thấy một đạo ánh màu màu đỏ đang lóe lên, mang theo quỷ quyệt chi ý.

“Động tác càng ngày càng thường xuyên, phiền phức.”

...

Trong Đế lộ, một đạo ba động Đế đạo vượt qua ý liệu của tất cả mọi người khiến ba giới, thậm chí các phương ở vực ngoại phản ứng.

Mà giờ khắc này, trong đế lộ lần nữa có động tĩnh lớn.

Chỉ thấy sương mù màu vàng bao phủ Đế Sơn cũng bị ba động Đế đạo đột nhiên xuất hiện này ảnh hưởng, sương mù dần dần tán đi, Đế Sơn to lớn, sớm hiện thế!

Trong lúc nhất thời, vô số đạo thống Viễn Cổ chấn động, một đám thiên kiêu đều vô cùng hưng phấn nhìn về phía Đế Sơn.

Bọn họ biết, cơ hội thành đế, đến rồi!

Chương 643: Đạo Tử Huyền Thiên tông tề tụ, các ngươi dám tin?

Trên Đế lộ, Đế Sơn sớm hiện thế!

Rất nhiều đạo thống đều vì thế mà chấn động, từng đạo lưu quang xẹt qua chân trời, nhanh chóng lao về phía Đế Sơn.

Một đám Hoàng giả đi vào Đế Sơn.

Ánh mắt lửa nóng nhìn lên đỉnh núi Đế Sơn, chỉ thấy ở nơi đó, là chín tòa đài cao khắc đạo văn màu vàng đứng vững, bốn phía hình như có đạo âm truyền xướng, quang hoa lưu chuyển, khiến người ta hoa mắt thần mê.

Đó chính là đế vị! !

“Chín tòa đế vị, nói cách khác, lần này, có chín vị Đế giả ra đời, thật không thể tin được, từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên Đế Sơn dựng dục ra chín đế vị, quá cường đại.”

“Đã nói đây là đại tranh chi thế, là điểm quá độ từ cực suy chuyển cực thịnh, quả nhiên không sai, chín cái đế vị, trước đó chưa từng có.”

Một vài Hoàng giả có chút không nhẫn nại được.

Có vài người trong số bọn họ nhanh chóng phóng về phía đỉnh núi Đế Sơn.

Nhưng lại bị một cỗ lực lượng vô hình bắn ra, có người dùng sức quá mạnh càng trực tiếp ngã xuống đất, chật vật không thôi.

“Đừng làm bừa, đế vị một thế này, chỉ là chuẩn bị cho các thiên kiêu, còn chưa đến lượt chúng ta.” Một vị Hoàng giả nói.

Các Hoàng giả nhìn về phía đế vị, cuối cùng cũng chỉ có thể không cam lòng bỏ qua, chuẩn bị để thiên kiêu đăng tràng.

Mà ngoài đám Hoàng giả, một đám thiên kiêu cũng lần lượt đuổi tới Đế Sơn.

Một đám thiên kiêu Tần Thiên Thần, Bái Hồng Ngọc, Sát Vô Xá, Vương Quyền, Tử Võ Cực tề tụ trên Đế Sơn, nhìn đế vị, ánh mắt hỏa nhiệt.

“Đó chính là đế vị, leo lên nó, là có thể thành đế!”

“Chín cái, lại có chín cái đế vị!”

“Chẳng phải nói, cơ hội của ta rất lớn sao?”

“Lên!”

Có một vài thiên kiêu không nhẫn nại được, phóng về phía Đế Sơn.

Nhưng khi bọn họ vừa đến phạm vi Đế Sơn, một cỗ áp lực cực lớn lập tức đè ép bọn họ.

“Móa nó, uy áp đế đạo thật khủng khiếp.”

“Tu vi không đủ, ngay cả đứng dậy đều khó khăn a.”

“Quả nhiên, muốn trèo lên đỉnh, không dễ dàng!”

Tần Thiên Thần nhìn đám thiêu kiêu kia một cái, cười xùy một tiếng, “Cho dù Đế vị bỏ trống, cũng không để người vô năng leo lên.”

Nói xong, hắn ta tiến tới một bước, hướng lên đỉnh Đế Sơn.

Hắn ta đi bộ nhàn nhã, vô cùng thong dong.

Một số thiên kiêu thấy vậy, không khỏi tấm tắc tán thưởng.

“Không hổ là thiên hạ đệ nhất thiên kiêu, quả nhiên lợi hại, người khác còn không động được, hắn lại đi bộ nhàn nhã như thế.”

“Thiên hạ đệ nhất thiên kiêu? Đây không phải là Sở Cuồng Nhân sao?”

“Sở Cuồng Nhân cái gì, người cũng chết rồi, đã sớm trôi qua, hiện tại thiên hạ đệ nhất là Tần Thiên Thần.”

Vị thiên kiêu kia nhếch miệng, khinh thường nói ra.

Nhưng lúc này, một đạo bạch quang bỗng nhiên gào thét mà ra, đánh lên người hắn ta, hắn ta nhanh chóng bay ra ngoài, ngã vồ ếch trên mặt đất.

Chỉ thấy cách đó không xa, một bóng người mặc khải giáp màu trắng bạc chậm rãi đi tới, một thân khí tức quang minh thần thánh, mang theo lạnh lẽo chi ý.

“Là nàng, Lam Vũ.”

Mọi người không khỏi kinh hô một tiếng.

Người tới, chính là thánh nữ ngày trước của Quang Minh giáo, Lam Vũ.

Ngoại trừ nàng, còn có ba người Nam Cung Hoàng, Mộ Dung Hiên, Thương Tình Tuyết, bọn họ đã xuất quan.

Mà bây giờ, trên người mỗi người đều phun trào uy áp cực kỳ khủng bố, đó là, Đế khí! !

Mấy người kia, tất cả đều ngưng tụ ra Đế khí!

Nhất là Lam Vũ đứng đầu tiên, uy áp Đế khí kinh khủng tiêu tán ra, lại hoàn toàn không kém hơn một vài lão Hoàng Giả.

“Bọn họ lại mạnh lên nhiều như vậy!”

Đám người Bái Hồng Ngọc không khỏi biến sắc.

“Miệng sạch sẽ một chút.” Lam Vũ liếc mắt nhìn tên thiên kiêu bị đánh bay, ngữ khí băng lãnh nói.

Vị thiên kiêu kia lập tức rùng mình một cái, nhưng vẫn kiên trì nói: “Ta nói không sai, ngươi dựa vào đâu mà đánh ta?”

“Đúng vậy, người ta nói không sai a.”

Một giọng nói trêu tức vang lên.

Chỉ thấy thiên kiêu cấm kỵ Sát Vô Xá đi tới, hắn ta nhìn thoáng qua mấy người Lam Vũ, nói: “Sở Cuồng Nhân đã chết, đây là chuyện chúng ta tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ còn không cho phép người ta nói sao?”

“Trước khi đăng Đế Sơn, ta không ngại xé nát miệng người trước.”

Trong tay Lam Vũ bỗng nhiên xuất hiện một thanh quyền trượng màu trắng.

Đó là một kiện Đế binh, Đế khí nhập Đế binh, uy áp dồi dào trực tiếp bạo phát, khiến Sát Vô Xá lùi lại mấy bước.

Sát Vô Xá ổn định thân hình, ánh mắt kiêng kỵ nhìn đối phương.

“Sở Cuồng Nhân không ở đây, chỉ bằng mấy người các ngươi, có thể có thành tựu gì sao?” Trên người Sát Vô Xá cũng tiêu tán ra uy áp Đế khí.

Tại khu vực trung tâm của cấm địa Hoang Vu, hắn ta cũng gặp được cơ duyên, hiện tại cũng ngưng tụ ra Đế khí, thực lực không yếu hơn Hoàng giả bao nhiêu.

“Thử một chút!”

Lam Vũ không nói hai lời, đưa tay đánh ra một đạo Thần Hỏa màu trắng.

Thần Hỏa chi uy, khóa chặt Sát Vô Xá.

Sát Vô Xá đưa tay đánh ra một quyền, lại bị đánh bay ra ngoài, trên nắm tay thiêu đốt Thần Hỏa, bị bỏng một mảng lớn.

“Lực lượng thật mạnh.”

Sát Vô Xá càng thêm kiêng kị Lam Vũ.

“Hừ, ta cũng muốn nhìn xem, các ngươi có thể đi đến bước nào trên Đế Dơn, Sở Cuồng Nhân đắc tội không ít người đâu.”

Sát Vô Xá nói xong, cũng không tiếp tục đánh với Lam Vũ nữa, quay người thì đi về phía đỉnh Đế Sơn.

Lúc này, quan trọng nhất là leo núi, thành đế!

Mặc dù có chín cái đế vị, nhưng có nhiều thiên kiêu đến Đế Sơn như vậy, ngay cả thiên kiêu cấm kỵ cũng phải tranh đoạt.

Các thiên kiêu khác cũng bắt đầu leo.

“Đi thôi.”

Lam Vũ mang theo ba người Nam Cung Hoàng muốn rời khỏi.

“Lam Vũ, Nam Cung Hoàng…”

Lúc này, phía sau bọn họ truyền đến một giọng nói kinh ngạc.

Chỉ thấy có hai bóng người xinh đẹp đi tới.

“Quân Di, Phi Yến.”

Nam Cung Hoàng hơi kinh ngạc, hai nữ tử này chính là Đạo tử của Huyền Thiên tông, Quân Di và Kim Phi Yến.

“Cuối cùng cũng tìm được các ngươi.”

Hai nữ nhìn thấy mấy người Lam Vũ, cũng vô cùng vui vẻ.

“Ha ha, mấy vị, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

Lại có hai bóng người cùng nhau đi tới.

Là Đạo Tử của Huyền Thiên tông, Trác Hàm và Tần Vô Song.

“Các ngươi cũng tới.”

“Ừm, Đế Sơn hiện thế, có thể không tới sao?”

Lam Vũ nhìn mấy người một cái, trên khuôn mặt băng lãnh lộ ra nụ cười: “Xem ra mỗi người các ngươi đều có cơ duyên của mình.”

Nàng có thể nhìn ra, khí tức của mấy người họ còn mạnh hơn lúc chưa vào đế lộ rất nhiều, hoàn toàn khác biệt lúc trước.

“Lam Vũ, ngoại giới đều nói chưởng môn đã...”

Quân Di chần chờ hỏi.

“Ngoại giới đều nói công tử chết rồi.” Lam Vũ từ tốn nói, sau đó nhìn mọi người xung quanh, khẽ cười nói: “Các ngươi dám tin?”

“Thôi đi, chưởng môn chết rồi, đúng là nói đùa.”

“Ta mới không tin đâu, chưởng môn đi đến đâu đều gây họa đến đấy, người nào cũng có thể chết, nói hắn chết, ta không tin.”

“Ngoại giới đồn thổi quá mơ hồ, ta nghĩ, chưởng môn chỉ vào cái quan tài rách kia nằm mấy ngày, sau đó sẽ ra thôi.”

Mấy người giống như đang nói đùa.

Trong lòng bọn họ, Sở Cuồng Nhân gần như là tín ngưỡng.

Sở Cuồng Nhân chết?

Đừng đùa.

Trên đời này người nào cũng có thể chết, nhưng Sở Cuồng Nhân sẽ không!

“Đi, đăng Đế Sơn!”

Lam Vũ quay người nhìn về phía đỉnh núi Đế Sơn, ánh mắt vô cùng kiên định.

Đã có thiên kiêu bắt đầu trèo lên Đế Sơn.

Đây là cửa ải cuối cùng trên Đế lộ, trong Đế Sơn, nguy hiểm nương theo cơ duyên, thiên kiêu các nơi, đều hiện thần thông.

Trên Đế lộ, tất cả đạo thống, tu sĩ đều đưa mắt về phía Đế Sơn, nhìn trận leo núi lớn nhất trong lịch sử này.

Mà trên đỉnh núi Đế Sơn, chín cái đế vị tỏa kim quang sáng chói, đạo văn xen lẫn, đang chờ đợi thiên kiêu đăng lâm!

Chương 644: Phẩm chất Đế đạo, Nhân Vương thương, các thiên kiêu trèo lên đỉnh

Cấm địa Hoang Vu, dưới hắc thổ, trong Táng Đế Quan.

Trong nháy mắt Sở Cuồng Nhân đánh phá lớp bình phong kia, cảm ngộ đối với vô địch chi đạo của hắn đã tăng lên một cấp độ hoàn toàn mới.

Đó là đế đạo!

Tu hành đến bây giờ, cuối cùng hắn đã đặt chân đế đạo! !

“Đây chính là cảm giác thành đế sao? Quả nhiên không tầm thường!”

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra.

Một cỗ ba động đế đạo vô cùng hùng hậu bạo phát, lực lượng kinh khủng khiến sương mù hỗn độn bốn phía điên cuồng cuồn cuộn.

Hai mươi tư đạo Đế khí bạo phát, phối hợp với đế đạo, như cuồng phong bao phủ, chỗ đi đến, vô số ác quỷ tu la đều tiêu vong.

Mà Minh Phủ chi môn càng khó có thể chịu đựng loại lực lượng mênh mông này, từng đạo vết rách giăng khắp nơi, dày đặc cả đại môn.

Trong tiếng ầm vang, Minh Phủ chi môn bị phá nát! !

“A a!”

Thần thông bị bạo lực đánh vỡ, Minh Thần ý chí hóa thân hét thảm một tiếng, gương mặt to lớn kia trực tiếp tán loạn.

“A, xem ra, lần này hắn phải tĩnh dưỡng một đoạn thời gian rồi.” Hỗn Độn Đạo Chủ cười nhạt một tiếng nói.

Mặc dù Minh Thần ý chí hóa thân và Táng Đế Quan là một thể, công kích như vậy cũng sẽ không khiến ông ta tiêu vong, nhưng thần thông bị phá, sẽ nhận phản phệ, ý chí hóa thân này sẽ có một đoạn thời gian không thể xuất hiện.

“Đạo của ngươi, ít nhất là hoàn mỹ chi đạo!”

Hỗn Độn Đạo Chủ nhìn Sở Cuồng Nhân, tán thưởng nói.

“Hoàn mỹ chi đạo?”

“Đúng, mỗi người đều có đạo thuộc về mình, nhưng giữa đạo với đạo, có phân chia cảnh giới, cũng có phân chia phẩm chất.”

“Xin lắng tai nghe.”

Sở Cuồng Nhân trịnh trọng nói, dáng vẻ học sinh ham học.

Hỗn Độn Đạo Chủ rất hưởng thụ, mặc dù là linh hồn thể, nhưng vẫn ra vẻ hắng giọng nói, “Ta đã nói với ngươi về phân chia cảnh giới, mà phân chia phẩm chất Đế đạo sẽ có năm loại, bình thường, có thiếu sót, không thiếu sót, hoàn mỹ và cứu cực, uy năng huyền diệu, đều có khác biệt.”

“Vậy đạo của ngươi, là phẩm chất gì?”

“Đạo của ta, là hoàn mỹ.”

Trên mặt Hỗn Độn Đạo Chủ lộ ra vẻ kiêu ngạo, “Từ xưa đến nay có được hoàn mỹ chi đạo, không có bao nhiêu người.”

“Phẩm chất của đạo sẽ tăng lên như thế nào?”

“Rất khó, đạo của Đế giả sẽ tích lũy trước khi thành đế, chung một nhịp thở với cảm ngộ, một khi thành đế, là phẩm chất gì thì chính là phẩm chất đó, không giống cảnh giới có thể tăng lên, nếu không có cơ duyên tạo hóa trọng đại, phẩm chất của đạo, sẽ rất khó cải biến.”

“Ta hiểu rồi, vậy có ai nắm giữ cứu cực chi đạo không?”

“Có, ngoài Nhân tộc, có rất ít thần linh cổ lão hoặc sinh vật Thái Cổ nắm giữ cứu cực chi đạo, nhưng Nhân tộc, theo ta được biết, chỉ có một người!” Trong mắt Hỗn Độn Đạo Chủ không khỏi lộ ra vẻ kính ngưỡng.

“Người nào?”

Sở Cuồng Nhân có chút ngạc nhiên.

Có thể khiến Hỗn Độn Đạo Chủ kính ngưỡng, đó là nhân vật nào?

“Người đề xuất nghịch Thần chi chiến, thủ lĩnh lúc trước suất lĩnh chúng ta phong ấn Chư Thần, được chúng ta tôn là... Nhân Vương, Thương!”

“Nhân Vương... Thương! Thương, ông ấy vẫn còn chứ?”

Hỗn Độn Đạo Chủ lắc đầu, sầu não nói: “Năm đó trong cuộc Nghịch Thần chi chiến, ông ấy và vị Thần Chủ mạnh nhất trong Thần Linh chiến đấu, sau cùng hai bên đều vẫn lạc tại Thái Cổ Côn Lôn Uyên, ngay cả hài cốt cũng không tìm được.”

“Vậy đúng là đáng tiếc.”

Sở Cuồng Nhân thở dài một hơi.

Đáng tiếc, nhân vật bực này, không có duyên gặp một lần.

“Tốt, bây giờ ngươi đã chứng thành Đế đạo, hiện tại, nghĩ biện pháp thành tựu đế nguyên đi.” Hỗn Độn Đạo Chủ nói.

Sở Cuồng Nhân gật đầu.

Muốn thật sự trở thành Đế giả, nắm giữ đế đạo còn chưa đủ, còn phải rèn đúc ra căn cơ Đế giả, thân thể Đế giả!

Mà muốn làm chuyện này, cần phải có lượng lớn tư nguyên.

Tại Đế Sơn, có đế vị gia trì, có thể trực tiếp lược bớt quá trình này, sử dụng năng lượng đế vị chế tạo ra căn cơ Đế giả.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến vô số người chạy theo Đế Sơn như vịt.

Có đế vị, bọn họ căn bản không cần đi tìm các loại tư nguyên để chế tạo căn cơ Đế giả, Đế Sơn đã chuẩn bị xong cho bọn họ.

Nhưng bây giờ Sở Cuồng Nhân không ở Đế Sơn, cho dù hắn lấy lực chứng đạo, nhưng vẫn phải hao phí lượng lớn tư nguyên để chế tạo căn cơ Đế giả.

“Nếu là lúc khác, có lẽ ta còn phải buồn rầu một chút, nhưng bây giờ, trong Táng Đế Quan này, lại không cần thiết.”

“Hỗn Độn chi khí vô cùng vô tận này, chính là lượng lớn tư nguyên!” Sở Cuồng Nhân liếm môi một cái.

“Nhớ kỹ, căn cơ Đế giả cũng có phân chia phẩm chất, tận hết khả năng của ngươi ngưng tụ ra căn cơ Đế giả tốt nhất, việc này có liên quan đến tương lai ngươi trưởng thành, không thể qua loa đại ý.” Hỗn Độn Đạo Chủ trịnh trọng nói.

“Ta đã hiểu!”

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, Thiên Địa Hồng Lô Thể khai hỏa!

Hỗn Độn chi khí bốn phía lập tức như trăm sông đổ về một biển, nhanh chóng dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân, bị hắn luyện hóa, tụ hợp vào Linh Khư!

Đế khí trong Linh Khư của hắn đang không ngừng gia tăng, bảy vô thượng căn cơ nở rộ vô thượng thần huy, sinh ra một loại cộng minh kỳ diệu với nhau, không ngừng đến gần nhau.

Ngay khi những vô thượng căn cơ va chạm với nhau, một cỗ ba động vô cùng khủng bố lập tức bạo phát, giống như vũ trụ đại bạo tạc, bảy loại vô thượng căn cơ bị phá nát, hình thành một vòng xoáy khổng lồ!

Vô thượng căn cơ phá vỡ bị vòng xoáy này hút vào, mơ hồ, trong vòng xoáy có một khỏa hạt châu màu vàng óng như ẩn như hiện.

Đây chính là bước đầu tiên ngưng tụ căn cơ Đế giả.

Phá nát tất cả căn cơ, sau đó dung hợp, hình thành đế nguyên!

Căn cơ càng mạnh, dung hợp ra phẩm chất đế nguyên cũng càng cao!

...

Trên đỉnh núi Đế Sơn.

Một bóng người bỗng nhiên bước vào.

Người kia mặc một bộ trường bào màu đen, khí vũ hiên ngang, chính là người được coi là thiên hạ đệ nhất thiên kiêu, cấm kỵ Tần gia, Tần Thiên Thần!

Nhìn đế vị trước mặt, Tần Thiên Thần hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra vẻ nhiệt huyết.

“Một thế này, quả nhiên ta có thể đăng lâm đế vị, có nội tình kiếp trước, một thế này thành đế, ta sẽ càng thêm cường đại, sống thêm đời Đế giả thứ hai, cũng không phải Đế giả bình thường có thể so sánh.”

Tần Thiên Thần nói, sau đó bóng người lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang đi đến đế vị, trong nháy mắt, toàn bộ Đế Sơn chấn động.

Một đạo quang trụ màu vàng phóng lên tận trời, thẳng vào mây xanh!

Tường vân màu vàng phun trào, đạo âm quanh quẩn.

Bên ngoài Đế Sơn, sắc mặt tất cả các Hoàng giả không khỏi đại chấn.

“Có người trèo lên đỉnh thành đế! !”

“Là cấm kỵ của Tần gia!”

“Ha ha, không hổ là cấm kỵ Tần gia ta, Đại Đế chuyển thế, quả nhiên có thể lấy được vị trí thứ nhất, dẫn trước người khác!”

Hoàng giả Tần gia cười ha ha, vô cùng vui mừng.

Các Hoàng giả khác nhìn đám thiên kiêu còn lại đang treo núi, trong mắt mang theo vẻ sốt ruột, không ngừng cổ vũ ủng hộ thiên kiêu nhà mình.

Đế vị đầu tiên đã bị chiếm lĩnh.

Nhanh!

Nhanh hơn chút nữa!

Theo Tần Thiên Thần đăng lâm đế vị, một vài thiên kiêu cấm kỵ cũng trải qua vô số trắc trở, lần lượt đi lên đỉnh núi.

“Đế vị, là của ta! !”

Người thứ hai đi lên đỉnh núi chính là Vương gia Vương Quyền.

Hắn ta hóa thành một đạo lưu quang, nhanh chóng trèo lên một cái đế vị, ngay sau đó, đạo quang trụ màu vàng thứ hai cũng từ Đế Sơn phóng lên tận trời!

Người thứ ba là Lam Vũ.

Phía sau nàng, đã không thấy đám người Huyền Thiên tông nữa.

Trèo đăng Đế Sơn, là chuyện không dễ dàng, một mình nàng không có cách nào dẫn tất cả mọi người đi, chỉ có thể đi đầu một bước.

Nàng cũng đi lên một cái đế vị, trong chốc lát, vô số đế đạo huyền diệu tràn vào trong đầu, đạo thứ quang trụ thứ ba bạo phát.

Ngay sau đó, Cửu Anh tộc Cửu Viêm, Phù Văn chi địa Tử Võ Cực, Sát tộc Sát Vô Xá, Thất Tình môn Lãnh Ngưng Ngọc, Bái gia Bái Hồng Ngọc chiếm cứ năm cái đế vị khác, chín cái đế vị, chỉ còn cái cuối cùng.

Tất cả Hoàng giả nhìn chằm chằm đế vị cuối cùng, hô hấp vô cùng trầm trọng, một số đạo thống viễn cổ còn chưa có thiên kiêu trèo lên đỉnh Đế Sơn, gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng.

“Mau nhìn, có người đi lên, người kia là...”

Chương 645: Mộ Dung Hiên đăng đế vị, dã tâm của Tần Thiên Thần

Đế vị cuối cùng, dẫn động trái tim vô số Hoàng giả.

Chỉ thấy một thanh niên vết thương chồng chất leo lên đỉnh núi, trên người tiêu tán ra kiếm khí sắc bén, lại là… Mộ Dung Hiên! !

“Đế vị này, là của ta!”

Mộ Dung Hiên nhìn cái đế vị cuối cùng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Trong đầu hắn, hiện lên bóng dáng một nữ tử.

Đó là Dương Hi Vân.

Là nữ tử hắn yêu sau khi hắn đi vào đế lộ.

Hắn đã đồng ý với đối phương, sau khi trở thành đế sẽ trở về tìm nàng.

Sưu!

Bóng người Mộ Dung Hiên lóe lên, đi vào đế vị.

Đạo quang trụ màu vàng thứ chín phóng lên tận trời!

“Sao lại là hắn?”

“Người bên cạnh Sở Cuồng Nhân, đáng chết, Lam Vũ, còn tên Mộ Dung Hiên này nữa, hai người này đều là người bên cạnh Sở Cuồng Nhân.”

“Còn có Lãnh Ngưng Ngọc, móa nó, Sở Cuồng Nhân đã chết, vậy mà có ba người có quan hệ mật thiết với hắn đều thành đế? !”

“Có lầm hay không, Mộ Dung Hiên thế mà lại thành đế? !”

Các thiên kiêu còn lại nhìn chín đạo quang trụ quang trụ đâm thẳng lên trời cao, không khỏi lộ ra cực độ không cam tâm.

Nhất là một số thiên kiêu cấm kỵ, càng vô cùng phẫn hận.

Thất bại.

Bọn họ tranh đoạt đế vị thất bại.

Chín cái đế vị, đã bị mọi người chia xong, mà chín đạo quang trụ màu vàng xông thẳng tới chân trời kia, bắt đầu cộng minh với Thiên Đạo.

Dưới sóng gợn mạnh mẽ này, thiên đạo vốn vì nguyên nhân nào đó mà trở nên tàn khuyết không đầy đủ, bắt đầu trở nên hoàn thiện.

Thiên Đạo, được bù đắp.

Trên một tòa đế vị.

Tần Thiên Thần ngồi xếp bằng, cảm ngộ đế đạo tăng lên, cùng lúc đó, căn cơ trong cơ thể hắn ta cũng bị phá nát, bắt đầu dung hợp, trong quá trình này, đế vị đang không ngừng lan truyền năng lượng về phía hắn ta.

Năng lượng kia chuyển hóa thành đế khí, bắt đầu ngưng tụ thành đế nguyên!

“Ngưng tụ đế nguyên, ít nhất cần chín đạo Đế khí, mà Đế khí càng nhiều, ngưng tụ phẩm chất đế nguyên sẽ càng cao! !”

“Đế nguyên ngũ phẩm, Hạ Phẩm, Trung Phẩm, Thượng Phẩm, Cực Phẩm, cứu cực! Ở kiếp trước, ta ngưng luyện ra hạ phẩm đế nguyên, nhưng một thế này, ít nhất ta có thể ngưng luyện ra trung phẩm đế nguyên! !”

“Ta đạt thành tựu cao trên đế đạo, viễn siêu kiếp trước!”

Trong lòng Tần Thiên Thần âm thầm nghĩ.

Hắn ta bắt đầu hấp thu năng lượng đế vị tiêu tán ra, số lượng Đế khí trong cơ thể không ngừng gia tăng.

“Ba đạo, bốn đạo, năm đạo, lục đạo…”

… …

“Sáu mươi đạo, bảy mươi đạo, tám mươi đạo, chín mươi đạo…”

Trong Táng Đế Quan.

Sở Cuồng Nhân đang điên cuồng hấp thu Hỗn Độn chi khí ở bốn phía, chuyển hóa ngưng tụ thành năng lượng Đế khí cần có.

Số lượng Đế khí, cũng đang nhanh chóng tăng lên.

Quá trình này, khiến hắn thoải mái như muốn bay lên.

Các tu sĩ khác muốn ngưng tụ một đạo Đế khí không biết phải hao phí bao nhiêu tư nguyên nỗ lực, nhưng hiện tại, hắn mượn nhờ Hỗn Độn chi khí vô cùng vô tận, cộng thêm thể chất như bật hack Thiên Địa Hồng Lô Thể, số lượng Đế khí đang tăng lên với tốc độ không thể tưởng tượng được.

Bên cạnh.

Hỗn Độn Đạo Chủ cũng tán thưởng, “Tốc độ gia hỏa này luyện hóa Hỗn Độn chi khí lại nhanh đến tình trạng này, cuối cùng là thể chất gì, cảm giác còn cường hoành hơn Hỗn Độn Thể không ít.”

“Nhưng nhiều Hỗn Độn chi khí như vậy, thân thể hắn chịu được sao? Đừng sơ ý một chút khiến mình nổ tung đó.”

Một bên khác.

Đế Sơn, mấy người Tần Thiên Thần cũng đang ngưng tụ đế nguyên.

Mà trong đó, xuất sắc nhất thuộc về Tần Thiên Thần, hắn ta là Đại Đế chuyển thế, có thể nói là thông thạo quá trình này.

Cộng thêm hai đời tích lũy, tốc độ Đế khí của hắn ta tăng lên cực nhanh.

“Chín mươi chín Đạo Đế khí!”

“Chín mươi chín Đạo Đế khí, đây đã là đế nguyên đạt tới trung phẩm, nhưng ta cảm thấy, ta có thể tiếp tục tăng lên nữa! !”

“Thậm chí, có cơ hội thử trùng kích đế nguyên thượng phẩm!”

Sắc mặt Tần Thiên Thần cuồng hỉ.

Lần này hắn ta chuyển thế trọng tu, thu hoạch được cơ duyên quá lớn.

Đế giả ngưng tụ đế nguyên thượng phẩm cũng hiếm thấy, trong cùng cảnh giới, đế giả có đế nguyên thượng phẩm chiếm ưu thế quá lớn.

“Đạo Đế khí thứ một trăm, ngưng cho ta!”

Tần Thiên Thần khẽ quát một tiếng, trong mắt lộ ra tinh quang trước nay chưa có, chờ mong bản thân ngưng tụ ra đế nguyên thượng phẩm.

… …

“Đạo Đế khí thứ một nghìn.”

“Gia hỏa này không xa nữa sẽ đạt cực hạn, chẳng lẽ, hắn có thể ngưng tụ ra cực phẩm đế nguyên.”

Trong Táng Đế Quan, Hỗn Độn Đạo Chủ kinh ngạc nhìn Sở Cuồng Nhân.

Cực phẩm đế nguyên, giống như hoàn mỹ chi đạo, trong đám Đế giả lác đác không có mấy người, mỗi người đều là tồn tại có một không hai.

Ví dụ như Hỗn Độn Đạo Chủ, chính là cực phẩm đế nguyên.

“Nếu gia hỏa này nửa đường không vẫn lạc, tương lai có rất lớn sẽ trở thành Đạo Chủ, không, thậm chí có thể siêu việt ta!”

“Siêu việt Đạo Chủ, trở thành tồn tại siêu thoát thiên đạo… Tiên!”

Trong mắt Hỗn Độn Đạo Chủ bốc lửa.

Từ xưa đến nay, vô số tu sĩ đều theo đuổi tiên, nhưng thủy chung không có người chạm đến cánh cửa tiên cảnh.

Nhưng bây giờ, trên người Sở Cuồng Nhân, ông ta lại nhìn thấy khả năng.

“Nếu năm đó Nhân Vương vẫn còn sống, có lẽ, hiện tại đã thành tiên đi.” Hỗn Độn Đạo Chủ cảm khái nói.

Sau đó, ông ta nhìn Sở Cuồng Nhân, càng nhìn, sắc mặt càng phát thêm cổ quái, “Nói đến, tướng mạo của tiểu gia hỏa này và Nhân Vương cũng không giống nhau, nhưng khí chất độc nhất vô nhị kia rất tương tự.”

Ông ta lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

“Có lẽ, là ta nghĩ nhiều rồi.”

Thời gian trôi qua, khoảng cách Sở Cuồng Nhân luyện hóa Hỗn Độn chi khí, ngưng tụ Đế khí không biết đã qua bao lâu.

Có lẽ là một tháng, có lẽ là một năm…

Nhưng số lượng Đế khí trong cơ thể hắn đã đạt đến số lượng kinh người chín nghìn chín trăm chín mươi đạo, đã đạt tới cánh cửa ngưng tụ cực phẩm đế nguyên.

“Là thời điểm ngưng tụ cực phẩm đế nguyên đi.”

Hỗn Độn Đạo Chủ thầm nói nói.

Nhưng sau đó, ông ta bất ngờ phát hiện, Sở Cuồng Nhân cũng không dừng lại luyện hóa Hỗn Độn chi khí, ngưng tụ đế nguyên, mà tại tiếp tục điên cuồng luyện hóa Hỗn Độn chi khí, tiếp tục ngưng luyện ra Đế khí!

“Chẳng lẽ gia hỏa này muốn trùng kích cứu cực đế nguyên?”

Sắc mặt ông ta lộ ra vẻ cổ quái.

Cửu cực đế nguyên, đây chính là phẩm chất đế nguyên mạnh nhất, nhưng phẩm chất đế nguyên này vẫn chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Từ xưa đến nay, vẫn không có ai có thể ngưng tụ ra.

Cho nên, Hỗn Độn Đạo Chủ không cho rằng Sở Cuồng Nhân có thể thành công.

“Hơn nữa muốn ngưng tụ cửu cực đế nguyên, có thể biết được nhục thân phải chịu áp lực lớn bao nhiêu, sợ rằng hắn không chịu được.”

Thời gian trôi qua.

Bên ngoài Đế Sơn cách xa nơi này ngày tỉ dặm.

Chín cột sáng ngút trời, rung động thương khung.

Khoảng cách đám người Tần Thiên Thần leo lên đế vị đã qua một năm, hơn nữa, trong một năm này, đạo, căn cơ, thân thể của bọn họ đều đang phát sinh biến hóa cực đại, không ngừng đến gần Đế cảnh.

Lúc này, bỗng nhiên có hai bóng người bước ra quang trụ màu vàng.

Chính là Bái Hồng Ngọc, Vương Quyền.

Trên người bọn họ tràn ngập uy áp đế đạo vô cùng vô tận, rung động toàn bộ đế lộ, bọn họ, thành đế! !

Hai người liếc nhau, đều nhìn thấy vui mừng trong mắt nhau.

“Tu hành lâu như vậy, cuối cùng thành đế.”

“Ha ha, từ giờ thiên địa to lớn, có chỗ nào ta không thể đi?”

Hai người nhìn mấy đế vị sau lưng.

Những người còn lại, vẫn ở trong quá trình thành đế.

Mà khi bọn họ nhìn thấy Tần Thiên Thần, vẻ mặt hơi đổi, trong mắt dần lộ ra ngưng trọng.

“Số lượng Đế khi trong cơ thể hắn đã hơn chín trăm đạo, hắn muốn ngưng tụ ra thượng phẩm đế nguyên! !” Vương Quyền khiếp sợ nói.

Thông qua cảm ngộ thành đế, bọn họ đã biết một vài chuyện trong cảnh giới Đế giả, biết đế nguyên có phân chia phẩm chất.

Bọn họ ngưng tụ đế nguyên chỉ là hạ phẩm.

Nhưng bây giờ, Tần Thiên Thần lại muốn ngưng tụ ra thượng phẩm đế nguyên!

Chương 646: Tán đi một thân tu vi giúp ngươi thành đế, cứu cực đế nguyên

Phía trên Đế Sơn.

Hai người Bái Hồng Ngọc, Vương Quyền dẫn đầu thành đế.

Nhưng không phải ai thành đế trước, người đó là mạnh nhất.

Ví dụ như Tần Thiên Thần, mặc dù hiện tại hắn ta còn chưa thành đế, nhưng hắn ta đang không ngừng tích lũy nội tình Đế khí, dự định một lần hành động ngưng tụ thượng phẩm đế nguyên!

“Đạo thứ chín trăm chín mươi!”

“Đạo thứ chín trăm chín mươi tám!”

Trên thân thể Tần Thiên Thần đã xuất hiện từng vết máu.

Nhục thể của hắn ta đã đạt tới cực hạn, nhưng hắn ta cắn răng không hề từ bỏ, dùng toàn lực ngưng tụ ra đạo Đế khí thứ chín trăm chín mươi chín!

“Thành công! !”

Sắc mặt Tần Thiên Thần cuồng hỉ.

Ngay sau đó, chín trăm chín mươi chín đạo Đế khí hội tụ, lẫn vào căn cơ ở trong Linh Khư, hóa thành một khỏa thượng phẩm đế nguyên! !

…

“Năm mươi sáu nghìn tám trăm đạo đế khí, năm mươi sáu nghìn chín trăm đạo Đế khí, năm mươi bảy nghìn đạo, năm mươi bảy nghìn một trăm đạo...”

“Sáu mươi nghìn đạo!”

Bên trong Táng Đế Quan, Sở Cuồng Nhân đã ngưng tụ ra sáu mươi nghìn đạo Đế khí!

Hơn nữa vẫn còn đang trong quá trình tăng lên.

Hỗn Độn Đạo Chủ bị chấn động, quy mô Đế khí bực này ngưng tụ ra đế nguyên, phẩm chất nhất định ở trên ông ta.

Răng rắc, răng rắc...

Lúc này, thân thể Sở Cuồng Nhân đã không chịu nổi quy mô Đế khí bàng bạc như vậy, bắt đầu nứt toác, xuất hiện từng đạo vết máu.

“Không tốt, tiếp tục như vậy nữa, sợ rằng thân thể của tiểu gia hỏa này sẽ không chịu nổi a.” Hỗn Độn Đạo Chủ có chút bận tâm.

Nhưng một cảnh tượng bất ngờ xảy ra.

Chỉ thấy thân thể Sở Cuồng Nhân bị phá hư đồng thời, còn có một cỗ sức mạnh vô cùng huyền diệu đang không ngừng chữa trị thân thể hắn.

“Đây lại là năng lực gì vậy?”

Hỗn Độn Đạo Chủ có chút hoảng hốt.

Tiểu gia hỏa này bày ra mấy loại năng lực cổ quái rồi.

Bất Tử chi thân phát động!

Sở Cuồng Nhân không cố kỵ, tiếp tục luyện hóa Hỗn Độn chi khí.

Thời gian dần trôi qua, Hỗn Độn chi khí vốn dĩ vô cùng vô tận, lại bắt đầu trở nên vô cùng ít ỏi.

Chuyện này khiến Hỗn Độn Đạo Chủ âm thầm líu lưỡi, “Gia hỏa này muốn hút sạch Hỗn độn chi khí trong Táng Đế Quan a.”

Ông ta nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lấp lóe hai lần.

Trong cơ thể đối phương, Đế khí đã đạt tới bảy mươi nghìn đạo, hơn nữa còn không nhìn thấy cuối cùng, hiển nhiên, còn có thể tiếp tục ngưng tụ.

“Nếu cho hắn đủ tư nguyên, có lẽ, hắn thật sự có thể sáng tạo ra cứu cực đế nguyên trước nay chưa từng có trong Nhân tộc! !”

“Đối với Nhân tộc ta mà nói, chuyện này có ý nghĩa trọng đại!”

Hỗn Độn Đạo Chủ nghĩ đến đây, trong mắt lướt qua một đạo kiên định, linh hồn ông ta trở về nhục thân của mình.

Sau đó, chỉ thấy trong cơ thể ông ta chủ động phóng xuất ra lượng lớn Hỗn Độn chi khí, Hỗn Độn chi khí bốn phía vốn đã mỏng manh, lại lần nữa trở nên nồng nặc.

“Tiểu gia hỏa, ta sẽ dùng một thân tu vi của mình, để giúp ngươi ngưng tụ cứu cực đế nguyên!”

Theo lượng lớn Hỗn Độn chi khí tràn vào, tốc độ Sở Cuồng Nhân ngưng tụ Đế khí cũng càng lúc càng nhanh.

Bảy mươi nghìn đạo, tám mươi nghìn đạo, chín mươi nghìn đạo...

Chín mươi chín nghìn chín trăm chín mươi chín đạo! !

Cuối cùng, một trăm nghìn đạo! !

Trong nháy mắt một trăm nghìn đạo Đế khí hội tụ, trong thân thể Sở Cuồng Nhân khuếch tán ra một cỗ ba động khủng bố trước nay chưa có.

Thần quang trong cơ thể lưu chuyển, đạo văn xen lẫn, dâng trào một trăm nghìn Đế khí, dần dần ngưng tụ thành một khỏa đế nguyên màu vàng sáng chói!

Trong chớp nhoáng này, cửu thiên, Địa Ngục Ma giới, thương khung, thậm chí vực ngoại đều cảm giác được cỗ ba động đến từ cửu cực đế nguyên này.

Vô số cổ lão đại năng đột nhiên mở hai mắt ra, trong vũ trụ, các Đế giả đều có cảm giác da đầu nổ tung.

“Móa nó, đây là lực lượng gì? !”

“Đế nguyên, có người ngưng tụ ra đế nguyên, nhưng, ba động đế nguyên này sao lại khủng bố như thế? !”

“Là Đế giả trên Đế Sơn sao?”

“Không phải, mặc dù lần này ngưng tụ ra chín vị đế vị, nhưng không có một đế vị nào có thể ngưng tụ ra đế nguyên bực này.”

“Rốt cuộc là ai? Đế nguyên như vậy, từ xưa đến nay chưa bao giờ thấy qua, chẳng lẽ là một loại sinh linh Thái Cổ nào đó sao? ?”

Trên cửu thiên, vực ngoại, thương khung, tất cả đại năng tất cả đều bị chấn động.

Đế lộ, Táng Đế Quan.

Sở Cuồng Nhân chậm rãi đứng dậy, cửu cực đế nguyên trong cơ thể tiêu tán ra từng đạo Đế khí tinh thuần đến gần như không thể tưởng tượng được đang tràn vào gân cốt, kinh mạch, mỗi tấc máu thịt, thậm chí là mỗi tế bào của hắn.

Hắn cảm giác, thân thể mình đang không ngừng thuế biến!

Từ Thánh Nhân Chi Thể hướng tới Đại Đế Chi Thể!

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng đánh ra một quyền.

Lực lượng kinh khủng nhẹ nhàng vung vẩy đổ xuống, toàn bộ Táng Đế Quan đều ầm vang chấn động.

“Thật mạnh.” Sở Cuồng Nhân thầm nói, sau đó, hắn cảm giác một chút tình huống trong cơ thể mình.

Vô thượng căn cơ trong Linh Khư đã biến mất không thấy gì nữa nữa, thay vào đó là một khỏa đế nguyên màu vàng óng, đế nguyên có hình bầu dục, phía trên có vô số đạo văn huyền diệu ngang dọc.

Đế nguyên không ngừng tiêu tán ra Đế khí, cải tạo toàn bộ Linh Khư và nhục thân hắn, bên cạnh đế nguyên, Bồ Đề chi linh ngồi ngay ngắn trên đài sen màu vàng cũng chịu ảnh hưởng, linh hồn có chút tăng cường.

“Hiện tại, ta có cảm giác một đầu ngón tay liền có thể nghiền nát trăm ngàn ta lúc trước, đây chính là lực lượng Đế giả sao?”

Sở Cuồng Nhân sợ hãi nói.

“Ngươi không phải Đế giả bình thường.”

Lúc này, linh hồn Hỗn Độn Đạo Chủ lại xuất hiện lần nữa, nhưng lần này, linh hồn của ông ta có chút suy yếu, có điều ánh mắt lại sáng ngời trước nay chưa có, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, tán thưởng nói: “Ngươi là Đế giả đầu tiên từ xưa đến nay của Nhân tộc ta nắm giữ cứu cực đế nguyên!”

“Là người đầu tiên từ xưa đến nay? Nhân Vương cũng không có?”

“Nhân Vương có cứu cực chi đạo, nhưng đáng tiếc, ngay cả ông ấy cũng không thể ngưng tụ ra cứu cực đế nguyên.” Hỗn Độn Đạo Chủ nói.

“Thì ra là thế, a, sao bốn phía lại thay đổi như vậy.”

Sở Cuồng Nhân chợt phát hiện, Hỗn Độn chi khí cuồn cuộn như biển ở bốn phía đã biến mất, chỉ còn lại rải rác mấy đạo.

“Ngươi còn không biết xấu hổ nói.”

Hỗn Độn Đạo Chủ liếc mắt, “Vì để ngươi ngưng tụ ra cứu cực đế nguyên, ta đã chủ động tiêu hao tất cả tu vi trong cơ thể ta, chuyển hóa thành Hỗn Độn chi khí, tạo điều kiện cho ngươi hấp thu.”

Hỗn Độn Đạo Chủ mạnh bao nhiêu?

Làm đại lão viễn cổ, cường giả tuyệt đỉnh của Nhân tộc, một thân tu vi của ông ta tuyệt đối là khoáng cổ thước kim, nhưng ngay cả ông ta cũng phải tán đi tu vi, mới có thể giúp Sở Cuồng Nhân ngưng tụ ra cửu cực đế nguyên.

Có thể thấy được, cửu cực đế nguyên này có bao nhiêu khó khăn.

“Đa tạ tiền bối.”

Sở Cuồng Nhân nghiêm mặt, lập tức cúi người chào.

Sau đó, hắn đưa tay đánh ra một chưởng, đánh về phía bốn cái quang trụ màu đỏ đâm xuyên qua tứ chi của Hỗn Độn Đạo Chủ, khiến chúng vỡ nát.

“Tiền bối, ta cứu ngươi ra ngoài.”

“Vô dụng, cho dù bây giờ ngươi đã thành đế, nhưng Táng Đế Quan chính là thần khí bản mệnh của Minh Thần, hắn dùng quan tài này phong ấn, ngươi có thể đánh phá lực lượng huyết linh ăn mòn linh hồn ta, nhưng lại không có cách nào mang ta rời khỏi nơi này.” Hỗn Độn Đạo Chủ bất đắc dĩ nói.

Thần Khí, chính là vũ khí thần linh sử dụng, mà bản mệnh Thần Khí là binh khí quan trọng nhất, cùng một nhịp thở với Thần Linh.

Sở Cuồng Nhân thử một chút, nhưng cho dù hắn thi triển lực lượng thế nào đều không thể di động Hỗn Độn Đạo Chủ chút nào, bộ thân thể này giống như đã tương quan với Táng Đế Quan.

“Vậy phải làm sao?” Sở Cuồng Nhân nhíu mày nói.

“Yên tâm đi, trong thời gian ngắn chưa chết được, bây giờ ngươi đã thành đế, vẫn nên rời khỏi nơi này, đi làm chuyện của ngươi đi.”

“Tiền bối, có gì cần ta giúp đỡ không?”

Sở Cuồng Nhân dò hỏi.

Lần này hắn vào Táng Đế Quan, đạt được cơ duyên lớn như vậy, Hỗn Độn Đạo Chủ còn dùng một thân tu vi để hắn ngưng tụ cửu cực đế nguyên, nếu không giúp đối phương làm cái gì, hắn sẽ cảm thấy có chút băn khoăn.

Chương 647: Phong ấn hắc thổ, cửu đế uy thế, bái kiến Đại Đế

“Ngươi cần ta làm gì không?”

“Đương nhiên là muốn ngươi mau chóng mạnh lên, sau đó cứu ta ra ngoài.”

Hỗn Độn Đạo Chủ trợn mắt nói.

Sau đó, ông ta bàn giao một chút chuyện cho Sở Cuồng Nhân, sau cùng lấy ra một bức họa và một điển tịch theo phong cách cổ xưa.

Trên bức họa là một nữ tử mặc bạch y phong hoa tuyệt đại.

“Tiểu gia hỏa, nữ tử này là đồ đệ của ta, điển tịch này cảm ngộ suốt đời của ta, nếu ngươi nhìn thấy nàng, hi vọng có thể thay ta đưa điển tịch này cho nàng, mặc dù không biết nàng còn cần hay không, đương nhiên, nếu ngươi muốn quan sát, ta cũng không có ý kiến.”

Hiện tại đã qua bao nhiêu nguyên niên rồi, cũng không biết tu vi của đồ đệ ông ta đã đạt đến tình trạng nào, có lẽ đã không cần dùng đến điển tịch này.

Sở Cuồng Nhân mới nhập Đế cảnh, có lẽ còn có chút tác dụng.

“Nứ tử mặc áo trắng này, có chút quen thuộc a.”

Sở Cuồng Nhân nhìn nữ tử trên đó, càng xem càng cảm thấy quen thuộc.

Đột nhiên, đồng tử hắn co rụt lại.

Móa nó.

Đây không phải nữ đế không đầu kia sao? !

Đầu của người ta vẫn còn ở trong Càn Khôn giới của hắn đó.

Người này lại là đồ đệ của Hỗn Độn Đạo Chủ?

Ực...

Sở Cuồng Nhân nuốt một ngụm nước bọt, nói tiếp: “Tiền bối, có một chuyện ta phải nói cho ngươi biết.”

“Chuyện gì?” Sở Cuồng Nhân nói chuyện của nữ đế không đầu ra, sau đó lấy đầu của nàng trong Càn Khôn giới ra.

Nhìn thấy đầu của nữ tử, linh hồn Hỗn Độn Đạo Chủ kịch liệt dậy sóng, lộ ra sát ý vô cùng nồng đậm.

“Lạc Thủy! !”

“Vì sao lại như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao Lạc Thủy lại biến thành dáng vẻ này? !”

Đạo tâm của Hỗn Độn Đạo Chủ nổi lên sóng to gió lớn

Lạc Thủy, cũng chính là đồ đệ của ông ta, có thể nói là người thân cận nhất của ông ta, cũng là điều duy nhất ông ta không yên tâm.

Nhưng bây giờ, đầu của đối phương lại tách rời thân thể nhiều năm như vậy.

Ông ta không thể tin được, rốt cuộc đối phương đã xảy ra chuyện gì?

“Không đúng.”

“Vì sao khí tức của Lạc Thủy lại yếu như vậy? Dựa vào tu vi Thiên Tôn cảnh của nàng, cho dù chỉ có một cái đầu, khí tức cũng không đến mức yếu như vậy mới đúng.” Hỗn Độn Đạo Chủ nhíu mày nói.

Hiện tại trong đầu ông ta rất loạn.

Quá loạn.

Sau trận nghịch Thần chi chiến, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Tiểu gia hỏa, xin nhờ ngươi.” Hỗn Độn Đạo Chủ chỉ có thể ký thác tất cả lên người Sở Cuồng Nhân, hi vọng đối phương có thể giúp ông ta điều tra rõ ràng.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Hiện tại hắn đã thành đế, đây là vấn đề sẽ phải tiếp xúc.

“Tiền bối, ta rời đi trước.”

“Được.”

Sau đó, Sở Cuồng Nhân thôi động Đế khí trong cơ thể.

Trong nháy mắt, đã ngưng tụ ra một cái pháp tướng vô cùng kinh khủng màu sắc rực rỡ, thân thể cao lớn, giống như muốn căng cả thiên địa ra.

Oanh một tiếng!

Hai tay Vạn Đạo pháp tướng chống trời, dường như sờ thấy bích chướng nào đó.

Đó là, nắp quan tài của Táng Đế Quan!

“Lên cho ta!” Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, toàn bộ thế giới trong Táng Đế Quan điên cuồng chấn động.

Rất nhanh, Sở Cuồng Nhân liền nhìn thấy màn đen phía trước xuất hiện một vết nứt, bóng người hắn lóe lên, nhanh chóng lao về phía vết nứt.

Đế lộ, cấm địa Hoang Vu, hắc thổ.

Hắc thổ lớn như vậy bỗng nhiên điên cuồng chấn động, ngay sau đó, một bóng người phá đất mà lên, nhảy vào trong tầng mây.

“Cuối cùng cũng ra rồi!”

Sở Cuồng Nhân hít sâu một hơi, trên mặt vui vẻ.

Mà sau khi rời khỏi Táng Đế Quan, Sở Cuồng Nhân lập tức cảm giác được mảnh thiên địa này có chút không thích hợp.

Linh khí bốn phía càng thêm dồi dào, hơn nữa đại đạo hiển hóa, như liệt hỏa nấu dầu, vô cùng phồn thịnh, càng dễ dàng lĩnh hội.

Trong Đế lộ, cỗ hạn chế như có như không kia cũng đang nhanh chóng biến mất, các Hoàng giả không cần trốn trong tổ địa nữa.

Sở Cuồng Nhân cảm thấy ngoài ý muốn.

Hắn nhìn về phía Đế Sơn, nhìn thấy mấy đạo quang trụ màu vàng thông thiên, hai mắt khẽ híp lại, “Có người thành đế.”

Khí tức này, không chỉ một người.

“Có chút ý tứ, xem ra Đế Sơn đã mở ra, cũng không biết rốt cuộc là ai đã thành đế.”

Hắn cười nhạt một tiếng, lập tức nhìn thoáng qua hắc thổ, đế niệm phun trào, bao trùm đế lộ, khóa chặt lại vị trí Kiếm tộc.

Trong Kiếm tộc.

Một số kiếm khách đang tu hành.

Nhưng đột nhiên, bảo kiếm trước mặt bọn họ đột nhiên bị một cỗ ba động không gian quỷ quyệt bao phủ, toàn bộ biến mất không thấy gì nữa.

“Đã xảy ra chuyện gì? Kiếm của ta đâu?”

“Tình huống gì vậy?”

“Không xong, Tàng Kiếm các, tất cả kiếm khí trong Tàng Kiếm các, bao gồm hai thanh Đế binh, đều hoàn toàn đều biến mất! !”

“Cái gì? !”

Toàn bộ Kiếm tộc lập tức đại loạn.

Tất cả mọi người cảm thấy vô cùng kinh dị.

Trong nháy mắt, tất cả kiếm khí trong Kiếm tộc đều biến mất, đây rốt cuộc là thủ đoạn gì? !

“Không phải gặp quỷ chứ?”

Một vị kiếm khách không khỏi lầm bầm nói.

Cấm địa Hoang Vu.

Trên không Hắc thổ, Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không.

Phía sau hắn, một loạt kiếm khí lơ lửng, trong đó thậm chí còn bao quát mấy thanh Đế binh, nhưng dường như Sở Cuồng Nhân còn cảm thấy không đủ, lại lấy thêm mấy thanh trường kiếm Đế binh trong Càn Khôn Giới ra.

Phần lớn là ngày trước hắn vơ vét tại Kiếm tộc.

“Nhiều Đế binh, Thánh Khí thi triển Phong Cấm Kiếm Trận như vậy, ta không tin không ép được một cái Thần Khí chỉ có ý thức hóa thân thao túng.”

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng.

Trong nháy mắt, vô số kiếm khí như mưa to bay xuống.

Theo kiếm khí đâm vào hắc thổ, một cỗ phong cấm chi lực vô cùng to lớn lập tức bạo phát, bao phủ cả mảnh hắc thổ.

Phong Cấm Kiếm Trận thành, phong chết Táng Đế Quan trong hắc thổ.

Từ đó, trừ phi Minh Thần bất chợt phá phong ấn, tự mình đến lấy, nếu không Táng Đế Quan sẽ không có cách nào hiện thế, tai họa thương sinh.

“Táng Đế Quan không cách nào hấp thụ oán niệm sinh linh, thì sẽ không có cách nào tổn hại đến linh hồn của tiền bối, tiền bối, đợi ta đạt đến một cảnh giới nhất định, sẽ tới cứu ngươi.” Trong lòng Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Sau đó, hắn nhìn về phía Đế Sơn, khóe miệng hơi cong lên, “Hiện tại ta đến xem những người nào đã thành Đế đi.”

Trong hư không, nổi lên một tia gợn sóng.

Sở Cuồng Nhân biến mất tại chỗ.

Mà trên Đế Sơn.

Các thiên kiêu cấm kỵ Bái Hồng Ngọc, Vương Quyền, Cửu Viêm, Tử Võ Cực đều lần lượt thành đế, đế uy vô cùng mênh mông bao phủ toàn bộ đế lộ.

Xung quanh Đế Sơn, các tu sĩ nhìn thấy vậy, vô cùng kích động đến cảm xúc bành trướng, nhìn đám Đế giả kia, thiếu chút nữa quỳ xuống bái lạy.

“Đây chính là đế uy sao? Quả nhiên mạnh mẽ!”

“Đã bao nhiêu năm, cuối cùng trong Đế lộ đã xuất hiện Đế giả, hơn nữa đây chỉ là bắt đầu thôi, sau này sẽ có càng nhiều Đế giả.”

Oanh!

Trên Đế Sơn bộc phát ra một cỗ đế uy càng khủng bố hơn.

Tần Thiên Thần đứng lơ lửng trên không, ánh mắt bễ nghễ, đế uy trên người còn cường hoành hơn những người còn lại gấp bội.

Đồng tử đám người Bái Hồng Ngọc, Vương Quyền co rụt lại.

“Tần Thiên Thần là Đại Đế chuyển thế, lúc này lại đến Đế cảnh, tương đương với sống thêm đời thứ hai, loại uy thế này, đúng là cường đại.”

“Trong chúng ta, người mạnh nhất vẫn là hắn a!”

Mấy vị tân đế hai mặt nhìn nhau, có chút kiêng kị nhìn Tần Thiên Thần.

“Bái kiến Đại Đế! !”

Một vị Hoàng giả đứng dậy, lớn tiếng nói.

Những tiếng chúc mừng vang lên liên tiếp.

“Bái kiến Đại Đế!”

“Bái kiến Đại Đế...”

Tiếng hét giống như từng cơn sóng liên tiếp, xông thẳng lên trời.

Mà chín vị Đế giả ngạo nghễ mà đứng, hưởng thụ cảnh tượng vạn chúng chú mục, thiên địa cộng tôn, vô thượng đế uy! !

Chương 648: Đế giả chi chiến, nha, thật náo nhiệt

“Bái kiến Đế giả, bái kiến Đế giả…”

Xung quanh Đế Sơn, vô số tu sĩ khom mình hành lễ.

Uy thế của cửu đế, rung chuyển thương khung.

Lúc này, Sát Vô Xá trong cửu đế nhìn về phía hai người Lam Vũ, Mộ Dung Hiên, nói: “Có vẻ như sổ sách giữa chúng ta vẫn chưa tính toán xong đâu.”

“Ngươi có ý gì?”

Lam Vũ thản nhiên nói.

“Lúc trước Sở Cuồng Nhân đắc tội nhiều người như vậy, ngươi thật sự cho rằng chúng ta sẽ bỏ qua món nợ này sao? Mặc dù bây giờ hắn chết rồi, nhưng các ngươi có quan hệ mật thiết với hắn, thật sự cho rằng sẽ may mắn thoát khỏi sao?”

“Ngươi muốn chiến một trận giữa các Đế sao? !”

Lam Vũ lấy quyền trượng màu trắng ra, đế uy lưu chuyển.

“A, ta thực sự muốn thử một lần, cùng là Đế giả, giữa chúng ta sẽ chênh lệch thế nào!” Sát Vô Xá cười lạnh nói.

Hắn ta vừa sải bước ra, đánh ra một quyền về phía Lam Vũ.

Đế khí thôi động, uy thế của Thiên Sát Bất Bại Thể tăng lên không biết bao nhiêu lần, sát khí cuồng bạo lưu chuyển, dường như muốn vỡ vụn hư không.

Lam Vũ hừ lạnh một tiếng, cũng đánh ra một quyền.

Thần Hỏa màu trắng thiêu đốt, va chạm với sát khí, hai cỗ lực lượng quấn giao, đế uy hoàn toàn khác biệt bạo phát, toàn bộ Đế Sơn đều chấn động, lực lượng tiêu tán ra khiến vô số tu sĩ bị tung bay.

“Đế giả chi uy quả nhiên không tầm thường, ngày xưa Táng Đế Quan thao túng một đám Hoàng giả đều không thể khiến Đế Sơn hao tổn nửa phần, bây giờ lại rung chuyển vì một kích của Đế giả, thật đáng sợ.”

“Lực lượng này, có chút kinh khủng a.”

Sau một kích này, hai người Lam Vũ, Sát Vô Xá đều phải lui lại một bước.

Trên người Sát Vô Xá có sát khí lưu chuyển, Thiên Sát Bất Bại Thể thôi động đến cực hạn, Đế khí xen lẫn, Thiên Sát pháp tướng thi triển.

Pháp tướng này cao đến vạn trượng, trên người có đạo văn xen lẫn, đế uy tiêu tán ra, vô số tu sĩ bị áp nằm rạp trên mặt đất.

Ngay cả Hoàng giả cũng khó mà chịu đựng.

“Nhanh, mau lui lại!”

“Lui ra ngoài Đế Sơn vạn dặm, đừng để ảnh hưởng.”

“Vừa thành đế đã xảy ra đế chiến, huyên náo quá lớn.”

Trên Đế Sơn.

Sát Vô Xá thôi động Thiên Sát pháp tướng, đế uy cuồn cuộn lưu chuyển, trên pháp tướng có đạo văn xen lẫn, dường như bao trùm hơn phân nửa thương khung.

Trên người Lam Vũ bạo phát thần hỏa chói lọi, trong hỏa diễm cũng có đạo văn lưu chuyển, vô cùng vô tận quang minh chi uy và sát khí va chạm.

Uy áp của hai vị Đế giả có địa vị ngang nhau, chỉ có Đế giả cùng cảnh giới mới có thể đứng bên cạnh, còn những người khác muốn đến gần cũng khó khăn.

“Chư vị, Sở Cuồng Nhân đã làm nhiều chuyện với chúng ta như vậy, chắc hẳn các ngươi vẫn chưa quên, chẳng lẽ các ngươi không muốn xả giận sao?”

Sát Vô Xá cười lạnh nói với các tân đế còn lại.

Ánh mắt đặc biệt đặt trên người Tần Thiên Thần.

Lúc này Tần Thiên Thần đã sống thêm đời Đế giả thứ hai, hai đời tích lũy, chiến lực bộc phát ra sẽ cường đại, vượt xa bất kì vị Đế giả nào ở đây.

Nếu hắn ta chịu ra tay, đánh bại Lam Vũ chính là mười phần chắc chín.

“Sở Cuồng Nhân đã chết, nhưng tìm người bên cạnh hắn tính sổ, chuyện này cũng không tệ.” Cửu Viêm bước ra một bước, cười nhạt nói.

“Chuyện Sở Cuồng Nhân giết Thiên Tôn thể của Bái gia ta cũng không thể tùy tiện bỏ qua được, Lam Vũ, để ta lãnh giáo cao chiêu của ngươi đi.” Bái Hồng Ngọc tiến tới một bước, tay cầm một thanh trường đao nói.

Thanh đao kia, là một thanh Đế binh.

Đây là cơ duyên sau khi nàng đến Đế Sơn lấy được, không hề kém hơn Long Phượng Hồng Đao đã bị Sở Cuồng Nhân lấy đi.

“Sở Cuồng Nhân đã từng giết đường đệ Vương Thiên Đằng của ta, chuyện này, các ngươi cần phải cho Vương gia ta một công đạo.”

Vương Quyền đạm mạc nói.

“Ta và Sở Cuồng Nhân không có thù lớn như vậy, sẽ không dính vào.” Tử Võ Cực lùi lại mấy bước.

“Tần Thiên Thần, ngươi thì sao?”

Sát Vô Xá nhìn về phía Tần Thiên Thần hỏi.

“Hừ, ta khinh thường đối phó một nữ nhân.”

Tần Thiên Thần nói, trong lòng hắn ta, bản thân hắn ta không cùng một cấp độ với những người này.

Hắn ta còn mạnh hơn đám tân đế này rất nhiều, cùng những người này đối phó một Lam Vũ, không khỏi quá mất mặt.

“Không quan trọng, dù sao ngươi xuất thủ hay không, đều có một kết quả thôi.”

Sát Vô Xá nhún vai.

Hiện tại, hắn ta, Bái Hồng Ngọc, Vương Quyền, Cửu Viêm, bốn người đối phó Lam Vũ, Mộ Dung Hiên, bốn đấu hai, dường như đã mười phần chắc chín.

“Muốn chiến, vậy thì đến đi!”

Lam Vũ cầm quyền trượng trong tay, lạnh lùng nói.

“Tại hạ, cũng muốn luận bàn với mấy vị đạo hữu, xác minh tự thân chi đạo.” Lúc này, Lãnh Ngưng Ngọc thản nhiên nói với mấy người Sát Vô Xá.

Ánh mắt nàng đạm mạc, không có ba động tình cảm chút nào.

Vong tình đạo của nàng càng thêm xuất thần nhập hóa.

“Bốn đấu ba, phần thắng của chúng ta vẫn lớn như cũ.”

Sát Vô Xá không nhiều lời nữa, Thiên Sát pháp tướng đánh về phía Lam Vũ, lực lượng kinh khủng khiến hư không vỡ nát.

Lam Vũ không hề nhượng bộ, Thần Hỏa màu trắng trực tiếp bạo phát!

Sát khí, quang minh chi lực quấn giao, đạo văn đập vào, Lam Vũ và Sát Vô Xá đều bị đẩy lui.

Một đạo kiếm khí gào thét ra, một đạo đao quang xẹt qua hư không, kiếm khí đao quang đều cuốn theo đế uy dồi dào.

Hai người Mộ Dung Hiên, Bái Hồng Ngọc chiến đấu với nhau, còn Lãnh Ngưng Ngọc thì chống lại Vương Quyền, vong tình đạo đối đầu với ngũ hành chi đạo.

“Hắc hắc, vậy cũng đừng trách ta lấy nhiều khi ít.”

Cửu Viêm cười ha ha một tiếng, bay thẳng về phía Lam Vũ đánh tới, Thủy Hỏa Chi Đạo xen lẫn trong hư không, lao về phía Lam Vũ.

Hắn ta vốn là hung thú Viễn Cổ, bản lĩnh cường đại, chiến lực sau khi thành đế càng siêu việt đại đa số Đế giả cùng cảnh.

Sát Vô Xá, Cửu Viêm, một người có Thiên Sát Bất Bại Thể, một người là hung thú Viễn Cổm, nếu đơn đả độc đấu, Lam Vũ không kém hơn bất kì ai trong hai người này, nhưng lúc này hai người họ liên thủ, nàng rất khó chống lại.

Đế giả đại chiến, uy thế lay động đất trời.

Uy áp đế đạo như từng cơn sóng liên tiếp, không ngừng khuếch tán ra, cả tòa Đế Sơn đều điên cuồng chấn động.

Nơi xa, không ít tu sĩ đều đang quan sát, run rẩy dưới cỗ đế uy kinh khủng này, trong lòng cũng âm thầm cảm khái.

“Sở Cuồng Nhân này đúng là trâu bò, đã chết rồi vẫn không khiến người ta an bình, mấy vị Đế giả đều vì hắn ra tay đánh nhau.”

“Đúng vậy, nhưng xem ra Lam Vũ không chiếm bất kì ưu thế gì, bị hai vị Đế giả vây công, lúc nào cũng có thể bị thua.”

“Ừm, tình huống đúng là không thể lạc quan.”

Trong đám người, Nam Cung Hoàng, Thương Tình Tuyết nhìn trận chiến trên Đế Sơn, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ lo lắng.

Hoàng giả đến từ Kiếm tộc nhìn thoáng qua đám người Nam Cung Hoàng, cười lạnh một tiếng, “Đại thế của Lam Vũ, Mộ Dung Hiên đã mất, mấy người các ngươi cũng có quan hệ với Sở Cuồng Nhân, đã như vậy, cùng chết chung đi!”

Hoàng giả kiếm tộc lập tức xuất thủ.

Nam Cung Hoàng sầm mặt lại, đối đầu một chiêu với đối phương, mỗi người đều bị đẩy lui, mấy người Thương Tình Tuyết phản ứng lại, vội vàng đề phòng.

Ngoại trừ Hoàng giả Kiếm tộc, Hoàng giả Vương gia, Hoàng giả Bái gia, Hoàng giả Ma tộc đều đưa mắt nhìn về phía mấy người Nam Cung Hoàng.

Trong mắt, mang theo vẻ lạnh lùng.

“Người liên quan đến Sở Cuồng Nhân, hôm nay, một người cũng không thể rời đi, tránh tương lai gây tai họa.”

“Không sai, Sở Cuồng Nhân chết rồi, hắn nợ, các người trả thay đi.”

“Muốn trách, thì trách chưởng môn của các ngươi đó.”

Các Hoàng giả liên thủ phong tỏa đường lui của đám người Nam Cung Hoàng, Thiên Đạo được bù đắp, hạn chế trên Đế lộ đã biến mất, bọn họ đã đã không còn trói buộc, cho dù đối mặt với thiên kiêu, cũng có thể xuất thủ.

Mà sau khi giải khai trói buộc, bọn họ đều lựa chọn ra tay với người bên cạnh Sở Cuồng Nhân, không để ý mặt mũi đối phó mấy tên hậu bối.

Chỉ có thể nói, bọn họ có hận ý quá lớn với Sở Cuồng Nhân.

“Nha, Đế Sơn này, thật náo nhiệt a.”

Lúc này, một giọng nói đạm mạc bỗng nhiên vang vọng toàn bộ Đế

Sơn.

Chương 649: Sở Cuồng Nhân chỉ có thể do ta đánh bại, ngươi giả vờ cái gì

Ngay khi trận chiến giữa các Đế giả trên Đế Sơn vẫn còn tiếp tục, các Hoàng giả chuẩn bị hạ thủ với đám người Nam Cung Hoàng, một giọng nói đạm mạc mà mọi người vô cùng quen thuộc bỗng nhiên vang lên, vang vọng toàn bộ Đế Sơn.

Chỉ thấy trong hư không, bỗng nhiên có một thân ảnh quen thuộc đi ra, một bộ bạch y, dáng người thon dài như kiếm, tóc dài đến eo như thác nước, mày kiếm mắt sáng, tuấn dật tuyệt luân, dáng vẻ Thiên Nhân chi tư.

Nhìn thấy người nọ, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Trong không khí hoàn toàn tĩnh mịch, không biết là ai nuốt một ngụm nước nhìn người tới, run rẩy nói ra: “Sở, Sở Cuồng Nhân!”

Ba chữ này, trong nháy mắt như một khối đá lớn nện vào mặt hồ bình tĩnh, lập tức nhấc lên sóng to gió lớn.

Tất cả mọi người khiếp sợ nhìn Sở Cuồng Nhân.

“Móa nó, không phải hắn đã chết rồi sao? Sao lại đột nhiên sống lại?”

“Hắn không phải bị Táng Đế Quan hút vào, vùi trong hắc thổ sao? Làm sao lại, làm sao lại xuất hiện ở đây?”

“Chẳng lẽ ngay cả Táng Đế Quan cũng không thể giết chết tên gia hỏa này? Làm sao có thể, rốt cuộc hắn đã đi ra như thế nào? !”

Những kẻ thù với Sở Cuồng Nhân, ví dụ như Hoàng giả Kiếm tộc, Ma tộc nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, gương mặt không thể tin được.

“Rốt cuộc ngươi là người hay quỷ?”

Một vị Hoàng giả Kiếm tộc run rẩy nói.

Sở Cuồng Nhân liếc mắt nhìn ông ta một cái.

Ầm!

Một đoàn huyết vụ kia nổ tung!

Thậm chí vị Hoàng giả kia còn không phát ra tiếng kêu thảm thiết đã vẫn lạc tại chỗ, nhưng chuyện này mới bắt đầu mà thôi!

Từng đoàn huyết vụ nối tiếp nhau nổ tung, những Hoàng giả vây công đám người Nam Cung Hoàng, trong một cái hô hấp đã bị một cỗ lực lượng không thể chống cự được giết chết, không ai sống sót.

Mọi người không khỏi rùng mình, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo hoảng sợ, một đám liên tục lùi lại, không dám tới gần.

Quá kinh khủng.

Sở Cuồng Nhân có thể giết chết những hoàng giả này, mọi người cũng không bất ngờ, nhưng dựa vào thủ đoạn quỷ dị mà mọi người không thể phát giác như vậy, khiến mọi người cảm thấy thật kinh dị.

Bọn họ còn không biết Sở Cuồng Nhân đã động thủ thế nào.

“Chưởng môn!”

“Ta biết chưởng môn ngươi không chết mà!”

Mấy người Nam Cung Hoàng, Thương Tình Tuyết vô cùng kinh hỉ.

Trên Đế Sơn, đám người Bái Hồng Ngọc, Tần Thiên Thần cũng đã nhận ra Sở Cuồng Nhân đến, một đám đều ngừng tay, vô cùng chấn kinh.

Sở Cuồng Nhân bị Táng Đế Quan thôn phệ, là bọn họ tận mắt nhìn thấy, nhưng bây giờ, đối phương lại sinh long hoạt hổ đứng ở trước mặt bọn họ.

Trên mặt Lam Vũ lộ ra nụ cười, “Công tử…”

Nàng tuyệt đối không cảm thấy kinh ngạc vì Sở Cuồng Nhân không chết, nàng vui vẻ chỉ đơn thuần vì gặp lại đối phương.

Tâm thần Lãnh Ngưng Ngọc cũng run lên, “Hắn không chết, không chết.”

Yêu thương vốn bị nàng áp xuống đáy lòng, lại có xu thế mãnh liệt trào ra, chẳng biết từ lúc nào, hai mắt lại có chút mơ hồ.

“Vong tình đạo của ta lại có xu thế rạn nứt, Sở đạo hữu, ngươi thật đúng là khắc tinh của ta.” Lãnh Ngưng Ngọc sờ lên mắt, thầm nói.

“Hắn không chết! !”

Đồng tử Tần Thiên Thần co rụt lại, sau đó, đế niệm tuôn ra, rơi vào trên người đối phương, muốn nhìn trộm cảnh giới bây giờ của đối phương.

Nhưng dựa vào cảnh giới hôm nay của hắn, Tần Thiên Thần làm sao có thể nhìn trộm được.

“Hiện tại đối phương có cảnh giới gì?”

Tần Thiên Thần thầm nói.

“Ngươi không chết, như vậy đúng là quá tốt rồi!”

Cửu Viêm nhìn Sở Cuồng Nhân cười ha ha, trong mắt mang theo hưng phấn, “Ta vẫn không thể đánh bại ngươi mà tiếc nuối, hiện tại, ngươi không chết đúng là quá tuyệt vời, như vậy ta mới có thể đích thân đánh bại ngươi, như thế, suy nghĩ của ta thông suốt, đạo tâm mới có thể hoàn thiện! !”

“Hừ, hắn là của ta!”

Vương Quyền hừ lạnh một tiếng nói.

Hắn ta nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, cũng muốn đánh bại đối phương.

“Không, hắn nhất định phải do ta đánh bại mới được, Sở Cuồng

Nhân, đáng tiếc ngươi tới chậm một bước, nếu không đế vị trên Đế Sơn, nhất định sẽ có một vị trí của ngươi, nhưng bây giờ, ngươi vĩnh viễn chỉ có thể khuất nhục dưới chúng ta!”

Bái Hồng Ngọc cười lạnh một tiếng nói.

Đế Sơn có chín đế vị, nhưng bây giờ, đều đã chia xong.

Dưới cái nhìn của bọn họ, thế này Sở Cuồng Nhân đã vô duyên với đế vị!

Không thành đế, đối phương làm sao có thể sẽ đối thủ của bọn họ?

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, trên mặt tràn đầy hưng phấn, hận không thể lập tức trả lại khuất nhục mình phải chịu cho đối phương gấp mười gấp trăm lần.

“Thành đế, tiền đồ a, khó trách lại có gan ồn ào trước mặt ta, như vậy, cùng lên đi.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

“Cùng tiến lên? Sở Cuồng Nhân, ngươi quá coi trọng mình rồi! Ngươi bây giờ, một ngón tay của ta là có thể nghiền chết ngươi!”

Sát Vô Xá nói, Thiên Sát pháp tướng sau lưng phun trào sát khí bàng bạc, muốn đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lúc này, có một dòng nước lũ màu vàng đánh ra, đánh nát Thiên Sát pháp tướng của Sát Vô Xá!

Người xuất thủ người, lại là Tần Thiên Thần!

Lực lượng của hắn ta vô cùng khủng bố, so với đám người Sát Vô Xá, Bái Hồng Ngọc còn cao hơn một cấp bậc.

Một chiêu đã đánh nát Thiên Sát pháp tướng của Sát Vô Xá.

“Tần Thiên Thần, ngươi có ý gì?”

Sắc mặt Sát Vô Xá có chút âm trầm nói, nhưng ánh mắt lại mang theo kiêng kị, hắn ta không ngờ, thực lực đối phương lại mạnh hơn mình nhiều như vậy.

Đây chính là nội tình Đế giả hai đời sao? !

“Sở Cuồng Nhân, chỉ có thể để ta đánh bại!”

Tần Thiên Thần đạm mạc nói.

Hắn ta tiến lên, khí tức trên người lưu chuyển, từng cỗ ba động đế đạo liên tiếp giống như thủy triều điên cuồng khuếch tán ra.

Cỗ ba động đế đạo này còn mạnh hơn đám tân đế còn lại rất nhiều.

Tuyệt không giống tân đế.

Chỉ sợ một vài Đại Đế lâu năm cũng không có ba động đế đạo như vậy.

“Không thiếu sót chi đạo, thượng phẩm đế nguyên, a, trong đám Đế giả cũng xem như rất tốt.” Sở Cuồng Nhân nhìn Tần Thiên Thần, sâu trong mắt có Đại Đạo phù văn lưu chuyển, hiểu rõ tin tức của đối phương.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi không nên xuất hiện, nếu ngươi tránh đi, đợi một thời gian, nhất định có thể thành đế, đến lúc đó, có lẽ ngươi vẫn có thể tiếp tục áp chế chúng ta, nhưng bây giờ, ngươi không có cơ hội!”

Tần Thiên Thần nói, ba động đế đạo trên người dần dần kéo lên.

“Các ngươi, cũng xứng để ta trốn đi?”

Sở Cuồng Nhân dường như nghe thấy chuyện gì đó, cười khẩy một tiếng.

“Ngươi vẫn ngông cuồng như thế, cũng được, vậy hôm nay để ta vẽ xuống dấu chấm tròn cho một đời truyền kỳ của ngươi đi! !”

Tần Thiên Thần đưa tay, một cỗ Đế khí vô cùng hùng hậu lưu chuyển giữa năm ngón tay hắn ta, ánh mắt hắn ta bễ nghễ nói: “Một chiêu, giết ngươi!”

Ầm! !

Một quyền đánh ra, hư không nổ tung.

Quyền kình rung chuyển sơn hà, cuốn theo đạo văn huyền diệu, hóa thành một dòng nước lũ màu vàng, bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Lực lượng trong một quyền này quá cuồn cuộn.

Dường như không ai cho rằng Sở Cuồng Nhân có thể đỡ được, ngay cả Mộ Dung Hiên, Lãnh Ngưng Ngọc, Lam Vũ cũng không nhịn được muốn lên trước cứu viện.

Nhưng lúc này, Sở Cuồng Nhân động.

Hắn chậm rãi nâng tay lên, hời hợt đẩy ra.

Trong chốc lát, uy áp đế đạo trên người Sở Cuồng Nhân hiển hiện, chỉ là một góc của băng sơn đã giống như gió lốc tàn phá bừa bãi, rung chuyển chư thiên vạn linh!

Một chưởng hời hợt lại ẩn chứa đạo văn huyền diệu đến không các nào nói được đánh ra, trực tiếp đánh vỡ dòng nước lũ màu vàng của Tần Thiên Thần!

Đồng tử Tần Thiên Thần bỗng nhiên co rụt lại, căn bản không kịp chống cự đã bị đánh đến gân cốt vỡ tan, bay ngược ra ngoài, quần áo rách nát ngã trên mặt đất, vô cùng chật vật, không còn dáng vẻ hăng hái như lúc trước.

Sở Cuồng Nhân thu tay, đứng chắp tay, nhìn Tần Thiên Thần nằm dưới đất, thản nhiên nói: “Ngươi nói xem, ở trước mặt ta, ngươi lại giả vờ cái gì vậy.”

Chương 650: Ngày thành đế chính là ngày giỗ, cho đến khi không nhìn thấy

Tĩnh!

Yên tĩnh như đã chết! !

Bên ngoài Đế Sơn bên ngoài, hàng trăm triệu tu sĩ đều trợn mắt há mồm.

Không ai ngờ, Tần Thiên Thần đã thành đế, đồng thời ngưng tụ thượng phẩm đế nguyên, trước mặt Sở Cuồng Nhân lại không chịu nổi một kích như thế! !

Một chiêu, chật vật bị thua, thua đến rối tinh rối mù!

“Sở Cuồng Nhân, thành... Thành đế!”

Một tu sĩ nuốt nước bọt, không dám tin tưởng nói.

Trong nháy mắt, hàng trăm triệu tu sĩ như nổ tung, bộc phát ra tiếng nghị luận ngút trời, nhìn Sở Cuồng Nhân, trên mặt hiện lên vẻ không thể tin được.

Thành đế, Sở Cuồng Nhân lại thành đế!

“Chuyện này sao có thể, chín cái đế vị trên Đế Sơn đã phân chia hết, rốt cuộc làm sao hắn có thể thành đế? !”

“Đúng vậy, chuyện này quả thực chưa từng nghe thấy.”

“Chờ một chút, các ngươi còn nhớ trên điển tịch từng có ghi chép, trừ Đế Sơn ra, còn có một phương thức thành đế khác...”

Các Hoàng giả giống như nghĩ tới điều gì, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại.

Mà Tần Thiên Thần bị một chiêu của Sở Cuồng Nhân đánh đến nằm rạp trên mặt đất ngẩng đầu lên, thật không thể tin nói: “Lấy lực chứng đạo! ! Ngươi lại lấy lực chứng đạo, chuyện này... chuyện này, làm sao có thể? ! !”

Lấy lực chứng đạo, trong thời đại này lại có người lấy lực chứng đạo?

Hơn nữa, lúc trước Sở Cuồng Nhân đã bị giam trong Táng Đế Quan a!

Tại nơi đó còn có thể lấy lực chứng đạo? !

Chuyện này hoàn toàn vượt qua phạm vi hiểu biết của Tần Thiên Thần.

“Nhân dịp ta không ở đây, bắt nạt người của ta, các ngươi đã nhiều lần khiêu chiến ranh giới nhẫn nại của ta.”

“Đã như vậy, các ngươi không cần đi nữa, hôm nay các ngươi thành đế, là ngày vui, thuận tiện cũng định xuống ngày giỗ của các ngươi đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, vừa sải bước ra, trên người lập tức phóng ra uy áo đế đạo mênh mông khóa chắc đám người Tần Thiên Thần.

“Cùng tiến lên! !”

Sát Vô Xá nổi giận gầm lên một tiếng

Thiên Sát pháp tướng của hắn ta bạo phát, sát khí lăn lộn, vô số đạo văn xen lẫn ngưng tụ, pháp tướng to lớn đánh ra một quyền về phía Sở Cuồng Nhân.

“Ngươi vừa nói, một đầu ngón tay cũng có thể nghiền chết ta?”

Sở Cuồng Nhân nhìn Sát Vô Xá, chậm rãi nhấn một ngón tay lên hư không.

Lực lượng kinh khủng trực tiếp tạo thành một lỗ thủng trong hư không, một chỉ hời hợt, lại xuyên thủng hư không! !

Một quyền của Thiên Sát pháp tướng bị phá nát, sau đó là toàn bộ thân thể nổ tung, Đế khí sát khí tán loạn, mà Sát Vô Xá gào lên một tiếng thê thảm, dưới một chỉ này, thân thể đế giả vưa mới ngưng tụ ra lại không ngừng phá nát tan rã.

Ầm một tiếng, thân thể Sát Vô Xá nổ thành mười mấy khối, lượng lớn đế huyết phun ra ngoài, hóa thành mưa máu từ không trung vẩy xuống.

Một vị Đế giả, vẫn lạc!

Đế giả đẫm máu, Thiên Đạo cũng vì đó chấn động!

Sinh linh bốn phía càng tê cả da đầu, tim đập vô cùng nhanh.

Một chỉ? !

Một chỉ nghiền sát Đế giả, đây là sức mạnh khủng bố cỡ nào?

“Quái vật, quái vật! !”

Mấy người Bái Hồng Ngọc, Vương Quyền, Cửu Viêm vô cùng hoảng sợ.

Bọn họ vốn cho rằng, sau khi mình thành Đế sẽ không cần sợ Sở Cuồng Nhân nữa, nhưng lại tuyệt đối không ngờ, sau khi thành đế, Sở Cuồng Nhân vẫn là ác mộng bọn họ không vung đi được! !

Hơn nữa so với lúc trước, cơn ác mộng này càng khiến bọn họ sợ hãi!

Cảm giác tử vong giống như thực chất bao phủ mấy vị tân đế, khiến thân thể Đế giả của bọn họ không ngừng run rẩy.

Theo bản năng cầu sinh, bọn họ vẫn xuất thủ công kích.

“Bái Thiên Trảm! !”

Bái Hồng Ngọc thôi động Đế khí, chém ra một đao.

Đao quang to lớn xé rách hư không, chém về phía Sở Cuồng Nhân.

“Thủy Hỏa Quyển Thiên Phá!”

“Ngũ Hành Đại Cầm Nã!”

Ba cỗ đạo vận hoàn toàn khác biệt ầm vang bạo phát, ba loại đạo văn xen lẫn lưu chuyển trong hư không, cùng nhau phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

Chỗ đi tới, hư không phá nát, từng vết rách lan tràn ra.

“Thiên chi lốc xoáy!”

Sở Cuồng Nhân đưa tay, Đế khí bàng bạc trong cơ thể tuôn ra, ngưng tụ hình thành một vòng xoáy trong hư không, mấy cỗ năng lượng đế đạo mạnh mẽ tuyệt luân bị hút vào trong đó, sau đó hắn đưa tay bắn ngược lại.

Ba người bị lực lượng của mình đập trúng, đều thổ huyết bay ngược ra ngoài.

Trên thân thể, đạo văn ẩn hiện, như muốn phá nát.

Bọn họ đã bị công kích của mình đánh trọng thương.

“Làm sao lại như vậy, cho dù hắn chứng đạo thành đế, nhưng tất cả mọi người là Đế giả, tại sao chênh lệch lại lớn như vậy? !”

“Chuyện này không có khả năng, không có khả năng a...”

Đám người Bái Hồng Ngọc hoàn toàn không thể tin được.

Tất cả mọi người là tân đế, tại sao chênh lệch lại lớn như vậy?

“Vì sao, Sở Cuồng Nhân, ngươi dựa vào cái gì mà mạnh như vậy! Dựa vào cái gì mà chúng ta nỗ lực lâu như thế cũng đuổi kịp ngươi, dựa vào cái gì!”

Tâm trạng của Vương Quyền có chút mất cân bằng.

Hắn ta giống như nổi điên rống lên.

Sở Cuồng Nhân nhìn hắn ta, ánh mắt không hề bận tâm, “Các ngươi nỗ lực đuổi theo, không ngừng tiến bộ, chẳng lẽ ta lại đứng một chỗ sao?”

“Trên thế giới này, người bị ta đánh bại, sẽ không có bất cứ cơ hội nào đánh thắng ta, các ngươi chỉ có thể ở sau lưng ta, hết sức đuổi theo bóng lưng của ta, thẳng đến khi không nhìn thấy.”

Nói xong, hắn giơ tay lên, đơn thuần đánh ra một đạo Đế khí, nhưng sôi trào mãnh liệt giống như sóng to gió lớn!

Ầm một tiếng, thân thể của ba người Vương Quyền, Bái Hồng Ngọc, Cửu Viêm đều nổ tung, lượng lớn máu tươi vẩy ra.

Đế huyết văng khắp nơi, trong chốc lát, vạn linh được đế huyết tẩm bổ đều vui vẻ không thôi, vô số bảo dược điên cuồng sinh trưởng.

Một chiêu, diệt sát ba vị Đế giả!

Máu tươi bắn tung toé lên người Tử Võ Cực, nhưng hắn ta lại không tránh đi, hắn ta đứng ngốc tại chỗ, vẫn chưa lấy lại tỉnh táo.

Sở Cuồng Nhân chậm rãi đi tới, vươn tay, trong nháy mắt Tử Võ Cực bị dọa đến thân thể run lên, sắc mặt trắng bệch.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không giết hắn ta, chỉ nhẹ nhàng vỗ vai hắn ta, “Vưa rồi ngươi không xuất thủ, rất sáng suốt, thiên tư của ngươi không tệ, trên Đế cảnh, ngươi rất có triển vọng.”

Lời này, giống như một vị tiền bối đang dạy bảo hậu bối, nhưng Tử Võ Cực không dám có bất kỳ phản bác nào.

Hắn ta đứng tại chỗ, làm Đế giả lại không dám nhúc nhích.

Bên ngoài Đế Sơn, vô số tu sĩ thấy cảnh này, chỉ cảm thấy quá hoang đường, hoài nghi có phải mình đang nằm mơ hay không?

“Ngày thành đế, chính là ngày giỗ? Trời ạ, đây tuyệt đối là Đế giả cực khổ nhất trong lịch sử đi.”

“Sở Cuồng Nhân quá kinh khủng, quá kinh khủng a!”

“Hắn đúng là một tên quái vật!”

Thành đế, đây là chuyện bao nhiêu người tha thiết ước mơ, từ xưa đến nay tu sĩ thành đế, đều có thể trấn áp một thời đại.

Nhưng bây giờ, vừa thành đế đã bị đánh nổ.

Chuyện như vậy, cho tới bây giờ vẫn chưa từng xảy ra.

Sở Cuồng Nhân nói mấy câu thấm thía với Tử Võ Cực xong, liền chậm rãi đi về phía Tần Thiên Thần, trên người có uy áp đế đạo lưu chuyển.

Ta sẽ chết? !

Tần Thiên Thần nuốt một ngụm nước bọt, miễn cưỡng chống đỡ thân thể, muốn chạy trốn, nhưng lại bị uy áp khóa chặt, hoàn toàn không thể đào tẩu.

“Bây giờ, rốt cuộc người đã có cảnh giới gì? !”

Tần Thiên Thần run rẩy hỏi.

“Vừa thành đế không được mấy ngày.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, “Được rồi, đi chết đi.”

“Dừng tay!”

Lúc này, trong hư không truyền đến một tiếng quát lớn.

Sở Cuồng Nhân dừng lại một chút, mà Tần Thiên Thần lại bắt chuẩn cơ hội, quay người hóa thành một đạo lưu quang lao về phía xa.

“Ngu xuẩn.”

Sở Cuồng Nhân khẽ động đế niệm, khóa chặt Tần Thiên Thần, trong nháy mắt niệm lực vô hình khống chế thân thể đối phương, định hắn ta giữa không trung.

Sau đó, niệm lực chuyển một cái, một tấm Đế phẩm Lôi Phù hội tụ!

Một tia chớp nổ tung, đánh vào người Tần Thiên Thần, hắn ta vốn có thương tích trong người, căn bản không có cách nào tiếp nhận cỗ lực lượng kinh khủng này, trong chớp mắt, thân thể rạn nứt, cuối cùng chết thảm tại chỗ.

Chương 651: Hai vị Đế giả lâu năm, sau một tháng, Đại Tuyết Long Sơn gặp

Trong hư không bộc phát ra một cỗ uy áp đế đạo dường đại.

Chỉ thấy một người mặc áo bào màu tro đi ra, ánh mắt băng lãnh Sở Cuồng Nhân, “Không phải ta đã bảo ngươi dừng tay rồi sao?”

“Ha, ngươi bảo ta dừng tay, là ta phải dừng tay sao?”

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua đối phương, Động Tất Chi Nhãn vận chuyển.

Người này cũng là một vị Đế giả.

Hơn nữa còn là một Đế giả lâu năm, khiến Sở Cuồng Nhân có chút để ý là, người này là Đế giả đến từ đạo thống Viễn Cổ Tần gia.

Khó trách đối phương lại kích động như vậy.

Dù sao, hắn vừa giết chết một vị đế giả mới tấn cấp cùng đạo thống ngay trước mặt đối phương, đối phương không tức giận mới là lạ.

“Tốt, tốt, hiện tại tân đế đều tự đại như thế sao sao? Tuyệt không tôn trọng tiền bối, tiểu tử, ta còn thành Đế sớm hơn ngươi trăm ngàn năm đó.” Đại đế Tần gia lạnh giọng nói.

“Vậy bây giờ ngươi đang cậy già lên mặt với ta sao?”

“Xem ra ta cần phải xuất thủ giáo huấn ngươi một chút.”

Trong nháy mắt Đại Đế Tần gia xuất thủ, chỉ thấy ông ta đưa tay đánh ra, ba động Đế khí mênh mông bạo phát, đạo văn còn huyền diệu hơn Tần Thiên Thần, hiển nhiên, đẳng cấp của đối phương còn cao hơn Tần Thiên Thần.

Mà trên thực tế, Đế giả có ba cảnh, Đế Sơ, Thiên Tôn, Đạo Chủ.

Trong đó, Đế Sơ cảnh chia làm chín tầng, ba tầng đầu là tiểu thành, ba tầng giữa là đại thành, ba tầng trên là viên mãn.

Sở Cuồng Nhân và đám người Tần Thiên Thần là Tân Đế vừa bước vào Đế giả cảnh, đều là Đế Sơ cảnh tầng thứ nhất, cũng chính là Đế giả tiểu thành.

Thậm chí, trong Đế giả tiểu thành cũng thuộc về hạng chót.

Mà Đại đế Tần gia trước mặt cũng là Đế giả tiểu thành, nhưng ông ta là Đế Sơ cảnh tầng thứ ba, chính là cao thủ trong Đế giả tiểu thành

“Xuất thủ đối phó tân đế, đúng là già mà không kính.”

Đối mặt với một kích của Đế giả Đế Sơ tầng thứ ba, vẻ mặt Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, Đế khí trong cơ thể phun trào, thôi động vô địch pháp.

Một quyền đánh ra, hai cỗ uy áp đế đạo va chạm, đạo văn đụng chạm, Sở Cuồng Nhân không nhúc nhích tí nào, ngược lại sắc mặt Đại đế Tần gia lại biến hóa, bị một quyền này đánh cho lùi lại mấy bước.

“Làm sao lại như vậy? !”

Sắc mặt Đại Đế Tần gia lập tức thay đổi.

Bản thân là Đế Sơ tầng thứ ba, va chạm với một vị tân đế lại rơi xuống hạ phong, đây là người vừa thành đế sao? !

“Đế nguyên của ngươi, rốt cuộc là đẳng cấp gì?”

Đại Đế Tần gia phát giác được đối phương Đế khí phẩm chất quá mạnh, Đế khí phẩm chất này, cho tới bây giờ ông ta cũng chưa từng nhìn thấy.

Rất hiển nhiên, phẩm chất đế nguyên của đối phướng vô cùng cao!

Vượt xa ông ta.

Thượng phẩm? Cực phẩm?

Nếu không, sao lại có chiến lực mạnh mẽ như vậy? !

“Ngươi không cần biết.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, cứu cực đế nguyên là lá bài tẩy của hắn, sao hắn có thể tùy tiện tiết lộ được?

Mặc dù hắn tự tin, nhưng cũng biết ẩn giấu lá bài tẩy.

Nhất là khi đối mặt với Đế giả.

Lộ bảy phần, lưu ba phần, mới có thể đứng ở thế bất bại!

“Hừ, ta không tin một tên tân đế có thể mạnh bao nhiêu?”

Đại Đế Tần gia đang chuẩn bị tiếp tục xuất thủ.

Lúc này, một giọng nói ngăn ông ta lại, “Dừng lại đi.”

Trong hư không, có một bóng người rơi xuống, đó là một nữ tử khuôn mặt tinh xảo, trên người mặc một chiếc váy dài màu hồng.

“Tần Dục đạo hữu, hôm nay chúng ta tới đây, không phải để kết thù với các tân đế.” Nữ tử kia từ tốn nói.

“Hừ, Lãnh Tâm đạo hữu, người này giết mấy vị tân đế, thủ đoạn tàn bạo, chẳng lẽ ngươi thật sự ngồi nhìn mặc kệ sao?”

“Đó là ân oán của bọn họ, không liên quan gì đến chúng ta.”

“Hắn giết là Đại Đế Tần gia ta, làm sao lại không liên quan đến ta được.” Tần Dục hừ lạnh một tiếng, vẫn không nguyện ý tuỳ tiện buông tay.

“Vậy ngươi tiếp tục đánh đi, hoặc là ngươi đánh chết hắn, sau khi trở về xem ngươi sẽ bàn giao với Hóa Tinh Đại Đế thế nào, hoặc là hắn đánh chết ngươi, dưới cửu tuyền, tự ngươi hối hận đi.” Lãnh Tâm nhếch miệng nói.

Nghe thấy vậy, sắc mặt Tần Dục có chút khó coi.

Đúng là lần này bọn họ đến đây mang theo nhiệm vụ, nếu không cố gắng hoàn thành, sau khi trở về sẽ không có quả ngon để ăn.

Thứ hai, Lãnh Tâm không xuất thủ giúp ông ta, dựa vào lực lượng của ông ta mà muốn bắt Sở Cuồng Nhân, đúng là có chút khó khăn.

“Hừ, vậy theo ý ngươi nói.”

Tần Dục hừ lạnh một tiếng, dần dần thu liễm uy áp.

Lúc này sắc mặt Lãnh Tâm mới hòa hoãn một chút, sau đó nàng nhìn thoáng qua thân thể tàn phế vương vãi bốn phía của đám đế giả, lộ ra một chút tiếc hận, “Đều là tân đế a, chết tại chiến trường vực ngoại còn tốt hơn là chết ở đây.”

Bên cạnh, trong lòng Sở Cuồng Nhân hơi động.

Chiến trường vực ngoại?

Lại một danh từ hắn chưa từng nghe nói đến.

“Ngươi là Lãnh Tâm Đại Đế?”

Lúc này, Lãnh Ngưng Ngọc đi lên trước, hỏi Lãnh Tâm Đại Đế.

“Là ta.”

Lãnh Tâm Đại Đế khẽ vuốt cằm.

“Vãn bối là Lãnh Ngưng Ngọc của Thất Tình môn, bái kiến sư tổ.”

Lãnh Ngưng Ngọc thi lễ một cái, nàng đã nhìn thấy bức họa của Lãnh Tâm, đối phương là Đại đế của Thất Tình môn, xem như sư tổ của nàng.

“Ngươi đã thành đế, sau này có thể xưng hô ngang hàng với ta.”

Lãnh Tâm vui mừng nhìn thoáng qua Lãnh Ngưng Ngọc.

Sau đó, nàng nói với đám người Sở Cuồng Nhân: “Chuyến này đến Đế Sơn, chủ yếu là muốn thông báo với các tân đế một chuyện, chính là một tháng sau, mời các ngươi tiến về Đại Tuyết Long Sơn tại Thương Khung tinh họp.”

“Đến lúc đó, chúng ta sẽ giải đáp nghi ngờ của các ngươi, mặt khác cũng sẽ thông báo với các ngươi về một số chuyện của Đế giả.”

Mộ Dung Hiên, Lam Vũ nghe xong nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Hiển nhiên, bọn họ nghe theo Sở Cuồng Nhân.

Ngay cả Tử Võ Cực cũng đợi đối phương trả lời.

“Được, một tháng sau, chúng ta sẽ đi phó ước.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

“Nếu tin tức đã đưa đến, vậy ta sẽ rời đi trước.”

Lãnh Tâm cũng không có ý tiếp tục ở lại Đế Sơn.

Nàng cười nói với Lãnh Ngưng Ngọc: “Nếu sau này có cơ hội, ta sẽ về Thất Tình môn một chuyến, chúng ta gặp lại ở Đại Tuyết Long Sơn đi.”

Nói xong.

Hai vị Đại đế Lãnh Tâm, Tần Dục liền rời đi.

Còn lại mấy người đưa mắt nhìn nhau.

Ba người Mộ Dung Hiên, Lam Vũ, Lãnh Ngưng Ngọc nhìn Sở Cuồng Nhân, hiển nhiên đều đang đợi đối phương giải thích cho bọn họ.

“Nơi này không phải chỗ nói chuyện, rời đi trước đi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Sau đó, mấy người cũng rời khỏi Đế Sơn, mà các tu sĩ xung quanh Đế Sơn còn chưa lấy lại tinh thần từ chuyện vừa rồi.

“Ngày tân đế sinh ra liền đẫm máu Đế Sơn, Đế giả lâu năm xuất hiện, lại bị Sở Cuồng Nhân dùng một chiêu đánh lui, ta có dự cảm, trong thiên địa này sẽ xảy ra thay đổi to lớn.”

“Đúng vậy, lần này tân đế sinh ra, ta cảm giác, linh khí trong thiên địa càng thêm dồi dào, đạo cũng càng thêm dễ tìm hiểu, có dấu hiệu trở lại thời kì Viễn Cổ, đại đạo phồn thịnh a.”

“Xem ra sau này chúng ta sẽ tu hành dễ dàng hơn.”

Tất cả mọi người nghị luận ầm ĩ.

Còn các đạo thống Bái gia, Vương gia nhìn thấy Sở Cuồng Nhân chém giết Tân đế của bọn họ, đều lâm vào uể oải.

Trông mong lâu như vậy, cuối cùng nhìn thấy thiên kiêu nhà mình thành đế.

Nhưng lại bị Sở Cuồng Nhân chém giết.

Chuyện này là sao a? !

Bọn họ cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Nhưng rất nhanh, đám người của các đạo thống này nhận được tin tức gì đó, nhao nhao rời khỏi Đế Sơn, trở lại đạo thống của mình.

Có tu sĩ thông minh nhìn thấy vậy, trong lòng mơ hồ có suy đoán.

“Thiên địa dị biến, đại đạo hiển hóa, các Đế giả đã có chút không kìm nén được, chuẩn bị tiến hành một vòng bố cục mới sao?”

“Có lẽ, tân đế sinh ra chỉ là mở màn một thời đại nào đó, ta cảm giác, một thời đại huy hoàng hơn sắp tới rồi.”

Một số tu sĩ xoa hai tay, có chút nóng lòng muốn thử.

Chương 652: Về Huyền Thiên tông, người hữu tình cuối cùng trở thành thân thuộc, áo gấm về quê

Trong Thất Tình môn.

Đám người Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ tề tụ.

Sở Cuồng Nhân kể lại những chuyện mình đã trải qua trong Táng Đế Quan, nhưng cũng che giấu một vài chuyện, chỉ nói mình ở bên trong gặp cơ duyên, hấp thu Hỗn Độn chi khí, sau đó chứng đạo thành đế.

“Trong quan tài chứng đạo, Sở đạo hữu, a không, Sở Đại Đế, tao ngộ của ngươi đúng là ly kỳ a.” Lãnh Nguyệt tiên tử không khỏi cảm khái.

Lúc này, Sở Cuồng Nhân đã thành đế.

Mà Đế giả, không thể lãnh đạm, càng không thể bất kính.

Mặc dù Sở Cuồng Nhân không thèm để ý, nhưng Lãnh Nguyệt tiên tử vẫn cảm thấy chú ý một chút sẽ tốt hơn.

“Tạm được.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, sau đó, hắn nhìn về phía mấy người Mộ Dung Hiên, Nam Cung Hoàng, cười nói: “Từ khi chia tay đến giờ, các ngươi không có vấn đề gì chứ?”

“Ha ha, đó là tự nhiên.”

“Hiện tại ba người Lam Vũ, Mộ Dung Hiên và chưởng môn đều thành đế, nếu trở lại Huyền Thiên tông, không phải sẽ xưng bá Thương Khung tinh a.”

Nam Cung Hoàng cười ha ha nói.

Đúng là như vậy.

Đã mấy ngàn năm trong Thương Khung tinh chưa từng xuất hiện Đế giả, hiện tại, Huyền Thiên tông lập tức xuất hiện ba vị Đế giả, triệt để trở thành đạo thống Đế cấp, hất xa các đạo thống còn lại.

Xưng bá Thương Khung tinh, còn không phải dễ như trở bàn tay.

“Tất cả còn phải chờ các Đế giả khác đã.”

Sở Cuồng Nhân nói.

Trong lòng hắn có chút dự cảm.

Có lẽ đám Đế giả kia sẽ có động tác.

“Công tử, vậy lúc nào chúng ta sẽ về Huyền Thiên tông?”

Lam Vũ hỏi.

Mục đích chuyến này bọn họ đến đế lộ, chính là trèo lên đỉnh Đế Sơn thành đế, hiện tại, mục tiêu đã đạt thành.

Cũng có thể trở về Huyền Thiên tông rồi.

“Nghỉ ngơi tại Thất Tình môn một ngày, sau đó sẽ rời đi, Lãnh Nguyệt đạo hữu, có thể để chúng ta dừng chân ở đây một ngày không?”

“Đương nhiên có thể.”

Lãnh Nguyệt tiên tử cười nhạt nói.

Bây giờ người ta là Đại Đế, nàng nịnh bợ còn không kịp đây.

Ban đêm hôm ấy.

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, đang hấp thu linh khí thiên địa, tinh luyện thành đế khí, một lát, hắn chậm rãi mở hai mắt ra.

“Linh khí trong thiên địa đã càng thêm nồng nặc, hơn nữa còn đang trong quá trình tăng cường, Thiên Đạo, đã trở nên mạnh hơn sao?”

Sở Cuồng Nhân mở tay ra.

Giữa lòng bàn tay là một mảnh đạo văn huyền diệu ẩn hiện.

Đó là đạo văn thiên phạt.

Có thể xem là bản thăng cấp của đạo vận thiên phạt.

Sau khi thành đế hắn đã nắm giữ, mà thông qua đạo văn thiên phạt, hắn càng thêm mẫn cảm đối biến hóa trong thiên địa hơn những người khác.

Không chỉ như thế, theo Thiên Đạo tăng cường, Sở Cuồng Nhân có thể cảm giác được uy lực của đạo văn thiên phạt đang không ngừng tăng lên.

Nói cách khác, hiện tại Sở Cuồng Nhân không cần tu hành, bởi vì Thiên Đạo cường đại, lực lượng của hắn cũng tăng trưởng theo.

Đây đúng là chuyện không thể tin được.

Từ xưa đến nay, chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy.

“Sau khi giải khai thiên phạt phong ấn, dường như ta đã thuận tiện nắm giữ một bộ phận lực lượng Thiên Đạo, rốt cuộc ở trong đó còn hàm nghĩa khác không.”

“Mặt khác, Quang Minh Thần và Hắc Ám Thần nói tới thiên hình giả là có ý gì, có liên quan đến lực lượng thiên phạt sao?”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu.

Đáng tiếc, trong Táng Đế Quan, hắn đã quên hỏi Hỗn Độn Đạo Chủ chuyện có quan hệ thiên phạt rồi, có lẽ đối phương sẽ biết gì đó.

Hắn không nghĩ nhiều nữa.

Những chuyện này, một ngày nào đó hắn sẽ hiểu rõ.

“Đến Đại Tuyết Long Sơn trước, gặp các Đế giả, sau đó lại liệt kê những chuyện cần làm đi.” Sở Cuồng Nhân thầm nói.

… …

Ngày thứ hai.

Sở Cuồng Nhân dẫn theo mấy người Lam Vũ từ biệt với đám người Lãnh Nguyệt tiên tử, nhưng trong đội ngũ của hắn lại có thêm hai người.

Là Lãnh Ngưng Ngọc và Xích Nguyệt.

Các nàng cũng muốn đến Thương Khung tinh.

Bởi vì Đế giả nói Đại Tuyết Long Sơn ở Thương Khung tinh, hơn nữa tên tuổi còn không nhỏ, chính là một trong mười đại cấm địa ở Thương Khung tinh.

Sau khi hiểu rõ những thứ này, Lãnh Ngưng Ngọc quyết định rời đi cùng Sở Cuồng Nhân, còn Xích Nguyệt, thuần túy là đi theo tham gia náo nhiệt.

Ngoài ra, nửa đường Mộ Dung Hiên còn đến thành Thất Huyền một chuyến, đón Dương Hi Vân.

Trước lúc này, Hi âm môn ngăn cản hắn ta và Dương Hi Vân yêu nhau, nhưng bây giờ, lại không ngăn cản nữa.

Nói nhảm, Mộ Dung Hiên đã thành đế, còn ai dám ngăn cản? !

Lúc Mộ Dung Hiên đến cửa, đừng nói chưởng môn Hi âm môn có bao nhiêu khách khí, thậm chí cón nghiêm mặt chịu tội.

Cái gì mà Đại Đế đại nhân đại lượng, trước kia ta có mắt như mù, hi vọng ngươi không để tâm hiềm khích lúc trước gì đó, nói một tràng dài.

Sau đó, còn cung kính đẩy Dương Hi Vân ra.

Đến lúc này, người hữu tình cuối cùng cũng trở thành thân thuộc.

“A, bây giờ vợ chồng trẻ đạt được ước muốn, sau này bỉ dực song phi, đoàn tụ sum vầy, không biết sẽ khiến bao nhiêu người ghen tỵ đây.” Sở Cuồng Nhân nhìn Mộ Dung Hiên và Dương Hi Vân đang thẹn thùng, trêu đùa một tiếng.

Bên cạnh, mấy người Nam Cung Hoàng nhao nhao đi lên chúc phúc.

“Chưởng môn, sau khi về Huyền Thiên tông, ta hi vọng, ngươi có thể chứng hôn cho chúng ta.” Mộ Dung Hiên nhìn Sở Cuồng Nhân, trịnh trọng nói.

Lại nói, chứng hôn là do trưởng bối hai bên chủ trì.

Nhưng trong mắt Mộ Dung Hiên, Sở Cuồng Nhân không chỉ là chưởng môn của hắn ta, còn là đối tượng đời này hắn ta nhất kính ngưỡng nhất, hoàn toàn có tư cách này.

“Đây là chuyện hiển nhiên.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

“Được rồi, chúng ta trở về đi.”

Rời khỏi đế lộ, đối với Sở Cuồng Nhân đã thành Đế mà nói cũng không khó khăn, chỉ là một lần vận dụng Không Gian Bàn Vận Thuật thôi.

Thương Khung tinh.

Một trận không gian nổi lên gợn sóng.

Ngay sau đó, mười mấy bóng người xuất hiện.

Lúc bốn vị Đế giả Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ, Mộ Dung Hiên, Lãnh Ngưng Ngọc xuất hiện tại Thương Khung tinh, uy áp đế đạo tiêu tán ra Thương Khung tinh đã tạo thành ảnh hưởng nhất định với không gian nơi đây, xuất hiện một trận chấn động.

Nhưng ngay sau đó, liền khôi phục bình thường.

Hiện tại Thương Khung tinh đã có thể chứa đựng tồn tại cấp bậc Đế giả.

“Đi, về Huyền Thiên tông.”

Sở Cuồng Nhân dẫn theo đám người phóng về phía Huyền Thiên tông.

Dọc đường đi, bọn họ hoàn toàn không che giấu khí tức của mình, đế uy mênh mông vô biên vô hạn, giống như biển lớn tràn ngập thiên địa.

Chỗ đi đến, vô số sinh linh quỳ bái.

Dáng vẻ kia giống như áo gấm về quê.

Tu hành nhiều năm, bây giờ thật vất vả thành đế, làm sao có thể che giấu, đương nhiên phải chiếu cáo thiên hạ, để khắp nơi đến chúc!

Trên Thương Khung tinh, các đại đạo thống, cấm địa, tất cả đều cảm nhận được khí tức đế đạo mà đám người Sở Cuồng Nhân khuếch tán ra.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ thương khung vì thế mà chấn động.

“Khí tức thật khủng bố!”

“Trời ạ, rốt cuộc là nhân vật nào? !”

“Uy áp đế đạo, trước nay chưa có uy áp đế đạo, đây tuyệt đối là Đế giả đích thân đến, trời ạ, thời gian trước, thiên địa dị biến, ta đã biết có chuyện xảy ra mà, thì ra là có người thành đế!”

“Rốt cuộc là ai? !”

“Đó là… Sở Cuồng Nhân!”

“Móa nó, quả nhiên là gia hỏa này!”

“Chờ một chút, không chỉ Sở Cuồng Nhân, còn có… Lam Vũ, Mộ Dung Hiên, hai người kia cũng thành đế rồi? ! !”

Tất cả tu sĩ trên Thương Khung tinh đều mộng.

Sở Cuồng Nhân thành đế, chuyện này, mặc dù bọn họ chấn kinh, nhưng cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao, chiến tích lúc trước của đối phương vẫn còn đó.

Nhưng tại sao Mộ Dung Hiên, Lam Vũ cũng thành đế?

Huyền Thiên tông, lập tức xuất hiện ba vị Đế giả! !

Có lầm hay không? !

Như vậy các đạo thống khác còn chơi thế nào nữa?

Dứt khoát đưa toàn bộ Thương Khung tinh cho Huyền Thiên tông các ngươi đi!

Chương 653: Tiểu Hồng đừng kích động, tin tức của Cố Linh Lung

Đám người Sở Cuồng Nhân không che giấu khí tức Đế giả của mình, trùng điệp lướt qua các đại đạo thống, cấm địa, toàn bộ tu sĩ trên Thương Khung tinh đều biết, Huyền Thiên tông, có người thành đế! !

Hơn nữa không phải một người, hai người, mà là ba người! !

Mấy trăm ngàn năm qua, Thương Khung tinh không xuất hiện Đế giả, nhưng bây giờ lại có tận ba người, tất cả mọi người đều có chút không chịu nổi.

Huyền Thiên tông, quả thực là muốn nghịch thiên a.

“Thật là phách lối.”

Trên một tòa sơn phong nào đó, một nam tử trung niên nhìn đám người Sở Cuồng Nhân, Mộ Dung Hiên xẹt qua đỉnh đầu, không khỏi hừ nhẹ một tiếng.

Bên hông ông ta treo kiếm, toàn thân tiêu tán ra kiếm khí sắc bén, trên người mơ hồ lộ ra một cỗ uy áp Đế giả.

Lúc Sở Cuồng Nhân đi qua, hai người liếc nhau một cái, nhưng lập tức thu hồi ánh mắt, không gặp nhau.

Bên cạnh nam tử trung niên, một người nam tử mặc thanh y, ăn mặc như thư sinh nho nhã, tay cầm một cây quạt, cười nói: “Thế giới phàm tục có một câu nói, giàu mà không về quê, như áo gấm đi đêm, trong giới tu hành cũng giống vậy, đã thành đế, đương nhiên muốn khoe khoang một chút.”

“Hừ, nhưng hắn mới là tân đế, khoe khoang quá mức.”

“Kiếm Phong đạo hữu, ta biết Kiếm tộc ngươi và người này có một số ân oán, nhưng ngươi đã thành đế mười mấy vạn năm, giữa Đế giả, cũng đừng để những chuyện nhỏ nhặt này ở trong lòng, người này không đơn giản, tuy là tân đế, nhưng lại cho ta cảm giác nhìn không thấu, ngươi đừng trêu chọc.”

Nam tử nho nhã mặc thanh y cười nhạt nói.

Kiếm Phong khẽ vuốt cằm, “Ngươi yên tâm, ta cũng hiểu.”

Nơi xa, sâu trong đáy biển.

Một nam tử trên trán mọc ra lân phiến màu vàng mở hai mắt ra, nhìn về phía xa, cảm giác được khí tức tân đế của đám người Sở Cuồng Nhân, không khỏi hừ nhẹ một tiếng, “Sở Cuồng Nhân, ta chờ mong gặp mặt ngươi!”

Nói xong, hắn ta một lần nữa nhắm hai mắt lại.

Huyền Thiên tông.

Khí tức Đế giả dồi dào vô tận cuốn tới.

Như Yên trưởng lão, Huyền Kỳ Tôn Giả, hai tổ, tam tổ, Thanh Sương Thánh Nhân, bạch bào tướng đều bị kinh động.

Bọn họ nhao nhao nhìn về phía xa, vẻ mặt khiếp sợ không gì sánh nổi.

“Khí tức cường đại như vậy, Huyền Thiên ta tông trêu chọc người nào?”

“Đây... đây là Đế giả sao?”

“Nhanh, tất cả mọi người đề phòng, mở ra trận pháp... A?”

Như Yên trưởng lão vọt ra, ngưng trọng nhìn về phía xa, nhưng khi Như Yên trưởng lão chuẩn bị sai người mở Vân Hải Kinh Kỳ Trận, bỗng nhiên khẽ ồ lên một tiếng, nhìn thấy mấy người Sở Cuồng Nhân càng lúc càng đến gần.

Sắc mặt nàng theo chấn kinh, sau đó biến thành cuồng hỉ.

“Là chưởng môn, là chưởng môn về rồi! !”

“Mở trận pháp, là chưởng môn!”

Một đạo hỏa quang bỗng nhiên phóng lên tận trời, hóa thành Thần Hoàng tuyệt mỹ, nhuộm đỏ hơn nửa bầu trời.

“Ca ca...” Thần Hoàng Tiểu Hồng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, vô cùng kích động, bóng người hóa thành một đạo lưu quang màu đỏ lướt đi.

Sở Cuồng Nhân giang hai cánh tay đang định ôm Tiểu Hồng một cái, lại phát hiện tốc độ của Tiểu Hồng sau khi đến gần mình vẫn không giảm xuống.

Hắn biến sắc, “Tiểu Hồng, nhanh, nhanh phanh lại, ngươi đừng quá kích động a a a a…”

Tiểu Hồng bay quá nhanh, tâm tình quá kích động, không kìm hãm được đâm vào cơ thể Sở Cuồng Nhân.

Ầm một tiếng, một người một Hoàng trực tiếp va vào một dãy núi.

Trong cái hố to, Thần Hoàng Tiểu Hồng không kìm nén được kích động trong lòng, cái đầu không ngừng cọ vào Sở Cuồng Nhân.

“Ca ca, cuối cùng ngươi cũng trở về rồi…”

Sở Cuồng Nhân sờ lông xù trên đầu đối phương, cười nói: “Mấy năm này vất vả cho ngươi, ta trở về rồi.”

“Ừm, ca ca trở về là được, ta không khổ cực.”

Cách đó không xa, hai người Lãnh Ngưng Ngọc, Xích Nguyệt nhìn thấy Thần Hoàng, không khỏi tấm tắc, “Trong Huyền Thiên tông lại có Thần Hoàng?”

Thần Hoàng, Chân Long…

Loại Tường Thụy Thần Thú này ẩn chứa đại khí vận, được thiên địa chi yêu quý, thậm chí trình độ hiếm thấy còn hơn cả di chủng thái cổ.

“Đó là tiểu muội của chưởng môn, tên là Sở Hồng…”

Mộ Dung Hiên ở bên cạnh giải thích một chút.

Sau đó, mọi người vượt qua Vân Hải Kinh Kỳ Trận, tiến nhập Huyền Thiên tông.

Mà Tiểu Hồng cũng biến thành hình người, là một thiếu nữ áo đỏ duyên dáng yêu kiều, dán lên người Sở Cuồng Nhân, một khắc cũng không chia cách.

Huyền Thiên tông, Trường Sinh điện.

Mọi người tề tụ.

Đám người Như Yên trưởng lão, bạch bào tướng nhìn Sở Cuồng

Nhân, nuốt ngụm nước nói ra: “Chưởng môn, ngươi, ngươi thành đế rồi? !”

Sở Cuồng Nhân mở tay ra, cười nói: “Thế nào, không giống à?”

“Giống, quá giống.”

“Giống cái gì, căn bản chính là đế giả.”

“Ha ha, ông trời phù hồ Huyền Thiên tông ta, một thế này, cuối cùng Huyền Thiên ta cũng xuất hiện một vị Đế giả, quá tốt rồi.”

Mọi người kích động đến không kiềm chế được.

Nhất là Huyền Kỳ, ông ấy nhìn Sở Cuồng Nhân, tràn đầy vui mừng, đồng thời dương dương đắc ý nói với nhị tổ tam tổ bên cạnh: “Ta đã nói với các ngươi rồi, một ngày nào đó ta sẽ trở thành Đế Sư a.”

“Đúng đúng, nhìn dáng vẻ của ngươi đi.”

“Thôi đi, Đế Sư như ngươi có cũng như không.”

Sau đó, mấy người Như Yên trưởng lão cũng nhìn về phía Mộ Dung Hiên, Lam Vũ, sắc mặt mang theo kinh nghi bất định nói: “Các ngươi...”

“Ừm, chúng ta cũng thành đế.”

Mộ Dung Hiên nói xong, trong đầu mọi người vang lên ong ong.

“Như Yên trưởng lão, ngươi véo ta một cái, nhìn xem có phải ta đang nằm mơ không?” Huyền Kỳ có chút mộng nói.

Như Yên trưởng lão cũng không khách khí, trực tiếp đưa tay đánh bay đối phương ra ngoài đại điện, ngay sau đó truyền đến một tiếng kêu đau.

“Đau quá? A, đau quá? Ha ha, không phải đang nằm mơ.”

Ngoài điện, truyền đến tiếng cười như bị điên của Huyền Kỳ.

Nhưng tâm tình của mọi người cũng không khác ông ấy là bao.

Ba vị Đế giả a!

Huyền Thiên tông lập tức xuất hiện ba vị Đế giả!

Đây là chuyện đến nghĩ bọn họ cũng không dám nghĩ.

Sau khi kích động q đi, Sở Cuồng Nhân hỏi thăm Huyền Thiên tông đã thay đổi thế nào trong mấy năm qua, ngoại trừ tu vi của mấy người Như Yên trưởng lão có chút tiến bộ ra, còn lại, cũng không thay đổi quá lớn.

“Đúng rồi, chưởng môn, có một việc muốn nói với ngươi.”

Như Yên trưởng lão nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên lấy ra một cái ngọc giản đưa cho Sở Cuồng Nhân, “Đây là Linh Lung nữ hoàng lưu lại tin tức cho ngươi.”

“Linh Lung? Nàng thế nào rồi?”

Sở Cuồng Nhân cau mày.

“Mấy ngày trước, Linh Lung nữ hoàng đột nhiên tuyên bố thoái vị, truyền hoàng vị cho bốn thân vương, sau đó biến mất không thấy, trước khi đi, nàng sai người đưa tấm ngọc giản này tới, để chúng ta chuyển cho ngươi.”

“Ta hiểu rồi.”

Tâm niệm Sở Cuồng Nhân khẽ động, đọc tin tức trên ngọc giản.

“Phu quân, chào ngươi…”

Bên trong ngọc giản, Cố Linh Lung đơn giản kể lại hướng đi của mình, nói mình gặp một nữ tử thần bí, mà nữ tử kia cũng là Huyền Minh chi thể giống nàng, muốn thu nàng làm đồ.

Mà khi đó Thanh Vân vương triều đã tứ hải thăng bình, bách tính an cư lạc nghiệp, sau khi giao lại quyền hành, Cố Linh Lung quyết định bái nữ tử kia làm vi sư, đồng thời rời vương triều, tiến về nơi nào đó.

Còn cụ thế là nơi nào, bên trong ngọc giản không nói tỉ mỉ.

Xem ra, Cố Linh Lung cũng không rõ ràng, nhưng nàng nhấn mạnh là mình không có chuyện gì, xin Sở Cuồng Nhân đừng lo lắng.

“Nữ tử cũng là Huyền Minh chi thể, nếu không phải có cơ duyên đủ lớn, chắc chắn Linh Lung sẽ không tâm động, sẽ là ai chứ?”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Đế niệm của hắn phun trào, rất nhanh đã bao phủ toàn bộ Thương Khung tinh, dựa vào cảnh giới bây giờ của hắn, ngay cả những nơi cấm địa có cấm chế cũng đừng hòng ngăn cách đế niệm của hắn, nhưng sau một phen tìm tòi vẫn không phát hiện cái gì.

Cố Linh Lung, không ở Thương Khung tinh.

Sở Cuồng Nhân suy nghĩ một chút, sau đó ghi nhớ chuyện này trong lòng.

Chương 654: Tân đế đại hôn, các phương khách đến thăm, Kiếm tộc Kiếm Phong

Tin tức mấy vị tân đế Sở Cuồng Nhân trở về Huyền Thiên tông nhanh chóng truyền khắp Thương Khung tinh, tất cả đạo thống, cấm địa đều vì thế mà chấn động.

Ngay sau đó, Huyền Thiên tông lại truyền ra một tin tức.

Tân đế Mộ Dung Hiên đại hôn, mời các phương đạo thống tới chứng kiến!

Trong lúc nhất thời, vô số đạo thống đều có hành động.

Tân đế đại hôn a!

Đây có thể nói là tiệc vui lớn nhất trong mấy trăm ngàn năm qua.

Tất cả mọi người đều muốn đi tham gia náo nhiệt.

“Huyền Thiên tông quá lợi hại, lập tức ra ba vị tân đế, chuyện này đúng là không thể tưởng tượng được.”

“Vừa về đã kết hôn, đây là muốn chiếu cáo thiên hạ a!”

“Đi một chút, đến Huyền Thiên tông nhìn xem.”

“Tân đế đại hôn, không thể không chuẩn bị cái gì, đi tìm bảo vật trước, tân đế chướng mắt không sao, chủ yếu là tâm ý.”

Các đại thế lực trên Thương Khung tinh đều hành động nhanh chóng.

Tất cả mọi người muốn biểu thị trước mặt tân đế, tạo mối quan hệ.

Ngày đại hôn của Mộ Dung Hiên.

Trên dưới Huyền Thiên tông một mảnh giăng đèn kết hoa, vô cùng vui mừng.

“Treo xong đèn lồng đi, mỗi nhà lầu đều phải treo lên.”

“Còn thảm đỏ nữa, trải tốt cho ta, lại nói đi thảm đỏ là như thế nào? Tu sĩ thành thân có nghi thức này sao?”

Như Yên trưởng lão chỉ huy các đệ tử chuẩn bị công tác thành thân, mặc dù bốn phía đều bận rộn, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười.

Huyền Thiên tông, rất lâu không náo nhiệt như vậy.

Cách đó không xa, Dương Hi Vân và Mộ Dung Hiên nhìn thấy, không khỏi có chút bất đắc dĩ, Mộ Dung Hiên nói: “Chỉ muốn để chưởng môn chứng nhận lễ thành hôn cho cũng ta mà thôi, hắn thì tốt rồi, làm phô trương như vậy.”

“Nói nhảm, ngươi không chỉ là tân đế, còn là Đạo tử của Huyền Thiên tông, đương nhiên phải phô trương, hơn nữa, lễ thành thân cả đời chỉ có một lần, con gái người ta đã giao phó cả đời cho ngươi, chẳng lẽ ngươi muốn qua loa sao? Không muốn làm thật xinh đẹp à?”

Như Yên trưởng lão trừng Mộ Dung Hiên một cái.

Mặc dù đã thành Đế giả, nhưng trước mặt Như Yên trưởng lão, dáng vẻ của Mộ Dung Hiên vẫn giống như vãn bối, không dám chống lại đối phương, chỉ có thể cười gượng.

“Ta xem còn có gì phải làm không.”

Như Yên trưởng lão xuất ra một danh sách nhỏ.

Phía trên đều là ý kiến của Sở Cuồng Nhân về lễ thành hôn này.

“Nhẫn?”

“Còn cần một đôi nhẫn làm tín vật thành thân nữa, chưởng môn có thật nhiều chiêu.” Như Yên trưởng lão lẩm bẩm một câu.

Sau đó nàng nói với Mộ Dung Hiên: “Hai người các ngươi nhanh đi tìm một đôi nhẫn, đến lúc tiến hành nghi thức thành thân phải dùng.”

“Ha, được.” Mộ Dung Hiên liên tục gật đầu.

“Ấy ấy, cái đèn lồng kia treo lệch rồi.”

Như Yên trưởng lão tiếp tục làm việc.

Ba ngày sau.

Ngày thành thân.

“Bát Hoang cung tặng mười gốc san hô vạn năm...”

“Bạch Ngọc Lâu tặng vạn cân Ngọc Tủy, trăm cái đai lưng bạch ngọc...”

“Vạn Hoa cốc tặng mười đóa kỳ hoa...”

“U Minh cốc Thiên Sương Chuẩn Đế tặng mười khối Huyền Băng...”

Chưởng môn các đạo thống đích thân đến, các đại Chuẩn Đế cũng theo đó đi vào, nhao nhao lấy ra quà mừng mình đã chuẩn bị tốt.

“Khụ khụ, không được, cuống họng của ta có hơi đau.”

Chỗ tiếp khách, một đệ tử ho hai tiếng, đưa danh mục quà tặng cho đệ tử bên cạnh nói.

Danh sách quà mừng này rất nhiều, tất cả thế lực, tu sĩ có mặt mũi trên Thương Khung tinh đều tới.

Trước Trường Sinh điện.

Đám chưởng môn đạo thống, tu sĩ tề tụ, từng cái bàn nối tiếp nhau, thanh thế vô cùng lớn.

“Chư vị, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

“Bát Hoang cung chủ, ngươi cũng tới a.”

“Đúng vậy, tân đế đại hôn, ta có thể không tới sao?”

“Như Yên trưởng lão, Huyền Thiên tông các ngươi đúng là đại khí vận, lập tức xuất hiện ba vị tân đế, khiến chúng ta hâm mộ a.”

“Đâu có đâu có, đều là chưởng môn chúng ta có phương pháp lãnh đạo.”

Đám người Như Yên trưởng lão ứng phó quý khách.

Lúc này, trong Trường Sinh điện có một người đi ra, bạch y tóc đen, áo bạch bào tay lớn, khuôn mặt tuấn dật mà mọi người ở đây vô cùng quen thuộc.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

Nhìn thấy hắn, mọi người vội vàng đứng lên hành lễ.

“Bái kiến Sở chưởng môn.”

“Bái kiến Sở chưởng môn.”

Sở Cuồng Nhân cười nói: “Chư vị không cần khách khí, hôm nay là ngày đại hỉ của Huyền Thiên tông ta, chư vị cứ ăn uống thoải mái.”

Hắn nhìn thoáng qua Như Yên trưởng lão bên cạnh.

Đối phương ngầm hiểu, “Dâng rượu.”

Chỉ thấy một đám đệ tử bưng rượu đi tới, nhất thời, mùi rượu lẫn vào một loại thảo dược nhàn nhạt, tỏa ra hương khí bốn phía, thấm vào lòng người.

Tu sĩ bốn phía ngửi thấy hương rượu này, linh lực trong cơ thể lại có cảm giác xao động, không khỏi kinh ngạc.

“Đây là rượu gì?”

Một tu sĩ ngạc nhiên nói, bưng chén rượu lên uống một ngụm.

Rượu vào cổ họng, cam thuần mát lạnh, sau đó hóa thành một cỗ linh khí vô cùng tinh thuần bao phủ toàn thân, còn chữa trị toàn bộ thương thế trong cơ thế người này, đồng thời, còn khiến linh lực của hắn ta tăng lên một đoạn.

“Rượu ngon, bảo bối tốt a! !”

Tu sĩ kinh hô một tiếng.

Những người còn lại nghe vậy, cũng nhao nhao thưởng thức.

Tiếng kinh hô liên tiếp vang lên.

“Rượu này lại có liệu thương, tăng lên linh lực, gột rửa tạp chất trong cơ thể, chỉ một chén này, kinh mạch bị tổn thương mấy năm nay trong cơ thể ta đã khỏi hẳn, quá thần kỳ đi.”

“Đúng là không thể tưởng tượng được.”

“Bảo bối tốt a!”

Mọi người nhìn vò rượu trước mặt, ánh mắt hỏa nhiệt.

Ngay cả Thánh Nhân cũng tấm tắc tán thưởng.

“Đây là Vũ Xuân Tửu ta chuẩn bị cho mọi người thể hiện một chút tâm ý, hoan nghênh mọi người đến Huyền Thiên tông ta chúc mừng.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Vũ Xuân Tửu là một loại rượu thuốc Sở Cuồng Nhân ủ chế ra.

Hắn có truyền thừa y giả đỉnh phong, cộng thêm trong Huyền Thiên tông có không ít bảo dược, muốn sản xuất ra rượu này cũng không khó.

“Đa tạ Sở chưởng môn.”

“Đối với chúng ta mà nói, rượu này có tác dụng rất lớn.”

Phải biết, các tu sĩ tu hành sai lầm một chút sẽ khiến bản thân bị nội thương, ví dụ như tồn hại kinh mạch.

Mà những nội thương này tích lũy tới trình độ nhất định, sẽ trở thành trở ngại to lớn đối với việc tu hành của tu sĩ.

Chỉ khí trở thành Thánh Nhân, tạo ra thân thể Thánh Nhân mới có thể giải quyết, nhưng trong Thương Khung tinh có bao nhiêu tu sĩ có thể thành thánh chứ?

Vũ Xuân Tửu của Sở Cuồng Nhân này vô cùng hữu dụng với bọn họ

Hơn nữa ngoại trừ trị thường, còn có thể tăng lên linh lực.

“Kiếm Phong của Kiếm tộc, đến đây chúc mừng tân đế đại hôn!”

Lúc này, trên trời cao, một giọng nói đạm mạc vang lên.

Chỉ thấy có một đạo lưu quang màu vàng bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống!

Đó là một thanh kiếm!

Một thanh liền thành một khối, dường như từ một khối hoàng kim chế tạo thành kiếm, trên thân thanh kiếm này lưu chuyển từng đạo đạo văn, lộ ra uy thế vô cùng kinh khủng, giống như vẫn thạch trên trời rơi xuống, bắn về phía Trường Sinh điện!

Vô số tu sĩ đều cảm nhận được cỗ uy áp kinh khủng kia, ngay cả Chuẩn Đế cũng khó mà động đậy dưới cỗ uy áp này, vô cùng kinh dị!

Đây là lực lượng gì? !

Sở Cuồng Nhân nhìn thanh kiếm bay vụt mà đến, hai mắt khẽ híp một cái, sau đó tiến tới một bước, kiếm chỉ ngưng tụ, chậm rãi điểm ra.

Mũi kiếm va chạm với đầu ngón tay hắn, không có lực trùng kích kinh thiên động địa.

Mọi người chỉ thấy đạo văn trên thanh trường kiếm kia không ngừng bị tan rã, uy áp kinh khủng cũng dần dần tiêu tán.

Cuối cùng, thanh kiếm kia biến thành dáng vẻ cổ xưa, Sở Cuồng Nhân nắm trong tay, mọi người nhìn kỹ, phát hiện kiếm kia còn chưa mài nhọn, nghiêm khắc mà nói, đây chỉ là một thanh kiếm phôi.

Trong hư không, một trung niên mặc bạch y đi ra, thản nhiên nói: “Kiếm Phong của Kiếm tộc tặng một thanh kiếm phôi Thái Ất Tinh Kim, xin vui lòng nhận cho.”

Chương 655: Mộ Dung Hiên đại hôn, nhập hư không đánh một trận với Kiếm Phong

Trong hư không, nam tử trung niên mặc bạch y nhìn Sở Cuồng Nhân, vẻ mặt đạm mạc nói.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương một cái, đặt thanh kiếm phôi kia sang một bên, thản nhiên nói: “Quà mừng của Kiếm tộc, ta thay Mộ Dung Hiên cám ơn, nếu đã tới, vậy xin mời ngồi.”

“Vậy tại hạ không khách khí.”

Nam tử trung niên mặc bạch y thản nhiên nói.

Bóng người hắn ta lóe lên, đi vào bữa tiệc.

Tu sĩ bốn phía liên tục nhường vị trí cho hắn ta, từ biểu hiện vừa rồi, rất có thể người này là một vị Đế giả!

Đế giả đích thân tới, bọn họ đâu có tư cách ngồi chung một chỗ với đối phương?

Sau đó, Kiếm Phong một mình độc chiếm một cái bàn.

Sở Cuồng Nhân cũng không để ý đến đối phương.

Đại điển thành thân cũng sắp bắt đầu rồi.

“Hiện tại, cho mời tân nhân!”

Như Yên trưởng lão lớn tiếng nói.

Chỉ thấy chân trời bỗng nhiên có tường quang phun trào, trong tầng mây có hai bóng người buông xuống, dáng người nam tử thẳng tắp xinh đẹp, dung nhan nữ tử tinh xảo, hai người đều mặc áo đỏ, có thể nói là trai tài gái sắc.

Hai người rơi xuống thảm đỏ, đi về phía Trường Sinh điện.

Chỗ hai người đi qua, dưới chân có thụy quang lưu chuyển, vân khí phun trào.

Tu sĩ bốn phía vội vàng đứng lên chúc mừng.

“Chúc mừng, chúc mừng.”

“Chúc mừng Đại Đế thành hôn, chúc hai vị sinh hoạt mỹ mãn.”

Mộ Dung Hiên, Dương Hi Vân nắm hai đầu một tấm lụa đỏ, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, nhìn đối phương.

Mà Sở Cuồng Nhân ho nhẹ hai tiếng, nghiêm túc nói: “Mộ Dung Hiên, ngươi có nguyện ý cưới Dương Hi Vân làm vợ, vô luận nghèo khó hay là phú quý, mỹ mạo hay thất sắc, thuận lợi hay khó khăn, đều nguyện ý yêu nàng, tôn kính nàng, bảo vệ nàng, một đời một kiếp trung trinh không hai lòng với nàng không?”

Mộ Dung Hiên trịnh trọng gật đầu, “Ta nguyện ý.”

“Dương Hi Vân, ngươi có nguyện ý gả cho Mộ Dung Hiên, để hắn làm phu quân của ngươi, vô luận nghèo khó hay là phú quý, mỹ mạo hay thất sắc, thuận lợi hay khó khăn, đều nguyện ý yêu hắn, tôn kính hắn, bảo vệ hắn, một đời một kiếp trung trinh không hai lòng với hắn không?”

Sắc mặt Dương Hi Vân đỏ lên, sau đó nhìn về phía Mộ Dung Hiên, gật nhẹ đầu, “Ta nguyện ý.”

“Rất tốt, hiện tại ta tuyên bố, hai vị có thể đeo nhẫn cho đối phương, chính thức kết làm phu thê.” Sở Cuồng Nhân hài lòng cười nói.

Mộ Dung Hiên, Dương Hi Vân lấy nhẫn ra, đeo cho đối phương.

Một lát sau, Thiên Đạo giống như có cảm giác, hạ xuống tường vân màu vàng, nương theo từng đợt đạo âm huyền diệu, chứng hôn cho Đại Đế.

“Kết thúc buổi lễ!”

Dưới đài, tiếng vỗ tay như sấm động.

Các đại đạo thống nhao nhao lên tiếng chúc mừng.

Đến lúc này, Mộ Dung Hiên và Dương Hi Vân chính thức kết làm đạo lữ dưới sự làm chứng của Sở Cuồng Nhân, một đời một kiếp, không gạt bỏ lẫn nhau.

Yến hội tiếp tục.

Mộ Dung Hiên, Dương Hi Vân chiêu đãi các phương khách đến chúc mừng.

Mà ở một chỗ khác.

Sở Cuồng Nhân dẫn đầu rời sân, đi đến một ngọn núi, ở chỗ này, Kiếm Phong của Kiếm tộc đã sớm chờ ở đây.

“Đạo hữu không đi xuống uống vài chén sao?”

“Ta không thích nơi quá náo nhiệt.”

Kiếm Phong thản nhiên nói, trên người dần tiêu tán ra một cỗ uy áp đế đạo cường đại, khóa chặt Sở Cuồng Nhân, “Hôm nay tới tìm ngươi, chỉ vì một việc, đó chính là, muốn xem thực lực của ngươi thế nào.”

“Kiếm tộc và ta đúng là không dứt mà.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Đánh bại Kiếm Đạo Tử, Hoàng giả, bây giờ còn có Đế giả Kiếm tộc nữa.

Từng người nối tiếp nhau, khiến hắn có chút phiền.

“Ngươi yên tâm, sau trận chiến hôm nay của hai chúng ta, ân oán giữa Kiếm tộc và ngươi sẽ được xóa bỏ, sau này sẽ không còn liên quan.”

“Tốt nhất là như thế, vậy xuất kiếm đi.”

Sưu!

Chỉ thấy trên người Kiếm Phong phun trào đạo văn, dâng trào về phía Sở Cuồng Nhân, đây đơn thuần là đạo văn, cũng không cộng thêm Đế khí.

“Ha, muốn luận đạo sao?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Trên người hắn, cũng có đạo văn tuôn ra.

Hai cỗ đạo văn va chạm trong hư không, một trận ba động khủng bố bỗng nhiên nổi lên, hư không dường như vì đó mà chấn động.

Thời gian dần trôi qua, đạo của Kiếm Phong bị Sở Cuồng Nhân chế trụ.

“Luận cảnh giới, ngươi ở trên ta.”

“Nhưng luận đạo, ngươi lại kém xa ta!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Đạo của hắn là hoàn mỹ chi đạo, tiếp cận cứu cực chi đạo.

Đạo như vậy quá mức hiếm thấy, cho dù cảnh giới của Kiếm Phong mạnh hơn Sở Cuồng Nhân, nhưng muốn đè ép Sở Cuồng

Nhân thì không có khả năng.

“Hừ.”

Kiếm Phong hừ nhẹ một tiếng, trên thân bắn ra một đạo kiếm quang, Đế khí cuồn cuộn nhấp nhô trong đó, từng đạo đạo văn xen lẫn.

Hắn ta xuất thủ.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, cũng chém ra một kiếm.

Trong tiếng ầm vang, hai đạo kiếm khí đánh vào một chỗ, không gian bắt đầu chấn động kịch liệt, toàn bộ Huyền Thiên tông đều có thể cảm giác được.

Nơi xa, một đám khách mời giật nảy mình.

“Lực lượng thật kinh khủng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chẳng lẽ là Đế giả giao chiến?”

Có vài người đã nhận ra ở hiện trường không còn hai người Sở Cuồng Nhân và Kiếm Phong, trong lòng mơ hồ có suy đoán.

Mộ Dung Hiên cười nói với đám người, “Chư vị cứ ăn uống thoải mái đi, phiền toái nhỏ mà thôi, chưởng môn sẽ xử lý tốt.”

… …

Sau khi kiếm khí va chạm, hư không trực tiếp vỡ ra.

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói: “Hôm nay là ngày đại hỉ của Huyền Thiên tông ta, ta không muốn ảnh hưởng tới hào hứng của khách mời, ta và ngươi nhập hư không đánh một trận đi!”

Nói xong, trước mặt hắn xuất hiện một vết rách đen nhánh.

Bóng người lóe lên, đã biến mất.

Kiếm Phong cũng đi theo.

Trong hư không u ám, có vô số hư không loạn lưu đang cuộn trào, trong đó xen lẫn từng đạo không gian chi lực cường hãn.

Trong đó, không gian chi lực chiếu rọi, xuất hiện dáng vẻ như thật.

Cảnh sắc sơn hà, đường đi phồn hoa....

Nơi này là hư không.

Là kẽ hở giữa hiện thực và hư vô, tu sĩ có tu vi không đủ, hoàn toàn không có cách nào tiếp xúc đến không gian này.

Trong hư không, hai bóng người bỗng nhiên xuất hiện.

Sở Cuồng Nhân, Kiếm Phong đứng lơ lửng trên không.

“Đánh ở đây cũng khống chế cường độ một chút, nếu không sẽ tạo thành ảnh hưởng quá lớn với hiện thực.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Tới đi!”

Uy áp đế đạo trên người Kiếm Phong không giữ lại nữa, triệt để nổ tung!

Đế Sơ cảnh tam trọng đỉnh phong!

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, thấy rõ thực lực của Kiếm Phong, cảnh giới giống như Tần Dục lần trước hắn gặp.

Nhưng khác biệt là, Tần Dục là đạo bình thường, đế nguyên bình thường.

Mà Kiếm Phong nắm giữ là đạo thiếu sót, đế nguyên trung phẩm!

Phẩm chất của đạo và đế nguyên chênh lệch một cấp bậc, thì cho dù cùng cảnh giới, chiến lực bạo phát ra cũng sẽ hoàn toàn khác biệt!

Trong tay Kiếm Phong xuất hiện một thanh trường kiếm, đó là Đế binh.

Đế khí rót vào trong Đế binh, một kiếm chém ra, xen lẫn đạo văn giống như một cái lưới lớn, bao bọc Sở Cuồng Nhân ở bên trong.

Sở Cuồng Nhân không hề nhường nhịn, Côn Ngô trong tay chém ra.

Kiếm quang sáng chói bạo phát, ẩn chứa vô địch pháp của hắn, ầm vang một tiếng, tấm lưới kiếm khí to lớn kia lập tức vỡ ra.

Mà kiếm quang thế như chẻ tre chém về phía Kiếm Phong, đối phương bị đánh lui hơn mười dặm.

Hắn ta có chút khó tin nhìn Sở Cuồng Nhân, “Đây là, ảo diệu! Ngươi lại nắm giữ ảo diệu chi pháp!”

Hắn ta không thể tin được.

Có thể tự sáng tạo ra ảo diệu, không ai không phải tồn tại đắm chìm trong cảnh giới Đế giả lâu năm, có cảm ngộ rất sâu đối với đạo của bản thân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân là một người mới tấn cấp lên Đế giả không bao lâu, lại nắm giữ ảo diệu mà phần lướn Đế giả đều không có cách nào nắm giữ.

“Chuyện này khiến ngươi kinh ngạc sao?”

“Vậy thế này thì sao?”

Sở Cuồng Nhân động kiếm chỉ, thúc giục đế nguyên trong cơ thể, uy lực càng tăng lên một cấp bậc, khiến sắc mặt Kiếm Phong lại lần nữa thay đổi.

“Đế nguyên này…”

Chương 656: Côn Ngô thành Đế binh, gặp lại nữ đế không đầu, thật sự có thể gắn lại

Uy lực Đế khí của Sở Cuồng Nhân lại lần nữa tăng lên!

Chuyện này khiến sắc mặt Kiếm Phong thay đổi, Sở Cuồng Nhân triển hiện ra phẩm chất Đế khí đã vượt xa hắn ta.

Loại Đế khí này chỉ có thượng phẩm mới có thể nắm giữ.

Không, ngay cả Đế khí của thượng phẩm đế nguyên cũng khó mà đạt tới uy lực này.

“Lúc hắn ngưng tụ căn cơ Đế khí, rốt cuộc đã sử dụng bao nhiêu Đạo Đế khí? Một nghìn đạo, hai nghìn đạo? Hay là nhiều hơn? !”

Sắc mặt Kiếm Phong có chút ngưng trọng.

Nhân tố ảnh hưởng đến chiến lực của Đế giả có rất nhiều, nhưng quan trọng nhất chính là đế đạo và đế nguyên.

Trong cùng cảnh giới, hai điều kiện này mạnh hơn đối phương, vậy có thể chiếm cứ ưu thế lớn hơn, thậm chí có thể khiêu chiến vượt cấp!

Hiện tại, đế đạo đế nguyên của Sở Cuồng Nhân đều mạnh hơn hắn ta, thậm chí còn nắm giữ ảo diệu mà số ít Đế giả mới có thể nắm giữ.

Cứ như vậy, cho dù cảnh giới của hắn ta có cao hơn cũng rất khó chiến thắng đối phương.

Thậm chí, có khả năng thua trận!

“Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật.”

Sở Cuồng Nhân đưa tay chém ra một kiếm.

Kiếm khí gào thét, giống như hồng thủy, hư không rung chuyển, uy lực mạnh mẽ khiến không gian ở hiện thực cũng sinh ra ba động.

Kiếm Phong gầm nhẹ một tiếng, thôi động Đế khí đế nguyên của mình đến cực hạn, một kiếm chém ra, lượng lớn đạo văn xen lẫn, hóa thành một đạo kiếm ảnh cự đại màu trắng, “Đế thuật, Thao Thiên Kiếm Lưu! !”

Hai đại đế thuật va chạm, hư không chấn động, không gian loạn lưu bốn phía bị đế khí của hai người xé rách.

Cuối cùng, Kiếm Phong khó có thể ngăn cản lực lượng của Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, cả người bị kiếm khí đánh bay ra ngoài, đạo văn trên người có dấu hiệu vỡ tan, xem ra đã bị một kiếm này đánh bị thương không nhẹ.

“Một trận chiến này, ta thua rồi.”

Kiếm Phong cũng không cố chống cự, trực tiếp mở miệng nhận thua.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, cũng không hạ sát thủ, trước khi hắn không hoàn toàn hiểu rõ ràng cục thế, hắn cũng không muốn xảy ra sự cố.

Hắn thu liễm uy thế, mở ra vết nứt hư không, về không gian hiện thực.

Kiếm Phong cũng theo trở về.

Vẫn ở trong khu vực của Huyền Thiên tông, Sở Cuồng Nhân liếc qua Kiếm Phong, thản nhiên nói: “Nếu ngươi muốn tiếp tục tham gia tiệc cưới, ta không có ý kiến gì, dù sao, ngươi đã tặng quà mừng rồi.”

Nói xong, hắn liền quay người đi về phía Trường Sinh điện.

“Hừ.”

Kiếm Phong hừ lạnh một tiếng, lập tức đi theo.

Hắn ta nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo ngạc nhiên, tìm tòi nghiên cứu, một vị tân đế, lại có chiến lực khủng bố dọa người như vậy?

Rốt cuộc trên người gia hỏa này còn cất giấu bí mật gì?

...

Sau khi tiệc thành hôn kết thúc, các tân khách dần dần tán đi.

Đêm.

Trăng sáng treo cao, ánh trăng như nước.

Sở Cuồng Nhân ngồi khoanh chân trên trên giường, trong cơ thể có một đạo kiếm quang đang lưu chuyển, nhìn kỹ, đó là một đạo kiếm quang như bạch ngọc.

Chính là... Côn Ngô.

Lúc này, Sở Cuồng Nhân đang tăng phẩm chất của Côn Ngô lên.

Từ khi hắn bắt đầu tu hành đến nay đều sử dụng Côn Ngô Kiếm, hơn nữa trải qua đủ loại tạo hóa phi phàm, như dung hợp kiếm hồn, hấp thu tử khí thành thánh, nó đã sớm khác lúc đầu.

Hiện tại, Sở Cuồng Nhân đã thành đế.

Thanh kiếm này, cũng có thể trở thành Đế binh.

Hiện tại Sở Cuồng Nhân đang dùng Đế khí của mình tẩm bổ cho Côn Ngô.

Rất nhanh, mười ngày trôi qua.

Một ngày này.

Côn Ngô Kiếm phát ra một tiếng ngâm khẽ.

Một cỗ kiếp áp cường đại từ trên thân kiếm lan tràn ra, trên Huyền Thiên Kiếm sơn, tất cả kiếm khí đều vì đó run rẩy.

Côn Ngô Kiếm, chính thức trở thành Đế binh!

“A, đã nhiều năm như vậy, cuối cùng ngươi đã tấn cấp làm Đế binh rồi, như vậy, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Kiếm chỉ của Sở Cuồng Nhân xẹt qua thân kiếm Côn Ngô, khẽ cười một tiếng.

Thân kiếm Côn Ngô khẽ run, giống như đáp lại.

Thậm chí Sở Cuồng Nhân còn cảm nhận được một cỗ vui vẻ, đó là ý thức thuộc về Côn Ngô.

Côn Ngô, là một thanh kiếm có sinh mệnh.

Dù sao, không phải binh khí nào cũng có linh hồn.

Ngay cả Đế binh, cũng rất khó tự chủ đản sinh ra linh hồn.

Nhiều nhất, cũng chỉ có một chút linh thức.

Mà Côn Ngô dung hợp kiếm hồn, gặp được tạo hóa tử khí thành thánh, còn có linh hồn hoàn chỉnh mà đa số Đế binh đều không có.

Cho nên, từ trước đến giờ, Sở Cuồng Nhân không xem Côn Ngô Kiếm là một công cụ bình thường, mà là đồng bọn sánh vai với hắn trong chiến đấu.

Mặc dù hắn từng chiếm được rất nhiều Đế binh, trong đó có không ít thanh kiếm có uy lực mạnh hơn Côn Ngô, nhưng hắn chưa bao giờ muốn thay đổi Côn Ngô.

Sau đó hắn cất Côn Ngô về bên hông.

Hắn ra khỏi phòng.

Trong sân Lăng Thiên Đạo Cung, ba vị tân đế Lam Vũ, Mộ Dung Hiên, Lãnh Ngưng Ngọc đang tụ tập cùng một chỗ, luận đạo với nhau.

Ba loại đạo văn hoa mỹ xen lẫn trên không trung, vô cùng lộng lẫy.

Bên cạnh, đám người Tiểu Băng, Nam Cung Hoàng, Thương Tình Tuyết đang tập trung tinh thần quan sát, dụng tâm trải nghiệm trận luận đạo này.

Sở Cuồng Nhân cũng ở bên cạnh nhìn, đồng thời dùng Động Tất Chi Nhãn dò xét cảnh giới của ba người, phán đoán chiến lực của ba người họ.

Trong đó, Lam Vũ mạnh nhất, đế nguyên đạt đến thượng phẩm, còn đạo cũng đạt đến mức không thiếu sót.

Lãnh Ngưng Ngọc thứ hai, phẩm chất đế nguyên là trung phẩm, đạo là thượng phẩm, đoán chừng là do Đạo Thể khác nhau đi.

Mộ Dung Hiên kém hơn một chút, đế nguyên hạ phẩm, đế đạo bình thường.

Sau khi nhìn xong, Sở Cuồng Nhân cũng không quấy rầy ba người, bóng người biến mất tại chỗ, đi tới một ngọn núi cách Huyền Thiên tông một trăm ngàn dặm.

Đế niệm đảo qua, xác định nơi này không có người, hắn lấy đầu nữ đế ra, hít một hơi thật sâu, gỡ Phong Cấm Phù bên trên xuống.

Sở Cuồng Nhân cảm giác được một cỗ ba động kỳ lạ đang khuếch tán ra ngoài.

“Hi vọng tất cả đều thuận lợi.”

Hắn thầm nói.

Lần này, hắn tới đây chính là muốn gọi nữ đế không đầu kia đến.

Nói cho đúng, người kia là Lạc Thủy.

Là đồ đệ của Hỗn Độn Đạo Chủ.

Ba động từ trên đầu Lạc Thủy khuếch tán ra, trong chốt lát đã có một bóng người xé rách hư không, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Thân ảnh kia, không có đầu.

Chính là nữ tử không đầu, một trong bảy chuyện lạ ở Thương Khung tinh.

Cũng chính là nữ đế Lạc Thủy.

Sau khi phát hiện cái đầu trong tay Sở Cuồng Nhân phát ra ba động, Lạc Thủy nữ đế không nói hai lời, xuất thủ đánh về phía hắn.

Đế đạo kinh khủng ngưng tụ ra đạo văn trong hư không!

“Thật mạnh, so với lần gặp lúc trước, nàng mạnh hơn!”

“Không, không phải nàng mạnh hơn, mà là thiên đạo trên Thương Khung tinh mạnh lên, mới có thể chứa đựng lực lượng mạnh hơn!”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Lúc trước Lạc Thủy nữ đế vẫn không phát huy toàn lực.

Bởi vì thiên đạo trên Thương Khung tinh có hạn chế, không cách nào dung nạp toàn bộ lực lượng của nàng, nhưng bây giờ, Thiên Đạo được bù đắp, lực lượng của nàng có thể phát huy lớn hơn trên Thương Khung tinh, tự nhiên thực lực sẽ tăng mạnh hơn.

“Điên Đảo Càn Khôn!”

Sở Cuồng Nhân đưa tay thôi động vô địch pháp.

Hai cỗ lực lượng ầm vang va chạm, lực trùng kích kinh khủng như thủy triều khuếch tán ra, trong vòng nghìn dặm sơn hà đều vì thế mà chấn động.

Trong hư không, xuất hiện từng đạo vết rách.

Sở Cuồng Nhân, Lạc Thủy nữ đế đều bị đẩy lui.

“So với Kiếm Phong, Tần Dục còn mạnh hơn!”

“Không có đầu đã lợi hại như vậy, nếu nàng khôi phục, thực lực này, ít nhất là đại thành, không, là Đế giả viên mãn?”

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, phân tích nữ đế không đầu.

Hiện tại hắn có thể nhìn ra nhiều tin tức của đối phương hơn, phán đoán thời kì toàn thịnh, đối phương ít nhất là một vị Đế giả viên mãn.

Đế nguyên, đế đạo của đối phương càng là cực phẩm, hoàn mỹ!

Cực phẩm đế nguyên, hoàn mỹ chi đạo!

Trong đám Đế giả, tuyệt đối là tồn tại vô cùng trân quý.

“Dừng tay, đầu trả lại cho ngươi.”

Sở Cuồng Nhân ném cái đầu trong tay ra ngoài.

Lạc Thủy nữ đế lập tức tiếp được, không tiếp tục công kích, nhấn cái đầu lên cổ mình trước.

Trong nháy mắt đầu và cổ tiếp xúc, Sở Cuồng Nhân rõ ràng nhìn thấy chỗ bị chém đứt tách ra một đạo huyết quang nhàn nhạt, huyết nhục đang nhanh chóng dung hợp.

“Thế mà thật sự có thể gắn lại.”

Sở Cuồng Nhân tấm tắc nói.

Chương 657: Gặp các đế, kiếp nạn kéo dài mười hai nguyên niên

Sau khi gắn đầu lại, hai mắt Lạc Thủy nữ đế đột nhiên mở ra, một cỗ uy áp đế đạo không có gì sánh kịp giống như thủy triều điên cuồng khuếch tán.

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Đế khí trong cơ thể, ngăn cản cỗ uy áp này.

Lạc Thủy nữ đế nhìn Sở Cuồng Nhân một cái.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân muốn mở miệng nói gì đó, đối phương đưa tay xé mở một vết nứt không gian, ngay sau đó biến mất không thấy gì nữa.

“Đi nhanh như vậy?”

Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ lắc đầu, hắn nghĩ một lát, đoán chừng đối phương đi tìm chỗ khôi phục trạng thái rồi.

“Sau này có cơ hội sẽ đưa Hỗn Độn Đế Kinh cho nàng đi.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Hắn nói đế kinh, tự nhiên là do Hỗn Độn Đạo Chủ biên soạn, ủy thác hắn giao cho Lạc Thủy nữ đế.

Nhưng như vậy cũng tốt, Hỗn Độn Đế Kinh bác đại tinh thâm, tạm thời lưu trong tay hắn, hắn cũng có thể mượn cơ hội lĩnh hội một phen.

Xử lý xong Lạc Thủy nữ đế, Sở Cuồng Nhân liền trở lại Huyền Thiên tông, tạm thời bế quan bắt đầu tìm hiểu Hỗn Độn Đế Kinh.

Đây là đế kinh do Hỗn Độn Đạo Chủ biên thành soạn, mà Đế giả giống như đối phương có cảm ngộ với đạo rất sâu, Sở Cuồng Nhân cũng được ích lợi không nhỏ, từ đó rút ra tinh hoa, không ngừng hoàn thiện đạo của mình.

Hỗn Độn Đạo Chủ đã nói, nếu không gặp cơ duyên to lớn, một Đế giả muốn tăng đạo lên, sẽ là một chuyện vô cùng khó khăn.

Nhưng đây là đối với các Đế giả khác.

Ông ta không biết, ngộ tính của Sở Cuồng Nhân khủng bố cỡ nào, chuyện không thể nào trong mắt người khác, hắn lại thường xuyên có thể thực hiện được.

Ví dụ như lần này lĩnh hội Hỗn Độn Đế Kinh, có không ít tâm đắc trải nghiệm, vô địch chi đạo của hắn lại có chút tăng lên.

Không chỉ như thế, ảo diệu chi pháp của hắn cũng có bước tiến dài.

Ảo diệu, cũng có phân chia phẩm chất như đạo.

Phân pháp và đế nguyên giống nhau, cũng chia thành năm cấp bậc hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm, cứu cực, trước đó vô địch pháp của Sở Cuồng Nhân chí là sơ nhập hạ phẩm, nhưng bây giờ, đã đạt đến cấp bậc thượng phẩm.

Thượng phẩm ảo diệu.

Ngay cả Thiên Tôn cũng không chưa chắc đã nắm giữ.

“Tính toán thời gian, cũng nên đến Đại Tuyết Long Sơn rồi.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

...

Đại Tuyết Long Sơn, một trong mười cấm địa.

Trước khi Sở Cuồng Nhân chưa tiến vào Đế lộ, đã từng tới nơi này bái phỏng các Chuẩn Đế, từng giao lưu với bọn họ một phen.

Cho nên cũng coi là thông thạo nơi này.

Đại Tuyết Long Sơn bị tuyết đọng bao trùm nhiều năm, trong một năm ít nhất có ba trăm ngày có tuyết rơi, ngọn núi liên miên chập trùng, xu thế như rồng.

Cho nên mới tên là Đại Tuyết Long Sơn.

Đại Tuyết Long Sơn, trên Long Thủ Phong cao nhất, một tòa cung điện được dựng lên từ băng ở trên mặt đất, bao la hùng vĩ.

Bốn người Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ, Lãnh Ngưng Ngọc, Mộ Dung Hiên đi tới trước cửa cung điện, ngoài bọn họ ra, đúng lúc còn gặp Tử Võ Cực.

Đối phương nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, liền vội vàng hành lễ.

“Xin chào Sở đạo hữu.”

“Tử đạo hữu không cần khách khí.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Hắn nhìn ra được, Tử Võ Cực có chỗ câu nệ với hắn.

Hiển nhiên, trên Đế Sơn hắn trảm năm vị tân đế, việc này đã tạo thành tâm lý với đối phương, đến giờ còn chưa biến mất.

Thành Đế là truy cầu lớn nhất suốt đời của Tử Võ Cực, vốn nghĩ sau khi thành đế có thể gối cao không lo, từ đó siêu thoát tự tại.

Lại không ngờ, cùng là Đế giả với hắn ta, thậm chí Tần Thiên Thần còn mạnh hơn hắn ta, đều bị Sở Cuồng Nhân oanh sát.

Chuyện này đã tạo thành chấn động mạnh với hắn ta.

Đến mức bây giờ nghĩ lại, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Lúc ấy, nếu hắn ta cũng xuất thủ với đám người Lam Vũ của Huyền Thiên tông, chỉ sợ, trên Đế Sơn sẽ có thêm một bộ thi thể nữa.

Oanh...

Lúc này, cửa cung điện mở ra.

Một cỗ hàn ý lạnh lẽo tuôn ra.

“Vào đi.”

Một giọng nói đạm mạc vang lên.

Bốn người Sở Cuồng Nhân trực tiếp đi vào một đại sảnh.

Nơi này, có một đám Đế giả đang tụ tập.

Tử Võ Cực âm thầm líu lưỡi, mỗi một vị Đế giả ở đây đều là Đế giả lâu năm, nội tình mạnh, còn kinh khủng hơn hắn ta nhiều.

“Các ngươi đến rồi.”

Lãnh Tâm đi lên trước cười nhạt nói.

“Tiền bối, chúng ta đã tới, không biết chuyện gì cần dặn dò không?” Lãnh Ngưng Ngọc hành lễ với Lãnh Tâm nói.

“A, không cần câu nệ, hơn nữa, sau này ngươi cứ xưng hô với ta như người cùng bối phận là được.” Lãnh Tâm khẽ cười một tiếng.

Nàng nói: “Trước tiên tìm một nơi ngồi xuống rồi nói sau.”

Mấy người Sở Cuồng Nhân cũng tìm một chỗ ngồi.

Đồng thời cũng đang âm thầm quan sát đám Đế giả kia, mà đám Đế giả kia cũng đang hiếu kỳ đánh giá bọn họ.

Dù sao, rất lâu rồi đám Đế giả không được bơm máu mới.

“Đây chính là tân đế sao? Làm sao chỉ có năm người? Ta nhớ lần này Đế Sơn ra đời chín vị tân đế, mấy người còn lại đâu?”

“Nghe Tần Dục nói, bị một người trong số bọn họ chém mất.”

“Người nào?”

“Ầy, vị tân đế mặc áo trắng, lớn lên như tiên nhân kia, đừng xem thường hắn, người này không đơn giản.”

“Ừm, ta cũng nghe nói, trước đây không lâu, Địa Ngục Ma giới muốn muốn xâm lấn thương khung, chính là bị người này ngăn cản.”

Chúng Đế hiếu kỳ đánh giá Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân Động cũng vận chuyển Tất Chi Nhãn, đảo qua từng vị Đế giả ở đây, phân tích tin tức của từng người.

Kết quả, hắn có chút thất vọng.

Ngày xưa, Thiên Cơ Tử từng dẫn theo hình ảnh một đám Đế giả biểu đạt cảm ơn với hắn, mà những Đế giả kia, lại không có một người nào ở nơi này

Hiển nhiên, đám Đế giả trước mặt này chỉ là một phần nhỏ mà thôi.

Không chỉ như thế.

Thự lực của đám Đế giả này cũng không cao lắm, trong đó mạnh nhất cũng chỉ là Đế giả viên mãn, ngay một vị Thiên Tôn cũng không có.

Đừng nói đến Đạo Chủ cảnh mạnh nhất.

Ngoài ra, Sở Cuồng Nhân còn phát hiện trong đó có một vị Đế giả trên trán mọc ra lân phiến màu vàng nhìn hắn chằm chằm, trong mắt hình như có địch ý.

Người kia đến từ Lân tộc, tên là Bắc Minh Huyền Sắc.

“Đế giả Lân tộc a, hi vọng ngươi đừng làm loạn...”

Sở Cuồng Nhân đưa tay đặt trên chuôi kiếm Côn Ngô Kiếm, từ tốn nói.

“Để chư vị đợi lâu rồi.”

Lúc này, một giọng nói vang lên.

Chỉ thấy có hai người một nam một nữ đi đến.

Nam tử này tướng mạo đường đường, tóc đen đến eo, mặc một bộ cẩm bào màu trắng, nữ tử bên cạnh hắn ta ung dung hoa quý, trên người có hàn khí tiêu tán, khí tức giống như tòa cung điện băng tuyết.

“Hóa Tinh Đại Đế, Đế Sơ tầng thứ chín...”

“Hàn Ngọc Đại Đế, Đế Sơ tầng thứ bảy...”

Sở Cuồng Nhân Động vận chuyển Tất Chi Nhãn đảo qua đối phương.

Là hai vị Đế giả cấp bậc viên mãn, nhất là Hóa Tinh Đại Đế, Đế Sơ tầng thứ chín, là người có tu vi mạnh nhất trong sân.

Hai người này có cử chỉ thân mật, giống như một đôi đạo lữ.

“Bái kiến Hóa Tinh Đại Đế.”

Nhìn thấy hai người Hóa Tinh Đại Đế, chúng Đế đứng dậy hành lễ.

Mà đối phương mỉm cười gật đầu.

Sau đó, hắn ta ngồi xuống vị trí chủ vị trên đại sảnh, nhìn về phía mấy người Sở Cuồng Nhân, cười nói: “Các ngươi chính là tân đế đản sinh ra trong một thế này sao, ta biết trong lòng các ngươi có rất nhiều nghi hoặc, ta sẽ giải đáp từng thắc mắc cho các ngươi.”

“Vì sao lúc trước đám Đế giả vẫn ở ẩn không ra?”

Tử Võ Cực mở miệng hỏi đầu tiên.

“Thiên Đạo không được đầy đủ, chúng ta không thể dùng sức mạnh trong phạm vi của Thương Khung tinh, thậm chí ngay cả trên cửu thiên, cũng có một chút hạn chế.”

“Hiện tại thế nào?”

“Thiên Đạo đã toàn vẹn.”

“Vậy chiến trường vực ngoại là thế nào?”

Đây không phải Tử Võ Cực hỏi.

Mà chính là Sở Cuồng Nhân.

Sau khi nghe thấy bốn chữ chiến trường vực ngoại, sắc mặt mọi người lập tức trở nên ngưng trọng, Hóa Tinh Đại Đế nói: “Đây cũng là chuyện quan trọng nhất ta muốn nói với các ngươi, chính là, lúc này Thương Khung tinh đang phải đối mặt với một kiếp nạn lớn, một kiếp nạn kéo dài từ viễn cổ đến bây giờ, đã có mười hai nguyên niên rồi!”

Chương 658: Nội tình của Thương Khung tinh, đám Đế giả khiến người ta thất vọng

“Kiếp nạn đã kéo dài mười hai nguyên niên sao?”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Một nguyên niên là một trăm hai mươi chín nghìn sáu trăm năm.

Mười hai nguyên niên, vậy chính là chuyện của hơn một triệu năm trước.

Kiếp nạn gì lại kéo dài cho đến bây giờ? !

Đám người Tử Võ Cực không dám tưởng tượng, bọn họ cảm giác, mình đã tiếp xúc đến tầng sâu bí ẩn nhất trên thế giới này.

“Lúc trước, bên ngoài Thương Khung tinh xuất hiện một đám lai khách thiên ngoại, đám lai khách thiên ngoại này tự xưng là Huyết tộc, mà mục tiêu của bọn họ chính là nô dịch Thương Khung tinh, biến chúng ta thành nô lệ của bọn họ.”

“Vì thế, các Đế giả và Huyết tộc xảy ra chiến tranh, cuối cùng ngăn chặn Huyết tộc ở bên ngoài Thương Khung tinh, không để bọn họ đặt chân đến đây, nhưng vì vậy cũng phải hy sinh to lớn, trừ vô số tiên hiền, Thiên Đạo cũng vì trận chiến kia bị tổn hại, ngày càng lụn bại.”

“Đản sinh Đế giả càng ngày càng ít, vì muốn khôi phục lực lượng, bù đắp tự thân, thiên đạo tiến vào kì ngủ đông, thông qua hơn một nguyên niên tự mình diễn hóa, mới dần dần khôi phục lại, cũng một hơi ngưng tụ chín cái đế vị, đây cũng chính là nguyên nhân thật sự có Cận Cổ không đế!”

“Mà chiến trường vực ngoại, chính là chỗ giao chiến giữa chúng ta và Huyết tộc, chỗ đó ở bên ngoài Thương Khung tinh, cho nên được gọi là chiến trường vực ngoại.”

Hóa Tinh Đại Đế êm tai nói.

Mọi người lâm vào rung động, mặc dù Hóa Tinh Đại Đế không nói quá nhiều, nhưng tin tức ẩn chứa trong đó lại vô cùng to lớn.

Sở Cuồng Nhân cũng trầm tư.

Mười hai nguyên niên trước Huyết tộc bắt đầu xuất hiện, khi đó hẳn là lúc trận Nghịch Thần chi chiến mới kết thúc không lâu.

Bởi vì Huyết tộc xâm lấn, cho nên chúng đế mới không có cơ hội đi cứu Hỗn Độn Đạo Chủ, để ông ấy bị nhốt đến bây giờ sao?

“Đế giả đều ở vực ngoại sao?” Sở Cuồng Nhân lại hỏi.

“Cũng có một bộ phận tọa trấn cửu thiên, cửu thiên là không gian các Đế giả xây dựng ra, đồng thời, cũng là một trong những phòng tuyến chống cự Huyết tộc của chúng ta.”

“Mà lần này chúng ta tới Thương Khung tinh, là muốn bố cục lại Thương Khung tinh, dù sao, hiện tại Thiên Đạo khôi phục, sẽ lần lượt có Đế giả sinh ra, chúng ta sẽ tiến hành dẫn đạo cho bọn họ.”

“Mặt khác, chuyện quan trọng nhất chính là, chúng ta muốn theo dõi đám Thần Linh bị phong ấn ở đây, không để bọn họ gây ra hỗn loạn.”

Hóa Tinh Đại Đế nói.

“Thần Linh, đó lại là cái gì? Quang Minh Chi Thần sao?”

Tử Võ Cực hiếu kỳ hỏi.

Hắn ta cảm thấy, chuyện hôm nay hắn ta nghe được rất nhiều, sau khi trở về, đoán chừng hắn ta phải tốn một thời gian tiêu hóa.

“Quang Minh Chi Thần chỉ chỉ là một người trong đó, trước khi bạo phát kiếp nạn Huyết tộc đã từng xảy ra một trận Nghịch Thần chi chiến, giống như Huyết tộc, đám Thần Linh này mưu toan nô dịch Nhân tộc, sau đó bị đánh bại, phong ấn trong vô tận hư không, phong ấn đã qua rất lâu, cộng thêm Thiên Đạo khôi phục, chúng ta sợ đám Thần Linh này sẽ phá phong ấn, cho nên mới tới đây trông coi.”

Hóa Tinh Đại Đế giải đáp nghi hoặc của từng người.

Sau đó, hắn ta phất tay một cái,

Một tấm địa đồ xuất hiện trước mắt mọi người, phía trên tấm địa đồ này có rất nhiều nơi, Sở Cuồng Nhân đều biết.

Ví dụ như thập đại cấm địa, trụ sở các đại đạo thống....

Đây là địa đồ của Thương Khung tinh.

“Tốt, hiện tại chúng ta thảo luận một chút, chúng ta sẽ trông coi chỗ nào đi.” Hóa Tinh Đại Đế cười nói.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, Sở Cuồng Nhân chú ý tới, sau khi tấm địa đồ Thương Khung tinh này xuất hiện, ánh mắt đám đế giả ở đây đều sáng lên.

“Đại hải là địa bàn của Lân tộc ta, vùng biển giao cho ta đến quản đi.” Đế giả Lân tộc Bắc Minh Huyền Sắc nói.

“Như vậy sao được, trong hải vực có phong ấn Thần Linh, ít nhất có hai mươi người, một mình ngươi sao có thể trông giữ được, vùng biển này, để ta trông giữ một nửa cho ngươi đi.” Một vị Đế giả nói.

“Không cần phiền phức, một mình ta là đủ rồi.”

“Cần chứ, sao có thể để một mình ngươi trông coi được?”

“Lấy U Minh cốc làm trung tâm, phạm vi tám triệu dặm để cho ta trông coi đi.”

“Tám triệu dặm của U Minh cốc? Ha, khẩu khí của ngươi đủ lớn đó, nhiều nhất chỉ cho ngươi bốn triệu dặm.”

“Nơi này không tệ, linh khí dồi dào, sau khi Thiên Đạo khôi phục nhất định có thể sinh ra không ít bảo vật, khụ khụ, không phải, Thần Linh bị phong ấn ở đây vô cùng cường đại, là một vị hung thần, để ta trông coi đi.”

Một đám Đế giả đang tranh nhau các nơi muốn trông coi, mấy người Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh nhìn thấy, lại cảm thấy có chút cổ quái.

Bởi vì nhìn những người này không có dáng vẻ muốn hoàn thành nhiệm vụ, mà giống như đang... Phân chia địa bàn? !

Không sai, chính là đang phân địa bàn!

Sở Cuồng Nhân càng nhìn càng cảm thấy như vậy, trong mắt lộ ra vẻ suy tư, đám Đế giả này đến Thương Khung tinh là muốn phân chia địa bàn? !

“Sở đạo hữu, Huyền Thiên tông là đạo thống của ngươi đúng không, vị trí kia của ngươi thật không tốt, trong phạm vi bảy triệu dặm, phong ấn ba vị Thần Linh, không bằng để ta đến trông coi giúp ngươi, như thế nào?”

Lúc này, một nam tử nho nhã mặc bạch y nói với Sở Cuồng Nhân.

“Hừ, Bạch đạo hữu, không phải ngươi muốn quản mảnh đất ở Phi Tuyết sơn kia sao? Tại sao bây giờ lại đánh chủ ý lên Huyền Thiên tông rồi, Sở đạo hữu, tu vi của ta mạnh hơn hắn, ta tới giúp ngươi trông giữ đi.”

“Hai người các ngươi đừng làm rộn, các ngươi đều có nơi mình muốn quản rồi, để Huyền Thiên tông cho ta và Sở đạo hữu phụ trách là được.”

Mấy vị Đế giả vây quanh Sở Cuồng Nhân, không ngừng cãi lộn, dáng vẻ đều muốn giải ưu chia sẻ với Sở Cuồng Nhân.

Mộ Dung Hiên, Lam Vũ nhìn có chút cổ quái.

Sắc mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ đùa cợt, hắn cảm thấy mình đã hiểu chuyện gì đang diễn ra rồi.

“Chư vị, Huyền Thiên tông là đạo thống của ta, không cần chư vị quan tâm, Lam Vũ, Mộ Dung Hiên, chúng ta rời đi thôi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, sau đó muốn dẫn người rời đi.

“Chờ một chút, Sở đạo hữu, gần Huyền Thiên tông phong ấn Thần Linh không thể khinh thường, nếu chẳng may xảy ra chuyện, ngươi mới nhập Đế giả, sợ là không đối phó được, vẫn để ta giúp ngươi trông giữ đi.”

Nam tử nho nhã mặc bạch y không buông tha nói.

“Không cần làm phiền.”

“Sở đạo hữu, xin ngươi thận trọng cân nhắc.”

Sắc mặt nam tử mặc áo trắng kia có chút trầm xuống nói.

Mộ Dung Hiên, Lam Vũ nghi ngờ hơn.

Rốt cuộc đám Đế giả này muốn làm gì? !

Vì sao lại cố chấp với Huyền Thiên tông như vậy, nơi đó có cái gì khiến bọn họ xem trọng sao? Là đám Thần Linh bị phong ấn kia?

“Đã nói đến mức này rồi, chư vị cũng không cần che giấu nữa, nói thẳng ra đi, các ngươi đến Thương Khung tinh, thật ra là để mắt đến tư nguyên ở đây, đúng không?” Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Ánh mắt đám Đế giả lóe lên, nhất thời trở nên an tĩnh.

“Thương Khung tinh, có tư nguyên gì khiến Đế giả để ý như thế?”

Tử Võ Cực có chút không giải thích được.

“A, hiện tại không có, không có nghĩa là tương lai không có, Thiên Đạo khôi phục, linh khí trong thiên địa càng thêm dồi dào, Thương Khung tinh là nơi khởi nguyên của Thiên Đạo, ưu thế của nó không phải dạng không gian như cửu thiên do các ngươi tạo ra có thể so sánh, tất nhiên sẽ sinh ra bảo vật và các cơ duyên.”

“Chư vị tới Thương Khung tinh, trông coi nơi Thần Linh bị phong ấn, có lẽ là thật, nhưng nhiều hơn là vì bảo vật cơ duyên sẽ đản sinh ra trong tương lai đi, mà bây giờ những nơi các ngươi lựa chọn, phần lớn đều là những nơi có linh khí thiên địa dồi dào trong Thương Khung tinh, bởi vì những nơi này có tỷ lệ đản sinh ra bảo vật cơ duyên lớn hơn.”

“Còn vì sao chư vị lại cố chấp với Huyền Thiên tông của ta như vậy, là bởi vì Huyền Thiên tông ta chính là nơi Thần Hoàng dừng chân, Thần Hoàng, chính là thần thú được thiên địa yêu quý, người mang đại khí vận, chỗ nàng dừng chân càng là địa linh nhân kiệt, xác suất sinh ra bảo vật càng lớn hơn.”

“Chư vị, không biết lời ta nói, có đúng không?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn nói xong, trong mắt lộ ra một vệt thất vọng.

Đây chính là Đế giả sao?

Từ trong miệng Hỗn Độn Đạo Chủ, hắn biết được rất nhiều nhân tộc tiên hiền nhiệt huyết chiến đấu, vì tự do của Nhân tộc mà chiến đấu với Thần Linh.

Mà trong mắt hắn, những vị tiên hiền kia mới thật sự là Đế giả.

Còn những người được gọi là Đế giả trước mặt hắn này...

Lấy danh nghĩa là trông coi Thần Linh, thực chất là giành tư lợi, dáng vẻ còn che che giấu giấu, giống như sợ bị người khác nhìn ra được..

A, bây giờ, hắn thậm chí còn không muốn ở cùng với bọn họ thêm một phút nào nữa.

Chương 659: Bắc Minh Huyền Sắc gây chuyện, phải bồi thường, tuổi trẻ khí thịnh a

Sở Cuồng Nhân nói xong, sắc mặt chúng Đế đều khó coi, mà mấy người Lam Vũ, Lãnh Ngưng Ngọc cùng bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra là thế, chuyện là như vậy a.

“Đi thôi.”

Sở Cuồng Nhân mang theo Lam Vũ, Mộ Dung Hiên quay người muốn rời khỏi.

“Chờ một chút.”

Lúc này, Đế giả Lân tộc Bắc Minh Huyền Sắc gọi Sở Cuồng Nhân lại.

Hắn ta thản nhiên nói: “Ngươi muốn đi cũng được, trước tiên lưu lại Hải Thần Kích của Lân tộc ta, đó là binh khí Đế giả của Lân tộc.”

“Hải Thần Kích là chiến lợi phẩm của ta, mặc dù, hiện tại không còn tác dụng gì với ta nữa, nhưng ta cũng không muốn tùy tiện giao ra.”

“Ha, nói như vậy, giữa ta và ngươi nhất định có một trận chiến rồi?” Bắc Minh Huyền Sắc tiến tới một bước, trên người nhanh chóng bạo phát ra uy áp đế đạo, giống như sóng to gió lớn điên cuồng cuốn về phía Sở Cuồng Nhân.

“Ngươi phải suy nghĩ kỹ, xác định muốn ra tay với ta?”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

“Hừ, nghe nói ngươi vừa thành đế đã chém năm vị tân đế, ta muốn nhìn xem, thực lực của ngươi cường đại đến trình độ nào, có thể đánh đồng với đám Đế giả lâu năm chúng ta không.”

Bắc Minh Huyền Sắc không nói hai lời, trực tiếp đánh ra một quyền, năm ngón tay lưu chuyển đạo văn huyền diệu, Đế khí giữa ngón tay bắn ra một cỗ lực lượng giống như biển gầm, giống như muốn phá nát tất cả.

Sở Cuồng Nhân không lùi, cũng đánh một quyền về phía đối phương.

Hai nắm đấm va chạm, đạo văn giao tiếp, lực lượng khổng lồ khiến hư không ầm vang chấn động, Bắc Minh Huyền Sắc trực tiếp lui lại mấy chục trượng.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

“Lực lượng của tên gia hỏa này lại mạnh như vậy? !”

Sắc mặt Bắc Minh Huyền Sắc thay đổi, kiêng kỵ nhìn Sở Cuồng Nhân.

Sau đó, hắn ta lấy ra một cái trường côn màu trắng, phía trên lưu chuyển đạo văn huyền diệu, khiến uy thế của hắn ta lại lần nữa tăng lên.

Đế binh trong tay, Bắc Minh Huyền Sắc lại lần nữa công kích về phía Sở Cuồng Nhân, uy áp đế đạo dồi dào như biển, từng cơn sóng liên tiếp đập ra.

“Cho ta bại! Thiên Tuyền nhất kích!”

Bắc Minh Huyền Sắc giơ cao trường côn trong tay lên, nện về phía Sở Cuồng Nhân, lực lượng khổng lồ đánh ra, vô số đạo văn lan tràn ra, lôi cuốn theo thủy lưu chi lực dồi dào, hình thành một vòng xoáy khổng lồ.

“Thiên chi lốc xoáy!” Sở Cuồng Nhân thôi động vô địch pháp, lòng bàn tay có đạo văn xen lẫn hình thành một cái vòng xoáy.

Hai vòng xoáy đụng vào một chỗ, chỉ thấy lực lượng trong một kích này của Bắc Minh Huyền Sắc lại bị vòng xoáy của Sở Cuồng Nhân nhanh chóng hấp thu tan rã.

“Cái gì? !”

Bắc Minh Huyền Sắc khiếp sợ, trong vòng xoáy Sở Cuồng Nhân thi triển kia đột nhiên bắn ra một cỗ lực lượng khổng lồ.

Đó là thủy lưu chi lực của hắn ta.

Phịch một tiếng, Bắc Minh Huyền Sắc tay cầm trường côn lại lần nữa bị oanh lui!

“Ảo diệu, ngươi lại nắm giữ ảo diệu!”

Bắc Minh Huyền Sắc kinh hô một tiếng.

Không chỉ hắn ta, những người còn lại cũng đều cảm thấy không thể tin được.

“Không ngờ một vị tân đế lại nắm giữ ảo diệu?”

“Đúng là không thể tưởng tượng, hơn nữa từ khí tức ảo diệu này phán đoán, đây cũng không phải ảo diệu bình thường.”

“Thực lực của Bắc Minh Huyền Sắc không yếu, Đế Sơ tầng thứ tư, là Đế giả đại thành, thế mà lại bị vị tân đế này đánh lui hai lần, chiến lực hắn phát huy ra, rất có thể là thượng phẩm ảo diệu a!”

Ảo diệu vốn rất ít gặp.

Đừng nói đến ảo diệu phẩm chất cao.

“Đến mà không trả lễ thì không hay, hiện tại đến lượt ta.”

Côn Ngô Kiếm bên hông Sở Cuồng Nhân bắn ta, trên thân kiếm bạch ngọc lưu chuyển đạo văn huyền diệu, uy áp kiếm đạo kinh khủng ầm vang bạo phát, giống như thủy triều bức lui Đế giả bốn phía.

Côn Ngô Kiếm quay hai vòng xung quanh Sở Cuồng Nhân, rơi xuống tay hắn, hắn chém ra một kiếm, một cỗ uy lực của vô địch pháp ầm vang bạo phát.

Ầm! !

Một đạo kiếm quang màu tím sáng chói trực tiếp phá vỡ hư không.

Kiếm áp khủng bố khóa chặt Bắc Minh Huyền Sắc.

“Không tốt!” Bắc Minh Huyền Sắc lập tức thôi động lực lượng đến cực hạn, đánh ra một côn nện trên kiếm quang.

Đạo văn đập vào, kiếm quang thế như chẻ tre bắn bay trường côn, mà Bắc Minh Huyền Sắc bị kiếm quang đánh trúng, trên người hiện ra từng mảnh lân phiến, giống như một kiện thiết giáp.

Nhưng dù vậy, lực lượng khổng lồ kia vẫn khiến Bắc Minh Huyền Sắc miệng phun máu tươi, bị kiếm quang đánh bay, nện trên cung điện băng tuyết, toàn bộ cung điện đột nhiên chấn động một cái.

Một lỗ thủng to lớn xuất hiện, Bắc Minh Huyền Sắc bị đánh bay ra ngoài, nhưng Sở Cuồng Nhân lại không có ý dừng tay.

Hắn vừa sải bước ra, đi tới bên ngoài cung điện.

Kiếm trong tay, lại lần nữa chém ra một kiếm.

Kiếm quang lần này còn mạnh hơn lần trước rất nhiều, có cảnh tượng khủng bố như nhật nguyệt điên đảo, tinh thần vẫn lạc, khiến người ta rung động.

Đối mặt với một kiếm này, Bắc Minh Huyền Sắc sinh ra một cỗ khủng hoảng.

“Một kiếm này, ta không tiếp nổi!”

“Ta có khả năng, sẽ chết!”

Trong nháy mắt, trên trán Bắc Minh Huyền Sắc chảy ra mồ hôi lạnh.

Nhưng lúc hắn ta sắp bị kiếm quang đánh trúng, có một đạo lưu quang từ bên cạnh hắn ta lướt đến, giống như sao chổi nện trên kiếm quang.

Hai cỗ lực lượng va chạm, giống như hai ngôi sao va chạm, từng đạo vết nứt không gian lan tràn ra, bao trùm phạm vi mấy ngàn dặm.

Toàn bộ Đại Tuyết Long Sơn giống như muốn vỡ nát.

Lực trùng kích to lớn khiến Bắc Minh Huyền Sắc bay ngược ra mấy trăm trượng, hắn ta nhìn nam tử trung niên đứng trước mặt mình, nhẹ nhàng thở ra.

Mà Sở Cuồng Nhân tay cầm Côn Ngô, nhìn Hóa Tinh Đại Đế, từ tốn nói: “Thế nào, ngươi cũng muốn ra tay với tân đế ta sao?”

Hóa Tinh Đại Đế, Đế Sơ tầng thứ chín.

Đế giả viên mãn cấp bậc đỉnh phong!

Từ cảnh giới, Sở Cuồng Nhân mới vừa bước vào Đế cảnh, một trời một vực với đối phương, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Nhưng cho dù đối mặt với Hóa Tinh Đại Đế cảnh giới cao hơn mình nhiều, Sở Cuồng Nhân vẫn không mảy may e ngại, sắc mặt bình tĩnh như lúc ban đầu.

Đám Đế giả còn lại thấy vậy, không khỏi tấm tắc kỳ lạ.

Không biết đối phương cố làm ra vẻ, hay là đã tính trước?

Hóa Tinh Đại Đế cũng có chút không nhìn thấu Sở Cuồng Nhân trước mặt, hơn nữa bây giờ hắn ta cũng không muốn bạo phát xung đột với vị tân đế này.

Nhưng ông ta là người cầm đầu đám Đế giả ở đây, tự nhiên không thể ngồi nhìn Sở Cuồng Nhân giết Bắc Minh Huyền Sắc trước mặt mình được.

“Sở đạo hữu, xin khoan dung độ lượng, Bắc Minh đạo hữu đúng là có chỗ không đúng, nhưng vì nguyên nhân không quan trọng này mà ngươi giết hắn, không khỏi có chút quá đáng đi, không bằng, cứ để việc này trôi qua.”

Hóa Tinh Đại Đế từ tốn nói.

“A, ngươi nói đúng là nhẹ nhàng linh hoạt, là hắn muốn ra tay với ta, ta cũng bảo hắn hãy cân nhắc rồi, nhưng hắn vẫn khăng khăng như thế, trách được ta sao? Cứ như vậy bỏ qua, không dễ dàng như vậy đâu.”

“Vậy Sở đạo hữu muốn làm gì?”

“Làm sao cũng phải cho ta một chút bồi thường mới được.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Bây giờ nổi lên xung đột với Hóa Tinh Đại Đế cũng không phải hành động sáng suốt, nhưng nếu bảo hắn cứ như vậy bỏ qua, thì không có khả năng.

“Không có khả năng.” Bắc Minh Huyền Sắc sầm mặt.

“Bại khuyển, ngươi không có tư cách phản đối.”

Sở Cuồng Nhân liếc đối phương một cái.

Sau đó, hắn nhìn về phía Hóa Tinh Đại Đế, hắn đã nhìn ra, đám Đế giả ở đây, rõ ràng lấy người này cầm đầu.

“Đây là một khối linh nguyên Đế phẩm, đủ chưa?”

Hóa Tinh Đại Đế lấy một khối tinh thạch màu vàng ra, bên trong ẩn chứa linh khí vô cùng tinh thuần, thậm chí đã tự chủ diễn sinh ra Đế khí.

Sở Cuồng Nhân tiếp nhận linh nguyên Đế phẩm, vuốt vuốt một hồi, sau đó gật đầu, khối linh nguyên Đế phẩm này, đủ khiến tu vi của hắn tiến thêm một bước, thậm chí bước vào Đế Sơ tầng thứ hai cũng không phải không được.

“Các ngươi muốn phân chia địa bàn thế nào, ta mặc kệ, nhưng nơi thuộc về Huyền Thiên tông, ai dám nhúng chàm, đừng trách kiếm phong của ta vô tình!”

Sở Cuồng Nhân đảo mắt qua mọi người, đạm mạc nói.

Nói xong, hắn dẫn mấy người Lam Vũ rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, ánh mắt Hóa Tinh Đại Đế có chút tối nghĩa, “Đây chính là người các Thiên Tôn muốn ta chú ý sao? Quả nhiên có mấy phần tính cách, nhưng, dù sao cũng là tân đế, tuổi trẻ khí thịnh a.”

Chương 660: Ba trăm đạo châu, phạm vi trăm ngàn dặm, Thần Hoàng chứng đạo

“Chỉ là một vị tân đế lại dám hung hăng ngang ngược như thế.”

“Hừ, quá phách lối.”

“Lần này trông coi Thần Linh phong ấn, cũng không tới lượt người này, vậy ba mẫu đất của Huyền Thiên tông để cho hắn là được.”

“Không sai, chúng ta tiếp tục phân chia phạm vi trông coi đi.”

Đám Đế giả có chút không vui với hành động của Sở Cuồng Nhân.

Sau đó không tiếp tục để ý đến đối phương nữa.

Lãnh Ngưng Ngọc, Tử Võ Cực không rời đi theo Sở Cuồng Nhân, mà ở lại thảo luận với mọi người.

Tử Võ Cực phát hiện đây là một cơ hội, cũng đi theo Đế giả chọn một địa bàn ở Thương Khung tinh, xem như chỗ ở sau này của mình.

“Ngưng Ngọc, hay là ngươi đi trông giữ Thiên Lâm sơn mạch đi, chỗ đó linh khí dồi dào, là một khối bảo địa, dựa theo tình trạng khôi phục Thiên Đạo bây giờ đến xem, không ngoài mười năm nữa, nhất định có bảo vật hiện thế.”

Lãnh Tâm nói với Lãnh Ngưng Ngọc, hai người đều xuất thân từ Thất Tình môn, mặc dù niên đại cách xa nhau, nhưng về mặt tình cảm, nàng vẫn nguyện ý chiếu cố nhiều hơn, để đối phương chọn lựa một khối bảo địa.

“Đa tạ Lãnh Tâm đạo hữu, nhưng ta tạm thời còn chưa khẳng định được có nên ở lại Thương Khung tinh hay không.” Lãnh Ngưng Ngọc cười nhạt nói.

“Như vậy sao, ngươi muốn về đế lộ cũng không tệ, nhưng ngươi nhớ rằng, sau khi trở thành Đế giả cũng không phải có thể tùy tâm sở dục, Đế giả không thể tuỳ tiện nhúng tay vào chuyện của tồn tại dưới Đế giả.”

Lãnh Tâm trịnh trọng nói.

Hiện tại Thương Khung tinh ở trong thời kì đặc biệt, đám Đế giả ở chiến trường vực ngoại đã mấy trăm ngàn năm không được bổ sung, bọn họ cần Đế giả mới để bổ sung chiến lực.

Đế giả không thể tuỳ tiện nhúng tay vào chuyện của tồn tại dưới Đế giả, chính là vì phòng ngừa Đế giả dựa vào lực lượng cường đại, muốn làm gì thì làm.

Đây là ước hẹn của chư đế.

“Tại hạ đã hiểu.” Lãnh Ngưng Ngọc từ tốn nói.

Đế giả thương thảo ba ngày ba đêm, cuối cùng mới xác định được nơi mình muốn trông coi, sau đó đường ai nấy đi.

Lãnh Ngưng Ngọc cũng trở về Huyền Thiên tông, nàng đơn giản nói lại những chuyện đã xảy ra sau khi Sở Cuồng Nhân rời đi.

“Chúng Đế phân chia Thương Khung tinh thành ba trăm đạo châu, mỗi đạo châu có một Đế giả trông giữ.”

“Trong đó, Huyền Thiên tông ở Huyền Thiên đạo châu, nơi này giao cho Sở đạo hữu trông giữ, nhưng quy mô của Huyền Thiên đạo châu nhỏ nhất, lấy Huyền Thiên tông làm trung tâm, phạm vi có một trăm ngàn dặm.”

Nghe thấy Lãnh Ngưng Ngọc nói xong, mọi người lâm vào trong trầm tư.

Có thể nói, Đế giả xuất hiện hoàn toàn đẩy ngã bố cục hiện tại ở Thương Khung tinh, từ nay về sau, đám đạo thống Thánh Nhân kia sẽ trở thành quá khứ, Đế giả mới là chúa tể của Thương Khung tinh.

Mà trên thực tế, đám đạo thống kia hoàn toàn không phản kháng được.

Trước mặt Đế giả, thực lực của bọn họ quá nhỏ yếu, nhỏ yếu đến mức Đế giả có thể nghiền chết bọn họ giống như nghiền chết một con kiến.

Bọn họ, chỉ có thể nghe theo, làm theo.

“Quá đáng, phạm vi một trăm ngàn dặm? Vậy đám Đế giả khác chưởng quản phạm vi lớn thế nào?” Mộ Dung Hiên cau mày hỏi.

“Ngoài Huyền Thiên đạo châu, đạo châu nhỏ nhất cũng có bảy triệu dặm.” Lãnh Ngưng Ngọc từ tốn nói.

Một đạo châu nhỏ nhất cũng gấp Huyền Thiên đạo châu mấy chục lần, hiển nhiên, đám Đế giả này đang trả thù Sở Cuồng Nhân nói năng lỗ mãng.

“A, đúng là thú vị, tất cả Thương Khung tinh đều được chia xong rồi?” Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng sau đó hỏi.

“Còn một số nơi, hoặc là linh khí cằn cỗi, hoặc cảm giác không rõ, không ai muốn, nên bỏ qua không cần.”

“Ừm, ta đã biết.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, sau đó nói: “Không cần để ý đến chuyện của các Đế giả khác, chúng ta cứ quản lý Huyền Thiên tông tốt là được.”

Hắn từng nói, Đế giả muốn phân chia địa bàn thế nào, hắn không muốn quản, chỉ cần đừng đánh chủ ý lên Huyền Thiên tông là được.

So với chuyện Đế giả phân chia địa bàn, hắn càng để ý chuyện ở chiến trường vực ngoại và trận hạo kiếp có một không hai kéo dài đến tận bây giờ hơn.

Hắn dự định ở lại Thương Khung tinh một thời gian ngắn, sau đó sẽ đến chiến trường vực ngoại, đi ma luyện một phen, xem cái gọi là Huyết tộc.

Con đường tu hành của hắn, còn chưa tới cuối cùng.

Đế giả, không phải điểm cuối, mà là một khởi đầu mới của hắn!

Thời gian trôi qua, các Đế giả đã phân chia ba trăm đạo châu dần dần tiến vào tầm mắt của đại chúng, tất cả tu sĩ đều biết, thời đại thay đổi.

Trước kia không thấy Đế giả, bây giờ Đế giả đã trở thành chúa tể thương khung, khiến rất nhiều người không kịp phản ứng.

Cùng lúc đó, ngoại trừ Đế giả, các đạo thống trên cửu thiên cũng phái ra rất nhiều tu sĩ, đi vào thương khung bố cục, được các Đế giả cho phép, thành lập chi nhánh đạo thống của mỗi người trên Thương Khung tinh.

Thiên Đạo khôi phục, bọn họ cũng để mắt tới khối bảo địa Thương Khung tinh này.

Đế giả, đạo thống Thượng Cổ, đạo thống Viễn Cổ, đám tồn tại này vốn là truyền thuyết cổ lão tại Thương Khung tinh, bây giờ lại xuất hiện, khiến các tu sĩ trên Thương Khung tinh không ngừng lâm vào rung động.

Nhưng thời đại sẽ không dừng lại vì bất cứ kẻ nào, con tàu lịch sử vẫn sẽ cuồn cuộn tiến về phía trước, một số tu sĩ không theo kịp thời đại sẽ bị thời đại vứt bỏ, triệt để hóa thành pháo hôi.

Đồng thời, cũng không ít người thừa cơ quật khởi, rực rỡ hào quang.

Cách thời gian mấy người Sở Cuồng Nhân thành Đế đã một năm, mà một năm này, Thương Khung tinh biến hóa xưa nay chưa từng có.

Thiên Đạo khôi phục, linh khí càng thêm dồi dào, đại đạo hiển hóa, khiến các tu sĩ tu hành càng thêm dễ dàng.

Thậm chí Sở Cuồng Nhân còn nghe nói, trên đế lộ, lần lượt có mấy lão Hoàng Giả leo lên Đế Sơn, tại Đế Sơn chứng đạo thành đế.

Nhưng đối với những chuyện này, Sở Cuồng Nhân cũng không lưu ý quá nhiều.

Hiện tại hắn cũng đang tu hành.

Qua một năm, mặc dù cảnh giới của hắn không tiến bộ quá lớn, chỉ luyện hóa một khỏa linh nguyên Đế phẩm, tấn cấp đến Đế Sơ tầng thứ hai, bởi vậy có thể thấy được, tiến bộ trên Đế cảnh khó khăn thế nào.

Có vài Đế giả mấy trăm ngàn năm cũng không có tiến bộ, đây cũng không phải chuyện kì lạ.

Một ngày này.

Trong Huyền Thiên tông.

Bỗng nhiên có một đạo hỏa quang phóng lên tận trời, sau đó, một cỗ uy áp đế đạo trùng trùng điệp điệp bao phủ ra, lan tràn đến toàn bộ Thương Khung tinh.

Trong Lăng Thiên Đạo Cung, Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra.

Hắn có chút ngoài ý muốn nhìn về phía chân trời, thầm nói: “Khí tức này là... Tiểu Hồng, Tiểu Hồng chuẩn bị chứng đạo!”

Hai mắt hắn tỏa sáng, lập tức đi ra Đạo Cung.

Chỉ thấy tầng mây trên bầu trời bị một mảnh hồng quang hoa mỹ nhuộm đỏ, trong hồng vân, một đám lửa lớn đang thiêu đốt hừng hực, một cỗ uy áp đế đạo mạnh mẽ tuyệt luân từ trong đó điên cuồng khuếch tán ra.

Mà trong hỏa diễm, mơ hồ có một bóng người.

Đó là Thần Hoàng.

Các đệ tử trong Huyền Thiên tông đều bị Thần Hoàng kinh động đến, nhao nhao vọt ra, nhìn Thần Hoàng đang chứng đạo trên không trung.

Thời gian dần trôi qua, uy áp đế đạo càng ngày càng dày đặc, thậm chí ngay cả trên cửu thiên, vực ngoại, một số Đế giả đều cảm giác được.

“Đây là... Cứu cực chi đạo!”

“Có sinh linh, nhận được cứu cực chi đạo!”

“Cỗ khí tức này là... Thần Thú? ! Là Thần Hoàng thiên địa dựng dục ra sao? Khó trách lại có thể chứng được cứu cực chi đạo.”

“Thần Hoàng Chân Long chính là tường thụy chi thú, được thiên địa yêu quý, không thua kém tiên thiên Thái Cổ, có thể chứng được cứu cực chi đạo, cũng không phải chuyện không thể tưởng tượng, những sinh vật có được tạo hóa của thiên địa này, đúng là sẽ chiếm ưu thế về phương diện này hơn nhân tộc.”

Đám Đế giả đều cảm khái.

Mà trong Huyền Thiên tông, Thần Hoàng chứng đạo thành đế, khiến thiên địa ăn mừng, vạn đạo tường quang vẩy xuống, chiếu toàn bộ Huyền Thiên tông.

Không ít đệ tử có cảm ngộ dưới tường quang này, mà ở chân trời, Thần Hoàng hấp thu linh khí trong phạm vi mấy chục vạn dặm xung quanh, lại được Thiên Đạo gia trì, bắt đầu ngưng tụ đế nguyên!

Chương 661: Bảo vật hiện thế, Ngô Đồng Thần Quả, đầu óc ngươi bị nước vào

Thiên Đạo gia trì, vô tận linh khí tràn vào, Thần Hoàng bắt đầu ngưng tụ đế nguyên, tốc độ của nàng quá nhanh, không hề thấp hơn Sở Cuồng Nhân luyện hóa Hỗn Độn chi khí trong Táng Đế Quan, cuối cùng, Thần Hoàng ngưng tụ ra một khỏa cực phẩm đế nguyên!

Cực phẩm đế nguyên, cứu cực chi đạo!

So với cứu cực đế nguyên, hoàn mỹ chi đạo của Sở Cuồng Nhân, có thể nói không kém hơn chút nào, Thần Thú, không hổ là Thần Thú.

Mà theo Thần Hoàng thành đế, trong khu vực Huyền Thiên tông có lượng lớn linh khí sôi trào, giống như sương mù, bao phủ mấy vạn dặm xung quanh.

Trong sương mù, từng kiện bảo vật ngay đang hình thành.

Cực phẩm linh nguyên, linh tủy, bảo khoáng... Nhiều không kể xiết.

“Móa nó, Thần Hoàng chứng đạo, quả nhiên không tầm thường.”

“Thoáng một cái đã đản sinh ra nhiều bảo vật như vậy, a, quá bất phàm, nhanh, nhanh sai người đến thu.”

“Thần Hoàng uy vũ! !”

Thần Hoàng, tường thụy chi thú, đại khí vận gia thân, mà nơi dừng chân của Thần Hoàng được Thần Hoàng chi khí ảnh hưởng, cũng là nơi địa linh nhân kiệt, Thần Hoàng chứng đạo, thiên địa ăn mừng, giữa thiên địa đản sinh ra rất nhiều thiên tài địa bảo.

Sở Cuồng Nhân nhìn tất cả phát sinh, cũng không khỏi tấm tắc tán thưởng.

Hắn biết.

Sẽ có dị tượng này xảy ra, không chỉ vì Thần Hoàng chứng đạo, còn vì Thiên Đạo khôi phục.

Nếu lực lượng Thiên Đạo không đủ, dù Thần Hoàng lại chứng nhận mười đạo cũng không xuất hiện dị tượng này.

“A, đó là...”

Bỗng nhiên, Sở Cuồng Nhân cảm giác được trong khu vực của Huyền Thiên tông, bỗng nhiên có một đạo khí tức năng lượng cường đại bạo phát.

Đó là một khí tức của một loại bảo vật nào đó.

Bóng người hắn lóe lên, đi tới một ngọn núi, chỉ thấy trên đỉnh núi này sinh ra một cây ngô đồng to lớn.

Mà trên cây, lại kết thành một quả trái cây màu hỏa hồng, lớn bằng nắm tay, giống như một khối bảo thạch trong suốt sáng long lanh.

Mùi quả thơm ngào ngạt tràn ngập, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

“Ngô Đồng kết quả? Đây là, một trong mười đại linh quả, Ngô Đồng Thần Quả!” Sở Cuồng Nhân không khỏi có chút ngạc nhiên.

Mười đại linh quả, đây là mười chủng loại linh quả khiến người ta say mê hướng tới nhất từ trước đến nay trong Thương Khung tinh, mỗi loại quả đều là thiên địa tạo hóa, vô cùng diệu dụng, Sở Cuồng Nhân từng đạt được Bạch Linh Thần Quả.

Hiện tại, trước mắt hắn chính là loại thứ hai, Ngô Đồng Thần Quả!

“Không ngờ Thần Hoàng chứng đạo, linh quả này cũng ra đời, nhưng xem ra còn một thời gian nữa mới thành thục.”

“Thôi được, để ta giúp ngươi một chút.”

Sở Cuồng Nhân lấy từng khối linh nguyên ra, cất giấu ở từng phương vị đặc biệt, ngay sau đó, bốn phương tám hướng liền có một cỗ linh khí vô cùng mênh mông gào thét mà đến, dũng mãnh lao về phía Ngô Đồng Thần Quả.

Đây là một cái tụ linh trận pháp.

Có thể nhanh chóng hội tụ linh khí bốn phía.

Có trận pháp này gia trì, tốc độ Ngô Đồng Thần Quả thành thục nhanh hơn không ít, một cỗ ba động linh quả kì lạ tiêu tán ra.

Thần Hoàng chứng đạo, động tĩnh to lớn đã khiến một đám Đế giả trên Thương Khung tinh chú ý, hiện tại, Ngô Đồng Thần Quả xuất hiện, càng khiến một số Đế giả đỏ mắt.

“Vận khí của tên tân đế này quá tốt rồi, được Thần Hoàng nhận chủ thì thôi đi, hiện tại trong khu vực của hắn lại sinh ra vô số bảo vật.”

“Nơi ở của Thần Hoàng, địa linh nhân kiệt, quả nhiên không phải nói đùa, Ngô Đồng Thần Quả chính là một trong mười đại linh quả, chuyên môn dùng để tăng cao tu vi, một khỏa thần quả này tương đương với hơn trăm viên linh nguyên Đế phẩm, đủ khiến Đế giả tiểu thành tăng tới Đế giả đại thành.”

“Loại bảo vật này mà xuất hiện trong địa giới của ta thì tốt rồi.”

“Một tên tân đế, có tài đức gì mà được bảo vật này?”

Có vài Đế giả nhìn Ngô Đồng Thần Quả, đã có chút không kiềm chế được, nếu thần quả này sinh trưởng trong khu vực của Đế giả khác, bọn họ đỏ mắt, cũng sẽ không có động tác khác.

Nhưng Sở Cuồng Nhân chỉ là một tên tân đế, một tên vừa thành đế không được mấy năm, trong đám Đế giả căn bản không có bất kỳ uy vọng gì.

“Không được, Ngô Đồng Quả có tác dụng lớn với ta, tuyệt không thể bỏ lỡ.” Một vị Đế giả cắn răng, sau đó hóa thành một đạo lưu quang biến mất tại chỗ, đi tới khu vực Huyền Thiên tông.

Sơn phong, chỗ Ngô Đồng Thần Quả.

Sở Cuồng Nhân cảm giác có Đế giả đi đến, trong mắt lướt qua một vệt kinh ngạc, sau đó nhìn thấy người tới, đó là một Đế giả mặc bạch y, trong tay cầm một cây quạt, khí chất nho nhã, giống như một người đọc sách.

Nhưng lúc đối phương nhìn về phía Ngô Đồng Thần Quả, trong mắt xẹt qua vẻ tham lam lại không che giấu được ánh mắt của Sở Cuồng Nhân.

"Đã biết Ngô Đồng Thần Quả hiện thế, có vài người sẽ không ngồi yên, cũng tốt, đây cũng là lúc ta nên lập uy với các ngươi rồi."

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Hắn cũng biết, mình là tân đế, trong đám Đế giả dường như không có bất kỳ uy vọng gì, cho nên động một chút sẽ có người đến khiêu khích mình.

Kiếm Phong, Bắc Minh Huyền Sắc, còn người trước mắt này...

Muốn thay đổi cục diện này, rất đơn giản.

Triển lộ ra thực lực đủ là được!

"Sở đạo hữu, chỗ ta có một khối linh nguyên Đế phẩm, ta muốn dùng nó đổi Ngô Đồng Thần Quả của ngươi, như thế nào?"

Đế giả nho nhã xuất ra một khối linh nguyên Đế phẩm, cười nhạt nói.

"Đầu óc ngươi bị nước vào sao?"

Sở Cuồng Nhân liếc mắt nhìn hắn ta, nói không kiêng kỵ.

Cho dù hắn không có kiến thức, cũng biết Ngô Đồng Thần Quả cũng không phải một khỏa linh nguyên Đế phẩm có thể so sánh.

"Sở đạo hữu, ngươi không đổi thì thôi, không cần nói năng lỗ mãng, tổn thương hòa khí như thế?" Sắc mặt vị Đế giả nho nhã này trở nên âm trầm nói.

"Ta cảm thấy thật buồn cười, ngươi cầm một khối linh nguyên Đế phẩm đến trao đổi Ngô Đồng Thần Quả với ta, không khác gì cướp đoạt cả, còn không biết xấu hổ nói đến hai chữ hòa khí với ta?” Sở Cuồng Nhân cười xùy một tiếng.

“Ngươi...”

“Ha ha, Sở đạo hữu nói không sai, da mặt tên gia hỏa này đúng là đủ dày.” Lúc này, một trận cười tp vang lên.

Một tên Đế giả vóc dáng to con đi tới.

Khí tức của người đến bành trướng và cuồng dã, giống như một đầu Hung thú.

Sở Cuồng Nhân thông qua Động Tất Chi Nhãn, cũng đã hiểu rõ, vị Đế giả trước mặt thuộc tộc hung thú, bản thể là Kim Cương Hùng.

“Hùng Cuồng, ngươi có ý gì?”

Sắc mặt Đế giả nho nhã trầm xuống.

“Có ý gì, chẳng lẽ còn không rõ ràng sao?”

Hùng Cuồng Đại Đế bĩu môi nói, sau đó, hắn ta lấy ra một kiện áo giáp màu vàng kim, nói: “Sở đạo hữu, đây là một kiện Đế binh, ta dùng nó trao đổi Ngô Đồng Thần Quả với ngươi, thế nào?”

Trên áo giáp lưu chuyển đạo văn, là một kiện Đế binh phòng ngự.

Mà Hùng Cuồng Đại Đế bản thể là Kim Cương Hùng, Hung thú này am hiểu nhất chính là phòng ngự, căn bản không dùng đến kiện Đế binh này.

Cho nên hắn ta mới lấy ra trao đổi với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân chỉ liếc qua một cái liền dời mắt, hắn có Bất Tử chi thân, Đế binh phòng ngự không có tác dụng lớn với hắn.

Hơn nữa, Đế binh cũng không đổi được Ngô Đồng Thần Quả.

“Không đổi.”

“Sở đạo hữu, tính tình ta trực tiếp, ta nói thẳng, hôm nay Ngô Đồng Thần Quả này, ngươi không đổi, cũng phải đổi!”

Hùng Cuồng Đại Đế nhếch miệng cười nói.

“Vậy không cần tốn nhiều miệng lưỡi, tới đi.”

Côn Ngô kiếm bên hông Sở Cuồng Nhân ra khỏi vỏ, rơi trong tay, hắn đưa tay chém ra một kiếm, xé mở một vết nứt trong hư không.

Hắn ta nhấc chân đi vào trong hư không.

Mà Đế giả nho nhã, Hùng Cuồng Đại Đế cũng theo sát phía sau.

Từng đạo đế niệm từ bốn phương tám hướng vọt tới, dò xét nhập hư không, đều đang quan sát trận đọ sức giữa Đại Đế lâu năm và tân đế này.

Lần trước tại Đại Tuyết Long Sơn, Sở Cuồng Nhân đã từng thi triển thực lực, nhưng lần đó hắn vẫn chưa xuất toàn lực.

Đám Đế giả muốn nhìn một chút, cực hạn của vị tân đế này ở đâu?

Chương 662: Lấy một chọi hai, uy lực của Vạn Đạo pháp tướng

Trong hư không.

Một mình Sở Cuồng Nhân đối mặt với hai vị Đế giả lâu năm.

Thực lực của hai người này đều rất mạnh, là Đế giả đại thành, nhìn lại Sở Cuồng Nhân, chỉ là một vị Đế giả tiểu thành Đế Sơ tầng thứ hai.

Lấy một chọi hai, phần thắng không lớn.

“Sở đạo hữu, chúng ta không giống với tên gia hỏa Lân tộc kia, hắn chỉ là Đế Sơ tầng thứ tư, mà chúng ta là tầng thứ sáu! !”

“Chênh lệch hai tầng, cũng không phải ngươi có thể tưởng tượng.”

Hùng Cuồng Đại Đế khẽ quát một tiếng, trên người đột nhiên bộc phát ra một cỗ uy áp đế đạo mạnh mẽ tuyệt luân, từng đạo Đế khí lưu chuyển trên người hắn ta.

Hắn ta dẫn đầu đánh ra một quyền, quyền phong đánh nát một đạo không gian loạn lưu trong hư không, cuốn theo cuồng dã chi khí quét ngang ra.

Sở Cuồng Nhân đưa tay chém ra một kiếm.

Kiếm khí oanh một cái chém vỡ quyền phong, sau đó, vô địch pháp trực tiếp thi triển, một kiếm chém ra, có dị tượng khủng bố nhật nguyệt điên đảo.

Hùng Cuồng Đại Đế khẽ quát một tiếng, từng đạo Đế khí xen lẫn trên người hắn ta, đạo văn lưu chuyển, hóa thành một đầu gấu ảnh to lớn màu vàng.

“Rống! !”

Theo một tiếng rít gào.

Một chưởng của đầu gấu ảnh to lớn màu vàng kia va vào kiếm quang.

Ầm vang một tiếng, gấu to màu vàng lùi lại vài dặm, mà kiếm quang Sở Cuồng Nhân chém ra cũng bị đánh nát, hóa thành kiếm khí tán đi.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, “Ha, có thể ngăn cản vô địch pháp của ta, có mấy phần ý tứ, ngươi đúng là mạnh hơn tên Đế giả Lân tộc kia, cũng không biết, các ngươi có thể mạnh hơn hắn bao nhiêu? !”

Hắn đưa tay lại đánh ra công kích, mấy đạo kiếm quang đánh ra, lực lượng kinh khủng trực tiếp khiến sắc mặt Hùng Cuồng Đại Đế thay đổi.

“Gia hỏa này đúng là có chiến lực vượt xa cùng cảnh.”

Phía sau hắn ta, hư ảnh gấu to màu vàng phát ra từng tiếng rống phẫn nộ, hai cự trảo không ngừng đánh ra, mỗi lần công kích đều nhấc lên khí lưu cuồn cuộn.

Phanh, phanh, phanh...

Liên tiếp mấy tiếng nổ, cự trảo và kiếm quang va chạm.

Bóng dáng của Hùng Cuồng Đại Đế không ngừng bị đánh lui.

Kiếm quang của Sở Cuồng Nhân nối tiếp nhau chém ra, không ngừng nghỉ chút nào!

“Móa, hỗn trướng, ngươi quan chiến cái gì, còn không xuất thủ đi!”

Hùng Cuồng Đại Đế hét lên với Đế giả nho nhã.

“Hừ, nhìn ngươi còn dám nói năng lỗ mãng hay không! !”

Đế giả nho nhã hừ nhẹ một tiếng, lập tức xuất thủ.

Hắn ta biết, chỉ dựa vào mình, rất có thể không đoạt được Ngô Đồng Thần Quả, hiện tại chỉ có thể liên thủ với Hùng Cuồng Đại Đế.

Chỉ thấy trên người hắn ta bộc phát ra một cỗ Đế khí và đạo văn dồi dào, xen lẫn hội tụ hình thành một hư ảnh màu xanh to lớn.

Đó là một hư ảnh bị phong bạo bao phủ ở bên trong, không nhìn rõ khuôn mặt, bốn phía tràn ngập một cỗ phong bạo chi lực vô cùng cường đại.

“Thiên Phong pháp tướng! !”

Đế giả nho nhã khẽ quát một tiếng, hư ảnh bao phủ trong gió lốc sau lưng chậm rãi giơ tay lên, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

“Há, pháp tướng chi lực sao? Thử của ta một chút.”

“Vạn Đạo pháp tướng!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Chỉ thấy trong cơ thể hắn, mấy loại lực lượng Đạo Thể đồng thời bạo phát!

Một pháp tướng màu sắc rực rỡ hiện lên, một cỗ pháp tướng chi lực bành trướng khiến hai vị Đế giả đều chấn động lập tức bạo phát ra!

Thiên Phong pháp tướng trực tiếp bị cỗ pháp tướng chi lực này chấn lui ra ngoài.

“Làm sao có thể! !”

“Đây là Đạo Thể chi lực? ! Vì sao trong pháp tướng này lại ẩn chứa nhiều cỗ khí tức pháp tướng hoàn toàn khác biệt như vậy? Xích Dương Đạo Thể, Hàn Băng Đạo Thể, Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, Thần Thánh Quang Minh chi khu...”

“Thậm chí còn có... Hỗn Độn Thể! !”

Hai người Hùng Cuồng Đại Đế, Đế giả nho nhã trừng lớn mắt.

Bọn họ không phải chưa từng gặp Đạo Thể chi lực.

Nhưng nhiều loại đạo thể chi lực như vậy tập trung trên một pháp tướng, bọn họ thật sự chưa từng gặp qua, cũng chưa từng nghe nói đến! !

Đám Đế giả đang quan chiến cũng đều bị hoảng sợ.

Nhiều Đạo Thể chi lực như vậy tập trung trên cùng một người? !

Chuyện như vậy, đúng là không thể tin được!

“Hắn, hắn làm sao làm được? !”

“Thật không thể tin được, quả thật không thể tin được...”

“Trời ạ, gia hỏa này thật sự là người sao?”

“Cổ kim chưa từng nghe thấy a! !”

Ngay cả Hóa Tinh Đại Đế cũng không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, “Khó trách đám Thiên Tôn muốn ta chú ý hắn nhiều hơn, vậy mà lại có chuyện này, thật không thể tin được, rốt cuộc tại sao hắn lại làm được? ?”

Đế giả, cũng không phải cái gì cũng làm được.

Đế giả, cũng sẽ rung động.

Hiện tại, Sở Cuồng Nhân khiến các Đế giả rung động trước nay chưa có!

Tử Võ Cực cũng đang quan chiến.

Hắn ta không khỏi than nhẹ một tiếng, “Trước khi chưa thành Đế, hắn đã là truyền kỳ mà một đời trẻ tuổi khó mà đuổi theo được, sau khi thành đế, hắn vẫn có thể sáng tạo nhiều kỳ tích, trên đời này, tại sao lại có người như vậy?”

Một thế này của hắn ta, chỉ sợ khó có thể đuổi theo thân ảnh của đối phương.

Trong hư không.

Sở Cuồng Nhân thi triển Vạn Đạo pháp tướng, so với một năm trước, Vạn Đạo pháp tướng của hắn đã có thêm mấy loại lực lượng Đạo Thể.

Theo thứ tự là Xích Dương Đạo Thể của Mộ Dung Hiên, Âm Dương Thần Đồng của Nam Cung Hoàng, Hàn Băng Đạo Thể của Thương Tình Tuyết, thậm chí hắn còn dành thời gian đến Đế lộ một chuyến, cũng tìm hiểu Đọa Lạc Hắc Ám Đạo Thể của Mị Kiếm Vệ.

Uy lực của Vạn Đạo pháp tướng đã mạnh hơn trước một cấp bậc.

“Đến, nhìn xem các ngươi có thể chiến với pháp tướng này của ta mấy chiêu?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Phía sau hắn, pháp tướng động, một quyền đánh ra, nhiều loại Đạo Thể trộn lẫn, hình thành một cỗ vạn đạo chi lực khó có thể hình dung!

Cỗ lực lượng này, quá khủng bố.

Trong nháy mắt va chạm, Thiên Phong pháp tướng của Đế giả nho nhã bị lực lượng pháp tướng kia cứ thế đánh nát!

Hùng Cuồng Đại Đế nuốt một ngụm nước bọt, vô cùng hoảng sợ.

Quá mạnh.

Quá kinh khủng.

Đế Sơ tầng thứ hai đã có thể áp chế gắt gao tầng thứ sáu bọn họ, không, thậm chí có thể nói là nghiền ép! !

Chiến lực khiêu chiến vượt cấp này, khiến mọi người vô cùng rung động.

“Kim Cương cự lực! !”

Hùng Cuồng Đại Đế vượt trước một tiếng, phát ra một trận nộ hống.

Tiếng rống như sấm, âm ba giống như thực chất điên cuồng khuếch tán.

Ngay sau đó, hư ảnh gấu to màu vàng đến gần Vạn Đạo pháp tướng của Sở Cuồng Nhân, hai bàn tay lớn ẩn chứa Kim Cương cự lực kinh khủng!

Một kích này, dường như có thể đánh nổ cả sao trời!

Nhưng Vạn Đạo pháp tướng của Sở Cuồng Nhân đã lui lại một bước.

Oanh!

Một chiêu đấm thẳng ra!

Hư không loạn lưu phá nát, một quyền này quyền phong tảo động, các loại Đạo Thể chi lực xen lẫn cùng một chỗ, còn chưa rơi xuống hư ảnh gấu to, đã phá nát hai cánh tay của nó đầu tiên!

Sau đó, một quyền này cứ thế mà chôn vùi hư ảnh gấu to!

Dư uy tảo động, hai vị Đế giả lâu năm đều bay ngược ra ngoài.

Chiến lực mạnh mẽ, rung động các Đế giả vây xem.

Càng khiến ánh mắt của Hùng Cuồng Đại Đế và Đế giả nho nhã giăng đầy sợ hãi, nhìn Sở Cuồng Nhân, tê cả da đầu.

“Thế mà lại có Đế giả như thế? !”

“Chiến lực của gia hỏa này, làm sao lại mạnh đến mức này? !”

Thân thể Đế giả của hai người đều có chút run rẩy.

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, trên người bộc phát một trận uy áp đế đạo mênh mông, Vạn Đạo pháp tướng sau lưng cũng có động tác.

Đưa tay, trấn áp!

Hai tay Vạn Đạo pháp tướng to lớn khóa chặt Đế giả nho nhã.

“Chết!”

“Không! !”

Đế giả nho nhã toàn lực đánh ra công kích, từng đạo đạo văn cuốn theo phong bạo, đánh vào đại thủ của Vạn Đạo pháp tướng.

Nhưng lực lượng của Vạn Đạo pháp tướng quá cường đại, công kích của Đế giả nho nhã căn bản không có tác dụng gì, thi triển công kích cũng không ngăn được, trong nháy mắt tiếp xúc, đạo văn phía trên phá nát.

Trong tiếng ầm vang, đế khu của Đế giả nho nhã cứ thế bị oanh bạo!

Chương 663: Chém giết Hùng Cuồng Đại Đế, lĩnh hội Thần Hoàng chi thể

“Mặc dù là Đế Sơ tầng thứ sáu, nhưng là đạo bình thường, đế nguyên bình thường, ảo diệu cũng chưa từng lĩnh hội, chiến lực chỉ như vậy mà thôi.”

“Hiện tại, đến lượt ngươi.”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Hùng Cuồng Đại Đế.

Vị Đại đế đến từ tộc Hung thú này nuốt ngụm nước bọt, trong mắt hiện lên hoảng sợ, sớm đã không còn ý chí chiến đấu.

Hắn ta xé mở hư không, chạy ra ngoài.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, nhếch miệng, “Có thể trốn đi đâu?”

Bóng người hắn lóe lên, trở lại không gian hiện thực.

Trốn, trốn!

Hiện tại Hùng Cuồng Đại Đế chỉ có một suy nghĩ này.

Hắn ta thật sự không ngờ, một tên tân đế Đế Sơ tầng thứ hai nho nhỏ, làm sao lại có chiến lực kinh khủng như vậy?

Đế giả tầng thứ sáu như hắn ta lại không có lực phản kháng chút nào!

“Ngươi muốn đi đâu?”

Lúc Hùng Cuồng Đại Đế chạy trốn.

Một giọng nói như chuông bạc đột nhiên vang lên.

Ngay sau đó, một cỗ run rẩy đến từ sâu trong huyết mạch khiến đồng tử hắn ta co rụt lại, ở trước mặt hắn ta, lại xuất hiện một thiếu nữ áo đỏ.

Thiếu nữ tóc đen đến eo, dáng người yểu điệu, môi hồng răng trắng, hai đầu lông mày mơ hồ mang theo một cỗ quý khí, giống như kiều nữ cao cao tại thượng.

“Ngươi là… Thần Hoàng! !”

“Đầu Thần Hoàng vừa chứng đạo thành đế kia! !”

Hùng Cuồng Đại Đế biến sắc, sau đó không dám khinh thường, vội vàng thôi động tất cả lực lượng, một quyền đánh về phía Thần Hoàng.

“Ta tự giới thiệu một chút, ta chính là Sở Hồng của Huyền Thiên tông! !”

Thần Hoàng Sở Hồng nhàn nhạt lên tiếng.

Sau đó, nàng nhẹ nhàng nâng tay, cánh tay mảnh khảnh đặt trên Hùng Cuồng Đại Đế giống như một nắm tay đặt trên bao cát lớn

Một trận cuồng phong nhấc lên, khí lãng tung bay.

Một thân váy đỏ của Sở Hồng bay múa, nhưng bản thân lại không nhúc nhích chút nào, trong tròng mắt màu vàng óng có lạnh lẽo chi ý lóe lên.

“Tiểu Hùng, dám đến Huyền Thiên tông gây sự, ngươi rất lớn mật a.”

Một tiếng hừ nhẹ vang lên, chỉ thấy bàn tay trắng nõn như ngọc của Sở Hồng đột nhiên toát ra lượng lớn ngọn lửa màu vàng, bao trùm cả cánh tay của Hùng Cuồng Đại Đế.

Trong hỏa diễm ẩn chứa đạo văn và Đế khí quấn giao, trong nháy mắt đã đốt cánh tay của Hùng Cuồng Đại Đế thành than.

“A...”

Một tiếng hét thảm vang lên, Hùng Cuồng Đại Đế thấy ngọn lửa kia đang ăn mòn về những bộ phận khác trên cơ thể mình, lập tức quyết định thật nhanh, vận chuyển Đế khí, cứ thế nổ mất cánh tay mình!

Bóng người hắn ta nhanh chóng lùi lại, vô cùng hoảng sợ nhìn Sở Hồng, mà Sở Hồng tiện tay ném cánh tay đã bị đốt thành tro kia sang một bên, nhếch miệng, “Đế Sơ tầng thứ sáu, như vậy cũng quá yếu đi.”

Hùng Cuồng Đại Đế nghe thấy lời nàng nói, không biết nên phản bác thế nào.

Đúng là như vậy.

Sở Hồng vừa bước vào Đế cảnh, lại có thể tuỳ tiện nghiền ép Đế giả tầng thứ sáu.

Như vậy, đúng là Đế Sơ tầng thứ sáu như hắn ta quá yếu.

Nhưng chuyện này có thể trách hắn ta sao?

Chỉ có thể nói, Thần Hoàng quá được trời ưu ái.

Vưa bước vào Đế cảnh đã có cửu cực chi đạo, cực phẩm đế nguyên, cộng thêm hoàng hỏa danh xưng có thể đốt cháy thiên địa vạn vật, chiến lực quá mạnh.

“Sở Cuồng Nhân đã biến thái như thế, lại thêm đầu Thần Hoàng này… Đáng giận, ta đúng là quá lỗ mãng.”

Trong lòng Hùng Cuồng Đại Đế vô cùng ảo não.

Sớm biết như vậy, đánh chết hắn ta cũng không dám tới!

“Thần Hoàng, nể tình chúng ta đều là Thú tộc, ngươi tha cho ta một mạng, sau này ta nhất định sẽ có trọng báo.” Hùng Cuồng Đại Đế nói.

“Xâm phạm Huyền Thiên tông ta, chỉ có một con đường chết!”

Sở Hồng không lưu tình chút nào.

Chỉ thấy nàng đưa tay, lại lần nữa thôi động Hoàng Hỏa, trong đó ẩn chứa cửu cực chi đạo ngưng tụ thành đạo văn, lộ ra ba động khiến người ta sợ hãi.

“Đáng giận, đã như vậy, vậy thì đồng quy vu tận đi!”

Hùng Cuồng Đại Đế nổi giận gầm lên một tiếng.

Ngay sau đó, chỉ thấy hắn ta hóa ra bản thể.

Một đầu gấu to màu vàng giống như núi nhỏ, trên người lông tóc cứng rắn như kim loại, có cảm giác không thể phá vỡ.

Hoàng Hỏa nện lên trên, thiêu lông tóc đến cháy đen, nhưng lại không có biện pháp đốt tới da thịt.

“Nhục thân của tộc Kim Cương Hùng ta cường hãn, lông tóc có thể so với Đế binh, mặc dù Hoàng Hỏa của ngươi đáng sợ, lúc ta trong hình thái con người không thể chống cự, nhưng bây giờ, ta hóa thành bản thể, ngươi muốn lần nữa thiêu đốt ta, đã không phải chuyện dễ dàng.”

Hùng Cuồng Đại Đế giận dữ hét lên, dù chỉ còn một cánh tay, nhưng hắn ta vẫn phóng về phía Sở Hồng, khí tức cuồng bạo vô cùng khủng bố.

Một trảo đửaa, hư không xuất hiện từng đạo vết rách.

Sở Hồng đang định hoàn thủ, lại có một đạo kiếm quang chợt lóe lên, đánh bay Hùng Cuồng Đại Đế ra ngoài.

Ngay sau đó, một đại thủ màu sắc rực rỡ từ trên trời giáng xuống, bắt Hùng Cuồng Đại Đế giống như một tòa núi ở giữa không trung, không thể động đậy.

Là Vạn Đạo pháp tướng của Sở Cuồng Nhân!

“Buông ra cho ta, buông ra!”

Hùng Cuồng Đại Đế không ngừng rống giận.

Đáng tiếc, dù hắn ta có hóa thành bản thể, nhưng trước mặt Vạn Đạo pháp tướng do nhiều loai lực lượng đạo thể dung hợp lại của Sở Cuồng Nhân, vẫn không có cách nào hoàn thủ.

“Chết đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Vạn Đạo pháp tướng bỗng nhiên dùng lực, lực lượng kinh khủng bạo phát, chỉ nghe thấy tiếng răng rắc như rang đậu liên tiếp vang lên.

Đạo văn, huyết nhục, xương cốt trên Đế khu của Hùng Cuồng Đại Đế liên tiếp sụp đổ, bị bóp thành một cục thịt nát.

Làm xong những chuyện này, Sở Cuồng Nhân tiện tay ném khối thịt vụn kia vào trong một dãy núi.

Nhất thời, vô số yêu thú sinh hoạt trong khu vực Huyền Thiên tông đều hô lên, phân chia ăn bộ đế khu này.

Không ít Yêu thú bởi vậy mà đột phá, thực lực tăng nhiều.

Một bộ đế khu, đối bọn họ mà nói, không khác gì bảo dược tuyệt thế.

“Tiểu Hồng, chúc mừng thành đế.”

Sở Cuồng Nhân nhìn Sở Hồng, cười nhạt một cái nói.

“Ca ca, ngươi đúng là quá lợi hại, thân thể của Tiểu Hùng vô cùng cứng rắn, ngay cả Hoàng Hỏa của ta cũng không có cách nào tuỳ tiện diệt sát, pháp tướng của ngươi lại có thể lập tức bóp chết hắn.”

Sở Hồng nhìn Vạn Đạo pháp tướng sau lưng Sở Cuồng Nhân, tán thưởng nói.

Sở Cuồng Nhân tán đi Vạn Đạo pháp tướng, nhìn Sở Hồng, bỗng nhiên trong lòng hơi động, thể chất chi thư của mình có thể thôi diễn ảo diệu của ngàn vạn thể chất trên thế gian, như vậy, thể chất của Thần Hoàng cũng có thể thôi diễn ra chứ?

Lúc hắn mới xuất hiện suy nghĩa này, Thể Chất Chi Thư sâu trong linh hồn hắn chấn động một cái.

Ngay sau đó, trong tầm mắt của Sở Cuồng Nhân, trên người Sở Hồng xuất hiện một quả cầu ánh sáng màu đỏ, bên trong ẩn chứa vô số đạo văn.

Đây là, bản nguyên của thể chất Thần Hoàng!

Lĩnh hội được bản nguyên này, là có thể nắm giữ lực lượng thể chất của Thần Hoàng.

“Đúng là có thể!”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Hắn đột nhiên hiểu ra cái gì.

Thể Chất Chi Thư dùng để thôi diễn ngàn vạn thể chất trên thế gian, không chỉ giới hạn tại các loại Đạo Thể, mỗi chủng tộc đều có thể chất khác biệt, mà những thứ này đều nằm trong phạm vi lĩnh hội của Thể Chất Chi Thư.

Ngoại trừ Đạo Thể của Nhân tộc.

Thể chất của các chủng loại khác, cũng có thể tìm hiểu.

Ví dụ như các loại hung thú Viễn Cổ.

“Xem ra sau này có thể nghiên cứu càng nhiều tài liệu hơn.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Sau đó, hắn và Sở Hồng đứng tại chỗ chờ đợi Ngô Đồng Thần Quả thành thục, trong thời gian này, hắn cũng bắt đầu nghiên cứu lĩnh hội thể chất của Thần Hoàng.

Sở Hồng cũng vô cùng phối hợp.

Không thể không nói, Thần Thú đúng là Thần Thú, chỉ là thể chất đã không phải bất cứ Đạo Thể nào có thể vượt qua, ngay cả Hỗn Độn Thể mạnh nhất trong các loại Đạo Thể cũng kém hơn thể chất của Thần Hoàng một chút.

Sau khi Ngô Đồng Thần Quả thành thục, Sở Cuồng Nhân bỏ ra trọn vẹn mười ngày mới tìm hiểu không đến mười phần trăm Thần Hoàng thể.

Nhưng hắn cũng không nóng nảy, trở lại Huyền Thiên tông liền tiếp tục nghiên cứu.

Sau mấy tháng, cuối cùng hắn dã tìm hiểu thấu đáo ảo diệu của Thần Hoàng thể, cũng bởi vậy mà hắn đã có thể thao túng năng lực hoàng hỏa,

Chương 664: Tộc A Tu La diệt vong, Ma

giới lại lần nữa phá phong

“Thần Hoàng thể, không cách nào dung nhập với Vạn Đạo pháp tướng? !”

Trong Lăng Thiên Đạo Cung, Sở Cuồng Nhân đang bế quan, dự định dung nhập lực lượng của Thần Hoàng thể vào trong Vạn Đạo pháp tướng.

Lại phát hiện, không cách nào dung hợp được!

Thần Hoàng thể giống như một vị quý tộc cao cao tại thượng, còn lực lượng của các Đạo Thể khác, lại giống như bần dân.

Vị quý tộc này hoàn toàn khinh thường làm đồng bọn với bần dân.

“Cấp bậc của Thần Hoàng thể quá cao sao?”

“Lực lượng của Bất Tử chi thân, Thiên Địa Hồng Lô Thể lực cũng không có cách nào dung nhập trong Vạn Đạo pháp tướng, ba loại này đều là thể chất Thần cấp, xem ra trong thời gian ngắn chỉ có thể như vậy.”

Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ nói.

Mặc dù không thể dung nhập lực lượng của Thần Hoàng thể vào trong Vạn Đạo pháp tướng, nhưng hắn nắm giữ lực lượng của Thần Hoàng thể vẫn là chuyện đáng vui vẻ, như vậy, thủ đoạn đối địch của hắn lại nhiều thêm một loại.

Uy lực của hoàng hỏa, không thể xem nhẹ.

Đây chính là Vạn Hỏa Chi Tinh!

Trên Thương Khung tinh, dị hỏa cao cấp hơn hoàng hỏa, dường như không có.

“Tiếp theo, nên luyện hóa Ngô Đồng Thần Quả đi.”

Sở Cuồng Nhân lấy Ngô Đồng Thần Quả ra.

Đây là một trong mười loại linh quả, chuyên môn dùng để tăng cao tu vi, đối hiện giai đoạn hiện này của Sở Cuồng Nhân, tác dụng không nhỏ.

Hắn cũng nghiêm túc, thuần thục nuốt vào bụng.

“Vị kém hơn Bạch Linh Thần Quả một chút.”

Sở Cuồng Nhân chậc chậc chép miệng.

Cũng không biết mùi vị của mấy loại Linh quả khác thế nào?

Hắn cảm thấy, sau này nếu mình được ăn toàn bộ mười đại linh quả, nhất định phải xếp hạng cho bọn chúng.

Oanh!

Ngô Đồng Thần Quả vào bụng, một lát sau, Sở Cuồng Nhân cảm giác trong cơ thể có một cỗ lực lượng kinh khủng nổ tung, trong nháy mắt bao phủ toàn thân hắn.

Giống như biển lớn mênh mông, linh lực dồi dào vô tận bạo phát!

Thiên Địa Hồng Lô Thể, phát động!

Lực lượng ẩn chứa trong Ngô Đồng Thần Quả nhanh chóng được hấp thu, luyện hóa...

Tu vi của Sở Cuồng Nhân tu cũng đang tăng lên.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân bế quan luyện hóa Ngô Đồng Thần Quả, một trong mười cấm địa, Luyện Ngục lâm, xuất hiện biến hóa quỷ dị.

Ngày xưa, Ma giới xâm lấn thương khung, bị Sở Cuồng Nhân dùng thương khung chi kiếm thi triển Phong Cấm Kiếm Trận, phong ấn thông đạo Ma giới.

Bây giờ, Thiên Đạo khôi phục, đủ dung nạp lực lượng của Đế giả, thất đại ma đế trong Ma giới đều đang rục rịch.

Không chỉ như thế.

Hôm nay, bên ngoài Luyện Ngục lâm xuất hiện một người thần bí mặc áo choàng màu đen, dùng sức một mình đánh xuyên qua toàn bộ Luyện Ngục lâm.

“Lực lượng như vậy, ngươi, ngươi là Đế giả!”

Trong Luyện Ngục lâm, tộc trưởng tộc A Tu La không dám tin nhìn người thần bí mặc áo choàng đen trước mặt, mà bốn phía, một đám người của tộc A Tu La đã ngã xuống đất không dậy nổi, khắp nơi đều là chân cụt tay đứt, huyết tinh doạ người.

“Đi chết đi.”

Người thần bí mặc áo choàng tùy ý đưa tay, một quyền đánh ra.

Một tiếng ầm vang, hư không nổ tung, lực lượng của A Tu La tộc trưởng căn bản không thể ngăn cản được, nổ tung thành huyết vụ tại chỗ.

Tộc A Tu La... Diệt!

Người thần bí mặc áo choàng đen nhìn qua hư không, nàng có thể cảm giác được trong hư không nơi này ẩn giấu một cỗ trận pháp vô cùng cường đại.

“Ngày xưa Hoàng Tuyền Đại Đế dùng tu vi Đại Đế mới có thể trấn áp thông đạo Ma giới, không ngờ, Sở Cuồng Nhân còn chưa đến tu vi Đại Đế đã có thể làm được chuyện chỉ Đại Đế mới làm được, đúng là đủ yêu nghiệt.”

Người thần bí mặc áo choàng đen từ tốn nói.

Sau đó, trên không trung bắt xuất hiện một vết rách đen nhánh, nàng đi vào, đến vô tận hư không.

Mà trong hư không này, kiếm khí nhiều vô số kể xoay quanh trên không trung, tràn ngập kiếm khí vô cùng doạ người, cực kì hùng vĩ.

Trại chỗ trung tâm vô số kiếm khí, có một điểm đen.

Đó chính là cửa vào Ma giới.

Nhưng lúc này, lại bị vô tận kiếm khí trấn áp.

“Kiếm trận này không tầm thường, khó có thể tưởng tượng, kiếm trận này lại do một tồn tại dưới Đế giả có thể bố trí ra.”

Người áo choàng nhìn kiếm trận trước mặt, ánh mắt lộ ra rung động.

Sau đó, nàng hít sâu một hơi.

Chỉ thấy trong cơ thể nàng có Đế khí phun trào, từng đạo đạo văn huyền diệu đang lưu chuyển, hóa thành hàn khí lạnh lẽo, phun về phía kiếm trận.

Ầm vang một tiếng, kiếm trận bị hàn khí ăn mòn, bên ngoài có từng chiếc kiếm khí rơi xuống, lực lượng kiếm trận lập tức bị cắt giảm.

Người áo choàng thấy thế, tiếp tục xuất thủ.

Hàn khí tiếp tục bạo phát, điên cuồng công kích về phía kiếm trận, mặc dù Phong Cấm Kiếm Trận cường đại, nhưng bị Đế giả liên tục công kích, không thể tiếp tục duy trì quá lâu, từng cái kiếm khí bị đông cứng, liên tiếp rơi xuống.

Lực lượng kiếm trận nhanh chóng yếu đi.

Ong ong...

Trong kiếm trận, điểm đen kia giống như nhận ra cái gì, nhanh chóng tăng trưởng, rất nhanh liền biến thành một vòng xoáy màu đen.

Một cỗ ba động không gian dọa người từ trong đó khuếch tán ra, quấn quanh với hàn khí, nội ngoại giáp kích đánh thẳng vào kiếm trận.

“Hàn Thiên quyết, Đại Tuyết Long Chưởng!”

Người áo choàng khẽ quát một tiếng, tay trắng đánh ra, hàn khí khủng bố lại lần nữa phát động, vô số đạo văn huyền diệu xen lẫn hóa thành một đầu Đại Long màu trắng, cuốn theo một cỗ hàn khí còn mãnh liệt hơn lúc trước đánh ra.

Oanh một tiếng, hư không loạn lưu bốn phía bị xoắn nát!

Phong Cấm Kiếm Trận, bị phá!

Trong Địa Ngục Ma giới.

Bảy đại ma đế đều mở hai mắt ra.

“Kiếm trận, bị phá!”

“Ha ha, kiếm trận đáng giận kia đã không còn nữa, tập kết quân đội cho ta, theo ta đi chinh phục nhân thế! !”

“Ta có thể cảm giác được, Thiên Đạo bên kia đã khôi phục, đủ để dung nạp lực lượng cấp bậc Đế giả, ta muốn đích thân buông xuống bên kia, xé tên tiểu tử ngày trước đã phong ấn chúng ta thành mảnh nhỏ! !”

“Nhân thế, chúng ta tới!”

Bảy đại ma đế đều có hành động.

Trong Luyện Ngục lâm.

Một bóng hình xinh đẹp đeo mặt nạ đi vào.

Nàng nhìn thi thể của tộc A Tu La trên mặt đất, hai mắt không khỏi chút trống rỗng, toàn thân run rẩy, lệ rơi đầy mặt.

“Là ai, là ai làm? !”

“A a a! !”

Người này, chính là Chiến Hồng Anh của tộc A Tu La mới từ trên Đế lộ trở về.

Nàng tranh đoạt đế vị trên Đế lộ thất bại, sau đó ở lại Đế lộ chờ một thời gian, hôm nay mới trở về Tu La tộc.

Thật không ngờ, vừa về đến, cả tộc đã bị diệt.

Thân nhân, bằng hữu, sư trưởng...

Người già trẻ em, không một ai may mắn thoát khỏi.

Tâm tình Chiến Hồng Anh khuấy động, hai mắt đỏ bừng, trên người có từng đoá linh lực chi hoa màu đỏ ngòm hiện lên, vô cùng yêu dị.

Mà ngay lúc này.

Trên bầu trời, một vòng xoáy màu đen đột nhiên xuất hiện.

Một cỗ ba động không gian kinh khủng nổi lên.

“Kia là, thông đạo Ma giới!”

Chiến Hồng Anh biến sắc, “Kiếm trận bị phá, có người mở ra thông đạo Ma giới, nhất định là hung thủ làm.”

Chỉ thấy bên trong vòng xoáy kia, có một bóng người mặc áo choàng đen xông ra.

“Chính là người này!”

Ánh mắt Chiến Hồng Anh lộ ra cực hạn oán hận, lúc nàng chuẩn bị đuổi theo, trong hắc vụ sau lưng nàng, đầu kia Ma Lang vọt ra, hung hăng đè nàng ngã xuống đất, ô ô kêu lên.

“Bì Bì, ngươi đang làm gì vậy? Ta muốn báo thù!”

“Ô ô...”

Vô luận Chiến Hồng Anh giãy giụa thế nào, Ma Lang Bì Bì cũng không buông móng vuốt ra, đè nàng xuống đất.

Không thể đi!

Tuyệt đối không thể đi!

Theo bản năng của Ma thú nói cho Bì Bì biết, người mặc áo choàng kia vô cùng nguy hiểm, tuyệt đối không phải tồn tại Chiến Hồng Anh có thể đối phó.

Đi lên, cũng chỉ có một chữ “chết”.

Vì bảo vệ chủ nhân đang xúc động, nó chỉ có thể làm như vậy.

“Ha, vẫn còn dư nghiệt của tộc A Tu La sao?”

Người thần bí mặc áo choàng cũng đã phát hiện Chiến Hồng Anh và Bì Bì phía dưới, có chút ngoài ý muốn, không ngờ tộc A Tu La còn chưa chết hết.

Ngay khi nàng dự định giải quyết đối phương, thông đạo Ma giới sau lưng có vô số sóng gợn mạnh mẽ bạo phát.

“Đại quân Ma giới sắp tới, nơi đây không nên ở lâu, dư nghiệt này liền giao cho người của Ma tộc đối phó đi.” Người thần bí mặc áo choàng đen thầm nói.

Sau đó, nàng hóa thành lưu quang nhanh chóng biến mất tại chỗ.

Mà thông đạo Ma giới lại hiện ra, đã có không ít người cảm giác được.

Chương 665: Bảy Ma Đế lại đến, Ma giới lĩnh vực, là ngươi

“Tình huống như thế nào, cỗ ma khí này, là thông đạo Ma giới? !”

“Đáng chết, chuyện gì xảy ra, tại sao thông đạo Ma giới lại đột nhiên xuất hiện, năm đó không phải đã bị Sở Cuồng Nhân phong ấn rồi sao? !”

“Có ai ở phụ cận không, nhanh đi nhìn một chút…”

“Mảnh đất kia, không có Đế giả cai quản.”

Một đám Đế giả đều bị kinh động.

Từng đạo đế niệm đảo qua Luyện Ngục lâm.

Luyện Ngục lâm là nơi phong ấn thông đạo Ma giới, đây là chỗ mẫn cảm, chịu được ma khí ăn mòn, linh khí không dồi dào, cộng thêm có phong ấn Ma giới, cho nên nơi đây nằm ngoài ba trăm đạo châu.

Nói cách khác.

Nơi đây, không có Đế giả trông coi.

Cho nên, Ma giới bất chợt phá phong ấn, cũng không có Đế giả đến đây, phần lớn Đế giả, vẫn còn đang quan sát.

Ví dụ như Ma giới có bao nhiêu người đến, có mấy vị Đế giả…

“Không thể tùy tiện hành động, xuất thủ trước ngăn cản ma khí lan tràn, còn Đế giả Ma giới, nhìn thực lực của bọn họ trước.”

“Không sai, a, chỗ đó hình như còn một người của tộc A Tu La may mắn sống sót, có ra tay cứu nàng không?”

“Một tên Chuẩn Đế mà thôi, để nàng tự sinh tự diệt đi.”

Huyền Thiên tông, trong Lăng Thiên Đạo Cung.

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lướt đi một đạo tinh quang doạ người, “Phong Cấm Kiếm Trận tại Luyện Ngục lâm bị phá rồi? !”

Trong cơ thể hắn còn năng lượng của Ngô Đồng Thần Quả chưa luyện hóa hết, tạm thời để Thiên Địa Hồng Lô Thể trữ tồn, sau đó biến mất tại chỗ.

Trong Luyện Ngục lâm.

Thông đạo Ma giới tràn ngập ba động năng lượng khủng bố.

Sau đó, lần lượt từng bóng người đi tới, trong đó bao gồm đủ loại sinh vật Ma giới, Địa Ngục Khuyển, Ma Lang, Long Ma. …

Cầm đầu là bảy vị Ma Đế.

Chiến Hồng Anh nhận ra bảy người này, chính là bảy vị Ma Đế đã đến lần trước, phân thân của bọn họ từng đến Thương Khung tinh.

Nhưng bây giờ, đi đến là bản tôn! !

Bảy vị Ma Đế buông xuống Thương Khung tinh, uy áp đế đạo kinh khủng giống như thủy triều điên cuồng đập vào hư không, rung động toàn bộ thương khung.

Chiến Hồng Anh bị cỗ uy áp này ép không thể động đậy.

“Đây mới thực sự là Đế giả!”

“Mà thực lực như vậy, không phải Đế giả bình thường!”

Tại Đế Sơn, Chiến Hồng Anh đã từng cảm nhận được uy áp đế đạo, nhưng cộng toàn bộ uy áp đế đạo của mấy vị tân đế như đám người Tử Võ Cực, Vương Quyền lại, cũng không bằng bất kỳ ai trong bảy người này.

“Cuối cùng bản tôn của ta đã buông xuống nhân thế, Thiên Đạo khôi phục, đúng là thời điểm tốt, cứ như vậy, chúng ta có thể không chút kiêng kỵ sử dụng năng lực của mình rồi.” Ngạo Mạn Ma Đế cười lạnh một tiếng nói.

Bên cạnh hắn ta, trên mặt mấy vị Ma Đế khác cũng đầy vẻ tươi cười.

Sau đó, Phẫn Nộ Ma Đế dáng người to con giống như phát hiện cái gì, nhìn về phía thi thể tộc A Tu La trên đất, cười lạnh nói: “Xem ra có người giúp chúng ta phá vỡ kiếm trận, mới khiến thông đạo mở ra.”

“Cũng không biết ai có lòng tốt như vậy?”

“A, thông đạo Ma giới mở ra, lại không thấy bóng dáng, xem ra người giúp chúng ta mở phong ấn còn có mưu đồ khác.”

“Không quan trọng, chỉ cần có thể đi ra, Thương Khung tinh chính là thiên hạ của chúng ta, chỉ cần không uy hiếp đến chúng ta là được.”

Mấy vị Ma Đế thảo luận.

Mà đế niệm bốn phía đảo qua người bảy người này, sau đó không khỏi tấm tắc, thực lực của bảy đế Ma giới, quá cường hãn.

Kém nhất cũng có tu vi Đế Sơ cảnh viên mãn.

So sánh hai bên, hiện tạo đế giả trên Thương Khung tinh chiếm ưu thế về số lượng, nhưng số lượng Đế giả đỉnh phong lại khiếm khuyết.

“Thực lực của bảy đế Ma giới cường hãn đến mức này.”

“Xem ra sẽ lại có một trận đánh ác liệt a.”

Ngay khi chúng đế trao đổi cách giải quyết trận chiến này, chỉ thấy bảy Đế Ma giới lại có hành động mới.

“Mở ra Ma giới lĩnh vực!”

Ngạo Mạn Ma Đế từ tốn nói.

Chỉ thấy hắn ta lấy ra một khối thiết lệnh màu đen, phía trên khắc hai chữ Ngạo Mạn, các Ma Đế còn lại gật đầu, mỗi người lấy ra một khối thiết lệnh.

Trên mỗi khối thiết lệnh kia đều khắc tên của mỗi người, Tham Lam, Ghen Ghét, Phẫn Nộ, Sắc Dục, Bạo Thực, Lười Biếng và Ngạo Mạn, tổng cộng có bảy khối.

Bảy khối khắc thiết lệnh màu đen khắc danh hiệu của bảy vị Ma Đế va chạm trên không trung, một cỗ ba động huyền diệu khó nói lên lời lập tức hiện ra, trong vòng nghìn dặm, tạo thành một cỗ lực trường kinh khủng!

Lĩnh vực!

Đây là, Ma giới lĩnh vực!

Tất cả Đế giả đều cảm nhận được lĩnh vực này, không khỏi biến sắc, từ trong lĩnh vực này, bọn họ cảm nhận được một cỗ uy hiếp!

“Đúng thế, Ma giới lĩnh vực!”

Hóa Tinh Đại Đế cau mày, “Trong truyền thuyết, bảy vị Ma Đế của

Ma giới liên thủ có thể thi triển lĩnh vực, trong lĩnh vực kia, không phải sinh vật Ma giới thì sẽ bị cự lực ngăn chặn, không cách nào phát huy toàn lực.”

“Chỉ sợ đây là chỗ đám Ma Đế này dựa vào mới dám chiến!”

Nghĩ đến đây, chúng đế có chút do dự.

Bảy vị Ma Đế chính là Đế giả viên mãn, cộng thêm Ma giới lĩnh vực, chỉ sợ ba trăm vị Đế giả bọn họ cùng lên cũng không chiếm được chỗ tốt.

“Ma giới lĩnh vực, quá mức biến thái.”

“Nghe nói, có liên quan đến Thần Linh trong Địa Ngục.”

“Thông báo với các Thiên Tôn đi, để Thiên Tôn biết, chuyện này không phải Đế giả bình thường có thể nhúng tay.”

Từng đạo đế niệm không ngừng trao đổi trong hư không.

Đám Đế giả này đến Thương Khung tinh, chủ yếu là trông giữ đám Thần Linh bị phong ấn, thuận tiện thu hết một số bảo vật.

Nếu nghĩ rằng bọn họ sẽ bán mạng vì chuyện này, cơ bản là không thể nào.

Nếu không, bọn họ đã sớm đến chiến trường vực ngoại chiến đấu rồi, làm sao lại tới Thương Khung tinh này, trải qua thời gian nhàn hạ được.

Trong Luyện Ngục lâm.

Sau khi mở ra Ma giới lĩnh vực, ma khí giữa thiên địa bỗng nhiên được tăng cường rất nhiều, vô số sinh vật Ma giới hưng phấn gào thét.

“A, dư nghiệt của tộc A Tu La.”

Phẫn Nộ Ma Đế chợt phát hiện Chiến Hồng Anh, Bì Bì bên dưới.

Hắn ta nhếch miệng cười một tiếng, chậm rãi buông xuống.

Trong nháy mắt mũi chân rơi xuống đất, cả vùng ầm vang nổ tung, Chiến Hồng Anh và Bì Bì bị ma uy khủng bố hất bay ra ngoài.

“Thật khủng khiếp…”

Chiến Hồng Anh nằm trên mặt đất, không ngừng thổ huyết.

Đối phương còn chưa xuất thủ, chỉ dựa vào một cỗ khí thế đã tùy tiện trọng thương mình, nàng cảm giác trước mặt Phẫn Nộ Ma Đế, nàng giống như một con giun dế, không, thậm chí còn không bằng một con kiến hôi.

“Nữ nhân, bây giờ ngươi quỳ xuống, dập đầu mấy cái trước mặt ta, nói không chừng ta có thể tha cho ngươi một mạng, thế nào?”

“Muốn ta cầm xin Ma tộc sao, không có khả năng!”

“A, có khí phách.”

Phẫn Nộ Ma Đế khẽ cười một tiếng, đưa tay thôi động ma khí hóa thành một bàn tay lớn màu đen, bắt Chiến Hồng Anh lên giữa không trung.

Âm thanh răng rắc liên tiếp vang lên.

Xương cốt huyết nhục trong cơ thể Chiến Hồng Anh liên tiếp sụp đổ.

“Thống khổ không? Chỉ cần ngươi cầu xin tha thứ, ta sẽ bỏ qua cho ngươi.”

Phẫn Nộ Ma Đế cười nói, nhưng mặc dù Chiến Hồng Anh thống khổ đến không ngừng kêu thảm, vẫn không hề cầu xin tha thứ..

Đám Đế giả nhìn thấy tất cả lắc đầu thở dài.

“Chết tử tế không bằng sống vô lại, người của tộc A Tu La này, nói dễ nghe một chút chính là quật cường, nói khó nghe, thì là không biết thời thế.”

“Ừm, thôi, một tên Chuẩn Đế mà thôi, mặc dù thiên tư không tệ, có hi vọng thành đế, nhưng chỉ có thể dừng bước tại đây.”

Mà lúc Chiến Hồng Anh sắp vẫn lạc.

Một đạo kiếm quang bỗng nhiên bay vụt đến, cuốn theo Đế khí và đạo văn, khóa chặt Phẫn Nộ Ma Đế.

Đồng tử Phẫn Nộ Ma Đế hơi co lại, sau đó đánh ra một quyền.

Phanh một tiếng, quyền và kiếm va chạm, ma khí Đế khí đập vào nhau, trường kiếm bạch ngọc xinh đẹp bay ngược ra, rơi vào tay một người thanh niên.

“Là ngươi! !”

Chương 666: Đưa các ngươi xuống bồi tội, Ma giới lĩnh vực áp chế

“Là ngươi! !”

Phẫn Nộ Ma Đế lùi lại mấy bước, nhìn người tới, đồng tử hơi co lại.

Người kia mặc một bộ áo trắng như tuyết, tóc dài đến eo, tay cầm xinh cổ kiếm bạch ngọc xinh đẹp, một bước dường như vượt qua mấy vạn trượng, đi đến bên cạnh Chiến Hồng Anh, đỡ nàng.

Xuân Phong Hóa Vũ Thuật thi triển, muốn trị liệu cho Chiến Hồng Anh.

Nhưng lại phát hiện, linh khí bốn phía dường như đã bị ma khí ăn mòn toàn bộ, hiệu quả của Xuân Phong Hóa Vũ Thuật cực kỳ bé nhỏ.

May mắn là, Sở Cuồng Nhân vẫn còn là một vị y giả đỉnh phong, chỉ thấy hắn thôi động Đế khí, đầu ngón tay ngưng tụ ra một giọt nước.

Giọt nước rơi vào trán Chiến Hồng Anh, bảo vệ chút sinh cơ cuối cùng của nàng, sau đó hắn nhìn thoáng qua tình huống bốn phía, than nhẹ một tiếng.

“Ta đã đến muộn một bước.”

“Tộc A Tu La, trấn thủ Ma giới, bảo hộ sinh linh thương khung mấy chục vạn năm, anh linh của bọn họ không diệt, đời đời truyền lại!”

Trong mắt hắn lộ ra một vệt đau thương.

Ở trước mặt hắn, Phẫn Nộ Ma Đế cười ha ha, “Không, ngươi không tới muộn, đúng lúc ta có thể đưa ngươi xuống cùng bọn họ!”

Sở Cuồng Nhân thu liễm thương cảm, nhìn về phía Phẫn Nộ Ma Đế, trong mắt lộ ra sát ý băng lãnh, “Ngươi nói không sai, bọn họ còn đang chờ người bồi tội bọn họ, hôm nay ta sẽ đưa các ngươi xuống đó! !”

Hắn giao Chiến Hồng Anh cho Ma Lang bên cạnh, thản nhiên nói: “Chiếu cố tốt chủ nhân của ngươi, nơi này giao cho ta đi.”

“Ngao ô...”

Ma Lang ngậm lấy Chiến Hồng Anh, vung lên lưng, sau đó rời đi.

“Truy!”

Phẫn Nộ Ma Đế từ tốn nói, nhất thời, có một nhóm binh lính Ma giới truy sát theo hướng Chiến Hồng Anh rời đi.

Trong lòng Sở Cuồng Nhân vừa động, đưa tay ra, một ngọn lửa đỏ phun ra ngoài, thiêu đốt đám binh lính đuổi theo thành tro bụi.

“Hôm nay Ma tộc buông xuống nhân thế, một tên cũng không để lại! !”

Sở Cuồng Nhân phải tay nắm Côn Ngô Kiếm, tay trái thiêu đốt hoàng lửa màu đỏ, sát ý băng lãnh và hừng hực bao phủ mảnh thiên địa này.

Đồng tử mấy vị Ma Đế co rụt lại.

“Hắn đã thành đế!”

“Mới cách lần trước gặp mặt bao lâu, không ngờ hắn đã thành đế rồi?”

“Tốc độ phát triển của người này thật sự không thể tưởng tượng được.”

Trong mắt Ngạo Mạn Ma Đế lộ ra nồng đậm kiêng kị.

Cộng thêm lần này, hắn ta và Sở Cuồng Nhân mới gặp mặt ba lần mà thôi, lần thứ nhất, đối phương là Tôn giả, lần thứ hai, đối phương đã trở thành Chuẩn Đế, lần này, đã trực tiếp thành đế! !

Không chỉ như thế…

“Mỗi lần đều là ngươi!”

“Mỗi lần đều là ngươi ngăn cản Ma giới buông xuống, ngươi đúng là trở ngại lớn nhất để Ma giới buông xuống! !”

Ngạo Mạn Ma Đế trầm thấp nói: “Cũng tốt, hôm nay ta sẽ báo thù cho Đồ Hằng con ta, báo thù rửa hận! !”

Đồ Hằng, thiên kiêu cấm kỵ của Ma tộc.

Cũng người có khả năng tranh đoạt đế vị, nhưng trên Đế lộ đã bị Sở Cuồng Nhân chém, sau khi Ngạo Mạn Ma Đế nghe được tin tức này vẫn canh cánh trong lòng, hắn ta và Sở Cuồng Nhân sớm đã không chết không thôi.

“Giết! !”

Ngạo Mạn Ma Đế xuất thủ trước, trong tay hắn ta bỗng nhiên xuất hiện một thanh trường đao màu đỏ, đao quang bàng trướng lưu chuyển, hóa thành một đạo đao ảnh to lớn dài ngàn trượng, chém về phía Sở Cuồng Nhân! !

“Vô địch pháp, Điên Đảo Càn Khôn!”

Sở Cuồng Nhân cũng chém ra một kiếm.

Nhưng trong nháy mắt đao ảnh tiếp xúc với kiếm quang, hắn đã rơi xuống hạ phong, cả người bị đao ảnh cho đánh lui mấy trăm trượng.

Sở Cuồng Nhân cau mày.

Đúng vậy.

Tu vi của Ngạo Mạn Ma Đế là Đế Sơ tầng thứ chín, mà sau khi hắn hấp thu Ngô Đồng Thần Quả, tu vi cũng đạt tới Đế Sơ tầng thứ tư!

Đây đã là Đế giả đại thành.

Cộng thêm thượng phẩm ảo diệu chi pháp, hoàn mỹ chi đạo, cứu cực đế nguyên.

Sở Cuồng Nhân có tự tin, một chiêu vừa rồi, hắn không nên rơi vào thế yếu mới đúng, nhưng một kiếm vừa rồi hắn thi triển ra vừa rời khỏi, lực lượng đã giảm xuống, dường như bị cỗ lực lượng nào đó chế trụ.

“Là phương thiên địa này!”

“Phương thiên địa này chế trụ đạo và lực lượng của ta.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói, đã phát hiện không đúng.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi biết vì sao các vị Đế giả còn lại trên Thương Khung tinh không tới đây không? Chính là vì Ma giới lĩnh vực này! !”

“Trong lĩnh vực này, bất kể sinh vật không phải Ma giới nào đều bị áp chế lại, không ngờ, ngươi còn dám một mình bước vào.”

Ngạo Mạn Ma Đế cười lạnh nói.

Dáng vẻ các Ma Đế khác cũng như đang xem kịch vui.

Bọn họ không nhúng tay.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Sở Cuồng Nhân căn bản không phải đối thủ của bản tôn bọn họ, cộng thêm Ma giới lĩnh vực, một mình Ngạo Mạn Ma Đế đã đủ ứng phó.

“A, đừng đánh đồng ta với đám hèn nhát kia.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

Trong cơ thể hắn thôi động Đế khí, thi triển Vạn Đạo pháp tướng.

Trong bóng tối, đám Đế giả đang quan sát đều cau mày, sau khi nghe thấy lời nói của Sở Cuồng Nhân, đều cảm thấy cực kì không vui.

“Gia hỏa này, có ý gì?”

“Hừ, đã đến lúc này rồi còn phách lối như vậy, ta vốn muốn cứu hắn, nhưng vì câu nói vừa rồi của hắn, hiện tại lại không muốn cứu nữa.”

“Không sai, để hắn ăn chút đau khổ mới được.”

Đế niệm của các Đế giả trao đổi.

Mà trong Huyền Thiên tông, mấy đạo lưu quang nhanh chóng lao về phía Luyện Ngục lâm, là mấy vị tân đế Lam Vũ, Thần Hoàng.

Bọn họ muốn đi trợ giúp Sở Cuồng Nhân.

Nhưng bọn họ còn chưa đến gần Luyện Ngục lâm, đã bị một cỗ lực lượng vô hình ngăn cản bên ngoài, đó là Ma giới lĩnh vực.

Chỉ thấy trong Luyện Ngục lâm.

Tham Lam Ma Đế liếm môi một cái, nói: “Ta vừa mới mở vách ngăn Ma giới lĩnh vực ra, chỉ cần chúng ta không đồng ý, đám Đế giả khác rất khó tiến vào đây, tiểu tử, bây giờ ngươi tứ cố vô thân a.”

Bên ngoài Luyện Ngục lâm.

Đám người Mộ Dung Hiên, Lam Vũ đang công kích bích chướng Ma giới.

Đế khí thôi động, đạo văn liên tiếp đụng vào bích chướng Ma giới, nhưng vẫn bị ngăn lại, khó mà rung chuyển.

Nói cho cùng, bọn họ chỉ là mấy vị tân đế mà thôi.

“Các vị Đế giả, các ngươi còn muốn tiếp tục xem kịch sao?”

“Không sai, Ma giới xâm lấn, Thương Khung tinh lâm vào nguy cảnh, các ngươi thân là Đế giả, chẳng lẽ lại tiếp tục ngồi nhìn mặc kệ?”

Mộ Dung Hiên chất vấn các Đế giả.

Hắn ta biết, đám Đế giả kia đều chú ý tới trận chiến này.

“Tân đế, ngươi không biết Ma giới lĩnh vực lợi hại thế nào đâu, chúng ta tiến vào, chiến lực mười không còn một, trận chiến này, đã không phải chúng ta có thể quản, chúng ta đã bẩm báo đám Thiên Tôn rồi.”

Giọng nói Hóa Tinh Đại Đế xuất hiện, từ tốn nói.

Nghe thấy vậy, sắc mặt Mộ Dung Hiên trầm xuống, “Bẩm báo các Thiên Tôn, vậy lúc nào các Thiên Tôn mới đến?”

“Nhanh nhất một ngày, Thương Khung tinh chính là nơi khởi nguyên của Thiên Đạo, các Thiên Tôn sẽ không ngồi nhìn nơi đây bị Ma giới chiếm lĩnh.”

“Một ngày? Ngươi muốn chưởng môn ngăn chặn hàng trăm triệu đại quân Ma tộc và bảy vị Ma Đế kia một ngày sao? !”

Mộ Dung Hiên tức đến xanh mét mặt mày.

“Không phải Sở Cuồng Nhân rất lợi hại sao? Tin tưởng chút chuyện nhỏ này không là gì với hắn, nói không chừng, hắn có thể giết Ma tộc đến mức không chừa mảnh giáp đâu?” Một giọng nói đùa cợt vang lên.

Đó là Bắc Minh Huyền Sắc.

Hắn ta và Sở Cuồng Nhân có oán niệm, nhìn thấy đối phương lâm vào thế suy tàn, đương nhiên không nhịn được muốn đi ra châm chọc khiêu khích một phen.

“Các ngươi...” Mộ Dung Hiên đã nhìn ra, đám Đế giả muốn mượn cơ hội này để Sở Cuồng Nhân chịu đau khổ.

Nhưng hắn ta lại không thể làm gì.

Dựa vào lực lượng tân đế của hắn ta, Lam Vũ, Lãnh Ngưng Ngọc và Thần Hoàng, muốn đánh vỡ bích chướng, căn bản không có khả năng.

Chương 667: Đạo vắn thiên phạt, tác dụng khắc chế chư thần

Trong Luyện Ngục lâm.

Sở Cuồng Nhân dùng sức một mình đối kháng toàn bộ đại quân Ma tộc.

Nhưng vì Ma giới lĩnh vực áp chế, đạo, tu vi của hắn đều suy yếu trên diện rộng, ngay cả Vạn Đạo pháp tướng mạnh mẽ như vậy vẫn rơi vào hạ phong khi giao đấu với Ngạo Mạn Ma Đế!

“Tiếp tục như vậy, sẽ rất bất lợi cho ta.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Hắn hít một hơi thật sâu, trong lòng bàn tay có một mảnh đạo văn màu bạc trắng đang lưu chuyển, “Thôi được, thử dốc hết sức lực một lần đi.”

Sở Cuồng Nhân đột nhiên nắm quyền, trên người bộc phát ra một cỗ thiên uy mênh mông, Ma tộc có tu vi hơi yếu một chút, thân thể đều run rẩy.

Trên Vạn Đạo pháp tướng, bao trùm lên một tầng đạn văn kỳ diệu!

Đó là, đạo văn thiên phạt!

Đạo văn thiên phạt hiện, Vạn Đạo pháp tướng đánh ra một quyền, lực lượng kinh khủng trực tiếp khiến không trung xuất hiện từng đạo vết rách đen nhánh!

Ngạo Mạn Ma Đế vội vàng không kịp chuẩn bị, cả người bị một quyền này trực tiếp đánh bay ra ngoài, liên tiếp đụng nát mấy dãy núi.

Cả đại quân Ma giới đều trừng lớn hai mắt, hoàn toàn tĩnh mịch.

Mấy vị Ma Đế khác cũng cảm thấy rung động, không thể tin được.

Ngay cả bản thân Sở Cuồng Nhân, cũng có chút hoảng hốt.

Hắn cảm giác, cỗ áp chế kì lạ ở bốn phía, đã biến mất!

Hiện tại, hắn không nhận bất kì áp chế nào, một thân nhẹ nhõm!

“Đây là có chuyện gì?”

“Đạo văn thiên phạt, có thể triệt tiêu cỗ áp chế này sao?”

Sở Cuồng Nhân cảm giác trong cơ thể mình, khí tức không ngừng lên cao, có chút bất ngờ, ánh mắt lộ ra suy tư.

Ngạo Mạn Ma Đế từ trong dãy núi xông ra ngoài, một quyền vừa rồi đã khiến hắn ta bị thương, nhưng chỉ là vết thương nhẹ mà thôi.

Hắn ta càng khiếp sợ là...

Ma giới lĩnh vực lại không có tác dụng với Sở Cuồng Nhân! !

Chuyện này, gần như không có khả năng xảy ra!

“Đây, đây rốt cuộc là chuyện gì? !”

Sắc mặt Ngạo Mạn Ma Đế có chút kinh nghi bất định, “Nguồn gốc của Ma giới lĩnh vực từ Địa Ngục Chư Thần, ngay cả Thiên Tôn cũng không thể không bị ảnh hưởng, rốt cuộc ngươi làm sao làm được? !”

“Địa Ngục Chư Thần sao?”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Xem ra, đúng là đạo văn thiên phạt có tác dụng.

Ngày xưa, hắn dùng lực lượng đạo vận thiên phạt quyết đấu

Quang Minh Thần, Hắc Ám Thần, bọn họ từng lộ ra vẻ e ngại với đạo vận thiên phạt.

Hiện tại lực lượng của Ma giới lĩnh vực bắt nguồn từ chư thần, có thể áp chế Thiên Tôn, lại không có cách nào áp chế hắn nắm giữ đạo văn thiên phạt.

Nói cách khác, đạo văn thiên phạt có tác dụng khắc chế chư thần!

“Có ý tứ.”

“Như vậy có phải mang ý nghĩ, sớm muộn gì ta sẽ ở trên chư thần không?”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân cong lên.

Đạo văn thiên phạt bao trùm pháp tướng, quanh người, khí tức của hắn liên tục tăng lên, triển khai toàn bộ tu vi của Đế Sơ tầng thứ tư!

Hoàn mỹ chi đạo, cứu cực đế nguyên cũng toàn bộ bạo phát! !

Oanh, oanh...

Uy áp đế đạo vô cùng kinh khủng lấy Sở Cuồng Nhân làm trung tâm khuếch tán ra bốn phương tám hướng, trong phạm vi trăm ngàn dặm, đều bị rung chuyển! !

Đám Đế giả đang bí mật quan sát đều giật mình kêu lên.

“Làm sao, làm sao hắn lại có lực lượng như vậy? ! Trước đó rõ ràng hắn chỉ là Đế Sơ cảnh tầng thứ hai, hiện tại đã biến thành tầng thứ tư rồi, cho dù hắn có Ngô Đồng Thần Quả, nhưng luyện hóa cũng quá nhanh đi!”

“Hắn lại không bị Ma giới lĩnh vực ảnh hưởng? !”

“Làm sao hắn làm được?”

“Còn đạo văn này nữa, rốt cuộc đây là cái gì, quá huyền diệu, dựa vào tu vi của ta lại không thể lĩnh hội chút nào? !”

Tất cả Đế giả nhìn Sở Cuồng Nhân đều có chút mộng.

Trong thời gian ngắn, đối phương từ Đế Sơ cảnh tầng thứ hai đột phá đến tầng thứ tư, không chỉ thế, còn bạo phát ra chiến lực vượt xa cảnh giới, hơn nữa còn không bị Ma giới lĩnh vực ảnh hưởng? !

Tất cả chuyện này khiến đám Đế giả cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Một tên tân đế, lại liên tiếp khiến bọn họ rung động!

“Đạo văn kia là...”

Kiến thức của Hóa Tinh Đại Đế không tầm thường, là người cầm đầu đám Đế giả này, lúc hắn ta nhìn thấy đạo văn thiên phạt trên người Sở Cuồng Nhân, giống như nghĩ tới điều gì, đồng tử co rụt lại, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin được.

Một chỗ khác, trong một ngọn núi nào đó.

Người thần bí mặc áo choàng đen vừa mở ra phong ấn Ma giới, rời khỏi Luyện Ngục lâm cũng đang chú ý đến trận chiến giữa Ma giới và Sở Cuồng Nhân.

Khi nhìn thấy đạo văn thiên phạt trên người Sở Cuồng Nhân, tâm thần của nàng cũng rung động mạnh, “Thiên phạt chi lực, thiên hình giả! ! Không có khả năng, chuyện này không có khả năng, làm sao Sở Cuồng Nhân có thể là thiên hình giả được? !”

“Thiên hình giả chỉ có mấy người, làm sao đột nhiên lại xuất hiện một tên thiên hình giả mới, hơn nữa, mấy tên thiên hình giả kia đều là thân tín của Nhân Vương, Nhân Vương đã chết, vì sao Sở Cuồng Nhân lại có lực lượng này? !”

Người thần bí mặc áo choàng đen chấn động không gì sánh nổi.

Thiên hình giả.

Đối với nàng, hoặc nói đúng hơn là tổ chức sau lưng nàng mà nói, đây là tồn tại vô cùng khủng bố, ngay cả chư thần cũng phải kiêng kỵ!

“Sở Cuồng Nhân... Chuyện này rất quan trọng, nhất định phải nhanh báo cáo cho đám người giáo chủ mới được, một vị thiên hình giả mới, hoàn toàn không biết từ nơi nào xuất hiện thiên, chuyện này đúng là không thể tin được.”

Người thần bí mặc áo choàng thầm nói.

Trong Luyện Ngục lâm.

Sở Cuồng Nhân thôi động đạo văn thiên phạt, cứu cực đế nguyên, hoàn mỹ chi đạo hoàn toàn bạo phát, thôi động Vạn Đạo pháp tướng, uy năng rung động Ma giới.

Cho dù Ngạo Mạn Ma Đế là Đế Sơ tầng thứ chín đều cảm thấy từng đợt áp lực, ánh mắt đám Ma Đế còn lại cũng trở nên ngưng trọng.

“Gia hỏa này đúng là đáng sợ, lần đầu gặp hắn, hắn vẫn chưa là Đế giả, bây giờ lại mạnh mẽ đến tình trạng này.”

“Mỗi lần đều là hắn ngăn cản chúng ta, đáng chết! !”

“Cùng tiến lên, hôm nay nhất định phải chém giết hắn ở đây, người này không bị Ma giới lĩnh vực áp chế, dị số như vậy, không thể giữ lại!”

Mấy vị Ma Đế liếc nhau, đã quyết định, bảy cỗ uy áp đế đạo hoàn toàn khác biệt bạo phát, cùng khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

“Giết! !”

Bảy vị Ma Đế cùng nhau xông về phía Sở Cuồng Nhân.

“Tới đi!”

Lần đầu tiên phải toàn lực ứng phó, Sở Cuồng Nhân không sợ chút nào, thúc giục Vạn Đạo pháp tướng giết ra, va chạm với bảy vị Ma Đế.

“Phẫn Nộ Tâm Lưu!”

Phẫn Nộ Ma Đế rít lên một tiếng, ma khí cuồn cuộn oanh ra, hóa thành một dòng nước lũ màu đen, trùng trùng điệp điệp tuôn về phía Sở Cuồng Nhân.

Vạn Đạo pháp tướng đánh ra một quyền, nện trên dòng nước lũ màu đen.

Ầm vang một tiếng, không gian thành từng đạo vết rách.

Phẫn Nộ Ma Đế bị nhiều loại Đạo Thể dung hợp bạo phát ra lực lượng kinh khủng đánh bay ra ngoài, nhập vào trong đại quân Ma giới.

Một số bị sinh vật Ma giới bị hắn ta đập vào nổ tung.

Sở Cuồng Nhân tại Đế Sơ tầng thứ hai đã có thể thi triển ra Vạn Đạo pháp tướng lực áp hai cao thủ Đế Sơ tầng thứ sáu.

Hiện tại, hắn đã tấn cấp thành Đế Sơ tầng thứ bốn, cứu cực đế nguyên hoàn toàn bạo phát, cho dù Đế Sơ tầng thứ chín ngăn cản.

Trừ phi là Đế Sơ tầng thứ chín có căn cơ phi phàm.

Nhưng căn cơ của Phẫn Nộ Ma Đế không tính là rất mạnh, chỉ có thiếu sót chi đạo và trung phẩm đế nguyên mà thôi, cho nên mới bị một quyền đánh bay.

Các Ma Đế còn lại cũng xuất thủ với Sở Cuồng Nhân.

“Tham Lam Chi Phệ!”

“Ngạo Tâm Quyết!”

“Ghen Ghét Chi Nhãn!”

“Thôn Thiên ám lưu! !”

Vài luồng uy áp đế đạo hoàn toàn khác biệt bạo phát, cuốn theo vô số đạo văn huyền diệu, bao trùm thiên địa, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Công kích này, đến từ bốn phương tám hướng!

Ngay cả Vạn Đạo pháp tướng cũng không thể hoàn toàn đỡ được.

“Hoàng Hỏa! !”

Sở Cuồng Nhân gầm nhẹ một tiếng, xung quanh dâng trào liệt diễm màu huyết hồng kinh khủng, Vạn Đạo pháp tướng cũng gầm nhẹ một tiếng, hai tay vung vẩy.

Hoàng Hỏa và pháp tướng chi lực cùng bạo phát!

Lại có đạo văn thiên phạt gia trì, uy lực tăng gấp bội!

Trong tiếng ầm vang, lực trùng kích kinh người nổ tung, từng đạo vết nứt không gian lan tràn ra, toàn bộ Luyện Ngục lâm, hoàn toàn vỡ nát!

Chương 668: Thần Ma âm, Thần Hoàng chiến Ma Long, Thất Tội chi lực

Trong Luyện Ngục lâm, trong một mảnh biển lửa.

Sở Cuồng Nhân thao túng Vạn Đạo pháp tướng, độc đấu bảy vị Ma Đế!

Tất cả Đế giả bí mật quan sát đều cảm thấy hô hấp trầm trọng, người này có nhiều Đạo Thể như vậy còn chưa đủ, còn có thể thao túng Hoàng Hỏa? !

Đây chính là lực lượng của Thần Hoàng a! !

Thậm chí bọn họ còn hoài nghi, có phải Sở Cuồng Nhân còn biết Niết Bàn nữa không?

Trên thực tế...

Sở Cuồng Nhân, biết!

Thần Hoàng thể cũng cho hắn năng lực niết bàn trọng sinh.

Nhưng hắn có Bất Tử chi thân, trên cơ bản không dùng đến năng lực Niết Bàn!

“Cùng tiến lên cho ta!”

Phẫn Nộ Ma Đế hét lớn một tiếng.

Nhất thời, hàng trăm triệu ma binh phía sau hắn ta điên cuồng dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân, ma khí như dòng nước lũ, khuấy động thiên địa.

Đám ma binh này có đủ chủng loại, có Ma tộc, có Long Ma, cũng có Tam Đầu Khuyển, Ma Lang... nhiều vô số kể.

Ngoại trừ chủng loại, tu vi phổ biến đều từ Tôn giả cảnh trở lên.

Thánh Nhân, Chuẩn Đế chiếm một bộ phận, đối mặt với đại quân như vậy trùng sát, ngay cả Đế giả, đoán chừng cũng quá sức.

Bảy vị Ma Đế muốn dùng chiến thuật biển người đè chết Sở Cuồng Nhân!

Nhưng đáng tiếc, Sở Cuồng Nhân trời sinh không sợ nhất chính là quần chiến!

Hắn am hiểu nhất, chính là lấy một đánh một đám!

“Cặn bã Ma giới, tới bao nhiêu giết bấy nhiêu!”

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng cười một tiếng, một đạo lôi quang từ trên người bắn ra, lôi quang bay vào trong đội quân Ma giới, chỗ đi đến, một đám ma binh đều bị sức mạnh sấm sét kinh khủng kia đụng vỡ nát.

Lôi quang trở lại trước mặt Sở Cuồng Nhân, hóa thành một thanh cổ cầm xanh thẳm.

Đế binh, Xuân Lôi!

Mười ngón tay của Sở Cuồng Nhân đặt trên dây đàn, Thần Ma bát âm, tấu vang!

Thần Ma âm, hủy thiên diệt địa mà ra.

Âm ba khủng bố mang theo đạo văn ngưng luyện thực chất khuếch tán ra, bay múa trên không trung, vô số ma binh đều bị phá nát!

Đầu Ma Khuyển, cánh tay Long Ma, binh khí phá nát, khôi giáp nhuốm máu, nội tạng lẫn vào huyết dịch không ngừng bắn ra...

Âm thanh chí tuyệt của nhân gian tạo ra cảnh tượng như trong địa ngục tu la!

Thiên Địa Thương Mang, Mãn Thành Phong Vũ, Hoàng Chung Đại Lữ...

Cầm âm của Sở Cuồng Nhân càng thêm mãnh liệt, đạo văn cầm âm vờn quanh bốn phía, không có một tên ma binh nào có thể đến gần hắn trong phạm vi mười trượng.

“Đáng chết, đáng chết!”

“Gia hỏa này có quá nhiều thủ đoạn, quần chiến không có hiệu quả, nếu muốn đánh bại hắn, chỉ có thể dựa lực lượng cường đại!”

“Ma binh, kết Ma Long trận! !”

Ngạo Mạn Ma Đế hét lớn một tiếng.

Vô số ma binh nghe thấy triệu hoán, bài binh bố trận trên không trung.

Rất nhanh, một trận pháp to lớn đã được bố trí thành, đạo văn huyền diệu lưu chuyển, hóa thành một đầu Ma Long đen nhánh dữ tợn!

“Rống! !”

Ma Long gầm lên giận dữ, phát ra âm ba khủng bố, lại đè ép cầm âm, Thần Ma Bát âm của Sở Cuồng Nhân bị trì trệ.

“Ha, trận pháp chi lực của Ma giới, Ma Long sao?”

“Vậy thử chiêu này một chút!”

Sở Cuồng Nhân đưa tay, lượng lớn Hoàng Hỏa phóng lên tận trời!

Hoàng Hỏa nương theo vô số đạo văn hội tụ trên không trung, hóa thành Thần Hoàng màu đỏ, một tiếng tiếng gào chát chúa vang vọng, vô số Ma thú cảm giác được một loại run rẩy đến từ sâu trong huyết mạch.

Đây là Thần Thú chi uy!

Hoàng Hỏa ngưng tụ thành Thần Hoàng màu đỏ va chạm với Ma Long do ma khí ngưng tụ thành trên không trung, lực trùng kích khủng bố không ngừng khuếch tán.

“Rống! !”

“Anh...”

Thần Hoàng, Ma Long chi đấu, chân trời một mảnh đỏ thẫm.

Sơn hà bốn phía điên cuồng rung chuyển.

Các Đế giả bí mật quan sát đều có chút rung động dưới lực lượng này.

“Lực lượng này, đã không phải Đế Sơ tầng thứ chín bình thường có thể so sánh được, cực hạn của gia hỏa này, rốt cuộc là ở đâu?”

“Hoặc là, rốt cuộc hắn có cực hạn hay không?”

“Làm sao hắn lại nắm giữ Thần Hoàng chi lực? !”

Ngay cả Sở Hồng cũng âm thầm kinh thán, “Hoàng Hỏa của ca ca còn mạnh hơn ta, đúng là quá lợi hại.”

Mặc dù nàng là Thần Hoàng.

Sau khi Sở Cuồng Nhân nắm giữ Thần Hoàng thể, lực lượng Hoàng Hỏa không chênh lệch với nàng, nhưng phương diện tu vi cảnh giới cao hơn, cho nên Sở Cuồng Nhân thi triển ra Hoàng Hỏa còn lợi hại hơn Sở Hồng.

Oanh, oanh, oanh...

Ma Long và Thần Hoàng giao kích càng ngày càng kịch liệt.

Bảy vị Ma Đế thấy thế, nhân cơ hội Sở Cuồng Nhân thao túng

Thần Hoàng giao chiến với Ma Long, liếc nhau, cùng xông về phía hắn.

“Ha, các ngươi đúng là biết nắm chắc cơ hội, chỉ tiếc, như vậy quá coi thường ta rồi.” Tâm niệm Sở Cuồng Nhân khẽ động, sau lưng Vạn Đạo pháp tướng động, cản lại công kích của mấy vị Ma Đế.

Sở Cuồng Nhân nhất tâm nhị dụng, vẫn ứng đối tự nhiên.

Không chỉ như thế, hắn lại tấu lên Thần Ma âm!

Trong nháy mắt âm ba khủng bố bạo phát!

Lần này, trực tiếp là Thần Ma khúc thứ tám, Đại âm Hi Thanh!

Cầm âm im ắng cuốn theo đạo văn thực chất, trong nháy mắt đánh về phía đám binh sĩ Ma tộc đang bố trị trận pháp ở nơi xa.

Mấy Ma Đế biến sắc, “Không tốt! !”

Cầm âm rơi vào đám binh sĩ Ma tộc, ầm vang nổ tung!

Vô số máu thịt của binh sĩ Ma tộc lập tức nổ tung, chân cụt tay đứt bay tứ tung, mà Ma Long đại trận bị phá hư, uy lực của Ma Long trên bầu trời giảm mạnh, lập tức bị Thần Hoàng ép xuống.

Một lát sau, Hoàng Hỏa thiêu đốt ma khí, thiêu Ma Long thành tro tàn, không chỉ như thế, Thần Hoàng rít lên một tiếng, đầu nhập vào đại quân Ma tộc, ầm vang nổ tung, vô tận Hoàng Hỏa tuôn ra bốn phía.

Tiếng hét thảm vang lên, vô số binh sĩ Ma tộc hóa thành tro tàn!

“Đáng chết!”

Sắc mặt bảy vị Ma Đế trở nên vô cùng khó coi.

Cầm âm, Hoàng Hỏa, ma binh bình thường dường như chạm vào là chết.

Hàng trăm triệu ma binh bị Sở Cuồng Nhân luân phiên giết chóc, tổn thất gần nửa, nhìn lại đối phương, lông tóc không tổn hao gì! !

“Gia hỏa này, đúng là kẻ địch trời sinh của Ma giới!”

“Chẳng lẽ Ma giới thật sự không làm gì được gia hỏa này sao?”

Các Ma Đế nghiến răng nghiến lợi.

Ma binh thì vô cùng hoảng sợ!

“Chư vị, còn nhớ đến Thất Tội chi lực không?”

Lúc này, Ngạo Mạn Ma Đế hít sâu một hơi nói.

Các Ma Đế nghe vậy, biến sắc.

“Ngươi điên rồi!” Phẫn Nộ Ma Đế gầm nhẹ một tiếng.

“Ta không điên, hiện tại muốn đối phó người này, cũng chỉ có thể dùng một chiêu này, mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng, đáng để thử một lần!”

Ngạo Mạn Ma Đế kiên định nói.

Mấy vị Ma Đế nghe vậy, sắc mặt không ngừng thay đổi, giống như đang do dự.

“Một chiêu này, chúng ta chưa từng có thử qua!”

“Vậy hôm nay, chính là cơ hội tốt nhất!”

“Thử!”

Phẫn Nộ Ma Đế cắn răng nói.

“Vậy thì tới đi.”

Trong mắt mấy người Ghen Ghét Ma Đế, Tham Lam Ma Đế lộ ra vẻ kiên quyết, ngay sau đó, bảy người đứng cùng một chỗ.

Sở Cuồng Nhân ở một bên thấy vậy, Vạn Đạo pháp tướng sau lưng đánh ra một quyền, nhưng lúc này lại thây trên người bảy vị Ma Đế tràn ngập một cỗ ba động quỷ quyệt, thế mà lại bức lui Vạn Đạo pháp tướng.

Bảy vị Ma Đế hóa thành bảy đạo hắc quang giao hội trên không trung, đã hóa thành một vòng sáng màu đen to lớn, phía trên có đạo văn lưu chuyển, mơ hồ trong vòng sáng còn có một bóng người đang nhấp nhô.

“Đây là, đây là... Thất Tội chi lực!”

Một tên Ma tộc lâu năm nuốt ngụm nước nọt nói.

Các Ma tộc còn lại kinh hô không thôi.

“Trong truyền thuyết, lực lương của bảy vị Ma Đế bắt nguồn từ chư thần, mà lực lượng của bọn họ có thể dung hợp với nhau, sau khi dung hợp sẽ tạo thành lực lượng hoàn toàn mới, được gọi là Thất Tội chi lực! ! Chuyện này lại là thật!”

“Thất Tội chi lực, đây chính là lực lượng tiếp cận thần! !”

Sở Cuồng Nhân có chút hứng thú, nhìn vòng sáng màu đen kia, “Gần thần chi lực sao? Có ý tứ, nhìn xem các ngươi có thể lật ra sóng gió gì.”

Chương 669: Chiến Thất Tội, cưỡng ép ma khí nhập thể, Đế giả viên mãn

Trong vòng sáng màu đen có một bóng người lưu động.

Một cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ, vượt xa Đế Sơ tầng thứ chín từ trong đó lao ra, ép tới không gian bốn phía đều lõm xuống.

Trong phạm vị trăm ngàn dặm, đều bị rung động!

Ngay sau đó, trong vòng sáng màu đen có một cánh tay duỗi ra, toàn bộ vòng sáng hóa thành ánh sáng nhanh chóng tiêu tán, lộ ra một bóng người thon dài.

Đó là một nam tử dáng dấp vô cùng yêu mị, mái tóc dài màu tím, trên người mặc một kiện áo giáp màu đen, tay cầm trường đao, uy áp đế đạo trên người giống như thủy triều, từng cơn sóng liên tiếp khuếch tán.

Tất cả sinh vật đến từ Ma giới đều không tự chủ được sinh ra một cỗ thần phục, muốn quỳ trên mặt đất quỳ bái.

“Thất Tội, đây chính là Thất Tội chi lực sao?”

“Quả nhiên rất mạnh!”

Nam tử yêu mị đứng lơ lửng trên không, cảm nhận ma khí mênh mông trong cơ thể mình, trên mặt nở nụ cười vui mừng.

Sở Cuồng Nhân ở một bên nhìn, Động Tất Chi Nhãn vận chuyển, “Lực lượng của bảy vị Ma Đế dung hợp, được chư thần chi lực gia trì…”

“Hiện tại, ta nên xưng hô với ngươi thế nào đây? Ngạo Mạn, Tham Lam, Phẫn Nộ?” Sở Cuồng Nhân có chút trêu đùa nói.

“Thất Tội! Ta là Thất Tội!”

Nam tử yêu mị Thất Tội ngạo nghễ nói.

Hắn ta nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt hoàn toàn lạnh lẽo, giống như đang nhìn một người chết, không có chút tình cảm nào.

Chỉ thấy hắn ta vừa sải bước ra, trong chớp mắt đã đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, trường đao trong tay hóa thành một đạo hồ quang màu đen, bỗng nhiên chém ra.

Trường kiếm trong tay Sở Cuồng Nhân cũng chém ra.

Keng một tiếng.

Đao kiếm tấn công, kình khí và đạo văn bay múa bắn phá!

Sở Cuồng Nhân lại bị đánh lui.

Phía sau hắn, Vạn Đạo pháp tướng cũng đánh ra một quyền, pháp tướng chi lực mênh mông hội tụ, giống như một cỗ phong bạo diệt thế khóa chặt Thất Tội.

“Ngươi cho rằng, pháp tướng chi lực này của ngươi còn hữu dụng sao?”

Thất Tội cười ha ha một tiếng, lại lần nữa chém ra một đao.

Đao quang màu đen gào thét ra, xé rách phong bạo, cứ thế đẩy lui pháp tướng, nhưng ngay sau đó, có một cỗ đạo văn huyền diệu khó giải thích vượt qua hư không, rơi trên người hắn ta, đánh hắn ta thổ huyết bay ngược lại.

“Lại là cỗ lực lượng này? !”

“Đây rốt cuộc là thứ gì?” Thất Tội nhìn quanh người Sở Cuồng Nhân lưu chuyển đạo văn thiên phạt, ánh mắt trầm xuống, vô cùng kiêng kỵ.

Sau khi hóa thành Thất Tội, hắn ta cảm giác, lực uy hiếp cuat đạo văn thiên phạt đối với mình, đúng là chỉ có tăng lên chứ không giảm đi! !

Sở Cuồng Nhân cũng nhận ra điểm này, “Thất Tội chi lực, nói trắng ra chính là chư thần chi lực, nhưng đạo văn thiên phạt của ta lại có thể khắc chế chư thần, mà Thất Tội, đúng lúc cũng là đối tượng bị khắc chế.”

Hắn quyết định, sau khi trở về phải nghiên cứu đạo văn thiên phạt này thật tốt, hắn có cảm giác, tương lai thứ này sẽ có tác dụng rất lớn với hắn.

Nhất là trên phương diện đối phó chư thần.

“Mặc dù ngươi có đạo văn cổ quái này, nhưng bây giờ, chênh lệch giữa ta và ngươi rất lớn, ngươi đã định trước không thể sống qua hôm nay!” Thất Tội lạnh lùng nói, sát ý đối vưoi Sở Cuồng Nhân càng thêm mãnh liệt.

“Chênh lệch tu vi sao? Vậy còn rất khó nói!”

Niệm lực của Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên phun trào, không trung, lập tức có lượng lớn đường vân huyền diệu hiện lên, ngưng tụ thành một tấm phù văn to lớn màu sắc rực rỡ.

“Cửu Long Thần Biến!”

Cửu Long Thần Biến phù hiện, ma khí vô tận ở bốn phía điên cuồng dũng mãnh lao về phía phù văn, hóa thành Ma Long chín đầu dữ tợn gào thét ra! !

Sắc mặt Thất Tội thay đổi, “Ngươi muốn làm gì? !”

Sở Cuồng Nhân không nói gì, nhưng Ma Long chí đầu dữ tợn đã lao về phía hắn, nhanh chóng dung nhập vào trong cơ thể hắn.

“Ngươi điên rồi! Dám hấp thụ ma khí!”

Thất Tội không dám tin nói.

Không chỉ hắn ta, các Đế giả khác cũng bị hù dọa.

Ma khí không giống linh khí trong Thương Khung tinh, không phải sinh vật Ma giới thì ma khí giống như khí độc, hút một chút cũng có hại.

Nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân dám hút nhập ma khí vào cơ thể! !

Trong mắt mọi người, chuyện này không khác nào đang tự tìm đường chết!

“Ta biết đạo phù văn này của hắn, người này có thể dựa vào linh khí thiên địa hóa thành long khí, sau đó cưỡng ép tăng cao tu vi!”

“Nhưng như vậy thì thế nào, hiện tại cưỡng ép hấp thu là ma khí, đối với Nhân tộc mà nói, căn bản là vô dụng.”

“Trong Ma giới lĩnh vực, khắp nơi đều là ma khí, có bao nhiêu linh khí cung cấp cho hắn hấp thu chứ, hắn chết chắc.”

Chuyện xảy ra tiếp theo càng khiến mọi người kinh ngạc đến rách cả mí mắt.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân cưỡng ép hấp thu ma khí vào cơ thể chẳng những không như mọi người tưởng tượng, lộ ra vẻ không thích ứng.

Ngược lại, khí tức của hắn còn đang liên tục tăng lên! !

Đế Sơ tầng thứ năm, Đế Sơ tầng thứ sáu…

Đế Sơ tầng thứ bảy! !

Được Cửu Long Thần Biến phù gia trì, tu vi của Sở Cuồng Nhân tăng lên ba tầng, một lần hành động đạt đến Đế Sơ tầng thứ bảy! !

Cũng chính là Đế giả viên mãn!

Tình cảnh này, khiến tất cả mọi người đếu há miệng trừng mắt.

“Thứ kia rốt cuộc là phù gì? Lại có uy lực như vậy!”

“Vì sao hắn có thể hấp thu ma khí?”

Các Đế giả rung động, không hiểu.

Thất Tội càng cảm nhận được một cỗ áp lực cực lớn.

Sở Cuồng Nhân cảm giác lực lượng trong cơ thể mình tăng vọt, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng, “Coi như không tệ.”

Cửu Long Thần Biến phù là phù văn cấp truyền thuyết.

Tu vi của hắn mạnh lên, uy lực cũng sẽ tăng lên tương ứng.

Dựa vào tu vi bây giờ của hắn thi triển đi ra, đã khiến hắn đột phá ba cảnh giới, trở thành Đế giả viên mãn!

Còn chuyện hấp thu ma khí nhập thể…

Đối với Sở Cuồng Nhân mà nói căn bản không phải vấn đề.

Ma khí, nói trắng ra cũng là một loại năng lượng kỳ dị mà thôi.

Bản thân hắn nắm giữ Thiên Địa Hồng Lô Thể, có thể hấp thu các loại năng lượng kỳ dị giữa thiên địa, ma khí linh khí, với hắn mà nói đều không khác biệt!

“Đến, chúng ta tiếp tục!”

Sở Cuồng Nhân nhìn Thất Tội, từ tốn nói.

Côn Ngô Kiếm chém ra, chính là vô địch pháp!

Dị tượng nhật nguyệt điên đảo, tinh thần vẫn lạc ầm vang bạo phát!

Trong vô địch pháp ẩn chứa đạo văn thiên phạt, hình thành tác dụng khắc chế với Thất Tội, khiến hắn ta cảm thấy rất áp lực.

“Ngạo Mạn Chi Trảm!”

Thất Tội đưa tay chém ra một đao, va đập với vô địch pháp.

Nhưng lực lượng khổng lồ khiến Thất Tội bay ngược ra ngoài mấy chục trượng, thân thể run rẩy kịch liệt, Thất Tội chi lực mơ hồ có kết quả tán loạn.

“Ta không tin!”

“Ghen Ghét Chi Nhãn!” Trong mắt Thất Tội bắn ra một đạo ma quang doạ người, dường như xuyên thủng hư không, bắn về phía Sở Cuồng Nhân.

“Thiên chi lốc xoáy!”

Trong lòng bàn tay Sở Cuồng Nhân có đạo văn lưu chuyển, ngưng tụ thành lốc xoáy.

Ma quang bị lốc xoáy hấp thu, tan rã, sau đó bắn lại, Thất Tội không nghĩ đến kết quả này, lại lần nữa bị oanh lui.

“Tham Lam Chi Phệ! Phẫn Nộ Chi Quyền!”

Thất Tội lại lần nữa ra chiêu, ma khí cuồn cuộn hóa thành một đầu cự xà màu đen, quyền ảnh to lớn, một trái một phải gào thét về phía Sở Cuồng Nhân.

“Phá cho ta!”

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, Vạn Đạo pháp tướng sau lưng đưa tay, cuốn theo đạo văn đánh ra, nhiều loại lực lượng Đạo Thể đánh nát cự xà và quyền ảnh.

“Đáng giận, đáng giận!”

“Sắc Dục Chi Đao!”

Sắc mặt Thất Tội âm trầm như nước, thôi động chiêu mạnh nhất của mình.

Một đao trảm xuống, bốn phía trở nên mờ ảo, một đám nữ tử yêu mị từ trên không trung bay múa về phía Sở Cuồng Nhân.

Những nữ tử này hoặc cười, hoặc giận, hoặc u oán…

Mỗi người đều thiên tư quốc sắc, đủ khiến người ta thần hồn điên đảo.

Ngay cả đám Đế giả bí mật quan sát cũng không nhịn được hoảng hốt, cảm giác tim đập vô cùng nhanh.

Bởi vì phía sau đám nữ tử yêu mị này, còn có một thanh đao ảnh khổng lồ theo sát, một khi bị cảnh sắc trước mắt mê hoặc, thanh đao này sẽ thừa dịp ngươi thất thần, chém người thành hai nửa!

Trên đầu chữ sắc có cây đao!

Nhưng ánh mắt Sở Cuồng Nhân vẫn thư thái, lại không bị ảnh hưởng chút nào, “Chỉ là chút hồng phấn khô lâu, cũng muốn làm loạn đạo tâm của ta? ! Phá cho ta!”

Chương 670: Diệt giết Ma Đế, giết vào Ma giới, nhân kiếp

“Chỉ là một số hồng phấn khô lâu, cũng muốn làm loạn đạo tâm của ta?”

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng.

Hắn có Bàn Thạch Đạo Tâm, khó mà rung chuyển.

Chỉ thấy hắn khẽ quát một tiếng, đưa tay, mấy cỗ lực lượng cứu cực đế nguyên, hoàn mỹ chi đạo, đạo văn thiên phạt lập tức bạo phát!

Sau lưng Vạn Đạo pháp tướng ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, một quyền đánh ra! !

Đạo Thể chi lực giống như dòng lũ lớn đổ xuống!

Ầm! !

Hư không đột nhiên nổ tung!

Dưới một kích này, đám nữ tử kia đều bị phá nát, đao quang to lớn phía sau cũng bị phá nát từng khúc, hóa thành vô số ánh sáng.

Đồng tử Thất Tội co rụt lại, cứ thế nhận lấy một kích này!

Trong tiếng ầm vang, thân thể Thất Tội nổ tung tại chỗ!

Bảy đạo quang mang bắn ra, một lần nữa hóa thành bảy vị Ma Đế té lăn trên đất, trong mắt phủ đầy hoảng sợ nhìn Sở Cuồng Nhân.

“Tại sao có thể như vậy, Thất Tội chi lực cũng không phải đối thủ của hắn!”

“Thực lực của hắn, lại mạnh mẽ đến như vậy!”

“Đáng chết…”

Tâm tình đám người Ngạo Mạn Ma Đế có chút hỏng mất.

Liên tiếp hai lần!

Bọn họ liên tiếp hai lần thua trong tay cùng một người, hơn nữa còn là bảy người đồng loạt ra tay, dùng tất cả thủ đoạn cũng không thể tổn thương đối phương.

Bọn họ cảm giác, người trước mắt này chính là khắc tinh trong sinh mạng của bọn họ.

Là kẻ địch vốn có của Ma giới!

“Chết!”

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, Vạn Đạo pháp tướng sau lưng khóa chặt Lười Biếng Ma Đế, một quyền đánh ra, cứ thế oanh bạo thân thể đối phương!

“Đi! !”

Ngạo Mạn Ma Đế thấy thế, hét lớn một tiếng, mấy vị Ma Đế cũng không dám ở lâu, phóng về phía thông đạo Ma giới sau lưng.

Vô số ma binh nuốt nước bọt, chạy trối chết! !

“Ha, các ngươi có thể chạy đi đâu?”

“Ma giới sao? !”

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng.

Trên người hắn có lượng lớn Hoàng Hỏa màu đỏ thẫm thiêu đốt.

Hoàng Hỏa đi qua, vô số ma binh hóa thành tro tàn.

“Đáng giận, Ngạo Tâm Quyết!”

“Tham Lam Chi Phệ!”

Mấy vị Ma Đế liên thủ đánh ra một kích, đánh lui Sở Cuồng Nhân, sau đó phi thân chạy về Ma giới, dáng vẻ không hề có phong phạm của Đế giả.

Vô cùng chật vật!

Các ma binh cũng đang trốn chạy, không dám quay đầu nhìn lại.

Hàng trăm triệu ma binh cộng thêm bảy vị Ma Đế, lại bị một mình Sở Cuồng Nhân đánh tan! !

Chiến tính hung hãn này khiến tất cả Đế giả tận mắt nhìn thấy đều không thể tin được, đế niệm không kịp phản ứng.

“Quá kinh khủng, người này quá kinh khủng.”

“Chiến lực như vậy, gia hỏa này, thật sự là một tân đế? Vô số Đế giả sống bao nhiêu năm cũng không khủng bố như hắn a!”

“Gia hỏa này… Đáng sợ!”

“Trải qua trận chiến này, người này đã triệt để nổi danh trong nhóm Đế giả, sau này sẽ không có Đế giả nào dám tuỳ tiện xem nhẹ hắn.”

Đế niệm của các Đế giả trao đổi, không khỏi sợ hãi than.

Nhưng, tiếp theo, Sở Cuồng Nhân lại làm ra hành động khiến bọn họ cảm thấy rất bất ngờ!

“Các ngươi cho rằng trốn vào Ma giới là xong sao? Ta đã nói, hôm nay ma tộc buông xuống nhân thế, một tên cũng không thể sống! !”

Sở Cuồng Nhân nhìn đám ma binh không ngừng chạy vào thông đạo Ma giới, cười lạnh một tiếng, ngay sau đó, hắn cũng lao về phía thông đạo ma giới!

Vạn Đạo pháp tướng đi đến đâu, long trời lở đất đến đó!

Sở Cuồng Nhânm trước mắt bao người, một người vọt vào thông đạo Ma, lấy sức một mình giết tới sào huyệt Ma giới! !

“Gia hỏa này… Điên rồi! !”

Tất cả Đế giả đều trợn mắt há hốc mồm.

Lấy sức một mình giết vào Ma giới!

Chuyện như vậy, bọn họ đến nghĩ cũng không dám nghĩ a!

Chuyện này cần khí phách bao lớn a!

… …

Ma giới, bầu trời màu đỏ sậm như bị máu tươi phủ lên.

Vô số ma binh theo vọt vào thông đạo Ma giới, hoảng hốt chạy bừa, bắt đầu đào vong, dường như sau lưng có hồng thủy mãnh thú nào đó.

Không, người phía sau còn khủng bố hơn hồng thủy mãnh thú mười triệu lần! !

Oanh! !

Một bóng người bước vào thông đạo Ma giới, lượng lớn ngọn lửa màu đỏ ngòm gào thét trong hư không, dũng mãnh lao về bốn phía.

Từng đoàn hỏa diễm nổ tung, lập tức có một mảng lớn ma binh chết đi.

Người tới bạch y tóc đen, tay cầm trường kiếm bạch ngọc, sau lưng có pháp tướng đỉnh thiên lập địa, xung quanh có Hoàng Hỏa huyết sắc bao trùm.

Sở Cuồng Nhân nhìn bốn phía, nhìn thoáng qua bầu trời đỏ sậm của Ma giới, nhếch miệng, “Cảnh tượng này, thật đúng khó coi a.”

Đế niệm của hắn phun trào, bắt đầu tìm kiếm vị trí của mấy vị Ma Đế đã trốn về Ma giới, rất nhanh, hắn đã khóa chặt hai người trong đó.

Là Phẫn Nộ Ma Đế và Ghen Ghét Ma Đế.

Không Gian Bàn Vận Thuật thi triển, hắn biến mất tại chỗ.

Lúc xuất hiện lần nữa, đã đi tới trên đầu hai vị Ma Đế, trên người tràn đầy sát ý.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi quá phận, lại dám đơn thương độc mã giết tới Ma giới!” Phẫn Nộ Ma Đế hét lớn.

“Ngươi thật sự muốn làm tuyệt như thế sao? !”

Ghen Ghét Ma Đế âm lãnh nói.

“Buồn cười, lúc trước các ngươi xâm lấn Thương Khung tinh, hiện tại lại nói ta làm tình tuyệt, hôm nay nếu không giết đến Ma giới long trời lỡ đất, Ma giới còn tưởng rằng Nhân tộc ta dễ bắt nạt! !”

Sở Cuồng Nhân lớn tiếng nói, sát khí trên người giống như đã ngưng tụ thành thực chất.

Không hai lời, hắn đưa tay tấn công mạnh!

Vạn Đạo pháp tướng đập ra một quyền, quyền phong kinh khủng trực tiếp đánh mười mấy dãy núi xung quanh thành mảnh nhỏ, giống như cảnh tượng tận thế.

Bảy vị Ma Đế liên thủ cũng không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân, đừng nói đến bây giờ chỉ có hai người Phẫn Nộ Ma Đế, Ghen Ghét Ma Đế.

Hai người hao tổn toàn lực cũng chỉ tranh thủ được một chút thời gian.

Chỉ chốc lát, hai đại Ma Đế bị pháp tướng oanh thành mảnh nhỏ!

“Còn bốn người!”

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng, đế niệm phun trào, lướt qua hơn phân nửa Ma giới, vô số tin tức giống như thủy triều điên cuồng vọt tới.

Nhưng làm thế nào cũng không tìm được tin tức của bốn vị Đế giả còn lạu.

“A, ta xem các ngươi có thể ẩn giấu tới khi nào!”

Bóng người hắn lóe lên, biến mất trên không trung.

Khi xuất hiện lại, đã đi tới trên bầu trời một tòa thành trì lớn, ở chỗ này, tồn tại vô số ma vật.

Trong thành, còn có một cung điện vô cùng huy hoàng.

Đây là Ma Đế thành, là thành trì Ma Đế ở lại, mà tòa cung điện kia, chính là Đế Cung của Ma Đế.

Trên không trung Tham Lam Đế Cung, vô số thân tín người thân của Tham Lam Ma Đế đều hoảng sợ tụ tập lại một chỗ, nhìn Sở Cuồng Nhân trên không trung, vô cùng sợ hãi.

Sát khí doạ người như thế, đủ khiến Đế giả nghe tin đã sợ mất mật.

Đừng nói đến chuyện phần lớn những người này là tồn tạo dưới Đế giả.

Sở Cuồng Nhân đưa tay, pháp tướng sau lưng liền hung hăng đánh một quyền về phía Tham Lam Đế Cung, quyền phong mênh mông phá hủy một tòa Đế Cung.

Phòng ốc sụp đổ, Đế Cung vỡ tan…

Vị trí vốn có của Đế Cung, hiện tại chỉ còn lại một cái hố lớn!

Và… Tàn thi thịt vụn đếm mãi không hết!

“A a a a, Sở Cuồng Nhân, ta muốn giết ngươi!”

Trong hố, một bóng người vọt ra.

Chính là Tham Lam Ma Đế.

Hắn ta trở lại Đế Cung lánh nạn, không ngờ Sở Cuồng Nhân dám giết đến nơi đây, ngay cả thủ hạ, người thân của hắn ta cũng chết một đống lớn.

Lúc này hắn ta cũng không thể tránh, chỉ có thể kiên trì ứng chiến!

“Chết cho ta, Tham Lam Chi Phệ! !”

“Hừ, ngươi chết đi!”

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng, Vạn Đạo pháp tướng chi lực sau lưng ầm vang bạo phát, Tham Lam Ma Đế, bị hắn cứ thế oanh bạo.

Sau khi diệt sát Tham Lam Ma Đế, Sở Cuồng Nhân bắt chước làm theo, giết đến mấy Ma Đế Đế Cung khác, trắng trợn giết hại.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Ma giới đều bao phủ trong gió tanh mưa máu.

Vô số Ma tộc bị một tên Nhân tộc giết đến sợ hãi!

Một ngày này, được Ma giới gọi là… Ngày Nhân kiếp! !

Tên như ý nghĩa, kiếp nạn này của Ma giới là do một tên Nhân tộc!

Chương 671: Thu thập tàn cục, ngươi có ý

kiến gì không?

Ma giới, bầu trời màu đỏ sậm, lâu dài không thay đổi.

Sở Cuồng Nhân trắng trợn giết mổ trong Ma giới ba ngày, ngoại trừ Ngạo Mạn Ma Đế không biết tung tích ra, sáu vị Ma Đế khác đã bị hắn chém giết, toàn bộ Ma giới, bị một mình hắn giết đến sợ hãi.

Sau khi làm xong tất cả, Sở Cuồng Nhân liền rời Ma giới.

Phía sau hắn, vô số Ma tộc run lẩy bẩy.

Sau khi hắn rời đi, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt sống sót sau tai nạn.

“Quá kinh khủng, ba ngày này giống như ác mộng, từ khi Ma giới thành lập đến nay, chưa bao giờ có thời khắc như thế.”

“Tại sao lại có Nhân tộc đáng sợ như vậy?”

“Bảy vị Ma Đế, người thì chết, kẻ thì biến mất, toàn bộ Ma giới bị một tên Nhân tộc mà phát sinh biến động cực lớn.”

“Nhân thế, đã nguy hiểm như thế sao?”

“Người này giết trọn vẹn ba ngày ba đêm, cao thủ, quân đội của Ma giới đều bị một mình hắn giết tuyệt, nếu Ma giới lại lần nữa buông xuống nhân thế, chỉ có tập kết ra một đội quân không ra gì thôi.”

Vô số Ma tộc nghị luận ầm ĩ, tâm tình vẫn còn hoảng sợ.

Một bên khác.

Trên một ngọn núi huyết sắc, Ngạo Mạn Ma Đế nhìn thông đạo Ma giới trên bầu trời, trong mắt lộ ra oán giận cực hạn.

Và.. Nồng đậm sợ hãi!

Hắn ta hận a!

Ba ngày nay Sở Cuồng Nhân giết hại thế nào, thật ra hắn ta đều thấy rõ, nhưng không dám có bất cứ động tác gì, ẩn trốn cẩn thận.

Cho dù Sở Cuồng Nhân đích thân tới Đế Cung, hủy Đế Cung, đồ sát quân đội, cấp dưới của hắn ta, hắn ta cũng không dám lên tiếng, không dám động.

Bởi vì hắn ta biết.

Chỉ cần hắn ta xuất hiện, kết cục của hắn ta chỉ có một! !

Nhất định phải chết!

Hắn ta phải sống!

Chỉ có còn sống, hắn ta mới có cơ hội báo thù!

“Sở Cuồng Nhân, ngươi đã giẫm đạp lên tôn nghiêm, ngạo khí, tất cả của ta, khiến ta mất hết thể diện, một ngày nào đó, ta muốn ngươi phải hoàn trả gấp mười gấp trăm lần, dù có phải trả đại giới vô cùng thê thảm đau đớn, ta cũng không tiếc! !” Ngạo Mạn Ma Đế phát ra một tiếng gầm đè nén.

Ma khí khủng bố từ trên người hắn ta tuôn ra.

Cả tòa sơn phong huyết sắc lập tức hóa thành tro tàn!

Hắn ta dần dần bình phục nỗi lòng, sau đó nhìn về chỗ sâu trong Ma giới, ánh mắt lấp lóe hai lần, “Muốn đối phó Sở Cuồng Nhân, chỉ có dựa vào lực lượng của chư thần, Địa Ngục, nơi cấm kị lớn nhất của Ma giới!”

“Chỉ có chỗ đó, ta mới có thể tìm được cơ hội!”

…

Thương Khung tinh, trong Luyện Ngục lâm.

Sở Cuồng Nhân bước ra thông đạo Ma giới, toàn thân áo trắng vẫn không nhiễm trần thế như cũ, nhưng trên người lại tràn ngập sát khí giống như hóa thành thực chất.

Liên tục ba ngày giết hại, không phải đùa giỡn.

Sở Cuồng Nhân đã không nhớ mình đã giết bao nhiêu sinh vật Ma giới.

Một trăm triệu, hai trăm triệu?

Chuyện này không quan trọng.

Quan trọng nhất chính là, qua trận chiến này, trong thời gian ngắn Ma giới không thể nào tập kết đủ số lượng binh sĩ đến xâm nhập Thương Khung tinh.

Chỉ bằng điểm này, Sở Cuồng Nhân cảm thấy, bản thân có gánh vác sát nghiệp lớn hơn hay tội nghiệt ngập trời, cũng đáng.

“Hắn đi ra rồi? !”

“Sát khí như vậy, rốt cuộc hắn đã giết bao nhiêu a? !”

“Trời ạ...”

Tất cả Đế giả nhìn Sở Cuồng Nhân từ trong vòng xoáy Ma giới đi ra, đồng tử co rụt lại, bị sát khí trên người đối phương hù dọa.

Đám người Mộ Dung Hiên vẫn chờ bên ngoài lộ ra sắc mặt vui vẻ.

Sở Cuồng Nhân không sao, bọn họ đều nhẹ nhàng thở ra.

Trong Luyện Ngục lâm.

Sở Cuồng Nhân cảm giác được Ma giới lĩnh vực còn chưa hoàn toàn biến mất, lông mi cau lại, sau đó hắn đưa đánh một quyền lên bầu trời

Ầm vang một tiếng, bầu trời chấn động.

Một quyền này dường như đánh vào bích chướng nào đó, hư không nổ tung, bảy khối thiết lệnh màu đen từ trên không trung rơi xuống.

Ma giới lĩnh vực, trong nháy mắt biến mất.

Sở Cuồng Nhân một tay bắt bảy khối thiết lệnh giữa không trung.

“Đây là vật xây dựng thành Ma giới lĩnh vực sao?”

Sở Cuồng Nhân vuốt thiết lệnh, lộ ra vẻ tò mò.

Trên bảy khối thiết lệnh này có khắc danh hiệu của bảy vị Ma Đế, tràn ngập đạo văn huyền diệu và từng đợt năng lượng quỷ quyệt không hiểu.

Đó là một loại lực lượng hoàn toàn khác biệt Đế khí.

Lực lượng này, Sở Cuồng Nhân có chút quen thuộc.

Giống như đã từng gặp ở đâu.

Hắn nghĩ tới, hắn đã từng cảm nhận được khí tức lực lượng tương tự như vậy trên người Quang Minh Chi Thần, Hắc Ám Chi Thần.

“Đây chính là cái gọi là... Thần lực sao?”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Thần lực, lực lượng Thần Linh sử dụng.

Hắn thu lại bảy khối thiết lệnh, chuẩn bị ngày sau nghiên cứu, mặt khác, lần này đến Ma giới một phen giết hại, hắn cũng thu hoạch không ít, sau khi về Huyền Thiên tông, chỉ sợ phải tốn một đoạn thời gian để chỉnh lý.

Ngay sau đó, Sở Cuồng Nhân giống như nghĩ đến cái gì, trong mắt lướt qua một vệt băng lãnh, “Các Đế giả, đi ra thu thập tàn cục cho ta!”

Giọng nói của hắn không lớn.

Nhưng mỗi Đế giả lại nghe được rõ ràng.

Có điều các Đế lại chậm chạp không có động tĩnh.

Sở Cuồng Nhân khẽ cau mày, quát lạnh nói: “Thế nào, chẳng lẽ còn muốn ta đi mời một đám các ngươi sao? !”

Lần này ngữ khí tăng thêm không ít, bầu trời oanh một tiếng, có một tia chớp bạo phát, dường như thiên uy cuồn cuộn, thương khung tức giận!

Các Đế giả nhìn Sở Cuồng Nhân trên người tràn đầy sát khí, không khỏi rùng mình một cái, không hoài nghi chút nào, nếu đối phương thật sự đến tìm bọn họ, vậy bọn họ tuyệt đối không có quả ngon để ăn.

Sưu, sưu, sưu...

Từng đạo lưu quang từ đằng xa lướt đến, đi vào Luyện Ngục lâm.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi gọi chúng ta tới đây làm gì?”

Đế giả lân tộc Bắc Minh Huyền Sắc hừ nhẹ một tiếng nói.

Sở Cuồng Nhân ánh mắt lạnh lẽo, đưa tay đánh ra một quyền, quyền phong kinh khủng khiến sắc mặt Bắc Minh Huyền Sắc đại biến, thôi động toàn lực chống cự, nhưng vẫn bị một quyền này đánh bay ra ngoài mấy trăm trượng.

Ngực hắn ta khó chịu, không nhịn được trực tiếp thổ huyết.

“Gọi các ngươi đến, ngươi còn không tình nguyện sao?”

“Sở Cuồng Nhân, ngươi đừng quá làm càn.”

“Thế nào, ta làm càn, ngươi dám có ý kiến không? !”

Sở Cuồng Nhân băng lãnh nói.

Trong mắt hắn lộ ra lãnh ý sát khí khiến Bắc Minh Huyền Sắc không tự chủ được nổi cả da gà, da đầu như muốn nổ tung.

Hắn ta đứng tại chỗ, sắc mặt tái xanh.

“Ta hỏi ngươi đó, tai ngươi điếc sao? Trả lời ta, ngươi dám có ý kiến không? !” Sở Cuồng Nhân chợt quát lên.

Đế giả đến đây đều giật mình kêu lên.

Khá lắm, đường đường là Đế giả, bây giờ chỉ thiếu nước chỉ vào mũi mắng thôi.

Trong lòng Bắc Minh Huyền Sắc vô cùng biệt khuất.

Nói thế nào hắn ta cũng là Đế giả a!

Hắn ta cũng muốn mặt mũi!

Trước mặt nhiều người như vậy, bảo hắn ta nén giận thế nào? !

Hắn ta cắn răng, “Không dám.”

“Giọng quá nhỏ, ngươi chưa ăn cơm sao?”

“Không dám! !”

Bắc Minh Huyền Sắc mặt đỏ lớn tiếng nói.

Hắn ta sợ!

Sở Cuồng Nhân đồ giết Ma tộc, lực bại bảy đại Ma Đế còn rõ mồn một trước mắt, cho dù hắn ta không cam lòng đến đâu, cũng chỉ có thể kìm nén.

Bên cạnh, Mộ Dung Hiên cảm khái, khiến một vị Đế giả biệt khuất đến tình trạng này, việc này, cũng chỉ có chưởng môn mới làm ra được.

Các Đế giả còn lại cũng trợn mắt há hốc mồm.

Sở Cuồng Nhân hỏi ngươi, ngươi lại không dám, thể diện của Đế giả đâu?

“Vậy các ngươi, có ý kiến gì không?”

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân đảo qua đám Đế giả còn lại, từ tốn nói.

Người bị hắn nhìn đến cũng không dám đối mặt.

“Không có, không có.”

“Không dám...”

Một người, ép tới một đám Đế giả không có chút tính khí nào.

Cùng là tân đế, Mộ Dung Hiên, Lam Vũ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ sùng bái, ngay cả Tử Võ Cực cũng không nhịn được vô cùng kính nể.

Cùng là tân đế, chênh lệch này, làm sao lại lớn như vậy?

Chương 672: Thiên Tôn không có quyền xử trí hắn, bái kiến thiên hình giả

Trong Luyện Ngục lâm.

Sở Cuồng Nhân lấy sức một mình ép tới chúng đế không có chút tính khí nào.

Sau đó, hắn thản nhiên nói với mọi người: “Hiện tại, ta muốn phong ấn lại thông đạo Ma giới một lần nữa, ta cần một đấm kiếm khí, nhất là trường Kiếm Đế binh, hiện tại, các ngươi giao kiếm trên người ra đi.”

Một số Đế giả không có kiếm khí thì không cảm thấy cái gì

Một số Đế giả có kiếm khí thì bất mãn.

“Dựa vào cái gì phải dùng kiếm của chúng ta?”

“Đúng đấy, Thương Khung tinh lớn như vậy, chẳng lẽ không tìm ra mấy thanh kiếm để phong ấn thông đạo Ma giới sao? Không phải ngươi đang trả thù chứ?”

“Không sai, có phải ngươi cảm thấy chúng ta phân địa bàn quá nhỏ cho ngươi, nên hiện tại muốn trả thù không?”

Đối mặt với nghi ngờ của một đám Đế giả, Sở Cuồng Nhân vẫn rất bình tĩnh.

Nhưng khí tức trên người lại càng thêm lạnh lẽo.

“Ma giới xâm lấn, không thấy các ngươi ra lực gì, hiện tại muốn

Đế binh trên người các ngươi phong ấn thông đạo Ma giới, các ngươi lại ra sức khước từ, các ngươi muốn ta chủ động đoạt đúng không?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi đừng làm mọi chuyện quá tuyệt tình, tất cả mọi người đều ở Thương Khung tinh, cúi đầu không thấy nhưng ngẩng đầu đều thấy nhau.”

Một vị Kiếm Đế ngữ khí bất thiện nói.

Hắn ta là Vân Thanh Kiếm Đế.

Trong đám Đế giả đến Thương Khung tinh, luận kiếm đạo, hắn ta đứng thứ hai, không ai dám xếp số một, tu vi cực cao không kém gì Hóa Tinh Đại Đế.

Nhưng lúc này Sở Cuồng Nhân nhìn về phía hắn ta, trong mắt tràn đầy khinh thường, “Một lần cuối cùng, giao kiếm, hoặc là giao kiếm và mạng!”

“Ngươi thật sự có can đảm giết ta? !”

Vân Thanh Kiếm Đế xuất ra Đế binh của bản thân, đó là một thanh trường kiếm màu xanh tạo hình hoa lệ, phía trên khắc hoạ đạo văn huyền diệu.

Đó là một thanh Đế binh viên mãn.

Có thể nói đây là kiếm khí tốt nhất mà Sở Cuồng Nhân từng nhìn thấy, dùng để thi triển Phong Cấm Kiếm Trận, phong ấn thông đạo Ma giới, không có gì thích hợp bằng.

“Ngươi xem ta có dám hay không!”

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, Côn Ngô bên hông bắn ra.

Một kiếm chém ra, cứu cực đế nguyên và vô địch pháp đồng thời bạo phát.

Vân Thanh Kiếm Đế biến sắc, giơ kiếm chặn lại, hai thanh kiếm keng một tiếng đụng vào nhau, hai loại đạo văn oanh một tiếng va chạm.

Mặc dù Vân Thanh Kiếm Đế là Đế giả viên mãn, Đế Sơ tầng thứ tám, nhưng dưới một kiếm cường đại này của Sở Cuồng Nhân, vẫn bị đánh bay ra ngoài một trăm trượng.

“Thật mạnh!”

“Tại sao phẩm chất Đế khí của tên gia hỏa này lại cao đến tình trạng này! Rõ ràng chỉ có tầng thứ tư, lại có thể lực ép Đế Sơ tầng thứ tám ta!”

Vân Thanh Kiếm Đế âm thầm rung động.

So với lúc nhìn Sở Cuồng Nhân đại chiến với bảy vị Ma Đế, lúc này hắn ta tự mình cảm nhận, càng có thể nhận ra chiến lực vượt qua lẽ thường của đối phương.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi quá ngông cuồng! Tiếp tục như vậy nữa, ta chắc chắn sẽ đi bẩm báo các Thiên Tôn, để các Thiên Tôn xử trí ngươi!”

Vân Thanh Kiếm Đế lớn tiếng nói.

Hắn ta muốn mượn danh tiếng của Thiên Tôn để chấn nhiếp Sở Cuồng Nhân.

Lúc này, chân trời phía xa truyền đến một giọng nói đạm mạc.

“Các Thiên Tôn cũng không có quyền xử trí người này.”

Tầng mây phía xa cuồn cuộn.

Một đạo bạch quang nhanh chóng lướt đến, trong nháy mắt đã hóa thành một bóng người thanh lệ, đó là một nữ tử trung niên mặc hoa phục.

Nữ tử mặt mũi tinh xảo, ung dung đại khí.

“Là Tố Thiên Tôn!”

“Không ngờ Tố Thiên Tôn lại tự mình ra mặt.”

“Chúng ta bái kiến Tố Thiên Tôn.”

Chúng Đế nhìn thấy nữ tử trung niên, không khỏi khom mình hành lễ.

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Động Tất Chi Nhãn, hiểu rõ tin tức của người này, phát hiện tu vi của người này vượt xa các Đế giả mà hắn đã nhìn thấy.

Ngoại trừ Hỗn Độn Đạo Chủ, thì tu vi của người này mạnh nhất.

Người tới, rõ ràng là thượng vị Thiên Tôn!

Thiên Tôn phân thành hạ vị Thiên Tôn, trung vị Thiên Tôn, thượng vị Thiên Tôn.

Mà trong phân tích của Sở Cuồng Nhân, phát hiện tu vi của Tố Thiên Tôn trong đám Thiên Tôn cũng là cực mạnh.

“Không ngờ Tố Thiên Tôn lại đến đây.”

Chúng đế hai mặt nhìn nhau.

Tố Thiên Tôn, có địa vị không thấp trên cửu thiên, vốn chúng đế cho rằng các Thiên Tôn sẽ tùy tiện phái mấy vị Thiên Tôn xuống.

Cho dù Ma giới xâm lấn lần nữa, phái mấy vị trung vị Thiên Tôn xuống cũng có thể giải quyết rồi, nhưng Tố Thiên Tôn lại tự mình buông xuống.

“Tố Thiên Tôn, ngươi vừa nói cái gì? Vì sao các Thiên Tôn lại không có quyền xử trí Sở Cuồng Nhân?” Vân Thanh Kiếm Đế hỏi.

Lúc này mọi người mới nhớ tới lời nói vừa rồi của Tố Thiên Tôn, không khỏi kinh ngạc, nhìn đối phương, muốn nghe đối phương giải thích.

Mà Tố Thiên Tôn đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, khách khí nói: “Nghe nói đạo hữu không bị Ma giới lĩnh vực áp chế, xin hỏi là vì sao?”

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương một cái, sau đó chậm rãi giơ tay lên, trong lòng bàn tay, có một mảnh đạo văn huyền diệu đang lưu chuyển.

Đạo văn kia huyền diệu đến mức một đám Đế giả cũng không thể lĩnh hội.

Trong đó lộ ra huy hoàng thiên uy, càng làm bọn hắn hơn tim đập nhanh.

Một số một số Đế giả kiến thức không tầm thường nhìn thấy đạo văn này, trong đầu bỗng nhiên hiện ra một suy đoán khiến bọn họ cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Quả nhiên, quả nhiên là đạo văn thiên phạt!”

“Tố Thiên Tôn bái kiến thiên hình giả!”

Chỉ thấy trên mặt Tố Thiên Tôn tràn đầy kích động, sau đó ngay trước mặt tất cả Đế giả, quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Tình cảnh này, khiến các Đế giả trừng lớn hai mắt, ngây ra như phỗng.

Tình huống như thế nào?

Đường đường là thượng vị Thiên Tôn, một trong mười Thiên Tôn cao quý nhất Tố Thiên Tôn lại quỳ gối trước mặt một tên tân đế? !

Bọn họ đang nằm mơ sao? !

Có vài Đế giả đã lấy lại tinh thần, lập tức đi theo Tố Thiên Tôn, quỳ gối xuống trước mặt Sở Cuồng Nhân, đồng tử cực độ hoảng sợ và không dám tin, đang rung động kịch liệt.

“Thiên hình giả, ngươi là thiên hình giả? ! !”

Vân Thanh Kiếm Đế nhìn Sở Cuồng Nhân, đế khu run rẩy.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn hắn ta một cái, hắn ta không nói hai lời, vừa rồi vẫn còn khí diễm phách lối, bây giờ hắn ta lại quỳ trên mặt đất giống như những người khác.

Từng đạo lưu quang bay lượn mà đến.

Những người kia là các Đế giả còn lại trên Thương Khung tinh.

Trước đó, Sở Cuồng Nhân để bọn họ đến, bọn họ không đến.

Tố Thiên Tôn hiện thân, bọn họ cũng không đến.

Hiện tại, Sở Cuồng Nhân bại lộ thân phận thiên hình giả, tất cả bọn họ đều đến, giống như những người khác, quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Chỉ chốc lát, mấy trăm Đế giả, toàn bộ quỳ gối cúi đầu!

Lam Vũ, Mộ Dung Hiên, Lãnh Ngưng Ngọc hai mặt nhìn nhau, mộng.

Đây là làm sao? !

Nhất là Tử Võ Cực.

Trước kia hắn ta cho rằng Sở Cuồng Nhân đã đủ biến thái, nhưng hôm nay hắn ta mới phát hiện, hắn ta nhìn thấy, vĩnh viễn chỉ là một góc băng sơn của đối phương!

Hắn ta cho rằng, Đế giả đã là tồn tại chí cao vô thượng, nhưng bây giờ, mấy trăm Đế giả đều chủ động quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân!

Những người gọi là thiên kiêu như bọn họ, trước đó trên đế lộ lại đối chọi gay gắt với tồn tại gì vậy? ! !

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, vẻ mặt bình tĩnh.

Nhưng hiện tại trong đầu hắn cũng đầy dấu chấm hỏi.

Mình là ai?

Hiện tại đang ở đâu?

Bây giờ mình phải làm gì?

“Đứng lên đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Tóm lại, trước tiên cứ bất biến ứng vạn biến.

“Vâng.”

Tố Thiên Tôn đứng dậy, những người còn lại cũng đứng lên theo.

Nhưng ánh mắt mọi người nhìn về phía Sở Cuồng Nhân lại mang theo hiếu kỳ, kính sợ, hoảng sợ, thậm chí là sùng bái.

“Trước tiên phong ấn thông đạo Ma giới lại rồi nói.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn vừa dứt lời, Vân Thanh Kiếm Đế trước đó còn chết sống không nguyện ý giao Đế binh ra lại là người đầu tiên đưa Đế binh đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, “Tại hạ nguyện dâng lên Đế binh, trợ thiên hình giả một chút sức lực.”

Các Đế giả có Đế binh kiếm khí cũng học theo, hiến Đế binh của mình ra.

“Đây là Đế binh của ta, nguyện trợ thiên hình giả một chút sức lực!”

“Có thể giúp đỡ thiên hình giả, là vinh hạnh lớn nhất của ta…”

Sở Cuồng Nhân: “…”

Chương 673: Quyển trục cuối cùng, Chiến Hồng Anh gia nhập Huyền Thiên tông

Sở Cuồng Nhân nhìn đám Đế giả vô cùng nhiệt tình trước mặt, trong mắt lộ ra vẻ im lặng, những người này lật mặt đúng là quá nhanh

Xem ra, thân phận thiên hình giả này dùng rất tốt a.

Sau đó, hắn thi triển Phong Cấm Kiếm Trận, dùng Đế binh làm trung tâm mắt trận, thêm vào kiếm trận bị phá hỏng lúc trước, tái tạo phong ấn!

“Được rồi, ta cũng nên rời đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nói xong, hắn mang theo đám người Lam Vũ rời khỏi Luyện Ngục lâm.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Tố Thiên Tôn như có điều suy nghĩ, sau đó gọi Hóa Tinh Đại Đế tới, thản nhiên nói: “Nói tất cả những chuyện của người nọ cho ta biết, càng kỹ càng tốt.”

“Vâng.” Hóa Tinh Đại Đế khẽ vuốt cằm, bắt đầu nói những chuyện có liên quan đến Sở Cuồng Nhân mà mình biết ra.

...

Tại một nơi cách Luyện Ngục lâm không xa.

Trước khi mấy người Sở Cuồng Nhân rời đi đã phát hiện Chiến Hồng Anh được Ma Lang đưa đi lúc trước, đối phương bị trọng thương, Sở Cuồng Nhân dùng một luồng hơi nước bảo vệ một điểm sinh cơ cuối cùng cho nàng, bây giờ cũng mang về Huyền Thiên tông cứu trợ.

Hai ngày sau.

Trong Tẩy Tủy trì ở Huyền Thiên tông.

Một nữ tử vóc người mỹ lệ, gượng mặt như em bé ngâm mình trong hồ nước, một lát sau, lông mi nữ tử rung động nhè nhẹ, mơ màng tỉnh lại, có chút mê mang nhìn xung quanh, “Nơi này là đâu?”

“Ô ô…”

Bên cạnh, một tiếng kêu vang lên.

Một đầu Ma Lang từ trong rừng cây đi ra.

Đồng thời, một nữ tử mặc bạch y cũng đi tới, nhìn thoáng qua nữ tử trong hồ nước, thản nhiên nói: “Ngươi tỉnh rồi.”

“Ngươi là… Lam Vũ?”

Chiến Hồng Anh nhìn Lam Vũ, hơi kinh ngạc, trong đầu nhớ lại hình ảnh trước khi mình ngất xỉu, đã có mấy phần suy đoán.

“Là Sở đạo hữu đã cứu ta.”

“Ừm.”

Lam Vũ phất tay áo lên, bên cạnh hồ có mấy bộ quần áo và một tấm mặt nạ, thản nhiên nói: “Công tử đưa ngươi về, dùng hơi nước trong Tẩy Tủy trì tiến hành trị liệu cho ngươi, đây là đồ vật của ngươi.”

“Sở đạo hữu trị liệu cho ta, chẳng phải là…”

Chiến Hồng Anh nhìn thân thể sạch sẽ bóng bẩy của mình, sắc mặt đỏ lên.

Lam Vũ đoán được suy nghĩ của nàng, “Đừng hiểu lầm, trị liệu không cần dùng toàn thân, sau khi ngươi trị liệu xong mới ngâm mình ở đây, y phục của ngươi là ta cởi, chỉ không ngờ, công chúa của tộc A Tu La lại có một khuôn mặt giống như em bé vậy, còn rất… Đáng yêu.”

Khóe miệng Chiến Hồng Anh co giật một chút, “Lão nương ghét nhất là có người nói ta đáng yêu, nếu là người khác, ta nhất định sẽ đánh nát đầu chó của hắn!”

Cũng vì khuôn mặt này không có uy hiếp lực nào, cho nên nàng mới lựa chọn đeo mặt nạ, nếu không, lúc đánh nhau, dùng khuông mặt như em bé này nói lời độc ác, như vậy không có chút khí thế nào.

Trước kia tại tộc A Tu La, đám người trêu chọc khuôn mặt này của nàng, mười người thì chín người bị nàng đánh đến mức cha mẹ cũng không nhận ra.

Nghĩ đến tộc A Tu La, trong mắt Chiến Hồng Anh lộ ra vẻ đau thương.

Chú ý tới tâm tình đối phương thay đổi, Lam Vũ trầm mặc một chút, sau đó nói: “Được rồi, đứng lên đi, công tử muốn gặp ngươi.”

Chiến Hồng Anh gật đầu, đứng dậy mặc quần áo.

Trong Lăng Thiên Đạo Cung.

Sở Cuồng Nhân đang sửa sang thu hoạch trong cuộc chiến với Ma giới lần này.

Trận chiến này, hắn thu hoạch không nhỏ.

Ngoại trừ các loại ma thạch, ma dược ở Ma giới, còn có lượng lớn thi thể Ma thú trân quý, những thi thể này, đều là tài liệu để hắn nghiên cứu thể chất, trong đó có mấy loại ma thú thượng cổ viễn cổ.

Ngoài ra, hắn còn tìm được một quyển trục màu đen từ trong Càn Khôn giới của một vị Ma Đế, chính là quyển trục cuối cùng có liên quan đến đế thuật chi tình mà cả hắn và Thất Tình môn đều đang tìm kiếm! !

Trong quyển trục kia ghi lại một môn Đế thuật tên là Miên âm Phổ.

Giống Thần Ma Bát âm, đó là cầm đạo đế thuật.

Đại biểu tâm tình là... Si!

Rất nhanh Sở Cuồng Nhân đã hiểu thấu triệt.

Đến lúc này, chín quyển trục, chín loại đế thuật đã được hắn tìm hiểu hoàn toàn, còn lại, chỉ là dung hợp, trở lại vẻ vốn dĩ của nó.

Nói đến đây, Sở Cuồng Nhân vẫn vô cùng mong đợi.

Dù sao, đây là rất có thể là một loại tu hành pháp siêu việt đế thuật, hắn rất ngạc nhiên, rốt cuộc đây sẽ là pháp môn gì.

Nhưng không thể là ảo diệu.

Ảo diệu, là diễn dịch cực hạn của cá nhân đối với đạo của bản thân, là chiêu số của mình, những người khác không thể học tập.

Đây không phải ảo diệu, lại áp đảo đế thuật.

Chỉ có tiên pháp trong truyền thuyết!

“Nếu thật sự là tiên pháp, vậy muốn dung hợp chín đại đế thuật này cũng không phải một chuyện đơn giản, dựa vào ngộ tính hiện tại của ta, đoán chừng cũng phải tốn một đoạn thời gian.” Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Nói thế nào, cũng phải bế quan tám đến mười ngày.

Lúc này, la bàn truyền tin bên hông hắn chấn động một cái.

Là Lam Vũ.

Lam Vũ truyền tin cho hắn, nói Chiến Hồng Anh đã tỉnh lại.

“Vậy đi gặp một lần đi.”

Sở Cuồng Nhân thở dài một hơi.

Nói thật, hắn có chút đồng tình với Chiến Hồng Anh.

Tộc A Tu La vì một lời hứa, trấn áp thông đạo Ma giới mấy trăm ngàn năm, bởi vì chuyện này, liên tiếp gặp kiếp nạn.

Bây giờ, đã bị diệt tộc, chỉ còn một mình Chiến Hồng Anh.

Huyền Thiên tông, trong Trường Sinh điện.

Chiến Hồng Anh đeo mặt nạ gặp Sở Cuồng Nhân, tiến lên khom mình hành lễ, nói: “Đa tạ Sở đạo hữu đã cứu mạng.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, “Tộc A Tu La vì Thương Khung tinh nỗ lực rất nhiều, ta cứu ngươi, chỉ là tiện tay mà thôi, đáng tiếc là lúc ấy ta đang bế quan, không thể kịp thời cứu viện tộc A Tu La.”

“Trong mệnh của tộc ta có kiếp, không phải Sở đạo hữu sai, thù này ta nhất định sẽ báo!” Ánh mắt Chiến Hồng Anh lộ ra hận ý nói.

“Ma giới đã bị lần nữa bị phong ấn, bảy vị Ma đế của ma giới cũng bị ta giết sáu người, tin tưởng chuyện này có thể an ủi linh hồn của đám người A Tu La tộc trưởng.”

“Không, còn chưa đủ, hung thủ thật sự còn chưa bắt được!”

“Hung thủ thật sự? Nói nghe một chút.”

Sở Cuồng Nhân cau mày.

Việc này, lại có ẩn tình khác.

“Lúc ta trở về, đại quân Ma giới còn chưa chính thức buông xuống, nhưng các tộc nhân đã bị ngộ hại, ta từng nhìn thấy...”

Chiến Hồng Anh nói những chuyện mình từng chứng kiến ra.

Sau khi nghe xong, Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ, “Diệt tộc A Tu La, đánh vỡ kiếm trận ta lưu lại là một người khác! Hơn nữa chỉ có một người, có thể làm được chuyện như vậy, ít nhất phải là Đế giả.”

Không phải Đế giả, thì không thể đánh hỏng được Phong Cấm Kiếm Trận.

LàĐế giả Ma giới sao?

Sở Cuồng Nhân phun trào đế niệm, đi tới Luyện Ngục lâm, tiến nhập hư không, tỉ mỉ quan sát kiếm trận trong hư không.

Sau đó, hắn thi phát triển Không Gian Bàn Vận Thuật.

Cách xa ngàn tỉ dặm, hắn mang về một thanh kiếm về.

Kiếm chỉ phất qua thân kiếm, từ phía trên cảm giác được một cỗ ba động hàn khí nhàn nhạt, “Hàn khí... Lúc ấy, người công kích kiếm trận am hiểu thuộc tính hàn chi đạo sao? Đế giả am hiểu thuộc tính hàn chi đạo...”

Hiện tại, trong Thương Khung tinh đúng là có một số Đế giả am hiểu thuộc tính hàn chi đạo, nhưng không dễ xác nhận những người này có phải hung thủ hay không.

“Việc này, ta sẽ điều tra, sẽ không để tộc A Tu La chết không minh bạch.” Sở Cuồng Nhân thu hồi kiếm, trịnh trọng nói.

“Đa tạ Sở đạo hữu.”

“Bây giờ, ngươi có tính toán gì không?”

“Bây giờ ta đã không có nhà để về, không biết Huyền Thiên tông có để ý chuyện thêm một cái miệng ăn không, đương nhiên, nếu chuyện ta có đủ khả năng làm, ta cũng sẽ hỗ trợ.” Chiến Hồng Anh nói.

“Ha, ngươi muốn gia nhập Huyền Thiên tông?”

“Đúng là có ý đó.”

“Ha ha, vậy Huyền Thiên tông ta xin hoan nghênh.”

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Chiến Hồng Anh là thiên kiêu xếp gần hắn nhất trên bảng Tiềm Long ngày trước, trong thời đại đại đạo hiển hóa, có hi vọng rất lớn sẽ thành Đế.

Hắn không có lý do cự tuyệt một vị Đế giả tương lai gia nhập Huyền Thiên tông.

Chương 674: Vạn Thần giáo, bí cảnh Chư Thần, lĩnh hội tiên pháp

Chiến Hồng Anh gia nhập Huyền Thiên tông, đảm nhiệm chức vị khách khanh.

Đây là một chức vị rất nhàn hạ, ngày thường cũng không cần làm gì.

“Chưởng môn, bên ngoài có Tố Thiên Tôn cầu kiến.”

Lúc này, Như Yên trưởng lão đi vào đại điện nói.

“Để nàng vào đi.” Sở Cuồng Nhân nói.

Một lát sau, Tố Thiên Tôn đi đến, chắp tay nói với Sở Cuồng Nhân: “Bái kiến thiên hình giả.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, “Thiên Tôn không cần khách khí.”

Lần này, hắn muốn hiểu rõ rốt cuộc thiên hình giả là gì, hắn cũng không cố làm ra vẻ, trực tiếp mở miệng hỏi.

Sau khi nghe thấy hắn hỏi, Tố Thiên Tôn cũng không cảm thấy quá bất ngờ, hiển nhiên, lúc đến đây, nàng đã điều tra một vài chuyện gì đó, biết Sở Cuồng Nhân cũng không phải thiên hình giả trong tưởng tượng của nàng.

“Thiên hình giả được lập nên từ thời Nhân Vương, là một đội ngũ bí ẩn của Nhân tộc, nhân số không biết, thân phận không biết, nhưng trong cuộc Nghịch Thần chi chiến thời viễn cổ lại phát huy tác dụng cực lớn.

Thậm chí có thể nói, nếu không có thiên hình giả, trận Nghịch Thần chi chiến kia, ít nhất chúng ta sẽ chết một nửa số người.

Cho nên, cho dù nói thiên hình giả là công thần lớn nhất trong trận Nghịch Thần chi chiến kia cũng không có gì không thể, thiên hình giả được Nhân tộc cực thụ tôn sùng, ngay cả Đạo Chủ cũng không có quyền can thiệp chuyện của thiên hình giả...”

Tố Thiên Tôn chậm rãi nói.

Nói xong, nàng tò mò nhìn Sở Cuồng Nhân, “Đặc điểm lớn nhất của thiên hình giả chính là nắm giữ đạo văn thiên phạt, nhưng nghe nói, đây là do Nhân Vương ban tặng, sao Sở đạo hữu lại biết đạo văn thiên phạt vậy?”

Nhân Vương ban cho? !

Sở Cuồng Nhân nghe thấy vậy, đồng tử co rụt lại, đạo văn thiên phạt này còn có thể ban cho người khác? !

Vậy chỉ sợ nghiên cứu về đạo văn thiên phạt của Nhân Vương còn hơn xa mình, hắn càng thêm tò mò về người này.

Chỉ tiếc, Nhân Vương đã chết, sợ rằng hắn không có duyên gặp một lần.

“Sau khi ta bị thiên phạt phong ấn, giải khai đoạt được đạo văn thiên phạt này.” Sở Cuồng Nhân nói đơn giản chuyện mình làm sao có được đạo văn thiên phạt ra.

Tố Thiên Tôn nghe xong rơi vào trầm tư, “Có thể nói, lực lượng thiên phạt là lực lượng huyền diệu nhất trên đời, không thể phỏng đoán được, nhưng nó làm sao tới, căn nguyên ở đâu thì lại không ai biết rõ.”

“Cho dù là Nhân Vương lúc trước, cũng không ai biết lực lượng thiên phạt của ông ấy từ đâu mà đến, chẳng lẽ ông ấy cũng bị thiên phạt phong ấn?”

Những ghi chép về Nhân Vương quá ít, ngay cả người như Tố Thiên Tôn cũng không biết nhiều.

Ít nhất, Sở Cuồng Nhân phát hiện, lúc Tố Thiên Tôn nói đến Nhân Vương, trong mắt lộ ra vẻ sùng bái.

Ngày xưa Hỗn Độn Đạo Chủ nói tới Nhân Vương, cũng là dáng vẻ này, Nhân Vương có uy vọng cao trong Nhân tộc, khó có thể tưởng tượng.

Đoán chừng, ông ấy đã trở thành tín ngưỡng.

"Bất kể như thế nào, Sở đạo hữu có đạo văn thiên phạt, đây là chuyện chắc chắn 100%, đoán chừng rất nhanh sẽ có thiên hình giả tìm tới ngươi, xin Sở đạo hữu chuẩn bị sẵn sàng." Tố Thiên Tôn nhắc nhở.

"Ta rõ ràng." Sở Cuồng Nhân gật đầu, sau đó, hắn lại mượn cơ hội tìm hiểu một số chuyện trên cửu thiên và chiến trường vực ngoại.

Hắn biểu thị mình muốn đến chiến trường vực ngoại lịch luyện một chuyến, nhưng Tố Thiên Tôn trầm mặc một hồi, nói: "Nếu có thể, ta hi vọng Sở đạo hữu tạm thời lưu lại Thương Khung tinh."

"Lý do?"

"Sở đạo hữu có đạo văn thiên phạt, có tác dụng khắc chế chư thần chi lực, ta hi vọng ngươi có thể tạm thời ở lại đây, đối phó Vạn Thần giáo và trợ giúp bọn ta tìm kiếm bí cảnh Chư Thần."

"Vạn Thần giáo? Bí cảnh Chư Thần?" Sở Cuồng Nhân hứng thú, những danh từ xa lạ này đúng là lần lượt xuất hiện.

"Đúng vậy, Vạn Thần giáo là do những tín đồ được chư thần dạy dỗ lập thành, bọn họ tôn trọng lực lượng của chư thần, muốn giải phóng chư thần, nhưng trước đó Thiên Đạo không được đầy đủ, Đế giả của Vạn Thần giáo không cách nào tiến vào Thương Khung tinh, mà bây giờ đã không giống trước, Thiên Đạo khôi phục, bọn họ đã âm thầm chui vào Thương Khung tinh rồi, muốn giải trừ bị phong ấn của các chư thần trong Thương Khung tinh."

"Mà bí cảnh Chư Thần là nơi ở của các chư thần thời xa xưa, bên trong cất giấu các loại bảo vật của chư thần, cho dù đối với Vạn Thần giáo hay là đối với chúng ta, đều có rất tác dụng lớn, theo Thiên Đạo khôi phục, những bí cảnh này theo chư thần bị phong ấn mà biến mất, đoán chừng cũng sẽ hiển lộ tung tích."

"Đến lúc đó, chúng ta và Vạn Thần giáo sẽ bạo phát tranh đoạt, mà đám cao thủ của Vạn Thần giáo đều có thể sử dụng chư thần chi lực, ta hi vọng, Sở đạo hữu ngươi có thể lưu lại, dùng lực lượng thiên phạt trợ giúp chúng ta."

Nghe Tố Thiên Tôn nói xong, Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ do dự, thật ra hắn cũng không vội vàng muốn đến chiến trường vực ngoại.

Chư thần, có lẽ cũng là đối tượng lịch luyện không tệ.

“Được, ta sẽ tạm thời lưu lại Thương Khung tinh.”

Sở Cuồng Nhân gật đầu.

“Đa tạ.”

Tố Thiên Tôn vui vẻ, trịnh trọng cảm ơn.

Sau khi tiễn đối phương rời đi, một mình Sở Cuồng Nhân ở trong đại điện nhìn lên bầu trời, bất đắc dĩ lắc đầu, “Chiến trường vực ngoại, Huyết tộc, chư thần phong ấn, Vạn Thần giáo... Đúng là loạn trong giặc ngoài a!”

...

Sở Cuồng Nhân tiễn Tố Thiên Tôn rời đi liền bắt đầu bế quan.

Mục đích lớn nhất của lần bế quan này chính là dung hợp chín quyển trục, trở lại hình dáng vốn có của nó.

“Tuyệt Tâm Chỉ, Nộ Thần Quyền, Ai Thiên Chưởng, Tê Tâm Trảo, Hoan Hỉ Ấn...” Trên người Sở Cuồng Nhân có chín loại đạo văn xen lẫn lưu chuyển.

Chín loại đế thuật, được hắn thôi diễn, sau đó dần dần dung hợp.

Thời gian trôi qua.

Trong chớp mắt, mười ngày trôi qua.

Một ngày này.

Trong Lăng Thiên Đạo Cung chợt bộc phát ra một cỗ ba động cường đại không gì sánh kịp, đây là một cỗ ba động vô cùng kỳ lạ.

Không phải đạo vận, không phải đạo văn...

Mà chính là ba động bao trùm trên hai thứ này, càng huyền diệu hơn!

Trong Huyền Thiên tông, vô số đệ tử đều cảm nhận được cỗ ba động dị dạng này, một đám lộ ra vẻ mặt kinh nghi bất định.

“Đây là khí tức gì?”

“Thật quỷ dị…”

“Hu hu, vì sao, vì sao đột nhiên ta lại muốn khóc.”

“Móa nó, vì sao ngươi lại đánh ta!”

“Ta nhịn ngươi rất lâu rồi!”

Một đám đệ tử bị cỗ ba động này ảnh hưởng, đầu tiên là khiếp sợ không gì sánh nổi, nhưng sau đó, lại hiện ra đủ loại tâm tình.

Có phẫn nộ, có phiền muộn, có gào khóc…

Trên một ngọn núi.

Mộ Dung Hiên nghênh phong mà đứng, nhìn cây đại thụ lá khô vàng bên cạnh, có chút thương cảm, “Hôm nay gió mang theo ưu thương a.”

A?

Không đúng?

Vì sao hắn ta lại đa sầu đa cảm như thế?

Mộ Dung Hiên sững sờ, sau đó hắn ta phát chuyện không thích hợp, đế niệm nhất động, phát hiện toàn bộ Huyền Thiên tông lúc này là một mảnh hỗn loạn.

Tâm tình của tất cả mọi người, không kiểm soát được.

“Đây là lực lượng gì? Chưởng môn lại đang làm gì rồi?”

Mộ Dung Hiên khiếp sợ nhìn về phía Lăng Thiên Đạo Cung, hắn ta đã nhận ra cỗ ba động từ trong Đạo Cung tiêu tán ra.

Không cần phải nói, đây tuyệt đối là kiệt tác của Sở Cuồng Nhân.

Ba động cổ quái huyền diệu khuếch tán, lấy Huyền Thiên tông làm trung tâm tiêu tán ra, dần dần bao phủ hơn phân nửa Thương Khung tinh.

Không ít tâm tình phàm nhân, thậm chí là tâm tình tu sĩ đều chịu ảnh hưởng.

Ngay cả Đế giả cũng cảm thấy không thể tin được, nhìn về phía Huyền Thiên tông, “Gia hỏa này, lại làm cái gì vậy? !”

Tại vực ngoại phía xa.

Một tòa Đạo Cung huy hoàng.

Một lão giả tóc trắng bỗng nhiên mở hai mắt ra, “Lại có người tham ngộ tiên pháp! ! Khí tức này, chẳng lẽ là... Huyễn U Thất Tình Khúc! !”

Chương 675: Nắm giữ một môn tiên pháp mà thôi, đáy biển dị biến

Trong Lăng Thiên Đạo Cung.

Sở Cuồng Nhân đang nhắm mắt lĩnh hội tiên pháp, trải qua mười ngày, cuối cùng hắn đã dung hợp chín đại đế thuật, hóa thành một loại tu hành pháp hoàn toàn mới!

Mà trong nháy mắt hình thành, ba động của loại tu hành pháp hoàn mới này không ngừng khuếch tán ra, cộng minh với Thiên Đạo.

Toàn bộ Thương Khung tinh, vô số tu sĩ, phàm nhân, đều bị cỗ ba động của tu hành pháp này ảnh hưởng, không kìm chế được nỗi nòng, lâm vào hỗn loạn.

Phát hiện điểm này, Sở Cuồng Nhân vội vàng ngừng vận chuyển môn tu hành pháp này, kinh ngạc nói: “Ba động thật cường đại, bao trùm trên đạo vận, đạo văn, đây chính là Tiên Đạo trong truyền thuyết sao?”

Tiên pháp giấu Tiên Đạo!

Qua mười ngày nghiên cứu, hắn đã khiến môn tu hành pháp trở lại dáng vẻ chân chính, nhưng muốn triệt để nắm giữ, còn cần luyện tập.

Dù sao, đây là một môn tiên pháp.

Dựa vào cảnh giới bây giờ của Sở Cuồng Nhân, muốn hoàn toàn phát huy uy lực của môn tiên pháp này thì còn kém xa.

Nhưng không thể phủ nhận là, nắm giữ môn tiên pháp này, không thể nghi ngờ, hắn đã nắm giữ một át chủ bài vô cùng cường đại.

“Huyễn U Thất Tình Khúc, môn tiên pháp này quả thật không tầm thường.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Huyễn U Thất Tình Khúc, chính là tên của môn tiên pháp này.

Phương pháp này, là một môn pháp chuyên dùng để công kích tâm thần, có thể ảnh hưởng đến tâm tình tu sĩ, khiến cho bọn họ lâm vào ảo cảnh, không thể tự kềm chế.

Tu sĩ có tu vi không đủ hoặc đạo tâm không mạnh, trước mặt môn tiên pháp này giống như thịt cá nằm trên thớt, mặc hắn xâm lược.

Hắn đi ra Lăng Thiên Đạo Cung, đám người Lam Vũ bọn đang đợi bên ngoài, sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đi ra, trong mắt mang theo một chút u oán.

Đế niệm của hắn đảo qua, phát hiện tất cả các đệ tử trong Huyền Thiên tông đều có chút không thích hợp, có hốc mắt đỏ bừng, dường như mới khóc lớn một trận, vừa suy nghĩ, lập tức hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Cái kia, trong lúc bế quan, có chút tâm đắc, không cẩn thận một chút, không kịp thời khống chế, ngại quá.” Sở Cuồng Nhân cười khan hai tiếng nói.

“Chưởng môn, ngươi làm cái gì vậy, lại khiến các đệ tử trong

Huyền Thiên tông không kìm chế được nỗi nòng, cũng quá cổ quái đi.”

Mộ Dung Hiên tò mò hỏi.

“Ha ha, cũng không có gì, nắm giữ một môn tiên pháp mà thôi.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

“Ha, thì ra là thế.”

Mộ Dung Hiên bừng tỉnh đại ngộ, sau đó hắn ta lấy lại tinh thần, sắc mặt cứng ngắc, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, nuốt ngụm nước bọt nói: “Chưởng môn, ngươi vừa nói cái gì? Lặp... lặp lại lần nữa đi? !”

“Không có gì, nắm giữ một môn tiên pháp mà thôi.”

“Tiên pháp! !”

Mộ Dung Hiên hét lên quái dị, giọng nói đề cao mười mấy độ.

Mấy người Lam Vũ, Lãnh Ngưng Ngọc cũng đều mộng.

Tiên pháp!

Trên thế giới này thật sự có tiên pháp? !

Cho tới nay, tiên, chỉ là tồn tại trong truyền thuyết, mà cái gọi là tiên pháp, càng hư vô mờ mịt, theo chưa có người nhìn thấy.

Hiện tại, Sở Cuồng Nhân nói hắn nắm giữ một môn tiên pháp!

Chuyện này khiến mọi người làm sao dám tin tưởng? !

“Chưởng môn, ngươi nói thật chứ?”

“Ta giống như đang đùa giỡn với ngươi sao?”

Sở Cuồng Nhân trừng mắt nói.

“Không phải, ta hiếu kỳ thôi.”

“Không bằng, ngươi tự mình kinh lịch một chút, thế nào?”

Trên mặt Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên lộ ra nụ cười trêu đùa, đầu ngón tay chỉ về phía Mộ Dung Hiên, một trận ba động cổ quái nổi lên.

Không có bất kỳ tiếng nổ kinh thiên động địa, hay tiếng va đập gì…

Mơ hồ, trong hư không có âm thanh vang lên.

Đó là, đạo âm!

Đạo âm này như khóc, vô cùng ai oán.

Mộ Dung Hiên bị ảnh hưởng, hai mắt dần trở nên đỏ bừng, quỳ trên mặt đất, bi thương nói: “Nếu có kiếp sau, ta sẽ không làm người nữa, ta sống quá thất bại… Hu hu…”

Đường đường là Đế giả, lại khóc giống như nữ tử vậy.

Đám người Lam Vũ, Lãnh Ngưng Ngọc trừng lớn hai mắt.

Xảy ra chuyện gì?

“Công tử, ngươi làm gì vậy?” Lam Vũ hiếu kỳ hỏi.

“Không có gì, chỉ phóng đại một chút tự ti trong lòng hắn lên mà thôi, xem như một chút ứng dụng nhỏ của môn tiên pháp này.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

“Tâm tình, chẳng lẽ là quyển trục kia?”

Lãnh Ngưng Ngọc giống như nghĩ tới điều gì hỏi.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, “Đúng vậy.”

Sau đó, hắn lấy ra quyển trục thứ chín, nói: “Đây là quyển trục cuối cùng, xem như ta tặng lễ vật cho Thất Tình môn đi, các ngươi có thể dung hợp thành tiên pháp không, thì phải dựa vào các ngươi.”

Tiên pháp vô cùng huyền diệu, mặc dù Sở Cuồng Nhân tìm hiểu, nhưng muốn truyền thụ cho người khác, vẫn có lòng mà không đủ lực.

Tiên pháp, chỉ có thể hiểu ngầm, không thể nói bằng lời.

Thất Tình môn muốn học môn tiên pháp này, phải dựa vào chính bọn họ.

Nhưng Sở Cuồng Nhân xem ra, nếu người của Thất Tình môn muốn học môn tiên pháp này, khả năng, cơ hồ là... Số không!

Dù sao, không phải ai đều có ngộ tính như hắn.

Đương nhiên, trải qua mấy ngàn mấy vạn năm thôi diễn, cũng không phải không thể nắm giữ, hi vọng, vẫn là được đi.

Ừm...

Hắn chỉ dùng có mười ngày.

“Đa tạ Sở đạo hữu.” Lãnh Ngưng Ngọc tiếp nhận quyển trục, dự định một thời gian ngắn nữa sẽ đưa về Thất Tình môn.

“Vậy chưởng môn, hắn muốn khóc tới khi nào?”

Lam Vũ chỉ Mộ Dung Hiên bên cạnh còn quỳ một chân trên đất, toàn thân sa sút tinh thần, dáng vẻ đáng thương.

“Ừm, đại khái một hai canh giờ nữa.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Một chiêu vừa rồi, hắn cũng không sử dụng toàn lực, nếu không, hiện tại Mộ Dung Hiên ở trước mặt hắn sẽ tự ti đến mức tự sát tại chỗ rồi.

Hắn nghĩ đến cái gì, hai mắt tỏa sáng.

“Huyễn U Thất Tình Khúc, nếu có thể khống chế tốt cường độ, có lẽ có thể dùng để ma luyện đạo tâm của các đệ tử.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Nghe thấy hắn nói vậy, Lam Vũ không khỏi mặc niệm thay các đệ tử.

...

Trong vùng biển xa xôi.

Cung điện Lân tộc, Bắc Minh Huyền Sắc đang tu hành, nhưng đột nhiên, ngực hắn ta khó chịu, trực tiếp phun ra một ngụm máu.

“Đáng giận, đáng giận!”

“Lòng có tích tụ, căn bản không thể ổn định tâm thần tu hành!”

Trong đầu Bắc Minh Huyền Sắc không khỏi hồi tưởng cảnh tượng ngày đó tại Luyện Ngục lâm bị Sở Cuồng Nhân nhục nhã, hắn ta là Đế giả Lân tộc, lại bị đối phương chỉ vào mũi chất vấn, bị đối phương đè ép đến không có tính khí.

Mỗi lần nghĩ đến đây, trong lòng hắn ta giống như kìm nén một đám lửa, thiêu đốt khiến hắn ta đứng ngồi không yên, khiến cả người hắn ta cũng sắp bùng nổ.

“Lấy Đế binh của Đế giả Lân tộc, tại Đại Tuyết Long Sơn đả thương ta, lại tại Luyện Ngục lâm khiến ta mất mặt trước một đám Đế giả, Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân, ngươi đáng chết! !”

“Nhưng bây giờ, hắn là thiên hình giả, ta có thể làm sao? !”

Thiên hình giả là một trong những người có địa vị tối cao của Nhân tộc.

Cho dù là Đạo Chủ, cũng không dám nói mình cao quý hơn, chỉ dựa vào địa vị này, hắn ta đã không thể rung chuyển.

“Chậc chậc, ngươi muốn báo thù sao? Muốn lực lượng sao?”

Bên tai Bắc Minh Huyền Sắc bỗng nhiên truyền tới một giọng nói trầm thấp.

“Là ai?”

Bắc Minh Huyền Sắc biến sắc.

Nhưng hắn ta nhìn bốn phía, lại không phát hiện bóng người nào.

“Ta là ai, không quan trọng, quan trọng là, ta có thể giúp ngươi báo thù, để ngươi thu hoạch lực lượng, đối phó Sở Cuồng Nhân...”

Trong giọng nói trầm thấp kia mang theo mê hoặc chi ý.

Bắc Minh Huyền Sắc có chút do dự.

“Thế nào, ngươi không muốn báo thù sao? Ngươi muốn Sở Cuồng Nhân một mực áp trên đầu ngươi sao? Ngươi là Đế giả Lân tộc, ngươi không chỉ đại biểu cho một mình ngươi, còn đại biểu cho tôn nghiêm, vinh diệu của Lân tộc...”

“Suy nghĩ kỹ một chút đi, nghĩ thông suốt, thì đến U cốc dưới đáy biển tìm ta.”

Bắc Minh Huyền Sắc biến sắc, “U cốc dưới đáy biển, ngươi là...”

Nhưng giọng nói kia đã biến mất, chỉ còn lại một mình Bắc Minh Huyền Sắc đứng tại chỗ, sắc mặt không ngừng thay đổi.

Chương 676: Bắc Minh Huyền Sắc quyết định, một trong bí cảnh Chư Thần

Trong U cốc u ám, không thấy ánh mặt trời dưới đáy biển.

Hôm nay, Đế giả Lân tộc Bắc Minh Huyền Sắc đi đến đây, lúc hắn ta vừa bước vào nơi này, giọng nói quái dị kia lại lần nữa vang lên.

“Bắc Minh Huyền Sắc, cuối cùng ngươi đã đến.”

“Ngươi muốn ta làm thế nào?”

Bắc Minh Huyền Sắc âm trầm nói.

Hắn ta cảm thấy, nhất định bản thân đã điên rồi mới làm ra chuyện này.

Nếu không, làm sao hắn có thể đi tới nơi đây? !

“Rất đơn giản, đánh vỡ bia đá trấn áp chúng ta! Chỉ cần ngươi phóng thích chúng ta, từ nay về sau, sẽ không có ai coi thường Lân tộc nữa, càng không ai có thể chà đạp tôn nghiêm của ngươi, ngươi sẽ thành... Thần! !”

Trong giọng nói kia mang theo mê hoặc nói.

“Thần?” Hai mắt Bắc Minh Huyền Sắc tỏa sáng.

“Đúng, trong tay của ta có một viên thần cách, chỉ cần ngươi phóng thích bọn ta, ta không chỉ giúp ngươi báo thù, còn ban viên thần cách này cho ngươi, chỉ cần ngươi luyện hóa viên thần cách này, ngươi chính là Hải Thần đời mới!”

“Lực lượng đại hải, tất cả đều là của ngươi! !”

Nghe thấy vậy, Bắc Minh Huyền Sắc đã có chút tâm động, hắn ta nhìn về phía chỗ sâu U cốc dưới đáy biển, ở nơi đó, có một đạo ánh sáng nhàn nhạt.

Ánh sáng kia, là từ một tấm bia đá phát tán ra.

Bia đá cao chín trượng, bao trùm vô số đạo văn.

Bắc Minh Huyền Sắc hít sâu một hơi, lao về phía bia đá, sau đó đưa tay đánh ra một chưởng, oanh trên bia đá.

Nhưng bị Đế khí trùng kích vào, bia đá lại không nhúc nhích tí nào.

“Tấm bia đá này, chính là Đế giả viễn cổ bố trí xuống, dùng để trấn áp Chư Thần dưới đáy biển, lấy lực lượng của ta, rất khó đánh vỡ.”

Bắc Minh Huyền Sắc cau mày.

Nếu phong ấn Chư Thần dễ dàng như bị đánh vỡ như vậy, thì Chư Thần cũng không bị trấn áp nhiều năm nay.

Hắn ta lại thử vài cái, vẫn không có một chút tác dụng nào.

“Xem ra, ngươi quá yếu.”

Giọng nói kia có chút thất vọng, sau đó, hắn ta tiếp tục nói: “Ngươi tiến về Hải Thiên Chi Khư, nơi đó là nơi ở của chúng ta lúc trước, bên trong có một thanh thần khí, ngươi mang nó tới đây, lại đánh phá phong ấn này.”

Sau đó, trong U cốc có một đạo quang mang màu lam bay ra, dung nhập vào cơ thể Bắc Minh Huyền Sắc, “Đạo thần lực này có thể bảo vệ ngươi đi lại tự nhiên trong Hải Thiên Chi Khư, nhưng nhớ kỹ, sau khi ngươi đến cung điện của chúng ta, lấy được Thần Khí liền rời đi, không cần ở lại lâu, cũng đừng phá hỏng cung điện, chỗ đó có các loại cấm chế thần lực ta bày ra, sau khi bị phá hỏng sẽ khởi động.”

“Hải Thiên Chi Khư sao? Ta đã biết.”

Bắc Minh Huyền Sắc gật đầu.

...

Một bên khác, trong Huyền Thiên tông.

Từ khi Sở Cuồng Nhân nắm giữ Huyễn U Thất Tình Khúc, đã dùng môn tiên pháp này dựng lên Huyễn U bí cảnh, xem như chỗ tu luyện đạo tâm, hắn cưỡng chế để mỗi đệ tử đều đi vào luyện đạo tâm.

Hiện tại, trước Huyễn U bí cảnh.

Một đám đệ tử đứng xếp hàng, đang chờ tiến vào.

Mà sau khi mỗi đệ tử tiến vào, lúc trở ra, ánh mắt đều phức tạp, có đỏ bừng cả khuôn mặt, có vô cùng hoảng sợ, cũng có xấu hổ đến muốn tự sát, mỗi người đều không giống nhau.

Nhưng các đệ tử còn chưa đi vào nhìn thấy đều kinh hồn táng đảm, không biết rốt cuộc những người này đã trải qua cái gì ở bên trong.

“Rốt cuộc chưởng môn đã làm ra thứ đồ chơi gì vậy?”

Một đệ tử nhìn Huyễn U bí cảnh giống như cái sơn động trước mắt, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, thấp thỏm nói.

Cũng có đệ tử muốn lợi dụng sơ hở, vụng trộm chạy đi, lại bị mấy vị Đạo Tử Nam Cung Hoàng, Thương Tình Tuyết bên cạnh giám sát phát hiện, yên lặng đề cao thời gian chờ đợi ở trong Huyễn U bí cảnh của bọn họ.

Một trong tòa cung điện.

Đám người Sở Cuồng Nhân, Như Yên trưởng lão đang tụ tập ở một chỗ, trước mặt bọn họ, có một cái gương đồng to lớn.

Trong gương đồng, chính là hình ảnh các đệ tử gặp phải trong Huyễn U bí cảnh, nhìn xem tình huống đạo tâm của bọn họ.

Lúc này.

Trong gương đồng hiện lên một đệ tử đang lâm vào ảo cảnh ôn nhu hương, không thể tự kềm chế, trái ôm phải ấp, vô cùng vui vẻ.

Nhưng sau đó, đám mỹ nhân kia lập tức hóa thành khô lâu ác quỷ muốn lấy mạng hắn ta, trực tiếp dọa tên đệ tử này liên tục hét lên.

“Đạo tâm, hạ đẳng, nhớ kỹ tên đệ tử này, sau này để hắn vào Huyễn U bí cảnh luyện nhiều một chút.” Sở Cuồng Nhân nhếch miệng nói.

“Vâng.”

Như Yên trưởng lão cầm bút viết xuống.

Bọn họ căn cứ theo biểu hiện của các đệ tử trong Huyễn U bí cảnh, chia đạo tâm của các đệ tử này thành hạ đẳng, trung đẳng, thượng đẳng, siêu đẳng.

Bây giờ, có thể đạt tới thượng đẳng đạo tâm, không đến mười phần trăm.

Mà siêu đẳng, càng lác đác không có mấy người.

Cũng chỉ có mấy người Lam Vũ, Nam Cung Hoàng mà thôi.

Sở Cuồng Nhân dự định, thế nào cũng phải khiến đạo tâm của các đệ tử tăng đến thượng đẳng mới được, thiên phú kém không sao, đạo tâm nhất định phải luyện thêm, tu hành đến phía sau, đạo tâm sẽ có tác dụng quyết định.

“Chưởng môn, ta thích ngươi!”

Trong Huyễn U bí cảnh, lại là cảnh tượng mới.

Lần này, là một nữ đệ tử.

Lúc này nàng đang đứng dưới cây đào, mà Sở Cuồng Nhân đứng đối diện nàng, cười nhạt một tiếng với nàng, tiến lên nâng mặt nàng lên.

“Thật trùng hợp, ta cũng giống vậy...”

Trong cung điện.

“Đạo tâm hạ đẳng, trong lòng còn mang ý xấu với chưởng môn, tăng thêm huấn luyện cho ta.” Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Như Yên trưởng lão bất đắc dĩ.

Bên cạnh, mấy vị trưởng lão cũng hai mặt nhìn nhau.

“Đây là người thứ mấy rồi?”

“Hình như là thứ bảy, tiếp theo không biết còn mấy người nữa, những nữ đệ tử này, đều nhớ nhung chưởng môn đó.”

“Thật hâm mộ a.”

“Hâm mộ cái quỷ, lão giả không xấu hổ...”

Huyễn U bí cảnh, có thể huyễn hóa ra các loại huyễn cảnh, có thể là điều sợ hãi nhất trong lòng các tu sĩ, hoặc là chuyện mình khát vọng nhất.

Đúng lúc.

Sở Cuồng Nhân chính là tình nhân trong mộng của vô số nữ tu trong Huyền Thiên tông.

Sẽ xuất hiện huyễn cảnh này cũng rất bình thường.

Mà khi Sở Cuồng Nhân dùng Huyễn U bí cảnh khảo nghiệm mọi người, dưới đáy biển đột nhiên bộc phát ra một cỗ ba động năng lượng vô cùng cường đại.

“Ừm? Cỗ khí tức này...”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một vệt kinh ngạc.

“Mộ Dung Hiên, Lam Vũ, các ngươi ở lại Huyền Thiên tông, ta đi xem một chút.” Sở Cuồng Nhân truyền âm với hai vị tân đế của Huyền Thiên tông.

Sau đó, thân ảnh hắn biến mất tại chỗ.

Không Gian Bàn Vận Thuật thi triển, hắn đã đi tới trên mặt biển.

Chỉ thấy trong biển rộng có một đoàn bạch quang toả ra, mơ hồ còn có một cỗ khí tức kỳ lạ, khí tức kia, Sở Cuồng Nhân vô cùng quen thuộc.

Đó là, thần lực!

“Khí tức thần lực, đã xảy ra chuyện gì?”

Sở Cuồng Nhân kinh ngạc nói.

Ngay sau đó, bạch quang trên mặt biển càng ngày càng sáng, một tòa cung điện vô cùng rộng rãi xuất hiện mặt biển.

Bạch ngọc làm gạch, san hô trang trí, tinh hạch đếm mãi không hết khảm nạm khắp các ngõ ngách trên cung điện, phía trên lưu chuyển vô số đạo văn.

Đối với Đế giả mà nói, chỉ một tòa cung điện này đã có giá trị không nhỏ, những bảo thạch kia đều ẩn chứa linh khí nồng nặc.

Ngoài ra, trong cung điện ẩn chứa khí tức thần lực nhàn nhạt, giống như có vị Thần Linh nào đó đã từng ở nơi này.

“Đây chẳng lẽ là bí cảnh Chư Thần mà Tố Thiên Tôn nói sao?”

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm thầm nói.

“Đúng vậy, đây chính là một trong số bí cảnh Chư Thần.”

Chân trời truyền tới một giọng nói

Là Tố Thiên Tôn tới.

Ngoại trừ nàng ra, bên cạnh còn có một số Đế giả, những Đế giả này nhìn thấy cung điện đột nhiên hiện, ánh mắt hỏa nhiệt.

“Kia là Huyết San Hô Thụ, nghe đồn vật này có thể khiến Đế giả nhanh chóng đột phá tu vi, đã tuyệt tích từ thời kì Viễn Cổ, không ngờ ở đây lại có, thật khiến người ta kinh ngạc.”

“Còn có đám bảo thạch kia nữa, trong đó có không ít bảo thạch không thấp hơn Đế phẩm linh nguyên, trời ạ, nơi này có mấy ngàn khối.”

“Có thể ở trong cung điện như vậy, còn có quy mô bảo vật bực này, chủ nhân lúc trước của cung điện này, ít nhất là Thượng Vị Thần.”

“Đám Thần Linh này đúng là đã thu không ít bảo vật...”

Chương 677: Thu hết Thần Cung, Thiên Tôn tiểu thế giới chi lực

Chỗ sâu dưới đáy biển.

Bắc Minh Huyền Sắc nhìn cung điện lơ lửng trên mặt biển, trong mắt mang theo lưu luyến không rời, “Nhiều bảo vật như vậy, tiện nghi các ngươi.”

Sau đó, hắn ta nhìn về phía cái búa màu đen trong tay, khóe miệng hơi giương lên, “Có điều, Thần Khí đã nằm trong tay, hiện tại có thể đi giúp đám Thần chỉ kia mở ra phong ấn, lấy viên thần cách kia.”

Trong lòng hắn ta có chút mong đợi.

Chỉ cần cầm được viên thần cách kia, sau đó luyện hóa, vậy hắn ta sẽ trở thành Hải Thần đời mới, chưởng khống năng lượng cuồn cuộn vô biên!

Đến lúc đó, còn sợ không đối phó được Sở Cuồng Nhân sao?

Nghĩ đến đây, hắn ta lập tức rời khỏi Hải Thiên Chi Khư.

Mà lúc Thần Cung hiện thế, các Đế giả trong Thương Khung tinh đều có cảm giác, nhao nhao lao về phía Thần Cung.

Tất cả mọi người muốn kiếm một chén canh.

Chỉ chốc lát, trên mặt biển đã có mười mấy vị Đế giả.

Một ngọn núi nào đó.

Người thần bí mặc áo choàng đen nhìn thấy một màn này, không khỏi cười ha ha một tiếng: “Đây đúng là tiện nghi cho chúng ta, vốn muốn thông qua Ma tộc để phân tán lực chú ý của đám Đế giả này, nhưng lại bị một tên Sở Cuồng Nhân ngăn cản, hiện tại lại xuất hiện một cái Thần Cung.”

“Hiện tại, nơi Phong Ấn chi địa không người trông giữ, chính là thời gian tốt để giải khai phong ấn chư thần, chư vị, chuẩn bị hành động đi.”

Nàng vừa dứt lời, ở sau lưng nàng, từng đạo hắc ảnh từ trong hư không nổi lên, lướt về bốn phương tám hướng.

Mà những người này, đều là tu sĩ đến từ Vạn Thần giáo.

Mục đích của bọn họ chỉ có một...

Giải phóng chư thần, khiến Thương Khung tinh trở về thời đại Thái Cổ Chư Thần!

…

Thần Cung vô cùng bình ổn lơ lửng trên mặt biển, lại không bị sóng lớn ảnh hưởng, tràn ngập từng trận thần huy, rộng rãi bao la hùng vĩ.

“Tiến vào tìm tòi.”

Có Đế giả không kịp chờ đợi đi vào Thần Cung.

Sau khi tiến nhập Thần Cung, Đế giả kia không kịp chờ đợi móc một viên bảo thạch mình nhìn trúng trên vách tường ra.

Trong nháy mắt hắn ta cầm được viên bảo thạch này, cả tòa Thần Cung bỗng nhiên một trận rung động, ngay sau đó, bốn phía có vô số dòng nước tụ đến, hóa thành một đám binh lính, tràn ngập sát khí lãnh khốc.

“Người xâm phạm Thần Cung, giết! !”

Đám binh lính dòng nước kia nhìn chằm chằm Đế giả, lạnh giọng nói.

Nhất thời, trên trăm tên lính trùng sát mà ra.

Mỗi người đều có chiến lực so với Hoàng giả, trong đó người nổi bật còn có chiến lực cấp bậc Đế giả, vô cùng cường đại.

“Không tốt, đây là thần chỉ bày cấm chế.”

Sắc mặt Tố Thiên Tôn biến hóa.

Nàng đưa tay đánh ra một chưởng, từng đạo đạo văn xen lẫn khuếch tán, giống như vô số xiềng xích, giảo sát tất cả binh lính dòng nước.

Lúc này mới cứu được một mạng của Đế giả.

“Đa tạ Thiên Tôn.”

Trong lòng Đế giả vẫn còn sợ hãi cảm tạ Tố Thiên Tôn.

“Bây giờ nói cảm ơn vẫn còn quá sớm.”

Vẻ mặt Tố Thiên Tôn có chút ngưng trọng nhìn bốn phía, chỉ thấy có vô tận thủy lưu chi lực mênh mông cường hãn dâng trào về phía Thần Cung.

Đám thủy lưu chi lực kia ngưng tụ thành một đám binh lính trong hư không, trong nháy mắt, mọi người đã bị ngàn vạn binh sĩ bao vây.

“Chỉ là cấm chế do một vị thần chỉ bày ra đã có uy lực như vậy? Đây rốt cuộc là thần chỉ gì!”

Có Đế giả không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt nói.

Sắc mặt Tố Thiên Tôn có chút ngưng trọng, nói: “Đây ít nhất là một Thượng Vị Thần, hơn nữa thực lực trong Thượng Vị Thần cũng không kém.”

Thần chỉ chia làm Hạ Vị Thần, Trung Vị Thần, Thượng Vị Thần, Chủ Thần.

Mà bình thường nhất là Hạ Vị Thần, thực lực cũng tương đương với Thiên Tôn!

Chủ Thần thì có thể đánh đồng với Đạo Chủ.

“Ta tới áp chế cấm chế trong Thần Cung.”

Tố Thiên Tôn từ tốn nói.

Chỉ thấy nàng tiến tới một bước, trên người có vô số đạo văn khuếch tán, một cỗ Đế khí mạnh mẽ lấy nàng làm trung tâm khuếch tán ra.

Đế khí và đạo văn xen lẫn, hóa thành một cái lĩnh vực to lớn!

Gió biển gào thét ngừng thổi, sóng biển lăn lộn cũng dừng lại, tầng mây trên trời cũng không động đậy nữa, giống như một bức tranh tĩnh.

Trong chớp mắt, mọi người cảm giác dường như thế giới ban đầu đã bị cách biệt, rơi vào thế giới lạ lẫm khác, ngay cả cảm ngộ đạo của bản thân cũng bị áp chế.

Cảm giác này khiến Sở Cuồng Nhân có chút quen thuộc, ngày xưa lúc ở Ma giới lĩnh vực, hắn cũng có cảm giác tương tự như vậy

Nhưng đó là do bảy vị Ma Đế sử dụng bảy khối thiết lệnh ẩn chứa thần lực liên hợp thi triển ra, còn đây là do Tố Thiên Tôn một mình hoàn thành.

“Đây chính là tiểu thế giới của Thiên Tôn sao?”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Thiên Tôn và Đế giả bình thường có khác biệt lớn nhất chính là, cảm ngộ về đạo của Thiên Tôn đã truy bản tố nguyên, tiếp xúc đến bản chất thế giới.

Từ đó sơ bộ nắm giữ thế giới chi lực!

Tiểu thế giới, chính là thủ đoạn chỉ Thiên Tôn mới có thể nắm giữ.

Tiểu thế giới xuất hiện, những binh lính do dòng nước tạo thành dường như bị một cỗ cự lực vô hình bao phủ, ào ào phá nát.

“Đây là cấm chế Thần Cung, ta đã dùng tiểu thế giới tiến hành áp chế, nhưng hiện tại phải một lòng duy trì tiểu thế giới, các ngươi đi vào tìm tòi trước đi.” Tố Thiên Tôn nói với mọi người.

“Được.”

Bóng dáng các Đế giả lóe lên, lao về phía Thần Cung.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm với Tố Thiên Tôn, lập tức cũng đi vào Thần Cung, vừa vào trong đó, cỗ khí tức thần lực kia càng thêm rõ ràng.

Cơ hồ bao phủ mỗi một góc trong cung điện.

Điều này nói rõ, thần chỉ ở nơi này vô cùng cường đại, qua nhiều năm như vậy, khí tức thần lực của hắn còn chưa hoàn toàn tán đi.

Tầm Bảo Thuật phát động.

Vô số ba động bảo vật khuếch tán.

Sở Cuồng Nhân tìm kiếm từng cái, thu những bảo vật kia vào trong Càn Khôn giới, nơi xa Tố Thiên Tôn dùng đế niệm quan sát tất cả hơi kinh ngạc, “Sở đạo hữu, hình như có một loại biện pháp nào đó cảm giác được bảo vật?”

Nhưng trên thế gian có ngàn vạn loại thần thông, nàng cũng không để ý nữa.

Trong Thần Cung.

Sở Cuồng Nhân đi vào một cung điện.

Ở chỗ này, Tầm Bảo Thuật của hắn phản ứng vô cùng mãnh liệt.

Hiển nhiên, nơi này cất giấu trọng bảo.

Nhưng cửa cung điện này đang đóng, Sở Cuồng Nhân vỗ ra một chưởng, chỉ chấn động một chút mà thôi.

“Tứ Tượng Nguyên Thần Kiếm!”

Sở Cuồng Nhân thôi động vô thượng thần thông, tứ tượng chi lực hội tụ thành kiếm ầm vang chém ra, rơi vào trên cửa lớn cung điện kia.

Ầm vang một tiếng, trên cửa chính hiện ra vô số đạo văn.

Phía trên lộ ra khí tức thần lực.

“Ha, thần lực sao?”

Sở Cuồng Nhân lại thúc thần thông, lần này cộng thêm đạo văn thiên phạt chi lực, chỉ thấy đạo văn trên cửa vỡ ra từng cái!

Trong tiếng ầm vang, đại môn bị oanh mở.

“Quả nhiên, đạo văn thiên phạt hữu dụng.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

Hắn đi vào trong đó.

Đập vào mí mắt là một đống lớn kỳ trân dị bảo, mà khiến người khác chú ý nhất là ở giữa có một khối tinh thạch màu trắng cao bằng một người.

Trong tinh thạch này phun trào vô cùng ba động năng lượng mênh mông, đó là ba động năng lượng hoàn toàn khác biệt với linh nguyên.

Nhưng cũng là một loại linh lực, không dễ dàng bị tu sĩ hấp thu như linh nguyên, hơn nữa còn tương tự khí tức thần lực.

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, những thứ này đều không khác nhau.

Chỉ cần là năng lượng kỳ dị giữa thiên địa, quản nó là linh lực hay là cái gì, Thiên Địa Hồng Lô Thể của hắn đều có thể hấp thu!

Hắn phất tay áo cất kĩ tất cả bảo vật.

Ước chừng một canh giờ sau, bảo vật trong cung điện đều bị đám người Sở Cuồng Nhân thu hết, ngay cả các bảo thạch khảm nạm trên vách tường cũng bị móc xuống.

“Lần này thu hoạch không ít a.”

Một vị Đế giả hưng phấn nói.

“Tốt, bây giờ ta chuẩn bị thu hồi tiểu thế giới, các ngươi rời Thần Cung trước đi.” Tố Thiên Tôn nói.

Mọi người rút khỏi Thần Cung, Tố Thiên Tôn thu hồi tiểu thế giới.

Lúc mọi người chuẩn bị rời đi, mấy nơi trong Thương Khung tinh bỗng nhiên truyền ra một cỗ ba động thần lực.

Chương 678: Thần chỉ giải phong, động tác của thiên hình giả, thời buổi rối loạn

Trong mấy đạo châu tại Thương Khung tinh, có ba động thần lực truyền ra.

Tố Thiên Tôn biến sắc, “Có thần chỉ phá vỡ phong ấn! Đáng chết, phong ấn thần chỉ không phải thủ đoạn bình thường có thể phá vỡ, là Vạn Thần giáo!”

Bóng người nàng hóa thành lưu quang, lướt về phía xa.

Sở Cuồng Nhân cũng đi theo.

Nhưng khi bọn họ đuổi tới một chỗ phong ân chi địa, chỉ nhìn thấy trên mặt đất xuất hiện một cái hố lớn, đã không thấy bóng dáng của thần chỉ đâu nữa.

Mấy nơi phong ấn chi địa khác cũng giống vậy.

“Hạ vị Hỏa Diễm Thần, hạ vị Thủy Thần, hạ vị Sương Thần, còn một vị trung vị Lôi Thần, có tổng cộng bốn bị thần chỉ mở phong ấn.”

“Những nơi phong ấn thần chỉ khác ít nhiều đều có dấu hiệu bị công kích, nhưng may mắn là, phong ấn những nơi đó tương đối vững chắc, không bị công phá, đến lúc đó để người ta tu bổ một chút là được.”

“Hiện tại, trước tiên nghĩ cách đối phó bốn vị thần chỉ đã mở phong ấn đi, ba Hạ Vị Thần, một Trung Vị Thần... Xem ra cần yêu cầu các Thiên Tôn chi viện.”

Đế niệm của các Đế giả lưu chuyển, tụ tập một chỗ trao đổi với nhau.

Cho dù là thần chỉ bình thường nhất cũng có chiến lực tương đương với Thiên Tôn, không phải Đế giả Đế Sơ cảnh bình thường có thể đối phó.

Hiện tại, trong Thương Khung tinh chỉ có một mình Tố Thiên Tôn là Thiên Tôn, mặc dù nàng có thể đối kháng với thần chỉ, nhưng chỉ một mình nàng, cũng không có biện pháp phân thân.

“Chuyện thần chỉ phá phong, ta sẽ đích thân bẩm báo với các Thiên Tôn, các Thiên Tôn cũng nên xuống hoạt động một chút rồi.”

Tố Thiên Tôn nói.

Sau đó, Tố Thiên Tôn để một đám Đế giả đến Thần Cung Đế tụ tập, tiếp theo bảo bọn họ giao những thứ đã lấy được trong Thần Cung ra.

“Những vật này, các ngươi có thể lưu lại một bộ phận, nhưng ta muốn thu những thứ còn lại đi, vận chuyển đến tiền tuyến.” Tố Thiên Tôn nói.

Các Đế giả ở tiền tuyến gánh vác gánh nặng chống lại Huyết tộc, phương diện tư nguyên, tuyệt đối không thể thiếu sót được.

Lần này Thiên Tôn bố cục lại Thương Khung tinh, ngoại trừ trông giữ thần chỉ phong ấn, cũng là vì thu thập tư nguyên, vận chuyển đến tiền tuyến.

Mà bí cảnh Chư Thần, là mục tiêu chủ yếu của bọn họ.

Thời xa xưa, chư thần góp nhặt quá nhiều bảo vật.

Nhìn đám bảo vật kia, một số Đế giả có chút không nỡ, Sở Cuồng Nhân lại không cảm thấy có cái gì, trong Thần Cung vốn thiết lập cấm chế, nếu không có tiểu thế giới của Thiên Tôn áp chế, bọn họ rất khó lấy được những bảo vật này, hơn nữa Đế giả ở tiền tuyến cần tư nguyên cũng hợp tình lý.

Không có đạo lý để người ta ở tiền tuyến tác chiến, còn không cho người ta tư nguyên được?

“Ta muốn cái này.”

“Gốc Huyết San Hô này thuộc về ta.”

“Ta muốn khối bảo thạch này.”

Đám đế giả lựa chọn bảo vật mình nhìn trúng.

Sở Cuồng Nhân liếc qua viên tinh thạch màu trắng cao bằng một người mà mình mang ra, trong tất cả những bảo vật này, ba động năng lượng trong viên tinh thạch này cường đại nhất, nhưng không ai nguyện ý chọn nó.

Hắn có chút nghi hoặc.

Nhưng nếu người khác không muốn, vậy hắn cầm đi.

“A, Sở đạo hữu, ngươi lại lựa chọn thần nguyên này?”

Tố Thiên Tôn kinh ngạc nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, nói: “Năng lượng trong thần nguyên chỉ có thần chỉ mới có thể hấp thu, mặc dù vật này ẩn chứa năng lượng to lớn, nhưng Nhân tộc muốn hấp thu là chuyện rất khó khăn.”

“Thảo nào đám người này không chọn nó.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Nhưng hắn vẫn không muốn từ bỏ, thần nguyên này không có tác dụng với những người khác, nhưng đối với hắn lại là trọng bảo.

Có vật này, tu vi của hắn tuyệt đối có thể tăng lên một mảng lớn.

Tố Thiên Tôn thấy Sở Cuồng Nhân khăng khăng muốn lựa chọn vật này, cũng không khuyên nữa, lại để chọn thêm một số bảo vật, hiển nhiên là nể mặt thân phận thiên hình giả của hắn, cho đãi ngộ đặc biệt.

Người khác đều biết điểm này, cũng không nói rõ.

...

Trong biển sâu.

Bắc Minh Huyền Sắc cầm Thần Khí, lại lần nữa đi tới U cốc dưới đáy biển.

Nhìn bia đá màu trắng trước mặt, hắn ta giơ cái búa màu đen trong tay lên thật cao, vận dụng lực lượng toàn thân, ầm vang vung ra!

Phịch một tiếng, bia đá màu trắng vỡ tan!

Ngay sau đó, toàn bộ U cốc dưới đáy biển đều rung động kịch liệt.

“Ha ha, cuối cùng phong ấn cũng bị giải khai!”

“Đã bao nhiêu năm, cuối cùng chúng ta cũng được tự do...”

Toàn bộ đại hải đều sôi trào.

Chỉ thấy trong U cốc dưới đáy biển bỗng nhiên bị một cỗ năng lượng vô cùng khổng lồ xé rách, tại nơi thật sâu xuất hiện một vòng xoáy to lớn.

Trong vòng xoáy, có hai thân ảnh cao lớn đi ra.

Trong đó, một người có đầu cá sấu, mặc áo giáp, một người có một cái đầu vô cùng to lớn, là cự mãng dài đến vạn trượng.

Hai người này, chính là Thượng Vị Thần bị phong ấn tại chỗ sâu dưới đáy biển.

Ngạc Thần, Hải Xà Thần!

Chỉ thấy Ngạc Thần nhìn về phía Bắc Minh Huyền Sắc, trong con ngươi màu đỏ ngòm lóe lên một vệt sáng, sau đó nhẹ nhàng tay giơ lên.

Cái búa màu đen trong tay đối phương lập tức rung động, sau đó nhanh chóng lao về phía hắn ta, bị hắn ta nắm trong tay.

Thần Khí nơi tay, khí tức của Ngạc Thần cường hãn hơn mấy phần.

Bắc Minh Huyền Sắc nuốt một ngụm nước bọt, hắn ta cảm giác, trước mặt đám thần chỉ này, mình nhỏ bé như một con kiến hôi.

“Lân tộc, ngươi làm rất tốt, đây là thần cách chúng ta hứa hẹn cho ngươi, luyện hóa tật tốt đi.” Ngạc Thần xuất ra một viên tinh thạch hình lăng màu xanh lam, phía trên ẩn chứa năng lượng vô cùng khổng lồ và các loại đạo văn huyền diệu, chỉ liếc mắt một cái, Bắc Minh Huyền Sắc đã bị hấp dẫn thật sâu.

Hắn ta tiếp nhận thần cách, trên mặt tràn đầy kích động.

Lại không phát hiện, trong mắt Ngạc Thần trong lướt qua một vệt tối nghĩa.

“Đa tạ hai vị, không biết hiện tại hai vị muốn làm gì?”

Bắc Minh Huyền Sắc hỏi.

“Trước tiên ở trong Lân tộc ngươi đợi một thời gian ngắn, tìm hiểu tình huống hiện nay của Thương Khung tinh, dù sao, chúng ta vừa khôi phục, không thích hợp quá phô trương, nêu đưa thiên hình giả tới sẽ không tốt.”

Nhắc đến thiên hình giả, trong mắt Ngạc Thần lướt qua một vệt kiêng kị.

Bên cạnh, Hải Xà Thần cười xùy một tiếng, “Thiên hình giả? Trận chiến năm đó chúng ta bị phong ấn, bản thân bọn họ cũng bị trọng thương, hiện tại có mấy người còn sống cũng không biết, có gì phải kiêng kỵ.”

“Không thể lỗ mãng.” Ngạc Thần thản nhiên nói.

Mặc dù hắn ta có cái đầu rất to, nhưng làm việc vô cùng cẩn thận.

Bên ngoài Thương Khung tinh.

Trong vũ trụ lạnh lẽo, lơ lửng chín chùm sáng.

Trong chùm sáng, giống như có bóng người lưu động.

“Đám thần chỉ kia, thức tỉnh.”

Bên trong, một chùm sáng từ tốn nói.

“Ừm, thương thế trên người chúng ta còn chưa hoàn toàn khôi phục, đám Hạ Vị Thần, Trung Vị Thần kia thì không sao, Thượng Vị Thần cũng có thể chống đỡ, nhưng nếu gặp phải Chủ Thần, sợ là phải thua, đúng là phiền phức.”

“Có thể để người khác đi đối phó trước không?”

“Không thể, tình hình chiến trường vực ngoại không lạc quan, động tác của Huyết tộc càng ngày càng thường xuyên, lúc này không thể vì chuyện của chư thần mà phân nhỏ chiến lực được, chư thần, chờ chúng ta ra tay đi.”

“Không sai, đây cũng là sứ mạng của chúng ta.”

“Thương thế của ta nhẹ nhất, nhiều năm tu dưỡng như vậy, cũng khôi phục được bảy tám phần rồi, để ta đến Thương Khung tinh tọa trấn trước đi.”

Trong một chùm sáng nói ra.

“Ừm, cũng tốt, mặt khác, nghe nói gần đây tại Thương Khung tinh xuất hiện một vị Đế giả trẻ tuổi nắm giữ lực lượng thiên phạt, chuyện này, ta rất để ý, lão Thất, ngươi thuận tiện đi xem xét một chút.”

“Được.” Lão Thất lên tiếng, chùm sáng của hắn hóa thành một đạo lưu quang, từ trong vũ trụ băng lãnh đen nhánh phóng về phía Thương Khung tinh.

Vực ngoại, một số đại năng đều đã nhận ra.

“Thiên hình giả, có động tác.”

“Chư thần, liền giao cho bọn họ ứng phó đi.”

“Chiến trường vực ngoại không thể thư giãn, trong thương khung chư thần lại bắt đầu làm loạn, haiz, đúng là thời buổi rối loạn a.”

Chương 679: Đế Sơ cửu trọng, thiên hình giả tới chơi, thân phận của Sở Cuồng Nhân

Huyền Thiên tông, trong Lăng Thiên Đạo Cung.

Sở Cuồng Nhân đang bế quan luyện hóa thần nguyên, liên tiếp trải qua biến hóa, hắn mơ hồ có cảm giác cấp bách.

Kẻ địch, càng ngày càng cường đại.

Trước kia, hắn phải đối mặt chỉ là một số thiên kiêu, tồn tại dưới Đế giả, nhưng bây giờ, hắn phải đối mặt với chư thần từ xa xưa!

Hắn phải nhanh chóng cường đại lên mới được.

Mười ngày sau.

Sở Cuồng Nhân triệt để hấp thu luyện hóa khối thần nguyên kia, tu vi cũng có tiến bộ nhảy vọt, từ Đế Sơ tầng thứ tư tăng lên tới Đế Sơ tầng thứ chín!

Tiến bộ năm tầng liền!

Phải biết, hắn tấn cấp làm Đế giả mới được mấy năm?

Tốc độ tiến bộ như vậy, nói ra sẽ dọa chết người.

“Trong thần nguyên ẩn chứa năng lượng quá to lớn, nếu lại hấp thụ thêm mấy khối, chẳng phải ta có thể tấn cấp lên Thiên Tôn rồi?”

Sở Cuồng Nhân tấm tắc nói.

Thần nguyên chính là vật chỉ có thần chỉ mới có thể hấp thu.

Nhưng lại xuất hiện một dị số là Sở Cuồng Nhân.

“Chư thần xuất hiện, là nguy cơ, nhưng đối với ta mà nói là một kỳ ngộ, các đại bí cảnh Chư Thần ẩn chứa bảo vật, không nói cái khác, chỉ thần nguyên này, người khác không sử dụng được, nhưng ta có thể!”

“Đây là một ưu thế rất lớn.”

Sở Cuồng Nhân thần nói.

Sau khi tấn cấp đến Đế Sơ tầng thứ chín, Sở Cuồng Nhân cũng không lập tức xuất quan, mà tiếp tục nghiên cứu lực lượng đạo văn thiên phạt.

Đạo văn thiên phạt là thủ đoạn khắc chế chư thần, cũng một trong những chủ đoạn quan trọng nhất trong tương lai của hắn, nhất định phải hiểu rõ mới được.

Lại mười ngày sau.

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân đang nghiên cứu đạo văn thiên phạt như bình thường, nhưng đột nhiên, hắn cảm giác đạo văn trong lòng bàn tay mình bỗng nhiên chấn động một cái.

Từ nơi sâu xa, dường như phát sinh phản ứng với cái gì đó.

“Đây là tình huống gì?”

Sở Cuồng Nhân có chút kinh ngạc.

Sau đó, hắn nhận được truyền tin của Như Yên trưởng lão.

“Chưởng môn, có người tới thăm.”

“Biết rồi.”

Trong Trường Sinh điện, có một nam tử mặc trường bào màu trắng, khuôn mặt bao trùm một tầng linh quang nhàn nhạt, khí tức của người này có chút hư vô mờ mịt, khiến người ta không nhìn thấu, giống như lúc nào cũng có thể biến mất.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đi vào, hắn nhìn người trước mắt này, lại cảm thấy người này đứng trước mặt hắn vô cùng rõ ràng, không chỉ như thế, đạo văn thiên phạt trên người hắn càng có phản ứng kì lạ mãnh liệt hơn.

Mơ hồ, trong lòng Sở Cuồng Nhân đã có suy đoán.

“Thiên hình giả?”

“Đúng vậy.”

Nam tử mặc bạch y, cũng chính là thiên hình giả được vô số người sùng kính nhìn Sở Cuồng Nhân, khuôn mặt bị linh quang bao trùm không nhìn ra biểu tình gì, nhưng Sở Cuồng Nhân lại có thể cảm giác được ánh mắt tò mò của đối phương.

“Nghe nói ngươi có đạo văn thiên phạt, ta muốn xem.”

Thiên hình giả cũng không nói nhảm, trực tiếp nói thẳng ý đồ đến.

Sở Cuồng Nhân giơ tay lên, một mảnh đạo văn lưu chuyển trong lòng bàn tay hắn, mà thiên hình giả nhìn thấy đạo văn kia, thân thể khẽ run lên.

Chẳng biết tại sao, Sở Cuồng Nhân cảm giác vị thiên hình giả trước mắt này có chút không thích hợp, giống như vô cùng khiếp sợ.

Sau đó, chỉ thấy vị thiên hình giả chậm rãi giơ tay lên, trong lòng bàn tay cũng hiện ra một mảnh đạo văn thiên phạt.

Chỉ là Sở Cuồng Nhân phát hiện đạo văn thiên phạt của đối phương và đạo văn của mình có chút khác biệt, đối phương, càng giống như một loại phù văn? !

“Đạo văn thiên phạt và phù văn dung hòa? Còn có thể như vậy.”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Trong khoảng thời gian này, hắn vẫn luôn nghiên cứu đạo văn thiên phạt, mà hiện tại đạo văn của thiên hình giả đã cho hắn linh cảm.

“Làm sao có thể, làm sao có thể...”

“Không phải phù đạo văn thiên phạt, mà chính là đạo văn thiên phạt hàng thật giá thật, thật sự rõ ràng, là lực lượng thiên phạt nguyên bản nhất!”

Thiên hình giả giống như vô cùng chấn kinh, nhìn Sở Cuồng Nhân, giọng nói có chút run rẩy, “Ngươi làm thế nào chiếm được đạo văn này?”

Sở Cuồng Nhân đơn giản nói lại chuyện thiên phạt phong ấn.

“Thì ra là thế...”

“Vương, đến bây giờ vẫn không nói chuyện này cho chúng ta biết.”

Thiên hình giả lẩm bẩm nói, sau đó, hắn ta dùng ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, cũng không biết có phải ảo giác hay không, người trước mắt này lại dần dần trùng hợp với bóng người hắn ra sùng bái nhất, kính ngưỡng nhất trong lòng.

Đột nhiên, trong lòng hắn ta nảy ra một suy nghĩ hoang đường.

Chẳng lẽ, vương, sống?

Không, không có khả năng.

Làm sao lại có chuyện như thế.

Thiên hình giả lắc đầu, vứt bỏ suy nghĩ trong đầu đi.

Hắn ta nói với Sở Cuồng Nhân: “Hiện tại ta tọa trấn thương khung, ức chế lực lượng của chư thần, ngươi cũng có đạo văn thiên phạt, hơn nữa còn là lực lượng thiên phạt nguyên bản nhất, có gì cần trợ giúp, cứ tới tìm ta.”

“Vậy xin đa tạ rồi.”

Sở Cuồng Nhân trịnh trọng gật đầu.

Đây là thiên hình giả hứa hẹn.

Có thể nói, có hứa hẹn này của thiên hình giả, ngay cả đám Đạo Chủ cũng không dám tùy tiện xuất hiện tâm tư với Sở Cuồng Nhân.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân hàn nguyên với vị thiên hình giả này một lát.

Biết được, vị thiên hình giả trước mắt này tên là Thất Hình, mà thiên hình giả không chỉ có một người, ngoại trừ Thất Hình ra, các thiên hình giả các đều bị trọng thương trong trận Nghịch Thần chi chiến thời viễn cổ, đến bây giờ còn đang tu dưỡng.

...

“Lực lượng thiên phạt bản bản nhất sao? Không ngờ, ngoại trừ vương, trong dòng sông thời gian vô tận này, lại lại xuất hiện một người nắm giữ loại lực lượng này, Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc ngươi là ai?”

Sau khi rời khỏi Huyền Thiên tông, Thất Hình nhìn lên bầu trời thầm nói.

Sau đó, hắn ta nghĩ đến cái gì, “Thiên Cơ Tử, đi tìm hắn hỏi ý kiến về chuyện liên quan tới lai lịch của Sở Cuồng Nhân, có lẽ sẽ có thu hoạch.”

Thiên Cơ Tử, một trong những tồn tại thần bí nhất trên Thương Khung tinh.

Nhưng đối với thiên hình giả mà nói, muốn tìm được người này cũng không phải việc gì khó, thậm chí, trước đó bọn họ đã có quen biết.

Khi nhìn thấy Thất Hình đến, Thiên Cơ Tử vô cùng kinh ngạc, “Nha, đây không phải Thất Hình đại nhân sao? Không ngờ ngươi đã đến thương khung, chư thần dị động, ngươi tới đây, ta cũng yên lòng hơn rất nhiều.”

“Hôm nay ta tới tìm ngươi, là muốn hỏi chuyện liên quan tới Sở Cuồng Nhân sự.”

Thất Hình trực tiếp mở miệng hỏi.

Thiên Cơ Tử giống như đã sớm đoán trước ý đồ hắn ta đến đây, cũng không ngoài ý muốn, lắc đầu nói: “Nếu ngươi hỏi những người khác, dù là Đạo Chủ, ta cũng có thể nói một chút với ngươi, nhưng người này, ta không có cách nào.”

“Có ý gì?”

“Người này, không tồn tại ở quá khứ, tương lai, thậm chí là hiện tại, mệnh cách của hắn dường như siêu thoát Vận Mệnh Trường Hà, không thể phỏng đoán.”

Nghe thấy vậy, Thất Hình cau mày, “Sao lại như thế?”

“Hắn là một dị số.”

“Người này nắm giữ lực lượng thiên phạt, ngươi biết không?”

“Ha, chẳng lẽ hắn chính là hậu thủ Nhân Vương lưu lại sao?”

Thiên Cơ Tử có chút ngoài ý muốn.

Đối với lực lượng thiên phạt, ông ấy cũng có chút hiểu rõ.

“Không, hắn nắm giữ chính lực lượng thiên phạt nguyên bản nhất, loại lực lượng kia, ta chỉ nhìn thấy trên người Vương mà thôi.”

Thất Hình trịnh trọng nói.

Nghe thấy vậy, Thiên Cơ Tử hít sâu một hơi, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm túc, “Lời ngươi nói, chắc chắn một trăm phần trăm?”

“Ngươi cho rằng ta sẽ lấy việc này ra đùa giỡn với ngươi sao?”

Thiên Cơ Tử lấy ra một mặt gương đồng, ông ấy đánh một đạo pháp quyết vào trong gương đồng, chỉ thấy phía trên có vô số tự phù lóe sáng.

“Ngươi đang làm gì vậy?”

“Cái gương đồng này chính là một kiện chí bảo của Quỷ Cốc tướng thuật ta, bên trong ghi lại vô số mệnh cách của đại nhân vật từ xưa đến nay... Có rồi.”

“Cái gì mà có rồi?”

“Ta tra duyệt một vài ghi chép đến mệnh cách của Nhân Vương, phía trên chỉ có một câu... Không tồn tại ở cổ kim, siêu thoát số mệnh, miêu tả này, gần như giống với Sở Cuồng Nhân.”

“Mệnh cách gần như giống nhau, cũng có lực lượng thiên phạt, còn cảm giác của ta về đối phương nữa, chẳng lẽ hắn thật sự là...”

Thất Hình có chút thất thần.

Chương 680: Thần thông thăng cấp, động tác của Vạn Thần giáo, cục diện giằng co

“Đạo văn thiên phạt lại có thể dung hợp với phù văn sao?”

“Thì ra là thế...”

Sau khi gặp được thiên hình giả Thất Hình, Sở Cuồng Nhân cũng có cảm ngộ mới đối với đạo văn thiên phạt, những ngày tiếp theo, cả thể xác và tinh thần hắn bắt đầu nhập sâu vào trong nghiên cứu đạo văn thiên phạt.

Ngoài ra, trong Thương Khung tinh cũng liên tiếp xẩu ra thay đổi, ví dụ như Thiên Đạo khôi phục, các thiên kiêu quật khởi, các loại bảo vật theo thời thế mà sinh, chư thần giải phong, một số giáo hội âm thầm nổi dậy..

Thời gian trôi qua, chính là ba tháng.

Trong ba tháng này, biến hóa nói lớn cũng không lớn, nhưng nói nhỏ, mọi người lại có thể rõ ràng cảm giác được Thương Khung tinh đã thay đổi.

Linh khí càng thêm dồi dào, bảo vật càng nhiều, tu sĩ càng dễ tu hành.

Nhất là tại khu vực Huyền Thiên tông, càng là như vậy.

“Đây là kiện bảo vật thứ mấy lấy được trong tháng này rồi?”

Trong Huyền Thiên tông, Như Yên trưởng lão nhìn một đệ tử nhấc một khối bảo ngọc to lớn trở về, bên trong ẩn chứa năng lượng cực kì tinh thuần.

“Kiện thứ sáu rồi.”

“Bỏ nó vào trong bảo khố đi.” Như Yên trưởng lão nói.

Mấy tháng nay, Huyền Thiên tông là nơi Thần Hoàng dừng chân, trong địa giới liên tiếp xuất hiện các loại bảo vật, không biết đã khiến bao nhiêu Đế giả ghen tị.

Nhưng đám Đế giả kia cũng không dám nổi lên tâm tư gì, dù sao thân phận thiên hình giả của Sở Cuồng Nhân còn ở đó, ai dám làm loạn?

Hơn nữa rất nhiều người đều đang suy đoán, Sở Cuồng Nhân cũng là người phụ đại khí vận, nếu không, dựa vào Thần Hoàng, làm sao có thể khiến phạm vi trăm ngàn dặm nho nhỏ kia sinh ra nhiều bảo vật như vậy?

Nhưng đây chỉ là suy đoán, cũng không có chứng cứ rõ ràng.

Huyền Thiên tông, trong Lăng Thiên Đạo Cung.

Sở Cuồng Nhân kết thúc bế quan, mở Huyễn Tưởng Luân Bàn ra.

Ba tháng qua, hắn cũng có rút thưởng, nhưng dựa vào cảnh giới bây giờ của hắn, phần lớn vật phẩm rút ra đều không có tác dụng với hắn, cho nên hắn đều nhét đám phần thưởng này vào trong bảo khố của Huyền Thiên tông.

Qua nhiều năm như vậy, Huyền Thiên tông vẫn luôn tiêu hao tư nguyên, nhưng đám người Như Yên trưởng lão chưa bao giờ có cảm giác giật gấu vá vai.

Ngược lại, mọi người luôn cảm thấy bảo vật càng dùng càng nhiều.

“Tiến hành rút thưởng.”

“Chúc mừng kí chủ rút được thẻ thăng cấp thần thần cấp Siêu Thần.”

Thẻ tăng cấp thần thông.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, “Lại là phần thưởng cấp Siêu Thần.”

Dưa vào tu vi cảnh giới hiện nay của hắn, phần thưởng cấp Truyền Thuyết bình thường đã không có tác dụng gì với hắn, chỉ có cấp Thần, cấp Siêu Thần mới có trợ giúp cực lớn với hắn, ví dụ như Bất Tử chi thân, Không Gian Bàn Vận Thuật...

Đến bây giờ, những phần thưởng Thần cấp này vẫn có tác dụng lớn với hắn.

Cấp Siêu Thần là Hạnh Vận Quang Hoàn, Thể Chất Chi Thư lại càng không cần phải nói.

Hạnh Vận Quang Hoàn khiến hắn rút được không ít đồ tốt, không có Quang Hoàn này, chỉ sợ hắn sẽ không tăng lên nhanh như vậy, còn Thể Chất Chi Thư, theo hắn nghiên cứu xâm nhập, giá trị cũng từng bước thể hiện ra.

Hiện tại, hắn lại rút được một phần thưởng cấp Siêu Thần.

Hắn mở thùng vật phẩm ra.

Phần thưởng cấp Siêu Thần, thẻ thăng cấp thần thông:

【 Sử dụng tấm thẻ này, có thể chỉ định một môn thần thông tăng lên, có tỷ lệ nhất định tăng tới cấp bậc Siêu Thần. 】

Tấm thẻ này, khiến Sở Cuồng Nhân lâm vào trầm ngâm.

“Chỉ định một môn thần thông sao?”

“Thần thông bây giờ của ta có Không Gian Bàn Vận Thuật, Tứ Tượng Nguyên Thần Kiếm, Tầm Bảo Thuật, Động Tất Chi Nhãn... Nếu thăng cấp, đương nhiên sẽ phát huy tác dụng của tấm thẻ này càng lớn càng tốt.”

“Hiện tại thần thông có tác dụng lớn với ta là Động Tất Chi Nhãn và Không Gian Bàn Vận Thuật, vậy chọn một trong hai cái này đi.”

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm.

Sau khi suy nghĩ, cuối cùng, hắn lựa chọn Động Tất Chi Nhãn.

Môn thần thông này hắn có lâu nhất, giúp hắn không ít, còn Không Gian Bàn Vận Thuật cũng vô cung cường đại, nhưng trên thế giới này, mặc dù pháp môn liên quan đến không gian thưa thớt, nhưng cũng không phải không có.

Nhưng Động Tất Chi Nhãn thì không giống vậy.

Đây là thần thông đặc biệt nhất mà Sở Cuồng Nhân đã từng thấy, hắn rất muốn biết, nếu tăng thần thông này lên, sẽ có hiệu quả như thế nào.

Nghĩ đến đây, hắn sử dụng thẻ thăng cấp thần thông.

“Có phải lựa chọn thăng cấp thần thông, Động Tất Chi Nhãn?”

“Đúng.”

“Động Tất Chi Nhãn thăng cấp, tiến độ 1%...”

Thăng cấp thần thông cần thời gian nhất định, Sở Cuồng Nhân cũng không để ý nữa, mặc cho nó tự mình thăng cấp.

Sau đó, hắn liền rời Lăng Thiên Đạo Cung, dò xét một vòng trong Huyền Thiên tông, trọng điểm chú ý là Huyễn U bí cảnh.

Ở chỗ này, có không ít đệ tử đang đứng xếp hàng, tiến vào khảo nghiệm.

Hắn hài lòng cười một tiếng, “Đám gia hỏa này, vẫn rất tự giác.”

Đã nói sư phụ dẫn vào cửa, tu hành tại cá nhân.

Nếu đám gia hỏa này không tự giác, không nỗ lực, Sở Cuồng Nhân có chuẩn bị cho bọn họ nhiều tư nguyên hơn nữa cũng vô dụng.

Lúc đi vào Trường Sinh điện, Như Yên trưởng lão đang bận rộn, nàng đang phân loại chỉnh lý một số bảo vật.

Nhìn thấy Sở Cuồng Nhân tới, Như Yên trưởng lão liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói: “Chưởng môn, phiền ngươi sau này đưa đồ vào bảo khố nhớ phải phân loại, binh khí đặt chỗ binh khí, bảo dược đặt chỗ bảo dược, lần trước ta kiểm tra kho, một cái búa từ trên xà nhà rơi xuống, cũng may ta tránh nhanh, nếu không cái đầu này của ta đã vỡ tan rồi.”

“Lần sau chú ý, lần sau chú ý.”

Sở Cuồng Nhân gãi đầu một cái, gượng cười hai tiếng.

“Ngươi a...” Như Yên trưởng lão bất đắc dĩ lắc đầu.

Mấy ngày kế tiếp, Sở Cuồng Nhân xử lý sự vụ còn đọng lại trong Huyền Thiên tông.

Mà trong đó, có chuyện khiến hắn để ý.

Tại Vân Hoàng đạo châu ở Thương Khung tinh, đột nhiên xuất hiện mấy giáo hội kì lạ, trong vòng mấy tháng ngắn ngủi đã phát triển giáo chúng đến mười triệu người, thậm chí trong giáo còn xuất hiện không ít cao thủ, khiến người ta không thể không để ý.

Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ do dự.

Chỉ sợ đây là thủ bút của đám thần chỉ kia.

“Hơn nữa Vân Hoang đạo châu, nơi này không phải là chỗ của Bạch Liên giáo sao? Xem ra cần phải đến xem xét một chút.”

Bạch Liên giáo, xem như đồng minh của Huyền Thiên tông, hiện tại, trên người hắn còn có một cái danh hiệu là Thái Thượng trưởng lão của Bạch Liên giáo đó.

Vân Hoang đạo châu.

Tọa trấn đạo châu này chính là một vị Đế giả Đế Sơ tầng thứ tư.

Sở Cuồng Nhân đến chỗ này, chuyện đầu tiên là tìm Đế giả ở đây, chất vấn: “Trong nơi ngươi trông coi, xuất hiện giáo hội của thần chỉ, ngươi lại ngồi yên không để ý, giải thích như thế nào đây? !”

Nhìn đến Sở Cuồng Nhân xuất hiện, vị Đế giả này không dám khinh thường, vội vàng giải thích nói: “Bẩm thiên hình giả đại nhân, không phải ta mặc kệ, mà là ta không có cách nào quản, mấy giáo hội kia là Vạn Thần giáo âm thầm thao túng, còn mấy vị thần chỉ nữa, ta căn bản không phải đối thủ của bọn họ.”

“Các Thiên Tôn đâu? Bọn họ còn chưa tới sao?”

Sở Cuồng Nhân cau mày nói.

“Hiện tại, trong Thương Khung tinh chỉ có Tố Thiên Tôn và rải rác mấy vị hạ vị Thiên Tôn, còn các Thiên Tôn khác, nghe nói tiền tuyến tại chiến trường vực ngoại đột nhiên báo nguy, căn bản không thể phân thân đến đây.”

Vị Đế giả này bất đắc dĩ nói.

Hắn ta vốn cho rằng, đến Thương Khung tinh trông giữ thần chỉ phong ấn là một công việc béo bở, nhưng hiện tại xem ra, chuyện không đơn giản giống như hắn ta nghĩ.

Nếu không cẩn thận, mức độ nguy hiểm không thấp hơn đi chiến trường vực ngoại đâu.

“Chiến trường vực ngoại cũng xuất hiện biến cố sao? Chư thần lại nhân lúc này làm loạn, cũng quá trùng hợp đi.”

Trong lòng Sở Cuồng Nhân yên lặng nói.

Loạn trong giặc ngoài.

Hiện tại, Thương Khung tinh cũng rất nguy hiểm.

Hắn lắc đầu, lấy ra một khối ngọc giản, trực tiếp liên hệ Thất Hình, hỏi thăm cách nghĩ của đối phương với chuyện giáo hội xuất hiện gần đây.

Biết được đối phương đang bị hai vị Thượng Vị Thần kéo tay chân, một khi hắn ta xuất thủ, hai vị Thượng Vị Thần kia cũng sẽ xuất thủ theo.

Hơn nữa, hiện tại thương thế của hắn ta còn chưa hoàn toàn phục hồi như cũ, lấy sức một mình đối kháng hai vị Thượng Vị Thần, cho dù có lực lượng thiên phạt trong tay, cũng khó chiếm được tiện nghi, chỉ có thể án binh bất động trước.

Chương 681: Chuẩn bị đối phó giáo hội, các ngươi thần ở đâu?

“Sở đạo hữu, Thiên Tôn và ta chống lại thần chỉ, các Đế giả khác cũng phải trông coi thần chỉ phong ấn, chuyện giáo hội làm phiền ngươi giải quyết trước vậy.” Trong la bàn truyền tin, Thất Hình bất đắc dĩ nói với Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, lông mi cau lại.

“Ta? Một mình?”

“Thế nào, chẳng lẽ Sở đạo hữu sợ sao?”

“Ha, ta có thể hiểu là ngươi đang thi triển kế khích tướng với ta không? Thiên hình giả.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Xin Sở đạo hữu yên tâm, ta sẽ không để ngươi làm không công, nếu có thể giải quyết hết chuyện giáo hội, ngươi muốn cái gì, cứ nói với ta.”

Thất Hình cười nhạt nói.

“Một lời đã định.”

Sở Cuồng Nhân tiếp nhận phiền toái này, hắn vốn dự định đi Vân Hoang đạo châu một chuyến, dò xét nội tình của mấy giáo hội kia.

Đại Nguyệt quốc, trong Bạch Liên giáo.

Một trận giáo nghĩa chi tranh đang diễn ra.

Tu sĩ của Bạch Liên giáo bị tu sĩ của mấy giáo phái mặc áo lam, áo đỏ và áo trắng bao vây ở giữa.

“Hỏa Thần giáo, Thủy Thần giáo, Băng Tuyết Thần Giáo, không ngờ mấy giáo hội quật khởi trong mấy tháng ngắn ngủi các ngươi lại có thể bức Bạch Liên giáo ta đến tình trạng này.” Bạch Liên giáo chủ cười khổ một tiếng nói.

Mà ở trước mặt nàng, một nam tử mặc lửa trường bào màu đỏ thản nhiên nói: “Bởi vì không thờ phụng thần chân chính! Chỉ là một tên Bạch Liên Thánh Vương, còn không phải Đế giả, cũng xứng để người ta thờ phụng sao.”

Thiên Nguyệt Thánh Nhân bên cạnh Bạch Liên giáo chủ có chút nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không có lời nào để nói, bởi vì Bạch Liên Thánh Vương đúng là không bằng mấy vị thần sau lưng các giáo phái này, thậm chí tùy tiện một vị trưởng lão trong số bọn họ cũng không sánh nổi.

Bạch Liên Thánh Vương, chỉ là Thánh Nhân mà thôi.

Nhưng bây giờ, sớm đã không phải thời đại Thánh Nhân có thể làm chủ nữa.

Trong mắt đám Đế giả, thần chỉ, tín ngưỡng của Bạch Liên giáo quá mức yếu đuối, căn bản không giá trị nhắc đến.

“Hôm nay, Bạch Liên giáo diệt.”

“Từ đó Đại Nguyệt quốc và các nước phía nam, thậm chí là toàn bộ Vân Hoang đạo châu, đều phải tín ngưỡng thần chân chính!” Nam tử mặc trường bào màu đỏ nói.

Sau đó, hắn ta đưa tay thôi động linh lực dồi dào.

Một chưởng đánh xuống, đạo vận khủng bố khóa chặt đám người Bạch Liên giáo.

Uy thế của một chưởng này đã vượt xa Thánh Vương, ngay cả Chuẩn Đế cũng kém xa, đám người Bạch Liên giáo chủ căn bản không ngăn cản nổi.

Giờ khắc này, trái tim tất cả mọi người tràn đầy tuyệt vọng.

Bạch Liên giáo, sắp bị hủy diệt...

Tất cả mọi người yên lặng nhắm hai mắt lại, chuẩn bị chờ chết.

Nhưng qua một lúc lâu, thống khổ trong dự liệu lại không đến, có vài người chậm rãi mở hai mắt ra.

Chẳng biết lúc nào, trước mặt bọn họ đã xuất hiện một bóng người mặc bạch y.

Người kia một bộ trường bào màu trắng, không nhiễm trần thế, dáng người thon dài như kiếm, đưa lưng về phía mọi người, cho người ta cảm giác vô biên vĩ ngạn.

Nhìn thấy người này, đám người Bạch Liên giáo chủ cảm thấy vô cùng quen thuộc.

“Là, là Thái Thượng trưởng lão! !”

Thiên Nguyệt Thánh Nhân vô cùng kích động.

Các giáo chúng cũng lộ ra vẻ ước ao.

“Thái Thượng trưởng lão, là Thái Thượng trưởng lão.”

“Không ngờ, Thái Thượng trưởng lão lại đến đây, đúng là quá tốt rồi, hắn vừa đến, chúng ta sẽ an toàn.”

Đám người Bạch Liên giáo vô cùng kích động, mà đối diện, đám đệ tử của mấy giáo phái nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, không nhịn được cau mày.

Nhất là nam tử mặc trường bào màu đỏ của Hỏa Thần giáo, hắn ta không biết vì sao Sở Cuồng Nhân lại xuất hiện ở đây.

Hơn nữa đối phương vừa đến, công kích của hắn ta đã biến mất không còn thấy bóng dáng, lực lượng như vậy, không thể tưởng tượng nổi.

“Ngươi là ai?”

Nam tử mặc trường bào màu đỏ nhìn Sở Cuồng Nhân đột nhiên xuất hiện, thản nhiên nói.

Bên cạnh hắn ta, mấy cao thủ cũng lộ ra vẻ đề phòng.

“Xem ra, những ngày nỳ, là các ngươi ở đây trắng trợn phát triển tín đồ, thần sau lưng các ngươi là ai?”

Sở Cuồng Nhân nhìn đám người nam tử mặc trường bào màu đỏ, đạm mạc nói.

“Hừ, ta chính là tín đồ của Hỏa Thần.”

“Ta chính là tín đồ của Thủy Thần, ngươi tức thời thì nhanh chóng rời đi!”

“Ta chính là tín đồ của Băng Tuyết Chi Thần, hài tử, không thể tha cho đám người tín ngưỡng Ngụy Thần dị đoan này, tốt nhất ngươi nhanh rời đi.”

Cao thủ của ba đại giáo phái nhìn Sở Cuồng Nhân, thay nhau nói.

Bọn họ nhìn ra, Sở Cuồng Nhân không phải nhân vật đơn giản, nếu có thể, bọn họ muốn dùng thần chỉ sau lưng để chấn nhiếp đối phương.

Nhưng Sở Cuồng Nhân nghe xong lời bọn họ nói, lông mi hơi nhíu, đạm mạc nói: “Các ngươi nói, tín ngưỡng của Bạch Liên giáo là Ngụy Thần đúng không, vậy thần của các ngươi, là Chân Thần rồi?”

“Đây là tự nhiên, thần của chúng ta tồn tại từ lúc khai thiên tích địa, mà tín ngưỡng của Bạch Liên giáo là Bạch Liên Thánh Vương, chỉ là một vị Thánh Vương nho nhỏ mà thôi, không có tư cách xưng thần, chính là Ngụy Thần!”

“A, mấy vạn năm trước, các nước phía nam xuất hiện một đầu Địa Ngục Tam Đầu Khuyển tai họa thương sinh, là Bạch Liên Thánh Vương xuất thủ, cứu vãn vạn vạn bách tính trong cảnh nước sôi lửa bỏng, xin hỏi, khi đó, thần của các ngươi, ở đâu? !”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, trên người bộc phát ra một cỗ khí tức kinh khủng ngập trời, khiến đám cao thủ ở đây sắc mặt đại biến, một số tu sĩ lập tức bị ép đến quỳ xuống!

Đây là, uy áp Đế giả! !

“Nghe đồn Thái Thượng trưởng lão đã thành đế, quả nhiên là thật.”

Sắc mặt Bạch Liên giáo chủ, Thiên Nguyệt Thánh Nhân đại hỉ.

Đối với bọn họ mà nói, Đế giả chính là tồn tại chí cao vô thượng.

“Hiện tại ta muốn giết các ngươi, thần của các ngươi, lại đang ở đâu?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Đế niệm vừa động, niệm lực vô hình bao phủ toàn trường, từng đạo sương máu nổ tung trên không trung, giống như những bông hoa yêu diễm liên tiếp nở rộ.

“Hỏa Thần ở trên, ban cho chúng ta lực lượng!”

“Thủy Thần ở trên, giúp ta giết địch!”

“Băng Tuyết Chi Thần ở trên, diệt trừ dị đoan trước mặt...”

Trên người đám Chuẩn Đế có tu vi cao nhất ở đây bộc phát ra lực lượng, từ nơi sâu xa, có cỗ lực lượng gia trì trên người bọn họ.

Đầy trời hỏa diễm, dòng nước dồi dào, Sương Tuyết chi lực vô biên, trong nháy mắt dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, vẻ mặt lạnh nhạt, “Người mà các ngươi gọi là thần chỉ có thể cho các ngươi mượn lực lượng như vậy thôi sao? Đúng là nhỏ bé a.”

Hắn đứng bất động tại chỗ, mặc cho ba cỗ lực lượng điên cuồng trùng kích trên người mình, nhưng hắn vẫn không nhúc nhích tí nào, ngay cả một sợi lông cũng không rơi.

Những lực lượng này, căn bản không gây thương tổn đế khu của hắn.

Tình cảnh này, triệt để rung động tất cả mọi người.

“Trốn!”

“Đi mau, chúng ta không phải đối thủ của Đế giả.”

Mấy tên đệ tử giáo phái nhao nhao muốn chạy trốn.

Nhưng tâm niệm của Sở Cuồng Nhân vừa động, đế niệm tuôn ra, những người kia bị một cỗ lực trường vô hình bao phủ, nhất thời không thể động đậy được.

“Chết đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Phanh phanh phanh...

Vô số sương máu nổ tung, hóa thành mưa máu đầy trời.

Qua một lúc lâu đám người Bạch Liên giáo mới hồi phục tinh thần, bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo cuồng nhiệt sùng bái.

Thời khắc này, trong mắt bọn họ, Sở Cuồng Nhân giống như đã là thần!

Mà Sở Cuồng Nhân cũng chú ý tới tình cảnh này, hắn giống như nghĩ tới cái gì, sau đó đi đến trước mặt đám người Thiên Nguyệt Thánh Nhân.

“Bái kiến Đại Đế!”

Đám người Thiên Nguyệt Thánh Nhân, Bạch Liên giáo chủ liền vội vàng hành lễ.

“Không cần khách khí, chuyến này ta đến, là muốn hiểu rõ chuyện của mấy giáo phái này, các ngươi biết bao nhiêu, thì nói cho ta bấy nhiêu đi.”

“Thì ra là thế, Đại Đế, mời vào trong.”

“A, không cần câu nệ như thế, nói thế nào ta vẫn là Thái Thượng trưởng lão của Bạch Liên giáo đó.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Mấy người đi vào nội đường của Bạch Liên giáo, Bạch Liên giáo chủ lập tức kể lại những chuyện đã xảy ra gần đây trong Vân Hoang đạo châu cho hắn nghe.

Chương 682: Trừ ta ra, đều là Ngụy Thần, Chân Thần duy nhất trên thế gian

“Hỏa Thần giáo, Thủy Thần giáo, Sương Tuyết Thần Giáo là đám giáo phái đột nhiên quật khởi trong mấy tháng này, mà tốc độ quật khởi của bọn họ vô cùng nhanh, trong mấy cái giáo phái, còn có lượng lớn cao thủ mà chúng ta không tưởng tượng nổi.”

“Ngắn ngủi mấy tháng, hơn phân nửa quốc gia, thành trì trong Vân Hoang đạo châu đã bị bọn họ phát triển không ít tín đồ, gần đây đến Bạch Liên Thánh Vương của Đại Nguyệt quốc cũng nhận lực trùng kích to lớn.”

“Hiện tại, trong Đại Nguyệt quốc đã có rất nhiều dân chúng chuyển đầu nhập vào ba giáo phái này, tín ngưỡng thần chỉ của bọn họ.”

Nói đến đây, sắc mặt Bạch Liên giáo chủ, Thiên Nguyệt Thánh Nhân có chút ảm đạm, cảm thấy bất đắc dĩ với chuyện tín đồ xói mòn.

Nhưng bọn họ bất lực.

Bởi vì ngay cả bọn họ cũng không thể không thừa nhận, thần chỉ tín ngưỡng của mấy giáo phía như Hỏa Thần giáo còn có thực lực cao hơn Bạch Liên Thánh Vương nhiều.

Đó là thần chỉ chân chính.

Cộng thêm trong mấy giáo phái này có vô số cao thủ, tùy tiện đã có thể làm ra các loại thần tích, các tu sĩ biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng những dân chúng bình thường thì đã có một nhóm lớn quỳ bái bọn họ rồi.

“Vốn là, dân chúng lựa chọn tín ngưỡng là người nào, chúng ta cũng không xen vào, nhưng theo chúng ta biết, đám người Hỏa Thần giáo vì muốn phát triển tín đồ, trong bóng tối cố ý tạo ra nhiều tai nạn liên tiếp, khiến dân chúng tử thương vô số, sau cùng bọn họ lại xuất thủ, thừa cơ mua chuộc nhân tâm.”

“Trước đó, ta gặp người của Hỏa Thần giáo đang đầu độc trong nước, khiến dân chúng của một thành trì đều bị ốm đau tra tấn, chết gần một triệu người, sau cùng người Hỏa Thần giáo lại dùng tư thái chúa cứu thế buông xuống, dùng giải dược cứu bọn họ, lừa bọn họ là ân trạch của thần? !”

“Dân chúng bình thường sao có thể hiểu được chuyện này, nhao nhao trở thành tín đồ của Hỏa Thần giáo, vì vậy trong thời gian ngắn bọn họ đã phát triển rất nhanh, thủ đoạn này, quá ti tiện.”

Bạch Liên giáo chủ tiếp tục nói.

Chính vì điểm ấy, Bạch Liên giáo mới ghét cay ghét đắng mấy giáo phái kia, sau khi bọn họ vạch trần, ngược lại bị trả đũa, bị nói xấu thành tà giáo dị đoan, lúc này mới rước lấy họa sát thân.

“A, tác phong đúng là trước sau như một.”

Sở Cuồng Nhân cười xùy một tiếng nói.

Thủ đoạn chư thần phát triển tín đồ giống như đúc chuyện Hỗn Độn Đạo Chủ đã nói với hắn trong Táng Đế Quan.

Thời kì Viễn, chư thần thấy Nhân tộc lớn mạnh, vì muốn tiếp tục thu hoạch tín ngưỡng chi lực, nên đã liên tiếp phát động tai nạn.

Trong lúc Nhân tộc bất lực, tại thừa lúc vắng mà vào.

“Trưởng lão, ngươi dự định đối phó những giáo phái này như thế nào?”

Thiên Nguyệt Thánh Nhân hiếu kỳ dò hỏi.

Ngón tay Sở Cuồng Nhân vô thức đặt lên ghế tay vịn, đứng lên nói: “Thiên Nguyệt đạo hữu, ngươi theo ta ra ngoài một chút được không?”

Thiên Nguyệt Thánh Nhân sửng sốt, sau đó gật đầu, “Được.”

Hai người đứng dậy đi ra bên ngoài Bạch Liên giáo.

… …

Trong Đại Nguyệt quốc.

Bách tính vốn tinh thần phấn chấn, lúc này tinh thần lại tràn ngập sa sút, ánh mắt trống rỗng, vẻ mặt ngây ngô qua lại.

Giống như vô số cỗ cái xác không hồn.

Những người này còn sống, nhưng giống như đã mất đi ý nghĩa.

Sở Cuồng Nhân, Thiên Nguyệt Thánh Nhân đi đến một quảng trường.

Nơi này dựng mấy pho tượng, đó là pho tượng của chư thần mà đám người Hỏa Thần giáo dựng lên, ở bên cạnh, có một pho tượng bị đẩy ngã trên mặt đất, mà pho tượng kia, chính là pho tượng của Sở Cuồng Nhân.

Trước đó, Đại Nguyệt quốc có Địa Ngục Tam Đầu Khuyển phá phong, ma khí tràn lan, Sở Cuồng Nhân tới đây trợ giúp bọn họ tịnh hóa ma khí, từ đó thu hoạch được lượng lớn bách tính cảm kích, mọi người đã tạo một pho tượng cho hắn.

Nhưng bây giờ, pho tượng kia bị đẩy ngã xuống đất, không người để ý.

Niệm lực của Sở Cuồng Nhân khẽ động, pho tượng một lần nữa đứng lên, hắn bình tĩnh nói: “Bách tính đã thay đổi rất nhiều.”

“Tín ngưỡng sụp đổ tạo thành trùng kích quá lớn, đến nay bọn họ vẫn tín ngưỡng Bạch Liên Thánh Vương nhưng chỉ là một kẻ Ngụy Thần, đổi lại người nào, cũng vô cùng khó chịu.” Thiên Nguyệt Thánh Nhân thở dài một hơi nói.

“Sau tai nạn đó, mọi người đã mất đi bằng hữu, người thân, trong lòng sẽ xuất hiện một chỗ trống lớn, hoặc là thời gian sẽ chậm rãi chữa trị, hoặc là sẽ dùng vật gì khác bổ sung vào chỗ trống, ví dụ như … Tín ngưỡng! Mà đây cũng chính là điểm mà đám người Hỏa Thần giáo lợi dụng, cho nên mới có thể nhanh chóng phát triển tín đồ như thế.”

“Ta hiểu.” Thiên Nguyệt Thánh Nhân gật đầu.

Lúc nàng còn trẻ cũng là như vậy, bởi vì một tai nạn mà đã mất đi người thân bằng hữu, đoạn thời gian kia, trong lòng nàng rất trống rỗng, dường như đã mất đi mục tiêu, mặc kệ làm gì cũng không có động lực.

Về sau, nàng gia nhập Bạch Liên giáo, tín ngưỡng Bạch Liên Thánh Vương, khoảng trống trong lòng được tín ngưỡng lấp đầy, mới khôi phục lại.

“Các ngươi vạch trần hành động của đám người Hỏa Thần giáo, đây là muốn tốt cho bách tính, đáng tiếc, phương thức quá trực tiếp, dân chúng vừa kinh lịch tai hại, nội tâm trống rỗng vừa được tín ngưỡng bổ khuyết, các ngươi lại vạch trần Hỏa Thần giáo, chính là tiếp tục đào rỗng nội tâm của bọn họ!”

“Cho nên, dân chúng sẽ theo bản năng cảm thất mâu thuẫn, các ngươi nói, cho dù là thật, cũng tự nhiên đánh mất mấy phần tin cậy, có lúc, mọi người không phải không tin, mà chính là không muốn tin.”

Sở Cuồng Nhân tiếp tục nói.

Nghe thấy vậy, Thiên Nguyệt Thánh Nhân cau mày, nàng nhớ lúc trước vạch mặt đám người Hỏa Thần giáo, dân chúng đúng là đã lộ ra vẻ mờ mịt và sợ hãi, giống như đã mất đi trụ cột vậy.

Sau đó, mấy giáo phái như Hỏa Thần giáo nói dăm ba câu, Bạch Liên giáo vốn dĩ vách trần âm mưu của bọn họ, ngược lại trở thành đại ác nhân, bị dân chúng kêu đánh kêu giết, đúng là không thể tưởng tượng được.

“Vậy theo ý của trưởng lão, chẳng lẽ lại để bọn họ tiếp tục bị lừa bịp, tín ngưỡng vào hung thủ đã giết hại bọn họ sao?”

Thiên Nguyệt Thánh Nhân cảm thấy chuyện này quá hoang đường.

Nhưng nàng ở Bạch Liên giáo nhiều năm như vậy, am hiểu nhân tâm, lại biết chuyện hoang đường như vậy, rất có thể sẽ thật sự xảy ra.

“Đương nhiên không phải, muốn cải biến cục diện này, cũng có biện pháp, ví dụ như… Cho bọn họ một tín ngưỡng mới!”

Sở Cuồng Nhân nhìn pho tượng trước mặt mình, từ tốn nói.

Nghe nói vậy, Thiên Nguyệt Thánh Nhân đã có suy đoán, vẻ mặt rung động, trong mắt lộ ra vẻ khó tin, “Trưởng lão, ngươi có biết ngươi làm như thế, sẽ phải đối mặt với cái gì không?”

“Biết.”

“Ngươi muốn chống lại, chính là thần chỉ, mà không phải một hai vị thần chỉ, mà là chư thần từ viễn cổ thậm chí là thái cổ a!”

Thiên Nguyệt Thánh Nhân biết Sở Cuồng Nhân đã thành đế.

Nhưng Đế giả, cũng là người.

Thật sự có thể đấu lại thần chỉ cao cao tại thượng sao?

“Thần?”

“A, từ nay về sau, trừ ta ra, đều là Ngụy Thần!”

Sở Cuồng Nhân phất tay áo quay người đi, một trận gió nổi lên, trừ pho tượng của hắn, các pho tượng chư thần khác ào ào nổ tung, hóa thành tro tàn!

“Đi, trở về, đã đến lúc chuẩn bị công kích lại đám Ngụy Thần kia rồi, mạo phạm thần uy, phải trả giá thật lớn.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, đi về phía Bạch Liên giáo.

Bốn phía có một ít tín đồ giáo phái nhìn thấy Sở Cuồng Nhân phá hủy cpho tượng chư thần, vô cùng tức giận, xông lên muốn tìm hắn lý luận.

Lại thấy Sở Cuồng Nhân một bước sinh liên, Bạch Liên vờn quanh người, vô số tín đồ giáo phái tới gần hắn đều bị nhấc lên đánh bay ra ngoài.

Các tín đồ của Bạch Liên giáo lúc trước nhìn thấy Sở Cuồng Nhân bộ bộ sinh liên, trên người có thần huy lưu chuyển, ánh mắt lộ ra một vệt chờ mong.

“Là thánh tử sao?”

“Là thánh tử trở về…”

Sau lưng, Thiên Nguyệt Thánh Nhân nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân, hít sâu một hơi, “Chân Thần duy nhất trên thế gian, thật khiến người ta chờ mong…”

Chương 683: Toàn Tri Chi Linh, hỏi gì cũng không biết? Bạn học Tiểu Ái

Trong Bạch Liên giáo.

Sở Cuồng Nhân và Bạch Liên giáo chủ, Thiên Nguyệt Thánh Nhân thương lượng việc đối phó đám Hỏa Thần giáo, nhưng dã tâm của Sở Cuồng Nhân không chỉ như vậy, hắn muốn đối phó không phải những Thần Giáo này, mà chính là chư thần! !

Hắn muốn đánh vỡ kế hoạch thu hoạch tín ngưỡng chi lực của đám chư thần!

Mà biện pháp đơn giản nhất chính là, hắn trở thành tín ngưỡng của tất cả mọi người, như vậy, đương nhiên chư thần sẽ không có cơ hội thu hoạch tín ngưỡng chi lực nữa.

“Ừm, quyết định như vậy đi.”

“Ngày mai hành động.”

Sở Cuồng Nhân giao phó với mọi người xong.

Lúc hắn muốn rời đi, dường như nghĩ tới điều gì, quay người hiếu kỳ hỏi: “Nếu ta là thần, cũng nên có tôn hiệu a?”

Thiên Nguyệt Thánh Nhân, Bạch Liên giáo chủ hai mặt nhìn nhau.

“Đúng vậy, có tôn hiệu sẽ xâm nhập nhân tâm dễ hơn một chút.”

“Không bằng gọi là Huyền Thiên Chân Thần đi, thế nào?”

Sở Cuồng Nhân vuốt cằm nói.

Sau đó hắn liền vỗ tay quyết định, “Vậy là Huyền Thiên Chân Thần.”

Hắn xuất thân từ Huyền Thiên tông, thì gọi là Huyền Thiên Chân Thần.

“Vậy chúng ta cũng đổi tên thành Huyền Thiên giáo đi.” Thiên Nguyệt Thánh Nhân đề nghị, “Dù sao, hiện tại Bạch Liên giáo cũng chỉ còn trên danh nghĩa, vô số tín đồ xói mòn, nếu muốn lần nữa gây dựng lên tín ngưỡng, vậy thì triệt để một chút, trưởng lão thấy thế nào?”

Bạch Liên giáo chủ ở bên cạnh muốn nói lại thôi, mà Sở Cuồng Nhân cũng không cự tuyệt ý kiến của Thiên Nguyệt Thánh Nhân, “Được.”

“Vậy trước tiên cứ như vậy.”

Sở Cuồng Nhân quay người rời đi, đi ra ngoài đại sảnh, hắn nhìn về phía mặt trăng trên trời, không khỏi xúc động, “Nhớ tới trước kia, chỉ làm chưởng môn của Huyền Thiên tông, ta đã ra sức khước từ, hiện tại thì tốt rồi, lại chủ động đi làm Huyền Thiên Chân Thần này, đúng là thay đổi rồi.”

Mặc dù hắn cảm thấy phiền phức, nhưng không cảm thấy không tình nguyện.

Có một số việc, nhất định phải có người đi làm.

Mà có một số việc, không ai có thể làm, vậy thì để hắn làm!

“Chúng chư thần, đừng khiến ta thất vọng a.”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía xa, nỉ non một tiếng.

…

Trong đại sảnh.

Bạch Liên giáo chủ có vẻ muốn nói lại thôi.

Bên cạnh, Thiên Nguyệt Thánh Nhân giống như nhìn ra suy nghĩ của nàng, từ tốn nói: “Ngươi bất mãn với chuyện ta đổi tên Bạch Liên giáo sao?”

Bạch Liên giáo chủ lắc đầu, nói: “Không dám, nhưng đổi Bạch Liên giáo thành Huyền Thiên giáo, tín ngưỡng của chúng ta đã hoàn toàn biến mất.”

“Chính như ta nói, Bạch Liên giáo đã sớm chỉ còn danh nghĩa, nhưng giáo nghĩa của Bạch Liên giáo lại có thể thông qua Huyền Thiên giáo, lấy một loại hình thức khác tiếp tục truyền thừa, đây chính là mục đích của ta.

Hơn nữa thực lực của trưởng lão mạnh bao nhiêu, ngươi cũng thấy rồi, muốn tiếp tục sinh tồn trong thời buổi loạn lạc này, chúng ta chỉ có thể đi sát phía sau trưởng lão.” Thiên Nguyệt Thánh Nhân chậm rãi nói.

Bạch Liên giáo chủ khẽ vuốt cằm, “Ta hiểu rồi.”

Về đến phòng.

Sở Cuồng Nhân đang nhắm mắt dưỡng thần.

Đột nhiên, trong đầu hắn vang lên một giọng nói.

“Ngài khỏe chứ, chủ nhân.”

Giọng nói này, phân không nam nữ.

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở hai mắt ra, “Ngươi là ai?”

“Ta là thần thông Động Tất Chi Nhãn sau khi thăng cấp, ngài có thể gọi ta là Toàn Tri Chi Linh.” Giọng nói thần bí kia tiếp tục nói.

“A.” Sở Cuồng Nhân có chút hứng thú, “Sau khi Động Tất Chi Nhãn thăng cấp lại sinh ra ý chí của mình, thật bất ngờ.”

“Tất cả là do chủ nhân ban tặng.”

Sở Cuồng Nhân không nói thêm lời.

Hắn theo bản năng vận chuyển thần thông Động Tất Chi Nhãn, nhưng ngay sau đó, trong đầu lại hiện ra giới thiệu liên quan đến Toàn Tri Chi Linh.

Toàn Tri Chi Linh, thần thông cấp Siêu Thần.

Thần thông này có thể kết nối với ý thức của vũ trụ, hiểu rõ tất cả tin tức trong vũ trụ, trợ giúp người sử dụng phân tích vũ trụ vạn vật.

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm, có chút hoài nghi.

Hiểu rõ tất cả tin tức của vũ trụ?

Phân tích vũ trụ vạn vật?

Thứ đồ chơi này nghe có vẻ mơ hồ thế.

“Toàn Tri Chi Linh, ngươi giúp ta phân tích Huyễn Tưởng Luân Bàn đi.”

“Xin lỗi, vượt qua quy tắc vũ trụ.”

“Vậy ngươi biết cái gì là tiên sao?”

“Không biết.”

“Vậy ngươi biết chư thần thế nào không?”

“Không biết.”

Sở Cuồng Nhân: “...”

Trả hàng! !

Ta muốn trả hàng! !

“Hỏi gì cũng không biết, ngươi còn gọi là Toàn Tri Chi Linh cái gì?”

“Bẩm chủ nhân, sử dụng Toàn Tri Chi Linh phân tích vạn vật, cần mục tiêu, ngươi không có mục tiêu chỉ định, ta không cách nào phân tích.”

Toàn Tri Chi Linh giải thích nói.

“Thì ra là như vậy.”

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một hồi, sau đó, hắn mở tay ra, một mảnh đạo văn thiên phạt vô cùng huyền diệu lưu chuyển trong lòng bàn tay hắn.

“Phân tích đạo văn thiên phạt!”

“Toàn Tri Chi Linh khởi động, kết nối với ý thức của vũ trụ... Kết nối thành công, bắt đầu tiến hành phân tích mục tiêu…”

Trong nháy mắt, Thiên Đạo trong Thương Khung tinh chấn động một cái.

Tất cả đại năng trong Thương Khung tinh giống như cảm ứng được cái gì, từng đạo đế niệm đảo qua, tìm tòi trong ngoài Thương Khung tinh một lần, nhưng vẫn không phát hiện được bất kỳ dị dạng nào.

Trong lúc nhất thời, các đại năng đều không nghĩ ra.

Mà trong Bạch Liên giáo.

Sở Cuồng Nhân cũng không rõ ràng mình dùng Toàn Tri Chi Linh phân tích đạo văn thiên phạt lại đưa đến động tĩnh như thế.

Ngay khi hắn bắt đầu phân tích đạo văn thiên phạt, một cỗ tin tức to lớn tràn vào trong đầu hắn, mà những thứ này, tất cả đều có liên quan đến đạo văn thên phạt, có trợ giúp rất lớn trong việc nghiên cứu đạo văn thiên phạt của hắn.

Chỉ chốc lát.

Lý giải đối với đạo văn thiên phạt của hắn đã tăng lên một cấp bậc.

“Được rồi, dừng lại, dừng lại đi.”

Sở Cuồng Nhân ngừng liên kết giữa Toàn Tri Chi Linh và ý thức vũ trụ.

Tin tức có liên quan đến đạo văn thiên phạt có rất nhiều, trong đó bao quát trong vũ trụ có người nào nắm giữ đạo văn thiên phạt, dùng đạo văn thiên phạt như thế nào, đến từ các loại Thiên Đạo nào…

Lượng lớn tin tức nhanh chóng tràn vào, khiến đầu hắn sắp nổ, hắn đoán chừng, mình sẽ phải tốn mấy ngày mới có thể tiêu hóa hết những tin tức này.

“Nói tóm lại, Toàn Tri Chi Linh vẫn rất hữu dụng.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

“Đa tạ chủ nhân khích lệ.”

Toàn Tri Chi Linh dùng giọng nói bất nam bất nữ bình tĩnh nói.

“Ách, ngươi có thể đổi giọng nói khác không?”

“Chủ nhân có yêu cầu cụ thể gì không?”

“Ngươi đổi trước, ta nghe một chút đã.”

“Tốt, vậy giọng nói này được không?”

Toàn Tri Chi Linh dùng giọng tiểu la lỵ nói.

“Khụ khụ, giọng nói này rất tốt, nhưng vẫn đổi cái khác đi.”

“Vậy cái này thì sao?”

Lần này là một giọng nam băng lãnh máy móc.

“Lạnh như băng, không tốt, đổi cái khác.”

“Cái này, cái này thì sao?”

Lần này đổi thành một giọng nói trầm thấp từ tính của ngự tỷ.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, “Ừm, cái này đi, mặt khác ta sẽ đổi tên cho ngươi, gọi là... bạn học Tiểu Ái đi.”

Toàn Tri Chi Linh: “...”

Ngày thứ hai.

Vân Hoang đạo châu, một tòa thành trì.

Hỏa Thần giáo, trong Thần Điện.

Một đám giáo đồ đang tụ tập tại một chỗ thành tâm cầu nguyện.

“Hỏa Thần giáo ta thờ phụng Hỏa Diễm Chủ Thần, hỏa diễm, là văn minh khởi nguyên, mà Hỏa Thần, cũng là một trong thần chỉ mạnh nhất, dưới trướng của Hỏa Thần sở hữu một nghìn sáu trăm sáu mươi mốt vị thần phụ thuộc...”

“Tín ngưỡng bọn họ, linh hồn của chúng ta sẽ được Thần Hỏa tẩy lễ, tương lai nhục thân tiêu vong, linh hồn không rơi vào Luân Hồi, bay lên Hỏa Diễm Thần Quốc, trở thành một tên vị thần phó vinh quang, tồn tại cùng thần...”

Một vị trưởng lão mặc trường bào màu đỏ, tay cầm quyền trượng hỏa hồng nói đủ chỗ tốt với các tín đồ tín ngưỡng Hỏa Diễm Chi Thần khiến vô số tín đồ sinh ra lòng hướng tới.

“Chỉ là Ngụy Thần, ngay cả bản thân cũng không gánh nổi, sao có thể bảo vệ tín đồ của hắn không rơi vào Luân Hồi? ! Quả thực buồn cười!”

Chương 684: Diệt sát tam đại thần ảnh, chư Ngụy Thần đều chết đi

Hai chữ Ngụy Thần quanh quẩn trong hư không, Sở Cuồng Nhân cuốn theo đế uy bàng bạc vô biên từ trên trời giáng xuống, quanh người bao phủ từng đạo thần huy, tóc đen bay phấp phới, áo trắng như tuyết, trong lúc giơ tay nhấc chân giống như có thiên địa chi uy.

Sở Cuồng Nhân buông xuống, tu sĩ toàn thành đều nhìn thấy được!

Vô số người nhìn về phía hắn, không khỏi rung động.

“Cuồng đồ lớn mật, dám phỉ báng thần! !”

Trong Thần Điện, truyền ra tiếng gầm lên giận dữ.

Chỉ thấy một bóng người bay ra, người kia mặc trường bào màu đỏ, tay cầm quyền trượng, trên người tiêu tán ra khí tức Đế giả cường đại.

“Ha, khí tức Đế giả xa lạ, Tiểu Ái, phân tích một chút.” Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên, trong đầu gọi Toàn Tri Chi Linh.

“Đang trong quá trình kết nối với ý thức của vũ trụ...”

“Chờ một chút.”

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên đánh gãy Toàn Tri Chi Linh, “Đừng giống như hôm qua, làm ra một đống lớn tin tức không có tác dụng.”

“Chủ nhân, ngươi muốn thế nào?”

“Kết hợp thực tế, cho ta tin tức cần thiết là được.”

“Không phải ngươi đang làm khó ta chứ?”

Toàn Tri Chi Linh có chút bất đắc dĩ nói.

Tin tức ý thức vũ trụ ẩn chứa to lớn, cho dù là một khối đá, đều có lượng lớn tin tức.

Đừng nói đến một vị Đế giả sống sờ sờ, Đế giả sống vô số năm, tin tức của hắn ta càng vô cùng to lớn.

“Không làm được?” Sở Cuồng Nhân chế nhạo nói.

“Ta là Toàn Tri Chi Linh! Trong quá trình kết nối với ý thức của vũ trụ... Kết nối thành công, bắt đầu tiến hành phân tích mục tiêu chỉ định...”

Trong nháy mắt, tin tức của vị Đế giả trước mặt hiện lên trong đầu hắn.

“Quả nhiên là Đế giả của Vạn Thần giáo.”

Sở Cuồng Nhân liếc nhìn vị Đế giả trước mặt, sau đó đưa tay nhẹ nhàng nhấn một cái, không nói gì thêm, vị Đế giả kia bị một cỗ lực lượng vô cùng kinh khủng bao phủ, cứ thế bị oanh xuống mặt đất.

“Đại trưởng lão!”

“Đại trưởng lão, tại sao có thể như vậy!”

Vô số tín đồ của Hỏa Thần giáo biến sắc.

Trong mắt vô số tín đồ, đại trưởng lão có địa vị cực cao, có thể dùng thần lực, nhưng bây giờ, lại bị một chưởng của Sở Cuồng Nhân đánh bại!

Chuyện này đã tạo thành một trận trùng kích cực lớn đối với tín ngưỡng của mọi người.

“Rốt cuộc ngươi là ai? !”

Đại trưởng lão nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, có chút không dám tin.

Nói thế nào ông ta cũng là một vị Đế giả, nhưng trước mặt Sở Cuồng Nhân, lại không hề có sức hoàn thủ.

“Ta là thần của các ngươi! !”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Hồ ngôn loạn ngữ! Lại dám giả mạo thần!”

Trong thần điện, một nam tử trung niên mặc trường bào hoa lệ, đầu đội mũ miện, tay cầm một khỏa tinh thạch màu đỏ chậm rãi đi ra.

Đế uy trên người người này còn cường hãn hơn vị đại trưởng lão kia.

Người này, đã đạt tới Đế Sơ tầng thứ tám.

Mà lúc này, ở hai thành trì khác đều có một cỗ năng lượng khổng lồ ầm vang bạo phát, bên trong một cái là thủy lưu chi lực mênh mông, một cái khác là băng sương chi ý như muốn đóng băng vạn vật.

Chỉ thấy một nữ tử mặc trường bào màu lam, tay cầm quyền trượng và một lão giả tóc trắng đạp không mà đến, trên người tiêu tán ra đế uy không hề thấp hơn nam tử trung niên, đều là Đế Sơ tầng thứ tám.

“Là các giáo chủ.”

“Hỏa Thần giáo chủ, Thủy Thần giáo chủ, Băng Tuyết Thần Giáo chủ... Quá tốt rồi, bọn họ đến đây, nhất định có thể diệt trừ tên dị đoan này!”

“Giáo chủ đều là sứ giả của thần, có thể sử dụng lực lượng của thần, nhất định bọn họ có thể đánh bại tên dị đoan này.”

Tất cả mọi người vô cùng chờ mong nhìn ba vị giáo chủ.

Mà Hỏa Thần giáo chủ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, cảm nhận được uy thế trên người đối phương, trong mắt lộ ra một vệt ngưng trọng.

Sau đó, trên người hắn ta dần dần bộc phát ra một cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ, trong đế uy lại xen lẫn một cỗ thần uy cuồn cuộn.

Thần uy cuồn cuộn, vô số tín đồ không nhịn được quỳ xuống quỳ bái.

“Dị đoan, cảm nhận lực lượng của chư thần đi!”

Hỏa Thần giáo chủ lớn tiếng nói, sau lưng đột nhiên xuất hiện một bóng người được hỏa diễm bao phủ, đó là Hỏa Diễm Chủ Thần!

“Băng Tuyết Chi Thần ở trên, ban lực lượng cho ta đi.”

Lão giả tóc trắng, cũng chính là giảo chủ Băng Tuyết Thần Giáo, trên mặt lộ ra vẻ thành kính, trên người ông ta có thần lực mênh mông xen lẫn với Đế khí, hội tụ thành một bóng người phủ đầy huyết hoa trong hư không.

Đó là Băng Tuyết Chủ Thần!

Thủy Thần giáo chủ cũng thôi động lực lượng, dẫn động nước thần chi lực.

Trong lúc nhất thời, lực lượng của ba vị chủ thần buông xuống, hóa thành ba đạo thần ảnh cức lớn, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo sát ý.

Ba vị Chủ Thần này vẫn ở trong phong ấn, chỉ có thần phụ thuộc bọn họ đào thoát, đang thu thập tín ngưỡng chi lực cho bọn họ, tăng tốc độ giải phong, mà tất cả người ngăn cản quá trình này, đều là kẻ địch.

“Là thần, là thần hàng lâm!”

“Thần uy cuồn cuộn, chính là thương khung chi tôn...”

Bốn phía, vô số tín đồ nhìn thấy thần ảnh, đều vô cùng hưng phấn, thậm chí đã nằm rạp trên mặt đất, trên mặt tràn đầy thành kính, cuồng nhiệt.

“Dị đoan, tru sát!”

Ba đại thần ảnh đồng thời xuất thủ, thủy lưu chi lực, hỏa diễm chi lực và băng tuyết chi lực bạo phát, bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Ba cỗ lực lượng, mỗi cỗ lực lượng đều đạt đến Đế Sơ tầng thứ chín, cùng nhau bạo phát, dường như có thể hủy thiên diệt địa.

“Người bị tru sát chính là các ngươi, Ngụy Thần!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn đưa tay, Vạn Đạo pháp tướng chi lực bạo phát!

Ba cỗ thần lực oanh đến kia bị một quyền đánh nát, năng lượng kinh khủng trùng kích bao phủ ra, cả tòa thành trì bị rung chuyển.

Bên dưới, cung điện của Hỏa Thần giáo liên tiếp sụp đổ, vô số tượng thần ngã trên mặt đất, bị đám người bối rối điên cuồng giẫm đạp lên.

“Ngụy Thần, ngươi dám tự xưng là Hỏa Diễm Chi Thần, nhưng, nhưng có biết đâu là Thần Hỏa chân chính không?” Sở Cuồng Nhân nhìn về phía hư ảnh của Hỏa Diễm Chủ Thần, chậm rãi đưa tay, Hoàng Hỏa màu đỏ thẫm phun ra ngoài.

Hoàng Hỏa, chính là Vạn Hỏa Chi Tinh.

Ngay cả thần hỏa của Hỏa Diễm Chủ Thần cũng không vượt qua, đừng nói đến chuyện trước mặt Sở Cuồng Nhân bây giờ chỉ là một cái bóng mờ của Hỏa Diễm Chi Thần.

Cho dù bày ra thực lực là Đế Sơ tầng thứ chín, nhưng phẩm chất đế nguyên đế đạo đều có chênh lệch.

Dường như trong chớp mắt, Hoàng Hỏa phun ra ngoài đã bao trùm Hỏa Diễm Chủ Thần, thiêu đốt thần lực trên người đối phương hầu như không còn.

Tình cảnh này, khiến vô số tín đồ chấn động theo.

Hỏa Diễm Chủ Thần, lại bị một ngọn lửa đốt sạch rồi? !

Đối với vô số tín đồ phụng Hỏa Diễm Chủ Thần làm tín ngưỡng mà nói, chuyện này đã tạo thành trùng kích quá lớn, ngay cả Hỏa Thần giáo chủ cũng mộng.

Dùng lửa thiêu chết Hỏa Diễm Chủ Thần?

Trên đời này còn chuyện không thể tin hơn sao? !

“Đây mới thật sự là Thần Hỏa!”

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, từ tốn nói.

Trên người hắn có Hoàng Hỏa màu đỏ vờn quanh, phía sau là vạn trượng Vạn Đạo pháp tướng, trong lúc giơ tay nhấc chân, đều lộ ra thiên uy không thể rung chuyển!

“Ngụy Thần, đến lượt các ngươi.”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía hư ảnh của Băng Tuyết Chủ Thần, Thủy Thần, đưa tay, đạo vận thiên phạt huyền diệu lưu chuyển trong lòng bàn tay hắn.

“Thiên phạt chi lực!”

“Làm sao có thể! ! Ngươi là thiên hình giả!”

Đồng tử Băng Tuyết Chủ Thần, Thủy Thần đột nhiên co rụt lại.

Thiên hình giả, đây chính là kẻ địch vốn có của chư thần!

“Sai, đây là thần phạt!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, chỉ thấy trên đỉnh đầu hư ảnh Băng Tuyết Chi Thần, Thủy Thần bỗng nhiên xuất hiện hai tấm phù văn to lớn màu xanh thẳm.

Đó là Đế phẩm Lôi Phù!

Được đạo văn thiên phạt gia trì, uy lực của Lôi Phù tăng vọt, lực sát thương đối với thần chỉ càng khó có thể tưởng tượng.

Trong tiếng ầm vang, lôi đình hạ xuống, hư ảnh của hai vị thần chỉ này ầm vang phá nát, hai vị giáo chủ bị cỗ lực lượng kia đánh bay ngược ra ngoài!

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, tay áo tung bay, cao giọng nói: “Ta chính là Huyền Thiên Chân Thần, Chân Thần duy nhất trên thế gian! !”

“Lúc ta buông xuống, đám Ngụy Thần, đều chết đi! !”

Chương 685: Mọi người cần một tín ngưỡng, vậy ta sẽ trở thành tín ngưỡng này

“Lúc ta buông xuống, đám Ngụy Thần, đều chết đi!”

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, trên người vạn đạo thần huy, khí tức mạnh mẽ tuyệt luân lấy hắn làm trung tâm, từng cơn sóng liên tiếp khuếch tán.

Ba đại thần ảnh bị hắn tuỳ tiện đánh nát, uy năng này còn cường đại khủng bố hơn thần chỉ, khiến vô số người chấn động theo.

“Các phàm nhân vô tri, ta mới là Chân Thần, kẻ tin ta mới có thể không rơi vào Luân Hồi!” Ánh mắt Sở Cuồng Nhân đảo qua mọi người ở đây.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng nâng tay, Xuân Phong Hóa Vũ Thuật thi triển, linh khí bốn phía hội tụ, hóa thành một trận mưa to, bao phủ toàn trường.

Vô số sinh linh tắm rửa trong nước mưa, đều có thể cảm nhận được mỗi tế bào trong cơ thể đều đang nhảy cẫng hoan hô, một số người có thương tổn hoặc bị ám tật, ốm đau, toàn bộ được chữa trị khỏi.

Hoa cỏ cây cối, càng sinh trưởng phồn vinh mạnh mẽ.

Vạn linh nhảy cẫng, đây là một trận sinh mệnh cuồng hoan!

Đối với mọi người mà nói, một màn trước mắt giống như thần tích! !

“Thần a, đây mới là Chân Thần!” Một số người nhìn thấy thần tích này, không nhịn được quỳ trên mặt đất hô to Chân Thần, quỳ bái.

“Thì ra đám Hỏa Diễm Thần chỉ là Ngụy Thần, đây mới thật sự là thần, Chân Thần, xin khoan dung cho chúng ta ngu xuẩn.”

“Đúng vậy, Hỏa Diễm Chi Thần chân chính làm sao lại bị ngọn lửa thiêu chết chứ, bọn họ nhất định là Ngụy Thần, đây mới thật sự là thần.”

“Chân Thần hàng lâm, ân trạch vạn vật, một màn trước mắt chính là chứng cứ tốt nhất, Huyền Thiên Chân Thần ở trên, nhận cúi đầu của chúng ta...”

Đám người Bạch Liên giáo, không, phải nói là người mà Huyền Thiên giáo an bài trong đám người thừa cơ cổ vũ đám người, ca tụng Huyền Thiên Chân Thần.

Những người còn lại thấy thế, cũng đều nhao nhao quỳ trên mặt đất.

“Huyền Thiên Chân Thần...”

“Huyền Thiên Chân Thần...”

Tất cả mọi người đang hô hoán tên của Huyền Thiên Chân Thần.

“Đứng lên cho ta, Huyền Thiên Chân Thần cái gì, hắn chỉ là một tên lừa gạt, các ngươi đừng bị hắn lừa gạt.”

Đám người Hỏa Thần giáo chủ lập tức sốt ruột, lớn tiếng nói.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân quét qua, đạm mạc nói: “Chửi bới Chân Thần, nếu ngươi quỳ xuống sám hối, ta sẽ khoan dung các ngươi.”

“Tên lừa đảo, ngươi mơ tưởng để chúng ta khuất phục, nếu các thần mở ra phong ấn, chính là ngày bộ mặt Ngụy Thần của ngươi bị vạch trần.”

Hỏa Thần giáo chủ dữ tợn nói.

“Chấp mê bất ngộ.”

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, Vạn Đạo pháp tướng sau lưng đột nhiên giơ hai tay, bắt Hỏa Thần giáo chủ, Thủy Thần giáo chủ vào lòng bàn tay.

Pháp tướng chi uy ầm vang bạo phát!

Bịch một tiếng, hai đoàn sương máu nở rộ.

Hai vị giáo chủ, vẫn lạc!

Băng Tuyết Thần Giáo giáo chủ thấy thế, bóng người lóe lên muốn chạy trốn, nhưng lại bị một đạo Tứ Tượng Nguyên Thần Kiếm đánh thành tro.

“Giáo đồ dị giáo, nếu tiếp tục thờ phụng Ngụy Thần, sẽ vĩnh viễn đọa Vô Gian Địa Ngục!” Sở Cuồng Nhân đưa tay, một cỗ ba động đạo vô hình n động khuếch tán, bao phủ các thành viên ba giáo phái.

Chính là tiên pháp, Huyễn U Thất Tình Khúc!

Chỉ thấy các thành viên giáo phái này lập tức té quỵ dưới đất, gào khóc, vừa khóc còn vừa còn nói ra những chuyện mình đã phạm phải.

“Là chúng ta sai, chúng ta không nên đầu độc trong giếng nước của dân chúng, sau đó lại cứu bọn họ, để bọn họ tín ngưỡng Hỏa Thần.”

“Hu hu, thật ra đám cường đạo kia là chúng ta phái đi.”

“Tất cả đều là lỗi của chúng ta...”

Các thành viên của mấy giáo phái khóc thành một mảnh.

Mà dân chúng nhìn bọn họ như vậy, không khỏi trợn mắt há hốc mồm, đồng thời tức giận không thôi, nhìn bọn họ, lửa giận như muốn phun ra ngoài.

“Khốn khiến, vậy mà các ngươi lại làm ra chuyện như vậy.”

“Nếu không phải Chân Thần hàng lâm, không biết chúng ta sẽ bị các ngươi lừa gạt bao lâu nữa, các ngươi đều đáng chết.”

“Đánh chết bọn họ, đánh chết bọn họ...”

Lần này, cuối cùng không ai hoài nghi thân phận của Sở Cuồng Nhân Chân Thần.

Lúc hắn phất tay diệt sát va đại thần ảnh, thi triển thần tích, ân trạch vạn dân, một câu nói đã khiến vô số giáo chúng khóc thành một mảnh, quỳ xuống tại chỗ sám hối, những chuyện này, chẳng lẽ không phải thủ đoạn của Chân Thần sao?

Cộng thêm chuyện mấy giáo phái này muốn phát triển tín đồ, dùng thủ đoạn ti tiện không chịu nổi, sau khi bị lộ ra, không người nguyện ý tin tưởng bọn họ.

“Ta thấy thương sinh gặp nạn, dân chúng chịu khổ, cho nên sáng tạo một giáo, tên là Huyền Thiên giáo, từ nay về sau, người nhập giáo sẽ được ta che chở.”

“Ta tại, sinh thời của giáo đồ an khang giàu có, sau khi chết cũng không rơi vào Luân Hồi.” Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, giọng nói lại quanh quẩn thiên địa.

Quanh người hắn là vạn đạo thần huy, pháp tướng vạn trượng đỉnh thiên lập địa.

Vô số dân chúng quỳ trên mặt đất, hô to thần danh.

“Huyền Thiên Chân Thần.”

“Huyền Thiên Chân Thần...”

Làm xong đây tất cả, Sở Cuồng Nhân liền biến mất không thấy.

Còn lại, để đám người Thiên Nguyệt Thánh Nhân đi ứng phó.

Bọn họ đã từng chấp chưởng qua Bạch Liên giáo, nên rất thông thạo việc phát triển một giáo phái, cộng thêm Sở Cuồng Nhân là một vị 'Chân Thần' sống sờ sờ ở đây, lập tức có vô số tín đồ nhập giáo.

Sau trận chiến này, ba giáo phái tại Vân Hoang đạo châu đã tan rã với tốc độ cực nhanh, dân chúng tín ngưỡng Hỏa Thần, Thủy Thần đã quay sáng tín ngưỡng Huyền Thiên Chân Thần, thậm chí càng thêm cuồng nhiệt hơn.

Vân Hoang đạo châu, các Đế giả dùng đế niệm quan sát tất cả không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, âm thầm líu lưỡi, “Không ngờ thiên hình giả lại dùng phương thức như vậy đối phó Vạn Thần giáo, đúng là lợi hại.”

“Nhưng làm như thế, thật sự không có vấn đề sao?”

Hắn ta có chút bận tâm.

Sở Cuồng Nhân làm như thế, thực ra cũng không khác gì đám thần chỉ kia, đều đang phát triển tín đồ, thu hoạch tín ngưỡng chi lực.

Mà năm đó trận Nghịch Thần chi chiến chính là bài trừ tín ngưỡng của chư thần.

Hiện tại, Sở Cuồng Nhân lại phát triển một tín ngưỡng mới.

Như vậy, thật sự được sao?

Nghĩ đến đây, các Đế giả liền báo cáo việc này cho các Thiên Tôn.

...

Trong Bạch Liên giáo.

Đám người Sở Cuồng Nhân, Thiên Nguyệt Thánh Nhân, Bạch Liên giáo chủ đang thảo luận bố cục tiếp theo, làm sao để phát triển Huyền Thiên giáo.

“Tại Hắc Hổ đạo châu, gần đây có Lôi Thần giáo gì đó quật khởi, bước kế tiếp, diệt trừ cái này đi.”

Sở Cuồng Nhân ngáp một cái nói.

Chư thần có không ít chủng loại, cho nên chi nhánh trong Vạn Thần giáo cũng có rất nhiều, những chi nhánh này đã đi vào thương khung, phát triển tín đồ cho thần chỉ mình tín ngưỡng, thu lấy tín ngưỡng chi lực.

Có thể tưởng tượng, sau này, sẽ có đủ loại giáo phái xuất hiện, đối thủ của Huyền Thiên giáo cũng không ít.

Lúc này, la bàn truyền tin bên hông Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên chấn động.

Là thiên hình giả Thất Hình gửi tin tức đến cho hắn.

“Ha, các ngươi tránh đi một chút.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói với mấy người Thiên Nguyệt Thánh Nhân.

Mấy người gật đầu, sau đó tán đi.

Sở Cuồng Nhân mở la bàn truyền tin ra, một vệt ánh sáng từ trong đó nổi lên, chính là Thất Hình, lúc này hắn ta đang nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt phức tạp, “Nghe nói ngươi phát triển một cái giáo phái ở Vân Hoang đạo châu, còn tự xưng là Huyền Thiên Chân Thần gì đó, ngươi muốn làm gì?”

“Đi con đường của chư thần, để bọn họ không có đường để đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Năm đó trận Nghịch Thần chi chiến, chúng ta làm để bài trừ tín ngưỡng của chư thần, khiến Nhân tộc không còn ngu muội, nhưng ngươi làm như thế, có giác gì đám chư thần kia đâu, tốt nhất ngươi nên dừng hành động kia lại.”

Thất Hình trịnh trọng nói.

“Không, ta làm như vậy mới là triệt để đoạn tuyệt hậu hoạn! Không phải tất cả mọi người đều sáng suốt lý tính, năm đó các ngươi phong ấn chư thần, nhưng vì sao nhân tộc còn nhiều người vẫn tín ngưỡng chư thần như vậy?”

“Không phải tất cả mọi người đều giống các ngươi, nắm giữ lực lượng cường đại, có thể cùng chống lại chư thần, trên thế giới này, tồn tại nhỏ yếu chiếm tuyệt đại đa số, mà tín ngưỡng, có thể khiến bọn họ không còn sợ hãi, để nội tâm bọn họ trở nên cường đại!”

“Mọi người cần một tín ngưỡng, vậy ta sẽ trở thành tín ngưỡng này!” Sở Cuồng Nhân khí phách nói.

Chương 686: Tín ngưỡng chi lực, Lôi

Thần giáo, Thần Thể kế hoạch

“Mọi người cần một tín ngưỡng, vậy thì để ta trở thành tín ngưỡng này! !” Sở Cuồng Nhân khí phách nói.

Nghe thấy hắn nói như vậy, Thất Hình không khỏi có chút trầm mặc, hắn ta nhìn Sở Cuồng Nhân, trong đầu lại hiện ra bóng người năm đó.

“Nhân tộc cần một vị vương để chỉ huy bọn họ thắng lợi, vậy thì để ta làm vị vương này! !”

Người kia, cũng đã từng nói lời tương tự.

Lời tương tự, cũng là phong hoa tuyệt đại.

Suy nghĩ trong đầu Thất Hình càng ngày càng mãnh liệt.

“Hi vọng ngươi có thể khống chế tốt cục diện, ngươi phải biết, bây giờ ngươi là tín ngưỡng của bọn họ, một khi tín ngưỡng này tan vỡ, bọn họ phải chịu, sẽ là kiếp nạn càng lớn hơn.”

Thất Hình hít sâu một hơi, lựa chọn tin tưởng Sở Cuồng Nhân, giống như năm đó, bọn họ không có lý do gì, vẫn tin tưởng người kia như thế.

“Ta biết, cho nên ta vĩnh viễn không thua.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau khi nói chuyện với Thất Hình xong, Sở Cuồng Nhân lại thương nghị với đám người Thiên Nguyệt Thánh Nhân một hồi, sau đó hắn truyền tin về Huyền Thiên tông, nói trong thời gian ngắn mình sẽ không trở về, để bọn họ giúp đỡ xử lý một số nội vụ.

Đêm khuya, trong Huyền Thiên giáo.

Sở Cuồng Nhân đang tu hành, trải qua mấy ngày phát triển, các giáo đồ Bạch Liên giáo lúc trước đã chậm rãi chuyển hóa thành tín đồ của Huyền Thiên Chân Thần.

Không chỉ như thế, quy mô của Huyền Thiên giáo còn đang không ngừng lớn mạnh.

Ngoài ra, Sở Cuồng Nhân còn phát hiện một số chuyện thú vị, hắn phát hiện, trên người mình giống như xuất hiện thêm một cỗ lực lượng vô danh.

Cỗ lực lượng kia, hư vô mờ mịt, không phải lực lượng thật sự giống như linh lực, Đế khí, người ta không nhìn thấy, sờ cũng không được.

Có điều Sở Cuồng Nhân lại biết, loại lực lượng kia tồn tại.

Nhưng hắn không có cách nào điều động.

“Tiểu Ái, phân tích cỗ lực lượng này trên người ta.”

“Được, đang trong quá trình kết nối với ý thức của vũ trụ … Kết nối thành công, tiến hành phân tích mục tiêu được chỉ định… Phân tích thành công, đây là tín ngưỡng chi lực, là một loại lực lượng tinh thần lực, tác dụng cụ thể là…”

Sở Cuồng Nhân tiếp thu tin tức trong đầu.

Tín ngưỡng chi lực.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, chư thần cần có tín ngưỡng chi lực.

“Ta có thể hấp thu sao?”

“Tín ngưỡng chi lực là một loại lực lượng tinh thần, Thiên Địa Hồng Lô Thể của chủ nhân có thể hấp thu năng lượng kỳ dị trong thiên địa, nhưng tín ngưỡng chi lực không phải do thiên địa đản sinh ra, cho nên không cách nào hấp thu, cần pháp môn đặc biệt mới có thể hấp thu sử dụng.” Toàn Tri Chi Linh nói.

“Trong tay thần chỉ có biện pháp hấp thu luyện hóa tín ngưỡng chi lực, xem ra sau này ta phải chú ý một chút.” Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Nếu hắn đã làm Huyền Thiên Chân Thần, được vạn vạn sinh linh thờ phụng, như vậy, không thể bỏ qua tín ngưỡng chi lực to lớn này.

… …

Một bên khác.

Cứ điểm của Vạn Thần giáo, mười mấy vị Đế giả tụ tập cùng một chỗ, đang thảo luận chuyện lần này mấy giáo phái Hỏa Thần giáo bị hủy diệt.

“Không ngờ Sở Cuồng Nhân lại sử dụng biện pháp như vậy để chống lại chư thần, người này thật sự khó chơi.”

Nữ tử mặc áo choàng có chút cắn răng nghiến lợi nói.

Cộng thêm lần trước Sở Cuồng Nhân ngăn cản Ma giới xâm lấn, Sở Cuồng Nhân đã liên tiếp hai lần làm hỏng chuyện tốt của Vạn Thần giáo rồi.

“Trước nghĩ biện pháp đối phó người này, nếu không, chúng ta rất khó phát triển tín đồ tại Thương Khung tinh.”

Một vị Đế giả nói.

“Đối phó người này? Nào có dễ dàng như vậy, trên người người này có lực lượng thiên phạt, tốc độ tiến bộ lại không thể tưởng tượng được, hiện tại đã là Đế Sơ tầng thứ chín, trừ phi Thiên Tôn, hoặc là thần chỉ ra tay, nếu không, người nào đối phó được hắn?”

“Chúng ta đã giải phong mấy vị thần chỉ, đều là Hạ Vị Thần Trung Vị Thần, cộng thêm hai vị Thượng Vị Thần dưới đáy biển, hiện tại đều bị thiên hình giả và Tố Thiên Tôn kiềm chế lại, căn bản không rảnh xuất thủ, trừ phi chúng ta có thể giải phong một vị thần chỉ, đánh vỡ thăng bằng này.”

“Lấy năng lực bây giờ của chúng ta, có thể giải phong mấy vị Hạ Vị Thần đã là cực hạn, trong thời gian ngắn, muốn tiến thêm một bước, trừ phi có thể tìm được bảo vật tương ứng trong bí cảnh Chư Thần.”

“Bí cảnh Chư Thần? Nghe nói đám người Lôi Thần giáo phát hiện một bí cảnh Chư Thần, hiện tại đang khai quật, có lẽ, bọn họ có thể tìm được một số vật hữu dụng như Thần khí gì đó.”

Đám Đế giả của Vạn Thần giáo Đế mồm năm miệng mười nói.

Bên cạnh, nữ tử mặc áo choàng hít sâu một hơi, nói: “Không thể đặt tất cả hi vọng vào bí cảnh Chư Thần được, Vạn Thần giáo chúng ta phát triển nhiều năm như vậy, không có khả năng bó tay không có cách nào với Sở Cuồng Nhân, ta quyết định… Bắt đầu kế hoạch dùng Thần Thể! !”

Nghe thấy nàng nói vậy, sắc mặt đám Đế giả còn lại đều thay đổi.

“Thần nữ, ngươi nghĩ thông suốt một chút, lần này chúng ta chỉ mang mấy cổ Thần Thể đến Thương Khung tinh, dùng một cỗ thì thiếu một cỗ, đây chính là át chủ bài chúng ta dùng để đối phó đám Thiên Tôn, thật sự phải làm như vậy sao?”

“Đúng vậy, vì đối phó một tên Sở Cuồng Nhân, có đáng giá không? Hay là chúng ta tìm cơ hội cùng nhau tiến lên, không tin bắt không được hắn.”

Thần nữ mặc áo choàng thản nhiên nói: “Sớn muộn cũng phải vận dụng đến Thần Thể, hiện tại dùng để đối phó Sở Cuồng Nhân, không có gì thích hợp bằng.”

“Được rồi.”

Mọi người thấy Thần Nữ khăng khăng như thế, cũng không nói nhiều, hơn nữa chỉ bằng bọn họ, đúng là không nắm chắc việc đối phó Sở Cuồng Nhân.

… …

Tốc độ Huyền Thiên giáo phát triển vô cùng nhanh.

Ba giáo phái Hỏa Thần giáo, Thủy Thần giáo, Băng Tuyết Thần Giáo cơ bản đã tan rã tại Vân Hoang đạo châu, hoàn toàn nạp nhập Huyền Thiên giáo.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân khóa chặt mục tiêu tại một chỗ khác.

Hắc Hổ đạo châu.

Nơi này do một vị Đại Đế Yên tộc trông coi.

Mà bây giờ, ở chỗ này, cũng có một giáo phái thần chỉ giáo mở rộng với tốc độ cực nhanh, tên là Lôi Thần giáo.

Đó chính là mục tiêu tiếp theo của Sở Cuồng Nhân.

“Thiên hình giả đại nhân, Lôi Thần giáo kia không đơn giản, trong giáo có khoảng ba vị Đế giả tọa trấn, hơn nữa bọn họ còn có thể mượn dùng lực lượng thần chỉ, vô cùng cường đại, ngươi muốn đối phó bọn họ phải cẩn thận đấy.”

Bên cạnh Sở Cuồng Nhân, một đại hán da ngăm đen nói.

Đại hán này lớn lên rất hung hãn, trên mặt tràn đầy dữ tợn, đôi con ngươi màu vàng nhạt, bị con ngươi kia chú ý đến đều có cảm giác không rét mà run, người này chính là Đế giả trông coi Hắc Hổ đạo châu, Hắc Hổ Đại Đế.

Bản thể của Hắc Hổ Đại Đế chính là một đầu hung thú Thượng Cổ, năm đó cũng có hung danh hiển hách, là nhân vật trấn áp một thời đại, nhưng lúc này ở trước mặt Sở Cuồng Nhân lại vô cùng ngoan ngoãn cung kính.

Mãnh hổ mạnh hơn, cũng đâu dám sánh vai với trời?

“Lôi Thần, một trong ba mươi ba Chủ Thần của Thần tộc, nghe nói trong đám Chủ Thần cũng không kém.” Sở Cuồng Nhân có chút hăng hái nói.

Thần chỉ chia làm Hạ Vị Thần, Trung Vị Thần, Thượng Vị Thần, Chủ Thần.

Mà chư thần trong Thương Khung tinh, có ba mươi ba vị Chủ Thần, dưới trướng có lượng lớn thần phụ thuộc, mà Vạn Thần giáo phát triển các tín đồ, phần lớn là tín ngưỡng thần phụ thuộc dưới trướng ba mươi ba vị Chủ Thần này.

Trước đó Sở Cuồng Nhân diệt Hỏa Thần giáo, Thủy Thần giáo, Băng Tuyết Thần Giáo tín ngưỡng Hỏa Diễm Chủ Thần, Thủy Thần và Băng Tuyết Chủ Thần trong ba mươi ba vị Chủ Thần này và thần phụ thuộc dưới trướng mỗi người bọn họ.

Nhưng cho dù là Chủ Thần, cũng có phân chia mạnh yếu.

Trong ba mươi ba vị Chủ Thần, Hỏa Thần, Thủy Thần, Băng Tuyết Chi Thần chỉ có thể xếp hạng cuối cùng, so với Lôi Thần, còn kém hơn một đoạn.

Căn cứ theo điển tịch mà Nhân tộc ghi chép, trong đám Chủ Thần, thực lực của Lôi Thần ít nhất có thể xếp vào mười vị trí đầu.

Chương 687: Cũng xứng khiến người ta cúng bái? Bí cảnh Chư Thần của Lôi Thần giáo

Lôi Thần giáo.

Trong Thần Điện vô cùng huy hoàng thờ phụng từng tòa tượng thần.

Mà trước tượng thần, vô số tín đồ đang cầu nguyện, có một vài tín đồ thành tín còn cúi chào tất cả tượng thần một lần.

Nhưng ngày hôm nay, các tượng thần trong Thần Điện lại bắt đầu run rẩy, khiến tất cả tín đồ trở nên khiếp sợ.

“Đây, đây là có chuyện gì?”

“Vì sao tượng thần lại đột nhiên động như vậy?”

Các tu sĩ của Lôi Thần giáo cũng chú ý tới tình cảnh này, bọn họ tưởng rằng có người đang động chân động tay, vội vàng phái người đi xem xét.

Nhưng lại không phát hiện bất kỳ khác thường gì.

Tượng thần cũng không có đấu hiện bị người ta dùng linh lực tạo nên, nếu không phải bị người thao túng, như vậy, vì sao đám tượng thần kia lại động?

Tu sĩ của Lôi Thần giáo hai mặt nhìn nhau, rất không hiểu, mà lúc bọn họ cảm thấy nghi hoặc, các tín đồ đã xuất hiện rối loạn.

“Vì sao tượng thần có thể như vậy?”

“Chẳng lẽ chúng ta không đủ thành tín sao? Nhưng mỗi tháng ta đã giao nạp đồ mình phải cung phụng rồi.”

“Ta cũng vậy, chẳng lẽ như còn chưa đủ biểu đạt thành kính của chúng ta sao? Thật sự muốn chúng ta hiến ra sinh mệnh sao?”

“Tại sao thần lại như vậy.”

“Thần a, rốt cuộc ngươi có dặn dò gì?”

Mắt thấy các tín ngưỡng của các tín đồ dao động, một tu sĩ của Lôi Thần giáo vội vàng đứng dậy, lớn tiếng nói với đám người: “Chư vị đừng gấp gáp, đây là thần bị lòng thành của chư vị kính cảm động, cho nên mới hiển linh, đáp lại chư vị, xin mọi người cùng ta cúi chào Lôi Thần.”

Tu sĩ này nói xong, những người còn lại đưa mắt nhìn nhau, bọn họ cảm thấy có mấy phần đạo lý, sau đó nhao nhao quỳ gối trước mặt tượng thần.

“Lôi Thần hiển linh, Lôi Thần hiển linh...”

Nhưng theo mọi người cúi chào, hô to, một đám tượng thần chẳng những không dừng run rẩy, ngược lại, run rẩy càng thêm kịch liệt.

“Một đám Ngụy Thần, cũng xứng khiến người ta quỳ bái!”

Một giọng nói bỗng nhiên vang lên.

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh sợ của mọi người, đám tượng thần ào ào nổ tung giống như đạn pháo, hóa thành vô số mảnh vỡ.

Một cỗ lực lượng vô kình kinh khủng trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Thần Điện.

Các tu sĩ của Lôi Thần giáo nhao nhao vọt ra.

Chỉ thấy trên không Thần Điện, một thân ảnh màu trắng chậm rãi buông xuống.

Người tới thân hình thon dài, áo trắng tóc đen, khí chất xuất trần, bước chân nhẹ nhàng, nhưng trong nháy mắt rơi xuống, khắp nơi lại khó có thể chịu đựng được lực lượng kinh khủng này, cả vùng oanh một tiếng, điên cuồng chấn động, từng đạo vết rách to lớn lan tràn ra, toàn bộ Lôi Thần điện bắt đầu tan rã.

Vô số tín đồ hốt hoảng trốn khỏi cung điện, nhìn bóng người mặc bạch y kia, trong mắt mang theo vẻ sợ hãi.

“Ngươi là ai, dám đến Lôi Thần giáo ta gây sự, hơn nữa còn dám nói năng lỗ mãng, phỉ báng thần của ta!”

Một tên tu sĩ của Lôi Thần giáo nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, từ sự cuồng tín đối với Lôi Thần, khiến hắn ta hoàn toàn không thấy khí thế của hai bên chênh lệch, trợn mắt nhìn đối phương.

Sở Cuồng Nhân liếc mắt nhìn hắn ta, một cỗ niệm lực vô hình tuôn ra, tu sĩ kia không kịp phản ứng, hóa thành một đoàn sương máu.

“Một đám dị đoan Ngụy Thần, nên giết!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, chậm rãi đưa tay, đẩy về phía trước, lập tức, một cỗ cự lực hùng hậu đến khó mà tưởng tượng bạo phát, giống như thủy triều tuôn về phía Lôi Thần điện cách đó không xa.

Trong tiếng ầm vang, cả tòa Lôi Thần điện hóa thành tro bụi đầy trời!

“Làm càn! !”

Tiếng gầm giận dữ vang lên, chỉ thấy một lão giả từ trong Lôi Thần giáo vọt ra, hai mắt nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, “Ngươi dám nhục mạ thần, ngươi đang muốn chết, Lôi Thần ở trên, mượn lực lượng ngươi dùng một lát!”

Lão giả này là một trong mấy vị Đế giả của Lôi Thần giáo, ông ta phát giác khí tức của Sở Cuồng Nhân không thể coi thường, không nói hai lời, thôi động Đế khí, đồng thời dẫn động Lôi Thần chi lực.

Chỉ thấy trên bầu trời có mây đen hội tụ, lượng lớn lôi đình cuồng bạo tràn ngập trong đó, tiếng sấm ầm ầm, vang vọng mười ngàn dặm.

Toàn thân lão giả được lôi quang bao phủ, giống như thần chỉ chưởng khống sức mạnh sấm sét.

“Đây là lực lượng của Lôi Thần.”

“Đại trưởng lão quả nhiên là sứ giả Lôi Thần chọn trúng, có thể sử dụng lực lượng của Lôi Thần, quá lợi hại.”

“Tên dị đoan nhục thần này nhất định sẽ bị trừng phạt.”

Vô số tu sĩ Lôi Thần giáo và các tín đồ thấy cảnh này, không khỏi lộ ra vẻ cuồng nhiệt sùng bái.

“Để ngươi nhìn xem sự lợi hại của thần chi lôi!” Lão giả khẽ quát một tiếng, sấm sét bốn phía nhanh chóng hội tụ về phía ông ta.

Chỉ thấy ông ta khoát tay, một đạo lôi đình chi lực khủng bố không có gì sánh kịp ầm vang bạo phát, điên cuồng nện về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, nhẹ nhàng nâng tay, vô địch Pháp thi triển, tùy tiện triệt tiêu cỗ lực lượng kia.

Sắc mặt đại trưởng lão biến đổi, “Làm sao có thể!”

Những người còn lại thấy thế, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin.

Lôi Thần chi lực, lại dễ dàng bị phá vỡ như vậy sao? !

“Chỉ là ngụy thần chi lực, cũng muốn làm tổn thương ta, quả thực buồn cười.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, hắn vừa sải bước ra, Vạn Đạo pháp tướng cũng theo đó thi triển, một cái pháp tướng to lớn đỉnh thiên lập địa ngưng tụ, đế uy cuồn cuộn giống như thủy triều điên cuồng đánh thẳng vào bốn phía.

“Đáng giận!”

Lão giả biến sắc, ông ta thôi động Lôi Thần chi lực đến cực hạn.

Chỉ thấy trong hư không cũng xuất hiện một bóng người màu xanh lam, toàn thân lưu chuyển lôi đình chi lực, ánh mắt lạnh lùng nhìn Sở Cuồng Nhân.

Chính là một luồng ý niệm hóa thân của Lôi Đình Chủ Thần.

“Giết!”

Lôi Đình Chủ Thần đánh ra một quyền, sức mạnh sấm sét vô cùng dồi dào bạo phát, ngay cả Đế Sơ tầng thứ chín cũng rất khó đón đỡ.

Nhưng trên người Sở Cuồng Nhân bộc phát ra đạo văn thiên phạt, gia trì trên Vạn Đạo pháp tướng, cửu cực đế nguyên, hoàn mỹ đế đạo toàn bộ bạo phát!

Vạn Đạo pháp tướng đánh ra một quyền, nhiều loại lực lượng Đạo Thể dung hợp hình thành sức mạnh vô cùng to lớn, trong nháy mắt bạo phát, đánh vào một quyền của Lôi Thần, trong chớp mắt đã trực tiếp đánh nát sức mạnh sấm sét của đối phương! !

Vạn Đạo pháp tướng chi lực thế như chẻ tre đánh vào hư ảnh Lôi Thần, trước mắt tu sĩ của Lôi Thần giáo và vô số tín đồ, hư ảnh Lôi Thần cứ thế bị đánh nát, liên đới đến lão giả kia cũng không thể may mắn thoát khỏi.

“Ta mới là Chân Thần duy nhất trên thế gian! Ngụy Thần, diệt!”

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, đưa lưng về phía mọi người, giọng nói đạm mạc quanh quẩn thương khung, nổ tung bên tai bọn họ, khiến bọn họ chấn động đến không gì sánh nổi.

Ngay sau đó, hắn lại thi triển Huyễn U Thất Tình Khúc.

Ba động đạo kì lạ tràn ngập, bao phủ các tu sĩ Lôi Thần giáo ở đây, nhất thời, tâm tình của những tu sĩ này không thể khống chế, quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân gào khóc, rành mạch nói ra hành động ti tiện mà Lôi Thần giáo đã thực hiện để phát triển tín đồ.

Tất cả tín đồ đều mộng.

Sở Cuồng Nhân lăng không mà lên, quanh người tràn ngập vạn đạo thần huy, lại thi triển Xuân Phong Hóa Vũ Thuật, phô bày thần tích cho mọi người.

“Thần, đây mới thật sự là thần.”

“Đa tạ Chân Thần…”

Vô số tín đồ quỳ bái trên mặt đất.

Ngay sau đó, người của Huyền Thiên giáo tới, bắt đầu ca tụng Huyền Thiên Chân Thần vĩ đại, thuận tiện hợp nhất chỉnh đốn Lôi Thần giáo.

Có kinh nghiệm lần trước đối phó đám Hỏa Thần giáo, lần này đối phó Lôi Thần giáo vô cùng thuận lợi, nhưng khiến Sở Cuồng Nhân để ý là, Hắc Hổ Đại Đế nói trong Lôi Thần giáo có ba vị Đế giả.

Nhưng hắn chỉ giết một người, còn hai người khác, bao gồm Lôi Thần giáo chủ lại không thấy tăm hơi, còn một nhóm lớn cao thủ của Lôi Thần giáo cũng không ở đây, những người này, đi đâu rồi?

Hắn tìm đến mấy vị cao tầng của Lôi Thần giáo, thay nhau ép hỏi mới biết được, đám người Lôi Thần giáo chủ đã tìm được một cái bí cảnh Chư Thần!

Lúc này, bọn họ đang đào móc bí cảnh.

Chương 688: Ôm cây đợi thỏ, một cái thần cách Hạ Vị Thần

“Bí cảnh Chư Thần, có ý tứ.”

Sở Cuồng Nhân đã từng đến một bí cảnh Chư Thần dưới đáy biển, bảo vật nơi đó rất nhiều, khiến người ta hoa mắt.

Mà bây giờ, Lôi Thần giáo phát hiện một bí cảnh Chư Thần.

Hắn cũng không nóng nảy đi đoạt, dù sao những người này sẽ trở lại, vậy hắn tiếp tục lưu lại Hắc Hổ đạo châu, ôm cây đợi thỏ.

Huyền Thiên tông phát triển rất thuận lợi.

Theo Huyền Thiên giáo đến, Lôi Thần giáo trong Hắc Hổ đạo châu cơ bản đã tan rã, mọi người nhao nhao thờ phụng Huyền Thiên Chân Thần.

Một ngày này.

Đám người Lôi Thần giáo chủ trở về.

Nhưng vừa vào thành, bọn họ liền phát hiện có điểm không đúng.

Nếu là thường ngày, bọn họ trở về, nhất định sẽ được rất nhiều tín đồ chen chúc đón tiếp, nhưng bây giờ, lại không có một bóng người đến đón tiếp bọn họ, ngay cả một câu hỏi thăm cũng không có.

Không chỉ như thế, bọn họ còn nhìn thấy oán hận, tức giận trong mắt dân chúng, chuyện này khiến đám người Lôi Thần giáo chủ rất không hiểu.

Đây... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Giáo chủ, ngươi nhìn.” Bỗng nhiên, một tên tu sĩ của Lôi Thần giáo chỉ về phía pho tượng sụp đổ trên đường, biến sắc.

Lôi Thần giáo chủ nhìn lại, đồng tử cũng co rụt lại, bởi vì pho tượng này chính là Lôi Thần, nhưng bây giờ, lại bị đẩy ngã xuống đất.

“Rốt cuộc là ai làm?”

Trong lòng Lôi Thần giáo chủ có chút bất an, hắn ta một lần nữa dựng pho tượng Lôi Thần lên, đế niệm đảo qua toàn bộ thành trì.

Lúc này, một cỗ uy áp to lớn từ trên trời giáng xuống, chỉ thấy một bóng người mặc bạch y, quanh người tiêu tán ra vạn đạo thần huy, lăng không mà đến.

Người tới bạch y tóc đen, khí chất siêu phàm thoát tục, mỗi bước đi Bạch Liên đóa đóa, Hoàng Hỏa trải đường, giống như thần chỉ buông xuống.

“Ngụy Thần, không xứng được dựng bia chép sử!”

Sở Cuồng Nhân chậm rãi buông xuống, mũi chân điểm nhẹ lên pho tượng này.

Ầm vang một tiếng, pho tượng kia nổ tung tại chỗ, hóa thành bụi mù đầy trời.

“Bái kiến Huyền Thiên Chân Thần.”

“Bái kiến Huyền Thiên Chân Thần…”

Vô số dân chúng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đi vào liền ào ào quỳ xuống, lộ ra vẻ thành kính, mà tình cảnh này, khiến sắc mặt đám người Lôi Thần giáo chủ vừa trở về vô cùng khó coi, đồng thời, cũng cảm thấy không thể tin được.

Những ngày gần đây, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Huyền Thiên Chân Thần này là từ đâu xuất hiện vậy?

“Dị đoan Tà Thần, dám can đảm ở này yêu ngôn hoặc chúng, chết đi!”

Lôi Thần giáo chủ nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, mặc dù không biết vị Huyền Thiên Chân Thần này ở đâu ra, nhưng người trước mắt này mạo phạm Lôi Thần, đẩy ngã Lôi Thần tín ngưỡng, chuyện này không thể nghi ngờ.

Hắn ta đưa tay thôi động Đế khí, một đạo lôi đình giống như cự mãng ầm vang bạo phát, đột nhiên đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Lại thấy Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, Đế khí vô cùng hùng hậu, tinh thuần cuồn cuộn trong lòng bàn tay hắn, hời hợt đánh nát lôi đình.

“Dị đoan, lĩnh giáo thần phạt đi.”

Niệm lực của hắn khẽ động, từng đạo phù văn huyền diệu ngưng tụ trong hư không, chính là mười cái Đế phẩm Lôi Phù!

Lôi Phù ầm vang bạo phát!

Từng đạo lôi đình từ trên trời giáng xuống, uy lực của nó còn mạnh hơn lôi đình do Lôi Thần giáo chủ thi triển ra không biết bao nhiêu lần.

Mà ở trong đó, còn ẩn chứa lực lượng đạo văn thiên phạt.

Những tu sĩ dưới Đế giả của Lôi Thần giáo bị lôi đình oanh thành tro tàn tại chỗ, ngay cả Lôi Thần giáo chủ là Đế giả cũng không dễ chịu hơn bao nhiêu, áo bào nổ tung, đế khu cháy đen một mảnh.

“Đáng giận, Lôi Thần ở trên, xin ban cho ta lực lượng!”

Lôi Thần giáo chủ rống giận, dẫn động Lôi Thần chi lực.

Một hư ảnh Lôi Thần to lớn bỗng nhiên xuất hiện.

Sở Cuồng Nhân lạnh lẽo cười một tiếng, sau đó ngưng tụ ra Vạn Đạo pháp tướng vô cùng mạnh mẽ, một quyền đánh ra, nhiều loại Đạo Thể chi lực cộng thêm đạo văn thiên phạt đánh hư ảnh Lôi Thần thành từng mảnh nhỏ.

“Làm sao có thể!”

Trên mặt Lôi Thần giáo chủ mặt lộ ra vẻ không thể tin được.

Nhưng ngay sau đó, pháp tướng sau lưng Sở Cuồng Nhân giơ một tay ra, nắm hắn ta trong lòng bàn tay, năm ngón tay dùng bóp lại, hắn ta lập tức hóa thành một đoàn huyết vụ!

Lực lượng như vậy, rung động tất cả mọi người.

Trong mắt vô số tín đồ, đây chính là thần lực chí cao vô thượng!

Sau khi diệt Lôi Thần giáo chủ về sau, Sở Cuồng Nhân lấy Càn Khôn giới trên người đối phương xuống, rồi để đám người Thiên

Nguyệt Thánh Nhân khắc phục hậu quả.

Trở lại Huyền Thiên giáo, Sở Cuồng Nhân lấy Càn Khôn giới của Lôi Thần giáo chủ ra, đế niệm vừa động, lập tức lấy những vật bên trong ra.

Nhất thời, trước mặt hắn xuất hiện một đám bảo vật rực rỡ muôn màu, trong đó bao gồm các loại binh khí, bảo dược.

Cộng tất cả những bảo vật này lại, có thể vượt gia sản của mấy trăm vị Đế giả gộp lại, hai mắt Sở Cuồng Nhân cũng không nhịn được tỏa sáng.

“A, thần nguyên.”

Trong đám bảo vật này, Sở Cuồng Nhân lại phát hiện mấy khối thần nguyên.

Mấy khối thần nguyên này chỉ lớn bằng quả bóng đá, mặc dù năng lượng ẩn chứa bên trong không bằng thần nguyên lần trước hắn phát hiện, nhưng cũng không kém.

Những thần nguyên này, đủ khiến tu vi của Sở Cuồng Nhân tiến thêm một bước.

Đừng nói đến chuyện vẫn còn nhiều bảo vật như vậy.

Nhìn những bảo vật trước mắt này, Sở Cuồng Nhân lâm vào trầm tư.

Ngoại trừ thần nguyên, các bảo vật khác cũng không có tác dụng lớn với hắn, dù sao, hiện tại hắn đã là Đế Sơ tầng thứ chín, thậm chí có thể nói, dưới Thiên Tôn, hắn chính là tồn tại vô địch.

“Lại chọn mấy món hữu dụng, sau đó lưu lại một phần cho Huyền Thiên giáo phát triển, còn lại đưa đến tiền tuyến đi.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói, tiền tuyến báo nguy, không thể để Đế giả ở tiền tuyến xuất hiện tình trạng thiếu tư nguyên được.

Mặc dù bây giờ hắn không ở tiền tuyến, nhưng cũng muốn tận tâm tận lực.

Sau đó, hắn lại chọn mấy món bảo vật.

Trong đó, có một khối tinh thể màu xanh thẳm khiến hắn chú ý.

Tinh thể kia hình lăng, ẩn chứa khí tức thần lực, bên trong còn có vô số đạo văn xen lẫn, vô cùng phức tạp.

“Tiểu Ái, phân tích vật này cho ta.”

“Vâng…”

Toàn Tri Chi Linh phát động năng lực, rất nhanh Sở Cuồng Nhân đã biết, vật này là cội nguồn lực lượng của thần chỉ … Thần cách!

Thần chỉ bị giết chết, lực lượng của bọn họ sẽ hóa thành thần cách rơi xuống, thần cách vô cùng cứng cỏi, dường như không có cách nào phá hủy.

Nhưng lại có thể luyện hóa!

Tu sĩ luyện hóa thần cách, có thể biến thần lực ẩn chứa bên trong thành lực lượng bản thân sử dụng, từ đó xuất hiện thần thể, nắm giữ thần lực.

Nhưng làm như vậy, không khác nào cải tạo bản thân thành thần chỉ, sau đó không thể thông qua tu hành để tăng tu vi lên được, chỉ có thể giống như thần chỉ, hấp thu tín ngưỡng chi lực.

Trừ phi là thần cách của thần chỉ vô cùng cường đại, tu sĩ sẽ xem xét luyện hóa, nếu không, tu sĩ sẽ không luyện hóa.

Giống như viên thần cách trong tay Sở Cuồng Nhân chỉ là thần cách của một vị Hạ Vị Thần mà thôi, có rất ít người sẽ luyện hóa.

“Tu sĩ bình thường hấp thu thần cách cải tạo thành thần chỉ, là vì thân thể của bọn họ không cách nào thích ứng với thần lực, bị thần lực cải tạo, nhưng thần lực cũng là một loại năng lượng kỳ dị đản sinh từ thiên địa.”

“Chủ nhân có Thiên Địa Hồng Lô Thể, có thể luyện hóa tất cả năng lượng kỳ dị trong thiên địa, luyện hóa thần cách này sẽ không tác dụng phụ nào.”

Toàn Tri Chi Linh nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy hài lòng cười một tiếng, viên thần cách Hạ Vị Thần này ẩn chứa năng lượng cực kì lớn, thậm chí còn cường đại hơn khối thần nguyên lúc trước hắn có nhiều, nếu có thể hấp thu luyện hóa…

Hắn không nhịn được liếm môi một cái.

Có lẽ, có thể khiến hắn xông phá Đế Sơ cảnh cũng khó nói!

Trên Đế Sơ, chính là Thiên Tôn!

Từ lúc Sở Cuồng Nhân thành đế đến bây giờ mới mấy năm, ngắn ngủi vài năm đột phá đến Thiên Tôn, chuyện này, giống như nói mơ giữa ban ngày.

Chương 689: Luyện hóa thần cách, buông xuống nghi thức, Ngũ Hành Thần Ảnh Quân

Đối phó Lôi Thần giáo đã mang đến lợi ích to lớn cho Sở Cuồng Nhân, sau đó hắn chỉnh lý bảo vật xong, tuyên bố muốn bế quan mấy ngày.

Hắn muốn luyện hóa thần nguyên, có Thiên Địa Hồng Lô Thể tương trợ, tốc độ hắn luyện hóa tư nguyên vô cùng nhanh, không cần mấy, mấy khối thần nguyên đã bị hắn hấp thu hết.

Tu vi của hắn, cũng có tiến bộ nhất định.

Nhưng muốn đột phá đến Thiên Tôn cảnh thì còn chưa đủ, Thiên Tôn cảnh cần năng lượng rất to lớn, Sở Cuồng Nhân đang hấp thu hết mấy khối thần nguyên, còn chưa có cảm giác tiếp xúc đến ngưỡng cửa Thiên Tôn cảnh

“Có lẽ, chỉ có hấp thu thần cách Hạ Vị Thần này mới có thể thành công.” Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Hắn cũng nghiêm túc, bắt đầu hấp thu Hạ Vị Thần Cách.

Mà trong lúc hắn bế quan.

Ở bên ngoài, Vạn Thần giáo đã bắt đầu hành động nhằm vào hắn, Vạn Thần giáo không có khả năng ngồi nhìn Huyền Thiên giáo của hắn lớn mạnh thêm.

Mấy giáo phái Lôi Thần giáo, Hỏa Thần giáo, Thủy Thần giáo, Băng Tuyết Thần Giáo lần lượt bị hủy diệt, một số giáo phái chi nhánh trong Vạn Thần giáo vô cùng kiêng kị Sở Cuồng Nhân.

Nếu không tiêu diệt hắn trước, thành viên của các giáo phái khác sẽ không yên tâm phát triển giáo phái trong Thương Khung tinh.

Trên một ngọn núi, các tín đồ của Vạn Thần giáo tề tụ.

“Sở Cuồng Nhân, nhất định phải diệt trừ, có lẽ người này càng khó chơi hơn thiên hình giả, thiên hình giả sẽ không tạo ra Huyền Thiên Chân Thần như người này, hắn đang đoạn căn cơ của chúng ta!”

Một vị giáo đồ tín ngưỡng Minh Thần giáo lạnh giọng nói.

“Đúng vậy, không thể để người này tiếp tục như thế nữa.”

“Tiếp tục như vậy, khắp thiên hạ sẽ đều tín ngưỡng Huyền Thiên Chân Thần, làm sao có phần của chúng ta?”

“Không sai, đây không chỉ là ân oán giữa chúng ta và Sở Cuồng Nhân, còn là giáo nghĩa chi tranh, tín ngưỡng chi tranh!”

“Nhưng làm sao đối phó với Sở Cuồng Nhân được, thực lực của người này mạnh, phía dưới Thiên Tôn gần như không có bất cứ địch thủ nào.”

Mọi người nghị luận ầm ĩ, mặc dù muốn đối phó Sở Cuồng Nhân, nhưng lại không thể không thừa nhận, thực lực của đối phương vượt xa bọn họ.

“Nếu một hai ngươi không phải là đối thủ, vậy thì ngàn người vạn người, hắn đối phó được không? Vạn Thần giáo chúng ta có vô số giáo chúng, ta không tin cùng tiến lên lại không giết được người này.” Tín đồ của Minh Thần lạnh giọng nói ra.

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau.

“Làm như thế, hi sinh không phải quá lớn đi?”

“Chúng ta đã sớm có giác ngộ hiến thân cho chư thần, nếu dâng tính mạng của chúng ta ra có thể giải quyết Sở Cuồng Nhân, cũng không phải không được, nhưng chỉ sợ chúng ta xuất toàn lực, vẫn không đối phó được người này thôi.”

Nghe thấy mọi người lo lắng, tín đồ Minh Thần kia cười lạnh nói: “Chư vị yên tâm, ta am hiểu trận pháp, có thể bố trí đại trận xuống trước, nhốt Sở Cuồng Nhân ở bên trong, đến lúc đó, chúng ta cùng nhau mà lên, nhất định có thể giết chết tên dị đoan nhục thần này!”

“Vậy làm sao có thể dẫn người nào vào trong đại trận?”

“Chuyện này càng thêm đơn giản, lấy danh nghĩa của chư thần công khai khiêu chiến hắn, nếu hắn muốn duy trì thân phận Huyền Thiên Chân Thần của mình, vậy sẽ ứng chiến với chúng ta, nếu không ứng chiến, vậy thân phận Huyền Thiên Chân Thần của hắn sẽ tự sụp đổ.” Tên tín đồ Minh Thần lạnh lùng nói.

Mọi người gật đầu, biểu thị đồng ý, sau đó, bọn họ lại thương nghị một phen, xác định một số chi tiết, liền bắt đầu hành động.

“Đúng rồi, lần hành động này, thần nữ sẽ tham gia sao?”

Có giáo chúng dò hỏi.

“Hiện nay thần nữ đang khởi động kế hoạch Thần Thể, tạm thời không cách nào thoát thân, muốn khởi động kế hoạch Thần Thể, không biết cần bao lâu, mà bây giờ danh tiếng của Sở Cuồng Nhân cường thịnh, nếu không ra tay, sợ rằng sau này sẽ càng thêm khó khăn, cho nên ta mới dự định xuất thủ trước.”

Tín đồ Minh Thần nói.

Nghe thấy kế hoạch Thần Thể, vài người biểu thị có chút chấn kinh.

“Kế hoạch Thần Thể, là thủ đoạn cuối cùng chúng ta dùng để đối phó Thiên Tôn, không ngờ, cuối cùng lại dùng để đối phó Sở Cuồng Nhân.”

“Trước khi đến đây, thật sự không ngờ sẽ có chuyện như vậy.”

“Tốt, chuẩn bị hành động đi.”

...

Một chỗ khác.

Trong sơn động nào khác.

Một bộ thân thể không mặc quần áo lơ lửng giữa không trung.

Đây là một bộ thân thể của nam tử, ngũ quan tinh xảo tuấn mỹ, góc cạnh rõ ràng, dáng người thon dài, da thịt giống như bạch ngọc, dưới da thịt mơ hồ hiện ra từng đạo đạo văn huyền diệu.

Mà dưới đáy cổ thân thể này, có một đồ đằng to lớn khắc hóa từ máu tươi mà thành, xung quanh bày ra đủ loại vật dụng ly kỳ cổ quái, ví dụ như ánh nến, đầu lâu, đất đai màu đen.

Trong sơn động, còn có một nữ tử mặc áo choàng đen.

Người này chính là thần nữ của Vạn Thần giáo.

Nàng nhìn thân thể ở giữa không trung, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong, “Hắc Thổ, đồ đằng Minh Thần, thi hài Ma tộc, ẩn chứa Minh thần chi lực quỷ dị hắc ám... Có những vật môi giới này, đủ để hấp dẫn ý chí của Minh Thần hàng lâm đến cỗ Thần Thể này rồi.”

Thần Thể là một loại kỹ thuật Vạn Thần giáo tốn vô số năm mới nghiên cứu ra được, đây là bọn họ dùng tín ngưỡng chi lực tạo ra, gần với thể chất thần thể nhất, cho nên, bọn họ gọi nó là Thần Thể.

Có Thần Thể này, cho dù bản tôn của thần chỉ bị vây trong phong ấn, nhưng có môi giới, là có thể để ý chí của thần bám vào Thần Thể, từ đó phát huy ra uy năng của thần, còn cường đại hơn thần lực đơn thuần mà đám người Vạn Thần giáo sử dụng nhiều.

“Sở Cuồng Nhân, vận dụng một bộ Thần Thể, để Minh Thần đích thân tới đối phó ngươi, ngươi phải cảm thấy vinh hạnh.” Thần nữ nỉ non nói.

...

Trong Huyền Thiên giáo

Sở Cuồng Nhân đã hấp thu thần cách của Hạ Vị Thần đến không sai biệt lắm, tu vi và thực lực của hắn tiến bộ vô cùng lớn.

Lúc này, Đế khí trong cơ thể hắn dồi dào, đã vượt xa Đế Sơ tầng thứ chín, thậm chí không kém Thiên Tôn cảnh.

Nhưng lúc này hắn không phải Thiên Tôn cảnh chân chính.

Hắn còn kém một điều kiện, đó chính là chưởng khống thế giới chi lực!

Chỉ có Đế giả nắm giữ thế giới chi lực, thi triển tiểu thế giới, mới là Thiên Tôn!

Mà nói trắng ra, thế giới chi lực cũng là cảm ngộ đối với đạo.

Điều kiện này với Sở Cuồng Nhân mà nói cũng không tính khó, cảm ngộ về đạo của hắn vượt xa Đế giả bình thường, trong tay lại có Hỗn Độn Đế Kinh mà chính tay Hỗn Độn Đạo Chủ biên soạn thành để làm tham khảo.

Tin tưởng không bao lâu, hắn có thể chưởng khống thế giới chi lực, sau đó chính thức đột phá Đế Sơ cảnh, trở thành một vị Thiên Tôn!

Bây giờ hắn còn chưa đến ba mươi tuổi.

So sánh với đám Đế giả động một chút đã mấy vạn năm thậm chí là nguyên niên làm đơn vị thọ mệnh mà nói, ba mươi tuổi không đáng chú ý.

Ba mươi tuổi Thiên Tôn, có thể nói, khoáng cổ không có!

Sở Cuồng Nhân cảm giác lực lượng trong cơ thể mình, lộ ra nụ cười hài lòng, tâm tình tốt muốn rút phần thưởng.

Hắn mở Huyễn Tưởng Luân Bàn ra.

Rút thưởng.

“Chúc mừng kí chủ thu hoạch được phần thưởng Ngũ Hành Thần Ảnh Quân cấp Thần.”

Ngũ Hành Thần Ảnh Quân? !

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, mở thùng vật phẩm ra.

Ngũ Hành Thần Ảnh Quân, khen thưởng cấp Thần.

Đây là một đội quân bất tử do ngũ hành chi lực ngưng tụ thành, tuyệt đối trung thành với kí chủ, có thể tung hoành thiên hạ...

“Đúng là một đội quân! Còn là Thần cấp.”

Sở Cuồng Nhân có chút tán thưởng.

Hắn rút phần thưởng này ra, chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một viên thủy tinh lưu quang dật thải, mà trong viên thủy tinh này lại ẩn chứa Ngũ Hành Thần Ảnh Quân, cũng là hạch tâm của đội quân này.

Sau khi Ngũ Hành Thần Ảnh Quân chết, cũng sẽ trở lại trong viên thủy tinh này tiến hành khôi phục, qua một thời gian ngắn sẽ phục sinh.

Đây chính là nguyên nhân mà Ngũ Hành Thần Ảnh Quân được xưng quân đội bất tử.

Trong lòng Sở Cuồng Nhân khẽ động, thu thủy tinh vào trong Linh Khư, chờ tương lai có cơ hội, để đội quân này đại triển thân thủ.

Sau khi hắn xuất quan, đế niệm quét ra, bao trùm toàn bộ Huyền Thiên giáo, muốn nhìn xem Huyền Thiên giáo phát triển thế nào.

Lại phát hiện, đám người Thiên Nguyệt Thánh Nhân, Bạch Liên giáo chủ đang lo lắng, tụ tập lại một chỗ, thương lượng cái gì.

Cẩn thận nghe, chính là gần đây Vạn Thần giáo thả ra tin tức, nói Huyền Thiên Chân Thần mới là Ngụy Thần, bọn họ sẽ chấp hành thẩm phán với Huyền Thiên Chân Thần ở U Minh cốc, để thế nhân biết, người nào mới thật sự là thần!

“Vạn Thần giáo, cuối cùng các ngươi đã tuyên chiến với ta rồi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng nói.

Chương 690: Các ngươi vội vã muốn chết sao? Buông xuống U Minh cốc

Đám người Thiên Nguyệt Thánh Nhân, Bạch Liên giáo chủ đang thương lượng cách đối phó với chuyện Vạn Thần giáo tuyên chiến, chợt thấy bóng dáng của Sở Cuồng Nhân xuất hiện trước mặt bọn họ, thản nhiên nói: “Ta sẽ đích thân đến đó một chuyến.”

“Sở đạo hữu, Vạn Thần giáo đã dám tuyên chiến với ngươi, nhất định đã tập kết không ít người, một mình ngươi đến đó, quá mạo hiểm.” Thiên Nguyệt Thánh Nhân có chút lo lắng nói.

“Một đám Ngụy Thần, có gì sợ chứ?”

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, đạm mạc nói.

Bên cạnh hắn, khóe miệng Thiên Nguyệt Thánh Nhân co giật hai lần, “Sở đạo hữu, ngươi chơi như vậy cũng quá sâu rồi đó.”

Bọn họ nhưng biết, Sở Cuồng Nhân đâu phải là Chân Thần gì, chỉ là tu vi mạnh một chút, cũng không phải không gì không làm được.

“Ha ha, tóm lại, các ngươi không cần lo lắng, không đến U Minh cốc không được, nếu không, thế nhân sẽ sinh ra nghi vấn, vậy thì tất cả nỗ lực lúc trước của chúng ta đều uổng công rồi.”

Sở Cuồng Nhân cười.

… …

Trong mấy ngày ngắn ngủi, chuyện Vạn Thần giáo tuyên chiến Sở Cuồng Nhân đã truyền khắp Thương Khung tinh, đám Đế giả trông coi thần chỉ phong ấn đều biết, cũng chú ý tới việc này.

Mấy vị thần chỉ đã giải phong cũng muốn nhìn xem Sở Cuồng Nhân có thể làm tới trình độ nào, dù sao, hiện tại trên Thương Khung tinh bố cục rất đặc thù, thần chỉ và Thiên Tôn, thiên hình giả kiềm chế nhau, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ, mà Sở Cuồng Nhân, chính là một nhân tố phá cục quan trọng.

Hắn chết, Vạn Thần giáo có thể tiếp tục không chút kiêng kỵ phát triển tín đồ tại Thương Khung tinh, thu thập tín ngưỡng chi lực cho chư thần, tăng tốc giải phong, hắn sống, vậy ngày chư thần giải phong sẽ xa vời khó khăn.

“Một người, lại ảnh hưởng đến toàn bộ cục thế, chậc chậc, nếu như có thể, thật muốn gặp mặt tên Sở Cuồng Nhân này một lần.”

Trong một cung điện, một nam tử tóc dài màu xanh nước biển cảm thán nói, người này, chính là một trong mấy vị Hạ Vị Thần đã giải phong.

Bên cạnh hắn ta, còn có mấy vị thần chỉ.

Mà ở trước mặt bọn họ, có một mặt gương, trong gương chiếu lên hình ảnh một tòa sơn cốc, chính là U Minh cốc.

U Minh cốc.

Một cấm địa trong Thương Khung tinh.

Nhưng bây giờ tình thế khác biệt, U Minh cốc vẫn là cấm địa với những người khác, nhưng đối với Đế giả mà nói, nó căn bản không khác gì sơn cốc bình thường, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.

Bởi vì Đế giả của Vạn Thần giáo ước chiến Sở Cuồng Nhân ở đây, tất cả Chuẩn Đế sinh hoạt tại U Minh cốc ngày trước đã bị đuổi ra ngoài.

Hiện tại, bọn họ đang ở phụ cận U Minh cốc quan sát.

“Đây chính là Đế giả chi chiến, không thể bỏ qua.”

“Mặc dù bị đuổi ra có chút khó chịu, nhưng nếu có thể quan sát Đế giả chi chiến, đây cũng là một trận cơ duyên.”

“Không sai…”

Đám Chuẩn Đế vây quanh U Minh cốc, vô cùng mong đợi.

Đế niệm của đám Đế giả cũng tụ tập ở đây.

Tất cả mọi người vô cùng trông mong.

Trong U Minh cốc, hơn mười vị Đế giả tụ tập tại một khối, bọn họ là Đế giả của Vạn Thần giáo, đều đang đợi Sở Cuồng Nhân đến.

“Đều chuẩn bị xong chưa?”

Tín đồ Minh Thần nói.

“Ừm, đã chuẩn bị xong rồi, hiện tại chỉ chờ Sở Cuồng Nhân tới, chỉ cần hắn dám đến, sẽ để hắn không về được!”

Một vị Đế giả hừ lạnh một tiếng nói.

“Rất tốt.”

Tín đồ Minh Thần gật đầu, nhìn về phía nơi xa, trong mắt mang theo vẻ băng lãnh, “Chư Thần hàng lâm, tuyệt không cho phép có bất kỳ chướng ngại nào, Sở Cuồng Nhân, mặc kệ ngươi là thiên hình giả hay có lai lịch gì khác, ngươi dám can đảm ngăn cản chư thần, vậy nhất định phải chết! !”

Thời gian trôi qua.

Đã qua một ngày một đêm.

“Tại sao Sở Cuồng Nhân còn chưa đến?”

Một vài Đế giả của Vạn Thần giáo đã đợi đến bực bội.

Đám Chuẩn Đế ở xung quanh quan sát, Đế giả bí mật quan sát cũng cảm thấy rất kinh ngạc, Sở Cuồng Nhân, e sợ chiến sao?

“Huyền Thiên Chân Thần cái gì, chỉ là hư danh mà thôi, Ngụy Thần chính là Ngụy Thần, căn bản không làm được trò trống gì, “

“Đúng đấy, đến dũng khí đối mặt còn không có.”

“Thần chỉ của Vạn Thần giáo ta, mới là Chân Thần.”

Các Đế giả của Vạn Thần giáo mồm năm miệng mười nói.

Mà bên ngoài U Minh cốc, một số Chuẩn Đế cũng không nhẫn nại được nữa, thậm chí còn muốn rời khỏi.

“Đúng là không thú vị.”

Một vị Chuẩn Đế nhếch miệng, muốn rời khỏi.

Nhưng vị Chuẩn Đế bên cạnh nhìn hắn ta một cái, thản nhiên nói: “Ngươi là Chuẩn Đế mới quật khởi mấy năm nay đi.”

Người kia có chút ngoài ý muốn, “Đúng vậy, làm sao ngươi biết.”

“Đoán, bởi vì nếu ngươi là Chuẩn Đế lâu năm, ít nhiều sẽ hiểu về Sở Cuồng Nhân, các ngươi nói người nào sợ chiến cũng được, nhưng hắn… Tuyệt đối không có khả năng!” Vị Chuẩn Đế kia thản nhiên nói.

Nghe thấy hắn ta nói vậy, vị Chuẩn Đế kia rất ngoài ý muốn.

Hắn ta nhìn về phía các Chuẩn Đế khác, phát hiện đám Chuẩn Đế lâu năm vẫn đang mong đợi, căn bản không có ý muốn rời khỏi.

Lộ ra vẻ không kiên nhẫn, đều là Chuẩn Đế đời mới.

“Sở Cuồng Nhân này, thật sự có bá lực như vậy?”

“Ha ha, sau này gặp nhiều, ngươi sẽ biết.”

Chuẩn Đế lâu năm cười một tiếng.

“Đến ứng chiến cũng không dám, còn tự xưng là Huyền Thiên Chân Thần, đúng là vô căn cứ!” Một vị Đế giả của Vạn Thần giáo lớn tiếng nói.

“Không sai, Chân Thần cái gì, chỉ là kẻ hèn nhát mà thôi.”

“Ha ha, ngươi cũng xứng xưng thần?”

Tiếng đùa cợt của Đế giả quanh quẩn trong thiên đạ.

Nhưng ngay lúc này.

Thiên địa bỗng nhiên ầm vang một tiếng.

“Các ngươi, vội vã đến chịu chết như vậy sao?”

Một giọng nói đạm mạc vang lên trong thiên địa, chỉ thấy trên bầu trời bỗng nhiên có vô số mây đen hội tụ hình thành một vòng xoáy khổng lồ.

Mà trong vòng xoáy, lôi quang lấp lóe, tiếng sấm ầm ầm vang vọng.

Một bóng người bạch y tóc đen, bên hông treo cổ kiếm xinh đẹp, cuốn theo đế uy không gì sánh kịp, chậm rãi từ trên trời giáng xuống.

Người tới, chính là Sở Cuồng Nhân!

Bên ngoài U Minh cốc, vô số người vây xem trở nên kích động.

“Hắn tới, cuối cùng hắn đã đến rồi.”

“Mặc dù sớm biết hắn đã thành đế, nhưng khí tức kinh khủng, viễn siêu Đế giả bình thường, hiện tại hắn đã đến cảnh giới gì rồi?”

“Đây chính là Huyền Thiên Chân Thần sao?”

Trong tiếng kinh thán và ánh mắt rung động của vô số người, Sở Cuồng Nhân rơi xuống một vách núi trong U Minh cốc, trong nháy mắt hắn rơi xuống, một cỗ kình khí vô cùng cuồng bạo lấy hắn làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Oanh, oanh, oanh…

Khắp nơi chấn động, nổ tung!

Giống như gặp phải trọng lượng không thể chống đỡ được, núi lở đất nứt, trong khoảnh khắc, toàn bộ U Minh cốc đã bị san bằng hơn phân nửa.

Mà đây, chỉ là khí tức Sở Cuồng Nhân phóng ra ngoài mà thôi.

Hắn còn chưa chính thức xuất thủ.

Chỉ như thế, đã khiến tất cả người chấn động theo.

Ngay cả đám Đế giả bí mật quan sát cũng không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh, cảm giác khí tức lúc này của Sở Cuồng Nhân, da đầu như muốn nổ tung.

“Đế khí thật khủng khiếp, đây tuyệt đối không phải Đế Sơ cảnh tầng thứ chín có thể sánh được, hiện tại, rốt cuộc hắn đã đến cảnh giới gì?”

“Thành Thiên Tôn sao?”

“Không phải, không cảm nhận được thế giới chi lực trên người hắn, hắn còn chưa tấn cấp thành Thiên Tôn, nhưng uy thế như thế, đã vượt xa Đế Sơ tầng thứ chín, có thể nói là bán Thiên Tôn.”

“Hắn mới thành Đế được bao lâu, hiện tại đã trưởng thành đến trình độ này rồi, gia hỏa này trưởng thành cũng quá nhanh đi.”

Chương 691: Thẩm phán thế nào, Ngũ Hành Thần Ảnh Quân đối đầu với tu sĩ Vạn Thần giáo

Sở Cuồng Nhân buông xuống U Minh cốc, Đế uy dồi dào đảo qua, toàn bộ U Minh cốc lập tức tan rã, ánh mắt đám Đế giả của Vạn Thần giáo đều trở nên vô cùng ngưng trọng.

“Loại khí tức này, không tầm thường a!”

“Bán Thiên Tôn, xem ra chúng ta vẫn đánh giá thấp hắn, nếu hắn nắm giữ thế giới chi lực, sợ là hắn sẽ lập tức tấn cấp thành Thiên

Tôn, xem ra, chúng ta vẫn đánh giá thấp người này.”

“Hừ, cho dù thế nào, hôm nay cũng phải lưu hắn ở đây, mở Minh giới đại trận ra!” Tín đồ Minh Thần lớn tiếng nói.

Trong chốc lát, các nơi trong U Minh cốc bỗng nhiên xuất hiện sương mù màu đen, hóa thành từng sợi xích màu đen phóng lên tận trời, giăng khắp nơi trong hư không, hình thành một cỗ cầm cố chi lực cường đại.

Toàn bộ U Minh cốc bị cỗ cầm cố chi lực này phong tỏa, ngay cả Đế giả cũng không thể ra vào, khiến không ít người kinh ngạc.

“Trận pháp thật mạnh, Vạn Thần giáo bố trí thủ đoạn này, là muốn chiến một trận sinh tử với Sở Cuồng Nhân sao?”

“Bọn họ thật làm được sao?”

Tất cả mọi người tấm tắc nói.

Mà lúc này, trong hư không, lần lượt có từng bóng người đi ra.

“Ta là tín đồ của Bạo Phong Thần, hôm nay nhất định chém Sở Cuồng Nhân!”

Một lão giả mặc trường bào màu xanh cao giọng nói.

Ông ta là tín đồ của Bạo Phong Chủ Thần.

“Ta là tín đồ của Lôi Thần, không đội trời chung với người này!”

Những người sống sót của Lôi Thần giáo cũng trừng mắt nhìn Sở Cuồng Nhân.

“Ta là tín đồ của Đại Địa Chủ Thần, không chứa nổi dị đoan như ngươi.”

“Sở Cuồng Nhân, ta chính là tín đồ của Kim Cương Chủ Thần, hôm nay, ngươi nhất định sẽ không sống qua trận chư thần thẩm phán này!”

“Hoa Thần ở trên, giúp ta diệt trừ dị đoan trước mắt.”

“Minh Thần ở trên...”

Một đám tín đồ của Vạn Thần giáo xuất hiện, đều nghĩ đến thần chỉ đại biểu cho mình, muốn thẩm phán, diệt trừ Sở Cuồng Nhân.

Trong nháy mắt, toàn bộ không trung U Minh cốc đã đứng đầy vô số tu sĩ của Vạn Thần giáo.

Các loại thần lực bạo phát, tràn ngập vùng thế giới này.

Đông đảo tu sĩ đứng bên ngoài quan chiến đều không nhịn được đồng tử co rụt lại, nuốt một ngụm nước bọt, tâm thần rung mạnh.

“Nhiều người như vậy, hơn nữa mỗi người đều từ Thánh cảnh trở lên, loại này lực lượng, đủ để tiêu diệt tất cả đi.”

“Điều động nhiều người như vậy lại chỉ vì đối phó một mình Sở Cuồng Nhân, thủ bút này đúng là quá lớn, có đáng giá không?”

“Trời ạ, Vạn Thần giáo lại mạnh như vậy, bọn họ còn có thể mượn dùng lực lượng của thần chỉ, thật đáng sợ.”

Ngay cả Đế giả cũng cảm thấy chấn kinh.

Hiện tại Vạn Thần giáo triển hiện ra lực lượng, cho dù đối mặt với một vị Thiên Tôn, cũng có thể chống lại.

Đừng nói đến chuyện Sở Cuồng Nhân còn chưa đột phá Thiên Tôn cảnh.

“Sở Cuồng Nhân, hôm nay chư thần tề tụ, cộng thêm Minh giới đại trận, cho dù ngươi là thiên hình giả gì đó, cũng chắc chắn phải chết!”

Tín đồ Minh Thần lạnh giọng nói.

Những người còn lại cũng đều lộ ra vẻ tình thế bắt buộc, bọn họ tin tưởng, không ai có thể sống sót trong cuộc chư thần thẩm phán này.

Sở Cuồng Nhân nghe thấy tín đồ Minh Thần nói, không nhịn được cười khẽ một tiếng, “Một đám Ngụy Thần tụ tập lại một chỗ, cũng xứng gọi là thẩm phán? Còn Minh giới đại trận này, là dùng để vây khốn ta sao? A, trong mắt ta, các ngươi chẳng qua là đang... Mua dây buộc mình! !"

"Đếm bây giờ, còn dám cậy mạnh, giết cho ta! !"

Tín đồ Minh Thần nổi giận gầm lên một tiếng.

Trong chốc lát, một đám tín đồ thần chỉ lập tức trùng sát về phía Sở Cuồng Nhân, trùng trùng điệp điệp, giống như thiên quân vạn mã.

Trên người đám người này đều có thần lực gia trì, giống như một đội quân đến từ chư thần, muốn tiến hành thẩm phán với tất cả dị đoan!

Đối mặt với thanh thế này, Đế giả cũng chỉ có thể chạy trối chết, nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn lạnh nhạt tự nhiên.

"Thôi được, để các ngươi nhìn một chút, như thế nào là... Thẩm phán!"

Sở Cuồng Nhân đưa tay lấy một viên thủy tinh màu sắc rực rỡ ra.

Chỉ thấy đế niệm của hắn vừa động, viên thủy tinh màu sắc rực rỡ kia lập tức tách ra vô tận quang hoa, từng đạo lưu quang màu sắc rực rỡ bay lượn ra!

Lưu quang xông vào đám người, cuốn theo ngũ hành chi lực vô cùng khủng bố, chỗ đi đến, tiếng hét thảm vang lên liên tiếp.

Đám tu sĩ Vạn Thần Giáo đang trùng sát về phía Sở Cuồng Nhân lập tức loạn trận cước, sắc mặt hốt hoảng lui lại lấy.

"Đây là cái gì? !"

"Ngũ hành chi lực?"

Tất cả mọi người nhìn đám lưu quang kia, không khỏi chấn kinh, bọn họ có thể phát hiện trong lưu quang ẩn chứa sức mạnh rất mạnh mẽ.

Khí tức của mỗi đạo lưu quang đều có thể so với Chuẩn Đế đứng đầu.

Mà bây giờ lưu quang bay lượn ra, hàng trăm hàng ngàn đạo!

Những lưu quang kia đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, sau đó biến ảo thành nguyên một đám người mặc áo giáp, mang theo mặt nạ.

Đây là một đội quân được sắp xếp chỉnh tề, trang bị đầy đủ.

Hiện tại đội quân này xếp thành hàng ngũ, mỗi người mặc áo giáp màu sắc khác nhau, đứng bên cạnh Sở Cuồng Nhân.

Theo thứ tự là kim, lục, lam, đỏ, vàng.

Năm màu sắc, năm loại khí tức hoàn toàn khác biệt, nhưng trong ánh mắt lạnh như băng đều lộ ra sát ý lãnh khốc giống nhau.

Đây là một đội quân.

Một đội quân thân kinh bách chiến, đánh đâu thắng đó!

“Đội quân này từ đâu tới vậy? !”

Các tu sĩ của Vạn Thần giáo trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ có thể cảm nhận được đội quân này khủng bố cỡ nào, do Chuẩn Đế đỉnh phong tạo thành, hơn nữa năm người cầm đầu, trên người đều tiêu tán ra uy áp đế giả bàng bạc, hiển nhiên, đây là năm vị Đế giả!

Còn là năm vị Đế giả có chiến lực không tầm thường!

“Thần Ảnh Quân Kim Giáp vệ, tham kiến chủ nhân!”

Nam tử mặc áo giáp màu vàng óng, toàn người lưu chuyển uy áp đế đạo đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, quỳ một chân trên đất, vô cùng cung kính.

“Thần Ảnh quân Xích Diễm vệ, tham kiến chủ nhân!”

“Thần Ảnh quân Nhược Thủy vệ, tham kiến chủ nhân!”

“Thần Ảnh quân Thanh Mộc vệ, tham kiến chủ nhân!”

“Thần Ảnh quân Hậu Thổ vệ, tham kiến chủ nhân!”

Năm tồn tại cấp bậc Đế giả đồng loạt quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân, năm người này, chính là thống lính của Ngũ Hành Thần Ảnh Quân.

Mỗi người đều là Đế giả viên mãn!

Mỗi người đều thống lĩnh hai trăm binh linh Chuẩn Đế cảnh, cộng thêm bọn họ, tổng cộng có một ngàn không trăm linh năm người, đây chính là Ngũ Hành Thần Ảnh Quân!

Không chỉ như thế, theo tu vi của Sở Cuồng Nhân tăng lên, thực lực tổng thể của đội quân này cũng sẽ tăng lên! !

“Đứng lên đi.”

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng, sau đó thản nhiên nói: “Thần Ảnh quân nghe lệnh!”

“Có!”

Một ngàn không trăm linh năm người cùng hét to, sĩ khí trùng thiên, khí tức mênh mông bao phủ bốn phương tám hướng, chấn nhiếp tất cả mọi người.

Sở Cuồng Nhân nhìn tu sĩ Vạn Thần giáo, cười nghiền ngẫm một tiếng, “Tiêu diệt bọn họ cho ta! !”

“Vâng!”

Ngũ Hành Thần Ảnh Quân nhận được mệnh lệnh, lập tức vọt về phía các tu sĩ Vạn Thần giáo, mỗi người đều thi triển thủ đoạn của mình.

Kim Giáp vệ phòng ngự vô song, tay cầm một thanh trường kiếm, kiếm khí lạnh thấu xương trùng thiên, chỗ đi đến, chân cụt tay đứt bay ra, vô cùng huyết tinh.

Thanh Mộc vệ điều khiển vô số dây leo, tiến hành giảo sát kẻ địch, hoặc là trói buộc, trợ giúp những người khác giết địch.

Nhược Thủy vệ thao túng thủy lưu chi lực, Xích Diễm vệ dùng vô tận liệt diễm như muốn thiêu vạn vận trong thiên địa thành tro tàn.

Hậu Thổ vệ mượn nhờ đại địa chi lực, đất đá bay múa, quyền cước vung vẩy, lôi cuốn cự lực dồi dào, khiến người ta khó mà ngăn cản.

Ngũ Hành Thần Ảnh Quân giao đấu với tu sĩ Vạn Thần giáo!

Một phe là binh sĩ tinh nhuệ có thực lực mạnh mẽ, nghiêm chỉnh huấn luyện, một phe là chi nhánh của các phe phái, vô cùng rời rạc.

Chênh lệch to lớn, vừa xem đã biết.

Cho dù số lượng tu sĩ của Vạn Thần giáo gấp Ngũ Hành Thần Ảnh Quân không chỉ mười lần, nhưng trước mặt Thần Ảnh quân vẫn không chịu nổi một kích!

Binh phong lướt qua, quân lính tan rã!

Đây là một hiện trường giết chóc!

Một trận đồ sát đối với tu sĩ Vạn Thần giáo!

Chương 692: Ngũ Hành Thần Ảnh Trận, một đám Ngụy Thần cũng dám hò hét

“Đáng giận! !”

“Chư vị, cùng tiến lên!”

Đám Đế giả của Vạn Thần giáo không thể ngồi yên.

Mắt thấy Thần Ảnh quân điên cuồng đồ sát giống như hổ gặp bầy dê, đám Đế giả này dự định xuất thủ, ngăn cơn sóng dữ.

Nhưng ngay lúc này, bọn họ cảm giác không gian xung quanh xuất hiện dị dạng, trong chớp mắt, quang cảnh trước mặt biến ảo, bọn họ bị một cỗ lực lượng cường đại kéo vào trong hư không.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt đám Đế giả Vạn Thần giáo hơi đổi.

Chẳng biết lúc nào, năm vị thống lĩnh của Thần Ảnh quân đã bao vây bọn họ, hiện lên ngũ mang tinh chi thế, mỗi người chiếm cứ một phương vị, trên người lưu chuyển ngũ hành chi lực hoàn toàn khác biệt.

“Đây là một trận pháp hợp kích!”

Tín đồ Minh Thần biến sắc.

Năm vị thống lĩnh của Thần Ảnh quân đều là Đế giả viên mãn, lúc này lại thi triển trận pháp hợp kích, khó có thể tưởng tượng thực lực sẽ khủng bố đến mức nào.

“Mạo phạm chủ thượng, các ngươi, đáng chết!”

Kim giáp thống lĩnh lạnh lùng nói.

Trong tay hắn ta nắm một thanh trường kiếm màu vàng, phía trên đạo văn lưu chuyển, một cỗ khí tức vô cùng sắc bén, dường như có thể cắt chém vạn vật bạo phát.

Bốn người còn lại cũng hiện ra ngũ hành chi lực của mỗi người!

Oanh, oanh, oanh, oanh!

“Để ngươi nhìn xem uy lực của Ngũ Hành Thần Ảnh Trận đi!”

Nhược Thủy thống lĩnh tư thế hiên ngang, mày liễu khí khái lạnh lẽo cười một tiếng, đưa tay, Đế khí dồi dào bạo phát, từng đợt thủy lưu chi lực được trận pháp gia trì, đập về phía Đế giả của Vạn Thần giáo.

Một vị Đế giả không kịp né tránh, bị oanh đến xương cốt bạo liệt.

“Không tốt, mau ngăn cản!”

“Đáng giận.”

“Không ngờ bọn họ lại có trận pháp như vậy.”

Mười mấy vị đế giả của Vạn Thần giáo thôi động lực lượng, thi triển ra một đạo bích chướng, miễn cưỡng ngăn lại thủy lưu chi lực dồi dào kia.

Nhưng sau dòng nước lũ, chỉ thấy Xích Diễm thống lĩnh, Hậu Thổ thống lĩnh ra tay, hai cỗ đạo văn hoàn toàn khác biệt dung hợp trong hư không, hình thành dung nham đất đá kinh khủng đổ xuống!

Dung nham đất đá nóng rực, tràn ra nuốt chửng mấy vị Đế giả, bọn họ còn không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết đã bị hòa tan.

“Mộc Chi Thúc Phược!”

Mộc Thống lĩnh thôi động Đế khí, trong hư không bỗng nhiên xuất hiện một cỗ khí tức dạt dào màu xanh biếc, từng cây dây leo điên cuồng sinh trưởng, giống như vô số xúc tu, quấn chặt mười mấy vị Đế giả.

“Kim Chi Thiên Phong!”

Kim giáp thống lĩnh giơ cao trường kiếm trong tay, từng đạo kiếm khí màu vàng óng ngưng tụ trong hư không, đột nhiên bắn về phía Đế giả.

Kiếm khí lướt qua, huyết nhục văng tung tóe!

Mười mấy vị Đế giả bị dây leo quấn quanh, không một ai may mắn thoát khỏi!

“Quá, quá tàn bạo!”

Bên ngoài U Minh cốc, người quan chiến dùng linh niệm, đế niệm nhìn thấy chuyện xảy ra trong hư không, không khỏi kinh dị, tê cả da đầu.

Đó đều là Đế giả a!

Mười mấy vị Đế giả, bị năm vị thống lĩnh điên cuồng thu thập tính mạng giống như cắt dưa vậy, lực lượng này, đối với tu sĩ không phải Đế giả mà nói, đã không phải hai chữ chấn kinh có thể hình dung.

“Trận chiến này, Vạn Thần giáo thua, thua rối tinh rối mù.”

“Đúng vậy, ai có thể nghĩ tới, trong tay Sở Cuồng Nhân lại có át chủ bài như vậy, đội quân này, rốt cuộc hắn từ đâu mà có?”

“Đúng là không thể tưởng tượng được.”

“Một đám hung hãn không sợ chết, trang bị đầy đủ, pháp môn tu hành cũng đều hỗ trợ lẫn nhau, hơn nữa kém nhất cũng là Chuẩn Đế, đội quân như vậy, tìm khắp thương khung thậm chí là cửu thiên cũng không tìm ra được!”

“Không phải do hắn tự xây dựng chứ...”

“Nếu thật sự là như thế, vậy người này quá đáng sợ.”

Đám người quan chiến nghị luận ầm ĩ.

Trong Mà U Minh cốc, Thần Ảnh quân vẫn còn tiếp tục đồ sát, trước mặt Thần Ảnh quân, các tu sĩ của Vạn Thần giáo quân lính tan rã.

Cho dù vận dụng cái gọi là thần lực cũng giống vậy.

“Không đánh lại, chúng ta căn bản không đánh lại bọn họ.”

“Mau trốn...”

Một số tu sĩ của Vạn Thần giáo nhìn thấy không có cơ hội thắng lợi, cũng không chịu được sát phạt như vậy, quay đầu muốn chạy trốn.

Nhưng như vậy không có tác dụng.

Lúc Sở Cuồng Nhân đặt chân đến U Minh cốc, vì phòng ngừa Sở

Cuồng Nhân sẽ rời đi, tín đồ Minh Thần đã bố trí Minh giới đại trận.

Một khi đại trận này chưa được giải trừ, ngay cả Đế giả cũng không thể tuỳ tiện ra vào, cho dù là người của Vạn Thần giáo cũng giống vậy.

Trong lúc nhất thời, tất cả tu sĩ đều mắng chửi tín đồ Minh Thần.

“Móa nó, tín đồ Minh Thần đáng chết, đang êm đẹp thiết lập Minh giới đại trận cái gì, hiện tại lại vây chúng ta ở đây.”

“Người nào có biện pháp giải trừ đại trận này, mau nói a.”

“Ngoại trừ tín đồ Minh Thần, không ai có thể giải khai.”

“Đáng giận, đây không phải là mua dây buộc mình sao?”

Các tu sĩ của Vạn Thần giáo căn bản không rời khỏi U Minh cốc được, mà Thần Ảnh quân lại từng bước ép sát, dần dần tu sĩ của Vạn Thần giáo đã chết hầu như không còn.

Thời gian trôi qua, toàn bộ U Minh cốc bị máu tươi nhiễm đỏ.

Sở Cuồng Nhân đứng một bên, ánh mắt bình tĩnh nhìn cảnh tượng giết chóc này, khuôn mặt tuấn dật tuyệt luân lộ ra vẻ lạnh lùng như thần chỉ.

Một số hóa thân lực lượng thần chỉ trợn mắt nhìn hắn.

“Dị đoan, chờ chúng ta phá phong ấn, nhất định sẽ giết ngươi!”

“Không sai, khí tức của ngươi, ta nhớ kỹ!”

Nhìn đám hóa thần thần chỉ này kêu gào, Sở Cuồng Nhân không cần Thần Ảnh Quân xuất thủ, đưa tay bộc phát Đế khí khủng bố, quét ngang ra, dễ như trở bàn tay đánh nổ một đám hóa thân Thần Chỉ!

“Một đám Ngụy Thần, cũng dám hò hét?”

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, đạm mạc nói.

Một chỗ khác, trong một cung điện nào đó.

Mấy vị Hạ Vị Thần, Trung Vị Thần đã giải phong tụ tập ở một chỗ, nhìn cảnh tượng chiến đấu trong U Minh cốc qua mặt gương kia, tức đến xanh mét mặt mày.

Lúc Sở Cuồng Nhân nói bọn họ là Ngụy Thần, trung vị Lôi Thần không khỏi tức giận đến đánh một quyền lên thạch trụ bên cạnh.

Ầm vang một tiếng, thạch trụ nổ tung, toàn bộ cung điện vì đó mà run rẩy.

“Đáng chết, dị đoan đáng chết!”

“Lại dám nói chúng ta là Ngụy Thần, ta nhất định phải làm thịt hắn!” Trung vị Lôi Thần phẫn nộ nói, toàn thân tiêu tán ra sức mạnh sấm sét kinh khủng, hư không bốn phía xuất hiện từng đạo hồ quang điện.

Mà lúc hắn ta chuẩn bị hành động.

Một đạo đế niệm lại khóa chặt hắn ta.

Đó chính là đế niệm của Thiên Tôn, một khi hắn ta vọng động, như vậy, Thiên Tôn sẽ không chút do dự xuất thủ.

“Đáng giận!”

Ánh mắt Trung vị Lôi Thần trầm xuống, dừng bước, “Một đám Nhân tộc nhỏ bé, bất tri bất giác lại bò đến độ cao này.”

Tâm tình của hắn ta rất khó chịu.

Từng có lúc, Nhân tộc chỉ là nô lệ mà thần chỉ nuôi nhốt, cung cấp tín ngưỡng chi lực cho bọn họ, bây giờ lại có địa vị ngang hàng với bọn họ.

“Không nên tùy tiện xuất thủ, trước tĩnh quan kỳ biến đi.”

Hạ vị Thủy Thần nói.

“Hừ!” Trung vị Lôi Thần hừ lạnh một tiếng.

Một bên khác, mấy người Tố Thiên Tôn, Thất Hình cũng đang chăm chú xem tình hình chiến đấu trong U Minh cốc, nhìn thấy Sở Cuồng Nhân phái ra một đội quân hơn ngàn người trước đó chưa từng gặp quét ngang toàn trường, cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Gia hỏa này, rốt cuộc còn cho ta bao nhiêu kinh hỉ nữa?”

Thất Hình thầm nói.

Nhìn Sở Cuồng Nhân trong gương, ánh mắt Thất Hình có chút phức tạp, có hoài nghi, tán thưởng, chờ mong, cũng có một chút tưởng nhớ.

Bên cạnh Tố Thiên Tôn cũng chú ý tới tình cảnh này.

Nàng hơi kinh ngạc.

Lại khiến thiên hình giả lộ ra ánh mắt phức tạp như vậy.

Dường như Sở Cuồng Nhân không chỉ đơn giản nắm giữ lực lượng thiên phạt như vậy, chẳng lẽ còn có bí ẩn gì sao? ?

Chương 693: Minh Thần đến, biện pháp sử dụng tín ngưỡng chi lực

“Lần này, Vạn Thần giáo thương vong thảm trọng, chỉ cần mấy vị Thiên Tôn trên cửu thiên không xuống, trong thời gian ngắn sẽ không có động tác lớn.”

“Không sai, tiểu gia hỏa này không tầm thường a.”

“Hắn nói rất đúng, để một vị đứng lên ngăn cản không phải biện pháp gì tốt, mọi người cần một tín ngưỡng, để hắn trở thành tín ngưỡng này dẫn đạo chúng sinh, có lẽ, đây mới là cách đối phó chư thần chính xác nhất.”

Các Thiên Tôn nhìn tình cảnh trong U Minh cốc, cảm khái một tiếng.

Lúc này, Tố Thiên Tôn giống như phát giác được cái gì, sắc mặt hơi đổi, còn bên cạnh, ánh mắt Thất Hình cũng lập tức trở nên âm trầm.

“Có một cỗ khí tức cường đại đang nhanh chóng tiến về U Minh cốc, cỗ khí tức này, là thần lực! Chỉ sợ là một vị thần chỉ!”

Thất Hình vừa nói xong, sắc mặt mọi người thay đổi.

“Không có khả năng, đám thần chỉ phong ấn đều nằm trong khống chế của chúng ta, cũng không có thần chỉ khác giải trừ phong ấn.”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Vị thần chỉ này, từ đâu xuất hiện? !”

Thất Hình có chút không ngồi yên.

Bóng dáng hắn ta lóe lên, muốn đến U Minh cốc.

Sở Cuồng Nhân mạnh hơn, nhưng vẫn là tồn tại dưới Thiên Tôn, đối đối mặt với một vị Thần Chỉ, tám chín phần không phải đối thủ.

Nhưng lúc hắn ta có động tác, một bóng người bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hắn ta, một cỗ khí tức thần lực vô cùng cường đại ầm vang bạo phát.

Đó là một vị thần chỉ tay cầm cái búa màu đen, cái đầu cá sấu, đôi con ngươi màu vàng nhạt đang theo dõi Thất Hình.

“Thiên hình giả, ngươi muốn nhúng tay vào chuyện này, không có cửa đâu.”

“Thần phụ thuộc Hải Thần, Ngạc thần.”

Sắc mặt Thất Hình vô cùng âm trầm nhìn vị thần chỉ trước mặt.

Ngạc Thần, là một trong hai thượng vị thần đã giải phong trên Thương Khung tinh giải, là thần phụ thuộc Hải Thần trong ba mươi ba vị Chủ Thần.

“Tránh ra cho ta, nếu không, chết! !” Trong lòng bàn tay Thất Hình có một đạo đạo văn thiên phạt lưu chuyển, băng lãnh nói.

Ngạc Thần không hề lùi lại, hắc hắc nói: “Nếu là thời điểm toàn thịnh của ngươi, cho ta mười lá gan ta cũng không dám ngăn cản trước mặt ngươi, nhưng trong trận Nghịch Thần chi chiến thời viễn cổ, đám thiên hình giả các ngươi bị trọng thương, đoán chừng còn chưa tốt lên, không biết bây giờ ngươi có thể phát huy ra bao nhiêu chiến lực?”

“Giết ngươi, đầy đủ!”

“Vậy ta cũng muốn thử một lần.”

Ngạc Thần tay cầm búa màu đen, thần lực trên người không ngừng lưu chuyển ra, từng mảnh đạo văn vờn quanh người, rung chuyển hư không.

Oanh!

Thần lực và Đế khí ầm vang va chạm!

Toàn bộ bầu trời đều vì cỗ lực lượng này mà rung động.

Mà lúc Ngạc Thần và Thất Hình giao thủ, trong U Minh cốc phía xa, Thần Ảnh quân và Vạn Thần giáo chém giết cũng gần tới cuối cùng.

Nhưng lúc mọi người ở đây cho rằng chiến đấu sắp kết thúc, trên không trung U Minh cốc đột nhiên có một cỗ lực lượng mạnh mẽ bạo phát!

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy một bóng người mặc trường bào màu đen chậm rãi hạ xuống, kết giới do tín đồ Minh Thần bày ra không hề ảnh hưởng đến hắn ta.

Trong hư không, tín đồ Minh Thần dường như cảm giác được cái gì, sắc mặt đại hỉ, “Lực lượng này, là Minh Thần, là Minh Thần! !”

Hắn ta mừng rỡ như điên, trong mắt mang theo cuồng nhiệt sùng bái.

Năm người Kim giáp thống lĩnh cũng chú ý tới thay đổi trong U Minh cốc, liếc nhau, ào ào rút lại trận pháp, bay trở lại bên cạnh Sở Cuồng Nhân.

Trong lòng bọn họ, an toàn của Sở Cuồng Nhân là quan trọng nhất.

Mà Minh Thần đột nhiên xuất hiện trước mắt này, đã có thương tổn đến Sở Cuồng Nhân, cho nên bọn họ mới trở về bảo vệ.

“Minh Thần, a, cái tên này thật quen thuộc.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên, nhìn người tới.

Mà người tới, cũng chính là Minh Thần đang nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt hai bên va chạm, đều nhìn thấy lãnh ý trong mắt nhau.

“Dị đoan, chúng ta lại gặp mặt!”

Minh Thần băng lãnh nói.

“Thế nào, chịu thiệt trong Táng Đế Quan còn chưa đủ à?”

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, đạm mạc nói.

Nghe thấy hắn nói vậy, ánh mắt Minh Thần lập tức trở nên âm trầm, thân là Minh Thần, một trong những thần chỉ cường đại nhất, từ khi sinh ra đến bây giờ, vô số năm qua chưa chịu thiệt mấy lần.

Nhưng chuyện trải qua trong Táng Đế Quan, tuyệt đối là một lần thiệt thòi.

Chuyện này khiến hắn ta vô cùng thống hận Sở Cuồng Nhân.

“Dị đoan, tại Táng Đế Quan, chỉ là một luồng ý niệm hóa thân của ta mà thôi, nhưng bây giờ ở trước mặt ngươi, ta nắm giữ Thần Thể, có thể bóp chết ngươi giống như như bóp chết một con kiến.”

Minh Thần băng lãnh nói.

“Ha, Thần Thể?”

Sở Cuồng Nhân có mấy phần hứng thú.

Hắn biết, Minh Thần tuyệt đối không có khả năng mở ra phong ấn, nếu không, khí tức của đối phương tuyệt đối không chỉ như vậy.

Vậy cỗ Thần Thể mà đối phương nói này, là từ đâu mà đến?

“Tiểu Ái, phân tích Minh Thần trước mặt.”

“Vâng…”

Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái phát động.

Tin tức liên quan đến Minh Thần lập tức hiện lên trong đầu hắn, mà ở trong đó cũng gồm cỗ Thần thể không biết ở đâu ra mà đối phương nói kia

“Dùng tín ngưỡng chi lực phụ trợ, luyện chế Thần Thể?”

Sở Cuồng Nhân có nhiều hứng thú.

Không cần phải nói, Thần Thể này nhất định là Vạn Thần giáo làm ra, trong Vạn Thần giáo lại có biện pháp sử dụng tín ngưỡng chi lực biện pháp.

A, chuyện này khiến hắn ta cảm thấy ngoài ý muốn.

Hắn đang nghĩ làm sao lấy được biện pháp sử dụng tín ngưỡng chi lực từ trong tay Vạn Thần giáo, lại phát hiện bên cạnh Minh Thần còn có một nữ tử mặc áo choàng màu đen, trên người đối phương lộ ra khí tức khiến hắn quen thuộc.

“Khí tức này… Là cỗ hàn khí kia.”

“Ngày xưa, người đánh vỡ phong ấn ta thiết lập, mở thông đạo Ma tộc ra chính là ngươi đi.” Sở Cuồng Nhân nhìn nữ tử mặc áo choàng kia, đạm mạc nói, trong mắt lộ ra sát ý băng lãnh thấu xương.

Tộc A Tu La, là bị người này diệt.

Nữ tử mặc áo choàng, cũng chính là thần nữ cười ha ha, “Phải thì như thế nào, làm sao, ngươi định báo thù cho tộc A Tu La sao?”

“Đúng là có ý đó.”

“Minh Thần ở đây, không cho phép ngươi càn rỡ.”

Thần nữ cười lạnh một tiếng, tuyệt đối tự tin với Minh Thần.

Bên cạnh, sắc mặt Minh Thần âm trầm, mình đường đường là một vị Chủ Thần đứng ở đây, nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn còn lòng dạ đi tính toán với người khác?

Hắn ta cảm thấy, đây tuyệt đối là khinh thị hắn ta.

Hắn ta hừ lạnh một tiếng, “Dị đoan, thù trong Táng Đế Quan, hôm nay ta muốn ngươi trả lại gấp trăm lần, chết đi cho ta! !”

Chỉ thấy hắn ta nhấn một ngón tay về phía Sở Cuồng Nhân.

Một cự chỉ đen nhánh ngưng tụ thành.

Năm người Kim giáp thống lĩnh thấy thế, liên thủ đánh ra một kích, chỉ thấy năm loại quang hoa lưu chuyển trên không trung, hội tụ tại một chỗ đánh về phía cự chỉ.

Hai cỗ lực lượng vô cùng kinh khủng đụng vào một chỗ.

Hư không oanh một tiếng nổ tung, hình thành một lỗ thủng to lớn.

Mà năm vị thống lĩnh này cũng bị đánh bay ngược ra ngoài.

“Dị đoan, ngươi có đội quân không tệ, nhưng đáng tiếc, nếu ngươi cho rằng dựa vào bọn họ là có thể đánh bại ta, không khỏi quá ngây thơ rồi.”

Minh Thần cười xùy một tiếng nói.

Hắn ta có Thần Thể, đã có thể phát huy ra lực lượng thần chỉ, mặc dù kém xa bản tôn đến đây, nhưng đây cũng là thần chỉ chi lực!

Căn bản không phải Đế Sơ cảnh có thể ngăn cản.

“Ngụy Thần, ta rất tình nguyện để ngươi nhìn một chút xem đâu mới là uy năng của Thần chân chính!” Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

“Ngươi dám gọi ta là Ngụy Thần? !”

Minh Thần giận tím mặt, thần lực trên người giống như thủy triều liên tiếp đổ xuống, điên cuồng đập vào hư không.

Minh Thần giận dữ, toàn bộ thiên địa đều đang run rẩy.

Vẻ mặt Sở Cuồng Nhân tự nhiên, nói với Thần Ảnh quân sau lưng “Các ngươi tiếp tục đối phó người của Vạn Thần giáo, nhất là chú ý nữ nhân kia, đừng để nàng rời đi, còn tên Ngụy Thần này, giao cho ta là được.”

“Vâng.”

Chương 694: Tái chiến Minh Thần, áp chế Minh Thần, Minh Phủ chi môn lại hiện ra

“Dị đoan, ngươi dám một mình đối mặt với ta.”

Minh Thần cười lạnh, nhìn Sở Cuồng Nhân như nhìn người chết, trong đầu hắn ta đã hiện ra trăm ngàn phương pháp tra tấn đối phương.

“Trong Táng Đế Quan, ta có thể đánh bại ngươi một lần, hiện tại, vẫn có thể đánh bại ngươi lần nữa, Ngụy Thần cuối cùng chỉ là Ngụy Thần, sao có thể là địch của Huyền Thiên Chân Thần ta?” Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, thần thái ung dung nói.

Đám tu sĩ bốn phía nghe vậy, khóe miệng không nhịn được run rẩy.

Bọn họ đều biết, Sở Cuồng Nhân xưng là Huyền Thiên Chân Thần vì muốn thu liễm tín ngưỡng chi lực, ngăn cản tên tuổi của chư thần mà thôi.

Nhưng dường như Sở Cuồng Nhân diễn đến nghiện rồi.

Cho dù đối mặt với tình huống này, cũng phải khoác lác mình một phen.

Được lắm.

Rất chuyên nghiệp.

Mọi người không nhịn được âm thầm tán thưởng Sở Cuồng Nhân.

“Dị đoan, nhiều lần khơi lên lửa giận của ta, sẽ chỉ khiến ngươi chết thảm hơn thôi!” Minh Thần băng lãnh nói, đưa tay hội tụ thần lực, đạo văn đen nhánh ngưng tụ thành một cự chỉ lần nữa đánh ra.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, Đế khí dồi dào gào thét mà ra, cứu cực đế nguyên và hoàn mỹ chi đạo, nương theo vô địch pháp điên đảo càn khôn oanh ra.

Hai cỗ lực lượng va chạm, như tinh thần va chạm, hư không bốn phía vỡ thành từng đạo vết rách, vô số sơn phong liên tiếp sụp đổ.

“Tại sao thực lực của ngươi lại tiến bộ nhanh như vậy? !”

Minh Thần hơi kinh ngạc.

Lúc Sở Cuồng Nhân ở Táng Đế Quan, ngay cả Đế giả cũng không phải, bây giờ mới mấy năm, thực lực đã siêu viễn Đế giả bình thường.

Tốc độ tiến bộ này, ngay cả thần chỉ cũng phải khiếp sợ.

“Ha, khiến ngươi kinh ngạc sao? Ngụy Thần, ngươi còn yếu hơn tưởng tượng của ta đó.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Niệm lực khẽ động, trên bầu trời bỗng nhiên có một đạo phù văn to lớn màu sắc rực rỡ hội tụ, linh khí mấy trăm vạn dặm xung quanh như trăm sông đổ về một biển, điên cuồng dâng trào, không ngừng rót vào phù văn chi lực.

Linh khí nồng đậm như tạo thành linh khí thuỷ triều lên xuống, mọi người dường như nghe thấy tiếng thủy triều va đập bên tai.

Linh khí hội tụ trên phù văn, sau đó hình thành chín đạo Cự Long màu sắc rực rỡ!

Mỗi đầu Cự Long, dài đến vạn trượng.

Đều từ linh lực vô cùng tinh thuần hội tụ mà thành.

Chính là Cửu Long Thần Biến!

Chín con rồng lớn gào thét trên không trung, sau đó lao về phía Sở Cuồng Nhân, trong mấy hơi thở ngắn ngủi đã tràn vào cơ thể hắn, mà trên người hắn, Đế khí lại tăng lên một mảng lớn!

Hiện tại, ngoại trừ tạm thời không nắm giữ thế giới chi lực ra, chỉ dựa vào tu vi Đế khí của hắn mà nói, cho dù là Đế khí của trung vị Thiên Tôn cũng chưa chắc đã có thể so sánh với hắn.

Tình cảnh này, khiến tất cả mọi người trợn mắt há mồm.

Các Đế giả đang bí mật quan sát cũng nuốt một ngụm nước bọt, không nhịn được xổ ra một câu nói tục, “Móa, quái vật! !”

Nơi xa, Thất Hình và Ngạc Thần đang đánh nhau mãnh liệt cũng không nhịn được dừng tay lại, bị Sở Cuồng Nhân làm cho khiếp sợ.

“Gia hỏa này, còn biết phù văn? !”

Thất Hình ngạc nhiên nói, trong mắt mang theo vui mừng.

“Gia hỏa này còn có thể phát huy ra lực lượng như vậy? Phiền toái rồi.” Trên mặt Ngạc Thần tràn đầy ngưng trọng.

Trong cung điện, mấy vị thần chỉ hạ vị Thủy Thần, trung vị Lôi Thần cũng đều trầm mặc, nhìn Sở Cuồng Nhân trong gương, lộ ra kiêng kị.

Trước đó, Sở Cuồng Nhân biểu hiện mạnh hơn, bọn họ cũng không có cảm giác bị uy hiếp, bởi vì lực lượng của đối phương không đủ làm thần chỉ bị thương.

Nhưng bây giờ không giống nữa.

Hiện tại, ngay cả trung vị Lôi Thần cũng cảm thấy uy hiếp!

Không chỉ như thế.

Phải biết hiện tại Sở Cuồng Nhân còn chưa đến ba mươi tuổi, đối với Đế giả mà nói, vẫn còn là người trẻ tuổi!

Hắn còn không gian vô cùng to lớn để trưởng thành!

Ai cũng không tưởng tượng được, cuối cùng hắn có thể đi tới bước nào? !

“Chẳng lẽ hắn là Nhân Vương thứ hai sao? !”

Trung vị Lôi Thần thầm nói.

Nhắc đến hai chữ Nhân Vương, mấy vị thần chỉ càng thêm trầm mặc.

Nhân Vương, có thể nói cái tên này đã khiến tất cả thần chỉ khắc cốt ghi tâm, cho dù thần chỉ khinh miệt Nhân tộc nhất, nhưng nhắc đến Nhân Vương cũng sẽ cảm thấy kiêng kị, thậm chí là... Hoảng sợ!

Mà bây giờ Sở Cuồng Nhân khiến bọn họ liên tưởng đến Nhân Vương!

“Trên đời này không có Nhân Vương thứ hai, mà hắn, cũng tuyệt không thể trở thành Nhân Vương thứ hai!” Hạ vị Thủy Thần lạnh giọng nói.

Một Nhân Vương đã phát động một trận Nghịch Thần chi chiến, khiến tất cả thần chỉ bị phong ấn, khiến uy tín của thần chỉ không còn sót lại chút nào!

Nếu xuất hiện Nhân Vương thứ hai, còn đến mức nào nữa? !

Trong U Minh cốc.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân hấp thu Cửu Long chi khí nhập thể, lực lượng tăng vọt!

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh hãi của Minh Thần, hắn chậm rãi giơ tay lên, đạo văn thiên phạt vô cùng huyền diệu lưu chuyển trong lòng bàn tay hắn.

“Lực lượng thiên phạt! ! Ngươi là thiên hình giả! !”

“Chuyện này sao có thể? !”

Sắc mặt Minh Thần không ngừng thay đổi.

Sở Cuồng Nhân mang đến quá nhiều kinh ngạc cho hắn ta.

“Ngụy Thần, thi triển lực lượng của ngươi, ra sức cầu sinh đi!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn đánh ra một quyền, vô địch pháp chi uy lập tức bạo phát!

Dị tượng điên đảo nhật nguyệt, tinh thần vẫn lạc xuất hiện.

“Minh Thần chỉ! !” Minh Thần gầm nhẹ một tiếng, thôi động thần lực đến cực hạn, đạo văn đen nhánh ngưng tụ thành cự chỉ oanh ra.

Nhưng lần này, hai cỗ lực lượng va chạm, cự chỉ đen nhánh lại ầm vang nổ tung, vô địch pháp chi uy thế như chẻ tre đánh về phía Minh Thần.

Ầm!

Thần Thể của Minh Thần bị thương, bay ra hơn ngàn trượng.

“Chỉ có như thế sao?”

Sở Cuồng Nhân từng bước ép sát, Côn Ngô Kiếm bên hông keng một tiếng bay ra vỏ kiếm, rơi vào trong tay hắn, bỗng nhiên một kiếm chém ra.

Kiếm khí như hồng thủy, chém về phía Minh Thần.

“Minh Thần chỉ!”

Minh Thần lại lần nữa nhấn một ngón tay, nhưng vẫn bị oanh lui!

Lúc này, mặc dù Sở Cuồng Nhân không phải Thiên Tôn, nhưng tu vi Đế khí lại cao hơn hẳn Thiên Tôn, cho dù là hạ vị Thiên Tôn đến đối phó với hắn ta, thi triển tiểu thế giới, cũng chưa chắc có thể đè ép được hắn.

Mà lúc này Minh Thần có thể phát huy ra chiến lực, chỉ tương đương với một vị Hạ Vị Thần chỉ mà thôi, không chênh lệch với hạ vị Thiên Tôn bao nhiêu.

Tất cả mọi người nhìn mộng, thế giới quan của người trong Vạn Thần giáo như muốn sụp đổ.

Nhất là tín đồ Minh Thần, hắn ta quỳ trên mặt đất, không thể tin nhìn một màn trước mắt, thân thể run rẩy kịch liệt.

Vị thần hắn ta thờ phụng, giờ phút này đang bị Sở Cuồng Nhân hành hung! !

“Làm sao có thể, ta đã vận dụng Thần Thể, Minh Thần có thể phát huy ra lực lượng thần chỉ, vì sao, vì sao lại bị Sở Cuồng Nhân ngăn chặn? ! Gia hỏa này, rõ ràng không phải Thiên Tôn a!”

Thần nữ nhìn Sở Cuồng Nhân, sắc mặt tái xám.

Nàng nhìn bốn phía, lại phát hiện chẳng biết từ lúc nào Thần Ảnh quân đã phong tỏa bốn phía, nàng căn bản không có đường đi!

“Đáng chết, đáng chết! !”

“Ta không tin, Minh Phủ chi môn, mở cho ta!”

Liên tiếp hai lần bị Sở Cuồng Nhân đánh lui, Minh Thần có chút nóng nảy, thôi động thần lực toàn thân, thi triển ra thần thông của mình.

Chỉ thấy trong hư không, một cánh cửa lớn màu đen hiện lên, phía trên điêu khắc núi thây biển máu, ác quỷ dữ tợn...

Tín đồ Minh Thần nhìn thấy Minh Phủ chi môn, trong mắt một lần nữa bốc lên hi vọng, “Đây là thần thông của Minh Thần, một khi thi triển, có thể hủy thiên diệt địa, nhất định có thể giết chết tên dị đoan này!”

Minh Phủ chi môn xuất hiện, âm u quỷ quyệt chi lực khuếch tán ra, vô số tu sĩ nhìn cánh cửa kia, chỉ cảm thấy kinh sợ không thôi.

Ngay sau đó, Minh Phủ chi cửa mở ra, vô số ác quỷ, la sát dạ xoa dữ tợn tràn ra ngoài, như muốn thôn phệ tất cả.

“Giết cho ta! !” Minh Thần gầm nhẹ một tiếng, ác quỷ la sát cuốn theo thanh thế doạ người dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân.

“Chỉ là quỷ mị, cũng dám làm càn trước mặt thần?”

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, hỏa diễm đỏ thẫm dâng trào, trong nháy mắt vô số ác quỷ la sát tiếp xúc đến hỏa diễm, toàn bộ bị đốt thành tro bụi!

“Đây là... Hoàng Hỏa! Sao ngươi có thể nắm giữ Hoàng Hỏa? !”

Minh Thần vô cùng hoảng hốt.

Hắn ta chưa từng nghe nói có nhân loại nào nắm giữ Thần Hoàng, ngay cả Hỏa Diễm Chủ Thần cũng không có khả năng!

“Cho dù ngươi nắm giữ Hoàng Hỏa thì thế nào, Minh Phủ chi môn này của ta đã không phải lúc trong Táng Đế Quan có thể so sánh, ác quỷ la sát trong đó mạnh hơn trước mười lần, trăm lần! Hơn nữa nhiều vô số kể, cho dù ngươi có Hoàng Hỏa, lại có thể chống đỡ bao lâu!”

Minh Thần lớn tiếng nói.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Minh Phủ chi môn, cười lạnh nói: “Một cái cửa nát mà thôi, ngươi đắc ý cái gì, nhìn ta lại lần nữa đánh nổ nó đi! !”

Chương 695: Diệt Minh Thần, phế thần nữ, duy ta Chân Thần

“Một cái cửa nát mà thôi, nhìn lại lần nữa đánh nổ nó đi!”

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng.

Chỉ thấy hắn sải bước ra, Vạn Đạo pháp tướng ngưng tụ mà ra, pháp tướng chi lực vô cùng dồi dào cuồn cuộn như dòng nước lũ đổ xuống! !

“Lại là pháp tướng này!”

Đồng tử Minh Thần co rụt lại.

Trong Táng Đế Quan, hắn ta đã từng gặp pháp tướng này, nhưng so sánh với hiện tại Sở Cuồng Nhân thi triển ra, thì giống như một trời một vực.

Vạn Đạo pháp tướng gầm nhẹ một tiếng, một quyền mãnh liệt đập ra, nhiều loại lực lượng Đạo Thể hỗn hợp bạo phát, được Đế khí và đạo văn thiên phạt dồi dào gia trì phía, quyền kình hóa thành một dòng nước lũ màu sắc rực rỡ đánh về phía Minh Phủ chi môn.

Cỗ lực lượng này rất khủng bố, khó có thể tưởng tượng.

Nhiều loại Đạo Thể, trong đó thậm chí còn bao gồm lượng lớn Vô Thượng Đạo Thể chi lực, từ xưa đến nay, cũng chỉ có Sở Cuồng Nhân mới có thể làm được.

Chỉ thấy ác quỷ dữ tợn đầy trời bị quyền kình phá nát, quét nát toàn bộ, một quyền này cứ thế nện trên Minh Phủ chi môn.

Ầm vang một tiếng, phong vân bốn phía dâng trào, hư không nổ tung!

Minh Phủ chi môn nứt ra từng khúc, ầm vang sụp đổ!

Thần thông bị phá, Minh Thần bị phản phệ, sắc mặt không nhịn được trắng xám, trực tiếp phun ra một ngụm máu.

“Thực lực của người này…” Minh Thần nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, ánh mắt mang theo oán hận, cũng hiện lên vẻ không thể tin được.

Cho tới bây giờ, chưa từng nghe nói có ai lại tiến bộ nhanh như vậy.

“Tại sao có thể như vậy…”

Tâm thái của tín đồ Minh Thần sụp đổ.

Minh Phủ chi môn, đây là thần thông mạnh nhất của Minh Thần, hiện tại ngay cả thần thông này cũng bị Sở Cuồng Nhân đánh nổ.

“Ánh nến, hiện cho ta!”

Minh Thần bỗng nhiên lấy ra một cây nến.

Ngọn lửa bên trên màu xám, trong hỏa diễm tràn ngập khí tức âm lãnh.

Tất cả mọi người nhìn ngọn nến kia, trong lòng không nhịn được lộ ra một cỗ lãnh ý, mà thần nữ thấy thế, trong mắt lộ ra tia chờ mong.

“Đó là Minh Thần Chi Chúc, một trong những môi giới dùng để câu thông Minh Thần, đây là một kiện Thần Khí, hơn nữa còn là Thần Khí đặc biệt nhằm vào linh hồn, vật này nhất định có thể đối phó với Sở Cuồng Nhân được.”

Trong mắt Thần nữ lộ ra vẻ chờ mong.

Thần Khí, tên như ý nghĩa, chính là vũ khí thần chỉ sử dụng, đối với thần chỉ mà nói, giống như tầm quan trọng của Đế binh đối với Đế giả.

“Dị đoan, mặc dù Minh Thần Chi Chúc chỉ là một kiện Hạ Vị Thần Khí, nhưng dùng để đối phó ngươi, cũng đủ rồi.”

Minh Thần hừ lạnh một tiếng, ngọn lửa màu xám chiếu lên mặt hắn ta, khiến hắn ta càng thêm quỷ quyệt, âm lãnh.

Chỉ thấy trong miệng hắn ta tụng ra âm tiết kỳ dị, các tu sĩ xung quanh nghe thấy âm thanh của hắn ta, cảm giác đầu rất đau, như muốn nổ tung.

Đây chính là thần thông thứ hai của Minh Thần, Minh Thần chi ngữ!

“Đáng chết, đây là công kích linh hồn!”

“Trong truyền thuyết, Minh Thần là thần chỉ nắm giữ vong linh, hắn biết biện pháp đối phó linh hồn, cũng hợp tình hợp lý.”

“Móa, công kích linh hồn, đây là phương pháp công kích quỷ quyệt cổ quái nhất trên thế giới, khiến người ta căn bản không phòng bị được.”

Mọi người vội vàng thôi động linh niệm của mình, chống cự trùng kích linh hồn.

Nhưng chỉ dùng linh niệm, hiệu quả rất có hạn.

May mắn là, bọn họ không phải phải đối tượng bị trực tiếp công kích, nếu không, bọn họ có mười cái mạng cũng không đủ chết.

Mọi người nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong lòng suy nghĩ, đối mặt với công kích linh hồn này, ngay cả Sở Cuồng Nhân cũng chịu ảnh hưởng đi...

“Công kích không thú vị.”

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân vang lên, trực tiếp đánh gãy Minh Thần chi ngữ.

Chỉ thấy hắn đứng bất động tại chỗ, ba động của Minh Thần chi ngữ điên cuồng dũng mãnh lao tới phía hắn, nhưng hắn lại không ảnh hưởng chút nào.

Ở trong cơ thể hắn, Bồ Đề chi linh ngồi ngay ngắn trên đài sen, khi Minh Thần chi ngữ trùng kích vào, vẫn bình chân như vại, không bị ảnh hưởng.

Bồ Đề Liên Hoa Kinh, tầng thứ chín đã có thể so với Đế giả.

Mà trong Táng Đế Quan, Sở Cuồng Nhân đã tu hành đến tầng thứ mười hai, linh hồn của hắn mạnh, ngay cả Thiên Tôn cũng kém xa.

Mặc dù Minh Thần chi ngữ cường đại, nhưng vẫn không thể gây thương tổn đến hắn.

“Dựa vào cỗ Thần Thể này phát huy ra Minh Thần chi ngữ, cộng thêm trong tay ta có Minh Thần Chi Chúc, cho dù là Thiên Tôn cũng không chặn được, nhưng như vậy vẫn không gây thương tổn đến linh hồn ngươi, rốt cuộc ngươi đã tu Liên Hoa Kinh đến bước nào, chẳng lẽ đã viên mãn?” Minh Thần có chút hoảng sợ nói.

Hắn ta biết Sở Cuồng Nhân tu hành Liên Hoa Kinh, linh hồn chi lực vô cùng cường hãn, nhưng bây giờ hắn ta không phải ở trong Táng Đế Quan, hắn ta thi triển Minh Thần chi ngữ, thượng vị Thiên Tôn cũng chưa chắc đã không bị ảnh hưởng.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại không hư hao chút nào!

Minh Thần mộng.

Những người còn lại cũng đều mộng.

Có lầm hay không, Sở Cuồng Nhân lại còn biết linh hồn chi pháp?

Hơn nữa thoạt nhìn còn cao thâm hơn tu vi Đế khí của hắn, nếu không, Minh Thần chi ngữ không có khả năng không có bất kỳ ảnh hưởng nào với hắn.

“Gia hỏa này, rốt cuộc còn cho người ta bao nhiêu kinh hỉ nữa đây?”

Các Đế giả thầm nói.

“Ngụy Thần, chịu chết đi.”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói, vừa sải bước ra, Vạn Đạo pháp tướng sau lưng đã khóa chặt Minh Thần, đưa tay, một quyền đánh ra, một mảnh hư không ầm vang sụp đổ, Minh Thần bị một quyền này đánh nổ!

Tình cảnh này, khiến các tu sĩ của Vạn Thần giáo hoàn toàn hỏng mất.

Ngay cả một vị thần chỉ cũng bị Sở Cuồng Nhân chém giết, bọn họ còn có thủ đoạn nào chống lại đối phương nữa? !

“Xong, đều xong rồi.”

“Dị đoan, dị đoan a, vì sao trên thế giới này lại xuất hiện dị đoan như vậy, chuyện này căn bản không hợp lẽ thường!”

Một số tín đồ thành tín ngã dưới đất, một mảnh kêu khóc.

Tín ngưỡng của bọn họ đang sụp đổ.

“Thần Ảnh quân nghe lệnh, giết chết tất cả mọi người ở đây!”

Sở Cuồng Nhân băng lãnh nói.

Nhất thời, tiếng giết hại lại lần nữa vang lên trong U Minh cốc.

Thần nữa Vạn Thần giáo thấy thế, biến sắc, thôi động Đế khí đến cực hạn, bóng người hóa thành một đạo lưu quang, muốn chạy trốn.

Nhưng đột nhiên, một thân ảnh màu trắng xuất hiện trước mặt nàng.

“Ngươi muốn đi đâu?”

Giọng nói đạm mạc vang lên.

Sở Cuồng Nhân chậm rãi vươn tay, thần nữ muốn né tránh, nhưng cái tay kia lại như bóng với hình, nàng đến đâu thì đuổi tới đó.

Nàng muốn phản kháng, thôi động Đế khí đến cực hạn, một quyền đột nhiên oanh ra, hàn khí cuồn cuộn đủ để đóng băng mấy chục vạn dặm nước sông.

Nhưng hàn khí này đụng vào bàn tay kia đã lập tức vỡ nát!

Chỉ trong nháy mắt, vị thần nữ kia đã bị một tay Sở Cuồng Nhân bóp lấy, xách giữa không trung.

“Ngươi yên tâm, ta tạm thời sẽ không giết ngươi, mạng của ngươi, có người khác tới lấy, nhưng một thân tu vi này của ngươi… Cũng đừng giữ nữa.”

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lạnh lẽo, Đế khí dồi dào từ trong lòng bàn tay phun ra ngoài, cưỡng ép rót vào thân thể vị thần nữ này.

Chỉ nghe thấy trong cơ thể thần nữ truyền ra một tiếng nổ vang, sau một tiếng hét thảm, lượng lớn Đế khí tuôn ra, đế nguyên của nàng bị vỡ nát!

Vô số năm khổ tu, hôm nay lại bị Sở Cuồng Nhân phế bỏ, khiến thần nữ oán hận Sở Cuồng Nhân đến cực hạn.

“Chư thần sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“A, ai không buông tha cho ai còn chưa biết đâu.”

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng.

Phía sau hắn, Vạn Đạo pháp tướng đánh ra một quyền lên bầu trời!

Trong nháy mắt, Minh giới đại trận kia nổ tung!

Đại trận này, đối với những người khác mà nói, là lao ngục.

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, lại là thùng rỗng kêu to!

“Từ nay về sau, trên đời này chỉ có một vị Chân Thần!”

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân đạm mạc vang vọng ra.

Sau trận chiến ở U Minh cốc này, Sở Cuồng Nhân hoàn toàn đặt vững uy danh của Huyền Thiên giáo, bốn chữ Huyền Thiên Chân Thần, vang vọng thương khung! !

Chương 696: Cải tiến Tín Ngưỡng Luyện Thân Trì, tín ngưỡng chi lực, tấn cấp Thiên Tôn

Sau trận chiến tại U Minh cốc, Sở Cuồng Nhân triệt để đặt vững uy danh.

Trở lại Huyền Thiên giáo, hắn bắt đầu chỉnh lý thu hoạch sau trận chiến vừa rồi, hắn đã lấy được không ít thứ từ trong các giáo phái kia.

“Quả nhiên có biện pháp sử dụng tín ngưỡng chi lực.”

Sở Cuồng Nhân lấy một khối ngọc giản từ trong Càn Khôn Giới của thần nữ ra, trên ngọc giản ghi lại một biện pháp sử dụng tín ngưỡng chi lực tên là Tín Ngưỡng Luyện Thân Trì, chính là thu hoạch lớn nhất trong chuyến này của Sở Cuồng Nhân.

Tín Ngưỡng Luyện Thân Trì, có thể nói là một môn công pháp, nhưng lại có chút không giống, bởi vì nếu người tu hành sử dụng môn công pháp này để hấp thu tín ngưỡng chi lực, công hiệu chậm chạp khiến người ta giận sôi.

Lấy một phép so sánh, Sở Cuồng Nhân tốn một canh giờ hấp thu linh khí lại bằng với lượng tín ngưỡng chi lực hấp thu cả năm.

Chính vì nguyên nhân này nên không có bất kì tu sĩ nào trong Vạn Thần nguyện ý tu hành môn công pháp này, còn không bằng thành thật đi hấp thu linh khí.

Nhưng môn công pháp lại là một môn tu hành pháp mà các đời đại năng của Vạn Thần giáo hao phí vô số tâm huyết nghiên cứu ra!

Hơn nữa sự huyền diệu của công pháp này không thấp hơn đế kinh, bọn họ hao tốn rất nhiều công phu để nghiên cứu ra môn công pháp này, chủ yếu là vì kế hoạch Thần Thế của Vạn Thần giáo.

Bọn họ phải dùng môn công pháp này dẫn dắt tín ngưỡng chi lực, cải tạo phàm nhân chi khu, khiến thân thể phàm nhân tiếp cận thân thể của thần chỉ, cứ như vậy, cho dù thần chỉ bị phong ấn, bọn họ cũng có thể thông qua một loại nghi thức và môi giới nào đó, khiến ý chí của thần chỉ bám lên Thần Thể.

Đây là thủ đoạn Vạn Thần giáo dùng để chống lại Thiên Tôn.

“Tiểu Ái, phân tích môn công pháp này.”

“Vâng...”

Dưới sự phân tích của Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái, rất nhanh Sở Cuồng Nhân đã hiểu thấu về môn Tín Ngưỡng Luyện Thân Trì này.

Hắn có chút không kịp chờ đợi muốn thử.

Rất nhanh, hắn rõ ràng cảm giác được tín ngưỡng chi lực như có như không vờn xung quanh mình.

Trong lòng khẽ động, những Tín Ngưỡng chi lực này bắt đầu tuôn ra nhập vào cơ thể hắn.

Sau khi tín ngưỡng chi lực đi vào trong cơ thể, chuyển hóa thành linh lực vô cùng tinh thuần, lại được đế nguyên chuyển hóa, dần dần chuyển hóa thành đế khí.

Một ngày một đêm sau.

Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra, lông mi cau lại, “Hiệu suất này cũng quá chậm đi, luyện hóa tín ngưỡng chi lực một ngày, đừng nói một đạo Đế khí, đến mười phần trăm của một đạo Đế khí cũng không thể ngưng tụ ra.”

Dựa vào thiên phú của hắn còn như vậy, đừng nói đến những người khác, chỉ sợ tu hành một trăm năm cũng chưa chắc có thể ngưng tụ ra một đạo Đế khí.

Hiệu suất này, đúng là không bằng đi hấp thu linh khí.

Hắn lấy môn công pháp này ra, lại nghiên cứu một lần, “Xem ra muốn dùng bản pháp môn này tu hành, ta còn phải cải tiến một chút.”

Chuyện tự sáng tạo ra pháp môn, có thể nói Sở Cuồng Nhân đã rất thông thạo.

Trước đó hắn không có sáng tạo pháp môn tu hành tín ngưỡng chi lực là bởi vì trong tay không có khuôn mẫu, nhưng bây giờ, có rồi.

Hắn dùng Tín Ngưỡng Luyện Thân Trì làm bản gốc, được Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái trợ giúp, cộng thêm ngộ tính vô cùng khủng bố của mình, dần dần hắn đã cải thiện thiếu hụt của Tín Ngưỡng Luyện Thân Trì.

Thời gian lưu chuyển, một tháng trôi qua.

Cuối cùng Sở Cuồng Nhân đã bổ sung thiếu hụt của Tín Ngưỡng Luyện Thân Trì, cũng cải biến một số chỗ.

“Hiện tại lại thử một lần đi.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân cong lên.

Trong lòng khẽ động, bắt đầu vận chuyển môn công pháp này.

Trong nháy mắt, hắn cảm giác lượng lớn tín ngưỡng chi lực vờn quanh mình giống như biển cả mênh mông.

Cảm giác rõ ràng mạnh hơn một tháng trước rất nhiều.

“Xem ra trong một tháng này, Huyền Thiên giáo phát triển không ít.”

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng.

Ngay sau đó, hắn bắt đầu hấp thu tín ngưỡng chi lực.

Chỉ thấy tín ngưỡng chi lực bốn phía nhanh chóng tràn vào cơ thể hắn như trăm sông đổ vào một biển, công hiệu nhanh hơn trước không chỉ gấp trăm ngàn lần.

Nếu chuyện này để đám tu sĩ của Vạn Thần giáo biết, không biết sẽ hoảng sợ thành dạng gì.

Vô số tiền bối của bọn họ nghiên cứu ra Tín Ngưỡng Luyện Thân Trì, không nói đến chuyện không đến một ngày Sở Cuồng Nhân đã nắm giữ tất cả, hiện tại một tháng trôi qua, hiệu suất đã tăng lên trăm ngàn lần!

Nếu chuyện này truyền ra, đám tiền bối kia làm gì còn mặt mũi mà sống nữa.

Nằm trong quan tài cũng cảm thấy xấu hổ a!

“Ha, hiệu quả vẫn không tệ.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên, lượng lớn tín ngưỡng chi lực tuôn ra nhập vào cơ thể hắn, giống như hắn nuốt vào vô số bảo dược, lượng lớn linh lực phun trào trong cơ thể.

Mà viên cứu cực đế nguyên kia cũng không cự tuyệt, chỉ cần là linh lực thì đều chuyển hóa thành đế khí.

Nương theo tu vi Đế khí không ngừng tăng cao, thời gian trôi qua, Sở Cuồng Nhân dẫn tiến vào một trạng thái kì lạ.

Ý thức của hắn, giống như thoát ly thân thể, không ngừng phiêu du trong hư không, nhìn thấy núi non sông suối, các loại dị thú trân quý, thấy bách tính an cư lạc nghiệp, cũng nhìn thấy các chiến sĩ vẩy xuống máu tươi trên sa trường...

Ý thức của hắn, giống như đã dung hòa với thế giới, nhìn thấy những chuyện đang xảy ra trên thế giới này.

Cảm giác này rất kỳ diệu.

Mơ hồ, Sở Cuồng Nhân hiểu ra cái gì đó.

Thời gian trôi qua thật lâu.

Sở Cuồng Nhân vùng vẫy trong hải dương tín ngưỡng, không chút kiêng kỵ hấp thu tín ngưỡng chi lực, tu vi đang không ngừng đề cao.

Không chỉ như thế, cảm ngộ về đạo của hắn cũng đang nhanh chóng tăng lên, chẳng mấy chốc, hắn đã nắm giữ thế giới chi lực.

Hai tháng sau.

Sở Cuồng Nhân từ trong phòng bế quan đi ra.

Lúc này, khí tức của hắn đã không cuồn cuộn như Đế giả bình thường nữa, mà trở nên bình thường không có gì lạ.

Ngoại trừ khuôn mặt đẹp trai đến không thể hình dung và khí chất vốn có ra, hoàn toàn không nhìn ra sự cường đại của Đế giả trên người hắn.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại biết, bây giờ hắn cường đại trước nay chưa từng có, nếu để hắn lần nữa chiến đấu với Minh Thần, thậm chí hắn không cần cùng đến lá bài tẩy nào, một quyền có thể đối phương.

Hạ vị Thiên Tôn!

Đây là cảnh giới bây giờ của Sở Cuồng Nhân, nhưng cảnh giới không tương đồng với chiến lực, chiến lực của hắn chắc chắn đã vượt xa cảnh giới này.

Hai tháng này, hắn thu hoạch rấy lớn.

Ngoại trừ nắm giữ thế giới chi lực, chính thức tấn cấp làm Thiên Tôn, vô địch pháp của hắn cũng tăng lên một cấp bậc.

Hiện tại vô địch pháp, đã tương đương với cực phẩm ảo diệu.

Trong Nhân tộc, rất ít người có thể nắm giữ dạng ảo diệu này, mặt khác, hắn còn phát hiện một số tác dụng bất phàm của tín ngưỡng chi lực.

Ngoại trừ có thể tăng cường tu vi, còn có thể dùng để tìm hiểu đạo, tăng cường lực lượng linh hồn... Có tác dụng rất lớn.

Chuyện này càng khiến Sở Cuồng Nhân kiên định suy nghĩ thu thập tín ngưỡng chi lực, đối đầu với chư thần, vừa có thể lớn mạnh chính mình, vừa có thể chống cự lực lượng của chư thần, nhất cử lưỡng tiện, cớ sao không làm?

Sau khi xuất quan, đế niệm của Sở Cuồng Nhân quét qua, bao trùm toàn bộ thương khung.

Hắn phát hiện, hắn đã bế quan bốn tháng, mà trong bốn tháng này, không có Vạn Thần giáo ngăn cản, tốc độ Huyền Thiên giáo phát triển tốc không ngừng tăng nhanh.

Dường như mỗi thời mỗi khắc đều có tín đồ mới gia nhập.

Trong xu thế như thế, rất nhanh Huyền Thiên giáo sẽ chiếm lĩnh tất cả đạo châu gần đây, thành tín ngưỡng của rất nhiều người,

“Nếu tất cả sinh linh trên Thương Khung tinh đều tín ngưỡng ta, vậy tu vi của ta sẽ tiến bộ đến mức nào đây?”

Sở Cuồng Nhân nắm quyền, trong lòng có chút chờ mong.

Hắn đi vào đại sảnh Huyền Thiên giáo, đám người Thiên Nguyệt Thánh Nhân đang nghị sự, nhìn thấy hắn đến, vội vàng nghênh đón.

“Chúc mừng Chân Thần xuất quan.”

Một vài trưởng lão cùng nhau gọi hắn là Chân Thần.

Dù sao, biểu hiện của Sở Cuồng Nhân tại U Minh cốc, tuyệt đối có thể dùng hai chữ thần uy để hình dung.

Chương 697: Chỉ tiếc đi làm chó, hai vị thần chỉ buông xuống

Trong Huyền Thiên giáo.

Trong một gian phòng, thần nữ của Vạn Thần giáo đang ngồi xếp bằng, thông qua biện pháp nào đó liên lạc với bên ngoài, muốn tự cứu mình.

Mặc dù tu vi của nàng bị phế, nhưng vẫn còn đế niệm, hiện tại đang thông qua đế niệm liên hệ với những người còn sống sót của Vạn Thần giáo.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi không ngờ đúng không, tu vi của ta bị phế, nhưng ta có thiên phú Niệm Thuật Sư cổ lão, từng tu hành một loại niệm thuật, vẫn có thể liên lạc với bên ngoài! Ta sẽ không dễ dàng từ bỏ!”

Trong mắt thần nữ của Vạn Thần giáo lộ ra vẻ lạnh lẽo.

“Thần nữ, chúng ta làm theo phân phó của ngươi, sử dụng hai cỗ Thần Thể còn lại, hiện tại, ý chí của Hỏa Thần và Bạo Phong Chi Thần đã buông xuống, đang định tiến về Huyền Thiên giáo cứu viện ngươi.”

Giọng nói của một vị Đế giả vang lên trong đầu thần nữ.

Nhưng vị thần nữ này lại nói: “Đừng đến cứu ta, hiện tại tu vi của ta đã mất hết, cho dù cứu được ra, ta cũng không còn tác dụng lớn với Vạn Thần giáo nữa, bây giờ, chuyện quan trọng nhất là phải diệt trừ Sở Cuồng Nhân!”

“Có điều thực lực của Sở Cuồng Nhân cường đại, thần chỉ bình thường không phải đối thủ của hắn, mặc dù có hai vị thần chỉ đại nhân, nhưng bọn họ cũng không cường đại hơn Minh Thần đại nhân bao nhiêu, tùy tiện tới đối phó Sở Cuồng Nhân, mạo hiểm quá lớn.”

“Đến Huyền Thiên tông! Nơi đó là tông môn của Sở Cuồng Nhân tông, chỉ cần khống chế Huyền Thiên tông, chúng ta mới có vốn liếng đàm phán với hắn!”

Thần nữ tỉnh táo phân tích, làm thần nữ của Vạn Thần giáo, nàng vô cùng tôn sùng Vạn Thần giáo, đối với nàng mà nói, chỉ cần có thể diệt trừ kẻ địch của Vạn Thần giáo, cho dù phải dâng tính mạng của mình lên cũng không sao.

Vị Đế giả nói chuyện với thần nữ trầm mặc một hồi, sau đó trầm giọng nói: “Thần nữ, thần tôn trọng ý kiến của ngươi!”

“Bắt đầu hành động đi.”

“Ta nhất định sẽ không cô phụ hi vọng của thần nữ.”

…

Trong Huyền Thiên giáo, Sở Cuồng Nhân đứng dưới một cây đại thụ, cầm một chiếc lá rụng trong tay, đã nhận ra ba động niệm lực từ chỗ thần nữ truyền đến, khóe miệng hắn cong lên, “Đã bắt đầu hành động sao?”

Hắn đã sớm biết thần nữ có thiên phú niệm lực, có thể liên lạc với bên ngoài, dù sao, phân tích của Toàn Tri Chi Linh không phải chuyện đùa, đối phương có lá bài tẩy gì, biết tu hành pháp gì đều bị phân tích hết.

“Thiên phú Niệm Thuật Sư, không ngờ trừ ta ra, còn gặp một người có thiên phú này, Vạn Thần giáo đúng là có nhiều nhân tài.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn cũng có thiên phú Niệm Thuật Sư, mà niệm lực, cũng là một trong những thủ đoạn hắn am hiểu nhất, thậm chí không kém hơn tu vi Đế khí bao nhiêu.

“Chỉ tiếc, ngươi không muốn làm người, nhất định phải làm chó!”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lướt qua một vệt lãnh ý.

Bóng người hắn biến mất tại chỗ, thời điểm xuất hiện, đã đi tới trước mặt thần nữ, nhìn vị thần nữ không có chút tu vi nào trước mặt, hắn đạm mạc nói: “Biết vì sao ta không giết ngươi không?”

“Hừ, muốn giết cứ giết, cần gì nói nhảm như thế.”

“Ngươi yên tâm, ngươi sẽ chết, nhưng người giết ngươi không phải ta, có một người, ngươi phải gặp một lần.”

Nói xong, hắn bắt lấy thần nữ, Không Gian Bàn Vận Thuật thi triển.

Chỉ thấy thân ảnh của hai người lập tức biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện đã đi đến trước sơn môn của Huyền Thiên tông.

“Huyền Thiên tông, ngươi dẫn ta tới nơi này làm gì? !”

Ánh mắt Thần nữ lộ ra vẻ bối rối.

Sở Cuồng Nhân chú ý tới.

Trong lòng của hắn cười lạnh, quả nhiên, Vạn Thần giáo còn át chủ bài gì đó, nhưng đoán chừng sẽ không chính diện hướng về phía hắn.

Mục tiêu của bọn họ, quả nhiên là Huyền Thiên tông.

Mặc dù trong lòng nắm chắc, nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn bất động thanh sắc, dẫn thần nữ đi vào Huyền Thiên tông, gọi Chiến Hồng Anh tới.

Trong nháy mắt nhìn thấy thần nữ, ánh mắt Chiến Hồng Anh lập tức thay đổi, một cỗ sát ý lãnh khốc từ trên người nàng tiêu tán ra.

Vèo một tiếng, Chiến Hồng Anh đi đến trước mặt thần nữ, trực tiếp một chân đạp bay đối phương mấy trăm trượng, nện vào vách tường.

Tu vi của Thần nữ bị phế, nhưng vẫn còn một bộ đế khu bị tàn phá, cứ thế mà nhận một cước này của Chiến Hồng Anh, mặc dù không chết, nhưng vẫn không nhịn được phun ra một ngụm máu, bên trong mang theo lượng lớn mảnh vỡ nội tạng.

“Cuối cùng ta cũng gặp lại ngươi!”

Chiến Hồng Anh băng lãnh nói.

“Thì ra là dư nghiệt của tộc A Tu La.”

Thần nữ nhìn Chiến Hồng Anh, cũng biết vì sao đối phương lại có sát ý lớn như vậy với mình, “Sớm biết như vậy, lúc trước nên tốn thêm chút thời gian giết chết ngươi.”

Chiến Hồng Anh từng bước đi đến trước mặt đối phương, nhấc chân giẫm đối phương xuống dưới chân, lạnh như băng nói: “Đáng tiếc, ngươi không còn cơ hội kia, hôm nay, ta sẽ báo thù cho các tộc nhân đã chết!”

“Chưởng môn, giao nàng cho ta không có vấn đề gì chứ?”

Chiến Hồng Anh quay người hỏi Sở Cuồng Nhân.

“Vốn là mang về cho ngươi.”

“Đa tạ.”

Chiến Hồng Anh túm áo thần nữ, lôi ra ngoài, “Các ngươi đừng đi theo, cảnh tượng sẽ có chút huyết tinh.”

Mặc dù nàng nói như vậy, nhưng đám người vẫn không nhịn được dùng đế niệm linh niệm len lén quan sát.

Nhưng không lâu lắm, mọi người lại không nhìn nữa.

Mộ Dung Hiên nuốt một ngụm nước bọt, “Thật ác độc.”

Bên cạnh, Nam Cung Hoàng cũng không nhịn được sắc mặt trắng bệch gật đầu, “Sau này đừng trêu chọc nàng thì tốt hơn.”

Mọi người không tiếp tục để ý Chiến Hồng Anh ngược sát thần nữ như thế nào nữa.

Bọn họ nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, tiến lên hỏi han ân cần.

“Chưởng môn, nghe nói ngươi xây dựng Huyền Thiên giáo gì đó, còn xưng là Huyền Thiên Chân Thần nữa.” Mộ Dung Hiên hiếu kỳ hỏi.

“Đúng vậy.”

“Làm chân thần có cảm giác gì?”

“Ừm… Không khác gì với làm chưởng môn cả.”

Sở Cuồng Nhân tán gẫu với mấy người.

Mà lúc mấy người đang trò chuyện vui vẻ, trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ lãnh khốc, nhìn về phía xa, “Ha, tới rồi.”

Mộ Dung Hiên, Lam Vũ cũng có cảm ứng.

“Khí tức rất mạnh!”

“Chỉ sợ không phải Đế giả bình thường có thể so sánh được, khí tức này, là… Thần chỉ!” Lam Vũ nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân gật đầu, “Đúng, là thần chỉ.”

Trên không trung Huyền Thiên tông, bỗng nhiên có ba đạo lưu quang lướt đến.

Đây là một vị Đế giả, hai vị thần chỉ.

Vị Đế giả đứng bên cạnh hai vị thần chỉ kia, vô cùng cung kính, mà hai vị thần chỉ kia theo thứ tự là một nam một nữ.

Nam một đầu tóc dài màu đỏ, trên người tràn ngập khí tức nóng rực, cả người giống như một ngọn hỏa diễm cháy hừng hực.

Quanh người nữ tử bên cạnh lượn vòng vô số phong nhận, mỗi đạo đều có thể chém một dãy núi thành hai nửa.

Hai người này chính là hai vị Hỏa Diễm Chủ Thần, Bạo Phong Chủ Thần trong ba mươi ba vị Chủ Thần, nhưng giống với Minh thần, bản thể của bọn họ vẫn bị phong ấn, hiện tại buông xuống chỉ là ý niệm của bọn họ mà thôi.

Nhưng là nhân vật cấp Chủ Thần, cộng thêm Vạn Thần giáo đặc biệt bồi dưỡng hai cỗ Thần Thể này, bọn họ có thể phát huy ra lực lượng của Hạ Vị Thần Chỉ, hai người liên thủ, cho dù là Trung Vị

Thần Chỉ cũng có thể chống đỡ được.

“Thần tôn kính, nơi này chính là Huyền Thiên tông.”

Đế giả của Vạn Thần giáo cung kính nói.

“Ha, đây chính là đại bản doanh của dị đoan kia sao? Tên dị đoan kia liên tiếp khiêu chiến uy lực của thần, còn dám tự xưng là Chân Thần, ta nhất định phải để hắn biết, cái gì gọi là tuyệt vọng! !”

Hỏa Diễm Chủ Thần cười lạnh một tiếng nói.

Bên cạnh, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Bạo Phong Chủ Thần cũng là một mảnh lạnh lùng, trong mắt lộ ra sát ý bạo ngược, “Không sai, Nhân tộc hèn mọn cũng dám lấn đến trên đầu thần, đúng là muốn chết!”

Bên cạnh, Đế giả của Vạn Thần giáo nghe thấy Bạo Phong Chủ Thần nói cũng không cảm thấy có cái gì không đúng, cho đến nay, trong đầu hắn ta đã ăn sâu giáo nghĩa, Nhân tộc, là nô bộc phục thị thần chỉ.

Chủ nhân giáo huấn mắng mỏ nô bộc, là vô cùng hợp lý.

Chương 698: Lại lần nữa quyết đấu Chủ Thần, tiểu thế giới chi lực

Trên không Huyền Thiên tông.

Uy thế thần chỉ mênh mông bạo phát, khí tức thần lực bàng bạc lập tức bao phủ ra, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Huyền Thiên tông.

“Đám dị đoan, chuẩn bị tiếp nhận thẩm phán đi!”

Trên bầu trời, Hỏa Diễm Chủ Thần đạm mạc nói, hắn ta nhẹ nhàng nâng tay, từng đạo hỏa diễm lập tức như sao chổi bay xuống phía dưới.

Nếu uy lực này rơi vào Huyền Thiên tông, dựa vào thực lực của các đệ tử trong Huyền Thiên tông, đoán chừng ít nhất sẽ thương vong hơn phân nửa.

Nhưng Hỏa Diễm Chủ Thần không thèm để ý chuyện này, hiện tại hắn ta chỉ muốn giết hại một phen, phát tiết lửa giận trong lòng.

Sau khi phát tiết không sai biệt lắm, hắn ta sẽ giữ lại một bộ phận đệ tử của Huyền Thiên tông đàm phán với Sở Cuồng Nhân là được.

Trên một ngọn núi.

Thần nữ máu me khắp người, bị vô số dây leo huyết sắc quấn chặt nhìn ngọn lửa như mưa sao băng kia, không nhịn được cuồng hỉ, “Thần chỉ tới, Huyền Thiên tông các ngươi xong đời, Sở Cuồng Nhân sẽ không gánh nổi các ngươi đâu.”

Đúng vậy, Sở Cuồng Nhân đột nhiên trở lại Huyền Thiên tông, chuyện này nằm ngoài dự liệu của nàng, nhưng nàng nghĩ, hai vị thần chỉ cùng ra tay, tỷ lệ thắng Sở Cuồng Nhân sẽ rất lớn.

Hơn nữa, nơi này là Huyền Thiên tông, một khi giao thủ, sẽ tạo thành lực phá hoại vô cùng to lớn, trong lòng Sở Cuồng Nhân có ràng buộc, thậm chí sẽ không thể phát huy toàn bộ chiến lực.

“Ngươi yên tâm, thần chỉ của ngươi tới, cũng không thể cứu được ngươi!”

Chiến Hồng Anh giẫm thần nữ trên mặt đất, trong tay cầm một thanh chủy thủ nhỏ máu, “Vừa rồi ta đếm đến thứ bao nhiêu nhỉ? Thứ một nghìn một trăm sáu mươi bảy, hay là một nghìn một trăm sáu mươi tám?”

...

Hỏa diễm bao trùm hơn phân nửa Huyền Thiên tông, ngay lúc đám hỏa diễm này sắp rơi xuống, giữa không trung bỗng nhiên có một cỗ lực lượng vô hình mở rộng ra, khiến đám hỏa diễm khí nổ tung trên không trung.

Ánh mắt Hỏa Diễm Chủ Thần ngưng tụ, “Ha, khí tức cường giả.”

Trên không Huyền Thiên tông có một vết nứt mở ra.

Chỉ thấy một thân ảnh màu trắng đi ra.

“Là ngươi, Sở Cuồng Nhân! Làm sao ngươi lại ở đây?” Đế giả của Vạn Thần giáo nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

Sở Cuồng Nhân không trả lời, chỉ nhìn hắn ta một cái, trên đỉnh đầu đối phương, một đạo Đế phẩm Lôi Phù nhanh chóng sinh ra.

Ầm vang một tiếng, một tia chớp đánh rớt!

Vị Đế giả kia bị đánh thành than tại chỗ, chết đến mức không thể chết thêm!

Một số Đế giả phát hiện ba động đến từ Huyền Thiên tông, phóng thích đế niệm đến đây dò xét, đúng lúc thấy cảnh này, âm thầm líu lưỡi.

Nhất niệm giết Đế giả.

Bây giờ, tại Thương Khung tinh, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, cũng chỉ có mấy vị Thiên Tôn, thần chỉ mới có thể làm ra chuyện khủng bố như vậy.

Nhưng vấn đề là, Sở Cuồng Nhân thành đế mới mấy năm? Lại cho hắn thêm mấy năm nữa, có trời mới biết hắn sẽ trưởng thành đến mức độ nào.

“Bạo Phong Chủ Thần, Hỏa Diễm Chủ Thần, không biết so sánh với Minh Thần, các ngươi sẽ thế nào?” Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, thản nhiên nói.

“Dị đoan, nếu ngươi đã ở đây, vậy hôm nay ta sẽ giết chết ngươi!” Hỏa Diễm Chủ Thần cười lạnh một tiếng nói.

Hắn ta đưa tay, có một thanh trường mâu lửa đỏ nằm trong tay hắn ta.

Đó là một thanh Thần Khí.

Phía trên có đạo văn xen lẫn lưu chuyển, quang mang bắn ra bốn phía.

Mặc dù đây không phải Thần Khí bản mệnh của Hỏa Diễm Chủ Thần, nhưng cũng là thần khí thuộc tính hỏa của một vị thần phụ thuộc hắn ta, tương hợp với thuộc tính của hắn ta.

“Dị đoan, nhận lấy cái chết!”

Hắn ta giơ trường mâu lên, một biển lửa phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân đưa tay, có lượng lớn Hoàng Hỏa phun ra ngoài.

Hoàng Hỏa, Thần Hỏa!

Hai ngọn lửa điên cuồng thiêu đốt, cả mảnh hư không như bị nung chảy, ánh sáng chiếu tới, có cảm giác vặn vẹo.

Nhưng không lâu lắm, Hoàng Hỏa đã ăn mòn Thần Hỏa!

“Hỏa diễm của ngươi, nhiệt độ còn chưa đủ đâu.”

Hỏa Diễm Chủ Thần biến sắc, “Bạo Phong, mau ra tay!”

Bạo Phong Chủ Thần thấy thế, mềm mại quát một tiếng, từng mảnh đạo văn từ trên người nàng khuếch tán ra, hóa thành phong bạo màu xanh lan tràn.

Cơn bão này rơi vào trong biển lửa, lại phát sinh phản ứng kì diệu với Thần Hỏa, gió trợ thế lửa, lại đè qua Hoàng Hỏa, một lần hành động phản công!

Biển lửa mãnh liệt mà ra, lập tức bao phủ Sở Cuồng Nhân!

“Dị đoan, nhận lấy cái chết!”

Hỏa Diễm Chủ Thần hét lớn một tiếng, hỏa diễm kinh khủng thiêu đốt trên không trung, nhiệt độ khiến mấy chục vạn dặm xung quanh khô cạn.

Bạo Phong Chủ Thần cũng thôi động thần lực, trợ tăng hỏa thế!

“Phong hỏa tăng theo cấp số cộng, đúng là có mấy phần ý tứ.”

Sở Cuồng Nhân đứng trong biển lửa, mang trên nở nụ cười thú vị.

Nụ cười kia, khiến Hỏa Diễm Chủ Thần khó chịu tới cực điểm.

“Dị đoan, sắp chết đến nơi còn cười được, ngươi thật sự cho rằng dựa vào sức của một mình ngươi có thể chống đỡ được hai vị Chủ Thần chúng ta sao? !”

“Chuyện này, rất khó sao?”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, Đế khí dồi dào lấy hắn làm trung tâm khuếch tán, trong nháy mắt tách biển lửa ra, hình thành Vạn Đạo pháp tướng.

Pháp tướng kinh khủng đứng lơ lửng trên không, phía trên có vô số đạo văn đan xen, đại biểu cho mỗi loại Đạo Thể hoàn toàn khác biệt!

Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, Thiên Sát Bất Bại Thể, Hỗn Độn Đạo Thể, Vạn Pháp Quy Nhất Thể, Thần Thánh Quang Minh chi khu, Đọa Lạc Hắc Ám chi thể...

Mỗi loại Vô Thượng Đạo Thể, Đạo Thể đỉnh phong hội tụ trên một pháp tướng, kỳ uy khủng bố, rung động thương khung! !

Không ít người thấy thế, không nhịn được đồng tử run rẩy.

Cho dù đã nhìn thấy pháp tướng này nhiều lần, bọn họ vẫn cảm thấy rung động như cũ, tại sao lại có người có nhiều loại lực lượng Đạo Thể như vậy?

Chuyện này đúng là không thể tin được.

Vạn Đạo pháp tướng lăng không, uy năng vỡ vụn biển lửa phong bạo.

Ánh mắt hai vị Chủ Thần lập tức trở nên vô cùng ngưng trọng.

Chỉ thấy bọn họ liếc nhau, thần lực trên người bạo phát đến cực hạn, Bạo Phong Chủ Thần lấy một cái vòng tròn ra.

Vòng tròn kia, cũng là một kiện Thần Khí.

Hai vị Chủ Thần tay cầm Thần Khí, chuẩn bị chống lại Vạn Đạo pháp tướng của Sở Cuồng Nhân, nhưng lúc này Sở Cuồng Nhân lại nhìn thoáng qua Huyền Thiên tông bên dưới, nhẹ nhàng nâng tay, Vạn Đạo pháp tướng lập tức tiêu tan tan hết.

Tình cảnh này, khiến mọi người rất không hiểu.

Không đánh?

Mà Bạo Phong Chủ Thần đã nhận ra cái gì, nhìn thoáng qua Huyền Thiên tông, cười lạnh nói: "Gia hỏa này đang lo lắng người ở phía dưới, nếu hắn toàn lực ứng phó, ba động chiến đấu sẽ ảnh hưởng đến bọn họ."

Hỏa Diễm Chủ Thần cũng kịp phản ứng, cười lạnh nói: "A, Nhân tộc chính là như vậy, luôn bị những tình cảm vô dụng như vậy trói buộc, nhưng cũng tốt, lòng có gông xiềng, ta xem hắn có thể phát huy ra bao nhiêu chiến lực!"

Hai người tay cầm Thần Khí, trong lòng đã có mấy phần nắm chắc.

Các Đế giả quan chiến cũng không nhịn được cau mày.

"Lần này, có chút không ổn, đối mặt với hai vị thần chỉ mà không sử dụng toàn lực, sao có thể là đối phủ?"

"Sở Cuồng Nhân, lần này ngươi sẽ làm thế nào?"

Lúc mọi người đang hoài nghi Sở Cuồng Nhân có phải sẽ đối mặt với khốn cảnh không, lại thấy trên người đối phương dần tiêu tán ra một cỗ ba động huyền diệu.

Cỗ ba động kia, khiến tất cả Đế giả chấn động mạnh.

"Loại khí tức này là thế giới chi lực! !"

"Trời ạ, sao lại là thế giới chi lực? !"

"Hắn đã tấn cấp thành Thiên Tôn! !"

Trên không Huyền Thiên tông, hai vị thần chỉ nhìn Sở Cuồng Nhân, đồng tử cũng co chặt, đột nhiên sinh ra cảm giác tim đập nhanh.

“Loại lực lượng này là lần đầu tiên ta sử dụng, bắt hai vị thần chỉ các ngươi đến thử đi.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng nâng tay, vô số đạo văn huyền diệu lấy hắn làm trung tâm nhanh chóng khuếch tán ra, lượng lớn Đế khí dâng trào, kết hợp với đạo văn diễn sinh ra một cỗ thế giới chi lực vô cùng huyền diệu!

Chương 699: Giơ tay nhấc chân giết thần chỉ, chuẩn bị đến chiến trường vực ngoại

Hỏa diễm dập tắt, gió ngừng thổi, mây ngừng trôi.

Trong nháy mắt, toàn bộ thế giới an tĩnh đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Hỏa Diễm Chủ Thần, Bạo Phong Chủ Thần bén nhạy phát giác, không gian bốn phía biến hóa, bọn họ giống như bị tróc ra Thương Khung.

Sở Cuồng Nhân đứng trên đám mây, từ tốn nói: “Hoan nghênh đi vào thế giới của ta, hiện tại, các ngươi đã chuẩn bị tốt nhận lấy cái chết chưa? !”

Nói xong, hắn nhẹ nhàng nâng tay, vô địch pháp đánh ra.

Dị tượng điên đảo nhật nguyệt, tinh thần vẫn lạc lập tức hình thành!

Hỏa Diễm Chủ Thần gào lên một tiếng, đánh ra một quyền, lượng lớn hỏa diễm hóa thành một đầu mãnh thú vô cùng dữ tợn cắn xé về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng trong nháy mắt hỏa diễm đánh ra, lại bị thế giới chi lực chế trụ, chỉ chốc lát đã tiêu tán trong hư không.

Oanh!

Vô địch pháp đánh lên người Hỏa Diễm Chủ Thần, khiến hắn ta thổ huyết bay ngược ra ngoài, cỗ Thần Thể hắn ta bám vào này không biết đã gãy bao nhiêu cái xương.

“Thế giới chi lực! Đây là thế giới chi lực chỉ Thiên Tôn của Nhân tộc mới có thể nắm giữ! Đáng giận! !” Hỏa Diễm Chủ Thần giận dữ hét lên.

Bên cạnh, Bạo Phong Chủ Thần cũng thôi động thần lực đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Từng đạo phong nhận tạo thành phong bạo vô biên vô tận, mỗi đạo đều có lực lượng xé rách hư không, phong nhận vô biên tổ hợp lại với nhau hình thành phong bạo, giống như tai ương diệt thế, khiến người ta rung động.

Nhưng đối mặt với tất cả, Sở Cuồng Nhân chỉ nhẹ nhàng giơ cánh tay lên, một cỗ lực lượng vô hình từ không gian bốn phía bạo phát, gió lốc diệt thế ẩn chứa vô số đạo văn, toàn bộ phá nát!

Phong bạo diệt thế hóa thành gió nhẹ lướt qua tóc Sở Cuồng Nhân.

“Nơi này, là thế giới của ta!”

“Mà ta, chính là Chân Thần duy nhất ở đây! Đám Ngụy Thần các ngươi chỉ là con kiến trong lòng bàn tay ta mà thôi, lật tay có thể diệt!” Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Chỉ thấy hắn chậm rãi vươn tay, lượng lớn Đế khí bàng bạc xen lẫn với đạo văn thiên phạt, dung hợp thế giới chi lực, hình thành một bàn tay lớn màu vàng óng trên không trung, mang theo lực lượng có thể quét ngang tất cả đánh về phía hai vị Chủ Thần.

Lực lượng này, khiến đồng tử người khác kịch liệt co vào!

Lực lượng này, khiến ý niệm bám vào Thần Thể của hai vị Chủ Thần đều điên cuồng run rẩy, dùng toàn lực thôi động thần lực muốn ngăn cản.

Nhưng bàn tay lớn màu vàng óng lại không có bất kỳ trở ngại nào, bắt hai vị thần chỉ như bắt con gà con, ngay sau đó, đột nhiên nắm chặt!

Trong tiếng kêu gào thê thảm, hai đoàn sương máu ầm vang nổ tung trên không trung!

Tất cả mọi người cảm thấy da đầu run lên.

Ngay cả đám Đế giả bí mật quan sát đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Đưa tay đã diệt sát hai vị thần chỉ.

Đây là lực lượng to lớn bực nào? !

“So với trận chiến ở U Minh cốc, lực lượng của hắn lại mạnh lên nhiều như vậy, rốt cuộc gia hỏa này tu hành thế nào? !”

“Hắn trưởng thành cũng quá nhanh đi, mấy năm trước mới bước vào Đế giả, đến bây giờ trở thành Thiên Tôn, hơn nữa có thể giơ tay nhấc chân diệt sát hai vị thần chỉ, trời ạ, hắn còn là người không? !”

“Quái vật a! !”

Trên ngọn núi phía xa.

Thần nữ thấy cảnh này, lòng như tro nguội.

Bên cạnh, Chiến Hồng Anh cười lạnh một tiếng, “Đây chính là cái gọi là thần chỉ mà các ngươi tín ngưỡng sao? Xem ra cũng không có gì đặc biệt.”

“Bao gồm thần đã mở phong ấn, hay là thần vẫn ở trong phong ấn…”

Thần nữ không ngừng nỉ non, trong lòng cũng không hiểu.

Sở Cuồng Nhân bày ra thực lực quá mức kinh khủng, hơn nữa tốc độ tiến bộ của hắn cực kì nhanh chóng, đúng là không thể tưởng tượng được.

Hiện tại nàng cũng đang hoài nghi, đợi đến khi chư thần mở ra phong ấn, có thể ngăn cản Sở Cuồng Nhân hay không?

Nhưng bây giờ nàng lo lắng cũng vô ích.

Sau lưng Chiến Hồng Anh giơ tay chém xuống, triệt để kết thúc tính mạng của nàng, đến lúc này, Chiến Hồng Anh đã báo được mối thù diệt tộc.

… …

Sau khi một lần hành động diệt sát hai vị thần chỉ, Sở Cuồng Nhân thu hồi tiểu thế giới, sau đó trở lại Huyền Thiên tông.

Đám người Mộ Dung Hiên, Nam Cung Hoàng, Lam Vũ đi tới, trên mặt tràn đầy tán thưởng, ánh mắt cuồng nhiệt sùng bái.

Trong lúc giơ tay nhấc chân diệt hai vị thần chỉ, đây là chuyện bọn họ không dám nghĩ, nhưng ở trước mặt bọn họ, Sở Cuồng Nhân lại làm được.

Thật không hổ là chưởng môn!

Ngươi thật lợi hại!

Sau đó, Sở Cuồng Nhân ở lại Huyền Thiên tông mấy ngày.

Bây giờ Huyền Thiên tông có Sở Cuồng Nhân tọa trấn, nghiêm chỉnh đã có khuynh hướng trở thành đạo thống đứng đầu tại thương khung, cho dù là nội tình, hay là số lượng cao thủ đều không có người so được, hơn nữa còn đang không ngừng phát triển.

Cộng thêm Huyền Thiên giáo cũng đang nhanh chóng phát triển, không khó tưởng tượng, tại tương lai không lâu, Sở Cuồng Nhân sẽ có thế lực kinh khủng bực nào.

Nhưng những thứ này đều không phải chuyện lúc này hắn quan tâm.

Hắn nhìn lên bầu trời, ánh mắt vô cùng thâm thúy.

Hắn biết, mình phát triển thế nào tại Thương Khung tinh đều là chuyện nhỏ đối với trận chiến kéo dài mười mấy nguyên niên ở chiến trường vực ngoại kia, hiện tại mục tiêu chân chính của hắn, đặt ở vực ngoại!

“Thế lực của Vạn Thần giáo cơ bản đã tan rã ở Thương Khung tinh, Huyền Thiên giáo phát triển, sẽ không còn trở ngại, còn Huyền Thiên tông, có đám người Tiểu Hồng, Lam Vũ tọa trấn, không ai dám tuỳ tiện xâm phạm.”

“Hơn nữa, còn có Ngũ Hành Thần Ảnh Quân nữa.”

“Có lẽ, ta nên đến… Vực ngoại một chuyến!”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Hắn nói chuyện mình muốn đến chiến trường vực ngoại với đám người Như Yên trưởng lão, mặt khác cũng giao Huyền Thiên giáo cho đám người Thiên Nguyệt Thánh Nhân, Bạch Liên giáo chủ, để các nàng phát triển thật tốt ở Thương Khung tinh.

Giao phó xong, Sở Cuồng Nhân lưu lại Ngũ Hành Thần Ảnh Quân ở Thương Khung tinh, trước khi đi, hắn đã gặp thiên hình giả một lần, đối phương cũng không bất ngờ với chuyện hắn muốn đến chiến trường vực ngoại.

“Dựa vào thực lực hôm nay của ngươi, trừ phi là chư thần giải phong, nếu không, không ai là đối thủ của ngươi, có lẽ chiến trường vực ngoại mới là nơi thích hợp cho ngươi lịch luyện nhất.” Thất Hình cảm khái.

Sau đó, hắn ta lấy ra một khỏa linh quả màu xanh.

Phía trên linh quả có đạo văn xen lẫn, mùi thơm tỏa ra khắp nơi, Sở Cuồng Nhân ngửi thấy, ánh mắt cũng có chút nóng bỏng, “Đây là…”

“Một trong mười đại linh quả, Thế Giới Quả!”

Thất Hình cười nhạt một tiếng nói: “Ta đã nói, chỉ cần ngươi có thể giải quyết tốt chuyện của Vạn Thần giáo, ta sẽ có thù lao phong phú cho ngươi, nhưng ta không ngờ ngươi lại tiến bộ nhanh như vậy, bảo vật bình thường đã không có tác dụng gì với ngươi, ta càng nghĩ, càng cảm thấy Thế Giới Quả thích hợp với ngươi bây giờ nhất.”

“Trong linh quả này ẩn chứa thế giới chi lực, ngươi vừa bước vào

Thiên Tôn cảnh giới không lâu, dựa vào linh quả này, ngươi có thể củng cố tiểu thế giới của ngươim thậm chí tiến thêm một bậc cũng không phải không được, cầm đi.”

Thất Hình ném Thế Giới Quả trong tay cho Sở Cuồng Nhân.

Hắn cũng không già mồm, trực tiếp nhận linh quả, “Vậy xin đa tạ thiên hình giả.”

“Mặt khác, ngươi muốn đến chiến trường vực ngoại, có lẽ, ta có thể giới thiệu cho ngươi một chút.”

Thất Hình gỡ cái khuyên tai ngọc bên hông xuống, “Ngươi cầm khối ngọc này, tiến đến cứ điểm thứ mười bảy trên chiến trường vực ngoại, tướng lãnh trấn thủ nơi đó có quen biết với ta, ngươi có thể đi tìm hắn.”

“Được.” Sở Cuồng Nhân gật đầu, tiếp nhận khuyên tai ngọc.

“Thương Khung tinh tạm thời giao cho chúng ta trông giữ đi, chiến trường vực ngoại không giống thương khung, ở đó còn hung hiểm hơn ở đây gấp trăm lần, Đế giả vẫn lạc là chuyện thường xảy ra, chính ngươi phải cẩn thận.”

“Ta đã hiểu.”

Thất Hình bàn giao một chút việc cần chú ý ở chiến trường vực ngoại cho Sở Cuồng Nhânbiết, nói gần nói xa có thể nghe ra, hắn ta ôm hi vọng rất lớn với Sở Cuồng Nhân.

Sau một phen nói chuyện với nhau, Sở Cuồng Nhân quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, trong mắt Thất Hình lộ ra vẻ chờ mong, “Sở Cuồng Nhân, cuối cùng ngươi có thể đi đến bước nào đây?”

Trong lòng hắn ta mơ hồ có cảm giác.

Mặc kệ là Nhân Thần chi chiến cũng được, chiến trường vực ngoại cũng tốt, tất cả sẽ vì sự xuất hiện của Sở Cuồng Nhân mà sinh ra biến số trước nay chưa từng có, hắn, sẽ là nhân tố quyết định quan trọng! !

Chương 700: Thằng trung tâm tại Cửu Thiên, Kim Huyền Đại Đế, truyền tống

Muốn đến chiến trường vực ngoại, đầu tiên phải đi qua cửu thiên.

Mà cửu thiên, ở độ cao chín mươi ngàn dặm trên trời!

Sau khi Sở Cuồng Nhân trở thành Đế giả, hắn muốn đến cửu thiên sớm đã không phải chuyện gì khó khăn.

Bóng người hắn giống như một đạo lưu quang, nhanh chóng lao lên trời, chẳng mấy chốc đã đi đến chín mươi ngàn dặm trên trời cao, ở chỗ này, hắn tiếp xúc đến một đạo bích chướng vô hình!

Đạo bích chướng này tràn ngập từng trận không gian chi lực, không có tu vi Đế giả, trên cơ bản không có cách nào mở ra.

“Đây chính là không gian bích chướng giữa thiên khung và cửu thiên.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Hắn đưa tay chụp vào không gian bích chướng này, tuỳ tiện xé mở một vết nứt không gian trên đó, bóng người lóe lên, đi vào.

Trong nháy mắt, hắn đi vào một mảnh thiên địa hoàn toàn mới.

Mặc dù đạo ở mảnh thiên địa này giống với đạo ở Thương Khung tinh, nhưng nồng độ linh khí lại có chút khác biệt.

Không chỉ như thế, kết cấu không gian cũng có khác biệt lớn.

Hiển nhiên, đây chính là thế giới cửu thiên mà các Đế giả xây dựng ra!

Cũng chính là một trong những phòng tuyến Đế giả chống cự Huyết tộc ở vực ngoại.

Sở Cuồng Nhân ngẩng đầu nhìn lên trời, ánh mắt thông qua tầng mây, nhìn đến bầu trời cao, mơ hồ có từng mảnh quang văn màu vàng đang lưu chuyển.

Phạm vi quang văn vô cùng rộng rãi, bao phủ toàn bộ bầu trời.

“Đây chính là phòng tuyến thứ hai, Ly Hận Thiên sao?”

Ly Hận Thiên, đây là nơi cao nhát trên cửu thiên, cũng là chỗ huyền diệu nhất, đồng thời, đây cũng là một cái trận pháp, là trận pháp huyền diệu nhất mà Sở Cuồng Nhân đã nhìn thấy trong cuộc đời, dù chỉ dưới đáy nhìn lên một góc của băng sơn, cũng cảm thấy trận pháp này cao minh, vượt xa Vân Hải Kinh Kỳ Trận.

Mà bên ngoài Ly Hận Thiên, chính là chiến trường vực ngoại mà Sở Cuồng Nhân muốn đi, chỗ đó ở bên ngoài trận pháp Ly Hận Thiên, trong tinh vũ cuồn cuộn, muốn đến đó, nhất định phải đi qua truyền tống trận mới được.

Tại cửu thiên, có truyền tống trận đến nơi đó.

“Nghe thiên hình giả nói, truyền tống trận ở thành trung tâm trên Cửu Thiên, cho nên phải đến đó một chuyến trươc.” Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm nói, bóng người hắn lóe lên, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, đi tới thành trung tâm trên Cửu Thiên.

Thành trung tâm Cửu Thiên, là thành trì lớn nhất trên cửu thiên, cũng là nơi vô số đạo thống cổ lão và các cường giả hội tụ.

Nơi này cũng là cứ điểm thông giữa vực ngoại và cửu thiên, ở chỗ này thỉnh thoảng có thể nhìn thấy các tu sĩ từ vực ngoại trở về.

Truyền tống tận ở thành trung tâm có tác dụng giống như Không Gian Bàn Vận Thuật của Sở Cuồng Nhân, là trận pháp sử dụng không gian chi lực, chuyên môn qua lại giữa vực ngoại và cửu thiên, nhưng khác với Không Gian Bàn Vận Thuật chính là, trận pháp này chỉ có thể cố định địa phương ra vào, không thể vận chuyển linh hoạt như Không Gian Bàn Vận Thuật của hắn.

Chỗ tốt là có thể sử dụng không gian chi lực rất cường đại, Không Gian Bàn Vận Thuật của Sở Cuồng Nhân không cách nào xuyên thấu qua Ly Hận Thiên, nhưng truyền tống trận này lại có thể, có thể nói hai loại đều có ưu khuyết điểm.

“Sử dụng truyền tống trận đến vực ngoại, mỗi lần cần giao nạp mười ngàn cân linh nguyên.” Tu sĩ trông coi truyền tống trận nói với Sở Cuồng Nhân.

Mười ngàn cân linh nguyên, đây đã là một khoản tư sản rất lớn, một số đạo thống Thượng Cổ nhỏ cũng chưa chắc đã có thể lấy ra.

Cho nên nếu không cần thiết, mặc kệ là tại vực ngoại hay là cửu thiên, đều sẽ không dễ dàng hao phí khoản tư sản này để mở truyền tống trận, đương nhiên, đối với một vài đại năng có tiền lại là chuyện khác.

Mà Sở Cuồng Nhân, thuộc dạng sau.

Mí mắt hắn không nháy một cái lấy ra mười ngàn cân linh nguyên giao cho tu sĩ kia, thản nhiên nói: “Đưa ta đến cứ điểm số mười bảy.”

“Được rồi.”

“Chờ một chút, ta cũng muốn đến cứ điểm số mười bảy.”

Lúc này, một đại hán bỗng nhiên đi tới.

Đại hán này dáng người khôi ngô, tóc đen tùy ý xõa trên vai, trong lúc giơ tay nhấc chân đều tràn ngập cỗ khí tức vô cùng hung hãn.

Tu sĩ trông coi truyền tống trận nhìn người nọ, không dám khinh thường, vội vàng nói: “Bái kiến Kim Huyền Đại Đế.”

“Ừm, không cần khách khí.”

“Kim Huyền Đại Đế mới đột phá Đế giả không được mấy ngày, gấp gáp đến chiến trường vực ngoại như vậy sao?”

Trông coi tu sĩ có chút ngoài ý muốn hỏi.

Kim Huyền Đại Đế cười ha ha một tiếng nói: “Ta đã không kịp chờ đợi muốn đi vực ngoại, đám cặn bã Huyết tộc kia còn đang chờ ta đi giết bọn chúng, sao ta có thể tiếp tục lề mề ở đây được.”

“Quả nhiên Kim Huyền Đại Đế rất có khí phách, trước đó ngài rõ ràng có thể lấy một danh ngạch hạ giới, trông coi thần chỉ phong ấn, đây chính là một công việc béo bở, không biết bao nhiêu Đế giả lâu năm tranh đoạt vỡ đầu, ngài thì tốt rồi, hết lần này tới lần khác muốn đến chiến trường.”

“Đừng so sánh ta với đám Đế giả kia, bọn họ chỉ có thể ngồi ăn rồi chờ chết, nhưng ta muốn đến vực ngoại kiến công lập nghiệp.”

Kim Huyền Đại Đế cười to nói, hào khí vượt mây.

Bên cạnh, Sở Cuồng Nhân liếc đối phương một cái, hắn nhìn ra được đối phương chỉ vừa bước vào cảnh giới Đế giả mà thôi.

Chỉ là một tên Đế Sơ tầng thứ nhất, từ lời nói của tu sĩ trông coi truyền thống trận có thể phán đoán, đối phương mới vừa thành đế.

Hẳn là mấy năm gần đây, Thiên Đạo khôi phục tấn cấp thành Đế giả, thực lực như vậy thả trên cửu thiên, thương khung, đúng là rất xuất sắc, dù sao, ở hai nơi này, Đế giả rất ít xuất hiện.

Thậm chí được không ít người xem là cấp bậc cấp cao nhất.

Nhưng đặt ở chiến trường vực ngoại lại không đáng chú ý.

Nói câu không dễ nghe, Đế giả tại cửu thiên, thương khung là đối tượng được người người tôn sùng, nhưng tại vực ngoại, lại pháo hôi cao cấp hơn một chút..

Muốn sáng chói cũng khó khăn, đừng nói kiến công lập nghiệp.

Đương nhiên, những lời này, Sở Cuồng Nhân cũng chỉ nghĩ trong lòng mà thôi, đối phương có chí khí này, hắn cũng không thể đả kích đối phương.

“Huynh đệ, ta vừa nghe thấy ngươi nói, ngươi cũng muốn đến cứ điểm số mười bảy đúng không?” Kim Huyền Đại Đế nhìn Sở Cuồng Nhân nói.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, “Ừm.”

“Vậy thật trùng hợp, đúng rồi, ngươi thành đế chưa?”

“Thành rồi.”

Kim Huyền Đại Đế ngoài ý muốn nhìn Sở Cuồng Nhân một cái, “Được nha huynh đệ, nhìn ngươi rất trẻ, không ngờ đã thành đế rồi.”

Mặc dù tuổi tác của tu sĩ rất khó nhìn từ vẻ ngoài mà đoán được, nhưng theo khí tức, cốt cách... vẫn có thể nhìn ra một hai.

Kim Huyền Đại Đế suy đoán số tuổi của Sở Cuồng Nhân nhiều nhất không đến một nghìn tuổi.

Tuổi như vậy mà đã thành đế, đúng là không tệ, ít nhất có thể thấy được, Sở Cuồng Nhân tuyệt đối là một thiên kiêu.

Kim Huyền Đại Đế lập tức có lòng kết giao.

Tu sĩ trông coi truyền tống trận cũng ngoài ý muốn.

Khó trách có thể không nháy mắt xuất ra mười nghìn cân linh nguyên, thì ra đây cũng là một vị Đế giả a.

“Hai vị, xin chờ một chút, ta đi mở truyền tống trận.” Tu sĩ trông coi cầm linh nguyên đi đến truyền tống trận bên cạnh, bỏ hơn phân nửa linh nguyên trong tay vào trong trận pháp.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao truyền tống trận lại cần nhiều linh nguyên như vậy, bởi vì mỗi lần mở ra, đều cần linh nguyên làm nguồn năng lượng, mà người bỏ ra linh nguyên, tự nhiên chỉ có thể là người cần sử dụng truyền tống trận.

“Tốt, xin hai vị đi vào truyền tống trận đi.”

Sở Cuồng Nhân, Kim Huyền Đại Đế đi vào truyền tống trận.

Chỉ thấy phía trên truyền tống trận có quang văn lưu chuyển, bạch quang tỏa ra, trong nháy mắt Sở Cuồng Nhân liền cảm thấy quang cảnh trước mắt thay đổi, đi tới một đạo quang hà to lớn màu sắc rực rỡ.

Trong quang hà, các loại cảnh vật không ngừng biến ảo, hiện tại bọn họ đang được truyền tống.

Chỉ chốc lát, quang hà biến mất, hai người Sở Cuồng Nhân vẫn đứng trên truyền tống trận, nhưng cảnh sắc xung quanh đã hoàn toàn thay đổi.

Chương 701: Cứ điểm số mười bảy, vực ngoại chi cảnh, cửa lớn quân doanh

“Nơi này chính là cứ điểm số mười bảy.”

Sở Cuồng Nhân nhìn đường đi trước mắt đầy người qua lại, khách sạn tửu lâu ở hai bên, không khác gì thành trì bình thường.

Đế niệm của hắn khẽ động, rất nhanh liền phát hiện một chút dị dạng.

Bởi vì tòa thành trì trước mặt, không phải xây dựng trên mặt đất, mà lơ lửng trong tinh không vực ngoại! !

Bên cạnh Kim Huyền Đại Đế cũng nhận ra điểm này, nhìn Sở Cuồng Nhân, sau đó hai người phóng lên tận trời.

Hai người đi đến chỗ cực kỳ cao, rất nhanh đã đụng phải một tầng bích chướng vô hình trên bầu trời, sau khi xuyên qua bích chướng, đập vào mắt hai người đầu tiên chính là linh khí lưu vô cùng hỗn tạp trong vũ trụ.

Linh khí lưu vô cùng hỗn tạp, có các loại thuộc tính, nếu là tu sĩ bình thường đối mặt với linh khí lưu này, đừng nói hấp thu, tồn tại trong linh khí lưu này cũng là vấn đề.

Nhưng hai người đều là Đại Đế, nắm giữ đế khu, linh khí lưu hỗn tạp này hoàn toàn không có bất kỳ ảnh hưởng gì với bọn họ.

Khiến hai người để ý, cũng không phải cái này.

Khi bọn họ đến vũ trụ băng lãnh cô tịch này, dưới đáy là toà thành trì rộng rãi lơ lửng.

Cấu tạo trong thành không khác gì thành trì bình thường, nhưng tường thành bên ngoài đen sì to lớn như dùng một khối sắt vô cùng cứng cỏi kì lạ tạo thành!

Mà trên tường thành khắc vô số phù văn, trong đó, bọn họ phát hiện bên trên còn có một đám cường giả đang đóng giữ.

“Đây chính là cứ điểm số mười bảy sao?”

“A, đúng là hùng vĩ.”

“Ngươi nhìn cái kia.”

Bỗng nhiên, Kim Huyền Đại Đế nhìn về cứ điểm nơi xa, kinh hô một tiếng.

Sở Cuồng Nhân cũng nhìn lại.

Đằng sau cứ điểm, ở nơi cực xa, hai người nhìn thấy một khỏa tinh cầu trắng xanh đan xen, đó chính là Thương Khung tinh!

Toàn bộ Thương Khung tinh bị một lồng sáng màu vàng kim nhàn nhạt bao phủ, phía trên có đạo văn xen lẫn, yên lặng thủ hộ sinh mệnh trong hành tinh đó.

Sở Cuồng Nhân hít sâu một hơi, đế niệm phun trào, khuếch tán đến cực hạn, phát giác trừ cứ điểm số mười bảy này ra, trong phạm vi ngàn tỉ dặm, còn có mấy cứ điểm quy mô giống như vậy nữa.

Mà căn cứ theo hiểu biết của Sở Cuồng Nhân, các đại năng ở Thương Khung tinh đã kiến tạo tám mươi mốt tòa cứ điểm tại vực ngoại, phân bố tại các nơi trên không Thương Khung, mỗi người thủ hộ một lĩnh vực.

“Ha ha, nơi này chính là vực ngoại, ta cảm giác, máu của ta đang sôi trào!” Bên cạnh, Kim Huyền Đại Đế vô cùng hưng phấn.

Nhìn viên tinh cầu mình được sinh ra kia, lại nghĩ đến chuyện mình sẽ chiến đấu vì tinh cầu này, trong lòng hắn ta có vô hạn động lực.

“Đi xuống trước đi.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Bóng người hắn lóe lên, trở lại truyền tống trận cứ điểm số mười bảy.

“Nha, mới tới.”

Bên cảnh truyền tống trận, một cái tu sĩ nhìn thoáng qua hai người, từ cử chỉ và vẻ mặt của bọn họ phán đoán bọn họ mới đến vực ngoại.

“Đúng vậy.” Kim Huyền Đại Đế gật đầu.

“Mời đến quân doanh ghi danh, cầm giấy chứng nhận binh lính mới tính đi ra bước đầu tiên trong cứ điểm này, cố lên nha.”

Tu sĩ kia hảo tâm nhắc nhở một câu.

“Đa tạ.”

“Không cần, có lẽ sau này sẽ có cơ hội kề vai chiến đấu.”

...

Hai người Sở Cuồng Nhân đi dạo một hồi trong cứ điểm số mười bảy.

Phát hiện các tu sĩ ở đây không phải tất cả đều là Đế giả, thậm chí có thể nói, số lượng Đế giả rất ít.

Trong cứ điểm này, có khoảng mười triệu sinh linh tu sĩ, nhưng phần lớn đều là Tôn giả cảnh, Thánh Nhân cảnh, Đế giả cũng không nhiều.

Mà đám Tôn giả, Thánh Nhân này phần lớn đời sau của những tu sĩ được lựa chọn đến cứ điểm này từ thời kì Viễn Cổ, bọn họ đời đời kiếp kiếp sinh tồn trong cứ điểm này, cuối cùng cả đời vì thủ hộ thương khung mà chiến.

“Nơi này chính là quân doanh.”

Sở Cuồng Nhân, Kim Huyền Đại Đế đi đến trước mặt một cái cổng sắt lớn, mà trên cánh cổng sắt, khắc hai chữ quân doanh.

“Sao cánh cổng này lại đóng nhỉ?”

Kim Huyền Đại Đế hơi nghi hoặc một chút, hắn ta đứng dậy hô to một tiếng, “Ta chính là Kim Huyền Đại Đế, đến quân doanh đăng ký, xin mở cửa!”

“Muốn tiến vào, được, tự mình mở cửa đi.”

Trong quân doanh, truyền đến một giọng nói.

Hai người Sở Cuồng Nhân nhìn thấy có mấy người trên đầu tường, khí tức của mấy người kia rất không bình thường, đều là Đế giả.

Bây giờ bọn họ đang nhìn Kim Huyền Đại Đế, trên mặt nghiền ngẫm.

“Cũng không biết trình độ của tên Đế giả mới đến này thế nào.”

“Ha ha, nhìn xem hắn có thể đẩy được cánh cửa này không, các ngươi nhìn người bên cạnh hắn đi, khí tức có chút cổ quái.”

“Ừm, ta không nhìn ra tu vi của hắn, nhưng nhìn qua tuổi của hắn cũng không lớn, không biết có phải là Đế giả không.”

“Có phải Đế giả không thì ta không biết, nhưng... Hắn lớn lên cũng quá đẹp đi, còn đẹp hơn tất cả mọi người mà ta đã từng nhìn thấy.”

Một nữ Đế giả nuốt một ngụm nước bọt nói.

Bên cạnh mấy người nghe vậy, nhìn kỹ Sở Cuồng Nhân, cũng cảm thấy người này quá mức yêu nghiệt, trong lòng âm thầm kinh thán.

Mà lúc này, Kim Huyền Đại Đế nhìn cảnh cửa sắt kia, cũng biết đây là khảo nghiệm của Đế giả trong quân doanh đối với mình.

Hắn ta cười ha ha một tiếng, xoa tay nói: “Nếu làm hỏng cánh cửa này, có cần bồi thường không?”

Trên đầu tường, mấy vị Đế giả nghe vậy, không nhịn được lộ ra nụ cười tế nhị, một vị Đế giả cao gầy trong đó nói: “Nếu ngươi có thể làm hỏng, ta giúp ngươi bồi thường.”

“Được!” Kim Huyền Đại Đế khẽ quát một tiếng, Đế khí trong cơ thể dâng trào mà ra, hóa thành một cái quyền ấn màu vàng đột nhiên đánh ra.

Quyền ấn đánh vào cửa sắt, chỉ thấy cảnh cửa sắt này oanh một tiếng, từng đợt tro bụi chấn động rơi xuống, mặt ngoài cửa sắt có vô số đạo văn đan xen, lại không có dấu hiệu mở ra.

“Móa nó, cảnh cửa sắt này nặng như vậy sao? !”

Kim Huyền Đại Đế âm thầm líu lưỡi.

Một quyền vừa rồi của hắn ta có thể đánh nổ mười toà sơn mạch đó, nhưng lại không làm gì được cánh cửa sắt này!

“Lại đến!”

Kim Huyền Đại Đế lần nữa thôi động Đế khí trong cơ thể, chỉ thấy bên ngoài cơ thể hắn ta dần hiện lên đạo văn màu vàng, khí tức cuồng bạo giống như thủy triều tuôn ra, “Vạn Quân Quyền Kinh! !”

Lại một quyền đánh ra, lượng lớn Đế khí dung hợp đạo văn, dường như hóa thành thiên quân vạn mã đập ra, liên tiếp đánh vào trên cửa sắt, tiếng ong ong vang lên không ngừng.

Trên đầu tường, mấy vị Đế giả nhìn Kim Huyền Đại Đế đang dùng toàn lực mở cửa sắt, trong mắt lộ ra nghiền ngẫm.

“Gia hỏa này hẳn là vừa bước vào Đế giả cảnh, mới là Đế Sơ tầng thứ nhất, nhưng căn cơ không tệ, thượng phẩm đế nguyên, không thiếu sót chi đạo, có tiềm lực bồi dưỡng rất lớn, đợi một thời gian nữa, nhất định sẽ là một vị tướng tài trong cứ điểm số mười bảy chúng ta.”

“Đúng vậy, có chút ý tứ.”

Phía dưới.

Kim Huyền Đại Đế thở phì phò nhìn cánh cửa sắt đan xen đạo văn trước mắt, không khỏi cả kinh nói: “Cánh cửa sắt này quá kiên cố, ta thi triển đế thuật mà vẫn không thể phá hủy nó!”

“Hay là để ta thử một chút đi.”

Lúc này, Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

“Vậy ngươi thử một chút đi, dù sao ta cũng không có cách nào.”

Kim Huyền Đại Đế có chút thất bại.

Hắn ta dự định đến chiến trường vực ngoại thi triển quyền cước, nhưng vừa tới đã bị một cánh cửa làm khó, chuyện này đã đả kích không nhỏ đến hắn ta.

“Nha, một người khác muốn xuất thủ.”

“Ha, xem ra hắn cũng là Đế giả.”

Được chứng kiến trình độ chắc chắn của cửa lớn quân doanh còn dám ra tay, đã nói rõ, Sở Cuồng Nhân ít nhất cũng là Đế giả.

Trên đầu tường, mấy vị Đế giả hứng thú nhìn đối phương.

Mà Sở Cuồng Nhân đi đến trước cửa sắt, nhẹ nhàng nâng tay, Đế khí hội tụ trong lòng bàn tay, đạo văn hiện lên, sau đó chậm rãi đánh ra.

Oanh! ! ! ! !

Một tiếng nổ dọa người vang lên!

Chương 702: Đăng ký, hắn là người nổi tiếng, ba loại binh

Oanh! ! ! !

Một tiếng nổ dọa người vang lên, trong nháy mắt cửa sắt của quân doanh nổ tung, hai miếng cửa sắt to lớn bay ngược ra, nện vào trong quân doanh!

Trong nháy mắt, toàn bộ quân doanh nổ tung.

“Móa, tiếng gì vậy gì? !”

“Ba động năng lượng thật cường đại, sao lại thế này?”

“Địch tập, địch tập!”

Cũng không biết là ai hô lên câu địch tập.

Trong quân doanh, binh sĩ ào ào vọt ra, mỗi người đều cầm binh khí trong tay, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân và Kim Huyền Đại Đế.

Ở trong đó, thậm chí còn có mười mấy nhân vật cấp Đế giả.

Kim Huyền Đại Đế bị những người này nhìn chằm chằm, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, đế khu khẽ run, cảm nhận được áp lực chưa từng có.

Ở trước mặt hắn ta, Sở Cuồng Nhân bình chân như vại.

Nhưng trên mặt lại xuất hiện một chút ảo não.

“Dùng lực hơi mãnh liệt, rõ ràng đã rất thu liễm rồi mà.”

Nghe thấy hắn nói vậy, đồng tử của Kim Huyền Đại Đế run rẩy kịch liệt.

Móa nó!

Đoạn đường này hắn ta đồng hành với nhân vật gì vậy?

Trên đầu tường, trên mặt mấy vị Đế giả vốn là vẻ nghiền ngẫm cũng mộng, sững sờ nhìn Sở Cuồng Nhân, vẻ mặt không thể tin được.

Đây là mãnh nhân từ nơi nào đến a!

“Còn thất thần cái gì, không nhanh đi xuống ngăn cản đám người thống lĩnh.”

Lúc này, một nữ Đế giả hô một tiếng.

Mấy người còn lại lập tức lấy lại tinh thần, lần lượt hạ xuống giữa hai bên, ngăn cản xung đột phát sinh.

“Hiểu lầm, hiểu lầm.”

“Thống lĩnh, mọi người đừng khẩn trương, đây chỉ là hiểu lầm.”

“Bọn họ là Đế giả mới tới, đến đăng ký, chúng ta chỉ muốn thăm dò bọn họ một chút, mới để bọn họ tự mở cửa lớn.”

Đế giả cao gầy vội vàng nói.

Trong nhóm người này, thống lĩnh cầm đầu chính là một đại hán khôi ngô có râu quai nón, hắn ta trừng mắt liếc mấy người Đế giả cao gầy, “Mấy người các ngươi cả ngày chỉ biết làm loạn, hiện tại cửa hỏng rồi, ngươi nói, ai sẽ chịu trách đây.”

Đế giả cao gầy gượng cười hai tiếng, sau đó nghiêm túc nói với Sở Cuồng Nhân: “Nói ngươi đi, sao ngươi lại làm thế, ai bảo ngươi làm hỏng cửa, niệm tình ngươi mới đến, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa, biết không?”

Sở Cuồng Nhân nhìn hắn ta một cái, thản nhiên nói: “Trước đó ngươi nói, làm hỏng ngươi bồi thường là được mà.”

Sắc mặt Đế giả cao gầy cứng đờ, móa nó, sao ngươi lại phá đám thế, có biết phối hợp chút không? !

Sắc mặt thống lĩnh càng thêm bất thiện, nhìn chằm chằm Đế giả cao gầy, thản nhiên nói: “Tổn thất tu bổ cửa lớn khấu trừ vào bổng lộc của ngươi, nếu có lần sau, ngươi vĩnh viễn đừng nghĩ lĩnh bổng lộc.”

“Biết rồi.” Đế giả cao gầy khóc không ra nước mắt.

“Còn mấy người các ngươi...”

“Vâng!” Mấy vị Đế giả còn lại vội vàng nghiêm mặt, đứng thẳng tắp.

“Dẫn hai người bọn họ vào ghi danh đi.”

“Vâng!”

Nữ Đế giả nhiệt tình đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, “Vị tiểu ca ca này, ta tên là Tuyết Phi, ngươi tên gì?”

“Sở Cuồng Nhân.” Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Thống lĩnh vốn đang định rời đi nghe thấy ba chữ Sở Cuồng Nhân liền dừng bước, xoay người lại nhìn chằm chằm hắn.

Không chỉ hắn ta, trong đám người, cũng có mấy vị Đế giả nhìn Sở Cuồng Nhân, như nghĩ tới cái gì.

“Hắn chính là Sở Cuồng Nhân? Là tiểu gia hỏa lúc trước ngăn cản Ma giới xâm lấn, không ngờ hắn đã thành đế.”

“Đâu chỉ như vậy, ta nghe các Đế giả khác nói, tại Thương Khung tinh gia hỏa này đã náo ra động tĩnh không nhỏ, cũng trêu chọc không ít đạo thống, Vạn Thần giáo cũng ăn thiệt thòi lớn trong tay hắn.”

“Đã nghe danh từ lâu, hôm nay cuối cùng đã nhìn thấy chân nhân.”

“A, không nghĩ ngờ Sở Cuồng Nhân đại danh đỉnh đỉnh lại đến cứ điểm số mười bảy chúng ta, cánh cửa này cũng bị hắn đánh nổ a.”

“Thực lực như vậy tuyệt đối không giống Đế giả vừa tấn cấp, xem ra, cứ điểm số mười bảy chúng ta sắp náo nhiệt rồi.”

Một số Đế giả nghị luận.

Bên cạnh, trên mặt Kim Huyền Đại Đế tràn đầy mơ hồ.

Hắn ta vốn cho rằng Sở Cuồng Nhân cũng chỉ là người mới như mình, nhưng hiện tại xem ra, có vẻ đối phương có lai lịch lớn.

Một chưởng nhẹ nhàng đã đánh nổ cánh cửa quân doanh.

Sau đó khiến nhiều người nghị luận.

“Đã sớm nghe một vài tỷ muội nói, Sở Cuồng Nhân lớn lên rất đẹp mắt, lúc trước ta còn vụng trộm dùng đế niệm nhìn trộm ngươi, hiện tại xem ra, quả nhiên là danh bất hư truyền a.”

Phi Tuyết Đại Đế tấm tắc nói.

Mà Sở Cuồng Nhân nghe vậy, lại không nhịn được rùng mình một cái.

Trước kia mình bị một đám nữ đế nhìn trộm?

Vậy lúc mình tắm rửa, lúc mình ngủ...

Tê!

Một đám nữ nhân biến thái! !

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân không khỏi co quắp hai lần.

“Đi, ta dẫn ngươi đi ghi danh trước.”

Phi Tuyết Đại Đế khẽ cười một tiếng nói.

“Rốt cuộc hắn là ai?”

Kim Huyền Đại Đế nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân, không khỏi nỉ non nói.

Đế giả cao gầy vỗ vai hắn ta, hiếu kỳ nói: “Không phải ngươi cùng đi với hắn sao? Làm sao, ngươi không biết hắn?”

“Trước khi thành Đế ta vẫn luôn bế quan, mấy năm gần đây Thiên Đạo khôi phục, ta mới xuất quan thành đế, không biết nhiều chuyện đã xảy ra trước đó.” Kim Huyền Đại Đế nói.

“Trong giới Đế giả, gia hỏa kia là một người nổi tiếng đó.”

Người cao gầy sờ cằm, tấm tắc nói, “Đi, ta dẫn ngươi đi ghi danh trước, vừa đi vừa nói.”

“Được.”

…

Chỗ ghi danh trong quân doanh.

Mỗi người đi vào cứ điểm phải đăng ký thân phận của mình, ngoại trừ đám Đạo Chủ như Thần Long thấy đầu mà không thấy đuôi, người nào cũng không ngoại lệ.

Quá trình đăng ký cũng rất thuận lợi, nhỏ một giọt máu, nhận một tấm lệnh bài, sau đó đăng ký danh sách binh lính.

Còn giọt máu kia, dùng bí pháp nào đó cảm ứng.

Một khi bỏ mình trên chiến trường, cứ điểm có thể nhận được tin tức, như vậy thuận lợi cho nhân viên quản lý và điều phối chiến lực.

“Từ nay về sau, xin chiếu cố nhiều hơn.”

Phi Tuyết Đại Đế cười nhạt nói với Sở Cuồng Nhân.

“Đạo hữu khách khí.”

“Đúng rồi, Sở đạo hữu mới đến, đã có chỗ ở trong cứ điểm mười bảy chưa?” Phi Tuyết Đại Đế hỏi.

“Thế nào, nơi này không bao ăn ở?”

“A, tu sĩ trong cứ điểm chia thành ba loại, một loại là phủ binh, một loại là tư binh, một loại là tán binh!” Phi Tuyết Đại Đế giải thích tình hình phân bố binh sĩ trong cứ điểm cho Sở Cuồng Nhân biết.

Phủ binh, chính là phủ binh trong phủ tướng quân, thực lực lớn nhất, mà phủ Tướng Quân chính là quản lý tầng trung trong cứ điểm, quản lý tất cả binh sĩ trong cứ điểm, lúc cần thiết, thậm chí có thể điều hành tất cả binh lính trong cứ điểm, quyền lực cực lớn.

Tư binh, là binh mã phụ thuộc vào các đại thế lực, ví dụ như những đạo thống cắm rễ sinh sống trong cứ điểm vô số năm, bọn họ ít nhiều có một chút tư binh.

Mà tán binh, là đám binh lính không nguyện ý phụ thuộc Tướng Quân phủ và các đạo thống thế lực, phần lớn bọn họ đi một mình hoặc hình thành một đoàn thể nhỏ ra ngoài tác chiến.

“Ngươi muốn bao ăn bao ở, đơn giản, chỉ cần đăng ký trở thành một phủ binh là được.” Phi Tuyết Đại Đế cười nói.

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một hồi, nói: “Ta suy nghĩ một lát.”

“Thế nào, chẳng lẽ ngươi biết đạo thống nào ở đây sao?”

“A, vậy thì không có.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu cười một tiếng.

Lúc này, Kim Huyền Đại Đế và Đại Đế cao gầy đi đến chỗ ghi danh, Kim Huyền Đại Đế nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng ngạc nhiên.

Hắn ta đã biết một số chuyện về Sở Cuồng Nhân từ chỗ Đại Đế cao gầy, sau khi nghe xong, thật lâu không thể bình tĩnh.

Hắn ta cảm thấy so sánh mình với Sở Cuồng Nhân, Đại Đế như hắn ta đúng là cặn bã.

Chương 703: Quỷ Đao Thiên Tôn, một khối khuyên tai ngọc, chuyện cũ năm xưa

Đăng ký xong, Sở Cuồng Nhân rời khỏi quân doanh.

Còn Kim Huyền Đại Đế đã đăng ký trở thành một tên phủ binh, thực lực của hắn ta là Đại Đế, tại bất cứ nơi nào trong cứ điểm này đều có địa vị cao, tại mỗi đạo thống, ít nhất cũng là phó thống lĩnh.

Nhưng hắn ta vẫn chọn làm phủ binh trong Phủ Tướng Quân, dự định từ từ tích lũy chiến công, Sở Cuồng Nhân cũng không hỏi nhiều chuyện của hắn ta, hai người cùng đi đến cứ điểm này, lúc tách ra cũng không nói với nhau cái gì.

Sau khi rời khỏi quân doanh, Sở Cuồng Nhân đi trên đường cái.

Hắn bỗng nhiên lấy một cái khuyên tai ngọc ra, thầm nói: “Suýt nữa quên mất, Thất Hình từng cho ta cái khuyên tai ngọc này, có lẽ, sẽ có thu hoạch không tệ.”

Khuyên tai ngọc này là Thất Hình cho hắn.

Nói là có quen biết với tướng quân tại cứ điểm số mười bảy, nếu cần, có dựa vào cái khuyên tai ngọc này đi tìm giúp đỡ.

Sở Cuồng Nhân không cần trợ giúp gì, nhưng đến bái phỏng một chút cũng không phải không được.

Nghĩ đến đây, hắn đi tới Phủ Tướng Quân của cứ điểm, Phủ Tướng Quân ở trung tâm cứ điểm, cách quân doanh cũng không xa, bốn phía có rất nhiều binh lính đang bảo vệ, mỗi người đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân tới đây, từng ánh mắt lập tức rơi trên người hắn.

Sở Cuồng Nhân cũng thẳng thắn nói: “Tại hạ Sở Cuồng Nhân, đến đây bái phỏng tướng quân, làm phiền mấy vị thông báo giúp ta một chút.”

“Có bái thiếp không?”

“Không có, nhưng chỗ ta có một cái khuyên tai ngọc, tướng quân gặp tự nhiên sẽ hiểu.” Sở Cuồng Nhân lấy khuyên tai ngọc ra, nói.

Nhìn khuyên tai ngọc kia, phủ binh có chút do dự, nhưng vẫn cầm lấy: “Ngươi ở đây chờ một lát.”

“Được.”

Phủ binh cầm khuyên tai ngọc đi vào Phủ Tướng Quân.

Hắn ta đến đại sảnh chính muốn đi vào bẩm báo, lại bị hai tên phủ binh khác ngăn lại, một người trong đó nói: “Bây giờ tướng quân đang nói chuyện quan trọng với các thống lĩnh, người khác không được tự tiện đi vào.”

Phủ binh kia nghe vậy, liền ở một bên chờ.

Trong đại sảnh Phủ Tướng Quân.

Một nam tử trung niên mặc hắc bào, buộc tóc đang cùng mấy thống lĩnh dưới trướng đàm luận trao đổi chuyện đối phó Huyết tộc, mà người này chính là đại tướng quân trấn thủ cứ điểm số mười bảy... Quỷ Đao Thiên Tôn.

“Hỗn Độn Linh Nguyên trên tiểu hành tinh số bảy tại vực ngoại kia sắp tạo thành, Huyết tộc hình như đã rục rịch.”

“Ừm, đến lúc đó phái người đến dò xét một chút.”

“Gần đây Huyết tộc có một tiểu đội muốn vượt qua cứ điểm, bị chúng ta chặn giết, động tác của bọn họ đã xảy ra rất nhiều lần.”

“Đúng vậy, tiếp tục tăng cường đề phòng...”

Trong đại sảnh, Quỷ Đao Thiên Tôn và các thống lĩnh trao đổi hơn một canh giờ, cuối cùng, đợi mấy thống lĩnh rời đi, phủ binh vẫn đợi ở bên ngoài mới đi đến.

“Tướng quân, bên ngoài có một người tự xưng là Sở Cuồng Nhân, nói đến đây bái phỏng tướng quân, cũng nói ngài nhìn vật này sẽ rõ.”

Phủ binh xuất ra khuyên tai ngọc nói.

Mà khi nhìn thấy khuyên tai ngọc, đồng tử Quỷ Đao Thiên Tôn đột nhiên co rụt lại, “Người kia chờ ở bên ngoài bao lâu rồi?”

“Bẩm tướng quân, hơn một canh giờ rồi.”

“Cái gì, đáng chết, sao ngươi không vào bẩm báo sớm một chút.”

“Vì tướng quân và mấy vị thống lĩnh đang nghị sự, ty chức không dám tùy tiện quấy rầy.” Phủ binh có chút khóc không ra nước mắt nói.

Nghe thấy hắn ta nói như vậy, Quỷ Đao Tướng quân cũng mất tính khí, hắn ta vội vàng đứng lên đi ra ngoài Phủ Tướng Quân, vẻ mặt có chút khẩn trương.

Bên cạnh, mấy vị thống lĩnh còn chưa rời đi nhìn thấy cảnh này, không khỏi hai mặt nhìn nhau, hơi kinh ngạc.

“Người nào lại khiến tướng quân đối đãi thận trọng như thế?”

“Hắn vừa nói là... Sở Cuồng Nhân? Chính là Sở Cuồng Nhân gây xôn xao huyên náo trong Thương Khung tinh mà mọi người đều biết kia?”

“Không đúng, cho dù là người này, tướng quân cũng không cần thận trọng như thế, chẳng lẽ còn có nguyên nhân gì khác?”

“Là cái khuyên tai ngọc kia?”

Mấy vị thống lĩnh đều cảm thấy vô cùng tò mò, tận lực thả chậm bước chân rời đi, muốn nhìn xem Sở Cuồng Nhân trong truyền thuyết như thế nào.

Bên ngoài Phủ Tướng Quân, Sở Cuồng Nhân chờ ở bên ngoài hơn một canh giờ.

Hắn cau mày, đã có chút không kiên nhẫn.

“Chẳng lẽ vị tướng quân này không muốn gặp ta? Không gặp thì không gặp, tốt xấu gì cũng phải trả khuyên tai ngọc cho ta chứ.” Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Lúc này, trong Phủ Tướng Quân, Quỷ Đao Thiên Tôn bước nhanh đi ra, vội vàng nói: “Sở đạo hữu, thật sự xin lỗi, vừa rồi ta và mấy vị thống lĩnh trao đổi chuyện quan trọng, chậm trễ, chậm trễ.”

Hắn ta nói vô cùng thành khẩn, trên mặt lộ ra vẻ áy náy.

Sở Cuồng Nhân cũng không tiện phát tác, tâm tình bình tĩnh hơn không ít, khẽ vuốt cằm, “Không sao, nếu tướng quân có việc cần giải quyết, vậy hôm khác ta đến bái phỏng cũng được, ta xin cáo từ trước.”

“Chờ một lát, Sở đạo hữu, hiện tại chuyện gì cũng không quan trọng bằng ngươi, nào, mời vào.” Quỷ Đao Thiên Tôn vội vàng nói.

Bên cạnh mấy tên phủ binh nhìn mà ngây người.

Quỷ Đao Thiên Tôn, chỉ cần nghe cái danh hào đã biết không phải người lương thiện gì, mà trên thực tế, làm đại tướng trấn thủ một phương, Quỷ Đao Thiên Tôn trị quân cực nghiêm, bình thường cũng ăn nói có ý tứ, dáng vẻ người sống chớ gần, nhưng bây giờ, lại nhiệt tình đối với một người trẻ tuổi như vậy?

Đám phủ binh nhìn mà sửng sốt một chút.

Đây là vị tướng quân bọn họ vẫn biết sao?

“Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.”

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một chút, cũng bước theo vào Phủ Tướng Quân.

Đồng thời mấy vị thương lĩnh trong cứ điểm số mười bảy cũng đi tới, bao gồm vị đại hán có râu quai nón mà hắn gặp trong quân doanh cũng ở đây.

“Sở đạo hữu, chúng ta lại gặp mặt.”

Đại hán kia cười ha ha một tiếng nói.

“Ừm.”

Sở Cuồng Nhân khách khí gật đầu, sau đó, Quỷ Đao Thiên Tôn giới thiệu mấy vị thống lĩnh tại cứ điểm số mười bảy cho hắn.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân đảo qua, Toàn Tri Chi Linh bắt đầu phân tích.

Khá lắm.

Mỗi người đều là nhân vật cấp Thiên Tôn.

“Sở đạo hữu, khối ngọc này ngươi có từ đâu?”

Quỷ Đao Thiên Tôn lấy khuyên tai ngọc ra, thận trọng hỏi.

“Đây là Thất Hình tiền bối cho ta.”

“Quả nhiên là ân nhân, hiện tại ân nhân đang ở đâu?”

Quỷ Đao Thiên Tôn cảm khái một tiếng, sau đó hỏi.

“Bây giờ hắn đang ở Thương Khung tinh, trấn thủ thần chỉ phong ấn.”

“Đã sớm nghe nói gần đây đám thần chỉ kia không an phận, nếu không phải Huyết tộc đang nhìn chằm chằm, ta nhất định sẽ về Thương Khung tinh, kề vai chiến đấu với ân nhân, giết bọn họ không chừa mảnh giáp.” Quỷ Đao Thiên Tôn hừ lạnh nói.

Sau đó, hắn ta biến sắc, nói: “Nếu như ta nhớ không lầm, năm đó trong trận Nghịch Thần chi chiến, ân nhân bị trọng thương, mặc dù đã qua nhiều năm, nhưng thương thế kia rất khủng bố, hiện tại hắn đã khỏi hẳn chưa?”

“Đối với tình hình Thương Khung tinh bây giờ mà nói, thì đủ ứng phó.”

Hắn cũng biết thương thế của Thất Hình.

Đó là thương thế do thần chỉ để lại, ngay cả hắn cũng không có cách nào trị liệu, nhưng dựa vào tu vi của đối phương, đủ để áp chế, tự mình khôi phục.

Mặc dù quá trình này rất chậm.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân và Quỷ Đao Thiên Tôn tiếp tục trò chuyện, từ trong đó biết được, năm đó Quỷ Đao Thiên Tôn cũng tham dự trận Nghịch Thần chi chiến kia, nhưng khi đó hắn ta còn chưa phải Đế giả, chỉ là một tên lính quèn mà thôi.

Thậm chí trong một chiến dịch vây quét thần chỉ suýt nữa đã chết, nhờ có Thất Hình cứu hắn ta, hắn ta mới có thể sống đến bây giờ.

Cho nên hắn ta vẫn luôn ghi nhớ chuyện này, còn khuyên tai ngọc kia là Thất Hình vẫn mang theo người, dính khí tức của đối phương.

Cho nên nhìn thấy khuyên tai ngọc, hắn ta mới biết quan hệ giữa Sở Cuồng Nhân và Thất Hình, nếu không Quỷ Đao Thiên Tôn sẽ không nhiệt tình với hắn như vậy.

Chương 704: Luyện hóa Thế Giới Quả, thiếu tướng quân của Phủ Tướng Quân

“Sở đạo hữu mới đến, chắc hẳn vô cùng lạ lẫm với cứ điểm này, không bằng như vậy, ngươi gia nhập Phủ Tướng Quân ta, ta hứa cho ngươi vị trí thống lĩnh, ý của ngươi thế nào?” Quỷ Đao Thiên Tôn hào phóng nói.

Sắc mặt đại hán râu quai nón không thay đổi, nhưng mấy vị tướng lĩnh bên cạnh lại không nhịn được biến sắc.

“Tướng quân, xin nghĩ lại.”

“Không sai, không phải chúng ta hoài nghi năng lực của Sở đạo hữu, nhưng Sở đạo hữu mới đến, không có bất kỳ chiến công gì, đột nhiên đảm nhiệm chức vụ thống lĩnh, chỉ sợ khó làm người dưới phục tùng.”

“Đúng vậy.”

Mấy vị thống lĩnh đều biểu thị phản đối với quyết định của Quỷ Đao Thiên Tôn.

Nhưng ánh mắt Quỷ Đao Thiên Tôn lạnh lẽo, nói: “Thế nào, chẳng lẽ ta không có tư cách sắc phong một người làm thống lĩnh sao?”

“Không phải, nhưng tướng quân...”

“Đủ rồi, ta nói Sở đạo hữu được là được.”

Quỷ Đao Thiên Tôn nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, vẻ mặt hòa hoãn, thản nhiên nói: “Không biết Sở đạo hữu có bằng lòng nhận chức vụ thống lĩnh này không.”

Sở Cuồng Nhân suy tư một hồi, lập tức lắc đầu cười khẽ, “Tại hạ không hứng thú với chức vụ tướng lĩnh, hơn nữa ta đã dự định tốt rồi, sau này sẽ dùng thân phận tán binh, đơn độc hành động, khá tự tại.”

Tại chiến trường vực ngoại, tán binh là quần thể yếu nhất.

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, tán binh có ưu thế cực lớn, không chịu trói buộc, không cần tuân theo bất cứ quy củ nào, thứ hai, hắn dùng thân phận tán binh hành động, tính cơ động mạnh, càng có thể lịch luyện trong chiến trường, hơn nữa có thu hoạch gì, cũng có thể một mình độc hưởng.

Hắn tin tưởng vững chắc vào thực lực của mình mới có lựa chọn như thế.

“Tán binh a, nếu Sở đạo hữu khăng khăng như thế, vậy ta sẽ tôn trọng ý kiến của ngươi.” Quỷ Đao Thiên Tôn vốn lộ ra dáng vẻ chắc như đinh đóng cột, bây giờ thấy Sở Cuồng Nhân cự tuyệt, lại không kiên trì nữa.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, trong lòng cười khẽ.

Mới vừa rồi còn lộ ra dáng vẻ nhất định phải để ta làm thống lĩnh đó.

Bây giờ nói từ bỏ liền từ bỏ sao?

Có gan ngươi tiếp tục kiên trì đi.

Hắn biết Quỷ Đao Thiên Tôn không phải thật tâm thật ý muốn mình tiếp nhận vị trí thống lĩnh, đây chỉ là khảo nghiệm hắn mà thôi.

Cắt, thói quen này, hắn đã thấy nhiều.

Nhưng hắn cũng không có ý định đồng ý.

“Sở đạo hữu, mặc dù ngươi không nguyện ý tiếp nhận vị trí thống lĩnh, nhưng ngươi vừa đến, để ta thể hiện lễ nghi của chủ nhà đi, không bằng ngươi ở lại đây, chuyện này không thể cự tuyệt.” Quỷ Đao Thiên Tôn còn nói thêm.

“Vậy thì xin đa tạ.”

Sở Cuồng Nhân trực tiếp đáp ứng, có nơi ở lại, hắn cũng lười đi tìm chỗ khác, hơn nữa trong cứ điểm này, còn có chỗ nào an toàn hơn phủ tướng quân chứ?

“Người tới, dẫn Sở đạo hữu xuống dưới nghỉ ngơi đi.”

“Vậy ta xin cáo từ trước.”

Sở Cuồng Nhân rời đi.

Trong đại sảnh.

Thấy Sở Cuồng Nhân không nhận vị trí thống lĩnh, mấy vị thống lĩnh không khỏi nhẹ nhàng thở ra, không phải bọn họ có ý kiến với Sở Cuồng Nhân, nhưng để một người mới đến lên làm thống lĩnh, khó tránh sẽ khiến người dưới bất mãn, làm lớn thì không dễ thu tràng.

“Tướng quân, ngươi nói đi, nếu Sở Cuồng Nhân thật sự tiếp nhận vị trí thống lĩnh thì phải làm thế nào?” Đại hán râu quai nón nói.

“Vậy thì để hắn làm thôi, chỉ cần hắn có thể quản được binh lính dưới tay, nếu không quản được, vậy thì thu hồi chức vụ của hắn, chuyện này cũng chỉ là một câu nói của ta thôi.” Quỷ Đao Thiên Tôn thản nhiên nói, dáng vẻ như đã nắm chắc trong tay.

...

Trong một gian phòng tại Phủ Tướng Quân.

Sở Cuồng Nhân đang tu luyện.

Linh khí trong cứ điểm không kém hơn trên cửu thiên, thương khung bao nhiêu, dù sao, cho dù là cửu thiên hay thương khung, linh khí ở đó đều bắt nguồn từ vũ trụ mênh mông vô biên.

Bỗng nhiên, Sở Cuồng Nhân lấy một quả màu xanh ra.

Đây là linh quả Thất Hình cho hắn.

“Cộng thêm Thế Giới Quả, trong mười đại linh quả, ta đã nếm ba loại.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng nói.

Trên đời này không có mấy người có vận khí như hắn đâu.

Mười đại linh quả, thế nhân được một quả đã là tạo hóa vô cùng

lớn.

Ai có thể liên tiếp phục dụng như hắn.

Cạc cạc...

Sở Cuồng Nhân hai ba miếng nuốt Thế Giới Quả vào trong bụng, sau đó liếm nước ở khóe miệng, “Ăn giống như táo xanh vậy, hơi chua.”

Ngay sau đó, một cỗ sức mạnh huyền diệu từ trong cơ thể hắn bạo phát.

Thiên Địa Hồng Lô Thể mở ra!

Rất nhanh, lực lượng trong Thế Giới Quả bị hắn luyện hóa hết.

Mười đại linh quả, đều có công dụng.

Bạch Linh Thần Quả chuyên dùng để đốn ngộ, Ngô Đồng Thần Quả am hiểu tăng cao tu vi, mà Thế Giới Quả lại ẩn chứa thế giới chi lực.

Sau khi luyện hóa cỗ thế giới chi lực này, Sở Cuồng Nhân càng có cảm ngộ sâu sắc với tiểu thế giới Thiên Tôn hơn, khiến tiểu thế giới của hắn vững chắc không ít.

Mỗi lần sử dụng mười đại linh quả, đều có trợ giúp rất lớn với hắn.

Chuyện này càng khiến hắn mong đợi các linh quả còn lại.

Nhưng hắn cũng biết, linh quả có thể ngộ nhưng không thể cầu, hắn có thể liên tiếp đạt được ba trái đã là tạo hóa cực lớn rồi.

Có điều thế nào cũng phải ôm chút hi vọng.

Cơ duyên tạo hóa, ai có thể nói chính xác đây.

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân đang dùng đế niệm quan sát toàn bộ cứ điểm.

Hắn đang thu thập một số tình báo.

Hắn có thiên phú niệm lực, đế niệm có thể nghe có thể nhìn, cho nên chân không bước ra khỏi nhà cũng có thể biết rõ ràng những chuyện đã xảy ra bên ngoài.

Hơn nữa trong quá trình này, tỉnh thoảng đế niệm của hắn sẽ giao hội với đế niệm của các Đế giả khác, dù sao, trong cứ điểm này không chỉ có hắn là Đế giả, hơn nữa gặp phải tình huống này cũng không có gì, thăm hỏi lẫn nhau một chút.

Không khác gì chuyện hỏi thăm nhau trên đường thôi.

Bỗng nhiên.

Trong cảm giác của hắn, có mấy đạo đế niệm đang tụ tập cùng một chỗ trên không trung, không tách ra, giống như đang trao đổi cái gì.

Nếu là đế niệm xa lạ, Sở Cuồng Nhân sẽ không tùy tiện để ý tới.

Giống như ngươi và bằng hữu đang tán gẫu, bỗng nhiên có một người xa lạ chạy đến trước mặt, hỏi các ngươi đang nói chuyện gì vậy, rất xấu hổ.

Nhưng trong đám đế niệm này, có hai đạo hắn quen thuộc, theo thứ tự là Phi Tuyết Đại Đế và Kim Huyền Đại Đế.

Có nên đến chào hỏi không?

“Sở đạo hữu, xin chào.”

Ngay khi Sở Cuồng Nhân chần chờ, đế niệm của Phi Tuyết Đại Đế đã chủ động chạm đến hắn, chào hỏi một tiếng.

“Phi Tuyết đạo hữu, xin chào.”

“Chúng ta mới nói đến một số việc, có lẽ sẽ liên quan đến ngươi, ngươi có muốn nghe một chút không?”

“Ha, xin lắng tai nghe.” Sở Cuồng Nhân nói.

“Ha ha, cũng không có gì lớn, chính là thiếu tướng quân của Phủ Tướng Quân chuẩn bị trở về, chúng ta đều đang nghĩ biện pháp ứng phó đây.”

“Thiếu tướng quân? Con trai của Quỷ Đao Thiên Tôn sao?”

“Cũng không phải, là nữ tử, không phải nữ nhi của tướng quân, cũng không biết là ông cháu đời thứ mấy rồi, nhưng là đời sau mà hắn thương yêu nhất.”

“Ai nha, Sở đạo hữu không biết, vị thiếu tướng quân của Phủ Tướng Quân này rất khó lường, ba mươi tuổi thành thánh, bốn mươi tuổi thành đế, bây giờ chưa đến năm mươi tuổi đã thành Đế giả, thiên tư này, thiên phú này, trong lịch sử Thương Khung tuyệt đối cũng xếp hàng đầu đó.”

“Lợi hại như vậy?”

Sở Cuồng Nhân kinh ngạc.

Mặc dù năm nay hắn không đến ba mươi tuổi đã là Thiên Tôn.

Nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến sự kinh ngạc của hắn với thiên phú của đối phương, năm mươi tuổi đã là Đế giả viên mãn, trong lịch sử của Thương Khung tinh đúng là vô cùng hiếm thấy.

“Đúng vậy, chính vì rất lợi hại, cho nên từ nhỏ vị thiếu tướng quân này đã tự cao tự đại, không chỉ như thế, đối với những khác người, nhất là binh lĩnh của tổ phụ mình càng có yêu cầu cực cao, mỗi lần nàng vừa về, sẽ khảo nghiệm chúng ta, nếu không đạt tiêu chuẩn, chúng ta sẽ phải nếm mùi đau khổ.”

Mấy vị Đế giả có chút phiền não.

Chuyện này càng khiến Sở Cuồng Nhân có thêm mấy phần hứng thú với vị thiếu tướng quân của Phủ Tướng Quân này.

Chương 705: n Hồng Hoa, thăm dò, một chiêu đã kỹ kinh tứ tọa

Cứ điểm số mười bảy, trong phủ tướng quân.

Sở Cuồng Nhân đang dùng đế niệm trao đổi với mọi người, biết được không ít chuyện của vị thiếu tướng quân sắp đến kia.

Cái gì mà Đế giả trẻ tuổi nhất trong cứ điểm từ trước đến này, tu sĩ có cực phẩm đế nguyên vô cùng thưa thớt, tu sĩ đánh vào bảng chiến nhanh nhất...

Nói tóm lại, trong cứ điểm, vị thiếu tướng quân của phủ tướng quân này có danh khí cực lớn, vô số tu sĩ cực kỳ tôn sùng.

Lúc này, Sở Cuồng Nhân cảm giác hai đạo khí tức đang đến gần mình.

Hắn cắt đứt đế niệm, đứng dậy mở cửa.

Ngoài cửa, là hai nữ tử mặc trường bào màu đỏ, bên hông treo trường đao màu đen, tư thế hiên ngang.

“Sở đạo hữu, thiếu tướng quân mời ngươi đến đại sảnh một lần.”

Hai nữ tử nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

Nhưng rất nhanh, hai người liền khôi phục lại, nghiêm mặt nói.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, “Đi thôi.”

Thiếu tướng quân kia, đã trở về.

Đúng lúc, hắn cũng muốn gặp người này, xem rốt cuộc nàng ghê gớm cỡ nào.

Phủ tướng quân, trong đại sảnh.

Quỷ Đao Thiên Tôn và một nữ tử áo đỏ đang nói chuyện với nhau, ngũ quan của nữ tử áo đỏ tinh xảo, rất diễm mị, nhưng giữa hai đầu lông mày lại mơ hồ ẩn chứa sát khí, giống như một đóa hoa hồng có gai.

Người này chính là thiếu tướng quân của phủ tướng quân, n Hồng Hoa!

“Hoa Nhi, lát nữa ngươi gặp Sở đạo hữu, phải nghiêm túc một chút, đừng làm loạn biết không?” Quỷ Đao Thiên Tôn nhắc nhở.

“Ừm, tổ phụ yên tâm, ta tự có chừng mực.”

n Hồng Hoa từ tốn nói.

Nghe nàng nói lời này, Quỷ Đao Thiên Tôn càng không chắc chắn.

Chỉ chốc lát.

Sở Cuồng Nhân được hai nữ thị vệ đưa đến đại sảnh.

“Bái kiến tướng quân, thiếu tướng quân.”

Sở Cuồng Nhân chắp tay hành lễ, dáng vẻ ôn tồn lễ độ.

Bên cạnh, n Hồng Hoa nhìn hắn một cái, dù nàng bách chiến sa trường lâu như vậy, trái tim sớm đã luyện thành Kim Cương, nhưng lúc nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, vẫn khẽ run một chút, “Đúng là lớn lên rất đẹp mắt.”

Không chỉ n Hồng Hoa, mấy nữ thị vệ phía sau cũng thấp giọng bắt đầu giao lưu, ánh mắt luôn đặt trên người Sở Cuồng Nhân.

“Nam nhân này cũng quá đẹp đi.”

“Đúng vậy, nhìn tư thái, gương mặt kia đi, nếu không phải khách nhân của tướng quân, ta sẽ ra tay đoạt hắn về.”

“Chậc chậc, thật muốn khi dễ hắn.”

“Khụ khụ...”

Quỷ Đao Thiên Tôn nhẹ ho hai tiếng.

Lúc này mấy nữ thị vệ mới thu liễm.

Bên cạnh, n Hồng Hoa không khỏi quát lớn một tiếng, “Mất mặt.”

Sau đó, nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, thản nhiên nói: “Ta đã nghe nói một vài chuyện về ngươi, trong lòng ta rất ngạc nhiên, cho nên mới gọi ngươi đến đây, hôm nay dặp mặt, quả nhiên Sở đạo hữu rất bất phàm.”

“Thiếu tướng quân khách khí.”

Sở Cuồng Nhân cũng nhìn thoáng qua n Hồng Hoa.

Vừa nhìn một chút, tin tức của đối phương đã bị hắn phân tích hết.

Thực lực giống như trong truyền thuyết.

Thậm chí càng thêm xuất sắc, tu vi của đối phương không chỉ là Đế giả viên mãn, còn là Đế Sơ tầng thứ chín, khoảng cách đến Thiên Tôn cũng không xa.

Hai người tùy ý hàn huyên một lát.

“Lát nữa ta sẽ đến quân doanh một chuyến, nếu Sở đạo hữu có hứng thú thì cùng nhau đi đi?” n Hồng Hoa bỗng nhiên mở miệng hỏi.

“Được.” Sở Cuồng Nhân cũng không cự tuyệt.

Mấy người tiến về quân doanh.

Mà trong quân doanh, tất cả binh lính đã sớm nghe nói n Hồng Hoa trở về, cả đám đều huấn luyện gấp bội.

“Thiếu tướng quân đến rồi!” Đột nhiên, Đế giả cao gầy vẫn ở trên đầu tường xem xét hô lên một tiếng.

“Xếp đội!” Thống lĩnh râu quai nón hô to một tiếng.

Chỉ chốc lát, mấy người n Hồng Hoa và Sở Cuồng Nhân đi vào trong quân doanh, tất cả binh lính tập trung ở một chỗ, đứng thẳng tắp.

“Lý Hữu Đạo, ra khỏi hàng!”

n Hồng Hoa hô một tiếng.

Đế giả cao gầy nghe vậy, sắc mặt phát khổ, nhưng vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra, la lớn: “Có!”

“Công kích về phía ta!” n Hồng Hoa nói.

Mà Đế giả cao gầy cũng không ngoài ý muốn, đưa tay đánh về phía n Hồng Hoa.

Đế khí hội tụ trong lòng bàn tay hắn, đạo văn huyền diệu hiện lên, một chưởng oanh ra, nhấc lên khí lãng to lớn, một tầng tiếp một tầng.

Nhưng n Hồng Hoa đưa tay đánh ra một quyền.

Trong tiếng ầm vang, Đế khí, đạo văn, vô tận khí lãng phá nát!

Đế giả cao gầy bị một quyền đánh bay ra một trăm trượng, nện trên cửa chính.

“Lại một chiêu, lần trước cũng là một chiêu, lần này vẫn là một chiêu, Lý Hữu Đạo, rốt cuộc ngươi có nỗ lực tu hành không?”

“Có!” Đế giả cao gầy từ dưới đất bò dậy hô lớn.

“Hừ, huấn luyện thêm cho ta!”

n Hồng Hoa hừ nhẹ một tiếng, “Phi Tuyết, ra khỏi hàng!”

“Có!”

Phi Tuyết Đại Đế đi ra, tâm thần bất định.

Sau đó, n Hồng Hoa lần nữa đánh ra một quyền, mà Phi Tuyết Đại Đế dùng toàn lực ngăn cản, miễn cưỡng đỡ được một quyền này.

“Phi Tuyết, hồng y vệ của ta còn thiếu một vị phó thống lĩnh, nếu ngươi nguyện ý, lúc nào cũng hoan nghênh ngươi.” n Hồng Hoa thản nhiên nói.

“Đa tạ thiếu tướng quân nâng đỡ, ta sẽ cân nhắc.”

Phi Tuyết Đại Đế ở trong quân doanh thời gian dài, nàng quen rất nhiều người ở đây, muốn rời khỏi, vẫn có chút không nỡ.

n Hồng Hoa lại khảo nghiệm mười mấy người.

Đều là nhân vật cấp Đế giả.

Sau đó, nàng từ tốn nói: “Có chút mệt mỏi.”

Những người chưa bị khảo nghiệm lại nhẹ nhàng thở ra.

Quá tốt rồi.

n Hồng Hoa nhìn về phía Sở Cuồng Nhân vẫn đang quan sát sau lưng, từ tốn nói: “Sở đạo hữu, những người còn lại ngươi giúp ta khảo nghiệm đi.”

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút.

Hắn đã nói mà, đang êm đang đẹp tự nhiên kéo hắn đến quân doanh.

Thì ra là chờ mình ở đây.

Đây là muốn khảo nghiệm mình sao!

“Chuyện này, không được tốt đi.” Sở Cuồng Nhân có chút chần chờ.

“Không có gì không tốt, đám người kia, mấy ngày không luyện tập trở nên lười biếng, ngươi tùy tiện khảo nghiệm, thuận tiện cũng để ngươi nhận thức một chút xem binh sĩ ở cứ điểm chúng ta có thực lực gì.” n Hồng Hoa nói.

“Tà Phong, ra khỏi hàng!”

“Có!”

“Đánh mấy chiêu với Sở đạo hữu đi.”

“Vâng.”

Tu sĩ Tà Phong đi ra, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra mấy phần nóng lòng muốn thử, “Sở đạo hữu, mời.”

“Sở đạo hữu, ngươi phải cẩn thận, Tà Phong không chỉ là Vạn Phu Trưởng trong quân doanh, còn là cao thủ trên chiến bảng, mặc dù xếp hạng không cao, nhưng vẫn không thể khinh thường.”

Phi Tuyết Đại Đế ở bên cạnh nhắc nhở một câu.

Chiến bảng, đây là một bảng danh sách ở chiến trường vực ngoại.

Mà chiến bảng này không phải chỉ chiến lực, mà chính là chiến công!

Chiến công càng cao, xếp hạng cũng càng cao!

Nhưng người có chiến công càng cao, chiến lực cũng sẽ không kém, có thể xếp trên chiến bảng, không ai là nhân vật đơn giản.

“Mời!” Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Tà Phong xuất thủ.

Giống như tên của hắn ta, hắn ta vừa ra tay, bốn phía liền có từng đạo phong bạo màu đen vờn quanh, bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Thực lực của đối phương, đã là Đế Sơ tầng thứ bảy!

Đây đã là Đế giả viên mãn.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo kiếm khí quanh quẩn trên đầu ngón tay, dễ như trở bàn tay xé rách phong bạo màu đen xung quanh Tà Phong!

Kiếm khí lưu chuyển, dừng trên cổ họng Tà Phong, hắn ta nuốt một ngụm nước bọt, Đế khí, khí thế trên người lập tức tiêu tán.

Hắn ta có chút hoảng sợ nhìn Sở Cuồng Nhân.

Một kiếm vừa rồi, hắn ta nhìn rõ ràng động tác của đối phương.

Đưa tay, đâm ra, một mạch mà thành.

Quỹ tích của kiếm chiêu, càng sáng tỏ.

Nhưng hắn ta vẫn không tránh được!

Đây cũng không phải chênh lệch về chiêu thức.

Mà là cảnh giới nghiền ép!

Trong quân doanh, các binh sĩ mắt thấy một màn này đều không nhịn được đồng tử hơi co lại, nhìn Sở Cuồng Nhân, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Chỉ một chiêu này, Sở Cuồng Nhân đã kỹ kinh tứ tọa!

Chương 706: Đối chiến n Hồng Hoa, mình làm không đủ nhiều sao?

“Ta, ta thua rồi!”

Tà Phong nuốt ngụm nước, trên trán thấm ra một tầng mồ hôi lạnh.

Hắn ta rõ ràng.

Chỉ cần Sở Cuồng Nhân nguyện ý, đầu ngón tay nhẹ nhàng động một cái, là có thể chấm dứt tính mạng của hắn ta, mà hắn ta cũng tuyệt đối không có bất kỳ sức đánh trả nào.

“Không thể nào, không thể nào, Tà Phong là vạn phu trưởng, cũng là cường giả trên chiến bảng, thế mà lại bị một chiêu đánh bại? !”

“Đây, đây là thật hay giả?”

“Ta không hoa mắt đi, một kiếm vừa rồi là chuyện gì xảy ra?”

“Rốt cuộc người này đã đến cảnh giới gì? !”

Trong quân doanh, đám binh sĩ kinh hô không thôi, mà n Hồng Hoa và mấy nữ thị vệ sau lưng nàng cũng hơi kinh ngạc.

“Không ngờ thực lực của tiểu ca ca này lại tốt như vậy.”

“Nói thế nào Tà Phong cũng là Đế giả viên mãn, một chiêu đánh bại hắn, ngay cả thiếu tướng quân, chỉ sợ cũng không làm được.”

Một nữ thị vệ vừa dứt lời, chợt nhớ tới n Hồng Hoa vẫn ở bên cạnh mình, vội vàng che miệng.

“Thực lực của người này đúng là không tầm thường.”

n Hồng Hoa nói, trong mắt lộ ra vẻ nóng lòng muốn thử.

Nàng nhớ đến Quỷ Đao Thiên Tôn từng nói, tuổi của Sở Cuồng Nhân trẻ hơn nàng, nhưng thành tựu lại không thấp hơn nàng.

Cho tới nay, n Hồng Hoa luôn là một trong những người ưu tú nhất trong cùng thế hệ, năm mươi tuổi là Đế giả viên mãn, quá mức hiếm thấy.

Trong tám mươi mốt cứ điểm cũng không tìm được mấy người cùng thế hệ có thể đánh đồng với nàng, cho dù là khắp cổ kim, tu sĩ có thiên phú như nàng cũng cực kì hiếm thấy.

Cho nên, cho đến nay n Hồng Hoa luôn tự ngạo.

Lúc nghe được có người có thành tựu không thấp hơn mình, nhưng tuổi còn trẻ hơn mình, nàng không nhịn được sinh ra lòng so sánh.

Nàng muốn nhìn một chút, mình và Sở Cuồng Nhân, ai ưu tú hơn!

“Trương Nhất, ra khỏi hàng!”

Lại là một vị Đế giả bị n Hồng Hoa gọi tên.

Nhưng vẫn bị Sở Cuồng Nhân một chiêu đánh bại như cũ.

Lần này, mọi người xôn xao.

Không cần n Hồng Hoa gọi, binh lính hay phu trưởng đạt tới tu vi Đế giả đều chủ động ra khỏi hàng.

“Ta thử một chút cao chiêu của các hạ đi.”

“Mời!”

Một chiêu sau, vị Đế giả kia, bại!

“Ta đến!”

“Đến lượt ta!”

“Hừ, ta cũng không tin.”

Một đám Đế giả thua trong tay Sở Cuồng Nhân, hơn nữa đều là một chiêu bại trận, tiếng nghị luận của mọi người càng ngày càng nhiều.

“Được rồi, tất cả dừng tay đi.”

Lúc này, n Hồng Hoa kêu dừng mọi người, nàng đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, thản nhiên nói: “Vất vả Sở đạo hữu.”

“Không sao.”

“Hiện tại đến lượt ta khảo nghiệm.”

“Thiếu tướng quân, mời.”

“Không phải bọn họ, mà chính là... Ngươi!”

Ánh mắt n Hồng Hoa tràn đầy lửa nóng nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra chiến ý, “Ta muốn tự mình thử xem năng lực của Sở đạo hữu!”

Nàng lấy trường thương màu đỏ ra, trên thương có đạo văn huyền diệu lưu chuyển, loá mắt huy hoàng, lộ ra một cỗ khí tức vô cùng bá đạo.

“Sở đạo hữu, xuất kiếm đi.”

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, trong lòng thầm than.

Biết ngay là như vậy mà.

“Vậy xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Côn Ngô bên hông Sở Cuồng Nhân tự động ra khỏi vỏ, rơi vào trong lòng bàn tay hắn.

Trong lòng hắn đang tính toán nên dùng mấy chiêu đánh bại n Hồng Hoa.

Một chiêu?

Như vậy có phải sẽ khiến đối phương mất thể diện không?

Nói thế nào bây giờ mình vẫn ở trong phủ tướng quân, một chiêu đánh bại người ta, còn là trước mặt nhiều người như vậy, không được tốt lắm.

Ba chiêu?

Hình như cũng như vậy.

Hay là, cứ để nàng đánh mấy chiêu trước?

Trong lòng Sở Cuồng Nhân đang tính toán làm thế nào để đánh bại n Hồng Hoa, đối phương đã nâng thương đâm tới, một chiêu này, Đế khí và đạo văn dồi dào xen lẫn, giống như thiên quân vạn mã trùng phong mà đến, vô biên bá đạo.

Trong Đế Sơ cảnh, cực ít có người cản được.

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng vung trường kiếm lên.

Kiếm thương giao kích, keng một tiếng, hư không lập tức nổ tung!

Kiếm không nhúc nhích tí nào, người vững như bàn thạch.

Một thương này, Sở Cuồng Nhân cản vô cùng nhẹ nhõm, khiến ánh mắt n Hồng Hoa ngưng tụ, “Ở đây có nhiều người, ngươi và ta nhập hư không đánh đi!”

Ngay sau đó, hai người nhập vào hư không.

Trong hư không, thương kiếm liên tiếp giao kích, Đế khí và đạo văn liên tiếp nổ tung, năng lượng kinh khủng bao phủ mười ngàn dặm!

Toàn bộ cao thủ trong cứ điểm đều phát giác được.

Từng đạo đế niệm rơi nhập hư không, quan sát trận chiến này, một số Đế giả chỉ nhìn ra được hai người này chiến hừng hực khí thế, bất phân cao thấp.

Mà đám Thiên Tôn lại nhìn ra chuyện khác.

“Chênh lệch, quá lớn.”

Trong quân doanh, thống lĩnh râu quai nón lắc đầu nói ra.

Hắn ta là một vị Thiên Tôn.

Hắn ta nhìn ra được, chênh lệch giữa Sở Cuồng Nhân và n Hồng Hoa quá lớn, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Nhìn hai người có vẻ đánh vô cùng kịch liệt, thật ra, Sở Cuồng Nhân luôn cố kỵ thể diện của đối phương, căn bản cũng không toàn lực ứng phó.

Vốn thả chút nước, bây giờ đã thả cả một biển rồi.

“Hẳn là đủ đi.”

Trong hư không, Sở Cuồng Nhân âm thầm nói.

Hắn và n Hồng Hoa đã giao thủ ba mươi mấy chiêu.

Lúc hắn đánh nhau với thần chỉ cũng không dùng nhiều chiêu như vậy, xem chừng mặt mũi này đã lưu đủ cho đối phương rồi.

Sau đó, hắn nghiêm túc một chút.

Trường kiếm chém ra, một đạo kiếm quang xẹt qua hư không, xé rách thương ảnh đầy trời, Đế khí vỡ vụn, n Hồng Hoa bị đánh lui.

Ngay sau đó, Côn Ngô Kiếm như bóng với hình, rơi vào trên cái cổ trắng nõn của đối phương, thắng bại, trong nháy mắt rõ ràng!

Sở Cuồng Nhân thu hồi Côn Ngô, “Thiếu tướng quân, đa tạ.”

Mà sắc mặt n Hồng Hoa vô cùng âm trầm, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân cắn răng nghiến lợi nói: “Có phải ngươi cảm thấy ta là kẻ ngốc không!”

Nàng hừ lạnh một tiếng, sau đó đi ra hư không.

Trở lại quân doanh.

“Thiếu tướng quân.”

Mấy vị thống lĩnh tiến lên đón, vừa muốn an ủi hai câu.

Nhưng còn chưa mở miệng đã nhìn thấy sắc mặt khó coi của đối phương.

“Đi.”

Nàng không nói hai lời, dẫn mấy nữ thị vệ rời đi.

Sở Cuồng Nhân cũng đi ra hư không.

“Sở đạo hữu, thâm tàng bất lộ.”

“Khá lắm, thiếu tướng quân cũng không phải đối thủ của ngươi.”

“Có điều hình như nàng rất buồn bực.”

“Nữ hài tử nha, dỗ dành là được, không nói đến chuyện Sở đạo hữu đẹp trai như vậy.” Thống lĩnh râu quai nón vỗ vai Sở Cuồng Nhân, trên mặt lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

Sở Cuồng Nhân nhìn bóng lưng n Hồng Hoa rời đi, có chút bất đắc dĩ.

Hình như mình chơi quá rồi.

Chẳng lẽ, mình làm còn chưa đủ?

“Sở đạo hữu, ngươi hãy thành thật nói đi, có phải ngươi đã đến Thiên Tôn cảnh rồi không?” Thống lĩnh râu quai nón nhìn Sở Cuồng Nhân trịnh trọng nói.

“Ừm.” Sở Cuồng Nhân cũng không giấu diếm, khẽ vuốt cằm.

Nghe hắn trả lời, mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Đối phương mới bao nhiêu tuổi a?

Bây giờ đã là Thiên Tôn rồi? !

“Ta vốn cho rằng thiếu tướng quân đã là kì tài từ cổ chí kim không có, không ngờ còn có người quái vật hơn.”

Thống lĩnh râu quai nón đã sớm có suy đoán, nhưng nghe thấy Sở Cuồng Nhân chính miệng thừa nhận, vẫn không nhịn được có chút rung động.

Sau đó hắn ta cười ha ha một tiếng, “Rất tốt, như vậy, cứ điểm số mười bảy chúng ta lại xuất hiện một vị Thiên Tôn rồi.”

Thiên Tôn là chiến lực trung kiên ở tiền tuyến, thêm một vị Thiên Tôn, đối với một cứ điểm mà nói là có thêm trợ giúp rất lớn.

Trong phủ Tướng Quân.

Sắc mặt n Hồng Hoa rất khó coi.

“Đáng giận, đáng giận!”

“Gia hỏa này cho rằng ta là kẻ ngốc, không nhìn ra hắn đang nhường ta sao? Lúc nào thì n Hồng Hoa ta cần người khác nhường rồi!”

n Hồng Hoa vô cùng kiêu ngạo.

Bởi vì phần này kiêu ngạo, nàng càng cảm thấy tức giận vì chuyện của Sở Cuồng Nhân hơn, nàng cảm thấy đối phương đang xem thường mình.

“Chiến đấu là phải toàn lực ứng phó, n Hồng Hoa ta tình nguyện thua triệt để, cũng không muốn nhận loại lịch thiệp này.”

n Hồng Hoa cắn răng nghiến lợi nói.

Chương 707: n Hồng Hoa xuất chinh, tiểu hành tinh vành đai số bảy, một đám mặt chó

Sở Cuồng Nhân trở lại phủ tướng quân, cũng không có nhìn thấy n Hồng Hoa.

Nhưng hắn lại gặp hai nữ thị vệ của đối phương.

Hai nữ thị vệ này là một đôi tỷ muội, một người tên là Bách Trọng Tuyết, một người tên là Bách Trọng Tuyền, từ nhỏ đã lớn lên với n Hồng Hoa.

Bây giờ, đã là tay trái tay phải của n Hồng Hoa.

“Hiện tại thiếu tướng quân vô cùng tức giận, ta khuyên ngươi, mấy ngày nay tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt nàng thì tốt hơn.” Bách Trọng Tuyền từ tốn nói.

“Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy thiếu tướng quân tức giận như vậy, theo đạo lý mà nói, chiến đấu thua cũng không đến mức như vậy, tiểu ca ca, rốt cuộc ngươi đã làm gì thiếu tướng quân vậy?” Bách Trọng Tuyết tò mò hỏi.

Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ lắc đầu, không muốn nhiều lời.

Trên đường trở về hắn cũng suy nghĩ rồi.

Tại sao n Hồng Hoa lại tức giận, hắn đã có mấy phần suy đoán, xem ra chuyện mình nhường đã khến đối phương cảm thấy sỉ nhục.

Hắn không ngờ thái độ chiến đấu của phương đối lại nghiêm túc như thế.

Nếu n Hồng Hoa còn tức giận, Sở Cuồng Nhân cũng không muốn đi quấy rầy người ta, giận thì giận thôi, còn có thể làm sao? ?

Hắn vẫn cười ha ha, ăn uống như cũ, nhưng hiện tại hắn ở trong phủ tướng quân, hai bên thỉnh thoảng sẽ gặp mặt.

Dáng vẻ của n Hồng Hoa hờ hững lạnh lẽo với hắn, Sở Cuồng Nhân cũng không cảm thấy gì, chỉ cần không gây chuyện với hắn là được.

Một ngày này.

n Hồng Hoa mặc một bộ áo giáp đỏ tươi đến tìm Quỷ Đao Thiên Tôn.

Nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, Quỷ Đao Thiên Tôn biết đối phương muốn đi làm cái gì, “Lần này ngươi lại muốn xuất chinh đi đâu?”

Tự n Hồng Hoa thành đế liền gây dựng Hồng Y vệ của mình, đồng thời thường xuyên xuất ngoại chinh chiến.

Có thể nói, trong vài năm ngắn ngủi, n Hồng Hoa tiến bộ nhanh chóng, từ khi bước vào Đế giả cảnh đến bây giờ là Đế Sơ tầng thứ chín, ngoại trừ thiên tư của nàng, cũng là do nàng khắc khổ nỗ lực.

“Ta muốn đến tiểu hành tinh vành đai số bảy.”

n Hồng Hoa từ tốn nói.

Nghe thấy vậy, Quỷ Đao Thiên Tôn cau mày, “Gần đây tiểu hành tinh vành đai số bảy đánh rất kịch liệt, thậm chí còn có Thiên Tôn cảnh ẩn hiện, thực lực của ngươi mạnh, nhưng nơi đó quá nguy hiểm.”

“Ta nghe nói tiểu hành tinh vành đai số bảy có Hỗn Độn Linh Nguyên sinh ra, vật này có tác dụng lớn để ta tăng thực lực, ta muốn đi thử thời vận.”

“Hoa Nhi, trong mấy năm ngắn ngủi, ngươi đã từ Đế Sơ cảnh đột phá đến Đế Sơ tầng thứ chín rồi, từ xưa đến nay có bao nhiêu người có thể làm được? Không cần Hỗn Độn Linh Nguyên, chỉ cần tu luyện mấy năm nữa, ngươi vẫn có thể đột phá đến Thiên Tôn cảnh, tương lai ngươi chính là người chấp chưởng cứ điểm số mười bảy này, ngươi không cần đi mạo hiểm.”

Quỷ Đao Thiên Tôn tận tình khuyên bảo.

“Nếu có bảo vật có thể nhanh chóng khiến cho ta đột phá Thiên Tôn, vậy vì sao ta phải tốn thời gian từ từ rèn luyện?”

“Hoa Nhi, ngươi quá nóng lòng, ta biết, ngươi một lòng muốn báo thù cho mấy người Nguyên Nhi, nhưng ngươi như vậy, mỗi lần chinh chiến cửu tử nhất sinh, tìm kiếm cơ duyên đột phá, vạn nhất xảy ra chuyện gì…”

“Ta sẽ không xảy ra chuyện!”

Quỷ Đao Thiên Tôn còn chưa nói hết đã bị n Hồng Hoa ngắt lời, “Trước khi chưa báo thù cho phụ thân, mẫu thân, ta tuyệt đối sẽ không chết!”

“Tổ phụ, trước kia Thiên Đạo không được đầy đủ, ta không có cách nào thành đế, chuyện này ta có thể nhịn, bây giờ ta đã thành đế, tu hành đại đạo đã bày ở trước mặt ta, chỉ cần trở thành Thiên Tôn, ta mới có cơ hội báo thù, một ngày ta cũng không muốn chờ đợi nữa!” n Hồng Hoa trầm giọng nói.

Quỷ Đao Thiên Tôn biết tính tình của n Hồng Hoa, chuyện nàng đã quyết định, mặc kệ mình có thuyết phục thế nào cũng không có tác dụng.

Lúc này.

Sở Cuồng Nhân đi đến.

Nhìn thấy hắn, n Hồng Hoa hừ nhẹ một tiếng, thản nhiên nói: “Tổ phụ, không phải ngươi nói thành tựu của ta, từ xưa đến nay không có mấy người có thể so sánh sao? Hiện tại chúng ta đã trùng hợp gặp một người đó? Hơn nữa, càng thêm xuất sắc.”

Sở Cuồng Nhân vừa mới tiến vào, vẻ mặt mơ hồ.

Tình huống thế nào?

Lời này là đang khen hắn đúng không? ?

Là khen hắn đi.

Nhưng đang êm đẹp khen hắn làm gì?

Nghe có chút âm dương quái khí.

“Tướng quân, lần này ta đến đây là để cáo biệt, ta đã đợi ở đây rất lâu rồi, cũng nên đến vực ngoại xem một chút.”

Sở Cuồng Nhân chắp tay nói ra, lần này hắn tới vực ngoại là để rèn luyện, không thể một mực ở trong phủ tướng quân được.

“Ha, như thế thật đúng lúc.”

Hai mắt Quỷ Đao Thiên Tôn tỏa sáng, nói: “Hoa Nhi đang định xuất chinh, không bằng các ngươi cùng nhau đến tiểu hành tinh vành đai số bảy đi.”

“Không cần.” n Hồng Hoa nói.

“Chuyện gì vậy?”

Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ hỏi, mà Quỷ Đao Thiên Tôn cũng đơn giản nói chuyện ở tiểu hành tinh vành đai số bảy cho hắn biết.

“Giao chiến kịch liệt, có Hỗn Độn Linh Nguyên sinh ra, nghe có vẻ là nơi lịch luyện không tệ.”

“Không sai, dựa vào thực lực của Sở đạo hữu, những nơi bình thường không thể thỏa mãn yêu cầu lịch luyện của ngươi, gần đây tiểu hành tinh vành đai số bảy xuất hiện không ít cao thủ vì Hỗn Độn Linh Nguyên, thích hợp để ngươi luyện tay một chút.” Quỷ Đao Thiên Tôn cực lực đề cử Sở Cuồng Nhân đến đó.

Mà trong lòng Sở Cuồng Nhân cũng hiểu suy nghĩ của đối phương, trầm ngâm một lát liền gật đầu, “Ta sẽ tới đó thử xem.”

“Người xuất chinh với ta đều là nữ tử, đột nhiên xuất hiện một nam nhân, chuyện này không thích hợp lắm.” n Hồng Hoa thản nhiên nói.

“Nếu ngươi không đồng ý, vậy cho dù ngươi hận ta, hay là phải cắt đứt chân của ngươi, ta cũng không để ngươi đến nơi nguy hiểm như vậy.”

“Tổ phụ, ngươi...”

n Hồng Hoa khó thở, sau đó nàng hít sâu một hơi, “Dẫn hắn đi cũng được, chỉ cần những người còn lại đồng ý là được.”

“Ngươi đồng ý, chẳng lẽ những người khác còn nói một chữ không?”

Quỷ Đao Thiên Tôn nhếch miệng.

n Hồng Hoa không còn lời nào để nói, trừng Sở Cuồng Nhân một cái, “Xế chiều hôm nay tập hợp tại quân doanh, quá hạn không đợi!”

Sau đó nàng phất tay áo rời đi.

“Sở đạo hữu, ủy khuất ngươi rồi.”

“Ta không cảm thấy có ủy khuất gì, dù sao ta cũng muốn đến tiểu hành tinh vành đai số bảy nhìn xem.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Hỗn Độn Linh Nguyên cũng giống như linh nguyên, nhưng cao cấp hơn một chút, một khối Hỗn Độn Linh Nguyên còn hơn trăm ngàn khối Đế phẩm linh nguyên!

Bảo vật như vậy, hắn cũng không muốn bỏ qua.

“Đã như vậy, làm phiền ngươi trông coi Hoa Nhi một chút, ta biết tình cách đứa nhỏ này hơi kém, nhưng đây là có nguyên nhân, vài thập niên trước, lúc nàng còn nhỏ, cha mẹ nàng đã bị Thiên Tôn của Huyết tộc giết chết, từ đó báo thù cho cha mẹ đã trở thành nàng chấp niệm của nàng...”

Quỷ Đao Thiên Tôn nói với Sở Cuồng Nhân một vài chuyện của n Hồng Hoa.

Cha mẹ n Hồng Hoa tử chiến sa trường, từ đó nàng liền lập chí muốn báo thù cho cha mẹ, cho nên liều mạng không ngừng huấn luyện cho mình, vì vậy mới dưỡng thành tính cách hiếu thắng, không dễ chung đụng như bây giờ.

Chuyện này cũng không mới mẻ, thậm chí có thể nói là rất tầm thường.

Tại chiến trường vực ngoại, chỗ nào cũng có.

Buổi chiều.

Trong quân doanh.

n Hồng Hoa và Hồng Y vệ đã tập kết xong.

Sở Cuồng Nhân đi vào.

“Lần này, Sở đạo hữu sẽ xuất chinh với chúng ta.” n Hồng Hoa nói với Hồng Y vệ đã đứng chỉnh tề trước mặt, bất đắc dĩ nói.

Sau đó, nàng lại nói: “Đương nhiên, nếu các ngươi không nguyện ý, ta có thể bẩm báo với tổ phụ, để hắn rời đi.”

Nàng có chút mong đợi nhìn mọi người.

Còn thiếu nói mấy chữ ‘Mọi người từ chối đi’ ra khỏi miệng.

“Cái gì? Sở đạo hữu muốn xuất chinh cùng chúng ta?”

“Vậy quá tốt rồi, có thể kề vai chiến đấu với tiểu ca ca đẹp trai như vậy, ai mà không thích chứ?”

“Sở đạo hữu, hoan nghênh hoan nghênh, sau này xin chiếu cố nhiều hơn.”

Mọi người trong Hồng Y vệ hưng phấn châu đầu ghé tai nói.

Sắc mặt n Hồng Hoa không dễ nhìn lắm.

Trong lòng thầm mắng một câu, “Một đám nhan cẩu!”

Chương 708: Phần thưởng cấp Siêu Thần thứ tư, Thời Không Bảo Giám, Nhân Vương truyền

“Xuất phát!”

n Hồng Hoa hô to một tiếng.

Chỉ thấy nàng lấy một chiếc chiến thuyền to lớn màu đen ra.

Chiến thuyền này giống như một vài Tiên Chu trên Thương Khung tinh, nhưng quy mô lại lớn hơn rất nhiều, hơn nữa chất liệu đặc thù, cực kỳ cứng cỏi, có thể thích ứng với linh khí lưu hỗn tạo trong vũ trụ, càng có hơn các loại công năng.

Mà trên thân chiến thuyền có khắc số mười bảy.

Đại biểu rằng đây là chiến thuyền số mười bảy.

Một đám Hồng Y vệ cấp tốc đi lên chiến thuyền, Sở Cuồng Nhân cũng đi theo, ngay sau đó, theo một tiếng tiếng oanh minh, dưới đáy chiến thuyền có ánh sáng lưu chuyển, bộc phát ra một cỗ khí lưu cường đại.

Chiến thuyền khởi động, đằng không mà lên.

Bên dưới, cứ điểm số mười bảy càng ngày càng nhỏ.

“Sắp đột phá bích chướng cứ điểm, mở bích chướng ra.”

“Bích chướng mở ra.”

Xung quanh chiến thuyền xuất hiện một bích chướng vô hình.

Rất nhanh, mọi người đi xuyên qua bích chướng của cử điểm số mười bảy, đi tới vũ trụ băng lãnh u tịch, linh khí lưu pha tạp bốn phía cũng bị bích chướng trên chiến thuyền ngăn cách ở bên ngoài, không ảnh hưởng đến mọi người.

“Triển lãm tinh đồ, xác định tuyến đường đi, mục tiêu là tiểu hành tinh vành đai số bảy.” n Hồng Hoa đứng trên một cái ghế, đâu vào đấy nói.

Ở trước mặt mọi người, xuất hiện một tấm địa đồ tinh không to lớn.

Trong đó có một điểm sáng đang di động.

Điểm sáng kia chính là bọn họ.

Sở Cuồng Nhân ở một bên nhìn có chút hăng hái.

Sau đó, hắn nhìn về phía vũ trụ vô biên bên ngoài chiến thuyền, nhìn nơi xa phát ra tinh thể, trong lòng có cảm giác nhỏ bé.

So với vũ trụ vĩnh tồn từ xưa đến nay, Đế giả quá nhỏ bé.

Thậm chí toàn bộ Thương Khung tinh đều không có ý nghĩa.

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía tinh đồ trước mặt, hiếu kỳ hỏi: “Tấm tinh đồ này có phạm vi lớn thế nào?”

n Hồng Hoa không trả lời, ngược lại Bách Lý Tuyết bên cạnh vừa cười vừa nói: “Tấm tinh đồ này là do đại năng của Thương Khung tinh vẽ, lấy Thương Khung tinh làm trung tâm, bán kính trong phạm vi một năm ánh sáng.”

“Bán kính một năm ánh sáng?”

“Đúng vậy, khoảng hai nghìn tỷ dặm đi.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, không ngờ ở đây cũng có khái niệm năm ánh sáng, hơn nữa giá trị cũng không chênh lệch nhiều, theo tri thức kiếp trước của hắn, một năm ánh sáng tương đương chín nghìn bốn trăm tỉ cây số, ở chỗ này, tính theo dặm thì chia đôi, khoảng hai nghìn tỷ cũng là đúng đi.

“Bây giờ chúng ta cách tiểu hành tinh vành đai số bảy khoảng năm phần trăm năm ánh sáng, dựa vào tốc độ của chiến thuyền, đại khái bảy ngày sau mới có thể đến.” Bách Lý Tuyết còn nói thêm.

Chiến thuyền này còn là chiến thuyền có quy cách cao nhất trong cứ điểm số mười bảy, tốc độ di chuyển cũng không chênh lệch với Đế giả bao nhiêu.

Cách đích đến khoảng bảy ngày, Sở Cuồng Nhân cũng không nóng nảy, tìm một gian phòng trên chiến thuyền đi vào.

...

“Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Siêu Thần, Thời Không Bảo Giám!”

Một ngày này, Sở Cuồng Nhân rút phần thưởng.

Mà phần thưởng này khiến hai mắt hắn tỏa sáng.

Tính cả Hạnh Vận Quang Hoàng, Thể Chất Chi Thư, Toàn Tri Chi Linh, đây là phần thưởng cấp Siêu Thần thứ tư mà hắn lấy được! !

Hắn mở thùng vật phẩm ra, chỉ thấy bên trong có một vật màu trắng bạc giống như la bàn, cái la bàn này phủ các vòng tròn, tầng tầng khảm thành.

Tổng cộng có chín cái vòng tròn tạo thành, mà ở giữa là một khỏa tinh thạch màu trắng, bên trên có khắc vô số đường vân huyền diệu.

Sở Cuồng Nhân chỉ nhìn ra hai cái vòng tròn bên ngoài là do vô số đạo văn tạo thành, bảy cái vòng tròn bên trong thì không hiểu nổi.

“Rút Thời Không Bảo Giám ra!”

Sở Cuồng Nhân bố trí cấm chế dày đặc ở xung quanh xong, rút ra bảo vật này, nhất thời, Thời Không Bảo Giám lớn bằng bàn tay xuất hiện trước mặt hắn.

“Tiểu Ái, phân tích Thời Không Bảo Giám.”

“Trong quá trình kết nối với ý thức vũ trụ... Trong quá trình phân tích...”

Trước kia, Sở Cuồng Nhân dùng Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái phân tích bất luận vật nào, rất nhanh sẽ lấy được đáp án.

Cho dù là phân tích đạo văn thiên phạt huyền diệu khó giải thích cũng giống vậy.

Nhưng bây giờ, lúc phân tích Thời Không Bảo Giám lại gặp khó khăn, một canh giờ trôi qua.

“Dính đến quy tắc Thời Không không cách nào hoàn toàn phân tích.”

“Không phải ngươi tự xưng là Toàn Tri Chi Linh sao?”

Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái: “...”

Trời mới biết sao trên người ngươi có nhiều vật ly kỳ cổ quái như

vậy.

“Ta có thể cưỡng ép phân tích, nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi có đủ tu vi chèo chống, nếu không, cả người ngươi, bao gồm linh hồn, nhục thân, tu vi đều hoàn toàn sụp đổ, có muốn thử một chút không?”

Tiểu Ái từ tốn nói.

“Ách, vậy quên đi.”

Sở Cuồng Nhân cũng không muốn vì phân tích Thời Không Bảo Giám này mà dính cả mạng vào, sau đó hắn đơn giản luyện hóa Thời Không Bảo Giám một chút, dựa vào tu vi của hắn vốn không có cách nào luyện hóa bảo vật dính đến quy tắc như vậy, nhưng đây là hắn rút thưởng có được.

Trên bản chất mà nói, đây là vật sở hữu của hắn.

Cho nên, hắn có thể luyện hóa.

Đương nhiên, hắn chỉ có quyền sở hữu mà thôi.

Nếu muốn quyền sử dụng, vẫn phải cố gắng một chút mới được.

Ba ngày sau.

Sở Cuồng Nhân đơn giản luyện hóa Thời Không Bảo Giám, vật này cũng giống như Thể Chất Chi Thư, chui vào chỗ sâu trong linh hồn của mình.

Mà sau khi luyện hóa, hắn thu hoạch được một số năng lực Thời Không Bảo Giám.

Thời Không Bảo Giám, tên giống như ý nghĩa, chính là bảo vật sử dụng thời không chi lực, có thể nói, thời không chi lực chính là một trong những lực lượng thần bí nhất trong Đại Thiên Vũ Trụ, không thua kém linh hồn chi lực bao nhiêu.

Năng lực đầu tiên, thời gian tạm dừng!

Nghe tên đã biết năng lực này biến thái cỡ nào.

Đương nhiên, năng lực này không phải không có bất kì hạn chế gì, có thể tạm dừng thời gian trong phạm vi nhất định, hiệu quả còn phải xem tình huống.

Năng lực thứ hai, dịch chuyển không gian!

Chuyển một vật từ không gian này đến một không gian khác.

Đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, năng lực này cũng không có tác dụng lớn, dù sao năng lực này giống với Không Gian Bàn Vận Thuật của hắn.

Nhưng sau một phen nghiên cứu, phát hiện kỹ năng này cũng không phải hoàn toàn không có tác dụng, có thể gia điệt sử dụng Không Gian Bàn Vận Thuật, khiến hắn sử dụng Không Gian Bàn Vận Thuật càng thuận buồm xuôi gió.

Đồng thời uy lực càng trở nên mạnh hơn.

Nói tóm lại, năng lực đầu tiên mà Thời Không Bảo Giám bày ra đã khiến Sở Cuồng Nhân được lợi rất nhiều.

Nếu tiếp tục nghiên cứu, tương lai sẽ có trợ giúp rất lớn.

“Không hổ là phần thưởng cấp Siêu Thần, thật khiến người ta kinh hỉ.” Sở Cuồng Nhân hài lòng cười nói.

Hắn đi ra gian phòng trên chiến thuyền, đi đến phòng khách.

Ở đây, hắn gặp n Hồng Hoa.

Trong tay đối phương đang cầm một quyển sách, ngồi trên ghế da mềm, tập trung tinh thần lật xem.

Giống như phát hiện Sở Cuồng Nhân đến, n Hồng Hoa liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó cũng không để ý tới, tiếp tục đọc sách.

Sở Cuồng Nhân có chút hiếu kỳ.

Nghe Quỷ Đao Thiên Tôn nói, n Hồng Hoa muốn báo thù cho phụ mẫu, dường như dành tất cả thời gian vào việc tu hành, chinh chiến, căn bản không rảnh để ý tới chuyện khác, vậy mà bây giờ còn có lúc nhàn rỗi đọc sách?

“Thiếu tướng quân đọc sách gì vậy?”

n Hồng Hoa chần chờ một chút, giống như đang cân nhắc có nên trả lời Sở Cuồng Nhân không, cuối cùng nàng thản nhiên nói: “Nhân Vương truyền.”

“Nhân Vương truyền? Là nói về Nhân Vương.”

“Đúng vậy.”

Sở Cuồng Nhân có hứng thú hơn, “Từ mấy vị tiền bối, ta có nghe nói một vài chuyện liên quan đến Nhân Vương, không biết có người còn vết sách về ông ấy nữa, thiếu tướng quân rất kính nể Nhân Vương sao?”

“Là Nhân tộc bình thường, không ai không hiếu kì về Nhân Vương, ông ấy là một người vĩ đại, nếu không có ông ấy, hiện tại Nhân tộc vẫn bị chư thần thống trị, trải qua sinh hoạt bị nuôi nhốt, trong lịch sử Nhân tộc, ông ấy là người đầu tiên cũng là người duy nhất được tôn xưng là Nhân Vương.”

Trong mắt n Hồng Hoa lộ ra vẻ sùng bái.

Chương 709: Lần đầu gặp Huyết tộc, lần đầu thời gian sử dụng tạm dừng

Nhắc đến Nhân Vương, trong mắt n Hồng Hoa lộ ra vẻ sùng bái. Nhưng mấy Hồng Y vệ chung quanh cũng không cảm thấy kỳ quái, qua nhiều năm như vậy, các nàng đã sớm biết Nhân Vương là thần tượng của n Hồng Hoa. Dù sao từ nhỏ phụ mẫu của n Hồng Hoa vẫn kể cho nàng cố sự của Nhân Vương, có thể nói là nàng nghe những cố sự này mà lớn lên. Nhân Vương ở trong mắt của nàng đã sớm thần hóa. Oanh! Lúc này, chiến thuyền đột nhiên chấn động một cái. Thần sắc n Hồng Hoa nghiêm lại:

"Xảy ra chuyện gì?"

"Thiếu tướng quân, chiến thuyền vừa mới nhận công kích năng lượng, từ khí tức mà phán đoán, cỗ năng lượng này đến từ... Huyết tộc!"

Sắc mặt Trăm dặm tuyền băng lãnh nói. Nghe đến chỗ này, thần sắc n Hồng Hoa lạnh lẽo, "Mở hình ảnh ra." Chỉ thấy ở trước mặt mọi người xuất hiện một màn sáng. Bên trong màn sáng biểu hiện, ở trước mặt chiến thuyền mấy người n Hồng Hoa ngồi có mấy chiếc huyết chiến thuyền màu đỏ, mặt ngoài những chiến thuyền còn khắc các loại đường vân quỷ dị, hội tụ thành một cái đồ đằng.

"Há, đây là chiến thuyền của Huyết Thú tộc."

n Hồng Hoa cười lạnh một tiếng, trong Huyết tộc cũng chia làm mấy chủng loại, Huyết tộc phổ thông, Huyết Thú tộc, Huyết Linh tộc, vân vân. Mà bây giờ chắn trước mặt chiến thuyền cứ điểm số mười bảy, từ ngoại hình mà phán đoán, không thể nghi ngờ chính là chiến thuyền của Huyết Thú nhất tộc. Trên chiến thuyền Huyết Thú tộc kia, có mấy tên Huyết Thú tộc mặt mũi mọc đầy lông đen, răng nhọn móng sắc, tròng mắt huyết hồng đang theo dõi chiến thuyền cứ điểm số mười bảy. TRong đó có một tên trong tay cầm một thanh trường mâu, trên thân tràn ngập khí tức ba động cường đại, sau đó đánh ra một đạo công kích năng lượng màu đỏ ngòm, mạnh mẽ đập lên trên chiến thuyền cứ điểm số mười bảy. Chiến thuyền bị đánh chấn động, không khỏi chậm lại tốc độ, dừng lại trong vũ trụ, mà Huyết Thú tộc đối diện thấy thế, lập tức cười lên ha hả, hoa chân múa tay trên boong tàu.

"Có vẻ rất đắc ý."

n Hồng Hoa cười lạnh một tiếng, sau đó quay người đi ra đại sảnh. Sở Cuồng Nhân nhìn một lúc, cũng tò mò đi theo, đây là lần thứ nhất hắn nhìn thấy Huyết tộc, khó tránh khỏi sẽ hiếu kỳ một chút. Boong tàu chiến thuyền. Mấy trăm tên Hồng Y vệ đã chờ xuất phát. Bọn họ nhìn chiến thuyền cách đó không xa, ánh mắt băng lãnh.

"Mở bình chướng ra."

n Hồng Hoa từ tốn nói. Chỉ thấy bích chướng bên ngoài chiến thuyền mở ra một khe nứt. Ngay sau đó, bóng người n Hồng Hoa lóe lên, xông ra khỏi bích chướng chiến thuyền, lao nhanh về phía

Huyết Thú chiến thuyền cách đó không xa.

"Hoắc, cứ như vậy xông ra, có đủ dung khí."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu cười một tiếng. Bóng người hắn lóe lên, cũng lướt ra ngoài chiến thuyền. Hai người ngự không trong vũ trụ, n Hồng Hoa khóa chặt một chiếc chiến thuyền trong đó, giơ trường thương trong tay lên cao, ầm vang đâm ra! Thương kình dồi dào cuốn lấy đạo văn cùng Đế khí bá đạo vô cùng. Trong âm thanh ầm vang, linh khí lưu hỗn tạp trong vũ trụ nổ tung! Tầng tầng khí lãng bao phủ ra chung quanh. Mà hộ tráo trên Huyết Thú chiến thuyền kia cũng bắt đầu vỡ tan từng khúc. "Là cao thủ Đế cấp!"

"Trên chiếc chiến thuyền này lại có cao thủ Đế cấp."

"Mọi người cẩn thận..." Tu sĩ Huyết Thú tộc loạn thành một đoàn. Mà một tên Đế giả trong bọn họ cũng mặt mũi tràn đầy ngưng trọng nhìn n Hồng Hoa, trong tay giơ một thanh trường mâu màu đỏ lên cao.n Hồng Hoa lần nữa đâm ra một thương. Bích chướng trên chiến thuyền kia nổ tung tại chỗ! n Hồng Hoa xông vào bên trong chiến thuyền đánh giết loạn xạ cùng Huyết Thú tộc, trường thương trong tay vung vẩy, nguyên một đám Huyết Thú tộc tuỳ tiện bị oanh sát. Cũng chỉ có một số Đế giả có thể tiếp vài chiêu với nàng, nhưng Đế giả bên trong Huyết Thú tộc này, chiến lực cao nhất cũng chỉ có cấp bậc đại thành. So với viên mãn Đế giả như n Hồng Hoa còn kém hơn rất nhiều. Sở Cuồng Nhân sau khi nhìn đối phương đại sát tứ phương, không hề gặp nguy hiểm thì cũng không tiếp tục để ý, lúc này có một đạo năng lượng màu đỏ ngòm đánh về phía hắn. Sở Cuồng Nhân cũng không thèm nhìn, trở tay một quyền đánh tan đạo năng lượng màu đỏ ngòm kia, sau đó ánh mắt khóa chặt một chiếc chiến thuyền khác lại. Ở trên chiếc chiến thuyền kia có một tên Huyết Thú tộc đang hoảng sợ nhìn Sở Cuồng Nhân, trường mâu cầm trong tay run lẩy bẩy. Một kích kia hắn đã dùng hết toàn lực. Nhưng lại bị Sở Cuồng Nhân một bàn tay phá tan! Chênh lệch quá xa.

"Trốn, nhanh nhanh trốn!"

Huyết Thú tộc kia vội vàng hét lớn. Chỉ thấy chiến thuyền quay đầu, muốn chạy trốn, nhưng mà lúc này Sở Cuồng Nhân đã đi tới trên không chiếc chiến thuyền này, một chân giẫm ra. Oanh một tiếng, chiến thuyền này đột nhiên chấn động, bích chướng sụp đổ, quang văn bao trùm cả chiếc chiến thuyền lại bởi vì một cước này mà ào ào phá nát. Sở Cuồng Nhân đi lên trên chiến thuyền. Một tên Huyết Thú tộc cầm lấy binh khí đánh về phía hắn, nhưng còn chưa tới gần, một cỗ lực lượng vô hình đã bóp hắn thành một đoàn sương máu. Ánh mắt Sở Cuồng Nhân đảo qua đám Huyết Thú tộc còn lại, từ trên thân những người này, hắn cảm nhận được một loại khí tức hoàn toàn khác biệt với Thương Khung tinh.

"Tiểu Ái, phân tích một chút."

"Toàn Tri Chi Linh khởi động, vũ trụ ý thức liên tiếp bên trong... Liên tiếp thành công, bắt đầu phân tích mục tiêu được chỉ định, Huyết Thú tộc, chi nhánh Huyết tộc, sinh mệnh đến từ tinh cầu Huyết Nguyên tinh vũ trụ cao cấp..."

Trong đầu Sở Cuồng Nhân hiện ra từng đoạn tin tức về Huyết Thú tộc ở trước mắt này, để cho hắn có bước đầu hiểu rõ đối với Huyết tộc.

"Giết!"

Ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân đã phân tích những Huyết Thú tộc này, nhưng tên Huyết Thú tộc khác đột nhiên phát động tập kích đối với hắn. Đương nhiên, những tập kích này đối với hắn mà nói không có chút tác dụng nào. Niệm lực vừa động. Từng đạo từng đạo sương máu nổ tung trong chiến trường.

"Huyết Ám chi lực!"

Lúc này, một tên Đế giả Huyết Thú hét lớn một tiếng. Chỉ thấy trên thân những Huyết Thú tộc đã chết đi kia bộc phát ra từng đạo từng đạo sương mù màu máu, điên cuồng dũng mãnh lao tới Huyết Thú Đế giả này. Thực lực Huyết Thú Đế giả này nhất thời liên tục tăng lên.

"Huyết Ám chi lực, hấp thu huyết nguyên đồng tộc, tăng cường lực lượng của mình, đây chính là chuyên chúc thần thông của Huyết tộc sao?"

Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ đăm chiêu. Tại trải qua thời gian dài chiến đấu đối kháng với Huyết tộc, thần thông này của Huyết tộc đã để cho các tu sĩ của Thương Khung tinh chịu không ít thiệt thòi. May mắn là loại thần thông này chỉ có một số Huyết tộc có huyết mạch đẳng cấp tương đối cao mới có thể sử dụng, nếu không phải vậy tình cảnh của Thương Khung tinh sẽ càng khó khan hơn. Huyết Thú Đế giả hấp thu huyết nguyên chi lực đồng tộc bộc phát ra lực lượng càng thêm cường đại, đột nhiên một đâm về phía Sở Cuồng Nhân. Trên trường mâu có huyết sắc phong bạo lượn vòng, uy thế cực kỳ cường hãn. Nhưng Sở Cuồng Nhân chỉ duỗi ngón tay ra nhẹ nhàng điểm một cái trong hư không.

"Tạm dừng Thời gian!"

Một cỗ chấn động kỳ diệu nổi lên, lấy Sở Cuồng Nhân làm trung tâm, trong phạm vi mười mét chung quanh không gian cùng thời gian đột nhiên đình chỉ lưu động. Tất cả đều ngừng lại, không còn bất kỳ biến hóa nào. Mà Huyết Thú Đế giả kia cũng giống như vậy. Trường mâu Trong tay hắn ngừng lại giữa không trung, sắc mặt dữ tợn cũng không có bất kỳ biến hóa nào, Đế khí táo bạo cũng ngừng lại. Tất cả thật giống như một bức tranh dừng lại giữa không trung. Tình cảnh này khiến đồng tử Hồng Y vệ trên chiến thuyền co rụt lại, vô cùng kinh hãi, sắc mặt trăm dặm tuyền kinh nghi nói:

"Đây là năng lực gì?" "Cổ quái như vậy, rốt cuộc là cái gì? Năng lực của một loại lĩnh vực nào đó sao?"

"Không giống, quá quỷ dị."

Mà lúc này Sở Cuồng Nhân lại đang yên lặng tính toán thời gian. "Một giây, hai giây..." Thời điểm tính toán thời gian, hắn đã ngừng lại ở sau lưng Huyết Thú Đế giả kia, mà sau hai giây, thời gian khôi phục bình thường! Oanh! Trường mâu của Huyết Thú Đế giả đánh lên chiến thuyền. Trước mặt hắn không thấy bóng người nào. Mà bỗng nhiên hắn cảm giác được một trận tê da đầu, dường như bị một tồn tại đại khủng bố nào đó bao phủ, toàn thân run rẩy không thôi.

"Vừa rồi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? ! !"

Lúc thời gian tạm dừng, ý thức của hắn cũng đình chỉ vận chuyển, nhưng tốt xấu gì hắn cũng là một tên Đế giả, sau khi khôi phục lại vẫn có thể phát giác được một chút không thích hợp, chút không thích hợp ấy đã sắp dọa hắn hồn phách không còn.

Chương 710: Ngươi giết chính ngươi, chiến công, chiến bảng

"Hai giây!"

"Ta có thể cho thời gian phương viên mười mét tạm dừng, mà cho dù là Đế giả đại thành, ta cũng có thể khiến cho hắn tạm dừng hai giây."

"Nếu như tu vi cao hơn, thời gian cũng sẽ rút ngắn tương ứng, nếu như gặp phải Thiên Tôn, đoán chừng chỉ có thể tạm dừng đối phương 10% giây."

Một giây, hai giây, 10% giây... Những thứ này nhìn qua không có gì khác biệt. Nhưng đối với cao thủ như Sở Cuồng Nhân mà nói, 10% giây đã có thể làm rất nhiều chuyện, giết người cũng không phải nói chơi. Có thể nói, thời gian tạm dừng này sẽ trở thành một đại sát khí của Sở Cuồng Nhân, trong vòng mười thước, dưới Đạo Chủ, cơ hồ vô địch!

"Chỉ là tiêu hao hơi lớn, thời điểm bị quần chiến sử dụng liên tục không tốt." Sở Cuồng Nhân ca thán một tiếng nói. Nhưng mà tuy là vậy, năng lực thời gian tạm dừng nãy vẫn như cũ có uy lực kinh khủng không cách nào tưởng tượng, năng lực thời không, quá tuyệt.

"Rốt cuộc là ngươi đã làm cái gì? !"

Huyết Thú tộc Đế giả kia vẫn chưa thoát khỏi sự rung động. Đến bây giờ hắn còn không biết mình đã mất đi hai giây, hắn chỉ biết là vừa rồi mình tuyệt đối đã trải qua một chuyện gì đố cực kỳ khủng bố.

"Một chút thủ đoạn thời gian nho nhỏ mà thôi."

Tâm tình Sở Cuồng Nhân thật tốt, giải thích một câu hiếm thấy. Dù sao đối phương trong mắt hắn đã là một người chết.

"Thủ đoạn thời gian, ngươi thế mà lại có thủ đoạn thời gian, cái này, chuyện này sao có thể? !"

Mặt mũi Huyết Thú Đế giả vẫn tràn đầy vẻ không thể tin được. Thủ đoạn thời gian khó nắm giữ như thế nào không ai không biết, trong toàn bộ Huyết tộc cũng không nghe nói thấy có ai có thể nắm giữ thủ đoạn thời gian. Nhưng bây giờ, một thương khung Nhân tộc lại nắm giữ thủ đoạn thời gian! "Đáng giận, đi chết đi!"

Huyết Thú Đế giả sau khi rung động, hét lớn một tiếng, tay cầm trường mâu đánh tới Sở Cuồng Nhân, một mâu đâm ra, trực tiếp đâm vào cơ thể đối phương. Thành công! Vẻ mặt Huyết Thú Đế giả đại hỉ. Nhưng mà sau đó, hắn bỗng nhiên nhận ra có một chút không thích hợp. Hắn cúi đầu xem xét, chẳng biết từ lúc nào, một đoạn huyết trường mâu đã xuyên thấu qua lồng ngực của mình, mà thanh trường mâu kia, hắn không thể quen thuộc hơn nữa, đúng là binh khí tùy thân nhiều năm của mình! Nhưng bây giờ, thanh binh khí này lại xuyên qua chính mình!

"Cái này, chuyện này là sao nữa? !"

Vẻ mặt Huyết Thú Đế giả vô cùng nghi hoặc. Rõ ràng mình đã đâm trường mâu đâm vào ngực thương khung Nhân tộc ở trước mắt này, vì sao lại đột nhiên xuất hiện trên người mình?

"Rất kinh ngạc sao?"

Sở Cuồng Nhân di chuyển hai bước. Chỉ thấy trên người hắn không có bất kỳ thương thế gì, thứ trường mâu trong tay Huyết Thú Đế giả kia đâm vào chỉ là hư không trước mặt hắn! Huyết Thú Đế giả chậm rãi rút trường mâu ra khỏi hư không, mà trường mâu ở ngực hắn cũng dần dần từ trong thân thể kéo ra ngoài. "Năng lực không gian! !"

Huyết Thú Đế giả hiểu ra thứ gì, gắt gao nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, đối phương không chỉ có thời gian năng lực, còn có không gian năng lực? ! Đây rốt cuộc là quái thai gì vậy!

"Nhãn lực không tệ." Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

"Ngươi rốt cục làm thế nào!"

"Rất đơn giản, ta đặt một đầu thông đạo không gian ở trước mặt ta, sau đó lại đặt đầu thông đạo còn lại ra phía sau ngươi, lúc ngươi đâm trường mâu vào thông đạo trước mặt tó, nó lập tức sẽ xuất hiện ở đầu thông đạo còn lại, sau đó thì ngươi... Giết chính ngươi!"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói, một chiêu này là hắn dùng Không Gian Bàn Vận Thuật kết hợp với năng lực dịch chuyển không gian của Thời Không Bảo Giám. Vốn là chỉ dựa vào Không Gian Bàn Vận Thuật cũng có thể thực hiện được. Nhưng mà sẽ không nhẹ nhàng giống như bây giờ.

"Ta tự giết chính mình? !"

Mặt mũi Huyết Thú Đế giả tràn đầy mơ hồ. Còn có thể như vậy? ! "Vừa có thời gian, vừa có không gian, rốt cuộc ngươi là ai? !"

Huyết Thú Đế giả lấy lại tinh thần, nhìn Sở Cuồng Nhân không thể tin hỏi, lần đầu tiên trong đời hắn gặp phải tu sĩ cổ quái như vậy.

"A, một tu sĩ Nhân tộc bình thường mà thôi." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng. Bình thường? Ngươi gọi đây là bình thường? ! Huyết Thú Đế giả xuýt chút nữa thổ huyết.

"Lần thứ nhất sử dụng thời không năng lực này, lại là lần đầu tiên nhìn thấy Huyết tộc, có chút hưng phấn, ngày hôm nay ta nói hơi nhiều rồi."

Sở Cuồng Nhân cười nói. Sau đó hắn điểm ra một chỉ. Đầu ngón tay có kiếm khí phun ra nuốt vào, tuỳ tiện xuyên qua trái tim Huyết Thú Đế giả, Đế khí phun trào, triệt để đoạn tuyệt sinh mệnh trong cơ thể đối phương! Hắn bảo lưu lại cỗ thân thể Huyết Thú Đế giả này hết mức có thể. Bởi vì hắn còn muốn lấy về nghiên cứu thể chất Huyết tộc một chút, nói không chừng còn có thể nắm giữ một số biện pháp đối phó Huyết tộc. Cách đó không xa, n Hồng Hoa đã diệt sát mấy chiếc chiến thuyền Huyết Thú tộc còn lại từng cái một, nàng liếc Sở Cuồng Nhân một chút:

"Thực lực của ngươi so với ta còn mạnh hơn, phá một chiếc thuyền sao lại chậm như vậy? !"

"Đột nhiên muốn chơi đùa, lãng phí chút thời gian."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, nói. Mà nhóm Hồng Y vệ ở trên chiến thuyền nhìn thấy Sở Cuồng Nhân giết chết Huyết Thú Đế giả như thế nào nhất thanh nhị sở, không khỏi rùng mình một cái. Đó không phải là đang chơi sao? Huyết Thú Đế giả kia ở trước mặt Sở Cuồng Nhân hoàn toàn không có có bất kỳ sức đánh trả nào, bị đối phương đùa bỡn trong lòng bàn tay. Chờ chút... Vừa rồi thiếu tướng quân nói cái gì? Bỗng nhiên mọi người lấy lại tinh thần, nghĩ đến lời n Hồng Hoa vừa mới nói, thực lực của ngươi so với ta còn mạnh hơn? ! Ông trời ơi, thiếu tướng quân luôn luôn hiếu thắng kia thế mà lại chủ động thừa nhận người khác mạnh hơn nàng! ! Đây chính là chuyện hiếm thấy a! Trong lúc nhất thời, ánh mắt của nhóm Hồng Y vệ đảo qua đảo lại trên thân thể hai người n Hồng Hoa cùng Sở Cuồng, ánh mắt kia có chút ý vị sâu xa.

"Khoan hãy nói, tiểu ca ca cùng thiếu tướng quân của chúng ta thật xứng đôi."

"Đúng là như vậy." n Hồng Hoa nghe Hồng Y vệ bên cạnh xì xào bàn tán, sắc mặt trầm xuống:

"Các ngươi còn thất thần làm gì, còn không đi quét dọn chiến trường!" "Vâng!"

Nhóm Hồng Y vệ nhanh chóng ngậm miệng, tiến lên quét dọn chiến trường. Chỉ chốc lát, vật hữu dụng trên mấy chiếc Huyết Thú chiến thuyền cơ hồ đều bị chuyển đi, thậm chí ngay cả thi thể cũng không buông tha. Sở Cuồng Nhân rùng mình một cái, nhìn qua mấy Hồng Y vệ đối diện gõ gõ đập đập mấy thi thể cách đó không xa, hiếu kỳ nói: "Các nàng đang làm gì?"

"Thu thập chiến công." Bách Lý Tuyết cười nhạt nói.

"Chiến công?"

"Đúng, răng nanh Huyết Thú tộc, linh hạch Huyết Linh tộc, cốt dực phổ thông Huyết tộc, những thứ này đều là chiến công."

Bách Lý Tuyết nói ra. Sở Cuồng Nhân giống như có điều suy nghĩ. Ở trong cứ điểm, địa vị binh lính cao hay thấp là có thể nhìn ra được thông qua chiến công, mà chiến công tất nhiên là từ trong chiến đấu có được. Giết càng nhiều Huyết tộc, chiến công cũng càng nhiều! Mà Bách Lý Tuyết nói chính là bằng chứng chiến công. Có những vật này mới có thể chứng minh ngươi giết Huyết tộc.

"Một cái Tôn giả tính là một chiến công, một Thánh Nhân, mười chiến công, một Đế giả chính là 1000 chiến công!"

"Chiến công càng cao, địa vị tại cứ điểm cũng càng được tôn sùng, nếu như có thể leo lên chiến bảng, còn có thể được trao tặng huy chương, được hưởng các loại ưu đãi bên trong cứ điểm, tỉ như thiếu tướng quân của chúng ta, nàng bài danh thứ hai mươi bảy trên chiến công bảng cứ điểm số mười bảy." Bách Lý Tuyết cười nhạt nói.

"Leo lên chiến bảng cần bao nhiêu chiến công?"

Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ nói.

"Ít nhất phải 100 ngàn chiến công đi."

"Thiếu tướng quân hiện tại có bao nhiêu chiến công?"

"Đợi ta suy nghĩ một chút, lần trước đăng ký là 318 vạn chiến công đi." Bách Lý Tuyết suy tư một chút rồi nói. Sở Cuồng Nhân âm thầm líu lưỡi. 318 vạn chiến công, chỗ này cần phải giết bao nhiêu Huyết tộc? Khó trách Quỷ Đao Tôn Giả nói n Hồng Hoa tu hành quá mức cấp tốc, từ trên chỗ chiến công này cũng có thể thấy được, những năm này đối phương trên cơ bản đều sinh hoạt trong sát phạt, không bị tẩu hỏa nhập ma cũng đã là kỳ tích.

Chương 711: Tiểu hành tinh số bảy, Hỗn Độn Linh Nguyên, Hồng Y vệ tập thể tan nát cõi lòng

"Tiểu ca ca, đây là Huyết tộc ngươi giết."

Bách Lý Tuyết xuất ra một đống răng nanh dính máu ném tới trước mặt Sở Cuồng Nhân. Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, tiện tay đem ném vào bên trong Càn Khôn giới. Đống răng nanh này dù sao cũng có thể đổi mấy ngàn chiến công. Tuy còn kém n Hồng Hoa rất rất xa. Nhưng đây mới chỉ là lần thứ nhất hắn xuất chinh mà thôi.

"Khoảng cách từ chỗ chúng ta tới vành đai tiểu hành tinh số bảy vẫn còn rất xa sao?"

"Không quá xa, hôm nay là có thể đến, chỉ là còn chưa tới gần đã gặp phải gia hỏa Huyết Thú tộc, xem ra nơi này chiến đấu quả thực rất kịch liệt."

Bách Lý Tuyết cười nhạt nói. Không lâu sau, mọi người đã đến vành đai tiểu hành tinh số bảy. Ở nơi này, khắp nơi đều là thiên thạch trôi lơ lửng, xác chiến thuyền cùng một chút bụi bặm vũ trụ, còn có từng khỏa tiểu hành tinh lớn nhỏ không đều. Chỉ là phần lớn những tiểu hành tinh này đều một mảnh hoang vu, không có bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào, mà ở giữa đám tiểu hành tinh này lại có một khỏa tiểu hành tinh đường kính mấy vạn dặm, toàn thân màu vàng sẫm. Chỗ đó chính là đích đến chuyến đi này của mọi người. "Sắp đến tiểu hành tinh số bảy."

"Ừm, tốt, thả neo ở phụ cận đi."

n Hồng Hoa từ tốn nói. Sau đó, Bách Lý Tuyền điều khiển chiến thuyền đáp xuống một tiểu hành tinh bên cạnh tiểu hành tinh số bảy, nhóm Hồng Y vệ một vừa ra khỏi chiến thuyền.n Hồng Hoa đã cất kỹ chiến thuyền:

"Xuất phát!"

Mọi người lao nhanh về phía tiểu hành tinh số bảy. Chỉ trong chốc lát, mọi người đáp xuống mặt đất của tiểu hành tinh này, bốn phía một mảnh hoang vu, linh khí hỗn tạp, căn bản không thích hợp cho sinh linh sinh tồn.

"Hành động đi, mục tiêu hàng đầu là tìm kiếm Hỗn Độn Linh Nguyên, nếu như gặp phải người Huyết tộc, giết!"

n Hồng Hoa từ tốn nói với mọi người.

"Vâng!"

"Đi về hướng kia đi."

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên chỉ một phương hướng nói ra.

Lông mi n Hồng Hoa cau lại:

"Vì sao?"

"Bên kia có ba khối Hỗn Độn Linh Nguyên."

"Ngươi có thủ đoạn nào đó có thể cảm giác được bảo vật?"

"Đúng."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.n Hồng Hoa trầm ngâm một hồi:

"Đi."

Mọi người xuất phát về phương hướng Sở Cuồng Nhân chỉ thị, rất nhanh đã đến một dãy núi hoang vu, ở chỗ này phát hiện ba hòn màu xám, bên trong sinh ra Hỗn Độn chi khí, chính là Hỗn Độn Linh Nguyên.

"Hỗn Độn chi khí, đã lâu không gặp."

Sở Cuồng Nhân nhớ tới thời điểm ngày xưa ở bên trong Táng Đế Quan hấp thu Hỗn Độn chi khí không kiêng nể gì cả, cũng bởi vì có Hỗn Độn Đạo Chủ tán đi một thân tu vi sinh ra lượng lớn Hỗn Độn chi khí, mới để cho mình miêu tả ra cứu cực đế nguyên. Hỗn Độn chi khí ẩn chứa bên trong Hỗn Độn Linh Nguyên này đương nhiên không thể so với thời điểm đó, nhưng độ dày đặc Hỗn Độn chi khí ẩn chứa bên trong đó cũng đủ để khiến tu vi của một Đế giả bình thường tăng lên nhanh chóng.

"Nơi này có ba khối Hỗn Độn Linh Nguyên, ngươi định làm gì?"

n Hồng Hoa nhìn Sở Cuồng Nhân nói ra. Hỗn Độn Linh Nguyên này là do Sở Cuồng Nhân dùng Tầm Bảo Thuật phát hiện, liền xem như hắn muốn độc chiếm, n Hồng Hoa cũng không thể nói gì.

"Đây là hạ phẩm Hỗn Độn Linh Nguyên, ta đã là Thiên Tôn, Hỗn Độn Linh Nguyên này không có tác dụng lớn đối với ta. Như vậy đi, sau này phát hiện hạ phẩm cùng trung phẩm Hỗn Độn Linh Nguyên sẽ cho các ngươi, thượng phẩm trở lên để cho ta."

Sở Cuồng Nhân tự định giá một hồi rồi nói ra.n Hồng Hoa trầm ngâm một hồi: "Đa tạ."

Nàng rất rõ ràng, Tầm Bảo Thuật của Sở Cuồng Nhân ở loại địa phương này có thể phát huy ra tác dụng lớn cỡ nào, muốn để cho các nàng tự mình đi tìm Hỗn Độn Linh Nguyên, chỉ sợ tìm mười ngày nửa tháng cũng không nhất định có thể phát hiện được một khỏa. Đi theo Sở Cuồng Nhân, không thể nghi ngờ các nàng có thể lấy được càng nhiều.

"Nha, ngươi còn biết nói đa tạ ta đấy."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, thản nhiên nói:

"Ta cũng ở một khoảng thời gian tại Tướng Quân phủ, chuyện này cứ coi như là có qua có lại đi."

Hắn ném mấy khối Hỗn Độn Linh Nguyên trong tay cho đối phương. Nhìn lấy linh nguyên trong tay, tâm tình n Hồng Hoa có chút phức tạp. Trước đó bởi vì Sở Cuồng Nhân trong chiến đấu nhường nàng, nàng một mực phàn nàn đối với đối phương, nhưng mà qua mấy ngày này, những oán khí kia cũng đã sớm dần dần tiêu tán. Hiện tại đối phương lại giúp nàng ân tình lớn như vậy. Nghĩ như thế nào cũng đều là mình không được rộng lượng đi?

Trong lòng n Hồng Hoa có chút xấu hổ.

"Là khí tức Hỗn Độn Linh Nguyên."

"Ha ha, tìm được rồi."

"A, là người Thương Khung tinh, giết!"

Lúc này, chung quanh mọi người bỗng nhiên có thêm một nhóm tu sĩ. Những người này có một đôi con ngươi màu đỏ giống với Huyết Thú tộc trước đó, chỉ là không dữ tợn như Huyết Thú tộc. Ngược lại từ vẻ bề ngoài mà nhìn cũng không khác gì nhiều Nhân tộc bình thường, khác biệt duy nhất chính là ở sau lưng bọn họ mọc ra một đôi cánh dơi màu đen.

"Là tu sĩ Huyết tộc."

Nhóm Hồng Y vệ lập tức lấy ra binh khí đề phòng bốn phía.

"Giết!"

Tu sĩ Thương Khung tinh đụng độ tu sĩ Huyết tộc, căn bản không cần nói thêm gì, chém giết chính là phương thức giải quyết duy nhất. Huyết tộc tu sĩ xâm phạm đều là dưới Đế giả, căn bản không phải đối thủ của đám người n Hồng Hoa, rất nhanh đã bị giết không còn một mống. Sau khi chiến đấu, Hồng Y vệ gỡ xuống một đoạn xương cốt bên trong cánh dơi sau lưng Huyết tộc, tuy không đổi được bao nhiêu chiến công, nhưng thịt muỗi cũng là thịt. Mấy ngày tiếp theo, Sở Cuồng Nhân dùng Tầm Bảo Thuật nhiều lần khóa chặt nơi tọa lạc của Hỗn Độn Linh Nguyên, mang theo đám người Hồng Y vệ đi qua thu. Thời gian mới hai ngày, bọn họ đã thu được mười mấy khối Hỗn Độn Linh Nguyên, tất cả bọn người Hồng Y vệ đều vui vẻ ra mặt.

"Quả nhiên mang theo Sở đạo hữu là chính xác, thủ đoạn của hắn thật sự là cao minh."

"Đúng vậy, lúc này mới mấy ngày đã mang theo chúng ta lấy được nhiều Hỗn Độn Linh Nguyên như vậy, trước kia xuất chinh nào có thuận lợi như vậy?"

"Về sau nếu có thể mỗi ngày đều xuất chinh cùng Sở đạo hữu thì tốt, vóc người xinh đẹp, thực lực lại mạnh, còn có thể tầm bảo..."

"Ngươi nghĩ cũng quá đẹp đi."

"Thật ra cũng không phải là không được, ngươi ngẫm lại xem, nếu quan hệ của thiếu tướng quân chúng ta cùng Sở đạo hữu tốt hơn, như vậy chẳng phải sau này có thể một mực xuất chinh cùng nhau sao?"

Trên một bãi đất trống, nhóm Hồng Y vệ vừa trải qua chém giết cùng Huyết tộc, đang nghỉ ngơi tại chỗ, mồm năm miệng mười nói cái gì đó.

"Các ngươi Im miệng đi."

n Hồng Hoa trừng mắt nhìn đám người Bách Lý Tuyết một chút, mà Bách Lý Tuyết lại cười hắc hắc, nói:

"Thiếu tướng quân, đã nhiều năm như vậy, tiểu ca ca này là người duy nhất chúng ta cảm thấy xứng với ngươi, ngươi thật sự không muốn?"

"Trước khi chưa tự tay giết cừu nhân của mình, ta sẽ không nghĩ tới chuyện này." n Hồng Hoa nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân đang loay hoay với thi thể Huyết tộc cách đó không xa, ngữ khí đạm mạc nói. Nàng động tâm với Sở Cuồng Nhân sao? Tốt, nam tử ưu tú giống như Sở Cuồng Nhân, cho dù là nữ tử giống như n Hồng Hoa cũng sẽ cảm thấy động tâm. Chỉ là chấp niệm của nàng quá sâu, trước khi chưa báo được thù, quá nhiều tình cảm sẽ chỉ ảnh hưởng đến tốc độ tu hành của nàng, cho nên nàng chỉ có thể cứ thế áp chế chút động tâm này xuống.

"Thiếu tướng quân, ngươi sống như vậy không cảm thấy mệt mỏi sao?"

Bách Lý Tuyết thở dài, nhìn n Hồng Hoa, trong mắt lộ ra vẻ đau lòng, Hồng Y vệ còn lại cũng cảm thấy khó chịu.

"Bởi vì đây cũng là động lực sống của ta."

n Hồng Hoa đạm mạc nói ra.

"Được rồi, không nói cái này nữa. Thiếu tướng quân, đã ngươi không muốn, vậy ta cũng sẽ không khách khí, tiểu ca ca tốt như vậy, ta cũng không muốn bỏ qua đâu."

Bách Lý Tuyết dí dỏm cười.

"Tùy ngươi."

Bách Lý Tuyết đứng dậy đi về phía Sở Cuồng Nhân, đối phương đang nghiên cứu thi thể Huyết tộc, tựa hồ hoàn toàn không có cảm giác gì đối với nội dung chuyện phiếm các nàng vừa mới nói.

"Sở đạo hữu, đang làm gì đây?"

"Nghiên cứu thể chất của những Huyết tộc này một chút."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói. Trước đó hắn đã nghiên cứu qua cỗ thi thể Huyết Thú Đế giả kia, đã hoàn toàn nắm giữ thể chất của đối phương. Hiện tại đang nghiên cứu thể chất của những Huyết tộc còn lại, muốn nhìn một chút xem cùng là Huyết tộc sẽ có khác biệt gì hay không. Ngược lại cũng có chút ít thu hoạch.

"Nghiên cứu cũng tốt, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng." Bách Lý Tuyết thuận miệng nói ra, kỳ thật cũng không biết Sở Cuồng Nhân có thể nghiên cứu ra thành tựu gì, đối với những thứ này nàng thực sự là dốt đặc cán mai.

"Vừa rồi chúng ta nói chuyện, ngươi đều nghe được chứ."

"Không có."

Sở Cuồng Nhân trực tiếp phủ nhận.

"Ngươi thấy thiếu tướng quân của chúng ta thế nào?"

Bách Lý Tuyết tò mò hỏi.

"Rất tốt, nhưng chúng ta không thể nào, cho nên Bách Lý đạo hữu ngươi cũng không cần làm bà mối."

Sở Cuồng Nhân buồn cười nói.

"Vì sao không có khả năng?"

"Ta sớm đã có gia đình."

Sở Cuồng Nhân nói thẳng. "A..."

Nghe hắn nói như thế, Bách Lý Tuyết há to miệng. Nhóm Hồng Y vệ cách đó không xa nghe lén lại càng nguyên một đám thần sắc biến thành ngốc trệ, trong thoáng chốc từng con tim tan nát rơi đầy đất.

Chương 712: Cực phẩm Hỗn Độn Linh Nguyên, một người thống lĩnh sai lầm

"Sở đạo hữu có gia đình rồi? Làm sao có thể!"

"Ta cảm giác mình đã thất tình."

"A a a, người nào có vận tốt như vậy, lại có thể làm đạo lữ cùng Sở đạo hữu kết, ô ô ô, vì sao không phải là ta..."

"Không được, Sở đạo hữu ngươi thuộc về mọi người..."

Một đám Hồng Y vệ nghe thấy Sở Cuồng Nhân có gia đình xong, nguyên một đám khóc không ra nước mắt, tất cả đều tự bế tại chỗ. Mà n Hồng Hoa sau khi nghe được, tâm thần run lên, cũng có chút cảm giác khó chịu, nhưng sau đó nàng hít sâu một hơi:

"Như này cũng tốt, ta có thể triệt để cắt đứt tưởng niệm, toàn tâm toàn ý vào việc tu hành."

Đạo tâm của nàng cứng cỏi, rất nhanh đã thoát khỏi tâm tình uể oải, nhưng những Hồng Y vệ kia lại không có đạo tâm tốt như vậy, đối với đạo lữ không biết tên của Sở Cuồng Nhân kia là vừa ao ước vừa hận.

Mọi người bao vây lại, mồm năm miệng mười hỏi thăm về người đó.

"Sở đạo hữu, đạo lữ kia của ngươi tên gọi là gì vậy?"

"Dung mạo có xinh đẹp như thiếu tướng quân của chúng ta không?"

"Bây giờ nàng ở nơi nào vậy? Sở đạo hữu, đây không phải là ngươi cố ý tự biên tự diễn lừa gạt chúng ta chứ? ?"

Sở Cuồng Nhân đối mặt với những câu hỏi liên tiếp này, đầu cũng sắp to ra rồi. Bỗng nhiên hắn phát giác được từ nơi xa truyền đến một trận năng lượng chấn động, hai mắt hắn tỏa sáng:

"Khí tức này là... Cực phẩm Hỗn Độn Linh Nguyên!"

Sắc mặt hắn vui vẻ. Phải biết những ngày này, tất cả Hỗn Độn Linh Nguyên hắn tìm được đều là hạ phẩm, một khối thượng phẩm cũng không có. Chớ nói chi là Hỗn Độn Linh Nguyên cực phẩm như này. Nếu như có một khối cực phẩm Hỗn Độn Linh Nguyên, không nói để tu vi của hắn trực tiếp đột phá đến trung vị

Thiên Tôn, nhưng ít ra có thể làm cho hắn bước ra một bước dài tại Thiên Tôn cảnh giới này.

"Chỉ có điều ở phụ cận khối cực phẩm Hỗn Độn Linh Nguyên này có không ít khí tức, có người đang chiến đấu."

Sở Cuồng Nhân nói thầm. Hắn nói với đám người n Hồng Hoa, Hồng Y vệ: "Bên kia có động tĩnh, trước tiên ta qua đó xem, các ngươi cẩn thận."

Hắn trực tiếp thi triển Không Gian Bàn Vận Thuật, cả người biến mất ngay tại chỗ, để lại một đám Hồng Y vệ ở tại chỗ than thở. Một nam nhân ưu tú bao nhiêu a. Đáng tiếc không phải là của mình.......... Tiểu hành tinh số bảy, bên trong một dãy núi. Một đám tu sĩ đang giao phong kịch liệt. Song phương giao chiến là Thương Khung tinh Nhân tộc cùng Huyết tộc tu sĩ, mà trên một ngọn núi ở khu vực giữa chiến trường có một khối đá cao hai mét màu xám, bên trên có từng sợi Hỗn Độn chi khí lưu chuyển.

"Thống lĩnh, trước tiên rút lui đi."

Một tu sĩ Thương Khung tinh nói với một đại hán trung niên. Trong tay đại hán này cầm một thanh trường kiếm, nhìn thoáng qua Hỗn Độn Linh Nguyên bên trên ngọn núi kia, trong mắt lộ ra vẻ không cam lòng.

"Không được, Hỗn Độn Linh Nguyên này là tình thế bắt buộc, ai dám rút lui ta sẽ giết người đó trước tiên!"

Trung niên đại hán nổi giận gầm lên một tiếng nói. Bên cạnh, tu sĩ kia hơi chút nghiến răng nghiến lợi nói:

"Nhưng bây giờ Huyết tộc chiếm cứ ưu thế, các huynh đệ không chống đỡ được bao lâu nữa."

"Các ngươi chống đỡ một lát, ta đi lấy Hỗn Độn Linh Nguyên kia ra, sau đó lại rút lui."

Trung niên đại hán nói xong lập tức phóng tới Hỗn Độn Linh Nguyên kia. "Móa, cái này tài mê tâm hồn thống lĩnh."

Tu sĩ thầm mắng một tiếng, nhưng cũng không cách nào ngăn cản đối phương được. Nhìn thoáng qua đám huynh đệ chém giết cùng Huyết tộc, thương vong càng ngày càng nhiều, hắn hét lớn một tiếng lao vào trong đám người. Trung niên đại hán phóng tới Hỗn Độn Linh Nguyên, thời điểm càng ngày càng gần, lại phát hiện trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một bóng người màu đỏ ngòm. Bóng người màu đỏ ngòm kia đánh ra một quyền, trong chớp mắt đã đánh lui đại hán ra ngoài mấy trăm trượng, sau đó đứng ở bên trên Hỗn Độn Linh Nguyên. Đó là một nam tử Huyết tộc tướng mạo cực kỳ tuấn dật, mặc huyết sắc áo giáp, trong tay cầm một thanh đại đao chuôi dài màu đỏ sậm.

"Nhân tộc Thiên Tôn, muốn lấy khối Hỗn Độn Linh Nguyên này, ngươi phải hỏi ý ta trước đã."

Huyết tộc nam tử nghiền ngẫm cười một tiếng.

"Đáng chết, là Huyết tộc Thiên Tôn."

Trung niên đại hán sầm mặt lại. Hắn không nói nhảm, Đế khí trên người phun trào, từng tia đạo văn khuếch tán ra ngoài, xen lẫn trong hư không, hóa thành một tiểu thế giới, mà Huyết tộc nam tử kia khẽ cười một tiếng, cũng mở ra Thiên Tôn tiểu thế giới của mình. Hai tiểu thế giới va chạm, hư không lập tức vặn vẹo.

"Giết!"

Tu vi hai người không kém nhau bao nhiêu. Cho dù thi triển tiểu thế giới, ai cũng không áp chế nổi người kia. Trung niên đại hán thấy thế liền xông ra ngoài, trường kiếm trong tay hội tụ Đế khí đạo văn, chém ra một đạo kiếm khí lớn mấy ngàn trượng! Bên trong kiếm khí, Đế khí cùng đạo văn lưu chuyển, uy thế mạnh mẽ.

"Đến rất tốt!"

Huyết tộc nam tử khẽ cười một tiếng, cũng chém ra một đao. Ánh đao màu đỏ ngòm xen lẫn cùng kiếm khí. Đế khí cùng Đế khí, đạo văn cùng đạo văn chống lại, làm cả phiến hư không đổ sụp, ngọn núi bốn phía bắt đầu nứt toác. Khối Hỗn Độn Linh Nguyên kia cũng theo đó bay ra ngoài, rơi ở xa xa. Trung niên đại hán thấy thế muốn bay qua cướp đoạt, nhưng lại bị Huyết tộc nam tử cản lại, hắn bất đắc dĩ chỉ có thể lần nữa triền đấu với Huyết tộc nam tử.

Mà ở cách đó không xa. Đám tu sĩ còn lại cũng chém giết càng ngày càng thảm thiết. Nhóm Thương khung Nhân tộc vốn đã ở thế yếu, mà thống lĩnh trung niên đại hán lại bị Huyết tộc Thiên Tôn cuốn lấy, không cách nào trở về. Thời gian dần trôi qua, Nhân tộc thương vong càng ngày càng nhiều, lúc trước vốn còn thực lực rút lui, nhưng bây giờ lại chỉ có thể bị Huyết tộc vây quanh, chèo chống hết sức.

"Đáng giận, đáng giận!"

Trung niên đại hán không ngừng huy kiếm, nhưng mặc cho hắn dùng hết thủ đoạn, trước sau vẫn không thể làm gì được Huyết tộc nam tử đối diện.

"Ha ha, tên ngu xuẩn, vốn nếu như ngươi không tham khối linh nguyên này, mang theo những người khác rút lui thì còn có thể sống được, nhưng bây giờ, các ngươi đã không có cơ hội."

Huyết tộc nam tử cười ha ha. Chỉ thấy trên người hắn bộc phát ra một cỗ khí kình cường đại, sau đó chém ra một đao, ánh đao màu đỏ ngòm giống như một vòng trăng tròn xẹt qua hư không, chém bay trung niên đại hán ra ngoài mấy trăm trượng. Phốc... Đế khu của trung niên đại hán bị hao tổn, trực tiếp thổ huyết, vẻ mặt hắn không thể tin nhìn Huyết tộc nam tử:

"Trung vị Thiên Tôn! Ngươi lại là tu sĩ trung vị Thiên Tôn! !"

"Không tệ, vừa rồi ta vẫn một mực đùa nghịch ngươi, bằng không ngay từ đầu xuất ra tu vi này còn không phải dọa ngươi sợ chạy, vậy ta làm sao có thể một mẻ hốt gọn các ngươi? ?"

Huyết tộc nam tử cười lạnh một tiếng nói ra. Ở bên dưới, Thương khung Nhân tộc còn lại triệt để tuyệt vọng. Một trung vị Thiên Tôn, cộng thêm bốn phía có nhiều Huyết tộc như vậy, cho dù là bọn hắn không có bất kỳ thương thế nào cũng không đánh lại. Chớ nói chi hiện tại chỉ còn lại có một số tàn binh bại tướng.

"Tên thống lĩnh đầu heo này, đã sớm bảo hắn rút lui, hắn lại bị khối Hỗn Độn Linh Nguyên kia che mắt, căn bản không thấy rõ thế cục."

Tu sĩ trước đó những thỉnh cầu trung niên đại hán rút lui thầm mắng một tiếng. Trên chiến trường, một thống lĩnh giỏi cực kỳ quan trọng, bởi vì quyết định của hắn thường thường sẽ liên quan đến vô số tính mạng của tướng sĩ bên dưới. Rất hiển nhiên, những người này cũng không có một thống lĩnh tốt. "Hiện tại các ngươi có thể đi chết đi."

Huyết tộc nam tử khẽ quát một tiếng. Chỉ thấy trên người hắn, tiểu thế giới chi lực bỗng nhiên tăng cường, trực tiếp đè qua trung niên đại hán ở đối diện. Thời điểm hắn dự định một lần hành động đánh chết đại hắn, trong hư không bỗng nhiên xuất hiện một trận chấn động không gian. Chỉ thấy một bóng người bỗng nhiên xuất hiện trên chiến trường, đồng thời đứng ở bên cạnh khối Hỗn Độn Linh Nguyên kia, ở trước mặt tất cả mọi người, thu khối Hỗn Độn Linh Nguyên kia vào bên trong Càn Khôn giới. Tình cảnh này làm cho tất cả mọi người đều hoảng hốt. Người kia là ai? LÀm sao hắn lại xuất hiện ở nơi này? Trong đầu mọi người cơ hồ đồng thời toát ra hai câu hỏi này. Mà Huyết tộc nam tử kia sau khi nhìn thấy người tới, trong mắt lộ ra sát ý lạnh như băng:

"Bất kể là ai, chỉ cần là tu sĩ Thương Khung tinh thì chính là kẻ thù của Huyết tộc tu sĩ, chết đi cho ta!"

Huyết tộc nam tử chém ra một đao về phía Sở Cuồng Nhân ở xa xa.

Chương 713: Tiểu thế giới áp chế tiểu thế giới, Kiếm tộc tư binh

Ánh đao màu đỏ ngòm xẹt qua hư không, trảm nứt Hư Không!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, thôi động Đế khí, đánh ra một chưởng, Đế khí dồi dào hóa thành một chưởng ấn kim sắc to lớn, có phật quang lưu chuyển!

Âm thanh ầm vang, mặt đất nổ tung, đất đá bốn phía bắn tung tóe!

Hai mắt Sở Cuồng Nhân híp lại, nhìn về phía Huyết tộc nam tử cách đó không xa.

"Trung vị Thiên Tôn."

Ánh mắt toát ra vẻ nóng lòng muốn thử.

Đây là lần đầu tiên hắn giao thủ với tồn tại trung vị Thiên Tôn.

"Lại là một Thiên Tôn."

Sắc mặt Huyết tộc nam tử biến hóa, toát ra một vệt ngưng trọng, còn trung niên đại hán bên cạnh hắn thì sắc mặt vui vẻ:

"Đạo hữu cứu ta!"

"Hừ, muốn cứu người, không có cửa đâu! Giết chết tất cả bọn hắn ngay tại chỗ! !" Huyết tộc nam tử lớn tiếng nói với đám Huyết tộc tu sĩ còn lại.

"Vâng!"

Các tu sĩ Huyết tộc điên cuồng tấn công về phía những tu sĩ còn lại.

Mà Huyết tộc nam tử kia cũng thẳng tiến đến trung niên đại hán, đại hán kia biến sắc, cắn răng, dùng hết toàn lực chống cự.

"Đạo hữu, ta là thống lĩnh Kiếm tộc, trước tiên cứu ta!"

Trung niên đại hán cao giọng hô.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, trong mắt lướt qua một tia dị sắc.

Kiếm tộc thống lĩnh?

Thật đúng dịp, ở nơi này cũng có thể gặp phải người Kiếm tộc.

Chỉ là, những thứ này cũng không phải tiêu chuẩn để hắn đánh giá có nên cứu người hay không.

Hắn thấy trung niên đại hán kia tuy thân trong hiểm cảnh, nhưng vẫn còn có thể tiếp tục kiên trì một lúc.

Lại nhìn những tu sĩ còn lại đang bị một đám Huyết tộc tu sĩ vây công đã tràn ngập nguy hiểm, sau đó hắn lựa chọn cứu những người còn lại trước.

Bóng người lóe lên, hắn đi vào trong đám người.

Niệm lực phát động động, một đạo phù văn trắng bạc cự đại bỗng nhiên xuất hiện.

Chính là không gian ngưng tự phù!

Không gian ngưng tự phù từ trên cao rơi xuống, phong tỏa không gian phương viên mấy trăm dặm, tu sĩ dưới Đế giả đều cảm thấy hành động của mình bị hạn chế to lớn.

Ngay sau đó, trên thân Sở Cuồng Nhân có từng đạo kiếm khí lướt qua, hóa thành nguyên một đám phân thân kiếm khí, chém giết từng tên Huyết tộc tu sĩ này!

Trong lúc giơ tay nhấc chân, ngàn vạn Huyết tộc tu sĩ vẫn lạc.

Nguy hiểm của mọi người đã được giải!

Sau cùng, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía kiếm tộc thống lĩnh đang chém giết cùng Huyết tộc nam tử trên bầu trời kia, trên thân kiếm tộc thống lĩnh đã có thêm mấy vết đao, máu tươi dâng trào như suối, bất cứ lúc nào cũng có thể bị chém giết.

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, đi vào giữa chiến trường song phương đang giao chiến.

Lực lượng của hai tiểu thế giới, một mạnh một yếu nghiền ép về phía hắn!

"Giải khai tiểu thế giới của ngươi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói với Kiếm tộc thống lĩnh.

"Dựa vào cái gì?"

"Dựa vào ngươi vướng chân vướng tay."

Lông mi Sở Cuồng Nhân nhăn lại nói, hắn thấy tất cả mọi người đều là tu sĩ tu sĩ thương khung Nhân tộc, cho nên mới nghĩ cách cứu viện.

Không nghĩ tới đối phương lại không phối hợp như thế.

Đã như vậy, hắn cũng không cần cho đối phương sắc mặt tốt.

"Ngươi..." Kiếm tộc thống lĩnh sầm mặt lại, vẫn không giải khai tiểu thế giới của mình, nói ra:

"Đối phương là trung vị Thiên Tôn, hiện tại ta sử dụng tiểu thế giới mới có thể chống lại một hai với người này, nếu như ta giải khai, bằng một mình ngươi căn bản là không có cách nào chống lại đối phương."

"Không giải khai, vậy tùy ngươi."

Sở Cuồng Nhân không them nhiều lời, hắn nhìn về phía Huyết tộc nam tử kia, sau đó đưa tay thôi động Đế khí đạo văn, mở ra tiểu thế giới của mình.

Một cỗ lực lượng vô hình bỗng nhiên bạo phát!

Bốn phía mây gió dừng lại!

Mà trong nháy mắt Sở Cuồng Nhân mở ra tiểu thế giới, hai Thiên Tôn tiểu thế giới còn lại lập tức sụp đổ, đều bị phản phệ bay ngược ra ngoài, đồng loạt khiếp sợ không gì sánh nổi nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Tiểu thế giới này, thật mạnh!"

"Từ khí tức của hắn mà phán đoán, tu vi chỉ là hạ vị Thiên Tôn mà thôi, tại sao lại có tiểu thế giới khủng bố như thế? !"

Tiểu thế giới là do Thiên Tôn diễn hóa.

Mà tiểu thế giới mạnh yếu là do căn cơ của người thi triển.

Sở Cuồng Nhân là hoàn mỹ chi đạo, cứu cực đế nguyên!

Chiến lực của hắn vượt xa người cùng cảnh giới, tiểu thế giới hắn thi triển tất nhiên cũng không phải Thiên Tôn cùng cảnh giới có thể so sánh được, cho dù là trung vị Thiên Tôn, chỉ cần căn cơ không bằng hắn cũng sẽ bị áp chế gắt gao.

Hiển nhiên, hai tên Thiên Tôn này chính là như thế.

"Lui!"

Huyết tộc nam tử sau khi nhìn thấy tiểu thế giới của Sở Cuồng Nhân, biết cho dù tu vi của mình mạnh hơn đối phương cũng tuyệt đối không phải đối thủ.

Sau đó hắn quyết định thật nhanh, lập tức bỏ chạy ra xa, nhưng hiện tại hắn thân ở trong tiểu thế giới của Sở Cuồng Nhân, lại có thể trốn đi nơi nào?

"Ở bên trong thế giới của ta, ngươi không đường để đi!"

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói ra.

Một cỗ thế giới chi lực bộc phát, hóa thành từng sợi xiềng xích màu bạc, khóa lại tên Huyết tộc nam tử kia.

"Đáng giận!"

Huyết tộc nam tử hét lớn một tiếng, đại đao trong tay bay ra ngoài, quanh quẩn trên không trung, chém đứt từng sợi xích bạc!

Biết mình rất khó chạy ra khỏi tiểu thế giới Sở Cuồng Nhân, Huyết tộc nam tử lập tức sát ý tăng vọt, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng.

"Giết ngươi rồi, tiểu thế giới này tất nhiên sẽ biến mất!"

"Huyết nguyên chi lực!"

Chỉ thấy trên thân thi thể Huyết tộc ở bốn phía có từng đạo sương mù màu máu bay lên, bao phủ lấy hắn, nhập vào trong cơ thể.

Khí tức của Huyết tộc nam tử tăng vọt, chém ra một đao.

"Vô địch pháp, Điên Đảo Càn Khôn!"

Côn Ngô kiếm bên hông Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên chém ra.

Kiếm quang Tử sắc như nước chảy khóa chặt Huyết tộc nam tử, chiếu rọi ra cảnh tượng khủng bố nhật nguyệt điên đảo, tinh thần phá toái.

Hư không không ngừng nổ tung, sụp đổ từng mảng lớn.

"Cực phẩm ảo diệu!"

Cách đó không xa, đồng tử Kiếm tộc thống lĩnh hơi co rụt lại.

Cực phẩm ảo diệu, loại ảo diệu chi pháp như vậy quá mức hiếm thấy, cho dù là Thiên Tôn như hắn nghiên cứu nhiều năm cũng chỉ sau đó phẩm ảo diệu mà thôi.

Cực phẩm ảo diệu...

Toàn bộ chiến trường vực ngoại Thương Khung tinh cũng không có mấy người có.

Trong nháy mắt đao kiếm va chạm.

Đao quang bị phá nát!

Kiếm quang thế như chẻ tre bao phủ lấy Huyết tộc nam tử, đối phương ngay cả một tiếng hét thảm cũng không kịp phát ra đã nổ tung hóa thành sương máu.

Sau khi giết Giết Huyết tộc nam tử, Sở Cuồng Nhân thu hồi tiểu thế giới.

Tâm niệm nhất động, những Huyết tộc còn lại bị hắn lấy ra từng cái cốt dực bỏ vào trong Càn Khôn Giới, chờ sau khi trở về cứ điểm số mười bảy sẽ đổi lấy chiến công.

"Đa tạ đạo hữu đã cứu giúp."

Một số tu sĩ được cứu mạng đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân nói ra.

Về phần vị thống lĩnh kiếm tộc cách đó không xa kia khi nhìn Sở Cuồng Nhân, sắc mặt cũng không quá tốt, cũng không nói lời cảm tạ.

Vừa rồi hắn bị tiểu thế giới của Sở Cuồng Nhân áp chế, tiểu thế giới phản phệ khiến hắn bị thương không nhẹ.

Sở Cuồng Nhân cũng không quan tâm tới đối phương, hướng những người còn lại thản nhiên nói:

"Các ngươi là binh lính cứ điểm nào?"

"Chúng ta là Kiếm tộc tư binh, cứ điểm số 18, không biết tục danh của đạo hữu?" Một tu sĩ hiếu kỳ hỏi.

"Sở Cuồng Nhân, cứ điểm số mười bảy, tán binh."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe hắn nói như thế, sắc mặt những tu sĩ còn lại không có thay đổi gì, nhưng vị thống lĩnh kiếm tộc kia lại sắc mặt biến hóa,

"Sở Cuồng Nhân, ngươi chính là Sở Cuồng Nhân làm cho hạ giới huyên náo xôn xao, làm địch của Kiếm tộc kia."

"Thế nào, ngươi có ý kiến?"

Sở Cuồng Nhân khẽ liếc đối phương một chút, lấy thực lực của hắn hôm nay cũng không sợ bị Kiếm tộc tiếp tục tìm hắn gây phiền phức.

"Hừ." Kiếm tộc thống lĩnh nhẹ hừ một tiếng, cũng không nói gì.

Coi như biết đối phương từng là địch nhân của Kiếm tộc, nhưng đối phương vừa mới cứu hắn, vả thực lực cường đại, hắn cũng không tiện phát tác.

"Sở đạo hữu."

Lúc này cách đó không xa, n Hồng Hoa mang theo bọn người Hồng Y vệ chạy tới, n Hồng Hoa thản nhiên nói: "Sự tình thế nào?"

"Đều đã giải quyết ổn thỏa." Sở Cuồng Nhân nói ra.

"n Hồng Hoa! Ngươi là n Hồng Hoa!" Lúc này, một tu sĩ Kiếm tộc nhận ra n Hồng Hoa, kinh hô một tiếng.

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc liếc nhìn n Hồng Hoa một chút: "Xem ra danh tiếng của ngươi còn rất lớn."

Chương 714: Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, Kiếm Khước mật báo

n Hồng Hoa, một trong những Đế giả chói mắt nhất vực ngoại chiến trường, thời gian thành đế ngắn ngủi mấy năm, tích lũy vô số chiến công, tốc độ tiến bộ làm cho người khác líu lưỡi, vinh dự có hi vọng trở thành Đạo Chủ kế tiếp trong vòng ngàn năm! Nhân vật như vậy đã định trước danh tiếng của nàng sẽ không thấp. Mà cứ điểm số mười bảy cùng cứ điểm số 18 tiếp giáp nhau, những Kiếm tộc tư binh này đến từ cứ điểm số 18, nhận ra n Hồng Hoa cũng là chuyện thường tình.

"Không nghĩ tới đúng là Hồng Hoa đạo hữu, tại hạ Kiếm tộc thống lĩnh Kiếm Khước hữu lễ."

Hai mắt Kiếm kia tộc thống lĩnh tỏa sáng, chắp tay nói ra. Hắn là Thiên Tôn, mà n Hồng Hoa cho dù ưu tú cũng chỉ là một tu sĩ Đế Sơ cảnh, hắn khách khí với nàng như vậy, tất cả đều vì nhìn phần mặt mũi của Quỷ Đao Thiên Tôn sau lưng n Hồng Hoa. Dù sao đây chính là một cứ điểm chi chủ a, tuy cùng là Thiên Tôn cảnh, nhưng địa vị, thực lực của đối phương lại mạnh mẽ hơn hắn không biết bao nhiêu lần, hoàn toàn không phải là tồn tại cùng một cấp độ.

"Gặp qua đạo hữu."

n Hồng Hoa khẽ vuốt cằm, Kiếm tộc ở bên trong 81 cứ điểm vực ngoại chiến trường cũng coi là một đại thế lực. Song phương tiến hành một phen gặp gỡ hữu hảo, sau đó Sở Cuồng Nhân cùng n Hồng Hoa liền dẫn Hồng Y vệ rời đi. Nhìn theo bóng lưng bọn hắn rời đi, một Kiếm tộc tu sĩ hâm mộ nói ra:

"Thật sự là hâm mộ Sở đạo hữu, thế mà có thể cùng đồng hành với nhân vật như n Hồng Hoa, có thể tiếp xúc gần gũi với đối phương."

"Đúng thế, ngươi cũng không nhìn một chút xem người ta là nhân vật nào? Đây chính là Thiên Tôn đó, mà lại còn không phải Thiên Tôn bình thường, trung vị Thiên Tôn của Huyết tộc ở trong tay của hắn cơ bản không có sức hoàn thủ."

"Đúng vậy a, thật sự là quá mạnh." Kiếm Khước cau mày, nói:

"Nghe nói người này mấy năm trước mới vừa thành đế, tại sao hiện tại lại đột nhiên thành Thiên Tôn, loại tiến bộ này so với n Hồng Hoa còn kinh khủng hơn nhiều a!"

"Thủ đoạn người này độc ác, đã từng giết không ít thiên kiêu có tiềm lực của Kiếm tộc ta, Vô Thượng Đạo Thể của tộc ta chính là bị hắn giết chết, nếu như hắn tại vực ngoại chiến trường là địch với Kiếm tộc, nhất định sẽ là họa lớn trong lòng."

Mấy tu sĩ Kiếm tộc bên cạnh nghe được hắn nói đều phát mộng. Bọn họ cũng là tu sĩ Kiếm tộc. Nhưng bọn hắn lại chưa từng có suy nghĩ như vậy. Tuy Sở Cuồng Nhân từng là địch nhân của Kiếm tộc không phải giả, nhưng bây giờ nơi này là vực ngoại chiến trường, tất cả lấy việc chống lại Huyết tộc làm đầu. Chỉ cần Kiếm tộc không chủ động đi trêu chọc đối phương, đối phương cũng sẽ không tới tìm bọn họ để gây sự, vả lại đối phương vừa mới cứu bọn họ a! Ngươi cũng quá lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử đi! Mọi người cảm thấy có chút bó tay. Sau khi trở về vẫn nên nhanh chóng thay thống lĩnh đi thì tốt hơn. Thống lĩnh này không chỉ ngu xuẩn, còn vì tư lợi, lòng dạ hẹp hòi, đi theo loại người này cho dù không chết cũng không thể có tiền đồ gì. Mọi người đều lặng lẽ âm thầm nghĩ tới.

"Mọi người trước tiên nghỉ ngơi tại chỗ, sau đó lại tiếp tục tìm kiếm Hỗn Độn Linh Nguyên. Đáng giận, viên cực phẩm Hỗn Độn Linh Nguyên kia cứ như vậy mà biến mất."

Kiếm Khước có chút không cam lòng nói ra. Bên cạnh, một tu sĩ nhắc nhở: "Thống lĩnh, nơi này vừa phát sinh chiến đấu, nếu không chúng ta vẫn nên chuyển qua nơi khác để nghỉ ngơi."

"Sợ cái gì, hiện tại tất cả mọi người còn đang vội vàng tìm kiếm Hỗn Độn Linh Nguyên, ai lại rảnh quan tâm tới chúng ta, lại nói có ta ở đây, các ngươi còn sợ cái gì, ta chính là Thiên Tôn, ta cũng không tin còn có thể gặp được một tên Huyết tộc Thiên Tôn khác."

Kiếm Khước bĩu môi một cái nói.

"Cái này..." Kiếm tộc tu sĩ kia thuyết phục không có tác dụng, bất đắc dĩ lắc đầu. Mọi người điều tức tại chỗ, nhưng mà không lâu sau, một cỗ khí tức cường đại từ trên trời giáng xuống, bao phủ hoàn toàn tất cả tu sĩ bên dưới. Khí tức cường đại khiến tất cả mọi người đều vội vàng không kịp chuẩn bị. "Đây là, Huyết tộc!"

"Còn có khí tức này, là cảnh giới Thiên Tôn!"

Kiếm Khước biến sắc. Hắn cảm thấy không dám tin tưởng. Không thể nào, không thể nào, thật sự để cho mình gặp một tên Huyết tộc Thiên Tôn lần nữa, hơn nữa còn ngay tại lúc này. Vận khí của hắn sẽ không kém đến loại tình trạng này chứ!

"Nha a, Nhân tộc Thiên Tôn, có ý tứ, Huyết tộc tại nơi này đều là do các ngươi giết sao?"

Một tên nam tử Huyết tộc phe phẩy cánh dơi đi vào hiện trường, sau khi nhìn đến đống thi thể Huyết tộc trên mặt đất kia, trong mắt lướt qua một tia băng lãnh, làm cho mọi người tại đây như rớt vào hầm băng. Mà ở bên cạnh nam tử Huyết tộc này còn có một lão giả, lão giả này có chút đặc biệt, mũi chân hắn rủ xuống đất, toàn thân không có bất kỳ cảm giác lực lượng nào, giống như trôi nổi ở giữa không trung. Đây là Huyết Linh nhất tộc trong Huyết tộc! Vả lại Huyết Linh tộc này còn là một tên Thiên Tôn! Hai tên Thiên Tôn! Kiếm Khước nuốt một ngụm nước miếng, cảm thấy mình quả thực là không may đến nhà, mới vừa thoát khỏi hiểm cảnh, hiện tại lại gặp hai tên Huyết tộc Thiên Tôn, ông trời thật sự không muốn để cho hắn sống a! "Không phải chúng ta giết."

Kiếm Khước vội vàng nói.

"Há, không phải là các ngươi giết, vậy người giết chết bọn hắn đang nơi nào vậy?"

Huyết Linh Thiên Tôn kia nhàn nhạt hỏi.

"Nói cho các ngươi biết, có thể tha cho ta mạng hay không."

"A, nghĩ tốt lắm." Huyết tộc Thiên Tôn xùy cười một tiếng, chuẩn bị xuất thủ. Nhưng mà Kiếm Khước lại lớn tiếng nói:

"Người giết Huyết tộc nơi đây, trong tay có một khối cực phẩm Hỗn Độn Linh Nguyên!"

"Há, có chút hứng thú."

Huyết tộc Thiên Tôn tạm thời thu tay lại.

"Giá trị một khối cực phẩm Hỗn Độn Linh Nguyên, ngươi phải rõ ràng có bao nhiêu quý giá, ta nói cho ngươi biết người kia đang ở đâu, ngươi bỏ qua cho ta." Kiếm Khước cắn răng nói ra.

Hiện tại thương thế của hắn còn chưa lành, đánh nhau cùng hai tên Huyết tộc Thiên Tôn này, tuyệt đối là cục diện cửu tử nhất sinh.

"Tuy cực phẩm Hỗn Độn Linh Nguyên hiếm thấy, nhưng muốn đổi mạng của một Thiên Tôn còn chưa đủ."

Huyết Linh tộc Thiên Tôn từ tốn nói.

"Cộng thêm mạng n Hồng Hoa thì sao?"

"Thống lĩnh!"

Các tu sĩ Kiếm tộc chung quanh nhất thời gấp gáp.

"Tất cả im miệng cho ta!"

Kiếm Khước quát lạnh một tiếng.

"n Hồng Hoa..."

Nghe được cái tên này, hai Huyết tộc Thiên Tôn kia rõ ràng có hứng thú, trong mắt lộ ra sát ý lạnh lẽo vô cùng:

"Chính là n Hồng Hoa mấy năm gần đây thanh danh vang dội, tiến bộ thật nhanh kia."

"Đúng."

"Có ý tứ, là nàng lấy đi cực phẩm Hỗn Độn Linh Nguyên?"

"Không phải nàng, nhưng nàng cùng một đường với người lấy đi linh nguyên kia. Thế nào, n Hồng Hoa cộng thêm cực phẩm Hỗn Độn Linh Nguyên, hai thứ này đã đầy đủ để đổi một mạng của ta chưa."

"Có thể." Huyết Linh tộc Thiên Tôn gật đầu nói. So với cực phẩm Hỗn Độn Linh Nguyên kia, bọn họ coi trọng n Hồng Hoa hơn, tốc độ tiến bộ của đối phương đã khiến cho cao tầng Huyết tộc chú ý, nếu như không nhanh chóng diệt trừ, đợi một thời gian nữa tất thành cường địch của Huyết tộc.

"Ta muốn các ngươi lấy danh nghĩa Huyết Thần phát ra lời thề, cam đoan sau khi ta nói ra tin tức n Hồng Hoa, tuyệt đối không động thủ sát hại ta." Trong lòng Kiếm Khước hơi động, nói ra. Huyết Thần là tín ngưỡng chí cao của Huyết tộc, phàm là lấy danh nghĩa Huyết Thần phát ra lời thề, người Huyết tộc tất sẽ tuân thủ đến cùng.

"Hừ, thật đúng là thông minh."

Huyết tộc Thiên Tôn cười lạnh nói. Sau đó hai người liền lấy danh nghĩa Huyết Thần lập ra lời thề, tiếp đó Kiếm Khước nói cho bọn hắn hướng đi của đám người Sở Cuồng Nhân, n Hồng Hoa. Đợi sau khi hai tên Thiên Tôn đi, ánh mắt Kiếm Khước đảo qua đán tu sĩ còn lại, âm thanh lạnh lùng nói: " Chuyện phát sinh hôm nay, ai cũng không cho phép nói ra! Nếu không thì đừng trách ta không xem tình cảm chiến hữu."

Nghe thấy uy hiếp của hắn, sắc mặt của mọi người đỏ lên, mặc dù nội tâm đối với hành động đối phương cảm thấy mười phần trơ trẽn, nhưng cũng chỉ có thể nuốt xuống cơn giận này.

"Ta làm như vậy, cũng là vì cứu các ngươi thôi, bằng không chúng ta ai cũng không sống nổi."

Sau khi uy hiếp, Kiếm Khước lại đánh bài tình cảm với mọi người, tạm thời làm mọi người yên lòng.

Chương 715: Hai cái Thiên Tôn đột kích, chờ ở tại đây

Tiểu hành tinh số bảy. Sở Cuồng Nhân cùng n Hồng Hoa mang theo một đám Hồng Y vệ đang góp nhặt mấy khỏa Hỗn Độn Linh Nguyên, đây đã là khối Hỗn Độn Linh Nguyên thứ năm mươi bọn họ thu thập được. Trong đó có một khối cực phẩm, bốn khối thượng phẩm, 16 khối trung phẩm. Còn lại đều là hạ phẩm. Ngoại trừ thượng phẩm, cực phẩm đều thuộc về Sở Cuồng Nhân, còn lại hắn để cho n Hồng Hoa cầm lấy tự do phân phối cho các nàng. Dù sao tác dụng của những hạ phẩm linh nguyên này đối với hắn cũng không lớn. Một khối cực phẩm có thể so với ngàn khối hạ phẩm. Ngoại trừ Hỗn Độn Linh Nguyên, một đường này Sở Cuồng Nhân cũng đã giết không ít Huyết tộc, tích lũy chiến công nhiều đến mấy vạn. Lúc trước Thiên Tôn kia cống hiến cho hắn 10 ngàn chiến công. Đế giả phổ thông, một tên 1000 chiến công. Mà Thiên Tôn, một tên là 10 ngàn.

" Hỗn Độn Linh Nguyên trên ngôi sao này, trên cơ bản đã tìm được không còn bao nhiêu, thu hoạch này đã tạm được rồi."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu nói ra, tìm khắp toàn bộ tiểu hành tinh số bảy thế mà mới chỉ có mười mấy khối Hỗn Độn Linh Nguyên. Mấy người n Hồng Hoa thật không cảm thấy thất vọng, ngược lại, thu hoạch lần này đã vượt qua dự liệu của các nàng.

Bảo vật như Hỗn Độn Linh Nguyên vốn hiếm thấy, một khối hạ phẩm cũng đủ để khiến một số Đế giả phổ thông tranh đoạt vỡ đầu. Mà trong tay các nàng lại có mười mấy khối!

"Có Hỗn Độn Linh Nguyên này, sau khi ta trở về nhất định có thể đột phá đến Đế giả đại thành!"

Bách Lý Tuyền có chút hưng phấn nói. Hiện tại nàng là Đế Sơ tam trọng cảnh, sau khi trở về bế quan luyện hóa một khối hạ phẩm Hỗn Độn Linh Nguyên, đủ cho tu vi của nàng nâng cao một bước!

"Đây đều phải đa tạ Sở đạo hữu, nếu không phải có Tầm Bảo Thuật của Sở đạo hữu, chúng ta cũng không có thể thuận lợi như vậy."

Bách Lý Tuyết nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ cảm kích. Những người còn lại, hoặc nhiều hoặc ít đều có vẻ sùng bái. Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, không nói gì. Nhưng mà bỗng nhiên, lông mi hắn cau lại, nhìn về phía cách đó không xa:

"Có hai cỗ khí tức cường đại đang đến gần, là Huyết tộc Thiên Tôn." "Cái gì?" "Tại sao lại có Huyết tộc Thiên Tôn? !"

"Nhanh, bố trí xuống cấm chế ẩn nấp."

Sắc mặt mọi người sắc mặt biến đổi.n Hồng Hoa lập tức xuất thủ, ném ra một phương lồng bàn màu đỏ, lồng bàn kia bao phủ mọi người lại, hoàn toàn ẩn giấu đi khí tức của mọi người người. Hai tên Huyết tộc Thiên Tôn ngừng ở giữa không trung. Trong đó, Thiên Tôn đến từ Huyết Linh tộc cười nhạo nói:

"Thủ đoạn ẩn nấp coi như không tệ, chỉ sợ Thiên Tôn bình thường còn thật không phát hiện ra các ngươi được, chỉ có điều làm sao các ngươi giấu giếm được ta? !"

Thiên Tôn Huyết Linh tộc này đưa tay đánh ra một quyền, quyền phong cuồng bạo trực tiếp đánh trong dãy núi, nện sơn mạch kia thành hai nửa ngay tại chỗ, thậm chí trên mặt đất còn xuất hiện một vết nứt cự đại kéo dài hơn vạn dặm. Lồng bàn bọn người n Hồng Hoa dùng để ẩn tàng khí tức cũng lập tức bị phá nát! Đại lượng quyền kình giống như thủy triều dâng trào đến.

"Không tốt!"

n Hồng Hoa biến sắc, trên thân Đế khí phun trào, muốn ngăn cản quyền kình, bảo hộ một đám Hồng Y vệ ở sau lưng. Chỉ là bên trong quyền kình này ẩn chứa đạo văn Đế khí do Thiên Tôn phát ra, lấy thực lực của n Hồng Hoa rất khó để ngăn cản. Thời khắc nguy cấp, đột nhiên có một bóng người đứng ra. Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, một vòng xoáy hình thành trong lòng bàn tay của hắn.

"Thiên chi lốc xoáy!"

Vô địch pháp, thiên chi lốc xoáy! Quyền kình bị vòng xoáy này hấp thu, chuyển hóa, sau cùng hắn giơ nhẹ bàn tay lên, kình khí dồi dào bắn ngược trở về hai tên Thiên Tôn trên bầu trời. Hai tên Thiên Tôn đưa tay chấn vỡ nát.

"Há, ảo diệu này, có chút thú vị."

Thiên Tôn của Huyết Linh tộc lộ ra một nụ cười ngoạn vị.

"Là Thiên Tôn của Huyết Linh tộc, ở trong Huyết tộc, năng lực nhận biết của Huyết Linh là nhạy cảm nhất, khó trách có thể phát hiện ra sự hiện hữu của chúng ta."

Sắc mặt n Hồng Hoa nghiêm túc nói. Một tên Thiên Tôn, nàng đã không cách nào ứng phó. Chớ nói chi là hai tên. Quỷ Đao Thiên Tôn nói không sai, vành đai tiểu hành tinh số bảy này gần đây quả thực đánh nhau rất kịch liệt, lại liên tiếp xuất hiện cường giả Thiên Tôn.

"Các ngươi trước chờ ở chỗ này, ta đi một lát sẽ trở lại."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Ta tới giúp ngươi."

"Ta nói, ở chỗ này chờ!"

Ngữ khí của Sở Cuồng Nhân lạnh lẽo cứng rắn thêm mấy phần: "Thiên Tôn chiến đấu không phải là ngươi có thể nhúng tay vào, ngươi ở chỗ này chiếu cố cho Hồng Y vệ thật tố."

n Hồng Hoa trầm mặc một chút:

"Tốt, ngươi cẩn thận một chút."

"Hai tên Thiên Tôn mà thôi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, bóng người lóe lên, biến mất tại nguyên chỗ. Mà n Hồng Hoa đứng tại chỗ, lệnh cho Hồng Y vệ đề phòng thật tố, sau đó nhìn lên trên không trung, nội tâm có chút không cam tâm:

"Ta vẫn quá yếu, đối mặt với Thiên Tôn cũng chỉ có thể trốn sau lưng người khác."

Trên bầu trời. Sở Cuồng Nhân đi tới trước mặt hai tên Thiên Tôn Huyết tộc kia.

"Xem ra tu sĩ kia nói không sai, n Hồng Hoa quả nhiên ngay ở chỗ này, về phần ngươi hẳn là người lấy đi cực phẩm Hỗn Độn Linh Nguyên."

Thiên Tôn Huyết Linh tộc nhìn Sở Cuồng Nhân cười lạnh nói. Trong lòng Sở Cuồng Nhân hơi động, có người bại lộ hành tung của hắn cùng n Hồng Hoa, hơn nữa còn biết cực phẩm Hỗn Độn Linh Nguyên ở trong tay của hắn. Không cần đoán, Sở Cuồng Nhân đã biết là ai làm.

"Thật đúng là cứu một cái xem thường sói a."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu nói. Sau đó hắn nhìn về hai tên Thiên Tôn ở trước mắt, muốn dùng Toàn Tri Chi Linh phân tích một phen, nắm giữ tin tức của đối phương. Nhất là Thiên Tôn Huyết Linh tộc kia. Thể chất của đối phương có sự bất đồng rất lớn với những Huyết tộc còn lại, thân thể này thiên hướng về linh hồn thể, nhưng lại không cần phụ thuộc nhục thân. Điểm này rất kỳ lạ. Phải biết, trừ phi là linh hồn cường hãn đến trình độ cực kỳ biến thái mới có thể lấy trạng thái linh hồn hành động trên thế gian không chút kiêng kỵ. Nếu không, lấy hình thái linh hồn đơn thuần thoát ly nhục thân, lực lượng linh hồn rất nhanh sẽ tiêu tán, căn bản là không có cách duy trì lâu dài.

"Thì ra là thế."

Sở Cuồng Nhân phân tích xong, lộ ra một vệt giật mình. Lúc này, hai tên Thiên Tôn đã có hành động.

"Nguyệt Chiếu Vô, ta đi giải quyết n Hồng Hoa, tên Thiên Tôn không biết ở đâu ra này thì giao cho ngươi."

Huyết tộc Thiên Tôn từ tốn nói. Nguyệt Chiếu Vô kia gật gật đầu:

"Có thể."

Huyết tộc Thiên Tôn bay vút về phía đám người n Hồng Hoa.

"Ta đã nói để cho ngươi rời đi sao?"

Lúc này, Sở Cuồng Nhân lên tiếng. Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng nâng tay, một tiểu thế giới lập tức hình thành. Trong nháy mắt, sắc mặt hai tên Thiên Tôn thay đổi.

"Loại tiểu thế giới này, làm sao lại như vậy? !"

Trong nháy mắt tiểu thế giới của Sở Cuồng Nhân xuất hiện, hai tên Thiên Tôn lập tức cảm giác có một cỗ áp lực vô cùng mạnh mẽ bao phủ lấy bọn hắn, áp lực này bức đến bọn hắn không thể không cùng lúc mở ra tiểu thế giới để chống cự. Ba tiểu thế giới trên không trung ầm ầm đụng vào nhau. Hư không vặn vẹo, nổ tung! Một cỗ áp lực vô hình bao phủ bốn phía.

Bên dưới, cho dù bọn người n Hồng Hoa không bị tiểu thế giới bao phủ, thế nhưng cỗ áp lực vẫn làm cho các nàng toàn thân run rẩy.

"Đây chính là tiểu thế giới Thiên Tôn sao? Thật mạnh!"

"Thật là đáng sợ."

"Thiên Tôn cùng Đế Sơ, hoàn toàn không cùng một cấp bậc!"

Cho dù là người tự ngạo như n Hồng Hoa cũng không nhịn được đồng tử hơi co lại, chỉ có điều nàng khiếp sợ không phải Thiên Tôn mạnh mẽ, tổ phụ nàng chính là Thiên Tôn, nàng từ lâu đã hiểu ra sự chênh lệch của Thiên Tôn cùng Đế Sơ cảnh. Nàng khiếp sợ là Sở Cuồng Nhân lại có thể cùng sức một mình chống lại hai Thiên Tôn tiểu thế giới, hơn nữa còn chiếm cứ thượng phong!

"Thực lực của hắn lại mạnh mẽ đến loại tình trạng này!"

Lần đầu tiên, n Hồng Hoa cảm nhận được cảm giác thất bại trước nay chưa từng có từ trên thân thể một người cùng tuổi.

Chương 716: Một bí mật, bí mật vũ trụ, dùng Ngự Hồn Nô Ấn

Ba tiểu thế giới va chạm ở trong hư không.

Hai vị Thiên Tôn đã nhìn ra thực lực của Sở Cuồng Nhân xuất thủ trước.

Oanh!

Thiên Tôn Huyết tộc đánh ra môt chưởng, Đế khí tràn ra dồi dào hóa thành một bàn tay lớn màu đỏ ngòm đan xen với rất nhiều đạo văn chộp về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ bất động cũng đánh ra một chưởng, lực lượng thế giới xen lẫn với Đế khí hóa thành một bàn tay lớn màu vàng óng.

Ầm ầm, nổ tung trên không trung, tạo thành một con gió lốc rất mạnh.

Thiên Tôn Huyết Linh Tộc Nguyệt Chiếu Vô ở bên cạnh cũng xuất thủ.

Chỉ thấy hắn quát một tiếng, một ngón tay điểm về phía Sở Cuồng Nhân.

Đế khí màu đỏ đậm với đạo văn ngưng kết lại thành một cỗ chấn động vô hình khuếch tán ra ngoài tác động trực tiếp tới linh hồn của Sở Cuồng Nhân.

Đây là công kích linh hồn!

Nhưng mà công kích này hoàn toàn vô dụng với Sở Cuồng Nhân.

“Khi Huyết Linh Tộc đạt tới cảnh giới Thiên Tôn sẽ có một số ít có thể khai phá ra năng lực công kích linh hồn, nhưng mà tỷ lệ này rất nhỏ, ngươi đúng là một người may mắn.” Sở Cuồng Nhân liếc nhìn Nguyệt Chiếu Vô.

“Không thể nào?”

Trên khuôn mặt già nua của Nguyệt Chiếu Vô hiện lên vẻ hoảng sợ, công kích linh hồn của hắn bách phát bách trúng, cho dù là tu sĩ có tu vi mạnh hơn hắn cũng không thể phòng được vậy mà Sở Cuồng Nhân lại đỡ được không có một chút tổn thương nào.

Hắn cũng biết năng lực linh hồn.

Trong đầu Nguyệt Chiếu Vô lập tức hiện lên ý nghĩ này.

Kế tiếp hắn giơ tay công kích ra lần nữa.

Từng năng lượng màu đỏ mạnh mẽ phóng ra ngoài.

“Thực lực của các ngươi cũng mạnh hơn tên Thiên Tôn trước đó ta giết một chút, tiếc là ở trước mặt ta cũng không có gì khác biệt.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Vừa dứt lời, trên người hắn có một lượng lớn Đế khí bắt đầu khởi động.

Ngưng kết thành một bộ pháp tướng to lớn, mỗi một loại đạo thể khí tức mạnh mẽ vô song bộc phát ra chấn động gầm trời.

n Hồng Hoa, đám người vệ áo đỏ thi nhau há to miệng.

“Đây, đây là gì vậy?”

“Mẹ ơi, Cửu Khiếu Linh Lung kiếm tâm, đạo thể hỗn độn… Thật nhiều loại khí tức đạo thể, sao Sở đạo hữu có thể làm được?”

“Nhiều đạo thể như vậy…”

“Chuyện này là không thể nào, không thể nào…” n Hồng Hoa liên tục lẩm bẩm, nàng có cảm giác thiên phú mà mình vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo ở trước mặt Sở Cuồng Nhân không đáng nhắc tới, chỉ riêng cái pháp tướng vạn đạo này nàng đã không theo kịp.

Lộc cộc…

Thiên Tôn Huyết tộc nuốt nước bọt, “Trúng kế rồi!”

Ở Trong lòng hắn đã mắng Kiếm Khước đến máu chó đầu đầu.

Đối phương cũng không nói Sở Cuồng Nhân có thực lực mạnh đến mức này, hắn rõ ràng là đang hại hai người bọn họ mà.

Nhưng mà chắc Kiếm Khước cũng không biết rõ những điều này, hắn cũng không biết Sở Cuồng Nhân sẽ mạnh đến mức này.

“Trốn!”

Thiên Tôn Huyết tộc không nói hai lời quay người muốn chạy.

Hắn huy động tiểu thế giới đến cực hạn nhưng khống chế tập trung trong phạm vi ba mét quanh người hắn, phát huy ra uy lực lớn nhất của lực lượng thế giới, thân ảnh hóa thành một đạo tia sáng màu đỏ lướt đến nơi xa.

“A, tiểu thế giới còn có thể dùng như thế này sao, học hỏi.”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra bừng tỉnh.

Mặc dù chiến lực của hắn mạnh hơn hai tên Thiên Tôn này nhưng hai người bọn họ không biết đã dừng ở cảnh giới này bao nhiêu năm rồi, vận dụng tiểu thế giới vô cùng nhuần nhuyễn nên có nhiều chỗ đáng để cho hắn học tập.

“Nhưng mà, ngươi vẫn không trốn thoát được.”

Sở Cuồng Nhân từ từ đưa tay ra.

Sau lưng, pháp tướng Vạn Đạo cũng đưa một tay ra.

Không gian trước mặt pháp tướng vặn vẹo, toàn bộ bàn tay tiến vào hư không, mà không gian trước mặt Thiên Tôn Huyết tộc đang chạy trốn lại đột nhiên có một bàn tay lớn màu sắc rực rỡ thò ra.

Chính là pháp tướng Vạn Đạo của Sở Cuồng Nhân.

“Đây là xảy ra chuyện gì?”

Thiên Tôn Huyết Tộc thay đổi sắc mặt.

Cách xa như vậy mà pháp tướng Vạn Đạo của Sở Cuồng Nhân vẫn có thể công kích hắn, rốt cuộc cái tay này xuyên qua khoảng cách vạn dặm như thế nào?

Nhưng giờ không phải lúc suy nghĩ những thứ này.

Bàn tay khổng lồ của pháp tướng Vạn Đạo đã khóa chặt hắn.

“Ảo diệu, Huyền Nguyên Huyết Thủ.”

Thiên Tôn Huyết tộc nổi giận gầm lên, huy động sức mạnh đến cực hạn, một cái bàn tay cực lớn màu đỏ tươi đánh về phía bàn tay màu sắc rực rỡ kia.

Cả hai chạm vào nhau, những đạo văn trên bàn tay màu đỏ tươi lần lượt vỡ vụn, nháy mắt sụp đổ.

Mà bàn tay màu sắc rực rỡ lại khí thế không giảm đánh vào người Thiên Tôn Huyết tộc làm hắn đập xuống đất.

Trong phạm vi mấy vạn dặm chấn động ầm ầm, mặt đất lõm xuống thành một cái hố rất lớn, từng khe nứt lan ra tạo thành những hẻm núi, mặt đất mấy vạn dặm biến dạng, bụi mù bao phủ.

Mà trong hố lớn kia, Thiên Tôn Huyết tộc nằm trên mặt đất giống như vải rách, gân cốt toàn thân vỡ vụn, hai mắt lồi ra, thất khiếu chảy máu, hơi thở dần dần biến mất.

“Bây giờ, đến lượt ngươi.” Sở Cuồng Nhân nâng tay lên hướng về phía Nguyệt Chiếu Vô Huyết Linh tộc, pháp tướng Vạn Đạo làm theo động tác.

Vỗ xuống một chưởng, cơ thể Nguyệt Chiếu Vô nhanh chóng phân tán ra giống như sương mù nhưng một giây sau lại ngưng tụ lại ở một chỗ khác.

Sở Cuồng Nhân cũng không bất ngờ, lại đánh ra một quyền nữa, lúc cơ thể đối phương tan biến bàn tay pháp tướng bắt được một viên tinh thạch màu đỏ ở giữa không trung, thân hình Nguyệt Chiếu Vô chiếu rọi ra từ trong tinh thạch.

“Cơ thể Huyết Linh tộc khó phá hủy là bởi vì cái Huyết Linh Thạch này, nếu như ta nắm được linh hạch, ngươi còn có thể trốn đi đâu?”

Cơ thể Huyết Linh tộc đặc thù, thiên hướng về trạng thái linh hồn, mặc dù bọn họ có thể lấy trạng thái linh hồn để sống ở trần thế nhưng toàn bộ vẫn dựa vào linh hạch trong cơ thể, linh hạch này ngang với thân xác.

Linh hạch hấp thu linh hồn mới làm cho Huyết Linh tộc tồn tại được.

Linh hạch bị hủy thì cho dù là Thiên Tôn cũng phải chết.

“Đừng, đừng giết ta!”

“Ta có thể dùng một bí mật để trao đổi!”

Nguyệt Chiếu Vô vội vàng la lớn.

Sở Cuồng Nhân đang định hạ sát chiêu có chút hứng thú, “Ngươi có dạng bí mật gì có thể giữ được tính mạng này?”

“Có, có, là liên quan tới Vũ Trụ bí giới!”

Nguyệt Chiếu Vô vội vàng nói.

Mắt Sở Cuồng Nhân sáng lên, “Vũ Trụ bí giới, thú vị.”

Vũ Trụ bí giới tương tự như một số bí cảnh ở trong Thương Khung tinh, điểm khác biệt là phần lớn bí cảnh Thương Khung Tinh là do người tạo ra, mà lại còn tồn tại ở dưới Thiên Đạo của Thiên Khung Tinh.

Mà Vũ Trụ bí giới lại là do vũ trụ vô biên sinh ra, không thuộc về bất kỳ tinh cầu Thiên Đạo gì, thậm chí có một số Vũ Trụ bí giới phiêu lưu có thể tự sinh ra các loại sinh linh giống như tinh cầu sinh mệnh.

Thậm chí là sinh ra Thiên Đạo.

“Trước đây không lâu, chúng ta dò xét được bên cạnh tiểu hành tinh số bảy có một Vũ Trụ bí giới phiêu lưu, mà cái Vũ Trụ bí giới này đang ở ngay bên cạnh tiểu hành tinh số bảy.” Nguyệt Chiếu Vô nói.

Vũ Trụ Bí giới không giống tinh cầu luôn ở một nơi cố định.

Có một số Vũ Trụ bí giới ở trạng thái phiêu lưu xuyên thẳng qua vũ trụ hư không vô biên vô tận.

“Nói tiếp.”

“Chúng ta chỉ là binh lính được điều động tới dò xét cái Vũ Trụ Bí giới này, đại đội Huyết tộc không lâu nữa sẽ đến.”

Sở Cuồng Nhân nghe thấy lời này vẻ mặt có chút ngưng trọng.

n Hồng Hoa ở phía dưới nghe thấy vậy càng biến sắc, lính trinh sát đã là cấp bậc Thiên Tôn thì đại đội của Huyết Tộc sẽ có quy mô lớn cỡ nào, trong đó sẽ có bao nhiêu cao thủ? ’

“Không được, nhất định phải nhanh chóng báo chuyện này cho nhóm người tổ phụ.”

n Hồng Hoa trịnh trọng nói.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn Nguyệt Chiếu Vô, trong mắt lộ vẻ suy tư, năm ngón tay hắn nắm chặt, pháp tướng Vạn Đạo phá hủy thân thể đối phương làm cho linh hạch của đối phương hoàn toàn bại lộ ra.

Sau đó hắn đánh một đạo ấn quyết huyền diệu xuống linh hạch, chính là Ngự Hồn Nô Ấn lâu rồi không dùng đến.

Chương 717: Kiếm không thiếu sót, hai chữ, giết người

Một tia sáng bắn ra, lúc hồn thể của Nguyệt Chiếu Vô vỡ tàn tành đã đánh vào trong linh hạch của hắn, xâm nhập vào trong đó, trong hồn thức ở tâm linh hạch xuất hiện một chữ “Nô” vàng óng ánh.

“Ngươi đã làm gì với ta?”

Sau khi hồn thể Nguyệt Chiếu Vô tái tạo lại hắn phát hiện có chỗ không đúng, nghi ngờ nhìn Sở Cuồng Nhân.

“Từ nay về sau, sống chết của ngươi sẽ do ta khống chế!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn thả linh thạch ra tâm niệm một cái, một cơn đau kinh khủng bắt nguồn từ linh hồn làm sắc mặt Nguyệt Chiếu Vô vặn vẹo lên.

Hắm có cảm giác linh hạch của mình có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào.

“Ngươi, ngươi nô dịch linh hồn của ta?”

“Không được sao?”

Nguyệt Chiếu Vô hít sâu một hơi, sắc mặt biến đổi.

Nhưng mà hắn cũng không phải là người trung nghĩa gì, nếu không vừa rồi cũng sẽ không nói hết chuyện Vũ Trụ bí giới ra.

Tiếp đó Sở Cuồng Nhân lại hỏi thăm chuyện Vũ Trụ bí giới.

Đám người n Hồng Hoa sắc mặt ngưng trọng, vừa rồi các nàng đã liên lạc được với Thiên Tôn Quỷ Đao.

Đám người Thiên Tôn Quỷ Đao cũng vô cùng chú trọng, đồng thời cũng mở một hội nghị quân sự với chủ của những cứ điểm khác, dự định phái người đến đây.

Dù sao một Vũ Trụ bí giới cũng quá quan trọng, thông thường nó đại biểu cho một lượng lớn tài nguyên với kỳ ngộ.

Nếu bảo địa như vậy rơi vào trong tay Huyết tội là một đả kích nặng nề đối với tu sĩ Thương Khung Tinh.

“Nhưng mà cho dù chúng ta lấy được tình báo vẫn chậm một bước, hơn nữa người ở phía trên còn muốn xác nhận thật giả trước, đợi đến khi bọn họ phái người đến thì đại đội của Huyết tộc đã tới rồi.”

“Chỉ có những tu sĩ ở vành đai tiểu hành tinh số bảy thì không thể đối kháng lại, tổ phụ nói là vì an toàn muốn chúng ta rút lui trước.” n Hồng Hoa nói ra kết quả thương lượng với Thiên Tôn Quỷ Đao.

“n.” Sở Cuồng Nhân hơi gật đầu cũng không ngạc nhiên.

Ngay cả những người ở vành đai tiểu hành tinh số bảy muốn chống lại đại đội của Huyết tộc cũng là lấy trứng chọi đá, không chịu nổi một kích.

Nhưng muốn Sở Cuồng nhân vứt bỏ Vũ Trụ bí giới thì hắn không cam tâm.

Hắn trầm ngâm một lúc quyết định ở lại.

Tuy rằng với thực lực bây giờ của hắn không thể lấy sức một mình chống lạ đại đội Huyết tộc nhưng muốn tự vệ thì không vấn đề gì.

“Ngươi dẫn theo vệ áo đỏ đi trước, ta sẽ ở đây nghĩ cách quấy nhiễu để người Huyết tộc không lấy được quá nhiều tài nguyên.”

Đám người n Hồng Hoa nghe vậy thay đổi sắc mặt.

“Không được, như vậy quá nguy hiểm.”

“Đúng vậy, đại đội Huyết tộc chỉ là một lính trinh sát đã có tu vi Thiên Tôn rồi, một mình ngươi ở lại đây quá nguy hiểm.”

“Sở đạo hữu, không nên hành sự lỗ mãng.”

Mọi ngươi thi nhau thuyết phục.

Nhưng ý Sở Cuồng Nhân đã quyết, không ai có thể ngăn cản hắn.

“Nhưng mà, trước đó ta còn một chuyện cần giải quyết.” Trong mắt Sở Cuồng Nhân toát ra một tia sáng lạnh.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không hiểu.

Chỉ có n Hồng Hoa nghĩ tới điều gì đó, nhìn Nguyệt Chiếu Vô nói: “Sở đạo hữu, ngươi muốn nói đến chuyện Kiếm tộc mật báo sao? ’

Sở Cuồng Nhân gật đầu, “Đúng vậy.”

Hắn có lòng tốt cứu người nhưng lại bị phản bội.

Cơn tức này Sở Cuồng Nhân không nuốt xuống được.

…

Tiểu hành tinh số bảy.

Một nơi nào đó.

Kiếm Khước dẫn theo tu sĩ còn sót lại của Kiếm tộc tụ hợp với đại đội của Kiếm tộc, mà dẫn đầu chính là một kiếm khách trẻ tuổi.

Mặc dù kiếm khách này nhìn qua còn trẻ tuổi nhưng từ các đặc điểm khí tức, cốt linh có thể đoán được tuổi không hề nhỏ hơn Kiếm Khước.

Người này cũng là một vị đế giả thời đại Thượng Cổ.

Tên là Kiếm Vô Khuyết.

Kiếm Vô Khuyết, thiên tài nổi bật nhất Kiếm tộc thời đại Thượng Cổ, cũng là một trong số ít những thiên tài tuyệt thế có thể thành Đế trước thời đại Cận Cổ.

Ở phương diện thể chất Kiếm Vô Khuyết không có ưu điểm gì so với đệ tử kiếm đạo đạo thể tuyệt thế tối cao, hắn có thể trở thành Đế vào thời đại kia phần lớn là dựa vào ngộ tính với cơ duyên của hắn.

Mà bây giờ Kiếm Vô Khuyết trải qua nhiều năm tu hành đã là cường giả Thiên Tôn tiếng tăm lừng lẫy trong chiến trường ngoại vực.

Trong Ngoại Vực Kiếm tộc người có thể so sánh với hắn đếm được trên đầu ngón tay.

“Vô Khuyết Kiếm Tôn.”

Kiếm Khước đi tới trước mặt Kiếm Vô Khuyết cung kính gọi một tiếng.

Nhìn từ trên chức vị thì Kiếm Khước với Kiếm Vô Khuyết đều là thống lĩnh nhưng ở địa vị thì lại khác biệt một trời một vực.

Một người là Thiên Tôn hạ vị, một người là Thiên Tôn thượng vị.

Ở trong Kiếm tộc, để phân biệt Kiếm Vô Khuyết với những thống lĩnh khác, mọi người đều cung kính gọi hắn một tiếng Kiếm Tôn.

“Ừ, các ngươi đã tới, thu hoạch thế nào?”

Kiếm Vô Khuyết thản nhiên hỏi.

Kiếm Khước nghe thấy lời này sắc mặt có chút khó coi, giải trình lại đơn giản chuyện mình gặp phải Thiên Tôn Huyết tộc.

Chỉ là hắn cố ý che giấu hai tên Thiên Tôn về sau, đây cũng là vì che giấu chuyện mình vong ân phụ nghĩa.

Cho dù không cần thể diện nhưng hắn cũng biết loại chuyện vong ân phụ nghĩa này ở trong Kiếm tộc là vô cùng vô liêm sỉ.

“Sở Cuồng Nhân…”

Kiếm Vô Khuyết cau mày lại, so với chuyện Kiếm Khước gặp được Thiên Tôn Huyết tộc thì hắn càng để ý Sở Cuồng Nhân hơn.

Ở cấp cao trong Kiếm tộc không ai không biết cái tên này.

Có người hận hắn cản trở tuổi trẻ Kiếm tộc trở thành Đế, cũng có người tán thưởng hắn có thiên phú vượt trội hiếm có từ trước tới nay.

Thậm chí còn có người lấy Sở Cuồng Nhân ra so sánh với Kiếm Vô Khuyết

Bởi vì trước kia Kiếm Vô Khuyết cũng là một thiên tài tuyệt thế, loại thiên tài tuyệt thế lực áp một thời đại, cuối cùng tự mình thành Đế. Loại thiên tài này ở trong Kiếm tộc có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Cùng là thiên kiêu đương nhiên sẽ bị người khác mang ra so sánh.

“Sở Cuồng Nhân, không ngờ chỉ mấy năm ngắn ngủi, hắn đã trưởng thành đến trình độ có thể giết chết Thiên Tôn. Thật là một quái thai.”

Cho dù là Kiếm Vô Khuyết cũng phải thừa nhận thiên phú của đối phương đã vượt rất xa hắn.

“Nếu như có thể đúng là muốn gặp được một lần.”

Kiếm Vô Khuyết lẩm bẩm.

Lúc này, khối la bàn bên hông hắn bắt đầu rung lên.

“A, là trong tộc đưa tin tới.”

Kiếm Vô Khuyết kinh ngạc, hắn mở la bàn ra nhưng khi hắn nhận được tin sắc mặt hơi đổi, “Sao lại như vậy?”

“Làm sao vậy?” Kiếm Khước ở bên cạnh kinh ngạc hỏi.

“Vành đai tiểu hành tinh số bảy xuất hiện một Vũ Trụ Bí giới, đại đội Huyết tộc sắp đến.” Kiếm Vô Khuyết vẻ mặt ngưng trọng nói.

“Cái gì!”

Kiếm Khước cũng đột nhiên biến sắc, “Làm sao bây giờ?”

“Đại đội Huyết tộc chúng ta không thể chống lại, trước tiên dẫn người rút lui đã.” Kiếm Vô Khuyết bất đắc dĩ nói.

Mặc dù thực lực của hắn cường đại nhưng muốn lấy sức một mình chống lại đại đội Huyết tộc thì không khác gì người si nói mộng*.

* Nói chuyện hoang đường, viển vông

“Được, ta lập tức đi thông báo cho những người khác.”

Kiếm Khước vội vàng nói, nhưng lúc hắn chuẩn bị rời đi, đột nhiên con ngươi co rụt lại, hai mắt nhìn chằm chằm phía trước.

Chỉ thấy ở ngoài mấy trăm dặm, một bóng người áo trắng, lưng đeo trường kiếm lộng lẫy, tóc đen dài đến eo đang từ từ về phía Kiếm tộc.

“Là hắn, Sở Cuồng Nhân.”

Kiếm Khước thấy không thể tin được.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Bị hai tên Thiên Tôn trung vị vây giết mà hắn vẫn có thể sót được.

Kiếm Vô Khuyết cũng chú ý tới Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, “Hắn chính là Sở Cuồng nhân sao? Khí tức quả nhiên rất phi phàm.”

Sở Cuồng Nhân chậm rãi đi tới trước mặt Kiếm tộc.

Kiếm Vô Khuyết thản nhiên nói: “Sở đạo hữu, ngươi tới đây có chuyện gì?”

“Hai chữ… Giết người!”

Chương 718: Kịch chiến Kiếm Vô Khuyết, một kiếm này ngươi không cản được

“Hai chữ, giết người.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn.

Kiếm Vô Khuyết nghe thấy lời này, sắc mặt thay đổi, “Sở dạo hữu, người ngươi muốn giết không phải là người Kiếm tộc ta chứ?”

“Chính xác!”

“A, ta gọi ngươi một tiếng hữu, là xem ở ta và ngươi đều là tu sĩ Thương Khung Tinh, ngươi đừng có cho thể diện mà không cần.”

Kiếm Vô Khuyết nói ngữ khí lạnh như băng.

Tới trước mặt hắn, giết người Kiếm tộc.

Cho dù là lý do gì, hắn cũng không thể ngồi yên không quan tâm đến.

“A, Kiếm tộc các ngươi cũng cần thể diện sao?”

Sở Cuồng nhân cười nhạo, ánh mắt khóa chặt trên người Kiếm Khước sau lưng Kiếm Vô Khuyết, ngữ khí lạnh lùng nói: “Mạng của ngươi là ta cứu, bây giờ ta quyết định muốn lấy lại.”

Vừa dứt lời, Côn Ngô bên hông ra khỏi vỏ, một đạo kiếm quang màu tím lạnh lùng gào thét bắn ra, sát ý lẫm liệt, vô cùng bá đạo.

Kiếm Khước hoàn toàn biến sắc, “Kiếm Tôn cứu ta!”

Không cần hắn nói Kiếm Vô Khuyết đã ra tay, trong tay hắn xuất hiện một thanh trường kiếm màu đen.

Chém ra một kiếm, Đế khí xen lẫn đạo văn bắn về phía kiếm quang màu tím.

Ầm ầm, hai kiếm quang nổ tung, xé mở một vết rách ở trên không trung, mặt đất cũng xuất hiện rất nhiều vết rách.

Sở Cuồng Nhân cầm Côn Ngô, ánh mắt lạnh như băng, nhìn qua Kiếm Vô Khuyết lạnh nhạt nói: “Hắn vong ân phụ nghĩa, ngươi muốn ngăn cản ta giết hắn sao? ’

“Nói rõ ràng.”

“A, ta cứu hắn, hắn lại nói hành tung của ta và n Hồng Hoa cho hai tên Thiên Tôn Huyết tộc, ngươi nói hắn có đáng chết hay không?”

“Lời nói của hắn là sự thật sao?”

Kiếm Vô Khuyết nhìn Kiếm Khước lạnh giọng hỏi.

“Kiếm Tôn, đừng nghe hắn nói bậy, hắn vốn bất hòa với Kiếm tộc chúng ta, hắn chính là đến gây phiền phức, nhất định là hắn để mắt tới mấy khối Hỗn Độn Linh Nguyên mà chúng ta tìm được.” Kiếm Khước vội vàng ngụy biện.

Kiếm Vô Khuyết cau mà nhìn sang Sở Cuồng Nhân, nói: “Chuyện này vẫn chưa tra rõ, mà cho dù Kiếm Khước thật sự làm sai chuyện gì thì hắn là thống lĩnh Kiếm tộc cũng nên để Kiếm tộc xử trí.”

“Đáng tiếc, mạng của hắn bây giờ thuộc về ta.”

Để Kiếm tộc xử trí?

Sở Cuồng Nhân càng muốn tự mình ra tay.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi thật sự muốn cùng chết với chúng ta sao?”

“Đúng thì sao.”

“Vậy thì đừng trách ta, ta đã muốn gặp ngươi từ lâu rồi.”

Kiếm Vô Khuyết cầm trường kiếm đen như mực, trong mắt lộ vẻ kích động, Thiên Tôn giao thủ, trước tiên bày ra tiểu thế giới.

Mà Kiếm Vô Khuyết xem như Thiên Tôn thượng vĩ, còn là một Thiên Tôn thượng vị cấp bậc thiên kiêu, căn cơ của hắn mạnh một Thiên Tôn bình thường căn bản không thể sánh được, Đế nguyên là thượng phẩm, đạo là đạo không thiếu sót.

Tiểu thế giới của hắn là tiểu thế giới mạnh nhất mà Sở Cuồng Nhân từng thấy, thậm chí còn mạnh hơn một chút so với Thiên Tôn.

“Thú vị.”

Sở Cuồng Nhân cũng mở ra tiểu thế giới của mình.

Tuy rằng hắn căn cơ mạnh nhưng tu vi vẫn chênh lệch rõ ràng, hai tiểu thế giới va chạm lập tức bị áp chế.

Sau đó hắn nghĩa tới cảnh trước đó vừa đối chiến với hai tên Thiên Tôn Huyết tộc, trong đó có một người thu nhỏ tiểu thế giới của mình lại.

Hắn khẽ niệm trong lòng, thu nhỏ tiểu thế giới đến phạm vi một trượng* xung quanh mình, để sức mạnh thế giới tập trung lại.

* Một trượng bằng 3.33 mét

Nhờ vậy hắn tự tạo thành một ô bên trong tiểu thế giới của Kiếm Vô Khuyết, không phải chịu áp chế của đối phương.

Điều này làm Kiếm Vô Khuyết vô cùng bất ngờ, “Ngươi mới tấn cấp Thiên Tôn không lâu lại có thể thao túng tiểu thế giới thuần thục như vậy, đúng là hiếm thấy.”

Nói xong, hắn giơ tay chém một kiếm về phía Sở Cuồng Nhân, kiếm quang đen như mực vô cùng thâm thúy, cuốn lấy cuốt chửng tất cả u ám.

Sở Cuồng Nhân cũng chém ra một kiếm.

Kiếm quang bá đạo vô song, ẩn chưa uy thế vô địch, chiếu rọi ra nhật nguyệt điên đảo, tinh thần xuất hiện dị tượng kinh khủng.

Hai kiếm quang va chạm, kiếm quang của Kiếm Vô Khuyết kém hơn một chút bị đánh nát, kiếm khí mạnh mẽ đẩy hắn lui mấy trăm trượng.

“Cực phẩm ảo diệu?”

Kiếm Vô Khuyết càng kinh ngạc hơn, phải biết là cho dù hắn vinh dự được là một trong những thiên tài tuyệt thế đứng đầu trong Kiếm tộc nhưng cũng chỉ ngộ ra được ảo diệu thượng phẩm mà thôi.

“Thiên phú của ngươi đúng là làm cho người ta sợ hãi thán phục, sợ là từ khi có ghi chép lịch sử của Thương Khung Tinh cũng không có mấy người có thể sánh được, chắc chỉ có Nhân Vương mới có thể hơn hắn một bậc.”

Kiếm Vô Khuyết nghĩ thầm.

Nghĩ tới đây hắn đã không còn coi Sở Cuồng Nhân như một Thiên Tôn hạ vị bình thường mà là một đối thủ có thực lực ngang mình.

Ở trên người hắn, Đế khí lưu chuyển xen lẫn đạo văn, một cỗ khí thế mạnh mẽ bộc lộ ra bắn thẳng tới chỗ Sở Cuồng Nhân.

“Ảo diệu, U Ám Hư Không Trảm!”

Kiếm Vô Khuyết chém ra một kiếm, kiếm quang u ám giăng đầy đạo văn, chấn động gầm trời, nghiền nát không gian bốn phía nuốt vào.

Đây là ảo diệu thượng phẩm của hắn.

Sau lưng Sở Cuồng Nhân, Đế khí chuyển động đạo văn hiện ra.

Pháp tướng Vạn Đạo xuất hiện chấn động!

Nhiều loại khí tức Đảo Thể, đạo văn thiên phạt, các loại sức mạnh Đế khí hội tụ thành một pháp tướng sức mạnh dồi dào, đánh ra một quyền.

Một quyền này đánh ra làm nổ tung không gian xung quanh.

Lực lượng pháp tướng với kiếm quang U Ám va chạm vào nhau, toàn bộ tiểu hành tinh số bảy bị rung chuyển, cả tinh cầu đều đang chấn động.

Từng vết rách dần dần bao trùm hơn nửa tinh cầu.

Người Kiếm tộc đang đứng xem bị hất bay ra ngoài, con ngươi run rẩy nhìn hai người đánh nhau tạo thành cảnh tượng giống như diệt thế.

“Qúa mạnh, đây chính là chiến lực của Thiên Tôn thượng vị sao?”

“Thật là khủng khiếp, Đế khí, căn cơ, đạo văn so với chúng ta hoàn toàn là hai cấp độ khác nhau không thể so sánh được.”

“Đúng vậy…”

“Sở Cuồng Nhân này lại có thể đánh với Kiếm Tôn Kiếm Vô Khuyết đến tình trạng này, hắn thật sự chỉ là một Thiên Tôn hạ vị thôi sao?”

“Không hổ danh là một trong những người yêu nghiệt nhất từ xưa đến này.”

Phanh, ầm.

Pháp tướng Vạn Đạo của Sở Cuồng Nhân liên tục va chạm với kiếm khí của Kiếm Vô Khuyết làm chấn động gầm trời, mảng lớn không gian bị nghiền nát.

“Sở Cuồng Nhân quả nhiên là một cường địch*.”

* kẻ địch mạnh

Mặc dù Kiếm Vô Khuyết rất kinh ngạc về thực lực của Sở Cuồng Nhân nhưng trong mắt lại toát ra vẻ hưng phấn khi gặp được kỳ phùng địch thủ.

“Xem ra, ta cũng phải xuất toàn lực.”

Chỉ thấy lực lượng thế giới trên người Kiếm Vô Khuyết chợt co vào.

Tiểu thế giới bao trùm chu vi hơn nghìn dặm nhanh chóng khép dần về phía hắn, hắn phải tập trung lực lượng thế giới chiến một trận với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân thấy vậy trên mặt lại nở nụ cười, “Ngươi để lực lượng thế giới co rút lại à.”

Kiếm Vô Khuyết nghe vậy thì không hiểu.

Nhưng bỗng nhiên hắn nghĩa tới gì đó, biến sắc, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân ở trước mặt hắn đưa tay chém một kiếm về phía xa.

Kiếm quang lạnh thấu xương lao ra tập trung về phía Kiếm Khước ở đằng xa.

Từ đầu đến cuối Sở Cuồng Nhân đến đây không phải là để chiến đấu với Kiếm Vô Khuyết, mục đích của hắn chỉ có một là giết Kiếm Khước.

Lúc trước, tiểu thế giới của Kiếm Vô Khuyết bao phủ bốn phía áp chế hành động của hắn, làm cho cả thể xác và tinh thần của hắn đều dùng để đối phó với đối phương.

Bây giờ, để đánh bại hắn đối phương chỉ có thể co tiểu thế giới vào.

Chuyện này vừa hay tạo cơ hội cho hắn thời cơ lợi dụng.

“Mơ tưởng.”

Kiếm Vô Khuyết hét lớn một tiếng, thân ảnh hóa thành một vệt sáng, bay về phía kiếm quang, vào lúc kiếm quang sắp đánh trúng Kiếm Khước chắn trước mặt hắn đưa tay chém ra một kiếm.

“Một kiếm này ngươi không cản được!”

Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nói, tiếp đó thu hồi Côn Ngôn.

Trong không gian nổi lên gợn sóng.

Đạo kiếm quang dày đặc không trung chém tới, ở trước mặt Kiếm Vô Khuyết chui vào hư không, biến mất không thấy gì nữa, khi xuất hiện trở lại đã ở trên đầu Kiếm Khước, ầm ầm hạ xuống, Kiếm Khước vẫn đang bất ngờ không kịp đề phòng đã bị chém thành hai nửa!

Chương 719: Đại đội Huyết tộc đi tới, con trai Huyết Vương

“Một kiếm này ngươi không cản được!”

Sở Cuồng Nhân thu hồi Côn Ngôn từ tốn nói.

Kiếm quang chui vào trong hư không chuyển đến trên đầu Kiếm Khước hạ xuống, Kiếm Khước còn đang hoảng sợ đã bị chém thành hai nửa!

“Thủ đoạn không gian, đáng chết!”

Sắc mặt Kiếm Vô Khuyết vô cùng âm trầm.

Hắn nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, tay nắm chặt trường kiếm, “Sở Cuồng Nhân, ngươi đúng là quá đáng!”

“Người vong ân phụ nghĩa, đáng chết! Nếu như ngươi muốn tái chiến, ta cũng vui vẻ phụng bồi nhưng chắc là các ngươi đã nhận được tin tức, đại đội Huyết tộc sắp tới, trước lúc đó mau chạy đi thôi.”

Sở Cuồng Nhân nói xong, bình tĩnh nhìn đối phương.

Sắc mặt Kiếm Vô Khuyết liên tục thay đổi, cuối cùng hừ lạnh nói: “Mặc kệ Kiếm Khước từng làm chuyện gì, cho dù hắn thật sự đáng chết nhưng hôm nay ngươi chém hắn ở trước mặt ta, món nợ này Kiếm Vô Khuyết ta nhớ kỹ! Sau khi trở về ta nhất định sẽ tìm ngươi phân thắng bại.”

“Ta vẫn nói câu nói kia, vui lòng phụng bồi.”

Sở Cuồng Nhân thi triển Không Gian Bàn Vận Thuật, nháy mắt biến mất tại chỗ.

Kiếm Vô Khuyết nhướn mày.

“Đúng là thủ đoạn không gian phiền phức.”

Thủ đoạn không gian luôn dùng để phòng không xong, phòng nổi danh, cho dù là ở chiến trường ngoại vực cũng không có nhiều người có thể nắm giữ được thủ đoạn không gian.

…

“Thế náo?”

n Hồng Hoa nhìn thấy Sở Cuồng Nhân trở về dò hỏi.

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói: “Không thành vấn đề.”

Nhưng n Hồng Hoa cũng không có một chút vui mừng gì, ngược lại còn lo lắng hỏi: “Kiếm tộc thế lực ở ngoại vực rất lớn, lần này ngươi giết chết thống lĩnh Kiếm tộc sợ là sẽ kết oán với bọn họ.”

Bất tri bất giác nàng thấy lo lắng thay cho Sở Cuồng Nhân.

“Kết thù oán với Kiếm tộc, a, đã thành thói quen từ lâu rồi.”

Sở Cuồng Nhân lại làm vẻ mặt không sao cả.

Thế lực kết thù kết oán với hắn còn ít sao?

Nhưng có chút thế lực không bị diệt cũng bị thương, phần lớn đều là ồn ào đến người ngã người đổ, mà hắn vẫn sống tiêu diêu tự tại vui vẻ sung sướng như cũ.

Loại chuyện này đối với hắn đã bình thường như ăn cơm.

“Được rồi, nhân dịp đại đội Huyết tộc còn chưa tới, các ngươi mau chóng rời đi đi.” Sở Cuồng Nhân nói với đám người n Hồng Hoa.

“Ngươi thật sự muốn ở lại đây sao?”

n Hồng Hoa hít sâu một hơi, còn định khuyên thêm mấy câu nữa.

“Đúng, ý ta đã quyết.”

“Vậy ngươi tự cẩn thận.” n Hồng Hoa không khuyên nổi Sở Cuồng Nhân chỉ có thể dẫn theo vệ áo đỏ rời khỏi tiểu hành tinh số bảy.

Ngoại trừ vệ áo đỏ thì một số tu sĩ Thương Khung Tinh đi tới vành đai tiểu hành tinh số bảy cũng dần dần rời đi.

Từng chiếc thuyền chiến lao ra ngoài vành đai tiểu hành tinh số bảy.

Tu sĩ Huyết tộc thấy thế cau mày.

“Những tu sĩ Thương Khung này sao lại đột nhiên rời đi?”

“Chẳng lẽ bọn họ đã biết đại đội Huyết tộc sắp đến sao? Rốt cuộc là ai tiết lộ cơ mật?”

Các tu sĩ Huyết tộc thấy rất khó hiểu.

Vốn là bọn họ dự định nhân lúc đám tu sĩ Thương Khung Tinh đến vành đai tiểu hành tinh số bảy một mẻ hốt gọn, sau đó lại khai thác Vũ Trụ bí giới kia.

Không ngờ các tu sĩ Thương Khung Tinh lại rút lui.

Thoáng một cái đã phá hỏng kế hoạch của bọn họ.

Trong tiểu hành tinh số bảy.

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Nguyệt Chiếu Vô ở bên cạnh, thản nhiên nói: “Đại đội Huyết tộc khoảng mấy ngày nữa sẽ đến.”

“Khoảng ba ngày.” Nguyệt Chiếu Vô nói.

“Cái bí giới kia nhất thiết phải mười Thiên Tôn thượng vị đồng loạt ra tay mới có thể mở ra sao?” Sở Cuồng Nhân nhíu mày nói.

“Đúng vậy, bích chướng của Vũ Trụ bí giới rất cứng rắn, cho dù là Vũ Trụ bí giới cấp thấp nhất cũng không thể dễ dàng mở ra được.”

Nguyệt Chiếu Vô nói.

“Ba ngày…” Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm.

Hắn còn thời gian ba ngày để chuẩn bị.

“Bây giờ ngươi trở về Huyết tộc đi, có phát hiện gì mới lại bẩm báo cho ta.” Sở Cuồng Nhân để cho Nguyệt Chiếu Vô về Huyết tộc ẩn núp.

Tiếp đó hắn tìm một nơi thích hợp để bế quan, bố trí cấm chế dày đặc, dự định trong vòng ba ngày luyện hóa ra Hỗn Độn bản nguyên cực phẩm.

Ba ngày sau.

Bên ngoài tiểu hành tinh số bảy, một mảng lớn chiến thuyền đang chạy đến.

Trên chiến thuyền, đứng đầy chi chít tu sĩ Huyết tộc.

Cầm đầu, trên chiếc chiến thuyền lớn nhất có một thanh niên sắc mặt trắng bệch như tờ giấy khoác một chiếc áo bồng màu đen đang đứng ở trên boong thuyền.

Thanh niên này ngồi xuống một chiếc ghế lót da thú, trong tay bưng một cái chén lưu ly, trong chén rót đầy rượu ngon.

Bên cạnh hắn còn có mấy nữ tử Huyết tộc quần áo bại lộ đang hầu hạ, thể hiện ra phong phạm của một công tử bột đầy tinh tế.

Sở Cuồng Nhân bắt đầu đế niệm, quan sát thật kỹ toàn bộ đại đội Huyết tộc, nhất là tên thanh niên sắc mặt trắng hếu kia.

Mặc dù đối phương bày ra dáng vẻ đắm chìm trong tửu sắc nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn đoán được đối phương là người mạnh nhất trong hạm đội này.

“Tiểu Ái, phân tích thật kỹ cho ta.”

“Vâng, chủ nhân.”

Giọng nói trầm thấp gợi cảm của Tiểu Ái biết tuốt chi linh vang lên, sau đó truyền tin tức của thanh niên Huyết tộc mặt trắng hếu kia cho Sở Cuồng Nhân.

“Bạch Tuyệt Tâm, con trai của Huyết Vương Bạch thị tộc Huyết tộc… Tu vi Thiên Tôn thượng vị, rất gần với Đạo Chủ, có thể gọi là nửa bước Đạo Chủ, nắm giữ thần thông gồm có lực lượng Huyết Ám, ảo diệu Diệt Tận Tam Trảm, …”

Trong đầu liên tục hiện ra tin tức liên quan tới Bạch Tuyệt Tâm.

“Bạch thị tộc, con trai Huyết Vương, địa vị cũng rất lớn.”

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Theo hắn biết, trong Huyết tộc có mười ba thị tộc, trong mỗi một tộc tộc trưởng người quản lý thị tộc được tôn xưng là Huyết Vương.

Trong Huyết tộc có tất cả mười ba Huyết Vương đó là mười ba người có địa vị cao nhất trong Huyết tộc, mỗi một người đều là cấp độ Đạo Chủ.

Mà Bạch Tuyết Tâm này là con trai Huyết Vương.

Thân phận địa vị này ít ai trong Huyết tộc có thể sánh được.

Căn cứ vào phân tích của Tiểu Ái, Sở Cuồng Nhân so sánh thực lực của hai bên, phát hiện cho dù mình có hấp thu Hỗn Độn linh nguyên cực phẩm thực lực có tiến bộ lớn, rất gần với Thiên Tôn trung vị.

Thì vẫn kém Bạch Tuyết Tâm rất nhiều.

Nửa bước Đạo Chủ, cũng không phải chuyện đùa, hơn nữa dưới trướng đối phương còn có rất nhiều binh sĩ Huyết tộc.

“Liều mạng là không thể đấu lại chỉ có thể tùy cơ hành sự.”

Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm.

Hắn tiếp tục bí mật quan sát động tĩnh của Huyết tộc.

Chỉ thấy đại đội Huyết tộc đi tới bầu trời của tiểu hành tinh số bảy thì ngừng lại, Bạch Tuyệt Tâm chậm rãi đứng lên từ trên ghế.

Hắn vươn người một cái, “Cuối cùng cũng tới, xác định rõ vị trí của Vũ Trụ bí giới kia chưa?”

Hắn nói với một tu sĩ Huyết tộc, tu sĩ cung kính đáp lại: “Đã xác định, ở ngay trên bầu trời của tiểu hành tinh.”

“Biết.” Bạch Tuyết Tâm gật đầu, tiếp đó nhẹ nhàng giơ tay lên, một cỗ năng lượng màu đỏ ngòm dồi dào bộc phát ra từ trên người hắn.

Một quyền đánh ra, một cột sáng màu đỏ rạch vỡ trong hư không vũ trụ.

Sở Cuồng Nhân nhạy bén chú ý tới trong một quyền này không chỉ có Đế khí, đạo văn còn có một... Tiểu thế giới!

Không phải một lực lượng thế giới!

Mà là cả một tiểu thế giới Thiên Tôn!

Bạch Tuyệt Tâm xem cái tiểu thế giới này như năng lượng công kích mà đánh ra ngoài, cái này không biết cao siêu mạnh mẽ hơn bao nhiêu lần so với thủ đoạn áp chế kẻ địch bằng tiểu thế giới bình thường.

“Đây chính cách nửa bước Đạo Chủ vận dụng vào tiểu thế giới sao?”

Sở Cuồng Nhân tấm tắc một cái.

Ở trong Thiên Tôn ngoại trừ so đấu Đế khí đạo văn, cách vận dụng tiểu thế giới cũng là một chỉ tiêu đánh giá quan trọng.

Mà chiêu này của Bạch Tuyết Tâm là coi tiểu thế giới như cầu ném ra, ở trong Thiên Tôn có rất ít người làm được.

Chương 720: Bí giới màu hồng, Thiên Tinh Kỳ Hoa, kế hoạch thứ hai

Cột sáng màu đỏ đánh vào trên không tiểu hành tinh số bảy

Chỉ thấy trong vũ trụ lạnh như băng dâng lên từng trận gió mạnh vũ trụ, trong bóng tối, vũ trụ hư không liên tục vỡ vụn.

Ngay sau đó, một hào quang màu hồng bỗng nhiên chiếu sáng vũ trụ tối tăm, từ trong hư không vỡ tan tành kia xuất hiện một quả cầu ánh sáng màu hồng cực lớn, thể tích của quả cầu này tuyệt đối không nhỏ hơn tiểu hành tinh số bảy, phía trên có vầng sáng rực rỡ vòng quanh, giống như một cái bong bóng khổng lồ.

Mà cái này, chính là Vũ Trụ bí giới.

Vũ Trụ bí giới cũng không phải tồn tại dưới một dạng, mà là có nhiều dạng phức tạp, có đôi khi lại là một giọt nước, có đôi khi lại là một cái bong bóng, có đôi khi trong một hòn đá lại cất giấu một bí giới.

“Chỉ là một quyền đã làm cho Vũ Trụ bí giới này hiện ra từ trong hư không, sách, nửa bước Đạo Chủ quả nhiên không tầm thường.”

Sở Cuồng Nhân tấm tắc một cái.

Lúc này.

Chỉ thấy Bạch Tuyệt Tâm lại ra tay lần nữa.

Hắn lại đánh ra một quyền, lại là một cột sáng cuốn lấy một cái tiểu thế giới, chướng khí bí giới cần sức mạnh của mười Thiên Tôn thượng vị mới có thể mở ra được mà hắn mới đấm một quyền đã có một vết nứt.

Thông qua vết rách, mọi người nhìn thấy cảnh tượng ở bên trong bí giới.

Cùng là màu hồng giống như bề ngoài.

Ở bên trong, có rất nhiều tinh thạch màu hồng có cái đang lơ lửng có cái lớn lên trong đất, không thì cũng có đủ các loại hình thái cổ quái kỳ lạ.

Đây là một cái thế giới tràn ngập tinh thạch màu hồng.

“Tiến vào quan sát.”

Bạch Tuyết Tâm phất tay nói.

Lập tức từng chiếc thuyền chiến lướt vào trong bí giới màu hồng.

Mà cái khe bị Bạch Tuyệt Tâm mở ra cũng tự động khép lại thật nhanh, lúc tất cả thuyền chiến đều tiến vào thì vết nứt đã khép lại gần hết.

Lúc này, một thân ảnh bỗng nhiên đi tới vết rách bầu trời, thừa dịp vết rách còn chưa khép lại hoàn toàn lập tức bay vào.

Tiến vào bí giới màu hồng Sở Cuồng Nhân cảm thấy có một cỗ khí tức linh lực vô cùng thuần khiết trào đến.

Sở Cuồng Nhan hút nó vào trong cơ thể, phát hiện cho dù không cần Thiên Địa Hồng Lô Thể cũng có thể dễ dàng luyện hóa linh lực này.

“Bây giờ, nhìn một chút xem nơi này có bảo vật gì.”

Sở Cuồng Nhân phát động Tầm Bảo Thuật.

Mỗi một loại bảo vật khí tức khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

“Hành trình tầm bảo, chính thức bắt đầu.”

Sở Cuồng Nhân hơi nhếch miệng.

…

Trong bí giới mau hồng, Sở Cuồng Nhân lấy bảo vật khí tức đi tới một dãy núi được đắp lên từ rất nhiều tinh thạch.

Hắn xâm nhập vào trong dãy núi phát hiện ra một cây tinh kỳ hoa.

“Thiên Tinh Kỳ Hoa, đây là đóa hoa thứ mười bảy.”

Sở Cuồng Nhân hái đóa kỳ hoa này xuống.

Thiên Tinh Kỳ Hoa là tên của bảo vật sau khi Sở Cuồng Nhân dùng

Tiểu Ái phân tích ra, hoa này có công dụng gần giống với linh nguyên, cũng có thể dùng để tăng cao tu vi, một đóa kỳ hoa tương đương với một trăm viên linh nguyên Đế phẩm.

Ở trong bí giới màu hồng có nhiều nhất là kỳ hoa này.

Chưa đến một ngày Sở Cuồng Nhân đã tìm được mười bảy đóa.

Cho dù hắn có Tầm Bảo Thuật trong tay nhưng chung quy cũng chỉ có một người không thể sánh được với đại đội mênh mông cuồn cuồn của Huyết tộc.

Căn cứ vào tin tức Nguyệt Chiếu Vô âm thầm truyền về, bảo vật mà Huyết tộc moi được chỉ riêng kỳ hoa đã có hơn sáu trăm đóa.

Sở Cuồng Nhân sờ cằm, “Một người chung quy tinh lực cũng có hạn, xem ra cần phải tăng tốc phân tích kết cấu không gian ở đây, dạng không gian này Bàn Vận Thuật mới có thể tự do thi triển, áp dụng kế hoạch thứ hai.”

Kế hoạch thứ hai của hắn cần không gian Bàn Vận Thuật chống đỡ.

Nếu không thì rất khó thực hiện.

Hai ngày sau.

Trong một chiếc chiến thuyền cực lớn của Huyết tộc.

Một vị Thiên Tôn Huyết tộc chỉ huy binh sĩ dưới đáy kiểm điểm lại bảo vật thu được trong bí giới, tiếp đó thu vào trong Càn Khôn Giới của mình.

“Lần này đi theo vương tử tới bí giới này là đúng đắn, mới mấy ngày mà đã tìm được nhiều bảo vật như vậy, sau này trở về cho dù được chia một phần trăm cũng đủ để thực lực của ta nhảy vọt một bước lớn.”

Trên mặt Thiên Tôn Huyết tộc đầy nụ cười.

Đây mới chỉ là thu hoạch phân đội của hắn mà thôi.

Còn lại vẫn chưa tính hết vào đâu.

“Hoắc, bảo vật thật nhiều.”

Lúc này trên chiến thuyền bỗng nhiên vang lên một giọng nói xa lạ.

Thiên Tôn Huyết tộc đột nhiên thay đổi sắc mặt, nhìn về phía giọng nói, chỉ thấy một thân ảnh áo trắng xuất hiện trên chiến thuyền.

“Cỗ khí tức này, ngươi là tu sĩ Thương Khung Tinh.”

Thiên Tộc Huyết tộc kinh ngạc.

Tu sĩ Thương Khung Tinh với tu sĩ Huyết tộc sinh sống riêng ở trên tinh cầu khác nhau, tu sĩ cao minh có thể phán đoán khí tức của nhau một cách dễ dàng.

Hắn không ngờ tới, trong cái bí giới này lại có tu sĩ Thương Khung Tinh, không phải những người này đã chạy hết rồi sao?

Không suy nghĩ nhiều Thiên Tôn Huyết tộc lập tức lệnh cho người dưới quyền công kích.

“Giết!”

“Tu sĩ Thương Khung Tinh đến đây để tìm chết sao?”

“Đúng là ngu xuẩn.”

Từng tên Huyết tộc tấn công về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân đưa tay bày ra tiểu thế giới.

Lập tức, binh sĩ Huyết tộc hóa thành sương máu nổ tung, tên Thiên Tôn Huyết tộc kia biến sắc, “Là Thiên Tôn.”

Hắn cũng mở ra tiểu thế giới của mình.

Nhưng mà hắn chỉ là một Thiên Tôn hạ vị bình thường còn kém xa Sở Cuồng Nhân, không có một chút bất ngờ gì, lúc tiểu thế giới của hắn va chạm với tiểu thế giới của Sở Cuồng Nhân đã bị vỡ tan.

“Chết!”

Lời nói lạnh lùng vang lên.

Sở Cuồng Nhân sải bước đi tới, kiếm quang đẹp đẽ khóa chặt Thiên Tôn Huyết tộc.

Kiếm quang xẹt qua, đầu Thiên Tôn bay lên thật cao.

“Thống lĩnh chết…”

“Tu sĩ Thương Khung Tinh là Thiên Tôn, mau trốn đi.”

Các tu sĩ Huyết tộc trên chiến thuyền lập tức hốt hoảng bỏ chạy tứ phía nhưng người của bọn họ đang ở trong tiểu thế giới của Sở Cuồng Nhân nên không có đường chạy, một lát đã bị giết sạch.

Tiếp đó Sở Cuồng Nhân bắt đầu tịch thu hết bảo vật trên thuyền, trong Càn Không Giới của Thiên Tôn Huyết tộc hắn tìm được gần một ngàn đóa Thiên Tinh Kỳ Hoa.

“Tốc độ này đúng là nhanh hơn so với một mình ta tìm.”

Sở Cuồng Nhân nở nụ cười hài lòng.

“Kế tiếp nên tìm ai đây? ’

Sở Cuồng Nhân bắt đầu đế niệm, bao trùm phạm vi trăm vạn dặm.

Đương nhiên phạm vi Đế niệm của hắn không phải chỉ có chút này nhưng mà bây giờ ở trong bí giới khắp nơi đều là cao thủ Huyết tộc.

“Có rồi, chọn ngươi đi.”

Sở Cuồng Nhân khóa chặt mục tiêu vào một chiếc chiến thuyền Huyết tộc bên ngoài mấy chục vạn dặm, thi triển không gian Bàn Vận Thuật, biến mất không thấy tung tích.

Một lát sau lại có một chiếc chiến thuyền Huyết tộc rơi vào tay giặc, lượng lớn bảo vật bí giới rơi vào trong tay Sở Cuồng Nhân.

Nơi nào đó.

Bạch Tuyệt Tâm đang ở trên boong thuyền hưởng thụ mấy mỹ nữ Huyết tộc hầu hạ, đột nhiên một tên Thiên Tôn Huyết tộc chậm rãi tiến lên, “Hồi bẩm Vương tử, trong bí giới phát hiện tu sĩ Thương Khung Tinh.”

“A? Có bao nhiêu.”

“Một người.”

“Một người?” Bạch Tuyệt Tâm hơi sửng sốt sau đó lại bất mãn nói: “Chỉ có một tên vậy tùy tiện tìm mấy người đi giải quyết là được rồi, loại chuyện nhỏ này mà ngươi cũng phải đến đây bẩm báo?”

“Vương tử, người này là Thiên Tôn, quan trọng nhất là hắn am hiểu một loại thủ đoạn không gian gì đó, người của chúng ta rất khó tìm được tung tích của hắn, bây giờ hắn đã giết liên tiếp mấy vị Thiên Tôn của chúng ta, hơn nữa còn lấy mất bảo vật mà bọn họ tìm được trong bí giới.”

Bạch Tuyệt Tâm nhíu mày, hừ lạnh nói: “Một đám phế vật, ý là muốn để ta phải tự mình ra tay sao?”

Hắn chậm rãi đứng dậy sau đó Đế niệm khuếch tán ra giống như thủy triều, rất nhanh đã bao phủ cả một bí giới.

Chương 721: Bạch Tuyệt Tâm tức giận, thủ đoạn không gian chơi xấu

Đế niệm mênh mông cuồn cuộn của Bạch Tuyết Tâm chấn động bao phủ toàn bộ bí giới, bắt đầu truy tìm tung tích của Sở Cuồng Nhân.

Đương nhiên Sở Cuồng Nhân cũng cảm giác được Đế niệm chấn động của đối phương.

“Đã ới rồi sao?” Mặc dù biết bây giờ mình không đánh lại Bạch Tuyệt Tâm nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không sợ hãi.

“Tìm được người rồi.”

Bạch Tuyệt Tâm ánh mắt rét lạnh, Đế niệm khóa chặt Sở Cuồng Nhân, thân ảnh hóa thành một vệt sáng bay về phía đối phương.

Tốc độ rất nhanh chớp mắt đã trăm vạn dặm không phải nói chơi.

Đồng thời, Bạch Tuyệt Tâm cũng bày ra tiểu thế giới, chỉ một ý niệm tiểu thế giới của hắn đã bao phủ phạm vi nghìn dặm.

Hơn nữa còn liên tục mở rộng ra.

Một khi bị tiểu thế giới bao phủ cho dù là Sở Cuồng Nhân nắm giữ không gian Bàn Vận Thuật nhưng cơ thể ở thế giới của người khác rất khó tự do thi triển.

Đương nhiên Sở Cuồng Nhân sẽ không cho hắn có cơ hội này, lúc Bạch Tuyệt Tâm sắp đi đến, hắn đã dẫn trước một bước thi triển không gian Bàn Vận Thuật rời đi.

“A, kết cấu của không gian bí giới này khác với bên ngoài, không ngờ ngươi vẫn có thể dễ dàng thuấn di được, thủ đoạn không gian này đúng là làm cho người ta phải tán thưởng nhưng ngươi cho rằng có thể chạy trốn đên đâu đây?”

Giọng nói của Bạch Tuyệt Tâm thông qua Đế niệm truyền khắp bí giới.

Tất cả mọi người đều biết hắn đang đuổi giết Sở Cuồng Nhân.

Hắn thông qua Đế niệm lại phong tỏa vị trí của Sở Cuồng Nhân nhưng đối phương lại tiếp tục sử dụng không gian Bàn Vận Thuật rời đi.

Cứ như vậy, một người đuổi một ngươi liên tục thuấn di.

Trận chiến truy đuổi này kéo dài suốt ba canh giờ.

Bạch Tuyệt Tâm không những không bắt được Sở Cuồng Nhân, ngay cả tiểu thế giới của hắn cũng không có cơ hội bao phủ đối phương, hoàn toàn không có đất dụng võ.

“A, trừ khi tiểu thế giới của ngươi có thể bao trùm toàn bộ bí giới cùng một lúc, nếu không ngươi mãi mãi chỉ có thể nhìn bóng lưng của ta.”

Sở Cuồng Nhân cười khẽ, từ tốn nói.

Giọng nói của hắn không lớn.

Nhưng Đế niệm của Bạch Tuyệt Tâm khóa chặt hắn lại nghe được rất rõ ràng, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng âm trầm “Hèn hạ!”

Hắn huy động toàn lực Đế khí làm tốc độ tăng lên đến cực hạn.

Nhưng dù tốc độ của hắn có nhanh cũng không thể nhanh bằng thuấn di.

Bạch Tuyệt Tâm có thể vượt qua tốc độ ánh sáng, chớp mắt trăm vạn dặm nhưng chỉ cần một ý niệm Sở Cuồng Nhân có thể đi lại tự do khắp nơi trong bí giới này.

Khoảng cách của hắn đâu chỉ có trăm ngàn vặn dặm?

Lại mấy canh giờ nữa trôi qua.

Bạch Tuyệt Tâm vẫn không thể bắt được Sở Cuồng Nhân.

Lúc hắn đang vô cùng tức giận thì đột nhiên một đạo kiếm quang cuốn lấy Đế khí dồi dào từ trên trời giáng xuống.

Một kiếm là Sở Cuồng Nhân phát động ra, hơn nữa còn dùng không gian Bàn Vận Thuật đến trên đỉnh đầu hắn.

Sở Cuồng Nhân cách trăm ngàn vạn dặm tặng cho Bạch Tuyệt Tâm môt kiếm.

Một kiếm này khí thế hung hăng, ẩn chứa uy lực vô địch, Thiên Tôn bình thường liều mạng dùng toàn lực chặn lại cũng khó thoát khỏi cái chết.

Bạch Tuyệt Tâm quát khẽ một tiếng đánh một chưởng lên bầu trời, Đế khí màu đỏ hội tụ lại cứng rắn đập tan một kiếm này.

“Kiếm của ngươi, quá yếu.”

Bạch Tuyệt Tâm lạnh giọng nói.

“Há, thật sao?”

Sở Cuồng Nhân phát ra tiếng cười nghiền ngẫm.

Sau đó, ở một chỗ trong bí giới, trên không trung một chiếc chiến thuyền Huyết tộc, không gian vặn vẹo, một kiếm quang màu tím từ trên trời hạ xuống.

Kèm theo một tiếng nổ lớn, chiến thuyền bị chia thành hai, rất nhiều tu sĩ Huyết tộc ở dưới sự tàn phá bừa bãi của kiếm khí thi nhao rơi xuống.

Bạch Tuyệt Tâm cũng phát hiện ra cảnh này.

Lúc này sắc mặt hắn tái nhợt bởi vì lửa giận cực hạn mà nhanh chóng đỏ lên, hắn tức giận đến mức cơ thể run lên.

Những tu sĩ Huyết tộc kia chết cũng đã chết rồi.

Hắn không thèm để ý.

Nhưng hành động của Sở Cuồng Nhân lại đánh vào trên mặt hắn.

Mình xem như là người dẫn đầu hành động này không những không làm gì được Sở Cuồng Nhân mà ngay cả người mình cũng không bảo vệ được.

Còn có điều gì biệt khuất* hơn nữa?

* tâm lý trạng thái bị đè nén, ủy khuất, bực mình khó chịu

“Nhân tộc Thương Khung, nói tên của ngươi đi.”

“Ta là cha ngươi.”

“Đáng chết! Hỗn đản! Tốt nhất là ngươi đừng rơi vào tay ra nếu không ta nhất định sẽ làm ngươi nếm thử tất cả hình phạt của Huyết tộc.”

Bạch Tuyệt Tâm lòng dạ gần như muốn nổi điên.

Ở nơi xa Sở Cuồng Nhân nghe thấy lời mắng chửi của Bạch Tuyệt Tâm nhếch miệng.

Hắn giơ tay chém một kiếm.

Nơi xa lại có một chiếc chiến thuyền bị phá hủy.

Bạch Tuyệt Tâm rống giận gần như truyền khắp toàn bộ bí giới, “Tất cả mọi người lập tức tập hợp lại, đừng làm cho người này đập vỡ từng cái một.”

Không gian Bàn Vận Thuật của Sở Cuồng Nhân đúng là chơi xấu.

Người khác không bắt được hắn, hắn lại có thể tự do công kích, tất cả Huyết Tộc bao gồm của Bạch Tuyệt Tâm đều chỉ là tia ngắm đối với hắn.

Vì kế hoạch hôm nay tu sĩ Huyết tộc chỉ có thể tập trung vào cùng một chỗ, đi theo bên cạnh Bạch Tuyệt Tâm để bảo đảm sẽ không bị Sở Cuồng Nhân đập tan từng cái.

Mà Bạch Tuyệt Tâm cũng không truy sát Sở Cuồng Nhân nữa trở về chiến thuyền.

Nhưng mà để thu thập bảo vật bí giới, Huyết tộc đã chia nhỏ đại đội phân tán ra khắp nơi, muốn tập trung lại phải tốn rất nhiều thời gian.

Trong thời gian này Sở Cuồng Nhân lại tăng tốc tấn công mười mấy chiếc chiến thuyền, thu được một lượng lớn bảo vật.

Hai ngày sau, các tu sĩ Huyết tộc tiến vào bí giới đã tập trung lại một chỗ, nhưng mà so với lúc mới vào hăng hái thì bây giờ bọn họ lại từng người cúi đầu ủ rũ, khí thế mất tinh thần.

Bọn họ không ngờ hành trình đi vào bí giới này lại xuất hiện một tên Sở Cuồng Nhân trực tiếp đánh cho bọn họ trở tay không kịp.

Đại đội hàng trăm triệu Huyết tộc không có ai làm gì được hắn, nhiều người như vậy lại bị một mình đối phương áp chế.

“Đáng chết, thủ đoạn không gian của người này thật sự quá vô lại, chúng ta không thể bắt được hắn.”

“Ngược lại tiểu tử này lại có thể tùy ý công kích chúng ta.”

“Trong chúng ta ngoại trừ Vương tử ra những người còn lại đều không phải đối thủ của hắn nhưng hắn có cái thủ đoạn không gian kia, cho dù là Vương tử cũng không làm gì được, thật sự là quá ủy khuất.”

Thiên Tôn Huyết tộc tụ tập lại, mồm năm miệng mười thảo luận.

Bạch Tuyệt Tâm đứng trước mặt bọn họ sắc mặt vô cùng âm trầm, cũng đang tự hỏi phải đối phó với Sở Cuồng Nhân như thế nào, nhưng cho dù hắn nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được cách gì có thể khắc chế thủ đoạn không gian của đối phương.

“Trừ khi là tiểu thế giới Đạo Chủ hoặc là khống chế bản nguyên bí giới, nếu không thì không thể làm gì được đối phương.”

Bạch Tuyệt Tâm hít sâu một hơi, bất đắc dĩ nói.

Tiểu thế giới Đạo Chủ có thể bao trùm cả bí giới này, cho dù thủ đoạn không gian của đối phương có cao minh đến đâu cũng không thể thi triển tự do trong thế giới của người khác.”

Nhưng mà Đạo Chủ Huyết tộc và Đạo Chủ Thương Khung Tinh đều đang kiềm chế lẫn nhau, cơ bản sẽ rất ít chủ động ra tay.

Hơn nữa, chuyến đi này của bọn họ cũng không có nhân vật cấp bậc Đạo Chủ đi theo.

Còn về biện pháp thứ hai, nắm giữ bản nguyên bí giới, chuyện này còn khó hơn so với chuyện bảo Đạo Chủ ra tay.

Bản nguyên bí giới, nghĩa trên mặt chữ chính là sức mạnh chính thống của bí giới, nắm giữ bản nguyên bí giới chính là nắm giữ cả một bí giới.

Nhưng bản nguyên bí giới không giống những bảo vật khác, ẩn giấu vô cùng kỹ, rất khó phát hiện ra, cho dù có tìm được thì với tu vi Thiên Tôn cũng không thể luyện hóa khống chế được.

“Người này để xử lý sau đi, tiếp tục khai thác bí giới, chỉ khi chúng ta tập trung lại một chỗ thì tên kia mới không tạo được sóng gió gì.”

Bạch Tuyệt Tâm lạnh lùng nói.

Tuy rằng nói vậy nhưng nhiều tu sĩ Huyết tộc tập trung lại một chỗ khai quật theo một hướng thì hiệu suất thu thập bảo vật cũng giảm mạnh.

Trái lại ở một chỗ khác.

Sở Cuồng Nhân cướp đoạt mười mấy chiếc chiến thuyền Huyết tộc xong, dựa vào Tầm Bảo Thuật tiếp tục tìm bảo vật có giá trị nhất trong bí giới.

Chương 722: Vách núi cổ quái, luyện hóa bản nguyên bí giới

Sở Cuồng Nhân tiến vào Vũ Trụ bí giới, đại náo Huyết tộc ép Huyết tộc phải tập trung lại một chỗ tiếp tục hoạt động dưới sự bảo vệ của Bạch Tuyệt Tâm.

Làm xong hết chuyện này hắn lại lợi dụng Tầm Bảo Thuật tiếp tục tìm kiếm bảo vật có giá trị nhất trong Vũ Trụ bí giới.

Một ngày nọ.

Sở Cuồng Nhân tới một dãy núi tinh thạch màu hồng.

Ở đây, hắn lại thu thập được vài đóa kỳ hoa nhưng lúc hắn đang định rời đi thì truyền đến một trận chấn động kỳ lạ.

Chấn động này rất yếu ớt.

Thậm chí hắn còn hoài nghi có phải mình xuất hiện ảo giác hay không.

Hắn dùng Tầm Bảo Thuật xác định lại lần nữa, cũng không có bất kỳ chấn động gì, nhíu máy, “Chẳng lẽ là ảo giác thật sao?”

Sở Cuồng Nhân vẫn không tin.

Hắn đứng tại chỗ dùng Tầm Bảo Thuật xác nhận đi xác nhận lại.

Lúc sử dụng đến lần thứ mười tám thì cái chấn động yếu ớt kia lại xuất hiện, giống như lần thứ nhất thoáng qua là biến mất.

Nhưng như vậy cũng đủ để Sở Cuồng Nhân xác định được chỗ này có điều khác thường.

“Qủa nhiên không phải là ảo giác, ở đây đúng là có giấu một loại bảo vật nào đó, nhưng ẩn núp rất kỹ, suýt nữa Tầm Bảo Thuật cũng không phát hiện ra.”

“Rốt cuộc là thứ gì chứ?”

Sở Cuồng Nhân lộ ra nụ cười hưng phấn.

Hắn bắt đầu tìm kiếm về phía trước nơi phát ra chấn động kỳ lạ kia.

Trận chấn động kỳ lạ này bắt nguồn từ chỗ sâu trong dãy núi, Sở Cuồng Nhân lại liên tục thi triển Tầm Bảo Thuật từ từ đi sâu vào trong dãy núi.

Rất nhanh hắn đã đi tới phần cuối của dãy núi.

Một vách núi tinh thạch màu hồng cực lớn.

Chấn động kỳ lạ kia là phát ra từ vách núi này.

Nhưng Sở Cuồng Nhân cảm thấy vách núi này giống như một vách núi tinh thạch bình thường không có gì đặc biệt.

“Vách núi này làm cho Tầm Bảo Thuật có phản ứng, sợ là ở bên trong còn có càn khôn khác.” Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm.

Nhưng mà hắn cũng không dám tùy tiện tới gần, “Tiểu Ái, phân tích vách núi tinh thạch trước mặt này cho ta.”

“Vâng, chủ nhân… Vũ Trụ kết nối ý thức bên trong… Bắt đầu phân tích mục tiêu chỉ định, thành phần cấu tạo của vách núi này gồm có linh tinh, khoáng vật và một ít kim loại… Có tác dụng ngăn cách cảm giác…”

Thông tin của vách núi tinh thạch được phân tích ra từng cái một, mà trong đó thứ làm cho Sở Cuồng Nhân chú ý đó là tác dụng ngăn cách cảm giác.

“Ngăn cách cảm giác… Chẳng lẽ để đề phòng bảo vật trong vách núi bị phát hiện sao?” Sở Cuồng Nhân sờ cằm tự lẩm bẩm.

“Chủ nhân, kết cấu bên trong vách núi này là trống rỗng!”

Lúc này trong đầu vang lên giọng nói Tiểu Ái biết tuốt chi linh.

Mắt Sở Cuồng Nhân sáng lên.

Trống rỗng.

Nghĩa là trong này thật sự có cất giấu bảo vật gì đó.

Côn Ngôn ở bên hông Sở Cuồng Nhân vang lên một tiếng, lập tức ra khỏi vỏ, một đạo kiếm khí màu tím xẹt qua, đánh vào trên vách núi đá.

Vách núi chấn động mấy quả tinh thạch màu hồng rớt xuống vỡ tan tành.

“Qúa cứng.”

Sở Cuồng Nhân nhìn vách núi này kinh ngạc nói, một kiếm vừa rồi có thể chặt đứt cả Đế binh.

Nhưng lại không thể phá vỡ vách núi này.

“Tiểu Ái, chỗ yếu nhất của vách núi này ở đâu? ’

“Căn cứ vào phân tích, chỗ yếu nhất của vách núi này cũng dày đến 1m, với cường độ kiếm khí của chủ nhân không thể phá vỡ được.”

“Vậy chẳng lẽ ta vào bảo sơn mà lại chỉ có thể tay không quay về sao?”

Sở Cuồng Nhân không cam lòng nói.

“Căn cứ vào phân tích, nhiệt độ cao có thể làm mềm hóa vách núi tinh thạch này.”

“Nhiệt độ cao…”

Mắt Sở Cuồng Nhân sáng lên, sau đó nhẹ nhàng nâng tay lên trong lòng bàn tay lập tức hiện lên một ngọn lửa màu đỏ thắm.

Bàn về nhiệt độ thì trên thế gian này làm gì có mấy loại có thể vượt qua Hỏa Thần Hoàng này.

“Đi!” Sở Cuồng Nhân xác định chỗ yếu nhất của vách núi sau đó phóng ra Hỏa Hoàng đánh vào vách núi tinh thạch.

Dưới sự thiêu đốt của Hỏa Hoàng vách núi bắt đầu mềm hóa.

Sở Cuồng Nhân ngưng kết Đế khí đạo văn lại chém một kiếm vào vách núi đá đã bị mềm hóa, lập tức xé ra một lỗ lớn.

Nhân cơ hội này thân ảnh hắn lóe lên chui vào bên trong.

Trong vách núi vẫn là một mảng màu hồng.

Nơi này có một không gian rất trống trải.

Trước mặt Sở Cuồng Nhân là một cây đại thụ màu hồng với toàn bộ thân cây cành lá đều là tinh thể, mà trên thân đại thụ này còn có một đạo văn đan xen, tạo thành từng hàng rõ ràng mạch lạc.

Lần đầu tiên nhìn thấy cây đại thụ này trong đầu Sở Cuồng Nhân đã không nhịn được run lên, trực giác nói cho hắn biết đây là một bảo vật.

“Tiểu Ái, phân tích một chút.”

“Đang phân tích… Mục tiêu là bản nguyên bí giới cấp một.”

Tin tức liên quan đến bản nguyên bí giới tràn vào trong đại não Sở Cuồng Nhân, làm cho hắn xác định đây quả thật không phải là một bảo vật tầm thường.

“Bản nguyên bí giới, lực lượng nòng cốt của bí giới, chỉ cần luyện hóa được thì cái bí giới này sẽ hoàn toàn do ta khống chế.”

“Không chỉ thế, trong bản nguyên bí giới ẩn chứa một thế giới ảo diệu có tác dụng rất lớn đối với việc lĩnh ngộ tiểu thế giới của ta.”

Nhưng mà muốn luyện hóa một cái bản nguyên bí không phải là chuyện dễ dàng, cho dù là Đạo Chủ đích thân làm cũng không chắc chắn sẽ thành công.

Sở Cuồng Nhân tới gần bàn nguyên bí giới đưa tay đặt lên trên.

Bên trong đại thụ trước mặt lập tức hiện ra rõ ràng ở trước mặt hắn, rất nhiều đạo văn quấn quanh vô cùng huyền diệu.

Muốn luyện hóa bản nguyên này trước tiên phải lĩnh hội được huyền diệu ở trong đó.

Nếu là những tu sĩ bên ngoài cho dù chỉ nhìn thấy một mắt huyền diệu ở trong đó cũng cảm thấy hoa mắt chóng mặt, không thể đoán ra.

Nhưng điểm mạnh nhất của Sở CUồng Nhân là ngộ tính.

“Người khác không luyện hóa được, không có nghĩa là ta cũng không thể!”

“A, cơ duyên lớn nhất trong bí giới đang ở ngay trước mặt, sao ta có thể dễ dàng bỏ lỡ được.” Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm.

Hắn bắt đầu lĩnh hội ảo diệu ẩn chứa trong bản nguyên bí giới.

Thời gian trôi qua.

Mười ngày sau.

Trong bí giới.

Bạch Tuyệt Tâm dẫn theo một đám tu sĩ Huyết tộc đang khai thác các loại bảo vật bí giới, thu hoạch càng ngày càng nhiều.

Điều này làm cho tâm tình Bạch Tuyệt Tâm tốt lên rất nhiều.

“Hừ, tên tu sĩ Thương Khung Tinh kia lẻ loi một mình ở trong bí giới thì có thể tìm được bao nhiêu bảo vật chứ? Sợ là ngay cả một phần trăm của chúng ta cũng không bằng.” Bạch Tuyệt Tâm ngồi trên ghế hừ lạnh.

Ở sau lưng hắn, hai vị mỹ nữ Huyết tộc đang bóp vai cho hắn cũng cười đáp lại: “Vương tử nói rất đúng, hắn chỉ là một nhân tộc Thương Khung sao có thể so sánh với hàng trăm triệu binh sĩ của chúng ta được.”

“Đúng, chỉ một mình hắn đừng nói là một phần trăm mà ngay cả một phần nghìn cũng là đánh giá cao hắn.”

“Ừm, cũng không biết bây giờ hắn đang ở đâu?” Bạch Tuyệt Tâm từ tốn nói, sau đó Đế niệm tuôn ra, bao trùm toàn bộ bí giới, muốn tìm bóng dáng của Sở Cuồng Nhân.

Hắn lập tức cau mày, “Không thấy?”

Ở trong cảm nhận của hắn, Sở Cuồng Nhân biến mất rồi?

Chẳng lẽ tiểu tử này đã rời khỏi bí giới?

“Không thể nào, bích chướng (vách ngăn bảo vệ) của bí giới này cần mười vị Thiên Tôn thượng vị hợp lực lại mới có thể mở ra, sao hắn có thể đi được? ’

Đế niệm của Bạch Tuyệt Tâm liên tục khuếch tán ra hết lần này đến lần khác để tìm dấu vết của Sở Cuồng Nhân nhưng vẫn không phát hiện cái gì.

Đối phương thật sự biến mất.

“Sao lại như vậy? Chẳng lẽ hắn thật sự có cách để rời khỏi bí giới sao?” Bạch Tuyệt Tâm liên tưởng đến thủ đoạn không gian cao thâm khó lường của đối phương, cảm thấy chuyện này cũng không phải không thể.

Nghĩ đến đây sắc mặt âm trầm gần như muốn chảy ra nước.

Ban đầu hắn cảm thấy một mình Sở Cuồng Nhân không thể rời khỏi bí giới, đầu tiên hắn khai quật bảo vật trong bí giới trước, sau đó sẽ từ từ nghĩ cách đối phó với hắn, nhưng bây giờ hắn lại biến mất?

Điều này làm mưu tính của hắn lại rơi vào khoảng không.

“Đáng chết!”

Chương 723: Tu sĩ Thương Khung tới, Quỷ Đao Thiên Tôn đại chiến Bạch Tuyệt Tâm

“Thôi, chỉ cần hắn còn ở chiến trường ngoại vực thì ta sẽ có cách tìm được hắn, đến lúc đó nhất định phải làm cho người này sống không bằng chết.”

Mắt Bạch Tuyệt Tâm toát ra vẻ lạnh lùng.

Hắn là con trai của Huyết Vương, thân phận địa vị vô cùng tôn quý, muốn tìm một người ở trong chiến trường ngoại vực là cực kỳ đơn giản.

“Bảo vật trong bí giới này cũng đã thu gần hết, nhưng vẫn không tìm được cái bản nguyên bí giới kia, xem ra là không tìm được.”

“Tìm thêm mấy ngày nữa, nếu như vẫn không thấy cũng chỉ có thể rời đi, xem thời gian chắc Thương Khung Tinh bên kia cũng đã phái người tới.”

Bạch Tuyệt Tâm lẩm bẩm.

Oanh!

Lúc này, toàn bộ bí giới màu hồng đột nhiên chấn động lên.

Chỉ thấy trên bầu trời của đám Huyết tộc đột nhiên xuất hiện một vết nứt.

Mà từ trong vết nứt, từng chiếc chiến thuyền lao vào.

Thấy vậy trên mặt Bạch Tuyệt Tâm nở nụ cười tươi, “Thật là đúng lúc, vừa mới nghĩ đến, đã lập tức tới.”

Những chiếc chiến thuyền kia chính là một nhóm tu sĩ của Thương Khung Tinh.

Hầu hết các chiến thuyền đều ghi số mười sáu, mười bảy, mười tám, chứng tỏ phần lớn tu sĩ đều đến từ mấy cái cứ điểm này.

Mà trên thực tế, ba cứ điểm này cũng cách tiểu hành tinh số bảy gần nhất, bọn họ đuổi tới đầu tiên cũng hợp lý.

Trong đó, người cầm đầu Thiên Tôn chính là đại tướng trấn giữ cứ điểm mười bảy, cũng chính là Quỷ Đao Thiên Tôn.

Hành trình bí giới lần này hắn tự mình xuất chinh.

“A, Có chuyện gì mà những tên Huyết tộc này lại tập trung vào một chỗ?” Qủy Đao Thiên Tôn có hơi bất ngờ.

“Chẳng lẽ bọn họ cũng định rời đi sao?”

Thống lĩnh râu quai nón ở bên cạnh Qủy Đao Thiên Tôn nói, đây cũng không phải một tin tốt, vì điều này chứng tỏ bảo vật trong bí giới đã bị đối phương thu gần hết, nếu không sao bọn họ lại rời đi?

“Trước tiên để ta tìm xem Sở đạo hữu đang ở đâu.”

Đế niệm của Quỷ Đao Thiên Tôn khuếch tán ra bao trùm toàn bộ bí giới.

Nhưng cũng giống như Bạch Tuyệt Tâm hắn không tìm được bóng dáng của Sở Cuồng Nhân, điều này chỉ có hai khả năng, một là Sở Cuồng Nhân đã rời khỏi bí giới, hai là hắn đã… Chết.

Khả năng thứ nhất, nếu đối phương đã tiến vào bí giới thì với tu vi của hắn không thể một thân một mình mở bí giới ra rời đi.

Như vậy chỉ còn khả năng thứ hai, nghĩ tới đây sắc mặt Qủy Đao Thiên Tôn âm trầm giống như che phủ mây đen.

Ở bên cạnh, n Hồng Hoa nửa đường gặp được Qủy Đao Thiên Tôn đã lựa chọn đi theo tới thấy sắc mặt đối phương trong lòng hơi hồi hộp.

“Tổ phụ, tình huống thế nào rồi?”

“Không thấy tung tích của Sở đạo hữu.”

Quỷ Đao Thiên Tôn lắc đầu nói.

Sắc mặt Hồng Hoa lập tức tái nhợt.

“Không tìm thấy, vậy chứng tỏ hắn đã…”

“Không hẳn, Sở đạo hữu tài năng hơn người, không giống như người bạc mệnh.” Qủy Đao Thiên Tôn an ủi một câu.

Nhưng mà trong lòng hắn cũng không ôm hi vọng quá lớn.

Bởi vì số lượng Huyết tộc quá nhiều.

Hàng trăm triệu, trong đó còn có nhiều cường giả Thiên Tôn, thậm chí còn có Bạch Tuyệt Tâm là nửa bước Đạo Chủ.

Theo hắn thấy nhiều ngày như vậy một Thiên Tôn hạ vị như Sở Cuồng Nhân không thể đọ sức được với những người này.

Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng Qủy Đao Thiên Tôn biết đối phương tám chín phần là chết rồi.

“n nhân, ta thấy hổ thẹn đối với ngươi.”

Quỷ Đao Thiên Tôn thở dài trong lòng, Sở Cuồng Nhân cầm tín vật Thất Hình của ân nhân tới tìm hắn, nhưng đối phương lại chết ở trong tay Huyết tộc làm hắn thấy rất áy náy.

“Sở đạo hữu, ta nhất định sẽ báo thù cho ngươi.”

Quỷ Đao Thiên Tôn tự nhủ trong lòng, nhìn về phía chiến thuyền Huyết tộc, trong mắt lộ ra sát ý lạnh như băng.

“Huyết tộc, chuẩn bị chịu chết đi.”

Quỷ Đao Thiên Tôn nổi giận gầm lên, tiến lên một bước, khí tức trên người ầm ầm bộc phát ra, sau lưng ngưng tụ ra một đao ảnh cực lớn đen như mực.

Mà ở xung quanh hắn, những Thiên Tôn Thương Khung Tinh cũng vọt ra, từng cái tiểu thế giới được thi triển ra bao phủ trời đất.

Tu sĩ Thương Khung Tinh với Huyết tộc gặp nhau cũng không có lời gì hay ho, đơn giản là một chữ, giết!

Cừu hận hai bên kéo dài rất nhiều năm, không chết không thôi.

Thấy Thiên Tôn Thương Khung Tinh bày ra tiểu thế giới, Thiên Tôn của Huyết tộc cũng không ngồi yên, thi nhau phóng lên trời.

“Ha ha, tu sĩ Thương Khung, các ngươi tới chậm rồi, bảo vật trong bí giới này đã bị chúng ta lấy hết, bây giờ các ngươi tới cùng lắm cũng chỉ vớt được cặn bã mà chúng ta không cần thôi.”

“Đúng vậy, tới có lợi ích gì, còn không phải tự tìm chết sao.”

“Hừ, trước đó bị tên đáng chết kia chọc tức trong người giờ phải phát tiết lên người các ngươi, chịu chết đi!”

Nhóm Thiên Tôn Huyết tộc cũng tự bày ra tiểu thế giới, từng cái tiểu thế giới va chạm vào nhau, toàn bộ bí giới bắt đầu chấn động mạnh mẽ.

Nhóm Thiên Tôn đánh với Thiên Tôn, đánh đến tối trời tối đất.

Mà nhóm Đế giả cũng bắt đầu giao thủ.

“Giết!”

“Huyết tộc, chịu chết đi!”

“Tuyệt đối không thể để cho đám Huyết tộc mang tài nguyên trong bí giới đi, các huynh đệ, giết!”

“Vậy phải xem các ngươi có bản lĩnh này hay không.”

“Huyết tộc vạn tuế.”

Tu sĩ Đế giả ở dưới giống như dòng lũ lao vào nhau.

Trong lúc nhất thời hai bên đánh túi bụi.

Đứt tay cụt chân, máu thịt văng tung tóe.

n Hồng Hoa thống lĩnh vệ áo đỏ tàn sát chiến trường Đế giả phía dưới, từng tên Huyết tộc chết dưới công kích của nàng.

n Hồng Hoa đâm ra một thương, thương kình bá đạo mạnh mẽ vô song bắn một tên đế giả Huyết tộc đánh lén mình thành cặn bã.

Sau đó nàng nhìn lên trên bầu trời Thiên Tôn đang đại chiến.

Nàng biết trận chiến này mấu chốt thắng bại là ở Thiên Tôn.

Nhất là hai đại tướng đầu lĩnh của hai bên.

Trên bầu trời.

Trên người Quỷy Đao Thiên Tôn Đế khí tung hoành, đạo văn đan xen ở sau lưng hóa thành một đao ảnh cực lớn đen như mực, tràn ngập uy thế khủng bố.

Tiểu thế giới của hắn chỉ bao trùm phạm vi mười dặm nhưng trong vòng mười dặm này không ai dám tới gần.

“Cỗ lực lượng Huyết Nguyên trên người của ngươi rất nồng đậm, có thể đến loại trình độ này, chắc là địa vị của ngươi ở trong Huyết tộc cũng không thấp.” Qủy Đao Thiên Tôn nhìn Bạch Tuyệt Tâm lạnh lùng nói.

Lực lượng Huyết Nguyên là một loại sức mạnh đặc biệt trên người Huyết tộc.

Lực lượng Huyết Nguyên càng nồng đậm càng đại biểu cho thiên phú, tiềm lực của đối phương càng cao, ở chiến trường ngoại vực, Qủy Đao Thiên Tôn cũng mới chỉ gặp qua lác đác mấy người có loại lực lượng Huyết Nguyên giống như Bạch Tuyết Tâm.

“Ta chính là con trai của Huyết Vương Bạch thị tộc, Bạch Tuyệt Tâm!”

Bạch Tuyết Tâm từ trên chiến thuyền bay lên không trung, lạnh lùng nói.

Thân phận con trai của Huyết Vương làm cho Qủy Đao Thiên Tôn hơi bất ngờ, nhưng sau đó trong mắt càng lộ ra sát ý nống đậm hơn.

“Giết chết con trai của Huyết Vương nhất định là một tổn thất không nhỏ đối với Huyết tộc.”

“Giết chết chủ của cứ điểm chắc Thương Khung Tinh cấp cao cũng sẽ rất đau đầu.” Bạch Tuyệt Tâm đối đầu gay gắt nói.

Quỷ Đao Thiên Tôn hừ lạnh, sát ý trên người lập tức tăng vọt, đao ảnh đen như mực ở sau lưng đột nhiên chém ra!

Bạch Tuyệt Tâm đưa tay ra trong tay xuất hiện một đại kiếm màu đỏ sậm, chém ra một kiếm, kiếm quang đỏ sậm va chạm với đao ảnh.

Ầm ầm nổ tung, toàn bộ bí giới cũng rung chuyển theo.

Bạch Tuyệt Tâm cũng theo đó phóng ra tiểu thế giới của mình.

Tiểu thế giới của hai vị Thiên Tôn cao cấp đụng vào nhau làm cho không gian xung quanh vặn vẹo nổ tung.

Chương 724: Máu tươi của Đạo Chủ, nguy cảnh, không ai có thể cứu được các ngươi

Với tư cách là chủ cứ điểm thực lực của Qủy Đảo Thiên Tôn tuyệt đối là cường giả đứng đầu Thiên Tôn.

Cùng là cảnh giới nửa bước Đạo Chủ, chiến lực hắn bộc phát ra gần như ngang bằng với Bạch Tuyệt Tâm.

Oanh, oanh, oanh!

Tiểu thế giới của hai đại cường giả đụng vào nhau, không gian liên tục nổ tung, lực lượng thế giới hóa thành gió lốc quét sạch qua, dãy núi tinh thạch ở xung quanh bị cỗ lực lượng này làm vỡ vụn.

“Không hổ là chủ cứ điểm, thực lực quả nhiên rất mạnh.”

Bạch Tuyệt Tâm nắm chặt đại kiếm, Đế khí dồi dào tập trung lại vào đó, đạo văn đan xen khuếch tán, lại chém ra một kiếm nữa.

Một kiếm này có uy lực vượt xa kiếm quang trước đó, đẩy câu nói của Bạch Tuyệt Tâm lên đến cực hạn, đây là ảo diệu!

“Diệt Tận Tam Trảm kiếm thứ nhất.”

Quỷ Đao Thiên Tôn đối mặt với một kiếm này, trong mắt lộ vẻ ngưng trọng, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng nâng tay lên, “Trảm Qủy Thiên Đao!”

Ầm ầm vang lên, một lượng lớn Đế khí đạo văn lại đan xen với nhau tạo thành đao ảnh đen như mực, mà trong đao ảnh dần dần chiếu rọi ra rất nhiều ác quỷ dữ tợn, tiếng quỷ gào vang vọng trời đất, oán khí tràn ngập không gian làm cho người ta không rét mà run.

Đao ảnh, kiếm quang ầm ầm đụng vào nhau, hai loại đạo văn đan xen va đập, cuối cùng tan biến.

Quỷ Đao Thiên Tôn với Bạch Tuyệt Tâm đều phải chịu chấn động ngược bị đẩy lui mấy trăm trượng, Đế khu cũng phải chịu thương tích lớn.

"Đón thêm một kiếm nữa của ta, Diệt Tận Tam Trảm kiếm thứ hai."

Bạch Tuyệt Tâm lại ra tay lần nữa, bộc phát ra kiếm quang càng khủng bố hơn.

"Tới đây!"

Quỷ Đao Thiên Tôn nổi giận gầm lên, Đế khí huy động đến cực hạn, đao ảnh lại va chạm với kiếm quang, toàn bộ bí giới đều bị rung chuyển mạnh.

Một kích này qua đi, hai đại cường giả lại chịu tổn thương lần nữa.

"Để cho ngươi xem kiếm thứ ba của ta."

Bạch Tuyệt Tâm bay lên không trung, chỉ thấy trên người hắn bộc phát ra một cỗ lực hút mạnh mẽ, vô số máu tươi ở trên thi thể những Huyết tộc xung quanh đều điên cuồng vọt về phía hắn như trăm sông chảy về biển.

Chính là thần thông Huyết tộc, Huyết Ám Lực.

Nhận được gia trì của lực lượng Huyết Nguyên Huyết tộc, khí tức của Bạch Tuyệt Tâm tăng vọt, vung mạnh đại kiếm trong tay, kiếm quang hơn vạn trượng mênh mông cuồn cuộn hạ xuống với tư thái càng mạnh mẽ hơn.

Quỷy Đao Thiên Tôn hít sâu một hơi, trên người dần dần có rất nhiều sương mù màu đen chuyển động, trong sương mù có vô số ác quỷ đang trèo, những ác quỷ này dần dần leo lên người hắn, hóa thành rất nhiều đường vân màu đen.

“Vạn quỷ quấn thân! Luyện Ngục Trảm!”

Quỷ Đao Thiên Tôn nổi giận gầm lên một tiếng sử dụng bí pháp tăng thêm sức mạnh.

Chém ra một đao, ngàn vạn ác quỷ đan xen thành một mảng địa ngục làm cho người ta phải sợ hãi, mà bên trong cái địa ngục kia có một ánh đao sáng chói nở rộ.

Lần thứ ba đao và kiếm va chạm, mọi người chỉ thấy một mảng ánh sáng rực rỡ nở rộ, đen với hồng đan xen phủ lên nửa thiên tế.

Mà ở trong vầng hào quang có rất nhiều đạo văn đang chuyển động.

Một lát sau, đao quang địa ngục, kiếm khí mạnh mẽ đều tiêu tan.

Quỷ Đao Thiên Tôn với Bạch Tuyệt Tâm đứng lơ lửng ở trên không, khí tức trên người yếu hơn rất nhiều so với trước, trên Đế khu cũng tăng thêm rất nhiều vết thương.

Kết quả là cả hai bên đều bị thiệt hại.

“Ha ha, đã rất lâu rồi không có ai làm ta bị thương đến mức này, thật không hổ danh là một đại tướng trấn giữ cứ điểm.”

Bạch Tuyệt Tâm cười ha hả, sau đó, hắn lật tay lấy ra một giọt máu tươi màu đỏ sậm, giọt máu kia rất nhiều năng lượng mênh mông đang chuyển động, uy áp kinh khủng bao phủ hơn phân nửa chiến trường.

Quỷ Đao Thiên Tôn biến sắc, “Máu tươi của Đạo Chủ.”

…

Trong vách núi tinh thạch.

Sở Cuồng Nhân đang luyện hóa bản nguyên bí giới.

Bản nguyên bí giới này ẩn chứa đạo văn quá huyền diệu, với ngộ tính của Sở Cuồng Nhân trong thời gian ngắn cũng không thể hoàn toàn lĩnh hội được nó.

Nhưng mà thời gian mười ngày này cũng đủ để hắn luyện hóa được một phần, nắm được sơ bộ về cái bí giới này.

Bây giờ hắn chỉ cần khẽ niệm một cái, tất cả cảnh sắc, bảo vật trong bí giới sẽ hiện ra ở trước mặt hắn.

Trong mắt hắn cái bí giới này không có một chút bí mật nào.

Không chỉ như vậy, bởi vì luyện hóa một phần bản nguyên bí giới nên tu vi của hắn cũng tăng lên tới Thiên Tôn trung vị.

Nhưng đây chỉ là thu hoạch nhỏ nhất của lần này thôi, thu hoạch lớn nhất chính là tiểu thế giới của mình được tăng lên rất nhiều.

Trải qua quá trình bên trong bản nguyên bí giới về mặt vận dụng, lý giải, lĩnh hội tiểu thế giới của hắn đã tăng lên mấy cấp bậc.

Chuyện này là trợ giúp rất lớn đối với hắn.

“A… Là nhóm Quỷy Đao Thiên Tôn.” Sở Cuồng Nhân phát hiện trong bí giới đang xảy ra đại chiến.

Thấy đám người Quỷy Đao Thiên Tôn sắp rơi vào thế hạ phong, Sở Cuồng Nhân biết đã tới lúc mình nên ra tay rồi.

…

“Máu tươi Đạo Chủ!” Quỷy Đao Thiên Tôn nhìn thấy giọt máu tươi trong tay Bạch Tuyệt Tâm, sắc mặt lập tức thay đổi, kinh ngạc hô lên.

“Không tệ, đây chính là một giọt máu tươi của phụ thân ta, hôm nay những tu sĩ Thương Khung tới bí giới này một người cũng đừng nghĩ mong rời đi được!”

Bạch Tuyệt Tâm cười lớn, sau đó nuốt giọt máu tươi Đạo Chủ kia xuống bụng, một luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ bộc phát ra từ trên người hắn.

Tu vi của hắn đang tăng lên rất nhanh.

Rất nhanh hắn đã bước vào cảnh giới Đạo Chủ!

“Đây chính là sức mạnh của Đạo Chủ sao? Qủa nhiên rất mạnh!”

Trên mặt Bạch Tuyệt Tâm lộ vẻ si mê.

Mà ở bên dưới, rất nhiều tu sĩ Thương Khung Tinh cảm nhận được uy thế mạnh mẽ trong lòng sinh ra tuyệt vọng.

Đạo Chủ, đây là chiến lực đỉnh cao ở chiến trương ngoại vực.

Đạo Chủ và Thiên Tôn chênh lệch một cảnh giới nhưng khoảng cách trong đó lại không thể tưởng tượng nổi, một trăm Thiên Tôn cũng không bằng nửa cái Đạo Chủ.

“Mặc dù giọt máu tươi này chỉ đủ để ta duy trì cảnh giới Đạo Chủ trong vòng nửa canh giờ nhưng chừng đó cũng đủ giết các ngươi rồi.”

Bạch Tuyệt Tâm từ tốn nói, sau đó hắn giơ tay thi triển tiểu thế giới của mình, nháy mắt đã bao phủ toàn bộ chiến trường.

Hắn khẽ niệm một cái, từng tu sĩ Thương Khung ầm ầm nổ tung.

“Tất cả Thiên Tôn cùng nhau chống lại tiểu thế giới này!”

Quỷ Đao Thiên Tôn hét lớn.

Trước tiên hắn lấy tiểu thế giới của mình ra bảo vệ mọi người.

Các Thiên Tôn còn lại cũng mở ra tiểu thế giới, từng cái tiểu thế giới chồng chất lên nhau tạo thành một cỗ lực lượng thế giới mạnh mẽ.

Nhưng mà lúc va chạm với tiểu thế giới của Bạch Tuyệt Tâm các Thiên Tôn lại thi nhau biến sắc thổ huyết.

“Qúa mạnh mẽ, đây chính là tiểu thế giới của Đạo Chủ sao?”

“Tiểu thế giới của chúng ta so với Đạo Chủ khác gì sông lớn với đại dương mênh mông, không có điểm gì có thể so sánh được.”

“Không thể so sánh….”

Nhóm Thiên Tôn dùng hết toàn lực chống lại tiểu thế giới của Bạch Tuyệt Tâm. Nhưng ở trước mặt sức mạnh tuyệt đối bọn họ mới chống đỡ được một lát, các tiểu thế giới đã lần lượt sụp đổ, nhóm Thiên Tôn dần dần khí cùng lực kiệt, sau cùng chỉ còn lại Quỷ Đao Thiên Tôn cực khổ chống đỡ.

Nhưng cho dù là Quỷ Đao Thiên Tôn nửa bước Đạo Chủ ở trước mặt Bạch Tuyệt Tâm cũng chỉ có thể chống đỡ lâu hơn Thiên Tôn còn lại một lúc.

Lúc tiểu thế giới của Quỷ Đao Thiên Tôn dần dần tan thành mảnh nhỏ thì tiểu thế giới của Bạch Tuyệt Tâm cũng sắp bao phủ tất cả mọi người, rất nhiều người trên mặt lộ vẻ tuyệt vọng.

“Hôm nay, không ai có thể cứu được các ngươi!”

Bạch Tuyệt Tâm cười lạnh, năm ngón tay nắm chặt ở trong hư không, tiểu thế giới của hắn cũng đè ép sức chống cự của Quỷ Đao Thiên Tôn đến sụp đổ.

“Thật sao?”

Ngay tại lúc tiểu thế giới của Bạch Tuyệt Tâm sắp bao phủ mọi người thì bỗng nhiên một giọng nói thản nhiên vang lên, kèm theo đó là trong hư không có từng hàng đạo văn giăng khắp nơi tạo thành tiểu thế giới.

Chương 725: Đại chiến Bạch Tuyệt Tâm, vận dụng tiểu thế giới

“Há, thật sao?”

Giọng nói trong trẻo quanh quẩn ở chân trời, ngay tại lúc tiểu thế giới của Bạch Tuyệt Tâm sắp bao phủ mọi người, vô số đạo văn đan xen trong hư không hóa thành một tiểu thế giới vượt lên trước một bước bao phủ đám người Qủy Đao Thiên Tôn lại.

Hai tiểu thế giới va chạm với nhau, không gian vặn vẹo.

Mà Bạch Tâm cũng cảm nhận được lực lượng thế giới mạnh mẽ ẩn chứa trong tiểu thế giới tham gia chiến trường.

“Giọng nói này… Là ngươi.”

Trong lòng Bạch Tuyệt Tâm nghi ngờ nhìn về nơi xa.

Chỉ thấy một bóng người màu trắng chậm rãi từ chân trời bay tới, áo trắng tóc đen, lưng đeo cổ kiếm lộng lẫy đẹp đẽ, tuấn tú như tiên nhân hạ phàm.

Người tới chính là Sở Cuồng Nhân!

Qủy Đao Thiên Tôn với n Hồng Hoa sau khi nhìn thấy hắn thì sắc mặt vui mừng.

“Là Sở đạo hữu, hắn không chết!”

“Thật sự quá tốt!”

Ngược lại với hai người, các tu sĩ còn lại thấy hơi khó hiểu, rõ ràng họ cũng không quen biết Sở Cuồng Nhân, chỉ có một số ít Đế giả với Thiên Tôn mới lộ ra vẻ như nghĩ ra cái gì.

“Người này chính là Sở Cuồng Nhân.”

“Hắn có thể chống lại người cảnh giới Đạo Chủ sao?”

“Nếu như ta nhớ không lầm thì người này mới thành Đế mấy năm gần đây, sao nhanh như vậy đã có thể chống lại Đạo Chủ?”

“Tiến bộ với tốc độ này… Đừng nói giỡn chứ? !”

Mọi người đều không tin tưởng lắm nhìn Sở Cuồng Nhân.

Nhất là Bạch Tuyệt Tâm.

Phải biết là mới vài ngày trước đối phương còn phải dựa vào thủ đoạn không gian để chào hỏi với hắn, bây giờ đã có thể chính diện chống lại?

Nói đùa gì vậy!

“Rốt cuộc ngươi đã làm gì?”

Bạch Tuyệt Tâm quát một tiếng, tiểu thế giới tăng lên tới cực hạn, nhưng cho dù hắn làm thế nào cũng không thể vượt qua tiểu thế giới của Sở Cuồng Nhân.

“A, làm gì, chuyện này không phải rất rõ ràng sao? Tiểu thế giới của ta mạnh hơn của ngươi nha.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt, sau đó nâng tay lên sức mạnh tiểu thế giới lại tăng lên rất nhiều.

Ầm ầm, tiểu thế giới Bạch Tuyệt Tâm lại bị áp chế.

Cảnh này làm tất cả mọi người phải mở to mắt nhìn, nhất là tu sĩ Huyết tộc vẻ mặt đầy vẻ khó tin.

Trong mấy ngày ngắn ngủi, sao người này lại mạnh đến mức này, có thể áp chế tiểu thế giới cấp bậc Đạo Chủ.

“Rốt cuộc mấy ngày này hắn đã trải qua cái gì!”

Trong lòng mấy người n Hồng Hoa, Qủy Đao Thiên Tôn cũng tràn ngập khó hiểu.

Hơn mười ngày trước vẫn chỉ là Thiên Tôn hạ vị.

Bây giờ lại có thể chống lại Đạo Chủ.

Tiến bộ này thật sự là nhanh đến mức không hợp lý.

“Ngươi cái tên này… Luyện hóa bản nguyên bí giới đúng không?”

Bạch Tuyệt Tâm gầm lên một tiếng.

“Bản nguyên bí giới?”

Mấy người Qủy Đao Thiên Tôn nghe vậy cũng phát hiện ra điều gì đó.

Cẩn thận cảm nhận lại bọn họ phát hiện tiểu thế giới của Sở

Cuồng Nhân có độ dung hợp rất cao với bí giới, gần như liền thành một thể.

Theo lý thuyết, Bạch Tuyệt Tâm không chỉ phải đối kháng với tiểu thế giới của Sở Cuồng Nhân mà còn phải đối đầu với bí giới.

“A, đoán được rồi sao.”

Sở Cuồng Nhân cười khẽ, cũng không phủ nhận.

“Không thể nào!”

“Không thể nào! Sao ngươi có thể tìm được bản nguyên bí giới, hơn nữa cho dù là Thiên Tôn đứng đầu, không, cho dù Đạo Chủ cũng không thể luyện hóa được bản nguyên bí giới trong thời gian ngắn như vậy.”

“Sao ngươi làm được?” Sắc mặt Bạch Tuyệt Tâm thay đổi liên tục, không thể tin được chuyện đang xảy ra trước mắt.

“Ếch ngồi đáy giếng, biển trời bao la làm sao biết được?” Sở Cuồng Nhân nhìn Bạch Tuyệt Tâm, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

Thấy vậy Bạch Tuyệt Tâm lập tức nổi giận.

Hắn là con trai Huyết Vương là người đứng đầu Thiên Tôn, bây giờ nuốt máu tươi của Đạo Chủ trở thành Đạo Chủ thật sự.

Vậy mà lại bị người khác xem thường.

“Cho dù ngươi luyện hóa bản nguyên bí giới thì sao, bây giờ ta chính là Đạo Chủ, để ta xem ngươi làm sao ngăn được cơn sóng dữ này!”

“Diệt Tận Tam Trảm!”

Bạch Tuyệt Tâm vung đại kiếm trong tay.

Một đạo kiếm quang sáng chói mênh mông cuồn cuộn bao phủ đến.

Côn Ngô bên hông Sở Cuồng Nhân ra khỏi vỏ, cũng chém ra một kiếm, Đế khí mênh mông cuồn cuộn dung hợp với lực lượng thế giới, ẩn chứa uy thế vô địch va chạm với kiếm quang của Bạch Tuyệt Tâm.

Chỉ thấy kiếm khí của Sở Cuồng Nhân thế như che tre phá vỡ kiếm khí của Bạch Tuyệt Tam, cứng rắn đánh đối phương bay vào dãy núi xa xa.

Cảnh này làm mọi người trợn mắt há mồm.

Một kiếm đánh bay Đạo Chủ.

Con bà nó!

Đây là cấp bậc chiến lực gì, quá biến thái rồi.

“Đạo Chủ này của ngươi có hơi yếu rồi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Bạch Tuyệt Tâm từ trong dãy núi vọt ra, hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân bắn ra sát ý chưa từng có.

“Ta nhất định phải làm thịt ngươi!”

Bạch Tuyệt Tâm chưa từng phẫn nộ đến như vậy.

Chưa từng!

Trước đó, đầu tiên là bị Sở Cuồng Nhân dùng thủ đoạn không gian dắt một vòng giống như dắt chó, bây giờ mình đã đạt đến cảnh giới Đạo Chủ nhưng vẫn bị đối phương dùng một kiếm đánh bay ở trước mặt mọi người, đường đường là con trai của Huyết Vương nhưng tôn nghiêm lại bị đối phương đè ở trên mặt đất ma sát!

“Diệt Tận Tam Trảm, trảm, trảm, trảm!”

Bạch Tuyệt Tâm quơ đại kiếm huy động Đế khí, đạo văn, lực lượng thế giới đến cực hạn, từng đạo kiếm khí cuốn lấy uy thế dồi dào bộc phát ra giống như muốn hủy thiên diệt địa.

Một đạo kiếm khí đủ để giết người đứng đầu Thiên Tôn, bây giờ có vài chục đến một trăm đạo kiếm khí như vậy gào thét lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Đối mặt với loại công kích này Sở Cuồng Nhân chỉ từ từ đưa tay ra, huy động ra lực lượng thế giới được bản nguyên bí giới gia trì hóa thành một vách ngăn thủy tinh trong suốt ở trong không khí.

Phanh, phanh, phanh…

Kiếm khí chém lên vách tường thủy tinh liên tục nổ tung, uy thế khủng bố càn quét làm dãy núi xung quanh liên tiếp bị phá hủy, mặt đất nhấp nhô trong phạm vi hàng trăm hàng ngàn dặm rạn nứt thành rất nhiều hố lớn.

Sức mạnh Đạo Chủ gần như có thể diệt thế!

Chỉ là dưới lực lượng công kích kinh khủng như vậy vách tường thủy tinh mà Sở Cuồng Nhân thi triển ra vẫn không có một chút tổn hại gì.

Không chỉ như vậy, mấy người Quỷ Đao Thiên Tôn, n Hồng Hoa ở phía sau hắn cũng không chịu bất kỳ thương tổn gì.

Chỉ có tu sĩ Huyết tộc là bị ảnh hưởng đến mà thôi.

Nhưng Bạch Tuyết Tâm không quan tâm được những thứ này, lửa giận gần như hoàn toàn nuốt hết lý trí của hắn, bây giờ hắn chỉ muốn dùng hết toàn lực giết chết Sở Cuồng Nhân.

Chém ra hết kiếm này đến kiếm khác!

Nhưng đúng lúc này, trong hư không nổi lên gợn sóng, từng xiềng xích màu trắng bạc chui ra từ trong hư không chói chân tay Bạch Tuyệt Tâm lại, làm hắn không thể động đậy.

“Đây là tiểu thế giới?”

Bạch Tuyệt Tâm phát hiện ra bên trong xiềng xích này ẩn chứa không phải lực lượng thế giới đơn thuần mà là một tiểu thế giới hoàn chỉnh.

Hơn nữa còn là tiểu thế giới được bản nguyên bí giới gia trì.

“Hắn lại có thể biến tiểu thế giới thành xiềng xích để áp chế ta?” Hai mắt Bạch Tuyệt Tâm hơi co lại kinh ngạc.

Hắn có thể xem tiểu thế giới như một đại pháo mà đánh ra, thủ đoạn như vậy đã vô cùng hiếm thấy ở trong Thiên Tôn rồi, hắn tự nhận rằng không có ai có thể vận dụng tiểu thế giới được hơn mình.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại có thể biến tiểu thế giới thành xiềng xích để áp chế hắn, cái này còn cao minh hơn việc hắn đánh ra tiểu thế giới.

Sở Cuồng Nhân không chỉ có uy lực tiểu thế giới tăng lên mà đối với việc vận dụng tiểu thế giới còn tăng lên mấy cấp bậc, nếu so sánh với trước kia đúng lá khác biệt một trời một vực.

“Ngươi cho rằng chỉ có như vậy thôi sao?”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt, đưa tay ra, mấy đạo kiếm khí Bạch Tuyệt Tâm chém tới bị hắn dùng không gian Bàn Vận Thuật mang đến trên bầu trời của Bạch Tuyệt Tâm trực tiếp đánh trở về cho đối phương.

Chương 726: Bạch Tuyệt Tâm điên cuồng, lại dùng tạm dừng thời gian

Kiếm khí từ trên trời hạ xuống chém về phía Bạch Tuyệt Tâm.

Mà bây giờ hắn bị xiềng xích do tiểu thế giới hóa thành trói lại, không thể tránh thoát, cứng rắn nhận lấy mấy đạo kiếm khí này.

Kèm theo những tiếng nổ vang, Đế khu của Bạch Tuyệt Tâm bị kiếm khí của mình làm trọng thương, đạo văn ở trên Đế khu bắt đầu rạn nứt.

“Kiếm khí của mình mùi vị thế nào?”

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không cười nhẹ nói.

Với tu vi bây giờ của hắn vốn rất khó dùng không gian Bàn Vận

Thuật vận chuyển kiếm khí Bạch Tuyết Tâm chém ra.

Cho dù có làm được cũng không thể khống chế được điểm đến của kiếm khí.

Nhưng bây giờ hắn luyện hóa bản nguyên bí giới, tất cả mọi thứ trong bí giới đều do hắn khống chế, dĩ nhiên bao gồm cả không gian.

“Đáng chết, đáng chết…”

Đế khí trên người Bạch Tuyệt Tâm liên tục phun trào ra thu nhỏ tiểu thế giới của bản thân lại trong phạm vi một trượng, gắng gượng tránh thoát xiềng xích.

Hắn chém ra một kiếm, trong kiếm quang ẩn chứa lực lượng thế giới.

Sở Cuồng Nhân thấy thế cũng chém ra một kiếm.

Trong kiếm quang không những chiếu rọi ra nhật nguyệt đảo ngược, cảnh sao rơi, mà còn ẩn chứa lực lượng bí giới gia trì cho tiểu thế giới.

Kiếm quang va chạm, là thế giới va chạm với thế giới.

Một tiếng vang thật lớn qua đi, Bạch Tuyệt Tâm lại bị đánh bay ra ngoài.

Sở Cuồng Nhân gần như đè lên Bạch Tuyệt Tâm đánh.

“Ha ha…”

Bạch Tuyệt Tâm bị đánh bay ra ngoài bỗng nhiên cất tiếng cười to, trong mắt hiện lên điên cuồng, “Ta thừa nhận, ở trong bí giới này ta không phải đối thủ của ngươi nhưng cho dù chết ta cũng muốn kéo các ngươi chôn cùng.”

Bạch Tuyệt Tâm rơi vào trạng thái điên cuồng, trên người hào quang tỏa sáng, một cỗ năng lượng cuồng bạo mạnh mẽ đến không tưởng tản ra từ trên người hắn.

Đạo văn trên Đế khu của hắn lại bắt đầu tự hủy.

Đám người Qủy Đao Thiên Tôn phát hiện trên người với đầu của Bạch Tuyệt Tâm tỏa ra năng lượng cuồng bạo chấn động, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Không hay rồi, hắn đang muốn tự bạo!”

“Đáng chết!”

Không chỉ tu sĩ Thương Khung mà tu sĩ Huyết tộc cũng hốt hoảng.

Một người cảnh giới Đạo Chủ muốn tự bạo sẽ tạo thành lực tàn phá không thể tưởng tượng nổi, thậm chí có thể phá hủy cả một bí giới.

Mà đám người đang ở trong bí giới cũng không thể may mắn thoát khỏi.

“Mau ngăn hắn lại!”

Quỷ Đao Thiên Tôn lại huy động tiểu thế giới đè về phía Bạch Tuyệt Tâm.

Nhưng vẫn vô ích.

Bạch Tuyệt Tâm đưa tay ra tiểu thế giới liên tục bị phá vỡ.

Sở Cuồng Nhân huy động xiềng xích tiểu thế giới nhưng đối phương đã có phòng bị từ trước, làm tiểu thế giới của bản thân duy trì trong phạm vi một trượng.

Trong một trượng này cho dù tiểu thế giới của Sở Cuồng Nhân có lực lượng bản nguyên bí giới gia trì cũng không thể phá hủy được hắn.

“Đều bồi tang theo ta đi!”

Bạch Tuyệt Tâm cười điên cuồng.

Cơ thể của hắn bắt đầu bành trướng ra, một cỗ khí tức uy hiếp vô cùng khủng bố làm không gian xung quanh bắt đầu vặn vẹo.

Thân ảnh Sở Cuồng Nhân lóe lên, đi tới trước mặt Bạch Tuyệt Tâm.

“Ngươi không ngăn cản được ta!”

Bạch Tuyệt Tâm hét lớn.

Trừ khi Sở Cuông Nhân có thể giết chết hắn trong nháy mắt.

Nếu không tự bạo không thể dừng lại giữa chừng.

Nhưng điều này là không thể.

Bây giờ sức mạnh của hắn là Đạo Chủ cho dù đích thân Đạo Chủ xuất hiện cũng không chắc chắn có thể giết được hắn trong nháy mắt.

Cho dù Sở Cuồng Nhân có bản nguyên bí giới gia trì nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là một Thiên Tôn trung vị mà thôi không thể nào làm được.

“Tạm dừng thời gian!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, một cỗ chấn động kì diệu từ trên không trung nổi lên, lấy hắn làm trung tâm bao phủ phạm vi mười mét, ngay cả tiểu thế giới của Bạch Tuyệt Tâm cũng chịu ảnh hưởng của cỗ chấn động này, tạm dừng chuyển động.

“Đây là cái gì?” Thấy tiểu thế giới của mình ngừng chuyển động, Bạch Tuyệt Tâm lập tức hoảng sợ.

Lần đầu tiên hắn cảm nhận được sức mạnh như vậy.

Mà ngay sau đó, vẻ mặt hoảng sợ trên mặt hắn đông cứng lại.

Một kiếm quang xẹt qua, tất cả mọi thứ khôi phục lại bình thường.

Trên cổ Bạch Tuyệt Tâm có thêm một vết máu, vẻ hoảng sợ trên mặt còn chưa kịp rút, đầu đã phịch một tiếng bay lên cao.

Quá trình tự bạo của hắn cũng bị cắt đứt.

Cảnh này làm mọi người phải chấn động.

Trong mắt bọn họ Sở Cuồng Nhân chém Bạch Tuyệt Tâm một kiếm cũng không quá huyền diệu, thậm chí có thể nói là bình thường không có gì lạ.

Lẽ ra một kiếm này không thể giết được Bạch Tuyệt Tâm ở cấp bậc này.

Nhưng lại vẫn cứ thành công!

Lúc Bạch Tuyệt Tâm đối mặt với một kiếm này còn không có bất cứ phản ứng gì, đứng tại chỗ giống như đầu gỗ.

“Vừa rồi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Có người nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ có một số ít người phát hiện ra điều gì.

“Trong nháy mắt vừa rồi, mọi thứ xung quanh Sở Cuồng Nhân bao gồm không gian các loại vật chất đều ngừng chuyển động.”

“Đúng vậy… Thời gian, hắn cho tạm dừng thời gian.”

“Không thể nào, sao lại có người điều khiển được thời gian! ! Sức mạnh này còn khó nắm giữ hơn sức mạnh linh hồn, không gian.”

“Không ngờ lại có loại thủ đoạn này?”

Đám Thiên Tôn đều mơ hồ.

Thủ đoạn thời gian.

Sở Cuồng Nhân lại nắm trong tay loại sức mạnh huyền diệu này.

“Vương tử… chết!”

Đám tu sĩ Huyết tộc lập tức rơi vào hốt hoảng.

Bạc Tuyệt Tâm chết bọn họ đã mất đi người lãnh đạo.

“Trốn!”

Một số Thiên Tôn thượng vị hét lớn, liên thủ lại đánh một chưởng vào không gian bí giới muốn xé mở bích chướng (vách ngăn bảo vệ) rời khỏi bí giới.

Bích chướng vốn chỉ cần mười vị Thiên Tôn thượng vị liên thủ là có thể mở được nhưng bây giờ đám người này công kích như thế nào cũng vô ích.

Sở Cuồng Nhân tập trung lực lượng bản nguyên bí giới cộng thêm tiểu thế giới của mình tăng cường bích chướng của bí giới.

“Muốn đi, mơ tưởng!”

Sở Cuồng Nhân cười lạnh nói.

“Chúng ta liều mạng với ngươi!”

Một số Thiên Tôn Huyết tộc hét lớn phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

Từng người bày ra tiểu thế giới muốn hợp lực đối phó với Sở Cuồng Nhân.

“Sử dụng tiểu thế giới trong thế giới của ta? Đúng là ngu xuẩn!”

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra trước, tiếu thế giới với lực lượng bản nguyên bí giới bộc phát ra, tiểu thế giới của những tên Thiên Tôn kia lập tức bị phá nát.

“Chết!”

Tiểu thế giới của Sở Cuồng Nhân bao phủ tòa bộ chiến trường.

Khẽ niệm một cái từng tên Huyết tộc gặp phải lực lượng thế giới đều bị nghiền ép nổ tung, cho dù là Đế giả cũng không ngoại lệ.

Mà Thiên Tôn cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ thêm một lát mà thôi.

Một lát sau.

Hàng trăm triệu Huyết tộc đã chết gần hết!

Các tu sĩ Thương Khung Tinh nhìn thấy trận tàn sát này trên mặt đầy kinh hãi nhìn Sở Cuồng Nhân đang lơ lửng trên không trung, trong lòng vô cùng chấn động.

Sau trận chiến này chắc chắn Sở Cuồng Nhân sẽ nổi danh ở trong chiến trường ngoại vực.

“Hô…”

Sau khi giết xong, Sở Cuồng Nhân thở phào một hơi.

Hắn chỉ mới luyện hóa được sơ bộ bản nguyên bí giới, trận tàn sát này làm hắn tiêu hao tinh lực rất lớn, Đế khí trong cơ thể gần như không còn.

Nhưng một trận chiến này, giá trị!

“Sở đạo hữu, ngươi thật là uy vũ.”

Quỷ Đao Thiên Tôn đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, cười ha hả.

Các thống lĩnh bên cạnh cũng vô cùng thán phục.

“Các hạ chính là Sở Cuồng Nhân, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.”

“Từ lâu đã nghe nói Sở Cuồng Nhân tài năng tuyệt đỉnh đến mức nào, hôm nay mới được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền, tại hạ bội phục.”

“Một trận chiến này nhờ có Sở đạo hữu, nếu không thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi, Sở đạo hữu chính là người có công lớn nhất.”

Không ai có thể phủ nhận lực ảnh hưởng của Sở Cuồng Nhân trong trận chiến này, hắn gần như lấy sức một mình thay đổi toàn bộ chiến cuộc, diệt đại đội Huyết tộc.

Đám Thiên Tôn, Đế giả khách sáo với Sở Cuồng Nhân vài câu sau đó bắt đầu quét dọn chiến trường.

Chương 727: Luyện hóa hoàn toàn bản

nguyên bí giới, Thể Tinh Thần Bất Diệt

Trận chiến này thu hoạch rất lớn, không những tiêu diệt được hàng trăm triệu Huyết tộc, còn thu hoạch được một lượng lớn bảo vật bí giới.

Đương nhiên, trong trận chiến này công lao hàng đầu vẫn thuộc về Sở Cuồng Nhân, mà hắn cũng nhận cơ duyên lớn nhất.

Bản nguyên bí giới còn trân quý hơn tất cả bảo vật trong bí giới cộng lại, nhưng mà bảo vật còn lại hắn cũng sẽ không từ bỏ.

Muốn lấy hết toàn bộ là không thể.

Hắn cũng không cần nhiều như vậy.

Sở Cuồng nhân lấy đi một hần bảo vật bí giới với điều kiện tiên quyết là đảm bảo thực lực của mình có thể được tăng lên đến lớn nhất. Còn những thứ khác giao cho Qủy Đao Thiên Tôn làm quân lương.

“Sở đạo hữu, ta thay mặt binh sĩ ngoại vực cảm ơn ngươi.”

Quỷ Đao Thiên Tôn trịnh trọng nói.

“Bây giờ tất cả mọi người đều đang ở trên một chiến trường, không cần khách khí.”

Sở Cuồng Nhân nói.

Tốn thời gian mấy ngày quét dọn chiến trường xong, Qủy Đao Thiên Tôn trả lại Sở Cuồng Nhân một ít chiến công đánh giá mà lần này hắn nhận được.

Hàng trăm triệu Huyết tộc gần như là do Sở Cuồng Nhân giết chết, trong đó có không ít là Đế giả, Thiên Tôn thậm chí là con trai Huyết Vương.

Không tính Tôn giả trở xuống, tôn giả trở lên cũng có ngàn vạn người.

Hơn nữa trong đó còn có rất nhiều Thánh Nhân, Đế giả.

Theo lý thuyết, lần này Sở Cuồng Nhân thu được chiến công phải hơn mấy ngàn vạn vượt qua tất cả mọi người trong cứ điểm mười bảy.

“Đây mới chỉ là số lượng giết địch bình thường thôi, cống hiến bảo vật bí giới cũng là một phần chiến công rất lớn, lần này Sở đạo hữu nhất định có thể bước vào top một trăm trong bảng tổng chiến công của tám mươi mốt cứ điểm.”

Quỷ Đao Thiên Tôn cười ha hả nói.

Mỗi một cứ điểm đều có một tấm chiến bảng mà tổng tất cả chiến bảng cứ điểm chính là một tấm bảng tổng chiến công.

Có thể bước vào top một trăm bảng tổng chiến công đều là cường giả tuyệt đỉnh tiếng tăm lừng lẫy trong chiến trường ngoại vực.

Giống như n Hồng Hoa là xếp hạng thứ hai mươi mấy trong chiến bảng cứ điểm mười bảy, gần như không có khả năng lọt vào top 100 tổng bảng.

Top một trăm tổng bảng, ít nhất chiến công phải có hơn mấy ngàn vạn.

Chiến công của n Hoa Hồng mới mấy trăm vạn mà thôi.

“Một trăm vị trí đầu trên bảng tổng chiến công, có chút thú vị.”

Sở Cuồng Nhân gật đầu nhẹ.

Sau đó mấy người lại thảo luận một trận.

Chiến trường cũng quét dọn gần xong, mọi người định trở về nhưng Sở Cuồng Nhân lại không rời đi, mà định tiếp tục ở lại bí giới.

Hắn định luyện hóa hoàn toàn bản nguyên bí giới.

Đối với chuyện này Qủy Đao Thiên Tôn cũng không nói gì.

“Sở đạo hữu yên tâm, ta nhất định sẽ xử lý thích đáng chiến công với nhóm tài nguyên bí giới này cho ngươi.”

“Vậy làm phiền tướng quân.”

Sở Cuồng Nhân rất yên tâm với Quỷ Đao Thiên Tôn, ở phủ tướng quân mấy ngày này hắn cũng coi như hiểu rõ đối phương.

Sau khi đám người Quỷ Đao Thiên Tôn rời khỏi, Sở Cuồng Nhân trở lại chỗ bản nguyên bí giới tiếp tục luyện hóa bản nguyên.

Thời gian lưu chuyển, một tháng trôi qua.

Một ngày nọ.

Sở Cuồng Nhân đi ra khỏi vách núi tinh thạch, cả người thần thái sáng lạn.

Những ngày này hắn không chỉ luyện hóa hoàn toàn bản nguyên bí giới mà còn hấp thu được rất nhiều các loại bảo vật lấy được ở trong bí giới.

Tu vi bây giờ của hắn đã vượt xa ngày xưa.

Thiên Tôn thượng vị.

Hơn nữa còn đứng đầu Thiên Tôn thượng vị, cộng thêm tiểu thế giới sau khi lĩnh hội bản nguyên bí giới, cho dù không cần dùng đến năng lực biến thái tạm dừng thời gian thì dưới Đạo Chủ gần như không có ai là đối thủ của hắn.

Nếu lại chiến một trận với Bạch Tuyệt Tâm, hắn có lòng tin có thể nhanh chóng giải quyết đối phương.

“Tâm tình thật tốt, rút cái phần thưởng ra khen thưởng mình một chút.”

Sở Cuồng Nhân mở ra bàn quay huyễn tưởng, bắt đầu rút thưởng.

“Chúc mừng ký chủ rút được công pháp thần cấp Thể Tinh Thần Bất Diệt!”

Hử? ??

Sở Cuồng Nhân sửng sốt.

Công pháp thần cấp.

Mặc dù không phải lần đầu tiên rút được ban thưởng thần cấp, nhưng là lần đầu tiên rút được công pháp thần cấp, hơn nữa nghe tên này có vẻ rất trâu bò.

Mở thanh vật phẩm, bên trong có một quển sách cũ kỹ, mà ngoài bìa có những tia sáng lấp lánh, giống như ngôi sao trên trời.

“Rút ra Thể Tinh Thần Bất Diệt.” Sở Cuồng Nhân nói.

Ngay lập tức những ảo diệu liên quan đến công pháp thần cấp này đều tràn vào đại não, một lúc sau hắn mới dần dần hấp thu xong.

“Đúng là một công pháp mạnh!”

“Công pháp này tuyệt đối vượt lên trên tất cả những cái ta đã thấy trước đó ở Đế kinh.” Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia vui sướng.

Không vì cái gì khác, mà thật sự là môn Thể Tinh Thần Bất Diệt này quá mạnh.

Thể Tinh Thần Bất Diệt chính là một bản công pháp luyện thể, phương thức tu hành nghe rất rợn người, đó chính là… Thôn Tính Tinh Không!

Nuốt vạn tinh vũ trụ, tôi luyện cơ thể bất diệt.

“Ta đã có thân thể bất tử Thần cấp, bây giờ lại cộng thêm công pháp thần cấp Thể Tinh Thần Bất Diệt, lúc hai cái này đại thành, bất tử cộng thêm bất diệt, ở trong gầm trời tinh không này, ai có thể làm gì được ta?”

Sở Cuồng Nhân cười ha hả.

Sau đó thân ảnh hắn lóe lên bay ra khỏi bí giới.

Trong vũ trụ lạnh giá tịch mịch, một cái bong bóng màu hồng cực lớn lơ lửng, lúc này có một bóng người màu trắng bay ra từ trong đó.

Chính là Sở Cuồng Nhân, hắn đi tới bầu trời bong bóng màu hồng, khẽ niệm một câu.

Chỉ thấy bong bóng màu hồng nhanh chóng thu nhỏ lại với một tốc độ không thể tượng thượng nổi, cuối cùng hóa thành nhỏ như một quả cầu pha lê được Sở Cuồng Nhân cầm trong tay sau đó hút vào trong cơ thể.

Lúc này Sở Cuồng Nhân đã hoàn toàn luyện hóa xong cái bí giới này, có thể tùy ý điều khiển vẻ ngoài lớn nhỏ của nó mang theo bên người.

Nhưng mà hắn không có cách nào để nó vào trong Càn Không Giới.

Nói sao thì đây cũng là một cái thế giới, Càn Khôn Giới không thể đựng được loại đẳng cấp này, cho dù Càn Không Giới trong tay Sở Cuồng Nhân là cấp truyền thuyết, là đẳng cấp cao nhất trong Thương Khung Tinh cũng không được.

Cho nên hắn chỉ có thể nhập vào trong cơ thể.

Đây cũng là cách an toàn nhất.

“Cái bí giới chứa đựng sức mạnh rất lớn, về sau nếu như thấy ai không vừa mắt trực tiếp lấy cái bí giới này đập, dưới Đạo Chủ gần như không có ai chống đỡ được.”

Sở Cuồng Nhân hơi nhếch miệng.

Cất bí giới màu hồng xong hắn nhìn về phía tiểu hành tinh số bảy ở gần đó, trong mắt lộ ra vẻ “tham lam”.

Giống như một tên tham ăn nhìn thấy món ngon tuyệt đỉnh.

“Tiểu Ái, giúp ta phân tích cái tiểu hành tinh này một chút xem năng lượng ẩn chứa bên trong có đủ để Thể Tinh Thần Bất Diệt ta tiểu thành hay không?”

“Kết nối với ý thức vũ trụ bên trong, đang phân tích…”

Một ý niệm huyền ảo đảo qua toàn bộ tiểu hành tinh số bảy.

“Tiểu hành tinh cấp hai, ẩn chứa khoáng vật phong phú, đất nóng… không đủ để Thể Tinh Thần Bất Diệt của chủ nhân tiểu hành, nhiều nhất chỉ có thể đẩy mạnh tiến độ lên khoảng bảy mươi phần trăm…”

“Bảy mươi phần trăm sao?”

Sở Cuồng Nhân hơi thất vọng.

Có điều rất nhanh hắn đã ném thất vọng này ra sao ót, trong vũ trụ có nhiều tinh thần như vậy còn sợ không tìm được tài nguyên tôi thể (tôi luyện thân thể) hay sao?

“Bắt đầu từ tiểu hành tinh số bảy này trước đi!”

Sở Cuồng Nhân hơi nhếch khóe miệng.

Sau đó thân ảnh của hắn hóa thành một vệt sáng xuyên qua mặt đất đi tới hạt nhân trong tiểu hành tinh số bảy.

Ở đây có một dòng dung nham nóng rực đang chảy, nhiệt độ rất cao.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không thèm để ý.

Hắn vận chuyển Thể Tinh Thần Bất Diệt, trong cơ thể bộc phát ra một cỗ lực hút kinh khủng, nhiệt năng thậm chí cát bụi đất đá ở xung quanh đều lao mạnh về phía hắn như trăm sông đổ về một biển.

Dưới sự vận hành của công pháp Thể Tinh Thần Bất Diệt những thứ này nhanh chóng chuyển hóa thành năng lượng tinh thần dùng để tôi thể, bắt đầu rèn luyện thân thể của hắn, nhưng Sở Cuồng Nhân cảm thấy quá trình này quá chậm.

“Thể Thiên Địa Hồng Lôi!”

Chương 728: Thể Tinh Thần Bất Diệt Tiểu

thành, để mắt tới hằng tinh

“Thể Thiên Địa Hồng Lô!”

“Hút cho ta!”

Sở Cuồng Nhân lại thúc giục Thể Thiên Địa Hồng Lô!

Loại thể chất này vốn có thể nhanh chóng hấp thu bất kỳ loại năng lượng kỳ dị gì trong trời đất, mà trong đó cũng bao gồm năng lượng tinh thần.

Được Thể Thiên Địa Hồng Lô gia trì, tốc độ hấp thu năng lượng tinh thần của Sở Cuồng Nhân tăng mạnh, tiểu hành tinh số bảy dần dần sụp đổ.

Từ trên bầu trời hành tinh nhìn xuống tiểu hành tinh này đang run rẩy liên tục, mặt đất nổ tung, khắp nơi xuất hiện những khe hở cực lớn, rất nhiều nham thạch từ trong đó phun ra…

Mà các loại năng lượng vật chất ở trong hành tinh lại mạnh mẽ lao về phía bên trong hành tinh, theo lý mà nói, năng lượng mạnh mẽ như vậy chảy ngược vào trong hành tinh sẽ làm cho hành tinh nổ tung mới đúng.

Nhưng hành tinh số bảy lại không bị, nó sụp đổ vào bên trong.

Những năng lượng vật chất dồi dào kia tiến vào trong bên trong hành tinh đều biến mất không còn một mảnh, giống như bị quái vật kinh khủng nuốt chửng, mà quái vật kia đương nhiên chính là Sở Cuồng Nhân.

Theo tiểu hành tinh số bảy bị Sở Cuồng Nhân dần dần luyện hóa, toàn bộ vành đai tiểu hành tinh rơi vào chấn động chưa từng có, những cái tiểu hành tinh kích cỡ siêu nhỏ, thiên thạch lơ lửng trong không gian vũ trụ liên tục va vào nhau.

Một ít tinh thể tới gần tiểu hành tinh số bảy còn chịu ảnh hưởng lực hút kinh khủng kia dần dần bị hút vào.

Lại một tháng trôi qua.

Tiểu hành tinh số bảy vốn tồn tại ở đây bây giờ chỉ còn lại một chút bụi bặm vũ trụ, mà trong hư không có một bóng người mặt áo màu trắng đang ngồi xếp bằng, trên người có ánh sáng tinh thể chói lóa đậm đà đang chuyển động.

Nhìn từ xa giống như một ngôi sao sáng chói.

Đột nhiên.

Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra, ánh sáng tinh thần trên người thu lại.

Hắn chậm rãi đứng dậy, bởi vì động tác này mà không gian xung quanh hắn rung chuyển mạnh giống như phải chịu phản lực vô cùng kinh khủng.

Mà lúc này, ở nơi xa có một khối thiên thạch mấy ngàn năm có hình dạng rất lớn đang lướt cực kỳ nhanh về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không trung, không tránh né, nhẹ nhàng nâng tay lên, năm ngón tay thon dài trắng nõn nắm chặt thành quyền đánh về phía thiên thạch.

Tiếng nổ ầm ầm!

Cả khối thiên thạch nổ tung hóa thành rất nhiều mảnh vụn.

Sở Cuồng Nhân đứng nguyên tại chỗ, một ít mảnh vỡ thiên thạch đánh vào trên người cũng không tạo ra chút thương tổn gì.

“Còn chưa tiểu thành thân thể này đã khủng bố như vậy, nếu như đại thành, thậm chí đỉnh phong, viên mãn thì sức mạnh sẽ đáng sợ đến mức nào?” Sở Cuồng Nhân tự lẩm bẩm.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ chờ mong.

Sợ là đến lúc đó hắn không cần dùng bất kỳ thủ đoạn gì chỉ cần nhẹ nhàng đánh ra một quyền là có thể đập nát tinh thần.

Cho dù là Thiên Tôn Đạo Chủ cũng có thể dùng một quyền giết chết!

Thậm chí, Lục Tiên cũng không phải không thể.

“Ở gần đây chắc sẽ có một ít tiểu hành tinh có thể cung cấp cho ta hấp thụ, để Thể Tinh Thần Bất Diệt tăng lên tới tiểu thành sau mới trở về đi!”

Sở Cuồng Nhân thì thào nói.

Đế niệm của hắn tuôn ra mạnh mẽ như thủy triều, trong chớp mắt, thông tin tất cả Tinh Thể trong phạm vi mấy ngàn dặm từng cái đều hiện lên ở trong đầu hắn.

Hắn khóa chặt một cái tiểu hành tinh không có dấu hiệu của sự sống lao đi.

Lại một tháng trôi qua.

Trong một tháng này, Sở Cuồng Nhân lại lần lượt hấp thu thêm mấy tiểu hành tinh, mặc dù năng lượng tinh thần cung cấp không khổng lồ như tiểu hành tinh số bảy nhưng cũng làm cho Thể Tinh Thần Bất Diệt của hắn bước vào cảnh giới tiểu thành.

“Tiểu thành, đại thành, đỉnh phong, viên mãn đây là bốn cảnh giới quan trọng của Thể Tinh Thần Bất Diệt, muốn từ tiểu thành đạt tới đại thành cần phải tiêu hao năng lượng tinh thần gấp mười lần tiểu thành.”

“Muốn đạt tới đỉnh phong, cần có năng lượng tinh thần càng kinh khủng hơn, về phần viên mãn… Chậc chậc cũng không biết hấp thu hết một Tinh Hằng thì có thể đạt đến viên mãn hay không?”

Sở Cuồng Nhân nhìn về chỗ xa xa, viên hình cầu cực lớn màu đỏ thẫm phát sáng kia chính là Tinh Hằng, cũng là mặt trời mà mọi người hay nói.

Các tu sĩ vô cùng kính sợ mặt trời.

Bởi vì một số tu sĩ cao cấp đều biết Tinh Hằng cũng chính là mặt trời là nơi phát ra tất cả năng lượng, bọn họ có thể tu hành được đều nhờ có mặt trời phát sáng phát nhiệt tỏa năng lượng ra bên

ngoài.

Có thể nói như thế này, nếu như không có Tinh Hằng mặt trời thì Thương Khung Tinh không thể sinh ra sinh mạng, càng không thể tạo ra văn minh người tu hành.

Nhưng bây giờ, Tinh Hằng mặt trời được vô số tu sĩ kính sợ lại bị Sở Cuồng Nhân nhìn chằm chằm giống như đồ ăn.

“Sách, hay là thôi đi, mặt trời này chính là năng lượng nguyên bản của Hệ Tinh, nếu như ta hút cái mặt trời này, cũng không biết trong Hệ Tinh này có văn mình tu sĩ khác hay không.”

“Nhưng, sinh linh Thương Khung Tinh sợ là khó thoát một kiếp.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, hắn tính chờ mình trưởng thành đến một mức nhất định đi ra khỏi Hệ Tinh này, đi tới những Hệ Tinh khác của vũ trụ, đến lúc đó xem có cơ hội hấp thu khối Tinh Hằng này hay không.

Thương Khung Tinh thậm chí là cả một văn minh Hệ Tinh Hằng vẫn không biết bọn họ vừa thoát khỏi một kiếp ở một nơi xa xôi.

“Được rồi, bây giờ cũng nên trở về cứ diểm số mười bảy rồi.”

Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm nói, hắn lấy một chiếc chiến thuyền ra.

Đây là nhóm người Qủy Đao Thiên Tôn để lại cho hắn trước khi rời đi.

Vào trong chiến thuyền mở che chắn chiến thuyền xong mở bản đồ ra, xác định rõ đường thuyền xong, Sở Cuồng Nhân điều khiển chiến thuyền trở về cứ điểm số mười bảy.

…

Cứ điểm số mười bảy.

“Tổ phụ, sao vậy, phía trên có chỉ thị tới sao?”

n Hồng Hoa hỏi Quỷ Đao Thiên Tôn.

Qủy Đao Thiên Tôn gật đầu nhẹ, nói: “Sau khi Thiên Tôn thảo luận cùng với chỉ thị của Đạo Chủ, nhóm tài nguyên lần này lấy được từ trong bí giới mang phân phối đồng đều cho cứ điểm mười sáu, mười bảy, mười tám.”

“Trong đó cứ điểm mười bảy của chúng ta chiếm hàng đầu.”

Quỷ Đao Thiên cười ha hả, tâm tình rất tốt.

Cũng đúng.

Lần này hắn là chủ cứ điểm tự mình xuất chinh mà Sở Cuồng Nhân tuy là tán binh nhưng ở phủ tướng quân lâu như vậy cũng coi như là nửa người cứ điểm mười bảy, còn là người có công lớn nhất trong trận chiến.

Đương nhiên những tài nguyên này bọn họ phải được chiếm phần lớn nhất.

“Vậy chiến công của Sở đạo hữu thì sao?”

n Hồng Hoa lại hỏi.

Qủy Đao Thiên Tôn nhìn nàng một cái, lộ ra nụ cười đầy thâm ý: “Hình như ngươi rất quan tâm tới Sở đạo hữu.”

Ánh mắt n Hồng Hoa hơi né tránh, nói: “Sở đạo hữu cứu đại gia của chúng ta, ta quan tâm hắn cũng là chuyện đương nhiên.”

“Thật sự chỉ là dạng này?”

“Nếu không thì thế nào?” n Hồng Hoa từ tốn nói.

“Haiz, đáng tiếc.”

Qủy Đao Thiên Tôn thở dài, “Ta còn tưởng rằng ngươi cuối cùng cũng nghĩ thông suốt, muốn nói chuyện yêu đương oanh liệt một trận nữa.”

“Tổ phụ, ngươi nói gì vậy, điều này không thể nào, trước khi chưa báo được đại thù ta sẽ không nghĩ những chuyện này, hơn nữa người ta đã có gia thất*.” Nói đến câu sau ánh mắt n Hồng Hoa lộ ra một chút cô đơn.

* có vợ

“Sao, có gia thất?”

Quỷ Đao Thiên Tôn hơi kinh ngạc sau đó tiếc nuối nói: “Vậy thì thật đáng tiếc, ta rất xem trọng Sở đạo hữu, nhìn chung toàn bộ chiến trường ngoại vực cũng chỉ có hắn mới xứng với ngươi.”

“Được rồi, trở lại vấn đề vừa nãy, liên quan tới chiến công của Sở đạo hữu bên trên nói sao?” n Hồng Hoa tiếp tục hỏi.

Qủy Đao Thiên Tôn chỉ giơ một đầu ngón tay lên.

n Hồng Hoa ngầm hiểu, hít sâu một hơi.

“Nhiều như vật!”

“Ừm, không bao lâu nữa tên của Sở đạo hữu sẽ xuất hiện ở trên chiến bảng, mặc khác, Thiên Tôn sẽ có một hạng khen thưởng đặc biệt khác dành cho hắn, đến lúc đó sẽ có người tới tìm hắn.”

Chương 729: Kiếm Vô Khuyết tới khiêu chiến, trở về cứ điểm số mười bảy

Cứ điểm số mười bảy.

Ngoài cửa phủ tướng quân, một đạo kiếm quang phóng tới, các tu sĩ phủ tướng quân lộ ra vẻ đề phòng nhìn người tới.

Đó là một kiếm khách mặc y phục màu trắng nhìn rất trẻ tuổi.

Nhưng trên người lại tỏa ra khí tức lạnh lẽo, lạnh đến mức làm cho các binh lính phủ tướng quân có cảm giác da đau nhói.

“Cứ điểm số mười tám, Kiếm tộc Kiếm Vô Khuyết.”

Kiếm Vô Khuyết lạnh lùng nói.

“Kiếm Vô Khuyết người xếp thứ chín mươi tám trên bảng tổng chiến công, sao hắn lại xuất hiện ở đây?” Có tu sĩ kinh ngạc hô lên.

Có một số tu sĩ không biết Kiếm Vô Khuyết là ai khi nghe đến chín mươi tám trên bảng tổng chiến công lập tức lộ vẻ kính sợ.

Ở trong tất cả cứ điểm, chiến công đại diện cho địa vị cao thấp của một người, chiến công càng cao lại càng được mọi người sùng bái, kính sợ.

Nhất là người có thể chen vào top một trăm trên bảng tổng chiến công càng là đối tượng mà các tu sĩ hướng tới.

“Trong cứ điểm số mười bảy của chúng ta cũng chỉ có một mình tướng quân chen được vào top một trăm trên bảng tổng chiến công mà thôi.”

“Đúng, đúng vậy.”

“Kiếm Vô Khuyết, là người Kiếm tộc, hắn đến đây làm gì?”

Binh lính còn chưa kịp vào bẩm báo thì Quỷ Đao Thiên Tôn ở trong phủ đã phát hiện ra Kiếm Vô Khuyết đến.

Hắn đi ra, cười ha hả nói: “Vô Khuyết đạo hữu, cơn gió nào lại thổi ngươi tới nơi này vậy.”

Kiếm Vô Khuyết có chiến công cao, cho dù là Quỷ Đao Thiên Tôn cũng không dám thất lễ, tự mình ra nghênh tiếp.

Mà Kiếm Vô Khuyết nhìn thấy chủ cứ điểm mười bảy Quỷ Đao Thiên Tôn cũng tỏ ra tôn trọng tương ứng, chắp tay nói: “Ra mắt Quỷ Đao tướng quân, lần này ta đến đây là để tìm Sở Cuồng Nhân.”

“Hả, ngươi tìm Sở đạo hữu có chuyện gì?”

Quỷ Đao Thiên Tôn hơi bất ngờ, Sở Cuồng Nhân mới tới chiến trường ngoại vực thời gian ngắn, sao lại có dính líu đến Kiếm Vô Khuyết?

“Tới tìm hắn, hoàn thành chiến ước!”

Kiếm Vô Khuyết từ tốn nói.

Nhưng lời này giống như một viên đá làm dấy lên ngàn cơn sóng.

Rất nhiều người xôn xao lên.

“Ai có thể làm cho Kiếm Vô Khuyết phải đi từ xa đến đây khiêu chiến?”

“Sở Cuồng Nhân, cái tên này cũng thấy hơi quen, hình như gần đây từ trong quân doanh bên kia truyền tới.”

“Người này có lai lịch gì mà khiến cho Kiếm Vô Khuyết coi trọng như vậy, chẳng lẽ cũng là người trong top một trăm bảng tổng chiến công sao?”

“Không đúng, một trăm người đứng đầu trong bảng ta đều đọc thuộc lòng rồi, nhưng chưa từng nghe nói qua cái tên Sở Cuồng Nhân này.”

Quỷ Đao Thiên Tôn cau mày, nói: “Vô Khuyết đạo hữu với Sở đạo hữu có hiểu lầm gì sao? Ta nguyện đứng ra hòa giải.”

“Đây là chuyện giữa ta với Sở Cuồng Nhân, tướng quân không cần nhiều lời, bây giờ có thể mời hắn ra gặp mặt được không?”

Kiếm Vô Khuyết từ tốn nói.

“Sở đạo hữu vẫn chưa trở về.”

“Vậy lúc nào hắn về?”

“Cái này… Không biết.” Qủy Đao Thiên Tôn lắc đầu.

“Như vậy thì ta sẽ ở cứ điểm số mười bảy chờ hắn, nếu hắn trở về phiền tướng quân thay ta chuyển lời, ta ở sân quyết đấu chờ hắn để hoàn thành chiến ước.” Kiếm Vô Khuyết từ tốn nói.

Nói xong, hắn định quay người rời đi.

Quỷ Đao Thiên Tôn ngăn hắn lại, muốn thuyết phục hai câu, “Vô Khuyết đạo hữu đừng vội xúc động, hai người các ngươi đều là một trong những chiến lực quan trọng nhất của chiến trường ngoại vực. Nếu bởi vì nhất thời xúc động có chỗ nào bị thương đều là thiệt hại đối với Nhân tộc ta.”

Bây giờ có thể nói là Sở Cuồng Nhân xưa khác hẳn nay, chiến lực mạnh, ngay cả Bạch Tuyệt Tâm còn có thể giết chết.

Mặc dù Kiếm Vô Khuyết thực lực cao cường là Thiên Tôn thượng vị, nhưng Qủy Đao Thiên Tôn thấy đối phương vẫn kém Sở Cuồng Nhân một hai cấp bậc, vốn không phải đối thủ của hắn.

Nhưng mà Kiếm Vô Khuyết lại hiểu lầm, hắn trịnh trọng nói: “Qủy Đao Thiên Tôn yên tâm, ta biết Sở Cuồng Nhân là nhân tài kiếm có, lúc ta ra tay sẽ chú ý, không đả thương tính mạng hắn.”

Quỷ Đao Thiên Tôn nghe vậy bất đắc dĩ cười khổ.

Ai sợ ngươi đả thương tính mạng hắn đâu?

Ta là sợ hắn không cẩn thận đánh chết ngươi!

Thấy mình thuyết phục không có hiệu quả, Qủy Đao Thiên Tôn chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ, nhìn bóng lưng Kiếm Vô Khuyết rời đi lắc đầu nói: “Vô Khuyết đạo hữa, chúc ngươi may mắn.”

Không lâu sau tin tức Kiếm Vô Khuyết muốn khiêu chiến Sở Cuồng Nhân đã truyền ra khắp cứ điểm số mười bảy, rất nhiều người đều đang nghị luận.

Dù sao thì nhân vật top một trăm trên bảng tổng chiến công là một đại nhân vật tuyệt đỉnh trong mắt vô số người.

Ngoài ra, cái tên Sở Cuồng Nhân cũng dần dần lọt vào trong tầm mắt đại chúng, rất nhiều người đều đang điều tra tin tức của người này.

Theo điều tra xâm nhập, mọi người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Thánh Nhân vô thượng?

Từng hai lần ngăn cản Ma Giới xâm lấn?

Mới thành đế đã giết chết mấy Đế giả?

Trong vài năm đã tấn cấp lên Thiên Tôn?

Đây còn là người sao?

“Nếu như tình báo là đúng thì tên Sở Cuồng Nhân đúng là thiên tài hiếm có, hai lần ngăn cản Ma Giới xâm lấn, chỉ riêng điểm này cũng đủ để có được vô số chiến công rồi.”

“Đúng vậy, nếu không nhờ có hắn thì cũng không biết bây giờ Thương Khung Tinh sẽ là bộ dạng gì, không chừng đã rơi vào tay giặc trở thành đất của ma giới từ lâu rồi, vậy chúng ta làm gì có chỗ đứng ở chiến trường ngoại vực nữa?”

“Ừm, đúng vậy.”

“Chặc, chặc, không ngờ Thương Khung Tinh lại có một yêu nghiệt đáng sợ như thế, nhưng trên tình báo nói, tu vi bây giờ của người này chỉ là Thiên Tôn hạ vị mà thôi làm sao có thể là đối thủ của Kiếm Vô Khuyết?”

“Phỏng chừng là thua, nhưng Kiếm Vô Khuyết cũng không giết được hắn, nhân tài như vậy, sao đám cấp cao nỡ để hắn bị thương.”

“Cũng đúng…”

Mọi người ở đây đều mong mỏi trận chiến sắp tới.

Mà hôm nay, bên ngoài cứ điểm số mười bảy có một chiếc chiến thuyền đi tới.

Sở Cuồng Nhân từ trong chiến thuyền đi ra, mang nó cất kỹ sau đó thân ảnh lóe lên, không gian Bàn Vận Thuật thi triển đi tới bên ngoài phủ tướng quân.

Nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, các binh lính hai mắt tỏa sáng.

“Sở đạo hữu, ngươi trở về rồi.”

“Ừm, tướng quân có ở trong không?”

“Ở bên trong, đạo hữu mời vào.”

Qỷ Đao Thiên Tôn từng dặn dò, bất kỳ chỗ nào ở trong phủ tướng quân đều không cần đề phòng Sở Cuồng Nhân, hắn có thể tự do đi lại.

Sau khi tiến vào phủ tướng quân, Qủy Đao Thiên Tôn đi nhanh tới, ôm Sở Cuồng Nhân một cái, “Sở đạo hữu, hoanh nghênh ngươi trở về.”

Sở Cuồng Nhân hơi mỉm cười.

Hai người tiến vào đại sảnh ôn chuyện.

Quỷ Đao Thiên Tôn nói chuyện Kiếm Vô Khuyết khiêu chiến, “Sở đạo hữu, ngươi với Kiếm Vô Khuyết rốt cuộc có cừu oán gì vậy?”

“Cũng không có gì, chỉ là giết một người thống lĩnh của Kiếm tộc.”

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Quỷ Đao Thiên Tôn co giật khóe miệng.

Thống lĩnh Kiếm tộc, ít nhất phải là nhân vật cấp Thiên Tôn, ở trong Kiếm tộc cũng không nhiều, sao đến miệng Sở Cuồng Nhân lại trở thành giống như rau cải trắng ven đường, ở đâu cũng giống nhau.

Sau đó Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng kể lại chuyện của Kiếm Khước.

Sau khi nghe xong, Qủy Đao Thiên Tôn vốn đang có chút đồng tình với Kiếm tộc lập tức vỗ bàn đứng dậy, “Hừ, người vong ân phụ nghĩa đúng là rất đáng chết! Tên Kiếm Vô Khuyết này lại còn có mặt mũi đến tìm Sở đạo hữu quyết đấu, uổng công ta mở miệng gọi hắn một tiếng đạo hữu, không biết xấu hổ.”

Quỷ Đao Thiên Tôn thật sự tức giận.

Phải biết là Kiếm Khước mật báo không chỉ là bí mật Sở Cuồng Nhân, ở trong đó còn dính đến cháu gái bảo bối n Hồng Hoa của hắn nữa.

Chương 730: Kiếm Vô Khuyết chờ đợi, ta có hơi hối hận

“Sở đạo hữu, tiểu tử này khiêu chiến nếu ngươi không muốn đi thì ta đi đuổi giúp ngươi.” Quỷ Đao Thiên Tôn nói.

Vì chuyện mật báo của Kiếm Khước bây giờ hắn không có bất kỳ hảo cảm gì với Kiếm tộc, thậm chí còn muốn tự mình đi giáo huấn tên Kiếm Vô Khuyết kia.

Nhưng mà Sở Cuồng Nhân chỉ mỉm cười nhẹ nói: “Không làm phiền tướng quân ra tay, người này tới tìm ta, vậy hãy để ta đi đi.”

Hắn với đối phương đúng là có chiến ước.

Cứ điểm số mười bảy.

Sân quyết đấu.

Ở chiến trường ngoại vực, không cho phép xảy ra đại chiến đạo thống quy mô lớn, như vậy không khác gì tự làm hao tổn, suy yếu đi sức đề kháng của Thương Khung Tinh với sức mạnh Huyết tộc, từ đó mới sinh ra sân quyết đấu.

Cho dù ân oán cá nhân hay là đạo thống tranh đấu, cũng có thể phái ra một ít nhân thủ đến giải quyết tranh chấp thông qua sân quyết đấu.

Ở mỗi cứ điểm đều có sân quyết đấu.

Mà bình thường ở những sân quyết đầu này không lúc nào là không có người, dù sao trong một cứ điểm có hàng trăm triệu tu sĩ sinh hoạt, khó tránh khỏi thường xuyên xảy ra xô xát, cho nên người tới sàn quyết đầu có thể nói là nối tiếp không dứt.

Trong một sàn quyết đấu có một kiếm khách trẻ tuổi đang đứng.

Kiếm khách bên hông đeo trường kiếm, khí tức vô cùng sắc bén.

Người này chính là Kiếm Vô Khuyết.

Hắn đã ở sàn quyết đấu thượng đẳng đợi Sở Cuồng Nhân mười ngày.

Trong mười ngày này cũng có một số kiếm khách tới tìm hắn khiêu chiến, có người là muốn đap lên hắn để thượng vị, cũng có người chỉ muốn đến kiểm chứng kiếm đạo với hắn, Kiếm Vô Khuyết ai đến cũng không từ chối, đón lấy từng người khiêu chiến, hơn nữa còn đánh bại từng người một.

Mười ngày liên tiếp đã có chín mươi tám vị kiếm khách bại trong tay Kiếm Vô Khuyết, trong đó có không ít người là Thiên Tôn thượng vị.

Mười ngày, Kiếm Vô Khuyết đã hoàn toàn chứng minh được thực lực của mình.

Ong ong…

Trường kiếm bên hông Kiếm Vô Khuyết khẽ rung lên hai cái.

Hắn từ từ mở mắt, “Lại có người đến khiêu chiến.”

Chỉ thấy trước mặt hắn là một kiếm khách trẻ tuổi trên người mặc trường sam màu xanh, trong tay cầm một thanh trường kiếm nạm thạch.

“Người khiêu chiến, báo tên họ.”

“Thanh Y Kiếm, tới để lĩnh giáo kiếm pháp của Vô Khuyết đạo hữu.”

“Vậy bắt đầu đi.”

Kiếm Vô Khuyết từ tốn nói.

Các tu sĩ xung quanh thi nhau đưa mắt nhìn về chỗ sân quyết đấu của Kiếm Vô Khuyết, trong mắt lộ vẻ đăm chiêu.

“Xem đi, lại có người tới khiêu chiến Kiếm Vô Khuyết, chậc chậc, đây là người thứ mấy rồi, vẫn còn có người dám đi khiêu chiến hắn à.”

“Đây là người chín mươi chín.”

“Hắc, vậy sắp được một trăm lần thắng liên tiếp.”

“Không hổ là nhân vật nằm trong top một trăm trên bảng chiến công.”

“Ngươi đoán người này có thể tiếp được mấy chiêu?”

“Chắc là có thể tiếp được mười chiêu, từ trên khí tức có thể phán đoán người này cũng là một Thiên Tôn, có thể đánh được một lúc.”

Đám người nghị luận ầm ĩ.

Mà Kiếm Vô Khuyết với kiếm khách kia cũng bắt đầu giao thủ.

Kiếm của hai người va chạm trong không phát ra tiếng leng keng, kiếm khí liên tục bắn ra đánh vào trên bích chướng xung quanh sân quyết đấu.

Một lát sau, kiếm khách khiêu chiến Kiếm Vô Khuyết còn chưa kịp bày ra tiểu thế giới đã thua, bị một kiếm chém bay ra ngoài.

“Ngươi quá yếu.”

Kiếm Vô Khuyết thu hồi trường kiếm lạnh nhạt nói.

Nghe thấy lời này sắc mặt kiếm khách kia vô cùng âm trầm, muốn phản bác nhưng miệng há ra lại không nói được lời nào.

Phản bác thế nào?

Người ta dùng mấy kiếm đã đánh bại mình.

Mình có thực lực phản bác sao?

“Đáng chết!”

Kiếm khách kia không cam lòng đứng dậy rời đi.

Lúc sắp đi ra khỏi sàn quyết đấu thì có một thanh niên áo trắng đâm đầu đi tới, kiếm khách kia bị Kiếm Vô Khuyết đánh bại đang rất khó chịu, đường cũng không tránh trực tiếp đưa tay vung lên một luồng khí mạnh.

“Cút ngay cho ta.”

Hắn là Thiên Tôn.

Luồng khí mạnh này hạ xuống cho dù là Đế giả cũng bị hất tung.

Nhưng khi luồng khí mạnh này rơi vào trên thân ảnh người áo trắng lại giống như gió mát đập vào đá hoa cương*, không có một chút tác dụng gì

* là đá hoa quý, rất cứng, có chứa nhiều loại khoáng vật khác nhau, thường dùng làm vật liệu để xây dựng các công trình sang trọng.

“Sao lại như vậy?”

Kiếm khách kia biến sắc.

Hắn còn chưa kịp phản ứng lại đã cảm giác có người nắm lấy bờ vai mình, hắn theo bản năng thúc giục Đế khí muốn phản kháng.

Nhưng cho dù hắn thúc giục Đế khí như thế nào cũng không thể lay động được bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn kia, hắn cảm thấy cả người đột nhiên bay lên không, sau một trận trời đất quay cuồng trực tiếp đập vào vách tường sân quyết đấu.

Các tu sĩ xung quanh trợn mắt há mồm.

Bọn họ chỉ thấy thanh niên áo trắng này đưa tay ra bắt được kiếm khách kia sau đó ném hắn bay ra ngoài giống như ném rác rưởi.

Toàn bộ quá trình kiếm khách không có một chút lực phản kháng nào.

Đây chính là một cái Thiên Tôn đó!

Lộc cộc…

Đám người nuốt một ngụm nước bọt.

Bọn họ quan sát tỉ mỉ nam tử trước mặt.

Dáng người thon dài, trên người mặc một bộ quần áo trắng, bên hông đeo một trường kiếm lộng lẫy, tóc đen dài đến eo, tuấn tú vô song, siêu phàm thoát tục.

Người trước mặt này có bộ dạng tư thái Thiên Nhân.

Hơn nữa đối phương vừa mới tiện tay ném bay một tên Thiên Tôn một cách thong dong thoải mái, có thể đoán được người này nhất định là một cường giả đỉnh cao.

Ánh mắt đám tu sĩ đều nhìn thẳng.

“Ông trời của ta ơi, đây là tiểu ca ca từ đâu tới vậy.”

“Dáng dấp thật dễ nhìn.”

“Hơn nữa thực lực của hắn thật mạnh, dễ dàng ném bay tên Thiên Tôn kia, toàn bộ cứ điểm cũng không có mấy người có thực lực này.”

“Đẹp trai như vậy, lại còn lợi hại, nếu là người ở cứ điểm mười bảy của chúng ta đã nổi danh từ lâu rồi, sao ta lại không biết?”

“Nhiều năm như vậy, cuối cùng ta cũng tìm được chân mệnh thiên tử.”

“Tỷ muội, tỉnh…”

Trong khi các tu sĩ còn lại đang sợ hãi thán phục, thì Kiếm Vô Khuyết ở trên sân quyết đấu lại hai mắt tỏa sáng, trên người bộc phát ra một cỗ khí thế mạnh mẽ.

Một ít nữ tu đang mê trai lập tức bị đánh thức.

“Sao tên Kiếm Vô Khuyết này lại có phản ứng lớn như vậy.”

“Chẳng lẽ…”

“Sở Cuồng Nhân, ngươi cuối cùng cũng đến.”

Kiếm Vô Khuyết nhìn Sở Cuồng Nhân nói.

Đám người lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Chả trách phản ứng lớn như vậy, thì ra là đối thủ tới.

“Hắn chính là Sở Cuồng Nhân.”

“Sách, xem ra thực lực không kém!”

“Nói nhảm, nếu không thì sao Kiếm Vô Khuyết lại đến khiêu chiến hắn?”

Trong mắt mọi người toát ra vẻ chờ mong.

Kiếm Vô Khuyết đợi Sở Cuồng Nhân mười ngày.

Mà bọn họ cũng là đợi một trận chiến này đợi mười ngày.

“Ngươi cũng tìm tới cửa rồi, sao ta có thể không tới, ta nói rồi nếu ngươi muốn chiến luôn sẵn sàng tiếp đón.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, sau đó hắn đột nhiên thở dài một hơi nói: “Nhưng mà bây giờ ta có hơi hối hận.”

Kiếm Vô Khuyết hơi nhếch mày một cái, “A, ngươi sợ hãi?”

“Không, bởi vì ta phát hiện bây giờ ngươi không đủ để làm đối thủ của ta, cho nên ta hối hận, dù sao ta cũng không muốn lãng phí thời gian ở trên người kẻ yếu.”

Sở Cuồng Nhân bày ra bộ dạng khổ sở.

Hắn cũng không ngờ, hành trình bí giới lần này thực lực của mình tăng nhanh như vậy, lẽ ra Kiếm Vô Khuyết này cũng là một đối thủ.

Nhưng bây giờ, khoảng cách đã bị kéo dài.

“Sở Cuồng Nhân! Ngươi đúng là quá ngông cuồng!”

Kiếm Vô Khuyết sắc mặt xanh mét, có hơi tức giận.

Dù sao hắn cũng là Thiên Tôn thượng vị của Kiếm tộc, nằm trong top một trăm trên bảng tổng chiến công, ở chiến trường ngoại vực ngoại trừ những Đạo Chủ kia ra thì hắn chính là cao thủ số một số hai, chưa bao giờ bị người khác nói là kẻ yếu.

“Thôi, vẫn là dùng thực lực đến nói chuyện đi.”

Sở Cuồng Nhân bước từng bước đi vào sân quyết đấu.

Chương 731: Cho ngươi ba chiêu, tiểu thế giới đầu ngón tay của Sở Cuồng Nhân

Sở Cuồng Nhân bước từng bước đi vào sân quyết đấu.

Hắn đứng chắp tay, từ tốn nói: “Ba chiêu!”

“Hả, ngươi muốn nói trong vòng ba chiêu có thể đánh bại ta sao?” Kiếm Vô Khuyết dần dần khống chế tốt cảm xúc, điều chỉnh trạng thái chiến đấu đến mức tốt nhất.

Nghe thấy Sở Cuồng Nhân nói ra ba chiêu, hắn không những không phẫn nộ mà còn cười, nhìn đối phương giống như nhìn thằng ngu.

Ba chiêu đánh bại hắn?

Có lầm không vậy? Hắn chính là Thiên Tôn thượng vị đó!

Mặc dù không đạt đến mức nửa bước Đạo Chủ như Qủy Đao Thiên Tôn, Bạch Tuyệt Tâm nhưng nếu toàn lực ứng phó cho dù là nửa bước Đạo Chủ như Qủy Đao Thiên Tôn cũng không dám nói có thể đánh bại hắn trong vòng ba chiêu.

Nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân người có cảnh giới không bằng hắn lại dám khoe khoang như vậy, đúng là làm trò cười cho thiên hạ!

Không chỉ có Kiếm Vô Khuyết nghĩ như vậy.

Những người còn lại cũng thấy thế.

Một ít nữ tu đồng tĩnh nhìn Sở Cuồng Nhân.

Ai, mặt mũi lớn lên đẹp nhưng đầu óc lại có vấn đề.

“Không, ngươi hiểu lầm rồi.”

Sở Cuồng Nhân cười cười: “Không phải ba chiêu đánh bại ngươi, đánh bại ngươi chỉ cần một chiêu, ý của ta là trước hết nhường ngươi ba chiêu.”

Vừa dứt lời, toàn trường yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Ngay sau đó lại là một trận tiếng ồ lên.

“Me nó, có lầm hay không, tiểu tử này rất biết diễn, một chiêu đánh bại Kiếm Vô Khuyết, sao hắn không bay ra khỏi vũ trụ luôn đi.”

“Đúng vậy, rốt cuộc hắn có biết mình phải đối mặt với dạng gì hay không, tiểu tử này đúng là không biết gì.”

“Còn tưởng rằng là nhân vật tài giỏi gì đó, bây giờ xem ra chỉ là một tên điên có mấy phần thực lực thì đã nói khoác mà không biết ngượng mà thôi.”

“Ai, đáng tiếc cho gương mặt kia.”

“Kiếm Vô Khuyết, cố lên, đánh chết hắn cho ta.”

“Cố lên, tiểu ca ca, lát nữa lúc bị đánh nhớ phải bảo vệ gương mặt kia cẩn thận, đẹp như vậy bị đánh hỏng rất đáng tiếc đó.”

Xung quanh một trận ồn ào, tất cả đều bị lời của Sở Cuồng Nhân dọa sợ, có người mắng hắn nói khoác mà không biết ngượng, cũng có người lên tiếng ủng hộ Kiếm Vô Khuyết.

Còn có một số nữ tu luyến tiếc gương mặt của Sở Cuồng Nhân.

Đặc biệt là n Hồng Hoa đến xem quyết đấu không khỏi lắc đầu, “Tiểu tử này, không thể khiêm tốn một chút sao?”

Bách Lý Tuyết ở bên cạnh cười khẽ: “Ta lại cảm thấy tiểu ca ca rất có cá tính, hơn nữa, hắn cũng có thực lực thật.”

Bọn họ đã trải qua một trận chiến ở bí giới.

So với những người khác bọn họ càng hiểu rõ thực lực của Sở Cuồng Nhân hơn.

Trên sân quyết đấu.

Kiếm Vô Khuyết vất vả lắm mới ổn định được cảm xúc, lại bởi vì mấy câu nói của Sở Cuồng Nhân mà mất kiếm soát, tức giận đến xanh mặt.

Khống chế cảm xúc?

Khống chế cái rắm! !

Bây giờ hắn chỉ muốn đè Sở Cuồng Nhân xuống đất mà ma sát.

“Xem kiếm đây!”

Trường kiếm đen như mực trong tay Kiếm Vô Khuyết phá tan hư không xẹt qua một tia sáng màu đen, cuốn lấy một lượng lớn Đế khí đạo văn, giống như một đạo kiếm quang bắn ra từ trong bóng tối đâm thẳng tới.

Một kiếm này đâm về phía ngực của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng hắn vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích tí nào!

Mãi đến khi một kiếm này đến trước người, hắn mới nâng hai ngón tay lên dùng một loại phương thức vô cùng khó hiểu kẹp lấy trường kiếm kia!

Toàn bộ Đạo văn Đế khí trên thân kiếm đều tiêu tan.

Sở Cuồng Nhân dùng hai ngón tay kẹp lấy kiếm của Kiếm Vô Khuyết.

Các tu sĩ đang chuẩn bị chế giễu đều ngẩn ra.

Bọn họ nhìn thấy một cảnh tượng không thể tin được, thậm chí còn có người vuốt mắt, hoài nghi có phải mình đang nằm mơ hay không.

Nhưng sự thật là Sở Cuồng Nhân thật sự kẹp lấy thanh kiếm kia!

“Sao có thể?”

Mọi người nuốt một ngụm nước bọt.

Mà nghi vấn của bọn họ cũng là nghi vấn của Kiếm Vô Khuyết.

Sao lại như vậy?

Sao kiếm của mình lại bị đối phương cản lại bằng một cách dễ dàng, khó tin như vậy?

“Tiểu thế giới!”

Kiếm Vô Khuyết nhận ra điều gì đó, đồng tử hơi co lại.

Chỉ thấy hai ngón tay kia của Sở Cuồng Nhân có ánh sáng màu tím nhàn nhạt đang chuyển động đan xen đạo văn, đúng là ẩn chứa một tiểu thế giới.

Một số Thiên Tôn đang xem chiến cũng phát hiện ra điểm này, trên mặt đầy ngưng trọng, ánh mắt nhìn Sở Cuồng Nhân vô cùng kiêng kỵ.

So với Đế giả cảnh giới Đế Sơ thì chiến lực Thiên Tôn cảnh phần lớn đều thể hiện trên tiểu thế giới.

Độ mạnh yếu của tiểu thế giới, cách vận dụng tiểu thế giới, đều là nhân tố quan trọng ảnh hướng tới chiến lực của Thiên Tôn.

Mà cho dù những Thiên Tôn đắm chìm trong tiểu thế giới nhiều năm cũng lần đầu thấy có người vận dụng tiểu thế giới ở trên hai ngón tay, điều này đúng là quá khó tin.

“Tiểu thế giới Thiên Tôn càng lớn hay càng nhỏ đều không dễ, có thể khống chế tiểu thế giới trong phạm vi một dặm đã được coi là vận dụng thành thạo rồi, ngưng kết ở đầu ngón tay, điều này đúng là nói mơ giữ ban ngày.”

“Cách vận dụng tiểu thế giới của tiểu tử này, đừng nói là Thiên Tôn, mà ngay cả Đạo Chủ cũng không thể so sánh được!”

“Đáng sợ…”

Nhóm Thiên Tôn liên tục cảm thán, mà trên sân quyết đấu Kiếm Vô Khuyết lại cảm nhận được một cỗ áp lực chưa từng có.

Hắn quát khẽ một tiếng, cũng phóng xuất ra tiểu thế giới của mình muốn chống lại tiểu thế giới trên đầu ngón tay Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lại phát hiện, tiểu thế giới trên đầu ngón tay của đối phương quả thật mạnh đến mức không tưởng, tiểu thế giới của hắn không thể làm lay động chút nào.

Cuối cùng, Sở Cuồng Nhân buông lỏng đầu ngón tay.

Kiếm Vô Khuyết lập tức lùi lại!

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân đầy kiêng kỵ, “Trong khoảng thời gian ngắn mà ngươi đã tiến bộ đến trình độ này đúng là làm người ta phải kinh ngạc.”

“Ngươi còn hai chiêu nữa, nắm cơ hội cho tốt, xem có thể làm ta bị thương hay không.” Sở Cuồng Nhân ngoắc ngón tay nói.

Kiếm Vô Khuyết co quắp khóe miệng.

Hắn có cảm giác mỗi một câu nói của Sở Cuồng Nhân đều đang trêu trọc tinh thần hắn, làm cho hắn không nén được lửa giận thiêu đốt trong lòng, sắp mất hết lý trí.

Tỉnh táo, tỉnh táo…

Kiếm Vô Khuyết hít sâu một hơi, cưỡng ép khống chế lại cảm xúc lên xuống, sau đó huy động Đế khí trên người đến cực hạn.

Thi triển ra tiểu thế giới bao phủ sân quyết đấu.

“Ảo diệu, U Ám Hư Không Trảm!”

Thi triển ảo diệu.

Kiếm Vô Khuyết chém ra một kiếm, kiếm quang đen nhánh cuốn theo môt cỗ lực lượng tiêu diệt, phá vỡ hư không chém về phía Sở Cuông Nhân.

Trong kiếm quang có đạo văn đan xen vô cùng huyền diệu.

Ở trong đó dường như ẩn chứa một cái lỗ đen!

Một kiếm này thậm chí có thể phá hủy nửa cái tiểu hành tinh.

Nhưng sắc mặt Sở Cuồng Nhân vẫn vô cùng bình tĩnh, nhấn một ngón tay về phía kiếm quang đen nhánh, tiểu thế giới trên đầu ngón tay rơi vào trên kiếm quang.

Kiếm quang có thể phá hủy hành tinh cũng không phá hủy được tiểu thế giới trên đầu ngón tay của Sở Cuồng Nhân, ngược lại dần dần bị tiểu thế giới làm tan biến.

Một lát sau, kiếm quang đen nhánh hóa thành không khí.

Sở Cuồng Nhân đứng nguyên tại chỗ, không có chút tổn hao nào, mà hai ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn như bạch ngọc, có màu trong suốt chuyển động lên.

Nhưng mọi người nhìn thấy hai ngón tay kia lại giống như nhìn thấy sát khí kinh khủng nhất trên thế giới này, đều vô cùng sợ hãi.

Bọn họ đều biết nếu như Sở Cuồng Nhân muốn thì có thể dùng hai ngón tay kia phá hủy một tiểu hành tinh rất dễ dàng.

“Ngươi còn cơ hội một chiêu nữa.”

“U Ám Hư Không Thứ.”

Kiếm Vô Khuyết tay cầm trường kiếm đen nhánh đâm ra.

Kiếm quang thẳng tắp nhanh giống như sao băng.

“Chiêu thức này là phế chiêu.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu nở nụ cười, nhẹ nhàng gõ một ngón tay.

Đầu ngón tay đụng vào mũi kiếm.

Chỉ thấy trường kiếm đen nhánh cùng với Kiếm Vô Khuyết hóa thành tia sáng biến mất, một bóng người từ trong tia sáng lướt qua, từ một hướng khác chém về phía Sở Cuồng Nhân, mà đây mới là con át chủ bài thật sự của Kiếm Vô khuyết.

“Ám Ảnh Phân Thân Kiếm!”

Chương 732: Bóp nát Đế binh, một trăm triệu chiến công, sứ giả Đạo Chủ

“Ám Ảnh Phân Thân Kiếm!”

Kèm theo tiếng quát, Kiếm Vô Khuyết là chiêu trong chiêu.

Sát chiêu thực sự hiện lên, bóng người giống như tàn ảnh, trong nháy mắt đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, một kiếm chém vào ngực.

Môt kiếm này là thật sự đâm vào.

Nhưng lại nghe thấy một tiếng leng keng, sắc mặt Kiếm Vô Khuyết lập tức biến đổi.

Một kiếm này của hắn đâm vào trên người Sở Cuồng Nhân lại không có cảm giác đâm xuyên da thịt, ngược lại hắn cảm thấy một kiếm này giống như đâm vào một khối thép cứng vô cùng chắc chắn không thể bẻ gãy, khó mà lay chuyển đươc.

Mà trên thực tế, một kiếm này của hắn đúng là không thể gây tổn thương gì cho Sở Cuồng Nhân.

Mũi kiếm của hắn chống ở trước ngực của Sở Cuồng Nhân, không thể tiến thêm.

“Rốt cuộc ngươi là quái vật gì!”

Kiếm Vô Khuyết khó tin nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

“Ba chiêu đã hết.” Sở Cuồng Nhân mỉm cười nhẹ, đưa tay ra bắt được thanh trường kiếm đen nhánh chống ở trên ngực, năm ngón tay dùng sức một cỗ sức lực lớn bành trướng đến cực hạn gần như không tưởng bộc phát ra!

Răng rắc, răng rắc…

Từng tiếng thanh thúy vang lên.

Chỉ thấy trường kiếm Đế binh trong tay Kiếm Vô Khuyết bị Sở Cuồng Nhân bóp ra vết nứt, cuối cùng phịch một tiếng hóa thành mảnh vụn đầy đất.

Tất cả mọi người đều ngơ ra.

Tay không bóp vỡ Đế binh!

Còn là Đế binh cấp bậc Thiên Tôn!

Mẹ nó!

Đây còn là người sao!

Kiếm Vô Khuyết cầm chuôi kiếm còn lại, sắc mặt trắng bệch lùi lại, Sở Cuồng Nhân vẫn bất động như cũ, chỉ là đưa tay ra xa đánh ra một quyền.

Một quyền này đánh vào không khí bộc phát ra tiếng nổ ầm vang, từng khe nứt lớn lan tràn ra bao phủ toàn bộ sân quyết đấu.

Bức thành che chắn trên sân quyết đấu cũng không thể chịu được sức mạnh của một quyền này rung chuyển mạnh, xuất hiện những vết nứt.

“Mẹ nó! Mau lui lại!”

“Rốt cuộc là tình huống gì đây? Bức thành che chắn sân quyết đấu lại nứt ra? Bao nhiêu năm rồi cũng chưa từng xảy ra chuyện như vậy!”

Rất nhiều tu sĩ vẻ mặt hoảng sợ nhanh chóng lui lại.

Mà trong sân quyết đấu, Sở Cuồng Nhân đánh ra một quyền dễ dàng phá vỡ hư không, quyền kình dồi dào toàn bộ rơi trên người Kiếm Vô Khuyết, đánh gãy gân cốt đối phương làm hắn bay ngược ra đập vào bức thành che chắn ở sân quyết đấu, vách tường kia cuối cùng vẫn vỡ tan.

Kiếm Vô Khuyết bị quyền kình cuốn lấy đánh bay ra khỏi sân quyết đất, chỗ rơi xuống mặt đất nổ tung đất đá bắn ra, bị kéo ra một kẽ đất cực lớn, mà Kiếm Vô Khuyết liên tiếp đập nát mấy bức tường mới dừng lại nằm trong một bãi phế tích, hai mắt trắng dã trực tiếp ngất đi.

“Đã nói đánh bại ngươi chỉ cần một chiêu là đủ.”

Sở Cuồng Nhân thu hồi nắm đấm, từ tốn nói.

Tu sĩ toàn trường nghe thấy lời này một mảng lặng ngắt như tờ.

Trận đấu này làm bọn họ bị chấn động quá lớn.

Bọn họ vốn cho là có thể nhìn thấy một cuộc đại chiến phấn khích với lực lượng tương đương nhưng không ngờ lại là kết quả này.

Đây là chiến đấu sao?

Đây hoàn toàn là nghiền ép!

“Tên Sở Cuồng Nhân này có chút biến thái.”

“Yêu nghiệt trong yêu nghiệt!”

Tất cả mọi người yên lặng xong lại nghị luận ồn ào, ánh mắt những nữ tu nhìn Sở Cuồng Nhân càng tỏa sáng, thẳng thừng nuốt nước miếng.

“Hắn trở nên mạnh hơn.”

n Hồng Hoa nhìn Sở Cuồng Nhân thất thần, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng Sở Cuồng Nhân lại mạnh hơn so với lúc ở bí giới.

Tiến bộ nhanh như vậy làm nàng theo không kịp.

Nàng cũng là thiên tài tuyệt đỉnh, trong thời gian mấy năm ngắn ngủi từ Đế Sơ cảnh lên tới Đế Sơ cửu trọng, ở trong lịch sử Thương Khung Tinh cũng là ít người có thể làm được, có thể tính là kinh diễm vạn cổ.

Nhưng nếu so với Sở Cuồng Nhân thì nàng cảm thấy mình quá tầm

thường.

“Trận đấu làm cho người ta thất vọng.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, trải qua trận chiến này hắn cảm thấy ở trong Thiên Tôn cảnh đã không còn ai đáng để mình tự ra tay.

Hắn quay người rời khỏi sân quyết đấu.

Sau khi hắn rời đi, trên sân quyết đấu, rất nhiều người vẫn đang đắm chìm trong chấn động mà trận chiến này mang lại, rất lâu sau vẫn không lấy lại tinh thần.

“Thực lực như vậy sao trên chiến bảng vẫn không có tên của hắn?”

Có người cầm một cái gương đồng liên tục lướt chiến bảng.

Nhưng trong top 500 chiến bảng vốn không có tên của Sở Cuồng Nhân.

“Đừng tìm nữa, tiểu tử này mới tới chiến trường ngoại vực không lâu, trên chiến bảng này làm sao có tên của hắn được?”

“Đúng vậy, không cần nhìn.”

“Khoan đã…”

Bỗng nhiên, một tu sĩ đang kiểm tra trên chiến bảng đột nhiên kinh ngạc hô lên một tiếng, “Chiến bảng đổi mới, có tên Sở Cuồng Nhân.”

Vừa dứt lời đám người thi nhau lao tới.

“Thứ tự bao nhiêu?”

“Sao đột nhiên hắn lại leo lên chiến bảng?”

“Đây là lần đầu tiên hắn leo lên chiến bảng, chắc là chiến công tích lũy được từ mấy tháng trước, chậc chậc, mới mấy tháng ngắn ngủi đã tích lũy đủ chiến công leo lên chiến bảng, tiểu tử này quả nhiên bất phàm!”

“Chiến công bao nhiêu, mười vạn, hay là hai mươi vạn?”

Tu sĩ cầm gương đồng đang kiểm tra chiến bảng giống như nhìn thấy một chuyện không thể tin nổi, giọng nói có hơi run rẩy: “Sở Cuồng Nhân xếp hạng thứ ba mươi mốt ở trên chiến bảng!”

“Không phải chiến bảng cứ điểm số mười bảy mà là xếp hạng thứ ba mươi mốt tổng chiến bảng, chiến công của hắn là… một trăm triệu!”

Một trăm triệu? ! !

Tu sĩ nhìn thấy hạng trên chiến bảng thì hít một ngụm khí lạnh.

Một trăm triệu chiến công là khái niêm gì?

Phải biết là, nhiều tu sĩ chiến đấu rất nhiều năm ở chiến trường cũng không thu thập được mười vạn chiến công lên được chiến bảng.

Về phần một trăm triệu chiến công, bao nhiêu người nghĩ cũng không dám nghĩ!

Những tu sĩ đạt đến một trăm triệu chiến công trở lên trên chiến bảng ai mà không phải tốn rất nhiều năm cố gắng, từng bước từng bước leo lên.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, ngay lần đầu tiên lên chiến bảng đã là một trăm triệu chiến công.

“Rốt cuộc hắn đã làm gì mà có nhiều chiến công đến mức này?”

“Trời ạ, một trăm triệu chiến công, hắn phải giết bao nhiêu tu sĩ Huyết tộc mới có chiến công lớn như này, hắn mới tới chiến trường ngoại vực được bao lâu chứ?”

Tất cả mọi người đều bị chiến công này dọa cho ngơ luôn.

Không chỉ những người này mà những cao thủ trên chiến bảng cũng đều chú ý tới cái tên đột nhiên xuất hiện trên chiến bảng này.

Trong lúc nhất thời, các cứ điểm xôn xao một mảng.

Cái tên Sở Cuồng Nhân này nhanh chóng lan truyền trong ngoại vực.

“Một trăm triệu chiến công, tên Sở Cuồng Nhân này hắn đã diệt cái hang ổ Huyết tộc nào sao? Sao trước đó chưa từng nghe qua nhân vật này.”

“Thú vị, thật sự muốn gặp người này một lần.”

“Một trăm triệu chiến công, quá khoa trương rồi.”

“Chuyện này… Không phải là có nội tình gì chứ?”

“Hà, làm sao có thể làm chuyện gì trên bảng chiến công được, coi đám Đạo Chủ mù hết sao?”

“Sở Cuồng Nhân, ta biết người này, lúc hắn còn chưa thành Đế đã rất nổi tiếng ở Thương Khung Tinh rồi, không ngờ sau khi tới chiến trường ngoại vực vẫn có thể hào quang rực rỡ như cũ, đúng là không tầm thường…”

…

Trong phủ tướng quân.

Sở Cuồng Nhân không thèm để ý tới danh tiếng của mình lớn thế nào, hắn ở trong phủ tướng quân đợi mấy ngày sau đó lại dự định ra ngoài.

Chiến trường ngoại vực rất lớn, mặc dù thực lực của hắn đã rất mạnh, nhưng vẫn còn một số địa phương có thể đi lịch luyện.

Nhưng mà hôm nay phủ tướng quân có một vị khách nhân tới.

Mà người này ngay cả Qủy Đao Thiên Tôn cũng phải tiếp đãi cẩn thận.

Bởi vì người này là sứ giả Đạo Chủ, sứ giả Đạo Chủ này vừa tới phủ tướng quân đã chỉ đích danh muốn gặp Sở Cuồng Nhân.

Qủy Đao Thiên Tôn cũng không suy nghĩ nhiều gọi Sở Cuồng Nhân tới.

Phủ tướng quân, trong hành lang.

Sứ giả Đạo Chủ thấy Sở Cuồng Nhân tới, hai mắt tỏa sáng, cười nói: “Nghe đồn Sở đạo hữu tư thái thiên nhân, quả nhiên không phải tầm thường.”

Sở Cuồng Nhân chắp tay, “Sứ giả quá khen rồi.”

Hai người tán gẫu vài câu sau đó sứ giả Đạo Chủ nói ra mục đích đến, “Lần này Đạo Chủ phái ta đến đây tiếp Sở đạo hữu, để ngài theo ta đến Thiên Nguyên Đạo Trường một chuyến…”

Chương 733: Đạo trường Thiên Nguyên, nhóm Thiên Tôn, Đạo Chủ hiện thân

Đạo trường Thiên Nguyên?

Sở Cuồng Nhân hơi nghi hoặc nhìn sứ giả Đạo Chủ.

Mà hình như sứ giả Đạo Chủ cũng biết mình nói những điều này Sở Cuồng Nhân sẽ không hiểu, giải thích nói: “Đạo trường Thiên Nguyên, chính là một bí cảnh Thương Khung được truyền lại từ thời kỳ Viễn Cổ…”

Đạo trường Thiên Nguyên chính là một bí cảnh do Thương Khung Tinh tạo ra.

Ở trong bí cảnh này, tốc độ ngộ đạo của người tu hành sẽ tăng lên rất nhanh, hơn nữa có môt số ít có thể tìm ra ảo diệu thuộc về mình, cho dù Đạo Chủ tiến vào đây cũng có thể tiếp thu được nhiều thứ.

Nhưng mà muốn mở cái bí cảnh này ra rất khó, mỗi một lần đều ecần mười người cấp Đạo Chủ cùng nhau huy động.

Mà mỗi lần mở ra cũng chỉ duy trì được khoảng mười ngày, cho nên mỗi lần mở cái bí cảnh này đều phải rất thận trọng.

“Mở đạo trường Thiên Nguyên cần tập trung lực lượng của mười Đạo Chủ, cho dù là ở trong chiến trường ngoại vực, cũng có rất ít người được hưởng thụ phần vinh hạnh đặc biệt này, Sở đạo hữu, thật là hâm mộ ngươi.”

Sứ giả Đạo Chủ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt kèm theo hâm mộ.

Sở Cuồng Nhân mỉm cười nhẹ, “Vậy thì đa tạ Đạo Chủ, như vậy thì không biết khi nào chúng ta lên đường?”

Sở Cuồng Nhân có mấy phần hứng thú đối với cái đạo trường Thiên Nguyên này.

Dù sao làm gì có ai không thích được tăng tốc độ ngộ đạo đâu?

“Ừm, bí cảnh mười ngày sau sẽ mở, chúng ta muốn đi đến đó đại khái cũng phải mất gần mười ngày, thỉnh đạo hữu chuẩn bị một chút, ngày mai chúng ta sẽ lên đường.”

“Vậy được.”

Sở Cuồng Nhân gật đầu một cái.

Ngày thứ hai, Sở Cuồng Nhân đi theo sứ giả Đạo Chủ xuất phát.

Dọc theo đường đi, từ trên người sứ giả Đạo Chủ, hắn đã tìm hiểu được một ít chuyện có liên quan đến Đạo Chủ, biết được trong chiến trường ngoại vực, biết ở Thương Khung Tinh có tổng cộng hai mươi bốn Đạo Chủ.

Hai mươi bốn người này bao gồm Nhân tộc, Yêu Tộc, là người có chiến lực mạnh nhất Thương Khung Tinh cũng là người lãnh đạo trên chiến trường.

Mà trong đó, có ba Đạo Chủ mạnh nhất, theo thứ tự là Huyền Hoàng Đạo Chủ, Vạn Pháp Đạo Chủ với Hạo Nguyệt Đạo Chủ.

“Đạo Chủ chính là người mạnh nhất trong Thương Khung Tinh, mỗi một Đạo Chủ đều là bậc hiền triết sống rất nhiều năm, đại diện cho đạo tu hành trình độ cao nhất của Thương Khung Tinh…” Sứ giả Đạo Chủ sùng bái nói.

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh nghe vậy, như có điều suy nghĩ.

Ngày xưa, ở trong Táng Đế Quan hắn từng nghe Hỗn Độn Đạo Chủ nhắc tới chuyện liên quan tới thời kỳ Viễn Cổ, cũng biết một ít chuyện về Đạo Chủ.

Hỗn Độn Đạo Chủ từng nhắc tới mấy vị Đạo Chủ, nhưng hắn lại không nghe thấy sứ giả Đạo Chủ nhắc tới mấy người này.

Trong những người mà hắn nghe được từ miệng Hỗn Độn Đạo Chủ, ngoại trừ Huyền Hoàng Đạo Chủ nằm trong số hai tư Đạo Chủ ra, những người khác hoàn toàn không biết tung rích.

Chẳng lẽ bạn cũ của Hỗn Độn Đạo Chủ đều đã chết hay sao?

Sở Cuồng Nhân mang theo nghi ngờ trong lòng đi vào đạo trường Thiên Nguyên.

…

Trong đạo trường Thiên Nguyên, trên một tiểu hành tinh gần cứ điểm ba mươi, đã có một số người tụ tập.

Trên người mỗi người này đều tràn ngập khí tức Đế giả, yếu nhất cũng là Thiên Tôn thượng vị.

Bọn họ giống như Sở Cuồng Nhân đều muốn đi vào đạo trường Thiên Nguyên.

Đạo trường Thiên Nguyên chính là khen thưởng của nhóm Đạo Chủ dành cho thủ đoạn của một số tu sĩ có chiến công vượt trội, mà lần này Sở Cuồng Nhân đã cung cấp một số lượng lớn bảo vật bí giới cho chiến trường ngoại vực, chém giết hàng trăm triệu tu sĩ Huyết tộc.

Phần chiến công này có thể nói là rất lớn.

Cho nên hắn nhận được cơ hội tiến vào đạo trường Thiên Nguyên.

Mà những người còn lại giống như hắn cũng lập được chiến công kinh người nên nhận được cơ hội tiến vào đạo trường Thiên Nguyên.

Bọn họ không nhất định là gần đây mới lập được chiến công, cũng có thể là trước kia, hoặc là trải qua thời gian dài tích lũy, nhưng mà được nhóm Đạo Chủ đặt cùng một chỗ tập trung tiến vào đạo trường Thiên Nguyên.

Sau khi Sở Cuồng Nhân tới, giữa sân có không ít tu sĩ ánh mắt sáng lên, đều hiếu kỳ đánh giá hắn.

Trong số bọn họ có một số ít người có thể nói là quen thuộc mà xa lạ với Sở Cuồng Nhân, quen thuộc là lúc Sở Cuồng Nhân còn chưa trưởng thành đã gây chú ý, xa lạ là bọn họ lần đầu đối mặt với người thật.

“Gặp qua các vị đạo hữu.”

Sau khi Sở Cuồng Nhân đi vào thì chắp tay hành lễ với mọi người, những người trước mặt cũng có thể nói là tiền bối của hắn, lúc hắn chưa đến chiến trường ngoại vực thì những người này đã trải qua những cuộc chiến đẫm máu.

Hắn vẫn tương đối tôn trọng những người này.

“A, Sở đạo hữu, ngươi khỏe.”

“Vài ngày trước nhìn thấy tên của ngươi đột nhiên xuất hiện trên năm mươi vị trí đầu trên chiến bảng, vốn còn đang nghĩ có thể nhìn thấy người ở đây hay không, ngươi quả nhiên tới.”

“Tiểu ca ca lớn lên thật xinh đẹp…”

Một nữ tu vũ mị đi lên trước, đến gần nhấc tay lên xuống với Sở Cuồng Nhân, ánh mắt như lang như hổ.

Sở Cuồng Nhân thấy thế rùng mình một cái.

Hắn không dấu vết lui về phía sau hai bước, “Tiền bối xin tự trọng.”

“Ha ha…”

Nữ tu cười yêu kiều, liếm liếm môi đỏ, “Tiểu tử thật thú vị, ta thật muốn một ngụm ăn sạch ngươi.”

Nói xong sau lưng còn không kiềm chế được lộ ra một cái đuôi cáo lông xù màu trắng cọ lên người Sở Cuồng Nhân.

Bản thể của nàng là một Thiên Hồ thuộc Yêu tộc.

“Hồ ly lẳng lơ, ngươi đừng có dọa người ta chạy mất.”

Một đại hán ở bên cạnh cười ha hả, sau đó nói với Sở Cuồng Nhân: “Tại hạ là Ngưu Ma tộc, Ngưu Thiên Tôn, gặp qua đạo hữu.”

Trên đầu đại hán mọc ra sừng thú.

Hắn là Yêu tộc.

“Ngưu Thiên Tôn đạo hữu.” Sở Cuồng Nhân chắp tay nói.

Lúc nói chuyện, cái đuôi cáo lông xù kia phất qua gương mặt hắn, còn muốn chui vào trong miệng hắn bị hắn bắt được, bất đắc dĩ nói: “Tiền bối, ngươi như vậy làm ta rất khó xử.”

“Tiểu ca ca, ngươi nắm đau ta.”

Trên mặt Hồ yêu dâng lên đỏ ửng, vô cùng vũ mị.

Nàng thu hồi đuôi cáo, nói: “Vậy để ta giới thiệu một chút, ta tên Hồ Phỉ, ngươi cũng có thể gọi ta là tiểu Phỉ Phỉ, ta chỉ cho phép một mình ngươi gọi như vậy, tiểu ca ca…”

Nàng liếc mắt đưa tình với Sở Cuồng Nhân.

“Hồ đạo hữu khỏe.” Sở Cuồng Nhân làm bộ như không thấy.

Mấy Thiên Tôn ở bên cạnh cũng lần lượt đi tới tự giới thiệu.

Những người này tất cả đều nằm trong năm mươi vị trí đầu trên bảng tổng chiến công, có một số chủ cứ điểm còn không có nhiều chiến công như bọn họ.

“Người cũng đã đến đông đủ rồi.”

Lúc này, đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh nhạt.

Trong hư không đột nhiên xuất hiện một bóng người màu trắng, đó là một lão giả râu tóc bạc trắng, trong mắt có tinh quang chuyển động.

Mọi người ở đây thấy lão giả sắc mặt đều nghiêm túc lại.

Ngay cả Hồ Phỉ không có chính hình cũng thu liễm mị thái, cùng những người khác khom mình hành lễ với lão giả, “Bái kiến Đạo Chủ.”

“Ừm, các ngươi là mười hai Thiên Tôn có chiến công vượt trội, cho nên chúng ta đặc biệt mở ra đạo trường Thiên Nguyên cho các ngươi, nhớ kỹ, các người chỉ có thời gian mười ngày, phải nắm chắc thời gian.”

“Dạ, Thiên Tôn.” Mọi người đều lộ vẻ chờ mong.

Sau đó chỉ thấy Đạo Chủ nhẹ nhàng nâng tay lên, trong không khí xuất hiện một cái cửa lớn màu trắng, “Chư vị cùng ta mở ra đạo trường đi.”

Đạo Chủ từ tốn nói.

Chỉ thấy ở giữa trời đất, phun trào linh khí, có chín cỗ lưu quang khác nhau từ phía chân trời lao đến, ẩn chứa đạo văn huyền diệu, chỉ liếc mắt một cái đã làm cho nhóm Thiên Tôn ở đây cảm thấy lóa mắt trầm mê.

Đó là đạo văn Đạo Chủ.

Chín luồng sức mạnh Đạo Chủ đánh vào cửa lớn màu trắng.

Đạo Chủ tóc trắng cũng đánh ra một chưởng.

Một tiếng nổ vang lên, cửa lớn màu trắng từ từ mở ra.

Chương 734: Cứu cực ảo diệu, lĩnh hội đạo văn đạo trường Thiên Nguyên

Cửa lớn màu trắng ầm ầm mở ra.

Một cỗ khí tức huyền diệu khó giải khích khuếch tán ra, mọi người chỉ thấy ở trong cửa lớn một mảng trắng xóa, một thế giới khó có thể hình dung được.

“Đây là đạo trường Thiên Nguyên sao?”

“Nắm chắc thời gian, đi vào nhanh đi.”

Đám người Sở Cuồng Nhân hóa thành lưu quang lướt vào đạo trường Thiên Nguyên.

Mọi người đi vào một không gian trắng xóa.

Trong không gian này, dường như không có cái gì, nhưng cẩn thận cảm nhận lại thấy xung quanh có phân bố rất nhiều đạo văn huyền diệu.

Đạo văn này dường như bao hàm vạn vật thế gian, thậm chí là Khởi Nguyên Thế Giới.

“Ở trong không gian này, ta có cảm giác lĩnh ngộ của ta tăng nhanh rõ rệt hơn bất cứ lúc nào.

“Ta cũng vậy…””

“Nắm chắc thời gian, bắt đầu lĩnh hội đạo của bản thân đi.”

Nhóm Thiên Tôn bắt đầu ngồi xếp bằng.

Sở Cuồng Nhân cũng giống vậy.

Mười hai Thiên Tôn đều tự tìm chỗ để ngộ đạo.

Trong đây, Sở Cuồng Nhân có ngộ tính mạnh nhất, thậm chí vượt xa mười một Thiên Tôn còn lại, chỉ một lát đã tìm được cảm giác.

Thời gian dần trôi, hai ngày trôi qua.

Bên ngoài cơ thể của Sở Cuồng Nhân có đạo văn chuyển động, trình độ kỳ huyền diệu của hắn đúng là đã vượt qua cấp bậc cực hạn mà Thiên Tôn có thể đạt tới.

“Đây là… Cứu Cực ảo diệu?” Nhóm Đạo Chủ vẫn luôn chú ý tới đạo trường Thiên Nguyên hơi kinh ngạc.

“Vốn tưởng là người này mang Cứu Cực đế nguyên trên người đã là lần đầu tiên xuất hiện ở Nhân tộc rồi, không ngờ hắn còn có thể ngộ ra Cứu Cực ảo diệu ở giữa đạo trường Thiên Nguyên, đúng là làm cho người ta phải kinh ngạc.”

Một Đạo Chủ cảm thán từ đáy lòng nói.

Đạo Chủ còn lại cũng là thái độ này, cho tới bây giờ bọn họ đều chú ý tới sự trưởng thành của Sở Cuồng Nhân.

Chỉ là bọn họ không nghĩ đến tốc độ phát triển của đối phương còn vượt xa tưởng tượng của họ, bây giờ mới mấy năm, không chú ý một cái đã trở thành Thiên Tôn thậm chí có thể giết chết một Đạo Chủ.

Mặc dù Bạch Tuyệt Tâm sử dụng máu tươi Đạo Chủ cưỡng ép tăng lên tới cảnh giới Đạo Chủ nhưng nói thế nào thì cũng coi như là một Đạo Chủ.

Tuy Sở Cuồng Nhân có bản nguyên bí giới gia trì nhưng có thể giết chết được hắn cũng đủ làm cho bọn họ cảm thấy chấn động.

“Tên này là chứng đạo thành Đế ở trong Táng Đế Quan, sách, Táng Đế Quan đó là nơi phong ấn Hỗn Độn Đạo Chủ, cũng không biết Cứu Cực đế nguyên của hắn có liên quan gì đến Hỗn Độn Đạo Chủ không?”

Đúng lúc này một Đạo Chủ đột nhiên mở miệng nói.

Đạo Chủ còn lại nghe vậy trầm mặc.

“Được rồi, mặc kệ hắn có liên quan gì đến Hỗn Độn Đạo Chủ không, chuyện Hỗn Độn Đạo Chủ không nhắc lại nữa, miễn làm cho vị kia không vui.”

Một Đạo Chủ khác nói.

Bọn họ dường như có chút kiêng kị với Hỗn Độn Đạo Chủ.

Những người còn lại nghe vậy cũng không nói nữa.

“Chỉ dùng thời gian hai ngày đã ngộ ra Cứu Cực ảo diệu, còn tám ngày, cũng không biết người này còn có thể cho chúng ta niềm vui bất ngờ gì nữa đây.” Một Đạo Chủ đột nhiên có chút mong đợi nói.

“Tiếp tục xem đi.”

Trong đạo trường Thiên Nguyên.

Sau khi Sở Cuồng Nhân lĩnh ngộ được Cứu Cực ảo diệu, phát hiện bản thân mình đối với lĩnh hội đạo đã đạt đến một bình cảnh.

Dù có đạo trường Thiên Nguyên gia trì nhưng hắn muốn tiếp tục lĩnh hội cũng là vô cùng khó khăn, thế là lập tức tỉnh lại.

Hắn giơ tay lên, trong lòng bản tay có một mảng đạo văn đang chuyển động vòng quanh.

Đó là đạo của hắn hiện ra.

Lúc này lĩnh hội đạo của hắn chỉ kém Đạo Chủ một chút, cái kém này cũng chỉ là tu vi mà thôi.

Tu vi dễ làm, có Thể Thiên Địa Hồng Lô, chỉ cần cho tài nguyên vào đúng chỗ thì muốn tấn cấp lên Đạo Chủ cũng chỉ là hiển nhiên mà thôi.

Người ở bên ngoài nhìn vào, cao cao tại thượng, cảnh giới cao nhất của Thương Khung Tinh từ thời vạn cổ đến nay đối với Sở Cuồng Nhân cũng chỉ là vật trong lòng bàn tay.

“Việc lĩnh hội đạo ta đã không thua kém Đạo Chủ, chênh lệch về mặt tu vi thì đến lúc đó chỉ cần tìm tài nguyên thăng cấp lên là được rồi.”

“Còn thời gian tám ngày, cho dù lại lĩnh hội được thì chắc cũng không có tiến triển quá lớn, cái đạo trường Thiên Nguyên này làm ta hơi thất vọng.” Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, trong mắt lộ vẻ thất vọng.

Hắn liếc nhìn Thiên Tôn còn lại.

Tất cả mọi người đều đang nắm chắc thời gian cẩn thận lĩnh hội đạo của bản thân.

Đâu có giống như Sở Cuồng Nhân còn có thời gian cảm khái.

“Còn tám ngày nữa, dù sao cũng phải tìm một chuyện để làm.”

Sở Cuồng Nhân tự lẩm bẩm.

Bỗng nhiên khóe mắt hắn liếc qua thấy được một góc đạo văn, đó là đạo văn như ẩn như hiện trong không gian trắng xóa.

Sở Cuồng Nhân có chút hứng thú, mặc niệm trong lòng, “Tiểu Ái, phân tích cho ta cái đạo văn trong đạo trường Thiên Nguyên này.”

“Dạ, chủ nhân.”

Tiểu Ái biết tuốt chi linh bắt đầu chuyển động, “Đang phân tích…”

Bên ngoài.

Nhóm Đạo Chủ vẫn luôn chú ý tới biến hóa trong đạo trường Thiên Nguyên đột nhiên phát hiện ra điều gì đó đều liếc nhau, hơi nghi ngờ.

“Các ngươi có cảm giác được gì không?”

“Cảm giác là lạ.”

“Hình như đạo trường Thiên Nguyên bị một loại lực lượng nào đó nhìn trộm? Tra không ra nguồn gốc của cỗ khác thường này, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Đám Đạo Chủ đột nhiên có hơi hoảng sợ.

Rất nhiều năm qua, bọn họ sừng sững ở trên đỉnh cao nhất của văn minh tu hành Thương Khung Tinh, rất ít xảy ra chuyện vượt khỏi tầm kiếm soát của mình.

Nhưng bây giờ, bọn họ khống chế đạo trường Thiên Nguyên lại xuất hiện khác thường mà bọn họ không thể hiểu được, điều này làm họ rất bất an.

“Tỉnh táo lại đi, đạo trường Thiên Nguyên là bí cảnh được Thiên Đạo truyền lại từ rất lâu đời, không phải muốn theo dõi là theo dõi được, đây có lẽ là khác thường do chính đạo trường Thiên Nguyên tạo ra cũng nên.”

Một Đạo Chủ từ tốn nói.

Nghe thấy lời này, mọi người đều gật đầu, hơi yên tâm.

Mà trong đạo trường Thiên Nguyên.

Sở Cuồng Nhân dùng chi linh biết tuốt phân tích đạo văn ẩn chứa trong đạo trường Thiên Nguyên lại có một phát hiện lớn.

Hắn phát hiện ra đạo văn này có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống với đạo văn Thiên Phạt đến kỳ diệu, ẩn chứa lực lượng Thiên Đạo.

“Lĩnh hội đạo văn này có thể làm cho đạo văn Thiên Phạt của ta cao hơn một bậc.” Sở Cuồng Nhân tự nhủ, trong mắt mang theo chờ mong.

Đạo văn Thiên Phạt là sức mạnh quan trọng để đối phó với chư thần.

Tuy rằng các cường giả trong chư thần đều ở trong phong ấn nhưng ai biết được tương lai có thể phá phong ấn đi ra hay không.

Cho nên, Sở Cuồng Nhân vẫn luôn không ngừng nghiên cứu đạo văn Thiên Phạt, bây giờ sao có thể không động tâm với đạo văn đạo trường Thiên Nguyên này được?

Muốn làm thì làm ngay, hắn bắt đầu tìm hiểu đạo văn trong đạo trường.

Những đạo văn này vô cùng huyền diệu, thậm chí còn khó lĩnh hội hơn so với bản nguyên bí giới lúc trước.

Nhưng mà, Sở Cuồng Nhân cũng không dễ dàng từ bỏ.

Hắn tiến hành so sánh đạo văn Thiên Phạt với đạo văn trong đạo trường, dùng cách này để bắt đầu phân tích lĩnh hội đạo văn trong đạo trường.

Mới hai ngày hắn đã dần vào giai cảnh.

Kỳ hạn mười ngày sắp đến.

Một hôm toàn bộ đạo trường Thiên Nguyên đột nhiên chấn động lên, nhóm Thiên Tôn đang bế quan lĩnh hội đạo của mình đều bị kinh động.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Sao đạo trường lại xuất hiện dị động…”

Nhóm Đạo Chủ cũng bị chuyện đột nhiên xảy ra dọa sợ.

Bọn họ thi nhau ra nhìn trộm, lại phát hiện, đạo văn từ xưa đến nay bất biến trong đạo trường Thiên Nguyên bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Đạo văn vây quanh Sở Cuồng Nhân tự động xoay chuyển, mà bản thân Sở Cuồng Nhân cũng có rất nhiều đạo văn huyền diệu chuyển động ra, một cỗ thiên uy mênh mông tràn ngập quấn quýt với đạo văn của đạo trường.

Giờ khắc này.

Thiên Đạo ở xa xa Thương Khung Tinh cũng xuất hiện cộng hưởng gì đó.

Chương 735: Đạo Chủ tề tụ, vậy ta có quyền bỏ phiếu hay không

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Sao đạo trường Thiên Nguyên lại xuất hiện biến hóa như vậy?”

“Rốt cuộc tên Sở Cuồng Nhân này đã làm gì?”

“Mặc kệ, trước hết vẫn là để cho Thiên Tôn trong đó ra đi.”

Nhóm Đạo Chủ thấy cảnh này vô cùng nghi ngờ.

Sau đó bọn họ xuất thủ đưa Thiên Tôn trong đạo trường Thiên Nguyên ra ngoài, rất nhanh trong đạo trường chỉ còn lại một mình Sở Cuồng Nhân.

Hắn ngồi ngay ngắn trong đạo văn đạo trường, đạo văn Thiên Phạt trong cơ thể cũng cộng hưởng lẫn nhau, trong mơ hồ có xu thế dung hợp lại.

Nhóm Đạo Chủ vô cùng kinh ngạc.

Bọn họ cũng từng nghiên cứu lĩnh hội qua đạo văn bên trong đạo trường Thiên Nguyên, muốn thông qua cách này để hoàn toàn nắm giữ đạo trường Thiên Nguyên, nhưng rất nhiều năm vẫn không có thu hoạch.

Nhưng bây giờ Sở Cuồng Nhân lại dung hợp được những đạo văn này lại.

“Không được, nếu như còn để hắn dung hợp tiếp, thì cái đạo trường Thiên Đạo này sợ là cũng bị hắn lấy mất.”

“Hắn đây là đang đánh cắp sức mạnh đạo trường Thiên Ngyên.”

“Sao tiểu tử này có thể làm được vậy?”

Nhóm Đạo Chủ nghị luận ầm ĩ.

Đạo trường Thiên Nguyên vô cùng quan trọng, là một trong những bí cảnh quan trọng nhất của Thương Khung Tinh, cũng là thủ đoạn bọn họ dùng để khen thưởng nhóm Thiên Tôn.

Nếu cái này bị Sở Cuồng Nhân nắm được, bọn họ sẽ tổn thất rất

lớn.

“Nhất định phải ngăn cản hắn.”

“Chỉ là, trên người của người này mang đạo văn Thiên Phạt, lúc này đang dung hợp với đạo văn đạo trường Thiên Nguyên, điều này với hắn mà nói có lẽ là một loại cơ duyên tạo hóa nào đó, nếu chúng ta ra tay ngăn cản có ổn không?”

“Đạo trường Thiên Nguyên sắp mất, không quan tâm được nhiều như vậy.”

“Từ trước tới nay Sở Cuồng Nhân là tu sĩ đầu tiên của Thương Khung Tinh nắm giữ Cứu Cực đế nguyên, hơn nữa còn có đạo văn Thiên Phạt, nếu như tùy tiện xuất thủ hủy cơ duyên tạo hóa của hắn, hắn sinh ra thù ghét với chúng ta thì làm sao?”

Một Đạo Chủ đột nhiên nói.

Sở Cuồng Nhân có tiềm lực quá lớn.

Tương lai sau khi trưởng thành có khả năng thao túng hai bên cục diện chiến trường ngoại vực, kết thúc trận chiến tranh kéo dài rất nhiều năm này.

Xảy ra thù ghét với dạng người này dù là đối với Sở Cuồng Nhân hay là đối với bọn họ đều không phải là một chuyện tốt.

“Tiểu tử này đang êm đẹp sao lại làm ra chuyện này.”

Một Đạo Chủ bất mãn nói.

“Liên hệ với những người còn lại, hỏi ý kiến của bọn họ xem.”

“Trước hết để cho Thiên Tôn còn lại rời đi.”

…

Ngưu Thiên Tôn, Hồ Phỉ với nhóm Thiên Tôn tụ tập lại một chỗ, nhìn Sở Cuồng Nhân trong đạo trường, toàn bộ đều cảm thấy không thể tưởng tượng nỏi.

“Vốn nghe nói là, Sở Cuồng Nhân này am hiểu tạo bất ngờ cho người khác, bây giờ xem ra là đúng thật.”

“Rốt cuộc hắn đã làm gì mới khiến cho đạo trường có phản ứng này?”

Lúc nhóm Thiên Tôn đang thảo luận thì đột nhiên giọng nói của Đạo Chủ vang lên, “Tất cả Thiên Tôn ra khỏi hành tinh Thiên Nguyên.”

Nhóm Thiên Tôn hai mặt nhìn nhau, bọn họ biết nhóm Đạo Chủ chuẩn bị dùng một loại biện pháp gì đó với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng bọn họ cũng không có cơ hội để nhúng tay vào.

Bọn họ cũng có biết một chút về tầm quan trọng của đạo trường Thiên Nguyên, cho dù nhóm Đạo Chủ vì đạo trường mà quyết liệt với Sở Cuồng Nhân, cũng không có gì bất ngờ.

“Sở đạo hữu chính là trụ cột tương lai của chiến trường ngoại vực, lúc nhóm Đạo Chủ ra quyết định xin hãy khoan dung với hắn một chút.”

Hồ Phỉ cắn răng nói.

Đám người nghe thấy lời này rất bất ngờ, không nghĩ tới nàng lại đột nhiên cầu xin cho Sở Cuồng Nhân.

“Sách, chẳng lẽ tiểu hồ ly nhà ngươi thật sự vừa ý hắn.” Ngưu Thiên Tôn tấm tắc mấy cái, nhưng cũng lập tức trịnh trọng nói với Đạo Chủ: “Hồ ly nói không sai, Sở đạo hữu có thiên phú hơn người, tương lai nhất định có thể phát huy ra tác dụng rất lớn ở chiến trường ngoại vực, xin nhóm Đạo Chủ khoan dung.”

Những người còn lại liếc nhau cũng có mấy người lên tiếng.

Đạo Chủ trầm mặc, lạnh nhạt nói: “Chuyện này, chúng ta tự có quyết định, các ngươi rời đi trước đi.”

Đám người nghe vậy nhìn Sở Cuồng Nhân một cái, rời đi.

Chỉ chốc lát sau.

Trong hư không xuất hiện hai mươi bốn thân ảnh.

Những người này chính là hai mươi bốn vị Đạo Chủ của Thương Khung Tinh, bọn họ cũng là người luôn điều khiển thế cục của Thương Khung Tinh.

“Đạo trường Thiên Nguyên đúng là đã xảy ra dị biến.”

“Qủa thật là dung hợp với đạo văn của người này, sợ là không lâu nữa cái đạo trường Thiên Nguyên này không đổi chủ thì cũng bị hủy.”

“A, đạo trường Thiên Nguyên trước nay đều chưa thật sự thuộc về ai, sao có thể nói là đổi chủ được.”

“Được rồi, bây giờ phải làm sao, ra quyết định đi.”

Đầu tiên đám người nghiên cứu tình hình hiện tại của Sở Cuồng Nhân sau đó mới thảo luận nên xử lý chuyện này như thế nào.

Ánh mắt phần lớn Đạo Chủ đều hướng về ba người.

Đó là Huyền Hoàng Đạo Chủ, Vạn Pháp Đạo Chủ, Hạo Nguyệt Đạo Chủ, mà ba người này cũng là ba vị mạnh nhất trong hai mươi bốn Đạo Chủ.

“Đạo trường Thiên nguyên không thể có sai sót, ngăn hắn lại.”

Nam tử cao lớn mặc trường bào màu vàng óng từ tốn nói, người này chính là Huyền Hoàng Đạo Chủ trong ba đại Đại Chủ.

Nghe thấy lời này ánh mắt mọi người lóe lên một cái.

Bọn họ không ngờ đối phương lại quả quyết như thế.

“A, ta còn tưởng rằng phải giả bộ suy tính một chút chứ, không ngờ ngươi diễn cũng không thèm diễn, chỉ ước gì giết chết hắn.”

Một tiếng cười khẽ vang lên.

Vạn Pháp Đạo Chủ bên cạnh Huyền Hoàng Đạo Chủ mở miệng, trên người hắn mặc một bộ quần áo trắng, tướng mạo anh tuấn, có phong thái nho nhã phong lưu.

“Đạo trường Thiên Nguyên nhất định phải nằm trong tay chúng ta.”

Huyền Hoàng Đạo Chủ thản nhiên nói.

“Đừng nói dễ nghe như vậy, không phải ngươi thấy Sở Cuồng Nhân có thể có liên quan đến Hỗn Độn Đạo Chủ cho nên mới muốn giết hắn sao? Huyền Hoàng à, qua nhiều năm như vậy ngươi vẫn là bụng dạ hẹp hòi.”

Vạn Pháp Đạo Chủ cười nhạo nói.

Hắn nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, thản nhiên nói: “Sở Cuồng Nhân này có tiềm lực vô hạn, tương lai trưởng thành nhất định có thể trở thành lực lượng đắc lực cho chiến trường ngoại vực, ta tuyệt đối không cho phép ai thương tổn hắn ở trước mặt ta.”

“Vậy ngươi muốn trơ mắt nhìn đạo trường Thiên Nguyên thoát khỏi khống chế sao.”

“A, một cái đạo trường Thiên Nguyên với một phần lực lượng ảnh hướng đến thế cục của chiến trường ngoại vực, lựa chọn này, cần ta dạy ngươi sao?”

“Đây chẳng qua chỉ là tương lai, chuyện tương lai ai cũng không nói chắc được, ai biết được nửa đường hắn có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không, từ xưa đến nay, thiên tài nửa đường rơi xuống còn ít sao?” Huyền Hòang Đạo Chủ từ tốn nói.

“Chỉ cần ngươi đừng tiếp tục âm thầm giở trò, dưới sự che chở của ta hắn nhất định có thể trưởng thành đến cảnh giới Đạo Chủ.” Vạn Pháp Đạo Chủ nói.

“Nếu đã như vậy thì bỏ phiếu đi.”

Huyền Hoàng Đạo Chủ nói.

Vạn Pháp Đạo Chủ nghe vậy trong lòng trầm xuống.

Sau đó hắn nhìn về phía Hạo Nguyệt Đạo Chủ.

Đối phương trầm mặc một lúc, sau đó nói: “Đây là chuyện của Nhân tộc các ngươi, Đạo Chủ Yêu tộc ta giữ trung lập.

Hạo Nguyệt Đạo Chủ với ba Đạo Chủ Yêu tộc còn lại bỏ cuộc.

Bây giờ chỉ còn lại hai mươi Đạo Chủ.

“Bây giờ, ai không đồng ý ngăn cản Sở Cuồng Nhân xin giơ tay.”

Huyền Hoàng Đạo Chủ nói.

Giữa sân ngoại trừ Vạn Pháp Đao Chủ cũng chỉ có lác đác mấy người giơ tay lên, những người còn lại phần lớn là mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm.

Huyền Hoàng Đạo Chủ có thực lực mạnh nhất trong ba đại Đạo Chủ, quyền lực cũng là lớn nhất, trong hai mươi bốn Đạo Chủ có một nửa coi hắn như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

“Tốt, kết quả rất rõ ràng, đạo trường Thiên Nguyên không thể có sơ xuất, bây giờ ra tay ngăn Sở Cuồng Nhân lại.”

Huyền Hoàng Đạo Chủ thản nhiên nói.

Nhưng đúng vào lúc này, một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên, “Há, bỏ phiếu biểu quyết à? Vậy không biết ta có quyền bỏ phiếu hay không?”

Chương 736: Đệ nhất nữ đế cổ kim, thiên hình giả ra mặt, Thiên Đạo chi lực

“Ha, bỏ phiếu biểu quyết sao? Vậy không biết ta quyền bỏ phiếu không?” Một giọng nói thanh lãnh bỗng nhiên vang lên.

Chỉ thấy một nữ tử mặc áo trắng chậm rãi đi tới.

Người tới có cảnh giới Thiên Tôn, thậm chí khí tức còn không cường đại bằng Sở Cuồng Nhân, nhưng mọi người nhìn thấy nàng, đồng tử không nhịn được co rụt lại.

Vạn Pháp Đạo Chủ càng không nhịn được lộ ra vẻ mừng rỡ.

“Là nàng!”

“Không ngờ, nàng lại đột nhiên xuất hiện.”

“Khí tức này... Rất yếu, nghe đồn lúc nàng hóa thành mắt trận từng dùng bí pháp nào đó, cắt một bộ phận hồn thể, chuyển thế trọng tu, hiện tại xem ra quả nhiên không sai, đây chính thân thể nàng chuyển thế.”

“Đệ nhất nữ đế cổ kim, Lạc Thủy!”

Người tới, chính là nữ đế không đầu ngày trước, Lạc Thủy!

Bây giờ nàng đã thành Thiên Tôn.

Nhưng tu vi Thiên Tôn cũng không phải thứ nàng ỷ vào để trực diện đối đầu với Đạo Chủ, mà là một thân phận khác của nàng.

Đệ nhất nữ đế cổ kim!

“Lạc Thủy đạo hữu, ngươi muốn bảo vệ Sở Cuồng Nhân?”

“Đúng vậy.”

Lạc Thủy từ tốn nói, nhìn Huyền Hoàng Đạo Chủ, nói: “Nếu ngươi dám động đến hắn, đợi ta trọng tu về Đạo Chủ cảnh, sẽ bắt ngươi khai đao.”

“Ngươi...” Huyền Hoàng Đạo Chủ sầm mặt.

Hiện tại đối với hắn ta mà nói, Lạc Thủy không đáng giá nhắc tới.

Thiên Tôn cảnh, hắn ta một tay có thể bóp chết.

Nhưng bản tôn của đối phương chính là đệ nhất nữ đế cổ kim, lấy thân làm mắt trận, thủ hộ thương khung đến bây giờ đã mười hai nguyên niên.

Chỉ bằng phần công tích này, hắn ta đã không có cách nào coi nhẹ.

Đừng nói đến chuyện mặc dù bản tôn của đối phương trở thành mắt trận, nhưng còn chưa vẫn lạc, ai biết sau này có đi ra không.

“Tốt, ngươi muốn bảo vệ Sở Cuồng Nhân, có thể, nhưng cộng thêm ngươi cũng chỉ bảy phiếu mà thôi, còn ta có mười bốn phiếu.”

“Vậy cộng thêm chúng ta thì sao?”

Một giọng nói xuất hiện.

Trong hư không, xuất hiện một bóng người mặc thanh sam.

Nhìn thấy hắn ta, đám người Đạo Chủ không khỏi biến sắc.

“Đệ nhất thiên hình giả!”

“Ách, không ngờ hắn cũng xuất hiện.”

“Có ý tứ, năng lực của Sở Cuồng Nhân đủ lớn đó, Vạn Pháp Đạo Chủ, thiên hình giả, Lạc Thủy đều ra mặt vì hắn.”

Nam tử áo xanh, cũng chính là đệ nhất thiên hình giả, cười nói: “Người này mang lực lượng thiên phạt trên người, hơn nữa bây giờ hắn đang biến hóa, ta cũng rất tò mò, người này, thiên hình giả chúng ta... Bảo vệ.”

Sắc mặt Huyền Hoàng Đạo Chủ có chút khó coi.

Thấy hắn ta rất lâu cũng không trả lời, nam tử áo xanh nhướng mày, “Thế nào, chẳng lẽ chúng ta không có chút phân lượng này sao? Hay là các ngươi cảm thấy, thiên hình giả đã không chấn nhiếp được các ngươi rồi?”

Giọng nói của nam tử áo xanh dần trầm xuống.

Nơi sâu trong vũ trụ, mấy cỗ khí tức kinh khủng ầm vang bạo phát.

“Ha ha, xem ra có vài người rất tự tin a!”

“Thú vị, năm đó lúc lão tử chém giết với thần chỉ, vài người trong số các ngươi vẫn còn chưa cầm đao vững đâu.”

“Các Đạo Chủ, đừng cho rằng bây giờ chúng ta có thương tích trong người thì không làm gì được, nhưng nếu đánh lên, có tin ta có thể lấy một đánh hai với các ngươi không!”

“Tiểu gia hỏa này, lão nương bảo vệ, các ngươi dám động đến, lão nương có liều mạng cũng phải cho các ngươi đẹp mặt.”

Đế niệm của thiên hình giả từ trong vũ trụ lạnh lẽo truyền đến.

Sát ý lạnh thấu xương, tràn ngập hành tinh Thiên Nguyên.

Tất cả Đạo Chủ đều biến sắc.

Chín vị thiên hình giả, đều là thân vệ của Nhân Vương năm đó, chiến tích của bọn họ trong trận Nghịch Thần chi chiến kia, đến bây giờ vẫn còn mới mẻ.

“Huyền Hoàng, nói đi, chúng ta có quyền bỏ phiếu không?”

Nam tử áo xanh đạm mạc nói.

“Có.”

Cuối cùng, Huyền Hoàng Đạo Chủ chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu.

“Rất tốt, hiện tại chính là mười sáu so với mười bốn phiếu, không cho phép ai ngăn cản tiểu gia hỏa này tiếp tục dung hợp đạo văn của Thiên Nguyên đạo trường.”

Nam tử áo xanh từ tốn nói.

Sau đó, bóng người hắn ta hóa thành vô số ánh sáng tiêu tán.

Chúng Đạo Chủ không rời đi.

Bọn họ đợi tại chỗ, nhìn Sở Cuồng Nhân tiếp tục dung hợp đạo văn của Thiên Nguyên đạo trường, muốn nhìn xem cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì.

Mười ngày, sớm đã trôi qua.

Nhưng bởi vì Sở Cuồng Nhân tồn tại, Thiên Nguyên đạo trường vẫn không đóng lại.

Chuyện này khiến đám Đạo Chủ rất kinh ngạc.

Mà trong đạo trường, đạo văn của Thiên Nguyên đạo trường và đạo văn thiên phạt dần dần dung hợp, hình thành một cỗ Thiên Đạo chi lực vô cùng cuộn cuộn!

“Từ xưa đến nay, Thiên Nguyên đạo trường vốn do một bộ phần lực lượng còn sót lại của Thiên Đạo biến thành, mà đạo văn thiên phạt của Sở Cuồng Nhân cũng là lực lượng Thiên Đạo, hai cái kết hợp, cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì đây? ?”

“Chuyện người này làm, quá không thể tưởng tượng nổi.”

“Cũng không biết cuối cùng hắn sẽ trưởng thành đến mức nào.”

Trong tiếng nghị luận của mọi người.

Đạo văn thiên phạt và đạo văn của Thiên Nguyên đạo trường hoàn toàn dung hợp.

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong tròng mắt đen nhánh không hề có tình cảm của nhân loại, đạm mạc như băng.

Một cỗ thiên uy huy hoàng từ trên người hắn tiêu tán ra, uy thế của tất cả Đạo Chủ đều có cảm giác bị áp chế.

Lúc này bọn họ có cảm giác quá hoang đường.

Đứng trước mặt bọn họ không phải là một người.

Mà chính là... Thiên Đạo!

Nơi sâu xa trong vũ trụ, mấy chùm sáng lơ lửng.

Những chùm sáng chính là thiên hình giả, bọn họ cũng đang chú ý đến Sở Cuồng Nhân, khi nhìn thấy đối phương dung hợp đạo văn Thiên Nguyên đạo trường triển hiện ra tư thái, mấy chùm sáng này không khỏi kịch liệt run rẩy lên.

Bên trong một chùm sáng càng không nhịn được thốt ra, “Vương!”

Trên hành tinh Thiên Nguyên.

Mấy vị Đạo Chủ Huyền Hoàng Đạo Chủ, Vạn Pháp Đạo Chủ, Lạc Thủy nhìn thấy tư thái bây giờ của Sở Cuồng Nhân, đồng tử không nhịn được co rụt lại.

“Làm sao lại như vậy? !”

“Tư thế này là... Nhân Vương? !”

“Không có khả năng, không có khả năng, Nhân Vương đã chết, chết rất nhiều năm rồi, làm sao hắn có thể xuất hiện lần nữa?”

Đồng tử của Huyền Hoàng Đạo Chủ run rẩy kịch liệt, đã mười nguyên niên, hắn ta chưa bao giờ thất thố giống như bây giờ.

Mơ hồ, trong mắt hắn ta lộ ra vẻ hoảng sợ.

Mà trong đạo trường, Sở Cuồng Nhân đang trải nghiệm trạng thái bây giờ của mình, hắn cảm giác mình đã dung nhập thêm một loại lực lượng nào đó, mọi cử động đều có lực lượng không thể phỏng đoán.

Tâm niệm hắn khẽ động, chỉ thấy xung quanh bỗng nhiên có các loại dị tượng hiện lên, đạo âm tụng vang, Long Phượng trình tường, kim liên bay múa đầy trời, Thần Ma quỳ cúi, vạn thánh triều bái, một cỗ uy áp vô cùng vô tận từ trên người hắn khuếch tán ra.

Các Đạo Chủ thấy thế cũng không khỏi cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Trong lúc giơ tay nhấc chân đã hiện lên dị tượng Thiên Đạo.

Đây cũng không phải lực lượng có thể giải thích.

Người này, không phải đã hóa thân thành Thiên Đạo chứ? !

“Tiểu Ái, phân tích trạng thái bây giờ của ta.”

Tâm niệm của Sở Cuồng Nhân khẽ động.

“Vâng.”

Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái bắt đầu phân tích, “Bây giờ chủ nhân đã kết nối với Thiên Đạo tại Thương Khung tinh, có thể tự thân làm môi giới, có quyền sử dụng một bộ phận Thiên Đạo, bao quát thiên phạt, điểm dục sinh linh, trời sinh dị tượng...”

Sau khi nhìn thấy phân tích, Sở Cuồng Nhân âm thầm líu lưỡi.

Có quyền sử dụng Thiên Đạo? !

Đây là sức mạnh to lớn bực nào!

Vạn linh trên Thương Khung tinh đều do Thiên Đạo thai nghén mà thành, mà hiện tại, hắn lại có quyền sử dụng Thiên Đạo.

Đây chẳng phải nói, hắn trờ thành bá bá của tất cả mọi người sao? !

Lúc này, Thiên Nguyên đạo trường bắt đầu sụp đổ.

Đạo văn trên đạo trường là do lực lượng Thiên Đạo biến thành, mà phần lực lượng này đã bị Sở Cuồng Nhân hấp thu luyện hóa, đương nhiên đạo trường sẽ không còn tồn tại nữa.

Sở Cuồng Nhân thấy vậy, trong lòng không khỏi hồi hộp.

Không thể nào.

Như vậy đám Đạo Chủ có tìm hắn liều mạng không?

Hắn thề, vốn dĩ hắn chỉ dự định tìm hiểu một chút đạo văn trên đó, hoàn thiện đạo văn thiên phạt của mình thôi, ai biết hai loại đạo văn này lại đột nhiên sinh ra cộng minh, thế mà dung hợp với nhau...

Chương 737: Các Đạo Chủ thân hóa mắt trận, Lạc Thủy trả thù

Tâm niệm Sở Cuồng Nhân khẽ động, giải khai trạng thái Thiên Đạo.

Hắn có chút thấp thỏm đi ra Thiên Nguyên đạo trường đã sụp đổ, đến trước mặt đám Đạo Chủ, lại nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

“A, là nàng...”

Sở Cuồng Nhân rất kinh ngạc vì nhìn thấy Lạc Thủy ở đây.

Mà đám Đạo Chủ cũng dần dần lấy lại tinh thần.

“Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

Một vị Đạo Chủ không kịp chờ đợi dò hỏi.

Sở Cuồng Nhân nói chi tiết.

Mọi người nghe xong, đều cảm thấy không thể tin được.

“Rốt cuộc ngươi làm sao có thể dung hợp đạo văn trên Thiên Nguyên đạo trường?” Huyền Hoàng Đạo Chủ đã khôi phục bình thường, đạm mạc hỏi.

“Thì lĩnh hội, sau đó dung hợp.”

Chúng Đạo Chủ: “…”

Thì lĩnh hội?

Sau đó dung hợp?

Câu trả lời này, có thể qua loa hơn sao?

“Loại cơ duyên tạo hóa này, trong cõi u minh tự có thiên định, không nói rõ được, cũng không tả rõ được, Sở Cuồng Nhân, ngươi không cần nhiều lời, đi theo ta đi.”

Lạc Thủy từ tốn nói.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua đám Đạo Chủ, phát hiện bọn họ cũng không có ý muốn ngăn cản mình, trong lòng không khỏi âm thầm líu lưỡi.

Mình vừa hủy Thiên Nguyên đạo trường đó.

Hiện tại, Lạc Thủy nói dẫn mình đi, đám Đạo Chủ cũng không ngăn cản chút nào, xem ra thân phận của Lạc Thủy không đơn giản.

Hắn cũng không cự tuyệt, theo Lạc Thủy rời khỏi hành tinh Thiên Nguyên.

“Sở Cuồng Nhân... Nhân Vương...”

“Rốt cuộc hai người này có quan hệ gì?” Huyền Hoàng Đạo Chủ nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, không khỏi nỉ non.

Nơi sâu xa trong vũ trụ, các thiên hình giả cũng đều rơi vào trầm tư.

“Vì sao tư thái của rồi của hắn lại giống vương như vậy?”

“Vương cũng dùng lực lượng tương tự như vậy.”

“Có lẽ, là do lực lượng thiên phạt nguyên bản nhất đi, tóm lại, cứ âm thầm chú ý kẻ này trưởng thành đã.”

Các thiên hình giả nói một hồi, sau đó liền trở nên yên lặng.

Bên ngoài hành tinh Thiên Nguyên.

Một chiếc chiến thuyền đang đi tới.

Mà trên boong tàu, Sở Cuồng Nhân và Lạc Thủy đang đứng cạnh nhau, Lạc Thủy đi đầu nói ra: “Ngươi cầm đầu của ta, khiến ta phải tìm lâu như thế, tiểu tử, chẳng lẽ ngươi không nên nói gì sao?”

“Tiền bối hiểu lầm, với trạng thái lúc trước của ngươi, ta cũng không dám tùy tiện đưa đầu cho ngươi, khi đó ta còn rất nhỏ yếu, nếu ngươi đưa tay đập chết ta, vậy chẳng phải ta chỉ có khóc thôi sao.”

Sở Cuồng Nhân có chút bất đắc dĩ nói.

Nghe hắn nói như vậy, Lạc Thủy khẽ cười một tiếng, “Cũng đúng.”

“Không biết tại sao tiền bối lại biến thành như thế?”

Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ dò hỏi.

Nhắc đến chuyện này, trong mắt Lạc Thủy lộ ra tia lạnh, “Tiểu tử, nhắc nhở ngươi một câu, Đạo Chủ không thể tin hết, nhất là Huyền Hoàng Đạo Chủ, người này chính là ngụy quân tử ra vẻ đạo mạo.”

“Tiền bối biến thành như thế, chẳng lẽ là hắn làm?”

“Không phải, nhưng lại không thoát khỏi liên quan đến hắn, là một tên Đế giả khác thừa dịp ta đột phá Thiên Tôn xuất thủ, may mắn mệnh ta lớn, tu hành một môn bí pháp, mới có thể đầu thân tách rời mà không chết.”

Lạc Thủy bình tĩnh nói.

Giống như người bị chặt đầu không phải là nàng vậy.

“Vậy Đế giả kia là ai?”

“Đồ đệ của Huyền Hoàng Đạo Chủ, hiện nay là chủ của cứ điểm ba mươi mốt, Vô Hận Thiên Tôn!” Lạc Thủy nói.

“Thì ra là vậy.”

Sở Cuồng Nhân gật đầu, sau đó hắn lấy Hỗn Độn Đế Kinh ra, “Tiền bối, bản đế kinh này là Hỗn Độn Đạo Chủ phó thác ta giao cho ngươi.”

“Sư tôn...”

Lạc Thủy lập tức hoảng hốt.

Nàng nhìn đế kinh trong tay, lắc đầu nói: “Đáng tiếc, chưa thành Đạo Chủ, ta vẫn không thể đánh vỡ Táng Đế Quan, cứu sư tôn ra.”

“Đám Đạo Chủ kia không xuất thủ sao?”

“A, Huyền Hoàng Đạo Chủ và sư tôn từng có thù oán cũ, hắn ước gì sư tôn ta chết tại Táng Đế Quan, sao có thể đi cứu sư tôn được, cũng sẽ không để người khác đi cứu, còn một vài cố nhân của sư tôn, cũng giống như bản tôn của ta, thân hóa thành mắt trận che chở Thương Khung tinh rồi...”

Lạc Thủy vừa nói vừa nhìn về phía Thương Khung tinh.

Trên không Thương Khung tinh, có một lồng ánh sáng to lớn màu vàng.

Đó là đại trận bảo vệ thương khung không bị Huyết tộc quấy nhiễu, thủ hộ thương khung ròng rã mười hai nguyên niên... Ly Hận Thiên! !

Mà có rất ít người biết.

Lúc trước muốn bố trí đại trận này phải trả giá lớn đến mức nào, bao gồm Lạc Thủy, lúc trước, chín vị Đạo Chủ mạnh nhất trong Thương Khung tinh cùng ra tay, hóa thành mắt trận, mới hoàn thành đại trận này.

“Nếu không phải chúng ta hóa thành mắt trận, quyền liên tiếng trên Thương Khung tinh đâu đến lượt Huyền Hoàng Đạo Chủ chứ.” Lạc Thủy hừ nhẹ một tiếng.

“Đi, đi với ta đến cứ điểm ba mươi mốt một chuyến, nếu ta đã trở về, vậy có một số việc nên thanh toán rồi.”

Cứ điểm số ba mươi mốt, Vô Hận Thiên Tôn, chính là người đã khiến Lạc Thủy đầu thân tách rời.

Vài ngày sau.

Một chiếc chiến thuyền đi vào cứ điểm ba mươi mốt.

Lạc Thủy đi thẳng tới phủ Tướng Quân trong cứ điểm, đưa tay có một đạo chưởng ấn màu vàng như sao băng, ngang nhiên rơi xuống!

Trong tiếng ầm vàng, toàn bộ Tướng Quân phủ chấn động.

Từng bóng người lần lượt bay ra.

Những người này, đều là Thiên Tôn.

Bọn họ nhìn chằm chằm Lạc Thủy, một người trong đó lạnh lùng nói: “Lại dám mạo phạm phủ Tướng Quân, ngươi muốn chết phải không?”

Lạc Thủy đạm mạc nói: “Hôm nay ta chỉ giết Vô Hận Thiên Tôn.”

“Muốn giết tướng quân? Hừ, vọng tưởng!”

“Ngươi ở cứ điểm nào, quả thực đại nghịch bất đạo!”

“Tướng quân trấn thủ cứ điểm số ba mươi mốt, nhiều năm qua lập được vô số chiến công, ngươi nói giết thì giết, ngươi cho rằng ngươi là ai!”

Lạc Thủy liếc nhìn những người này một cái, trên khuôn mặt tuyệt đẹp lộ ra nụ cười khinh miệt, những người này, muốn tranh luận công tích với nàng?

Trong trận Nghịch Thần một chi chiến, nàng chém giết thần chỉ nhiều vô số kể.

Đối kháng Huyết tộc, nàng hóa thân làm mắt trận, bảo vệ Thương Khung tinh mười hai nguyên niên, những công tích này, một tên Vô Hận Thiên Tôn không thể so sánh.

Sưu...

Một bóng người từ trong phủ Tướng Quân đi ra.

Người tới là một nam tử trung niên, mặc áo giáp màu đen, khí tức mênh mông, khi nhìn thấy Lạc Thủy, đồng tử co rụt lại.

“Cuối cùng ngươi đã trở về.”

“Ta trở về, vậy ngươi biết mình phải chết chưa, niệm tình ngươi đã từng lập công vì Nhân tộc, ta cho phép ngươi tự sát.”

“Ha ha, không hổ là đệ nhất nữ đế cổ kim, cho dù là chuyển thế chi thân, phần phong thái này vẫn giống năm đó không giảm, nhưng bây giờ ngươi chỉ là trung vị Thiên Tôn cảnh, ngươi cho rằng ngươi là đối thủ của ta sao?”

Vô Hận Thiên Tôn cười lớn một tiếng.

Ngay sau đó, khí tức bán Đạo Chủ bạo phát!

“Ngu xuẩn!”

Lạc Thủy đưa tay, một tiểu thế giới cường hãn đến không thể tin được bỗng nhiên triển khai, chế trụ tất cả Thiên Tôn.

Ngay cả Vô Hận Thiên Tôn cũng không nhịn được sắc mặt thay đổi.

“Ta là trung vị Thiên Tôn không sai, nhưng ngươi đừng quên, ta từng là Đạo Chủ, cảm ngộ đối với đạo là thật.”

“Muốn ta bó tay chịu trói, không có khả năng! Chiến!”

Vô Hận Thiên Tôn ngang nhiên xuất thủ.

Trên người hắn ta cũng bộc phát ra một tiểu thế giới.

Các Thiên Tôn khác cũng dự định xuất thủ, nhưng vào lúc này, một đạo bích chướng vô hình ngăn cách giữa bọn họ và hai người Vô Hận Thiên Tôn, Lạc Thủy.

“Bích chướng từ đâu đến vậy?”

“Là ai?”

“Trong bích chướng này ẩn chứa tiểu thế giới chi lực? !”

Một vị Thiên Tôn đưa tay đánh về phía bích chướng.

Ầm vang một tiếng, bích chướng không có chút tổn hại nào.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đứng cách đó không xa, cười nhạt với mấy vị Thiên Tôn nói: “Trận chiến này, các ngươi ở bên cạnh nhìn đi.”

Chương 738: Treo ngược đám Thiên Tôn

lên, cứ điểm đổi chủ

“Trận chiến này, các ngươi ở một bên chờ xem đi.”

Sở Cuồng Nhân đứng cách đó không xa, từ tốn nói.

Mà hai người Lạc Thủy, Vô Hận Thiên Tôn đã tiến nhập hư không đánh một trận, tiểu thế giới của bọn họ bạo phát, rung chuyển hư không.

Trận chiến này, vô cùng kịch liệt.

Một người là bán Đạo Chủ, một người là Đạo Chủ chuyển thế.

Sở Cuồng Nhân cũng đang quan sát trận chiến này, một khi Lạc Thủy rơi vào hạ phong, hắn sẽ động thủ, nhưng Lạc Thủy không hổ là đệ nhất nữ đế cổ kim chuyển thế chi thân, mặc dù tu vi kém xa Vô Hận Thiên Tôn, nhưng dựa vào cảm ngộ đạo của Đạo Chủ lúc trước, lại đánh ngang tay với đối phương.

Thậm chí trong lúc mơ hồ còn có xu thế áp chế đối phương.

“Xem ra, ta không cần ra tay nữa.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Mà ở một bên, các Thiên Tôn của cứ điểm ba mươi mốt nhìn thấy tướng quân nhà mình rơi xuống hạ phong, muốn xông vào trong hư không giúp đỡ.

Nhưng có Sở Cuồng Nhân ở một bên, bọn họ căn bản không thể xuống tay.

Mấy vị Thiên Tôn liếc nhau.

“Giải quyết người này trước lại nói.”

“Không sai, lên.”

Mấy vị Thiên Tôn bay về phía Sở Cuồng Nhân, từng tiểu thế giới của Thiên Tôn bạo phát, bao phủ Sở Cuồng Nhân.

Các loại ảo diệu cũng khóa chặt hắn.

“Tham Long Thủ!”

“Thần Quang Kiếm Quyết!”

“Sát Quyền, Chấn Hoàn Vũ! !”

Thiên Tôn ảo diệu chi lực, rung chuyển hơn phân nửa cứ điểm.

Vô số tu sĩ chấn động theo.

Mà Sở Cuồng Nhân bị tiểu thế giới của Thiên Tôn khóa chặt, cũng bị ảo diệu nhằm vào vẫn đứng bất động tại chỗ, mặc cho những ảo diệu đánh tới.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng nâng tay, đạo văn vô cùng huyền diệu xen lẫn, hình thành một lốc xoáy to lớn, thu nạp tất cả ảo diệu chi lực.

“Đã bảo các ngươi ngoan ngoãn rồi, nghe không hiểu sao?”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói, tiếp theo bàn tay chấn động, ảo diệu chi lực bị thu nạp vào, oanh một cái bắn ngược về phía mấy vị Thiên Tôn kia.

Oanh, oanh, oanh!

Vài tiếng bạo nổ vang lên, mấy vị Thiên Tôn bay ngược ra ngoài.

“Ảo diệu này là chuyện gì vậy?”

“Cực phẩm ảo diệu? Không, sợ là phía trên cực phẩm! !”

“Cứu cực ảo diệu! !”

Đồng tử các Thiên Tôn kịch liệt run rẩy lên.

Ảo diệu, vô số Đế giả cả đời cũng không thể nghiên cứu ra được, mà cứu cực ảo diệu, từ xưa đến nay, từ khi Thương Khung tinh có bắt đầu có lịch sử tu hành, cũng không có bao nhiêu người tìm ra được!

Hiện tại, lại có một loại cứu cực ảo diệu xuất hiện trước mắt bọn

họ.

“Còn tiểu thế giới của các ngươi nữa, vận dụng quá thô ráp, để ta đến dạy các ngươi đi.” Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Chỉ thấy hắn vỗ tay một cái.

Trong hư không, bỗng nhiên có từng sợi xiềng xích màu tím nhạt bay ra, xiềng xích này từ Đế khí thuần túy nhất ngưng tụ thành, được Không Gian Bàn Vận Thuật vận chuyển, có thể tự do đi trong hư không.

Nhưng đây không phải chỗ mạnh nhất của xiềng xích này, chỗ kinh khủng nhất là phía trên xiềng xích ẩn chứa tiếu thế giới của Sở Cuồng Nhân!

Một chiêu này, được Sở Cuồng Nhân đặt tên là Thế Giới Chi Khóa!

Sưu, sưu, sưu...

Thế giới màu tím chi khóa xuyên thẳng qua hư không, các Thiên Tôn căn bản không thể nắm được quỹ tích vận hành, có chút luống cuống.

“Đây rốt cuộc là thứ quỷ gì vậy?”

“Đáng chết...”

Xiềng xích xuyên thẳng qua, trong chốc lát đã trói chặt tứ chi của mấy vị Thiên Tôn, treo bọn họ giữa không trung, không thể động đậy.

Tình cảnh này, khiên toàn bộ tu sĩ trong cứ điểm tim đập nhanh không thôi.

“Trời ạ, đây chính là Thiên Tôn a.”

“Thiên Tôn lại bị treo giữa không trung, làm sao có thể?”

“Người trẻ tuổi kia là ai?”

“Ta biết hắn, hắn là Sở Cuồng Nhân, xếp thứ ba mươi mốt trên chiến bảng, chiến công một trăm triệu! !”

“Cái gì? ! Chiến công một trăm triệu! Đại tướng quân của cứ điểm chúng ta cũng chỉ có bảy mươi triệu mà thôi, chiến công của hắn lại là một trăm triệu? !”

“Sở Cuồng Nhân... Đúng là hắn.”

Các tu sĩ trong cứ điểm nghị luận ầm ĩ.

Sở Cuồng Nhân không thèm quan tâm, mấy vị Thiên Tôn bị hắn dùng tiểu thế giới treo giữa không trung, căn bản không có sức chống cự, mà trong hư không, trận chiến giữa Lạc Thủy và Vô Hận Thiên Tôn cũng dần đi đến bước cuối cùng.

Lạc Thủy dựa theo cảm ngộ đạo vượt xa Vô Hận Thiên Tôn mà ngăn chặn hắn ta, sau khi bắt được cơ hội, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một thanh trường đao màu đen, xẹt qua đầu Vô Hận Thiên Tôn.

Xoẹt một tiếng, đầu thân tách rời!

Đầu của Vô Hận Thiên Tôn bay lên rất cao.

Trường đao trong tay Lạc Thủy vung ra, tiếp được cái đầu kia, ánh mắt đạm mạc nói: “Không có đầu, ta có thể sống, nhưng ngươi... Không được.”

Lời nói rơi xuống, Đế khí phun trào.

Cái kia đầu, hóa thành sương máu nổ tung!

Vô Hận Thiên Tôn, vẫn lạc!

Mà sau khi chém giết cừu địch xong, Lạc Thủy đi ra hư không.

Nàng cũng nhìn thấy đám Thiên Tôn bị tiểu thế giới treo giữa không trung, trong mắt lộ ra một vệt dị sắc.

“Ngươi vận dụng tiểu thế giới, rất cao minh.”

“Tạm được.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Mấy vị Thiên Tôn nhìn thấyVô Hận Thiên Tôn bị giết, một người trong đó giận dữ nói: “Các ngươi chết chắc! ! Vô Hận Thiên Tôn là đồ đệ của Huyền Hoàng Đạo Chủ, các ngươi giết hắn, toàn bộ chiến trường vực ngoại sẽ không có chỗ cho các ngươi đặt chân đâu, các ngươi chờ chết đi! !”

Nghe thấy hắn ta kêu gào, Lạc Thủy cũng không thèm để ý.

Lúc này, nơi xa bỗng nhiên có đám mây màu bàng phun trào, chỉ thấy trong đám mây, bỗng nhiên có một đạo thân ảnh màu vàng hiện lên.

Đó là một nam tử tay cầm ngọc lệnh màu vàng, đầu đội mũ miện.

Nhìn thấy hắn ta, đám Thiên Tôn bị treo lên kia cười ha ha.

“Là sứ giả của Đạo Chủ.”

“Sứ giả của Đạo Chủ tới, các ngươi chết chắc rồi.”

Nam tử đi đến không trung, nhìn thoáng qua mấy vị Thiên Tôn bị treo lên kia, sau đó lập tức dời mắt, cao giọng nói: “Theo pháp chỉ của Đạo Chủ, từ nay về sau, cứ điểm số ba mươi mốt do Lạc Thủy chưởng khống, tất cả binh lính trong cứ điểm, phải nghe theo sự điều khiển của nàng, không được sai sót...”

Pháp chỉ này vừa ra, tất cả mọi người mơ hồ.

Phản ứng đầu tiên của bọn họ chính là, Lạc Thủy là ai?

Nhưng sau đó, bọn họ lại nhìn về phía Lạc Thủy.

Không thể nào, không thể nào...

Không phải là gia hỏa này chứ? !

“Lạc Thủy tướng quân, chúc mừng.” Sứ giả của Đạo Chủ nhìn về phía Lạc Thủy cười nhạt nói, triệt để chứng nhận phỏng đoán của mọi người.

Nhất là mấy vị Thiên Tôn kia càng há to miệng, trừng lớn hai mắt, gương mặt không thể tin được.

Đối phương giết Vô Hận Thiên Tôn, chẳng những không có chuyện gì, còn trở thành chủ nhân mới của cứ điểm số ba mươi mốt, người lãnh đạo trực tiếp của bọn họ, chuyện này có thể vô lý hơn nữa không?

Nhưng sự thật bày ra trước mắt, không cho phép bọn họ không tin.

Bọn họ cũng rõ ràng.

Rất có thể bối cảnh của Lạc Thủy còn kinh khủng hơn Vô Hận Thiên Tôn, nếu không, nàng không thể làm ra những chuyện này được.

“Sở Cuồng Nhân, thả bọn họ ra đi.”

Lạc Thủy nói ra.

“Được.”

Sở Cuồng Nhân vỗ tay, thế giới khóa lập tức biến mất.

Mà mấy vị Thiên Tôn khôi phục tự do, nhìn Lạc Thủy, ánh mắt vô cùng phức tạp, có nghi hoặc, có rung động.

Đạo Chủ đã truyền đến pháp chỉ, kết cục đã định, bọn họ cũng không thể phản bác cái gì, chỉ có thể ngoan ngoãn nhận mệnh.

“Chúng ta bái kiến tướng quân!”

Các Thiên Tôn đi đến trước mặt Lạc Thủy, khom mình hành lễ, trong lòng không khỏi có chút bất định, vị tướng quân này sẽ không trách tội bọn họ vì hành động vừa rồi chứ?

Lạc Thủy nhìn bọn họ một cái, thản nhiên nói: “n oán của ta và Vô Hận Thiên Tôn sẽ không dính dáng đến những người khác, các ngươi vẫn là thống lĩnh trong phủ Tướng Quân như trước, sau này làm tốt bổn phận của mình là được.”

“Tạ tướng quân tha thứ.”

Trong lòng mấy vị Thiên Tôn đều nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó, Lạc Thủy nhìn về phía sứ giả của Đạo Chủ, thản nhiên nói: “Thay ta trở về đa tạ Vạn Pháp, phần đại lễ này, ta nhận.”

Trong hai mươi tư Đạo Chủ, người nàng tương đối quen thuộc và tín nhiệm, cũng chỉ có Vạn Pháp Đạo Chủ.

“Tướng quân khách khí, vậy ta xin cáo từ trước.” Sứ giả của Đạo Chủ truyền xong pháp chỉ liền rời đi.

Chương 739: Huyết sắc thương khung chiến, cho bọn họ một lễ vật lớn

Rất nhiều người biết chuyện Lạc Thủy tiếp quản cứ điểm số ba mươi mốt, đệ nhất nữ đế cổ kim đã dần trở về rồi.

“Lạc Thủy trở về, đồng thời tiếp quản cứ điểm số ba mươi mốt, không biết là tốt hay xấu, cũng không biết sẽ tạo thành trùng kích gì với bố cục bây giờ?”

“Nếu là cứ điểm chi chủ bình thường thì thôi đi, nhưng người này lúc trước là Lạc Thủy Đạo Chủ, hơn nữa còn là đệ tử đắc ý nhất của Hỗn Độn Đạo Chủ, không biết có thù oán gì với Huyền Hoàng Đạo Chủ.”

“Trước mắt là Huyết tộc, hi vọng bọn họ có thể bỏ xuống ân oán.”

“Ừm, cũng chỉ mong như thế.”

“Nhưng dựa vào tính tình của Huyền Hoàng Đạo Chủ, khả năng sao?”

…

Trên một hành tinh nào đó.

Huyền Hoàng Đạo Chủ nhìn về phía cứ điểm nơi xa, trong mắt lướt qua một vệt băng lãnh, “Hay cho một tên Lạc Thủy, vừa về đã giết Vô Hận Thiên Tôn, ngươi đang muốn ra uy với ta sao.”

Hiện tại Lạc Thủy chỉ là Thiên Tôn, không có uy hiếp lớn với hắn ta.

Mà hắn ta cũng biết, cho dù Lạc Thủy đang khôi phục Đạo Chủ cảnh, cũng sẽ không tùy tiện ra tay với hắn ta, ít nhất bị Huyết tộc uy hiếp, nàng tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện hao tổn chiến lực đỉnh phong của Thương Khung tinh.

Nhưng như vậy không có nghĩa là mình có thể gối cao không lo.

“Một khi Lạc Thủy trở thành Đạo Chủ, chắc chắn sẽ đi cứu Hỗn Độn Đạo Chủ, cộng thêm Vạn Pháp Đạo Chủ... Đến lúc đó, tại Thương Khung tinh, quyền lên tiếng của ta sẽ giảm mạnh, chuyện này không thể xảy ra được.”

“Lạc Thủy, Hỗn Độn... Còn có Nhân Vương!”

“Vì sao, vì sao các ngươi lại âm hồn bất tán như thế!”

Huyền Hoàng Đạo Chủ thầm nói.

Bây giờ địa vị của hắn ta tại Thương Khung tinh là chí cao vô thượng, tại chiến trường vực ngoại, trong hai mươi tư Đạo Chủ có gần một nửa người coi hắn ta như thiên lôi sai đâu đánh đó, vạn vạn tu sĩ thương khung trong tám mươi mốt cứ địa cũng do hắn ta điều động.

Hắn ta tuyệt đối không cho phép có người phá hỏng tất cả.

“Ngoại trừ Lạc Thủy, mấy tên thiên hình giả, ngày xưa là thân vệ của Nhân Vương kia nữa, ta cũng phải nghĩ biện pháp đối phó mới được.”

Huyền Hoàng Đạo Chủ nhớ tới cảnh tượng thiên hình giả bảo vệ Sở Cuồng Nhân lúc trước.

Khí diễm kia trực tiếp đè qua rất nhiều Đạo Chủ.

Càng khiến hắn ta đứng ngồi không yên.

Một khi đám người thiên hình giả hoàn toàn khôi phục thực lực, liên thủ với Lạc Thủy và Hỗn Độn Đạo Chủ, hắn ta càng không có ưu thế.

“Đối phó thiên hình giả, có lẽ bọn họ là binh khí tốt nhất...” Huyền Hoàng Đạo Chủ nhìn về phía Thương Khung tinh xa xôi, nỉ non nói.

Một bên khác.

Trong cứ điểm số ba mươi mốt.

Phủ Tướng Quân, Sở Cuồng Nhân đang ngồi xếp bằng, lĩnh hội đạo văn thiên phạt sau khi dung hợp với đạo văn của Thiên Nguyên đạo trường.

Hiện tại đạo văn thiên phạt của hứn càng hoàn mỹ hơn trước, mang đến cho hắn cảm giác, càng thêm tiếp cận Thiên Đạo.

“Thiên Đạo chi lực sao? Có ý tứ.”

“Trong trạng thái lúc trước, tương liên với Thiên Đạo, dường như đã hòa làm một thể, tạm thời gọi là trạng thái Hợp Đạo đi, một khi tiến vào trạng thái Hợp Đạo, mượn nhờ Thiên Đạo chi lực, chiến lực sẽ mạnh đến trình độ nào?”

Sở Cuồng Nhân có chút chờ mong.

Trạng thái Hợp Đạo, cứu cực ảo diệu, Tinh Thần Bất Diệt Thể, thời gian tạm dừng... Lúc này Sở Cuồng Nhân có rất nhiều át chủ bài.

Hắn cảm giác, Đạo Chủ đến đây cũng bị hắn chém giết!

“Phải tìm Đạo Chủ đánh một trận!”

Sở Cuồng Nhân có chút nóng lòng muốn thử.

Còn Thiên Tôn đã không tạo thành bất cứ uy hiếp gì với hắn.

Lúc này, la bàn truyền tin bên hông hắn bỗng nhiên chấn động.

Một tin tức truyền đến.

“Ha, là Nguyệt Chiếu Vô.”

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Nguyệt Chiếu Vô là một vị Thiên Tôn Huyết tộc trước đó không lâu bị hắn dùng Ngự Hồn Nô Ấn khống chế, hắn tạm thời để đối phương ẩn giấu trong Huyết tộc.

Nhưng lúc này, đối phương lại truyền tin tức đến.

“Bạch chi thị tộc Huyết Vương, đã hạ đạt lệnh truy sát chủ nhân, mặt khác, Huyết tộc đang tập kết đội quân, đại chiến sắp xảy ra...”

Tin tức không nhiều, nhưng đủ khiến Sở Cuồng Nhân coi trọng.

Nhất là câu nói phía sau.

Đại chiến sắp xảy ra, Huyết tộc muốn làm ra động tác lớn.

Coong coong coong...

Ngay khi Sở Cuồng Nhân đanh suy tư.

Trong cứ điểm đột nhiên vang lên tiếng chuông.

Ánh mắt hắn run lên.

“Tiếng chuông này là... Điềm báo của huyết sắc thương khung chiến!”

Huyết sắc thương khung chiến.

Đây là chiến dịch tàn khốc nhất trong chiến trường vực ngoại, cũng là trận chiến Huyết tộc tập kết quân đội với quy mô lớn, khai hỏa chiến dịch.

Mỗi lần huyết sắc thương khung chiến nổi lên, đối với Thương Khung tinh đều là một trận tai nạn, số lượng tu sĩ chết đi đều lấy trăm triệu làm đơn vị.

Trong mười nguyên niên này, chỉ có bảy lần huyết sắc thương khung chiến.

Mà bảy trận chiến này, số lượng tu sĩ tử vong của Thương Khung tinh không có thống kê chính xác, nhưng cũng có khoảng một trăm hai mươi tỷ người chết đi! !

Mà bây giờ, huyết sắc thương khung chiến lần thứ tám, sắp khai hỏa!

“Đại chiến chân chính, sắp xảy ra!”

Sở Cuồng Nhân hít sâu một hơi, hắn đi ra cửa phòng, nhìn thấy trên mặt mỗi binh lính trong phủ Tướng Quân đều tràn đầy vẻ ngưng trọng, cũng có một vài tân binh mới gia nhập lộ ra vẻ sợ hãi.

Phủ Tướng Quân, trong đại sảnh.

Lạc Thủy mới nhậm chức đang thông qua một loại thủ đoạn truyền tin nào đó họp hội nghị quân sức với tướng quân của tám mươi cứ điểm còn lại, thương lượng các hạng mục công việc đề phòng tiếp theo, mà trận hội nghị này đã tiến hành ba ngày ba đêm.

Lạc Thủy có chút nhức đầu ngồi trên ghế, “Vừa mới nhậm chức đã gặp huyết sắc thương khung chiến, a, vận khí này đúng là không ai bằng.”

Lúc này, Sở Cuồng Nhân đi đến.

“Thế nào?”

“Trận chiến này bắt buộc phải làm, chuẩn bị sẵn sàng đi, ta đã để mỗi vị thống lĩnh đi xuống điều khiển binh tướng, các cứ điểm khác cũng đã chuẩn bị rồi.” Lạc Thủy từ tốn nói.

“Huyết tộc, tới bao nhiêu người?”

“Đây là hình ảnh từ tiền tuyến truyền về.”

Lạc Thủy cong ngón tay búng ra.

Một điểm sáng bay lượn ra, huyễn hóa ra một màn sáng.

Mà trong màn sáng, có từng chiếc chiến thuyền đứng chỉnh tề trong vũ trụ u tịch băng lãnh, lít nha lít nhít, nhiều vô số kể.

Từ chiến thuyền nhỏ mấy trăm mét cho đến chiến thuyền lớn mấy vạn mét đều có, ít cũng có vài chục vạn chiếc.

Mà tu sĩ Huyết tộc ở bên trên càng nhiều không kể xiết.

“Đây chỉ là đội quân tiên phong của Huyết tộc mà thôi, phía sau không biết còn bao nhiêu người nữa, trận chiến này... Rất khó khăn.”

Ánh mắt Lạc Thủy ngưng trọng nói.

“Vậy lúc nào sẽ đến.”

“Mười ngày sau!”

…

Tại cứ điểm số ba mươi mốt.

Vô số tu sĩ tề tụ ở biên giới bích chướng cứ điểm.

Trong đó dẫn đầu chính là Lạc Thủy.

Đế niệm của nàng phun trào, phát hiện đội quân của Huyết tộc đã đế mấy chục vạn dặm bên ngoài cứ điểm, khoảng cách này đã rất gần.

Một số Đế giả, Thiên Tôn, trong mấy hơi thở là có thể vượt qua.

Bên cạnh Lạc Thủy, Sở Cuồng Nhân cũng đã nhận ra tu sĩ Huyết tộc tới gần, bỗng nhiên ý tưởng đột phát, cười nhạt nói: “Nữ đế, không bằng chúng ta cho đội quân tiên phong này một lễ vật lớn đi, như thế nào?”

“Ha, ngươi có ý kiến gì?”

“A.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, sau đó đưa tay, Đế khí dồi dào phun trào, một chưởng đánh ra.

Mà chưởng khí hoành không này lại biến mất trong hư không.

Ở phía xa, đội quân Huyết tộc đang trùng trùng điệp điệp tiến đến cứ điểm số ba mươi mốt, nhưng đột nhiên, một đạo chưởng khí từ trên trời giáng xuống!

Ầm vang một tiếng, lượng lớn kình khí càn quét trong hư không vũ trụ, mấy chục chiếc chiến thuyền giống như pháo hoa, liên tiếp nổ tung!

Hàng vạn tu sĩ Huyết tộc vẫn lạc tại chỗ.

“Địch tập, địch tập! !”

Trong Huyết tộc, một tên Thiên Tôn hét lớn một tiếng.

Đế niệm của hắn ta tảo động, nhưng lại không phát hiện nửa bóng người.

“Cỗ ba động vừa rồi là... ba động không gian?”

Chương 740: Chiến tranh khai hỏa, trận chiến đầu tiên, đại thắng

Trong cứ điểm số ba mươi mốt.

Một số Đế giả, Thiên Tôn cũng nhận ra đội quân Huyết phía xa xảy ra dị động, một đám người hai mắt tỏa sáng.

Bọn họ nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ ngạc nhiên.

“Sở đạo hữu, ngươi lại có thủ đoạn như vậy?”

“Bình thường, phạm vi công kích càng xa, lực lượng sẽ càng yếu, nhưng một chưởng này của Sở đạo hữu phát ra ở nơi cách đây một triệu dặm lại không hề yếu hơn, chậc chậc, thủ đoạn này, đúng là quá lợi hại.”

“Ha ha, trong chiến trường, tác dụng của chiêu này quá lớn.”

Mọi người nhanh chóng phát hiện chỗ biến thái của năng lực này, Lạc Thủy cũng không nhịn được có chút hưng phấn, “Cực hạn năng lực này của ngươi là ở đâu?”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, đằng không mà lên.

“Tất cả mọi người, công kích về phía ta!”

Nghe thấy hắn nói, mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Lạc Thủy lại vô cùng tín nhiệm Sở Cuồng Nhân, “Công kích! !”

Tướng quân đã lên tiếng, những người còn lại lập tức làm theo.

Trong lúc nhất thời, các loại năng lượng đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Kiếm khí chưởng kình đao quang...

Hỏa diễm băng sương, phong bạo lôi đình...

Hào quang sáng chói chiếu rọi vũ trụ băng lãnh tịch mịch.

Mà Sở Cuồng Nhân đã bị đám hào quang này bao phủ trong đó, vẻ mặt không thèm để ý chút nào, đưa tay ra, Không Gian Bàn Vận Thuật và Thời Không Bảo Giám gia điệt, năng lực dịch chuyển không gian bị hắn thôi động đến cực hạn.

Xung quanh hắn, mảng lớn hư không bị bóp méo.

Tất cả năng lượng công kích đi đến hư không xung quanh hắn đều biến mất không thấy gì nữa, mà một khắc sau, lại xuất hiện trên không trung đội quân Huyết tộc bên ngoài mấy chục vạn dặm, giống như thần binh từ trên trời rơi xuống, cuốn lên từng cơn bão năng lượng.

Đội quân Huyết tộc bị đánh trở tay không kịp, từng chiếc chiến thuyền bị công kích này liên tiếp đánh nổ, vô số tu sĩ Huyết tộc cũng theo đó vẫn lạc.

“Đáng giận, đây là thủ đoạn không gian! !”

“Trong Thương Khung tinh, lúc nào thì xuất hiện tu sĩ am hiểu thủ đoạn không gian như thế rồi, lại có thể làm đến bước này.”

“Trên chiến trường, năng lực này thật đáng sợ.”

“Móa, còn không tới gần, người đã bị đánh choáng váng...”

Các Đế giả, Thiên Tôn của Huyết tộc đều thông qua Đế niệm nhìn thấy cảnh tượng Sở Cuồng Nhân thi triển Không Gian Bàn Vận Thuật, không khỏi có chút mộng.

Thủ đoạn không gian này, gian lận a!

“Nhanh, mở bích chướng trên chiến thuyền ra!”

“Các Thiên Tôn thi triển tiểu thế giới, nhiễu loạn không gian!”

Sau một trận thất kinh, các thống lĩnh của Huyết tộc bắt đầu ứng phó công kích đột nhiên xuất hiện này, khởi động bích chướng phòng ngự trên chiến thuyền, sau đó lại để Thiên Tôn mở ra tiểu thế giới, nhiễu loạn kết cấu không gian, dùng biện pháp này tạm thời ngăn cản Không Gian Bàn Vận Thuật của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng tu vi của Sở Cuồng Nhân đã khác xưa, tạm thời ngừng một chút, hắn đã phân tích ra kết cấu không gian trong tiểu thế giới của đám Thiên Tôn kia, lần nữa vận dụng Không Gian Bàn Vận Thuật tiến hành công kích.

Mặc dù không tinh chuẩn được như trước.

Nhưng số lượng tu sĩ Huyết tộc dày đặc, tùy tiện đánh cũng đánh trúng, mặc dù có bích chướng trên chiến thuyền bảo hộ, nhưng vẫn khó tránh từng đợt tổn thương.

“Hừ!”

Lúc này, trong một chiếc chiến thuyền vang lên một tiếng hừ lạnh.

Ngay sau đó, một thanh trường mâu huyết sắc phá không mà ra, thoáng cái đã vượt qua một triệu dặm, công kích về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân đang thi triển Không Gian Bàn Vận Thuật cũng phát hiện trường mâu này, nhưng không chờ hắn xuất thủ, Lạc Thủy đã đoạt trước một bước ngăn cản trước mặt hắn, trường đao trong tay vạch ra, trảm trên trường mâu.

Ầm vang một tiếng, hư không bốn phía nhấc lên từng trận phong bạo!

Trường mâu kia bị Lạc Thủy chém bay ra ngoài mấy trăm dặm, được một tên tu sĩ Huyết tộc nắm trong tay, chẳng biết lúc nào, một người mặc trường bào màu đỏ ngòm đã xuất hiện trước mặt mọi người, toàn thân tiêu tán ra uy áp khủng bố.

“Bán Đạo Chủ!”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân hơi nheo lại, mà sau lưng người kia cũng dần dần xuất hiện một đám người, là đám Thiên Tôn của Huyết tộc.

Đám Thiên Tôn này nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra sát ý lãnh khốc.

“Tiểu tử, không ngờ thương khung lại xuất hiện một tên tu sĩ am hiểu thủ đoạn không gian, không giết ngươi trước, sợ rằng sẽ khó xông vào cứ điểm này.”

“Không sai, người này phải diệt trừ trước.”

Đám Thiên Tôn vượt qua một triệu dặm, đi đến trước cứ điểm.

Phía sau bọn họ, các tu sĩ Huyết tộc đếm mãy không hết cũng điều khiển chiến thuyền, lấy tốc độ nhanh nhất, dùng năng lượng công kích mạnh nhất chạy đến.

Lạc Thủy thản nhiên nói với Sở Cuồng Nhân: “Bọn họ giao cho chúng ta.”

“Được.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Hắn tuyệt đối không sợ đám Thiên Tôn, bán Đạo Chủ này.

Nhưng hắn lựa chọn phương thức có thương vong nhỏ nhất.

Giải quyết lượng lớn tu sĩ Huyết tộc trước, bảo đảm ưu thế trận chiến này, cứ như vậy, các tu sĩ trong cứ điểm cũng có thể ứng phó nhẹ nhõm hơn.

Oanh! !

Tên bán Đạo Chủ Huyết tộc và Lạc Thủy đánh nhau.

Các Thiên Tôn khác cũng đối mặt với đối thủ của mình.

Mà Sở Cuồng Nhân tiếp tục dùng Không Gian Bàn Vận Thuật tiền hành công kích toàn phương vị đối với phần lớn Huyết tộc, tiêu diệt lượng lớn quân số.

Đợi lúc đội quân này đi vào cứ điểm, nguyên bản có mấy vạn chiếc chiến thuyền, giờ phút này còn lại không đến một nửa.

“Giết! !”

“Giết a! !”

Từng trận gào thét phẫn nộ vang lên!

Đám binh sĩ trong cứ điểm vọt ra, chiến thuyền và chiến thuyền va chạm trong vũ trụ, Đế giả và Đế giả giao thủ.

Trong vũ trụ tăm tối, các loại năng lượng quang mang chiếu rọi lẫn nhau!

Mỹ lệ, mộng huyễn, nhưng lại tàn khốc!

Chiến tranh, bạo phát!

“Phân thân kiếm khí!”

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, đối mặt với tu sĩ Huyết tộc lít nha lít nhít, hắn đã vận dụng phân thân kiếm khí rất lâu không động đến.

Dựa vào tu vi bây giờ của hắn thi triển môn đế thuật này, có thể nói còn xuất sắc hơn Minh Tâm Đại Đế đã sáng tạo ra nó.

Hàng vạn phân thân kiếm khí từ trên thân thể Sở Cuồng Nhân phân tán ra, phân bố trên toàn bộ chiến trường, mà mỗi phân thân, ít nhất đều có chiến lực cấp Thánh Nhân, đang thu nhặt tính mạng của binh lính Huyết tộc.

Bởi vì trước đó Sở Cuồng Nhân đã dùng Không Gian Bàn Vận Thuật công kích, nên hiện tại đội quân Huyết tộc chỉ còn một nửa, cộng thêm phân thân kiếm khí của hắn, cứ điểm ba mươi mốt, có thể nói là chiếm hết ưu thế.

“Đáng chết, gia hỏa này không chỉ biết thủ đoạn không gian, còn biết Phân Thân chi thuật, đây đều là lợi khí quần đấu.”

“Cộng thêm tu vi của hắn, một mình hắn, chính là một đội đại quân, đối với tu sĩ cấp thấp mà nói, lực sát thương quá lớn.”

Các Đế giả, Thiên Tôn của Huyết tộc âm thầm líu lưỡi.

Phải biết, một cuộc chiến tranh không nhất định là do chiến lực cấp đỉnh phong quyết định, chiến lực cấp thấp cũng vô cùng quan trọng.

Dù sao, kiến nhiều cũng có thể cắn chết voi.

“Tiếp tục như vậy nữa, binh lính của chúng ta sẽ chết hết.”

“Lui! !”

Tên bán Đạo Chủ của Huyết tộc hét lớn một tiếng.

Nhất thời, rất nhiều binh lính Huyết tộc điều động chiến thuyền hốt hoảng chạy trốn.

“Trốn sao, các ngươi có thể chạy trốn đi đâu?”

Sở Cuồng Nhân lãnh khốc cười một tiếng, sau đó triển khai tiểu thế giới!

Tiểu thế giới kinh khủng bao trùm phạm vị gần một triệu dặm, từng chiếc chiến thuyền Huyết tộc bị bao phủ ở bên trong, không thể trốn thoát!

“Đáng chết!”

Sắc mặt tên bán Đạo Chủ Huyết tộc đại biến, nhưng lúc hắn ta phân tâm, đao của Lạc Thủy đã chém về phía hắn ta.

“Không tốt! !”

Đồng tử tên bán Đạo Chủ này co rụt lại, trường mâu trong tay ngăn trước mặt.

Đao thương giao kích!

Một cỗ cự lực bạo phát, trực tiếp đánh bay trường mâu của hắn ta bay ra ngoài, một đao kia, trực tiếp chém đầu hắn ta xuống!

Theo chủ tướng vừa chết, kết cục của trận chiến này đã định.

“Tiêu diệt Huyết tộc! !”

Lạc Thủy hét lớn một tiếng, giọng nói truyền toàn bộ chiến trường.

Sĩ khí của cứ điểm ba mươi mốt đại chấn.

Trận chiến này, kéo dài một ngày.

Đội quân Huyết tộc, dường như không một ai may mắn thoát khỏi, bị tiêu diệt toàn bộ!

Chương 741: Chiến tổn, Huyết Vương hội nghị, Đạo khí Phong Giới Ấn Tỷ

“Tướng quân, trận chiến này tổng cộng phá hủy tám nghìn một trăm sáu mươi chiếc chiến thuyền của Huyết tộc, tiêu diệt Huyết tộc gần một trăm hai mươi triệu người, trong đó bao gồm một trăm ba mươi vị Đế giả, mười một vị Thiên Tôn của Huyết tộc...”

Một thống lĩnh đang báo cáo tình hình chiến đấu với Lạc Thủy.

“Vậy thương vong bên ta thì sao?” Lạc Thủy thản nhiên nói.

“Một trăm sáu mươi bảy chiếc chiến thuyền bị phá hủy, tám triệu binh linh và mười một vị Đế giả thương vong, Thiên Tôn trở lên, không có thương vong...”

Vị thống lĩnh kia nói xong, bản thân cũng cảm thấy có chút khó tin.

Số lượng thương vong này, thật sự là quá nhỏ.

Huyết tộc thương vong gấp mấy chục lần bọn họ a.

“Ừm.”

Lạc Thủy khẽ vuốt cằm, nhìn Sở Cuồng Nhân các đó không xa.

Nàng hiểu rõ, trận chiến này thương vong nhỏ như vậy, công lao của Sở Cuồng Nhân không thể coi thường, không có Không Gian Bàn Vận Thuật và phân thân kiếm khí của hắn, thương vong của bọn họ ít nhất phải gấp mười lần số lượng này.

“Năng lực của Sở đạo hữu trên chiến trường quá cường hãn.”

“Ừm, không sai.”

Lạc Thủy khẽ vuốt cằm, “Nhưng không thể thư giãn, đây chỉ là đội quân tiên phong của Huyết tộc mà thôi, chiến đấu phía sau, vẫn rất khó khăn.”

Huyết sắc thương khung chiến là một trận đánh lâu dài.

Đánh hơn vài chục năm cũng có thể.

Đây chỉ là trận chiến đầu tiên mà thôi, đến món ăn khai vị cũng không bằng.

Sau đó, Lạc Thủy lần lượt truyền tin tức với các cứ điểm khác.

Ngoài cứ điểm ba mươi mốt, các cứ điểm khác cũng đều đánh lùi đợt tiên công đầu tiên của Huyết tộc, đợt tiến công này cũng chỉ là một lần dò xét của Huyết tộc mà thôi, chủ lực chân chính còn chưa tới.

Đạo Chủ cũng chưa xuất thủ.

Nhưng dù vậy, các đại cứ điểm ít nhiều đều bị tổn thất, cứ điểm tổn thất nặng nề nhất, thậm chí còn có mấy vị Thiên Tôn vẫn lạc, cứ điểm chi chủ đều bị thương không nhẹ.

Mà trong tình huống này, tổn thất của cứ điểm số ba mươi mốt rất nhỏ bé.

Khi biết đây đều là công của Sở Cuồng Nhân, cứ điểm chi chủ khác đều tấm tắc tán thưởng, cảm khái Lạc Thủy có một trợ thủ tốt.

“Cứ điểm số ba mươi mốt phải cẩn thận, mặc dù các ngươi có Sở đạo hữu làm trợ thủ, nhưng lần này khí thế của Huyết tộc hung hăng, lần tiếp theo bọn họ tiến công, tất sẽ có biện pháp nhằm vào Sở đạo hữu.”

Lạc Thủy và các đại tướng của các cứ điểm khác đang tiến hành hội nghị.

Trong đó, Quỷ Đao Thiên Tôn trịnh trọng nói.

Mà Lạc Thủy gật đầu, tỏ ra hiểu rõ.

...

Trong vũ trụ mênh mông, có một chiếc chiến thuyền khổng lồ.

Mà trên chiến thuyền, có mười ba người vây quanh một cái bàn tròn to lớn, đang thảo luận cái gì đó.

Mười ba người này chính là mười ba vị Huyết Vương của Huyết tộc.

Trước mặt mười ba Huyết Vương có vài chục đạo quang màn, trên màn ảnh hiện lên cảnh tượng chiến đấu từ tiền tuyến gửi về.

“Được rồi, đây chính là chiến báo từ tiền tuyến, hiện tại các ngươi có ý kiến gì không, đều nói một chút đi.” Một vị Huyết Vương thản nhiên nói.

Mà người này, là người có thực lực mạnh nhất trong mười ba Huyết Vương, Minh Vương.

“Các cứ điểm khác, ta không có ý kiến gì, nhưng ai có thể nói cho ta biết, cứ điểm số ba mươi mốt đã xảy ra chuyện gì không? Lại thất bại nhanh như vậy.” Một vị Huyết Vương mặc hắc bào hiếu kỳ nói.

Trong nhát mắt, Minh Vương vung tay, trước mặt mọi người xuất hiện một màn sáng.

Trong màn sáng, là một bóng người mặc bạch y.

Áo trắng như tuyết, không nhiễm trần thế, tóc đen dài đến eo, tuấn dật tuyệt trần, dáng vẻ Thiên Nhân chi tư.

“Nha, người kia là ai, lớn lên đẹp mắt như vậy, thật muốn bắt hắn lại, ngày đêm vuốt ve a.” Trong mười ba Huyết Vương, nử tử duy nhất, Mị Vương nhìn thấy hình ảnh của Sở Cuồng Nhân, hai mắt tỏa sáng.

Mà lúc này, một đạo sát khí lãnh khốc bạo phát.

Đây là trên người một vị Huyết Vương phát ra, trong mắt các Huyết Vương khác lướt qua dị sắc, lại nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, đã có suy đoán.

“Người này chẳng lẽ chính là người truy sát người của Bạch Vương?”

“A, có ý tứ.”

Người phóng ra sát khí kia, chính là Bạch Vương.

Cũng là phụ thân của Bạch Tuyệt Tâm.

“Được rồi, nói tiếp chính sự đi, người đến cứ điểm ba mươi mốt thất bại nhanh như vậy, là vì người này.”

“Người này tên là Sở Cuồng Nhân, am hiểu thủ đoạn không gian...”

Minh Vương nói ra tình báo liên quan đến Sở Cuồng Nhân.

Mọi người nghe vậy, trong mắt cũng dần xuất hiện một vệt ngưng trọng.

Nếu vận dụng tốt năng lực của Sở Cuồng Nhân trên chiến trường, đối với Huyết tộc mà nói, tuyệt đối sẽ là uy hiếp lớn.

“Nếu không phải Đạo Chủ xuất thủ, cho dù là Thiên Tôn đối phó người này, chỉ sợ cũng không nắm chắc có thể thắng.”

Một vị Huyết Vương nói.

“Đạo Chủ xuất thủ, vậy Đạo Chủ trong Thương Khung tinh sẽ không ngồi chờ chết, ta dự định phái mấy vị bán Đạo Chủ dẫn Phong Giới Ấn Tỷ tiến đến cứ điểm số ba mươi mốt trước, các ngươi cảm thấy thế nào?” Minh Vương nói.

“Há, Đạo khí Phong Giới Ấn Tỷ, được.”

“Như thế coi như không có sơ hở nào.”

“Hừ, ta muốn để người này đền mạng cho con ta, Bạch Thi, trận chiến này, ngươi cũng tham dự đi.” Bạch Vương nói với hư không phía sau.

Một nam tử sắc mặt trắng bệch, thân thể có chút sưng vù xấu xí đi ra, khẽ vuốt cằm, “Bạch Thi nhất định không nhục sứ mệnh.”

“Ha, trong Bạch chi thị tộc, danh xưng đệ nhất cường giả phía dưới Đạo Chủ, Bạch Thi tự mình xuất thủ sao? Đừng khiến chúng ta thất vọng a.”

“Nghe đồn thân thể của Bạch Thi không thể phá vỡ, lực lượng thân thể có thể xưng là số một trong Huyết tộc, trận chiến này, có chút mong đợi.”

Mấy vị Huyết Vương đánh giá Bạch Thi, hào hứng dạt dào.

Sau đó, đám Huyết Vương tiến hành bố trí tấn công đợt thứ hai.

Mấy ngày sau.

Trận chiến thứ hai, mở ra!

Cứ điểm số ba mươi mốt, mấy người Sở Cuồng Nhân cũng đã nhận ra quân đội Huyết tộc đang cực tốc tiến đến, mà lần này, số lượng chiến thuyền còn nhiều hơn trước, gần như gấp đôi.

“Sở đạo hữu, phiền toái.”

Lạc Thủy nói với Sở Cuồng Nhân.

“Ừm, giao cho ta đi.” Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, muốn dùng Không Gian Bàn Vận Thuật đả kích đối phương như lần trước.

Nhưng lúc này, hơn mười đạo quang ảnh cực tốc lướt đến.

Những người này, đều không ngoại lệ, tất cả đều là Thiên Tôn cảnh.

Đồng thời, trong đó có một bóng người khóa chặt Sở Cuồng Nhân, đưa tay đánh ra một quyền, quyền phong vô cùng khủng bố trùng điệp bao phủ ra.

Sở Cuồng Nhân đưa tay, đánh nát.

Hắn nhìn về phía bóng người vừa ra tay với mình.

Sắc mặt người kia trắng bệch, thân thể sưng vù xấu xí, nhưng trong thân thể kia, Sở Cuồng Nhân cảm nhận được một cỗ lực lượng vô cùng kinh khủng.

Cỗ lực lượng kia không phải linh lực Đế khí...

Mà là một loại lực lượng hắn quen thuộc, đơn thuần là thân thể!

“Ha, có chút ý tứ.”

Sở Cuồng Nhân có chút hứng thú.

Lúc này, các Thiên Tôn trong cứ điểm đã giao thủ với đám Thiên Tôn Huyết Thủ, Lạc Thủy cũng đối mặt một tên bán Đạo Chủ.

Nhưng vẫn còn ba vị bán Đạo Chủ và tên Huyết tộc thân thể kia sưng vù kia bao vây Sở Cuồng Nhân.

“Đây chính là phương thức các ngươi muốn đối phó ta sao?”

“Hôm nay, ngươi nhất định phải chết ở đây.” Một tên bán Đạo Chủ của Huyết tộc lấy ra một cái ấn tỷ màu đỏ như máu ném lên không trung.

Nhất thời, một cỗ ba động năng lượng cường đại từ trong ấn tỷ khuếch tán ra, bốn phía có từng đạo quang trụ hình thành, xen lẫn trong hư không, hình thành một cái lồng giam to lớn giống như kết giới, giam Sở Cuồng Nhân ở trong đó.

Sở Cuồng Nhân lập tức cảm nhận được kết cấu không gian xung quanh được tăng cường mười mấy lần, Không Gian Bàn Thuật của hắn bị hạn chế.

“Kia là, Đạo khí!”

Cách đó không xa, đồng tử Lạc Thủy không khỏi co rụt lại.

Đạo khí, sức mạnh tương đương với Đạo Chủ.

Uy lực của nó, còn mạnh hơn Đế binh nhiều.

Chương 742: Bán Đạo Chủ liên tiếp vẫn lạc, ba quyền đánh chết Bạch Thi Phong Giới Ấn Tỷ hình thành một kết giới lồng giam, vây Sở Cuồng Nhân ở trong đó, để hắn không thể thi triển năng lực không gian.

Mà xung quanh hắn, mấy vị bán Đạo Chủ nhìn chằm chằm, ánh mắt lạnh lẽo, sát khí giống như thủy triều không ngừng phun trào.

Nơi cực xa.

Phía sau Huyết tộc.

Mười ba vị Huyết Vương đang thông qua thủ đoạn nào đó quan chiến.

“Phong Giới Ấn Tỷ chính là Đạo khí, có thể khống chế không gian, như vậy hắn không thể thi triển thủ đoạn không gian, cộng thêm bốn vị bán Đạo Chủ vây giết, trận chiến này, người này hẳn phải chết.” Một vị Huyết Vương nói.

Các Huyết Vương khác cũng có dáng vẻ nắm chắc thắng lợi trong tay.

“Hừ, đáng tiếc, ta không thể tự tay giết chết người này.”

Bạch Vương hừ lạnh nói.

Bên cạnh, Mị Vương hít một tiếng, nói: “Đáng tiếc, nam nhân đẹp trai như vậy sắp không còn nữa.”

“Ai bảo hắn đối nghịch với chúng ta chứ.”

Trên chiến trường.

Sở Cuồng Nhân độc đấu bốn vị bán Đạo Chủ.

Hắn đứng chắp tay, thần thái thong dong, thậm chí còn ngoắc ngón tay với mấy người kia, “Đến, để ta xem năng lực của các ngươi đi.”

“Hừ, muốn chết!”

Một vị bán Đạo Chủ hừ lạnh một tiếng.

Trong nháy mắt hắn ta xuất thủ, trong tay xuất hiện một thanh trường đao đen nhánh, vung ra, tốc độ quá nhanh, chớp mắt đã đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Côn Ngô bên hông Sở Cuồng Nhân lập tức ra khỏi vỏ.

Keng một tiếng.

Một đạo kiếm quang kinh diễm lập tức nở rộ.

Ngay sau đó, mọi người liền nhìn thấy vị bán Đạo Chủ vừa phóng về phía Sở Cuồng Nhân bay ngược ra ngoài với tốc độ nhanh hơn, nện lên trên kết giới.

“Sao lại thế…”

Vị bán Đạo Chủ kia không thể tin nhìn vết máu trên ngực mình, lượng lớn máu tươi đang không ngừng phun ra ngoài.

Một kiếm, hắn ta đã bị thương nặng!

“Trừ thủ đoạn không gian tu vi của người này cũng không thể khinh thường, mọi người cùng xuất thủ đi.” Một vị bán Đạo Chủ của Huyết tộc quát lớn.

“Mở tiểu thế giới!”

Trong nháy mắt, ngoài Bạch Thi, ba vị bán Đạo Chủ khác triển khai ba tiểu thế giới, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

Lại thấy Sở Cuồng Nhân đưa tay, tiểu thế giới cường hãn hơn bạo phát, trực tiếp nghiền nát tiểu thế giới của ba người kia!

“Luận tiểu thế giới, các ngươi, không sánh bằng ta.”

Bây giờ tiểu thế giới của Sở Cuồng Nhân khủng bố cỡ nào?

Cảm ngộ về đạo không thấp hơn Đạo Chủ, căn cơ cứu cực đế nguyên, cộng thêm bản nguyên bí giới đã bị hắn hoàn toàn luyện hóa, tiểu thế giới hắn thi triển ra, đừng nói là bán Đạo Chủ, cho dù Đạo Chủ đích thân đến cũng chưa chắc đã có thể áp chế hắn.

“Làm sao có thể!”

“Thực lực của người này, lại vượt xa tưởng tượng!”

Đồng tử của bốn vị bán Đạo Chủ không nhịn được co rụt lại, sau đó bọn họ điên cuồng thôi động Đế khí trong cơ thể, bắt đầu thi triển ảo diệu.

“Diệt Thiên Trảm!”

“Vạn Xuyên Toái Tinh Vũ!”

“Càn Khôn Chấn Động!”

“Phá Thương Thần Quyền!”

Bốn người đồng thời thôi động ảo diệu mạnh nhất.

Bốn cỗ năng lượng như dòng nước lũ trùng điệp bao phủ ra.

Lại thấy Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, không tránh không né, nhẹ nhàng giơ tay lên, “Để các ngươi nhìn một chút, xem thế nào mới là ảo diệu! !”

Vô số đạo văn đan xen trong lòng bàn tay Sở Cuồng Nhân, hóa thành một vòng xoáy khổng lồ, bốn cỗ năng lượng vọt đến bi hắn hút vào trong đó, lực trùng kích khủng bố doạ người kia lại tuỳ tiện tan rã.

Ngay sau đó, tay Sở Cuồng Nhân run nhẹ.

Bốn cỗ năng lượng còn sót lại bắn ngược về!

Bốn vị bán Đạo Chủ đều bị đẩy lui, nhìn đạo ăn ẩn hiện trong tay Sở Cuồng Nhân, không khỏi nuốt nước miếng.

“Đây là, đây là… Cứu cực ảo diệu!”

“Hắn lại nắm giữ cứu cực ảo diệu!”

Bán Đạo Chủ kinh ngạc.

Mười ba vị Huyết Vương quan chiến ở phía xa cũng kinh ngạc.

Nhưng khiến bọn họ khiếp sợ còn không chỉ như thế, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân thừa thắng xông lên, vừa sải bước ra, sau lưng có quang mang lưu chuyển.

Vạn Đạo pháp tướng ngưng tụ!

Nhiều loại lực lượng Đạo Thể dung hợp, hình thành một cỗ uy thế khủng bố rung chuyển trời đất, kết giới Phong Giới Ấn Tỷ điên cuồng chấn động.

Pháp tướng này, khiến vô số người rung động.

Mười ba vị Huyết Vương kinh ngạc.

Hai mươi tư vị Đạo Chủ cũng kinh ngạc.

Trong nháy mắt, thậm chí toàn bộ chiến trường đều ngưng trệ.

“Pháp tướng này cũng quá cổ quái đi.”

“Đâu chỉ như vậy, quả thực không thể nói lý, không ai lại có nhiều loại Đạo Thể như vậy, chuyện này chưa từng nghe thấy.”

Cho dù các Đạo Chủ từng biết tới Sở Cuồng Nhân, nhưng cho dù đã nhìn thấy Vạn Đạo pháp tướng mấy lần, đều cảm thấy không thể tin được.

Mà bây giờ mấy vị bán Đạo Chủ trực tiếp đối mặt với pháp tướng này càng cảm nhận rõ ràng uy thế khủng bố kia.

“Chết!”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc quát lên.

Sau lưng, pháp tướng đánh ra một quyền, nhiều loại lực lượng Đạo Thể hình thành quyền kình bao một vị bán Đạo Chủ, người này lập tức oanh thành sương máu!

Bây giờ Sở Cuồng Nhân đã là thượng vị Thiên Tôn!

Còn là thượng vị Thiên Tôn đứng đầu, hắn thi triển lực lượng Vạn Đạo pháp tướng đã khác xa lúc trước.

“Còn hai ngươi, cũng đi chết đi!”

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân băng lãnh.

Pháp tướng tùy ý động, lại lần nữa đánh ra hai quyền.

Oanh, oanh!

Hai đạo sương máu nổ tung, hai vị bán Đạo Chủ vẫn lạc!

“Sở Cuồng Nhân, để mạng lại cho ta!”

Lúc này, Bạch Thi nhân dịp Sở Cuồng Nhân động thủ giết chết hai vị bán Đạo Chủ kia, đi đến trước mặt hắn, nâng quyền đánh ra.

Khoảng cách này, pháp tướng căn bản không kịp cứu viện.

Mà Bạch Thi, cũng tăng lực lượng nhục thân của mình lên tới cực hạn.

Một quyền này, đủ để đánh vỡ một tiểu hành tinh.

“Vừa vặn, để ta xem lực lượng nhục thân của ngươi thế nào đi.”

Sở Cuồng Nhân cũng dùng lực lượng thân thể đánh ra một quyền.

Hai nắm đấm va chạm, như tinh thần va chạm, nhấc lên từng đợt năng lượng phong bạo kinh khủng, đánh thẳng vào kết giới Phong Giới Ấn Tỷ.

“Cái gì? !”

Đồng tử Bạch Thi co rụt lại, hắn ta rõ ràng cảm nhận được trên người đối phương cũng có lực lượng thân thể không hề kém mình.

Ánh mắt hắn ta run lên, “Cho dù ngươi cũng có năng lực luyện thể thì thế nào, năng lực chém giết cận thân của ta, không phải ai cũng so sánh được!”

Nói xong, nhục thân sưng vù của hắn ta nổi lên gân xanh, giống như Cầu Long ẩn núp trong đó, lực lượng thân thể đã tăng lên một tầng nữa.

“Nếu không phải ta cố ý, ngươi cho rằng, ngươi có cơ hội tới gần ta sao?”

Sở Cuồng Nhân cười xùy một tiếng.

Hắn có ý muốn kiểm tra lực lượng nhục thân của mình, vì vậy mới không trốn không né một quyền của Bạch Thi, dùng ngực đỡ được.

Bạch Thi rên lên một tiếng, cảm giác một quyền này của mình dường như đã nện lên một khối thần thiết không thể phá vỡ, khiến nắm tay của hắn ta trở nên đau nhức.

Ngực Sở Cuồng Nhân bị đánh trúng, xương ngực nứt ra.

Nhưng trong chớp mắt, Bất Tử chi thân tự động khôi phục.

“Lực lượng cũng không tệ lắm, thử của ta đi.”

Tay trái Sở Cuồng Nhân nắm lấy tay của Bạch Thi, kéo đối phương về phía mình, sau đó tay phải như đạn pháo oanh ra.

Ầm! !

Quyền thứ nhất nện trên bụng đối phương.

Bạch Thi đau đến khom lưng, sắc mặt nhăn nhó, tròng mắt nhô lên.

Quyền thứ hai từ dưới đi lên, đánh vào cằm đối phương.

Cằm của Bạch Thi trực tiếp vỡ vụn, hai mắt trợn trắng, lực trùng kích kinh khủng khiến đầu óc hắn ta choáng váng, cơ hồ ngất đi.

Sở Cuồng Nhân buông tay ra, lực lượng Tinh Thần Bất Diệt Thể bị hắn thôi động đến cực hạn, trong tiếng quát lạnh, quyền thứ ba nện trên ngực Bạch Thi.

Chỉ nghe thấy ầm vang một tiếng, dưới cự lực khủng bố kia, cơ thể Bạch Thi không chịu đựng nổi!

Bạch Thi bay ngược lại, nện lên trên kết giới.

Toàn bộ kết giới ầm vang chấn động, từng khúc phá nát!

Mà Bạch Thi đã không còn sinh cơ, cả người giống như bùn nhão màu trắng trôi nổi trong vũ trụ.

Danh xưng luyện thế đứng đầu Huyết tộc, lại bị ba quyền của Sở Cuồng Nhân đánh chết, thậm chí ngay kỹ năng chém giết cận thân mà hắn ta tự hào cũng không kịp thi triển.

Bốn vị bán Đạo Chủ, toàn bộ vẫn lạc.

Mà tất cả chuyện này, chỉ xảy ra trong mấy hơi thở mà thôi.

Tất cả mọi người nhìn thấy trận chiến này, đều vô cùng rung động.

Chương 743: Viện trợ cứ điểm số ba mươi tám, ta xem ngươi là đang nằm mơ

Bốn vị bán Đạo Chủ, mang theo Đạo khí Phong Giới Ấn Tỷ đến đây giết Sở Cuồng Nhân, nhưng lại bị Sở Cuồng Nhân phản sát.

Chiến lực mạnh mẽ, trực tiếp kinh hãi tất cả mọi người.

Trong chớp mắt, toàn bộ chiến trường đều yên tĩnh.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, bạch y tuyệt thế, ánh mắt đảo qua một vị Thiên Tôn của Huyết tộc, sau đó, đưa tay nhấn một ngón tay.

Trong hư không lập tức ngưng tụ ra một chỉ ảnh cực lớn, mà ở trong đó còn ẩn chứa một tiểu thế giới.

Vị Thiên Tôn Huyết tộc kia bị một chỉ này định trụ, vô cùng hoảng sợ, muốn chạy trốn, nhưng ngay sau đó đã bị chỉ kình cho đánh trúng.

Oanh một tiếng, một đạo sương máu nổ tung, Thiên Tôn vẫn lạc.

“Lui! !”

Một vị Thiên Tôn hét lớn một tiếng.

Sở Cuồng Nhân muốn truy kích, nhưng lại phát hiện Phong Giới Ấn Tỷ đột nhiên chấn động, kết giới kia, càng thêm vững chắc.

Hắn cảm giác, không gian bốn phía đều bộc phát ra một cỗ lực áp chế cường đại, cả người giống như lâm vào một vòng xoáy dẫn lực.

“Ha, ấn tỷ còn có thể vận chuyển.”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Phong Giới Ấn Tỷ, mắt sáng như đuốc, giống như muốn thông qua cái ấn tỷ này, nhìn người thao túng phía sau.

Đế khí trên người hắn phun trào, Vạn Đạo pháp tướng đánh ra một quyền.

Lực lượng áp chế không gian bốn phía không cách nào chống cự, quyền kình dồi dào trực tiếp đánh vào ấn tỷ.

Ầm vang một tiếng, kết giới phá nát, ấn tỷ bay ngược ra ngoài, hóa thành một đạo lưu quang bay vút về phía xa.

“Muốn đi, đã hỏi ý kiến ta chưa?”

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh nói, vừa sải bước ra, biến mất ngay tại chỗ, lúc lại xuất hiện đã ngăn cản trước mặt ấn tỷ.

Hắn nhấc tay, Vạn Đạo pháp tướng sau lưng cũng có động tác.

Phong Giới Ấn Tỷ bị tóm, điên cuồng run rẩy, muốn thoát khỏi chưởng khống, nhưng lại bị Vạn Đạo pháp tướng trấn áp xuống.

“Đạo khí này, ta từ chối thì bất kính rồi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Nơi xa, Minh Vương Huyết tộc hừ lạnh một tiếng, trong mắt phun ra nuốt vào lạnh lẽo chi sắc, lần này, Huyết tộc bọn họ không chỉ hao tổn bốn tên cao thủ bán Đạo Chủ cảnh, thậm chí còn mất một kiện Đạo khí.

Trận chiến này, cũng để bọn họ hiểu rõ ràng hơn về thực lực của Sở Cuồng Nhân, xác định đối phương có uy hiếp lớn thế nào với Huyết tộc.

“Người này không chết, tuyệt đối sẽ là tai họa lớn của Huyết tộc! Nhất định phải nghĩ biện pháp nhanh chóng diệt trừ hắn mới được.” Minh Vương thản nhiên nói.

“Đối phó người này, không thể lỗ mãng, cứ điểm số ba mươi mốt có người này tọa trấn, tạm thời từ bỏ đi.” Một vị Huyết Vương nói.

“Ừm, chỉ có thể như vậy.”

“Sai người đi sưu tập tình báo liên quan tới người này, bao gồm bằng hữu, người nhà của hắn, càng kỹ càng càng tốt.”

“Rõ.”

Quân đội Huyết tộc tiến về cứ điểm ba mươi mốt đã rút lui.

Trong tình huống không có chiến lực đỉnh phong, cho dù các tu sĩ cấp dưới như bọn họ có nhiều hơn, đi vào cũng không thể lấy được thắng lợi.

Cứ điểm số ba mươi mốt, lại lần nữa giành được thắng lợi.

Hơn nữa còn nhẹ nhõm hơn lần trước.

Trên cơ bản, ngoại trừ các Thiên Tôn đánh một trận ra, những người còn lại chỉ quan sát, căn bản là không có cơ hội xuất thủ.

Trở lại cứ điểm số ba mươi mốt, Sở Cuồng Nhân vuốt ấn tỷ trong tay, dò xét lực lượng không gian ẩn chứa trong đó.

“Đạo khí này, dùng để vây khốn người cũng không tệ.”

Hắn cất kỹ, định tìm thời gian luyện hóa một phen.

“Sở Cuồng Nhân, cứ điểm số ba mươi tám xin trợ giúp.”

Lúc này, Lạc Thủy tìm tới Sở Cuồng Nhân nói.

Đồng thời, nàng cũng ném cho đối phương một gốc bảo dược, đây là tiếp tế cho chiến tranh, xác định các tu sĩ sẽ không khô kiệt linh lực.

“Ha, muốn ta đến đó một chuyến sao?”

“Đúng.”

Lạc nước khẽ vuốt cằm.

“Được.” Sở Cuồng Nhân gật đầu, trực tiếp nuốt bảo dược kia vào trong bụng, Thiên Địa Hồng Lô Thể cũng nhanh chóng vận chuyển.

Rất nhanh, cả gốc bảo dược đã bị hắn hoàn toàn luyện hóa.

Đi đến trung tâm cứ điểm số ba mươi.

Nơi này có một cái truyền tống trận, liên thông đến tám mươi cứ điểm còn lại, đương nhiên các cứ điểm khác cũng có truyền tống trận tương ứng, như vậy có thể nhanh chóng điều phối tất cả binh lực trong cứ điểm, viện trợ lẫn nhau.

Hiện tại, các cứ điểm khác đều đang ứng phó với quân đội Huyết tộc.

Binh lực có thể cấp tốc điều phối đến viện trợ cứ điểm số ba mươi tám cũng chỉ có cứ điểm số ba mươi mốt, trình độ thương vong cực nhỏ.

Mà một mình Sở Cuồng Nhân, đã bằng một đội quân rồi.

"Xin nhờ." Lạc Thủy nói.

"Yên tâm, cứ để ta gánh vác đi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, đi lên truyền tống trận.

...

Cứ điểm số ba mươi tám.

Một trận chém giết huyết tinh đang diễn ra.

Ba động năng lượng mênh mông khuếch tán ra, chấn động gầm trời, mà trong đó đánh kịch liệt nhất chính là trận chiến của tu sĩ cấp bậc Đế giả và Thiên Tôn.

Trận chiến này, có đến mấy trăm Đế giả tham chiến, Thiên Tôn cảnh cũng có mấy chục vị, tất cả đều giết đến đỏ cả mắt.

Nhưng đối cứ điểm số ba mươi tám, tình hình không thể lạc quan, số lượng Đế giả đang không ngừng giảm bớt.

Mà trong đó, quan trọng nhất là Thiên Tôn chi chiến, cũng không thể lạc quan.

Tướng quân của cứ điểm ba mươi tám là một vị bán Đạo Chủ, nhưng lúc này hắn ta đang lại liên hợp với mấy vị Thiên Tôn còn lại trong cứ điểm liên thủ sử dụng trận pháp hợp kích, tạm thời vây khốn một vị bán Đạo Chủ của Huyết tộc.

Thực lực vị bán Đạo Chủ này vô cùng kinh người, trong tay cầm một thanh trường thương, vung ra, nhấc lên từng trận cương phong vũ trụ dọa người.

Nhất là trong trường mâu ẩn chứa một cái tiểu thế giới, thượng vị Thiên Tôn bình thường bị đánh trúng, không chết cũng tàn phế.

Đây là một vị bán Đạo Chủ có thực lực tuyệt đỉnh, cho dù là căn cơ hay là phẩm chất đạo, đều vượt qua tướng quân của cứ điểm ba mươi tám.

Còn trận pháp hắn ta liên hợp với các Thiên Tôn khác bố trí xuống vẫn rất miễn cưỡng, hơn nữa kéo dài càng lâu, tổn thất của cứ điểm ba mươi tám càng lớn, tiếp tục như vậy sẽ không đánh nổi nữa.

“Đáng giận! !” Đại tướng Mặc Linh Thiên Tôn của cứ điểm ba mươi tám cắn răng ngăn cản tiến công của tên bán Đạo chủ Huyết Thú tộc kia.

Phịch một tiếng, một mâu do tên Huyết thú tộc kia đâm ra, trực tiếp đánh bay một vị Thiên Tôn Yêu tộc của Thương Khung ra ngoài.

“Thiên Ngưu Tôn!”

“Đáng giận!” Hồ Phỉ cũng là Yêu tộc sầm mặt lại, tay trắng vung vẩy, nương theo một tiếng thét dài, hóa thành bản thể Thiên Hồ.

Thiên Hồ hình thể giống như ngọn núi nhỏ xông ra, đụng vào trên người tên Huyết Thú tộc, đụng bay hắn ta ra ngoài.

Phía sau nàng chín cái đuôi màu trắng đang điên cuồng vung vẩy, giống như chín chuôi thần binh lợi khí không ngừng công kích về phía Huyết Thú tộc.

“Hồ ly thối, cút ngay cho ta!”

Huyết Thú tộc gầm nhẹ một tiếng, trường mâu trong tay vung ra, tiểu thế giới chi lực kinh khủng trực tiếp bạo phát, phá vỡ phong tỏa của chín cái đuôi cáo, nện trên người Hồ Phỉ, trực tiếp đánh nàng thổ huyết bay ra ngoài.

“Hồ Phỉ!”

Hai vị Thiên Tôn Yêu tộc đứng đầu trong cứ điểm liên tiếp bị thương, Mặc Linh Thiên Tôn gầm nhẹ một tiếng cũng hóa ra bản thể Yêu tộc.

Là một đầu hung thú đại xà có chín cái đầu!

Chính là Cửu Anh.

Thủy hỏa chi lực tràn ngập ở trong gầm trời, chiến với tên Huyết Thú tộc kia, nhưng trong chốc lát đã bị đối phương cho chém xuống ba cái đầu.

“Ha ha, một đám súc sinh, hôm nay ta sẽ tiêu diệt các ngươi, sau đó lại công chiếm cứ điểm này, lập xuống đầu công! !”

Tên bán Đạo Chủ Huyết tộc kia cười ha ha, vô cùng đắc ý.

Nói xong, trường mâu trong tay hắn ta vung về phía Mặc Linh Thiên Tôn!

“Ta xem ngươi là đang nằm mơ rồi! !”

Một giọng nói vang lên.

Chỉ thấy một thanh trường kiếm bạch ngọc hoa lệ từ phía xa bay lượn đến!

Kiếm khí tung hoành nghìn vạn dặm, dọc đường đi, binh lính Huyết tộc ào ào vẫn lạc!

“Cái gì!”

Chương 744: Ngăn cơn sóng dữ, thanh danh cường thịnh, chúa tể chiến trường

Trường kiếm lôi cuốn kiếm khí dồi dào, từ bên ngoài mấy trăm vạn dặm chém tới!

Tên bán Đạo chủ của Huyết Thú tộc không thể không rút công kích với Mặc Linh Thiên Tôn về, ngăn cản một kiếm này trước.

“Phá cho ta! !”

Huyết Thú tộc nổi giận gầm lên một tiếng, một mâu đâm ra! !

Hai cỗ năng lượng bàng bạc như hai đạo gió bão xé rách vũ trụ va chạm vào nhau, kiếm khí màu tím và năng lượng màu đỏ ngòm hoà lẫn!

Lượng lớn đạo văn lưu chuyển, bao trùm hơn phân nửa gầm trời.

Ngay sau đó, kiếm khí màu tím phá nát năng lượng màu đỏ ngòm, hung hăng rơi vào người tên bán Đạo Chủ của Huyết Thú tộc, đánh hắn ta nện lên một tiểu hành tinh cách đó một triệu dặm, oanh một tiếng, hỏa quang nở rộ như pháo hoa sáng chói, tiểu hành tinh đường kính mười ngàn dặm kia sụp đổ, hóa thành bụi bặm vũ trụ.

“Là ai? !”

Giọng nói tức giận vang vọng trong gầm trời.

Tên Huyết Thú tộc kia từ trong bụi bặm vũ trụ vọt ra, khải giáp trên người đã bị kiếm khí xé mở một vết kiếm ngân rõ ràng, trên người còn mang theo từng điểm hỏa tinh, hai con ngươi huyết hồng nhìn về phía xa, tràn ngập bạo ngược.

Trường kiếm bạch ngọc hóa thành lưu quang, xuyên thẳng qua vũ trụ, cuối cùng quay về một bàn tay trắng nõn thon dài.

Người tới bạch y tóc đen, tuấn dật tuyệt luân, bình tĩnh đến không gợn sóng, so sánh với gương mặt dữ tợn xấu xí của Huyết Thú tộc, chênh lệch một trời một vực.

“Sở đạo hữu!”

“Quá tốt rồi, là Sở đạo hữu tới.”

Tinh thần đám người Thiên Ngưu Tôn, Hồ Phỉ đều chấn động, bọn họ đã từng nghe thấy chiến tích của Sở Cuồng Nhân.

Biết thực lực của đối phương rất có thể không thấp hơn bán Đạo Chủ.

“Chờ một chút, làm sao chỉ có một mình Sở đạo hữu đến?”

Thiên Ngưu Tôn sửng sốt một chút.

Đúng là Sở Cuồng Nhân rất mạnh.

Nhưng làm sao chỉ có một mình hắn đến? ?

Hắn thật sự có thể đối phó với đội quân hàng trăm triệu người của Huyết tộc sao?

Các Thiên Tôn khác cũng đều mộng.

“Một mình ta, là đủ!”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Sau đó, hắn vừa sải bước ra, không gian trước mặt hắn dường như đã mất đi ý nghĩa, một bước đã đi tới trước mặt Huyết Thú tộc.

“Không cần biết ngươi là ai, nhưng đi chết đi!”

Huyết Thú tộc tay cầm trường mâu mãnh liệt đâm ra, bên trong trường mâu ẩn chứa tiểu thế giới chi lực, vô cùng cường hãn, trực tiếp khiến hư không không ngừng vặn vẹo.

Nhưng sắc mặt Sở Cuồng Nhân vẫn không hề thay đổi.

Côn Ngô trong tay chém ra, trên thân kiếm cũng ẩn chứa tiểu thế giới!

Kiếm mâu giao kích, hai thế giới ầm vang va chạm!

Huyết Thú tộc chỉ cảm thấy một cỗ cự lực không cách nào chống cự được từ thân kiếm như bạch ngọc kia bạo phát, trường mâu bị đánh tuột khỏi tay.

Ngay sau đó, kiếm quang chợt lóe lên!

Mọi người chỉ thấy, tên cường địch mà mấy vị Thiên Tôn và bán Đạo Chủ chi lực hợp lực cũng không thể đánh bại kia đã bị một kiếm chém rụng đầu!

“Người này, thật mạnh! !”

“Quả nhiên chiến lực không thể tưởng tượng được!”

Đám người Thiên Ngưu Tôn, Hồ Phi bị chiến lực của Sở Cuồng Nhân dọa đến trợn mắt há hốc mồm.

Lúc này.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân nhìn về phía đám Thiên Tôn của Huyết tộc, đưa tay triển khai tiểu thế giới, bao phủ trên tất cả bọn họ.

Trường kiếm trong tay vung vẩy, mỗi lần chém ra, chính là vạn vạn trượng kiếm quang khủng bố xé trời nứt đất mà ra, chém giết nguyên một đám.

Chỉ chốc lát, Thiên Tôn của Huyết tộc đã bị hắn giết không còn một người!

“Phân thân kiếm khí!”

Tâm niệm Sở Cuồng Nhân khẽ động, lại thi triển Kiếm Khí Phân Thân.

Từng đạo kiếm khí từ trên người hắn bay lượn ra, kiếm khí bay múa hóa thành vô số phân thân, trải rộng toàn bộ chiến trường.

Trong đám người tham chiến, có một vị Đế giả trợn mắt há mồm, “Móa, đây không phải phân thân kiếm khí của ta sao? Móa nó, là hắn!”

Vị Đế giả này mơ hồ.

Mà người này, chính là Minh Tâm Đế Giả đã sáng tạo ra phân thân kiếm khí.

Theo Sở Cuồng Nhân đến, Huyết tộc tan tác chi thế đã không thể vãn hồi, dù sao phía dưới Đạo Chủ, không người là đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

Rất nhanh, đội quân Huyết tộc đã bị quét sạch, tất cả mọi người nhìn bóng người mặc bạch y kia, trong mắt mang theo kính sợ và sùng bái.

“Sở đạo hữu, đa tạ.”

Mặc Linh Thiên Tôn đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, trịnh trọng cảm ơn.

“Không cần khách sáo.”

Sở Cuồng Nhân thi triển Xuân Phong Hóa Vũ Thuật, trị liệu thương thế cho Mặc Linh Thiên Tôn, sau đó đưa tay, Xuân Phong Hóa Vũ Thuật bao phủ phạm vi một triệu dặm, thương thế trên người vô số binh lính được chữa trị.

Tình cảnh này, khiến tất cả mọi người kinh thán.

“Thủ đoạn không gian, Phân Thân chi thuật, cộng thêm môn Đế thuật khôi phục thể lực, thương thế trong phạm vi lớn, người này, quả thực chính là chúa tể trên chiến trường!” Mặc Linh Thiên Tôn tán thưởng.

Nhưng sử dụng Xuân Phong Hóa Vũ Thuật trên phạm vi lớn như vậy, Sở Cuồng Nhân cũng không nhẹ nhàng như mặt ngoài, mà tiêu hao không ít Đế khí.

“Sở đạo hữu, lần này nhờ có ngươi.”

“Đúng vậy.”

Đám Thiên Tôn Hồ Phỉ, Thiên Ngưu Tôn cũng đi đến trước mặt hắn, từng người nói cảm ơn.

Nhất là Hồ Phỉ, nhìn bóng người giống như thần linh của Sở Cuồng Nhân trước mặt, không khỏi nuốt nước miếng, cảm giác nam nhân này khiến nàng mê muội hơn.

“Sở đạo hữu, ngươi còn nhớ ta không?”

Lúc này, một vị Đế giả đi tới.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy hắn ta, lập tức cười nói: “Minh Tâm Đế Giả, đã lâu không gặp, ngươi là Đế giả đầu tiên mà ta nhìn thấy, làm sao ta có thể không nhớ chứ, Kiếm Khí Phân Thân này của ta, cũng là ngươi truyền thụ cho ta đó.”

Minh Tâm Đế Giả cười ha ha một tiếng, vô cùng tự hào, “Môn đế thuật này ở trên tay ngươi mới đúng là phát dương quang đại, còn mạnh hơn ta không biết bao nhiêu lần, ta hoàn toàn phục rồi.”

Hắn ta thật lòng khâm phục.

Lần trước đế niệm của hắn ta gặp Sở Cuồng Nhân chính là mười mấy năm trước, nhưng ngắn ngủi này mười mấy năm này, đối phương đã từ một tên Tôn giả cảnh nho nhỏ, cấp tốc trưởng thành đến mức có thể chém giết bán Đạo Chủ.

Điểm này, đánh chết hắn ta cũng không tưởng tượng ra được.

Tình hình chiến đấu tại cứ điểm số ba mươi tám đã không sai biệt lắm.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn không nhàn rỗi.

Hắn chưa trở về cứ điểm số ba mươi mốt ngay, mà dùng thân phận tán binh du tẩu tại các cứ điểm lớn, chỗ nào chiến đấu nguy cấp thì đến nơi đó.

Nương theo lực lượng không gì sánh kịp, Không Gian Bàn Vận Thuật xuất quỷ nhập thần, một người biến thành một đội quân phân thân kiếm khí, đủ các loại thủ đoạn, biểu hiện trên chiến trường của hắn được tất cả mọi người nhìn trong mắt, đều chấn động không gì sánh nổi.

Chúa tể chiến trường, Chiến Thần bạch y, Kiếm Thần, tán binh chi vương, người chưởng khống không gian... Vô số danh hiệu đặt cho hắn.

Trên chiến trường, danh tiếng của Sở Cuồng Nhân đã đạt tới đỉnh phong.

Sau ba tháng.

Cứ điểm số ba mươi mốt.

Trên một chiếc chiến thuyền, Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, nhanh chóng hấp thu linh khí hỗn tạp trong vũ trụ, chuyển hóa thanh Đế khí.

Hắn có Thiên Địa Hồng Lô Thể gia trì, quá trình này vô cùng nhanh chóng.

Không chỉ Hồng Lô thể, còn có tín ngưỡng chi lực.

Hắn phát hiện, theo mình biểu hiện trên chiến trường, cỗ tín ngưỡng chi lực kia càng thêm nồng nặc, dù sao, mấy tháng nay hắn đã đánh không biết bao nhiêu trận, được vô số người coi thần chỉ trong chiến trường! !

“Chúa tể chiến trường, Chiến Thần bạch y, tán binh chi vương, người chưởng khống không gian và Kiếm Thần đại nhân, ngươi khôi phục thế nào rồi?”

Một tiếng trêu chọc vang lên bên cạnh hắn.

Lạc Thủy chậm rãi đi tới.

Nghe thấy nàng nói vậy, Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, “Đệ nhất nữ đế cổ kim Lạc Thủy đạo hữu, xin hỏi ngươi có chuyện gì không?”

“A, không có chuyện gì, chỉ muốn đến nói với ngươi một câu, gần đây thế công của Huyết tộc giảm đi không ít, sẽ ổn định mấy ngày.”

Lạc Thủy từ tốn nói.

“Nhưng sẽ không được bao lâu.”

“Ừm, đương nhiên, trước kia mỗi lần huyết sắc thương khung chiến, ngắn nhất đều kéo dài mười ba năm, hiện tại mới có mấy tháng mà thôi.”

“Đúng vậy.”

“Mau nhìn, chiến bảng đổi mới.”

Lúc này, một binh lính trên thuyền hô lên.

Chương 745: Chiến bảng đệ nhất, một tỷ ba trăm triệu chiến công, lộ tuyến vận chuyển tư nguyên của Huyết tộc

“Chiến bảng thay đổi.”

Lúc này, bên cạnh truyền đến một giọng nói.

Không ít người nhao nhao đi đến.

Huyết sắc thương khung chiến bạo phát, không ít người có tài năng đã lập lên chiến công lớn, vì thế, xếp hạng trên chiến bảng cũng có biến động.

“Nhìn kia, a, tướng quân của chúng ta xếp thứ bốn mươi mốt.”

Lạc Thủy nghe vậy, vẻ mặt bình tĩnh.

Nàng vừa trở về không lâu, mặc dù trong trận huyết sắc thương khung chiến này giết rất nhiều kẻ địch, nhưng nếu xếp hạng chiến công cao thì không thiết thực.

Ví trí bốn mươi mốt, không cao không thấp, vừa vặn.

Nếu xếp ở vị trí cực cao, nàng sẽ hoài nghi có người giết địch hay không? Có phải Thương Khung tinh sắp xong đời rồi không?

“Mau nhìn xếp hạng của Sở đạo hữu.”

Mọi người hưng phấn nói.

“Nhìn xem.”

Những binh sĩ nhìn chiến bảng không ngừng huy động tìm tòi, nhìn lên trên, sau đó đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh.

“Tìm được rồi, số hạng trên chiến bảng là… Thứ nhất! !”

“Chiến công… Một tỷ ba trăm triệu! !”

Một tỷ ba trăm triệu chiến công, xếp thứ nhất! !

Binh sĩ tại vô số cứ điểm chấn động theo.

Ngay cả Lạc Thủy cũng có chút giật mình.

“Rốt cuộc ngươi đã giết bao nhiêu Huyết tộc vậy?”

“Ừm…” Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một hồi, cẩn thận suy nghĩ, “Không nhiều lắm, khoảng mấy tỷ người đi.”

Ực…

Mọi người nuốt một ngụm nước bọt, đồng tử run rẩy kịch liệt.

Mấy tháng, giết mấy tỷ.

Khá lắm.

Đúng là người đồ sát hơn bọn họ!

“Nếu chỉ là số lượng giết địch sẽ không có chiến công như vậy, Sở đạo hữu, trận chiến này ngươi phát huy tác dụng rất lớn a.”

“Không sai, Không Gian Bàn Vận Thuật, Kiếm Khí Phân Thân, Xuân Phong Hóa Vũ Thuật, không biết đã giảm bớt bao nhiêu thương vong.”

“Chậc chậc, chúa tể của chiến trường cũng không phải gọi không.”

“Đạo Chủ không xuất thủ, không ai là đối thủ của Sở đạo hữu, hơn nữa đám Đạo Chủ kia kiềm chế lẫn nhau, có ai dám tuỳ tiện động thủ đâu?”

“Ha ha, Sở đạo hữu uy vũ!”

Một tỷ ba trăm triệu chiến công, đứng thứ nhất trên chiến bảng!

Tin tức này cấp tốc truyền khắp tám mươi mốt cứ điểm.

Tất cả mọi người chấn động theo.

Ba chữ Sở Cuồng Nhân, không ai không biết, không người không hay!

“Quá trâu bò, quá trâu bò, huyết sắc thương khung chiến mở ra mới ba tháng, hắn đã từ một trăm triệu chiến công đạt đến một tỷ ba trăm triệu chiến công, năng lực này, Đạo Chủ cũng không làm được đi.”

“Là đệ nhất nhân dưới Đạo Chủ!”

“Không, đừng nói là đệ nhất nhân dưới Đạo Chủ, ta cảm thấy thậm chí hắn có thể so sánh với Đạo Chủ.”

“Không sai, không hổ là yêu nghiệt kì tài đệ nhất khoáng cổ từ trước đến nay của Thương Khung tinh, có lẽ, hắn thật sự có thể thay đổi cục thế tại chiến trường vực ngoại.”

“Ha ha, chúa thể chiến trường, danh bất hư truyền a!”

“Phục, hoàn toàn phục.”

“Một vị tán binh lại có thể làm đến trình độ này, ngoại trừ tâm phục khẩu phục còn có thể nói cái gì, ta càng ngày càng chờ mong tương lai của hắn.”

Từ vị trí thứ ba mươi mốt leo đến vị trí thứ nhất, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi.

Tốc độ tấn cấp này, thay đổi nhận biết của mọi người.

Dù hiếm thấy, nhưng không ai không phục.

Bởi vì trong trận huyết sắc thương khung chiến này, Sở Cuồng Nhân phát huy ra tác dụng đã không phải hai chữ chiến công có thể hình dung.

Tất cả mọi người đều biết.

Một khi để Sở Cuồng Nhân có thời gian trưởng thành, trăm năm thậm chí ngàn năm sau, hắn tuyệt đối sẽ trở thành lực lượng thay đổi cục diện giữa hai bên tại chiến trường vực ngoại.

Trăm năm, ngàn năm rất dài sao?

Phải biết, chiến tranh giữa bọn họ và Huyết tộc đã kéo dài mười hai nguyên niên, trăm năm, ngàn năm không đáng kể chút nào.

Mà năm nay Sở Cuồng Nhân mới chỉ ba mươi tuổi mà thôi.

Hắn còn quá trẻ tuổi.

Trẻ đến mức khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Nhưng phần tuổi trẻ này, khiến hắn nắm giữ tiềm lực không thể đo lường.

… …

Huyết tộc kéo dài ba tháng thế công, tiết tấu đột nhiên chậm lại, mặc dù cục diện chiến tranh vẫn không ngừng lại, nhưng cũng không xảy ra trận chiến đấu với quy mô lớn, Sở Cuồng Nhân cũng được nghỉ ngơi mấy ngày.

Hắn nhân dịp này, luyện hóa Đạo khí Phong Giới Ấn Tỷ mà ba thắng trước có được, mà đạo khí này cũng rát bất phàm, là một kiện chí bảo vây khốn người, nếu hoàn toàn thi triển, Đạo Chủ cũng không chạy được.

Sau đó, hắn liên hệ Nguyệt Chiếu Vô, đối phương là nội ứng hắn sắp xếp trong Huyết tộc, hắn ta là cao thủ Thiên Tôn cảnh, địa vị trong Huyết tộc cũng không thấp, có thể cung cấp một số tình báo cho Sở Cuồng Nhân.

“Chủ nhân, phần lớn quân đội Huyết tộc ở tiền tuyến vì ngươi mà gặp khó, hiện tại đang tạm hoãn thế công, chờ phía sau bổ sung tư nguyên.”

“Ha, phía sau bổ sung tư nguyên?”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

“Đúng vậy.”

Chiến tranh, có lúc cũng là so tư nguyên, chỉ cần tư nguyên chiếm ưu thế, nếu Thương Khung tinh có nhiều tư nguyên, trận chiến tiếp theo sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Nhưng nếu để kẻ địch chiếm ưu thế về tư nguyên ...

“Nguyệt Chiếu Vô, ngươi có lộ tuyến vận chuyển tư nguyên của Huyết tộc không?”

“Có một bộ phận.”

“Cho ta.”

Rất nhanh, Sở Cuồng Nhân đã lấy được bản đồ vận chuyển tư nguyên của Huyết tộc từ tay Nguyệt Chiếu Vô, trong mắt lướt qua một vệt tinh quang.

Hắn tìm đến Lạc Thủy, nói rõ việc này.

“Có thể tin chỗ đưa ra tình báo không?”

“Tên Huyết tộc kia bị ta thao túng, hắn sẽ không phản bội.”

“Mặc dù biết được lộ tuyến vận chuyển tư nguyên của Huyết tộc, nhưng muốn vượt qua chiến trường Huyết tộc, tiến đến lấy ra, không phải chuyện dễ dàng.”

“Để ta đi.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

“Nhiều tư nguyên như vậy, làm sao ngươi lấy về được?”

Có chút tư nguyên, không phải Càn Khôn giới có thể đựng được, ba động năng lượng quá mãnh liệt, sẽ khiến không gian trong Càn Khôn giới bị tổn hại.

“Ta luyện hóa một bí giới, bí giới này có thể chứa đựng đám tư nguyên kia.” Sở Cuồng Nhân tự tin nói.

Dựa vào Không Gian Bàn Vận Thuật xuất quỷ nhập thần của hắn, cộng thêm một cái bí giới có thể dung nạp vạn vật, hắn là người chấp hành hành động này tốt nhất.

“Cẩn thận.” Lạc Thủy nói.

“Biết rồi.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, thi triển Không Gian Bàn Vận Thuật, quay người nhập hư không, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

… …

Trong vũ trụ cuồn cuộn vô ngần, có mười mấy chiếc chiến thuyền đang vận chuyển.

Đây chính là chiến thuyền chở tư nguyên của Huyết tộc.

Trong hư không, nổi lên gợn sóng.

Chỉ thấy trong hư không, đột nhiên xuất hiện bóng người mặc bạch y.

Người tới chính là Sở Cuồng Nhân.

Hắn sử dụng Không Gian Bàn Vận Thuật, không làm kinh động quân đội Huyết tộc ở tiền tuyến, vượt qua gần nửa năm ánh sáng, đến nơi này.

Nhìn đội vận chuyển trước mặt, khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên, sau đó đế niệm đảo qua, hiểu đại khái tình hình của đội ngũ này.

Số lượng tu sĩ không ít, nhưng mạnh nhất chỉ là Thiên Tôn.

Còn là thượng vị Thiên Tôn bình thường.

Đối Sở Cuồng Nhân mà nói, hoàn toàn không có lực uy hiếp.

“Vậy ta sẽ không khách khí nhận lấy.”

Bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, đi đến một chiếc chiến thuyền.

“Ai?”

“Loại khí tức này, đáng chết, là người của Thương Khung tinh.”

Tu sĩ Huyết tộc biến sắc.

Nhưng không chờ bọn họ có động tác gì, Côn Ngô kiếm bên hông Sở Cuồng Nhân đã tự động ra khỏi vỏ, xẹt qua hư không, một đám tu sĩ Huyết tộc không địch lại phong mang trên thân kiếm, tất cả đều bị đánh giết.

Côn Ngô tàn phá bừa bãi trên chiến thuyền.

Vô số tu sĩ Huyết tộc bị chém giết.

Các chiến thuyền khác cũng kịp phản ứng, muốn cứu viện, nhưng trước mặt Sở Cuồng Nhân, những người này căn bản không có lực phản kháng.

Rất nhanh, đội ngũ chiến thuyền này đã bị Sở Cuồng Nhân tiêu diệt.

Mà tư nguyên trên chiến thuyền cũng đều bị hắn thu vào bí giới.

“Lộ tuyến vận chuyển đầu tiên, giải quyết xong.”

Chương 746: Minh Vương nổi giận, n Hồng Hoa gặp nguy hiểm, cứu viện

“Mười bốn lộ tuyến vận chuyển tư nguyên! Mười bốn lộ tuyến, có khoảng một tỷ Huyết Nguyên Tinh Thạch và bảo dược, tất cả đều không còn! !”

“Đám phế vật ở tiền tuyến kia làm cái gì vậy, kẻ địch đã chạy đến phía sau lấy tư nguyên của chúng ta rồi, bọn họ lại không phát hiện ra!”

Trong bản bộ Huyết tộc.

Minh Vương trong mười ba vị Huyết Vương nổi trận lôi đình, tức giận đến toàn thân run rẩy, hai mắt huyết hồng tràn ngập bạo ngược chi ý.

Huyết tộc trong phạm vi mấy vạn dặm đều đang run lẩy bẩy.

“Lộ tuyến vận chuyển tư nguyên là bí mật, ngay cả cao tầng Huyết tộc cũng không có bao nhiêu người biết, vì sao người của Thương Khung tinh lại biết được?”

Sau khi Minh Vương tức giận, dần dần bình tĩnh lại.

Nghe hắn ta nói vậy, các Huyết Vương khác cũng rơi vào trầm tư.

“Trong chúng ta có nội gián?”

“Hừ, khẳng định là như vậy.”

“Nghĩ biện pháp tìm ra nội gián này, mặt khác, một lần nữa định ra lộ tuyến vận chuyển tư nguyên, ngoại trừ chúng ta, không cho phép tiết lộ ra ngoài!”

Minh Vương hít sâu một hơi.

“Có thể thần không biết quỷ không hay, hơn nữa trong thời gian ngắn ngủi lấy đi mười bốn đầu lộ tuyến tư nguyên, trong toàn bộ

Thương Khung tinh, đoán chừng cũng chỉ có Sở Cuồng Nhân có thủ đoạn không gian kia là làm được.”

Bạch Vương băng lãnh nói,

Nghe thấy cái tên này, sắc mặt đám Huyết Vương khác không khỏi trở nên ngưng trọng, vô cùng kiêng kị Sở Cuồng Nhân.

“Nếu không diệt trừ gia hỏa này, trận chiến này, đúng là rất khó tiếp tục đánh, không chỉ trận chiến này, nếu người này không chết, sau này Huyết tộc cũng tuyệt đối không dễ chịu.” Minh Vương nói.

“Kế hoạch chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Đã không sai biệt lắm.”

“Đã như vậy thì bắt đầu hành động đi, cho dù phải liều mạng khai chiến với tất cả Đạo Chủ của Thương Khung tinh, cũng phải giết người này!”

...

Cứ điểm ba mươi mốt.

Sở Cuồng Nhân lấy được tư nguyên trên mười bốn lộ tuyến vận chuyển của Huyết tộc đã trở về.

Mặc dù số lượng tư nguyên nhiều, nhưng thứ chân chính hữu dụng với hắn lại không nhiều, nên đã phân phát cho các binh sĩ tác chiến ở tiền tuyến.

Bởi vì việc này, uy vọng của hắn lại tăng cao không ít.

Mấy ngày gần đây, tín ngưỡng chi lực của hắn đã từ từ tăng lên.

Luyện hóa tín ngưỡng chi lực, đây cũng là một phương thức tu hành của Sở Cuồng Nhân, mà không chỉ tại chiến trường vực ngoại, tại Thương Khung tinh, theo Huyền Thiên giáo phát triển lớn mạnh, tín ngưỡng chi lực của hắn cũng càng lúc càng tăng.

“Dựa theo tốc độ tín ngưỡng chi lực tăng trưởng, cho dù ta không đi tìm tìm cơ duyên, không tới ba năm, ta cũng có thể tăng đến cảnh giới Đạo Chủ!" Sở Cuồng Nhân nhìn vũ trụ vô biên thầm nói.

Ba năm tăng đến Đạo Chủ cảnh?

Chuyện này nói ra, không có mấy người tin tưởng.

Phải biết, các Đạo Chủ bây giờ có ai không phải hao tốn vô số năm tích lũy mới tăng lên được, thậm chí có một vài thiên kiêu kinh tài tuyệt diễm, cuối cùng lại dừng chân trước cánh cửa Đạo Chủ.

Ba năm tăng tới Đạo Chủ cảnh?

Chuyện này giống như ngươi si nói mộng vậy.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại vô cùng tự tin.

Thậm chí còn cảm thấy ba năm có chút dài nữa.

"Sở đạo hữu, có quân tình khẩn cấp."

Lúc này, Lạc Thủy đi vào.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, kinh ngạc nói: "Quân tình gì?"

"n Hồng Hoa, ngươi biết đi."

"Có biết, nàng làm sao?"

Sở Cuồng Nhân nhíu mày nói.

"Thời gian trước, n Hồng Hoa đuổi giết một đội quân Huyết tộc, tiến nhập vòng vây Huyết tộc, hiện tại sinh tử chưa biết, phía trên đang tổ chức người đến cứu viện." Lạc Thủy nói.

n Hồng Hoa, trong tám mươi mốt cứ điểm tại chiến trường vực ngoại, là một trong những thiên kiêu xuất sắc nhất, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai có khả năng rất lớn sẽ tấn cấp đến Đạo Chủ, trở thành chiến lực đỉnh phong tại chiến trường vực ngoại.

Đối với thiên kiêu như vậy, đương nhiên đám cao tầng Nhân tộc vô cùng coi trọng.

Bọn họ nhất định sẽ không nhìn đối phương cứ như vậy chết đi.

Biết được tin tức này, Sở Cuồng Nhân lập tức liên hệ Quỷ Đao Thiên Tôn.

“Tướng quân, bây giờ tình hình của thiếu tướng quân thế nào?”

“Bây giờ các nàng bị vây ở tiểu hành tinh số sáu mươi tư, bốn phía đều là đội quân Huyết tộc, muốn phá vây, cũng không đơn giản.”

“Tướng quân yên tâm, ta sẽ đích thân đi một chuyến.”

n Hồng Hoa là trụ cột vững vàng trong tương lai của Nhân tộc, cũng có mấy phần giao tình với hắn, đối phương lâm vào khốn cảnh, đương nhiên hắn sẽ không ngồi nhìn mặc kệ.

“Sở đạo hữu, cứ điểm số mười bảy còn cần ta tọa trấn, ta không có cách nào rời đi được, cho nên Hoa Nhi phải làm phiền ngươi rồi.”

Quỷ Đao Thiên Tôn trịnh trọng nói.

“Tướng quân yên tâm.”

Chuyện cứu viện, cấp bách.

Sở Cuồng Nhân nhanh chóng xuất phát.

Vốn đồng hành với hắn còn có mấy vị Thiên Tôn, nhưng cân nhắc đến chiến lực của Sở Cuồng Nhân có thể sánh bằng trăm vị Thiên Tôn, mấy vị Thiên Tôn kia đã được phân đến chiến trường khác.

Trong tiểu hành tinh số sáu mươi tư.

n Hồng Hoa dẫn theo Hồng Y vệ đang ẩn núp trong một vùng núi.

Xung quanh các nàng là một cái lồng bàn màu đỏ.

Cái lồng bàn này có hiệu quả ngăn cách cảm giác của đế niệm, chính vì có lồng bàn này, các nàng mới có thể tránh thoát điều tra của đội quân Huyết tộc.

n Hồng Hoa nhìn Hồng Y Vệ phía sau, trên người mỗi người ít nhiều đều có thương thế, trên mặt lộ ra áy náy, “Nếu không phải ta quyết định biện pháp sai lầm, mọi người sẽ không luân lạc tới tình trạng này.”

“Thiếu tướng quân, đây không phải lỗi của ngươi.”

“Ừm, nếu không phải thiếu tướng quân dẫn theo chúng ta chém giết xông ra trùng vây, hôm qua chúng ta đã chết rồi.”

Bách Lý Tuyết cười nhạt nói.

“Thiếu tướng quân, nơi đây có khá nhiều Huyết tộc điều tra, chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời đi, tìm chỗ điều tức đi.” Bách Lý Tuyết liếc nhìn binh lính Huyết tộc không ngừng chạy như bay trên bầu trời nói.

“Được.”

n Hồng Hoa gật đầu, mang theo mọi người rời đi.

Trong rừng cây.

Một đám đội quân Huyết tộc đàn tìm kiếm Hồng Y vệ.

“A, đám nữ nhân này đúng là biết trốn, ẩn giấu đã mấy ngày, cũng không biết chạy đi đâu rồi.”

“Nghe tướng quân nói, nếu ai tìm được đám người này, sẽ khen thưởng một trăm ngàn cân Huyết Nguyên Tinh Thạch đó.”

Mấy tên binh lính Huyết tộc hai mắt tỏa sáng nói.

Huyết Nguyên Tinh Thạch tương đương với linh tủy trong Thương Khung tinh, tu sĩ có thể hấp thu, chuyển hóa thành linh lực Đế khí.

Mà một trăm nghìn cân Huyết Nguyên Tinh Thạch, ngay cả Đế giả cũng vô cùng tâm động.

“Chúng ta đừng nghĩ nữa, ta nghe nói, trong đám nữ tử kia còn có Thiên Tôn, thực lực kia, không phải chúng ta có thể so sánh.”

Một tên binh lính Huyết Thú tộc nhếch miệng nói: “Nếu có thể, mong là chúng ta không gặp, nếu không, chết thế nào cũng không biết đâu.”

Binh sĩ này nói xong, đẩy lá cây trước mặt ra.

Sau đó hắn ta nhìn thấy một đám nữ tử mặc áo giáp từ cách đó không xa đi tới, trong đó người cầm đầu đúng lúc nhìn về phía hắn ta.

Hai bên nhìn nhau một giây.

Không thể nào, không thể nào...

Thật sự gặp rồi!

Tên Huyết Thú tộc này nuốt ngụm nước bọt, nhưng không chờ hắn ta có động tác gì, n Hồng Hoa đã phi tốc lao về phía hắn ta.

Trong chớp mắt, một trận trời đất quay cuồng.

Trong lúc tên Huyết Thú tộc này vẫn còn mộng bức đã bị chém bay đầu.

“Tìm được rồi!”

“Nhanh, nhanh thông báo cho tướng quân!”

Sắc mặt đám binh lính còn lại đại biến.

Nhưng n Hồng Hoa phản ứng càng nhanh, triển khai tiểu thế giới của Thiên Tôn cảnh, mặc dù nàng mới đột phá không lâu, không tính quá thông thạo tiểu thế giới, nhưng đối phó với một đám binh lính Huyết tộc còn chưa đến Đế giả vẫn là dư xài.

Trong nháy mắt, đám người này đã bị n Hồng Hoa oanh sát toàn bộ!

“Đi mau!”

n Hồng Hoa nói với Hồng Y Vệ phía sau.

Nhưng đã không kịp.

Ba động của tiểu thế giới đã khiến các cường giả Huyết tộc chú ý, vài chục đạo quang ảnh lướt đến, đi tới không trung trên đỉnh đầu Hồng Y Vệ.

“Cuối cùng đã tìm được các ngươi.”

Chương 747: Oán khí kết tinh, Hồng Y Vệ tuyệt vọng, ngươi chơi rất vui a

“Cuối cùng đã tìm được các ngươi.”

Có vài chục đạo lưu quang đi đến trên không trung đỉnh đầu Hồng Y Vệ.

Người cầm đầu, ngồi trên một chiếc ghế lơ lửng trên không trung, trong tay cầm một cái chén bằng lưu ly, trong chén đựng mỹ tửu.

Đó là một thanh niên mặc trường bào màu đỏ ngòm, hai mắt màu đỏ nhìn y n Hồng Hoa, trong mắt lộ ra vẻ đăm chiêu.

Nhìn thấy hắn ta, trên người n Hồng Hoa bộc phát ra sát ý lạnh thấu xương.

“Là ngươi! !”

Trong đầu n Hồng Hoa hiện lên vô số hình ảnh.

Cuối cùng, dừng lại tại hình ảnh phụ mẫu bị một nam tử dùng trường mâu đâm xuyên qua thân thể, mà cuối cùng, nam tử kia vẫn ngồi trên ghế nghênh ngang rời đi.

“Há, ngươi biết ta?”

Thanh niên mặc áo bào đỏ nhìn n Hồng Hoa, có chút kinh ngạc.

Sau đó, dường như hắn ta nghĩ tới điều gì, nói: “Ta nhớ ra rồi, ngươi tên là n Hồng Hoa, là thiếu tướng quân của phủ Tướng Quân tại cứ điểm số mười bảy đúng không, cha mẹ ngươi… Là ta giết.”

“Chết đi cho ta! !”

n Hồng Hoa nổi giận gầm lên một tiếng, lập tức vọt lên.

Trong nháy mắt nàng triển khai tiểu thế giới.

Đâm ra một thương, thương kình kinh khủng cuốn theo đạo văn, thế giới chi lực và lửa hận tích lũy mấy chục năm qua bạo phát! !

Một thương này, là cực hạn của n Hồng Hoa!

Nhưng người thanh niên mặc áo bào đỏ lại không nhúc nhích.

Phía sau hắn ta, một tên Thiên Tôn xuất thủ.

“Muốn động đến tướng quân, ngươi còn chưa đủ tư cách.”

Sau đó một mâu đâm ra, trực tiếp nện trên trường thương của n Hồng Hoa, đánh bay đối phương ra ngoài mấy trăm dặm, nện xuống lòng đất mấy ngàn trượng.

“Xuất thủ cẩn thận một chút, đừng đánh chết nàng, phía trên có lệnh, phải để nàng còn sống.” Người thanh niên mặc áo bào đỏ từ tốn nói.

“Rõ, nàng là mồi nhử.”

Tên Thiên Tôn kia gật đầu.

“Đáng giận, đáng giận!”

n Hồng Hoa vọt ra, mặc dù bị thương không nhẹ, nhưng lửa giận trong mắt vẫn không giảm bớt.

Nhưng ngoại trừ phẫn nộ, nàng còn không cam lòng nữa.

Mình đã tăng đến Thiên Tôn cảnh, hơn nữa kẻ thù đang ở trước mặt, vậy mà nàng lại không có sức đánh trả nào.

Thậm chí ngay cả một tên thủ hạ của đối phương cũng không đánh lại.

Nàng quá yếu.

“Không được, ít ra phải để đám Hồng Y Vệ rời đi!”

n Hồng Hoa nhìn thoáng qua đám nữ tử phía sau, trong mắt lộ ra vẻ kiên quyết, sau đó lấy ra một viên tinh hạch màu đỏ sậm.

Trong tinh thạch phun trào lượng lớn oán khí.

Đây là lá bài tẩy của nàng.

Một viên kết tinh oán khí của vạn vạn sinh linh nàng góp nhặt trên chiến trường!

“Ta hao phí mấy năm, trải qua vạn cuộc chiến mới đúc thành viên kết tinh oán khí này, hôm nay cũng nên phát huy tác dụng của nó! !”

n Hồng Hoa gầm nhẹ một tiếng, bóp nát kết tinh oán khí trong tay.

Lượng lớn oán khí phun ra ngoài, biến ảo thành mười triệu lệ quỷ bao trùm hơn phân nửa thương khung, phát ra tiếng gào thê lương.

Vô số lệ quỷ dung nhập vào cơ thể n Hồng Hoa, đường vân quỷ dị màu đen lan tràn toàn thân nàng, thống khổ khó nói lên lời khiến nàng không nhịn được thét dài một tiếng, sau đó, nàng nắm chặt trường thương trong tay, đánh về phía tên Thiên Tôn Huyết tộc kia!

“Khí tức của nàng không bình thường.”

“Cẩn thận một chút.”

“Hừ, chỉ là một tên hạ vị Thiên Tôn mà thôi.”

Tên Thên Tôn vừa rồi đánh bay n Hồng Hoa lại lần nữa lao ra, trường mâu vung vẩy, nhưng lần đụng chạm này, trên trường thương của n Hồng Hoa có lượng lớn oán khí phun ra ngoài, hóa thành lệ quỷ cắn xé về phía hắn ta.

“Thứ quỷ gì vậy?”

Tên Thiên Tôn này biến sắc, không nhịn được lùi lại.

Nhìn hắn ta lui, thế công của n Hồng Hoa lại thêm cuồng bạo, từng thương nối tiếng nhau vung ra, mỗi thương đều cuốn theo oán khí doạ người!

“Giết, giết, giết! !”

Oán khí lẫn vào Đế khí, giống như có ngàn vạn lệ quỷ kêu rên.

Tên Thiên Tôn kia bị ảnh hưởng, chiến ý đại giảm.

Cho dù tu vi của hắn ta cao hơn n Hồng Hoa, nhưng lúc này đã rơi xuống hạ phong.

“Đáng giận, đáng giận!”

“Chỉ là một tên hạ vị Thiên Tôn, đừng quá khoa trương!”

Tên Thiên Tôn của Huyết tộc kia rống giận đâm ra một mâu.

Nhưng lần này nghênh đón hắn ta là một thương càng thêm cuồng bạo!

n Hồng Hoa đâm ra một thương, lượng lớn oán khí Đế khí ngưng tụ thành một đầu giao long màu đen lao ra, trực tiếp xé rách tiểu thế giới của tên Thiên Tôn Huyết tộc kia, đụng bay trường mâu, đánh lên ngực đối phương.

Phốc…

Tên Thiên Tôn Huyết tộc bị một kích này đánh thổ huyết, gân cốt vỡ vụn, cả người như vải rách ngã trên đất, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin được.

“Tại sao lại như vậy?”

Bóng người n Hồng Hoa lóe lên, đi đến trước mặt hắn ta.

Đâm ra một thương, đánh nổ đầu đối phương.

Mà từ đầu đến cuối, người thanh niên mặc áo bào đỏ ngàu, là tướng quân trong miệng mọi người vẫn ngồi trên ghế, thưởng thức mỹ tửu, không hề có động tác.

Hắn ta nhìn n Hồng Hoa đã trải qua một trận đại chiến, khí tức chẳng những không giảm xuống, ngược lại không ngừng tăng cao, thú vị nói: “Tập hợp oán khí của vạn vạn sinh linh trên chiến trường, loại tu hành pháp này đúng là đặc biệt, nhưng thống khổ bị vạn quỷ phệ tâm này, ngươi chịu được sao?”

Trong tay n Hồng Hoa cầm trường thương, trên người, đường vân quỷ quyệt màu đen không ngừng ngọ nguậy, dưới ánh mặt trời, cái bóng của nàng không ngừng vặn vẹo lên, mơ hồ phát ra tiếng gào thê lương, khiến người ta không rét mà run.

“Không giết được ngươi, ta càng thêm thống khổ!”

n Hồng Hoa nhìn chằm chằm người thanh niên mặc áo bào đỏ, giọng nói khàn khàn, giống như một đầu dã thú đã bị cắn xé thủng trăm ngàn lỗ, lộ ra hận ý khắc cốt ghi tâm.

Nói xong, nàng đánh về phía người thanh niên mặc áo bào đỏ, những đám Thiên Tôn đứng xung quanh người thanh niên này lại đồng loạt ra tay ngăn cản nàng.

“Ngươi cho rằng chúng ta không tồn tại sao?”

“A, đối phó ngươi, căn bản không cần tướng quân xuất thủ!”

Mấy vị Thiên Tôn cùng ra tay, trong lúc nhất thời, một đám tiểu thế giới bạo phát, chế trụ n Hồng Hoa, khiến đối phương nửa bước khó đi.

“Rống…”

n Hồng Hoa phát ra một tiếng gầm nhẹ.

Oán khí sôi trào!

“Giết!”

Nàng phá vỡ áp chế của mấy tiểu thế giới, cả người như hóa thành một đạo quỷ ảnh màu đen, từ trên không trung xuyên thẳng xuống.

Mấy vị Thiên Tôn thấy thế cũng xuất thủ.

Kiếm, đao, thương... Các loại binh khí va chạm cùng một chỗ.

n Hồng Hoa sử dụng kết tinh oán khí bạo phát ra thực lực cường đại, nhưng muốn giết chết mấy vị Thiên Tôn có cảnh giới cao hơn nàng, vẫn không phải chuyện đơn giản.

Tình hình chiến đấu lâm vào giằng co.

Mà người thanh niên mặc áo bào đỏ ngồi trên ghế ngáp một cái, hắn ta nhìn về phía Hồng Y Vệ cách đó không xa, khẽ cười một tiếng, bấm tay bắn ra một đạo năng lượng màu đỏ ngòm, khiến một người của Hồng Y Vệ nổ thành một đạo sương máu.

“Khốn khiếp!”

n Hồng Hoa nổi giận gầm lên một tiếng, oán khí sôi trào mãnh liệt hơn.

Người thanh niên mặc áo bào đỏ cười nhạt nói: “Năm đó ngươi nhìn thấy cha mẹ chết trước mặt mình, nhất định cảm thấy rất bất lực đi, hiện tại ta sẽ để ngươi ôn lại cảm giác kia, nhìn từng chiến hữu của ngươi chết đi.”

Trong nháy mắt, hắn ta lại giết một người của Hồng Y Vệ.

Hồng Y Vệ muốn phản kháng, nhưng không có bất kỳ biện pháp nào.

Dưới uy thế của người thanh niên mặc áo bào đỏ, các nàng căn bản không thể động đậy, chỉ có thể đứng tại chỗ, giống như bia ngắm, bị năng lượng màu đỏ từ đầu ngón tay đối phương bắn trúng.

Phanh, phanh, phanh…

Từng đạo từng đạo sương máu liên tiếp nổ tung, n Hồng Hoa giận không nhịn nổi, nhưng mặc cho nàng huy động toàn lực thế nào cũng không thể chiến thắng mấy vị Thiên Tôn liên thủ.

“Ha ha, thế nào, phẫn nộ không? Bất lực không? Nhìn từng chiến hữu của mình chết đi, cảm giác không dễ chịu đúng không?” Người thanh niên mặc áo bào đỏ cười lớn, năng lượng trên đầu ngón tay bắn ra càng lúc càng nhanh.

Ngay khi n Hồng Hoa bị tuyệt vọng bao phủ, bên tai mỗi người trong Hồng Y Vệ bỗng nhiên vang lên một giọng nói băng lãnh thấu xương.

“Ngươi chơi rất vui vẻ a!”

Vừa dứt lời, năng lượng màu đỏ lao về phía Hồng Y Vệ lập tức bị một cỗ lực lượng vô hình đánh vỡ.

Ngay sau đó, một cỗ sát khí băng lãnh khiến đám tu sĩ Huyết tộc run lẩy bẩy từ trên trời giáng xuống!

Chương 748: Kiếm khí lăng trì, ta ngược lại muốn nhìn xem các ngươi giết ta thế nào

Sát ý lạnh thấu xương từ trên trời giáng xuống, bao phủ mỗi người ở đây.

Các tu sĩ Huyết tộc đều cảm thấy da đầu run lên.

Hồng Y Vệ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một thân ảnh màu trắng từ trên trời giáng xuống, trên người tỏa ra uy thế, rung chuyển toàn bộ hành tinh!

“Là Sở đạo hữu…”

Trong mắt Bách Lý Tuyền lộ ra vẻ mong chờ, Sở Cuồng Nhân xuất hiện giống như ánh rạng đông, quét sạch tuyệt vọng lúc trước của các nàng.

“Hắn đến rồi!”

Sắc mặt các Thiên Tôn của Huyết tộc thay đổi.

Sở Cuồng Nhân, chúa tể chiến trường!

Mấy tháng nay bọn họ nghe được không ít lời đồn về đối phương, nếu đối phương xuất hiện, Huyết tộc sẽ thất bại thảm hại.

Đối với tu sĩ Thương Khung tinh mà nói, Sở Cuồng Nhân là Chiến Thần, là hi vọng, chỉ cần hắn xuất hiện, tất cả khó khăn đều được giải quyết dễ dàng, còn đối với Huyết tộc mà nói, hắn là Tử Thần, chỉ mang đến tuyệt vọng!

“Cuối cùng hắn đã cắn câu rồi.”

“Rút lui!”

Người thanh niên mặc áo bào đỏ nhìn Sở Cuồng Nhân, trên người đối phương tỏa ra uy thế khiến hắn ta không sinh ra tâm tư phản kháng.

Hắn ta lấy một khối tinh thạch màu trắng ra.

Đó là một khối tinh thạch truyền tống.

Có thể vượt qua ngàn tỉ dặm trong nháy mắt, truyền tống hắn ta về bản bộ của Huyết tộc.

Nhưng lúc hắn ta bóp nát tinh thạch, muốn rời khỏi, lại phát hiện không gian bốn phía bị một cỗ lực lượng vô hình phong tỏa.

Chẳng biết lúc nào, bốn phía đã xuất hiện một cái lồng giam giống như kết giới.

Đó là, Đạo khí Phong Giới Ấn Tỷ!

“Không tốt!”

Sắc mặt người thanh niên mặc áo bào đỏ lập tức thay đổi, bối rối, luống cuống.

Hắn ta chấp hành kế hoạch này, là ỷ vào trong tay có viên tinh hạch truyền tống này, hắn ta có thể tự do rời đi.

Nhưng không ngờ lại có kết quả này!

Sở Cuồng Nhân nhìn lướt qua mọi người.

Sau đó, Côn Ngô bên hông tự động ra khỏi vỏ, cuốn theo một cỗ cự lực kinh khủng đánh bay mấy tên Thiên Tôn bao vây n Hồng Hoa ra ngoài.

Tu vi một chút kém điểm, hóa thành sương máu nổ tung tại chỗ!

Hắn đưa tay kéo n Hồng Hoa đến trước mặt.

Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái khởi động, phân tích tình huống bây giờ của nàng.

“Sở đạo hữu, ta đã hấp thu quá nhiều oán khí, không có khả năng sống tiếp, Hồng Y Vệ, nhờ ngươi vậy.”

n Hồng Hoa khàn khàn nói.

“Yên tâm, ngươi không chết được.” Sở Cuồng Nhân duỗi năm ngón tay ra, lòng bàn tay nhắm ngay n Hồng Hoa, một cỗ hấp lực bàng bạc bạo phát, hút oán khí trong cơ thể đối phương vào trong cơ thể mình.

“Sở đạo hữu, không thể…”

n Hồng Hoa biến sắc.

Oán khí dồi dào đến mức khó mà tưởng tượng, nàng vận dụng bí pháp nào đó mới có thể thôi động, cho dù như thế, cũng khó thoát khỏi cái chết.

Sở Cuồng Nhân lại không hề chuẩn bị đã hút cỗ oán khí dồi dào kia vào trong cơ thể, cho dù là Thiên Tôn đỉnh phong, sợ rằng cũng không chịu nổi.

“Đừng lộn xộn.”

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng.

“Nhanh, giết hắn!”

Người thanh niên mặc áo bào đỏ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đang giải quyết oán khí cho n Hồng Hoa, muốn nhân cơ hội giết đối phương.

Dù sao có Phong Giới Ấn Tỷ ở đây, bọn họ đã không thể trốn thoát.

Chẳng bằng, buông tay đánh cược một lần!

Nếu có thể giết Sở Cuồng Nhân, vậy sẽ có công lớn!

Đến lúc đó, đừng nói thăng quan tiến chức, toàn bộ Huyết tộc sẽ xem hắn ta là anh hùng, Huyết Vương cũng sẽ ưu ái hắn ta…

Nghĩ đến đây, ánh mắt người thanh niên mặc áo bào đỏ trở nên hỏa nhiệt.

Hắn ta xuất thủ.

Các Thiên Tôn còn lại cũng cùng xông ra ngoài, trong tay xuất hiện trường mâu màu đỏ sậm, ba động năng lượng mênh mông khuếch tán ra.

“Huyết Long Thứ!”

“Phong Bạo Thần Trảm!”

“Đi chết đi!”

Mấy vị Thiên Tôn thi triển chiêu thức, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, vẻ mặt lạnh nhạt.

Một đạo bích chướng vô hình sinh ra.

Công kích của một đám Thiên Tôn rơi trên bính chướng, căn bản không tạo lên một gợn sóng.

“Làm sao lại như vậy? !”

“Loại lực lượng này…”

Ngay khi đám Thiên Tôn hoảng hốt, Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, Đế khí đạo văn xen lẫn, tiểu thế giới chi lực phun trào, xiềng xích màu tím từ trong hư không chui ra, thế giới chi khóa lại xuất hiện!

Mấy vị Thiên Tôn tránh trái tránh phải, nhưng vẫn không thể thoát khỏi thế giới khóa truy kích, rất nhanh đã bị thế giới khóa trói buộc chặt.

“Lực lượng như vậy, sao lại thế…”

Người thanh niên mặc áo bào đỏ cảm thấy không thể tin được.

Nói thế nào bọn họ cũng là Thiên Tôn đỉnh phong, nhưng trước mặt Sở Cuồng Nhân lại không có sức hoàn thủ.

Chuyện này khiến bọn họ cảm thấy khó tin.

Nhưng sự thật đã bày ra trước mặt, trói buộc của thế giới khóa trên người bọn họ cũng đã chứng minh chuyện này.

Cho dù bọn họ dùng tất cả thủ đoạn cũng không thể rung chuyển chút nào.

Rất nhanh...

Sở Cuồng Nhân đã hút tất cả oán khí trong cơ thể n Hồng Hoa vào trong cơ thể mình, hơn nữa nhìn qua, hắn cũng không nhận chịu bất kỳ ảnh hưởng gì.

Đám oán khí kia đã bị hắn luyện hóa thành linh lực Đế khí.

Oán khí, cũng là một trong những loại năng lượng kỳ dị.

Tu sĩ bình thường không có cách nào thao túng cỗ lực lượng này, nhưng đối với Sở Cuồng Nhân nắm giữ Thiên Địa Hồng Lô Thể thì chuyện này không tính là gì.

Đây hoàn toàn là chất dinh dưỡng để hắn tăng cao tu vi.

Sau khi hấp thu oán khí xong, Sở Cuồng Nhân chậm rãi đi đến trước mặt người thanh niên mặc áo bào đỏ, ánh mắt lạnh như băng, “Vừa rồi ngươi chơi rất vui vẻ a.”

Lời nói rơi xuống.

Một đạo kiếm khí xẹt qua.

Trên người người thanh niên mặc áo bào đỏ lập tức xuất hiện một đạo kiếm ngân sâu thấy xương, máu tươi không ngừng từ trong đó tuôn ra.

Cho dù người thanh niên mặc áo bào đỏ này vận chuyển Đế khí áp chế thế nào cũng vô dụng, hoảng sợ nhìn Sở Cuồng Nhân, “Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

“Các ngươi lấy n Hồng Hoa làm mồi nhử, không phải muốn dẫn ta tới sao? Ta phải hỏi các ngươi muốn làm gì mới đúng?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn đi tới nơi này, người thanh niên mặc áo bào đỏ không những không kinh ngạc, thậm chí còn rất bình tĩnh xuất ra tinh hạch truyền tống, muốn rời khỏi đây.

Nếu không phải hắn dùng Phong Giới Ấn Tỷ phong tỏa không gian nơi này, đối phương đã chạy rồi, hiển nhiên, đối phương đã chuẩn bị tốt, thậm chí, hắn mới là mục tiêu chân chính của những người này.

“Làm gì sao, đương nhiên là giết ngươi.”

Giống như biết mình đã không còn cơ hội sống sót, người thanh niên mặc áo bào đỏ dứt khoát không thèm đếm xỉa nữa, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn.

“Đáng tiếc, trước khi các ngươi giết ta, ngươi sẽ chết trước.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, đầu ngón tay giơ lên.

Từng đạo kiếm khí xuyên thẳng qua hư không, đám Thiên Tôn bị thế giới khóa trói buộc kia lập tức bị kiếm khí giảo sát thành từng đoàn huyết vụ.

Nhất là người thanh niên mặc áo bào đỏ, vô số kiếm khí lượn vòng, xuyên qua xuyên lại trên người hắn ta, không ngừng cắt chém huyết nhục trên người đối phương.

Chỉ chốc lát, trên người đối phương, ngoại trừ một cái đầu hoàn chỉnh, thì từ đầu trở xuống chỉ còn lại một bộ hài cốt đẫm máu.

Càng doạ người hơn là, đầu của người thanh niên Huyết tộc này vẫn còn nối liền với thân thể, chưa hoàn toàn chết đi, ý thức vẫn còn.

Hắn ta chỉ có thể nhìn huyết nhục của mình không ngừng bị gọt đi.

“Trò chơi này, vui không?”

Sở Cuồng Nhân không hề bận tâm nói.

“Ngươi, ngươi sẽ… Chết không yên lành…”

Thân thể bị tàn phá bừa bãi của người thanh niên mặc áo bào đỏ run rẩy.

Sở Cuồng Nhân đưa tay đánh ra một đạo kình khí, đánh đối phương thành một đống bã vụn, sau đó lấy một cái bọt biển màu hồng phấn ra.

Bọt biển không ngừng mở rộng, xuất hiện một vết nứt.

Đây là bí giới.

Sở Cuồng Nhân nói với đám người n Hồng Hoa: “Các ngươi đi vào trước đi.”

“Được.”

Mọi người mơ hồ đoán được trong đó là cái gì, nhao nhao đi vào bí giới, đợi tất cả mọi người đi vào, Sở Cuồng Nhân thu hồi bí giới.

Sau đó, cả tiểu hành tinh số sáu mươi tư bỗng nhiên bộc phát ra từng đạo quang trụ, vô số đạo văn lưu chuyển, bao trùm toàn bộ tiểu hành tinh, hình thành một cái kết giới to lớn, bao phủ cả tiểu hành tinh này.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy tình cảnh này, cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

“Ta cũng muốn nhìn xem, các ngươi sẽ giết ta như thế nào?”

Chương 749: Đạo Chủ xuất động, toàn diện khai chiến, Sở Cuồng Nhân chiến Bạch Vương

“Ta cũng muốn nhìn xem, các ngươi sẽ giết ta như thế nào?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lời nói rơi xuống, chỉ thấy cách hắn không xa, bỗng nhiên có một nam tử Huyết tộc mặc trường bào màu trắng, sau lưng mọc ra hai cánh từ trên không trung bay đến.

Trên người nam tử này tiêu tán ra khí tức vô cùng mênh mông, mọi hành động đều lộ ra một cỗ áp lực chỉ cấp cao mới có.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy người tới, hai mắt híp lại, “Đạo Chủ!”

Người tới, đúng là một vị Đạo Chủ!

… …

Trong hư không vũ trụ xung quanh Thương Khung tinh.

Có mười mấy hành tinh bộc phát ra ba động năng lượng cường đại.

“Đạo Chủ Huyết tộc xuất thủ!”

“Hừ, thật sự cho rằng chúng ta sẽ ngồi nhìn mặc kệ sao?”

“Đi!”

Từng đạo lưu quang bay lượn ra.

Mà phương hướng của bọn họ, chính là tiểu hành tinh số sáu mươi tư.

Trên mấy hành tinh Đạo Chủ ở không có động tĩnh, trong đó trên một hành tinh, Huyền Hoàng Đạo Chủ đang tưới nước cho hoa cỏ, trong miệng nỉ non nói: “Sở Cuồng Nhân, một kiếp này, ngươi tránh được sao?”

Sở Cuồng Nhân đang phải đối mặt với một vị cường giả Đạo Chủ cảnh.

Chuyện này, đương nhiên hắn ta biết.

Nhưng hắn ta không tính xuất thủ.

Sở Cuồng Nhân tồn tại giống như Lạc Thủy và thiên hình giả, khiến hắn ta cảm thấy bất an, cảm thấy địa vị của mình bị trùng kích.

Nhưng ngại các Đạo Chủ khác và danh tiếng của mình, hắn ta mới không trực tiếp xuất thủ.

Huyết tộc muốn giết đối phương, hắn ta sẽ không ngăn cản.

Trong số hai mươi tư Đạo Chủ, có mấy người có giao tình không cạn với hắn ta, cũng nghe lệnh của hắn ta, biết suy nghĩ của hắn ta, cho nên cũng không xuất thủ.

Còn các Đạo Chủ khác có xuất thủ hay không, hắn ta cũng mặc kệ.

Lần này Huyết tộc muốn giết Sở Cuồng Nhân, đã làm tốt chuẩn bị, cho dù Đạo Chủ xuất thủ, muốn cứu Sở Cuồng Nhân cũng không dễ dàng.

Trong vũ trụ, Đạo Chủ hóa thành lưu quang lướt qua.

Tốc độ của Đạo Chủ rất nhanh, không đến mấy hơi thở đã vượt qua mấy tỷ dặm đi đến bên ngoài tiểu hành tinh số sáu mươi tư.

Nhưng ở bên ngoài, lại có vô số đạo văn lưu chuyển, hình thành một cái lồng ánh sáng màu vàng, ngăn cản Đạo Chủ tiến vào.

“Xuất thủ đánh vỡ nó!”

Vạn Pháp Đạo Chủ hừ lạnh một tiếng nói.

Lúc các Đạo Chủ chuẩn bị xuất thủ, trong vũ trụ bộc phát ra mười mấy cỗ ba động năng lượng cường đại, một đạo quang trụ huyết sắc cuốn theo Đế khí và đạo văn mênh mông, đập về phía Vạn Pháp Đạo Chủ.

Mạnh như Vạn Pháp Đạo Chủ cũng không nhịn được phải lui lại mấy trăm trượng.

Hắn ta nhìn về phía xa.

Chỉ thấy bên ngoài lồng ánh sáng màu vàng xuất hiện mười mấy bóng người, trên người mỗi người đều tản ra ba động năng lượng không kém hơn Đạo Chủ.

“Mười ba Huyết Vương!”

Ánh mắt Vạn Pháp Đạo Chủ trầm xuống.

Người tới, chính là mười ba vị Huyết Vương của Huyết tộc, cộng thêm ba vị Đạo Chủ vẫn còn ở Huyết tộc, tất cả có mười tám người.

Mười tám vị Đạo Chủ! !

Có thể nói các vị Đạo Chủ Huyết tộc đã dốc toàn bộ lực lượng.

“Xem ra vì giết chết Sở Cuồng Nhân, các ngươi đúng là dốc hết vốn liếng, Đạo Chủ Huyết tộc, tới không sai biệt lắm đi.”

Vạn Pháp Đạo Chủ băng lãnh nói.

“Nếu Sở Cuồng Nhân không chết, Huyết tộc ta sao có thể an tâm được?”

Minh Vương lạnh giọng nói.

Sở Cuồng Nhân có uy hiếp quá lớn đối với Huyết tộc.

Thậm chí có thể nói, Sở Cuồng Nhân không chết, lại cho hắn thời gian trưởng thành, Huyết tộc sẽ không còn cơ hội xâm chiếm Thương Khung tinh nữa.

Ngược lại, sẽ bị Thương Khung tinh chiếm lĩnh!

Chuyện này khiến đám Huyết Vương làm sao ngồi yên được?

Không, toàn bộ Huyết tộc cũng không thể ngồi nhìn Sở Cuồng Nhân trưởng thành!

“Vậy thì khai chiến đi! !”

Vạn Pháp Đạo Chủ hừ lạnh nói.

Không hề nhiều lời, hắn ta đưa tay, từng đạo phù văn huyền diệu lấy hắn ta làm trung tâm khuếch tán ra ngoài, bao trùm hơn phân nửa gầm trời.

Hắn ta điểm ra một chỉ, vô số đạo văn co lại, hình thành một chỉ ảnh to lớn, ba động lực lượng mênh mông khóa chặt Minh Vương!

Minh Vương hừ nhẹ một tiếng, cũng đánh ra một quyền!

Ầm vang một tiếng!

Lực trùng kích do Đạo Chủ sinh ra lan ra phạm vi nghìn vạn dặm, từng tiểu hành tinh nổ tung, nhấc lên lượng lớn cương phong vũ trụ.

“Chiến!”

Các Đạo Chủ khác cũng giao thủ.

Trong lúc nhất thời, vũ trụ băng lãnh u tịch giống như đã được thắp sáng.

Từng đạo hỏa quang màu sắc khác nhau nở rộ!

… …

Trong tiểu hành tinh số sáu mươi tư.

Một mình Sở Cuồng Nhân độc đấu với cường giả Đạo Chủ cảnh.

Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái khởi động.

“Trong quá trình phân tích mục tiêu…”

Rất nhanh, Sở Cuồng Nhân đã biết vị Đạo Chủ trước mắt này là ai.

“Bạch Vương Huyết tộc, phụ thân của Bạch Tuyệt Tâm, không ngờ ngươi lại đích thân đến trả thù.” Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

“Ngươi còn cười được.”

Bạch Vương đạm mạc nói.

“Vì sao không cười? Đây là lần đầu tiên ta giao thủ với Đạo Chủ, đáng giá kỉ nệm.”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân hiện lên một vệt chiến ý cất giấu đã lâu, trên người bạo phát chiến ý sát khí đã tích lũy trên chiến trường mấy tháng nay.

Cả tiểu hành tinh số sáu mươi tư đều điên cuồng rung chuyển vì lực lượng này, trong mắt Bạch Vương cũng lướt qua dị sắc, nói: “Chiến ý không tệ, nhưng đây là lần đầu tiên ngươi giao thủ với Đạo Chủ, cũng là lần cuối cùng!”

Nói đến phía sau, trên người Bạch Vương bộc phát ra một cỗ sát ý mênh mông, băng lãnh thấu xương, khiến người ta không rét mà run.

Trận chiến này, hắn ta đánh không chỉ vì mối thù giết con, còn vì tương lai của Huyết tộc!

Mặc kệ thế nào, Sở Cuồng Nhân cũng không thể lưu!

“Đánh đi!”

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, Côn Ngô Kiếm bên hông ra khỏi vỏ, Bạch Vương cũng lấy ra một cái búa khổng lồ!

Đó là một cái búa lớn bày đầy đạo văn màu đỏ sậm, lúc kiếm và búa giao kích, lực trùng kích kinh khủng trực tiếp xé rách hơn phân nửa tiểu hành tinh số sáu mươi tư, dường như xé nó thành hai nửa!

Rắc một tiếng, bên tai Sở Cuồng Nhân vang lên một tiếng giòn tan.

Chỉ thấy trên thân Côn Ngô Kiếm xuất hiện một vết nứt!

Đồng tử Sở Cuồng Nhân hơi co lại.

Côn Ngô Kiếm đi theo hắn chinh chiến nhiều năm, theo tu vi hắn tiến bộ mà không ngừng tăng đẳng cấp, chưa bao giờ bị tổn hại, không nghĩ tới, vừa giao thủ với Đạo Chủ chiêu đầu tiên đã khiến nó bị tổn hại rồi.

Tay trái của Sở Cuồng Nhân nắm thành quyền, thôi động lực lượng của Tinh Thần Bất Diệt Thể đến cực hạn, một quyền đánh bay Bạch Vương.

Sau đó, hắn thu hồi Côn Ngô Kiếm.

“Binh khí của ngươi quá yếu!” Bạch Vương hừ lạnh một tiếng, trong tay vẫn cầm cái búa lớn màu đỏ sậm kia, tràn ra khí tức doạ người.

Đó là một thanh Đạo khí!

“A, phương diện binh khí, ta đã ở thế yếu.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Sau đó, ánh mắt hắn ngưng tụ.

Đưa tay hội tụ linh khí trong thiên địa, chỉ thấy trong hư không xuất hiện một tấm phù văn to lớn màu sắc rực rỡ, chính là Cửu Long Thần Biến!

Phù văn hội tụ linh khí, hóa thành long khí to lớn màu sắc rực rỡ, lao về phía Sở Cuồng Nhân, dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Mà một chiêu này, trực tiếp hút hết linh khí trong phạm vi mấy ngàn dặm trên tiểu hành tinh số sáu mươi tư!

Được long khí gia trì, khí tức của Sở Cuồng Nhân liên tục tăng lên!

“Vạn Đạo pháp tướng!”

Sau lưng Sở Cuồng Nhân nhưng tụ pháp tướng màu sắc rực rỡ!

Pháp tướng cao mấy vạn trượng đỉnh thiên lập địa, khí tức cuồn cuộn đánh vỡ tầng mây, toàn bộ tiểu hành tinh số sáu mươi tư đã bắt đầu sụp đổ vì cỗ lực lượng này, hồng thủy bạo phát, lượng lớn dung nham trong lòng đất phun ra ngoài…

“Đến, tái chiến!”

Sở Cuồng Nhân điều khiển pháp tướng, một quyền đập ra!

Mà Bạch Vương hừ lạnh một tiếng, tay cầm búa lớn, vung về phía pháp tướng, đạo văn hội tụ, hình thành một đạo búa ảnh.

Hai cỗ lực lượng va chạm, toàn bộ tiểu hành tinh không chịu được nữa.

Nương theo một tiếng nổ kinh thiên.

Tiểu hành tinh ầm vang nổ tung, hóa thành vô số mảnh nhỏ!

Nhưng lồng ánh sáng màu vàng óng ở bốn phía lại không biến mất, vẫn ngăn cách hai người Sở Cuồng Nhân, Bạch Vương ở bên trong.

Giống như dựng lên sàn quyết đấu cho hai người bọn họ vậy.

Chương 750: Bất Tử chi thân tầng thứ năm, Bạch Vương mộng bức

Vũ trụ.

Trong kết giới màu vàng.

Trận chiến giữa Sở Cuồng Nhân và Bạch Vương đã khiến tiểu hành tinh số sáu mươi tư sụp đổ, lượng lớn ba động năng lượng cuồng loạn và hỏa diễm bao trùm xung quanh hai người, điên cuồng đánh vào bốn phía kết giới.

Nhưng kết giới này do Huyết tộc tốn nhiều công sức bày ra, căn bản không phải một tiểu hành tinh nổ tung là có thể phá hủy được.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi căn bản không phải đối thủ của Đạo Chủ!

!”

Bạch Vương hét lớn một tiếng, búa lớn trong tay vung ra.

Một đạo búa ảnh lớn đến vạn trượng bao phủ đạo văn huyền diệu vung ra, cho dù Sở Cuồng Nhân điều khiển Vạn Đạo pháp tướng và thi triển tiểu thế giới chi lực cũng bị đánh bay ra ngoài mấy ngàn dặm, nện lên kết giới màu vàng

“Đây là thực lực của Đạo chủ sao?”

“A, quả nhiên cường đại!”

Mặc dù Sở Cuồng Nhân rơi xuống hạ phong, nhưng không cảm thấy nhụt chí, ngược lại, chiến ý trong mắt ngày càng hừng hực.

Đã lâu rồi hắn mới cảm nhận được áp lực như vậy!

“Tái chiến! Càn Khôn Điên Đảo!”

Sở Cuồng Nhân thôi động vô địch chi đạo, cứu cực đế nguyên đến cực hạn, sau lưng Vạn Đạo pháp tướng đánh ra vô địch pháp!

Pháp tướng chi lực dung hợp cứu cực ảo diệu chi lực, hóa thành một đạo quang trụ rực rỡ đánh ra, nhật nguyệt điên đảo, càn khôn phá nát!

“Chiến lực của người này lại tăng lên ngang ta!”

Trong mắt Bạch Vương lộ ra một tia ngưng trọng, trong tay nắm búa lớn, khẽ quát một tiếng, thôi động lực lượng Đạo Chủ, đạo văn xen lẫn hóa thành một đạo búa ảnh vung ra, đánh nát đạo quang trụ màu sắc rực rỡ kia!

Lực trùng kích cường đại lại lần nữa đánh bay Sở Cuồng Nhân ra ngoài.

Nhưng khiến Bạch Vương cảm thấy kinh ngạc chính là, Sở Cuồng Nhân đã nhiều lần nhận công kích chính diện của hắn ta, theo đạo lý mà nói, cho dù nhục thể của hắn cường hãn thế nào, dưới lực lượng như vậy cũng phải vỡ vụn mới đúng.

Nhưng hắn lại lông tóc không tổn hao gì!

Không chỉ như thế, chiến ý lại ngày càng mãnh liệt.

“Rốt cuộc chuyện này là thế nào?”

Bạch Vương cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Hắn ta cảm giác, trừ thủ đoạn không gian, Vạn Đạo pháp tướng, nhục thân chi lực ra, trên người Sở Cuồng Nhân còn có át chủ bài mà Huyết tộc không biết.

“Chết đi cho ta!”

Búa lớn trong tay Bạch Vương liên tục vung ra.

Từng đạo búa ảnh vạn trượng như muốn đánh nứt trời phóng ra, mỗi kích đều cuốn theo sức mạnh vô thượng!

Phanh, phanh, phanh...

Mặc dù Vạn Đạo pháp tướng của Sở Cuồng Nhân kiệt lực ngăn cản, nhưng đối mặt với sức mạnh to lớn của Đạo Chủ, pháp tướng cũng không cách nào chèo chống.

Trên pháp tướng, vô số đạo văn bao phủ bên trên liên tiếp nổ tung.

Toàn bộ pháp tướng sụp đổ!

Mà Sở Cuồng Nhân bị búa ảnh đánh trúng, cho dù là nhục thể cường hãn của Tinh Thần Bất Diệt Thể cũng không chống cự được, bị xé mở một vết máu lớn.

“Nhìn xem lần này ngươi có chết hay không!”

Bạch Vương hừ lạnh một tiếng nói.

Nhưng ngay sau đó, đồng tử hắn ta đột nhiên co rụt lại.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân bị búa ảnh bao phủ, chém ra vết máu lớn vẫn đứng lơ lửng trên không, vết máu to lớn trên người hắn nhanh chóng phục hồi như cũ bằng phương thức bạch Vương không thể hiểu được, trong chớp mắt đã trở lại nguyên trạng.

Chuyện này khiến Bạch Vương trực tiếp trợn tròn mắt.

Tình huống như thế nào?

Năng lực tự lành, không phải hắn ta chưa từng thấy qua.

Nhưng người nhỏ yếu mới có năng lực tự lành rõ ràng, còn tu vi càng cao, nhục thân bị thương muốn khôi phục càng khó.

Một khí Thiên Tôn cảnh bị trọng thương, cần hao phí vô số tư nguyên mới có thể khôi phục, tự mình khôi phục không biết phải đợi bao lâu.

Hơn mấy ngàn vạn năm cũng là ít.

Ví dụ như thiên hình giả.

Trong trận Nghịch Thần chi chiến, đám người thiên hình giả này bị trọng thương, trải qua mười hai nguyên niên còn chưa hoàn toàn khôi phục.

Mà Sở Cuồng Nhân là Thiên Tôn cảnh, sau khi hắn bị trọng thương, nói thế nào cũng phải hao phí một số tư nguyên mới có thể khôi phục chứ?

Sao có thể khôi phục trong nháy mắt?

Chuyện này không có khả năng a! !

Đế niệm của Bạch Vương phun trào, cảm giác khí tức của Sở Cuồng Nhân, hắn ta phát hiện, Sở Cuồng Nhân không phải chỉ khôi phục mặt ngoài, mà là hoàn toàn khôi phục!

“Không có khả năng, tại sao lại có năng lực tự lành như vậy?”

“Bất Tử chi thân sao? !”

Bạch Vương có chút thất thần nói.

Hắn ta thất thần một chớp mắt, lại khiến Sở Cuồng Nhân bắt được cơ hội.

Hắn thi triển Không Gian Bàn Vận Thuật, đi đến trước mặt đối phương, thôi động cứu cực ảo diệu, một quyền đánh lên ngực đối phương.

Nhưng nói thế nào Bạch Vương cũng là Đạo Chủ, rất nhanh đã từ trong khiếp sợ khôi phục lại, đưa tay đỡ được công kích của Sở Cuồng Nhân.

Có điều lực lượng khổng lồ kia vẫn đánh bay hắn ta ra ngoài, cánh tay ngăn lại công kích tê dại một hồi, xương cốt đã vỡ tan.

Vô số năm qua, Bạch Vương chưa từng bị tổn thương, lúc này lại cảm nhận được đau đớn, sắc mặt bắt đầu vặn vẹo.

“Không cần biết ngươi có Bất Tử chi thân hay không, ta đều muốn làm thịt ngươi!”

Hắn ta rống giận, thôi động lực lượng Đạo Chủ đến cực hạn.

Trong tay, búa lớn liên tiếp vung vẩy.

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng, dựa vào ưu thế cường đại của Bất Tử chi thân, không chút nào phòng thủ, thế công vô cùng cuồng bạo.

Thậm chí có lúc không tiếc lấy thương đổi thương!

Sở Cuồng Nhân bị thương.

Nhưng một giây sau đã khôi phục.

Bạch Vương bị thương, lại là sự thật, đau đến mức sắc mặt hắn ta run rẩy, sự thật chứng minh, cho dù là Đạo Chủ sống vô số năm, lúc bị thương cũng không khác gì người bình thường.

Nhất là vô số năm qua hắn ta không bị thương, bây giờ lại bị Sở Cuồng Nhân đả thương, đau đớn kịch liệt mà xa lạ khiến hắn ta cảm thấy điên cuồng.

Một phen đại chiến điên cuồng, trong kết giới màu vàng, một số mảnh vỡ của hành tinh đã hóa thành vô số bụi bặm trong vũ trụ.

Sở Cuồng Nhân đứng trong hư không, bạch y đã bị xé nứt, phía trên dính đầy máu tươi, nhưng không có một vết thương nào.

Nhìn lại Bạch Vương, áo choàng rách nát, trên người có mấy vết máu.

“Không có khả năng!”

“Trên thế giới này, sao lại có Bất Tử chi thân được, nhất định ngươi cũng có yếu điểm, ta không tin không giết được ngươi!”

Bạch Vương cắn răng nghiến lợi nói.

Trận chiến vừa rồi, hắn ta đã thử chém đứt cánh tay của Sở Cuồng Nhân, phá nát ngũ tạng lục phủ của hắn, đánh nát trái tim hắn...

Nhưng những thứ này, đều không có tác dụng.

Trong một cái chớp mắt tiếp theo, đối phương đã có thể hoàn toàn khôi phục lại.

Chuyện này, quả thực khó tin đến cực điểm.

“Nhược điểm, a, tự nhiên là có, nếu trong nháy mắt ngươi có thể đánh ta thành vô số hạt nhỏ, có lẽ sẽ giết được ta.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Hắn nói là có lẽ.

Bởi vì ngay cả hắn cũng không biết sau khi mình bị đánh thành vô số hạt nhỏ thì có thể sống sót hay không, hiện tại, Bất Tử chi thân của hắn đã đến tầng thứ năm.

Hạt nhỏ trọng sinh!

Nói cách khác, hắn bị đánh thành hạt nhỏ cũng có thể phục sinh.

Nhưng hạt nhỏ này rất vi diệu.

Một li là hạt nhỏ, một phân tử cũng là hạt nhỏ...

Rốt cuộc phải đánh hắn thành thế nào mới có thể giết chết hắn.

Ừm...

Sở Cuồng Nhân cũng không rõ ràng.

“Hồ ngôn loạn ngữ!”

Bạch Vương sầm mặt.

Thực lực của Sở Cuồng Nhân rất mạnh, có thể sánh vai với Đạo Chủ, cộng thêm nhục thân cường hãn, cho dù muốn tháo hắn thành tám khối cũng khó khăn.

Đừng nói đến chuyện đánh hắn thành hạt nhỏ.

Căn bản không có khả năng!

Hơn nữa.

Hạt nhỏ trọng sinh?

Chuyện như vậy, hắn ta không thể tưởng tượng được, cũng không muốn tin tưởng.

“Nếu không giết được ngươi, vậy ta sẽ phong ấn ngươi, bắt ngươi về chậm rãi nghiên cứu!” Bạch Vương hừ lạnh một tiếng.

Chỉ thấy hắn ta giơ tay lên, vô số đạo văn huyền diệu lưu chuyển, những đạo văn này xen lẫn, hóa thành xiềng xích, tràn ngập ba động phong cấm cường đại.

“Đáng tiếc, ngươi không có cơ hội.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

“Thử nhìn một chút đi!”

Bạch Vương ném đạo văn xiềng xích trong tay ra ngoài.

Nhưng lúc này, trên người Sở Cuồng Nhân chợt bộc phát ra một cỗ ba động vô cùng mênh mông, giống như thiên uy huy hoàng, rung động gầm trời!

Chương 751: Áp chế Bạch Vương, tiên pháp lại hiện ra, văn minh tiên pháp

Bên ngoài kết giới màu vàng.

Huyết Vương Huyết tộc đang đại chiến với đám Đạo Chủ của Thương Khung.

Ba động năng lượng khủng bố khuếch tán ra bốn phía, một số tiểu hành tinh không thể thừa nhận năng lượng kinh người như vậy, liên tiếp phá nát, nổ tung!

“Ha ha, Vạn Pháp Đạo Chủ, kết giới này đã xuất hiện gần một ngày rồi, cho dù Sở Cuồng Nhân mạnh hơn, các ngươi cho rằng hắn có thể kiên trì một ngày trong tay Đạo Chủ sao?”

Minh Vương cười ha ha một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ trêu tức.

Không sai.

Thực lực của Sở Cuồng Nhân đúng là vô cùng cường hãn.

Nhưng dù sao cũng là tồn tại dưới Đạo Chủ.

Cho dù thật sự có năng lực đánh một trận với Đạo Chủ, nhưng một ngày ròng rã trôi qua, còn đối mặt với một trong mười ba Huyết Vương, đám người Minh Vương đều cho rằng đối phương không phải đối thủ của Bạch Vương.

Ngay cả đám người Vạn Pháp Đạo Chủ cũng không nhịn được trong lòng trầm xuống.

Một ngày.

Sở Cuồng Nhân, chống đỡ được sao?

“Hừ, kết giới còn chưa biến mất, chứng minh Bạch Vương còn chưa giết được Sở Cuồng Nhân, các ngươi đắc ý cái gì?”

Vạn Pháp Đạo Chủ hừ nhẹ một tiếng, không biểu hiện ra lo lắng.

Càng là lúc này, càng phải trấn định.

“Không sai, ngươi cho rằng Sở Cuồng Nhân dễ giết như vậy sao?”

“Đừng nói một ngày, cho dù là mười ngày, đoán chừng Bạch Vương cũng không giết được Sở Cuồng Nhân.”

“Nói không chừng, Sở Cuồng Nhân còn có thể phản sát Bạch Vương đó.” Một vị Đạo Chủ của Thương Khung tinh lớn tiếng nói.

Hắn ta là Ngưu Ma Đạo Chủ thuộc Yêu tộc Ngưu Ma, trên đầu mọc sừng, lỗ mũi có khuyên, nhìn qua dáng vẻ rất thật thà.

Thấy mọi người lên tiếng ủng hộ Sở Cuồng Nhân, hắn ta cũng lên tiếng.

Nhưng lời vừa nói ra miệng, mọi người lại cổ quái nhìn hắn ta một cái.

Ôi ôi, quá rồi nhá!

Phản sát Đạo Chủ?

Chuyện này, làm sao có thể?

Ngay cả đám người Vạn Pháp Đạo Chủ rất có lòng tin với Sở Cuồng Nhân, cảm giác tương lai nhất định đối phương sẽ có năng lực thay đổi thế cục ở chiên trường vực ngoại.

Nhưng hiện tại đối phương chỉ là một tên Thiên Tôn cảnh mà thôi.

Thiên Tôn và Đạo Chủ, chênh lệch một cảnh giới, lại giống như một trời một vực.

Ngưu Ma Đạo Chủ cũng cảm thấy mình chém hơn quá, nhưng lời đã nói ra miệng, hiện tại thu hồi không phải tự vả mặt mình sao?

“Nhìn cái gì, Sở Cuồng Nhân chính là thiên kiêu kinh diễm nhất của Thương Khung tinh từ trước tới nay, vượt qua một cảnh giới giết Đạo Chủ mà thôi, cũng không phải không được.” Ngưu Ma Đạo Chủ ngẩng đầu ưỡn ngực, kiên trì nói.

“Hừ, phản sát Đạo Chủ, lời này cũng nói ra được?”

Minh Vương chẳng thèm ngó ngàng tới.

Mặc dù ngoài miệng nói như thế, nhưng trong lòng hắn ta không khỏi sinh ra một chút bất an, sao Bạch Vương lại chiến với Sở Cuồng Nhân lâu như vậy?

Gia hỏa này, rốt cuộc đang làm cái gì?

“Đừng nhiều lời nữa, hôm nay, mặc kệ Sở Cuồng Nhân sống hay chết, chúng ta cũng sẽ không từ bỏ ý đồ!” Vạn Pháp Đạo Chủ lạnh lùng nói.

Lúc hai bên dự định tái chiến, trong kết giới màu vàng bỗng nhiên truyền ra một trận ba động quỷ dị, mọi người lập tức chấn động.

“Loại ba động năng lượng này là cái gì?”

“Thiên Đạo?”

“Không có khả năng, trên tiểu hành tinh này không có sinh linh, làm sao có thể đản sinh ra Thiên Đạo, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Một đám Huyết Vương vô cùng kinh ngạc.

Mơ hồ, trong lòng Minh Vương càng thêm bất an.

Mà đám người Vạn Pháp Đạo Chủ giống như nghĩ tới điều gì, ánh mắt lóe lên.

…

Trong kết giới màu vàng, Bạch Vương vung ra đạo văn xiềng xích bị ba động thiên đạo cường đại trên người Sở Cuồng Nhân đánh bay.

Hắn ta nhìn Sở Cuồng Nhân, đồng tử co rụt lại, nội tâm rung động.

“Thiên Đạo? !”

“Không có khả năng, sao ngươi lại nắm giữ Thiên Đạo? !”

Thiên Đạo, là thứ chỉ có tinh thần sinh mạng mới có thể sinh ra.

Là tập hợp thể giữa ý chí của tinh cầu và ý chí của vô số sinh linh.

Huyết Nguyên tinh cũng có Thiên Đạo.

Mặc dù khác biệt với Thiên Đạo tại Thương Khung tinh, nhưng Bạch Vương tuyệt sẽ không nhận lầm, ba động trên người Sở Cuồng Nhân tuôn ra kia, tuyệt đối là ba động Thiên Đạo!

Hắn ta không thể tưởng tượng.

Trên người một người làm sao lại xuất hiện ba động Thiên Đạo?

“Chẳng lẽ, hắn giống như Huyết Thần, dung hợp Thiên Đạo? !”

“Không, không có khả năng!”

“Huyết Thần dung hợp Thiên Đạo, đến bây giờ còn chưa thức tỉnh, hắn là một tồn tại chưa đến Đạo Chủ, làm sao có thể dung hợp Thiên Đạo? !”

Bạch Vương hoàn toàn mơ hồ.

Hắn ta thực sự không nghĩ ra, Sở Cuồng Nhân còn chưa đến Đạo Chủ cảnh, nhưng từng thủ đoạn thi triển ra đều khiến Đạo Chủ cảm thấy không thể tin được.

Bất Tử chi thân vốn đã đủ dọa người.

Hiện tại còn phóng ra một cỗ lực lượng Thiên Đạo.

“Đây là lần đầu tiên ta dùng trạng thái này đối địch.” Giọng nói không có chút tình cảm nào của Sở Cuồng Nhân vang lên, bình tĩnh đến đáng sợ.

Hiện tại, hắn đã sử dụng trạng thái Hợp Đạo!

Thiên Đạo chi lực của Thương Khung tinh, để cho hắn sử dụng!

Hắn cảm giác, bây giờ, hắn cường đại trước nay chưa từng có.

Nhất cử nhất động, đều có thiên uy cuồn cuộn!

Vô số đạo trước mặt hắn, đều bị áp chế!

“Tiểu thế giới, mở!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Một tiểu thế giới dung hợp Thiên Đạo chi lực mở ra, bao phủ Bạch Vương, áp chế gắt gao đạo của đối phương.

“Đáng chết, đạo của ta, bị áp chế!”

Bạch Vương biến sắc, hắn ta là Đạo Chủ, có thể ngăn chặn đạo của hắn ta, chỉ có tu vi mạnh hơn hắn ta.

Nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân lại dùng Thiên Tôn cảnh làm được chuyện này.

Bởi vì hiện tại, hắn là Thiên Đạo!

Tất cả những đạo đã biết, đều bắt nguồn từ Thiên Đạo!

Thiên Đạo, trời sinh khắc chế tất cả các đạo!

Cũng may Bạch Vương không phải Đạo Chủ của Thương Khung tinh, nếu không trước mặt Thiên Đạo của Thương Khung tinh này, hắn ta sẽ bị áp chế lợi hại hơn.

“Phệ Huyết Trảm! !”

Bạch Vương nổi giận gầm lên một tiếng, tay cầm búa lớn chém về phía Sở Cuồng Nhân.

Một búa này ẩn chứa toàn bộ lực lượng của hắn ta, nhưng bị Thiên Đạo áp chế, một búa này, không cách nào phát huy tất cả lực lượng.

“Điên Đảo Càn Khôn!”

Sở Cuồng Nhân đánh ra một quyền.

Cứu cực ảo diệu dung hợp Thiên Đạo chi lực, uy thế tăng lên không chỉ một cấp bậc, trực tiếp đánh vỡ búa ảnh.

Bạch Vương cứ thế mà bị đánh bay ra ngoài.

“Đáng chết!”

“Huyết nguyên chi lực, thiêu đốt cho ta! !”

Bạch Vương xuất ra át chủ bài cuối cùng, chỉ thấy trên người hắn ta có hỏa diễm huyết sắc thiêu đốt, khí tức cũng đang điên cuồng tăng lên.

“Huyễn U Thất Tình Khúc!”

Lúc này, Sở Cuồng Nhân nhấn một ngón tay về phía xa, một cỗ ba động huyền diệu như siêu thoát Thiên Đạo khuếch tán ra.

Một chỉ này, khiến tâm trạng của Bạch Vương sinh ra ba động kịch liệt, trong đầu hiện lên vô số hình ảnh, hoặc buồn hoặc vui...

Hắn ta nghĩ tới thê tử đã chết nhiều năm của mình.

Dáng vẻ thê tử ôn nhu động lòng người.

Nhưng lúc hắn ta còn trẻ vẫn luôn dốc lòng tu hành, không để ý đến nàng, cuối cùng, thê tử của hắn ta buồn bực sầu não mà chết.

Mà lúc đó, hắn ta lại đang bế quan.

Còn không gặp đối phương lần cuối.

Hắn ta lại nghĩ tới con mình.

Vì muốn nhi tử thành tài, hắn ta đã ném nhi tử đến chiến trường tàn khốc nhất để lịch luyện, hắn có bảy đứa con trai, cuối cùng, lại chết gần hết, chỉ còn một người.

Mà người kia chính là Bạch Tuyệt Tâm.

Nhưng bây giờ, Bạch Tuyệt Tâm đã chết.

Nghĩ đến đây, khóe mắt Bạch Vương không khỏi thấm ra nước mắt.

Chiến ý cũng nhanh chóng giảm đi.

Tình huống gì vậy? !

Vì sao đột nhiên ta lại nhớ tới những chuyện này?

Nhưng bỗng nhiên, Bạch Vương lấy lại tinh thần, hắn ta nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, phát giác trên người đối phương tiêu tán ra ba động đạo.

Hắn ta nuốt một ngụm nước bọt, chấn động không gì sánh nổi, “Tiên pháp! !”

“Có thể thoát khỏi ảnh hưởng của Huyễn U Thất Tình Khúc nhanh như vậy, không hổ là Đạo Chủ.” Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

“Không có khả năng, chuyện này không có khả năng! Làm sao Thương Khung tinh lại có tiên pháp, trong toàn bộ tinh hệ Tử Kim, chỉ có hai văn minh tiên pháp! Vì sao Thương Khung tinh lại có tiên pháp! !” Bạch Vương không thể tin được quát ầm lên.

Chương 752: Chém giết Bạch Vương, có mạnh hơn sao?

Tiên pháp!

Tiên nhân dùng đạo pháp! !

Bạch Vương khiếp sợ nhìn Sở Cuồng Nhân, đồng tử điên cuồng run rẩy!

Sở Cuồng Nhân nghe thấy hắn ta nói vậy, lại trầm ngâm một chút.

Văn minh tiên pháp?

Toàn bộ tinh hệ Tử Kim?

Đây là lần đầu tiên hắn nghe được danh từ này.

Bạch Vương nhân dịp hắn trầm ngâm, đã dùng hết lực lượng toàn thân, phóng về phía ngoài kết giới màu vàng, đúng là muốn chạy trốn! !

Dù đã thiêu đốt huyết nguyên chi lực, hắn ta cũng không có chiến ý nữa.

Bất Tử chi thân? !

Thiên Đạo chi lực? !

Hiện tại, lại lộ ra một môn tiên pháp! !

Bạch Vương thề, qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hắn ta gặp một tên quái thai không thể dùng lẽ thường để cân nhắc như thế! !

Lúc trước nhất định đầu hắn ta bị nước vào rồi mới nghĩ cách đối phó Sở Cuồng Nhân, hiện tại, hắn ta chỉ muốn cách Sở Cuồng Nhân càng xa càng tốt.

Chỉ thấy hắn ta hóa thành lưu quang, phóng về phía kết giới.

Lúc sắp đến kết giới, hắn ta lấy ra một khối ngọc lệnh ném ra ngoài.

Đó là tin vật ra vào kết giới.

“A, muốn đi, hiện tại không cảm thấy muộn rồi sao?”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Chỉ thấy hắn đưa tay, Thiên Đạo chi lực lưu chuyển, kết hợp với đạo văn Đế khí, hóa thành thế giới màu tím chi khóa nhanh chóng lướt tới.

...

Bên ngoài kết giới màu vàng.

Lực lượng Thiên Đạo xuất hiện, các Đạo Chủ dừng tay.

Lúc này, một bóng người từ trong kết giới màu vàng lao ra.

Mà nhìn thấy thân ảnh này, vẻ mặt đám Huyết Vương vui vẻ.

“Là Bạch Vương!”

“Ha ha, là Bạch Vương đi ra, xem ra hắn đã thành công đánh chết Sở Cuồng Nhân, quả nhiên, sao tên kia có thể là đối thủ của Bạch Vương được.”

Đám Huyết Vương cười ha ha một tiếng.

Nhìn lại các Đạo Chủ của Thương Khung tinh, sắc mặt trầm xuống.

Đáng chết!

Chẳng lẽ Sở Cuồng Nhân đã chết rồi? !

Vạn Pháp Đạo Chủ có muốn rách cả mí mắt.

Đây chính là lực lượng sẽ chi phối đến cục diện chiến trường vực ngoại trong tương lai a! !

“Không đúng!”

“Vẻ mặt Bạch Vương có chút không đúng.”

Bỗng nhiên, Minh Vương phát hiện cái gì.

Chỉ thấy Bạch Vương đi ra, nhưng khí tức hỗn loạn, sắc mặt mang theo bối rối, giống như đang... Chạy trốn!

Bạch Vương, đang chạy trối chết! !

“Cứu ta! !”

Bạch Vương hốt hoảng hét lớn một tiếng.

Nhưng không chờ đám người Minh Vương có động tác gì, vài sợi xiềng xích màu tím đã từ trong kết giới màu vàng vọt ra.

Trên xiềng xích có đạo văn lưu chuyển, vô cùng huyền diệu.

Xiềng xích màu tím kia lấy tốc độ cực nhanh đuổi theo Bạch Vương, quấn chặt hắn ta, sau đó kéo hắn ta vào trong kết giới màu vàng.

Mà dựa vào cảnh giới Đạo Chủ của Bạch Vương, lại không có cách nào phản kháng!

“Cứu ta! ! Nhanh cứu ta!”

Bạch Vương hô to với đám người Minh Vương.

Đám người Minh Vương cũng lập tức có động tác, bọn họ xuất thủ muốn công kích xiềng xích, nhưng rõ ràng đám người Vạn Pháp Đạo Chủ sẽ không cho bọn họ cơ hội này.

“Muốn cứu người, không có cửa đâu.”

“Ha ha, xem ra, Bạch Vương sắp chết rồi!”

Vẻ mặt Vạn Pháp Đạo Chủ, Ngưu Ma Đạo Chủ phấn chấn.

Mặc dù bọn họ không biết bên trong kết giới màu vàng kia đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy Bạch Vương ăn thiệt thòi, cũng có thể đoán được Sở Cuồng Nhân chiếm thế thượng phong.

Cho nên, bọn họ không có khả năng để đám người kia nhúng tay.

“Đáng giận...” Minh Vương trơ mắt nhìn Bạch Vương bị xiềng xích kéo vào kết giới, cuối cùng đã xác định cỗ bất an trong lòng kia không phải ảo giác.

Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc đang làm cái gì? ! Lại khiến một vị Đạo Chủ hoảng sợ như vậy, thậm chí không để ý đến hình tượng lớn tiếng kêu cứu.

Trong kết giới màu vàng.

Sở Cuồng Nhân điều khiển thế giới khóa kéo Bạch Vương trở về.

“Ngươi muốn chạy trốn, đã quá muộn rồi!”

Hắn nhẹ nhàng nâng tay, sau lưng, Vạn Đạo pháp tướng cao một trăm ngàn trượng dung hợp với Thiên Đạo chi lực bay lên không trung, đánh một chưởng về phía đối phương.

Bạch Vương rống giận thôi động toàn lực, nhưng vẫn bị một chưởng này đánh bay ra ngoài, trực tiếp nện trên kết giới.

Trên người hắn ta vẫn bị thế giới khóa quấn chặt, căn bản không thể tránh thoát.

Oanh, oanh, oanh!

Sau lưng Sở Cuồng Nhân, Vạn Đạo pháp tướng liên tiếp oanh ra.

Đạo văn trên người Bạch Vương không ngừng phá nát, nổ tung!

Rất nhanh, thân thể hắn ta đã gần như sụp đổ.

Dựa vào thực lực của Bạch Vương, vốn không đến mức bại nhanh như vậy, nhưng hiện tại hắn ta đã bị tầng tầng lớp lớp át chủ bài của Sở Cuồng Nhân dọa cho phát ngốc, ý chí chiến đấu đã bị Huyễn U Thất Tình Khúc mài mòn hết.

Vì vậy mới khiến một vị Đạo Chủ như hắn ta, chỉ có thể bị động bị đánh!

Chỉ chốc lát.

Đế khu của Bạch Vương sụp đổ, đã hấp hối.

Sở Cuồng Nhân đưa tay nắm cái búa của Bạch Vương, đi về phía đối phương, con ngươi đạm mạc không có chút tình cảm nào.

Một đạo búa ảnh lóe lên.

Đệ nhất Vương giả của Huyết tốc... Vẫn lạc!

...

Bên ngoài kết giới màu vàng.

Huyết Vương và đám Đạo Chủ của Thương Khung tinh đang không ngừng chém giết.

Nhưng đột nhiên, kết giới màu vàng bị một cỗ lực lượng vô cùng mênh mông trùng kích, sau đó, kết giới màu vàng xuất hiện vô số vết rách.

Ầm vang một tiếng, toàn bộ kết giới hóa thành vô số ánh sáng tiêu tán!

Một thân ảnh màu trắng chậm rãi đi ra.

Người kia dáng người thon dài, áo trắng như tuyết, tóc đen phấp phới, tuấn dật tuyệt luân, trong lúc giơ tay nhấc chân đều có thiên uy sâu không lường được!

“Sở Cuồng Nhân! !”

“Mau nhìn, trong tay hắn chính là... Bạch Vương!”

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đạp không mà đến.

Mà trong tay hắn, mang theo một cái... Đầu!

Chính là Bạch Vương!

Sở Cuồng Nhân, giết Bạch Vương!

Mặc dù mấy vị Huyết Vương sớm có đoán trước, nhưng khi bọn họ chính mắt nhìn thấy cảnh này, vẫn không nhịn được cảm thấy rung động.

Sở Cuồng Nhân, thật sự chém giết một vị Đạo Chủ! !

“Ha ha ha! Ta đã nói Sở đạo hữu có thể phản sát Đạo Chủ, các ngươi còn không tin, bây giờ đã nhìn thấy chưa.” Ngưu Ma Đạo Chủ cười to nói.

Mặc dù vừa rồi là hắn ta khoác lác.

Nhưng bây giờ, căn không ai có thể phản bác hắn ta.

Sự thật đã bày ra trước mắt mọi người.

Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt đám Huyết Vương, ném cái đầu trong tay ra ngoài, đánh ra một đạo kình khí.

Ngay trước mặt mấy vị Huyết Vương, đánh đầu Bạch Vương thành bột mịn.

“Người này quá yếu, trong các ngươi có ai mạnh hơn không?”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Đám Huyết Vương nhìn hắn, ánh mắt kinh nghi bất định.

Người này là thế nào?

Vì sao lại có ba động Thiên Đạo, còn nữa, hắn và Bạch Vương thật sự đã đánh một trận sao? Vì sao trên người lại không có một chút thương tổn.

Thậm chí, ngay cả y phục cũng không bị tổn hại.

Thân hình sạch sẽ, không nhuốm bụi trần.

Điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ Vương Liên không có thực lực thương tổn đến một góc áo của đối phương!

Trong đầu đám người Minh Vương hiện lên vô số suy nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy Sở Cuồng Nhân quá đáng sợ, không ngờ hắn lại có thể tuỳ tiện chém giết Đạo Chủ? !

“Lui! !”

Minh Vương khẽ quát một tiếng, lập tức dẫn người nhanh chóng nhanh rời đi.

Sở Cuồng Nhân thấy thế cũng không đuổi theo.

Bởi vì hắn đã tiêu hao vô cùng lớn, bây giờ một vị bán Đạo Chủ đến, hắn cũng phải tốn sức mới đánh được.

Đừng nói đến chuyện đuổi theo giết một đám Đạo Chủ.

“Xem ra lừa gạt qua rồi.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Không sai.

Tư thái bây giờ của hắn đều là giả vờ.

Uy áp của Thiên Đạo đúng là không giả, nhưng chỉ có uy thế, một thân bạch y sạch sẽ này là lấy từ trong giới chỉ ra thay.

Còn chuyện trên người không có thương tổn.

Có Bất Tử chi thân, thì có thương tổn gì chứ?

Mà đây cũng là chuyện quan trọng nhất nhất, đám Huyết Vương nhìn thấy trên người hắn không có vết thương nào mới cảm thấy thực lực của hắn rất khủng bố.

Nhưng lông tóc không hao tổn gì chém giết Bạch Vương.

Tỉ mỉ nghĩ lại, bọn họ sẽ biết, nếu mình thật sự mạnh như vậy, cũng sẽ không đánh với Bạch Vương một ngày.

Có điều lúc này bọn họ đã bị cái chết của Bạch Vương dọa sợ, không nghĩ nhiều như vậy.

Dù nói thế nào, Sở Cuồng Nhân chém giết Đạo Chủ là chuyện chắc chắn một trăm phần trăm, điểm này đã khiến bọn họ vô cùng kiêng kị rồi.

Chương 753: Huyết tộc chưa diệt, không dám lười biếng, Sở Cuồng Nhân phát cáu

“Sở đạo hữu! Ngươi quá lợi hại!”

Ngưu Ma đạo hữu đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân nói.

Các Đạo Chủ còn lại nhìn Sở Cuồng Nhân cũng khiếp sợ không gì sánh nổi, Thiên Tôn chém giết Đạo Chủ, chuyện này, là lần đầu tiên bọn họ nghe thấy.

Đối phương bày ra thiên phú thực lực, quá mức kinh người.

“Rời đi trước đã.”

…

Trên hành tinh nào đó.

Một cỗ ba động năng lượng cường đại ầm vang bạo phát, toàn bộ cỏ cây cối trên hành tinh như bị phong bạo tàn phá bừa bãi, trong nháy mắt bị phá hủy hầu như không còn.

Vô số đất đá bay ra ngoài.

Sắc mặt Huyền Hoàng Đạo Chủ có vẻ dữ tợn, “Đáng giận! Đáng chết! Sao Sở Cuồng Nhân có thể giết chết Đạo Chủ chứ? ! !”

Hắn ta cảm thấy không thể tin được.

Chuyện này càng khiến hắn ta muốn diệt trừ Sở Cuồng Nhân.

Ngoại trừ Huyền Hoàng Đạo Chủ.

Sau khi đám Huyết Vương trở lại bản bộ Huyết tộc cũng tỉnh táo lại.

“Không đúng, thực lực của Sở Cuồng Nhân không mạnh như chúng ta nghĩ, nếu không, sao hắn lại đánh với Bạch Vương lâu như vậy? !”

“Vậy tại sao trên người đối phương lại không có một vết thương nào?”

“Rất có thể hắn đã dùng một loại chí bảo trị thương nào đó.”

Sắc mặt đám Huyết Vương có chút âm trầm.

Bọn họ phát hiện mình bị Sở Cuồng Nhân đùa bỡn.

Nhưng trên thực tế, cho dù Sở Cuồng Nhân không đùa bỡn bọn họ, dưới tình huống đó, ngoại trừ rút lui, bọn họ cũng không có lựa chọn khác, bởi vì ngoài Sở Cuồng Nhân, còn có đám người Vạn Pháp Đạo Chủ ở bên cạnh nhìn chằm chằm nữa.

“Bạch Vương đã chết, bây giờ nên làm gì đây?”

Một vị Huyết Vương trầm thấp nói.

“Nhất định phải diệt trừ Sở Cuồng Nhân, không giết hắn, trận chiến này không thể tiếp tục được, tương lai của Huyết tộc cũng sẽ bị người này uy hiếp.”

Trong mắt Minh Vương lộ ra vẻ kiên quyết, “Ta dự định khởi động Huyết Uyên, triệt để phá hủy phòng ngự của Thương Khung tinh và Sở Cuồng Nhân!”

Nghe thấy vậy, đám Huyết Vương biến sắc.

“Huyết Uyên? !”

“Mở ra Huyết Uyên, ít nhất phải tiêu hao một nửa tài nguyên hiện hữu trên Huyết Nguyên tinh, nếu không thành công, trong một nguyên niên, sẽ không thể phát động trận chiến với quy mô lớn được, thật sự phải làm như vậy sao?”

“Không làm như vậy, chẳng lẽ chúng ta lại ngồi nhìn Sở Cuồng Nhân tiếp tục trưởng thành sao, hơn nữa, mở Huyết Uyên cũng nằm trong phạm vi kế hoạch của chúng ta, hiện tại, chỉ thực hiện trước mấy nguyên niên mà thôi.”

“Vậy... Bỏ phiếu đi.”

Mười hai vị Huyết Vương tiến hành bỏ phiếu xem có nên mở Huyết Uyên không, kết quả là, mười hai phiếu toàn bộ thông qua!

Tất cả mọi người đồng ý mở Huyết Uyên!

Sau khi tổn thất một vị Đạo Chủ, đám Huyết Vương đã nhìn thấy tiềm lực của Sở Cuồng Nhân, người này không giết, lại cho hắn một đoạn thời gian trưởng thành, hắn tuyệt đối sẽ trở thành kẻ địch khủng bố nhất của Huyết tộc.

Nhất định phải nhanh chóng bóp chết hắn!

Cho dù phải trả đại giới cực lớn để mở ra Huyết Uyên, bọn họ cũng không tiếc!

“Như vậy trở về chuẩn bị đi!”

…

Thương Khung tinh, trong cứ điểm thứ mười bảy.

Sở Cuồng Nhân đưa đám người n Hồng Hoa trở về an toàn.

“Sở đạo hữu, đa tạ!”

Quỷ Đao Thiên Tôn trịnh trọng thi lễ một cái.

“Không cần khách khí.”

“Nói ra thật xấu hổ, ngươi là ân nhân đề cử tới, ta phải tận tình giúp đỡ mới đúng, lại không ngờ phải phiền toái ngươi nhiều lần như vậy.” Quỷ Đao Thiên Tôn có chút hổ thẹn nói.

Sở Cuồng Nhân khoát tay áo, nói: “Tướng quân, tất cả mọi người đều chiến đấu vì Thương Khung tinh, phàm là chuyện ta có khả năng làm được, ta nhất định sẽ làm, ngươi không cần khách khí như vậy.”

“Ha ha, Thương Khung tinh có Sở đạo hữu, là phúc của thương khung!”

Mấy người hàn huyên một hồi.

Nhưng Quỷ Đao Thiên Tôn rất nhanh đã phát hiện có chút không thích hợp.

Bên cạnh, n Hồng Hoa vẫn yên lặng ngồi đó, không nói chuyện, thỉnh thoảng nhìn chằm chằm mặt đất, có chút xuất thần.

Quỷ Đao Thiên Tôn nhìn thoáng qua mặt đất, cũng không có gì đẹp mắt.

Đây là bị sợ choáng váng? ?

“Hoa Nhi, đã không sao rồi.”

Quỷ Đao Thiên Tôn an ủi hai tiếng.

Nghe thấy giọng nói của hắn ta, n Hồng Hoa mới hồi phục tinh thần, sau đó nói: “Tổ phụ, hắn đã chết.”

“Người nào?”

“Tên Thiên Tôn giết phụ mẫu ta... Chết rồi.”

n Hồng Hoa nói.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Sắc mặt Quỷ Đao Thiên Tôn thay đổi.

n Hồng Hoa nói lại mọi chuyện.

Mấy chục năm qua, nàng vẫn luôn sống vì báo thù, nỗ lực mạnh lên, nhưng bây giờ, người kia đã chết.

Nhưng không phải do nàng đích thân giết chết.

Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng coi như đã báo thù xong, chuyện này khiến nội tâm của nàng đột nhiên trở nên trống rỗng.

Dường như đã không còn động lực sống nữa.

“Hoa Nhi, hắn đã chết, từ nay về sau, ngươi cũng không cần sống mệt mỏi như vậy nữa.” Quỷ Đao Thiên Tôn an ủi.

“Không, mối thủ của phụ mẫu đã báo, nhưng Huyết tộc chưa diệt, nguy hiểm của thương khung vẫn chưa được giải trừ, ta không thể lười biếng!” n Hồng Hoa giống như tìm được mục tiêu mới, ánh mắt dần trở nên kiên định.

Quỷ Đao Thiên Tôn có chút bất đắc dĩ thở dài.

Hắn ta biết, muốn để n Hồng Hoa thư giãn không phải là chuyện đơn giản, phương thức sống của nàng không giống người khác.

Có lẽ, đây chính là nguyên nhân khiến nàng tiến bộ rất nhanh.

Sở Cuồng Nhân tán thưởng nhìn n Hồng Hoa một chút.

Hắn vẫn rất tán thưởng đối phương.

“Tướng quân, vậy ta xin cáo từ trước.” Sở Cuồng Nhân nói.

“Được, chiến sự vẫn còn, ta cũng không giữ đạo hữu nữa.”

Sau khi rời khỏi cứ điểm, Sở Cuồng Nhân trở lại cứ điểm số ba mươi mốt, lấy một đám tư nguyên từ chỗ Lạc Thủy.

Sau trận chiến với Đạo Chủ, hắn tiêu hao quá lớn, muốn tự mình khôi phục về thời kì toàn thịnh, phải mất năm sáu ngày.

Đến hắn cũng phải như thế, đổi lại những người khác, không đến nửa năm một năm thì chưa chắc đã có thể khôi phục.

Hai ngày sau.

Sở Cuồng Nhân hấp thu một đám linh tủy bảo dược, cuối cùng đã khôi phục không sai biệt lắm, hắn bắt đầu tổng kết thu hoạch trong trận chiến này, ngoại trừ chém giết Bạch Vương, thu hoạch quan trọng nhất chính là cái búa kia.

Đó là một thanh Đạo khí.

Hơn nữa còn là Đạo Khí cao cấp hơn Phong Giới Ấn Tỷ.

“Chỉ đáng tiếc cho Côn Ngô của ta.”

Sở Cuồng Nhân lấy Côn Ngô Kiếm ra, đầu ngón tay phất qua vết nứt trên thân kiếm, trong mắt lộ ra một tia đau lòng.

Từ khi hắn xuất đạo đến bây giờ, Côn Ngô theo hắn một đường trưởng thành, cùng hắn đi tới hôm nay, là đồng bạn chiến đấu quan trọng nhất của hắn.

Hắn cảm thấy, Đạo khí nào cũng không bằng Côn Ngô của mình.

Không, đừng nói Đạo khí.

Cho dù lấy Tiên Khí đến đổi, hắn cũng không đổi.

Nhưng bây giờ, lại bị Bạch Vương chém ra một vết nứt.

Nghĩ đến đây, hắn hận không thể giết thêm Bạch Vương mười mấy lần, nhìn cái búa kia, thấy thế nào cũng không vừa mắt.

“Phá búa.”

Hắn đưa chân giẫm lên búa, sau đó đá bay ra ngoài.

“Ngươi đang... Phát cáu đấy à?”

Lạc Thủy đúng lúc đi tới, tránh thoát búa bay đến, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra một tia ngoài ý muốn.

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ đối phương phát cáu đâu.

Trong thời gian này, ở trên chiến trường, Sở Cuồng Nhân luôn cho người ta cảm giác trầm ổn, an toàn, chưa bao giờ nhìn thấy tâm tình đối phương mất khống chế.

“Cũng không khác mấy.”

Sở Cuồng Nhân hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nói.

Hắn thu hồi Côn Ngô.

Lạc Thủy tinh mắt, nhìn thấy vết nứt trên Côn Ngô Kiếm, “Chẳng lẽ ngươi đang phiền não vì thanh kiếm này sao?”

“Ừm.”

“Ta nhớ ra trong hai mươi tư vị Đạo Chủ có một vị tên là Xích Dương Đạo Chủ, am hiểu luyện khí, có lẽ, hắn có thể giúp ngươi một chút.”

Lạc Thủy nói.

Nghe thấy vậy, hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

“Xích Dương Đạo Chủ... Không biết hắn ở đâu?”

“Ta giúp ngươi hỏi một chút.”

Sau đó, Lạc Thủy liên hệ với Vạn Pháp Đạo Chủ.

Chương 754: Càn Nguyên Tử Kim, Huyễn U Thất Tình Khúc, luận đạo với Đạo Chủ

“Vạn Pháp Đạo Chủ nói hiện tại Xích Dương Đạo Chủ tiểu hành tinh số một trăm lẻ ba, đợi lát nữa sẽ gửi tinh đồ đến.”

Lạc Thủy liên hệ với Vạn Pháp Đạo Chủ xong rồi nói.

Chỉ chốc lát, la bàn truyền tin bên hông Lạc Thủy chấn động một cái.

Một vệt ánh sáng lưu chuyển, một tấm tinh đồ hiện lên.

Sở Cuồng Nhân lấy được tinh đồ, liền khởi hành tiến về tiểu hành tinh số một trăm lẻ ba.

Bởi vì Xích Dương Đạo Chủ ở nơi này, cho nên tiểu hành tinh số một trăm lẻ ba được xưng là tiểu hành tinh Xích Dương.

Là một hành tinh cấp hai, quy mô không lớn.

Đại khái chỉ bằng một phần nghìn Thương Khung tinh.

Tiểu hành tinh Xích Dương.

Sở Cuồng Nhân đi tới đây, Xích Dương Đạo Chủ cảm giác được đầu tiên, cũng không chậm trễ, tự mình đi ra nghênh tiếp.

“Sở đạo hữu đến, rồng đến nhà tôm a.”

“Bái kiến Xích Dương đạo hữu.”

Sở Cuồng Nhân hơi hành lễ.

Xích Dương Đạo Chủ, Xích Dương Đạo Thể, từ khi bắt đầu văn minh tu hành trên Thương Khung tinh đến nay, hắn ta là người đầu tiên nắm giữ Đạo Thể này.

Không chỉ hắn ta, các Đạo Chủ khác cũng như thế.

Ví dụ như Huyền Hoàng Đạo Chủ, Hỗn Độn Đạo Chủ, bọn họ chính là Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể, Hỗn Đạo Thể đầu tiên trên Thương Khung tinh.

Bây giờ xưng hô với Sở Cuồng Nhân là đạo hữu, cùng thế hệ luận giao, Xích Dương Đạo Chủ cũng không có cảm thấy có gì kỳ quái.

Đối phương có thể chém giết Đạo Chủ, cùng thế hệ luận giao cũng rất bình thường, đối phương gọi hắn ta là tiền bối, hắn ta sẽ không chịu nổi.

“Ta đã biết mục đích Sở đạo hữu đến chỗ ta từ Vạn Pháp Đạo Chủ rồi, có thể để ta xem thanh kiếm kia của ngươi không?”

“Đương nhiên.”

Sở Cuồng Nhân lấy Côn Ngô ra.

Xích Dương Đạo Chủ tiếp nhận Côn Ngô, nhìn kỹ một lần, “Kiếm này thai nghén kiếm hồn, hơn nữa kiếm hồn giống như có cơ duyên tạo hóa, mạnh hơn kiếm hồn bình thường rất nhiều, không tệ, chỉ là chất liệu hơn kém một chút.”

Côn Ngô Kiếm, vốn chỉ là một thanh Thánh Khí bình thường.

Được Sở Cuồng Nhân thai nghén mới có thành tựu hôm nay, kiếm hồn kia đã từng được tử khí lúc hắn thành Thánh tẩm bổ qua, hồn lực viễn siêu kiếm hồn bình thường, nhưng những thứ này cũng không thể che giấu chất liệu khiếm khuyết của nó.

“Xích Dương đạo hữu có thể tu bổ kiếm này không?”

“Đương nhiên có thể.”

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, lông mày giãn ra.

“Đúng rồi, nghe nói trong tay Sở đạo hữu có một cái bí giới?”

“Đúng.”

“Ha ha, là như vậy, ta từng có cơ duyên xảo hợp chiếm được một phương pháp luyện khí, có thể dung nhập bí giới vào trong binh khí, khiến uy lực của binh khí gia tăng lơn, không biết đạo hữu có hứng thú thử một chút không?”

“Như vậy sao...”

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một chút, “Mạo muội hỏi một chút, không biết Xích Dương đạo hữu có mấy phần chắc chắn sẽ thành công dung hợp bí giới vào trong kiếm.”

“Chuyện này khó mà nói, cần nhìn tài liệu rèn khí, tài liệu càng tốt, xác xuất dung nhập bí giới càng cao.”

Sở Cuồng Nhân lấy một cái búa lớn màu đỏ sậm ra, “Đây là thứ ta lấy được từ tay Bạch Vương, vật này làm tài liệu, có được không?”

“Chậc chậc, đây là Đạo khí a.”

Xích Dương Đạo Chủ tỉ mỉ quan sát búa lớn, sau đó ngạc nhiên nói: “Trong cái búa lớn này lại ẩn chứa Càn Nguyên Tử Kim? !”

“Càn Nguyên Tử Kim?”

“Đúng, đó là tài liệu kim loại có đẳng cấp cao nhất đã biết trong tinh hệ, thậm chí có thể đánh đồng với tiên kim, chỉ là loại kim loại này vô cùng hiếm thấy, đây là lần đầu tiên ta được nhìn thấy, nếu không phải ta từng nghiên cứu thứ này trong điển tịch, thì chưa chắc đã nhận ra được.”

Xích Dương Đạo Chủ tấm tắc nói.

Đối với một vị Luyện Khí Sư mà nói, một khối tài liệu luyện khí tốt rất khó có được, càng không nói đến trân phẩm như Càn Nguyên Tử Kim.

“Có tử kim này, ít nhất ta có bảy phần nắm chắc có thể dung hợp bí giới, chế tạo một thanh thần binh tuyệt thế cho Sở đạo hữu!”

“Ngộ nhỡ thất bại thì sao?”

Sở Cuồng Nhân chần chờ hỏi.

Côn Ngô rất quan trọng với hắn, hắn không thể tuỳ tiện mạo hiểm.

“Ha ha, Sở đạo hữu yên tâm, cho dù thất bại, cũng chỉ tổn hại tài liệu, sẽ không có bất kì ảnh hưởng nào với kiếm hồn.”

Nghe thấy vậy, lúc này Sở Cuồng Nhân mới yên tâm.

Hắn lấy bí giới màu hồng phấn ra.

“Vậy làm phiền Xích Dương đạo hữu.”

“Đối với ta mà nói, đây cũng là một lần khiêu chiến hiếm thấy, chẳng bằng nói đa tạ Sở đạo hữu đã cho ta cơ hội này.” Xích

Dương đạo hữu cười nói.

Bí giới cộng thêm tử kim.

Xích Dương Đạo Chủ có dự cảm, đây sẽ là thanh binh khí cường đại nhất trong cả đời rèn khí này của hắn ta!

Những ngày tiếp theo, Huyết tộc đình chỉ tiến công.

Sở Cuồng Nhân cũng tạm thời ở lại hành tinh Xích Dương.

Vài ngày sau, Vạn Pháp Đạo Chủ bỗng nhiên tới chơi.

“Sở đạo hữu, binh khí rèn đúc thế nào rồi?”

“Ừm, Xích Dương đạo hữu vẫn đang tiến hành, đoán chừng cần một đoạn thời gian nữa.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Sau đó, Vạn Pháp Đạo Chủ lại hỏi thăm chuyện đã xảy ra ở tiểu hành tinh số sáu mươi tư, “Sở đạo hữu chém giết Bạch Vương như thế nào?”

Thiên Tôn cảnh vượt qua một đại cảnh giới chém giết Đạo Chủ.

Đối với Vạn Pháp Đạo Chủ mà nói, chuyện này rất khó tưởng tượng.

Sở Cuồng Nhân che giấu một số tình huống, ví dụ như Bất Tử chi thân, đơn giản nói ra tình hình chiến đấu lúc đó.

“Đúng rồi, Vạn Pháp đạo hữu có nghe nói đến văn minh tiên pháp, tinh hệ Tử Kim chưa?” Trong lòng Sở Cuồng Nhân hơi động hỏi.

Nghe thấy vậy, sắc mặt Vạn Pháp Đạo Chủ dần trở nên ngưng trọng.

“Ta có hiểu một chút.” Vạn Pháp Đạo Chủ làm Đạo Chủ, đương nhiên biết vị trí của hằng tinh hệ trong Thương Khung tinh.

“Tinh hệ Tử Kim, chính là tên của hằng tinh hệ của chúng ta, mà văn minh tiên pháp, tên cũng như nghĩa, chính là nắm giữ văn minh tu hành tiên pháp, đó là văn minh tu hành mạnh nhất trong tinh hệ Tử Kim, Thương Khung tinh, thậm chí là Huyết tộc cũng không thể so sánh.”

“Nhưng văn minh tiên pháp cách chúng ta quá xa xôi, bây giờ chúng ta vẫn nên chuyên tâm ứng phó vấn đề Huyết tộc đi.”

Huyết tộc là văn minh tu hành duy nhất mà hiện nay Thương Khung tinh tiếp xúc tới, hơn nữa văn minh của đối phương ở Huyết Nguyên tinh, cách Thương Khung tinh khoảng hai mươi năm ánh sáng, đừng nói đến văn minh tiên pháp xa xôi hơn.

“Thương Khung tinh, từng có tiên pháp sao?”

Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ nói.

“Nghe nói, đã từng có, tại thời xa xưa, lúc Thương Khung tinh bắt đầu tu hành, từng có một vị tiên nhân đến thăm Thương Khung tinh, lưu lại một loại tiên pháp, nhưng vô số năm nay, không ai có thể lĩnh hội huyền diệu trong tiên pháp, thẳng đến sau này, có đại năng của Nhân tộc chia tách môn tiên pháp này, hóa thành chín loại đế thuật, ghi chép trong các quyển trục...”

“Vậy tiên pháp kia, hiện ở nơi nào?”

“Năm tháng biến thiên, vách đá ghi chép tiên pháp đã sớm tan biến trong lịch sử rồi.” Vạn Pháp Đạo Chủ lắc đầu cảm khái.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy cũng không nhịn được có chút thất vọng.

Trên cơ bản hắn có thể xác định, tiên pháp mà Vạn Pháp Đạo Chủ nói đến chính là Huyễn U Thất Tình Khúc, nếu hắn có thể tận mắt nhìn thấy vách đá ghi lại tiên pháp kia một lần, có lẽ sẽ có trợ giúp rất lớn đối với việc hoàn thiện Huyễn U Thất Tình Khúc.

“Xích Dương đạo hữu còn đang luyện khí, không bằng, Sở đạo hữu, ngươi và ta luận đạo một phen đi, như thế nào?” Vạn Pháp Đạo Chủ bỗng nhiên đề nghị.

Nghe thấy vậy, hai mắt Sở Cuồng Nhân cũng không nhịn tỏa sáng.

“Được.”

Hai người cùng ngồi đàm đạo.

Vạn Pháp Đạo Chủ là Vạn Pháp Quy Nhất Thể đầu tiên trên Thương Khung tinh, hắn ta biết nhiều đạo pháp, khiến người ta hoa mắt, khen không dứt miệng.

Sở Cuồng Nhân cũng có Vạn Pháp Quy Nhất Thể, cũng nắm giữ đạo pháp đếm mãi không hết, luận đạo với hắn ta, cảm giác rất có lợi.

Hai người luận đạo kéo dài ròng rã ba ngày ba đêm, toàn bộ hành tinh Xích Dương được bao phủ trong đạo văn huyền diệu, từ xa nhìn lại, giống như một cái quang cầu lớn đang không ngừng biến hóa tự phù.

Chương 755: Văn minh tương lai, Huyết Uyên uy hiếp

“Xem như ta hoàn toàn phục rồi.”

Sau khi luận đạo xong, Vạn Pháp Đạo Chủ nhìn Sở Cuồng Nhân tán thưởng nói.

“Luận đạo với Vạn Pháp đạo hữu, được ích lợi không nhỏ.”

“Sở đạo hữu, cảm ngộ với đạo của ngươi đã không kém Đạo Chủ bao nhiêu, hơn nữa năm nay ngươi mới ba mươi tuổi, đúng là khiến người ta kinh thán, đợi một thời gian nữa, người nhất định có thể trở thành Đại Đạo Chủ, Thiên Đạo Chủ, thậm chí vượt qua ngưỡng cửa kia, trở thành tồn tại xưa nay chưa từng có trong Thương Khung tinh... Tiên! !”

Đạo Chủ có ba cảnh, Tiểu Đạo Chủ, Đại Đạo Chủ, Thiên Đạo Chủ!

Phía trên Thiên Đạo Chủ, chính là tiên!

Hiện tại Vạn Pháp Đạo Chủ mới là Tiểu Đạo Chủ trung kỳ, khoảng cách đến Đại Đạo Chủ còn hai giai đoạn hậu kỳ và đỉnh phong, đừng nói đến cảnh giới Tiên bao trùm trên Đại Đạo Chủ, Thiên Đạo Chủ, đối với hắn ta mà nói, cảnh giới này quá xa vời.

Nhưng hắn ta cảm thấy, Sở Cuồng Nhân có khả năng thành tiên!

“Những năm gần đây, tại chiến trường vực ngoại, ta từng chiếm được một số ghi chép, cũng biết một số chuyện về tiên, tiên, là một trụ cột của văn minh!”

“Một người nắm giữ tiên văn minh mới có chỗ đứng trong vũ trụ rộng lớn này, không có tiên văn minh, trong vũ trụ này, là vô cùng nhỏ bé, đối mặt với một số văn minh cường đại, sẽ không có sức chống cực nào, chỉ có thể biến thành thuộc địa, luân hãm thành nô lệ của văn minh khác.”

“Sở đạo hữu, Huyết tộc không phải mục tiêu của ngươi!”

“Bởi vì bọn họ không có tiên!”

“Mục tiêu chân chính của ngươi là thành tiên, khi ngươi thành tiên, có thể giơ tay diệt Huyết tộc, chỉ có ngươi thành tiên, Thương Khung tinh mới có chỗ dựa trong vũ trụ này!”

Ánh mắt của Vạn Pháp Đạo Chủ vô cùng nóng bỏng nhìn Sở Cuồng Nhân.

Hiện tại, hắn ta cảm thấy Sở Cuồng Nhân đã không phải một vị thiên kiêu kinh tài tuyệt diễm, còn liên quan đến nền văn minh tương lai của thương khung! ! !

Sở Cuồng Nhân cảm nhận được ánh mắt nóng rực của đối phương.

Ánh mắt kia, còn khiến hắn nổi da gà hơn ánh mắt của các nữ tu nhìn hắn, khiến hắn không khỏi rùng mình một cái.

Hắn nuốt một ngụm nước bọt.

“Lời này của Vạn Pháp đạo hữu khiến ta có áp lực thật lớn a.”

“Ha ha, ta tin tưởng Sở đạo hữu.”

Vạn Pháp Đạo Chủ thu liễm tâm tình.

Hắn ta cũng biết, chuyện thành tiên này, không gấp được.

Cho dù Sở Cuồng Nhân kinh tài tuyệt diễm, cũng không có khả năng nói thành tiên liền thành tiên, trong vũ trụ mênh mông, cũng không có nhiều tiên.

...

Huyết Nguyên tinh.

Huyết tộc văn minh ở đây.

Hôm nay, mười hai vị Huyết Vương còn lại tề tụ ở đây.

Bọn họ đi đến Thánh Địa của Huyết Nguyên tinh, trên một ngọn núi cao vút chọc vào tầng mây, toàn thân đỏ thẫm như máu... Huyết Thần sơn!

Trên ngọn núi này khắc vô số phù văn huyền diệu, lưu chuyển từng đợt ba động khiến mỗi người Huyết tộc đều muốn quỳ bái.

“Chuẩn bị bắt đầu đi.”

Minh Vương nói.

Các Huyết Vương còn lại liếc nhau, hít sâu một hơi.

Chỉ thấy bọn họ lấy ra một nhóm lớn tinh thạch màu đỏ, phân bố xung quanh Huyết Thần, đây đều là huyết nguyên tinh.

Hơn nữa còn là sản lượng Huyết Nguyên tinh trong mấy nguyên niên.

Lấy huyết nguyên tinh ra, các Huyết Vương lần lượt đứng trên mỗi phương vị, sau đó miệng tụng chú văn quỷ dị, tràn ngập ba động kỳ dị.

Huyết Thần sơn bắt đầu chấn động.

Trên ngọn núi có phù văn lưu chuyển.

Trong vô số huyết nguyên tinh ẩn chứa năng lượng bị Huyết Thần sơn hấp thu toàn bộ, tách ra một đạo quang trụ huyết sắc sáng chói, xông thẳng tới chân trời!

Đạo quang trụ này xông thẳng tới chân trời, phá vỡ hư không.

Ba động năng lượng khủng bố khuếch tán, giống như một cục đá rơi vào mặt hồ bình tĩnh, nhấc lên từng vòng gợn sóng trong vũ trụ.

Lấy Huyết Nguyên tinh làm trung tâm, ngàn tỉ dặm hư không đều bị ảnh hưởng.

“Huyết Uyên đã mở ra, hiện tại, để chúng ta hợp lực cùng nhau đưa lên không trung Thương Khung tinh đi.” Minh Vương nói.

Các Huyết Vương gật đầu.

Nhưng chỉ chốc lát, lông mi đám Huyết Vương cau lại.

“Bên ngoài Thương Khung tinh có đại trận thủ hộ, đại trận này đã ngăn cách cảm giác của Huyết Uyên, không cách nào đưa vào trong trận.”

Một vị Huyết Vương nói.

Đám Huyết Vương cũng vô cùng ngạc nhiên.

Bọn họ biết Thương Khung tinh có đại trận thủ hộ, nhưng không ngờ đại trận này mạnh đến mức có thể ngăn cản lực lượng của Huyết Uyên.

“Không cách nào đưa vào trong đại trận bộ, vậy thì thả ở bên ngoài, phá hủy tám mươi mốt cứ điểm trước rồi nói sau.”

Một vị Huyết Vương nói.

“Chỉ có thể như thế.”

...

Trong hành tinh Xích Dương.

Sở Cuồng Nhân và Vạn Pháp Đạo Chủ vừa mới nói chuyện xong.

Lúc này bọn họ đang thưởng trà, nhưng đúng lúc này, hai người đồng thời cau mày, nhìn về phía Thương Khung tinh.

“Cỗ ba động kỳ dị vừa rồi là đại trận của Thương Khung tinh, giống như nhận trùng kích gì đó, đã xảy ra chuyện gì? !”

Sắc mặt Vạn Pháp Đạo Chủ vô cùng ngưng trọng.

Đế niệm của hai người tuôn ra, bắt đầu tuần tra đại trận.

Nhưng không phát hiện dị dạng gì.

Ngoại trừ hai người, các Đạo Chủ khác cũng đã nhận ra ba động dị dạng kia, nhao nhao phóng xuất đế niệm, dò xét bốn phía.

Đại trận Ly Hận Thiên này là phòng tuyến mạnh nhất thủ hộ thương khung, tuyệt đối không thể sai sót, nếu không, hậu quả khó mà lường được.

Ong ong ong...

Ngay lúc đế niệm của các Đạo Chủ đang dò xét.

Đột nhiên, trong hư không vũ trụ bên ngoài Ly Hận Thiên sinh ra một trận ba động kịch liệt trước nay chưa có, khiến sắc mặt các vị Đạo Chủ đại biến.

“Cỗ ba động này, đã xảy ra chuyện gì? !”

“Các ngươi nhìn, đó là cái gì? !”

Đế niệm của các Đạo Chủ giao hội.

Chỉ thấy trong hư không bỗng nhiên xuất hiện một vết nứt màu đỏ ngòm, kéo dài nghìn vạn dặm, lộ ra ba động quỷ quyệt không rõ, giống như thâm uyên!

Đế niệm của các Đạo Chủ muốn nhìn trộm, nhưng vừa dựa gần, đã bị cỗ ba động quỷ quyệt kia đánh cho vỡ nát, căn bản không có cách xâm nhập vào trong.

Lúc mọi người ở đây kinh nghi bất định, trong vết nứt màu đỏ ngòm kia đột nhiên phun ra rất nhiều khí đỏ, dâng trào về các cứ điểm.

Vẻ mặt các tướng quân trong các cứ điểm vô cùng nghiêm túc, dẫn theo một đám Đế giả, thôi động Đế khí muốn chống cự.

Các loại năng lượng công kích đánh vào sương mù màu đỏ như máu kia.

Nhưng lại không có một chút tác dụng nào.

Ngay sau đó, một số binh lính bị sương mù màu đỏ này bao phủ, một lát sau đã bị chúng xâm nhập vào cơ thể, thân thể nhanh chóng bành trướng với tốc độ mắt thường có thể nhìn được, sau đó kêu thảm một tiếng, thân thể nổ tung.

“Không tốt, nhanh, nhanh lui lại!”

“Tiến vào trong cứ điểm, mở đại trận phòng ngự ra!”

Đại tướng trấn thủ cứ điểm hét lớn.

Chỉ chốc lát, hàng trăm triệu tu sĩ lui vào trong đại trận.

Nhưng huyết vụ phun trào, bao phủ đại trận, chúng giống như giòi trong xương, không ngừng ăn mòn đại trận trong cứ điểm.

Không chỉ một cứ điểm, huyết vụ này giống như vô biên vô hạn. Từ trong vết nứt như thâm uyên kia phun ra.

Thậm chí, còn dũng mãnh lao đến các phương hướng khác trên Thương Khung tinh.

Tất cả Đạo Chủ lập tức không ngồi yên.

“Trong huyết vụ có huyết nguyên chi lực, đây tuyệt đối là do Huyết tộc giở trò quỷ, rốt cuộc bọn họ đã làm? !”

“Tám mươi mốt cứ điểm, tất cả đều bị huyết vụ bao phủ, không chỉ như thế, cỗ huyết vụ này còn khuếch tán đến Thương Khung tinh.”

“Thương Khung tinh có đại trận Ly Hận Thiên thủ hộ, trong thời gian ngắn không sợ bị huyết vụ này xâm nhập, nhưng phải nghĩ biện pháp giải quyết mới được.”

“Tất cả Đạo Chủ, tập hợp.”

Hai mươi tư vị Đạo Chủ bị Huyết Uyên uy hiếp, lại lần nữa tập trung ở một chỗ, thương thảo phương án ứng phó.

Nhưng lúc này, chuyện khiến người ta càng đau đầu hơn đã xảy ra.

Đội quân tại tiền tuyến của Huyết tộc yên ổn được mấy tháng, nay lại nhân cơ hội tiến công với quy mô lớn, mà bọn họ, lại không bị huyết vụ ảnh hướng.

Trong lúc nhất thời, mỗi cứ điểm đều lâm vào khổ chiến.

Chương 756: Đạo Chủ toàn diện khai chiến, Thương Khung tinh sắp bại?

“Giết! !”

“Ha ha, có Huyết Uyên gia trì, hiện tại chúng ta cường đại nhất từ trước tới nay, lần này nhất định phải công phá thương khung! !”

“Không sai, giết!”

Huyết tộc xâm lấn với quy mô lớn, tám mươi môt cứ điểm lâm vào khổ chiến.

Huyết vụ từ trong Huyết Uyên phun ra có thể áp chế thực lực Đế giả của Thương Khung tinh, mà tu sĩ dưới Đế giả lại không có khả năng sinh tồn trong huyết vụ, đừng nói đến chuyện chiến đấu với Huyết tộc.

Phần lớn tu sĩ chỉ có thể ở trong cứ điểm, dựa vào đại trận cứ điểm để chèo chống, nhưng đoán chừng cũng chống đỡ được bao lâu.

Mà phạm vi huyết vụ bao trùm còn đang không ngừng khuếch tán, không chỉ bao phủ tám mươi mốt cứ điểm, còn dần dần rơi vào đại trận Ly Hận Thiên.

Thương Khung tinh.

Bầu trời vốn xanh trắng dần dần bị huyết sắc nhuộm đỏ, vô số tu sĩ ngẩng đầu nhìn lên trời, lâm vào rung động trước nay chưa có.

“Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao bầu trời lại đỏ như vậy.”

“Đây, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

“Khí tức thật quỷ dị...”

Các Đế giả ở trong Thương Khung tinh nhìn lên bầu trời, đồng tử run rẩy kịch liệt, mơ hồ, trong lòng đã có mấy phần suy đoán.

“Khí tức này là Huyết tộc!”

“Rốt cuộc Huyết tộc đã làm gì, nhiều năm như vậy cũng không xảy ra động tĩnh gì, lần này đã xảy ra chuyện gì?”

“Thương khung, sắp đối mặt với kiếp nạn trước nay chưa từng có sao?”

Ánh mắt các Đế giả trở nên ngưng trọng, nội tâm bất an.

Vô số sinh linh hoảng sợ không biết sẽ sống thế nào.

...

Vực ngoại.

Hai mươi tự Đạo Chủ tề tụ.

Bọn họ dựa vào một thân tu vi cao cường, cứ thế đi đến trước mặt Huyết Uyên, nhìn Huyết Uyên trước mặt, ánh mắt vô cùng ngưng trọng.

“Trước tiên chặn Huyết Uyên lại!”

“Dùng tiểu thế giới thử một lần đi.”

Vạn Pháp Đạo Chủ tiến lên một bước.

Hắn ta phóng xuất tiểu thế giới của mình, bao trùm phạm vi nghìn vạn dặm.

Tiểu thế giới bao bọc Huyết Uyên, nhưng trong thời gian ngắn ngủi đã tràn lan ra ngoài rồi, không bao lâu, huyết vụ bắt đầu ăn mòn tiểu thế giới của Vạn Pháp Đạo Chủ, toàn bộ tiểu thế giới bắt đầu sụp đổ.

"Không được, dựa vào sức của một mình ta, căn bản không thể phong tỏa huyết vụ được." Sắc mặt Vạn Pháp Đạo Chủ có chút ngưng trọng nói.

"Cùng nhau ra tay!"

Các Đạo Chủ nhóm muốn xuất thủ.

Nhưng lúc này, trong Huyết Uyên truyền ra một trận tiếng cười.

"Các Đạo Chủ tại Thương Khung tinh, tận thế của các ngươi, đến rồi!"

Chỉ thấy mười hai vị Huyết Vương, Minh Vương, Mị Vương... đồng loạt đi vào.

Bọn họ nhìn đám người Vạn Pháp Đạo Chủ, trên mặt mang theo ý cười nghiền ngẫm.

Trong cứ điểm, các tướng quân cũng cảm giác được khí tức của Đạo Chủ, Huyết Vương, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

"Đạo Chủ, Huyết Vương đều xuất thủ, chẳng lẽ, huyết sắc thương khung chiến lần này sẽ quyết định tương lai của hai nền văn minh sao?"

"Không ngờ chuyện lại phát triển đến tình trạng này."

"Trời ạ, kết cục của chúng ta sẽ như thế nào..."

"Mười hai Huyết Vương, hai mươi tư Đạo Chủ, xem ra, ưu thế thuộc về chúng ta, trận chiến này, chúng ta nhất định sẽ thắng."

Có một vài tu sĩ vẫn ôm tâm thái lạc quan.

Nhưng các Thiên Tôn lại không lạc quan như vậy, bọn họ nhìn huyết vụ phun trào bốn phía, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

“Chỉ sợ, không đơn giản như vậy.”

Trước Huyết Uyên, Đạo Chủ và Huyết Vương đang đối đầu.

Mười hai vị Huyết Vương đối đầu với hai mươi tư vị Đạo Chủ.

“Hừ, các ngươi đúng là dám đến, mười hai vị Huyết Vương, không sợ chúng ta một mẻ hốt gọn sao?” Vạn Pháp Đạo Chủ hừ lạnh nói.

“Chỉ bằng các ngươi bây giờ, làm được sao?”

Minh Vương khẽ cười một tiếng.

Hắn ta đưa tay chộp tới một đoàn huyết vụ, hút nhập vào cơ thể, trên mặt lộ ra vui vẻ, “Huyết Uyên có thể phóng xuất ra huyết nguyên chi khí trên quy mô lớn, Huyết tộc tác chiến trong hoàn cảnh này, có thể nói như hổ thêm cánh, nhưng đối với các ngươi mà nói, đây lại là kịch độc!”

“Nhất là hiện tại các ngươi dền gần Huyết Uyên như vậy, chỉ sợ mở ra tiểu thế giới cũng miễn cưỡng đi, hai mươi tư Đạo Chủ, nhưng so sánh chiến lực của các ngươi với mươi hai vị Huyết Vương chúng ta, chỉ sợ không bằng.”

Nghe hắn ta nói vậy, hai mươi tư vị Đạo Chủ lại không phản bác.

Bởi vì bọn họ càng đến gần huyết vụ, càng có thể cảm nhận được cỗ áp chế kia, hiện tại, bọn họ rất khó phát huy được toàn bộ chiến lực, số lượng chiếm ưu thế, nhưng chiến lực lại có vẻ không bằng.

Trận chiến này, bọn họ sẽ đánh cực kỳ khó khăn!

“Muốn mở Huyết Uyên, chắc hẳn Huyết Nguyên tinh các ngươi đã phải trả đại giới không nhỏ, Huyết Uyên này, có thể duy trì bao lâu?”

Vạn Pháp Đạo Chủ đạm mạc nói.

Bọn họ biết, Huyết tộc mở ra Huyết Uyên sẽ phải trả giá không nhỏ, nếu có thể tùy tiện mở ra, bọn họ đã sớm mở ra rồi, cần gì phải đợi đến hôm nay, chiến tranh giữa hai nền văn minh cũng sẽ không kéo dài lâu như vậy.

“Đúng là phải trả giá không nhỏ, nhưng chỉ cần có thể giết các ngươi, Thương Khung tinh sẽ không có lực lượng chống cự chúng ta, chỉ cần có thể chiếm được Thương Khung tinh, bất cứ giá nào, cũng đáng giá.”

“Vậy nhìn xem bản lĩnh của các ngươi đi.”

Trên đầu Vạn Pháp Đạo Chủ hiện lên một khỏa hạt châu màu trắng.

Trên hạt châu có quang hoa lưu chuyển, đạo văn xen lẫn.

Đó là Đạo khí của hắn ta.

Các Đạo Chủ khác cũng lấy ra Đạo khí của mình, ba động năng lượng khủng bố khuếch tán, điên cuồng đánh vào bốn phương tám hướng.

Gầm trời vì thế mà chấn động.

Ánh mắt Minh Vương đảo qua mọi người, thản nhiên nói: “Tại sao Sở Cuồng Nhân lại không xuất hiện, làm sao, chẳng lẽ hắn sợ sao?”

Nghe thấy vậy, Huyền Hoàng Đạo Chủ cũng nhìn thoáng qua Vạn Pháp Đạo Chủ, nói: “Trận chiến này cực kỳ quan trọng, tại sao Sở Cuồng Nhân lại không đến?”

Các Đạo Chủ khác cũng rất hiếu kì.

Đối phương có thể chém giết Đạo Chủ, bọn họ đã sớm xem hắn là người cùng đẳng cấp rồi, bây giờ Đạo Chủ đại chiến, tại sao hắn lại không đến?

Chẳng lẽ, thật sự sợ chiến?

“Sở đạo hữu đi chuẩn bị một vài thứ.”

Vạn Pháp Đạo Chủ thản nhiên nói.

“A, mặc kệ hắn chuẩn bị cái gì, một khi Huyết Uyên mở ra sẽ không có cách nào ngăn cản, các ngươi xong rồi!” Minh Vương từ tốn nói.

“Đánh đi!”

Lời nói rơi xuống, Vạn Pháp Đạo Chủ xuất thủ trước.

Hạt châu màu trắng trên đỉnh đầu nở rộ hào quang rực rỡ, một đạo bạch quang bắn ra, vô số đạo văn xen lẫn lưu chuyển trong đó.

Minh Vương đánh ra một quyền.

Ầm! !

Đạo Chủ chi uy va chạm, Vạn Pháp Đạo Chủ cứ thế bị đánh lui!

“Đáng giận, áp chế của Huyết Uyên đúng là phiền phức.”

Sắc mặt Vạn Pháp Đạo Chủ có chút khó coi.

“Vạn Pháp đạo hữu, ta tới giúp ngươi!”

Ngưu Ma Đạo Chủ nổi giận gầm lên một tiếng, sau lưng xuất hiện một đạo hư ảnh Hắc Ngưu to lớn, gầm lên giận dữ, rung chuyển nhật nguyệt tinh thần.

Minh Vương đưa tay đánh nát hư ảnh của Ngưu Ma, sau đó lấy ra một thanh trường đao đen nhánh, trên thân đao có vô số oan hồn phát ra tiếng kêu rên.

“Hôm nay, tất cả Đạo chủ trên Thương Khung tinh sẽ ngã xuống!”

“Sau này, Thương Khung tinh chính là thuộc địa của Huyết Nguyên tinh, tu sĩ của Thương Khung tinh chính là nô lệ của Huyết tộc ta!”

Minh Vương ha ha cười nói.

“Nằm mơ!”

“Muốn diệt thương khung ta, không có khả năng!”

Hai mươi tư Đạo Chủ và mười hai Huyết Vương lao vào chém giết.

Ba động năng lượng mênh mông không ngừng bao phủ khuếch tán, cứ điểm phía xa cũng cảm nhận được cỗ ba động năng lượng khủng bố này, đang run không ngừng.

Ầm! !

Ngưu Ma Đạo Chủ bị một đao của Minh Vương chém bay ra ngoài.

Hắn ta trực tiếp thổ huyết.

“Đáng chết, Huyết Uyên áp chế quá mạnh.”

Ngưu Ma Đạo Chủ nhìn thoáng qua các Đạo Chủ khác.

Các Đạo Chủ khác cũng bị Huyết Uyên áp chế như hắn ta, không cách nào phát huy toàn lực, mười hai vị Huyết Vương tấn công mạnh mẽ, khiến bọn họ liên tiếp bị thương.

“Đáng giận!”

“Chẳng lẽ, kiên trì lâu như vậy, thật sự sẽ thất bại sao?”

Ngưu Ma Đạo Chủ không cam lòng nói.

Bọn họ đã kiên trì mười hai nguyên niên rồi, chẳng lẽ hôm nay lại thua trong tay một cái Huyết Uyên?

Chương 757: Thiên hình giả xuất thủ, vạn vạn kiếm khí, lực kháng mười hai Huyết Vương

“Chịu đựng!”

Lúc này, một giọng nói vang lên.

Chỉ thấy tại chỗ sâu trong vũ trụ có mấy đạo ba động năng lượng cường đại bạo phát, trong chớp mắt, mấy đạo lưu quang đã đi đến trước Huyết Uyên.

Những người này, trên người mỗi người đều tràn ngập ba động năng lượng cường đại, trong đó, cầm đầu chính là một nam tử mặc áo xanh.

“Thiên hình giả!”

Sắc mặt đám người Vạn Pháp Đạo Chủ vui vẻ.

Người tới, chính là tám vị thiên hình giả, ngoại trừ Thất Hình còn ở trong Thương Khung tinh.

Tám người này, có lão giả tay cầm quải trượng, cũng có kiếm khách tay cầm trường kiếm, còn có nữ tử uy vũ tay cầm đại đao…

Tám vị thiên hình giả, tám cỗ khí tức hoàn toàn khác biệt.

“Thương thế của các ngươi…”

Mặc dù tám vị thiên hình giả đến đây khiến các Đạo Chủ cảm thấy mừng rỡ.

Nhưng nghĩ đến trên người bọn họ vẫn bị thương, Vạn Pháp Đạo Chủ không khỏi có chút bận tâm, trên người bị thương mà chiến với Đạo Chủ, thật sự có thể chứ?

“Nếu Thương Khung tinh không còn, chúng ta còn quan tâm thương tổn gì nữa.”

Một vị đại hán cường tráng nói.

Trên người hắn ta, bắp thịt cứng rắn như bê tông, vô cùng kinh người, mái tóc màu đen bay phấp phới, chiến ý vô cùng bàng bạc.

Người này là thiên hình giả đứng thứ ba, Tam Hình!

Tính khí hắn ta nóng nảy nhất, hiếu chiến nhất, giờ phút này nhìn đám Huyết Vương đứng đối diện, trong mắt lộ ra vẻ nóng lòng muốn thử, “Đây là lần đầu tiên bản đại gia giao thủ với Đạo Chủ

Huyết tộc, đừng khiến ta thất vọng a!”

Minh Vương ngoài ý muốn nhìn mấy vị thiên hình giả đột nhiên xuất hiện, “Không ngờ Thương Khung tinh còn ẩn tàng lực lượng, nhưng theo khí tức phía trên phán đoán, trên người mỗi người đều bị thương, a, không đáng lo.”

“Vậy thì thử một chút!”

Tam Hình xuất thủ trước.

Một quyền đánh ra, đạo văn ngang dọc hóa thành quyền kình dồi dào.

Một vị Huyết Vương hừ nhẹ một tiếng, cũng đánh ra một quyền!

Hai đạo quyền kình oanh vào một chỗ.

Tam Hình lùi lại một trăm trượng, “Ha ha, đúng là đủ mạnh, lại đến! !”

Được thiên hình giả gia nhập, chiến lực phía Thương Khung tinh đã tăng lên không ít, miễn cưỡng có thể ngăn lại thế công của mười hai Huyết Vương.

Nhưng tình hình, vẫn không thể lạc quan.

Vạn Pháp Đạo Chủ phát hiện được, thế công của thiên hình giả đã không sắc bén như lúc bắt đầu nữa, hắn ta biết, thiên hình giả nhất định đã dùng phương thức nào đó ngăn chặn thương thế, lúc này mới có thể đánh một trận với Đạo Chủ.

Nhưng dù sao vẫn quá miễn cưỡng, cộng thêm Huyết Uyên áp chế, trạng thái này duy trì không được bao lâu, mặt khác, tám mươi mốt cứ điểm bị đại quân của Huyết tộc tấn công mạnh cũng tuyệt đối không chống đỡ được quá lâu.

Oanh! ! !

Lúc này, nơi xa truyền đến một tiếng ầm vang kinh người!

Một đại trận trong tám mươi mốt cứ điểm bị Huyết tộc công phá, vô số tu sĩ lập tức bại lộ trong huyết vụ.

“Ha ha, giết!”

“Lần này nhất định phải diệt tất cả tám mươi mốt cứ điểm !”

Đám tu sĩ Huyết tộc xông vào bên trong.

Chỉ chốc lát, tiếng giết vang vọng trong gầm trời.

Phần lớn tu sĩ trong thương khung hoặc là bị huyết vụ xâm nhập vào cơ thể, bạo thể mà chết, hoặc là bị tu sĩ Huyết tộc đồ sát...

Các Đạo Chủ trên Thương Khung tinh nhìn mà muốn rách cả mí mắt.

“Các ngươi nhất định sẽ thua!”

Minh Vương cười lạnh nói.

Sau đó, chỉ thấy trong cơ thể hắn ta bộc phát ra một cỗ hấp lực vô cùng khủng bố, như cá voi hút nước, hút huyệt vụ ở bốn phía vào trong cơ thể!

Mà khí tức của hắn ta, lại liên tục tăng lên!

Chính là thần thông của Huyết tộc, huyết ám chi lực!

Các Huyết Vương khác cũng bắt chước làm theo, tăng lên chiến lực!

“Đám người nàu có thể dùng huyết ám chi lực hấp thu huyết vụ bốn phía để tăng cường chiến lực!” Sắc mặt đám người Vạn Pháp Đạo Chủ vô cùng âm trầm.

Coong coong coong coong ông...

Ngay khi đám người Minh Vương lại muốn chiến.

Nơi xa, bỗng nhiên truyền đến từng đợt âm thanh!

“m thanh gì vậy?”

“Giống như tiếng kiếm ngân vang...”

Mọi người nhìn về phía xa.

Chỉ thấy trong tám mươi mốt cứ điểm, có một trường kiếm bỗng nhiên đằng không mà lên, xuyên thẳng qua vũ trụ, sau đó là một trăm triệu, hai trăm triệu... thanh kiếm.

Lít nha lít nhít, nhiều vô số kể!

Vô số trường kiếm giăng khắp nơi, hư không phát ra tiếng ầm vang, hóa thành tám mươi mốt dòng nước lũ, đập về phía Huyết Uyên!

Kiếm khí tung hoành ngàn tỉ dặm, rung động chòm sao trong gầm trời!

Mà trên tám mươi mốt cỗ dòng nước lũ kiếm khí này chính là một người thanh niên mặc bạch y, tóc đen phấp phới!

Vẻ mặt người thanh niên băng lãnh, đôi mắt không hề có tình cảm, sau lưng vạn vạn trường kiếm theo sát, kiếm khí bổ ra huyết vụ đầy trời!

“Các Huyết Vương, hôm nay ta mang theo kiếm khí của tám mươi mốt cứ điểm trong thương khung, chiến cùng các ngươi! !” Giọng nói của Sở Cuồng vang vọng trong gầm trời.

Trong tám mươi mốt cứ điểm, vô số kiếm khách lộ ra ánh mắt chờ mong.

Giờ phút này, kiếm của bọn họ đang ở trong tám mươi mốt dòng nước lũ kia.

“Sở Cuồng Nhân! ! Quả nhiên, quả nhiên ngươi là trở ngại lớn nhất của Huyết tộc ta! !” Minh Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt đều là sát ý.

Các Huyết Vương còn lại cũng lộ ra vẻ rung động.

Tám mươi mốt cứ điểm, vạn vạn kiếm khí đều để Sở Cuồng Nhân sử dụng!

Đây là lực lượng kinh khủng bực nào?

Ngay cả mười hai Huyết Vương liên hợp lại cũng phải nhượng bộ lui binh.

Nhưng bọn họ không thể lui, cũng sẽ không lui!

Phát động Huyết Uyên đã tiêu hao tư nguyên Huyết Nguyên tinh tích lũy mấy nguyên niên rồi, bọn họ đã không có năng lực phát động Huyết Uyên một lần nữa.

Lần này không giết chết Sở Cuồng Nhân, sau này càng không còn cơ hội.

“Giết! !”

Minh Vương hét lớn một tiếng.

Mười hai Huyết Vương liên hợp xuất thủ!

“Diệt Long Trảm!”

“Thôi Tinh Phá Thương Thủ! !”

“Phù Vân Chưởng!”

“Ám Triều Hoàng Long Trảm!”

Mười hai cỗ ảo diệu hoàn toàn khác biệt bạo phát, cuốn theo Đạo Chủ chi lực ầm vang bạo phát, trùng trùng điệp điệp, hóa thành dòng nước lũ màu sắc rực rỡ, giống như một đầu ngân hà vạch phá tinh không, uy năng mênh mông đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Lực lượng này, khiến đám người Vạn Pháp Đạo Chủ lập tức bị bức lui.

“Tới đi! !”

Sở Cuồng Nhân không sợ chút nào, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng.

Giờ phút này hắn đã ở trong trạng thái Hợp Đạo!

Mượn nhờ Thiên Đạo chi lực của Thương Khung, lại lấy Cửu

Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm chi thể mượn kiếm trong tay vô số kiếm khách trong tám mươi mốt cứ điểm.

Giờ phút này, không phải một mình hắn chiến đấu.

Hắn chính là đại biểu cho kiếm đạo chi lực của Thương Khung tinh từ vạn cổ đến nay!

Tám mươi mốt cỗ kiếm khí như dòng nước lũ tuôn ra, điên cuồng đánh tới dòng nước lũ màu sắc rực rỡ mà mười hai Huyết Vương bạo phát ra.

Phanh, phanh, ầm! !

Âm thanh rung chuyển kịch liệt không ngừng vang lên, tiểu hành tinh, thiên thạch trong vòng nghìn vạn dặm, đều nổ tung giống như pháo hóa!

Vô số kiếm khí cuốn ngược mà ra.

Dòng nước lũ màu sắc rực rỡ dần dần bị tan rã.

Phía xa, Thương Khung tinh cũng bị cỗ lực lượng kinh khủng này ảnh hưởng, phát ra rung động rất nhỏ, nhờ có đại trận Ly Hận Thiên thủ hộ, nếu không, sẽ không đơn giản chỉ rung động nhỏ như vậy.

Sau một kích kinh khủng này, mười hai Huyết Vương nhao nhao lùi lại.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt rung động.

Bọn họ không ngờ, đối phương lại có thể ngăn cản được một kích do mười hai Huyết Vương liên thủ, chuyện này, là lần đầu bọn họ tiên gặp phải.

“Một kích vừa rồi đã tiêu hao một phần ba kiếm khí của hắn, nhiều nhất hắn chỉ có thể ngăn lại hai lần nữa!” Minh Vương lớn tiếng nói.

Một trận chiến này, Huyết tộc vẫn chiếm cứ ưu thế tuyệt đối!

Vẻ mặt Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, không có bất kỳ ba động nào.

Chỉ thấy tâm niệm hắn vừa động, sau lưng, vô số kiếm khí được hắn thao túng, từ bốn phương tám hướng hướng bay về phía mười hai Huyết Vương.

“Liên thủ ngăn lại!” Minh Vương nói.

Mười hai Huyết Vương xuất thủ, tiểu thế giới bạo phát, tụ tập một chỗ, hình thành bích chướng màu đỏ, lúc kiếm khí đụng phải, bộc phát ra tiếng vang to lớn, giống như hai ngôi sao đụng vào nhau.

Ngay cả mười hai Huyết Vương cũng cảm thấy một trận áp lực.

“Không thích hợp!”

Bỗng nhiên, Minh Vương đã nhận ra cái gì.

Công kích bọn họ, chỉ là một phần nhỏ kiếm khí, còn phần lớn kiếm khí đã lao về phía Huyết Uyên sau lưng bọn họ.

“Mục tiêu của hắn, là Huyết Uyên! !”

Đồng tử Minh Vương hơi co lại.

Chương 758: Huyết ám chi lực, ta cũng biết, Thiên Tuyệt Kiếm tương trợ

“Không tốt, mục đích của hắn là Huyết Uyên! !”

Đồng tử Minh Vương co rụt lại.

Chỉ thấy kiếm khí đầy trời lao về phía Huyêt Uyên sau lưng đám Huyết Vương, trong chớp mắt đã đụng vào Huyết Uyên.

Ầm vang một tiếng, một cỗ phong cấm chi lực vô cùng to lớn bạo phát!

Huyết Uyên kéo dài nghìn vạn dặm nhanh chóng bị phong bế!

“Hắn đang phong ấn Huyết Uyên!”

“Đáng chết, đây là một cái kiếm trận!”

Sắc mặt đám Huyết Vương đại biến.

Huyết Uyên, đây là vũ khí bí mật của Huyết tộc bọn họ, hao phí tư nguyên tích lũy mấy nguyên niên mới có thể mở ra.

Nhưng bây giờ lại bị một người phong ấn!

Đối với bọn họ mà nói, đây là chuyện không thể tưởng tượng được.

“Quá tốt rồi!”

“Sở đạo hữu lại có thủ đoạn như vậy.”

Sắc mặt đám người Vạn Pháp Đạo Chủ đại hỉ.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đang thao túng kiếm trận lại cau mày, từ trong Huyết Uyên cảm nhận được một cỗ lực lượng phản kháng vô cùng cường đại.

Chỉ thấy nghìn vạn dặm Huyết Uyên thu nhỏ còn trăm dặm đã không cách nào rút nhỏ nữa, không chỉ như thế, vô số kiếm khí còn liên tiếp rơi xuống.

Phong Cấm Kiếm Trận, có xu thế bị tan rã!

Đám người Minh Vương, Mị Vương không nhịn được nhẹ nhàng thở ra.

“Ha ha, Sở Cuồng Nhân, mặc dù kiếm trận của ngươi cường đại, nhưng không thể phong ấn Huyết Uyên được, ngươi ngoan ngoãn nhận vận mệnh đi!”

Minh Vương cười to nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, cười nhạo nói: “Ta không tin số mệnh!”

Hắn nhìn Huyết Uyên to lớn kia, “Nếu đã không phong ấn được Huyết Uyên, vậy thì ta sẽ phá nguồn gốc của nó! !”

Nói xong, bóng người hắn lóe lên, lao về phía Huyết Uyên.

“Nằm mơ! !”

Huyết Vương muốn ngăn cản.

Nhưng đám người Vạn Pháp Đạo Chủ xuất thủ.

Mặc dù Huyết Uyên không hoàn toàn phong ấn, nhưng lực lượng áp chế đã yếu đi rất nhiều, bọn họ đã có thể phát huy ra chiến lực mạnh hơn.

“Hừ, các ngươi chỉ dựa vào thứ này để chống lại chúng ta thôi.”

“Hươu chết vào tay ai, còn chưa biết đâu!”

Đạo Chủ, thiên hình giả và đám Huyết Vương lại lần nữa đánh lên.

Có bọn họ kiềm chế, Sở Cuồng Nhân lao về phía Huyết Uyên, nhưng trên chiến trường, đột nhiên xuất hiện mấy vị Thiên Tôn đỉnh phong.

“Sở Cuồng Nhân, để chúng ta lĩnh giáo thực lực của ngươi đi!”

“Ha ha, ngay cả Đạo Chủ cũng bị Huyết Uyên áp chế, ngươi còn chưa đến Đạo Chủ, có thể phát huy ra bao nhiêu chiến lực chứ?”

Đám Thiên Tôn cười lạnh công kích về phía Sở Cuồng Nhân.

Các loại ảo diệu cường đại liên tiếp bạo phát.

“Muốn chết!”

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng, đưa tay đánh ra một quyền.

Cứu cực ảo diệu bạo phát!

Oanh!

Một đạo quyền kình cuốn theo Đế khí dồi dào, nương theo dị tượng khủng bố nhật nguyệt điên đảo bạo phát, một kích đã đánh nổ Thiên Tôn đỉnh phong!

“Cỗ lực lượng này, đã xảy ra chuyện gì? ! !”

Thiên Tôn, Đạo Chủ Huyết tộc đều há to miệng.

Đây là tình huống gì?

Trước mặt Huyết Uyên, Đạo Chủ đều bị áp chế, vì sao Sở Cuồng Nhân lại không bị ảnh hưởng chút nào, còn một quyền đánh nổ mấy vị Thiên Tôn?

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Đám người Minh Vương không nhịn được cau mày.

“Hừ, huyết ám chi lực!”

“Ta không tin hắn thật sự vô địch!”

Các Thiên Tôn đỉnh phong của Huyết tộc hừ lạnh một tiếng, trên người bộc phát ra một cỗ hấp lực cường đại, hút huyết vụ bốn phía vào trong cơ thể.

Chiến lực của đám Thiên Tôn được gia trì, càng thêm cường đại!

Nhưng lúc này, lại thấy Sở Cuồng Nhân làm ra chuyện khiến tất cả mọi người ở đây trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy hắn khẽ quát một tiếng, một cỗ hấp lực còn kinh khủng hơn đám Thiên Tôn kia bạo phát ra, hút nhập huyết vụ ở xung quanh vào trong cơ thể.

Khí tức của hắn, cũng đang tăng lên!

Tất cả mọi người mộng.

Nhất là Huyết tộc, tròng mắt như muốn rơi ra.

Lúc này, trên người Sở Cuồng Nhân tràn ngập ba động, bọn họ không thể quen thuộc hơn nữa, đó chính là thần thông chuyên dụng của Huyết tộc, huyết ám chi lực! !

Sở Cuồng Nhân lại có thể sử dụng huyết ám chi lực! !

Đây không phải thần thông chuyên dụng của Huyết tộc sao?

Chẳng lẽ hắn là Huyết tộc? !

Trong lòng tất cả mọi người tràn đầy nghi hoặc.

“Trong thời gian này, ta đã sớm nghiên cứu thể chất của Huyết tộc các ngươi rồi, huyết ám chi lực mà thôi, có đáng là gì?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe thấy vậy, tất cả mọi người không nhịn được rung động.

“Nghiên cứu thể chất của Huyết tộc, biến thần thông của Huyết tộc thành của mình, để mình sử dụng?”

“Hắn lại có thể làm được chuyện này? !”

Tất cả mọi người không nhịn được hít vào khí lạnh.

Mấy người Vạn Pháp Đạo Chủ, Huyền Hoàng Đạo Chủ cũng rung động, giờ phút này, cuối cùng bọn họ cũng hiểu vì sao Vạn Đạo pháp tướng của Sở Cuồng Nhân lại có nhiều loại đạo thể như thế, chính là do đối phương nghiên cứu ra!

Mặc dù không thể tưởng tượng, nhưng chỉ có thể giải thích như vậy.

Đối phương, có thể nghiên cứu thể chất của các chủng tộc khác ngoài Nhân tộc! !

“Loại chuyện này, đúng là chưa bao giờ nghe thấy!”

Đồng tử đám người Minh Vương không nhịn được run rẩy kịch liệt.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nghe thấy chuyện này.

Quả thực đổi mới tam quan của bọn họ.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn chưa tăng lên xong, chỉ thấy niệm lực của hắn lưu chuyển, một tấm phù văn vô cùng to lớn màu sắc rực rỡ hội tụ trên không trung.

Đó là phù văn, Cửu Long Thần Biến!

Linh khí trong phạm vi mấy ngàn vạn dặm bị tấm phù văn này hút đến không còn, hóa thành chín đầu Cự Long màu sắc rực rỡ tràn vào cơ thể Sở Cuồng Nhân.

Chiến lực của hắn, lại lần nữa tăng lên! !

Huyết ám chi lực, trạng thái Hợp Đạo, Cửu Long Thần Biến...

Đủ loại gia trì, bây giờ, tu vi của Sở Cuồng Nhân đã nhảy lên Đạo Chủ cảnh, hơn nữa còn là Tiểu Đạo Chủ trung kỳ!

Cộng thêm đủ loại át chủ bài của hắn, chiến lực càng sâu không lường được!

Hắn nhìn thoáng qua Huyết Uyên, trong mắt lướt qua một vệt kiên quyết, “Dựa vào một cái Huyết Uyên mà muốn diệt thương khung ta, đúng là đang nằm mơ!”

Hắn hừ lạnh một tiếng, lập tức vừa sải bước ra.

Dọc đường đi, đám Thiên Tôn Huyết tộc, không ai có thể ngăn cản hắn, thậm chí còn chưa đến gần hắn đã bị tiểu thế giới hắn phóng ra nghiền nát.

Lúc này, tại Thương Khung tinh phía xa, trên đại trận Ly Hận Thiên có một đạo kiếm quang màu trắng bạc sáng chói xẹt qua hư không, bay vút về phía Sở Cuồng Nhân, kiếm quang lướt qua, một đám Huyết tộc đều bị phong mang xoắn nát!

Đó là một thanh kiếm!

Một thanh kiếm toàn thân trắng bạc, khắc vô số đạo văn huyền diệu!

“Đó là... Thiên Tuyệt Kiếm!”

Đồng tử của Vạn Pháp Đạo Chủ co rụt lại.

Các Đạo Chủ khác cũng vô cùng kinh ngạc.

“Là Kiếm Đạo Chủ!”

“Hắn thức tỉnh sao? !”

Kiếm Đạo Chủ, là người đầu tiên có Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm trên Thương Khung tinh, cũng giốngnhư bản tôn của Lạc Thủy, hiện nay đã trở thành mắt trận.

“Không, Kiếm Đạo Chủ không thể rời khỏi Ly Hận Thiên, nhưng hắn lại đưa đạo khí Thiên Tuyệt Kiếm của mình đến đây, hắn dùng phương thức này giúp Sở đạo hữu một chút sức lực!” Vạn Pháp Đạo Chủ cảm khái nói.

Nghe thấy vậy, mọi người giật mình.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng đưa tay nắm lấy Thiên Tuyệt Kiếm vừa bay lượn đến, sau đó, một giọng nói của nam tử vang lên trong đầu hắn.

“Hậu bối trẻ tuổi, cầm kiếm của ta, đi chiến đấu đi!”

Sở Cuồng Nhân nắm Thiên Tuyệt Kiếm, khóe miệng hơi cong, có Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, hắn không cần luyện hóa đã có thể phát huy uy lực của thanh kiếm này.

“Vậy đa tạ tiền bối!”

Bóng người hắn hóa thành lưu quang, phi thân tiến vào Huyết Uyên.

Các Huyết Vương thấy vậy, sắc mặt không khó coi.

Nhưng bọn họ cũng không quá lo lắng.

“Hừ, nguồn gốc của Huyết Uyên ngay tại Huyết Nguyên tinh, chỗ đó có gần hai mươi vị Đạo Chủ của Huyết tộc ta thủ hộ, Sở Cuồng Nhân, hắn có thể nhấc lên sóng gió gì?” Minh Vương cười lạnh nói.

Đám người Vạn Pháp Đạo Chủ sầm mặt lại.

Gần hai mươi vị Đạo Chủ thủ hộ?

Sở Cuồng Nhân mạnh hơn, nhưng đối mặt với tình hình như vậy, thật sự có thể phá hỏng nguồn gốc của Huyết Uyên sao?

“Hiện tại, chỉ có thể đặt hi vọng trên người hắn.”

Vạn Pháp Đạo Chủ hít sâu một hơi nói, bọn họ không cách nào phát huy toàn bộ thực lực trong áp chế của Huyết Uyên, chỉ có thể trông cậy vào Sở Cuồng Nhân mà thôi.

Chương 759: Huyết Nguyên tinh, quang cầu, chiến mười bảy Đạo Chủ

Sở Cuồng Nhân tiến vào Huyết Uyên, chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng vọt tới vô số huyết nguyên chi lực, ở trong môi trường này, tu sĩ Thương Khung tinh, cho dù là Đế giả cũng rất khó sinh tồn được.

Chỉ có tu sĩ nắm giữ thể chất của Huyết tộc mới có thể sống sót, nhưng dù là Thiên Tôn của Huyết tộc cũng không hấp thu được nhiều huyết nguyên chi lực như vậy.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, có thể!

Hắn vô cùng rõ ràng, muốn phá hỏng nguồn gốc của Huyết Uyên không phải chuyện đơn giản, có thể tăng thêm một chút thực lực thì tốt hơn một chút.

Sau đó, hắn thôi động Thiên Địa Hồng Lô Thể đến cực hạn, như cá voi hút nước, nhanh chóng hấp thu huyết nguyên chi lực ở bốn phía.

Được huyết ám chi lực gia trì, thực lực của hắn không ngừng tăng lên.

Trong Huyết Uyên, đen kịt một màu.

Mà cuối cùng của màn đen này, có một đạo quang hoa huyết sắc lấp lóe.

Sở Cuồng Nhân lao về phía quang hoa kia

Sau khi hắn vượt qua quang hoa, trước mắt trở nên vô cùng trống trải, hắn nhìn thấy một tòa sơn phong huyết sắc cao vút chọc vào trong tầng mây.

Trên đỉnh sơn phong, có một quả cầu ánh sáng màu đỏ ngòm to lớn, trong quả cầu ánh sáng kia ẩn chứa vô số đạo văn huyền diệu.

Sở Cuồng Nhân phun trào đế niệm, trong nháy mắt biết mình đang ở đâu, trong mắt không khỏi lướt qua một tia kinh ngạc.

Lúc này hắn đang ở khởi nguyên chi địa của Huyết tộc, Huyết Nguyên tinh.

Huyết Uyên tinh cách Thương Khung tinh ít nhất cũng phải hai mươi năm ánh sáng, hắn thông qua Huyết Uyên lại trực tiếp vượt qua hai mươi năm ánh sáng đi tới Huyết Nguyên tinh!

“Tiểu Ái, phân tích quang cầu này.”

Sở Cuồng Nhân đưa mắt nhìn quang cầu.

Hắn suy đoán, quang cầu này rất có thể có liên quan đến Huyết

Uyên.

“Vâng, chủ nhân.” Toàn Tri Chi Linh phân tích xong, Sở Cuồng Nhân cũng đã biết tin tức về viên quang cầu này.

Hắn đoán không sai, quang cầu này chính là nguồn gốc của Huyết Uyên, là nguồn năng lượng sản xuất huyết nguyên tinh, lại lấy Huyết Thần Sơn làm môi giới, có thể chuyển hóa linh khí hỗn tạp trong vũ trụ thành huyết nguyên chi khí.

Mà muốn đóng Huyết Uyên.

Có hai biện pháp.

Thứ nhất, đương nhiên là Huyết Vương chủ động đóng lại.

Thứ hai, chính là phá hỏng quang cầu này.

Biện pháp thứ nhất là không thể nào.

Nhưng biện phát thứ hai, có rất nhiều nguy hiểm.

Trong quang cầu này ẩn chứa năng lượng quá to lớn, một khi bị ngoại lực đánh vỡ, trong nháy mắt sẽ phát ra năng lượng hủy thiên diệt địa, thậm chí có thể san bằng hơn phân nửa Huyết Nguyên tinh.

Mà Sở Cuồng Nhân là kẻ phá hoại, tự nhiên đứng mũi chịu sào!

“Bây giờ thế cục tại Thương Khung tinh cấp bách, không thể tiếp tục trì hoãn, chỉ có thể mạo hiểm thử một lần.”

“Hơn nữa, có thể san bằng hơn phân nửa Huyết Nguyên tinh, đối với Thương Khung tinh mà nói, tuyệt đối là chuyện tốt, không có đạo lý không làm.”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân dần lộ ra vẻ kiên quyết.

Hắn có Bất Tử chi thân, sợ cái gì!

Có lẽ trên Huyết Nguyên tinh có vô số Huyết tộc chưa từng tham dự chiến tranh, quang cầu này nổ tung, sẽ tạo thành đả kích mang tính hủy diệt với bọn họ, nhưng hiện tại Sở Cuồng Nhân không quản được nhiều như vậy.

Đây là chiến tranh giữ các nền văn minh!

Nhất định phải tử thương vô số.

Sở Cuồng Nhân đưa tay giơ Thiên Tuyệt Kiếm lên, chém ra một kiếm!

Kiếm khí khóa chặt quang cầu.

Nhưng một kiếm này còn chưa tiếp xúc với quang cầu, mấy cái tiểu thế giới đồng thời xuất hiện, hóa thành bích chướng, ngăn cản kiếm khí của Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy trong Huyết Thần Sơn, một đám Đạo Chủ Huyết tộc đi ra.

Những người này, đều là vương các đời của mười ba thị tộc.

Bây giờ bọn họ đều ẩn cư trong Huyết Thần Sơn.

Khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trong mắt một vị Đạo Chủ Huyết tộc lộ ra vẻ ngoài ý muốn, “Ha, khí tức này là người của Thương Khung tinh, nhưng trên người của ngươi lại có huyết nguyên chi lực, rốt cuộc ngươi là ai?”

Huyết nguyên chi lực chỉ Huyết tộc mới có thể nắm giữ.

Bọn họ chưa từng nhìn thấy tu sĩ nào ngoài Huyết tộc có được huyết nguyên chi lực.

Đừng nói đến đối thủ một mất một còn với Huyết tộc là Thương Khung tinh.

“Hắn muốn phá hỏng Huyết Uyên chi nguyên, xem ra là thông qua Huyết Uyên đi tới nơi này, đúng là khiến người ta bất ngờ, hắn là người của Thương Khung tinh, nhưng làm sao có thể thông qua Huyết Uyên tới chỗ này?”

“Còn có cỗ khí tức này... ba động Thiên Đạo?”

“Có ý tứ, đúng là có ý tứ, chắc hẳn hắn là tên yêu nghiệt của Thương Tinh khung đã chém giết Bạch Vương đi.”

“A, không ngờ hắn lại tự chui đầu vào lưới.”

Đám Đạo Chủ Huyết tộc nghị luận.

Trừ trong miệng đám Huyết Vương, bọn họ đã biết đến Sở Cuồng Nhân.

Nhưng đây là lần đầu tiên gặp mặt, không khỏi hiếu kỳ đánh giá đối phương, tuyệt không lo lắng đối phương có thể phá hỏng quang cầu.

Dù sao, nơi này là chỗ của bọn họ, Sở Cuồng Nhân mạnh hơn, chẳng lẽ có thể lấy sức một mình đối kháng mười vị Đạo Chủ sao??

Đừng đùa.

Đối phương dùng tu vi chưa đến Đạo Chủ cảnh đã chém giết Đạo Chủ, chuyện này khiến bọn họ rất chấn kinh, nhưng nói lấy sức một mình đối kháng mười vị Đạo Chủ, đây là chuyện nằm mơ giữa ban ngày, bọn họ làm sao tin được.

Chẳng bằng nói, bọn họ căn bản không nghĩ tới.

Sở Cuồng Nhân không muốn nói nhảm với những người này.

Muốn thi triển Không Gian Bàn Vận Thuật, nhưng đám Đạo Chủ này đã sớm đề phòng thủ đoạn không gian của hắn, một đám tiểu thế giới phong tỏa xung quanh, căn bản không cho hắn cơ hội thi triển.

Không chỉ như thế, nơi này là Huyết Thần sơn của Huyết Nguyên tinh!

Kết cấu không gian nơi này khác ở bên ngoài, Sở Cuồng Nhân mới đến, còn chưa hoàn toàn phân tích xong không gian nơi này.

Chuyện này càng khiến hắn khó mà thi triển Không Gian Bàn Vận Thuật.

Sở Cuồng Nhân đếm qua.

Nơi này có mười bảy vị Đạo Chủ.

Mười bảy vị Đạo Chủ, trận chiến này, dùng mắt trần cũng nhìn cũng cảm thấy khó khăn.

“Giết!”

Sở Cuồng Nhân ở trong trạng thái Hợp Đạo, dường như không có bất kỳ tình cảm gì, đạm mạc quát lên, Thiên Tuyệt Kiếm trong tay đột nhiên chém ra.

Được Đạo khí gia trì, chiến lực của Sở Cuồng Nhân đã tăng lên không ít.

Cộng thêm cửu cực ảo diệu, uy lực một kiếm này rất mạnh.

Nhưng mười vị Đạo Chủ liên thủ, không đặt một kích này trong lòng.

“Thiên Hà Thần Trảm!”

“Trích Tinh Chỉ!”

Đạo Chủ Huyết tộc đánh ra ảo diệu.

Năng lượng va chạm, bốn phía nhấc lên phong bạo vô cùng khủng bố.

Kiếm khí của Sở Cuồng Nhân lập tức bị phá nát.

Nhưng hắn nhìn thấy lực lượng trùng kích bắn ra, lại không trốn không né, dựa vào lực lượng mạnh mẽ của thân thể và Bất Tử chi thân, cứ thế vọt tới.

“Gia hỏa này không muốn sống nữa sao?”

“Hừ, cho dù như vậy, hắn cũng đừng hòng phá hỏng Huyết Uyên.”

Một vị Đạo Chủ tiến tới một bước, đưa tay đánh ra một quyền.

Sở Cuồng Nhân lại không trốn không né, cứ thế nhận một quyền này, sau đó Thiên Tuyệt Kiếm trong tay ầm vang chém ra.

Kiếm quang lóe lên, tên Đạo Chủ kia khó mà trốn tránh, bị một kiếm phá vỡ ngực, lượng lớn huyết dịch lập tức vẩy ra.

“Đáng chết!”

“Huyết Vân xiềng xích!”

Một vị Đạo Chủ thi triển đạo của mình, xiềng xích màu đỏ sậm bay lượn ra, muốn trói buộc Sở Cuồng Nhân.

“Thế Giới Tỏa!”

Trên người Sở Cuồng Nhân cũng có xiềng xích màu tím bạo phát, xiềng xích và xiềng xích va chạm trên không trung, màu đỏ và màu tím xen lẫn, phát ra tiếng kim loại.

Thân hình hắn tiếp tục bay về phía quang cầu.

“Nằm mơ!”

Một vị Đạo Chủ Huyết Thú tộc trong tay cầm trường côn nổi giận gầm lên một tiếng, trường côn trong tay vung vẩy, côn ảnh trùng điệp hoàn toàn phong tỏa Sở Cuồng Nhân.

“Vô địch pháp, Điên Đảo Càn Khôn!”

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, đưa tay chém ra một kiếm.

Côn kiếm giao kích, mỗi người đều bị đẩy lui.

Mà lúc này, một đầu xiềng xích đỏ như máu bỗng nhiên leo lên tay trái Sở Cuồng Nhân, trói chặt hắn.

“Ha ha, bắt được ngươi rồi!”

Tên Đạo Chủ Huyết tộc điều khiển xiềng xích cười lạnh nói.

Lại thấy vẻ mặt Sở Cuồng Nhân không vui không buồn, nâng Thiên Tuyệt Kiếm lên, không có chút do dự nào, trực tiếp chặt xuống tay trái của mình.

Chương 760: Thủ đoạn ra hết, át chủ bài cuối cùng, hủy Huyết Thần sơn

Sở Cuồng Nhân đưa tay giơ kiếm chém cánh tay trái của mình xuống!

Phập một tiếng, máu me tung tóe!

Một cánh tay gãy mang theo xiềng xích bay ra.

Đồng tử đám Đạo Chủ Huyết tộc không khỏi co rụt lại.

“Móa, gia hỏa này đúng là thằng điên!”

“Hắn lại tự chém một tay.”

Trong bọn họ lòng không khỏi nổi lên khí lạnh.

Tu sĩ không muốn mạng như thế, điên cuồng như vậy, đây là lần đầu tiên đám Đạo Chủ Huyết tộc bọn họ nhìn thấy, quá mức dọa người.

Nhưng sau đó, một màn khiến bọn họ càng khiếp sợ hơn xảy ra.

Chỉ thấy vết thương trên bả vai Sở Cuồng Nhân mọc ra vô số mầm thịt, sau đó nhanh chóng sinh sôi, trong chớp mắt đã dài ra cánh tay hoàn toàn mới!

Cái gì? !

Mọi người mộng.

Tốc độ tự lành gì vậy?

Tình huống như thế nào? !

“Nhất định cánh tay kia của hắn không bằng lúc trước, không có khả năng tự chém một tay còn có thể bảo trì hoàn chỉnh chiến lực.”

Trừ phi là tu sĩ chuyên tu linh hồn chi đạo, nếu không cho dù tu sĩ cường đại tới đâu, thân thể bị tổn thương, chiến lực ít nhiều cũng sẽ giảm xuống, ngay cả tiên nhân cũng không ngoại lệ.

“Đúng vậy.”

“Năng lực tự lành này, chỉ sợ chỉ là hào nhoáng bên ngoài mà thôi.”

Mấy vị Đạo Chủ hừ lạnh một tiếng nói.

Mà Sở Cuồng Nhân lại không cho bọn họ thời gian chấn kinh, thảo luận, sau khi cánh tay khôi phục, hắn lại lần nữa phát động tiến công.

Chỉ thấy trên người hắn có kiếm khí lưu chuyển, vô số kiếm khí bạo phát, hóa thành một đám phân thân kiếm khí, lao về phía đám Đạo Chủ.

“Hừ, vô dụng mà thôi.”

“Số lượng có nhiều, nhưng chiến lực lại không ra gì.”

Các Đạo Chủ chẳng thèm ngó tới.

Đối với đại quân Huyết tộc, có lẽ phân thân kiếm khí có hiệu quả, nhưng đối mặt với Đạo Chủ, một chưởng của bọn họ đã có thể tiêu diệt một nắm lớn.

“Không đúng, hắn đang muốn lẫn lộn với chân thân của mình, đừng để phân thân của hắn mê hoặc, chú ý bản tôn!” Tên Đạo Chủ Huyết tộc tay cầm trường tôn nghĩ tới điều gì, lập tức hét lớn một tiếng.

Những người còn lại cũng kịp phản ứng, đế niệm lưu chuyển, rất nhanh từ trong phân thân kiếm khí lít nha lít nhít kia tìm được bản tôn của Sở Cuồng Nhân.

Bản tôn này, quả nhiên không trực tiếp giao thủ với bọn họ, mà cấp tốc lao thẳng về phía quang cầu trên đỉnh Huyết Thần Sơn.

“Đồ ti tiện!”

Trước mặt Sở Cuồng Nhân, có ba vị Đạo Chủ Huyết tộc.

Ba người này liên thủ đánh ra một kích.

Sau lưng Sở Cuồng Nhân có quang hoa màu sắc rực rỡ lưu chuyển, Vạn Đạo pháp tướng vô cùng cường đại bạo phát, một quyền đột nhiên đập ra!

Oanh một tiếng, ba động năng lượng khủng bố rung chuyển toàn bộ Huyết Thần Sơn, lấy Huyết Thần Sơn làm trung tâm, không gian trong vòng nghìn vạn dặm xung quanh đều bị rung chuyển.

Ba vị Đạo Chủ liên thủ và Sở Cuồng Nhân đều bị đẩy lui.

Phía sau hắn, một vị Đạo Chủ đánh tới một quyền.

Có điều hắn lại không né tránh.

Một quyền này cứ thế đánh lên lưng hắn, mượn nhờ cỗ lực trùng kích to lớn này, hắn nhanh chóng lao về phía quang cầu.

Đám Đạo Chủ Huyết tộc mộng.

Bọn họ trừng tên Đạo Chủ Huyết tộc đánh lén phía sau một cái.

Ngươi chính là nội gián đúng không!

Tên Đạo Chủ kia cũng có chút ủy khuất.

Hắn ta làm sao biết, có người lại chiến đấu như vậy!

Bọn họ đã nhìn ra.

Sở Cuồng Nhân đúng là có Bất Tử chi thân, sau khi khôi phục, chiến lực căn bản không bị nhục thân liên lụy.

Năng lực này, quá biến thái.

Tên Đạo Chủ Huyết kia đánh ra một quyền, đưa Sở Cuồng Nhân tới gần quang cầu, mà trước mặt quang cầu, còn có mấy vị Đạo Chủ đang trông coi.

Trong đó có hai Đạo Chủ, một người cầm đao một người cầm kiếm, vẻ mặt lạnh lùng.

“Muốn tới gần quang cầu, nằm mơ!”

Hai người cầm đao kiếm trong tay, chém về phía Sở Cuồng Nhân.

“Huyễn U Thất Tình Khúc!”

Tiên pháp thi triển.

Ba động đạo vô cùng huyền diệu nổi lên, dựa vào thực lực bây giờ của Sở Cuồng Nhân thi triển môn tiên pháp này, ngay cả Đạo Chủ cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Vô số tâm tình đánh thẳng tới, đạo tâm hai vị Đạo Chủ kia nổi lên gợn sóng, đao kiếm trong tay không nhịn được dừng lại một cái chớp mắt.

Một cái chớp mắt này đủ khiến Sở Cuồng Nhân tránh thoát công kích của bọn họ.

“Cái gì! Tiên pháp! !”

“Người này còn nắm giữ tiên pháp! !”

Đồng tử đám Đạo Chủ Huyết tộc không nhịn được co rụt lại.

Sở Cuồng Nhân tiếp tục lao về phía quang cầu, mà trước mặt quang cầu lúc này chỉ còn hai vị Đạo Chủ cuối cùng đang canh chừng.

Hai người đều rõ ràng, không thể để Sở Cuồng Nhân tiếp tục tới gần.

“Huyết Sư gào thét! !”

“Huyết Mạc Thiên Hoa!”

Hai vị Đạo Chủ ra chiêu.

Một công một thủ!

Một đầu Huyết Sư từ Đế khí và đạo văn ngưng tụ mà thành, mang theo uy thế không gì sánh kịp đánh về phía Sở Cuồng Nhân!

Uy thế mạnh, có thể đụng nát một tiểu hành tinh.

Còn có một đạo quang trụ màu đỏ, đang nhanh chóng sinh ra, dần dần bao phủ quang cầu, không cho Sở Cuồng Nhân cơ hội nào.

Nhưng lúc này, trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra nụ cười.

“Khoảng cách này, đủ rồi!”

Lúc này, khoảng cách giữa hắn và quang cầu chỉ còn lại một trăm trượng.

Một trăm trượng này, đủ rồi!

“Thời gian tạm dừng!”

Sở Cuồng Nhân trực tiếp thi triển át chủ bài cuối cùng, chỉ thấy một cỗ ba động vô hình nổi lên, phạm vi một trăm trượng đều bị bao phủ bên trong.

Đầu Huyết Sư đang gào thét kia bị định giữa không trung không thể động đậy, quang trụ màu đỏ đang sinh ra cũng lưu lại một lỗ hổng.

Trong vòng một trăm trượng, gió, mây, hoa cỏ, cây cối, thanh âm, thậm chí là hai vị Đạo Chủ đều bị đông lại, không thể nhúc nhích!

Bên ngoài trăm trượng, các Đạo Chủ còn lại nhìn thấy một màn quỷ dị này, lập tức bị dọa đến da đầu nổ tung, đồng tử run rẩy kịch liệt.

“Năng lực thời gian! !”

“Đáng chết, đây là năng lực thời gian! !”

Vô số Đạo Chủ bị dọa gần chết.

Bọn họ không nói hai lời, đánh ra các loại ảo diệu về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng đến trong phạm vi một trăm trượng, lực lượng của bọn họ đều trở nên bất động, căn bản không thể thương tổn đến Sở Cuồng Nhân.

Trong trạng thái Hợp Đạo, năng lực tạm dừng thời gian của Sở Cuồng Nhân được tăng phúc lo lớn, từ mười mét biến thành một trăm trượng, không chỉ như thế, ngay cả Đạo Chủ cũng không thể chống cự lực lượng này.

Cho dù chỉ có thể đình chỉ Đạo Chủ không đến một giây.

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, như vậy là đủ rồi.

“Thiên Tuyệt Kiếm, giúp ta một chút sức lực đi!”

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng.

Thiên Tuyệt Kiếm trong tay cũng bộc phát hào quang rực rỡ.

Một kiếm chém ra, cứu cực ảo diệu, cứu cực đế nguyên, cộng thêm Thiên Đạo chi lực, hóa thành một đạo kiếm quang sáng chói kinh người.

Kiếm quang này, trùng trùng điệp điệp, giống như dòng nước lũ.

“Không! ! !”

Đám Đạo Chủ lộ ra vẻ mặt kinh hoảng.

Nhưng bọn họ, lại không làm được cái gì.

Kiếm quang rơi vào quang cầu màu đỏ, kiếm quang vô cùng cường đại trực tiếp khiến quang cầu xuất hiện từng đạo vết rách, theo một chùm sáng bắn ra, vết rách càng ngày càng nhiều, sau đó đột nhiên nổ tung! !

Năng lượng vô cùng vô tận, giống như hủy thiên diệt địa từ trong quang tiết ra, trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ Huyết Thần Sơn.

Sở Cuồng Nhân đứng mũi chịu sào!

Tinh Thần Bất Diệt Thể của hắn căn bản không có sức chống cự cỗ năng lượng như muốn hủy thiên diệt địa này, trong chớp mắt đã sụp đổ.

Còn mười bảy vị Đạo Chủ, trong nháy mắt đã bốc hơi.

Toàn bộ Huyết Thần sơn, hoàn toàn sụp đổ!

Nhưng năng lượng mênh mông mà Huyết Nguyên tinh hao phí mấy nguyên niên mới tích trữ được này vẫn còn khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Toàn bộ Huyết Nguyên tinh đều chấn động, vỡ tan!

Bên ngoài hai mươi năm ánh sáng.

Chiến trường Thương Khung tinh.

Huyết Uyên to lớn đột nhiên biến mất, vô số kiếm khí cũng giống như mất đi một loại động lực nào đó, trôi nổi giữa không trung.

Đám Huyết Vương giống như cảm ứng được cái gì, ngừng lại.

Bọn họ nhìn về phía Huyết Nguyên tinh, toàn thân không nhịn được run lên.

“Huyết Thần Sơn, bị hủy! !”

Chương 761: Tình báo đến từ Huyết Nguyên tinh, Vạn Pháp Đạo Chủ bi thương

Trên chiến trường Thương khung.

Huyết Uyên đóng lại.

Mà mười hai Huyết Vương giống như cảm giác được cái gì, nhìn về phía Huyết Nguyên tinh, trong mắt mang theo vô tận hoảng sợ.

Huyết mạch của bọn họ đang rung động, run sợ.

Điều này đại biểu, khởi nguyên văn minh của Huyết tộc, Huyết Thần sơn...

Bị hủy! !

Trong lúc nhất thời, trong đầu bọn họ hiện lên vô số suy nghĩ.

Huyết Thần sơn, làm sao lại bị hủy?

Sở Cuồng Nhân?

Rốt cuộc làm sao làm được?

Huyết Thần sơn bị hủy, vậy Huyết Thần thì sao? Huyết Nguyên tinh thì sao?

Tiếp theo, bọn họ nên làm cái gì?

Nếu Huyết Thần đã mất, bọn họ còn tiếp tục tác chiến sao?

Tất cả Huyết tộc đều lâm vào mê mang.

“Lui! !”

Minh Vương đỏ ngầu mắt hét lớn một tiếng.

Đám Huyết tộc lần lượt rút lui.

“Muốn đi sao? Các ngươi cho rằng chiến trường vực ngoại là nơi nào, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao, nằm mơ!”

Vạn Pháp Đạo Chủ phẫn nộ, thôi động tiểu thế giới đến cực hạn!

Trong tám mươi cứ điểm còn lại cũng truyền ra tiếng rống giận dữ, một đám Đế giả vọt ra, bắt đầu phản kích! !

Một vòng chém giết mới bắt đầu.

Đây là chiến tranh giữa các nền văn minh, huyết tinh, tàn khốc.

Trận chiến này, kéo dài trọn vẹn mười ngày.

Thương Khung tinh truy sát, Huyết tộc chạy trốn, mặc dù Huyết

Uyên đã biến mất, nhưng tu sĩ Thương Khung tinh vẫn bị huyết vụ còn sót lại ảnh hưởng, cuối cùng Huyết tộc hao tổn bốn vị Đạo Chủ, thành công rời khỏi chiến trường vực ngoại.

Thương Khung tinh cũng tổn thất nghiêm trọng.

Vô số tu sĩ, Đế giả đã chết trong chiến này.

Ngay cả Đạo Chủ cũng hao tổn năm người.

Phần lớn là chiến tử lúc Huyết Uyên vẫn còn.

“Lần huyết sắc thương khung chiến này, kết thúc.”

Quỷ Đao Thiên Tôn ngồi trên thi thể một tên Huyết tộc nói.

Đội quân Huyết tộc đã hoàn toàn rút khỏi chiến trường vực ngoại, điều này đại biểu, bọn họ sẽ không khởi xướng bất kỳ đợt tấn công nào nữa.

Các trận huyết sắc thương khung chiến lúc trước, ngắn nhất cũng phải mấy năm, nhưng lúc này, mới có mấy tháng.

Nhưng thương vong, không phải bất kì lần nào lúc trước có thể sánh bằng.

“Sở đạo hữu, không biết thế nào rồi.”

Quỷ Đao Thiên Tôn nhìn về phía Huyết Uyên đã từng tồn tại.

Sau khi Huyết Uyên biến mất, Sở Cuồng Nhân cũng không xuất hiện nữa, nhưng tất cả mọi người đều biết, Huyết Uyên biến mất tuyệt đối có liên quan đến đối phương.

…

Huyết sắc thương khung chiến đã kết thúc hơn một tháng.

Hành tinh Thiên Nguyên, ngày xưa là bí cảnh Thiên Nguyên.

Các Đạo Chủ tề tụ.

Trong đó, cũng bao gồm Lạc Thủy, thiên hình giả.

Trên người bọn họ, ít nhiều đều có thương thế, nhưng bây giờ bọn họ không có thời gian dưỡng thương.

Bọn họ càng muốn biết, rốt cuộc Huyết Nguyên tinh đã xảy ra chuyện gì.

“Ngươi điều tra tình báo như thế nào rồi?”

Đám người Vạn Pháp Đạo Chủ nhìn về phía một vị Đạo Chủ, người kia mặc trường bào màu đen, lơ lửng giữa không trung, giống như một u linh.

Người này tên là U Vân Đạo Chủ.

Trong hai mươi tư Đạo Chủ, hắn ta là người am hiểu điều tra, ẩn giấu nhất.

Những năm gần đây, tình báo liên quan đến Huyết tộc đều do người này cung cấp, trong số hai mươi tư Đạo Chủ, có thể nói có công lao hàng đầu.

“Tới.”

U Vân Đạo Chủ thản nhiên nói.

Chỉ thấy có mười mấy đầu Vũ Nha màu đen bay đến trước mặt đám Đạo Chủ.

Những cái Vũ Nha này chính là thủ đoạn điều tra của U Vân Đạo Chủ.

“Ta phát ra hơn vạn đầu Vũ Nha, nhưng chỉ có mười mấy đầu này trở về, xem ra Huyết Nguyên tinh phong tỏa tình báo cực kỳ nghiêm.”

“Càng như thế, càng nói rõ tình trạng của Huyết Nguyên tinh rất nghiêm trọng.”

“Mau nhìn xem có tình báo về Sở đạo hữu hay không.”

U Vân Đạo Chủ duỗi ngón tay điểm lên một đầu Vũ Nha.

Vũ Nha hóa thành vô số ánh sáng tiêu tán.

Sau đó điểm sáng xây dựng lên một vài hình ảnh.

Trên hình ảnh, Huyết Nguyên tinh hoang tàn khắp nơi, núi lửa bạo phát, hồng thủy cuồn cuộn, gió tuyết gào thét, các loại thiên tai không ngừng xảy ra, giống như tận thế.

Đám Đạo Chủ không khỏi có chút chấn kinh.

“Tại sao Huyết Nguyên tinh lại biến thành dáng vẻ này.”

“Toàn bộ văn minh đều bị đả kích to lớn, thật đáng sợ, rốt cuộc Sở đạo hữu đã làm cái gì? ?”

Đám người Vạn Pháp Đạo Chủ cảm thấy không thể tin được.

U Vân Đạo Chủ phất ống tay áo, mười mấy đầu Vũ Nha toàn bộ phá nát.

Lượng lớn hình ảnh, âm thanh xuất hiện trước mặt, bên tai mọi người.

“Huyết Thần Sơn không còn, Huyết tộc ta sắp xong rồi sao?”

“Huyết Thần vứt bỏ chúng ta sao?”

“Mọi người đừng nản chí, Huyết Thần tuyệt đối sẽ không từ bỏ con dân của hắn, các Huyết Vương đang nghĩ biện pháp trọng kiến gia viên.”

“Haiz, đánh lâu như vậy, cuối cùng lại có kết cục này, sớm biết như vậy, còn không bằng không đánh...”

“Mười hai nguyên niên a, bắt đầu từ thời tổ tông chúng ta, đánh ròng rã mười hai nguyên niên...”

Vô số âm thanh, hình ảnh của Huyết tộc hiện lên.

Phần lớn đều không có giá trị với đám Đạo Chủ, sau khi bọn họ xem tất cả tin tức, chỉ lấy được một vài tình báo hữu dụng.

“Hiện tại, trong Huyết tộc nhân tâm lưu động, Huyết Thần Sơn bị hủy, toàn bộ văn minh bị tàn phá, xem ra trong mấy nguyên năm tiếp theo, bọn họ sẽ không tạo được sóng gió lớn gì, thật sự quá tốt.”

“Đúng vậy, quá tốt rồi.”

Sắc mặt đám Đạo Chủ lộ ra vẻ vui mừng, mười nguyên năm nay, đây chính là tin tức tốt nhất bọn họ nghe được.

Chỉ có Vạn Pháp Đạo Chủ cau mày, “Sở đạo hữu đâu?”

“Không biết.”

U Vân Đạo Chủ lắc đầu, “Tình báo quá ít.”

Bỗng nhiên, hắn ta cau mày nhìn về phía cách đó không xa, lại thấy có một cái Vũ Nha bay tới, trên cổ còn mang theo một khối ngọc giản.

“Còn một đầu nữa... Nhưng làm sao lại có một khối ngọc giản?”

U Vân Đạo Chủ hơi nghi hoặc.

Hắn ta cầm ngọc giản xuống.

Sau đó, ngọc giản vỡ tan, lượng lớn tin tức hiện ra trước mắt mọi người, mỗi tin đều là tình báo quan trọng trong Huyết tộc.

“Chủ nhân đến Huyết Thần Sơn, phá hủy Huyết Uyên chi nguyên, khiến Huyết Thần Sơn bị hủy, mười bảy vị Đạo Chủ Huyết tộc vẫn lạc.”

“Chủ nhân cũng đã tử vong trong trận chiến kia.”

“Huyết tộc đang trọng kiến, bởi vì mở Huyết Uyên và trận chiến tại Huyết Thần Sơn, dự tính trong năm nguyên niên không có cách nào phát động chiến dịch với quy mô lớn...”

“Mười ba vị Huyết Vương liên tiếp hao tổn, chi thứ của Bạch chi thị tộc, Nguyệt chi thị tộc và Hoàng chi thị tộc mưu phản, muốn thay thế dòng chính...”

Các tin tức quan trọng xuất hiện, đám Đạo Chủ có chút mờ mịt.

“Đây là ai đưa?”

“Mười bảy vị Đạo Chủ của Huyết tộc vẫn lạc? !”

Lạc Thủy như có điều suy nghĩ, nàng nói: “Đây chính là tai mắt Sở đạo hữu sắp xếp trong Huyết tộc truyền cho chúng ta.”

Mọi người nghe vậy sững sờ.

Bọn họ không ngờ Sở Cuồng Nhân còn có người nằm vùng trong Huyết.

“Khó trách lúc trước hắn biết được lộ tuyến vận chuyển tư nguyên của Huyết tộc, cũng sớm lấy được, thì ra là thế.”

Đám Đạo Chủ bừng tỉnh đại ngộ.

Nhưng sau đó, vẻ mặt bọn họ chấn động.

“Nói như vậy, chủ nhân mà người này nói chính là Sở đạo hữu rồi, hắn nói Sở đạo hữu... Vẫn lạc? !”

Trong mắt Huyền Hoàng Đạo Chủ lướt qua một vệt vui mừng.

Nhưng hắn ta không biểu hiện ra ngoài, chỉ cảm khái nói: “Một người đổi lấy mười bảy vị Đạo Chủ Huyết tộc, cũng coi như đáng giá.”

“Đáng giá mẹ ngươi đó! !”

Lúc này, Vạn Pháp Đạo Chủ nổi giận gầm lên một tiếng, hai mắt đỏ thẫm nhìn Huyền Hoàng Đạo Chủ, “Ngươi có biết, giá trị của Sở Cuồng Nhân lớn thế nào không! ! Nếu hắn không chết, tương lai nhất định có thể thành tiên! !”

“Một vị tiên nhân có giá trị thế nào với một nền văn minh, còn cần ta nói sao? ! Mười bảy vị Đạo Chủ... Cho dù Huyết tộc chết một trăm vị Đạo Chủ thì sao, sao có thể vượt qua Sở Cuồng Nhân có khả năng thành tiên? !”

Vạn Pháp Đạo Chủ giận không nhịn nổi.

“Ngươi rống cái gì, là ta giết hắn sao? Hơn nữa ngươi có cần coi trọng Sở Cuồng Nhân như thế không, ngươi cho rằng hắn là Nhân Vương sao?” Huyền Hoàng Đạo Chủ hừ lạnh một tiếng nói.

“Tầm nhìn hạn hẹp… Không có Huyết tộc, ai biết lúc nào sẽ có nền văn minh tiếp theo nhìn chằm chằm tới chúng ta chứ, trong vũ trụ này, không có tiên, cuối cùng chỉ có thể mặc người ta làm thịt…”

Vạn Pháp Đạo Chủ bi thương nói.

Chương 762: Kiếm mới vô chủ, Thời Gian Trường Hà, Nhân tộc phát triển

Vạn Pháp Đạo Chủ coi trọng Sở Cuồng Nhân, xem hắn như tương lai của Thương Khung tinh, bây giờ biết được Sở Cuồng Nhân đã chết, hắn ta khó chịu hơn bất kì ai, dáng người thẳng tắp đã hơi còng xuống.

Dáng vẻ của hắn ta vốn nho nhã phong lưu, lúc này giống như nửa thân thể đã vào trong đất, toàn đều lộ ra một cỗ sa sút tinh thần.

Nơi xa, có một đạo kiếm quang bỗng nhiên xẹt qua.

Đó là một thanh kiếm.

Đế niệm của mọi người khẽ động, nhìn thấy thanh kiếm kia.

“Là Thiên Tuyệt Kiếm của Kiếm Đạo Chủ.”

Huyền Hoàng Đạo Chủ kinh ngạc nói.

Nhưng hiện tại trên thanh kiếm này đã đầy vết rách, dường như sau một khắc sẽ bị phá nát.

Khó có thể tưởng tượng được, rốt cuộc đã trải qua trận đại chiến thế nào, mới có thể khiến thanh Thần Kiếm cấp bậc Đạo khí này trở nên như vậy.

Thiên Tuyệt Kiếm xẹt qua hư không, bay về phía Ly Hận Thiên.

“Đao kiếm tự động trở về, nhưng không thấy Sở đạo hữu, xem ra hắn thật sự đã vẫn lạc...” Một vị Đạo Chủ than nhẹ một tiếng.

Một chỗ khác.

Trên hành tinh Xích Dương, một đạo kiếm khí dồi dào bỗng nhiên bạo phát, một cỗ ba động kiếm đạo vô cùng huyền diệu khuếch tán ra, bao trùm hơn phân nửa chiến trường vực ngoại, vô số kiếm khí trong tay kiếm khách rung lên.

Ngay cả Đế binh cũng không ngoại lệ.

Chỉ thấy trên hành tinh kia, một đạo kiếm quang phóng lên tận trời, một trận kiếm ngân vang vọng trong gầm trời, khiếm đám Đạo Chủ chú ý.

“Lại là một thanh kiếm?”

“Đó là hành tinh Xích Dương, là thanh kiếm Xích Dương Đạo Chủ đúc cho Sở đạo hữu? !” Vạn Pháp Đạo Chủ, Lạc Thủy có chút ngoài ý muốn.

Thân kiếm như ngọc, đạo văn xen lẫn lưu chuyển, mơ hồ có tia sáng màu tím lấp lánh, kiếm uy mênh mông bao phủ hơn phân nửa chiến trường vực ngoại.

Đây là một thanh Đạo khí!

Hơn nữa còn là một thanh Đạo khí đẳng cấp cực cao.

Trên hành tinh Xích Dương, Xích Dương Đạo Chủ nhìn thấy thanh kiếm này, trong mắt lộ ra hưng phấn, “Cuối cùng đã thành công! Tử kim làm tài liệu, bí giới gia trì, thanh Côn Ngô Kiếm này, cuối cùng đã đúc thành công! !”

Sau đó, hắn ta giống như nghĩ đến cái gì, cảm giác hưng phấn như thủy triều lập tức rút lui, than nhẹ một tiếng, “Chỉ đáng tiếc, kiếm mới đã thành, nhưng cầm kiếm chi chủ đã một đi không trở lại, kiếm này, vô chủ a!”

Một thanh binh khí tốt, chỉ ở trong tay chủ nhân tốt mới có thể phát huy ra giá trị lớn nhất.

Không thể nghi ngờ, thanh Côn Ngô Kiếm này là thanh bính khí tốt nhất mà cả đời Xích Dương Đạo Chủ đúc ra.

Nó vốn có một chủ nhân tốt nhất, nhưng đáng tiếc, bây giờ, vị chủ nhân kia đã không còn.

Không có gì khiến Xích Dương Đạo Chủ sầu não hơn chuyện này.

Côn Ngô Kiếm hoàn toàn mới lơ lửng trong hư, thân kiếm khẽ run, kiếm quang sáng chói khiến chòm sao cũng vì đó mà ảm đạm.

Nó đang chờ một người triệu hoán, nhưng đợi tới đợi lui, người triệu hoán quen thuộc của nó lại không xuất hiện.

Côn Ngô có chút mê mang.

Chủ nhân đâu?

Nó quanh quẩn trên không trung hai vòng, sau đó hóa thành một đạo kiếm quang bay vút về phía Thương Khung tinh.

Nó muốn về nơi quen thuộc nhất, chờ đợi chủ nhân của nó.

Rất nhanh, chuyện Sở Cuồng Nhân vẫn lạc đã truyền khắp chiến trường vực ngoại, vô số người vì thế mà chấn động, không thể tin được.

Vị Chiến Thần mặc bạch y, chúa tể chiến trường kia... Vẫn lạc?

Trận huyết sắc thương khung chiến này kết thúc.

Thương Khung tinh, thắng.

Nhưng thoáng chốc, bọn họ giống như không đạt được thứ gì.

Một người chết đi, khiến toàn bộ chiến trường đều trở nên sa sút tinh thần, vô số tướng sĩ đều nhớ tới bóng người mặc bạch y kia.

...

Đây là ở đâu?

Sở Cuồng Nhân có chút mơ hồ nhìn bốn phía.

Hiện tại hắn đang ở trên một dòng sông màu sắc rực rỡ, chính xác mà nói đây không phải là một dòng sông, mà do vô số ánh sáng tạo thành, không ngừng hướng trôi về phía trước, tạo thành cảnh tượng giống như dòng sông.

Dòng sông này không có cuối cùng, cũng không nhìn thấy ngọn nguồn.

Trong nước sông, chiếu rọi vô số hình ảnh.

Có người, có thú, có sơn hà...

Khiến Sở Cuồng Nhân để ý nhất là, trạng thái lúc này của hắn.

Hiện tại, trạng thái của hắn không phải là nhục thân.

Mà là trạng thái linh hồn!

Hắn ngồi ngay ngắn trên một đài sen, trên người lưu quang dật thải, chính là Bồ Đề chi linh sau khi hắn tu luyện Bồ Đề Liên Hoa Kinh.

“Tiểu Ái.”

Sở Cuồng Nhân thử gọi Toàn Tri Chi Linh.

“Có.”

Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái đáp lại một tiếng, Sở Cuồng Nhân không khỏi nhẹ nhàng thở ra, “Phân tích hoàn cảnh bây giờ của ta.”

“Vâng...”

“Trong quá trình phân tích, phân tích thành công, hiện tại chủ nhân đang ở trong Thời Gian Trường Hà của Thương Khung tinh...” Toàn Tri Chi Linh nói.

Thời Gian Trường Hà?

Sở Cuồng Nhân càng thêm mơ hồ.

Tại sao hắn lại đến nơi này? ?

Thời Gian Trường Hà, đây là một chỗ vô cùng huyền diệu, Sở Cuồng Nhân chỉ nghe nói trong truyền thuyết, có tồn tại hay không cũng không có ai chứng thực.

Nhưng bây giờ, hắn lại ở trong Thời Gian Trường Hà.

“Sao ta lại chạy đến nơi này?”

“Là Thời Không Bảo Giám, tại Huyết Nguyên tinh, nhục thân của chủ nhân bị hủy, Thời Không Bảo Giám vì hộ chủ mà tự động lôi kéo linh hồn của chủ nhân vào Thời Gian Trường Hà của Thương Khung tinh, còn tại sao lại là Thời Gian Trường Hà của Thương Khung tinh, theo phân tích, rất có thể vì trên người chủ nhân mang Thiên Đạo chi lực của Thương Khung tinh…” Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái êm tai nói.

“Không thể nào, Bất Tử chi thân cũng không đỡ được năng lượng kia?”

“Không, căn cứ theo phân tích, mặc dù Bất Tử chi thân bị phân giải, nhưng không phải hoàn toàn bị hủy, chỉ là cần một khoảng thời gian khôi phục.”

“Làm sao ta có thể trở về?”

“Tìm được thời điểm lúc nhục thân của chủ nhân bị hủy, điểm thời gian mấu chốt trên Thương Khung tinh là có thể trở về.” Tiểu Ái nói.

“Thì ra là thế, vậy để ta thử một chút.”

Đế niệm của Sở Cuồng Nhân phun trào, bao trùm Thời Gian Trường Hà, nhưng Thời Gian Trường Hà quá cuồn cuộn, đế niệm của hắn không có cách nào hoàn toàn bao trùm.

Mà khi đế niệm của hắn bao trùm Thời Gian Trường Hà, vô số tin tức hình ảnh tràn vào trong đầu, hắn nhìn thấy cảnh tượng lúc sinh linh trên Thương Khung tinh mới bắt đầu.

Thương khung mới bắt đầu, khắp nơi đều là một mảnh hoang vu, qua vô số năm diễn sinh, cuối cùng đã đản sinh ra sinh linh hoàn chỉnh.

Đó là một nam tử hùng vĩ.

Hắn ta mày kiếm mắt sáng, trong lúc giơ tay nhấc chân đã có sức mạnh to lớn phá vỡ sơn hà, nam tử này, chính là sinh mệnh thể đầu tiên trên Thương Khung tinh.

Cũng chính là chư thần chi chủ!

Sau Thần Chủ, một đám sinh mệnh cũng liên tiếp ra đời, mà Thương Khung tinh lúc này còn chưa chính thức sinh ra Thiên Đạo, đám Tiên Thiên hình thành sinh mệnh thể này đều có lực lượng vô cùng kinh người.

Bọn họ tự xưng là thần, chúa tể thương khung.

Lại sau đó, Thiên Đạo được thai nghén mà ra!

Thiên Đạo, bắt đầu bảo trì trật tự của thương khung.

Mà sinh linh tiếp theo, không còn loại lực lượng kinh khủng động một chút có thể hủy thiên diệt địa kia nữa, đây chính là sinh linh đời sau.

Mặc dù sinh linh đời sau yếu, nhưng lại có tiềm lực trưởng thành to lớn, mà trong đó, có một loại sinh linh đời sau có thực lực yếu nhất, nhưng tiềm lực trưởng thành lớn nhất, đó chính là... Nhân tộc!

Vừa đản sinh ra, Nhân tộc vô cùng nhỏ yếu, đối mặt với hoàn cảnh sinh tồn nguyên thủy, cho dù là thiên tai, hay là các loại Hung thú, những thứ này đều khiến bọn họ tử thương vô số, thậm chí ngay cả lưu giữ chủng tộc cũng thành vấn đề.

Nhưng Nhân tộc tự cường, trong hoàn cảnh hiểm ác, cũng không thỏa hiệp, trong cuộc đấu tranh sinh tồn lâu dài, văn minh Nhân tộc chẳng những không bị ma diệt, ngược lại giống như tia lửa, không ngừng mở rộng.

Có người phát minh văn tự, có thể ghi chép tin tức.

Có người mài đá làm đao thương, đối kháng thú chạy.

Có người dùng cây cối, cây trúc xây dựng căn phòng đầu tiên, khiến Nhân tộc có nơi che gió che mưa.

Có người nuôi tằm, tơ tằm dệt thành quần áo, khiến con người có thể chống cự phong hàn, có người nếm bách thảo, đấu tranh với bệnh tật...

Sở Cuồng Nhân nhìn Nhân tộc vốn dĩ nhỏ yếu lại đang từng bước lớn mạnh phát triển, cảm xúc bành trướng, mơ hồ, có một loại cảm ngộ nào đó.

Nhưng sau đó, hắn nhìn thấy một hình ảnh.

Trong hình, mọi người giết dê bò, đặt chồng chất trước mặt một pho tượng, quỳ trên mặt đất, trên mặt đều là thành kính.

Sở Cuồng Nhân biết, đây là lần tế bái đầu tiên của Nhân tộc.

Thần chỉ, xuất hiện.

Chương 763: Đối mặt với tiên nhân, ta là Nhân Vương Thương

Thần chỉ, xuất hiện.

Sở Cuồng Nhân 'Nhìn' đám người đặt dê bò chồng chất trước mặt pho tượng của thần chỉ, vẻ mặt có chút phức tạp.

Nhân tộc tín ngưỡng thần chỉ, đạt được an ủi tâm hồn, thần chỉ nuôi nhốt Nhân tộc, thu hoạch tín ngưỡng chi lực, lớn mạnh chính mình.

Đây là chuyện ngươi tình ta nguyện, nếu không có người tu hành xuất hiện, đoán chừng cục diện sẽ tiếp tục kéo dài như vậy.

Nhưng thần chỉ sai ở chỗ, bọn họ cho rằng mình có thể chưởng khống tất cả.

Bọn họ đánh giá thấp truy cầu tự do của Nhân tộc.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy người đầu tiên của nhân tộc tiếp xúc với tu hành, sau đó, số lượng người tu hành chậm rãi lớn mạnh.

Lại về sau.

Có một vị tiên áo trắng tung bay đi tới thương khung.

Đó cũng là Nhân tộc.

Tiên giả không làm kinh động thần chỉ, khí tức của hắn ta vô cùng yếu ớt, giống như bị thương, nghỉ ngơi một thời gian trong lãnh địa của Nhân tộc.

Trong khoảng thời gian này, hắn ta bắt đầu dạy bảo Nhân tộc tu hành, chỉ điểm một chút đã khiến người tu hành của Nhân tộc tiến bộ nhanh chóng.

Sở Cuồng Nhân chăm chú nhìn vị tiên nhân kia.

Đó là một lão giả mặc bạch y, cao thâm khó lường, mà lão giả giống như cũng phát hiện Sở Cuồng Nhân, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ánh mắt đúng lúc đối diện với ánh mắt của Sở Cuồng Nhân trong Thời Gian Trường Hà.

Cặp mắt kia vô cùng thâm thúy, mang theo ý cười.

Thậm chí còn thở dài với hắn.

Sở Cuồng Nhân vô cùng ngạc nhiên, “Hắn có thể phát hiện ta trong Thời Gian Trường Hà sao? A, xem ra đúng là một vị tiên nhân.”

Hắn tiếp tục quan sát.

Tiên nhân hướng dẫn người tu hành của Nhân tộc tại Thương Khung tinh một thời gian ngắn liền rời đi, mà trước khi đi, hắn ta đưa tay, dùng đầu ngón tay vạch một cái trên một vách đá, lưu lại một đạo dấu tay thật sâu.

Khi làm xong những thứ này, hắn ta nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân trên Thời Gian Trường Hà, sau đó cười nhạt một tiếng, lập tức rời khỏi Thương Khung tinh.

Tiên nhân rời đi, phương pháp tu hành của hắn ta lưu truyền ra, trên Thương Khung tinh càng ngày càng có nhiều tu sĩ Nhân tộc.

Về sau, vị Đế giả đầu tiên của Nhân tộc xuất hiện.

Hắn chứng đạo trên một ngọn núi.

Từ đó về sau, ngọn núi kia được Thiên Đạo phù hộ, hóa thành Đế Sơn!

Phía sau, lần lượt có người tu hành đến Đế Sơn chứng đạo.

Mà Nhân tộc lớn mạnh, cũng dần dần khiến thần chỉ chú ý, bọn họ bắt đầu âm thầm áp chế thế lực của người tu hành...

Thẳng đến trận Nghịch Thần chi chiến.

Sở Cuồng Nhân ở trên Thời Gian Trường Hà chứng kiến Nhân tộc phát triển, lớn mạnh, cảm xúc bành trướng, nội tâm hiện ra một cỗ cảm động không hiểu.

Thời gian dần trôi qua, hắn lại tiến vào một trạng thái lĩnh ngộ nào đó.

Trong Thời Gian Trường Hà.

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, xung quanh có đạo văn lưu chuyển.

Đạo của hắn, đang không ngừng mạnh lên.

Đạo của hắn, là vô địch chi đạo!

Nhưng cái gì gọi là vô địch?

Không ngừng đánh bại những người khác sao?

Không.

Sau khi chứng kiến Nhân tộc phát triển lớn mạnh, Sở Cuồng Nhân có cảm ngộ mới, vô địch chi nhân chân chính, không phải có thực lực rất mạnh.

Mà chính là, hắn có thể không ngừng siêu việt chính mình!

Chính mình, mới là kẻ địch lớn nhất của mình!

Vô địch chân chính, là tự cường!

Như Nhân tộc không ngừng vươn lên, tân hỏa tương truyền.

Chỉ có tự cường, mới có thể vô địch!

Sau khi cảm ngộ được điều này, đạo của Sở Cuồng Nhân thăng hoa.

Trong trạng thái đốn ngộ, đạo của hắn đạt đến cứu cực, mà cứu cực chi đạo, từ xưa đến nay chỉ có Nhân Vương từng chưởng khống.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân lĩnh hội tự cường vô địch chi đạo, phía trước đột nhiên có một bọt nước đánh tới, bao trùm hắn vào trong đó.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân đã biến mất trong Thời Gian Trường Hà.

...

Nhân tộc, bộ lạc Thần Niệm.

Trên một cái giường đá.

Một thiếu niên sắc mặt tái nhợt chậm rãi mở hai mắt ra.

Thiếu niên mê man nhìn quanh bốn phía, sờ lên thân thể của mình, sau đó không nhịn được nhíu mày.

“Đây là có chuyện gì? Ta, lại vượt qua rồi?”

Thiếu niên này là Sở Cuồng Nhân.

Chính xác mà nói, linh hồn là của hắn, nhưng nhục thân không phải của hắn.

“Tiểu Ái, ra giải thích một chút.”

“Chủ nhân, ngươi vừa đốn ngộ trong Thời Gian Trường Hà xong, sau đó bị một điểm thời gian mấu chốt hình thành bọt nước nuốt mất.”

“Hiện tại ta đang ở điểm thời gian mấu chốt nào?”

“Dựa theo thời đại của ngươi phân chia, hẳn là thời đại Viễn Cổ.”

Sở Cuồng Nhân mộng.

Mình lại chạy đến thời đại Viễn Cổ rồi? !

“Cỗ thân thể này đã xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm chủ nhân, linh hồn của thân thể này ở trong trạng thái bị phá nát, linh hồn của ngươi đúng lúc rơi xuống gần đó, mà cỗ thân thể này và linh hồn của ngươi có độ phù hợp rất cao, sau đó đã tự động phụ thuộc...”

Nghe Tiểu Ái giải thích xong, Sở Cuồng Nhân có chút nhức đầu.

Hắn thở dài.

Được rồi, làm rõ tình huống bây giờ của mình trước đi.

Suy nghĩ của hắn hơi chuyển động, bắt đầu điều khiển linh hồn của mình, linh hồn nhìn xung quanh, hắn cũng nhìn thấy rất nhiều điểm sáng trôi nổi.

Những điểm sáng này, hẳn là linh hồn của nguyên chủ.

Tâm niệm vừa động, hắn lập tức hấp thu những điểm sáng này.

Trong nháy mắt, lượng lớn tin tức tràn vào trong đầu.

Thiếu niên này tên là Thương.

Hắn ta là thiếu chủ cũ của bộ lạc Thần Niệm, mà bộ lạc Thần Niệm chính là bộ lạc lớn, tộc nhân sinh ra đã am hiểu thao túng niệm lực.

Mà Thương có được thiên phú niệm lực được ông trời ưu ái, nắm giữ niệm thuật cực nhanh, nhưng bởi vì đắc tội Băng Tuyết Chủ Thần, bị gieo xuống văn ấn lạnh băng, lâu dài bị hàn khí ăn mòn, thân thể yếu đuối.

Chính vì vậy, Thương mới bị bộ lạc Thần Niệm gạt khỏi vị trí thiếu chủ, để hắn ta trở thành một thành viên bình thường trong tộc, thậm chí, người của bộ lạc Thần Niệm còn nịnh nọt thần chỉ, thỉnh thoảng ức hiếp hắn ta.

Linh hồn của hắn ta bị phá nát, chính là bị người trong bộ lạc gây nên.

“Thương...”

“Thân phận của ta bây giờ là... Thương?”

Sắc mặt Sở Cuồng Nhân có chút cổ quái.

Hắn nhớ không lầm, Nhân Vương cũng tên là Thương.

Nói cách khác, hắn là Nhân Vương? !

“Thôi, xác nhận thực lực của mình trước đi.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, bây giờ hắn ở trong hoàn cảnh lạ lẫm, thực lực mới là bảo hộ lớn nhất của hắn.

Bởi vì đổi thân thể khác, tu vi vốn có của Sở Cuồng Nhân không ở đây, nhưng linh hồn vẫn còn, có thể vận dụng niệm lực.

Ngoại trừ niệm lực, hắn thử trạng thái Hợp Đạo, thứ này cũng có thể sử dụng, hắn vẫn có thể mượn Thiên Đạo chi lực.

Ngoài ra, trong linh hồn hắn, Thể Chất Chi Thư, Thời Không Bảo Giám, còn có Toàn Tri Chi Linh, thậm chí Huyễn Tưởng Luân Bàn vẫn còn tồn tại.

“Mặc dù thực lực bị hao tổn, nhưng cường độ linh hồn của ta vốn cường đại, có thể thúc giục niệm lực vô cùng to lớn.”

“Cộng thêm trong trí nhớ của Thương có không ít pháp môn sử dụng niệm lực, phương diện chiến lực, đại khái có thể ngang tay với Đạo Chủ.”

“Ngoài ra...”

Sở Cuồng Nhân đưa tay, trong lòng bàn tay hiện lên một mảnh đạo văn huyền diệu.

Đây là, đạo của hắn!

Sau khi thăng hoa đạt tới cứu cực chi đạo, tự cường vô địch chi đạo!

“Mặc dù không có Đế khí gia trì, cứu cực chi đạo không thể hoàn toàn phát huy ra uy lực, nhưng dùng để dọa người, cũng là không tệ.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Sau đó, hắn đứng tại chỗ suy nghĩ hành động tiếp theo của mình, đương nhiên hắn không thể một mực chờ ở đây.

Nhưng muốn trở về thời đại của hắn, cũng không đơn giản.

Hắn phải tiếp tục tiến vào Thời Gian Trường Hà.

“Trước đó ta có thể đi vào Thời Gian Trường Hà, chủ yếu là vì Thời Không Bảo Giám, muốn lần nữa tiến vào, cũng phải dựa vào vật này mới được.”

Hắn lấy Thời Không Bảo Giám ra, muốn nghiên cứu một phen.

Nhưng lúc này, bụng hắn ùng ục kêu lên.

“Ách, suýt nữa đã quên mất, hiện tại cỗ thân thể này của ta không so được với trước kia, tìm chút đồ nhét đầy bao tử rồi lại nói.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu nói.

Lại nói, đã rất lâu hắn không biết đói khát là thế nào, lần này đột nhiên có cảm giác, ngược lại khiến hắn có chút hoài niệm.

Chương 764: Niệm lực và Đế khí có điểm chung, ta đúng là thiên tài

Sở Cuồng Nhân vừa định ra khỏi phòng.

Nói là gian phòng, chẳng bằng nói đây là một sơn động.

Mặc dù Nhân tộc đã phát minh ra kiến trúc phòng ốc, nhưng vẫn chưa thông dụng trong bộ lạc Thần Niệm, có một số người vẫn ở trong sơn động, ví dụ như Thương bị bộ lạc Thần Niệm lấn ép.

Theo đạo lý mà nói, ngày trước Thương là thiếu chủ của bộ tộc, cho dù chán nản thế nào, cũng không đến mức không được ở trong một căn nhà.

Trên thực tế, cha mẹ hắn chính là bộ lạc chi chủ, hiện nay mặc hoa phục dùng tơ tằm chế tác, rường cột chạm trổ, ở thời đại này hoàn toàn là cung điện xa hoa.

So sánh hai bên, đứa con trai của bọn họ lại bị vô số người trong tộc ức hiếp, thậm chí ngay cả linh hồn cũng bị người khác đánh nát.

Nguyên nhân chỉ vì Thương đắc tội thần chỉ.

Mà cha mẹ hắn, chính là tín đồ trung thành nhất của thần chỉ, dưới cái nhìn của bọn họ, người đắc tội thần chỉ, tội không thể tha.

Cho dù là con trai ruột của mình cũng không ngoại lệ.

“Có một đôi phụ mẫu cuồng tín như vậy, ngươi đúng là không may.”

Sở Cuồng Nhân thì thầm một tiếng, đế niệm quét qua, rất nhanh đã tìm được mấy con thỏ trong vùng núi này.

Hắn định dùng Không Gian Bàn Vận Thuật trực tiếp di chuyển qua, bước ra một bước mới phát hiện mình tạm thời không thể dùng môn thần thông này.

Tâm niệm vừa động, mấy con thỏ kia đã bị hắn dùng niệm lực bắt tới, bọn chúng đều là Yêu thú, có tu vi Kim Đan, Nguyên Anh kỳ, nhưng đối diện với niệm lực của Sở Cuồng Nhân, bọn chúng không khác gì những con thỏ bình thường.

Hắn búng tay một cái.

Một đám lửa bốc lên.

Chỉ chốc lát, mấy con thỏ đã bị nướng chín.

Sở Cuồng Nhân đi lên ăn như gió cuốn.

Không có gia vị gì, ăn cũng không ngon lắm, nhưng dựa vào điệu kiện bây giờ của hắn, hắn cũng không tiện truy cầu cái gì.

Ăn hết con thỏ, hắn lại uống mấy ngụm nước suối.

Sau khi ăn uống no say xong, Sở Cuồng Nhân cảm thấy thân thể ấm áp, hàn ý trong cơ thể cũng giảm bớt một chút.

“Xem ra trước khi nghiên cứu Thời Không Bảo Giám, ta phải trừ bỏ ấn kí hàn văn trong cơ thể trước mới được.” Sở Cuồng Nhân cau mày.

Mấy năm trước, bộ lạc Thần Niệm gặp thiên tai, không kịp dâng lễ vật cho thần chỉ, thần chỉ giáng tội, nhưng Thương không phục, chống đối vài câu, lại bị Băng Tuyết Chủ Thần cách không gieo xuống ấn kí hàn văn.

Từ đó về sau, hắn ta phải chịu nỗi khổ bị hàn khí ăn mòn, niệm lực cũng bị hàn khí mài mòn, không có cách nào tiếp tục tăng trưởng.

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, ấn kí hàn văn này cũng không phải việc khó gì, niệm lực của hắn cường đại, không tốn bao nhiêu thời gian đã giải trừ được.

Thần sơn, chỗ ở của Chủ Thần.

Băng Tuyết Chủ Thần đột nhiên mở hai mắt ra, cau mày, “Ha, hàn văn ấn kí của ta bị giải trừ đi? Chẳng lẽ là Đế giả tộc nào đó xuất thủ?”

Hắn ta hừ nhẹ một tiếng, “Nhân tộc, vốn muốn ngươi sống trong nỗi khổ bị hàn khí ăn mòn này thêm mấy năm.”

Sau đó, hắn ta phái một vị thần cấp dưới đến bộ lạc Thần Niệm.

Tùy tiện giải trừ ấn ký hàn văn, chính là khiêu khích hắn ta, mà trên mảnh đại địa này, không ai có thể mạo phạm uy nghiêm của thần.

Đối với chuyện ở thần sơn, Sở Cuồng Nhân cũng không biết.

Sau khi giải quyết ấn ký hàn văn trong cơ thể xong, hắn ở trong dãy núi tìm một chút dược tài, luyện chế ra một số Ích Cốc Đan.

Đẳng cấp Ích Cốc Đan không cao, đặt trong giới tu hành, ngay cả tu sĩ Kim Đan Nguyên Anh cảnh cũng không nhìn thuận mắt.

Nhưng đám đan dược này có thể khiến Sở Cuồng Nhân mười năm cũng không cần ăn uống.

Hắn ở trong sơn động bắt đầu nghiên cứu Thời Không Bảo Giám.

Một tháng trôi qua.

Cuối cùng hắn đã nghiên cứu ra một ít môn đạo.

Thời Không Bảo Giám do chín cái vòng tròn xoay quanh mà thành, giữa các vòng tròn có vô số đạo văn.

Trước đó Sở Cuồng Nhân chỉ nghiên cứu được hai vòng bên ngoài, từ đó nắm giữ năng lực dịch chuyển không gian, tạm dừng thời gian.

Nếu hắn muốn đi vào Thời Gian Trường Hà, cần lĩnh hội được vòng thứ ba trên Thời Không Bảo Giám mới được.

Ngoài ra, muốn mở Thời Gian Trường Hà, còn cần năng lượng vô cùng khổng lồ, cỗ năng lượng này, ít nhất không thể yếu hơn Đại Đạo Chủ.

Cái trước còn nói được.

Tu vi của Sở Cuồng Nhân không còn, nhưng cảnh giới vẫn còn, ngộ tính cũng còn đó, mặc dù vòng thứ ba huyền diệu, nhưng hiện tại hắn đã có đầu mối, cho hắn thêm mấy tháng, nhất định có thể hoàn toàn lĩnh hội.

Cái sau thì khó khăn.

Năng lượng có thể so sánh với Đại Đạo Chủ...

Đừng nói hiện tại, cho dù là mười nguyên niên nữa, Thương Khung tinh cũng không đản sinh ra một vị Đại Đạo Chủ a.

“A, chờ một chút.”

“Mặc dù không tìm không Đại Đạo Chủ, nhưng bây giờ có thần chỉ, cấp bậc Chủ Thần đã có thể so với Đạo Chủ, thần cách của bọn họ ẩn chứa năng lượng khổng lồ, ta giết mấy vị Chủ Thần, lấy mấy viên thần cách, có lẽ tổng các năng lượng trong đó có thể đạt tới cấp bậc Đại Đạo Chủ?”

Sở Cuồng Nhân sờ cằm, đặt mục tiêu lên người Chủ Thần.

Theo sử sách ghi lại.

Nghịch Thần chi chiến, là do Nhân Vương nhấc lên.

Đã như vậy, để hắn tái diễn lịch sử đi!

Nhân tộc muốn tiếp tục phát triển, thì không dung được thần chỉ.

Hắn, càng không dung được!

Sau khi đã dự tính xong, Sở Cuồng Nhân tiếp tục nghiên cứu huyền diệu của vòng thứ ba trên Thời Không Bảo Giám, tranh thủ sớm ngày tìm hiểu thấu đáo.

Thời gian trôi qua.

Mười ngày, hai mười ngày trôi qua...

Lại một tháng trôi qua.

Sở Cuồng Nhân đã nắm giữ hơn phân nửa huyền diệu của vòng thứ ba.

Không chỉ như thế, trong quá trình này, hắn có thể nắm giữ năng lực tạm dừng thời gian, vận chuyển không gian của Thời Không Bảo Giám càng sâu sắc hơn.

Bây giờ, hắn không cần tu vi, dùng niệm lực cũng có thể sử dụng hai năng lực này, cũng là biến tướng biến niệm lực thành Đế khí để sử dụng.

Chuyện này đã cho Sở Cuồng Nhân một số dẫn dắt.

Đế khí là năng lượng.

Mà niệm lực, cũng là năng lượng nào đó, chỉ là không nhìn thấy, không sờ được mà thôi, có lẽ hắn có thể tạm thời dùng niệm lực thay thế Đế khí.

Cứ như vậy, hắn dùng niệm lực linh hồn cường đại, cho dù tu vi không còn, nhưng vẫn có thể cùng được các loại thủ đoạn như cũ.

Mà trên thực tế, tại rất nhiều phương diện, pháp môn niệm lực và pháp môn Đế khí cũng là cùng loại, gần như không tốn sức, dựa vào ngộ tính của Sở Cuồng Nhân, rất nhanh đã tìm được chung điểm giữa hai thứ này, sau đó xâu chuỗi lại.

“Tiểu thế giới, mở!”

Tâm niệm Sở Cuồng Nhân vừa động, niệm lực và đạo văn xen lẫn, tạo thành một tiểu thế giới, hoàn toàn bao phủ phạm vi mười dặm xung quanh.

Trong vòng mười dặm, tất cả đều do hắn khống chế.

“Thành công!”

“Tiểu thế giới vốn là Đế khí và đạo văn kết hợp thành, nhưng hiện tại ta dùng niệm lực và đạo văn, vẫn có thể ngưng tụ, hơn nữa còn không yếu hơn trước, ta đúng là thiên tài.”

Sở Cuồng Nhân không khỏi nở nụ cười.

Đạo của hắn đã là cứu cực chi đạo, nếu hắn trở về, cộng thêm cứu cực đế nguyên trong bộ thân thể kia, cùng với niệm lực này, uy lực của tiểu thế giới không biết sẽ mạnh đến bao nhiêu.

Không chỉ tiểu thế giới, đến lúc đó, các thủ đoạn của hắn cũng sẽ tăng lên tương ứng, dù sao, những người khác cũng dùng Đế khí chiến đấu.

Còn hắn dùng cả Đế khí và niệm lực, chiến lực tăng lên gấp đôi!

Sở Cuồng Nhân có chút mong đợi.

“A?”

Lúc Sở Cuồng Nhân đang vui vẻ, bỗng nhiên cảm giác được cách đó không xa truyền đến một trận động tĩnh, giống như có người đang đánh nhau.

Hắn thu hồi tiểu thế giới, vận chuyển niệm lực lan tràn ra, chỉ thấy trong rừng cây, có ba người đang bao vây một thiếu niên mặc thanh y.

Chương 765: Bạn chơi Thanh Y, Nhất Niệm Băng Phong, chuẩn bị rời đi

Trong rừng cây.

Ba người thanh niên đang vây công một thiếu niên.

Mà trong tay thiếu niên này cầm một túi y phục, mấy người thanh niên thôi động niệm lực, hóa thành băng tiễn hỏa cầu không ngừng đánh về phía thiếu niên.

Thiếu niên bảo vệ túi y phục ở sau lưng, trong tay cầm một thanh thiết kiếm màu đen, trường kiếm vung vẩy, đánh nát băng tiễn hỏa cầu đánh tới.

“Thanh Y, ngươi đúng là không muốn sống nữa, trong bộ lạc đã nghiêm cấm luyện khí chi pháp của người tu hành, ngươi dám vi phạm tộc quy!”

Một thanh niên nhìn thiếu niên Thanh Y, sắc mặt âm trầm nói.

Thanh Y nghe vậy, vẻ mặt không thay đổi, đạm mạc nói: “Thiếu chủ từng nói, luyện khí chi pháp chính là tương lai của Nhân tộc, nếu bộ lạc Thần Niệm bảo thủ không chịu thay đổi, không biết tiến thủ như thế, cuối cùng sẽ có một ngày bị thay thế.”

“Hừ, thiếu chủ? Thi thể tên thiếu chủ mà ngươi nói, đoán chừng bây giờ đã bốc mùi hôi thối rồi.” Thanh niên cầm đầu cười xùy một tiếng.

“Phục Tiến, ngươi nói cái gì? !”

Thanh Y biến sắc, giọng nói trở nên băng lãnh.

“A, ngươi còn không biết đi, mấy tháng trước, tên thiếu chủ kia của ngươi đã tỷ thí với đại ca Phục Nguyên của ta, nhưng những năm gần đây niệm lực của hắn không có chút tiến bộ nào, làm sao có thể là đối thủ của đại ca ta được, trúng Toái Hồn Trùy của đại ca ta, căn bản không có khả năng sống sót.”

Thanh niên Phục Tiến cười xùy một tiếng.

Nghe thấy vậy, tâm thần Thanh Y đại loạn, sắc mặt tái nhợt.

Mà mấy người Phục Tiến lại nhân cơ hội này thôi động niệm lực, ngưng tụ linh khí trong thiên địa, hóa thành băng tiễn hỏa cầu đánh về phía Thanh Y.

Lúc này tâm thần Thanh Y bất an, đột nhiên có công kích đánh tới khiến hắn ta luống cuống tay chân, căn bản không ứng phó được.

Ngay lúc hắn ta gặp nguy hiểm, một đạo ba động niệm lực vô hình hóa thành bích chướng, ngăn chặn băng tiễn hỏa cầu ở bốn phía.

“Cỗ niệm lực này... Là ai?”

Sắc mấy người thanh niên thay đổi.

Chỉ thấy trong rừng cây, một bóng người chậm rãi đi ra.

Người kia toàn thân áo trắng, tướng mạo thanh tú, mặc dù không được tính là đẹp trai, nhưng khí chất siêu phàm xuất trần, khiến người ta khó mà dời mắt.

“Là Thương!”

“Làm sao hắn lại không chết? !”

Sắc mặt mấy người Phục Tiến đột nhiên trở nên hoảng sợ, giống như gặp quỷ, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân đang chậm rãi đi tới.

Mà vẻ mặt Thanh Y lại vô cùng mừng rỡ nhìn Sở Cuồng Nhân, nhưng sau đó lại sửng sốt một chút, cảm thấy vị thiếu chủ trước mặt có cái gì đó không giống trước.

Mặc dù vẫn là gương mặt kia.

Nhưng khí chất lại hoàn toàn khác biệt, phiêu miểu xuất trần, khiến người khác không nhịn được muốn tới gần, nhưng lại không sờ được, cũng không tiếp xúc được.

“Thiếu chủ, ngươi không sao chứ?”

“Không có chuyện gì.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Thông qua trí nhớ, hắn biến thân phận của Thanh Y, người này là bằng hữu duy nhất của hắn tại bộ lạc Thần Niệm.

Lúc hắn bị hủy bỏ vị trí thiếu chủ, tất cả mọi người giễu cợt hắn, vì muốn thần chỉ vui vẻ mà ức hiếp hắn, chỉ có Thanh Y, người bạn lớn lên cùng hắn này không rời không bỏ, vẫn ở bên cạnh hắn.

“Thương, không ngờ mạng ngươi lớn như vậy, thế mà vẫn không chết, còn chuyện Thanh Y tu hành luyện khí chi pháp nữa, cũng là ngươi xui khiến đi, ta nhất định sẽ bẩm báo việc này với tộc trưởng, để hắn trừng trị các ngươi!”

Phục Tiến lớn tiếng nói.

Nhưng Sở Cuồng Nhân liếc mắt nhìn hắn ta.

Tâm niệm khẽ động, hàn khí giữa thiên địa đại thịnh.

Một trận hàn phong gào thét qua.

Ngay sau đó, tại chỗ xuất hiện ba bức tượng đá.

Bên cạnh, Thanh Y có chút kinh ngạc trừng lớn mắt, "Nhất Niệm Băng Phong, thiếu chủ, Nhất Niệm Băng Phong của ngươi đã trở nên thật mạnh."

Nhất Niệm Băng Phong, là một trong mấy môn tu hành niệm lực của bộ lạc Thần Niệm.

Cũng là tu hành pháp Thương chủ tu.

Nhưng trước đó vì ấn ký hàn văn, niệm lực của hắn không có tiến bộ, uy lực của tu hành pháp này cũng trì trệ không tiến.

Nhưng bây giờ, trước mặt Thanh Y, Nhất Niệm Băng Phong của Sở Cuồng Nhân đã khiến ba người Phục Tiến đóng băng, thực lực hắn bày ra siêu viễn Thanh Y tưởng tượng.

Phải biết, trong bộ lạc Thần Niệm, thực lực của Phục Tiến được coi là ưu tú trong một đời trẻ tuổi, có thể so với Thánh Nhân.

"Tạm được."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn nhìn Thanh Y, dùng Tiểu Ái phân tích đối phương, trong cảm nhận của hắn, hiện tại thực lực của Thanh Y tương đương với Thánh Nhân đương đại.

Mà bây giờ đối phương mới hai mươi mấy tuổi.

Hai mươi mấy tuổi Thánh Nhân, đặt ở đời sau tuyệt đối là thiên kiêu đứng đầu, đương nhiên, đây cũng là do hoàn cảnh thời đại Viễn Cổ.

Ở thời đại này, mặc dù văn minh tu hành mới phát triển không lâu, nhưng linh khí dồi dào, Thiên Đạo hiển hóa, rất thích hợp tu hành.

“Trở về trước rồi lại nói.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói, không để ý đến mấy tượng đá kia.

Hai người trở lại sơn động.

“Thanh Y, mấy tháng nay ngươi làm cái gì vậy?”

Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ hỏi.

Nghe thấy vậy, Thanh Y mới xuất ra túi y phục sau lưng: “Thiếu chủ, ta tìm thấy thứ tốt cho ngươi.”

Hắn ta mở túi y phục ra.

Trong túi y phục là một chiếc áo choàng lông xù màu trắng.

“Thiếu chủ, thứ này do da lông của Bạch Hỏa Linh Hồ chế thành, vô cùng ấm áp, ngươi mặc thử một chút đi.” Thanh Y nói.

Sở Cuồng Nhân sửng sốt, “Ngươi đi giết Bạch Hỏa Linh Hồ sao?”

“Đúng vậy.”

“Chuyện này quá nguy hiểm, thực lực của Bạch Hỏa Linh Hồ cường đại, ngươi có bị thương không?” Sở Cuồng Nhân hỏi.

Bạch Hỏa Linh Hồ là một đầu hung thú cường đại cách bộ niệm Thần Niệm mấy vạn dặm, có thực lực cấp Đại Thánh, không yếu hơn Thanh Y.

Thanh Y có thể chém giết nó, nhất định đã hao tốn không ít công phu.

“Không sao, thiếu chủ, da lông của Bạch Hỏa Linh Hồ có thể áp chế hàn khí, sau này có chiếc áo choàng này, ngươi sẽ dễ chịu hơn một chút.”

Thanh Y phủ áo choàng lên cho Sở Cuồng Nhân.

Không lớn không nhỏ, rất vừa người.

“Thiếu chủ, thế nào?” Thanh Y hỏi.

Sở Cuồng Nhân mặc vào, cảm giác có một cỗ ấm áp từ áo choàng không ngừng truyền đến, hơn nữa là áo choàng lông xù, sờ tới sờ lui rất thoải mái.

“Ngươi có lòng, áo choàng này rất tốt, nhưng ấn ký hàn văn trong cơ thể ta đã được giải quyết rồi, sau này ngươi không cần mạo hiểm vì ta nữa.”

“Giải quyết?” Thanh Y sợ hãi, “Đó chính là ấn ký do Băng Tuyết Chủ Thần hạ, thiếu chủ, ngươi giải quyết như thế nào?”

“A, trong thời gian ngắn không thể nói rõ ràng được, nhưng những năm gần đây ta vẫn luôn nghiên cứu ấn ký này, mấy ngày trước mới giải khai được.”

Sở Cuồng Nhân tùy tiện tìm cớ.

Hắn cũng không muốn bại lộ thân phận đến từ tương lai của mình.

Ai biết chuyện này có ảnh hưởng gì đến tương lai không.

Mặc dù Thanh Y cảm thấy Sở Cuồng Nhân có chút không giống trước, nhưng cũng không nghĩ nhiều, cảm thấy vui vẻ vì đối phương đã giải quyết tai hoạ ngầm nhiều năm này.

“Thiếu chủ, ngươi giết mấy người Phục Tiến, ta cảm thấy, đám người Phục Nguyên sẽ không từ bỏ ý đồ, hay là, chúng ta rời đi trước.”

Thanh Y có chút lo lắng nói.

Phục Nguyên là cường giả mạnh nhất trong một đời trẻ tuổi của bộ lạc Thần Niệm, phụ thân của hắn ta càng là đại sư niệm lực trong bộ lạc Thần Niệm, chiến lực có thể so với Đế giả, bây giờ, đối với Thanh Y mà nói, đó là cảnh giới không cách nào với tới được.

“Đương nhiên là phải rời đi rồi, nhưng trước khi rời đi, ta còn vài chuyện muốn làm.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn cũng không hứng thú với chuyện tiếp tục ở lại một bộ lạc toàn tín đồ của thần chỉ, cho dù Thanh Y không nói, hắn cũng sẽ rời đi.

Nhưng trong bộ lạc Thần Niệm có hai thứ hắn cảm thấy hứng thú, trước khi đi muốn lấy tới tay.

“Thương, mau ra đây!”

Lúc này, bên ngoài sơn động truyền đến một giọng nói.

Hai người Sở Cuồng Nhân đi ra ngoài.

Mười mấy tộc nhân vây quanh bọn họ, theo bản năng, Thanh Y bảo vệ Sở Cuồng Nhân ở sau lưng, “Các ngươi muốn làm gì?”

Không thể nào.

Bọn họ mới giết Phục Tiến, nhanh như vậy, những người này đã phát hiện rồi?

Chương 766: Miểu sát niệm lực đại sư, đáng tiếc ngươi bất kính thần

“Thương, thần tới, để ngươi đến đó một chuyến!”

Một người cầm đầu bộ lạc Thần Niệm nói.

“Ha, thần tới?”

“Đúng vậy, nhanh cùng ta đến đó bái kiến, nếu ngươi biểu hiện tốt, có lẽ sẽ được thần tha thứ, giải trừ ấn ký hàn văn cho ngươi, khôi phục thân phận thiếu chủ cho ngươi cũng không phải không được.”

Tên tộc nhân kia nói.

“A, vậy thì đến đó một chuyến.”

Sở Cuồng Nhân quấn chặt áo choàng trên người, khẽ cười một tiếng.

Thanh Y đi phía sau hắn.

Hai người đi tới khu vực trung tâm của bộ lạc Thần Niệm, nơi này phòng ốc san sát, tùy tiện một gian đều tốt hơn sơn động của Sở Cuồng Nhân.

“A, mau nhìn, đây không phải thiếu chủ cũ sao?”

“Trên người đối phương chính là... Áo choàng do da lông của Bạch Hỏa Linh Hồ chế thành, đồ tốt như vậy lại để hắn mặc?”

“Đúng là hoa nhài cắm bãi phân trâu.”

“Không phải hắn trộm ở đâu chứ, bây giờ tình trạng của hắn như vậy, đến sinh hoạt cũng khó khăn, làm sao lại có đồ tốt này?”

Người xung quanh nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, không khỏi chỉ trỏ.

Mà đối với tình huống này, vẻ mặt Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, trong trí nhớ của Thương, những việc này đã sớm thành thói quen.

Hắn cũng đang hiếu kỳ dùng đế niệm quan sát bốn phía.

Trong bộ lạc Thần Niệm, phần lớn là người bình thường, có rất ít người có thiên phú niệm lực, có thể tu hành niệm lực.

Niệm lực, trong cái nhìn của bọn họ là do thần linh ban ơn.

Về phần tu hành.

Trong bộ lạc Thần Niệm, không cho phép tu hành.

Dưới cái nhìn của bọn họ, tu hành chính là lực lượng đánh cắp của thần chỉ, là đại bất kính với thần, không thể tha thứ.

Nhưng mấy năm trước Thương từng ra ngoài du lịch, được chứng kiến tu sĩ tu hành cường đại, hắn hiểu rõ, đó mới là tương lai của Nhân tộc.

Cho nên, hắn mới để Thanh Y không có thiên phú niệm lực âm thầm tu hành, như vậy cũng không đến mức không có sức tự vệ.

Sở Cuồng Nhân, Thanh Y đi vào một cung điện.

Bên trong cung điện này, có một nam tử mặc bạch y đang ngồi.

Trên người nam tử lưu chuyển lên một luồng hơi lạnh, mặt đất bốn phía đều ngưng tụ băng, trong cung điện không ít người hầu bị đông cứng đến run lẩy bẩy.

Có người bị hàn khí nhập thể, cho dù còn sống, nhưng cả đời sẽ có nhiều tai nhiều bệnh, thân thể đã bị phế.

Chỉ có mấy người có thể bình yên vô sự trong hàn khí này.

Mấy người kia, chính là đại sư tu hành niệm lực trong bộ lạc Thần Niệm.

Trong đó có một người trung niên mặc áo trắng, đứng gần thần chỉ mặc bach y gần nhất, thân hình hắn ta cao lớn, nhưng trước mặt thần chỉ lại không tự chủ khom người, dáng vẻ nịnh nọt.

Người này chính là tộc trưởng của bộ lạc Thần Niệm.

Phụ thân của Thương.

“Nghịch tử, cuối cùng ngươi đã đến rồi.”

Phụ thân của Thương nhìn thấy Thương đến, hừ lạnh một tiếng, nói: “Thần triệu kiến ngươi, ngươi còn dám lãnh đạm, còn không nhanh chạy tới đây quỳ xuống!”

Sở Cuồng Nhân không để ý đến đối phương, nhìn vị thần chỉ trước mặt, trong mắt lộ ra thất vọng, “Thì ra chỉ là Hạ Vị Thần.”

Nghe thấy hắn nói vậy, sắc mặt mọi người thay đổi.

Đối bọn họ mà nói, thần là chí cao vô thượng.

Cho dù là Hạ Vị Thần, thì cũng là tồn tại áp đảo bọn họ, lời nói và giọng điệu của Sở Cuồng Nhân, chính là đang khinh thị thần.

Nếu thần không vui, nhấc tay là có thể diệt hắn.

Diệt Thương thì không sao cả.

Nhưng nếu giận lây sang bộ lạc Thần Niệm, thì phải làm thế nào!

Nghĩ đến đây, mọi người không khỏi sợ hãi, phẫn nộ, ánh mắt nhìn về phía Sở Cuồng Nhân như muốn ăn thịt người.

Bên cạnh Sở Cuồng Nhân, Thanh Y cũng bị hù dọa.

Thiếu chủ như vậy cũng quá lớn mật đi.

“Khốn khiếp, dám bất kính thần!”

Ở bên cạnh, một thanh niên đột nhiên đứng dậy, Sở Cuồng Nhân biết đối phương, đó là Phục Nguyên, cũng là hung thủ sát hại Thương.

Lúc này, trong lòng Phục Nguyên tràn đầy nghi ngờ.

Hắn ta không biết vì sao Toái Hồn Trùy của mình lại không giết chết Thương.

Nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến tâm tư muốn thể hiện trước mặt thần chỉ lúc này của hắn ta, hắn ta cảm thấy, chỉ cần mình biểu hiện tốt, được thần chỉ nhìn trúng, chọn làm thần sứ, vậy sẽ là vô thượng vinh diệu.

Nghĩ đến đây, cảm xúc của Phục Nguyên bành trướng.

Niệm lực phun trào, hóa thành một bàn tay vô hình lao ra.

Nhưng lúc bàn tay vô hình của hắn ta tới gần Sở Cuồng Nhân, lại bị một cỗ niệm lực dồi dào khó có thể hình dung đánh vỡ.

Sắc mặt Phục Nguyên thay đổi, “Chuyện gì xảy ra?”

Lúc này, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Phục Nguyên.

Trong mắt lộ ra một tia sát ý.

Phải biết, tại chiến trường vực ngoại, Sở Cuồng Nhân đã giết bao nhiêu Huyết tộc?

Mười tỷ.

Sát ý của hắn, người bình thường sao có thể thừa nhận được, dù chỉ có một tia, cũng khiến Phục Nguyên như rớt xuống hầm băng, khắp cả người phát lạnh.

“Gia hỏa này, tại sao lại có ánh mắt như vậy...”

Sắc mặt Phục Nguyên tái nhợt như tờ giấy.

Hắn ta cắn răng một cái, trở nên hung ác, thúc giục tuyệt chiêu niệm lực mạnh nhất của mình, “Khốn khiếp, xem Toái Hồn Trùy của ta! !”

Toái Hồn Trùy, chuyên công kích linh hồn, một kích này đánh ra, Đế giả sơ ý một chút trúng chiêu, cũng không tốt hơn nơi nào.

Lúc trước chính một chiêu này đã giết chết Thương.

Toái Hồn Trùy thế như chẻ tre, đánh vào linh hồn của Sở Cuồng Nhân.

Một tiếng hét thảm vang lên.

Không phải Sở Cuồng Nhân, mà chính là Phục Nguyên!

Hắn ta cảm giác, Toái Hồn Trùy của mình giống như một quả trứng gà đánh vào một khối đá hoa cương cứng rắn, nổ tung tại chỗ.

Toái Hồn Trùy phản phệ, khiến linh hồn hắn ta đau đớn đến kêu to.

“Ngu xuẩn.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Tâm niệm khẽ động, niệm lực lưu chuyển.

Hàn ý từ dưới lòng bàn chân Sở Cuồng Nhân bạo phát ra, cấp tốc lan tràn, trong nháy mắt đã đông Phục Nguyên thành tượng băng.

Chính là Nhất Niệm Băng Phong.

Thấy cảnh này, những người còn lại đều mộng.

Đây là thiếu chủ kia sao?

Vì sao đột nhiên lại trở nên lợi hại như vậy?

“Con ơi!”

Lúc này, bên cạnh thần chỉ, một nam tử trung niên cực kỳ bi thương hét lớn một tiếng, tức giận nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, người này chính là phụ thân của Phục Nguyên, cao thủ có thể đếm được trên đầu ngón tay trong bộ lạc Thần Niệm.

“Ta muốn ngươi đền mạng cho con ta! !”

Phụ thân của Phục Nguyên hét lớn một tiếng, niệm lực cấp Đế giả giống như thủy triều gào thét ra, liên miên bất tuyệt, chỉ thấy linh khí bốn phía hội tụ phun trào, hóa thành một cự nhân hỏa diễm cao lớn, tràn ngập uy thế hung hãn.

Đây là tu hành pháp niệm lực của bộ lạc Thần Niệm, Hỏa Linh cự nhân!

Hỏa Linh cự nhân đưa một bàn tay vỗ về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lại thấy Sở Cuồng Nhân ngáp một cái, Nhất Niệm Băng Phong lại lần nữa thi triển, cự nhân hỏa diễm to lớn lập tức bị đóng thành tượng băng.

Ngay cả phụ thân Phục Nguyên cũng không may mắn thoát khỏi.

Chuyện này khiến mọi người ở đây hoàn toàn trợn mắt há mồm.

Miểu sát Phục Nguyên còn chưa tính.

Hiện tại ngay cả phụ thân Phục Nguyên cũng không chặn được một chiêu? !

Phụ thân của Thương mộng.

Hắn ta nhìn Sở Cuồng Nhân, chỉ cảm thấy người trước mắt này lạ lẫm đến cực hạn, mà đối phương nhìn về phía hắn ta, ánh mắt cũng đạm mạc không có tình cảm.

“Ngươi không phải Thương! ! Ngươi là ai? ! !”

Phụ thân của Thương hoảng sợ nói.

Bên cạnh, tên Hạ Vị Thần kia cũng có chút hứng thú, chậm rãi đứng lên, nói: “Có ý tứ, không ngờ một tên nhân tộc bị Chủ Thần đại nhân hạ ấn kí hàn văn lại có thực lực như thế, niệm lực của ngươi còn cường đại hơn bất cứ ai trong bộ lạc Thần Niệm.”

“Chỉ tiếc, ngươi bất kính với thần!”

Nói xong, hắn ta chậm rãi giơ tay lên, thần lực cường đại bạo phát, hàn phong gào thét bao phủ, hàn khí dồi dào như muốn bạo phát, hắn ta tin tưởng, dựa vào thực lực Hạ Vị Thần của mình, có thể ứng phó tất cả.

Nhưng sau đó, sắc mặt hắn ta lập tức thay đổi.

Chương 767: Miểu sát thần chỉ, Linh Hồn Quả, lựa chọn duy nhất

Trong cung điện, truyền ra ba động năng lượng khủng bố.

Toàn bộ người trong bộ lạc Thần Niệm đều cảm nhận được một cỗ hàn ý lạnh lẽo từ trong cung điện bao phủ ra, tất cả mọi người run lẩy bẩy.

Bọn họ hiểu, đây là lửa giận của thần.

“Tên khốn khiếp nào vậy, thế mà lại chọc giận thần.”

“Đáng chết, đáng chết!”

“Hi vọng thần đừng giận chó đánh mèo sang chúng ta.”

“Thần, xin tha thứ cho chúng ta.”

Có người quỳ trên mặt đất, khẩn cầu thần chỉ khai ân.

Chỉ chốc lát, ba động thần lực bao phủ cung điện biến mất, mọi người sửng sốt một chút, sau đó sắc mặt đại hỉ.

“Đa tạ thần khai ân.”

“Thần ân cuồn cuộn.”

Tất cả mọi người lại ca tụng thần chỉ.

Mà giờ khắc này, trong cung điện.

Thần chỉ được tất cả mọi người ca tụng đang ngẩng đầu nhìn Sở Cuồng Nhân trước mặt, không nhịn được run rẩy, lộ ra kinh hoảng trước nay chưa có.

Hắn ta cảm giác được, thần lực của mình đột nhiên bị một cỗ lực lượng vô cùng cường đại chế trụ, căn bản không thể thoát ra.

Mà cỗ lực lượng kia, đang ở xung quanh hắn ta.

“Tiểu thế giới! !”

“Tiểu thế giới của Thiên Tôn!”

Tên Hạ Vị Thần này khiếp sợ nhìn Sở Cuồng Nhân.

Hắn ta không nghĩ tới, vậy mà mình lại gặp một vị Thiên Tôn có thể chống lại thần chỉ ở nơi này, chuyện này cũng quá xui xẻo đi.

Không phải có rất ít Thiên Tôn sao?

Tại sao hắn ta lại trùng hợp gặp được một người?

Tên Hạ Vị Thần này khóc không ra nước mắt.

Nhưng sau đó, hắn ta lại cảm thấy nghi ngờ.

Tiểu thế giới của Thiên Tôn là do Đế khí và đạo văn dung hợp mà thành, nhưng vì sao trong tiểu thế giới của người trước mặt này lại không có Đế khí?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng hắn ta đã không nghĩ được nhiều nữa.

Bởi vì Sở Cuồng Nhân đã đưa tay về phía hắn ta, nhẹ nhàng động một cái, một đạo hàn khí bạo phát, rơi trên lồng ngực hắn ta.

Hắn ta là thần phụ thuộc Băng Tuyết Chủ Thần, vốn am hiểu thuộc tính hàn.

Nhưng bây giờ, lại bị hàn khí đông thành tượng băng.

Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt tượng băng kia, đầu ngón tay có niệm lực lưu chuyển, điểm lên tượng băng, oanh một tiếng, tượng băng hóa thành vụn băng.

Trong vụn băng, có một khối tinh thể hình lăng trụ.

Đó là thần cách Hạ Vị Thần.

Sở Cuồng Nhân nhặt lên, giao cho Thanh Y bên cạnh.

Thanh Y có chút mờ mịt nhận thần cách.

Bây giờ hắn ta còn chưa tỉnh táo lại.

Không chỉ hắn ta, tất cả mọi người trong cung điện đều chưa tỉnh táo lại, một vị thần, lại bị giết trước mặt bọn họ!

Hơn nữa còn bị hời hợt nghiền sát!

“Được rồi, không phải giết một tên thần chỉ thôi sao? Có gì mà ngạc nhiên, đi thôi.” Sở Cuồng Nhân vỗ bả vai Thanh Y.

Thanh Y sửng sốt một chút, sau đó đuổi theo sát.

Sau lưng, đám người phụ thân của Thương hoàn toàn không dám nhúc nhích.

Sở Cuồng Nhân đi ra cung điện, đến nơi cất giữ tu hành pháp niệm lực của bô lạc Thần Niệm, lấy mấy loại tu hành pháp niệm lực cao minh nhất đi, hắn dự định trong khoảng thời gian tiếp theo sẽ chủ tu niệm lực.

Mấy môn tu hành pháp này có giá trị tham khảo rất lớn với hắn.

Sau đó, hắn đi tới một rừng cây.

Trong rừng cây có một gốc cây ăn quả.

Trên cây ăn quả sinh trưởng các quả tối màu.

Đây là vật thứ hai mà Sở Cuồng Nhân muốn... Linh Hồn Quả!

Linh Hồn Quả, một trong mười loại linh quả trong Thương Khung tinh.

Tên cũng như nghĩa, quả này, có tác dụng tăng cường linh hồn chi lực, đối với Sở Cuồng Nhân bây giờ, có tác dụng không nhỏ.

Bốn phía Linh Hồn Quả Thụ có hơn trăm người trông coi, những người này đều là tinh nhuệ của bộ lạc Thần Niệm, trong đó có mười người tu hành có thể so với Thánh Nhân, thực lực ngang với Đế giả, cũng có hai người.

Bộ lạc Thần Niệm rất coi trọng Linh Hồn Quả, dù sao, đối với bọn họ mà nói, tăng linh hồn chi lực cũng giống như tăng niệm lực, mà một Linh Hồn Quả có thể tạo ra một vị đại sư niệm lực.

Mặt khác, linh hồn quả này là cống phẩm quan trọng bọn họ cung phụng thần chỉ, vạn năm mới thành thục một lần, mỗi lần thành thục chỉ có chín mươi chín khóa Linh Hồn Quả, trong đó chín mươi khỏa xem như cống phẩm.

“Thương? Ngươi tới đây làm gì.”

“Nơi này không phải nơi ngươi có thể đến, mau cút!”

Mấy tên thủ vệ giận dữ hét lên với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân căn bản không thèm để ý đến bọn họ, đưa tay ra, hơn trăm tên thủ vệ liền bị một cỗ lực lượng vô hình đánh bay ra ngoài.

Sở Cuồng Nhân đi bộ nhàn nhã chuyển đến trước cây Linh Hồn Quả.

Niệm lực khẽ động, hái tất cả quả trên cây xuống.

“A, Thanh Y, ngươi không có Càn Khôn giới sao?” Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Thanh Y, phát hiện trong tay đối phương cầm thần cách của Hạ Vị Thần và một đống thư tín, hai cánh tay đều cầm đồ, đến kiếm cũng chỉ có thể cắm bên hông.

Thanh Y hơi nghi hoặc một chút, “Càn Khôn giới, đó là cái gì?”

Sở Cuồng Nhân nhớ lại một chút.

Trong trí nhớ của Thương cũng không có thứ như Càn Khôn giới.

Thời đại này còn chưa phát minh ra Càn Khôn giới.

Không chỉ Càn Khôn giới, các tu hành pháp phụ trợ như luyện đan, trận pháp, phù văn vẫn đang trong giai đoạn nhập môn.

Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ, nếu không có Càn Khôn giới, hắn tìm tới một cái bao tải, nhét đám Linh Hồn Quả này vào.

Bên cạnh, Thanh Y không nhịn được nghẹn họng nhìn trân trối, đối với bộ lạc Thần Niệm mà nói, mỗi khỏa Linh Hồn Quả đều vô cùng trân quý, Sở Cuồng Nhân thì tốt rồi, trực tiếp nhét một đống vào trong bao bố.

Sau khi lấy hết tu hành pháp, Linh Hồn Quả, Sở Cuồng Nhân dẫn theo Thanh Y rời khỏi bộ lạc Thần Niệm, dọc đường đi, một số tín đồ cuồng tín biết được hắn giết chết thần chỉ, không để ý thực lực sai biệt, muốn tìm hắn báo thù.

“Ngươi giết hại thần, ngươi sẽ chết không yên lành.”

“Mau đưa Linh Hồn Quả cho ta.”

“Khốn khiếp, Linh Hồn Quả là thần vật bực nào, vậy mà lại trực tiếp nhét vào trong bao bố, phung phí của trời, ngươi đáng giết ngàn đao.”

Đối mặt với tiếng chửi rủa, chỉ trích của người trong bộ lạc, từ đầu đến cuối Sở Cuồng Nhân đều xem như gió thoảng bên tai, không hề động dung.

Một số người muốn tìm hắn báo thù, nhưng chưa đến gần hắn đã bị niệm lực của hắn trực tiếp nghiền thành từng đoàn sương máu.

“Thanh Y, ngươi có hối hận không?”

Sở Cuồng Nhân nhìn Thanh Y có chút mất tự nhiên bên cạnh, nói.

Đối phương lớn lên ở đây, bây giờ, lại cùng hắn phản bội bộ lạc Thần Niệm, hắn cho rằng trong lòng đối phương sẽ có gánh nặng gì đó.

Thanh Y lắc đầu, nói: “Ta ở đây lẻ loi một mình, theo thiếu chủ là lựa chọn duy nhất của ta, ta không hối hận.”

Từ lúc còn rất nhỏ, phụ mẫu của Thanh Y chống đối thần chỉ mà bị giết hại, cho nên Thanh Y cũng không có hảo cảm với thần chỉ.

Nội tâm đã mâu thuẫn với bộ lạc cuồng tín thần chỉ rồi.

Hắn ta đã sớm muốn rời đi.

“Nhưng ngươi thật sự là thiếu chủ sao?”

Thanh Y nhìn Sở Cuồng Nhân nghi ngờ nói.

Cho dù ngu ngốc đến mấy, hắn ta cũng cảm thấy Sở Cuồng Nhân thay đổi, mấy tháng ngắn ngủi, từ một vị thiếu chủ bị chèn ép, đến bây giờ có thể nhẹ nhõm miểu sát thần chỉ, thay đổi này, thật không thể tin được.

“A, chỉ cần ngươi nguyện ý, ta vĩnh viễn là thiếu chủ của ngươi.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, nhìn Thanh Y khẽ cười nói.

Thanh Y nhìn Sở Cuồng Nhân, từ trong ánh mắt của đối phương, hắn ta nhìn thấy chân thành, không cảm nhận được bất kỳ địch ý nào.

Cuối cùng, hắn ta chỉ có thể không để tâm đến nghi hoặc của mình nữa.

Thay đổi có lớn thế nào, thì thiếu chủ vẫn là thiếu chủ của hắn ta như cũ, hiện tại, lựa chọn duy nhất của hắn ta, cũng chỉ có thể đi theo nam tử trước mắt này

Rất nhanh, hai người đã rời khỏi bộ lạc Thần Niệm.

Tin tức một vị thần chỉ bị giết nhanh chóng truyền đến thần sơn.

Bên trong thần sơn, Băng Tuyết Chủ Thần nhận được tin tức, lộ ra vẻ hào hứng, “Một con kiến hôi Nhân tộc bị ta hạ ấn ký hàn văn, đột nhiên có thể giết chết thần chỉ, thú vị, thật sự thú vị.”

Rất nhanh, bên trong thần sơn truyền ra tin tức.

Thương, bị liệt vào sổ đen của thần chỉ.

Dù sao trong thời đại này, không có mấy người dám chống lại thần.

Chương 768: Chế tạo Càn Khôn giới, bộ lạc Viêm Vũ, tự biên tự diễn

Tin tức Sở Cuồng Nhân giết thần truyền đi với tốc độ cực nhanh.

Rất nhanh, cái tên Thương đã truyền đi hơn phân nửa Thương Khung tinh, ngoại trừ thần chỉ xem hắn như cừu địch ra, cũng có Nhân tộc đang chăm chú theo dõi hắn.

“A, đúng là can đảm, dám giết thần, nhưng các thần chỉ sẽ bỏ qua một tên gia hỏa dám giết thần sao?”

“Đúng là khiến người ta rửa mắt mà đợi.”

“Có lẽ có thể kéo người này vào cuộc chiến Nghịch Thần.”

Hiện tại Thương Khung tinh do thần chỉ làm chúa tể, mặc dù dưới đáy sóng ngầm mãnh liệt, nhưng mặt ngoài vẫn rất bình tĩnh.

Tin tức Sở Cuồng Nhân giết thần giống như cục đá rơi xuống mặt hồ phẳng lặng, nhấc lên từng vòng gợn sóng.

… …

“Chúc mừng kí chủ rút được truyền thừa Luyện Khí Sư cấp truyền thuyết.”

Bên tai Sở Cuồng Nhân vang lên tiếng của Huyễn Tưởng Luân Bàn, không khỏi lộ ra nụ cười hài lòng, “Truyền thừa luyện khí, đây đúng là chuyện tốt.”

Hiện tại Thương Khung tinh, ngoại trừ tu hành, các thủ đoạn tu hành phụ trợ khác mới trong giai đoạn nhập môn.

Ở thời đại này, thủ đoạn luyện khí không có gì sánh kịp, cũng có tác dụng không nhỏ với hành động sau này của hắn.

Nhìn Thanh Y vác một đống hành lý sau lưng, Sở Cuồng Nhân cảm thấy nên sử dụng thủ đoạn này luyện chế một cái Càn Khôn giới trước, đây mới là chuyện cấp thiết nhất.

“Thanh Y, ngươi chờ ở đây.”

Trong nháy mắt, bóng người Sở Cuồng Nhân biến mất tại chỗ.

Một lát sau, hắn đã trở về.

Trong tay cầm một số khoáng thạch.

“Thiếu chủ, ngươi cầm đống đá này làm gì?”

“A, những viên đá này có tác dụng rất lớn.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân cong lên, đám quáng thạch này tên là Tàng Không thạch, là tài liệu chính để luyện chế Càn Khôn giới.

Hiện tại đám quáng thạch này phân bố khắp nơi, cũng không tính quá trân quý.

Nhưng Luyện Khí chi đạo còn chưa thông dụng, không có bao nhiêu người chú ý tới giá trị của đám khoáng thạch này.

Tâm niệm Sở Cuồng Nhân khẽ động, một đám lửa xuất hiện trong bàn tay hắn.

Đó là hỏa diễm do niệm lực tạo thành.

Mặc dù kém Hoàng Hỏa, nhưng Sở Cuồng Nhân dùng niệm lực thi triển ra, trong Thương Khung tinh ít có dị hỏa có thể so sánh với nhiệt độ này.

Tàng Không thạch dần dần hòa tan trong lòng bàn tay hắn.

Thời gian dần trôi qua, hình thành một cái giới chỉ.

Sở Cuồng Nhân rót niệm lực vào trong đó, mở ra không gian.

Rất nhanh, một cái Càn Khôn giới đã được tạo ra.

“Cầm lấy, cất hành lý vào trong này.” Sở Cuồng Nhân nói phương pháp sử dụng Càn Khôn giới cho Thanh Y.

Thanh Y tiếp nhận giới chỉ, không nhịn được có chút hoài nghi.

Cái giới chỉ nho nhỏ này, thật sự lợi hại như vậy sao?

Hắn ta rót linh lực vào trong giới chỉ, một đạo quang mang lóe lên, hành lý trước mặt hắn ta đã biến mất không thấy nữa.

“Cái này cái này cái này...”

Thanh Y há to miệng, nửa ngày cũng không nói ra lời.

Niệm lực của Sở Cuồng Nhân khẽ động, gõ lên đầu đối phương một cái.

“Đừng cái này nữa.”

“Quá thần kỳ!” Thanh Y sợ hãi nói, sờ Càn Khôn giới trên tay, trong mắt lóe lên quang mang, như nhặt được chí bảo.

“Ngạc nhiên à?”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu khẽ cười một tiếng.

Dưa vào tu vi của Thanh Y, nếu thả ở đời sau, hắn ta muốn bao nhiêu Càn Khôn giới sẽ có bấy nhiêu, nhưng ở thời đại này, đúng là giá trị của Càn Khôn giới không thấp hơn một kiện Đạo khí.

“Xem ra muốnlớn mạnh Nhân tộc, ta cần phải tạo nên một cuộc cách mạng kĩ thuật, luyện đan, luyện khí, phù văn, trận pháp… Dù sao ta cũng biết, vậy sẽ truyền xuống.” Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Hắn đã nghĩ rất kỹ.

Nếu hắn đã đến thời đại này, vậy thế nào cũng phải làm cái gì đó.

“Thanh Y, ngươi nói, ta tới làm Vương của Nhân tộc thì thế nào?”

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên nói.

Thanh Y còn đang vuốt Càn Khôn giới, nghe thấy hắn nói vậy, không khỏi sửng sốt một chút, “Thiếu chủ, ngươi không nói đùa chứ?”

Mặc dù lúc này, bên ngoài Nhân tộc rất nhỏ yếu, nhưng theo hắn ta biết, trong bóng tối đã ẩn giấu không ít cường giả.

Làm Vương của Nhân tộc.

Chuyện này, ngay cả thần chỉ cũng không làm được.

“Ta giống như đang nói đùa sao?”

“Thiếu chủ muốn làm vương, vậy ta sẽ làm hộ vệ của ngươi, ta sẽ vì thiếu chủ bình định tất cả chướng ngại!” Thanh Y nghiêm túc nói.

“Chút thực lực này của ngươi còn chưa đủ đâu.”

“Ta sẽ cố gắng mạnh lên.”

“Ta tin tưởng ngươi.”

Sở Cuồng Nhân dẫn theo Thanh Y, tiếp tục lên đường.

Còn chỗ bọn họ phải đến, tạm thời vẫn chưa rõ ràng lắm.

Trong lòng Sở Cuồng Nhân mơ hồ có kế hoạch, nhưng muốn áp dụng, còn cần một nơi có thể đứng vững.

… …

Trong một rừng cây.

Hai người Sở Cuồng Nhân, Thanh Y đang dựa vào gốc cây.

Trong tay Sở Cuồng Nhân cầm một khỏa trái cây màu tối ăn, đó là Linh Hồn Quả, cũng là khỏa Linh Hồn Quả thứ bảy mươi tư mà hắn ăn.

Được mười mấy khỏa Linh Hồn Quả tẩm bổ, lực lượng linh hồn của hắn đã mạnh lên không ít, riêng lực lượng linh hồn, đoán chừng đã ở cảnh giới Tiểu Đạo Chủ, không mấy người có thể so sánh với hắn.

Hắn có thể sử dụng niệm lực, bởi vậy cũng tăng lên không ít.

“Thiếu chủ, phía trước chính là bộ lạc Viêm Vũ.”

“Bộ lạc Viêm Vũ, a, có chút ấn tượng, một trong mười bộ lạc lớn nhất của Nhân tộc, trong bộ lạc có không ít người tu hành đúng không?” Sở Cuồng Nhân nói.

“Đúng vậy.”

Hiện nay, trên Thương Khung tinh có không ít bộ lạc Nhân tộc, nhưng có mười bộ lạc lớn nhất cường đại nhất, mà trong những bộ lạc này, có bộ lạc giống như bộ lạc Thần Niệm, mù quáng tín ngưỡng thần chỉ, đa số mọi người đều là tín đồ của thần chỉ.

Cũng có một vài bộ lạc đã tạo ra lực lượng to lớn trong tu hành, đang từng bước loại bỏ sùng bái mù quáng với thần chỉ.

Bộ lạc Viêm Vũ, chính là một trong số đó.

“Vậy đến bái phỏng một chút, nếu thích hợp, có lẽ chúng ta sẽ nghỉ chân ở đây.”

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Ngay khi hai người dự định tiến vào bộ lạc, Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên cảm giác được cái gì, dừng bước, nói, “Chờ chút đã.”

“Thiếu chủ, sao vậy?”

“Có khí tức của thần chỉ, cách nơi này không xa.”

Bây giờ đế niệm của Sở Cuồng Nhân hoàn toàn có thể bao trùm toàn bộ Thương Khung tinh, nhưng bình thường đều thu liễm, không làm như vậy.

Dù sao, không ai sẽ luôn mở cảm giác.

Nhưng cho dù không luôn luôn mở cảm giác, thì trong một phạm vi nhất định, Sở Cuồng Nhân vẫn rất mẫn cảm với khí tức khác thường.

“Bên ngoài ba ngàn dặm.”

Linh niệm của Sở Cuồng Nhân lan tràn ra, đi tới một sơn cốc.

Trong sơn cốc, có hai vị thần chỉ.

Từ khí tức phán đoán, đây là thần phụ thuộc của Bạo Phong Chủ Thần.

Trước mặt hai vị thần phụ thuộc này có một đầu hung thú cùng loại với lão hổ, sau lưng mọc cánh, đó là Cùng Kỳ!

“Cùng Kỳ, ta muốn ngươi đi tập kích bộ lạc Viêm Vũ, ngươi chuẩn bị thế nào rồi?” Một vị thần phụ thuộc đạm mạc nói.

Cùng Kỳ có chút do dự, nói: “Trong bộ lạc Viêm Vũ có không ít cao thủ, ta không muốn kết thù với bọn họ.”

“Ha, vậy ngươi muốn làm trái ý của thần?”

Trong mắt Cùng Kỳ lộ ra vẻ sợ hãi, nói: “Không dám, nhưng chỉ có một mình ta, rất khó tạo thành uy hiếp với bộ lạc Viêm Vũ.”

“Chuyện này ngươi yên tâm, trừ ngươi ra, còn có, Tranh, Lôi Thú... Bọn họ đã đồng ý cùng xuất thủ.”

“Chuyện này... Được rồi.” Cùng Kỳ gật đầu.

“Rất tốt, bằng giờ ngày mai, các ngươi sẽ liên thủ tiến công bộ lạc Viêm Vũ, đến lúc đó chúng ta sẽ xuất thủ, đánh lui các ngươi.”

Một vị thượng vị thần phụ thuộc nói.

“Hiểu rồi.”

Sở Cuồng Nhân đã nghe thấy rõ ràng đoạn hội thoại trong sơn cốc.

Hắn trào phúng một tiếng: “Lại là tiết mục tự biên tự diễn, chuyện như vậy, thần chỉ chơi không ngán à?”

Chương 769: Hung thú tiến công bộ lạc Viêm Vũ, tiểu miêu tiểu cẩu, nằm xuống

Lúc Nhân tộc gặp phải khổ cực không thể chịu được, sẽ tìm kiếm sự giúp đỡ của thần chỉ, đây chính là thủ đoạn các thần chỉ dùng để phát triển tín ngưỡng.

Trước kia Nhân tộc nhỏ yếu, hầu như không cần thần chỉ tận lực chế tạo khó khăn, bọn họ sẽ tự động tìm kiếm sự giúp đỡ của thần chỉ.

Những những năm gần đây, thế lực của người tu hành không ngừng lớn mạnh.

Theo thời gian trôi qua, Nhân tộc đã không còn ỷ lại vào thần chỉ như trước nữa, các thần chỉ phát hiện điểm này, đương nhiên sẽ không ngồi nhìn mặc kệ.

Sau đó, các thần thay nhau chế tạo khó khăn.

Băng Tuyết Chi Thần chế tạo giá lạnh, Bạo Phong Chi Thần nhấc lên cuồng phong, Hải Thần tạo ra biển động, Minh Thần phóng xuất ngàn vạn ác quỷ lấy mạng…

Tầng tầng lớp lớp cực khổ, khiến nhân tộc khổ không thể tả.

Bọn họ chỉ có thể lần nữa tìm đến sự trợ giúp của thần chỉ.

Vì vậy, các thần chỉ lại thu được tín ngưỡng của bọn họ.

“Đây chính là chư thần, bọn họ tự biên tự diễn, đùa giỡn Nhân tộc trong lòng bàn tay.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe thấy Sở Cuồng Nhân nói, Thanh Y sửng sốt, hắn ta biết chư thần không phải người lương thiện gì, nhưng không ngờ bọn họ lại ti tiện đến mức này.

“Người tu hành của Nhân tộc đều mặc kệ sao?”

“Người tu hành muốn quản, nhưng không thể quản.”

“Có ý gì?”

Thanh Y có chút không hiểu.

Sở Cuồng Nhân tiếp tục nói: “Người tu hành có thể xuất thủ quản, nhưng bọn họ không thể bại lộ lực lượng quá mạnh, khiến thần chỉ kiêng kị.”

“Hiện tại trong mắt thần chỉ, người tu hành của Nhân tộc thú vị, nhưng lại không có thành tựu, không thể uy hiếp đến địa vị của thần chỉ được, mà những người tu hành trong Nhân tộc cũng đang lợi dụng điểm này, trong bóng tối tích súc lực lượng, chờ thời cơ một lần phản công, cho nên bọn họ tạm thời không thể bại lộ.”

“Vì vậy, giai đoạn hiện nay, người tu hành của Nhân tộc chỉ có thể đấu tranh với thần chỉ trong tình huống không chính thức bại lộ tình hình của bọn họ.”

Thanh Y bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu, hỏi tiếp: “Vậy lần này, bộ lạc Viêm Vũ có thể chống đỡ trận tai nạn do thần chỉ chế tạo không?”

Sở Cuồng Nhân dùng đế niệm quét qua toàn bộ bộ lạc Viêm Vũ, lắc đầu, “Tu sĩ mạnh nhất trong bộ lạc mới là Đế Sơ cảnh, muốn ngăn cản Cùng Kỳ và Lôi Thú tiến công, cơ bản không thể nào.”

“Vậy chúng ta có xuất thủ không?”

“Đương nhiên.”

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Sao hắn có thể ngồi nhìn thần chỉ làm càn trước mặt mình như vậy được.

Ngày thứ hai.

Trong bộ lạc Viêm Vũ có tiếng rống như sấm.

Mấy đầu hung thú như Cùng Kỳ, Tranh, Lôi Thú xuất hiện trong bộ lạc.

Thực lực của đám hung thú này cường đại, trời sinh đã biết tu hành, cộng thêm thời đại này linh khí dồi dào, Thiên Đạo hiển hóa, bọn họ hầu như không cần mấy trăm năm đã tu hành đến Đế Sơ cảnh.

Trong bộ lạc Viêm Vũ, người tu hành cường đại nhất là một tráng hán tóc hán, cũng là thủ lĩnh của bộ lạc, Viêm Vũ!

Viêm Vũ chính là Đế Sơ cảnh, nhưng đối mặt với mấy đầu Hung thú liên thủ công kích, căn bản không chống đỡ nổi, rất nhanh liền thua trận.

Đối mặt với tình huống này, có tộc nhân dao động, bọn họ quỳ trên mặt đất, muốn tìm kiếm sự trợ giúp của thần chỉ như trước.

Mà Viêm Vũ thấy cảnh này, lại không thể làm gì.

So với thần chỉ, lực lượng của hắn ta vẫn quá yếu.

Phải biết, thần chỉ yếu nhất đều có thực lực tương đương với Thiên Tôn cảnh.

Còn mạnh hơn Đế Sơ cảnh rất nhiều.

Một vị thần chỉ vẫn đang âm thầm quan sát chuẩn bị xuất thủ.

Nhưng vị thần chỉ đi cùng lại ngăn cản hắn ta, nói: “Không cần gấp gáp, chờ một chút, để thương vong của bọn họ nhiều thêm một chút.”

“A.”

“Khó khăn càng khắc cốt ghi tâm, tín ngưỡng của bọn họ sẽ càng kiên định, hiện tại chút cực khổ này, còn chưa đủ.”

Vị thần chỉ kia nhếch miệng nở nụ cười lạnh lùng, nghe nói như thế, thần chỉ đi cùng cũng lộ ra vẻ mặt như vậy.

“Ngươi nói không sai, vậy thì chờ một chút, khiến đám Nhân tộc hèn mọn này biết, chỉ có cung phụng chư thần, mới là sinh tồn chi đạo duy nhất của bọn họ trên mảnh đại địa này, tu hành luyện khí gì đó, đều là đánh rắm.”

… …

Lúc đám hung thú Cùng Kỳ, Lôi Thú, Tranh sắp lần nữa ra tay, đồ sát bộ lạc Viêm Vũ, vô số Nhân tộc nhìn đám hung thú dữ tợn trước mặt, không khỏi run lẩy bẩy, căn bản không có dũng khí chống lại.

Một tên tráng hán gào thét, cầm một thanh trường mâu lao ra.

“Là dũng sĩ A Thổ.”

“A Thổ, nhờ vào ngươi.”

Tất cả mọi người nhìn tráng hán A Thổ kia, lộ ra hi vọng.

Một mâu của A Thổ đâm lên người Cùng Kỳ.

Nhưng keng một tiếng, trường mâu trực tiếp gãy thành hai đoạn, mà Cùng Kỳ lại không có một chút thương tổn nào, ngay cả lông cũng không rơi xuống.

Tình cảnh này, khiến tất cả mọi người lần nữa lâm vào tuyệt vọng.

A Thổ nhìn trường mâu trong tay, gương mặt mờ mịt.

Một mâu này của hắn ta có thể đâm xuyên qua một dãy núi, nhưng bây giờ lại không đả thương được một cọng lông của Cùng Kỳ, chênh lệch này, quá lớn.

“Nhân tộc đến Đế giả cũng không phải, cũng muốn thương tổn thân thể ta.”

Cùng Kỳ hừ lạnh một tiếng, đưa tay muốn giải quyết A Thổ.

Ngay khi A Thổ cho rằng mình phải chết, lại thấy móng vuốt của Cùng Kỳ dừng trên không trung, làm sao cũng không hạ xuống được.

Ngay sau đó, chỉ thấy trên mặt Cùng Kỳ dần lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Chuyện gì xảy ra? Cỗ lực lượng này là gì…”

“Đây không phải thần lực, không phải thần chỉ ra tay.”

Kế hoạch phát triển ngoài dự liệu khiến Cùng Kỳ cảm thấy hoảng sợ.

Nhất là trong cỗ lực lượng này, hắn ta cảm nhận được một cỗ khí tức khiến hắn ta còn e ngại hơn thần chỉ, cuối cùng là cái gì? !

“Nhất định là thần chỉ hiển linh.”

“Thần chỉ hiển linh.” Đối với thay đổi của Cùng Kỳ, đám người đang thành kính thỉnh cầu thần chỉ giúp đỡ lập tức lộ ra vẻ mừng rỡ.

Quả nhiên, chỉ có thần chỉ mới có thể bảo vệ bọn họ.

Tu hành luyện khí cái gì, đều không đáng tin cậy.

“A, ta cũng không phải thần.”

Một tiếng cười khẽ vang lên.

Chỉ thấy một thiếu niên thanh tú mặc áo choàng màu trắng, dáng người gầy yếu chậm rãi đi tới, sau lưng còn có một thiếu niên mặc áo xanh.

Nhìn thấy thiếu niên này, đám người đưa mắt nhìn nhau.

“Con ma ốm từ đâu tới vậy, dám chửi bới thần chỉ.”

Một nam tử trung niên hô to với Sở Cuồng Nhân.

“Con ma ốm?”

Sở Cuồng Nhân nhìn mình một cái.

Hoàn toàn chính xác, bởi vì Thương phải chịu nỗi khổ do hàn khí ăn mòn lâu năm, nên trạng thái thân thể nhìn qua cũng không tốt, sắc mặt có chút tái nhợt.

Nhìn qua, đúng là dáng vẻ của con ma ốm.

Hắn cũng không để ý đến lời nhục mạ của nam tử trung niên, Thanh Y lại không ngồi yên, ánh mắt lộ ra hàn ý.

“Muốn chết.”

Thanh Y rút kiếm muốn động thủ.

Sở Cuồng Nhân đưa tay ngăn hắn ta lại, “Không cần tính toán.”

Thanh Y đành tức giận bất bình thu kiếm, trừng nam tử trung niên kia một cái, mà người kia bị hắn ta dọa đến co quắp ngã trên mặt đất.

“Ngươi là ai?”

“Ngươi dám can đảm nhúng tay vào chuyện của chúng ta.”

Đám hung thú nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra kiêng kị.

Nhìn qua, dáng vẻ của người thiếu niên trước mắt này rất yếu đuối, nhưng chẳng biết tại sao, lại khiến bọn họ có cảm giác sợ hãi.

Cảm giác này, còn đáng sợ hơn khi đối mặt với thần chỉ.

“A, vài đầu tiểu miêu tiểu cẩu, nằm xuống.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Lời nói rơi xuống, mấy đầu Hung thú ở đây đều cảm thấy một cỗ lực lượng kinh khủng không có gì sánh kịp từ trên trời giáng xuống.

Phịch một tiếng, mấy đầu Hung thú không hề có sức chống cự bị áp nằm rạp trên mặt đất, không thể động đậy.

Tình cảnh này, khiến người của bộ lạc Viêm Vũ, bao gồm Đế giả như Viêm Vũ đều trừng lớn hai mắt, có chút không thể tin.

Đây đều là đám hung thú rất cường đại a.

Bây giờ nói nằm xuống liền nằm xuống.

Rốt cuộc người này có lai lịch gì? !

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân áp chế hung thú xong, nhìn về phía không trung cách đó không xa, thản nhiên nói: “Kịch nhìn đủ rồi, vậy thì đi ra đi.”

Chương 770: Thần chỉ hiện thân, giẫm thần chỉ dưới lòng bàn chân

“Kịch nhìn đủ rồi, vậy thì đi ra đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, hai vị thần chỉ đang âm thầm quan sát, sắc mặt thay đổi, sau đó liếc nhau.

“Người này lại phát hiện chúng ta?”

“Người này cổ quái, trên người rõ ràng không có dấu vết tu hành, lại có thể tuỳ tiện áp chế mấy đầu hung thú, hơn nữa còn có thể phát hiện chúng ta.”

“Muốn hiện thân không?”

“Không vội, lại quan sát một thời gian đi.”

Hai vị thần chỉ đang tự hỏi có nên hiện thân hay không.

Phải biết, nếu bây giờ bọn họ hiện thân, không phải nói rõ vừa rồi bọn họ vẫn luôn ngồi nhìn hung thú làm loạn sao.

Nếu để người của bộ lạc Viêm Vũ nhìn thấy, nhất định tín ngưỡng sẽ rơi xuống, đây cũng là nguyên nhân bọn họ kiêng kỵ.

Trong bộ lạc Viêm Vũ.

Mọi người nhìn thấy bầu trời không có chút động tĩnh nào, không khỏi nghi ngờ.

“Đạo hữu, ngươi đang gọi ai đó?”

“Hai tên thần chỉ giấu đầu lộ đuôi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lời này khiến một số người tín ngưỡng thần chỉ trong bộ lạc bất mãn.

“Nói đùa cái gì vậy, nếu thần chỉ ở đây, sao có thể để mấy đầu hung thú làm càn như vậy, sớm đã xuất thủ diệt trừ rồi.”

“Đúng đấy, chẳng lẽ thần chỉ sẽ trơ mắt nhìn chúng ta bị hung thú tàn nhẫn sát hại sao? Ngươi đúng là hồ ngôn loạn ngữ.”

“Hài tử, thần từ bi, bọn họ là sẽ không làm chuyện như vậy, xin ngươi đừng chửi bới thần.”

Người trong bộ lạc Viêm Vũ không ngừng chỉ trích Sở Cuồng Nhân.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Sở Cuồng Nhân đang bôi nhọ thần chỉ, hành động này là tội ác tày trời, các tín đồ tuyệt đối sẽ không tha thứ.

“A, xem ra muốn phải tự mình xuất thủ bắt các ngươi rồi.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Hai tên thần chỉ đang bí mật quan sát nghe thấy lời hắn nói không khỏi khịt mũi coi thường.

“Phàm nhân nho nhỏ mà muốn bắt chúng ta sao? Buồn cười.”

“Ta cũng muốn nhìn xem hắn sẽ làm thế nào.”

Hai tên thần chỉ không thèm để ý đến lời nói của Sở Cuồng Nhân.

Phải biết, bọn họ đều là Thượng Vị Thần, nếu dựa theo phân chia cảnh giới tu hành của Nhân tộc, hai người bọn họ chính là thượng vị Thiên Tôn.

Trong Nhân tộc không có mấy vị Thiên Tôn.

Đừng nói đến thượng vị Thiên Tôn.

Trong thái độ bỡn cợt của hai vị thần chỉ, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay về phía bọn họ, sau đó nhấn một ngón tay.

Một cỗ niệm lực mênh mông khó mà tưởng tượng được bạo phát.

Mảng lớn hư không ầm vang chấn động.

Mà trong trận chấn động này, hai tên thần chỉ vốn ẩn tàng trong hư không biến sắc, điên cuồng thôi động thần lực chống cự cỗ chấn động này.

Nhưng dù cho như thế, vẫn bị chấn động ra hư không.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy hai tên thần chỉ có vẻ chật vật này.

“Là, là thần phụ thuộc của Bạo Phong Chủ Thần.”

“Hơn nữa còn là Thượng Vị Thần.”

“Tại sao thần lại xuất hiện ở chỗ nào?”

Ba mươi ba vị Chủ Thần nắm giữ rất nhiều thần phụ thuộc, hơn nữa vì phân biệt phe phái, đám thần phụ thuộc này đều ăn mặc khác nhau.

Bây giờ, hai tên thần chỉ xuất hiện ở trước mặt mọi người là thần phụ thuộc của Phong Bạo Chủ Thần, trên người bọn họ mặc y phục màu xanh, phía trên dùng tơ vàng tô quanh đồ án gió xoáy, cộng thêm ba động thần lực vô cùng cao quý.

Các tín đồ của bộ lạc Viêm Vũ quay cuồng, bọn họ không nghĩ tới, thần chỉ thật sự ở một bên xem kịch, nhìn bọn họ tiếp nhận khó khăn.

Bọn họ cảm giác tính ngưỡng của mình đang sụp đổ.

“Thần, vì sao ngươi lại đối xử với chúng ta như vậy?”

“Thần, nhanh giải thích một chút đi.”

Các tín đồ ôm hi vọng cuối cùng hỏi thần chỉ.

Nhưng không chờ bọn họ mở miệng, Sở Cuồng Nhân liền nói: “Còn có thể vì sao nữa, bởi vì đám hung thú này vốn là bọn họ tìm đến.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, niệm lực khẽ động.

Trong hư không, xuất hiện một màn sáng.

Trong màn sáng, là hình ảnh hai vị thần chỉ này đang nói chuyện với Cùng Kỳ, bị Sở Cuồng Nhân dùng niệm lực ghi chép lại.

“Tại sao lại như vậy?”

“Đúng như thế.”

Chứng cứ vô cùng xác thực, hai tên thần chỉ cũng hết đường chối cãi.

Là thần chỉ, trong lòng bọn họ vô cùng xem thường Nhân tộc, nếu chuyện đã bại lộ, bọn họ cũng lười giải thích.

Nhưng bây giờ, khiến bọn họ càng tò mò hơn là Sở Cuồng Nhân.

“Cỗ lực lượng vừa rồi, là niệm lực.”

“Ngươi là người của bộ lạc Thần Niệm.”

Vưa rồi hai tên thần chỉ đã cảm nhận được niệm lực của Sở Cuồng Nhân.

Đối với năng lực này, bọn họ cũng không lạ lẫm.

Dù sao, bộ lạc Thần Niệm luôn là tín đồ trung thành với bọn họ.

“Ngươi là Thương!”

Một tên thần chỉ lớn tiếng nói: “Là Thương giết thần!”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, “Là ta.”

“Được, không ngờ lại gặp ngươi ở đây, hơn nữa còn dám phá hỏng chuyện tốt của chúng ta, vậy chúng ta sẽ mang đầu ngươi trở về, coi như không uổng công đi chuyến này.” Thần chỉ cười lạnh nói.

Sau đó, chỉ thấy trên người tên thần chỉ này đột nhiên bộc phát ra ba động thần lực bàng bạc, bốn phía vân vụ hội tụ, phong bạo bao phủ.

Vô số cây cối bị cuồng phong thổi qua, cát bay đá lên, toàn bộ kiến trúc trong bộ lạc Viêm Vũ không ngừng run rẩy.

Cảm nhận được cỗ ba động năng lượng cường đại này, trong mắt Viêm Vũ không khỏi lộ ra hoảng sợ, “Đây chính là lực lượng của thần chỉ sao?”

Hắn ta là Đế Sơ cảnh, đúng là kém quá xa.

“Tiểu tử, cảm nhận thần chỉ cường đại đi!”

Thần chỉ hừ lạnh một tiếng.

Một quyền đánh về phía Sở Cuồng Nhân, phong bạo hội tụ hình thành một đầu phong long dọa người, cuốn theo cây cối cát đá bao phủ ra.

Sau lưng Sở Cuồng Nhân, mọi người vô cùng hoảng sợ chạy trốn.

Bọn họ nhìn thần chỉ phát uy.

Một kích này đủ giết chết tất cả mọi người ở đây.

Thần chỉ, muốn giết bọn họ, bởi vì bọn họ đã tận mắt nhìn thấy dáng vẻ chật vật của thần chỉ, còn biết hành động ti tiện mà thần chỉ đã làm.

“Hôm nay, thật là huyên náo a.”

Sở Cuồng Nhân quấn chặt áo choàng trên người.

Niệm lực vừa động.

Từng mảnh đạo văn lấy Sở Cuồng Nhân làm trung tâm cấp tốc khuếch tán ra, đây là cứu cực chi đạo, tự cường vô địch chi đạo của Sở Cuồng Nhân!

Đạo văn và niệm lực xen lẫn, bao phủ toàn bộ bộ lạc Viêm Vũ.

Kiến trúc đang rung chuyển một lần nữa trở nên ổn định, phong bạo đang gào thét cũng lắng lại, còn công kích tên Thượng Vị Thần kia đánh ra đã lập tức sụp đổ, chỉ để lại gỗ vụn cành khô tại chỗ…

“Tiểu thế giới? !”

“Ngươi là Thiên Tôn! Không đúng, trong tiểu thế giới của ngươi lại không có Đế khí, rốt cuộc ngươi là ai, làm sao làm được? !”

Hai vị thần chỉ trừng lớn hai mắt, có chút không dám tin tưởng, bọn họ cảm giác thần lực của mình hoàn toàn bị áp chế, khó mà vận chuyển được.

Bọn họ là thần chỉ a.

Hơn nữa còn là Thượng Vị Thần gần với Chủ Thần, trên mảnh đại địa này, có thể nói, bọn họ không sợ bất cứ tồn tại nào dưới Chủ Thần.

Nhưng bây giờ, lại bị một tên Nhân tộc chế trụ.

Sở Cuồng Nhân nhìn hai vị thần chỉ trên bầu trời, nói: “Ta không thích ngẩng đầu nói chuyện, các ngươi nằm rạp trên mặt đất thì tốt hơn.”

Ầm! !

Cự lực khủng bố khó nói lên lời bạo phát.

Hai vị thần chỉ chỉ cảm thấy thân thể giống như bị một hành tinh nện lên người, trực tiếp từ trên không trung ngã xuống, nằm trên mặt đất.

Sở Cuồng Nhân đi tới, một chân giẫm trên đầu một tên thần chỉ, thản nhiên nói: “Nhìn dáng vẻ này thuận mắt hơn nhiều.”

Giờ khắc này, uy nghiêm của thần không còn sót lại chút nào.

Các tín đồ trong bộ lạc Viêm Vũ thấy cảnh này, tín ngưỡng trong lòng hoàn toàn sụp đổ, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt không thể tin được.

Nam nhân này đã giẫm thần dưới lòng bàn chân!

“Khốn khiếp, khốn khiếp! !”

“Ngươi đang đối nghịch với Thần tộc, thần tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi nhất định sẽ chết, sẽ chết rất thảm! Rất thảm!”

Ầm!

Niệm lực Sở Cuồng Nhân khẽ động.

Tên thần chỉ kêu gào dưới chân hắn lập tức nổ tung.

Chương 771: Viêm Vũ mời, tiên nhân giảng đạo?

“Đúng là… Rất thảm.” Bên cạnh Thanh Y nhìn thấy tên thần chỉ bị nổ tung đầu kia, không khỏi lắc đầu nói.

Một tên thần chỉ khác thấy đồng bạn chết thảm, bị dọa đến toàn thân run rẩy.

Nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không giữ lại hắn ta.

Nhất Niệm Băng Phong thi triển.

Tên thần chỉ này lập tức hóa thành một đống vụn băng.

Dựa vào thực lực bây giờ của Sở Cuồng Nhân, giết mấy vị Thượng Vị Thần, căn bản chỉ là chuyện giơ tay nhấc chân.

Sau đó, hắn thu thần cách của hai tên thần chỉ này lại.

Trong thần cách ẩn chứa năng lượng cường đại, những thứ này chính là năng lượng để hắn mở ra Thời Gian Trường Hà.

Nhìn thấy hắn liên tiếp giết chết hai tên Thượng Vị Thần, người của bộ lạc Viêm Vũ đã sớm bị dọa đến ngu ngơ tại chỗ, không dám động đậy.

Còn đám hung thú kia càng run lẩy bẩy, hung sát chi khí trên người thu liễm đến không còn một mảnh, nhu thuận giống như con chó con mèo nhỏ.

Sở Cuồng Nhân nhìn đám hung thú một chút, thu hồi niệm lực.

Nhưng bọn chúng lại không dám trốn, bọn chúng rất rõ ràng, chỉ cần Sở Cuồng Nhân không nói, tính mạng của bọn chúng sẽ không do bọn chúng làm chủ.

“Đi, đến canh cổng đi.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Canh cổng?

Mọi người nghe thấy vậy, không khỏi âm thầm líu lưỡi.

Đây đều là hung thú nổi tiếng gần xa a!

Không nghĩ tới, Sở Cuồng Nhân lại để bọn chúng đi gác cửa? !

Đám hung thú cảm thấy biệt khuất.

Có lầm hay không, lại để bọn chúng đi canh cổng, cho rằng bọn chúng là hung thú thì không cần sĩ diện sao?

“Thế nào, không đi?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Không không, ta thích nhất là canh cổng đó.”

“Đúng vậy, nhìn thể trạng của ta xem, trời sinh là để giữ cửa.”

Mấy đầu hung thú vội vàng nói, sau đó chạy đến cổng vào bộ lạc Viêm Vũ, dọa đám thủ vệ giữ cửa sợ gần chết.

Viêm Vũ hít một hơi thật sâu, hắn ta đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, “Đạo hữu đã cứu bộ lạc ta trong cơn nguy khốn, ta đại biểu cho bộ lạc gửi lời cảm ơn đến đạo hữu, sau này, đạo hữu chính là khách nhân tôn quý nhất của chúng ta.”

“Tộc trưởng khách khí.”

Được Viêm Vũ mời mọc, hai người Sở Cuồng Nhân, Thanh Y đã đặt chân vào bộ lạc Viêm Vũ, đồng thời cũng đang quan sát nơi này.

… …

“Đại nhân, ta muốn bái ngươi làm thầy.”

Một tên tráng hán quỳ gối xuống trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Tráng hán này là đệ nhất dũng sĩ trong bộ lạc Viêm Vũ, tu vi gần với Viêm Vũ, cũng không kém Thanh Y bao nhiêu.

Dựa vào thực lực như vậy, ở trong bộ lạc Viêm Vũ, hắn ta cũng được rất nhiều người truy phủng, kính yêu.

Hơn nữa hắn ta đã thề sẽ bảo vệ tốt cho bộ lạc.

Nhưng sau khi gặp hung thú đột kích và nhìn thấy lực lượng của thần chỉ, hắn ta mới biết được, thực lực mà mình lấy làm tự hào nhỏ bé đến cỡ nào.

Cho nên hắn ta mới có ý muốn bái sư.

Sở Cuồng Nhân lắc đầu.

Nhìn thấy hắn lắc đầu, A Thổ lập tức gấp gáp, “Chẳng lẽ đại nhân cảm thấy tư chất của ta ngu dốt, không muốn dạy ta sao?”

“Không phải, dạy ngươi cũng được, nhưng bái sư thì không cần.”

“Đa tạ đại nhân.”

Sắc mặt A Thổ đại hỉ.

Lúc này, Viêm Vũ đi tới.

Hắn ta nhìn thấy A Thổ quỳ trên mặt đất, không khỏi có chút hiếu kỳ, “A Thổ sao vậy, chẳng lẽ ngươi khiến Thương huynh đệ không vui sao?”

Qua mấy ngày ở chung, quan hệ giữa Sở Cuồng Nhân và Viêm Vũ thân thiết hơn không ít, xưng hô cũng từ đạo hữu biến thành Thương huynh đệ.

“Không phải, ta đang xin Thương đại nhân chỉ điểm tu hành cho ta.”

“Hồ nháo, Thương huynh đệ là Niệm Sư, niệm lực và tu hành là hai chuyện khác nhau, làm sao có thể chỉ điểm cho ngươi được." Viêm Vũ nói.

"A." A Thổ không biết việc này, lập tức ngây ngẩn cả người, "Nhưng Thương đại nhân nói, hắn có thể dạy ta."

"Theo ta được biết, người không có thiên phú niệm lực thì không có cách nào tu hành niệm lực đâu." Viêm Vũ cũng hơi nghi hoặc một chút.

"Không dạy niệm lực được, nhưng tu hành chi pháp, ta cũng biết một chút." Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Viêm Vũ kinh nghi bất định nhìn Sở Cuồng Nhân, "Nhưng vì sao ta lại không cảm giác được khí tức tu hành trên người Thương huynh đệ vậy?"

"Ta không tu hành."

Sở Cuồng Nhân đương nhiên nói.

Khóe miệng Viêm Vũ co giật một chút.

Không tu hành, nhưng lại nói mình biết tu hành.

Chuyện này...

Thương huynh đệ, ngươi có đáng tin không đấy?

Không dạy người ta phế đi chứ?

"Nhưng, ai nói không tu hành thì không biết tu hành chứ?" Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hoi cong lên, nếu nói tu hành, là người đến từ tương lai, kinh nghiệm của hắn tuyệt đối cao hơn tất cả tu sĩ trong thời đại này.

Vì muốn Viêm Vũ không lo nghĩ nữa, Sở Cuồng Nhân và Viêm Vũ đã thảo luận một phen về tu hành chi đạo, khiến đối phương kinh động như gặp thiên nhân.

"Không ngờ Thương huynh đệ không chỉ có niệm lực cường đại, cả tu hành cũng đều tinh thông, thật sự khiến ta cảm thấy ngoài ý muốn.”

Viêm Vũ tán thưởng nói.

Sau đó, hắn ta trịnh trọng nói: “Thương huynh đệ, gần đây bộ lạc ta đang trong quá trình quảng bá phương pháp tu hành, ngươi đã tinh thông tu hành như thế, nhất định có thể giúp đỡ chúng ta, ta muốn mời ngươi ở lai đây.”

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, trong mắt lướt qua một vệt tinh quang, khẽ cười nói: “Ta giết thần chỉ, chẳng lẽ tộc trưởng không sợ thần chỉ sẽ tìm tới cửa trả thù, đến lúc đó sẽ liên lụy toàn bộ bộ lạc sao?”

Trên mặt Viêm Vũ lộ ra vẻ giãy dụa, sau đó được kiên định thay thế, “Tu hành chi pháp là tự cường chi pháp của Nhân tộc, so với chuyện sống dưới sự áp bách của thần chỉ, ta tình nguyện liều một phen! !”

“Ngươi không hối hận?”

“Nên buông tha tồn tại đại tài như Thương huynh đệ, ta mới phải hối hận.”

“Đúng lúc ta đang muốn truyền một thân sở học của mình xuống, nếu tộc trưởng đã có dũng cảm như vậy, ta từ chối thì bất kính rồi.”

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Muốn lật đổ sự thống trị của thần chỉ, dựa vào một mình hắn là không được.

Nhân tộc muốn tự cường.

Thì cả Nhân tộc phải tự cường, không phải một người cường đại.

Cho nên, hắn dự định truyền thụ sở học của mình xuống, trước hết để một bộ phận Nhân tộc cường đại lên, sau đó lại để bọn họ truyền xuống tiếp.

Mà trải qua mấy ngày khảo sát, hắn phát hiện bộ lạc Viêm Vũ rất thích hợp để hắn thi triển kế hoạch này, cho nên hắn đã đồng ý với Viêm Vũ.

Sau đó không lâu.

Những người tu hành của bộ lạc Viêm Vũ tụ tập lại.

Sở Cuồng Nhân giảng về đạo cho bọn họ, mặc dù tu vi tuy không còn, nhưng cảm ngộ đối với đạo của hắn thì vẫn còn.

“Như thế nào là tu hành?”

“Tu hành, luyện khí... Chính là luyện linh khí tự nhiên của thiên địa…”

Sở Cuồng Nhân bắt đầu giảng đạo, từng đợt ba động đạo vân khuếch tán.

Trong chốc lát, Thiên Đạo có cảm ứng, vì thế mà chấn động.

Một ngày nào đó, toàn bộ bộ lạc Viêm Vũ đều bao phủ trong đạo vận của Sở Cuồng Nhân, các dị tượng thiên đạo như kim liên đầy trời, thiên hàng tường vân, Long Phượng trình tường... Không ngừng hiện lên trong lúc Sở Cuồng Nhân giảng đạo.

“Thương huynh đệ, ngươi như vậy cũng quá mức rồi.”

Viêm Vũ nuốt một ngụm nước bọt, nhìn Sở Cuồng Nhân giống như Đạo Tổ đứng dưới ánh sáng của Thiên Đạo, trợn mắt há hốc mồm.

Mà toàn bộ tu sĩ trong bộ lạc Viêm Vũ đều chấn động đến tột đỉnh, thậm chí một số bộ lạc xung quanh nhìn thấy dị tượng này cũng chạy đến xem xét, biết được trong bộ lạc Viêm Vũ có người đang giảng đạo.

Mỗi người đều không nhịn được cảm xúc bành trướng.

Phải biết, giảng đạo lại xuất hiện dị tượng này, chỉ có tại thời kì Thái Cổ, vị tiên nhân đến từ thiên ngoại kia mới có thể làm được, mà một lần kia, trực tiếp khiến văn minh tu hành của Thương Khung tinh lên cao một mảng lớn.

Chẳng lẽ, bộ lạc Viêm Vũ xuất hiện một vị tiên nhân? !

Trong lúc nhất thời, tu sĩ Nhân tộc biết được tin tức này nhao nhao tiến đến bộ lạc Viêm Vũ, muốn nghe tiên nhân giảng đạo.

Lần giảng đạo này gây ra động tĩnh vô cùng lớn, không chỉ Nhân tộc, ngay cả thần chỉ cũng bị kinh động.

Chương 772: Thần chỉ ứng phó, danh tiếng Thánh Hiền, cách mạng tu hành

“Giảng đạo lại xuất hiện dị tượng Thiên Đạo bực này, chẳng lẽ là tiên nhân sao? Lại có tiên nhân đến Thương Khung tinh?”

“Không đúng, trên thân thể người này căn bản không có khí tức tu hành, không thể là tiên nhân, hơn nữa hắn là người của bộ lạc Thần Niệm, sao lại đột nhiên biến thành tiên nhân chứ, chuyện này căn bản không khả năng.”

“Vậy dị tượng này giải thích như thế nào?”

“Đúng vậy, giảng đạo lại xuất hiện dị tượng này, theo ta được biết cũng chỉ có tiên nhân mới làm được thôi, sao hắn có thể làm được?

“Tại sao trong Nhân tộc lại đột nhiên xuất hiện một tên gia hỏa như thế, còn nữa, tên gia hỏa này thật sự là Nhân tộc sao?”

Bên trong thần sơn, các chủ thần đang tụ tập lại một chỗ.

Dị tượng giảng đạo kia, hoàn toàn phá vỡ nhận biết của bọn họ.

Trong ấn tượng của bọn họ, lần trước Thiên Đạo xuất hiện động tĩnh lớn như vậy là nguyên niên trước, lúc tiên nhân giảng đạo mới từng xuất hiện.

Mà vị tiên nhân kia đã để lại ấn tượng không thể xóa nhòa trong lòng bọn họ.

“Tiên nhân quá kinh khủng, một kích đã khiến Thần Chủ ngủ say đến bây giờ, nếu Thương thật sự là tiên nhân, vậy chúng ta không thể trêu chọc hắn.” Minh Thần hít sâu một hơi nói.

Bên cạnh, Băng Tuyết Chủ Thần không khỏi rùng mình một cái.

Phải biết, năm đó hắn ta gieo ấn ký hàn văn cho Thương, để đối phương chịu nỗi thống khổ khi bị hàn khí ăn mòn, bây giờ đối phương lại cường đại như vậy, nếu tìm hắn ta báo thù, hắn ta phải làm sao đây?

“Không đúng, nếu Thương thật sự là tiên nhân, vì sao năm đó lại bị ta gieo xuống ấn ký chứ?” Băng Tuyết Chủ Thần lại cau mày nói, đám Chủ Thần cũng không nghĩ ra được.

“Được rồi, trước khi Thần Chủ chưa thức tỉnh, tạm thời đừng để ý đến Thương, thăm dò lai lịch của hắn trước đi.”

Một vị Chủ Thần mặc trường bào màu trắng bạc nói.

Nghe thấy hắn ta nói vậy, mọi người khẽ vuốt cằm.

“Không Gian Chủ Thần nói không sai, cứ làm theo lời ngươi nói đi.”

“Tốt, vậy tạm thời đừng động đến hắn.”

Không Gian Chủ Thần là một trong ba mươi ba vị Chủ Thần, gần với Thần Chủ, lúc Thần Chủ không có ở đây, hắn ta chính là thủ lĩnh của chư thần.

…

Một bên khác.

Trong bộ lạc Viêm Vũ.

Sở Cuồng Nhân đã giảng không sai biệt lắm.

Mà bên dưới, vô số tu sĩ trong bộ lạc Viêm Vũ nghe như si như say, phía xa xôi, trong dãy núi, mơ hồ cũng có không ít tu sĩ đang nghe hắn giảng đạo, đều tiến vào trạng thái lĩnh ngộ.

Sau khi kết thúc giảng đạo, dáng vẻ mọi người vẫn chưa thỏa mãn.

Bọn họ trơ mắt nhìn Sở Cuồng Nhân.

Đừng có ngừng, tiếp tục đi.

Càng nhiều càng tốt, chúng ta vẫn có thể nghe tiếp.

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân co giật một chút, lần này hắn giảng đạo trọn vẹn ba ngày, mặc dù trước đó đã phục dụng Ích Cốc Đan, nhưng lúc này hắn vẫn cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, thân thể có chút không chịu nổi.

Quả nhiên, bộ thân thể bình thường này dùng thật khó chịu.

Xem ra, phải nghĩ biện pháp tăng cường thân thể lên mới được.

Nhưng không thể tu hành được.

Dù sao sau khi trở về tương lai, tu vi của hắn sẽ khôi phục, ở thời đại này, hắn dự định chuyên môn tăng lực lượng linh hồn.

“Ừm, luyện chế một số đan dược để thân thể khỏe mạnh đi.”

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

“Lần này giảng đạo, đến đây là kết thúc.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Giảng đạo kết thúc, các loại dị tượng Thiên Đạo cũng tiêu tán theo.

Mọi người thở dài, trong lòng không khỏi cảm thấy mất mát, bọn họ thật sự hi vọng Sở Cuồng Nhân có thể nói tiếp.

Kinh nghiệm tu hành của đối phương có tác dụng rất lớn đối với bọn họ.

Nếu nói, ngày xưa tiên nhân giảng đạo đã mở ra nhận biết vĩ mô với tu hành của bọn họ, khiến bọn họ có phương hướng tu hành đại khái.

Thì bây giờ, Sở Cuồng Nhân giảng đạo, chính là bổ sung sự vĩ mô này, hoàn thiện rất nhiều chuyện râu ria trong tu hành.

Hai chuyện này, quan trọng như nhau.

“Chúng ta, khấu tạ Thương đại nhân.”

Các tu sĩ trong bộ lạc Viêm Vũ cùng đứng dậy, cúi người về phía Sở Cuồng Nhân, trên mặt lộ ra nồng đậm cảm kích.

Sáng sớm nghe đạo chiều có thể chết.

Lần này Sở Cuồng Nhân giảng đạo, có trợ giúp rất lớn đối với bọn họ.

Nơi xa, các tu sĩ ở trong núi cũng cung kính cúi người với Sở Cuồng Nhân, sau đó rời đi.

Qua lần giảng đạo này, trong bộ lạc Viêm Vũ, uy lực của Sở Cuồng Nhân đã tăng lên rất cao, vô số tu sĩ thụ nghiệp ân sư.

Ngay cả Viêm Vũ cũng càng thêm cung kính Sở Cuồng Nhân.

Thậm chí một số tín đồ thần chỉ cũng dần dần bước vào hàng ngũ tu hành, không sùng bái mù quáng với thần chỉ như trước nữa.

Nhoáng một cái, mấy tháng trôi qua.

Trong mấy tháng này, Sở Cuồng Nhân ngoại trừ chỉ đạo các tu sĩ trong bộ lạc Viêm Vũ tu hành, cũng chậm rãi truyền xuống các loại phụ trợ chi đạo như luyện đan, luyện khí, nhấc lên một trận cách mạng tu hành.

Các loại Luyện Đan Sư, Luyện Khí Sư xuất hiện.

Mà hành động này của Sở Cuồng Nhân, cũng khiến bộ lạc Viêm Vũ không ngừng lớn mạnh, hắn cũng có mỹ danh là Thánh Hiền.

Bộ lạc Viêm Vũ.

Trong một gian phòng.

Sở Cuồng Nhân xuất ra một viên đan dược ăn vào.

Viên đan dược kia vào bụng, hóa thành dòng nước ấm bao phủ toàn thân, đang không ngừng cường hóa nhục thể của hắn, khiến hắn không yếu đuối giống như trước nữa.

Lúc này Sở Cuồng Nhân đã không ốm yếu giống như mấy tháng trước, tinh thần phấn chấn, phong thần tuấn lãng.

Trở thành một người rất có tinh thần.

Tăng thêm những ngày này uy vọng của hắn trong bộ lạc Viêm Vũ không ngừng tăng lên, khiến không biết bao nhiêu thiếu nữ trong bộ lạc cảm mến hắn.

Chuyện này khiến Sở Cuồng Nhân hơi xúc động.

“Mình đã đổi một khuôn mặt khác, vậy mà vẫn được hoan nghênh như thế, quả nhiên, nói cho cùng ta vẫn là người có mị lực lớn a.”

Nhưng hắn vẫn tương đối tưởng niệm diện mạo trước của mình.

Mị lực lớn, giá trị nhan sắc lớn, đó mới thực sự hắn, hiện tại cỗ thân thể này, mặc dù giá trị nhan sắc cũng không kém, nhưng so với tướng mạo lúc trước của hắn, còn không đủ đẹp trai.

“Thương huynh đệ, có người tới tìm ngươi.”

Lúc này, đế niệm của Viêm Vũ truyền đến.

“Biết rồi.”

Sở Cuồng Nhân cũng dùng đế niệm trả lời một câu.

Hắn đi đến đại sảnh.

Ở chỗ này, có một lão giả đang nói chuyện với Viêm Vũ.

Sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đến, lão giả lập tức đứng dậy, đi về phía hắn, cung kính nói: “Tại hạ Phong Cốc, bái kiến Thương Thánh Hiền.”

Bây giờ Sở Cuồng Nhân có danh là Thánh Hiền.

Sau lần giảng đạo kia, các tu sĩ Nhân tộc nhắc đến hắn, đều gọi hắn một tiếng Thánh Hiền, để bày tỏ tôn kính.

“Phong Cốc đạo hữu không cần khách khí.”

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Phong Cốc, lập tức phán đoán được tu vi của đối phương viễn siêu Viêm Vũ, là một vị thượng vị Thiên Tôn.

Từ khi đến đây, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một tu sĩ Thiên Tôn cảnh.

“Thương Thánh Hiền, lần này ta đến đây, chủ yếu là vì hai món đồ này.” Phong Cốc lấy ra một viên đan dược và một thanh kiếm.

“Ha, thứ này có vấn đề gì sao?”

Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ nói.

Nhìn thấy dáng vẻ bình thản này của hắn, Phong Cốc không khỏi hít sâu một hơi, trịnh trọng nói: “Hai thứ này đều từ bộ lạc Viêm Vũ truyền ra, nghe nói là do Thương Thánh Hiền phát minh ra.”

“Đúng vậy, đan dược là Luyện Khí Đan, có thể tăng hiệu suất tu hành của tu sĩ, kiếm là pháp khí, được tu sĩ nuôi dưỡng, có thể tăng uy lực của tu hành pháp lên, có vấn đề gì sao?” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

“Vấn đề lớn a!”

Phong Cốc nghe thấy Sở Cuồng Nhân giải thích, hô hấp dần trở nên dồn dập, “Nếu có thể sản xuất hai thứ này với số lượng lớn, sẽ là trợ giúp rất lớn đối với các tu sĩ Nhân tộc ta.”

Chương 773: Ta không có ý tứ, các cường giả Nghịch Thần các quyết định

Luyện khí, luyện đan.

Trong thời đại đa số tu sĩ chỉ biết luyện khí đơn thuần này mà nói, đây tuyệt đối là thủ đoạn tu hành vượt thời đại.

Cho nên lúc Phong Cốc nhìn thấy đan dược, pháp khí, không cần nói có cỡ nào rung động, dường như đã đánh vỡ tam quan của ông ta.

Bây giờ, Sở Cuồng Nhân là người phát minh ra đang đứng trước mặt ông ta.

Không chỉ như thế, dáng vẻ lại giống như không có gì, ngược lại còn kinh ngạc không biết vì sao ông ta lại có biểu hiện như vậy.

Phong Cốc không khỏi xúc động.

Sở Cuồng Nhân rất không bình thường, giảng đạo một lần đã xuất hiện dị tượng thiên địa, thiên hoa loạn trụy, dị hiện tại tiện tay làm ra các vật mới mẻ, cũng khiến giới tu hành Nhân tộc hiện nay chấn động theo.

Đây chính là Thánh Hiền sao?

Quả nhiên là tồn tại không cùng một không gian với bọn họ.

“Thương Thánh Hiền, ta muốn hỏi một chút, hai thứ này có thể sản xuất theo quy mô lớn không?” Phong Cốc mong đợi hỏi.

“Đương nhiên.”

“Như vậy thật sự quá tốt rồi.”

Sau khi nhận được đáp án mình chờ mong, Phong Cốc vô cùng phấn chấn.

“Nhưng một mình ta không cách nào sản xuất được nhiều như vậy, hiện tại ta đang dạy người của bộ lạc Viêm Vũ luyện đan, luyện khí, chỉ cần bọn họ trưởng thành, là có thể ứng dụng đan dược pháp khí lên toàn bộ Nhân tộc.”

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Nghe nói như thế, cả người Phong Cốc chấn động, “Thương Thánh Hiền ngươi nói cái gì, ngươi dự định truyền thụ thủ đoạn này cho người khác? !”

Hơn nữa không chỉ là một hai người.

Là toàn bộ bộ lạc Viêm Vũ? !

“Năng lực của một mình ta có hạn, không thể luyện ra nhiều đan dược pháp khí được, chỉ khi mọi người hợp lực, mới có thể phát triển rộng rãi.”

Sở Cuồng Nhân đương nhiên nói.

Phong Cốc và Viêm Vũ bên cạnh lập tức nổi lên lòng tôn kính.

Phải biết, Sở Cuồng Nhân nắm giữ thủ đoạn luyện khí luyện đan, ở thời đại này, có thể nói là độc nhất vô nhị.

Chỉ cần hắn nguyện ý, dựa vào hai thủ đoạn này, mặc kệ là tài phú, địa vị, quyền lực, đều dễ như trở bàn tay có được.

Nhưng hắn lại nguyện ý vì Nhân tộc, truyền bá thủ đoạn này, chia sẻ với những người khác.

Hành động như vậy, không thẹn với danh tiếng Thánh Hiền a.

Trong lòng Phong Cốc, Viêm Vũ kính ngưỡng và sùng bái Sở Cuồng Nhân giống như nước sông cuồn cuộn, liên miên bất tuyệt.

“Thương Thánh Hiền nói năng lực của mình có hạn, nhưng trong mắt ta, Thương Thánh Hiền là người có vô hạn khả năng.”

“Nhân tộc có Thương Thánh Hiền, là trời phù hộ Nhân tộc!”

Phong Cốc cảm khái nói.

Bên cạnh, Viêm Vũ cũng không ngừng gật đầu nói đúng.

“Đời này ta đã gặp không ít người, nhưng phần lớn người đều là tư lợi, có rất ít người công chính liêm minh, toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho Nhân tộc như Thương Thánh Hiền, nếu Nhân tộc có nhiều người như Thương Thánh Hiền, Nhân tộc ta đâu cần sợ đám thần chỉ kia nữa.”

“Không sai, công lao của Thương Thánh Hiền, Thiên Đạo chứng giám, đáng được ghi vào sử sách của Nhân tộc, để hậu thế ca tụng.”

Sở Cuồng Nhân nghe hai người đánh rắm cầu vồng, bản thân cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, thủ đoạn luyện đan, luyện khí này đều là do hắn học được ở tương lai, cho dù không có hắn, sớm muộn gì Nhân tộc cũng sẽ phát minh ra.

“Hai vị nói quá lời, chúng ta đều làm vì Nhân tộc, đây là chuyện ta nên làm mà thôi.” Sở Cuồng Nhân vội vàng ngắt lời thổi phồng của hai người, nếu để bọn họ thổi tiếp, kiểu gì hắn cũng bay lên trời mất.

“Thương Thánh Hiền không hổ là Thánh Hiền, tạo ra công tích như vậy mà vẫn vô cùng khiêm tốn, hiếm thấy, hiếm thấy, ta xem như phục rồi.”

“Nếu đổi lại là người khác, không biết đã vì công lao này mà ngạo mạn đến mứ nào rồi, Thánh Hiền chi tâm, đúng là khác với người thường.”

Sở Cuồng Nhân: “...”

Thôi được rồi, tốt nhất hắn không nên nói cái gì nữa.

Ngược lại là Thanh Y bên cạnh nhìn thấy hai người Phong Cốc, Viêm Vũ thổi phồng Sở Cuồng Nhân như thế, trong mắt không khỏi lộ ra tán thưởng.

Ừm, hai người này nói rất không tệ.

Thiếu chủ đúng là người như vậy.

Sau đó, Phong Cốc và Sở Cuồng Nhân lại trò chuyện một vài chuyện liên quan tới việc luyện đan luyện khí, biết được đan dược, pháp khí cũng có phân chia dẳng cấp, mà đan dược pháp khí ông ta vừa lấy ra chỉ là cấp bậc phổ thông mà thôi, không cần nói có bao nhiêu chấn kinh.

Ông taphát hiện, mình còn đánh giá thấp tiềm lực của đan dược pháp khí.

“Nếu phát triển hai thứ này, tuyệt đối có thể đẩy mạnh tiến độ tu hành của Nhân tộc, công tại vạn cổ a! !”

Phong Cốc, Viêm Vũ nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng hỏa nhiệt, tâm tình kính ngưỡng sùng bái như muốn phun ra ngoài.

Sở Cuồng Nhân thở dài, hai người này lại muốn khen hắn đi.

Thôi.

Được rồi, cứ dùng lực khoa trương đi.

Ta có thể chịu đựng được.

Nhưng một lúc lâu sau, hắn lại không nghe thấy hai người này nói chuyện.

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

Tại sao lần này lại không khen?

“Haiz.”

Phong Cốc bỗng nhiên thở dài một tiếng.

“Phong Cốc đạo hữu, vì sao ngươi lại thở dài?”

Sở Cuồng Nhân nghi hoặc, không thổi phồng hắn thì thôi, vì sao còn thở dài, không phải muốn mắng hắn chứ? Như vậy quá đáng rồi đó.

“Ta đang cảm thán, vì sao năm đó ta không học cho giỏi, để bây giờ muốn nói hai câu diễn tả công tích của Thương Thánh Hiền, lại không thể nghĩ ra từ ngữ hình dung thích hợp.” Phong Cốc thở dài nói.

Bên cạnh, Viêm Vũ lắc đầu nói ra: “Ngôn ngữ đã không thể hình dung công tích vĩ đại của Thương Thánh Hiền vì Nhân tộc nữa.”

Sở Cuồng Nhân: “...”

Sở Cuồng Nhân bó tay rồi.

Hắn cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Sau đó không lâu, Phong Cốc đã rời khỏi bộ lạc Viêm Vũ, ông ta nói vài ngày nữa sẽ đưa người đến học tập luyện đan luyện khí chi đạo.

Sở Cuồng Nhân không cự tuyệt.

Viêm Vũ cũng không cự tuyệt, thân phận của Phong Cốc không đơn giản, là một trong những cường giả hậu trường của Nhân tộc, hắn ta muốn cự tuyệt cũng không được.

Phong Cốc rời khỏi bộ lạc Viêm Vũ, sau đó đi đến một sơn cốc u ám, cuối sơn cốc, có một tòa lầu các.

Trên đó viết... Nghịch Thần các!

Ông ta đi vào trong các, trong Nghịch Thần các u ám lập tức thắp lên từng chiếc nến, chiếu rọi mười mấy nhân ảnh.

“Phong Cốc, lần này ngươi đến bộ lạc Viêm Vũ, có gặp Thương không?”

Một giọng nói đạm mạc vang lên.

“Gặp được.”

“Há, cảm nhận như thế nào?”

“Người này không thẹn với danh tiếng Thánh Hiền, thậm chí, ta nói câu đại bất kính, ta cảm thấy người này có thể xuất sắc hơn bất kì vị Thánh Hiền nào từ xưa đến nay.” Phong Cốc vô cùng trịnh trọng nói.

Nghe thấy lời này của ông ta, những người trong Nghịch Thần các không khỏi kinh ngạc.

“Ngươi lại đánh giá hắn như vậy?”

“Không, đây không phải ta đánh giá, mà nên là người đời sau đánh giá người này, lúc này, không ai có tư cách đánh giá hắn.”

Mọi người nghe vậy, không khỏi trầm mặc.

“Phong Cốc, ngươi nói như vậy có phải quá khoa trương không?”

“Không khoa trương.”

Sau đó, Phong Cốc lấy đan dược và pháp khí ra, kể lại cuộc gặp gỡ với Sở Cuồng Nhân vừa rồi.

Sau khi nghe xong, mọi người một lần rơi vào trầm mặc.

Qua một hồi lâu, một giọng nói vang lên, “Đúng là Thương Thánh Hiền, nếu lời Phong Cốc nói là thật, vậy tấm lòng công tích của hắn, hoàn toàn có thể ghi vào sử sách, được hậu nhân ca tụng khắc ghi.”

“Pháp khí và đan dược này có trợ giúp rất lớn đối với người tu hành Nhân tộc, phải là người kinh tài tuyệt diễm bực nào, có lý giải sâu sắc với tu hành cỡ nào mới có thể sáng tạo ra thủ đoạn như vậy.”

“Nghe nói lúc người này giảng đạo, đã xuất hiện dị tượng chỉ lúc tiên nhân giảng đạo mới có, vốn dĩ ta không tin, nhưng bây giờ, ta lại có mấy phần tin phục, nhất định phải giao hảo với người này.”

“Thương có ý nghĩa vô cùng quan trọng với Nhân tộc ý ta, phải mật thiết chú ý đến người này, nếu hắn cần trợ giúp gì, tận lực thỏa mãn.”

Các cường giả Nhân tộc trong Nghịch Thần các nghe thấy lời Phong Cốc kể lại, đã đạt thành nhận thức chung, đối với Sở Cuồng Nhân, chỉ có thể giao hảo, không thể trở mặt.

Chương 774: Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết, Thánh Hiền, ta muốn học luyện khí

“Chúc mừng kí chủ rút được công pháp Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết cấp Thần.”

Một ngày này, Sở Cuồng Nhân vừa rút thưởng xong.

Rút được một môn công pháp cấp Thần khiên hắn rất bất ngờ.

Đây là lần thứ hai hắn rút được công pháp cấp Thần, lần trước là lấy được Tinh Thần Bất Diệt Thể.

Luyện Hồn Quyết, nghe có vẻ như là công pháp phương diện linh hồn.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Hắn đang muốn chuyên tu linh hồn, bây giờ hắn lại rút được một môn công pháp cấp Thần, đúng là quá tốt.

Sở Cuồng Nhân không kịp chờ đợi rút môn công pháp này ra, lập tức có lượng lớn huyền diệu xuất hiện trong lòng hắn.

Một lát sau, hắn đã hấp thu xong môn công pháp cấp Thần trong đầu.

“Hay cho một môn Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết, công pháp này không hề kém Thần Bất Diệt Thể, thậm chí càng thêm xuất sắc.”

“Công pháp cấp Thần này, thật sự khiến người ta kinh thán.”

Sở Cuồng Nhân tự nhận, đến cảnh giới này của hắn, trên thế giới đã không có bao nhiêu chuyện khiến hắn cảm thấy bất ngờ.

Nhưng sự huyền diệu của Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết, khiến hắn cũng không nhịn được bật ra tiếng khen ngợi.

Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết, đúng là một môn công pháp chuyên môn tu hành linh hồn, cửu chuyển, là chỉ môn công pháp này chia làm chín cảnh giới.

Tam nguyên, là chỉ quá trình tu hành môn công pháp này.

Môn công pháp này có thể khiến người ta tu hành ra ba linh hồn!

Không sai, chính là linh hồn! !

Ba linh hồn, theo thứ tự là thiên, địa, nhân!

Khiến một linh hồn luyện chế thành ba linh hồn?

Loại chuyện này, gần như không thể tưởng tượng được.

Nhưng môn công pháp này lại có thể thực hiện, luyện chế linh hồn thành ba linh hồn, lại dung hợp với nhau, sau khi lặp đi lặp lại quá trình này chín lần, coi như môn công pháp này đã đại thành, linh hồn của hắn cũng đạt đến mức Bất Hủ chi cảnh.

“Tu hành!”

Sở Cuồng Nhân không nói hai lời, bắt đầu tu hành môn công pháp này.

Hiện tại lực lượng linh hồn của hắn đã vô cùng cường đại, hoàn toàn có thể trực tiếp một hơi tu hành đến tầng thứ ba.

Chỉ thấy của lực lượng linh hồn của hắn nhanh chóng phân hóa, huyễn hóa thành linh hồn thể giống hắn như đúc.

Đây là địa hồn, rất nhanh, nhân hồn cũng tách ra.

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, trên đỉnh đầu, ba linh hồn thiên địa nhân giống như Bồ Đề chi linh ngồi ngay ngắn trên đài sen, hai mặt nhìn nhau.

“Xin chào các ngươi.”

Thiên hồn của Sở Cuồng Nhân lên tiếng chào hỏi địa hồn, nhân hồn.

Mặc dù nói, môn công pháp này có thể phân hóa linh hồn thành ba cái, nhưng linh hồn nguyên bản nhất cũng chỉ có một.

Đó chính là thiên hồn.

Chuyện này có thể bảo đảm ba linh hồn sẽ không vì nguyên nhân gì đó mà đột nhiên đánh nhau, đến lúc đó mài chết hắn thì thiệt rồi.

“Xin chào.”

Địa hồn khẽ vuốt cằm.

“Cảm giác này, đúng là kỳ diệu.”

Nhân hồn nhìn thiên hồn, địa hồn, không khỏi tấm tắc nói.

Ba hồn phách, nắm giữ ý thức, trí nhớ giống nhau, nhưng mỗi cái đều là cá thể độc lập, cảm giác này quá kỳ diệu.

“Hiện tại ta đang nói chuyện với chính mình, cảm giác giống như mắc bệnh tâm thần phân liệt vậy.” Thiên hồn cảm thấy thú vị nói.

“Nghiêm chỉnh mà nói, ba nhân cách của ngươi là một, cho nên không tính là tâm thần phân liệt.” Địa hồn không nhịn được uốn nắn một chút.

“Được rồi, không nói chuyện phiếm nữa, dung hợp đi.”

Nhân hồn nói.

Chỉ thấy nhân hồn, địa hồn hóa thành hai đạo ánh sáng màu nhạt, cấp tốc dung nhập vào trong thiên, lần nữa dung hợp thành một linh hồn.

Lần ba linh hồn dung nhập với nhau lần đầu tiên, hoàn thành!

Sở Cuồng Nhân lần nữa vận chuyển Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết.

Lại lần nữa phân hóa thành ba linh hồn.

“Này, lại gặp mặt.” Thiên hồn lên tiếng chào.

“Ngươi thật vô vị.” Địa hồn liếc mắt.

“Ta không phải là ngươi sao?”

“...”

Địa hồn không có cách nào phản bác.

“Cảm giác linh hồn chi lực lớn mạnh hơn một chút.”

Nhân hồn nói.

“Không chỉ lượng, chất cũng càng thêm thuần túy.”

Địa hồn cảm giác lực lượng linh hồn của mình rồi nói.

“Dung hợp đi.”

Địa hồn, nhân hồn lại lần nữa dung hợp vào trong thiên hồn.

Ba hồn hợp nhất, lần thứ hai, hoàn thành!

Sau đó, chính là lần thứ ba!

Ba hồn lại lần nữa hiển hóa.

“Xin chào các ngươi, lại...”

“Đừng nói nhảm, dung hợp đi.”

“A.”

Ba hồn lại lần nữa dung hợp, lần thứ ba, hoàn thành!

Sau khi dung hợp lần thứ ba hoàn thành, Sở Cuồng Nhân cảm giác lực lượng linh hồn của mình tăng lên một mảng lớn, không, không chỉ là linh hồn chi lực, ngay cả ngộ tính, các loại lí giải về đạo cũng tăng lên.

“Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết đúng là không thể tin đươc, không chỉ có thể tăng lực lượng linh hồn, còn có thể tăng ngộ tính.”

“Chờ một chút, nếu sau này ta muốn lĩnh hội công pháp, chẳng phải sẽ có ba cái ta lĩnh hội sao? ?”

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, âm thầm líu lưỡi.

Hắn vận chuyển Luyện Hồn Quyết, muốn tiến hành lần dung hợp thứ tư.

Nhưng vận chuyển đã hơn nửa ngày, lại chỉ vận chuyển ra một đoàn hồn hỏa u ám, đó là hồn hỏa của địa hồn.

Khoảng cách đến thành hình, còn rất dài.

“Cực hạn sao?”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Ba lần trước có thể nhanh chóng công thành là vì lực lượng linh hồn của hắn đã đạt đến yêu cầu, nhưng lần dung hợp thứ tư lại không dễ dàng như vậy.

Muốn luyện hóa ra một địa hồn, hắn phải tăng lực lượng linh hồn lên gấp đôi hiện tại mới được.

Ba cái linh hồn, chính là lực lượng linh hồn gấp ba.

“Lần này có thể nhanh chóng tu hành ba tầng đầu đã là thu hoạch vô cùng khổng lồ rồi, lần dung hợp thứ tư, cứ từ từ đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Linh hồn của hắn trở về nhục thân, sau đó mở mắt ra, đế niệm phun trào, cấp tốc bao trùm toàn bộ bộ lạc Viêm Vũ.

Theo cuộc nói chuyện của người khác, hắn mới biết hắn đã bỏ ra một tháng để tu hành Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết.

Phong Cốc đã quay lại, đồng thời còn mang đến một đám tu sĩ, chuyên môn đến đây học tập luyện đan, luyện khí chi đạo.

“Đi gặp một lần đi.”

Sở Cuồng Nhân ra khỏi phòng, sau đó tìm Viêm Vũ, Phong Cốc.

“Thương Thánh Hiền, ngươi xuất quan rồi.”

Viêm Vũ, Phong Cốc tiến lên ân cần hỏi thăm.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, Phong Cốc cảm giác mặc dù Sở Cuồng Nhân trước mặt không có tu vi, nhưng giống như càng sâu không lường được.

Khá lắm.

Mới một tháng đã có thay đổi như thế.

Thánh Hiền không hổ là Thánh Hiền a.

Trong mắt Phong Cốc lộ ra kính ngưỡng chi sắc.

“Ừm, Phong Cốc đạo hữu, người ngươi mang tới, ta đã biết, sau này để bọn họ ở lại bộ lạc Viêm Vũ học luyện khí, luyện đan chi đạo đi.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

“Đa tạ Thánh Hiền.”

Sau đó, Sở Cuồng Nhân đi gặp đám tu sĩ mà Phong Cốc mang tới.

Những tu sĩ này không có ai không phải người kiệt xuất trong Nhân tộc bây giờ, mỗi người đều là thiên kiêu đứng đầu.

Sở Cuồng Nhân nhíu mày, nói: “Luyện đan luyện khí không hề đơn giản hơn tu hành đâu, cần tốn rất nhiều tâm huyết nghiên cứu, tam tâm nhị ý sẽ không làm nên trò trống gì, cho nên chuyện này có thể trì hoãn các người tăng lên tu vi, ta hi vọng các ngươi có thể suy nghĩ kỹ mới quyết định.”

Nghe nói như thế, đám người đưa mắt nhìn nhau, có chút do dự.

“Thương Thánh Hiền, không có cách nào vẹn toàn đôi bên sao?”

“Trừ phi là người kinh tài tuyệt diễm, nếu không ta đề nghị vẫn chuyên tu một đạo thì tốt hơn, nếu cảm thấy mình không thích hợp tu hành, ngược lại có thể thử luyện khí luyện đan.” Sở Cuồng Nhân nói.

“Đúng là ta lòng tham.” Phong Cốc nói.

Cá và tay gấu không thể chiếm được hết.

Làm gì có chuyện tốt như vậy.

Dù sao, trên đời này có mấy người có thể so sánh với Thương Thánh Hiền chứ?

“Ta muốn lưu lại.”

Lúc này một tu sĩ nói.

Đó là một tráng hán trẻ tuổi, trong đám người, tu vi của hắn ta cũng không tính xuất sắc, thậm chí có thể nói là hạng chót.

Trong tay hắn ta cầm một thanh thiết kiếm, trong mắt lộ ra si mê, sau đó chân thành nói với Sở Cuồng Nhân: “Thánh Hiền, ta muốn học luyện khí.”

Chương 775: Bộ lạc Trảm Tinh, Trảm Tinh chấn kinh

“Thánh Hiền, ta muốn học luyện khí!”

Vị tráng hán trẻ tuổi này nói với Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn vị tráng hán trẻ tuổi trước mặt này, hai mắt khẽ híp lại, cảm thấy người này có chút quen thuộc.

Đã từng gặp ở đâu?

Hắn càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc, “Ngươi tên gì?”

“Ta tên là Xích Dương.”

“Xích Dương...”

Sở Cuồng Nhân nghĩ, đây không phải một trong hai mươi tư vị Đạo Chủ đời sau, Xích Dương Đạo Chủ sao, luyện khí chi đạo của đối phương là mình dạy?

Chuyện đời này, quá mức kỳ diệu.

Hắn đột nhiên nhớ, Côn Ngô kiếm của mình vẫn ở trong tay đối phương, cũng không biết bây giờ Côn Ngô thế nào, đã đúc xong chưa.

“Muốn học luyện khí, vậy thì lưu lại đi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Sau đó, một số người lưu lại, một số người rời đi.

...

Bộ lạc Viêm Vũ xuất hiện một vị Thánh Hiền.

Chuyện này truyền bá ra ngoài với tốc độ cực nhanh, vô số bộ lạc đều phái người đến đây xem xét, mặc dù không có mấy người nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, nhưng bộ lạc Viêm Vũ lớn mạnh là sự thật.

Chuyện Thánh Hiền, không thể nghi ngờ.

Thời gian nhoáng một cái đã trôi qua mấy tháng.

Mấy tháng này không dài, nhưng đã khiến bộ lạc Viêm Vũ thay đổi trước nay chưa có, có thể nói là vật đổi sao dời.

Ngoại trừ số lượng người tu hành tăng vọt lên, các thủ đoạn tu hành phụ trợ như luyện đan, luyện khí cũng đã cải thiện điều kiện tu hành của các tu sĩ trong bộ lạc, bởi vậy đã hấp dẫn không ít tu sĩ nhân tộc gia nhập bộ lạc.

Tại Thương Khung tinh, có mười bộ lạc lớn nhất, mà trong đó, cường đại nhất là bộ lạc Trảm Tinh, mặc dù bộ lạc Viêm Vũ cũng nằm trong mười bộ lạc lớn nhất này, nhưng lại đứng hạng chót trong mười bộ lạc này.

Có điều từ khi Sở Cuồng Nhân đến, thực lực của bộ lạc Viêm Vũ đột nhiên tăng mạnh, trong lúc mơ hồ, đã có xu thế sánh ngang với bộ lạc Trảm Tinh.

Trong bộ lạc Trảm Tinh.

Một nam tử trung niên đang ngồi trên một chiếc ghế da thú.

Dáng người nam tử vĩ ngạn, hai mắt sáng ngời có thần, giống như sao trời sáng chói, người này chính là thủ lĩnh của bộ lạc Trảm Tinh, tên là Trảm Tinh!

Trảm Tinh vô cùng bất phàm, được vinh dự tôn là thủ lĩnh anh minh nhất của Nhân tộc từ trước tới nay, dưới sự dẫn dắt của hắn ta, bộ lạc Trảm Tinh vốn chỉ có một ngàn người đã chậm rãi lớn mạnh thành bộ lạc đứng đầu Nhân tộc bây giờ.

Cho nên, Trảm Tinh đã sắp trở thành truyền kỳ của Nhân tộc, nhưng nghiêm khắc mà nói, hắn ta chỉ có thể coi là một nửa người.

Bởi vì, hắn ta là nhân thần chi tử!

Là đời sau do người và thần kết hợp đản sinh ra.

Trong thời đại người và thần cũng tồn tại trên Thương Khung tinh này, chuyện người và thần kết hợp cũng không phải chuyện hiếm lạ, một số thần chỉ nhìn trúng một số nữ tử nhân tộc, cũng có thể thu nạp.

Trong mắt rất nhiều nhân tộc, đây chính là một loại vinh hạnh.

Nhưng thể chất giữa người và thần khác biệt, bọn họ kết hợp, cơ bản không thể có hậu đại.

Nhưng Trảm Tinh lại là một tồn tại ngoài ý muốn, trong lịch sử dài dằng dặc của Nhân tộc và thần chỉ, cũng chỉ có hắn ta mà thôi.

Chính vì chuyện đặc biệt này mà Trảm Tinh sinh ra đã được vạn chúng chú mục, trưởng thành trong sự chờ mong của vô số người.

Thần chỉ muốn sử dụng hắn ta để thao túng Nhân tộc, Nhân tộc lại nghĩ hắn ta là ơn huệ của thần chỉ, dốc lòng chăm sóc, chờ sau khi hắn ta lớn lên sẽ cung phụng thành chủ.

Trảm Tinh cũng không cô phụ lòng mong đợi của mọi người.

Có được huyết mạch của thần, hắn ta có thần lực cường đại, có thể dễ như trở bàn tay chinh phục mỗi bộ lạc, huyết mạch của Nhân tộc lại khiến hắn ta có thể luyện khí tu hành, không ngừng tăng thực lực của mình lên.

Chuyện này, ngay cả thần chỉ cũng không thể làm được.

“Thú vị.” Lúc này Trảm Tinh cầm một viên đan dược, một thanh binh khí trong tay, trong mắt lộ ra tinh quang, “Đều nói bộ lạc Viêm Vũ xuất hiện Thánh Hiền, xem ra đúng là như thế.”

Bên cạnh, một tráng hán mặc quần áo da hổ nói: “Thủ lĩnh, nếu bộ lạc Viêm Vũ tiếp tục phát triển như vậy, tương lai chắc chắc sẽ tạo thành uy hiếp với chúng ta, chúng ta có nên tìm người giải quyết tên Thánh Hiền kia không?”

Tráng hán mặc kệ Thánh Hiền gì đó.

Hắn ta cảm thấy, chỉ cần là tồn tại uy hiếp đến thủ lĩnh, uy hiếp bộ lạc của mình, đều đáng chết.

Nghe tráng hán nói, Trảm Tinh thản nhiên nói: “Tạm thời không không cần, nhưng có thể chào mời vị Thánh Hiền này một chút, phái người mang hậu lễ đến bộ lạc Viêm Vũ, hỏi vị Thánh Hiền này có nguyện ý đến bộ lạc Trảm Tinh ta phát triển không.”

Sau đó không lâu, bộ lạc Trảm Tinh đã phái sứ giả ra.

Tên sứ giả này vô cùng cao ngạo, không hề để bụng chuyện bộ lạc Viêm Vũ đang phát triển, hắn ta cảm thấy, mặc dù bộ lạc Viêm Vũ bộ cũng là một trong mười bộ lạc lớn nhất, nhưng so với bộ lạc Trảm Tinh bộ thì vẫn kém quá xa.

Hắn ta đi trên đường phố của bộ lạc Viêm Vũ, phía sau là hai tên tùy tùng, nhìn bách tính mặc áo thô vải gai xung quanh, trong mắt lộ ra khinh thường, “Nơi như thế này cũng có thể xuất hiện Thánh Hiền?”

Hắn ta lắc đầu, “Hiện tại, con người cũng thật dễ thổi phồng, chỉ một chút công tích đã truyền đi là Thánh Hiền rồi, nhiều năm như vậy, Nhân tộc xuất hiện mấy vị Thánh Hiền chứ?

Nếu thời đại này thật sự có Thánh Hiền, vậy cũng chỉ có thủ lĩnh của chúng ta là nhân thần chi tử, mới có thể gánh nổi hai chữ Thánh Hiền.”

Tên thủ vệ của bộ lạc Viêm Vũ đi trước dẫn đường cho hắn ta nghe vậy, không khỏi nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ bất mãn.

Trong khoảng thời gian này, uy vọng của Sở Cuồng Nhân trong bộ lạc càng ngày càng cao, đương nhiên bọn họ không muốn nghe thấy người khác chửi bới hắn.

Có điều người trước mắt này là sứ giả đến từ bộ lạc Trảm Tinh, đó là bộ lạc lớn nhất trong Nhân tộc hiện nay, hắn ta cũng không tiện phát tác.

Keng keng...

Lúc này, trên đường truyền đến từng tiếng kim thiết va chạm, sứ giả của bộ lạc Trảm Tinh nghe thấy âm thanh này, cau mày nói: “Đây là âm thanh gì mà ồn ào như thế, khiến người ta tâm phiền ý loạn.”

Hắn ta đi đến nơi phát ra âm thanh.

Chỉ thấy trên một mảnh đất trống, một tên tráng hán cầm một thanh thiết chùy trong tay, đang đánh vào một khối sắt nung đỏ.

Rất nhanh, khối sắt kia đã biến dạng, thành một hình mảnh hơn.

“Bọn họ đang làm cái gì?”

“Bọn họ đang luyện khí.”

Thủ vệ của tộc Viêm Vũ nói.

Sứ giả của bộ lạc Trảm Tinh nhìn bốn phía, phát hiện bên cạnh có mấy giá đỡ, trên kệ bày ra một hàng binh khí.

Mỗi thanh binh khí đều xuất sắc hơn binh khí tốt nhất trong bộ lạc Trảm Tinh, phía trên có phong mang lưu chuyển, khiến người ta không rét mà run, mơ hồ còn hiện lên đường vân quái lạ.

Hắn ta nuốt một ngụm nước bọt, đưa tay cầm lên một thanh kiếm, rót linh lực vào trong đó, một đạo kiếm mang từ trên thân kiếm phóng ra, tiện tay vạch một cái trên mặt đất, tạo ra một đạo kiếm ngân rất sâu.

Đồng tử của tên sư giả bộ lạc Trảm Tinh không khỏi co rụt lại, trước kia hắn ta muốn chém ra vết kiếm ngân như vậy phải dùng ba phần lực, nhưng vừa rồi hắn ta dùng chưa đến một phần lực đã tạo ra dấu vết như vậy rồi, binh khí này, quá thần kỳ.

Hắn ta nhìn binh khí trưng bày trước mắt, như nhìn thấy chí bảo, lại lấy ra một thanh trường đao thử, cũng có hiệu quả tăng phúc linh lực như vậy.

“Ngươi làm gì đó?”

Xích Dương đang luyện khí nhìn thoáng qua sứ giả bộ lạc Trảm Tinh.

Đối phương lập tức cung kính nói: “Tiên sinh, xin hỏi đây chính là luyện khí chi pháp sao?”

“Không sai.”

“Người luyện khí như tiên sinh, có nhiều không vậy?”

“Còn nhiều, ta mới học không bao lâu thôi.”

Xích Dương thuận miệng nói.

Nghe thấy vậy, tên sứ giả của bộ lạc Trảm Tinh mộng, vừa học không bao lâu đã có thể tạo ra một đống thần binh lợi khí, vậy vị Thánh Hiền sáng tạo ra luyện khí chi pháp trong truyền này, sẽ đạt đến mức độ như thế nào?

Thời khắc này, trong lòng hắn ta đã không còn chút khinh thị nào nữa, mà sinh ra kiêng kị chưa từng có với vị Thánh Hiền chưa từng gặp mặt kia.

Nếu nhân vật bực này không thể để bộ lạc Trảm Tinh sử dụng, vậy sẽ là kẻ địch lớn nhất của bộ lạc Trảm Tinh ta.

Chương 776: Ý chỉ của chư thần, thảo phạt bộ lạc Viêm Vũ

Sau khi nhìn thấy chỗ thần kì của luyện khí chi pháp, trên đường đi, tên sứ giả của bộ lạc Trảm Tinh này lại nhìn thấy có người luyện đan, lại bị chấn kinh một trận.

Hắn ta càng ngày càng kiêng kị Sở Cuồng Nhân còn chưa mặt gặp.

Rất nhanh, hắn ta đi tới đại sảnh của bộ lạc.

Ở chỗ này, hắn ta gặp thủ lĩnh của bộ lạc Viêm Vũ, Viêm Vũ.

“Chào sứ giả.”

“Bái kiến Viêm Vũ tộc trưởng, lần này ta đến đây, là muốn gặp Thánh Hiền của quý bộ lạc, có thể dẫn ta đi gặp một chút không?”

“Tự nhiên.” Viêm Vũ gật đầu.

Sau đó không lâu, Sở Cuồng Nhân biết chuyện của sứ giả bộ lạc Trảm Tinh.

Lúc tên sứ giả của bộ lạc Trảm Tinh nhìn thấy thiếu niên dáng người gầy yếu, khoác một cái áo choàng trắng đi đến, không khỏi mơ hồ.

Hắn ta nghĩ, Thánh Hiền có thể sáng tạo ra luyện khí, luyện đan chi pháp, là một lão giả tiên phong đạo cốt mới đúng.

Sao có thể là một thiếu niên chứ?

Hơn nữa, hắn ta không cảm nhận được dấu vết tu hành trên người Sở Cuồng, luyện đan, luyện khí chi đạo thật sự do người này sáng tạo sao?

Nếu không phải Viêm Vũ vô cùng cung kính Sở Cuồng Nhân, hắn ta sẽ hoài nghi đối phương đang lừa mình.

“Các hạ chính là Thương Thánh Hiền?”

“Tại hạ là Thương, xin chào sứ giả, hai chữ Thánh Hiền thì không dám nhận.”

“Nếu luyện khí, luyện đan chi pháp thật sự là do tiên sinh phát minh ra, vậy chính là công tích vạn cổ, đương nhiên có thể đảm đương hai chữ Thánh Hiền này.”

Nghe thấy lời nói của sứ giả bộ lạc Trảm Tinh, Viêm Vũ không khỏi cau mày, nói: “Sứ giả là có gì? Đương nhiên luyện khí, luyện đan chi pháp này là do Thương Thánh Hiền sáng tạo, chẳng lẽ ngươi đang nghi ngờ cái gì sao?”

Sứ giả bộ lạc Trảm Tinh cười nhạt nói: “Viêm Vũ tộc trưởng hiểu lầm rồi, ta không có ý mạo phạm, chỉ là thấy tuổi tác của Thương Thánh Hiền thật sự khiến người ta khó có thể tin phục, cho nên mới hỏi như vậy.”

“Hừ, trước đây chưa từng có luyện khí, luyện đan chi pháp, là Thiếu chủ nhà ta sáng tạo ra, chuyện này không thể nghi ngờ.” Thanh Y hừ nhẹ một tiếng nói.

“Trước đây chưa từng có ở Nhân tộc, nhưng tại thần tộc thì chưa chắc...” Sứ giả của bộ lạc Trảm Tinh ý vị thâm trường nói.

“Sứ giả muốn nói, ta có quan hệ với thần chỉ sao?”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

“Hoang đường, thiếu chủ nhà ta có tiếng là giết thần, mọi người đều biết, vậy mà ngươi lại cho rằng hắn có quan hệ với thần chỉ?”

Thanh Y cười xùy một tiếng nói.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, lần này ta phụng mệnh của thủ lĩnh tộc ta, đến đây mời Thương Thánh Hiền tới bộ lạc Trảm Tinh ta nhận chức.”

Viêm Vũ cau mày.

Khá lắm, hóa ra là đến đào góc tường nhà hắn.

“Ý tốt của thủ lĩnh Trảm Tinh, ta xin nhận, nhưng ta ở đây rất tốt, sẽ không đến đó.”

“Thương Thánh Hiền, ngươi phải biết, bộ lạc Trảm Tinh chúng ta chính là bộ lạc mạnh nhất trong Nhân tộc, chỉ có ở đó, ngươi mới có thể thỏa thích thi triển tài năng của ngươi, mặt khác, ngươi đã từng nghe qua lai lịch thủ lĩnh Trảm Tinh của chúng ta chưa, hắn ta nhân thần chi tử, là người phát ngôn của thần, chỉ cần hắn mở miệng, chuyện ngươi giết thần sẽ được giải quyết.”

Sứ giả của bộ lạc Trảm Tinh nói ra các chuyện tốt.

Nhưng Sở Cuồng Nhân căn bản không bị lay động, cũng không nói thêm với đối phương nữa, chỉ thản nhiên nói với Viêm Vũ: “Tộc trưởng, ta còn chuyện muốn làm, sứ giả giao cho ngươi tiếp đãi.”

Nói xong, hắn liền dẫn Thanh Y rời đi.

“Thương, ngươi không biết tốt xấu như thế sao?” Sứ giả của bộ lạc Trảm Tinh ở sau lưng nói với Sở Cuồng Nhân, nhưng đối phương vẫn rời đi không quay đầu lại.

“Sứ giả, ngươi còn chuyện gì không? Nếu không còn chuyện gì nữa, vậy mời ngươi rời đi.” Viêm Vũ đạm mạc nói.

Đào góc tường ngay trước mặt hắn ta như thế, hắn ta có sắc mặt tốt mới lạ.

“Bộ lạc Viêm Vũ, các ngươi tự giải quyết cho tốt đi.”

Sứ giả của bộ lạc Trảm Tinh hừ nhẹ một tiếng, sau đó phất tay áo rời đi.

…

Bộ lạc Trảm Tinh.

“Chuyện xảy ra là như vậy.”

Sứ giả của bộ lạc Trảm Tinh kể lại chuyện mình gặp Sở Cuồng Nhân.

“Lại cự tuyệt sao?”

Trảm Tinh ngồi trên ghế, ngón tay vô thức đánh lên tay vịn, thản nhiên nói: “Nói đi, các ngươi có ý kiến gì không?”

“Có ý kiến, theo ta thấy, trực tiếp xuất binh, ta cũng không tin một bộ lạc Viêm Vũ thôi, còn có thể lật ra sóng gió gì.”

Tráng hán mặc quần áo da hổ nói, trên người hắn ta tràn ngập sát khí, vừa nhìn đã biết là người thân kinh bách chiến.

“Không sai, cũng nên kết thúc sự phát triển của bộ lạc này rồi, bây giờ bộ lạc Trảm Tinh chúng ta binh hùng tướng mạnh, cũng là lúc nên chiếm đoạt các bộ lạc khác.” Một nam tử mặc bạch bào thản nhiên nói.

Trảm Tinh nghe vậy, nhìn về phía sứ giả đã đến bộ lạc Viêm Vũ, “Ngươi đã đến bộ lạc Viêm Vũ rồi, cái nhìn của ngươi như thế nào?”

Người sứ giả kia trầm ngâm một chút, sau đó nói: “Luyện đan, luyện khí chi pháp không thể khinh thường, hơn nữa, mặc dù Thương tuổi trẻ, nhưng nếu hai loại pháp môn thật sự do hắn sáng tạo ra, vậy tuyệt đối không dễ đối phó, nếu để thêm một thời gian nữa, bộ lạc Viêm Vũ nhất định sẽ là họa lớn của chúng ta.”

“Ngươi cũng đồng ý xuất binh sao?”

“Đúng.”

Trảm Tinh trầm ngâm.

Hắn ta không phải e ngại bộ lạc Viêm Vũ.

Dựa vào thực lực của bộ lạc Trảm Tinh bây giờ, đối phó một bộ lạc thì dư xài, nhưng Nhân tộc có mười bộ lạc lớn nhất, nếu hắn ta xuất thủ đối phó bộ lạc Viêm Vũ, khó đảm bảo các bộ lạc khác sẽ không thừa cơ xuất thủ.

Dù sao, những năm nay bộ lạc Trảm Tinh không ngừng lớn mạnh, đã sớm để ý đến mấy bộ lạc khác, khiến bọn họ đứng ngồi không yên rồi.

“Ngươi đang do dự cái gì?”

Giờ phút này.

Một giọng nói đạm mạc vang lên.

Chỉ thấy trên bầu trời bỗng nhiên có một đạo quang trụ màu vàng chiếu xuống.

Một cỗ thần uy cuồn cuộn, bao phủ toàn trường.

Ngoại trừ Trảm Tinh, những người còn lại đều bị cỗ thần uy này đè ép đến nằm rạp trên mặt đất, trong nháy mắt không thể động đậy được.

Trong quang trụ, dần dần xuất hiện một bóng người, một thân áo giáp màu vàng óng, tay cầm kim sắc trường thương, khuôn mặt cương nghị lạnh lùng lộ ra uy nghiêm.

“Bái kiến Phụ Thần.”

Trảm Tinh nhìn thấy người đến, vội vàng đứng dậy cúi người chào.

Người trước mắt chính là một trong ba mươi ba vị Chủ Thần, Kim Cương Chủ Thần, mà hắn ta, cũng chính là phụ thân của Trảm Tinh.

Năm đó, lúc Kim Cương Chủ Thần đi du lịch thương khung, đi qua một bộ lạc, bộ lạc kia muốn chiêu đãi hắn ta, đã đẩy ra nữ tử xinh đẹp nhất trong bộ lạc, cùng hắn ta một buổi tối.

Ai ngờ đêm hôm ấy, lại có Trảm Tinh ra đời.

Vô số năm qua, hắn ta là nhân thần chi tử duy nhất.

Mười mấy năm nay, Kim Cương Chủ Thần biết được Trảm Tinh tồn tại cũng vô cùng kinh ngạc, hắn ta vốn không để ý, nhưng sau đó phát hiện trên người Trảm Tinh ẩn chứa tiềm lực lớn.

Có thần lực, lại có thể tu hành, đây đúng là lợi khí lớn nhất để hắn ta chinh phục Nhân tộc, cho nên vẫn luôn bồi dưỡng đối phương.

“Ừm, trong bộ lạc Viêm Vũ có Thương liên tiếp giết Thần, hắn tồn tại đã khiến uy nghiêm của thần chỉ bị khiêu khích, chư thần quyết định, ban cái chết cho hắn và bộ lạc của hắn, chuyện này, giao cho ngươi làm đi.”

Kim Cương Chủ Thần từ tốn nói.

Thực lực của Trảm Tinh vô cùng cường đại, có thể nói ngoại trừ Chủ Thần, hắn ta là tồn tại kinh khủng nhất, thậm chí có thể đánh mấy hiệp với Chủ Thần đứng phía cuối.

Để hắn ta đi thảo phạt Thương, là quyết định chung của chư thần.

Bọn họ muốn dùng Trảm Tinh, nhìn xem Sở Cuồng Nhân có nội tình thế nào.

“Ý chỉ của chư thần sao? Ta hiểu rồi.”

Trảm Tinh khẽ vuốt cằm.

Hắn ta vốn lo lắng trong lúc thảo phạt bộ lạc Viêm Vũ, các bộ lạc khác sẽ thừa cơ xuất thủ, nhưng bây giờ, là chư thần để hắn ta đi thảo phạt bộ lạc Viêm Vũ, cho dù các bộ lạc khác có can đảm đến đâu, cũng không dám mạo phạm uy nghiêm của chư thần.

Sau đó không lâu, tin tức bộ lạc Trảm Tinh phụng ý chỉ của chư thần, đi thảo phạt bộ lạc Viêm Vũ đã cấp tốc khuếch tán ra toàn bộ Thương Khung tinh.

Chương 777: Biện pháp loại trừ hoảng sợ biện tốt nhất, vận dụng Huyễn U Thất Tình Khúc

Rất nhanh, tin tức bộ lạc Trảm Tinh phụng ý chỉ chư thần đi thảo phạt bộ lạc Viêm Vũ đã truyền khắp các nơi, đương nhiên bộ lạc Viêm Vũ cũng nhận được tin tức này.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người trong bộ lạc Viêm Vũ bàng hoàng.

Cho dù thực lực bây giờ của bộ lạc Viêm Vũ đã tăng lên không ít, nhưng bộ lạc Trảm Tinh chính là bộ lạc mạnh nhất trong mười bộ lạc đứng đầu, binh hùng tướng mạnh, không có một bộ lạc nào trong Nhân tộc có thể tranh phong với bọn họ.

Càng quan trọng chính là, thủ lĩnh Trảm Tinh của bộ lạc Trảm Tinh là nhân thần chi tử, trong mắt mọi người chính là người phát ngôn của chư thần.

Đối nghịch với hắn ta, cũng là đối nghịch với chư thần.

Đối mặt với chư thần, vừa bắt đầu đã yếu hơn bảy tám phần.

Vậy còn đánh thế nào nữa?

“Thủ lĩnh, bây giờ chúng ta nên làm gì?”

“Đúng vậy, bộ lạc Trảm Tinh có hơn mười triệu chiến sĩ, trong đó còn có rất nhiều tu sĩ, bản thân Trảm Tinh còn có thần lực, bách chiến bách thắng, không gì không đánh được, chỉ sợ chúng ta không phải đối thủ của bọn họ.”

“Đúng vậy, nghe nói vài năm trước có người tu hành đi tìm Trảm Tinh, nhưng lại bị Trảm Phong Kiếm do thần chỉ ban tặng trong tay đối phương một kiếm chém thành hai nửa, ngay cả sức hoàn thủ cũng không có.”

“Hay là không chúng ta đầu hàng đi.”

“Đầu hàng cái rắm, cho dù lão tử phải liều mạng với bọn họ cũng không làm kẻ hèn nhát.”

“Nhưng biết rõ phải chết còn đi đánh, đây gọi là mãng phu, hơn nữa sẽ uổng công góp tính mạng vào, thật sự không đáng giá.”

“Còn chưa đánh qua, làm sao biết chúng ta không thể đánh thắng.”

Đám cao tầng trong bộ lạc Viêm Vũ nghị luận ầm ĩ, mà trong đó, đệ nhất dũng sĩ A Thổ đang cãi nhau túi bụi với một lão giả.

Hai người một người chủ chiến, một người chủ đầu hàng.

Viêm Vũ nhìn thấy vậy, đau cả đầu.

“Không ngờ, một ngày này lại tới nhanh như vậy.”

Viêm Vũ thầm nói, lúc hắn ta mời Sở Cuồng Nhân gia nhập bộ lạc Viêm Vũ, hắn ta đã có dự cảm tương lai sẽ có một ngày đối nghịch với chư thần rồi.

Chỉ là một ngày này tới quá nhanh.

Hơn nữa không phải bọn họ đối mặt với thần chỉ, mà chính là bộ lạc Trảm Tinh cũng là Nhân tộc như bọn họ, rõ ràng muốn bọn họ tự giết lẫn nhau.

“Chư vị, đừng vội.”

Lúc này, một giọng nói thanh lãnh vang lên.

Chỉ thấy ngoài cửa có một thiếu niên mặc áo choàng màu trắng đi đến, lúc hắn nói chuyện, có một cỗ ba động đạo kỳ diệu nổi lên.

Sự nôn nóng bất an dưới lòng mọi người dần bình phục lại.

Người tới chính là Sở Cuồng Nhân.

“Bái kiến Thương Thánh Hiền.”

“Thánh Hiền có đối sách ứng phó với bộ lạc Trảm Tinh sao?”

Đối mặt với vấn đề của mọi người, Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, “Không nói đối sách cái gì, nhưng binh tới thì tướng đỡ, nước đến thì đất chặn.”

Nghe thấy vậy, đám người đưa mắt nhìn nhau.

Đây là đối sách gì vậy?

“Lấy bất biến ứng vạn biến.” Sở Cuồng Nhân lại nói một câu.

Dựa vào thực lực hôm nay của hắn, căn bản không sợ bộ lạc nào đến gây chuyện, hoặc là nói, có người đến gây chuyện, hắn sẽ vui vẻ đối mặt.

Đúng lúc hắn có thể dùng trận chiến này, tạo nên danh tiếng.

Tương lai hắn muốn xưng vương.

Chỉ là một danh xưng Thánh Hiền thì không đầy đủ.

Hắn cần chính là chiến tích thật sự, chỉ có thể hiện ra đủ lực lượng mới có thể củng cố uy vọng hiện hữu của đó.

“Thương Thánh Hiền, ngươi thật sự có năng lực ứng phó bộ lạc Trảm Tinh?”

Viêm Vũ hiếu kỳ hỏi.

“Ừm, tộc trưởng yên tâm đi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Hắn vận chuyển niêm lực, thôi động Huyễn U Thất Tình Khúc, tu hành pháp này có thể thao túng tâm tình, dưới ảnh hưởng của hắn, sự bất án rối loạn trong mắt mọi người dần tiêu tán, thay vào đó là vẻ kiên định.

“Chúng ta tin tưởng Thương Thánh Hiền.”

“Đúng vậy, chúng ta nhất định có thể thắng bộ lạc Trảm Tinh.”

Một bên khác.

Trong Nghịch Thần các.

“Phong Cốc, bộ lạc Trảm Tinh muốn thảo phạt bộ lạc Viêm Vũ, ngươi đi xem Thương Thánh Hiền có cần trợ giúp gì không.”

“Hừ, Trảm Tinh là chó săn của thần chỉ, bây giờ muốn hạ thủ với Thương Thánh Hiền sao? Chúng ta không thể ngồi nhìn mặc kệ.”

“Đúng vậy.”

Phong Cốc nghe vậy cũng ngưng trọng gật đầu, “Trảm Tinh, tên nhân thần chi tử kia sao? Ta đã biết, ta sẽ đi xem một chút.”

Chuyện cấp bách.

Phong Cốc lập tức tiến về bộ lạc Viêm Vũ.

Vốn ông ta còn tưởng rằng mình sẽ nhìn thấy một bộ lạc rối loạn bất an.

Dù sao, mọi người sắp phải đối mặt với bộ lạc Trảm Tinh mạnh nhất trong mười bộ lạc lớn nhất, sợ cũng là bình thường.

Nhưng lúc ông ta đến bộ lạc Viêm Vũ, ông ta phát hiện mỗi người ở đây đều đang làm chuyện mình nên làm, ngay ngắn rõ ràng, vui vẻ phồn vinh, dáng vẻ như không nhận ra nguy hiểm trong tương lai.

“Chẳng lẽ bộ lạc Viêm Vũ còn không nhận được tin tức?”

Phong Cốc hiếu kỳ nói.

Không phải như vậy chứ, tin tức này đã truyền khắp nơi rồi.

Ông ta bắt lấy một tu sĩ đi qua, hiếu kỳ hỏi: “Vị đạo hữu này, ngươi có biết chuyện bộ lạc Trảm Tinh sắp thảo phạt các ngươi không?”

“Biết chứ, việc này đã truyền khắp các nơi rồi.”

Tu sĩ kia cổ quái nhìn Phong Cốc một cái, giống như muốn nói, không thể nào, không thể nào, chuyện lớn như vậy mà ngươi cũng không biết? ?

“Vậy các ngươi không sợ sao?”

Phong Cốc lại hỏi.

“A, có Thương Thánh Hiền ở đây, chúng ta có gì phải sợ, hơn nữa, sợ thì có ích lợi gì, sợ thì bộ lạc Trảm Tinh sẽ không đến thảo phạt chúng ta sao? Không thể nào.”

“Thánh Hiền nói, phương pháp tốt nhất để tiêu diệt hoảng sợ, chính là đối mặt với hoảng sợ! Chỉ cần chúng ta thản nhiên đối mặt, đồng tâm hợp lực, thì không có cửa ải khó khăn nào là không vượt qua.”

Tu sĩ kia ngẩng đầu ưỡn ngực, rất tự nhiên nói, lúc nhắc đến Thánh Hiền, trong mắt không tự chủ lộ ra vẻ sùng bái.

Phong Cốc nghe vậy có chút mơ hồ.

Tu sĩ này lại nói đến mức ông ta không có cách nào phản bác.

Rốt cuộc Thánh Hiền đã làm gì?

Tẩy não cho đám người này sao?

Hoảng sợ là tâm trạng cổ xưa nhất của nhân loại, lúc sắp phải đối mặt với nguy hiểm bộ lạc Trảm Tinh đột kích, Phong Cốc lại không nhìn thấy chút hoảng sợ nào trong mắt người của bộ lạc Viêm Vũ.

Dường như tâm tình này đã tiêu tán hết.

Phong Cốc tìm Viêm Vũ.

Ông ta tỉ mỉ quan sát Viêm Vũ một phen, phát hiện đối phương không lạc quan với chuyện bộ lạc Trảm Tinh sắp đột kích như những người khác, nhưng cũng không cảm thấy hoảng sợ, có điều ông ta đã nhìn ra vẻ ngưng trọng trong mắt đối phương.

Phong Cốc thở dài một hơi.

Thế này mới giống phản ứng của người bình thường chứ.

Nếu nhóm cao tầng của bộ lạc Viêm Vũ đều lạc quan như vậy, ông ta sẽ hoài nghi bộ lạc này sắp xong đời rồi.

“Thương Thánh Hiền đâu?”

“Đang ở trong sân nghỉ ngơi.”

“Ừm, vậy ta đến chỗ hắn đây.”

Phong Cốc nói.

Trong một cái viện.

Dưới bóng cây, Thanh Y đang tu hành.

Còn bên cạnh, Sở Cuồng Nhân dùng nhánh cây đan thành một cái ghế nằm, cả người nằm trên đó, nhắm mắt dưỡng thần.

Những ngày gần đây, bởi vì tin tức bộ lạc Trảm Tinh sắp đột kích, tất cả người trong bộ lạc Viêm Vũ đều cảm thấy bàng hoàng, nhờ hắn ra mặt trấn an nhân tâm, mặt khác dùng Huyễn U Thất Tình Khúc khống chế tâm trạng dân chúng nên mới không gây ra nhiễu loạn lớn, còn đám cao tầng của bộ lạc Viêm Vũ, hắn không dùng Huyễn U Thất Tình Khúc để loại bỏ tâm tình tiêu cực cho bọn họ.

Dù sao, trong một bộ lạc, dân chúng hạ tầng có thể bảo trì tinh thần tích cực lạc quan thậm chí là mù quáng tin tưởng theo, nhưng là cao tầng, người lãnh đạo của bộ lạc thì luôn phải gìn giữ thanh tỉnh, không thể bị ảnh hưởng quá mức.

Qua chuyện lần này, hắn lại có thêm một tầng cảm ngộ mới về môn tiên pháp Huyễn U Thất Tình Khúc này.

Rất nhanh, hắn đã gặp Phong Cốc, lúc đối phương hỏi hắn có cần trợ giúp gì không, hắn nói người của Nghịch Thần các cứ án binh bất động.

Hiện tại còn không phải lúc bại lộ nội tình của Nhân tộc.

Chương 778: Bộ lạc Trảm Tinh đột kích, đều tràng diện nhỏ

“Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng thực lực của Trảm Tinh rất mạnh, có thể nói trên mảnh đại địa này, ngoại trừ Chủ Thần, những tồn tại còn lại, mặc kệ là thần, là người, hay là hung thú, đều không có mấy người là đối thủ của hắn.”

“Người này không chỉ có thần lực, hơn nữa còn tinh thông tu hành, không nói đến phương diện thần lực, chỉ thực lực tu hành đã đạt tới thượng vị Thiên Tôn, Thương Thánh Hiền, ngươi thật sự nắm chắc ứng phó hắn sao?”

Phong Cốc trịnh trọng nói.

Ông ta nhìn Sở Cuồng Nhân một cái

Trên người đối phương vẫn không có chút nào dấu vết tu hành như cũ, mặc dù niệm lực vô cùng huyền diệu, nhưng ông ta vẫn cảm thấy khó tin.

“A, tự nhiên.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, thần thái thong dong.

Một tên Trảm Tinh, còn không lọt vào mắt hắn.

Sau đó không lâu.

Đội quân mênh mông của bộ lạc Trảm Tinh đã tới gần bộ lạc Viêm Vũ, từ xa nhìn lại, có binh sĩ tay cầm đao thương, thân cưỡi các loại kị binh hung thú, có người nổi trống, tiếng trống như sấm, âm thanh rung thiên địa.

Đội đại quân này, uy thế cuồn cuộn.

Còn chưa tới gần bộ lạc Viêm Vũ, hung sát chi khí đã ùn ùn kéo đến, mấy đầu hunh thú Cùng Kỳ, Lôi Thú trông cửa không khỏi bị khí thế này dọa đến run lẩy bẩy, không có lòng kháng cự.

“Thật khủng khiếp, Nhân tộc đã phát triển đến mức này sao?”

“Những năm gần đây, theo phương pháp tu hành thông dụng, Nhân tộc sớm đã không có dáng vẻ yếu đuối như trước nữa, nhưng không ngờ bây giờ bọn họ đã phát triển đến mức này, thật khiến người ta kinh ngạc.”

Mấy đầu Hung thú đang trao đổi.

Phía sau bọn họ, là đội quân của bộ lạc Viêm Vũ bày ra trận địa sẵn sàng đối địch, mà đứng đầu tiên, chính là Sở Cuồng Nhân.

Ánh mắt hắn nhìn về nơi xa, mơ hồ nhìn thấy một chiếc chiến xa hoàng kim tạo hình hoa lệ đi trước đội quân của bộ lạc Trảm Tinh.

Cái chiến xa này do chín đầu hung thú Cùng Kỳ lôi kéo, ngồi trên chiến xa là một nam tử uy vũ mặc hoàng kim giáp trụ, ngồi trên một cái ghế dựa lớn bằng da thú, tay cầm một thanh kiếm lớn, hai mắt khép hờ.

Hắn ta ngồi rất vững vàng, giống như một bức tượng điêu khắc.

Mặc dù nhắm hai mắt, nhưng khí thế lại cực kỳ khủng bố.

“Xem ra hắn chính là Trảm Tinh, Tiểu Ái, phân tích một chút.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói một tiếng.

Toàn Tri Chi Linh mở ra.

Tin tức liên quan tới Trảm Tinh không ngừng hiện lên trong đầu hắn.

“Nhân thần chi tử, Kim Cương thần lực kết hợp với tu hành, khó trách có thể vô địch khắp thiên hạ.” Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

Nếu Sở Cuồng Nhân không xuất hiện, Trảm Tinh rất có hi vọng sẽ trở thành thủ lĩnh của Nhân tộc, ngoại trừ thực lực của đối phương, sau lưng hắn ta còn có thần chỉ chống đỡ, chỉ bằng điểm này đã không có mấy người hơn được.

Cho dù là Nghịch Thần các bây giờ cũng không có đủ lực lượng.

Chỉ chốc lát.

Đội quân của bộ lạc Trảm Tinh đã đi đến trước mặt bộ lạc Viêm Vũ.

Nói ít cũng có mấy trăm vạn người.

Tại thời đại này, quy mô đội quân này rất hiếm thấy, đừng nói đến chuyện bên trong còn có không ít cường giả tu hành.

Người của bộ lạc Viêm Vũ nắm chặt binh khí, người có tố chất tâm lý kém chút đã sợ đến sắc mặt trắng bệch, thân thể không nhịn được run rẩy.

“Đội quân như vậy, chúng ta thật sự có thể thắng sao?”

Có binh lính đã đang dao động.

Ngay cả Viêm Vũ, Phong Cốc cũng không nhịn lộ ra vẻ ngưng trọng.

“Mọi người đừng sợ, chúng ta còn Thương Thánh Hiền ở đây.”

Một sĩ binh nói.

Mọi người nghe vậy, nhìn thân ảnh màu trắng đứng đầu kia.

Sở Cuồng Nhân hất chiếc áo choàng màu trắng lên, thân thể nhìn qua có chút đơn bạc, nhưng dáng người lại vĩ ngạn hơn bất kì ai.

Dáng người kia khiến người ta cảm thấy rất an tâm.

“Thánh Hiền không hổ là Thánh Hiền, đối mặt với quy mô đội quân như vậy vẫn có thể lạnh nhạt, giống như căn bản không để vào mắt.”

“Đúng vậy, quá lợi hại.”

Mọi người nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo sùng bái.

“Thánh Hiền lạnh nhạt như thế, khiến chúng ta an tâm không ít a.”

Viêm Vũ cười nhạt nói.

“Chỉ là tràng diện nhỏ mà thôi.” Sở Cuồng Nhân cười nói.

Nghe hắn nói vậy, khóe miệng Viêm Vũ, Phong Cốc co giật vài cái, đây mà là tràng diện nhỏ? Vậy đâu mới là cảnh tượng hoành tráng?

Thánh Hiền đúng là Thánh Hiền, bọn họ không so được.

Mà trên thực tế, Sở Cuồng Nhân đúng là không đặt đội quân này vào mắt, từ quy mô, thực lực, trang bị... của đội quân này, hắn đều cảm thấy không đáng nhắc đến.

Sau khi gặp đội quân hàng trăm triệu người và chiến thuyền tại chiến trường vực ngoại, hắn cảm thấy đội quân này không khác gì một cái nhà chòi vậy.

Đội quân của bộ lạc Trảm Tinh dừng trước mặt bộ lạc Viêm Vũ.

Một nam tử cưỡi một đầu hung thú đi ra, lớn tiếng nói: “Chúng ta phụng ý chỉ của chư thần, đến thảo phạt bộ lạc Viêm Vũ, nhưng chư thần nhân từ, chỉ muốn các ngươi đầu hàng, giao Thương đã giết thần ra, chư thần đáp ứng sẽ mở một con đường, tha cho các ngươi không chết! !”

Lời hắn ta nói khiến đám người trở nên rối loạn..

Viêm Vũ đứng ra nói: “Thương Thánh Hiền dạy Nhân tộc ta luyện đan luyện khí chi pháp, lại có ân cứu mạnh bộ lạc Viêm Vũ ta, chúng ta tuyệt đối không giao hắn cho thần chỉ, các ngươi muốn chiến, vậy thì chiến đi! !”

“Chiến, chiến! !”

Đội quân của bộ lạc Viêm Vũ rống to.

Sở Cuồng Nhân đã từng giảng đạo trong bộ lạc Viêm Vũ, truyền thụ tu hành pháp, luyện khí, luyện đan, còn một số kinh nghiệm sinh tồn hậu thế, ví dụ như cách luyện kim dệt vải, trồng trọt trên ruộng bậc thang, thủy lợi... Cải thiện dân sinh.

Tại bộ lạc Viêm Vũ, từ tu sĩ đếm người dân bình thường, không ai không kính yêu hắn, thậm chí có thể nói, Sở Cuồng Nhân đã thành công thay thế thần chỉ, trở thành tín ngưỡng mới của bọn họ.

Muốn bọn họ giao tín ngưỡng của mình ra.

Chuyện này sao có thể?

“Ngu xuẩn.”

Người kêu gọi đầu hàng này hừ lạnh một tiếng, quay người đi về đội quân của mình.

Mà trong đội quân lại có một người đi ra, người này mặc quần áo da hổ, một thân hung hãn chi khí, “Nếu các ngươi không nguyện ý hàng, vậy thì đi chết đi, ta chính là Hổ sát của bộ lạc Trảm Tinh! Ai trong các ngươi dám ra đây nghênh chiến!”

Ánh mắt Viêm Vũ có chút ngưng trọng, “Người này là đệ nhất dũng sĩ trong bộ lạc Trảm Tinh Hổ Sát, thực lực mạnh, đã chứng Đế.”

Đế giả, mặc kệ ở thời đại nào đều là cao thủ, trong bộ lạc Viêm Vũ lúc trước, cũng chỉ có Viêm Vũ là Đế giả mà thôi.

“Để ta đến gặp hắn một lần.” Bên cạnh Viêm Vũ, một người mặc áo giáp màu đen, tay cầm trường thương, chính là A Thổ nóng lòng muốn thử nói.

“A Thổ, ngươi vừa thành đế, sợ không phải đối thủ của người này.”

Viêm Vũ vẫn có chút lo lắng.

A Thổ, là đệ nhất dũng sĩ của bộ lạc Viêm Vũ, những ngày này được Sở Cuồng Nhân chỉ điểm, đã thành đế, nhưng tu vi vẫn kém Hổ Sát thành đế nhiều năm không ít.

“Để hắn đi thử một chút đi.” Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

“Ha ha, Thánh Hiền cũng có lòng tin với ta.”

A Thổ cười ha ha một tiếng, hắn vừa sải bước ra, đi đến trước mặt Hổ Sát, Đế khí trên người lưu chuyển, bộc phát ra uy thế ngút trời.

“Người tới, xưng tên ra!”

Hổ Sát cười lạnh nói.

“Đế nhất dũng sĩ của bộ lạc Viêm Vũ, A Thổ!”

A Thổ lớn tiếng nói.

“Nhìn khí tức của ngươi, chắc hẳn mới đột phá Đế giả không bao lâu đi, thực lực như vậy, sao có thể là đối thủ của ta?”

Hổ Sát cười lạnh nói, chém đại đao trong tay ra.

Trường thương trong tay A Thổ cũng đâm ra ngoài.

Trường đao, trường thương ầm vang va chạm, dựa vào tu vi của A Thổ lại có thể đánh ngang tay với Hổ Sát.

“Làm sao có thể? !” Sắc mặt Hổ Sát thay đổi.

Sau đó, hắn ta nổi giận gầm lên một tiếng, đại đao chuôi dài trong tay liên tiếp vung vẩy, liên tiếp đụng vào trường thương của A Thổ.

Chiến kỹ của hắn ta rất cao, chỉ chốc lát đã bắt chuẩn một sơ hở, một đao chém lên người A Thổ, đánh bay đối phương.

“Hừ, không gì hơn cái này.” Hổ Sát hừ lạnh nói.

“Ngươi đang gãi ngứa cho A Thổ gia gia sao?”

Lúc này, lại thấy A Thổ đứng lên, lông tóc không hao tổn gì nói.

Binh sĩ của bộ lạc Trảm Tinh thấy thế, lập tức trừng lớn hai mắt.

Chương 779: Ngã xuống sẽ rất mất mặt, sát khí lên, vạn quân đều im lặng

“Làm sao có thể, người này bị Hổ Sát tướng quân chém một đao, vậy mà không có chuyện gì, chuyện này căn bản không có khả năng a.”

“Đúng vậy, rốt cuộc làm sao hắn làm được?”

“Trong bộ lạc Viêm Vũ, lại có cao thủ như vậy? !”

Người của bộ lạc Trảm Tinh khiếp sợ không gì sánh nổi.

Bản thân Hổ Sát cũng cảm thấy khó mà tin được, sau đó, hắn ta nghĩ tới điều gì, nhìn về phía khải giáp trên người A Thổ, “Đây chính là thủ đoạn luyện khí trong truyền thuyết đi, quả nhiên không thể tin được.”

Hắn ta đã hiểu ra.

Đối phương có thể đỡ một đao kia của hắn ta, là nhờ kiện khải giáp trên người kia bảo hộ, hơn nữa, tu vi của đối phương rõ ràng không bằng mình, nhưng lại có thể đáng ngang tay với mình, hơn phân nửa cũng vì cây trường thương trong tay.

“Hắc hắc, đây chính là thủ đoạn của Thánh Hiền.”

A Thổ vỗ áo giáp trên người, cười hắc hắc nói.

Luận tu vi, hắn ta không bằng Hổ Sát.

Nhưng luận trang bị, mười Hổ Sát cũng kém hắn ta.

“Ta ngược lại muốn nhìn xem ngươi có thể tiếp mấy đao của ta!”

Hổ Sát hừ lạnh nói, lại lần nữa vung trường đao giết ra ngoài.

Leng keng, leng keng, leng keng...

Tiếng kim thiết va chạm vang lên không dứt.

Hai người chiến đến bụi đất bay tứ tung, trời đất mù mịt, đạo văn lưu chuyển xen lẫn trong hư không, khí tức ba động cường đại không ngừng khuếch tán ra.

Oanh!

Một bóng người bị oanh đến thổ huyết bay ngược ra ngoài.

Là Hổ Sát!

Vừa rồi, A Thổ không lùi không tránh, cứ thế chống đỡ một đao của hắn ta, nhờ vào đó đổi được một sơ hở, đánh trọng thương hắn ta.

“Đáng chết, đáng chết! !”

Hổ Sát giận dữ, sát khí trên người điên cuồng sôi trào.

Hắn ta đường đường là đệ nhất dũng sĩ của bộ lạc Trảm Tinh, chỉ kém hơn Trảm Tinh là người mạnh nhất, bây giờ lại bị một gia hỏa mới vào Đế cảnh không bao lâu chế trụ, hơn nữa còn là ở trước mặt thiên quan vạn mã.

“Hổ Sát, lui ra đi.”

Giờ phút này, Trảm Tinh ngồi trên chiến xa từ tốn nói.

“Thủ lĩnh, ta còn có thể tái chiến!”

Hổ Sát oán hận nói.

“Ta nói, lui ra!”

Giọng nói của Trảm Tinh lạnh lẽo cứng rắn hơn mấy phần.

Trong lòng Hổ Sát run lên, không dám ngỗ nghịch, không cam lòng nhìn A Thổ một cái, sau đó lui về trong đội quân, mặc dù hắn ta không muốn thừa nhận, nhưng cũng biết tiếp tục đánh xuống, có lẽ hắn ta sẽ không chiếm thượng phong.

“Hắc hắc, Trảm Tinh thủ lĩnh, đệ nhất dũng sĩ của bộ lạc các ngươi đã thua, làm sao, ngươi muốn muốn đích thân xuống lĩnh giáo sao?”

A Thổ thương chỉ vào Trảm Tinh, ngạo nghễ nói.

Đánh bại Hổ Sát, khiến A Thổ có lòng tin rất lớn.

“Con kiến hôi vô tri, muốn chết.”

Trảm Tinh đạm mạc nói, sau đó bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong nháy mắt một đạo kình khí bàng bạc như sơn hải phun ra ngoài.

Cỗ lực lượng này vô cùng mạnh, đồng tử A Thổ không nhịn được co rụt lại.

Không ngăn được!

Hắn ta tuyệt đối không ngăn cản được cỗ lực lượng này!

Cho dù trên người mặc áo giáp cũng không thể mang lại cảm giác an toàn cho hắn ta, đây chính là thực lực của bộ lạc chi chủ sao? !

Quá kinh khủng!

Căn bản không phải cùng một cấp bậc!

Ta... Sẽ chết!

Đồng tử A Thổ run rẩy, toàn thân không cách nào động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn cỗ lực lượng này sắp rơi lên người mình.

Ngay khi hắn ta cho rằng mình phải chết, bỗng nhiên có một trận gió nhẹ nhàng thổi qua bên cạnh hắn ta, thần kỳ là, cỗ lực lượng như sơn hải kia lại bị cơn gió nhẹ này làm cho tiêu tán không còn chút nào.

Trong lòng A Thổ buông lỏng, thân thể mềm nhũn suýt nữa ngã xuống.

Nhưng lúc này, một bàn tay từ phía sau đặt lên vai hắn ta, đỡ lấy hắn ta, một giọng nói thanh lãnh cũng vang lên theo, “Tất cả mọi người đang nhìn đấy, cứ ngã xuống như vậy, sẽ rất mất mặt.”

“Thương Thánh Hiền.” A Thổ quay người nhìn thấy khuôn mặt lạnh nhạt của Sở Cuồng Nhân, cảm giác an toàn trước nay chưa có đột nhiên xông lên đầu.

Hắn ta biết, vừa rồi nhất định là Sở Cuồng Nhân xuất thủ cứu hắn ta.

“Được rồi, nơi này giao cho ta, ngươi về trước đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Thương Thánh Hiền, ngươi nhất định phải cẩn thận.”

“Ừm.”

A Thổ quay người trở về bộ lạc Viêm Vũ.

Hiện tại, chỉ còn lại một mình Sở Cuồng Nhân đối mặt với đội quấn mấy triệu người này, so sánh hai bên, hắn quá mức nhỏ bé.

“Có thể đỡ được công kích của ta, Thương Thánh Hiền đúng là danh bất hư truyền.”

Trảm Tinh ngồi trên chiến xa, từ tốn nói.

Sau đó, hắn ta còn nói thêm: “Ngươi phát minh ra thủ đoạn luyện khí, ta đã nhìn thấy, thế mà có thể khiến một tên Đế giả bình thường đánh bại dũng sĩ mạnh nhất dưới trướng ta, đúng là thủ đoạn không tầm thường.”

“Đa tạ khích lệ.”

“Chỉ đáng tiếc, ngươi đối địch với chư thần, lại không làm việc cho ta, cho nên ngươi không thể tiếp tục sống nữa, nhưng ngươi yên tâm, luyện khí luyện đan mà ngươi đã truyền xuống, ta nhất định sẽ cố gắng vận dụng.”

“A, chuyện này không nhọc đến ngươi.”

“Thế nào, chẳng lẽ Thương Thánh Hiền cho rằng mình có thể ngăn cản được một triệu binh sĩ tinh nhuệ này của ta sao?”

Trảm Tinh từ tốn nói, sau lưng đội quân kia giống như đáp lại hắn ta, phát ra tiếng rống, “Giết, giết, giết! !”

Trong lúc nhất thời, tiếng giết khuấy động tầng mây, chấn thiên hám địa.

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, “Không thử một chút, làm sao biết?”

Hắn vừa sải bước ra.

Trong chớp mắt, một cỗ sát khí vô cùng dọa người gào thét ra, đảo loạn tầng mây, đại quân phía trước như rơi vào hầm băng, cả người phát lạnh.

Tất cả mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt hoảng sợ.

Bọn họ dường như nhìn thấy vô số oan hồn các quỷ, hóa thành một mảnh tu la luyện ngục trên người nam tử này.

Sát khí như vậy, bọn họ chưa bao giờ thấy qua, sát khí của mấy triệu người bọn họ, sợ rằng chỉ bằng một, hai phần mười của đối phương mà thôi.

Thật đáng sợ.

Người trước mắt này, rốt cuộc đã giết bao nhiêu người rồi!

Bọn họ cảm thấy, nếu trên thế gian có Sát Lục Chi Thần.

Thì người trước mắt này, tuyệt đối xứng đáng là Sát Lục Chi Thần!

“So sát khí với ta, các ngươi quá non rồi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, nhìn đại quân trước mặt, trong mắt không có tình cảm, như nhìn cỏ rác.

Tại chiến trường vực ngoại, hắn đã giết rất nhiều sinh linh.

Nhiều vô số kể.

Mặc dù chuyện này không đáng khoe, nhưng hắn dám nói, trong Thương Khung tinh, luận giết hại, đoán chừng không ai vượt qua hắn.

Trên chiến trường.

Chỉ có tiếng gió rít gào.

Còn đội quân kia yên tĩnh như đã chết, bị sát khí của một người trấn áp đến không thể động đậy, có binh sĩ không chịu nổi sát khí dọa người như thủy triều đánh thẳng vào tâm thần này, ngất xỉu tại chỗ.

Sau đó, một đám binh lính liên tiếp ngã xuống.

Ngay cả tu sĩ cũng không thể chèo chống.

Cuối cùng có thể chống đỡ, chỉ còn lại một số tu sĩ tâm thần cứng cỏi, tu vi ít nhất cũng đạt tới Thánh Nhân cảnh.

Còn những người khác, đã sớm ngã xuống đất không dậy nổi.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, chẳng hề làm gì, chỉ phóng thích một chút sát khí đã khiến quân lính của quân địch tan rã!

Chuyện này khiến người trong bộ lạc Viêm Vũ phía sau nhìn mà trợn mắt há mồm.

“Đây chính là năng lực của Thương Thánh Hiền sao? Quá cường đại.”

“Sát khí thật khủng khiếp, Thương Thánh Hiền giết tất cả sinh linh trên Thương Khung tinh một lần sao? Nếu không làm sao lại có sát khí như vậy?”

“Làm sao có thể, chắc hẳn đây là năng lực nào đó, giống như luyện khí luyện đan vậy, Thương Thánh Hiền luôn khiến chúng ta kinh hỉ.”

Mọi người nói xong, lại nhìn sang thân ảnh màu trắng tuy không cao lớn, nhưng vô cùng vĩ ngạn kia, trên mặt tràn đầy sùng bái.

Đám người Phong Cốc, Viêm Vũ.

Vốn dĩ bọn họ còn đang lo lắng không biết Sở Cuồng Nhân sẽ dùng biện pháp gì đối phó bộ lạc Trảm Tinh, mà bây giờ, trong đầu bọn họ chỉ có một suy nghĩ.

Trận chiến này, thắng!

Chương 780: Tâm tính của Trảm Tinh sập, Thương Thánh Hiền quá mạnh

“Rốt cuộc hắn là hạng người gì?” Trảm Tinh nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra ngưng trọng trước nay chưa có.

Rõ ràng không có chút tu vi nào, nhưng thân thể đơn bạc kia lại có thể bộc phát ra sát khí chấn nhiếp mấy ngàn người.

Có danh tiếng Thánh Hiền, lại có sát khí mãnh liệt như vậy.

“Để ta tự mình gặp một lần ngươi.”

Trảm Tinh từ tốn nói, tay cầm thanh kiếm lớn màu vàng óng, chậm rãi đứng lên, trong nháy mắt, ba động Đế khí bàng bạc bạo phát.

Đám người Hổ Sát bọn nhìn hắn ta, ánh mắt lộ ra chờ mong.

“Thủ lĩnh sắp xuất thủ.”

“Quá tốt rồi, đoán chừng chỉ có thủ lĩnh mới có thể áp chế người này.”

Đối với Trảm Tinh, bọn họ rất có lòng tin.

Mà nhìn thấy Trảm Tinh chuẩn bị xuất thủ, người của bộ lạc Viêm Vũ lộ ra vẻ ngưng trọng, “Nhân thần chi tử, cuối cùng hắn cũng xuất thủ.”

Trảm Tinh, một cái tên có thể nói là truyền kỳ của Nhân tộc.

Thậm chí trong thần tộc cũng không có người dám khinh thường hắn ta.

Vô số năm qua, hắn là con nối dõi duy nhất do Nhân Thần kết hợp đản sinh ra, có thần lực cũng biết tu luyện, được trời ưu ái.

Sở Cuồng Nhân cũng rất hứng thú nhìn đối phương.

“Vậy để trận chiến này quyết định đi, xem ta và ngươi, ai có tư cách trở thành Nhân Tộc Chi Chủ!” Trảm Tinh quát lạnh một tiếng, sau đó xuất kiếm.

Một kiếm chém ra, kiếm khí màu vàng óng trùng trùng điệp điệp tuôn ra.

Cùng lúc đó, trên người hắn ta có đạo văn khuếch tán, kết hợp với đế khí hình thành một tiểu thế giới, bao phủ Sở Cuồng Nhân.

Một cỗ áp chế vô hình bạo phát.

“Một kích này, phía dưới Đạo Chủ, đoán chừng có rất ít người có thể tiếp được.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, niệm lực vô hình lưu chuyển.

Lúc kình khí dồi dào đến trước mặt hắn, đã tự động tiêu tán.

Ngay cả góc áo hắn cũng không nhấc lên.

Đám người Hổ Sát không nhịn được đồng tử co rụt lại, trên mặt tràn đầy hoảng sợ.

“Loại niệm lực này, làm sao có thể!”

Trảm Tinh cũng không nhịn được chấn kinh.

Sở Cuồng Nhân là người của bộ lạc Thần Niệm, sử dụng niệm lực, chuyện này cũng không phải bí mật gì, nhưng vấn đề là, Trảm Tinh đã từng gặp thủ lĩnh của bộ lạc Thần Niệm, so với Sở Cuồng Nhân, chút niệm lực của người kia căn bản không đáng nhắc tới.

Cho nên, lúc trước hắn ta mới không đặt Sở Cuồng Nhân vào mắt.

Nhưng bây giờ, đối phương bày ra niệm lực còn cường đại hơn thủ lĩnh của bộ lạc Thần Niệm không biết bao nhiêu lần, căn bản không phải cùng một cấp bậc.

“Ở thời đại này, tu vi của ngươi coi như không tệ, nhưng đáng tiếc, vẫn quá yếu.” Sở Cuồng Nhân lắc đầu nói.

Sau đó, hắn lại nói: “Thi triển cả thần lực của ngươi ra đi, để ta nhìn một chút lực lượng chân chính của nhân thần chi tử là thế nào.”

Trảm Tinh cảm giác được một cỗ áp lực vô hình bao phủ hắn ta.

Cảm giác áp bách này...

“Kim Cương thần lực!”

Trảm Tinh quát lạnh một tiếng, trên người bắn ra một cỗ khí tức màu vàng, thần uy vô cùng vô tận từ trên người hắn ta khuếch tán ra.

Thần lực, Đế khí.

Hai loại năng lượng giao dung trên người Trảm Tinh, hóa thành một cỗ năng lượng mạnh mẽ tuyệt luân, uy thế mạnh, rung chuyển phạm vi mấy trăm vạn dặm.

Khắp nơi đều điên cuồng rung động.

Thậm chí ngay cả hư không cũng nổ tung.

“Thủ lĩnh thật mạnh.”

“Đây chính là lực lượng có thể so với Chủ Thần a.”

Ánh mắt đám người Hổ Sát lấp lánh nhìn bóng lưng của Trảm Tinh, qua nhiều năm như vậy, bọn họ rất ít khi nhìn thấy Trảm Tinh dùng thần lực.

Chỉ tu hành, hắn ta dường như đã là vô địch.

Mà thần lực và tu hành kết hợp bạo phát ra uy lực, thậm chí có thể sóng vai với Chủ Thần, trong Nhân tộc, không người nào có thể so sánh.

“Thương, qua nhiều năm như vậy, ngươi là người đầu tiên khiến ta phải vận dụng toàn lực, vì biểu đạt kính ý, ta sẽ dùng một kích mạnh nhất của ta! Ngươi chuẩn bị xong chưa? !” Trảm Tinh trầm thấp nói.

“Tới đi.” Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói.

Chỉ thấy Trảm Tinh chậm rãi giơ kiếm lớn màu vàng óng trong tay lên.

Một trận gió lên.

Trong gió xen lẫn kình khí màu vàng, xé rách tất cả.

Gió, càng ngày càng nhiều.

Kình khí màu vàng cũng càng ngày càng dày đặc.

Thời gian dần trôi qua, xung quanh Trảm Tinh đã tạo thành một cái vòi rồng màu vàng, uy thế kinh khủng không ngừng xé rách hư không.

“Kim Cương Phong Bạo Trảm! ! !”

Trong mắt Trảm Tinh tỏa ra tinh quang sáng chói.

Một kiếm chém ra, phong bạo màu vàng trùng trùng điệp điệp bao phủ ra.

Tất cả mọi người nhìn cỗ gió lốc này đều cảm thấy chấn kinh, lực lượng trong một kích này đã sánh ngang với Chủ Thần, toàn bộ thương khung, dường như không có bao nhiêu tu sĩ có thể sống sót dưới một chiêu này.

“Chỉ có như vậy thôi sao?”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Hắn chậm rãi nhấc ngón tay lên, nhẹ nhàng điểm một cái vào hư không.

Nháy mắt.

Vô số đạo văn theo đầu ngón tay của hắn lan tràn ra.

Niệm lực cũng theo đó phun trào.

Niệm lực, đạo văn kết hợp hóa thành một tiểu thế giới, trong nháy mắt tiểu thế giới do Trảm Tinh thi triển ra vỡ vụn.

Phong bạo màu vàng bị tiểu thế giới bao phủ, lập tức cuồng bạo biến thành bình thản, cuối cùng hóa thành gió nhỏ thổi qua Sở Cuồng Nhân.

Trảm Tinh mơ hồ.

Tất cả mọi người cũng mơ hồ.

Chỉ như vậy?

Một kích mạnh nhất chỉ như vậy? !

“Không có khả năng, chuyện này không có khả năng!”

Trảm Tinh hoài nghi nhân sinh, từ khi ra đời đến nay, một thân lực lượng của hắn ta luôn xuôi gió xuôi nước, chưa bao giờ bị ngăn trở.

Nhưng bây giờ, tại sao có thể như vậy? !

Công kích mạnh nhất của mình lại bị đối phương giơ tay đánh tan rã, chuyện này, làm sao có thể! !

“Không, ta không tin!”

Tâm tính của Trảm Tinh sụp đổ, trong tay cầm kiếm lớn màu vàng óng vọt về phía Sở Cuồng Nhân, một kiếm chém về phía đầu đối phương.

Nhưng lúc một kiếm này đến gần Sở Cuồng Nhân lại bị một đạo bích chướng vô hình chặn lại, dừng giữa không trung.

Trong hư không có từng vòng gợn sóng khuếch tán ra.

“Thần lực và tu hành kết hợp, đúng là đã khiến thực lực của ngươi tăng lên không ít, nhưng cũng chỉ đến trình độ này mà thôi.”

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói.

Hắn chậm rãi nhấn một ngón tay, ba động niệm lực cường đại hội tụ trên đầu ngón tay hắn, nhẹ nhàng điểm vào thanh kiếm lớn màu vàng óng kia.

Răng rắc, răng rắc...

Âm thanh thanh thúy vang lên.

Thanh Trảm Phong Đại Kiếm do thần chỉ ban tặng này xuất hiện từng đạo vết rách, cuối cùng bộp một tiếng hóa thành mảnh vụn đầy đất.

Mà ba động niệm lực vẫn đàn đang khuếch tán, đánh lên người Trảm Tinh.

Áo giáp màu vàng óng trên người đối phương bị hủy diệt, ầm vang nổ tung, cả người Trảm Tinh trực tiếp thổ huyết bay ngược lại, hung hăng đập vào một dãy núi phía xa, tạo ra mảng lớn bụi đất.

Hắn ta nằm trong hố, khải giáp trên người đã phá nát, chỉ còn lại mấy khối vải rách dán trên người, vô cùng chật vật.

“Chuyện này không có khả năng, không có khả năng...”

Trảm Tinh không ngừng nỉ non, căn bản không thể tin được một màn vừa xảy ra, đứng nói hắn ta, những người còn lại cũng đều như thế.

Trảm Tinh, một cái tên truyền kỳ.

Trong Nhân tộc, dường như không ai có thể địch nổi.

Nhưng trước mặt Sở Cuồng Nhân, lại không có lực phản kháng như thế.

“Thương Thánh Hiền, cũng quá mạnh đi!”

“Niệm lực chi đạo, thật sự có thể cường đại đến tình trạng này? !”

Viêm Vũ, Phong Cốc và một số cường giả tu hành đang bí mật quan sát đều trợn mắt há mồm nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân.

Còn đội quân của bộ lạc Viêm Vũ lại vô cùng phấn chấn.

“Thương, Thương, Thương...” Bọn họ đang lớn tiếng gọi tên Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra tín ngưỡng cuồng nhiệt.

Sở Cuồng Nhân phủi áo choàng, vuốt tóc, sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời, cũng không nói thêm cái gì, niệm lực khẽ động, một trận cuồng phong cuốn theo ngàn vạn đạo văn huyền diệu bao phủ ra, đánh nát tầng mây.

Nháy mắt, trong tầng mây, thần quang thiểm thước!

Chương 781: Chiến Chủ Thần, Nhất Niệm Khởi, hắn có thể sáng ngang với Thần Chủ?

Trong tầng mây, thần quang thiểm thước.

Chỉ thấy một bóng người màu vàng hiện lên, tràn ngập thần uy cuồn cuộn!

Tất cả mọi người nhìn thấy thân ảnh kia, biến sắc, cho dù các cường giả của Nghịch Thần các đang bí mật quan sát cũng không nhịn được lộ ra vẻ nghiêm túc.

“Là thần, còn là một vị Chủ Thần.”

“Một trong ba mươi ba vị Chủ Thần, Kim Cương Chủ Thần!”

“Quả nhiên, ngay cả thần chỉ cũng chăm chú theo dõi trận chiến này, thậm chí cường giả cấp bậc Chủ Thần cũng phái ra, thật khiến người ta bất ngờ.”

“Thương Thánh Hiền sẽ ứng phó thế nào đây?”

Chủ Thần, là tồn tại cường đại nhất trên mảnh đại địa này, vô số năm qua, các chủ thần là chúa tể của khắp nơi, không ai dám chống lại bọn họ.

Nơi xa.

Thần sơn, các chủ thần cũng đang chú ý tới Sở Cuồng Nhân.

Trước mặt bọn họ có một màn ánh sáng, trên màn sáng chính là cảnh tượng Sở Cuồng Nhân đang giằng co với Kim Cương Chủ Thần.

“Các ngươi nói xem, Thương có ứng phó được Kim Cương Chủ Thần không?”

Hỏa Diễm Chủ Thần từ tốn nói.

“Không ai có thể chống lại lực lượng của chủ thần, đừng nói đến một tên nhân loại, hôm nay, bộ lạc Viêm Vũ chú định phải diệt vong.”

“Không sai, uy nghiêm của thần chỉ không cho phép bị khiêu khích.”

“Nhưng thật sự không ngờ Thương lại có thể đánh bại Trảm Tinh, nhân thần chi tử, nói cho cùng, cũng chỉ là tạp chủng mà thôi.”

Đámcác chủ thần thảo luận.

Có rất ít Chủ Thần cho rằng Thương có thể địch lại Kim Cương Chủ Thần.

Trong bộ lạc Viêm Vũ.

Kim Cương Chủ Thần nhìn Sở Cuồng Nhân, trên gương mặt uy nghiêm lộ ra sát ý lạnh như băng, “Không ai có thể khiêu khích thần uy mà vẫn còn sống, ngươi cũng không ngoại lệ, Nhân tộc Thương, chuẩn bị tốt nhận lấy cái chết chưa?”

“Chủ Thần, đừng nói nhảm, động thủ đi.”

“Chết!”

Trường thương hoàng kim trong tay Kim Cương Chủ Thần nhẹ nhàng chấn động, Thần Khí chi uy ầm vang bạo phát, một đạo kình khí màu vàng gào thét về phía Sở Cuồng Nhân.

Một kích này, đã không kém một kích toàn lực lúc trước của Trảm Tinh, nơi kình khí lướt qua, hư không vỡ tan từng khúc.

“Nát!”

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nhấn một ngón tay.

Kình khí màu vàng như bọt biển, trong nháy mắt bị phá nát.

Kim Cương Chủ Thần thấy thế, sắc mặt ngưng lại.

Quả nhiên, người trước mắt này sử dụng thủ đoạn niệm lực, nhưng cường độ niệm lực như thế, đúng là lần đầu tiên trong đời ông ta nhìn thấy.

Người này, là cường địch!

Trong lòng Kim Cương Chủ Thần thu liễm khinh thị.

“Kim Cương thần lực, Toái Tâm Thương!”

Kim Cương Chủ Thần vừa sải bước ra, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân trường thương trong tay đâm ra, thần lực và đạo văn ngưng tụ cùng một chỗ,

Một thương này, trực tiếp nhắm ngay trái tim của Sở Cuồng Nhân, cho dù là cấp bậc chủ thần, cũng phải chết dưới một kích này.

“Thế Giới Tỏa!”

Niệm lực và tiểu thế giới kết hợp, hóa thành xiềng xích.

Lúc một thương này sắp đâm trúng Sở Cuồng Nhân, lại bị một lực lượng trói buộc, không thể tiếp tục đến gần hắn nữa.

“Tiểu thế giới chi lực? !”

“Không phải người tu hành, lại có thể sử dụng thủ đoạn tu hành, trên người người này có quá nhiều bí mật.” Kim Cương Chủ Thần âm thầm nghĩ.

Chỉ là hắn ta không có nhiều cơ hội suy nghĩ.

Niệm lực của Sở Cuồng Nhân đã hóa thành một bàn tay vô hình đánh ra, lực lượng kinh khủng khiến một vị Chủ Thần như hắn ta cũng bị đập bay ra ngoài.

Phanh, phanh, ầm! !

Chủ Thần bị đánh bay, cả người như đạn pháo liên tiếp đập vỡ mấy tòa sơn mạch, mọi người nhìn thấy mà tin đập vô cùng nhanh.

Thương, có thể địch lại Chủ Thần!

Trong dãy núi.

Sắc mặt Kim Cương Chủ Thần vô cùng âm trầm, khải giáp hoàng kim trên người hắn ta đã xuất hiện một vết nứt, mặc dù rất nhỏ bé, nhưng đây chính là Thần Khí đản sinh ra cùng với hắn ta!

Vô số năm qua, không ai có thể khiến nó tổn hại.

Sở Cuồng Nhân, là người đầu tiên.

“Hay cho một tên dị số của Nhân tộc!”

“Hôm nay không giết ngươi, tương lai sợ sẽ thành họa lớn!”

Sát ý trong mắt Kim Cương Chủ Thần như đã ngưng tụ thành thực chất.

Hắn ta đưa tay muốn triệu hồi trường thương hoàng kim của mình.

Nhưng bây giờ trường thương hoàng kim của hắn ta lại bị Thế Giới Tỏa trói chặt, mặc cho hắn ta triệu hoán thế nào, cũng không thể triệu hồi được.

“Đáng giận!”

Hai chân hắn ta đạp một cái, cả vùng như sắp nổ tung.

Trong nháy mắt, hắn ta giống như như đạn pháo bắn về phía Sở Cuồng Nhân, trên người phun trào thần lực màu vàng, tràn ngập khí thế vô biên.

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Thần Kiếp Hỏa Liên!”

Đối mặt với công kích của Kim Cương Chủ Thần.

Sở Cuồng Nhân động.

Niệm lực giống như thủy triều điên cuồng phun trào ra.

Những ngày gần đây, hắn đã sớm thông hiểu tất cả đạo lý trong tu hành pháp niệm lực lấy được từ bộ lạc Thần Niệm rồi, dựa vào thiên phú của hắn, kết hợp với cứu cực chi đạo, hắn đã sáng tạo ra một loại ảo diệu hoàn toàn mới!

Hắn đặt tên là, Nhất Niệm Khởi!

Nhất Niệm Khởi.

Giữa thiên địa bỗng nhiên hiện ra dịch nóng vô cùng vô tận, hội tụ về phía Sở Cuồng Nhân, hóa thành một đóa hỏa liên màu đỏ.

Hỏa liên lao về phía Kim Cương Chủ Thần.

Trong tiếng ầm vang, Kim Cương Chủ Thần và hỏa liên đụng vào nhau.

Hỏa liên nho nhỏ lại bộc phát ra lực lượng khổng lồ khó có thể tưởng tượng được, trực tiếp đánh bay Kim Cương Chủ Thần cho ra ngoài một lần nữa.

Không chỉ như thế, ngọn lửa màu đỏ quấn quanh trên người hắn ta, lại thiêu đốt thần lực trên người hắn ta đến hầu như không còn!

“Làm sao có thể! Ngọn lửa này đang thiêu đốt thần lực của ta! Vạn

Thần Kiếp Hỏa? Đây là thủ đoạn chuyên môn để đối phó thần chỉ sao?”

“Tán đi cho ta!”

Trong lòng Kim Cương Chủ Thần vô cùng kinh hãi, hét lớn một tiếng, tán thần lực bám vào thân thể đi, mặc dù hao tổn thần lực, nhưng như vậy, hỏa diễm sẽ không có cách nào thiêu đốt thần lực còn sót lại trong cơ thể hắn ta nữa.

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Phong Tạo Binh Tai!”

Giọng nói bình tĩnh của Sở Cuồng Nhân lại lần nữa vang lên.

Niệm lực lưu chuyển.

Linh khí trong thiên địa điên cuồng hội tụ.

Kiếm, đao, binh, thương, búa... Vô số binh khí do linh khí ngưng tụ hiển hiện ra, binh khí lít nha lít nhít bao phủ mảng lớn thương khung.

Nhìn thấy tình cảnh này, ngay cả Chủ Thần cũng không nhịn được đồng tử run rẩy kịch liệt.

“Đi.”

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nói.

Ngàn vạn binh khí giống bị tác động, điên cuồng lao về phía Kim Cương Chủ Thần.

“Kim Cương giáp, bảo hộ ta!”

Kim Cương Chủ Thần hét lớn một tiếng, khải giáp hoàng kim trên người lưu chuyển vô số đạo văn, thần lực phun ra ngoài, hình thành một cái lồng ánh sáng màu vàng.

Vô số binh khí nện lên phía trên, bộc phát ra tiếng ầm vang.

“Thật mạnh!”

“Một tên nhân loại lại nắm giữ lực lượng như vậy!”

Kim Cương Chủ Thần điên cuồng thôi động thần lực trong cơ thể, cũng tăng uy lực của Thần Khí lên tới cực hạn, ngăn cản vô số binh khí kia.

Nhưng hắn ta vẫn cảm giác được một cỗ áp lực trước đó chưa từng có.

Cỗ áp lực này, khiến hắn ta nghĩ đến một tồn tại, vô số năm, hắn ta chỉ cảm nhận được áp lực như vậy trên người một người.

“Thần Chủ…”

“Người này, chẳng lẽ có thể sáng vai với Thần Chủ sao? !” Trong đầu Kim Cương Chủ Thần xuất hiện một suy nghĩ hoang đường.

Không, không có khả năng!

Nhân tộc hèn mọn làm sao có thể đánh đồng với chư thần chi chủ? Kim Cương Chủ Thần rống giận phủ nhận suy nghĩ này.

Răng rắc, răng rắc…

Lúc này, lồng ánh sáng màu vàng phát ra tiếng giòn vang.

Từng đạo vết rách dần dần lan tràn.

Vết rách càng ngày càng nhiều, cuối cùng oanh một tiếng, lồng ánh sáng màu vàng trực tiếp phá nát, binh khí liên tiếp đánh lên người hắn ta, mặt đất xung quanh cũng nhận trùng kích, bốc lên bụi mù cuồn cuộn.

Đợi đến binh khí, bụi mù tán đi, mọi người chỉ nhìn thấy một bóng người chật vật không chịu nổi, máu me khắp người nằm trong một cái hố, khải giáp hoàng kim trên người đã vỡ ra mười mấy khối.

Tất cả mọi người nhìn cảnh tượng trước mặt này, giống như nằm mơ.

“Chủ Thần… Bị đánh bại? ! !”

“Thương Thánh Hiền, thắng! !”

“Thắng, thắng, chúng ta đánh thắng Chủ Thần!”

Chương 782: Đều là gương mặt quen thuộc, tám vị Chủ Thần

Vô số năm qua, thần chỉ đều cao cao tại thượng.

Nhất là Chủ Thần.

Trong mắt mọi người, Chủ Thần là không thể chiến thắng, trong lúc giơ tay nhấc chân, bọn họ đã có lực lượng kinh khủng có thể hủy thiên diệt địa, mặc dù Nhân tộc phát minh ra phương pháp tu hành, nhưng qua nhiều năm như vậy, cho dù là tu sĩ mạnh nhất, khi đối mặt với Chủ Thần, cũng yếu ớt không chịu nổi.

Nhưng bây giờ.

Ở trước mặt bọn họ, Sở Cuồng Nhân đánh bại một vị Chủ Thần!

Hơn nữa còn trong tình huống lông tóc không hao tổn gì!

Chuyện này khiến vô số Nhân tộc phấn chấn, thì ra thần cũng không phải không thể chiến thắng, thì ra người cũng có thể đánh bại thần!

“Chúng ta có thể thắng, Nhân tộc nhất định sẽ quật khởi, mà không phải đối tượng bị thần chỉ nuôi nhốt, nhất định! !”

“Chỉ cần có Thương Thánh Hiền chỉ huy, chúng ta có thể thắng!”

Đám người Viêm Vũ, Phong Cốc vô cùng phấn chấn.

Bên trong thần sơn.

Các Chủ Thần quan chiến cũng không ngồi yên.

“Thương, lại có loại thực lực bực này!”

“Chủ Thần lại không phải đối thủ của hắn?”

Bọn họ vô cùng kinh hãi.

Bọn họ cảm giác địa vị chí cao vô thượng của mình đã chịu trùng kích.

“Không được, không thể giữ lại Thương, nhất định phải tiêu diệt hắn!”

“Chư vị, chắc hẳn mọi người đã nhìn thấy rõ ràng rồi, Thương chỉ có niệm lực cường đại mà thôi, căn bản không phải tiên nhân mà chúng ta nghĩ.”

“Chỉ cần không phải tiên nhân, niệm lực của hắn mạnh hơn, khẳng định cũng có cực hạn, phái ra mấy vị Chủ Thần, không tin không giết được người này.”

“Đúng vậy...”

Trong mắt các vị chủ thần lộ ra sát ý lãnh khốc.

Sở Cuồng Nhân tồn tại đã khiến địa vị của bọn họ dao động, bọn họ không có khả năng tiếp tục ngồi nhìn Sở Cuồng Nhân chỉ huy Nhân tộc lớn mạnh.

…

Bộ lạc Viêm Vũ.

Sở Cuồng Nhân vừa đánh bại Kim Cương Chủ Thần.

Khí tức của hắn vô cùng bình ổn, xem ra tiêu hao không lớn.

Niệm lực bắt nguồn từ linh hồn, dựa vào lực lượng linh hồn bây giờ của hắn, nếu muốn đánh bại một vị Chủ Thần, cũng không phải chuyện quá khó khăn.

“Khụ khụ... Ngươi nhất định phải chết...”

Trong cái hố, Kim Cương Chủ Thần chậm rãi bò lên, hắn ta ho ra hai ngụm máu, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo nồng đậm phẫn hận.

Là Chủ Thần, đây là lần đầu tiên hắn ta chật vật như thế.

"Há, còn chưa chết, xem ra cường độ Thần Thể của người rất mạnh, khó trách được gọi là Kim Cương Chủ Thần." Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

"Thương, ngươi căn bản không biết nội tình chân chính của thần chỉ, cho dù ngươi giết ta, ta cũng sẽ không chết, qua mấy ngàn vạn năm, ta sẽ lần nữa được thai nghén ra trong thần sơn."

"Đây mới là chỗ cường đại chân chính của Chủ Thần."

Kim Cương Chủ Thần cười lạnh nói.

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Những chuyện này, hắn đã nhìn thấy trong ghi chép của đời sau, cho nên mọi người mới chọn phong ấn thần chỉ mà không phải giết chết.

"Không quan trọng, các ngươi có thể tùy tiện phục sinh, nhưng ta vĩnh viễn sẽ là ác mộng không vung đi được của các ngươi!" Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn nhẹ nhàng nâng tay.

Ngàn vạn binh khí lại lần nữa hội tụ thành.

Nhưng lúc này, bầu trời đột nhiên biến trở nên tối tăm, ba động thần lực khủng bố tuyệt luân liên tiếp bạo phát.

Mỗi cỗ ba động thần lực đều không thấp hơn Kim Cương Chủ Thần.

"Thương, ngươi quá ngây thơ rồi!"

"Ngươi cho rằng Thần tộc chỉ có một vị Chủ Thần là ta sao? Ngươi cho rằng ngươi thể hiện ra lực lượng có thể so được với Chủ Thần, thì các Chủ Thần sẽ ngồi nhìn mặc kệ sao? Ngươi có thể đánh bại ta, nhưng có thể đánh bại Chủ Thần liên thủ sao? !"

Kim Cương Chủ Thần cười ha ha, trong mắt lộ ra vẻ đắc ý.

Mà Sở Cuồng Nhân giẫm một chân lên đầu hắn ta.

“Ngươi rất ồn ào đấy.”

Ầm!

Niệm lực dồi dào bạo phát, Kim Cương Chủ Thần đã sớm bị trọng thương nổ tung tại chỗ, một vị Chủ Thần... Vẫn lạc!

Một khối tinh thể hình lăng xuất hiện.

Đó là thần cách của Chủ Thần.

Sở Cuồng Nhân tiện tay cầm lấy, ném vào Càn Khôn giới.

Sau khi hắn giết Kim Cương Chủ Thần, giữa thiên địa chợt bộc phát một cỗ hàn khí kinh khủng, trực tiếp đóng băng mười mấy vạn dặm.

Hàn phong lạnh thấu xương, bao phủ về phía bộ lạc Viêm Vũ.

Nếu hàn phong rơi xuống bộ lạc Viêm Vũ, không biết sẽ khiến bao nhiêu người tử vong, trong thời khắc nguy cấp, Sở Cuồng Nhân phóng xuất ra tiểu thế giới, bao phủ cả bộ lạc Viêm Vũ.

Được tiểu thế giới bảo vệ, mọi người thoát khỏi kiếp nạn.

Oanh, oanh...

Mặt đất rung chuyển, tiếng sấm ầm ầm rung động, gió bão tàn phá bừa bãi, hồng thủy cuồn cuộn, đủ loại thiên tai mang theo ba động thần lực cường liên tiếp xuất hiện, trước mặt những lực lượng này, bộ lạc Viêm Vũ phá lệ nhỏ bé.

Bọn họ đều biết, nếu không có tiểu thế giới của Sở Cuồng Nhân bảo vệ, mỗi cỗ lực lượng đều có thể hủy diệt bọn họ.

“Ba động thần lực thật khủng khiếp, hơn nữa còn không giống nhau, là Chủ Thần, rốt cuộc có bao nhiêu vị Chủ Thần đến đây? !”

“Trận chiến này, thần chỉ muốn tiêu diệt cả Nhân tộc sao?”

“Không phải, các thần chỉ muốn thu hoạch tín ngưỡng chi lực trên người Nhân tộc, bọn họ sẽ không tiêu diệt tất cả Nhân tộc, chỉ sợ đám Chủ thần này đến đối phó Thương Thánh Hiền.”

“Nhiều Chủ Thần như vậy, cho dù làThương Thánh Hiền cũng không có cách nào đối phó đi, Nhân tộc ta vất vả lắm mới xuất hiện một vị Thánh Hiền có thể địch lại Chủ Thần, chẳng lẽ lại cứ như vậy vẫn lạc sao? !”

“Đáng giận...”

Thiên tai liên tiếp xảy ra rung chuyển tâm thần của mọi người, dưới lực lượng như vậy, ngay cả Thiên Tôn cảnh cũng vô cùng nhỏ bé.

Bọn họ biết, những lực lượng này chỉ đến vì một người.

Sở Cuồng Nhân đứng trong thiên địa, thân hình không tính cao lớn, nhưng đối mặt với thiên tai khủng bố doạ người như vậy, dáng người vẫn thẳng tắp.

Vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Có cảm giác mặc trời đất sụp đổ, ta vẫn sừng sững bất động.

Trong gió tuyết đầy trời, vị Chủ Thần đầu tiên đi tới.

Đó là một nam tử mặc bạch bào, sắc mặt lạnh lùng, người này chính là Băng Tuyết Chủ Thần ngày trước đã gieo xuống ấn ký hàn văn cho Thương.

Phía sau hắn ta, trong mây đen lại xuất hiện một bóng người mặc áo đen, toàn thân quấn quanh từng đạo lôi đình màu tím, vô cùng bá đạo.

Đây là Lôi Đình Chủ Thần.

Cuồng phong hội tụ, hóa thành một nữ tử.

Là Bạo Phong Chủ Thần.

Giữa thiên địa dịch nóng hội tụ, một vị đại hán tóc đỏ ngưng tụ mà thành, người này chính là Hỏa Diễm Chủ Thần.

Trên bầu trời nở rộ bạch quang sáng chói, bên cạnh bạch quang là hắc ám nồng đậm đến cực hạn, hai bên đối lập nhau.

Quang Minh Chủ Thần, Hắc Ám Chủ Thần cũng đi ra.

Mặt đất chấn động, bỗng nhiên có một cái thạch trụ nhô lên, mà trên thạch trụ có một bóng người vĩ ngạn đang đứng, đó là Đại Địa Chủ Thần!

Ong ong...

Hư không rung động, một cánh cửa lớn màu đen xuất hiện.

Cửa lớn mở ra, một thân ảnh mặc trường bào màu đen, xung quanh có vô số ác quỷ oan hồn vờn quanh đi ra, vị này là... Minh Thần.

“Đều là những gương mặt quen thuộc a.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

Ở đời sau, hắn đã gặp Vạn Thần giáo, mà những giáo đồ kia có thể dẫn động lực lượng của thần chỉ, sau đó huyễn hóa ra các loại hình chiếu của thần chỉ, các vị thần có mặt ở đây, hắn đều đã từng gặp.

Nhất là Minh Thần, Quang Minh Chủ Thần, Hắc Ám Chủ Thần.

Mấy vị thần chỉ này, hắn đã gặp nhiều lần.

“Băng Tuyết Chủ Thần, Hỏa Diễm Chủ Thần, Bạo Phong Chủ Thần... Trời ạ, tám vị Chủ Thần, lại có tám vị Chủ Thần đến! !”

“Trời ạ, chuyện này quá kinh khủng.”

So với vẻ lạnh nhạt của Sở Cuồng Nhân, các tu sĩ chú ý trận chiến này lại không nhịn được hít vài ngụm khí lạnh.

Một vị Chủ Thần đã khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Nhưng bây giờ, lập tức xuất hiện tám vị Chủ Thần! !

“Xong rồi, thật sự xong rồi, cho dù Thương Thánh Hiền mạnh hơn cũng không phải đối thủ của tám vị Chủ Thần a.”

“Trời muốn tuyệt khí vận của Nhân tộc ta sao?”

Chương 783: Lực áp tám vị Chủ Thần, Nhân tộc có hi vọng quật khởi

Tám vị Chủ Thần đứng lơ lửng trên không trung, các loại cảnh tượng vờn xung quanh bọn họ, điên cuồng đánh thẳng vào tiểu thế giới do Sở Cuồng Nhân xây dựng lên.

Tất cả mọi người cho rằng Sở Cuồng Nhân không có cách nào chống đỡ được.

Đối mặt với tám vị Chủ Thần, còn đánh như thế nào nữa?

Nhưng các cường giả đang bí mật quan sát lại không nhịn được nuốt nước miếng, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, còn kinh hãi hơn khi nhìn thấy tám vị Chủ Thần.

“Thương bị thần lực của tám vị Chủ Thần trùng kích vào mà vẫn có thể ổn định tiểu thế giới, tiểu thế giới của hắn cũng quá kiên cố đi.”

“Chẳng lẽ tám vị Chủ Thần cũng không thể ngăn chặn hắn sao? ?”

Các cường giả bí mật quan sát các đều đang thán phục.

Mà tám vị Chủ Thần nhìn Sở Cuồng Nhân, cũng có chút ngưng trọng.

“Một tên Nhân tộc lại có thể làm đến tình trạng này, để tám vị Chủ Thần liên thủ đối phó, Thương, có thể nói ngươi là khoáng cổ thước kim.”

Hỏa Diễm Chủ Thần nhìn Thương, từ tốn nói.

“Sao phải nói nhảm nhiều với hắn như vậy, động thủ đi!” Băng Tuyết Chủ Thần đưa tay, thần lực dâng trào, hóa thành hàn khí đóng băng vạn vật.

“So hàn khí sao, vậy xem người nào càng lợi hại hơn.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Một cỗ hàn khí không hề thấp hơn Băng Tuyết Chủ Thần bạo phát.

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Xuyên Yên Tuyết Hàn!”

Hàn khí từ trong cơ thể Sở Cuồng Nhân bạo phát, nơi đi qua, hư không, bão cát, thảo mộc thậm chí là không gian đều bị đông cứng, hai cỗ hàn khí va chạm một chỗ, trong nháy mắt khiến mảnh thiên địa này hóa thành thế giới băng tuyết, vạn vật điêu linh.

Hàn khí phun trào, trực tiếp đè qua Băng Tuyết Chủ Thần!

Một luồng khí lạnh rơi lên người Băng Tuyết Chủ Thần, khiến hắn ta cảm thấy cả người phát lạnh, sắc mặt lập tức trở nên trắng xám, thậm chí huyết dịch và linh hồn giống như đều bị đông cứng.

Hắn ta không thể tin được nhìn Sở Cuồng Nhân, “Làm sao có thể, làm sao hàn khí của ngươi lại cường đại đến mức này.”

Lấy lạnh đông lạnh lạnh!

Hơn nữa còn là đông lạnh Băng Tuyết Chủ Thần!

Chuyện này khiến người ta khó mà tin được, nhưng sự thật bày ra trước mặt, mặc dù mọi người rung động, nhưng lại không thể không tin.

“Ngày xưa ngươi dùng ấn ký hàn văn tra tấn ta mấy năm, làm sao, chút hàn khí này ngươi lại không chịu được sao?” Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

Bàn tay hắn giơ lên, niệm lực dồi dào lại lần nữa bạo phát, hàn khí khủng bố giống như hóa thành một đầu Giao Long màu trắng phóng về phía Băng Tuyết Chủ Thần.

Lúc này.

Một tia chớp ầm vang nổ tung! !

Chỉ thấy Lôi Đình Chủ Thần đi đến trước mặt Băng Tuyết Chủ Thần, lôi đình màu tím thô to đánh vỡ nát hàn khí.

Thực lực của hắn ta còn mạnh hơn Băng Tuyết Chủ Thần nhiều, nhưng đối mặt với cỗ hàn khí kia, sắc mặt vẫn không nhịn được lộ ra vẻ ngưng trọng.

“Chư vị, đừng ngẩn ra đó, ra tay đi!”

Lôi Đình Chủ Thần lạnh giọng nói.

Các Chủ Thần khác lập tức xuất thủ.

Chỉ thấy đủ loại thần lực gió bão, lôi đình, hắc ám, ánh sáng bạo phát, từ bốn phương tám hướng gào thét về phía Sở Cuồng Nhân, đối mặt với lực lượng như vậy, cho dù là một vị Đạo Chủ cũng sẽ bị oanh sát trong nháy mắt.

Niệm lực của Sở Cuồng Nhân lưu chuyển, thôi động đến cực hạn.

Uy áp niệm lực vô hình khiến hư không xung quanh hắn đều bị bóp méo.

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Pháp Tận Quy Hư!”

Sở Cuồng Nhân quát nhẹ một tiếng, quanh người hiện lên một đám lốc xoáy, trong vòng xoáy có lượng lớn đạo văn lưu chuyển xen lẫn, tất cả công kích thần lực đánh vào vòng xoáy này, tất cả đều bị tan rã.

Nhất Niệm Khởi, là tu hành pháp niệm lực mà Sở Cuồng Nhân nghiên cứu sáng tạo ra, là một loại ảo diệu, cũng chứng minh cho tự cường vô địch chi đạo của hắn.

Chia thành bốn chiêu.

Vạn Thần Kiếp Hỏa Liên, Vạn Phong Tạo Binh Tai, Vạn Xuyên Yên Tuyết Hàn.

Ba chiêu này, đều là chiêu thức dùng để công kích.

Mà chiêu thứ tư Vạn Pháp Tận Quy Hư chính là phòng ngự.

Một chiêu này cùng loại với Pháp Thiên chi xoáy, mặc dù không có năng lực bắn ngược, nhưng lực lượng phòng ngự càng thêm cường đại.

Vô số thần lực đập vào vòng xoáy do Sở Cuồng Nhân kiến tạo ra đều bị tan rã, căn bản không đả thương đến hắn được.

So với thần chỉ, thân thể của hắn vô cùng yếu ớt.

Tất cả mọi người biết, chỉ cần có thể đánh trúng Sở Cuồng Nhân, dựa vào nhục thân yếu ớt của hắn, tuyệt đối sẽ mất mạng tại chỗ.

Nhưng bọn họ lại không làm được.

"Chiêu thức phòng ngự thật cường đại."

Sắc mặt Minh Thần nghiêm túc.

Sau đó, chỉ thấy hắn ta thôi động thần lực, miệng tụng ra âm tiết quỷ dị.

Chính là thần thông linh hồn của Minh Thần, Minh Thần chi ngữ!

Lực lượng của Minh Thần chi ngữ đập về phía Sở Cuồng Nhân, thông qua nhục thân, trực tiếp công kích linh hồn của hắn.

Một kích này, vô cùng khủng bố, khiến người ta khó mà phòng bị.

Ở đời sau, Sở Cuồng Nhân đã hai lần lĩnh giáo chiêu này, nhưng uy lực của hai lần đó còn kém xa lần này.

Lần này là bản thể Minh Thần toàn lực xuất thủ!

"Nếu lúc trước chưa đi vào thời đại này, có lẽ Minh Thần chi ngữ còn có chút tác dụng với ra, nhưng bây giờ thì chỉ phí công mà thôi."

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, mặc cho Minh Thần chi ngữ công kích.

Trước khi đi đến thời đại này, vì tu hành Liên Hoa Kinh, lực lượng linh hồn của hắn vô cùng cường đại, không kém hơn Đạo Chủ.

Sau khi đi đến thế giới này, ăn chín mươi chín khỏa Linh Hồn Quả, cộng thêm thời gian trước hắn tu hành Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết, hiện tại linh hồn của hắn rất mạnh, đoán chừng không kém Đại Đạo Chủ kém bao nhiêu.

Đối với hắn mà nói, công kích của Minh Thần chi ngữ hoàn toàn không có tác dụng.

Minh Thần cũng đã nhận ra điểm này, hắn ta nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt kinh nghi bất định, “Minh Thần chi ngữ lại vô dụng với hắn, tại sao linh hồn của người này lại cường đại như vậy? !”

Hắn ta lại lần nữa thôi động thần lực.

Trong hư không, lập tức xuất hiện một cánh cửa lớn màu đen, sau khi cánh cửa mở ra, vô số tu la ác quỷ gào thét mà ra.

Đây là một môn thần thông khác của Minh Thần, Minh Phủ chi môn! !

“A, lại là cánh cửa rách nát này.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Nhất Niệm Khởi, linh khí hội tụ hình thành ngàn vạn binh khí!

Vô số binh khí quét ngang ra, như gió bão, chỗ đi đến, tu la ác quỷ đều bị xoắn giết không còn một mống.

Sau đó, ngàn vạn binh khí đập lên cánh cửa lớn màu đen.

Phanh, phanh, ầm!

Cả cánh cửa bị binh khí đánh cho nát tươm.

Minh Phủ chi môn bị phá, sắc mặt Minh Thần lập tức trở nên trắng bệch, hiển nhiên đã nhận phản phệ.

“Hỏa Long giận dữ! !”

Hỏa Diễm Chủ Thần xuất thủ.

Chỉ thấy quanh người hắn ta thiêu đốt hỏa diễm vàng rực, hóa thành một đầu Hỏa Long dữ tợn, không khí bốn phía giống như bị lửa đốt.

Hỏa Long gào thét, uy thế rung chuyển trời đất.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, Nhất Niệm Khởi, linh khí trong thiên địa hội tụ về phía hắn, đạo văn xen lẫn hóa thành một đạo hỏa liên màu vàng đỏ.

Lấy lửa đối lửa! !

Hỏa liên màu vàng đỏ rơi lên người Hỏa Long, thần lực và niệm lực ngưng tụ thành hai loại hỏa diễm, hai loại đạo văn hoàn toàn khác biệt quấn giao va chạm.

Hư không vì nhiệt độ cao đến cực hạn này bóp méo.

Cuối cùng, hai cỗ hỏa diễm đồng thời nổ tung.

Sóng lửa khuếch tán ra đập lên người Hỏa Diễm Chủ Thần, đường đường là Hỏa Diễm Chủ Thần lại bị thiêu đến hú lên quái dị, lui về phía sau mấy trăm trượng, y phục bị thiêu thành nhiều lỗ thủng, lộ ra mảng lớn da thịt bị tổn thương.

Băng Tuyết Chủ Thần bị hàn khí tổn thương, Hỏa Diễm Chủ Thần cũng bị ngọn lửa tổn thương, cảnh tượng này, khiến mọi người cảm thấy không thể tin được.

Đại Địa Chủ Thần, Bạo Phong Chủ Thần cũng lập tức xuất thủ.

Nhưng bọn họ đều không đả thương được Sở Cuồng Nhân, ngược lại bị thủ đoạn niệm lực cường đại của đối phương đánh lui.

Sở Cuồng Nhân lấy sức một mình, lực áp tám đại Chủ Thần, trong lúc phất tay triển lộ phong thái, khiến mọi người đều cảm thấy hoa mắt thần mê.

Giờ khắc này, Nhân tộc dường như đã nhìn thấy một đạo ánh sáng!

Một đạo ánh sáng hi vọng vạch phá đêm tối, vượt ngang cổ kim!

“Nhân tộc quật khởi có hi vọng rồi!”

Cảm xúc trong lòng đám người Phong Cốc, Viêm Vũ bành trướng.

Chương 784: Hai mươi Chủ Thần, thiên mệnh sở quy, Không Gian chủ thần xuất thủ

Sở Cuồng Nhân lực áp tám đại Chủ Thần!

Lực lượng vô cùng cường đại khiến toàn bộ thương khung rung động.

Mà theo tám đại Chủ Thần liên tiếp bị thương, đám Chủ Thần còn lại ngồi trong thần sơn quan chiến cũng không ngồi yên được nữa.

Bọn họ vốn cho rằng phái tám đại Chủ Thần xuất thủ, đối phó một mình Sở Cuồng Nhân đã là dư dả.

Nhưng hiện tại xem ra, bọn họ đã sai rồi!

Chiến lực của Sở Cuồng Nhân mạnh hơn bọn họ tưởng tượng rất nhiều!

“Chúng ta nhất định phải xuất thủ.”

“Không sai, tiếp tục như vậy, có thể giết chết người này hay không là một chuyện, mà thể diện Thần tộc ta cũng không còn nữa.”

“Tám đại Chủ Thần liên thủ lại không thể bắt được một tên Nhân tộc, nếu chuyện này truyền đi, sau này sao có thể xây dựng uy tín trong Nhân tộc nữa?”

Từng đạo lưu quang bay ra thần sơn.

Trong bộ lạc Viêm Vũ.

Sở Cuồng Nhân vận dụng niệm lực thuận buồm xuôi gió, các loại tu hành pháp tăng niệm lực cộng thêm vô địch chi pháp, hắn đã lấy sức một mình áp chế tám đại Chủ Thần, vô số Nhân tộc nhìn thấy, cảm xúc bành trướng.

Lúc này, nơi xa lần nữa truyền đến ba động thần lực mạnh mẽ.

Có mười hai đạo lưu quang đi vào.

“Là Hải Thần, Mộc Thần, Ma Thần...”

“Lại, lại là mười hai vị Chủ Thần, trời ạ, đám Chủ Thần này cùng xuất hiện, chỉ vì đối phó một tên Nhân tộc, quá phô trương đi, chậc chậc, chuyện như vậy, khoáng cổ không có!”

Vốn dĩ, mọi người chỉ cho rằng đây là trận chiến giữa bộ lạc Trảm Tinh và bộ lạc Viêm Vũ, nhưng chuyện phát triển đã vượt xa dự liệu của bọn họ, đây rõ ràng là cuộc đấu tranh giữa chư thần và Nhân tộc a!

Nếu Sở Cuồng Nhân có thể thắng trận chiến này, vậy trong Nhân tộc, uy vọng của hắn sẽ tăng đến độ cao trước nay chưa từng có.

Không chỉ như thế, thông qua trận chiến này, Nhân tộc sẽ biết được thần chỉ không phải chuyện gì cũng làm được, bọn họ cũng sẽ thất bại.

Chuyện này sẽ chôn xuống một hạt giống lật đổ sự thống trị của thần chỉ.

Trái lại.

Sở Cuồng Nhân chết rồi, sợ rằng Nhân tộc sẽ không gượng dậy nổi.

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người, bao gồm các loại sinh mệnh cường đại như hung thú, yêu ma quỷ quái đều không chớp mắt nhìn trận chiến này.

“Các thần chỉ thống trị mảnh đại địa này nhiều năm như vậy, bây giờ là lúc nên thay đổi rồi, có lẽ Thương chính là một nhân tố quan trọng.”

“Thương... Bất thế chi tài a.”

“Không ngờ, trong Nhân tộc lại xuất hiện dị số bực này, chẳng lẽ Nhân tộc chính là chúa tể tiếp theo trên Thương Khung tinh sao?”

Trong lòng vô số cường gia trên Thương khung tinh đều ôm tâm tư khác nhau nhìn trận chiến này.

Bên ngoài bộ lạc Viêm Vũ.

Theo mười hai vị Chủ Thần đến, ba động thần lực khủng bố tuyệt luân bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân, uy thế cuồn cuộn.

Mười hai vị, cộng với tám vị lúc trước, chính là hai mươi vị Chủ Thần.

Cộng thêm Kim Cương Chủ Thần đã bị giết, vì đối phó Sở Cuồng Nhân, Thần tộc đã trực tiếp xuất động hơn phân nửa Chủ Thần rồi.

“A, còn ai nữa không? Có muốn ta cho các ngươi thêm một chút thời gian, để gọi các Chủ Thần khác đến không?”

Sở Cuồng Nhân kéo áo choàng trên người, cười nhạt nói.

Đối mặt với hai mươi vị Chủ Thần cường đại nhất trên thương khung, Sở Cuồng Nhân vẫn rất tùy ý, không có chút khẩn trương nào.

Nghe thấy hắn nói vậy, sắc mặt đám Chủ Thần vô cùng khó coi.

“Từ lúc sinh ra đến này, đây là lần đầu tiên ta gặp dị đoan như vậy, nếu ngươi không chết, Thần tộc ta không thể gối cao không lo được.”

“Không sai, Nhân tộc chỉ xứng bị thần chỉ chi phối, phục tùng thần, tôn kính thần, đây mới là sứ mệnh duy nhất của các ngươi, là con đường sinh tồn duy nhất của các ngươi trên thương khung, Nhân tộc, không cần dị đoan như ngươi!”

“Ngươi, phải chết!”

“Nhân tộc sinh ra chỉ vì cung cấp lao động, cung cấp tín ngưỡng cho Thần tộc, kết quả phản kháng, chỉ là diệt vong!”

Mỗi một vị Chủ Thần nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo sát ý như đã ngưng thành thực chất, bầu không khí trong thiên địa ngưng trọng đến cực hạn.

Hai mươi vị Chủ Thần thúc giục thần lực, chuẩn bị xuất thủ.

Ba động thần lực mênh mông rung chuyển cả vùng, trên mặt đất, vô số sinh linh nằm rạp xuống, run lẩy bẩy.

“Con đường sinh tồn duy nhất?”

“Buồn cười, Nhân tộc ta sinh ra tự do, chúng ta có con đường sinh tồn của mình, không đến lượt đám thần chỉ các ngươi khoa tay múa chân!”

Sở Cuồng Nhân cao giọng nói, được niệm lực gia trì, giọng nói của hắn đã truyền khắp thương khung, vô số Nhân tộc phấn chấn.

“Đây chính là thiên mệnh của các ngươi!”

Minh Thần lạnh lùng nói.

“Thiên mệnh?”

“Ta sẽ để ngươi nhìn một chút, đâu mới là thiên mệnh! !” Trên người Sở Cuồng Nhân đột nhiên bộc phát ra một cỗ uy thế mạnh mẽ gần như không thể tin được.

Vô số đạo văn lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, Thương Khung tinh cũng vì đó mà run lên, bầu trời truyền đến một tiếng oanh minh, theo bản năng, toàn bộ sinh linh đều cảm thấy một cỗ tim đập nhanh đến khó nói lên lời.

“Loại khí tức này...”

Có Chủ Thần không nhịn được, đồng tử co rụt lại, bọn họ rõ ràng cảm giác thần cách trong cơ thể cũng đang run lên.

Dường như, đang sợ hãi cái gì!

“Lực lượng Thiên Đạo, đây là, Thiên Đạo chi lực!”

Minh Thần không thể tin được, kinh hô một tiếng.

Các Chủ Thần khác cũng bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, nhìn Sở Cuồng Nhân bộc phát ra Thiên Đạo chi lực, toàn thân run rẩy.

“Thiên Đạo chi lực, vì sao trên người hắn lại có Thiên Đạo chi lực? !”

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Các Chủ Thần mơ hồ.

Thiên Đạo là lực lượng duy trì trật tự vận chuyển của Thương Khung tinh, là tập hợp thể ý thức của Thương Khung tinh và tỷ vạn sinh linh.

Mặc dù các Thần chỉ là do Tiên Thiên sinh ra, nhưng lúc đối mặt với Thiên Đạo chi lực, cũng sẽ bị áp chế.

Thậm chí còn bị áp chế lợi hại hơn những sinh linh khác.

Bởi vì Thiên Đạo không thích những tồn tại do Tiên Thiên sinh ra như bọn họ, sinh tồn dưới Thiên Đạo, nhưng lại không thể chưởng khống sinh linh.

“Ngươi nói thiên mệnh với ta sao?”

“Vậy các ngươi nhìn xem, ai mới là thiên mệnh sở quy! !”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn thi triển trạng thái Hợp Đạo, Thiên Đạo chi lực, niệm lực và cứu cực chi đạo kết hợp với nhau, uy thế mạnh đến đáng sợ.

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Thần Kiếp Hỏa Liên!”

Một chỉ điểm ra.

Dịch nóng trong thiên địa hội tụ, hóa thành hỏa liên màu vàng đỏ.

Hỏa Liên bay về phía Minh Thần.

“Không tốt!”

Minh Thần thôi động thần lực đánh ra một kích, thần lực màu đen phun trào rơi lên hỏa liên, lại bị đốt thành hư vô.

Hỏa liên thế như chẻ tre rơi vào người Minh Thần, chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm vang lên, đối phương bị đốt thành một đoàn than cốc tại chỗ.

“Nhanh, mau lui lại! !”

Một vị Chủ Thần hét lớn một tiếng.

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Xuyên Yên Tuyết Hàn!”

Hàn phong lôi cuốn sương tuyết đầy trời từ trên trời giáng xuống.

Hàn ý vô biên lấy Sở Cuồng Nhân làm trung tâm, khuếch tán ra.

Cỗ hàn ý này lạnh thấu xương.

Các Chủ Thần muốn lui, nhưng lại cảm thấy thân thể như bị đông cứng, hành động không tự chủ được trở nên trì trệ.

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Phong Tạo Binh Tai!”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Vô số linh khí hội tụ thành ngàn vạn binh khí quét ra bốn phương tám hướng.

Hỏa Diễm Chủ Thần, Băng Tuyết Chủ Thần, Bạo Phong Chủ Thần, Đại Địa Chủ Thần đứng gần Sở Cuồng Nhân nhất bị vô số binh khí đánh cho bạo thể mà chết.

“Làm sao lại khủng bố như vậy!”

Các Chủ Thần bị dọa, nhanh chóng bay ra ngoài.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân dự định thừa thắng xông lên, trong hư không nổi lên gợn sóng, từng đạo đạo văn huyền diệu hiện lên.

Đạo văn này khiến tiểu thế giới của Sở Cuồng Nhân dừng lại một cái chớp mắt.

“Cỗ lực lượng này…”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp lại.

“Đi!”

Một giọng nói đạm mạc vang lên.

Các Chủ Thần khác nghe vậy, vội vàng thoát thân rời đi.

Sở Cuồng Nhân không đuổi theo, hắn nhìn về phía sơn phong cách đó không xa, chỉ thấy có một nam tử mặc trường bào màu trắng bạc đứng ở nơi đó.

Nam tử kia cũng là một vị Chủ Thần.

Mà trên người hắn ta lộ ra ba động lực lượng mà Sở Cuồng Nhân rất quen thuộc, hắn ta chính là một trong ít người am hiểu lực lượng thời không.

“Không Gian Chủ Thần…”

Sở Cuồng Nhân nói ra tên của đối phương, trong mắt mang theo nghiền ngẫm.

Chương 785: Luyện hóa thần cách của Minh Thần, các phương muốn kết minh

“Tiểu Ái, phân tích Thời Không Chủ Thần một chút.”

Trong lòng Sở Cuồng Nhân thầm nói một tiếng, nhất thời, các tin tức liên quan đến Thời Không Chủ Thần liên tiếp hiện lên trong đầu hắn.

“Chủ nhân, có một tin tức tốt.”

Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái bỗng nhiên nói.

“Há, nói một chút.”

“Căn cứ theo phân tích, thần cách của Thời Không Chủ Thần ẩn chứa năng lượng thời không cường đại, nếu dùng thần cách của hắn ta để mở Thời Gian Trường Hà, không cần năng lượng của Đại Đạo Chủ cũng có thể thành công.” Tiểu Ái chậm rãi nói.

Nghe nói như thế, hai mắt Sở Cuồng Nhân lập tức tỏa sáng.

“Ha ha, đây đúng là niềm vui ngoài ý muốn.”

Sở Cuồng Nhân nhìn Thời Không Chủ Thần, ánh mắt càng thêm nghiền ngẫm.

Mà Thời Không Chủ Thần không hiểu sao lại rùng mình một cái.

Hắn ta bỗng nhiên cảm thấy bản thân là con thỏ bị thợ săn để mắt tới, trong lòng sinh ra một cỗ uy hiếp to lớn không hiểu.

Hắn ta cố gắng đè xuống cảm giác khác thường này.

“Thương, trận chiến giữa ngươi và Thần tộc vừa mới bắt đầu, bút trướng này, chúng ta sẽ không dễ dàng bỏ qua.” Thời Không Chủ Thần từ tốn nói.

Bóng người hắn ta lóe lên, sau đó biến mất tại chỗ, thủ đoạn của hắn ta có chút giống với Không Gian Bàn Vận Thuật mà Sở Cuồng Nhân thường sử dụng.

“A, để lại lời đe dọa xong liền rời đi, thú vị.”

Hắn cũng không tiếp tục đuổi theo, trận chiến này, hắn toàn thắng, nhưng niệm lực cũng tiêu hao lớn.

Nếu tiếp tục đánh, hắn thật sự sẽ không chịu nổi.

Đương nhiên, có lẽ các thần chỉ cũng biết điểm này, nhưng bọn họ cũng không dám liều, bởi vì bọn họ không biết, trước khi niệm lực của Sở Cuồng Nhân tiêu hao hầu như không còn thì có thể chém giết mấy vị Chủ Thần nữa?

Sở Cuồng Nhân giải trừ trạng thái Hợp Đạo.

Hắn thu lại mấy viên thần cách trên mặt đất.

Trở lại bộ lạc.

Đám người Viêm Vũ, Phong Cốc, Thanh Y đi tới, bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vô cùng vẻ cuồng nhiệt và sùng kính.

“Thương Thánh Hiền, ngươi quá lợi hại.”

“Đúng vậy, nhiều Chủ Thần như vậy đều bị ngươi đánh chạy, thực lực này chính là độc nhất vô nhị trong Nhân tộc từ trước đến nay a.”

“Không sai, thực sự quá cường đại.”

Đối mặt với sự tôn sùng của mọi người, Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói: “Nếu các ngươi nỗ lực tu hành, một ngày nào đó cũng có thể giống ta.”

“Thật sao?”

“Thương Thánh Hiền, ngươi đừng gạt chúng ta.”

“Đúng vậy, Nhân tộc chúng ta sinh ra đã nhỏ yếu, ngay cả đám con non mà hung thú mới sinh ra cũng cường đại hơn chúng ta vô số lần, chúng ta nhỏ bé như vậy, thật sự có thể cường đại giống Thánh Hiền sao?”

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt mang theo chờ mong.

Mà Sở Cuồng Nhân nghe vậy, cũng trịnh trọng nói: “Các ngươi nói không sai, Nhân tộc chúng ta sinh ra đã nhỏ yếu, nhưng chính bởi vì chúng ta nhỏ yếu, sinh ra không có gì cả, cho nên mới phải nắm giữ tất cả, khi đó chúng ta mới có vô hạn tiềm lực để trưởng thành.”

“Ta rất vui mừng, bởi vì các ngươi đều biết mình rất nhỏ yếu, thừa nhận bản thân nhỏ yếu, đây chính là tiền đề khiến chúng ta mạnh lên, chúng ta là người yếu, nhưng chúng ta sinh ra chính là để chiến thắng cường giả! !”

“Thần chỉ cũng không đáng sợ, nhỏ yếu cũng không đáng sợ, chỉ cần Nhân tộc chúng ta hợp lực, trên dưới một lòng, cuối cùng chúng ta sẽ sừng sững trong thiên địa, mang đến vinh quang cho Nhân tộc! !”

Sở Cuồng Nhân diễn giảng cho mọi người, sau khi nhìn thấy dáng vẻ vĩ ngạn khi hắn giết chết thần chỉ, đã không có ai nghi ngờ lời nói của hắn nữa.

Ngoài ra, hắn đã âm thầm vận chuyển Huyễn U Thất Tình Khúc lay động tâm tình của mọi người, trong lúc nhất thời, trên mặt tất cả mọi người đều tràn ngập hi vọng và hướng tới.

Sở Cuồng Nhân đã gieo xuống một hạt giống cường giả trong lòng bọn họ, chỉ chờ ngày sau tưới nước, sau đó mọc rễ nảy mầm.

“Mang đến vinh quang cho Nhân tộc! !”

Viêm Vũ cao giọng nói.

“Mang đến vinh quang cho Nhân tộc! !”

“Mang đến vinh quang cho Nhân tộc! !”

Sĩ khí của bộ lạc Viêm Vũ tăng vọt, tất cả mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, giờ khắc này, trong lòng bọn họ đã có tín ngưỡng vô cùng kiên định, đồng thời, quãng đời sau của bọn họ vẫn sẽ đi theo tín ngưỡng này.

Sở Cuồng Nhân nhìn đám người Viêm Vũ, trong lòng âm thầm khen ngợi mình, xem ra mình cũng có thiên phú diễn giảng a.

…

Sở Cuồng Nhân trở lại phòng mình.

Hắn lấy thần cách của mấy vị Chủ Thần mà hắn đã chém giết ra.

Có tổng cộng sáu viên.

Theo thứ tự là thần cách của Kim Cương Chủ Thần, Bạo Phong Chủ Thần, Hỏa Diễm Chủ Thần, Băng Tuyết Chủ Thần, Đại Địa Chủ Thần và Minh Thần.

Sáu vị Chủ Thần tử vong, đối Thần tộc mà nói, đây chính là đả kích lớn.

Đương nhiên, Chủ Thần sẽ không thật sự tử vong.

Nhưng cũng phải trải qua mấy ngàn vạn năm, bọn họ mới có thể lần nữa thai nghén ra trong thần sơn, đây cũng là chuyện phiền toái nhất.

Sở Cuồng Nhân dùng Tiểu Ái phân tích mấy viên thần cách trước mắt này, đều có thuộc tính tương ứng với hắn, ẩn chứa năng lượng cực kỳ to lớn.

“A, đây là, thuộc tính linh hồn.”

Bỗng nhiên, Sở Cuồng Nhân cầm lấy thần cách của Minh Thần, hai mắt tỏa sáng.

Bên trong thần cách của Minh Thần ẩn chứa năng lượng linh hồn vô cùng to lớn, có trợ giúp rất lớn để hắn tu hành Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết.

Hắn thu các thần cách khác vào.

Bắt đầu luyện hóa thần cách của Minh Thần.

Mặc dù cỗ thân thể này không tu hành, nhưng luyện hóa linh hồn chi lực không cần nhục thân gia trì, chỉ cần một bộ linh hồn cường đại là được, mà hiện nay tại Thương Khung tinh, ai có lực lượng linh hồn mạnh hơn hắn chứ?

Thời gian lưu chuyển.

Sở Cuồng Nhân phải bỏ ra gần một tháng mới có thể luyện hóa xong thần cách của Minh Thần.

Được năng lượng thần cách của Minh Thần bổ sung, hồn hỏa đại biểu cho địa hồn dần dần lớn mạnh, cuối cùng ngưng tụ thành địa hồn.

Địa hồn thành hình, lực lượng linh hồn của Sở Cuồng Nhân cũng tăng lên một đoạn.

“Địa hồn vừa thành hình, khoảng cách đến đại thành còn một khoảng nữa, nếu có một viên thần cách Minh Thần nữa thì tốt rồi.”

Thiên hồn của Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

“Minh Thần đã chết, chờ hắn một lần nữa dựng dục ra không biết phải đến ngày tháng năm nào đây.” Địa hồn từ tốn nói.

“Không nóng nảy, ngoại trừ thần cách của Minh Thần, bảo vật tăng cường linh hồn trên Thương Khung tinh cũng không ít.” Thiên hồn khẽ cười nói.

Địa hồn và thiên hồn đều quay về nhục thân.

Sở Cuồng Nhân duỗi lưng một cái, “Bàn quay, rút thưởng.”

“Chúc mừng kí chủ rút được truyền thừa Trận Pháp Sư cấp truyền thuyết.”

Truyền thừa Trận Pháp Sư cấp truyền thuyết, cái này không tệ.

Trước đó hắn đã truyền thụ đan dược, luyện khí cho Nhân tộc, hiện tại lại dạy về trận pháp, không biết bọn họ có học được không.

Mặt khác, bản thân hắn cũng rất tinh thông phù văn.

Nghĩ một lát, Sở Cuồng Nhân cảm thấy qua một thời gian ngắn nữa rồi nói sau.

Hăng quá hoá dở.

Đi ra gian phòng, theo thói quen, hắn dùng đế niệm quét qua bộ lạc Viêm Vũ một lần, nhìn xem gần đây có xảy ra chuyện gì hay không.

Vừa xem xét, hắn thật sự phát hiện trong bộ lạc có một số vị khách xa lạ đến thăm, không phải Nhân tộc, mà là Hung thú.

Trong đó bao gồm các loại hung thú Cùng Kỳ, Ngưu Ma, Tranh...

Sở Cuồng Nhân rất tò mò.

Đám hung thú này đến bộ lạc Viêm Vũ làm gì?

Hắn tìm Viêm Vũ.

Sau một phen nói chuyện, Sở Cuồng Nhân vô cùng kinh ngạc, "Ngươi nói bọn họ đến tìm chúng ta kết minh?"

"Đúng vậy." Viêm Vũ gật đầu, "Không chỉ có Hung thú, một số bộ lạc khác cũng muốn tìm chúng ta kết minh."

Bây giờ, bộ lạc Viêm Vũ đánh bại bộ lạc Trảm Tinh đã trở thành bộ lạc cường đại nhất trong Nhân tộc, cộng thêm chiến lực cường hãn liên tiếp chém giết Chủ Thần của Sở Cuồng Nhân, đương nhiên có không ít người muốn leo lên.

"Chuyện này giao cho ngươi làm đi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Không biết từ lúc nào, hắn đã dùng giọng điệu của người cấp trên nói chuyện.

Viêm Vũ cũng không cảm thấy có gì không thoải mái, hiện tại, trên danh nghĩa, mặc dù hắn ta là thủ lĩnh của bộ lạc Viêm Vũ, người chân chính làm chủ đã là Sở Cuồng Nhân.

Hắn ta cũng không dị nghị, dù sao người ta đã làm ra công tích, biểu hiện ra thực lực cường đại hơn hắn ta không biết bao nhiêu lần.

Thậm chí, Viêm Vũ còn đang lo lắng không biết lúc nào mình nên nhượng chức mới tốt đây.

Chương 786: Gặp mặt tiên nhân, người kia cũng là ngươi

Từ lúc Sở Cuồng Nhân đại chiến với Chủ Thần đã trôi qua mấy tháng.

Trong mấy tháng này, bộ lạc Viêm Vũ đã thu bộ lạc Trảm Tinh về dưới trướng, cũng kết minh với các bộ lạc khác.

Bây giờ bộ lạc Viêm Vũ chính là bộ lạc cường đại nhất của Nhân tộc, được Sở Cuồng Nhân chỉ dẫn, các phương diện đều đang phát triển nhanh như gió.

Nhìn về phía thần chỉ, gần đây bọn họ không có động tác lớn nào.

Trận chiến kia, khiến bọn họ kiêng kị Sở Cuồng Nhân đến cực hạn.

Trong dãy núi nào đó.

Trong tay Sở Cuồng Nhân cầm một gốc bảo dược.

Trên bảo dược có đạo văn lưu chuyển, từng trận quang hoa lưu động.

“Gốc Thất Tinh Hồn Thảo này có thể khiến địa hồn của ta tăng đến cảnh giới đại thành đi.” Sở Cuồng Nhân nhìn bảo dược trong tay, thầm nói.

Trong thời gian này, Sở Cuồng Nhân vẫn luôn tìm kiếm cơ duyên tăng cường linh hồn chi lực, thời đại Viễn Cổ, trên Thương Khung tinh, linh khí vô cùng dồi dào, cho cũng có vô số các bảo vật cơ duyên.

Dựa vào thực lực hôm nay của hắn, trên mảnh đại địa này không có gì có thể uy hiếp đến hắn, cho nên hắn có thu hoạch không nhỏ.

Bây giờ, địa hồn của hắn đã gần đại thành, tin tưởng qua một thời gian nữa, có thể dung hợp lần thứ tư.

Luyện hóa bảo dược trong tay xong, giống như Sở Cuồng Nhân suy nghĩ, địa hồn của hắn đã đạt đến đại thành, lực lượng linh hồn đã tương xứng với thiên hồn rồi.

Hắn cảm giác niệm lực của mình đã đạt đến một độ cao mới, một ý niệm có thể bao trùm toàn bộ thương khung.

Thậm chí ngay cả cảnh tượng vực ngoại cũng có thể thu vào mắt.

Lúc hắn dùng niệm lực cảm giác toàn bộ thương khung, lại nhìn thấy trên một vách đá khắc một dấu tay to lớn.

Một cỗ ba động quen thuộc từ trong dấu tay kia khuếch tán ra.

“Đây là vách đá mà tiên nhân lưu lại.”

Trong đầu Sở Cuồng Nhân nhớ lại lúc mình ở trong Thời Gian Trường Hà nhìn thấy tiên nhân lưu lại một dấu tay trên một vách đá.

Hắn có chút hứng thú.

Thi triển Không Gian Bàn Vận Thuật, đi đến trước mặt vách đá.

Bởi vì tiên nhân lưu chiêu, cho nên nơi này được gọi là vách đá tiên nhân.

Mà giờ khắc này, trước vách đá tiên nhân có mười mấy tu sĩ đang nhìn dấu tay phía trên, muốn tìm hiểu ra huyền diệu trong đó.

Nhưng chiêu thức tiên nhân lưu lại vô cùng huyền diệu, cho dù Đạo Chủ muốn lĩnh hội cũng vô cùng khó khăn.

Đừng nói đến những người đến đây lĩnh hội, chỉ là một số Đế giả Thiên Tôn bình thường, bọn họ muốn tìm hiểu huyền diệu trong đó, khó càng thêm khó.

“Thương Thánh Hiền tới.”

Lúc này, một tu sĩ chú ý tới Sở Cuồng Nhân.

Bây giờ trong Nhân tộc, không ai không biết, không ai không hay đến Sở Cuồng Nhân, mọi người nhìn thấy hắn, vội vàng đứng lên cung nghênh.

“Bái kiến Thương Thánh Hiền.”

“Thương Thánh Hiền, ngươi cũng tới lĩnh hội vách đá tiên nhân sao?”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, “Ta đến xem.”

Hắn khẽ cười một tiếng, nhìn về phía vách đá tiên nhân.

Mọi người lẳng lặng đứng ở một bên, không quấy rầy hắn.

“Chúng ta không cách nào lĩnh hội chiêu thức tiên nhân lưu lại trên đó, nhưng Thương Thánh Hiền thì không giống, có lẽ, hắn thật sự có thể thành công đó.”

“Không sai…”

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo chờ mong.

Lần đầu tiên Sở Cuồng Nhân nhìn thấy vách đá tiên nhân, ba động cảm ngộ với Huyễn U Thất Tình Khúc không khỏi chủ động khuếch tán ra.

Các tu sĩ bốn phía thấy vậy, động tử co rụt lại.

“Cỗ ba động này giống hệt chiêu thức tiên nhân lưu lại trên vách đá.”

“Không thể nào, chẳng lẽ Thương Thánh Hiền đã tìm hiểu ra sao?”

“Ta ở đây tìm hiểu gần ngàn năm cũng không tìm hiểu ra cái gì, nhưng Thương Thánh Hiền vừa đến, lập tức có phản ứng, chẳng lẽ đây chính là chênh lệch giữa ta và Thánh Hiền sao?”

…

Lúc Sở Cuồng Nhân đang lĩnh hội chiêu thức tiên nhân lưu lại trên vách đá, ý thức bỗng nhiên bị kéo vào trong không gian kì lạ nào đó.

Đây là một đỉnh núi lượn lờ vân vụ, mà trước mặt hắn có một lão giả tóc trắng xóa đang ngồi.

Lão giả phát hiện hắn đến, khẽ cười một tiếng, “Tiểu gia hỏa hậu thế, cuối cùng chúng ta đã gặp mặt rồi.”

“Tiểu Ái, phân tích lão giả trước mắt đi.”

Theo bản năng, Sở Cuồng Nhân thầm gọi Tiểu Ái.

Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái cũng không khiến hắn thất vọng, rất nhanh, tin tức liên quan tới lão giả này đã hiện lên trong đầu hắn.

Không thể nghi ngờ.

Lão giả trước mắt này chính là người lưu lại dấu tay trên vách đá.

Cũng là vị tiên nhân lúc xưa đã đến Thương Khung tinh.

Tự xưng, Cổ Tiên Nhân.

Mà bây giờ xuất hiện trước mặt hắn, chỉ là một luồng ý niệm mà Cổ Tiên Nhân lưu tại mà thôi.

“Bái kiến tiên nhân.”

Sở Cuồng Nhân bất động thanh sắc khom mình hành lễ, “Không biết lần này tiên nhân gặp ta, có gì chỉ giáo không?”

“Cũng không có gì chỉ giáo, chẳng qua khi đó ta cảm giác được ngươi ở trong Thời Gian Trường Hà, vô cùng tò mò, cho nên mới lưu lại luồng ý niệm này, nghĩ rằng có thể gặp ngươi một lần.”

Tiến vào Thời Gian Trường Hà, không phải ai cũng có thể làm được chuyện này, ngay cả tiên nhân cũng không thể làm được.

Mà Sở Cuồng Nhân, chỉ là một tu sĩ không đến tiên nhân, lại có thể thông qua Thời Gian Trường Hà, từ thời hậu thế đi đến thời đại này.

Chuyện này, khiến Cổ Tiên Nhân vô cùng tò mò.

Ông ta suy đoán, trên người Sở Cuồng Nhân ẩn chứa một bí mật lớn nào đó, cho nên mới muốn gặp hắn một lần, cũng không có ý gì khác.

“Thì ra là thế, không biết tiên nhân đến từ nơi nào?”

Sở Cuồng Nhân gật đầu, hiếu kỳ hỏi.

“Tinh hệ Thanh Hoàng, cách hằng tinh hệ này của các ngươi cũng không quá xa, khoảng sáu mươi bảy vạn năm ánh sáng.”

“Vì sao tiên nhân lại đến đây?”

“Gặp kẻ thù, bị hắn đánh trọng thương, cho nên mới đến nơi này.” Cổ Tiên Nhân có chút bất đắc dĩ nói.

Sở Cuồng Nhân âm thầm líu lưỡi.

Có thể đánh trọng thương tiên nhân, chắc hẳn cũng là một vị tiên nhân.

Mượn cơ hội gặp mặt tiên nhân này, Sở Cuồng Nhân liền hỏi thăm không ít chuyện liên quan tới tiên nhân, tăng thêm một chút kiến thức.

Mà Cổ Tiên Nhân cũng biết gì trả lời đó, xem như kết thiện duyên.

“Tiểu hữu, ta lưu lại một đạo tiên pháp trên vách đá này, ngươi có thể tìm hiểu bao nhiêu, vậy phải xem chính ngươi rồi, nếu có duyên, trong vũ trụ hãn hạn, có lẽ chúng ta sẽ gặp lại lần nữa.”

Cuối cùng, Cổ Tiên Nhân khẽ cười một tiếng, bóng người bắt đầu tiêu tán.

Sở Cuồng Nhân đứng dậy, lại thi lễ, sau đó, ý thức của hắn trở về nhục thân, tiếp tục tham ngộ chiêu thức trên vách đá.

Thông qua chín quyển trục, hắn cũng đã tìm hiểu Huyễn U Thất Tình Khúc rồi, hiện tại bắt đầu tìm hiểu rất thông thạo, qua dấu tay lưu lại trên vách đá, lĩnh ngộ của hắn về môn tiên pháp này càng thêm hoàn thiện.

“Thương Thánh Hiền, đã tìm hiểu ra huyền diệu trên vách đá này rồi?”

Một tên tu sĩ thấy hắn thức tỉnh, hiếu kỳ hỏi

“Có chút tâm đắc.” Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

“Thánh Hiền đúng là Thánh Hiền, quả nhiên khác biệt, chúng ta tìm hiểu nhiều năm như vậy vẫn không có thu hoạch, Thánh Hiền vừa đến đã có tâm đắc rồi.”

“Đúng vậy, không so được, không so được a.”

Mọi người cảm khái một phen.

Sở Cuồng Nhân và mấy người tùy ý trao đổi vài câu, sau đó quay trở về bộ lạc Viêm Vũ, đám người Viêm Vũ, Phong Cốc đang tụ tập lại một chỗ, giống như đang thảo luận chuyện gì đó.

Nhìn thấy Sở Cuồng Nhân quay lại, bọn họ lập tức đi lên nghênh đón.

“Các ngươi đang nói gì vậy?”

“Thương Thánh Hiền, chúng ta đang thương nghị chuyện kết minh.”

“Há, việc này còn chưa thương nghị xong?”

“Kết minh cũng không khó, nhưng còn thiếu một thủ lĩnh, chúng ta nhất trí quyết định, muốn Thương Thánh Hiền đảm nhiệm vị trí thủ lĩnh này.”

Viêm Vũ trịnh trọng nói.

Bên cạnh, Phong Cốc cũng gật đầu, “Các bộ lạc trong Nhân tộc phân chia nhiều năm, cục diện này cũng nên kết thúc rồi, muốn đối kháng thần chỉ, trên dưới Nhân tộc cần đồng tâm hiệp lực, đoàn kết cùng một chỗ, vì thế, chúng ta cần một thủ lĩnh lãnh đạo chúng ta.”

“Mà người kia, chính là Thương Thánh Hiền ngươi.”

Chương 787: Nghi thức trên Đế Sơn, Thiên Đạo ban tên cho Nhân Vương Ấn

“Người kia chính là ngươi...”

Nghe thấy Viêm Vũ muốn đề cử mình đảm nhiệm vị trí thủ lĩnh của Nhân tộc, Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút, sau đó nhìn về phía những người khác.

Những người khác cũng nhìn về phía hắn, trên mặt tràn đầy chờ mong, hắn khẽ vuốt cằm, “Đã như vậy, ta từ chối thì bất kính rồi.”

Dựa theo tiến trình lịch sử, hắn thật sự sẽ trở thành Nhân Vương.

Cho nên, hắn cũng không cự tuyệt.

Nghe thấy hắn đáp ứng, trên mặt mọi người đều lộ nụ cười.

“Tốt, qua mấy nữa ta sẽ gọi thủ lĩnh của những bộ lạc khác đến đây, để tất cả mọi người chứng kiến một chút.” Viêm Vũ nói.

“Không sai, bây giờ là lúc Nhân tộc xuất hiện một vị Vương rồi.”

Mọi người vô cùng hưng phấn thảo luận.

Sở Cuồng Nhân lại rất bình tĩnh.

Bên cạnh, Thanh Y thấy vậy, không khỏi xúc động, lúc trước Sở Cuồng Nhân nói hắn muốn làm Vương của Nhân tộc, hắn ta tin tưởng.

Nhưng đánh chết hắn ta cũng không ngờ, mới qua bao lâu, bây giờ Sở Cuồng Nhân đã thật sự lên làm Vương, tiến triển này cũng quá nhanh đi.

Mấy ngày sau.

Đám người Viêm Vũ đã thương nghị xong tất cả.

Thủ lĩnh của các bộ lạc khác cũng không dị nghị gì với chuyện Sở Cuồng Nhân làm thủ lĩnh của Nhân tộc, dù sao cống hiến và thực lực của hắn thế nào, tất cả mọi người rõ như ban ngày, muốn phản đối cũng không được.

Có thể nói, chuyện này là việc lớn nhất của Nhân tộc từ trước tới nay, cho nên thủ lĩnh của các bộ lạc đã thảo luận vài ngày, quyết định cử hành một nghi thức trên Đế Sơn, tuyên bố Sở Cuồng Nhân sẽ trở thành thủ lĩnh chung của Nhân tộc.

Đế Sơn.

Đây là nơi tu sĩ đầu tiên của Nhân tộc chứng đạo thành đế, mặc dù vị Đế giả kia đã sớm chết đi, nhưng Đế Sơn lại được Thiên Đạo thừa nhận, trở thành chỗ chứng đạo của các tu sĩ Nhân tộc.

Đối với Nhân tộc mà nói, nơi này có ý nghĩa không tầm thường, cho nên đám người Viêm Vũ mới lựa chọn nơi này, tuyên bố Sở Cuồng Nhân trở thành Vương của Nhân tộc.

Hôm nay trên Đế Sơn có vô số Nhân tộc.

Thủ lĩnh của các bộ lạc Nhân tộc đều tới đây.

Mà trên đỉnh Đế Sơn, có một tế đàn.

Trước kia, tế đàn này được sử dụng để các tín đồ cung phụng thần chỉ, nhưng hôm nay, lại dùng để tế thiên địa.

Trong cái nhìn chăm chú của vô số Nhân tộc, Sở Cuồng Nhân chậm rãi đi lên trên tế đàn, phía trên đặt một cái đại ấn màu vàng óng.

Đại ấn này chính là dùng kháng thạch trân quý nhất mà các bộ lạc cống hiến ra, sau đó được Xích Dương chế tạo thành.

Cái đại ấn cũng không tính một bảo vật bất phàm.

Còn không bằng một kiện Đế binh bình thường.

Nhưng đây chính là tín vật.

Tượng trưng cho quyết tâm các đại bộ lạc đề cử Sở Cuồng Nhân trở thành Nhân Vương.

Sở Cuồng Nhân chậm rãi đi lên tế đàn, lớn tiếng nói: “Hoàng Thiên Hậu Thổ làm chứng, ta là Thương, hôm nay sẽ trở thành Vương của Nhân tộc!”

“Từ nay về sau, ta sẽ chỉ huy Nhân tộc vui vẻ phồn vinh, lớn mạnh phát triển, để nhân tộc đạt được vinh quang, tự do trong thương khung!”

Được niệm lực gia trì dưới, giọng nói của hắn truyền khắp Đế Sơn.

Vô số Nhân tộc nghe được, bọn họ nhìn bóng lưng kia, đều biết, Nhân tộc sẽ nghênh đón một thời đại hoàn toàn mới.

Oanh, oanh...

Đột nhiên, mây tầng ở chân trời cuồn cuộn.

Một đạo lôi đình màu tím từ trên trời giáng xuống, vô số đạo văn xen lẫn, tràn ngập ba động thần lực chấn động mạnh mẽ.

Đây là thần chỉ ra tay.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, không khỏi cười xùy một tiếng.

Niệm lực vận chuyển, tuỳ tiện đánh nát lôi đình.

“Hôm nay là ngày tốt của Nhân tộc ta, làm sao, đám thần chỉ các ngươi cũng muốn đến tham gia náo nhiệt sao?” Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ nói.

“Hừ, Thương, Nhân tộc được ngươi chỉ huy, sẽ không nhảy nhót được bao lâu đâu.” Trong hư không, truyền tới một tiếng hừ lạnh.

Sở Cuồng Nhân biết, đó là một vị Chủ Thần, Lôi Đình Chủ Thần.

“Vậy thì rửa mắt mà đợi, đúng rồi, làm phiền ngươi về núi truyền đạt lại, nói không lâu nữa, ta sẽ tới thần sơn bái phỏng một chuyến.”

Lời nói của Sở Cuồng Nhân giống như một quả bom to lớn, khiến mọi người đầu váng mắt hoa.

Thần sơn, đó là đại bản doanh của thần chỉ, là chỗ ở của Chủ Thần, từ xưa đến nay đều cấm những người khác xâm nhập.

Nhất là Nhân tộc, càng không thể đền gần.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại nói, không lâu nữa hắn sẽ đến thần sơn một chuyến!

Bọn họ cũng không cho rằng đối phương đến thần sơn chỉ đơn thuần là đi bái phỏng, lại nói, các thần chỉ cũng sẽ không hoan nghênh hắn đến bái phỏng.

Vậy mục đích cũng chỉ có một.

Sở Cuồng Nhân muốn đến thần sơn gây chuyện a! !

Không thể nào, không thể nào...

Hắn mới trở thành Vương của Nhân tộc đã muốn đến thần sơn gây chuyện, muốn khai chiến với chư thần rồi? ! Cũng quá vội vàng đi.

Bọn họ còn chưa chuẩn bị tốt đâu.

Trên tầng mây.

Không cần Lôi Đình Chủ Thần truyền đạt, tất cả các chư thần đang bí mật quan sát đã tức đến toàn thân phát run, sắc mặt tái xanh.

“Cuồng vọng, quá cuồng vọng!”

“Tên Thương này đúng là quá vô pháp vô thiên, hắn coi thần sơn là nơi nào, hắn muốn đến là có thể đến sao? Buồn cười.”

“Không sai, nếu hắn dám đến, nhất định phải để hắn có đến mà không có về!”

Các chủ thần vô cùng phẫn nộ với lời nói của Sở Cuồng Nhân.

Bọn họ thề, nếu Sở Cuồng Nhân dám đến thần sơn, vậy bọn họ sẽ không tiếc bất cứ giá nào giết đối phương, vĩnh viễn diệt trừ hậu hoạn.

“Hừ, vậy ta sẽ ở thần sơn…Chờ ngươi đến chết.”

Lôi Đình Chủ Thần hừ lạnh một tiếng, lập tức biến mất không thấy bóng dáng.

Nghi thức tiếp tục.

Sở Cuồng Nhân giơ đại ấn vàng rực lớn bằng bàn tay lên.

Chỉ thấy thiên địa chấn động.

Ngay sau đó, chân trời hiện ra lượng lớn tường vân màu vàng, đại ấn vàng rực bị một cỗ lực lượng vô hình nâng đỡ, đằng không mà lên.

Vô số tường vân màu vàng phun trào, không ngừng rót vào đại ấn vàng rực.

Đại ấn nở rộ quang hoa sáng chói, vô số đạo văn lưu chuyển.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị này, không khỏi trợn mắt há mồm.

Đợi tường vân màu vàng dung nhập hoàn toàn vào đại ấn, trên đại ấn đã hiện ra ba chữ to... Nhân Vương Ấn! !

“Đây, đây là Thiên Đạo ban tên cho Nhân Vương Ấn? !”

“Thiên Đạo cũng bảo vệ Nhân tộc ta, quá tốt rồi, Thương Thánh Hiền quả nhiên được Thiên Đạo công nhận là Vương Nhân tộc, ha ha...”

“Nhân tộc ta quật khởi, thế bất khả kháng.”

“Nhân Vương, Nhân Vương!”

“Chúng ta bái kiến Nhân Vương!”

Viêm Vũ dẫn theo người trong bộ lạc dẫn đầu quỳ trên mặt đất, các bộ lạc khác cũng lần lượt quỳ trên mặt đất.

“Bái kiến Nhân Vương! !”

Không chỉ người trên Đế Sơn, các Nhân tộc phân bố ở các nơi trong thương khung giống như cũng có cảm ứng, quỳ về phía Đế Sơn.

Nhân Vương!

Thời khắc này, Nhân tộc đã nghênh đón Vương thuộc về bọn họ.

Nơi xa, trong thần sơn, đám chủ thần cũng nhìn thấy cảnh tượng này, so với Nhân tộc phấn chấn, sắc mặt của bọn họ lại có chút khó coi.

“Thiên Đạo ban tên, trên người Thương cũng có Thiên Đạo chi lực, chẳng lẽ Nhân tộc thật sự là chúa tể thiên địa tiếp theo sao?”

“Đáng hận, vì sao Nhân tộc lại xuất hiện dị số như Thương chứ?”

“Nhân tộc, chẳng lẽ không phải đều nhỏ yếu, hèn mọn sao?”

Các thần chỉ nghi ngờ.

Đến bây giờ, bọn họ đều coi Nhân tộc là công cụ lao động, cung cấp tín ngưỡng cho bọn họ, chưa bao giờ xem bọn họ là đối thủ, nhưng lúc này, nhưng lực này bọn họ lại cảm nhận được một loại uy hiếp từ chủng tộc nhỏ yếu này.

Đó là một loại uy hiếp còn mãnh liệt hơn các chủng tộc cường đại khác, chẳng lẽ, Nhân tộc có thể lật đổ thống trị của thần chỉ sao?

Trong đầu đám thần chỉ hiện lên một suy nghĩ như vậy.

Bọn họ vội vàng lắc đầu, ném suy nghĩ hoang đường này ra khỏi đầu, làm sao có thể, Nhân tộc làm sao có thể lật đổ bọn họ?

“Là Thương!”

“Nhân tộc chỉ có một mình Thương mới có năng lực đối kháng chư thần, chỉ cần giết hắn, Nhân tộc sẽ chia năm xẻ bảy, không đủ gây sợ!”

Sát ý của đám thần chỉ với Sở Cuồng Nhân, càng thêm mãnh liệt.

Chương 788: Nhân tộc phát triển, một trận tuyết tai, tín hiệu mời

Trên Đế Sơn.

Nhân Vương Ấn lơ lửng giữa không trung, cuối cùng, chậm rãi bay vào lòng bàn tay của Sở Cuồng Nhân, hắn cảm giác đại ấn đã trở nên không giống trước.

Mặc dù chất liệu không thay đổi, nhưng lực lượng bên trên đã hoàn toàn thay đổi.

“Tiểu Ái, phân tích một chút.”

“Trong quá trình phân tích, Nhân Vương Ấn, chí bảo ngưng tụ Thiên Đạo chi lực và khí vận của Nhân tộc, là binh khí chuyên dụng của Nhân Vương...”

Tin tức hoàn toàn mới của Nhân Vương Ấn không ngừng tràn vào đầu hắn.

Trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra nụ cười.

Binh khí chuyên dụng của Nhân Vương.

Không ngờ, nghi thức lần này lại có thu hoạch như vậy, Thiên Đạo vẫn rất chiếu cố Nhân tộc, quả nhiên Nhân tộc là chủng tộc dẫn đầu thế giới.

Hắn hoài nghi, cho dù không có mình, Thiên Đạo cũng sẽ nâng đỡ người khác làm Nhân Vương, để người này đối kháng với thần chỉ?

Sở Cuồng Nhân nghĩ một lát, cũng không tiếp tục để ý nữa, tâm niệm khẽ động, trong nháy mắt Nhân Vương Ấn đã biến mất trong lòng bàn tay hắn, bị hắn thu vào trong linh hồn,

Nhân Vương Ấn vô cùng huyền diệu, là bảo vật về thiên vận, chỉ cần là Nhân Vương, không cần luyện hóa đã có thể tuỳ tiện khống chế.

Nhưng nếu không phải Nhân Vương, làm thế nào cũng không thể sử dụng.

Nghi thức kết thúc.

Mọi người lần lượt rời khỏi Đế Sơn.

Tiếp theo, còn có rất nhiều chuyện phải bận rộn.

Ví như thống nhất các bộ lạc, di chuyển nhân khẩu...

Những chuyện này, Sở Cuồng Nhân đều xử lý ngay ngắn rõ ràng, lúc thương lượng với đám người Viêm Vũ, hắn sẽ đưa ra một số ý kiến nhanh chóng chính xác, bù đắp chỗ thiếu sót, cải thiện các biện pháp.

Ví dụ như chuyện di chuyển nhân khẩu.

Viêm Vũ đề nghị để các bộ lạc di chuyển đến một bộ lạc, như vậy có thể chăm sóc giúp đỡ nhau, suy nghĩ của hắn ta không tệ.

Nhưng lại không để ý đến sự khác biệt về tập tính sinh hoạt của các bộ lạc, lập tức tập trung tất cả lại một chỗ, nhất định sẽ tạo thành xung đột trên phương diện sinh hoạt thậm chí là văn hóa.

Ý kiến của Sở Cuồng Nhân phái người đến mỗi bộ lạc trước, đưa đến một số văn hóa và kỹ thuật tiên tiến, từng bước cải tạo.

Chờ đến thời điểm nhất định, sẽ tập trung tất cả mọi người.

Khi đó, thời đại phân chia bộ lạc cũng sẽ kết thúc.

Thay vào đó, là một quốc gia.

“Vương thật giỏi, chúng ta làm từng bước một, nhưng Vương lại muốn mười bước gộp làm một bước, lợi hại hơn chúng ta nhiều.”

“Đúng vậy, hắn không làm Vương thì ai làm Vương a.”

Đám người Viêm Vũ và Phong Cốc không khỏi cảm khái nói.

Sau khi Sở Cuồng Nhân thành Vương, cũng không lập tức thực hành một loạt chính sách cải cách, mà hành động như nước ấm nấu ếch xanh, tiến hành theo chất lượng.

Dù sao, không đến một năm ngắn ngủi, chỉ luyện khí và luyện đan đã khiến Nhân tộc có thay đổi cực lớn.

Nếu đột nhiên thay đổi lớn, sẽ chỉ khiến người ta trở tay không kịp.

“May mắn ta đã từng làm chưởng môn, nếu không, nhiều chuyện như vậy, không biết bao giờ mới có thể làm hết được.”

Sở Cuồng Nhân âm thầm cảm khái.

Thời gian nhoáng một cái, đã mấy năm trôi qua.

Mấy năm này, so với tộc độ Nhân tộc phát triển thì không đáng giá nhắc tới, đối với một số tu sĩ cũng chỉ là một cái búng tay mà thôi.

Nhưng trong mấy năm, Sở Cuồng Nhân lại khiến sinh hoạt của dân chúng hạ tầng tăng lên mấy cấp bậc.

Hiện tại các nơi trong Nhân tộc, đều đang ca tụng công tích vĩ đại của hắn.

“Vương, đây là số lượng nhân khẩu của các bộ lạc tăng lên trong năm nay.”

Viêm Vũ xuất ra một phong thư tín đưa cho Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, “Không tệ, so với một năm trước đã tăng lên ba mươi phần trăm, lương thực có áp lực gì không?”

“May mắn có vương phát triển các loại thực vật như lúa nước, khoai tây, bây giờ, số lượng lương thực Nhân tộc dự trữ cơ bản không có áp lực gì.”

Viêm Vũ cười ha ha một tiếng nói.

“Ừm, tốt.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Hắn cảm thấy, Nhân tộc muốn tiếp tục cường đại, căn bản nhất là tại đời sau, chỉ cần nhân khẩu lớn, số lượng tu sĩ sẽ càng nhiều, tỷ lệ đản sinh ra cường giả cũng sẽ gia tăng tương ứng.

So với các sinh linh trên mặt đất khác, Nhân tộc yếu hơn một chút.

Nhưng nếu sinh ra, sau đó trưởng thành cũng chỉ mấy chục năm.

Không giống một số Yêu thú Hung thú, mang thai phải mấy trăm năm ngàn năm, sau khi sinh ra rồi trưởng thành, không biết phải mất bao lâu.

Sở Cuồng Nhân nhìn ra ngoài phòng.

Chẳng biết lúc nào, không trung đã có tuyết lớn bay xuống.

Khắp nơi đều là một mảnh trắng bạc.

Sở Cuồng Nhân đứng dậy đi ra ngoài, nhìn tuyết lớn đầy trời, không nhịn được vươn tay bắt một đóa tuyết hoa, mặc cho nó tan ra trong lòng bàn tay hắn.

Sau lưng, Thanh Y đi tới, phủ thêm áo choàng cho hắn.

“Đa tạ.”

Sở Cuồng Nhân mặc áo choàng, cảm thấy thân thể ấm hơn một chút.

Hắn có thể dùng niệm lực ngăn cách hàn ý, nhưng so với chuyện này, hắn càng thích để mình sống như người bình thường hơn.

Dùng ngũ giác của mình để cảm nhận thiên địa tự nhiên.

Mấy năm nay, lực lượng linh hồn của hắn đã tăng lên một chút, nhưng đáng tiếc, thiên phú tu hành của bộ thân thể này vô cùng kém, so với tài năng kinh thiên động địa của bản tôn hắn, quả thực là hai thái cực.

Cho nên mấy năm này, hắn cũng lười đi tu hành, chuyên tu niệm lực.

Còn vấn đề thọ mệnh của bộ thân thể này cũng không phải chuyện hắn phải lo lắng, ăn mấy viên đan dược, đủ để hắn trường sinh bất lão.

Sở Cuồng Nhân nhìn bông tuyết dần bao trùm hơn phân nửa đình viện, cười nhạt một tiếng nói: “Tuyết năm nay tới thật nhanh, tuyết lành thì triệu năm được mùa, hi vọng năm tới sẽ có thu hoạch tốt.”

“Nhất định sẽ.” Viêm Vũ cười nói.

Nhưng bảy ngày sau đó, tuyết vẫn không dừng lại.

Hơn nữa càng rơi càng lớn.

Sở Cuồng Nhân nhìn tuyết lớn bên ngoài phòng, bên cạnh, Viêm Vũ nhíu mày nói: “Vương, trận này tuyết đã rơi mấy ngày, hiện tại các nơi liên tiếp truyền đến tin tức thiên tai tuyết, nếu tiếp tục như vậy, hoa màu của dân chúng sẽ hỏng, sang năm sợ là khó qua.”

Các tu sĩ có thể không ăn không uống.

Nhưng người dân bình thường thì không được.

Một trận tuyết tai, có thể khiến vô số dân chúng khó duy trì sinh kế.

“Phái tu sĩ đến các nơi viện trợ, mặt khác, ta sẽ truyền thụ cho ngươi cách dựng nhà ấm hoặc lều lớn, ngươi truyền xuống cho mọi người.”

Nhà ấm lều lớn là biện pháp Sở Cuồng Nhân dùng cho hoa màu chống lại tuyết tai, có thể để hoa màu sinh tồn trong nhiệt độ thích hợp.

“Biện pháp như vậy đúng là có hiệu qủa, nhưng hoa màu nhiều như vậy, chỉ có thể bảo vệ tốt một bộ phận mà thôi, nếu trận tuyết này vẫn kéo dài, e là nhà ấm cũng không duy trì được bao lâu.” Trong mắt Viêm Vũ có chút ít lo lắng nói.

“Không sao, không lâu nữa trận này tuyết tai này sẽ ngừng.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, hắn đứng dậy nhìn về phía xa, “Trước đó ta đã nói, ta sẽ đi bái phỏng, xem ra bọn họ đã không thể chờ đợi, trận tuyết tai chính là tín hiệu bọn họ đang mời ta.”

Đồng tử Viêm Vũ hơi co rụt lại, trong nháy mắt hắn ta đã hiểu ý của Sở Cuồng Nhân, “Trận tuyết tai này, là thần chỉ giở trò quỷ?”

“A, thao túng thiên địa tự nhiên, đây không phải thủ đoạn bọn họ am hiểu nhất sao?” Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

Trong mắt hắn, bắn ra một đạo lãnh quang.

Bên cạnh Viêm Vũ cảm giác được nhiệt độ bốn phía lại lạnh hơn mấy phần.

Ngay cả Đế giả như hắn ta cũng không nhịn được rùng mình một cái.

“Vương, có cần thông tri Nghịch Thần các an bài người không?”

Nghịch Thần các, nội tình cường giả của Nhân tộc.

Hơn phân nửa cường giả của Nhân tộc đều ẩn giấu trong đó, mà những người này, hiện tại đương nhiên là để Sở Cuồng Nhân sử dụng.

“Không cần, ta đi một chuyến là được.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, hắn cầm áo choàng bên cạnh mặc vào, đi ra ngoài cửa, sau mấy bước đã biến mất trong hư không.

Chương 789: Buông xuống thần sơn, tái chiến Chủ Thần

Thần sơn, nơi ở của thần chỉ.

Ở nói này, thần chỉ thống trị tất cả.

Trên đỉnh thần sơn, có ba mươi ba tòa cung điện đứng sừng sững, đại biểu cho ba mươi ba vị Chủ Thần, mà ở giữa, là một tỏa cung điện huy hoàng nhất, xung quanh có vô số đạo văn vờn quanh, giống như bích chướng bao phủ.

“Các ngươi nói xem, Thương có đến không?”

Trong một thần điện màu trắng truyền ra một giọng nói đạm mạc.

Đây là giọng nói Quang Minh Chi Thần.

“Hắn sẽ đến, trước đó tại Đế Sơn, hắn đã nói sẽ đến đây, bây giờ Nhân tộc gặp trận tuyết tai này, nếu hắn không tới, sợ rằng sang năm Nhân tộc sẽ không có lương thực sống qua ngày.”

“A, chỉ cần hắn đến, chắc chắn sẽ phải chết!”

“Không sai, nơi này là thần sơn, là trụ sở của chúng ta, thần lực dồi dào, đánh ở chỗ này, hắn sẽ không phải đối thủ của chúng ta.”

“Đừng nói đến chuyện chúng ta đã thiết kế bẫy ở đây.”

Trong các thần điện, liên tiếp có âm thanh vang lên.

Mấy năm nay, bọn họ nhìn thấy Nhân tộc phát triển, trong mấy năm ngắn ngủi, Sở Cuồng Nhân đã chỉ huy Nhân tộc phát triển vui vẻ phồn vinh, ngoại trừ bách tính an cư lạc nghiệp, cũng đã xuất hiện rất nhiều tu sĩ.

Chuyện này khiến bọn họ kiêng kị.

Mới mấy năm đã có thay đổi như thế...

Vậy mấy ngàn năm, mấy vạn năm thì sao?

Chỉ sợ chuyện Nhân tộc lật đổ sự thống trị của thần chỉ, không phải là lời nói suông a!

“Hắn đã đến.”

Lúc này, một giọng nói đạm mạc vang lên.

Các vị Chủ Thần trầm mặc một cái chớp mắt.

Bầu không khí, giống như đã trở nên ngưng trọng.

Bên ngoài Thần sơn.

Một bóng người mặc áo choàng màu trắng tử trong hư không đi ra.

Sở Cuồng Nhân nhìn thần sơn cao vút đâm vào trong mây, tràn ngập uy áp thần lực cuồn cuộn trước mặt, trong mắt lộ ra hàn ý, “Đây chính là thần sơn, đúng là tràn ngập khí tức thần lực khiến người ta chán ghét a.”

Ong, ong...

Trong hư không, nổi lên gợn sóng.

Chỉ thấy một đám thần chỉ từ trong thần sơn bay ra, có lực lượng thao túng băng tuyết, có thần lực điều khiển phong bạo lôi đình, cũng có thần lực toàn thân lưu chuyển kim quang, khí thế bá đạo, các loại thần lực trộn lẫn vào nhau.

“Ngươi là ai, dám tự tiện xông vào thần sơn!”

Một Thượng Vị Thần chỉ quát lạnh một tiếng nói.

“Thương, ta đại diện cho Nhân tộc tới đây... Đòi công đạo!”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Thương!

Cái tên này vừa ra, đồng tử các thần chỉ ở đây không nhịn được co rụt lại, có thể nói, cái tên này như sấm bên tai bọn họ!

Thương, Vương Nhân tộc, người giết thần, là tên Nhân tộc đầu tiên từ trước đến nay có thể giết thần, khiến uy nghiêm của thần chỉ bị đả kích lớn.

“Thương, hắn là Thương.”

“Hắn đến thần sơn làm gì...”

“Nói nhảm, thần chỉ và Thương không đội trời chung, hắn đến thần sơn đương nhiên là để gây chuyện, ngăn cản hắn, không thể để hắn tiến vào thần sơn.”

Sắc mặt đám thần chỉ sa sầm, sau khi khiếp sợ, đủ loại thần lực bạo phát, hóa thành dòng nước lũ thần lực kinh khủng bao phủ ra.

“Tạp ngư thì cút xa cho ta.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Niệm lực tuôn ra, vô số thần lực ào ào phá nát.

Mấy chục vị thần chỉ bị cỗ niệm lực này đánh cho thổ huyết bay ra ngoài, yếu một chút thì bạo thể chết tại chỗ.

Đám thần chỉ này là thần phụ thuộc Chủ thần, đối với Sở Cuồng

Nhân mà nói, bọn họ không khác gì đám tạp ngư, căn bản không có lực uy hiếp với hắn.

Thậm chí, ngay cả ngăn cản bước chân của hắn cũng không làm được.

Các Thần chỉ bị niệm lực liên tiếp đánh bay.

Sở Cuồng Nhân đi vào thần sơn, xung quanh hắn, một đám thần chỉ ngã xuống đất không dậy nổi, tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng, thần huyết xâm nhiễm mặt đất.

“Thật cường đại!”

“Đây chính chiến lực có thể chém giết Chủ Thần sao?”

“Quá, quá đáng sợ.”

Đám thần chỉ đều cảm thấy hoảng sợ khó nói nên lời, tê cả da đầu.

Thật đáng sợ, qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy một tên Nhân tộc khủng bố như thế, giết Thần giống như giết heo giết chó.

Đây là Nhân tộc mà bọn họ xem là kiến hôi sao? !

“Để hắn tới.”

Trên đỉnh Thần sơn, truyền tới một giọng nói.

Đó là giọng nói của Chủ Thần.

Nghe thấy vậy, đám thần chỉ cũng không dám đi lên ngăn cản Sở Cuồng Nhân nữa.

“Lựa chọn sáng suốt.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, sau đó không thèm nhìn đám thần chỉ xung quanh, đi lên đỉnh Thần sơn, vừa sải bước ra chính là vạn trượng.

Chỉ chốc lát.

Hắn đã đi tới đỉnh núi, nhìn thấy ba mươi ba tòa Thần Điện huy hoàng kia, cười nhạo nói: “Thật hoa lệ.”

Hắn không nói hai lời, đưa tay nhấn một ngón.

Niệm lực phun trào.

Dịch nóng trong thiên địa hội tụ đến.

Nhất Niệm Khởi, Vạn Thần Kiếp Hỏa Liên.

Kiếp Hỏa gào thét mà ra, nhập vào một tòa thần điện màu đen.

Nhất thời, hỏa diễm kinh khủng bạo phát, bao phủ tòa Thần Điện này, Hắc Ám Chủ Thần từ trong đó vọt ra.

Sắc mặt hắn ta âm trầm nhìn Sở Cuồng Nhân, “Tên điên! Chẳng lẽ ngươi không muốn giải quyết trận tuyết tai này sao? ! Vừa đến đã động thủ!”

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Hắc Ám Thần Điện.

Thần điện kia bị ngọn lửa đốt cháy, nhưng không có bất kỳ tổn thương gì.

Chất liệu làm ra đám Thần Điện này rất đặc thù.

Nơi này, chính là địa điểm sau khi Chủ Thần chết sẽ phục sinh sao?

Hắn đang nghĩ có nên hủy ngọn Thần sơn này không, xem ra tạm thời không thể thực hiện suy nghĩ này rồi.

Nghe thấy Hắc Ám Chủ Thần nói vậy, hắn cười nhạo nói: “Không phải các ngươi muốn giết ta sao? Vậy chúng ta còn có chuyện gì đáng nói chứ, huống hồ, ta cũng không đến đàm phán với các ngươi, ta đến để... Giết thần!”

Lời nói rơi xuống, niệm lực lại lần nữa dâng lên.

“Hừ, cuồng vọng!”

“Ngươi không nhìn xem đây là nơi nào, nơi này chính là thần sơn, là địa bàn của chúng ta, lần này không tới lượt ngươi càn rỡ!”

“Giết! !”

Trong các thần điện bộc phát ra ba động thần lực, chấn động mạnh mẽ.

Ngay sau đó, đám Chủ Thần Lôi Đình Chủ Thần, Quang Minh Chủ Thần, Mộc Thần, Hải Thần Ma Thần từ trong thần điện của mình bay ra.

Các loại thần lực ba động bao phủ Sở Cuồng Nhân, được thần sơn gia trì dưới, khí tức của bọn họ cường đại hơn ở nơi khác rất nhiều.

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, quanh người có đạo văn huyền diệu lưu chuyển.

Trạng thái Hợp Đạo, mở ra.

Thiên Đạo chi lực gia trì, cứu cực chi đạo bạo phát, niệm lực cuồn cuộn như dòng nước lũ đổ xuống, điên cuồng va đập vào bốn phía.

Các Chủ Thần thấy thế, đồng tử hơi co lại.

“Thực lực của hắn càng cường đại hơn trước!”

“Làm sao lại như vậy? !”

“Tại sao tốc độ tiến bộ của tên Nhân tộc này lại nhanh như vậy, mới mấy năm, hắn đã tiến bộ đến tình trạng này rồi!”

Các chủ thần mơ hồ.

Thực lực của đám thần chỉ bọn họ không được tín ngưỡng gia trì thì đều cố định, rất khó có không gian tăng lên.

Nhưng trong mấy năm ngắn ngủi, Sở Cuồng Nhân đã tiến bộ như vậy rồi.

Chuyện này khiến bọn họ cảm thấy hoảng sợ, nếu Nhân tộc đều giống như Sở Cuồng Nhân, vậy chuyện lật đổ thần chỉ sẽ dễ như trở bàn tay.

“Chủ Thần bảo thủ, chuyện này khiến các ngươi rất kinh ngạc sao?”

Trong giọng nói của Sở Cuồng Nhân mang theo mấy phần trào phúng.

Hắn cảm thấy, đám sinh linh Tiên Thiên như đám thần chỉ này thật đáng buồn, sinh ra đã có thần lực không gì sánh kịp, nhưng bất kể bao nhiêu năm trôi qua, nếu không có tín ngưỡng gia trì, bọn họ mãi mãi cũng không tiến bộ.

Thậm chí cho dù có tín ngưỡng, nhưng một khi tín ngưỡng sụp đổ, bọn họ sẽ lập tức trở lại nguyên trạng, bị trói buộc sít sao.

“Giết!”

“Ma Tâm Thần Quang!”

“Mộc Thần Thứ!”

“Quang Minh Đại Thẩm Phán!”

“Hắc Ám Đại Yên Diệt!”

…

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Pháp Tận Quy Hư!”

Đối mặt với thần lực trùng kích, Sở Cuồng Nhân thi triển chiêu thức phòng ngự mạnh nhất của mình, xung quanh hắn xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ.

Thần lực bị vòng xoáy thôn phệ, sau đó từng cái tan rã.

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Phong Tạo Binh Tai!”

Niệm lực của Sở Cuồng Nhân khẽ động, vô số binh khí ngưng tụ mà thành.

Chương 790: Thời Không Lồng Giam, Thời

Không Chi Đạo của ngươi quá yếu

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Phong Tạo Binh Tai!”

Sở Cuồng Nhân chậm rãi đưa tay.

Niệm lực dồi dào bạo phát, vô tận linh khí tụ đến, hóa thành một binh khí, lơ lửng trên đỉnh thần sơn.

Đối mặt với binh phong chi uy vô tận, sắc mặt đám Chủ Thần vô cùng nghiêm túc.

Thậm chí bọn họ còn muốn xông vào Thần Điện tránh một chút.

Lúc này.

Bên trong ngọn thần sơn, tám cột sáng màu trắng phóng lên tận trời, vô số đạo văn huyền diệu bao phủ hơn phân nửa thần sơn.

Kết cấu không gian bốn phía, phát sinh biến hóa.

Một cỗ lực lượng mà Sở Cuồng Nhân vô cùng quen thuộc, bao phủ hắn.

“Thời không chi lực, lại là ngươi a.”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía một tòa thần điện màu trắng, từ trong đó có một bóng người màu trắng bạc đi ra, chính là Thời Không Chủ Thần.

Lần này Sở Cuồng Nhân đến thần sơn, thứ nhất là đòi lại công đạo chuyện tuyết tai, thứ hai, chính là vì Thời Không Chủ Thần.

Lần trước gặp mặt đối phương, hắn vô cùng nhớ thương đối phương.

Chuẩn xác mà nói, là nhớ thương thần cách của đối phương.

Đây chính là lực lượng quan trọng để hắn mở ra Thời Gian Trường Hà.

Thời Không Chủ Thần nhìn Sở Cuồng Nhân, lông mày cau lại, ánh mắt của đối phương khiến hắn ta tê cả da đầu.

Lần đầu tiên gặp mặt, hắn ta đã có cảm giác này.

Giống như hắn ta là một con thỏ bị thợ săn để ý đến vậy.

Chuyện này khiến hắn ta cảm thấy vô cùng khó chịu!

Mình là Thời Không Chủ Thần, là cường giả trong Chủ Thần gần với Thần Chủ nhất, lại bị người ta xem là con thỏ?

Chuyện này khiến hắn ta làm sao chịu được.

“Thương, kết giới này là do Thần Khí Thời Không Lồng Giam của ta bố trí, cho dù niệm lực của ngươi mạnh hơn, cũng đừng hòng chạy thoát!”

Thời Không Chủ Thần hừ lạnh nói.

Sau đó, chỉ thấy hắn ta hét lớn một tiếng, “Thời gian chi cấm!”

Tám cột sáng màu trắng xung quanh nở rộ ánh sáng sáng chói, một cỗ lực lượng phong cấm thời gian kinh khủng lập tức bạo phát.

Trong Thời Không Lồng Giam, vạn sự vạn vật đều lâm vào đứng im.

Sau khi Thời Không Chủ Thần thi triển thời gian chi cấm, sắc mặt trở nên tái nhợt, hiển nhiên, thi triển thời gian chi cấm bao vây cường giả như Sở Cuồng Nhân, khiến hắn ta tiêu hao rất nhiều thần lực.

“Khủng bố!”

“Cho dù có Thời Không Lồng Giam phụ trợ, nhưng thi triển thời gian chi cấm với hắn, vẫn khiến ta phải tiêu hao gần một nửa thần lực!”

Thời Không Chủ Thần cảm thấy thật không thể tin được.

Nhưng may mắn, thời gian chi cấm của hắn ta có hiệu quả.

Các Chủ Thần xung quanh giống như đã ước định từ trước, sau khi hắn ta thi triển thời gian chi cấm xong, trong nháy mắt đã phát động công kích về phía Sở Cuồng Nhân.

Các loại thần lực tỏa ra quang mang sáng chói.

Thời Không Chủ Thần thở dài một hơi.

Tất cả đã kết thúc.

Không ai có thể sống sót trong tình huống này.

Oanh, oanh, oanh...

Quang mang thần lực bao phủ toàn bộ Thời Không Lồng Giam, năng lượng thần lực bàng bạc tràn ngập trong đó, không ngừng vang lên tiếng ầm vang, mảng lớn hư không liên tiếp nổ tung, năng lượng này đã khiến cả thần sơn đều rung chuyển.

Trên mặt đám Chủ Thần lộ ra vẻ vui sướng.

“Quá tốt rồi, cuối cùng đã giết chết tên gia hỏa này.”

“Ha ha, không ai có thể mạo phạm uy nghiêm của thần chỉ, ngươi cũng không ngoại lệ, Thương, sau khi ngươi chết, Nhân tộc sẽ không đủ gây sợ.”

“Hừ, bây giờ là lúc để Nhân tộc ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.”

“Không sai, thả tin tức Thương chết ra, để toàn bộ sinh linh trên mảnh đại địa này biết, kết cục khi mạo phạm thần chỉ là gì!”

“Nhất là Nhân tộc, để bọn họ biết, Vương của bọn họ đã chết, bọn họ muốn tiếp tục sinh tồn, cũng chỉ có con đường thần phục chúng ta, nếu không, ta không ngại giết một nửa Nhân tộc đâu.”

Đám Chủ Thần thảo luận cách xử trí Nhân tộc.

Mấy năm này, bọn họ sống quá biệt khuất.

Đường đường là Chủ Thần, lại bị một tên Nhân tộc chế trụ, hiện tại thật vất vả mới giết được Thương, đương nhiên phải phát tiết một trận.

Thậm chí có Chủ Thần đề nghị đồ sát một nửa Nhân tộc trước.

“Đồ sát Nhân tộc ta? Vậy ta không thể làm gì khác ngoài việc huyết tẩy thần sơn trước.”

Một giọng nói đạm mạc bỗng nhiên vang lên.

Tất cả thần chỉ đang nhiệt liệt thảo luận cách xử trí Nhân tộc giống như bị bóp cổ vịt, không còn âm thanh.

Bọn họ đảo mắt nhìn về phía Thời Không Lồng Giam.

Sau khi bị công kích thần lực cuồng bạo đánh vào, bên trong Thời Không Lồng Giam tràn ngập quang mang thần lực, khiến người ta không nhìn rõ tình huống.

Nhưng bọn họ không hề nghi ngờ, trên thế giới này, chỉ cần thừa nhận công kích như vậy, không ai có thể sống sót.

Thần Chủ cũng không có khả năng.

“Không có khả năng, không có khả năng, làm sao hắn không chết? !”

“Thời Không, đã xảy ra chuyện gì?”

Đám Chủ Thần nhìn về phía Thời Không Chủ Thần thi triển Thời Không Lồng Giam.

Mà đối phương cũng có chút mơ hồ.

“Không có khả năng, thời gian chi cấm của ta đúng là đã có hiệu quả, các ngươi có đánh trúng hắn không? !”

Thời Không Chủ Thần nhìn về phía các Chủ Thần còn lại.

“Nói nhảm, chẳng lẽ nhiều Chủ Thần như vậy lại không ai đánh trúng hắn sao? !” Quang Minh Chủ Thần không nhịn được nói.

Nếu thời gian chi cấm có hiệu quả, chư thần cũng không đánh lệch.

Vậy chẳng lẽ bọn họ nghe nhầm rồi? !

Nghe nhầm cái quỷ a! !

Có Chủ Thần nhìn chằm chằm vào Thời Không Lồng Giam, ánh mắt ngưng trọng.

Oanh!

Một trận niệm lực kinh khủng bạo phát.

Thần lực bên trong Thời Không Lồng Giam bị đánh tản ra, chỉ thấy có một người đứng lơ lửng trên không, tóc đen phấn khởi, chính là Sở Cuồng Nhân.

Đối phương, đúng là... Lông tóc không tổn hao gì!

Duy nhất tổn thất, chính là kiện áo choàng phía sau hắn bị thần lực cắn nuốt một nửa, chỉ còn lại có một nửa, ngoài ra không còn gì khác.

Sở Cuồng Nhân lấy xuống một nửa áo choàng, than nhẹ một tiếng, “Cái áo choàng này là mấy năm trước Thanh Y làm cho ta, đã gắn bó với ta mấy năm, không ngờ hôm nay lại bị hỏng ở đây, các ngươi dự định lấy cái gì bồi thường đây?”

Các Chủ Thần nuốt một ngụm nước bọt, trong mắt tràn dày hoảng sợ.

Mẹ nó!

Bọn họ dùng toàn lực, lại chỉ làm hỏng một kiện áo choàng của người ta?

Có lầm hay không! !

“Không bằng, để mạng lại bồi thường đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, thu hồi áo choàng, một cỗ sát ý lãnh khốc từ trên người hắn bạo phát ra, trong nháy mắt đã bao phủ hơn phân nửa thần sơn.

Thời khắc này, thần sơn bốn mùa chỉ có mùa xuân lại bị đông lạnh như tháng chạp.

Các thần chỉ đều đang sợ run.

“Tại sao lại có Nhân tộc khủng bố như vậy...”

Một vị thần chỉ nhìn lên đỉnh núi, bờ môi run rẩy nói.

“Vô số năm qua, thần sơn vẫn luôn thần thánh không thể xâm phạm, nhưng hôm nay, lại vì một tên Nhân tộc mà lâm vào cảnh tượng trước đó chưa từng có, đây chính là Vương của Nhân tộc... Thương! Thật sự quá kinh khủng.”

“Các Chủ Thần, có biện pháp đánh thắng hắn không?”

Trước kia, bọn họ không hề nghi ngờ năng lực của Chủ Thần.

Nhưng thực lực của Sở Cuồng Nhân đã phá vỡ nhận biết của bọn họ, đổi mới thế giới quan của bọn họ, thậm chí khiến bọn họ sinh ra hoàn nghi với Chủ Thần không gì không làm được.

Trên đỉnh Thần sơn.

Thời Không Chủ Thần nhìn Sở Cuồng Nhân, cả kinh nói: “Không có khả năng, thời gian chi cấm của ta rõ ràng có hiệu quả, làm sao ngươi lại không có việc gì? !”

“Chuyện này không có khả năng!”

Sở Cuồng Nhân nhìn Thời Không Chủ Thần đã thất thố, đạm mạc nói: “Không có gì không có khả năng, Thời Không Chi Đạo của ngươi, quá yếu.”

Nghe thấy vậy, Thời Không Chủ Thần giống như mèo bị đạp trúng đuôi, lập tức nổi trận lôi đình, cả giận nói: “Thời Không Chi Đạo của ta quá yếu? Nói đùa cái gì, ta chính là Thời Không Chủ Thần trong thế giới này! !”

“Ta không biết ngươi đã dùng biện pháp gì tránh thoát khống chế của thời gian chi cấm, nhưng bây giờ ngươi vẫn ở trong kết giới của Thời Không Lồng Giam, điểm này, vẫn là chúng ta chiếm thượng phong, ngươi vẫn chỉ có thể đợi chết như cũ!”

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, không nhịn được cường, “Mới nói Thời Không Chi Đạo của ngươi quá yếu xong, cái lồng giam rách nát này, mà muốn vây khốn ta sao?”

Chương 791: Chém giết Thời Không Chủ Thần, trước tiên đồ sát một nửa thần chỉ lại nói

“Mới nói Thời Không Chi Đạo của ngươi quá yếu xong, cái lồng giam rách nát này, mà muốn vây khốn ta sao?” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau đó, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng nâng tay.

Một cái vòng tròn lớn chừng bàn tay bỗng nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, trên vòng tròn khắc vô số đạo văn huyền diệu.

“Đó, đó là cái gì! !”

Đồng tử Thời Không Chủ Thần không nhịn được co rụt lại, từ vòng tròn kia, hắn ta cảm nhận được một cỗ lực lượng thời không cường đại trước đây chưa từng gặp!

Hắn ta là Thời Không Chủ Thần, là thần chưởng khống thời không trên thế giới này!

Nhưng giờ phút này, đối mặt với vòng tròn kia, hắn ta lại cảm giác lực lượng thời không mình chưởng khống giống như một dòng suối nhỏ đối mặt với một đại dương mênh mông.

Chênh lệch to lớn, khiến hắn ta cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Đây là một kiện bảo vật thời không nào đó.

Nhưng trên thế giới này tại sao lại có bảo vật thời không như vậy? !

Chuyện này không có khả năng! !

Lúc này, trong Thời Không Lồng Giam, Sở Cuồng Nhân có động tác.

Chỉ thấy hắn đạm mạc quát lên, “Thời Không Bảo Giám, mở!”

Thời Không Bảo Giám chuyển động, chín cái vòng tròn phía trên triển khai, một vòng nối tiếp một vòng, hình thành một trang bị giống như quả địa cầu vậy.

Một cỗ lực lượng thời không kinh khủng vô biên lấy Thời Không Bảo Giám làm trung tâm khuếch tán ra ngoài, điên cuồng đánh thẳng vào tám cái cột sáng màu trắng ở bốn phía.

Trong tiếng ầm vang, quang trụ nổ tung!

Thời Không Lồng Giam, phá!

Thần Khí bị phá, Thời Không Chủ Thần bị phản phệ, không nhịn được trực tiếp phun ra một ngụm máu, nhìn Thời Không Bảo Giám trong tay Sở Cuồng Nhân, trên mặt hiện lên vẻ không thể tin được, “Thứ này, rốt cuộc là cái gì? !”

Sau khi Sở Cuồng Nhân đánh tan Thời Không Lồng Giam, liền thu Thời Không Bảo Giám vào, thứ này đúng là lợi hại, nhưng tiêu hao cũng rất lớn.

Dựa vào thực lực hôm nay của hắn, vẫn không thể vận dụng trong thời gian dài.

Thậm chí, trong mấy năm trước hắn mới chỉ lĩnh hội huyền diệu trên bốn cái vòng ngoài của Thời Không Bảo Giám, nên chỉ có thể vận dụng sơ lược vật này mà thôi.

Vừa rồi, thời gian chi cấm của Thời Không Chủ Thần đúng là có hiệu quả với hắn, đông lại thời gian xung quanh hắn, nhưng trong một cái chớp mắt tiếp theo, Thời Không Bảo Giám tự chủ phản ứng, tuỳ tiện đánh vỡ cỗ lực lượng thời không kia.

Sở Cuồng Nhân mới có thể sử dụng niệm lực ngăn cản công kích thần lực.

Thời Không Bảo Giám, bảo vật cấp siêu thần.

Sở Cuồng Nhân hoài nghi thứ này còn khủng bố hơn cả Tiên Khí.

Trước mặt nó, Thời Không Chi Đạo của Chủ Thần, không phải không làm gì được hắn sao? !

“Hiện tại đến lượt ta.”

Sở Cuồng Nhân nhân dịp lồng giam bị phá, mọi người vẫn chưa hoàn toàn phản ứng lại, trong nháy mắt đã đi đến trước mặt Thời Không Chủ Thần.

Thời Không Chủ Thần giật mình kêu lên, sau đó lập tức thôi động thần lực.

“Thời gian chi cấm!”

Hắn ta lại lần nữa thôi động thần thông thời gian.

“Thời gian tạm dừng!”

Nhưng tương tự, Sở Cuồng Nhân cũng sử dụng năng lực thời gian.

Hai cỗ thời gian chi lực va chạm, hư không bốn phía nổi lên từng sóng gợn, vạn vật xung quanh Sở Cuồng Nhân và Thời Không Chủ Thần giống như bị ấn nút dừng, trong nháy mắt đều đứng im bất động.

Nhưng trong cái chớp mắt tiếp theo.

Niệm lực của Sở Cuồng Nhân gào thét ra, hóa thành một thanh kiếm lớn màu vàng óng bay lên không trung chém ra, xẹt qua cổ của Thời Không Chủ Thần.

Máu me bắn ra tung tóe, đầu của Thời Không Chủ Thần rơi trên mặt đất.

Năng lực thời gian của Sở Cuồng Nhân, chiếm thượng phong!

Sắc mặt Chủ Thần bốn phía đại biến.

Thời Không Chủ Thần, chết rồi? !

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua thi thể của đối phương, sau đó nhìn về các Chủ Thần khác, “Được rồi, hiện tại đến lượt các ngươi.”

Nhưng lúc này.

Phía sau hắn, thi thể của Thời Không Chủ Thần xuất hiện một đạo bạch quang, vô số đạo văn lưu chuyển, huyết dịch chảy xuôi trên mặt đất lại chảy ngược lại cơ thể của Thời Không Chủ Thần, cái đầu cũng lần nữa gắn lại.

Quá trình Thời Không Chủ Thần tử vong giống như bị tua ngược, mà hắn ta, đã sống lại lần nữa! !

Đây là một trong mấy loại thần thông của Thời Không Chủ Thần, thời gian quay lại! !

Môn thần thông này vô cùng cường đại.

Nhưng môn thần thông này hao phí thần lực cũng cực kỳ khủng bố, chỉ sử dụng một lần, lúc đối phó với Sở Cuồng Nhân, hắn ta đã tiêu hao hơn một nửa thần lực, bây giờ đã tiêu hao đến không còn chút nào.

Nhìn Sở Cuồng Nhân đưa lưng về phía mình, Thời Không Chủ Thần lập tức lấy ra một thanh trường thương màu trắng, đâm về phía đối phương

Hiện tại hắn ta đã không để ý đến tôn nghiêm của thần chỉ nữa, chỉ cần có thể giết chết Sở Cuồng Nhân, chút tôn nghiêm này, không còn thì thế nào?

Trường thương màu trắng bạc phá không mà ra, mặc dù không có bất kỳ thần lực nào, nhưng dựa vào lực lượng thần thể của Thời Không Chủ Thần và trường thương Thần Khí trong tay, ngay cả một vị Chủ Thần, trong tình huống hoàn toàn không phòng bị cũng không thể tiếp được.

Chỉ thấy thanh trường thương đâm về phía lưng Sở Cuồng Nhân, lại xuyên qua ngực Thời Không Chủ Thần.

Trên mặt Thời Không Chủ Thần lộ ra vẻ hoảng hốt, “Đây là thủ đoạn không gian, ngươi, lại biết thủ đoạn không gian? !”

Sở Cuồng Nhân xoay người nhìn hắn ta một cái, đạm mạc nói: “Đã nói Thời Không Chi Đạo của ngươi quá yếu rồi, ngay cả thủ đoạn không gian cũng không phát giác được, còn muốn đánh lén, quá ngu xuẩn.”

Trước khi chết còn bị trào phúng một trận, Thời Không Chủ Thần tức đến xanh mét mặt mày, nhưng cuối cùng chỉ còn nghi hoặc.

“Làm sao ngươi biết ta không chết?”

Đầu của mình đã bị Sở Cuồng Nhân chặt xuống, trong mắt người khác, mình đã chết rồi, ai sẽ phòng bị một người chết chứ?

“Ta có cần phải nói cho ngươi không?” Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói, niệm lực khẽ động, đánh nát đầu của Thời Không Chủ Thần.

Thời Không Chủ Thần không biết, dưới phân tích của Toàn Tri Chi Linh, hắn ta có thần thông gì đều bị Sở Cuồng Nhân nhìn rõ ràng, mà trong đó, tự nhiên cũng bao gồm thần thông thời gian quay lại này.

Sau khi Sở Cuồng Nhân giết đối phương, đã sớm đề phòng đối phương, thiết kế thủ đoạn vận chuyển không gian ở sau lưng rồi.

Thần Khí của đối phương chỉ đâm trúng thủ đoạn vận chuyển hắn thiết kế ra mà thôi, mà thủ đoạn này chính là kết nối đến sau lưng Thời Không Chủ Thần.

Một thương kia của hắn ta, chỉ là gieo gió gặt bão.

Đường đường là Thời Không Chủ Thần, lại chết trên thủ đoạn thời không mà mình đắc ý nhất, không thể không nói, đây đúng là một loại châm chọc.

“Tiểu Ái, phân tích một chút, tên gia hỏa này đã chết thật chưa?”

Sở Cuồng Nhân nói với Toàn Tri Chi Linh.

Thủ đoạn thời không vô cùng quỷ quyệt, mặc dù hắn cũng tinh thông đạo này, nhưng nói thế nào đối phương cũng là Thời Không chi Thần, đề phòng chút cũng không sai.

“Khí tức của Thời Không Chủ Thần đã hoàn toàn đoạn tuyệt.”

Có được câu trả lời của Tiểu Ái, Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, một ngọn lửa màu đỏ sinh ra, rơi vào thi thể Thời Không Chủ Thần, đốt đối phương Thần Thể thành tro bụi, chỉ còn lại một khỏa tinh thể hình lăng màu bạc trắng.

Thời cách của Thời Không Thần Chủ.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, thu viên thần cách mà mình nhớ thương đã lâu này vào.

Các Chủ Thần nhìn thấy Thời Không Chủ Thần mạnh nhất trong số bọn họ đã chết, tâm thần không khỏi chập chờn.

Nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra khủng hoảng trước nay chưa có.

“Vừa rồi hình như ta nghe thấy, các ngươi đề nghị muốn giết một nửa Nhân tộc trước?” Sở Cuồng Nhân nhìn đám Chủ Thần, đôi mắt lạnh băng nói.

Lúc hắn đưa tay, vô số linh khí tụ đến, hóa thành ngàn vạn binh khí bao phủ toàn bộ thần sơn, khiến đám thần chỉ kinh hồn bạt vía.

“Thương, ngưng chiến! !”

“Ta đề nghị ngưng chiến, từ nay về sau, Thần tộc và Nhân tộc của ngươi vĩnh viễn không tương phạm, chúng ta sẽ giải trừ trận tuyết tai này.”

Một vị Chủ Thần gấp gáp, lớn tiếng nói.

Nhưng Sở Cuồng Nhân nghe vậy, bàn tay nâng lên lại nhẹ nhàng rơi xuống, vô số binh khí từ trên trời giáng xuống, như mưa to đánh xuống các ngõ ngách trên thần sơn.

Dưới lực lượng này, một đám thần chỉ liên tiếp vẫn lạc.

“Ngưng chiến, được, để ta đồ sát một nửa thần chỉ trước rồi lại nói.” Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Hắn lại đưa tay ra, một trận binh khí mới đã ngưng tụ mà thành.

Chương 792: Thần Chủ khôi phục, cực hạn

Linh khí hội tụ thành binh khí!

Ngàn vạn binh khí bao phủ toàn bộ thần sơn, như mưa to trút nước.

Oanh, oanh, oanh...

Toàn bộ thần sơn đều điên cuồng rung động, dưới cỗ lực lượng này, một đám thần chỉ liên tiếp vẫn lạc, thần huyết xâm nhiễm mảng lớn đất đai.

Sắc mặt đám Chủ Thần vô cùng khó coi.

Bọn họ muốn ngăn cản Sở Cuồng Nhân, nhưng không có năng lực.

Rất nhanh.

Trong thần sơn, Sở Cuồng Nhân đã giết gần một nửa thần chỉ.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi dừng tay cho ta!”

Quang Minh Chủ Thần không chịu đựng nổi, nhìn thần chỉ dưới trướng không ngừng bị tàn sát, hắn ta không nhịn được nổi giận gầm lên một tiếng, phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

“Quang Minh thẩm phán!” Hắn ta đánh ra một quyền, lượng lớn đạo văn ngưng tụ ở trong đó, hóa thành một đạo quang trụ màu trắng sáng chói!

“Công kích cô ích mà thôi.”

Sở Cuồng Nhân điểm ra một chỉ, niệm lực dồi dào hóa thành hỏa liên màu vàng đỏ đánh ra, đánh nát quang trụ, cũng oanh sát Quang Minh Chủ Thần.

Hiện tại hắn cường đại cỡ nào?

Thiên hồn địa hồn gấp đôi linh hồn chi lực, hắn có thể thi triển ra uy lực niệm lực không thấp hơn Tiểu Đạo Chủ đỉnh phong, cộng thêm được Thiên Đạo chi lực gia trì có tác dụng áp chế thần chỉ cực kỳ khủng bố, đối với thần chỉ mà nói, chiến lực của hắn rất mạnh, không hề yếu hơn Đại Đạo Chủ.

Đừng nói đến chuyện hắn còn có cứu cực ảo diệu như Nhất Niệm Khởi.

“Thương, ta liều mạng với ngươi! !”

Hắc Ám Chủ Thần cũng không nhịn được.

Hắn ta gầm lên giận dữ, hội tụ hắc ám thần lực vô biên, hóa thành một đạo quang mang đen nhánh hình trăng lưỡi liềm, trong đao quang đen nhánh ẩn chứa một cỗ lực lượng như muốn thôn phệ tất cả, vô cùng khủng bố doạ người.

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ.

Nhất Niệm Khởi, hàn khí hội tụ.

Hàn khí cường đại như muốn đóng băng toàn bộ thần sơn bạo phát.

Vạn vật điêu linh, hư không bị đông cứng.

Đao quang đen nhánh kia cũng hóa thành vô số vụn băng phá nát, hàn khí thế như chẻ tre bao phủ Hắc Ám Chủ Thần, đóng băng hơn phân nửa Thần Thể của hắn ta.

Trong hư không, binh khí hội tụ hạ xuống.

Oanh!

Hắc Ám Chủ Thần hóa thành vô số mảnh vỡ!

Lại một vị Chủ Thần vẫn lạc.

Sắc mặt đám Chủ Thần đã có chút trắng bạch.

Chẳng lẽ hôm nay thần sơn sẽ bị một tên Nhân tộc hủy diệt sao?

Không, chuyện này không có khả năng!

Các Chủ Thần đang run rẩy, không thể tin được.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân trắng trợn đồ sát thần chỉ, bên trong thần sơn chợt bộc phát ra một cỗ khí tức thần lực còn cường đại hơn đám Chủ Thần bình thường kia nhiều, toàn bộ thần sơn đều vì cỗ khí tức này mà rung động.

Dường như, có một tồn tại cấm kỵ nào đó đang thức tỉnh.

Sở Cuồng Nhân cũng cảm giác được cỗ khí tức này.

Hai mắt hắn híp lại, “Há, cỗ lực lượng này....”

Hắn lại cảm giác được một tia uy hiếp.

Trên mặt đám Chủ Thần lộ ra vẻ mừng như điên.

“Là Thần Chủ, là Thần Chủ thức tỉnh!”

“Ha ha, quá tốt rồi, quá tốt rồi.”

“Đã bao nhiêu năm, ta chờ đợi ngày này đã bao nhiêu năm, cuối cùng Thần Chủ đã thức tỉnh, Thương, nơi này không thể để ngươi càn rỡ.”

Đám Chủ Thần nhìn về phía Thần Điện ở trung tâm, vô cùng hưng phấn.

Chỉ thấy đạo văn xung quanh thần điện huy hoàng kia đã tiêu tán, mà cỗ khí tức thần lực kia cũng càng ngày càng cường đại.

Đùng, đùng...

Tiếng bước chân như giẫm lên trái tim của mọi người vang lên.

Trong thần điện huy hoàng, một nam tử vĩ ngạn, mặc trường bào màu đen, một đầu tóc bạc chậm rãi đi ra, đôi mắt đen thâm thúy như ngọc thạch đảo qua bốn phía, phàm là tồn tại bị hắn ta để mắt tới, cho dù là Chủ Thần cũng không nhịn được cảm thấy một cỗ run sợ từ sâu trong lòng dâng lên.

Nam tử này, chính là Chư Thần chi chủ!

Thần Chủ, Hoàng!

Ánh mắt của hắn ta đảo qua thần sơn, cuối cùng rơi lên người Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra một vệt ngoài ý muốn, “Nhân tộc, không ngờ cường giả khiến thần sơn chân động lại là một tên Nhân tộc hèn mọn.”

Thần Chủ vô cùng bất ngờ.

Hắn ta vốn đang ngủ say, khôi phục thương thế do tiên nhân tạo thành từ thời xa xưa, nhưng không ngờ, thương thế còn chưa hoàn toàn khôi phục đã cảm thấy thần sơn chấn động, phát giác có cường giả đến, đám Chủ Thần cũng không thể ứng phó được, cho nên mới gián đoạn ngủ say, tỉnh lại.

Nhưng khiến hắn ta cảm thấy ngoài ý muốn chính là, tồn tại cường đại khiến cả thần sơn chấn động lại là một tên Nhân tộc!

Chủng tộc hèn mọn nhỏ yếu trong mắt hắn ta đã đản sinh ra cường giả như vậy, khiến hắn ta cảm thấy có chút khó tin.

“Ta ngủ say lâu như vậy, các ngươi đã trầm luân đến trình độ này rồi sao?” Thần Chủ nhìn đám Chủ Thần, đạm mạc nói.

Một đám Chủ Thần trầm mặc.

Bọn họ cảm thấy xấu hổ.

Thân là Chủ Thần, lại để một tên Nhân tộc đến bắt nạt, khiến uy nghiêm của Thần tộc tích lũy mấy trăm ngàn năm đều mất sạch.

“Thôi, chờ ta giải quyết người này trước, sau đó sẽ nói chuyện với các ngươi.” Thần Chủ đạm mạc nói, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Hắn ta nhẹ nhàng nâng tay, thần lực màu đen bàng bạc ầm vang bạo phát, trùng điệp bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Mà cỗ thần lực này, lại mang theo khí tức như hủy diệt.

“Trong thần tộc, cuối cùng cũng xuất hiện một người có thể làm đối thủ của ta.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng nói.

Niệm lực của hắn phun trào, ngàn vạn binh khí như hồng thủy đánh ra ngoài.

Hai cỗ năng lượng va chạm, thần sơn rung chuyển vài cái.

“Thực lực này, đúng là thần chỉ cũng cảm thấy kinh thán.”

Thần Chủ nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân.

Đưa tay lên, thần lực càng thêm khủng bố như dòng nước lũ đổ xuống.

Một kích này, khiến Sở Cuồng Nhân cảm thấy khó giải quyết, niệm lực oanh ra ngoài, bị thần lực của đối phương đánh lui mấy trăm trượng.

Nếu không phải trước đó hắn đã bày ra một tầng bích chướng niệm lực bên ngoài cơ thể, thì chỉ sợ một kích này đã khiến hắn mất mạng tại chỗ rồi.

Nghĩ đến đây, Sở Cuồng Nhân nhìn Thần Chủ, khóe miệng hơi cong lên, từ tốn nói: “Đây chính là lực lượng của Thần Chủ sao? Đúng là rất mạnh.”

Thần Chủ không nói gì, lại lần nữa đánh ra một quyền.

Thần lực dồi dào bạo phát.

Sở Cuồng Nhân đưa tay, một cái ấn màu vàng rực xuất hiện.

Chính là Nhân Vương ấn.

Một ấn đập ra, thần lực tràn ngập tính hủy diệt bị một ấn này đánh nát, mà Nhân Vương Ấn thế như chẻ tre, áp về phía Thần

Chủ, cuồn cuộn chi uy, khiến sắc mặt Thần Chủ thay đổi.

Thần Chủ quát khẽ một tiếng, thần lực đánh về phía thần ấn.

“Thần Hủy Hoàn Vũ!”

Sau một tiếng ầm vang, mặt đất bốn phía trực tiếp nổ tung.

Nhân Vương Ấn bay ngược ra ngoài.

Mà Thần Chủ, lại bị một ấn này đánh bay ra ngoài, nắm tay phải khẽ run, xương ngón tay nứt ra, có máu tươi chảy xuống.

Trong mắt của hắn ta lướt qua một đạo lãnh quang.

Hắn ta, lại bị đả thương.

Bị một tên Nhân tộc đả thương.

Sở Cuồng Nhân thao túng Nhân Vương Ấn lơ lửng trên đỉnh đầu mình, từ tốn nói: “Đây là lần đầu tiên ta dùng vật này đối địch, chưa đủ thuần thục, nếu uy lực quá yếu, xin Thần Chủ đừng chê cười.”

Chủ Thần bốn phía nuốt một ngụm nước bọt.

Thần Chủ, lại bị một ấn đánh lui.

Qua nhiều năm như vậy, trừ lúc tiên nhân đột nhiên đi vào Thương Khung tinh, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thất Thần Chủ bị người ta đánh lui.

“Uy lực, đúng là hơi yếu.”

Thần Chủ hừ lạnh một tiếng nói.

Hắn ta tiếp tục xuất thủ.

Sở Cuồng Nhân cũng không nhượng bộ, Nhân Vương Ấn ở trong tay hắn phát huy ra sức mạnh cực kỳ khủng bố, liên tiếp đánh lui Thần Chủ.

Trận chiến này, kéo dài ròng rã một ngày một đêm.

Chủ Thần bốn phía căn bản không có chỗ nhúng tay.

Một lần nữa Thần Chủ bị Nhân Vương Ấn đánh lui, thương thế hắn ta vốn áp chế xuống, mơ hồ đã có xu thế tái phát.

“A, ngươi có thể kiềm chế được bao lâu?”

Sở Cuồng Nhân nhìn Thần Chủ, cười nhạt nói.

“Vậy niệm lực của ngươi, còn lại bao nhiêu?”

Thần Chủ chế giễu nói.

Hai người đều biết, đối phương đều có cực hạn.

Chương 793: Tranh thủ mười vạn năm, hỏng một kiện áo choàng

Trong thần sơn.

Sở Cuồng Nhân và Thần Chủ vừa thức tỉnh đang triển khai một trận đọ sức, nhưng kết quả lại bất phân cao thấp, tạm thời không ai làm gì được ai.

“Nhân tộc, thực lực của ngươi rất mạnh, ta cho ngươi cơ hội gia nhập với chúng ta, trở thành thần chỉ, thế nào?”

Thần Chủ bỗng nhiên nói.

Nghe nói như thế, sắc mặt đám Chủ Thần thay đổi.

Thần Chủ dự định mời chào Thương?

Đánh không lại, vậy liền nghĩ biện pháp kéo đối phương nhập bọn.

Còn có thao tác này sao?

Chỉ cần nghĩ đến chuyện lúc trước Sở Cuồng Nhân khiến bọn họ biệt khuất, lại giết nhiều Chủ Thần như vậy, trong lòng bọn họ đã kìm nén một đám lửa.

Móa nó.

Chẳng lẽ sau này phải đứng cùng chiến tuyến với người này, cúi đầu không thấy ngẩng đầu liền thấy sao? Hơn nữa, dựa vào thực lực của người này, nếu gia nhập trận doanh của thần chỉ, nhất định sẽ là cường giả gần với Thần Chủ.

Vậy địa vị của bọn họ, chẳng phải vẫn bị đối phương đè ép sao?

Chư thần càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu.

"Gia nhập với các ngươi? Không phải ngươi ngủ nhiều đến ngốc rồi chứ?"

Sở Cuồng Nhân cười xùy một tiếng.

Thần Chủ sầm mặt, "Đang cho ngươi thể diện mà không cần!"

"Là các ngươi đưa mặt đến cho ta vả thì đúng hơn."

"Nói điều kiện của ngươi đi."

Thần Chủ hít sâu một hơi, đè xuống hỏa khí trong lòng.

Nếu tiếp tục đánh, thương thế trong cơ thể hắn ta sẽ không thể khôi phục, thậm chí có khả năng còn nặng thêm, đây là chuyện hắn ta tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

"A, vậy ngồi xuống đàm phán, ta sẽ cho các ngươi một cơ hội, điều kiện của ta chỉ có một, trong mười vạn năm, thần chỉ không thể dùng bất cứ thủ đoạn nào can thiệp đến sự phát triển của Nhân tộc." Sở Cuồng Nhân nói.

"Mười vạn năm, quá lâu."

"Mười vạn năm, so với tuổi tác của các ngươi, rất ngắn."

"Nếu ta không đồng ý thì sao? Ngươi phải biết, Chủ Thần chúng ta bất tử, chỉ dựa vào điểm này, ngươi không có bất kỳ ưu thế gì."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói: "Chủ Thần bất tử, vậy thần chỉ thì sao, tin tưởng ta, nếu ta đã dám dùng tính mạng đánh cược, thì sẽ có biện pháp khiến tất cả các thần chỉ ngoài Chủ Thần ra đều... Tan thành mây khói!”

“Mà Chủ Thần các ngươi, cũng rơi vào trạng thái ngủ say, đến lúc đó, thần cách của các ngươi bị các chủng tộc khác đi, bọn họ sẽ luyện hóa thần cách của các ngươi, đến lúc đó sẽ sinh ra một đám thần chỉ mới.”

“Cho dù các ngươi sống lại, thì có thể thế nào?”

Nghe thấy Sở Cuồng Nhân nói, sắc mặt đám thần chỉ đại biến.

Nếu thật sự như vậy, thần chỉ mới sinh ra khẳng định sẽ đứng về phía Nhân tộc, sau khi Chủ Thần phục sinh sẽ không còn bất kỳ ưu thế nào.

Thậm chí, thần chỉ mới sẽ bao trùm lên bọn họ!

“Điều kiện của ngươi, ta đồng ý.”

Thần Chủ từ tốn nói.

“Vậy hi vọng các ngươi có thể giữ lời hứa.”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Hắn không bắt đối phương lập lời thề với Thiên Đạo, đối với đám thần linh Tiên Thiên bọn họ mà nói, bọn họ không hề ảnh hưởng bởi lực ước thúc của Thiên Đạo với lời thề.

Hắn quay người đi vào hư không, biến mất tại chỗ.

Sau khi hắn rời đi, sắc mặt Thần Chủ vô cùng âm trầm, một quyền nện vào hư không, khí tức thần lực mang tính hủy diệt phá hủy mảng lớn hư không.

“Thương! !”

“Bút trướng này, Thần tộc sẽ không bỏ qua như vậy.”

Thần Chủ băng lãnh nói.

Bên cạnh, mấy vị Chủ Thần trầm mặc một lúc lâu, bị một tên Nhân tộc bức đến tình trạng này, lúc trước, đây là chuyện nghĩ bọn họ cũng không dám nghĩ.

Nhưng bây giờ, chuyện này đã thật sự xảy ra.

“Thần Chủ, sau này nên làm cái gì?”

“Ta sẽ tiếp tục bế quan khôi phục, chờ thương thế của ta khôi phục, đến lúc đó ta sẽ đích thân đến giết Thương, Nhân tộc, cũng tiếp tục nằm trong khống chế của chúng ta, lúc ta bế quan, Thần tộc tạm thời dừng tất cả động tác.”

Thần Chủ từ tốn nói.

Đám Chủ Thần nghe vậy, khẽ vuốt cằm, “Chỉ có thể như thế.”

...

Trong bộ lạc Viêm Vũ.

Có mười vị Thiên Tôn đang tụ tập lại một chỗ.

“Một mình Vương đến thần sơn, chuyện này đúng là làm loạn, phải biết đó là địa bàn của thần chỉ a, nếu Vương gặp nguy hiểm thì phải làm sao, tương lai của Nhân tộc nên phát triển như thế nào.”

“Đúng vậy, vương là tương lai của cả Nhân tộc a.”

Đám Thiên Tôn này đều là cường giả trong Nghịch Thần các.

Cũng là tồn tại đứng đầu bây giờ của Nhân tộc.

Giờ phút này, bọn họ đã xem Sở Cuồng Nhân là Vương, là tương lai của cả Nhân tộc, nếu hắn xảy ra chuyện, đây sẽ là đả kích cực lớn với Nhân tộc.

“Nếu tương lai của Nhân tộc chỉ dựa vào một mình ta, vậy thì Nhân tộc quá bi ai rồi.”

Một giọng nói đạm mạc vang lên.

Sở Cuồng Nhân từ trong hư không đi ra.

Nhìn thấy hắn, sắc mặt mọi người mừng như điên đi lên nghênh đón.

“Vương, ngươi không sao chứ?”

Sở Cuồng Nhân khoát tay áo, nói: “Ta không sao.”

Sau đó, hắn nghiêm mặt, nói: “Tương lai của Nhân tộc là chuyện của mỗi người, không phải một người có thể quyết định, ta mạnh hơn, cũng chỉ là một người, không có cách nào chiếu cố tất cả mọi người.”

Trên mặt mọi người lộ ra vẻ xấu hổ.

“Vương dạy phải, chúng ta đã hiểu.”

“Là chúng ta hồ đồ rồi.”

“Đúng rồi, vương, ngươi đến thần sơn thế nào?”

Viêm Vũ hỏi, tỉ mỉ quan sát Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo lo lắng, sợ nhìn thấy thương thế gì trên người đối phương.

“Ừm, coi như thuận lợi, chỉ xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.”

“Chuyện ngoài ý muốn gì?”

“Thần Chủ thức tỉnh.”

Sắc mặt mọi người thay đổi.

“Chư Thần chi chủ, hắn đã thức tỉnh.”

“Thần Chủ, không phải thời kì xa xưa, hắn đã bị tiên nhân đả thương, rơi vào trạng thái ngủ say sao, làm sao lại thức tỉnh nhanh như vậy.”

“Vương, ngươi có bị thương không?”

Sở Cuồng Nhân khoát tay áo, để mọi người an tĩnh.

Sau đó, hắn kể lại những chuyện đã xảy ra trên thần sơn.

Nghe được Sở Cuồng Nhân đã tranh thủ cho Nhân tộc mười vạn năm, ánh mắt mọi người sáng lên, trong mấy năm Nhân tộc đã có bước phát triển nhảy vọt.

Nếu thêm mười vạn năm nữa, Nhân tộc có thể đạt tới mức độ nào, không thể tưởng tượng được, đến lúc đó nhất định có thể áp chế Thần tộc.

“Mặc dù nói là có mười vạn năm, nhưng Thần tộc có thể tuân thủ lời hứa hay không, ai cũng không biết, cũng không thể lười biếng.”

Sở Cuồng Nhân lại nói.

Nói xong, hắn đi ra bên ngoài, nhìn tuyết lớn đang rơi, nói: “Chẳng mấy chốc trận tuyết này sẽ ngừng, Viêm Vũ, chuyện khắc phục hậu quả liền giao cho ngươi.”

“Vâng.”

Thanh Y nhìn Sở Cuồng Nhân đứng trong tuyết, ánh mắt quét một vòng trong phòng, nói: “Vương, áo choàng của ngươi đâu?”

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, trên mặt lộ ra áy náy, lấy chiếc áo choảng đã bị tổn hại ra, nói: “Thanh Y, xin lỗi, lần này đến thần sơn, trong lúc chiến đấu không cẩn thận làm hỏng chiếc áo choàng này rồi, đáng tiếc cho ý tốt của ngươi.”

Khóe miệng đám Thiên Tôn co giật một chút.

Lần này đến thần sơn, giết thần chỉ, chiến Chủ Thần, chiến Thần Chủ, luân phiên đại chiến, lại chỉ tổn hại một kiện áo choàng? ! !

Thực lực của Vương, rốt cuộc đã đạt đến mức độ nào rồi? !

Trong lòng mọi người âm thầm kinh thán.

Thanh Y nhìn cái áo choàng kia, bất đắc dĩ cười nói: “Vương, ngươi không có việc gì chính là an ủi lớn nhất đối với chúng ta rồi, một kiện áo choàng mà thôi, ta đi làm cái khác là được, ngươi không cần cảm thấy có lỗi đâu.”

Hắn ta cảm thấy, có lúc Vương quá ôn nhu.

Nhưng điểm này, lại khiến người khác càng khăng khăng một mực đi theo.

“Ha ha, vậy làm phiền ngươi.”

Sở Cuồng Nhân cười.

Sau khi đàm luân với mọi người một phen, hắn trở lại phòng, lấy ra thu hoạch sau một trận giết hại trên thần sơn của mình.

Là mấy viên thần cách.

Trong đó quan trọng nhất chính là thần cách của ba vị Chủ Thần Quang Minh, Hắc Ám, Thời Không, phía trên lưu chuyển năng lượng cực kỳ mạnh mẽ.

Nhìn mấy viên thần cách này, Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ.

Chương 794: Lại vào Thời Gian Trường Hà, mắt thấy lịch sử phát triển của Thương Khung tinh

“Nếu có thể để mọi người luyện hóa đám thần cách này, Nhân tộc ta sẽ nhanh chóng có thêm mấy vị cường giả, nhưng, trong thần cách ẩn chứa thần tính, sợ rằng sẽ có một số ảnh hưởng phụ đến tâm trí của Nhân tộc.”

Sở Cuồng Nhân vuốt thần cách trong tay, thầm nói.

Nhân tộc luyện hóa thần cách, đúng là có thể trở thành thần chỉ tân nhiệm, nhưng thực lực của bản thân cũng sẽ bị cố định.

Dần dà, đám thần chỉ mới này sẽ bị thần tính ảnh hưởng, vì tìm kiếm tiến bộ, sợ rằng sẽ đi trên con đường giống với thần chỉ.

Nuôi nhốt Nhân tộc, thu hoạch tín ngưỡng chi lực, lớn mạnh chính mình, đây cũng là nguyên nhân những năm qua Sở Cuồng Nhân không để người khác luyện hóa thần cách.

Nói cho cùng, người và thần, chung quy là hai tồn tại khác nhau.

“Cứ giữ lại đám thần cách này trước, để sau rồi nói, hiện tại, ta có nên trở về không?” Sở Cuồng Nhân xuất ra thần cách của Thời Không Chủ Thần.

Chỉ cần có thần cách của Thời Không Chủ Thần, hắn có thể sử dụng Thời Không Bảo Giám, mở ra Thời Gian Trường Hà, trở về tương lai.

“Trước khi trở về nên làm một số chuẩn bị.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói, một khi hắn rời đi, thần chỉ không bị hắn áp chế, khẳng định sẽ ra ngoài làm loạn, đến lúc đó, phát triển trong những năm này của Nhân tộc, đều sẽ thất bại trong gang tấc.

Trước khi đi, hắn phải làm tốt một số chuẩn bị.

… …

Sau trận chiến trên Thần sơn, đám thần chỉ hoàn toàn an tĩnh, trên thương khung có rất ít thần chỉ đi lại ở bên ngoài.

Nhân tộc được Sở Cuồng Nhân chỉ huy, phát triển mạnh mẽ.

Thời gian lưu chuyển, lại hai năm trôi qua.

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân đứng trên một đỉnh núi, hắn đã bố trí kết giới trùng điệp ở bốn phía, ngay cả Chủ Thần cũng không thể thăm dò nơi đây.

“Không lâu nữa, tòa thành này sẽ dựng lên, đây sẽ là tòa thành đô đầu tiên của Nhân tộc.” Sở Cuồng Nhân nhìn tòa thành trì Nhân tộc đang xây dựng dưới chân núi, trong mắt lộ ra vui mừng.

Những năm này, được Sở Cuồng Nhân chỉ huy, Nhân tộc đã đi vào thời đại hợp nhất, các nơi đều xây dựng rầm rộ, thành lập thành trì.

Sau khi những thành trì này được thành lập, Nhân tộc phát triển đến một giai đoạn mới, Nhân tộc đã thành lập quốc độ đầu tiên.

“Cũng là lúc ta nên rời đi rồi.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Hắn hít sâu một hơi, trên đầu có ba đạo quang mang bay ra, hóa thành ba linh hồn ngồi trên đài sen trong hư không.

“Nói thế nào ta cũng ở lại đây vài năm rồi, bây giờ rời đi, cũng có chút không nỡ.” Thiên hồn của Sở Cuồng Nhân nói.

Bên cạnh, nhân hồn tầng thứ tư được tu luyện ra trong hai năm này nhìn thiên hồn, thản nhiên nói: “Chúng ta sẽ ở đây chăm sóc Nhân tộc thay ngươi.”

“A, vậy làm phiền hai người các ngươi.”

Thiên hồn cười nói.

Sở Cuồng Nhân dự định trở về tương lai.

Nhưng trước khi rời đi, hắn đã tu hành ra nhân hồn, dự định để địa hồn, nhân hồn ở lại thời đại này.

Mà thiên hồn chủ đạo của hắn, sẽ trở về tương lai.

“Nếu có thể, chúng ta sẽ gặp mặt trong tương lai.”

“Đoán chừng không được, căn cứ theo lịch sử ghi chép, trong trận chiến giữa Nhân Vương Thương và Thần Chủ ở Thái Cổ Côn Lôn Uyên, hai người đã đồng quy vu tận.”

Thiên hồn như có điều suy nghĩ nói.

Địa hồn, nhân hồn cũng biết chuyện này, “Chuyện tương lai không biết đâu được, có lẽ ngươi trở về tương lai, sẽ gặp lại chúng ta, tương lai không giống trước cũng không biết chừng.”

“Đừng làm loạn, nếu tương lai thay đổi quá lớn, khó đảm bảo sẽ không xuất hiện chuyện loạn gì.” Thiên hồn cau mày nói.

Trong tương lai, hắn có quá nhiều thứ phải quan tâm.

Hắn không muốn vì mình mà xảy ra sai lầm.

“Chúng ta hiểu rồi.”

Địa hồn, nhân hồn đều là Sở Cuồng Nhân.

Biết hắn lo lắng.

“Ừm, vậy ta rời đi trước.”

Sở Cuồng Nhân lấy Thời Không Bảo Giám và thần cách của Thời Không Chủ Thần ra.

Ba cái linh hồn niệm lực đồng thời bạo phát.

Chỉ thấy thần cách của Thời Không Chủ Thần bộc phát ra năng lượng thời không vô cùng bàng bạc, được niệm lực thao túng, không ngừng tràn vào Thời Không Bảo Giám.

Oanh…

Trong hư không, bộc phát ra một cỗ ba động cường đại.

Kết giới Sở Cuồng Nhân bố trí ở bốn phía, nổ tung gần một nửa.

Một cái vòng xoáy màu vàng óng xuất hiện.

Trong vòng xoáy, dường như chiếu rọi ra một con sông sài ngang qua cổ kim, tuôn trào không ngừng, trong sông có vạn sự vạn vật biến hóa.

“Hai vị, gặp lại.”

Thiên hồn của Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Sau đó, bóng người hắn lóe lên, nhảy vào trong vòng xoáy màu vàng óng.

Chỉ chốc lát, Thời Không Bảo Giám và vòng xoáy màu vàng óng đã biến mất tại chỗ, mà địa hồn, nhân hồn liếc nhau, trong mắt lộ ra thương cảm.

“Được rồi, từ nay về sau, chúng ta chính là Thương.”

Sau đó, hai hồn, cũng chính là Thương nhìn thành trì đang xây dựng dưới chân núi, từ tốn nói, bởi vì bọn họ không trở về tương lai.

Bọn họ phải ở lại đây, chỉ huy Nhân tộc phát triển.

Từ nay về sau, bọn họ chỉ có thể dùng thân phận của Thương để sống sót.

“Thời gian có thể hòa tan tất cả, tương lai giao cho thiên hồn đi.”

“Ừm.”

Sau đó, hai hồn trở lại nhục thân.

Thương đưa tay, niệm lực dồi dào bạo phát, đánh vỡ kết giới.

Cách đó không xa.

Thanh Y đi tới.

Nhìn thấy Thương, trong mắt Thanh Y hơi nghi hoặc một chút, hắn ta cảm thấy Vương có chút không giống trước, nhưng chỗ nào không giống, lại không nói nên lời.

“Vương, đám người Viêm Vũ đang đợi ngươi trở về nghị sự.”

“Ừm, ta đã biết.”

Thương khẽ vuốt cằm.

… …

Trong Thời Gian Trường Hà.

Sở Cuồng Nhân hành tẩu ở trong đó, đế niệm như hồng thủy, lan tràn về bốn phía, tìm kiếm điểm thời gian mấu chốt mình đã vượt qua lúc trước.

Nhưng Thời Gian Trường Hà quá lớn.

Mặc dù đế niệm của Sở Cuồng Nhân cường đại, nhưng muốn tìm được điểm thời gian mấu chốt kia, cũng không phải chuyện đơn giản.

Nhưng hắn nhìn thấy sau khi hắn rời đi, Nhân tộc phát triển.

Sau khi hắn rời đi, hai linh hồn, cũng chính là Thương, đã dẫn dắt Nhân tộc phát triển, vui vẻ phồn vinh, số lượng tu sĩ dần dần tăng lên.

Số lượng cường giả trong Nghịch Thần các cũng không ngừng tăng lên.

Thậm chí, đã xuất hiện Đạo Chủ đầu tiên.

“Không hổ là ta, phát triển không tệ a.”

Sở Cuồng Nhân chậc chậc nói.

Nhưng ở vạn năm sau.

Thần chỉ phá vỡ hẹn ước mười vạn năm, nhấc lên chiến tranh với Nhân tộc.

Mà Thương và Thần Chủ ước chiến.

Hai bên đánh nhau tại Thái Cổ Côn Lôn Uyên, cả hai đều vẫn lạc!

Chỉ là trước khi Thương vẫn lạc, đã dùng Nhân Vương Ấn phong bế cả thần sơn vào trong hư không, cho dù Thần Chủ có thể phục sinh, cũng không thể đi ra thần sơn.

Nhưng thần vẫn còn Chủ Thần.

Nhân tộc lâm vào tuyệt vọng.

Lúc này, Nhân tộc vẫn luôn cất giấu lực lượng, Nghịch Thần các xuất hiện trong tầm mắt mọi người, Nghịch Thần chi chiến, bắt đầu khai hỏa!

Đám Thần chỉ tuyệt đối không ngờ rằng, dưới sự chỉ huy của Thương, trong vạn năm ngắn ngủi, Nhân tộc có thể phát triển ra nhiều cường giả như vậy.

Các Thần chỉ hoặc bị chém giết, hoặc bị phong ấn…

Thẳng đến khi trên đại địa không còn bóng dáng của thần chỉ nữa.

“Nhân tộc thắng lợi.” Sở Cuồng Nhân ở trong Thời Gian Trường Hà, mắt thấy toàn bộ trận Nghịch Thần chi chiến, không khỏi hơi xúc động.

Trước kia, hắn chỉ nhìn thấy trận Nghịch Thần chi chiến được ghi chép trên điển tịch.

Nhưng lần này, hắn lại tận mắt nhìn thấy.

Cảm xúc, hoàn toàn không giống nhau.

“Xem ra, tiến trình của lịch sử cũng không thay đổi lớn, sau trận Nghịch Thần chi chiến chính là chuyện Huyết tộc xâm lấn.”

“Địa hồn, nhân hồn đã hoàn thành sứ mạng của mình, chỉ huy Nhân tộc phát triển, vậy chuyện tương lai, liền giao cho ta đi.”

Sở Cuồng Nhân nói.

Đế niệm của hắn phun trào, tìm kiếm điểm thời gian mấu chốt mình đã vượt qua, trong quá trình này, hắn nhìn thấy bước phát triển tiếp theo của Nhân tộc.

Từ thời địa Viễn Cổ, thời đại Thượng Cổ đến thời đại Cận Cổ …

Quốc độ thay đổi, đạo thống kéo dài.

Nhưng theo Huyết tộc xâm lấn, Thiên Đạo bị hao tổn, Thương Khung tinh đi vào thời đại mạt pháp, Đế giả rất ít xuất hiện…

Chương 795: Khóa chặt điểm thời gian mấu chốt, nhục thân tại Bối Tinh

“Còn không tìm được, nếu tiếp tục như vậy, không biết phải đến ngày tháng năm nào.” Sở Cuồng Nhân ở trong Thời Gian Trường Hà, lông mày cau lại.

“Tiểu Ái, ngươi có biện pháp nào không?”

Sở Cuồng Nhân hỏi.

“Chủ nhân có thể thử cảm giác tín ngưỡng chi lực?”

“Tín ngưỡng chi lực?” Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

“Đúng vậy, tín ngưỡng chi lực thuộc về chủ nhân, có cảm ứng từ nơi sâu xa với chủ nhân, có thể thông qua tín ngưỡng chi lực, khóa chặt điểm mấu chốt thời gian tại thời đại của chủ nhân.” Tiểu Ái nói.

“Đúng vậy, sao ngươi không nói sớm.”

“Trước đó chủ nhân không hỏi.”

“Là lỗi của ta sao?” Sở Cuồng Nhân trừng mắt.

Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái: “…”

“Làm sao không trả lời?”

“Chủ nhân, ngươi phiền quá.”

“Ai da, ngươi còn dám chống đối, xem sau này ta có bắt ngươi đánh một trận không.” Sở Cuồng Nhân bĩu môi một cái nói.

“Toàn Tri Chi Linh kết nối với linh hồn của chủ nhân, muốn bóc Toàn Tri Chi Linh ra, những tồn tại đã biết trong vũ trụ, không ai làm được.”

Giọng nói của Tiểu Ái mang theo một chút đắc ý.

“Đúng đúng, ngươi trâu bò.”

Sở Cuồng Nhân cũng không xoắn xuýt chuyện này nữa, hắn bắt đầu tĩnh tâm, cảm giác tín ngưỡng chi lực thuộc về mình trong Thời Gian Trường Hà.

Thời gian lưu chuyển.

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên cảm giác được một trận ba động quen thuộc truyền đến.

Đó là, tín ngưỡng chi lực.

Hắn dường như nghe được bên tai có vô số người đang gọi tên hắn.

“Huyền Thiên Chân Thần ở trên, hi vọng ngươi có thể phù hộ năm nay thôn làng chúng ta mưa thuận gió hoà, năm sau có thu hoạch tốt.”

“Huyền Thiên Chân Thần, thê tử của ta mang thai, mong rằng Chân Thần có thể phù hộ mẹ con bọn họ bình an.”

“Huyền Thiên Chân Thần, sang năm ta phải đi thi, hi vọng Chân Thần phù hộ ta thi đỗ, sau khi trở về nhất định sẽ đến lễ tạ thần...”

Vô số cầu nguyện vang lên bên tai hắn.

Có chút đứt quãng, nghe rất mơ hồ, có chút rõ ràng, giống như trình độ thành tín không giống nhau.

“Tìm được rồi.”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân bắn ra một đạo tinh quang.

Hắn nhanh chóng lao đến một điểm thời gian mấu chốt nào đó.

Rất nhanh, hắn đi tới trước một bọt nước do vô số ánh sáng tạo thành trong Thời Gian Trường Hà, hắn khóa chặt một điểm sáng trong đó, sau đó bay vút đi.

Vèo một cái, hắn đã biến mất trong điểm sáng kia.

…

Trong vũ trụ mịt mờ.

Một vòng xoáy màu vàng óng xuất hiện.

Ngay sau đó, một bóng người ngồi ngay ngắn trên đài sen xuất hiện.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

Trong vũ trụ, linh khí hỗn tạp cuốn tới.

Niệm lực của Sở Cuồng Nhân lưu chuyển, ngăn cách linh khí hỗn tạp bên ngoài, sau đó cẩn thận cảm giác nhục thân của mình đang ở đâu.

Nhục thể của hắn là Bất Tử chi thân, trong trận chiến tại Huyết Thần Sơn đã bị tan thành vô số hạt nhỏ, nhưng lúc này cũng nên khôi phục.

“Tại hướng kia sao?”

Sở Cuồng Nhân nhắm ngay một phương hướng, bay vút đi.

Tinh hệ Tử Kim, Bối Tinh.

Bối Tinh cũng là một văn minh tu hành, nhưng trong tinh hệ Tử Kim cũng không đáng chú ý, còn thấp hơn Thương Khung tinh một cấp bậc.

Trong Bối Tinh, mạnh nhất cũng chỉ là Đế giả bình thường.

Ngay hôm nay.

Đếm tối trên Bối Tinh, bỗng nhiên có một đạo lưu quang bay lượn đến.

“Mẫu thân, ngươi nhìn, có sao băng.”

Trên đường phố, một nữ hài chỉ lên bầu trời hưng phấn nói.

Bên cạnh, một nữ tử dịu dàng cười nhạt một tiếng, nhìn về phía đạo lưu quang lóe lên một cái rồi biến mất kia, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng.

“Trên trời rơi xuống lưu quang, hơn nữa trong lưu quang còn ẩn chứa một cỗ ba động quỷ dị, chẳng lẽ là một loại thiên ngoại chi vật nào đó?”

Mặc dù văn minh tu hành trên Bối Tinh không phát đạt, nhưng cũng có hiểu biết nhất định với văn minh thiên ngoại.

Trong vũ trụ hãn hạo tồn tại vô số văn minh, mà trong đó, cũng có một số văn minh cường thế, lấy cướp bóc mà sống.

Một khi Bối Tinh bị để mắt tới, vậy chính là tai ương diệt thế.

Ngoại trừ nữ tử dịu dàng này.

Những người tu hành trên Bối Tinh đều phát hiện lưu quang từ thiên ngoại đi vào, một đám nhìn về phía xa, không khỏi mắt lộ ra tinh quang.

“Đây là lần thứ hai?”

“Trong ba năm nay, đã hai lần có vật bên ngoài đi đến Bối Tinh, dấu hiệu này, rốt cuộc đại biểu cho cái gì?”

“Chẳng lẽ có văn minh thiên ngoại để mắt tới Bối Tinh…”

“Có lẽ, là một loại bảo vật thiên ngoại nào đó cũng khó nói.”

“Phái người đến xem xét, mặt khác, thiên ngoại chi vật ở Huyền Thủy môn kia, cũng nên có tin tức đi…”

Một đạo lưu quang thiên ngoại khiến toàn bộ tu sĩ trên Bối Tinh dị động.

Mà đạo lưu quang kia lướt qua chân trời, đi đến một ngọn núi.

Quang hoa trên lưu quang tán đi, hóa thành một nam tử mặc bạch y ngồi ngay ngắn trên đài sen, tuấn dật tuyệt trần chi tư, giống như tiên nhân ở thiên ngoại.

Người tới, chính là Sở Cuồng Nhân.

Sau khi hắn buông xuống.

Một cỗ áp chế cường bao phủ về phía hắn.

Sở Cuồng Nhân biết, đó là thiên đạo của Bối Tinh.

“A, đây là không chào đón ta sao?”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, hắn nhẹ nhàng nâng tay, một mảnh đạo văn huyền diệu xen lẫn trong lòng bàn tay hắn, đó là, Thiên Đạo chi lực.

Hai cỗ thiên đạo, phát sinh va chạm.

Ngay sau đó, Thiên Đạo chi lực của Bối Tinh giống như thủy triều thối lui.

Thiên đạo của Bối Tinh, không thể áp chế Sở Cuồng Nhân

“Thiên đạo của Thương Khung tinh ở trên thiên đạo của Bối Tinh.” Sở Cuồng Nhân cũng không cảm thấy ngoài ý muốn với kết quả này.

Các hành tinh trong vũ trụ chia làm chín cấp.

Chỉ có hành tinh có thể đản sinh ra văn minh mới được xưng là sinh mệnh tinh thần, mới sinh ra Thiên Đạo.

Sinh mệnh tinh thần phân chia thành hạ cấp, trung cấp, cao cấp, Tiên cấp.

Trước khi đến Bối Tinh, hắn đã dùng Toàn Tri Chi Linh phân tích sinh mệnh tinh thần của hành tinh này, chỉ là một khỏa hành tinh cấp bốn, sinh mệnh tinh thần trung cấp.

Mà Thương Khung tinh là hành tinh cấp bảy, sinh mệnh tinh thần cao cấp.

So với Bối Tinh, cao hơn hai cấp và một cấp bậc.

Trên người Sở Cuồng Nhân có Thiên Đạo chi lực của Thương Khung tinh, đối mặt với thiên đạo đẳng cấp cao hơn, đương nhiên thiên đạo của Bối Tinh không dám làm càn.

“Căn cứ theo cảm giác, nhục thể của ta cũng rơi xuống Bối Tinh, cụ thể là nơi nào, ta phải cẩn thận tìm một chút.”

Đế niệm của Sở Cuồng Nhân phun trào, bao trùm cả Bối Tinh.

Đế niệm của hắn rất mạnh, dựa vào văn minh tu hành của Bối Tinh, căn bản không có bất kỳ thủ đoạn nào có thể ngăn cách hắn.

Dưới cảm giác của hắn, toàn bộ Bối Tinh không có chỗ che thân.

Rất nhanh.

Hắn đã tìm được vị trí nhục thân của mình, nhưng mà, hắn không nhịn được nhíu mày, “Những người này muốn làm gì thân thể ta vậy?”

…

Bối Tinh, Huyền Thủy môn.

Là một trong ba đạo thống Đế cấp hiếm thấy nhất trong Bối Tinh, trong Huyền Thủy môn có mấy vạn đệ tử, tất cả đều là tu sĩ tinh anh, tại Bối Tinh, Huyền Thủy môn chính là thánh địa Thánh Địa mà vạn vạn sinh linh hướng tới.

Nhưng ba năm trước đây, tin tức Huyền Thủy môn đạt được một kiện thiên ngoại chi vật nhanh chóng lan truyền ra, mặt khác, hai đạo thống Đế cấp còn lại biết được tin tức này, liền liên thủ tạo áp lực với Huyền Thủy môn, bắt đối phương giao thiên ngoại chi vật ra.

Nhưng Huyền Thủy môn sao có thể tuỳ tiện giao ra được?

Sau khi đại chiến, ba bên đều bị tổn thương, cao thủ Thánh cấp đã chết hơn trăm người, cuối cùng, người lãnh đạo của ba đạo thống ngồi xuống hòa đàm, sao một phen đàm phán kịch liệt, quyết định cùng nghiên cứu thiên ngoại chi vật kia.

Hôm nay, cũng chính là ngày Huyền Thủy môn lấy thiên ngoại chi vật ra, để hai đạo thống Đế cấp còn lại nghiên cứu.

Trên quảng trường Huyền Thủy môn, tất cả mọi người đang vô cùng mong mỏi.

“Huyền Thủy môn chủ, bây giờ là lúc phải tuân thủ hứa hẹn, ngươi lấy kiện thiên ngoại chi vật kia ra đi.” Một tên đại hán tóc đỏ nói, mà người này chính là chủ một đạo thống Đế cấp khác trên Bối Tinh, quốc chủ của Bái Hỏa Thần Quốc.

“Yên tâm, ta sẽ không nuốt lời.”

Huyền Thủy môn chủ là một nữ tử tướng mạo dịu dàng.

Sau khi nàng nói xong, cách đó không xa có người khiêng một cái quan tài thủy tinh đến, mà trong quan tài, có một người đang nằm.

Chương 796: Thiên ngoại chi vật, các ngươi muốn làm gì thân thể ta

Trên quảng trường Huyền Thủy môn, một bộ quan tài thuỷ tinh được khiêng tới.

Trong quan tài, có một người đang nằm.

Khi tất cả người nhìn thấy người kia, đều không nhịn được sững sờ, bọn họ thề, người này tuyệt đối là người hoàn mỹ nhất mà bọn họ đã từng nhìn thấy.

Mày như kiếm, sống mũi cao thẳng, ngũ quan tinh xảo tuyệt luân, da thịt trắng nõn như ngọc thạch, phía trên sáng bóng trong suốt.

Người này lẳng lặng nằm trong quan tài, giống như tạo hóa hoàn mỹ nhất của thượng thiên, khiến không ít nữ tu ở đây hoa mắt thần mê.

“Người kia là ai, nhìn thật đẹp.”

“Không phải muốn xuất ra thiên ngoại chi vật sao? Nam tử này có liên quan gì đến thiên ngoại chi vật?”

“Huyền Thủy môn có ý gì?”

Mọi người nghi hoặc không hiểu.

Mà Huyền Thủy môn chủ nhìn thoáng nam tử nằm trong quan tài, “Người này chính là thiên ngoại chi vật đã xuất hiện ba năm trước.”

“Cái gì? !”

Lời vừa nói ra, đám người lập tức xôn xao.

Bái Hỏa quốc chủ nói: “Người này chính là thiên ngoại chi vật?”

“Không sai.”

Huyền Thủy môn chủ gật đầu, “Ba năm trước, người này đột nhiên từ trên trời giáng xuống, nện xuống lòng đất ba ngàn trượng, ta đã khai quật ra, phát hiện mặc dù cỗ thân thể này lông tóc không tổn hao gì, nhưng khí tức hoàn toàn không có, giống như đã chết đi, nhưng bên trong lại ẩn chứa năng lượng vô cùng to lớn.”

Nói đến đây, trong mắt nàng lộ ra một vệt kinh thán, “Cỗ năng lượng kia cực lớn, khiến người ta cảm thấy thật không thể tin được.”

Bái Hỏa quốc chủ đi đến trước quan tài thuỷ tinh, cẩn thận cảm giác, sau khi hắn ta phát hiện cỗ năng lượng ẩn chứa bên trong thân thể kia, sắc mặt không khỏi đại biến, “Năng lượng này là Đế khí, người này cũng là một vị Đế giả, nhưng loại quy mô Đế khí này, cũng quá khoa trương đi.”

Hắn ta cũng là một vị Đế giả, nhưng hắn ta lại cảm thấy Đế khí của bản thân so sánh với người này chỉ như một dòng suối nhỏ, căn bản không thể so sánh.

“Rốt cuộc lúc trước hắn đã tu hành đến cảnh giới gì?”

Bái Hỏa quốc chủ kinh thán.

Bên cạnh, chủ đạo thống Đế cấp còn lại, Thiên Long các chi chủ cũng đi lên cảm giác một chút, trong mắt lộ ra một đạo tinh quang, “Nếu chúng ta có thể sử dụng cỗ năng lượng này, nhất định có trợ giúp rất lớn.”

“Không sai.” Bái Hỏa quốc chủ cũng rất hưng phấn.

“Vô dụng, ta đã thử rất nhiều biện pháp, muốn rút ra năng lượng bên trong thân thể này ra, nhưng đều không có tác dụng.”

Huyền Thủy môn chủ không nhịn được đổ một chậu nước lạnh xuống đầu mọi người.

“Ta không tin.”

Bái Hỏa quốc chủ mở quan tài thủy tinh ra, trong lòng bàn tay hiện lên một ngọn lửa màu đen, sau đó hướng về phía thân thể kia.

Suy nghĩ của hắn ta vô cùng đơn giản thô bạo.

Trong bộ thân thể này có một cỗ năng lượng vô cùng khổng lồ vậy chỉ cần phá hủy cỗ thân thể này, để năng lượng kia tiết ra ngoài đi là được rồi.

Chỉ cần có thể đạt được cỗ năng lượng kia, dù chỉ là một chút xíu, sau đó hắn ta hấp thu cũng có thể tăng lên một cấp bậc.

Suy nghĩ rất tốt đẹp, nhưng hiện thực lại cảnh tỉnh hắn ta.

Cho dù hỏa diễm của hắn ta thiêu đốt cỗ thân thể kia như thế nào, thì cỗ thân thể kia vẫn không có tổn thương, ngay cả cọng tóc cũng không bị thương.

“Móa nó, đây rốt cuộc là thân thể thế nào? Thân thể này cũng quá biến thái đi.” Bái Hỏa quốc chủ không nhịn được kinh ngạc nói.

Bên cạnh, Huyền Thủy môn chủ tuyệt không ngoài ý muốn, đối với cường độ cỗ thân thể này, nàng đã sớm có hiểu biết.

“Cường độ cứng cỏi của cỗ thân thể này quả thực không thể tin được, ta dã thử rất nhiều biện pháp, đều không có cách nào phá hủy được.”

Huyền Thủy môn chủ từ tốn nói.

“Ta không tin.”

Bên cạnh, Thiên Long các chủ xuất ra một thanh trường đao đen nhánh.

Đó là một thanh Đế binh.

“Là Thiên Long Nhận, trong truyền thuyết thuyết, đây là truyền thừa từ đời tổ sư đầu tiên của Thiên Long Các, có thể xếp trong ba vị trí đầu trên Bối Tinh.”

“Không sai, đây là một trong những nội tình mạnh nhất của Thiên Long Các.”

“Thanh Thiên Long Nhận này có thể khiến thân thể này bị thương sao?”

Mọi người mong chờ nhìn Thiên Long các chủ.

Có nữ tu nhìn bộ thân thể nằm trong quan tài thủy tinh, ánh mắt lộ ra đau lòng, người đẹp trai như vậy, tại sao lại đối xử với hắn như thế?

Có nữ tu đã nhắm mắt lại, không đành lòng xem.

“Phá cho ta!”

Thiên Long các chủ lớn tiếng quát lên, ngưng tụ toàn bộ Đế khí trong cơ thể vào Thiên Long Nhận, đột nhiên chém ra một đao.

Đao quang sắc bén ngưng tụ, chém lên cỗ thân thể kia.

Keng một tiếng.

Một tiếng kim loại va chạm vang lên, một chuỗi tia lửa bắn ra.

Ngay sau đó, Thiên Long các chủ cảm nhận được một cỗ lực phản chấn vô cùng cường đại, biến sắc, cả người bay ngược ra ngoài.

Hắn ta bị đánh lui mấy trăm trượng, Thiên Long Nhận trong tay run rẩy, cánh tay cầm đao đã nứt ra, không ngừng có máu tươi chảy xuống.

Lại nhìn thân thể nằm trong quan tài.

Vẫn hoàn mỹ không một tì vết, lông tóc không tổn hao gì như cũ!

“Trời ạ, đây là thân thể người sao?”

“Một đao kia, cho dù là kim loại cứng rắn nhất trên Bối Tinh cũng bị chặt thành hai nửa, vậy mà vẫn không đả thương được bộ thân thể kia? !”

“Quá kinh khủng...”

Mọi người kinh hô không thôi.

Nhìn thân thể nằm trong quan tài thuỷ tinh, ánh mắt tràn ngập vẻ không thể tin được.

Trên mặt Thiên Long các chủ cũng tràn đầy kinh hãi, “Thân thể này, rốt cuộc là làm sao, người này, lại có lai lịch gì?”

Bỗng nhiên trong lòng hắn ta đột nhiên có chút hoảng sợ không hiểu.

Nếu người này còn sống...

Nghĩ đến đây, hắn ta nhìn về phía Huyền Thủy môn chủ, hỏi: “Ngươi xác định người này thật sự đã chết sao? !”

Huyền Thủy môn chủ liếc mắt nhìn hắn ta, “Cỗ thân thể này không có ba động linh hồn, ngươi nói xem hắn sống hay chết?”

Vạn vật đều có linh hồn.

Không có linh hồn, vậy không khác gì đã chết.

“Một người chết, tại sao lại có cường độ nhục thân như vậy? Đúng là không thể tin được, thân thể này tuyệt đối cất giấu bí mật tu hành.”

“Không sai, nhất định phải nghiên cứu ra mới được.”

Ánh mắt Bái Hỏa quốc chủ, Thiên Long các chủ nóng bỏng nói.

Mặc dù bọn họ đã thành đế, là cường giả đứng đầu trên Bối Tinh, là chúa tể nơi này, một lời có thể quyết định sinh tử của vạn vạn người.

Nhưng thân là tu sĩ, truy cầu cảnh giới cao hơn dường như là bản năng của bọn họ, bọn họ tuyệt đối sẽ không từ bỏ bí mất trong bộ thân thể này.

“Bát Hoang Thần Hỏa Lô, hiện!”

Bái Hỏa quốc chủ khẽ quát một tiếng, lấy một cái lô đồng ba chân màu vàng óng to lớn ra, “Đây là là vật truyền thừa của thần quốc ta, có thể luyện hóa thiên địa vạn vật, ném bộ thân thể này vào đi, ta không tin không luyện hóa được.”

Hắn ta đưa tay ném thân thể kia vào trong lô đồng.

Nhất thời, trong lò có hỏa diễm vàng rực bạo phát.

Bái Hỏa quốc chủ thôi động Đế khí đến cực hạn.

Trong lò, thân thể kia dị hỏa diễm thiêu đốt tách ra quang mang trong suốt, vô số đạo văn như bị kích phát, lưu chuyển bên ngoài cơ thể.

Những đạo văn kia, quá mức huyền diệu.

Mấy vị Đế giả nhìn mà hoa mắt thần mê.

“Hữu dụng, thật sự có hiệu quả!”

“Ha ha, trong thời gian ngắn không luyện hóa được, nhưng trăm năm ngàn năm vạn năm, ta không tin không luyện hóa được!” Bái Hỏa quốc chủ cười to nói.

Trong mắt hắn ta lộ ra tinh quang trước nay chưa có.

Đã bao nhiêu năm?

Hắn ta bị vây ở Đế cảnh đã bao nhiêu năm rồi.

Bây giờ, cuối cùng hắn ta đã nhìn thấy hi vọng đột phá.

“Chỉ cần có thể tìm ra bí mật trên thân thể này, ta không chỉ có thể đột phá cảnh giới bây giờ, thậm chí đạt đến cảnh giới phía trên cũng không phải không có khả năng!”

Không chỉ là Bái Hỏa quốc chủ.

Mấy người Thiên Long các chủ, Huyền Thủy môn chủ cũng vô cùng mong đợi.

Ong...

Lúc này, thân thể trong lò giống như cảm ứng được cái gì, khẽ run lên, một tia năng lượng từ trong đó tiêu tán ra.

Đối với cỗ thân thể này mà nói, đó chỉ là một tia năng lượng, nhưng đối với Đế giả ở đây mà nói, đây chính là đại khủng bố trước nay chưa từng gặp.

Chỉ nghe thấy oanh một tiếng, Bát Hoang Thần Hỏa Lô của Bái Hỏa quốc chủ nổ tung tại chỗ, hỏa diễm kinh khủng thôn phệ bốn phương tám hướng.

Bái Hỏa quốc chủ đứng mũi chịu sào, bị năng lượng cuốn theo hỏa diễm kia đánh bay ra ngoài, chết bất đắc kỳ tử.

“Các ngươi muốn làm gì thân thể ta?”

Chương 797: Tay không cầm Long Thú, ngươi bảo ta dừng tay thì ta phải dừng tay sao?

“Các ngươi muốn làm gì thân thể ta?”

Một giọng nói đạm mạc bỗng nhiên vang vọng toàn bộ Huyền Thủy môn.

Một đạo lưu quang lướt đến.

Mọi người vốn bị Bát Hoang Thần Hỏa Lô đột nhiên nổ tung khiến cho sứt đầu mẻ trán, sau nghi nghe thấy giọng nói này, lập tức quay đầu nhìn lại.

“Là ai?”

“Thân thể của hắn, có ý gì?”

Mọi người nhìn lại.

Chỉ thấy trong hư không, đột nhiên xuất hiện một nam tử thanh niên ngồi ngay ngắn trên đài sen, tay đang chống cằm nhìn mọi người ở đây.

Khiến mọi người cảm thấy kinh ngạc nhất chính là, hình dáng tướng mạo của người này hoàn toàn giống nam tử nằm trong quan tài thủy tinh kia.

“Chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

“Người này là ai?”

Trong đầu tất cả mọi người xuất hiện nghi hoặc.

Thiên Long các chủ, Huyền Thủy môn chủ như lâm đại địch, nhìn chằm chằm người thanh niên đột nhiên xuất hiện trước mặt, cũng chính là Sở Cuồng Nhân.

Từ trên người của đối phương, bọn họ cảm nhận được một cỗ áp lực vô cùng kinh khủng, giống như con kiến hôi đối mặt với Thương Long, uy áp lộ ra trong lúc vô hình lộ khiến bọn họ muốn quỳ bái.

“Các hạ là ai, vì sao lại đột nhiên đến thăm Huyền Thủy môn ta.”

Huyền Thủy môn chủ kiên trì hỏi.

“Các ngươi vừa chặt vừa thiêu đốt thân thể ta, hiện tại còn hỏi ta là ai, không cảm thấy rất buồn cười sao?”

Sở Cuồng Nhân nhẹ giọng nói.

Nghe hắn nói vậy, có tu sĩ không nhịn được đồng tử co rụt lại.

Bọn họ tỉ mỉ quan sát, phát hiện hình dáng thân thể của Sở Cuồng Nhân đúng là ở trạng thái linh hồn, trong lúc nhất thời, không khỏi bị hù dọa.

Lấy trạng thái linh hồn hành tẩu trong thiên địa, linh hồn này phải cường đại cỡ nào mới có thể bảo đảm không bị tán loạn đây.

“Chúng ta không biết các hạ không chết, nếu có mạo muội, xin các hạ thứ lỗi.” Huyền Thủy môn chủ lập tức nhận sai.

Quá cường đại.

Căn bản không phải tồn tại bọn họ có thể địch nổi.

Ngược lại, Thiên Long các chủ bên cạnh nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, ánh mắt đang không ngừng lấp lóe, nội tâm đang kịch liệt giãy dụa.

Lập tức nhận sai giống Huyền Thủy môn chủ?

Như vậy có lẽ sẽ giữ được một mạng, nhưng đồng thời, hắn ta đã mất cơ hội tiến đến cảnh giới tiếp theo.

Liền mạng với đối phương?

Nhưng Sở Cuồng Nhân sâu không lường được, chỉ cỗ uy áp vô hình kia đã khiến hắn ta có cảm giác hít thở không thông.

Đánh một trận, sợ là dữ nhiều lành ít, cửu tử nhất sinh.

Sau một phen giãy dục kịch liệt, ánh mắt Thiên Long các chủ lạnh lẽo, lấy ra một cái ngọc giản bóp nát, sau đó tay cầm Thiên Long Nhận bay về phía Sở Cuồng Nhân, chém ra một đao, một đạo đao khí hình rồng gào thét mà ra.

“Thiên Long các chủ, không thể.”

Sắc mặt Huyền Thủy môn chủ đại biến.

Nàng cảm thấy, Thiên Long Các chủ nhất định là điên rồi.

Nếu không, sao lại có thể xuất thủ với Sở Cuồng Nhân chứ, đây chính là tồn tại có thực lực mạnh hơn bọn họ không biết bao nhiêu lần a!

Tu vi quan trọng?

Nhưng có quan trọng bằng mạng sống không?

Đao khí hình rồng đã lướt đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, trên mặt hắn lộ ra nụ cười nghiền ngẫm, “Dám xuất thủ với ta, can đảm lắm.”

Hắn ngồi bất động trên đài sen.

Niệm lực tuôn ra.

Đao khí hình rồng kia lập tức bị hóa giải thành vô hình.

“Thật mạnh, trạng thái linh hồn còn có thể phát huy ra thực lực này, nếu để linh nhục người này hợp nhất, mười người như ta cũng chắc chắn phải chết!”

Thiên Long các chủ âm thầm nghĩ.

Hắn ta dám ra tay, chính là nhìn thấy Sở Cuồng Nhân ở trạng thái linh hồn, cho rằng đối phương có thể phát huy ra thực lực có hạn.

Nhưng hắn ta đã sai.

Nếu là tu sĩ khác, linh nhục chia lìa, thực lực nhất định sẽ giảm đi rất nhiều, nhưng Sở Cuồng Nhân là tu sĩ bình thường sao?

Linh hồn chi lực của hắn vô cùng cường hãn, lại có thiên phú niệm lực, công kích niệm lực tuyệt đối không thấp hơn uy lực của Đế khí.

“Lực lượng linh hồn của người này vô cùng cường đại, xem ra muốn ngăn chặn người này không phải chuyện dễ dàng.” Thiên Long các chủ thầm nói.

Cho tới bây giờ, hắn ta không cho rằng mình có thể thắng Sở Cuồng Nhân.

Hắn ta muốn làm, chỉ là ngăn chặn đối phương.

Đợi đến khi át chủ bài chân chính của hắn ta.

“Thiên nhận hóa long, hiện cho ta! !”

Thiên Long các chủ ném Thiên Long Nhận trong tay lên giữa không trung.

Chỉ thấy thanh trường đao đen nhánh này tách ra quang hoa sáng chói, vô số đạo văn lưu chuyển, cuối cùng hóa thành một đầu Phi Long màu đen dữ tợn.

Đầu Phi Long này vô cùng chân thực.

Long uy tràn ngập, rung động đất trời.

“Nghe nói, Thiên Long các chủ chính là một trong những tu sĩ kinh tài tuyệt diễm nhất từ trước đến nay của Bối Tinh, lúc hắn thành Đế từng chém giết một đầu Long Thú, sau đó luyện hóa Long Hồn, rót vào trong binh khí, xem ra tin đồn này là thật, đây chính là đạo Long Hồn kia.”

“Uy năng thật khủng khiếp.”

“Bối Tinh, sợ rằng không có mấy người có thể địch nổi hắn.”

Đế khí trong cơ thể Thiên Long các chủ không ngừng tuôn ra, thao túng Long Hồn, lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Long uy cuồn cuộn, chỗ đi qua, cả mảnh hư không bắt đầu sụp đổ.

Sở Cuồng Nhân thú vị nhìn Long Hồn, nhẹ nhàng nâng tay, niệm lực vô hình tuôn ra, hóa thành một bàn tay vô hình.

Lập tức, Long Hồn vốn có uy thế mạnh mẽ tuyệt luân bị Sở Cuồng Nhân bắt được, định giữa không trung, không ngừng giãy dụa.

Tiếng rống như sấm, khiến hư không không ngừng rung động.

“Một đầu côn trùng nhỏ, so với Tiểu Hồng nhà ta, kém xa.”

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng.

Chân Long, Thần Hoàng chính là thần thú do Thiên Đạo thai nghén ra, tiềm lực trưởng thành vô cùng cao, dù đặt trong vũ trụ hạo hãn cũng là Thú tộc đứng đầu, thậm chí tương lai có cơ hội rất lớn để thành tiên.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không nhìn ra đầu Hắc Long trước mặt có tiềm lực như vậy, hiển nhiên, đây không phải Chân Long, chỉ là một đầu Long Thú có chút huyết mạch Chân Long không biết từ nơi nào mà tới mà thôi.

Tồn tại tương tự, cũng không ít.

Tê...

Bốn phía truyền đến một mảng lớn hít khí lạnh.

Giống như tiếng hít thở của rắn đuôi chuông.

Tất cả mọi người bị khiếp sợ.

Đây chính là Long Thú a, thực lực so còn mạnh hơn Đế giả bình thường rất nhiều, thế mà lại bị Sở Cuồng Nhân cách không bắt được.

“Phá cho ta! !”

Thiên Long các chủ không ngừng rống giận.

Hắn ta thôi động Đế khí trong cơ thể đến cực hạn, muốn trợ giúp

Long Thú tránh khỏi khống chế niệm lực của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng mặc cho hắn ta thôi động Đế khí thế nào, Long Thú điên cuồng giãy dụa, niệm lực của Sở Cuồng Nhân cũng không hề dao động.

Chênh lệch giữa hai bên, đúng là quá lớn.

“Được rồi, không chơi với ngươi nữa.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Năm ngón tay hắn khẽ nắm lại trong hư không.

Phịch một tiếng, đầu Long Thú kia bị phá nát tại chỗ!

Sau khi Long Thú tiêu tán, một lần nữa hóa thành Thiên Long Nhận, nhưng trong cái chớp mắt tiếp theo, thanh Đế binh danh chấn Bối Tinh này đã hóa thành vô số mảnh vỡ.

“Làm sao lại, sao lại thế...”

Sắc mặt Thiên Long các chủ trắng bệch.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía hắn ta.

Một ánh mắt, lại khiến hắn ta không nhịn được run rẩy.

“Dừng tay.”

Một giọng nói từ nơi xa truyền đến.

Một đạo lưu quang nhanh chóng lướt đến, Thiên Long các chủ nghe thấy giọng nói này, sắc mặt vui vẻ, “Tổ sư gia đến rồi!”

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại hoàn toàn không để ý đến giọng nói đột nhiên xuất hiện kia, niệm lực tuôn ra, khóa chặt Thiên Long các chủ.

Trong nháy mắt, vẻ vui sướng trên mặt Thiên Long các chủ đã biến thành hoảng sợ.

Sau đó.

Phịch một tiếng, giống như Thiên Long Nhận bị phá vỡ, Thiên Long các chủ cũng hóa thành vô số máu thịt vụn tại chỗ.

“Đáng chết!”

Một vị lão giả nhanh chóng đuổi tới hiện trường, nhìn thấy Sở Cuồng Nhân giết chết Thiên Long các chủ, sắc mặt âm trầm đến chảy nước, “Ta bảo ngươi dừng tay cho ta, chẳng lẽ ngươi không nghe thấy sao? !”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói: “Nghe thấy, nhưng mà, ngươi bảo ta dừng tay thì ta phải dừng tay sao, ngươi cho rằng ta không có sĩ diện sao?”

Chương 798: Trảm Thiên Long tổ sư, Thiên Đạo bản nguyên, linh nhục hợp nhất

“Ngươi bảo ta dừng tay là ta phải dừng tay sao, ngươi cho rằng ta không có sĩ diện sao?”

Sở Cuồng Nhân bình thản nói.

Nghe thấy vậy, sắc mặt Thiên Long tổ sư âm trầm như nước, chỉ vì lý do vớ vẩn này, mà giết Thiên Long các chủ sao? !

“Đúng là hắn! Thiên Long tổ sư? !”

Trong đám người, có người nhận ra Thiên Long tổ sư, không khỏi kinh hô.

Bởi vì Thiên Long tổ sư quá nổi danh.

Người này là người tu hành kinh tài tuyệt diễm nhất của Bối Tinh từ trước tới nay, dùng sức một mình sáng lập ra Thiên Long các lớn như vậy, hắn ta tự sáng tạo ảo diệu cửu thức Thiên Long, dường như vô địch khắp thiên hạ.

“Nghe đồn không phải Thiên Long tổ sư đã chết rồi sao? Làm sao lại xuất hiện nữa, chẳng lẽ hắn giả chết?”

“Đây không phải rõ ràng sao? Chỉ sợ, những năm gần đây hắn vẫn luôn ở trong Thiên Long Các tiềm tu, đã nhiều năm như vậy, cũng không biết thực lực của hắn đã đạt đến cảnh giới kinh khủng nào rồi.”

“Sợ là thiên hạ này, không ai có thể là đối thủ của hắn.”

Mọi người nghị luận ầm ĩ, tu sĩ của hai đạo thống Đế cấp Huyền Thủy môn, Bái Hỏa vương quốc thấy thế cũng không nhịn được cau mày, đối với chuyện Thiên Long tổ sư đột nhiên hiện thân, cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Chỉ là, Thiên Long tổ sư không thèm để ý đến những người khác.

Giờ phút này trong mắt hắn ta, chỉ có một mình Sở Cuồng Nhân, hắn ta có thể cảm nhận được một cỗ uy hiếp khủng bố chưa bao giờ cảm nhận được từ trên người đối phương.

Vô số năm qua, rất ít khi hắn ta có cảm giác như vậy.

Hôm nay, cảm giác này lại mãnh liệt chưa từng có.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng đang quan sát Thiên Long tổ sư trước mặt, một tên Thiên Tôn cảnh bình thường, cái này không được hắn để ở trong lòng.

Hắn để ý là.

Trên người đối phương có lực lượng mà hắn rất quen thuộc.

Đó là... Thiên Đạo chi lực.

Lần đầu tiên hắn cảm nhận được Thiên Đạo chi lực từ trên người người khác.

“Tiểu Ái, phân tích người này một chút.”

“Vâng, chủ nhân... Thiên Long tổ sư, hạ vị Thiên Tôn, thượng phẩm đế nguyên, hoàn mỹ chi đạo, nắm giữ thượng phẩm ảo diệu cửu chiêu Thiên Long... Người mang Thiên Đạo chi lực của Bối

Tinh, là Tinh Chủ Bối Tinh...”

Tin tức liên quan tới Thiên Long tổ sư nhanh chóng hiện ra trong đầu hắn.

Sở Cuồng Nhân có chút kinh ngạc.

“Tinh Chủ Bối Tinh? Tinh Chủ? Chủ nhân một hành tinh...”

“Đúng vậy, Thiên Long tổ sư được Thiên Đạo Bối Tinh thừa nhận, có thể sử dụng Thiên Đạo chi lực, là chủ của một hành tinh, theo trình độ nào đó mà nói, chủ nhân cũng là Thương Khung tinh chi chủ.” Tiểu Ái từ tốn nói.

“Thì ra là thế.”

Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ.

Lúc hắn trầm tư, Thiên Long tổ sư đã đột nhiên xuất thủ.

Chỉ thấy trên người hắn ta bộc phát ra một cỗ Đế khí vô cùng cường hãn, vô số đạo văn khuếch tán, hóa thành một tiểu thế giới bao phủ bốn phía.

Sau đó, năm ngón tay của Thiên Long tổ sư tạo thành trảo, chộp về phía Sở Cuồng Nhân.

“Cửu thức Thiên Long, Thiên Long Trảo!”

Hư ảnh long trảo to lớn đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Những người còn lại nhìn thấy mà trợn mắt há mồm.

Thiên Long tổ sư lại đánh lén? Đây là là tu sĩ, danh chấn thiên hạ, kinh tài tuyệt diễm tu sĩ trong truyền thuyết của Bối Tinh sao? !

Nhưng chuyện này cũng chứng minh Sở Cuồng Nhân đã khiến Thiên Long tổ sư cảm thấy áp lực kinh khủng cỡ nào, thậm chí khiến hắn ta không để ý đến mặt mũi, muốn tăng thêm một phần thắng, mà làm ra chuyện đánh lén.

“Tiểu Thiên Tôn mà thôi, đánh lén thì thế nào?”

Niệm lực của Sở Cuồng Nhân khẽ động.

Trong nháy mắt đã đánh nát Thiên Long Trảo, cũng đánh nát hơn nửa người Thiên Long tổ sư.

Cái gì? !

Đồng tử Thiên Long tổ sư đột nhiên co rụt lại.

Sau đó, thân thể của hắn ta phát ra một trận tinh quang, thân thể bị tổn hại lấy tốc độ cực nhanh phục hồi như cũ.

“Ha, một loại chí bảo trị thương nào đó, không ngờ ở Bối Tinh lại có bảo vật như vậy, đúng là khiến người ta bất ngờ.” Sở Cuồng Nhân kinh ngạc nói.

Sau khi Thiên Long tổ khôi phục, ánh mắt nhìn về phía Sở Cuồng Nhân tràn đầy kinh hãi, mình, lại bị một chiêu đánh tan!

Nếu không phải trên người mình có bảo vật, thì vừa rồi mình đã chết! !

Người này chỉ ở trong trạng thái linh hồn đã cường hãn như vậy, nếu để linh nhục của hắn hợp nhất, sẽ khủng bố đến cỡ nào? !

“Không được, toàn lực ứng phó!”

“Thiên Đạo, giúp ta một chút sức lực!”

Thiên Long tổ sư nổi giận gầm lên một tiếng.

Chỉ thấy chân trời có mây đen phun trào, một cỗ Thiên Đạo chi lực gia trì trên người Thiên Long tổ sư, khiến khí tức của hắn ta điên cuồng tăng vọt.

Hai mắt Thiên Long tổ sư dần dần trở nên đạm mạc, dường như không có bất kỳ tình cảm gì, sau đó, hắn ta nhấn một ngón tay về phía Sở Cuồng Nhân.

“Thiên Long Chỉ!”

Đế khí dồi dào và đạo văn ngưng tụ, hóa thành một cự chỉ màu vàng.

Một chỉ điểm ra, hư không trực tiếp sụp đổ một mảng lớn.

Các tu sĩ ở đây, ngay cả Đế giả đều cảm thấy hoảng sợ.

“Thiên Đạo chi lực?”

“A, Thiên Đạo Bối Tinh, quá yếu, ngươi, còn yếu hơn.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, Nhất Niệm Khởi, bốn phía có vô tận dịch nóng tụ đến, hóa thành một đóa hỏa liên màng vàng đỏ.

Hỏa liên màu vàng đỏ bay lượn ra.

Ầm vang một tiếng.

Hư không vỡ nát, hỏa liên thế như chẻ tre, đánh lên người Thiên Long tổ sư, cứ thế đánh hắn ta ra khỏi trạng thái Hợp Đạo.

“Không có khả năng, chuyện này không có khả năng...”

“Lực lượng của ngươi, làm sao lại cường đại đến mức này, có thể đánh đồng với Thiên Đạo Bối Tinh? !” Thiên Long tổ sư không thể tin được.

“Một Bối Tinh nho nhỏ này, hai ba nắm tay của ta cũng có thể diệt hết, ngươi cảm thấy Thiên Đạo Bối Tinh này có thể làm khó dễ ta sao?” Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Mọi người điên.

Rốt cuộc là nhân vật nào đã đến Bối Tinh vậy? !

Ngay cả Thiên Đạo cũng không làm gì được!

“Không, không, ta không muốn chết.”

Thiên Long tổ sư biết được Sở Cuồng Nhân cường đại, đã sớm không còn tâm tư chống lại, quay người liền trốn.

“Ngươi có thể trốn đi đâu?”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Nhất Niệm Khởi, linh khí hội tụ thành binh khí bắn ra.

Thiên Long tổ sư bị oanh thành một đoàn sương máu tại chỗ, sau khi đối phương chết, một chùm sáng màu vàng trôi nổi trong hư không.

Nhìn thấy chùm sáng này, hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Niệm lực lưu chuyển bao phủ về phía chùm sáng.

Nhưng lúc này, một cỗ áp lực vô hình bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân, muốn ngăn cản niệm lực của hắn, đó là Thiên Đạo Bối Tinh xuất thủ.

Chùm sáng này là bản nguyên của Thiên Đạo, chính vì bản nguyên này, Thiên Long tổ sư mới có thể nắm giữ Thiên Đạo chi lực.

Mà bây giờ, Sở Cuồng Nhân muốn cướp bóc bản nguyên của Thiên Đạo.

“Cút cho ta!”

Sở Cuồng Nhân quát lên một tiếng, thôi động niệm lực đến cực hạn.

Lực áp chế của Thiên Đạo Bối Tinh bị hắn đánh trở về.

Chính như hắn nói, nếu hắn thi triển toàn lực, muốn hủy diệt hành tinh Bối Tinh này cũng không phải vấn đề gì lớn.

Thiên Đạo Bối Tinh, không có năng lực làm gì hắn! !

Niệm lực của Sở Cuồng Nhân bao trùm bản nguyên Thiên Đạo.

Sau đó, để Tiểu Ái phân tích một chút.

Bản nguyên Thiên Đạo có tác dụng rất huyền diệu, mặc kệ là tăng cao tu vi hay là lĩnh hội tu hành chi đạo đều có rất nhiều chỗ tốt.

Sau khi lấy được bản nguyên Thiên Đạo, Sở Cuồng Nhân cảm nhận được Thiên Đạo chi lực trong cơ thể mình bỗng nhiên phát ra tâm tình vui sướng.

Tâm tình?

Thiên Đạo lại có cảm xúc?

Sở Cuồng Nhân cảm thấy kỳ lạ.

Hắn dùng niệm lực bao trùm bản nguyên Thiên Đạo, sau đó cả linh hồn của hắn liền bay về vút về phía nhục thân cách đó không xa.

Linh hồn chui vào nhục thân.

Linh nhục hợp nhất.

Sở Cuồng Nhân đột nhiên mở hai mắt ra, một cỗ uy áp vô cùng mênh mông lấy hắn làm trung tâm, giống như thủy triều khuếch tán ra toàn bộ Bối Tinh.

Toàn bộ Bối Tinh điên cuồng chấn động dưới cỗ uy áp này.

Vô số sinh linh nằm rạp trên mặt đất, run lẩy bẩy.

Bối Tinh, dường như lâm vào tận thế.

Chương 799: Thu phục văn minh Bối Tinh, giao cho ngươi xử lý

“Đúng là dùng thân thể của mình dễ chịu hơn.”

Sở Cuồng Nhân hoạt động thân thể một chút.

Hắn phất tay, nhấc lên phong bạo khủng bố, hư không nổ tung, tu sĩ bốn phía bị thổi làm ngã trái ngã phải, kêu khổ thấu trời.

Hắn rạo rực, toàn bộ Bối Tinh đều chấn động theo.

Huyền Thủy môn chủ và những tu sĩ còn lại nhìn Sở Cuồng Nhân, nằm rạp trên mặt đất, đồng tử điên cuồng run rẩy, rung động không thôi.

Bọn họ nhìn ra được, Sở Cuồng Nhân căn bản không sử dụng bất kỳ năng lượng Đế khí nào, chỉ đơn thuần là phất tay, duỗi chân mà thôi.

Nhưng chỉ như vậy đã khiến cả Bối Tinh run rẩy.

Đám người không thể tưởng tượng được.

Nhục thân nhìn như mảnh khảnh kia lại ẩn chứa sức mạnh khủng bố như vậy.

Một lát sau.

Sở Cuồng Nhân thích ứng với thân thể xong, khống chế tốt lực lượng, hắn cảm giác Đế khí trong cơ thể, lập tức kinh ngạc.

“Tu vi của ta đã đột phá đến Đạo Chủ cảnh? !”

Phải biết, trong trận chiến ở Huyết Thần sơn, mặc dù chiến lực của hắn có thể đánh đồng với Đạo Chủ, nhưng tu vi chỉ là Thiên Tôn đỉnh phong mà thôi.

Nhưng linh hồn của hắn đến viễn cổ một chuyến, lần này trở về, nhục thân đã đột phá đến Đạo Chủ cảnh, chuyện này quá cổ quái đi.

“Tình huống như thế nào?”

Sở Cuồng Nhân sờ cằm suy tư, hắn để Tiểu Ái phân tích bản thân, cũng không phát hiện bên trong thân thể hắn có gì dị thường.

Ngược lại, còn tốt đến mức hắn cảm thấy không thể tưởng tượng được.

“Trên người chủ nhân từng có dấu vết Niết Bàn.”

Tiểu Ái đột nhiên nói.

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân lập tức hiểu rõ, “Thần Hoàng thể!”

Ngoài những thể chất thượng vàng hạ cám kia, trên người Sở Cuồng Nhân còn có ba loại thể chất Thần cấp có lực lượng cường đại nhất, huyền diệu nhất.

Đó chính là Bất Tử chi thân, Thiên Địa Hồng Lô Thể và Thần Hoàng thể.

Trong đó, Thần Hoàng thể khiến hắn nắm giữ Hoàng Hỏa.

Đồng thời, còn có một loại năng lực Niết Bàn.

Thần Hoàng niết bàn trọng sinh, thực lực mới có thuế biến.

Mà Sở Cuồng Nhân, cũng có thể.

“Tại Huyết Thần sơn, thân thể của ta đã bị năng lượng Huyết Uyên bạo phát đánh tan thành vô số phần tử, có thể nói gần như tử vong!”

“Nhưng chuyện này cũng phát động năng lực Niết Bàn của Thần Hoàng thể, khiến tu vi của ta tăng đến Đạo Chủ cảnh!”

Sở Cuồng Nhân suy nghĩ rõ tất cả, không nhịn được lộ ra nụ cười.

“Trong họa có phúc a!”

“Lần này đến viễn cổ, lực lượng linh hồn của ta tăng lên rất nhiều, trở về, tu vi nhục thân cũng tăng đến Đạo Chủ cảnh.”

Sau đó, hắn nhìn về phía đám người Huyền Thủy môn chủ.

Chú ý tới ánh mắt của hắn, Huyền Thủy môn chủ đi tới, nhắm mắt nói: “Chúng ta có ý đồ làm bẩn nhục thân của đạo hữu, tội không thể tha, nhưng bách tính trên Bối Tinh vô tội, xin đạo hữu tha cho bọn họ không chết...”

Nàng đã thấy rõ.

Dựa vào thực lực của Sở Cuồng Nhân, giết bọn họ chỉ là chuyện nhấc tay mà thôi.

Tin tưởng diệt toàn bộ Bối Tinh cũng không phải chuyện khó.

Nàng không yêu cầu xa vời bọn họ có thể sống sót, chỉ có thể lùi lại một bước, yêu cầu việc khác, hi vọng Sở Cuồng Nhân có thể buông tha bách tính trên Bối Tinh.

Sở Cuồng Nhân không nói gì.

Hắn trầm ngâm tại chỗ một lát, rồi thản nhiên nói: “Bây giờ tâm tình của ta cũng không tệ lắm, tha cho các ngươi không chết cũng không phải chuyện gì khó, nhưng từ nay về sau, Bối Tinh do ta làm chủ, các ngươi có ý kiến gì không?”

Hắn đột nhiên có một ý tưởng.

Huyết Nguyên tinh xâm lấn Thương Khung tinh, là vì các loại tư nguyên, muốn mở rộng thế lực của mình, như vậy, Thương Khung tinh cũng có thể làm tương tự.

Bối Tinh này, chính là bước phát triển đầu tiên của Thương Khung tinh.

“Không dám.”

Huyền Thủy môn chủ nói.

Những người còn lại cũng vội vàng nói không dám.

Bọn họ đâu dám có ý kiến a.

Sau đó, chính là chỉnh hợp thế lực trên Bối Tinh, đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, chuyện này, cũng không phải chuyện quá khó khăn.

Hắn từng làm chưởng môn, từng làm Nhân Vương...

Hắn xử lý những chuyện này đã rất thông thạo.

Bối Tinh có ba đạo thống Đế cấp, theo thứ tự là Thiên Long các, Huyền Thủy môn, Bái Hỏa vương triều, các thế lực còn lại đều lấy ba thế lực này cầm đầu, dựa vào thực lực của Sở Cuồng Nhân, thu phục những thế lực này căn bản không phải vấn đề khó khăn gì, nếu không phục, chỉ một ý niệm trong đầu hắn là có thể giải quyết.

Mấy ngày ngắn ngủi, toàn bộ Bối Tinh đã thay trời đổi đất.

Tất cả thế lực đạo thống từ Thánh cấp trở lên, đều thần phục.

…

Huyền Thủy môn, trong một cái viện.

Một nữ hài âm thầm đi đến, tò mò đánh giá Sở Cuồng Nhân đang nằm dưới bóng cây chợp mắt.

Mấy ngày nay, nàng nghe nói có một nhân vật vô cùng lợi hại đến Huyền Thủy môn, hình như ở trong viện này.

Là đại ca ca đẹp mắt này sao?

Nàng rón rén đi tới, nhìn Sở Cuồng Nhân đang nhắm mắt, không khỏi có chút mê, đại ca ca này quá đẹp đi.

Nàng không nhịn được duỗi ngón tay phấn nộn ra, muốn chọc vào mặt đối phương, nhưng lại đụng phải một bích chướng vô hình.

“Tiểu muội muội, quấy rầy người khác nghỉ ngơi là không tốt đâu.”

Sở Cuồng Nhân mở to mắt từ tốn nói.

Gương mặt tiểu cô nương đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi.”

“Được rồi.”

Sở Cuồng Nhân cũng lười tính toán với nữ hài này.

“Đại ca ca, ngươi là đại nhân vật vô cùng lợi hại mà bọn họ nói sao?” Nữ hài tò mò hỏi.

“Đại nhân vật, a, đại nhân vật gì?”

Sở Cuồng Nhân cười hỏi.

“Ta cũng không biết, ta nghe các nàng nói, ngươi dậm chân một cái, khắp nơi sẽ chấn động.” Nữ hài nói.

“Ừm, đúng là ta.”

“Thật sao?”

“Ừm.”

“Vậy đại ca ca, ngươi biết tu hành pháp không, ta biết Huyền Nhất Thiên Thủy Quyết, ngươi nhìn.” Nữ hài nhìn Sở Cuồng Nhân trước mắt, không nhịn được muốn khoe khoang trước mặt đối phương một chút.

Nàng đưa tay thôi động linh lực, ngưng tụ ra một bóng nước lớn bằng quả đấm, nàng đưa bóng nước tới, “Thế nào?”

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, “Thật lợi hại.”

Hắn đưa tay chọc bóng nước.

Bịch một tiếng, bóng nước trực tiếp phá nát, nước tung tóe đầy đất, thậm chí ngay cả góc áo của Sở Cuồng Nhân cũng bị ướt một mảnh.

“A, thật xin lỗi đại ca ca, ta còn chưa khống chế tốt.” Nữ hài lập tức có chút luống cuống.

Sở Cuồng Nhân không quan trọng cười, “Không sao.”

Lúc này, Huyền Thủy môn chủ đi vào viện, khi nhìn thấy nữ hài ở bên cạnh Sở Cuồng Nhân, sắc mặt lập tức thay đổi, “Bình Nhi? !”

Nàng lại nhìn thấy góc áo bị ướt của Sở Cuồng Nhân và nữ hài tay chân luống cuống, trong lòng trở nên vô cùng khủng hoảng.

Nàng không nói hai lời, muốn quỳ xuống.

Nhưng lúc này, một cỗ niệm lực vô hình đỡ nàng dậy.

“Trước mặt trẻ con, đừng có hơi một tý liền quỳ xuống.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Trong lòng Huyền Thủy môn chủ có chút rung động.

Có lẽ, đi theo vị chủ thượng này cũng không tệ.

“Mẫu thân.”

Nữ hài nhìn thấy Huyền Thủy môn chủ, hô lên một tiếng.

Huyền Thủy môn chủ sờ đầu đối phương, sau đó hơi khom người với Sở Cuồng Nhân, nói: “Tiểu nữ còn quá nhỏ, không biết lễ nghĩa, nếu mạo phạm chủ thượng, xin chủ thượng thứ lỗi.”

“Nàng tên là Bình Nhi?”

“Đúng vậy.”

“Ừm, thiên phú không tồi, lớn lên cũng khiến người ta thích, mặt khác, theo ý của ngươi, ta giống như là loại người bụng dạ hẹp hòi, ngay cả một nữ hài cũng tính toán chi li vậy sao?” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Không dám, đa tạ chủ thượng khoan hồng độ lượng.”

“Ừm, có chuyện gì?”

“Chủ thượng, người lãnh đạo các thế lực lớn đã đến tập hợp lại một chỗ, đang chuẩn bị đến thỉnh an ngươi.” Huyền Thủy môn chủ nói.

Nói là thỉnh an, thật ra chính là tỏ thái độ, biểu thị thần phục.

“Thỉnh an thì miễn đi, ta sắp rời khỏi Bối Tinh, trước khi đi muốn tìm người thay ta quản lý nơi này, ta nhìn ngươi cũng không tệ, thẳng thắn tức thời, Bối Tinh này giao cho ngươi.” Sở Cuồng Nhân nói.

Nghe thấy vậy, Huyền Thủy môn chủ đầu tiên là sững sờ, sau đó không nhịn được sắc mặt cuồng hỉ, “Đa tạ chủ thượng nâng đỡ, ta nhất định sẽ thay chủ thượng quản lý tốt nơi này.”

Chương 800: Huyền Hoàng Đạo Chủ đề nghị, làm ngươi mộng đi

Sở Cuồng Nhân rời khỏi Bối Tinh.

Tại Thương Khung tinh, hắn còn không ít việc cần hoàn thành.

Đi vào vũ trụ hãn hạo, hắn muốn cảm giác khí tức của Thương Khung tinh, nhưng có lẽ bởi vì khoảng cách quá xa, cũng không tìm được.

Mặc dù không tìm được Thương Khung tinh, nhưng ngoài ý muốn lại phát hiện khí tức của Huyết Nguyên tinh, suy nghĩ kỹ một chút cũng đúng, nhục thể của hắn tan rã tại Huyết Nguyên tinh, thì khôi phục ở gần Huyết Nguyên tinh cũng rất bình thường.

Hắn cảm thấy may mắn, nhục thân của mình không rơi xuống Huyết Nguyên tinh, nếu không, muốn lấy về cũng không phải chuyện đơn giản.

“Đến Huyết Nguyên tinh nhìn xem, trong tay bọn họ có tinh đồ của Thương Khung tinh, thuận tiện đoạt một chiếc chiến thuyền.” Sở Cuồng Nhân nghĩ.

Sau khi nhục thân bị tan rã, Càn Khôn giới đi theo hắn rất lâu cũng bị phá nát, đương nhiên vật bên trong cũng mất hết.

Hiện tại, có thể nói hắn là một kẻ nghèo trắng tay.

Vũ trụ.

Bên ngoài Huyết Nguyên tinh.

Một đạo lưu quang bỗng nhiên đi vào.

Nhìn Huyết Nguyên tinh trước mặt, Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ, “Ngay cả sinh mệnh như Bối Tinh cũng có Thiên Đạo tồn tại, nhưng Huyết Nguyên tinh lại không có, trong trận chiến tại Huyết Thần sơn, ta cũng không cảm nhận được áp chế của Thiên Đạo.”

Thiên đạo của Huyết Nguyên tinh, xảy ra vấn đề.

Chẳng lẽ chuyện này liên quan đến việc bọn họ muốn xâm lược Thương Khung tinh sao?

Sở Cuồng Nhân suy tư một hồi.

Bóng người hắn lóe lên, đi vào Huyết Nguyên tinh.

Đế niệm khẽ động, lập tức hiểu rõ tình hình hiện tại của Huyết Nguyên tinh bảy tám phần, sau khi xem xong, hắn chỉ có thể nói... Thật thảm.

Trận chiến tại Huyết Thần sơn chính là đả kích mang tính hủy diệt với Huyết Nguyên tinh.

Mười bảy vị Đạo Chủ vẫn lạc, trong trận chiến tại Thương Khung tinh, mười ba vị Huyết Vương cũng có mấy người chết, cộng thêm Huyết Thần sơn bị hủy, nhân tâm lưu động, toàn bộ Huyết Nguyên tinh liên tiếp lâm vào thiên tai nhân họa.

Hiện tại Huyết Nguyên tinh, trên cơ bản đã mất năng lực xâm lược Thương Khung tinh lần nữa, nguy hiểm Huyết tộc, đã được giải quyết hơn phân nửa.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại cảm giác được mộ cỗ khí tức vô cùng cường đại, đang ngủ say trong Huyết Nguyên tinh.

Khí tức kia, khiến Sở Cuồng Nhân cảm thấy uy hiếp, còn mạnh hơn mười ba vị Huyết Vương không biết bao nhiêu lần.

“Đây chẳng lẽ chính là tồn tại mà đám Huyết Vương nói... Huyết Thần? !”

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm nói.

Hắn không nghĩ nhiều nữa, nếu khí tức này còn đang ngủ say, vậy hắn cũng không tùy tiện kinh động đối phương.

“Tìm được rồi.”

Sở Cuồng Nhân tìm được nơi Huyết tộc đặt chiến thuyền.

Không Gian Bàn Vận Thuật thi triển.

…

Nơi nào đó trên Huyết Nguyên tinh.

Từng chiếc chiến thuyền dừng ở đây.

Những chiến thuyền này vốn là công cụ để Huyết tộc xâm lược bên ngoài, nhưng sau trận chiến tại Huyết Thần sơn, Huyết tộc đã bị hủy đi hơn phân nửa nội tình, tạm thời không có năng lực phát động chiến tranh bên ngoài nữa.

Chỉ có thể tạm thời đặt chiến thuyền ở đây.

Huyết tộc trông giữ chiến thuyền không khỏi than nhẹ một tiếng, “Cũng không biết bao giờ mới có thể sử dụng đám chiến thuyền này lần nữa?”

“Ai biết được.” Bên cạnh một tên Huyết tộc cũng bất đắc dĩ.

“Nghe nói Huyết Vương không định dễ dàng buông tha Thương Khung tinh, hình như bọn họ đang muốn Tử Tinh viện trợ.”

“Tử Tinh? Không thể nào, Tử Tinh chính là một trong hai nền văn minh cường đại nhất trong tinh hệ Tử Kim, bọn họ sẽ giúp chúng ta sao?”

“Cũng không biết đám Huyết Vương đã ra điều kiện gì.”

Mấy tên Huyết tộc thấp giọng nghị luận.

Lúc này, cách đó không xa truyền đến một trận ầm vang.

Chỉ thấy một chiếc chiến thuyền đột nhiên đằng không mà lên.

“Chuyện gì xảy ra? Người nào khởi động chiến thuyền? !”

“Đáng chết, chúng ta lại không phát hiện ra.”

Đám Huyết tộc lâm vào bạo động.

Mà trong chiến thuyền bay lên không trung, Sở Cuồng Nhân ngồi trong buồng lái, mở tinh đồ ra, từ trong đó tìm được phương hướng của Thương Khung tinh.

Chỉ chốc lát, chiến thuyền đã bay ra Huyết Nguyên tinh, phía sau hắn, có mấy chiếc chiến thuyền đang đuổi theo, nhưng đều bị hắn trực tiếp đánh rơi.

Trong vũ trụ mờ mịt.

Sở Cuồng Nhân thao túng chiến thuyền bay về phía Thương Khung tinh.

Chiến thuyền hắn điều khiển chính là chiến thuyền có quy cách tốt nhất của Huyết Nguyên tinh, nhưng muốn bay trở về Thương Khung tinh cũng phải thời gian mấy tháng.

Hắn dứt khoát ngay tại chiến thuyền bên trong bế quan tu hành.

…

Thương Khung tinh, vực ngoại.

Các Đạo Chủ tụ tập tại một chỗ, đang thảo luận cái gì.

“Hiện tại Huyết tộc đã không còn uy hiếp, ta đề nghị giải trừ đại trận Ly Hận Thiên, phóng xuất đám người Kiếm Đạo Chủ.”

Vạn Pháp Đạo Chủ nói.

“Ta không đồng ý.” Huyền Hoàng Đạo Chủ đạm mạc nói: “Đại trận Ly Hận Thiên là trận pháp quan trọng bảo vệ Thương Khung tinh, mặc dù Huyết tộc đã không có uy hiếp, nhưng ai biết sẽ có văn minh thiên ngoại nào đột kích hay không, cho nên, tạm thời không thể giải trừ đại trận Ly Hận Thiên được.”

“Đám người Kiếm Đạo Chủ là mắt trận, bọn họ đã ngủ say mười hai nguyên niên rồi, chẳng lẽ ngươi muốn bọn họ vĩnh viễn ngủ say sao? Huyền Hoàng, ngươi không cảm như vậy quá ích kỷ sao?”

Vạn Pháp Đạo Chủ dựa vào lí lẽ biện luận.

“Bọn họ cam tâm tình nguyện như thế.”

“Ngươi…”

Sắc mặt Vạn Pháp Đạo Chủ vô cùng khó coi.

“A, nói cho cùng, còn không phải ngươi sợ chúng ta đi ra, uy hiếp đến địa vị của ngươi sao, Huyền Hoàng, trong trận Nghịch Thần năm đó, ngươi cũng xung phong đi đầu, tạo ra không ít công lao to lớn cho Nhân tộc, bây giờ, xem ra quyền lợi địa vị đúng là độc dược, lại khiến ngươi thay đổi nhiều như vậy.”

Lạc Thủy xười xùy một tiếng nói.

“Huyền Hoàng, nói đi, ngươi muốn thế nào?”

“Mấy năm nay, ngươi càng ngày càng không an phận, Thương Khung tinh lần lượt có thần chỉ phá bỏ phong ấn, chuyện này cũng do ngươi động tay động chân đi.”

“Ngươi đang coi trời bằng vung.”

Thiên ngoại, liên tiếp truyền đến giọng nói của thiên hình giả.

Sau đó, một người mặc thanh sam xuất hiện.

Chính là đệ nhất thiên hình giả.

Hắn ta lạnh mắt nhìn Huyền Hoàng Đạo Chủ, lạnh lùng nói: “Thần chỉ trên Thương Khung tinh liên tiếp phá phong, Huyền Hoàng, Thất Hình phát hiện Huyền Hoàng chi lực đặc biệt của ngươi tại chỗ phong ấn phá phong, ngươi nhất định phải cho ta một lời giải thích.”

Nghe thấy vậy, các Đạo Chủ nhìn về phía Huyền Hoàng, ánh mắt mang theo lãnh ý.

Ngay cả đám Đạo Chủ giao hảo với hắn ta cũng không nhịn được lui về phía sau hai bước, nhanh chóng cho thấy mình việc này không liên quan gì đến mình.

Huyền Hoàng Đạo Chủ từ tốn nói: “Là ta làm.”

“Huyền Hoàng, ngươi muốn làm gì?”

“Trong trận Nghịch Thần, chúng ta chết bao nhiêu người, hao phí bao nhiêu sức lực mới có thể phong ấn bọn họ, vì sao ngươi lại làm như vậy? !”

“Huyền Hoàng, ngươi nhất định phải cho chúng ta một lời giải thích.”

Các Đạo Chủ không ngờ Huyền Hoàng lại thừa nhận dứt khoát như thế.

Sắc mặt bọn họ trở nên âm trầm.

Những năm gần đây, bọn họ có thể ngồi nhìn quyền lực của Huyền Hoàng Đạo Chủ không ngừng lớn mạnh, thao túng cục thế tại chiến trường vực ngoại.

Nhưng phong ấn chư thần là do các tiền bối dùng huyết nhục tạo thành, Huyền Hoàng Đạo Chủ làm như vậy, không thể nghi ngờ chính là đang chà đạp cố gắng của bọn họ.

Đây là chuyện các Đạo Chủ không thể dễ dàng tha thứ.

“Chư vị, thời đại đã không giống trước nữa, Thương Khung tinh đã phát triển đến cực hạn, hiện tại là lúc chúng ta nên tìm kiếm sự thay đổi.”

“Hiện tại, nguy hiểm Huyết tộc đã giải, ta quyết định bắt chước Huyết tộc phát động chiến tranh bên ngoài, thông qua chuyện chiếm tư nguyên của văn minh khác để phát triển Thương Khung tinh, mà thần chỉ, sẽ là trợ lực lớn nhất của chúng ta.”

“Ta biết, mọi người có thành kiến rất lớn với thần chỉ, nhưng bọn họ giống như chúng ta, đản sinh tại Thương Khung tinh, cho nên bọn họ và chúng ta cùng một chiến tuyến.”

“Ta hi vọng mọi người có thể bỏ xuống thành kiến trong lòng, suy nghĩ vì tương lai của Thương Khung tinh.” Huyền Hoàng Đạo Chủ thành khẩn nói.

Hắn ta nói vậy, khiến mọi người lâm vào trầm tư.

Mà Lạc Thủy cười nhạo nói: “Bỏ xuống thành kiến trong lòng? Ngươi nói thật êm tai, vậy người hãy hỏi đám tiên liệt đã bị đám thần chỉ giết xem, bọn họ có thể bỏ xuống thành kiến trong lòng không?”

"Đừng quên, năm đó thần chỉ nuôi nhốt Nhân tộc chúng ta thế nào, nếu không có Vương, ngươi cảm thấy ngươi có thể ở đây nói chuyện không, còn nói gì đến tương lai chứ? ! Hợp tác với thần chỉ, ngươi nằm mơ đi!"

Chương 801: Ma Thần phá phong, chúng thần đang hành động

Hợp tác với thần chỉ?

Đối với chuyện này, Lạc Thủy chỉ có hai chữ, nằm mơ!

Hiện nay, trong số thần chỉ bị phong ấn, có tên nào trong tay không dính máu của tiên liệt Nhân tộc?

Hợp tác với bọn họ, vậy đặt tiên liệt của Nhân tộc ở chỗ nào?

Huyền Hoàng Đạo Chủ hít sâu một hơi, tiếp tục nói: "Lạc Thủy, trên lưng ngươi lưng đeo quá nhiều gông xiềng, nếu ai cũng giống như ngươi, bị quá khứ trói buộc, vậy Thương Khung tinh, sẽ phát triển thế nào? !"

"Đây không phải gông xiềng! Là động lực! Là lực lượng thời khắc khích lệ Nhân tộc ta không quên phát triển! Huyền Hoàng, nếu ngay cả đoạn lịch sử kia cũng có thể tuỳ tiện bỏ đi, như vậy Nhân tộc mới thật sự không có tương lai."

Lạc Thủy trầm trọng nói.

"Tóm lại, ý ta đã quyết, nếu các ngươi đồng ý, cùng đồng hành với ta thì không còn gì tốt hơn, nếu không nguyện ý cũng không quan trọng, dù sao, ta bắt buộc phải hợp tác với thần chỉ." Huyền Hoàng đạm mạc nói.

"Huyền Hoàng, ngươi không sợ bị Nhân tộc phỉ nhổ sao?"

"Chờ ta chỉ huy Thương Khung tinh đi về phía phồn vinh hưng thịnh, bọn họ sẽ chỉ nhớ đến công tích vĩ đại của ta, phụng ta làm vương!"

Huyền Hoàng Đạo Chủ từ tốn nói.

“Vương? Ngươi muốn xưng Vương?” Đệ nhất thiên hình giả sững sờ.

“Không được sao?”

“Ở trong lòng chúng ta, chỉ có một Vương.” Đệ nhất thiên hình giả nhìn thoáng qua Huyền Hoàng Đạo Chủ, lập tức cười xùy một tiếng, “So với Vương, ngươi giống như đom đóm, bằng ngươi, cũng xứng xưng Vương?”

“Ngươi muốn hợp tác với thần chỉ, đó là chuyện của ngươi, nhưng thần chỉ và thiên hình giả chúng ta không đội trời chung, bọn họ xuất hiện một người, chúng ta sẽ giết một ngươi, đây chính là sứ mạng Vương giao phó cho chúng ta.”

Đệ nhất thiên hình giả nói xong, bóng người tiêu tán trong hư không.

Sau khi hắn ta rời đi, mấy người Vạn Pháp Đạo Chủ, Lạc Thủy cũng lần lượt rời đi.

Rất nhanh.

Toàn bộ cung điện trở lên trống rỗng

Chỉ còn lại một mình Huyền Hoàng Đạo Chủ, hắn ta đứng tại chỗ, trầm mặc không nói, sau đó đột nhiên đánh một chưởng lên cây cột bên cạnh.

“Một đám không biết điều!”

Huyền Hoàng Đạo Chủ mở to hai mắt, vô cùng lạnh lùng.

“Sách, Huyền Hoàng Đạo Chủ, xem ra địa vị của ngươi trong Nhân tộc cũng không phải chí cao vô thượng như ngươi nghĩ a.”

Một tiếng cười đột ngột vang lên, trong hư không bỗng nhiên xuất hiện một nam tử mặc trường bào màu đen, trên trán có một khối lân phiến màu vàng.

Đây là một tên Lân tộc.

Trong Lân tộc, tu vi cao nhất chính là Đế giả.

Nhưng lúc tên Lân tộc này đối mặt với Huyền Hoàng Đạo Chủ, lại không có chút câu nệ nào, ánh mắt nhìn đối phương lộ ra vẻ đăm chiêu.

“Hải Thần, im miệng cho ta, nếu không ta không ngại hủy bỏ chuyện hợp tác với thần chỉ đâu.” Huyền Hoàng Đạo Chủ hừ lạnh một tiếng nói.

Hải Thần nhún vai, “Được rồi, ta không nói.”

“Ngươi thích ứng với cỗ thân thể này thế nào rồi?”

“A, Lân tộc là một chủng tộc từ thần lực của ta diễn sinh ra, tên Lân tộc này lại luyện hóa thần cách của ta, mặc dù không phải bản thể của ta buông xuống, nhưng sức chiến đấu của ta đã có thể phát huy ra bảy tám phần.”

“Rất tốt, vậy chuyện Chủ Thần bị phong ấn, liền giao cho ngươi.”

Huyền Hoàng Đạo Chủ nói.

Mặc dù những ngày này hắn ta đã giải phong một vài thần chỉ, nhưng đều là tồn tại dưới Chủ Thần, còn phong ấn cấp bậc Chủ Thần, hắn ta muốn giải khai cũng phải hao tổn không ít khí lực, nên hắn ta muốn Hải Thần đi làm.

“Không quan trọng, phong ấn trên thần sơn kia, ngươi định làm gì?”

Hải Thần hỏi.

Nhắc đến phong ấn thần sơn, trong mắt hắn ta không nhịn được lộ ra vẻ ngưng trọng, bởi vì phong ấn kia là do Nhân Vương đích thân thiết hạ.

Ngay cả Chủ Thần cũng rất khó phá hỏng.

Mà tồn tại bị phong ấn trên ngọn thần sơn, chính là Chư Thần chi chủ!

“Phong ấn trên thần sơn do Nhân Vương bố trí, đương nhiên chỉ có thể do Nhân Vương đích thân mở ra, những năm gần đây, ta đã góp nhặt được một số di vật của Nhân Vương, trong đó có lực lượng của Nhân Vương, vừa vặn có thể dùng để đánh vỡ phong ấn trên thần sơn, chuyện này, ta đã giao cho một người khác đi làm.”

“Há, là hắn sao?”

“Đúng vậy, toàn bộ Thương Khung tinh, chỉ có hắn mới có thể làm được việc này.”

“A, nhân thần chi tử, bại tướng dưới tay Nhân Vương, cũng không biết nhiều năm như vậy, hắn ta đã tiến bộ đến trình độ nào rồi.”

Hải Thần có chút chờ mong.

Một bên khác.

Ma giới.

Trong thâm uyên Ma giới, Ngạo Mạn Ma Đế ở đây, hắn ta nhìn thâm uyên trước mắt, ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng.

Nơi này là cấm địa của Ma giới, Địa Ngục!

Trong truyền thuyết, nơi này phong ấn Thủy Tổ chi thần của Ma giới.

Hôm nay, hắn ta muốn đến đây thả đối phương.

Vì hôm nay, hắn ta đã chuẩn bị mấy năm.

Hắn ta đánh một chưởng trên mặt đất, nhất thời, từng đạo đạo văn huyết sắc xen lẫn lưu chuyển, hình thành một trận pháp to lớn.

Bốn phía, có vô số sương máu dâng trào.

Trong huyết vụ, vô số cỗ hài cốt hiện lên.

Đó là sinh linh trong Ma giới.

Những thứ này, đều là những người Ngạo Mạn Ma Đế đồ sát trong những năm gần đây.

“Địa Ngục Ma Thần a!”

“Ta dùng vạn vạn sinh linh Ma giới làm tế phẩm, xin ngài buông xuống!”

Oanh, oanh, oanh…

Trong nháy mắt, toàn bộ thâm uyên điên cuồng chấn động.

Theo vô số sương máu tràn vào trong đó, một số đạo văn màu vàng dần tan rã, từng đạo hắc vụ từ đó phun ra ngoài.

“Phong ấn, bị đánh vỡ.”

“Ha ha, cuối cùng chúng ta đã giành được tự do…”

Tiếng cười to quanh quẩn trong toàn bộ Ma giới.

Nương theo một tiếng oanh bạo, đường vân màu vàng bao trùm toàn bộ Địa Ngục Thâm Uyên ầm vang phá nát, một đạo khí trụ đen nhánh xông thẳng tới chân trời!

Toàn bộ không gian Ma giới chấn động, giống như muốn sụp đổ.

Trong khí trụ, một bóng người vĩ ngạn tóc đen phấp phới đi ra, toàn thân tràn ngập một cỗ khí tức thần lực ngập trời.

Thần lực kia, cùng loại với ma khí.

Ngạo Mạn Ma Đế không nhịn được quỳ trên mặt đất, “Bái kiến Ma Thần!”

Ma Thần, Ma giới chi thần!

Toàn bộ sinh vật Ma giới, đều vì thần mà sinh.

Ngạo Mạn Ma Đế đã từng nhìn thấy một số ghi chép trên điển tịch.

Phía trên nói Ma tộc đã từng là Nhân tộc, nhưng bởi vì thần lực mà vị Ma Thần này tiết ra ngoài mà dần dần biến thành Ma tộc.

Chỉ bị thần lực ảnh hưởng, đã tạo ra một Ma tộc.

Ngạo Mạn Ma Đế không dám tưởng tượng đó là tồn tại kinh khủng bực nào.

“Ngươi, làm tốt lắm.”

Ma Thần nhìn thoáng qua Ngạo Mạn Ma Đế, từ tốn nói.

Bên cạnh hắn ta, còn có bảy vị Thượng Vị Thần đỉnh phong.

Bảy vị thần này, theo thứ tự là Ngạo Mạn, Lười Biếng, Bạo Ngược, Bạo Thực, Tham Lam, Ghen Ghét và Sắc Dục.

Lực lượng của bảy vị Ma Đế tại Ma giới, đều tới từ bọn họ.

“Đa tạ Ma Thần khích lệ.”

“Nói đi, ngươi có nguyện vọng gì.”

Nghe thấy vậy, sắc mặt Ngạo Mạn Ma Đế lộ ra vẻ vô cùng oán hận, nói: “Bẩm Ma Thần, ta muốn giết một người! !”

“Há, nói một chút.”

“Là một tên Nhân tộc tên là Sở Cuồng Nhân …”

Sở Cuồng Nhân mang đến sỉ nhục quá lớn cho hắn ta.

Vì giết chết đối phương, hắn ta không tiếc phát điên đồ sát hơn phân nửa sinh linh trong Ma giới, nhờ vào đó đánh vỡ phong ấn Ma Thần.

… …

Hải Thần vừa trở về, cảm giác được ba động thần lực cường đại đến từ Địa Ngục Ma, hai mắt tỏa sáng, “Ma Thần đã mở ra phong ấn đầu tiên, a, thật sự là hắn.”

Ma Thần phá phong, vậy áp lực của hắn ta sẽ giảm mạnh.

Phong ấn của các Chủ Thần có thể phá giải nhanh hơn.

“Đợi khi chúng thần quy vị, mảnh đại địa này, sẽ một lần nữa do chúng ta chưởng khống, không, không chỉ mảnh đại địa này, vũ trụ, và sinh linh trong vũ trụ hãn hạo, sẽ trở thành tín ngưỡng của chúng ta!”

Hải Thần vô cùng hưng phấn.

Hắn ta cảm thấy, ánh mắt lúc trước của mình quá nhỏ hẹp.

Một cái Thương Khung tinh tính là gì?

Bọn họ phải trở thành thần của cả vũ trụ này! !

Chương 802: Gặp lại Lạc Thủy, trở về thương khung, ném cho Thiên Đạo ăn

“Nhanh đến đi.”

Sở Cuồng Nhân nhìn vũ trụ mênh mông thầm nói.

Trải qua mấy tháng di chuyển, hắn đã tiếp cận Thương Khung tinh.

Cũng không biết hiện tại Thương Khung tinh thế nào, hắn nghĩ như vậy, đột nhiên tùy tiện tìm một nơi dừng chiến thuyền lại.

Hắn cầm tinh đồ, một mình lao về phía Thương Khung tinh.

Rất nhanh, trong tinh vũ cuồn cuộn, hắn đã tìm thấy một tinh cầu màu trắng xanh xen lẫn, mơ hồ còn có ánh sáng màu vàng, đó chính là Thương Khung tinh.

Kim quang bao phủ bên ngoài là đại trận Ly Hận Thiên.

Hắn thu liễm khí tức, không làm kinh động bất cứ ai, sau khi tìm được cứ điểm số ba mươi mốt, bóng người lóe lên, tuỳ tiện chui vào trong đó.

Trong cứ điểm, dáng vẻ vẫn giống như trước.

Đế niệm của hắn phun trào, nhanh chóng thu tập các loại tình báo.

Sau trận chiến tại Huyết Uyên, Huyết tộc đã không tiếp tục đến xâm chiếm nữa, hiện tại chiến trường vực ngoại đã bình tĩnh trước nay chưa từng có.

Tu sĩ tại các cứ điểm có cảm giác như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Đi tìm Lạc Thủy tìm hiểu tình huống trước.”

Trong phủ tướng quân.

Lạc Thủy đang tưới nước cho một chậu hoa trong sân.

Nhưng lông mày nàng nhíu chặt, giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Huyền Hoàng Đạo Chủ hợp tác với thần chỉ, chuyện này không ai ngờ tới, cũng không biết sau này sẽ phát triển thành tình huống gì.

Nếu làm không tốt, thậm chí Nhân tộc sẽ một lần nữa trở lại năm tháng hắc ám bị Thần chỉ nuôi nhốt kia.

Khi đó, sẽ có Nhân Vương thứ hai đứng ra sao? !

“Dã tâm của Huyền Hoàng quá lớn, hắn muốn mượn lực lượng của thần chỉ để lớn mạnh chính mình, hắn muốn làm Vương.”

“Hừ, thần chỉ, sao có thể dễ chưởng khống như thế?”

Lạc Thủy càng nghĩ, trong lòng càng phiền ý loạn.

Huyền Hoàng Đạo Chủ chơi đến mức rước hỏa thiêu thân cũng không liên quan đến nàng, nhưng nếu liên lụy đến cả Nhân tộc, hậu quả sẽ rất khó lường.

“Nguy hiểm Huyết tộc đã giải, hiện tại quan trọng nhất là chuyện trên Thương Khung tinh, nhất định phải tìm đám người Vạn Pháp Đạo Chủ thương thảo một chút.”

Lạc Thủy nỉ non nói.

“Hoa này, sắp bị ngươi tưới chết rồi.”

Lúc này, một giọng nói thanh lãnh đột nhiên vang lên.

Lạc Thủy sửng sốt một chút, sau đó biến sắc, Đế khí trong cơ thể điên cuồng phun trào ra, trong nháy mắt tiểu thế giới bao phủ bốn phía.

Đáng chết!

Thất thần quá lợi hại sao?

Có người đến gần cũng không phát hiện được.

Nhưng sau khi nàng quay người, nhìn thấy người đến, trực tiếp ngây ngẩn cả người, nàng nhìn người tới, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin được.

“Sở đạo hữu? ! !”

Người tới, chính là Sở Cuồng Nhân.

Nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, Lạc Thủy lập tức mơ hồ.

Trong đầu nàng hiện lên rất nhiều nghi hoặc.

“A, Lạc Thủy hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

“Sở đạo hữu, chuyện gì vậy? Ngươi không chết? !”

Lạc Thủy vừa mừng vừa sợ.

“A, đây không phải rõ ràng sao?”

Lạc Thủy thu hồi tiểu thế giới, nhìn Sở Cuồng Nhân, không nhịn được đi lên trước vỗ ngực đối phương, “Thật không chết?”

Nàng không thể tin được.

“Thật không chết.” Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ nói.

“Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?”

“Ừm, nói ra rất dài dòng, sau này có cơ hội lại nói, ta thấy ngươi có chút buồn bực, tưới nước cho hoa cũng không chú ý, chậu hoa này sắp bị ngươi tưới chết rồi, nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Còn không phải Huyền Hoàng Đạo Chủ…” Lạc Thủy kể lại chuyện Huyền Hoàng Đạo Chủ muốn hợp tác với thần chỉ ra.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, trong mắt lướt qua ý lạnh, “Há, con rết trăm chân, chết mà không ngã, đám thần chỉ này lại không an phận.”

Bên cạnh, Lạc Thủy bỗng nhiên có chút tê cả da đầu.

Trong nháy mắt vừa rồi, từ trên người Sở Cuồng Nhân, nàng cảm giác được một cỗ uy hiếp mãnh liệt, hiện tại rốt cuộc đối phương đã mạnh tới cỡ nào?

“Phía Thương Khung tinh, ta sẽ trở về xem xét một chút, còn Huyền Hoàng Đạo Chủ, tạm thời giao cho ngươi và Vạn Pháp đạo hữu ứng phó.”

Sở Cuồng Nhân nói.

Lạc Thủy trầm ngâm một lát, nói: “Cũng được.”

“Đúng rồi, thiên hình giả thế nào?”

Sở Cuồng Nhân nhớ mang máng, năm đó trong trận chiến tại Huyết Uyên, thiên hình giả cũng đi tham chiến, khi đó hắn không có gì ấn tượng, nhưng sau khi từ viễn cổ trở về, lại phát hiện có mấy thân ảnh quen thuộc.

“Trận chiến lúc trước đã khiến thương thế sắp khỏi hẳn của thiên hình giả tăng lên, hiện tại Huyền Hoàng Đạo Chủ và thần chỉ hợp tác, mặc dù bọn họ không muốn, nhưng chỉ sợ, cũng bất lực a.”

Lạc Thủy than nhẹ một tiếng.

Nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, cười nói: “Lúc này, Sở đạo hữu có thể trở về, thật khiến người ta an tâm không ít.”

“Vậy xin đa tạ Lạc Thủy đạo hữu tín nhiệm.”

Sở Cuồng Nhân cười cười, một bước đi ra, biến mất trong hư không.

Hắn đi vào truyền tống trận của cứ điểm số ba mươi mốt, quay trở về thành trung tâm trên Cửu Thiên, lại từ Cửu Thiên, về Thương Khung tinh.

Vừa vào Thương Khung tinh, Sở Cuồng Nhân còn chưa có hành động gì, một cỗ ba động Thiên Đạo huyền diệu đột nhiên bao phủ hắn.

Chỉ thấy quang cảnh bốn phía thay đổi.

Hắn xuất hiện trong không gian trắng xóa.

Ngay sau đó, trước mặt hắn có vô số quang văn lưu chuyển, lại xuất hiện một bóng người toàn thân tràn ngập kim quang.

Thân ảnh này, không có ngũ quan, từ thân hình phán đoán, cùng loại với con người, cao một thước, trên người kim quang lóng lánh.

Tạm thời gọi là tiểu kim nhân đi.

Tiểu kim nhân xuất hiện trước mặt Sở Cuồng Nhân, cũng không nói chuyện, nếu hắn ta có mắt, sẽ nhìn trừng trừng Sở Cuồng Nhân.

Trong nháy mắt, Sở Cuồng Nhân hiểu rõ cái gì, không cần Tiểu Ái phân tích, hắn đã đoán ra thân phận của tiểu kim nhân trước mặt.

“Ngươi là thiên đạo của Thương Khung tinh.”

Tiểu kim nhân khẽ vuốt cằm.

“Ngươi tìm đến ta, là vì chùm bản nguyên Thiên Đạo này sao?” Sở Cuồng Nhân lấy Thiên Đạo bản nguyên chi lực của Bối Tinh từ trong cơ thể ra.

Tiểu kim nhân lại gật đầu, không kịp chờ đợi đi tới.

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một chút, đưa bản nguyên Thiên Đạo tới.

Tiểu kim nhân nhận bản nguyên Thiên Đạo, trên gương mặt không có ngũ quan lại xuất hiện một cái miệng lớn màu đen, há miệng gặm bản nguyên Thiên Đạo, trực tiếp cắn mất một khối, sau đó một liên tiếp há miệng ăn.

“Thiên Đạo, đang thôn phệ Thiên Đạo khác lớn mạnh, Thiên Đạo chi lực trong cơ thể ta cũng đang tăng lên.” Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ.

Bản thân đang cho Thiên Đạo ăn?

Hắn nhìn tiểu kim nhân, theo bản năng vươn tay, xoa đầu đối phương hai cái, xúc cảm không tệ, vừa mềm vừa ấm.

Tiểu kim nhân cũng không cự tuyệt, tiếp tục gặm bản nguyên Thiên Đạo.

“Có phải mình đang vuốt ve Thiên Đạo không?”

Sở Cuồng Nhân tấm tắc nói.

Người khác vuốt mèo vuốt chó, mình lại vuốt Thiên Đạo.

Không tệ không tệ.

Sau khi thiên đạo của Thương Khung tinh thôn phệ hết bản nguyên Thiên Đạo của Bối Tinh xong, bóng người hóa thành vô số điểm sáng màu vàng óng tiêu tán.

Không gian trắng xóa bốn phía cũng biến mất theo.

Sở Cuồng Nhân trở lại không gian hiện thực.

“Ăn xong liền chạy, hay cho Thiên Đạo.”

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng.

“Được rồi, làm chính sự trước.” Lần này hắn trở về Thương Khung tinh, ngoài chuyện giải quyết chuyện của thần chỉ, còn phải đến một nơi.

…

Biển sâu.

Một rãnh biển to lớn, bốn phía không có bất kỳ sinh linh nào, nơi này còn sâu hơn cả biển sâu.

Nơi này còn một cái tên khác, chính là Thái Cổ Côn Lôn Uyên!

Nơi ngày trước Nhân Vương và Thần Chủ quyết chiến!

Trận đại chiến kia, trực tiếp đánh nơi đây sụp đổ, cũng vì vậy mà nó chìm xuống biển sâu, vì nơi này vẫn tồn tại khí tức của trận chiến năm đó, cho nên mới không có sinh linh nào dám sinh sống ở đây.

Nhưng hôm nay, một thân ảnh màu trắng đột nhiên đi tới nơi đây.

Chương 803: Gặp lại Nhân Vương Thương, thần chỉ vây công Huyền Thiên tông

Thái Cổ Côn Lôn Uyên.

Nơi ngày trước Nhân Vương Thương và Thần Chủ quyết chiến.

Trận chiến kia, quá kịch liệt, trực tiếp khiến toàn bộ Côn Lôn Uyên bị hủy diệt, trực tiếp chìm vào đáy biển, mà khí tức của trận chiến kia vẫn kéo dài đến bây giờ, không ai dưới biển sâu dám đến gần nơi này.

Vào hôm nay, Sở Cuồng Nhân đến chỗ này.

Nhìn Côn Lôn Uyên vô cùng bừa bộn, khắp nơi tràn ngập dấu vết chiến đấu, linh hồn của Sở Cuồng Nhân trực tiếp thoát thể mà ra, tách ra quang huy sáng chói dưới biển sâu, trực tiếp thôi động cảm giác linh hồn đến cực hạn.

Chuyến này hắn đến, là muốn tìm kiếm địa hồn, nhân hồn.

Muốn nhìn xem nơi này còn sót lại năng lượng linh hồn không.

Được thiên hồn thao túng, chỉ thấy trong Thái Cổ Côn Lôn Uyên tràn ngập điểm điểm tinh quang, hội tụ thành một quang ảnh hư huyễn trong biển.

Người này, chính là một linh hồn khác của Sở Cuồng Nhân.

Hoặc có thể nói là, Nhân Vương Thương.

Thương có chút mê mang nhìn xung quanh.

Sau đó, hắn nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, khóe miệng hơi cong lên, "Xem ra ngươi đã trở lại tương lai, đã lâu không gặp, bản tôn."

"Với ta mà nói, cũng chỉ mấy tháng mà thôi."

"A, không tính mười nguyên năm sau khi ta chết, ta và ngươi cũng có vạn năm không gặp rồi." Nhân Vương Thương cười nhạt nói.

"Được rồi, trở về bản thể đi."

Sở Cuồng Nhân nói.

Nhân Vương Thương khẽ vuốt cằm, hóa thành một đạo lưu quang, cùng thiên hồn của Sở Cuồng Nhân trở lại trong cơ thể hắn.

Mặc dù đã chết một lần, nhưng lực lượng linh hồn còn sót lại của Nhân Vương Thương vẫn khiến Sở Cuồng Nhân lần nữa tạo ra địa hồn thứ tư.

Mà trí nhớ trong vạn năm của Nhân Vương Thương cũng nhanh chóng tràn vào trong đầu hắn.

Trong đó, còn bao gồm một số cảm ngộ về đạo.

Trong ba hồn, lấy thiên hồn làm chủ đạo.

Sau khi thiên hồn của Sở Cuồng Nhân rời đi, mặc dù hai linh hồn ở lại khó khăn tiến bộ, nhưng vạn năm, cũng có cảm ngộ không nhỏ.

Những thứ này có tác dụng không nhỏ đối với Sở Cuồng Nhân.

“Đúng là năm tháng dài đằng đẵng.” Sở Cuồng Nhân hấp thu xong trí nhớ của Nhân Vương Thương, trong mắt không khỏi lướt qua một vệt tang thương.

Đột nhiên, trong cơ thể hắn rung động.

Hắn cau mày, lấy ra một viên thủy tinh trong suốt, trong thủy tinh, hiện tại có điểm sáng năm màu hiện lên.

“Ngũ Hành Thần Ảnh Quân xảy ra chuyện rồi?”

Ngũ Hành Thần Ảnh Quân, là lực lượng hắn lưu lại Thương Khung tinh, dùng để bảo hộ Huyền Thiên Thần Giáo phát triển, sau khi binh sĩ trong đội quân này chiến tử, linh hồn sẽ trở về hạch tâm, cũng chính là viên thủy tinh trong tay Sở Cuồng Nhân, hiện tại, trong thủy tinh liên tiếp hiện lên ánh sáng.

Nói rõ Ngũ Hành Thần Ảnh Quân binh sĩ đang liên tiếp chiến tử.

“Trong Thương Khung tinh, lực lượng có thể uy hiếp đến Ngũ Hành Thần Ảnh Quân cũng không nhiều, xem ra, các thần chỉ đã có hành động.”

...

Huyền Thiên tông.

Một đám thần chỉ đang đứng lơ lửng trên không, nhìn Vân Hải Kinh Kỳ Trận và Ngũ Hành Thần Ảnh Quân bên dưới, trong mắt lộ ra vẻ trêu tức.

“Ta ngược lại muốn nhìn xem các ngươi có thể chống đỡ được bao lâu.”

Một tên Thượng Vị Thần đầu cá sấu cười hắc hắc nói.

Hắn ta là cấp dưới của Hải Thần, Ngạc Thần.

Chỉ thấy trong tay hắn ta cầm một cái búa khổng lồ, chém ra một cái.

Búa quang sáng chói lấp lóe, bao phủ hơn nửa bầu trời, khí tức thần lực mênh mông chém nát trận linh Vân Long của Vân Hải Kinh Kỳ Trận.

Búa quang thế như chẻ tre, chém về phía Trường Sinh.

Phịch một tiếng, nện lên bích chướng màu vàng đất.

Đó là bích chướng do Hậu Thổ Vệ dùng đại địa chi lực xây dựng lên, lực phòng ngự vô cùng cường đại, có thể ngăn cản công kích của thần chỉ.

Hậu Thổ vệ bảo vệ Trường Sinh điện.

Mà Duệ Kim Vệ, Xích Diễm Vệ, Thanh Mộc Vệ, Nhược Thủy Vệ đang đánh nhau với thần chỉ, rõ ràng đã rơi xuống thế hạ phong.

Mặc dù những năm gần đây, Sở Cuồng Nhân tiến bộ không nhỏ, ngũ hành thần ảnh vệ cũng tiến bộ theo, năm đại thống lĩnh của thần ảnh vệ đã có thực lực cấp thượng vị Thiên Tôn, những người còn lại cũng đều trở thành Đế giả.

Nhưng mặt đối với đám thần chỉ trước mặt, vẫn có chút không đáng chú ý.

Thần chỉ yếu nhất, cũng có cấp bậc Thiên Tôn.

Cũng chính vì đám thần ảnh vệ hung hãn không sợ chết, lại thân kinh bách chiến, nên mới có thể miễn cưỡng ngăn chặn tốc độ tiến công của thần chỉ.

“Thật không biết Huyền Thiên Thần Giáo tìm đội quân cổ quái này ở đâu ra, một đám đều có thực lực như thế.” Xà Thần hình mãng xà đang đánh với Xích Diễm thống lĩnh, không khỏi hơi nghi hoặc.

Bên cạnh, một tên thần chỉ điều khiển phong bạo lại không thèm để ý, hừ nhẹ nói: “Mặc kệ là xảy ra chuyện gì, hôm nay cũng nhất định phải tiêu diệt Huyền Thiên Thần Giáo và Huyền Thiên tông, đám người kia lại dám tuyên truyền chúng ta là Ngụy Thần, tín ngưỡng Huyền Thiên Chân Thần gì đó, đúng là trò cười.”

Đây chính là nguyên nhân đám thần chỉ tìm tới cửa.

Lúc trước bọn họ mới là tín ngưỡng của Nhân tộc tín, dù bị phong ấn, vẫn có giáo đồ tín ngưỡng bọn họ âm thầm phát triển lớn mạnh, cung cấp tín ngưỡng chi lực cho bọn họ.

Nhưng lần này từ trong phong ấn tỉnh lại, lại phát hiện, đám tín đồ tín ngưỡng bọn họ đều đã quay sang tín ngưỡng Huyền Thiên chân thần gì đó.

Còn nói bọn họ là Ngụy Thần?

Sao bọn họ có thể chịu được?

Bọn họ muốn tiêu diệt Huyền Thiên Thần Giáo, Sở Cuồng Nhân tự xưng là Huyền Thiên Chân Thần, cũng sẽ không buông tha bất cứ người nào có liên quan đến hắn.

Trong bích chướng.

Đám người Lam Vũ, Như Yên trưởng lão, Huyền Bí, Mộ Dung Hiên nhìn thấy đám thần chỉ tiến công, sắc mặt vô cùng trầm trọng.

“Nếu tiếp tục như vậy, chỉ sợ rất khó chống đỡ tiếp.”

Ánh mắt Như Yên trưởng lão ngưng trọng nói.

Ngũ Hành Thần Ảnh Quân là chiến lực mạnh mẽ nhất của bọn họ, nhưng ngay cả Ngũ Hành Thần Ảnh Quân đều không chống đỡ nổi, đừng nói là bọn họ.

“Các đệ tử dưới Đế giả đều đã rút lui.”

Một bóng người đen nhánh đi vào.

Là Mị Kiếm Vệ, năm đó nàng chui vào Hắc Ám Thần Giáo, trở thành thánh nữ của Thần Giáo nữ, những năm gần đây cũng đã đột phá, trở thành Đế giả.

Trải qua nỗ lực, nàng đã hoàn toàn nắm giữ chi nhánh Hắc Ám Thần Giáo tại đế lộ trong tay, sau đó nhập vào Huyền Thiên Thần Giáo.

Hiện tại, nàng là một vị trưởng lão của Huyền Thiên Thần Giáo.

“Mị trưởng lão khổ cực rồi, lần này cho dù chúng ta phải chết, cũng có thể giữ lại hạt giống.” Như Yên trưởng lão nói.

“Đừng nản chí, có bản thần hoàng ở đây, sẽ không để các ngươi chết dễ dàng như vậy.” Thần Hoàng Tiểu Hồng mặc khải giáp đỏ tươi nói.

Nàng đã trưởng thành không ít.

Nhìn qua không khác gì nữ tử nhân loại mười bảy mười tám tuổi.

Bây giờ nàng là người có chiến lực mạnh nhất trong Huyền Thiên tông, tu vi đạt tới thượng vị Thiên Tôn, thậm chí có thể chống lại bán Đạo Chủ.

Bên cạnh Thần Hoàng, Lam Vũ là Cố Linh Lung, nàng đã trở lại Thương Khung tinh, tay cầm Đế binh, trên mặt lộ ra vẻ kiên quyết.

“Muốn diệt Huyền Thiên tông, phải bước qua thi thể của chúng ta.”

Lam Vũ lạnh như băng nói.

Răng rắc, răng rắc...

Lúc này, bích chướng bị thần chỉ phá vỡ một lỗ hổng.

Mấy tên thần chỉ vọt vào.

“Ha ha, cuối cùng đã mở được cái xác rùa này.”

“Phàm nhân, nhận lấy cái chết!”

Thần lực bạo phát, gào thét về phía đám người Lam Vũ.

Thần Hoàng tiến tới một bước, trong lòng bàn tay có Hoàng Hỏa thiêu đốt, “Ta chính là Sở Hồng của Huyền Thiên tông, lãnh giáo Hoàng Hỏa của ta đi!”

Một chưởng vỗ ra, Hoàng Hỏa thiêu đốt thần lực.

Mấy tên thần chỉ không né tránh kịp, bị oanh lui ra ngoài.

“Là Thần Thú!”

“Không ngờ ở đây lại có Thần Thú, thực lực của Thần Hoàng ít nhất có thể đánh đồng với Thượng Vị Thần Chỉ.”

“Thần Hoàng giao cho ta, các ngươi đi đối phó những người khác.”

Một tên Thượng Vị Thần lao vào đánh với Thần Hoàng.

Các thần chỉ khác lập tức lao về phía đám người Lam Vũ, Mị Kiếm Vệ bọn.

“Hừ, tiểu thế giới, mở!”

Lam Vũ đã tấn cấp đến Tiểu Thiên Tôn cảnh, trực tiếp mở ra tiểu thế giới.

Mà mấy người Cố Linh Lung, Mị Kiếm Vệ cũng đang giao thủ với thần chỉ.

Chương 804: Điều kiện hợp tác với thần chỉ, chỉ có, con đường chết

Trong Huyền Thiên tông.

Mọi người đang chiến đấu với thần chỉ, ngay khi đám người Lam Vũ dần đi về thế yếu, thiên ngoại đột nhiên truyền đến một giọng nói vô cùng lạnh lùng.

“Đám thần chỉ các ngươi cũng dám hiện thân, muốn chết! !”

Thiên ngoại truyền đến mấy giọng nói.

Chỉ thấy mấy đạo lưu quang bay lượn đến.

Là thiên hình giả.

Theo thiên hình giả hiện thân, từng đạo đạo văn huyền diệu lưu chuyển khắp nơi, thiên phạt chi lực, lập tức chấn nhiếp thần chỉ.

“Thiên hình giả, bọn họ đã tới.”

“Hừ, bọn họ đến thì như thế nào, trong trận chiến Nghịch Thần kia, bọn họ bị thương không nhẹ, đoán chừng còn chưa hoàn toàn khôi phục đâu.”

“Đúng vậy, vừa vặn có thể báo mối thù trong trận Nghịch Thần chi chiến kia.”

Lúc mới bắt đầu, đám thần chỉ bị hù dọa, sau đó lấy lại tinh thần, nhìn mấy vị thiên hình giả đang đi tới, trong mắt mang theo sát ý lạnh băng.

Thần chỉ và thiên hình giả có thù oán quá lớn, trong trận Nghịch Thần chi chiến, phần lớn thần chỉ đã bị chín vị thiên hình giả phong ấn.

“Làm thịt đám thiên hình giả này trước, sau đó lại diệt Huyền Thiên tông.”

Ngạc Thần lạnh giọng nói.

“Vậy thì thử một lần đi!”

Thiên hình giả và thần chỉ đánh nhau, ba động năng lượng khủng bố rung động hơn phân nửa Thương Khung tinh, theo thiên hình giả đi vào, áp lực của đám người Lam Vũ, Như Yên trưởng lão đã giảm bớt không ít.

Nhưng vẫn nguy cấp như cũ.

Vực ngoại.

Các Đạo Chủ cũng đang chú ý trận chiến này, đám người Vạn Pháp Đạo Chủ, Lạc Thủy muốn xuất thủ, nhưng lại bị Huyền Hoàng Đạo Chủ dẫn người ngăn lại.

“Huyền Hoàng Đạo Chủ, các ngươi muốn làm gì?”

Xích Dương Đạo Chủ vô cùng tức giận, chất vấn.

Vạn Pháp Đạo Chủ, Lạc Thủy cũng lạnh như băng nhìn Huyền

Hoàng Đạo Chủ.

Huyền Hoàng Đạo Chủ đạm mạc nói: “Ta đã nói điều kiện xong với đám thần chỉ, chỉ cần thiên hình giả và Huyền Thiên Thần Giáo không còn, bọn họ sẽ giúp chúng ta đi chinh phục các nền văn minh khác ở vực ngoại, lớn mạnh Thương Khung tinh.”

Lời này khiến Vạn Pháp Đạo Chủ mở to hai mắt nhìn, không thể tin được nhìn đối phương, “Huyền Hoàng, ngươi biết ngươi đang nói gì không? Ngươi muốn để công thần lớn nhất trong trận Nghịch Thần chi chiến chết sao? ! !”

Vạn Pháp Đạo Chủ cảm thấy chuyện này vô cùng hoang đường.

Trong trận chiến Nghịch Thần kia, Thiên hình giả đã vì Nhân tộc mà không màng sống chết, chiến công xếp đống, bọn họ đáng được kính ngưỡng.

Nhưng bây giờ, Huyền Hoàng Đạo Chủ lại có thể hợp tác với kẻ địch của Nhân tộc ngày trước, muốn thiên hình giả chết? ?

Thiên hình giả bảo vệ Nhân tộc, bọn họ lại ở sau lưng đâm thiên hình giả một đao!

Vạn Pháp Đạo Chủ cảm thấy thế gian này đã không còn chuyện nào hoang đường hơn nữa, hắn ta nhìn Huyền Hoàng Đạo Chủ, cảm giác đối phương vô cùng lạ lẫm.

Hiện tại, hắn ta đã hiểu ra, đối phương sớm đã không còn là chiến hữu kề vai sát cánh với bọn họ trong trận Nghịch Thần chi chiến kia nữa.

“Công tích vĩ đại của bọn họ sẽ được ghi lại trong sử sách của Nhân tộc, vì tương lai của Nhân tộc, ta tin tưởng bọn họ sẽ nguyện ý.”

Huyền Hoàng Đạo Chủ hờ hững nói.

“Ngươi mở miệng là nói đến tương lai của Nhân tộc, rốt cuộc là tương lai của ngươi, hay là tương lai của Nhân tộc đây!” Vạn Pháp Đạo Chủ giận không nhịn nổi.

“Đợi ta trở thành Nhân Vương, ta và Nhân tộc chính là một thể, tương lai của ta chính là tương lai của Nhân tộc, không có gì khác!”

“Ngươi đánh rắm chó! !”

Xích Dương Đạo Chủ không nhịn được, trong tay xuất hiện một thanh chùy sắt lớn màu đen chuỳ, cuốn theo uy thế đánh vỡ tinh thần đập ra ngoài.

Trong tiếng ầm vang, hư không nổ tung.

Huyền Hoàng Đạo Chủ đánh ra một quyền, Huyền Hoàng chi lực bạo phát!

Phịch một tiếng, Xích Dương Đạo Chủ bay ngược ra ngoài, sắc mặt thay đổi, nhìn Huyền Hoàng, “Thực lực của ngươi…”

“Rất kinh ngạc đúng không? Ta đã sớm tấn thăng đến Tiểu Đạo Chủ đỉnh phong, hiện tại cho dù là Hỗn Độn, cũng không phải đối thủ của ta, bây giờ Nhân tộc này, ta đã là tối cao, trừ ta ra, ai dám xưng Vương?”

Huyền Hoàng Đạo Chủ cười lạnh nói.

Những năm gần đây, hắn ta vẫn luôn giấu dốt.

Ánh mắt Vạn Pháp Đạo Chủ ngưng trọng, Tiểu Đạo Chủ đỉnh phong, cảnh giới còn cao hơn hắn ta hai giai đoạn nhỏ, một giai đoạn nhỏ đã rất khó bù đắp chênh lệch, đừng nói là hai giai đoạn.

“Các ngươi cũng muốn đi theo Huyền Hoàng Đạo Chủ, ruồng bỏ Nhân tộc sao?”

Vạn Pháp Đạo Chủ nhìn đám Đạo Chủ còn lại.

Các Đạo Chủ hai mặt nhìn nhau.

“Chuyện của Nhân tộc các ngươi, Yêu tộc ta không tham dự.”

Hạo Nguyệt Đạo Chủ mang theo mấy vị Đạo Chủ Yêu tộc lui sang một bên.

Còn lại mấy tên Đạo Chủ Nhân tộc, hít sâu một hơi, đứng bên cạnh Huyền Hoàng Đạo Chủ, ý tứ vô cùng rõ ràng.

“Ta đồng ý với ý kiến của Huyền Hoàng, đã đến lúc phải thay đổi Thương Khung tinh, có lẽ thần chỉ sẽ là trợ giúp lớn nhất của chúng ta.”

“Đúng vậy, có lẽ Huyền Hoàng nói đúng.”

Thấy cảnh này, trái tim Vạn Pháp Đạo Chủ rét lạnh.

Hắn ta không ngờ, chiến hữu ngày xưa kề vai chiến đấu với nhau, bây giờ đã lục đục đến trình độ này.

“Nếu Vương còn ở đây, các ngươi dám làm như thế sao?”

Vạn Pháp Đạo Chủ hít một tiếng.

Mọi người nghe vậy, ánh mắt lóe lên, vẻ mặt thay đổi một chút, trong đầu không tự chủ hiện lên một bóng người vĩ ngạn mặc bạch y.

Nếu người kia vẫn còn, ai còn dám như thế?

Bởi vì, đó là vị Vương vĩ đại nhất của Nhân tộc.

“Đáng tiếc, người kia không có ở đây, Nhân tộc cần một vị Vương mới, cũng chính là cần ta chỉ huy bọn họ tiến về thời đại mới.” Huyền Hoàng Đạo Chủ đạm mạc nói, trong mắt lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

Hắn ta vô cùng chán ghét người khác nhắc đến người kia.

Trước kia, hắn ta giống như những người khác, cũng vô cùng sùng bái Vương, nhưng sau đó, theo dã tâm bành trướng, hắn ta đã dần thay đổi.

Hắn ta muốn trở thành Vương mới!

Vị Vương kia đã chết lâu như vậy, nhưng uy danh vẫn còn, trở thành chướng ngại lớn nhất trên con đường xưng Vương của hắn ta.

Mỗi khi có người nhắc đến người kia, trong mắt đều lộ ra vẻ sùng bái khó mà kiềm chế được, khiến hắn ta cảm thấy vô cùng chướng mắt.

Một vị Vương đã chết, sao có thể so sánh được với một người vẫn sống như hắn ta?

“Ngươi muốn trở thành Vương, còn chưa đủ tư cách!”

Vạn Pháp Đạo Chủ nổi giận gầm lên một tiếng, Đế khí, đạo văn bạo phát đến cực hạn, xuất thủ đánh với Huyền Hoàng Đạo Chủ.

Xích Dương Đạo Chủ, Lạc Thủy cũng xuất thủ.

Trong vũ trụ mênh mông, Đạo Chủ Nhân tộc … Nội chiến.

Trong Huyền Thiên tông.

Thiên hình giả và Thượng Vị Thần đánh đến hừng hực khí thế.

Mặc dù thiên hình giả có lực lượng thiên phạt gia trì, nhưng trong trận Nghịch Thần chi chiến đã bị thương không nhẹ, cộng thêm trận chiến tại Huyết Uyên cũng bị hao tổn.

Trận chiến này, đánh rất miễn cưỡng.

“Ha ha, thật náo nhiệt.”

Lúc này, bỗng nhiên có một tiếng cười to vầng lên.

Chỉ thấy mấy đạo lưu quang bay lượn đến.

Mỗi một cỗ, đều ẩn chứa thần lực vô cùng khủng bố, mọi người ở đây đều cảm thấy lực áp bách mạnh mẽ.

“Khí tức tức này, không phải thần chỉ bình thường.”

“Thượng Vị Thần đỉnh phong, chỉ sợ cũng không chênh lệch nhiều với Chủ Thần, loại khí tức này, chẳng lẽ là mấy người bọn họ?”

Thiên hình giả liếc nhau.

Chỉ thấy lưu quang tán đi.

Bảy vị thần chỉ thân hình khác nhau xuất hiện trước mặt mọi người, trẻ có già có, có nam có nữ, đều cuống theo khí tức thần lực cường đại.

“Thiên hình giả, đã lâu không gặp.”

Một tên đại hán tóc đen nhìn thiên hình giả, đạm mạc nói.

“Ngạo Mạn Chi Thần, quả nhiên là các ngươi.”

Đệ nhất thiên hình giả nhìn đối phương, ánh mắt lạnh lùng.

“A, khí tức của các ngươi, yếu đến mức khiến ta cảm thấy ngoài ý muốn, xem ra vết thương từ trận Nghịch Thần chi chiến của các ngươi vẫn còn kéo dài đến tận bây giờ.” Ngạo Mạn Chi Thần nhìn mấy vị thiên hình giả, cười xùy một tiếng nói.

“Các ngươi đi ra, chứng minh Ma Thần cũng thoát vây đi.”

Đệ nhất thiên hình giả thản nhiên nói.

“Không chỉ Ma Thần, các Chủ Thần khác cũng đã giải phong, mặt đất bao la này, sẽ một lần nữa do thần chỉ chưởng khống, để đám người nghịch thần các ngươi… Chỉ có, một con đường chết! !”

Chương 805: Thiên hình giả thúc giục tu vi, lão tử chết cũng phải đứng

“Chỉ có... Một con đường chết!”

Ngạo Mạn Chi Thần lạnh giọng nói.

Khí tức thần lực khủng bố, cường đại bá đạo, gần với Chủ Thần lập tức gào thét mà ra, bao phủ toàn bộ Huyền Thiên tông.

Này khí tức, còn mạnh hơn Thượng Vị Thần bình thường rất nhiều.

“Sách, thật không hổ là thần chỉ đỉnh phong gần với Chủ Thần, lực lượng này, thật khiến người ta kinh thán a.”

Ngạc Thần không khỏi tấm tắc nói.

Người của Huyền Thiên tông đã lộ vẻ mặt tuyệt vọng.

Vốn đã đánh rất miễn cưỡng.

Hiện tại, lại xuất hiện bảy vị Thượng Vị Thần đỉnh phong, lực lượng như vậy, căn bản cũng không phải bọn họ có thể địch nổi.

“Sở Cuồng Nhân, ở đâu? !”

Bên cạnh Ngạo Mạn Chi Thần, có một vị Ma Đế đi ra.

Trong đám cao thủ trong sân, khí tức của hắn ta không có chút ý nghĩa nào, các thiên hình giả đều không chú ý đến hắn ta.

Nhưng đám người Lam Vũ nhìn thấy hắn ta, lại có chút ngoài ý muốn.

“Ngạo Mạn Ma Đế, làm sao hắn lại xuất hiện ở đây?”

“Xem ra, là có liên quan đến đám thần chỉ kia.”

“Hắn tìm chưởng môn báo thù sao?”

Lúc nhắc đến tên Sở Cuồng Nhân, trong mắt đám người Huyền Thiên tông không khỏi lộ ra thương cảm, tưởng nhớ.

Ba năm trước, Côn Ngô Kiếm tự động trở về Huyền Thiên tông, từ đó không có động tĩnh, vực ngoại phái người đến nói, Sở Cuồng Nhân, chết trận.

Tin tức này, đến bây giờ bọn họ vẫn không thể tin được.

Người kia, làm sao có thể chết?

Nhưng ba năm trôi qua, Sở Cuồng Nhân đều không có tin tức gì.

“Há, hắn không có ở đây không?

Đế niệm của Ngạo Mạn Ma Đế đảo qua Huyền Thiên tông, lại không phát hiện bóng dáng của Sở Cuồng Nhân, hắn ta cười lạnh nói: “Thôi được, bây giờ Chư Thần hàng lâm, lấy tính mạng của các ngươi biểu dương chư thần chi uy đi!”

“Tên ngu ngốc này ở đâu ra vậy, phát ngôn bừa bãi.” Tam Hình hừ lạnh một tiếng, đưa tay thôi động Đế khí, một quyền đánh ra.

Đế khí đánh vỡ hư không, đồng tử Ngạo Mạn Ma Đế không khỏi co rụt lại, cảm giác lực lượng trong một kích này mạnh mẽ đến mức khó tin.

Ngay khi hắn ta cho rằng một quyền này sẽ đánh chết mình, thì Ngạo Mạn Chi Thần bên cạnh xuất thủ, nhẹ nhàng nâng tay đỡ được một chiêu cho hắn ta.

“Lực lượng của ngươi quá yếu, lui qua một bên.”

Ngạo Mạn Chi Thần thản nhiên nói.

“Vâng.” Ngạo Mạn Ma Đế nuốt một ngụm nước bọt, lui sang một bên.

Lần đầu, hắn ta cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé.

Hắn ta chỉ là một tên Đế Sơ cảnh mà thôi, trước mặt đám thần chỉ và Thiên Tôn này, hắn ta giống như một con kiến hôi, tiện tay có thể nghiền chết.

“Được rồi, thiên hình giả, các ngươi đi chết đi!”

Ngạo Mạn Chi Thần đưa tay thôi động thần lực.

Nhưng lúc này, đệ nhất thiên hình giả bỗng nhiên phát ra tiếng cười khẽ, chỉ thấy khí tức trên người hắn ta liên tục tăng lên, điên cuồng tăng trưởng.

“Thiên hình giả, không sợ chết, ta chỉ hận, ta giết thần chỉ còn không đủ nhiều! !” Đệ nhất thiên hình giả khẽ quát một tiếng, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một thanh thiết kiếm, khí tức Đạo Chủ ầm vang bạo phát! !

“Cái gì! !”

“Đại ca, đừng!”

Thần chỉ, thiên hình giả đều biến sắc.

Sắc mặt Ngạo Mạn Chi Thần có chút khó coi, “Tên điên, ngươi thế lại không để ý thương thế trong cơ thể, thôi động bí pháp, cưỡng ép bạo phát thực lực cấp Đạo Chủ, cứ như vậy, không đến một lát, ngươi chắc chắn phải chết!”

“Trước khi chết, ta sẽ kéo các ngươi chôn cùng!”

Đệ nhất thiên hình giả tay cầm thiết kiếm, đưa tay chém ra một kiếm.

Kiếm khí lướt qua, mảnh lớn hư không bị vỡ nát.

Đối mặt với một kiếm này, vẻ mặt Ngạo Mạn Chi Thần đột nhiên biến đổi, mồ hôi lạnh chảy ròng, lớn tiếng nói với sáu vị thần chỉ còn lại: “Liên thủ!”

Bảy vị Thượng Vị Thần đỉnh phong đồng thời bạo phát thần lực.

“Tham Lam Ma Quang!”

“Ngạo Mạn Thần Đao Trảm!”

“Ghen Ghét Chi Nhãn!”

“Hồng Phấn Huyễn Điệp...”

Thần lực của bảy vị thần chỉ thôi thúc đến cực hạn, hóa thành các loại công kích.

Ma quang, đao khí, quyền kình, hồ điệp màu đỏ... Va chạm với kiếm khí của đệ nhất thiên hình giả.

Giống như tinh thần va chạm, mấy trăm vạn dặm đều bị chấn động.

Bảy vị thần bị kiếm khí đánh bay, sắc mặt có chút tái nhợt.

Trong Huyền Thiên tông, sắc mặt đám người Như Yên trưởng lão vui vẻ.

Mặc dù bọn họ không biết đệ nhất thiên hình giả, nhưng hiện tại đối phương mạnh như vậy, nếu hắn ta có thể đánh lui thần chỉ, vậy bọn họ sẽ được cứu.

Nhưng trong cái chớp mắt tiếp theo, biến cố lại nổi lên.

Chỉ thấy đệ nhất thiên hình giả đánh ra một kiếm, sau đó trực tiếp phun ra một ngụm máu, sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Ha ha, xem ra thương thế của ngươi còn nặng hơn chúng ta nghĩ nhiều, một kiếm này vẫn không được a.”

Ngạo Mạn Chi Thần thấy thế, lập tức cười đắc ý.

Một kiếm vừa rồi, đúng là đã hù dọa hắn ta.

Bọn họ không ngờ, đệ nhất thiên hình giả sẽ điên cuồng như vậy, liều lĩnh thôi động thực lực cấp Đạo Chủ.

Nhưng hiển nhiên, thương thế của đối phương cực nặng, cho dù thúc giục bí pháp, vừa đánh ra một kiếm đã bị thương thế phản công.

“A, các ngươi có dám lại tiếp ta một kiếm không?”

Đệ nhất thiên hình giả khẽ cười một tiếng.

Chỉ thấy hắn ta đưa tay thôi động Đế khí, đạo văn trong hư không điên cuồng xen lẫn, thiết kiếm trong tay phát ra một tiếng kiếm ngân giòn nhẹ.

Một kiếm chém ra, một đạo kiếm quang xẹt qua hư không, lôi cuốn khí tức hủy diệt mạnh mẽ tuyệt luân, đánh về phía bảy vị thần.

“Không tốt!”

“Bạo Thực Chi Thuẫn! !”

Chỉ thấy Bạo Thực Chi Thần tiến tới một bước, lấy một mặt khiên sắt to lớn màu đen ra, trên khiên sắt khắc họa một cái miệng to như chậu máu, nhưng kiếm khí đâm vào khiên sắt, lại không ngừng thôn phệ lực lượng trên đó.

Đây là Thần khí của Bạo Thực Chi Thần.

Chỉ tiếc, uy lực một kiếm này quá mức khủng bố.

Sau khi hấp thu hơn phân nửa kiếm khí, Thần Khí bắt đầu vỡ tan.

“Cái gì?”

Đồng tử Bạo Thực Chi Thần co rụt lại.

Ầm vang một tiếng, Thần Khí thuẫn bài nổ tung, kiếm khí khủng bố tách ra, Bạo Thực Chi Thần đứng mũi chịu sào, bị giết tại chỗ!

Sáu vị thần còn lại toàn lực chống cự, miễn cưỡng ngăn lại kiếm khí còn sót lại, sau đó trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn đệ nhất thiên hình giả.

“Thật không hổ là đệ nhất thiên hình giả, người mang trọng thương, còn có thể cưỡng ép phát huy ra lực lượng như vậy, đáng sợ.”

“Chỉ đáng tiếc, trận chiến này, ngươi vẫn bại.”

Ngạo Mạn Chi Thần nhìn đệ nhất thiên hình giả khí tức cấp tốc trở nên uể oải, sinh mệnh chi hỏa như nến tàn trong gió, bất cứ lúc nào cũng sẽ dập tắt, cười lạnh nói.

“Vương, chúng ta vô năng, để ngươi thất vọng rồi.”

Đệ nhất thiên hình giả nhìn lên bầu trời thầm nói, thương thế bên trong cơ thể đang nhanh chóng thôn phệ tính mạng của hắn ta, hắn ta đã không thể tái chiến.

Mọi người trong Huyền Thiên tông cũng nhận ra điểm này, hi vọng vất mả lắm mới sinh ra, lại bị tuyệt vọng thay thế.

“Nếu chưởng môn ở đây, hắn nhất định sẽ có biện pháp.”

Như Yên trưởng lão lẩm bẩm nói.

Đám người Lam Vũ, Thần Hoàng Tiểu Hồng đứng thẳng người, nhìn đám thần chỉ, không hề lùi bước, muốn liều chết đánh cược một lần.

Ngạo Mạn Chi Thần thấy cảnh này, hừ nhẹ nói: “Một bầy kiến hôi mà thôi, bằng các ngươi, cũng muốn Nghịch Thần? !”

Nói xong, hắn ta đánh một chưởng lên bích chướng mà đám người Hậu Thổ Vệ dựng lên, bích chướng ầm vang phá nát!

Đám người Hậu Thổ Vệ ào ào bay ngược ra.

Ngay sau đó, trên người Ngạo Mạn Chi Thần bộc phát ra một cỗ uy áp thần lực vô cùng khủng bố, bao phủ tất cả mọi người của Huyền Thiên tông.

Thần uy cường đại như Thập Vạn Đại Sơn áp lên người bọn họ, khiến thân thể bọn họ mềm nhũn, không nhịn được trực tiếp nằm rạp trên mặt đất.

“Các ngươi, chỉ xứng nằm sấp trên mặt đất, phủ phục chờ chết!”

Ngạo Mạn Chi Thần thản nhiên nói.

Bỗng nhiên, ánh mắt hắn ta ngưng tụ.

Phát hiện trong sân còn mấy bóng người ngạo nghễ mà đứng, bất khuất giống như từng ngọn sơn phong đỉnh thiên lập địa, sừng sững không ngã.

Chính là mấy người Lam Vũ, Tiểu Hồng, Mộ Dung Hiên, Cố Linh Lung.

“Há, còn muốn ngoan cố chống lại, gục xuống cho ta!”

Ngạo Mạn Chi Thần hừ lạnh một tiếng, lại lần nữa tăng cường uy áp.

Hai đầu gối của Mộ Dung Hiên lập tức mềm nhũn, không nhịn được muốn nằm xuống, cuối cùng hắn ta quát khẽ một tiếng, nâng một cây trường thương từ dưới đất lên, muốn chống đỡ, mũi thương cắm vào bả vai, cố định thân thể hắn ta.

“Thần chỉ chó má, lão tử có chết cũng phải đứng!”

“Nhân tộc vô tri, muốn chết! !”

Bên cạnh Ngạo Mạn Chi Thần, mấy vị chủ thần cũng không nhịn được sầm mặt, cũng muốn thôi động uy áp.

Nhưng vào lúc này, một trận kiếm ngân vang bất ngờ vang lên, truyền khắp Huyền Thiên tông, uy áp thần lực cuồn cuộn lập tức bị quét sạch!

Chương 806: Hảo bằng hữu, đã lâu không gặp, thử phong mang một lần

Tiếng kiếm ngân réo rắt bất ngờ vang lên, vang vọng khắp Huyền Thiên tông!

Uy áp thần lực cuồn cuộn lập tức bị quét sạch!

“m thanh này, chẳng lẽ là...” Đám người Lam Vũ, Mộ Dung Hiên quay người nhìn về phía Trường Sinh điện, trong lòng kích động không thôi.

Trong Trường Sinh điện, chỉ thờ phụng một thanh kiếm... Côn Ngô!

“Tiếng kiếm ngân này, đã xảy ra chuyện gì?”

“Có thể phá uy áp thần lực, bên trong cung điện này lại có một thanh Đạo khí! Hơn nữa, từ khí tức phán đoán, chỉ sợ không phải Đạo khí bình thường.”

“Trong tông môn này, lại có bảo vật như vậy?”

Chúng thần nhìn về phía Trường Sinh điện, ánh mắt kinh nghi bất định.

Trong Trường Sinh điện.

Một thanh trường kiếm như bạch ngọc nằm trên kệ, không ngừng run rẩy.

Ba năm.

Ròng rã ba năm.

Cuối cùng nó đã cảm giác được cỗ khí tức quen thuộc kia!

Côn Ngô Kiếm không cách nào kiềm chế kích động, tự động bay lên không trung, bay ra Trường Sinh điện, lơ lửng trên trời cao, chờ đợi người tới.

Thân kiếm như ngọc, có đạo văn xen lẫn.

Kiếm khí tự sinh, quang hoa chói mắt.

“Quả thật là Côn Ngô!”

Đám người Lam Vũ càng thêm kích động.

“Một thanh Đạo khí của Nhân tộc!”

Một vị thần chỉ nhìn thấy thanh Đạo khí này, không kìm nén được, bay lên xuất thủ bắt Côn Ngô.

“Đừng có dùng bàn tay bẩn thỉu của ngươi đụng vào nó.”

Một giọng nói thanh lãnh vang lên.

Tên thần chỉ vừa xuất thủ bị định giữa không trung, ầm vang một tiếng, bị một cỗ lực lượng vô hình bóp thành một đoàn sương máu.

Đồng tử mọi người co rụt lại, nhìn về nơi phát ra giọng nói.

Chỉ thấy một người nam tử mặc bạch y, tóc đen dài đến eo, tuấn dật tuyệt luân chi tư, giống như Thiên Nhân, hắn đạp không mà đến, ánh mắt bễ nghễ tứ phương, như không nhìn thấy đám thần chỉ, đi thẳng tới trước mặt Côn Ngô Kiếm.

“Hảo bằng hữu, đã lâu không gặp.”

Sở Cuồng Nhân chậm rãi vươn tay, bắt lấy chuôi kiếm Côn Ngô.

Nhất thời, tiếng kiếm ngân vang lên rất lớn!

Kiếm áp dồi dào như thủy triều bao phủ khắp nơi, bao trùm mấy trăm vạn dặm, các kiếm khí đều không ngừng run rẩy, như nghênh đón Vương Giả!

“Ngươi rất kích động sao, không biết sau khi đúc lại, ngươi đã mạnh hơn trước mấy phần.” Sở Cuồng Nhân vuốt ve thân kiếm, sau đó kiếm phong chỉ về phía chư thần, “Không bằng dùng đám thần chỉ này, thử phong mang của ngươi đi!”

“Sở Cuồng Nhân, cuối cùng ngươi đã xuất hiện! ! Hiện tại, chư thần ở đây, ngươi và Huyền Thiên tông, toàn bộ đều phải chết!”

Ngạo Mạn Ma Đế nhìn thấy Sở Cuồng Nhân xuất hiện, trong lòng không nhịn được oán hận chi ý cuồn cuộn, tiến lến một bước lớn tiếng nói.

Kiếm phong trong tay Sở Cuồng Nhân lệch đi.

Một luồng kiếm khí bay lượn ra!

Ngạo Mạn Ma Đế không kịp phản ứng đã bị chém thành hai nửa.

“Kiếm khí thật nhânh!”

Đồng tử đám người Ngạo Mạn Chi Thần không nhịn được co lại, một kiếm vừa rồi nhanh đến mức bọn họ không kịp cứu Ngạo Mạn Ma Đế.

“Sở đạo hữu, hắn không chết sao?”

Thiên hình giả cũng hơi nghi hoặc.

Không chỉ bọn họ.

Tại vực ngoại phái xa, đám người Huyền Hoàng Đạo Chủ cũng cảm nhận được khí tức của Sở Cuồng Nhân, mỗi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Sở Cuồng Nhân, hắn lại không chết?”

“Sao lại thế...”

Sắc mặt Huyền Hoàng Đạo Chủ vô cùng âm trầm.

Biến số!

Lúc này Sở Cuồng Nhân xuất hiện, không hề nghi ngờ chính là một biến số!

Đáng giận, đáng giận!

Sao mạng của gia hỏa này lại lớn như vậy, trong trận chiến trên Huyết Thần sơn, nhiều Đạo Chủ chết đi như vậy, nhưng vì sao hắn vẫn sống? !

Trong Huyền Thiên tông.

Sở Cuồng Nhân đột nhiên xuất hiện khiến sắc mặt đám thần chỉ vô cùng khó coi.

“Người này chính là Huyền Thiên Chân Thần mà Huyền Thiên Thần Giáo lan truyền!”

“Hừ, chính là người này đã biến chúng ta thành Ngụy Thần!”

“Ngày xưa Vạn Thần giáo truyền bá tín ngưỡng cho chúng ta, cũng là bị người này ngăn trở, người này, tuyệt đối không thể giữ lại!”

“Giết! !”

Thần chỉ xuất thủ.

Bóng người Sở Cuồng Nhân đột nhiên biến mất tại chỗ, đi đến trước mặt một tên thần chỉ, đưa tay chém ra một kiếm, tên thần chỉ kia không hề có sức phản kháng, bị Côn Ngô chém thành hai nửa tại chỗ.

Sương máu bắn ra, Sở Cuồng Nhân lại lần nữa động.

Bóng người hắn quỷ mị, biến ảo chập chờn trong đám thần chỉ, khiến người ta không thể phỏng đoán, chỉ nhìn thấy từng đạo kiếm quang liên tiếp lóe lên.

Hắn xuất kiếm, không nhanh không chậm, vô cùng ưu nhã.

Nhưng đám thần chỉ lại không có biện pháp tránh thoát.

Mỗi lần kiếm quang lóe lên, đều sẽ lấy đi tính mạng của một vị thần.

Ngắn ngủi mấy hơi thở, đã có mười mấy vị thần chỉ giống như bị kim thiết chém qua, hoặc đầu thân tách rời, hoặc bị chém ngang người...

Trong lòng đám thần chỉ cảm thấy ớn lạnh.

“Quá yếu.”

“Đúng là quá yếu, ta giết heo giết chó cũng không đơn giản như vậy, không có thần chỉ mạnh hơn để ta thử kiếm sao?”

Giọng nói thanh lãnh của Sở Cuồng Nhân vang lên.

Nghe thấy hắn nói vậy, đám thần chỉ tức giận đến xanh mặt.

Giết heo giết chó cũng không đơn giản như vậy?

Chẳng phải nói, bọn họ còn không bằng heo chó sao? !

“Càn rỡ! !”

Ngạc Thần tay cầm búa chém thẳng về phía Sở Cuồng Nhân.

Một chiêu vừa nhanh vừa mạnh, đủ để chém ra một mảnh hải dương.

Sở Cuồng Nhân nhấc kiếm ngăn cản, keng một tiếng, kiếm búa giao kích, tia lửa bắn ra, sau đó một đạo kiếm quang lóe qua hư không.

Sở Cuồng Nhân xẹt qua bên cạnh Ngạc Thần, chỉ thấy búa lớn trong tay Ngạc Thần trực tiếp đứt thành hai đoạn, sau đó cái đầu cá sấu phịch một tiếng rơi trên mặt đất, bụi đất bắn lên, thần huyết dâng trào như suối.

Chúng thần chỉ hít vào một ngụm khí lạnh, ánh mắt kinh hãi.

Một vị Thượng Vị Thần, lại bị một kiếm miểu sát!

Rốt cuộc thực lực của người này khủng bố cỡ nào?

Thiên hình giả đã biết thực lực của Sở Cuồng Nhân, đây chính là tồn tại có thể chém giết Huyết Vương Huyết tộc, cũng chính là Đạo Chủ.

Giết mấy tên Thượng Vị Thần, giống như đang chơi đùa.

Nhưng bọn họ vẫn rung động như cũ.

Bởi vì bọn họ nhìn ra được, Sở Cuồng Nhân hoàn toàn không sử dụng năng lượng Đế khí, mà giống như một phàm nhân, cầm một thanh kiếm, thi triển các loại kiếm pháp, đồ sát thần chỉ! !

Giống như Sở Cuồng Nhân nói, hắn đang thử kiếm!

Hắn đang dùng chư thần, thử nghiệm phong mang của Côn Ngô!

“Dù không sử dụng Đế khí, cầm theo một thanh Đạo khí đã có thể tùy ý chém giết thần chỉ, lực lượng nhục thể và lý giải kiếm pháp của hắn, rốt cuộc đã khủng bố đến trình độ nào!”

Thất Hình không khỏi nuốt một ngụm nước bọt nói.

“Thượng Vị Thần Khí, cũng có thể tuỳ tiện chặt đứt, Côn Ngô, ngươi mạnh mẽ hơn không ít.” Sở Cuồng Nhân nhìn Côn Ngô trong tay, khẽ cười nói.

Thân kiếm Côn Ngô khẽ run, giống như có chút đắc ý.

“Vậy kế tiếp, thử kiếm khí đi.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, Đế khí trong cơ thể phun trào, đưa tay chém ra một kiếm.

Kiếm khí hoành không chém ra, cuốn theo phong bạo như có thể chôn vùi tất cả!

Mấy chục vị thần chỉ bị giảo sát tại chỗ!

“Đạo Chủ! Hắn tuyệt đối là cấp bậc Đạo Chủ!”

Ngạo Mạn Chi Thần biến sắc.

Hắn ta và mấy vị thần chỉ Ghen Ghét, Tham Lam liếc nhau, sau đó không chút do dự, quay người bỏ chạy về phía xa.

“Các ngươi muốn đi nơi nào?”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Đế khí và đạo văn xen lẫn, tiểu thế giới bao phủ toàn trường! !

Các thần chỉ đều là cảm giác được một cỗ áp lực kinh khủng vô biên bao phủ trên người mình, một đám thần chỉ đều bị áp nằm rạp trên mặt đất.

Vẻ mặt Sở Cuồng Nhân đạm mạc như băng, “Ở trước mặt ta, các ngươi chỉ có thể nằm sấp chờ chết, còn muốn trốn? Vọng tưởng.”

“Lực áp bách này... Làm sao có thể? !”

Ngạo Mạn Chi Thần không thể tin được.

Cho dù là Chủ Thần, cũng không có lực lượng kinh khủng như vậy!

“Tiểu thế giới này...” Đệ nhất thiên hình giả nhìn đạo văn phân bố trong hư không, không khỏi cảm thấy quen thuộc.

Mà một màn kế tiếp, càng khiến sắc mặt hắn ta đại chấn.

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Phong Tạo Binh Tai!”

Niệm lực của Sở Cuồng Nhân lưu chuyển, vô số linh khí hội tụ thành binh khí!

Lúc binh khí hội tụ đầy trời, sắc mặt đám thiên hình giả lập tức thay đổi, ở vực ngoại phía xa, đám Đạo Chủ cũng hoàn toàn mơ hồ.

Chương 807: Hắn là Vương? ! Cung nghênh chưởng môn về tông

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Phong Tạo Binh Tai!”

Ngàn vạn linh khí hội tụ thành binh khí!

Vô số binh khí bay lên không trung, khóa chặt đám thần chỉ, mà đám thần chỉ nhìn thấy một màn này, ánh mắt lộ ra hoảng sợ trước nay chưa có.

“Là hắn, là hắn! !”

“Hắn trở về rồi!”

Trong lịch sử dài dằng dặc của thần chỉ, thần chỉ là chúa tể của tất cả, chưa bao giờ sợ người nào, nhưng có một người, đã mang đến sỉ nhục lớn nhất cho bọn họ.

Nhân Vương!

“Đây là tu hành pháp của Nhân Vương! !”

Ngạo Mạn Chi Thần đã hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch.

Ngày xưa, Nhân Vương dùng sức một mình giết lên Thần Sơn, hắn ta đã từng ở phía xa nhìn thấy, bóng dáng của người kia vẫn luôn khắc ghi trong lòng hắn ta, trở thành ác mộng đời này hắn ta không vung đi được.

Bây giờ, thân ảnh kia dần dần trùng hợp với Sở Cuồng Nhân trước mặt.

Vực ngoại.

Các Đạo Chủ lâm vào mơ hồ.

Chuyện gì xảy ra?

Bọn họ nhìn thấy cái gì?

“Là ảo diệu của Vương, đó là ảo diệu của Vương, làm sao Sở Cuồng Nhân lại nắm giữ?” Mọi người nghi hoặc không hiểu.

Ảo diệu, đây là diễn dịch cực hạn của tự thân chi đạo, mỗi người đều có ảo diệu đặc biệt của mình, không có cách nào truyền cho người khác.

Nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân lại sử dụng ảo diệu của Nhân Vương.

Chuyện này đã phá vỡ nhận biết vốn có của bọn họ.

Chẳng lẽ, hắn là Vương? !

Trong đầu mọi người bỗng nhiên xuất hiện suy nghĩ vô cùng hoang đường này.

Sau đó, bọn họ vội vàng lắc đầu phủ định.

Không thể nào.

Vương đã chết, chết rất lâu rồi...

Nhưng bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, lại không nhịn được có chút chờ mong, nếu hắn thật sự là Vương, nếu Vương thật sự đã trở lại...

Vậy thì tốt biết bao.

Trong Huyền Thiên tông.

Sở Cuồng Nhân thi triển Nhất Niệm Khởi, tạo binh tai.

Nhất niệm động, ngàn vạn binh khí gào thét phóng về phía thần chỉ.

Cho dù là Hạ Vị Thần hay là Thượng Vị Thần, dưới cỗ lực lượng này, đều không có bất kỳ sức đánh trả nào, bị đánh nát tại chỗ.

Sau khi miểu sát một đám thần chỉ, Sở Cuồng Nhân nhìn lên bầu trời.

Ánh mắt như xuyên thấu qua tầng tầng chướng ngại, thẳng tới vực ngoại.

Vực ngoại.

Huyền Hoàng Đạo Chủ bị ánh mắt kia nhìn chăm chú, lại không nhịn được rùng mình một cái, trong chớp mắt này, hắn ta lại có cảm giác như bị Vương nhìn chăm chú.

“Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc ngươi là ai? !”

Huyền Hoàng Đạo Chủ nghiến răng nghiến lợi nói.

Hiện tại hắn ta biết rõ, muốn xưng Vương, Đạo Chủ không phải trở ngại, thiên hình giả không phải trở ngại, thần chỉ cũng không phải...

Chỉ có Sở Cuồng Nhân, mới là trở ngại lớn nhất của hắn ta!

Sở Cuồng Nhân bất tử, hắn ta không có cách nào xưng Vương!

Trong Huyền Thiên tông, Sở Cuồng Nhân thu hồi ánh mắt, thầm nói: “Một đám tôm tép nhãi nhép, đến lúc đó lại tiện tay giải quyết hết đi.”

Hiện tại, vẫn nên chỉnh đốn cục diện Thương Khung tinh trước.

Sau khi giết hết thần chỉ, hắn đi đến trước mặt đệ nhất thiên hình giả, phát hiện thương thế của đối phương khó áp, lông mày cau lại.

Hắn đưa tay hội tụ thiên địa linh khí, thi triển Xuân Phong Hóa Vũ Thuật.

Khí tức sinh mệnh cuồn cuộn không dứt không ngừng tràn vào cơ thể đối phương, nhanh chóng chữa trị thương thế của đối phương, nhưng thương thế của đối phương quá nặng, Xuân Phong Hóa Vũ Thuật cường đại như vậy cũng không thể hoàn toàn khôi phục.

“Thủy khí, tụ!”

Sở Cuồng Nhân tụ dẫn hơi nước dưới mặt đất, ngưng tụ thành châm, thi triển tuyệt thế y thuật, đánh từng cái châm nước vào trong cơ thể đệ nhất thiên hình giả.

Rất nhanh, thương thế của đối phương đã bình phục.

Đệ nhất thiên hình giả vô cùng kinh ngạc, hắn ta vốn cho rằng thương thế của mình đã hết cách xoay chuyển, không sống được bao lâu.

Bây giờ Sở Cuồng Nhân lại kéo khí tức sinh mệnh cuối cùng của hắn ta lại, mặc dù vẫn bị trọng thương, nhưng có thể bảo vệ một mạng.

“Thanh Y, ngươi cũng quá chật vật đi.”

Lúc đệ nhất thiên hình giả kinh ngạc vì y thuật của Sở Cuồng Nhân, giọng nói thanh lãnh của đối phương lại vang lên, ngữ khí quen thuộc khiến hắn ta như trở lại thời viễn cổ.

Thanh Y...

Đã bao lâu rồi hắn ta không nghe thấy xưng hô này.

Từ khi Vương đi, hắn ta đã bỏ cái tên Thanh Y, dùng thân phận đệ nhất thiên hình giả hành tẩu trong thiên địa.

Bây giờ, hắn ta lại nghe thấy cái tên này.

Hắn ta nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, dần dần đỏ cả vành mắt.

Ngữ khí quen thuộc, ảo diệu và đạo giống nhau...

“Vương, hoan nghênh trở về.”

Mặc dù không có chứng cứ trực tiếp nào, nhưng Thanh Y có cảm giác, người trước mắt này chính là Vương mà hắn ta đã ở chung nhiều năm.

“Vương, thật là Vương.”

“Vương trở về.”

Mấy vị thiên hình giả còn lại cũng vô cùng hưng phấn.

Sở Cuồng Nhân đảo mắt nhìn mấy người, sau khi dung hợp địa hồn và lực lượng nhân hồn còn sót lại, hắn cũng nhận được trí nhớ trong vạn năm kia.

Những người này, đều là thân vệ ngày trước của hắn.

Mà trong đó đệ nhất thiên hình giả Thanh Y, càng là người đã đi theo hắn lúc hắn còn chưa thành Vương.

“Ta đã trở về.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, sau đó, hắn nhìn về phía đám người trong Huyền Thiên tông, bóng người lóe lên, đi đến trước mặt mọi người.

Thi triển Xuân Phong Hóa Vũ Thuật, chữa trị vết thương cho mọi

người.

“Ca ca.” Thần Hoàng Tiểu Hồng hưng phấn nhất, trực tiếp xông tới, sử dụng cả tứ chi, giống gấu bông ôm lấy Sở Cuồng Nhân.

“Tiểu Hồng, ngươi cao lên không ít a.”

Sở Cuồng Nhân sờ đầu Tiểu Hồng, khẽ cười một tiếng.

Sau đó, hắn nhìn về phía đám người Lam Vũ, Như Yên trưởng lão, Cố Linh Lung, Mộ Dung Hiên, cười nói: “Chư vị, đã lâu không gặp.”

“Cung nghênh chưởng môn về tông!”

Như Yên trưởng lão cười, lập tức khom mình hành lễ.

“Cung nghênh chưởng môn về tông!”

“Cung nghênh chưởng môn về tông!”

Đám người Huyền Thiên tông vô cùng kích động, cũng khom mình hành lễ.

Bầu không khí mù mịt tuyệt vọng do thần chỉ mang đến đã bị sự xuất hiện của Sở Cuồng Nhân quét sạch sành sanh, bởi vì, tín ngưỡng của bọn họ, đã trở về!

Trong Trường Sinh điện.

Đám người Sở Cuồng Nhân, Như Yên trưởng lão đang tụ tập một chỗ.

Bọn họ đang khắc phục hậu quả.

Mặc dù Sở Cuồng Nhân về kịp thời, cộng thêm thiên hình giả, Ngũ Hành Thần Ảnh Quân chống cự, thương vong của Huyền Thiên tông cũng không lớn, nhưng cũng có mấy vị trưởng lão và không ít đệ tử mất mạng trong trận chiến này.

Nhưng lúc này không phải lúc bi thương.

Trận chiến này, chỉ mới bắt đầu, đến một vị Chủ Thần cũng không có.

Động tác của các thần chỉ vẫn còn ở phía sau.

Có điều, Sở Cuồng Nhân cũng không lo lắng, nếu hắn trở về, vậy hắn tuyệt đối không cho phép lại có bất kỳ thương vong nào.

Thần chỉ cũng được, Huyền Hoàng Đạo Chủ cũng tốt...

Hắn đều có thể một vai gánh hết!

“Đúng rồi, Linh Lung, lúc trước ngươi đã đi đâu?”

Sở Cuồng Nhân có chút hiếu kỳ hỏi.

Cố Linh Lung êm tai kể lại.

Thì ra, lúc trước Thiên Đạo khôi phục, trong Thương Khung tinh có một số cường giả ngủ say lần lượt thức tỉnh, mà trong đó có một vị Huyền Minh Thiên Tôn.

Người này cũng có Huyền Minh Đạo Thể, giống như thiên hình giả, bị trọng thương trong trận Nghịch Thần chi chiến, đã ngủ say nhiều năm, thương thế cũng không chuyển biến tốt đẹp, cảm giác đại nạn sắp đến, muốn tìm người truyền thừa, đúng lúc gặp gặp Cố Linh Lung ở Thanh Vân Vương triều.

Cố Linh Lung cũng có Huyền Minh Đạo Thể giống nàng, nên nàng dẫn Cố Linh Lung đi theo, dùng bí pháp truyền thụ một thân tu vi xuống, cũng vì vậy, Cố Linh Lung mới nhanh chóng đột phá, thậm chí lấy lực chứng đạo thành đế.

Trước đó không lâu, đại nạn của vị Thiên Tôn kia đã đến, cuối cùng rời thế.

Cố Linh Lung mới từ Cửu Thiên trở về Thương Khung tinh.

Sở Cuồng Nhân nghe xong, không khỏi thổn thức.

Nhất là thiên hình giả càng cảm khái, bọn họ cũng giống như vị Thiên Tôn kia, bị thương trong trận Nghịch Thần chi chiến, đến bây giờ vẫn chưa phục hồi như cũ, nghĩ đến đây, hận ý của bọn họ với thần chỉ càng đậm hơn mấy thần.

“Thần chỉ tạo thành thương tổn quá lớn cho Nhân tộc, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho bọn họ, càng không thể hợp tác với bọn họ, hành động của Huyền Hoàng Đạo Chủ chính là đang bôi nhọ các bậc tiên liệt của Nhân tộc.” Thanh Y lạnh giọng nói, kể ra chuyện Huyền Hoàng Đạo Chủ muốn hợp tác với thần chỉ.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, “Việc này ta đã nghe Lạc Thủy nói, ta sẽ xử lý, các ngươi yên tâm đi.”

Chương 808: Thần sơn phá phong, Minh Thần muốn giết Hỗn Độn Đạo Chủ

Thương Khung tinh, nơi nào đó trong hư không.

Ở nơi này có một tòa thần sơn cao ngất, trên đỉnh thần sơn có một cái đại ấn màu vàng óng, bên trên đạo văn lưu chuyển, rủ xuống ngàn vạn quang hoa, bao phủ cả thần sơn ở bên trong.

Đó là Nhân Vương Ấn.

Trong ngọn thần sơn dâng trào khí tức thần lực, đều bị Nhân Vương Ấn phong tỏa, thậm chí ngay cả Thần Chủ trong ngọn thần sơn cũng không thể đi ra.

Bởi vì Nhân Vương Ấn không chỉ ngưng tụ khí vận nhân đạo, càng tràn ngập Thiên Đạo chi lực, có thể xưng là Đạo khí mạnh nhất Thương Khung tinh!

Bên ngoài thần sơn, có một người chậm rãi đi tới.

Đây là một nam tử vĩ ngạn mặc hắc bào, hắn ta nhìn Nhân Vương Ấn trên đỉnh thần sơn, trong mắt lộ ra vẻ cực kỳ hâm mộ.

“Nhân Vương Ấn, uy lực vô cùng, có thể theo khí vận của Nhân tộc tăng lên mà không ngừng cường đại, là huyền diệu chi binh đệ nhất cổ kim.”

“Nếu không phải Thương, năm đó người trở thành Nhân Tộc Chi

Chủ, hẳn là ta, vật này, cũng sẽ thuộc về ta.” Trảm Tinh nỉ non nói.

Cảnh tượng ngày trước bị Thương đánh bại không khỏi hiện lên trong đầu hắn ta.

Hắn ta áp xuống cảm xúc, “Đáng tiếc, Thương, ngươi chết quá sớm, nếu không dựa vào thực lực hôm nay của ta, nhất định có thể đánh bại ngươi, rửa sạch nhục nhã năm đó!”

Hắn ta nhìn thoáng qua Nhân Vương Ấn, sau đó, hắn ta lấy ra một cái phù văn màu trắng, bên trong có đạo văn xen lẫn, niệm lực lưu chuyển.

Đây là một trong những tấm phù văn Nhân Vương lưu lại.

Ngày xưa, có thể nói Nhân Vương là toàn tài, trận pháp, luyện đan, luyện khí thậm chí phù văn, không gì không giỏi, thậm chí, những thủ đoạn này đều do đối phương sáng tạo ra, sau đó lại thông dụng đến cả Nhân tộc.

Bởi vì có những thủ đoạn này, trong vạn năm ngắn ngủi, Nhân tộc mới có thể lớn mạnh đến mức địch nổi thần chỉ có mấy trăm ngàn năm nội tình.

Mà Thương, cũng bởi vậy được vinh dự xưng là Vương vĩ đại nhất của Nhân tộc.

“Lúc Thương sáng tạo phù văn chi đạo, đây chính là một trong những phù văn sớm nhất, lực lượng ẩn chứa trong đó, hy vọng có thể khiến Nhân Vương Ấn có phản ứng.” Trảm Tinh đánh tấm phù văn trong tay ra.

Phù văn nổ tung trên không trung, vô số kim quang lưu chuyển, đạo văn xen lẫn hóa thành ngàn vạn binh khí, đánh tới Nhân Vương Ấn.

Nhân Vương Ấn cảm giác được ba động lực lượng quen thuộc, sức chống cự yếu đi mấy phần, đã nhận một kích này.

Ầm vang một tiếng, toàn bộ thần sơn điên cuồng chấn động.

Ngàn vạn quang hoa lay động không thôi.

Trảm Tinh nắm lấy cơ hội, trong tay xuất hiện một thanh đại kiếm vàng rực, nổi giận gầm lên một tiếng, kết hợp tu hành với thần lực, thôi động đến cực hạn.

“Chém! !”

Kiếm khí màu vàng óng cuốn theo phong bạo bao phủ mà ra.

Phong ấn do Nhân Vương Ấn dựng lên, phá! !

Trong chốc lát, khí tức thần lực ẩn chứ trong ngọn thần sơn điên cuồng lan ra, đánh thẳng vào mảnh hư không này.

Hư không bị phá vỡ, thần sơn lại lần nữa xuất hiện trên Thương Khung tinh.

Vô số cường giả đều có cảm ứng.

Một số phong ấn của các chủ thần cũng cảm giác được khí tức của thần sơn.

“Ha ha ha, thần sơn tái hiện.”

“Thần Chủ không bị trói buộc, thần sơn hiện ra, phong ấn Nhân tộc này không ép được chúng ta bao lâu, Nhân tộc, chờ đó cho ta.”

Khí tức thần lực trên thần sơn khuếch tán ra, một số chủ thần cách đó khá gần cảm giác thần lực tăng trưởng, một lần hành động phá vỡ phong ấn!

Thần Chủ ngồi trên vương tọa cung điện, phát giác phong ấn của Nhân Vương Ấn bị phá, hắn ta chậm rãi đứng dậy, nhìn về phía Trảm Tinh dưới chân núi, “Khí tức người và thần hỗn tạp, ngươi là nhi tử của Kim Cương.”

Nhìn thấy tên nhân thần chi tử trước mắt, Thần Chủ vẫn có chút ấn tượng, hắn ta cảm giác lực lượng của đối phương, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, “Thực lực của ngươi rất mạnh, không yếu hơn Thương năm đó bao nhiêu.”

Trảm Tinh thản nhiên nói: “Thương đã chết nhiều năm, hiện tại, thời đại này đã không giống trước, Thần Chủ, hợp tác với chúng ta đi.”

“Hợp tác, có ý tứ.”

Trên mặt Thần Chủ lộ ra nụ cười thú vị.

…

Nơi xa.

Trong khu vực Huyền Thiên tông.

Sở Cuồng Nhân cũng cảm giác được khí tức của thần sơn, “Phong ấn của Nhân Vương Ấn bị đánh vỡ, đám thần chỉ này còn làm được nhiều hơn ta nghĩ.”

“Nhưng không nóng nảy, lại chờ chút...”

Hắn đang đợi một cơ hội.

Tìm tới cửa từng người một, quá phiền toái.

Hắn muốn là... Một mẻ hốt gọn!

“Rút phần thưởng trước lại nói.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Hắn mở Huyễn Tưởng Luân Bàn, bắt đầu rút thưởng.

“Chúc mừng kí chủ rút được công pháp Tôn Hoàng Kiếm Quyết cấp thần.”

Công pháp cấp thần, Tôn Hoàng Kiếm Quyết!

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Hắn lập tức rút ra môn công pháp này.

Đây chính là một môn kiếm pháp cường đại, mặc dù trình độ huyền diệu không bằng Tinh Thần Bất Diệt Thể và Cửu Chuyển

Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết.

Nhưng đây là một môn tiên pháp công phạt!

Một môn tiên pháp còn huyền diệu hơn U Thất Tình Quyết!

“Xem ra công pháp cấp thần tương ứng với tiên pháp, nhưng công pháp cấp thần cũng có mạnh có yếu, mặc dù Tôn Hoàng Kiếm Quyết cường đại, nhưng tiềm lực trưởng thành lại kém xa Tinh Thần Bất Diệt Thể và Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết.”

“Nhưng đối với giai đoạn hiện tại của ta, vẫn có trợ giúp rất lớn.”

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Thời gian kế tiếp, hắn đều lĩnh hội môn tiên pháp này.

Trong thời gian hắn bế quan lĩnh hội, các chủ thần liên tiếp phá phong, lại tề tụ ở thần sơn, giống như đang chuẩn bị cái gì.

Một ngày này.

Trong lòng Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên có cảm giác.

“Có người đang phá hỏng Phong Cấm Kiếm Trận ta để lại trên đế lộ!”

Ngày xưa, tại Táng Đế Quan trong Hắc Thổ, hắn đã lưu lại một Phong Cấm Kiếm Trận, khiến Táng Đế Quan không cách nào đi ra tai họa thương sinh nữa.

Nhưng hôm nay, có người đang phá kiếm trận.

“Dựa vào thực lực của ta bây giờ, muốn giải cứu Hỗn Độn Đạo Chủ cũng không phải việc khó, hôm nay dứt khoát giải quyết chuyện này đi.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Không Gian Bàn Vận Thuật thi triển, hắn lập tức biến mất tại chỗ.

…

Đế lộ, Hắc Thổ.

Gần đấy được đám Hải Thần trợ giúp, Minh Thần đã phá phong mà ra, đi vào Hắc Thổ, chuẩn bị lấy lại Thần Khí Táng Đế Quan của mình.

Lại phát hiện, xung quanh Táng Đế Quan có kiếm trận.

“Hừ, đây chắc chắn là kiếm trận Sở Cuồng Nhân bày ra, tên Nhân tộc đáng chết này, năm lần bảy lượt khiến ta mất thể diện, ta nhất định sẽ tìm cơ hội rút gân lột da người này.” Minh Thần hừ lạnh một tiếng nói.

Sau đó, hắn ta nhìn về phía Hắc Thổ trước mặt.

Hiện tại, hắn ta quyết định giải quyết Hỗn Độn Đạo Chủ trước rồi lại nói.

“Trong Nhân tộc, Hỗn Độn Đạo Chủ có thực lực kinh người, năm đó nếu không phải hắn truy sát thần chỉ mà kiệt lực, ta sẽ không dễ dàng phong nhập hắn vào trong Táng Đế Quan như vậy, lần này, nhất định phải diệt trừ hậu hoạn! !”

Minh Thần âm thầm nghĩ, thần lực dồi dào bạo phát.

Phong ấn kiếm trận bị thần lực trùng kích vào, lập tức bị phá!

Táng Đế Quan, phá đất mà lên!

Quan tài toàn thân đen nhánh này cảm ứng được chủ nhân đến, đang không ngừng rung động, Minh Thần nhấc tay vuốt ve hắc quan, thần lực dồi dào không ngừng rót vào trong đó, muốn luyện hóa Hỗn Độn Đạo Chủ.

“Chết đi! !”

Nhưng ngay lúc này.

Một đạo kiếm khí phá hư không mà đến, nện trên Táng Đế Quan.

Oanh một tiếng, Táng Đế Quan, bay ngược ra!

“Là ai? !”

Sắc mặt Minh Thần thay đổi, nhìn về phía cách đó không xa.

Chỉ thấy một thanh niên đạp không mà đến, bạch y tuyệt thế, không nhiễm trần thế, bên hông treo một thanh trường kiếm bạch ngọc hoa lệ.

“Là ngươi, Sở Cuồng Nhân!”

Minh Thần nhìn thấy người tới, trên mặt nở nụ cười, “Ha ha, ta đang muốn đi tìm ngươi đây, không ngờ, ngươi lại chủ động tìm tới cửa, hiện tại bản thể của ta đã bài trừ phong ấn, ta xem ngươi còn đấu với ta thế nào!”

Trên người Minh Thần bộc phát ra một cỗ uy áp thần lực cường đại.

Toàn bộ đế lộ đều điên cuồng rung động.

Vô số sinh linh nằm rạp trên mặt đất.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, vẻ mặt lạnh nhạt, “Năm đó ta giết ngươi một lần, hiện tại ngươi sống lại còn chạy đến trước mặt ta kêu gào, ngươi đúng là không nhớ lâu, cũng được, giết ngươi thêm lần nữa cũng không phải việc gì khó.”

Chương 809: Nghiền ép Minh Thần, giải cứu Hỗn Độn Đạo Chủ, cứu cực chi lực

Lúc Sở Cuồng Nhân làm Nhân Vương, từng chém giết Minh Thần.

Còn hấp thu luyện hóa thần cách của đối phương.

Nhưng Minh Thần lại không biết việc này, hắn ta cảm thấy, Nhân Vương là Nhân Vương, Sở Cuồng Nhân là Sở Cuồng Nhân, đây là hai người khác nhau.

Đánh chết hắn ta cũng không liên tưởng đến hai người là cùng một người.

Lúc nghe thấy Sở Cuồng Nhân nói đã từng giết mình, Minh Thần không khỏi sửng sốt một chút, lập tức cười nhạo nói: “Sở Cuồng Nhân, lúc trước ngươi chỉ giết một tia thần lực hóa thân của ta mà thôi, sao có thể so sánh với bản tôn của ta được!”

“Lần này, để ngươi nhìn xem lực lượng của chủ thần đi! !”

Minh Thần hét lớn một tiếng, thần lực điên cuồng tuôn ra, biến ảo thành một cánh cửa lớn đen nhánh trong hư không, điêu khắc các loại Tu La ác quỷ.

Thần thông của Minh Thần, Minh Phủ chi môn!

Đại môn mở ra, vô số Tu La ác quỷ từ trong đó gào thét tuôn ra.

“Lại là cánh cửa rách nát nát!”

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng, Côn Ngô bên hông bất động, sau lưng Đế khí lưu chuyển, Vạn đạo pháp tướng uy thế mênh mông màu sắc rực rỡ ngưng tụ ra.

Bây giờ hắn đã đến Đạo Chủ cảnh, đạo cũng tăng tới cứu cực chi đạo, bây giờ thi triển ra Vạn Đạo pháp tướng, uy thế đã khác xa lúc trước, giống như một đứa bé đã thành người trưởng thành vậy.

“Làm sao lại như vậy? !”

Minh Thần mơ hồ.

Uy lực của Vạn Đạo pháp tướng quá kinh khủng, khiến một vị Chủ thần như hắn ta cũng cảm thấy tê cả da đầu.

Lúc này mới bao lâu, tên gia hỏa này đã tiến bộ đến mức này rồi?

Trước đó hóa thân gặp nhau, đối phương mới vừa thành đế.

Hiện tại, trực tiếp vượt qua Thiên Tôn, trở thành Đạo Chủ!

Người khác là tiến bộ.

Nhưng làm sao hắn ta lại cảm thấy Sở Cuồng Nhân đang tiến hóa a!

“Còn đạo khí tức này nữa, làm sao lại quen thuộc như thế?”

Minh Thần nuốt một ngụm nước bọt.

Trên đạo thân của Sở Cuồng Nhân, hắn ta cảm nhận được khí tức vô cùng quen thuộc, đó là ác mộng khắc sâu trong trí nhớ, không vung đi được của hắn ta.

Nhân Vương! !

Đạo của người này, rất giống Nhân Vương!

“Chuyện này không có khả năng, trên thế giới làm sao lại có hai đạo hoàn toàn tương tự nhau được, rốt cuộc ngươi và Nhân Vương có quan hệ gì? !”

Minh Thần có chút hoảng sợ, không biết là bị thực lực của Sở Cuồng Nhân dọa sợ, hay là vì đạo của đối phương đã khơi dậy nỗi sợ trong lòng hắn ta.

“Nếu như ta nói, ta chính là Nhân Vương, ngươi tin không?”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Lúc trước, vô địch chi đạo của hắn chỉ là cấp bậc hoàn mỹ.

Nhưng trong Thời Gian Trường Hà, hắn nhìn thấy Nhân tộc phát triển, lĩnh hội chân lý vô địch tự cường, đạo của hắn cũng theo đó thăng hoa.

Tự cường vô địch chi đạo!

Đây là đạo của Sở Cuồng Nhân, cũng là đạo của Nhân Vương!

“Không có khả năng, không có khả năng, người kia đã sớm chết...”

Minh Thần điên cuồng lắc đầu, hắn ta rống giận, thôi động linh hồn chi lực, hóa thành ngàn vạn Tu La ác quỷ lao về phía Sở Cuồng Nhân.

“Phá!”

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, Vạn Đạo pháp tướng đánh ra một quyền, quyền kình lưu quang dật thải, ẩn chứa các loại lực lượng Đạo Thể.

Trong chớp mắt, ngàn vạn Tu La ác quỷ bị quyền phong càn quét, quyền kình dồi dào trực tiếp đánh lên Minh Phủ chi môn.

Chỉ một quyền, Minh Phủ chi môn đã sụp đổ, hóa thành vô số mảnh nhỏ, trực tiếp đánh bay Minh Thần.

Phốc...

Minh Thần thổ huyết, trên mặt tràn đầy kinh hãi.

“Đi chết đi! !”

“Minh Thần chi ngữ!”

Minh Thần điên cuồng, thôi động thần lực đến cực hạn.

Minh Thần thi triển thần thông thứ hai, trong hư không lập tức vang lên âm thanh quỷ dị, đánh thẳng vào linh hồn chi lực của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng môn thần thông này, hoàn toàn không có tác dụng.

Đối với Minh Thần mà nói, Sở Cuồng Nhân giống như khắc tinh của hắn ta vậy.

Bọn họ giao đấu nhiều lần, nhưng mỗi lần, Minh Thần đều bị Sở Cuồng Nhân áp chế gắt gao, hoàn toàn không có sức phản kháng.

Đường đường là chủ thần lại lăn lộn đến nước này, không ai có thể ngờ được.

“Táng Đế Quan, đến cho ta!”

Minh Thần hét lớn một tiếng.

Táng Đế Quan bay trở về, quan tài mở ra, một cỗ hấp lực kinh khủng bao phủ Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân không phản kháng, trực tiếp bị hút vào.

“Ha ha, Táng Đế Quan của ta có thể luyện hóa vạn vật, cho dù là thần chỉ mạnh hơn ta tiến vào, cũng chắc chắn phải chết!”

“Tiểu tử, ngươi ở bên trong cùng chết với Hỗn Độn Đạo Chủ đi!”

Minh Thần cảm thấy an tâm một chút, không nhịn được cười lên một tiếng, sau đó hắn ta không ngừng rót thần lực vào Táng Đế Quan, thôi động luyện hóa chi lực đến cực hạn.

Trong Táng Đế Quan.

Lần thứ hai Sở Cuồng Nhân đi vào nơi này, không nhìn luyện hóa chi lực ở xung quanh dâng trào đến, sải bước đi tới trước mặt Hỗn Độn Đạo Chủ.

Đối phương ở trạng thái linh hồn, đã vô cùng suy yếu, nhục thân dần dần bị tan ra vì thần lực luyện hóa của Minh Thần.

“Chống đỡ lâu như vậy, có lẽ ta sắp chết ở đây.”

Hỗn Độn Đạo Chủ than nhẹ một tiếng, nếu hắn ta không bỏ qua một thân tu vi, có lẽ hắn ta còn có thể chống đỡ thêm mấy năm.

Nhưng hắn ta cũng không hối hận, bởi vì hắn ta chết, nhưng lại dùng một thân tu vi tạo nên một vị tuyệt thế kỳ tài trước nay chưa có cho Nhân tộc!

Hắn ta tin tưởng, đợi một thời gian nữa, người kia nhất định sẽ là trụ cột của Nhân tộc!

“Cũng không biết hiện tại người kia đã trưởng thành thế nào rồi.”

Hỗn Độn Đạo Chủ nỉ non nói.

“Lưu manh.”

Lúc ý thức mê man, Hỗn Độn Đạo Chủ nghe thấy một giọng nói.

Nghe nhầm sao?

Đúng vậy, hẳn là nghe nhầm rồi.

Ngoại trừ Vương, còn ai dám gọi ta lưu manh?

Hỗn Độn Đạo Chủ nghĩ, lúc trước, hắn ta còn không bước vào tu hành chi đạo, chỉ là tiểu lưu manh ở đầu đường xó chợ.

Sau đó, trên đường phố, hắn ta để mắt tới một thanh niên ăn mặc hoa lệ, muốn trộm túi tiền của đối phương, chữa bệnh cho huynh đệ.

Nhưng không ngờ, lần ăn trộm đó, đã thay đổi cả cuộc đời hắn ta..

Hắn ta bị người kia bắt được, nhưng người kia không trừng phạt hắn ta, còn giúp hắn ta chữa khỏi bệnh cho huynh đệ, dạy bọn họ phương pháp tu hành.

Đến bây giờ hắn ta vẫn còn nhớ đối phương đã nói với mình.

“Nam tử hán đỉnh thiên lập địa, tiểu lưu manh, thiên phú của ngươi không tệ, một thời gian nữa, nhất định sẽ là trụ cột của Nhân tộc, đừng ở đầu đường làm chuyện trộm cắp này nữa, mất mặt.”

Người kia nửa răn dạy nửa cổ vũ, khiến hắn ta lần đầu tiên trong đời được tán thành, từ đó về sau, hắn ta đã đi trên con đường mình chưa từng nghĩ, mới là Hỗn Độn Đạo Chủ tiếng tăm lừng lẫy của Nhân tộc.

Về sau, hắn ta mới biết, thanh niên kia, là Vương.

Là Vương của Nhân tộc.

“Lưu manh, tỉnh.”

Hỗn Độn Đạo Chủ cảm thấy giọng nói bên tai càng ngày càng rõ ràng, một cỗ lực lượng vô hình rót vào cơ thể, hắn ta khôi phục ý thức.

Móa nó, ngoại trừ Vương, ai dám gọi ta là lưu manh? !

Hỗn Độn Đạo Chủ dần thanh tỉnh, trừng người trước mắt.

“Là ngươi? Tiểu tử, tại sao ngươi lại tới đây?”

Hỗn Độn Đạo Chủ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, không khỏi kinh ngạc, tạm thời quên mất chuyện bị gọi là lưu manh.

“Tiểu tử?”

Sở Cuồng Nhân nghe thấy xưng hô của đối phương, lông mày nhăn lại, lúc trước chưa làm Vương, hắn không cảm thấy xưng hô của đối phương có gì không ổn.

Hiện tại, làm sao nghe lại có chút khó chịu.

Nhân tộc trên Thương Khung tinh, không ai dám gọi hắn như vậy.

“Được rồi.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, cũng không so đo, “Tới cứu ngươi.”

“Cứu ta?”

“Đúng vậy.”

Niệm lực của Sở Cuồng Nhân khẽ động, quang trụ huyết sắc xuyên qua tứ chi của đối phương vỡ nát, sau đó, hắn đưa tay ngưng tụ Đế khí.

“Vô địch pháp, Điên Đảo Càn Khôn! !”

Một quyền đánh ra, cửu cực ảo diệu vô địch pháp lập tức bạo phát!

Cộng thêm cửu cực Đế khí, cửu cực chi đạo, ba loại cửu cực chi lực hội tụ tại một chỗ, hình thành một cỗ cự lực ngập trời trước nay chưa có!

Quyền kình cuồn cuộn như tinh quang, đánh lên Táng Đế Quan!

Đạo văn bên trong Táng Đế Quan lập tức bị phá nát, toàn bộ mặt ngoài quan tài xuất hiện vô số vết rách, sau đó ầm vang một tiếng, hoàn toàn phá nát!

Chương 810: Vương chuyển thế, ừm, cái cớ này không tệ

Đế lộ, trong hắc thổ.

Minh Thần đang thôi động thần lực, dùng luyện hóa chi lực rót vào Táng Đế Quan để luyện hóa Sở Cuồng Nhân và Hỗn Độn Đạo Chủ.

Nhưng lúc hắn ta cho rằng mình đã nắm chắc thắng lợi trong tay, trong Táng Đế Quan lại đột nhiên bộc phát ra một cỗ năng lượng giống như hủy thiên diệt địa.

Ngay sau đó, trên Táng Đế Quan xuất hiện vô số vết rách.

“Làm sao có thể! !”

Sắc mặt Minh Thần đại biến.

Ầm vang một tiếng, Táng Đế Quan hóa thành vô số mảnh vỡ, năng lượng dồi dào tiết ra, trực tiếp đánh bay Minh Thần ra ngoài.

Sau khi Táng Đế Quan bị phá nát, có hai đạo lưu quang lướt ra.

Chính là Sở Cuồng Nhân và Hỗn Độn Đạo Chủ.

Lúc này Hỗn Độn Đạo Chủ vẫn còn ngốc trệ, giống như đang đắm chìm trong một loại rung động nào đó, sững sờ nhìn Sở Cuồng Nhân, không thể tin được.

Hắn ta vừa nhìn thấy cái gì?

Cứu cực chi đạo!

Hơn nữa còn là cứu cực chi đạo của Vương! !

Hơn nữa, vừa rồi Sở Cuồng Nhân gọi hắn ta là lưu manh?

Từ xưa đến nay, chỉ Vương mới dám gọi hắn ta như vậy.

Đã xảy ra chuyện gì?

Sở Cuồng Nhân là... Vương? !

Trong lòng Hỗn Độn Đạo Chủ mộng bức.

Trạng thái của Minh Thần cũng gần giống hắn ta, là một trong những thần chỉ mạnh nhất, Bản Mệnh Thần Khí Táng Đế Quan của Minh Thần vô cùng cường đại, không thể phá vỡ, ngay cả Chư Thần chi chủ muốn phá hủy cũng không dễ dàng.

Nhưng bây giờ, bị Sở Cuồng Nhân làm hỏng! !

Ngắn ngủi mấy năm, làm sao hắn lại trưởng thành đến tình trạng này? !

“Đi! !”

Minh Thần không có chút do dự, xoay người bỏ chạy.

Thần thông không có tác dụng, Thần Khí cũng bị hủy, trước mặt Sở Cuồng Nhân, hắn ta hoàn toàn không có cách nào.

Lưu lại nữa, chờ đợi hắn ta chỉ có một con đường chết.

“Ngươi có thể trốn đi đâu?”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, tiểu thế giới hóa thành xiềng xích lướt đi, tốc độ quá nhanh, trong chớp mắt đã trói buộc Minh Thần.

Niệm lực khẽ động, ngàn vạn linh khí ngưng tụ thành binh khí khóa chặt hắn ta.

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Phong Tạo Binh Tai…”

Hỗn Độn Đạo Chủ ở một bên nhìn thấy Nhất Niệm Khởi của Sở Cuồng Nhân, không khỏi nỉ non nói, vẻ nghi hoặc trong mắt càng nặng hơn.

Đây không phải ảo diệu của Vương sao?

Oanh, oanh, oanh…

Binh khí như mưa, trong nháy mắt đã chém Đạo Chủ thành bã vụn.

Một viên thần cách, lơ lửng giữa không trung.

Sở Cuồng Nhân đưa tay chộp vào trong tay.

“Có viên thần cách này, linh hồn chi lực của ta lại có thể lại tăng trưởng một đoạn, nói không chừng còn có thể lần nữa ngưng tụ ra nhân hồn.”

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng.

Tên Minh Thần này cũng thật đáng thương, gặp được Sở Cuồng Nhân, không nói chuyện năng lực bị khắc chế, liên tiếp hai lần đều bị Sở Cuồng Nhân luyện hóa thần cách.

Quả thực là một bảo bảo đáng thương.

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, sau đó nhìn về phía Hỗn Độn Đạo Chủ vẫn còn ở trạng thái đờ đẫn sau lưng, “Được rồi, lấy lại tinh thần.”

“Ngươi là ai?”

Hỗn Độn Đạo Chủ nghi ngờ hỏi.

“Ta là ai, vấn đề rất hay, ta là Sở Cuồng Nhân, cũng là Nhân Vương Thương, phải xem ngươi muốn gặp người nào hơn, lưu manh.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

“Ngươi thật sự là Vương chuyển thế! !”

Hỗn Độn Đạo Chủ kích động nói.

Đây là lý giải hợp lý nhất mà hắn ta nghĩ ra.

Vương kinh diễm tuyệt luân như vậy, làm sao có thể tuỳ tiện chết chứ, hắn nhất định đã dùng bí pháp nào đó chuyển thế trọng tu.

Hắn chính là Sở Cuồng Nhân.

Nếu không, vì sao hắn ta vừa nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đã có cảm giác quen thuộc, thậm chí không tiếc bỏ qua một thân tu vi, đúc thàn cứu cực đế nguyên cho đối phương, đây nhất định là cảm ứng từ sâu trong xương cốt đối với Vương!

Hỗn Độn Đạo Chủ càng nghĩ càng kích động.

Hắn ta nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt dần dần trở nên cuồng nhiệt.

Bịch một tiếng, hắn ta trực tiếp quỳ trên mặt đất, “Vương, hoan nghênh trở về, không ngờ lúc ta còn sống vẫn có thể gặp lại ngài.”

Chuyển thế trọng tu?

Sở Cuồng Nhân sờ cằm, cái cớ này cũng không tệ.

Mình cũng không cần phải giải thích quá nhiều.

Ừm, quyết định như vậy đi.

Sở Cuồng Nhân theo ý của Hỗn Độn Đạo Chủ, chấp nhận chuyện mình chính là Thương chuyển thế, thản nhiên nói: “Đứng lên đi, bây giờ Nhân tộc còn rất nhiều chuyện chờ chúng ta đi làm, Nhân tộc vẫn cần ngươi.”

“Vương, hiện tại tu vi của ta mất hết, sợ là không thể giúp ngài rồi.” Hỗn Độn Đạo Chủ cười khổ một tiếng nói.

“Mặc dù tu vi không còn, nhưng cảm ngộ về đạo vẫn còn, Đạo Thể vẫn còn, chỉ cần tâm ngươi không phế, tu vi trở về là chuyện sớm hay muộn thôi.” Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, từ tốn nói.

“Vương nói không sai.”

Trong mắt Hỗn Độn Đạo Chủ lộ ra vẻ kiên định.

Hắn ta nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo ước mơ, sùng bái.

Hắn ta càng thêm xác nhận Sở Cuồng Nhân chính là Vương.

Chỉ có Vương, mới có thể chỉ dẫn hắn ta, giống như một đạo quang mang trong bóng tối, loá mắt, ôn nhu, khiến người ta không nhịn được muốn đi theo.

“Đi thôi.”

Sở Cuồng Nhân bắt lấy Hỗn Độn Đạo Chủ, Đế khí bao trùm đối phương, Không Gian Bàn Vận Thuật thi triển, trong nháy mắt trở lại Huyền Thiên tông.

Hắn để Như Yên trưởng lão an bài chỗ ở cho Hỗn Độn Đạo Chủ.

Sau đó, hắn truyền tin cho Lạc Thủy.

Khi biết Hỗn Độn Đạo Chủ đã được cứu ra, trong lòng Lạc Thủy vô cùng vui sướng, muốn lập tức chạy tới Huyền Thiên tông.

Nhưng hiện tại nàng là đại tướng quân, không thể tuỳ tiện tự ý rời vị trí, may mắn là, gần đây Huyết tộc không có động tĩnh gì, nàng an bài một phen, cũng có thể tới Thương Khung tinh một chuyến.

Mặt khác, nàng cũng muốn biết chuyện của Sở Cuồng Nhân là như thế nào.

Không chỉ nàng, Vạn Pháp Đạo Chủ, Xích Dương Đạo Chủ cũng khó có thể kiềm chế hiếu kỳ trong lòng, mấy người hẹn nhau, cũng đi tới Thương Khung tinh.

Trong Huyền Thiên tông.

Như Yên trưởng lão nhìn hai nam một nữ trước mặt, trên trán đổ mồ hôi lạnh, nàng biết, không nói đến Sở Cuồng Nhân, ba người này đều không phải tồn tại hiện nay Huyền Thiên tông có thể chọc nổi.

Nhưng nghĩ đến Sở Cuồng Nhân, nàng lại có lực lượng.

“Ba vị, chưởng môn đang bế quan, hắn từng nói Huyền Thiên tông sẽ có một vị khách quý tên là Lạc Thủy tới chơi, không biết là ai?”

Như Yên trưởng lão tiến lên hỏi.

Hiện tại Sở Cuồng Nhân đang bế quan luyện hóa thần cách của Minh Thần.

“Ta chính là Lạc Thủy, Sở đạo hữu đang bế quan, vậy chúng ta cũng không tiện quấy rầy, không biết sư tôn Hỗn Độn của ta đang ở nơi nào?”

Lạc Thủy nói.

“Mấy vị đi theo ta.”

Như Yên trưởng lão dẫn mấy người đi gặp Hỗn Độn.

“Sư tôn!”

Nhìn thấy Hỗn Độn, Lạc Thủy vô cùng kích động.

“Hỗn Độn đạo hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

“Ha ha, đã lâu không gặp.”

Vạn Pháp Đạo Chủ, Xích Dương Đạo Chủ cũng rất mừng rỡ.

“Sư tôn, tu vi của ngươi…” Lạc Thủy phát hiện Hỗn Độn Đạo Chủ dị thường, không khỏi biến sắc, có chút lo lắng.

“Ha ha, không ngại.”

Hỗn Độn lắc đầu cười một tiếng.

Hắn ta kể lại những chuyện đã xảy ra trên người mình, sau đó nhìn về phía mấy người Lạc Thủy, nói: “Những năm này vất vả các ngươi.”

Chuyện Huyết tộc, hắn ta đã nghe Sở Cuồng Nhân nói qua.

Chỉ tiếc, khi đó hắn ta bị phong ấn ở Táng Đế Quan, không cách nào góp chút tâm lực, đối với hắn ta mà nói, chuyện này rất đáng tiếc.

“Đúng rồi, sư tôn, ngươi biết chuyện Sở đạo hữu sao?”

Lạc Thủy hiếu kỳ hỏi.

“Lạc Thủy, Vạn Pháp, Xích Dương, sau này chúng ta không thể xem Sở đạo hữu là hậu bối mà đối đãi như trước kia nữa, bởi vì hắn là… Vương!” Hỗn Độn Đạo Chủ trịnh trọng nói.

“Cái gì? !”

“Làm sao có thể!”

Vạn Pháp Đạo Chủ, Xích Dương Đạo Chủ hít vào một ngụm khí lạnh.

“Hỗn Độn Đạo Chủ nói không sai, Vương chính là Vương, trước đó chúng ta không biết, có thể ngang hàng luận giao, thậm chí xem như hậu bối, nhưng sau này, thì phải kính trong.”

Lúc này, mấy vị thiên hình giả Thanh Y cũng đi tới.

Thanh Y biết, bản thân Sở Cuồng Nhân không thèm để ý những lễ nghi phức tạp này, nhưng Thanh Y lại không thể không để ý, hắn ta cảm thấy, Vương quá nhân từ, như vậy rất dễ sinh ra một số người có ý đồ không tốt.

Ví dụ như, Huyền Hoàng Đạo Chủ.

Chương 811: Sự tích huy hoàng của Nhân Vương, hiệp ước nhân thần, vậy thêm ta thì sao

Được các thiên hình giả xác nhận, Vạn Pháp Đạo Chủ, Xích Dương Đạo Chủ và Lạc Thủy đã tiếp nhận sự thật này.

Sau khi khiếp sợ, lại không nhịn được mừng rỡ.

“Quá tốt rồi, Vương trở về, Nhân tộc có hắn, ta xem ai còn dám làm càn nữa, nhất là Huyền Hoàng Đạo Chủ, hừ, ta muốn nhìn xem trước mặt Vương, hắn còn dám lớn lối hay không.”

Vạn Pháp Đạo Chủ hừ lạnh một tiếng nói.

Giờ khắc này, dường như bọn họ đã tìm thấy người đáng tin cậy.

Biết được Sở Cuồng Nhân chính là Vương, mấy người cũng không vội trở về vực ngoại, mà ở lại Huyền Thiên tông, đợi đến khi Sở Cuồng Nhân xuất quan có thể gặp mặt một lần.

Đương nhiên, bọn họ cũng không phải cứ ở đây chờ.

Tại Huyền Thiên tông, bọn họ làm trưởng lão, giảng đạo, chỉ điểm cho các đệ tử tu hành, lộ ra vẻ bình dị gần gũi.

Nhìn qua, tuyệt không giống Đạo Chủ cao cao tại thượng.

Dưới cái nhìn của bọn họ, đây chính là tông môn của Vương, bọn họ có thể làm càn ở bất kỳ chỗ nào, nhưng không dám làm loạn ở đây.

Đám người Lam Vũ, Mộ Dung Hiên bắt lấy cơ hội khó có này, dường như dùng hết toàn lực hấp thu kinh nghiệm tu hành của các Đạo Chủ.

Đồng thời, cũng rất tò mò hỏi một vài chuyện liên quan tới Sở Cuồng Nhân.

Bọn họ biết, Vương trong miệng mấy người Vạn Pháp Đạo Chủ chính là chưởng môn của bọn họ, nhưng nguyên nhân chuyện này, bọn họ còn không rõ ràng lắm.

“Vạn pháp tiền bối, trước kia Nhân Vương từng có sự tích gì vậy?”

Một ngày này.

Vạn Pháp Đạo Chủ vừa giảng đạo xong, một người đệ tử hiếu kỳ hỏi.

“Thôi được, vậy ta sẽ nói với các ngươi một vài sự tích huy hoàng của Vương, để các ngươi biết, chưởng môn của các ngươi lợi hại đến cỡ nào.”

Vạn Pháp Đạo Chủ hắng giọng một tiếng nói.

Từng sự tích huy hoàng từ trong miệng hắn ta nói ra, dường như các đệ tử đã trở lại thời đại Viễn Cổ, nhìn thấy Nhân Vương tạo ra một đạo ánh sáng rạng đông, chiếu sáng đường đi trong những năm tháng hắc ám của Nhân tộc thế nào.

Phát minh luyện đan, luyện khí, đánh bại bộ lạc Trảm Tinh, chiến Chủ Thần, tế thiên thành Vương, đặt chân đến thần sơn, chiến

Thần Chủ, xây thành lập quốc...

Mọi người nghe thấy, cảm xúc bành trướng, đều vô cùng kích động.

“Thì ra kiếp trước chưởng môn lợi hại như thế, khó trách kiếp này chưởng môn ưu tú như vậy.”

“Đúng vậy, trong mắt của ta, hiện tại chưởng môn tuyệt không so kém hơn Nhân Vương lúc trước, Huyền Thiên tông có ngày hôm nay đều nhờ chưởng môn.”

“Ừm, mặc kệ là Nhân Vương hay là chưởng môn, đều là người chúng ta cực kì kính ngưỡng sùng bái, bây giờ nghe nói bọn họ cùng là một người, ta cảm giác, ta càng thêm sùng bái chưởng môn...”

Các đệ tử trong Huyền Thiên tông nghị luận ầm ĩ, bọn họ sùng bái và hướng tới Sở Cuồng Nhân đã đạt đến trình độ cao hơn.

Vạn Pháp Đạo Chủ thấy thế, không khỏi lắc đầu cảm khái, “Vương không hổ là Vương, mặc kệ ở nơi nào, hắn mãi mãi là tồn tại được vạn chúng chú mục.”

“Vạn Pháp, tới đây một chuyến.”

Lúc này, Lạc Thủy bỗng nhiên truyền tin.

Vạn Pháp Đạo Chủ đứng dậy, đi đến chỗ ở của Hỗn Độn Đạo Chủ, mấy người đang tụ tập một chỗ, còn có thêm một vị Đạo Chủ.

Đạo Chủ Yên tộc mạnh nhất Thương Khung tinh, Hạo Nguyệt.

“Hạo Nguyệt Đạo Chủ, sao ngươi lại đến đây?”

“Ta nghe Lạc Thủy nói... Nhân Vương trở về.”

Hạo Nguyệt thản nhiên nói.

“Đúng vậy.” Vạn Pháp khẽ vuốt cằm.

Nghe thấy lời này, trong mắt Hạo Nguyệt lộ ra một vệt nhớ lại, cho dù bản thân là Yêu tộc, nhưng nàng lại vô cùng kính ngưỡng Nhân Vương.

Đây là chuyện của Nhân tộc, nàng vốn không có ý định nhúng tay.

Nhưng bây giờ biết được Nhân Vương trở về, nàng đã thay đổi chủ ý.

“Huyền Hoàng Đạo Chủ và thân tín của hắn đã ký kết hiệp ước nhân thần với thần chỉ ở thần sơn, đến lúc đó, thần chỉ có quyền lợi truyền bá tín ngưỡng trong Nhân tộc, điều kiện là, thần chỉ trợ giúp Huyền Hoàng Đạo Chủ đi chinh phục văn minh thiên ngoại.” Hạo Nguyệt Đạo Chủ từ tốn nói.

Nghe thấy tin tức này, Vạn Pháp Đạo Chủ sầm mặt lại, “Huyền Hoàng Đạo Chủ đúng là dám làm, hắn có tư cách gì đại biểu cho cả Nhân tộc?”

“Nhân Vương không ra, Huyền Hoàng Đạo Chủ chính là người mạnh nhất Nhân tộc hiện nay, cộng thêm có mười vị Đạo Chủ đứng bên cạnh hắn, hiện tại, có thể nói Nhân tộc là thời đại của một mình hắn.” Hạo Nguyệt Đạo Chủ nói.

“Yêu tộc có thái độ gì?”

“Yêu tộc vốn không muốn nhúng tay vào chuyện của Nhân tộc, nhưng thần chỉ và đám người Huyền Hoàng Đạo Chủ liên thủ, khó đảm bảo bước tiếp theo sẽ không xuất thủ với Yêu tộc chúng ta, cho nên, bây giờ chúng ta lựa chọn giúp đỡ các ngươi.” Hạo Nguyệt nói.

“Hành động sáng suốt.”

Vạn Pháp Đạo Chủ khẽ vuốt cằm, trước đó, hắn ta vô cùng bất mãn với thái độ lập lờ nước đôi của Hạo Nguyệt Đạo Chủ, bây giờ đối phương nguyện ý trợ giúp bọn họ, khúc mắc trong lòng hắn ta lập tức giảm đi không ít.

“Đi, chúng ta đến thần sơn đi.”

“Nhân Vương đâu?”

“Vương, sẽ đăng tràng cuối cùng.”

Vạn Pháp Đạo Chủ từ tốn nói.

Hạo Nguyệt Đạo Chủ: “...”

“Đây không phải đang hát kịch sao?”

“Khụ khụ, hiện tại Vương đang bế quan luyện hóa thần cách Minh Thần, đoán chừng phải mấy ngày nữa mới xuất quan.” Vạn Pháp Đạo Chủ ho hai tiếng nói.

“Không cần, cùng đi đi.”

Một giọng nói đạm mạc vang lên.

Sở Cuồng Nhân từ trong hư không đi ra.

...

Thần sơn.

Chỗ ở của chư thần.

Hôm nay, hai bên nhân thần đều tụ tập ở đây.

Trong đó, cầm đầu phía Nhân tộc là Huyền Hoàng Đạo Chủ, mà bên phía thần chỉ, đương nhiên chính là Chư Thần chi chủ.

Đáng nhắc tới chính là, ngoài hai phe thế lực này, còn có rất nhiều giáo đồ của Vạn Thần giáo, mà giáo chủ của bọn họ, chính là Trảm Tinh.

Nhân thần chi tử ngày trước.

Những người này, có thể nói là tồn tại mạnh nhất trong Thương Khung tinh, cuộc gặp gỡ này, sẽ quyết định toàn bộ tương lai của Thương Khung tinh

“Lần này ta làm người chứng kiến, Nhân tộc, thần chỉ, hai bên ký kết hiếp ước nhân thần, kì hạn hiệp ước chính là mười vạn năm sau!”

Trảm Tinh tiến lên một bước nói.

Sau khi hắn ta nói xong, Huyền Hoàng Đạo Chủ và Thần Chủ đồng thời thôi động Đế khí thần lực, sau đó đánh vào hư không.

Nhất thời, vô số ký tự màu vàng hiện lên trong hư không.

Đó chính là hiệp ước nhân thần hiệp ước.

“Nếu ký kết hiệp ước này, sau này, nếu có người chống lại, sẽ bị ta và hai bên nhân thần cùng chế tài!”

Trảm Tinh từ tốn nói.

Hắn ta chính là người bảo quản người và chấp hành hiệp ước này.

Mà đây là một quyền lợi cực lớn.

Mang ý nghĩa, trong tình huống nhân thần quản thúc lẫn nhau, hắn ta là nhân thần này chi tử, sẽ trở thành một thanh lợi kiếm treo trên đầu nhân và thần.

Mà hắn ta, cũng có thực lực này!

Thần chỉ thu hoạch được quyền lợi truyền bá tín ngưỡng trong Nhân tộc, Huyền Hoàng Đạo Chủ được thần chỉ trợ lực, gia tăng chiến lực lúc chinh phục văn minh thiên ngoại.

Trảm Tinh được thần và người cùng kính sợ.

Đây là một tấm hiệp ước, ba bên đều có lợi.

“Tốt, ký tên của ngươi đi, Thần Chủ.”

Huyền Hoàng Đạo Chủ nói, trong mắt hắn ta lộ ra một vệt kích động, một khi ký hiệp ước này, hắn ta sẽ mở ra một thời đại mới trong Nhân tộc, một thời đại người và thần cùng tồn tại, còn huy hoàng hơn thời đại Nhân Vương lúc còn sống!

Hắn ta sẽ trở thành Vương càng vĩ đại hơn Thương! !

Khóe miệng Thần Chủ hơi cong lên, đưa tay đánh ra một đạo thần lực.

Thần lực rơi vào hiệp ước, hóa thành một chữ, Hoàng!

Đó là tên của Thần Chủ.

“Được rồi, đến lượt ngươi.”

Thần Chủ nhìn về phía Huyền Hoàng Đạo Chủ thản nhiên nói.

Đầu ngón tay của Huyền Hoàng Đạo Chủ ngưng tụ Đế khí, muốn ký tên, nhưng ngay lúc này, có một đạo chưởng khí đánh về phía hiệp ước.

Huyền Hoàng Đạo Chủ cau mày, Đế khí từ trên đầu ngón tay đánh về phía chưởng khí, sau đó nhìn về phía xa, chỉ thấy có mười mấy đạo lưu quang bay lượn đến.

Chính là Vạn Pháp Đạo Chủ, Lạc Thủy, Xích Dương Đạo Chủ, Hạo Nguyệt Đạo Chủ và đám thiên hình giả.

“Đến lúc này rồi, các ngươi còn muốn tới gây rối, đúng là không biết điều!” Sắc mặt Huyền Hoàng Đạo Chủ âm trầm nói.

Hắn ta không hiểu, vì sao những người này luôn chống lại mình.

Rõ ràng mình có thể khai sáng một thời đại mới!

“Nếu các ngươi đã nhiều lần ngỗ nghịch ta, vậy đừng trách ta vô tình!” Ánh mắt Huyền Hoàng Đạo Chủ lộ ra sát ý.

Bên cạnh, Thần Chủ nghiền ngẫm nói: “Mấy tên Đạo Chủ, cộng thêm mấy tên thiên hình giả tàn phế cũng dám xông thần sơn ta, hiện tại lá gan của Nhân tộc đều lớn như vậy sao ?”

“Vậy nếu như, lại thêm ta thì sao?”

Chương 812: Thẹn với Ngô Vương, đánh vỡ vọng tưởng của Huyền Hoàng Đạo Chủ

“Vậy nếu như, lại thêm ta thì sao?”

Một giọng nói đạm mạc vang vọng khắp thần sơn, chỉ thấy trong hư không, một bóng người mặc bạch y, eo treo trường kiếm, tuấn dật tuyệt luân tuyệt thế chậm rãi đạp không mà đến, uy thế dồi dào như sóng to bao phủ, trùng kích toàn bộ thần sơn.

Uy thế này, khiến đồng tử các thần chỉ co rụt lại.

Nhất là Thần Chủ.

Hai mắt hắn ta khẽ híp một cái, trong mắt phun trào lãnh ý, “Cảm giác quen thuộc này, thì ra ngươi còn chưa chết! !”

Người quen thuộc với ngươi nhất, có lẽ là kẻ địch của ngươi.

Lời này không sai.

Lúc đám người Huyền Hoàng Đạo Chủ, Trảm Tinh còn không phát hiện thân phận của Sở Cuồng Nhân, Thần Chủ đã đoán được trước.

Mặc dù đã thay đổi khuôn mặt, nhưng khí tức tràn ngập trên người Sở Cuồng Nhân đã khắc ghi trong đầu hắn ta mười mấy nguyên niên, đến bây giờ vẫn không quên được.

“A, đám thần chỉ các ngươi còn chưa chết hết, làm sao ta có thể đi trước một bước chứ?” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng nói.

Huyền Hoàng Đạo Chủ vàTrảm Tinh liếc nhau.

Bọn họ không biết Sở Cuồng Nhân và Thần Chủ quen biết nhau thế nào.

Nhưng Huyền Hoàng Đạo Chủ đã từng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân thi triển môn pháp Nhất Niệm Khởi, trong lòng hắn ta mơ hồ có suy đoán.

“Ngươi, rốt cuộc là ai? !”

Huyền Hoàng Đạo Chủ nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt kinh nghi bất định.

Sở Cuồng Nhân cũng nhìn về phía Huyền Hoàng Đạo Chủ, ánh mắt đạm mạc như băng, thản nhiên nói: “Ta nghe nói ngươi đại biểu cho nhân tộc, dự định ký kết hiệp ước nhân thần với nhân thần, ta chỉ hỏi một câu, ngươi có tư cách này sao? !”

“Vì sao ta không có tư cách? Bây giờ ta là người mạnh nhất Nhân tộc, hơn phân nửa Đạo Chủ Nhân tộc đều nghe theo mệnh lệnh của ta, ta nói một tiếng, vạn vạn binh lính tại vực ngoại đều xông pha chiến đấu vì ta! !”

“Ta hỏi ngươi, ta có không có tư cách sao? !”

Huyền Hoàng Đạo Chủ giống muốn chứng minh cái gì, rống giận nói.

Đế khí trên người hắn ta cuồn cuộn, đạo văn xen lẫn, hội tụ hình thành một cái Huyền Hoàng Thiên Tôn pháp tướng to lớn, tràn ngập uy thế kinh khủng.

“A.”

Sở Cuồng Nhân không trả lời ngay, chỉ khẽ cười một tiếng.

“Ngươi cười cái gì?”

Sắc mặt Huyền Hoàng Đạo Chủ vô cùng âm trầm.

“Cười ngươi... Không biết lượng sức!”

“Khốn khiếp! !”

Sau khi Huyền Hoàng Đạo Chủ suy đoán ra thân phận của Sở Cuồng Nhân, chỉ cảm thấy nụ cười trên mặt đối phương đã đâm vào lòng tự tôn của hắn ta.

Hắn ta giận không nhịn nổi, thôi động Thiên Tôn pháp tướng sau lưng, một quyền đánh về phía Sở Cuồng Nhân, Huyền Hoàng chi lực cuồng bạo lập tức dâng trào ra!

Lực lượng kia, đủ để đánh nát tinh thần!

Sắc mặt đám người Vạn Pháp Đạo Chủ không khỏi thay đổi.

Hai mắt Thần Chủ híp lại, rất hứng thú, “Có ý tứ, ngoại trừ Trảm Tinh, trong Nhân tộc cũng xuất hiện cường giả như vậy.”

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Pháp Tận Quy Khư!”

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, niệm lực gào thét mà ra.

Một vòng xoáy hình thành trong hư không.

Huyền Hoàng chi lực bị vòng xoáy hấp thu hầu như không còn, căn bản không đả thương được Sở Cuồng Nhân, chiêu này, rung động tất cả mọi người và thần chỉ ở đây.

Không chỉ vì thực lực của Sở Cuồng Nhân.

Càng quan trọng hơn là ý nghĩa của một chiêu kia.

Nhất là thần chỉ, đồng tử khẽ run, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong lòng không thể ngăn được sinh ra một cỗ khủng hoảng.

“Nhân Vương! !”

“Không, không, không phải hắn đã chết rồi sao? !”

“Nhưng tu hành pháp niệm lực vừa rồi, tuyệt đối là Nhân Vương, đạo của hắn giống Nhân Vương như đúc, không phải hắn, thì là ai? !”

Đối với thần chỉ mà nói, Nhân tộc không đáng sợ.

Đáng sợ là một người!

Người kia, là ác mộng không vung đi được của bọn họ!

Bọn họ vốn cho rằng cơn ác mộng kia đã biến mất, nhưng bây giờ, giấc mộng kia lấy tư thái càng cường thịnh hơn ngóc đầu trở lại!

“Năm đó lúc ta rời đi, ngươi chỉ là Thiên Tôn, hiện tại đã tấn cấp đến Tiểu Đạo Chủ đỉnh phong, thật khiến người ta vui mừng.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, giọng điệu trưởng giả.

Sau lưng Huyền Hoàng Đạo Chủ, thân hình đám người U Vân Đạo

Chủ không nhịn được run rẩy dữ dội, sắc mặt có kích động, cũng có kinh nghi.

Người kia, thật sự trở về rồi?

“Đến, ngươi cũng tiếp ta một chiêu.”

Đầu ngón tay của Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng điểm một cái về phía Huyền Hoàng Đạo Chủ, niệm lực vô cùng dồi dào hội tụ thành dịch nóng đầy trời, hóa thành một đóa hỏa liên màu vàng đỏ.

Hỏa liên lộng lẫy, khiến người ta hoa mắt thần mê.

Nhưng lại ẩn chứa một cỗ lực lượng đủ để hủy thiên diệt địa.

Chính là tuyệt học của Nhân Vương, Nhất Niệm Khởi, Vạn Thần Kiếp Hỏa Liên! !

Đối mặt với một chiêu này, Huyền Hoàng Đạo Chủ thôi động Đế khí đến cực hạn, sau lưng, Thiên Tôn pháp tướng đánh ra một quyền về phía hỏa liên.

Huyền Hoàng chi lực xen lẫn đạo văn lan tràn về phía hỏa liên.

Hai cỗ lực lượng kinh khủng va chạm, toàn bộ thần sơn đều rung chuyển.

Nếu không phải kết cấu của thần sơn đặc thù, một kích này tạo thành uy lực, đủ để hủy diệt tất cả trong phạm vi một triệu dặm.

Hỏa liên đè qua Huyền Hoàng chi khí, phá hỏng Huyền Hoàng Thiên Tôn pháp tướng, mà Huyền Hoàng Thiên Tôn cũng phải nhận lực trùng kích cường đại, sắc mặt không khỏi trở nên trắng bệch, trực tiếp thổ huyết bay ngược ra ngoài.

Đám Chủ Thần vô cùng kinh hãi.

Thực lực của Huyền Hoàng Đạo Chủ rất mạnh, ngoại trừ Thần Chủ và Thời Không Chủ Thần ra, có thể nói hắn ta đã siêu việt bất kỳ vị Chủ Thần nào ở đây.

Nhưng tồn tại cường đại như vậy, lại bị một chiêu của Sở Cuồng

Nhân đánh bay!

Giờ khắc này, bọn họ càng xác định thân phận Nhân Vương của đối phương.

Ngoại trừ Nhân Vương, trong Nhân tộc, còn ai có thực lực như thế? !

“U Vân, Huyết Lãng, Kinh Phong...” Ánh mắt Sở Cuồng Nhân đảo qua đám Đạo Chủ sau lưng Huyền Hoàng Đạo Chủ, đọc tên từng người.

Phàm là người bị ánh mắt hắn nhìn tới, đều không nhịn được có chút né tránh.

Giống như xấu hổ, sợ hãi.

“Ta có thể cho các ngươi một cơ hội, lựa chọn đi.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Các Đạo Chủ hai mặt nhìn nhau, sau đó ào ào đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, một gối quỳ xuống, trên mặt tràn đầy hổ thẹn.

“Chúng ta... Thẹn với Ngô Vương.”

Sở Cuồng Nhân lại nhìn Huyền Hoàng Đạo Chủ cách đó không xa, khóe miệng đối phương chảy máu, quần áo rách nát, nhìn một màn trước mắt, trên mặt đầy không cam lòng.

“Ngươi nói, ngươi là người mạnh nhất Nhân tộc? Nhưng một chiêu của ta, ngươi lại không tiếp nổi.”

“Ngươi nói, gần một nửa Đạo Chủ Nhân tộc đều nghe theo mệnh lệnh của ngươi, nhưng bây giờ ngươi hãy hỏi bọn họ một chút, xem bọn họ có nguyện ý đi theo ngươi hay không?”

“Ngươi nói, ngươi ra lệnh một tiếng, vạn vạn tướng sĩ ở vực ngoại sẽ xông pha chiến đấu vì ngươi? Vậy ngươi thử một chút, xem bọn họ nguyện ý nghe ngươi, hay là càng tin tưởng đệ nhất tán binh trên chiến bảng là ta hơn.”

Mỗi chữ Sở Cuồng Nhân nói ra đều như đao, vô cùng lạnh lẽo, mỗi một chữ giống như một đao đâm vào lòng Huyền Hoàng Đạo Chủ.

Cuối cùng, sắc mặt Huyền Hoàng Đạo Chủ đã không phải hai từ trắng bệch có thể hình dung nữa, đạo tâm của hắn ta, muốn sụp đổ.

Hắn ta mưu đồ nhiều năm như vậy, bây giờ xem ra vô cùng buồn cười, trong nháy mắt Sở Cuồng Nhân trở về, đã triệt để thất bại.

Bởi vì hắn ta đối mặt, là vị Vương vĩ đại nhất của Nhân tộc!

Một vị Vương chỉ huy Nhân tộc đi qua năm tháng tối tăm nhất, chỉ huy bọn họ tìm đếm hi vọng.

Đối mặt với vị Vương như vậy, hắn ta làm sao có thể thành công thay thế đối phương?

Thậm chí đối phương không cần làm gì, chỉ cần một câu đã khiến tất cả những điều hắn ta làm đều tan thành mây khói.

“Vì sao, vì sao?”

“Ngươi đã chết rồi, vì sao còn muốn trở về? ! Vì sao còn muốn trở về ngăn cản ta chỉ huy Nhân tộc đi đến thời đại mới!”

Huyền Hoàng Đạo Chủ giống như nổi điên rộng giận với Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân nhìn hắn ta, đạm mạc nói: “Nhân tộc sẽ đi đến thời đại mới, nhưng không phải hợp tác với đám thần chỉ đã từng nuôi nhốt Nhân tộc, xem Nhân tộc như heo chó này.”

“Mà bước đầu tiên để đi đến thời đại mới, chính là diệt trừ nhân tố không ổn định trong nội bộ, ví dụ như... Ngươi!”

Chương 813: Nhất Niệm Khởi, Vạn Lại Vô Thanh, Thiên Địa Thương

“Ví dụ như... Ngươi!”

Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nói.

“Ngươi muốn giết ta? !”

“A, Thương, ta đã lập xuống vô số công lao to lớn cho Nhân tộc, bây giờ ngươi lại nói ngươi muốn giết ta! Ngươi như vậy, cũng xứng xưng Vương sao? !”

Sắc mặt Huyền Hoàng Đạo Chủ đỏ lên, tức giận nói.

“Nếu ai cũng giống như ngươi, cầm công làm bậy, vậy Nhân tộc không cần công thần!” Sở Cuồng Nhân lạnh như băng nói.

Mặc kệ Huyền Hoàng Đạo Chủ đã lập lên bao nhiêu công lao cho Nhân tộc, nhưng có ý đồ hợp tác với thần chỉ, không để ý đến tôn nghiêm của tiên liệt Nhân, để huyết lệ của bọn họ chảy vô ích, chỉ dựa vào điểm này, đã đủ khiến Sở Cuồng Nhân giết hắn ta trăm ngàn lần.

Phát giác được sát ý trong giọng nói của Sở Cuồng Nhân, Huyền Hoàng Đạo Chủ lập tức có chút luống cuống, nói với đám Thần Chủ: “Thần Chủ, Trảm Tinh, Thương là chướng ngại lớn nhất trong chuyện hợp tác của chúng ta, nhất định phải diệt trừ hắn, nếu không có hắn, ta sẽ là Vương của Nhân tộc, chúng ta sẽ tiếp tục hợp tác! !”

“Ngu xuẩn mất khôn.”

Niệm lực của Sở Cuồng Nhân phun trào, vô số linh khí binh phong hội tụ, lơ lửng trên đỉnh thần sơn, “Ta cũng muốn nhìn xem, hôm nay ai có thể ngăn trở ta giết ngươi!”

Lời nói rơi, xuống linh khí binh phong gào thét mà ra.

Huyền Hoàng Đạo Chủ thôi động Huyền Hoàng Thiên Tôn pháp tướng, ra sức ngăn cản, nhưng cho dù thực lực của hắn ta là tiểu đạo chủ đỉnh phong, trước mặt Sở Cuồng Nhân vẫn không đáng chú ý như cũ, chỉ dựa vào niệm lực, hắn đã đến gần vô hạn Đại Đạo Chủ.

Rất nhanh, Huyền Hoàng Đạo Chủ đã rơi vào thế hạ phong, bị linh lực binh phong liên tiếp oanh lui, Huyền Hoàng Thiên Tôn pháp tướng lần nữa bị phá nát.

Ngay khi hắn ta sắp bị oanh sát, thần chỉ ra tay.

“Thời gian chi cấm!”

Một giọng nói đạm mạc vang lên.

Một đạo ba động thời gian huyền nổi lên, bao phủ xung quanh Huyền Hoàng Đạo Chủ, đám linh khí binh phong bị cầm cố giữa không trung.

“Đi!”

Một bóng người đi đến bên cạnh Huyền Hoàng Đạo Chủ, kéo hắn ta đến bên cạnh thần chỉ, sau đó giải trừ tác dụng của thời gian chi cấm, linh khí binh phong nện trên mặt đất thần sơn, trực tiếp đập thành một đám hố lớn.

“Há, Thời Không Chủ Thần.”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Thời Không Chủ Thần, khóe miệng hơi cong lên, ngay khi hắn muốn tiếp tục động thủ, bên cạnh bỗng nhiên có một đạo kiếm quang màu vàng gào thét về phía hắn, trong đó ba động xen lẫn thần lực và Đế khí.

“Vạn Pháp Tận Quy Khư!”

Sở Cuồng Nhân đưa tay hình thành vòng xoáy, tiêu trừ công kích, sau đó nhìn về phía người xuất kiếm, là Trảm Tinh tay cầm một thanh kiếm vàng rực, trên mặt lộ ra nghiền ngẫm, “Nha, là ngươi à, bao nhiêu năm không gặp, xem ra ngươi đã tiến bộ không nhỏ, khen ngươi một câu, thật không hổ là nhân thần chi tử?”

Trảm Tinh nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lóe lến chiến ý sôi sục, “Thương, ta không biết vì sao ngươi lại không chết, nhưng hôm nay, ta sẽ phân thắng bại với ngươi! !”

Nói xong, hắn ta đưa tay lại lần nữa chém ra một kiếm!

“Kim Cương Bạo Phong Trảm! !”

Kiếm khí màu vàng óng cuốn theo phong bạo kinh khủng, kiếm khí lướt qua, hư không bị vỡ nát, khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Một kích này, còn cường thịnh hơn Huyền Hoàng Đạo Chủ ba phần.

“Một tên bại tướng, cũng quá để ý mình rồi.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Nhất Niệm Khởi, vô số hàn khí gào thét ra, thiên địa vạn vật thậm chí cả hư không cũng bị đông cứng, kiếm khí màu vàng óng kia cũng không ngoại lệ, bị đông cứng giữa không trung, hóa thành vô số bông tuyết vỡ nát.

Vạn Xuyên Yên Tuyết Hàn!

Hàn khí điên cuồng lan tràn, toàn bộ thần sơn giống như hóa thành băng sơn!

Một số Chủ Thần không né tránh kịp cũng bị ảnh hưởng, hàn khí xâm nhập vào cơ thể, cảm giác Thần Thể sắp đông thành tượng băng.

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Phong Tạo Binh Tai!”

Linh khí binh phong hướng về phía Trảm Tinh, dọc đường đi, có Chủ Thần không ngăn cản kịp, bị oanh sát tại chỗ, đồng tử Trảm Tinh co rụt lại, tay cầm đại kiếm vàng rực, khua liên tục, không ngừng ngăn cản binh phong.

Nhưng cũng liên tục bại lui!

“Thật mạnh!”

“Đây chính là thực lực của Nhân Vương!”

Ánh mắt Trảm Tinh vô cùng ngưng trọng.

Sau đó, bóng người hắn ta biến ảo, giống như một luồng gió không thể suy đoán, xuyên thẳng qua ngàn vạn binh phong, rất thành thạo.

Trong chớp mắt, hắn ta vọt tới trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Đại kiếm vàng rực trong tay chém ra!

“A.”

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc, đưa tay ngưng tụ một vòng xoáy, lực đạo trong một kiếm này bị tan rã vô hình.

Nhưng tay Trảm Tinh vẫn cầm đại kiếm, không nhường một bước, tiếp tục đưa thần lực vào Đế khí xuyên qua vòng xoáy.

Cùng lúc đó, trên người Trảm Tinh có một đạo lưu quang lướt ra, trong nháy mắt hóa thành một thân ảnh giống hắn ta như đúc.

Phân Thân chi thuật!

Cái phân thân kia cũng bổ về phía Sở Cuồng Nhân ở một phương hướng khác.

“Có ý tứ.”

Sở Cuồng Nhân giơ tay lên, một đóa hỏa liên lấp lóe.

Oanh một tiếng, phân thân bị hỏa liên nổ bay.

Bóng người Trảm Tinh nhanh chóng lùi lại, một lần nữa dung hợp với phân thân.

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương thản nhiên nói: “Đầu tiên là thân pháp, sau đó là phân thân, xem ra, ngươi đã nghiên cứu Nhất Niệm Khởi của ta rất kĩ.”

“Thương! Qua nhiều năm này, lúc nào ta cũng nghĩ cách đánh bại ngươi, tu hành pháp của ngươi, sao ta có thể không nghiên cứu chứ?”

Trảm Tinh cười lạnh nói.

“Chỉ tiếc, chuẩn bị nhiều như vậy, ngươi vẫn không thể tổn thương ta được, ngươi vẫn quá yếu.”

“Ngươi...”

Trảm Tinh sầm mặt lại, đúng vậy, mặc dù hắn ta đã nghiên cứu về Sở Cuồng Nhân, nhưng đúng là không thể đả thương đối phương.

Không thể đả thương đối phương, tất cả nghiên cứu cũng chỉ phí công mà thôi!

“Thử lại lần nữa!”

Trảm Tinh khẽ quát một tiếng, thần lực và luyện khí tu hành trên người đồng thời bạo phát, hô ứng lẫn nhau, dung hợp thành một cỗ năng lượng dồi dào vô tận trong hư không, toàn bộ thần sơn run rẩy vì cỗ năng lượng này.

“Kim Cương Hoàng Bộc Trảm! !”

Trảm Tinh ném đại kiếm vàng rực lên không trung.

Trên thân kiếm, đạo văn lưu chuyển, kiếm khí màu vàng óng nhanh chóng bao phủ ra, giống như một thác nước từ trên trời giáng xuống, bá đạo tuyệt luân!

“Lực lượng của hắn đã hoàn toàn siêu việt ta!”

Kim Cương Chủ Thần nhìn Trảm Tinh, ánh mắt ngưng tụ nói.

Hắn ta là phụ thần của Trảm Tinh, nhưng bây giờ, hài tử do hắn ta và nữ tử Nhân tộc sinh ra đã vượt xa hắn ta.

Chuyện này khiến cảm xúc trong lòng hắn ta có chút phức tạp, một tồn tại do người và thần sinh ra, lại siêu việt Chủ Thần là mình.

“Cùng nhau công kích! !”

Kim Cương Chủ Thần lớn tiếng nói.

Hắn ta đưa tay thôi động thần lực, cũng đánh ra một quyền.

Các Chủ Thần khác thấy thế, cũng đều bạo phát thần lực của bản thân.

“Hỏa Long Diệu Nhật!”

“Vong linh Ly Khiếu!”

“Băng Phong Thiên Hạ!”

“Đại Địa chi nộ!”

“Ngũ Lôi Diệt Thế Đao!”

“Ma Khí Vạn Lưu, Ma Thôn!”

Các Chủ Thần đồng thời xuất thủ công kích, phải biết, bọn họ đều tồn tại có thể so với Đạo Chủ, lực lượng đồng thời bạo phát ra vô cùng khủng bố.

Cả mảnh hư không bị quang mang thần lực năm màu lộng lẫy bao phủ, toàn bộ thần sơn lâm vào rung chuyển trước nay chưa có.

“Huyền Hoàng Nhất Khí Đỉnh! !”

Huyền Hoàng Đạo Chủ lại lần nữa ra tay.

Lần này, hắn ta dùng Đạo khí bản mệnh của mình, đó là một cái đỉnh ba chân vàng rực khắc hoạ sơn hà điểu thú, vạn vật sinh sôi.

Theo vô số Huyền Hoàng chi khí tràn vào, đạo văn trên Huyền Hoàng Đỉnh lưu chuyển, tách ra vạn đạo quang hoa sáng chói, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Thần lực công kích, Đạo khí áp chế, các loại năng lượng đánh tới, giống như một trận hồng thủy diệt thế bao phủ Sở Cuồng Nhân.

Đối mặt với một kích này, vẻ mặt Sở Cuồng Nhân vẫn không hề bối rối, nhẹ nhàng nâng tay, cứu cực chi đạo và niệm lực bị hắn vận chuyển tới cực hạn, vô số đạo văn từ bàn tay hắn khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

“Một kích này, ta chỉ từng sử dụng lúc giao chiến với Thần Chủ, hiện tại để các ngươi gặp đi.”

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Lại Vô Thanh, Thiên Địa Thương! !”

Chương 814: Mở to hai mắt nhìn xem, ta còn có cái này cứu cực Đế khí

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Lại Vô Thanh, Thiên Địa Thương!”

Giọng nói đạm mạc vang lên.

Niệm lực dồi dào giống như thủy triều điên cuồng đập vào bốn phía, đạo văn xen lẫn lưu chuyển, toàn bộ thế giới dường như lâm vào một loại yên tĩnh quỷ dị.

Mọi thứ trở nên thất thanh.

Ngay sau đó, đạo văn kiềm chế, chuyển hóa thành một vòng sóng ánh sáng lấy Sở Cuồng Nhân làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Ba động thần lực mênh mông, phá nát!

Huyền Hoàng Đỉnh trực tiếp bị đập bay!

Tất cả công kích bị sóng ánh sáng khuếch tán tan thành mây khói, một số thần chỉ đụng phải sóng ánh sáng trùng kích, hóa thành sương máu trong im lặng!

Im ắng lại khủng bố, bao phủ toàn bộ thần sơn.

Sau khi sóng ánh sáng tán đi, các Chủ Thần đã thương vong gần một nửa, những người còn lại đều bị thương, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ.

“Làm sao hắn có thể mạnh như vậy? !”

Sắc mặt Huyền Hoàng Đạo Chủ trắng bệch.

Vừa rồi, Đạo khí bản mệnh của hắn ta bị sóng ánh sáng trùng kích vào, đã gần báo hỏng, khiến hắn ta phải chịu lực phản phệ to lớn, chiến lực không còn bao nhiêu.

Hắn ta có chút không thể tin được.

Hắn ta vốn cho rằng, qua nhiều năm nỗ lực như vậy, hắn ta đã tiếp cận Nhân Vương, thậm chí là siêu việt.

Thật không ngờ, chênh lệch vẫn to lớn như thế.

Trẩm Tinh cũng giống vậy.

Hắn ta xem chuyện đánh bại Nhân Vương thành mục tiêu cả đời, vô số năm qua nghiên cứu chiêu thức của đối phương, nhưng bây giờ mới biết tất cả đều là phí công.

Sở Cuồng Nhân dần thu liễm ba động niệm lực, thiên địa từ trong yên tĩnh quỷ dị khôi phục lại, hắn nhìn tình huống chung quanh, trong mắt lướt qua vẻ hài lòng, uy lực một chiêu này cũng rất được.

Nhất Niệm Khởi, là ảo diệu Sở Cuồng Nhân căn cứ theo tu hành pháp niệm lực nghiên cứu ra, sau khi hắn rời đi, hai hồn vẫn chuyên chú tu hành niệm lực, đồng thời từ cơ sở bốn thức đầu tiên đã sáng tạo ra thức thứ năm.

Cũng chính là... Vạn Lại Vô Thanh Thiên Địa Thương.

Uy lực một chiêu này cực kỳ khủng bố, sau khi hai hồn nghiên cứu ra, chỉ từng sử dụng khi giao thủ với Thần Chủ.

“Uy lực một chiêu này vẫn kinh tâm động phách như thế.”

Một tiếng thán phục vang lên.

Là Thần Chủ.

Các thần chỉ nhìn về phía hắn ta, trong mắt mang theo mong đợi, trận chiến này chỉ còn lại Thần Chủ vẫn chưa động thủ, đây chính là nhân vật năm đó đã đồng quy vu tận với Nhân Vương, thực lực của hắn ta sẽ không yếu hơn Nhân Vương?

“Thần Chủ, chúng ta giúp ngươi một tay.”

Trẩm Tinh nói ra.

“A, các ngươi đừng kéo chân sau của ta là được.”

Thần Chủ không chút khách khí cười xùy một tiếng.

Sau đó, hắn ta nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, thản nhiên nói: “Ngay cả Vạn Lại Vô Thanh Thiên Địa Thương cũng dùng rồi, trên người ngươi, còn át chủ bài gì sao?”

“Ngươi thử một chút chẳng phải sẽ biết.”

“Trận chiến tại Côn Lôn Uyên năm đó, ngươi và ta đồng quy vu tận, bây giờ ở trên ngọn thần sơn, ta ngược lại muốn nhìn xem ngươi có thể làm được chuyện này không.”

Trên người Thần Chủ bộc phát ra khí tức thần lực khủng bố tuyệt luân.

Toàn bộ thần sơn vì thế mà chấn động.

Từ nơi sâu xa, có một cỗ lực lượng gia trì trên người hắn ta.

Đó là thần sơn chi lực.

“Trạng thái Hợp Đạo.”

Sở Cuồng Nhân cũng bắt đầu dùng Thiên Đạo chi lực.

“Thần Hủy Hoàn Vũ!”

Thần Chủ đưa tay, một quyền đột nhiên đập ra, thần lực mang tính hủy diệt to lớn trùng điệp bao phủ ra, khuấy động gầm trời, phá vỡ hư không.

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Thần Kiếp Hỏa Liên!”

Hỏa liên màu vàng đỏ chợt hiện, quang mang chiếu thập phương.

Hai bên cơ hồ đồng thời xuất thủ.

Oanh! !

Thần lực, hỏa liên va chạm, người quan chiến bốn phía đều không có cách nào ngăn chặn luồng sức mạnh trùng kích này, mỗi người đều bị đánh bay.

Đây là một trận giao phong đến gần vô hạn Đại Đạo Chủ!

Phanh, ầm!

Chiêu thức của Thần Chủ và Sở Cuồng Nhân lần lượt tuôn ra, thần lực và niệm lực tách ra quang mang sáng chói, khiến người ta chói mắt.

Chư Thần chi chủ, Nhân tộc chi vương!

Sau mười nguyên niên, hai bên lại lần nữa giao thủ, mọi người ở đây cảm giác như trở lại Côn Lôn Uyên thời kì viễn cổ năm đó.

“Thống khoái!”

Thần Chủ cười ha ha một tiếng, nói: “Thương, vô số năm qua, ngươi là người đầu tiên từng chém giết ta, cũng là Nhân tộc đầu tiên khiến ta bội phục, càng là người đầu tiên được ta xem là kẻ địch suốt đời!”

“Đến, thử một chiêu này!”

“Thử một thần chi chiêu mà ta chuyên môn chuẩn bị cho ngươi! !”

Khí tức thần lực trên người Thần Chủ không có biến động quá lớn, nhưng ba động đạo trên người hắn ta lại càng tăng mạnh hơn.

Vô số đạo văn xen lẫn trong hư không, thần lực mang tính hủy diệt kết hợp với đạo văn, hóa thành một thanh cự kiếm đen nhánh trong hư không! !

Nhìn thấy thanh cự kiếm kia, tâm can đám người ở đây đều run rẩy.

Đây là cự kiếm chuyên dùng để hủy diệt mà ra đời!

“Chiêu thức thú vị, xem ra trong mười nguyên niên này, ngươi ở trong thần sơn cũng không phải để ngủ.” Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

“Thần lực của ta bị cố định vì không có tín ngưỡng chi lực, nhưng thực lực của ta thì không như vậy, bao nhiêu năm qua, ta vô địch tại thế, là ngươi để cho ta sinh ra khát vọng với thực lực, lần đầu tiên ta muốn triệt để đánh bại một người, mà một chiêu này, ta vì đánh bại ngươi mà sáng tạo ra.”

Thần Chủ lạnh giọng nói.

Thần chỉ không có tín ngưỡng chi lực, thần lực sẽ bị cố định.

Nhưng cũng không phải không có cách nào tăng thực lực lên.

Chiêu thức thay đổi cũng sẽ ảnh hưởng đến uy lực thần lực của bọn họ, chỉ là thần lực bị giới hạn, chiêu thức thay đổi thế nào cũng không thể đột phá cực hạn.

Nhưng trước đó, Thần Chủ, cũng không đạt đến cực hạn.

Sau khi bị Nhân Vương giết, hắn ta nghiên cứu chiêu thức, vì muốn thần lực của mình có thể phát huy uy lực đến cực hạn, cho nên hắn ta đã sáng tạo ra chiêu mới.

“Thương, tiếp chiêu đi!”

“Thần Hủy Chi Kiếm, tru vương! !”

Thần Chủ một tiếng quát nhẹ, một kiếm ngang nhiên chém xuống.

Trong khoảnh khắc, hư không điên cuồng nổ tung.

Sở Cuồng Nhân đối mặt với một kiếm này, ánh mắt hơi ngưng trọng, niệm lực và cứu cực chi đạo vận chuyển, Nhất Niệm Khởi, Vạn Lại Vô Thanh Thiên Địa Thương lại lần nữa thi triển.

Tru vương chi kiếm và chạm với sóng ánh sáng, bộc phát ra lực trùng kích kinh khủng nhất, sóng ánh sáng rơi xuống thế hạ phong, bị không ngừng vỡ nát.

Sở Cuồng Nhân, lần đầu tiên bị bức lui mấy bước.

“Ha ha, Thương, tư vị một kiếm này như thế nào!”

Khóe miệng Thần Chủ hơi cong lên, có cảm giác chịu khổ nhiều năm, nỗ lực nghiên cứu nhiều năm, tại thời khắc này đã được đền đáp.

“Tạm được.”

Sở Cuồng Nhân vỗ ngực, khẽ vuốt cằm.

“Thiên Địa Thương của ngươi đã không phải đối thủ của một chiêu này của ta, ta lại có một kiếm nữa, chính là Vương Giả Vẫn Lạc!” Thần Chủ cười ha ha một tiếng, lại lần nữa thôi động thần lực, cự kiếm đen nhánh lại lần nữa ngưng tụ mà ra.

Sắc mặt Huyền Hoàng Đạo Chủ, Trảm Tinh và đám Chủ Thần vui vẻ.

“Không hổ là Chư Thần chi chủ, trận chiến này, chúng ta có thể thắng!”

“Không sai, Nhân Vương trở về, chỉ là một chuyện cười.”

Hủy Diệt Chi Kiếm lại lần nữa ngưng tụ.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, lại khẽ cười một tiếng, nói: “Thiên Địa Thương không thắng được, nhưng ai nói với ngươi ta chỉ có Thiên Địa Thương.”

Lời nói rơi xuống, một cỗ Đế khí dồi dào bạo phát, bao phủ khắp nơi.

Sau niệm lực, Sở Cuồng Nhân vận dụng Đế khí trong cơ thể!

“Các ngươi trợn to mắt lên nhìn thật kỹ đi, một thế này, ngoại trừ niệm lực, ta còn có cứu cực Đế khí! !”

Năm ngón tay của Sở Cuồng Nhân nắm lại, Đế khí dồi dào và niệm lực cuồn cuộn đồng thời thôi động, cứu cực chi đạo, cứu cực ảo diệu cũng tương ứng vận chuyển!

Ba đại cứu cực chi lực dung hợp, được niệm lực, Thiên Đạo chi lực gia trì, hóa thành một cỗ uy năng kinh thiên, khiến người ta khó có thể tưởng tượng được.

“Cái gì! !”

Đám Thần chỉ trợn mắt há mồm.

Thần Chủ cũng không nhịn được kinh ngạc, sau đó chém xuống một kiếm.

“Thần Hủy Chi Kiếm, tru vương!”

“Vô địch pháp, Điên Đảo Càn Khôn!”

Sở Cuồng Nhân đánh ra một quyền, Điên Đảo Càn Khôn chi lực bạo phát.

Quyền kình rơi vào cự kiếm đen nhánh, trong nháy mắt khiến cự kiếm trực tiếp nổ tung, lượng lớn khí tức thần lực bị quyền kình đánh bay ngược về.

Thần Chủ đứng mũi chịu sào, trực tiếp bị đánh bay.

Sau lưng, một đám thần chỉ bị trùng kích, cũng không ngừng thổ huyết, thất linh bát lạc, ngã trái ngã phải một mảng lớn.

Thực lực dưới Chủ Thần, càng chết bất đắc kỳ tử.

Chương 815: Đệ nhất cổ kim, lại không người có thể ngăn cản hắn

Vô địch pháp Điên Đảo Càn Khôn!

Uy năng như sóng to gió lớn, khủng bố doạ người bao phủ, khuấy động khắp nơi, toàn bộ thần sơn rung động, một đám thần chỉ liên tiếp bay ngược ra ngoài.

Thực lực dưới Chủ Thần chết bất đắc kỳ tử!

Một kích, hủy tru vương chi chiêu, diệt thần chỉ, nghiêng đổ Huyền Hoàng! !

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, chậm rãi thu liễm uy thế, ánh mắt đạm mạc, nhìn qua đám thần chỉ, “Ta là Nhân Vương, hôm nay, sẽ vì Nhân tộc bình định tất cả chướng ngại, thần chỉ, các ngươi chuẩn bị tốt nhận lấy cái chết chưa?”

“Làm sao hắn lại mạnh như vậy...”

Chúng thần chỉ không biết đã sợ hãi than bao nhiêu lần.

Sở Cuồng Nhân bày ra chiến lực, đã siêu việt bất luận tồn tại gì trong thương khung từ xưa đến nay, là đệ nhất nhân chân chính từ cổ chí kim! !

“Cùng tiến lên cho ta!”

Sắc mặt Thần Chủ vô cùng âm trầm nói.

Đám thần chỉ đều biết, bọn họ và Sở Cuồng Nhân đã không có bất kì khoan nhượng gì, đã sớm ở trong cục diện ngươi chết ta sống.

Sau đó đám thần chỉ lại lần nữa công kích.

Trảm Tinh, Huyền Hoàng Thiên Tôn cũng đè xuống thương thế, cưỡng ép xuất thủ, nhưng thân thể bọn họ đều bị thương tổn, sao có thể thắng được Sở Cuồng Nhân?

“Hỏa Long gào thét!”

Hỏa Diễm Chủ Thần rống giận phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

Một quyền đánh ra, nương theo dịch nóng đầy trời.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, tiến lên một bước, năm ngón tay xòe ra, lộ ra lòng bàn tay, một vòng xoáy hiện lên, thôn phệ hỏa diễm hầu như không còn.

“Quá yếu.”

Hỏa liên màu vàng đỏ hiện lên.

Đường đường là Hỏa Diễm Chủ Thần lại bị thiêu thành tro tại chỗ.

“Băng Phong Thiên Hạ!”

Một bên khác, Băng Tuyết Chủ Thần thao túng gió tuyết đầy trời.

Sở Cuồng Nhân cũng dùng hàn khí đối ứng, lấy lạnh đông lạnh, Băng Tuyết Chủ Thần không kịp phản ứng, bị hàn khí đóng băng, hóa thành tượng băng.

“Kim Cương Bá Cực Phá!”

“Lôi Đình Vạn Quân!”

Kim Cương Chủ Thần vọt tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, trên nắm tay tràn ngập ánh sáng màu vàng, Kim Cương thần lực dồi dào bá đạo phun ra ngoài.

Lôi Đình Chủ Thần theo sát phía sau, tay cầm một cây lôi thương đâm ra.

“A.”

Một tiếng cười khẽ, giống như khinh miệt.

Sở Cuồng Nhân đưa tay đánh ra một quyền, lực lượng thân thể bạo phát, một quyền đánh vào nắm tay của Kim Cương Chủ Thần, trong nháy mắt, lực lượng đủ để hủy diệt tinh thần đã đánh vỡ thần lực của Kim Cương Chủ Thần.

Đạo văn trên nắm tay Kim Cương Chủ Thần không ngừng vỡ tan, từng đợt âm thanh nứt xương giống như rang đậu vang lên không dứt.

Một tiếng hét thảm, Kim Cương Chủ Thần ôm cánh tay bay ngược ra.

Mà lôi thương, đã đâm đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Nhưng trong cái chớp mắt tiếp theo, một cánh tay thon dài trắng nõn không để ý đến sức mạnh sấm sét cuồng bạo kia, bắt lấy lôi thương.

Lôi Thần biến sắc, cảm giác một cỗ cự lực khiến hắn ta không cách nào chống cự được đang bành trướng, thân thể của hắn ta không chịu khống chế, bị Sở Cuồng Nhân cho ném bay ra ngoài, đập vào Kim Cương Chủ Thần.

“Quang Minh thẩm phán!”

“Hắc Ám tận thế!”

Hai đại Chủ Thần Quang Minh Chủ Thần, Hắc Ám Chủ Thần đồng thời thúc giục thần lực, hai cỗ đạo văn hoàn toàn khác biệt giao hội trong hư không.

Một đen một trắng điên cuồng giao hội xoay tròn, hóa thành một chùm sáng hai màu đen trắng, ẩn chứa năng lượng bàng bạc đập về phía Sở Cuồng Nhân.

Sau lưng Sở Cuồng Nhân có Đế khí lưu động, hóa thành Vạn Đạo pháp tướng.

Pháp tướng mở năm ngón tay ra, bắt lấy chùm sáng đen trắng kia.

“Hắc ám và quang minh, vẫn phải thần phục với Hỗn Độn!”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Uy năng của Hỗn Độn Thể bạo phát!

Từng đạo Hỗn Độn chi khí từ trong lòng bàn tay của Vạn Đạo pháp tướng phun ra ngoài, cứ thế mà bóp nát chùm sáng đen trắng! !

Ngay sau đó, một đoàn Hỗn Độn khí ngưng tụ trên nắm tay Vạn Đạo pháp tướng, một quyền đánh ra, đập tới hai vị Chủ Thần Hắc Ám và Quang Minh.

“Không tốt!”

“Tránh mau!”

Hai vị Chủ Thần muốn trốn tránh, nhưng đã không kịp rồi.

Hỗn Độn khí nện lên người hai người, ầm vang nổ tung, hóa thành hàng vạn Hỗn Độn chi khí, mà mỗi một đạo Hỗn Độn chi khí đều như trọng sao, dưới lực lượng này, hai vị Chủ Thần bị oanh nổ tại chỗ! !

“Pháp tướng thật khủng khiếp.”

“Người này lại có thể thi triển Hỗn Độn chi lực…”

Đám thần chỉ biến sắc.

Sở Cuồng Nhân thi triển Vạn Đạo pháp tướng, hắn giống như tâm huyết dâng trào, thi triển tất cả lực lượng Đạo Thể mà mình biết một lần.

Quang minh chi lực, hắc ám chi lực, Hỗn Độn chi lực, Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm kiếm khí, Thiên Sát chi lực... Bây giờ, tu vi của Sở Cuồng Nhân là Đạo Chủ cảnh, mỗi loại đều cường hãn đến không thể tin được.

Một đám thần chỉ bị một cái pháp tướng hoàn toàn chế trụ.

Đám người Vạn Pháp Đạo Chủ, Lạc Thủy đưa mắt nhìn nhau.

Bọn họ vốn muốn giúp đỡ một tay.

Nhưng hiện tại xem ra, căn bản không cần bọn họ nhúng tay.

Một mình Sở Cuồng Nhân cũng đủ áp chế một đám thần chỉ đến sít sao, nếu bọn họ lại ra tay, không khỏi quá thừa thãi.

“Đây chính là thực lực của Nhân Vương sao? Quá cường đại.”

Cái miệng nhỏ của Hạo Nguyệt Đạo Chủ khẽ nhếch, trợn mắt há hốc mồm.

Nàng có chút may mắn.

May mắn mình lựa chọn đứng về phía Nhân Vương, nếu đứng bên phía Huyền Hoàng Đạo Chủ, hiện tại không biết sẽ có kết cục gì.

Mà đám người U Vân Đạo Chủ đã từng đi theo Huyền Hoàng Đạo Chủ cũng rất sợ hãi, cảm thấy ảo não vì hành động lúc trước của mình.

Quá ngu xuẩn.

Mình lại ngu xuẩn đến mức đứng về phía đối diện với Vương.

Nếu Vương muốn giết chết bọn họ, chuyện này vô cùng dễ dàng.

“So với năm đó, thực lực của Vương càng khủng bố hơn.”

“Đúng vậy, trước kia, Vương chỉ dùng niệm lực mà thôi, nhưng bây giờ Vương kiêm tu niệm lực và Đế khí, thực lực này, thật là đáng sợ.”

“Ta đã nói, trên thế giới này làm sao có dị số như Sở Cuồng Nhân được, thì ra, hắn là Vương chuyển thế !”

Đám Đạo Chủ nghị luận ầm ĩ, vô cùng kinh thán.

“Thời Không Lồng Giam!”

Lúc này, trong hư không sinh ra mấy cột sáng màu trắng.

Một cỗ thời không chi lực cường đại, phong tỏa bốn phương tám hướng, hóa thành một cái lồng giam, giam Sở Cuồng Nhân ở trong đó.

“A, lại là kiện Thần Khí này.” Sở Cuồng Nhân nhìn cột sáng bốn phía, sau đó nhìn về phía Thời Không Chủ Thần cách đó không xa.

Đối phương vì vây khốn hắn, đã thôi động thời không thần lực đến cực hạn, sau đó lại lần nữa thi triển thời gian thần thông, “Thời Gian Chi Cấm!”

Một cỗ ba động kì lạ đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

“Ta đã từng nói, Thời Không Chi Đạo của ngươi, quá yếu!”

Sở Cuồng Nhân không nhìn thời gian thần thông.

Nhất Niệm Khởi, từng vòng sóng ánh sáng lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra.

Vạn Lại Vô Thanh, Thiên Địa Thương!

Bị sóng ánh sáng trùng kích vào, thời gian thần thông trực tiếp tán loạn.

Cột sáng bốn phía cũng dần dần xuất hiện vết rách.

“Thời Không Lồng Giam của ngươi cũng muốn vây khốn Vương? Buồn cười.”

Lời nói rơi xuống.

Ầm vang một tiếng, Thời Không Lồng Giam triệt để phá nát! !

Năng lượng không ngừng trùng kích ra, đánh bay Thời Không Chủ Thần ra ngoài, khiến Thần Thể của hắn ta hỏng mất.

Nhưng trong một cái chớp mắt tiếp theo, thời gian quay lại.

Thời Không Chủ Thần lại lần nữa lấy tư thái hoàn hảo xuất hiện.

Nhưng ánh mắt hắn ta nhìn về phía Sở Cuồng Nhân đã hoảng sợ đến cùng cực, giống như nhìn thấy một đầu tuyệt thế hung thú bất khả tư nghị nhất trên thế gian.

“Lực lượng như vậy, hắn còn cường hãn hơn năm đó, hơn nữa không phải mạnh hơn một chút, trên thế giới này, đã không có bất cứ ai có thể ngăn cản hắn...” Thời Không Chủ Thần run rẩy nói.

“Trốn đi.”

Cũng không biết là ai bỗng nhiên hét lớn một tiếng.

Sau đó, đám thần chỉ điên cuồng bỏ chạy về bốn phương tám hướng.

Các Thần chỉ sợ hãi.

Tín ngưỡng cái gì, bọn họ không muốn tín ngưỡng nữa, có Nhân Vương ở đây, bọn họ căn bản không có cơ hội phát triển tín ngưỡng trong Nhân tộc.

Cho dù bọn họ có thể dựa vào thần sơn phục sinh thì thế nào?

Bọn họ phục sinh một lần, Sở Cuồng Nhân sẽ giết một lần.

Chuyện này có gì khác chết đâu?

Chương 816: Thần Chủ hấp thu bản nguyên thần sơn, có thể đánh một trận

“Muốn đi sao, các ngươi có thể trốn đi đâu?”

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng.

Ngay sau đó, chỉ thấy một nơi nào đó trong ngọn thần sơn, một vệt kim quang phóng lên tận trời, một cái đại ấn màu vàng óng lơ lửng trên đỉnh thần sơn.

Đó chính là Nhân Vương Ấn đã phong ấn thần sơn ngày trước!

Nhân Vương Ấn cảm giác được khí tức của Sở Cuồng Nhân, tự động bay lên không trung, treo trên thần sơn, vạn vạn quang hoa hạ xuống, bao phủ toàn bộ thần sơn.

Nhất thời, thần chỉ trong thần sơn không đường để đi.

“Là Nhân Vương Ấn!”

“Sở Cuồng Nhân dùng Nhân Vương Ấn phong ấn thần sơn, đáng chết.”

“Không đi được.”

Đám Thần chỉ sầm mặt lại.

Thời Không Chủ Thần lớn tiếng nói: “Thương, ta yêu cầu ngưng chiến, thần chỉ chúng ta nguyện ý hứa hẹn, sau này sẽ vĩnh viễn không động đến Nhân tộc các ngươi nữa.”

“Ngươi cho rằng ta ngu xuẩn giống Huyền Hoàng Đạo Chủ sao? Năm đó thần chỉ các ngươi phá bỏ hẹn ước mười vạn năm vẫn còn rõ mồn một trước mắt, lời của các ngươi ta chỉ coi là đánh rắm, đến nửa cái dấu câu cũng không tin.”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Hắn đưa tay ra, ngàn vạn linh khí binh phong hội tụ.

“Thương, thần chỉ có thể hóa thành trợ lực giúp chúng ta chinh phục văn minh thiên ngoại, ngươi không cần đuổi tận giết tuyệt!” Huyền Hoàng Đạo Chủ nói.

“Há, ngươi đang nói giúp thần chỉ?”

Sở Cuồng Nhân liếc đối phương một cái, ánh mắt băng lãnh.

“Ta chỉ nói sự thật mà thôi.”

Huyền Hoàng Đạo Chủ có chút sợ hãi.

“Hôm nay ngươi và thần chỉ, một tên cũng không đi được.”

Sở Cuồng Nhân đưa tay, ngàn vạn binh phong muốn bạo phát.

Nhưng lúc này, tại chỗ sâu trong thần sơn, một cỗ năng lượng khổng lồ ầm vang bạo phát, một chùm sáng to lớn, năm màu lộng lẫy bay lên không trung.

Từ trong đó, một cỗ ba động năng lượng bàng bạc không ngừng khuếch tán ta.

“Cái đó là... Bản nguyên thần sơn bản!”

“Chỉ có Thần Chủ mới có thể dẫn động bản nguyên thần sơn, rốt cuộc hắn muốn làm gì, chẳng lẽ, hắn muốn... Không, không được! !”

Đám thần chỉ nhìn thấy chùm sáng kia, vẻ mặt trở nên hoảng sợ, phẫn nộ.

Dường như bị chạm đến nghịch lân gì đó.

Mọi người không khỏi có chút hiếu kỳ.

Bản nguyên thần sơn là vật gì, lại khiến đám thần chỉ để ý như vậy?

Sở Cuồng Nhân cũng có chút hứng thú.

“Tiểu Ái, phân tích một chút.”

“Trong quá trình phân tích... Thần sơn bản nguyên, là lực lượng được sinh ra trước Thiên Đạo của Thương Khung tinh, trong đó ẩn chứa lực lượng của chư thần...”

Sau khi phân tích, Sở Cuồng Nhân bừng tỉnh đại ngộ, nói trắng ra, bản nguyên thần sơn chính là nơi phát ra lực lượng của chư thần.

Một khi bị phá hỏng, lực lượng của chư thần cũng sẽ tiêu tán.

Không chỉ như thế.

Các chủ thần có thể liên tiếp khởi tử hoàn sinh, đều dựa vào bản nguyên thần sơn, bản nguyên bị phá hỏng, bọn họ sẽ không có cách nào phục sinh.

Khó trách chư thần lại khẩn trương, phẫn nộ như vậy.

“Ha ha, ta đang nghĩ làm sao mới có thể vất vả một lần, suốt đời nhàn nhã đây, không ngờ Thần Chủ lại cung cấp cho ta một biện pháp tốt.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Chỉ thấy, năng lượng trong chùm sáng phun trào, cấp tốc co vào, mà chúng chư thần cũng cảm giác được lực lượng của mình đang nhanh chóng biến mất.

“Không, không, không muốn.”

“Thần Chủ, ngươi đang hủy căn cơ của thần chỉ a!”

Chư thần vô cùng khủng hoảng, nhưng lại bất lực.

“Thần Chủ đã điên cuồng, vì đánh bại Sở Cuồng Nhân, lại không tiếc tự hủy căn cơ!” Thời Không Chủ Thần cười khổ một tiếng nói.

Chỉ thấy trong chùm sáng năm màu dần dần hiển hóa ra một thân ảnh.

Chính là Thần Chủ.

Lúc này hình thái của Thần Chủ đã khác trước, trên Thần Thể có vô số đạo văn sắc thái sặc sỡ lưu chuyển, quang huy sáng chói mắt.

Hai mắt hắn ta như tinh thần, vô cùng thâm thúy, nhất cử nhất động, đều có một loại ba động năng lượng như có thể hủy thiên diệt địa nổi lên.

Lúc này, hắn ta đã tập hợp chư thần chi lực làm một thể!

“Thương, ngươi và ta tái chiến! !”

Thần Chủ lạnh giọng nói, thần uy trước đây chưa từng có từ trên người hắn ta ầm vang bạo phát, hắn ta đưa tay, hội tụ thần lực dồi dào đánh ra.

Sở Cuồng Nhân cũng đánh ra một quyền.

Hai cỗ cự lực tuyệt thế ầm vang va chạm.

Thần sơn trực tiếp nổ tung, không có bản nguyên thần lực, ngọn thần sơn này không khác gì ngọn núi bình thường.

Nếu không phải Nhân Vương Ấn phong ấn không gian nơi này, chỉ sợ ba động năng lượng cường đại này sẽ phá hủy các đạo châu gần đây.

“Loại lực lượng này, có ý tứ.”

Sở Cuồng Nhân vỗ tro bụi trên ngực, hắn phát hiện, lực lượng của Thần Chủ đã đạt đến cấp bậc Đại Đạo Chủ, cũng đúng, tập hợp chư thần chi lực làm một thể, có thể phát huy ra loại thực lực này, cũng rất bình thường.

Trong mắt hắn lộ ra một chút hưng phấn.

“Xem ra hôm nay, phải đánh một trận thật tốt.”

Hắn vừa sải bước ra, sau lưng Vạn Đạo pháp tướng cũng theo đó oanh ra một quyền.

Thần Chủ cũng hoàn thủ.

Lực lượng va chạm, toàn bộ thần sơn hoàn toàn phá nát, năng lượng kinh khủng đánh thẳng vào đạo văn phong ấn mà Nhân Vương Ấn bố trí.

Oanh, oanh, oanh...

Sở Cuồng Nhân điều khiển pháp tướng, một quyền tiếp một quyền đánh về phía Thần Chủ, mà mỗi lần xuất thủ đều cuốn theo ba động đạo hoàn toàn khác biệt, phát huy uy lực của Vạn Đạo pháp tướng đến vô cùng tinh tế.

Kiếm khí, thiên sát chi khí, quang minh chi lực, hắc ám chi lực, Hỗn Độn chi lực... Các loại năng lượng tiếp liền thi triển, khiến Thần Chủ có chút luống cuống tay chân.

“Rốt cuộc cái pháp tướng này là như thế nào?”

Thần Chủ có chút phẫn hận nói.

Thần lực trong cơ thể hắn ta lưu chuyển, lại lần nữa tăng lên một cấp độ.

“Thần Hủy Hoàn Vũ, phá cho ta! !”

Trong tiếng ầm vang, Vạn Đạo pháp tướng bị phá!

Nhưng phá hủy pháp tướng, lại không đả thương được Sở Cuồng Nhân, hắn tiến tới một bước, đến trước mặt Thần Chủ, lực lượng thân thể, niệm lực, Đế khí, các loại năng lượng cùng nhau bạo phát, hai quyền vung vẩy, sặc sỡ loá mắt.

Phanh, phanh, ầm!

Sở Cuồng Nhân và Thần Chủ chém giết cận thân.

Quyền, chưởng, chỉ, chân, khuỷu tay... Mỗi vị trí trên cơ thể như hóa thành hung khí kinh khủng nhất trên thế gian, ẩn chứa năng lượng doạ người nhân liên tiếp va chạm vào nhau, khiến toàn bộ không gian trên thần sơn không ngừng sụp đổ.

Đây là chém giết cận thân nguyên thủy nhất, không có pháp thuật huyền diệu!

Kĩ xảo tinh diệu nhất, đánh về mọi phía, không ai nhường ai!

Hai người đánh vào hư không.

Lại từ hư không đánh về thần sơn, bóng người liên tiếp biến ảo.

Mọi người trốn ở dưới đáy Nhân Vương Ấn, mượn nhờ Nhân Vương Ấn bảo hộ quan sát trận chiến này, trợn mắt há hốc mồm, tất cả đều không nói lên lời.

Một trận chiến này, quá mức đặc sắc tuyệt luân, đặc sắc đến mức bọn họ không có suy nghĩ khác, sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào.

“Bắt ngươi lại!”

Thần Chủ bỗng nhiên bắt được hai cổ tay đang đánh tới của Sở Cuồng Nhân, cười lạnh một tiếng, trước ngực bỗng nhiên hiện ra một đầu hắc long dữ tợn.

Hắc Long há miệng lớn, cắn xé về phía Sở Cuồng Nhân.

“Ngu xuẩn!”

Sở Cuồng Nhân cười xùy một tiếng.

Ong!

Một tiếng kiếm ngân vang.

Trường kiếm bên hông Sở Cuồng Nhân ra khỏi vỏ, ngăn cản trước mặt Hắc Long.

Đầu rồng và thân kiếm va chạm, Sở Cuồng Nhân và Thần Chủ đều bị đẩy lui.

Hắc Long quanh quẩn trên không trung, uy thế khủng bố, sau đó liền hóa thành một thanh trường kích màu đen rơi vào tay Thần Chủ.

Đó là Thần Khí của Thần Chủ, Hắc Long Kích!

Trong trận chiến tại Côn Lôn Uyên, Sở Cuồng Nhân từng gặp một lần.

“Kiếm? Ta còn tưởng rằng thanh trường kiếm xinh đẹp này của ngươi chỉ là vật phẩm trang trí mà thôi.” Thần Chủ tay cầm Hắc Long Kích ngoài ý muốn nói.

Côn Ngô Kiếm khẽ run.

Giống như có chút bất mãn vì Thần Chủ nói nó là vật phẩm trang trí.

Sở Cuồng Nhân nhấc tay nắm chặt chuôi kiếm Côn Ngô, vô địch chi đạo hóa kiếm đạo, uy áp kiếm đạo dồi dào vô tận, khiến hư không bốn phía bị xé nứt xoắn nát, “Hắc Long Kích của ngươi, có thể chịu được mấy kiếm của ta?”

“Cuồng vọng! !”

Thần Chủ hừ lạnh một tiếng, tay cầm trường kích vung vẩy ra.

Chư Thần chi chủ, Nhân tộc chi vương chiến đấu, lại mở ra giai đoạn mới, từ xa chiến đến giáp lá cà, uy thế chiến đấu không ngừng tăng lên.

Chương 817: Vũ Nội Độc Tôn, trảm Thần Chủ, giết Huyền Hoàng

Leng keng, leng keng...

Tiếng kim thiết va chạm không ngừng vang lên trong hư không.

Kèm theo đó là cảnh tượng hư không sụp đổ doạ người, trường kiếm bạch ngọc hoa lệ và trường kích màu đen dữ tợn liên tiếp giao kích.

Côn Ngô Kiếm, Hắc Long Kích, hai thanh tuyệt thế chi binh tăng thêm mấy phần hào quang cho trận chiến đầu đỉnh phong giữa người và thần này.

Luận chiêu pháp tinh diệu, kinh nghiệm chiến đấu, mặc dù Thần Chủ sống vô số năm, nhưng lại không áp chế nổi Sở Cuồng Nhân.

Dù sao, Thần Chủ vừa sinh ra đã có thần lực không gì sánh kịp, căn bản không có bao nhiêu cơ hội giao thủ với người ta, tích lũy kinh nghiệm chiến đấu.

Nhưng Sở Cuồng Nhân thì không như vậy.

Từ khi bắt đầu tu hành đến bây giờ, hắn đã đánh chiến nhiều vô số kể.

Tại chiến trường vực ngoại, được ca tụng là chúa tể chiến trường!

Kinh nghiệm, kỹ năng chiến đấu của hắn đã sớm đạt tới cấp bậc siêu phàm thoát tục, thậm chí mơ hồ đã có xu thế áp chế Thần Chủ.

“Hừ, Hắc Long Kích Pháp, Long Tường Thiên Tế!”

Thần Chủ hừ lạnh một tiếng, thần lực bạo phát, một kích vung ra.

Thần lực và đạo văn hóa thành một đầu Hắc Long dữ tợn bay lên không trung, cuốn theo cuồng phong không ngừng nghỉ đập về phía Sở Cuồng Nhân.

“Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!”

Sở Cuồng Nhân cũng chém ra một kiếm.

Kiếm khí sắc bén giống như có thể xé rách tất cả trên thế gian.

Sau một chiêu này, không ai nhường ai.

Thần Chủ lại lần nữa thôi động tuyệt học, trường kích ném lên giữa không trung, từng đạo thần lực lưu chuyển, xen lẫn với đạo văn, vô số kình khí bạo phát.

“Hắc Long Kích Pháp, Long Du Tứ Hải!”

Hắc Long lại ra, thần lực như sóng to vô biên, uy thế cuồn cuộn.

“Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!”

Sở Cuồng Nhân chém ra một kiếm, trảm long phân biển!

“Hắc Long Kích Pháp, Long Phần Bát Hoang!”

Thần Chủ hét dài một tiếng, ngọn lửa màu đen từ trong trường kích tuôn ra, Hắc Long lao trong biển lửa, lửa cháy cuồn cuộn, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

“Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!”

Lại là một kiếm.

Biển lửa tán đi, Sở Cuồng Nhân sừng sững không ngã.

Thần Chủ: "..."

"Ngươi chỉ biết một kiếm này thôi sao?"

Đầu ngón tay Sở Cuồng Nhân phất qua thân kiếm Côn Ngô, áo trắng như tuyết, giống như Kiếm Thần, "Một kiếm có thể phá vạn pháp, không lòe loẹt giống như ngươi."

Khóe miệng Thần Chủ co giật hai lần.

Ánh mắt hắn ta hung ác, "Đón xem chiêu này của ta, một chiêu này sẽ quyết định thắng bại của trận chiến này, Thần Hủy Chi Kiếm... Tru vương! !"

Thần Chủ lại lần nữa vận dụng thần thông mạnh nhất của mình!

Trong hư không, xuất hiện một thanh cự kiếm đen nhánh, tràn ngập khí tức thần lực hủy diệt bốn phía, rung động trong gầm trời!

Sau đó, Thần Chủ ném Hắc Long Kích trong tay ra ngoài, hóa thành một đầu Hắc Long dữ tợn quấn trên cự kiếm màu đen!

Thần chi chiêu kết hợp với Thần Khí, uy thế rung chuyển thập phương thiên địa!

Một kích này, vượt xa trước đó mấy lần.

Một kiếm chém ra, Hắc Long gào thét, phong tỏa không gian xung quanh Sở Cuồng Nhân, khiến hắn không thể né tránh, chỉ có thể chính diện tiếp chiêu!

"Vậy ta sẽ để ngươi nhìn xem uy lực của Nhân tộc chi kiếm!"

Trong mắt Sở Cuồng Nhân bắn ra một đạo tinh quang.

Chỉ thấy hắn nhún người nhảy lên, Đế khí và niệm lực trên người cùng thôi động đến cực hạn, một trận ba động kiếm đạo vô cùng huyền diệu nổi lên.

Mà giờ khắc này, vô số kiếm khí trên Thương Khung tinh vì đó run rẩy.

“Tôn Hoàng Kiếm Quyết, Vũ Nội Độc Tôn!”

Sở Cuồng Nhân quát lạnh một tiếng, sau lưng bỗng nhiên hiện ra một bóng người to lớn vàng rực, khuôn mặt người kia giống hắn như đúc.

Khác biệt chính là, trên khuôn mặt kia tràn ngập vẻ cao cao tại thượng, uy nghiêm khủng bố, uy áp chư thiên, giống như một vị đế hoàng!

Sở Cuồng Nhân giơ cao Côn Ngô Kiếm trong tay lên.

Sau lưng, đế hoàng chi tướng cũng giơ tay lên.

Một đạo kiếm khí vàng rực không ngừng sôi trào trong lòng bàn tay, kiếm khí vàng rực bắn ra, bay vút về phía Thần Hủy Chi Kiếm!

Đây là Nhân tộc chi kiếm, càng là Nhân Vương chi kiếm!

Đồng tử Thần Chủ đột nhiên co rụt lại.

Móa!

Không phải nói Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp, chỉ có một kiếm sao? !

Sao đột nhiên lại biến kiếm chiêu rồi!

Nhân Vương, ngươi vô sỉ! !

Trong lòng Thần Chủ chửi ầm lên, nhưng đối mặt với một kiếm độc tôn trong gầm trời này, hắn ta chỉ có thôi động thần lực toàn thân để ngăn cản.

Kiếm và kiếm, cực chiêu va chạm!

Mười ngàn dặm hư không liên tiếp phá nát, Nhân Vương Ấn tách ra quang hoa vô biên trong hư không, vì bảo hộ đạo châu xung quanh, đã vây cỗ ba động năng lượng cường đại đến không thể tin này trong phạm vi thần sơn.

Nương theo Hắc Long kêu rên, Thần Hủy Chi Kiếm, phá! !

Thần Chủ bị kiếm khí quét trúng, bay ngược ra ngoài, nện trên kết giới của Nhân Vương Ấn, trực tiếp thổ huyết, quang mang Thần Thể ảm đạm đi rất nhiều.

“Ngươi bại!”

Sở Cuồng Nhân cầm Côn Ngô trong tay, đạm mạc nhìn Thần Chủ.

Đám Đạo Chủ vô cùng hưng phấn.

Bọn họ nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vô cùng cuồng nhiệt sùng bái và khát khao, đây chính là Vương của bọn họ!

Lại một lần nữa, người chỉ huy bọn họ đã thắng thần chỉ!

Sắc mặt đám Thần chỉ tràn đầy tro tàn.

Bại.

Lần này, bọn họ đã triệt để bại.

Thần Chủ hấp thu bản nguyên thần sơn cũng không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân, bọn họ còn có thể lấy cái gì ra đấu với đối phương chứ? !

“Không có khả năng, không có khả năng!”

“Ta tập trung lực lượng chư thần làm một thể, thần lực mạnh mẽ trước nay chưa từng có, làm sao có thể thất bại! ! Làm sao có thể? !”

Hai mắt Thần Chủ đỏ thẫm.

Hắn đưa tay cách không chộp tới Hắc Long Kích rơi xuống cách đó không xa.

“Ta không thể bại! Nhất là ngươi!” Làm Chư Thần chi chủ, tôn nghiêm của hắn ta không cho phép hắn ta bại trong tay một người hai lần!

Vừa sải bước ra, Thần Chủ vung trường kích đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

“Phí công!”

Sở Cuồng Nhân đưa tay chém ra một kiếm.

Kiếm và trường kích lại lần nữa va chạm, keng một tiếng, chỉ thấy trên Hắc Long Kích xuất hiện một vết nứt, ngay sau đó, vết nứt không ngừng lan tràn, dần dần bao trùm cả thanh trường kích, sau đó hóa thành mảnh vụn đầy đất.

Côn Ngô Kiếm chém vỡ Hắc Long Kích, một kiếm bổ lên người Thần Chủ, xé rách quang mang thần lực, trực tiếp chém bay đối phương ra ngoài.

Sau một kiếm này, Thần Chủ bị thương nặng, bản nguyên thần sơn chi lực cưỡng ép hấp thu từ trong cơ thể hắn ta ngừng tiết ra ngoài.

“Hắc Long Kích, Hắc Long Kích của ta... Nát? !”

Thần Chủ không dám tin tưởng.

Sau đó, hắn ta phát giác bản nguyên thần sơn đã từ thương thế của mình tràn ra ngoài, trong mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn, “Thương! Cho dù chết, ta cũng phải lôi kéo ngươi và tất cả mọi người ở đây chôn cùng! !”

Chỉ thấy Thần Thể của hắn ra bắt đầu bành trướng, vô số đạo văn trên Thần Thể bắt đầu vỡ vụn, một cỗ lực lượng cuồn cuộn bàng bạc sắp bạo phát!

“Hắn muốn dẫn bạo bản nguyên thần sơn chi lực!”

Một tên thần chỉ kinh hô một tiếng.

Bản nguyên thần sơn chi lực vô cùng cuồn cuộn, là nơi căn nguyên của chư thần chi lực, Thần Chủ căn bản không thể hoàn toàn hấp thu.

Nhưng dù vậy, cũng khiến hắn ta đạt đến cấp bậc Đại Đạo Chủ.

Lực lượng như vậy, nếu trong nháy mắt nổ tung...

Hậu quả khó mà lường được.

Sở Cuồng Nhân liên tưởng đến trận chiến tại Huyết Thần Sơn, vụ nổ kia trực tiếp khiến hơn phân nửa Huyết Nguyên tinh không ngừng gặp thiên tai, vạn vạn sinh linh đồ thán.

“Thương! Nhân Vương Ấn của ngươi chống đỡ được cỗ lực lượng này sao? !”

Thần Chủ giống như điên cuồng nói.

Nhân Vương Ấn đúng là rất mạnh, nhưng muốn ngăn chặn cỗ bản nguyên thần sơn chi lực nổ tung trong nháy mắt này, ít nhất phải phải có ba cái Nhân Vương Ấn mới được.

“Ngươi không bạo được!”

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, thi triển năng lực thời gian tạm dừng!

Tất cả, quy về đứng im.

Trong nháy mắt, Côn Ngô Kiếm của Sở Cuồng Nhân đã xẹt qua cổ Thần Chủ, chém đầu hắn ta xuống đất.

Thần Chủ, vẫn lạc!

Theo hắn ta tử vong, cỗ khí tức bản nguyên thần sơn bàng bạc kia dần dần bình tĩnh lại, một lần nữa bị phong tồn trong thần cách Thần Chủ.

“Tất cả đã kết thúc.”

Vạn Pháp Đạo Chủ nhẹ nhàng thở ra.

Sau khi Sở Cuồng Nhân giết chết Thần Chủ, bóng người lóe lên, đi đến trước mặt Huyền Hoàng Đạo Chủ, ánh mắt đạm mạc như băng.

“Vương, ta sai rồi, Vương, ta sai rồi, van cầu ngươi nể tình ta đã lập nhiều công lao vì Nhân tộc mà cho ta thêm một cơ hội đi.” Huyền Hoàng Đạo Chủ quỳ trên mặt đất, dập đầu cầu xin tha thứ.

“Thanh Y và thiên hình giả cũng lập xuống không ít công lao to lớn cho Nhân tộc, nhưng ngươi lại hợp tác với thần chỉ, muốn đưa bọn họ vào chỗ chết? Hỗn Độn Đạo Chủ không phải cũng vì Nhân tộc máu chảy đầu rơi sao, ngươi lại vì bản thân mình, trơ mắt nhìn hắn bị phong ấn trong Táng Đế Quan mười hai nguyên niên, ta không giết ngươi, chẳng phải khiến lòng bọn họ rét lạnh sao!”

Ầm!

Huyền Hoàng Đạo Chủ quỳ trên mặt đất đột nhiên bay lên, phóng về phía Sở Cuồng Nhân, một chưởng oanh ra, khuôn mặt hung tợn nói: “Thương, đi chết đi! !”

Nhưng hắn ta còn chưa tới gần Sở Cuồng Nhân, đã bị một cỗ niệm lực áp xuống, ngay sau đó, niệm lực hóa thành vòng xoáy, cắn nuốt Huyền Hoàng Đạo Chủ vào trong đó, từng tiếng xương nứt vang lên.

Trong tiếng kêu gào thê thảm, Huyền Hoàng Đạo Chủ bị vòng xoáy niệm lực nghiền thành thịt bùn.

Chương 818: Đạo Chủ thức tỉnh, dạy Thiên Sát Đạo Chủ làm người

Sau khi chém giết Huyền Hoàng Đạo Chủ và Thần Chủ, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía các thần chỉ, sau khi bản nguyên thần sơn bị Thần Chủ cưỡng ép hấp thu, một thân thần lực của bọn họ đã sớm không còn mấy, không hề có lực uy hiếp.

Còn lại, chỉ có một mình Trảm Tinh.

Thấy Sở Cuồng Nhân nhìn mình, Trảm Tinh không nhịn được rùng mình một cái, sau đó, hắn ta không cam lòng nói ra: “Thương, ngươi đã chết mười nguyên niên, vì sao còn trở về?”

“Bởi vì Nhân tộc còn cần ta.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Nếu không phải ngươi, ta mới là Nhân Vương! Ta sẽ để bọn họ và thần chỉ cùng tồn tại, khai sáng một thời đại mới.”

“Người và thần cùng tồn tại? Ngươi đang đùa ta sao? Thần chỉ xem Nhân tộc như heo chó, làm thành công cụ, nếu thật sự để ngươi chỉ huy, chỉ sợ hiện tại Nhân tộc vẫn bị thần chỉ nô dịch, ở trong năm tháng tối tăm.”

“Ngươi cho rằng người và thần, thật sự không đội trời chung sao?!”

Trảm Tinh lạnh giọng nói.

“Ít nhất, chúng ta không đội trời chung với đám thần chỉ trước mặt này!”

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân đảo qua đám Chủ Thần.

Nhân thần cùng tồn tại, hắn không hề phủ nhận suy nghĩ này, có lẽ trong các nền văn minh khác, sẽ có hiện tượng như vậy.

Nhưng thần chỉ và Nhân tộc tại Thương Khung tinh, tuyệt đối không có cách nào cùng tồn tại.

Đám thần chỉ này mang đến thương tổn quá lớn cho nhân tộc.

Đám Chủ Thần còn lại im lặng.

Lúc này trong đầu bọn họ không khỏi xuất hiện một suy nghĩ, nếu lúc Nhân tộc sinh ra, bọn họ có thể đối xử tử tế một chút, như vậy, có phải tình huống lúc này sẽ khác không? Ít nhất không phải cục diện như nước với lửa thế này.

Đáng tiếc, tất cả đã không còn khả năng cứu vãn.

“Chết đi!”

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay.

Vô tận linh khí hội tụ thành binh khí, như mưa to rơi xuống.

Các thần chỉ, thậm chí là Trảm Tinh, không một ai may mắn thoát khỏi!

Ngay cả giáo đồ của Vạn Thần giáo cũng không buông tha, những người này đã bị tẩy não, khăng khăng một mực với thần chỉ.

Nếu mặc kệ bọn họ sống cùng Nhân tộc, không biết sẽ nháo ra chuyện gì nữa.

Dứt khoát, cùng nhau giải quyết.

Có khi Sở Cuồng Nhân sẽ rất khoan dung, nhưng lúc nên tàn nhẫn, hắn tuyệt đối sẽ là một tên đao phủ giết người không chớp mắt.

Hắn đi đến trước thi thể của Thần Chủ, lấy ra một khối tinh thể hình lăng, đó là thần cách của Thần Chủ, mà trong đó ẩn chứa một cỗ năng lượng vô cùng kinh khủng, đó là chư thần chi lực, bản nguyên thần sơn!

Sau khi dọn dẹp chiến trường một phen, Sở Cuồng Nhân liền dẫn người rời đi.

Chủ Thần đã triệt để tuyệt tích.

Chỉ còn lại một số thần chỉ rải rác đã không đủ gây sợ.

...

“Vương, có phải nên giải trừ đại trận Ly Hận Thiên rồi không?”

Các Đạo Chủ tụ tập tại một chỗ.

Trong đó, Vạn Pháp Đạo Chủ dò hỏi.

“Không cần giải trừ.”

Vạn Pháp Đạo Chủ sững sờ, lập tức hỏi: “Đám người Lạc Thủy Đạo Chủ ngủ say lâu như vậy, chẳng lẽ lại để bọn họ tiếp tục ngủ say sao?”

Hắn ta không tin Vương là người vô tình như thế.

Quả nhiên.

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói: “Người nào nói với ngươi phải giải trừ đại trận Ly Hận Thiên mới có thể phóng xuất đám người Lạc Thủy chứ?”

Hắn nhìn về phía chân trời thương khung, nói: “Đại trận Ly Hận Thiên này là ta và Trận Đạo Chủ cùng nhau nghiên cứu ra, nhưng cần năng lượng khổng lồ tới mở, trong Thương Khung tinh không tìm ra năng lượng như thế, cho nên Trận Đạo Chủ mới nghĩ ra biện pháp lấy Đạo Chủ làm mắt trận.”

“Nhưng bây giờ, chúng ta đã ó năng lượng như vậy.”

Sở Cuồng Nhân lấy mấy viên thần cách của Chủ Thần ra, nói: “Dùng dám thần cách này thay thế Đạo Chủ, có thể tiếp tục duy trì đại trận Ly Hận Thiên, chỉ cần định thời gian thay đổi năng lượng là được.”

“Thần cách của Chủ Thần không nhiều, sử dụng hết thì phải làm sao?”

“Có một chuyện Huyền Hoàng Đạo Chủ không nói sai, Thương Khung tinh muốn tiếp tục phát triển, tiếp xúc với các nền văn minh thiên ngoại khác là chuyện sớm hay muộn thôi, sử dụng hết năng lượng không sao cả, vũ trụ hãn hạo, luôn có thể thay thế.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Ừm.” Vạn Pháp Đạo Chủ khẽ vuốt cằm.

Chuyện dùng thần cách của Chủ Thần thay đổi mắt trận của đại trận Ly Hận Thiên, Sở Cuồng Nhân giao cho Vạn Pháp Đạo Chủ đi làm.

Chưa đến mấy ngày, trên Thương Khung tinh lại xuất hiện mấy vị Đạo Chủ, chín người này đang tụ tập với các Đạo Chủ khác.

“Không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.”

Một vị Đạo Chủ mặc bạch y nghe đám người Vạn Pháp Đạo Chủ kể chuyện xong, không khỏi xúc động, người này chính là Kiếm Đạo Chủ, là người sở hữu Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm đầu tiên trên Thương Khung tinh.

Mà bên cạnh hắn ta, còn có mấy người, trong đó bao gồm bản tôn của Lạc Thủy, một tăng nhân mặc áo cà sa, tay cầm Thiền Trượng, một nam tử trung niên khoác áo giáp lưu chuyển sát khí nhàn nhạt...

“Đúng rồi, Vương đâu, hắn ở đâu?”

Một vị Đạo Chủ hỏi.

Hắn ta là Phong Cốc Đạo Chủ, một trong những cường giả của Nghịch Thần các, cũng là một trong những Đạo Chủ quen biết Sở Cuồng Nhân lâu nhất.

“Chư vị, đã lâu không gặp.”

Lúc này, bên ngoài đại sảnh truyền tới một giọng nói mang theo ý cười.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân chậm rãi đi đến.

Đám người Phong Cốc Đạo Chủ, Viêm Vũ Đạo Chủ nhìn thấy gương mặt xa lạ trước mắt, không khỏi sửng sốt một chút.

“Mặc dù khuôn mặt không giống trước, nhưng khí chất và khí tức này, đúng là không khác gì Vương.”

Phong Cốc Đạo Chủ thầm nói, sau đó tiến lên trước hành lễ.

“Tham kiến Vương.”

“Vương!”

Các Đạo Chủ vội vàng hành lễ.

Sở Cuồng Nhân đảo mắt qua mọi người, cười nhạt nói: “Đã lâu không gặp, chư vị, ngủ say lâu như vậy, vất vả các ngươi.”

“Tất cả đều vì Thương Khung tinh.”

“Ừm, chúng ta không oán hận.”

“Ha ha, so với chuyện này, Vương, nghe nói đây là chuyển thế chi thân của ngươi đúng không, tên là Sở Cuồng Nhân, nói cho cùng, thì vẫn khác Vương ngày xưa, muốn để ta một lần nữa nhận ngươi làm Vương, ngươi phải xuất ra thực lực khiến người ta tin phục mới được.”

Một tiếng cười vang lên, nam tử trung niên mặc áo giáp màu đen nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt có chiến ý đang sôi trào.

“Thiên Sát, không được càn rỡ!”

Lạc Thủy quát khẽ một tiếng.

“Vương chính là Vương, dĩ hạ phạm thượng, còn ra thể thống gì.”

Phong Cốc cũng không nhịn được trừng Thiên Sát Đạo Chủ một cái.

Sở Cuồng Nhân khoát tay áo, cũng không thèm để ý, cười nói: “Đã nhiều năm như vậy, Thiên Sát, ngươi vẫn như vậy a.”

Thiên Sát Đạo Chủ, là người nắm giữ Thiên Sát Bất Bại Thể đầu tiên trên Thương Khung tinh, trong đám Đạo Chủ nổi danh là cuồng chiến đấu, năm đó Thương thu phục được đối phương, mới khiến hắn ta nhận mình là Vương.

Hiện tại, trên danh nghĩa hắn là chuyển thế chi thân của Thương, nhưng trong mắt Thiên Sát Đạo Chủ, có lẽ hắn và Thương là hai người khác nhau.

Muốn đối phương tin phục, nhất định phải bày ra thực lực mới được.

Sở Cuồng Nhân đưa tay xé mở một vết nứt trong hư không, cười nhạt nói: “Nhập hư không đánh đi, ta dạy ngươi cách làm người.”

Thiên Sát Đạo Chủ cười hắc hắc, “Cầu còn không được!”

Hắn ta tiến tới một bước, tiến nhập hư không.

Trong hư không.

Hai người Sở Cuồng Nhân, Thiên Sát lăng không giằng co.

Trong tay Thiên Sát xuất hiện một thanh trường thương màu đen, trên trường thương có thiên sát chi khí kinh khủng và đạo văn quấn quanh.

“Sở Cuồng Nhân, tiếp chiêu!”

Thiên Sát Đạo Chủ đưa tay thôi động Đế khí, đánh ra một thương, không có bất kỳ thăm dò gì, vừa ra tay đã là thực lực cấp Đạo Chủ.

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên, không dùng niệm lực, trong lòng bàn tay ẩn chứa một tiểu thế giới, nhấc tay nắm lấy trường thương vưa đâm tới, sau đó đột nhiên kéo một cái, kéo Thiên Sát Đạo Chủ về phía mình.

Sau đó lên gối trực tiếp thúc vào bụng đối phương, cho dù trên người có khải giáp bảo hộ, Thiên Sát Đạo Chủ vẫn không nhịn được kêu đau một tiếng.

Sở Cuồng Nhân thừa thắng xông lên, sau cận thân chính là liên tiếp tấn công, quyền chưởng đánh vào đầu gối và khuỷu tay đối phương, khiến đối phương không kịp trở tay, liên tục kêu đau, mặt mũi bầm dập.

Đám người Phong Cốc, Viêm Vũ đều mơ hồ, trong ấn tượng của bọn họ, cho đến bây giờ Vương vẫn không chém giết cận thân.

Làm sao hiện tại lại lợi hại như vậy?

Chương 819: Suy nghĩ của Như Yên trưởng lão, không dám nhận không dám nhận

Trong hư không, Thiên Sát Đạo Chủ chưa bao giờ nghĩ tới Sở Cuồng Nhân sẽ chém giết cận thân, bị đánh đến trở tay không kịp, liên tiếp bị tấn công nhanh, đánh hắn ta choáng đầu hoa mắt, trước mắt đều là quyền ảnh chưởng ảnh.

“Phá cho ta!”

Thiên Sát Đạo Chủ thét dài một tiếng, Thiên Sát pháp tướng thi triển!

Pháp tướng vừa ra, lực lượng của Thiên Sát Đạo Chủ tăng gấp bội, sát khí cuồn cuộn gào thét, điên cuồng đập vào hư không.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, cũng thi triển Vạn Đạo pháp tướng, nhìn từ uy thế, không biết còn cường đại hơn Thiên Sát pháp tướng bao nhiêu lần.

Thiên Sát Đạo Chủ nuốt nước miếng, cảm giác không xong, so sánh với Vạn Đạo pháp tướng, Thiên Sát pháp tướng của hắn ta giống như một đứa trẻ vậy.

Căn bản không thể so sánh.

Hơn nữa, trên Vạn Đạo pháp tướng, hắn lại cảm giác được khí tức Thiên Sát Bất Bại Thể của mình, không, không chỉ có Thiên Sát Bất Bại Thể, còn có các loại khí tức Đạo Thể của Hỗn Độn Thể, Vạn Pháp Quy Nhất Thể....

Sao phong cách chiến đấu của Vương lại thay đổi lớn như thế?

Thiên Sát Đạo Chủ nghi hoặc không hiểu.

Nhưng Vạn Đạo pháp tướng của Sở Cuồng Nhân đã đè ngã Thiên Sát pháp tướng xuống đất, mấy quyền đánh xuống, trực tiếp nện đối phương tan rã.

Ngay sau đó, Thiên Sát Đạo Chủ cảm giác một cỗ lực lượng kinh khủng khóa chặt mình, sau đó thân thể bị Vạn Đạo pháp tướng chộp vào trong tay, mặc cho hắn ta thôi động Đế khí thế nào cũng không có biện pháp tránh khỏi.

“Ngươi còn muốn đánh sao?”

Sở Cuồng Nhân nghiền ngẫm cười nói.

Thiên Sát Đạo Chủ vội vàng lắc đầu, “Không đánh không đánh.”

Hắn ta thích chiến đấu không sai, nhưng chuyện này không có nghĩa là hắn ta thích bị hành hạ, hắn ta đã rõ, mình và Sở Cuồng Nhân chênh lệch quá xa, hoàn toàn không phải cùng một cấp độ.

Mình chỉ có chiến lực của Tiểu Đạo Chủ trung kỳ.

Hắn ta cảm thấy, Sở Cuồng Nhân ít nhất là Tiểu Đạo Chủ đỉnh phong, thậm chí có thể ngang với Đại Đạo Chủ.

Sở Cuồng Nhân tán đi Vạn Đạo pháp tướng.

Thiên Sát Đạo Chủ đi đến trước mặt hắn, quỳ một chân trên đất, “Tham kiến Vương, vừa rồi là ta vô lễ, xin Vương trách phạt.”

Hắn ta đã triệt để tâm phục khẩu phục.

Vương bây giờ càng mạnh hơn năm đó.

“A, đứng lên đi, tính tình của ngươi luôn như vậy, không cần trách phạt.” Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Người ta vì Thương Khung tinh, tự nguyện hóa thành mắt trận ngủ say mười hai nguyên niên, sao Sở Cuồng Nhân có thể vì chút chuyện này tính toán với người ta được.

“Vương, ngươi càng cường đại.”

Thiên Sát Đạo Chủ chân thành nói.

“Đó là tự nhiên, Vương không những càng cường đại, hơn nữa, còn càng có mị lực.” Một nữ Đạo Chủ đi tới, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo cuồng nhiệt khó nói lên lời.

Nàng là Ám Nguyệt Đạo Chủ.

Kính Sở Cuồng Nhân như kính Thần Minh, lại có ái mộ chi ý, thường đến tỏ tình với Sở Cuồng Nhân, nhưng đều bị cự tuyệt.

Nhưng đối phương vẫn đi theo bên cạnh hắn, trung tâm chuyên nhất.

“Thu liễm một chút, nước miếng sắp chảy ra rồi.”

Bên cạnh, Lạc Thủy nhắc nhở Ám Nguyệt Đạo Chủ một câu.

“Thôi đi, thích thì thích, cần gì phải thu liễm.”

Ám Nguyệt Đạo Chủ cắt một tiếng, không để bụng, sau đó đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, nói: “Vương, ta ngủ say lâu như vậy, chúng ta vất vả lắm mới gặp lại, ta muốn làm ấm giường cho ngươi.”

Ánh mắt nàng vô cùng chờ mong.

“Không cần, chăn mền của ta rất ấm.”

Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ nói, trong trí nhớ của hắn, đối thoại tương tự không biết đã xuất hiện qua bao nhiêu lần.

“A.” Ám Nguyệt Đạo Chủ có chút thất vọng, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường, bị cự tuyệt nhiều lần như vậy, nàng đã sớm tập thành thói quen, một khỏa đạo tâm được rèn luyện đến không thể phá vỡ.

Sau khi gặp mặt mấy vị Đạo Chủ, tiếp theo là xử lý chuyện nội bộ của Thương Khung tinh và chỉnh đốn quân dân trong tám mươi mốt cứ điểm ở vực ngoại.

Đây là một chuyện cực kỳ hao tổn tâm lực.

Mặc dù có Như Yên trưởng lão và một đám Đạo Chủ giúp đỡ, Sở Cuồng Nhân vẫn phải tốn không ít thời gian.

Mấy tháng sau, Sở Cuồng Nhân và các Đạo Chủ khác đã quy hoạch khái quát tương lai phát triển của Thương Khung tinh, tiếp theo, chính là thi hành.

Những chuyện này, Sở Cuồng Nhân giao cho Như Yên trưởng lão.

Nói đến, Như Yên trưởng lão vẫn luôn là trợ thủ đắc lực nhất xử lý những chuyện này giúp Sở Cuồng Nhân, có thể giúp hắn xử lý thoả đáng.

“Như Yên trưởng lão, nói thế nào hiện tại ta cũng là Nhân Vương, hay là ta phong ngươi làm đại tổng quản Nhân tộc nhé?”

Sở Cuồng Nhân sờ cằm, nhìn Như Yên trưởng lão bên cạnh đang chỉnh lý phân loại một số văn kiện nói.

Như Yên trưởng lão liếc hắn một cái, “Một Huyền Thiên tông đã đủ khiến ta bận bịu rồi, cả Nhân tộc? Chưởng môn của ta, Vương của ta, ngươi bỏ qua cho ta đi.”

“Đây chính là quyền lợi chí cao a, Như Yên trưởng lão lại không muốn?” Sở Cuồng Nhân nghiền ngẫm nói.

“Ha ha, ngươi muốn mệt chết ta thì cứ nói thẳng.”

“Ha ha, ta là một tên hậu bối, phải dựa vào Như Yên trưởng lão giúp đỡ nhiều hơn nữa, đúng rồi, Như Yên trưởng lão, ngươi có suy nghĩ gì với sự phát triển tiếp theo của Nhân tộc không?” Sở Cuồng Nhân dời đề tài.

Như Yên trưởng lão lật văn hiến trong tay, nói: “Vậy ta nói thẳng, hiện tại trong Nhân tộc, đám cao tầng đều biết chưởng môn ngươi là Nhân Vương, nhưng tu sĩ bách tính hạ tầng lại không biết.”

“Mặt khác, bây giờ các thế lực của Nhân tộc quá phân tán rồi, có mấy trăm nước to nhỏ, đạo thống càng không cần phải nói, có một đống lớn đạo thống Thánh Nhân, đạo thống Đế cấp.”

“Nếu là lúc trước, để bọn họ tự trị cũng không có vấn đề gì lớn, nhưng sau này chưởng môn muốn phát triển văn minh thiên ngoại đúng không, mặc dù ta không biết văn minh thiên ngoại mạnh cỡ nào, nhưng nói thế nào, một cái văn minh cũng phải mạnh hơn đạo thống Đế cấp trăm ngàn lần đi.”

“Muốn diệt bên ngoài thì phải yên bên trong trước, nếu các thế lực trên Thương Khung tinh vẫn phân tán như vậy, một khi gặp phải vấn đề gì, rất khó điều hành, đừng nói đến chuyện chống lại văn minh thiên ngoại...”

Sở Cuồng Nhân an tĩnh nghe, đầu ngón tay vô ý thức gõ lên tay vịn của ghế, sau đó hỏi: “Như Yên trưởng lão muốn làm gì?”

“Tập trung quyền lợi, biện pháp tốt nhất chính là...”

“Lập quốc!” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng nói.

Như Yên trưởng lão bị cướp lời khẽ vuốt cằm, nói ra: “Không sai, không nói đến các chủng tộc khác như yêu tộc trên Thương Khung tinh, nhưng muốn hợp lại thế lực Nhân tộc, phương thức tốt nhất chính là thành lập một đất nước thống nhất, trung ương tập quyền.”

“Thành lập Vương quốc, có chút hoài niệm a.” Trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ tưởng nhớ, trước kia, hắn đã từng thành lập đế quốc.

Hắn chỉ huy Nhân tộc từ thời đại bộ lạc đến thời đại thành bang, lại thành lập Vương quốc đầu tiên của Nhân tộc.

Nhưng sau đó thần chỉ phát động chiến tranh, sau khi hắn chết, Vương quốc liền sụp đổ, Nhân tộc dần dần biến thành dáng vẻ bây giờ.

“Tìm đám người Lạc Thủy, Hỗn Độn đến thương lượng một chút đi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Rất nhanh, đám người Hỗn Độn, Lạc Thủy tụ tập lại một chỗ, Sở Cuồng Nhân nói lại suy nghĩ của Như Yên trưởng lão.

Mọi người nghe vậy, hai mắt tỏa sáng, bọn họ nhìn về phía Như Yên trưởng lão, trong ánh mắt mang theo hỏa nhiệt.

Như Yên trưởng lão giật mình kêu lên, phải biết, những người này đều là đại lão của Thương Khung tinh, tùy tiện một người cũng có thể miểu sát nàng trăm ngàn lần, bị bọn họ nhìn chằm chằm, nàng có chút sợ hãi.

“Như Yên đạo hữu đúng không?”

Vạn Pháp Đạo Chủ cười nhạt một tiếng.

“Không dám nhận, không dám nhận.” Như Yên trưởng lão có chút sợ hãi, mẹ của ta ơi, đạo hữu là luận giao cùng thế hệ đó.

Nàng là một nhân vật còn chưa đạt đến Đế giả, thế mà lại được Đạo Chủ xưng hô là đạo hữu, thật không thể tin được.

Chương 820: Luyện hóa thần cách, Tiểu Đạo Chủ hậu kỳ, bản vẻ chiến thuyền cao cấp

Nhìn Như Yên trưởng lão có chút sợ hãi, Vạn Pháp Đạo Chủ tận lực để ngữ khí của mình hòa hoãn hơn một chút, nói: “Như Yên đạo hữu, suy nghĩ của ngươi rất tốt, có thể nói thêm với chúng ta không?”

Đây là để mình chỉ điểm cho bọn họ sao?

Như Yên trưởng lão có chút tâm thần bất định.

Nếu mình nói không tốt, sẽ không cho mình xem sắc mặt chứ?

Sở Cuồng Nhân ở sau lưng dùng truyền âm nói: “Như Yên trưởng lão, ngẩng đầu ưỡn ngực đừng sợ, ngươi đừng quên, còn chưởng môn nhà ngươi ở đây.”

Nghe thấy vậy, trong lòng Như Yên trưởng lão có thêm mấy phần lực lượng.

Nàng bắt đầu nói ra suy nghĩ của mình.

Lúc mới bắt đầu còn có chút vấp váp, nhưng sau đó càng nói càng trôi chảy, các suy nghĩ tầng tầng lớp lớp, như thiên hoa loạn trụy.

Một đám Đạo Chủ nghe được, hai mắt tỏa ánh sáng.

“Suy nghĩ của Như Yên đạo hữu thật tốt.”

“Không sai, nếu có thể áp dụng theo lời của Như Yên đạo hữu, như vậy tất cả lực lượng trên Thương Khung tinh sẽ tập trung lại, có trợ lực rất lớn đối với tương lai chúng ta phát triển văn minh thiên ngoại.”

Các Đạo Chủ hưng phấn nói.

Như Yên trưởng lão nhìn đám Đạo Chủ nhẹ nhàng thở ra, xem ra đám Đạo Chủ sống rất lâu, nhưng kiến thức ở phương diện này không bằng mình.

Nàng bỗng nhiên có chút may mắn.

Xem ra, bản thân vẫn có thể giúp đỡ chưởng môn.

Kỳ thật, những ngày này nàng vẫn luôn lo lắng, bởi vì sau này Sở Cuồng Nhân không chỉ là chưởng môn của Huyền Thiên tông.

Mà còn là Vương của Nhân tộc.

Cứ như vậy, tinh lực giải quyết chuyện của Huyền Thiên tông nhất định sẽ giảm đi không ít, cộng thêm bên cạnh đối phương có nhiều Đạo Chủ như vậy, người tài một đống lớn, bản thân là một tu sĩ chưa đến Đế giả lộ ra quá tầm thường.

Hơn nữa, nàng lại không có thiên phú xuất chúng như những tu sĩ khác, có Đạo Thể tuyệt thế nào đó để đuổi theo tu vi của Sở Cuồng

Nhân.

Tương lai, sợ là càng ngày càng cách xa chưởng môn.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng vẫn có chút sầu não.

Nhưng bây giờ nàng không nghĩ như vậy nữa.

Bên người chưởng môn có rất nhiều người tu vi cao cường, nhưng ngày thường những người này bân rộn chuyện tu hành, xử lý nội vụ kém xa nàng.

Đối với chưởng môn, nàng vẫn rất hữu dụng.

Nhìn đám Đạo Chủ đang thảo luận với nhau, vừa rồi Như Yên trưởng lão nói đến có chút miệng đắng lưỡi khô, muốn tìm chén trà uống.

Bên cạnh, một chén trà tự động lơ lửng tới.

Là Sở Cuồng Nhân.

“Như Yên trưởng lão, khổ cực rồi.”

“Đa tạ chưởng môn.” Như Yên trưởng lão nhận chén trà.

“Chuyện lập quyết giao cho Như Yên trưởng lão toàn quyền xử lý, cần trợ giúp gì, cứ việc nói với chúng ta.” Sở Cuồng Nhân cười nói.

“A, chuyện lớn như vậy lại để ta làm?”

“Đây không phải ý kiến của Như Yên trưởng lão sao? Đương nhiên phải do ngươi làm rồi.” Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

Trên mặt Như Yên trưởng lão lộ ra vẻ chần chờ.

Bên cạnh, Lạc Thủy cười nhạt nói: “Vương nói không sai, chúng ta không am hiểu xử lý những việc này, vậy làm phiền Như Yên đạo hữu.”

“Không sai, nếu Vương đã nói như vậy, Như Yên đạo hữu đi làm, ai dám không phục, thì nói với chúng ta.”

“Ha ha, ta cũng muốn nhìn xem ai dám ngăn cản chúng ta lập quốc.”

Mấy vị Đạo Chủ mạnh nhất đương đại lần lượt nói.

Như Yên trưởng lão trịnh trọng gật đầu, “Vậy được.”

Cứ như vậy, Như Yên trưởng lão còn chưa đến Đế giả, lại trở thành người có quyền lợi gần với Sở Cuồng Nhân nhất trên Thương Khung tinh.

…

Chuyện lập quốc, Sở Cuồng Nhân giao cho đám người Như Yên trưởng lão.

Hắn đi vào Lăng Thiên Đạo Cung, chuẩn bị bế quan.

“Có thể hợp lại tất cả lực lượng trên Thương Khung tinh, nhưng muốn đưa một nền văn minh xông pha trong vũ trụ hãn hạo, cần phải có một phần lực lượng tuyệt đối, văn minh không có tiên nhân, không cách nào lâu dài.”

“Trước mắt, mục tiêu quan trọng nhất của ta, là thành tiên!”

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn lấy ra một khỏa tinh thể hình lăng, đó là một viên thần cách.

Thần cách của Thần Chủ.

Bên trong viên thần cách này ẩn chứa năng lượng cực kỳ khổng lồ, ngoại trừ lực lượng của bản thân Thần Chủ, còn có một bộ phận bản nguyên thần sơn chi lực.

Tu sĩ bình thường không có cách nào luyện hóa những năng lượng này.

Nhưng Sở Cuồng Nhân có Thiên Địa Hồng Lô Thể thì có thể!

Hắn bắt đầu luyện hóa thần cách.

Thời gian lưu chuyển, nửa năm trôi qua.

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân từ trong trạng thái bế quan tỉnh lại.

Hắn đã luyện hóa tất cả năng lượng trong thần cách, tu vi vừa đặt chân đến Tiểu Đạo Chủ trực tiếp tấn cấp đến Tiểu Đạo Chủ hậu kỳ.

Đây là tu vi.

Mà chiến lực của hắn cũng không thể dùng cảnh giới để cân nhắc.

Cứu cực đế nguyên, cứu cực chi đạo, cứu cực ảo diệu, ba đại cứu cực chi lực này đủ làm cơ sở để hắn vượt cấp chiến đấu.

Đừng nói đến chuyện hắn còn có các lá bài tẩy như Thiên Đạo chi lực, niệm lực, tiên pháp, Bất Tử chi thân gia trì, cho dù là Đại Đạo Chủ, hắn cũng có thể đánh một trận.

Thậm chí, chiến thắng phần lớn Đại Đạo Chủ bình thường cũng không phải vấn đề gì.

“Không biết đám người Như Yên trưởng lão đã làm đến đâu rồi?”

Đế niệm của Sở Cuồng Nhân lưu chuyển, trải rộng Huyền Thiên tông.

Hắn nhìn thấy Lam Vũ đang tu hành.

Mộ Dung Hiên và Nam Cung Hoàng đang luận bàn.

Thần Hoàng Tiểu Hồng đang ăn vụng linh quả trong Thanh Sương cốc.

Huyền Bí và tam tổ đang đánh cờ, giống như lâm vào khốn cảnh, bên cạnh thất tổ gấp đến độ dậm chân, dáng vẻ muốn nói lại không thể nói.

Không biết từ lúc nào bạch bào tướng đã tìm đến Thiên Sát Đạo Chủ, đang lĩnh giáo huyền diệu Thiên Sát Bất Bại Thể của đối phương…

Đế niệm lướt qua, các cảnh tượng ở các nơi trong Huyền Thiên tông đều thu vào trong đầu hắn.

Rất nhanh.

Hắn tìm được Như Yên trưởng lão, đối phương đang ở cùng Cố Linh Lung, trước mặt hai người có một tấm địa đồ của Thương Khung tinh.

Hai người đang bàn luận chuyện lập quốc.

Lúc nói đến chỗ mấu chốt, thậm chí còn dùng bàn cát bên cạnh diễn luyện một phen, đối với việc này, các nàng còn để tâm hơn Sở Cuồng Nhân.

“Linh Lung đã từng làm nữ hoàng của Thanh Vân vương triều, có kinh nghiệm và tâm đắc quản lý một quốc gia, để nàng và Như Yên trưởng lão làm việc này, cũng là phù hợp.” Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Sau đó, hắn mở Huyễn Tưởng Luân Bàn ra rút thưởng.

“Chúc mừng kí chủ rút được bản vẽ kiến tạo chiến thuyền cao cấp cấp truyền thuyết.”

Bản vẻ kiến tạo chiến thuyền.

Sở Cuồng Nhân rút vật này ra, trong mắt lộ ra vẻ suy tư, “Thứ này đến thật đúng lúc.”

Muốn phát triển trong vũ trụ, ngoại trừ dựa vào cường giả, cũng không thể thiếu các loại thủ đoạn tăng cường tu hành được.

Luyện đan, luyện khí, phù văn, trận pháp...

Trong đó, còn có một thứ vô cùng quan trọng, đó chính là chiến thuyền có thể vận chuyển, tác chiến trong vũ trụ.

Công nghệ chế tạo chiến thuyền vô cùng phức tạp, dính đến các loại thủ đoạn như trận pháp phù văn, chiến thuyền có mức độ cao thấp, thường có thể đại biểu một cho trình độ phát triển của một văn minh tu hành.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua bản vẽ chiến thuyền rút được, phía trên ẩn chứa trận pháp, phù văn vượt xa chiến thuyền cao nhất hiện có trên Thương Khung tinh, thậm chí còn xuất sắc hơn chiến thuyền của Huyết Nguyên tinh.

“Giao thứ này cho Xích Dương và Trận Đạo Chủ đi, để bọn họ nghiên cứu một chút.” Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Bóng người hắn lóe lên, biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện đã đi đến một tiểu hành tinh.

Dựa vào thực lực hôm nay của hắn, đã không cần nhờ vào truyền tống trận cũng có thể tự do ra vào đại trận Ly Hận Thiên.

Hắn đến tìm Xích Dương Đạo Chủ, đưa bản vẽ chế tạo chiến thuyền ra, Xích Dương Đạo Chủ tiếp nhận nhìn một lần, sau đó như nhặt được chí bảo.

“Quá tuyệt vời, đúng là quá tuyệt vời, nếu lúc trước chúng ta có chiến thuyền này, vậy cuộc chiến với Huyết tộc cũng không gian nan như vậy, Vương, ngươi lấy được từ đâu vậy?”

“Cơ duyên có được.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Xích Dương Đạo Chủ cũng không truy vấn, mà đi tìm Trận Đạo Chủ, một lão đầu râu trắng, hai người cùng nhau nghiên cứu.

Sở Cuồng Nhân không quấy rầy bọn họ, đơn giản bàn giao một phen, cũng không vội trở về Thương Khung tinh, mà du đãng trong tinh hải gần đó.

“Đã một thời gian Tinh Thần Bất Diệt Thể không tăng lên rồi, tìm hành tinh thôn phệ một chút đi.” Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

Chương 821: Thương Khung tinh biến hóa, chiến thuyền, tiên chủng đến

Uy hiếp của thần chỉ dã được giải quyết.

Thương Khung tinh đang bận bịu chuyện lập quốc, Xích Dương

Đạo Chủ và Trận Đạo Chủ đang nghiên cứu chiến thuyền, tất cả đang tiến hành đâu vào đấy.

Bình tĩnh hơn nửa năm.

Hơn nửa năm này, Thương Khung tinh thay đổi vô cùng lớn, dưới sự chỉ đạo của Như Yên trưởng lão, hiện tại các đại đạo thống thế lực, quốc gia đều biết chuyện của Nhân Vương, nhấc lên một trận sóng to gió lớn.

Sở Cuồng Nhân là Nhân Vương? !

Tin tức này rung động toàn bộ Thương Khung tinh.

Một số đạo thống không biết Nhân Vương là nhân vật gì, nhưng bọn họ lại biết Sở Cuồng Nhân, đó là yêu nghiệt kinh khủng nhất của Thương Khung tinh từ trước tới nay.

Một số đạo thống Viễn Cổ đã từng nghe nói về Vương, biết Sở Cuồng Nhân là Nhân Vương, cảm thấy vô cùng rung động.

Sau khi rung động, đã đặt đạo thống thế lực của mình vào trong bản đồ đế quốc.

Đối với chuyện này, bọn họ căn bản không có năng lực nói không.

Vốn vẫn có một số thế lực muốn phản kháng, nhất là một số đạo thống có Đế giả trấn giữ càng kiệt ngao bất thuần.

Nhưng cho dù kiệt ngạo cũng vô dụng, tùy tiện một vị Đạo Chủ đứng ra, đạo thống Đế giả gì đó, đều bị thu phục.

Trong nửa năm ngắn ngủi, toàn bộ thế lực có máu mặt trên Thương Khung tinh đều thần phục, nguyện ý tiếp nhận đế quốc quản hạt.

Ngay lúc Thương Khung tinh quyết đoán cải cách.

Vực ngoại.

Trong tinh hải, một chiếc chiến thuyền dần thành hình.

Trên boong thuyền, trước mặt hai người Trận Đạo Chủ, Xích Dương Đạo Chủ có vô số quang văn lưu chuyển, đang khảo nghiệm tính năng của chiến thuyền.

Từng đạo quang văn ngưng tụ trên họng pháo ở đầu chiến thuyền, linh khí hỗn tạp bốn phía nhanh chóng hội tụ về phía nó.

Họng pháo đang phát sáng, quang văn đang lưu chuyển...

Linh khí đang áp súc...

Đến khi đạt tới cực hạn, một vệt sáng từ trong họng pháo bắn ra, vạch phá tinh không, rơi vào một hành tinh không người phía xa.

Trong nháy mắt hành tinh bị xỏ xuyên, chùm sáng thế như chẻ tre, sau khi xuyên qua một hành tinh, tiếp tục bắn về phía xa.

Chỗ chùm sáng đi đến, hư không sụp đổ, vạn vật hủy hết!

Hành tinh bị xuyên qua đã nổ tung, giống như một chùm pháo hoa nở rộ trong tinh không đen nhánh, lộng lẫy, sáng chói.

Chùm sáng năng lượng hao hết, dần dần tiêu tán.

Nhưng hai người Trận Đạo Chủ, Xích Dương Đạo Chủ vẫn còn chưa lấy lại tinh thần.

“Ực...”

Xích Dương Đạo Chủ nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Loại uy lực này đã siêu việt Tiểu Đạo Chủ đỉnh phong, thật khủng khiếp.”

Cho dù là một trong mấy người sáng tạo chiến thuyền này, Xích Dương Đạo Chủ cũng không nhịn được cảm thấy chấn kinh vì tính năng của chiến thuyền như cũ.

“Nhưng một kích này hao tổn năng lượng quá lớn, đã tiêu hao một phần năm năng lượng của chiến thuyền, nhất định phải sử dụng cẩn thận.”

“Ừm.”

“Dựa vào tư nguyên hiện hữu của Thương Khung tinh, có thể chế tạo ra mấy chiếc?”

“Còn có thể tạo ra ba chiếc.”

Xích Dương Đạo Chủ liếm môi một cái nói.

“Tiếp tục.”

…

Một chỗ khác.

Vũ trụ tinh không, có rất nhiều chiến thuyền đang đến gần Thương Khung tinh, những người này, lại là... Huyết tộc!

Trên một chiếc chủ thuyền to lớn.

Một nam tử mặc cẩm y hoa lệ ngồi khoanh chân trên boong thuyền, trên đầu gối đặt một thanh trường kiếm, kiếm khí lưu chuyển quanh người, vô cùng doạ người.

Bên cạnh, có mấy vị Huyết Vương nhìn thấy, trong mắt lộ ra kiêng kị.

“Không hổ là thiên tài đến từ Tử Tinh, phần khí tức này đúng là không tầm thường, so với phần lớn Đạo Chủ còn cường đại hơn.”

Ngữ khí của Minh Vương có chút ngưng trọng nói.

“Nghe nói này người tu hành không đến ngàn năm, nhưng tu vi cao cường, đã đạt tới cảnh giới Đạo Chủ, thiên tài như vậy mà vẫn không lọt vào mười vị trí đứng đầu Tử Tinh, nghe nói mười vị trí đầu, đều là tiên chủng của Tử Tinh!”

Nguyệt Vương cũng cảm khái một tiếng.

Tử Tinh, là một trong hai nền văn minh tiên pháp cường đại nhất tinh hệ Tử Kim, mà tiên chủng, chính là thiên kiêu đỉnh phong mà văn minh tiên pháp bồi dưỡng ra!

Tiên chủng, tên như ý nghĩa, chính là thành tiên chi chủng!

Mỗi vị tiên chủng, đều có tiềm lực thành tiên.

Đương nhiên, chỉ là tiềm lực mà thôi.

Tiên chủng muốn thành tiên cũng khó khăn trùng điệp.

Văn minh Tử Tinh phát triển mười nguyên niên, bồi dưỡng tiên chủng nhiều vô số kể, nhưng đến bây giờ còn không ra đời một vị tiên nhân.

Có thể thấy được thành tiên rất khó khăn.

Nhưng chuyện này cũng không thể phủ nhận tiên chủng cường đại.

Tốt xấu gì người ta cũng có tiềm lực thành tiên, còn đám Huyết Vương bọn họ, mặc dù cũng là Đạo Chủ, nhưng căn bản không có khả năng thành tiên.

“Tiên chủng, là tồn tại chúng ta chỉ có thể nhìn mà thèm thôi.”

Minh Vương nhìn về chỗ sâu trong chiến thuyền.

Ở nơi đó, có một vị tiên chủng.

“Này, sắp tới chưa.”

Người thanh niên ngồi xếp bằng nhìn đám Huyết Vương, nhàn nhạt hỏi.

“Sắp rồi, đại khái còn có nửa tháng nữa.”

Minh Vương trả lời.

“Một cái Thương Khung tinh, các ngươi đánh nhiều năm như vậy cũng không chiếm được, văn minh Huyết tộc không khỏi quá phế đi.”

Thanh niên từ tốn nói.

“Lý đạo hữu, xin ngươi khách khí một chút.”

Minh Vương hít sâu một hơi, đè xuống tức giận trong lòng.

“Lần này Huyết tộc xuất chinh, hơn phân nửa tư nguyên đều do Tử Tinh ta cung cấp, cho dù ta không khách khí với các ngươi, các ngươi lại có thể thế nào?”

“Nhưng những thứ này, là Huyết tộc ta dùng Đoạt Thiên chi pháp đổi lấy.”

“Vậy các ngươi phải cảm thấy may mắn, Tử Tinh ta để ý Đoạt Thiên chi pháp mà các ngươi cung cấp, nếu không, mấy người các ngươi đừng nghĩ tới việc khác.” Ngữ khí của người thanh niên vẫn không hề thay đổi.

“Hừ.” Minh Vương hừ lạnh một tiếng, không cần nhiều lời nữa.

“Huyết tộc, cũng chỉ có một tên Huyết Thần coi như có chút bản lĩnh, vì muốn đạt đến cảnh giới Thiên Đạo Chủ, dám thôn phệ Thiên Đạo, buồn cười chính là bởi vậy mà khiến bản thân ngủ say, mười nguyên niên còn chưa tỉnh lại.”

Thanh niên tiếp tục nói.

Bên cạnh, sắc mặt đám Huyết Vương càng thêm khó coi.

Huyết Thần là tín ngưỡng của bọn họ, người thanh niên nói như vậy, đã chạm đến vảy ngược của bọn họ, bọn họ đã có chút không kìm nén được tức giận.

“Lý Phong, chúng ta đang hợp tác với Huyết tộc, chú ý thái độ.”

Chỗ sâu trên chiến thuyền, một giọng nói đạm mạc vang lên.

“Vâng, điện hạ.”

Trong mắt Lý Phong lướt qua một vệt kính ý.

Đám Huyết Vương cũng dần dần lắng lại lửa giận trong lồng ngực.

“Ta nghe nói Huyết Nguyên tinh bị hao tổn đến loại trình độ này, là bởi vì một tên thiên kiêu trẻ tuổi của Thương Khung tinh, đúng không?”

Giọng nó đạm mạc kia vang lên lần nữa, hỏi thăm Huyết Vương.

Nhắc đến chuyện này, trong mắt Minh Vương lộ ra một vệt hận ý, "Không sai, người kia tên là Sở Cuồng Nhân, chính là vì hắn, chúng ta..."

Minh Vương kể lại chuyện liên quan đến Sở Cuồng Nhân.

Sau khi nghe xong, giọng nói đạm mạc kia trầm ngâm một hồi, nói: "Nếu ta không đoán sai, người này cũng là một vị tiên chủng."

"Có khả năng." Minh Vương khẽ vuốt cằm.

Tuổi tác kia, tu vi kia...

Nói là tiên chủng cũng không đủ.

"Thôi đi, xem như tiên chủng, hiện tại cũng đã chết, tiên chủng đã chết thì chẳng là cái thá gì." Lý Phong ở một bên cười nhạo nói.

Nhưng ngươi còn không phải tiên chủng.

Trong lòng đám Huyết Vương âm thầm khinh bỉ một tiếng.

…

Vũ trụ tinh không, một hành tinh không người.

Một đạo lưu quang đi vào.

Sở Cuồng Nhân nhìn hành tinh màu vàng nhạt này, trong mắt lóe ra quang mang, liếm môi một cái, "Tiểu Ái, phân tích một chút."

"Trong quá trình phân tích... hành tinh cấp bốn, ẩn chứa lượng lớn đạo kim, linh tủy linh khoáng, nếu thôn phệ, Tinh Thần Bất Diệt Thể của chủ nhân có thể đạt đến cảnh giới đại thành." Giọng nói của Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái vang lên.

Những ngày gần đây, Sở Cuồng Nhân đã lần lượt thôn phệ mười mấy tiểu hành tinh không người, tăng cảnh giới của Tinh Thần Bất Diệt Thể lên đến tiểu thành cực hạn.

Khoảng cách đến đại thành, chỉ có một bước.

"Tinh Thần Bất Diệt Thể đại thành sao? Thật khiến người ta chờ mong.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, bóng người lập tức hóa thành lưu quang, lao về phía hành tinh trước mặt, đầu đâm vào sâu trong lòng đất.

Chương 822: Thương Khung tinh chủ động xuất kích, thực lực của các Đạo Chủ

Bên ngoài Thương Khung tinh.

Ngàn vạn chiếc chiến thuyền đã dần tới gần.

Lạc Thủy Đạo Chủ đang tọa trấn tại cứ điểm số ba mươi mốt cầm một cái ngọc giản trong tay, sắc mặt âm trầm đến muốn chảy nước.

Đó là tin tức thám tử tiền tuyến gửi về.

Đại quân Huyết tộc tới gần!

Ngoại trừ nàng, những cứ điểm còn lại cũng liên tiếp nhận được tin tức.

“Tại sao có thể như vậy, sau trận chiến trên Huyết Nguyên sơn, rõ ràng Huyết tộc đã bị trọng thương, trong mấy nguyên niên cũng không thể phát động chiến tranh đối ngoại mới đúng, vì sao không được mấy năm lại có đại quân tới.”

Lạc Thủy trầm giọng nói.

Nàng vội vàng tổ chức một trận hội nghị quân sự.

Trong hội nghị, các đại Thiên Tôn, Đạo Chủ tề tụ.

“Há, Huyết tộc lại tới, năm đó ta không có cơ hội giao thủ với bọn họ, lần này, ngược lại đã có cơ hội.”

Ánh mắt Kiếm Đạo Chủ lộ ra một đạo lãnh ý.

“Thiện tai, ngã phật từ bi, mặc dù ta không muốn tạo nhiều sát nghiệt, nhưng nếu muốn hủy diệt quê hương ta, ngã phật cũng sẽ phẫn nộ!”

Lão tăng khoác áo cà sa màu vàng đỏ từ tốn nói.

Hắn ta là Phật Đạo Chủ.

Là người sáng lập ra Phật Môn trên Thương Khung tinh.

Đám Đạo Chủ, Thiên Tôn này đều sinh ra trên thương khung, lớn lên trên thương khung.

Bọn họ quả quyết sẽ không ngồi nhìn Thương Khung tinh lâm vào nạn lửa binh, mười mấy nguyên niên trước là như thế, mười mấy nguyên niên sau vẫn là như thế.

“Đã liên hệ với Vương chưa?” Lạc Thủy Đạo Chủ hỏi.

“Vẫn chưa.”

Vạn Pháp Đạo Chủ khẽ lắc đầu.

“Huyết tộc bị trọng thương, Đạo Chủ không còn mấy người, không cần Vương xuất thủ, Huyết tộc giao cho chúng ta đến ứng phó là được.”

Kiếm Đạo Chủ từ tốn nói.

Mấy vị Đạo Chủ còn lại nghe vậy, cũng rất tán thành.

Trong suy nghĩ của bọn họ, trong trận chiến tại Huyết Nguyên sơn, Huyết tộc tổn thất mười bảy vị Đạo Chủ, còn có bao nhiêu vị đạo chủ chứ?

Mọi người ở đây thương nghị không sai biệt lắm, liền bắt đầu bố trí phòng bị.

…

“Cuối cùng cũng sắp tới.”

Bên ngoài Thương Khung tinh mấy trăm vạn dặm.

Chiến thuyền Huyết tộc đã xếp hàng ở đây chờ xuất phát.

Minh Vương nhìn hành tinh trắng xanh phía xa, trong mắt lộ ra dã tâm đang thiêu đốt, “Lần này, nhất định phải một lần hành động chiếm được Thương Khung tinh, chiếm Thiên Đạo thế giới này, dùng tư nguyên nơi này khôi phục Huyết Nguyên tinh ta.”

Bây giờ Huyết Nguyên tinh bị thương tổn quá lớn.

Nhất định phải nhanh chóng bổ sung mới được, nếu không, bị văn minh khác nhắm đến, rất dễ bị chiếm đoạt.

“Cuối cùng đã tới sao? Thân thể ta đã sắp rỉ sét rồi.”

Lý Phong chậm rãi đứng lên.

Trên người hắn ta có kiếm khí bạo phát, khiến tinh thần bốn phía lắc lư.

Bỗng nhiên, ánh mắt hắn ta lóe lên.

“Hình như có người đến đón tiếp chúng ta.”

Chỉ thấy cách đó không xa, trong hư không, đột nhiên xuất hiện một nhóm người.

Trên người những người này đều có khí tức vô cùng cường đại, yếu nhất cũng là cấp bậc Thiên Tôn.

Chính là tu sĩ của Thương Khung tinh.

Đám người Kiếm Đạo Chủ, Lạc Phong Đạo Chủ bỗng nhiên xuất hiện.

Bọn họ đã lựa chọn chủ động nghênh kích!

Đồng tử Minh Vương hơi co rụt lại, hắn ta chú ý tới, trong Thương Khung tinh xuất hiện mấy vị Đạo Chủ chưa từng gặp mặt.

Đạo Chủ, đó là chiến lực đỉnh phong của một nền văn minh.

Trong Huyết Nguyên tinh cũng không có bao nhiêu Đạo Chủ, nhất là sau trận chiến tại Huyết Nguyên sơn, Đạo Chủ càng vô cùng khan hiếm.

Nhưng Thương Khung tinh lại đột nhiên xuất hiện mấy vị Đạo Chủ chưa từng thấy mặt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Minh Vương hơi nghi hoặc một chút.

“Huyết tộc, hiện tại các ngươi quay đầu xéo đi còn kịp.”

Vạn Pháp Đạo Chủ nhìn đám Huyết tộc, hừ lạnh một tiếng nói.

“Muốn chúng ta rời đi, không có khả năng, lần này, các ngươi không gánh nổi Thương Khung tinh, Thương Khung tinh nên thuộc về Huyết tộc chúng ta.”

Minh Vương lạnh lùng nói.

“Nói nhiều như vậy làm gì, không phải muốn đánh sao, ta ngủ say lâu như vậy, đúng lúc có thể hoạt động gân cốt một chút.”

Viêm Vũ tiến lên một bước, Đế khí trên người trực tiếp bạo phát.

Bên cạnh, Thiên Sát Đạo Chủ cười lạnh một tiếng: “Trước đó đánh với Vương bị ngược một trận, hiện tại, đến lượt ta ngược người khác.”

Lời nói rơi xuống, sát khí lưu chuyển, Thiên Sát pháp tướng bạo phát!

Các vị Đạo Chủ khác thấy thế, mỗi người lấy ra Đạo khí của mình.

Minh Vương cau mày, sau đó cũng không nói nhảm, “Xuất thủ!”

Trong nháy mắt.

Chiến thuyền đại quân Huyết tộc phun toả hào quang.

Từng đạo chùm sáng năng lượng đánh về phía Đạo Chủ.

“Hỗn Độn Thiên Hoa!”

Chỉ thấy Lạc Thủy Đạo Chủ đưa tay, Đế khí lưu chuyển, một thanh trường đao đen nhánh rơi trong tay, từng đạo Hỗn Độn chi khí lấy nàng làm trung tâm khuếch tán ra, hóa thành một đạo bích chướng, đỡ được tất cả chùm sáng.

“Hỗn Độn Nhất Khí Thiên Hoa Trảm!”

Lạc Thủy Đạo Chủ đạm mạc quát.

Trường đao đen nhánh xẹt qua hư không, một đạo kéo đao quang Hỗn Độn kéo dài ngàn vạn trượng từ trên trời giáng xuống, chém nổ từng chiếc chiến thuyền!

Hỏa quang liên tiếp nở rộ trong vũ trụ đen nhánh yên tĩnh.

Lạc Thủy Đạo Chủ, đệ nhất nữ đế của Thương Khung tinh.

Ngoài Hỗn Độn Đạo Chủ, nàng là người có Hỗn Độn Thể thứ hai!

Thân thể chuyển thế lúc trước không có Hỗn Độn Thể, nàng không có cách nào phát huy thực lực đến cực hạn, hiện tại bản tôn xuất thủ, phong thái của đệ nhất nữ đế hiện rõ.

“Ha ha, đao pháp của Lạc Thủy muội tử vẫn sắc bén như thế, vậy ta cũng không thể lạc hậu!” Viêm Vũ phóng khoáng cười một tiếng, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh trường kích, một kích vung xuống, Hỏa Long to lớn bay lên không trung!

Hỏa Long diệu thế, phổ chiếu vũ trụ hắc ám.

Từng chiếc chiến thuyền bị nuốt vào trong đó, một đám Huyết tộc hóa thành tro tàn trong tiếng kêu thảm thiết, thực lực bày ra không kém Lạc Thủy bao nhiêu.

“Thiên Sát pháp tướng!”

Thiên Sát Đạo Chủ gầm nhẹ một tiếng.

Pháp tướng to lớn bay lên không trung, một quyền nối tiếp một quyền đánh ra, thiên sát chi khí bàng bạc giống như từng viên lưu tinh bay múa mà ra.

Chỗ đi qua, hư không nổ tung, chiến thuyền liên tiếp bị hủy diệt.

“Giết! !”

Một đám Đế giả, Thiên Tôn Huyết tộc trùng sát về phía mọi người.

Lúc này, một vị tăng nhân ngăn cản trước mặt bọn họ.

Nhìn qua, người tăng nhân này đã già, không có bao nhiêu uy hiếp, nhưng trong một cái chớp mắt tiếp theo, trên người tăng nhân chợt bộc phát ra một cỗ uy áp thiên địa doạ người.

“A di đà phật, chư vị thi chủ, vãng sinh cực lạc đi.”

Phật Đạo Chủ chắp tay trước ngực.

Ngay sau đó, một cái Phật Đà pháp tướng to lớn, tràn ngập kim quang vô biên xuất hiện trong vũ trụ đen nhánh.

Phật Đà pháp tướng nâng tay cầm tinh thần, ầm vang đánh ra.

Hư không nổ tung!

Một đám Đế giả, Thiên Tôn Huyết tộc hóa thành bột mịn.

“Đáng chết, lúc nào Thương Khung tinh lại xuất hiện mấy vị Đạo Chủ này rồi?” Sắc mặt Minh Vương khó coi đến cực hạn.

Mắt thấy binh lính Huyết tộc liên tiếp bị tàn sát, hắn ta không thể ngồi yên nữa.

Các Huyết Vương đồng thời xuất thủ.

“Tới tốt lắm!” Thiên Sát Đạo Chủ cười ha ha một tiếng, thôi động Thiên Sát pháp tướng, cầm theo trường thương đánh nhau với một vị Huyết Vương.

Các Đạo Chủ khác cũng đều đang đối mặt với Huyết Vương.

Phanh, phanh, phanh...

Trong vũ trụ u ám, vô số đạo văn xen lẫn trong hư không.

Chiến đấu giữa cấp bậc Đạo Chủ khiến phạm vi trăm triệu dặm nổi lên cương phong cuồng bạo, tinh thần bốn phía lay động.

Mà hai bên, có hai người chưa động thủ.

Một người là Kiếm Đạo Chủ.

Một người là Lý Phong.

Hai người đều là Đạo Chủ am hiểu kiếm đạo, lúc đối mặt, uy áp kiếm đạo kinh khủng đã va chạm một chỗ, kiếm khí lưu chuyển, kiếm áp dồi dào chống lại nhau, không ai nhường ai.

“Xem ra lần này tới Thương Khung tinh cũng không lỗ, có thể gặp được một tu sĩ am hiểu kiếm đạo như ngươi.” Lý Phong lộ ra nụ cười nói.

Kiếm Đạo Chủ chậm rãi rút Thiên Tuyệt Kiếm ra, thanh kiếm này, hắn ta từng đưa cho Sở Cuồng Nhân dùng trong trận chiến tại Huyết Nguyên sơn, nhận qua tổn thương.

Nhưng sau khi tỉnh dậy, hắn ta đã để Xích Dương Đạo Chủ chế tạo lần nữa, còn tăng thêm một chút tử kim lần trước chế tạo Côn Ngô Kiếm còn thừa, không chỉ tái tạo hoàn thành, uy năng cũng cao hơn một tầng.

Chương 823: Kiếm Đạo Chủ chiến thiên kiêu Tử Tinh, Kiếm Đạo Chủ bại

Thiên Tuyệt Kiếm trong tay, khí thế của Kiếm Đạo Chủ cường đại chưa từng có.

Kiếm áp không có gì sánh kịp bao phủ phạm vi trăm triệu dặm.

Ngoài Sở Cuồng Nhân, nếu tìm một vị Đế giả nào đó trên Thương Khung tinh đã trải qua trận Nghịch Thần chi chiến, hỏi thăm ai là Đạo Chủ cường đại nhất trên Thương Khung tinh, vậy bọn họ sẽ nghĩ ngay đến hai người.

Thứ nhất là Hỗn Độn Đạo Chủ.

Hỗn Độn Thể của đối phương cường hãn tuyệt luân, trong trận Nghịch Thần chi chiến có thể lực ép Chủ Thần, là một trong chiến lực quan trọng nhất trong trận chiến đó.

Người thứ hai, không phải Huyền Hoàng Đạo Chủ.

Mà chính là, Kiếm Đạo Chủ!

Là người đầu tiên sở hữu Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm Đạo Thể trên Thương Khung tinh, cũng là đệ nhất kiếm đạo cổ kim, chiến lực của hắn ta không hề yếu hơn Hỗn Độn Đạo Chủ, tu vi đã sớm đạt đến Tiểu Đạo Chủ hậu kỳ.

“Đánh đi!”

Kiếm Đạo Chủ cầm Thiên Tuyệt Kiếm trong tay, nhìn qua Lý Phong từ tốn nói.

Đối phương lạnh lẽo cười một tiếng.

Keng một tiếng, một thanh trường kiếm phong cách cổ xưa bay lượn ra, trên kiếm có đạo văn lưu chuyển, hiển nhiên cũng là một thanh Đạo khí đỉnh phong.

Sưu!

Hai đại kiếm khách lập tức biến mất tại chỗ.

Trong cái chớp mắt tiếp theo, bọn họ đã giao hội trong hư không, hai thanh kiếm va chạm, bắn ra kiếm quang sáng chói, mà nương theo kiếm quang, còn có từng đạo kiếm khí sắc bén.

Kiếm khí càn quét, một số chiến thuyền xung quanh ào ào bị chém nát.

Lý Phong tuyệt không cố kỵ Huyết tộc.

Hiện tại, hắn ta chỉ muốn đánh bại Kiếm Đạo Chủ.

“Ngươi không phải Huyết tộc, ngươi đến từ văn minh nào?”

Kiếm Đạo Chủ đạm mạc hỏi.

“Tử Tinh, Bá Kiếm Đạo Chủ Lý Phong!”

Lý Phong cười nói.

“Tử Tinh...” Kiếm Đạo Chủ âm thầm ghi nhớ, ngay sau đó Thiên Tuyệt Kiếm trong tay phun trào kiếm khí dồi dào, bức bay đối phương ra ngoài.

Kiếm quang của Thiên Tuyệt Kiếm lóe lên.

Chỉ thấy Kiếm Đạo Chủ chém ra một kiếm, “Kiếm quyết, Khoái Tai Phong!”

Kiếm quang như gió, tràn ngập một loại sắc bén dồi dào.

Phong bạo lướt qua, hư không liên tiếp bị kiếm khí xé rách.

“Bá Kiếm Tam Tuyệt, nhân diệt!”

Lý Phong đưa tay thôi động Đế khí trong cơ thể, thi triển ảo diệu của mình, đạo văn hiển hiện xung quanh, sau đó rót vào trường kiếm trong tay.

Một kiếm chém ra, kiếm quang bá đạo như muốn phá hủy tất cả.

Sắc bén chi kiếm, bá đạo chi kiếm, hai cỗ kiếm áp hoàn toàn khác biệt va chạm, nhấc lên kiếm khí như sóng to bao phủ, khuấy động khắp nơi.

Lý Phong và Kiếm Đạo Chủ đều bị đẩy lui.

Ngay sau đó.

Hai người lại lần nữa thi triển ảo diệu.

“Kiếm quyết, Vạn Tinh Lạc!”

Thiên Tuyệt Kiếm trong tay Kiếm Đạo Chủ lập tức huyễn hóa ra vạn đạo kiếm quang, phân bố bốn phía, mỗi đạo kiếm quang giống như một ngôi sao sáng.

Trong tiếng ầm vang, từng đạo kiếm quang vạch phá tinh không, phi tốc lướt đi.

Giống như vạn tinh vẫn lạc!

Lý Phong khẽ quát một tiếng, trên người bộc phát ra kiếm áp càng thêm bá đạo.

“Bá Kiếm Tam Tuyệt, địa hãm!”

Một kiếm chém ra, kiếm quang gào thét, khí thế vô cùng cẩn trọng lại bá đạo bộc phát, va chạm với kiếm quang vạn tinh chi thế.

Phanh, phanh, ầm!

Tinh không liên tiếp nổ tung!

Trong một chiếc chiến thuyền nào đó.

Một nam tử mặc trường bào màu tím, đầu đội ngọc quan chậm rãi mở hai mắt ra, trong mắt lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

“Không ngờ trong Thương Khung tinh lại có tu sĩ kiếm đạo có chiến lực mạnh như vậy, có thể đánh ngang tay với Lý Phong.”

“Nhưng đáng tiếc... Tuổi tác quá già, tiềm lực hao hết, nếu không có bất ngờ xảy ra, cả đời đều vô duyên với tiên đồ.”

Nam tử tự nhủ.

Thành tiên sao mà khó khăn.

Cho dù là tiên chủng cũng chỉ có một khả năng nhỏ nhoi mà thôi.

Mặt khác, xem như tiên chủng cũng có hạn chế, tuổi tác càng già, hi vọng thành tiên cũng càng xa vời.

Trong vô số tinh hệ lưu chuyển một lời đồn, cho dù là tiên chủng, trong mười vạn năm không thành tiên, vậy cả đời sẽ vô vọng.

Trong tinh không.

Đạo Chủ Thương Khung tinh và Đạo Chủ Huyết tộc càng đánh càng kịch liệt, nhất là Lý Phong và Kiếm Đạo Chủ, kiếm khí của hai vị kiếm tu tuyệt đỉnh khuếch tán, mấy vạn dặm xung quanh, không ai có thể tới gần.

Mà uy áp kiếm đạo của hai người này đã tích súc đến cực hạn!

“Một kiếm cuối cùng, quyết định thắng bại của ta với ngươi!”

Lý Phong cười ha ha một tiếng.

Đạo văn lấy hắn ta làm trung tâm khuếch tán, linh khí hỗn tạp bốn phía ào ào chuyển hóa thành kiếm khí, gào thét về phía hắn ta.

Trong mắt Kiếm Đạo Chủ lộ ra ngưng trọng trước nay chưa từng có.

“Tuổi tác của người này không lớn, nhưng tu vi kiếm đạo lại không thấp hơn ta, một kiếm tiếp theo, nhất định phải toàn lực ứng phó!”

Kiếm khí trong cơ thể Kiếm Đạo Chủ hoàn toàn vận chuyển, hai loại dị tượng đạo thể Thiên Đạo Chi Kiếm, Kiếm Khí Thanh Liên cũng tương ứng hiện ra.

“Kiếm quyết, Cửu Thiên Khuynh Lạc!” Kiếm Đạo Chủ thét dài một tiếng, kiếm khí trên người phóng lên tận trời, biến ảo thành chín đạo kiếm ảnh cực lớn.

Chín kiếm chém ra, mỗi kiếm đều ẩn chứa một cỗ kiếm đạo chi lực hoàn toàn khác biệt, hoặc là thuộc tính hỏa chi kiếm, hoặc là thuộc tính băng chi kiếm...

Chín kiếm cùng trảm, uy năng cuồn cuộn.

Lý Phong thấy thế, trường kiếm trong tay giơ lên cao.

“Mở mang kiến thức về ảo diệu mạnh nhất của ta đi.”

“Bá Kiếm Tam Tuyệt, thanh thiên! !”

Lý Phong thét dài một tiếng, đột nhiên chém ra một kiếm!

Kiếm quang vô cùng khủng bố ẩn chứa ngàn vạn đạo kiếm khí, mà mỗi đạo kiếm khí đều ẩn chứa đạo văn huyền diệu.

Ngàn vạn kiếm khí, ngàn vạn đạo văn, uy năng đủ để hủy thiên diệt địa.

Hai cỗ kiếm đạo tuyệt thế đồng thời đụng vào nhau, bộc phát ra lực trùng kích kinh khủng, mấy tiểu hành tinh nổ tung tại chỗ.

Hai người Lý Phong, Kiếm Đạo Chủ càng đứng mũi chịu sào.

Đám Đạo Chủ ào ào ngừng tay.

Bọn họ nhìn sang trận chiến này, muốn xem kết quả.

Chỉ thấy trên một mảnh vụn của một tiểu hành tinh, Kiếm Đạo Chủ chậm rãi đứng dậy, Thiên Sát Đạo Chủ, Viêm Vũ Đạo Chủ bọn người thấy thế, sắc mặt vui vẻ.

Nhưng sau đó, lại thấy Kiếm Đạo Chủ quỳ gối thổ huyết, vô số đạo văn lưu chuyển trên đế khu, lại có dấu hiệu sụp đổ.

“Kiếm Đạo Chủ!”

“Không tốt.”

Sắc mặt đám người Lạc Thủy Đạo Chủ biến đổi.

Ở phía xa, trên một tiểu hành tinh rách nát, Lý Phong từ trong đó xông ra ngoài, khóe miệng chảy máu, mặc dù bị một số thương tổn, nhưng khí thế lại không giảm chút nào, ngược lại, kiếm áp càng thêm lạnh thấu xương.

“Ha ha, kiếm tu, chiến lực của ngươi rất không tệ, nhưng đáng tiếc, ngươi còn không phải là đối thủ của ta.” Lý Phong nhìn Kiếm Đạo Chủ cười nói.

Cách đó không xa, Minh Vương lộ ra nụ cười.

Thương Khung tinh đột nhiên xuất hiện mấy vị Đạo Chủ cho tạo thành áp lực rất lớn với hắn ta, nhưng bây giờ nhìn thấy Lý Phong thắng, hắn ta không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

“Mặc dù người này nói chuyện khiến người ta rất không thích, nhưng chiến lực lại khiến người ta tin phục, tìm Tử Tinh giúp đỡ, quả nhiên không sai.”

Nhìn lại đám người Lạc Thủy Đạo Chủ, sắc mặt vô cùng nghiêm túc.

“Rốt cuộc người này là ai? Lại có thể đánh bại Kiếm Đạo Chủ!”

“Không đúng, hắn không phải người của Huyết tộc.”

“Các hạ là văn minh nào, vì sao lại đột nhiên nhúng tay vào chuyện giữa chúng ta và Huyết tộc?” Vạn Pháp Đạo Chủ trực tiếp hỏi.

Lý Phong cười lạnh một tiếng, “Nhúng tay thì nhúng tay thôi, các ngươi có thể làm gì, chỉ một cái Thương Khung tinh, Tử Tinh ta lại không chọc được sao?”

“Tử Tinh...” Đồng tử Vạn Pháp Đạo Chủ co rụt lại, “Một trong hai văn minh tiên pháp cường đại nhất trong tinh hệ Tử Kim!”

Những năm gần đây Vạn Pháp Đạo Chủ luôn nghĩ cách tìm kiếm sưu tập các loại tư liệu trong vũ trụ, nhất là vị trí của phương tinh hệ này.

Đối với Tử Tinh, hắn ta đã nghe nói qua.

“Đáng chết, tại sao Tử Tinh lại đột nhiên nhúng tay vào chứ?”

Trong lòng Vạn Pháp Đạo Chủ không khỏi trầm xuống, dựa vào tình trạng bây giờ của Thương Khung tinh, rất khó chống lại văn minh tiên pháp.

Chỉ với số lượng Đạo Chủ, đối phương đã gấp Thương Khung tinh mấy chục lần, trong đó còn có không ít Đại Đạo Chủ, thậm chí là Thiên Đạo Chủ.

Chương 824: Chiến thuyền đến giúp, văn minh chênh lệch, thật sao?

Tử Tinh đột nhiên nhúng tay vào chuyện của Thương Khung tinh và Huyết tộc.

Chuyện này khiến đám người Vạn Pháp Đạo Chủ cảm thấy khó giải quyết.

Mà lúc này, Lý Phong đã giơ kiếm trong tay lên, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh như băng, muốn triệt để chém giết Kiếm Đạo Chủ đang trọng thương.

“Kiếm tu, ngươi đáng giá để ta nhớ kỹ tên ngươi, báo tên của ngươi đi, sau khi trở về, ta sẽ dựng một khối bia cho ngươi.”

“Không tên không họ, lấy Kiếm làm danh!”

Kiếm Đạo Chủ lạnh lùng nói.

“Rất tốt, chết đi!”

Lý Phong đưa tay, trường kiếm trong tay rơi xuống.

Bỗng nhiên, một vệt sáng từ phía xa bắn đến.

Chùm sáng màu vàng óng xẹt qua chân trời, trong đó ẩn chứa uy lực kinh khủng khiến đồng tử Lý Phong không khỏi co rụt lại, trường kiếm trong tay chém ra.

“Bá Kiếm, thanh thiên!”

Kiếm quang ầm ầm lướt ra!

Nhưng một kiếm đủ để đánh bại Kiếm Đạo Chủ lại bị chùm sáng kia xuyên qua, trong tiếng ầm vang, chùm sáng đánh vào người Lý Phong, trực tiếp đánh bay hắn ta, sau đó chùm sáng tiếp tục xuyên qua mấy chục chiếc chiến thuyền.

Tia lửa liên tiếp nở rộ trong trời đêm.

Vô số thi thể chiến thuyền trôi nổi giữa không trung, cảnh tượng doạ người.

Đợi chùm sáng tán đi, mọi người không nhịn được chấn động theo.

“Đây, đây là công kích gì vậy?”

“Không có bất kỳ đạo văn gì, đây thuần túy là năng lượng oanh kích, là ai, lại có thể phát ra năng lượng kinh khủng như thế.”

Mọi người nhìn về nơi phát ra chùm sáng.

Chỉ thấy nơi xa, có một chiếc chiến thuyền to lớn đen nhánh bay tới, phía trên bao trùm đạo văn, đầu thuyền là một đầu rồng to lớn.

Trong Long Khẩu khảm nạm một ổ pháo.

Trên họng pháo có năng lượng quang mang dần dần tán đi.

Hiển nhiên, chùm sáng lúc trước là từ họng pháo này bắn ra.

“Chiến thuyền!”

“Là chiến thuyền, chiến thuyền thật khủng khiếp, chỉ sợ một kích vừa rồi đã vượt qua cấp bậc Tiểu Đạo Chủ đi.”

“Đây là văn minh nào?”

Tất cả mọi người không khỏi nghi hoặc.

Nhưng sau đó, đám người Lạc Thủy Đạo Chủ há to miệng, bọn họ nhìn thấy trên boong thuyền to lớn kia có hai thân ảnh quen thuộc.

“Ha ha, xem ra chúng ta đến đúng lúc rồi.”

“Một phát vừa rồi, Tiểu Đạo Chủ đỉnh phong cũng không chịu được, chắc hẳn người kia đã chết đến mức không thể chết thêm rồi.”

Trên chiến thuyền, một đại hán trung niên và một lão giả ria mép hoa râm đang ngẩng đầu ưỡn ngực, rất hưởng thụ ánh mắt khiếp sợ của mọi người.

“Xích Dương và Trận Đạo Chủ!”

Đám người Lạc Thủy Đạo Chủ kinh hô một tiếng.

Trong đầu bọn họ có nghi hoặc, phản ứng không kịp.

“Chiến thuyền này, bọn họ làm ra sao?”

Đám người Lạc Thủy Đạo Chủ nghi hoặc không thôi.

Bọn họ cũng không biết chuyện chiến thuyền cao cấp.

“Không có khả năng, với trình độ tu hành của Thương Khung tinh không có khả năng nghiên cứu ra chiến thuyền như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? !”

Trên mặt Minh Vương lộ ra vẻ không thể tin.

Đánh chiến với Thương Khung tinh lâu như vậy, đối phương phát triển ở mức độ gì, bọn họ rất rõ ràng.

Làm sao có thể nghiên cứu ra chiến thuyền như vậy được?

Chiếc chiến thuyền kia còn cao minh hơn chiến thuyền cao cấp nhất của Huyết Nguyên tinh rất nhiều, nếu có, Thương Khung tinh đã sớm lấy ra rồi.

Chẳng lẽ là lấy được ở chỗ khác sao?

Không chỉ Minh Vương.

Người thanh niên mặc áo bào tím trong chiến thuyền chú ý trận chiến này cũng có chút ngoài ý muốn, “Chiến thuyền này không hề thua kém chiến thuyền Tử Ảnh cao cấp nhất trên Tử Tinh ta, thậm chí, càng thêm xuất sắc.”

Thương Khung tinh, lại có chiến thuyền này? !

“Có lẽ, thu hoạch của trận chiến này còn lớn hơn ta nghĩ.”

Hai mắt người thanh niên mặc áo bào tím tỏa sáng, nếu có thể lấy được kĩ thuật chế tạo chiếc chiến thuyền này, mang về Tử Tinh, vậy hắn ta đã lập công lớn.

“Kiếm Đạo Chủ, ngươi không sao chứ?”

Đám người Vạn Pháp Đạo Chủ nhân cơ hội này đi lên bảo vệ Kiếm Đạo Chủ.

Sau đó, mọi người lên chiến thuyền, đám Huyết Vương bị đạn pháp vừa rồi chấn nhiếp, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Khốn khiếp! ! !”

Lúc này, trong thi thể chiến thuyền bộc phát ra tiếng gầm giận dữ.

Chỉ thấy Lý Phong vọt ra, xung quanh hắn ta có từng đạo kim quang lưu chuyển, trong đó hiển hóa ra vô số tự phù huyền diệu.

“Không thể nào, như vậy mà vẫn không đánh chết hắn!”

Xích Dương Đạo Chủ có chút chấn kinh.

“Nhìn xem, xung quanh hắn có tấm chắn màu vàng, đây là một loại chí bảo phòng ngự nào đó.” Trận Đạo Chủ suy đoán nói.

“Vậy lại cho hắn ăn một viên đạn nữa.”

Xích Dương Đạo Chủ hừ lạnh nói.

Chỉ thấy hắn ta điều khiển chiến thuyền, họng pháo trong miệng rồng lại lần nữa hội tụ quang mang, ngưng tụ chùm sáng ẩn chứa năng lượng khổng lồ.

“Ngươi cho rằng, lần này còn có thể đánh trúng ta sao?”

Lý Phong lạnh giọng nói.

Đồng thời, trong lòng hắn ta vẫn còn sợ hãi, đánh chết hắn ta cũng không nghĩ tới trong Thương Khung tinh lại có loại chiến thuyền này, nếu không phải trên người hắn ta có chí bảo phù văn phòng ngự, chỉ sợ viên đạn pháo vừa rồi đã bắn chết hắn ta.

Bóng người Lý Phong hóa thành lưu quang, bay về phía chiến thuyền.

Lúc này, trên chiến thuyền xuất hiện một cái lồng ánh sáng màu vàng.

Lý Phong va chạm với lồng ánh sáng, bộc phát ra lực trùng kích kinh khủng.

“Ngoại trừ công kích, tính năng phòng ngự của chiếc chiến thuyền này cũng xuất sắc như thế! Thương Khung tinh lấy được chiến thuyền này từ đâu vậy?”

Lý Phong không hiểu.

Mà năng lượng trong họng pháo đã tích súc xong.

Lý Phong đang muốn né tránh, sau lưng bỗng nhiên xuất hiện một cái Phật Đà pháp tướng to lớn, chắp tay trước ngực vỗ về phía hắn ta.

Là Phật Đạo Chủ xuất thủ.

Hai bàn tay lớn màu vàng óng đánh lên lồng ánh sáng.

Nhưng một kích này không thương tổn đến đối phương, đây cũng không phải mục đích của Phật Đạo Chủ, hắn ta chỉ muốn kiềm chế Lý Phong mà thôi.

Bị Phật Đà pháp tướng ảnh hưởng, lúc song chưởng của Lý Phong bị cố định giữa không trung, chùm sáng năng lượng trên chiến thuyền đã bạo phát.

Oanh một tiếng, một kích này nện trên lồng ánh sáng phù văn trước người Lý Phong, lại một lần nữa đánh bay hắn ta ra ngoài.

Lần này, lồng ánh sáng phù văn phát ra tiếng phá nát, mà Lý Phong cũng bị chùm sáng năng lượng còn sót lại đánh trúng, nửa người báo hỏng.

“Đáng chết, đáng chết, đáng chết! !”

Hai mắt Lý Phong đỏ thẫm.

Chỉ thấy hắn ta lấy ra một viên đan dược ăn vào.

Thân thể vốn bị trọng thương đang nhanh chóng chữa trị, rất nhanh đã khôi phục dáng vẻ như trước, chuyện này khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm.

“Móa nó, như vậy cũng quá gian lận đi.”

“Đây là đan dược gì? !”

“Đây chính là nội tình của văn minh tiên pháp sao?”

Đám Đạo Chủ có chút bất đắc dĩ.

Thương Khung tinh bọn họ không thể tim ra đan dược như vậy.

Nhưng văn minh tiên pháp lại có thể, một viên đan dược đã có thể cho thấy chênh lệch giữa Thương Khung tinh và đối phương.

Không chỉ về số lượng cường giả, còn có các thủ đoạn tu hành, luyện đan, luyện khí, phù văn...

“Hủy chí bảo phù văn của ta, lại để ta tổn thất một khỏa đan đạo bảo mệnh quý giá, các ngươi... Đáng chết! !”

Lý Phong đưa tay chém ra một kiếm.

Kiếm khí cường đại trảm lên lồng ánh sáng màu vàng của chiến thuyền.

Trong tiếng ầm vang.

Chiến thuyền rung chuyển.

“Không được, chiến thuyền đã liên tiếp bắn pháo hai lần, tiêu hao lượng lớn năng lượng, nếu để đối phương tiếp tục công kích với cường độ cao, sợ rằng năng lượng của lồng ánh sáng sẽ không chống đỡ được bao lâu.” Trận Đạo Chủ ngưng trọng nói.

“Rút lui trước đi.”

Lạc Thủy Đạo Chủ nói.

“Được.”

Chiến thuyền thay đổi phương hướng, muốn rời khỏi.

Nhưng lại phát hiện, bốn phía đã sớm bị chiến thuyền Huyết tộc bao vây chặt chẽ, những chiếc chiến thuyền kia phát ra từng chùm sáng năng lượng, không ngừng đánh vào chiến thuyền của đám người Xích Dương Đạo Chủ.

“Các ngươi muốn đi, vọng tưởng!”

Minh Vương lạnh lùng nói: “Đoán chừng cường giả của Thương

Khung tinh đều ở nơi này đi, giết các ngươi, lo gì bắt không được Thương Khung tinh?”

“Ha, thật sao?”

Lúc này, một giọng nói đạm mạc vang lên, vang vọng trong gầm trời.

Chương 825: Nhất kiếm phá vạn thuyền, nhất quyền phá kiếm khí

“Ha, thật sao?”

Một giọng nói đạm mạc bỗng nhiên vang vọng trong gầm trời.

Ngay sau đó, một đạo kiếm quang màu trắng phá không mà đến.

Đó là một thanh kiếm.

Một thanh trường kiếm bạch ngọc hoa lệ.

Bạch ngọc chi kiếm giống như một đạo lưu quang xuyên qua trong hư không, một chiếc chiến thuyền bị tuỳ tiện xuyên qua, nhẹ nhàng giống như đâm thủng khí cầu.

Trong tiếng ầm vang, chiến thuyền nổ tung, hỏa quang bắn ra bốn phía.

Mà bạch ngọc chi kiếm vẫn không ngừng lại, hướng về chiếc chiến thuyền tiếp theo mà đi, từng chiếc chiến thuyền bị tuỳ tiện xuyên qua, đánh tan.

Theo mấy chục chiếc chiến thuyền hàng thứ nhất bị hủy diệt, bạch ngọc chi kiếm vong vo trong hư không, tiếp tục phi tốc đến những chiếc chiến thuyền hàng thứ hai, chỗ đi đến, tiếng phá hủy không ngừng vang lên, hỏa quang chiếu sáng vũ trụ đen nhánh.

“Nhanh, mở lồng khí phòng ngự ra!”

“Đã mở ra, nhưng không có tác dụng!”

“Chiến thuyền hàng thứ ba đã bị hủy diệt toàn bộ...”

“Chuyện gì xảy ra, là ai, rốt cuộc là ai?”

“Toàn bộ rời khỏi chiến thuyền! !”

Một đám Huyết tộc thất kinh, bọn họ mở ra lồng khí năng lượng trên chiến thuyền, nhưng trước mặt thanh kiếm kia lại hoàn toàn không có tác dụng.

Mặc kệ là thủ đoạn phòng ngự như thế nào, trước mặt kiếm phong đều mỏng manh yếu ớt như giấy, tuỳ tiện bị xuyên phá.

Thậm chí đám Huyết tộc đã lựa chọn rời chiến thuyền.

“Người nào, rốt cuộc là người nào?”

“Giọng nói này là...”

Sắc mặt đám Huyết Vương vô cùng âm trầm.

Bọn họ nhìn về phía nơi xa, chỉ thấy trong hỏa quang ngút trời, vô số thi thể chiến thuyền lơ lửng, có một người chậm rãi đi tới.

Người kia mặc trường bào màu trắng, tóc đen dài đến eo, hỏa quang chiếu rọi khuôn mặt tuấn dật tuyệt luân, tựa như ảo mộng kia.

Mà bên cạnh hắn, bạch ngọc chi kiếm xuyên tới xuyên lui, các chiến thuyền, Huyết tộc ngăn cản trước mặt hắn đều bị phá hủy dễ dàng.

“Là hắn! !”

Đám Huyết Vương nhìn thấy người tới, đồng tử đột nhiên co rụt lại, thân hình run rẩy kịch liệt, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin được và hận ý ngập trời.

“Sở Cuồng Nhân! ! Làm sao hắn lại chưa chết?”

“Chuyện này không có khả năng, trong trận chiến tại Huyết Thần sơn có mười bảy vị Đạo Chủ chết a! Sao hắn lại không chết, chuyện này, chuyện này không có khả năng!”

“Không ai có thể sống sót trong trận bạo nổ kia.”

Huyết Thần sơn nổ tung khiến cả Huyết Nguyên tinh bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, trình độ bạo nổ kia, không ai có thể sống sót.

Đại Đạo Chủ cũng không có khả năng a!

Tất cả mọi người cho rằng Sở Cuồng Nhân đã chết rồi.

Nhưng bây giờ, hắn cứ như vậy xuất hiện trước mặt đám Huyết Vương, hơn nữa trong lúc giơ tay nhấc chân đã hủy diệt hơn phân nửa chiến thuyền của bọn họ.

“Khốn khiếp, trận chiến tại Huyết Thần sơn, ngươi đã khiến Huyết Nguyên tinh chúng ta bị tai hoạ ngập đầu, bây giờ lại tới ngăn cản chúng ta, Sở Cuồng Nhân! ! Ngươi đi chết cho ta! !”

Một vị Huyết Vương mặc khải giáp, tay cầm trường mâu huyết sắc không kìm nén được lửa giận hận ý trong lòng, lao vút về phía Sở Cuồng Nhân trong nháy mắt xuất thủ!

Sở Cuồng Nhân tiếp tục đi về phía trước, vẻ mặt bình tĩnh, đối mặt với tên Huyết Vương đang vọt đến kia, mí mắt cũng không nhấc lên một cái.

Chỉ thấy thân kiếm Côn Ngô đang xuyên qua trong hư không khẽ run lên, vòng vo mấy vòng, lấy tốc độ gần như không thể tưởng tượng được bay vút về phía tên Huyết Vương kia.

“Cút ngay cho ta!” Huyết Vương giận không nhịn nổi, trường mâu trong tay oanh ra một đạo quang hoa huyết sắc, đập về phía Côn Ngô Kiếm.

Lại thấy Côn Ngô Kiếm thế như chẻ tre, trong nháy mắt quang hoa huyết sắc bị xé nứt, trong chớp mắt đã lướt đến trước mặt tên Huyết Vương kia.

Đồng tử tên Huyết Vương kia co lại, trường mâu trong tay động một cái.

Keng một tiếng, trường mâu trực tiếp gãy thành hai đoạn, áo giáp trên người Huyết Vương giống như giấy mỏng, bị Côn Ngô trực tiếp xuyên phá.

Phù một tiếng, một đạo sương máu nở rộ trên không trung.

Tên Huyết Vương kia, bị oanh giết tại chỗ!

Theo đối phương xuất thủ công kích Sở Cuồng Nhân, đến khi bị Côn Ngô Kiếm oanh sát, tất cả chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt.

Mà trong quá trình này, từ đầu đến cuối Sở Cuồng Nhân không hề nhìn đối phương một cái, hoàn toàn xem đối phương thành không khí.

Tình cảnh này, khiến tâm thần đám người Minh Vương rung động mạnh!

Phải biết, đó chính là một vị Huyết Vương, một vị Đạo Chủ a!

Cứ như vậy, bị đối phương diệt sát? !

“Vì sao? Trong trận chiến tại Huyết Thần sơn hắn lại không chết, hơn nữa còn cường đại hơn nhiều như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đám Huyết Vương trăm mối không có cách giải, nhưng Sở Cuồng Nhân bày ra thủ đoạn cũng đã chấn nhiếp bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Sở Cuồng Nhân không có bất kỳ trở ngại nào đi đến trước mặt đám người Kiếm Đạo Chủ, Lạc Thủy Đạo Chủ.

“Vương, ngài đã tới.” Mọi người vô cùng kích động.

Theo Sở Cuồng Nhân đến, bọn họ dường như đã tìm được người đáng tin cậy, an lòng hơn không ít.

Không chỉ như thế, Kiếm Đạo Chủ, Lạc Thủy Đạo Chủ còn bén nhạy phát hiện khí tức của Sở Cuồng Nhân càng thêm sâu không lường được.

Lúc này mới bao lâu, tu vi của Vương lại có tiến bộ? !

Cho dù là Vương, nhưng như vậy cũng khó tránh khỏi có chút khoa trương đi.

Mọi người âm thầm líu lưỡi.

“Ừm, các ngươi không có việc gì thì tốt rồi, lần này các ngươi chủ động xuất kích có chút lỗ mãng.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Trên mặt mọi người lộ ra vẻ xấu hổ, Vạn Pháp Đạo Chủ nói: “Đúng là lỗ mãng, ta không ngờ văn minh Tử Tinh lại đột nhiên nhúng tay.”

“Còn lại, giao cho ta đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn quay người nhìn về phía đám người Minh Vương, đạm mạc nói: “Hiện tại các ngươi lui binh, Huyết Nguyên tinh còn có thể tiếp tục kéo dài hơi tàn, nếu không, ta không ngại để tai nạn Huyết Thần sơn lại tái diễn lần nữa trên Huyết Nguyên tinh đâu.”

Nghe thấy vậy, sắc mặt đám người Minh Vương tái xanh, ngực không ngừng chập trùng, ánh mắt nhìn đối phương như muốn ăn thịt người.

Sở Cuồng Nhân không đề cập tới chuyện này còn tốt, vừa nhắc tới, bọn họ lại nghĩ đến Huyết Nguyên tinh bây giờ, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Xem ra, ngươi chính là người cầm đầu bọn họ a.”

Lúc này, Lý Phong nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra một đạo băng lãnh, trường kiếm trong tay khẽ run.

Trên người Sở Cuồng Nhân, hắn ta cảm nhận được uy hiếp, một cỗ uy hiếp còn mạnh mẽ hơn Kiếm Đạo Chủ nhiều.

Nghe thấy lời nói của Lý Phong, Sở Cuồng Nhân cũng nhìn về phía hắn ta, Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái khởi động, phân tích tin tức của đối phương.

“Chính ngươi đã đả thương Kiếm Đạo Chủ đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Vừa rồi hắn đã nhìn qua vết thương trên người Kiếm Đạo Chủ, cỗ khí tức kiếm khí lưu lại trên đó không khác gì khí tức trên người Lý Phong.

“A, là ta thì sao, làm sao, muốn báo thù?”

Lý Phong cười lạnh nói.

Mặc dù cảm nhận được uy hiếp, nhưng Lý Phong cũng không e ngại.

“Nói chính xác hơn một chút, là... Giết ngươi!”

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, đi ra lồng khí phòng ngự trên chiến thuyền.

Mà Lý Phong nhìn thấy hắn đi ra, trường kiếm trong tay giơ lên cao, “Vậy phải xem ngươi có mấy phần bản sự! !”

Một kiếm chém xuống, chính là kiếm khí bá đạo tuyệt luân nhất!

“Bá Kiếm Tam Tuyệt, thanh thiên! !”

Kiếm khí vạn vạn trượng, giống như muốn phá hủy vùng thế giới này.

Chòm sao bốn phía rung chuyển.

Trước mặt một kiếm này, Sở Cuồng Nhân lộ ra cực kỳ nhỏ bé.

Nhưng lại thấy hắn nhẹ nhàng nâng tay lên, trong nháy mắt đó, cả mảnh thiên địa đều bị rung chuyển, hư không nhấc lên sóng to kinh thiên.

Trong cỗ thân thể gầy yếu kia lại bạo phát ra một cỗ lực lượng kinh khủng cường hãn đến khó có thể tưởng tượng.

Không có bất kỳ Đế khí, niệm lực hoặc là ba động đạo nào.

Chỉ là một quyền bình thường nhất đánh ra, nhưng trong nháy mắt lại khiến hư không sụp đổ, quyền phong vô cùng bàng bạc càn quét ra.

Kiếm khí vạn vạn trượng trực tiếp bị quyền phong xé rách, sau đó cuốn ngược mà ra, hướng về phía Lý Phong.

“Cái gì? !”

Trên mặt Lý Phong tràn đầy hoảng sợ, thôi động lực lượng toàn thân đi chống cự.

Nhưng như vậy cũng không có tác dụng.

Quyền kình và kiếm khí cuốn ngược lại, điên cuồng đánh thẳng vào thân thể hắn ta, khiến đạo văn trên thân thể hắn ta liên tiếp vỡ tan!

Huyết nhục bị kiếm khí vạch phá, xương cốt bị quyền kình đánh vỡ nát, tiếng xương nứt vang lên không dứt.

Chương 826: Giết Lý Phong, ngươi bị ngốc rồi đi, nghiền ép tiên chủng

Một quyền oanh phá kiếm khí.

Quyền kình và kiếm khí cùng nhau cuốn ngược lại như sóng to đánh vào thân thể Lý Phong, đánh nát đạo văn trên thân thể hắn ta!

Ngay sau đó, huyết nhục bị kiếm khí vạch phá, âm thanh xương nứt vang lên liên tiếp, một bộ đế khu nhanh chóng xuất hiện trăm ngàn lỗ thủng.

“Làm sao có thể! !”

Lý Phong bay ngược ra ngoài, nện lên một chiếc thi thể chiến thuyền.

Sắc mặt hắn ta vô cùng hoảng sợ.

Một quyền, chỉ một quyền đã đánh nát một kiếm mạnh nhất của hắn ta, khiến hắn ta bị trọng thương, hơn nữa còn không sử dụng đạo và Đế khí.

Thứ sử dụng, chỉ là nhục thân!

Đây là, lực lượng thân thể kinh khủng đến bực nào a! !

“Tinh Thần Bất Diệt Thể đại thành... Quả nhiên không khiến ta thất vọng.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Trong thời gian này, hắn liên tiếp hấp thu các tiểu hành tinh gần Thương Khung tinh, cuối cùng tăng Tinh Thần Bất Diệt Thể lên đến cảnh giới đại thành.

Lực lượng thân thể lực của hắn cũng theo đó tăng vọt, hiện tại, chỉ bằng bộ thân thể này, hắn cũng có thể tuỳ tiện diệt sát Tiểu Đạo Chủ.

“Rốt cuộc ngươi là ai? !”

Lý Phong ho ra máu nhìn Sở Cuồng Nhân.

“Thương Khung chi chủ!”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói, đã tự xưng là Thương Khung chi chủ!

Nói thật, hắn được Thiên Đạo của Thương Khung tinh gia trì, cộng thêm thực lực hôm nay của hắn, nói là Thương Khung chi chủ cũng không phải không được.

Lời nói rơi xuống.

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, muốn lấy tính mạng đối phương.

Nhưng lúc này, trong chiếc chủ thuyền Huyết tộc ở phía xa, đột nhiên có một đạo Đế khí lướt về phía hắn, uy thế mạnh mẽ tuyệt luân.

Sở Cuồng Nhân không trốn không né, một quyền đánh ra.

Trong tiếng ầm vàng, Đế khí bị vỡ nát.

Lý Phong không dám lưu lại, nhân cơ hội này thôi động lực lượng không mấy của mình, lao về phía xa.

“Nếu ta muốn lưu, không ai có thể chạy thoát trước mặt ta.”

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng.

Đế khí lưu chuyển, đạo văn xen lẫn, tiểu thế giới hiển hiện, hóa thành một đầu xiềng xích, trong chớp mắt đã trói chặt Lý Phong.

“Lăn trở lại cho ta!”

Sở Cuồng Nhân bắt lấy xiềng xích, đột nhiên kéo một cái, thân thể Lý Phong không thể khống chế, bị lôi đến trước mặt hắn.

Hắn nhấc tay nắm gáy đối phương, Đế khí vận chuyển.

“Dừng tay!”

Trong chiếc chủ thuyền của Huyết tộc phía xa phát ra một tiếng quát lạnh.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại ngoảnh mặt làm ngơ.

Đưa tay ra, Đế khí khủng bố trực tiếp bạo phát, đánh nổ đầu đối phương, đến linh hồn cũng bị phá hủy!

Lý Phong... Hình thần đều diệt!

Oanh!

Trong chiếc chủ thuyền của Huyết tộc bộc phát ra một cỗ khí tức kinh khủng, trong cỗ khí tức này xen lẫn lửa giận cực hạn, như muốn thiêu đốt toàn bộ.

Sắc mặt mọi người ở đây không nhịn được thay đổi.

Tu vi yếu một chút, đã nằm rạp trên mặt đất.

“Khí tức thật khủng bố!”

“Đây ít nhất là một vị Tiểu Đạo Chủ đỉnh phong!”

“Hơn nữa, không phải Tiểu Đạo Chủ đỉnh phong bình thường.”

Ánh mắt đám người Vạn Pháp Đạo Chủ, Lạc Thủy Đạo Chủ vô cùng ngưng trọng.

Chỉ có sắc mặt Sở Cuồng Nhân không thay đổi, nhìn về phía chiến thuyền kia, chỉ thấy từ trong đó lướt ra một đạo lưu quang màu tím, sau đó hóa thành một người thanh niên.

Người thanh niên này mặc hoa bào màu tím, dung nhan tuấn dật, lúc này nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt phun ra nuốt vào hàn ý lạnh lẽo.

“Bản điện hạ bảo ngươi dừng tay, ngươi điếc sao?”

Người thanh niên băng lãnh nói.

“Hắn muốn giết ta, ta liền giết hắn, nơi này là chiến trường, hắn không chết thì ta chết, ngươi bảo ta dừng tay, ngươi bị ngốc à?”

Sở Cuồng Nhân cười xùy một tiếng nói.

Hai người đối chọi gay gắt, không ai nhường ai.

Cùng lúc đó, Sở Cuồng Nhân cũng để Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái bắt đầu phân tích người trước mặt này, nắm giữ các tin tức liên quan đến đối phương.

“Rất tốt, nhiệm vụ của bản điện hạ là trợ giúp Huyết tộc, vốn rất nhàm chán, muốn giết thời gian một chút, nhưng không ngờ lại gặp một vị tiên chủng như thế, có ý tứ.”

“Tự giới thiệu một chút, bản điện hạ chính là hàng ngũ thứ mười của Tử Vi Thần Điện tại Tử Tinh, Tử Vô Ngân! !” Tử Vô Ngân đạm mạc nói.

Không cần hắn ta nói, Sở Cuồng Nhân cũng đã biết.

Còn tiên chủng, hắn cũng biết có ý tứ gì, ngày xưa hắn từng gặp gỡ một luồng ý niệm của tiên nhân, đã hiểu những chuyện này.

“Vì sao Tử Tinh lại nhúng tay vào chuyện của Thương Khung tinh và Huyết tộc.”

“Hừ, chuyện này, ngươi không cần biết, nếu ngươi đã ngăn chặn trước mặt bản điện hạ, vậy đã định trước chỉ có một con đường chết!”

Lời nói rơi xuống, chỉ thấy trên người Tử Vô Ngân đột nhiên bộc phát ra một cỗ ba động Đế khí vô cùng to lớn, bao phủ phương thiên địa này.

“Ngươi cũng xứng lấy mạng ta? !”

Trên người Sở Cuồng Nhân cũng bộc phát ra một cỗ Đế khí và đạo vô cùng cường đại, va chạm với uy áp của Tử Vô Ngân.

Trong mơ hồ, còn muốn đè qua đối phương một đầu.

“Cứu cực Đế khí, còn có cứu cực chi đạo!”

“Quả nhiên ngươi cũng là một vị tiên chủng!”

Tử Vô Ngân kinh ngạc nói.

Có rất nhiều tiêu chuẩn phán đoán một tên tu sĩ có phải tiên chủng hay không, trong đó có nhân tố đạo hoặc Đế khí của người này đạt tới cảnh giới cứu cực.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại có cả hai thứ đạt tới cảnh giới cứu cực.

Chuyện này khiến Tử Vô Ngân vô cùng kinh ngạc.

Phải biết, hắn ta chỉ có đế nguyên đạt tới cảnh giới cứu cực mà thôi.

Về phần đạo, còn khó hơn căn cơ rất nhiều.

Chẳng lẽ, đây là một vị tiên chủng cấp bậc trên ta? !

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tử Vô Ngân hơi trầm xuống, “Một cái

Thương Khung tinh nho nhỏ, làm sao có thể sinh ra nhân vật như vậy?”.

Ngay sau đó, Đế khí trên người hắn ta phun trào, tinh quang bốn phía điên cuồng hội tụ về phía hắn ta, dung hợp với Đế khí, hóa thành một cái thủ ấn to lớn.

“Trích Tinh Thủ!”

Thủ ấn oanh ra, ẩn chứa cự lực to lớn.

Đối mặt với một kích này, Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, giơ tay oanh ra một quyền, cứu cực ảo diệu vô địch pháp chi uy thế bộc phát!

“Điên Đảo Càn Khôn!”

Ba cỗ cứu cực chi lực dung hợp mà thành Điên Đảo Càn Khôn chi lực, trùng trùng điệp điệp, khuấy động trong gầm trời, chính diện đối đầu với Trích Tinh Thủ!

Trong tiếng ầm vang, mảng lớn hư không vỡ nát!

Sắc mặt Tử Vô Ngân thay đổi, “Cứu cực ảo diệu! !”

Không chỉ có đạo, Đế khí.

Người này, lại còn nắm giữ cứu cực ảo diệu!

Sau khi cực chiêu va chạm, Tử Vô Ngân bị lực trùng kích cường đại đẩy lui.

Mà Sở Cuồng Nhân vẫn đứng bất động tại chỗ.

“Đây chính là tiên chủng? Thật khiến người ta thất vọng cực độ.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Hừ, thử lại lần nữa!” Trên người Tử Vô Ngân có Đế khí lưu chuyển, bóng người biến ảo chập chờn, dường như dung nhập vào hư không vũ trụ.

Đây là một loại thân pháp huyền diệu nào đó.

Tử Vô Ngân đã từ một hóa hai, hai hóa bốn, trong chớp mắt đã biến ảo thành sáu mươi tư bóng người, hoàn toàn bao vây Sở Cuồng Nhân ở trong.

“Lục Thập Tứ Thiên Cương Chỉ!”

Tử Vô Ngân khẽ quát một tiếng, sáu mươi tư bóng người từ bốn phương tám hướng đồng thời ra chỉ, từng đạo chỉ kình từ bốn phương tám hướng, các bắn về phía Sở Cuồng Nhân.

“Một Niệm Khởi, Vạn Lại Vô Thanh, Thiên Địa Thương!”

Niệm lực và đế khí của Sở Cuồng Nhân kết hợp với nhau, từng vòng sóng ánh sáng lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, bốn phía lâm vào yên tĩnh quỷ dị.

Sóng ánh sáng điên cuồng đánh thẳng vào chỉ kình, càng đánh nát sáu mươi tư bóng người vây quanh hắn! !

Nhưng sau khi những thân ảnh kia bị phá nát, lại một lần nữa huyễn hóa ra bản thể của Tử Vô Ngân, hắn ta đánh ra một chưởng, Trích Tinh Thủ lại ra.

Thủ ấn chụp vào Sở Cuồng Nhân, uy thế cuồn cuộn.

“Một Niệm Khởi, Vạn Thần Kiếp Hỏa Liên!”

Niệm lực và Đế khí xen lẫn, hỏa liên hiển hóa, ngọn lửa kia cũng không phải hỏa diễm bình thường, mà chính là Thần Hoàng chi hỏa! !

Dùng Hoàng Hỏa thôi động Một Niệm Khởi, uy năng một chiêu này của Sở Cuồng Nhân đã tăng cường không ít, trực tiếp đánh vào Trích Tinh Thủ.

Trích Tinh thủ bị ngọn lửa đánh nát, sóng lửa dồi dào khuếch tán ra, Tử Vô Ngân đứng mũi chịu sào, trực tiếp bị đánh bay ngược ra ngoài.

Đám Huyết Vương nhìn mà mơ hồ.

Đây chính là tiên chủng đến từ Tử Tinh a!

Trong toàn bộ tinh hệ Tử Kim, cũng không có bao nhiêu tiên chủng!

Thế mà lại bị Sở Cuồng Nhân nghiền ép!

Chương 827: Tiên pháp và tiên pháp va chạm, Đoạt Thiên chi pháp

Trong tinh hải cuồn cuộn.

Sở Cuồng Nhân lấy sức một mình nghiền ép tiên chủng!

Tiên chủng Tử Vô Ngân nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lấp lóe, sắc mặt âm trầm, “Ngoại trừ mấy vị tiên chủng đứng trong năm hàng ngũ đầu của Tử Tinh, đây là lần đầu tiên bản điện hạ bị Tiểu Đạo Chủ khác áp chế đến trình độ này! !”

Trong lòng hắn ta rất nổi nóng, Đế khí trên người điên cuồng phun trào, một cỗ ba động đạo huyền diệu khó giải thích khuếch tán.

Cỗ ba động đạo kia khiến hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái.

“Đây là… Ba động tiên pháp!”

“Ngàn năm trước bản điện hạ đã lĩnh hội môn pháp này, ngoại trừ lúc tỷ thí với mấy vị tiên chủng khác thì chưa bao giờ sử dụng tới, Sở Cuồng Nhân, ngươi có tư cách để ta vận dụng môn pháp này!” Tử Vô Ngân lạnh giọng nói.

Chỉ thấy tinh thần bốn phía lay động, ánh sao đầy trời hội tụ về phía hắn.

Nhất thời, tinh quang hiện lên, sáng chói mắt!

Thời khắc này, Tử Vô Ngân giống như đã hóa thành ngôi sao lớn nhất, sáng ngời nhất trong vũ trụ, khiến tinh thần bốn phía trở nên ảm đạm.

“Vậy thì dùng tiên pháp đối tiên pháp! !”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn đưa tay, Côn Ngô Kiếm phía xa bay lượn mà đến.

Kiếm tới tay, kiếm áp dồi dào hơn Lý Phong không biết không biết bao nhiêu lần như sóng to bao phủ khắp nơi, điên cuồng đánh thẳng vào bốn phía.

Trong kiếm áp này, một đạo ba động đạo huyền diệu nổi lên.

Ba động Tiên Đạo!

Tử Vô Ngân thấy thế, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, “Tiên pháp! ! Chuyện này không có khả năng, Thương Khung tinh nho nhỏ như vậy, làm sao lại có tiên pháp? !”

Sở Cuồng Nhân không nói gì.

Đáp lại đối phương, chỉ có kiếm áp càng ngày càng đáng sợ!

Kiếm áp cuồn cuộn, khuấy động trong gầm trời.

Tử Vô Ngân cũng không nghĩ nhiều nữa, toàn lực vận chuyển tiên pháp của mình.

Hai cỗ ba động tiên pháp hoàn toàn khác biệt va chạm, uy áp cường hãn tuyệt luân bao phủ khắp nơi, ngay cả Đạo Chủ cũng cảm thấy có chút khó chịu.

Đám Huyết tộc trực tiếp nằm trên đất, không thể động đậy.

“Thật đáng sợ!”

“Đây chính là tiên pháp sao? !”

“Dùng tu vi Đạo Chủ thôi động tiên pháp đã có uy áp như vậy, nếu là tiên nhân xuất thủ, vậy sẽ kinh khủng đến bực nào? !”

Đám người Vạn Pháp Đạo Chủ vô cùng kinh hãi.

Đồng thời, bọn họ càng thêm kiên định suy nghĩ trong lòng.

Thứ quan trọng nhất của một nền văn minh là có tiên thuộc về mình!

Không có tiên nhân, văn minh cường đại tới đâu cũng chỉ là bụi đất.

“Tiên pháp, tinh hà diệt thế!”

Tinh quanh trên người Tử Vô Ngân đạt đến cực hạn, hội tụ thành một đạo tinh hà, kéo dài mấy vạn dặm, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

“Tôn Hoàng Kiếm Quyết, Vũ Nội Độc Tôn! !”

Đế vương pháp tướng uy nghiêm bá đạo hiển hiện ra.

Trong lòng bàn tay hắn có một đạo kiếm khí màu vàng óng lưu chuyển.

Sở Cuồng Nhân chém ra một kiếm.

Trong lòng bàn tay đế vương pháp tướng có kiếm khí gào thét mà ra.

Oanh! !

Kiếm khí và tinh hà sáng chói va chạm, ầm vang một tiếng, lực trùng kích trước nay chưa có cự khuếch tán, đánh thẳng vào tinh thần bốn phía.

Phanh, phanh, ầm!

Một số tiểu hành tinh không có thiên đạo bảo vệ nổ tung tại chỗ, hành tinh nổ tung sinh ra hỏa quang thắp sáng vũ trụ, sóng lửa bao phủ…

Tại thời khắc này, vũ trụ băng lãnh giống như có nhiệt độ.

Kiếm khí trùng kích tinh hà, chỉ thấy kiếm khí tan rã, tinh hà cũng vỡ vụn, hai bên giống như chống lại rất lâu, lại giống như chỉ có một cái chớp mắt.

Cuối cùng, mấy vạn dặm tinh hà phá nát!

Kiếm khí màu vàng óng vẫn có còn sót lại, quét về phía Tử Vô Ngân.

“Cái gì! !”

Tử Vô Ngân không thể tin được.

Tiên pháp của mình lại rơi vào thế hạ phong! !

Mắt thấy kiếm khí cuốn tới, Tử Vô Ngân thôi động lực lượng đến cực hạn, trên người hiện ra một kiện áo giáp màu vàng kim.

Đó là một loại Đạo khí phòng ngự nào đó.

Oanh! !

Kiếm khí còn sót lại nện lên trên, trực tiếp đánh vỡ hơn phân nửa đạo khí, Tử Vô Ngân như sao chổi bị đánh bay ra ngoài.

“Nơi đây không nên ở lâu, rời đi!”

Tử Vô Ngân gặp được uy lực tiên pháp của Sở Cuồng Nhân, trong đầu không có ý định tiếp tục chiến nữa, bóng người hóa thành lưu quang bỏ chạy về phía xa.

Thậm chí vì phòng ngừa Sở Cuồng Nhân truy sát, hắn ta lấy ra một kiện bảo vật đào mệnh, tốc độ quá nhanh, chớp mắt đã biến mất trong vũ trụ.

“Chạy thật nhanh.”

Sở Cuồng Nhân không ngờ vị tiên chủng này lại quyết định nhanh như thế.

Sau đó, hắn nhìn về phía đám người Minh Vương, Nhất Niệm Khởi, ngàn vạn linh lực binh phong hội tụ, không có bất kỳ thương lượng gì liền oanh ra.

Nhất thời, vô số Huyết tộc táng thân dưới linh khí binh phong.

Minh Vương thấy Tử Vô Ngân đào tẩu thì trợn tròn mắt, bọn họ hao tốn đại giới tìm cứu viện bên ngoài, cứ như vậy không còn rồi? !

“Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân…”

“Thương Khung tinh không nên có người như ngươi! !”

Minh Vương không cam lòng gầm thét.

Huyết Nguyên tinh và Thương Khung tinh đánh mười hai nguyên niên, lại kết thúc trong vài năm ngắn ngủi, tất cả là vì Sở Cuồng Nhân.

Nếu không có đối phương, Huyết Nguyên tinh sẽ không luân lạc tới tình cảnh như vậy.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi chết không yên lành.”

“Đáng giận…”

“Huyết Thần khôi phục, sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Huyết Vương chửi ầm lên, nguyền rủa Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không hề để tâm, ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú tất cả Huyết tộc ở đây, suy nghĩ, binh khí như mưa to.

Chỉ chốc lát, vô số Huyết tộc bao quát Huyết Vương bị hắn giết chết!

Nhưng, chỉ để lại một người.

Đó là một tên Huyết Linh tộc, hắn ta quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân, đồng tộc liên tiếp tử vong trước mặt mà vẻ mặt hắn ta vẫn không hề thay đổi.

Hắn ta là Nguyệt Chiếu Vô.

Là Thiên Tôn của Nguyệt chi thị tộc, đồng thời, cũng là tai mắt bị Sở Cuồng Nhân dùng Ngự Hồn Nô Ấn thao túng, lưu tại Huyết tộc.

Sở Cuồng Nhân mang theo Nguyệt Chiếu Vô đi vào chiến thuyền, “Trở về đi.”

Xích Dương Đạo Chủ gật đầu, lên đường trở về thương khung.

Chỉ để thi thể chiến thuyền và hài cốt đám người Huyết tộc phía sau, bọn họ trôi nổi trong tinh không, giống như mộ địa hoàn toàn lạnh lẽo.

… …

Thương Khung tinh, trong một cứ điểm.

Sở Cuồng Nhân đang hỏi thăm Nguyệt Chiếu Vô một vài chuyện.

Ví dụ như, vì sao Tử Tinh lại nhúng tay vào chuyện của Thương Khung tinh và Huyết tộc.

“Các Huyết Vương dùng một môn Đoạt Thiên chi pháp làm đại giá, mời Tử Tinh xuất thủ tương trợ, Tử Tinh đáp ứng, nên mới phái ra một vị tiên chủng.”

“Đoạt Thiên chi pháp…”

Nghe thấy bốn chữ này, hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Lúc Sở Cuồng Nhân và Cổ Tiên Nhân nói chuyện với nhau, từng nói về văn minh cường đại trong vũ trụ và sự phát triển của bọn họ.

Mà trong đó, có nói đến Đoạt Thiên chi pháp.

Cái gọi là Đoạt Thiên chi pháp, chính là chiếm Thiên Đạo chi pháp!

Đây cũng là điểm mấu chốt để văn minh phát triển cường đại, chiếm sinh mệnh tinh thần Thiên Đạo của văn minh khác, để lớn mạnh Thiên Đạo của văn minh mình, Thiên Đạo cường đại, thì văn minh được Thiên Đạo che chở cũng cường đại theo.

“Huyết Nguyên tinh có một môn Đoạt Thiên chi pháp, thật khiến người ta bất ngờ.” Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ.

Đoạt Thiên chi pháp, vô cùng hiếm thấy, cũng không phải văn minh nào cũng có, phần lớn văn minh phát triển dựa vào cướp bóc tư nguyên của văn minh khác, không có biện pháp lớn mạnh Thiên

Đạo.

Nhưng không thể phủ nhận là, trong vũ trụ này, văn minh cường đại chân chính đều có Đoạt Thiên chi pháp thuộc về mình.

“Đúng vậy, môn Đoạt Thiên chi pháp này của Huyết Nguyên tinh là do Huyết Thần lấy được trong một di tích, sau đó, Huyết Thần muốn đột phá cảnh giới Thiên Đạo Chủ, dùng pháp môn này cưỡng ép thôn phệ Thiên Đạo của Huyết Nguyên tinh, nhưng lại bởi vậy mà bị trọng thương, đến bây giờ vẫn chưa thức tỉnh.”

Nguyệt Chiếu Vô nói.

“Thảo nào lần trước ta đến Huyết Nguyên tinh lại không phát hiện ba động Thiên Đạo, thì ra đã bị Huyết Thần nuốt rồi.”

Sở Cuồng Nhân bừng tỉnh đại ngộ.

Sau đó, hắn lại hỏi thăm một vài chuyện.

Đợi khi Nguyệt Chiếu Vô rời đi, Sở Cuồng Nhân phát hiện có một thân ảnh đang bồi hồi ngoài cửa phòng mình, có chút trù trừ không tiến.

Người kia chính là n Hồng Hoa, là thiếu tướng quân của cứ điểm số mười bảy, cũng chính là cứ điểm hiện giờ Sở Cuồng Nhân đang ở.

Chương 828: n Hồng Hoa gặp thần tượng, Huyết Thần thức tỉnh

Sở Cuồng Nhân không khỏi hiếu kỳ, hắn đi lên trước tò mò nhìn đối phương hỏi: “Hồng Hoa đạo hữu, ngươi đang làm gì vậy?”

n Hồng Hoa nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đi tới, có chút chân tay luống cuống.

Trong đầu Sở Cuồng Nhân đầy dấu hỏi chấm, càng thêm nghi ngờ.

Cái này...

Là đang kháng cự hắn?

Cũng không giống a.

Mình quá đẹp trai, đối phương thẹn thùng?

Không có khả năng, hắn biết tính cách của n Hồng Hoa thế nào, là nữ trung hào kiệt, hơn nữa, đây không phải lần đầu tiên bọn họ gặp mặt.

“Cái kia, Sở đạo hữu là Nhân Vương sao?”

n Hồng Hoa tò mò hỏi, nhìn Sở Cuồng Nhân đầy mắt chờ mong.

Sở Cuồng Nhân lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn nghĩ tới.

n Hồng Hoa là fan của Nhân Vương!

Trong tay đối phương còn có một bản Nhân Vương truyền, lúc nào cũng cầm đọc đó.

Nhân Vương, không phải là mình sao?

Khó trách biểu hiện lại dị thường như thế, hóa ra là gặp thần tượng.

“Ừm, đúng.” Sở Cuồng Nhân trực tiếp gật đầu thừa nhận.

n Hồng Hoa càng thêm kích động.

Nàng tuyệt đối không ngờ, Nhân Vương mình sùng bái đã lâu lại chính là Sở Cuồng Nhân, hơn nữa mình còn từng cùng đối phương kề vai chiến đấu.

Chuyện này thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Quả thực giống như nằm mơ.

“Vương, Sở Cuồng Nhân là ngươi chuyển thế sao?”

“Ừm.”

“Ta nghe nói ngươi muốn lập quốc, là thật sao?”

“Đúng vậy, Nhân tộc nhất định phải nhất thống, chỉ có tập trung lực lượng mới có thể phát triển ra văn minh thiên ngoại, lập quốc là nhất định.”

“Ta có thể giúp ngươi làm gì không?”

“Tu hàng thật tốt, tương lai ngươi chính là trụ cột của thương khung...”

Sở Cuồng Nhân hàn nguyên với n Hồng Hoa một hồi.

Mãi đến khi Sở Cuồng Nhân rời đi, n Hồng Hoa còn nhìn theo bóng lưng đối phương, suy nghĩ xuất thần, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần.

Chẳng biết từ lúc nào Quỷ Đao Thiên Tôn đã đi đến bên cạnh nàng, cười nói: “Hoa Nhi, hiện tại nhìn thấy Vương, xem như ngươi đã hoàn thành tâm nguyện rồi?”

“Haiz, không ngờ Vương lại là Sở đạo hữu.”

n Hồng Hoa bỗng nhiên có chút phiền muộn.

Quỷ Đao Thiên Tôn sửng sốt một chút, “Thế nào, xem ra ngươi có chút không vui vẻ, chẳng lẽ Vương không tốt như ngươi tưởng tượng?”

“Không, Vương rất tốt, Sở đạo hữu cũng rất ưu tú, nhưng chính vì như vậy mới khiến ta cảm thấy tự ti mặc cảm, thần tượng quá ưu tú, mà ta lại bình thường như thế, cảm giác có chút không xứng thích người ta.”

Làm một vị Thiên Tôn chưa đến một trăm tuổi, là một trong số ít Thiên Tôn trẻ tuổi nhất từ trước tới nay, n Hồng Hoa phiền muộn nói.

Khóe miệng Quỷ Đao Thiên Tôn co giật một chút.

“Xem ra sau này nhất định phải cố gắng tu hành gấp bội, để sớm ngày có thể giúp đỡ Vương một tay, giải nan trừ ưu cho Vương.”

n Hồng Hoa hít sâu một hơi, vô cùng trịnh trọng nói.

…

Trong vũ trụ.

Một đạo lưu quang rơi vào một khỏa hành tinh không người.

Sắc mặt Tử Vô Ngân có chút khó coi, “Đáng giận, một cái Thương Khung tinh nho nhỏ lại ra đời tiên chủng như vậy, ta cũng không địch lại.”

“Món nợ này, nhất định phải nghĩ biện pháp lấy lại.”

Dựa vào nội tình của văn minh Tử Tinh, muốn đối phó một cái Thương Khung tinh không phải vấn đề lớn gì, nhưng hắn ta lại không muốn xin văn minh Tử Tinh giúp đỡ.

Nguyên nhân rất đơn giản.

“Hừ, nếu để mấy tên kia biết ta ăn thiệt thòi lớn tại Thương Khung tinh, không chừng sẽ chê cười ta.”

“Món nợ này, ta nhất định phải tự lấy trở về!”

Đối với một số tu sĩ mà nói.

Mặt mũi, còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Mà Tử Vô Ngân, chính là một người rất coi trọng mặt mũi của mình, mình đã nhận nhiệm vụ thảo phạt Thương Khung tinh, nếu bây giờ mặt mày xám xịt quay trở lại cầu xin trợ giúp, sau này còn lăn lộn thế nào nữa?

“Tạm thời không thể trở về Tử Tinh, đồng thời phải nhanh chóng giải quyết Thương Khung tinh mới được, nếu không đám cao tầng Tử Tinh sẽ phát hiện nhiệm vụ của ta thất bại, nhưng phải làm như thế nào bây giờ?”

Tử Vô Ngân suy tư.

Thực lực của Sở Cuồng Nhân quá mạnh, hắn ta không phải là đối thủ.

Nhất định phải tìm trợ lực khác, đây là khẳng định.

Nhưng trong tinh hệ Tử Kim, văn minh tu hành cao cấp không nhiều, phần lớn đều bị hai nền văn minh tiên pháp Tử Tinh, Hoàng Tinh cai quản.

Những văn minh còn lại, có rất ít văn minh có thể chống lại Thương Khung tinh.

Đừng nói đến chuyện đối phó một vị tiên chủng.

Hơn nữa còn phải nguyện ý giúp hắn ta.

"Huyết Nguyên tinh... Huyết Thần!"

Tử Vô Ngân nghĩ tới điều gì, thầm nói: "Huyết Nguyên tinh và Thương Khung tinh đã không chết không thôi, mặc dù Huyết Vương trên Huyết Nguyên tinh đã thương vong hầu như không còn, nhưng, còn còn một tên Huyết Thần Đại Đạo Chủ đỉnh phong! !"

"Nếu Huyết Thần ra mặt, đối phó Sở Cuồng Nhân thì tốt, hiện tại duy nhất phải làm, chính là thức tỉnh Huyết Thần."

Đạo Chủ là một chiến lực đỉnh phong của một nền văn minh.

Mà trong tinh hệ Tử Kim, cường giả cấp bậc Đại Đạo Chủ cũng không có bao nhiêu, đừng nói đến một vị Đại Đạo Chủ đỉnh phong, chỉ cần Thiên Đạo Chủ không ra, cường giả như vậy hoàn toàn có thể tự do đi lại trong tinh hệ Tử Kim.

Trong mắt Tử Vô Ngân, Sở Cuồng Nhân chỉ là tiểu đạo chủ hậu kỳ, mặc dù có thực lực vượt cấp khiêu chiến, nhưng đoán chừng sẽ không ứng phó được cường giả cấp bậc Đại Đạo Chủ, đừng nói đến Huyết Thần.

Nghĩ là làm, bóng người Tử Vô Ngân lóe lên, lấy một chiếc chiến thuyền từ trong Càn Khôn Giới ra, ngồi trên chiến thuyền phóng về phía Huyết Nguyên tinh.

Mấy tháng sau.

Tử Vô Ngân đã đi đến Huyết Nguyên tinh.

Bây giờ Huyết Nguyên tinh không có Huyết Vương, ngay cả tu sĩ cấp bậc Đế giả, Thiên Tôn cũng chết bảy tám phần trong trận chiến với Thương Khung tinh rồi.

Ở nơi này, căn bản không ai có thể ngăn cản Tử Vô Ngân, hao tốn một phen công phu, cuối cùng hắn ta đã tìm đến nơi Huyết Thần ngủ say.

Ngay trong lòng đất Huyết Nguyên tinh ba mươi ngàn trượng!

Trong một không gian lòng đất u ám, không thấy ánh mặt trời, có một bóng người, mặc trường bào đỏ như máu đang lơ lửng.

Tóc đỏ tươi, đầu có sừng, khuôn mặt tuấn dật tà mị.

“Huyết Thần, cuối cùng đã tìm được ngươi.”

Tử Vô Ngân lộ ra nụ cười.

Sau đó, hắn ta lấy ra một viên đan dược, trong mắt lộ ra vẻ đau lòng, “Thất Chuyển Tạo Hóa Kim Đan, cho dù trong Tử Tinh, viên đan dược này cũng vô cùng hiếm có, là đan đạo gần với tiên đan đỉnh phong.”

Huyết Thần Thôn Phệ Thiên Đạo, bị phản phệ, bị thương nặng, muốn hắn ta tỉnh lại, tuyệt đối không dễ dàng như vậy.

Nếu bắt đầu trọng thương, cho dù mười viên đan đạo đỉnh phong cũng vô dụng, nhưng thông qua vô số năm ngủ đông, Huyết Thần đã tự mình khôi phục rất nhiều, viên đan đạo đỉnh phong này chỉ đẩy nhanh tiến độ khôi phục cuối cùng của hắn ta mà thôi.

“Nếu Huyết Thần có thể tỉnh lại giúp ta, đánh bại Sở Cuồng Nhân, đến lúc đó lại moi ra lai lịch tiên pháp trên người đối phương, còn kỹ thuật chế tạo chiến thuyền kia nữa, thì viên Thất Chuyển Tạo Hóa Đan này coi như đáng giá.”

Tử Vô Ngân hít sâu một hơi, đạo đan trong tay bay ra ngoài, rơi vào trên không Huyết Thần, sau đó nổ tung.

Vô số điểm sáng màu vàng óng lưu động trong hư không, sau đó toàn bộ chui vào cơ thể Huyết Thần, hắn ta theo bản năng cấp tốc hấp thu.

Chỉ chốc lát, Huyết Thần đột nhiên mở hai mắt ra.

Trong khoảnh khắc này, một cỗ ba động năng lượng khủng bố từ trên người đối phương nổi lên, toàn bộ lòng đất, không, toàn bộ Huyết Nguyên tinh đều đang rung động.

“Vừa thức tỉnh đã có ba động năng lượng như vậy, nghe đồn Huyết Thần Thôn Phệ Thiên Đạo, đột phá Thiên Đạo Chủ thất bại, xem ra, cũng không hẳn vậy, sợ rằng khoảng cách đối phương đạt đến Thiên Đạo Chủ chỉ kém một bước.”

Tử Vô Ngân tấm tắc nói.

“Ngủ say lâu như vậy, cuối cùng đã tỉnh lại, Nhân tộc trẻ tuổi, ngươi muốn làm gì?”

Một giọng nói khàn khàn vang lên, là Huyết Thần mở miệng, hắn ta nhìn Tử Vô Ngân, uy áp lưu chuyển, đạm mạc hỏi.

“Trước khi hỏi vấn đề này, ngươi nhìn Huyết Nguyên tinh một chút đi.”

Tử Vô Ngân đạm mạc nói.

Thần niệm của Huyết Thần lưu chuyển, bao trùm hơn phân nửa Huyết Nguyên tinh.

Đến khi nhìn thấy tình huống của Huyết Nguyên tinh bây giờ, sắc mặt Huyết Thần lập tức trở nên vô cùng âm trầm.

Chương 829: Quốc hiệu Thương Khung, niên hiệu Khai Nguyên, định đô Huyền Thiên thành

“Huyết Nguyên tinh ta, vì sao lại biến thành dáng vẻ này?”

“Huyết Vương đâu? Bọn họ đi đâu rồi?”

Sắc mặt Huyết Thần vô cùng âm trầm.

Hắn ta khó có thể ức chế lửa giận trong lòng, ba động năng lượng cũng không không chế nổi tràn ra, uy áp kinh khủng khiến Tử Vô Ngân cảm thấy ngực khó chịu.

Toàn bộ Huyết Nguyên tinh cũng đang chấn động.

“Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?”

Huyết Thần nhìn về phía Tử Vô Ngân hỏi.

Trong mắt, mang theo sát ý.

Mặc kệ là ai, phát hiện mình ngủ một giấc, nhà của mình đã bị người khác làm loạn, cũng sẽ không có sắc mặt tốt.

“Chuyện xảy ra ở Huyết Nguyên tinh không liên quan gì đến ta, ta là người của Tử Tinh, Tử Vô Ngân.” Tử Vô Ngân thản nhiên nói, vì phòng ngừa đối phương mất khống chế động thủ, hắn ta nói ra thân phận của mình trước.

Quả nhiên, nghe thấy thân phận người của Tử Tinh, sắc mặt của Huyết Thần đã bình tĩnh chút, “Thì ra là tiên chủng của Tử Tinh.”

“Ừm.” Tử Vô Ngân khẽ vuốt cằm, kể lại mọi chuyện đã xảy ra trên Huyết Nguyên tinh.

Sau khi nghe xong, ánh mắt Huyết Thần lộ ra vẻ băng lãnh, “Thương Khung tinh đúng không, thù này, ta nhất định sẽ báo.”

“Vậy ta sẽ rửa mắt mà đợi.”

Tử Vô Ngân cười nhạt một tiếng.

…

Trong Thương Khung tinh.

Chuyện lập quốc đã chuẩn bị không sai biệt lắm.

Hiện tại, các thế lực trong Nhân tộc đã tuyên bố thần phục, hiện tại còn thiếu một cái đại điển đăng cơ mà thôi.

Đối với chuyện này, Như Yên trưởng lão đã chuẩn bị thỏa đáng.

“Nào, chưởng môn, ngươi thử bộ y phục này đi.” Trên tay Như Yên trưởng lão cầm một bộ trường bào hoa lệ nói.

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân co giật một cái, nhìn sang bên cạnh, chỗ đó chất một đống lớn y phục, các loại kiểu dáng đều có.

Trang nghiêm, phiêu dật, hoa lệ... Phong cách khác nhau.

Màu vàng, màu tím, màu trắng... Năm màu rực rỡ.

“Như Yên trưởng lão, có cần làm phiền phức như thế không? Ta thấy chuẩn bị mấy món là tốt rồi, tùy ý chọn một kiện thôi.”

“Không được!”

Như Yên trưởng lão mở miệng phủ quyết, “Đây chính là đại điển đăng cơ, đến lúc đó ngươi là Vương của cả Nhân tộc, là nhất quốc chi quân! Sao có thể tùy tiện mặc được, nào, thử cái này nữa.”

Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp tục mặc thử.

Tâm niệm khẽ động, thi triển Không Gian Bàn Vận Thuật, bộ hoa phục trong tay Như Yên trưởng lão đã chuyển đến trên người hắn.

Đây là một kiện hoa bào màu trắng viền vàng, phía trên có đồ án Long Phượng, vô cùng tôn quý, phối hợp với khí chất siêu phàm thoát tục của Sở Cuồng Nhân, giống như một vị Đế Vương chí cao vô thượng vậy.

Như Yên trưởng lão nhìn cũng có chút mê say.

Nhưng sau đó, nàng lấy lại tinh thần, nhìn bộ hoa bào kia, “Chưởng môn lớn lên đẹp mắt, mặc cái gì cũng đẹp, nếu muốn tìm một bộ thích hợp, thật sự không để dàng, mặc kiện khác đi.”

"Còn đổi?"

"Đổi."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân co giật một chút, "Ta nói này, Như Yên trưởng lão, không phải ngươi đơn thuần là muốn nhìn ta thay quần áo chứ?"

Như Yên trưởng lão hơi đỏ mặt, "Nào có."

"Các ngươi cũng giống vậy đúng không?" Sở Cuồng Nhân nhìn về phía đám người Lam Vũ, Thương Tình Tuyết, Quân Di bên cạnh nói.

Mấy người mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, giả vờ như không nghe thấy,

Nhưng trong tay Thương Tình Tuyết cầm Lưu Ảnh thạch, quang mang lóe lên, lại tự động giữ lại hình ảnh của Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân bó tay rồi.

Sau đó, hắn lại thử mấy bộ y phục, lúc này mới định được.

Sau khi hắn rời đi.

Như Yên trưởng lão, Quân Di, Kim Phi Yến, ngay cả Lam Vũ cũng không nhịn được quây xung quanh Thương Tình Tuyết, vẻ mặt có chút kích động.

"Chụp được bao nhiêu tấm."

"Trở về nhớ chuyển cho ta một phần nhé."

"Tấm này thật đẹp, tuyệt mỹ a."

"Còn tấm này nữa, Tình Tuyết, ngươi chụp rất tốt đó."

Chúng nữ hưng phấn nhìn Lưu Ảnh thạch trong tay Thương Tình Tuyết.

Mà không lâu sau, có mấy hình ảnh trân quý của Nhân Vương từ trong Huyền Thiên tông truyền ra, được bí mật xào lên giá cao.

…

Trong Lăng Thiên Đạo Cung.

Sở Cuồng Nhân đang ngồi xếp bằng, trong tay cầm một cái vòng tròn màu bạc trắng, trên đó có nhiều vòng đan xen, vô cùng huyền diệu.

Chính là Thời Không Bảo Giám.

Lúc này hắn đang lĩnh hội huyền diệu trong Thời Không Bảo Giám.

Bây giờ, hắn đã lĩnh hội toàn bộ ảo diệu trong bốn vòng ngoài của Thời Không Bảo Giám rồi, có bước tiến dài trong Thời Không Chi Đạo.

Ngoài ra.

Hắn cũng có thể vận dụng sơ bộ Thời Không Bảo Giám.

Uy lực kiện chí bảo này vô cùng cường đại, dựa vào tu vi bây giờ của Sở Cuồng Nhân mà muốn dùng cũng vô cùng miễn cưỡng.

Đây là một lá bài tẩy.

Ngoại trừ ở thời kì viễn cổ, Sở Cuồng Nhân đã dùng nó để đánh vỡ Thời Không Lồng Giam của Thời Không Chủ Thần, thì chưa từng sử dụng qua.

“Sợ rằng vật này còn mạnh hơn Tiên Khí.”

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Mặc dù hắn chưa từng gặp Tiên Khí, nhưng từng gặp Cổ Tiên Nhân, từ trong miệng đối phương biết được chỗ cường đại của Tiên Khí.

Cũng âm thầm so sánh.

Cộng thêm phần thưởng rút ra từ Huyễn Tưởng Luân Bàn, vật cấp Thần đã đạt tới lĩnh vực của tiên, mà Thời Không Bảo Giám là vật phẩm cấp Siêu Thần.

Chẳng lẽ, là phía trên tiên? !

Lĩnh vực kia, Sở Cuồng Nhân tạm thời cũng không nghĩ nhiều.

Ngày sau, hắn sẽ từ từ đi tìm đáp án.

“Hiện tại, tạo dựng đế quốc trước.”

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ, nhìn thấy kệ áo bên cạnh treo một bộ trường bào màu trắng hoa lệ, không khỏi lắc đầu cười một tiếng.

Đại điển đăng cơ, đúng hẹn cử hành.

Chẳng biết từ lúc nào, Huyền Thiên tông đã không đơn thuần là Huyền Thiên tông nữa, ở xung quanh xây tường cao, nhiều hơn những tòa nhà nối tiếp nhau.

Lấy Huyền Thiên tông làm trung tâm, trong phạm vị một triệu dặm, hóa thành một tòa đại thành rộng rãi, mà đây, chính là thủ đô của đế quốc!

Tên là, thành Huyền Thiên!

Trong thành Huyền Thiên, xe ngựa như rồng, tu sĩ các nơi đi vào, thậm chí các loại dị thú trân quý ngày thường khó gặp cũng liên tiếp xuất hiện.

Thương Khung tinh, ngoại trừ Nhân tộc, thì đám Yêu tộc cũng tới xem lễ, dù sao, hiện tại Sở Cuồng Nhân không chỉ là Nhân Vương, còn là cường giả đứng đầu Thương Khung tinh từ xưa đến nay!

Trong thành Huyền Thiên, một tòa đài cao từ mặt đất vụt lên.

Bốn phía đài cao khắc hoạ kỳ cảnh sơn ha, điềm lành dị thú.

Đây là đài đăng thiên.

Dưới đài, đám người Hỗn Độn Đạo Chủ, Lạc Thủy Đạo Chủ, Vạn Pháp Đạo Chủ, Viêm Vũ đang châu đầu ghé tai, hồng quang đầy mặt.

Ngoại trừ đám Đạo Chủ này, xung quanh còn có rất nhiều Đế giả, đội quân mười triệu người xếp thành phương trận, vô cùng uy nghiêm.

“Lễ nhạc, lên!”

Như Yên trưởng lão hét to một tiếng.

Nhất thời, bốn phía có binh lính tấu vang kèn lệnh.

Âm thanh hùng hồn vang vọng.

Nương theo âm thanh này, nơi xa, một đầu Thần Hoàng tuyệt mỹ bay lên không trung, chỗ đi qua, bầu trời đều bị nhuộm thành màu đỏ.

Mà trên Thần Hoàng, một bóng người mặc bạch bào, tuấn dật tuyệt luân đứng chắp tay, giống như Tiên Vương lâm trần.

Mọi người nhìn thấy thân ảnh kia, trong mắt lộ ra ước mơ và hướng tới.

Sở Cuồng Nhân ngồi trên Thần Hoàng mà đến, đăng lâm đến đài đăng thiên!

Chỉ thấy hắn đưa tay lấy ra Nhân Vương Ấn.

Ấn ra, lượng lớn kim quang phun trào, biển mây cuồn cuộn.

Đó là chí bảo nhân đạo!

Sau đó, Sở Cuồng Nhân xuất ra một phần thư tín, trên đó viết một đống lớn, đều là tuyên ngôn lập quốc mà Như Yên trưởng lão đã chuẩn bị.

“Thương Thiên tại thượng, Hậu Thổ ở dưới... Từ lúc Nhân tộc Thương khung ta mới bắt đầu sinh ra, trải qua bốn mươi chín nguyên niên, vô số Thánh Hiền hiện lên...”

“Sở Cuồng Nhân Nhân tộc, muốn xây đế quốc thống nhất!”

“Định quốc danh là Thương Khung, định niên hiệu là Khai Nguyên, định đô là thành Huyền Thiên, trời cao thiên đạo phù hộ Nhân tộc ta vạn cổ bất hủ, đời đời vĩnh xương!”

Chương 830: Huyết Thần đột kích, đế quốc nguy cơ?

Cuối cùng đã đọc xong...

Sở Cuồng Nhân nhìn thư tín trong tay dài đến hơn mười ngàn chữ, trong lòng âm thầm đậu đen rau muống, Như Yên trưởng lão đúng là có thể viết...

Mà sau khi hắn đọc xong tuyên ngôn trong tay, chỉ thấy chân trời bỗng nhiên có tường vân phun trào, ngay sau đó các loại dị tượng lộng lẫy xuất hiện.

Long Phượng trình tường, Kỳ Lân vượt biển, địa dũng kim liên...

Đủ loại dị tượng, mọi người nhìn mà hoa mắt.

“Thiên Đạo chứng kiến, đế quốc Thương Khung, thành!”

Từ nơi sâu xa, âm thanh Thiên Đạo hiển hiện.

Mọi người mơ hồ.

Thiên Đạo, thế mà lên tiếng! !

Phải biết, cho dù lúc trước Huyết tộc đánh tới, Thiên Đạo bị đánh đến phân mảnh cũng không nói qua nửa chữ.

Nhưng bây giờ, đế quốc Thương Khung thành lập, Thiên Đạo lại lên tiếng.

Điều này có ý gì?

Đế quốc Thương Khung thành lập có ý nghĩa trọng đại với Thiên Đạo! !

“Thì ra ngươi biết nói chuyện, lúc trước vuốt ngươi, làm sao lại không nói tiếng nào.” Sở Cuồng Nhân âm thầm nói.

Không ai nghe thấy lời này của hắn.

Nhưng Thiên Đạo lại có cảm ứng, Thiên Đạo chi lực trong cơ thể Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên rung động một cái, giống như bất mãn.

Đương nhiên, Sở Cuồng Nhân và Thiên Đạo chuyển động cùng nhau, những người khác không biết, mọi người còn đắm chìm trong tiếng nói của Thiên Đạo, vô cùng rung động.

“Đế quốc Thương Khung, thành lập.”

“Sở Cuồng Nhân là Vương đầu tiên, Thương Khung chi chủ.”

“Lớn mật, ngươi còn dám gọi thẳng tục danh của Vương.”

“Há, sau này sẽ chú ý, sẽ chú ý...”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Nhưng bỗng nhiên, ánh mắt khẽ động, hắn cảm giác được, bên ngoài đại trận Ly Hận Thiên, có một cỗ khí tức vô cùng cường đại đang đến gần.

“Cỗ khí tức này ẩn chứa huyết nguyên chi lực, là... Huyết tộc?”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân bắn ra một đạo hàn ý, hắn truyền âm cho Như Yên trưởng lão, “Như Yên trưởng lão, chuyện khắc phục hậu quả giao cho ngươi.”

Nói xong, thân ảnh hắn biến mất trên đài đăng thiên.

Đám người Vạn Pháp Đạo Chủ giống như cũng cảm ứng được cái gì, nhìn về phía thiên ngoại.

“Theo sau.”

“Được.”

“Hừ, đám Huyết tộc này đúng là âm hồn bất tán.”

…

Thương Khung tinh, bên ngoài Ly Hận Thiên.

Cường giả mạnh nhất Huyết tộc Huyết Thần và Tử Vô Ngân cùng tới đây.

Bọn họ đã tới gần cứ điểm số mười bảy, trong mắt Huyết Thần lộ ra vẻ lạnh lẽo, “Lấy nơi này khai đao trước đi.”

Chỉ thấy hắn ta đưa tay, huyết nguyên chi lực vô cùng bàng bạc phun ra ngoài, trùng trùng điệp điệp, bao phủ hơn phân nửa tinh không.

Trong cứ điểm số mười bảy, đám người Quỷ Đao Thiên Tôn, n Hồng Hoa vọt ra, nhìn huyết nguyên chi lực khổng lồ đang ập tới, trên mặt không khỏi hoảng sợ.

“Loại huyết nguyên chi lực này, cho dù mười vị Huyết Vương cũng không phát ra được, trong Huyết Nguyên tinh còn cất giấu cường giả như vậy? !”

“Không tốt, đại trận cứ điểm không chặn được một kích này!”

Oanh, oanh...

Bị huyết nguyên chi lực ảnh hưởng, đại trận trên cứ điểm điên cuồng chấn động.

Mà đây chỉ là uy áp, nếu một chiêu này hạ xuống, đừng nói đại trận cứ điểm, chỉ sợ cứ điểm này sẽ không còn nữa.

“Huyết Tinh Trụy Thiên! !”

Một tiếng quát lạnh vang vọng trong gầm trời.

Chỉ thấy huyết nguyên chi lực xung quanh Huyết Thần đột nhiên hội tụ, hóa thành một khỏa tinh thần huyết sắc to lớn, đánh về phía cứ điểm số mười bảy.

Lực lượng kinh khủng, khiến hư không trực tiếp sụp đổ.

Toàn bộ cứ điểm đều bao phủ trong huyết quang vô biên.

“Xong...”

Trong lòng đám người Quỷ Đao Thiên Tôn sinh ra tuyệt vọng.

Vô số tu sĩ trực tiếp mất đi suy nghĩ đào tẩu.

Dưới lực lượng kinh khủng này, bọn họ căn bản không có đường để trốn!

Bên cạnh Huyết Thần, Tử Vô Ngân âm thầm líu lưỡi.

“Đây chính là lực lượng của Đại Đạo Chủ đỉnh phong, quả nhiên không tầm thường, so với ta, còn cường đại hơn mấy cấp bậc.”

Trong mắt hắn ta lộ ra một tia nóng rực.

Lực lượng như vậy, sớm muộn gì hắn ta cũng sẽ có được.

Hắn ta là tiên chủng.

Tiềm lực trưởng thành còn mạnh hơn Huyết Thần không biết bao nhiêu, nếu Huyết Thần đều có thể đạt tới trình độ này, không có lý gì tiên chủng như hắn ta lại không được.

“Sợ rằng đám tu sĩ trong cứ điểm này sẽ biến mất.”

Tử Vô Ngân lắc đầu, trong mắt không có chút thương hại nào.

Đối với hắn ta mà nói, chuyện này bình thường như ăn cơm.

Tại trong vũ trụ, một số văn minh cường đại chiến tranh, đơn vị thương vong đều là mười tỷ, một trăm tỷ.

Chỉ là một cứ điểm, đáng là gì đâu?

Ngay lúc cứ điểm số mười bảy sắp bị hủy.

Một đạo kiếm quang màu vàng sáng chói, kéo dài vạn vạn bỗng nhiên ầm ầm mà đến, cuốn theo lực lượng vô cùng cường đại nện trên tinh thần huyết sắc.

Hai cỗ lực lượng khổng lồ tạo thành trùng kích, nhấc lên cương phong vũ trụ kinh khủng, hành tinh bốn phía đều rung chuyển.

Cứ điểm số mười cũng không ngừng rung động, nhưng so sánh với chuyện bị hủy diệt, kết quả này đã tốt hơn không biết gấp bao nhiêu lần.

Đám người Quỷ Đao Thiên Tôn nhìn về nơi phát ra kiếm quang.

Chỉ thấy một nam tử mặc trường bào màu trắng hoa lệ, đầu đội ngọc quan, lưng đeo trường kiếm bạch ngọc đạp không mà đến.

Trong lúc giơ tay nhấc chân, giống như Tiên Vương lâm trần, uy thế bất phàm.

“Là Vương! !”

“Hôm nay không phải đại điển đăng cơ sao?”

“Nhất định là Vương cảm giác được chúng ta gặp nguy hiểm.”

Sở Cuồng Nhân đến để mọi người an tâm một chút.

Nhưng ánh mắt Quỷ Đao Thiên Tôn vẫn vô cùng ngưng trọng như cũ, “Cỗ lực lượng này còn cường đại hơn Huyết Vương nhiều, Vương, hắn có thể ứng phó sao?”

“Nhất định có thể.”

Ánh mắt n Hồng Hoa kiên quyết nói.

Dưới cái nhìn của nàng, Vương, chính là bách chiến bách thắng.

Trong tinh không.

Ánh mắt Huyết Thần hơi ngưng tụ, “Há, không ngờ trong Thương Khung tinh lại có người có thể ngăn cản một kích này của ta, ba động này, là tiên pháp!”

Trong lòng hắn ta có chút hỏa nhiệt.

Tiên pháp a.

Đây chính là vật chỉ có văn minh tiên pháp mới có, nếu hắn ta có thể nắm giữ, nhất định có trợ giúp to lớn đối với chuyện tu hành của hắn ta.

Sau đó, hắn ta nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra dị sắc.

“Ngươi chính là Sở Cuồng Nhân đi, trong cơ thể còn có ba động Thiên Đạo, xem ra ngươi nắm giữ Thiên Đạo chi lực, là Thương Khung tinh chi chủ.”

Bên cạnh, Tử Vô Ngân có chút hoảng hốt.

Hắn ta không biết Sở Cuồng Nhân còn nắm giữ Thiên Đạo chi lực.

“Tiên chủng, cộng thêm Thiên Đạo chi lực, lúc trước người này đánh với ta một trận, cũng không dùng toàn lực? !”

Nghĩ đến đây, hắn ta có cảm giác bị người khinh thị.

Trong lòng, càng thêm nổi giận.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không để ý tới tâm tình của hắn ta, hắn nhìn về phía Huyết Thần, trong mắt lộ ra từng tia dị sắc.

Huyết Thần có thể cảm giác được Thiên Đạo chi lực trong cơ thể hắn, đương nhiên hắn cũng có thể cảm giác được, mơ hồ, trong lòng hắn đã có suy đoán.

“Tiểu Ái, phân tích đối phương.”

“Vâng...”

Lập tức, tin tức liên quan đến Huyết Thần liên tiếp hiện lên trong đầu hắn.

Cũng chứng minh suy nghĩ của Sở Cuồng Nhân.

“Quả nhiên chính là Huyết Thần, cường giả thôn phệ thiên đạo của Huyết Nguyên tinh, thực lực Đại Đạo Chủ đỉnh phong sao? Có chút khó giải quyết.”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia ngưng trọng.

Đại Đạo Chủ bình thường, hắn còn có thể ứng phó, thậm chí đánh bại cũng không có vấn đề gì, nhưng Huyết Thần là Đại Đạo Chủ đỉnh phong.

Đừng nói đến chuyện, hắn ta còn thôn phệ Thiên Đạo.

“Xem ra hôm nay sẽ là một trận chiến ác liệt!”

Cách đó không xa, mấy người Vạn Pháp Đạo Chủ, Lạc Thủy Đạo Chủ cũng đi tới, nhìn thấy vẻ ngưng trọng trên mặt Sở Cuồng Nhân, trong lòng bắt đầu lo lắng, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy vẻ mặt này của Vương.

Có thể thấy được, Huyết Thần mạnh mẽ đến mức nào.

Hôm nay đế quốc Thương Khung vừa thành lập, sau một khắc đã phải đối mặt với cường địch như vậy, đây không phải là dấu hiệu tốt với sự phát triển trong tương lai của Thương Khung tinh.

“Các ngươi là cường giả của Thương Khung tinh đi, hôm nay, ta sẽ một lần giải quyết tất cả.” Huyết Thần ngạo nghễ nói.

Chương 831: Thời Không Bảo Giám chi uy, lại vuốt Thiên Đạo, Thiên Đạo Chủ chiến khôi

“Hôm nay sẽ giải quyết tất cả các ngươi!”

Huyết Thần ngạo nghễ nói.

Hắn ta có tự tin này, hắn ta là tồn tại Đại Đạo Chủ đỉnh phong, Thiên Đạo Chủ không ra, hắn ta cũng có thể xông pha trong tinh hệ Tử Kim.

Mà đám người trước mặt này, mặc dù tu vi không tệ, nhưng hắn ta cảm thấy chỉ có một mình Sở Cuồng Nhân miễn cưỡng có thể lọt vào mắt hắn ta mà thôi.

Còn những người khác.

Một đám Tiểu Đạo Chủ, vài phút hắn ta có thể giải quyết hết.

Bên cạnh, trên mặt Tử Vô Ngân lộ ra nụ cười lạnh lẽo, nhìn Sở

Cuồng Nhân nói: “Mặc dù ngươi là tiên chủng, nhưng đáng tiếc, không có một văn minh cường đại nào làm chỗ dựa cho ngươi, hôm nay, ngươi chắc chắn phải chết! !”

“Văn minh cường đại đều là phát triển mà có, Thương Khung tinh siêu việt Tử Tinh, cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Đáng tiếc, ngươi không có cơ hội, hôm nay ngươi sẽ chết, Thương Khung tinh cũng sẽ luân thành thuộc địa, đời đời làm nô!”

“Hôm nay là ngày thành lập đế quốc Thương Khung ta, bá nghiệp đế quốc ta, tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào ngăn cản! !”

“Bá nghiệp của ngươi, chỉ là nói suông mà thôi!”

Huyết Thần cười lạnh một tiếng, sau đó tiến tới một bước, trên người bộc phát ra một cỗ huyết nguyên chi lực vô cùng cường đại.

Thực lực Đại Đạo Chủ đỉnh phong ầm vang bạo phát!

“Một kích vừa rồi chỉ là ba phần lực lượng của ta mà thôi, nếu ta toàn lực ứng phó, vậy ngươi sẽ không chặn được một chiêu, nói gì đến bá nghiệp!”

“Huyết Thần Bá Lâm! !”

Huyết Thần nổi giận gầm lên một tiếng, thôi động ảo diệu của bản thân.

Huyết nguyên chi lực bá đạo bao phủ, áp lực kinh khủng bao phủ mỗi người ở đây, cho dù là Đạo Chủ, cũng không nhịn được run rẩy.

“Lực lượng thật kinh khủng!”

“Đây chính là chiến lực Đại Đạo Chủ đỉnh phong sao? !”

“Đáng giận, căn bản không chặn được!”

Nhịp tim đám người Vạn Pháp Đạo Chủ, Lạc Thủy Đạo Chủ đập vô cùng nhanh.

Chỉ thấy trước mặt bọn họ, một cái pháp tướng huyết sắc từ huyết nguyên chi lực to lớn kết hợp với đạo văn ngưng tụ mà thành.

Nhất cử nhất động của pháp tướng, đều ẩn chứa uy lực rung chuyển tinh thần.

“Huyết Thần Bá Lâm?”

“Tại khu vực Thương Khung tinh ta, thần, cũng chỉ có thể cúi đầu!”

Sở Cuồng Nhân đưa tay, Thời Không Bảo Giám xuất hiện.

Chín cái vòng tròn xoay quanh.

Một cỗ thời không chi lực chưa từng có ầm vang bạo phát, vô số đạo văn huyền diệu thời không dày đặc, bao trùm nghìn dặm hư không!

Giờ khắc này, quang mang tinh thần cũng trở nên ảm đạm.

Nghìn dặm hư không bị thời không chi lực bao phủ giống như bị tháo dời khỏi vũ trụ bao la này, thời gian đứng im.

Hai người Huyết Thần, Tử Vô Ngân cũng bị cỗ thời không chi lực này bao phủ.

Đồng tử bọn họ đột nhiên co rụt lại, nhìn chằm chằm Thời Không Bảo Giám trong tay Sở Cuồng Nhân, ánh mắt mang theo hoảng sợ không cách nào nói rõ được.

Đây là lực lượng thời không gì? !

Rốt cuộc thời không chi lực cường đại như vậy là chuyện gì xảy ra? !

Hai người Huyết Thần cảm giác đạo, ảo diệu, Đế khí của mình trong nháy mắt đã đình chỉ vận chuyển, chỉ lưu lại một luồng ý thức.

Bọn họ muốn thao túng thân thể mình, nhưng lại không cách nào làm được.

Thời không chi lực từ bốn phương tám hướng vọt tới, giống như vô số xiềng xích vô hình trói buộc bọn họ, khiến bọn họ không thể động đậy!

Cách đó không xa, Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không.

Trong tay hắn cầm Thời Không Bảo Giám, trở thành Vương của mảnh thiên đại này.

Vừa sải bước ra, không gian trước mặt hắn dường như mất đi ý nghĩa, trong nháy mắt đã đi đến trước mặt Huyết Thần và Tử Vô Ngân.

“Chết đi!”

Giọng nói đạm mạc tiếng vọng bên tai hai người.

Ngay sau đó, bọn họ nhìn thấy một vệt kiếm quang sáng chói.

Kiếm quang, xẹt qua cổ hai người.

Không có bất kỳ vết thương nào, cũng không có huyết dịch bắn ra tung tóe.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Thời Không lĩnh vực biến mất.

Hai người Huyết Thần, Tử Vô Ngân khôi phục hành động, trước tiên nhanh chóng lùi lại, sau đó đưa tay che cổ của mình.

Thậm chí bọn họ còn muốn lấy ra một số bảo vật chữa thương.

Nhưng không chờ bọn họ có động tác gì, một đạo kiếm ngân đã xuất hiện trên cổ bọn họ, lượng lớn huyết dịch vẩy ra.

“Chuyện này không có khả năng, không có khả năng...”

Trên mặt hai người hiện lên vẻ không thể tin được, trong cái chớp mắt tiếp theo, kiếm khí bạo phát, mười triệu kiếm khí xoắn nát cả linh hồn lẫn thân thể của bọn họ! !

Huyết Thần, Đại Đạo Chủ đỉnh phong, vẫn lạc!

Tử Vô Ngân, tiên chủng, vẫn lạc!

Cách đó không xa, đám người Vạn Pháp Đạo Chủ, Lạc Thủy Đạo Chủ nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, tình cảnh này, khiến bọn họ không cách nào lấy lại tinh thần.

Đã nói là một trận chiến ác liệt cơ mà?

Đập phát chết luôn rồi! !

Đây là, tình huống gì vậy? ?

“Phù...”

Sở Cuồng Nhân thở ra một hơi.

Thu Thời Không Bảo Giám vào trong cơ thể.

Hắn cảm thấy có chút đau đầu.

Một chiêu vừa rồi nhìn như rất đơn giản, lập tức miểu sát Huyết Thần và Tử Vô Ngân, nhưng hắn đã hao tổn lượng lớn Đế khí niệm lực.

“Vương, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? !”

Vạn Pháp Đạo Chủ đi tới, trên mặt tràn đầy vẻ không hiểu.

“Vận dụng thủ đoạn nào đó mà thôi, không cần ngạc nhiên.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Các Đạo Chủ không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Ngạc nhiên?

Trời ạ.

Miểu sát một vị Đại Đạo Chủ đỉnh phong và một vị tiên chủng, thế mà còn nói chúng ta đừng ngạc nhiên, đây chính là năng lực của Vương sao?

Trong mắt mọi người không nhịn được lộ ra vẻ sùng bái.

Lúc này, trong hư không có quang mang hội tụ.

Chỉ thấy một chùm sáng màu vàng ngưng tụ tại chỗ Huyết Thần chết, từng đợt ba động Thiên Đạo từ trong đó lan tràn ra.

“Bản nguyên Thiên Đạo.”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Hắn tiến lên bắt lấy chùm sáng kia, Thiên Đạo chi lực của Thương Khung tinh trong cơ thể hắn lập tức truyền đến từng đợt vui mừng.

“Xem ra lại phải cho Thiên Đạo ăn rồi.”

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Hắn thu bản nguyên Thiên Đạo này vào trong cơ thể.

Sau đó lấy Càn Khôn giới của Tử Vô Ngân đi.

“Trở về đi.”

Giải quyết xong Huyết Thần, mọi người trở về Thương Khung tinh.

Các tu sĩ của Thương Khung tinh không biết vừa rồi ở vực ngoại đã xảy ra chuyện kinh tâm động phách gì, vẫn đắm chìm trong niềm vui lập quốc như cũ.

…

Thành Huyền Thiên.

Ngày xưa là Huyền Thiên tông, bây giờ đã bị cải biến thành một tòa Đế Cung rộng rãi hùng vĩ, mà đệ nhất cung điện của Đế Cung, trong Lăng Thiên Địa, Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, ở trước mặt hắn có một tiểu kim nhân mà mọi người không nhìn thấy.

Tiểu kim nhân này chính là hóa thân của Thiên Đạo Thương Khung tinh.

Lúc này, nó đang ôm một đoàn bản nguyên Thiên Đạo gặm, đó là thiên đạo của Huyết Nguyên tinh mà Huyết Thần đã thôn phệ, so với bản nguyên Thiên Đạo mà Sở Cuồng Nhân lấy được ở Bối Tinh, không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Tiểu kim nhân đã gặm mấy canh giờ, vẫn chưa gặm xong.

Sở Cuồng Nhân vươn tay sờ đầu đối phương, dáng vẻ như vuốt mèo, trên mặt lộ ra vui vẻ, “Ngoan, ăn từ từ thôi, cẩn thận không nghẹn, đừng gấp, không ai đoạt với ngươi đâu.”

Tiểu kim nhân không để ý tới hắn, chỉ tăng nhanh tốc độ gặm.

Nó đường đường là Thiên Đạo, lại bị người ta xem như mèo mà vuốt?

Móa!

Còn thiên lý hay không? !

Sở Cuồng Nhân nhìn tiểu kim nhân ăn như lang như hổ, có thể rõ ràng phát giác được đối phương đang không ngừng lớn mạnh, cùng lúc đó, cỗ Thiên Đạo chi lực trong cơ thể mình cũng theo đó bành trướng, càng phát ra mạnh mẽ.

Thiên Đạo lớn mạnh, tương lai phát triển của Thương Khung tinh sẽ càng thêm thuận lợi, ít nhất, tu sĩ tu hành sẽ càng thêm nhẹ nhõm.

Vừa có thể vuốt ve Thiên Đạo, vừa có thể mạnh lên...

Nhất cử lưỡng tiện a.

Vẻ mặt Sở Cuồng Nhân càng thêm vui vẻ.

“Tâm tình tốt như vậy, rút phần thưởng đi.”

Sở Cuồng Nhân mở Huyễn Tưởng Luân Bàn ra.

Đồng thời nhìn thoáng qua tiểu kim nhân, đối phương không phát hiện cái gì, giống như những người khác, căn bản không phát hiện sự tồn tại của Huyễn Tưởng Luân Bàn.

“Chúc mừng kí chủ rút được chiến khôi Thiên Đạo Chủ cấp truyền thuyết.”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Chiến khôi Thiên Đạo Chủ.

Chiến lực có thể so với Thiên Đạo Chủ sao? !

Chương 832: Rời Thương Khung tinh, người nào cho bọn họ dũng khí

Chiến khôi Thiên Đạo Chủ? !

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, lập tức rút bộ chiến khôi này ra.

Đó là một... Người gỗ toàn thân màu xanh đen, hơn nữa còn là loại người gỗ vô cùng mộc mạc, không có mặt mũi.

Nhưng khi người gỗ xuất hiện, tiểu kim nhân bên cạnh Sở Cuồng Nhân như bị kinh hãi, nhảy dựng lên, 'Nhìn' người gỗ trước mặt, lộ ra vẻ đề phòng.

Thiên Đạo Chủ.

Tên như ý nghĩa, chính là tu sĩ ngang với Thiên Đạo.

Tu sĩ đến trình độ này, mặc kệ đi đến hành tinh sinh mệnh nào, mệnh cách của người này đều không nằm trong tay Thiên Đạo.

Nhìn thấy biểu hiện của tiểu kim nhân Thiên Đạo, Sở Cuồng Nhân không khỏi ồ lên một tiếng, chăm chú quan sát người gỗ trước mặt.

Mà tiểu kim nhân giống như phát hiện cái gì, tiến lên chọc người gỗ, thấy đối phương không có phản ứng cũng không để ý nữa, tiếp tục ôm bản nguyên Thiên Đạo Huyết Nguyên tinh gặm.

Sở Cuồng Nhân vô thức sờ đầu đối phương, một luồng niệm lực lưu chuyển mà ra, rơi vào người gỗ.

Nhất thời.

Chỉ thấy trên người người gỗ có vô số đạo văn huyền diệu lưu chuyển, ngay sau đó, lại huyễn hóa thành dáng vẻ của Sở Cuồng Nhân.

Tiểu kim nhân ở một bên nhìn thấy, giống như bị một màn này làm cho kinh trụ, ngay cả bản nguyên Thiên Đạo cũng quên gặm.

Đế niệm của Sở Cuồng Nhân bám lên người gỗ, lúc này hắn chính là người gỗ, cả hai là một thể.

Hắn có thể rõ ràng cảm giác được tại lồng ngực của mình có một cỗ lực lượng vô cùng mênh mông đang không ngừng tuôn ra, tràn ngập toàn thân.

“Lực lượng thật cường đại!”

“Đây chính là thực lực cấp bậc Thiên Đạo Chủ sao?”

Sở Cuồng Nhân không khỏi có chút kinh thán.

Hắn có cảm giác, nếu để hắn lại đối mặt với Huyết Thần, không cần thôi động Thời Không Bảo Giám, hắn cũng có thể giải quyết đối phương bằng hai, ba kiếm.

Sau khi quen thuộc với cỗ lực lượng này, đế niệm của Sở Cuồng Nhân trở về bản thể, chiến khôi Thiên Đạo Chủ cũng một lần nữa trở về người gỗ.

“Có cỗ chiến khôi Thiên Đạo Chủ này, đế quốc Thương Khung càng được bảo đảm.” Sở Cuồng Nhân sờ tiểu kim nhân bên cạnh, hài lòng cười.

Răng rắc.

Tiểu kim nhân gặm bản nguyên Thiên Đạo, gật nhẹ đầu.

…

Những ngày tiếp theo, Sở Cuồng Nhân đều đang xử lý các chuyện nội vụ.

Đế quốc Thương Khung vừa thành lập, có rất nhiều chuyện phải bận rộn.

Thành Huyền Thiên, Đế Cung.

Sở Cuồng Nhân đang xử lý mấy chuyện nội vụ, là chuyện thiết lập quan hệ ngoại giao với Yêu tộc, bây giờ đế quốc là thế lực cường đại nhất trên Thương Khung tinh, cộng thêm có các Đạo Chủ tọa trấn, đám yêu tộc căn bản không tạo nổi sóng gió gì.

Nhìn ra vũ trụ mênh mông bên ngoài, Sở Cuồng Nhân lâm vào trầm tư.

Bên cạnh, Như Yên trưởng lão thở dài, “Vương, ngày hôm nay, ngươi đã bảy lần nhìn ra tinh không ngẩn người rồi.”

“A, thật sao?”

Sở Cuồng Nhân cười cười, không hề phủ nhận.

“Ngươi muốn rời đi.”

Như Yên trưởng lão một câu nói toạc ra tâm tư của đối phương.

“Ừm, đế quốc Thương Khung đã thành lập, chuyện phát triển có ngươi và các Đạo Chủ làm rồi, tinh không rất lớn, ta muốn ra ngoài xông xáo một phen, hơn nữa, ta giết tiên chủng của Tử Tinh, Tử Tinh sẽ không bỏ qua, ta nhất định phải nhanh chóng trở nên mạnh hơn mới được.”

“Ít nhất phải… Thành tiên.”

Sở Cuồng Nhân gật đầu, từ tốn nói.

Huyết Thần xuất hiện, khiến hắn có cảm giác cấp bách.

Trong vũ trụ hãn hạn này, cường giả nhiều vô số kể, hắn xưng vương xưng bá trong Thương Khung tinh có đáng là gì? Có lẽ, trong mắt Tiên giả, trong mắt mắt bọn họ có thể hủy Thương Khung tinh, không hề có ý nghĩa.

“Nếu vương muốn rời đi, vậy hãy nói với các Đạo Chủ một tiếng, ta nghĩ bọn họ sẽ không ngăn cản ngươi.” Như Yên trưởng lão nói.

“Đang có ý đó.”

Sau đó không lâu, Sở Cuồng Nhân triệu tập các Đạo Chủ.

Quả thật, mọi người không hề ngăn cản suy nghĩ của hắn.

“Vương là người có hi vọng thành tiên nhất trong chúng ta, tư nguyên trên Thương Khung tinh không đủ bồi dưỡng ra một vị tiên, chỉ có xông xáo trong vũ trụ hãn hạo, mới có hi vọng.” Vạn Pháp Đạo Chủ nói.

Hắn ta là người đầu tiên tán thành Sở Cuồng Nhân xuất ngoại xông xáo.

Hắn ta hiểu rõ, chỉ khi Thương Khung tinh nắm giữ một vị tiên thuộc về mình, mới có chỗ dựa chân chính trong vũ trụ.

Được các Đạo Chủ nhất trí đồng ý, Sở Cuồng Nhân đã dần giao lại những sự vụ trong tay cho Như Yên trưởng lão và Cố Linh Lung đã từng làm nữ hoàng, có kinh nghiệm quản lý đế quốc, sau đó liền rời đi.

Trước khi đi, hắn lưu lại chiến khôi Thiên Đạo Chủ tại đế quốc.

Đây là át chủ bài lớn nhất hắn để lại cho đế quốc, có một vị Thiên Đạo Chủ tọa trấn, cho dù là văn minh Tử Tinh cũng không dám tùy tiện lỗ mãng.

“Chờ lần sau ta trở về, đế quốc, sẽ sừng sững trên đỉnh tinh hệ này! !” Sở Cuồng Nhân nhìn Thương Khung tinh nỉ non nói.

Hắn không lưu luyến nữa, quay người rời đi.

Ở phía trước, còn có rất nhiều thứ đặc sắc và không biết đang chờ hắn..

…

Trong vũ trụ hãn hạo.

Một khỏa tinh thần không người đang sụp đổ, trong đó, giống như có một đầu Tinh Không Cự Thú nào đó đang lấy tinh thần làm thức ăn.

Cuối cùng, tinh thần tan biến.

Một bóng người xuất hiện trong hư không.

Sở Cuồng Nhân cảm giác lực lượng trong cơ thể mình, “Nhục thân được tăng cường, lại tiến thêm một bước đến gần với Tinh Thần Bất Diệt Thể đỉnh phong.”

Tinh Thần Bất Diệt Thể đỉnh phong cần năng lượng tinh thần vô cùng to lớn, gấp đại thành mấy chục lần, thậm chí là nhiều hơn!

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ quen thuộc với lực lượng trong cơ thể, sau đó lấy ra một chiếc chiến thuyền, tiếp tục đi về phía xa.

Hắn đã rời Thương Khung tinh khoảng nửa năm.

Hơn nửa năm qua, hắn vẫn luôn di chuyển trong tinh hải.

Ngẫu nhiên gặp một vài hành tinh không người, thuận tay thôn phệ.

“A, có chiến thuyền đến đây.”

Một ngày này, Sở Cuồng Nhân đang dùng đế niệm cảm giác bốn phía, đột nhiên phát hiện có mấy chiếc chiến thuyền đang đến gần hắn.

Trùng hợp?

Hay là người đến không có ý tốt?

Sở Cuồng Nhân định tĩnh quan kỳ biến, dù sao trong mấy tháng nay, đây là lần đầu tiên hắn gặp người của nền văn minh khác.

Sau đó không lâu.

Mấy chiếc chiến thuyền đã vây quanh Sở Cuồng Nhân.

Thông qua đế niệm, Sở Cuồng Nhân cũng nhìn thấy tu sĩ trên mấy chiếc chiến thuyền kia, có Nhân tộc, cũng yêu tu hình dáng cổ quái.

Thậm chí Sở Cuồng Nhân còn nhìn thấy mấy người có đầu bạch tuộc.

“Chiến thuyền trước mặt, dừng lại cho ta!”

Trong đó, một tên đại hán Nhân tộc cầm đầu mặc khải giáp hình lân phiến màu vàng, tay cầm Tam Xoa Kích, dùng đế niệm truyền âm cho Sở Cuồng Nhân.

“Không biết chư vị muốn làm gì?”

Sở Cuồng Nhân khách khí hỏi.

“Há, là tu sĩ Nhân tộc, hơn nữa còn lớn lên đẹp như vậy.” Một nữ tu Yêu tộc không khỏi ngoài ý muốn nói.

“Ha ha, quản hắn đẹp hay không, ta nhìn tính năng chiếc chiến thuyền này không tệ, trên thuyền nhất định có không ít đồ tốt.”

Một tên tu sĩ đầu bạch tuộc cười hắc hắc nói.

Sở Cuồng Nhân nghe thấy bọn họ nói chuyện với nhau, trên mặt lộ ra vẻ cổ quái.

Mình gặp phải cường đạo à? !

Cường đạo tinh tế? !

“Tu sĩ Nhân tộc, ngoan ngoãn xuống thuyền, đưa những thứ như Càn Khôn giới ra đây, chúng ta có thể tha cho ngươi khôngchết.”

Đại hán mặc kim giáp nói.

Sở Cuồng Nhân không trả lời, nhìn những người này, “Tiểu Ái, phân tích một chút, đây là đám ngưu quỷ xà thần gì vậy?”

“Vâng.”

Trong phân tích của Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái, tin tức liên quan tới những người này xuất hiện, đến từ mấy nền văn minh.

Cảnh giới cao thấp không đều, có tồn tại dưới Đế giả, cũng có Đế giả, Thiên Tôn, còn Đạo Chủ thì một người cũng không có.

Mạnh nhất chính là tên đại hán mặc kim giáp kia, thượng vị Thiên Tôn.

Ừm...

Người nào cho bọn họ dũng khí đến cướp của mình vậy?

Chương 833: Tin tức cơ bản của tinh hệ Tử Kim, lấy vật đổi vật

“Với thực lực này, người nào cho các ngươi dũng khí đến cướp của ta vậy?”

Sở Cuồng Nhân chậm rãi đi ra chiến thuyền.

Ngẩng đầu nói, khiến đồng tử của tất cả mọi người không khỏi co lại, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ lạnh băng.

“Hừ, gan lớn thật.”

“Chỉ có một tên tu sĩ Nhân tộc, cũng dám chống cự?”

“Để ta xem phân lượng của hắn thế nào.”

Tên tu sĩ đầu bạch tuộc tiến lên một bước, trong nháy mắt, một cỗ khí tức to lớn bạo phát, sau đó bay về phía Sở Cuồng Nhân.

Trong tay hắn ta cầm một thanh trọng chùy, đột nhiên nện về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ.

Trong nháy mắt vung tay lên.

Một đạo hoàng hỏa màu vàng đỏ bắn ra, Hoàng Hỏa rơi lên người tu sĩ kia, trong nháy mắt đã đốt đối phương thành một đoàn than cốc.

Mơ hồ, trong không khí còn có mùi thịt nướng.

“Biến thành bạch tuộc chiên rồi.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân cong lên, từ tốn nói.

Đồng tử đám tu sĩ còn lại đột nhiên co rụt lại, vội vàng đề phòng, ánh mắt nhìn Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ kiêng dè.

“Thực lực của đội chưởng Chương Ngư là Đế Sơ cảnh tầng thứ chín, thế mà lại bị đối phương dễ dàng đánh bại như thế, rốt cuộc thực lực của người này mạnh cỡ nào? !”

“Ít nhất là Thiên Tôn.”

“Xem ra gặp phải một cọng rơm cứng rồi.”

Đại hán mặc kim giáp tiến tới một bước, đi vào hư không, ánh mắt nhìn Sở Cuồng Nhân, uy áp Thiên Tôn trùng trùng điệp điệp bao phủ ra.

Mọi người thấy thế, trong mắt lộ ra vẻ ước ao.

“Đại đương gia xuất thủ.”

“Đại đương gia là tồn tại thượng vị Thiên Tôn cảnh, chỉ cần hắn xuất thủ, gia hỏa này nhất định không phải là đối thủ.”

“Đúng vậy, tiểu tử này chết chắc.”

Mọi người hưng phấn nói.

Trong nháy mắt trên người đại hán mặc kim giáp bộc phát ra Đế khí vô cùng cường đại, đạo văn khuếch tán, hóa thành một cái tiểu thế giới.

Tiểu thế giới Thiên Tôn bao phủ chiến thuyền của Sở Cuồng Nhân.

“Tiểu tử, tiếp chiêu!”

Trong tay đại hán mặc kim giáp cầm Tam Xoa Kích, trực tiếp đập về phía Sở Cuồng Nhân, phía trên ẩn chứa Đế khí dồi dào, giống như một ngôi sao nện xuống.

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tạo chỗ.

Nhẹ nhàng nâng tay, sau đó một ngón tay duỗi ra.

Tam Xoa Kích nện trên ngón tay hắn, Đế khí tán loạn, cứ thế mà ngừng giữa không trung, không cách nào tiến thêm, đừng nói đến chuyện làm bị thương Sở Cuồng Nhân.

“Đúng là quá yếu.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu.

Cong ngón tay búng ra.

Phịch một tiếng, Tam Xoa Kích nổ tung tại chỗ!

Đại hán mặc kim giáp bay ngược ra, nện trên chiến thuyền của mình, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ, hắn ta đã chọc đến nhân vật gì vậy? !

“Trốn! Mau trốn!”

Đại hán mặc kim giáp không dám lưu lại, rống to.

Mọi người vội vàng thay đổi hướng thuyền, muốn rời khỏi.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vất vả lắm mới chạm mặt người của nền văn minh khác, cho dù là cường đạo, cũng không dễ dàng thả bọn họ đi như vậy.

Hắn đưa tay, tiểu thế giới mở ra.

Mấy chiếc chiến thuyền lập tức bị cố định giữa không trung.

Đám cường đạo kia bị cỗ uy áp thế giới kinh khủng đè ép vào boong chiến thuyền, bất động, trên mặt tràn đầy hoảng sợ.

“Có chút thực lực ấy còn học người ta đi ra ngoài ăn cướp.”

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng.

Đám người đại hán mặc kim giáp nghe vậy, khóc không ra nước mắt.

Thực lực của bọn họ tuyệt đối không yếu, trong tinh hệ Tử Kim, thực lực Đạo Chủ cảnh, có thể xem là cường giả một phương.

Trong bọn họ có thượng vị Thiên Tôn, cũng coi như cao thủ.

Nhưng ai ngờ được, hôm nay lại gặp phải Sở Cuồng Nhân.

“Hiện tại, ta nói cái gì các ngươi liền làm cái đấy, như vậy ta sẽ tha cho các ngươi một con đường sống, nghe rõ chưa?”

“Vâng, vâng...”

Mọi người vội vàng gật đầu.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân hỏi thăm chuyện liên quan tới tinh hệ Tử Kim, bao quát các đại văn minh phân chia, nội tình và cường giả của bọn họ.

Trong tinh hệ Tử Kim, có hai nền văn minh mạnh nhất.

Theo thứ tự là Tử Tinh, Kim Tinh, đều là văn minh tiên pháp, còn dưới hai nền văn minh này, trong tinh hệ Tử Kim phân bố mấy ngàn văn minh to nhỏ, đại bộ phận đều lệ thuộc vào hai đại văn minh kia.

Mà ngoài văn minh, trong tinh hệ này còn có một số đạo thống thoát ly văn minh, thực lực của bọn họ cũng không thể khinh thường.

Có một vài đạo thống, thậm chí có thể chống lại cả một nền văn minh.

Sau khi hiểu rõ tình huống cơ bản, Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ, “Xem ra không có Huyết Nguyên tinh, thì sớm muộn gì cũng có nền văn minh khác để mắt tới Thương Khung tinh, hoặc là Tử Tinh, hoặc là Kim Tinh...”

Ngược lại, hắn cảm thấy may mắn vì đó là Huyết Nguyên tinh, bởi vì Huyết Nguyên tinh và Thương Khung tinh có thực lực không sai biệt nhiều, cho nên mới có thể đánh lâu như vậy, nếu là Kim Tinh, Tử Tinh, căn bản chống đỡ được không lâu như vậy.

"Xung quanh đây có văn minh nào?"

Sở Cuồng Nhân hỏi.

"Đại nhân, cách nơi này gần nhất chính là Thiên Phong tinh, ngoài ra trong tay còn có một tấm tinh đồ liên quan tới tinh hệ Tử Kim, nếu ngươi cần, ta lập tức lấy ra cho ngươi." Đại hán mặc kim giáp nói.

"Đưa đây."

Sở Cuồng Nhân cũng không sợ đối phương giở trò.

Rất nhanh.

Sở Cuồng Nhân đã lấy được một tâm tinh độ tinh hệ Tử Kim.

"Lưu lại tư nguyên trên người các ngươi, sau đó cút đi."

Sở Cuồng Nhân nói.

Di chuyển trong vũ trụ lâu như vậy, tư nguyên trên chiến thuyền đã tiêu hao không sai biệt lắm, vừa vặn có thể bổ sung một chút.

Đám người đại hán mặc kim giáp không dám phản kháng, vội vàng giao tất cả tư nguyên ra, sau đó mặt mày xám xịt rời đi.

Bị cường đạo ăn cướp, đây chỉ là một khúc nhạc dạo ngắn mà thôi.

Sở Cuồng Nhân căn cứ theo tinh đồ chỉ dẫn, lao về phía văn minh Thiên Phong tinh gần đó, sau mấy tháng cũng nhìn thấy một ngôi sao màu vàng.

Hắn cất kỹ chiến thuyền, sau đó tiến vào Thiên Phong tinh.

Vừa bước vào hành tinh này.

Cũng không có bất kỳ ba động Thiên Đạo nào truyền đến.

Dường như Thiên Phong tinh không có Thiên Đạo.

Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ, căn cứ tình báo hắn lấy được từ đám cường đạo kia, Thiên Phong tinh là một trong những văn minh phụ thuộc Tử Tinh.

Nói cách khác, rất có thể thiên đạo của Thiên Phong tinh đã bị cướp đi.

"Đoạt Thiên chi pháp, đây là mấu chốt để Thương Khung tinh phát triển, xem ra sau này phải chú ý tin tức phương diện này."

Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ.

Sau đó, đế niệm của hắn đảo qua toàn bộ Thiên Phong tinh.

Ở chỗ này, ngoại trừ văn minh bản thổ của Thiên Phong tinh, còn có một số người của văn minh khác, phần lớn bọn họ đều du đãng trong vũ trụ như Sở Cuồng Nhân, đến Thiên Phong tinh nghỉ chân hoặc bổ sung tư nguyên.

Mà có đủ phương thức bổ sung tư nguyên, phần lớn là dùng vật đổi vật, cũng có người trực tiếp động thủ cướp bóc, nhưng như vậy rất dễ đưa tới cường giả bản thổ của Thiên Phong tinh, xảy ra chiến đấu.

"Chiến thuyền cần lượng lớn linh tủy để hoạt động, Thiên Phong tinh chắc chắn có linh tủy." Bóng dáng Sở Cuồng Nhân lóe lên, đi vào một tòa thành trì.

Trong thành, nhiều người lai vãng, hình dáng tướng mạo khác nhau.

Phần lớn là Nhân tộc, đương nhiên cũng có không ít dị tộc.

Nhân tộc là hình thể phù hợp với Thiên Đạo nhất, cho nên trong các loại chủng tộc trong vũ trụ, Nhân tộc là chủng tộc có quy mô lớn nhất.

Tìm được phòng giao dịch tư nguyên, Sở Cuồng Nhân trực tiếp lấy ra viên thần cách Chủ Thần, muốn đổi lấy linh tủy.

Nhìn thấy viên thần cách này, nhân viên giao dịch trợn tròn mắt lên, “Cỗ khí tức này là thần chỉ, đây là một viên thần cách a!”

“Hơn nữa, còn là thần cách Chủ Thần tương đương với Đạo Chủ, trong tinh hệ Tử Kim, thứ đồ chơi này chính là đồ tốt mà không phải có tiền là mua được đâu.”

Ánh mắt nhân viên giao dịch nhìn Sở Cuồng Nhân lập tức thay đổi, trên mặt nở nụ cười, nhiệt tình đổi một đống linh tủy cho hắn, còn tặng thêm mấy kiện Đế binh, đặc sản địa phương nữa.

Chương 834: Trần Thiên hư tiên, Bạch Ngọc Long Môn, tiên chủng liên tiếp xuất hiện

Thiên Phong tinh.

Trong một gian tửu lâu.

Sở Cuồng Nhân đang uống rượu, thuận tiện thu thập tình báo.

“Nghe nói không? Vị hư tiên của Trần Thiên tinh kia đã bày ra một trận pháp, trong đó cất giấu một kiện Đạo khí tuyệt đỉnh, nghe nói phàm là người hữu duyên có thể giải trừ trận pháp này, sẽ có thể đạt được món đạo khí kia.”

“Há, Trần Thiên hư tiên lại luyện chế ra Đạo khí gì sao?”

“Đúng vậy, lại còn lấy ra tặng người ta.”

“A, lần trước hắn luyện chế ra Đạo khí mới qua mấy trăm năm đi, nhanh như vậy đã tìm đủ tài liệu, luyện chế ra một kiện Đạo khí khác, mức độ luyện khí này thật sự không tầm thường a.”

“Sống lâu như vậy, lại là hư tiên, khẳng định lợi hại, nghe nói Đạo khí lần này rất hiếm thấy, Trần Thiên hư tiên chính miệng nói đây là một trong số ít tác phẩm hắn hài lòng nhất trong cuộc đời luyện khí của mình, hấp dẫn vô số người đến, trong đó còn bao gồm mấy vị tiên chủng nữa...”

"A... Lợi hại như vậy."

Từng tiếng nghị luận truyền đến.

Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ.

Trần Thiên hư tiên, Đạo khí, còn tiên chủng cũng xuất hiện...

Hắn hứng thú, "Dù sao cũng không có mục đích rõ ràng nào, vậy liền đi xem một chút."

Ôm suy nghĩ này, hắn bắt đầu tiến về Trần Thiên tinh, mà trong quá trình này, hắn thuận tiện góp nhặt một số tình báo về Trần Thiên hư tiên.

Trần Thiên hư tiên, là một trong những cường giả mạnh nhất trong tinh hệ Tử Kim.

Hư tiên, là một cái xưng hào.

Là tu sĩ tiếp cận với tiên nhân nhất trong tinh hệ Tử Kim.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, phần lớn hư tiên không cách nào trở thành tiên nhân, bởi vì hư tiên đều sống quá lâu, tiềm lực hao hết, chỉ có thể dừng lại trước cánh cửa tiên cảnh, không cách nào bước vào.

Nhìn thấy tiên, lại không cách nào bước vào, hư tiên... Hư huyễn tiên, không thể không nói, là một chuyện cực kỳ bi ai.

Tại vũ trụ, ẩn giấu không ít hư tiên.

Trần Thiên hư tiên, chẳng qua là một vị trong đó.

Nhưng vị Trần Thiên hư tiên có chút đặc thù.

Trong truyền thuyết, năm đó người này cũng là một vị tiên chủng, nhưng sau đó tiềm lực hao hết, không cách nào thành tiên, sầu não uất ức mấy ngàn năm.

Cuối cùng, hắn ta chuyển tu khí đạo, bỏ ra ba vạn năm, trở thành một vị đại tông sư luyện khí danh chấn tinh hệ Tử Kim.

Sau nữa, hắn ta lại chuyển tu trận pháp, cũng bỏ ra mấy vạn năm, sử dụng đạo pháp nhuần nhuyễn, từng dùng tinh thần bố trận, chém giết một vị hư tiên thành danh đã lâu, chấn động một thời.

Từ đó về sau, Trần Thiên hư tiên đã tìm một khỏa tinh thần ẩn cư, thường thường luyện chế ra một số Đạo khí, tặng cho người hữu duyên, mượn cơ hội này tích lũy thiện duyên, danh vọng trong tinh hệ Tử Kim rất cao.

...

Mấy tháng vận chuyển.

Sở Cuồng Nhân đã đi đến Trần Thiên tinh, nơi ở của Trần Thiên hư tiên.

Mà trừ hắn ra, ở các tinh thần phụ cận cũng có không ít chiến thuyền, đều là người thèm thuồng tuyệt thế Đạo khí mà Trần Thiên hư tiên luyện chế ra.

Phải biết, Trần Thiên hư tiên luyện chế Đạo khí, đây chính là Đạo khí đứng đầu, cho dù là Thiên Đạo Chủ cũng chạy theo như vịt.

Chỉ là, Trần Thiên hư tiên có một quy củ.

Hắn ta luyện chế Đạo khí, chỉ tặng cho thiên kiêu hữu duyên!

Sưu...

Trong Trần Thiên tinh bắn ra một đạo kim quang.

Kim quang biến ảo thành hai cái bạch ngọc chi trụ, trên trụ điêu khắc hai đầu Bạch Long, giữa hai trụ có một màn sáng, giống như một cánh cửa.

“Muốn xông vào đại trận lấy Đạo khí, phải thông qua kiểm tra của cánh cửa này trước.”

Một giọng nói hư vô mờ mịt vang lên.

Mọi người biết, đây là một trong những khảo nghiệm của Trần Thiên hư tiên.

“A, Bạch Ngọc Long Môn này chính là một kiện Đạo khí Vân Thiên hư tiên luyện chế ra, có thể kiểm tra tuổi tác và tư chất của một người, chỉ khi thông qua cửa này mới có thể vào đại trận, tranh đoạt kiện tuyệt thế Đạo khí kia.”

Một vị Đạo Chủ kiến thức rộng rãi nói.

Lúc này.

Một bóng người đã lao về phía Bạch Ngọc Long Môn.

Hắn ta đi vào màn sáng, trong mắt hai pho tượng hình rồng trên Bạch Ngọc Long Môn bắn ra một đạo bạch quang, quét một vòng quanh người kia.

“Một nghìn sáu trăm tuổi.”

Trong đó một đầu Bạch Long nói.

“Tư chất, thượng đẳng!”

Một đầu Bạch Long khác cũng theo đó mở miệng.

“Có thể vào!”

Hai đầu Bạch Long đồng thời nói.

Trên mặt người kia lộ ra một tia đắc ý, sau đó đi vào màn sáng.

“Chậc chậc, nếu ta không nhìn lầm, người kia hẳn là thiên kiêu tuyệt đỉnh của Hoàng Vân tinh, mới một nghìn sáu trăm tuổi đã đạt tới Thiên Tôn cảnh, khó trách lại được Long Môn tán thành, tư chất thượng đẳng a.”

Một vị Đạo Chủ nói.

Đế niệm của mọi người giao hội trong hư không, nghị luận ầm ĩ.

Đế niệm của Sở Cuồng Nhân lưu chuyển, cũng đang nghe mọi người thảo luận.

Hắn cũng không nóng nảy tiến vào, hắn cảm thấy, mình mới ra khỏi Thương Khung tinh, đây là một cơ hội để nhận biết các đại thiên kiêu trong tinh hệ Tử Tinh.

Sưu...

Một người muốn bước vào Long Môn.

Hào quang loé lên.

“Một trăm linh một nghìn không trăm mười hai tuổi.”

“Tư chất, hạ đẳng.”

“Không thể tiến vào.”

Người kia cũng là một vị Thiên Tôn, nhưng tu hành hơn một trăm nghìn tuổi mới đạt đến Thiên Tôn cảnh, bị Long Môn định làm hạ đẳng, không thể vào.

“Đáng giận, ta lại muốn đi vào.”

Người kia thẹn quá hoá giận, phóng về phía long môn.

“Rống!”

Lúc này, hai đầu Bạch Long trên Long Môn gào thét một tiếng, trong nháy mắt uy áp kinh khủng bạo phát, trong miệng dâng trào long viêm nóng rực màu trắng.

Trong nháy mắt, đường đường là Thiên Tôn lại bị thiêu đến tro cũng không thừa.

Mọi người nuốt một ngụm nước bọt, không khỏi hoảng sợ.

“Hỏa diễm thật khủng khiếp.”

“Uy lực kia, ít nhất là cấp bậc Đại Đạo Chủ đi.”

“Đây chính là thủ đoạn của hư tiên sao?”

Mọi người kinh thán không thôi.

Trên chiến thuyền, Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ, “Uy lực của Long Viêm không hề kém hơn Huyết Thần, uy lực của kiện

Đạo khí này không tầm thường a.”

Có giáo huấn của tên Thiên Tôn kia, những người còn lại cũng không dám lỗ mãng.

Một đám muốn xông vào đại trận, lấy Đạo khí đều phải ngoan ngoãn tiếp nhận kiểm tra, người hợp cách có thể tiến vào trong màn sáng.

“Ba nghìn sáu trăm mười tuổi.”

“Tư chất siêu đẳng!”

Lúc này, bên trong Long Môn, miệng Bạch Long phun ra từ ngữ kinh người.

Mọi người nhìn về phía tu sĩ tiếp nhận kiểm tra, vẻ mặt chấn kinh.

“Siêu đẳng! !”

“Móa nó, nhiều người như vậy, đây là lần đầu tiên xuất hiện một vị thiên kiêu tư chất siêu đẳng a, chờ một chút, người này là người đứng thứ tám trong hàng ngũ Tử Tinh, Tử Vân Phàm!”

“Cái gì, hàng ngũ Tử Tinh? ! Đó không phải tiên chủng sao?”

“Khó trách lại được đánh giá là tư chất siêu đẳng.”

Tên thiên kiêu được đánh giá là tư chất siêu đẳng mặc long bào màu tím, dáng vẻ thanh tú, hai mắt hiện ra tử quang nhàn nhạt.

Người này chính là người đứng thứ tám trong hàng ngũ Tử Tinh, Tử Vân Phàm.

Hắn ta cũng không bất ngờ vì mình được đánh giá có tư chất siêu đẳng, ngẩng đầu đi vào vào màn sáng, trong lúc mọi người khiếp sợ đã đi vào trận pháp.

Lúc này, lại một vệt kim quang lướt đến, đó là một người thanh niên lông mi hẹp dài, nhìn có chút âm trầm.

“Là người đứng thứ chín trong hành ngũ Kim Tinh, Kim Kiệt!”

Có người kinh hô.

Ánh mắt Bạch Long đảo qua.

“Ba nghìn năm trăm tuổi.”

“Tư chất siêu đẳng!”

“Có thể vào.”

Lại một người có tư chất siêu đẳng, lại là một vị tiên chủng!

Mọi người kinh hô không thôi, mà sau Tử Vân Phàm, Kim Kiệt, lại có mấy tên thiên kiêu tư chất siêu đẳng xuất hiện.

Trong đó, có một vị kiếm khách lưng đeo thiết kiếm màu đen, hắn ta không phải là tiên chủng do Tử Tinh, Kim Tinh bồi dưỡng ra.

Nhưng lại có tư chất siêu đẳng, khiến người ta vô cùng ngạc nhiên.

Các thiên kiêu liên tiếp hiện lên, khóe miệng Sở Cuồng Nhân không khỏi lộ ra nụ cười, “Có ý tứ, xem ra chuyến này đến đây cũng không uổng công.”

Hắn tịch mịch quá lâu.

Hiện tại, cuối cùng đã có chút hào hứng.

Xem đi.

Trong vũ trụ hãn hạo này có nhiều thiên kiêu như thế.

Luôn có một hai người có thể kéo lên hứng thú của mình.

Chương 835: Nhìn thấy thứ không nên nhìn, long trụ nát, rừng bia trận

“Quá lợi hại, vừa rồi ta đã đếm qua, lần này xuất hiện mười tên thiên kiêu tư chất siêu đẳng, trong đó có bảy vị tiên chủng do Kim

Tinh, Tử Tinh bồi dưỡng ra, ba người còn lại có lai lịch không rõ ràng, có thể là thiên kiêu do các đạo thống cổ lão bồi dưỡng ra."

"Trước kia Trần Thiên hư tiên luyện chế ra Đạo khí gì, tối đa cũng chỉ có một hai vị tiên chủng tư chất siêu đẳng xuất hiện, hiện tại, lại có mười người, thậm chí còn nhiều hơn!"

"Làm sao ta lại ngửi thấy một cỗ khí tức không giống bình thường chứ?"

"Đúng vậy."

"Cũng có thể là Trần Thiên hư tiên luyện chế kiện Đạo khí này có sức hấp dẫn quá lớn, dù sao chính hắn đã nói, đây là một trong những tác phẩm đắc ý nhất trong cuộc đời luyện khí này của hắn."

"Ừm, cũng có khả năng."

Theo tiên chủng liên tiếp xuất hiện, mọi người kịch liệt thảo luận.

Sở Cuồng Nhân cũng động.

Hắn thu hồi chiến thuyền, đi về phía Bạch Ngọc Long Môn.

Mọi người nhìn hắn, không khỏi kinh ngạc.

"Ta không nhìn thấu khí tức của người này, không chỉ như vậy, khí chất của người này cũng quá siêu phàm thoát tục đi."

"Khí chất và tướng mạo này, chậc chậc, sợ rằng Lệ tộc danh xưng tướng mạo xuất chúng nhất trong tinh hệ Tử Kim cũng không tìm ra mấy người sánh bằng đâu."

"Đúng vậy, quá bất phàm."

"Các ngươi đoán xem tư chất của người này thế nào?"

"Nhìn bất phàm như thế, chắc là thượng đẳng đi."

Bởi vì vừa rồi các tiên chủng liên tiếp xuất hiện, cộng thêm khí chất của Sở Cuồng Nhân không tầm thường, hiện tại, có thể nói hắn được vạn chúng chú mục.

Sở Cuồng Nhân cũng đi đến trước Long Môn.

Hai đầu Bạch Long nhìn hắn một cái, phát ra bạch quang đảo qua hắn.

Sở Cuồng Nhân cảm giác thân thể có chút ấm áp.

Giống như ngâm mình trong nước ấm.

“Ba mươi chín tuổi.”

Sở Cuồng Nhân nghe thấy vậy, bỗng nhiên có chút xúc động, đều nói tu hành không năm tháng, trong lúc bất tri bất giác, mình đã sắp đầu bốn rồi.

Hắn không có cảm giác gì.

Đây chỉ là tuổi tác bộ thân thể này của hắn mà thôi, còn linh hồn hắn đã vượt qua thời kì viễn cổ của Thương Khung tinh, sống hơn một vạn năm rồi.

Đối với hắn mà nói, năm tháng chỉ là một chuỗi chữ số mà thôi.

Chỉ là ngẫu nhiên nhớ tới, sẽ hơi xúc động.

Nhưng các tu sĩ bốn phía biết được số tuổi của hắn đều trợn mắt há hốc mồm, nhìn hắn, dáng vẻ như gặp phải quỷ.

“Ba mươi chín tuổi? ?”

“Gia hỏa này, không phải đến chơi chúng ta chứ, ba mươi chín tuổi có thể tu hành thành cái rắm, tới nơi này xem náo nhiệt đi.”

“Đúng đấy, tiểu bằng hữu, còn chưa đến Thánh cảnh, ngươi đến đây nháo cái gì, nhanh về nhà đi, mẹ ngươi đang chờ ngươi về ăn cơm đấy.”

“Ba mươi chín tuổi? Cho dù tư chất tốt, có thể tu hành đến Thánh cảnh cũng đã cao rồi, còn tới nơi này giành Đạo khí cái gì.”

“Đúng vậy...”

Mọi người khinh bỉ nhìn Sở Cuồng Nhân, giống như đang nhìn một đứa trẻ đi đường còn chưa vững, lại dám đến đây đánh lôi đài với người lớn.

Nhưng cũng có một số người phát hiện không đúng.

Bọn họ nhìn Bạch Long.

Bạch Long, có chút khác lạ.

Đối với nghị luận xung quanh, Sở Cuồng Nhân mắt điếc tai ngơ, hắn nhìn Bạch Long, cũng muốn biết tư chất của mình thế nào.

“Tư chất chất chất chất chất...”

Nhưng Bạch Long vẫn không báo ra.

Nhìn thấy Bạch Long như cái máy lặp lại, sắc mặt Sở Cuồng Nhân có chút cổ quái, “Không phải Long Môn này hỏng rồi chứ? ?”

Báo tư chất thôi, có khó khăn như thế sao?

Vừa rồi báo những người khác, không phải rất thuận lợi à?

“Tiểu Ái, nó sao vậy?” Sở Cuồng Nhân âm thầm dò hỏi.

“Nhìn thấy cái không nên nhìn đi.”

Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái cười lạnh trong lòng.

Hừ.

Chỉ là một kiện Đạo khí cũng muốn giải đọc tư chất của chủ nhân?

Không biết sống chết.

Răng rắc, răng rắc...

Lúc này, Bạch Long giống như cái máy lặp lại phát ra một tiếng rú thảm, trên mặt rồng xuất hiện từng đạo vết rách.

Trong tiếng ầm vang, Bạch Long bị phá nát, hóa thành mảnh vụn đầy đất.

Một đầu Bạch Long khác thấy đồng bạn bị phá nát, trợn mắt há mồm.

Mà trợn mắt há mồm còn có các tu sĩ còn lại.

Chuyện này là sao?

Thôi diễn tư chất, lại thôi diễn đến phế đi? ?

“Trời ạ, Bạch Ngọc Long Môn lưu giữ nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ vẫn không xảy ra tình huống này.”

“Gia hỏa này, rốt cuộc đã làm cái gì? ?”

Lúc này.

Một vệt kim quang bay ra, một lần nữa hóa thành một đạo Bạch Ngọc Long Trụ.

“Tiểu hữu, mời tiến vào.”

Một giọng nói già nua vang lên.

Là Trần Thiên hư tiên.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, đồng thời hiếu kỳ nhìn thoáng qua Bạch Ngọc Long Trụ mới xuất hiện.

Thứ đồ chơi này được sản xuất hàng loạt đó, khó trách chất lượng không vượt qua kiểm tra, nói hỏng là hỏng..

Mà Bạch Ngọc Long Trụ mới xuất hiện bị Sở Cuồng Nhân nhìn như thế, không khỏi rung động một cái, hai mắt nhắm lại, không dám đối mặt với đối phương.

Sợ mình giống như cái Long Trụ lúc trước, bị vỡ thành cặn bã.

Sở Cuồng Nhân sờ mặt.

Mình đáng sợ sao như vậy?

Thật đẹp trai a.

Được rồi, thầm mỹ của cái đầu rồng này không được tốt.

Trong lòng Sở Cuồng Nhân âm thầm đậu đen rau muống, sau đó bước vào trong màn sáng.

Sau khi hắn rời đi, mọi người vẫn không ngừng nghị luận.

Qua một hồi lâu, kiểm tra tiếp tục.

Trong Trần Thiên tinh.

Một gian cung điện ẩn trong mây xanh.

Một lão giả tóc trắng có chút kinh nghi bất định nhìn màn sáng trước mặt, trong màn sáng hiện lên hình ảnh Long Trụ vỡ nát.

“Tại sao lại có người như vậy?”

“Tư chất của hắn lại siêu việt phạm vi Bạch Ngọc Long Trụ có thể đo lường, thậm chí Bạch Ngọc Long Trụ vì thôi diễn tư chất của hắn, lại tự động sụp đổ, giống như phạm vào... Cấm kỵ? !”

“Cho dù là đám tiên chủng không khoa trương như vậy chứ.”

Lão giả cũng chính là Trần Thiên hư tiên tự nhủ.

Sau đó, ông ta nhìn Bạch Ngọc Long Trụ đã vỡ thành cặn bã trên màn sáng, lộ ra đau lòng, “Ta bỏ ra tâm huyết rất lớn mới luyện chế ra được Bạch Ngọc Long Trụ, trong tay chỉ có mấy cây, một cây sánh bằng mấy kiện Đạo khí đó.”

Ông ta lắc đầu, phất tay, màn sáng trước mặt lấp lóe, sau đó thay đổi đến hình ảnh Vân Hư đại trận.

“Để ta xem một chút, lần này có thiên kiêu nào đến đấy”

...

Trong Vân Hư đại trận.

Sở Cuồng Nhân đi vào một mảnh rừng bia, cuối rừng bia có một cánh cửa, trên đó viết người đi vào cánh cửa này, là đi vào cửa ải tiếp theo.

Trong rừng bia, một số tu sĩ đang xông trận.

Nhưng dáng vẻ khá khó coi.

Có tu sĩ ôm bia đá chảy nước miếng, có tu sĩ cầm binh khí, hai mắt đỏ thẫm điên cuồng oanh tạc tấm bia đá trước mặt, dáng vẻ kia, không biết còn tưởng rằng bia đá là kẻ thù giết cha của hắn ta.

Sở Cuồng Nhân nhìn rừng bia trước mặt, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, “Há, đây là trận pháp mê huyễn nhân tâm.”

Đối với trận pháp, Sở Cuồng Nhân cũng hiểu.

Dù sao, truyền thừa Trận Pháp Sư cấp truyền thuyết vẫn còn đó, cộng thêm địa hồn, nhân hồn trong vạn năm viễn cổ cũng nghiên cứu qua những thứ này.

Ngay cả hắn cũng không biết trình độ trận pháp của mình đã đạt đến cấp bậc gì.

“Nhưng muốn phá trận pháp này, cũng không khó.”

Sở Cuồng Nhân đi vào rừng bia, giống như đi bộ nhàn nhã, rất nhanh liền đi đên trước cánh cửa kia, không quay đầu lại đi vào.

Cửa thứ nhất của Vân Hư đại trận, phá.

Ngoài trận, Trần Thiên hư tiên thấy thế, sắc mặt thay đổi, “Gia hỏa này lại hiểu trận pháp, hơn nữa, còn rất tinh thông a, vừa đi mấy bước, đã đi qua rừng bia rồi.”

“Có ý tứ, Vân Hư đại trận của ta có chín cửa ải, do chín mươi chín trận pháp tạo thành, xen lẫn với nhau, ta muốn nhìn xem tiểu tử ngươi có thể xông qua mấy cửa, phá bao nhiêu trận.”

Đầu tiên là vì Sở Cuồng Nhân làm hỏng một cái Bạch Ngọc Long Trụ, hiện tại lại bị Sở Cuồng Nhân tuỳ tiện phá trận pháp cửa ải đầu tiên, đã khơi dậy lòng háo thắng của Trần Thiên hư tiên.

Chương 836: Liên phá phá ải, vạn kiếm chi trận, ngươi dám xem thường ta

Trong Vân Hư đại trận, cửa thứ hai.

Xuất hiện trước mặt Sở Cuồng Nhân là một biển lửa!

Biển lửa cháy hừng hực, nhiệt độ cao, khiến người ta khó có thể tới gần.

Mà trong biển lửa, có một vài thiên kiêu đang vận dụng Đế khí, ngăn cách hỏa diễm, nhưng vẫn khó có thể chống lại hỏa diễm, bị thiêu đốt đến sứt đầu mẻ trán.

Trong đó khiến người ta chú ý nhất là mấy thiên kiêu.

Một thanh niêm kiếm khách cõng trường kiếm màu đen, kiếm khí xoay quanh người, vô số hỏa diễm khó có thể tới gần, tuỳ tiện đã vượt qua biển lửa.

Đó là một tồn tại Đạo Chủ cảnh.

Còn có một nữ tử, thân thể của nàng lưu chuyển ánh sáng màu xanh nước biển nhàn nhạt, hỏa diễm rơi lên người nàng, lại tự động tiêu tán.

Mấy người kia, đều là thiên kiêu cấp bậc tiên chủng.

Lúc này bị Đạo khí tuyệt đỉnh của Trần Thiên hư tiên hấp dẫn mà đến, có mấy phần đối chọi gay gắt với nhau.

Tất cả mọi người là tiên chủng, đều muốn so cao thấp.

Rất nhanh, mấy vị tiên chủng đã vượt qua cửa thứ hai, mà Sở Cuồng Nhân cũng đi vào biển lửa, kiếm khí lưu chuyển, đánh lên mấy phương vị.

Chỗ hắn đi qua, hỏa diễm tự động mở ra một con đường.

Mọi người thấy thế, trợn mắt há mồm.

“Tình huống như thế nào?”

“Liệt Hỏa Trận này không có tác dụng với hắn? ?”

“Là trận pháp sinh môn, nhanh, đi theo hắn.”

Một số tu sĩ thấy thế, muốn đi theo Sở Cuồng Nhân, nhưng lúc bọn họ đi lên, trong nháy mắt đã bị ngọn lửa cắn nuốt hết.

Sở Cuồng Nhân thấy vậy, lắc đầu nói: “Trận pháp này thiên biến vạn hóa, một khắc trước là sinh môn, nhưng một khắc sau, thì chưa hẳn.”

Nói xong, hắn không tiếp tục để ý nữa.

Trong chớp mắt, hắn đi vào cửa thứ ba.

Cửa thứ ba, Nhược Thủy trận!

Sở Cuồng Nhân khám phá trận pháp, một kiếm phá cửa!

Ngay sau đó, cửa thứ tư, cửa thứ năm, cửa thứ sáu...

Sở Cuồng Nhân thế như chẻ tre.

Bên ngoài trận pháp.

Trần Thiên hư tiên không khỏi kinh ngạc.

“Trận pháp của người này lại cao như vậy, mặc cho trận pháp thiên biến vạn hóa, hắn đều có thể liếc mắt một chút nhìn a!”

“Trình độ trận pháp bực này, đã không thấp hơn ta, quan trọng nhất là, nhân tài này mới ba mươi chín tuổi, cho dù hắn dùng tất cả tinh lực trên Trận Đạo, cũng không đến mức khoa trương như thế.”

Trần Thiên hư tiên cau mày, trăm mối vẫn không có cách giải.

Trong Vân Hư đại trận.

Cửa thứ bảy.

Độ khó của cửa thứ bảy không phải bình thường, là Vạn Kiếm Trận!

Trong kiếm trận, vạn đạo kiếm khí xuyên qua, không ngừng sinh sôi, mỗi đạo kiếm khí đều ẩn chứa một cỗ lực lượng kinh tâm động phách!

Vạn kiếm bay tán loạn, xen lẫn thành một tấm kiếm võng to lớn.

Người vượt quan đều bị ngăn chặn bên ngoài kiếm võng.

Nhưng có thể đến cửa thứ bảy đều không phải thiên kiêu bình thường, trong đó, đều là người có tư chất thượng đẳng.

Lúc này, bọn họ nhìn kiếm trận trước mặt cũng bó tay không có cách nào.

“Ta đến phá trận!”

Một vị thiên kiêu tay nắm một thanh Đạo khí trường thương, phi thân xâm nhập vào kiếm trận, trường thương vung vẩy, liên tiếp va chạm với kiếm khí.

Âm thanh keng keng vang lên không ngừng.

Nhưng không bao lâu, tên thiên kiêu này bị vài đạo kiếm khí liên tiếp đánh trúng, thổ huyết bay ngược ra, nhìn kiếm trận, trên mặt tràn đầy không cam tâm.

“Kiếm trận thật cường đại.”

Trong kiếm trận, kiếm khí bị tên thiên kiêu kia đánh nát ào ào phục hồi như cũ.

Vạn đạo kiếm khí, lại hoàn hảo không chút tổn hại.

Kiếm võng dầy đặc, khiến người ta không tìm thấy cơ hội nào.

“Hừ, chỉ một cái kiếm trận, cũng muốn cản đường ta?”

Lại một tên thiên kiêu đi ra.

Hắn ta cõng một thanh trường kiếm, trên thân kiếm có đạo văn xen lẫn, sáng chói mắt, trên người có kiếm khí lưu chuyển, vô cùng bá đạo.

Mọi người nhìn hắn ta, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

“Há, là Triệu Võ Thiên, thiên kiêu đứng đầu Thiên Phong tinh, nghe đồn người này có truyền thừa Thiên Đạo Chủ, trình độ kiếm đạo vô cùng cao.”

“Có lẽ, hắn có thể phá kiếm trận này.”

“Có thể nói người này là một trong những thiêu kiêu đỉnh phong gần với tiên chủng nhất, không thành tiên, tương lai có cơ hội rất lớn trở thành Thiên Đạo Chủ.”

Trong ánh mắt chờ đợi của mọi người, Triệu Võ Thiên xuất thủ, chỉ thấy trường kiếm sau lưng hắn ta keng một tiếng ra khỏi vỏ, rơi vào trong tay.

Đế khí phun trào, rót vào trường kiếm.

Một đạo kim mang lưu chuyển, kiếm khí màu vàng óng bá đạo lôi cuốn tinh thần chi phá không, lao về phía Vạn Kiếm Trận.

Oanh một tiếng, hư không chấn động!

Vô số kiếm khí ào ào phá nát!

Ánh mắt mọi người sáng lên, “Thành công!”

Khóe miệng Triệu Võ Thiên cũng không nhịn được cong lên, “Không gì hơn cái này.”

Nhưng một khắc sau, ngàn vạn kiếm khí hội tụ hình thành một thanh kiếm ảnh khổng lồ màu trắng bạc, chém bỡ kiếm khí màu vàng óng mà Triệu Võ Thiên phát ra!

Hai đạo kiếm khí va chạm, lực trùng kích cực lớn bao phủ.

Triệu Võ Thiên đứng mũi chịu sào, bay ngược ra, miệng phun máu tươi!

“Sao lại thế? !”

“Kiếm trận này, lại có thay đổi tầng thứ hai? !”

Sắc mặt Triệu Võ Thiên trắng bệch, ánh mắt âm trầm.

Các tu sĩ còn lại đều lộ ra vẻ thất vọng.

“Ngay cả Triệu Võ Thiên cũng không phá được trận pháp này, xem ra cửa ải này chỉ có thiên kiêu cấp bậc tiên chủng mới có thể phá vỡ.”

“Cửa thứ bảy đã khó như vậy, không biết cửa phía sau còn bao nhiêu khó khăn, đạo khí này, cũng quá hiếm có đi.”

“Trần Thiên hư tiên đã nói, đây là tác phẩm đắc ý nhất của hắn, cho nên bố trí khảo nghiệm khó khăn như vậy cũng hợp tình hợp lý.”

Mọi người nhìn mấy bóng người cách đó không xa.

Đó là đám tiên chủng.

Người có hi vọng phá vỡ trận pháp cửa thứ bảy, chỉ có bọn họ.

“Chư vị, các ngươi ai muốn xuất thủ thử trước?”

Tiên chủng Tử Vân Phàm cười nhạt nói.

Bên cạnh hắn ta, vị kiếm khách mặc trường bào màu đen, trên người có kiếm khí lưu chuyển, nhìn kiếm trận này, trong mắt có tinh quang đang lưu chuyển.

“A, xem ra Phong đạo hữu không định xuất thủ.”

Đám người Tử Vân Phàm nhìn về phía kiếm khách mặc hắc bào kia.

Người này, tên là Phong Phi Vẫn, là người thừa kế một đạo thống cổ lão trong tinh hệ Tử Kim, ngay cả Tử Tinh cũng kiêng kị ba phần.

Lúc tiên chủng Phong Phi Vẫn đang muốn xuất thủ.

Bỗng nhiên.

Một tiếng bước chân truyền đến.

Chỉ thấy một bóng người mặc trường bào màu trắng tay lớn, bên hông treo một thanh trường kiếm bạch ngọc hoa lệ, tuấn dật tuyệt luân chậm rãi đi vào.

Thanh niên tóc đen dài đến eo, kiếm mi lãng mục, khóe miệng treo nụ cười như có như không, khiến người ta không nhịn được sinh lòng hảo cảm.

Bạch y tuyệt thế, công tử như ngọc.

Ngay cả đám tiên chủng cũng không nhịn được choáng váng.

“Người này là ai? Lại có khí thế siêu phàm thoát tục bực này.”

“Khí tức này, bất phàm!”

“Chẳng lẽ cũng là một vị tiên chủng sao?”

“Chưa bao giờ thấy qua.”

Người tới, chính là Sở Cuồng Nhân.

Phong Phi Vẫn đang xuất thủ cũng vì hắn hiện thân mà dừng lại, đối phương lại trực tiếp đi vào Vạn Kiếm Trận.

“Hắn muốn phá trận.”

“A, ta cũng muốn nhìn xem người này có bản lãnh gì.”

Đám tiên chủng thấy thế, hứng thú.

Triệu Võ Thiên lúc trước xuất thủ không thành cũng ăn vào một viên đan đạo trân tàng đã lâu, thương thế của hắn ta đã khôi phục bảy tám phần.

Hắn ta nắm chặt đạo kiếm trong tay, muốn muốn lần thử phá trận.

“Phiền phức, nhường một chút.”

Lúc này, giọng nói vang lên bên tau hắn ta.

Triệu Võ Thiên lông mày, nhìn ra phía sau, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay phía sau hắn ta, từ tốn nói.

“Nhường cái gì mà nhường, đừng cản ta phá trận.”

“Ngươi không phá được.”

Sở Cuồng Nhân nhìn hắn ta một cái, nói thẳng.

Trận pháp này, hắn đã quan sát, nếu không tinh thông trận pháp như hắn, muốn phá trận, chí ít cần tu vi Đạo Chủ.

Thật đáng tiếc.

Triệu Võ Thiên chỉ là Thiên Tôn đỉnh phong mà thôi.

Mặc dù chạm đến cánh cửa Đạo Chủ.

Nhưng cuối cùng không phải Đạo Chủ.

“Ngươi dám xem thường ta? !” Triệu Võ Thiên sầm mặt lại, một trận kiếm áp hùng hậu từ trên người hắn ta bạo phát, khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Trường kiếm trong tay khẽ run, bỗng nhiên chém ra!

Chương 837: Hỏa khí của ngươi quá mạnh, hiện tại chính là lúc phá trận

Triệu Võ Thiên thẹn quá hoá giận, một kiếm bỗng nhiên chém ra.

Nhưng kiếm quang bay ra, lại ngừng giữa không trung, trường kiếm màu vàng bị hai ngón tay kẹp lấy, kiếm quang bị phá nát!

Tình cảnh này, khiến đồng tử mọi người co rụt lại.

Ngay cả tiên chủng cũng không nhịn được ngưng trọng.

Mặc dù Triệu Võ Thiên không phải tiên chủng, nhưng thực lực của hắn cũng không phải người bình thường có thể địch nổi, dưới Đạo Chủ, có thể xưng vô địch.

“Đạo, Đạo Chủ!”

Triệu Võ Thiên nuốt ngụm nước.

Không thể nào!

Hắn ta gặp phải Đạo Chủ!

Làm sao có thể, không phải xông trận đều là thiên kiêu sao? !

Mà thiên kiêu đạt tới Đạo Chủ cảnh phần lớn đều là tiên chủng, hắn ta đã ghi tạc những người kia ở trong lòng, sợ không cẩn thận chọc phải.

Nhưng người trước mắt này, hắn ta không có bất kỳ ấn tượng gì.

Người này lại là một vị tiên chủng!

“Một lời không hợp đã động thủ, hỏa khí của ngươi quá mạnh.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau đó, chỉ thấy hắn cong ngón tay búng ra, thanh trường kiếm màu vàng kia phát ra từng tiếng kiếm ngân, một cỗ cự lực từ trên thân kiếm bạo phát!

Cánh tay của Triệu Võ Thiên chấn động, trường kiếm tuột tay mà ra!

Sở Cuồng Nhân tiện tay hất lên, trường kiếm màu vàng bay ngược ra, xuyên qua ngực Triệu Võ Thiên, đưa hắn ta vào trong kiếm trận.

Ầm vang một tiếng!

Triệu Võ Thiên bị kiếm khí chém vỡ nát, hóa thành huyết vụ đầy trời!

“Đạo Chủ! Này người tuyệt đối là một vị Đạo Chủ!”

“Đâu chỉ Đạo Chủ, có thể xông trận, tuổi tác lại nhỏ, này người chính là một vị tiên chủng!”

“Tiên chủng xa lạ, có ý tứ…”

Mọi người kinh hô không thôi, nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt ngưng trọng.

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân giết chết Triệu Võ Thiên, bước chân không ngừng, trực tiếp đi vào Vạn Kiếm Trận, kiếm chỉ nhấc lên, một tia sáng màu tím bay ra.

Màu tím như kiếm, xuyên tới xuyên lui trong kiếm trận.

Phàm là kiếm khí đến gần, đều ào ào phá nát!

Hắn ta không cần tốn nhiều sức đã đi qua cửa thứ bảy!

Chiêu này, khiến mọi người càng thêm trợn mắt há hốc mồm.

“Làm sao hắn làm được?”

“Không thể nào, uy lực của tia sáng màu tím từ ngón tay hắn phát ra cũng không cường đại, còn không bằng kiếm khí Triệu Võ Thiên phát ra nữa.”

“Vậy, làm sao hắn có thể đột phá kiếm trận?”

Mọi người nghi hoặc không hiểu.

Chỉ có rất ít người mới nhìn ra phương pháp.

“Lấy trận phá trận, hảo thủ đoạn!”

“Trình độ trận pháp của người này, có thể xưng tông sư, đạo ánh sáng màu tím kia có đã chuẩn xác đánh vào mắt trận kiếm khí của Vạn Kiếm Trận.”

Đám tiên chủng khác liếc nhau, cũng lập tức phá trận.

Trên trận pháp chi đạo, đương nhiên bọn họ kém xa Sở Cuồng Nhân.

Nhưng bạo lực phá trận, bọn họ cũng không phải không làm được.

Cửa thứ tám!

Cửa này còn mạnh hơn Vạn Kiếm Trận.

Là một cái Ngũ Hành đại trận, đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, chỉ có chút khó khăn mà thôi, hắn ở lại một hồi.

Sau khi nghiên cứu, bắt đầu phá trận.

Lúc hắn phá trận, đám tiên chủng cũng đã đi tới.

“Làm một vị tiên chủng, tu vi đạt tới Đạo Chủ cảnh không nói, vậy mà hắn lại có thời gian nghiên cứu trận pháp đến tình trạng này.”

“Chẳng lẽ lại, hắn lấy trận nhập đạo?”

“Có khả năng.”

Đám tiên chủng đều đang âm thầ, suy đoán.

Một vị tiên chủng không biết xuất hiện từ đâu, đáng giá lưu ý.

“Những năm gần đây, ngoại trừ Tử Tinh, Kim Tinh, lần lượt có một số tiên chủng hiện thế, xem ra, đại cơ duyên kia cũng sắp hiện thế.”

Tử Vân Phàm thầm nói.

Bên cạnh, có tiên chủng nghe được lời hắn ta nói, hai mắt tỏa sáng.

Đối với phần đại cơ duyên kia, vô cùng chờ mong.

Đối với cái gọi là đại cơ duyên, Sở Cuồng Nhân cũng không biết rõ tình hình, sau khi phá hết Ngũ Hành Trận, hắn liền đi tới cửa thứ chín.

Cửa thứ chín.

Cửa cuối cùng của Vân Hư đại trận.

Cửa này vô cùng huyền diệu, có rất nhiều trận pháp vòng quanh, có mê hoặc chi trận, hãm khốn chi trận, vây giết chi trận...

Muốn giải trận pháp này, nhất định phải trải qua thôi diễn và tính toán vô cùng rườm rà, đây là một chuyện vô cùng tiêu hao tinh lực.

Sở Cuồng Nhân vốn có thể bạo lực phá trận.

Nhưng trên đường đến đây, hắn đều dùng trận phá trận.

Hiện tại, hắn không muốn bỏ dở nửa chừng.

Hắn muốn nhìn xem cực hạn của trận pháp ở đâu? !

“Sở Cuồng Nhân ta, cả đời không kém ai, mặc kệ tu hành hay là trận pháp, đều là như thế!” Trong mắt Sở Cuồng Nhân tóe ra ánh sáng, nhìn vạn tượng đại trận đang diễn sinh tự nhiên trước mặt, tràn đầy hào hùng.

Hắn bắt đầu thôi diễn đại trận.

Đám người Tử Vân Phàm, Kim Kiệt nhìn thấy đại trận này cũng lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, biết trận này không phải lực lượng của một người có thể phá.

“Chư vị, trận pháp này không đơn giản, cho dù là chúng ta, muốn phá trận cũng muôn vàn khó khăn, không bằng, liên thủ đi?”

Tử Vân Phàm đề nghị.

Mọi người nghe vậy, trầm ngâm một hồi, sau đó đồng ý.

“Có thể.”

“Liên thủ phá trận, còn Đạo khí, phải dựa vào thủ đoạn của mỗi người.”

“Cứ quyết định như vậy đi.”

Tử Vân Phàm gật đầu, sau đó, hắn ta nhìn về phía Sở Cuồng Nhân đang thôi diễn tính toán trận pháp, tiến lên phía trước nói: “Vị đạo hữu này, muốn thôi diễn trận pháp này cũng không đơn giản, không bằng liên thủ phá trận với chúng ta đi.”

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, khẽ lắc đầu, “Không cần.”

Một kiện Đạo khí.

Có được hay không, hắn cũng không chút nào để ý.

So với Đạo khí, hiện tại hắn càng muốn phá giải trận pháp trước mặt.

Nghe thấy Sở Cuồng Nhân nói vậy, Tử Vân Phàm cau mày, nhưng cũng không khuyên nhiều, nói: “Vậy ta chúc Đạo hữu may mắn.”

Nói xong, hắn ta và những tiên chủng khác đi thẳng vào cửa thứ chín.

Bên ngoài trận pháp.

Trần Thiên hư tiên nhìn Sở Cuồng Nhân thôi diễn trận pháp, lắc đầu, “Người này quá kiêu ngạo, trận pháp này là tinh hoa một thân trận đạo của ta, trình độ huyền diệu không phải trận pháp lúc trước có thể so sánh, cho dù tu vi trận pháp của ngươi cao hơn, không đến mấy năm cũng đừng hòng nghiên cứu ra.”

Mấy năm, đạo khí kia đã sớm bị người ta cầm đi rồi.

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Năm ngày trôi qua.

Trong trận pháp, đám người Tử Vân Phàm, Kim Kiệt trải qua nhiều trận pháp tra tấn, cuối cùng đã xông qua cửa này.

Xuất hiện trước mặt bọn họ, là một cung điện rộng lớn.

Trong cung điện, có một chùm sáng màu trắng, bên trong có đạo văn lưu chuyển, một cỗ ba động Đạo khí cường hãn từ trong đó khuếch tán ra.

“Đây chính là kiện tuyệt thế Đạo khí kia sao?”

“Ba động thật mạnh mẽ!”

“Ha ha, vật này là của ta.”

Cho dù là tiên chủng, nhìn thấy tuyệt thế Đạo khí cũng không nhịn được trong lòng hỏa nhiệt, trong nháy mắt Tử Vân Phàm xuất thủ, lao về phía chùm sáng.

Nhưng lúc hắn ta xuất thủ, những người còn lại cũng động thủ.

Trường kiếm sau lưng Phong Phi Vẫn ra khỏi vỏ, ngăn cản Tử Vân Phàm.

Những người còn lại, cũng đều tự chiến.

Vốn là chiến hữu hợp tác chặt chẽ trong trận pháp, thời khắc này lập tức bất hoà, vì tranh đoạt Đạo khí, đánh nhau túi bụi.

Đối với tình cảnh này, mọi người cũng sớm đoán trước.

“A, dù sao sớm muộn gì cũng phải động thủ, vậy hôm nay để ta thử thủ đoạn của Hoàng Thiên Kiếm Tông một chút đi.” Tử Vân Phàm cười lạnh một tiếng nói.

“Mời!” Phong Phi Vẫn đạm mạc nói.

...

Mà lúc đám tiên chủng đánh thành một đoàn.

Trước cửa thứ chín của Vân Hư đại trận.

Sở Cuồng Nhân vẫn đang thôi diễn phá trận pháp, không phải một mình hắn đang thôi diễn, mà là cả ba hồn thiên, địa, nhân cùng thôi diễn!

Đây là chuyện vô cùng kinh khủng.

Ngộ tính của một mình Sở Cuồng Nhân đã cực kỳ biến thái.

Đừng nói đến ba hắn.

Vốn dĩ Trần Thiên hư tiên cho rằng Sở Cuồng Nhân cần ít nhất mấy năm mới có thể nghiên cứu ra một số thủ đoạn trong cửa ải cuối cùng này của ông ta.

Nhưng, không cần!

Năm ngày!

Hắn chỉ dùng năm ngày đã thôi diễn ra đại trận này.

“Hiện tại, chính là lúc phá trận!”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân đột nhiên bắn ra một đạo tinh mang dọa người.

Chương 838: Các ngươi đồng ý không? Cùng tiến lên, có lẽ có cơ hội thương tổn ta

“Hiện tại, chính là lúc phá trận!”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân bắn ra một đạo tinh quang dọa người.

Chỉ thấy hắn vừa sải bước ra, bước vào trận pháp, kiếm áp mênh mông lấy hắn làm trung tâm, giống như thủy triều khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Trong lúc nhất thời, khắp nơi rung chuyển!

Toàn bộ Vân Hư đại trận đều lắc lư không thôi.

Trong trận pháp, một đám tiên chủng phát giác cỗ uy áp này, ngừng tranh đấu, kinh nghi bất định nhìn nơi phát ra uy áp.

Bên ngoài trận pháp, sắc mặt Trần Thiên hư tiên thay đổi.

Trong cửa thứ chín.

Trong nháy mắt Sở Cuồng Nhân bước vào trận pháp, vô số vòng trận pháp gào thét mà ra, hoặc khốn, hoặc giết, hoặc hãm...

Quang văn trận pháp lưu chuyển, vô cùng lộng lẫy.

Nhưng vào lúc này, nương theo kiếm áp kinh thiên...

Côn Ngô ra khỏi vỏ!

Trên thân kiếm hoa lệ có kiếm khí lưu chuyển, hóa thành một đạo lưu quang, liên tiếp đánh vào mắt trận trong cửa thứ chín của Vân Hư đại trận!

Nương theo từng tiếng ầm vang, cửa thứ chín, từng vòng trận pháp liên tiếp bị phá, đã mất đi uy năng.

Một tòa cung điện màu trắng, cũng xuất hiện trong tầm mắt Sở Cuồng Nhân.

Trong cung điện, một cỗ ba động Đạo khí không ngừng truyền đến.

Côn Ngô Kiếm trở về vỏ kiếm.

Sở Cuồng Nhân nhìn cung điện kia khẽ cười một tiếng, "Xem ra, kiến Đạo khí kia chưa bị tiên chủng lấy đi, vậy ta không khách khí nữa."

Trước phá trận pháp, giờ lại lấy Đạo khí!

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, ngẩng đầu đi về phía cung điện màu trắng.

Mà bên ngoài trận pháp.

Trần Thiên hư tiên nhìn thấy trận pháp bị phá, lập tức trợn mắt há mồm.

"Năm ngày? !"

"Ta vất vả nghiên cứu trận pháp mấy vạn năm, hắn bỏ ra năm ngày đã có thể phá giải sạch sẽ, đây là yêu nghiệt gì? !"

"Móa nó! !"

Trần Thiên hư tiên không khỏi bật ra một câu nói tục.

Sau đó, ông ta hít sâu một hơi, nhìn Sở Cuồng Nhân trong màn sáng, trong mắt lộ ra nồng đậm kinh thán, còn có hiếu kỳ.

"Yêu nghiệt như thế, rốt cuộc là từ đâu tới?"

"Chẳng lẽ là mấy đạo thống kia? Không đúng, ta đều biết tiên chủng mà mấy đạo thống kia bồi dưỡng ra, nhưng không có nhân vật này."

Một vị tiên chủng không biết lai lịch, khiến người ta rất ngoài ý muốn.

Trong cung điện màu trắng.

Sở Cuồng Nhân ngẩng đầu đi vào.

Đám người Tử Vân Phàm, Kim Kiệt, Phong Phi Vẫn nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, cảm nhận được uy áp mạnh mẽ trên người đối phương, sắc mặt nghiêm túc.

“Không ngờ, hắn thật sự phá giải trận pháp.”

“Còn cỗ uy áp này... Không thể coi thường.”

“Chỉ sợ không phải Đạo Chủ cảnh bình thường.”

“Lúc nào thì trong tinh hệ Tử Kim xuất hiện một tên tiên chủng như vậy?”

Đám người Tử Vân Phàm đều cảm nhận được một cỗ uy hiếp cường đại trước đây chưa từng gặp trên người Sở Cuồng Nhân, nội tâm kinh hãi và nghi ngờ.

Mà Sở Cuồng Nhân không nhìn đám tiên chủng, ánh mắt đặt trên chùm sáng màu trắng kia, hắn cảm nhận được ba động Đạo khí từ bên trong phát ra.

“Tiểu Ái, phân tích.”

“Là... Thiên Đạo khí, loại hình phòng ngự, có thể theo tâm ý của chủ nhân mà biến ảo hình thái, còn có tính trưởng thành nhất định...”

Thiên Đạo khí.

Đúng là hiếm thấy.

Nhưng...

Tại sao lại là loại hình phòng ngự?

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ thất vọng, hắn có Tinh Thần Bất Diệt Thể, nhục thân cường hãn, cùng cảnh không có mấy người có thể phá phòng ngự của hắn.

Lại thêm Bất Tử chi thân.

Hai thứ này, khiến trong chiến đấu hắn hoàn toàn có thể không cần phòng thủ.

So với Thiên Đạo khí loại phòng ngự, hắn càng thích loại công kích hoặc loại phụ trợ hơn, như vậy mới có tác dụng lớn với hắn.

“Thôi được, tốt xấu gì cũng là một kiện Thiên Đạo khí, đặt trên người cũng tăng thêm một tầng bảo hộ.” Sở Cuồng Nhân thầm nói, đi về phía Thiên Đạo khí.

“Muốn Đạo khí, phải hỏi chúng ta trước đã.”

Một giọng nói lạnh trầm vang lên.

Một đại hán vóc người to lớn đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, lúc đưa tay có một cỗ khí tức khủng bố bạo phát, một quyền đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Oanh!

Một quyền này oanh trên mặt đất, trực tiếp đập ra một cái hố lớn!

Nếu không phải Trần Thiên tinh là nơi ở của Trần Thiên hư tiên, tinh thần bị hư tiên chi lực thủ hộ, thì một quyền này đủ để vỡ vụn tinh thần này rồi.

Nện trên mặt đất? !

Người đâu?

Đồng tử đại hán hơi co lại, phát giác sau lưng đột nhiên truyền đến một trận lãnh ý rét lạnh, thân hình lập tức bạo phát.

Nhưng hắn ta đã chậm một bước, một đạo kiếm khí bắn ra, rơi xuống vai hắn ta, trực tiếp chọc ra một lỗ máu.

Sở Cuồng Nhân đứng cách hắn ta không xa, kiếm khí lưu chuyển trên đầu ngón tay, nhìn mọi người, từ tốn nói: “Ta muốn lấy Đạo khí, còn phải hỏi qua các ngươi a, vậy ta liền hỏi một chút, các ngươi, đồng ý không? !”

Lời nói rơi xuống, uy áp dồi dào lấy hắn làm trung tâm bộc phát, cứu cực Đế khí màu tím giống như sóng to bao phủ, trùng kích bốn phương tám hướng!

Phạm vi mấy trăm dặm đều bịnổ tung, mặt đất biến dáng!

Phàm là tiên chủng va chạm với Đế khí, đều phải lùi lại một trăm trượng!

“Thật mạnh!”

“Tu vi Tiểu Đạo Chủ hậu kỳ? !”

“Tiểu Đạo Chủ hậu kỳ không có cách nào dùng Đế khí hủy Trần Thiên tinh được hư tiên chi lực bảo vệ thành dạng này.”

“Người này không đơn giản.”

Đám tiên chủng nhìn, Sở Cuồng Nhân, như lâm đại địch!

Đại hán bị kiếm khí gây thương tích lấy ra một viên đan dược ăn vào, áp chế thương thế xuống, “Tốc độ di chuyển vừa rồi của người này có chút quỷ dị, không giống thân pháp, mà giống như... Trong nháy mắt biến mất!”

“Là thủ đoạn không gian.”

Tử Vân Phàm ngưng giọng nói.

“Tiểu Đạo Chủ hậu kỳ am hiểu thủ đoạn không gian sao? Chuyện này thì khó rồi, trong các tiên chủng, cũng là tồn tại ít gặp.”

“Hừ, muốn tuyệt thế Đạo khí, ta không đồng ý!”

Tiên chủng của Kim Tinh, Kim Kiệt hừ lạnh một tiếng.

Hắn ta tiến tới một bước, trên người có Đế khí kinh khủng sôi trào, đạo văn xen lẫn, một cái trường côn màu tím đen bỗng nhiên xuất hiện.

Đó là một thanh đại đạo khí.

Kim Kiệt nắm đại đạo khí trong tay, đằng không mà lên.

“Phá Thiên Nhất Côn!”

Đạo văn xen lẫn lưu chuyển, Đế khí hội tụ hình thành một đạo côn ảnh to lớn màu tím đen, nện về phía Sở Cuồng Nhân!

“Một kích này, có mấy phần cường độ.”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái.

Một kích này, đã không thấp hơn Tiểu Đạo Chủ đỉnh phong bình thường.

“Nhưng đáng tiếc, còn chưa đáng kể!”

Sở Cuồng Nhân đưa tay đánh ra một quyền.

Chỉ đơn thuần là lực lượng thân thể đã nhấc lên từng đợt cương phong cuồng bạo, nơi quyền kình đi qua, hư không ầm vang nổ tung!

Côn ảnh to lớn một kích đánh nát!

Kim Kiệt cũng bị quyền kình quét trúng, bay ngược ra ngoài.

So với lúc ở Thương Khung tinh, trong mấy tháng lang thang trong vũ trụ, Sở Cuồng Nhân đã thôn phệ không ít hành tinh.

Tinh Thần Bất Diệt Thể của hắn mạnh mẽ hơn không ít.

Khoảng cách đến đỉnh phong, lại tiến thêm một bước.

Không nói đến cái khác, chỉ dựa vào thân thể này, Đại Đạo Chủ bình thường cũng không phải là đối thủ của hắn, đừng nói đến Kim Kiệt.

“Cái gì!”

“Lực lượng thân thể như vậy, làm sao có thể? !”

Mọi người cảm thấy không thể tin được, ngoại trừ am hiểu Không Gian chi đạo, nhục thân của đối phương còn hung hãn đến trình độ này, đây là quái thai gì vậy?

“Thực lực của người này không thể khinh thường, cùng ra tay đi!”

Đại hán đề nghị.

Nghe thấy vậy, mọi người có chút chần chờ.

Làm tiên chủng, bọn họ đều có ngạo khí, cùng nhau liên thủ đối phó một người, nếu chuyện này truyền đi, mặt mũi sẽ mất sạch.

Nhưng muốn bọn họ từ bỏ tuyệt thế Đạo khí, cũng không có khả năng.

“Đến, không cần cố kỵ quá nhiều, cùng ra tay, như vậy có lẽ các ngươi còn có một cơ hội... Thương tổn ta!”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói với mọi người.

Nghe thấy hắn khiêu khích như vậy, sắc mặt đám người Tử Vân Phàm, Kim Kiệt, Phong Phi Vẫn bỗng nhiên trầm xuống, có chút khó coi.

“Không khỏi quá coi thường chúng ta đi.”

“Hừ, chúng ta đều là tiên chủng, ngươi muốn một mình quyết đấu với nhiều tiên chủng như vậy, đúng là không biết lượng sức! !”

Chương 839: Một người chiến chúng tiên chủng, người này có tiên nhân chi tư!

Khiêu khích cực đoan!

Tại Trần Thiên tinh, Sở Cuồng Nhân một mình khiêu khích tất cả tiên chủng, cuồng ngạo chi ngôn, khiến sắc mặt đám tiên chủng lộ ra vẻ không vui.

Biết hắn khó đối phó, vì đoạt được Đạo khí, đám tiên chủng tâm cao khí ngạo này đã lần đầu liên thủ đối địch!

Bên ngoài Trần Thiên tinh, đại trận Vân Hư đã biến mất.

Tất cả tu sĩ đều nhìn thấy một màn kinh người trước mắt, vô cùng hoảng hốt.

“Ta không nhìn lầm đi, đám tiên chủng lại liên thủ? !”

“Trời ạ, đám tiên chủng tâm cao khí ngạo này lại liên thủ đối phó một người, rốt cuộc người này đã mang đến áp lực gì cho bọn họ?”

“Không dám tưởng tượng...”

“Người này, hình như mới ba mươi chín tuổi!”

“Lúc Bạch Ngọc Long Trụ khảo nghiệm, đúng là người này mới có ba mươi chín tuổi, nhưng ai có thể nói cho ta biết, thiên kiêu nhà nào mới ba mươi chín tuổi đã biến thái như vậy, cho dù là tiên chủng, cũng không thể nào...”

Mắt thấy một màn trước mắt, mọi người không khỏi chấn kinh.

Nhìn Sở Cuồng Nhân, cảm xúc bành trướng.

Mà vài người vội vàng lấy ra Lưu Ảnh thạch, ghi chép lại một màn này, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau trận chiến này, cho dù Sở Cuồng Nhân thắng hay thua, danh tiếng của hắn cũng sẽ lưu truyền trong tinh hệ Tử Kim.

Dù sao, không phải ai cũng khiến đám tiên chủng phải liên thủ.

Huống chi, là một tu sĩ ba mươi chín tuổi.

Trên Trần Thiên tinh.

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, đối diện với một đám tiên chủng.

“Lên!”

Phong Phi Vẫn xuất thủ trước.

Hắn ta là tiên chủng am hiểu kiếm đạo, thanh trường kiếm trong tay ra khỏi vỏ, có một đạo kiếm quang sáng chói nở rộ, lập tức hóa thành kiếm khí như dòng nước lũ thao thao bất tuyệt, bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

“Luận kiếm, ngươi còn kém một bậc.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Côn Ngô bên hông vẫn chưa ra khỏi vỏ, đầu ngón tay hắn ngưng tụ ra một đạo kiếm khí, một kiếm chém ra, một đạo kiếm quang màu tím bỗng nhiên bạo phát!

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!

Kiếm quang chém vỡ dòng nước lũ, Phong Phi Vẫn lập tức bị bức lui ra ngoài.

Một bên khác, Kim Kiệt nắm chặt trường côn, đã đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, trường côn vung vẩy, côn ảnh nặng nề, khiến mọi người khó mà nắm bắt.

Sở Cuồng Nhân vươn tay, lại vô cùng chính xác bắt được trường côn.

Lực lượng thân thể bạo phát!

Thân thể Kim Kiệt không tự chủ được bị ném bay ra ngoài.

“Trích Tinh Chỉ!”

Lúc này, Tử Vân Phàm thu liễm ánh sao đầy trời, hóa thành một đạo chỉ ảnh to lớn, một chỉ ra, như muốn tinh thần rơi xuống!

Một kích này khiến Sở Cuồng Nhân liên tưởng đến Tử Vô Ngân ngày trước.

Đối phương, cũng có ảo diệu tương tự.

Tử Vô Ngân, Tử Vân Phàm, cùng xuất thân từ Tử Tinh, bọn họ tu hành đạo và pháp môn, có mấy phần giống nhau cũng là hợp tình lý.

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Thần Kiếp Hỏa Liên!”

Niệm lực của Sở Cuồng Nhân vận chuyển, vô tận dịch nóng tụ đến.

Một đóa hỏa liên màu vàng đỏ bỗng nhiên bạo phát!

Chỉ ảnh phá nát!

Dịch nóng cuốn ngược mà ra, nện trên người Tử Vân Phàm, một thân trường bào màu tím hoa lệ lại bị đốt ra mấy cái lỗ.

“Đáng giận, cỗ lực lượng này là... Niệm lực tinh thần? ! Tu hành pháp của người này, sao hỗn tạp như thế?” Trên mặt Tử Vân Phàm lộ vẻ không hiểu.

Phần lớn tu sĩ đều chuyên tu một đạo.

Cho dù là tiên chủng, cũng giống như vậy.

Tập trung tất cả tinh lực, chuyên tu một đạo, như vậy mới có thể tu thành Tiên Đạo, nhưng cho dù như thế cũng có rất ít tiên chủng thành công.

Còn Sở Cuồng Nhân, sở học hỗn tạp như thế, sao có thể chuyên tu thành tiên?

Trong lòng không hiểu không chỉ có Tử Vân Phàm.

Đám tiên chủng còn lại cũng bị tầng tầng lớp lớp tu hành pháp khác nhau của Sở Cuồng Nhân làm cho sứt đầu mẻ trán, căn bản không thể thích ứng được.

Nhục thân, Đế khí, niệm lực, Không Gian chi đạo...

Sở Cuồng Nhân lại không gì không giỏi!

“Vạn Đạo pháp tướng!”

Đế khí lưu chuyển quanh người Sở Cuồng Nhân, trong chốc lát, một cỗ cuồng bạo ba động đạo vô cùng cường đại khuếch tán, một cái pháp tướng to lớn màu sắc rực rỡ bỗng dưng ngưng tụ, vạn đạo lưu chuyển, sinh sôi không ngừng, uy thế rung động tinh không!

Pháp tướng vừa ra, mọi người trợn mắt há hốc mồm.

“Đây là pháp tướng cổ quái gì vậy?”

“Kiếm đạo, Hỏa Diễm chi đạo, Quang Minh chi đạo... Nhiều loại lực lượng hội tụ như vậy, hơn nữa đều là ba động Đạo Thể?”

“Đây là chyện gì? Đạo Thể thập cẩm sao? !”

Mọi người mộng.

Ngay cả bọn họ, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy tu hành pháp này.

Nếu Sở Cuồng Nhân cái gì cũng biết một chút thì không sao, nhưng vấn đề là, hắn thi triển ra mỗi một loại đạo đều cường hãn đến đáng sợ.

Dường như mỗi loại đều là đạo mà hắn chuyên tu.

“Thủy Bộc Thiên Kích!”

Nữ tu tiên chủng lưu chuyển quang huy màu lam nhạt trên người, đưa tay hội tụ đạo văn Đế khí, hóa thành một đầu thác nước to lớn, đập về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Vạn Đạo pháp tướng tiện tay đánh ra một quyền.

Trong tiếng ầm vang, thác nước phá nát!

Lực trùng kích cuồng bạo khiến nữ tu kia thổ huyết bay ra ngoài.

“Pháp tướng thật mạnh!”

“Hừ, ngươi cho rằng chỉ ngươi mới có pháp tướng sao?”

Đại hán lúc trước bị một đạo kiếm khí của Sở Cuồng Nhân đánh bay đứng dậy, quát lạnh một tiếng, Đế khí phun trào, kết hợp với đạo văn hóa thành một cái pháp tướng mặc áo giáp màu vàng óng, tay cầm cự kiếm.

Pháp tướng màu vàng giống như một vị đại tướng quân, uy phong lẫm liệt.

“Thử sự lợi hại của kim giáp lực sĩ của ta đi!”

Đại hán hét lớn một tiếng.

Chúng tiên chủng thấy thế, hai mắt tỏa sáng.

“Đây là kim giáp lực sĩ của Kim Giáp Đạo Môn!”

“Ba động thật mạnh mẽ, Kim Giáp Đạo Môn không hổ là một trong những đạo thống truyền thừa xa xưa nhất trong tinh hệ Tử Kim, quả nhiên không tầm thường.”

“Cho dù là văn minh tiên pháp như Tử Tinh, Kim Tinh cũng chưa chắc đã tìm ra tu hành pháp pháp tướng như vậy đi.”

Đối mặt với kim giáp lực sĩ trùng kích, Sở Cuồng Nhân cười nhạt không nói.

Phía sau hắn, Vạn Đạo pháp tướng vừa sải bước ra.

Mấy chục loại ba động đạo hội tụ.

Một loại đạo, Sở Cuồng Nhân đã siêu phàm thoát tục.

Mấy chục loại đạo, vậy uy lực hắn bạo phát ra sẽ đáng sợ thế nào?

Vạn Đạo pháp tướng đánh ra một quyền, một chùm sáng màu sắc rực rỡ ngưng tụ.

Trong chùm sáng, có quang minh và hắc ám xen lẫn, Hỗn Độn và Huyền Hoàng va chạm, hỏa diễm và băng sương tương dung, dị tượng ào ào...

Một quyền nện trên người kim giáp lực sĩ.

Chùm sáng nổ tung!

Các loại đạo bao phủ mà ra.

Trong hư không, hào quang rực rỡ liên tiếp lấp lóe, kèm theo đó còn có áp lực đạo khủng bố khiến người ta hít thở không thông!

Kim giáp lực sĩ, ầm vang phá nát!

Đại hán bị trùng kích, đồng tử đột nhiên co rụt lại, thổ huyết bay ngược ra, đập nát một ngọn núi, sau đó bị đất đá vùi lấp.

Đám tiên chủng Tử Vân Phàm, Phong Phi Vẫn cũng không chịu nổi.

Uy lực của một quyền kia khuếch tán ra, đám tiên chủng ào ào thôi động lực lượng chống cự, nhưng vẫn bị đánh bay ra ngoài, mỗi người đều có tổn thương.

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, Vạn Đạo pháp tướng sau lưng nguy nga đứng vững, lại khiến đám tiên chủng có cảm giác cao quý không thể chạm tới.

Cho dù đối mặt với Đại Đạo Chủ đỉnh phong, bọn họ cũng chưa từng có cảm giác áp bách này, nhưng bây giờ trên người Sở Cuồng Nhân, bọn họ lại cảm nhận được.

Bên ngoài Trần Thiên tinh.

Mọi người đã không biết dùng từ ngữ gì để hình dung khiếp sợ của mình.

“Quá mạnh, quá mạnh!”

“Đúng vậy, lực lượng như vậy, tuyệt đối là cấp Đại Đạo Chủ.”

“Tên gia hỏa này là Tiểu Đạo Chủ hậu kỳ, nhưng không cần tiên pháp đã có thể bộc phát ra chiến lực cấp Đại Đạo Chủ, năng lực này, ngay cả trong đám tiên chủng cũng rất ít gặp, đoán chừng chỉ có ba vị trí đầu trong hàng ngũ Tử Tinh, Kim Tinh mới có năng lực làm được chuyện này.”

“Mấu chốt là, này người mới có ba mươi chín tuổi! ! Thiên phú như vậy, cho dù là người đứng đầu hàng ngũ cũng kém rất rất xa!”

Tiếng thán phục liên tiếp vang lên.

Ngay cả Trần Thiên hư tiên vẫn luôn ở phía sau quan sát cũng không nhịn được bị hù dọa, sắc mặt ông ta vô cùng ngưng trọng, “Người này, có tiên nhân chi tư a! !”

Chương 840: Tiên pháp và tiên pháp, Đạo khí nhận chủ, lưu lại tính danh

Trên Trần Thiên tinh.

Sở Cuồng Nhân lấy sức một mình giao đấu với một đám tiên chủng.

Vạn Đạo pháp tướng, lực áp mọi người!

“Chư vị, xuất toàn lực đi!”

“Trận chiến này không chỉ vì tranh đoạt Đạo khí, càng là vì thể diện của tiên chủng, nếu bại, chúng ta còn mặt mũi nào mà tồn tại nữa? !”

Tử Vân Phàm ngưng trọng nói.

Nghe thấy vậy, những người còn lại đều nhẹ gật đầu.

Sau đó, trên người bọn họ tràn ngập khí tức cường đại, trong nháy mắt, từng cỗ ba động đạo huyền diệu bao phủ toàn bộ Trần Thiên tinh.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, có chút hăng hái, “Há, tiên pháp!”

Đám tiên chủng này, đang thi triển tiên pháp!

“Đến, để ta xem thực lực mạnh nhất của các ngươi đi.”

Sở Cuồng Nhân nổi lên hứng thú.

Ngay sau đó, phía sau hắn, Vạn Đạo pháp tướng tiêu tán.

Mọi người thấy thế, không khỏi kinh nghi bất định.

Vì sao hắn lại đột nhiên tán đi pháp tướng?

Chẳng lẽ từ bỏ chống lại sao?

Lúc mọi người nghi hoặc, một cỗ kiếm áp vô cùng khủng bố từ trên người Sở Cuồng Nhân bạo phát, có khí thế bao phủ bát hoang, khuếch tán mà ra!

Kiếm áp to lớn, chấn nhiếp mọi người ở đây.

“Tiên pháp! Là ba động tiên pháp!”

“Người này dự định lấy tiên pháp quyết đấu với tiên pháp!”

“Rất tốt, vậy xem hắn nắm giữ loại tiên pháp nào đi!”

Ánh mắt đám tiên chủng ngưng tụ, Đế khí cũng thôi động đến cực hạn.

Đạo văn xen lẫn, tiên pháp chiếu rọi mà ra!

“Tinh Hà Diệt Thế!”

Tử Vân Phàm thu liễm ánh sao đầy trời, hội tụ hình thành một đầu tinh hà mênh mông, kéo dài mấy vạn dặm, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân!

“Minh Thủy Quyết, Thủy Hoa Mạn Thiên!”

Quanh người nữ tu áo lam có thủy lưu chi lực mênh mông tuôn ra, dòng nước gào thét, ánh nước lưu chuyển, ấp ủ một cỗ sóng lớn chi lực!

“Cửu U Hỏa Phong Quyết!”

Trên người Kim Kiệt lộ ra một cỗ ba động U Minh quỷ quyệt, hắc khí từ trên người hắn ta lan tràn ra, hóa thành hỏa diễm, thiêu đốt thiên địa.

Hỏa diễm hội tụ, hóa thành hỏa trụ màu đen to lớn xông ra.

“Đằng Long kiếm khí!”

Đế khí trong cơ thể Phong Phi Vẫn hóa kiếm khí, kiếm khí lại chuyển thành hình rồng, kiếm khí chi uy bao trùm vùng thế giới này.

Kiếm khí hình rồng gào thét mà ra, xé rách hư không.

Nhiều loại tiên pháp lôi cuốn theo ba động cường hãn cùng đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Một kích này, ngay cả Đại Đạo Chủ cũng khó mà chịu đựng.

Cả Trần Thiên tinh, lâm vào chấn động.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, vững như Thái Sơn, khí tức sâu như trầm uyên, kiếm áp tự phát, quét ngang tám phương thiên địa!

“Tôn Hoàng Kiếm Quyết, Hoàn Vũ Độc Tôn!”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc quát lên.

Sau lưng, pháp tướng đế vương vàng rực ngưng tụ mà thành, trong lòng bàn tay pháp tướng hiện lên kiếm khí màu vàng óng, ngay sau đó, kiếm khí quét ra!

Kiếm khí vàng rực, bá đạo tuyệt luân, kinh thiên động địa, cường thế chém về phía mấy loại tiên pháp đám tiên chủng phát ra, sinh ra va chạm kịch liệt nhất.

Một cỗ trùng kích như sóng lớn vỗ bờ, điên cuồng đập nát hư không.

Cả Trần Thiên tinh giống như sắp phá nát.

Trong cung điện trên mây xanh.

Trần Thiên hư tiên cau mày, “Đám người kia náo ra động tĩnh thật to lớn, đây là muốn phá hủy nhà của ta sao.”

Lời nói rơi xuống, một đạo khí mang màu trắng khuếch tán.

Khí mang bao phủ cả Trần Thiên tinh, tiêu tán lực trùng kích do tiên pháp va chạm gây ra, ổn định Trần Thiên tinh, không để nó bị phá hư.

Đây là, hư tiên chi lực!

Mọi người cũng phát giác được hư tiên xuất thủ, không khỏi kinh ngạc.

Nhưng bọn họ lập tức nhìn về phía chiến trường.

Muốn nhìn một chút, kết quả của trận chiến này như thế nào.

Tiên pháp và tiên pháp va chạm, ai mạnh ai yếu? !

Sau một vòng trùng kích, bốn phía lâm vào rung chuyển mãnh liệt, bụi mù cuồn cuộn từ trong cung diện màu trắng bao phủ ra, khiến người ta không nhìn rõ tình huống bên trong, muốn dùng đế niệm quan sát cũng bị ba động tiên pháp ảnh hưởng.

Qua một hồi lâu.

Bụi mù tán đi, ba động tiên pháp thu liễm.

Mọi người mong đợi nhìn lại, đồng tử không khỏi co rụt lại.

Một màn trước mặt, khiến bọn họ trở nên khiếp sợ.

Chỉ thấy trong pháp vi mấy vạn dặm, lấy cung điện màu trắng làm trung tâm, mặt đất lồi lõm mấp mô, dường như đã bị thiên tai tàn phá qua.

Đây là kết quả đã được hư tiên chi lực bảo vệ.

Nếu không, sợ rằng Trần Thiên tinh sẽ hóa thành bụi bặm vũ trụ.

Lực phá hoại lớn như vậy, khiến người ta kinh thán.

Nhưng chuyện này, không phải chuyện khiến người ta kinh hãi nhất.

Khiến mọi người kinh ngạc đến trợn mắt há mồm là trong cung điện màu trắng có một bóng người lăng phong mà đứng, ánh mắt bễ nghễ, khinh thường thương sinh.

Mà cách hắn không xa, một đám tiên chủng ngã trên mặt đất, mỗi người đều bị thương nghiêm trọng, quần áo rách nát, có người mặt mũi tràn đầy máu tươi...

Thậm chí có tiên chủng bị chém mất cánh tay, sắc mặt trắng bệch.

Đám tiên chủng, vô cùng chật vật.

Mà Sở Cuồng Nhân, lại đứng tại chỗ, lông tóc không tổn hao gì!

Một màn kia, quá mức chói mắt.

“Đám tiên chủng... Bại!”

“Bọn họ liên thủ, vẫn bị một người đánh bại! !”

“Trời ạ, rốt cuộc người này có lai lịch gì, thực lực như vậy không khỏi quá đáng sợ đi, đây tuyệt đối là tiên chủng đứng đầu a!”

Đám tu sĩ nuốt nước miếng, tim đập nhanh không thôi, đám tiên chủng cũng nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Bọn họ bại.

Dù liên thủ với các tiên chủng khác vẫn bị đánh bại.

Nếu là trước kia, đây là chuyện đến nghĩ bọn họ cũng không dám nghĩ.

Mặc kệ mọi người rung động thế nào, Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý, hắn trực tiếp đi đến trước mặt tuyệt thế Đạo khí, đưa tay bắt tới.

Nhưng lúc hắn bắt được chùm sáng màu trắng này, bên trong truyền đến một cỗ kháng cự.

Tuyệt thế Đạo khí này có linh, sẽ không dễ dàng thần phục người khác.

Phát giác kháng cự chi ý, Sở Cuồng Nhân cười xùy một tiếng, Đế khí trong cơ thể như sóng to bao phủ, không ngừng tuôn ra, đánh thẳng vào Đạo khí.

“Thần phục cho ta! !”

Chỉ chốc lát, kháng cự chi ý dần dần biến mất.

Tâm niệm Sở Cuồng Nhân khẽ động.

Chùm sáng màu trắng rơi trên người hắn, hóa thành một bộ trường bào màu trắng ống tay lớn, vô cùng xinh đẹp, đạo văn xen lẫn lưu chuyển, bảo quang bắn ra bốn phía.

“Đạo khí phòng ngự!”

“Loại ba động này, ít nhất là Thiên Đạo khí!”

Đám tiên chủng nhìn thấy hoa bào trên người Sở Cuồng Nhân, ánh mắt hỏa nhiệt.

Thiên Đạo khí hiếm thấy.

Nhất là một kiện Thiên Đạo khí loại hình phòng ngự, đối với tu sĩ tứ Thiên Đạo chủ trở xuống, đây chính là một kiện chí bảo bảo mệnh a!

Ngay cả đám tiên chủng ở đây cũng không có thứ tốt này.

“Không ngờ lần này Trần Thiên hư tiên lại luyện chế ra Đạo khí tốt như vậy, thật sự khiến người ta rất kinh ngạc.”

“Đáng giận, đồ tốt này lại rơi vào trong tay người khác.”

Đám tiên chủng đều tiếc nuối.

“Đạo khí có chủ, tiểu hữu, có thể đi vào nói chuyện không, còn những người khác, trở về đi.” Trong cung điện trên mây xanh truyền xuống một giọng nói.

Là Trần Thiên hư tiên đang mời Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân cũng không cự tuyệt, “Vậy tại hạ sẽ không khách khí.”

Hắn đang muốn bước vào cung điện.

“Đứng lại.”

Lúc này, Tử Vân Phàm phía sau gọi hắn lại.

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương một cái, “Còn muốn tái chiến?”

“Không phải, lưu lại tên của ngươi.”

Tử Vân Phàm trịnh trọng nói.

Không chỉ hắn ta, các tiên chủng còn lại cũng đều nhìn hắn.

Một đám tiên chủng liên thủ, vẫn bị một người đánh bại, nếu ngay cả tên đối phương cũng không biết, vậy thật sự sẽ trở thành trò cười.

“Tên của ta...”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, sau đó, nhấc chân giẫm xuống đất, một cỗ Đế khí to lớn lấy hắn làm trung tâm khuếch tán, bao phủ khắp nơi, mà đám tiên chủng vì tránh Đế khí, đằng không mà lên, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, không hiểu ý nghĩa.

“Mau nhìn, mặt đất!”

Bỗng nhiên, một vị tiên chủng kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy, trên mặt đất bị Đế khí của Sở Cuồng Nhân tàn phá bừa bãi, phong phạm vi trăm dặm, ngay cả ngọn núi cũng bị san bằng, hình dạng mặt đất thay đổi, hình thành ba chữ bao la hùng vĩ!

Sở Cuồng Nhân! !

Sở Cuồng Nhân lấy đại địa làm giấy, Đế khí làm mực, khắc xuống tên mình!

Chương 841: Kết giao hư tiên, hiểu sơ một chút, ngươi đáng giá nắm giữ

“Sở Cuồng Nhân…”

Nhìn thấy ba chữ to ngang dọc trong phạm vi trăm dặm trên mặt đất, mọi người chỉ cảm thấy có một cỗ khí tức vô cùng cuồng ngạo đập vào mặt!

Đồng tử mọi người co rụt lại, nhớ kỹ cái tên này.

Sau khi Sở Cuồng Nhân lưu lại tính danh, quay người rời đi.

“Sở Cuồng Nhân, ta nhớ kỹ cái tên này!”

“Hừ, tương lai tiên lộ tranh phong, người này nhất định sẽ là một trong những đối thủ lớn nhất của ta, ta còn chưa đủ mạnh.”

“Phần đại cơ duyên kia sắp hiện thế, không chỉ có tinh hệ Tử Kim, các tinh hệ khác cũng sẽ tranh đoạt, tương lai sẽ có càng nhiều tiên chủng, ta không thể lười biếng, sau khi trở về, định phải phải khổ tu…”

“Vũ trụ hãn hạo, cơ duyên vô số, trước khi phần đại cơ duyên kia hiện thế, ta phải nhanh một chút tìm kiếm những cơ duyên khác, tăng thêm thực lực.”

Đám tiên chủng đều ôm tâm tư riêng rời đi.

Mà Sở Cuồng Nhân đằng không mà lên, thả người bay về phía cung điện trong mây xanh.

Tiến vào cung điện.

Trước mắt Sở Cuồng Nhân là một lão giả tóc trắng.

Lão giả tuổi già sức yếu, râu bạc tóc trắng, ngồi trên một chiếc bồ đoàn trong đại điện, khí tức phiêu miểu, dường như hòa làm một thể với hư không.

Người này, chính là Trần Thiên hư tiên.

“Bái kiến Trần Thiên tiền bối.”

Đối mặt với một vị hư tiên, Sở Cuồng Nhân không dám làm càn, thu liễm ngạo khí, khom mình hành lễ, đồng thời cũng đang phân tích tin tức của đối phương.

Cho dù là hư tiên, cũng không thể ngăn cản Tiểu Ái phân tích.

Rất nhanh, những tin tức liên quan đến Trần Thiên hư tiên đã xuất hiện trong đầu hắn.

Lúc Sở Cuồng Nhân phân tích tin tức của đối phương, đối phương cũng đang quan sát hắn, trong mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Khác với Sở Cuồng Nhân, Trần Thiên hư tiên không có Toàn Tri Chi Linh như hack trong tay, chỉ có thể dựa vào một số thủ đoạn tu hành để quan sát.

Nhưng ông ta vẫn cảm thấy trên người Sở Cuồng Nhân có rất bí ẩn mà ông ta không nhìn thấu, càng xem nghi ngờ trong lòng càng nhiều.

“Tiểu hữu không cần khách khí, nào, mời ngồi.”

Trần Thiên hư tiên dứt khoát không nhìn trộm nữa, phất tay áo lên, trước mặt xuất hiện một cái bồ đoàn, ra hiệu cho Sở Cuồng Nhân ngồi xuống.

Sở Cuồng Nhân cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống trước mặt đối phương.

“Không biết tiểu hữu từ đâu đến?”

“Thương Khung tinh.”

“Thương Khung tinh... Có chút ấn tượng, hình như ở biên giới tinh hệ Tử Kim, đang tác chiến với Huyết Nguyên tinh đúng không?”

Trần Thiên hư tiên từng du lịch qua cả tinh hệ, có chút ấn tượng với cái tên Thương Khung tinh này, thậm chí đã từng đi ngang qua.

“A, đã kết thúc rồi.” Sở Cuồng Nhân cười nói.

“Thương Khung tinh cũng là một nền văn minh tu hành cao cấp, nhưng vẫn còn chênh lệch với văn minh tiên pháp một khoảng nhất định, không nghĩ tới lại xuất hiện nhân vật như tiểu hữu, thật khiến người ta bất ngờ.”

Trần Thiên hư tiên cảm khái một tiếng.

Hai người trao đổi một hồi.

Sau đó, Trần Thiên hư tiên hỏi thăm về trận pháp chi đạo của Sở Cuồng Nhân.

Hai người đều là cao thủ trong trận pháp chi đạo, sau một phen trao đổi, mơ hồ còn có cảm giác chung chí hướng.

Nhất là Trần Thiên hư tiên, ông ta có cảm giác, tạo nghệ trận pháp chi đạo của đối phương còn cao minh hơn mình.

“Đúng rồi, Sở tiểu hữu, đạo khí này, ngươi cảm thấy thế nào?”

Trần Thiên hư tiên hỏi.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua bạch bào hoa lệ trên người, cười nhạt một tiếng nói: “Rất tốt, có thể kết hợp tử kim và Thiên Tĩnh Bạch Sa, lại dung luyện hoàn hảo, vò thành tơ mỏng, bện thành áo giáp, đúng là hảo thủ đoạn.”

Nghe thấy vậy, Trần Thiên hư tiên ngạc nhiên không thôi.

“Sở tiểu hữu, ngươi còn biết luyện khí?”

“Hiểu sơ một chút.”

Sở Cuồng Nhân cười nói.

“Ha ha, vậy ta phải lãnh giáo một chút.”

Sau đó, hai người lại thảo luận về luyện khí.

Trong quá trình này, Trần Thiên hư tiên còn dẫn Sở Cuồng Nhân đến chỗ chuyên môn luyện khí của ông ta, để hắn động thủ thực hành một chút.

Sau khi nhìn thấy thủ đoạn luyện khí của đối phương, ánh mắt ông ta trừng lên như cái chuông đồng, đây chính là biết một chút?

Đây là tỷ chút mới đúng!

Cứ như vậy, Sở Cuồng Nhân được Trần Thiên hư tiên xem thành khách quý, hai người thường xuyên tụ tập một chỗ, thảo luận về trận pháp, luyện khí.

Thỉnh thoảng Sở Cuồng Nhân sẽ luận đạo với đối phương.

Làm hư tiên, tu vi của Trần Thiên hư tiên vô cùng cao minh, luận đạo với ông ta, đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, có ích lợi rất lớn.

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy Trần Thiên hư tiên đang đọc một quyển sách.

Đến gần xem thử.

Đó là một bản ghi chép về phù văn.

“Há, Trần Thiên tiền bối đang nghiên cứu phù văn sao?”

“Đúng vậy.”

Trần Thiên hư tiên khẽ vuốt cằm, “Luyện khí, trận pháp, ta đều đã đạt tới đỉnh của tinh hệ này, nên dự định nghiên cứu về phù văn.”

“Phù văn... Nếu tiền bối không ngại, ta cũng muốn xem quyển sách này một chút, không biết tiền bối xem hết, có thể cho ta mượn xem không.”

Sở Cuồng Nhân nói.

Hắn cũng muốn nhìn xem phù văn chi đạo của văn minh khác.

Có lẽ sẽ có trợ giúp với sự phát triển của Thương Khung tinh.

“Há, Sở tiểu hữu còn biết phù văn?”

“Hiểu sơ một chút.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Hắn đưa tay thi triển Cửu Long Thần Biến.

Phù văn to lớn màu sắc rực rỡ bao phủ hơn phân nửa không trung Trần Thiên tinh, chín đạo long hình do linh khí tạo thành lưu chuyển ra, uy áp rung chuyển trời đất.

Khóe miệng Trần Thiên hư tiên co giật một chút.

Phù văn này, chỉ nhìn uy thế liền biết không đơn giản.

Hơn nữa, phù văn ẩn chứa trong đó, ông ta lại... Nhìn không hiểu.

Ngươi lại nói là biết một chút!

Cái gì cũng biết.

Trong đầu nhiều thứ như vậy, làm sao ngươi lớn được?

Trong lòng Trần Thiên hư tiên âm thầm đậu đen rau muống.

Nhưng sau đó, hai mắt ông ta tỏa sáng.

“Đúng lúc gần đây ta đang nghiên cứu phù văn, nếu Sở tiểu hữu biết về phù văn, không biết có thể chỉ điểm cho ta một chút không.”

Trần Thiên hư tiên không hề để tâm đến tu vi hư tiên của mình, dáng vẻ khiêm tốn thỉnh giáo, mà Sở Cuồng Nhân cũng muốn mượn cơ hội này nghiên cứu phù văn của văn minh khác, tự nhiên cũng không từ chối.

Thời gian lưu chuyển.

Sở Cuồng Nhân đã ở trên Trần Thiên tinh nửa năm.

Nửa năm này, hắn và Trần Thiên hư tiên sớm chiều ở chung, nghiên cứu luyện khí trận pháp phù văn, còn có luận đạo, giao tình đã không cạn.

“Cửu Long Thần Biến, hiện!”

Sở Cuồng Nhân thôi động phù văn.

Chín đạo long hình chi khí rót nhập vào cơ thể, khí tức của hắn liên tục tăng lên, mơ hồ đã đạt đến Đại Đạo Chủ cảnh

Bên cạnh, Trần Thiên hư tiên tấm tắc nói, “Đạo phù này, đủ khiến chín mươi chín phần trăm người theo phù đạo trong tinh hệ Tử Kim không có đất dung thân.”

Nửa năm qua, Sở Cuồng Nhân dựa vào năng lực học tập cường đại, đã thông hiểu tất cả các môn đạo trong các điển tịch về phù văn mà Trần Thiên hư tiên thu thập, đồng thời còn hoàn thiện Cửu Long Thần Biến phù, công hiệu càng cường đại hơn trước.

“Tán.”

Sở Cuồng Nhân tán đi hiệu quả của Cửu Long Thần Biến phù.

Sau đó, hắn đi đến trước mặt Trần Thiên hư tiên cách đó không xa, nói: “Tiền bối, đã nửa năm trôi qua, ta cũng nên rời đi rồi.”

Bước chân của Trần Thiên hư tiên dừng lại, sau đó khẽ vuốt cằm, “Ta biết không giữ được được, nơi này có một thứ, ngươi cầm lấy.”

Ông ta lấy ra một miếng ngọc lệnh màu xanh.

Trên ngọc lệnh, khắc hai chữ Trần Thiên.

“Đời này ta đã tặng đi vô số Đạo khí, có không ít người thiếu nhân tình của ta, ngươi giữ khối Trần Thiên ngọc lệnh này trên người, người khác nhìn thấy liền biết ngươi và ta có giao tình không cạn, mà những người thiếu nhân tình ta, vào lúc thích hợp cũng có thể giúp ngươi một chút.” Trần Thiên hư tiên nói.

“Cái này quá quý giá.” Sở Cuồng Nhân trịnh trọng nói.

Ý nghĩ của Trần Thiên ngọc lệnh rất quý giá, Trần Thiên hư tiên tốn vô số năm mới tạo được mạng lưới quan hệ này, giờ lại đưa cho hắn.

Hắn bỗng dưng nắm giữ một thế lực vô cùng khổng lồ, có thế lực này, cho dù là văn minh tiên pháp cũng không dám tuỳ tiện động thủ với hắn.

“Không, ngươi đáng giá nắm giữ vật này.”

Trần Thiên hư tiên trịnh trọng nói: “Nhiều năm như vậy, ta vẫn luôn kết giao với thiên kiêu, vì muốn tìm một người tương lai có thể thành tiên nhân, mà ngươi, rất có thể chính là người kia! !”

Chương 842: Câu chuyện tiên giới, cổ tinh truyền thừa, Trần Thiên ngọc lệnh chấn nhiếp

Hư tiên, hư huyễn tiên nhân.

Bọn họ nhìn thấy phong cảnh Tiên Đạo, nhưng cả đời lại không cách nào bước vào.

Đây là một loại bi ai lớn lao.

Có người dùng rượu sinh mộng tử, thất vọng sống qua ngày.

Có người không cam tâm, bế quan khổ tu, ý đồ thành tiên.

Cũng có người lâm vào điên cuồng, sống không bằng chết.

Mà Trần Thiên hư tiên, ông ta lại dùng tinh lực trên những phương diện khác, bố trận luyện khí, nhờ vào đó phân tán bi ai không cách nào thành tiên của mình.

Ông ta hiểu rõ.

Nếu mình không cách nào thành tiên, vậy mình sẽ trợ giúp những người khác thành tiên, kết giao với tiên nhân tương lai, có lẽ cũng là một lựa chọn tốt.

Thậm chí, trong lòng ông ta có chút chờ đợi.

Có lẽ sau khi người khác thành tiên, có thể giúp mình thành tiên thì sao?

Đương nhiên, khả năng này nhỏ đến mức có thể bỏ qua.

“Sở tiểu hữu, bây giờ ngươi mới có ba mươi mấy tuổi, tiềm lực to lớn đến khó có thể tưởng tượng, cho dù là tiên chủng do Tử Tinh, Kim Tinh hay là các đạo thống cổ lão kia bồi dưỡng ra, cũng kém hơn ngươi một bậc.”

“Ngươi có hi vọng rất lớn sẽ thành tiên.”

“Ngươi cầm lấy Trần Thiên ngọc lệnh này, cũng coi như lão già ta giúp ngươi một tay, nhìn ngươi sớm ngày chứng đạo thành tiên!”

Nghe thấy lời Trần Thiên hư tiên nói, Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một hồi, sau đó trịnh trọng nhận khối ngọc lệnh, treo bên hông.

“Nếu ngày khác thành tiên, ta sẽ báo tiền bối một mảnh bầu trời!”

Sở Cuồng Nhân cam kết.

Trần Thiên hư tiên cười ha ha một tiếng, “Tốt, ta chờ!”

Oanh, oanh...

Lúc này, nơi xa truyền đến một trận ba động năng lượng không hiểu, trong lòng Sở Cuồng Nhân, Trần Thiên hư tiên đều có cảm giác, nhìn về phía sâu xa trong vũ trụ.

“Cỗ ba động này, chẳng lẽ có cơ duyên gì hiện thế?”

“Chẳng lẽ là...”

Tâm thần Trần Thiên hư tiên khẽ động.

Đế niệm của ông ta tuôn ra, cuồn cuộn trong vũ trụ vô ngần, giao hội với người khác, rất nhanh đã điều tra được nơi phát ra ba động năng lượng.

“Thì ra chỉ là một khỏa cổ tinh truyền thừa hiện thế, ta còn tưởng rằng Tàn Tiên giới nhanh như vậy đã hiện thế rồi.” Trần Thiên hư tiên nói.

Cổ tinh truyền thừa?

Tàn Tiên giới?

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ tò mò.

Trần Thiên hư tiên thấy thế, cười nhạt một tiếng nói: “Đây chính là chuyện ta muốn nói với Sở tiểu hữu, có liên quan đến chuyện ngươi thành tiên.”

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân nghiêm mặt.

“Tiểu hữu đã từng nghe nói đến... Tiên giới chưa?”

“Tiên giới?” Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ.

“Đúng vậy, trong truyền thuyết, rất lâu trước kia, trong vũ trụ tồn tại một thế giới của các tiên nhân, đó chính là... Tiên giới!”

“Về sau, bởi vì một trận đại chiến, Tiên giới bị phá nát thành vô số mảnh vỡ, mà những thứ mảnh vỡ này, được xưng là... Tàn Tiên giới!”

“Vài năm trước, một vị đại năng am hiểu thôi diễn đã từng thôi toán qua, không lâu sau, phụ cận tinh hệ Tử Kim sẽ có một Tàn Tiên giới hiện thế, mà bên trong rất có thể dựng dục cơ duyên thành tiên!”

Nghe thấy vậy, hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Thành tiên vô cùng khó khăn, hai văn minh tiên pháp trong tinh hệ Tử Kim bồi dưỡng nhiều tiên chủng như vậy cũng không có một ai thành tiên.

Nếu có cơ duyên tương trợ, vậy tỷ lệ này sẽ tăng lên rất lớn.

“Vậy ba động năng lượng vừa rồi là...”

“Đó không phải là Tàn Tiên giới hiện thế, là một khỏa cổ tinh truyền thừa, cổ tinh truyền thừa là nơi truyền thừa mà một số cường giả cổ lão lưu lại, bên trong sẽ có các loại cơ duyên, mặc dù kém xa Tàn Tiên giới, nhưng cũng cực kỳ hiếm có, cổ tinh truyền thừa hiện thế, sẽ hấp dẫn không ít tu sĩ tiến đến, thậm chí tiên chủng cũng sẽ ra mặt, ngươi có thể đi xem.”

Trần Thiên hư tiên nói.

Sở Cuồng Nhân gật đầu, “Ta sẽ đi.”

Sau đó, hắn liền rời khỏi Trần Thiên tinh.

Nhìn theo bóng lưng đối phương rời đi, trong mắt Trần Thiên hư tiên tràn đầy chờ mong, “Sở tiểu hữu, ta chờ mong tương lai của ngươi...”

...

Tin tức cổ tinh truyền thừa hiện thế truyền khắp tinh hệ Tử Kim.

Không ít tu sĩ nghe tin mà hành động.

Trong vũ trụ.

Một ngôi sao màu đỏ tía lơ lửng, bốn phía sương đỏ tràn ngập.

Mà bốn phía có từng chiếc chiến thuyền đi vào, vô số tu sĩ nhìn ngôi sao màu đỏ tía kia, ánh mắt vô cùng hỏa nhiệt, nóng lòng muốn thử.

Những người này, đến từ các thế lực lớn trong tinh hệ Tử Kim.

“Nếu ta không đoán sai, đây là Tử Huyết tinh, là nơi ở của Tử Huyết hư tiên ngày trước.” Một lão giả nói.

“Ngày trước, trong tinh hệ Tử Kim, Tử Huyết hư tiên cũng là một vị hư tiên đại danh đỉnh đỉnh, nhưng trong truyền thuyết, hắn ta muốn tìm kiếm biện pháp thành tiên mà đến các tinh hệ khác, không ngờ lại để lại một khỏa cổ tinh truyền thừa, coi như lưu lại một phần duyên phận cho người trẻ tuổi đời sau.”

Một vị Đạo Chủ nói.

“Chỉ là cổ tinh truyền thừa của một vị hư tiên mà thôi, chúng ta không cần nhúng tay vào, để thiên kiêu của các nhà vào đi.”

“Ừm, cũng được.”

“Coi như một trận diễn thử trước khi Tàn Tiên giới hiện thế đi.”

“Vừa vặn cũng có thể nhân cơ hội này nhìn xem gần đây có thiên kiêu nào xuất thế, thiên kiêu tranh chấp, sinh tử đều dựa vào bản lĩnh của mình.”

Các cường giả đứng đầu các đại thế lực lập xuống ước định.

Trên một chiếc chiến thuyền.

Một người thanh niên cõng ba thanh trường kiếm lạnh lùng nhìn Tử Huyết tinh, đạm mạc nói: “Hư tiên truyền thừa, có lẽ có không ít đồ tốt, Tàn Tiên giới sắp hiện ta, dùng cơ hội này mài kiếm ý đi.”

Hắn ta chậm rãi đứng lên, một cỗ kiếm áp kinh người bạo phát.

Mà bên trong kiếm áp, lại ẩn chứa ba loại ý chí kiếm đạo hoàn toàn khác biệt, nóng rực như mặt trời, lạnh nhạt như ánh trăng và sáng chói như sao trời!

...

Một bên khác.

Trong trận doanh của văn minh Tử Tinh.

Một nam tử mặc bạch y đứng lơ lửng trên không, trong lúc hít thở, tinh quang bốn phía bị hắn ta hút nhập vào cơ thể, toàn thân tràn ngập uy áp dồi dào.

Nam tử nhìn Tử Huyết tinh, ánh mắt nóng lòng muốn thử.

“Hư tiên truyền thừa, ta tình thế bắt buộc.”

Bên cạnh, một lão giả nhìn hắn ta một cái, tán thưởng nói: “Tam điện hạ, ngươi đã tu hành Thất Tinh Thần Quyết đến tầng thứ sáu, đưa mắt ra toàn bộ tinh hệ Tử Kim, ngoại trừ mấy vị tiên chủng, không ai có thể đánh đồng với ngươi, cái hư tiên truyền thừa này, ngoài ngươi ra, nhất định không phải ai khác.”

“Đương nhiên!”

Nam tử mặc bạch y tự tin cười một tiếng, bay vút về phía Tử Huyết tinh.

...

Trong tinh không.

Một nữ tử mặc đạo bào màu xanh lam, dáng người có lồi có lõm, khuôn mặt tinh xảo ngồi xếp bằng, trên người có quang mang nhàn nhạt lấp lóe.

“Truyền thừa của Tử Huyết hư tiên hấp dẫn không ít người đến, cũng không biết trong đó, có mấy người khiến ta phải toàn lực ứng phó đây?”

Nữ tử đứng lên.

Quang mang màu xanh lam nhạt bao phủ, một khỏa tiểu hành tinh cách nàng tương đối gần nổ tung tại chỗ, hóa thành bụi bặm trong vũ trụ.

Thiên kiêu các nơi liên tiếp bay về phía Tử Huyết tinh, tranh đoạt truyền thừa.

Một trận thiên kiêu vũ trụ chi tranh, sắp mở ra.

Trong vô số chiến thuyền này.

Một đạo lưu quang màu trắng cũng đang bay về phía Tử Huyết tinh.

Mọi người tập trung nhìn lại.

Người kia một thân bạch bào hoa lệ, lưng đeo trường kiếm bạch ngọc xinh đẹp, tuấn dật tuyệt luân chi tư, tìm khắp tinh hệ cũng không có người thứ hai như vậy.

“Người kia là ai? Thiên kiêu xa lạ.”

“Khuôn mặt rất quen thuộc, hình như là người nửa năm trước, tại Trần Thiên cổ tinh, lấy sức một mình đánh chiến với một đám tiên chủng.”

“Là hắn...”

Trong mắt mọi người không khỏi lộ ra dị sắc.

“Muốn ra tay ngăn cản người này tiến vào không?”

Một vị Đạo Chủ nói, Sở Cuồng Nhân đến, tất nhiên sẽ uy hiếp đến các tiên chủng khác, đó cũng không phải chuyện mọi người muốn nhìn thấy.

“Chờ một chút, các ngươi nhìn bên hông hắn đi.”

Bỗng nhiên, có người kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy bên hông Sở Cuồng Nhân treo một khối ngọc lệnh, phía trên khắc hai chữ Trần Thiên, một đạo hư tiên chi lực nhàn nhạt vờn quanh đó.

“Trần Thiên ngọc lệnh! Người này, là người của Trần Thiên hư tiên!”

“Gặp ngọc lệnh, như gặp hư tiên!”

“Rốt cuộc hắn và Trần Thiên hư tiên có quan hệ như thế nào?”

“Để hắn tiến vào đi, hắn chỉ có một mình, chưa chắc đã tạo thành uy hiếp với đám tiên chủng, cũng không nên đắc tội với Trần Thiên hư tiên thì tốt hơn.”

Chương 843: Nhỏ bé lại không tự biết, tìm kiếm niềm vui, bảo vật hiện thế

Trong một tinh hệ, lực chấn nhiếp của một vị hư tiên vô cùng lớn.

Ít nhất, cho dù là văn minh tiên pháp như Tử Tinh, Kim Tinh cũng không có mấy tồn tại cấp bậc hư tiên.

Càng quan trọng hơn là, Trần Thiên hư tiên không phải hư tiên bình thường, khí trận của ông ta song tuyệt, có vô số cường giả từng nhận ân tình của ông ta.

Đây chính là một cỗ lực lượng không thể khinh thường.

Sở Cuồng Nhân được Trần Thiên ngọc lệnh che chở, đám người bên ngoài Tử Huyết tinh không dám tùy tiện ra tay với hắn, để hắn tiến vào Tử Huyết tinh.

Trong Tử Huyết tinh.

Nơi đây không có khác biệt lớn đối với các tinh thần khác, khác biệt duy nhất chính là tinh thần này có một cỗ hư tiên chi lực bảo vệ.

Chuyện này khiến Tử Huyết tinh rất khó bị phá hư.

Trừ phi bị mấy vị Thiên Đạo Chủ liên tục công kích mới có thể phá hỏng.

“Tầm Bảo Thuật, phát động.”

Sau khi đi vào Tử Huyết tinh, Sở Cuồng Nhân lập tức phát động Tầm Bảo Thuật.

Tin tức của các loại bảo vật nhanh chóng truyền đến.

Đến cảnh giới này, bảo vật bình thường đã không có tác dụng lớn với hắn, chỉ có một vài bảo vật đạo cấp mới có tác dụng.

Sở Cuồng Nhân dựa vào Tầm Bảo Thuật tìm kiếm ba ngày trong Tử Huyết tinh, một đường tìm được không ít bảo dược cao cấp.

Thậm chí còn có hai thanh Đạo khí.

Đều bị hắn trực tiếp ném vào Càn Khôn giới, không gian trong Càn Khôn giới cực lớn, hắn đã luyện chế lại một lần, không hề kém cái lúc trước.

Ba ngày này, hắn cũng gặp một số thiên kiêu khác.

Nhưng đáng tiếc, hoàn toàn không có bất kỳ uy hiếp nào với hắn.

Oanh!

Một ngày này, Sở Cuồng Nhân vừa hái một gốc bảo dược xong.

Phụ cận, đột nhiên truyền đến một trận năng lượng bạo loạn, khắp nơi chấn động theo, dường như có thứ gì đó đang đến gần hắn.

“Ừm, loại động tĩnh này...”

Sở Cuồng Nhân nhìn nơi phát ra âm thanh.

Chỉ thấy có một đầu Viên Hầu to lớn màu đen đang đến gần hắn.

“Yêu tộc.”

Sở Cuồng Nhân hơi ngoài ý muốn.

Đầu Viên Hầu màu đen này cao đến trên trăm trượng, giống như một ngọn núi, lúc hắn ta đi lại, mặt đất rung chuyển, yêu khí sát khí cuồn cuộn.

Nhưng trên người đầu Viên Hầu này đã có không ít vết thương, máu me đầm đìa, trong tay còn nắm một khỏa tinh thạch màu vàng.

Sau lưng, có một đám tu sĩ Nhân tộc đang đuổi giết.

“Đó là một khối đạo nguyên!”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Nếu kết tinh thể loại linh tủy có thể dùng để tăng cao tu vi, vậy đạo nguyên, chính là dùng để tăng cảm ngộ đối với đạo.

Sở Cuồng Nhân có thể rõ ràng cảm giác được, khối đạo nguyên trong tay đầu Viên Hầu kia cao khoảng chừng một trượng, đoán chừng có hơn ngàn cân.

Hơn nữa, trong đó ẩn chứa đạo chi khí vô cùng nồng đậm, bên ngoài hiện ra vô số đạo văn màu vàng huyền diệu.

“Cút ngay cho ta!” Viên Hầu màu đen chú ý tới Sở Cuồng Nhân đứng cản đường hắn ta, nổi giận gầm lên một tiếng, một quyền đập ra.

Yêu khí khủng bố như lũ quét phun ra ngoài.

“Hừ, tiểu hầu tử, đường đi của ngươi hẹp thế à?”

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng, trong mắt bắn ra một đạo lãnh quang.

Cũng không thấy hắn làm gì, chỉ nhẹ nhàng nâng tay.

Ầm! !

Một nắm tay cực lớn, một nắm tay cực bé đụng vào nhau.

Bốn phía nhấc lên trận gió mãnh liệt!

Ngay sau đó, cánh tay của Viên Hầu màu đen bạo liệt từng khúc, huyết nhục và xương cốt sụp đổ, cả cánh tay bị oanh thành mưa máu đầy trời!

“A a! !”

Một tiếng hét thảm vang lên, Viên Hầu màu đen lùi lại mấy bước, thân thể cao lớn như ngọn núi ngã trên mặt đất, hoảng sợ nhìn Sở Cuồng Nhân.

Cho dù là Thiên Tôn đỉnh phong cũng không chịu được một quyền của mình.

Nhưng người lại có thể tuỳ tiện đánh vỡ cánh tay của hắn ta.

Đạo Chủ! !

Người trước mặt này tuyệt đối là Đạo Chủ!

Trên mặt Viên Hầu màu đen tràn đầy hoảng sợ, sau đó vội vàng ném đạo nguyên trong tay cho Sở Cuồng Nhân, “Đạo nguyên cho ngươi, cầu ngươi tha cho ta một mạng.”

Hắn ta quỳ trên mặt đất run lẩy bẩy nói.

“Đạo nguyên này, là của chúng ta!”

Lúc này, đám tu sĩ Nhân tộc truy sát Viên Hầu cũng đã đuổi tới hiện trường, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt đầy lạnh lùng.

“Há, trên này có viết tên các ngươi sao?” Sở Cuồng Nhân trực tiếp ngồi lên đạo nguyên, nghiền ngẫm nhìn đám tu sĩ trước mặt.

“Giao đạo nguyên ra, Tử Tinh chúng ta có thể coi như chưa xảy ra chuyện gì, nếu không, tự gánh lấy hậu quả! !”

Tu sĩ Nhân tộc cầm đầu lạnh giọng nói.

Nghe thấy hắn ta nói vậy, Sở Cuồng Nhân càng thêm nghiền ngẫm.

Lại là Tử Tinh.

“Muốn, thì động thủ thử một chút?”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

“Sư huynh, nói nhảm với hắn làm gì, nhìn ta làm thịt hắn.”

Một tên tráng hán tàn nhẫn cười một tiếng, phi thân về phía Sở Cuồng Nhân, một quyền đánh ra, một đạo cương phong màu đen bao phủ ra.

“Chỉ là một hạt cát trong hằng hà, một cái vảy trong biển cả, ngươi, nhỏ bé lại không tự biết a.” Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lạnh lùng, nhẹ giọng nói.

Hắn đứng đó bất động, đầu ngón tay có kiếm quang màu tím phóng ra.

Phốc...

Một đạo sương máu nổ tung trên không trung!

Kiếm quang xé rách cương phong, trực tiếp đánh vỡ tráng hán thành hai mảnh.

Mọi người thấy thế, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Đáng sợ!

Trong đám người bọn họ, mặc dù tu vi của tráng hán không phải mạnh nhất, nhưng cũng là một vị thượng vị Thiên Tôn, lại bị tuỳ tiện miểu sát!

Bọn họ lại nhìn đầu Viên Hầu màu đen quỳ trên mặt đất bên cạnh, run lẩy bẩy, đối phương bị đánh nát một cánh tay, đang không ngừng chảy máu.

Đạo Chủ!

Trong đầu tất cả mọi người xuất hiện hai chữ này.

Thanh niên áo trắng này, là Đạo Chủ!

“Đi!”

Tu sĩ Nhân tộc cầm đầu không nói hai lời, quay người liền rời đi.

Đối mặt với một vị Đạo Chủ, bọn họ không hề có phần thắng.

“Các ngươi, đã tìm đến một niềm vui thú cho ta.”

Sở Cuồng Nhân nhìn bóng lưng đối phương rời đi, cũng không xuất thủ.

Giết mấy con kiến hôi, không tính là gì.

Hắn hi vọng mấy con kiến hôi này có thể mang đến niềm vui cho hắn.

Ví dụ như, đám tiên chủng của Tử Tinh.

“Đại nhân, ta.. Ta có thể rời đi không?”

Viên Hầu màu đen quỳ trên mặt đất, run rẩy hỏi.

Sở Cuồng Nhân khoát tay áo, “Cút đi.”

“Đa tạ đại nhân, đa tạ đại nhân.”

Viên Hầu màu đen cuồng hỉ, vội vàng dập đầu.

Lúc hắn ta cúi đầu, ánh mắt lộ ra một vệt oán độc.

Hắn ta tự nhận giấu vô cùng tốt.

Nhưng lại không trốn khỏi mắt Sở Cuồng Nhân.

“Có lẽ, ngươi cũng có thể mang đến niềm vui cho ta.”

Sở Cuồng Nhân nhìn Viên Hầu màu đen, cười nhạt nói.

Nhưng Viên Hầu không hiểu ý nghĩa, hắn ta không dám ở lâu, lộn nhào một cái rồi rời đi, sợ Sở Cuồng Nhân đột nhiên đổi ý.

“Nhân tộc, ngươi chờ đó cho ta!”

“Cho tới bây giờ, tộc Hắc Phong Viên ta chưa từng thua thiệt như vậy, chờ ta trở về bẩm báo thiếu chủ, nhất định sẽ cho ngươi đẹp mặt! !”

...

“Khối đạo nguyên này không tệ, hấp thu tại chỗ đi.”

Sở Cuồng Nhân nghĩ đến, bắt đầu luyện hóa đạo nguyên.

Hắn có Thiên Địa Hồng Lô Thể, hiệu suất hấp thu và luyện hóa tư nguyên rất nhanh, gần như không đến nửa ngày, đã hấp thu hết ngàn cân đạo nguyên mà ngay cả Đạo Chủ cũng cần nửa năm một năm mới có thể luyện hóa hết.

Sau đó, đế niệm của hắn phun trào, tiếp tục tìm kiếm cơ duyên.

Vốn dựa vào đế niệm của hắn, bao phủ khỏa Tử Huyết tinh này cũng là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng bởi vì hư tiên chi lực ảnh hưởng, bây giờ đế niệm của hắn nhiều nhất chỉ có thể bao phủ phạm vi mấy chục vạn dặm mà thôi.

Lại hai ngày trôi qua.

Một ngày này, Tử Huyết tinh vốn bình tĩnh chợt bộc phát ra một cỗ ba động năng lượng cường đại, một đạo cột sáng màu đỏ tím xông thẳng tới chân trời!

Trên Tử Huyết tinh, tất cả mọi người đều nhìn thấy cột sáng kia.

Cùng với... Vô số bảo vật trong cột sáng.

Không sai.

Trong cột sáng ẩn chứa bảo vật.

Không phải một kiện hai kiện, mà là một đống lớn.

Bảo dược đạo cấp, Đạo khí, kỳ khoáng trân quý, đạo nguyên...

Tu sĩ trên Tử Huyết tinh nhìn thấy cột sáng, cảm xúc không khỏi bành trướng.

“Thật nhiều bảo vật!”

“Nhanh, nhanh đi về phía cột sáng!”

“Tất cả mọi người vội vàng tiến về phía cột sáng, đừng để người khác đoạt trước.”

Giờ khắc này, tất cả tu sĩ trên Tử Huyết tinh như một bầy sói đói nhìn thấy dê béo, toàn bộ chạy tới chỗ cột sáng.

Chương 844: Bốn cái huyết vệ, hàng ngũ thứ ba, tiên chủng Hắc Phong Viên không cam lòng

Quang trụ ngút trời, bảo vật xoay quanh.

Mà phía dưới quang trụ, lại có một tòa cung điện rộng rãi, trên cung điện viết... Tử Huyết Đạo Cung!

Những bảo vật này, là từ trong đó phun ra, lúc các tu sĩ đuổi tới đây, nhìn thấy cảnh này, không khỏi vô cùng kinh ngạc.

“Khá lắm, những bảo vật này lại từ trong Đạo Cung phát ra, rốt cuộc trong Đạo Cung có bảo vật gì?”

“Đây tuyệt đối là cơ duyên lớn nhất mà Tử Huyết hư tiên lưu lại!”

“Nhất định là vậy.”

“Đi, đi vào xem một chút.”

Lúc một số tu sĩ có hành động, có bốn đạo ánh sáng màu đỏ từ trong Đạo Cung bay ra, hóa thành bốn bóng người toàn thân bao phủ huyết bào, mang theo mặt nạ cổ quái.

Sau khi bốn thân ảnh này xông ra ngoài, trong tay mỗi người cầm một thanh trường kiếm màu đỏ ngòm, chém giết từng tu sĩ có ý định xông vào cung điện.

Ra tay ngoan tuyệt, uy lực bá đạo tuyệt luân.

“Muốn tiến vào cung điện, trước tiên phải đánh bại bốn huyết vệ!”

Một giọng nói đạm mạc từ trong Đạo Cung truyền ra.

“Là Tử Huyết hư tiên?”

“Không đúng, Tử Huyết hư tiên đã rời khỏi tinh hệ Tử Kim, đây chỉ là một luồng ý niệm của hắn mà thôi.”

Sắc mặt mọi người thay đổi, nhìn bốn huyết vệ, vẻ mặt nghiêm túc.

Trong thời gian xuất thủ ngắn ngủi vừa rồi, có thể thấy chiến lực của bốn vị huyết vệ vô cùng cường đại, thực lực của một vị huyết vệ không hề yếu hơn Đạo Chủ bình thường.

Đừng nói đến chuyện có bốn vị huyết vệ!

“Loại khảo nghiệm này, căn bản không phải chúng ta có thể thông qua, vẫn nên nghĩ biện pháp lấy bảo vật trong cột sáng đến tay đi.”

“Đúng vậy.”

Mọi người không nhớ thương bảo vật trong Đạo Cung nữa, ngược lại nhìn về phía quang trụ.

Nhưng vào lúc này, từng đạo lưu quang bay lượn đến.

“Những bảo vật này đều là của ta, không cho phép bất cứ ai nhớ thương!”

Một giọng nói bá đạo vang lên.

Chỉ thấy một nam tử mặc bạch y bay trên không trung mà đến, trên người có tinh quang lưu chuyển, sau lưng còn có mấy tên tu sĩ trẻ tuổi khí tức không tầm thường đi theo.

“Là hắn! Hàng ngũ thứ ba của Tử Tinh... Tử Phong!”

“Không chỉ là hàng ngũ thứ ba, còn có hàng ngũ thứ bảy Tử Kình Phong, hàng ngũ thứ tám Tử Vân Phàm, hàng ngũ thứ chín Tử Hàn...”

Các hàng ngũ của Tử Tinh đi vào, khiến mọi người cảm thấy rất áp lực.

Một hàng ngũ chính là một vị tiên chủng.

Mà một vị tiên chủng đã đủ lực áp mọi người, đừng nói là bốn người cùng đến, còn có tiên chủng cao cấp như hàng ngũ thứ ba.

Trong Tử Tinh, hàng ngũ càng ở phía trước, thực lực thiên phú càng mạnh, hàng ngũ thứ ba đã là tiên chủng đứng trong top đầu của tinh hệ Tử Kim rồi.

“Cho dù là hàng ngũ thứ ba của Tử Tinh, vừa đến đã định chiếm tất cả bảo vật làm của riêng, như vậy không khỏi quá bá đạo đi.”

“Người nào gọi người ta có thực lực đây.”

“Đáng giận...”

Mọi người tức giận bất bình.

Nhưng đối mặt với uy áp của mấy vị tiên chủng cũng bất lực.

Lúc này, chân trời truyền đến một tiếng cười to.

“Muốn bảo vật, phải hỏi ta có đồng ý hay không đã!”

Một nam tử toàn thân bao phủ kim quang phi thân lướt đến, sau lưng cũng có mấy đạo đạo kim quang, uy áp bá đạo bao phủ toàn trường.

“Là hàng ngũ của Kim Tinh!”

“Hàng ngũ thứ ba của Kim Tinh Kim Phi Dật, hàng ngũ thứ sáu Kim Hoa, hàng ngũ thứ chín Kim Kiệt, còn có hàng ngũ thứ mười Kim Kiếm Nhất...”

Có người nhận ra người tới.

Trong tinh hệ Tử Kim, tiên chủng của hai đại văn minh tiên pháp đi vào, đối chọi gay gắt, uy áp dồi dào chống lại nhau.

Mọi người ở đây không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Chưa chấn kinh xong, lại có mấy vị tiên chủng đi vào.

Một nữ tử mặc y phục màu xanh lam, dáng người yểu điệu, quanh thân hiện ra thủy quang, khí thế như sóng to bao phủ, va đập vào hư không.

“Tiên chủng của Nhược Thủy Cung! Thủy Thiên Hoa!”

Có người nhận ra nữ tử kia.

Ngay sau đó, một phương khác, có kiếm áp to lớn bạo phát, một thanh niên cõng ba thanh kiếm, đầu nâng dị tượng nhật nguyệt tinh thần chậm rãi đi tới.

Bên cạnh thanh niên, còn có một người thanh niên lưng đeo kiếm sắt.

“Tiên chủng của Hoàng Thiên Kiếm Tông, Kiếm Tam Tuyệt!”

“Còn có Phong Phi Vẫn.”

“Hai vị tiên chủng của Hoàng Thiên Kiếm Tông cũng tới.”

“Rống!”

Lúc này, một tiếng hét dài vang vọng, một cỗ yêu khí hóa thành phong bạo màu đen cuốn tới, nơi xa, một đầu Viên Hầu màu đen đi tới.

“Là tiên chủng của tộc Hắc Phong Viên!”

“Tiên chủng của Yêu tộc cũng tới tham gia náo nhiệt.”

“Ha ha, chuyện tranh đoạt bảo vật này, sao có thể không có ta chứ.” Tiên chủng của Hắc Phong Viên ha ha cười nói.

Theo chúng tiên chủng vừa đến, các loại uy áp hoàn toàn khác biệt bao phủ phương thiên địa này, khiến các tu sĩ kinh hồn táng đảm.

“Trời ạ, đây là tiên chủng chi chiến sao?”

“Thật đáng sợ.”

“Rất lâu không nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng như vậy rồi.”

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà chúng tiên chủng vẫn đang đánh giá lẫn nhau.

“Kim Phi Dật, đã lâu không gặp.” Hàng ngũ thứ ba của Tử Tinh Tử Phong nhìn hàng ngũ thứ ba của Kim Tinh Kim Phi Dật cười nhạt một tiếng.

Kim Phi Dật nhếch miệng cười nói: “Từ lần gặp mặt trước đến bây giờ đã mấy trăm năm rồi, trận chiến lần trước, ngươi với ta còn chưa phân thắng bại đâu.”

“Thế nào, bây giờ muốn đánh, ta phụng bồi tới cùng!”

“Hiện tại trường hợp này, không thích hợp, bảo khố trước mắt, ngươi và ta chiến, nếu lưỡng bại câu thương, chẳng phải tiện nghi những người khác sao.”

“Cũng phải.”

“Hiện tại, nghĩ biện pháp tiến vào Tử Huyết Đạo Cung trước đi.”

Chúng tiên chủng nhìn về phía bốn tên huyết vệ.

“Ta đi thử một chút.”

Kim Kiệt tay cầm trường côn phóng về phía huyết vệ, hai bên giao thủ, Đế khí dồi dào tàn phá bừa bãi bốn phía, nhưng không lâu lắm, Kim Kiệt đã bị bốn tên huyết vệ chế trụ, cũng bị một kích liên thủ đánh cho thổ huyết bay ngược ra ngoài.

“Thật mạnh!”

“Bốn tên huyết vệ liên thủ, chiến lực có thể so sánh với Đại Đạo Chủ!”

Mọi người vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ ngay cả tiên chủng cũng không có cách nào thông qua khảo nghiệm này.

“Ngay cả hàng ngũ tiên chủng cũng không phải đối thủ của bốn tên huyết vệ này sao? Có ý tứ, vậy để ta đi thử một chút.” Tử Phong cười lạnh nói.

Hàng ngũ thứ ba của Tử Tinh xuất thủ!

Hắn ta xông vào trận thế của bốn tên huyết vệ, thực lực của hắn ta còn mạnh hơn Kim Kiệt rất nhiều, có thể chống lại bốn tên huyết vệ.

“Tinh Hà Diệt Thế!”

Tử Phong thi triển tiên pháp, trùng trùng điệp điệp, tinh hà kéo dài mấy vạn dặm bao phủ ra, triệt để oanh sát bốn tên huyết vệ!

“Thành công.”

“Hàng ngũ thứ ba xuất thủ quả nhiên không tầm thường.”

Sau khi đánh bại bốn tên huyết vệ, cửa lớn của Tử Huyết Đạo Cung kẽo kẹt một tiếng mở ra, trong cung điện truyền ra một giọng nói, “Có thể vào!”

Tử Phong, đã được Tử Huyết hư tiên tán thành.

Tử Phong cười ngạo nghễ, hắn ta nói với đám người Tử Vân Phàm: “bảo vật từ trong cung điện lộ ra ngoài này liền giao cho các ngươi.”

“Được.”

Mọi người gật đầu.

Sau khi Tử Phong tiến nhập Đạo Cung, lại có bốn tên huyết vệ từ trong đó bay lượn ra, mọi người thấy thế không khỏi kinh ngạc.

“Huyết vệ lại cuồn cuộn không dứt?”

“Xem ra những người khác muốn đi vào cung điện, còn phải thông qua khảo nghiệm huyết vệ mới được.”

Khi nhìn thấy Tử Phong tiến nhập Đạo Cung, đám tiên chủng còn lại cũng không kìm nén được, tự nhận có thực lực, ào ào tiến lên khiêu chiến.

Chỉ chốc lát, lại có mấy người đi vào Đạo Cung, theo thứ tự là Kiếm Tam Tuyệt của Hoàng Thiên Kiếm Cung, hàng ngũ thứ ba của Kim Tinh Kim Phi Dật, Thủy Thiên Hoa của Nhược Thủy cung cộng thêm Tử Phong lúc trước, tổng cộng có bốn người.

Còn những người còn lại, lưu lại bên ngoài Đạo Cung.

“Đáng giận! !”

Tiên chủng của Hắc Phong Viên nổi giận gầm lên một tiếng, một quyền nện trên mặt đất.

Đại địa đột nhiên nổ tung!

Hắn ta cũng muốn tiến vào Đạo Cung, nhưng thực lực của hắn ta lại không đủ để đánh bại bốn tên huyết vệ, bị cản lại, chuyện này khiến hắn ta rất không cam lòng.

“Vốn ta cho rằng, cho dù mình kém hàng ngũ thứ nhất của Tử Tinh, Kim Tinh, nhưng so với hàng ngũ thứ hai thứ ba là dư xài, không nghĩ tới, hàng ngũ thứ ba có thể đi vào, ta lại không thể! Đáng giận, đáng giận!” Tiên chủng của Hắc Phong Viên càng nghĩ càng không cam lòng.

Chương 845: Khi nào chỗ nào đều được, Nhất Niệm Khởi bại tiên chủng

Bên Tử Huyết Đạo Cung.

Chúng tiên chủng đang chuẩn bị đi thu thập bảo vật trong cột sáng.

Còn đám tu sĩ không phải tiên chủng chỉ có thể trơ mắt nhìn, mặc dù không cam lòng, nhưng lại không thể làm gì.

Nhưng ngay lúc này.

Một loạt tiếng bước chân bỗng nhiên truyền đến.

Chỉ thấy cách đó không xa, Sở Cuồng Nhân ngẩng đầu dậm chân mà đến, nhìn thấy bảo vật trong cột sáng, cũng không nói gì, đưa tay ra, một trận ba động huyền diệu nổi lên, vô số bảo vật lần lượt biến mất trong cột sáng.

Mọi người giật nảy cả mình.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Ba động không gian, là thủ đoạn không gian!”

“Mau nhìn, là gia hỏa kia.”

Bảo vật đã biến mất, lại đột ngột xuất hiện trước mặt Sở Cuồng Nhân, hắn giống như không nhìn thấy mọi người ở đây, thu lấy từng bảo vật.

Tình cảnh này, khiến đồng tử mọi người ở đây hơi co lại.

Nhất là mấy người Kim Kiệt, Tử Vân Phàm, Phong Phi Vẫn.

“Là hắn!”

“Hắn cũng tới nơi này.”

Ánh mắt đám người Kim Kiệt ngưng trọng.

Lúc này, bên cạnh một đầu Hắc Phong Viên gãy tay bỗng nhiên lớn tiếng nói: “Thiếu chủ, chính hắn đã cướp đạo nguyên của ta!”

Tiên chủng của Hắc Phong Viên nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, ánh mắt ngưng tụ, “Đầu tiên là đoạt đạo nguyên của tộc nhân tộc ta, hiện tại lại cướp bảo vật từ trong Đạo Cung lộ ra trước mặt ta, xem ra, ngươi chán sống rồi sao?”

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, không trả lời.

Ánh mắt hắn vượt qua đối phương, nhìn về phía Tử Huyết Đạo Cung, “Xem ra trong Đạo cung này có cơ duyên lớn hơn chờ ta đi lấy."

Hắn tự nhủ.

Không thèm để tiên chủng của Hắc Phong Viên vào trong lòng.

Không.

Chuẩn xác mà nói, hắn không để tất cả mọi người ở đây vào trong lòng.

"Khốn khiếp!"

Sắc mặt Hắc Phong Viên lập tức trầm xuống.

Hắn ta đưa, yêu khí kinh khủng bạo phát, một quyền đánh về phía Sở Cuồng Nhân, đạo văn và yêu khí hóa thành một đạo phong bạo màu đen.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo kiếm khí bắn ra, cỗ phong bạo màu đen kia tuỳ tiện bị xé thành hai nửa!

Mà kiếm khí còn sót lại thế như chẻ tre, tiếp tục càn quét về phía trước.

"Cái gì?"

Đồng tử tiên chủng Hắc Phong Viên hơi co lại.

Hắn ta rống giận đánh ra một quyền, đánh nát kiếm khí còn lại, ngưng trọng nhìn Sở Cuồng Nhân, "Ngươi cũng là một vị tiên chủng!"

Mà cách đó không xa, đám người hàng ngũ Tử Tinh, Kim Tinh nhìn trận chiến này, trong mắt không khỏi lộ ra ngạc nhiên.

"Hắn chính là Sở Cuồng Nhân nửa năm trước đã đánh bại một đám tiên chủng."

"Thực lực này, đúng là rất mạnh mẽ!"

Một thanh niên bỗng nhiên đi đến trước mặt hàng ngũ Tử Tinh, nói: "Các vị hàng ngũ, chính là người này đã cướp đạo nguyên vốn thuộc về chúng ta, mặt khác, Lục Vinh cũng chết trong tay hắn."

Nghe thấy vậy, trong mắt hai người Tử Hàn, Tử Kình Phong lộ ra ý lạnh, "Thật can đảm, dám giết người của Tử Tinh ta!"

Khí tức của hai người phóng ra ngoài, uy áp lưu chuyển, khóa chặt Sở Cuồng Nhân!

Đám tiên chủng còn lại, ít nhiều cũng muốn xuất thủ.

Ngoại trừ muốn kiến thức thực lực của đối phương.

Càng quan trọng hơn là, Sở Cuồng Nhân đã thu tất cả bảo vật trước mặt bọn họ đi, chuyện này khiến bọn họ làm sao ngồi yên được?

Trong lúc nhất thời, Sở Cuồng Nhân bị tất cả mọi người cùng nhau công kích.

"Người này quá phách lối, vừa đến đã lấy đi tất cả bảo vật, những người còn lại sao có thể để yên."

"Không sai."

Mọi người nghị luận ầm ĩ, dáng vẻ xem kịch vui.

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, đối mặt với một đám tiên chủng, hắn từ tốn nói: "Xem ra, các ngươi rất bất mãn với ta đó."

Nghe thấy hắn nói vậy, đám người cạn lời.

Ngươi đã làm cái gì, trong lòng còn không biết sao? !

Nhưng lời nói tiếp theo của Sở Cuồng Nhân, trực tiếp khiến bọn họ vô cùng giận dữ.

"Đã như vậy, cùng lên đi!"

Ngữ điệu cuồng ngạo, trực tiếp khiêu chiến tất cả tiên chủng!

Đám người nghe vậy, tâm thần chấn động, trợn mắt há hốc mồm.

Đám tiên chủng vô cùng tức giận.

“Đúng là một tên ngông cuồng! Lại muốn khiêu chiến tất cả chúng ta.”

“Hừ, ngươi có năng lực này sao?”

Kim Kiệt tiến tới một bước, lạnh lùng nói: “Sở Cuồng Nhân, ngươi phải rõ ràng, nơi này không phải Trần Thiên tinh, tiên chủng ở đây còn nhiều hơn, mạnh hơn lúc trước, ngươi cho rằng ngươi còn có thể lực ép mọi người sao? !”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói: “Bất luận khi nào, chỗ nào, ta muốn đánh bại các ngươi, chỉ là chuyện nhấc tay mà thôi, các ngươi quá nhỏ bé.”

Khiêu khích trắng trợn, dễ dẫn bạo xung đột nhất.

Chúng tiên chủng không thể nhịn được nữa.

Hàng ngũ Tử Tinh xuất thủ trước, Đế khí sôi trào, đạo văn xen lẫn trong hư không, từng đạo tinh quang chi lực đột nhiên đập về phía Sở Cuồng Nhân.

Oanh, oanh...

Âm thanh kinh hãi liên tiếp phát ra.

Mặt đất bị đánh nổ ra nhiều cái hố, bụi mù nổi lên bốn phía.

“Không gì hơn cái này.”

Tử Hàn hừ lạnh một tiếng.

“Đúng vậy, không gì hơn cái này.”

Một giọng nói đạm mạc từ trong bụi mù truyền đến.

Ngay sau đó, uy áp khủng bố bao phủ khắp nơi, bụi mù tán đi, hiển lộ ra một thân ảnh màu trắng lông tóc không tổn hao gì, thân hình thẳng tắp.

Sở Cuồng Nhân đưa tay nhấn một ngón tay.

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Thần Kiếp Hỏa Liên!”

Vô tận dịch nóng tụ đến.

Hỏa liên màu vàng đỏ chiếu rọi.

Sắc mặt Tử Hàn đại biến, cảm giác một cỗ uy hiếp to lớn đang bao phủ chính mình, hắn ta không dám khinh thường, trực tiếp thôi động tiên pháp.

“Tinh Hà Diệt Thế!”

Nhưng hỏa liên rơi vào tinh hà, mảng lớn tinh hà bị ngọn lửa thiêu thành biển lửa, uy áp cuồng bạo bao phủ về phía Tử Hàn.

“Đây, đây không phải hỏa diễm bình thường!”

“Đáng chết, đây là Hoàng Hỏa!”

Sắc mặt Tử Hàn kinh hoảng, tinh hà nổ tung tại chỗ, hỏa diễm kinh khủng bao phủ, đánh bay hắn ta đánh bay ra ngoài mấy trăm trượng.

Một chiêu, tiên chủng, bại!

“Không phải một người có thể địch lại người này, muốn có được bảo vật trên người hắn, nhất định phải đồng loạt ra tay!” Tử Vân Phàm lớn tiếng nói.

Sau đó, hắn ta cũng thôi động tiên pháp.

Những người còn lại thấy thế, sắc mặt nghiêm túc xuất thủ.

Trong nhát mắt, các loại ba động cường hãn bạo phát!

Mỗi tiên chủng ở đây đều thôi động thủ đoạn mạnh nhất, công kích Sở Cuồng Nhân.

Đối mặt với năng lượng ùn ùn kéo đến, Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, niệm lực kết hợp với đế khí, cứu cực chi đạo, cứu cực ảo diệu lập tức thi triển, “Nhất Niệm Khởi, Vạn Lại Vô Thanh, Thiên Địa Thương!”

Từng vòng sóng ánh sáng khuếch tán ra.

Tất cả năng lượng phóng về phía Sở Cuồng Nhân bị từng vòng ánh sáng đánh nát, đồng thời cuốn ngược trở về! !

Một đám tiên chủng đứng mũi chịu sào, bị đánh bay ra ngoài.

Sóng ánh sáng xung quanh Sở Cuồng Nhân thu liễm, đứng chắp tay, thân hình vững như bàn thạch, khí tức thâm trầm như vực sâu, vẻ mặt không hề bận tâm.

Mà mọi người bốn phía lại... Nghẹn họng nhìn trân trối! !

Bọn họ nhìn thấy cái gì? !

Một chiêu!

Một chiêu đánh bay một đám tiên chủng!

Một chiêu lực bại một đám tiên chủng!

Bọn họ nghe nói nửa năm trước Sở Cuồng Nhân đánh bại một đám liên thủ liên thủ, vốn cho rằng đây là lời nói khoa trương.

Chưa biết chừng là lời đồn bậy.

Nhưng hiện tại, bọn họ tận mắt nhìn thấy một màn trước mắt, bọn họ cảm thấy rung động trước nay chưa từng có! !

Nghe đồn không chỉ là thật.

Hơn nữa, còn khoa trương hơn!

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua đám tiên chủng, trên mặt lộ ra vẻ thất vọng, “Chẳng lẽ, tiên chủng đều nhỏ bé như các ngươi sao?”

Nghi vấn này, mọi người căn bản không biết trả lời như thế nào?

Bọn họ đều là tiên chủng, lúc nào từng nhỏ bé chứ?

Nhưng nếu không nhỏ bé, vì sao ngay cả một chiêu của Sở Cuồng Nhân cũng không tiếp nổi!

“So với nửa năm trước, hắn càng thêm cường đại!”

Tử Vân Phàm nhìn Sở Cuồng Nhân, mắt đầy hoảng sợ.

Nửa năm trước, Sở Cuồng Nhân dùng tiên pháp đánh thắng bọn họ, mà bây giờ, chỉ dùng ảo diệu đã có thể chiến thắng bọn họ!

“Thôi, trong đạo cung, chưa biết chừng sẽ có kinh hỉ đó.” Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Tử Huyết Đạo Cung, nhấc chân đi đến.

Chương 846: Giết tiên chủng Hắc Phong Viên, một chiêu bại huyết vệ liên thủ

Sở Cuồng Nhân nhìn Tử Huyết Đạo Cung, nhấc chân đi đến.

Ngay lúc này, bên cạnh truyền đến một trận gió gào thét, một quyền kình to lớn giống như ngọn núi cuốn theo phong bạo đánh thẳng tới.

Là tiên chủng của Hắc Phong Viên!

Sở Cuồng Nhân đưa tay ngăn chặn một kích này, thân thể không nhúc nhích chút nào.

Hai tay của tiên chủng Hắc Phong Viên không ngừng vung quyền, một kích tiếp lấy một kích giống như mưa sao băng màu đen, hướng về phía Sở Cuồng Nhân.

Mặc dù không vào được Tử Huyết Đạo Cung, nhưng lực lượng của hắn ta còn cường đại hơn phần lớn các tiên chủng ở đây.

“Tiểu tử, đừng quá phách lối! ! Nếm thử sự lợi hại của ta!”

Hắc Phong Viên rống giận, sau đó nhún người nhảy lên, hai nắm đấm giao nhau, nện về phía Sở Cuồng Nhân.

Một kích này còn chưa hoàn toàn rơi xuống, uy lực bạo phát ra đã khiến mặt đất xung quanh Sở Cuồng Nhân nổ tung trước.

Khi một quyền này sắp đánh trúng Sở Cuồng Nhân, dưới chân hắn đột nhiên lõm xuống, từng đạo vết rách giống mạng nhện nhanh chóng lan tràn ra, trong chớp mắt đã bao trùm phạm vi hơn trăm dặm.

Sắc mặt tiên chủng Hắc Phong Viên ngưng trọng trước nay chưa có, hắn ta cảm giác có một cỗ lực lượng vô cùng mênh mông đang cản lại nắm đấm của mình.

“Vốn cho rằng buông tha đầu Hắc Phong Viên kia, hắn sẽ tìm được niềm vui cho ta, không ngờ lại là mặt hàng này.”

Một giọng nói đạm mạc vang lên.

Dưới đáy nắm đấm của tiên chủng Hắc Phong Viên, Sở Cuồng Nhân dùng một tay đã ngăn cản được công kích của đối phương, vẻ mặt lạnh như băng.

Sau đó, trong dáng người dong dỏng cao này bộc phát ra một cỗ lực lượng kinh khủng khó có thể tưởng tượng được, cứ thế nhấc nắm tay của tiên chủng Hắc Phong Viên lên, sau đó dùng lực, khẽ đẩy đối phương ra.

Tiên chủng Hắc Phong Viên lùi lại mấy bước, có chút hoảng sợ, “Lực lượng thân thể của tên Nhân tộc này lại cường đại đến tình trạng này! !”

Hắn ta hít sâu một hơi, thôi động yêu khí trong cơ thể đến cực hạn.

“Thần thông, Hắc Sát Ma Phong! !”

Hắc Phong Viên, là một trong số Yêu tộc có tên tuổi trong tinh hệ Tử Kim, thần thông bọn họ am hiểu nhất chính là Hắc Sát Ma Phong.

Ma Phong này có thể làm hao mòn huyết nhục, Đế khí của tu sĩ, vô cùng khủng bố.

Nhất là thần thông do tên tiên chủng này thi triển đi ra, uy thế càng thêm kinh người, cuồng phong không ngừng bắn ra từ trên người đối phương, điên cuồng bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Cho dù là một vị Tiểu Đạo Chủ, bị cuồng phong này bao phủ, cũng bị bào thành sương máu, ngay cả linh hồn cũng không thể đào thoát.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn đứng bất động tại chỗ, mặc cho phong bạo màu đen cuốn tới, vô số phong nhận màu đen đánh trên người hắn, đừng nói thương tổn đến nhục thể của hắn, ngay cả kiện áo bào trên người hắn cũng không cắt ra được.

Trên bạch bào hoa lệ lưu chuyển đạo văn bảo quang, phong bạo bốn phía căn bản không có cách thương tổn đến hắn, toàn bộ bị ngăn cách bên ngoài.

“Đạo khí phòng ngự! !”

“Là Thiên Đạo Khí phòng ngự mà Trần Thiên hư tiên luyện chế ra!”

Có người kinh hô một tiếng.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, cảm giác đạo khí phòng ngự này cường đại, lộ ra nụ cười.

Đạo khí này, đủ để phòng ngự công kích dưới Thiên Đạo Chủ, cũng có thể tiêu diệt phần lớn lực lượng của Thiên Đạo Chủ.

Cộng thêm nhục thân cường hãn đến đáng sợ và Bất Tử chi thân của hắn, nếu Thiên Đạo Chủ muốn giết hắn, gần như không có khả năng.

“Để ngươi nhìn một chút, xem đâu mới là lực lượng chân chính.”

Sở Cuồng Nhân nhìn tiên chủng Hắc Phong Viên, sau đó giơ tay lên, năm ngón tay đột nhiên nắm lại, trong nháy mắt, một cỗ uy áp kinh khủng bạo phát.

Uy thế của Tinh Thần Bất Diệt Thể bạo phát, một quyền đánh ra, quyền kình dồi dào càn quét ra, phong bạo màu đen vờn quanh Sở Cuồng Nhân lập tức bị đánh tan!

Nơi quyền kình đi qua, khắp nơi đều nổ tung, sơn hà vỡ nát!

Trong tiếng ầm vang, lực lượng trong một quyền này đánh trúng thân thể tiên chủng Hắc Phong Viên, chỉ nghe thấy từng tiếng nứt xương khiến da đầu người ta tê dại liên tiếp vang lên.

Tiên chủng của Hắc Phong Viên bị đánh bay ra ngoài, lượng lớn máu tươi từ trên người đối phương phun ra ngoài, giống như một trận mưa máu, sau đó đối phương nện vào một dãy núi, cả dãy núi đều vỡ nát.

Mọi người nhìn kỹ, xương cốt, huyết nhục trên thân hình khổng lồ của tiên chủng Hắc Phong Viên đã bị đánh nổ toàn bộ, sinh cơ giống như mở cống vỡ đê, nhanh chóng trôi qua, rất nhanh đã triệt để tiêu tán.

Một vị tiên chủng... Vẫn lạc!

Nhìn thấy cảnh này, mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Ánh mắt nhìn Sở Cuồng Nhân giống như nhìn thấy một vị Ma Thần.

Đưa tay ở giữa diệt tiên loại!

Chiến lực như vậy, quá đáng sợ.

“Toàn bộ tinh hệ trong tinh hệ Tử Kim, chỉ sợ không có mấy người có thể đánh đồng với người này.”

“Quá cường đại, sợ là chỉ có hàng ngũ đứng đầu của Tử Tinh, Kim Tinh mới có thể phân cao thấp với hắn.”

“Đúng là như thế.”

Mọi người kinh thán không thôi.

Trên mặt đám tu sĩ của tộc Hắc Phong Viên tràn đầy lửa giận nhìn Sở Cuồng Nhân, hận không thể ăn sống nuốt tươi hắn.

“Ngươi, ngươi lại dám giết tiên chủng tộc ta! !”

Đầu Hắc Phong Viên lúc trước bị Sở Cuồng Nhân gãy tay, kinh sợ nói.

Tiên chủng.

Đó là thiên kiêu cao cấp mà một thế lực bồi dưỡng ra, là người có tiềm lực thành tiên, vô cùng trân quý.

Mỗi vị tiên chủng, cho dù tương lai không thành tiên, nhưng chỉ cần trưởng thành, nhất định sẽ là trụ cột của một thế lực.

Nhưng bây giờ, ngay trước mặt người của tộc Hắc Phong Viên, Sở Cuồng Nhân đã trực tiếp đánh chết trụ cột của bọn họ!

“Giết, thì thế nào?”

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước, đã đi đến trước mặt đầu Hắc Phong Viên gãy tay kia, đạm mạc nói: “Cho dù hiện tại ta giết ngươi, ngươi lại có thể làm gì ta?”

Lời nói rơi xuống, hắn đưa tay đánh ra một quyền.

Quyền phong kinh thiên từ trên trời giáng xuống, nện trên người Hắc Phong Viên, đánh nổ thân thể hắn ta thành một đoàn sương máu!

Hủy diệt ngươi, có liên quan gì tới ngươi? !

Mưa máu đầy trời chảy xuống khắp nơi!

Trong màn mưa máu, bộ bạch y hoa lệ trên người Sở Cuồng Nhân vẫn không nhiễm trần thế như cũ, càng khiến hắn thêm cao cao tại thượng.

Mọi người nuốt một ngụm bước bọt, tâm thần đều rung động, một đám tiên chủng cũng hai mặt nhìn nhau, đều nhìn thấy kinh hãi trong mắt nhau.

“Tinh hệ Tử Kim lại xuất hiện một tên quái thai như vậy!”

“Rốt cuộc hắn có lai lịch gì?”

Sau khi giết Hắc Phong Viên, bước chân của Sở Cuồng Nhân không ngừng, đi về phía Tử Huyết Đạo Cung, bị bốn tên huyết vệ ngăn cản.

Mọi người thấy thế, không khỏi ngưng thần quan sát.

Thực lực của bốn tên huyết vệ kinh người, thậm chí tiên chủng bình thường cũng không thể thông qua khảo nghiệm của bọn họ.

Thông qua huyết vệ, có lẽ có thể nhìn ra sâu cạn của Sở Cuồng Nhân.

Bốn tên huyết vệ hô nhau mà lên, xông thẳng về phía Sở Cuồng Nhân, bốn người liên thủ, xen lẫn thành một cái lưới huyết sắc không có kẽ hở.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, ánh mắt lóe lên.

“Chỉ là khôi lỗi, cũng muốn ngăn cản đường đi của ta.”

Nhất Niệm Khởi.

Ngàn vạn linh khí binh phong ngưng tụ, như mưa to trút nước!

Trong tiếng ầm vang, bốn tên huyết vệ bị oanh đến tiêu tán.

Một chiêu, huyết vệ hủy hết!

Một màn này còn nhẹ nhàng thỏa mái hơn mấy vị tiên chủng đã thông qua khảo nghiệm huyết vệ lúc trước, chuyện này nói rõ cái gì?

Nói rõ thực lực của Sở Cuồng Nhân ở trên những người kia!

“Bốn người Tử Phong, Kiếm Tam Tuyệt, Thủy Thiên Hoa và Kim Phi Dật sẽ phải nghênh đón đại địch a!”

“Không sai, thật hiếu kỳ đại cơ duyên lớn nhất trong Đạo Cung sẽ rơi vào nhà nào.”

“Cho dù Sở Cuồng Nhân có thể lấy được cơ duyên, nhưng bên ngoài Tử Huyết tinh có cao thủ của mấy đại thế lực chờ sẵn, hắn có thể bình yên vô sự rời đi sao? Trừ phi, sau lưng hắn cũng có một thế lực cường đại.”

“Nhưng trong tinh hệ Tử Kim, có văn minh hoặc đạo thống nào vượt qua Tử Tinh, Kim Tinh chứ? !”

Mọi người nhìn theo Sở Cuồng Nhân đi vào đạo cung, nghị luận ầm ĩ.

Chương 847: Tử Huyết hư tiên, khảo nghiệm cuối cùng, Linh Huyễn chi cảnh

Trong Tử Huyết Đạo Cung.

Bốn người Thủy Thiên Hoa, Kiếm Tam Tuyệt, Kim Phi Dật, Tử Phong ngồi trên bốn chiếc bồ đoàn, lông mày nhíu chặt, giống như đang chịu đựng cái gì.

Mà trên đầu bọn họ, lại có một khối tinh thể hình lăng lơ lửng.

Sở Cuồng Nhân đến đây.

Nhìn bốn tên tiên chủng trước mặt, hơi kinh ngạc.

“Bốn người này, đang làm cái gì?”

Sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn về phía tinh thể hình lăng kia, trong mắt lộ ra một tia dị sắc, “Tiểu Ái, phân tích thứ này cho ta.”

Trong lúc Tiểu Ái phân tích, trong tinh thể hình lăng bỗng nhiên phát ra một giọng nói, “Hoan nghênh ngươi đến, thiên kiêu trẻ tuổi.”

Một cái bồ đoàn xuất hiện trước mặt Sở Cuồng Nhân.

“Ngươi là Tử Huyết hư tiên?”

“Đúng vậy, chỉ là một đạo ý niệm, còn bản tôn, đã sớm đi du lịch vũ trụ, tìm kiếm phương pháp thành tiên rồi.”

“Bọn họ đang làm cái gì?”

“Bọn họ đang tiếp nhận khảo nghiệm cuối cùng, nếu có thể thông qua, có thể đạt được truyền thừa ta để lại trong Tử Huyết Đạo Cung, ngươi cũng vì truyền thừa của ta mà đến đi, vậy bắt đầu tiếp nhận khảo nghiệm đi.”

Tử Huyết hư tiên cười nhạt nói.

“Phân tích hoàn thành.”

Giọng nói của Tiểu Ái vang lên, sau đó tin tức liên quan tới tinh thể hình lăng kia xuất hiện trong đầu hắn, ánh mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra dị sắc, trên mặt hiện lên vẻ đăm chiêu, “Vậy thì chơi với ngươi một chút.”

Hắn tiến lên ngồi trên bồ đoàn.

Tử Huyết hư tiên có chút ngoài ý muốn, phải biết, hắn ta là chủ ở nơi này, là một vị hư tiên, mấy tên thiên kiêu khác tiến đến, đều rất cung kính với hắn ta, nhưng thái độ của Sở Cuồng Nhân với hắn ta lại... Tùy tiện?

“Thiên kiêu trẻ tuổi, rất có ngạo khí a.”

Tử Huyết hư tiên từ tốn nói.

“Không ngạo khí có thể gọi là thiên kiêu trẻ tuổi sao? Mặt khác, ta ngạo với ai, ngạo thế nào, cũng phải xem người.” Sở Cuồng Nhân cười nói.

Tử Huyết hư tiên trầm mặc một chút.

Hắn ta phát hiện, người trước mắt này không giống những người khác.

Chẳng lẽ đối phương đã nhìn thấu cái gì?

Không có khả năng.

Kế hoạch của mình rất hoàn mỹ, sao hắn có thể biết được?

Nhất định là mình nghĩ nhiều rồi.

Tử Huyết hư tiên không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục nói: “Hiện tại ngươi rót đế niệm vào trong tinh thể hình lăng này, là có thể tiến hành khảo nghiệm.”

Sở Cuồng Nhân nghe vậy làm theo.

Đế niệm tuôn ra.

Sau đó, hắn cảm giác trong tinh thể hình lăng truyền đến một cỗ hấp lực to lớn, theo đế niệm, kéo linh hồn hắn vào.

“Đừng phản kháng, nếu không linh hồn của ngươi sẽ bị thương nặng.”

Giọng nói của Tử Huyết hư tiên vang lên.

Sau đó.

Linh hồn của Sở Cuồng Nhân bị hút vào một nơi không biết.

Trong hư không trước mặt hắn, có một cái lôi đài.

Trên lôi đài, đang có hai người đang tiến hành tỷ thí.

Hai người này chính là Kim Phi Dật, Tử Phong.

Dưới lôi đài, Thủy Thiên Hoa, Kiếm Tam Tuyệt đang quan sát trận chiến này.

Đáng lưu ý chính là, hiện tại hai người Kim Phi Dật, Tử Phong cũng ở trong trạng thái linh hồn, nhưng lại có thể vận dụng đạo và chiêu thức của mình, nhìn qua giống như chân thân đang giao chiến, vô cùng kỳ lạ.

Nếu không có linh hồn chi lực vô cùng cường đại, thì không thể làm đến mức này, theo đạo lý mà nói, mặc dù hai người này là tiên chủng, nhưng bọn họ không tu hành linh hồn chi đạo, không làm được chuyện như vậy mới đúng.

“Nguyên nhân là do viên tinh thể hình lăng kia, nơi này là không gian trong viên tinh thể hình lăng, chính vì ở trong đó, linh hồn chúng ta mới có thể hoạt động như chân thân, thậm chí, là chém giết!”

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

“Không sai, tinh thể hình lăng kia là do ta cơ duyên xảo hợp có được, gọi là Linh Huyễn chi cảnh, thân ở trong Linh Huyễn chi cảnh, linh hồn của các ngươi có thể hành động giống như chân thân.” Giọng nói của Tử Huyết hư tiên vang lên.

Sở Cuồng Nhân cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Giống như đã sớm biết điểm này.

Một bên khác, hai người Thủy Thiên Hoa, Kiếm Tam Tuyệt cũng chú ý tới Sở Cuồng Nhân đến, trong mắt lộ ra kinh ngạc.

“Không ngờ ngoại trừ chúng ta, vẫn còn thiên kiêu có thể tiến vào Tử Huyết Đạo Cung.” Kiếm Tam Tuyệt từ tốn nói.

“Theo tướng mạo của người này, giống như là Sở Cuồng Nhân nửa năm trước đã đánh bại một đám tiên chủng tại Trần Thiên tinh.”

Hai mắt Thủy Thiên Hoa tỏa sáng.

“Ừm, chính là người này.” Kiếm Tam Tuyệt cũng nhớ tới, trong mắt bắn ra chiến ý, “Người này nắm giữ một môn tiên pháp kiếm đạo, không biết so với ta, thì ai mạnh ai yếu.”

Lúc hai người nói chuyện với nhau, Sở Cuồng Nhân đã đi đến trước mặt bọn họ.

“Ngươi vừa vào Linh Huyễn chi cảnh, chắc hẳn Tử Huyết hư tiên đã nói với ngươi về khảo nghiệm này đi.” Thủy Thiên Hoa nói, nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra chút dị sắc.

Không thể không nói, cho dù là nữ tu tiên chủng như Thủy Thiên Hoa, cũng chịu lực sát thương rất lớn từ khí chất và tướng mạo của Sở Cuồng Nhân.

“Ừm.” Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

“Tử Huyết hư tiên đã nghĩ chu toàn, nói chúng ta đều là tiên chủng, tiềm lực vô cùng lớn, không đành lòng thấy chúng ta vì tranh đoạt truyền thừa của hắn mà chém giết lẫn nhau, cho nên bố trí Linh Huyễn chi cảnh, để linh hồn của chúng ta ly thể, đến đây tranh chấp, ở chỗ này, linh hồn của chúng ta sẽ không tử vong.”

Kiếm Tam Tuyệt từ tốn nói.

“A, ta biết.”

“Cho nên, lát nữa chúng ta có thể đánh thỏa thích!”

Kiếm Tam Tuyệt nói xong quay đầu lại.

“Được.”

Sở Cuồng Nhân gật đầu.

Sau đó, bóng người hắn lóe lên, đã đi lên lôi đài, hai người Kim Phi Dật, Tử Phong vốn đang giao thủ thấy thế sững sờ.

Đây là tình huống gì?

“Người mới tới, chúng ta còn chưa phân thắng bại, tại sao ngươi lại đột nhiên đi lên.” Kim Phi Dật bất mãn nói.

Tử Phong nhìn đối phương, trong mắt cũng mang theo lạnh lẽo chi sắc.

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, mặc dù ở trạng thái linh hồn, nhưng đạo của hắn lại trực tiếp hiện ra, vô số đạo văn lấy hắn làm trung tâm, xen lẫn lưu chuyển, hóa thành một cỗ uy áp kinh khủng bao phủ phương thiên địa này.

Linh Huyễn chi cảnh, bỗng nhiên chấn động.

“Mặc dù không thể đánh một trận với chân thân của các ngươi, nhưng ở trong Linh Huyễn chi cảnh này cũng không có khác biệt lớn, bốn người các ngươi cùng lên đi.”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Hắn đúng là muốn, lấy một chiến bốn!

Hơn nữa còn là bốn vị tiên chủng đứng đầu tinh hệ Tử Kim.

“Cuồng vọng!”

“Tiểu tử, ngươi không cảm thấy mình quá phách lối sao?”

Cho dù là Tử Huyết hư tiên bí mật quan sát cũng có chút mơ hồ.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, nhìn về phía Kiếm Tam Tuyệt, nói: “Ngươi không phải nói muốn đánh một trận thỏa thích với ta sao? Sao không lên đây?”

Sắc mặt Kiếm Tam Tuyệt có chút âm trầm, hắn ta thật sự muốn đánh một trận với Sở Cuồng Nhân, mở mang kiến thức về môn tiên pháp kiếm đạo kia của đối phương.

Nhưng hắn ta nói là đơn đả độc đấu!

Không phải quần ẩu!

Hắn ta cảm thấy, tôn nghiêm kiếm khách của mình đã bị khiêu khích!

“Tử Huyết hư tiên, tình huống này, chẳng lẽ ngươi không đi ra nói hai câu sao?” Kim Phi Dật nói với hư không.

“Nếu Sở tiểu hữu muốn lấy một địch bốn, vậy ta cũng không thể nói gì hơn, chỉ cần ngươi có thể thành công, truyền thừa chính là của ngươi.”

Tử Huyết hư tiên từ tốn nói.

Nghe thấy vậy, mấy người có chút ngoài ý muốn.

Không ngờ, Tử Huyết hư tiên sẽ đồng ý yêu cầu như vậy.

“Thôi được, vậy thì giải quyết tên tiểu tử cuồng vọng này trước, sau đó lại quyết thắng thua với các ngươi!” Kim Phi Dật cười lạnh nói.

Hắn ta tiến tới một bước, trong tay có đạo văn xen lẫn lưu chuyển, quyền kình bao phủ kim quang lóng lánh, một cỗ khí tức bá đạo bao phủ mà ra.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, cũng đánh ra một quyền.

Đạo văn xen lẫn, hai nắm đấm va chạm vào nhau, thân thể của Kim Phi Dật lập tức bay ngược ra, trực tiếp rơi xuống lôi đài.

“Làm sao lại như thế? !”

“Cho dù thực lực của hắn ở trên ta, nhưng, sao có thể cường đại như vậy? !” Trên người Kim Phi Dật có vô số điểm sáng màu xanh lục tán đi.

Đó là linh hồn chi lực của hắn ta, mặc dù ở trong Linh Huyễn chi cảnh, linh hồn không tử vong, nhưng linh hồn chi lực cũng sẽ tiêu hao.

Chương 848: Quyết đấu tứ đại tiên chủng, Hoàng Thiên Tam Tài Kiếm Quyết

Linh Huyễn chi cảnh.

Một quyền của Sở Cuồng Nhân đánh bay Kim Phi Dật, chiến lực mạnh mẽ lập tức khiến đồng tử mấy người ở đây co lại, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

“Khó trách dám lấy một địch bốn, thì ra là như vậy.”

“Chiến lực thật lực!”

“Xem ra, chúng ta thật sự phải liên thủ mới được.”

Kim Phi Dật và Tử Phong liếc nhau.

Sau đó, hàng ngũ của cả Tử Tinh và Kim Tinh đồng thời phóng về phía Sở Cuồng Nhân, dưới trạng thái linh hồn, bọn họ vẫn dùng lực lượng linh hồn hiển hóa ra đạo và chiêu thức của mình, không ngừng công kích về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân liên tiếp thi triển Nhất Niệm Khởi.

Hỏa diễm, hàn khí liên tiếp bạo phát, khiến Linh Huyễn chi cảnh rung chuyển.

Lực lượng cường đại, khiến hai vị tiên chủng đứng hàng thứ ba cũng không nhịn được cảm thấy vô cùng khó giải quyết, bọn họ đã bị áp chế.

“Đáng giận!”

“Tiên pháp, Tinh Hà Diệt Thế!”

Tử Phong đưa tay, thôi động tiên pháp.

Một đầu tinh hà to lớn sáng chói bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân, một bên khác, hàng ngũ thứ ba của Kim Tinh Kim Phi Dật cũng không cam chịu yếu thế.

Chỉ thấy trên người hắn ta có kim quang lưu chuyển, kim quang hóa thành một cái thủ ấn to lớn, mang theo khí thế dời núi lấp biển phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

Hai đại tiên pháp, cùng nhau thi triển, uy thế lay động đất trời.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, cười nhạt một tiếng, đưa tay, một đạo kiếm quang bốc lên trong tay hắn, hóa thành một thanh trường kiếm.

Trường kiếm tới tay, một cái đế vương pháp tướng ngưng tụ phía sau.

“Tôn Hoàng Kiếm Quyết, Hoàn Vũ Độc Tôn! !”

Dưới lôi đài, Kiếm Tam Tuyệt nhìn thấy một kiếm này, đồng tử không khỏi co rụt lại.

“Tiên pháp kiếm đạo thật mạnh!”

Hắn ta có chút nóng lòng muốn thử.

Trên lôi đài.

Tiên pháp và tiên pháp ầm vang va chạm, kết quả đương nhiên là Sở Cuồng Nhân mạnh hơn một bậc, trực tiếp đánh bay hai đại tiên chủng ra ngoài.

Bên cạnh, Thủy Thiên Hoa có chút không ngồi yên.

Sở Cuồng Nhân bày ra lực lượng đã không phải bất cứ người nào trong số bọn họ đơn đả độc đấu có thể chiến thắng.

Nếu không giải quyết đối phương trước, bọn họ sẽ không lấy được phần truyền thừa kia.

“Tiên pháp, Cuồng Đào Nộ Lãng! !”

Quanh người Thủy Thiên Hoa có thủy quang lưu chuyển, ngay sau đó, vô số thủy quang ngưng tụ trong lòng bàn tay nàng, một cỗ ba động cường hãn lập tức bạo phát!

Một chưởng oanh ra, ngàn vạn thủy quanh xen lẫn thành dòng nước lũ đánh ra.

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Xuyên Yên Tuyết Hàn!”

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay.

Ba động niệm lực cường đại vận chuyển, diễn hóa thành vô tận hàn khí.

Trong tiếng ầm vang, hàn khí bao phủ, đóng băng thủy quang đầy trời!

Thủy Thiên Hoa biến sắc, thoát ra, nhưng hơn phân nửa cánh tay của nàng đã bị hàn khí đóng băng, lượng lớn linh hồn chi lực tán loạn.

Đây là ở trong Linh Huyễn chi cảnh, nếu là trong hiện thực, đoán chừng cánh tay nàng đã bị phế rồi.

“Đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc.” Thủy Thiên Hoa nhìn Sở Cuồng Nhân, còn có tâm tư trêu chọc một tiếng.

Nhưng sau đó, trên người nàng lại lần nữa thi triển đạo, thủy quang đầy trời hóa thành vô số giọt nước, như mưa to trút về phía Sở Cuồng Nhân.

“Phế chiêu mà thôi!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nhất Niệm Khởi, hàn khí lại hiện ra.

Lúc các giọt nước rơi xuống gần hắn đã hóa thành vô số hạt băng, tí tách rơi trên mặt đất.

“Sợ rằng thực lực của người này đã có thể đánh đồng với hàng ngũ đứng đầu.” Ánh mắt Thủy Thiên Hoa ngưng trọng nói.

Hàng ngũ đừng đầu của Tử Tinh, Kim Tinh đều là tiên chủng được công nhận là mạnh nhất trong tinh hệ Tử Kim, có thể dễ dàng đánh bại Đại Đạo Chủ bình thường.

Nhưng Thủy Thiên Hoa xem ra, rất có thể Sở Cuồng Nhân trước mặt cũng đạt đến cảnh giới như vậy, thậm chí, càng thêm xuất sắc!

“Có thể đánh đồng với hàng ngũ đứng đầu hay không, phải xem hắn có thể đón được một chiêu này của ta không đã!” Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy Tử Phong đằng không mà lên, quanh người có tinh quang lưu chuyển, trong hư không hiện lên hư ảnh Bắc Đẩu Thất Tinh.

Nhưng trong bảy ngôi sao này, quang mang của ngôi sao cuối cùng lại có chút ảm đạm, nhưng cũng không chút nào ảnh hưởng đến sự cường đại của một chiêu này.

“Tiếp ta một chiêu này, tiên pháp, Thất Tinh Thần Quyết! !”

Bảy ngôi sao, có sáu ngôi sao liên tiếp bắn ra.

Một kích này, uy thế rung chuyển toàn bộ Linh Huyễn cảnh giới, mà Sở Cuồng Nhân thấy thế, vẻ mặt hơi động.

“Một chiêu này, mới có chút ý tứ.”

Trên người hắn, đạo văn xen lẫn, cứu cực ảo diệu thi triển.

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Lại Vô Thanh, Thiên Địa Thương!”

Từng vòng sóng ánh sáng lấy hắn làm trung tâm không ngừng khuếch tán ra, liên tiếp va chạm với sáu ngôi sao đang bay tới.

Tiếng ầm vang không ngừng vang lên.

Sáu ngôi sao, dần dần bị Sở Cuồng Nhân kích phá!

Tình cảnh này, khiến đồng tử Tử Phong hơi co lại, “Làm sao có thể, ta đã tu Thất Tinh Thần Quyết đến tầng thứ sáu, vẫn không thắng được hắn!”

Ong! ! !

Lúc này, một trận kiếm ngân vang vọng.

Chỉ thấy cách đó không xa, Kiếm Tam Tuyệt đã không kìm nén được xuất thủ!

Ba thanh kiếm, phá không mà ra, bắn về phía Sở Cuồng Nhân!

Một thanh như liệt nhật đốt tâm!

Một thanh như quảng hàn nguyệt hi!

Một thanh như tinh quang rạng rỡ!

Ba thanh kiếm, ba loại kiếm vận hoàn toàn khác biệt ầm vang bạo phát!

Hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái, thanh trường kiếm từ linh hồn chi lực biến ảo mà thành liên tiếp chém ra, đánh lên ba thanh kiếm.

Leng keng mấy tiếng, ba thanh kiếm kia bay ngược lại, xoay quanh Kiếm Tam Tuyệt, kiếm áp bàng bạc hoàn toàn bao phủ bốn phía.

“Tam Tài Luân Chuyển, đây là tiên pháp tu hành cường đại nhất của Hoàng Thiên Kiếm Tông, Hoàng Thiên Tam Tài Kiếm Quyết! !” Thủy Thiên Hoa ngưng trọng nói.

Hoàng Thiên Kiếm Tông, là một trong những đạo thống cổ xưa nhất của tinh hệ Tử Kim, nếu nói trong văn minh tu hành, Tử Tinh, Kim Tinh cường đại nhất.

Vậy Hoàng Thiên Kiếm Tông chính là đạo thống mạnh nhất trong tinh hệ Tử Kim.

Thậm chí, Tử Tinh, Kim Tinh cũng không dám nói có thể dễ dàng chiến thắng đối phương.

“Chiến! !”

Kiếm Tam Tuyệt quát lạnh một tiếng, phi người lên lôi đài.

Hắn ta nắm chặt Nhật kiếm trong ba kiếm Nhật Nguyệt Tinh, ngay sau đó, một kiếm chém về phía Cuồng Nhân, kiếm quang giống như một vòng mặt trời.

Sở Cuồng Nhân đưa tay, một đóa hỏa liên màu vàng đỏ bắn ra.

Ầm!

Hỏa liên và kiếm khí xen lẫn, bạo phát lực trùng kích cực lớn.

Toàn bộ Linh Huyễn chi cảnh, giống như muốn nổ tung.

Sau đó, Nguyệt chi kiếm trong Kiếm Tam Tuyệt tự động chém ra một đạo kiếm khí sáng chói, đạo kiếm khí này âm lãnh, vô cùng rét lạnh.

Kiếm khí lướt qua, lôi đài đều bị đông cứng.

Sở Cuồng Nhân thi triển Nhất Niệm Khởi, Vạn Xuyên Yên Tuyết Hàn.

Lấy lạnh đối lạnh!

Hai cỗ lực lượng tấn công nhau, sau đó, đất trời bốn phía giống như hóa thành Long Đông, trên trời có bông tuyết rơi xuống, khắp nơi đều bị bao phủ trong làn áo màu trắng.

Kiếm Tam Tuyệt lại lần nữa thi triển kiếm thứ ba!

Kiếm thứ ba này ra, kiếm quang phân hóa thành ngàn vạn cái, giống như vô số ngôi sao lóng lánh, phi tốc lướt đi, tinh quang rạng rỡ, cực kì lộng lẫy.

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Phong Tạo Binh Tai!”

Niệm lực của Sở Cuồng Nhân khẽ động.

Vô số binh phong ngưng tụ ra, hóa thành một trận linh binh phong bạo!

Phanh phanh phanh...

Tinh quang kiếm khí và linh binh liên tiếp va chạm, nổ tung.

Trong hư không, có từng đoàn khí lãng tràn ra.

Ba người Thủy Thiên Hoa, Kim Phi Dật, Tử Phong đều bị đẩy lui.

“Một chiêu cuối cùng!”

“Tam Tài Luân Chuyển, Hoàng Thiên một kiếm!”

Kiếm Tam Tuyệt lạnh lùng quát lên, ba loại kiếm đạo hoàn toàn khác biệt ngưng luyện thành một cỗ kiếm ý mạnh mẽ tuyệt luân, trùng trùng điệp điệp, hóa thành một đạo kiếm ảnh cự đại, tản ra uy thế vô cùng to lớn chém về phía Sở Cuồng Nhân.

“Vậy thì, lấy kiếm đối kiếm!”

Sở Cuồng Nhân đưa tay, một cái đế vương pháp tướng chiếu rọi ra!

Tôn Hoàng Kiếm Quyết, Hoàn Vũ Độc Tôn!

Trong lòng bàn tay pháp tướng có vài chục đạo kiếm khí lưu chuyển, sau đó ngưng luyện thành một đạo kiếm khí bá đạo vàng rực, chém về phía kiếm ảnh to lớn kia.

Hai cỗ kiếm đạo va chạm, toàn bộ lôi đài nứt ra!

Kiếm khí như bão táp, bao phủ Linh Huyễn chi cảnh.

Chương 849: Mục đích của Tử Huyết hư tiên, tế đàn luyện hồn

Phong bạo kiếm khí bao phủ, toàn bộ Linh Huyễn chi cảnh đều chấn động!

Đợi phong bạo tán đi.

Chỉ thấy một người đỉnh thiên lập địa, còn một người khác, lại khúm núm!

Trường kiếm trong tay Sở Cuồng Nhân đặt lên vai Kiếm Tam Tuyệt, vẻ mặt đối phương nặng nề, quỳ một chân trên đất, linh hồn chi lực tiêu hao hơn phân nửa.

“Ta, bại!”

Kiếm Tam Tuyệt hít sâu một hơi nói.

Trường kiếm trong tay Sở Cuồng Nhân tán đi, thản nhiên nói: “Đây cũng không phải một chuyện đáng xấu hổ, bởi vì người ngươi thua, là ta!”

Đám người đưa mắt nhìn nhau.

Phải kiêu ngạo thế nào mới có thể nói ra lời như vậy.

Thua ngươi còn là một loại vinh dự?

Đương nhiên, bọn họ cũng không nói ra miệng.

Bởi vì người thắng mới có quyền quyết định tất cả.

Mà hiện tại, bọn họ là… Người thua cuộc!

“Ta sẽ tìm ngươi tái chiến!”

Kiếm Tam Tuyệt đứng dậy ngưng giọng nói, thông qua trận chiến với Sở Cuồng Nhân, hắn ta cảm giác kiếm ý của mình có khuynh hướng tinh tiến.

Chỉ cần mài giũa thật tốt, nhất định hắn ta có thể tiến cao một bước.

Dựa vào điểm này, có lẽ hắn ta còn phải đa tạ Sở Cuồng Nhân nữa.

“Ta chờ.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn cũng không để lời tuyên chiến của đối phương ở trong lòng, người bị hắn đánh bại, tuyệt đối không có cơ hội chiến thắng hắn, những người này, chỉ có thể vĩnh viễn đuổi theo bóng lưng của hắn, mãi đến khi quá xa không thấy…

Sau khi đánh bại bốn vị tiên chủng, toàn bộ Linh Huyễn chi cảnh bắt đầu chấn động, chỉ thấy trong hư không, có vô số quang mang lưu chuyển, ngay sau đó, hóa thành một phương tế đàn màu đỏ tím.

“Chúc mừng ngươi, Sở Cuồng Nhân, truyền thừa của ta là của ngươi.”

Giọng nói của Tử Huyết hư tiên vang lên, “Đứng trên lôi đài này, ta dùng bí pháp, truyền cảm ngộ suốt đời và kinh nghiệm tu hành của ta cho ngươi, giúp ngươi thành tiên!”

Nghe thấy vậy, trong mắt bốn người còn lại không khỏi toát ra hỏa nhiệt.

Hư tiên, bọn họ đã thấy phong cảnh của tiên, cảm ngộ tu hành của bọn họ còn cường đại hơn Thiên Đạo Chủ rất nhiều.

Nếu có thể mượn nhờ kinh nghiệm tu hành, cảm ngộ về đạo của bọn họ để bản thân sử dụng, sẽ có tác dụng vô cùng lớn đối với con đường thành tiên của bọn họ.

“A, kinh nghiệm tu hành của hư tiên sao?”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, bay người lên trên phương tế đàn.

Nhất thời.

Tế đàn chấn động, từng đạo quang văn lưu chuyển.

Ngay sau đó, quang trụ bốn phía dâng lên, hóa thành một cái kết giới, phong tỏa Sở Cuồng Nhân ở trong đó.

Mấy người còn lại thấy thế, hai mặt nhìn nhau, cảm giác có chút không đúng.

“Đây là tình huống gì?”

“Kết giới này, là phòng ngừa chúng ta đánh lén sao?”

“Không đúng, các ngươi nhìn.”

Chỉ thấy trong cột ánh sáng bay ra bốn sợ xiềng xích màu đỏ tím, trói chặt tứ chi của Sở Cuồng Nhân, dáng vẻ kia, không giống như đề phòng người khác đánh lén, mà giống như phòng ngừa Sở Cuồng Nhân rời đi hơn.

“Ha ha, thành công!”

Một tiếng cười to vang lên.

Chỉ thấy trên tế đài xuất hiện một lão giả mặc trường bào màu đỏ tím, hắn ta nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra cuồng hỉ, “Đạo Chủ hơn ba mươi tuổi, hay cho một vị tiên chủng có tiên nhân chi tư a!”

Nhìn thấy lão giả kia, những người còn lại biến sắc.

“Là Tử Huyết hư tiên! !”

“Không thích hợp, Tử Huyết hư tiên không phải đã rời khỏi tinh hệ Tử Kim rồi sao? Làm sao lại đột nhiên xuất hiện!”

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Chẳng lẽ Linh Huyễn chi cảnh này không phải ý niệm của Tử Huyết hư tiên, mà chính là linh hồn của hắn!”

Mấy vị tiên chủng đều kinh nghi bất định, nhìn Sở Cuồng Nhân bị trói trên tế đàn, vẻ mặt lạnh nhạt, không chút nào hoảng.

Tử Huyết hư tiên thấy thế, hơi ngoài ý muốn, “Sở Cuồng Nhân, ngươi đang ra vẻ trấn định, hay là đã tính trước rồi?”

“A, ngươi đoán xem.”

Sở Cuồng Nhân trêu đùa nói, hắn nhìn Tử Huyết hư tiên, ánh mắt lấp lóe, lộ ra dáng vẻ thợ săn nhìn con mồi..

Dường như, người bị trói buộc không phải hắn, mà chính là Tử Huyết hư tiên!

“Tử Huyết hư tiên, đây là có chuyện gì?”

Lúc này, Kim Phi Dật không nhịn được dò hỏi.

“Ha ha, chuyện gì sao, không cần các ngươi quan tâm chuyện này, nhìn thật kỹ là được, yên tâm, đã Sở Cuồng Nhân đã mắc câu rồi, vậy ta sẽ không làm gì các ngươi đâu.” Tử Huyết hư tiên nói.

Nhưng mấy người lại không hề cảm thấy yên tâm.

Tất cả thay đổi quá nhanh.

Không hiểu rõ, trong bọn họ tâm thần bất định.

“A, chuyện gì xảy ra, không bằng để ta nói một chút đi.”

Lúc này, Sở Cuồng Nhân bị trói lại cười nói.

Mọi người nhìn về phía hắn, lông mày cau lại, hiện tại đã trở thành thịt cá trên thớt của người khác, người này còn cười được?

Tử Huyết hư tiên cũng có chút hăng hái nhìn Sở Cuồng Nhân.

Muốn nhìn một chút, xem đối phương có thể nói ra cái gì.

“Tử Huyết hư tiên, thật ra đã chết.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, vừa mở miệng, chính là lời nói kinh người!

Tử Huyết hư tiên nghe vậy, sắc mặt hơi ngưng.

“Chuẩn xác mà nói, nhục thân của Tử Huyết hư tiên đã tiêu vong, hiện tại xuất hiện tại trước mặt chúng ta là tàn hồn của hắn, hắn muốn làm, chính là đoạt xá trọng sinh, nhưng hắn đường đường là hư tiên, sao cam tâm đoạt xá tu sĩ bình thường, muốn đoạt xá, đương nhiên là đoạt xá tiên chủng tốt nhất.”

“Vì như thế, hắn mới có hi vọng thành tiên, cho nên hắn lan truyền lời đồn mình đã rời khỏi tinh hệ Tử Kim, sau đó chuẩn bị truyền thừa cổ tinh, lấy cổ tinh này làm mồi nhử, hấp dẫn tiên chủng đến đây, chọn ra tiên chủng ưu tú nhất làm đối tượng đoạt xa, ta nói có đúng không?”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Nghe thấy hắn nói vậy, Tử Huyết hư tiên cười, “Không ngờ ngươi đang ở hiểm cảnh, lại có thể phỏng đoán ra dụng ý của ta, Sở Cuồng Nhân, ngoại trừ thiên phú, tâm trí của ngươi cũng hiếm có a.”

Mọi người nghe vậy, sầm mặt lại.

Bọn họ nhìn Tử Huyết hư tiên, vẻ mặt vô cùng băng lãnh, mặc cho ai bị tính kế như vậy, cũng không có sắc mặt tốt.

“Tử Huyết hư tiên, ngươi muốn là địch với toàn bộ Tử Tinh sao!”

“Nếu ta gặp bất trắc, Kim Tinh sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Đối mặt với uy hiếp, Tử Huyết hư tiên lại lạnh nhạt nói: “Nếu có thể lấy thân phận tiên chủng sống lại một đời, cho dù là địch với văn minh tiên pháp thì thế nào? Lấy tiên chủng chi tư, cộng thêm kinh nghiệm tu hành thành hư tiên của ta, một thế này, hi vọng thành tiên của ta rất lớn.”

“Đừng nói đến chuyện, không lâu nữa, tuyệt thế cơ duyên như Tàn Tiên giới sẽ hiện thế! Tử Huyết ta, nhất định sẽ đặt chân đến Tiên Đạo! !”

Trong mắt Tử Huyết hư tiên lộ ra dã tâm, “Ta sẽ không bao giờ giống như năm đó, vì cầu tiên, bế quan đếm năm, cuối cùng lại hao hết tâm lực, tẩu hỏa nhập ma mà chết, nếu không phải có Linh Huyễn chi cảnh, sợ rằng ta sẽ không có cách nào bảo tồn tàn hồn này.”

“Được rồi, nói nhiều như vậy, Sở Cuồng Nhân, hiện tại ta sẽ thôn phệ linh hồn của ngươi, đoạt xá ngươi.” Tử Huyết hư tiên đánh một chưởng lên người Sở Cuồng Nhân, mấy sợi xiềng xích không ngừng run lên, bộc phát ra một cỗ lực lượng quỷ quyệt, đang không ngừng tan rã lực lượng linh hồn của Sở Cuồng Nhân.

Vô số ánh sáng từ trên người Sở Cuồng Nhân phiêu tán ra.

Tử Huyết hư tiên há to miệng rộng, thôn phệ những điểm sáng kia vào trong cơ thể, trên mặt lộ ra vui vẻ, “Lực lượng thật tinh thuần, Sở Cuồng Nhân, có thể gặp được ngươi, thật sự quá tốt.”

“A, ngươi xác định ngươi có thể hoàn toàn hấp thu ta?”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

“Ngươi đừng phản kháng, tế đàn luyện hồn này chuyên dùng để luyện hóa linh hồn, cộng thêm, ngươi vừa trải qua một trận đại chiến, linh hồn chi lực tiêu hao hơn phân nửa, sao ngươi có thể chống cự lực lượng của ta được!”

Tử Huyết hư tiên cười lạnh nói.

Đối với linh hồn của Sở Cuồng Nhân, hắn ta tình thế bắt buộc, chỉ có thôn phệ linh hồn của đối phương, hắn ta mới có thể hoàn toàn dung hợp với nhục thân của đối phương, phát huy tiềm lực tiên chủng đến cực hạn!

Chương 850: Ta có mấy cái ta, ba đại linh hồn xuất thủ

Trong Linh Huyễn chi cảnh, tế đàn luyện hồn đột nhiên xuất hiện.

Sở Cuồng Nhân bị phong tỏa trong đó, linh hồn chi lực bị Tử Huyết hư tiên không ngừng luyện hóa, mà cách đó không xa, mấy vị tiên chủng hai mặt nhìn nhau.

“Đáng tiếc, một vị tiên chủng đỉnh phong sắp phải bỏ mạng.”

Tử Phong lắc đầu nói ra.

Nhưng trên mặt hắn ta cũng chỉ có vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

Hắn ta và Sở Cuồng Nhân không có cừu oán, nhưng trên con đường thành tiên, ít đi một đối thủ có thực lực, hắn ta vẫn rất vui mừng.

“Ngu xuẩn.”

Nhưng bên cạnh, Kiếm Tam Tuyệt bỗng nhiên khẽ quát một tiếng.

“Ngươi có ý gì?”

Tử Phong sầm mặt nói.

“Ngươi cho rằng, sau khi Tử Huyết hư tiên luyện hóa Sở Cuồng Nhân xong, hắn thật sự sẽ bỏ qua cho chúng ta sao? Đừng ngây thơ như thế.”

Kiếm Tam Tuyệt lạnh lùng nói

Đối phương là hư tiên, ai biết còn thủ đoạn quỷ dị nào không.

Nghe thấy lời hắn ta nói, ba người còn lại như có điều suy nghĩ.

“Kiếm Tam Tuyệt, ta không cần đắc tội Tử Tinh, Kim Tinh và Hoàng Thiên Kiếm Tông, Nhược Thủy cung, chỉ cần ta luyện hóa Sở Cuồng Nhân xong, đương nhiên sẽ thả các ngươi rời đi.”

Tử Huyết hư tiên đang luyện hồn trên tế đài nói.

Nhưng Kiếm Tam Tuyệt lại ngoảnh mặt làm ngơ, kiếm chỉ ngưng tụ, linh hồn chi lực vận chuyển, hóa thành ba thanh kiếm khí lơ lửng xung quanh hắn ta, kiếm áp cường đại lan tràn ra, “Ta chỉ tin tưởng kiếm trong tay ta!”

Nói xong, ba kiếm phá không, đột nhiên chém về phía tế đàn luyện hồn!

Ầm!

Hư không một trận run rẩy, kiếm khí tiêu tán.

Nhưng tế đàn luyện hồn lại... Không hư hao chút nào!

Kiếm Tam Tuyệt cau mày.

“Vô dụng thôi, cho dù các ngươi ở thời kỳ toàn thịnh cũng không thể phá vỡ kết giới trên tế đàn này, đừng nói đến bây giờ các ngươi đã trải qua một trận đại chiến, lực lượng linh hồn đã hao tổn rất nhiều.” Tử Huyết hư tiên từ tốn nói.

“Đây cũng là mục đích ngươi thiết kế khảo nghiệm đi, vì muốn lực lượng linh hồn của chúng ta hao tổn, thuận tiện cho ngươi ra tay.”

Kiếm Tam Tuyệt lạnh giọng nói.

“Không sai.”

“Thậm chí, ngươi đồng ý yêu cầu của Sở Cuồng Nhân, để bốn người chúng ta xuất thủ vây công hắn, thật ra vào lúc đó, ngươi đã nhìn trúng Sở Cuồng Nhân, muốn đoạt xá hắn, để chúng ta xuất thủ vây công, trình độ tiêu hao lực lượng linh hồn của hắn sẽ lớn nhất.” Thủy Thiên Hoa thản nhiên nói.

“A, đúng vậy.”

Tử Huyết hư tiên cười gật đầu.

“Hừ.”

Thủy Thiên Hoa hừ nhẹ một tiếng, linh hồn chi lực bạo phát, từng đạo thủy quang lưu chuyển, hóa thành sóng to đánh thẳng vào kết giới tế đàn.

“Há, ngươi cũng muốn cứu hắn?”

“Tiểu ca ca đẹp mắt như vậy, chết rất đáng tiếc, lại nói, ta cũng giống Kiếm Tam Tuyệt.không tin chuyện ma quỷ của ngươi!”

Xung quanh người Thủy Thiên Hoa có đạo văn lưu chuyển, chuẩn bị hội tụ tiên pháp.

Kiếm áp trên người Kiếm Tam Tuyệt cũng đang không ngừng kéo lên.

Bên cạnh, hai người Kim Phi Dật, Tử Phong thấy thế, trầm ngâm một lúc, cũng đồng dạng thôi động tiên pháp, chuẩn bị xuất thủ.

Hiển nhiên, so với việc ký thác hi vọng vào lời hứa hẹn trên miệng

Tử Huyết hư tiên, bọn họ càng tin tưởng mình hơn.

Bốn cỗ ba động tiên pháp đồng thời bạo phát, đánh về phía kết giới tế đàn.

Nhưng sau khi đụng chạm mãnh liệt, kết giới trên tế đàn lại không tổn hại chút nào, ngay cả một vết nứt cũng không có.

“Ta đã nói, các ngươi không phá nổi kết giới này.”

Tử Huyết hư tiên từ tốn nói.

“Vậy nếu là ta thì sao?”

Một giọng nói đạm mạc vang lên.

Là Sở Cuồng Nhân.

Tử Huyết hư tiên sững sờ, nhìn Sở Cuồng Nhân đang bị mình không ngừng luyện hóa linh hồn chi lực, không nhịn được cười nhạo nói: “Sở Cuồng Nhân, bây giờ bản thân ngươi đã khó bảo toàn, còn muốn phá kết giới của ta?”

“A, người nào nói với ngươi, ta chỉ có một.”

Đừng nói Tử Huyết hư tiên.

Đám người Kiếm Tam Tuyệt cũng ngây ngẩn cả người.

Cái gì ta chỉ có một?

“Hừ, Sở Cuồng Nhân, ta xem linh hồn chi lực của ngươi bị luyện hóa không sai biệt lắm, ý thức đã không rõ ràng rồi, linh hồn chỉ có một, chẳng lẽ ngươi lại có hai cái sao.” Tử Huyết hư tiên cười nhạo nói.

“Sai!”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên, “Là ba cái!”

Oanh! !

Lời nói rơi xuống, toàn bộ Linh Huyễn chi cảnh bỗng nhiên điên cuồng chấn động.

Chỉ thấy cách đó không xa, có hai bóng người mặc bạch y ngồi ngay ngắn trên đài sen lướt đến, quanh người tràn ngập uy áp khủng bố không có gì sánh kịp!

Càng quan trọng là, hai người này giống nhau như đúc, không, không chỉ là dáng vẻ, đến khí tức cũng không có gì khác nhau.

Hai người kia, đều là Sở Cuồng Nhân!

“Không có khả năng! !”

Vẻ mặt Tử Huyết hư tiên khiếp sợ không gì sánh nổi.

Mấy vị tiên chủng còn lại trực tiếp mơ hồ.

Ba cái Sở Cuồng Nhân? !

Ai có thể nói cho bọn họ biết, rốt cuộc tình huống này là thế nào không? !

Hai cái Sở Cuồng Nhân bay lên không trung mà đến, đi lên đỉnh tế đàn luyện hồn.

Một người nhìn Sở Cuồng Nhân trong tế đàn, cười nói: “Nhân hồn, dáng vẻ này của ngươi rất chật vật đó.”

Không sai.

Linh hồn đang bí luyện hóa trong tế đàn chỉ là nhân hồn trong ba hồn của Sở Cuồng Nhân, còn thiên hồn chủ đạo, hiện tại mới tiến vào.

Nói cách khác.

Cho dù nhân hồn thật sự bị Tử Huyết hư tiên luyện hóa, cũng không tạo thành ảnh hưởng quá lớn với Sở Cuồng Nhân, tìm thời gian tu luyện lại là được.

“Nếu không ra tay, ta sẽ thật sự không còn nữa, mặt khác, hư tiên chi hồn này là đại bổ, mau vào bắt hắn ăn đi.”

Nhân hồn từ tốn nói.

“Được.”

Địa hồn, thiên hồn nghe vậy, khẽ cười một tiếng.

Nhất thời, ánh mắt hai người ngưng tụ.

Chỉ thấy địa hồn đưa tay, đạo văn xen lẫn, linh hồn chi lực ầm vang bạo phát, một quyền đánh ra chính là vô địch pháp, điên đảo càn khôn!

Quyền kình bay lên không trung, chỗ đi qua, nhật nguyệt điên đảo, càn khôn rung chuyển!

Mà thiên hồn dùng linh hồn chi lực ngưng tụ ra một thanh bạch ngọc chi kiếm, kiếm áp dồi dào như hồng thủy đổ xuống, đế vương chi tướng ngưng tụ.

Chính là tiên pháp, Tôn Hoàng Kiếm Quyết!

“Hoàn Vũ Độc Tôn!”

Ảo diệu vô địch pháp, một môn tiên pháp bá đạo.

Hai Sở Cuồng Nhân đồng thời vận hóa cực chiêu, uy thế bành trướng tuyệt luân, khiến Linh Huyễn chi cảnh điên cuồng rung chuyển.

Mấy tên tiên chủng nhìn thấy tình cảnh này, trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ phát hiện, thiên hồn, địa hồn có thể thi triển ra lực lượng còn cường đại hơn nhân hồn! !

Điều này nói rõ cái gì, vừa rồi Sở Cuồng Nhân đánh với bọn họ một trận, căn bản không dùng toàn lực, ít nhất, ba cái linh hồn này không cùng tiến lên.

Nếu không, hai ba chiêu bọn họ đã thua rồi.

“Ba cái linh hồn? Làm sao lại có chuyện như vậy?”

“Đây rốt cuộc là tu hành pháp gì?”

Quái thai!

Hiện tại, trong lòng mấy tên tiên chủng chỉ có suy nghĩ này.

Trong ánh mắt rung động của mấy người.

Kiếm khí, quyền kình đột nhiên đánh vào kết giới tế đàn, kết giới mà mấy vị tiên chủng bó tay không có cách nào lại bị xé mở một vết nứt!

Thiên hồn, địa hồn lóe lên, phi thân tiến vào tế đàn.

“Xiềng xích rách nát gì đây, phá cho ta.”

Địa hồn nhìn xiềng xích trói buộc chặt nhân hồn, nhếch miệng, kiếm chỉ lập tức ra, mấy đạo linh hồn biến thành kiếm khí, rơi ở phía trên.

Keng một tiếng, xiềng xích, phá!

Nhân hồn một lần nữa được tự do.

“Tốt, hiện tại nên giải quyết lão gia hỏa này.”

Nhân hồn từ tốn nói.

Tử Huyết hư tiên nuốt một ngụm nước bọt, nhìn ba cái linh hồn của Sở Cuồng Nhân, không thể tin nói: “Rốt cuộc ngươi là quái vật gì?”

Linh hồn của tu sĩ chỉ có một.

Làm sao lại có người có ba linh hồn? !

“Động thủ.”

Sở Cuồng Nhân không muốn nói thêm cái gì với đối phương.

Trong nháy mắt ba linh hồn xuất thủ!

Một người thi triển tiên pháp Tôn Hoàng Kiếm Quyết, một người thi triển ảo diệu vô địch pháp, một người thi triển Nhất Niệm Khởi, cùng nhau công kích về phía Tử Huyết hư tiên.

Tầng tầng lớp lớp chiêu thức, ba động linh hồn cực kỳ cường hãn khiến Tử Huyết hư tiên khó mà chống đỡ, nhất thời rơi xuống hạ phong.

Mưu đồ nhiều năm của hắn ta, thời khắc này đã biến thành ảo ảnh trong mơ.

Chương 851: Luyện Hồn Quyết tầng thứ năm, đến đây uổng công

Ba đại linh hồn đồng thời xuất thủ, quyết đấu với Tử Huyết hư tiên!

Nhất Niệm Khởi, vô địch pháp, Tôn Hoàng Kiếm Quyết, ba loại tuyệt học đồng thời thi triển, uy thế như vậy, khiến tất cả tiên chủng ở đây kinh hãi.

Mà Tử Huyết hư tiên chính diện tiếp nhận công kích càng bị áp chế!

Oanh!

Tử Huyết hư tiên bị vô địch pháp điên đảo càn khôn đánh trúng, trên người phóng ra lượng lớn điểm sáng linh hồn, bị Sở Cuồng Nhân hút vào cơ thể,

Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết thi triển!

Lực lượng linh hồn kia bị hắn nhanh chóng luyện hóa, hấp thu!

“Tế đàn này của ngươi, dùng rất tốt.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Tế đàn luyện hồn này là một bảo vật của Tử Huyết hư tiên, ở trên đây, linh hồn cường đại có thể hấp thu linh hồn yếu hơn.

Tử Huyết hư tiên nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đang không ngừng hấp thu lực lượng linh hồn của mình, vừa sợ vừa giận, toàn bộ hồn thể đều đang run rẩy.

Vốn cho rằng, mình là dao thớt, Sở Cuồng Nhân là thịt cá, chỉ có thể đặt trên thớt gỗ, ngoan ngoãn bị mình xâm lược.

Ai ngờ, người ta là thợ săn, mình lại là con mồi!

Hơn nữa còn là con mồi ngoan ngoãn đưa tới cửa!

“Đáng giận, sao lại xuất hiện biến số này, không cần, không cần a!” Tử Huyết hư tiên làm sao cũng không nghĩ ra.

Kế hoạch của mình không chê vào đâu được.

Làm sao lại xuất hiện biến số như Sở Cuồng Nhân? !

“Rốt cuộc thì lúc nào ngươi biết ta muốn đoạt xá?”

Tử Huyết hư tiên không cam lòng hỏi.

“Lúc tiến vào Tử Huyết Đạo Cung, ta đã biết.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạo nói.

Tinh thể hình lăng ẩn chứa Linh Huyễn chi cảnh có tác dụng gì với linh hồn của Tử Huyết hư tiên, Tiểu Ái vừa phân tích đã rõ mọi chuyện.

Thậm chí hắn không cần đi đoán.

“Làm sao có thể, cho dù ngươi đa trí như yêu, cũng không thể đoán được a!”

Tử Huyết hư tiên không nhịn được chấn kinh.

Vừa nhìn đã biết kế hoạch của mình? !

Ngươi chém đúng không?

Nếu không phải thế, vậy sao kế hoạch kia lại bại lộ?

“Đa trí như yêu? A, đa tạ khích lệ.”

Chuẩn xác mà nói, đa trí như yêu cũng không phải hắn, mà là Tiểu Ái.

Lại nói, Tiểu Ái cũng không đa trí.

Nhưng nàng còn khoa trương hơn đa trí, hoàn toàn là một cái hack.

“Hừ hừ…”

Tiểu Ái ở trong đầu hắn hừ nhẹ hai tiếng.

“Nhìn ngươi đắc ý kìa.”

“Không có.”

Cắt, có quỷ mới tin.

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng, tiếp tục đối phó Tử Huyết hư tiên.

Nếu lúc Tử Huyết hư tiên ở thời kì toàn thịnh, dựa vào cường độ linh hồn của một vị hư tiên, cho dù hắn tu hành Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết cũng không thể dễ dàng chống lại đối phương, thậm chí, có thể không đánh lại hắn ta.

Nhưng bây giờ Tử Huyết hư tiên chỉ là một đạo tàn hồn.

Một đạo tàn hồn sau khi Tử Huyết hư tiên bị tẩu hỏa nhập ma mà chết, bị Linh Huyễn chi cảnh bảo vệ lưu lại, lúc còn sống mạnh hơn, hiện tại cũng không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

“Không được, nhất định phải rời đi!”

“Nếu không, ta thật sự sẽ chết ở đây!”

Tử Huyết hư tiên thấy thế công của Sở Cuồng Nhân càng ngày càng mạnh, nhất thời muốn rời khỏi, hắn ta mở ra kết giới tế đàn, lao về phía xa.

“Ngươi có thể đi nơi nào!”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Ba cái linh hồn đồng thời xuất thủ, đạo văn xen lẫn, niệm lực vận chuyển hóa thành ba cái Thế Giới Tỏa bay lượn ra.

Thế Giới Tỏa nhanh như tia chớp, trói chặt Tử Huyết hư tiên.

“A, vừa rồi ngươi dùng xiềng xích khóa ta, hiện tại ta sẽ dùng chiêu này trả lại ngươi!” Nhân hồn cười lạnh một tiếng, đột nhiên kéo một cái.

Tử Huyết hư tiên lập tức bị kéo về tế đàn luyện hồn, bị Thế Giới Tỏa trói buộc, hắn ta căn bản không thể đào thoát.

“Đáng giận, đáng giận!”

“Tiên pháp, Tử Tuyệt Long Huyết Chỉ!”

Tử Huyết hư tiên rống giận, ba động tiên pháp bạo phát.

Nhưng còn chưa hoàn toàn thi triển ra, ba đại linh hồn của Sở Cuồng Nhân đồng thời xuất thủ, trực tiếp cắt đứt lực lượng của đối phương.

Ba đại linh hồn bao vây Tử Huyết hư tiên.

Chỉ chốc lát, hư tiên chi hồn đã bị đánh phân mảnh, lượng lớn linh hồn chi lực tiêu tán, bị ba cái linh hồn của Sở Cuồng Nhân hấp thu.

Tình huống cứ kéo dài như thế, Tử Huyết hư tiên dần tán loạn.

“Nhất Niệm Khởi!”

“Tôn Hoàng Kiếm Quyết!”

“Vô địch pháp!”

Ba cỗ lực lượng đồng thời bạo phát!

Tử Huyết hư tiên hoàn toàn bị đánh đến hồn phi phách tán.

Lượng lớn điểm sáng linh hồn bị Sở Cuồng Nhân hút nhập vào cơ thể, Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết cũng vận chuyển tới cực hạn.

“Cửu chuyển tam nguyên, dung hợp cho ta!”

Thiên hồn của Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng.

Hai đại linh hồn địa hồn, nhân hồn cũng dung nhập vào trong thiên hồn, uy áp linh hồn càng khủng bố hơn bạo phát, bao phủ bốn phương tám hướng.

Cửu chuyển tam nguyên, tầng thứ năm, thành!

Không chỉ như thế, địa hồn, nhân hồn lại lần nữa phân hóa thành, mỗi linh hồn đều ẩn chứa lực lượng mênh mông.

Đám người Kiếm Tam Tuyệt, Thủy Thiên Hoa đứng dưới cỗ uy áp linh hồn kinh khủng này, cảm nhận được một cỗ run rẩy, mấy vị tiên chủng đều nhìn đến mơ hồ.

Đây là tu hành pháp linh hồn cổ quái bực nào a!

“Được rồi, cần phải trở về.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Sau đó, ba hồn hợp lực đánh một kích về phía hư không.

Ầm vang một tiếng.

Hư không nổ tung!

Linh Huyễn chi cảnh cứ thế bị xé mở một vết nứt.

Ba linh hồn của Sở Cuồng Nhân nhanh chóng phóng về phía vết rách, mấy người Kiếm Tam Tuyệt và Thủy Thiên Hoa cũng lập tức lấy lại tinh thần.

Mấy người vội vàng theo sát Sở Cuồng Nhân, xông ra vết rách.

Trong Tử Huyết Đạo Cung.

Trong tinh thể hình lăng lơ lửng có mấy đạo quang mang lướt đi, rơi vào nhục thân của Sở Cuồng Nhân, hắn bỗng nhiên mở hai mắt ra.

“A, thu hoạch lần này đúng là không nhỏ.”

Mặc dù truyền thừa của Tử Huyết hư tiên là lời đồn bậy.

Nhưng linh hồn chi lực của hắn ta lại là thật, lần này, trực tiếp khiến Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết từ tầng thứ tư tăng đến tầng thứ năm, hơn nữa còn là tầng thứ năm đỉnh phong!

Hiện tại, chỉ dựa vào niệm lực, hắn đã có thể tùy tiện oanh sát tồn tại cấp bậc Đại Đạo Chủ rồi, nếu cộng thêm các thủ đoạn như Đế khí, e rằng là Đại Đạo Chủ đỉnh phong, hắn cũng không chút nào sợ hãi!

“Chuyến này đến cổ tinh truyền thừa đúng là không uổng công.”

Sở Cuồng Nhân cười.

Lúc này, lại có mấy đạo lưu quang từ trong tinh thể hình lăng lướt ra.

Là đám người Thủy Thiên Hoa.

Bọn họ trở về nhục thân, mở hai mắt ra, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra nồng đậm kiêng kị, còn có... Kinh thán.

Sở Cuồng Nhân không để ý đến mấy tên tiên chủng này, đứng dậy chộp tinh thể hình lăng kia vào trong tay, tinh tế cảm giác một phen.

“Ngươi muốn lấy Linh Huyễn chi cảnh này đi?” Tử Phong hỏi.

“Thế nào, các ngươi không đồng ý?”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Đám người đưa mắt nhìn nhau, không ai dám nói nửa chữ không.

Nói đùa cái gì?

Tử Huyết hư tiên đã bị người ta chém.

“Mặc dù trong Linh Huyễn chi cảnh là linh hồn tác chiến, không thể thi triển tu vi nhục thân, nhưng đoán chừng tu vi chiến lực của người này cũng không kém, một cái Linh Huyễn chi cảnh, cũng không có tác dụng gì với ta.”

“Ta không tu linh hồn chi đạo, cho hắn cũng không sao.”

Tâm tư của mấy vị tiên chủng khác nhau, không ai xuất thủ.

Mà Sở Cuồng Nhân thấy thế, khẽ cười một tiếng, “Không thú vị.”

Hắn đi ra Tử Huyết Đạo Cung.

Sau lưng mấy vị tiên chủng cũng đi ra ngoài, mà đám tiên chủng Tử Hàn, Kim Kiệt nhìn thấy mấy người Tử Phong đi ra ngoài, vội vàng nghênh đón.

“Tử Phong, tình huống bên trong thế nào?”

“Là ai thu hoạch được truyền thừa.”

Tử Phong lắc đầu, “Không ai thu hoạch được truyền thừa.”

Mấy người đơn giản kể lại những chuyện đã xảy ra trong Tử Huyết Đạo Cung, mấy vị tiên chủng khác nghe vậy, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

“Truyền thừa là giả, tất cả bảo vật lại rơi vào trong tay Sở Cuồng Nhân, chẳng phải hắn đã trở thành người thắng lớn nhất sao.”

“Cộng thêm Linh Huyễn chi cảnh kia, mấy thế lực chúng ta cộng lại, thế mà không có thu hoạch nhiều bằng hắn? !”

Tử Phong cau mày, “Sở Cuồng Nhân đã lấy tất cả bảo vật?”

“Đúng vậy.”

Móa!

Vậy lần này chúng ta đến đây, chẳng phải là uổng công sao? !

“Không thể để hắn cứ thế rời đi được.”

“Truyền thừa không có, nhưng đám bảo vật kia là thật, không thể để chúng rơi vào tay Sở Cuồng Nhân như vậy.”

Chương 852: Một kiếm trảm Đại Đạo Chủ, đuổi tận bích lạc tới Hoàng Tuyền, đến chết không nghỉ

Bên ngoài Tử Huyết tinh, một đám cường giả của các thế lực đều chú ý tới tình huống bên trong.

Trên một chiếc chiến thuyền, bỗng nhiên truyền ra một tiếng rống giận dữ.

“Là ai, là ai giết tiên chủng tộc ta! !”

Tiếng rống giận dữ vang vọng tinh không.

Có không ít người nghe được.

Bọn họ nhìn thấy, đều lộ ra vẻ đăm chiêu.

“Là tộc Hắc Phong Viên đi.”

“Đúng vậy.”

“A, thú vị, tiên chủng tộc Hắc Phong Viên bị giết, cũng không biết là ai làm, nếu ta nhớ không lầm, thực lực của tên tiên chủng kia không tầm thường, lần này trong đám thiên kiêu tiến vào Tử Huyết tinh, có thể chém giết hắn, sợ rằng số lượng chỉ trên một bàn tay đi.”

“Đúng vậy, chẳng lẽ là người của Tử Tinh hoặc Kim Tinh làm?”

“Nếu thật là tiên chủng của hai văn minh này làm, thì cho dù Hắc Phong Viên có một trăm bất mãn cũng chỉ có thể nín trở về.”

Tử Tinh, Kim Tinh là văn minh cường đại nhất trong tinh hệ Tử Kim, mặc dù nội tình của Hắc Phong Viên không tầm thường, nhưng vẫn kém hai văn minh này.

Nếu cưỡng ép khai chiến, sẽ chỉ tự tìm đường chết.

Sưu, sưu...

Từng đạo lưu quang bay lượn ra.

Các thiên kiêu đều đi ra, cường giả đứng đầu của các thế lực ào ào lao ra tìm hiểu tình huống, muốn biết người nào đạt được truyền thừa.

Nhưng sau khi biết chuyện, mọi người không khỏi cảm thấy hoảng hốt.

Truyền thừa này, là giả?

Bọn họ đều bị Tử Huyết hư tiên đùa bỡn? !

“Hay cho một tên Tử Huyết hư tiên, quả nhiên bỉ ổi vô sỉ, nếu không phải tiên chủng của Tử Tinh ta là khí vận sở chung, sợ rằng sẽ rơi vào độc thủ của hắn.”

Một vị cường giả đứng đầu Tử Tinh không khỏi hừ lạnh một tiếng, đưa tay đánh ra một chưởng, một đạo tinh hà mấy vạn dặm lập tức bạo phát.

Trong tiếng ầm vang, toàn bộ Tử Huyết tinh bị oanh nát hơn phân nửa.

Theo Tử Huyết hư tiên vẫn lạc, hư tiên chi lực trên Tử Huyết tinh cũng dần dần tiêu tán, khỏa tinh thần này căn bản không chịu được mấy chiêu của cường giả chí cường.

“Sở Cuồng Nhân, ở đâu? !”

Lúc này, cường giả của tộc Hắc Phong Viên nổi giận gầm lên một tiếng, bọn họ đã biết là Sở Cuồng Nhân giết chết tiên chủng nhà mình.

Ngoại trừ Hắc Phong Viên, các thế lực khác cũng đang tìm người này.

Dù sao, phần lớn bảo vật trong Tử Huyết tinh cũng ở trong Càn

Khôn Giới của người này, bọn họ không có khả năng xem như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Đế niệm của các cường giả phát động.

Rất nhanh, bọn họ đã khóa chặt hành tung của Sở Cuồng Nhân.

Lúc này đối phương đã lấy ra một chiếc chiến thuyền, chuẩn bị rời khỏi nơi này, đến nơi khác lịch luyện.

Nhưng trong một cái chớp mắt tiếp theo, vô số đế niệm cường giả quét đến chỗ hắn.

Sở Cuồng Nhân dừng lại một chút.

Khóe miệng của hắn hơi cong lên, “Quả nhiên, không dễ dàng rời đi như vậy.”

Sưu, sưu, sưu...

Lần lượt có từng bóng người bay trên không trung mà đến, đứng lơ lửng trên không, phong tỏa Sở Cuồng Nhân, khí tức kinh khủng tràn ngập phương tinh không này.

“Là tiên chủng đỉnh phong thì thế nào, không có bối cảnh cường đại, lấy được bảo vật cũng phải phun ra.”

“Đúng vậy, mang ngọc có tội a.”

“Ta muốn nhìn xem, hắn còn có thể cuồng tới trình độ nào.”

Cách đó không xa, đám người Tử Phong, Kim Phi Dật nhìn thấy cảnh này, ánh mắt lộ ra vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

“Sở Cuồng Nhân, giết tiên chủng của Hắc Phong Viên ta, ngươi định cứ như vậy rời đi sao? Không khỏi quá ngây thơ rồi!”

Một tên cường giả của Hắc Phong Viên có dáng người giống như người bình thường, nhưng toàn thân mọc ra lông màu đen nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra sát ý.

“Sở Cuồng Nhân, giao đám bảo vật ngươi lấy được trong Tử Huyết

Đạo Cung ra, chuyện ngươi giết người của Tử Tinh ta, ta có thể coi như chưa từng xảy ra.” Một tên Đại Đạo Chủ của Tử Tinh nói.

“Không sai, ngươi chỉ là một tên Tiểu Đạo Chủ, cũng muốn một mình nuốt tất cả bảo vật, há miệng quá lớn a.”

“Giao bảo vật ra, miễn cho ngươi khỏi chết.”

Cường giả của các thế lực đều đang bức bách Sở Cuồng Nhân.

Nửa năm trước, lúc Sở Cuồng Nhân một mình đánh bại một đám tiên chủng, mọi người đã điều tra lai lịch của hắn, biết hắn xuất thân từ Thương Khung tinh.

Mặc dù đó một văn minh tu hành cao cấp, nhưng so với những thế lực cường đại chân chính trong tinh hệ Tử Kim thì vẫn có chênh lệch không nhỏ.

Cho nên, bọn họ không sợ đối địch với đối phương.

Đối mặt với uy hiếp của mọi người, Sở Cuồng Nhân đạm mạc, “Muốn bảo vật, sao không xuất thủ, hay là, các ngươi đang sợ cái gì?”

Nghe thấy lời hắn nói, ánh mắt mọi người lóe lên.

Đúng vậy.

Sở Cuồng Nhân xuất thân từ Thương Khung tinh, bối cảnh không tính mạnh, nhưng không biết đối phương dùng thủ đoạn gì, lại có liên quan đến Trần Thiên hư tiên, còn có được Trần Thiên ngọc lệnh, đây mới là chuyện bọn họ kiêng kỵ nhất.

“Thế nào, câm rồi?”

Sở Cuồng Nhân cười xùy một tiếng.

Nhìn thấy thái độ này của hắn, sắc mặt mọi người trầm xuống.

“Sở Cuồng Nhân, giết tiên chủng tộc ta, cho dù ngươi có chỗ dựa là Trần Thiên hư tiên thì thế nào, đừng quên, văn minh của ngươi không có bao nhiêu Đạo Chủ, nếu tộc Hắc Phong Viên ta muốn, không cần mấy năm, sẽ để Thương Khung tinh của ngươi hóa thành bụi bặm vũ trụ! !”

Cường giả của tộc Hắc Phong Viên lạnh giọng nói ra.

Hắn ta vừa dứt lời, một cỗ sát ý băng lãnh đến cùng cực lập tức bạo phát, bao phủ vùng thế giới này!

“Thử một chút đi!”

Sở Cuồng Nhân quát lạnh một tiếng.

Keng một tiếng.

Côn Ngô bên hông bỗng nhiên ra khỏi vỏ, rơi vào trong lòng bàn tay.

Trong hư không.

Một tấm phù văn to lớn màu sắc rực rỡ ngưng tụ, hóa thành chín đầu cự long màu sắc rực rỡ, trong nháy mắt đã tràn vào cơ thể Sở Cuồng Nhân.

Cửu Long Thần Biến Phù thi triển.

Trong nháy mắt, khí thế tu vi của Sở Cuồng Nhân tăng vọt!

Lại trực tiếp vượt qua Tiểu Đạo Chủ đỉnh phong, bước vào cấp bậc Đại Đạo Chủ!

Đế khí, niệm lực thi triển!

Tiên pháp Tôn Hoàng Kiếm Quyết bạo phát, đế vương pháp tướng ngưng tụ, trong lòng bàn tay có hơn trăm đạo kiếm khí ngưng tụ, ngưng tụ thành một đạo kiếm ảnh!

Sở Cuồng Nhân chém ra một kiếm!

Kiếm ảnh trong tay pháp tướng cũng theo đó rơi xuống, chém về phía tên cường giả Hắc Phong Viên kia!

“Cái gì! !”

Bị kiếm áp vô cùng khủng bố khóa chặt, sắc mặt tên cường giả của Hắc Phong Viên lập tức thay đổi, hóa ra bản thể.

Một đầu cự viên màu đen màu đen cao mấy trăm trượng hiện lên.

Cự viên rống giận thôi động phong bạo hắc sắc.

Nhưng kiếm ảnh rơi xuống, phong bạo hắc sắc bị xé nứt tại chỗ! !

Từ đầu đến chân tên cường giả Hắc Phong Viên này bị chém thành một vết máu, sau đó lượng lớn sương máu dâng trào, trong vũ trụ xuất hiện một trận mưa máu.

Sau đó, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, thân thể cao lớn của Hắc Phong Viên bị phân thành hai mảnh, nội tạng huyết nhục trôi nổi trong hư không.

“Uy hiếp ta? Sở Cuồng Nhân ta chưa bao giờ chịu uy hiếp, ai muốn nhằm vào Thương Khung tinh ta, có thể! !”

“Muốn tiêu diệt Thương Khung tinh, ta cũng tin tưởng các ngươi có thực lực này, nhưng ta có thể tuỳ tiện đánh bại tiên chủng, có thành tiên chi tư! Đợi một thời gian nữa có thể trở thành Thiên Đạo Chủ, thậm chí thành tiên cũng có tỷ lệ rất lớn.”

“Cho nên, trước khi các ngươi chưa giết ta được, ai dám nhúng chàm Thương Khung tinh, vậy thì hãy chuẩn bị tốt tiếp nhận lửa giận của ta đi, hiện tại ta không diệt được các ngươi, nhưng ai dám cam đoan sau này sẽ không được? !”

“Đuổi từ bích lạc tới Hoàng Tuyền, chỉ cần ta không chết, ta nhất định sẽ khiến văn minh ra tay với Thương Khung tinh ta, bị nghiền xương thành tro, đến chết cũng không nghỉ! !”

Vũ trụ hoàn toàn yên tĩnh.

Chỉ có giọng nói băng lãnh của Sở Cuồng Nhân đang vang vọng.

Cộng thêm vừa rồi hắn mới chém giết một vị Đại Đạo Chủ, sát khí ngập trời bao phủ, khiến trong lòng mọi người sinh ra kiêng kị.

“Tên cường giả Hắc Phong Viên này ít nhất cũng có tu vi Đại Đạo

Chủ hậu kỳ, lại bị một chiêu chém giết, chiến lực của người này lại cường hãn như thế!”

“Trong số tiên chủng, người có thực lực như vậy chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, không, toàn bộ tinh hệ Tử Kim, có lẽ chỉ có hai hàng ngũ đứng đầu có thể làm được.”

“Lời người này nói không sai, nếu không giết hắn trước, cho dù diệt Thương Khung tinh cũng vô dụng, còn phải ngày đêm đề phòng một tên tiên chủng tuyệt đỉnh trả thù, được không bằng mất.”

Chương 853: Thần Nguyệt Đạo Chủ, Đường Hải Đường, Tiên Thể chưa giác tỉnh

Trong vũ trụ hãn hạo, giọng nói băng lãnh của Sở Cuồng Nhân vang vọng.

Một kiếm chém giết Đại Đạo Chủ, năng lực như vậy lập tức chấn nhiếp tất cả cường giả ở đây, nhất là đám tiên chủng, càng thêm chấn kinh.

Mọi người đều biết, Sở Cuồng Nhân nói không sai.

Đối với các thế lực có mặt ở đây, có lẽ diệt Thương Khung tinh không phải việc khó, nhưng sau đó sẽ phải đối mặt với lửa giận của Sở Cuồng Nhân.

Một vị tuyệt đỉnh tiên chủng có tiềm lực trưởng thành to lớn.

Ai cũng không dám cam đoan tương lai hắn sẽ trưởng thành đến mức nào.

Nếu không giết hắn trước, diệt mười cái Thương Khung tinh cũng vô dụng.

“Sở Cuồng Nhân! !”

“Đã như vậy, Hắc Phong Viên ta sẽ giết ngươi trước, sau đó lại diệt Thương Khung tinh!” Một vị Đại Đạo Chủ của Hắc Phong Viên giận dữ hét lên.

Trước bị trảm tiên chủng, sau lại bị giết Đại Đạo Chủ.

Lửa giận của bọn họ đã đạt đến cực hạn.

Lúc này, bọn họ cũng không để ý đến Trần Thiên ngọc lệnh nữa, dù sao Trần Thiên hư tiên cũng không ở nơi này, một khối ngọc lệnh mà thôi.

Giết Sở Cuồng Nhân, cùng lắm bọn họ lại chuẩn bị một số trọng lễ đi bồi tội, bọn họ không tin Trần Thiên hư tiên sẽ trở mặt với bọn họ.

Tộc Hắc Phong Viên cũng có nội tình.

Trong nháy mắt, mấy tên Đại Đạo Chủ của Hắc Phong Viên hóa ra bản thể, yêu khí sát khí kinh khủng bao phủ ra, tràn ngập thiên địa, rung chuyển tinh vũ!

“Vậy thì tới đi.”

Sở Cuồng Nhân tay cầm Côn Ngô, uy áp tràn ngập.

Ngay khi hai bên sắp đánh nhau.

Nơi xa, bỗng nhiên có một đạo kiếm quang bay lượn đến, kiếm áp mạnh mẽ mang theo lôi đình chi thế, trong nháy mắt bao phủ toàn trường, chấn nhiếp mọi người ở đây.

“Ta xem ai dám đả thương hắn!”

Một giọng nói đạm mạc vang lên.

Một nam tử áo xanh từ trong thanh quang hiện ra.

Nhìn thấy người này, các cường giả ở đây không khỏi kinh ngạc.

“Là hắn, thành chủ cổ thành Thần Nguyệt, Thần Nguyệt Đạo Chủ!”

“Hắn lại tới đây.”

“Hắn và Sở Cuồng Nhân có quan hệ như thế nào?”

Đừng nói những người khác.

Sở Cuồng Nhân cũng có chút nghi ngờ, hắn xác định từ trước tới nay mình chưa từng gặp Thần Nguyệt Đạo Chủ, tại sao đối phương lại đột nhiên xuất hiện?

“Thần Nguyệt Đạo Chủ, vì sao ngươi lại bảo vệ Sở Cuồng Nhân!”

Một tên Đại Đạo Chủ của tộc Hắc Phong Viên hỏi.

Thần Nguyệt Đạo Chủ đạm mạc nói: “Trần Thiên hư tiên có ân với ta, người của hắn cũng chính là bằng hữu của ta, người này, ta chắc chắn sẽ bảo vệ!”

Nghe thấy hắn ta nói vậy, mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

Mà một số người, lại lộ ra vẻ mặt quả nhiên như vậy.

“Quả nhiên là vì Trần Thiên hư tiên, ta nghe nói lúc Thần Nguyệt Đạo Chủ còn trẻ đã từng chiếm được một kiện Đạo khí của Trần Thiên hư tiên, đồng thời còn được đối phương chỉ điểm mấy ngày, khó trách hắn muốn giúp Sở Cuồng Nhân.”

“Tác dụng của Trần Thiên ngọc lệnh quá lớn.”

“Đúng vậy.”

“Trong tinh hệ Tử Kim, uy vọng của Trần Thiên hư tiên cực cao, người từng nhận ân huệ của hắn nhiều không kể xiết, mà phần lớn những người này đều là thiên kiêu đỉnh phong, hiện nay, đã trưởng thành không sai biệt lắm, trong đó thậm chí còn có Thiên Đạo chủ, Thần Nguyệt Đạo Chủ là một trong số đó.”

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Sở Cuồng Nhân cũng biết lý do đối phương giúp mình, đầu ngón tay hắn vuốt ve ngọc lệnh bên hông, âm thầm cảm tạ Trần Thiên hư tiên.

Theo Thần Nguyệt Đạo Chủ cường thế đi vào, sắc mặt đám cường giả của tộc Hắc Phong Viên không ngừng thay đổi, vô cùng khó coi.

Lần này, trong số tu sĩ đến Tử Huyết tinh, mạnh nhất chính là Đại Đạo Chủ đỉnh phong, so với Thiên Đạo Chủ còn chênh lệch không nhỏ.

“Đáng giận!”

Người cầm đầu tộc Hắc Phong Viên thầm mắng một tiếng, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, phẫn hận không thôi, “Món nợ này, chúng ta sẽ không bỏ qua như vậy.”

Sau khi bỏ lại lời đe dọa, bọn họ liền rút lui.

Có Thiên Đạo chủ ở đây, bọn họ căn bản không làm gì được Sở Cuồng Nhân.

Người của các thế lực khác cũng dần dần rời đi.

“Sở Cuồng Nhân, sau này ta và ngươi sẽ tái chiến!”

Kiếm Tam Tuyệt nói với Sở Cuồng Nhân.

Nói xong, hắn ta liền theo trưởng lão nhà mình rời khỏi Tử Huyết tinh.

“Sở Cuồng Nhân, trong tinh hệ Tử Tinh này, ngươi không phải là tiên chủng mạnh nhất, đừng quên, còn hàng ngũ đứng đầu của Tử Tinh ta, nếu hắn xuất quan, cho dù ngươi mạnh hơn, cũng chỉ có thể ôm hận mà kết thúc! !”

Tử Phong hừ lạnh nói.

“Còn hàng ngũ đứng đầu của Kim Tinh ta nữa.”

Kim Phi Dật cũng nói.

Mà đối mặt với uy hiếp này, Sở Cuồng Nhân không thèm để ý chút nào, mặc kệ là thiên kiêu phương nào, ở trước mặt hắn, chẳng qua là một đám ô hợp mà thôi.

Hơn nữa.

Hắn cũng không dậm chân tại chỗ.

Tốc độ tiến bộ của hắn, siêu việt tưởng tượng của tất cả mọi người.

“Đa tạ đạo hữu trợ giúp.”

Sở Cuồng Nhân chắp tay nói với Thần Nguyệt Đạo Chủ.

Thần Nguyệt Đạo Chủ khoát tay áo, cười nói: “Không cần khách khí, trước đó không lâu ta mới nhận được truyền tin của Trần Thiên hư tiên, đúng rồi, cổ thành Thần Nguyệt ta ở gần đây, tiểu hữu đến chỗ ta vài ngày, như thế nào?”

“Vậy ta từ chối thì bất kính rồi.”

...

Trong vũ trụ hãn hạo, có một tòa cổ thành to lớn lơ lửng.

Tòa cổ thành này lớn đến mức khó có thể tưởng tượng, giống như một mảnh đại lục, trong thành có rất nhiều tu sĩ, thậm chí còn có không ít Đạo Chủ lui tới.

“Coi như Sở đạo hữu đến đúng lúc, sắp tới Nguyệt Luân bí giới ngàn năm mới mở một lần của cổ thành Thần Nguyệt chúng ta sẽ mở ra.”

Thần Nguyệt Đạo Chủ khẽ cười nói.

“Nguyệt Luân bí giới?”

“Đúng vậy, thành Thần Nguyệt ta có một bí giới vũ trụ, cách ngàn năm sẽ mở ra một lần, mỗi lần sẽ có lượng lớn ánh trăng tiêu tán ra, ánh trăng này có tác dụng xúc tiến tu sĩ tu hành, cho nên mỗi lần đều sẽ hấp dẫn rất nhiều tu sĩ đến đây.” Thần Nguyệt Đạo Chủ giải thích.

“Thì ra là thế.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

...

Thành Thần Nguyệt, trong phủ thành chủ.

Một thiếu nữ đang buồn bực ngán ngẩm khuấy động một chậu hoa, một thị nữ đi tới, trong tay cầm một hộp quà.

“Tiểu thư, thế tử Vương gia lại gửi lễ vật cho ngươi, nói là Dạ Minh Châu vạn năm, có hiệu quả tĩnh tâm.”

“Há, ngày mai ngươi trả lại cho ta đi.”

Thiếu nữ ngáp một cái.

Đối với chuyện này, nàng đã sớm không cảm thấy kinh ngạc.

“Các ngươi nhìn thấy không? Nam tử thành chủ dẫn về thật đẹp trai, đoán chừng toàn thành cũng không tìm được người đẹp hơn hắn.”

“Đúng vậy, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy nam tử đẹp trai như vậy.”

Hai thị nữ đi qua, trong miệng nói chuyện gì đó.

Mà thiếu nữ nghe xong, có hứng thú.

“Các nàng đang nói cái gì?”

“Hình như thành chủ dẫn người nào đó trở về.”

“Cha trở về rồi?”

“Đúng vậy, còn dẫn theo một vị khách trở về.”

Phủ thành chủ, trong đại sảnh.

Sở Cuồng Nhân và Thần Nguyệt Đạo Chủ đang trò chuyện với nhau.

“Cha, ngươi về rồi.”

Lúc này, một bóng người uyển chuyển đi đến, đó là một thiếu nữ, nhìn qua mới mười bảy mười tám tuổi, ánh mắt long lanh rung động lòng người.

Sau đó, thiếu nữ nhìn sang Sở Cuồng Nhân bên cạnh Thần Nguyệt Đạo Chủ, không khỏi sửng sốt một chút, cảm giác đầu tiên chính là... Đẹp trai.

Nhìn kỹ lại, càng nhìn càng thấy đẹp trai.

“Thì ra đám người kia nói thật, trên thế giới này thật sự người lớn lên đẹp như vậy.” Thiếu nữ nỉ non nói.

“Ha ha, Hải Đường, ngươi đã đến.”

Thần Nguyệt Đạo Chủ cười nói với Sở Cuồng Nhân: “Sở đạo hữu, ta giới thiệu cho ngươi một chút, đây là nữ nhi của ta, Đường Hải Đường.”

“Tại hạ Sở Cuồng Nhân, xin chào Đường cô nương.”

“Sở Cuồng Nhân? Ngươi chính là Sở Cuồng Nhân đã đánh bại một đám tiên chủng liên thủ tại Trần Thiên tinh kia?” Hai mắt Đường Hải Đường tỏa sáng.

“Đúng vậy.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Hắn nhìn Đường Hải Đường, cảm thấy có chút cổ quái, bởi vì lúc hắn nhìn thấy đối phương, Thể Chất Chi Thư trong cơ thể hắn lại chấn động một cái.

“Tiểu Ái, phân tích Đường Hải Đường.”

Trong lòng Sở Cuồng Nhân thầm nói.

“Vâng... Trong quá trình phân tích, Đường Hải Đường, Đế Sơ cảnh... Tiên Thể chưa giác tỉnh...”

Chương 854: Tiểu Đạo Chủ đỉnh phong, đạo và pháp không có cực hạn

Tiên Thể chưa giác tỉnh? !

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, Đường Hải Đường, lại có Tiên Thể!

Cái gọi là Tiên Thể, đó là thể chất bao trùm trên các đạo thể, mỗi người sở hữu Tiên Thể, đều là tiên chủng tuyệt đỉnh nhất.

Nhưng có vài Tiên Thể thời kì trước không hiện, cần biện pháp đặc biệt mới có thể giác tỉnh, ví dụ như Đường Hải Đường, chính là Tiên Thể chưa giác tỉnh.

“Không ngờ lại gặp một Tiên Thể như vậy? !”

“Quá hiếm có.”

Sở Cuồng Nhân âm thầm kinh ngạc.

Phải biết, trong tinh hệ Tử Kim, ngay cả hàng ngũ đứng đầu Tử Tinh, Kim Tinh cũng không nắm giữ Tiên Thể.

Nhưng Đường Hải Đường, lại có.

Mà nàng có.

Có thể mình cũng sẽ có, mình có Thể Chất Chi Thư, hoàn toàn có thể phân tích ra, đồng thời hóa thành của mình!

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, nhìn Đường Hải Đường, trong mắt mang theo hỏa nhiệt, nhìn tiểu cô nương nhà người ta đến đỏ bừng cả mặt.

Làm sao bây giờ?

Sở đạo hữu đẹp trai như vậy vẫn đang nhìn mình kìa.

Chẳng lẽ hắn coi trọng mình sao?

Không thể nào không thể nào...

Ngay cả Thần Nguyệt Đạo Chủ bên cạnh, sắc mặt cũng trở nên có chút cổ quái, nhìn qua Sở Cuồng Nhân cũng không phải tu sĩ dễ dàng bị sắc đẹp mê hoặc, sao lại đột nhiên nhìn chằm chằm nữ nhi của mình vậy?

“Ngại quá, là tại hạ thất thố.”

“Sở tiểu hữu, thế nào?”

“Chuyện Tiên Thể của lệnh ái, Thần Nguyệt đạo hữu có biết không?”

Nghe thấy vậy, sắc mặt Thần Nguyệt Đạo Chủ lập tức đọng lại, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt hiện lên một chút đề phòng.

Đường Hải Đường có Tiên Thể, Thần Nguyệt Đạo Chủ rõ ràng.

Nhiều năm trước, Trần Thiên hư tiên đến thành Thần Nguyệt làm khách, đã từng nói, Đường Hải Đường có Tiên Thể, nhưng bởi vì Tiên Thể này cần biện pháp đặc biệt để giác tỉnh, nhưng biện pháp này, ngay cả Trần Thiên hư tiên cũng không biết.

Sau đó, Đường Hải Đường chưa bao giờ thể hiện ra thiên phú tu hành của Tiên Thể, Thần Nguyệt Đạo Chủ cũng dần quên mất chuyện này.

Hiện tại, Sở Cuồng Nhân lại đột nhiên nói ra chuyện này.

Chẳng lẽ, đối phương coi trọng Tiên Thể của nữ nhi mình rồi?

Hắn muốn làm gì?

“Sở tiểu hữu, sao ngươi lại biết?”

“Không dối gạt Thần Nguyệt đạo hữu, ta có nghiên cứu về đạo thể, cho nên mới có thể cảm giác được Tiên Thể của Đường cô nương.”

“Thì ra là thế.”

Trong lòng Thần Nguyệt Đạo Chủ buông lỏng đề phòng.

“Nếu Thần Nguyệt đạo hữu nguyện ý, ta có thể giúp Đường cô nương hoàn toàn giác tỉnh Tiên Thể này.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Nghe thấy vậy, đồng tử Thần Nguyệt Đạo Chủ hơi co lại.

“Giác tỉnh Tiên Thể? Việc này là thật!”

Nếu cổ thành Thần Nguyệt có Tiên Thể thuộc về mình, vậy sẽ có tác dụng cực lớn, cũng rất có lợi đối với con đường tu hành của Đường Hải Đường!

Thậm chí, tương lai còn có tỷ lệ thành tiên rất lớn!

Nhưng chuyện này có thể sao?

Phải biết, ngay cả Trần Thiên hư tiên cũng không có cách nào trợ giúp nàng giác tỉnh Tiên Thể.

“Tự nhiên.”

Sở Cuồng Nhân tự tin cười một tiếng.

Có Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái và Thể Chất Chi Thư, Sở Cuồng Nhân muốn trợ giúp Đường Hải Đường giác tỉnh Tiên Thể, hoàn toàn không phải chuyện khó.

“Không biết là biện pháp gì?”

“Ta cần một số tài liệu...” Sở Cuồng Nhân nói ra các điều kiện và tài liệu cần có để giác tỉnh Tiên Thể cho Thần Nguyệt Đạo Chủ.

Bên cạnh, Đường Hải Đường nhìn thấy vậy, vẻ mặt mê man.

Tiên Thể?

Nàng có thể giác tỉnh chất trân quý kia sao?

“Hải Đường, ngươi dẫn Sở tiểu hữu đi xuống nghỉ ngơi trước đi.”

“Vâng.”

Đường Hải Đường lấy lại tinh thần, gật đầu.

Sau khi Sở Cuồng Nhân rời đi, Thần Nguyệt Đạo Chủ lấy một cái ngọc giản ta liên hệ với Trần Thiên Hư tiên, nói chuyện Sở Cuồng Nhân muốn giác tỉnh Tiên Thể cho Đường Hải Đường.

“Sở tiểu hữu sâu không lường được, ngay cả ta cũng không nhìn thấu hắn có bao nhiêu bản lĩnh, có lẽ, hắn thật sự có thể trợ giúp Hải Đường giác tỉnh Tiên Thể, về phần hắn có thể hại Hải Đường hay không, ta đã ở chung với hắn nửa năm, ta cam đoan với ngươi, hắn sẽ không làm chuyện như vậy.”

Trần Thiên hư tiên từ tốn nói.

Thần Nguyệt Đạo Chủ khẽ vuốt cằm, “Trần Thiên tiền bối có thể giao Trần Thiên ngọc lệnh cho hắn, chắc hẳn hắn đã thông qua khảo nghiệm của tiền bối, nếu tiền bối đã tin tưởng hắn, vậy chuyện này liền giao cho hắn làm đi.”

“Nếu Sở tiểu hữu thật sự có thể giúp Đường Hải Đường giác tỉnh Tiên Thể, ngươi sẽ thiếu một nhân tình lớn đấy.” Trần Thiên hư tiên cười nói.

“Ha ha, nếu có thể trợ giúp Hải Đường giác tỉnh Tiên Thể, ta thiếu hắn một ân tình thì thế nào?” Thần Nguyệt Đạo Chủ cười nhạt nói.

Trên Trần Thiên tinh.

Trần Thiên hư tiên đang nghiên cứu phù văn, ông ta đột nhiên nghĩ đến Sở Cuồng Nhân, cười nhạt một tiếng, “Luyện khí, trận pháp, phù văn, hiện tại còn có năng lực nghiên cứu thể chất, Sở tiểu hữu, rốt cuộc ngươi còn cho ta bao nhiêu kinh hỉ, trên người còn ẩn giấu bao nhiêu năng lực nữa đây?”

…

Cổ thành Thần Nguyệt.

Phủ thành chủ.

Sở Cuồng Nhân được an bài đến một gian phòng.

Hắn cũng không vội nghiên cứu Tiên Thể trên người Đường Hải Đường, dù sao cũng còn mấy tháng nữa Nguyệt Luân bí giới mới mở ra.

Trước khi bí giới mở ra, hắn sẽ đợi ở đây, có nhiều thời gian, hiện tại, hắn đang muốn sửa sang những thu hoạch trong Tử Huyết tinh lại một chút, tăng tu vi lên lại nói.

Lần này, trong Tử Huyết tinh, thu hoạch lớn nhất của hắn tự nhiên là tăng Luyện Hồn Quyết đến tầng thứ năm, nhưng những thu hoạch khác cũng không kém.

Bảo dược đạo cấp hay đạo nguyên cũng không ít.

Bỏ ra mấy ngày, Sở Cuồng Nhân đã hấp thu luyện hóa hết những thứ này, Thiên Địa Hồng Lô Thể dường như không ngừng vận chuyển một khắc nào.

Tu vi của Sở Cuồng Nhân cũng tăng tới Tiểu Đạo Chủ đỉnh phong, khoảng cách đột phá đến Đại Đạo Chủ, chỉ thiếu một chút nữa.

Hấp thu xong một đám bảo dược đạo cấp và đạo nguyên, Sở Cuồng Nhân lấy khối tinh thể hình lăng lấy được trong Tử Huyết Đạo Cung ra.

Trong này, có Linh Huyễn chi cảnh và tế đàn luyện hồn.

Hắn dứt khoát luyện hóa một phen, triệt để chưởng khống, “Linh Huyễn chi cảnh có thể khiến linh hồn ở trong đó không chút kiêng kỵ tiến hành chém giết mà không sợ tử vong, đây là một nơi thí luyện cực tốt.”

“Có lẽ, ta có thể để ba đại linh hồn không ngừng chiến đấu trong đó, tích lũy kinh nghiệm chiến đấu, thôi diễn vô địch đạo của mình.”

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Đây là chuyện mình chiến đấu với mình, còn không ảnh hướng đến tính mạng.

Đoán chừng chỉ có Sở Cuồng Nhân mới làm ra được.

Nghĩ là làm.

Địa hồn, nhân hồn tiến vào Linh Huyễn chi cảnh trước.

Một trận chém giết bắt đầu.

Địa hồn sử dụng Nhất Niệm Khởi, nhân hồn sử dụng vô địch pháp, hai đại ảo diệu không ngừng vận chuyển, chống đối lẫn nhau.

Một trận chiến này, kéo dài ròng rã ba ngày.

Linh hồn chi lực của hai bên đều tiêu hao không sai biệt lắm, sau đó trở lại cơ thể tiến hành khôi phục, sau đó lại đi vào chém giết một phen.

Trong quá trình này, Sở Cuồng Nhân mơ hồ có cảm giác, Nhất Niệm Khởi, vô địch pháp của hắn có khả năng tiến bộ.

Cứu cực ảo diệu, lại có thể tiến bộ!

“Cảm ngộ còn chưa đủ, nhưng một ngày nào đó, ta sẽ để hai loại tu hành pháp này lần nữa thuế biến.” Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Hai loại tu hành pháp này là do hắn sáng tạo, phù hợp với đạo của hắn nhất, hắn sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Mặc dù giai đoạn hiện giai không theo kịp bước chân của hắn, nhưng đạo của lại có thể tiến bộ, ảo diệu hắn sáng tạo ra không có đạo lý không được!

Đạo và pháp, vốn không có cực hạn.

Năng lực của người bình thường có hạn, mới khiến đạo và pháp có biên giới.

Mà Sở Cuồng Nhân hắn, đâu phải người bình thường?

Sau khi bế quan xong, Sở Cuồng Nhân đi ra gian phòng.

Chỉ chốc lát, hắn đã gặp Đường Hải Đường trong phủ.

“A, Sở đạo hữu, cuối cùng ngươi cũng xuất quan rồi, chúng ta đang định đến chợ giao dịch một chuyến, ngươi có muốn đi cùng không?”

Chương 855: Chợ giao dịch, Tam Thiên thương hành, buổi đấu giá

“Chợ giao dịch?”

“Đúng vậy, cổ thành Thần Nguyệt là thế lực trung lập trong tinh hệ Tử Kim, cho nên có rất nhiều tu sĩ lui tới nơi này, thỉnh thoảng sẽ tập hợp một chỗ, giao dịch thứ mình không cần.” Đường Hải Đường nói.

Sở Cuồng Nhân có chút hứng thú, trên người hắn đúng là có một chút Đạo khí bảo vật không dùng đến, vừa vặn có thể lấy ra giao dịch.

Chưa biết chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.

“Vậy cùng đi thôi.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

“Được.”

Đường Hải Đường có chút vui vẻ.

Cũng không biết vì sao, từ mấy ngày trước gặp Sở Cuồng Nhân, thân ảnh của đối phương vẫn luôn quanh quẩn trong đầu nàng.

Nàng phát hiện, hình như mình đã thích người thanh niên mới gặp mặt một lần kia, chẳng lẽ, đây chính là nhất kiến chung tình mà mọi người nói sao?

Trên đường đi, Đường Hải Đường không nhịn được lén quan sát Sở Cuồng Nhân, mũi của hắn, miệng của hắn, mắt của hắn...

Nhìn từng cái thì không có vấn đề gì.

Nhưng tổ hợp lại với nhau, càng nhìn càng đẹp mắt.

Trời ạ, tại sao trên thế giới này lại có nam tử đẹp mắt như vậy?

Trong lòng Đường Hải Đường không nhịn được rít gào.

Sở Cuồng Nhân cũng chú ý tới hành động nhỏ của đối phương, trong lòng không khỏi than nhẹ một tiếng, mị lực đáng chết này của ta a.

“Chủ nhân, nàng đang thèm thân thể ngươi.”

Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái nói.

“Ngạc nhiên sao, nhiều ngươi thèm thân thể của ta lắm.”

Tiểu Ái: “...”

Đi vào chợ giao dịch.

Nơi này đúng là có không ít tu sĩ, trước mặt đeo một tấm vải, hét lên vật mình không cần.

“Đế binh tốt nhất, có thể phòng ngự công kích của Đạo Chủ, người qua đường đừng bỏ qua, đến xem thử đi.”

“Mảnh vỡ Tiên Khí đây, có muốn đổi không?”

“Tiên đan trong di tích từ kỷ nguyên thứ tám của vũ trụ đây, nhanh đến xem thử, mua sớm thì sớm chứng đạo thành tiên a!”

Các tiếng gào khoa trương vang lên, có người bán Tiên Khí, có người tiên đan, thậm chí còn có người còn bán bí tịch thành tiên.

Sở Cuồng Nhân đảo mắt qua một chút, phát hiện tất cả đều là mặt hàng hạng ba không có chút hữu dụng với hắn, nhất thời có chút thất vọng.

Chợ giao dịch này, không khỏi có chút tạp nham đi.

“Sở đạo hữu, phía trước chính là khu vực giao dịch lớn nhất trong chợ giao dịch, Tam Thiên thương hành, đồ tốt chân chính đều ở đó.”

“Chỉ mong không khiến ta thất vọng.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Tam Thiên thương hành, ba nghìn thế giới, không có gì không thể giao dịch.

Lai lịch của Tam Thiên thương hành bí ẩn, là tổ chức thần bí nhất trong tinh hệ Tử Kim, nghe nói trong các tinh hệ khác đều có bóng dáng của bọn họ.

Đi tới cửa hàng này, Sở Cuồng Nhân biết mình không đến nhầm chỗ.

Những thứ kia không nhiều, nhưng mọi thứ đều là tinh phẩm.

“Nha, đây không phải là Đường cô nương sao, hôm nay ngươi đến rồi.”

Một lão giả nhìn thấy Đường Hải Đường, lập tức tiến lên đón tiếp.

Mặc dù tu vi của Đường Hải Đường không cao, nhưng là thiên kim bảo bối của Thần Nguyệt Đạo Chủ, chuyện này, trong cổ thành Thần Nguyệt không ai không biết.

Cho dù Đạo Chủ gặp nàng, cũng phải nể mặt ba phần.

“Ừm.”

Đường Hải Đường gật đầu, sau đó, nàng nói với Sở Cuồng Nhân: “Sở đạo hữu, vị này là người phụ trách của Tam Thiên thương hành tại thành Thần Nguyệt, ngươi muốn mua hoặc giao dịch cái gì, có thể nói với hắn.”

“Ta đã biết.” Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Bên cạnh, Lý chưởng quỹ kia nhìn Sở Cuồng Nhân một chút, trong mắt lóe lên một vệt dị sắc, “Thì ra là Sở đạo hữu ở trước mặt, thất kính thất kính.”

“Há, ngươi biết ta?”

“Sở đạo hữu nói đùa, bây giờ trong tinh hệ Tử Kim, có ai không biết ngươi chứ, dùng sức một mình đánh bại chúng tiên chủng liên thủ, là Sở đạo hữu độc chiếm vị trí đầu trong Tử Huyết tinh.” Lý chưởng quỹ cười nhạt nói.

Sở Cuồng Nhân cười cười, nói tiếp: “Ta có mấy thứ muốn giao dịch với quý cửa hàng, xin Lý chưởng quỹ nhìn một chút.”

Nói xong, Sở Cuồng Nhân lấy ra mấy kiện Đạo khí đã lấy được trong Tử Huyết tinh, những thứ này không có tác dụng lớn với hắn.

Nhưng Lý chưởng quỹ nhìn thấy, hai mắt lại tỏa sáng, “Đạo khí! Hơn nữa còn có một kiện đại đạo khí đỉnh phong, đây là đồ tốt a.”

Hắn ta cẩn thận quan sát một chút, “Sở đạo hữu, ngươi thật sự muốn giao dịch những vật này với chúng ta sao?”

“Ừm.”

“Không biết Sở đạo hữu muốn đổi cái gì?”

“Đổi lấy linh tủy đi.” Sở Cuồng Nhân nói, hắn tạm thời không thiếu cái gì, đổi thành linh tủy đặt trên người là được, là tinh thể kết tinh tinh thuần của linh khí, linh tủy giống như tiền tệ lưu hành toàn vũ trụ.

“Nếu đổi thành linh tủy, nhiều nhất Tam Thiên thương hành ta chỉ có thể lấy ra hai tỷ cân, ta đề nghị Sở đạo hữu dùng đám Đạo khí này đi đấu giá, giá cả sẽ cao hơn chúng ta thu mua.”

Lý chưởng quỹ đề nghị.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, ánh mắt lộ ra đăm chiêu.

Làm gì có người mua suy nghĩ sinh ý cho người bán như thế.

Lý chưởng quỹ có thể dùng hai tỷ cân linh tủy mua Đạo khí, mình sẽ không cự tuyệt, sau đó hắn ta có thể đưa đến phòng đấu giá bán, kiếm lời mấy trăm triệu, nhưng hắn ta lại không làm, ngược lại nhắc nhở Sở Cuồng Nhân có thể đến phòng đấu giá bán.

Hắn ta đang muốn giao hảo với Sở Cuồng Nhân.

Dù sao, một vị tiên chủng tuyệt đỉnh, tiềm lực to lớn, so sánh với hai tỷ linh tủy, giao hảo với Sở Cuồng Nhân, tương lai có lẽ có lợi ích lớn hơn.

Sở Cuồng Nhân cũng biết điểm này, âm thầm tiếp nhận, "Mấy Đạo khí này giao dịch thế nào, Lý chưởng quỹ an bài là được."

"Tốt, vậy ta sẽ đưa đến phòng đấu giá."

Bên cạnh, vẻ mặt Đường Hải Đường khẽ động.

"Gần đây có buổi đấu giá?"

"Đúng vậy, ngay hôm nay."

"Xem ra chúng ta tới đúng lúc rồi, thêm hai chúng ta nữa, Tam Thiên thương hành sẽ không để tâm chứ." Đường Hải Đường cười nói.

"Lời này của Đường cô nương đúng là oan cho ta rồi, vài ngày trước ta đã gửi thư mời đến phủ thành chủ, nhưng nghe nói Thần Nguyệt thành chủ đang bận, không đến được, không ngờ Đường cô nương lại đến đây."

Lý chưởng quỹ cười nói.

"Ừm, gần đây cha ta hơn bận."

Đường Hải Đường cũng không nhiều lời.

Gần đây, Thần Nguyệt Đạo Chủ dựa theo phân phó của Sở Cuồng Nhân, vội vàng thu thập tài liệu, để giác tỉnh Tiên Thể cho nàng.

Nhưng đây là bí mật, cũng không có mấy người biết.

Buổi đấu giá được cử hành trong nội đường của Tam Thiên thương hành, không có nhiều người, nhưng mỗi người đều đại biểu cho thế lực có tiếng tăm trong cổ thành Thần Nguyệt, ví dụ như những thế gia, đạo thống đỉnh phong tu hành gì đó.

Khi nhìn thấy Đường Hải Đường đi vào, ánh mắt mọi người sáng lên, đứng dậy thi lễ, vô cùng nhiệt tình với Đường Hải Đường.

Cho dù đại biểu của những thế lực này tâm cao khí ngạo thế nào, cũng biết người không thể chọc vào nhất trong cổ thành Thần Nguyệt chính là Thần Nguyệt Đạo Chủ.

Là thiên kim bảo bối của hắn ta, danh khí của Đường Hải Đường cũng rất lớn.

“Hải Đường, ngươi cũng tới.” Một thanh niên vui vẻ đi đến trước mặt Đường Hải Đường, xưng hô có chút thân mật.

Nghe thấy vậy, Đường Hải Đường vội vàng nhìn sang Sở Cuồng Nhân, giống như sợ đối phương hiểu lầm, thấy vẻ mặt đối phương vẫn như thường, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, nhưng sau đó lại có chút thất vọng.

Không có dị dạng, chẳng lẽ không có cảm giác đối với mình sao?

“Vương đạo hữu, vẫn gọi ta là Đường cô nương, hoặc là Đường đạo hữu đi, xưng hô Hải Đường này quá thân mật.”

Vương đạo hữu nghe vậy, cũng không thấy xấu hổ, nhưng hắn ta nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trong mắt lập tức lộ ra vẻ đề phòng, dáng vẻ kia, giống như đang nhìn tình địch, “Vị đạo hữu này là...”

“Vị này là Sở đạo hữu, bằng hữu của ta.”

Đường Hải Đường nói.

Mọi người nghe vậy, không khỏi nhìn hắn thêm mấy lần, lập tức bị khí chất xuất thần và tướng mạo của đối phương hấp dẫn thật sâu.

“Người này cực kỳ bất phàm.”

“Không sai, không biết là thiên kiêu nhà nào?”

Hiển nhiên, trong thời gian ngắn, đám đại biểu của các thế lực này còn không nhớ ra Sở Cuồng Nhân là ai, năng lực tình báo kém hơn Tam Thiên thương hành không ít.

Chương 856: Đấu giá, ba tỷ hai trăm

triệu, bị đùa bỡn xoay quanh

“Hải Đường bằng hữu…”

Vương đạo hữu nhìn Sở Cuồng Nhân, địch ý trong mắt càng thêm nồng đậm, sau đó, hắn ta nói: “Tại hạ là thế tử của Vương gia Vương Hàng, xin chào Sở đạo hữu, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn.”

“Khách khí.”

“Sở đạo hữu, buổi đấu giá sắp bắt đầu, chúng ta vẫn nên tìm vị trí ngồi xuống trước đi.” Đường Hải Đường nói.

Sau đó, nàng tìm hai chỗ ngồi gần nhau ngồi xuống.

Hai người ngồi cùng một chỗ, vừa nói vừa cười.

Sau lưng, một ánh mắt oán độc rơi trên người hai người, chính là Vương gia Vương Hàng, người xung quanh nhìn thấy, không khỏi nghiền ngẫm.

“Thú vị, thiên kim thành chủ vô cùng để bụng người thanh niên này, không phải coi trọng người ta chứ?”

“A, rất có thể, khí chất tướng mạo này, nếu ta là nữ tử, đoán chừng cũng sẽ động tâm.”

“Đúng vậy…”

“Chuyện này thú vị rồi, thế tử Vương gia vẫn luôn theo đuổi thiên kim thành chủ, nhưng bây giờ lại bị người khác nhanh chân đến trước, sợ rằng hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua, người này có thể chịu được Vương gia trả thù sao?”

“Trong thành Thần Nguyệt, ngoại trừ phủ thành chủ, Vương gia là thế lực mạnh nhất, Vương gia vẫn muốn liên hợp với phủ thành chủ, sao có thể dễ dàng tha thứ cho người khác nhúng chàm thiên kim thành chủ chứ.”

Ý niệm của mọi người giao hội, âm thầm trao đổi.

Sở Cuồng Nhân cũng chú ý tới ánh mắt oán hận từ sau lưng truyền đến.

Nhưng hắn không thèm để ý chút nào.

Hắn muốn nói chuyện với người nào thì nói chuyện với người ấy, muốn thân cận với ai thì thân cận với người ấy, hoàn toàn do sở thích của hắn, khi nào cần để ý thái độ của người khác chứ?

Hơn nữa.

Hắn còn muốn mượn cơ hội tiếp xúc với Đường Hải Đường, phân tích Tiên Thể của đối phương, chuyện này rất có lợi cho chuyện tu hành của hắn.

“Ngươi chờ đó cho ta!”

Vương Hàng nhìn chằm chằm bóng lưng Sở Cuồng Nhân, âm thầm nghiến răng nghiến lợi.

Buổi đấu giá bắt đầu.

Chủ trì buổi đấu giá chính là Lý lão mà Sở Cuồng Nhân vừa gặp.

Vật đấu giá đầu tiên là một khối đạo nguyên hơn trăm cân, giá khởi đầu là mười triệu cân cực phẩm linh tủy, được chưởng môn của một đạo thống lấy được.

Sau đó, lại đấu giá mấy vật nữa.

Sở Cuồng Nhân nhìn trúng một khối càn khôn tử kim, khối tử kim kia là tài liệu luyện khí hiếm thấy, hắn muốn mua về tìm thời gian luyện tay.

“Hai mươi triệu cân linh tủy.”

Sở Cuồng Nhân kêu giá.

“Ba mươi triệu cân linh tủy.”

Một thanh âm vang lên, là thế tử Vương gia Vương Hàng.

“Ba mươi mốt triệu.”

"Bốn mươi triệu."

Thế tử Vương gia Vương Hàng tiếp tục ra giá.

A, xem ra muốn chống đối ta đây.

Sở Cuồng Nhân nghiền ngẫm cười một tiếng, hắn cũng không tiếp tục ra giá nữa, khối tử kim kia, tối đa cũng chỉ ba mươi triệu cân linh tủy mà thôi.

"Thế nào, Sở đạo hữu không tiếp tục ra giá, vậy ta sẽ thu khối tử kim này nhé." Vương Hàng cười khiêu khích với Sở Cuồng Nhân.

"Vương Hàng, ngươi đừng quá đáng."

Đường Hải Đường băng lãnh nhìn Vương Hàng.

Bị nàng nhìn như vậy, trong lòng Vương Hàng càng thêm khó chịu.

Nữ nhân mình nhìn trúng lại vì một nam nhân khác mà nhằm vào mình, chuyện này khiến hắn ta rất phẫn hận.

"Trong buổi đấu giá này, linh tủy của người nào càng nhiều, người đó sẽ thu được bảo vật, làm sao, chẳng lẽ Sở đạo hữu muốn mượn uy thế của phủ thành chủ ép ta hay sao?" Vương Hàng nhìn Sở Cuồng Nhân cười xùy một tiếng nói.

Đường Hải Đường càng bảo vệ Sở Cuồng Nhân, hắn ta càng nhằm vào.

"Sở đạo hữu, nếu ngươi muốn tử kim kia mà linh tủy không đủ, ta có thể ra trước cho ngươi." Đường Hải Đường nói.

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, "Không cần."

Cuối cùng, tử kim rơi vào tay Vương Hàng, hắn ta vuốt khối tử kim kia, nhìn Sở Cuồng Nhân, vẻ mặt đắc ý.

Mà Sở Cuồng Nhân không để ý đến đối phương.

Một con tôm tép nhãi nhép mà thôi.

Sau đó, lại lần lượt đấu giá mấy thứ tốt.

Thẳng đến.

Một kiện khôi giáp màu đen được chuyển tới.

Bộ khải giáp kia toàn thân đen nhánh, khắc hoạ dị thú dữ tợn, phía trên lưu chuyển đạo văn huyền diệu, tràn ngập một cỗ uy thế không tầm thường.

Mọi người nhìn thấy, hô hấp không khỏi có chút nặng nề lên.

“Đây, đây là Đại Đạo khí!”

“Không chỉ là Đại Đạo khí, còn là Đại Đạo khí phòng ngự đứng đầu, là hàng cao cấp nhất khó có được dưới Thiên Đạo khí.”

“Đại Đạo khí này, giá trị ít nhất mà một tỷ tám trăm triệu linh tủy.”

Ánh mắt của mọi người lửa nóng nhìn khải giáp.

Ngay cả thế lực tu hành đứng đầu trong cổ thành Thần Nguyệt cũng không có mấy cấp bậc Đại Đạo Chủ tọa trấn, nếu có thể đạt được kiện đại đạo khí này, sẽ rất có lợi đối với các thế lực.

“Kiện Đạo khí này, Vương gia ta tình thế bắt buộc.”

Ánh mắt Vương Hàng hỏa nhiệt nói.

Rất nhanh, đấu giá bắt đầu.

“Một tỷ tám trăm mười triệu.”

“Một tỷ tám trăm hai mươi triệu.”

“Một tỷ chín trăm triệu.”

“Một tỷ chín trăm năm mươi triệu...”

“Hai tỷ...”

Chỉ chốc lát, bộ khải giáp này đã đột phá đến hai tỷ.

“Hai tỷ hai trăm triệu!”

Lúc này, Vương Hàng lên tiếng.

Hắn ta đứng lên, ngắm nhìn bốn phía, nói: “Kiện Đạo khí này, Vương gia ta tình thế bắt buộc, xin chư vị nể mặt Vương gia ta.”

Hắn ta nói rất khách khí.

Nhưng mọi người đều rõ ràng, đây là uy hiếp.

Nếu bọn họ tiếp tục kêu giá, vậy chính là đang đối nghịch với Vương gia.

Trong toàn bộ cổ thành Thần Nguyệt, ngoại trừ phủ thành chủ, có mấy thế lực dám chính diện cứng rắn với Vương gia chứ? ?

Trong lúc nhất thời, đại biểu của những thế lực kia đang muốn tiếp tục đấu giá không khỏi ngừng kêu giá, tiếp tục gọi giá, luận tài lực nội tình, bọn họ chưa chắc đã hơn được Vương gia, nên không muốn tạo nên nguy hiểm.

Làm như vậy, không đáng.

Vương Hàng thấy thế, khóe miệng giương lên, “Đa tạ chư vị.”

“Hai tỷ ba trăm triệu.”

Giờ phút này, Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên lên tiếng.

Vương Hàng cau mày, “Hai tỷ bốn trăm triệu.”

“Hai tỷ năm trăm triệu.”

“Sở đạo hữu, vừa rồi mấy chục triệu cũng không tranh nổi với ta, hiện tại, lại dám tranh giành kiện Đại Đạo khí này với ta? Hừ, ngươi lấy ra được nhiều linh tủy như vậy sao?” Vương Hàng lạnh giọng nói.

“Khoáng thạch kia, ta cảm thấy không đáng thì không tiếp tục ra giá nữa, nhưng kiện đại đạo khí này, ta cảm thấy bỏ ra hai tỷ mấy cũng là có lời, hơn nữa, ta không có linh tủy, chẳng lẽ phủ thành chủ không có sao?”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Đường Hải Đường sững sờ, sau đó, nàng thản nhiên nói: “Không sai, Sở đạo hữu muốn lấy thứ gì, để ta tới tính tiền, phủ thành chủ ta không giàu có cỡ nào, nhưng một kiện Đại Đạo khí vẫn có thể.”

Mọi người nghe vậy, không khỏi tấm tắc.

Không nghĩ tới, Đường Hải Đường lại có thể dốc hết vốn liếng vì đối phương.

Mà Đường Hải Đường biết, Sở Cuồng Nhân là khách quý Thần Nguyệt Đạo Chủ mang về, cũng là người muốn giúp mình giác tỉnh Tiên Thể.

Vì đối phương tốn vài tỷ, vấn đề nhỏ.

Hơn nữa, nàng rất vui lòng.

“Sách, gia hỏa này lại là người dựa vào nữ nhân a.”

“Không ngờ lại là người như vậy.”

“Sao thiên kim phủ thành chủ lại nhìn trúng người như vậy?”

“Nhưng không thể không nói, ta có chút ghen tỵ.”

Cho dù ăn bám, nhưng không phải ai cũng có thể ăn cơm chùa của phủ thành chủ đâu, đây cũng là một bản lĩnh a.

Thế tử Vương gia theo đuổi đã lâu vẫn không thể rung động trái tim người ta, nhưng bây giờ, thiên kim thành chủ lại nguyện ý làm chỗ dựa cho Sở Cuồng Nhân.

Chỉ dựa vào điểm này, Sở Cuồng Nhân đã thắng.

“Hừ, một tên mặt trắng nhỏ, hai tỷ sáu trăm triệu.”

“Hai tỷ bảy trăm triệu.”

“Ba tỷ!”

“Ba tỷ một trăm triệu!”

“Ba tỷ hai trăm triệu! !”

Ánh mắt Vương Hàng đỏ lên, ba tỷ hai trăm triệu linh tủy, đây là số lượng linh tủy nhiều nhất hắn ta có thể điều động.

Sở Cuồng Nhân thấy không sai biệt lắm, cũng không tiếp tục ra giá nữa.

“Hừ, nói nhiều như vậy, kiện Đại Đạo Khí này không phải vẫn thuộc về ta sao, một tên mặt trắng nhỏ, biết phủ thành chủ không thể cho ngươi thêm linh tủy, cho nên không dám tăng thêm sao?” Vương Hàng cười lạnh nói.

Hắn ta cảm thấy, mình lại thắng.

“Không ai tăng giá nữa sao?”

“Vậy ta tuyên bố, kiện Đại Đạo khí này thuộc về Vương gia.”

Lý lão giải quyết dứt khoát.

Lúc này, Đường Hải Đường cẩn thận nhìn khải giáp kia, bỗng nhiên khẽ ồ lên một tiếng, “Sở đạo hữu, bộ áo giáp này không phải vừa rồi ngươi mới ủy thác cho Tam Thiên thương hành bán đấu giá sao?”

“Hình như... Đúng là như vậy.” Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Nghe thấy cuộc đối thoại này, mọi người đều mộng.

Nhất là Vương Hàng, mình bỏ ra ba tỷ hai trăm cân linh tủy mua được trọng bảo, là vật mà Sở Cuồng Nhân không cần.

Mình lại bị người ta đùa bỡn xoay quanh!

Chương 857: Một tảng đá vụn? Mở to hai mắt nhìn kỹ, Tử Kim Nguyên

Vương Hàng vô cùng xấu hổ.

Mình bỏ ra ba tỷ hai trăm triệu mua bộ khải giáp kia lại là đồ Sở Cuồng Nhân không cần? Hơn nữa, vốn mình bỏ ra hai tỷ hai trăm triệu cân là có thể tới tay, nhưng bởi vì tranh đoạt với đối phương, lại mất thêm một tỷ nữa!

Mà số tiền này, tất cả sẽ lọt vào hầu bao của Sở Cuồng Nhân!

Vừa nghĩ tới đây, hắn ta đã tức giận đến muốn nổ phổi.

“Đáng chết, đáng chết! !”

“Gia hỏa này lại dám trêu đùa ta! !”

Bịch một tiếng, cái tay ghế Vương Hàng đang ngồi bị hắn ta bóp nát!

Lúc này, Lý lão sai người đưa bộ khải giáp màu đen tới.

Nhìn bộ khải giáp trước mặt, là Đại Đạo khí phòng ngự đỉnh phong, nếu lúc trước lấy được bảo vật như vậy, Vương Hàng nhất định sẽ vô cùng hưng phấn.

Nhưng bây giờ, nhìn thế nào cũng thấy chướng mắt.

Thậm chí còn muốn đập nát.

Nhưng hắn ta cố gắng ép xuống sự kích động này..

Nói thế nào cũng là Đại Đạo khí mình bỏ ra ba tỷ hai trăm triệu mới mua được, cho dù biệt khuất thế nào, cũng phải nuốt xuống.

Buổi đấu giá tiếp tục.

Sau khi Vương Hàng bỏ ra ba tỷ hai trăm triệu cân linh tỷ đã biết điều hơn, không còn kêu giá các vật phẩm tiếp theo nữa.

“Vật đấu giá cuối cùng, ngay cả Giám Bảo Sư của Tam Thiên thương hành ta cũng không thể phân biệt được, vì vậy ta dứt khoát đưa đến buổi đấu giá này, các vị nhìn xem, nếu hứng thú có thể ra giá.” Lý lão cười nói.

Hắn ta sai người khiêng ra một tảng đá màu đen kịt.

Trên tảng đá có đạo văn lưu động, hiển nhiên là bảo vật.

Còn bảo vật như thế nào thì không biết được rồi.

Mọi người tỉ mỉ quan sát, đế niệm lưu chuyển, muốn nhìn trộm phía trong tảng đá, nhưng đều bị mặt ngoài của tảng đá ngăn cản.

“Tảng đá này thật kì lạ.”

“Đây có phải là một loại tài liệu luyện khí nào đó không, phần lớn khoáng thạch đều là tài liêu luyện khí, cái này cũng không ngoại lệ.”

“Ai biết được, có lẽ chỉ là một tảng đá kì lạ một chút mà thôi, chưa biết chừng chẳng có tác dụng gì.”

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Sau đó, mọi người bắt đầu đấu giá.

Không ít người cảm thấy hứng thú.

Nhưng chân chính nguyện ý dùng tiền mua, không có mấy người.

“Năm mươi triệu cân linh tủy.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nhìn thấy hắn ra giá, mọi người có chút hứng thú.

Nhất là Vương Hàng, hắn ta cũng đấu giá theo, “Tám mươi triệu.”

“Một trăm triệu.”

Sở Cuồng Nhân tiếp tục ra giá.

Đến số lượng này, đa số mọi người đã từ bỏ.

Chỉ có Vương Hàng thấy Sở Cuồng Nhân vẫn đang đấu giá, có lòng muốn tranh đoạt với đối phương, lần nữa ra một trăm hai mươi triệu.

“Một trăm năm mươi triệu.”

“Hai trăm triệu!” Vương Hàng đắc ý nhìn Sở Cuồng Nhân một cái.

Sở Cuồng Nhân trầm mặc một hồi, giống như đang suy nghĩ tốn hai trăm triệu cân linh tủy mua một tảng đá không biết bên trong có gì có đáng giá hay không.

“Hai trăm triệu linh tủy, có người nào kêu giá nữa không.”

Một mảnh trầm mặc.

Trong lòng Vương Hàng có chút nóng nảy.

Vừa rồi hắn ta đã bỏ ra ba tỷ hai trăm triệu cân linh tủy mua một kiện Đại Đạo khí, nếu lại tốn thêm hai trăm triệu mua một tảng đá không biết bên trong có gì, vậy hắn ta đã lỗ lớn rồi, sau khi trở về, chưa biết chừng cha hắn ta sẽ đánh chết hắn ta.

“Hai trăm triệu linh tủy lần thứ nhất.”

Vương Hàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, “Sở đạo hữu, sao ngươi không tiếp tục kêu giá nữa, làm sao, chẳng lẽ không trả nổi sao? !”

Mau kêu giá đi.

Trong lòng hắn ra gào thét.

Nhưng Sở Cuồng Nhân ngồi ở kia, bình chân như vại.

“Hai trăm triệu cân linh tủy lần thứ hai.”

Xong rồi.

Trong lòng Vương Hàng kêu lêu thê thảm.

Lỗ to rồi!

Sớm biết, hắn ta đã không đấu giá với Sở Cuồng Nhân.

“Hai trăm mười triệu.”

Ngay khi Lý lão sắp giải quyết dứt khoát, Sở Cuồng Nhân lên tiếng.

Ánh mắt của mọi người nhìn về phía hắn, nhất là Vương Hàng, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, không dám tiếp tục đấu giá.

Cuối cùng, khối đá không biết lai lịch này đã bị Sở Cuồng Nhân dùng giá cao hai trăm mười triệu cân linh thạch mua được.

Vương Hàng cười nhạo nói: “Bỏ ra hai trăm triệu mua một tảng đá vụn, sở thích của Sở đạo hữu thật độc đáo.”

Người xung quanh thấy thế, không khỏi âm thầm lắc đầu.

“Thế tử Vương gia quá táo bạo, nếu vừa rồi không phải đối phương kêu giá, thì hắn ta đã uổng phí hai trăm triệu mua tảng đá kia rồi.”

“Nhưng vì sao đột nhiên người này lại muốn giúp thế tử Vương gia?”

“Chẳng lẽ hắn thật sự nhìn trúng tảng đá kia?”

Sở Cuồng Nhân cầm tảng đá màu đen trong tay, trên mặt tươi cười, “Tảng đá vụn? Vậy thì ngươi mở to mắt lên mà nhìn.”

Lời nói rơi xuống, Đế khí dồi dào như lũ quét trút xuống, không ngừng đánh thẳng vào tảng đá mày đen, bên ngoài tảng đá bắt đầu xuất hiện từng đạo vết rách.

Bên cạnh, đồng tử Lý lão hơi co lại.

Phải biết, tảng đá màu đen này không thể phá vỡ, bọn họ đã thử qua, cho dù là công kích của Đạo Chủ cũng chỉ có thể khiến nó hư hao một phần nhỏ mà thôi.

Nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân dùng Đế khí trùng kích vào, lại bắt đầu vỡ vụn.

“Không hổ là tiên chủng tuyệt đỉnh, quả nhiên không phải tầm thường.”

Lý lão âm thầm nghĩ.

Tất cả mọi người bị tảng đá màu đen không ngừng vỡ vụn hấp dẫn ánh mắt.

Theo vết rách càng ngày càng nhiều, bên trong tảng đá màu đen kia bắn ra từng đạo ánh sáng màu tím chói mắt, chiếu rọi toàn bộ đại sảnh.

Cuối cùng, mặt ngoài tảng đá tróc ra toàn bộ, một khối kết tinh thể màu tím lớn chừng bàn tay, mơ hồ có quang văn màu vàng lưu chuyển xuất hiện.

Mọi người thấy kết tinh này, hô hấp không khỏi trở nên nặng nề.

“Đây, đây là... Càn Khôn Tử Kim Nguyên!”

Lý lão không nhịn được kinh hô một tiếng.

Tại tinh hệ Tử Kim, tài liệu cao cấp nhất chính là Càn Khôn Tử Kim Nguyên, phần lớn mỏ quặng đã bị Tử Tinh, Kim Tinh nắm giữ.

Tu sĩ bình thường muốn có một khối tử kim, rất khó.

Mà tồn tại quý hiếm nhất trong tử kim, chính là Càn Khôn Tử Kim Nguyên, cho dù ở trong Tử Tinh, Kim Tinh cũng không có nhiều Tử Kim Nguyên a.

Trong tay Sở Cuồng Nhân là một khối Tử Kim Nguyên lớn bằng bàn tay, giá trị của nó khó mà đánh giá, so với Đại Đạo khí đỉnh phong đã bán đấu giá lúc trước còn trân quý hơn!

“Làm sao có thể! ! Lại là Tử Kim Nguyên!”

Vương Hàng kinh hô một tiếng.

Sau đó, vô tận ảo não xông lên đầu hắn ta.

Tại sao lại là Tử Kim Nguyên?

Nếu vừa rồi hắn ta kiên trì thêm chút nữa, chẳng phải Tử Kim Nguyên đã là của hắn ta rồi sao, nhưng cuối cùng, hắn ta lại bỏ qua trọng bảo này.

“Hai trăm mười triệu linh tủy mua một khối Tử Kim Nguyên, đây đúng là kiếm lợi lớn, Sở đạo hữu này, nhãn lực không tầm thường!”

“Đúng vậy, mọi người không biết trong tảng đá màu đen kịt, hình dáng không có gì khác thường này lại có Tử Kim Nguyên, chỉ có hắn nhìn ra.”

“A, một kiện Đại Đạo khí bán được ba tỷ hai trăm triệu, lại tốn hai trăm triệu mua một khối Tử Kim Nguyên, buổi bán đấu giá này, hắn mới là người thắng được nhất, thế tử Vương gia hoàn toàn bị người ta đùa bỡn xoay quanh.”

“Sợ rằng lai lịch của người này không tầm thường, không giống ăn bám, một người ăn bám, sao có thể lấy ra một kiện Đại Đạo khí tới đấu giá?”

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra dị sắc.

Đường Hải Đường cũng nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra vẻ sùng bái.

Buổi đấu giá kết thúc.

“Sở đạo hữu, đây là linh tủy có được sau buổi đấu giả.”

Lý lão lấy ra một cái Càn Khôn giới nói.

“Đa tạ.” Sở Cuồng Nhân tiếp nhận Càn Khôn giới.

“Sở đạo hữu khách khí.”

Sau khi rời phòng đấu giá, trở lại phủ thành chủ, Sở Cuồng Nhân vuốt ve Tử Kim Nguyên, “Nhờ có Tiểu Ái phân tích được bên trong tảng đá kia cất giấu bảo vật này, nếu không, ngay cả ta cũng nhìn lầm rồi.”

Sở Cuồng Nhân có Tầm Bảo Thuật trong tay, cũng suýt chút nữa không phát hiện ra Tử Kim Nguyên, có thể thấy được món bảo vật này khó phát hiện đến cỡ nào.

“Có Tử Kim Nguyên, phẩm chất của Côn Ngô lại có thể tăng lên một cấp độ.” Sở Cuồng Nhân sờ chuôi kiếm Côn Ngô, nỉ non nói.

Đây chính là mục đích của hắn.

Là một Luyện Khí Sư đỉnh phong, đương nhiên Sở Cuồng Nhân có biện pháp xử lý khối Tử Kim Nguyên này, dung nhập nó vào trong Côn Ngô Kiếm.

Chương 858: Thịnh hội Nguyệt Luân, tiên tử Nguyệt Cung Lãnh, hàng ngũ thứ tư của Tử Tinh

Càng lúc càng đến gần ngày Nguyệt Luân bí cảnh mở ra.

Mà trong khoảng thời gian này, càng ngày càng có nhiều người đến cổ thành Thần Nguyệt, trong đó thậm chí còn có một số tiên chủng hiếm gặp.

“Nguyệt Luân bí cảnh có linh, mà Linh thể này vô cùng kỳ lạ, nó thích nhất là ngâm thơ tác đối, nếu lúc Nguyệt Luân bí cảnh mở ra, có người ngâm được bài thơ tốt nhất, có thể thu được nhiều ánh trăng nhất...”

Trong phủ thành chủ, Đường Hải Đường đang nói một số chuyện kì lạ về Nguyệt Luân bí giới cho Sở Cuồng Nhân nghe, Sở Cuồng Nhân cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bí giới có linh, đây cũng không phải chuyện quá ly kì.

Giống như Thiên Đạo tồn tại trên một số hành tinh có sự sống vậy, một cái bí giới vũ trụ ra đời Linh thể, cũng không phải không được.

Nhưng bí giới chi linh này lại thích nghe ngâm thơ tác đối.

Thật thú vị.

“Mấy ngày nữa chính là lúc Nguyệt Luân bí giới mở ra, đến lúc đó mọi người sẽ tập hợp một chỗ, cử hành Thịnh hội Nguyệt Luân, hiện tại, đoán chừng thiên kiêu của các đạo thống tu hành đang vắt hết óc, nghĩ thi từ đọc trong buổi thịnh hội, lấy được vị trí đầu tiên đó.”

Đường Hải Đường vừa cười vừa nói.

“Tìm người khác làm không được sao?”

“Không được, chỉ có ở hiện trường, đọc ra bài thơ do mình sáng tác mới có thể sinh ra cộng minh với Nguyệt Luân bí giới chi linh.”

“Đúng rồi, Sở đạo hữu, ngươi có biết thi từ ca phú không?”

Đường Hải Đường tò mò hỏi.

“Hiểu sơ một chút.”

Sở Cuồng Nhân đánh giá nói.

Làm thơ gì đó, hắn không biết.

Nhưng hắn thuộc thơ, dù sao kiếp trước hắn cũng sinh hoạt trong một quốc gia có tài văn chương, có thiên cổ phong lưu a.

Thi từ cái gì, từ nhỏ đến lớn hắn đã thuộc một đống.

“A.”

Đường Hải Đường gật đầu.

Nàng không ôm bao nhiêu hi vọng, trong cái nhìn của nàng, Sở Cuồng Nhân nhất định đã đặt tất cả tinh lực trên chuyện tu hành rồi.

Vài ngày sau.

Thịnh hội Nguyệt Luân tổ chức.

Trong cổ thành Thần Nguyệt, một tòa đài cao vụt từ mặt đất lên.

Tòa đài cao này rất rộng lớn, bốn phía, dài rộng đều hơn trăm dặm, mà nơi đây, chính là nơi cử hành thịnh hội Nguyệt Luân.

Kỳ danh là, đài Vọng Nguyệt.

Cảnh ban đêm buông xuống, từ trên đài Vọng Nguyệt nhìn xuống đã có không ít người.

“Các ngươi nhìn, đó là thiếu gia của Lâm gia.”

“Ngoại trừ thiếu gia Lâm gia, còn đạo tử của Thiên âm môn nữa, nghe nói người này còn trẻ tuổi nhưng đã bước vào Thiên Tôn cảnh rồi.”

“Tới, tới, là Nguyệt Cung Lãnh tiên tử!”

Lúc này, trong đám người truyền đến một tiếng kinh hô.

Chỉ thấy trên bầu trời có một đạo kiếm quang thanh lãnh lướt đến, mà xung quanh kiếm quang có ánh trăng bao phủ, trong đó lộ ra một bóng dáng xinh đẹp nhẹ nhàng.

Đợi kiếm quang tán đi, hóa thân thành một nữ tử.

Nữ tử mặc váy dài màu lam nhạt, dáng người yểu điệu, búi tóc đen đổ xuống như thác nước, khuôn mặt tinh xảo, da thịt trắng hơn tuyết, giống như tiên tử.

Nguyệt Cung, là thế lực ngang với Vương gia trong thành Thần Nguyệt.

Khác biệt chính là, Vương gia là thế gia, Nguyệt Cung là đạo thống tu hành.

Mà Nguyệt Cung Lãnh tiên tử, chính là nữ tu xuất sắc nhất của Nguyệt Cung đương đại, thực lực của nàng, dường như che đậy một đời trẻ tuổi trong thành Thần Nguyệt.

Được vinh dự trở thành đệ nhất nhân dưới tiên chủng.

Trừ chuyện này ra, Lãnh tiên tử còn có tài năng không tầm thường, đã từng tám bước thành thơ, khiến một đám người xấu hổ.

Mỗi lần diễn ra thịnh hội Nguyệt Luân, Lãnh tiên tử đều tham gia, mỗi lần, đều là tồn tại khiến người ta chú ý nhất.

“Bái kiến Lãnh tiên tử.”

“Mấy năm không gặp, phong thái của Lãnh tiên tử vẫn như cũ a.”

“Lần thịnh hội Nguyệt Luân này, không biết Lãnh tiên tử sẽ có thi từ cỡ nào hiện thế, thật khiến chúng ta chờ mong.”

“Đúng vậy...”

Mọi người tiến lên không ngừng lấy lòng Lãnh tiên tử.

Lãnh tiên tử cười nhạt một tiếng, dáng vẻộ không quan tâm đến thắng thua.

Hoặc là nói, nàng sớm đã thành thói quen với những lời khen này rồi.

“Thế tử Vương gia cũng tới.”

Lúc này, cách đó không xa có một thanh niên đi tới, bên cạnh thanh niên này còn có một nam tử mặc trường bào hoa lệ màu tím.

Nam tử kia anh tuấn, trên người có loại quý khí.

Khi nhìn thấy hắn ta, mọi người không nhịn được kinh hô một tiếng.

“Đây chính là... Hàng ngũ thứ tư của Tử Tinh, tiên chủng Tử Anh!”

“Cái gì, tiên chủng của Tử Tinh!”

Nhìn thấy thanh niên bên cạnh Vương Hàng, mọi người lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, nhìn đối phương, trong mắt lộ ra kinh thán.

Tiên chủng, trong thành Thần Nguyệt chưa từng sinh ra tiên chủng.

Mặc kệ là ở đâu, một vị tiên chủng luôn được chú mục, đừng nói đến chuyện vị tiên chủng này còn là hàng ngũ thư tư của Tử Tinh.

Ngay cả Lãnh tiên tử, trong mắt cũng không nhịn được lộ ra dị sắc.

“Tiên chủng Tử Tinh buông xuống, thịnh hội Nguyệt Luân rạng rỡ không ít a.”

“Không sai, tại hạ là Lâm gia Lâm Đông, xin bái kiến.”

“Tại hạ Lý gia chi chủ, hữu lễ.”

Mọi người tiến lên lấy lòng Tử Anh.

Còn Lãnh tiên tử lúc trước, tạm thời bị mọi người ném ra sau đầu.

Mặc dù Lãnh tiên tử ưu tú, nhưng dù sao đệ nhất nhân dưới tiên chủng, chính là tồn tại dưới tiên chủng, mà Tử Anh lại là tiên chủng hàng thật giá thật.

“Tử Anh đạo hữu, ta giới thiệu cho ngươi một chút, vị này là Nguyệt Cung Lãnh tiên tử của thành Thần Nguyệt.” Vương Hàng dẫn Tử Anh đi đến trước mặt Lãnh tiên tử giới thiệu, mặt đỏ lên, giống như có chút đắc ý.

Dù sao, không phải ai cũng có thể kết bạn với tiên chủng.

Mà Tử Anh nhìn thấy Lãnh tiên tử, trong mắt cũng lộ ra một vệt kinh diễm, khẽ vuốt cằm, “Xin chào Lãnh tiên tử.”

“Chào Tử Anh đạo hữu.”

“Ha ha, Tử Anh đạo hữu, quên nói cho ngươi biết, ngoại trừ thiên phú tu hành hơn người, kì tài của Lãnh tiên tử cũng không tầm thường đâu.”

“Há, thật sao?” Tử Anh càng thêm kinh ngạc.

“Nghe nói Tử Anh đạo hữu là đệ nhất tài tử giới văn học của Tử Tinh, chút tài nghệ của ta, sợ rằng không lọt vào mắt đạo hữu.”

Lãnh tiên tử cười nói.

Nàng đã nghe thấy lời đồn, ngoại trừ là tiên chủng của Tử Tinh, xếp ở hàng ngũ thứ tư, Tử Anh còn có mỹ danh là đệ nhất tài tử trong giới văn học của Tử Tinh.

“Ha ha, Lãnh tiên tử khách khí.”

Mấy người nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

Tử Anh nhìn Lãnh tiên tử, càng nhìn càng hài lòng, trong lòng đã mong chờ sẽ xảy ra một chút chuyện gì đó với đối phương.

Tài tử phối với tài nữ, truyền đi cũng là một chuyện mỹ danh.

Mà Lãnh tiên tử cũng nhìn ra đối phương có chút ý tứ với mình, cũng không cự tuyệt rõ ràng, dù sao, người ta là một vị tiên chủng, nếu có thể ở bên đối phương, có lẽ sẽ có trợ giúp với chuyện tu hành trong tương lai của mình.

Những người còn lại thấy thế, không khỏi tấm tắc.

Trước mặt bọn họ, dáng vẻ của Lãnh tiên tử luôn lạnh lùng băng sương, nhưng trước mặt tiên chủng, lại có xu thế như muốn ngã vào.

Quả nhiên, còn phải nhìn bối cảnh a.

Trong đám người, bỗng nhiên có chút bạo động.

“Thanh niên này là ai, thật đẹp trai.”

“Trong thành Thần Nguyệt ta còn có nhân vật như vậy sao?”

“Các ngươi nhìn xem, thiên kim thành chủ cũng đi cùng hắn.”

Đám người Tử Anh, Vương Hàng, Lãnh tiên tử nhìn lại.

Chỉ thấy đám người tự động tách ra một con đường, mà cuối con đường, có một nam một nữ cùng nhau đi tới.

Nữ chính là thiên kim thành chủ.

Mà nam tử kia, trên người mặc một bộ bạch bào hoa lệ, bên hông treo một thanh trường kiếm bạch ngọc, tuấn dật tuyệt luân, như tiên nhân lâm trần.

Nữ tu bốn phía nhìn thấy, hai mắt đều tỏa sáng.

Ngay cả Lãnh tiên tử cũng không nhịn được hai mắt tỏa sáng.

Đám nam tu nhìn người kia, trên mặt tràn đầy ghen ghét hâm mộ.

“Là hắn.”

Sắc mặt Vương Hàng lập tức trở nên âm trầm.

Sỉ nhục trên buổi đấu giá vẫn còn in sâu trong đầu hắn ta.

“Tử Anh đạo hữu, người này chính là người ta nói, là người có được Tử Kim Nguyên.” Vương Hàng nói với Tử Anh bên cạnh.

Nghe nói như thế, ánh mắt Tử Anh hơi ngưng tụ, “Thì ra Tử Kim Nguyên đã rơi vào trong tay người này.”

Chương 859: Ngươi là Sở Cuồng Nhân, như vậy cũng được? Trăng sáng tự thuở nào…

Tử Kim Nguyên, trong Tử Tinh, tài liệu luyện khí này cũng vô cùng hiếm thấy, cho dù là Tử Anh đứng hàng ngũ thứ tư cũng không có Đạo khí do tài liệu này đúc thành, chỉ có hàng ngũ đứng đầu mới có một thanh.

Tử Anh nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lóe lên.

Hắn ta đi lên trước, từ tốn nói với Sở Cuồng Nhân: “Tại hạ là hàng ngũ thứ tư của Tử Tinh Tử Anh, nghe nói trong tay các hạ có một khối Tử Kim Nguyên?”

“Đúng vậy.”

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương, gật đầu.

“Tại hạ nguyện ý ra giá cao mua Tử Kim Nguyên, nghe nói các hạ đã bỏ ra hai trăm triệu cân linh tủy mua được đúng không, tại hạ nguyện ra giá gấp đôi.”

Tử Anh nói.

Nghe thấy vậy, vẻ mặt Sở Cuồng Nhân có chút cổ quái nhìn đối phương, “Dù sao cũng hàng ngũ của Tử Tinh, thế mà não lại bị nước vào.”

“Ngươi có ý gì?”

Sắc mặt Tử Anh lập tức trở nên âm trầm.

“Một khối Tử Kim Nguyên giá trị lớn bao nhiêu, có cần ta nói với ngươi không? Ta tốn hai trăm triệu mua được, là nhãn lực của ta tốt, mà bây giờ ngươi biết là Tử Kim Nguyên, còn vọng tưởng tuỳ tiện mua được, còn trả gấp đôi giá tiền? Đây không phải não bị nước vào thì là gì?” Sở Cuồng Nhân cười xùy một tiếng nói.

Sắc mặt Tử Anh có chút khó coi.

Hắn ta là hàng ngũ Tử Tinh, đi tới đâu, người khác cũng hèn mọn nịnh nọt hắn ta, hắn ta cảm thấy, Sở Cuồng Nhân sẽ e ngại thân phận của mình, thành thật đưa Tử Kim Nguyên lên, kiếm lời một chút.

Thuận tiện còn có thể bán cho mình một nhân tình.

Đương nhiên, cho dù không bán, cùng lắm thì cự tuyệt là được.

Nhưng không ngờ, hắn ta lại bị hung hăng giễu cợt một trận.

Khiến hắn ta mất thể diện ở trước công chúng.

“Phì...” Bên cạnh, Đường Hải Đường nghe thấy Sở Cuồng Nhân nói vậy, không khỏi cười ra tiếng.

Trong khoảng thời gian này ở chung với Sở Cuồng Nhân, nàng đã thăm dò tính tình của Sở Cuồng Nhân, tự nhận có mấy phần hiểu rõ đối phương.

Biết đối phương nhìn như khiêm tốn ôn hòa, nhưng thực chất bên trong lại coi trời bằng vung, một người cao ngạo đến không thể cao ngạo hơn.

Nếu Tử Anh gặp những người khác, có lẽ người khác sẽ suy nghĩ một chút, nể mặt thân phận tiên chủng Tử Tinh của hắn ta.

Nhưng đáng tiếc, hắn ta gặp Sở Cuồng Nhân, quản hắn ta là hàng ngũ Tử Tinh hay tiên chủng gì đó, muốn chiếm tiện nghi của hắn, trực tiếp bật lại là được.

“Ngươi cười cái gì? !”

Tử Anh lạnh nhạt nhìn Đường Hải Đường một cái.

Một cỗ uy thế tuyệt luân nghiền ép mà ra, chấn nhiếp đối phương.

Bản thân mất mặt mũi, còn bị một nữ nhân chế giễu, trong mắt Tử Anh, đây là chuyện không thể tha thứ.

“Tử Tinh tiên chủng, cũng chỉ như vậy mà thôi.”

Sở Cuồng Nhân tiến lên một bước, ngăn cản trước mặt Đường Hải Đường, ánh mắt ngưng tụ, một cỗ uy áp càng khủng bố hơn bao phủ ra!

Hai cổ uy áp vô hình va chạm với nhau, Tử Anh không nhịn được biến sắc, thân hình run lên, đúng là, đã rơi vào xuống thế hạ phong!

Mọi người thấy thế, đồng tử co rụt lại.

Hàng ngũ Tử Tinh, lại rơi xuống hạ phong!

Tại sao có thể như vậy?

Một số nữ tu nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt liên tục lóe lên dị sắc.

Anh hùng cứu mỹ...

Oa, thật là quá lãng mạn.

“Khách nhân của Thần Nguyệt Đạo Chủ, họ Sở... Ta biết ngươi là ai.”

Sau khi ăn thiệt thòi, Tử Anh nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong đầu đột nhiên xuất hiện cái tên đã nghe nói thời gian trước.

“Ngươi là, Sở Cuồng Nhân!”

Lời vừa nói ra, mọi người xôn xao.

Sở Cuồng Nhân, bọn họ rất quen thuộc với cái tên này, đây chính là cái tên nổi tiếng nhất trong tinh hệ Tử Kim gần đây.

“Hắn chính là Sở Cuồng Nhân, tuyệt đỉnh tiên chủng lấy sức một mình, đánh bại đông đảo tiên chủng! !”

“Khó trách hắn lại khiến Tử Anh bị thua thiệt.”

“Đúng là hắn a.”

Kinh hãi nhất, chính là Vương Hàng.

Hắn ta không ngờ, nhân vật mình nhằm vào trong buổi đấu giá kia lại là Sở Cuồng Nhân, một vị tuyệt đỉnh tiên chủng! !

Khó trách đối phương không thèm đặt mình ở trong lòng.

Thì ra đối phương lại có thân phận này.

Thân phận bị nói toạc ra, Sở Cuồng Nhân chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng.

Mà lúc này.

Trong hư không nổi lên gợn sóng.

Chỉ thấy trên bầu trời, một vầng trăng sáng hiện lên, tạo thành thiên chi kỳ cảnh trong bầu trời đêm tại thành Thần Nguyệt!

Trong trăng sáng, ánh trăng yêu kiều, vẩy xuống đài Vọng Nguyệt.

“Là Nguyệt Luân bí giới hiện thế!”

“Mau nhìn, là ánh trăng!”

Một số tu sĩ thấy thế, sắc mặt vui mừng.

Bọn họ thôi động Đế khí, không ngừng hút nhập ánh trắng vào trong cơ thể.

“Trăng sáng chiếu xuống, nguyệt ra nghe chuông...”

Lúc này, có một tu sĩ hô to lên tiếng.

Đó là một bài thơ, trong nháy mắt thơ thành, có lượng lớn ánh trăng dũng mãnh lao về phía tu sĩ kia, quang mang của hắn ta lại cao hơn mười trượng.

Tu sĩ kia không dám sơ sót, ngồi xếp bằng, hấp thu ánh trăng.

“Ta cũng tới.”

“Còn ta nữa...”

Trong lúc nhất thời, một số tu sĩ có chuẩn bị mà đến nhao nhao đọc lên bài thơ mình đã làm tốt, tụ dẫn ánh trăng đến đây.

Chỉ chốc lát, từng đạo ánh trăng hình thành quang trụ nở rộ.

Ít thì hơn mười trượng, nhiều thì trên trăm trượng.

“Hừ, hấp thu ánh trăng quan trọng hơn.”

Tử Anh hừ lạnh một tiếng.

Hắn ta đứng tại chỗ, tĩnh tâm, bắt đầu làm thơ.

“Liệng ngỗng ngang qua động đình, một đêm gió thu chưa tỉnh lạnh...”

Lúc này, Lãnh tiên tử cũng bắt đầu làm thơ.

Nàng vừa lên tiếng, lập tức hấp dẫn không ít người chú ý.

Vô số ánh mắt đặt trên người nàng.

“Thơ hay thơ hay...”

“Không hổ là Lãnh tiên tử.”

Câu thơ còn chưa đọc xong, đã có người lên tiếng khen ngợi.

Nhưng Lãnh tiên tử là tài nữ có tiếng tăm lừng lấy trong cổ thành Thần Nguyệt, đương nhiên là có mấy phần năng lực.

Đợi nàng ngâm xong, lượng lớn ánh trăng bỗng nhiên dâng trào về phía nàng, tạo thành một đạo ánh trăng chi trụ lớn chín trăm trượng.

Quang mang loá mắt, nhất thời che đậy những người còn lại.

“Thật lợi hại, thật không hổ là Lãnh tiên tử.”

“Đúng vậy, quá mạnh.”

“Đúng thế, hai chữ tài nữ không phải nói đùa.”

Lúc này, Vương Hàng cũng bắt đầu ngâm thơ.

Mặc dù không bằng Lãnh tiên tử, nhưng cũng hấp dẫn không ít ánh trăng, hình thành một cột sáng bốn năm trăm trượng, vô cùng chói sáng.

Đường Hải Đường cũng không cam chịu yếu thế, đơn giản ngâm hai câu.

quang trụ năm trăm trượng bạo phát bên cạnh Sở Cuồng Nhân.

Theo đám tu sĩ ngâm thơ, từng đạo trụ cũng theo đó mad đến, người không làm thơ được chỉ có thể trừng mắt tại chỗ, dáng vẻ vò đầu bứt tai.

“Có rồi.”

Giờ phút này, một đại hán bên cạnh Sở Cuồng Nhân hai mắt tỏa sáng, lớn tiếng nói: “Ánh trăng thật tròn, giống như cái bàn quang lớn...”

Ánh trăng lưu chuyển, dũng mãnh lao về phía đại hán kia.

Sở Cuồng Nhân sửng sốt.

Như vậy cũng được?

“Làm sao chỉ có ngần ấy?” Đại hán nhìn cột sáng lớn không đến một trên người mình, trên mặt tràn đầy phẫn giận.

Sở Cuồng Nhân ở một bên im lặng.

Dưa vào trình độ của đại ca ngươi, còn muốn bao nhiêu chứ?

“Xích Đế ngồi trên Quảng Hàn, trăng sáng treo giữa trời...”

Lúc này, Tử Anh lên tiếng.

Theo giọng nói của hắn ta vang lên, vô số ánh trăng dũng mãnh lao về phía hắn ta, lại hình thành một đạo quang trụ ánh trăng to lớn, rộng hơn ngàn trượng.

Mọi người thấy thế, kinh thán liên tục.

“Thật lợi hại, còn lợi hại hơn Lãnh tiên tử.”

“Đúng vậy, thật không hổ là đệ nhất tài tử của Tử Tinh a.”

“Lợi hại lợi hại...”

Tử Anh đứng trong cột ánh sáng ánh trăng, nhìn Sở Cuồng Nhân, khóe miệng khẽ nhếch, trên mặt hiện lên vẻ khiêu khích, “Làm sao không thấy Sở đạo hữu làm thơ?”

“Đúng vậy, không làm thơ thì đến thịnh hội Nguyệt Luân làm gì?”

Vương Hàng ở một bên cũng ồn ào.

Mọi người nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo nghiền ngẫm.

“Ta sợ ta làm thơ, các ngươi đều ảm đạm vô quang.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Hừ, chỉ nói miệng thì làm được cái gì, ngươi làm đi.”

Tử Anh hừ lạnh một tiếng nói.

“Vậy như ngươi mong muốn.”

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, vừa sải bước ra, đạp không mà lên, trong nháy mắt, giọng nói của hắn quanh quẩn ra, “Trăng sáng tự thuở nào...”

Chương 860: Vô tận ánh trăng, Nguyệt Huy Chi Tinh, Vương Hàng do dự

“Trăng sáng tự thuở nào…”

Sở Cuồng Nhân vừa mới đọc một câu.

Nhất thời, thiên địa tĩnh mịch!

Ánh trăng bốn phía đồng thời đình chỉ lưu chuyển.

Mọi người thấy thế, đồng tử co rụt lại.

Đây là tình huống như thế nào?

Vừa mới đọc câu mở đâu, đã dẫn phát loại dị tượng này? !

“Nâng chén hỏi trời xanh…”

Oanh!

Ánh trăng bốn phía lập tức sôi trào.

Vô số ánh trăng như trăm sông đổ về một biển dâng trào về phía Sở Cuồng Nhân, hội tụ hình thành một đạo quang trụ to lớn hơn vạn trượng!

Ánh sáng kia chiếu rọi bầu trời, toàn bộ tu sĩ trong cổ thành Thần Nguyệt đứng từ xa cũng nhìn thấy được, đều bị hấp dẫn tâm thần.

Đồng thời, giọng nói của Sở Cuồng thanh cũng từ trong cột sáng quanh quẩn ra.

“Trăng sáng tự thuở nào, nâng chén hỏi trời xanh…”

Trong cổ thành Thần Nguyệt, vô số tu sĩ nghe thấy câu thơ này, vô số người đọc lại, ánh mắt càng ngày càng sáng.

“Đây là người nào đang làm thơ?”

“Thơ hay, có thể khiến toàn bộ Nguyệt Luân bí giới cộng minh!”

“Thơ này, hình như còn chưa làm xong.”

Mọi người chấn kinh.

Một bài thơ còn chưa hoàn thành đã khiến toàn bộ Nguyệt Luân bí giới cộng minh, đây là tinh diệu tuyệt luân thi từ cỡ nào a!

Chẳng lẽ là Thi Tiên hạ phàm sao?

Nhìn trên đài Vọng Nguyệt.

Quanh người Sở Cuồng Nhân bao phủ vô tận ánh trăng, tiếp tục ngâm tụng.

“Cung khuyết trên trời chẳng rõ, đêm nay vốn thuộc năm nào.”

“Ta muốn cưỡi gió mây về đó, lại sợ lầu quỳnh gác ngọc, lạnh buốt chỗ riêng cao... Soi khắp gác tía, tà xuống cửa che màn gấm... Cần chi oán hận...” (*)

(*): Bài thơ Thủy Điệu Ca Đầu của Tô Thức.

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân quanh quẩn trong toàn bộ cổ thành Thần Nguyệt.

Tất cả mọi người nghe thấy bài thơ này, đều mê say.

Cho dù là Đạo Chủ, cũng bị ý cảnh trong đó hấp dẫn thật sâu.

Mà trên không trung, vầng trăng sáng đang điên cuồng rung động, ánh trăng đếm mãi không hết từ trong đó tuôn ra, hướng về phía Sở Cuồng Nhân.

Quang trụ ánh trăng không ngừng lên cao.

Một ngàn trượng, một trăm ngàn trượng, hai trăm ngàn trượng, một triệu trượng...

Ánh trăng che khuất bầu trời, không có gì sánh kịp, đã không cách nào dùng số lượng để hình dung, dường như vô tận, ánh trăng sáng chói bao phủ toàn bộ cổ thành Thần Nguyệt, chiếu rọi bầu trời đêm sáng như ban ngày, càng giống như đốt sáng vũ trụ...

Tất cả mọi người đắm chìm trong vẻ đẹp của thi từ, không thể tự kềm chế.

“Mong người tình chẳng đổi, ngàn dặm tỏ lòng nhau.”

Một câu cuối cùng thơ rơi xuống.

Trên bầu trời, g trăng sáng cũng đình chỉ chấn động.

Nhưng vô tận quang huy vẫn không ngừng tuôn ra bên ngoài.

Mọi người rất lâu không lấy lại tinh thần.

Nhìn trên đài Vọng Nguyệt, mọi người nhìn thấy bóng người mặc bạch y tuyệt thế đươc ánh trăng bao phủ, vẻ mặt rung động, dường như tắt tiếng.

So sánh với đối phương, thơ bọn họ làm ra, đến phân chó cũng không bằng!

Khi Sở Cuồng Nhân ngâm thơ được một nửa, ánh trăng trên người bọn họ đã dũng mãnh lao về phía đối phương rồi.

Giờ phút này, trên người bọn họ đã không còn ánh trăng.

“Sở đạo hữu, quá mạnh...”

Đường Hải Đường nhìn bóng lưng của Sở Cuồng Nhân, trên mặt tràn đầy mê say.

Nàng còn nhớ lúc trước mình hỏi Sở Cuồng Nhân có biết làm thơ hay không, đối phương trả lời là... Hiểu sơ một chút.

Thế này mà là một chút sao, quả thực là Thi Tiên a! !

Khiêm tốn, cường đại, vẻ ngoài còn đẹp mắt...

Trên thế giới này, tại sao lại có nam tử hoàn mỹ như vậy?

Đường Hải Đường càng nghĩ càng mê luyến.

Trên mặt các nữ tu còn lại cũng tràn đầy ước mơ, ngay cả Lãnh tiên tử nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, cũng không nhịn được lộ ra vẻ hâm mộ.

So sánh với Sở Cuồng Nhân, hàng ngũ thứ tư của Tử Tinh bên cạnh nàng, tiên chủng Tử Anh cũng ảm đạm vô quang, không đáng giá nhắc tới.

Không, hai người này căn bản không thể so sánh với nhau.

“Tại sao lại như vậy?”

“Chuyện này sao có thể!”

Hai ngươi Tử Anh, Vương Hàng sớm đã trợn mắt há hốc mồm.

Vưa rồi bọn họ còn khiêu khích đối phương?

Nói đối phương không biết làm thơ?

Móa nó!

Nếu hắn không biết làm thơ, thì toàn vũ trụ sẽ không có người biết!

Bọn họ cảm thấy, vừa rồi mình giống như một con tôm tép nhãi nhép.

Trong ánh trăng.

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Thiên Địa Hồng Lô Thể tới cực hạn, vô tận ánh trăng bị chuyển hóa thành linh khí tinh thuần, lại chuyển hóa thành đế khí.

Tu vi của hắn đang nhanh chóng tăng trưởng.

Oanh!

Trong cơ thể truyền ra một tiếng bạo liệt!

Giống như phá vỡ một tầng bích chướng nào đó.

Giờ khắc này, Sở Cuồng Nhân chính thức tiến vào Đại Đạo Chủ cảnh! !

Bốn phía vẫn còn rất nhiều ánh trăng, nếu hấp thu hết, ngay cả Sở Cuồng Nhân cũng phải mất một đoạn thời gian mới luyện hóa được.

Tâm niệm khẽ động, Thiên Địa Hồng Lô Thể vận chuyển tới cực hạn, hắn hút nhập ánh trăng vào trong cơ thể, tạm thời tồn trữ.

Qua một hồi lâu, ánh trăng dần tán đi.

Nhưng mọi người vẫn còn chưa lấy lại tinh thần từ trong chấn kinh.

Toàn bộ cổ thành Thần Nguyệt lâm vào rung động trước nay chưa từng có.

“Là ai, là ai đang làm thơ? !”

“Một bài thơ, lại khiến Nguyệt Luân bí giới chấn động như thế, chẳng lẽ thật sự là Thi Tiên buông xuống sao? !”

“Thật đáng sợ, lần đầu tiên trong đời ta nhìn thấy ánh trăng vô tận như vậy, chỉ sợ ánh trắng trong toàn bộ Nguyệt Luân bí giới đều dũng mãnh tiến ra.”

Tất cả tu sĩ nhìn về phía đài Vọng Nguyệt, ánh mắt rung động.

Từng đạo đế niệm tuôn ra, quan sát đài Vọng Nguyệt.

Lúc này.

Trên bầu trời, trăng sáng đại biểu cho Nguyệt Luân bí giới bỗng nhiên chấn động một cái, sau đó oanh một tiếng phá nát thành vô số ánh sáng, mà bên trong ánh trăng, một đạo bạch quang bay lượn về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân bắt lấy bạch quang.

Bạch quang tán đi, hóa thành một khối ngọc thạch trong suốt.

Trên ngọc thạch có đạo văn lưu chuyển, vô cùng huyền diệu.

“Đó chẳng lẽ là Nguyệt Huy Chi Tinh! !”

Bỗng nhiên, có người kinh hô một tiếng.

Nguyệt Huy Chi Tinh, một kiện chí bảo do vô số ánh trăng ngưng tụ thành, là bảo vật chỉ tồn tại trong truyền thuyết của tinh hệ Tử

Kim!

“Trời ạ, đây nhất định là Nguyệt Huy Chi Tinh, nghe nói, vô số năm trước, có người từng chiếm được Nguyệt Huy Chi Tinh, cuối cùng đã trở thành tiên nhân.”

“Nguyệt Huy Chi Tinh, là chí bảo khiến người ta giác ngộ bản nguyên a!”

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm Nguyệt Huy Chi Tinh trong tay Sở Cuồng Nhân, hai mắt đỏ bừng, hô hấp cũng trở nên nặng nề.

Muốn thành tiên, phải giác ngộ bản nguyên trước, tu hành ra bản nguyên.

Mà Nguyệt Huy Chi Tinh này chính là chí bảo khiến tu sĩ giác ngộ bản nguyên, nói cách khác, có thể giúp người thành tiên! !

“Sở Cuồng Nhân, mau giao Nguyệt Huy Chi Tinh ra!”

Lúc này, Tử Anh lớn tiếng nói.

Hắn ta nhìn chằm chằm Nguyệt Huy Chi Tinh, ánh mắt nóng rực trước nay chưa có.

Nếu có thể đạt được Nguyệt Huy Chi Tinh, cảm ngộ ra bản nguyên, vậy hắn ta có thể thay thế hàng ngũ đứng đầu của Tử Tinh, trở thành hàng ngũ đứng đầu mới!

Chuyện này làm sao có thể khiến hắn ta không kích động?

Không chỉ hắn ta kích động.

Tất cả mọi người nhìn thấy Nguyệt Huy Chi Tinh, bao quát những cường giả ẩn giấu trong bóng tối tại cổ thành Thần Nguyệt đều không bình tĩnh.

“Muốn? Thì tự mình tới lấy đi!”

Sở Cuồng Nhân vuốt Nguyệt Huy Chi Tinh trong tay, từ tốn nói.

Tử Anh cũng không lo được cái gì, chỉ thấy hắn ta đột nhiên rút ra một thanh kiếm, bóng người lóe lên, bay về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, tiện tay chém ra một đạo kiếm khí.

Kiếm khí và kiếm keng một tiếng.

Sau đó, kiếm khí vỡ toang, Tử Anh bay ngược ra mấy chục trượng, trên người lộ ta một kiện áo giáp màu tím, đó là một kiện Đại Đạo khí phòng ngự.

“Vương đạo hữu, giúp ta đoạt lấy Nguyệt Huy Chi Tinh!”

Tử Anh lớn tiếng nói với Vương Hàng.

Vương Hàng có chút do dự.

Lúc này, là một cơ hội.

Nếu hắn ta trợ giúp Tử Anh, thật sự đoạt được Nguyệt Huy Chi Tinh, hắn ta sẽ thành công đứng cùng chiến tuyến với Tử Tinh.

Nhưng thực lực của Sở Cuồng Nhân cường đại, trong truyền thuyết, có thể lực bại một đám tiên chủng, chỉ sợ thực lực của hắn ta không đáng kể.

Còn bối cảnh của đối phương, hắn ta cũng không sợ, theo hắn ta biết, đối phương xuất thân từ một nền văn minh không tính là cường đại.

Chương 861: Trảm Vương Hàng, trảm Đại Đạo Chủ Vương gia, chỉ còn lại ngươi

“Được! !”

Vương Hàng cắn răng nói.

Đây mới thật sự là cơ hội kết giao với Tử Tinh, không thể bỏ qua, mặc dù hắn ta biết mình không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, nhưng hắn ta chỉ cần làm dáng một chút là được, không cần thiết đấu sinh tử với đối phương.

Hắn ta có tự tin, mặc dù mình không phải tiên chủng, nhưng cũng là thiên kiêu đỉnh phong, cộng thêm một số bảo vật trên người, đủ để tự vệ.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi đừng tổn thương Tử Anh đạo hữu!”

Vương Hàng lớn tiếng nói.

Hắn ta xuất thủ, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một thanh trường đao màu đen, chém ra một đao, đao quang vạch phá bầu trơi đen nhánh, trực tiếp chém về phía Sở Cuồng Nhân.

“Chỉ là phù du mà thôi.”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Hắn nhẹ nhàng khoát tay, tiện tay đánh ra một kích, Đế khí mênh mông trùng kích lên người Vương Hàng, lập tức đánh bay đối phương ra ngoài.

Trong tiếng ầm vang, trường đao phá nát, quần áo bạo liệt!

Trên người Vương Hàng lộ ra một kiện áo giáp màu đen, chính là Đại Đạo khí phòng ngự đỉnh phong mà hắn ta bỏ ra ba tỷ hai trăm triệu linh tủy mua được trong buổi đấu giá kia.

“Sở Cuồng Nhân, đạo khí này của ngươi thực không tồi.”

Vương Hàng lạnh giọng nói.

Nhờ có kiện Đại Đạo khí này, hắn ta mới dám xuất thủ với Sở Cuồng Nhân.

“Xem ra, Đạo khí này của ta đã cho ngươi thêm một chút lực lượng đây.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Bóng người hắn lóe lên, lập tức biến mất trong hư không.

Đồng tử Vương Hàng co rụt lại, người đi đâu rồi? !

"Vương đạo hữu, phía sau ngươi!"

Tử Anh hô to một tiếng.

Không tốt!

Vương Hàng không nói hai lời, thôi động Đế khí của mình đến cực hạn, trong nháy mắt bạo phát cảnh giới Đạo Chủ, đánh ra một quyền về phía sau.

Ầm! !

Một quyền này, trực tiếp đánh vào trên ngực Sở Cuồng Nhân.

"Thành công!"

Sắc mặt Vương Hàng vui vẻ.

Nhưng sau đó, vẻ mặt hắn ta lại chuyển thành hoảng sợ.

Bởi vì hắn ta phát hiện một quyền này của hắn ta dường như đánh lên một tầng bích chưởng không thể phá vỡ, căn bản không tổn thương tới Sở Cuồng Nhân một chút nào!

"Thiên Đạo khí phòng ngự! !"

"Kiện áo bào màu trắng này, là Thiên Đạo khí phòng ngự! !"

Trong nháy mắt Vương Hàng mộng.

Cuối cùng hắn ta cũng hiểu, vì sao Sở Cuồng Nhân lại bỏ một kiện Đại Đạo khí phòng ngự đỉnh phong ra đấu giá.

Bởi vì hắn căn bản không thiếu!

Có Thiên Đạo khí phòng ngự, kiện đại đạo khí kia quả thật quá yếu!

"Mau lui lại!"

Vương Hàng lập tức muốn lui lại.

Nhưng còn chưa lui được hai bước, Sở Cuồng Nhân đã phóng người lên, “Ngươi muốn lui đi đâu? !”

Tay Sở Cuồng Nhân nắm thành quả đấm, đột nhiên đánh ra một quyền!

Ầm! !

Trong hư không, bộc phát ra một tiếng vang thật lớn!

Khải giáp trên người Vương Hàng bị một quyền này trực tiếp đánh lõm, đồng thời vỡ ra từng khúc, quyền kình khủng bố xuyên thấu qua khải giáp, rơi trên người hắn ta.

Phốc...

Vương Hàng trực tiếp thổ huyết.

Sau đó, cánh tay hắn ta bị Sở Cuồng Nhân bắt được, cả người bị ném lên, nện trên mặt đất từng cái một.

Tiếng oanh oanh không ngừng vang lên, toàn bộ đài Vọng Nguyệt đều chấn động.

Mọi người thấy thế không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Quá bạo lực!

Quá huyết tinh!

Sở Cuồng Nhân tiện tay ném Vương Hàng sang một bên, kiện khải giáp trên người đối phương đã sớm vỡ vụn không ra hình dáng gì.

Mà bản thân Vương Hàng đã hấp hối.

“Dựa vào một kiện Đạo khí ta không cần mà còn muốn giữ mạng trước mặt ta? Ngươi không cảm thấy... Quá buồn cười sao?”

Sở Cuồng Nhân nhấc chân đạp lên ngực đối phương, vẻ mặt đạm mạc.

“Buông, buông tha ta.”

Vương Hàng run rẩy cầu xin.

Hắn ta hối hận.

Hắn ta hoàn toàn không ngờ Sở Cuồng Nhân lại cường đại đến tình trạng này, trên người mặc một kiện Đại Đạo khí phòng ngự đỉnh phong cũng không thể chống đỡ một chiêu của đối phương.

“Kiếp sau, phải có chút tâm nhãn nhá.”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Ầm!

Trong nháy mắt tiếp theo, lực lượng kinh khủng bạo phát, cả người Vương Hàng nổ tung, rất nhiều máu thịt từ dưới chân Sở Cuồng Nhân nổ bắn ra.

“Không! !”

Nơi xa, truyền đến một tiếng hét kinh sợ.

Mấy bóng người bay lượn đến.

Là mấy tên Đại Đạo Chủ của Vương gia, bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân trong mắt mang theo chấn kinh và nồng đậm hận ý.

“Giết thế tử Vương gia ta, ngươi muốn chết! !”

Một tên Đại Đạo Chủ bộc phát Đế khí, hóa thành một bàn tay lớn màu vàng óng, quét về phía Sở Cuồng Nhân.

“Ta không ngại giết thêm mấy người đâu.”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc quát lên, năm ngón tay hơi nắm lại, Đế khí và đạo văn xen lẫn, vô địch pháp điên đảo càn khôn oanh ra.

Quyền kình dồi dào như hồng thủy, trong nháy mắt phá hủy bàn tay lớn màu vàng óng kia.

Đồng tử tên Đại Đạo Chủ kia co rụt lại, bị quyền kình bao phủ, hét thảm một tiếng, thân thể hóa thành một đoàn sương máu nổ tung!

“Cái gì! !”

Đồng tử mấy tên Đại Đạo Chủ còn lại co rụt lại, có chút kinh hãi.

Đưa tay diệt sát Đại Đạo Chủ!

Thiên kiêu có thực lực như vậy, không khỏi quá dọa người đi!

Cho dù là tuyệt đỉnh tiên chủng, cũng có chút khoa trương.

Giờ phút này, nơi xa có một cỗ uy áp kinh khủng bạo phát, trùng trùng điệp điệp, trực tiếp nghiền ép về phía đài Vọng Nguyệt.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi muốn chết! !”

Một giọng nói lạnh lùng vang vọng.

Sắc mặt mấy tên Đạo Chủ của Vương gia vui vẻ.

“Là lão tổ!”

“Là lão tổ muốn xuất thủ!”

Lão tổ Vương gia, là một vị Thiên Đạo Chủ duy nhất của Vương gia!

“Hừ, là ai muốn chết đây?”

Trong phủ thành chủ của cổ thành Thần Nguyệt, một đạo kiếm ảnh to lớn bỗng nhiên đằng không mà lên, chém về phía Vương gia!

Một tiếng ầm vang lên, kiếm ảnh to lớn va chạm với cỗ cự lực kinh khủng kia, toàn bộ cổ thành Thần Nguyệt đều rung chuyển.

Sau khi va chạm, khí tức của lão tổ Vương gia nhanh chóng yếu đi, không có bất cứ động tĩnh gì nữa.

Tình cảnh này, khiến mấy tên Đại Đạo Chủ của Vương gia đều cảm thấy không thể tin được, một chiêu, đã chế trụ lão tổ Vương gia!

Cùng là Thiên Đạo chủ, chênh lệch này cũng quá lớn đi!

“Đây chính là thực lực của Thần Nguyệt Đạo Chủ sao? Thật mạnh!”

“Thật không hổ là một trong những Đạo Chủ cường đại nhất trong tinh hệ Tử Kim, cho dù tương lai người này không thành tiên, cũng là hư tiên đỉnh phong a.”

“Dù sao, năm đó cũng là tiên chủng đỉnh phong.”

Các tu sĩ trong cổ thành Thần Nguyệt âm thầm líu lưỡi.

Mà trên đài Vọng Nguyệt.

Sở Cuồng Nhân nhìn mấy tên Đại Đạo Chủ của Vương gia, nghiền ngẫm cười nói: “Chỗ dựa lớn nhất của các ngươi, hình như đã không còn rồi.”

Nói xong.

Hắn đưa tay hội tụ Đế khí, Nhất Niệm Khởi thi triển, theo Sở Cuồng Nhân tấn cấp thành Đại Đạo Chủ, uy lực của một chiêu này lại tăng lên một cấp bậc.

Ngàn vạn linh binh hội tụ, khóa chặt mấy tên Đại Đạo Chủ kia.

“Rơi!”

Một tiếng đạm mạc vang lên.

Vô số linh binh như mưa to tầm tã đánh về phía mấy tên Đại Đạo Chủ.

“Nhanh, ngăn lại!”

“Uy thế thật kinh khủng, sao lực lượng của hắn lại mạnh như vậy!”

“Cho dù đã tấn cấp làm Đại Đạo Chủ, nhưng cường đại đến trình độ này cũng có chút không thể tưởng tượng nổi, tên quái vật này...”

Oanh, oanh, oanh...

Trong hư không, từng đợt năng lượng loạn lưu liên tiếp bạo phát, mấy tên Đại Đạo Chủ bị binh khí oanh kích, rất nhanh đã liên tiếp bị thương.

Một bóng người xông ra năng lượng loạn lưu, xung quanh hắn ta lưu chuyển một lồng khí, đánh bay binh khí bốn phía ra ngoài.

Hiển nhiên, đây là một kiện Đạo khí phòng ngự cường đại.

“Sở Cuồng Nhân, đi chết cho ta!”

Mượn nhờ Đạo khí phòng ngự cường đại này, tên Đại Đạo Chủ kia vọt tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, tay cầm một cây trường thương đâm về phía Sở Cuồng Nhân!

Thương Xuất Như Long, hàn mang nhấp nhô!

Ong...

Lúc này.

Một tiếng kiếm ngân vang vọng!

Một đạo kiếm quang màu tím chiếu sáng đêm tối, giống như sao băng lộng lẫy.

Kiếm quang xẹt qua, mũi thương bị phá!

Trường thương keng một tiếng đứt gãy, lồng khí phòng ngự xung quanh tên Đại Đạo Chủ kia giống như bọt biển, trực tiếp vỡ thành hai mảnh.

Một đạo sương máu dâng trào.

Tên Đại Đạo Chủ kia đã bị kiếm quang xé thành hai nửa.

Chẳng biết lúc nào, Côn Ngô Kiếm đã ra vỏ, nằm trong tay Sở Cuồng Nhân, thân kiếm như bạch ngọc, thuần khiết không tì vết, hợp với bộ trường bào màu trắng tay lớn hoa lệ, không nhiễm trần thế trên người Sở Cuồng Nhân, càng tăng thêm sức mạnh.

Sở Cuồng Nhân cầm Côn Ngô, bóng người quỷ mị liên tiếp lấp lóe trong hư không, kiếm khí lưu chuyển, mấy tên Đại Đạo Chủ vốn đã bị thương căn bản cũng không phải đối thủ của hắn, từng người vẫn lạc.

“Hiện tại, chỉ còn lại ngươi.”

Ánh mát Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nhìn về phía tiên chủng Tử Anh cách đó không xa.

Đối phương, sắc mặt đã sớm trắng bệch như tờ giấy.

Chương 862: Thi Kiếm Song Tuyệt, Thi Kiếm Tiên, đúng là hiểu sơ một chút

“Hiện tại chỉ còn lại ngươi.”

Sở Cuồng Nhân nhìn Tử Anh sắc mặt trắng bệch, từ tốn nói.

Tử Anh nhìn Sở Cuồng Nhân từng bước ép sát, trong mắt lộ ra hoảng sợ, vừa bắt đầu, hắn ta đã muốn rời khỏi.

Nhưng lại có một cỗ khí thế khóa chặt trên người hắn ta.

Hắn ta vừa động, khí thế kia cũng động theo hắn ta.

Hắn ta căn bản, không thể trốn thoát!

Người nam nhân trước mắt này, đã cường đại đến mức hắn ta muốn chạy trốn cũng không chạy được, hai người căn bản không cùng một đẳng cấp.

“Sở Cuồng Nhân, ta là người của Tử Tinh, nếu ngươi dám giết ta, nhất định sẽ bị Tử Tinh trả thù mãnh liệt nhất.”

“Ngươi, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ.”

Ngữ khí của Tử Anh run rẩy nói.

“Cuộc đời của ta, ghét nhất chính là bị uy hiếp.”

Kiếm phong của Sở Cuồng Nhân hiện lên.

Một đạo kiếm khí bỗng nhiên bắn ra.

Phốc!

Trong nháy mắt, kiện nội giáp trên người Tử Anh đã bị kiếm khí xé rách, tinh chủng Tử Tinh... Vẫn lạc! !

Mọi người xung quanh thấy thế, không khỏi rùng mình một cái.

Bọn họ không ngờ, Sở Cuồng Nhân lại quả quyết như thế, ngay cả tiên chủng, cũng nói giết là giết, không hề lưu tình!

“Cái tên điên này, dám giết chết tiên chủng Tử Tinh trước mặt bao người như vậy, chẳng lẽ hắn không sợ Tử Tinh trả thù sao? !”

“Cổ thành Thần Nguyệt không gánh nổi hắn a.”

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Đường Hải Đường nhìn Sở Cuồng Nhân, có chút lo lắng.

Nói thế nào Tử Anh cũng là một vị tiên chủng, cứ giết chết như vậy, Tử Tinh tuyệt đối sẽ không tuỳ tiện buông tha Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân mạnh hơn, nhưng sao có thể chống lại toàn bộ Tử Tinh?

“Tử Tinh... Xem ra chúng ta nhất định là không chết không thôi.”

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Thịnh hội Nguyệt Luân kết thúc.

Hơn nữa còn dùng phương thức không ai ngờ tới kết thúc.

Tiên chủng Tử Anh vẫn lạc, lão tổ Vương gia xuất thủ, Thần Nguyệt Đạo Chủ xuất thủ... Đây đều là những chuyện mọi người không dự đoán được.

Nhưng càng khiến mọi người khiếp sợ là, bài thơ kia của Sở Cuồng Nhân.

Một bài thơ thắp sáng vũ trụ đen nhánh!

Sau cuộc thịnh hội Nguyệt Luân, Sở Cuồng Nhân và bài thơ của hắn đã truyền ra, trong toàn bộ cổ thành Thần Nguyệt, không ai không biết không người không hay.

Thậm chí toàn bộ tinh hệ Tử Kim cũng đang xôn xao.

“Trăng sáng tự thuở nào, nâng chén hỏi trời xanh... Thơ hay, chỉ có mấy câu, nhưng trong thoáng chốc giống như ta đã nhìn thấy một người uống rượu dưới ánh trăng, cao ngạo phóng khoáng, thật khiến người ta nhìn mà than thở.”

“Không sai, bài thơ này đủ để tái nhập sử sách.”

“Còn nữa, Nguyệt Luân bí cảnh đã chấn động vì bài thơ này, vô tận ánh trăng phun ra ngoài, ngay cả bí bảo như Nguyệt Huy Chi Tinh cũng xuất thế.”

“Sở Cuồng Nhân, hay cho một tên Sở Cuồng Nhân kinh tài tuyệt diễm.”

“Nhân tài như vậy, khoáng cổ thước kim a.”

“Người này, có thể xưng là Thi Tiên!”

Tất cả mọi người trong cổ thành Thần Nguyệt đều đang bàn tán về buổi thịnh hội Nguyệt Luân lần này, nói đến Sở Cuồng Nhân và bài thơ của hắn.

Cũng không biết là ai truyền ra xưng hào Thi Tiên.

Nhất thời, Thi Tiên Sở Cuồng Nhân, danh động bốn phía!

Vô số tu sĩ, danh viện đều mê mẩn.

“Các ngươi vẫn xem thường Sở Cuồng Nhân rồi, người ta không chỉ biết làm thơ, đừng quên, người ta còn là một vị tuyệt đỉnh tiên chủng, một kiếm chém giết Đại Đạo Chủ, kiếm pháp đó, cường đại đến không thể tưởng tượng!”

“Không sai, một kiếm kia, thật sự đáng sợ.”

“Ta nghe nói, người này còn có một loại tiên pháp kiếm đạo, từng dùng loại tiên pháp này, một kiếm chiến bại mấy vị tiên chủng.”

Không đến mấy ngày, Thi Tiên lại bị đổi thành Thi Kiếm Tiên!

Thi Kiếm Song Tuyệt, Thi Kiếm Tiên!

Trong phủ thành chủ.

Lúc này, Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân đại danh đỉnh đỉnh đang dùng Hoàng Hỏa luyện chế Côn Ngô, hắn đang dung nhập Tử Kim Nguyên vào trong Côn Ngô Kiếm.

“Xong rồi!”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, thu hồi Hoàng Hỏa.

Lúc này Côn Ngô Kiếm chiếu sáng rạng rỡ, thân kiếm như bạch ngọc lóe bạch quang nhàn nhạt dưới ánh mặt trời, mơ hồ còn có tử khí lưu chuyển.

Côn Ngô Kiếm, đã triệt để tấn cấp thành Thiên Đạo khí.

Có kiếm này, chiến lực của Sở Cuồng Nhân lại tăng lên một cấp bậc.

“Hảo kiếm.”

Bên cạnh, một giọng nói tán thưởng vang lên.

Thần Nguyệt Đạo Chủ đi tới.

Hắn ta nhìn Côn Ngô Kiếm, “Thi Kiếm Tiên đâu chỉ là Thi Kiếm Song Tuyệt, thủ đoạn luyện khí cũng là thế gian ít người có thể sánh kịp.”

“Thi Kiếm Tiên? ?”

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút.

Hai ngày nay hắn không đi ra ngoài, cũng không dùng đế niệm chú ý tin tức ngoại giới, một lòng muốn tăng đẳng cấp lên cho Côn Ngô Kiếm.

Lúc nào thì mình có thêm cái danh hào Thi Kiếm Tiên rồi?

“Ha ha, trên thịnh hội Nguyệt Luân, một bài thơ của Sở đạo hữu đã khiến bí giới chấn động, ánh trăng sáng chói, lại một kiếm trảm Đại Đạo Chủ, có thể nói là một đêm phong lưu, danh tiếng Thi Kiếm Tiên này, đúng là danh phó kỳ thực a!”

Thần Nguyệt Đạo Chủ cười nhạt nói.

“Thi Kiếm Tiên...”

Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ cười một tiếng.

Nhưng nghe cái tên này cũng... Khá hay đấy!

Ừm.

Mặc dù lấy trộm thơ của Tô Thức có chút đáng xấu hổ, nhưng trên thế giới này lại không ai biết, vì thế không có vấn đề lớn đi...

“Đúng rồi, Sở đạo hữu, tài liệu ngươi bảo ta chuẩn bị để giác tỉnh Tiên Thể cho Hải Đường đã chuẩn bị xong rồi.”

Thần Nguyệt Đạo Chủ bỗng nhiên trịnh trọng nói.

“Ừm, ta đã biết.”

Sở Cuồng Nhân cũng nghiêm mặt.

Sau đó không lâu.

Tài liệu giác tỉnh Tiên Thể đã được vận chuyển đến.

Sở Cuồng Nhân luyện chế những tài liệu này thành một viên đan dược, sau đó dẫn Thần Nguyệt Đạo Chủ và Đường Hải Đường tạm thời rời khỏi cổ tinh Thần Nguyệt.

Trên một khỏa tinh thần quanh năm bao phủ băng tuyết.

Ba người Sở Cuồng Nhân, Đường Hải Đường và Thần Nguyệt Đạo Chủ tới đây.

Sau khi bọn họ tới đây, một lão giả tóc trắng mặc bạch y cũng xuất hiện trong hư không, là Trần Thiên hư tiên!

“Trần Thiên tiền bối.”

Hai người Thần Nguyệt Đạo Chủ, Đường Hải Đường cung kính hành lễ nói.

Sở Cuồng Nhân cũng khẽ vuốt cằm.

Hắn và Trần Thiên hư tiên kết bạn không lâu, nhưng cùng chung chí hướng, có thể xưng là bạn vong niên, không cần quá khách sáo.

“Tiền bối, trận pháp chuẩn bị xong chưa?”

Sở Cuồng Nhân hỏi, lần này vì giác tỉnh Tiên Thể cho Đường Hải Đường, hắn và Thần Nguyệt Đạo Chủ đã tìm tới Trần Thiên hư tiên giúp đỡ.

“Đã chuẩn bị xong.”

Trần Thiên hư tiên gật đầu.

Ông ta dẫn mấy người đến một đỉnh tuyết sơn.

“Vậy bắt đầu đi.” Sở Cuồng Nhân nói, lấy ra một viên đan dược đưa cho Đường Hải Đường, “Đây là Băng Thiên Tuyết Đan mà ta luyện chế, Đường cô nương ăn vào có thể gia tăng hiệu suất hấp thu hàn khí.”

Đường Hải Đường gật đầu, tiếp nhận đan dược.

Bên cạnh, Trần Thiên hư tiên tấm tắc nói, “Sở đạo hữu, ngươi giấu đủ sâu a, ta không biết, ngươi còn biết luyện đan đấy.”

“A, hiểu sơ một chút.”

“Lại là một chút?” Trần Thiên hư tiên nghiền ngẫm cười một tiếng, sau đó còn nói thêm: “Đúng rồi, ta đã nghe qua bài thơ kia của ngươi rồi, có thể xưng là nhất tuyệt, không ngờ ngươi lại có tài nghệ như vậy.”

“Hiểu sơ một chút, hiểu sơ một chút.”

Sở Cuồng Nhân sờ mũi.

Hắn thật sự không gạt người, phương diện thi từ, hắn chỉ hiểu sơ một chút, thật ra hắn chỉ biết đọc thuộc thơ thôi.

Hiển nhiên, Trần Thiên hư tiên không tin.

Bên cạnh, Đường Hải Đường ăn đan dược vào, hàn khí băng tuyết bốn phía như trăm sông đổ về một biển, điên cuồng gào thét về phía nàng.

Trần Thiên hư tiên một phất tay áo, khởi động trận pháp.

Vô số đạo văn lưu chuyển trên mặt đấy, bao phủ cả khỏa tinh thần này, lượng lớn hàn khí điên cuồng vọt về phía đỉnh tuyết sơn.

Trong chớp mắt, Đường Hải Đường đã bị đông cứng thành một khối tượng băng!

Sinh cơ, khí tức... Hoàn toàn bị đóng băng!

Chương 863: Tiên Thể giác tỉnh, Quảng Hàn Tiên Thể, hàng ngũ thứ hai khiêu chiến

Băng tuyết tinh thần, trên một tòa tuyết sơn.

Hàn khí bao trùm, đóng băng thân thể của Đường Hải Đường, Thần Nguyệt Đạo Chủ thấy cảnh này, trong lòng không khỏi có chút bất định.

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh thấy vậy, nói: “Xin Thần Nguyệt đạo hữu yên tâm, ta dùng sinh mệnh cam đoan, Đường cô nương tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện.”

“Ừm, ta tin tưởng Sở đạo hữu.”

Thần Nguyệt Đạo Chủ an tâm hơn một chút.

Hàn khí bốn phía không ngừng tụ đến, tràn vào cơ thể Đường Hải

Đường, mặc dù trên thân thể Đường Hải Đường không còn sinh cơ, nhưng lại giống như cái động không đáy, ai đến cũng không cự tuyệt, hút tất cả hàn khí vào trong cơ thể.

Điều này đại biểu cơ năng trong thân thể vẫn đang vận hành.

Sinh cơ bị đóng băng, nhưng cơ năng thân thể vẫn đang vận hành, chuyện mâu thuẫn này lại xảy ra trên người Đường Hải Đường.

Ba ngày sau.

Linh lực hàn băng trên khỏa tinh thần này đã bị Đường Hải Đường hút cạn.

“Chủ nhân, thời cơ đã đến.”

Lúc này, Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái nhắc nhở Sở Cuồng Nhân một câu.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, “Đã hiểu.”

Ánh mắt hắn ngưng tụ.

Sau đó, mở tay ra.

Một đoàn Hoàng Hỏa màu vàng đỏ lưu chuyển trong lòng bàn tay hắn, Hoàng Hỏa phun ra ngoài, hoàn toàn bao phủ tượng băng của Đường Hải Đường.

“Đây là... Hoàng Hỏa!”

Ánh mắt Trần Thiên hư tiên ngưng tụ.

Thần Hoàng mới có thể sử dụng hỏa diễm, Sở Cuồng Nhân lại có thể sử dụng? !

“Kinh hỉ Sở tiểu hữu tạo ra, thật sự là tầng tầng lớp lớp.”

Trần Thiên hư tiên tán thưởng một tiếng.

Ông ta càng thêm khẳng định Sở Cuồng Nhân có thành tiên chi tư.

Băng Hỏa cùng vận hàng, Đường Hải Đường bị đóng băng có một tia phản ứng, lông mày cau lại, giống như cảm thấy khó chịu.

Cùng lúc đó.

Trong cơ thể của nàng, một cỗ lực lượng kinh khủng phủ bụi đã lâu đang nổi lên, bị băng hỏa kích thích, chuẩn bị phun ra ngoài!

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Thể Chất Chi Thư trong cơ thể.

Nhất thời, trong tầm mắt hắn, cổ lực lượng trong cơ thể Đường Hải Đường hóa thành vô số đạo văn huyền diệu đan xen, bị hắn phân tích từng cái.

“Theo Tiên Thể giác tỉnh, đạo văn vốn mơ hồ không rõ cũng trở nên rõ ràng, đợi Đường cô nương triệt để giác tỉnh Tiên Thể, ta cũng có thể triệt để phân tích Tiên Thể của nàng, để bản thân sử dụng! !”

Sở Cuồng Nhân nỉ non một tiếng.

Thời gian lưu chuyển.

Dưới kích thích của Hoàng Hỏa, băng tuyết, cỗ lực lượng trong cơ thể Đường Hải Đường càng không đè ép được.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, thu hồi Hoàng Hỏa, đánh nát băng khối.

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, đầu ngón tay có một chút hỏa quang, sau đó hỏa diễm hóa thành hỏa châm dài nhỏ, đâm vào cơ thể Đường Hải Đường.

Vì giúp Đường Hải Đường giác tỉnh Tiên Thể, Sở Cuồng Nhân kết hợp luyện đan và trận pháp, Hoàng Hỏa và y thuật, hơn nữa yêu cầu mỗi phương diện đều cực cao, nếu có một phương diện không đạt tiêu chuẩn thì không thể giác tỉnh Tiên Thể.

Có thể thấy được, chuyện giác tỉnh Tiên Thể có bao nhiêu khó khăn.

Nếu không, Tiên Thể của Đường Hải Đường sẽ chậm chạp không có cách nào giác tỉnh.

Hoàng Hỏa chi châm nhập thể, Đường Hải Đường bỗng nhiên mở hai mắt ra, giờ phút này đôi mắt nàng trắng lóa, giống như bông tuyết.

“A...”

Nương theo một thân thét dài, vô số đạo văn liên tiếp hiện lên bên ngoài thân thể nàng, hàn khí kinh khủng lấy nàng làm trung tâm không ngừng khuếch tán ra

Gió tuyết bốn phía ngưng tụ, toàn bộ bị đóng băng!

Toàn bộ tinh thần bị hàn khí Tiên Thể bộc phát ra bao phủ, dường như hóa thành tòa băng sơn phiêu đãng trong vũ trụ, tràn ngập hàn khí.

Tiên Thể giác tỉnh, đóng băng tinh thần!

“Đây là Tiên Thể thuộc tính băng!”

Trần Thiên hư tiên hơi kinh ngạc.

Sau đó, ông ta phát hiện ba động Tiên Thể không ngừng phát tán ra ngoài, sắc mặt thay đổi, vội vàng dùng hư tiên chi lực bao phủ bốn phía.

Khí mang màu trắng tràn ra, hóa thành lồng khí bao bọc.

Tiên Thể chi lực đánh thẳng vào lồng khí, hai cỗ tuyệt thế chi lực điên cuồng trùng kích, cả khỏa tinh thần đều vì thế mà chấn động.

“Vừa mới giác tỉnh đã có lực lượng cường đại như vậy, thật không hổ là Tiên Thể.” Trần Thiên hư tiên tấm tắc nói.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Sở Cuồng Nhân tìm ông ta đến.

Chỉ có hư tiên chi lực mới có thể hoàn toàn ngăn cách ba động Tiên Thể giác tỉnh ba động, không bị thế lực khác phát giác.

Nếu không, một cỗ Tiên Thể sẽ khiến toàn bộ tinh hệ Tử Kim chấn động, những văn minh, đạo thống kia sẽ không ngồi yên.

Tiên Thể, nếu không thể để bọn họ sử dụng.

Vậy vì địa vị của bọn họ, có khả năng rất lớn sẽ đi mạt sát người mang Tiên Thể kia.

Đây chính là pháp tắc tàn khốc trong vũ trụ.

“Phân tích...”

Sở Cuồng Nhân tới hần Đường Hải Đường.

Trong mắt hắn, giống như có vô số phù văn, đạo văn, đồ văn huyền diệu đang lưu chuyển.

Sự huyền diệu của Tiên Thể bị hắn nhìn không sót cái gì, cũng thông qua Thể Chất Chi Thư không ngừng phân tích, sau đó lại dung nhập vào trong đó.

Rất nhanh.

Trên Thể Chất Chi Thư, một loại thể chất cường đại mới tinh đang thành hình.

Bốn chữ lớn hiện lên trên trang sách

Quảng Hàn Tiên Thể!

Đây là Tiên Thể của Đường Hải Đường.

Cũng một trong những thể chất sau này của Sở Cuồng Nhân!

“Thành công.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hoơ cong lên.

Mà ba động Tiên Thể trên người Đường Hải Đường cũng dần dần thu liễm, đôi mắt giống như tuyết trắng cũng khôi phục thành dáng vẻ bình thường.

Nhưng nàng biết, bản thân đã khác trước.

Nàng có thể rõ ràng cảm giác được trong cơ thể mình ẩn chứa lực lượng.

Đó là một cỗ lực lượng lúc trước nàng không dám tưởng tượng!

“Thiên Tôn!”

“Ta lại đột phá đến Thiên Tôn cảnh!”

Đường Hải Đường vô cùng kinh ngạc.

Theo Tiên Thể giác tỉnh, tu vi của nàng cũng từ Đế Sơ cảnh bình thường đột phá đến Thiên Tôn cảnh, còn là thượng vị Thiên Tôn! !

Vượt qua mấy cảnh giới.

Tiên Thể cường đại, khiến Trần Thiên hư tiên, Thần Nguyệt Đạo Chủ líu lưỡi.

“Đây chính là Tiên Thể sao? Quả nhiên khủng bố.”

“Ta có thể cảm giác được, bên trong trong thể này ẩn chứa tiềm lực trưởng thành to lớn, cho dù là hàng ngũ đứng đầu Tử Tinh, Kim Tinh, chỉ sợ cũng kém rất xa tiềm lực trưởng thành của cỗ Tiên Thể này.”

Cho dù cùng là tiên chủng, tiềm lực trưởng thành cũng không giống nhau.

Thậm chí còn có khác biệt to lớn.

Nếu như nói, tỷ lệ thành tiên của đám tiên chủng khác là một, như vậy người sở hữu Tiên Thể giống như Đường Hải Đường, tỷ lệ thành tiên sẽ là từ mười trở lên.

Có lúc, thậm chí có thể đạt tới mấy chục.

“Quá tốt rồi, quá tốt rồi.”

Thần Nguyệt Đạo Chủ nhìn Đường Hải Đường, vẻ mặt hưng phấn, nữ nhi mình có Tiên Thể, sẽ có tương lai tốt đẹp.

Làm cha, sao hắn ta có thể không vui vẻ được.

Hắn ta nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nói: “Đại ân đại đức của Sở đạo hữu, ta ghi nhớ trong lòng, sau này nếu ngươi cần ta, cứ mở miệng, chỉ cần ta làm được, tuyệt không chối từ.”

“Thần Nguyệt đạo hữu khách khí.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Lần này giúp Đường Hải Đường giác tỉnh Tiên Thể, hắn cũng nhận được lợi ích cực kỳ lớn, thậm chí còn có thu hoạch nhiều hơn Đường Hải Đường, Thể Chất Chi Thư huyền diệu, không phải Trần Thiên hư tiên, Thần Nguyệt Đạo Chủ có khả năng tưởng tượng.

Trợ giúp Đường Hải Đường giác tỉnh Tiên Thể xong, Trần Thiên hư tiên trở lại Trần Thiên tinh, mấy người Sở Cuồng Nhân cũng trở về cổ thành Thần Nguyệt.

Vừa trở về, Sở Cuồng Nhân liền đi bế quan.

Hắn muốn làm quen với lực lượng Tiên Thể trong cơ thể, mặt khác, ánh trăng hắn lấy được trong thịnh hội Nguyệt Luân vẫn còn tồn trữ rất nhiều chưa hấp thu hết, cộng với khối Nguyệt Huy Chi Tinh kia nữa, hắn cũng phải nghiên cứu một chút mới được.

Tóm lại, hắn có thu hoạch rất lớn.

Lớn đến mức tạm thời hắn không thể làm hết.

Ngoài hắn bế quan ra, Đường Hải Đường cũng muốn bế quan, nàng thì đơn giản hơn nhiều, chỉ cần bế quan thích ứng với Tiên Thể là được.

Mà trong khoảng thời gian hai người bế quan, bên ngoài lại xảy ra một chuyện lớn, đó chính là, thiên kiêu hàng ngũ thứ hai của Tử Tinh thành công đột phá Đại Đạo Chủ cảnh, khiêu chiến với hàng ngũ thứ nhất.

Kết quả, lấy thất bại kết thúc!

Trận chiến kia, khiến không ít cường giả vì đó động dung.

Nhưng sau đó, vị hàng ngũ thứ hai của Tử Tinh Tử Thiên Hận này, lại phát ra lời khiêu chiến với Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân, tạo nên một mảnh xôn xao.

Chương 864: Luyện hóa Nguyệt Huy Chi Tinh, Bản Nguyên giới, Nguyệt chi bản nguyên

“Nghe nói không? Hàng ngũ thứ hai của Tử Tinh Tử Thiên Hận đột phá Đại Đạo Chủ cảnh, không chỉ như thế, hắn còn muốn khiêu chiến Sở Cuồng Nhân.”

“Đương nhiên, chuyện này đã truyền khắp rồi, hơn nữa, nghe nói trước đó, Tử Thiên Hận đã từng khiêu chiến hàng ngũ đứng đầu Tử Tiêu, nhưng đáng tiếc đã bị đánh bại, chậc chậc, hàng ngũ thứ hai đột phá đến Đại Đạo Chủ cảnh vẫn không phải đối thủ của hàng ngũ đứng đầu, Tử Tiêu thật sự quá mạnh.”

“Đúng vậy, không hổ là một trong song cường của tinh hệ Tử Kim.”

“Hiện tại Tử Thiên Hận lại khiêu chiến với Sở Cuồng Nhân, trước đó chiến tích của Sở Cuồng Nhân cũng vô cùng chói sáng, đầu tiên là đánh bại một đám tiên chủng, lại chém giết hàng ngũ thứ tư Tử Anh, có lẽ thật sự có thể đánh một trận với Tử Thiên Hận.”

“Ta đã biết Tử Tinh sẽ không dễ dàng buông tha cho Sở Cuồng Nhân, không ngờ nhanh như vậy đã có hành động, còn dùng phương thức này.”

Các đại thế lực trong tinh hệ Tử Kim đều nhìn chằm chằm trận chiến này, mà một trong hai người quyết đấu Tử Thiên Hận phát ra lời khiêu chiến, đã đang đi về phía cổ thành Thần Nguyệt.

Nhưng lúc hắn ta đến cổ thành Thần Nguyệt, lại từ trong miệng Thần Nguyệt Đạo Chủ biết được Sở Cuồng Nhân đang bế quan.

“Ta sẽ ở ngoài cổ thành Thần Nguyệt chờ hắn, sau khi hắn xuất quan, ngươi nói cho hắn biết, trận chiến này, hắn tiếp cũng phải tiếp, không tiếp cũng phải tiếp!”

Tử Thiên Hận ngạo nghễ nói.

Nói xong, hắn ta quay người rời đi, ngừng chân trên một khỏa tinh thần không người bên ngoài cổ thành Thần Nguyệt, chờ Sở Cuồng Nhân đến chiến.

Cùng lúc đó, hắn ta cũng phái ra không ít người nhìn chằm chằm phủ thành chủ.

Một khi Sở Cuồng Nhân xuất hiện, Tử Thiên Hận sẽ biết được.

...

Trong phủ thành chủ.

Sở Cuồng Nhân đang bế quan luyện hóa ánh trăng, số lượng ánh trăng to lớn, đủ khiến tu vi của hắn đề thăng một cấp bậc.

Mà ngoại trừ ánh trăng, hắn cũng đang cảm ngộ lực lượng Tiên Thể.

Tiên Thể chi lực, đúng là không tầm thường, khiến Sở Cuồng Nhân có năng lực thao túng hàn khí, hơn nữa hắn được trời ưu ái trên con đường tu hành thuộc tính hàn, tốc độ tu hành vượt xa tu sĩ khác.

Nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không tính chuyên tu thuộc tính hàn chi đạo.

Hắn có đạo mà mình muốn đi.

Đối với hắn mà nói, Quảng Hàn Tiên Thể chỉ là một thủ đoạn tu hành phụ trợ mà thôi.

Ngoại trừ Tiên Thể, ánh trăng.

Sở Cuồng Nhân để ý nhất chính là Nguyệt Huy Chi Tinh.

“Có thể cảm giác ngộ Nguyệt Tinh nguyên bản chi lực sao? Thật khiến người ta không thể không để ý.” Sở Cuồng Nhân vuốt Nguyệt Huy Chi Tinh trong tay.

Tiên giả, nắm giữ bản nguyên chi lực.

Muốn trở thành tiên, trước tiên cần phải cảm ngộ ra bản nguyên chi lực, nhưng chính cánh cửa này đã ngăn cản 99% tu sĩ trên thế gian.

Trong vũ trụ, bảo vật hoặc pháp môn có thể trợ giúp tu sĩ giác ngộ bản nguyên chi lực phần lớn đều là vật vô giá, ví dụ như Nguyệt Huy Chi Tinh này.

Sở Cuồng Nhân cầm Nguyệt Huy Chi Tinh trong tay, bắt đầu luyện hóa.

Trong khoảnh khắc, ý thức của hắn đã thoát ly thân thể, đi tới một không gian màu sắc lộng lẫy, tràn ngập các loại huyền diệu kỳ lạ.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy hỏa diễm sao băng xẹt qua bên cạnh mình, nhìn thấy băng tuyết phong bạo bạo phát, nhìn thấy gỗ lớn vạn trượng vụt lên từ mặt đất...

Mỗi loại cảnh sắc đều có đạo vận đặc biệt của nó.

“Nơi này là... Bản Nguyên giới!”

Sở Cuồng Nhân giống như hiểu ra cái gì, thầm nói.

Bản Nguyên giới, là một khái niệm thế giới!

Không có địa điểm, thời gian, hình thái cố định, nhưng lại tồn tại giữa vạn vật, một đóa hoa, một hạt cát đều có Bản Nguyên giới tồn tại, nhưng muốn đi vào Bản Nguyên giới, lại là chuyện vô cùng khó khăn.

Cho dù là tiên, sợ rằng cũng không thể tùy thời tùy chỗ tiến vào.

“Nguyệt Huy Chi Tinh có thể đưa ý thức của ta vào Bản Nguyên giới, cũng đúng, muốn giác ngộ bản nguyên, tiến vào Bản Nguyên giới chỉ là bước đầu tiên.”

Sở Cuồng Nhân nhìn cảnh sắc xung quanh, chính là ngàn vạn bản nguyên vũ trụ biến ảo mà thành, thông qua những cảnh tượng này, có thể cảm ngộ đến bản nguyên chi lực, nhưng những thứ này quá mức huyền diệu, căn bản khiến người ta không thể suy nghĩ.

Ví dụ như Sở Cuồng Nhân nhìn chằm chằm một ngọn núi lửa, muốn lĩnh hội bản nguyên chi lực trong đó, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, núi lửa kia đã biến thành băng sơn.

Cảnh tượng huyễn hóa vạn thiên, khiến người ta hoa mắt.

Như vậy căn bản không có cách nào khiến người ta lĩnh hội một loại bản nguyên cố định.

Lúc này.

Một đạo bạch quang xuất hiện trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Đó là, Nguyệt Huy Chi Tinh!

Chỉ thấy Nguyệt Huy Chi Tinh lao về một hướng khác.

Tâm niệm Sở Cuồng Nhân khẽ động, một đường theo sát Nguyệt Huy Chi Tinh.

Rất nhanh, ý thức của hắn đã đi tới một chỗ huyền bí, đây là một vùng biển lớn, mà trên biển có một vầng trăng sáng từ từ bay lên.

Hải Thượng Sinh Minh Nguyệt.

Giống như bị Sở Cuồng Nhân đi vào mà kinh động, kỳ cảnh mỹ lệ này bắt đầu ba động, dường như trong cái chớp mắt tiếp theo sẽ tan rã.

Nhưng lúc này, Nguyệt Huy Chi Tinh phóng về phía vầng trăng trên không trung, dung nhập vào trong đó, trăng sáng đang muốn tan rã lại lần nữa trở nên vững chắc.

Mà ba động đạo ẩn chứa trong trăng sáng lại khiến hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, hắn không dám chậm trễ, lập tức bắt đầu lĩnh hội trăng sáng.

Thời gian lưu chuyển, ba ngày trôi qua.

Ý thức của Sở Cuồng Nhân ở trong Bản Nguyên giới ba ngày.

Đến khi Nguyệt Huy Chi Tinh tiêu hao hầu như không còn, Bản Nguyên giới trong kì cảnh Hải Thượng Sinh Minh Nguyệt tiêu tán, ý thức của Sở Cuồng Nhân mới trở về.

“Thì ra đây chính là bản nguyên...”

Sở Cuồng Nhân thầm nói, hắn mở lòng bàn tay ra, một luồng ánh trăng bao phủ hàn khí nhàn nhạt đang lưu chuyển, khác với những ánh trăng khác, trong luồng ánh trăng này ẩn chứa một cỗ ba động năng lượng vô cùng cường đại.

Đây vốn không phải ánh trăng bình thường.

Đây là, Nguyệt chi bản nguyên!

Mặc dù chỉ là một luồng, nhưng dựa vào một luồng Nguyệt chi bản nguyên này, Sở Cuồng Nhân đã có thể chém giết bất cứ tồn tại nào dưới Thiên Đạo Chủ.

Không chỉ như thế, Sở Cuồng Nhân dùng luồng Nguyệt chi bản nguyên này làm cơ sở, còn có thể tiếp tục tham ngộ ra càng nhiều Nguyệt chi bản nguyên huyền diệu hơn!

Một khối Nguyệt Huy Chi Tinh, đã khiến hắn bước vào bản nguyên lĩnh vực!

Phần thu hoạch này, không hề kém Quảng Hàn Tiên Thể.

“Đây cũng là do ngộ tính của ta hơn người, mới có thể dùng Nguyệt Huy Chi Tinh cảm ngộ ra một luồng Nguyệt chi bản nguyên trong Bản Nguyên giới, đồng thời nắm giữ nó, đổi lại là tu sĩ khác, có thể cảm ngộ đến Nguyệt chi bản nguyên đã là cực hạn rồi...” Sở Cuồng Nhân nhẹ giọng cười nói.

Lần bế quan này, hắn đã hoàn toàn hấp thu ánh trăng trong cơ thể, tu vi vừa đặt chân Đại Đạo Chủ cảnh, trực tiếp tăng vọt đến Đại Đạo Chủ hậu kỳ!

Cộng thêm Quảng Hàn Tiên Thể, Nguyệt chi bản nguyên...

Chiến lực của hắn lại tăng lên một cấp bậc.

“Bây giờ trong tinh hệ Tử Kim, cho dù là hai hàng ngũ đứng đầu, đoán chừng cũng không phải đối thủ của ta... Không, cho dù tất cả tiên chủng trong tinh hệ này cùng nhau lên, ta cũng không sợ! !” Sở Cuồng Nhân cảm giác lực lượng trong cơ thể, trong mắt lộ ra một vệt bễ nghễ chi ý.

Sau đó, hắn chỉ cần chờ đợi Tàn Tiên giới buông xuống.

“Cũng không biết ngoại giới thế nào rồi?”

Đế niệm của Sở Cuồng Nhân lan tràn ra toàn bộ cổ thành Thần Nguyệt.

Rất nhanh, hắn đã biết những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, đương nhiên trong đó cũng bao gồm chuyện Tử Thiên Hận khiêu chiến mình.

“Hàng ngũ thứ hai của Tử Tinh?”

“Vừa giết một tên hàng ngũ thứ tư, hiện tại lại xuất hiện một tên hàng ngũ thứ hai, đúng là không dứt a.”

Hắn lắc đầu, đứng dậy ra khỏi phòng.

Trong chớp mắt hắn xuất hiện, đám cường giả vẫn âm thầm quan sát lập tức cảm ứng được, trong mắt tỏa ra ánh sao.

“Sở Cuồng Nhân xuất hiện!”

“Nhanh, thông báo cho nhị điện hạ.”

“Hừ, cuối cùng hắn đã chịu xuất hiện.”

Tin tức Sở Cuồng Nhân xuất quan giống như đã mọc cánh, nhanh chóng truyền khắp thành, mà Tử Thiên Hận cũng nhận được tin tức đầu tiên.

Chương 865: Xuất quan, mặc kệ hắn, cầm âm múa kiếm

Bên ngoài cổ thành Thần Nguyệt.

Trên một khỏa hành tinh, một thanh niên mày kiếm mắt sáng đang ngồi xếp bằng, khí tức lưu chuyển quanh người, vô số tinh quang vờn quanh quanh.

Bỗng nhiên, thanh niên mở hai mắt ra.

Một đạo tinh quang lóe lên, vô số tinh quang phá nát!

Thanh niên đứng lên, nhìn về phía cổ thành Thần Nguyệt, hừ nhẹ một tiếng, “Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân, cuối cùng ngươi đã xuất quan rồi!”

Người này, chính là người khiêu chiến Sở Cuồng Nhân, hàng ngũ thứ hai của Tử Tinh Tử Thiên Hận!

Hắn ta nhận được tin tức Sở Cuồng Nhân xuất quan.

Không chỉ hắn ta.

Các đại thế lực cũng đều nhận được tin tức, tất cả mọi người nhìn về phía phủ thành chủ, muốn nhìn xem Sở Cuồng Nhân định ứng đối ra sao.

“Trận chiến này, xem ra Tử Thiên Hận bắt buộc phải làm a.”

“Đây là khẳng định, Sở Cuồng Nhân giết Tử Anh, sao Tử Tinh có thể bỏ qua, Tử Thiên Hận đang trả thù.”

“Nhìn xem thực lực của Sở Cuồng Nhân đã đến bước nào rồi, Tử Thiên Hận đã đột phá Đại Đạo Chủ, thực lực không phải Tử Anh có thể so sánh.”

“Không sai…”

Từng đạo đế niệm trao đổi trong hư không.

Phủ thành chủ, lập tức trở thành tiêu điểm.

Chuẩn xác mà nói, là Sở Cuồng Nhân trở thành tiêu điểm của mọi người.

“Sở đạo hữu, ngươi định làm như thế nào?”

Thần Nguyệt Đạo Chủ tìm Sở Cuồng Nhân hỏi.

“A, cái gì mà làm như thế nào, không cần để ý.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

“Không để ý?”

“Đúng vậy, nếu tiên chủng nào đến tìm ta khiêu chiến, ta cũng phải nhận, đây chẳng phải bận chết ta à?” Sở Cuồng Nhân nói.

Hắn căn bản không đặt Tử Thiên Hận ở trong mắt.

Cũng lười đáp lại lời khiêu chiến của đối phương.

Mấy ngày kế tiếp, hắn vẫn ở trong phủ thành chủ, đọc sách, thưởng trà, uống rượu, thỉnh thoảng đi du ngoạn tại các danh lam thắng cảnh trong cổ thành Thần Nguyệt.

Trong mắt người khác, hắn sống vô cùng tự tại.

Mà trên thực tế.

Chỉ có thiên hồn của Sở Cuồng Nhân đang buông lỏng, nhân hồn và địa hồn của hắn vẫn ở trong Linh Huyễn chi cảnh chém giết, thôi diễn hai đại ảo diệu.

Nhưng những thứ này, người khác cũng không biết.

Mấy ngày trôi qua.

Sở Cuồng Nhân vẫn không đả động đến chuyện khiêu chiến.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ cổ thành Thần Nguyệt nghị luận ầm ĩ.

“Các ngươi nói xem, tiên chủng Tử Thiên Hận đã tìm tới cửa, Sở Cuồng Nhân vẫn còn thảnh thơi như thế, hắn thật sự không đặt đối phương trong lòng sao?”

“Ta nhìn, chắc là hắn sợ rồi?”

“Sợ?”

“Đúng vậy, người khiêu chiến hắn là hàng ngũ thứ hai của Tử Tinh, Đại Đạo Chủ Tử Thiên Hận, hắn sợ, không dám ứng chiến, nhưng nói ra lại sợ mất mặt, cho nên liền dùng phương thức này che dấu sự chột dạ của mình.”

Có tu sĩ nói chắc như đinh đóng cột, mà chuyện Sở Cuồng Nhân hoảng sợ, không dám ứng chiến bị người có tâm thúc giục, truyền khắp cổ thành Thần Nguyệt, khiến thanh danh của hắn rơi xuống đáy cốc.

“Thi Kiếm Tiên gì, đều là giả, thả rắm mà thôi.”

“A, là tiên chủng, người ta đã tìm tới cửa, lại không dám ứng chiến, có tiên chủng chi tư, lại không có tiên chủng chi tâm.”

“Không sai, thật khiến người ta thất vọng.”

“Sở Cuồng Nhân? Đúng là uổng phí cái tên này.”

Lời đồn không ngừng hướng về Sở Cuồng Nhân.

Mà một ngày này.

Sở Cuồng Nhân đang uống rượu tại một nơi trăng gió trong cổ thành Thần Nguyện, trước mặt là một đám vũ cơ tuyệt mỹ đang uyển chuyển nhảy múa.

Nơi này là Phong Nguyệt phường.

Là nơi trăng gió lớn nhất trong cổ thành Thần Nguyệt.

Cũng là tiêu tiền lớn nhất, nhưng trên người Sở Cuồng Nhân có một đống linh tủy, hắn căn bản không để ý chút tiêu phí này.

Hắn không phải tu sĩ khổ tu.

Ngẫu nhiên sẽ có lúc buông lỏng hưởng thụ.

Như bây giờ, mỹ tửu trong miệng, thanh nhạc bên tai, mỹ nhân tuyệt sắc uyển chuyển nhảy múa trước mặt hắn, dáng người chập chờn, cảnh đẹp ý vui.

“Thưởng.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Tiện tay vung lên, chính là vạn cân linh tủy.

“Đa tạ công tử, đa tạ công tử.”

Bên cạnh Sở Cuồng Nhân, nữ tử xinh đẹp nở nang cười rạng rỡ, nàng là chủ nhân của Phong Nguyệt phường.

Nàng nhìn Sở Cuồng Nhân tiêu tiền như nước, trong mắt dị sắc liên tục.

Đương nhiên nàng đã nghe thấy lời đồn bên ngoài, nhưng trong mắt nàng, những chuyện kia đều không quan trọng.

Tại Phong Nguyệt phường, người nào có linh tủy, người đó là quý nhân, khiêu chiến hay không khiêu chiến, tiên chủng hay không tiên chủng cái gì, các nàng mới đều mặc kệ.

Mà Sở Cuồng Nhân có nhiều linh tủy, tiêu tiền như nước, vóc người càng siêu phàm thoát tục, có thể nói là khách hàng hoàn mỹ nhất tại Phong Nguyệt phường.

“Nào, công tử, ta kính ngươi một chén.”

Phong Nguyệt phường chủ cầm bầu rượu lên rót cho Sở Cuồng Nhân.

“Phường chủ, Phong Nguyệt Vô Biên này của ngươi đúng là tuyệt nhất thành Thần Nguyệt a.” Sở Cuồng Nhân nhìn chén rượu trong tay, khẽ cười một tiếng nói.

Phong Nguyệt Vô Biên, là rượu đắt nhất trong Phong Nguyệt phường.

Lần đầu tiên Sở Cuồng Nhân uống đã thích rồi, còn cố ý để Tiểu Ái phân tích một chút, định tìm thời gian tự mình sản xuất.

Sau này rảnh rỗi uống hai ngụm, đắc ý a.

“Đó là tự nhiên, nếu đến cổ thành Thần Nguyệt, có hai chuyện nhất định phải làm, chuyện thứ nhất là gì? Chính là trèo lên đài Vọng Nguyệt nhìn Nguyệt Luân bí giới, còn chuyện thứ hai, chính là đến Phong Nguyệt phường chúng ta uống một bình Phong Nguyệt Vô Biên.”

Phong Nguyệt phường chủ tự hào nói.

Sau đó, nàng ở bên cạnh Sở Cuồng Nhân vừa cười vừa nói: “Đúng rồi, hôm nay đám người Tiểu Nguyệt mới biên soạn một đoạn múa mới, công tử muốn xem không

“Há, vậy thì tốt.” Sở Cuồng Nhân gật đầu.

Phong Nguyệt phường chủ vỗ tay.

Nhất thời, trên sân khấu, một đám vũ cơ mới đi ra.

Chúng nữ thi lễ với Sở Cuồng Nhân, sau đó nhảy múa.

Vũ cơ cầm kiếm, tốc độ nhẹ nhàng, như kinh hồng chiếu ảnh, nhưng kiếm quang lập lòe, âm thanh kim ngọc quanh quẩn, lại không mất đi sự phóng khoáng.

“Múa thật đẹp, nhưng sao không có nhạc?” Sở Cuồng Nhân hỏi.

“Đây là vũ đạo đám người Tiểu Nguyệt mới biên soạn ra, còn chưa tìm được từ khúc thích hợp.” Phong Nguyệt phường chủ nói.

“Có múa mà không có nhạc, không được hoàn mỹ, vậy để ta bổ sung phần cuối cùng này đi.” Sở Cuồng Nhân cười nói.

Chỉ thấy hắn đưa tay về phía cách đó không xa, một thanh cổ cầm bị hút tới, mười ngón trêu chọc, cầm âm uyển chuyển lập tức phát ra.

Bên cạnh, hai mắt Phong Nguyệt phường chủ lập tức tỏa sáng.

Sở công tử, lại biết đánh đàn? !

Cầm âm hào hùng khí thế, rất phù hợp với điệu múa của mọi người.

Một người tấu nhạc, một người nhảy múa.

Phối hợp với nhau rất ăn ý phù hợp.

“Tiếng đàn này... Sợ rằng Sở công tử không chỉ biết về cầm đơn giản như vậy!” Trong mắt Phong Nguyệt phường chủ liên tục lóe lên dị sắc.

Nàng nhìn một bên mặt của Sở Cuồng Nhân, trong lúc nhất thời không khỏi ngây dại.

Cầm âm quanh quẩn, từ trong Phong Nguyệt phường khuếch tán ra.

Không ít người nghe thấy tiếng đàn này.

“Tiếng đàn này... Là ai? Là ai đang gảy đàn?”

“Theo Phong Nguyệt phường truyền ra, là cầm sư của Phong Nguyệt phường sao?”

“Tiếng đàn này hào hùng khí thế, ý cảnh sâu xa, xem ra trong Phong Nguyệt phường bên đã xuất hiện một vị cao nhân cầm đạo a, đi, đi xem một chút.”

Không ít người bị cầm âm hấp dẫn, tiến về Phong Nguyệt phường.

Mà trong Phong Nguyệt phường, đám vũ cơ nhảy múa theo cầm âm, dáng người chập chờn, kiếm quang ào ào, hoa mắt thần mê, làm cho người ta mê say.

Cầm âm càng thêm réo rắt, vũ cơ múa kiếm cũng càng hào hùng.

Trong mơ hồ, giống như có thiên quân vạn mã đang chém giết lẫn nhau, một đám vũ cơ như hóa thân thành tướng quân trên chiến trường, mày liễu không nhường mày râu.

Tu sĩ đi vào Phong Nguyệt phường nhìn thấy cảnh này, không khỏi rung động.

Lúc cầm âm dừng lại, các vũ cơ cũng đều dừng lại.

Sắc mặt các nàng đỏ bừng, đổ mồ hôi đầm đìa, nhưng ánh mắt lại sáng ngời trước nay chưa có, điệu múa vừa rồi, có thể nói là lần tận hứng nhất trong cuộc đời các nàng, đạt đến đỉnh phong của vũ đạo, chính là cảnh giới thiên nhân hợp nhất gì đó.

“Diệu như nghệ xạ cửu nhật lạc, kiểu như quần đế tham long tường, lai như lôi đình thu chấn nộ, bãi như giang hải ngưng thanh...” (*)

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân vang lên.

Hắn nhìn một đám vũ cơ, trong mắt lộ ra tán thưởng, giơ ly rượu lên, “Múa rất hay, ta kính chư vị một chén.”

(*) Bài thơ Đỗ Phủ làm để miêu tả kiếm pháp Công Tôn Kiếm Vũ.

Chương 866: Tử Thiên Hận đến đây khiêu khích, lấy giếng nhìn trời, gặp thiên uy

“Diệu như nghệ xạ cửu nhật lạc, kiểu như quần đế tham long tường.”

“Lai như lôi đình thu chấn nộ, bãi như giang hải ngưng thanh...” Phong Nguyệt phường chủ nỉ non một lần.

Nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, ánh mắt mang theo mê luyến, nàng phủi tay, “Người tới, rót rượu cho các vũ cơ, để bọn họ kính Sở công tử một chén.”

“Ha ha, vậy ta uống trước rồi nói.”

Sở Cuồng Nhân cười nói, uống một hơi cạn sạch rượu trong chén.

“Chúng ta kính công tử một chén.”

Một người cầm đầu nhóm vũ cơ nâng chén với Sở Cuồng Nhân, sau đó cũng uống một hơi cạn sạch, chúng nữ nhìn Sở Cuồng Nhân, hai mắt như muốn phát sáng.

“Không ngờ, công tử còn biết đánh đàn, hơn nữa cầm nghệ lại cao minh như thế, không biết ca khúc vừa rồi tên là gì gì?”

Vũ cơ cầm đầu Tiểu Nguyệt hỏi.

“Rất lâu không đàn rồi, có chút không quen.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Nghe thấy hắn nói lời này, cầm sư của Phong Nguyệt phường không khỏi có chút xấu hổ.

“Một khúc vừa rồi là ta tấu lên theo cảm giác, không có tên, xem như tặng cho Phong Nguyệt phường đi.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng nói.

Tại mấy năm trước, cảnh giới đàn đạo của hắn đã đạt đến đại đạo không dây cung chi cảnh, ngẫu nhiên có cảm hứng, chính là danh khúc kinh thiên động địa.

“Nói cách khác, một khúc này chính là làm cho chúng ta?”

Hai mắt đám người Tiểu Nguyệt tỏa sáng.

“Đúng vậy.”

“Đa tạ công tử.”

Đám vũ cơ không kìm được vui mừng, mặt mày hớn hở.

Nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt vô cùng sùng bái.

Mà đám cầm sư của Phong Nguyệt phường lại cười khổ không thôi, danh khúc có biểu lộ cảm xúc kinh thiên động địa như vậy, chứng tỏ tạo nghệ cầm đạo cao hơn bọn họ rất nhiều.

“Không ngờ Sở Cuồng Nhân còn biết đánh đàn, hơn nữa trình độ còn cao như thế, thật khiến người ta bất ngờ.”

“Các ngươi đã nghe bài thơ vừa rồi của hắn chưa? Thật không hổ là Thi Kiếm Tiên, lại là một bài thơ nổi tiếng truyền thế.”

“Chậc chậc, thiên cổ phong lưu, cũng chỉ như vậy.”

Các tu sĩ bị cầm âm dẫn tới không khỏi sợ hãi than, nhìn Sở Cuồng Nhân được một đám vũ cơ vây quanh, trong mắt lộ ra hâm mộ ghen ghét.

“Hừ, cho dù thi tốt tốt, cầm nghệ cao thế nào, nhưng chỉ là một kẻ hèn nhát chỉ dám trốn trong phòng không dám khiêu chiến mà thôi.”

Có tu sĩ lạnh hừ một tiếng nói, mà một số tu sĩ ghen ghét với Sở Cuồng Nhân cũng không nhịn được nhao nhao phụ họa.

“Không sai, không dám ứng chiến, chỉ là kẻ hèn nhát mà thôi.”

“Hừ, thân là tiên chủng, không biết tiến thủ, cả ngày lưu luyến ở nơi ngõ hẻm liễu chi, người như vậy, cũng muốn thành tiên? Nằm mơ.”

“Tử Thiên Hận mạnh hơn hắn không biết gấp bao nhiêu lần.”

Những lời nói hạ thấp Sở Cuồng Nhân nhao nhao truyền đến.

Đương nhiên Sở Cuồng Nhân cũng nghe thấy.

Nhưng còn chưa chờ hắn làm gì, bên cạnh, Phong Nguyệt phường chủ đã lộ ra ánh mắt lạnh lẽo trước, sau đó phất tay áo, một cỗ Đế khí dồi dào phun ra ngoài, trức tiếp đánh bay những người kia ra ngoài.

“Nếu còn nói lung tung, từ nay về sau các ngươi đừng nghĩ đi vào Phong Nguyệt phường nữa.”

Phong Nguyệt phường chủ bá khí nói, nàng không đơn thuần là một nữ tử trăng gió bình thường, có thể kinh doanh nơi tiêu tiền lớn nhất như Phong Nguyệt phường trong cổ thành Thần Nguyệt, nếu nói không có mấy phần thủ đoạn, thì không có khả năng.

Mà trên thực tế, tu vi của nàng sớm đã đạt đến Đại Đạo Chủ cảnh, hơn nữa còn là Đại Đạo Chủ đỉnh phong gần với Thiên Đạo Chủ.

“Sở công tử, là ta chiêu đãi không chu đáo, khiến đám người này đi vào, quấy rầy hăng hái của ngươi.” Phong Nguyệt phường chủ nói xin lỗi.

“Không sao.” Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý.

“Tấu nhạc.”

Phong Nguyệt phường chủ phủi tay.

Lúc thanh nhạc lại nổi lên, một cỗ uy áp cường đại bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, khóa chặt toàn bộ Phong Nguyệt phường.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi thật có nhã hứng!”

Trong hư không, một giọng nói mang theo vài phần tức giận vang lên.

Một bóng người bỗng nhiên xuất hiện trên không Phong Nguyệt phường, một thân áo tím, mày kiếm mắt sáng, người này, chính là Tử Thiên Hận.

Tử Thiên Hận đột nhiên hiện thân, khiến mọi người không khỏi kinh hô.

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương, ánh mắt lộ ra nghiền ngẫm, “Một bộ hình chiếu đế niệm đến đây, ngươi có chuyện gì sao?”

Thân ảnh trước mắt này, không phải bản tôn của Tử Thiên Hận, mà chỉ là một đạo hình chiếu đế niệm của hắn ta, chỉ như vậy đã có uy thế này.

Đủ thấy Tử Thiên Hận rất cường hãn.

“Sở Cuồng Nhân, vì sao ngươi lại không để ý đến lời khiêu chiến của ta.”

Tử Thiên Hận lạnh giọng nói.

“A, vì sao phải để ý?”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

“Ngươi sợ?”

“Đừng đề cao chính mình.”

“Nếu không phải sợ, vậy sao ngươi không dám ứng chiến, Sở Cuồng Nhân, ngươi giết tiên chủng Tử Tinh ta, cho dù là có Trần Thiên hư tiên làm chỗ dựa cho ngươi, ngươi cũng đừng hòng gối cao không lo, ta ở đây phát ra khiêu chiến với ngươi, đây là chiến đấu giữa tiên chủng, ngươi nếu có gan, thì nhận lấy, đánh một trận thống khoái với ta, kết thúc ân oán!” Tử Thiên Hận lạnh giọng nói với Sở Cuồng Nhân.

Một cỗ uy áp mạnh hơn từ bộ hình chiếu đế niệm này tràn ngập ra.

“Khí tức thật mạnh, chỉ một bộ hình chiếu đế niệm đã có uy thế như vậy, chiến lực của hắn ta sẽ cường đại đến cỡ nào.”

“Hàng ngũ thứ hai, không tầm thường a.”

“Sở Cuồng Nhân muốn thắng đối phương, đoán chừng rất khó.”

Mọi người âm thầm kinh thán.

Có vài người, chú ý tới trận chiến của Tử Thiên Hận và hàng ngũ đứng đầu Tử Tiêu, càng hiểu rõ thực lực của đối phương.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Sở Cuồng Nhân muốn thắng trận chiến này, rất khó.

Thậm chí, dựa vào biểu hiện những ngày này của Sở Cuồng Nhân, không ít người đã ngầm thừa nhận hắn không phải đối thủ của Tử Thiên Hận.

“Đánh một trận thống khoái?”

Sở Cuồng Nhân nghe thấy vậy, không khỏi lắc đầu cười một tiếng.

“Ngươi cười cái gì? !”

Tử Thiên Hận cau mày, cảm giác bị làm nhục.

“Ngươi có tư cách gì mà có thể đánh một trận thống khoái với ta? Chỉ bằng ngươi đột phá đến Đại Đạo Chủ? Chỉ bằng ngươi là hàng ngũ thứ hai của Tử Tinh? Quá nhỏ bé, thật sự quá nhỏ bé, ngươi căn bản không có tư cách làm đối thủ của ta.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Ngữ điệu cuồng ngạo không ai bì nổi, mọi người đều vì đó động dung.

“Thật cuồng!”

“Hắn biết mình đang nói cái gì không? !”

“Hừ, chỉ là ăn nói khoác lác mà thôi, nếu hắn thật sự cường đại như vậy, vì sao lâu như vậy lại không dám ứng chiến?”

Có người chấn kinh, cũng có người khịt mũi coi thường.

Trên bầu trời.

Sắc mặt bộ hình chiếu đế niệm của Tử Thiên Hận vô cùng âm trầm, “Ngươi cho rằng mình giết Tử Anh đã là thiên hạ vô địch sao? Hàng ngũ thứ hai và hàng ngũ thứ tư, thực lực không giống nhau! !”

“Ta giết Tử Anh, chỉ dùng một chút dùng lực, các ngươi cho rằng đó là toàn bộ thực lực của ta sao? Lấy giếng xem trời, biết gì đến thiên uy? !”

Trên người Sở Cuồng Nhân bộc phát ra một cỗ uy áp bàng bạc khủng bố.

Toàn bộ cổ thành Thần Nguyệt đều run lên.

Cỗ hình chiếu đế niệm của Tử Thiên Hận đứng mũi chịu sào dưới cỗ uy áp dọa người này, sắc mặt lập tức thay đổi, ngay sau đó, hình chiếu đế niệm nổi lên sóng gió kịch liệt, lại trực tiếp tán loạn! !

Trên hành tinh phía xa, Tử Thiên Hận bỗng nhiên mở hai mắt ra, nhìn chằm chằm về phía cổ thành Thần Nguyệt, “Loại uy thế này, làm sao có thể? !”

Chỉ là uy thế, đối phương đã ở trên mình! !

Nhưng vì sao đối phương lại ở nơi đó phóng thích khí tức?

Tử Thiên Hận có chút không hiểu.

Đế niệm của hắn ta phun trào, cảm giác về phía cổ thành Thần Nguyệt.

Trong Phong Nguyệt phường.

Uy thế không có gì sánh kịp đang không ngừng khuếch tán ra, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân cầm một bình Phong Nguyệt Vô Biên, đằng không mà lên.

Mà uy thế trên người hắn vẫn đang liên tục tăng lên.

“Rốt cuộc hắn muốn làm gì?”

“Loại khí thế này... Khủng bố! ! !”

Tất cả mọi người ở trong bóng tối âm thầm líu lưỡi.

Bọn họ cảm giác, có lẽ bản thân đã đoán sai, chỉ dựa vào uy thế này, Sở Cuồng Nhân không có đạo lý gì sợ Tử Thiên Hận.

Trong phủ thành chủ.

Thần Nguyệt Đạo Chủ cũng cảm giác được uy thế của Sở Cuồng Nhân, không khỏi khẽ cười một tiếng, “Cuối cùng hắn cũng muốn xuất thủ.”

Chương 867: Làm thơ xuất kiếm, nhất kiếm kinh thiên, lại trảm hàng ngũ Tử Tinh

Cổ thành Thần Nguyệt, Phong Nguyệt phường.

Uy áp khủng bố vô biên vô hạn, không có gì sánh kịp đang không ngừng khuếch tán ra, tất cả cường giả đều bị cỗ khí tức cường đại này kinh động đến.

“Khí tức thật mạnh, rốt cuộc là người nào phát ra?”

“Khí tức này, chẳng lẽ lại là...”

Từng đạo lưu quang bay lượn ra, từng đạo đế niệm phun trào trong cổ thành Thần Nguyệt, rất nhanh đã khóa chặt nơi phát ra khí tức cường đại.

Đám cường giả nhìn lên không trung Phong Nguyệt phường, đồng tử hơi co rụt lại.

“Quả nhiên là người này!”

“Khí tức này, so với mấy tháng trước tại đài Vọng Nguyệt, càng thêm cường đại, hơn nữa không chỉ cường đại hơn một chút.”

“Tốc độ tiến bộ này, không khỏi quá nhanh đi!”

“Đại Đạo Chủ hậu kỳ! !”

Mọi người cảm thấy không thể tin, phải biết, sau khi tu vi đạt tới Đạo Chủ cảnh, muốn tiến bộ tiếp rất khó, cho dù là một giai đoạn nhỏ cũng phải hao phí vô số tâm huyết, tư nguyên mới vượt qua được.

Thường thường là hơn mấy ngàn vạn năm!

Nhưng Sở Cuồng Nhân chỉ hao phí mấy tháng ngắn ngủi!

Mấy tháng trước, trên đài Vọng Nguyệt, hắn mới vừa bước vào Đại Đạo Chủ cảnh, mấy tháng sau, trực tiếp tăng đến Đại Đạo Chủ hậu kỳ! !

Cho dù là tuyệt đỉnh tiên chủng, nhưng tốc độ tiến bộ này, vẫn khiến đám Đạo Chủ cảm thấy không thể tưởng tượng được.

“Bộc phát ra khí tức cường đại, hắn muốn làm gì?”

Có đạo chủ cảm thấy nghi hoặc.

Nhưng rất nhanh, bọn họ đã hiểu đầu đuôi mọi chuyện.

Biết Tử Thiên Hận đến đây khiêu khích, ánh mắt mọi người sáng lên.

“Cuối cùng hắn cũng muốn xuất thủ sao?”

“Xem ra, quyết đấu sắp bắt đầu.”

Mọi người không khỏi có chút chờ mong.

Một người là tiên chủng gần đây thanh danh rất vang dội, một người là hàng ngũ thứ hai của Tử Tinh, trận chiến này, nhất định vô cùng đặc sắc.

Nhưng mọi người đợi một lúc lâu, cũng không thấy Sở Cuồng Nhân có động tác gì, chỉ thấy hắn lơ lửng trên không Phong Nguyệt phường, tay cầm một bầu rượu, cũng không có ý đi tìm Tử

Thiên Hận quyết chiến.

Không quyết chiến, tản mát ra khí tức kinh khủng như vậy để làm gì?

Hù dọa người sao?

“Tìm được rồi.”

Lúc này, Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở miệng nói.

Ánh mắt hắn nhìn về chân trời phía xa, vượt qua trùng điệp trở ngại, trực tiếp khóa định Tử Thiên Hận trên một khỏa hành tinh bên ngoài cổ thành Thần Nguyệt.

Trên hành tình này, đồng tử Tử Thiên Hận hơi co lại.

Hắn muốn làm gì?

Sở Cuồng Nhân đứng trên không trung Phong Nguyệt phường, giơ Phong Nguyệt Vô Biên trong tay lên, trực tiếp uống hơn nửa bình.

Lúc mới nếm thử rượu này thì không có gì, nhưng sau đó hương rượu phát ra rất mạnh, Sở Cuồng Nhân đã uống mấy bình, hiện tại lại uống hơn nửa bình, hương rượu lập tức bộc phát.

Sở Cuồng Nhân vốn có thể xua đi hương rượu, nhưng hắn không làm như vậy, sắc mặt có chút hồng nhuận, hai mắt cũng bắt đầu mông lung.

Mọi người thấy vậy, không khỏi cổ quái.

Đây là đại chiến uống rượu sao?

“Rốt cuộc Sở Cuồng Nhân muốn làm gì? !”

Mọi người thật sự không hiểu.

Lại thấy Sở Cuồng Nhân say rượu ợ lên một cái, cao giọng thì thầm: “Một thơ một kiếm bình sinh ý, không phụ tên Cuồng bốn mươi năm!”

Lời nói rơi xuống.

Uy áp khủng bố trên người hắn đạt tới cực điểm, sau đó hít sâu một hơi, mưa gió bốn phía phun trào, vô tận linh khí bị hắn hút vào cơ thể.

Trong nháy mắt đó, tất cả tu sĩ cường đại trong cổ thành Thần Nguyệt đều cảm thấy tê cả da đầu, tim đập nhanh không thôi, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy trên người Sở Cuồng Nhân có đạo văn lưu chuyển, há miệng phun một cái, trong chớp mắt, linh khí Đế khí tửu khí đều hóa thành một đạo kiếm khí dạo người phun ra ngoài, cuống theo phong vân chi khí bắn về phía xa!

“Nấc...”

“Ngăn được kiếm này, ngươi mới có tư cách đánh một trận với ta.”

Sở Cuồng Nhân ợ một cái nói.

Nghe thấy lời hắn nói, mọi người ào ào nhìn về phía đạo kiếm khí kia.

Bọn họ, đã đoán ra cái gì.

Chỉ thấy kiếm khí giống như một đạo lưu quang, trong chớp mắt đã bay ra phạm vi cổ thành Thần Nguyệt, hướng về phía vũ trụ mênh mông.

Mà mục tiêu chính là, Tử Thiên Hận ở nghìn dặm bên ngoài! !

Kiếm khí mạnh, xé rách tinh vũ!

Tử Thiên Hận bị kiếm khí khóa chặt, nhất thời cảm giác được một cỗ uy áp khủng bố trước nay chưa từng có, đồng tử không nhịn được run rẩy kịch liệt.

“Tiên pháp, Tinh Hà Diệt Thế! !”

Tử Thiên Hận nổi giận gầm lên một tiếng, thôi động tu vi của mình đến cực hạn, một trận ba động tiên pháp bạo phát, thu liễm ánh sao đầy trời.

Một đạo tinh hà kéo dài một trăm ngàn dặm hoành không mà ra!

Tinh hà và kiếm khí, ầm vang va chạm!

Chỉ nghe thấy một tiếng bạo nổ.

Tinh hà nổ tung!

Kiếm khí, thế như chẻ tre, lướt thẳng về phía Tử Thiên Hận!

“Tại sao có thể như vậy?”

Tử Thiên Hận chấn động không gì sánh nổi.

Một chiêu vừa rồi, hắn ta đã dùng toàn lực.

Nhưng lại bị kiếm khí của Sở Cuồng Nhân tuỳ tiện chém vỡ, thực lực của đối phương, rốt cuộc đã kinh người đến mức độ nào? !

“Ta, sẽ chết? !”

Đối mặt với kiếm khí nào, Tử Thiên Hận không nhịn được hoảng sợ nghĩ.

Vị hàng ngũ thứ hai của Tử Tinh lập tức luống cuống.

Sau đó, trong nháy mắt hắn ta cưỡng ép đè xuống sợ hãi, nổi giận gầm lên một tiếng, “Thần La Thiên Cương Tráo, hiện cho ta! !”

Hắn ta đưa tay đánh ra một vệt kim quang.

Kim quang biến ảo thành một cái lồng khí màu vàng, phía trên có vô số đạo văn lưu chuyển, còn có dị tượng sơn hà dị thú, tinh hải các loại trong gầm trời.

Đây là một kiện Đại Đạo khí phòng ngự đỉnh phong!

Thậm chí, chỉ cách Thiên Đạo khí nửa bước.

Oanh! !

Kiếm khí đánh vào lồng khí màu vàng..

Một tiếng nổ khủng bố vang vọng, tinh thần bốn phía lay động.

Dưới chân Tử Thiên Hận trực tiếp lõm xuống, một số kiếm khí tiêu tán mà ra, đảo qua mặt ngoài tinh thần, kéo ra từng đạo vết rách to lớn, chỉ chốc lát, cả hành tinh giống như phân mảnh.

“A a a! !”

Tử Thiên Hận rống giận, không ngừng rót Đế khí vào trong lồng khí.

Nhưng lúc kiếm khí trùng kích vào, cái lồng khí kia lại vỡ ra từng khúc, ngay sau đó, nương theo lấy một tiếng ầm ổ vang, hóa thành vô số ánh sáng nổ tung!

Tử Thiên Hận bị kiếm khí trùng kích, xương cốt huyết nhục bị xé nứt tại chỗ!

Hàng ngũ thứ hai của Tử Tinh, vẫn lạc!

Sau khi kiếm khí đánh chết Tử Thiên Hận, nện trên hành tinh, cuối cùng khỏa tinh thần này cũng không chống đỡ nổi, ầm vang nổ tung!

Một kiếm, tru sát hàng ngũ, đánh nát tinh thần!

Tất cả cường giả nhìn thấy một màn này đều trợn mắt há mồm.

Cổ thành Thần Nguyệt, trên không Phong Nguyệt phường.

Sở Cuồng Nhân uống một hơi cạn sạch Phong Nguyệt Vô Biên còn lại trong bình, nhẹ giọng cười nói: “Một kiếm cũng không tiếp nổi, hàng ngũ thứ hai của Tử Tinh? Phế vật!”

Hàng ngũ thứ hai của Tử Tinh?

Phế vật? !

Tất cả cường giả nghe thấy lời này, rất lâu không lấy lại tinh thần.

“Trước khi giết người còn làm thơ, há miệng phun ra một đạo kiếm khí tuyệt thế, hay cho một Sở Cuồng Nhân, hay cho một tên

Thi Kiếm Song Tuyệt Thi Kiếm Tiên! !”

“Một thơ một kiếm bình sinh ý, không phụ tên Cuồng bốn mươi năm! Trời ạ, ta đột nhiên nhớ tới, người này mới có bốn mươi tuổi mà thôi, còn chưa được một giáp, chuyện này, chuyện này quá kinh khủng.”

“Không đến bốn mươi tuổi đã có thực lực kinh thiên động địa như vậy, lại cho hắn thêm mấy năm, chỉ sợ, hắn thật có thể thành tiên!”

“Thi Kiếm Tiên, danh phó kỳ thực a! !”

Tất cả cường giả đều kinh hãi.

Trong số bọn họ có những lão quái sống vô số năm, nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy nhân vật kinh tài tuyệt diễm như Sở Cuồng Nhân!

Những người vẫn luôn hạ thấp Sở Cuồng Nhân đều mộng.

Cách xa nghìn vạn dặm, xuất một kiếm giết người, hủy tinh thần!

Chuyện này, quá mức đáng sợ!

Rốt cuộc bọn họ đã hạ thấp quái vật gì vậy?

“Khó trách những ngày này hắn đều không nhận lời khiêu chiến, không phải không dám, mà chính là khinh thường! ! Tử Thiên Hận, căn bản không có tư cách làm đối thủ của hắn! Chênh lệch, thật sự quá lớn, quá lớn!”

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân, làm thơ xuất kiếm, lại trảm hàng ngũ Tử Tinh!

Danh tiếng Thi Kiếm Tiên, triệt để oanh động tinh hệ!

Chương 868: Ngộ Thần Tửu, hương tung bay trăm dặm, đến Thiên Đạo chủ đều say

Cổ thành Thần Nguyệt, Phong Nguyệt phường.

Sở Cuồng Nhân trở lại trong phường, “Phường chủ, thêm rượu.”

“Vâng, công tử.”

Lúc này, các nữ tử trong Phong Nguyệt phường nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt đều lộ ra dị sắc, đám cường giả bên ngoài phường lại âm thầm kinh thán, chấn động không gì sánh nổi.

Sau một kiếm này, Sở Cuồng Nhân danh động tinh hệ Tử Kim.

Các đại thế lực đều có chút không thể ngồi yên.

Tuyệt đỉnh tiên chủng như vậy, quá mức kinh người.

Sở Cuồng Nhân trở lại phủ thành chủ, không đến mấy ngày, đã có mấy thế lực tới tìm hắn, ném ra cành ô liu với hắn.

Những thế lực này, đều bị hắn uyển chuyển cự tuyệt.

...

“Luồng Nguyệt chi bản nguyên này, quả nhiên có lực lượng không bình thường.”

Trong phủ thành chủ.

Trong lòng bàn tay Sở Cuồng Nhân có một đạo bạch quang lấp lóe.

Đó là Nguyệt chi bản nguyên.

Lúc hắn giết Tử Thiên Hận, đã dùng tới đạo bản nguyên này, như vậy mới có thể dễ dàng, một kiếm chém giết đối phương.

Hắn rất hài lòng với uy lực của bản nguyên này.

“Đây chỉ là một luồng bản nguyên chi lực mà thôi, khó có thể tưởng tượng tiên nhân nắm giữ bản nguyên chi lực hoàn chỉnh, sẽ cường đại đến mức nào.”

Bản nguyên chi lực hoàn chỉnh, được xưng là tiên nguyên.

Đó là lực lượng chỉ tiên mới có thể sử dụng.

“Lực lượng như vậy, sớm muộn gì ta cũng nắm giữ.”

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn thu hồi bản nguyên chi lực vào trong cơ thể.

Sau đó, giống như ngày thường, hắn bắt đầu rút thưởng.

Mấy tháng này, hắn rút được không ít phần thưởng, nhưng phần lớn đều là vật phẩm cấp hoàng kim, cấp tinh diệu, không có tác dụng lớn với hắn.

Hắn cũng rút được mấy kiện Đạo khí cấp truyền thuyết, nhưng hiện tại công hắn có Côn Ngô, phòng hắn có Thiên Đạo khí, căn bản không cần đến Đạo khí khác, cho nên những Đạo khí này đều bị hắn cầm đến Tam Thiên thương hành đổi thành linh tủy.

Linh tủy giống như tiền tệ, ở đâu cũng cần.

Ngày thường tu hành cũng có thể dùng.

Hiện tại, Lý lão của Tam Thiên thương hành nhìn thấy hắn giống như nhìn thấy Thần Tài, cực kì nhiệt tình, thậm chí còn làm một tấm thẻ khách quý của Tam Thiên thương hành cho hắn, nghe nói rất ít khách hàng có đãi ngộ này.

“Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng Ngộ Thần Tửu cấp thần!”

Ngộ Thần Tửu...

Tửu?

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Hắn rút nhiều phần thưởng như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên rút được rượu.

Còn là phần thưởng cấp Thần? !

Sở Cuồng Nhân rút ra phần thưởng này, một bình rượu màu đen lập tức xuất hiện trước mặt hắn, phía trên còn đậy một tấm vải.

“Chỉ một bình?”

Sở Cuồng Nhân mở nắp bình.

Nhất thời, một cỗ hương rượu bạo phát.

Mùi rượu tràn ngập, bao phủ mấy trăm dặm.

Phàm là tu sĩ ngửi thấy hương rượu này, ngay cả Đế giả cũng cảm thấy một trận váng đầu hoa mắt, đã say khướt.

“Móa nó, hương rượu này từ đâu tới vậy?”

“Quá kinh khủng đi, đây là rượu gì, chỉ hương khí đã khiến ta say thành dạng này...”

“Ngay cả Say Long Ngâm được xưng là loại rượu mãnh liệt nhất trong tinh hệ Tử Kim cũng không đạt đến trình độ này, quá khoa trương.”

Lấy phủ thành chủ làm trung tâm, hương rượu tiêu tán ra mấy trăm dặm, vô số tu sĩ, bách tính say đến rối tinh rối mù, co quắp ngã xuống đất.

Đế giả tu vi mạnh hơn một chút, đi bộ cũng lảo đảo.

Phủ thành chủ, một số tùy tùng nữ bộc đã say đến đỏ bừng cả khuôn mặt, ngã trên mặt đất khò khè ngủ say, trong sân, Sở Cuồng Nhân mở nắp rượu, bị hương khí trùng kích cường liệt nhất, cũng cảm nhận được một trận hoa mắt.

Hắn vận chuyển Đế khí, lúc này mới khôi phục bình thường.

“Chậc chậc, rượu cấp Thần đúng là không tầm thường.”

Sở Cuồng Nhân tán thưởng, đợi hương rượu tán đi, hắn lúc này mới tỉ mỉ quan sát Ngộ Thần Tửu.

Loại rượu này thanh tịnh, giống như thanh tuyền, hương rượu nồng đậm tán đi, bây giờ chỉ còn lại nhàn nhạt.

Hắn mở ra khẽ nhấp, một ngụm rượu chảy từ cổ họng vào bụng, ngay sau đó, một cỗ hương rượu mãnh liệt bạo phát, bay thẳng lên trán.

Trong tiếng ầm vang, Sở Cuồng Nhân cảm giác mình đi đến cực hạn, thiên địa vạn vật trong mắt hắn lại có dáng vẻ không giống nhau.

Ngộ Thần Tửu.

Một giọt đã khiến người ta có cảm giác, một chén có thể khiến người chứng đạo.

Là một loại mỹ tửu cực kỳ hiếm thấy, có thể giúp người ta ngộ đạo.

“Rượu ngon!”

Sở Cuồng Nhân nhìn Ngộ Thần Tửu, như nhặt được chí bảo.

“Nếu có thể uống cạn bình rượu này, có lẽ, ta có thể thôi diễn hai đại ảo diệu, tiến một bước thật lớn.”

“Chỉ tiếc, chỉ có một bình...”

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, trong mắt thả ra tinh quang, “Tiểu Ái, phân tích thành phần của Ngộ Thần Tửu cho ta.”

“Vâng...”

Ngay khi Tiểu Ái đang phân tích, Thần Nguyệt Đạo Chủ đi đến.

Hắn ta nhìn thấy Ngộ Thần Tửu trong tay Sở Cuồng Nhân, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, “Sở đạo hữu, đó là rượu gì vậy?”

Sở Cuồng Nhân cười nói: “Ngộ Thần Tửu, đạo hữu, uống một chén không?”

“Ha ha, vậy ta từ chối thì bất kính rồi.”

Thần Nguyệt Đạo Chủ cười ha ha một tiếng.

Sở Cuồng Nhân lấy ra hai cái ly rượu, đối ẩm với Thần Nguyệt

Đạo Chủ.

Không được mấy chén.

Thần Nguyệt Đạo Chủ đã đỏ bừng cả khuôn mặt nằm sấp trên bàn, đường đường là Thiên Đạo Chủ, uống không được mấy chén Ngộ Thần Tửu đã say.

Sở Cuồng Nhân ở một bên, cũng đỏ bừng cả khuôn mặt, ánh mắt mê ly.

“Rượu này, thật mẹ nó mạnh.” Sở Cuồng Nhân nói lầm bầm, nếu không phải nhục thân của hắn cường đại, sợ rằng lúc này cũng không tốt hơn Thần Nguyệt Đạo Chủ.

Hắn đậy lại Ngộ Thần Tửu, sau đó ném vào Càn Khôn giới.

Bịch một tiếng.

Sở Cuồng Nhân cũng ngã sấp trên bàn.

Một lúc lâu sau, Sở Cuồng Nhân chậm rãi tỉnh lại, duỗi lưng một cái, cảm giác cảm ngộ với đạo của mình tăng cao lên một chút.

“Tiểu Ái, phân tích như thế nào rồi?”

“Phân tích hoàn thành.”

“Quá tốt rồi, vậy sau này ta có thể sản xuất Ngộ Thần Tửu hàng loạt rồi.” Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, có chút mừng rỡ nói.

“Thành phần làm ra Ngộ Thần Tửu có mấy loại linh quả rất trân quý, muốn sản xuất hàng loạt, dựa vào tư nguyên hiện hữu trong tinh hệ Tử Kim đến xem, thực tế không lớn.” Tiểu Ái từ tốn nói.

“Không sao, tạm thời đủ cho ta uống là được.”

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Chỉ chốc lát, Thần Nguyệt Đạo Chủ bên cạnh cũng tỉnh.

“Rượu này, thật sự quá mạnh.”

Thần Nguyệt Đạo Chủ khẽ lắc đầu.

Sau đó, hắn ta dường như cảm giác được cái gì, đồng tử co rụt lại, “Cảm ngộ về đạo của ta, lại có tiến bộ! !”

Mặc dù không nhiều.

Nhưng, như vậy cũng đủ kinh người.

Phải biết, hắn ta là Thiên Đạo Chủ, cảm ngộ về đạo đã sớm đứng trên đỉnh tinh hệ, muốn đạo tiến bộ là chuyện rất khó khăn, có lúc lĩnh hội mấy vạn năm cũng chỉ tiến bộ một chút xíu.

Nhưng bây giờ, vài chén rượu đã sánh bằng mấy vạn năm hắn ta khổ tu.

Móa nó!

Đây là rượu gì?

Chẳng lẽ lại là Tửu Tiên ủ chế sao? !

“Sở đạo hữu, rốt cuộc chuyện này là sao?”

Trên mặt Thần Nguyệt Đạo Chủ tràn đầy nghi hoặc không hiểu.

“A, một bình rượu ngon, ta cơ duyên đoạt được.”

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Ngày thứ hai.

Sở Cuồng Nhân cầm cách điều chế Ngộ Thần Tửu mà Tiểu Ái phân tích được đi đến Tam Thiên thương hành, mà dọc theo đường đi, không ít người đều đang nghị luận hương rượu không biết ở đâu tỏa ra ngày hôm qua, trên mặt mũi như vẫn còn dư vị.

“Rượu kia, nhất định là tiên nhân cất, sau khi ta ngửi thấy đã trực tiếp say ngã, khi tỉnh lại, nghi hoặc tu hành lúc trước chưa nghĩ ra đã được giải khai toàn bộ, ngoại trừ Tửu Tiên, còn ai có khả năng này?”

Một tu sĩ mặt mày hớn hở nói.

Bên cạnh không ít người cũng lộ ra vẻ hướng tới.

Sở Cuồng Nhân thấy thế cười nhạt một tiếng, cũng không giải thích, đến Tam Thiên thương hành, hắn tìm Lý lão, ủy thác đối phương giúp hắn tìm tài liệu luyện chế Ngộ Thần Tửu tài.

Nhưng những tài liệu này vô cùng trân quý, cho dù là Tam Thiên thương hành cũng không nắm chắc có thể tìm được bao nhiêu.

Sở Cuồng Nhân biểu thị có thể tìm được bao nhiêu thì tìm bấy nhiêu, hắn không thiếu linh tủy.

Chương 869: Tử Vi điện chủ quyết định, Thương Khung tinh nguy hiểm

Tinh hệ Tử Kim.

Trong một khỏa tinh thần màu tím to lớn.

Trong một tòa cung điện.

Một cỗ khí tức kinh khủng xen lẫn lửa giận ầm vang bạo phát, toàn bộ tu sĩ Tử Tinh không khỏi tim đập nhanh, nhìn về phía cung điện.

“Rất lâu rồi điện chủ không nổi giận như vậy.”

“Đúng vậy, xem ra là vì chuyện kia.”

“Ừm, đó là khẳng định, hàng ngũ liên tiếp bị trảm, điện chủ không tức giận mới là lạ, xem ra, điện chủ đã ngồi không yên.”

Tử Vi Thần Điện.

Đạo thống tu hành mạnh nhất trên Tử Tinh.

Cũng là chúa tể của Tử Tinh, trọng điểm của toàn bộ văn minh này.

Lúc này, một tia sáng màu tím từ trong cung điện bay ra, ầm vang nổ tung trên không trung, tất cả mọi người nhìn thấy không khỏi tấm tắc.

“Điện chủ truyền triệu tứ đại hộ pháp.”

Sưu, sưu…

Mấy đạo lưu quang bay về phía cung điện.

Trong cung điện.

Một nam tử trung niên ngồi ở vị trí cao nhất, trong tròng mắt màu tím ấp ủ lửa giận, người này chính là điện chủ của Tử Vi Thần Điện.

Đồng thời, cũng là Tử Tinh Tinh Chủ!

“Hàng ngũ liên tiếp bị trảm, các ngươi nghĩ thế nào?”

Tử Vi điện chủ lạnh giọng nói.

Phía dưới hắn ta, tứ đại hộ pháp của Tử Tinh hai mặt nhìn nhau.

“Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân không thể lưu, để hắn tiếp tục sống, thế nhân sẽ vĩnh viễn nhớ đến chuyện tiên chủng Tử Tinh ta liên tiếp bị người này đánh giết, mặt khác, người này và Tử Tinh chúng ta đã kết xuống cừu oán, thừa dịp hắn chưa hoàn toàn trưởng thành ta đề nghị, đánh giết hắn.”

Một người trung niên mặc bạch y từ tốn nói.

Trong Tử Tinh có bốn vị hộ pháp Thiên Địa Huyền Hoàng, mà người trung niên mặc bạch y này chính là thiên chi hộ pháp mạnh nhất, tu vi Thiên Đạo Chủ hậu kỳ!

“Ta tán thành.”

Một lão giả mặc hắc bảo thản nhiên nói.

Hắn ta là địa chi hộ pháp xếp thứ hai.

“Ta không có vấn đề gì, các ngươi muốn giết cứ giết.” Người thanh niên huyền chi hộ pháp dáng vẻ lười biếng nói.

“Sở Cuồng Nhân, không thể lưu!”

Cuối cùng, hoàng chi hộ pháp cũng đồng ý đề nghị giết Sở Cuồng Nhân.

Trên thực tế, Tử Vi điện chủ tìm bốn người này đến, đã sớm nói rõ sự nhẫn nại của hắn ta với Sở Cuồng Nhân đã đạt đến cực hạn.

“Không những phải giết Sở Cuồng Nhân! Còn phải giết một người răn trăm người! Văn minh Thương Khung tinh sau lưng hắn cũng phải hủy diệt, để thế nhân hiểu, đắc tội Tử Tinh ta, đều không có kết cục tốt!” Tử Vi điện chủ lạnh lùng nói.

“Thương Khung tinh chỉ là một văn minh tu hành cao cấp bình thường mà thôi, không có mấy tên Đạo Chủ, không đủ gây sợ, hủy diệt một cái văn minh như thế, liên giao cho ta đi.” Hoàng chi hộ pháp cười lạnh một tiếng nói.

Trong mắt hắn ta lộ ra một vệt bạo ngược, khóe miệng hiện lên hai cái răng nanh bén nhọn, trên người mơ hồ bộc phát ra một cỗ yêu khí.

Hắn ta là một đầu Hung thú của Tử Tinh chứng đạo, tính cách tàn ngược, lúc Tử Tinh mở rộng ra ngoài hủy diệt không ít văn minh, phần lớn là do hắn ta làm.

“Chuyện hủy diệt Thương Khung tinh giao cho hoàng hộ pháp, nhưng diệt Thương Khung tinh, cũng tuyệt đối không thể lưu Sở Cuồng Nhân, nếu không, một khi hắn trưởng thành, hậu quả khó mà lường được, cho nên, lần này giết Sở Cuồng Nhân, nhất định phải không có sơ hở nào!”

“Chỗ dựa lớn nhất của Sở Cuồng Nhân chính là Trần Thiên hư tiên, lần này giết Sở Cuồng Nhân, khó đảm bảo hắn ta sẽ không xuất thủ, ta sẽ để lão tổ ngăn chặn hắn ta, mà đám người Thần Nguyệt Đạo Chủ nhận ơn huệ của Trần Thiên hư tiên thì giao cho các ngươi.” Tử Vi điện chủ từ tốn nói.

Ngay cả lão tổ Tử Tinh, Tử Tinh hư tiên cũng dự định mời đi ra, có thể thấy lần này Tử Vi điện chủ có bao nhiêu kiên định muốn giết Sở Cuồng Nhân.

“Được.”

Mấy người gật đầu.

“Vậy ta đến Thương Khung tinh trước.”

Hoàng hộ pháp có chút không kịp chờ đợi nói.

“Chờ một chút.”

Tử Vi điện chủ gọi hắn ta lại, “Ngươi đến Thương Khung tinh, thuận tiện điều tra chuyện của Tử Vô Ngân, lần trước Huyết Nguyên tinh hợp tác với chúng ta, để chúng ta giúp bọn họ chiếm cứ Thương Khung tinh, việc này do Tử Vô Ngân xử lý, nhưng thời gian trước đã mất đi liên hệ, ta hoài nghi hắn gặp bất trắc.”

“Nơi đó có tồn tại có thể uy hiếp đến tiên chủng sao?”

Hoàng hộ pháp có chút ngoài ý muốn.

“A, không phải Sở Cuồng Nhân từ Thương Khung tinh tới sao? Ta xem ra, chuyện Tử Vô Ngân cũng không thể thoát khỏi liên quan đến hắn.”

Huyền hộ pháp ngả ngớn cười nói.

“Có khả năng.”

“Nói như vậy, Tử Tinh chúng ta đã có ba hàng ngũ chết trong tay người này rồi?” Sắc mặt Thiên hộ pháp âm trầm nói.

Mỗi một vị tiên chủng đều vô cùng trân quý.

Bình thường chết một người bọn họ đã đau lòng không thôi.

Nhưng bây giờ, lại có ba người chết.

Đều là do một người gây nên!

Chuyện này khiến bọn họ vô cùng muốn giết Sở Cuồng Nhân, cho dù có Trần Thiên hư tiên chấn nhiếp, bọn họ cũng không kìm nén được.

“Đến chinh phạt Sở Cuồng Nhân, tính thêm phần của ta đi.”

Lúc này, một giọng nói đạm mạc vang lên.

Một thanh niên chậm rãi đi vào đại điện, người này mặc trường bào màu tím hoa lệ, tóc đen dài đến eo, con ngươi màu tím giống như Tử Vi điện chủ, nhưng màu nhạt hơn một chút.

“Đại điện hạ.”

“Điện hạ, ngươi cũng muốn đi?”

Người tới, chính là hàng ngũ đứng đầu của Tử Vi Thần Điện, Tử Tiêu!

Cũng là một trong hai tiên chủng cường đại nhất trong tinh hệ Tử Kim, nghe nói mấy trăm năm trước, tu vi của hắn ta đã đạt đến Đại Đạo Chủ cảnh.

Bây giờ tu vi, càng sâu không lường được.

“Cùng đi, ta muốn gặp tên Thi Kiếm Tiên này một lần.”

Tử Tiêu khẽ vuốt cằm.

Tử Vi điện chủ trầm ngâm một hồi, sau đó nói: “Cũng được, nhưng thực lực của Sở Cuồng Nhân không tầm thường, ngươi cẩn thận một chút.”

“Trong toàn bộ tinh hệ Tử Kim, dưới Thiên Đạo Chủ, không người có thể tổn thương ta!” Tử Tiêu đứng chắp tay, ngạo nghễ nói.

...

Cổ thành Thần Nguyệt.

Sở Cuồng Nhân đang để Tam Thiên thương hành thu thập tài liệu để hắn ủ chế Ngộ Thần Tửu, trở lại trong phủ thành chủ, hắn ôm lấy bình Ngộ Thần Tửu rút thưởng được này, cả ngày ở trong phòng không ra.

Lúc hạ nhân trong phủ thành chủ đi ngang qua căn phòng kia, ngửi thấy hương rượu, khẽ dựa gần, đã trực tiếp say đến bất tỉnh nhân sự.

Khi tỉnh lại, tu vi phóng đại.

Chuyện này khiến không ít người muốn thử một lần.

Sau đó, Thần Nguyệt Đạo Chủ nghiêm lệnh cấm chỉ, mọi người mới tránh gian phòng của Sở Cuồng Nhân, không quấy rầy hắn.

Mà lúc này Sở Cuồng Nhân đã bố trí vô số cấm chế trong phòng, một hơi trực tiếp uống hơn phân nửa bình Ngộ Thần Tửu, hương rượu to lớn trực tiếp khiến hắn nằm trên giường, giống như say đến bất tỉnh nhân sự.

Mấy chén Ngộ Thần Tửu đã có thể khiến một vị Thiên Đạo Chủ say ngã.

Huống chi hơn phân nửa bình rượu.

Sở Cuồng Nhân cảm giác, linh hồn của mình cũng say lâng lâng, dường như trong một cái chớp mắt tiếp theo sẽ thoát ly nhục thân, đi ngao du vũ trụ.

Hắn miễn cưỡng bảo trì một chút thư thái, thôi động Thiên Địa Hồng Lô Thể luyện hóa hương rượu của Ngộ Thần Tửu, tiến vào trạng thái lĩnh ngộ trước nay chưa có.

“Lần này, ta nhất định phải thôi diễn ra Nhất Niệm Khởi và vô địch pháp cấp bậc càng cao hơn!” Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Ba đại linh hồn cộng thêm có Ngộ Thần Tửu trợ giúp.

Lòng tin của Sở Cuồng Nhân tăng vọt.

Mà lúc hắn 'Say' đến bất tỉnh nhân sự, một trận nguy cơ đang tiến về phía cổ thành Thần Nguyệt và Thương Khung tinh.

...

Thương Khung tinh.

Một đạo lưu quang bỗng nhiên đi vào.

Nhìn khỏa hành tinh màu trắng xanh đan xen trước mặt, trong mắt hoàng hộ pháp lộ ra vẻ tàn ngược, “Một hành tinh thật mỹ lệ, nếu nổ tung trong vũ trụ, nhất định sẽ rất xinh đẹp đi.”

“Nhưng không vội, chờ ta đi xuống vui vẻ một phen trước, sau đó sẽ để ngươi nổ tung, biến thành yên hỏa trong vũ trụ này!”

Hoàng hộ pháp cười ha ha, sau đó hóa thành một đạo lưu quang, nhanh chóng bay về phía Thương Khung tinh, trên người, một cỗ yêu khí cuồng bạo cũng lập tức bạo phát, “Thương Khung tinh, ngày tận thế của các ngươi, đến rồi! !”

Chương 870: Tử Tinh hoàng hộ pháp đột kích, Thiên Đạo Chủ chiến khôi xuất thủ

Trong Thương Khung tinh.

Đế quốc Thương Khung, thành Huyền Thiên, đế cung.

Đám người Lam Vũ, Cố Linh Lung, Vạn Pháp Đạo Chủ dường như cảm giác được cái gì, ào ào ngẩng đầu nhìn về phía vực ngoại, ánh mắt lộ ra chấn kinh.

“Cỗ khí tức này... Là yêu khí? !”

“Yêu khí đến từ thiên ngoại, trước đây chưa từng gặp!”

“Hơn nữa cỗ yêu khí này, hình như là kẻ đến không thiện!”

Đám người Vạn Pháp Đạo Chủ nuốt một ngụm nước bọt.

Bọn họ cảm giác, cỗ yêu khí này mạnh, trước nay chưa từng có, cho dù là yêu khí của Đạo Chủ Yêu tộc mạnh nhất trong Thương Khung, Hạo Nguyệt Đạo Chủ, trước mặt yêu khí này cũng không đáng nhắc tới.

“Là kẻ địch!”

Kiếm Đạo Chủ nghiêm túc nói, bọn họ có thể cảm nhận được, trong yêu khí kia phun trào một cỗ bạo ngược chi ý mãnh liệt.

“Lúc nào thì Thương Khung tinh chọc tới nhân vật như vậy rồi?”

“Đáng chết, vừa giải quyết Huyết tộc xong, tại sao lại xuất hiện một tồn tại khủng bố như thế!” Vạn Pháp Đạo Chủ cắn răng nói.

“Không cần lo lắng, giao cho ta đi.”

Một giọng nói đạm mạc từ chỗ sâu trong đế cung truyền đến.

Mọi người nghe vậy nhìn lại.

Chỉ thấy bên trong đế cung, một bộ tượng gỗ chậm rãi đi ra.

“Đó là Vương trước khi đi lưu lại.”

“Đây là... Chiến khôi?”

Mọi người sững sờ, chỉ thấy trên người chiến khôi có vô số đạo văn đan xen lưu chuyển, sau đó biến ảo thành dáng vẻ của Sở Cuồng Nhân.

“Vương!”

“Là Vương!”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía thiên ngoại, trong mắt lộ ra hàn ý, sau đó thản nhiên nói: “Các ngươi đợi ở đây, ta đi một chút liền về.”

Lời nói rơi xuống, thân thể hắn đã phóng lên tận trời.

Cùng lúc đó.

Trong Đế cung, một đạo lưu quang màu vàng cũng theo đó lướt đi.

Trong lưu quang, là một cái đại ấn màu vàng!

Đó là, Nhân Vương Ấn!

Ngoại trừ lưu lại một bộ chiến khôi Thiên Đạo Chủ cho Thương

Khung tinh, Sở Cuồng Nhân còn để lại Nhân Vương Ấn ở đây, gia tăng thủ đoạn đối địch cho chiến khôi.

Vực ngoại.

Yêu khí dồi dào điên cuồng tuôn về phía Thương Khung tinh.

Bỗng nhiên, hoàng hộ pháp khẽ ồ lên một tiếng, nhìn thấy tầng khí quyển bên ngoài Thương Khung tinh, mơ hồ có đạo văn màu vàng đang lưu chuyển.

“Đây là... Trận pháp? !”

“Đại trận bao phủ vả hành tinh sao, không nghĩ tới, Thương Khung tinh nho nhỏ này lại có thể nghiên cứu ra trận pháp như vậy.”

“Nhưng, trận pháp này cũng muốn ngăn cản ta sao? Vọng tưởng! !”

Hoàng hộ pháp lãnh khốc cười một tiếng.

Trong tiếng ầm vang, yêu khí bạo phát, một chưởng oanh ra, yêu khí màu đỏ hóa thành một đầu hư ảnh Huyết Lang to lớn, cắn xé mà đi.

Uy lực một kích này cực kỳ khủng bố, đủ để vỡ nát tinh thần.

Hoàng hộ pháp tin tưởng, đại trận Ly Hận Thiên này không chặn được một kích của hắn ta, quả nhiên, dưới uy áp của Huyết Lang, toàn bộ đại trận đều đang run rẩy.

“Chuẩn bị vỡ nát đi!”

Hoàng hộ pháp cười lạnh nói.

Nhưng lúc này, trong đại trận Ly Hận Thiên, một đạo lưu quan màu vàng bỗng nhiên bay lượn ra, hóa thành một con dấu có thể so với tinh thần.

Ầm vang một tiếng, Huyết Lang nện trên con dấu.

Con dấu chấn động, Huyết Lang trực tiếp tán loạn!

“Đây là, chí bảo khí vận!”

Hoàng hộ pháp hơi kinh hãi.

Chí bảo khí vận, đây là bảo vật do khí vận của một văn văn minh hoặc chủng tộc ngưng tụ mà thành, văn minh chủng tộc càng mạnh, bảo vật này sẽ càng mạnh.

Trong vũ trụ, đây là bảo vật cực kỳ hiếm thấy.

“Vừa có đại trận bao phủ khắp hành tinh, vưa có chí bảo khí vận, Thương Khung tinh này đúng là khiến ta kinh ngạc.” Hoàng hộ pháp nhếch miệng cười một tiếng.

Hắn ta nhìn chằm chằm con dấu vàng rực kia, chỉ thấy con dấu không ngừng thu nhỏ, lớn chừng bàn tay, lơ lửng trên đỉnh đầu một thanh niên áo trắng.

“Ngươi là... Sở Cuồng Nhân? !”

Đồng tử Hoàng hộ pháp co rụt lại, hắn ta đã nhìn thấy hình ảnh của Sở Cuồng Nhân, đối phương và người thanh niên mặc áo trắng trước mắt này giống nhau như đúc.

“Không đúng, hiện tại Sở Cuồng Nhân còn đang ở cổ thành Thần Nguyệt, làm sao lại xuất hiện ở đây? Còn khí tức của ngươi nữa... Không hề có sinh cơ, khí tức như vậy, đây là một bộ chiến khôi! !”

“Ý niệm của ngươi bám vào bộ chiến khôi này!”

Hoàng hộ pháp thân là Thiên Đạo Chủ của Tử Tinh, kiến thức không tầm thường, rất nhanh đã đoán ra Sở Cuồng Nhân trước mặt chỉ là một bộ chiến khôi mà thôi.

“Nhưng loại khí tức này rất cường đại, là Thiên Đạo Chủ! ! Trong Thương Khung tinh tại sao lại có chiến khôi cường đại như vậy? !”

Hoàng hộ pháp có chút kinh nghi bất định.

Chiến khôi cấp bậc Thiên Đạo Chủ, cho dù trong toàn bộ Tử Tinh cũng không có mấy cỗ, Thương Khung tinh, làm sao lại có kỹ thuật này?

“Vừa bắt đầu đã lẩm bẩm một mình rồi, ngươi không phải là một kẻ ngu chứ?” Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Hoàng hộ pháp sầm mặt lại, “Một bộ chiến khôi mà thôi, cũng dám phách lối như vậy, hôm nay ta sẽ để ngươi cùng hủy diệt với Thương Khung tinh đi!”

Trên người hắn ta bộc phát ra một cỗ yêu khí dồi dào, tinh quang bốn phía hội tụ về phía hắn ta, một đầu lang ảnh huyết sắc to lớn lại lần nữa cắn xé ra.

Nhưng lần này, được tinh quang gia trì, uy lực càng cường đại.

“Há, loại tu hành pháp này, là người của Tử Tinh.”

Sở Cuồng Nhân đưa tay, lực lượng trong cơ thể chiến khôi bạo phát, rót vào Nhân Vương Ấn, đánh nát Huyết Lang kia nát.

Sau đó, hắn năm ngón tay hắn nắm lại, một quyền đánh ra.

Vô địch pháp ảo diệu bạo phát!

Điên Đảo Càn Khôn!

Quyền kình hoành không, đánh về phía hoàng hộ pháp.

“Phá cho ta!”

Hoàng hộ pháp oanh ra một trảo.

Hai cỗ lực lượng ầm vang va chạm, hư không trực tiếp nổ tung!

Dưới một kích này, quần áo hoàng hộ pháp rách nát, cả người bị đánh lui, đồng tử co rụt lại, “Bộ chiến khôi này lại mạnh như vậy!”

Hắn ta thét dài một tiếng, thân thể uốn lượn, lại bắt đầu bành trướng, cuối cùng hóa thành một đầu cự lang huyết sắc cao trăm trượng.

Yêu khí vô cùng bàng bạc không chút kiêng kỵ tàn phá bừa bãi trong hư không.

“Há, hóa ra bản thể.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Rống! !”

Nương theo một tiếng hét dài, cự lang huyết sắc há ra miệng rộng, tinh quang bốn phía điên cuồng dũng mãnh lao về phía hắn ta, lượng lớn năng lượng tinh quang đang áp súc ngưng tụ, cuối cùng hóa thành một khỏa quang cầu tinh quang sáng chói.

Quang cầu ầm ầm lướt ra, lưu lại một đạo quang ngân hoa mỹ trong tinh không, như sao chổi đập về phía Sở Cuồng Nhân.

“Vô địch pháp, Thiên Chi Lốc Xoáy.”

Sở Cuồng Nhân đưa tay dẫn động lực lượng trong chiến khôi, đạo văn xen lẫn trong lòng bàn tay, hóa thành một vòng xoáy cản lại quang cầu.

Năng lượng trong quang cầu không ngừng tan rã, tiêu tán, sau đó từ trong vòng xoáy, có một đạo tinh quang bắn ra, đánh về phía cự lang huyết sắc.

“Hắn có thể bắn ngược lại lực lượng của ta? !”

Sắc mặt cự lang huyết sắc thay đổi.

Một trảo đánh nát quang cầu màu đỏ kia.

“Hừ, lực lượng trong chiến khôi nhiều lắm chỉ có thể sánh ngang với ta thôi, nếu ta xuất toàn lực, ngươi có thể bảo vệ Thương Khung tinh sao? !”

Cự lang huyết sắc cười lạnh nói.

Hắn ta thôi động yêu khí đến cực hạn, lượng lớn tinh quang hội tụ xung quanh hắn ta, hóa thành một đám quang cầu, mặc dù lực lên không bằng một kích trước đó, nhưng thắng ở số lượng đông đảo.

Càng quan trọng hơn là, cự lang huyết sắc không phải nhắm vào Sở Cuồng Nhân.

Mà chính là Thương Khung tinh phía sau hắn!

Sở Cuồng Nhân mạnh hơn, nhưng muốn ngăn cản nhiều đạo công kích như vậy, khả năng cũng không lớn, nhưng vẻ mặt hắn không hề bối rối.

“Chỉ dựa vào ta, có lẽ không thể.”

“Nhưng, ai nói ta không có trợ thủ đây.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, ngay sau đó, bên cạnh hắn có lượng lớn điểm sáng màu vàng óng hội tụ, hình thành một tiểu kim nhân cao bằng nửa người.

Nhìn thấy tiểu kim nhân, đồng tử cự lang huyết sắc hơi co lại.

“Đây là, Thiên Đạo! Thiên Đạo của Thương Khung tinh!”

“Ngươi có thể dẫn động Thiên Đạo, ngươi là Thương Khung tinh chủ! !”

Tinh Chủ, được Thiên Đạo của một hành tinh thừa nhận, đồng thời có thể sử dụng Thiên Đạo chi lực, không phải mỗi hành tinh có sự sống đều có thể sinh ra Tinh Chủ, có rất ít tu sĩ may mắn mới được Thiên Đạo tán thành.

Chương 871: Đại quân Tử Tinh đột kích, dự định của lão tổ Vương

Bên ngoài tinh không Thương Khung tinh, chiến khôi Sở Cuồng Nhân đang đối chiến với hộ pháp của Tử Tinh, ba động chiến đấu cường đại rung động hơn phân nửa thương khung.

Khí hoàng hộ pháp thôi động toàn lực, chuẩn bị vượt qua Sở Cuồng Nhân công kích Thương Khung tinh, Thiên Đạo của Thương Khung tinh đột nhiên hiện thân!

“Dung!”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Chỉ thấy tiểu kim nhân hóa thân của Thiên Đạo bỗng nhiên dung nhập vào trong thân thể Sở Cuồng Nhân, khiến lực lượng của cỗ chiến khôi này lại lần nữa tăng vọt!

Khí tức khủng bố rung chuyển tinh không, khiến đồng tử của cự lang huyết sắc đột nhiên rụt lại.

“Thiên Đạo gia trì!”

Cự lang huyết sắc ngưng trọng nói, ngay sau đó, hắn ta rống giận bắn vô số quang cầu ở sau lưng đi.

Vô số quang cầu giống như một trận mưa sao băng đánh về phía Thương Khung tinh.

Cho dù Thương Khung tinh có đại trận Ly Hận Thiên thủ hộ, nhưng tuyệt đối không chặn được tất cả công kích, ít nhất sẽ có mấy đạo châu bị hủy diệt.

Nhưng sao Sở Cuồng Nhân có thể để chuyện này xảy ra.

“Nhân Vương Ấn!”

Sở Cuồng Nhân quát nhẹ một tiếng, thôi động lực lượng của chiến khôi đến cực hạn, không ngừng rót vào Nhân Vương Ấn.

Chỉ thấy Nhân Vương Ấn nở rộ quang hoa sáng chói, vạn vạn kim quang phô thiên cái địa tuôn ra, hóa thành một màn ánh sáng lớn ngăn chặn trước mặt.

Vô số sao băng bị màn ánh sáng ngăn lại.

“Sao có thể!”

Cự lang huyết sắc kinh hô một tiếng.

Sở Cuồng Nhân và Thiên Đạo dung hợp đã bạo phát ra uy lực vượt qua hắn ta, hơn nữa không chỉ vượt qua một chút!

“Không được, ta không thể tiếp tục lưu lại đây.”

Mặc dù cự lang huyết sắc bạo ngược, nhưng cũng không muốn tự tìm đường chết, bản năng của thú tính nói cho hắn ta biết, tiếp tục đợi ở lại nơi này, hắn ta sẽ chết! !

“Thật sự cho rằng Thương Khung tinh ta là nơi muốn tới thì tới sao?”

Sở Cuồng Nhân nhìn ra suy nghĩ của cự lang huyết sắc, cười lạnh một tiếng.

Chỉ thấy Nhân Vương Ấn bay ra, dài ra theo gió, rất nhanh đã phóng to bằng một khỏa hành tình, uy áp ngập trời.

Một cỗ phong cấm chi lực cường đại cũng theo đó bạo phát, tinh không bốn phía đều bị phong tỏa, khiến cự lang huyết sắc căn bản không có đường để trốn!

“Không được, ta không thể chết ở đây được!”

Cự lang huyết sắc điên cuồng gào thét.

Yêu khí đánh thẳng vào phong cấm chi lực của Nhân Vương Ấn.

Nhưng như vậy cũng vô dụng, trước mặt Nhân Vương Ấn, thân thể khổng lồ cao trăm trượng kia lại phá lệ nhỏ bé.

Oanh một tiếng!

Nhân Vương Ấn nện lên người cự lang huyết sắc.

Chỉ thấy toàn bộ thân thể của cự lang hóa thành một đoàn sương máu nổ tung!

Một vị Thiên Đạo Chủ… Vẫn lạc!

Nhân Vương Ấn cấp tốc thu nhỏ, biến trở về dáng vẻ lớn chừng bàn tay.

Sở Cuồng Nhân giơ Nhân Vương Ấn lên, nhìn về nơi xa, “Tử Tinh đã bắt đầu hành động, bản tôn của ta, ngươi phải cẩn thận.”

Hắn chỉ là một luồng ý niệm được lưu lại trên chiến khôi của Thiên Đạo Chủ.

Nhưng trước đó không lâu, lúc bản tôn Sở Cuồng Nhân uống Ngộ Thần Tửu bế quan thì luồng ý niệm này đã mất liên hệ với bản tôn.

“Đi về trước đi.”

Sở Cuồng Nhân quay người về Thương Khung tinh.

… …

Cổ thành Thần Nguyệt.

Trong phủ thành chủ, Thần Nguyệt Đạo Chủ bỗng nhiên mở hai mắt ra, hắn ta nhìn về phía vực ngoại, trong mắt lộ ra một vệt ngưng trọng, “Khí tức thật mạnh, còn có nhiều người như vậy, đều đang đến gần cổ thành Thần Nguyệt!”

Đế niệm của hắn phun trào, cảm giác tại tinh không vực ngoại.

Chỉ thấy trong tinh không, hàng vạn chiến thuyền đang đến gần cổ thành Thần Nguyệt, mà thông qua kí hiệu trên đám chiến thuyền này, Thần Nguyệt Đạo Chủ nhận ra, đám chiến thuyền này đều đến từ… Tử Tinh!

“Tử Tinh đột nhiên đột kích có quy mô, bọn họ nhằm vào Sở đạo hữu mà đến sao? Không được, nhất định phải thông báo với Trần Thiên hư tiên.”

Một mình hắn ta không thể ngăn chặn được đội quân của Tử Tinh.

Không chỉ Thần Nguyệt Đạo Chủ, các cường giả trong cổ thành Thần Nguyệt đều đã cảm nhận được khí tức cường gỏa đang trùng trùng điệp điệp mà đến kia.

“Tử Tinh đột nhiên xâm lấn có quy mô, nhất định là vì Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân, cổ thành Thần Nguyệt … Nguy rồi! !”

“Haiz, cổ thành Thần Nguyệt gặp họa rồi.”

“Thần Nguyệt Đạo Chủ sẽ ứng phó như thế nào?”

Toàn bộ thế lực trong cổ thành Thần Nguyệt đều cảm thấy bàng hoàng.

Lúc này.

Bên ngoài cổ thành, một giọng nói đạm mạc xa xa truyền đến.

“Người không liên quan đến Sở Cuồng Nhân, lập tức rời khỏi cổ thành Thần Nguyệt đi!”

Đó là giọng nói của hộ pháp Tử Tinh.

Nghe thấy giọng nói này, mọi người đầu tiên là sững sờ.

Nhưng sau đó, đám người lập tức nổ tung, một đám vội vàng thu thập hành lý, hóa thành từng đạo từng đạo lưu quang rời khỏi cổ thành Thần Nguyệt.

Cổ thành vốn vô cùng náo nhiệt, không đến nửa ngày đã trở nên quạnh quẽ, trên đường phố, trống rỗng, không có mấy bóng người.

Trong phủ thành chủ.

Thần Nguyệt Đạo Chủ hừ nhẹ một tiếng, sau đó, phất tay áo ra, một đạo ba động năng lượng cường đại nổi lên, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Nhất thời, bốn phía cổ thành đều có đạo văn xen lẫn, bốn cột sáng bay lên không trung, trong nháy mắt hóa thành một cái lồng ánh sáng to lớn bao phủ toàn thành.

Đó là đại trận phòng ngự của cổ thành.

“Tử Tinh, muốn chơi, vậy ta sẽ chơi với các ngươi đến cùng!”

Trong mắt Thần Nguyệt Đạo Chủ lộ ra vẻ lạnh lùng.

Trong tinh không.

Hàng vạn chiến thuyền lơ lửng.

Trong một chiếc chiến thuyền to lớn, một thanh niên áo bào tím nhìn lồng ánh sáng màu vàng trước mặt, ánh mắt lộ ra nghiền ngẫm, “Há, đại trận phòng ngự sao? Như vậy có hể ngăn cản được đại quân Tử Tinh ta bao lâu?”

Bên cạnh.

Nam tử trung niên mặc bạch y thiên chi hộ pháp đi tới.

“Điện hạ, đã chuẩn bị xong, muốn tiến công sao?”

“Không vội.”

Tử Tiêu thản nhiên nói.

Hắn ta bay lên không trung, đi đến trên không cổ thành Thần Nguyệt, nhìn thành trì huy hoàng bên dưới, Đế khí vận chuyển, giọng nói truyền khắp cổ thành.

“Lần này Tử Tinh đến đây, chỉ vì giết Sở Cuồng Nhân, nếu Thần Nguyệt Đạo Chủ giao người này ra, Tử Tinh có thể buông tha các ngươi.”

Trong thành Thần Nguyệt, còn có một số thế gia, đạo thống không rời đi.

Căn cơ của bọn họ đều ở nơi này, không thể tuỳ tiện rời đi.

Lúc này nghe được lời nói của Tử Tiêu, có chút rục rịch.

“Vì một tên Sở Cuồng Nhân, khiến cả cổ thành đều dính vào, thật sự không đáng giá, để thành chủ giao đối phương ra đi.”

Một lão giả tóc trắng lạnh giọng nói.

Hắn ta là lão tổ Vương gia.

Là một trong mấy vị Thiên Đạo Chủ trong cổ thành Thần Nguyệt.

Nghe thấy lời hắn ta nói, các cường giả trong cổ thành Thần Nguyệt đều biểu thị đồng ý, sau đó ào ào chạy tới phủ thành chủ.

“Thành chủ, giao Sở Cuồng Nhân ra đi.”

“Không sai, khí thế của Tử Tinh hung hăng, căn bản không phải tồn tại chúng ta có thể chống lại, giao Sở Cuồng Nhân ra, mới có thể bảo trụ cổ thành Thần Nguyệt.”

“Đúng vậy, mời thành chủ lấy đại cục làm trọng.”

Đối mặt với lời thuyết phục của mọi người, sắc mặt Thần Nguyệt Đạo Chủ không có gợn sóng.

Nếu là mấy tháng trước, chỉ dựa vào nhân tình của Trần Thiên hư tiên, có lẽ hắn ta sẽ bị mọi người thuyết phục, từ bỏ Sở Cuồng Nhân.

Nhưng bây giờ không giống vậy.

Ngoại trừ tầng quan hệ với Trần Thiên hư tiên, Sở Cuồng Nhân còn trợ giúp nữ nhi hắn ta giác tỉnh Tiên Thể, phần đại ân này, hắn ta còn chưa báo đáp.

“Chư vị không cần nói, Sở đạo hữu, là người ta muốn bảo vệ, các ngươi muốn rời đi, xin cứ tự nhiên đi.”

Thần Nguyệt Đạo Chủ từ tốn nói.

Nghe thấy hắn ta nói, lão tổ Vương gia hừ lạnh một tiếng, “Uổng cho ngươi là nhất thành chi chủ, không để ý đại cục, không biết điều như thế, Vương gia ta sẽ không ở đây chịu chết với ngươi, cáo từ!”

Bởi vì chuyện của Sở Cuồng Nhân, Vương gia và Thần Nguyệt Đạo Chủ đã sinh ra ân oán, lúc này Tử Tinh công tới, muốn để Vương gia chiến vì cổ thành Thần Nguyệt, chuyện này căn bản không có khả năng.

Lão tổ Vương gia quay người rời đi, nhìn đại quân trùng trùng điệp điệp của Tử Tinh bên ngoài tinh không, trong mắt lộ ra một vệt dị sắc, “Có lẽ, ta có thể mượn cơ hội này, giao hảo với Tử Tinh.”

Ngoại trừ lão tổ Vương gia, các thế lực đạo thống còn lại hai mặt nhìn nhau, cuối cùng không có mấy thế lực chịu lưu lại.

Chương 872: Hư tiên chi chiến, cường giả khắp nơi đi vào, đến trả nhân tình

Trần Thiên tinh.

Trần Thiên hư tiên nhận được tin tức Thần Nguyệt Đạo Chủ gửi tới.

Trong mắt của ông ta lóe lên hàn ý, “Há, Tử Tinh xuất thủ, hơn nữa còn là đại quân, a, đúng là đại thủ bút, xem ra bộ xương già này của ta nên hoạt động một chút rồi.”

Ông ta chậm rãi đứng lên.

Hư tiên chi khí mạnh mẽ tràn ngập, nhưng trong một cái chớp mắt tiếp theo, thiên ngoại cũng truyền đến một cỗ hư tiên chi lực cường đại.

Chỉ thấy một bộ quan tài dùng tử kim chế tạo từ thiên ngoại bay lượn đến, như sao chổi đột nhiên đập vào Tử Tinh.

Hư tiên chi lực từ trong quan tài khuếch tán ra.

Đồng tử Trần Thiên hư tiên co rụt lại.

“Cỗ quan tài này, hừ, không ngờ ngươi lại tới.”

Trần Thiên hư tiên hừ lạnh một tiếng nói.

Một tiếng kẽo kẹt.

Quan tài mở ra.

Một lão giả khô gầy mặc trường bao hoa lệ màu tím đi ra, hai mắt đục ngầu tràn ngập tinh quang, nhìn Trần Thiên hư tiên, từ tốn nói: “Trần Thiên đạo hữu, đã lâu không gặp, nhìn ngươi vẫn cứng rắn như thế, thật khiến người ta hâm mộ a.”

Trần Thiên hư tiên lạnh nhạt nói: “Ít nói lời khách sáo đi, người đã có một nửa thân thể cuốn vào đất như ngươi, đến đây có chuyện gì?”

“Tâm huyết dâng trào, muốn đến luận đạo với ngươi một phen mà thôi.”

“A, luận đạo? Là ngăn cản ta, không cho ta đến cổ thành Thần Nguyệt mới là thật đi.” Trần Thiên hư tiên cười lạnh nói.

“Tên tiên chủng kia, đáng giá để ngươi lao tâm lao lực như vậy sao?”

Lão giả khô gầy hỏi.

“Trên đời này, làm gì có nhiều chuyện đáng giá hay không như thế, chỉ xem ta có nguyện ý hay không mà thôi.” Trong tay Trần Thiên hư tiên xuất hiện một thanh trường kiếm thanh quang lưu chuyển, đưa tay ra, một đạo kiếm khí to lớn xuất hiện.

Tâm niệm của lão giả khô gầy khẽ động động.

Nắp quan tài kia tự động ngăn cản trước mặt ông ta.

Ầm vang một tiếng, toàn bộ Trần Thiên tinh chấn động, từng đạo vết rách to lớn lấy hai người làm trung tâm dần dần khuếch tán ra.

“Xin chỉ giáo.”

Hư tiên chi lực lưu chuyển trên người lão giả khô gầy.

Một trận hư tiên chi chiến, bạo phát!

…

Trong thành Thần Nguyệt.

Thần Nguyệt Đạo Chủ nhìn mấy vị Đạo Chủ nguyện ý lưu lại trước mặt, trong mắt lộ ra một tia cảm kích, “Đa tạ các ngươi.”

“Thành chủ, nói đa tạ gì chứ, năm đó ta bị kẻ thù truy sát, là ngươi đã cứu ta, đồng thời còn để ta khai tông lập phái trong cổ thành Thần Nguyệt, phần ân tình này, ta còn chưa báo đáp đâu.”

Đại hán mặc trường bào màu vàng đất cười ha ha một tiếng nói.

Bên cạnh, một nữ tử thanh lãnh nhìn Thần Nguyệt Đạo Chủ một cái, thản nhiên nói: “Ta lưu lại, là vì Nguyệt Cung và các đệ tử, không phải vì ngươi và Sở Cuồng Nhân, đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Nữ tử này là Nguyệt Cung chi chủ, Thiên Đạo Chủ cảnh.

Thần Nguyệt Đạo Chủ quen biết đối phương nhiều năm, biết đối phương là người mạnh miệng mềm lòng, cũng không nhiều lời, yên lặng cảm kích trong lòng.

Mấy người còn lại cũng đều là người có giao tình không cạn với Thần Nguyệt Đạo Chủ.

Trên không cổ thành Thần Nguyệt.

Tử Tiêu thu hết mọi chuyện trong thành vào mắt, đạm mạc nói: “Xem ra, các ngươi đã có quyết định.”

Hắn ta nhẹ nhàng nâng tay.

Sau lưng, vô số họng pháo chiến thuyền nhắm ngay cổ thành.

Đạo văn quang mang lưu chuyển.

Từng đạo năng lượng đang hội tụ.

“Thật đáng tiếc, các ngươi đã chọn một... Tử lộ!”

Tử Tiêu vung tay lên.

Nhất thời, họng pháo trên chiến thuyền phát ra từng chùm sáng!

Oanh, oanh, oanh...

Chùm sáng năng lượng giống như mưa to trút nước, không ngừng rơi vào lồng sáng màu vàng phía trên cổ thành Thần Nguyệt, tạo ra từng đợt oanh minh.

Cả lồng sáng màu vàng liên tiếp nổi lên gợn sóng.

Đại chiến bắt đầu.

Lúc này, lão tổ Vương gia đi đến trước mặt Tử Tiêu, hắn ta chắp tay nói: “Vương gia ta có thù với Sở Cuồng, ta nguyện ý góp một phần tâm lực đi chinh phạt Sở Cuồng Nhân, xung phong đi đầu vì điện hạ.”

Tử Tiêu thấy thế, khẽ vuốt cằm, “Xem ra trong cổ thàng Thần Nguyệt không phải tất cả đều là kẻ ngu xuẩn, vẫn có người thông minh nha.”

Cứ như vậy.

Lão tổ Vương gia đã gia nhập đội quân Tử Tinh chinh phạt cổ thành Thần Nguyệt.

Đại trận phòng ngự bên ngoài cổ thành Thần Nguyệt vô cùng cường đại, nhưng đại quân Tử Tinh cũng không phải chuyện đùa, hàng vạn chùm sáng năng lượng liên tiếp oanh kích vào, đại trận đã lung lay sắp đổ.

“Chuẩn bị chiến đi!”

Thần Nguyệt Đạo Chủ lạnh giọng nói.

Hắn ta cầm một thanh kiếm, kiếm áp bàng bạc ầm vang bạo phát!

Lúc này, cách đó không xa.

Một đạo kiếm quang bay lượn đến, cộng minh với kiếm của hắn ta.

“Đây là ai?”

Thần Nguyệt Đạo Chủ hơi nghi hoặc.

Hắn ta không cảm nhận được địch ý trong đạo kiếm quang kia.

Chẳng lẽ không phải người của Tử Tinh?

“Ha ha, tại hạ Dương Tiêu! Đến đây trợ giúp cổ thành Thần Nguyệt!”

Trong kiếm quang truyền ra một giọng nói phóng khoáng.

Chỉ thấy một người trung niên tóc mai điểm bạc đi đến trước mặt đại quân Tử Tinh, đưa tay chém ra một kiếm, kiếm quang dồi dào gào thét mà ra.

Mấy chục chiếc chiến thuyền bị phá nát dưới đạo kiếm quang này!

“Dương Tiêu? Hoàng Thiên Kiếm Tông Dương Tiêu!”

Tử Tinh thiên chi hộ pháp lạnh giọng nói: “Hoàng Thiên Kiếm Tông các ngươi cũng muốn nhúng tay vào chuyện này, không sợ Tử Tinh chúng ta trả thù sao? !”

“Ta từng thiếu Trần Thiên hư tiên một nhân tình, hôm nay chỉ đến trả nhân tình, hành động của ta không liên quan gì đến Hoàng Thiên Kiếm Tông, các ngươi như muốn báo thù, tìm một mình ta là được.”

Dương Tiêu cười nói, áo trắng tung bay, kiếm áp như thủy triều bao phủ.

Bên dưới, Thần Nguyệt Đạo Chủ thấy thế, sắc mặt vui vẻ.

Dương Tiêu này, chính là một vị Thiên Đạo Chủ.

Được hắn ta trợ giúp, cổ thành Thần Nguyệt nắm chắc hơn không ít.

Sưu, sưu, sưu...

Lúc này.

Bên ngoài tinh không, từng đạo lưu quang bay lượn đến.

Mỗi đạo quang mang đều ẩn chứa ba động đạo hoàn toàn khác biệt, nhưng đều tản ra khí tức Đạo Chủ vô cùng cường đại.

“Sư Lĩnh Đạo Chủ đến đây trợ giúp cổ thành Thần Nguyệt!”

“Ha ha, Vân Tiêu Thiên đến bảo vệ Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân!”

“Tán tu An Thiên ta cũng tới tham gia náo nhiệt.”

Một đám danh hào liên tiếp vang lên.

Mỗi người đều là cường giả một phương trong tinh hệ Tử Kim, những cường giả này, hiện tại đều ra sức bảo vệ Sở Cuồng Nhân.

Tất cả mọi người ở trong bóng tối âm thầm líu lưỡi.

Bọn họ đều hiểu, những người này nói đến bảo vệ Sở Cuồng Nhân, chẳng bằng nói đến trả nhân tình cho Trần Thiên hư tiên.

“Trong tinh hệ Tử Kim, uy vọng của Trần Thiên hư tiên quá cao, không ít cường giả từng nhận nhân tình của hắn.”

“Không sai, ví dụ như Dương Tiêu, nghe nói năm đó hắn cũng là một vị tiên chủng, thanh Ma Thiên Kiếm trong tay hắn chính là do Trần Thiên hư tiên chế tạo ra, một đường theo hắn chinh chiến đến tận bây giờ.”

“Mạng lưới quan hệ của Trần Thiên hư tiên, quá mạnh.”

Những người quan chiến bên ngoài cổ thành Thần Nguyệt đều tấm tắc tán thưởng.

Sắc mặt đám người Thần Nguyệt Đạo Chủ đại hỉ.

“Ha ha, thật không hổ là Trần Thiên hư tiên, ngoài hắn ra, còn ai có thể kết bạn tụ tập một đám cường giả ở khắp nơi đến như vậy chứ?”

Thần Nguyệt Đạo Chủ cười ha ha một tiếng nói.

Nhìn về phía Tử Tinh, sắc mặt đám cường giả vô cùng âm trầm.

“Trần Thiên hư tiên này đúng là phiền phức.”

Thiên chi hộ pháp hừ lạnh một tiếng nói.

Ngay cả hắn ta cũng không ngờ, Trần Thiên hư tiên lại có năng lực lớn như vậy, bất tri bất giác bện ra mạng lưới quan hệ lớn như thế.

“Tử Tinh, các ngươi còn muốn chiến sao?” Dương Tiêu đứng chắp tay, phía sau là một đám cường giả đến trả nhân tình cho Trần Thiên hư tiên.

“A.”

Một tiếng cường vang lên, Tử Tiêu tiến tới một bước, lạnh nhạt nói: “Một đám người ô hợp cũng muốn chống lại Tử Tinh ta? !”

“Hôm nay, bất kể ai đến, Sở Cuồng Nhân cũng phải chết! !”

“Giết! !”

Ra lệnh một tiếng.

Cường giả của Tử Tinh lập tức từ trong chiến thuyền lướt ra.

Một cỗ khí tức mạnh mẽ, tràn ngập trên không cổ thành Thần Nguyệt.

“Vậy thì đánh đi!”

Dương Tiêu đạm mạc nói, kiếm chuyển hướng, kiếm khí dồi dào bạo phát!

Chương 873: Thiên Đạo Chủ chi chiến, thực lực cường đại của hàng ngũ đứng đầu

Chiến vang lên!

Cường giả của Tử Tinh xuất động.

Ở trong đó, khiến người ta chú ý nhất đương nhiên là ba vị hộ pháp của Tử Tinh, ba người này, đều là Thiên Đạo Chủ.

Ngoại trừ ba người này, còn có một nam một nữ, mặc trường bào màu đen và trường bào màu trắng, hai người này cũng là Thiên Đạo Chủ, bọn họ là một đôi đạo lữ, là Hắc Bạch Song Tinh tiếng tăm lừng lẫy tại Tử Tinh.

Cộng thêm lão tổ Vương gia, ở bên ngoài, Tử Tinh đã có sáu người có chiến lực cấp Thiên Đạo Chủ.

Nhìn lại cổ thành Thần Nguyệt.

Thần Nguyệt Đạo Chủ, Nguyệt Cung chi chủ, Dương Tiêu và một lão giả chống quải trượng, chỉ có bốn người là Thiên Đạo Chủ.

Còn lại, số lượng Đạo Chủ hai bên không kém nhau bao nhiêu.

Nhưng một vị Thiên Đạo bằng mười mấy Đại Đạo Chủ, cho nên Tử Tinh nhiều hơn hai vị Thiên Đạo Chủ, nhất định phải có người kiềm chế mới được.

“Hắc Bạch Song Tinh giao cho ta!”

Dương Tiêu dùng đế niệm từ tốn nói với Thần Nguyệt Đạo Chủ.

“Ngươi có nắm chắc đồng thời đối mặt với hai vị Thiên Đạo Chủ không?”

“Yên tâm, có thể!”

Dương Tiêu gật đầu.

“Vậy vẫn còn một tên Thiên Đạo Chủ, người nào đến kiềm chế?”

“Yên tâm đi, giao cho ta.”

Thần Nguyệt Đạo Chủ nói.

Trong mắt Dương Tiêu lộ ra tinh quang, trường kiếm trong tay khẽ run, một cỗ ngang nhiên chiến ý ầm vang bạo phát, “Như vậy, đánh đi! !”

Sưu!

Dương Tiêu vừa sải bước ra, phóng về phía Hắc Bạch Song Tinh.

Trường kiếm vung lên, kiếm quang mênh mông lập tức đổ xuống.

Mà lúc Dương Tiêu đối mặt với Hắc Bạch Song Tinh, trong nháy mắt các Thiên Đạo Chủ khác cũng xuất thủ, ăn ý tìm tới đối thủ của mỗi người.

Nguyệt Cung chi chủ đối đầu với địa chi hộ pháp.

Lão giả chống quải trượng chống lại Huyền Chi hộ pháp, hai tay hắn ta vung vẩy, có vô số dây leo bay ra, cuồng vũ trong hư không.

“Hừ, tự tìm đường chết!”

Trong Tử Tinh, thiên chi hộ pháp gần với Tử Vi điện chủ hừ lạnh một tiếng, tay nắm trường thương, vừa sải bước ra, khí tức cuồng bạo lưu chuyển.

Lúc này, một đạo lưu quang ngăn cản trước mặt hắn ta.

Là Thần Nguyệt Đạo Chủ.

“Tử Tinh Thiên Hộ, đến đánh với ta một trận đi!”

Kiếm và thương, ầm vang giao kích.

Kình khí khủng bố như nước lũ cuồn cuộn đổ xuống.

Ngay khi hắn ta và Tử Tinh Thiên Hộ đánh nhau, cách đó không xa, lão tổ Vương gia nhìn về phía phủ thành chủ, trong mắt lộ ra một vệt tinh quang, “Trước phá đại trận này, rồi bắt lấy Sở Cuồng Nhân!”

Lúc này, đám người Thiên Đạo Chủ đã chiến.

Không ai có thể ngăn cản hắn ta.

Chỉ thấy Đế khí trong cơ thể hắn ta phun trào, đạo văn xen lẫn, uy áp kinh khủng lưu chuyển, đưa tay muốn phá hủy trận pháp, bắt Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lúc này.

Trên người Thần Nguyệt Đạo Chủ đang giao thủ với Tử Tinh Thiên Hộ bắn ra mấy đạo kiếm quang, hướng về phía lão tổ Vương gia.

Cảm giác được kiếm quang, lão tổ Vương gia hừ lạnh một tiếng, “Đã giao thủ với Tử Tinh Thiên Hộ, còn muốn ngăn chặn ta, không khỏi quá ngây thơ đi!”

Hắn ta đưa tay đánh ra một chưởng về phía kiếm quang.

Kiếm chưởng ầm vang va chạm, kiếm quang phá nát!

Nhưng trong một cái chớp mắt tiếp theo, kiếm quang đã phá nát lại hóa thành vô số kiếm khí sắc bén, xen lẫn tạo thành một cái lồng giam kiếm khí trong hư không!

Lão tổ Vương gia bị giam ở trong đó, sắc mặt thay đổi.

Hắn ta đánh một chưởng lên lồng giam kiếm khí.

Nhưng bịch một tiếng, chưởng khí tán loạn, kiếm khí lại lông tóc không tổn hao gì!

“Đây là chiêu thức cổ quái gì? !”

Lão tổ Vương gia trầm giọng nói.

“Lão tổ Vương gia, ngươi cứ thành thật đợi trong kiếm khí đi.” Thần Nguyệt Đạo Chủ cười lạnh một tiếng nói.

Lồng giam kiếm khí, đây là một trong mấy kiếm quyết cường đại nhất của hắn ta.

Mặc dù lực sát thương của kiếm quyến không cao, nhưng am hiểu nhất là vây khốn người, cho dù là tu sĩ cùng cảnh giới với hắn ta, trong thời gian ngắn cũng rất khó tránh thoát.

“Hừ, chỉ là kiếm khí, ngươi cho rằng có thể vây nhốt ta bao lâu?”

Lão tổ Vương gia hừ lạnh nói.

Hắn ta đưa tay, không ngừng đánh ra từng chưởng.

Mỗi chưởng đánh ra, kiếm khí vây nhốt hắn ta lại yếu đi một phần.

Lúc đám Thiên Đạo Chủ thi triển thủ đoạn, các Đạo Chủ còn lại cũng giao thủ, ba động năng lượng khủng bố liên tiếp bạo phát.

Hàng ngũ đứng đầu của Tử Tinh Tử Tiêu đứng lơ lửng trên không, sắc mặt lạnh lùng.

Đối với Thiên Đạo chủ chi chiến, hắn ta không có cách nào nhúng tay, chỉ huy chiến thuyền sau lưng không ngừng phát ra chùm sáng năng lượng, oanh kích đại trận cổ thành Thần Nguyệt.

“Bắt giặc phải bắt vua trước! !”

“Tử Tiêu là hàng ngũ đứng đầu, địa vị vô cùng quan trọng trong Tử Tinh, chỉ cần chế phục hắn, sẽ có thể bạc đàm phán với Tử Tinh.”

Trong mắt một đại hán lóe ra tinh quang.

Chỉ thấy bóng người hắn ta lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang, tránh thoát mấy tên Đại Đạo Chủ giáp công, bay về phía Tử Tiêu.

Tốc độ của hắn ta cực nhanh, trong chớp mắt đã đến trước mặt Tử Tiêu.

“Cúi đầu cho ta! !”

Đại hán quát lạnh một tiếng.

Tu vi Đại Đạo Chủ hậu kỳ hoàn toàn bạo phát, Đế khí kinh khủng bao phủ ra, hóa thành một đại thủ vàng óng, chộp về phía Tử Tiêu.

“Ngu xuẩn!”

Tử Tiêu hừ lạnh một tiếng.

Chỉ thấy trên người hắn ta có vô tận tinh quang lưu chuyển, đại thủ vàng óng rơi trên tinh quang, lại không có cách nào tới gần nửa bước.

“Tinh Hà Diệt Thế!”

Tử Tiêu đưa tay thôi động tiên pháp.

Ngàn vạn tinh quang hội tụ trên bàn tay hắn ta, tạo thành một vòng xoáy tinh quang, mà trong vòng xoáy, dường như có một đầu tinh hà dâng trào mà ra!

Bàn tay lớn màu vàng óng ầm vang phá nát dưới tinh hà này! !

Đại hán trực tiếp bị đánh thổ huyết bay ngược ra ngoài.

“Làm sao lại mạnh như vậy? !”

Đại hán biến sắc, không chờ hắn ta từ trong rung động lấy lại tinh thần, một bóng người như quỷ mị bay đến trên đỉnh đầu đại hán.

Là Tử Tiêu.

Hắn ta nhẹ nhàng nâng tay, trong lòng bàn tay có sao sáng rực rỡ.

Một chưởng rơi xuống, giống như một ngôi sao lớn từ trên không trung rơi xuống với tốc độ cực nhanh, ầm vang một tiếng, nện trên đầu đại hán Đại Đạo Chủ.

Phịch một tiếng!

Đầu đại hán nổ tung, máu me tung tóe!

Tình cảnh này, khiến các cường giả trong cổ thành Thần Nguyệt âm thầm kinh thán.

“Đây chính là hàng ngũ đứng đầu Tử Tiêu sao, thực lực thật cường. Trong lúc giơ tay nhấc chân đã chém giết Đại Đạo Chủ, quá kinh khủng.”

“Không hổ là một trong song cường của tinh hệ Tử Kim!”

“Dưới Thiên Đạo Chủ, sợ rằng không ai có thể thương tổn hắn.”

Mọi người vô cùng kiêng kị.

Cho dù là đám tiên chủng của Tử Tiêu cũng âm thầm líu lưỡi.

“Thật mạnh, đây chính là chiến lực cường đại của hàng ngũ đứng đầu!”

“Mấy trăm năm trước, hắn vừa bước vào Đại Đạo Chủ đã có thể tuỳ tiện chém giết cùng cảnh, hiện tại, thực lực của hắn tiến bộ rất nhiều.”

“Hàng ngũ thứ hai còn lâu mới là đối thủ của hắn.”

Tử Tiêu đứng lơ lửng trên không, thần thái ngạo nghễ.

Ánh mắt hắn ta lấp lánh nhìn phủ thành chủ trong cổ thành Thần Nguyệt, “Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân, ngươi muốn tránh tới khi nào? Còn không ra sao?”

Không có người trả lời hắn ta.

“Đáng tiếc, những người này đến đây ra sức bảo vệ ngươi, nhưng ngươi lại là một kẻ hèn nhát, không dám đi ra đánh một trận.”

Tử Tiêu tiếp tục cười nhạo.

Trong phủ thành chủ, vẫn một mảnh lặng im.

Oanh, oanh...

Chỉ có chùm sáng năng lượng không ngừng đánh vào đại trận tạo ra tiếng nổ ầm ầm.

Lúc này, cuối cùng đại trận trên cổ thành Thần Nguyệt cũng không chống đỡ nổi, xuất hiện từng đạo vết rách, một tiếng ầm vang, đại trận, phá nát! !

Từng đạo chùm sáng năng lượng nện vào cổ thành.

Vô số kiến trúc lập tức bị hủy hoại!

“Khóa chặt phủ thành chủ cho ta!”

Tử Tiêu cười lạnh nói.

Họng pháo trên chiến thuyền thay đổi phương hướng, nhắm ngay phủ thành chủ, từng đạo chùm sáng năng lượng đánh xuống, khiến phủ thành chủ nổ thành một mảnh hỗn độn.

Nếu không phải lúc trước Thần Nguyệt Đạo Chủ đã an bài đám người Đường Hải Đường đến nơi an toàn, chỉ sợ cũng đã tử thương vô số.

Mà trong những kiến trúc chưa bị phá hủy của phủ thành chủ, có một gian phòng lại bình yên vô sự, bốn phía căn phòng kia có từng đạo đạo văn huyền diệu lưu chuyển, ngăn chặn tất cả chùm sáng năng lượng ở bên ngoài.

“Há, đó chính là nơi ngươi dựa vào sao?”

Chương 874: Hắn lại đang ngủ, tự sáng tạo tiên pháp, hai môn

“Há, đó chính là nơi ngươi dựa vào sao?”

Tử Tiêu nhìn chằm chằm gian phòng bị cấm chế bao phủ trong phủ thành chủ, cười lạnh một tiếng, đưa tay hạ lệnh mọi người nhắm ngay chỗ đó công kích.

Từng đạo chùm sáng năng lượng như mưa to, không ngừng rơi xuống cấm chế.

Cho dù là đại trận phòng ngự của cổ thành Thần Nguyệt cũng không đỡ được công kích liên tiếp như vậy, cấm chế này, đương nhiên cũng không có biện pháp.

Một trận oanh kích, cấm chế phá nát ba phần.

Nhưng chuyện này cũng đủ khiến người ta chấn kinh.

“Mới nát một chút như thế?”

Tử Tiêu không nhịn được cau mày.

Đại trận của cổ thành Thần Nguyệt là vận dụng vô số tư nguyên mới dựng thành, nhưng cấm chế này rõ ràng do một người làm ra.

Bị hàng vạn chiến thuyền oanh kích, mới nát ba phần?

“Hừ, tiếp tục công kích!”

Chiến thuyền bổ sung năng lượng, sau đó chùm sáng năng lượng tiếp tục bạo phát!

Bốn thành!

Năm thành!

Bảy thành!

Tám thành!

Rất nhanh, cấm chế bị phá hủy tám thành, còn lại hai thành cấm chế, quang mang ảm đạm, giống như một tầng giấy mỏng, đâm một cái là rách.

Đám người Thần Nguyệt Đạo Chủ thấy vậy, lòng nóng như lửa đốt.

Nhưng bọn họ đều bị đối thủ cuốn lấy, căn bản không có cách nào cứu viện.

Chùm sáng năng lượng trên chiến thuyền đã ngừng.

Không phải lúc nào cũng có thể phát ra chùm sáng năng lượng, phải bổ sung thêm thêm tư nguyên, hiện tại, các chiếc chiến thuyền đều đang bổ sung tư nguyên.

Chỉ cần một vòng nữa, cấm chế này sẽ triệt để tan rã!

Mà người trong cấm chế, cũng không ngoại lệ!

Rất nhanh, chiến thuyền đã bổ sung tư nguyên xong.

Chỉ chờ Tử Tiêu ra lệnh một tiếng.

“Sở Cuồng Nhân, ta biết ngươi ở trong đó, còn không đi ra sao? Đi ra để ta mở mang kiến thức về năng lực của Thi Kiếm Tiên đi!” Tử Tiêu đạm mạc nói.

Trong mắt hắn ta có một tia chiến ý lưu chuyển, hắn ta rất muốn mở mang kiến thức về vị tiên chủng mới quật khởi mạnh mẽ gần đây.

Vẫn không có người đáp lời.

Mơ hồ.

Trong gian phòng kia truyền ra một tiếng ngáy rất nhỏ.

Dường như, có người đang ngủ.

Tu vi của mọi người ở đây đều không thấp, năng lực nhận biết rất cường đại, nên nghe thấy tiếng ngáy kia rất rõ ràng.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt mọi người có chút cổ quái.

Bên ngoài đánh khí thế ngất trời.

Mà người bên trong lại đang ngủ? !

Hắn có để mọi người ở trong mắt không? !

Tôn trọng chúng ta một chút được không? !

Dù là Tử Tiêu, cũng không nhịn được bị tức đến xanh mét mặt mày, hắn ta hừ lạnh một tiếng, “Để ngươi chết trong giấc mộng, tiện nghi ngươi! !”

Hắn ta giơ tay lên, ra hiệu tiếp tục công kích.

Họng pháo trên chiến thuyền lưu chuyển đạo văn quang văn, từng đạo năng lượng quang trụ như mưa rơi, xẹt qua hư không, đánh về phía gian phòng!

Đợt công kích này, đủ để phá hủy hai thành cấm chế cuối cùng.

Thuận tiện, san nơi đó thành bình địa!

“Không tốt!”

Thần Nguyệt Đạo Chủ kinh hô một tiếng.

Nhưng vào lúc này.

Bốn phía, gió ngừng thổi, mây ngừng trôi!

Trong thoáng chốc, mọi người nghe thấy tiếng ngáy nhỏ trong gian phòng dừng lại.

Ngay sau đó, một cỗ Đế khí dồi dào mạnh mẽ tuyệt luân ầm vang bạo phát, như sóng to bao phủ khắp nơi!

Gian phòng kia bị Đế khí đánh nát, cấm chế tự động tan rã, mà từng đạo chùm sáng năng lượng đánh về phía gian phòng lại bị Đế khí đánh tan từng cái.

Năng lượng kinh khủng trùng kích vào, bụi mù nổi lên bốn phía.

“Chuyện gì xảy ra? !”

“Đế khí thật khủng khiếp!”

Mọi người kinh hô không thôi.

Tất cả mọi người ngừng chiến đấu, mắt không chớp nhìn chằm chằm gian phòng nổi lên bụi mù kia, từng đạo đế niệm bay tới chỗ đó.

Đợi bụi mù tán đi.

Mọi người chỉ thấy trong bụi mù có một cái giường.

Mà trên giường, có một người đang nằm ngủ.

Người này, chính là Sở Cuồng Nhân!

Móa nó!

Người này thật sự đang ngủ a!

Mọi người mơ hồ.

Móa nó đây rốt cuộc là tình huống như thế nào?

Trên giường Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra, ánh mắt mang theo một chút mê võng, dáng vẻ buồn ngủ, còn chưa tỉnh hẳn.

Nhưng mọi người bỗng nhiên cảm giác được, một cỗ ba động cường hãn tuyệt luân, vô cùng kinh khủng từ trên người đối phương không ngừng khuếch tán ra, cỗ ba động còn mang theo một cỗ huyền diệu mọi người khó nói lên lời.

“Đây là, ba động tiên pháp? !”

Tử Tiêu và một đám tiên chủng hiểu về tiên pháp không khỏi kinh nghi bất định.

Nhưng một màn kế tiếp, càng khiến mọi người rung động thật sâu.

Ba động đạo huyền diệu từ trên người Sở Cuồng Nhân khuếch tán ra, lại diễn hóa ra một vài dị tượng mỹ lệ, có thiên hỏa lưu tinh, thúc núi phần biển, có sương lạnh hạ xuống, băng phong vạn lý, có ngàn vạn binh phong lơ lửng giữa trời...

Mà theo dị tượng không ngừng diễn hóa, cỗ ba động đạo trên người Sở Cuồng Nhân cũng càng ngày càng đậm hơn, khiến mọi người cảm thấy tim đập nhanh.

Cùng lúc đó.

Thiên địa vì thế mà chấn động, nơi sâu xa trong vũ trụ truyền đến từng đợt đạo âm huyền diệu, ngàn vạn liên hoa màu vàng quấn quanh Sở Cuồng Nhân.

Linh khí giữa thiên địa phun trào, ngưng tụ thành một ấn kí vô cùng huyền diệu giống như phù văn trên đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân! !

"Đây, đây là Chứng Pháp Chi Ấn!"

Một vị cường giả kiến thức rộng rãi nuốt một ngụm nước bọt, không nhịn được kinh hô, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin.

Trên mặt đám người Thiên Đạo Chủ cũng tràn đầy kinh hãi.

"Đạo âm truyền xướng, Chứng Pháp Chi Ấn! !"

"Chuyện này sao có thể? !"

"Không có khả năng, cái tuyệt đối không có khả năng! !"

Thậm chí có cường giả điên cuồng lắc đầu, không thể tin được.

Tình cảnh này, khiến không ít tu sĩ không nghĩ ra.

Những cường giả này, rốt cuộc là sao vậy? !

"Chứng Pháp Chi Ấn, chỉ có ý chí của vũ trụ đại đạo mới có thể ngưng tụ ra, chỉ khi tu sĩ sáng tạo ra một loại tu hành pháp cường đại mới tinh mới có thể xuất hiện!"

Thần Nguyệt Đạo Chủ run rẩy nói: "Mà muốn ngưng tụ Chứng Pháp Chi Ấn, môn tu hành pháp này thấp nhất cũng phải là... Tiên pháp! !"

Nghe vậy, mọi người đã hiểu.

Nhưng một đám tất cả đều trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, trên mặt tràn đầy hoảng sợ.

“Nói cách khác, Sở Cuồng Nhân tự sáng tạo... Tiên pháp! !”

Lời vừa nói ra, toàn trường im lặng.

Sau đó, liên tiếp vang lên tiếng hít khí lạnh.

Nhất là đám tiên chủng, tâm thần chập chờn, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân trên giường, một khỏa đạo tâm, sắp hỏng mất.

Bọn họ còn đang khổ cực truy cầu thành tiên.

Mà Sở Cuồng Nhân, đã tự sáng tạo ra tiên pháp! !

Đây là chuyện chỉ tiên nhân mới có thể làm được!

Lúc mọi người ở đây rung động đến không có từ ngữ nào có thể diễn tả được, chỉ thấy linh khí trong thiên địa lại lần nữa phun trào, lại có một cái Chứng Pháp Chi Ấn ngưng tụ!

Hai cái Chứng Pháp Chi Ấn! !

“Làm sao có thể, hai loại tiên pháp, hắn một hơi trực tiếp sáng tạo ra hai môn tiên pháp! ! Tại sao lại có chuyện này!”

Đồng tử Tử Tinh Thiên Hộ run rẩy kịch liệt.

Tự sáng tạo ra một loại tiên pháp, đã là chuyện khiến người ta trợn mắt há mồm.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, hiện tại tự sáng tạo ra hai loại!

“Thi Kiếm Tiên, hắn thật sự là tiên sao? !”

Có người lẩm bẩm nói.

Vốn cái danh hào kia của Sở Cuồng Nhân bị vô số người cảm thấy nghi vấn, nhưng bây giờ, không ai còn nghi vấn nữa.

Tự sáng tạo ra tiên pháp, hơn nữa một hơi sáng tạo ra hai loại, cho dù hiện tại hắn không thành tiên, tương lai chắc chắn cũng sẽ thành!

Đây chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

“Đúng là một giấc mộng đẹp.”

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Sau khi hắn uống hết Ngộ Thần Tửu, liền mượn nhờ hương rượu lĩnh hội Nhất Niệm Khởi và vô địch pháp, bởi vì hương rượu của Ngộ Thần Tửu quá mạnh, trong quá trình này, hắn giống như mơ một giấc mơ.

Một giấc mơ liên quan đến đạo và pháp.

May mắn là.

Hắn thành công.

Thành công thôi diễn Nhất Niệm Khởi, vô địch pháp đến tầng Chí Tiên!

Dị tượng bốn phía dần dần tán đi.

Hai cái Chứng Pháp Chi Ấn cũng bay vào cơ thể Sở Cuồng Nhân, hắn có thể cảm giác được ba động cường đại ẩn chứa trên Chứng Pháp Chi Ấn.

Đây cũng là một cọc cơ duyên.

Chương 875: Chỉnh đốn quần áo, buộc lên Côn Ngô, một bước nhất sát, vạn quân lui tránh

“Được rồi, hiện tại cũng nên giải quyết các ngươi.”

Sở Cuồng Nhân chống tay trái lên đầu, dựa vào trên giường, nhìn đám cường giả của Tử Tinh trước mặt, nhẹ giọng cười nói.

Mặc dù vừa tỉnh không làm rõ được tình huống trước mặt, nhưng lúc đế niệm của hắn đảo qua chiến trường, rất nhanh đã hiểu đại khái.

“Quấy nhiễu giấc mơ của người khác, thật không lễ phép.”

Sở Cuồng Nhân ngáp một cái nói.

Nhìn thấy dáng vẻ lười biếng của hắn, một đám cường giả Tử Tinh rung động, sau đó tức giận đến mức hai mắt muốn bốc lửa.

Đại quân của bọn họ đã đến gần, còn có mấy vị Thiên Đạo Chủ, nhưng trong mắt đối phương, lại chỉ có trình độ quấy nhiễu giấc mơ của người khác? !

Gia hỏa này, căn bản không đặt bọn họ vào mắt.

“Lên đi, cho dù người này tự sáng tạo ra tiên pháp thì như thế nào, hiện tại hắn chỉ là một tên Đạo Chủ mà thôi, còn chưa thành tiên!”

Một tên Đại Đạo Chủ quát lạnh một tiếng.

Bóng người hắn ta lóe lên, bay về phía Sở Cuồng Nhân.

“Đúng vậy, còn chưa thành tiên, phách lối cái gì!”

“Hừ, đi chết cho ta!”

Mấy tên Đạo Chủ xông về phía Sở Cuồng Nhân.

Lần này, Tử Tinh chinh phạt Sở Cuồng Nhân, phía trên ra lệnh, ai có thể chém giết Sở Cuồng Nhân, sẽ đạt được phần thưởng phong phú.

Phần thưởng kia, cho dù là Thiên Đạo Chủ cũng vô cùng động tâm.

Kiếm quang, quyền kình, chưởng khí...

Các loại năng lượng, các loại ảo diệu gào thét về phía Sở Cuồng Nhân.

“A, muốn giết ta, các ngươi còn quá yếu.”

Sở Cuồng Nhân nằm trên giường tiếp chiêu.

Chỉ thấy một tay hắn đỡ đầu, một tay nhẹ nhàng nâng lên, Đế khí từ trong lòng bàn tay tuôn ra, hóa thành một vòng xoáy màu tím.

Trong vòng xoáy, đạo văn lưu chuyển, vô cùng huyền diệu.

Một trận ba động tiên pháp lan tràn ra.

Chính là vô địch pháp, Thiên Chi Lốc Xoáy!

Một môn cứu cực ảo diệu, bây giờ đã là tiên pháp! !

Hơn nữa còn là tiên pháp phù hợp với tự thân chi đạo của Sở Cuồng Nhân!

Vòng xoáy hiện lên, kiếm quang quyền kình và những năng lượng khác đều bị tiêu trừ, mấy vị Đạo Chủ căn bản không gây thương tổn đến Sở Cuồng Nhân được.

“Làm sao có thể!”

“Đây chính là tiên pháp hắn tự sáng tạo ra sao? !”

“Lui!”

Đồng tử mấy vị Đạo Chủ co rụt lại, lập tức muốn thoát ra.

Nhưng lại phát hiện, bản thân đã sớm bị một cỗ khí thế bao phủ.

“Lui? Có thể lui đi nơi nào?”

Sở Cuồng Nhân khẽ động, từ trong vòng xoáy bắn ra đao quang quyền kình, chính là bắn lại những chiêu thức đã công kích hắn.

Lấy đạo của người, trả lại cho người!

Không chỉ như thế.

Nhưng chiêu thức kia được Đế khí của Sở Cuồng Nhân gia trì, càng khủng bố hơn, mấy tên Đạo Chủ né tránh không kịp, bị oanh thành sương máu tại chỗ!

Một chiêu, khiến chiến trường yên tĩnh.

Gió nổi lên, cũng cuốn lên bức rèm che.

Sở Cuồng Nhân chậm rãi đứng dậy, xuống giường.

Hắn đưa tay mang lấy bạch bào hoa lệ bên cạnh, trước mặt vô số đại quân, không nhanh không chậm mặc quần áo vào.

Quần áo chỉnh đốn, buộc lên Côn Ngô.

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, phất tay áo, uy áp to lớn như hồng thủy trút xuống, bao phủ tứ phương, khiến các tu sĩ đều tim đập nhanh.

“Các ngươi chuẩn bị sẵn sàng sao? Tính khí lúc ta rời giường rất lớn đó.” Ánh mắt Sở Cuồng Nhân đảo qua mọi người ở đây, cười nhạt một tiếng.

Được Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái trợ giúp, hắn liếc một chút đã có thể phân biệt được người nào đến giết hắn, người nào đến giúp hắn.

“Mọi người chuẩn bị nghênh địch!”

Một tên Đạo Chủ hoảng sợ nói ra.

Nhưng trong một cái chớp mắt tiếp theo.

Sở Cuồng Nhân vốn đang đứng trước mặt mọi người lại biến mất.

Đồng tử tên Đạo Chủ hô to nghênh địch vừa rồi co rụt lại.

“Người đâu? !”

“Nơi này.”

Sau lưng, một tiếng cười khẽ vang lên.

Tên Đạo Chủ này còn chưa quay người, còn chưa kịp đào tẩu, chỉ cảm thấy trên cổ có một đạo lãnh ý lướt qua, ngay sau đó, một trận trời đất quay cuồng, nhìn thấy một bộ thi thể không đầu.

Đó không phải là, thân thể của mình sao?

Đạo Chủ mê mang nghĩ.

Sau đó, ý thức bị biến mất trong một vùng tăm tối.

Sở Cuồng Nhân một kiếm chém rơi đầu một tên Đạo Chủ, Côn Ngô Kiếm trong tay vô cùng sắc bén, kiếm khí lãnh khốc.

“Giết! !”

Rống to một tiếng.

Các tu sĩ của Tử Tinh điên cuồng phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

“Đến, chém giết đi!”

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, còn lao về phía đám tu sĩ kia.

Hắn vung vẩy Côn Ngô trong tay, kiếm quang lấp lóe, một đám tu sĩ hoặc bị kiếm khí của hắn chém rụng đầu, hoặc bị xé thành hai nửa.

“Triệu khách man hồ anh, ngô câu sương tuyết minh.” (*)

Bỗng nhiên.

Trên chiến trường, một bài thơ vang lên.

Mọi người nhìn về phía Sở Cuồng Nhân đang cầm kiếm giết hại, tâm thần run rẩy.

“Là hắn, là hắn đang ngâm thơ!”

“Là Thi Kiếm Tiên, là Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân!”

Bên ngoài thành Thần Nguyệt, các tu sĩ vây xem há hốc mồm.

Một bên chiến đấu, một bên ngâm thơ? !

Móa nó!

Đây chính là Thi Kiếm Tiên sao? !

Khốc chết mất!

“Ngân an chiếu bạch mã, táp đạp như lưu tinh.” (*)

Bóng người Sở Cuồng Nhân biến ảo, mặc dù không sử dụng Không Gian Bàn Vận Thuật để di chuyển, nhưng tốc độ của hắn vẫn vô cùng mãnh liệt.

Thân hình như sao băng, trường kiếm vung vẩy, kiếm quang chiếu rọi thiên địa.

“Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hàng.” (*)

Tu sĩ của Tử Tinh căn bản không có cách khiến Sở Cuồng Nhân bị thương, ở phương diện phòng ngự, Sở Cuồng Nhân không có kẽ hở.

Có các loại thủ đoạn Thiên Chi Lốc Xoáy, Thiên Đạo khí, Tinh Thần Bất Diệt Thể, Bất Tử chi thân gia trì, hắn có thể xuyên thẳng qua vạn quân, lông tóc không tổn hao gì.

Hơn nữa mỗi lần hắn vung kiếm, còn thu gặt được vô số tính mạng.

Một bước nhất sát!

Vạn quân lui tránh!

“Sự liễu phất y khứ, thâm tàng thân lữ danh.” (*)

Sở Cuồng Nhân quét ngang trường kiếm.

Kiếm khí thu liễm.

Niệm lực lưu chuyển quanh người, từng vòng sóng ánh sáng khuếch tán, phàm là tu sĩ đến gần đều bị sóng ánh sáng đánh cho thổ huyết bay ngược.

Trong lúc nhất thời, xung quanh Sở Cuồng Nhân không có một bóng người!

Hắn cầm kiếm mà đứng, áo trắng như tuyết, giống như Kiếm Tiên.

Bốn phía, là vô số cỗ thi thể và tiếng kẻ địch hét lên thảm thiết.

Tu sĩ Tử Tinh bị thủ đoạn của hắn chấn nhiếp, vô cùng hoảng sợ nhìn đối phương, do dự không tiến, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, khẽ cười một tiếng.

Hắn lấy ra một bình Phong Nguyệt Vô Biên, uống một ngụm.

Hắn không tiếp tục làm thơ nữa.

Bởi vì, hắn đã quên mất những câu tiếp theo.

Nhưng chỉ vài câu đầu đã khiến đám người quan chiến hoa mắt thần mê, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ hướng tới.

“Đây chính là Thi Kiếm Tiên a!”

“Trong lúc nói cười, đã tạo ra một bài thơ nổi tiếng thiên cổ, trong lúc nhấc tay, cường địch biến thành tro bụi, Thi Kiếm Song Tuyệt Thi Kiếm Tiên, danh bất hư truyền a! !”

“Quá cường đại.”

“Thất bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành! Thật phóng khoáng, câu thơ tràn ngập sát khí, đặt trong tình cảnh này, càng tăng thêm sức mạnh.”

“Sở Cuồng Nhân... Thật phong lưu!”

Người quan chiến không khỏi sợ hãi than.

Một số nữ tu lộ ra vẻ si mê và mơ ước.

“Hay cho một tên Sở Cuồng Nhân, hay cho một tên Thi Kiếm Tiên!”

Ngay cả Tử Tinh Thiên Hộ là Thiên Đạo Chủ, trong mắt cũng không nhịn được lộ ra vẻ kinh thán chi sắc, nhưng sau đó chính là sát ý vô cùng nồng đậm!

Sở Cuồng Nhân càng phong hoa tuyệt đại, càng kinh tài tuyệt diễm, càng có uy hiếp lớn đối với Tử Tinh, bọn họ càng không thể lưu lại người này!

Nếu hôm nay không giết được người này, Tử Tinh sẽ không được an bình! !

“Giết!”

Tử Tinh Thiên Hộ muốn xuất thủ đối phó Sở Cuồng Nhân.

Nhưng đáng tiếc, lại bị Thần Nguyệt Đạo Chủ ngăn lại!

Không chỉ Tử Tinh Thiên Hộ, mấy vị Thiên Đạo Chủ khác cũng đều bị Dương Tiêu, Nguyệt Cung chi chủ và lão lão giả không biết tên ngăn lại.

“Ha ha, Tử Tinh Thiên Hộ, nhìn thấy không? Đây chính là người các ngươi muốn giết, các ngươi giết được sao? ! !”

Thần Nguyệt Đạo Chủ cười ha ha.

Cách đó không xa, trên mặt Dương Tiêu cũng tràn đầy kinh thán, “Cuối cùng ta cũng biết vì sao Trần Thiên tiền bối lại đưa Trần Thiên ngọc lệnh cho hắn, thì ra hắn là nhân vật phong hoa tuyệt đại như thế! Thi Kiếm Tiên, danh bất hư truyền!”

(*): Bài thơ Hiệp khách hành của Lý Bạch

Chương 876: Huyết ngược hàng ngũ đứng đầu, Tiên Thể thôi động tiên pháp

Cổ thành Thần Nguyệt, một trận đại chiến đang diễn ra.

Sở Cuồng Nhân xuất thủ, một bước nhất sát, nhất sát làm thơ, biểu hiện rõ sự phong lưu, thủ đoạn Thi Kiếm Tiên, triệt để rung động tất cả mọi người ở đây.

Mà đám Thiên Đạo Chủ của Tử Tinh lại bị các Thiên Đạo Chủ ngăn lại, không cách nào xuất thủ đối phó Sở Cuồng Nhân, còn Đạo Chủ, trước mặt Sở Cuồng Nhân như gà đất chó sành, căn bản không đáng giá nhắc tới.

Ngay lúc tu sĩ của Tử Tinh khó khăn, một trận khí tức mạnh mẽ từ trong trận doanh của Tử Tinh bạo phát, trùng trùng điệp điệp bao phủ ra.

Mọi người theo khí tức này nhìn lại, hai mắt tỏa sáng.

“Là điện hạ!”

“Hàng ngũ đứng đầu của Tử Tinh, Tử Tiêu!”

Ánh mắt mọi người sáng lên.

Người phát ra khí tức cường đại kia, không phải người khác, chính là người cường đại nhất trong hàng ngũ tiên chủng của Tử Tinh, Tử Tiêu! !

“Thi Kiếm Tiên, Sở Cuồng Nhân!”

Giọng nói trầm thấp vang lên.

Tử Tiêu nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra chiến ý cường đại.

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía đối phương, giật mình nói: “Lúc ta ngủ, hình như có một người vẫn luôn ầm ĩ bên tai ta, là ngươi đi?”

“Hừ, thực lực của ngươi khiến ta cảm thấy ngoài ý muốn.”

Tử Tiêu hừ lạnh một tiếng nói.

Sau đó, trên người hắn ta xuất hiện lưu quang màu tím, một bộ áo giáp màu tím phủ lên trên người, đó là một kiện Thiên Đạo khí phòng ngự.

“Đó là Thần Cương Giáp của Tử Tinh!”

Đồng tử hàng ngũ thứ ba của Tử Tinh, Tử Phong hơi co lại.

Thần Cương Giáp của Tử Tinh, đây là một kiện đạo khí phòng ngự cường đại nhất của Tử Tinh, cho dù là Thiên Đạo Chủ cũng không dễ dàng đánh nát.

Mà Tử Tiêu triệu hồi Thần Cương Giáp, lại lấy ra một thanh trường đao màu tím, trên thân đao có hoa văn lưu chuyển, phác hoạ ra một đạo long ảnh.

"Tử Long Đao, là Đạo khí công phạt phối hợp với Thần Cương Giáp!"

"Đây cũng là một kiện Thiên Đạo khí, hàng ngũ đứng đầu vừa ra tay đã có hai kiện Thiên Đạo khí, xem ra, hắn cảm thấy uy hiếp."

Tử Phong ngưng trọng nói.

Trên thực tế, Sở Cuồng Nhân bày ra thực lực còn mạnh hơn hàng ngũ thứ hai rất nhiều, Tử Tiêu khó mà không cảm thấy uy hiếp.

Hai kiện Thiên Đạo khí trong tay, khí tức của Tử Tiêu lập tức tăng vọt!

"Sở Cuồng Nhân, năm trăm năm trước ta tấn cấp thành Đại Đạo Chủ, từ đó về sau, dưới Thiên Đạo Chủ, ngoại trừ hàng ngũ đứng đầu của Kim Tinh, không người có thể đả thương ta, để ta xem một chút, ngươi có thể làm được chuyện này hay không? !"

Tử Tiêu lạnh giọng nói.

Mặc dù Sở Cuồng Nhân tự sáng tạo ra tiên pháp, tạo thành rung động rất lớn cho hắn ta, nhưng trên tu vi cảnh giới, Sở Cuồng Nhân chỉ là Đại Đạo Chủ hậu kỳ, không sai biệt lắm với mình, hắn ta có tự tin có thể ứng phó đối phương.

"A, rõ ràng yếu như vậy, ngươi lấy tự tin ở đâu ra?"

Sở Cuồng Nhân lắc đầu cười nói.

"Tiếp chiêu đi!"

Tử Tiêu vừa sải bước ra, trường đao trong tay hoành không chém ra.

Đột nhiên, trên thân đao dâng trào ra đao khí bàng bạc, xen lẫn đạo văn, hóa thành một đạo long ảnh màu tím cắn xé về phía Sở Cuồng Nhân.

"Phế chiêu mà thôi!"

Sở Cuồng Nhân tiện tay chém ra.

Cứu cực Đế khí bạo phát, kiếm khí xé rách long ảnh! !

Ngay sau đó, thân thể hắn biến mất tại nguyên chỗ, đi đến trước mặt Tử Tiêu, Côn Ngô trong tay xẹt qua một đạo kiếm quang lộng lẫy.

Tử Tiêu nhấc đao chặn lại.

Keng một tiếng.

Kim Ngọc chi tiếng vang lên, kình khí quét ngang ra!

Tử Tiêu chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ đến mức khó mà hình dung được cuốn tới, cả người hắn ta không tự chủ được bay ngược ra ngoài.

“Lực lượng thật mạnh!”

Tử Tiêu cảm thấy cả cánh tay mình đều đang run lên.

Nếu không có Thần Cương Giáp hộ thể, cánh tay hắn ta sẽ bị cỗ sức mạnh khổng lồ kia xé rách.

Sưu...

Bóng người Sở Cuồng Nhân lại lần nữa lóe lên.

Hắn đi đến trên đỉnh đầu Tử Tiêu, trực tiếp nện xuống một quyền.

Ầm! !

Quyền kình nện trên Thần Cương Giáp.

Lực lượng đủ để phá hủy tinh thần khiến Thiên Đạo khí không ngừng run rẩy, mặc dù Tử Tiêu không bị một quyền này chính diện trùng kích, nhưng lực phản chấn cường đại không ngừng chấn động ngũ tạng lục phủ hắn ta.

Sau một quyền, Sở Cuồng Nhân bắt lấy cánh tay Tử Tiêu, trực tiếp ném đối phương lên không trung, bóng người lóe lên, quyền cước liên tiếp đánh lên người đối phương, từ trái sang phải, từ trên xuống dưới...

Mọi người nhìn mà mơ hồ.

Đường đường là hàng ngũ đứng đầu Tử Tinh, trước mặt Sở Cuồng Nhân lại không hề có lực hoàn thủ, thực lực giữa hai bên, chênh lệch quá lớn!

Sở Cuồng Nhân đi đến trên đỉnh đầu Tử Tiêu, một chân đá ra.

Ầm! !

Tử Tiêu như lưu tinh đập lên mặt đất.

Một tiếng bạo nổ vang lên, toàn bộ cổ thành Thần Nguyệt đều đang chấn động, tạo thành một cái hố vô cùng to lớn.

Tử Tiêu nằm trong hố, không ngừng ho ra máu, kiện Thần Cương Giáp không thể phá vỡ kia lại bị đánh ra vài vết rách.

Quần áo rách nát, vô cùng chật vật.

Một cỗ nhục nhã trước nay chưa có bao phủ hắn ta.

Từ khi bước vào cảnh giới Đại Đạo Chủ đến nay, đây là lần đầu tiên hắn ta chật vật như vậy, ngay cả hàng ngũ đứng đầu của Kim Tinh cũng không thể đả thương hắn ta thành dáng vẻ này, hơn nữa, còn hoàn toàn bị ngăn chặn! Bị huyết ngược! !

“Tầng vỏ rùa trên người ngươi này, vẫn rất cứng rắn.”

Sở Cuồng Nhân chậm rãi rơi xuống đất.

Hắn khẽ cười nói: “Nhưng ngươi thật sự yếu hơn ta nghĩ, hàng ngũ Tử Tinh, không ai có thể dùng được.”

Hắn nhìn về phía mấy hàng ngũ còn lại đang quan chiến cách đó không xa, “Ta nói này, các ngươi có muốn cùng tiến lên không, để ta giải quyết luôn một lần.”

Nghe thấy hắn nói, thân thể những người kia run lên, vội vàng lùi lại mấy bước, giờ phút này bọn họ đã đánh mất dũng khí đối địch với đối phương.

Chênh lệch, quá lớn!

“Sở Cuồng Nhân, ta nhất định phải giết ngươi!”

“Giết ngươi! !”

Lúc này, Tử Tiêu trong hố chậm rãi đứng lên, hắn ta nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, con ngươi màu tím lộ ra hận ý vô cùng nồng đậm.

“Tinh Hà Diệt Thế!”

Tử Tiêu gầm nhẹ, thôi động tiên pháp.

Tinh quang bốn phía dâng trào về phía hắn ta, hắn ta đưa tay, một đạo tinh hà sáng chói cuồn cuộn uy áp, bay về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân tiện tay đánh ra một quyền.

Vô địch pháp, điên đảo càn khôn!

Oanh!

Hai cỗ cự lực va chạm, hư không bốn phía trực tiếp nổ tung!

Chỉ thấy tinh quang phá nát, quyền kình dồi dào trùng trùng điệp điệp, đánh lên người Tử Tiêu, lại lần nữa đánh hắn ta thổ huyết bay ra ngoài.

Trên tiên pháp, hắn ta cũng bị Sở Cuồng Nhân hoàn toàn nghiền ép!

“Không, không! A a a!”

Tử Tiêu rống giận.

Thân là hàng ngũ đứng đầu Tử Tinh, hắn ta vô cùng kiêu ngạo, nhưng hôm nay ở trước công chúng, lại bị người ta huyết ngược đến tình trạng này.

Niềm kiêu ngạo của hắn ta, hoàn toàn bị Sở Cuồng Nhân giẫm dưới lòng bàn chân.

“Nhìn một chiêu này của ta!”

“Tử Tinh Thần Đồng!”

Tử Tiêu đằng không mà lên, trên người tràn ngập ba động tiên pháp càng cường đại hơn, đôi mắt hắn ta tách ra tia sáng màu tím sáng chói.

Đám tiên chủng Tử Phong thấy thế, không khỏi kinh hô.

“Đây là Tử Tinh Thần Đồng! ! Tiên pháp mạnh nhất của Tử Tinh! !”

“Trong lịch sử của Tử Tinh, chỉ có mấy người có thể tu hành ra Tử Tinh Thần Đồng, quả nhiên hàng ngũ đứng đầu cũng đã luyện thành! !”

Ba động tiên pháp trên người Tử Tiêu càng ngày càng mãnh liệt.

Trong mắt hắn ta phun trào ánh sáng màu tím sáng chói, giống như tinh thần!

“Đi cho ta!”

Ánh sàng màu tím trong mắt Tử Tiêu ngưng tụ tới cực hạn.

Đột nhiên, một tia sáng màu tím bắn ra, nơi tia sáng màu tím đi qua, hư không phá nát, xuất hiện dị tượng tinh thần vẫn lạc.

Uy thế cường hãn, khiến Thiên Đạo Chủ cũng cảm thấy tim đập nhanh.

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Xuyên Yên Tuyết Hàn!”

Trên người Sở Cuồng Nhân bộc phát ra một cỗ ba động vô cùng mạnh mẽ.

Hàn khí bao phủ, đóng băng hư không.

Đây không phải là hàn khí bình thường.

Đó là hàn khí do Quảng Hàn Tiên Thể bạo phát ra!

Lấy Tiên Thể thôi động tiên pháp! !

Hàn khí khủng bố bạo phát, ngưng tụ thành một tòa băng sơn đập ra.

Tia sáng màu tím rơi trên đó, lại bị hàn khí ăn mòn, bị đóng băng, sau đó còn bị băng sơn tuỳ tiện đánh nát! !

Một đám Thiên Đạo Chủ thấy thế, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

“Tiên Thể!”

Chương 877: Cửu Long Thần Biến, Thiên Đạo chi lực, trảm Thiên Đạo Chủ

Băng sơn đụng nát tia sáng màu tím do Tử Tinh Thần Đồng phát ra, trực tiếp đâm vào người Tử Tiêu, triệt để đụng nát tự tôn của hắn ta.

Oanh một tiếng, Thần Cương Giáp vỡ tan từng khúc.

Kiện Thiên Đạo khí vô cùng cường đại kia bị Sở Cuồng Nhân liên tiếp công kích, cuối cùng không chống đỡ nổi, đã vỡ nát.

Tử Tiêu bị hàn khí ăn mòn, thân thể hoàn toàn đông cứng.

Một đám Thiên Đạo Chủ nhìn Sở Cuồng Nhân, mắt đầy kinh hãi.

Bọn họ tuyệt đối không cảm giác sai.

Vừa rồi trên người Sở Cuồng Nhân đã bộc phát ra ba động Tiên Thể.

“Hắn, có Tiên Thể! !”

Tử Tiêu Thiên Hộ khiếp sợ không gì sánh nổi nói.

“Là Tiên Thể thuộc tính hàn, chẳng lẽ, đạo hắn chuyên tu là thuộc tính hàn chi đạo sao? ! Hàn khí thật khủng khiếp!”

“Khó trách hắn cường đại như thế, thì ra hắn có Tiên Thể!”

Tiên Thể, trong tinh hệ Tử Kim quá mức hiếm thấy.

Trong lịch sử của các nền văn minh đã biết trong tinh hệ Tử Kim, cũng không xuất hiện mấy cái Tiên Thể, cho dù là hàng ngũ đứng đầu Tử Tinh, Kim Tinh cũng không có Tiên Thể.

So với các Thiên Đạo Chủ khác, càng khiếp sợ hơn là Thần Nguyệt Đạo Chủ.

Đây không phải Quảng Hàn Tiên Thể của Hải Đường sao?

Làm sao lại như vậy?

Vì sao Sở đạo hữu lại có Quảng Hàn Tiên Thể của Hải Đường? !

Thần Nguyệt Đạo Chủ mơ hồ.

Sở Cuồng Nhân mang đến cho hắn ta rất nhiều khiếp sợ.

“Phá cho ta! !”

Lúc này, trên bầu trời truyền tới một tiếng gầm.

Chỉ thấy lão tổ Vương gia đã đánh nát lồng giam kiếm khí của Thần Nguyệt Đạo Chủ, sau đó ánh mắt hắn ta nóng bỏng bắn về phía Sở Cuồng Nhân.

“Chứng Pháp Chi Ấn, Tiên Thể...”

“Tiểu tử, cơ duyên bí mật trên người ngươi, ta nhận!”

Sở Cuồng Nhân bày ra chiến lực và thiên phú quá không thể tưởng tượng nổi, nếu nói hắn không có cơ duyên bí mật, ai cũng không tin.

Phần cơ duyên bí mật này, có lẽ có thể khiến người ta thành tiên!

Nghĩ đến đây, lão tổ Vương gia vô cùng hưng phấn.

“Bí mật trên người ta, ngươi có thể mơ ước sao?”

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng.

Nhất Niệm Khởi, trong tay hắn hiện lên hỏa liên màu vàng đỏ.

Thứ dựng thành hỏa liên, không phải hỏa diễm bình thường.

Mà chính là, Hoàng Hỏa! !

Hoàng hỏa và hàn khí tiên thể của Sở Cuồng Nhân cùng một cấp độ, thậm chí Thần Hoàng Thể còn cao cấp hơn Quảng Hàn Tiên Thể một chút.

Hỏa liên đánh ra, thiêu đốt cả phiến hư không.

Lão tổ Vương gia oanh ra một chưởng, hai cỗ lực lượng kinh khủng, ầm vang bạo phát, lão tổ Vương gia bị sóng lửa bức lui mấy chục trượng.

Mọi người không nhịn được trừng lớn hai mắt.

Sở Cuồng Nhân, lại đánh lui Thiên Đạo Chủ? !

Hắn có thể đánh một trận với Thiên Đạo Chủ!

“Gia hỏa này lại có thể sử dụng Hoàng Hỏa? !”

Đồng tử lão tổ Vương gia co rụt lại.

Sau đó, hắn ta nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, ánh mắt càng nóng rực, “Nào là Tiên Thể, nào là Hoàng Hỏa, cơ duyên bí mật của ngươi, ta chắc chắn phải có được!”

“Ngươi phải có mạng cầm mới được.”

“Ngươi thật sự cho rằng ngươi có thể chống lại Thiên Đạo chủ sao? !”

Lão tổ Vương gia hừ lạnh nói.

Đế khí trên người hắn ta thôi động đến cực hạn, trong nháy mắt uy áp Thiên Đạo Chủ bạo phát, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, niệm lực lưu chuyển.

Trong hư không, một tấm phù văn to lớn màu sắc rực rỡ hội tụ!

Chín đầu long ảnh màu sắc rực rỡ bay lên không trung, tràn vào cơ thể hắn, khiến khí tức của hắn không ngừng tăng vọt, một hơi tăng tới Đại Đạo Chủ đỉnh phong!

“Hợp Đạo!”

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng.

Thiên Đạo chi lực cất giấu trong cơ thể cũng bạo phát!

Thiên Đạo chi lực hiện lên.

Khí tức của hắn, lại lần nữa tăng trưởng!

Cửu Long Thần Biến, Thiên Đạo chi lực, song trọng gia trì, bây giờ, cảnh giới của Sở Cuồng Nhân đã vô hạn tới gần Thiên Đạo Chủ.

Chiến lực của hắn, càng khó có thể tưởng tượng!

“Lão gia hỏa, sống lâu như vậy cũng đủ rồi đi, hôm nay ta có lòng tốt tiễn ngươi lên đường!” Sở Cuồng Nhân lạnh như băng nói.

Bóng người hắn lóe lên, trong nháy mắt biến mất.

Lão tổ Vương gia bén nhạy phát giác sau lưng truyền đến một trận ba động không gian, quay người đánh ra một chưởng.

Một chưởng này, đánh vào một thanh trường kiếm.

Một cỗ lực lượng cường đại cuốn tới, đánh thẳng vào cánh tay lão tổ Vương gia, khiến hắn ta không nhịn được hét thảm một tiếng.

Hắn ta có thể cảm giác được.

Trong luồng sức mạnh lớn này không chỉ ẩn chứa Đế khí.

Còn có niệm lực và nhục thân chi lực!

Đế khí, niệm lực, nhục thân chi lực, gấp ba chiến lực!

Cường đại như Thiên Đạo Chủ cũng không nhịn được bay ra

ngoài.

“Đáng chết! !”

“Bá Cực Phá Quân chưởng! !”

Lão tổ Vương gia vô cùng tức giận, Đế khí thôi động đến cực hạn, một chưởng oanh ra, đạo văn Đế khí xen lẫn hình thành một cái chưởng ấn màu đen to lớn!

“Tôn Hoàng Kiếm Quyết, Hoàn Vũ Độc Tôn! !”

Ba động tiên pháp trên người Sở Cuồng Nhân bạo phát.

Sau lưng, một cái đế vương pháp tướng cường đại ngưng tụ.

Trong lòng bàn tay pháp tướng có hơn ngàn đạo kiếm khí lưu chuyển, ngưng tụ ra một đạo kiếm ảnh màu vàng óng, sau đó chém về phía lão tổ Vương gia!

Chưởng ấn màu đen và kiếm khí vàng rực ầm vang chạm vào nhau!

Chỉ thấy chưởng ấn bị phá nát!

Lão tổ Vương gia bị kiếm khí đánh trúng, bay ngược ra ngoài, trên người bị kiếm khí cắt ra mấy vết máu.

Mọi người há to miệng, không thể tin nhìn tình cảnh này.

Sở Cuồng Nhân, lại lực áp Thiên Đạo chủ!

“Trời ạ, không phải mắt ta bị mù chứ.”

“Thế mà, thế mà lại xảy ra chuyện này!”

“Đại Đạo Chủ, Thiên Đạo Chủ, khác biệt to lớn như một trời một vực, nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân lại dùng Đại Đạo Chủ cảnh lực áp Thiên Đạo chủ!”

“Hơn nữa, trên người hắn còn có ba động Thiên Đạo? ! Hắn còn được Thiên Đạo thừa nhận là nhất tinh chi chủ! !”

Vô số người đang nghị luận, trận chiến trước mắt này, Sở Cuồng Nhân đã hoàn toàn thể hiện ra chiến lực ngoài phạm trù của thiên kiêu.

Lão tổ Vương gia nhìn Sở Cuồng Nhân, đồng tử rung động kịch liệt.

Uy hiếp!

Uy hiếp tử vong trước nay chưa từng có!

Cổ họng lão tổ Vương gia bỗng nhúc nhích một cái, từ trên người trẻ tuổi trước mắt này, hắn ta lại cảm nhận được một cỗ uy hiếp tử vong nồng đậm!

“Lão gia hỏa, ngươi không phải Thiên Đạo Chủ sao? Không phải muốn cơ duyên bí mật trên người ta sao? Làm sao, sợ hãi?”

Sở Cuồng Nhân đi về phía lão tổ Vương gia, khí thế trên người liên tục tăng lên, kiếm chuyển hướng, kiếm khí lại lần nữa tuôn ra.

“Đáng giận!”

Lão tổ Vương gia cắn răng, nổi giận gầm lên một tiếng, một chưởng đánh về phía kiếm khí, nhưng vẫn bị oanh lùi lại mấy trăm trượng.

“Nhanh, giúp ta!”

Lão tổ Vương gia hét lớn về phía tu sĩ Tử Tinh.

Nhưng mọi người sớm đã bị lực lượng của Sở Cuồng Nhân dọa sợ, tránh hắn còn đến không kịp, căn bản không có dũng khí đối mặt với hắn.

“Lão gia hỏa, chết đi!” Sở Cuồng Nhân thôi động Đế khí và niệm lực trên người đến cực hạn, vô địch pháp điên đảo càn khôn bạo phát.

Trong chốc lát, nhật nguyệt điên đảo, càn khôn biến mất!

Quyền kình dồi dào bao phủ lão tổ Vương gia, mặc cho hắn ta chống cự thế nào cũng không làm nên chuyện gì, thân thể bị oanh thành một đoàn sương máu, nổ tung tại chỗ!

Sở Cuồng Nhân, gần như nghiền ép chém giết một vị Thiên Đạo Chủ!

“Còn ngươi nữa.”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Tử Tiêu.

Đối phương không nhịn được rùng mình một cái, trong mắt không tự chủ được lộ ra vẻ hoảng sợ, trước mặt tử vong, tôn nghiêm của hàng ngũ đứng đầu cái gì, tư thái tiên chủng cái gì, Tử Tiêu đều cảm thấy vô dụng.

Hắn ta muốn chạy trốn.

Nhưng thân thể hắn ta bị hàn khí ăn mòn cứng ngắc đến khó có thể động đậy.

Lúc này, trên bầu trời, từng chiếc chiến thuyền có đạo văn quang mang lưu chuyển, vô số họng pháo nhắm ngay Sở Cuồng Nhân.

“Oanh cho ta! !” Hàng ngũ thứ ba Tử Phong giận dữ hét.

Chùm sáng năng lượng không ngừng bắn ra.

“Ngu xuẩn!”

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay.

Không gian nổi lên một sóng gợn.

Vô số chùm sáng năng lượng ào ào biến mất trước mặt hắn, ngay sau đó giống như mưa rơi, từ trên không trung rơi xuống các chiến thuyền.

Không Gian Bàn Vận Thuật!

Từng chiếc chiến thuyền gieo gió gặt bão, liên tiếp nổ tung.

Nhưng như vậy vẫn chưa xong.

Sở Cuồng Nhân đưa tay, linh khí hội tụ, trong chớp mắt liền hóa thành vô số binh khí, nhắm ngay từng chiếc chiến thuyền và hàng ngũ Tử Tinh.

Nhất Niệm Khởi, Vạn Phong Tạo Binh Tai!

Binh khí bắn ra, chỗ lướt qua, như Tử Thần hiện lên!

Vô số chiến thuyền nổ tung như yên hỏa, một đám tu sĩ liên tiếp vẫn lạc, ngay cả hàng ngũ Tử Tinh cũng khó thoát một kiếp...

Chương 878: Phân thân của Tử Vi điện chủ, hạ chiến thư với Tử Tinh

Ngàn vạn binh khí trút xuống, từng chiếc chiến thuyền liên tiếp nổ tung!

Một đám tu sĩ Tử Tinh liên tiếp vẫn lạc.

Tất cả Thiên Đạo Chủ của Tử Tinh đều bị ngăn chặn, lão tổ Vương gia lại bị Sở Cuồng Nhân chém giết, hiện tại, không ai có thể ngăn cản hắn! !

“Hôm nay người muốn giết ta, ta đều sẽ... Giết! !”

Sở Cuồng Nhân lạnh giọng nói, sát ý lạnh lẽo như hồng thủy trút xuống.

Hắn nhìn thoáng qua Tử Tiêu cách đó không xa.

Đưa tay ngưng tụ linh lực binh phong, bắn về phía đối phương!

Binh phong xẹt qua hư không.

Đồng tử Tử Tiêu co rụt lại, uy hiếp tử vong trước nay chưa có bao phủ hắn ta, nhưng lúc này, trên người hắn ta lại tách ra một tia sáng tím.

Tia sáng màu tím hóa thành lồng ánh sáng, ngăn lại linh lực binh phong!

Một bóng người từ trong lồng ánh sáng đi ra.

Đó là, Tử Vi điện chủ!

“Điện chủ!”

“Không đúng, đây là một bộ phân thân của điện chủ.”

“Đây là một bộ phân thân điện chủ lưu lại trên người điện hạ, điện chủ đã hao phí rất nhiều tài liệu mới luyện chế ra, ít nhất có thực lực Thiên Đạo Chủ hậu kỳ, quá tốt rồi, Sở Cuồng Nhân, hắn phải chết không nghi ngờ! !”

Sắc mặt đám tu sĩ Tử Tinh đại hỉ.

Một vị Thiên Đạo Chủ hậu kỳ còn mạnh hơn lão tổ Vương gia nhiều.

Đừng nói đến chuyện, người này còn là Tử Vi điện chủ.

Trong tay hắn ta, nắm giữ tiên pháp.

“Sở Cuồng Nhân, điện chủ đích thân đến, ngươi còn không cúi đầu! !” Tử Tiêu nhìn thấy Tử Vi điện chủ, trong lòng lập tức dâng lên một trận lực lượng.

“Một bộ phân thân mà thôi, thật sự cho rằng hắn có thể ngăn cản ta giết ngươi sao?” Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Trên người hắn có kiếm khí lưu chuyển, khóa chặt Tử Vi điện chủ.

Tử Vi điện chủ cũng đang nhìn hắn, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, một cỗ uy áp kinh khủng từ trên người hắn ta không ngừng bạo phát ra.

“Khốn khiếp! !”

“Dám khiến Tử Tinh ta tổn thất nặng nề như thế!”

Nghe hắn ta nói vậy, Sở Cuồng Nhân không nhịn được cười, sau đó vẻ mặt trở nên băng lãnh, “Các ngươi muốn giết ta, còn trách ta khiến các ngươi thương vong thảm trọng? Tử Vi điện chủ, đầu óc ngươi không phải bị nước vào chứ?”

Sở Cuồng Nhân luôn tuân theo nguyên tắc, người không phạm ta ta không phạm người, nhưng ai chọc giận hắn, hắn nhất định sẽ hoàn trả gấp bội! !

Hành động của Tử Tinh, đã khiến hắn rất phẫn nộ.

Nhất là, đối phương còn dám phái hoàng hộ pháp đến Thương

Khung tinh, muốn hủy diệt văn minh của hắn, hắn làm sao có thể chịu được!

“Hôm nay, ta không chỉ để các ngươi thương vong thảm trọng!”

“Ngày khác, ta còn muốn đích thân đến Tử Tinh một chuyến, để Tử Tinh các ngươi nếm thử, văn minh bị hủy diệt, là tư vị gì! !”

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân vang vọng tận mây xanh, rung động tinh không.

Các tu sĩ xung quanh nghe nói như thế, hoàn toàn kinh hãi.

Sở Cuồng Nhân, đang hạ chiến thư với Tử Tinh! !

Tử Tinh muốn giết hắn!

Hắn liền muốn tiêu diệt cả Tử Tinh!

Hắn dự định, lấy sức một mình đối kháng toàn bộ văn minh!

“Loại chuyện này, hắn thật sự có thể làm được sao? !”

Mọi người thất thần.

Trong mắt Tử Vi điện chủ phun trào lửa giận.

Tử Tinh là một trong hai văn minh cường đại nhất trong tinh hệ Tử Kim, trong tinh hệ, không có mấy người dám khiêu khích bọn họ.

Đừng nói đến chuyện, công khai hạ chiến thư với bọn họ.

Hơn nữa người này còn là một tên tu sĩ tuổi trẻ!

Từ xưa đến nay, chuyện này chưa bao giờ xảy ra.

Tử Vi điện chủ lửa giận ngút trời, khí thế càng thêm cuồng bạo, “Sở Cuồng Nhân, hôm nay ta sẽ để ngươi táng thân ở đây!”

Lời nói rơi xuống, hắn ta đưa tay hội tụ tinh thần đầy trời!

Một thanh cự kiếm tinh quang hình thành, ầm ầm chém về phía Sở

Cuồng Nhân!

Kiếm uy lẫm liệt, rung chuyển toàn bộ cổ thành Thần Nguyệt.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh.

Niệm lực, Đế khí cùng nhau bạo phát!

“Tôn Hoàng Kiếm Quyết, Hoàn Vũ Độc Tôn! !”

Đế vương chi tướng ngưng tụ!

Hơn ngàn đạo kiếm khí hội tụ thành một thanh kiếm ảnh vàng rực chém ra!

Oanh! !

Tinh quang chi kiếm, Đế Vương Chi Kiếm!

Hai đạo kiếm ảnh ầm vang va chạm, lực trùng kích mạnh mẽ khiến tu sĩ bốn phía đều bị nhấc bay ra ngoài, sau đó nhao nhao rơi xuống.

Một kiếm va chạm, Sở Cuồng Nhân và Tử Vi điện chủ đều bị đẩy lui.

Nhưng như vậy vẫn chưa xong.

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Phong Tạo Binh Tai!”

Ngàn vạn linh lực binh phong ngưng tụ, khóa chặt Tử Vi điện chủ.

Phanh phanh phanh!

Binh phong liên tiếp oanh ra!

Tử Vi điện chủ quát lạnh một tiếng, “Tinh Hà Diệt Thế!”

Ba động tiên pháp khuếch tán.

Một đạo tinh hà kéo dài mười ngàn dặm vờn quanh người hắn ta, ngăn chặn ngàn vạn binh phong, sau đó đập về phía Sở Cuồng Nhân!

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Xuyên Yên Tuyết Hàn!”

Tiên Thể thôi động tiên pháp.

Trong nháy mắt hàn khí khủng bố bạo phát, hóa thành băng sơn to lớn.

Trong tiếng ầm vang, tinh hà đóng băng!

Hàn khí cuốn ngược, khiến đồng tử Tử Vi điện chủ không khỏi co lại.

“Tiên Thể!”

Hắn ta thôi động Đế khí, lại lần nữa đánh ra một kích, đánh nát băng sơn.

Nhưng lực lượng cường đại vẫn đánh hắn ta bay ra ngoài một trăm trượng.

“Người này, hôm nay nhất định phải chết!”

“Nếu không Tử Tinh ta, vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh!”

Trong mắt Tử Vi điện chủ phun trào sát ý mênh mông, hắn ta quát lớn một tiếng, vô tận tinh quang ngưng tụ, từng đạo tinh hà liên tiếp hiện lên trong hư không, lực lượng tinh quang mênh mông khiến hư không không ngừng sụp đổ.

“Tới đi!”

Sở Cuồng Nhân quát lạnh một tiếng.

Đế khí, niệm lực dung hợp thành đạo văn huyền diệu lưu chuyển bên ngoài cơ thể hắn.

Một cỗ ba động tiên pháp kinh khủng từ trên người hắn khuếch tán ra.

“Đi!”

Tử Vi điện chủ vung tay lên.

Nhất thời, từng đạo tinh hà không ngừng đập về phía Sở Cuồng Nhân.

Tinh hà lưu chuyển trong hư không, đan dệt ra cảnh tượng vô cùng lộng lẫy tuyệt sắc, nhưng lực lượng kinh khủng kia khiến cho mọi người đều cảm thấy tim đập nhanh.

Đối mặt với uy thế này, Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại cỗ.

Đột nhiên.

Gió ngừng thổi, mây ngừng trôi!

Bốn phía lâm vào yên tĩnh quỷ dị.

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt có tinh quang lưu chuyển.

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Lại Vô Thanh, Thiên Địa Thương!”

Đạo văn, Đế khí, niệm lực, hàn khí Tiên Thể và hoảng hỏa Thần Hoàng tạo thành sóng ánh sáng đỏ tía, từng vòng từng vòng khuếch tán ra bên ngoài.

Nơi sóng ánh sáng đi qua, hư không vỡ nát!

Từng đạo tinh hà nện vào sóng ánh sáng.

Tiếng ầm ầm liên tiếp vang lên, mỗi lần tinh hà và sóng ánh sáng va chạm, hư không đều sụp đổ, khiến cả cổ thành Thần Nguyệt vì thế mà chấn động.

Sau khi cực chiêu va chạm, hơn phân nửa cổ thành Thần Nguyệt đã bừa bộn không chịu nổi.

Mà hai người Sở Cuồng Nhân, Tử Vi điện chủ đứng mũi chịu sào, bị năng lượng trùng kích ảnh hưởng, mỗi người đều bị đẩy lui.

Sở Cuồng Nhân có nhục thân vô cùng cường đại, lực trùng kích này không ảnh hưởng gì tới hắn, nhưng Tử Vi điện chủ thì không dễ chịu như vậy.

Sắc mặt hắn ta trắng bệch, khóe miệng chảy máu, nhìn Sở Cuồng Nhân trong mắt mang theo chấn kinh, “Lực lượng thật cường đại.”

“Chuyện này khiến ngươi chấn kinh sao?”

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng.

Bóng người hắn lóe lên, biến mất tại chỗ.

Trong cái chớp mắt tiếp theo, hắn đã đi đến trước mặt Tử Vi điện chủ, Côn Ngô trong tay liên tiếp vung vẩy ra, trực tiếp chế trụ Tử Vi điện chủ.

Sở Cuồng Nhân liên tiếp thi triển thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, dựa vào cảnh giới hôm nay của hắn, tùy tiện một loại tu hành pháp đều cường hãn tuyệt luân.

Nhất Niệm Khởi, vô địch pháp, Tôn Hoàng Kiếm Quyết...

“Điên Đảo Càn Khôn!”

Sở Cuồng Nhân chém ra một kiếm, uy thế của vô địch pháp bạo phát.

Tử Vi điện chủ bị một kiếm này chém bay ra ngoài.

“Tử Tinh Thần Đồng!” Tử Vi điện chủ quát lạnh một tiếng, trong mắt tách ra tia sáng màu tím sáng chói, tiên pháp mạnh nhất của Tử Tinh, thi triển!

“Thời gian tạm dừng!”

Ngay khi tiên pháp sắp thi triển, trên người Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên bộc phát ra một trận ba động sức mạnh huyền diệu, đó là, thần thông!

Thời gian thần thông!

Chỉ thấy tia sáng màu tím trong mắt Tử Vi điện chủ ngưng trệ một cái chớp mắt.

Trong cái chớp mắt tiếp theo.

Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt hắn ta, Côn Ngô trong tay chém ra.

Kiếm xuất, huyết quang chiếu rọi!

Phân thân của Tử Vi điện chủ, vẫn lạc!

Tại Tử Tinh phía xa.

Trong một tòa cung điện, Tử Vi điện chủ đột nhiên mở hai mắt ra, “Sở Cuồng Nhân! ! Ta nhất định phải giết ngươi! !”

Chương 879: Một vị Thiên Đạo Chủ tự bạo, đại chiến kết thúc

Cổ thành Thần Nguyệt.

Sở Cuồng Nhân một kiếm chém giết phân thân của Tử Vi điện chủ, trong quá trình này, hắn thi triển thủ đoạn thời gian, khiến không ít người chấn kinh.

“Thủ đoạn thời gian, rốt cuộc gia hỏa này có bao nhiêu át chủ bài?”

“Thật đáng sợ.”

“Tầng tầng lớp lớp tu hành pháp và các loại thần thông, gia hỏa này, rốt cuộc hắn đã tu hành thế nào, năm nay hắn mới có bốn mươi tuổi a! !”

Đám người Tử Tinh Thiên Hộ, Hắc Bạch Song Tinh cảm thấy tim đập vô cùng nhanh.

Sau khi chém giết phân thân của Tử Vi điện chủ, Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt hàng ngũ đứng đầu Tử Tiêu, đưa tay đánh ra một quyền oanh bạo đối phương!

Hàng ngũ đứng đầu Tử Tinh, chết!

“Đi!”

Tử Tinh Thiên Hộ cắn răng nói.

Sở Cuồng Nhân bày ra chiến lực, ngay cả tu sĩ Thiên Đạo chủ hậu kỳ cũng có thể chém giết, cộng thêm đám người Thần Nguyệt Đạo Chủ, Dương Tiêu, lần này có thể nói Tử Tinh thất bại thảm hại, căn bản giết không được đối phương.

Hiện tại, chỉ có thể rút lui!

“Muốn đi? Quá ngây thơ rồi.”

Sở Cuồng Nhân khóa chặt Hắc Bạch Song Tinh, bóng người lóe lên, đi đến trước mặt một vị Thiên Đạo Chủ, trực tiếp thi triển Tôn Hoàng Kiếm Quyết.

Đế vương pháp tướng ngưng tụ!

Đế vương phát ra kiếm ảnh, trùng trùng điệp điệp chém xuống!

Bạch Tinh trong Hắc Bạch Song Tinh hét lên một tiếng, ngay sau đó, từng đợt tinh quang hội tụ, hóa thành một đạo tinh hà sáng chói oanh ra.

Nhưng một kích này căn bản không ngăn được Đế Vương Chi Kiếm!

Tinh hà phá nát!

Bạch Tinh kêu thảm một tiếng, bị kiếm ảnh xé thành hai nửa tại chỗ.

“Liên Nhi! !”

Hắc Tinh còn lại không nhịn được phát ra tiếng hét phẫn nộ, muốn rách cả mí mắt.

“Ta liều mạng với ngươi!”

Hắc Tinh nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong cơn bi phẫn, thôi động Đế khí đến cực hạn, trên người tràn ngập vô số đạo huyền diệu.

Đạo văn lưu chuyển, tinh quang hội tụ trên người hắn ta.

Cả người Hắc Tinh giống như hóa thành một ngôi sao, đột nhiên đập về phía Sở Cuồng Nhân, là đồng quy vu tận chi pháp!

“Cùng chết đi, vẫn lạc tinh bạo! !”

Nương theo tiếng gầm lên giận dữ.

Hắc Tinh phóng đến gần Sở Cuồng Nhân, đồng thời, thân thể bắt đầu bành trướng.

Oanh! !

Theo một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Tinh không mấy vạn vạn dặm xung quanh đều bị rung động, mảng lớn hư không liên tiếp sụp đổ, vô số tu sĩ táng thân trong năng lượng trùng kích này.

Một vị Thiên Đạo Chủ tự bạo, uy lực tất nhiên là doạ người.

Vô số tu sĩ nhìn trung tâm vụ nổ.

“Gia hỏa này đã chết đi.”

Một đám tu sĩ Tử Tinh không khỏi chờ mong.

Nhưng khi bụi mù dần dần tán đi, ba động năng lượng cũng trở nên yếu ớt, mọi người nhìn về phía trung tâm năng lượng, nhìn thấy một màn đáng sợ không gì sánh nổi, chỉ thấy trong bụi mù, một bóng người mặc bạch y đứng lơ lửng trên không, giống như Trích Tiên hàng thế.

Chính là Sở Cuồng Nhân!

Trên người hắn, không hề có thương thế nào.

“Một vị Thiên Đạo Chủ tự bạo, lại không thương tổn được hắn! !”

“Chuyện này sao có thể? !”

“Không, không, chuyện này không có khả năng, làm sao gia hỏa này lại cường đại đến tình trạng này, Thiên Đạo Chủ tự bạo cũng không làm gì được hắn.”

Trên mặt đám tu sĩ Tử Tinh tràn đầy vẻ không thể tin được.

Mà Sở Cuồng Nhân thân ở trong năng lượng cuồng bạo, vỗ bụi trước ngực, đạm mạc nói: “Tự bạo? Cũng chỉ là tự tìm đường chết mà thôi.”

Một vị Thiên Đạo Chủ tự bạo đúng là khủng bố.

Cho dù Sở Cuồng Nhân có Thiên Đạo khí phòng ngự giảm xóc, vẫn nhận đả kích không nhỏ, nhưng những thứ này, chỉ tạo ra vết thương nhỏ cho Tinh Thần Bất Diệt Thể mà thôi, sau một giây đã được Bất Tử chi thân chữa hết.

“Quái vật...”

Một vị Đạo Chủ không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Không sai.

Lúc này, dưới cái nhìn của bọn họ, Sở Cuồng Nhân không khác gì một tên quái vật.

Thiên kiêu tiên chủng nào bốn mươi tuổi đã có thực lực thế này?

Hắn căn bản là quái vật a!

“Trốn đi!”

Các tu sĩ Tử Tinh hoảng hốt chạy bừa, bắt đầu đào tẩu.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, trên người bỗng nhiên có ngàn vạn kiếm khí như mưa rơi tản mát ra ngoài, kiếm khí biến ảo, hóa thành một đám phân thân.

Kiếm Khí Phân Thân đuổi giết một đám tu sĩ Tử Tinh.

Chỗ đi qua, như sát thần quá cảnh, tử thương vô số!

Trận giết hại này, kéo dài cả ngày.

Cuối cùng, chỉ còn chưa đến mười phần trăm tu sĩ Tử Tinh may mắn thoát khỏi, bọn họ cũng không biết tại sao mình có thể trốn thoát.

Thật đáng sợ.

Vừa nghĩ tới khuôn mặt của Sở Cuồng Nhân, bọn họ đã không nhịn được tim đập nhanh.

Từ nay về sau, sợ rằng Sở Cuồng Nhân sẽ trở thành ác mộng của bọn họ.

Mà các tu sĩ vây xem trận chiến này, bọn họ thề, chuyện hôm nay bọn họ chứng kiến, chỉ sợ cả đời cũng không bao giờ quên.

Một người, có thể ngăn cản thiên quân vạn mã!

Một người, giết đến tu sĩ Tử Tinh quân lính tan rã!

Một người chi phong hoa, che đậy tinh hệ!

Trên chiến trường.

Phân thân kiếm khí của Sở Cuồng Nhân vừa tiêu tán.

Mà khí tức của hắn cũng dần giảm xuống, hiệu quả của Cửu Long Thần Biến qua đi, hắn lần nữa khôi phục cảnh giới Đại Đạo Chủ hậu kỳ.

Nhưng không ai ở đây dám xem nhẹ hắn.

Bởi vì tên Đại Đạo Chủ này, ở trước mặt bọn họ, dựa vào sức một mình, cứ thế mà chém giết bốn vị Thiên Đạo Chủ!

Trong đó còn một vị Thiên Đạo Chủ hậu kỳ.

“Sở đạo hữu, tình huống của ngươi như thế nào?”

Thần Nguyệt Đạo Chủ tiến lên dò hỏi.

“Rất tốt.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng nói.

Hắn nhìn về phía cổ thành Thần Nguyệt bừa bộn không chịu nổi, trong mắt lộ ra một tia áy náy, “Thần Nguyệt đạo hữu, liên lụy cổ thành Thần Nguyệt...”

“Sở đạo hữu không cần nói nhiều, một tòa thành mà thôi.”

Thần Nguyệt Đạo Chủ khoát tay áo, dáng vẻ không quan trọng, nói: “Trước khi đại quân Tử Tinh đến đây, tu sĩ trong thành sớm trốn tránh đi rồi, chỉ hư hao thành trì mà thôi, xây lại là được.”

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, khẽ vuốt cằm, “Thần Nguyệt đạo hữu yên tâm, ta sẽ trả cho ngươi một tòa cổ thành Thần Nguyệt càng thêm rộng rãi!”

Hắn nhìn về phía xa trong tinh không, trong mắt lộ ra lãnh quang, “Mà chuyện này, đương nhiên phải để Tử Tinh xuất một chút huyết mới được.”

Nghe thấy hắn nói, mọi người không khỏi cảm thấy tim đập nhanh.

Bọn họ nghĩ đến, Sở Cuồng Nhân vừa hạ chiến thư với Tử Tinh.

“Sở đạo hữu, ngươi thật sự muốn đến Tử Tinh sao?”

Thần Nguyệt Đạo Chủ hỏi.

“Không sai, Tử Tinh liên tiếp tìm ta gây phiền phức, còn muốn hủy Thương Khung tinh của ta, món nợ này, ta nhất định phải tìm bọn họ đòi lại.”

“Tử Tinh xưng bá trong tinh hệ Tử Kim nhiều năm như vậy, nội tình của bọn họ không tầm thường, thậm chí còn có hư tiên tọa trấn, Sở đạo hữu, mặc dù thực lực hôm nay của ngươi cường đại, nhưng chỉ sợ còn không phải đối thủ của Tử Tinh.”

Thần Nguyệt Đạo Chủ khuyên một câu, hắn ta cảm thấy, thực lực hôm nay của Sở Cuồng Nhân đúng là đã đứng ở đỉnh phong tinh hệ Tử Kim, nhưng so với văn minh Tử Tinh có nội tình thâm hậu, vẫn kém không ít.

“Thần Nguyệt đạo hữu không cần lo lắng, chuyện này ta cũng rõ ràng, ta không nói sẽ lập tức đi tìm bọn họ, trước đó, ta sẽ rời cổ thành Thần Nguyệt một đoạn thời gian, đợi đến lúc thời cơ chín muồi, mới có thể hành động.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, lấy sức một mình đối kháng cả một văn minh, đương nhiên hắn rõ ràng chuyện này nguy hiểm bực nào, khó khăn bực nào.

Trước khi không nắm chắc, hắn sẽ không tùy tiện hành động.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía đám người Dương Tiêu.

“Chư vị, hôm nay, ân tương trợ này, tại hạ ghi nhớ trong lòng.”

Hắn chắp tay nói.

“Sở đạo hữu khách khí, chúng ta chỉ đến trả ân tình cho Trần Thiên hư tiên mà thôi.”

“Không sai, nhiều năm trước, Trần Thiên tiền bối từng đúc một thanh kiếm cho ta, nhân tình này, hôm nay cuối cùng ta đã trả được.”

“Trả nhân tình xong, ta cũng nghĩ thông suốt, lần này trở về bế quan một thời gian, ta nhất định có thể đột phá bình cảnh.”

Mọi người lên tiếng nói.

“Sở đạo hữu, bây giờ chuyện của Tử Tinh đã giải quyết đến không sai biệt lắm, vậy chúng ta cũng nên rời đi, nếu đạo hữu rảnh rỗi, có thể đến Hoàng Thiên Kiếm Tông làm khách, ta nhất định sẽ quét dọn giường chiếu đón tiếp.”

Dương Tiêu cười nhạt nói.

Nói xong, hắn ta liền quay người rời đi.

Những người còn lại, cũng lần lượt rời đi.

Chương 880: Lệnh truy sát, rời cổ thành Thần Nguyệt, ngươi còn phải cố gắng

Trận chiến tại cổ thành Thần Nguyệt quá mức đặc sắc.

Trận chiến kia, được vô số thế lực, văn minh chỗ chú ý, mà danh tiếng của Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân một lần nữa được đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Vô số người đều đang nghị luận.

Vốn không có ai cho rằng Sở Cuồng Nhân có thể sống được.

Dù sao, hắn phải đối mặt với văn minh Tử Tinh.

Nhưng hắn thành công sống sót, không chỉ như thế, còn khiến Tử Tinh ngã đau, tổn thất nặng nề, không tính lão tổ Vương gia và phân thân của Tử Vi điện chủ, đã có ba vị Thiên Đạo Chủ chết đi.

Hắc Bạch Song Tinh và hoàng hộ pháp chết ở Thương Khung tinh.

Thiên Đạo Chủ, là trụ cột vững vàng của một nền văn minh.

Một cái văn minh, có thể có mấy vị Thiên Đạo Chủ?

Cho dù là văn minh Tử Tinh cường đại như vậy, trên mặt nổi cũng không có nhiều hơn mười vị Thiên Đạo Chủ, nhưng bây giờ, đã chết ba người!

Đừng nói đến Đạo Chủ thương vong.

Thậm chí, ngay cả tiên chủng hàng ngũ đứng đầu cũng chết.

Ngoài ra, thứ quan trọng nhất đối với Tử Tinh chính là... Thể diện!

Thế lực càng cường đại, thanh danh càng lan xa, thường rất coi trọng thể diện của mình, Tử Tinh, cũng là như vậy.

Lần này, bọn họ không giết được Sở Cuồng Nhân, ngược lại thua trong tay đối phương, bị đối phương xem như bàn đạp, nổi danh tinh hệ.

Tử Tinh, thể diện mất hết!

So với trước đó, kỳ uy không biết hạ xuống bao nhiêu lần.

Đây mới là chuyện khiến đám cao tầng của Tử Tinh không nhẫn nhịn được, sau trận chiến tại cổ thành Thần Nguyệt, Tử Tinh đã hạ lệnh truy sát Sở Cuồng Nhân.

Một lệnh truy sát có giải thưởng cao đến mười tỷ linh tủy!

Ngoài ra, còn có hai kiện Thiên Đạo khí, một loại tiên pháp, các vị khách khanh trưởng lão của Tử Tinh đều ra phần thưởng phong phú.

Có thể nói, người nào giết được Sở Cuồng Nhân, chính là một bước lên trời!

Lệnh truy sát này vừa ra, cả tinh hệ đều oanh động.

Nhưng đáng tiếc.

Không có bao nhiêu người dám tiếp.

Chiến lực của Sở Cuồng Nhân còn đó, Tử Tinh xuất động mấy vị Thiên Đạo Chủ cũng không làm gì được đối phương, ngược lại bị người ta giết đến tơi bời, thể diện mất hết, đối mặt với nhân vật này, ai dám tuỳ tiện trêu chọc?

Thiên Đạo Chủ không dám.

Một số văn minh tu hành cao cấp cũng không dám.

…

Cổ thành Thần Nguyệt.

Sau trận chiến tại cổ thành, các tu sĩ rời đi đều lần lượt trở về.

Mặc dù cổ thành có rất nhiều chỗ bị hao tổn, nhưng cũng có một số địa phương còn tốt, rất nhanh, đã trở nên náo nhiệt.

“Nghe nói không? Tử Tinh hạ lệnh truy sát Sở Cuồng Nhân đó.”

“Đúng vậy, phần thưởng kia, đúng là quá phong phú, ngay cả ta cũng vô cùng động tâm, các tổ chức sát thủ trong tinh hệ đang rục rịch.”

“Ngươi động tâm? Sao ngươi không đi thử một chút đi?”

“Nói đùa cái gì, ta còn muốn mạng đó, trận chiến hôm đó, không phải các ngươi cũng nhìn thấy rồi sao, tên kia, căn bản chính là quái vật.”

“Ta lại nghe nói, Hắc Huyết lâu có hành động.”

“Mẹ ơi, thật sự người dám a.”

Trong cổ thành Thần Nguyệt, vô số tu sĩ vẫn còn đắm chìm trong trận chiến cách đây không lâu, thật lâu không có cách nào bình phục, đến bây giờ còn đang nghị luận.

Lúc này.

Cuối con đường.

Một người mặc bạch bào hoa lệ chậm rãi đi tới.

Người trên hai bên đường phố nhìn thấy người mặc bạch bào kia, ào ào lui sang một bên, như cung nghênh Vương giả, tự động tránh ra một con đường cho hắn.

Người này, chính là Sở Cuồng Nhân.

Mọi người nhìn hắn, trong mắt mang theo kính sợ, sùng bái.

Đối với ánh mắt của mọi người và đủ loại nghị luận xung quanh, Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý, trực tiếp đi tới Tam Thiên thương hành.

Lý lão đón tiếp hắn.

“Sở đạo hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

Lý lão nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo kính sợ.

Ngay cả Lý lão cũng không nghĩ tới Sở Cuồng Nhân có thể yêu nghiệt đến trình độ này, giá trị của đối phương, vượt xa tưởng tượng của ông ta.

“Vật ta muốn, đã chuẩn bị thế nào rồi?” Lần này Sở Cuồng Nhân đến đây, chủ yếu là vì tài liệu ủ chế Ngộ Thần Tửu.

“Đã chuẩn bị không sai biệt lắm.”

Lý lão lấy ra một cái Càn Khôn giới.

Bên trong chứa đựng các loại tài liệu dùng để ủ chế Ngộ Thần Tửu.

Sở Cuồng Nhân tiếp nhận, đế niệm khẽ động, nhìn lướt qua, sau đó cũng lấy ra một cái Càn Khôn giới, “Đây là số lượng đã nói.”

Mua sắm khoản tài liệu này, hắn đã bỏ ra hơn phân nửa linh tủy trên người.

Nhưng linh tủy chỉ là vật ngoài thân, nếu có thể thành công ủ chế Ngộ Thần Tửu, có tốn nhiều hơn, hắn cũng nguyện ý.

“Đa tạ Sở đạo hữu.”

Sau khi giao dịch xong, Sở Cuồng Nhân liền rời đi.

“Sở công tử.” Lúc đi qua Phong Nguyệt phường, Phong Nguyệt phường chủ nhìn thấy hắn, không khỏi ngạc nhiên gọi một tiếng.

“Chào phường chủ.”

“Sở công tử, làm sao, hôm nay có vào uống hai chén không?”

Sở Cuồng Nhân sờ mũi, cười nói: “Ta vừa mua một vài thứ, ngại quá, bây giờ hết tiền rồi, sợ là không có phúc hưởng thụ.”

“Sở công tử nói đùa, ngươi không đến tiêu phí, chúng ta vẫn nguyện ý ngã vào ngươi đấy, linh tủy không quan trọng.” Phong Nguyệt phường chủ vừa nói, vừa kéo Sở Cuồng Nhân vào trong Phong Nguyệt phường.

“Các tỷ muội, Sở công tử tới.”

Phong Nguyệt phường chủ hô lên một tiếng.

Nhất thời, đám người Tiểu Nguyệt ào ào đi ra.

“Là Sở công tử.”

“Quá tốt rồi, người tới, nhanh chuẩn bị rượu cho Sở công tử.”

Tiểu Nguyệt nói với người hầu.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, vội vàng nói: “Không cần, hôm nay ta đến nghe khúc là được, rượu thì miễn đi.”

Rượu của Phong Nguyệt phường đắt đến dọa người.

Trước kia hắn cảm thấy không quan trọng.

Nhưng bây giờ mua tài liệu Ngộ Thần Tửu xong, trong ví rỗng tuếch rồi.

“Ôi chao, công tử không cần câu nệ, đã nói tất cả tiêu phí của ngươi đều tính cho ta.” Phong Nguyệt phường chủ liếc mắt nói.

Đám người Tiểu Nguyệt nghe vậy, cũng biết rõ chuyện gì xảy ra.

“Đúng vậy công tử, nào, mời công tử ngồi.”

“Nếu là Sở công tử, chỉ đến chơi cũng không có vấn đề gì.”

“Đừng nói đến chơi không, ngã vào ta cũng được a.”

Trong mắt một nữ tử mang theo xuân ý nói.

Có không ít người đều ôm suy nghĩ này.

Sở Cuồng Nhân quá xuất sắc.

Các nàng biết, nam nhân như vậy, các nàng không với tới nổi, nhưng nếu có thể phát sinh chuyện gì đó với đối phương, các nàng đều rất vui vẻ.

Trong Phong Nguyệt phường có không ít khách nhân.

Nhìn thấy Sở Cuồng Nhân được hoan nghênh như thế, trong lòng có chút chua chát.

“Đẹp trai thật tốt.”

“Chậc chậc, dáng dấp đẹp trai không phải trọng điểm, trọng điểm là người này vừa đẹp trai vừa mạnh, hơn nữa tài tình tuyệt luân, không người có thể đụng...”

“Danh tiếng Thi Kiếm Tiên, há chỉ là hư danh.”

“Ngày bình thường, đám nữ tử ở Phong Nguyệt phường đều mắt cao hơn đầu, nhưng bây giờ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, đều hận không thể ngã vào hắn.”

“Đừng nói nữa đừng nói nữa, so sánh với Thi Kiếm Tiên, ta cảm giác mình đúng là phế vật, haiz, người so với người, tức chết mà.”

…

Sau khi làm càn tại Phong Nguyệt phường một trận, Sở Cuồng Nhân cầm theo một bình Phong Nguyệt Vô Biên, vừa uống, vừa trở lại phủ thành chủ.

Nhưng lần này, hắn cũng không định tiếp tục ở lại.

Lần này, hắn đến cáo biệt.

“Sở đạo hữu, ngươi muốn rời đi?”

Đường Hải Đường nhìn Sở Cuồng Nhân, có chút không muốn.

Mặc dù thời gian chung đụng không dài, nhưng Đường Hải Đường xác định mình rất thích Sở Cuồng Nhân.

Hiện tại hắn muốn rời đi, có chút khổ sở.

Sở Cuồng Nhân nhìn ra Đường Hải Đường khổ sở, hắn cười nói: “Vũ trụ to lớn, hãn hạo vô biên, còn có rất nhiều người và cảnh chờ ta đi gặp đó, Đường cô nương, tương lai nếu có duyên, chúng ta sẽ gặp lại.”

“Ừm.”

Đường Hải Đường gật đầu.

“Sở đạo hữu, vậy ta không tiễn nữa.”

Thần Nguyệt Đạo Chủ nói.

“Được, sau này còn gặp lại.”

Sở Cuồng Nhân không lưu luyến, quay người rời đi.

Sau lưng, Đường Hải Đường lưu luyến không rời.

Thần Nguyệt Đạo Chủ nhìn nữ nhi mình, từ tốn nói: “Sở đạo hữu nhất định sẽ đứng ở chỗ cao, phong cảnh hắn thấy, không phải người bình thường có thể gặp, nếu muốn sóng vai với hắn, Hải Đường, ngươi còn phải cố gắng.”

Hắn ta đang mượn Sở Cuồng Nhân, khích lệ Đường Hải Đường.

“Ừm, ta hiểu rồi.”

Đường Hải Đường kiên định gật đầu.

Chương 881: Chứng Pháp Chi Ấn, suy nghĩ, Thôn Thiên Thần Đạo Quyết

Vũ trụ hãn hạo.

Một chiếc chiến thuyền ngay đang đi tới.

Trên thuyền, Sở Cuồng Nhân đang ngồi xếp bằng, trên đỉnh đầu hắn có hai cái ấn kí phù văn huyền diệu đang lơ lửng, quang hoa lưu chuyển.

Đó là, Chứng Pháp Chi Ấn!

Chứng Pháp Chi Ấn, là một loại bảo vật chỉ có người tự sáng tạo ra tiên pháp, được ý chí đại đạo vũ trụ cộng minh mới có thể ngưng tụ ra.

Bảo vật này, hiệu quả chỉ có một.

Gia trì đạo pháp chi lực!

Nói cách khác, sau khi luyện hóa Chứng Pháp Chi Ấn, lúc Sở Cuồng Nhân vận dụng đạo pháp, uy lực của nó có thể được tăng cường.

Cho dù là tiên pháp, cũng có thể tăng phúc.

Đây là một kiện chí bảo cực kì kinh khủng, trong mắt Sở Cuồng Nhân, giá trị của một cái Chứng Pháp Chi Ấn còn lớn hơn tiên pháp!

“Bỏ ra một tháng, cuối cùng ta đã hoàn toàn luyện hóa Chứng Pháp Chi Ấn, hiện tại, thử hiệu quả của Chứng Pháp Chi Ấn đi.”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra chờ mong.

Hắn nhìn về phía tiểu hành tinh không người cách đó không xa, đưa tay ra, một cỗ ba động tiên pháp mạnh mẽ tràn ngập, trên đỉnh đầu, Chứng Pháp Chi Ấn lơ lửng lưu chuyển quang hoa huyền diệu, cộng minh với tiên pháp trên người hắn.

“Vô địch pháp, Điên Đảo Càn Khôn!”

Sở Cuồng Nhân đánh ra một quyền.

Quyền kình như một dòng nước lũ màu tím, vạch phá tinh không, rơi vào tiểu hành tinh kia, nương theo một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Tiểu hành tinh hóa thành một đám lửa nổ tung! !

“Thật mạnh!”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Đánh nát một khỏa tiểu hành tinh, chuyện này không tính là gì.

Nhưng một kích vừa rồi hắn chỉ xuất không đến một thành lực lượng.

Càng quan trọng hơn là.

Hắn vừa sử dụng một cái Chứng Pháp Chi Ấn, nếu là sử dụng hai cái Chứng Pháp Chi Ấn cùng một lúc, uy lực một kích này còn có thể tăng cường!

“Ha ha, có Chứng Pháp Chi Ấn, thực lực của ta sẽ tăng lên một cấp bậc.” Trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra nụ cười hài lòng.

Sau đó, giống như nghĩ đến cái gì, hắn liếm môi một cái nói: “Tự sáng tạo ra một môn tiên pháp được một cái Chứng Pháp Chi Ấn, nếu sau này ta tiếp tục tự sáng tạo ra tiên pháp, sẽ thu được càng nhiều Chứng Pháp Chi Ấn!”

“Một cái Chứng Pháp Chi Ấn đã tăng phúc rất lớn cho đạo pháp của ta, nếu có mười cái, trăm cái, vậy sẽ là quang cảnh thế nào? Đạo pháp của ta sẽ được tăng phúc đến trình độ nào?”

Nếu có người biết được suy nghĩ này của hắn, nhất định sẽ khịt mũi coi thường.

Tự sáng tạo ra tiên pháp, đối với tiên nhân cũng vô cùng khó khăn.

Tự sáng tạo ra mười môn, trăm môn tiên pháp?

Chuyện này có thể sao?

Trong mắt tiên nhân, đây chính là chuyện nói mơ giữa ban ngày.

Sở Cuồng Nhân, cũng biết rõ điểm này.

Nhưng hắn, không hề từ bỏ.

“Khiêu chiến với chuyện không thể nào trong mắt người khác, mới là thú vui của ta.” Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lấp lánh nói.

Cái gì mà không làm được, cái gì mà không có khả năng...

Hắn mới không hiểu!

“Việc này từ từ đến đi, ít nhất cũng phải ủ chế được Ngộ Thần Tửu lại nói.” Sở Cuồng Nhân biết tự sáng tạo ra tiên pháp là chuyện không thể gấp.

Hai môn tiên pháp này của hắn là mượn nhờ Ngộ Thần Tửu mới sáng tạo ra.

Tự sáng tạo ra tiên pháp, Ngộ Thần Tửu là một trợ lực không nhỏ, hắn cũng xử lý thích đáng những tài liệu mua được kia rồi.

Nhưng muốn ủ chế thành Ngộ Thần Tửu, còn phải đợi một khoảng thời gian.

“Thu!”

Sở Cuồng Nhân thu hai cái Chứng Pháp Chi Ấn vào trong cơ thể.

“Hiện tại vẫn nghĩ biện pháp đối phó Tử Tinh trước đi.”

Hắn nói muốn tiêu diệt Tử Tinh, cũng không phải nói đùa, hắn thật sự có ý nghĩ này, đồng thời, đang biến nó thành hành động.

Chuyện đầu tiên, chính là phải tăng thực lực lên.

Cho dù hiện tại hắn đã vô cùng cường đại, toàn lực ứng phó, hắn có thể chém giết Thiên Đạo Chủ bình thường, thậm chí là Thiên Đạo Chủ hậu kỳ.

Nhưng đối phó với toàn bộ văn minh vẫn có chút khó.

Không nói những cái khác, ai biết trong Tử Tinh có bao nhiêu Thiên Đạo Chủ thậm chí là hư tiên, mặc dù có Bất Tử chi thân, nhưng hắn sẽ không để sơ sót.

“Muốn nhanh chóng tăng thực lực lên, trừ phi rút được phần thưởng cực lớn gì đó, nhưng không thể hoàn toàn dựa vào rút thưởng được.”

“Phải thiết thực hơn một chút, vậy chỉ có thể thôn phệ tinh thần.”

Sở Cuồng Nhân nhìn tinh không trước mặt, hai mắt phát sáng.

Tu sĩ bình thường muốn nhanh chóng tăng thực lực lên, nhất định phải có tư nguyên chèo chống, đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, những tinh thần này chính là tư nguyên!

Những thứ này, đều là chất dinh dưỡng cho Tinh Thần Bất Diệt Thể của hắn.

Thời gian tiếp theo, Sở Cuồng Nhân bắt đầu tìm kiếm một số tinh thần có thể cung cấp cho hắn hấp thu, dùng để tăng cường Tinh Thần Bất Diệt Thể của mình.

Ba tháng trôi qua.

Sở Cuồng Nhân liên tiếp thôn phệ mười mấy hành tinh không người.

Tinh Thần Bất Diệt Thể của hắn mạnh mẽ hơn không ít.

Nhưng khoảng cách đến đỉnh phong, còn chênh lệch rất dài.

“Không đủ, còn thiếu rất nhiều.”

“Những ngày này ta hấp thu hành tinh đều là hành tinh cấp bốn cấp năm mà thôi, còn thiếu rất nhiều mới có thể khiến Tinh Thần Bất Diệt Thể đột phá, thậm chí, theo Tinh Thần Bất Diệt Thể không ngừng tăng cao, trợ giúp của những hành tinh cấp bốn cấp năm này lại càng ngày càng nhỏ...”

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn ngồi trên chiến thuyền, trong tay có một tấm tinh đồ.

Tinh đồ này là hắn có được trong một văn minh gần đây, trên tinh đồ biểu hiện, cách hắn một năm ánh sáng có một hành tinh cấp bảy.

Đó là một hành tinh không người, cũng là mục tiêu chuyến này của hắn.

“Rút phần thưởng trước đi.”

Sở Cuồng Nhân nói.

Hắn mở Huyễn Tưởng Luân Bàn ra.

Nhất thời, bàn quay không ngừng biến ảo.

“Chúc mừng kí chủ rút được công pháp Thôn Thiên Thần Đạo Quyết cấp Thần!”

Công pháp, Thôn Thiên Thần Đạo Quyết cấp Thần? !

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

“Rút ra!”

Hắn rút Thôn Thiên Thần Đạo Quyết ra ngoài.

Trong nháy mắt, đủ loại huyền diệu liên quan đến môn công pháp này xông lên đầu.

“Thôn Thiên Thần Đạo Quyết, đây chính là một môn Đoạt Thiên chi pháp! !”

Sở Cuồng Nhân không nhịn được kinh ngạc.

Đoạt Thiên chi pháp!

Thật lâu trước đây Sở Cuồng Nhân đã chú ý pháp môn này, nhưng pháp môn này quá mức hiếm thấy, hắn vẫn vô duyên với nó.

Không nghĩ tới, hôm nay lại rút thưởng đạt được.

Đoạt Thiên chi pháp, đây là Thiên Đạo pháp môn!

Thôn Thiên Thần Đạo Quyết, có thể chiếm lực lượng Thiên Đạo khác, dung nhập vào trong Thiên Đạo tinh thần của mình, là Đoạt Thiên chi pháp đỉnh phong.

Nhưng phải có hai điều kiện tiên quyết mới có thể thi triển ra môn Đoạt Thiên chi pháp này.

Thứ nhất, người thi triển nhất định phải nắm giữ Thiên Đạo chi lực, có được Thiên Đạo chi lực mới có thể thôi động pháp môn này, thôn phệ Thiên Đạo khác.

Thứ hai, môn Đoạt Thiên chi pháp này không thể trực tiếp chiếm lấy Thiên Đạo tinh thần khác, phải có một môi giới, ví dụ như, Tinh Chủ!

Tinh Chủ, được Thiên Đạo thừa nhận, là Tinh chủ nắm giữ Thiên Đạo chi lực.

Bọn họ tương liên với Thiên Đạo, là môi giới tốt nhất.

Nói cách khác.

Sở Cuồng Nhân có thể dùng môn Đoạt Thiên chi pháp này, thông qua Tinh Chủ khác thôn phệ Thiên Đạo đại biểu cho bọn họ, dung nhập với thiên đạo của Thương Khung tinh!

Mặc dù có hai hạn chế này, nhưng lại không ảnh hưởng gì đến sự cường đại của Đoạt Thiên chi pháp, trong số các môn Đạo Thiên chi pháp, Thôn Thiên Thần Đạo Quyết chính là môn pháp đứng đầu nhất.

“Xem ra sau này có cơ hội có thể tìm Tinh Chủ thử một chút.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

Hắn tạm thời đặt mục tiêu trên hành tinh cấp bảy mà tinh đồ thể hiện kia.

Sau đó không lâu.

Hắn đi tới hành tinh cấp bảy được đánh dấu trên tinh đồ, nhưng trên hành tinh này có không ít tu sĩ đang trông coi.

Sở Cuồng Nhân cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Những hành tinh không người thường ẩn chứa tài nguyên phong phú, được một số văn minh hoặc đạo thống để mắt tới, khai thác tư nguyên, đây là chuyện thường xảy ra.

Nhưng bây giờ, hành tinh này bị Sở Cuồng Nhân để mắt tới!

Hắn trực tiếp tiến vào hành tinh này.

Tinh Thần Bất Diệt Thể vận chuyển.

Toàn bộ hành tinh không ngừng chấn động, các tu sĩ trên tinh thần lập tức lâm vào trong khủng hoảng, sau đó nhanh chóng rút lui.

Trong vũ trụ, hành tinh cấp bảy kia đang không ngừng sụp đổ.

Chúng tu sĩ không biết biến hóa này là xảy ra chuyện gì, nhưng có thể cảm giác được, lực lượng hủy diệt hành tinh kia không phải bọn họ có thể chống cự.

Chương 882: Lời đồn về người thôn tinh, đệ tử Hoàng Thiên Kiếm Tông bị đuổi giết

“Người, người thôn tinh! !”

Một tu sĩ đứng trong tinh không, nhìn hành tinh to lớn kia không ngừng sụp đổ, không khỏi nuốt nước miếng, kinh hãi nói.

Người thôn tinh? !

Nghe thấy lời này, có người lộ ra vẻ mặt không hiểu.

Người kia giải thích nói: “Người thôn tinh, đây là tồn tại kinh khủng mới xuất hiện gần đây, không ai biết hắn là người, là yêu, hay là Linh thể, nhưng nơi người này đi đến, tất cả tinh thần sẽ dần dần sụp đổ tan biến, giống như bị thôn phệ vậy, vô cùng khủng bố! !”

Trong mắt người kia lộ ra vẻ hoảng sợ, “Ta vốn không tin lời đồn này, nhưng bây giờ, hành tinh này lại đang sụp đổ trước mặt chúng ta, đây nhất định là do người thôn tinh làm.”

Mọi người nghe vậy, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

“Lấy hành tinh làm thức ăn? Đây là tồn tại kinh khủng bực nào? !”

“Mau rời đi, ai biết người thôn tinh này có ăn người hay không, nếu chúng ta bị ăn, như vậy chỉ có khóc thôi.”

“Đúng vậy, đi nhanh.”

“Trở về bẩm báo với đám người gia chủ, đối mặt với tồn tại khủng bố như vậy, chắc hẳn đám người gia chủ sẽ không làm khó chúng ta.”

Mọi người nói xong, lập tức rời đi.

Trong vũ trụ, hành tinh to lớn vẫn đang không ngừng sụp đổ.

Sau đó không lâu.

Hành tinh to lớn như vậy còn không đến 10%.

Từ xa nhìn lại, chỉ còn lại một chùm sáng màu vàng đất lớn, bên trên là cảnh tượng sơn hà bị phá nát, khắp nơi hoang tàn.

Mấy chiếc chiến thuyền từ phía xa bay lượn đến.

Trong đó, trên một chiếc chiến thuyền, có một nữ tử mặc áo bào màu đỏ, bên cạnh nữ tử còn có mấy tu sĩ bị thương.

Mấy người này đều đeo trường kiếm, mặc dù thân thể bị thương tổn, nhưng kiếm khí trên người vẫn vô cùng lạnh thấu xương.

“Sư tỷ, không thể tiếp tục đi về phía trước.”

Một thanh niên nhìn Đoan Mộc Hồng, nóng nảy nói: “Ta nghe nói phía trước là chỗ của người thôn tinh, tới gần chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm.”

Đoan Mộc Hồng lạnh lùng nói: “Đương nhiên ta biết, nhưng sát thủ của Hắc Huyết lâu vẫn đuổi không bỏ, hiện tại mấy người chúng ta đều bị trọng thương, nếu không đi nước cờ hiểm, sợ rằng sẽ không sống nổi.”

“Chuyện này...”

Thanh niên áo trắng lập tức nghẹn lời.

Bọn họ nhìn về phía mấy chiếc chiến thuyền sau lưng, cắn răng.

“Được, nghe sư tỷ.”

“Liều mạng.”

Trong mấy chiếc chiến thuyền theo sát đám người Đoan Mộc Hồng, một đám tu sĩ mặc trường bào màu đen, trên mặt đeo mặt nạ tụ tập ở một chỗ.

Bên trong, một tên sát thủ đeo mặt nạ bạc ngưng trọng nói, “Nghe đồn phía trước là nơi ở của người thôn tinh, còn đuổi theo sao? !”

Nghe thấy người thôn tinh, mọi người không khỏi trầm mặc.

“Đuổi.”

Một tên sát thủ đeo mặt nạ vàng cầm đầu giọng nói ra: “Nếu để mấy người kia còn sống trở về Hoàng Thiên Kiếm Tông, sợ rằng Hắc Huyết lâu ra sẽ có phiền toái không nhỏ, còn người thôn tinh gì đó, chỉ là lời đồn mà thôi, nếu thật sự có, ta còn muốn tận mắt chứng kiến đây.”

Đối với một số tu sĩ cường đại mà nói, hủy diệt tinh thần không phải việc khó, chỉ là, thủ đoạn của người thôn tinh này có chút quỷ dị, có thể thôn phệ tinh thần, cho nên mới khiến không ít tu sĩ cảm thấy kiêng kị.

Nhưng tên sát thủ đeo mặt nạ màu vàng tự nhận tu vi cao cường, không sợ gì.

Cho dù thật sự có người thôn tinh, hắn ta cũng tự tin có thể toàn thân trở ra.

Rất nhanh.

Mấy chiếc chiến thuyền dần tới gần phạm vi nơi ở của người thôn tinh.

Bọn họ cảm thấy một cỗ áp lực kinh khủng bao phủ phương tinh không này, khiến bọn họ không thể khống chế chiến thuyền được.

“Không tốt, chiến thuyền trở nên rất khó thao túng.”

“Giống như có một cỗ hấp lực...”

Đoan Mộc Hồng và đám sát thủ đeo mặt nạ màu vàng sát cảm thấy chấn kinh.

Giờ phút này, chiến thuyền của bọn họ dường như đã đến gần một vòng xoát dẫn lực, rất khó thao túng phương hướng, đang lao về phía trung tâm vòng xoáy.

“Mau nhìn, đó là cái gì!”

Bỗng nhiên.

Một người kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy phía xa, xuất hiện một chùm sáng màu vàng đất to lớn, mặt ngoài chùm sáng có cảnh tượng sơn hà phá nát, dung nham nhấp nhô, những cảnh tượng này, đang không ngừng sụp đổ về phía chùm sáng.

Thỉnh thoảng chùm sáng kia sẽ phình ra, hoặc co rụt lại.

Giống như thủy triều xuống.

Trong mơ hồ, bọn họ còn nghe thấy tiếng hít thở nặng nề quanh quẩn trong tinh không, đó là tiếng động từ trong chùm sáng phát ra.

“Ực ực..”

Có người không nhịn được nuốt nước miếng.

“Ở trong đó, rốt cuộc là cái gì? !”

“Thế mà thật sự có người thôn tinh!”

“Thật đáng sợ, đối với một số tu sĩ cường đại, ví dụ như Đạo Chủ mà nói, hủy diệt tinh thần là chuyện không khó, nhưng thôn phệ tinh thần? Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy, thật đáng sợ.”

Mọi người nhìn chùm sáng, vô cùng kinh thán.

“Không tốt, chúng ta sắp bị hút vào rồi, nhanh, thoát khỏi chiến thuyền!” Đoan Mộc Hồng thấy chiến thuyền dần mất khống chế, rống to.

Nàng dẫn theo mọi người lập tức xông ra chiến thuyền, lơ lửng trong tinh không, dùng Đế khí chống cự cố hấp lực từ trong chùm sáng truyền ra.

Đám người đeo mặt nạ vàng mặt nạ bạc cũng làm theo.

Mọi người đối đầu trong tinh không, bầu không khí trở nên giương cung bạt kiếm.

“Trước giết bọn họ, sau đó lập tức rời khỏi nơi này.”

Tên sát thủ đeo mặt nạ vàng lớn tiếng nói.

Ngay cả hắn ta, lúc này cũng cảm thấy e ngại đối với tồn tại không biết trong chùm sáng kia, đó là người thôn tinh sao?

Không nên chọc vào mới tốt.

Một đám sát thủ đánh về phía đám người Đoan Mộc Hồng.

Đương nhiên đám người Đoan Mộc Hồng sẽ không bó tay chịu trói, lập tức phản kháng.

Kiếm quang lấp lóe, các loại năng lượng nổ tung trong tinh không!

Oanh, oanh...

Lúc này, cách đó không xa liên tiếp truyền đến oanh bạo.

Chỉ thấy mấy cái thuyền bị hút tới bên ngoài chùm sáng, sau đó phát sinh va chạm với một cỗ lực lượng cường đại, ầm vang nổ tung.

Từng chiếc chiến thuyền tỏa ra tia lửa chói mắt.

Đám người Đoan Mộc Dung nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng không khỏi run lên.

Chuyện này sẽ không kinh động người thôn tinh chứ?

Trên thực tế.

Đúng là đã kinh động đến.

Bên trong chùm sáng, Sở Cuồng Nhân đang thôn phệ năng lượng tinh thần cảm thấy lực trùng kích bên ngoài không thuộc về tinh thần này.

Chuyện này ảnh hưởng đến tiến trình thôn phệ của hắn, giống như mình đang ăn cơm, lại phát hiện trong cơm có mấy hạt cát vậy.

Mặc dù có thể ăn, nhưng chung quy vẫn khiến người ta không thích.

Sở Cuồng Nhân không nhịn được nhíu mày, lập tức thôi động Đế khí và Thiên Địa Hồng Lô Thể đến cực hạn, hấp thu năng lượng tinh thần còn sót lại.

Bên ngoài chùm sáng.

Đám người Đoan Mộc Hồng cảm thấy bên trong chùm sáng chợt bộc phát ra một hấp lực cỗ cường hãn hơn, sau đó, toàn bộ chùm sáng kịch liệt thu nhỏ.

Nương theo một tiếng vang thật lớn.

Chùm sáng nổ tung.

Lực trùng kích bàng bạc như bài sơn đảo hải bao phủ bốn phương tám hướng, đám người Đoan Mộc Hồng, sát thủ đeo mặt nạ vàng đứng mũi chịu sào, bị đánh bay ra ngoài, tu sĩ của Hoàng Thiên Kiếm Tông vốn đang bị thương càng thêm nghiêm trọng.

Bọn họ nhìn chằm chằm trung tâm năng lượng nổ tung kia.

Chỉ thấy trong đó mơ hồ hiện ra một bóng người.

“Đó là... Người? !”

“Là một người đang thôn phệ tinh thần sao?”

Mọi người vô cùng hiếu kỳ.

Người kia chậm rãi đi ra trung tâm năng lượng nổ tung, trên người mặc một bộ trường bào màu trắng hoa lệ, bên hông treo một thanh cổ kiếm bạch ngọc, nhưng gương mặt phủ một tầng linh quang, khiến người ta không nhìn rõ khuôn mặt.

Nhưng khí tức của đối phương thâm thúy, không thể nắm được.

Xem ra, đây là một nhân vật phong hoa tuyệt đại.

“Khí tức thật thâm thúy, ta lại không nhìn ra nửa phần nội tình.”

Tên sát thủ đeo mặt nạ màu vàng ngưng trọng nói.

Cảnh giới của hắn ta là Đại Đạo Chủ, cho dù là Đạo Chủ mạnh mẽ hơn hắn ta, hắn ta cũng có thể nhìn trộm ra một hai phần nội tình.

Nhưng người trước mắt này, hắn ta hoàn toàn không nhìn ra.

Sâu không lường được!

Chương 883: Mấy người kia, ta bảo vệ, tiên gân

“Xin hỏi tục danh của các hạ?”

Sát thủ đeo mặt nạ màu vàng chắp tay nói.

Sở Cuồng Nhân liếc đối phương một cái, hắn biết, hôm nay thanh danh của mình đã sớm truyền khắp tinh hệ Tử Kim.

Cho nên vì không muốn bại lộ thân phận, tạo nên bạo động không cần thiết, hắn cố ý dùng linh quang che khuất khuôn mặt.

“Các ngươi, quấy rầy ta.”

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân mang theo một chút không vui nói.

Nghe hắn nói vậy, sát thủ đeo mặt nạ màu vàng chắp tay nói: “Quấy rầy đến các hạ, là chúng ta không đúng, nhưng Hắc Huyết Lâu chúng ta đang làm việc, chuyện quá khẩn cấp, mong các hạ có thể thứ lỗi, đừng tính toán với chúng ta.”

Hắn ta nói rất khách khí.

Nhưng lại báo ra thế lực sau lưng mình.

Hắc Huyết Lâu, một tổ chức sát thủ vô cùng cường đại trong tinh hệ Tử Kim, thực lực nội tình của nó không thấp hơn một số đạo thống hoặc văn minh cường đại.

Thậm chí, bởi vì tác phong làm việc tàn nhẫn, nếu có rất nhiều đạo thống, văn minh gặp bọn họ cũng phải nhượng bộ lui binh.

Đương nhiên Sở Cuồng Nhân đã từng nghe nói đến tổ chức sát thủ này.

Hắn khẽ cười một tiếng, “Báo ra tên tuổi Hắc Huyết Lâu, ta có thể cho rằng, ngươi đang uy hiếp ta không? !”

Lời nói rơi xuống, một cỗ lãnh ý bỗng nhiên xuất hiện, khiến bốn phía hư không đóng băng, trong lòng đám người Đoan Mộc Hồng không khỏi run lên.

Người này, xem ra không phải người hiền lành.

Nhưng trong lòng bọn họ đang mừng thầm, nếu Sở Cuồng Nhân và đám sát thủ đeo mặt nạ màu vàng đánh lên, vậy bọn họ sẽ có cơ hội chạy trốn.

“Tại hạ không dám, nếu lời nói của tại hạ khiến các hạ cảm thấy không vui, ta xin bồi tội ở đây.” Sát thủ đeo mặt nạ màu vàng vội vàng chắp tay nói.

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng, quay người muốn rời khỏi.

Ngược lại không phải hắn sợ Hắc Huyết Lâu.

Chỉ là, hắn không muốn gây phiền toái.

“Đa tạ các hạ.”

Trong lòng sát thủ đeo mặt nạ màu vàng nhẹ nhàng thở ra, chắp tay nói.

“Xong rồi.”

Trong mắt đám người Đoan Mộc Hồng hiện ra vẻ tuyệt vọng.

“Chuẩn bị chịu chết đi.”

“Hắc Huyết Lâu, Hoàng Thiên Kiếm Tông ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi.”

Một thanh niên bên cạnh Đoan Mộc Hồng hung ác nói.

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân đang định rời đi dừng lại, quay người nhìn về phía đám người Đoan Mộc Hồng, “Các ngươi là người của Hoàng Thiên Kiếm Tông?”

Trong lòng sát thủ đeo mặt nạ màu vàng hồi hộp một chút, có dự cảm không ổn.

Mà Đoan Mộc Hồng sinh ra hi vọng, vội vàng nói: “Đúng vậy, tại hạ chính là Đạo Tử của Hoàng Thiên Kiếm Tông, Đoan Mộc Hồng.”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ suy tư.

Lúc trước, đại quân Tử Tinh tấn công cổ thành Thần Nguyệt, trong số những người đến trả nhân tình cho Trần Thiên hư tiên có người của Hoàng Thiên Kiếm Tông.

Mặc dù đến trả nhân tình cho Trần Thiên hư tiên, nhưng cũng coi như đến giúp mình, “Được rồi, chỉ tiện tay mà thôi.”

Sở Cuồng Nhân quay người nhìn đám người sát thủ đeo mặt nạ màu vàng kia, bình tĩnh nói: “Mấy người này ta bảo vệ, các ngươi rời đi đi.”

Ánh mắt sát thủ đeo mặt nạ màu vàng ngưng tụ, “Lúc nói rời đi, lúc lại nói muốn bảo vệ mấy người kia, chẳng lẽ các hạ đang trêu đùa chúng ta sao.”

“Nếu các ngươi muốn nghĩ như vậy, ta cũng không có ý kiến gì.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Các hạ dự định đối nghịch với Hắc Huyết Lâu ta!”

“Đúng vậy.”

“Vậy đừng trách chúng ta.”

Sát thủ đeo mặt nạ màu vàng cũng không nói nhiều.

Hắn ta phất tay, bên cạnh mấy tên sát thủ lập tức hô nhau xông về phía Sở Cuồng Nhân, các loại sát chiêu cường đại liên tiếp bạo phát.

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ.

Giơ tay lên.

Sau đó nhẹ nhàng đẩy về phía trước.

Hắn không dùng bất kỳ tu hành pháp nào, chỉ đơn thuần phát ra Đế khí, chỉ thấy một trận khí mang màu tím như sóng to bao phủ, trong tiếng ầm vang, mấy tên sát thủ lập tức hóa thành từng đạo sương máu nổ tung!

“Cái gì? !”

Sát thủ đeo mặt nạ màu vàng lộ ra kinh hãi.

Sau đó, hắn ta không nói hai lời, lấy ra một thanh tiểu kiếm màu đen, hắn ta ném tiểu kiếm lên, hóa thành một đạo màu đen lưu quang bắn ra.

Tiểu kiếm này biến thành lưu quang cũng không đáng chú ý.

Nhưng lực lượng ẩn chứa trong đó lại vô cùng khủng bố, nơi kiếm phong đi qua, hư không bị xé nứt, có cảm giác tĩnh mịch.

Tiểu kiếm xuyên qua khí mang màu tím, bay về phía Sở Cuồng Nhân.

Tốc độ quá nhanh, khiến người ta khó có thể tránh né.

Sở Cuồng Nhân cũng không tránh.

Chỉ nghe thấy keng một tiếng, tiểu kiếm rơi xuống ngực Sở Cuồng Nhân, phát ra âm thanh như kim thiết va chạm.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, không nhúc nhích tí nào, tiểu kiếm đâm vào lồng ngực hắn, lại không thể tổn thương đến hắn.

“Làm sao có thể!”

Sát thủ đeo mặt nạ màu vàng nhìn thấy một màn này, tim đập vô cùng nhanh, phải biết, thanh tiểu kiếm màu đen này là một kiện chí bảo, sau khi hắn ta hoàn thành vô số nhiệm vụ ám sát, dùng rất nhiều điểm mới có thể đổi được trong Hắc Huyết Lâu.

Ngay cả Thiên Đạo Chủ cũng chưa chắc đã chịu được một kích này.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại đứng tại chỗ, cứ thế nhận một kích này mà lông tóc không tổn hao gì, hơn nữa, dường như đối phương vẫn không dùng Đế khí?

Chỉ đơn thuần dùng nhục thân chống đỡ tiểu kiếm màu đen?

“Tiểu kiếm này rất thú vị.”

Sở Cuồng Nhân duỗi hai ngón ra tay kẹp lấy tiểu kiếm, sắc mặt lộ ra vẻ đăm chiêu, trên tiểu kiếm, có phù văn đang lưu chuyển, chất liệu cũng rất đặc thù, dung hợp phù văn và luyện khí đến cực kỳ xảo diệu.

“Nhưng đáng tiếc, chỉ như vậy mà thôi.”

Hắn lắc đầu.

Hai ngón tay hơi dùng lực, phù văn chi lực phía trên bạo phát toàn lực cũng không thể đả thương đến Sở Cuồng Nhân.

Bây giờ hai ngón tay của hắn kẹp lấy, keng một tiếng trực tiếp đứt gãy.

Hắn cảm giác lực lượng bây giờ của mình.

Khoảng cách đến Tinh Thần Bất Diệt Thể đỉnh phong, lại tiến thêm một bước.

Khỏa hành tinh cấp bảy này mang đến tăng phúc cho hắn còn nhiều hơn mười mấy hành tinh hắn thôn phệ trong mấy tháng này cộng lại.

“Đi! !”

Sát thủ đeo mặt nạ màu vàng không dám lưu lại nữa.

Bóng người lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang muốn rời khỏi.

Nhưng trong một cái chớp mắt tiếp theo.

Thân thể hắn ta đột nhiên ngừng giữa không trung, không thể động đậy.

Chỉ thấy một đầu xiềng xích màu tím ẩn chứa tiểu thế giới chi lực, gắt gao trói buộc hắn ta, khiến hắn ta không cách nào tránh thoát.

Mà một đầu xiềng xích, chính là Sở Cuồng Nhân, hắn kéo xiềng xích một cái, thân thể sát thủ đeo mặt nạ màu vàng không thể khống chế bay ngược lại.

Đế khí dồi dào từ phía sau vọt tới, thậm chí sát thủ đeo mặt nạ màu vàng còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã oanh thành một đoàn sương máu.

Cách đó không xa, đám người Đoan Mộc Hồng nhìn mộng.

Sát thủ bức bọn họ đến tuyệt cảnh, lại bị Sở Cuồng Nhân giải quyết dễ như trở bàn tay như vậy? Đối phương, rốt cuộc có thực lực gì?

“Đây chính là sát thủ đeo mặt nạ màu vàng của Hắc Huyết Lâu a, ít nhất cũng có cảnh giới Đại Đạo Chủ, vậy mà một chiêu của hắn cũng không tiếp nổi.”

“Đây chính là người thôn tinh trong truyền thuyết sao?”

Sở Cuồng Nhân giải quyết xong một đám sát thủ, đi qua mấy người Đoan Mộc Hồng, muốn rời khỏi.

Đám người Đoan Mộc Hồng sững sờ, vội vàng đi theo.

“Đa tạ các hạ xuất thủ cứu giúp.”

“Ta và Dương Tiêu trưởng lão của Hoàng Thiên Kiếm Tông các ngươi cũng coi như biết, cho nên mới cứu các ngươi, không cần cảm ơn.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Sư huynh Kiếm Tam Tuyệt của ta đang bị Hắc Huyết Lâu bắt, xin các hạ xuất thủ cứu giúp.” Đoan Mộc Hồng xin Sở Cuồng Nhân giúp đỡ.

“Ta cứu các ngươi, là bởi vì các ngươi xuất hiện trước mặt ta, nhưng không có nghĩa ta sẽ đặc biệt đi cứu ai đó vì các ngươi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Kiếm Tam Tuyệt?

Hắn có chút ấn tượng.

Nhưng bọn họ chỉ gặp nhau tại Tử Huyết tinh một lần mà thôi, hơn nữa lúc đó còn đang tranh đoạt cái gọi là truyền thừa Tử Huyết hư tiên.

“Chỉ cần các hạ xuất thủ, Hoàng Thiên Kiếm Tông tất có tạ ơn.”

“Hoàng Thiên Kiếm Tông không có gì khiến ta động lòng.”

“Trên người sư huynh ta có một đầu tiên gân!”

Đoan Mộc Hồng cắn răng nói.

Nghe thấy vậy, cuối cùng Sở Cuồng Nhân cũng có chút hứng thú.

Tiên gân?

Chương 884: Thiếu chủ Hắc Huyết Lâu luyện hóa tiên gân, buông xuống Hắc Huyết Lâu

Tiên gân?

Gân của tiên nhân!

Sở Cuồng Nhân có chút hứng thú, nhưng phàm là thứ có dính líu đến tiên, phần lớn đều không phải thứ đơn giản.

“Nói một chút.” Sở Cuồng Nhân nói.

“Thời gian trước, ta và đám người sư huynh lịch luyện trong một bí giới vũ trụ, cơ duyên trùng hợp phát hiện một cái tiên gân! Nhưng việc này bị Hắc Huyết Lâu biết, thiếu chủ Hắc Huyết Lâu muốn đoạt cái tiên gân này, dẫn người bao vây chúng ta, sư huynh vì bảo vệ chúng ta phá vây, bị Hắc Huyết Lâu bắt được...” Đoan Mộc Hồng êm tai nói ra.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, trầm ngâm một hồi.

“Ta có thể giúp các ngươi.”

Hắn nói.

Một cái tiên gân, đây có lẽ là một cọc cơ duyên không tệ.

“Đa tạ các hạ.”

Sắc mặt Đoan Mộc Hồng vui vẻ.

Sau đó, nàng để các đệ tử của Hoàng Thiên Kiếm tông trở về tông môn báo tin trước, mà nàng lại dẫn theo Sở Cuồng Nhân đến Hắc Huyết Lâu.

“Vì sao ngươi không chờ cao thủ của Hoàng Thiên Kiếm Tông tới cứu viện?”

Trên đường đến Hắc Huyết Lâu, Sở Cuồng Nhân dò hỏi.

“Trong tinh hệ Tử Kim, Hắc Huyết Lâu có nhiều cứ điểm, nếu chờ trưởng lão trong tông môn cứu viện, sợ rằng sư huynh và đám thiếu chủ Hắc Huyết Lâu đã sớm rời đi rồi, cho nên nhất định phải tốc chiến tốc thắng mới được.”

Đoan Mộc Hồng nói.

Thỏ khôn có ba hang.

Huống chi là tổ chức sát thủ như Hắc Huyết Lâu, căn bản không ai biết, rốt cuộc Hắc Huyết Lâu có bao nhiêu cứ điểm ẩn thân.

Trên một khỏa tinh thần.

Hắc Huyết Lâu

Một thanh niên mặc áo trắng đang ngồi xếp bằng, trên cánh tay phải của hắn ta có bạch quang trong suốt lưu chuyển, mơ hồ lộ ra đạo văn huyền diệu.

Chỉ chốc lát.

Thanh niên áo trắng bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lộ ra một vệt vui mừng, nắm chặt quyền, “Lực lượng thật mạnh, ta cảm giác, một quyền này của ta nện xuống có thể tuỳ tiện đánh nổ một tên Đạo Chủ! !”

“Đây chính là lực lượng của tiên gân sao?”

Thanh niên áo trắng này, chính là thiếu chủ Hắc Huyết Lâu.

Người này, cũng là một vị tiên chủng.

Nhưng thanh danh không hiển hách, vẫn luôn ẩn giấu, lúc này hắn ta đã luyện hóa một cái tiên gân vào trong cơ thể, thực lực tăng lên rất nhiều, hiện tại thậm chí hắn ta tự tin có thể trực diện đối đầu với hàng ngũ đứng đầu của Tử Tinh, Kim Tinh.

“A, hiện tại trong tinh hệ Tử Kim, tiên chủng có thiên phú thực lực mạnh nhất hẳn là Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân, mà bây giờ so với Sở Cuồng Nhân, đoán chừng ta cũng không kém quá nhiều.”

Dù sao, hắn ta đã dung hợp một cái tiên gân!

Đây chính là cơ duyên cực lớn mà hàng ngũ đứng đầu cũng không có.

Ong.

Lúc này, ngọc giản truyền tin bên hông hắn chấn động một cái.

Một đạo tin tức truyền tới.

“Ừm? Sát thủ phái đi truy sát đám người Đoan Mộc Hồng đã chết? Đám người Đoan Mộc Hồng lại có thực lực này sao?”

Hắn ta cảm thấy, đám người Đoan Mộc Hồng bị thương, không chạy thoát khỏi truy sát của sát thủ mới đúng.

“Hừ, một đám rác rưởi.” Thanh niên áo trắng hừ lạnh một tiếng, sau đó, hắn ta lộ ra vẻ suy tư, “Đám người Đoan Mộc Hồng chạy trốn, đoán chừng chẳng mấy chốc cường giả của Hoàng Thiên Kiếm Tông sẽ tới nơi này.”

“Xem ra phải nhanh chóng tiến hành di chuyển mới được.”

Thanh niên áo trắng nói.

Hắn ta đứng dậy muốn rời khỏi tinh thần này.

Nhưng trong cái chớp mắt tiếp theo, một cỗ uy áp bá đạo phô thiên cái địa bỗng nhiên bạo phát, bao phủ cả tinh thần này, khiến người ta sợ hãi.

“Cỗ uy áp này... Thật mạnh? !”

“Rốt cuộc là ai?”

Thanh niên áo trắng vội vàng đứng lên đi ra ngoài phòng, đập vào mí mắt là từng tòa nhà màu đen san sát nối tiếp nhau.

Nơi này chính là Hắc Huyết Lâu.

Trong mỗi tòa nhà ẩn giấu không ít sát thủ, mà giờ khắc này, bọn họ cảm giác được cỗ khí thế cường đại kia, ào ào vọt ra.

“Khí tức thật cường đại, là ai tới?”

“Đây ít nhất là Đại Đạo Chủ, thậm chí còn vượt xa Đại Đạo Chủ bình thường, cao thủ như vậy sao lại đến Hắc Huyết Lâu gây hấn?”

“Chẳng lẽ lại vì... Kiếm Tam Tuyệt?”

“Không ngờ lại tới nhanh như vậy.”

Đám sát thủ nhìn thấy một chiếc chiến thuyền đang di chuyển trên bầu trời, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng trước nay chưa có.

Trong cái nhìn của bọn họ, rất có thể là cao thủ của Hoàng Thiên Kiếm Tông tới cứu Kiếm Tam Tuyệt, trong đó, sẽ có bao nhiêu cao thủ đây?

Mười người, trăm người?

Mặc dù nhân số của Hoàng Thiên Kiếm Tông không bằng các nền văn minh cường đại, nhưng có thể điều động được mười mấy tu sĩ cảnh giới Đạo Chủ.

Trên chiến thuyền.

Hai bóng người chậm rãi hạ xuống.

Theo thứ tự là một nam một nữ.

Nữ tử, đám sát thủ đều biết, là Đoan Mộc Hồng.

Còn nam tử mặc bạch bào, bên hông treo một thanh cổ kiếm hoa lệ, trên mặt có linh quang che lấp, không nhìn thấy rõ khuôn mặt.

Nhưng khí tức thâm thúy, khiến người ta không thể coi nhẹ.

“Chờ một chút, chỉ có hai người?”

Đám sát thủ không khỏi hoảng hốt, bọn họ vốn cho rằng Hoàng Thiên Kiếm Tông sẽ phái ra rất nhiều người tới, thật không ngờ chỉ có hai người? !

Mặc dù nói, trên tinh thần này chỉ là một phân bộ của Hắc Huyết Lâu, nhưng số lượng sát thủ cũng lên đến mấy vạn người.

Đồng thời, tất cả sát thủ của Hắc Huyết Lâu đều được lựa chọn tỉ mỉ, trong mấy vạn người này, Đế giả chiếm một nửa, Đạo Chủ cảnh cũng có hai ba mươi người, trong đó còn có mấy vị Đại Đạo Chủ.

Hoàng Thiên Kiếm Tông lại chỉ phái ra hai người?

“Không khỏi quá khoa trương đi.”

Thanh niên áo trắng lạnh giọng nói.

Trên bầu trời.

Sở Cuồng Nhân mang theo Đoan Mộc Hồng chậm rãi buông xuống trong cái nhìn chăm chú của đám sát thủ, trong nháy mắt rơi xuống đất, uy áp dồi dào bao phủ khắp nơi.

Cả khỏa hành tinh cũng vì đó mà rung chuyển.

Khắp nơi bạo liệt, sơn hà phá nát, mưa gió phun trào.

Kiến trúc của Hắc Huyết Lâu dần dần sụp đổ.

Giống như... Thiên tai!

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, nhìn một đám sát thủ trước mặt, đạm mạc nói: “Giao Kiếm Tam Tuyệt ra, ta sẽ để các ngươi chết thống khoái một chút.”

Nghe nói như thế, trong mắt đám sát thủ lộ ra sát ý.

Bọn họ vốn là tồn tại liếm máu trên lưỡi đao, đối mặt với sống chết là chuyện thường ngày, uy hiếp rất khó có hiệu quả với bọn họ.

Nhưng bọn họ nhiều sát thủ như vậy lại bị một người uy hiếp, chuyện này khiến bọn họ cảm thấy cực độ khó chịu.

“Mặc dù các hạ rất mạnh, nhưng chỉ có một người mà thôi, mở to hai mắt ra nhìn, nơi này của chúng ta có mấy vạn sát thủ!”

Một tên sát thủ lạnh giọng nói.

Hắn ta tự động bỏ qua Đoan Mộc Hồng.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Đoan Mộc Hồng không tạo thành uy hiếp gì, khóe miệng Đoan Mộc Hồng co giật một chút, cũng không phản bác.

Trên thực tế, trước mặt mấy vạn sát thủ này, nàng đúng là rất nhỏ bé, hiện tại, nàng chỉ có thể dựa vào Sở Cuồng Nhân.

“Mấy vạn sát thủ? Trong mắt của ta, trước mặt chỉ là mấy vạn cỏ rác mà thôi, ta thả một mồi lửa, các ngươi sẽ không còn.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Cuồng vọng!”

Một tên sát thủ quát lạnh một tiếng, trong tay hắn ta xuất hiện một thanh kiếm, bóng người lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang lướt về phía Sở Cuồng Nhân.

Người này, đeo mặt nạ màu vàng.

Mà mặt nạ màu vàng, chính là sát thủ đẳng cấp cao thứ hai trong Hắc Huyết Lâu, bình thường, chỉ có cảnh giới Đạo Chủ mới có thể đảm nhiệm.

Còn sát thủ cấp bậc cao nhất, thì đeo mặt nạ màu tím.

Cấp bậc như thế, toàn bộ Hắc Huyết Lâu chỉ có bốn người mà thôi.

Cho nên sát thủ đeo mặt nạ màu vàng đã là sát thủ đỉnh phong của Hắc Huyết Lâu.

“Vô tri.”

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, chậm rãi chộp vào không khí, vô cùng chuẩn xác bắt được đầu tên sát thủ kia.

Giống như tên sát thủ này chủ động chui vào tay hắn vậy.

Năm ngón tay Sở Cuồng Nhân hơi dùng lực.

Ầm!

Đầu tên sát thủ kia nổ tung tại chỗ, một cỗ thi thể không đầu rơi trên mặt đất, co quắp mấy lần mới hoàn toàn không có động tĩnh.

“Cùng tiến lên!”

“Hừ, hắn chỉ có một người mà thôi.”

Đám sát thủ từ bốn phương tám hướng lao ra, công sát về phía Sở Cuồng Nhân.

Chương 885: Hoàng Hỏa chi uy, đạt được tiên gân, giết thiếu chủ Hắc Huyết Lâu

Trong Hắc Huyết Lâu.

Vô số sát thủ hô nhau xông về phía Sở Cuồng Nhân.

Kiếm khí, đao quang, chưởng kình... Vô số chiêu thức bạo phát, những thứ này, đều là sát chiêu đám sát thủ tu luyện ra để giết người!

Bên cạnh Sở Cuồng Nhân, tâm thần Đoan Mộc Hồng không nhịn được run rẩy.

Đối mặt với thế công này, nàng chỉ có một suy nghĩ.

Đó chính là... Đáng sợ! !

Nàng không nhịn được tới gần Sở Cuồng Nhân hai bước, giống như muốn hấp thu cảm giác an toàn từ trên người nam nhân này.

“Một người?”

“Mọi người luôn có ảo giác, nhiều còn tốt hơn ít, nhiều là mạnh hơn ít, a, thế nhân ngu muội, các ngươi cũng như vậy.”

Sở Cuồng Nhân xòe bàn tay ra.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn, một đóa hỏa liên màu vàng đỏ đang chập chờn, cánh hỏa liên nở rộ, lộng lẫy, cảnh đẹp ý vui.

Đoan Mộc Hồng nhìn có chút ngây dại.

Nhưng trong một cái chớp mắt tiếp theo.

Đóa hỏa liên tuyệt mỹ này oanh một tiếng nổ tung.

Sóng lửa đếm mãi không hết, mạnh mẽ đến gần như không thể tin được lập tức dâng trào ra bốn phương tám hướng, vọt về phía đám sát thủ.

Nương theo từng tiếng nổ kinh thiên.

Không ít sát thủ bị sóng lửa thiêu thành tro tàn.

Lấy Sở Cuồng Nhân làm trung tâm, từng cơn sóng lửa liên tiếp càn quét ra ngoài, chỗ đi đến, hư không vặn vẹo, vạn vật thiêu huỷ!

Ngay cả Đế giả Thiên Tôn, cũng khó mà cản được kì uy của nó.

Dưới một chiêu này, toàn bộ Hắc Huyết Lâu hóa thành tro tàn.

Mấy vạn sát thủ, có đến 99% bị thiêu chết.

Còn lại, phần lớn là sát thủ mặt nạ vàng Đạo Chủ cảnh.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng kinh hãi.

Một chiêu? !

Chỉ một chiêu!

Mấy vạn sát thủ đã bị một chiêu của đối phương diệt gần hết!

Đây là thực lực bực nào a!

“Ta đã nói, giết các ngươi chỉ là chuyện thả một mồi lửa mà.”

Sở Cuồng Nhân nhìn đám người trước mặt, từ tốn nói.

“Rốt cuộc ngươi là ai?”

Một tên sát thủ đeo mặt nạ màu vàng không nhịn được chất vấn.

“Chuyện này không quan trọng.”

Sở Cuồng Nhân mở tay ra, hỏa liên màu vàng đỏ lại chập chờn trong lòng bàn tay hắn.

Nhìn thấy đóa hỏa liên này, sắc mặt đám sát thủ đại biến, theo bản năng lùi lại mấy bước, Hỏa Liên, quá kinh khủng!

Một tên sát thủ đeo mặt nạ màu vàng cấp cao nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra kinh nghi bất định, “Bạch bào, Hoàng

Hỏa, bên hông còn có thanh bạch ngọc chi kiếm, ngươi, ngươi là... Thi Kiếm Tiên! !”

Ba chữ Thi Kiếm Tiên vừa ra, mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Thi Kiếm Tiên, Sở Cuồng Nhân!

Bây giờ, trong tinh hệ Tử Kim, có thể nói không ai không biết, không người không hay cái tên này, quá mức nổi danh.

Trận chiến tại cổ thành Thần Nguyệt, càng khiến đối phương trực tiếp Phong Thần!

“Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân, lại là hắn!”

“Trời ạ...”

Đám sát thủ chấn động không gì sánh nổi.

Không nghĩ tới, Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân lại đích thân tới!

Đoan Mộc Hồng bên cạnh Sở Cuồng Nhân cũng trợn mắt há mồm, không ngờ người giúp mình, lại là người này.

Sau đó, trong mắt nàng lộ ra vẻ cuồng nhiệt sùng bái.

Đương nhiên nàng biết Sở Cuồng Nhân.

Không chỉ biết.

Hơn nữa, sau khi biết đối phương, còn xem hắn như thần tượng, một mực mơ ước có một ngày gặp mặt đối phương.

Hiện tại, nàng có cảm giác mộng tưởng thành sự thật.

“Đời này ta không tiếc.”

Thậm chí Đoan Mộc Hồng còn sinh ra cảm giác nhân sinh viên mãn.

“Há, bị nhận ra rồi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, tán đi linh quang trên mặt, một khuôn mặt tuấn dật tuyệt luân rõ ràng hiện lên trước mặt mọi người.

Bên cạnh, trong mắt Đoan Mộc Hồng liên tục lóe lên dị sắc.

“Quả nhiên là hắn!”

Đồng tử mọi người co rụt lại.

“Xem ra các ngươi biết rất rõ tin tức về ta, Hắc Huyết Lâu là tổ chức sát thủ, Tử Tinh lại hạ lệnh truy sát ta, làm sao, các ngươi có cảm thấy hứng thú không?” Sở Cuồng Nhân nghiền ngẫm cười một tiếng nói.

Nghe thấy lời hắn nói, trong mắt mọi người lóe lên ánh sáng tối nghĩa.

Đúng vậy.

Hắc Huyết Lâu quả thật cảm thấy hứng thú với phần treo thưởng của Tử Tinh, không nói đến cái khác, chỉ mười tỷ linh tủy đã khiến vô số sát thủ tâm động rồi.

Nhưng không ngờ, bọn họ còn chưa làm gì, Sở Cuồng Nhân đã tìm tới cửa.

“Thi Kiếm Tiên, Sở Cuồng Nhân, rất tốt! Để ta tới lãnh giáo thực lực của ngươi đi.” Một giọng nói cuồng ngạo bỗng nhiên vang lên.

Chỉ thấy một thanh niên mặc áo trắng đi ra, Đế khí lưu chuyển trên người, đạo văn xen lẫn, nhất là tay phải, đạo văn càng thêm sáng chói.

Uy áp to loớ khuếch tán, khiến một đám sát thủ chấn kinh.

“Là thiếu chủ!”

“Chờ một chút, khí tức của thiếu chủ mạnh lên rất nhiều, chẳng lẽ hắn đã luyện hóa tiên gân kia sao? !”

“Nhất định là như vậy, nếu không thực lực của thiếu chủ sẽ không tăng lên nhiều như vậy, a, quá tốt rồi, thiếu chủ đã dung hợp tiên gân, chiến lực gia tăng trên diện rộng, có lẽ hắn có thể đối phó Sở Cuồng Nhân."

Trong lòng đám sát thủ vui vẻ.

Sở Cuồng Nhân nhìn thanh niên áo trắng, Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái mở ra, phân tích từng tin tức về đối phương.

Nhất là tay phải của đối phương, khiến hắn rất để ý.

Tiên gân mà hắn muốn tìm, đang ở trong cánh tay kia.

"Sở Cuồng Nhân, ta vừa luyện hóa tiên gân xong, hôm nay liền bắt ngươi thử uy lực của nó đi." Thanh niên áo trắng lạnh lùng nói.

Hắn ta xuất thủ trước.

Tay phải nâng lên, Đế khí dồi dào được tiên gân gia trì, uy lực càng thêm khủng bố, mờ hồ còn có tiên quang sáng chói.

Một quyền đánh ra, quyền kình khủng bố như giang hà trút xuống.

Uy lực một kích này đã có thể so với Đại Đạo Chủ đỉnh phong.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, cũng đánh ra một quyền.

Tinh Thần Bất Diệt Thể chi lực bạo phát!

Ầm vang một tiếng, quyền kình dồi dào do thanh niên áo trắng phát ra bị một quyền của Sở Cuồng Nhân đánh nát, không chỉ như thế, quyền kình cuốn ngược mà ra, cứ thế đánh bay thanh niên áo trắng ra ngoài mấy trăm trượng.

"Làm sao có thể? !"

Thanh niên áo trắng có chút không dám tin tưởng.

Vì sao?

Hắn ta rõ ràng đã dung hợp tiên gân, chiến lực đại tăng, cho dù đối mặt với hàng ngũ đứng đầu, hắn cũng nên có lực đánh một trận mới đúng.

Nhưng vì sao, hắn ta lại không chặn được một quyền của Sở Cuồng Nhân? !

Chênh lệch này, thật sự quá lớn!

“Đúng là, quá yếu.”

“Đầu tiên gân này ở trong tay ngươi, thật lãng phí.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu.

Hắn vừa sải bước ra, đi tới trước mặt thanh niên áo trắng.

Đối phương rống giận, lại lần nữa oanh ra một quyền, Đế khí bạo phát, tiên quang sáng chói nở rộ, nhưng một quyền này, lại bị Sở Cuồng Nhân cứ thế chộp vào lòng bàn tay.

“Ám Ảnh Đao!”

Thanh niên khó áo trắng thấy thế, tay trái bỗng nhiên lấy ra một thanh trường đao màu đen, đột nhiên chém về phía Sở Cuồng Nhân.

Lưỡi đao lưu chuyển hắc quang, lộ ra một loại tĩnh mịch.

Nhưng Sở Cuồng Nhân chậm rãi duỗi hai ngón tay ra.

Thanh đao kia lại bị hắn kẹp lại!

“Làm sao có thể!”

Thanh niên áo trắng càng khiếp sợ.

Thanh đao này, là Đại Đạo khí đỉnh phong a.

Sở Cuồng Nhân kẹp chặt thanh đao kia, sau đó cổ tay rung lên, một cỗ cự lực bành trướng, trực tiếp chấn khai bàn tay cầm đao của thanh niên áo trắng.

Ngay sau đó, ngón tay hắn bắn lên trường đao, trường đao xoay tròn trên không trung, sau đó cứ thế chém cánh tay phải của thanh niên áo trắng xuống!

“A a!”

Một tiếng hét thảm vang lên, thanh niên áo trắng nhanh chóng lùi lại.

Đối diện, Sở Cuồng Nhân cầm cánh tay gãy của hắn, Đế khí lưu chuyển đánh nát, chỉ thấy trong một trận huyết vụ, một đạo tiên gân dài một mét, trong suốt như ngọc, tràn ngập từng đạo tiên quang sáng chói hiện lên.

“Đầu tiên gân này, cũng không tệ lắm.”

Sở Cuồng Nhân cầm tiên gân quan sát một chút, cười nhạt nói.

Hắn ném tiên gân vào trong Càn Khôn giới.

Sau đó, đầu ngón tay hắn có hỏa quang lưu chuyển, Hoàng Hỏa gào thét, trong nháy mắt gào thét về phía thanh niên áo trắng, thiêu đốt đối phương thành tro bụi.

Không có tiên gân, trước mặt Sở Cuồng Nhân, đối phương còn không có cơ hội xuất thủ, chênh lệch giữa bọn họ, quá lớn.

Chương 886: Bảng danh sáng ám sát của Hắc Huyết Lâu, một đầu kíp nổ

“Thiếu, thiếu chủ chết rồi? !”

“Đi!”

Các sát thủ còn lại lập tức bỏ cứ địa này, chạy trốn về nơi xa, nhưng lúc bọn họ muốn đi, một cỗ lực trường vô hình bao phủ bốn phương tám hướng, đó là tiểu thế giới của Sở Cuồng Nhân!

Những người còn lại thấy thế, cũng muốn dùng tiểu thế giới của mình đối kháng.

Nhưng bọn họ quá yếu.

So sánh với tiểu thế giới của Sở Cuồng Nhân, tiểu thế giới của bọn họ không đáng nhắc tới, bị Sở Cuồng Nhân đè ép nằm trên đất.

Ngay sau đó, Sở Cuồng Nhân thi triển Nhất Niệm Khởi.

Ngàn vạn binh phong ngưng tụ trong hư không.

Như mưa rơi xuống, một đám sát thủ bị tuỳ tiện diệt sát.

Rất nhanh, sát thủ trong cứ điểm Hắc Huyết Lâu này, không còn ai sống sót!

Bên cạnh, Đoan Mộc Hồng nhìn mà sửng sốt.

Nàng âm thầm líu lưỡi, “Không hổ là Thi Kiếm Tiên, thủ đoạn này đúng là mạnh mẽ đến không thể tin được, khiến người ta kinh thán.”

Sở Cuồng Nhân đi đến một tòa lầu các phía xa.

Đoan Mộc Hồng vội vàng đuổi theo.

“Kiếm Tam Tuyệt đang bị giam dưới địa lao, ngươi đi cứu hắn ra, ta qua bên kia tìm một chút.”

Sở Cuồng Nhân nói.

Đoan Mộc Hồng nghe vậy gật đầu, “Được.”

…

Hắc Huyết Lâu là tổ chức sát thủ đứng đầu tinh hệ Tử Kim, cho dù chỉ là một phân bộ cũng cất giấu không ít bảo vật.

Sở Cuồng Nhân vơ vét một phen, đạt được không ít đồ tốt, chỉ linh tủy đã được vài tỷ cân.

Hắn đang xấu hổ vì trong ví rỗng tuếch, bây giờ lại tràn ngập lực lượng.

Không bao Lâu.

Hắn đi đến một mật thất.

Mật thất này có lượng lớn cấm chế, trận pháp thủ hộ, đối với hắn, những thứ này đều không phải vấn đề, tuỳ tiện có thể phá giải.

Sau khi tiến vào mật thất, Sở Cuồng Nhân nhìn thấy từng khối ngọc giản treo trên vách tường, bên cạnh ngọc giản có từng cái tên.

Một cái tên đại biểu cho một mục tiêu ám sát.

Ở đây, Sở Cuồng nhìn thấy tên mình.

“A, đúng là đang dự định xuống tay với ta đây.”

Sở Cuồng Nhân đưa tay cầm khối ngọc giản đánh dấu tên mình, đế niệm khẽ động, lượng lớn tin tức vọt tới.

Trong đó bao gồm tuổi tác, tu vi, tu hành pháp, văn minh xuất thân... của Sở Cuồng Nhân, vô cùng kỹ càng.

Phía sau còn dùng bút đỏ viết bốn chữ... Cực kỳ nguy hiểm!

“Biết ta nguy hiểm còn muốn xuống tay với ta, Hắc Huyết Lâu, xem ra các ngươi đúng là chán sống a.”

Năm ngón tay của Sở Cuồng Nhân khẽ nắm, ngọc giản nhất lập tức hóa thành tro tàn.

Trong mắt hắn lóe lên lãnh quang.

Sau đó, hắn nhìn về phía các ngọc giản trên vách tường, phát hiện trên đó có mấy cái tên khá quen thuộc.

“Dương Tiêu, Thần Nguyệt Đạo Chủ, An Thiên, Sư Lĩnh Đạo Chủ...”

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân càng ngày càng lạnh.

Những người này, cũng không tính thân thuộc với hắn, nhưng những người này đều có một đặc điểm chung, chính là đã từng đến bảo vệ hắn trong trận chiến tại cổ thành Thần Nguyệt.

Hắc Huyết Lâu, định hạ thủ với những người bảo vệ hắn?

Phía sau, là người nào chỉ thị?

Hắn lại tìm tòi một phen, cuối cùng cũng tìm được người đứng phía sau.

“Quả nhiên không ngoài dự liệu... Tử Tinh!”

Sở Cuồng Nhân lạnh lùng chế giễu một tiếng, Tử Tinh không chỉ dự định giết hắn, thậm chí ngay cả những tu sĩ lúc trước bảo vệ hắn cũng không buông tha.

“Đã như vậy, không thể giữ lại Hắc Huyết Lâu được.” Sở Cuồng Nhân phát tin tức đã lấy được ở đây cho Thần Nguyệt Đạo Chủ.

Để hắn nhắc nhở những người khác cẩn thận một chút.

Cũng thông báo với đối phương, Hắc Huyết Lâu, để hắn đối phó.

Trong lúc nhất thời, cường giả các nơi đều nhận được tin tức, cảm thấy vô cùng phẫn nộ với cách làm của Tử Tinh.

“Móa, lão tử đi trả một nhân tình, Tử Tinh lại muốn giết lão tử? Thật không hổ là Tử Tinh sao, quả nhiên bá đạo.”

“Hắc Huyết Lâu... Khốn kiếp, thảo nào gần đây lão tử luôn cảm thấy có người đang giám thị ta, thì ra là bọn họ đang giở trò quỷ.”

“Ta vốn nghĩ trả xong nhân tình này sẽ không nhúng tay nữa, thật không ngờ Tử Tinh lại không buông tha như thế, rất tốt, nếu các ngươi muốn chơi, vậy ta sẽ chơi với các ngươi tới cùng! !”

“Nhờ có Sở đạo hữu báo tin...”

Cường giả các nơi vô cùng tức giận, đồng thời, dưới đáy lòng bọn họ đã chôn xuống một đầu kíp nổ, một đầu kíp nổ phản kháng Tử Tinh.

Chỉ chờ đến khi có cơ hội, sẽ nhen nhóm kíp nổ này.

Rất nhiều người đều biết.

Cơ hội này, nằm trên người Sở Cuồng Nhân.

…

Phân bộ Hắc Huyết Lâu.

Sở Cuồng Nhân đã thu hết những thứ đáng giá.

Mà Đoan Mộc Hồng cũng đã cứu Kiếm Tam Tuyệt ra.

Vị tiên chủng vốn hăng hái này, bây giờ trên người có không ít thương thế, khí tức uể oải, hiển nhiên đã chịu không ít tra tấn.

May mắn là, đám người Đoan Mộc Hồng đã chạy thoát, trước khi không giết được bọn họ, Hắc Huyết Lâu không dám tùy tiện giết Kiếm Tam Tuyệt.

Nếu sau này Hoàng Thiên Kiếm Tông công tới, còn có con tin nói điều kiện, như vậy, Kiếm Tam Tuyệt mới bảo vệ được một mạng.

“Sở đạo hữu, đa tạ ngươi.”

Kiếm Tam Tuyệt nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt có chút phức tạp.

Lúc trước, tại Tử Huyết tinh, hắn ta đã nói có một ngày nào đó sẽ tìm Sở Cuồng Nhân tái chiến một trận.

Hiện tại xem ra, mình căn bản không có tư cách làm đối thủ của đối phương.

“Không cần khách khí.”

Sở Cuồng Nhân đưa tay thôi động Đế khí, thi triển Xuân Phong Hóa Vũ Thuật, phục hồi thương thế trên người đối phương.

Môn tu hành pháp phụ trợ này dùng rất tốt, đã giúp Sở Cuồng Nhân không ít việc, nhưng dù sao cũng chỉ là đế thuật, chữa trị thương thế cho Đạo Chủ cảnh vẫn có chút miễn cưỡng.

Có điều Sở Cuồng Nhân là một y sư đỉnh phong, sau khi đơn giản trị liệu một phen, thương thế trên người Kiếm Tam Tuyệt đã tốt hơn bảy tám phần.

“Được rồi, đã cứu người ra rồi, ta sẽ cầm đầu tiên gân này đi, gặp lại.” Sở Cuồng Nhân nói thẳng, quay người rời đi.

Hai người Kiếm Tam Tuyệt, Đoan Mộc Hồng cũng không nói gì thêm, nếu không có đối phương, bọn họ đã không thể sống sót, đừng nói đến một đầu tiên gân.

…

Trong vũ trụ.

Một chiếc chiến thuyền.

Sở Cuồng Nhân vuốt tiên gân trong tay, cái tiên gân này không hề có huyết tinh chi khí, ngược lại, còn mang theo một cỗ dị hương.

Phía trên có tiên sáng chói lưu chuyển, vô cùng thần dị.

Thiếu chủ Hắc Huyết Lâu chỉ đơn giản luyện hóa, mà không phải phát huy uy lực của tiên gân đến cực hạn.

Nếu không, chiến lực đối phương sẽ lại tăng lên một cấp bậc.

Chỉ sợ có thể sánh vai hàng ngũ đứng đầu.

“Vật có liên quan đến tiên, đúng là không tầm thường.”

Sở Cuồng Nhân tấm tắc nói.

Mặc dù tiên gân này có tác dụng rất huyền diệu, nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không tính luyện hóa, dung nhập vào trong cơ thể mình.

Kinh mạch của hắn hoàn hảo không chút tổn hại, cộng thêm tu hành Tinh Thần Bất Diệt Thể, nhục thân vô cùng cường đại, không cần phải cưỡng ép dung hợp một đầu tiên gân không thuộc về mình.

Tương lai hắn thành tiên, tiên gân như vậy muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, đây không phải nói giỡn, có Bất Tử chi thân, hắn thật sự có khả năng thực hiện, hắn rút ra một đầu, thì thân thể hắn sẽ mọc ra một đầu khác.

Như vậy không phải có vô hạn tiên gân sao?

“Mặc dù ta không dung hợp tiên gân, nhưng nói thế nào cũng là một kiện bảo vật, không thể lãng phí một cách vô ích.”

“Phải làm gì bây giờ?”

Sở Cuồng Nhân âm thầm suy tư.

Nghĩ một lát, hắn tạm thời không nghĩ ra, liền không tiếp tục để ý nữa, hiện tại quan trọng nhất là phải diệt trừ Hắc Huyết Lâu!

Sau khi thu thập một phen trong phân bộ của Hắc Huyết Lâu, hắn đã khóa chặt bản bộ của Hắc Huyết Lâu.

Mà mục đích chuyến này của hắn, chính là hành tinh bản bộ của Hắc Huyết Lâu... Thiên Lang tinh!

“Hắc Huyết Lâu, các ngươi chuẩn bị tốt nghênh đón lửa giận của ta chưa?” Sở Cuồng Nhân nhìn qua tinh không nơi xa thầm nói, trong mắt có một đạo hàn ý lướt qua.

Chương 887: Thiên Lang tinh, Lý Huyết Anh, tiễn thuật Lý gia

Thiên Lang tinh.

Đây là một văn minh tu hành cao cấp trong tinh hệ Tử Kim.

Nhưng không giống Tử Tinh, Kim Tinh chính là, trên mặt nổi của Thiên Lang tinh không có một thế lực nào chiếm cứ vị trí lãnh đạo tuyệt đối.

Cục diện trên văn minh này là quần hùng cát cứ.

Hôm nay.

Vực ngoại Thiên Lang tinh.

Một bóng người đi vào, chính là Sở Cuồng Nhân.

Đế niệm của hắn phun trào, bao phủ toàn bộ Thiên Lang tinh, đây là một hành tinh cấp tám, là một hành tinh có quy mô lớn hơn Thương Khung tinh.

Nhưng đế niệm của hắn vẫn có thể hoàn toàn bao phủ nơi này.

Chỉ là vẫn bị Thiên Đạo nơi này bài xích.

Hắn vận chuyển Thiên Đạo chi lực, chống cự Thiên Đạo nơi này.

Trong lúc vô hình.

Hai đại Thiên Đạo sinh mệnh tinh thần va chạm.

Thiên Lang tinh.

Nơi nào đó.

Một nam tử thân mặc hắc bào bỗng nhiên mở hai mắt ra, lông mày nhăn lại, “Thiên Đạo khác thường, bị một phương Thiên Đạo khác ảnh hưởng.”

Hắn ta trầm ngâm một hồi.

Sau đó, hắn ta lấy ra một khối ngọc lệnh, “Để người chú ý một chút, xem gần đây Thiên Lang tinh có cường giả từ vực ngoại đến không.”

Tin tức truyền xuống, rất nhanh đã có người đi điều tra.

Trong mắt nam tử mặc hắc bào hiện lên ánh sáng lạnh, “Không cần biết ngươi là ai, đến từ văn minh nào, hi vọng ngươi đừng làm càn tại Thiên Lang tinh, nếu không, Hắc Huyết Lâu ta sẽ không dễ dàng bỏ qua.”

Người này, chính là Hắc Huyết Lâu chi chủ.

Vực ngoại.

Sở Cuồng Nhân đã tìm hiểu thế cục trên Thiên Lang tinh cục không sai biệt lắm, hóa thành một đạo lưu quang, cấp tốc bay về phía Thiên Lang tinh.

Hắn tới rất đúng lúc.

Hiện tại Thiên Lang tinh đang ở vào giai đoạn vô cùng hỗn loạn.

Hai thế lực cường đại nhất trên Thiên Lang tinh, Hắc Huyết Lâu và thế gia Lý gia đang thảo phạt lẫn nhau, tranh quyền chủ đạo Thiên Lang tinh.

Trận chiến này, đánh vô cùng kịch liệt.

Nhưng kết quả, là Lý gi ở thế yếu.

Trước đó không lâu Lý gia chủ và Hắc Huyết Lâu chi chủ đã đánh một trận, Lý gia chủ bị đối phương chém giết, Lý gia lâm vào cục diện quần long vô thủ.

Sau một trận đại chiến, cường giả Lý gia thương vong hơn phân nửa, hàng vạn con cháu Lý gia người bị thương, kẻ bị giết, cũng có người đã chạy trốn.

Hiện tại con cháu Lý gia, phần lớn bị sát thủ Hắc Huyết Lâu đuổi giết, trong mắt mọi người đã không thể vãn hồi.

Thiên Lang tinh.

Trong một tòa thành trì, có một bóng người bay lượn qua các con phố, phía sau là mấy tên sát thủ đeo mặt nạ màu bạc của Hắc Huyết Lâu đang đuổi theo.

Các tu sĩ xung quanh thấy thế, sắc mặt đột nhiên thây đổi, vội vàng nhượng bộ.

“Là Lý gia, còn có sát thủ của Hắc Huyết Lâu.”

“Người kia là Lý gia Nhị tiểu thư, ngày xưa là kiều nữ Lý gia, bây giờ lại biến thành đối tượng bị truy sát, thiên ý trêu người a.”

“Đi xa một chút, đừng dính vào.”

...

Lý Huyết Anh nắm một thanh trường cung màu đó trong tay, đang tránh né Hắc Huyết Lâu truy sát, trong lòng không khỏi có chút bi thương.

Nàng là đệ nhất kiều nữ, vốn cao cao tại thượng, nhưng trong mấy ngày ngắn ngủi, Lý gia phân mảnh, bản thân nàng cũng biến thành chó mất chủ.

“Đều tại đám sát thủ Hắc Huyết Lâu đáng chết này!”

Trong mắt Lý Huyết Anh bắn ra hận ý.

Trường cung trong tay nàng xoay chuyển, kéo dây cung, Đế khí dâng trào mà ra, hóa thành một đạo huyết tiễn, vèo một tiếng phá không mà ra.

Huyết Tiễn bắn trúng một tên sát thủ Hắc Huyết Lâu, hắn ta lập tức nổ tung thành một đoàn sương máu, lực trùng kích kinh khủng khiến mấy tên sát thủ khác té ngã, cũng kéo dài khoảng cách với Lý Huyết Anh.

Trong mắt Lý Huyết Anh lóe lên khoái ý, nhưng nàng không ham chiến, nàng biết, lúc này sống sót mới là chuyện quan trọng nhất.

Bóng người nàng lóe lên, lao về phía xa.

Nhưng đột nhiên, một đạo chưởng khí khủng bố từ không trung đánh tới.

Lý Huyết Anh biến sắc, không kịp thi triển tuyệt học Tiễn Đạo, đưa tay đánh ra một chưởng, đánh vào chưởng khí kia.

Phịch một tiếng, lực lượng khổng lồ khiến nàng bay ngược ra ngoài.

“Cỗ lực lượng này là... Đại Đạo Chủ!”

Lý Huyết Anh nhìn về phía cách đó không xa, chỉ thấy có hai tên sát thủ đeo mặt nạ màu vàng ngăn cản trước mặt nàng, trong mắt lập tức lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Một tên sát thủ đeo mặt nạ màu vàng đã đủ ứng phó với nàng rồi.

Đừng nói đến hai tên.

“Lý Huyết Anh, cho ngươi một cơ hội, ngoan ngoãn giao Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn Pháp của Lý gia ra, ta có thể tha cho ngươi không chết.”

Một tên sát thủ đeo mặt nạ màu vàng cười lạnh một tiếng nói.

“Muốn tiên pháp của Lý gia ta, không có cửa đâu!”

Lý Huyết Anh cắn răng.

Nàng hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra một vệt quyết tuyệt, cho dù chết, nàng là kiều nữ Lý gia cũng phải chết oanh oanh liệt liệt.

Chỉ thấy nàng đột nhiên nắm chặt trường cung, Đế khí lưu chuyển, hóa thành một mũi tên huyết sắc, khóa chặt một tên sát thủ đeo mặt nạ màu vàng.

“Đi!”

Lý Huyết Anh thả ngón tay ra.

Phịch một tiếng.

Mũi tên phá không mà ra, lại hóa thành một đầu hổ lớn màu trắng, Bạch Hổ rống lên như sấm, sát khí khủng bố khiến ánh mắt tên sát thủ đeo mặt nạ màu vàng ngưng tụ.

“Bạch Hổ Tiễn!”

“Hừ, đây chính là tiên pháp của Lý gia sao? !”

Hai tên sát thủ đeo mặt nạ màu vàng liên thủ đánh ra một chiêu, uy thế Đại Đạo Chủ bạo phát, cứ thế đánh nát Bạch Hổ Tiễn.

Lý Huyết Anh bị oanh đến thổ huyết bay ngược ra ngoài.

“Đáng tiếc, ngươi chỉ là Tiểu Đạo Chủ, nếu tu vi mạnh hơn một chút, có lẽ dựa vào một chiêu này, ngươi có thể khiến chúng ta bị thương.”

Một tên sát thủ đeo mặt nạ màu vàng lạnh lùng nói, giọng nói khàn khàn mang theo một cỗ lạnh băng chi ý, sau đó đưa tay đánh ra một quyền về phía Lý Huyết Anh.

Quyền kình bay lên không trung, đó là lực lượng của Đại Đạo Chủ.

Lý Huyết Anh đưa tay đánh ra phù văn.

Phù văn hóa thành kết giới, đỡ được một kích này.

Ngay sau đó, nàng khẽ quát một tiếng, lại lần nữa lôi ra dây cung, lần này, ngoại trừ Đế khí, còn có lượng lớn sinh mệnh tinh nguyên của nàng đang không ngừng tiết ra ngoài, dung nhập vào mũi tên nàng mới ngưng tụ ra.

“Đây là cấm thuật của Lý gia, Huyết Nguyên Ngưng Tiễn!”

Một tên sát thủ đeo mặt nạ màu vàng không nhịn được kinh hô một tiếng.

Trên một tiễn này, bọn họ lại cảm nhận được uy hiếp.

“Nhanh, không thể để nàng xuất tiễn!”

“Ngăn cản nàng!”

Theo sinh mệnh tinh nguyên không ngừng trôi qua, mái tóc Lý Huyết Anh dần biến thành màu xám trắng, nhưng ánh mắt nàng sáng ngời, nhìn thẳng tên sát thủ đeo mặt nạ màu vàng.

“Bắn!”

Mũi tên lại lần nữa phá không.

Hư ảnh hổ trắng lại hiện ra, nhưng lúc này, uy lực còn mạnh hơn mũi tên lúc trước rất nhiều, một tên sát thủ đeo mặt nạ vàng muốn chống cự, nhưng lại không thể làm được, bị oanh thành một đoàn sương máu tại chỗ.

Tình cảnh này, khiến đám tu sĩ vây xem xung quanh tán thưởng.

“Thật mạnh, không hổ là cấm thuật Lý gia!”

“Xạ Nhật Tứ Tượng Tiễn của Lý gia, danh xưng là đệ nhất công phạt chi pháp trên Thiên Lang tinh, lại thêm cấm thuật này của Lý gia, sức mạnh bùng nổ quả nhiên không phải bình thường có thể so sánh, một vị Đại Đạo Chủ cũng có thể oanh sát.”

“Chỉ tiếc, Lý Huyết Anh thôi động cấm thuật, sinh mệnh tinh nguyên hao tổn hơn phân nửa, đoán chừng đã không có cách nào lại ra một tiễn.”

“Kiều nữ Lý gia... Phải bỏ mạng.”

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Không ai dám ra tay ngăn cản sát thủ Hắc Huyết Lâu, bây giờ tại Thiên Lang tinh, Hắc Huyết Lâu là trời, không ai dám nghịch trời cả!

“Khốn khiếp, đi chết đi!”

Nhìn đồng bạn bị giết, tên sát thủ đeo mặt nạ màu vàng vừa e ngại tiễn thuật của Lý gia vẫn quyết định giao kích, thôi động Đế khí đến cực hạn, hóa thành một bàn tay lớn màu vàng óng đánh về phía Lý Huyết Anh.

“Phụ thân, đệ đệ...”

“Ta không thể báo thù cho các ngươi rồi.”

Lý Huyết Anh tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Nàng đã dùng hết toàn lực, lại không có lực phản kháng.

Nhưng một lát sau, thống khổ như trong tưởng tượng của nàng lại không đến, nàng mở to mắt, sau đó đã nhìn thấy một bóng người mặc bạch y.

Thân ảnh kia thon dài, gầy yếu, không hề cường tráng, nhưng lại cho Lý Huyết Anh cảm giác vĩ ngạn đến không nói ra được.

Người này, là ai?

Chương 888: Giao dịch với Lý Huyết Anh,

đếm ngược ngày Hắc Huyết Lâu diệt vong

Lúc Lý Huyết Anh sắp chết, một bóng người mặc bạch y bỗng nhiên xuất hiện.

Người tới đứng trước mặt nàng, đưa lưng về phía nàng, bóng người thon dài mang theo một loại vĩ ngạn khó nói lên lời, cho nàng một cảm giác yên tâm.

Công kích của sát thủ đeo mặt nạ màu vàng bị ngăn cản bên ngoài bóng người mặc bạch y này ba trượng, dường như gặp phải một tầng bích chướng vô hình, khó có thể tiến thêm.

Trong một cái chớp mắt tiếp theo.

Bàn tay lớn màu vàng óng ầm vang phá nát, tan thành mây khói.

“Ngươi là ai? !”

Sát thủ đeo mặt nạ màu vàng nhìn nam tử trẻ tuổi mặc bạch y đột nhiên xuất hiện trước mặt này, trong mắt mang theo nồng đậm kinh hãi.

Một kích toàn lực của hắn ta lại bị người ta dễ dàng đỡ được như vậy?

Thực lực của đối phương, sâu không lường được.

“Ta là ai, a, là người diệt Hắc Huyết Lâu.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, sau đó, trong nháy mắt niệm lực của hắn gào thét mà ra, khóa chặt tất cả sát thủ Hắc Huyết Lâu ở đây.

Bây giờ linh hồn chi lực của hắn mạnh bao nhiêu?

Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết tầng thứ năm đỉnh phong, lực lượng linh hồn có thể so với Đại Đạo Chủ đỉnh phong, đừng nói là mấy người này.

Niệm lực của hắn đủ sức tuỳ tiện diệt sát tất cả Đại Đạo Chủ.

Thậm chí không cần sử dụng đến Nhất Niệm Khởi.

Phanh, phanh, phanh...

Từng đám huyết vụ liên tiếp nổ tung trong hư không, thậm chí đám sát thủ này còn chưa kịp phản ứng đã vẫn lạc.

Tu sĩ bốn phía không khỏi run lên.

“Rốt cuộc hắn đã giết những người đó thế nào?”

“Vưa rồi hắn nói cái gì, người diệt sát Hắc Huyết Lâu, chẳng lẽ hắn muốn đối nghịch Hắc Huyết Lâu sao? Người này, điên rồi?”

Mọi người lập tức cách Sở Cuồng Nhân xa một chút.

Sở Cuồng Nhân không để ý đến người khác, hắn quay người nhìn về phía Lý Huyết Anh, thi triển Xuân Phong Hóa Vũ Thuật, chữa trị một chút thương thế cho đối phương.

“Lý gia kiều nữ, chúng ta làm một giao dịch đi?”

Sở Cuồng Nhân không nói nhảm, trực tiếp mở miệng nói.

“Giao dịch?”

Lý Huyết Anh lấy lại tinh thần, hơi nghi hoặc một chút.

“Đúng vậy.”

“Ngươi là ai?”

Mặc dù đối phương cứu mình, nhưng bây giờ xem ra, dường như đối phương có mục đích của mình, trong mắt nàng lộ ra một chút đề phòng.

Sở Cuồng Nhân nhìn ra đối phương đề phòng, cũng không thèm để ý, giải trừ linh quang trên mặt, từ tốn nói: “Sở Cuồng Nhân.”

Tu sĩ bốn phía nghe thấy cái tên này, hít vào một ngụm khí lạnh.

“Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân! !”

“Hắn, hắn làm sao lại xuất hiện ở đây?”

Lý Huyết Anh nghe thấy cái tên này, cũng không nhịn được sửng sốt một chút.

Thi Kiếm Tiên...

Lại là nhân vật như vậy.

“Giao dịch gì?”

“Nơi này quá ồn, chuyển sang nơi khác nói chuyện đi.” Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, sau đó đến một gian tửu Lâu hào hao cách đó không xa.

Lý Huyết Anh cũng đi theo.

Nàng có dự cảm.

Có lẽ, cơ hội chuyển người của Lý gia ở trên người Sở Cuồng Nhân.

Trong đám người.

Một nam tử mặc trường bào màu xám nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân và Lý Huyết Anh rời đi, trong mắt lộ ra dị sắc.

“Sở Cuồng Nhân hiện thân tại Thiên Lang tinh, hơn nữa còn nhằm vào Hắc Huyết Lâu, ý đồ đến không tốt, nhất định phải thông báo đến Lâu chủ mới được!”

Đây chính là một tên sát thủ của Hắc Huyết Lâu.

Rất nhanh, chuyện Sở Cuồng Nhân buông xuống Thiên Lang tinh đã nhanh chóng truyền ra.

Không ít Hắc Huyết Lâu sát thủ ào ào chạy tới, trong đó thậm chí còn có không ít sát thủ đeo mặt nạ vàng, dù sao Sở Cuồng Nhân cũng nằm trên danh sách ám sát của Hắc Huyết Lâu, còn là người có tiền thưởng cao nhất!

Sát thủ, vì lợi mà giết.

Không có mấy sát thủ đối mặt với ích lợi lớn như vậy lại không động tâm.

Trong tửu Lâu.

Sở Cuồng Nhân không để ý đến ánh mắt những người xung quanh, gọi một bàn mỹ thực, mà Lý Huyết Anh nhìn một bàn mĩ thực này, không khỏi nuốt nước miếng, đã rất Lâu nàng không ăn uống một trận thật tốt rồi.

“Tùy ý đi.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

“Vậy ta không khách khí nữa.”

Lý Huyết Anh lập tức động đũa, mặc dù đã rất Lâu không đụng đến mỹ thực, nhưng nàng cũng không lộ ra vẻ ăn như hổ đói, mặc dù nàng ăn rất nhanh, nhưng cử chỉ vẫn duy trì phong phạm danh vọng.

Nàng cũng không sợ Sở Cuồng Nhân hạ độc.

Thi Kiếm Tiên muốn hại nàng, còn cần hạ độc sao?

Sở Cuồng Nhân uống rượu, cũng không nóng nảy nói chuyện.

Qua một lúc Lâu, Lý Huyết Anh ăn no rồi, nàng chủ động mở miệng hỏi: “Tại sao Thi Kiếm Tiên lại xuất hiện ở đây?”

“Đối phó với Hắc Huyết Lâu.”

Sở Cuồng Nhân trực tiếp nói.

“Ngươi và Hắc Huyết Lâu có thù?”

“Không tính có thù, bọn họ vì giải thưởng của Tử Tinh mà muốn giết ta, sau đó ta muốn diệt bọn họ, trong mắt ta, đây không tính là thù.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Cừu hận, là thứ khiến người ta ghi nhớ trong lòng.

Một cái Hắc Huyết Lâu, còn không đủ để hắn ghi nhớ.

Bên cạnh, thực khách trong tửu Lâu nghe thấy vậy, không khỏi tấm tắc.

Đó chính là Hắc Huyết Lâu a, là thế lực cường đại nhất trên Thiên Lang tinh, thậm chí cũng thuộc về thế lực nhất lưu trong tinh hệ Tử Kim.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại nói muốn diệt bọn họ?

Cơn giận này, khí phách này, không phải ai cũng có.

“Vậy ngươi vừa nói giao dịch là có ý gì?”

Lý Huyết Anh lại hỏi.

“Ta đã hiểu rõ tình huống trên Thiên Lang tinh, ta và Lý gia có cùng mục tiêu, ta giúp các ngươi tiêu diệt Hắc Huyết Lâu, mà ta muốn tiên pháp và cấm thuật của Lý gia, mặt khác, sau này có lẽ Thương Khung tinh và Thiên Lang tinh sẽ thiết lập quan hệ ngoại giao, ta muốn các ngươi cung cấp lợi ích cho Thương Khung tinh.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Đây chính là mục đích hắn cứu Lý Huyết Anh.

Uy lực của tiên pháp và cấm thuật Lý gia, hắn vừa mới nhìn thấy, khiến hắn có mấy phần hứng thú, hắn không ngại để mình học thêm một môn tiên pháp.

“Chỉ sợ ta không thể làm chủ chuyện này.”

“Không quan trọng, chỉ cần ngươi đồng ý, ta có thể đỡ ngươi lên vị trí Lý gia chi chủ, đến lúc đó, ngươi có thể làm chủ.”

Sở Cuồng Nhân tùy ý nói ra.

Khóe miệng Lý Huyết Anh co giật một cái, nàng đã hiểu, đây chính là một cuộc giao dịch không bình đẳng, quyền chủ đạo của cuộc giao dịch này hoàn toàn nằm trong tay Sở Cuồng Nhân, Lý gia không có tư cách bàn điều kiện.

“Khách nhân, rượu của ngươi.”

Lúc này, một tiểu nhị cầm một bình rượu đi tới.

“Ta không gọi rượu.”

“Ông chủ nhà ta vô cùng kính ngưỡng Thi Kiếm Tiên, bình rượu này là ông chủ tặng ngươi.” Tiểu nhị nịnh nọt cười nói.

“Há, vậy thay ta đa tạ ông chủ nhà ngươi đi.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân nhếch lên.

Hắn cầm bình rượu lên, rót cho mình một chén, uống một hơi cạn sạch.

Hắn tiếp tục nói với Lý Huyết Anh: “Thật ra nói là một cuộc giao dịch, chẳng bằng nói, đây là ta cho Lý gia một cơ hội, bắt lấy, Lý gia sẽ dục hỏa trọng sinh, các ngươi cự tuyệt, đối với ta cũng không có tổn thất gì, ngược lại, từ đây Lý gia sẽ không còn tồn tại nữa.”

Hắn vừa nói, vừa uống rượu, Lý Huyết Anh cũng muốn uống hai chén, nhưng lại bị hắn đẩy tay ra.

Hẹp hòi...

Lý Huyết Anh nhếch miệng.

“Được, ta đáp ứng!”

Nàng gật đầu.

Giống như Sở Cuồng Nhân nói, Lý gia, không có lựa chọn khác.

“Rất tốt.”

“Vì biểu thị thành ý, vậy ta sẽ hứa hẹn với ngươi, trong một tháng, sẽ khiến Hắc Huyết Lâu bị... Xóa tên trên Thiên Lang tinh! !”

Sở Cuồng Nhân uốn cạn chén rượu cuối cùng.

Lời nói nói xuống.

Hắn phất tay áo lên, Đế khí dồi dào đổ xuống, như sóng lớn vỗ bờ, điên cuồng đập vào hư không bốn phía.

Trong hư không, lần lượt có từng bóng người bị đánh ra, có vài người không chịu nổi Đế khí dồi dào này, ào ào bạo thể mà chết.

Sắc mặt thực khách trong tửu Lâu đại biến, lập tức chạy khỏi nơi này.

“Bọn họ đến lúc nào vậy?”

Sắc mặt Lý Huyết Anh thay đổi, nhìn những bóng người bị đánh văng từ trong hư không ra, tất cả đều là sát thủ của Hắc Huyết Lâu! !

“Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân, hôm nay là ngày chết của của ngươi!”

Một tên sát thủ đeo mặt nạ màu vàng lạnh giọng nói.

“Sai, hôm nay không phải ngày chết của ta, mà chính là ngày bắt đầu đếm ngược đầu tiên trong chuỗi ngày Hắc Huyết Lâu diệt vong.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Chương 889: Lấy độc công độc, Thiên Đạo Chủ hạng ba

Trong tửu Lâu, lượng lớn sát thủ Hắc Huyết Lâu đi vào.

Vẻ mặt Sở Cuồng Nhân thong dong, xem đám sát thủ trước mặt như không, đưa tay bạo phát Đế khí, khiến đám sát thủ liên tiếp oanh thành từng đoàn sương máu.

Rất nhanh.

Cả tửu Lâu đã bị mùi máu tanh bao phủ.

Đột nhiên, Sở Cuồng Nhân ngừng tay.

Một bóng người từ trong hư không đi ra, đó là một lão giả lưng còng, bên hông hắn ta treo một cái mặt nạ màu tím.

“Sát thủ đeo mặt nạ màu tím! !”

Lý Huyết Anh không nhịn được kinh hô một tiếng.

Trong Hắc Huyết Lâu, sát thủ đeo mặt nạ màu vàng đã là sát thủ đứng đầu, phía trên sát thủ đeo mặt nạ màu vàng còn có bốn vị sát thủ đeo mặt nạ màu tím!

Bốn người này, đều là Thiên Đạo Chủ!

Là át chủ bài mạnh nhất ngoài Hắc Huyết Lâu chi chủ! !

“Hắc hắc, Sở Cuồng Nhân, có phải ngươi cảm thấy ngực khó chịu, Đế khí vận chuyển không thông không? Ha ha, ngươi yên tâm, một lát nữa, kinh mạch, xương cốt, huyết nhục của ngươi giống như bị vạn trùng cắn nuốt, vô cùng thống khổ, cuối cùng thân thể ngươi sẽ thủng trăm ngàn lỗ, nát thành ong vò vẽ.”

Lão giả bên hông đeo mặt nạ màu tím cười hắc hắc.

Lý Huyết Anh lạnh cả tim, “Hắn là Độc Tuyệt Đạo Chủ, trong bốn đại sát thủ mặt nạ tím, hắn am hiểu dùng độc chết người, từng có chiến tích dùng độc phá hủy một sinh mệnh tinh thần, Sở Cuồng Nhân, ngươi thế nào?”

Nàng có chút tuyệt vọng.

Vất vả lắm mới tìm được một trợ thủ, chẳng lẽ sẽ chết như thế?

Nhưng so với Lý Huyết Anh đang hoảng hốt, Sở Cuồng Nhân lại bình tĩnh, đạm mạc nói: “Ngươi cho rằng độc của ngươi giết được ta sao?”

“Ha ha, sắp chết đến nơi còn mạnh miệng.”

“Lúc nào thì ngươi hạ độc?”

Lý Huyết Anh không cam lòng hỏi.

“Hắc hắc, đương nhiên là ta hạ.”

Một người mặc quần áo tiểu nhị đi ra, hắn ta là tên tiểu nhị vừa dâng rượu cho Sở Cuồng Nhân, cũng là sát thủ của Hắc Huyết Lâu.

“Là rượu kia? !”

Lý Huyết Anh lấy lại tinh thần, biến sắc.

Không đúng.

Vừa rồi nàng muốn uống.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại ngăn cản nàng.

Chẳng lẽ...

Lý Huyết Anh nghĩ tới điều gì, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, chỉ thấy đối phương nhẹ giọng cười một tiếng, sau đó đưa tay oanh ra một chưởng.

Chỉ thấy một trận hương rượu tuôn ra, đánh vào một đám sát thủ, nhất là tiểu nhị kia, đứng mũi chịu sào, lập tức kêu thảm ngã trên mặt đất, thân thể nhanh chóng hư thối, hóa thành một đống thịt nhão tản ra mùi thối.

“Ngươi lại không trúng độc? !”

Độc Tuyệt Đạo Chủ biến sắc.

“Độc của ngươi, đẳng cấp quá thấp, không thấm vào đâu cả.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, hắn có Tinh Thần Bất Diệt Thể, lực kháng độc cực mạnh, mặt khác, hắn còn có một loại Vô Thượng Đạo Thể liên quan đến độc đạo, Độc Ôn Tà Thể, cộng thêm bản thân hắn là y sư tuyệt đỉnh.

Dùng độc với hắn?

Trò trẻ con.

Nếu hắn nguyện ý, vài phút là có thể biến thành độc đạo tông sư.

“Hừ, Độc Tuyệt Thần Thủ!” Độc Tuyệt Đạo Chủ đưa tay hướng về phía Sở Cuồng Nhân, một chưởng oanh ra, khí độc màu tím và Đế khí xen lẫn phóng ra..

Sở Cuồng Nhân thấy thế, không lùi không tránh, cứ thế nhận lấy một chưởng này, Độc Tuyệt Đạo Chủ thấy thế, sắc mặt vui vẻ.

“Ngu ngốc, trên thế giới này không ai có thể tiếp độc chưởng của ta mà không chết, Thiên Đạo Chủ cũng không ngoại lệ.”

“Vậy thế giới của ngươi thật nhỏ.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Chỉ thấy hắn phát động Độc Ôn Tà Thể, khí độc Độc Tuyệt Đạo Chủ phát ra bị hắn nhút nhập vào cơ thể, dung hợp với độc khí đặc biệt của Độc Ôn Tà Thể, hóa thành một cỗ khí độc càng khủng bố hơn.

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, khí độc trực tiếp đánh lên mặt Độc Tuyệt Đạo Chủ, từ thất khiếu và lỗ chân lông tràn vào cơ thể hắn ta.

“Không, không có khả năng.”

“Tại sao lại có khí độc như vậy...” Sắc mặt Độc Tuyệt Đạo Chủ đại biến, hắn ta phát giác khí độc tán loạn trong cơ thể mình, hắn ta muốn áp chế, lại phát hiện, mình không thể áp chế nổi! !

Sở Cuồng Nhân dùng độc, càng khủng bố hơn hắn ta!

Không lâu lắm, sắc mặt Độc Tuyệt Đạo Chủ bắt đầu phát xanh, bờ môi đỏ bừng, khí tức uể oải đến cực hạn.

“Trốn!”

Độc Tuyệt Đạo Chủ không có chút do dự, bỏ chạy về phía xa, thủ đoạn hắn ta am hiểu nhất bị khắc chế, hắn ta căn bản không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng trước mặt Sở Cuồng Nhân, hắn ta căn bản không có đường trốn.

Một đoàn Hoàng Hỏa từ sau lưng hắn ta đuổi tới.

Chỉ chốc lát, đã thiêu hắn ta thành tro tàn.

Thiên Đạo Chủ, vẫn lạc!

Bên cạnh, Lý Huyết Anh nhìn mà trợn tròn mắt.

Đó không phải con chó con mèo gì, đó là Thiên Đạo Chủ a!

Toàn bộ Thiên Lang tinh cũng không có mấy vị Thiên Đạo Chủ, không, cho dù trong toàn bộ tinh hệ Tử Kim, Thiên Đạo Chủ cũng là tồn tại đỉnh phong.

Nhưng bây giờ, lại bị Sở Cuồng Nhân tuỳ tiện oanh sát!

Đây chính là thực lực của Thi Kiếm Tiên sao?

Còn kinh khủng hơn trong truyền thuyết nhiều!

“Bây giờ ngươi đã đạt đến cảnh giới gì?”

Lý Huyết Anh nhìn thẳng vào Sở Cuồng Nhân hỏi.

“Đại Đạo Chủ.”

Sở Cuồng Nhân ăn ngay nói thật.

Hắn đưa tay, linh khí binh phong hội tụ, tùy tiện oanh sát đám Đại Đạo Chủ đeo mặt nạ màu vàng đang muốn chạy trốn cách đó không xa!

“Vậy sao ngươi có thể tùy tiện chém giết Thiên Đạo Chủ như thế?”

“Ngươi nói tên Độc Tuyệt Đạo Chủ kia sao? Chỉ là mặt hàng hạng ba mà thôi, hắn ta là Thiên Đạo Chủ kém nhất mà ta đã từng gặp.”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói, Độc Tuyệt Đạo Chủ am hiểu nhất là dùng độc, sau khi độc đạo đối phương lấy làm tự hào bị hắn khắc chế, chiến lực phát huy ra tuyệt đối là trình độ thấp nhất tại cảnh giới Thiên Đạo Chủ.

Khóe miệng Lý Huyết Anh co giật hai lần.

Cho dù là Thiên Đạo Chủ yếu nhất, đó cũng là Thiên Đạo Chủ a!

Ngươi chỉ là một tên Đại Đạo Chủ, nói chém giết là chém giết...

Chuyện này căn bản không có chênh lệch cảnh giới! !

Lý Huyết Anh hít sâu một hơi, bình phục tâm tình, nhớ tới đủ loại lời đồn liên quan tới Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân, nàng cảm giác, kiều nữ Lý gia mình so sánh với đối phương, căn bản chẳng đáng là gì.

Nhưng không thể phủ nhận là, Sở Cuồng Nhân càng mạnh, nàng càng an tâm, dù sao hiện tại đối phương chính là chỗ dựa lớn nhất của Lý gia.

“Đi thôi.”

Sau khi Sở Cuồng Nhân giải quyết tất cả sát thủ xong, tiện tay theo lấy một lượng lớn linh tủy trong Càn Khôn Giới của Độc Tuyệt Đạo Chủ ra ném cho ông chủ tửu Lâu.

Số lượng linh tủy này, đủ cho ông ta mở mười tửu Lâu tưởng tự như vậy.

Sau đó, hắn bảo Lý Huyết Anh dẫn hắn đến Lý gia, bọn họ muốn triệu tập con cháu Lý gia đang trốn tránh ở các nơi trở về.

Trên đường đến Lý gia, Lý Huyết Anh đã đưa tiên pháp Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn và cấm thuật của Lý gia cho Sở Cuồng Nhân.

Thiên Lang tinh, Lý gia.

Ngày xưa là thế gia tiễn đạo huy hoàng, cũng là thế gia tu hành mạnh nhất tại Thiên Lang tinh, bây giờ Lý gia đã bị sát thủ Hắc Huyết Lâu chiếm cứ, đồng thời cải tạo thành một phân bộ của Hắc Huyết Lâu.

Ngay hôm nay.

Một mũi tên phá không mà đến, cắm lên người một tên sát thủ Hắc Huyết Lâu đứng trước cửa Lý gia, bắn chết hắn ta.

Một tiễn này đã kinh động tất cả sát thủ đến chiếm cứ Lý gia.

“Là ai?”

“Tiễn pháp này, là người của Lý gia.”

“Hừ, còn dám tới chịu chết.”

Chỉ thấy cách Lý gia không xa, Sở Cuồng Nhân chậm rãi đi tới, phía sau hắn, chính là Lý Huyết Anh đang không ngừng kéo cung.

Từng mũi tên bắn ra.

Đám sát thủ Hắc Huyết Lâu muốn trốn tránh, nhưng lại bị một cỗ lực lượng vô hình trấn áp, căn bản không thể động đậy.

Đó là niệm lực của Sở Cuồng Nhân.

Từng mũi tên bay lượn, một đám sát thủ phun máu tươi tại chỗ, rất nhanh, tất cả sát thủ Hắc Huyết Lâu đến chiếm cứ Lý gia đều bị giết chết.

“Lý gia, ta trở về rồi.”

Lý Huyết Anh nhìn phủ đệ trước mặt, thầm nói một tiếng, sau đó nàng nhìn tấm bảng Hắc Huyết Lâu trên cửa lớn phủ đệ, một chưởng đánh xuống.

Chương 890: Mọi người Lý gia, sát thủ mặt nạ tím đột kích, bảo cung xuất thế

Sở Cuồng Nhân dẫn Lý Huyết Anh trở lại Lý gia, mà đám con cháu Lý gia trốn ở các nơi đã nghe được tin tức này.

Không ít người ào ào chạy tới.

Tại Lý gia.

Lúc này Sở Cuồng Nhân đang dùng Hoàng Hỏa luyện khí.

Hắn đang luyện một thanh... Cung!

Sau khi có được tiên pháp của Lý gia, hắn liền giao cho nhân hồn, địa hồn đi tìm hiểu, bây giờ đã ngộ ra không sai biệt lắm.

Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn Pháp, nghe tên liền biết, đây là một môn tiên pháp tiễn đạo, muốn dùng môn tiên pháp này, phải có một cây cung tốt mới được.

“Trước đó ta đã lấy được một số tài liệu luyện khí không tệ tại phân bộ của Hắc Huyết Lâu, vừa vặn có thể dùng tới.”

“Mặt khác, đầu tiên gân này, cũng coi như có chỗ hữu dụng.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Trong tay hắn, cầm một cái tiên gân màu trắng, hắn dự định dùng đầu tiên gân này làm dây cung!

Lấy tiên gân làm dây cung, toàn bộ tinh hệ Tử Kim, chỉ sợ chỉ có một thanh cung này, cộng thêm thủ đoạn luyện khí của Sở Cuồng Nhân, thậm chí có khả năng luyện chế ra một cái trường cung tiếp cận Tiên Khí cũng khó nói.

Lúc Sở Cuồng Nhân luyện khí, đã có không ít con cháu Lý gia ẩn trốn ở các nơi chạy về Lý gia.

Những người này tụ tập ở một chỗ, kể lại cảnh ngộ gần đây của mình.

“Đáng giận, đúng là đáng giận!”

Một tên thiêu kiêu của Lý gia căm hận nói: “Hắc Huyết Lâu quyết tâm muốn đuổi tận giết tuyệt chúng ta, không thể ở lại Thiên Lang tinh nữa.”

“Nhưng rời Thiên Lang tinh, chúng ta có thể đi đâu?”

“Mặc dù tinh hệ Tử Kim lớn, nhưng tai mắt của Hắc Huyết Lâu trải rộng các nơi, trừ phi mai danh ẩn tính, nếu không vẫn sẽ bị tìm tới.”

“Đúng vậy, hơn nữa, chúng ta đến nơi khác, văn minh khác cũng chưa chắc sẽ tiếp nhận chúng ta, muốn lần nữa phát triển ở văn minh khác, quá khó khăn, đừng nói đến chuyện còn có Hắc Huyết Lâu uy hiếp.”

Mọi người mồm năm miệng mười nói.

Bọn họ có chút tuyệt vọng.

Những ngày này chật vật chạy trốn, đã san bằng chí khí của bọn họ, Hắc Huyết Lâu như một thanh đao, thời khắc treo trên đỉnh đầu bọn họ, tùy thời có thể rơi xuống, khiến bọn họ nơm nớp lo sợ.

“Chư vị, lần này ta triệu tập mọi người trở về, chính là có biện pháp thay đổi thế cục.” Lý Huyết Anh nói với mọi người.

Sau đó, nàng liền kể chuyện của Sở Cuồng Nhân ra.

Mọi người nghe vậy, hai mặt nhìn nhau.

“Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân? Hắn lại đến Thiên Lang tinh...”

“Ta có nghe thấy chuyện này, vốn cho rằng chỉ là lời đồn, không ngờ lại là thật, bây giờ Thi Kiếm Tiên đang ở đâu?”

Một vị trưởng lão Lý gia dò hỏi.

“Hắn đang bế quan.” Lý Huyết Anh nói.

“Ngươi giao tiên pháp Lý gia cho hắn rồi?”

“Đúng vậy.”

Lý Huyết Anh gật đầu.

“Hồ đồ!” Trưởng lão Lý gia không khỏi lắc đầu, “Nếu Sở Cuồng Nhân đột nhiên đổi ý thì làm sao bây giờ?”

“Lần này Sở Cuồng Nhân tới Thiên Lang tinh, là nhắm vào Hắc Huyết Lâu, bây giờ hắn là nhân tố quan trọng nhất để chúng ta lật ngược tình thế, ta giao tiên pháp cho hắn trước, có thể biểu thị thành ý hợp tác của chúng ta, nếu hắn đổi ý, sớm muộn gì chúng ta cũng chết, tiên pháp này, có cho hay không cũng như nhau.”

Lý Huyết Anh từ tốn nói.

Hơn nữa.

Nếu Sở Cuồng Nhân muốn tiên pháp, hắn có thể cứng rắn đoạt, bản thân căn bản không ngăn cản được, còn không bằng mình chủ động giao ra.

“Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân, gần đây tên tuổi người này đúng là rất vang dội trong tinh hệ Tử Kim, nhưng người này thật sự có thể đối phó được Hắc Huyết Lâu sao? Phải biết, Hắc Huyết Lâu chủ, cũng không phải Thiên Đạo Chủ bình thường.”

Cũng có người không coi trọng Sở Cuồng Nhân.

Mặc dù danh khí của đối phương rất lớn, nhưng bọn họ chưa từng chứng kiến thực lực của đối phương, Hắc Huyết Lâu chủ lại không tầm thường, đối phương có thể chém giết Lý gia chủ, sự cường đại kia đã khắc sâu vào trong lòng bọn họ.

“Bất kể thế nào, đây là hy vọng duy nhất của chúng ta.”

Lý Huyết Anh nói.

“Các ngươi không có hi vọng!”

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên, sau đó, mấy cỗ uy áp vô cùng cường đại khóa chặt toàn bộ phủ đệ Lý gia.

Sắc mặt đám người Lý Huyết Anh khẽ biến.

Chỉ thấy trên không trung Lý gia, ba thân ảnh lơ lửng, theo thứ tự là hai nam một nữ, trên người đều mang theo một cái mặt nạ màu tím.

Sát thủ mặt nạ tím của Hắc Huyết Lâu!

Ngoại trừ những người này, còn có một đám người đeo mặt nạ màu bạc, thậm chí sát thủ đeo mặt nạ màu vàng đã hoàn toàn bao vây Lý gia.

“Ba vị sát thủ đeo mặt nạ tím của Hắc Huyết Lâu Vô Tình Kiếm, Loạn Tâm Đạo Chủ, Hắc Hồ Đạo Chủ, bọn họ đều tới.”

“Uy thế thật kinh khủng!”

Sắc mặt Lý Huyết Anh vô cùng trầm trọng.

Sau đó, nàng lấy ra một cái phù văn đánh lên giữa không trung.

Nhất thời, trong hư không có lượng lớn đạo văn xen lẫn, hóa thành một cái phù văn kết giới, bao phủ cả Lý phủ.

“Há, xem ra ngươi đã sớm biết chúng ta sẽ đến.”

Sát thủ mặt nạ tím Hắc Hồ Đạo Chủ lãnh khốc nói.

“Đương nhiên, đây là cấm chế Sở đạo hữu bày ra, Thiên Đạo Chủ muốn đánh vỡ, cũng phải tốn chút thời gian.”

Lý Huyết Anh từ tốn nói.

“Sở Cuồng Nhân, hắn ở đâu?”

Vô Tình Kiếm lạnh lùng nói.

Hắn ta là người cường đại nhất trong ba vị sát thủ mặt nạ tím, lúc nhắc đến Sở Cuồng Nhân, trong mắt mơ hồ lộ ra một vệt chiến ý.

“Đánh vỡ kết giới này lại nói.” Lý Huyết Anh hừ lạnh một tiếng, sau đó, nàng lấy trường cung ra, kéo cung bắn ra từng mũi tên.

Mũi tên như mưa, không ngừng nổ tung trong đám sát thủ.

Có sát thủ không tránh né kịp, bị trúng chiêu.

Đám con cháu Lý gia khác cũng ra chiêu.

Bọn họ bị đuổi giết Lâu như vậy, giờ phút này, bọn họ đã thôi động Đế khí đến cực hạn, từng mũi tên bắn ra, phát tiết tức giận của mình.

Oanh, oanh, oanh...

Hư không không ngừng nổ tung.

Ba vị sát thủ mặt nạ màu tím cũng xuất thủ.

Vô Tình Kiếm chém ra một kiếm, kiếm quang che khuất bầu trời.

Loạn Tâm Đạo Chủ là một nữ tử, khuôn mặt vũ mị, cười nói tự nhiên, đưa tay lấy ra một thanh cổ cầm đen nhánh, mười ngón tay trêu chọc, từng đạo cầm âm giống như sóng lớn vỗ bờ, không ngừng bao phủ, trùng kích kết giới.

Vị cuối cùng là Hắc Hồ Đạo Chủ, hắn ta là một đầu yêu thú chứng đạo tại Thiên Lang tinh, yêu khí cuồn cuộn ngưng tụ thành một cái Hắc Hồ pháp tướng to lớn sau lưng, song trảo vung vẩy, nhấc lên từng trận cương phong oanh lên kết giới.

Ba đại Thiên Đạo Chủ đồng loạt ra tay, năng lượng kinh khủng đánh phù văn kết giới rung chuyển không thôi, toàn bộ Lý gia giống như lung lay sắp đổ.

Dưới sự công kích của Thiên Đạo chủ, quang mang kết giới đã ảm đạm đi không ít.

“Chỉ mấy chiêu nữa, là có thể đánh vỡ kết giới này.”

“Đến lúc đó, không chỉ người của Lý gia, Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân cũng phải chết ở đây, nghe nói người này đã giết thiếu chủ ở phân bộ, người nào có thể giết người này, không chỉ lấy được phần treo thưởng kia, ngay cả Lâu chủ đại nhân cũng sẽ có khen thưởng đặc biệt.”

“Không sai...”

Ba vị Thiên Đạo Chủ nghĩ tới điều gì, trong mắt lộ ra hưng phấn, cường độ xuất thủ không khỏi lớn hơn mấy phần.

Nương theo một tiếng vang thật lớn, kết giới phù văn triệt để phá nát, Lý Huyết Anh nhìn về phía xa, trong mắt mang theo lo lắng.

Trong lòng những người còn lại lộp bộp một cái, có chút tuyệt vọng.

“Giết!”

Vô Tình Kiếm lãnh khốc nói.

Nhưng ngay lúc này, hư không nổi lên vòng vòng gợn sóng, nơi xa bắn lên một đạo quang trụ.

Trong quang trụ kia, vô số đạo văn lưu chuyển, trong đó, xuất hiện một cái trường cung màu đỏ tím, tràn ngập từng trận ba động cường đại.

“Đó là Đạo khí? !”

“Ba động Đạo khí thật cường đại, đây là Thiên Đạo khí! Không, khí tức này đã vượt xa Thiên Đạo khí bình thường!”

“Trong Lý gia lại cất giấu chí bảo bực này!”

Chương 891: Tiên gân làm dây cung, Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn của Sở Cuồng Nhân

Phủ đệ Lý gia, bảo cung xuất thế!

Ba động Đạo khí cường đại giống như thủy triều không ngừng khuếch tán, hơn phân nửa cường giả của Thiên Lang tinh đều cảm nhận được cỗ ba động này.

Trong lúc nhất thời, từng đạo lưu quang lao về phía phủ đệ Lý gia.

“Ba động Đạo khí cường đại như thế, tuyệt đối là Thiên Đạo khí đứng đầu, không, thậm chí có thể là tồn tại tiếp cận Tiên Khí!”

“Bảo vật này, không thể bỏ qua.”

“Cho dù không chiếm được, nhưng nhìn xem cũng tốt.”

Chỉ chốc lát, bên ngoài phủ đệ Lý gia có không ít cao thủ vây quanh.

Mà bọn họ, cũng nhìn thấy lượng lớn sát thủ Hắc Huyết Lâu bên trong, trong lòng hơi hồi hộp một chút, không dám tới quá gần.

“Nhanh như vậy người của Hắc Huyết Lâu đã đến rồi.”

“Không đúng, còn có người của Lý gia, nếu ta đoán không sai, sát thủ Hắc Huyết Lâu đến đây thanh trừ dư nghiệt Lý gia.”

“Chờ một chút, đó là một thanh... Cung! Còn ở trong phạm vi Lý gia, chẳng lẽ đây là chí bảo Lý gia ẩn tàng sao? !”

“Không đúng, Thiên Lang cung mạnh nhất của Lý gia đã sớm bị Hắc Huyết Lâu chủ lấy mất, nếu có một kiện chí bảo như vậy, Lý gia đã sớm vận dụng, không cần chờ tới bây giờ mới lấy ra.”

“Vậy cái cung này là từ đâu mà có?”

“Chờ một chút, các ngươi nhìn dây cung kia...”

Bỗng nhiên, có tu sĩ hiểu biết phát hiện cái gì, nhìn dây cung trên trường cung kia, không nhịn được nuốt ngụm nước.

Dây cung trong suốt như ngọc, tràn ngập từng đạo tiên quang sáng chói.

Đây là... Một cái tiên gân!

“Tiên gân, lấy tiên gân làm dây cung, Luyện Khí Sư nào lại có thủ bút như vậy, quá khoa trương đi! !”

Một vị Luyện Khí Sư khiếp sợ nói.

Hắn ta cảm thấy, trong tinh hệ Tử Kim này, luyện khí sư cường đại nhất là Trần Thiên hư tiên, nhưng cho dù là Trần Thiên hư tiên, cũng chưa từng nghe nói ông ta có thể dùng tài liệu liên quan đến tiên để luyện khí.

Chỉ sợ đây là trường hợp đầu tiên trong tinh hệ Tử Kim a!

“Cái cung này, Hắc Huyết Lâu ta chắc chắn phải có được.”

Hắc Hồ Đạo Chủ cười hắc hắc.

Chỉ thấy bóng người hắn ta lóe lên, bay vút về phía trường cung.

Nhưng lúc này, một cỗ Đế khí kinh khủng từ dưới trường cung gào thét mà ra, khiến Hắc Hồ Đạo Chủ không thể không lùi lại mấy trăm trượng.

Ánh mắt mọi người cũng không nhịn được bị hấp dẫn tới.

“Là ai?”

Chỉ nghe thấy một tiếng kẽo kẹt.

Cửa phòng mở ra.

Một bóng người đi ra, đây là một thanh niên tuấn dật, trên người mặc trường bào hoa lệ, lưng đeo cổ kiếm bạch ngọc, giơ tay nhấc chân cũng siêu phàm thoát tục.

Nhìn thấy người này, đồng tử mọi người co rụt lại.

“Quả nhiên là người này.”

“Thi Kiếm Tiên, Sở Cuồng Nhân...”

“Ta đã nghe thấy quá nhiều lời đồn về người này, hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy, loại khí tức này, quả nhiên không tầm thường a.”

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Ba tên sát thủ mặt nạ tím nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt cũng mang theo ngưng trọng, bởi vì từ trên người đối phương, bọn họ cảm nhận được uy hiếp.

Một cỗ uy hiếp trước nay chưa có.

“Độc Tuyệt Đạo Chủ đã chết trong tay người này.”

“Độc Tuyệt chết là đáng đời, ai bảo hắn tham công liều lĩnh, lại dám một mình đi săn giết Sở Cuồng Nhân, cũng không nhìn xem mình có phân lượng thế nào.”

“Nhưng hôm nay ba vị sát thủ mặt nạ tím chúng ta cùng đi, cho dù Thi Kiếm Tiên mạnh hơn, cũng không phải đối thủ mà ba chúng ta hợp lực, trên tình báo nói, người này chỉ là một tên Đại Đạo Chủ hậu kỳ mà thôi.”

“Vẫn phải cẩn thận một chút.”

Dưới ánh mắt hoặc ngưng trọng, hoặc tò mò của mọi người, Sở Cuồng Nhân ra khỏi phòng, chậm rãi bay lên không trung, đi đến trước mặt thanh trường cung kia.

“Cuối cùng đã luyện chế thành công.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Cây cung này, chính là thành quả mấy ngày bế quan này của hắn.

“Không tốt, không thể để hắn lấy cây cung kia.”

Ánh mắt Loạn Tâm Đạo Chủ ngưng tụ, thực lực của Sở Cuồng Nhân vốn sâu không lường được, nếu để hắn lấy được một thanh Thiên Đạo Khí đỉnh phong, không biết thực lực sẽ tăng đến mức độ nào nữa.

“Giết!”

Vô Tình Kiếm quát lạnh một tiếng.

Nhất thời, sát thủ bốn phía bỏ qua đám người Lý Huyết Anh, ào ào đánh về phía Sở Cuồng Nhân, các loại sát chiêu cường đại liên tiếp thi triển.

Đối diện với những công kích này, vẻ mặt Sở Cuồng Nhân vô cùng lạnh nhạt.

Hắn vươn tay bắt lấy trường cung.

Người và Đạo khí, tại thời khắc này, khí tức cộng minh.

Ầm vang một tiếng, trên người Sở Cuồng Nhân bạo phát một cỗ Đế khí cường hãn, như sóng to bao phủ, đánh nát năng lượng từ bốn phía oanh tới.

“Hôm nay liền bắt các ngươi thử uy lực của cây cung này đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn bỗng nhiên kéo cung, nhắm ngay trên trời.

Thấy cảnh này, mọi người không khỏi hoảng hốt.

Thi Kiếm Tiên biết cung tiễn chi thuật?

Trên tình báo không có a.

Hơn nữa, lại kéo cung nhắm ngay bầu trời, đây là tư thế gì? !

“Chẳng lẽ...” Chỉ có Lý Huyết Anh nghĩ tới điều gì, đồng tử hơi co lại, thân thể run rẩy, giống như gặp chuyện không thể tin được.

Một mũi tên do Đế khí và Hoàng Hỏa ngưng tụ trên dây dung.

Một cỗ ba động tiên pháp huyền diệu mà cường đại tràn ngập.

Mọi người trong Lý gia trừng lớn hai mắt.

“Đây là...”

Ầm!

Dây cung, buông lỏng!

Mũi tên phá không, bay về phía chân trời, nương theo một tiếng rít thanh thúy, mũi tên kia, đã hóa thành một đầu phi cầm toàn thân đỏ rực, lộng lẫy tuyệt mỹ, đó là một trong tứ tượng... Chu Tước! !

“Không tốt! !”

“Đây là Xạ Nhật Tứ Tượng Tiễn, Chu Tước Tiễn!”

Đám người Lý gia và sát thủ của Hắc Huyết Lâu đều không nhịn được chấn kinh.

Chu Tước phóng lên tận trời, hai cánh xoay tròn, ngàn vạn hỏa vũ như mưa bắn ra bốn phương tám hướng, mỗi cái hỏa vũ, chính là một mũi tên!

Ngàn vạn hỏa vũ, ngàn vạn mũi tên!

Phanh, phanh, phanh...

Một đám sát thủ của Hắc Huyết Lâu đứng mũi chịu sào.

Dưới trận mưa tên đầy trời này, đều bị thiêu thành tro bụi! !

“Làm sao, làm sao hắn lại biết Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn của Lý gia!”

“Chẳng lẽ hắn và Lý gia có liên hệ gì sao?”

Tất cả mọi người mộng.

Nhất là đám người Lý gia, Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn là tiên pháp của bọn họ, cho dù là người của Lý gia, cũng không có mấy người biết.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại nắm giữ.

Hơn nữa uy lực này vượt xa bọn họ, ngay cả Lý gia chủ sống lại, cũng không dám nói có thể sử dụng tốt hơn hắn.

Quan trọng nhất là...

“Vài ngày trước ta mới giao môn tiên pháp này cho hắn, vậy mà hắn đã nắm giữ rồi, rốt cuộc hắn đã làm như thế nào? !”

Lý Huyết Anh không dám tin nói.

Trong lịch sử Lý gia, tu sĩ nắm giữ môn tiên pháp này nhanh nhất cũng phải bỏ ra mấy chục năm a!

Nhưng Sở Cuồng Nhân, chỉ dùng mấy ngày!

“Nghe đồn người này có thể tự sáng tạo ra tiên pháp, xem ra là thật, nếu không hắn không thể nắm giữ Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn nhanh như vậy.”

Giọng nói của Lý Huyết Anh có chút run rẩy.

Thi Kiếm Tiên...

Đây rốt cuộc là một người như thế nào!

“Tiếp theo, chính là các ngươi.”

Sở Cuồng Nhân một tiễn giải quyết hơn phân nửa sát thủ, sau đó nhìn ba tên sát thủ mặt nạ tím, ba người này, đều là Thiên Đạo Chủ.

“Tiên hạ thủ vi cường!”

“Không thể để hắn có cơ hội xuất tiễn!”

Trong nháy mắt ba người Vô Tình Kiếm xuất thủ.

Kiếm khí, cầm âm, yêu khí liên tiếp bạo phát.

Nhưng trong một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Cuồng Nhân biến mất, xuất hiện trên một ngọn núi cách đó mấy nghìn dặm, chính là Không Gian Bàn Vận Thuật.

Một cung tiễn thủ, am hiểu nhất là công kích xa.

Sở Cuồng Nhân có Không Gian Bàn Vận Thuật.

Hắn quyết định kéo xa khoảng cách với kẻ địch, nhìn từ điểm này, có thể nói hắn là một vị cung tiễn thủ trời sinh.

“Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn, Thanh Long!”

Sở Cuồng Nhân kéo dây cung, Đế khí dâng trào mà ra, ngưng tụ thành một mũi tên, bắn ra, hóa thành một đầu Thanh Long giương nanh múa vuốt!

Trong nháy mắt, long uy khủng bố đã khóa chặt Vô Tình Kiếm!

“Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn, Bạch Hổ!”

“Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn, Huyền Vũ!”

Sở Cuồng Nhân liên tiếp bắn ra ba mũi tên, ba đầu Thần Thú hiển hiện trong hư không, công kích về phía ba tên sát thủ mặt nạ tím.

Chương 892: Diệt sát ba đại sát thủ mặt nạ tím, lão tổ Lý giangủ say

Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn, đây là một môn tiễn pháp tiên tổ Lý gia lấy được một di tích cổ xưa, môn tiễn pháp này phỏng chế hình tượng của tứ đại Thần Thú trong vũ trụ, uy lực vô cùng, danh xưng công phạt chi pháp đệ nhất Thiên Lang tinh.

Lúc này, được Sở Cuồng Nhân phát huy đến vô cùng tinh tế.

Đừng nói đến chuyện trong tay hắn còn có bảo cung gia trì.

Đây chính là bảo cung từ tiên gân tạo thành!

Ba đại Thần Thú bay lên không trung, phân biệt vọt về phía ba tên sát thủ mặt nạ tím.

Vô Tình Kiếm nổi giận gầm lên một tiếng, trường kiếm trong tay chém ra, đạo văn Đế khí thôi động đến cực hạn, kiếm quang che đậy bầu trời!

Một kiếm này, băng lãnh, tuyệt tình, đóng băng hư không!

Một bên khác, Loạn Tâm Đạo Chủ, Hắc Hồ Đạo Chủ cũng cảm nhận được uy hiếp trước nay chưa có, thôi động tu hành pháp mạnh nhất của mình.

Mười ngón tay của Loạn Tâm Đạo Chủ gảy dây đàn, âm ba không ngừng khuếch tán ra, đánh về phía Huyền Vũ Thần Thú.

Trên người Hắc Hồ Đạo Chủ có yêu khí dâng trào, hóa thành một đầu Hắc Hồ pháp tướng to lớn, song trảo vung vẩy, yêu phong từng trận.

Oanh, oanh, oanh!

Ba tên sát thủ mặt nạ tím giao đấu với ba mũi tên, phát ra ba tiếng bạo nổ kinh thiên động địa, Đế khí và đạo văn cuồng bạo bao phủ hơn nửa bầu trời.

Đợi bụi mù tán đi, chỉ thấy một cái cổ cầm rách rưới và một đầu thi thể Yêu Hồ màu đen bị tàn phá rơi trên mặt đất.

Mọi người thấy thế, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

Cổ cầm đại biểu cho Loạn Tâm Đạo Chủ, mà Yêu Hồ chính là Hắc Hồ Đạo Chủ, hai người này, lại bị một tiễn oanh sát! !

Trong hư không, chỉ còn lại Vô Tình Kiếm đang khổ cực chống đỡ.

Nhưng hắn ta cũng không dễ chịu, bị Thanh Long Tiễn oanh trọng thương, nửa người đã bị nổ đến không còn, khí tức uể oải đến cùng cực.

Ba mũi tên giết hai vị Thiên Đạo Chủ, trọng thương một người!

Đám Thiên Đạo Chủ bị hấp dẫn đến đây nhìn thấy cảnh này, chỉ cảm thấy thật không thể tin được, không khỏi sững sờ nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Mọi người Lý gia cũng không tốt hơn bao nhiêu.

“Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn ở trong tay hắn lại còn mạnh hơn gia chủ, đạo tiễn của Thi Kiếm Tiên, đã đạt đến tình trạng này!”

“Trời ạ, cho đến bây giờ, chỉ có thiên kiêu của Lý gia mới có cơ hội học Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn, hơn nữa mỗi người đều phải hao phí nhiều năm nghiên cứu mới có thể nắm giữ, trong mấy ngày ngắn ngủi, hắn có thể nắm giữ không nói, lại có thể đạt tới tình trạng này, hắn thật sự là người sao? !”

“Quái vật...”

Trên ngọn núi phía xa.

Sở Cuồng Nhân nhìn Vô Tình Kiếm chống đỡ một tiễn của hắn, khóe miệng hơi vểnh, “Thật ngại quá, ta vừa nắm giữ môn tiễn pháp này, chưa đủ thuần thục, không lập tức giết chết ngươi được.”

Nghe nói như thế, Vô Tình Kiếm xanh cả mặt.

Nhưng hắn ta biết, mình không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, hắn ta không dám ở lâu, quay người chạy như bay về phía xa.

Có điều, trong chớp mắt, hắn ta cảm nhận được một cỗ hàn ý từ phía sau đánh tới.

“Đưa lưng về phía một vị cung tiễn thủ, thật ngu xuẩn.”

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân đạm mạc vang lên.

Phịch một tiếng, là âm thanh dây cung chấn động.

Một tiếng rồng ngâm.

Thanh Long Tiễn lại ra!

Thanh Long giương nanh múa vuốt bay lên không trung mà ra, từ phía sau hung hăng đâm vào người Vô Tình Kiếm, triệt để oanh hắn ta thành một đoàn sương máu.

Đến lúc này, bốn đại sát thủ mặt nạ tím của Hắc Huyết Lâu đã... Vẫn lạc! !

Sở Cuồng Nhân nhìn cung tên trong tay, hài lòng cười một tiếng.

“Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn phối hợp với thanh trường cung này, hiệu quả không tệ, trường cung này từ tiên gân và tử kim chế tạo ra, gọi là Tử Tiên cung đi.”

Lập tức, bóng người hắn lóe lên, trở lại Lý phủ.

Mọi người nhìn hắn, trong mắt mang theo kính sợ, mà Lý Huyết

Anh, ngoại trừ kính sợ, còn lộ ra vẻ sùng bái khó có thể ngăn chặn.

“Bái kiến Sở đạo hữu.”

Một trưởng lão của Lý gia tiến lên cung kính nói.

Hắn ta nhìn thoáng qua Tử Tiên cung trong tay Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra một tia hỏa nhiệt, giống như kiếm khách nhìn thấy kiếm tốt, đối với một tu sĩ tu hành tiễn pháp mà nói, một thanh bảo cung có trợ giúp quá lớn.

Nhưng dù khát vọng, hắn ta cũng không dám có suy nghĩ khác.

Thực lực của Sở Cuồng Nhân còn ở đó.

Một tiễn đã đủ diệt sát mười người như hắn ta rồi.

“Ừm, Lý gia còn lại bao nhiêu cao thủ?”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, sau đó hỏi thăm một phen.

Trưởng lão Lý gia bất đắc dĩ thở dài, “Bây giờ, Đạo Chủ Lý gia có thể xuất động, chỉ còn lại khoảng hai mươi người.”

“Hai mươi người, cũng đủ rồi.”

Trưởng lão Lý gia sửng sốt một chút.

Hai mươi vị Đạo Chủ cũng đủ đối phó Hắc Huyết Lâu?

Đùa giỡn đi.

“Ta nói là Tiểu Đạo Chủ, Đại Đạo Chủ chỉ còn lại hai ba người thôi, còn Thiên Đạo Chủ, thì chỉ có lão tổ đang ngủ say.”

Trưởng lão Lý gia lại bổ sung một câu.

Ngoại trừ một vị Thiên Đạo Chủ còn có thể đưa ra bên ngoài, cộng tất cả Đạo Chủ còn lại cũng không đủ cho một mình Hắc Huyết Lâu chủ giết đâu.

Ngay cả Thiên Đạo Chủ đang ngủ say kia, sợ rằng tỉnh lại cũng không phải đối thủ của Hắc Huyết Lâu chủ.

“Đủ rồi.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn cũng không tính dựa vào lực lượng Lý gia để đối phó Hắc Huyết Lâu.

Sau khi hắn diệt trừ Hắc Huyết Lâu, đám Đạo Chủ này của Lý gia chính là nội tình có thể bảo đảm tiếp tục chủ đạo Thiên Lang tinh.

Chỉ khi Lý gia có thể chủ đạo Thiên Lang tinh, giao dịch giữa hắn và Lý gia mới có thể tiếp tục, sau này thiết lập quan hệ ngoại giao với Thương Khung tinh cũng tiện lợi hơn.

“Sở đạo hữu, vậy tiếp theo muốn làm thế nào?”

Lý Huyết Anh dò hỏi, nhưng lúc này, trưởng lão Lý gia bỗng nhiên nhận được một tin tức, sắc mặt hơi đổi một chút.

“Trưởng lão, thế nào?”

Lý Huyết Anh hỏi.

“Là đại tiểu thư truyền tin tức đến, nói là nơi lão tổ ngủ say bị Hắc Huyết Lâu phát hiện, hiện tại, Hắc Huyết Lâu chủ đang dẫn theo sát thủ tiến đến, chuẩn bị đánh giết lão tổ.” Lý gia trưởng lão lạnh lùng nói.

Những người còn lại nghe vậy, đều lộ ra vẻ bối rối.

“Cái gì! Tại sao có thể như vậy?”

“Lão tổ là trụ cột cuối cùng của Lý gia chúng ta, nếu hắn cũng bị giết, chỉ sợ Lý gia thật sự đã hết cách xoay chuyển.”

“Không được, không thể để Hắc Huyết Lâu đạt được mục đích.”

“Nhưng chúng ta đâu phải đối thủ của Hắc Huyết Lâu chủ…”

Mọi người đưa mắt nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Chỉ có đối phương, mới có thể chống lại Hắc Huyết Lâu chủ.

"Hắc Huyết Lâu chủ cũng xuất động sao? Vậy đúng là không thể tốt hơn, ta đỡ phải đi tìm hắn." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn quyết định, phải đi đến nơi lão tổ ngủ say trước, giải quyết Hắc Huyết Lâu chủ, Hắc Huyết Lâu sẽ không đủ gây sợ.

...

Thiên Tuyết sơn.

Nơi này chính là nơi lão tổ Lý gia ngũ say, thực lực của vị lão tổ này vô cùng cường đại, là một vị Thiên Đạo Chủ hậu kỳ.

Nhưng trước kia bị trọng thương, cho nên chỉ có thể ngủ say để trì hoãn thương thế, một mực kéo dài hơi tàn sống trên đời này.

Sau khi được chứng kiến thực lực của Hắc Huyết Lâu chủ, đám người Lý Huyết Anh cũng không đặt hi vọng đánh bại đối phươngtrên người lão tổ.

Hi vọng lớn nhất của bọn họ chính là đối phương có thể chỉ huy bọn họ, mở rộng biên giới đất đai đến các văn minh khác, trọng kiến Lý gia.

Còn chuyện báo thù, lưu lại cho đời sau.

Nhưng Hắc Huyết Lâu là một tổ chức sát thủ, luôn thờ phụng nguyên tắc... Đuổi tận giết tuyệt! !

Làm sao có thể buông tha cho lão tổ đây.

Cho nên, Hắc Huyết Lâu chủ mới sai người theo dõi đại tiểu thư Lý gia, tìm nơi lão tổ Lý gia ngủ say, cũng tự mình dẫn người đến đây, dự định bẻ gãy trụ cột cuối cùng của Lý gia!

Chỗ sâu trên Thiên Tuyết sơn, một ngọn núi được kết giới phù văn bao phủ, bên ngoài là một đám sát thủ liên tiếp oanh kích vào kết giới, mà bên trong kết giới, có một nữ tử đáng yêu vác trường cung trên vai.

Nàng là đại tiểu thư của Lý gia, Lý Huyết Phỉ.

Lúc này, nàng đang dựa vào kết giới Lý gia lão tổ ngủ say bày ra để chống cự sát thủ Hắc Huyết Lâu.

Ở sau lưng nàng, có một cái quan tài bằng băng.

Trong quan tài băng có một lão giả đang nằm, chính là lão tổ Lý gia.

Nhưng kết giới này cũng không chống được quá lâu, đến lúc đó, chỉ sợ nàng và lão tổ Lý gia sẽ phải táng thân ở đây.

“Đúng là trời muốn tuyệt Lý gia ta!”

Chương 893: Lão tổ Lý gia thức tỉnh, không có sinh lộ

Thiên Tuyết sơn.

Lão tổ Lý gia ngủ say trong đất.

Lý Huyết Phỉ đang khổ cực chống đỡ, trường cung trong tay nàng không ngừng kéo ra, xuất tiễn, kéo dây cung, xuất tiễn, giống như máy móc không ngừng đánh giết sát thủ đến gần kết giới.

Nhưng như vậy vẫn không có cách nào ngăn cản kết giới không bị tan rã.

Mà đây không phải uy hiếp lớn nhất.

Cách kết giới đó không xa, trên một ngọn núi, có một nam tử trung niên mặc trường bào màu đen đứng đó, ánh mắt lạnh lùng nhìn kết giới.

Người này, chính là Hắc Huyết Lâu chủ.

“Lâu chủ, vì sao không trực tiếp xuất thủ đánh nát kết giới này?”

Bên cạnh Hắc Huyết Lâu chủ, một tên sát thủ dò hỏi.

Tên sát thủ này không đeo bất cứ mặt nạ màu gì, nhưng khí tức của hắn ta lại không hề yếu hơn sát thủ mặt nạ tím.

Hắc Huyết Lâu chủ thản nhiên nói: “Ta vừa nhận được tin tức, ba sát thủ màu tím đến giết Sở Cuồng Nhân, đã chết hết.”

Nghe thấy vậy, sát thủ kia biến sắc, “Đây chính là ba vị Thiên Đạo Chủ, thực lực của Sở Cuồng Nhân lại cường đại như vậy? !”

“Ừm, còn mạnh hơn ta nghĩ.”

“Chuyện này có liên quan gì đến chuyện Lâu chủ xuất thủ sao?”

“Lý Huyết Phỉ, thậm chí lão tổ Lý gia sau lưng nàng cũng không đủ gây sợ, nhưng bọn họ là mồi nhử, vừa vặn có thể dùng bọn họ dẫn cao thủ còn lại của Lý gia, thậm chí là Sở Cuồng Nhân đến đây.”

Hắc Huyết Lâu chủ từ tốn nói.

Nghe thấy vậy, tên sát thủ kia mới bừng tỉnh đại ngộ, sau đó không nhịn được lo lắng nói: “Nếu Sở Cuồng Nhân liên thủ với lão tổ Lý gia thì sao, chỉ sợ khó đối phó a.”

“Bây giờ tại Thiên Lang tinh, ta chính là vô địch! Một tên Sở Cuồng Nhân và một tên Thiên Đạo Chủ tàn phế, có gì phải sợ chứ?”

Trong mắt Hắc Huyết Lâu chủ lộ ra tự tin.

Mơ hồ, trên người hắn ta còn phóng ra một cỗ uy hiếp khó nói lên lời, khiến tên sát thủ bên cạnh không nhịn được run lên.

Cảm giác kia, giống như đứng trước... Thiên uy!

“Từ khi bế quan đi ra, Lâu chủ chém giết Lý gia chủ, giống như có chút không giống, khí tức, càng thêm sâu không lường được.”

Một đám sát thủ âm thầm sợ hãi nói.

Trong mắt bọn họ, lộ ra một vệt kính sợ, sùng bái.

Đó là khát vọng của đám sát thủ đối sát thủ chi vương!

Thiên Tuyết sơn, trong kết giới.

Đế khí trong cơ thể Lý Huyết Phỉ đã tiêu hao hơn phân nửa, những ngón tay mảnh khảnh vì kéo dây cung mà nứt ra, thấm ra máu tươi.

Nàng không biết mình đã bắn bao nhiêu mũi tên.

Chỉ biết bản thân giống như máy móc, không ngừng lặp lại động tác kéo cung bắn tên.

Phanh...

Lúc này, một tiếng vang thật lớn.

Dây cung trong tay Lý Huyết Phỉ đột nhiên đứt gãy, Đế khí đã mất dây cung phụ thuộc, lập tức tan ra, khiến nàng nhận phản phệ.

“Dây cung... Đứt rồi?”

Lý Huyết Phỉ sững sờ nhìn cung tên trong tay.

Nàng nghĩ.

Lúc nàng bị đuổi giết, cây cung này từng bị sát thủ chém trúng nhiều lần, đã sớm bị hao tổn, cộng thêm vừa rồi nàng sử dụng nhiều lần như vậy, cuối cùng cây bảo cung cấp bậc đại đạo khí này cũng không chịu nổi.

“Xem ra phải dừng ở đây rồi.”

Lý Huyết Phỉ thở dài.

Một cung tiễn thủ không có cung, ít nhất chiến lực giảm đi một nửa.

Ngay lúc này, phía sau nàng truyền đến một trận dị hưởng, chỉ thấy lão giả trong quan tài băng bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Phịch một tiếng, quan tài băng nổ tung!

Lão giả ngồi dậy.

Ông ta nhìn bốn phía, đế niệm dồi dào trực tiếp tuôn ra, rất nhanh đã hiểu những đã xảy ra trên Thiên Lang tinh gần đây.

“Không ngờ Lý gia ta lại luân lạc tới hôm nay.”

Lão tổ Lý gia than nhẹ một tiếng.

“Lão tổ!”

Lý Huyết Phỉ thấy ông ta tỉnh lại, sắc mặt vui vẻ.

Lão tổ Lý gia khẽ vuốt cằm, “Hài tử, ngươi chịu khổ rồi, chuyện tiếp theo cứ giao cho ta đi.”

Ông ta đứng dậy đi ra quan tài băng, sau đó trở tay đánh một chưởng lên quan tài băng, khiến nó vỡ nát, chỉ thấy trong mảnh băng tuyết đầy trời, một thanh trường cung màu lam nhạt tràn ngập hàn khí và đạo văn hiện lên.

Hai mắt Lý Huyết Phỉ tỏa sáng, “Hàn Băng Thần Cung!”

Theo nàng biết, cây cung trong tay lão tổ chính là dùng một khối Huyền Băng trăm vạn năm chế tạo mà thành, vô cùng cường đại.

Tại Lý gia, có thể đặt song song với Thiên Lang cung.

“Tặc tử phạm Lý gia ta, cảm nhận uy lực của Hàn Băng Thần Cung đi!” Lão tổ Lý gia lạnh giọng nói, chỉ thấy ông ta kéo dây cung một cái, một mũi tên băng tuyết bốc lên hàn khí âm u ngưng tụ mà ra.

Vèo một tiếng, mũi tên phá không bắn ra, chỗ đi đến, một đám sát thủ đều bị hàn khí trên mũi tên đóng thành tượng băng.

Một tiễn này, thế như chẻ tre, cuốn theo hàn khí đầy trời, hướng về phía Hắc Huyết Lâu Chủ trên ngọn núi phía xa.

Đối mặt với một tiễn này, Hắc Huyết Lâu chủ cười lạnh một tiếng, đưa tay đánh ra một chưởng, tuỳ tiện đánh tan mũi tên băng tuyết này.

Nhưng băng tuyết vỡ nát vẫn bắn ra bốn phía, một số sát thủ không tránh kịp, bị đánh chết tại chỗ.

“Há, không hổ là lão tổ Lý gia, đúng là có mấy phần thực lực.” Hắc Huyết Lâu chủ khẽ ồ lên một tiếng nói.

Lão tổ Lý gia đạm mạc nhìn Hắc Huyết Lâu chủ, hàn băng cung trong tay lại lần nữa kéo ra, “Hôm nay, ta sẽ bắn giết ngươi ở đây, vì vô số con cháu Lý gia ta, báo thù rửa hận! !”

Chỉ thấy Đế khí trên người ông ta phun trào, hàn khí giữa thiên địa điên cuồng hội tụ về phía ông ta, lại lần nữa ngưng tụ ra một mũi tên băng tuyết, đồng thời, một cỗ ba động tiên pháp cường đại cũng khuếch tán ra.

“Tứ Tượng Xạ Nhật, Bạch Hổ!”

Mũi tên hàn băng phá không, hàn khí dồi dào biến ảo thành một đầu hổ lớn màu trắng, mang theo sát khí ngút trời, chấn nhiếp không ít sát thủ.

Nhưng vẻ mặt Hắc Huyết Lâu chủ vẫn vô cùng bình tĩnh, chậm rãi giơ tay lên, trong tay xuất hiện một thanh trường đao màu đỏ.

Chém ra một đao, đao quang u ám, lãnh tịch cuốn theo một cỗ sát ý còn lạnh lẽo đông lạnh hơn hàn ý!

Hổ lớn màu trắng, bị đao quang chém vỡ!

“Sát Lục chi đạo!”

“Thật không hổ là đệ nhất sát thủ chi vương!”

Ánh mắt lão tổ Lý gia ngưng trọng hơn rất nhiều.

Mỗi tu sĩ tu Sát Lục chi đạo, đều am hiểu nhất là chém giết, trong cùng cảnh giới, chiến lực đều là tồn tại đứng đầu.

“Lão tổ Lý gia, nghe nói ngươi trọng thương ngủ say ở đây, không biết vết thương của ngươi đã hồi phục mấy thành rồi, lại có thể bắn ra mấy mũi tên đây?”

Hắc Huyết Lâu chủ đạm mạc nói.

Trường đao màu đỏ sậm trong tay hắn ta nhẹ nhàng vung lên, lại là một đạo đao quang mấy vạn trượng chém ra, trực tiếp đánh nát kết giới.

“Hừ, thử lại lần nữa.”

Lão tổ Lý gia bảo vệ Lý Huyết Phỉ sau lưng, Hàn Băng Thần Cung trong tay liên tục bắn ra, từng mũi tên liên tiếp phóng ra.

Một mũi tên chính là một đầu hư ảnh Thần Thú, nhưng thực lực của Hắc Huyết Lâu chủ quá cường đại, trường đao trong tay liên tiếp vung vẩy, cũng không dùng tu hành pháp gì, nhưng đao quang lại liên tiếp chém vỡ mũi tên.

“Hài tử, ngươi rời đi trước, để ta ở lại cản hắn!”

Lão tổ Lý gia nói với Lý Huyết Phỉ.

Trong mắt ông ta đã lộ ra một vệt quyết tuyệt chi ý.

Thực lực của Hắc Huyết Lâu chủ vượt ngoài tưởng tượng của ông ta, muốn chiến thắng đối phương, ông ta chỉ có thể sử dụng cấm thuật của Lý gia liều một phen.

Nhưng thương thế của ta vốn chưa hoàn toàn khôi phục, một khi thi triển cấm thuật, ông ta chắc chắn phải chết.

Còn tiềm lực của Lý Huyết Phỉ rất lớn, tương lai trưởng thành, nhất định trên ông ta, vì bảo vệ hỏa chủng trong tương lai của Lý gia, lão tổ Lý gia chỉ có thể liều mạng thử một lần.

“Muốn đi? Các ngươi có thể đi đâu?”

Hắc Huyết Lâu chủ hừ lạnh nói.

Xung quanh, một đám sát thủ đã bao vây Lý Huyết Phỉ và lão tổ Lý gia chặt chẽ, bọn họ căn bản không có sinh lộ.

Chương 894: Cung binh am hiểu cận chiến rất bình thường, sát lục chi cảnh

Thiên Tuyết sơn.

Lão tổ Lý gia thức tỉnh và Lý Huyết Phỉ lâm vào tuyệt cảnh, một đám sát thủ vây chặt hai người đến mức không lọt một giọt nước.

“Tứ Tượng Xạ Nhật, Chu Tước!”

Lão tổ Lý gia đưa tay bắn ra một mũi tên.

Chu Tước Thần Thú hiện lên, một chiêu này là thuộc tính hỏa chi chiêu, không phù hợp với hàn băng chi đạo mà ông ta tu hành, mặc dù có thể cưỡng ép thi triển, nhưng uy lực kém hơn các tiễn pháp khác của ông ta rất nhiều.

Nhưng tuy rằng như thế, đối với một số sát thủ, uy lực của một chiêu này vẫn là dư xài, ngàn vạn hỏa vũ tán ra bốn phương tám hướng.

Ông ta muốn mở đường cho Lý Huyết Phỉ!

Hắc Huyết Lâu chủ cũng nhìn ra tính toán của ông ta, trường đao trong tay vung vẩy chém ra, một đạo đao quang lao ra, nhấc lên đao phong cuồng bạo, hoàn toàn cản lại ngàn vạn mũi tên lửa kia.

“Huyết Lục Trảm!”

Hắc Huyết Lâu chủ lại lần nữa ra chiêu.

Đây là lần đầu tiên hắn ta thi triển tu hành pháp, đó là một loại tiên pháp, chém ra một đao, đao quang màu đỏ đổ xuống.

Lão tổ Lý gia biến sắc, sau đó lại lần nữa kéo cung.

“Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn, Thanh Long!”

Thanh Long Tiễn ra, tiễn khí hóa thành Thanh Long giương nanh múa vuốt.

Nhưng đối mặt với đao quang tràn ngập huyết tinh, sát lục chi khí doạ người kia, Thanh Long Tiễn vẫn không địch lại, cứ thế bị chém vỡ, không chỉ như thế, đao quang thế như chẻ tre, rơi lên người lão tổ Lý gia, đánh bay ông ra ngoài.

“Tứ Tượng Xạ Nhật, chỉ thường thôi.”

Hắc Huyết Lâu chủ cười xùy một tiếng nói.

“Há, vậy ngươi thử của ta đi.”

Lúc này, một giọng nói âm đạm mạc bỗng nhiên vang vọng chân trời.

Ngay sau đó, hai mũi tên phá không mà đến.

Một mũi tên biến ảo thành Chu Tước.

Chu Tước giương cánh, biến ảo thành ngàn vạn hảo vũ chi tiễn, rơi vào một đám sát thủ, oanh sát hơn phân nửa sát thủ tại chỗ.

Một mũi tên biến ảo thành Bạch Hổ.

Bạch Hổ rít gào, tiếng rống như sấm, rung động thiên địa.

Ánh mắt Hắc Huyết Lâu chủ ngưng tụ, trường đao đỏ sậm đột nhiên chém ra, Đế khí dồi dào và đạo văn như nước thủy triều khuếch tán, đánh vào Bạch Hổ.

Hai cỗ cự lực va chạm, khiến cả Thiên Tuyết sơn trực tiếp nổ tung!

Hắc Huyết Lâu chủ lùi lại một trăm trượng, nhìn về hư không phía xa.

Trong hư không.

Một bóng người mặc bạch y bay trên không trung mà đến, vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt bình tĩnh, trong tay cầm một cái trường cung đỏ tía, khí chất vô cùng siêu nhiên.

Người tới chính là Sở Cuồng Nhân.

Phía sau hắn, là một đám người Lý gia.

“Tỷ!”

Lý Huyết Anh nhìn thấy Lý Huyết Phỉ, vội vàng vọt tới.

Lão tổ Lý gia nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo kinh nghi bất định, đối phương thi triển chính là Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn, nhưng uy lực còn mạnh hơn mình, hơn nữa thanh bảo cung kia càng không tầm thường.

Còn xuất sắc hơn hàn băng cung của mình.

Chờ chút...

Tại sao bên hông đối phương còn có một thanh kiếm?

Chẳng lẽ đối phương còn biết kiếm đạo?

Lý gia, lúc nào lại xuất hiện một cung tiễn thủ như vậy rồi?

“Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân, ngươi tới rồi.”

Hắc Huyết Lâu chủ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lóe lên dị sắc.

Lão tổ Lý gia nghe vậy càng như hòa thượng sờ không thấy tóc.

Họ Sở?

Không phải người của Lý gia.

Mặt khác, khẩu khí thật lớn, dám xưng danh tiếng Tiên.

Sở Cuồng Nhân đối mặt với Hắc Huyết Lâu chủ, hai cỗ khí tức cường đại hoàn toàn khác biệt va chạm tại một chỗ.

“Xem ra, ngươi đang chờ ta.”

“Đúng, ta đang chờ ngươi.”

Hắc Huyết Lâu chủ cười lạnh nói: “Chờ... Giết ngươi!”

Lời nói rơi xuống, khí thế trên người hắn ta trở nên càng thêm cường đại, một cỗ sát ý lãnh khốc trộn lẫn gió tuyết, bốn phía càng thêm rét lạnh.

Đám người Lý gia thấy thế, trong lòng không khỏi run lên, bọn họ nhìn Hắc Huyết Lâu chủ, trong mắt mang theo một cỗ sợ hãi.

“Giết ta? A, đã có rất nhiều người nói lời như vậy với ta, nhưng bây giờ, bọn họ đều gặp nhau tại Hoàng Tuyền rồi.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói, trong mắt mang theo khinh thường.

Đồng thời, Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái mở ra.

Tin tức của Hắc Huyết Lâu chủ bị hắn phân tích đến rõ ràng, nhưng khiến hắn ngoài ý muốn chính là, Hắc Huyết Lâu chủ trước mặt, chỉ là... Phân thân? !

Không chỉ như thế.

Trong phân thân này, còn có... Thiên Đạo chi lực.

Đối phương, chính là một vị Tinh Chủ.

Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ hào hứng dạt dào, “Phân thân, còn có Thiên Đạo chi lực, xem ra ngươi cho ta không ít kinh hỉ a.”

Nghe thấy hắn nói vậy, động tử Hắc Huyết Lâu chủ hơi co rụt lại, “Làm sao có thể, ngươi lại nhìn ra chuyện này? !”

Phải biết, thực lực cỗ này phân thân này của hắn ta vô cùng cường đại, thậm chí có thể nói không hề khác bản thể, hắn ta đã hao phí vô số tài liệu và tâm huyết mới luyện chế ra, có thể nói là một Hắc Huyết Lâu chủ thứ hai.

Từ xưa tới nay không ai có thể phát hiện ra diện mục chân thật của hắn ta.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vừa liếc mắt một cái đã nhìn ra.

Chuyện này khiến hắn ta càng kiêng kị Sở Cuồng Nhân hơn mấy phần.

“Trong truyền thuyết, Thi Kiếm Tiên có thủ đoạn vô cùng quỷ quyệt, át chủ bài tầng tầng lớp lớp, xem ra ngươi còn có một môn cảm giác chi thuật rất cường đại.”

Hắc Huyết Lâu chủ bình phục nỗi lòng nói.

“Chuyện ngươi không biết, còn rất nhiều.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn giơ Tử Tiên cung trong tay lên, kéo dây cung, ngưng tụ mũi tên, một mạch mà thành, Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn Pháp liên tục thi triển.

Bốn đầu hư ảnh Thần Thú hiện lên, đánh về phía Hắc Huyết Lâu chủ.

Lực lượng vô cùng cường đại, trong nháy mắt đánh vỡ hư không nơi đối phương đang đứng và mười mấy tên sát thủ đeo mặt nạ vàng bên cạnh đối phương.

Uy lực này, khiến một đám người Lý gia am hiểu tiễn đạo không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, ngay cả lão tổ Lý gia cũng rất khiếp sợ.

“Tiên pháp Lý gia ta lại được một ngoại nhân phát huy ra lực lượng cường đại như vậy, còn mạnh hơn bất cứ ai trong chúng ta.”

“Chuyện này thật sự không thể tưởng tượng được.”

Trong tiếng than thở kinh ngạc.

Một đạo đao quang màu đỏ ngòm bỗng nhiên bạo phát!

“Huyết Lục Trảm!” Hắc Huyết Lâu chủ chém ra một đao, đao quang trùng trùng điệp điệp chém vỡ hư ảnh bốn đại Thần Thú.

Ngay sau đó, bóng người hắn ra lóe lên, tốc độ quá nhanh khiến các tu sĩ ở đây không thể bắt được.

Trong một cái chớp mắt tiếp theo, hắn ta đã đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân.

“Không tốt!”

Lão tổ Lý gia kinh hô một tiếng.

Một cung tiễn thủ chiến đấu cận thân là vô cùng nguy hiểm.

"Chết đi!"

Hắc Huyết Lâu chủ bỗng nhiên chém ra một đao.

Nhưng vào lúc này, Côn Ngô bên hông Sở Cuồng Nhân ra khỏi vỏ, kiếm quang lạnh thấu xương nở rộ, ba động của Tôn Hoàng Kiếm Quyết bạo phát.

Kiếm và đao ầm vang đụng vào một chỗ.

Hắc Huyết Lâu chủ cứ thế bị đánh bay ra ngoài mấy trăm trượng, từ giữa không trung nhập vào Thiên Tuyết sơn.

Một tiếng vang thật lớn, sơn mạch đứt gãy, xuất hiện một cái hố cực lớn, Hắc Huyết Lâu chủ nửa quỳ trong hố, ánh mắt ngưng trọng.

"Ta nói này, có phải ngươi có nhầm lẫn gì không? Ngoại trừ cung tiễn, ta còn có Côn Ngô nữa." Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Một cung binh không biết cận chiến, cũng không phải một cung binh tốt.

So với cung tiễn mới học được, Sở Cuồng Nhân dùng kiếm hoặc là thủ đoạn chém giết cận thân sẽ càng thêm lợi hại.

"Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân, sao ta có thể không biết kiếm của ngươi chứ."

Hắc Huyết Lâu chủ cười lạnh một tiếng, sau đó, trên người hắn ta xuất hiện một kiện áo giáp, Đế khí phun trào, mơ hồ, xung quanh hắn ta có vô số lệ quỷ đang gào thét.

Trong chớp mắt, bốn phía liền hóa thành một mảnh tu la luyện ngục.

Khí tức sát lục dọa người tràn ngập phương thiên địa này, cho dù là lão tổ Lý gia, ánh mắt cũng ngưng trọng đến cực hạn, "Sát Lục chi đạo thật khủng khiếp, Hắc Huyết Lâu chủ, sát thủ chi vương quả nhiên danh bất hư truyền."

Lệ quỷ chen chúc trên trường đao màu đỏ sậm trong tay phải của

Hắc Huyết Lâu chủ, hắn ta nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, cười lạnh nói: “Sở Cuồng Nhân, để ngươi gặp lực lượng của tiên pháp sát lục chi cảnh một lần đi!”

Chương 895: Đang chờ ngươi dùng chiêu này đây, thôn phệ Thiên Đạo

“Hay cho một môn sát lục chi cảnh nhân gian hiếm thấy.”

Sở Cuồng Nhân nhìn cảnh tượng ngàn vạn lệ quỷ kêu rên trước mặt, vẻ mặt lạnh nhạt, hắn thu hồi Tử Tiên cung, tay cầm Côn Ngô, chậm rãi buông xuống.

Trong khoảnh khắc kiếm quang phóng ra, lệ quỷ tự động tiêu tán.

Mặc dù thân ở Tu La Địa Ngục, nhưng hắn vẫn có dáng vẻ vô cùng siêu nhiên, một bộ trường bào màu trắng hoa lệ, càng không nhiễm trần thế.

“Giết! !”

Hắc Huyết Lâu chủ cười lạnh một tiếng, trường đao trong tay lập tức vung lên, chỉ thấy từng đầu ác quỷ dữ tợn gào thét về phía Sở Cuồng Nhân.

Đối mặt với tình cảnh này, Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, tay chậm rãi mở ra, một đóa hỏa liên màu vàng đỏ nở rộ trong hư không.

Oanh! !

Hỏa liên nổ tung, sóng lửa kinh khủng lập tức bao phủ mà ra, ngàn vạn ác quỷ đang đánh tới bị sóng lửa trùng kích vào, hóa thành tro tàn tại chỗ.

“Sát lục chi cảnh, chỉ có như thế thôi sao?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Ngươi còn chưa lĩnh giáo lực lượng chân chính của sát lục chi cảnh a!”

Hắc Huyết Lâu chủ lạnh giọng cười một tiếng, chỉ thấy đám lệ quỷ bị sóng lửa đốt thành tro bụi là lại lần nữa ngưng tụ ra.

“Há, giết không hết sao?”

“Chỉ cần ta không chết, đám lệ quỷ do Sát Lục chi đạo của ta biến ảo thành sẽ cuồn cuộn không dứt! !” Hắc Huyết Lâu Chủ nói xong, tay cầm trường đao đỏ sậm, cùng lệ quỷ đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Lệ quỷ gào thét, phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

Trường đao trong tay Hắc Huyết Lâu chủ vung vẩy, từng đạo đao quang màu đỏ ngòm xen lẫn, hóa thành sát lưới dày đặc, bao phủ Sở Cuồng Nhân.

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Xuyên Yên Tuyết Hàn!”

Sở Cuồng Nhân đồng thời vận chuyển Đế khí và niệm lực.

Quảng Hàn Tiên Thể cũng theo đó phát động.

Hàn khí khủng bố phát động, vô số lệ quỷ bị đông cứng, ngay cả đao quang Hắc Huyết Lâu chủ thi triển ra cũng bị ngưng trệ một cái chớp mắt.

Mà một cái chớp mắt này, đủ để Sở Cuồng Nhân bắt lấy sơ hở.

Hắn sải bước ra, Côn Ngô trong tay chém ra.

Kiếm quang lưu chuyển, đâm vào kiện áo giáp màu đen trên người Hắc Huyết Lâu chủ, lực lượng thân thể và kiếm khí đồng thời bạo phát.

Trực tiếp đánh bay đối phương ra ngoài, nhưng kiện áo giáp này vô cùng cứng rắn, một kiếm này không có cách nào hoàn toàn phá vỡ.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, niệm lực lưu chuyển.

Một tấm phù văn to lớn màu sắc rực rỡ ngưng tụ, chín đầu thần long màu sắc rực rỡ bay lên không trung sau đó phóng vào trong cơ thể Sở Cuồng Nhân, chính là Cửu Long Thần Biến Phù!

Ầm vang một tiếng, khí tức của Sở Cuồng Nhân tăng vọt, mơ hồ đã tiếp xúc đến cánh cửa Thiên Đạo Chủ cảnh.

Nhưng chiến lực của hắn còn cường đại hơn Thiên Đạo Chủ bình thường rất nhiều.

“Tôn Hoàng Kiếm Quyết!”

Sở Cuồng Nhân đưa tay lại lần nữa chém ra một kiếm.

Đế vương pháp tướng to lớn ngưng tụ, kiếm khí lưu chuyển trong lòng bàn tay, ngưng tụ thành một thanh kiếm ảnh khổng lồ, rơi về phía Hắc Huyết Lâu chủ.

Nương theo một tiếng vang thật lớn, toàn bộ sát lục chi cảnh đều chấn động.

“A?”

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên khẽ ồ lên một tiếng.

Chỉ thấy dưới kiếm ảnh vàng rực, trên người Hắc Huyết Lâu chủ lại xuất hiện một bàn tay lớn màu đỏ cản lại kiếm ảnh.

“Sát lục chi cảnh, Quỷ Vương chi tướng!”

Hắc Huyết Lâu chủ quát lạnh một tiếng, chỉ thấy vô số lệ quỷ hội tụ về phía hắn, đại thủ màu đỏ sậm đè xuống đất, dường như có một tồn tại vô cùng kinh khủng từ trong lòng đất đang lao ra.

Rất nhanh.

Thân ảnh kia xuất hiện.

Đó là một cái pháp tướng dữ tợn, mọc ra ba đầu sáu tay, vô biên vô tận sát khí oán khí từ trong pháp tướng gào thét mà ra.

“Đây chính là lực lượng tiên pháp chân chính của ngươi sao?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau đó, Đế khí lưu chuyển sau lưng hắn, một cỗ ba động Đạo Thể hoàn toàn khác biệt phát ra, hiện ra một cái pháp tướng to lớn màu sắc rực rỡ.

Vạn Đạo pháp tướng ngưng tụ!

Sở Cuồng Nhân, lấy pháp tướng đối pháp tướng!

Dựa vào tu vi bây giờ của hắn, lần nữa thi triển ra Vạn Đạo pháp tướng, uy năng kinh khủng trùng trùng điệp điệp, đánh thẳng vào toàn bộ sát lục chi cảnh.

Ầm vang một tiếng, Vạn Đạo pháp tướng và Quỷ Vương pháp tướng đột nhiên đánh vào nhau, toàn bộ băng tuyết trên Thiên Tuyết sơn lập tức tán loạn!

Thậm chí sơn mạnh trong phạm vi ngàn dặm đều bị san thành bình địa!

Lực trùng kích kinh khủng, khiến đám sát thủ và mọi người Lý gia không nhịn được lùi lại hơn mười dặm, thôi động Đế khí toàn lực chống cự.

Hai đại pháp tướng giao thủ, dư âm bạo phát ra như thiên tai đổ xuống, điên cuồng quét sạch bốn phương tám hướng.

Phanh, phanh, phanh...

Pháp tướng liên tiếp va chạm, trong lúc nhất thời đánh ngang tay.

Hắc Huyết Lâu chủ có chút chấn kinh, “Gia hỏa này lại có thủ đoạn như vậy, cái pháp tướng này quá mức quỷ dị.”

Sau khi giao thủ, Hắc Huyết Lâu chủ vẫn không có cách nào ngăn chặn Sở Cuồng Nhân, ngược lại, đối phương lại có chút nhẹ nhõm.

Thần thái thong dong, không có áp lực chút nào.

“Sát thủ chi vương, cũng chỉ có trình độ này sao?”

Sở Cuồng Nhân thôi động Thiên Đạo chi lực trong cơ thể.

Trong trạng thái Hợp Đạo, uy lực của Vạn Đạo pháp tướng lại lần nữa tăng lên.

“Ngươi cho rằng, chỉ ngươi có Thiên Đạo chi lực sao?”

“Thiên Đạo, hợp cho ta!”

Hắc Huyết Lâu chủ cảm thấy áp lực, đột nhiên thét dài một tiếng, từ nơi sâu xa, có một cỗ lực lượng gia trì trên người hắn ta.

Đó là, Thiên Đạo chi lực của Thiên Lang tinh!

Nơi xa, lão tổ Lý gia thấy thế, biến sắc.

“Thiên Đạo chi lực! !”

“Hắc Huyết Lâu chủ nhất định đã trở thành tinh chủ của Thiên Lang tinh! !”

Ông ta hít sâu một hơi, lộ ra một vệt giật mình.

Khó trách, khó trách Lý gia sẽ bại.

Thì ra, Hắc Huyết Lâu chủ đã là nhất tinh chi chủ!

Trên Thiên Lang tinh, Thiên Đạo cũng đứng về phía hắn ta, thử hỏi Lý gia làm sao có thể thắng được? !

“A, cuối cùng ngươi cũng sử dụng một chiêu này.”

Sở Cuồng Nhân thấy vậy, hai mắt tỏa sáng.

Ngay sau đó, bóng người hắn lóe lên, biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện đã đi tới trước mặt Hắc Huyết Lâu chủ.

“Huyết Lục Trảm!”

Hắc Huyết Lâu chủ trực tiếp vung một đao ra.

Đao quang màu đỏ ngòm hiện lên.

Đối mặt với một đao kia, Sở Cuồng Nhân không tránh cũng không tránh, trước dùng Côn Ngô Kiếm đánh tan hơn phân nửa lực lượng, ngay sau đó tùy ý để một đao kia rơi trên người mình, cho dù là lực lượng còn sót lại cũng đủ để diệt sát Thiên Đạo Chủ.

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân có Tinh Thần Bất Diệt Thể mà nói, căn bản không tính là gì, đừng nói đến chuyện trên người hắn còn có một kiện Thiên Đạo khí phòng ngự.

Một kích này chỉ khiến thân thể hắn chấn động mà thôi.

Bước tiếp theo, Sở Cuồng Nhân nhấc tay nắm chặt tay Hắc Huyết Lâu chủ, trên người bộc phát ra một cỗ ba động vô cùng huyền diệu.

Ba động này lại khiến Thiên Đạo chi lực trong cơ thể Hắc Huyết Lâu chủ rung động động một cái, ngay sau đó không thể khống chế được tuôn ra.

“Cái gì? !”

Đồng tử Hắc Huyết Lâu chủ đột nhiên run lẩy bẩy.

Hắn ta chưa bao giờ gặp loại chuyện này.

Khi Thiên Đạo chi lực trong cơ thể Hắc Huyết Lâu chủ bị thôn phệ, toàn bộ Thiên Đạo trên Thiên Lang tinh đều đang rung động.

Vô số cường giả có cảm ứng, sắc mặt đại biến.

“Thiên Đạo xuất hiện dị động? !”

“Đây, đây là chuyện gì? !”

“Vì sao, vì sao ta đột nhiên lại cảm thấy sợ hãi? Không đúng, đây không phải tâm tình của ta, là thiên!”

Thiên Đạo, là tập hợp thể giữ ý chí của hành tinh và ý chí của chúng sinh, duy trì trật tự vận chuyển của một hành tinh, sẽ rất ít khi xuất hiện đại động tĩnh.

Hiện tại, vô số cường giả đều cảm ứng được, Thiên Đạo đang rung

động.

Mơ hồ, bọn họ cảm thấy một cỗ khủng hoảng.

Đây không phải bọn họ khủng hoảng.

Mà chính là...

Thiên Đạo khủng hoảng! !

Thiên Đạo đang sợ hãi! !

Tất cả cường giả không nhịn được nhìn lên bầu trời, lúc này bầu trời đã phong vân biến đổi, mưa to như trút nước, sấm sét vang lên không ngừng!

Thay đổi trước nay chưa có, bao phủ toàn bộ Thiên Lang tinh.

“Sắp biến thiên...”

Có cường giả am hiểu thôi diễn chi đạo dự đoán được cái gì, nhìn về phía Thiên Tuyết sơn, ngữ khí không nhịn được run rẩy.

Chương 896: Thiên Phạt Chi Nhãn, thiên, không gì hơn cái này

Trên Thiên Tuyết sơn.

Sở Cuồng Nhân tóm lấy Hắc Huyết Lâu chủ, Đoạt Thiên chi pháp, Thôn Thiên Thần Đạo Quyết thi triển, thông qua đối phương hấp thụ Thiên Đạo của Thiên Lang tinh!

Hắn có thể rõ ràng cảm giác được, Thiên Đạo chi lực trong cơ thể mình đang không ngừng lớn mạnh, Thiên Đạo của Thương Khung tinh đang nhảy cẫng hoan hô.

“Thành công.”

“Ha ha, Thiên Đạo Thương Khung tinh hấp thu bản nguyên Thiên Đạo của Bối Tinh, lại hấp thu Thiên Đạo của Huyết Nguyên tinh, không kém hơn Thiên Đạo của Thiên Lang tinh bao nhiêu, cộng thêm ta làm môi giới, xem như thành công.”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lướt qua một vệt vui mừng.

Mà Hắc Huyết Lâu chủ bị hắn tóm lấy, giờ phút này cảm giác Thiên Đạo chi lực trong cơ thể mình đang dần giảm bớt, cũng lâm vào trong khủng hoảng.

Hắn ta điên cuồng muốn tránh thoát Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lực lượng thân thể của Sở Cuồng Nhân mạnh mẽ đến dọa người, cộng thêm Thôn Thiên Thần Đạo Quyết ảnh hưởng tới trạng thái Tinh Chủ Hợp Đạo quá lớn trong lúc nhất thời, hắn ta không thể tránh thoát được.

Thậm chí, Sở Cuồng Nhân thấy hắn ta không thành thật, trực tiếp đi lên cho hắn ta mấy quyền, đập tan khải giáp trên người hắn ta.

Sau đó nhẹ nhõm bẻ gãy tứ chi hắn ta, để hắn ta chỉ có thể thành thật nằm rạp trên mặt đất, mặc cho Thiên Đạo chi lực bị thôn phệ.

Người quan chiến xung quanh đều nhìn mộng.

Bọn họ không biết Hắc Huyết Lâu chủ đang đối mặt với cái gì, chỉ thấy tình hình chiến đấu đột nhiên thay đổi đột ngột, vốn bọn họ cho rằng Hắc Huyết Lâu chủ dùng Thiên Đạo chi lực, có thể chế trụ Sở Cuồng Nhân.

Thật không ngờ, hắn ta lại không thể ngăn chặn Sở Cuồng Nhân, ngược lại không đến mấy hơi thở đã thảm bại, căn bản không còn tư thái vô cùng cường đại như vừa rồi.

“Ngươi, ngươi rốt cuộc đang làm cái gì? !”

Hắc Huyết Lâu chủ nhìn Sở Cuồng Nhân, trên mặt tràn đầy kinh hãi nói.

Thân là sát thủ chi vương, rất ít khi hắn ta cảm thấy hoảng sợ, phần lớn đều là người khác sợ hắn ta.

Nhưng bây giờ, hắn ta đúng là đang cảm thấy hoảng sợ!

Khủng bố trước nay chưa có bao phủ hắn ta!

Sở Cuồng Nhân không trả lời Hắc Huyết Lâu chủ.

Bỗng nhiên, bầu trời trên đỉnh đầu hắn có lượng lớn mây đen ngưng tụ, sấm sét vang dội, lôi đình chi lực bàng bạc điên cuồng phun trào, từng đợt thiên uy bao phủ toàn bộ Thiên Lang tinh.

Ngay sau đó, một cái tròng mắt to lớn màu đỏ ngòm, ngưng tụ sát ý ngút trời xuất hiện trong vòng xoáy mây đen kia.

“Đây, đây là Thiên Phạt Chi Nhãn!”

Lão tổ Lý gia nuốt một ngụm nước bọt nói.

Mặc dù ông ta là Thiên Đạo Chủ, mệnh cách đã không do trời cai quản, nhưng nhìn Thiên Phạt Chi Nhãn kinh khủng kia, vẫn cảm thấy run rẩy.

“Rốt cuộc gia hỏa này đang làm cái gì, lại khiến Thiên Đạo tức giận như vậy, trực tiếp mở ra Thiên Phạt Chi Nhãn, đây chính là thiên phạt kinh khủng nhất từ vạn cổ đến nay! Là lực lượng Thiên Đạo muốn toàn lực tru sát một tồn tại nào đó mới bày ra!” Lão tổ Lý gia có chút run rẩy nói.

Tất cả cường giả trên Thiên Lang tinh đều nhìn thấy Thiên Phạt Chi Nhãn kia.

Tất cả mọi người, đều cảm thấy rung động, đối với một số Đạo Chủ trẻ tuổi mà nói, Thiên Phạt Chi Nhãn chỉ là tồn tại trong truyền thuyết.

Sở Cuồng Nhân vừa thôn phệ Thiên Đạo, vừa nhìn Thiên Phạt Chi Nhãn trên không trung, khẽ cười một tiếng nói: “Cuối cùng ngươi đã không thể ngồi yên.”

Đối với chuyện Thiên Phạt Chi Nhãn xuất hiện, hắn cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, dù sao, cá đặt trên thớt gỗ cũng phải giãy giụa hai lần, huống chi là Thiên Đạo?

Những cá trên thớt có giãy giụa cũng khó tránh khỏi cái chết, Thiên Đạo của Thiên Lang tinh bị hắn nhìn chằm chằm, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn bị thôn phệ!

“Chết! !”

Trong Thiên Phạt Chi Nhãn truyền đến một giọng nói vô cùng lạnh lẽo.

Thiên Đạo Sát ý trước nay chưa từng có bao phủ Sở Cuồng Nhân, một đạo lôi đình huyết sắc lớn mấy chục trượng từ không trung nện xuống.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, đứng tại chỗ, không trốn không né.

Niệm lực lưu chuyển, ngàn vạn linh lực binh phong oanh ra.

Ầm vang một tiếng, lôi đình và binh phong va chạm, cả mảnh hư không sụp đổ.

Lực lượng của Thiên Phạt Chi Nhãn vô cùng cường đại, linh lực binh phong kém hơn một bậc, có không ít lôi đình huyết sắc rơi lên người Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lại bị Thiên Đạo khí và Tinh Thần Bất Diệt Thể trên người hắn tuỳ tiện cản lại, căn bản không gây thương tổn đến hắn.

“Thiên Đạo, lực lượng của ngươi cũng chỉ có như vậy thôi sao?” Sở Cuồng Nhân ngạo nghễ mà đứng, nhìn Thiên Phạt Chi Nhãn, cuồng ngạo cười một tiếng nói.

Toàn bộ cường giả trên Thiên Lang tinh thấy thế, đồng tử không nhịn được run rẩy kịch liệt, người này, thế mà lại đối kháng với Thiên Đạo! !

Thiên Phạt Chi Nhãn giống như bị chọc giận, sát ý càng thêm nồng nặc, từng đạo lôi đình huyết sắc không ngừng đánh xuống.

Uy lực của mỗi đạo lôi đình đủ để diệt sát một vị Thiên Đạo Chủ bình thường, mà lúc này lại có mấy chục đạo lôi đình đánh xuống.

Lực lượng cường đại khiến vô số người cảm thấy hoảng sợ.

Sở Cuồng Nhân ngạo nghễ mà đứng, áo trắng tung bay, Đế khí lưu chuyển, đạo văn nở rộ, giống như một vị tiên nhân không thể xâm phạm!

“Đến rất tốt!”

Hắn thét dài một tiếng, niệm lực Đế khí thôi động đến cực hạn.

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Lại Vô Thanh, Thiên Địa Thương!”

Hoàng Hỏa, Tiên Thể hàn khí, cửu cực Đế khí, niệm lực và đạo văn đan vào một chỗ, hóa thành sóng ánh sáng màu đỏ tía không ngừng khuếch tán ra.

Sóng ánh sáng và lôi đình huyết sắc liên tiếp oanh kích.

Đại địa bốn phía băng liệt.

Cả Thiên Lang tinh đều đang chấn động, vô số sinh linh chết trong trận chấn động này, Thương Thiên giận dữ, thây nằm ức vạn! !

Tất cả mọi người đều chú ý tới trận chiến đấu giữa người và trời này.

Sóng ánh sáng và lôi đình đều tiêu tán.

Nhưng kết quả, lại khiến tất cả mọi người cực kỳ chấn động.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, một bộ bạch y như cũ, công kích của trời đủ để oanh sát hơn mười vị Thiên Đạo Chủ lại không làm gì được hắn.

Oanh, oanh...

Trên bầu trời, xung quanh Thiên Phạt Chi Nhãn có lôi đình chi lực đang lưu chuyển, hóa thành một thanh cự kiếm lôi đình huyết sắc, đột nhiên chém xuống!

Sở Cuồng Nhân vẫn không lùi không tránh.

Vạn Đạo pháp tướng ngưng tụ, đầu tiên là oanh ra nhất quyền!

Quyền kình đánh tan rã một bộ phận Lôi Đình Chi Kiếm, hắn lại thôi động vô địch pháp điên đảo càn khôn, lại tan rã một phần sức mạnh lôi đình nữa.

Còn lại không đến một nửa lôi đình chi lực oanh xuống, trong mắt Sở Cuồng Nhân nở rộ tinh quang, “Nhất Niệm Khởi, Vạn Pháp Tận Quy Hư!”

Xòng xoáy niệm lực vô hình lưu chuyển.

Một nửa sức mạnh lôi đình còn lại tan rã hơn phân nửa.

Sở Cuồng Nhân chỉ nhận một phần lực lượng lôi đình, đạo văn của Thiên Đạo khí trên người hắn dần dần sụp đổ, khó có thể ngăn cản.

Lôi đình chi lực điên cuồng đánh thẳng Tinh Thần Bất Diệt Thể của hắn, khiến huyết nhục xương cốt của hắn phát ra âm thanh đùng đùng không dứt.

“Cảm giác... Tạm được!”

Sở Cuồng Nhân bẻ cổ.

Lực phòng ngự của hắn quá mức kinh khủng, cộng thêm Bất Tử chi thân, cho dù thiên phạt chi lực mạnh nhất của Thiên Đạo cũng không gây thương tổn đến hắn được.

“Luôn là ngươi ra chiêu, như vậy không được, lần này đến lượt ta!”

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, trên đỉnh đầu, hai cái Chứng Pháp Chi Ấn lơ lửng mà lên, Thiên Đạo chi lực trong cơ thể đã lớn mạnh hơn không ít bạo phát.

“Tôn Hoàng Kiếm Quyết!”

Đế vương pháp tướng bỗng nhiên ngưng tụ, Sở Cuồng Nhân tay cầm Côn Ngô, cười như điên chém ra một kiếm, một đạo kiếm ảnh vàng rực bay lên không trung, chém về phía Thiên Phạt Chi Nhãn!

Một kiếm này, thế như chẻ tre, xé rách hư không, nương theo lấy một tiếng ầm ầm nổ vang, một kiếm này cứ thế trảm lên Thiên Phạt Chi Nhãn!

Răng rắc, răng rắc...

Chỉ thấy trời... Đã nứt ra!

Thiên Phạt Chi Nhãn ầm vang phá nát, hóa thành đầy mưa máu đầy trời rơi xuống.

Tất cả cường giả nhìn thấy cảnh này, ánh mắt đờ đẫn.

“Thiên Đạo... Bại!”

“Trời ạ, Thi Kiếm Tiên lại mạnh đến trình độ này!”

“Hắn có thể chiến thắng Thiên Đạo...”

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, Chứng Pháp Chi Ấn trên đầu nở rộ quang hoa sáng chói, nhìn mưa máu đầy trời vảy xuống, cười xùy một tiếng.

“Thiên, không gì hơn cái này!”

Chương 897: Còn ai có ý kiến? Tiến về Hỗn Loạn Tinh Hải

Sở Cuồng Nhân lấy sức một mình chiến thiên thành công!

Thực lực mạnh mẽ triệt để khuất phục tất cả mọi người ở đây, cái tên Thi Kiếm Tiên hoàn toàn ghi dấu trong đầu bọn họ, thật Lâu không cách nào quên.

Sau khi diệt Thiên Phạt Chi Nhãn, dưới tác dụng của Thôn Thiên Thần Đạo Quyết, Thiên Đạo của Thiên Lang tinh đã bị Thiên Đạo của Thương Khung tinh nhanh chóng hấp thu.

Các cường giả trên Thiên Lang tinh đều cảm giác được cái gì.

Một đám kinh hãi muốn tuyệt.

“Thiên Đạo... Biến mất! !”

“Thiên Đạo của Thiên Lang tinh, đã biến mất!”

“Từ nay về sau, Thiên Lang tinh không còn Thiên Đạo, vô số tu sĩ muốn chứng đạo, độ khó gia tăng thật lớn, Thi Kiếm Tiên, đã tuyệt tương lai của tu sĩ Thiên Lang tinh chúng ta, sao hắn có thể làm như thế?”

Sưu, sưu...

Mấy thân ảnh vọt tới trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Những người này, đều là cường giả tuyệt đỉnh trên Thiên Lang tinh, giờ phút này bởi vì Thiên Đạo của Thiên Lang tinh bị thôn phệ, không thể ngồi yên nữa.

“Thi Kiếm Tiên, sao ngươi có thể thôn phệ Thiên Đạo của Thiên Lang tinh ta?”

Một lão giả chất vấn.

Sở Cuồng Nhân không nói gì, chỉ đưa tay nâng Côn Ngô Kiếm lên, trên thân kiếm có Đế khí lưu chuyển, trên đầu Chứng Pháp Chi Ấn tràn ngập quang hoa huyền diệu.

Vô tận đạo văn khuếch tán, ba động cường hãn bao phủ.

Một kiếm chém ra!

Một thanh kiếm ảnh vàng rực xuất hiện, đồng tử lão giả vừa lên tiếng chất vấn kia co rụt lại, căn bản không có sức chống cự, bị chém thành hai nửa.

Sương máu nổ tung, hiện trường hoàn toàn tĩnh mịch.

“Còn ai có ý kiến không?”

Sở Cuồng Nhân mắt sáng như đuốc, đảo qua mọi người ở đây.

Đáy lòng mọi người lạnh toát.

Thật đáng sợ, một chiêu miểu sát một vị Thiên Đạo Chủ, thực lực như vậy, chỉ là một tên Đại Đạo Chủ? Quả thật không thể tin

được.

Không người nào dám có ý kiến.

Thấy không ai dám nói chuyện, Sở Cuồng Nhân lập tức nhìn về phía Hắc Huyết Lâu chủ cách đó không xa, tiện tay một kiếm chém ra, chém giết hắn ta.

Nhưng đây chỉ là một bộ phân thân.

Bản tôn của đối phương, còn trốn ở một nơi nào đó trên Thiên Lang tinh.

Nhưng Thiên Đạo của Thiên Lang đã bị hắn thôn phệ, Hắc Huyết Lâu chủ mất Thiên Đạo chi lực, với hắn mà nói đã không còn lực uy hiếp.

Đương nhiên, hắn cũng không có ý định buông tha đối phương.

“Dẫn ta đến bản bộ Hắc Huyết Lâu!”

Sở Cuồng Nhân nhìn một tên sát thủ đeo mặt nạ màu vàng may mắn sống sót nói.

Những người này căn bản không dám chống đối.

Rất nhanh, Sở Cuồng Nhân đã đi đến một tòa sơn mạch bí ẩn trong Thiên Lang tinh, nơi này thiết lập vô số cấm chế, trận pháp, nhìn quả chỉ là một tòa sơn mạch bình thường, căn bản không tưởng tượng nổi nơi đây lại là bản bộ của Hắc Huyết Lâu đại danh đỉnh đỉnh, có vô số sát thủ tiềm phục ở bốn phía.

Sở Cuồng Nhân buông xuống, uy áp dồi dào như sóng to bao phủ cả toà sơn mạch, Đế khí thôi động, cả toà sơn mạch tại điên cuồng chấn động, cấm chế, trận pháp gì đó, đều bị tuỳ tiện phá hủy.

Vô số sát thủ ẩn núp bên trong vọt ra.

Giống như sớm dự liệu được Sở Cuồng Nhân đến, có một nhóm tu sĩ áo đen từ bốn phương tám hướng công sát về phía hắn.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, “Há, có ý tứ, không ngờ vẫn có người dám ra tay với ta, đây là... Tử sĩ!”

Sở Cuồng Nhân híp mắt, phán đoán ra thân phận của những người này.

Tử sĩ, hung hãn không sợ chết.

Còn đáng sợ hơn sát thủ

Sát thủ còn sợ sinh tử, suy nghĩ lợi ích, nhưng tử sĩ lại răm rắp nghe theo lời chủ nhân, dù bảo bọn họ đi chết, bọn họ cũng không có chút oán giận nào.

Đám tu sĩ áo đen này chính là tử sĩ Hắc Huyết Lâu chủ bồi dưỡng ra!

“Một đám đáng thương.”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Hắn mặc bạch y siêu nhiên, đạo văn và Đế khí lưu chuyển trên người.

Nhất Niệm Khởi thi triển, từng vòng sóng ánh sáng khuếch tán ra, cự lực dồi dào oanh sát từng tên tử sĩ, hóa thành mưa máu nổ tung.

Lúc này.

Chỗ sâu trong sơn mạch, một đạo quang trụ phóng lên tận trời.

Bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, đi vào chỗ sâu trong sơn mạch, nhìn thấy một tòa đài cao, phía trên có đạo văn lưu chuyển, quang mang đang dần tiêu tán.

“Há, đây là... Truyền tống trận.”

Sở Cuồng Nhân liếc mắt một cái đã đoán ra tác dụng của đài cao.

Hiển nhiên, Hắc Huyết Lâu chủ đã dùng truyền tống trận này chạy trốn, mà đám tử sĩ kia xuất hiện chỉ là kìm chân hắn mà thôi.

Bên cạnh truyền tống trận, còn có mấy tên sát thủ.

Hắn đưa tay chộp một tên sát thủ tới, nắm cổ, nhàn nhạt hỏi: “Truyền tống trận này sẽ truyền tống đến đâu?”

Sát thủ kia không dám giấu diếm, “Đến Hỗn Loạn Tinh Hải.”

“Hỗn Loạn Tinh Hải?”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ suy tư.

Khi hắn còn ở cổ thành Thần Nguyệt đã từng nghe nói đến nơi này, Hỗn Loạn Tinh Hải, tên như ý nghĩa, đây là một trong những nơi hỗn loạn nhất trong tinh hệ Tử Kim, chỗ đó trộm cướp hoành hành, không hề có trật tự.

“Hắc Huyết Lâu chủ đi đến đó làm gì, vì sao ở đây lại có truyền tống trận đến Hỗn Loạn Tinh Hải?”

Sở Cuồng Nhân hỏi.

“Lâu chủ và Thiên Phong đạo của Hỗn Loạn Tinh Hải là bạn tốt, hắn thiết lập một cái truyền tống trận ở đây, thuận tiện để bọn họ gặp nhau.”

“A.”

Sở Cuồng Nhân có chút hứng thú.

Thiên Phong đạo, đó là trộm cướp chi vương tại Hỗn Loạn Tinh Hải!

Nghe nói trong Hỗn Loạn Tinh Hải, người này xưng vương xưng bá, cho dù là văn minh tiên pháp như Tử Tinh Kim Tinh đi vào cũng dám đoạt.

“Một tên trộm cướp chi vương, một tên sát thủ chi vương, hai tên đầu lĩnh hắc đạo trong tinh hệ Tử Kim tinh này chơi với nhau, thật xứng.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Sau đó, hắn đưa tay oanh sát từng tên sát thủ ở đây, trắng trợn vơ vét một phen trong Hắc Huyết Lâu.

Hắc Huyết Lâu chủ vội vàng bỏ trốn, không thể đóng gói mang hết tài phú của Hắc Huyết Lâu đi, như thế tiện nghi cho hắn.

“Đợi chỉnh lý tốt chuyện của Thiên Lang tinh, tiếp theo ta sẽ đến Hỗn Loạn Tinh Hải, triệt để giải quyết tai họa Hắc Huyết Lâu chủ này.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

...

Trở lại Thiên Tuyết sơn mạch.

Đám người lão tổ Lý gia đã khắc phục hậu quả không sai biệt lắm.

Lão tổ Lý gia cũng nghe nói những chuyện liên quan Sở Cuồng Nhân trong miệng Lý Huyết Anh, thấy hắn trở về, ánh mắt có chút phức tạp.

Một mặt, đối phương trợ giúp Lý gia, một mặt, lại thôn phệ Thiên Đạo của Thiên Lang tinh.

“Đa tạ Sở đạo hữu trợ giúp.”

Cuối cùng lão tổ Lý gia vẫn cảm ơn, bây giờ Sở Cuồng Nhân có thể thôn phệ cả Thiên Đạo, nếu Lý gia muốn khôi phục phong cảnh trước kia, hiện tại chỉ có thể ôm chặt bắp đùi này.

“Thương thế của ngươi, sau khi trở về ta sẽ giúp ngươi trị.”

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương một cái nói.

Hắn cần Lý gia quản lý Thiên Lang tinh cho hắn, mà Lý gia cần một cường giả tọa trấn, sau khi thương thế khôi phục, lão tổ Lý gia sẽ trở lại đỉnh phong, không thể nghi ngờ là lựa chọn thích hợp nhất.

“Đa tạ đạo hữu.” Sắc mặt lão tổ Lý gia vui vẻ.

Mọi người trở lại Lý gia.

Sau đó không Lâu, con cháu Lý gia chạy trốn ở các nơi lục tục trở về.

Trong sân nhỏ tại Lý gia.

“Lý gia có thể vượt qua kiếp nạn này, hoàn toàn dựa vào Sở đạo hữu.”

Lý Huyết Anh chắp tay nói với Sở Cuồng Nhân.

“Nhớ kỹ giao dịch của chúng ta là được.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Tự nhiên.” Lý Huyết Anh gật đầu.

Thật ra, cho dù nàng có đồng ý hay không đều không có gì khác biệt, Sở Cuồng Nhân có thể diệt Lý gia, sau đó lại bồi dưỡng thế lực khác tại Thiên Lang tinh, kết quả cũng không sai biệt lắm.

Hiện tại Thiên Lang tinh, không ai có thể ngăn cản hắn.

“Ta sẽ ở Thiên Lang tinh một thời gian ngắn, trong thời gian này, ta muốn Thiên Lang tinh chỉ có một tiếng nói.” Sở Cuồng Nhân nói.

Hắn nói rất bình tĩnh, lạnh nhạt.

Nhưng lại khiến hai tỷ muội Lý Huyết Anh, Lý Huyết Phỉ ở bên cạnh âm thầm líu lưỡi, Sở Cuồng Nhân, dự định thống nhất toàn bộ Thiên Lang tinh!

Mà Lý gia chính là con rối được Sở Cuồng Nhân nâng đỡ.

“Chúng ta đã hiểu.”

Hai tỷ muội Lý gia gật đầu.

Trong lòng các nàng có chút chờ mong, con rối thì con rối, nếu có thể nhất thống Thiên Lang tinh, tương lai của Lý gia sẽ càng thêm huy hoàng.

Không phải thế lực nào cũng có tư cách làm con rối của Sở Cuồng Nhân đâu.

Hắc Huyết Lâu bị diệt, Lý gia nhanh chóng mở rộng ra ngoài, mà thương thế của lão tổ Lý gia đã được Sở Cuồng Nhân trị liệu, hoàn toàn khôi phục.

Lý gia có một vị cường giả Thiên Đạo Chủ hậu kỳ, cộng thêm Sở Cuồng Nhân đã thôn phệ Thiên Đạo của Thiên Lang tinh trợ giúp, dường như không gặp khó khăn gì, rất nhanh, toàn bộ thế lực đạo thống Đế cấp trên Thiên Lang tinh đều nằm trong sự khống chế của Lý gia.

Sau khi mọi chuyện đã làm không sai biệt lắm, Sở Cuồng Nhân liền rời khỏi Thiên Lang tinh, một mình tiến về Hỗn Loạn Tinh Hải, nơi hỗn loạn không hề có trật tự trong truyền thuyết!

Chương 898: Sở Cuồng Nhân ma chướng, bước vào chí cực lĩnh vực

Trong tinh không, Sở Cuồng Nhân đang tiến đến Hỗn Loạn Tinh Hải.

Đồng thời, hắn cũng đang kiểm kê lại thu hoạch ở Thiên Lang tinh, ngoại trừ tiên pháp, cấm thuật của Lý gia, tài phú của Hắc Huyết lâu, thu hoạch lớn nhất đương nhiên chính là Thiên Đạo của Thiên Lang tinh.

Những ngày này, Thiên Đạo Thương Khung tinh đang không ngừng 'Tiêu hóa' Thiên Đạo Thiên Lang tinh, Thiên Đạo chi lực trong cơ thể Sở Cuồng Nhân cũng không ngừng lớn mạnh, chuyện này khiến hắn ở trong trạng thái Hợp Đạo sẽ càng thêm cường đại.

Đương nhiên, chỗ tốt lớn nhất không phải chuyện này.

Thiên Đạo của Thương Khung tinh lớn mạnh, cuối cùng được lợi vẫn là vạn vạn sinh linh trên Thương Khung tinh, bọn họ tu hành sẽ càng dễ dàng hơn trước.

Đây là phúc phận của toàn bộ văn minh.

“Lần này đến Thiên Lang tinh, thu hoạch rất nhiều a.”

“Cũng không biết Hỗn Loạn Tinh Hải, sẽ lại cho ta niềm vui bất ngờ gì?” Sở Cuồng Nhân nhìn về phía xa, có chút mong đợi nói.

Dựa theo hành trình, phải một thời gian nữa hắn mới đến Hỗn Loạn Tinh Hải.

Thời gian này, Sở Cuồng Nhân sử dụng để tu hành.

Hắn đang lĩnh hội các loại tiên pháp sở học của bản thân.

Tiên pháp, tiên sáng tạo chi pháp.

Chỉ có tiên nhân có tiên nguyên mới có thể hoàn toàn phát huy uy lực của nó, còn lại, cho dù là hư tiên cũng không thể hoàn toàn phát huy tiên pháp chi lực.

“Tiên nguyên là tiên nhân chi lực, dưới tiên, không cách nào nắm giữ.”

“Nhưng thông qua tiên pháp, lại có thể giác ngộ bản nguyên, nắm bản nguyên chi lực hoàn chỉnh trong tay, chính là ngày thành tiên, ngưng tụ tiên nguyên!”

Ba đại linh hồn của Sở Cuồng Nhân đang không ngừng lĩnh hội tiên pháp.

Quanh người hắn có vô số đạo văn huyền diệu lưu chuyển.

“Quả nhiên rất khó.”

Sở Cuồng Nhân chậm rãi mở hai mắt ra.

Thông qua tiên pháp nắm giữ bản nguyên chi lực không phải chuyện dễ dàng, cho dù là tiên chủng hàng ngũ đứng đầu cũng không thể làm được.

Dựa vào thiên phú của Sở Cuồng Nhân cũng không thể lập tức làm được.

“Chỉ đơn thuần dựa vào tiên pháp không được, vậy cộng thêm Tiên Thể thì sao?”

Sở Cuồng Nhân nghĩ tới điều gì, hai mắt tỏa sáng.

Hắn vận chuyển Quảng Hàn Tiên Thể, thông qua tiên pháp cảm ngộ bản nguyên chi lực, rất nhanh, ý thức của hắn dần dần rời khỏi thân thể.

Hắn lại lần nữa tiến vào Bản Nguyên giới kì quái!

Trong Bản Nguyên giới.

Ý thức của Sở Cuồng Nhân đang du tẩu.

Sau đó không lâu, hắn đi đến trước mặt một tòa băng sơn, không còn cảnh tượng biến ảo nhanh chóng như lúc trước nữa, tòa băng sơn trước mặt đã trở nên rõ ràng mà ổn định.

“Bởi vì Tiên Thể sao?”

“Quả nhiên, Tiên Thể có tác dụng để ta tham ngộ bản nguyên!”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Hắn quan sát tòa băng sơn trước mặt, lĩnh hội bản nguyên ẩn chứa trong đó.

Sau đó không lâu.

Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra, ý thức rời khỏi Bản Nguyên giới, hắn mở tay ra, trong lòng bàn tay có một đạo hàn khí đang lưu chuyển.

Đây không phải hàn khí bình thường.

Mà chính là bản nguyên chi lực hàn đạo!

Tâm niệm Sở Cuồng Nhân khẽ động, bản nguyên chi lực ánh trắng cũng nổi lên, hai đạo bản nguyên chi lực lưu chuyển xung quanh hắn, quang hoa sáng chói mắt, chiếu rọi Đại Thiên thế giới, khiến hắn giống như tiên nhân.

Chỉ tiếc, tình cảnh này không ai nhìn thấy.

Nếu không, sẽ là một trận kinh thán.

“Hai đạo bản nguyên chi lực…”

“Nhưng cảm giác cổ quái này, rốt cuộc là cái gì?”

Hắn lại luyện hóa ra một đạo bản nguyên chi lực, đây vốn là chuyện đáng mừng, nhưng Sở Cuồng Nhân lại không nhịn được cau mày.

Mặc kệ là bản nguyên ánh trăng cũng tốt, bản nguyên hàn đạo cũng được, chúng thật sự đã khiến chiến lực của hắn được gia trì không nhỏ.

Hắn cảm giác được, mặc dù hai đạo bản nguyên này cường đại, nhưng luôn có cảm giác… Không hài hòa, cảm giác này không thể nói rõ được.

Sở Cuồng Nhân nhìn bản nguyên chi lực trong tay, lâm vào trầm tư.

Cuối cùng, ánh mắt hắn lộ ra một vệt giật mình.

“Thì ra là thế, thì ra là thế…”

“Bản nguyên ánh trăng hay bản nguyên hàn đạo đúng là có thể mang đến gia trì không nhỏ cho ta, nhưng, hai loại bản nguyên này không phải bản nguyên của ta!”

“Đi đạo của mình, ngộ ra bản nguyên của mình!”

“Đạo của ta, là tự cường vô địch chi đạo!”

“Vậy bản nguyên của ta, có lai lịch gì?”

Sở Cuồng Nhân thầm nói, hắn nhắm mắt lĩnh hội đạo của mình, sử dụng Tiên Thể, ý thức của hắn lại lần nữa tiến vào Bản Nguyên giới, muốn dùng đạo của mình, tìm kiếm bản nguyên từ nơi sâu xa thuộc về mình.

Nhưng qua rất lâu, vẫn không thu được gì.

Trong Bản Nguyên giới, hắn nhìn thấy vô số bản nguyên chi lực biến ảo thành cảnh tượng lóe qua trước mặt mình, nhưng không có một loại bản nguyên chi lực nào phát sinh cộng minh với đạo của mình, chuyện này khiến hắn có chút nghi hoặc.

Bất luận là đạo gì, đều có bản nguyên tương ứng.

Ý thức của hắn du đãng trong Bản Nguyên giới, thậm chí hắn còn chứng kiến bản nguyên bất tử, bản nguyên thôn phệ, bản nguyên hỏa diễm tương ứng với Bất Tử chi thân, Thiên Địa Hồng Lô Thể, Thần Hoàng thể.

Nhưng vẫn không tìm được bản nguyên tương ứng với đạo của mình.

Đạo của hắn... Không có bản nguyên tương ứng sao?

Vậy con đường tu hành của hắn, chẳng phải đã đi đến cuối rồi sao? ?

Nghĩ đến đây, đạo tâm bàn thạch mà hắn tu luyện nhiều năm không khỏi có chút rung chuyển, lần đầu tiên, sinh ra tâm tình sợ hãi.

“Không, không có khả năng!”

“Tại sao có thể như vậy, chẳng lẽ ta phải từ bỏ đạo của mình, đi con đường khác mới có thể tiếp tục tu hành sao? !”

“Vậy ta tu hành đến bây giờ, thì tính là cái gì? !”

Sở Cuồng Nhân lâm vào hoài nghi.

Hoặc có thể nói là... Ma chướng!

Đối mặt với các loại cường địch, Sở Cuồng Nhân đều có thể vui vẻ ứng phó, nhưng đây là lần đầu tiên hắn gặp phải nguy cơ tu hành đúng nghĩa!

Ma chướng, nếu không thể vượt qua, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, cả đời không cách nào tiến thêm một bước, nghiêm trọng, thì... Thân tử đạo tiêu!

Trước kia Sở Cuồng Nhân có Đạo Tâm Bàn Thạch, mặc kệ gặp phải chuyện gì đều mây trôi nước chảy, chưa bao giờ gặp ma chướng tu hành.

Đây là lần đầu tiên.

Ngay cả Đạo Tâm Bàn Thạch cũng vô dụng.

Mười ngày trôi qua.

Sở Cuồng Nhân tùy ý để chiến thuyền phiêu lưu trong vũ trụ, hắn vẫn ngồi một mình trên boong chiến thuyền, nội tâm đang đánh cược với ma chướng.

“A...”

Đột nhiên, Sở Cuồng Nhân phát ra một tiếng cười khẽ.

Hắn chậm rãi đứng lên, nhìn vũ trụ mênh mông, trên người bỗng nhiên có một cỗ khí tức kinh khủng bạo phát, khiến chòm sao rung động.

“Đạo của ta, là tự cường vô địch chi đạo!”

“Mục tiêu của ta, không phải thành tiên, mà chính là tự cường vô địch, không ngừng siêu việt chính mình, siêu việt cực hạn!”

“Không có bản nguyên nào tương ứng sao? Vậy ta sẽ sáng tạo ra một loại bản nguyên thuộc về chính ta! Lấy chính ta làm bản nguyên!”

Trong lòng Sở Cuồng Nhân càng thêm kiên định.

Hắn đã vượt qua ma chướng!

Tại thời khắc này, Đạo Tâm Bàn Thạch của hắn, phát sinh thuế biến!

Đạo tâm vốn không thể phá vỡ đã thăng hoa, từ nay về sau, không gì có thể khiến hắn dao động nữa.

Giờ khắc này, nơi sâu xa trong vũ trụ truyền một trận run sợ.

Đó là ý chí đại đạo cũa Vũ Trụ đã nhận ra đạo tâm của Sở Cuồng

Nhân thuế biến, mà đạo tâm thuế biến đã đạt đến một lĩnh vực nào đó.

Vũ trụ, vô số cường giả trong tinh hệ đều có cảm ứng.

“Là chí cực! Có người bước vào chí cực lĩnh vực!”

“Là ai?”

“Chí cực lĩnh vực, là cái gì bước vào chí cực lĩnh vực? Là đạo hay là pháp? Hoặc có lẽ là đạo tâm?”

Sở Cuồng Nhân không biết, mình vượt qua ma chướng, đạo tâm đã bước vào chí cực lĩnh vực ngay cả tiên cũng thiết tha mơ ước trong truyền thuyết.

Sau khi vượt qua ma chướng, Sở Cuồng Nhân tiếp tục tham ngộ bản nguyên.

Lợi dụng Tiên Thể tìm hiểu ra bản nguyên xong, Sở Cuồng Nhân liền thử các loại thể chất cường đại đồng dạng với Tiên Thể để tham ngộ bản nguyên, phát hiện phương pháp này dùng được, hắn liền bắt đầu lĩnh hội các bản nguyên khác.

Nếu để người tu hành khác biết, nhất định sẽ rung động đến tột đỉnh, bản nguyên khó có thể lĩnh hội, cho dù là tiên chủng hao phí bao nhiêu tâm huyết cũng không đạt được.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại có thể sử dụng các loại thể chất cường đại tuỳ tiện lĩnh hội.

Chương 899: Hỗn Loạn Tinh Hải tam đại Đạo Vương, một quyền quật ngã

“Bản nguyên hỏa diễm, xong rồi.”

Sở Cuồng Nhân mở tay ra, trong tay có một đoàn hỏa diễm màu vàng đỏ đang thiêu đốt, đây là bản nguyên hỏa diễm hắn căn cứ theo Thần Hoàng thể tìm hiểu ra.

Khác với bản nguyên hỏa diễm bình thường chính là, bản nguyên chi lực của đạo hỏa diễm này vô cùng cuồng dã, càng có tính xâm lược, đây là hỏa diễm của Thần Hoàng!

Có lẽ gọi là bản nguyên hỏa diễm của Thần Hoàng sẽ càng chuẩn xác hơn.

Cho dù cùng một loại bản nguyên, nhưng bởi vì tu hành pháp, người, đạo hoặc là những điều kiện khác khác nhau, cho nên sẽ sinh ra sự khác biệt.

Rõ ràng bản nguyên hỏa diễm của Thần Hoàng thể mạnh hơn bản nguyên hỏa diễm mà tu sĩ bình thường tìm hiểu ra.

“Cộng thêm trước đó lĩnh hội bản nguyên ánh trăng, bản nguyên hàn đạo, bản nguyên thôn phệ, trên người ta đã có bốn đạo bản nguyên chi lực.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói, sau đó hài lòng cười.

“Thể chất có thể so với Tiên Thể, còn lại chỉ có Bất Tử chi thân, không bao lâu nữa ta sẽ tìm hiểu ra bản nguyên bất tử, đáng tiếc, các thể chất khác không phải Tiên Thể, muốn thông qua những thể chất này tham ngộ bản nguyên, còn khó hơn thông qua tiên pháp tham ngộ bản nguyên gấp trăm ngàn lần.” Sở Cuồng Nhân lắc đầu.

Có lẽ, hắn tìm tới ra tiên pháp tương ứng với những Đạo Thể đối này, sau đó kết hợp tiên pháp chi lực, có thể lại tìm hiểu ra bản nguyên chi lực tương ứng.

Nhưng không phải hiện tại.

“Thông qua thể chất tham ngộ bản nguyên chi lực, có lẽ, đây cũng là chỗ huyền diệu của Thể Chất Chi Thư...” Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

Ngoài Toàn Tri Chi Linh, Vận Hạnh Quang Hoàng không nói, còn hai vật cấp Siêu Thần nữa là Thể Chất Chi Thư và Thời Không Bảo Giám, có rất nhiều huyền diệu, hắn còn chưa hoàn toàn hiểu rõ, hắn có thể tiếp tục nghiên cứu.

Oanh, oanh...

Lúc này, cách đó không xa có mấy chùm sáng năng lượng oanh tới.

Chùm sáng đánh vào lồng sáng phòng ngự trên chiến thuyền, hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái, sau đó nhìn về nơi phát ra chùm sáng năng lượng.

Chỉ thấy mấy chiếc chiến thuyền đang nhanh chóng lướt đến.

Trên chiến thuyền, là tu sĩ của các chủng tộc khác nhau.

Có Yêu tộc, cũng có Nhân tộc.

“Cường đạo tinh thể?”

Sở Cuồng Nhân đoán ra thân phận của những người này.

Xem ra, hắn đã tiến nhập phạm vi của Hỗn Loạn Tinh Hải.

“Tiểu tử, nơi này là địa bản của Cuồng Sa Đạo ta, muốn sống, thì ngoan ngoãn lưu lại những thứ đáng giá đi.”

Trong đó, một tên cường đạo trên một chiếc chiến thuyền lớn tiếng nói.

Sở Cuồng Nhân không trả lời.

Niệm lực của hắn khẽ động, ngàn vạn linh lực binh phong hội tụ, lơ lửng trong tinh không, sau đó oanh một tiếng bay về phía đám người.

Phanh phanh phanh...

Linh lực binh phong đánh xuống, từng chiếc chiến thuyền ầm vang nổ tung, một đám cường đạo tinh tế còn chưa kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì.

“Móa! Đụng tới cọng rơm cứng!”

“Chạy mau, trở về thông báo với lão đại.”

Sắc mặt đám hải tặc đại biến.

Ngay sau đó, có mấy chiếc chiến thuyền quay đầu rời đi, Sở Cuồng

Nhân cũng không tiếp tục đuổi giết, mà bắt mấy tên cường đạo.

“Đại nhân tha mạng!”

“Chúng ta có mắt như mù, đại nhân tha mạng, ngươi coi chúng ta là cái rắm, thả chúng ta đi.”

Mấy tên cường đạo quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân, dập đầu cầu xin.

“Muốn ta bỏ qua cho các ngươi cũng không phải không được, nói cho ta nghe tình huống trên Hỗn Loạn Tinh Hải trước, xem có những thế lực nào.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Mấy tên cường đạo hai mặt nhìn nhau, sau đó nói hết những chuyện mình biết ra, đổi lấy cơ hội sống sót.

Trong Hỗn Loạn Tinh Hải, trộm cướp vô số, nhưng chân chính chỉ có ba thế lực chiếm vị trí chủ đạo, theo thứ tự là Thiên Phong đạo, Cuồng Sa đạo, Hỏa Ma đạo.

Mà lần này đến đây cướp bóc Sở Cuồng Nhân chính là Cuồng Sa đạo.

Nhưng chỉ là đám trộm cướp bình thường trong Cuồng Sa đạo.

Trong ba thế lực trộm cướp này, thực lực của Thiên Phong đạo mạnh nhất, mà lão đại của Thiên Phong đạo là Thiên Phong đạo vương, được xưng là trộm cướp chi vương.

Hai thế lực trộm cướp còn lại liên thủ mới có thể đối phó đối phương.

“Có/ nghe nói đến Hắc Huyết lâu chủ không?”

Sở Cuồng Nhân hỏi.

“Có nghe nói qua, sát thủ chi vương, danh khí rất lớn, nghe nói là một vị Thiên Đạo Chủ đỉnh phong.” Một tên cường đạo nói.

“Gần đây hắn đã đến Hỗn Loạn Tinh Hải, các ngươi biết không?”

“Chuyện này chúng ta không rõ ràng.”

Sở Cuồng Nhân nhìn đám cường đạo âm thần bất an trước mặt, trong mắt lộ ra vẻ suy tư, giống như đang tính toán cái gì.

“Tiểu tử, thả người của ta ra, ngoan ngoãn giao tiền tài lên, ta có thể để ngươi chết thống khoái một chút.”

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang lên.

Chỉ thấy một người mặc khải giáp, cầm một thanh trường thương, dẫn theo đám trộm cướp vọt lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

“Tam đương gia!”

“Là Tam đương gia tới.”

Mấy tên trộm cướp bị Sở Cuồng Nhân bắt được vui vẻ.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, quét mắt nhìn qua Tam đương gia, tu vi coi như không tệ, Đại Đạo Chủ đỉnh phong, nhưng chiến lực không thể so với hắn.

“Tam đương gia, ngươi, có lẽ có chút phân lượng.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Tam đương gia cau mày, không biết Sở Cuồng Nhân nóicó ý gì, hắn ta hừ lạnh một tiếng, cầm trường thương xông ra ngoài.

Trường thương đâm một cái, lượng lớn Đế khí và đạo văn dâng trào ra.

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay.

Oanh!

Trong nháy mắt Đế khí và đạo văn bị oanh thành mảnh nhỏ.

Thanh trường thương kia cũng bị Sở Cuồng Nhân chộp vào trong tay, sau đó dùng lực kéo một cái, Tam đương gia lập tức không khống chế được thân thể bay về phía trước.

Lực lượng thật kinh khủng! !

Tam đương gia biến sắc.

Một giây sau, một nắm đấm phóng đại trước mặt hắn ta.

Chỉ nghe phịch một tiếng, Tam đương gia bị một quyền này nện trúng mặt, cả khuôn mặt suýt nữa lõm xuống.

Không kịp phát ra tiếng kêu thảm, Tam đương gia đã ngã trên mặt đất, hai mắt trợn trắng, triệt để ngất đi.

Đám cường đạo đều mộng.

Đây chính là Tam đương gia của Cuồng Sa đạo bọn họ a!

Là Đại Đạo Chủ đỉnh phong, vậy mà lại bị một quyền của người này quật ngã?

Chẳng lẽ bọn họ đang nằm mơ?

Sở Cuồng Nhân đánh ra một quyền khiến Tam đương gia ngất xỉu, chân đạp lên đầu đối phương, nói với mấy tên cường đạo còn lại: “Trở về nói với lão đại của các ngươi, nếu muốn giữ mạng hắn, thì đến đây tìm ta.”

Mấy tên cường đạo hai mặt nhìn nhau.

Đây là tình huống gì?

Không chạy, còn muốn lão đại bọn họ tới tìm hắn?

Nhưng Sở Cuồng Nhân đã nói như vậy, đương nhiên bọn họ sẽ không buông tha cơ hội sống sót này, lộn nhào rời khỏi nơi đây.

...

Trong địa bàn Cuồng Sa đạo.

Lão đại của Cuồng Sa đạo, Cuồng Sa đạo vương đang ôm mấy mỹ nhân dáng người có lồi có lõm trêu chọc.

Mà trước mặt hắn ta bày biện từng rương linh tủy bảo vật.

Những thứ này, đều là đồ hắn ta vừa cướp về.

“Lão đại, lão đại, không xong, Tam đương gia xảy ra chuyện rồi.”

Giờ phút này, một tên cường đạo vọt vào, lo lắng nói.

Cuồng Sa đạo vương nhướng mày, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tên cường đạo kể lại rõ ràng chuyện của Sở Cuồng Nhân.

“Há, đả thương lão tam, còn muốn ta đi tìm hắn, người này có lai lịch gì?” Cuồng Sa đạo vương hơi nghi hoặc.

Bên cạnh, một nam tử vác một thanh búa lớn cười lạnh nói: “Có lẽ lại là thiên kiêu trẻ tuổi không biết từ nơi nào đến đây lịch luyện, lấy danh trừ hại cho dân, muốn đạp lên chúng ta thượng vị đi.”

Người này là Nhị đương gia của Cuồng Sa đạo.

Chuyện hắn ta nói cũng không phải chuyện hiếm lạ gì..

Trong Hỗn Loạn Tinh Hải trộm cướp hoành hành, vô cùng hung hiểm, bình thường sẽ có một số thiên kiêu mới xuất thế đến đây lịch luyện.

Mà trong đó, một số thiên kiêu cuồng ngạo sẽ muốn giết mấy tên cường đạo ở đây, dương danh cho mình, nhưng đáng tiếc, những người này phần lớn là rau hẹ, Cuồng Sa đạo có thể cắt từng lứa một.

“Nhưng lần này ngay cả lão tam cũng không phải đối thủ, xem ra người tới không phải thiên kiêu bình thường, mà là tiên chủng.”

“Vậy càng tốt hơn, trói hắn, nhưng vậy có thể đổi không ít linh tủy với thế lực sau lưng hắn.” Nhị đương gia cười nói.

Trong Hỗn Loạn Tinh Hải, bọn họ không sợ bất cứ ai, cho dù là thế lực như Tử Tinh Kim Tinh đến đây, bọn họ cũng không nhượng bộ lui binh.

“Được, vậy thì đi xem một chút, ta ngược lại muốn nhìn xem, người nào to gan như vậy!” Cuồng Sa Đạo Vương gật đầu.

Chương 900: Các ngươi không có lựa chọn, đánh bại Cuồng Sa Đạo Vương

Hỗn Loạn Tinh Hải, một phương tinh không.

Sở Cuồng Nhân đang ngồi xếp bằng, chậm đợi đám người Cuồng Sa Đạo Vương đến.

Bên cạnh, Tam đương gia bị một quyền của hắn đánh ngất cũng chậm rãi tỉnh lại, có chút mê man nhìn xung quanh, ngay sau đó, hắn ta giống nghĩ tới cái gì, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân cách đó không xa.

Rốt cuộc người này là ai?

Mình ở trước mặt hắn ta lại không hề có lực hoàn thủ.

Chẳng lẽ, là một vị Thiên Đạo Chủ?

Hắn ta kinh nghi bất định nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, “Ngươi là ai?”

“Sở Cuồng Nhân.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, hắn phải tìm Cuồng Sa đạo làm một vài chuyện, cũng không cần che giấu tung tích.

Sở Cuồng Nhân...

Nghe thấy cái tên này, đồng tử Tam đương gia hơi co rụt lại, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo chấn kinh.

“Thi Kiếm Tiên, Sở Cuồng Nhân!”

Hiển nhiên, cho dù ở Hỗn Loạn Tinh Hải, hắn ta cũng biết đến cái tên Thi Kiếm Tiên vang vọng tinh hệ này.

“Đúng vậy.”

“Ngươi đến Hỗn Loạn Tinh Hải làm gì?”

“Đợi lát nữa ngươi sẽ biết.”

Sở Cuồng Nhân cũng không giải thích nhiều.

Bỗng nhiên, hắn phát giác cách đó không xa có mấy cỗ khí tức cường đại đang gào thét mà đến, trong đó thậm chí còn có hai vị Thiên Đạo Chủ.

“Nội tình của Cuồng Sa đạo không tệ, lại có hai tồn tại cấp bậc Thiên Đạo Chủ tọa trấn.” Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng nói.

Trong tinh hệ Tử Kim, Thiên Đạo Chủ đã là cường giả đứng đầu.

Mấy trăm chiếc chiến thuyền bay tới, hoàn toàn bao vây Sở Cuồng Nhân, trong đó hai người cầm đầu chính là hai vị Thiên Đạo Chủ mà Sở Cuồng Nhân đã cảm giác được, cũng là lão đại và Nhị đương gia của Cuồng Sa đạo.

“Đại ca, Nhị ca, người này là Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân!”

Đế niệm của Tam đương gia khẽ động, truyền âm với Cuồng Sa Đạo Vương, đương nhiên Sở Cuồng Nhân cũng nhận ra hành động nhỏ của hắn ta, nhưng không thèm để ý.

Nhìn lại hai người Cuồng Sa Đạo Vương, Nhị đương gia nghe vậy, đồng tử co rụt lại, sắc mặt lập tức trở nên ngưng trọng.

“Thi Kiếm Tiên, lại là hắn.”

“Nghe đồn người này có thể chém giết Thiên Đạo Chủ, trong cổ thành Thần Nguyệt đã trảm bốn vị Thiên Đạo Chủ, chiến lực cực kỳ đáng sợ.”

“Chuyện này phiền toái rồi.”

Hai người tới gần Sở Cuồng Nhân, dựa vào tính tình của bọn họ sẽ trực tiếp xuất thủ, bắt người đã mạo phạm bọn họ.

Nhưng nghe thấy người này là Sở Cuồng Nhân, bọn họ lập tức không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Thi Kiếm Tiên đến Hỗn Loạn Tinh Hải, là muốn làm gì?”

Cuồng Sa Đạo Vương hỏi.

“Hợp tác.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Mọi người ở đây nghe vậy sững sờ?

Hợp tác?

Bọn họ có chuyện gì có thể hợp tác với Thi Kiếm Tiên sao?

“Mời Thi Kiếm Tiên nói rõ.”

“Ta muốn thống nhất toàn bộ cường đạo trên Hỗn Loạn Tinh Hải, làm việc cho ta, từng bước một quá phiền toái, chẳng bằng trực tiếp tìm Cuồng Sa đạo các ngươi hợp tác cho nhanh.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Ý của Thi Kiếm Tiên là, hợp tác với chúng ta, thống nhất Hỗn Loạn Tinh Hải sao?” Cuồng Sa Đạo Vương có chút hoảng hốt.

“Đúng vậy.”

“Vậy mục đích của ngươi là gì?”

“Diệt Tử Tinh.”

Sở Cuồng Nhân thẳng thắn nói.

Không sai.

Đang trên đường tới đây hắn đã suy nghĩ, muốn tiêu diệt văn minh Tử Tinh không phải chuyện đơn giản, hắn cần trợ lực.

Mà vô số cường đạo trên Hỗn Loạn Tinh Hải này là một cỗ lực lượng không thể khinh thường, nếu có thể hợp lại, ngay cả Tử Tinh cũng phải kiêng kị.

“Cái gì, hắn muốn tiêu diệt Tử Tinh?”

“Ta nghe nói Sở Cuồng Nhân và Tử Tinh kết thù, hắn từng hạ chiến thư với Tử Tinh, nhưng không ngờ, đối phương lại điên cuồng như vậy.”

“Không thể nào, Tử Tinh sao có thể nói diệt là diệt được?”

Mọi người nghị luận ầm ĩ, đều bị Sở Cuồng Nhân dọa sợ.

Cuồng Sa Đạo Vương trầm ngâm một lát, “Diệt Tử Tinh, chuyện này giống như nói mơ giữa ban ngày, chúng ta sẽ không làm, các hạ vẫn nên tìm người khác đi, xin thả tam đệ của ta ra.”

“A, các ngươi cho rằng lúc ta tìm tới các ngươi, các ngươi còn lựa chọn khác sao?” Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

Nghe thấy vậy, Cuồng Sa Đạo Vương biến sắc, “Thi Kiếm Tiên, ngươi có ý gì, chẳng lẽ ngươi còn muốn bức bách chúng ta sao?”

“Hai lựa chọn.”

Sở Cuồng Nhân dựng lên hai ngón tay, thản nhiên nói: “Thứ nhất, hợp tác với ta, ta giúp các ngươi trở thành chúa tể trên Hỗn Loạn Tinh Hải, sau khi diệt Tử Tinh, các ngươi có thể lấy tài phú của văn minh Tử Tinh về nơi này.”

“Thứ hai...”

Nói đến đây, khóe miệng Sở Cuồng Nhân lộ ra nụ cười gằn, “Ta sẽ hủy diệt toàn bộ Cuồng Sa đạo, sau đó sẽ tìm người khác!”

Sắc mặt đám người trong Cuồng Sa đạo vô cùng khó coi.

Đây là hợp tác mà Sở Cuồng Nhân?

Nào có ai hợp tác như vậy!

“Sở Cuồng Nhân, ngươi đừng hiếp người quá đáng!”

Sắc mặt Cuồng Sa Đạo Vương vô cùng âm trầm.

“Khinh ngươi, thì như thế nào?” Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

“Tốt, tốt, hay cho một tên Sở Cuồng Nhân, ngươi muốn hợp tác, cũng không phải không được, chỉ cần ngươi có thể đánh phục ta, ta sẽ theo ngươi!”

Cuồng Sa đạo biết, hôm nay nhất định phải có một trận chiến.

Hắn tiến tới một bước, lấy ra một thanh trường mâu, trên trường mâu có ánh sáng màu vàng huyền diệu lưu chuyển, đây là một thanh Thiên Đạo khí.

“Đã sớm biết là như vậy mà.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn đằng không mà lên, đứng lơ lửng trên không, nói: “Đánh phục ngươi không phải việc khó gì, hai người các ngươi, cùng lên đi.”

Một người khác, đương nhiên là chỉ vị Thiên Đạo Chủ còn lại.

“Cuồng vọng!”

Nhị đương gia của Cuồng Sa đạo hừ lạnh một tiếng, bóng người hắn lóe lên đi tới trên đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân, búa lớn trong tay đột nhiên vung vẩy ra.

Một búa này, vừa nhanh vừa mạnh, thậm chí có thể bổ ra tinh thần.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, chậm rãi vươn tay, bàn tay như bạch ngọc trực tiếp chộp lên cái búa.

Oanh!

Một trận khí lãng lăn lộn.

Thân thể Sở Cuồng Nhân không hề nhúc nhích, một búa này, bị hắn nắm trong tay, “Nhị đương gia Cuồng Sa đạo chỉ có như vậy thôi sao?”

Hắn từ tốn nói, trong mắt lộ ra mấy phần trào phúng.

“Đáng giận!”

Nhị đương gia sầm mặt lại.

Hắn thôi động Đế khí đến cực hạn, trên lưỡi búa có đạo văn lưu chuyển, nhưng vẫn không có cách nào thương tổn đến Sở Cuồng Nhân.

Lúc này, bên cạnh Cuồng Sa Đạo Vương cũng xuất thủ.

Thực lực của hắn ta còn mạnh mẽ hơn Nhị đương gia nhiều, đã tiếp cận Thiên Đạo Chủ hậu kỳ, một mâu đâm ra, lượng lớn hỏa diễm quấn trên trường mâu, hóa thành một đầu cự mãng hỏa sắc dữ tợn.

Cánh tay Sở Cuồng Nhân dùng lực, quăng Nhị đương gia đi, sau đó ánh mắt ngưng tụ, thi triển tiên pháp, “Nhất Niệm Khởi!”

Nhất Niệm Khởi, Vạn Xuyên Yên Tuyết Hàn thi triển, hàn khí của Tiên Thể gào thét mà ra, trong hàn khí còn dung hợp một đạo bản nguyên chi lực hàn đạo!

Trong khoảnh khắc, Hỏa Mãng đã bị đông cứng.

Cả người Cuồng Sa Đạo Vương bị hàn khí trùng kích, mặc dù kịp thời dùng hỏa diễm ngăn cản, nhưng trên người vẫn kết một tầng băng sương.

“Hàn khí thật khủng khiếp!”

“Đây chính là thực lực của Thi Kiếm Tiên sao? !”

Sắc mặt Cuồng Sa Đạo Vương thay đổi, hắn ta thét dài một tiếng, trên người có lượng lớn hỏa diễm phóng lên tận trời, chiếu sáng toàn bộ vũ trụ.

“Ảo diệu, Thiên Thần Hỏa Long!”

Hỏa diễm hóa thành một đầu Hỏa Long bay lượn giữa không trung, Hỏa Long gào thét, uy thế rung chuyển gầm trời, sau đó lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Cách đó không xa, Nhị đương gia bị ném văng ổn định thân hình, nổi giận gầm lên một tiếng, búa lớn giơ lên cao, sau đó chém

xuống.

Búa ảnh to lớn ầm vang rơi về phía Sở Cuồng Nhân.

Hai đại công kích, một trước một sau, giáp công mà đến!

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, bạch y tuyệt thế, trên người có đạo văn lưu chuyển, đối mặt với giáp công, vẻ mặt tự nhiên, không thèm để ý.

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Lại Vô Thanh, Thiên Địa Thương!”

Hoàng Hỏa, hàn khí, niệm lực Đế khí đồng thời bạo phát, hóa thành sóng ánh sáng màu đỏ tía, một vòng nối tiếp một vòng khuếch tán ra ngoài.

Búa ảnh phá nát, Hỏa Long tiêu vong!

Hai người Cuồng Sa Đạo Vương bị trùng kích, trực tiếp thổ huyết bay ngược ra ngoài.

Chương 901: Thu phục Cuồng Sa đạo, mục tiêu kế tiếp, Hỏa Ma đạo

Cuồng Sa Đạo Vương, Nhị đương gia bị sóng ánh sáng màu đỏ tía kích vào, thổ huyết bay ngược, Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, khí tức vẫn vô cùng trầm ổn.

Tất cả Cuồng Sa đạo đều không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh.

“Quá cường đại.”

“Đúng vậy, đây chính là thực lực của Thi Kiếm Tiên, lão đại và Nhị đương gia liên thủ c không phải đối thủ của người ta, một chiêu đã thua.”

“Khủng bố...”

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, bạch y siêu nhiên, sóng ánh sáng đỏ tía dần dần tiêu tán, hắn nhìn hai người Cuồng Sa Đạo Vương, ánh mắt bình tĩnh.

Dường như đánh bại hai vị Thiên Đạo Chủ không là gì với hắn.

Mà trên thực tế, đúng là như thế.

“Chúng ta phục rồi.”

“Từ nay về sau, Cuồng Sa đạo sẽ do ngươi cầm đầu.”

Cuồng Sa Đạo Vương hít sâu một hơi nói.

Hiện tại đã rơi vào tình thế này, bọn họ không chịu thua cũng không được, Sở Cuồng Nhân muốn giết bọn họ, dễ dàng như nghiền sát một con kiến hôi.

“Hành động sáng suốt.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau đó, hắn nói thêm: “Chuẩn bị một chút, dẫn ta đến chỗ của Hỏa Ma Đạo Vương, thuận tiện thu phục bọn họ.”

“Vậy Thiên Phong Đạo Vương thì sao?”

Cuồng Sa Đạo Vương nói.

Trong ba đại Đạo Vương đứng đầu, thế lực của Thiên Phong Đạo Vương cường đại nhất, thậm còn mạnh hơn hai Đạo Vương còn lại cộng vào.

“Thu phục Hỏa Ma đạo xong, đương nhiên sẽ đi tìm hắn, nếu hắn thức thời, thì nên ngoan ngoãn giao Hắc Huyết lâu chủ ra.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau đó không lâu, hai vị Thiên Đạo Chủ Cuồng Sa Đạo Vương, Nhị đương gia dẫn Sở Cuồng Nhân đi tới đại bản doanh của Hỏa Ma đạo, Hỏa Ma tinh!

Hỏa Ma tinh.

Hỏa Ma Đạo Vương và mấy vị đương gia đang uống rượu.

Đột nhiên.

Một tên cường đạo vọt vào.

“Lão đại, không xong, đám người Cuồng Sa Đạo Vương tới.”

Nghe nói như thế, không khí vốn đang trò chuyện vui vẻ lập tức thay đổi, ánh mắt của Hỏa Ma Đạo Vương lạnh lẽo, “Hừ, Cuồng Sa Đạo Vương, cuối cùng đám người này cũng không nhịn được, muốn hạ thủ với chúng ta sao?”

“Lão đại, liều mạng với bọn họ.”

“Hỏa Ma đạo chúng ta cũng không phải dễ đối phó.”

“Không sai...”

Hỏa Ma Đạo Vương nhấc nhấc tay, ra hiệu mọi người an tĩnh, sau đó hắn ta lại hỏi: “Cuồng Sa đạo phái ra bao nhiêu người, bao nhiêu chiếc chiến thuyền tới?”

Tên cường đạo kia nói: “Một chiếc chiến thuyền, có ba người.”

Vẻ mặt Hỏa Ma Đạo Vương hoảng hốt.

Những người còn lại cũng lộ ra vẻ khó tin.

“Ba người? Có lầm hay không?”

“Ba người mà dám đến Hỏa Ma tinh chúng ta, không phải đầu Cuồng Sa Đạo Vương bị nước vào chứ, hay là có âm mưu gì?”

“Gặp quỷ, bọn họ muốn làm gì?”

Phải biết, Hỏa Ma tinh là địa bàn của Hỏa Ma đạo, trong Hỏa Ma đạo có mấy chục vạn người, Đế giả Thiên Tôn nhiều vô số kể.

Đừng nói đến chuyện có Hỏa Ma Đạo Vương là Thiên Đạo Chủ tọa trấn.

Cuồng Sa đạo chỉ phái ba người đến?

Đây không phải muốn chết sao?

“Ta ngược lại muốn xem bọn họ chơi trò xiếc gì.”

Hỏa Ma Đạo Vương hừ lạnh nói.

Hắn ta dẫn người đi ra Hỏa Ma tinh, đến vực ngoại.

Ở chỗ này, một chiếc chiến thuyền đang đến gần, xung quanh có hàng trăm ngàn người của Hỏa Ma đạo phủ đầy tinh không, bao vây chặt chẽ.

Trên chiến thuyền, chỉ có ba người.

Hỏa Ma Đạo Vương đi đến đây, vừa liếc mắt đã nhìn thấy Cuồng Sa Đạo Vương và Cuồng Sa Nhị đương gia, ngoài ra, đứng đầu tiên chính là một thanh niên áo trắng, tóc đen đến eo, trên người có loại siêu nhiên chi ý.

Càng khiến Hỏa Ma Đạo Vương cảm thấy ngoài ý muốn chính là, hai người Cuồng Sa Đạo Vương đứng hai bên người thanh niên này, dường như lấy người này vi tôn.

“Người này là ai?”

Hỏa Ma Đạo Vương có chút ngoài ý muốn, hắn ta có dự cảm, Cuồng Sa đạo đột nhiên có động tác, chỉ sợ có liên quan đến người thanh niên này.

“Cuồng Sa Đạo Vương, ngươi đột nhiên tới nơi này làm gì?”

Hỏa Ma Đạo Vương sai người đề phòng, sau đó lớn tiếng chất vấn.

Cuồng Sa Đạo Vương đằng không mà lên, nói: “Lần này ta đến đây là cho ngươi một cơ hội, thần phục công tử, có thể tha cho ngươi không chết!”

“Thần phục?”

Đám người Hỏa Ma Đạo Vương sững sờ.

Sau đó, bọn họ khiếp sợ không gì sánh nổi nhìn Cuồng Sa Đạo

Vương.

“Có lầm hay không, Cuồng Sa Đạo Vương lại thần phục người khác.”

“Rốt cuộc người này là ai?”

“Công tử? Là thanh niên mặc áo trắng này sao?”

“Hừ, muốn Hỏa Ma đạo chúng ta thần phục, nằm mơ.”

Hỏa Ma Đạo Vương cười lạnh nói: “Không ngờ đường đường là Cuồng Sa Đạo Vương lại thần phục người khác, ngươi thật sự khiến ta quá thất vọng.”

“Công tử là nhân vật đứng đầu trong tinh hệ Tử Kim, thần phục hắn không phải chuyện gì đáng xấu hổ.” Cuồng Sa Đạo Vương từ tốn nói.

“Đó là ngươi, còn ta khác, muốn ta thần phục, ngươi phải hỏi xem mấy trăm ngàn huynh đệ phía sau ta có đồng ý hay không đã!”

Hỏa Ma Đạo Vương lạnh giọng nói.

Sau đó, trên người hắn ta bạo phát khí tức Thiên Đạo Chủ, giống như thủy triều mở rộng, nghiền ép về phía Cuồng Sa Đạo Vương.

Cuồng Sa Đạo Vương hừ lạnh một tiếng, khí thế cũng bạo phát.

Khí thế của hai đại Đạo Vương va chạm, tương xứng.

Ngay sau đó, Hỏa Ma Đạo Vương xuất thủ trước, xuất ra một thanh đại đao màu đỏ sậm, đột nhiên trùng sát về phía Cuồng Sa Đạo Vương.

Cuồng Sa Đạo Vương lấy trường mâu ra, đánh nhau với đối phương.

Thực lực của hai người không kém bao nhiêu, đại đao và trường mâu liên tiếp đụng vào nhau, thanh thế kinh người, trong lúc nhất thời lại đánh tương xứng.

Đám cường đạo ở một bên nhìn, cũng không lên tiếng.

Ngay khi Cuồng Sa Đạo Vương, Hỏa Ma Đạo Vương đánh ngang tay, mấy vị đương gia trong Hỏa Ma đạo nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

“Cũng không biết người này có thủ đoạn gì, lại khiến Cuồng Sa Đạo Vương thần phục?”

“Chỉ sợ không phải nhân vật đơn giản.”

“Để ta tới thử người này một chút.”

Một tên đương gia lạnh giọng nói, bóng người lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang bay về phía Sở Cuồng Nhân.

Cùng lúc đó, khí tức Thiên Đạo Chủ bạo phát, Nhị đương gia bên cạnh thấy thế, hừ lạnh một tiếng, cũng xông ra ngoài.

Hai vị Thiên Đạo Chủ chiến với nhau, mấy vị đương gia còn lại nhân cơ hội này bao vây Sở Cuồng Nhân.

“Tiểu tử, xưng tên ra.” Một tên đại hán tay cầm roi cười lạnh nói.

Sở Cuồng Nhân đứng bất động, cũng không trả lời.

Nhìn thấy hắn như vậy, mấy vị đương gia nhướng mày, sau đó liếc nhau, cùng nhau phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

Các loại chiêu thức thi triển ra, các loại năng lượng bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân, uy thế rung chuyển trong gầm trời.

Sở Cuồng Nhân vẫn đứng bất động tại chỗ, lúc những năng lượng này công kích về phía hắn, lại dần dần tan rã, tiêu tán...

Giống như gặp phải bích chướng vô hình không cách nào vượt qua.

“Đây là năng lực gì?”

“Hình như là... Niệm lực tinh thần!”

Có vị đương gia kiến thức rộng rãi phát giác cái gì, có chút ngưng trọng nói, niệm lực là một trong những hình thức biểu hiện của lực lượng linh hồn.

Mà người tu hành linh hồn trong vũ trụ vô cùng hiếm thấy.

Toàn bộ tinh hệ Tử Kim cũng không tìm được bao nhiêu người.

“Hừ, niệm lực của hắn mạnh hơn, chúng ta liên thủ còn thua hắn sao?” Một vị đương gia lạnh giọng nói.

Mấy người lại lần nữa ra tay, năng lượng công kích cường hãn hơn.

“Một đám tu sĩ còn chưa đến Thiên Đạo Chủ mà thôi, các ngươi thật sự quá yếu, đều gục xuống cho ta.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Ngay sau đó, hắn đồng thời vận chuyển Đế khí và niệm lực, xen lẫn với đạo văn hóa thành một cái tiểu thế giới, bao phủ mấy vị đương gia này.

Bị tiểu thế giới ảnh hưởng, mấy vị đương gia giống như người bình thường hãm xuống đầm lầy, rất khó động đậy, sau đó trong hư không có linh lực binh phong hội tụ, trực tiếp găm bọn họ trên mặt đất.

Từ đầu đến cuối, Sở Cuồng Nhân đều không nhìn thẳng vào bọn họ.

Nhưng giơ tay nhấc chân bày ra thực lực, lại khiến không ít người của Hỏa Ma đạo hít vào một ngụm khí lạnh, giật mình kêu lên.

Chương 902: Hỏa Ma đạo thần phục, vậy cộng thêm ta thì sao

“Lực lượng thật cường đại!”

“Mấy vị đương gia lại tuỳ tiện bị trấn áp!”

“Đây tuyệt đối là thực lực cấp bậc Thiên Đạo Chủ.”

“Hắn là, hắn là…”

Bỗng nhiên, trong Hỏa Ma đạo có một người run rẩy kịch liệt nói, “Ta nhớ ra rồi, người này là Sở Cuồng Nhân mà Tử Tinh treo giải thưởng giết! !”

“Cái gì? Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân!”

Có người không nhịn được kinh hô một tiếng.

Thân phận của Sở Cuồng Nhân bại lộ, mấy vị đương gia không nhịn được chấn kinh, mà Hỏa Ma Đạo Vương cách đó không xa cũng nuốt một ngụm nước bọt.

Thảo nào Cuồng Sa Đạo Vương dám để ba người đến đại bản doanh của Hỏa Ma đạo, thì ra sau lưng có một vị đại thần như thế tọa trấn!

“Nhanh, cùng tiến lên cho ta!”

Hỏa Ma Đạo Vương hét lớn một tiếng.

Nhất thời.

Hàng trăm ngàn người trong Hỏa Ma đạo cùng phát động công kích, đủ loại năng lượng, chiêu thức, phô thiên cái địa gào thét mà ra, hội tụ thành một mảnh hải dương năng lượng kinh khủng, thanh thế mạnh, rung động gầm trời.

Dưới công kích này, ngay cả một vị Thiên Đạo Chủ cũng phải bỏ mạng.

Nhưng vẻ mặt Sở Cuồng Nhân vẫn bình tĩnh như cũ.

Thậm chí, hắn không trốn không né, trực tiếp đi về phía hải dương năng lượng kinh khủng này, quanh người có vô tận đạo văn huyền diệu khuếch tán ra.

Đạo văn lưu chuyển, hóa thành một vòng xoáy khổng lồ.

Nhất Niệm Khởi, Vạn Pháp Tận Quy Khư!

Vô số năng lượng bị vòng xoáy hấp thu, tiêu trừ.

Quanh người Sở Cuồng Nhân, quang mang của các loại năng lượng không ngừng lấp lóe, tản ra ba động vô cùng khủng bố, đủ để phá vỡ hư không.

Nhưng những thứ này đều không thể vượt qua vòng xoáy kia, thương tổn đến hắn.

“Tại sao có thể như vậy?”

“Đây là phòng ngự chi pháp cường đại cỡ nào!”

“Sao hắn lại cường đại như thế? !”

Một đám Hỏa Ma đạo nhìn thấy cảnh này, đồng tử run rẩy kịch liệt, da đầu muốn nổ tung, trái tim bị dọa đến ngưng đập.

“Các ngươi, lui ra.”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Lời nói rơi xuống, Đế khí kinh khủng như sóng to bao phủ, thao thao bất tuyệt khuếch tán ra, điên cuồng đánh thẳng vào đám người Hỏa Ma đạo ở bốn phía.

Từng chiếc chiến thuyền tung bay, một đám người của Hỏa Ma đạo bị Đế khí trùng kích tan ra, tán loạn trong tinh không.

“Thi Kiếm Tiên quả nhiên danh bất hư truyền!”

Ánh mắt của Hỏa Ma Đạo Vương vô cùng ngưng trọng.

Hắn ta một đao đánh bay Cuồng Sa Đạo Vương ra ngoài, sau đó bóng người hóa thành một đạo lưu quang, cấp tốc lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Bắt giặc phải bắt vua trước!

Hỏa Ma Đạo Vương dự định giải quyết Sở Cuồng Nhân trước.

Một đao chém ra, đao quang khủng bố có hỏa diễm thiêu đốt, nhiệt độ vô cùng nóng rực bóp méo hư không bốn phía.

“Quá yếu!”

Sở Cuồng Nhân đưa tay đánh ra một quyền.

Vô địch pháp, điên đảo càn khôn!

Ầm vang một tiếng, quyền kình dồi dào đánh nát đao quang, trực tiếp rơi lên người Hỏa Ma Đạo Vương, dễ dàng đánh bay đối phương ra ngoài.

Một quyền, bại Hỏa Ma Đạo Vương!

“Đây chính là thực lực của Thi Kiếm Tiên!”

Hỏa Ma Đạo Vương đâm vào một chiếc chiến thuyền, trực tiếp tạo thành một lỗ thủng to lớn, cả người nằm bên trong, ánh mắt hoảng sợ.

“Thực lực của ta, ngươi chỉ chứng kiến một góc của băng sơn.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Ta xin hỏi một câu, ngươi thu phục chúng ta, là vì sao?”

“Diệt Tử Tinh!”

Hai mắt Hỏa Ma Đạo Vương tỏa sáng.

Hắn ta trầm ngâm một chút, lập tức gật đầu, nói: “Nếu là vì đối phó Tử Tinh, vậy thì được, ta nguyện ý gia nhập!”

“A.”

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Không ngờ đối phương lại sảng khoái như thế.

Hắn vốn cho rằng mình sẽ phải đại khai sát giới một phen.

“Ta giống như các hạ, có thù với Tử Tinh.”

Nhắc đến Tử Tinh, trong mắt Hỏa Ma Đạo Vương hiện ra hận ý, “Năm đó đạo thống của ta đắc tội với hàng ngũ Tử Tinh, cuối cùng bị Tử Tinh dẫn người tiêu diệt, ta đành chạy đến Hỗn Loạn Tinh Hải, mượn nhờ trật tự hỗn loạn ở nơi đây, mới có thể bảo vệ được một mạng trong đuổi giết của Tử Tinh.”

“Sau đó, ta thành lập Hỏa Ma đạo, hi vọng có một ngày sẽ có cơ hội báo thù Tử Tinh, nếu ngươi đã khởi xướng thảo phạt Tử Tinh, vậy ta nguyện ý giúp ngươi một chút.”

Nghe Hỏa Ma Đạo Vương nói xong, Sở Cuồng Nhân không nhịn được cười khẽ một tiếng, “Tử Tinh, đúng là đắc tội không ít người a.”

Hắn lắc đầu, nói: “Vậy thì tốt, mấy ngày nữa chúng ta sẽ đến Thiên Phong đạo một chuyến, ta muốn đi tìm một người.”

Thiên Phong đạo, là thế lực trộm cướp mạnh nhất trên Hỗn Loạn Tinh Hải.

Thiên Phong Đạo Vương, được xưng là trộm cướp chi vương, nhắc đến người này, ánh mắt hai vị Đạo Vương có chút ngưng trọng.

Nhưng bọn họ lại nhìn sang Sở Cuồng Nhân, ngưng trọng trong mắt lập tức tiêu tán, trước mặt Sở Cuồng Nhân, Thiên Phong đạo có đáng gì đâu?

Thậm chí bọn họ cho rằng, không cần bọn họ, một mình Sở Cuồng Nhân đã có thể diệt hết Thiên Phong đạo.

Bọn họ đến đó, đoán chừng chỉ đi hò hét trợ uy mà thôi.

… …

Đại bản doanh của Thiên Phong đạo.

Một đại hán trung niên đang tiếp một nam tử trung niên mặc hắc bào uống rượu giải sầu.

“Hắc Huyết lão đệ, đừng uể oải nữa, mặc dù lần này Hắc Huyết lâu tổn thất nặng nề, nhưng sát thủ chi vương ngươi còn sống, đợi một thời gian, nhất định có thể trọng kiến Hắc Huyết lâu.”

Tráng hán an ủi Hắc Huyết lâu chủ, hắn ta chính là Thiên Phong Đạo Vương, là người đứng đầu trong ba vị Đạo Vương, chúa tể của Hỗn Loạn Tinh Hải.

Hắc Huyết lâu chủ nghe vậy, tâm tình tốt hơn một chút, “Không sai, mặc dù bản bộ của Hắc Huyết lâu đã không còn, nhưng phân bộ các nơi vẫn còn không ít sát thủ, chỉ cần ta còn sống, Hắc Huyết lâu sẽ không vong.”

“Ha ha, đây mới là sát thủ chi vương mà ta biết.”

Thiên Phong Đạo Vương cười ha ha một tiếng nói, sau đó hắn ta nghĩ đến cái gì, hỏi: “Hắc Huyết lão đệ, ngươi đã từng giao thủ với Sở Cuồng Nhân rồi, thực lực của người này có thật sự cường đại như trong truyền thuyết không?”

Nhắc đến Sở Cuồng Nhân, trong mắt Hắc Huyết lâu chủ lướt qua một vệt sợ hãi hiếm thấy, “Thực lực của người này còn mạnh hơn trong truyền thuyết, nhất là tốc độ tiến bộ của hắn, nhanh đến kinh người!”

“A, có cơ hội, ta thật sự muốn giao thủ với hắn.”

“Đừng, Thiên Phong lão ca, ta xin khuyên một câu, nếu có thể không trêu chọc đến người này, thì ngươi đừng trêu chọc.”

“Hắc Huyết lâu chủ không muốn báo thù sao?”

“Muốn chứ, ta đương nhiên muốn! Nhưng chuyện này khó a.” Hắc Phong lâu chủ thở dài, “Không bao lâu nữa, sợ rằng người này sẽ chân chính sừng sững trên đỉnh tinh hệ, ta sẽ vĩnh viễn không báo thù được.”

Có thể nhìn ra, Sở Cuồng Nhân đã lưu lại ấn tượng sâu sắc cho hắn ta thế nào.

Ngay cả Thiên Đạo trên Thiên Lang tinh cũng bại.

Hắn ta có thể làm sao?

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, uống rượu.”

Thiên Phong Đạo Vương chuyển đề tài.

Nhưng đột nhiên, hắn ta nhận ra cái gì, nhìn về phía bầu trời xa xăm, ánh mắt dần dần trở nên lạnh như băng.

“Khí tức này, là hai tên gia hỏa kia.”

Thiên Phong Đạo Vương hừ lạnh một tiếng nói.

Chỉ thấy trên bầu trời, mấy chục đạo bóng người bay lượn đến, mỗi người đều có cảnh giới Đạo Chủ, mà hai người cầm đầu chính là Cuồng Sa Đạo Vương và Hỏa Ma Đạo Vương, toàn bộ Thiên Phong đạo đều bị kinh động.

“Hỏa Ma đạo, Cuồng Sa đạo, sao bọn họ lại tới đây?”

“Hừ, xem ra kẻ đến không thiện a.”

Thiên Phong Đạo Vương hừ lạnh một tiếng, sau đó đằng không mà lên.

Nhìn hai vị Đạo Vương trước mặt, lạnh lùng nói: “Thế nào, Hỏa Ma đạo, Cuồng Sa đạo liên hợp lại, muốn chiếm đoạt chúng ta sao?”

“Chính là có ý đó.”

Cuồng Sa đạo nói thẳng không kiêng kỵ.

“Muốn chết!”

Khí tức của Thiên Phong Đạo Vương ầm vang bạo phát, cảnh giới của hắn ta còn mạnh hơn hai vị Đạo Vương này một cái cấp bậc, chính là Thiên Đạo Chủ hậu kỳ!

Hắc Huyết lâu chủ cũng đứng dậy, nhìn hai vị Đạo Vương cười lạnh một tiếng nói: “Chỉ bằng các ngươi, cũng dám mạo phạm Thiên Phong lão ca của ta, không biết sống chết!”

“Há, vậy thêm ta nữa thì sao?”

Một giọng nói âm đạm mạc vang lên.

Chỉ thấy bóng người từ trên trời giáng xuống, Đế khí dồi dào bao phủ ra, điên cuồng đập vào hư không.

Nhìn thấy người tới, đồng tử Hắc Huyết lâu chủ co rụt lại, lộ ra vẻ sợ hãi, “Là, là, là ngươi! !”

Chương 903: Chỉ sợ còn không hết, liên bại Thiên Phong Đạo Vương, Hắc Huyết lâu chủ

“Vậy thêm ta nữa thì sao?”

Một giọng nói đạm mạc thanh lãnh vang lên.

Ngay sau đó, chính là một cỗ Đế khí dồi dào khó có thể tưởng tượng được bạo phát, như sóng to bao phủ, đánh thẳng vào Thiên Phong tinh.

Trong lúc nhất thời, tinh thần chập chờn, thiên địa rung chuyển!

Một bóng người bạch y tuyệt thế, siêu nhiên buông xuống.

Nhìn thấy người tới, trong nháy mắt Hắc Huyết lâu chủ bị kinh hãi, đồng tử run rẩy kịch liệt, lộ rõ vẻ sợ hãi.

“Là, là ngươi, Sở Cuồng Nhân! !”

Nghe thấy giọng nói của hắn, ánh mắt Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nhìn qua, thản nhiên nói: “Nha, Hắc Huyết lâu chủ, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

Hắn lại có thể bình tĩnh chào hỏi.

Giống như người trước mắt không phải kẻ thù sinh tử của hắn.

Mà là một vị bằng hữu bình thường.

Nhưng Hắc Huyết lâu chủ lại bị dọa sợ, hắn ta đã sắp đi ra bóng ma, nhưng bây giờ vừa nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, nỗi sợ trong lòng lại không nhịn được xuất hiện.

Cho dù lúc ấy người chết chỉ là một bộ phân thân.

Nhưng suy nghĩ của cỗ phân thân kia tương liên với bản thể hắn ta, chuyện phân thân gặp phải, giống như bản thể hắn ta đã tự mình trải nghiệm.

Nhất là cảm giác bất lực lúc bị đối phương thôn phệ thiên đạo, tước đoạt vị trí Tinh Chủ, đến bây giờ hắn ta vẫn khó mà quên.

“Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Hắc Huyết lâu chủ cắn răng nói.

“Ngươi cứ nói đi.”

“Phân thân ta bị ngươi giết chết, Thiên Đạo chi lực bị ngươi đoạt đi, Hắc Huyết lâu cũng sắp không còn, ngươi còn muốn thế nào?”

Hắc Huyết lâu chủ lớn tiếng nói.

Đệ nhất sát thủ chi vương, giờ phút này lại có vẻ ủy khuất.

“A, diệt trừ gốc rễ, đây chẳng phải là sở trường của Hắc Huyết lâu các ngươi sao, hiện tại làm sao lại biến thành ta khi dễ ngươi rồi.”

Sở Cuồng Nhân buồn cười nói.

Bên cạnh, Thiên Phong Đạo Vương nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, ánh mắt có chút ngưng trọng nói: “Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân, đã sớm nghe nói tên ngươi, nhưng ngươi tụ tập Cuồng Sa đạo, Hỏa Ma đạo là muốn làm gì?”

“Không chỉ bọn họ, còn ngươi nữa, Thiên Phong Đạo Vương, hiện tại ta có thể cho ngươi một cơ hội, giao Hắc Huyết lâu chủ ra, sau đó ngoan ngoãn thần phục, như vậy, ngươi có thể giữ lại một mạng.” Sở Cuồng Nhân nói.

“Nằm mơ!”

Thiên Phong Đạo Vương hừ lạnh một tiếng.

Khí tức Thiên Đạo Chủ hậu kỳ trên người hắn ta hoàn toàn bạo phát, trong tay xuất hiện một thanh trường thương, “Thi Kiếm Tiên, để ta xem thực lực của ngươi đi!”

Ầm!

Trong nháy mắt, bóng người của Thiên Phong đạo vương biến mất tại chỗ.

Trong cái chớp mắt tiếp theo, đã đi đến trên đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân, một thương đâm xuống, lực lượng bàng bạc giống như một ngôi sao từ trên trời giáng xuống.

Sở Cuồng Nhân cũng đập ra một quyền.

Lực lượng của Tinh Thần Bất Diệt Thể hoàn toàn bạo phát!

Ầm! !

Một quyền này và trường thương va chạm, bộc phát ra một tiếng nổ vang rung trời, Thiên Phong đạo vương lùi lại mấy chục trượng, trường thương trong tay ong ong rung động.

“Lực lượng thân thể thật khủng khiếp!”

Thiên Phong đạo có chút chấn kinh, đây là lần đầu tiên hắn ta nhìn thấy nhục thân khủng bố như thế, thật sự không thể tưởng tượng được.

Hắn ta lại lần nữa đâm ra một thương, trường thương vung vẩy, từng mũi thương liên tiếp lấp lóe, giống như ánh sao đầy trời, sáng chói mắt.

Niệm lực của Sở Cuồng Nhân lưu chuyển, từng đạo linh lực binh phong lập tức oanh kích ra, liên tiếp đụng vào mũi thương của đối phương.

“Thiên Phong lão ca, ta tới giúp ngươi!”

Hắc Huyết lâu chủ hét lớn một tiếng, sát khí mãnh liệt oanh một chút bạo phát, hư không lưu chuyển, hóa thành sát lục chi cảnh.

Ngàn vạn lệ quỷ tuôn ra, gào thét về phía Sở Cuồng Nhân.

“Được, Thần Phong Quyển Thiên Cương!”

Thiên Phong Đạo Vương nổi giận gầm lên một tiếng, phối hợp với Hắc Huyết lâu chủ, trên người có đạo văn lưu chuyển, đâm ra một thương, phong bạo kinh khủng ầm vang bạo phát, thương kình dồi dào này đủ để phá hủy tinh thần!

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Đưa tay thi triển Nhất Niệm Khởi, Thiên Địa Thương!

Từng vòng sóng ánh sáng màu đỏ tía khuếch tán ra, ngàn vạn lệ quỷ và thương kình dồi dào liên tiếp bị một chiêu này đánh nát! !

“Thi Kiếm Tiên, quả nhiên danh bất hư truyền!” Ánh mắt của Thiên Phong Đạo Vương ngưng trọng, chiến ý đang thiêu đốt.

“Cẩn thận, hắn còn chưa xuất toàn lực đâu!”

Bên cạnh, Hắc Huyết lâu chủ lớn tiếng nói, phân thân của hắn ta đã giao đấu với Sở Cuồng Nhân, biết đối phương là một vị Tinh Chủ, được Thiên Đạo gia trì.

Hiện tại đối phương còn chưa thi triển trạng thái Hợp Đạo.

Trời mới biết trên người người này còn cất giấu bao nhiêu át chủ bài nữa!

Nghe thấy lời nói của Hắc Huyết lâu chủ, những người còn lại đều ngây ngẩn cả người.

Không thể nào, như vậy còn chưa xuất toàn lực, rốt cuộc Thi Kiếm Tiên cường đại đến mức nào? Đây thật sự là một vị Đại Đạo Chủ?

“Cửu Long Thần Biến!”

Niệm lực của Sở Cuồng Nhân lưu chuyển, vẽ ra một tấm phù văn to lớn màu sắc rực rỡ trong hư không, chín con rồng lập tức tràn vào cơ thể hắn.

Trong nháy mắt, khí tức của hắn liên tục tăng lên.

“Các ngươi có bao nhiêu thực lực, thỏa thích thi triển đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói với hai người kia.

“Khá lắm, lần này mới là thực lực chân chính của hắn sao?”

Thiên Phong Đạo Vương ngưng trọng nói.

“Chỉ sợ... Còn chưa hết!”

Hắc Huyết lâu chủ nuốt ngụm nước nói.

Đối phương, còn chưa Hợp Đạo!

Thiên Phong Đạo Vương: “...”

Móa nó, rốt cuộc người này biến thái cỡ nào?

“Sát lục chi cảnh, Quỷ Vương chi tướng!”

Hắc Huyết lâu chủ thôi động Đế khí và pháp tướng đến cực hạn, một cái Quỷ Vương chi tướng ba đầu sáu tay ngưng tụ ra.

Sở Cuồng Nhân đưa tay hội tụ Vạn Đạo pháp tướng, mấy trăm loại ba động Đạo Thể hoàn toàn khác biệt khuếch tán, rung chuyển trong gầm trời.

“Thiên Phong Quyết, Phong Bạo Chiến Y! !” Thiên Phong Đạo Vương khẽ quát một tiếng, vô số đạo văn lưu chuyển trên người hắn, có vô số khí lưu như ẩn như hiện bám vào người hắn ta, giống như một kiện chiến y.

Sưu...

Thân ảnh của Thiên Phong Đạo Vương biến mất tại chỗ, tốc độ quá nhanh, không có mấy vị Đạo Chủ có thể bắt được tốc độ của hắn.

Nhưng niệm lực của Sở Cuồng Nhân cường đại, phân bố ở bốn phía, lại nhìn rất rõ ràng, ngay sau đó, Côn Ngô bên hông ra khỏi vỏ, chém về phía bên cạnh, đụng vào trường thương mà Thiên Phong Đạo Vương đâm tới.

Một bên khác.

Vạn Đạo pháp tướng cũng đánh với Quỷ Vương chi tướng.

Sở Cuồng Nhân, nhất tâm nhị dụng, đối chiến hai vị Thiên Đạo Chủ!

Mà trên thực tế, chuyện này cũng không khó với hắn.

Dù sao, hắn có ba linh hồn.

Cộng thêm lực lượng linh hồn cường đại, một mình đánh với mười mấy người cũng được, mà phương diện chiến đấu, trực giác và phản ứng chiến đấu vô cùng mạnh mẽ, khiến hắn như đã hóa thân thành chiến sĩ trời sinh.

Leng keng leng keng...

Côn Ngô Kiếm và trường thương của Thiên Phong Đạo Vương liên tiếp va chạm, đã hơn trăm lần, mà cách đó không xa, tình hình chiến đấu của Vạn Đạo pháp tướng và Quỷ Vương pháp tướng cũng vô cùng kinh người, dư âm chiến đấu khuếch tán ra, khiến người ta khó mà tới gần.

“Kết thúc đi!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, chỉ thấy trên đỉnh đầu hắn, một cái Chứng Pháp Chi Ấn lơ lửng, ngàn vạn quang hoa rủ xuống.

“Tôn Hoàng Kiếm Quyết!”

Sở Cuồng Nhân vung Côn Ngô chém ra!

Đế vương pháp tướng ngưng tụ, được Chứng Pháp Chi Ấn gia trì, kiếm ảnh vàng rực đột nhiên chém xuống, kiếm khí vô cùng bá đạo khóa chặt Thiên Phong Đạo Vương.

“Thần Phong Quyển Thiên Cương!”

Trường thương cả Thiên Phong Đạo Vương oanh ra, phong bạo bao phủ.

Nhưng một kiếm này, quá bá đạo!

Phong bạo bị tuỳ tiện xé rách!

Kiện Phong Bạo Chiến Y trên người Thiên Phong Đạo Vương trực tiếp bị xé rách, kiếm ảnh to lớn đánh lên lồng ngực hắn ta, dường như đã chém đế khu của hắn ta thành hai nửa, cả người bị đánh bay ra ngoài.

Thiên Phong Đạo Vương, bại! !

“Thiên Phong lão ca!”

Sắc mặt Hắc Huyết lâu chủ đại biến.

“Đừng nóng vội, người tiếp theo chính là ngươi.”

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân vang lên, được Chứng Pháp Chi Ấn gia trì, uy lực của Vạn Đạo pháp tướng tăng cường không nhỏ.

Quỷ Vương chi tướng không chống đỡ được bao lâu đã vỡ tan!

Hắc Huyết lâu chủ bị pháp tướng đánh một quyền vào lòng đất, bại!

Chương 904: Chỉnh đốn Hỗn Loạn Tinh Hải, hấp thu hành tinh cấp chín

Thiên Phong Đạo Vương, Hắc Huyết Lâu chủ.

Hai đại Thiên Đạo Chủ thảm bại, mà Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng giữa không trung, một bộ bạch y không nhiễm trần thế, qua một trận đại chiến, khí tức vẫn vô cùng trầm ổn, dường như không có bất cứ ảnh hưởng nào.

Chuyện này khiến mọi người cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Rốt cuộc thực lực của người này đã đạt đến mức độ nào?

Tuỳ tiện đánh bại hai vịThiên Đạo Chủ hậu kỳ, hơn nữa nhìn dáng vẻ còn chưa dùng toàn lực, toàn bộ tinh hệ Tử Kim, đoán chừng chỉ có hư tiên mới làm được.

“Sở Cuồng Nhân, đừng giết chúng ta!”

Lúc này, Hắc Huyết Lâu chủ rống to: “Ngươi thu phục Hỏa Ma đạo và Cuồng Sa đạo, nhất định cần nhân thủ làm chuyện gì đó cho ngươi đúng không, ta có thể để ngươi sử dụng sát thủ của Hắc Huyết Lâu!”

Hắn ta đoán được suy nghĩ của Sở Cuồng Nhân, lập tức nói.

Nghe thấy hắn ta nói vậy, Sở Cuồng Nhân cũng có chút hứng thú, “Bản bộ Hắc Huyết Lâu của ngươi đã hủy, ngươi còn có bao nhiêu lực lượng chứ?”

“Hắc Huyết Lâu còn có rất nhiều phân bộ, chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, có thể lập tức tập kết mấy trăm ngàn sát thủ.”

Hắc Huyết Lâu chủ nói.

“Thú vị.”

Bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, đi đến trước mặt Hắc Huyết Lâu chủ, kiếm chỉ ngưng tụ, Đế khí lưu chuyển ngưng tụ ra một cái ấn phù huyền diệu!

“Mở linh hồn của ngươi ra, đừng làm bất kỳ hành động kháng cự nào, nếu không ta lập tức giết ngươi, dù sao có Hắc Huyết Lâu hay không, đối với ta cũng không có ảnh hưởng lớn.” Hắn cầm ấn phù trong tay, hướng về phía Hắc Huyết Lâu.

Đó chính là, Ngự Hồn Nô Ấn!

Hắc Huyết Lâu chủ không dám chống cự, ngoan ngoãn tiếp nhận nô ấn.

Rất nhanh.

Nô ấn đã gieo xuống linh hồn của Hắc Huyết Lâu chủ.

“Chủ nhân.”

Hắc Huyết Lâu chủ bị gieo xuống nô ấn xong, lập tức quỳ gối xuống trước mặt Sở Cuồng Nhân, thái độ cung kính, không hề có phong phạm của sát thủ chi vương.

“Hiện tại, Thiên Phong Đạo Vương, ngươi, thần phục không?”

Mắt Sở Cuồng Nhân sáng như đuốc, nhìn về phía Thiên Phong Đạo Vương.

Đối phương hít sâu một hơi, chắp tay nói: “Từ nay về sau, Thiên Phong đạo nguyện ý nghe công tử sai khiến.”

“Rất tốt, hiện tại ta muốn ba đại Đạo Vương các ngươi liên hợp, chỉnh đốn đám cường đạo trong Hỗn Loạn Tinh Hải, ta cho các ngươi ba tháng.”

“Sau ba tháng, ta muốn tất cả cường đạo trong Hỗn Loạn Tinh Hải tập hợp lại một chỗ, sau đó... Tiến quân Tử Tinh! !”

Sở Cuồng Nhân lạnh lùng cười nói.

Tất cả đám cường giả nghe vậy, biến sắc.

Tiến quân Tử Tinh? !

Trời ạ, Sở Cuồng Nhân dự định ra tay với Tử Tinh? !

Gia hỏa này, đúng là quá điên cuồng.

Nhưng hiện tại tính mạng của bọn họ ở trong tay Sở Cuồng Nhân, tất cả chỉ có thể làm theo lời Sở Cuồng Nhân, không dám phản kháng.

Hơn nữa…

“Tiến quân Tử Tinh, nghĩ một chút đã cảm thấy hưng phấn rồi.”

Trong mắt Thiên Phong đạo lộ ra chiến ý.

Thân là cường đạo, bản chất trong người bọn họ chảy dòng máu tham lam, bạo ngược, tiến quân Tử Tinh, cướp đoạt tài phú, nữ nhân của Tử Tinh, thậm chí là chiếm lĩnh toàn bộ văn minh Tử Tinh, mới nghĩ bọn họ đã cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Vốn dĩ, bọn họ đều không phải đối thủ của Tử Tinh.

Nhưng bây giờ, toàn bộ cường đạo trong Hỗn Loạn Tinh Hải tập kết lại, trở thành một cỗ lực lượng, cộng thêm mấy trăm ngàn sát thủ của Hắc Huyết Lâu, những lực lượng này tập hợp lại, cùng với Sở Cuồng Nhân, có lẽ thật sự có thể chống lại Tử Tinh.

…

Ba đại Đạo Vương đều có hành động, bắt đầu chỉnh đốn Hỗn Loạn Tinh Hải.

Bên trong Hỗn Loạn Tinh Hải, các Đạo Vương vốn có thế lực mạnh nhất, thế lực của mỗi vị Đạo Vương đều có thể quét ngang một phương.

Đừng nói đến chuyện bây giờ ba vị Đạo Vương cùng liên hợp lại.

Toàn bộ Hỗn Loạn Tinh Hải, không người có thể so.

Mà trong khoảng thời gian này, Sở Cuồng Nhân cũng không dừng lại.

Hắn sử dụng Bất Tử chi thân, ý thức tiến vào Bản Nguyên giới, lại tìm hiểu ra một đạo bản nguyên chi lực… Bản nguyên bất tử!

Chuyện này khiến năng lực tự lành của Bất Tử chi thân càng thêm cường đại.

“Bất Tử chi thân chia thành sáu tầng, hiện tại ta đến tầng thứ năm hạt nhỏ trọng sinh, có lẽ, đợi ta triệt để chưởng khống bản nguyên bất tử, có thể tấn cấp đến tầng thứ sáu... Nhất niệm trọng sinh! !”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân tỏa ra tinh quang.

Bất Tử chi thân tầng thứ sáu, đó là mới là chỗ đáng sợ chân chính của Bất Tử chi thân, chỉ cần hắn còn một ý niệm trong đầu, là có thể tái tạo nhục thân, thậm chí chuyện này đã siêu việt hạn chế của nhục thân.

Từ khi bước vào tu hành đến bây giờ, có thể nói Bất Tử chi thân là một trong át chủ bài mạnh nhất của hắn, mặc dù chỉ là phần thưởng cấp Thần, nhưng trợ giúp hắn tuyệt đối không kém phần thưởng cấp Siêu Thần.

“Bất tử, hỏa diễm, ánh trăng, hàn đạo, thôn phệ, hiện tại ta đã nắm giữ năm đạo bản nguyên chi lực, nếu cộng thêm hai cái Chứng Pháp Chi Ấn, sức chiến đấu của ta sẽ đạt tới trình độ kinh khủng gì đây?”

“Cũng không biết, có thể đánh một trận với hư tiên không? !”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lóe ra tinh quang.

Hỗn Loạn Tinh Hải còn cần một thời gian nữa mới có thể triệt để chỉnh đốn, Sở Cuồng Nhân tìm hiểu ra bản nguyên bất tử xong, lại đưa mắt nhìn các hành tinh trong Hỗn Loạn Tinh Hải, trong đó, lớn nhất là hành tinh cấp chín.

Đó là hành tinh lớn nhất trong Hỗn Loạn Tinh Hải, đặt trong toàn bộ tinh hệ Tử Kim cũng không có mấy hành tinh có thể so sánh với hành tinh này.

Lớn hơn, cũng chỉ có hằng tinh.

Sở Cuồng Nhân đặt mục tiêu trên hành tinh này, sau khi thanh lý đám cường đạo ở phụ cận không sai biệt lắm, hắn bắt đầu thôn phệ.

Ba tháng nhanh chóng trôi qua.

Toàn bộ Hỗn Loạn Tinh Hải đã chỉnh đốn hoàn thành, vô số cường đạo được ba đại Đạo Vương liên hợp lại, chỉ nghe theo lệnh của một mình Sở Cuồng Nhân.

Một ngày này.

Ba đại Đạo Vương đi đến chỗ Sở Cuồng Nhân thôn phệ hành tinh, nhìn thấy bên ngoài chùm sáng là cảnh tượng lòng đất phun trào dung nham, sơn hà vỡ nát, linh khí hỗn tạp... Bọn họ không khỏi có chút kinh thán.

“Thủ đoạn của công tử thật không thể tưởng tượng nổi, liên tiếp thôn phệ mấy hành tinh cấp chín, chuyện này cũng có thể làm được.”

Cuồng Sa Đạo Vương cảm khái nói.

“Các ngươi nói công tử có thể thôn phệ hằng tinh không?”

Bỗng nhiên, Hỏa Ma Đạo Vương ý tưởng đột phát nói.

Nghe thấy lời này, mấy người đều giật nảy mình.

“Đừng đùa, mặc dù công tử có thể thôn phệ hành tinh cấp chín, nhưng hành tinh và hằng tinh hoàn toàn không giống nhau.”

Một khỏa hằng tinh ẩn chứa năng lượng khủng bố đến mức nào?

Đây là lực lượng không phải hành tinh có thể so sánh, một khỏa hằng tinh đủ để chèo chống một cái văn minh tinh hệ phát triển.

Hằng tinh ẩn chứa năng lượng, không thể tưởng tượng được.

Lấy một so sánh, đứng trước mặt năng lượng hằng tinh, cho dù là cấp bậc hư tiên cũng chắc chắn phải chết.

Có lẽ, chỉ có tiên mới có thể chống cự lực lượng của hằng tinh.

Ngay khi mấy người nói chuyện phiếm, quang cầu to lớn lơ lửng trên không trung bỗng nhiên chấn động.

Ngay sau đó, những tiếng phanh phanh quanh quẩn ra.

Đó là tiếng... Tim đập!

Nương theo tiếng tim đập xuất hiện, còn có một trận âm ba mạnh mẽ trùng kích, mấy vị Đạo Vương không nhịn được bị chấn lui ra ngoài.

“Tiếng tim đập thật khủng khiếp.”

“Chỉ một trận tim đập đã đẩy lui chúng ta, rốt cuộc nhục thân của công tử đã đạt đến trình độ kinh khủng nào vậy?”

“Thực sự có người luyện thể đến tình trạng này sao? !”

“Thế này thì quá mức rồi.”

Mấy người âm thầm líu lưỡi, cảm giác không thể tin được.

Mà trong tinh không, quang cầu to lớn kia nhanh chóng co lại, năng lượng tinh thần bị Sở Cuồng Nhân nhanh chóng hấp thu hầu như không còn.

Lúc này hắn đang ngồi xếp bằng trong tinh không, quanh người có tinh quang lóe lên, đạo văn xen lẫn lưu chuyển, vô cùng huyền diệu.

Bỗng nhiên, trong lỗ chân lông trên người hắn có từng đạo khí vụ như ánh sáng màu trắng tiêu tán ra, ngưng tụ thành một đạo bạch sắc.

Đạo khí vụ kia lại khiến mấy vị Thiên Đạo Chủ cảm thấy tim đập nhanh.

“Cảm giác này, chẳng lẽ là... Bản nguyên chi lực!”

Hắc Huyết Lâu chủ hít vào một ngụm khí lạnh.

Chương 905: Hỗn Loạn Tinh Hải xuất binh, mục tiêu Tử Tinh, rung động tinh hệ

“Cảm giác này chẳng lẽ là... Bản nguyên chi lực!”

Hắc Huyết Lâu chủ hít vào một ngụm khí lạnh.

Bản nguyên chi lực, đó là vật các Thiên Đạo Chủ đều tha thiết ước mơ.

Bởi vì, bản nguyên chi lực có quan hệ với tiên.

Tham ngộ bản nguyên chi lực, đó là một trong những điều kiện để thành tiên, tại tinh hệ Tử Kim, chỉ có hư tiên mới có thể lĩnh hội bản nguyên chi lực.

Còn lại, ngay cả Thiên Đạo Chủ cũng không làm được.

“Công tử lại tìm hiểu ra bản nguyên chi lực! Còn chưa tới Thiên Đạo Chủ đã tìm hiểu ra bản nguyên chi lực, quá cường đại, trong các tiên chủng tại tinh hệ Tử Kim, tuyệt đối là độc nhất vô nhị!”

Hỏa Ma Đạo Vương cảm khái nói, có chút hâm mộ.

Trong tinh không.

Sở Cuồng Nhân chậm rãi mở hai mắt ra, hắn nhìn đạo sương mù màu trắng trong tay mình, trong mắt lộ ra một vệt kinh hỉ.

“Thú vị, lần này thôn phệ hành tinh cấp chín, không chỉ khiến Tinh Thần Bất Diệt Thể đạt đến cấp đỉnh phong, còn vì vậy mà tìm hiểu ra một đạo nhục thân bản nguyên chi lực, hiện tại ta đã sở hữu sáu đạo bản nguyên chi lực.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên.

Sáu đạo bản nguyên chi lực, đây là một chuyện cực kỳ chuyện kinh khủng.

Tu sĩ bình thường tìm hiểu ra một đạo cũng khó khăn, đừng nói đến sáu đạo, hơn nữa sáu đạo bản nguyên chi lực này của Sở Cuồng Nhân đều có thuộc tính khác nhau.

“Tinh Thần Bất Diệt Thể đỉnh phong, cộng thêm nhục thân bản nguyên chi lực, lực lượng nhục thân của ta có thể nhẹ nhõm diệt sát Thiên Đạo Chủ!”

“Thậm chí, Thiên Đạo Chủ đỉnh phong cũng có thể đánh một trận.”

Mà đây chỉ là lực lượng thân thể mà thôi, cộng thêm các thủ đoạn khác, Sở Cuồng Nhân cảm giác, bây giờ mình rất mạnh.

“Tinh Thần Bất Diệt Thể đỉnh phong đã khủng bố như thế, vậy nếu là Tinh Thần Bất Diệt Thể viên mãn, chắc hẳn tương ứng với thành tiên đi!”

“Cảnh giới cao nhất của Tinh Thần Bất Diệt Thể... Nhục thân thành tiên! !”

Nhục thân thành tiên, chuyện này còn khó khăn hơn chuyện thông qua các thủ đoạn khác thành tiên rất nhiều, nhưng nếu thành công, sẽ càng khủng bố hơn tiên nhân bình thường.

“Muốn nhục thân thành tiên, không biết phải thôn phệ bao nhiêu khỏa hành tinh cấp chín đây, nếu là hằng tinh...”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía mặt trời sáng chói phía, vô tận ánh sáng và nhiệt độ, không nhịn được liếm môi một cái.

“Hằng tinh thì được, nhưng không thể là khỏa này, trong tinh hệ Tử Kim có nhiều văn minh như vậy, bao gồm Thương Khung tinh cũng phải dựa vào nó để sống đó.”

“Tương lai đến nơi khác tìm một khỏa đi.”

Thu hồi nhục thân bản nguyên chi lực, thu liễm uy năng của nhục thân.

Sở Cuồng Nhân lần nữa khôi phục dáng vẻ siêu toàn thoát tục.

“Chuẩn bị đến đâu rồi?”

Hắn nhìn về phía mấy người Hắc Huyết Lâu chủ cách đó không xa hỏi.

“Bẩm công tử, đã chuẩn bị tốt rồi, Hỗn Loạn Tinh Hải có tổng cộng một triệu tám trăm chiếc chiến thuyền, một trăm mười ba triệu cường đạo đang chờ ngươi ra lệnh một tiếng sẽ lập tức tiến về Tử Tinh.” Thiên Phong Đạo Vương nói.

“Bảy mươi sáu vạn sát thủ của Hắc Huyết Lâu cũng chuẩn bị xong.”

Hắc Huyết Lâu Chủ nói.

Mặc dù so với hơn một trăm triệu cường đạo thì bảy mươi sáu vạn sát thủ có vẻ hơi nhỏ bé, những đám sát thủ này lại là những người am hiểu thủ đoạn chém giết trong đám tu sĩ, phần lớn đều có tu vi từ Đế giả trở nên.

“Công tử, mặc dù chúng ta tập kết không ít lực lượng, nhưng Tử Tinh cũng không phải văn minh bình thường, hơn nữa, chúng ta nhiều người như vậy tiến quân đến Tử Tinh, lập tức sẽ bị phát hiện, đến lúc đó sợ rằng còn chưa tới gần Tử Tinh, đã bị văn minh phụ thuộc Tử Tinh ở bên ngoài dùng biện pháp chống cự công kích rồi.” Cuồng Sa Đạo Vương nói.

Tử Tinh có thể sừng sững trong tinh hệ Tử Kim nhiều năm như vậy, tuyệt đối không phải ăn chay, rất nhiều văn minh phụ thuộc đều nghe theo hiệu lệnh của bọn họ, lấy Tử Tinh làm trung tâm mở rộng quân đội ra bên ngoài, cũng có rất nhiều biện pháp phòng ngự công kích.

Những thứ này đủ khiến những thế lực muốn công vào Tử Tinh nhượng bộ lui binh.

“Chuyện này ta rõ ràng, tự có biện pháp.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, không biết Sở Cuồng Nhân nói là biện pháp gì, nhưng hiện tại đối phương không có ý nói hết.

“Lên đường đi.”

Sở Cuồng Nhân nói.

“Được.”

Một ngày này, từng chiếc chiến thuyền chở theo vô số cường đạo đi ra Hỗn Loạn Tinh Hải, xuất phát về phía văn minh Tử Tinh.

Động tác lớn như vậy, đương nhiên không lừa được các thế lực lớn.

Một ngày này, toàn bộ tinh hệ Tử Kim đều bị kinh động.

“Trời ạ, Hỗn Loạn Tinh Hải làm sao vậy?”

“Nhiều cường đạo rời khỏi Hỗn Loạn Tinh Hải như vậy, đây là dốc toàn bộ lực lượng sao, bọn họ muốn làm gì, muốn nhấc lên đại chiến tinh hệ sao?”

“Nhanh, mau đi điều tra!”

Không một thế lực nào dám coi nhẹ cỗ lực lượng này.

Chỉ cần thế lực của một Đạo Vương đã đủ khiến người ta coi trọng, đừng nói đến chuyện cường đạo tại Hỗn Loạn Tinh Hải dốc toàn bộ lực lượng.

Rất nhanh, các đại thế lực đã phát hiện, lần này Hỗn Loạn Tinh Hải đã dốc toàn lực, là có mục đích, đều tiến về một hướng.

Điều này nói rõ cái gì?

Điều này nói rõ sau lưng đám cường đạo này có người chỉ huy bọn họ!

Chuyện này khiến mọi người cảm thấy mơ hồ.

Là ai?

Rốt cuộc là ai có năng lực như vậy, lại có thể thống nhất toàn bộ Hỗn Loạn Tinh Hải, mà rốt cuộc mục đích của hắn là gì?

“Tiếp tục điều tra, có thể chưởng khống toàn bộ Hỗn Loạn Tinh Hải, người này tuyệt đối không đơn giản, cỗ lực lượng này quá cường đại.”

“Ba đại Đạo Vương và vô số cường đạo trong Hỗn Loạn Tinh Hải đi ra, cỗ lực lượng này đủ sánh vai với bất cứ nền văn minh đỉnh cấp nào!”

“Chờ một chút, phương hướng này là…”

Đã có thế lực nhận ra.

Phương hướng đám cường đạo này tới chính là… Tử Tinh! !

“Điên rồi, điên rồi, đám người Hỗn Loạn Tinh Hải kia tuyệt đối điên rồi, bọn họ dự định khai chiến với Tử Tinh sao? !”

“Móa, chơi như vậy cũng quá lớn đi.”

“Khai chiến với Tử Tinh, bọn họ có thực lực này sao?”

Tất cả văn minh, đạo thống đều bị động tác của Hỗn Loạn Tinh Hải làm cho giật mình kêu lên, đều không thể ngồi yên, sai người mật thiết chú ý việc này.

Mà một bên khác, Tử Tinh.

Tử Vi điện chủ nhận được tình báo, sắc mặt âm trầm đến chảy nước, trên người có sát ý không khống chế được lộ ra.

“Tốt, xem ra uy nghiêm của Tử Tinh ta đã giảm xuống, ngay cả một đám trộm cướp cũng dám tìm chúng ta gây phiền phức.”

“Cho rằng Tử Tinh ta nguyên khí đại thương thì không làm gì được bọn họ sao? Phân phó, để các văn minh phụ thuộc dọc đường đi xuất thủ, muốn đối địch với Tử Tinh ta? Hừ, ta muốn bọn họ chưa nhìn thấy Tử Tinh đã phải táng thân tại tinh hải! !” Tử Vi điện chủ âm trầm nói.

Bên cạnh, Tử Tinh thiên hộ cau mày nói: “Hỗn Loạn Tinh Hải đột nhiên có động tác này, sau lưng nhất định có người làm chủ, rốt cuộc là ai? Chuyện này nhất định phải làm rõ ràng.”

“Ừm, ta đã sai người đi đã điều tra, tin tưởng không lâu sau sẽ có tin tức.” Tử Vi điện chủ nói.

Mà lúc này.

Cách Tử Tinh mấy năm ánh sáng, một triệu chiến thuyền đã trùng trùng điệp điệp đi tới trước mặt đạo phòng ngự thứ nhất của Tử

Tinh.

Đây là một tòa thành lập thành đại cứ điểm trong tinh không, tọa trấn cứ điểm này, chính là một vị Đại Đạo Chủ đỉnh phong.

Trước mặt mấy vị Đạo Vương, một tên Đại Đạo Chủ căn bản không tính là gì, nhưng khó giải quyết chính là, trong cứ điểm có đại trận phòng ngự vô cùng cường đại, nếu mở ra, ngay cả Thiên Đạo Chủ cũng không thể công phá.

Mà chỉ cần đại quân cường đạo bị ngăn cản ở đây, đám văn minh phụ thuộc Tử Tinh sẽ điều động quân đội đến đây trợ giúp, chỉ chờ cao thủ của các văn minh tề tụ, là có thể triển khai đại chiến với đại quân cường đạo kia.

Nếu làm không tốt, đại quân trùng điệp này còn chưa nhìn thấy mặt Tử Tinh, đã phải thất bại ở đây.

Nếu là như vậy, chỉ sợ Hỗn Loạn Tinh Hải sẽ trở thành trò cười của toàn bộ tinh hệ Tử Kim.

“Hỗn Loạn Tinh Hải, các ngươi sẽ làm gì đây?”

Các thế lực đều đang mong mỏi theo dõi.

Chương 906: Một kiếm trảm phá cứ điểm, Tử Tinh dùng khỏe ứng mệt

Lấy Tử Tinh làm trung tâm kéo dài ra bên ngoài, trong phạm vi bảy năm ánh sáng xây dựng vô số phòng tuyến, trong đó có mười tám cứ điểm là nổi danh nhất.

Muốn tấn công Tử Tinh, nhất định phải vượt qua mười tám cứ điểm này.

Mà bây giờ.

Tại cứ điểm thứ nhất, cứ điểm Cổ Hàn.

Chủ nhân của cứ điểm này là một vị Đại Đạo Chủ đỉnh phong, hiện tại hắn ta đứng trên tường thành cứ điểm, nhìn đại quân cường đạo trùng trùng điệp điệp phía xa, trong mắt lộ ra một vệt khinh thường.

“Muốn tấn công Tử Tinh, đúng là không biết lượng sức, mười tám cứ điểm, ngay cả cứ điểm thứ nhất này, các ngươi cũng không có cách nào thông qua!”

Cứ điểm Cổ Hàn chi chủ, Cổ Hàn Đạo Chủ cười lạnh nói.

Mười tám cứ điểm này là do Tử Tinh dốc toàn lực tạo thành, mỗi cứ điểm đều thiết lập vô số trận pháp cấm chế, có thể nói không thể phá vỡ.

“Đám cường đạo này không có cách nào đột phá cứ điểm Cổ Hàn, hiện tại chỉ cần chờ cao thủ của các văn minh khác đến, là có thể tiêu diệt bọn họ.”

Cổ Hàn Đạo Chủ âm thầm nghĩ.

Các đại thế lực cũng đang chú ý đám cường đạo này sẽ có động tác gì, nếu thật sự dừng bước ở đây, vậy Hỗn Loạn Chi Hải sẽ trở thành trò cười của toàn bộ tinh hệ Tử Kim.

Trong một triệu chiến thuyền, ba đại Đạo Vương nhìn cứ điểm Cổ Hàn cách đó không xa, nhìn thấy bên trong lưu chuyển vô số cấm chế trận pháp không khỏi cau mày, có cảm giác bó tay không có cách nào.

“Tiếp theo nên làm cái gì?”

“Dừng lại trước đi.” Thiên Phong Đạo Vương nói: “Lại tới gần, sẽ đụng vào những trận pháp cấm chế này.”

“Không cần dừng lại.”

Lúc này, trong chiến thuyền truyền ra một giọng nói, ba đại Đạo Vương và Hắc Huyết Lâu chủ nghe vậy, hai mặt nhìn nhau.

Không dừng lại, muốn đụng vào sao?

“Nghe công tử.”

Hỏa Ma Đạo Vương cắn răng nói.

Hơn một triệu chiến thuyền tiếp tục tiến về phía cứ điểm, các đại thế lực thấy tình cảnh này, không khỏi có chút hoảng hốt.

“Bọn họ dự định làm gì? !”

“Lại tới gần sẽ va chạm vào trận pháp cấm chế của cứ điểm Cổ Hàn đó, chẳng lẽ bọn họ không muốn sống nữa sao?”

“Nếu va chạm sẽ là thuyền hủy người vong.”

“Quả nhiên đám cường đạo này đều là một đám điên không muốn mạng.”

Trong cứ điểm Cổ Hàn, Cổ Hàn Đạo Chủ thấy cảnh này cũng hơi kinh ngạc, hắn ta cười lạnh nói: “Muốn mạnh mẽ đột phá sao? Ngu xuẩn.”

Sau đó, hắn ta lớn tiếng nói: “Tất cả mọi người chuẩn bị, một khi đám cường đạo này tiến vào phạm vi công kích của trận pháp, liền tiêu diệt bọn họ!”

“Vâng!”

Người phụ trách các đại trận pháp đều mở trận pháp ra.

Chỉ chốc lát, xung quanh cứ điểm Cổ Hàn có vô số quang mang trận pháp lưu chuyển, một đám sát trận, khốn trận mở ra.

Một triệu chiến thuyền, tiếp tục tiến lên.

Phía trước, là vô số trận pháp cấm chế.

Ngay lúc vô số chiến thuyền sắp đụng vào, một cỗ khí tức mạnh mẽ tuyệt luân khí nhiên bạo phát, lượng lớn Đế khí từ trên một chiếc chiến thuyền phóng lên tận trời, xen lẫn hóa thành một cái đế vương pháp tướng trong hư không!

Trong lòng bàn tay Đế vương pháp tướng có lượng lớn kiếm khí vàng rực đang lưu chuyển, tản ra ba động tiên pháp cường đại rung động trong gầm trời.

“Cỗ khí tức này là…”

Có cường giả chú ý đến trận chiến này không nhịn được đồng tử co rụt lại, đồng thời nghĩ tới cái gì.

Trong lòng bàn tay Đế vương pháp tướng tuôn ra kiếm khí, hóa thành một đạo kiếm ảnh vàng rực vắt ngang thiên địa, kéo dài vạn vạn trượng, ngang nhiên chém ra!

Nơi kiếm ảnh đi qua, hư không nứt toác, trời đất sụp đổ!

Trong ngàn tỉ dặm, vô số tinh thần vì thế mà chấn động.

Một kiếm này, va chạm kịch liệt với vô số cấm chế trong cứ điểm Cổ Hàn, một đám trận pháp, cấm chế toàn bộ bị phá nát, nổ tung, thời khắc này, toàn bộ cứ điểm Cổ Hàn lâm vào trung chuyển kịch liệt trước nay chưa có!

Cứ điểm đang rung chuyển, tu sĩ đang chạy trối chết…

Chòm sao ảm đạm phai màu.

Vô số tu sĩ vây xem trợn mắt há hốc mồm.

Cổ Hàn Đạo Chủ sững sờ nhìn một kiếm này buông xuống, giống như xé rách giấy mỏng, nhẹ nhõm xé mở trận pháp cấm chế.

Dư âm của kiếm khí càn quét qua, thậm chí Cổ Hàn Đạo Chủ còn chưa kịp phản ứng đã bị kiếm khí kinh khủng này oanh sát thành cặn bã.

Sau một kiếm.

Cứ điểm Cổ Hàn vốn to lớn lại bị bổ thành hai nửa, vô số thi thể chiến thuyền, mảnh vỡ cứ điểm trôi nổi trong tinh không.

Mặc dù kiếm khí tiêu tán, nhưng cỗ uy áp doạ người kia vẫn còn lưu lại trong không khí, chấn nhiếp tất cả mọi người nhìn thấy một kiếm này.

“Tiêu diệt kẻ địch còn lại.”

Giọng nói băng lãnh vang lên.

Lúc này ba đại Đạo Vương và Hắc Huyết lâu chủ mới hồi phục tinh thần.

“Nã pháo! !”

Thiên Phong Đạo Vương thét dài một tiếng.

Nhất thời, từng đạo chùm sáng năng lượng từ vô số chiến thuyền bạo phát ra, như gió lốc quá cảnh, oanh kích cứ điểm Cổ Hàn đã bị tàn phá.

Tu sĩ thủ thành của Tử Tinh sớm đã bị một kiếm kia cho dọa cho bể mật gần chết, căn bản không có tâm trí tổ chức nhân thủ phản kháng.

Rất nhanh, người bị thương, kẻ thì chết, cũng có người bỏ trốn...

Cứ điểm Cổ Hàn... Phá! !

Đám cường đạo nhảy lên hoan hô, lớn tiếng kêu gào.

Mà trong hư không, một đám tu sĩ vây xem cũng dần dần lấy lại tinh thần, nhìn cứ điểm Cổ Hàn bị tàn phá, vẫn không nhịn được rung động.

“Nếu ta không nhìn lầm, một kiếm vừa rồi là tiên pháp của Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân đúng không?” Một tu sĩ run rẩy nói.

“Không sai, chính là hắn.”

“Trời ạ, rốt cuộc thực lực bây giờ của người này đã đạt đến mức độ nào rồi, cứ điểm này, lại bị một kiếm của hắn trảm phá!”

“Quá mạnh.”

“Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân đã từng nói, hắn muốn để Tử Tinh nếm thử cảm giác văn minh bị hủy diệt, xem ra, là thật! Chỉ là không ngờ, hắn lại tập kết toàn bộ cường đạo trong Hỗn Loạn Tinh Hải!”

“Tử Tinh chọc phải nhân vật ghê gớm rồi!”

Vô số tu sĩ nghị luận ầm ĩ.

Mà lúc này, các đại thế lực cũng hiểu được, lần này Hỗn Loạn Tinh Hải xuất động, là Sở Cuồng Nhân ở sau lưng làm chủ.

Trước đó, các cường giả bị Tử Tinh âm thầm hạ lệnh truy sát hai mắt tỏa sáng, trong lòng lại có một loại xúc động nhanh chóng lan tràn ra.

Một loại xúc động chạy đến trợ giúp Sở Cuồng Nhân.

“Tử Tinh từng sai Hắc Huyết Lâu đuổi giết chúng ta, nếu chúng ta không chết, sợ rằng bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ.”

“A, trước mắt đã có biện pháp.”

“Chỉ cần trợ giúp Sở Cuồng Nhân giải quyết Tử Tinh, vậy chẳng phải thù của chúng ta đã được báo sao, hơn nữa không cần lo lắng Tử Tinh lại phái người tới giết chúng ta.”

“Tử Tinh, ta còn muốn tính sổ với bọn họ đây.”

Trong lúc nhất thời, các cường giả ngày trước bị đuổi giết đều có hành động.

Mà tại Tử Tinh, biết được là Sở Cuồng Nhân ở sau lưng chủ đạo, Tử Vi điện chủ tức giận tới giơ chân, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân! !”

“Lại là gia hỏa này, lần trước còn chưa xử lý hắn đâu, lần này hắn lại tới, tốt, tốt!”

“Đã như vậy, thì tính cả mối thù lần trước đi, tụ tập nhân thủ cho ta, ta muốn đích thân xuất chinh, quyết chiến với người này! !”

Tử Vi điện chủ lạnh giọng nói.

Giờ phút này, Tử Tinh Thiên Hộ đứng bên cạnh nói: “Điện chủ, Sở Cuồng Nhân tập kết thế lực tại Hỗn Loạn Tinh Hải, không thể khinh thường, nếu tùy tiện xuất chinh, chỉ sợ không ổn, không bằng, dùng khỏe ứng mệt đi.”

“Dùng khỏe ứng mệt?”

“Không sai, cho dù thực lực của Sở Cuồng Nhân mạnh hơn, nhưng muốn đột phá mười tám phòng tuyến đi vào Tử Tinh, người hắn chỉ huy ít nhất phải tổn thất chín thành, mà chúng ta tập kết chiến lực Tử Tinh, đến lúc đó sẽ một lần hành động tiêu diệt hắn và đám người ô hợp kia!” Tử Tinh Thiên Hộ lạnh lùng nói.

“Thiên hộ nói rất có lý, vậy thì chờ hắn đến đây đi.”

Tử Vi điện chủ lạnh giọng nói.

Chương 907: Bắt đầu hành động, một người? Mở to hai mắt ra nhìn

Sở Cuồng Nhân suất lĩnh vô số cường đạo trong Hỗn Loạn Tinh Hải, thân chinh đến Tử Tinh!

Tin tức này cấp tốc truyền khắp tinh hệ Tử Kim.

Tất cả văn minh, đạo thống đều bị chấn động tê cả da đầu, cái tên Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân này lại lần nữa được đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

“Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân, hắn quá điên cuồng, thế mà lại làm ra chuyện này, vốn cho rằng hắn lúc trước chỉ nói miệng, không ngờ hắn lại dự định khai chiến với cả Tử Tinh! !”

“Không chỉ khai chiến, còn kéo toàn bộ cường đạo trong Hỗn Loạn Tinh Hải xuống nước, khá lắm, sau này không có người nào dám chọc hắn a!”

“Chậc chậc, yêu nghiệt…”

“Chuyện này, tinh hệ Tử Kim sắp náo nhiệt rồi.”

So với quần chúng ăn dưa xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, đám văn minh phụ thuộc Tử Tinh lại bày ra trận địa sẵn sàng đón địch.

Tử Tinh bị diệt, vậy bọn họ cũng không khá hơn chút nào.

Tử Tinh đã hạ mệnh lệnh bắt buộc bọn họ, nhất định phải toàn diện ngăn cản Sở Cuồng Nhân và đám cường đạo Hỗn Loạn Tinh Hải ở bên ngoài Tử Tinh.

Có thể giết chết bao nhiêu thì giết bấy nhiêu.

Rất hiển nhiên, Tử Tinh đã xem bọn họ thành pháo hôi.

Nhưng bọn họ lại không có cách nào.

Là thế lực phục thuộc Tử Tinh, mạch máu của bọn họ đều bị Tử Tinh chưởng khống trong tay, không phục tùng, lúc nào Tử Tinh cũng có thể hủy diệt bọn họ.

Trong lúc nhất thời, các đại văn minh đều có hành động, tụ tập binh mã trùng trùng điệp điệp đi về phía Sở Cuồng Nhân.

Một trận đại chiến tinh hệ, cứ như vậy mở màn.

Nơi nào đó trong tinh không.

Tòa thứ hai trong mười tám cứ điểm!

Sở Cuồng Nhân một kiếm chém ra, kiếm ảnh to lớn bổ đôi tòa cứ điểm to lớn này, cảnh tượng giống như bổ ra cứ điểm Cổ Hàn lúc trước.

Một kiếm kinh thiên động địa kia, khiến mọi người nhìn thấy mà trong lòng run sợ.

“Chiến lực của Sở Cuồng Nhân quá kinh khủng, một kiếm này, sợ rằng Thiên Đạo Chủ đỉnh phong cũng chưa chắc có thể thi triển đi ra.”

“Quả thực là tên quái vật.”

Vô số người vì đó mà kinh thán.

Sở Cuồng Nhân bày ra chiến lực hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác của hắn, đã siêu việt phạm vi lý giải của mọi người.

Tiếng ầm ầm vang vọng trong gầm trời, cứ điểm sụp đổ…

Mà theo cứ điểm sụp đổ, bên trong bỗng nhiên hiện ra lượng lớn tu sĩ, trùng sát về phía đại quân cường đạo.

“Giết a!”

“Người nào có thể giết Sở Cuồng Nhân, thưởng một trăm tỷ linh tủy! !”

Những tu sĩ này có đến từ các văn minh phụ thuộc Tử Tinh, cũng có tướng sĩ bản địa đóng giữ tại cứ điểm, số lượng đông đảo.

Một trận huyết tinh chém giết lập tức bao phát trong trong tinh không.

Sở Cuồng Nhân nhìn tình cảnh này, ánh mắt vô cùng bình tĩnh, niệm lực lưu chuyển, vô số linh lực binh phong càn quyết về bốn phương tám hướng.

Phàm là tu sĩ tới gần hắn, đều bị oanh sát.

Trận chiến này kéo dài một ngày một đêm.

Cuối cùng, phía Sở Cuồng Nhân thắng lợi mà kết thúc.

“Công tử, trận chiến này chúng ta tổn thất một trăm sáu mươi tám vạn người, trong đó Đế giả …” Thiên Phong Đạo Vương muốn bẩm báo chiến tổn.

Nhưng Sở Cuồng Nhân khoát tay áo, thản nhiên nói: “Ta không cần biết chuyện này, người không chết hết, thì tiếp tục tiến lên cho ta.”

Nghe nói như thế, trong lòng mấy vị Đạo Vương phát lạnh.

Giờ phút này.

Bọn họ mới chính thức nhận thức được, bọn họ chẳng qua là công cụ Sở Cuồng Nhân dùng để báo thù Tử Tinh mà thôi, cái chết của bọn họ không hề quan trọng với đối phương, thậm chí đối phương còn không thèm giả vờ một chút.

“Ta biết các ngươi bất mãn, hận ta, oán niệm ta, nhưng những thứ này không đáng kể, ta chỉ muốn diệt Tử Tinh, mà các ngươi, cũng muốn tài phú của văn minh Tử Tinh đúng không, ta có năng lực dẫn các ngươi làm được chuyện này, các ngươi chỉ cần biết như vậy là đủ rồi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Nhưng công tử, tiếp tục như vậy nữa, chờ chúng ta đến Tử Tinh, nhân thủ sẽ chết hết, vậy làm sao có thể đánh với Tử Tinh được?” Cuồng Sa Đạo Vương hít sâu một hơi nói.

“Ta đã nói, các ngươi không cần lo lắng vấn đề này, chỉ cần làm theo lời ta nói là được.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Vậy… Tốt a.”

Cho dù trong lòng mấy vị Đạo Vương có bất mãn, hiện tại cũng không có đường quay về, bản chất của đám cường đạo trong Hỗn Loạn Tinh Hải đều là tham lam, giờ phút này, bọn họ đã sớm bị tài phú của Tử Tinh che mắt.

Nhất là thực lực Sở Cuồng Nhân bày ra vô cùng cường đại, khiến bọn họ cảm thấy có thể thực hiện khả năng này, giờ phút này muốn bọn họ quay người trở về Hỗn Loạn Tinh Hải, trên cơ bản là chuyện không thể nào.

Đại quân cường đạo tiếp tục đi về phía trước.

Cứ điểm thứ ba.

Cứ điểm thứ tư.

Cứ điểm thứ năm.

… …

Trước cứ điểm thứ tám, đại quân cường đạo do Sở Cuồng Nhân chỉ huy đã tổn thất hơn hai thành, mà càng đến gần Tử Tinh, bọn họ càng gặp lực phản kháng cường đại hơn.

Thậm chí đã xuất hiện nhân vật cấp bậc Thiên Đạo Chủ tham chiến.

Các thế lực thuộc tinh hệ Tử Kim đều hiểu, đại quân cường đạo muốn đột phá mười tám đạo phòng tuyến, đến Tử Tinh, đây sẽ là một chuyện cực kỳ khó khăn, chỉ sợ tổn thất phải vượt qua chín thành mới có thể làm được.

Bọn họ sẽ dùng không đến một thành còn lại đối kháng toàn bộ Tử Tinh sao?

Nghĩ như thế nào cũng cảm thấy không thể.

Đám người Thiên Phong Đạo Vương đã có chút nóng nảy, dù sao, luân phiên đại chiến, tổn thất đều là người của bọn họ.

Nhưng bọn họ lại không dám ngỗ nghịch Sở Cuồng Nhân.

Sau một trận đại chiến, đại quân cường đạo đang nghỉ ngơi.

Sở Cuồng Nhân nhìn tinh không phía xa, thầm nói: “Khoảng cách này đã không sai biệt lắm, vậy thì, bắt đầu đi.”

Bắt đầu?

Bắt đầu cái gì?

Mấy vị Đạo Vương có chút không nghĩ ra.

“Các ngươi ở chỗ này chờ.”

Sở Cuồng Nhân nói.

Sau đó, bóng người hắn lóe lên, biến mất tại chỗ.

Chỉ chốc lát.

Hắn đã vượt qua mấy cái năm ánh sáng, đi tới trên không Tử Tinh.

Ngay sau đó, tâm niệm khẽ động, không gian vốn bình tĩnh sau lưng kịch liệt rung chuyển, nổi lên từng vòng gợn sóng.

Ba động không gian vô cùng cường đại, khiến tất cả cường giả trong Tử Tinh đều có cảm ứng, ào ào nhìn về phía vực ngoại.

Từng đế niệm dòm ngó ngó nơi phát ra ba động không gian.

“Ba động không gian thật cường đại, là ai?”

“Là hắn!”

“Là Thi Kiếm Tiên Sở Cuồng Nhân, hắn lại dám một mình đến Tử Tinh, còn nữa, hắn đang làm cái gì! !”

Tất cả cường giả trong Tử Tỉnh đều có chút kinh nghi bất định.

Mà bên ngoài mấy năm ánh sáng.

Chỗ đại quân cường đạo đang nghỉ.

Chỉ thấy sau khi Sở Cuồng Nhân rời đi, có hai đạo quang mang từ trong chiến thuyền bay ra, chính là hai người Sở Cuồng Nhân! !

Đám người Thiên Phong Đạo Vương vô cùng hoảng hốt.

“Không đúng, đây là linh hồn thể!”

“Nhưng tại sao hồn thể của công tử lại ở chỗ này? Hơn nữa còn có hai cái, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?”

Mọi người mơ hồ.

Nhưng địa hồn, nhân hồn của Sở Cuồng Nhân cũng không giải thích quá nhiều.

“Bản tôn đã bắt đầu hành động.”

“Vậy chúng ta cũng bắt đầu đi.”

Địa hồn, nhân hồn liếc nhau, sau đó, bọn họ lấy ra một cái vòng tròn màu bạc trắng, ném lên giữa không trung.

Vòng tròn nở rộ quang hoa vô biên, chín cái vòng tròn xoay tròn, hóa thành một cái trang bị lập thể, ba động không gian cường đại cấp tốc khuếch tán.

Đây chính là Thời Không Bảo Giám!

Chỉ thấy ba động không gian bao phủ một phương này tinh không, trong hư không nổi lên từng vòng gợn sóng, hình thành một cái thông đạo không gian truyền tống rất lớn.

“Tất cả mọi người, tiến vào thông đạo truyền tống đi!”

Địa hồn của Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Trong nháy mắt đám người Thiên Phong Đạo Vương đã hiểu.

“Tất cả mọi người, tiến vào thông đạo!”

Một bên khác, trên Tử Tinh.

Vô số cường giả đi đến vực ngoại, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, nhất là Tử Tinh điện chủ, trong mắt mang theo sát ý lạnh lẽo, “Sở Cuồng Nhân, ngươi lại dám một mình đến Tử Tinh ta, ngươi đúng là muốn chết! !”

“Há, một người? Vậy thì ngươi hãy trợn to mắt lên nhìn, không phải chỉ có một mình ta!” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Chỉ thấy phía sau hắn, từng chiếc chiến thuyền nối tiếp nhau từ trong hư không đi ra, liên miên bất tuyệt, giống như không có cuối cùng.

Rất nhanh, trên không trung Tử Tinh đã có mấy trăm ngàn chiếc chiến thuyền, lít nha lít nhít, cùng một đội đại quân cường đạo cực kì hung ác.

“Sau hôm nay, văn minh Tử Tinh sẽ trở thành lịch sử.”

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói.

Chương 908: Đại chiến mở ra, thực lực của hắn lại tiến bộ nhiều như vậy

Từng chiếc chiến thuyền nối tiếp nhau từ sau lưng Sở Cuồng Nhân đi ra.

Vô số cường đạo bao phủ mảnh thiên địa này, tất cả mọi người chấn động không gì sánh nổi nhìn một màn trước mặt.

Vốn dĩ chỉ có một mình Sở Cuồng Nhân đột nhiên xuất hiện trong tinh không, bây giờ lại có nhiều người như vậy, rốt cuộc hắn đã làm thế nào?

Sưu...

Hai đạo lưu quang bay lượn đến, chui vào cơ thể Sở Cuồng Nhân.

Địa hồn, nhân hồn quy vị.

Thời Không Bảo Giám cũng trở về cơ thể.

“Thủ đoạn không gian!”

Sắc mặt Tử Vi điện chủ vô cùng âm trầm nhìn Sở Cuồng Nhân.

Hắn ta biết, Sở Cuồng Nhân có không gian thủ đoạn, nhưng không ngờ, đối phương lại có thể sử dụng không gian thủ đoạn làm chuyện như vậy.

Vượt qua mấy năm ánh sáng, đưa vô số chiến thuyền và đại quân cường đạo đến đây, chuyện này vượt quá tưởng tượng.

Gia hỏa này, rốt cuộc đã đến cảnh giới nào?

Đây là nghi hoặc của tất cả mọi người.

Nhưng bọn họ không biết, muốn vận chuyển nhiều chiến thuyền, tu sĩ đến Tử Tinh như vậy không phải chuyện dễ dàng.

Ngay cả Sở Cuồng Nhân cũng phải dựa vào Thời Không Bảo Giám trợ giúp.

Đồng thời, còn có hạn chế khoảng cách.

Vì vậy, hắn mới dẫn đại quân của Hỗn Loạn Tinh Hải xuất phát tiến về Tử Tinh, đến một khoảng cách nhất định mới vận chuyển bọn họ đến đây.

Nếu tu vi của hắn cao hơn một cấp bậc, thậm chí đám cường đạo trong Hỗn Loạn Tinh Hải không cần đi ra tinh hải, hắn trực tiếp có thể vận chuyển bọn họ từ trong Hỗn Loạn Tinh Hải đến trên không Tử Tinh, không cần tấn công bất cứ cứ điểm nào.

“Tử Vi điện chủ, hôm nay là thời điểm tốt để tính toán món nợ giữa ta và các ngươi.” Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Trong mắt hắn lóe lên hàn ý lạnh lẽo.

Từ khi Tử Tinh tìm người đến Thương Khung tinh, muốn hủy diệt Thương Khung tinh, hắn và Tử Tinh đã định trước không cách nào hoà giải.

Không phải hắn chết, thì chính là Tử Tinh diệt vong!

“Ha ha, Sở đạo hữu, muốn diệt Tử Tinh, làm sao có thể thiếu chúng ta chứ?” Lúc này, một trận cười to vang lên.

Chỉ thấy cách đó không xa, lần lượt từng bóng người bay lượn đến.

Trong đó một người cầm đầu, chính là Thần Nguyệt Đạo Chủ!

Phía sau hắn ta, Dương Tiêu, tán tu An Thiên, Sư Lĩnh Đạo Chủ và hơn phân nửa Đạo Chủ khác đã từng đến trợ giúp Sở Cuồng Nhân cũng đến.

“Thần Nguyệt đạo hữu, sao các ngươi lại tới đây?”

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

“Tử Tinh tìm Hắc Huyết Lâu muốn ám sát chúng ta, chuyện này, chúng ta sẽ không dễ dàng bỏ qua.” Thần Nguyệt Đạo Chủ cười lạnh nói.

Các Đạo Chủ khác nhìn về phía Tử Vi điện chủ, trong mắt cũng mang theo băng lãnh, bọn họ và Tử Tinh, cũng coi như có thù.

“Không sai, chúng ta sớm đã ở phụ cận, vốn còn muốn nhìn xem Sở đạo hữu sẽ dẫn bao nhiêu người đến, nếu không có phần thắng, chúng ta sẽ không nhúng tay vào, còn nhiều người, chúng ta sẽ liều một phen!”

Dương Tiêu cười nhạt một tiếng, hắn ta nhìn thoáng qua vô số cường đạo sau lưng Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng, “Nhưng cho dù chúng ta đã phát huy ra sức tưởng tượng lớn nhất, cũng không ngờ Sở đạo hữu có thể dẫn nhiều người đến như vậy, đúng là cho chúng ta một kinh hỉ a.”

“Nhiều người như vậy, có thể liều với Tử Tinh một phen!”

“Ha ha, tới đi!”

“Tử Tinh, món nợ các ngươi tìm người ám sát lão tử, hôm nay nhất định sẽ tính toán với các ngươi.”

Mọi người xúc động, ma quyền sát chưởng, chiến ý ngang nhiên, bọn họ đã có chút không kịp chờ đợi muốn đánh một trận lớn.

Tử Vi điện chủ cười lạnh nói: “Muốn diệt Tử Tinh ta, vậy phải xem các ngươi có thực lực này hay không đã!”

Chỉ thấy Tử Vi điện chủ lấy ra một tấm lệnh bài, ném lên giữa không trung, lệnh bài kia hóa thành hơn mười đạo lưu quang, lao về các phía trên Tử Tinh.

Nhất thời, các nơi trên Tử Tinh bạo phát từng đợt khí tức cường đại!

“Người nào, dám xâm phạm Tử Tinh ta?”

“Hừ, muốn chết phải không!”

Trong Tử Tinh, liên tiếp truyền ra một đám thanh âm, sau đó có mười mấy bóng người bay lượn đến, mỗi người, đều là Thiên Đạo Chủ!

“Há, đây chính là nội tình Tử Tinh cất giấu sao? Quả nhiên không tầm thường.” Ánh mắt Thần Nguyệt Đạo Chủ thoáng ngưng trọng nói.

Tử Tinh cất giấu Thiên Đạo Chủ, bọn họ đều biết rõ chuyện natf, vấn đề duy nhất chính là, đây chính là toàn bộ sao?

“Hôm nay, mặc kệ là Sở Cuồng Nhân hay là Hỗn Loạn Tinh Hải, hoặc là những người khác, tất cả người xâm phạm Tử Tinh, đều phải chết!”

Tử Vi điện chủ lạnh giọng nói.

Tiếng nói rơi xuống.

Trong Tử Tinh, từng đạo lưu quang, từng chiếc chiến thuyền bay lên không trung, đại quân hai bên giằng co, giương cung bạt kiếm!

“A, vậy thì nhìn xem, hươu chết vào tay ai?”

Sở Cuồng Nhân nhấc tay vung lên.

Nhất thời.

Đại quân cường đạo sau lưng đột nhiên xuông về phía đội quân Tử Tinh.

Các tu sĩ trong Tử Tinh cũng tiến lên nghênh đón.

Từng đạo năng lượng cuồng bạo bộc phát trong tinh không, từng chiếc chiến thuyền liên tiếp phát ra chùm sáng năng lượng, lít nha lít nhít.

Toàn bộ tinh không, đều điên cuồng rung chuyển.

Đại chiến, bắt đầu!

“Giết!”

“Ưu tiên đánh giết Sở Cuồng Nhân!”

Binh đối binh, tướng đối tướng!

Đại quân trùng điệp giống như hai dòng nước lũ đâm vào một chỗ.

Thiên Đạo Chủ cũng tìm tới đối thủ của mình, phía Tử Tinh xuất hiện hơn mười vị Thiên Đạo Chủ, nhưng phía Sở Cuồng Nhân cũng có không ít Thiên Đạo Chủ, Thần Nguyệt Đạo Chủ, Dương Tiêu, Nguyệt Cung chi chủ, ba đại Đạo Vương...

Một mình Sở Cuồng Nhân đấu lại bốn vị Thiên Đạo Chủ!

“Tiểu tử, tuổi còn trẻ đã có thể nổi gió cuộn sóng như vậy, tiếp tục lưu ngươi còn sống trên đời, vậy sau này Tử Tinh ta sẽ rất nguy hiểm.” Một lão giả tóc trắng lạnh giọng nói.

Trên người hắn ta có Đế khí sôi trào, đạo văn quang hoa lưu chuyển, hội tụ tinh quang bốn phía, hóa thành một đầu tinh hà đánh về phía Sở Cuồng Nhân!

Chính là tiên pháp của Tử Tinh, Tinh Hà Diệt Thế!

“Hôm nay sẽ không còn Tử Tinh nữa, nào có chuyện sau này?”

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, tiện tay đánh ra một quyền, quyền kình vô cùng kinh khủng ầm vang bạo phát, nện tinh hà vỡ nát!

Ngay sau đó, hắn sải bước đi ra, đi đến trước mặt lão giả tóc, năm ngón tay nắm lại, đập về phía ngực lão giả.

Một quyền này, bình thường không có gì lạ, cũng không hề tinh diệu.

Đây chỉ là một quyền bình thường nhất, nhưng lại khiến đồng tử lão giả đột nhiên co rụt lại, cảm nhận được một cỗ uy hiếp trước nay chưa có.

“Tinh Quang Thuẫn!”

Lão giả thôi động Đế khí, hội tụ thành một cái thuẫn bài.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn!

Thuẫn bài do tinh quang ngưng tụ thành bị một quyền của Sở Cuồng Nhân đập vỡ nát, hóa thành ánh sáng đầy trời.

Một quyền này thế như chẻ tre, nện lên cánh tay lão giả, liên đới đến lồng ngực hắn ta.

Lão giả lập tức thổ huyết bay ngược ra ngoài, liên tiếp đập vỡ mấy chiến thuyền, bóng người trôi nổi trong hư không, tay phải vỡ nát, ngực cũng lõm xuống, khí tức uể oải hơn phân nửa.

Hắn ta nhìn Sở Cuồng Nhân, trên mặt tràn đầy hoảng sợ.

“Đây, đây là quái lực gì? !”

Một quyền đã khiến một vị Thiên Đạo Chủ như hắn ta trọng thương!

Nếu không phải có Tinh Quang Thuẫn ngăn lại hơn phân nửa công kích, thì một kích vừa rồi đủ để oanh sát hắn ta ngay tại chỗ! !

Lực lượng thân thể như vậy, hắn ta chưa từng nghe nói qua!

“Thực lực của hắn lại tăng lên nhiều như vậy!”

Đồng tử của Tử Vi điện chủ co rụt lại.

Mấy người Thần Nguyệt Đạo Chủ cũng âm thầm líu lưỡi, kinh thán không thôi.

“So với trận chiến tại cổ thành Thần Nguyệt, mặc dù tu vi của Sở đạo hữu không có thay đổi gì, nhưng thực lực lại có bước tiến dài a.”

“Tu vi không mạnh bao nhiêu, nhưng chiến lực này, cường đại đến mức không thể tưởng tượng nổi, làm sao hắn làm được?”

“Ha ha, khó trách hắn có thể khiến đám cường đạo kiệt ngạo bất thuần trong Hỗn Loạn Tinh Hải này ngoan ngoãn nghe lời.”

Chương 909: Tam Nguyên Kỳ Trận, phá trận, trảm bốn Thiên Đạo Chủ

“Thực lực của người này không thể khinh thường!”

“Một Thiên Đạo Chủ không phải đối thủ của hắn, kết trận! !”

Ba vị Thiên Đạo Chủ còn lại đối chiến với Sở Cuồng Nhân thấy thế, sắc mặt hơi thay đổi, sau đó đạo văn trên người lưu chuyển, mỗi người chiếm cứ một phương vị, dùng tam giác chi thế, bao vây Sở Cuồng Nhân.

“Há, trận pháp?”

Ngoài trừ tu hành chi đạo, Sở Cuồng Nhân còn tu hành không ít đạo phù trợ, trận pháp, luyện đan, luyện khí, phù văn, không gì không giỏi.

Hắn liếc một chút đã nhìn ra ba người này đang kết trận.

“Thiên Địa Nhân, Tam Nguyên Kỳ Trận!”

Ba vị Thiên Đạo Chủ cùng hét to.

Đạo văn trên người ba người cộng minh với nhau, hình thành một cái lực trường vô hình trong hư không, hoàn toàn bao phủ Sở Cuồng Nhân.

“Thân ở trong Tam Nguyên Kỳ Trận, cho dù là Thiên Đạo Chủ đỉnh phong cũng sẽ bị áp chế hai cảnh giới nhỏ, huống chi ngươi chỉ là một tên Đại Đạo Chủ?”

Một vị Thiên Đạo Chủ cười lạnh nói.

Cách đó không xa, Tử Tinh Thiên Hộ, Tử Vi điện chủ thấy thế, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, nhìn Sở Cuồng Nhân như nhìn cá trong chậu.

“Ta đã lĩnh giáo uy lực của Tam Nguyên Kỳ Trận, ba vị Thái Thượng trưởng lão liên hợp thi triển, dưới hư tiên, không ai có thể ngăn cản!”

“Ta muốn nhìn xem hắn phá trận thế nào.”

Mấy người Thần Nguyệt Đạo Chủ cau mày.

“Nhanh, đi phá trận pháp!”

Dương Tiêu nói.

Những người còn lại cũng muốn hành động, nhưng lại bị các Thiên Đạo Chủ của Tử Tinh ngăn lại, căn bản không có cơ hội.

“Cứ quan tâm mình trước đi.”

“Không sai, bây giờ các ngươi còn lòng dạ lo lắng cho người khác sao? Hôm nay không chỉ Sở Cuồng Nhân, các ngươi cũng đều phải chết!”

So với những người còn lại, Sở Cuồng Nhân thân ở trong trận pháp còn bình tĩnh hơn nhiều, vẻ mặt lạnh nhạt, không hề có tự giác của người đang ở trong hiểm cảnh, đối với hắn mà nói, chút trình độ này không hề có áp lực gì.

Làm sao có thể nói là hiểm cảnh chứ?

“Các ngươi cho rằng dựa vào trận pháp này là có thể đánh bại ta sao, không khỏi quá đề cao mình.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Hừ, vậy thì thử một chút.” Một vị Thiên Đạo Chủ hừ lạnh nói, dáng vẻ của Sở Cuồng Nhân khiến hắn ta vô cùng khó chịu.

“Xuất thủ!”

Ba vị Thiên Đạo Chủ đồng thời xuất thủ.

Được trận pháp gia trì dưới, bọn họ không chỉ có thể giảm bớt thực lực của kẻ địch, thậm chí còn có thể tăng chiến lực của mình lên!

Ba người mỗi người đều thôi động tiên pháp của mình.

Chỉ thấy trong tinh không tinh quang trùng điệp hội tụ về phía bọn họ, hình thành ba đạo tinh hà vô cùng sáng chói!

Ba động năng lượng khủng bố bạo phát, ba đạo tinh hà cuốn theo đạo văn và Đế khí bàng bạc, đánh về phía Sở Cuồng Nhân!

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, niệm lực lưu chuyển, bốn phía có niệm lực Đế khí lưu chuyển, hóa thành một vòng xoáy vô hình.

Ba đạo tinh hà bị vòng xoáy này hút vào, dần dần tan rã.

Nhưng trận pháp này vô cùng cường đại, uy lực một chiêu này của Sở Cuồng Nhân bị hạn chế, lại có một bộ phận uy năng trùng kích trên người hắn.

Ba vị Thiên Đạo Chủ thấy thế, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh.

“Phòng ngự chi chiêu chí cường thế nào? Bị Tam Nguyên Kỳ Trận hạn chế, ngươi lại có thể phát huy ra bao nhiêu uy lực đây?”

“Chịu chết đi! !”

Ba vị Thiên Đạo Chủ càng thúc giục Đế khí!

Uy thế của tinh hà càng khủng bố hơn, Sở Cuồng Nhân bị bao phủ dưới ba đầu tinh hà, người bên ngoài căn bản không nhìn thấy tình huống bên trong.

Nhưng mọi người đều rõ ràng, trong tinh hệ Tử Kim, không có mấy người nhận trùng kích như thế còn có thể còn sống.

Ngay cả Sở Cuồng Nhân, đoán chừng cũng rất khó.

“Hừ, hiện tại đoán rằng gia hỏa này đến cặn cũng không còn rồi.”

Tử Vi điện chủ cười lạnh một tiếng, trên mặt hiện ra một vệt khoái ý.

“Tất cả đã kết thúc.”

“Không sai.”

Ba vị Thiên Đạo Chủ kết trận liếc nhau, bọn họ tin tưởng, ngay cả hư tiên chịu một kích kia cũng phải bị thương.

Đừng nói đến một tên Đại Đạo Chủ.

Tuyệt đối là đã chết đến mức không thể chết thêm.

“Kết thúc? Suy nghĩ hão huyền.”

Lúc này, một giọng nói đạm mạc bỗng nhiên vang vọng trong gầm trời, đợi năng lượng tinh quanh tán đi, mọi người chỉ thấy trong Tam Nguyên Kỳ Trận, một bóng người bạch y tuyệt thế đứng lơ lửng trên không, quang huy lưu chuyển, vô cùng siêu nhiên.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân đảo qua ba vị Thiên Đạo Chủ, bình tĩnh nói: “Đây chính là toàn lực của các ngươi sao? Thật khiến người ta thất vọng.”

Ba vị Thiên Đạo Chủ trừng lớn hai mắt.

“Chuyện này sao có thể! !”

“Sao hắn có thể đón đỡ công kích của chúng ta?”

“Hơn nữa còn lông tóc không tổn hao gì!”

Không chỉ ba người kết trận.

Các Thiên Đạo Chủ của Tử Tinh cũng không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh.

Ba vị Thiên Đạo Chủ kết ra Tam Nguyên Kỳ Trận vô cùng cường đại, trong ghi chép của Tử Tinh, thậm chí chưa từng thua trận.

Nhưng bây giờ, lại không thể làm Sở Cuồng Nhân bị thương!

“Rốt cuộc ngươi đã làm thế nào?”

Một vị Thiên Đạo Chủ không nhịn được mở miệng nói.

“Chuyện này, rất khó sao?”

Sở Cuồng Nhân hỏi ngược một câu.

Phải biết, bây giờ nhục thân của hắn đã đạt tới cảnh giới Tinh Thần Bất Diệt Thể đỉnh phong, Thiên Đạo Chủ bình thường muốn thương tổn hắn cũng không được.

Cộng thêm Vạn Pháp Tận Quy Hư và một kiện Thiên Đạo khí làm phòng ngự.

Ba đạo tinh hà của rồi muốn phá vỡ phòng ngự của hắn cũng không được, hơn nữa, cho dù phá được phòng ngự, hắn còn có Bất Tử chi nữa.

“Đến mà không trả lễ thì không hay, các ngươi cũng tiếp một chiêu của ta đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Chỉ thấy niệm lực của hắn lưu chuyển, ngưng tụ ra một tấm phù văn to lớn màu sắc rực rỡ trong hư không, phù văn hóa thành chín đầu long khí, rót vào cơ thể Sở Cuồng Nhân, trong nháy mắt khí thế của hắn đã tăng lên một đoạn.

Ngay sau đó, Hoàng Hỏa, hàn khí, Đế khí, niệm lực, đạo văn liên tiếp hiện lên trong hư không, hóa thành từng vòng sóng ánh sáng màu đỏ tía, khuếch tán ra ngoài!

Nhất Niệm Khởi, Thiên Địa Thương!

Oanh, oanh, oanh! !

Hư không nổ tung!

Tam Nguyên Kỳ Trận bị sóng ánh sáng màu đỏ tía trùng kích vào, ầm vang sụp đổ!

Mà ba vị Đạo Chủ kết trận cũng đứng mũi chịu sào, bị sóng ánh sáng màu đỏ tía trùng kích, thổ huyết bay ngược ra ngoài.

Bên trong, một vị Thiên Đạo Chủ nhận trùng kích lớn nhất, thân thể không chịu nổi, nhục thân oanh một tiếng, hóa thành sương máu nổ tung!

“Đừng tưởng rằng như vậy là xong rồi.”

Sau khi Sở Cuồng Nhân phá trận xong, khẽ cười một tiếng.

Trong cái chớp mắt tiếp theo, thân thể của hắn biến mất tại chỗ, đi đến trước mặt một tên Thiên Đạo Chủ bị đánh bay, Côn Ngô bên hông ra khỏi vỏ.

Một đạo kiếm quang màu tím xẹt qua chân trời, vị Thiên Đạo Chủ vốn đã bị trọng thương này căn bản không có sức chống cự, bị xé thành hai nửa.

“Người thứ hai!”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Niệm lực của hắn lưu chuyển, ngàn vạn linh lực binh phong hội tụ, nhắm ngay một vị Thiên Đạo Chủ khác, binh phong như mưa to trút xuống!

“Tinh Quang Thuẫn!”

Người kia hét lớn một tiếng, hội tụ ánh sao đầy trời hóa thành thuẫn bài.

Nhưng như vậy cũng vô dụng.

Tinh Quang Thuẫn oanh một cái đã phá nát.

Vị Thiên Đạo Chủ kia bị binh phong giảo sát thành một đoàn sương máu tại chỗ.

“Người thứ ba!”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

“Tử Tinh Thần Kiếm Trảm! !”

Lúc này, vị Thiên Đạo Chủ bị một quyền của Sở Cuồng Nhân đánh bay lúc trước thôi động Đế khí tới cực hạn, xuất toàn lực chém ra một kiếm!

Ánh sao đầy trời ngưng tụ thành cự kiếm chém ra, uy thế cuồn cuộn!

“Ta để nhìn một chút, kiếm của ngươi như thế nào đi!”

Sở Cuồng Nhân cầm Côn Ngô trong tay, Đế khí lưu chuyển, một cái đế vương pháp tướng ngưng tụ ra, trong lòng bàn tay pháp tướng có hơn ngàn đạo kiếm khí lưu chuyển, sau đó ngưng tụ ra một đạo kiếm ảnh màu vàng óng ầm vang chém ra!

Bá đạo, sắc bén!

Dường như trên trời dưới đất, chỉ có một kiếm này xưng tôn!

Đây là đế vương chi kiếm!

Tôn Hoàng Kiếm Quyết, Độc Tôn Hoàn Vũ!

Hai đạo kiếm ảnh ầm vang va chạm, tinh quang chi kiếm dường như không có bất kỳ chống cự gì đã bị đánh nát, mà kiếm ảnh rơi lên người vị Thiên Đạo Chủ kia, cũng trong nháy mắt đã triệt để bị oanh sát!

“Người thứ tư!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn ngạo nghễ mà đứng, áo trắng như tuyết.

Phá trận, trảm bốn vị Thiên Đạo Chủ!

Tất cả chuyện này chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Chương 910: So cung tiễn? Vậy chơi đùa với ngươi, diệt sát Ám Tiễn Đạo Chủ

Trong chớp mắt bốn vị Thiên Đạo Chủ bị chém giết!

Tất cả mọi người bị dọa.

Đây chính là Thiên Đạo Chủ a!

Là chiến lực đứng đầu tinh hệ Tử Kim, cũng không phải cải trắng hay cỏ đầu đường gì đó, nói chém là chém.

Chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi!

Sắc mặt đám người Tử Vi điện chủ, Tử Tinh Thiên Hộ nghiêm túc tới cực điểm, nhìn Sở Cuồng Nhân, đã xem đối phương thành đại địch trước nay chưa từng gặp!

“Để phân thân của ta đến chiến với hắn đi!”

Tử Vi điện chủ phóng xuất ra mấy cái chiến khôi, đám chiến khôi này đều không ngoại lệ, tất cả đều là tồn tại cấp bậc Thiên Đạo Chủ!

Không chỉ như thế, trên người đám chiến khôi này có đế niệm của Tử Vi điện chủ, tương đương với phân thân của hắn ta, tương thông với tâm linh của hắn ta.

“Không hổ là Tử Tinh, ngay cả chiến khôi Thiên Đạo Chủ cũng có.”

Đám người Thần Nguyệt Đạo Chủ tấm tắc nói.

Nhưng bọn họ cũng không sợ hãi, bọn họ nhìn ra, Sở Cuồng Nhân bày ra thực lực, khiến bọn họ có lòng tin vô cùng lớn.

Chiến khôi xuất thủ, hung hãn không sợ chết, không hề yếu hơn đám Thiên Đạo Chủ lúc trước.

Mà ở phía xa lại có một đôi mắt như chim ưng nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Đó là một nam tử trung niên lưng hùm vai gấu, trong tay cầm hắn ta cầm một cái trường cung màu đen, đứng trên một khỏa tinh thần không người.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi thật sự rất cường đại! Nhưng minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, ngươi có thể trốn được ám tiễn của ta sao? !”

Nam tử trung niên này cũng là một vị Thiên Đạo Chủ.

Nhưng so với các Thiên Đạo Chủ khác, hắn ta am hiểu nhất là cung tiễn và ám sát, cho nên trong ghi chép của Tử Tinh, hắn ta được xưng là Ám Tiễn Đạo Chủ!

Ám Tiễn Đạo Chủ kéo dây cung, một mũi tên đen nhánh ngưng tụ mà thành, khóa chặt Sở Cuồng Nhân đang giao thủ với chiến khối.

Sưu...

Mũi tên phá không mà ra, chui nhập vào hư không!

Không sai.

Một tiễn này, lại biến mất trong hư không!

Đây là ám tiễn!

Khó có thể phát giác được, mới gọi ám tiễn!

Giờ phút này, Sở Cuồng Nhân đang giao thủ với chiến khôi còn không biết cách đó mấy ngàn vạn dặm, một mũi tên đang lao về phía hắn.

Lúc hắn có cảm ứng, mũi tên kia đã cách hắn không đến một dặm, đối với tốc độ ám tiễn mà nói, một dặm không đáng kể chút nào.

Chỉ là một phần ngàn của một cái chớp mắt mà thôi.

“Há, có ý tứ.”

Ý niệm của Sở Cuồng Nhân khẽ động, bốn phía có vòng xoáy vô hình ngưng tụ.

Nhất Niệm Khởi, Vạn Pháp Tận Quy Hư!

Vòng xoáy vừa ngưng tụ, ám tiễn đã đi tới, chỉ cần Sở Cuồng Nhân chậm hơn một cái chớp mắt, sẽ bị một tiễn này đánh trúng.

Mặc dù chưa chắc đã tạo thành thương tổn gì với hắn, nhưng cảm giác bị người ta ám toán, vẫn khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Sở Cuồng Nhân nhìn mũi tên màu đen trong vòng xoáy, ánh mắt lạnh lùng, “Ngươi muốn chơi cung tiễn đúng không, vậy ta sẽ chơi với ngươi đến cùng!”

Tâm niệm vừa động, mũi tên màu đen vỡ nát!

Sau đó, hắn liên tục đập ra mấy quyền, đánh bay chiến khôi, cùng lúc đó, niệm lực lưu chuyển, tìm tòi về phía mũi tên vừa rồi.

Nhưng lại không phát hiện bóng dáng của cung tiễn thủ kia.

“Há, đổi chỗ.”

“Nhưng ngươi cho rằng, ngươi có thể đi đâu?”

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng.

Niêm lực khuếch tán, bao trùm toàn bộ chiến trường, tìm kiếm tùn tích của tên cung tiễn thủ kia, bên cạnh, một cái chiến khôi bỗng nhiên vọt lên.

“Cút cho ta!”

Năm ngón tay của Sở Cuồng Nhân nắm lại, lực lượng thân thể bộc phát đến cực hạn, một quyền đập ra, chiến khôi kia bị oanh đến phân mảnh.

“Tìm được.”

Đột nhiên.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng tụ, nhìn về phía một hành tinh không người cách đây mấy ngàn vạn dặm, một nam tử trung niên đang cầm cung ngắm thẳng hắn.

“Há, bị phát hiện.”

Ám Tiễn Đạo Chủ thấy thế, có chút ngoài ý muốn, “Nghe nói người này biết niệm lực tinh thần, xem ra lực cảm giác của hắn cực kỳ cường đại.”

“Nhưng, như vậy thì thế nào?”

“Bây giờ ta cách hắn mấy ngàn vạn dặm! Lại ngăn cách hơn phân nửa chiến trường, cho dù hắn cảm giác được vị trí của ta, thì có thể làm gì ta?”

Ám Tiễn Đạo Chủ khẽ cười nói.

Đây là tự tin của cung tiễn thủ.

Công kích xa, đây chính là thủ đoạn cung tiễn thủ am hiểu nhất.

“Chờ chút...”

“Hắn đang làm cái gì?”

Bỗng nhiên, trên mặt Ám Tiễn Đạo Chủ lộ ra vẻ kinh nghi, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên nâng tay trái lên, tay phải đặt ngang hàng với tay trái...

“Động tác này là...”

Đồng tử Ám Tiễn Đạo Chủ đột nhiên co rụt lại.

Động tác này, hắn ta không thể quen thuộc hơn.

Đây là động tác bắn tên a!

Chỉ thấy trong tay Sở Cuồng Nhân xuất hiện một cái trường cung màu đỏ tím, trên cung đạo văn lưu chuyển, vừa nhìn đã biết không phải vật phàm.

Ít nhất, Ám Tiễn Đạo Chủ cảm thấy cây cung trên tay mình kém xa tít tắp Sau đó, hắn ta cảm nhận được một cỗ ba động tiên pháp vô cùng cường đại trên người Sở Cuồng Nhân.

“Đây là...”

Trong lòng Ám Tiễn Đạo Chủ run sợ, bỗng nhiên có cảm giác không ổn.

“Tứ Tượng Xạ Nhật, Chu Tước!”

Ong...

Dây cung buông ra, một mũi tên đỏ tía phá không mà ra, đảo mắt đã vượt qua chiến trường, bay về phía Ám Tiễn Đạo Chủ!

“Không tốt!”

Ám Tiễn Đạo Chủ cảm giác lực lượng trên mũi tên kia, đồng tử không khỏi co rụt lại, muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Nhưng lại thấy mũi tên kia đột nhiên hóa thành một đầu Chu Tước đỏ tía, hai cánh Chu Tước xoay quanh, ngàn vạn Hỏa Vũ hóa thành ngàn vạn mũi tên bao trùm xung quanh hắn ta, phong tỏa đường lui của hắn ta!

“Đáng giận, đây là Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn của Lý gia tại Thiên Lang tinh! Làm sao Sở Cuồng Nhân lại biết tiễn pháp này?”

Hắn ta đã sớm nghe nói đến Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn của Lý gia, cũng được chứng kiến qua, không ngờ Sở Cuồng Nhân lại biết.

Hơn nữa thi triển ra còn mạnh hơn bất cứ người nào trong Lý gia!

“Tứ Tượng Xạ Nhật, Thanh Long!”

Chu Tước Tiễn phong tỏa đường lui của Ám Tiễn Đạo Chủ, ngay sau đó, Thanh Long cũng theo đó phá không mà ra, hóa thành Thanh Long dữ tợn!

Đối mặt với một kích cường đại này, Ám Tiễn Đạo Chủ kéo dây cung, cũng thi triển tiên pháp tiễn đạo, “Ám tiễn, Lạc Nguyệt! !”

Mũi tên phá không mà ra, cuốn theo hàn khí âm lãnh, va chạm với Thanh Long, hư không lập tức nổ tung!

“Tứ Tượng Xạ Nhật, Bạch Hổ!”

Nhưng còn chưa chờ Ám Tiễn Đạo Chủ tỉnh táo lại, lại một tiễn phá không mà ra, một đầu Bạch Hổ dữ tợn, gầm thét vượt qua chiến trường.

Lần này, Ám Tiễn Đạo Chủ không kịp chống cự, bị Bạch Hổ Tiễn đánh bay ra ngoài, thân thể nổ tung!

Sở Cuồng Nhân cách mấy ngàn vạn dặm, dùng ba mũi tên diệt sát một vị Thiên Đạo Chủ, mũi tên thứ nhất phong tỏa đường lui của đối phương, mũi tên thứ hai, tan rã lực lượng chống cự của đối phương, mũi tên thứ ba, diệt địch! !

Tình cảnh này, khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ chưa từng nghe nói Sở Cuồng Nhân biết tiễn đạo!

“Rốt cuộc gia hỏa này còn bao nhiêu át chủ chưa ra? !”

“Tiễn pháp thật khủng khiếp, còn trường cung kia nữa, đó không phải Thiên Đạo khí bình thường, nhất là dây cung, khiến ta có cảm giác tim đập nhanh, đó là một đầu... Tiên gân! ! !”

“Quá cường đại, thật sự quá cường đại, rốt cuộc Sở Cuồng Nhân còn bao nhiêu thủ đoạn chưa lấy ra? !”

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo rung động.

Một tên địch nhân cường đại đương nhiên là đáng sợ, nhưng địch nhân cường đại lại vĩnh viễn không biết hắn có bao nhiêu át chủ bài, càng khiến người ta tuyệt vọng!

Mà Sở Cuồng Nhân, chính là một kẻ địch như vậy!

Gặp phải tồn tại này, ngay cả Tử Vi điện chủ cũng không nhịn được có chút tim đập nhanh, nhưng việc đã đến nước này, hắn ta và Sở Cuồng Nhân đã không có chỗ thương lượng, mà hiện tại, hắn ta chỉ muốn triệt để tiêu diệt đối phương!

“Sở Cuồng Nhân, hôm nay, ngươi nhất định phải chết cho ta!”

Tử Vi điện chủ vừa sải bước ra, khí tức Thiên Đạo Chủ đỉnh phong đột nhiên bạo phát, là Thiên Đạo Chủ mạnh nhất ở đây, trực tiếp đối mặt với Sở Cuồng Nhân!

Chương 911: Nội tình Tử Tinh cường đại, ba vị hư tiên

Tử Vi điện chủ đích thân xuất thủ, muốn trấn áp Sở Cuồng Nhân!

Chiến lực Thiên Đạo Chủ đỉnh phong hoàn toàn bạo phát!

Hắn ta vừa sải bước ra, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, đưa tay có từng đạo tinh hà sáng chói lưu chuyển, đập về phía Sở Cuồng Nhân.

Mỗi đạo tinh hà đều có thể diệt sát một vị Thiên Đạo Chủ hậu kỳ, mà lúc này Tử Vi điện chủ đã thúc giục hơn trăm đạo tinh hà!

Có thể thấy tu vi của Tử Vi điện chủ rất cao thâm.

Cho dù không đến hư tiên, nhưng cũng chênh lệch không xa.

Sở Cuồng Nhân nhìn tinh hà liên tiếp oanh tới, lập tức thôi động Tinh Thần Bất Diệt Thể đến cực hạn, hai quyền liên tiếp vung ra.

Quyền ảnh hiện lên, kình lực phá nát tinh không.

Từng đạo tinh hà phát ra tiếng bạo nổ!

“Tinh Hà Cực Diệt Thủ!”

Tử Vi điện chủ đột nhiên đưa tay, tinh quang ngưng tụ thành một bàn tay cực kỳ lớn, quét ngang mà ra, uy thế mạnh mẽ đến đáng sợ.

“Chứng Pháp Chi Ấn!”

Trong cơ thể Sở Cuồng Nhân có hai đạo quang mang bắn ra.

Hai ấn phù huyền diệu lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, sau đó, Côn Ngô tới tay, một kiếm chém ra, ba động của Tôn Hoàng Kiếm Quyết bạo phát.

Kiếm ảnh vàng rực được Chứng Pháp Chi Ấn gia trì dưới, uy lực tăng gấp bội!

Oanh! !

Kiếm ảnh và cự chưởng ầm vang va chạm, sau đó hai bên đều nổ tung!

Sở Cuồng Nhân, Tử Vi điện chủ đều bị đẩy lui mấy trượng.

“Tử Tinh Thần Đồng!”

Tử Vi điện chủ lạnh lùng quát lên, trong mắt có tia sáng màu tím nở rộ, đó là tiên pháp mạnh nhất của Tử Tinh!

Một chùm sáng màu tím từ trong mắt Tử Vi điện chủ bắn ra!

Chùm sáng trùng trùng điệp điệp, xuyên thủng hư không.

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng, thôi động lực lượng thân thể đến cực hạn, Đế khí và niệm lực lưu chuyển, Tôn Hoàng Kiếm Quyết lại lần nữa thi triển!

Lần này, uy thế càng tăng mạnh hơn!

Chùm sáng màu tím bị một kiếm này chém vỡ, đồng tử Tử Vi điện chủ co rụt lại, bị một kiếm này trảm bay ra ngoài.

“Chiến lực của hắn, lại ở trên ta? !”

“Chuyện này sao có thể!”

Tử Vi điện chủ khiếp sợ không gì sánh nổi.

Tu sĩ Tử Tinh cũng giật mình kêu lên, điện chủ vô địch trong lòng bọn họ lại không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân? !

Bọn họ làm sao có thể tiếp nhân được chuyện này?

“Quá yếu!”

“Tử Vi điện chủ, ngươi khiến ta rất thất vọng!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn sải bước ra, hai cái Chứng Pháp Chi Ấn trên đỉnh đầu, đạo pháp chi uy cuồn cuộn, điên cuồng đánh thẳng vào bốn phía.

Hắn đưa tay, lại lần nữa chém ra một kiếm, kiếm quang vàng rực xé rách hư không, kiếm áp bá đạo triệt để khóa chặt Tử Vi điện chủ.

“Tinh Quang Thuẫn!”

Tử Vi điện chủ thôi động chiêu thức phòng ngự.

Tinh quang bốn phía hóa thành bảy cái Tinh Quang Thuẫn Bài ngăn cản trước mặt hắn ta.

Phanh, phanh, ầm!

Liên tiếp bảy tiếng nổ tung!

Bảy cái thuẫn bài, bị phá nát!

Tử Vi điện chủ bị kiếm khí quét trúng, trực tiếp bay ngược ra ngoài.

“Tiếp tục đánh, ta, sẽ chết? !”

Tử Vi điện chủ có chút không dám tin tưởng nói.

Trong tinh hệ Tử Kim, ngoại trừ hư tiên, từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể bức hắn ta đến mức này, đừng nói đến một vị tiên chủng.

“Dừng tay!”

Lúc này.

Trong Tử Tinh truyền đến một tiếng gầm thét, sau đó, một bộ quan tài tử kim bắn ra, cuốn theo lực lượng cuồng bạo phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

“Này khí tức là…”

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng tụ, một kiếm chém ra.

Kiếm ảnh và quan tài va chạm, hư không bốn phía ầm vang sụp đổ!

Sở Cuồng Nhân lùi lại mấy chục trượng, nhìn cỗ quan tài tử kim kia, hai mắt nheo lại, “Khí tức, là, hư tiên!”

Hư tiên, thực lực siêu việt Thiên Đạo chủ, nhưng bởi vì các điều kiện hạn chế, đã định trước không cách nào thành tiên.

“Hư tiên xuất thủ.”

“Khí tức thật mạnh, đây chính là hư tiên sao? !”

Ánh mắt mọi người ngưng trọng nhìn cỗ quan tài kia.

Trong Tử Tinh, cất giấu hư tiên.

Đối với chuyện này, mọi người đã sớm biết.

Bọn họ cũng đã chuẩn bị cách ứng phó.

“Khô lão quái, trận chiến lần trước, ngươi và ta còn chưa phân thắng thua, không bằng hôm nay tiếp tục đi!” Bên ngoài Tử Tinh truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

Chỉ thấy một đạo lưu quang màu trắng nhanh chóng lướt đến.

Quan tài tử kim giống như cảm ứng được cái gì, ầm vang nổ tung.

Sau đó có một lão giả mặc áo bào xám từ trong đó đi ra.

Đạo lưu quang màu trắng kia đi đến trước mặt mọi người, hóa thành một lão giả tóc trắng thân mặc bạch y, người này, chính là Trần Thiên hư tiên!

Trần Thiên hư tiên hiện thân, uy thế khủng bố càn quét ra, khóa chặt vị hư tiên vừa ở trong quan tài đi ra, cũng chính là khô lão quái.

Hai đại hư tiên lại lần nữa gặp mặt, chiến hỏa, vô cùng căng thẳng!

“Trần Thiên hư tiên...”

Sắc mặt Khô lão quái mặt ngưng trọng.

Lần trước, Tử Tinh phái người tiến đến vây quét Sở Cuồng Nhân, ông ta phụ trách ngăn chặn Trần Thiên hư tiên, nhưng bây giờ, tình hình ngược lại.

Sở Cuồng Nhân dẫn người tấn công Tử Tinh, Trần Thiên hư tiên ngăn chặn ông ta.

Thật đúng là, phong thủy luân chuyển.

“Đánh đi!”

Khô lão quái quát lạnh một tiếng, lập tức vọt về phía Trần Thiên hư tiên, hai đại hư tiên lại một lần nữa giao thủ, uy thế lay động đất trời.

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Tử Vi điện chủ, vẻ mặt băng lãnh.

Hắn từng bước ép sát.

Chỗ đi qua, kiếm khí và đạo văn dây dưa va chạm, tu sĩ Tử Tinh ở bốn phía muốn tiến lên ngăn cản hắn đều bị tuỳ tiện diệt sát.

“Hỗn Loạn Tinh Hải, Hắc Huyết lâu, cổ thành Thần Nguyệt và Trần Thiên hư tiên... Sở Cuồng Nhân, ta thật sự không ngờ ngươi có thể tập kết nhiều lực lượng như vậy, ngươi khiến ta cảm thấy rất chấn kinh.”

“Nếu có thể làm lại, dù Tử Tinh chết hết tiên chủng, ta cũng sẽ không đi tìm ngươi gây phiền phức, ngược lại, sẽ mời chào ngươi.”

Tử Vi điện chủ hơi xúc động.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không để ý đến hắn ta, “Đáng tiếc, tất cả đã quá muộn, nói nhiều cũng vô dụng.”

Hắn hội tụ linh lực binh phong, nhắm ngay Tử Vi điện chủ.

“Thật sao?”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Ngay sau đó, chỉ thấy trước mặt Tử Vi điện chủ xuất hiện một cái tinh thần chi thuẫn lưu quang dật thải, ngăn chặn ngàn vạn linh lực binh phong.

“Há, cỗ khí tức này cũng là hư tiên chi lực?”

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

Một thân ảnh màu đen từ trong Tử Tinh vọt ra.

Đó là một nam tử mặc áo giáp màu đen, khí tức trên người vô cùng cường đại, vượt xa Thiên Đạo Chủ cảnh bình thường.

Đây cũng là một vị hư tiên!

“Cái gì? !”

“Trong Tử Tinh còn ẩn giấu vị hư tiên thứ hai? !”

“Sao lại thế?”

Sắc mặt đám người Thần Nguyệt Đạo Chủ thay đổi.

Hư tiên, vô cùng hiếm thấy, mặc dù không cách nào thành tiên, nhưng phần lớn bọn họ đã tìm hiểu ra bản nguyên chi lực, cũng kết hợp với đế khí.

Cho nên bọn họ có thể bộc phát ra chiến lực viễn siêu Thiên Đạo Chủ bình thường.

Toàn bộ tinh hệ Tử Kim không có nhiều hư tiên.

Cho tới nay, lực lượng hư tiên đã biết trên Tử Tinh chỉ có một vị mà thôi, hiện tại, lại xuất hiện một vị!

“Các ngươi cho rằng chỉ có như vậy thôi sao? !”

Tử Vi điện chủ cười lạnh một tiếng.

Trong Tử Tinh, ầm vang chấn động.

Chỉ thấy một tiếng gầm lên giận dữ từ trong Tử Tinh truyền ra, vang vọng trong gầm trời.

Một đầu sư tử hùng vĩ toàn thân mọc lông vàng óng bay lên không trung, đôi mắt màu vàng đảo qua mọi người, một cỗ hư tiên chi lực hoàn toàn khác với đám người Trần Thiên hư tiên phóng ra, chấn nhiếp toàn trường! !

Đây, cũng là một vị hư tiên! !

Yêu tu hư tiên!

“Dám mạo phạm Tử Tinh ta, các ngươi, tội không thể tha!”

Sư tử màu vàng lạnh giọng nói.

Đám người Thần Nguyệt Đạo Chủ, Dương Tiêu nuốt một ngụm nước bọt, trong mắt lộ ra vẻ chấn kinh, Tử Tinh, lại có ba vị hư tiên! !

“Đáng chết, đã đánh giá thấp Tử Tinh!”

“Có thể sừng sững tại tinh hệ chi đỉnh lâu như vậy, lực lượng bọn họ cất giấu quá đáng sợ, lại có ba vị hư tiên!”

“Lần này, chỉ sợ phiền toái rồi.”

Chương 912: Rơi xuống hạ phong, lực lượng không bằng các ngươi? Sáu đạo bản nguyên đều xuất hiện

“Ha ha, Sở Cuồng Nhân, ta đã nói, hôm nay mặc kệ là ngươi hay là Hỗn Loạn Tinh Hải, Thần Nguyệt Đạo Chủ, đều khó thoát khỏi cái chết! !”

Tử Vi điện chủ cười to nói.

Sau đó, trên người hắn ta chợt bộc phát ra một cỗ khí tức mạnh mẽ đến cùng cực, mọi người cảm giác được cỗ khí tức này, sắc mặt thay đổi.

Khí tức này, giống như thiên uy!

“Đây là, Tử Tinh Thiên Đạo! !”

“Tử Vi điện chủ là Tử Tinh chi chủ, hiện tại hắn ta đang sử dụng Thiên Đạo chi lực, sợ rằng chiến lực lúc này của hắn ta không kém gì hư tiên!”

Hai đại hư tiên, cộng thêm Tử Vi điện chủ trong trạng thái hợp đạo.

Tình hình như vậy, mới là nội tình chân chính của Tử Tinh!

Mà đối mặt với lực lượng này, ngay cả Trần Thiên hư tiên đang giao thủ với lão quái ở nơi xa cũng không nhịn được cảm thấy ngưng trọng.

Nơi cực xa.

Một nam tử mặc kim bào nhìn chiến trường ở Tử Tinh, khẽ lắc đầu, “Tử Tinh và Kim Tinh ta chính là hai đại chúa tể trong tinh hệ Tử Kim, nội tình của bọn họ không phải các ngươi có thể tưởng tượng được.”

Trong Kim Tinh, cũng không phải chỉ có một vị hư tiên.

Mà nam tử này là Kim Tinh chi chủ, cũng có hiểu biết về văn minh tiên pháp Tử Tinh trong tinh hệ Tử Kim.

Cho nên từ khi bắt đầu, hắn ta đã không coi trọng hành động của đám người Sở Cuồng Nhân, cho rằng những người này đang tìm đường chết mà thôi.

“Cung chủ, vì sao chúng ta không xuất thủ tương trợ?”

Bên cạnh nam tử, một người trẻ tuổi nói.

“Tương trợ? Vì sao phải tương trợ?”

Khóe miệng nam tử mặc kim bào hơi cong lên, “Để bọn họ đánh đi, mặc dù đám người Sở Cuồng Nhân muốn tiêu diệt Tử Tinh là vô cùng khó khăn, nhưng cũng đủ để Tử Tinh ăn khổ, đến lúc đó chúng ta ngồi làm ngư ông đắc lợi không phải tốt hơn sao?”

Người trẻ tuổi nghe vậy, khẽ vuốt cằm.

“Hơn nữa, nếu Sở Cuồng Nhân chết trong trận chiến này, thì ngươi chính là đệ nhất tinh chủng trong tinh hệ Tử Kim.” Nam tử mặc kim bào còn nói thêm.

Nghe nói như thế, người trẻ tuổi hơi kinh ngạc, sau đó nhìn Sở Cuồng Nhân ở phía xa, trong mắt lóe lên quang mang không hiểu.

Ánh mắt kia, có ghen ghét, có kinh thán, còn có kính nể...

“Như vậy mới có danh tiếng đệ nhất tiên chủng trong tinh hệ, không cần cũng được.”

…

Chiến trường Tử Tinh.

Hai đại hư tiên và Tử Vi điện chủ ở trạng thái hợp đạo đã mang đến cho tu sĩ Tử Tinh lực cổ vũ cực lớn, sĩ khí đại chấn.

“Giết! Giết sạch đám cường đạo này!”

“Hừ, chỉ là cường đạo, cũng dám đến Tử Tinh ta, muốn chết? !”

“Không ở Hỗn Loạn Tinh Hải đi, cũng dám ngấp nghé Tử Tinh ta, đúng là không biết sống chết, chết hết cho ta!”

Tu sĩ Tử Tinh phấn khởi phản công.

Đám cường đạo của Hỗn Loạn Tinh Hải nhất thời bị áp chế.

“Ha ha, Sở Cuồng Nhân, người của ngươi không chống đỡ được bao lâu đâu.”

Tử Vi điện chủ cười lạnh nói.

“Ồ? Người của ta?”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, “Một đám cường đạo mà thôi, các ngươi giết nhiều hơn, với ta mà nói đều không có vấn đề gì, chỉ cần ta muốn, ta có thể lại tìm Hỗn Loạn Tinh Hải thứ hai, thứ ba.”

“Nhưng, các ngươi thì không giống, người chết, đều là tu sĩ của Tử Tinh, hủy chiến thuyền của Tử Tinh, các ngươi đau lòng sao?”

Lời hắn nói giống như lưỡi đao hung hăng đâm vào lòng đám người Tử Vi điện chủ, khiến sắc mặt của bọn họ tái nhợt một mảnh.

Sở Cuồng Nhân nói không sai.

Bọn họ có giết nhiều cường đạo hơn, cũng không ảnh hưởng đến Sở Cuồng Nhân.

Đây chỉ là công cụ hắn báo thù.

Nhưng Tử Tinh thì không như vậy, chết hay thương tổn đều là người của Tử Tinh, chiến thuyền của Tử Tinh, tổn thất là sự thật.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi xem tính mạng của nhiều người như vậy là đồ chơi, chỉ vì trả thù Tử Tinh ta, ngươi thật sự quá vô sỉ."

Tử Vi điện chủ trầm thấp nói.

"Lúc các ngươi tìm người đối phó Thương Khung tinh ta, các ngươi phải biết sẽ có hôm nay! !" Sở Cuồng Nhân quát lạnh nói.

"Giết ngươi, ta lại tìm người đi diệt Thương Khung tinh!"

Tử Vi điện chủ lạnh nhạt nói.

"Không cần nhiều lời, đi chết đi!"

Vị hư tiên mặc áo giáp màu đen của Tử Tinh lạnh lùng nói, hắn ta nhấc trường thương trong tay lên, đâm về phía Sở Cuồng Nhân.

Trong nháy mắt thương kình dồi dào bạo phát, trùng trùng điệp điệp, giống như một dòng nước lũ, uy thế đánh vỡ một mảnh hư không.

Hư tiên chi lực, cường hãn tuyệt luân!

Sở Cuồng Nhân không dám khinh thường, Đế khí niệm lực đồng thời vận chuyển, thôi động vô địch pháp của mình, điên đảo càn khôn chi lực ầm vang bạo phát!

Ầm!

Nương theo va chạm mãnh liệt, Sở Cuồng Nhân lùi lại mấy chục trượng, nhưng dựa vào nhục thân cường hãn của hắn, một kích này vẫn chưa tạo thành thương tổn gì.

Nhìn thấy vậy, vị hư tiên cầm thương kia có chút chấn kinh, "Một tên Đại Đạo Chủ có thể đón được một kích của hư tiên, quái vật này ở đâu ra vậy?"

"Kẻ này không thể lưu!"

Bên cạnh, Kim Sư hư tiên cũng không nhịn được giật mình, trong mắt lóe ra sát ý bạo ngược, rống lên một tiếng, âm ba như thực chất khuếch tán.

Âm ba đánh nát hư không, dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Dọc đường đi, không ít tu sĩ bị âm ba oanh thành sương máu.

“Hừ.”

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng, ngạo nghễ mà đứng.

Sóng âm kia, không có cách nào ảnh hưởng đến nhục thể của hắn.

“Hảo tiểu tử!”

Kim Sư hư tiên biến ảo thành một đại hán vóc người to con, hắn ta nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lóe ra tinh quang, trên người có yêu khí và bản nguyên chi lực lưu chuyển, kết hợp hình thành một cỗ hư tiên chi lực mạnh mẽ.

“Ngươi lại tiếp ta một chiêu đi, Kim Sư Nộ Diễm Quyền!”

Hắn ta đánh ra một quyền, ngọn lửa màu vàng óng hóa thành một đầu hư ảnh sư tử xông ra, Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, cũng đánh ra một quyền.

Ầm vang một tiếng, bốn phía nổ tung.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân lại lần nữa bị đánh bay, Tử Vi điện chủ nắm lấy cơ hội, sau đó thôi động tiên pháp, cũng hung hăng đánh ra ngoài.

Tinh hà sáng chói vắt ngang hư không, rơi lên người Sở Cuồng Nhân.

Ầm vang một tiếng, Sở Cuồng Nhân bị đập bay, đâm vào một chiếc trên chiến thuyền.

Chiến thuyền kia ầm vang nổ tung, hỏa quang bắn ra bốn phía.

“Không tốt, Sở đạo hữu không phải đối thủ của ba người bọn họ.”

“Một vị hư tiên đã cực khó đối phó, đừng nói đến ba người có chiến lực cấp hư tiên, Sở đạo hữu có mạnh hơn cũng tuyệt đối không ngăn cản nổi, tiếp tục như vậy nữa, hắn, chắc chắn phải chết!”

Đám người Thần Nguyệt Đạo Chủ có chút lo lắng.

Nhưng bọn họ đều bị đối thủ cuốn lấy, không có cách nào trợ giúp.

Không.

Cho dù có thể trợ giúp, bọn họ cũng không phải đối thủ của hư tiên? !

“Là chúng ta đánh giá thấp chiến lực của Tử Tinh, muốn hủy diệt văn minh Tử Tinh quả nhiên không dễ dàng như vậy, vẫn là rút lui đi.”

“Đang có ý đó.”

Đã có người có ý rút lui.

Nhưng sao tu sĩ Tử Tinh có thể để bọn họ tuỳ tiện rời đi được, chỉ thấy từng đạo quang từ bốn phía chiến trường bạo phát, hóa thành một cái lồng ánh sáng to lớn bao phủ phạm vi nghìn vạn dặm, bao phủ tất cả mọi người ở trong.

“Đây là cái gì?”

“Không tốt, là khốn trận của Tử Tinh! Bọn họ đã bố trí khốn trận, cnhư vậy, muốn chạy trốn cũng là vấn đề a.”

“Vậy phải làm sao?”

Sắc mặt đám người Thần Nguyệt Đạo Chủ vô cùng ngưng trọng.

Oanh!

Lúc này, nơi xa bộc phát ra một cỗ khí tức năng lượng cường đại.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân từ trong chiến thuyền sụp đổ chậm rãi đi ra, một bộ áo trắng như tuyết, không bị tổn thương chút nào.

Thấy cảnh này, đồng tử ba người Tử Vi điện chủ, hư tiên cầm thương và Kim Sư hư tiên đều co rụt lại, cảm thấy không thể tin được.

“Rốt cuộc nhục thân của người này đã đến trình đô nào?”

“Hừ, lực lượng của hắn không bằng chúng ta, nhục thân mạnh hơn thì làm sao, Thủy Tích Thạch Xuyên, ta không tin không đánh nát được.”

Tử Vi điện chủ âm ngoan nói.

“Há, lực lượng không bằng các ngươi? Ngươi lấy tự tin ở đâu mà nói ra câu này?” Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Ngay sau đó, chỉ thấy trên người hắn có bản nguyên chi lực tuôn ra.

Bản nguyên ánh trăng!

“Bản nguyên chi lực? Hắn lại tìm hiểu ra bản nguyên? !”

Hư tiên cầm thương có chút chấn kinh.

“Một đạo bản nguyên chi lực, không thay đổi được cái gì.”

“Một đạo?”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Ngay sau đó, bản nguyên chi lực hỏa diễm, bản nguyên chi lực thôn phệ, bản nguyên chi lực bất tử, bản nguyên chi lực hàn đạo, bản nguyên chi lực nhục thân...

Sáu đạo bản nguyên chi lực đều xuất hiện, xoay quanh người Sở Cuồng Nhân, uy năng rung chuyển chư thiên, bản nguyên chi lực chiếu rọi hắn, giống như một vị vô thượng Tiên Vương! !

Chương 913: Các ngươi cho rằng đây là cực hạn sao? Lại nuốt Thiên Đạo

Tĩnh!

Toàn bộ chiến trường Tử Tinh yên tĩnh như đã chết!

Tất cả mọi người nhìn sáu đạo bản nguyên bao quanh Sở Cuồng Nhân, tiêu tán ra tiên quang sáng chói, giống như vô thượng Tiên Vương, trợn mắt há hốc mồm.

Bản nguyên chi lực?

Còn là sáu loại bản nguyên chi lực thuộc tính khác nhau!

Rốt cuộc người này là thế nào? !

Sao hắn có thể tìm hiểu ra lực lượng này? !

Mọi người cảm thấy vô cùng không hợp thói thường.

Nhất là hư tiên, bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, cảm xúc trong lòng đã không phải hai chữ chấn kinh có thể hình dung, cũng rất mơ hồ!

Bản nguyên chi lực khó lĩnh hội cỡ nào, bọn họ đều biết, hư tiên muốn tìm hiểu ra một đạo đều tốn vô số tâm huyết.

Năm nay Sở Cuồng Nhân mới bao nhiêu tuổi?

Lại nắm giữ sáu đạo bản nguyên, còn là các thuộc tính khác nhau! !

Móa nó, hắn đi đạo nào vậy?

“Các ngươi vừa nói, lực lượng của ta không bằng các ngươi? Vậy bây giờ thì thế nào?” Trên đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân có hai cái Chứng Pháp Chi Ấn lơ lửng, xung quanh có sáu đạo bản nguyên chi lực vờn quanh, uy thế mạnh, rung chuyển tinh không!

Hắn giơ Côn Ngô trong tay lên, một kiếm chém ra!

Ầm vang một tiếng, một đạo kiếm quang màu tím khủng bố tuyệt luân bạo phát, trùng trùng điệp điệp, vỡ nát tinh không, hướng về về Trì Thương hư tiên.

“Dừng lại cho ta!”

Trì Thương hư tiên hét lớn một tiếng, trường thương trong tay vung vẩy, thương kình như bão táp xoay quanh, ngưng tụ tinh quang bốn phía, ầm vang bạo phát.

Hai cỗ lực lượng va chạm, lại thấy sắc mặt Trì Thương hư tiên đột nhiên thay đổi, cả người phun ra một ngụm máu, bay ngược ra ngoài.

“Thật mạnh!”

Sắc mặt Trì Thương hư tiên vô cùng ngưng trọng.

“Tử Tinh Thần Đồng!”

“Tinh Hỏa Thần Sư!”

Kim Sư hư tiên và Tử Vi điện chủ đồng thời vận chuyển đạo văn, trong mắt một người có quang mang màu tím lưu chuyển, một tia sáng bắn ra ngoài.

Một người thét dài một tiếng, hỏa diễm vàng rực phóng lên tận trời, kết hợp với ánh sao đầy trời, hóa thành một đầu hư ảnh Cự Sư uy vũ bá đạo.

Hai cỗ lực lượng, một trái một phải đánh về phía Sở Cuồng Nhân!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, trong mắt lộ ra lạnh lẽo chi sắc, đưa tay, Đế khí dồi dào dung hợp với sáu đạo bản nguyên chi lực.

“Vô địch pháp, Đỉnh Đảo Càn Khôn!”

Một quyền đập ra, vô địch chi pháp đánh vỡ tia sáng màu tím và hư ảnh Cự Sư, Tử Vi điện chủ, Kim Sư hư tiên đều bị đẩy lui.

“Hừ, lại đến!”

Ba người còn muốn tái chiến.

Nhưng lại thấy khí tức trên người Sở Cuồng Nhân tăng lên!

Trong mơ hồ, lộ ra một cỗ thiên uy!

Đó là, Thiên Đạo chi lực!

“Các ngươi cho rằng, đây là cực hạn của ta sao?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Trạng thái Hợp Đạo, mở ra! !

Trong trạng thái Hợp Đạo, chiến lực của Sở Cuồng Nhân lại tăng lên trên diện rộng, uy thế mạnh, quét ngang toàn bộ chiến trường Tử Tinh.

Tất cả mọi người bị chấn nhiếp đến không nói được câu nào.

Lực lượng kia, quá mức khủng bố!

“Làm sao Thiên Đạo chi lực của hắn lại cường đại đến trình độ này?”

Tử Vi điện chủ nuốt một ngụm nước bọt, khó có thể tin nói.

Hắn ta cũng là một vị Tinh Chủ, trong người có Thiên Đạo của Tử Tinh, nhưng hiện tại hắn ta lại cảm thấy Thiên Đạo chi lực của mình lại không bằng Sở Cuồng Nhân?

Thiên Đạo của Thương Khung tinh, mạnh như thế sao? !

“Sau khi chủ nhân thôn phệ Thiên Đạo của Thiên Lang tinh, Thiên Đạo chi lực của hắn càng khủng bố hơn.” Hắc Huyết lâu chủ khiếp sợ nói.

Đoạt Thiên chi pháp, hắn ta có biết.

Nhưng phần lớn Đoạt Thiên chi pháp đều cần thời gian dài mới bố trí được, thậm chí có lúc phải dốc hết văn minh chi lực áp dụng.

Giống như Sở Cuồng Nhân, trực tiếp lấy Tinh Chủ làm môi giới, thôn phệ Thiên Đạo, loại Đoạt Thiên chi pháp này, là lần đầu tiên hắn ta gặp phải.

“Đây mới là thực lực chân chính của Thi Kiếm Tiên sao?”

“Khí tức này, thật đáng sợ!”

Nơi xa.

Nam tử mặc kim bào âm thầm quan chiến không khỏi âm thầm líu lưỡi, trong mắt mang theo rung động, “Thi Kiếm Tiên... Đúng là một tên quái vật!”

Bên cạnh, nam tử trẻ tuổi cũng không nhịn được lộ ra vẻ hoảng sợ.

Hắn ta nhìn Sở Cuồng Nhân, không khỏi cảm giác được một cỗ thất bại to lớn, trước nay chưa có, gia hỏa này là tiên chủng giống hắn ta sao?

Đừng đùa!

Nào có tiên chủng khủng bố như thế!

Sáu đạo bản nguyên chi lực, Thiên Đạo chi lực, song trọng gia trì, Sở Cuồng Nhân cường đại đến mức không thể tin được, trong lúc giơ tay nhấc chân đều rung động tinh không!

Ánh mắt của hắn bình tĩnh nhìn ba người Tử Vi điện chủ.

“Tử Tinh sừng sững trong tinh hệ Tử Kim nhiều năm, nội tình bất phàm, ngươi cho rằng ta không biết sao? Cho rằng ta không có gì ỷ vào sẽ đến đây sao?”

“Ngươi cho rằng, Hỗn Loạn Tinh Hải chính là chỗ ta ỷ vào?”

“Sai, đối với ta, Hỗn Loạn Tinh Hải chỉ là công cụ của ta mà thôi, chỗ ta ỷ vào, từ đầu đến cuối chỉ có chính ta! !”

Hắn sải bước đi ra, chớp mắt đã đi đến trước mặt ba người Tử Vi điện chủ.

Đưa tay ra, trong nháy mắt một cỗ sức mạnh vô cùng to lớn bạo phát!

Một quyền đập ra!

Trì Thương hư tiên rống giận lấy thương chặn chặn, một quyền này nện trên trường thương, cứ thế đánh cong trường thương.

Ầm!

Trì Thương hư tiên bị một quyền đánh bay, hai cánh tay điên cuồng run rẩy, gan bàn tay nứt ra, máu tươi bắn ra tung toé.

“Rống!”

Cách đó không xa, Kim Sư hư tiên hóa ra bản thể.

Cánh tay mở ra, cắn xé về phía Sở Cuồng Nhân.

“Con mèo nhỏ, đừng ở đây kêu bậy nữa, cút đi!”

Sở Cuồng Nhân đưa tay thôi động vô địch pháp, năng lượng kinh khủng trùng kích đánh lên người Kim Sư hư tiên, khiến hắn ta bị trọng thương, bay ngược ra ngoài.

Ngay sau đó, ánh mắt hắn rơi lên người Tử Vi điện chủ.

Tử Vi điện chủ bị hắn nhìn chăm chú, đồng tử không khỏi run lên, trong lòng sinh ra một cỗ khủng hoảng chi ý không cách nào ngăn chặn được.

Tại sao, trên đời này lại xuất hiện một người khủng bố như thế? !

Sở Cuồng Nhân thôi động tiên pháp.

Hàn khí, hỏa diễm, Đế khí niệm lực hóa thành sóng ánh sáng màu đỏ tía trùng kích lên người Tử Vi điện chủ, trong chớp mắt đã khiến đối phương trọng thương.

“Thôn Thiên Thần Đạo Quyết!”

Trong một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt Tử Vi điện chủ, duỗi tay bắt lấy đối phương, tâm niệm khẽ động, Đoạt Thiên chi pháp thi triển!

Nhất thời, Thiên Đạo chi lực trong cơ thể hắn ta giống như nước sông đổ ra, không ngừng dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân!

Trong nháy mắt đó, cả Tử Tinh đều run rẩy.

Tất cả tu sĩ Tử Tinh giống như cảm giác được cái gì, trong lòng sinh ra một cỗ khủng hoảng không hiểu.

“Thôn phệ Thiên Đạo, hắn đang thôn phệ Thiên Đạo! !”

Vẻ mặt Trì Thương hư tiên vô cùng kinh hãi.

Cách đó không xa, khô lão quái muốn trở về ngăn cản Sở Cuồng Nhân, nhưng lại bị Trần Thiên hư tiên gắt gao kiềm chế lại, không cách nào rời đi.

“Sở Cuồng Nhân, mau dừng tay! !”

Trì Thương hư tiên hét lớn một tiếng, đột nhiên phóng trường thương trong tay ra, hóa thành một đạo lưu quang, bắn về phía Sở Cuồng Nhân.

“Hừ.”

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng, niệm lực khẽ động, Đế khí lưu chuyển, hóa thành một vòng xoáy vô hình quanh người hắn, đỡ được một kích này.

“Tại sao có thể như vậy, sao hắn có thể thôn phệ Thiên Đạo? !”

“Cuối cùng là phương pháp gì?”

Tất cả tu sĩ Tử Tinh run rẩy.

Lúc này.

Vực ngoại gió giục mây vần, trong tinh không, một con ngươi to lớn màu đỏ ngòm bỗng nhiên xuất hiện, đó là... Thiên Phạt Chi Nhãn! !

Thiên Đạo Tử Tinh đã phản kích!

Thiên Phạt Chi Nhãn hiện, từng đạo lôi đình huyết sắc to lớn điên cuồng đập về phía Sở Cuồng Nhân, Thiên Đạo nơi này còn mạnh hơn Thiên Đạo của Thiên Lang tinh.

Mỗi đạo đều ẩn chứa lực lượng cường đại có thể diệt sát Thiên Đạo Chủ!

Nhưng Sở Cuồng Nhân, đã mạnh hơn lúc ở Thiên Lang tinh không biết bao nhiêu lần, tâm niệm khẽ động, sóng ánh sáng màu đỏ tía lấy hắn làm trung tâm điên cuồng khuếch tán ra, cản lại từng đạo huyết lôi.

“Ngoan ngoãn bị thôn phệ đi!”

Sở Cuồng Nhân nâng Côn Ngô Kiếm lên, sau lưng, đế vương pháp tướng ngưng tụ.

Một đạo kiếm ảnh vàng rực dung hợp với sáu đạo bản nguyên chi lực, được Chứng Pháp Chi Ấn và Thiên Đạo chi lực gia trì, ầm vang chém ra!

Nương theo lấy một tiếng vang thật lớn, Thiên Phạt Chi Nhãn màu đỏ ngòm bị một kiếm này chém nát, trong thoáng chốc, mọi người dường như nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, tê tâm liệt phế, đâm thẳng đến linh hồn! !

Đó là, Thiên Đạo kêu thảm! !

Chương 914: Văn mình Tử Tinh đến đường cùng, Kim Tinh chi chủ hiện thân

Trên chiến trường Tử Tinh.

Sở Cuồng Nhân lấy sức một mình, trong khoảng thời gian ngắn nhanh chóng đánh bại ba vị có chiến lực cấp hư tiên, đồng thời bắt đầu thôn phệ Thiên Đạo Tử Tinh.

Thiên Phạt Chi Nhãn xuất hiện, nhưng lại bị một kiếm của hắn trảm phá!

Các loại hành động, khiến người ta cảm thấy da đầu run lên!

Chiến lực của đối phương mạnh, hoàn toàn siêu việt bọn họ tưởng tượng!

“Xong…”

Có tu sĩ Tử Tinh không nhịn được nỉ non nói.

“Liều mạng với bọn họ! !”

Có tu sĩ Tử Tinh muốn rách cả mí mắt nói.

Bọn họ không thể lui!

Sau lưng của bọn họ, là cả một Tử Tinh, giống như năm đó Thương Khung tinh ngăn cản Huyết Nguyên tinh xâm lấn.

Hiện tại, Tử Tinh cũng phải ngăn cản đám cường đạo của Hỗn Loạn Tinh Hải.

Chém giết vẫn còn tiếp tục.

Nhưng kết quả, đã do phía trên quyết định.

Nương theo Thiên Đạo của Tử Tinh không ngừng bị thôn phệ, Thiên Đạo của Thương Khung tinh không ngừng lớn mạnh, Thiên

Đạo chi lực trong cơ thể Sở Cuồng Nhân cũng đang tăng cường.

“Khốn khiếp, khốn khiếp!”

“Văn minh Tử Tinh ta đã trải qua bảy mươi mốt nguyên niên, xưng bá trong tinh hệ Tử Kim, chưa bao giờ gặp kiếp nạn như thế! !”

“Sở Cuồng Nhân, cho dù chết, ta cũng phải kéo ngươi theo!”

Vẻ mặt Trì Thương hư tiên vô cùng bi phẫn.

Chỉ thấy trên người hắn ta bốc lên từng ngọn lửa màu tím, hắn ta đang thiêu đốt mệnh nguyên, cưỡng ép tăng thực lực của mình lên.

“Chết đi!”

Trì Thương hư tiên hét lớn một tiếng, sau đó, bóng người hắn ta hóa thành một đạo lưu quang, người và thương như hòa thành một thể công kích về phía Sở Cuồng Nhân.

Một kích này, là hư tiên đánh cược tính mạng!

Trong tinh hệ Tử Kim, đoán chừng không ai có thể ngăn cản được!

“Thiêu đốt mệnh nguyên?”

“Rất tốt!”

Sở Cuồng Nhân lấy Tử Tiên cung ra, bỗng nhiên kéo dây cung, đồng thời, khí tức trên người hắn cũng nhanh chóng tăng lên.

Một mũi tên huyết sắc ngưng tụ trên giây cung!

Cấm thuật của Lý gia, Huyết Nguyên Ngưng Tiễn!

Đây cũng là chiêu thức cường đại phải tiêu hao sinh mệnh tinh nguyên trả đại giá mới có thể thi triển, Sở Cuồng Nhân đã từng thấy Lý Huyết Anh thi triển qua, đúng là có thể vượt qua một cảnh giới, đánh chết một vị Đại Đạo Chủ.

Cho nên ngoại trừ Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn, hắn cũng muốn môn cấm thuật này của Lý gia.

“Sở Cuồng Nhân cũng đang tiêu hao mệnh nguyên!”

“Gia hỏa này, không muốn sống nữa sao? !”

“Tên điên, hai tên điên này!”

Mọi người giật nảy cả mình, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy trên người Sở Cuồng Nhân bộc phát ra một trận ba động tiên pháp cường đại, nhanh chóng kéo dây cung, bắn ra bốn mũi tên!

Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ!

Bốn mũi tên hiện lên hư ảnh của bốn đại Thần Thú phá không mà ra, liên tiếp rơi lên người Trì Thương hư tiên, mỗi mũi tên đều do mệnh nguyên của Sở Cuồng Nhân ngưng tụ ra, uy lực cường đại, cho dù là hư tiên cũng rất khó chống cự.

Oanh!

Nương theo một đạo sương máu nổ tung.

Trì Thương hư tiên, vẫn lạc!

Trường thương cũng bị quét bay ra ngoài, cắm trên một hành tinh không người, phía trên phủ đầy vết rách, giống như lúc nào cũng có thể phá nát.

Sở Cuồng Nhân thu hồi Tử Tiên cung.

Sau khi liên tiếp dùng mệnh nguyên sử dụng Tứ Tượng Xạ Nhật Tiễn, mệnh nguyên của hắn đã tiêu hao hầu như không còn, mái tóc màu đen đã thành tóc trắng.

Mọi người thấy thế, không khỏi tiếc hận.

“Quá ngu xuẩn, quá ngu xuẩn, lại vì khí phách nhất thời mà sử dụng chiêu thức tiêu hao mệnh nguyên này, tự hủy tiền đồ của mình.”

“Haiz, hắn vốn có tiền đồ tốt, nhưng bây giờ, đừng nói thành tiên, đoán chừng sẽ không sống nổi mấy năm, đáng tiếc.”

“Sở đạo hữu…”

Có người tiếc hận, có người khịt mũi coi thường.

Cũng có người đau lòng.

Nhưng trong một cái chớp mắt tiếp theo, chuyện khiến mọi người cảm thấy kinh ngạc đã xảy ra.

Chỉ thấy trong giây lát, một đầu tóc bạc của Sở Cuồng Nhân đã khôi phục thành đen nhánh, khí tức sinh mệnh vốn uể oải lại một lần nữa trở nên tràn đầy!

“Huyết Nguyên Ngưng Tiễn, đối với người khác mà nói chính là chiêu thức tự tổn hại tám trăm giết địch một nghìn, nhưng đáng tiếc, đối với ta lại không khác gì chiêu thức bình thường.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Tự hủy mệnh nguyên?

Không có khả năng.

Hắn có Bất Tử chi thân, chỉ cần không tiêu hao tất cả mệnh nguyên ngay lập tức, thì trong nháy mắt tiếp theo sẽ tự động khôi phục lại.

Tất cả mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Tự hủy mệnh nguyên lại có thể nhanh chóng khôi phục như vậy?

Gặp quỷ!

Đây, đây là thủ đoạn gì?

Rốt cuộc người này còn bao nhiêu thủ đoạn chưa thi triển ra?

Trong đầu tất cả mọi người không khỏi xuất hiện nghi vấn này.

Át chủ bài tuôn ra liên tiếp khiến bọn họ nhìn mà cảm thấy mơ hồ, năng lực của đối phương giống như một cái động không đáy, vĩnh viễn không nhìn thấy cuối cùng.

“Được rồi, bây giờ ngươi đã không còn tác dụng gì.”

Sở Cuồng Nhân nhìn Tử Vi điện chủ bị hắn hút khô Thiên Đạo chi lực cười lạnh một tiếng, đưa tay chém ra một kiếm, kết thúc sinh mạng của đối phương.

Bóng người hắn lóe lên, đi đến trước mặt Kim Sư hư tiên.

“Buông tha…”

Kim Sư hư tiên còn chưa nói xong, kiếm của Sở Cuồng Nhân đã rơi về phía hắn ta, kiếm khí tràn trề, xé rách đối phương!

“Hư tiên, còn lại một người.”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Khô lão quái đang giao thủ với Trần Thiên hư tiên.

Đối phương bị hắn nhìn thoáng qua, hoảng sợ đến toàn thân run lên, đã mất đi ý chí chiến đấu, một lòng muốn chạy khỏi nơi này.

Nhưng sao Trần Thiên hư tiên có thể để ông ta được như ý?

“Muốn đi, quá ngây thơ rồi.”

Trần Thiên hư tiên cười ha ha một tiếng, chỉ thấy trên người ông ta có từng đạo xiềng xích màu vàng lướt ra, giăng khắp nơi, hóa thành một cái kết giới to lớn.

Khô lão quái bị phong ấn trong kết giới, khó có thể đào thoát.

Một phen kịch chiến, Trần Thiên hư tiên chiếm thượng phong, sau đó triệt để diệt sát khô lão quái trong kết giới.

“Ha ha, hư tiên đã chết, Tử Tinh xong rồi.”

“Lên cho ta, cướp sạch văn minh Tử Tinh!”

“Sở công tử làm tốt lắm!”

Vô số cường đạo cười ha ha, phóng về phía tu sĩ Tử Tinh.

Sau khi đám người Tử Vi điện chủ chết, các tu sĩ trong Tử Tinh chẳng những không lùi bước, mà lại sinh ra ý chí mãnh liệt cầu sinh từ trong tuyệt vọng.

Thậm chí vì thủ hộ Tử Tinh sau lưng, phấn đấu quên mình.

Thấy cảnh này, Sở Cuồng Nhân cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Đối với vô số cường đạo đã chết, trong lòng hắn không hề có gợn sóng, vốn chỉ là công cụ hắn dùng để báo thù mà thôi.

Cho dù Tử Tinh chống cự thế nào, nhưng đại cục đã định.

Một trận chiến này, đánh gần mười ngày.

Tiếng chém giết chưa từng dừng lại tại vực ngoại.

Theo vị Đạo Chủ cuối cùng của Tử Tinh vẫn lạc, văn minh Tử Tinh tuyên cáo đi đến đường cùng, lúc đám cường đạo xông vào văn minh Tử Tinh, tiến hành vơ vét trong văn minh này, đây là một kiện nạn, kiếp nạn văn minh!

Mà trong kiếp nạn này, thương vong nhân số, nhiều không kể xiết!

Một trăm triệu?

Một tỷ?

Mười tỷ?

Có lẽ không chỉ như vậy.

Ngay cả đám người Thần Nguyệt Đạo Chủ, Dương Tiêu nhìn thấy Tử Tinh gặp kiếp nạn như vậy, cũng không nhịn được có chút động dung.

Nhưng vẻ mặt Sở Cuồng Nhân lại lạnh nhạt, giống như không thèm để ý.

Chuyện này khiến mọi người âm thầm líu lưỡi, rốt cuộc đạo tâm của người này cứng rắn, không thể phá vỡ cỡ nào mới có thể thờ ơ trước kiếp nạn như vậy.

Chuyện này khiến bọn họ càng thêm kiêng kị Sở Cuồng Nhân.

Thiên phú, thực lực, đạo tâm…

Đều không có kẽ hở.

Loại này người nếu không đứng trên đỉnh phong, thì không có thiên lý.

“Xuất hiện một kiếp nạn văn minh có thể ghi vào sử sách!”

Lúc này, một tiếng cảm khái vang lên.

Chỉ thấy cách đó không xa, một nam tử mặc kim bào dẫn theo một người trẻ tuổi đạp không mà đến, nhìn Tử Tinh, trong mắt mang theo cảm khái.

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương, liếc mắt đã nhận ra thân phận đối phương, đạm mạc nói: “Kim Tinh chi chủ, ngươi tới đây làm gì?”

Ánh mắt lại đảo ra sau lưng đối phương.

Tại nơi cực xa, hắn nhìn thấy mấy trăm ngàn chiến thuyền, không nhịn được khẽ cười một tiếng, “Thì ra là định đến làm ngư ông đắc lợi.”

Nghe thấy hắn nói, Kim Tinh chi chủ gượng cười hai tiếng.

Hắn ta vốn ôm suy nghĩ này, nhưng sau khi nhìn thấy thực lực của Sở Cuồng Nhân, hắn ta đã không dám nghĩ như vậy nữa.

Chương 915: Tàn tiên đan, hấp thu văn minh trí tuệ, lĩnh hội tiên pháp

“Thì ra là định đến làm ngư ông đắc lợi.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

Nghe thấy hắn nói vậy, Kim Tinh chi chủ gượng cười hai tiếng, nói: “Sở đạo hữu hiểu lầm, ta chỉ đến xem ngươi có cần giúp đỡ gì hay không thôi.”

Mọi người trợn mắt.

Nói ra lời này đúng là không biết xấu hổ, nhìn xem có cần giúp đỡ gì hay không, vậy sao lúc chúng ta đánh đến khí thế ngất trời không thấy các ngươi xuất thủ.

Hiện tại, kết thúc rồi mới đi ra ngoài.

Đây không phải đến làm ngư ông đắc lợi thì làm cái gì?

Nếu không phải thực lực của Sở Cuồng Nhân đã chấn nhiếp Kim Tinh, chỉ sợ hiện tại chiến thuyền của Kim Tinh đã khóa chặt tất cả mọi người rồi.

“Kim Tinh chi chủ, da mặt thật không tầm thường.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Kim Tinh chi chủ cũng không nói gì thêm, nhìn Tử Tinh, “Vạn vạn sinh linh tiêu vong vì một suy nghĩ của Sở đạo hữu, từ đó, văn minh Tử Tinh hoàn toàn hóa thành lịch sử, thủ đoạn của Sở đạo hữu, không phải bình thường a.”

“Thế nào, muốn khiển trách ta?”

“A, trong vũ trụ này, mỗi thời mỗi khắc đều có văn minh đang tiêu vong, nhưng phần lớn đều vô danh, bản chất của Tử Tinh và bọn họ không có gì khác nhau, sao ta có thể khiển trách đạo hữu đây.”

“Bớt nhiều lời, nói thẳng vào vấn đề đi.”

Sở Cuồng Nhân nói.

“Lần này đến đây, ta muốn làm một giao dịch với Sở đạo hữu, ta muốn tất cả tiên pháp của văn minh Tử Tinh.”

Kim Tinh chi chủ nói.

Đây cũng mục đích chuyến này của hắn ta.

“Vậy ngươi lấy cái gì đổi?”

“Thứ có thể sánh ngang với tiên pháp, tự nhiên là tiên pháp, ta lấy tiên pháp của Kim Tinh ra trao đổi với tiên pháp của Tử Tinh, như thế nào?”

“Được.”

Sở Cuồng Nhân gật đầu, cũng không cự tuyệt.

Sau đó không lâu.

Mấy người Sở Cuồng Nhân đi vào một tòa cung điện trong Tử Tinh.

Nơi này là Tử Vi Thần Điện, nơi đặt quyền lợi chính của Tử Tinh.

Ở chỗ này, Sở Cuồng Nhân tìm được tiên pháp của Tử Tinh như ý nguyện, đồng thời hoàn thành giao dịch với Kim Tinh chi chủ.

Mặt khác, hắn còn tìm được một bảo khố.

Trong bảo khố, cất giấu linh tủy, bảo dược, tử kim nguyên... mà văn minh Tử Tinh tích lũy, có thể nói nhiều vô số kể.

Trong nháy mắt mở bảo khố ra, lượng lớn bảo quang tràn ngập, trực tiếp khiến đám người Thần Nguyệt Đạo Chủ, Dương Tiêu nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

“Móa nó, thật không hổ là văn minh tiên pháp, nội tình này thật không tầm thường, các ngươi nhìn, kia là bảo dược đạo cấp đỉnh phong, gốc này nối tiếp gốc kia, còn nhiều hơn số lượng ta đã nhìn thấy trong đời.”

“Còn linh tủy này nữa, chậc chậc, đầy một rương Càn Khôn giới, đây là bao nhiêu a, một trăm tỷ? Một ngàn tỷ?”

“Phát tài, phát tài rồi.”

Nhìn bảo khố trước mặt, mọi người kinh thán không thôi.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, từ tốn nói: “Chư vị, bảo vật trong bảo khố, mọi người có thể lấy thỏa thích.”

Mọi người nghe vậy, hai mắt tỏa sáng.

“Vậy chúng ta không khách khí nữa.”

“Ha ha, Sở đạo hữu hào phóng a.”

Đám người Thần Nguyệt Đạo Chủ lấy một vài thứ trong bảo khố, bọn họ rất có chừng mực, không lấy quá nhiều.

Dù sao, bọn họ biết lần này có thể chiến thắng Tử Tinh, đều là nhờ Sở Cuồng Nhân, nếu không có hắn, đoán chừng bọn họ đã sớm bại vong.

“A, đây là...”

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên nhìn thấy một cái bình ngọc trong bảo khố.

Trong bình đựng một khỏa đan dược màu vàng óng, mặt ngoài bình có đạo văn xen lẫn, giống như phong ấn chặt chẽ dược tính của đan dược.

“Tiểu Ái, phân tích một chút.”

“Trong quá trình phân tích...”

Dưới sự phân tích của Toàn Tri Chi Linh, rất nhanh Sở Cuồng Nhân đã biết đan dược bên trong có tác dụng gì, đây chính là một khỏa... Tiên đan!

Chuẩn xác mà nói, đây là một khỏa tàn tiên đan!

Dược tính đã giảm bớt quá nhiều, dược hiệu không còn mười phần trăm tiên đan ban đầu, nhưng dù vậy, khỏa tàn tiên đan vẫn là một kiện bảo vật lớn nhất trong bảo khố, có tác dụng rất lớn đối với Sở Cuồng Nhân.

“Có viên đan dược kia, tu vi của ta có thể đột phá đến cảnh giới Thiên Đạo Chủ.” Sở Cuồng Nhân cầm bình ngọc, trên mặt nở nụ cười.

Sau đó, hắn lại thu những vật trong bảo khố vào trong Càn Khôn Giới, rồi đến Tàng Thư Các của Tử Tinh.

Tàng Thư các, là nơi chứa đựng tri thức của văn minh Tử Tinh.

Nơi này, đối với hắn mà nói, càng có sức hấp dẫn hơn bảo khố.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, hắn đã liệt Tử Vi Thần Điện vào cấm địa, không cho phép đám cường đạo đến đây quấy rầy hắn.

Hắn ở trong Tàng Thư các hơn mười ngày.

Đám người Thần Nguyệt Đạo Chủ đã sớm rời khỏi Tử Tinh.

Mười mấy ngày sau, Sở Cuồng Nhân đặt quyển sách cuối cùng trong Tàng Thư Các xuống, trong mắt lộ ra một vệt vừa lòng.

“Tri thức của văn minh Tử Tinh có trợ giúp rất lớn đối với ta, mặc kệ là phù văn luyện đan, luyện khí, bố trận... Đều dắt rất ta rất nhiều, không chỉ đối với ta, đối với văn minh Thương Khung tinh, cũng có tác dụng lớn.”

“Ta phải bọc lại những quyển sách này, sau đó đưa về Thương Khung tinh để bọn họ nghiên cứu thật tốt mới được.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Sau đó, hắn lấy ra mấy cái ngọc giản, trong ngọc giản này ghi lại tiên pháp của Tử Tinh và Kim Tinh.

Nói thật, dựa vào thủ đoạn công kích bây giờ của hắn, trừ phi là một số tiên pháp có tác dụng đặc biệt, còn tiên pháp bình thường đã không có tác dụng lớn với hắn, nhưng hắn vẫn nóng lòng tìm kiếm tiên pháp.

Tiên pháp, là do tiên sáng tạo.

Tiên pháp, thường do kinh nghiệm tu hành và cảm ngộ về đạo của tiên ngưng tụ thành, những thứ này có tác dụng làm cơ sở cho hắn.

Đừng nói đến chuyện, hắn còn muốn lợi dụng tiên pháp, kết hợp với các loại Đạo Thể của mình, từ đó tìm hiểu ra bản nguyên chi lực.

Rất nhanh, hắn đã bắt tay lĩnh hội tiên pháp.

Đầu tiên là tiên pháp Tử Tinh, Tinh Hà Diệt Thế.

Trong ba ngàn thế chất tại Thương Khung tinh, có một loại Đạo Thể đỉnh phong tên là Tinh Thần Đạo Thể, vừa vặn phù hợp với Tinh Hà Diệt Thế.

Sở Cuồng Nhân đã từng đi khắp nơi trên Thương Khung tinh tìm hiểu Đạo Thể, mở rộng Thể Chất Chi Thư, đương nhiên Tinh Thần Đạo Thể cũng nằm trong đó.

Thông qua tiên pháp Tinh Hà Diệt Thế và Tinh Thần Đạo Thể, ý thức của Sở Cuồng Nhân đi vào Bản Nguyên giới, lại lần nữa tìm hiểu ra một đạo bản nguyên!

Bản nguyên chi lực tinh thần!

Sau đó, chính là tiên pháp của Kim Tinh.

Tiên pháp của Kim Tinh thiên hướng về cương mãnh bá đạo, Sở Cuồng Nhân có thể chất Tử Huyết Bá Thể, cũng có mấy phần phù hợp.

Qua nửa tháng nghiên cứu.

Sở Cuồng Nhân lại không cách nào tìm hiểu ra bản nguyên chi lực mới.

“Nhìn qua vẫn kém một chút, độ phù hợp giữa tiên pháp Kim Tinh và Tử Huyết Bá Thể không đủ a.” Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Đương nhiên, hắn cũng có thể không dựa vào Đạo Thể, chỉ dựa vào tiên pháp tìm hiểu ra bản nguyên, nhưng như vậy sẽ tốn nhiều thời gian hơn.

“Tạm thời để sang một bên đi.”

Sở Cuồng Nhân không tiếp tục để ý nữa.

Lần này, hắn tìm hiểu ra tinh thần bản nguyên đã là thu hoạch không tệ rồi, như vậy hắn đã có bảy đạo bản nguyên chi lực trong tay.

“Tìm hiểu nhiều bản nguyên như vậy, ta vẫn không có cách nào sáng tạo ra bản nguyên thuộc về ta, cũng không biết phải chờ đến khi nào mới được.”

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Tự sáng tạo ra bản nguyên mới thuộc về đạo của mình là mục đích của việc hắn không ngừng lĩnh hội các loại bản nguyên, cũng là điều kiện quan trọng để hắn thành tiên.

Hắn lắc đầu, biết việc này không vội vàng được.

Hắn đã vượt qua ma chướng, việc này không cách nào rung chuyển đạo tâm của hắn.

“Tiếp theo, đột phá Thiên Đạo Chủ đi.”

Sau khi lĩnh hội mấy môn tiên pháp không sai biệt lắm, Sở Cuồng Nhân lấy ra bình ngọc đựng viên tàn tiên đan kia, sau đó bóp chặt.

Nhất thời, dược tính giống như biển gầm bao phủ ra, Sở Cuồng Nhân không khỏi tấm tắc tán thưởng, sau đó há miệng nuốt vào.

Dược tính dồi dào điên cuồng đánh thẳng vào cơ thể hắn, dược tính này, cho dù là Thiên Đạo Chủ ăn vào cũng sẽ bạo thể mà chết.

Nhưng nhục thân của Sở Cuồng Nhân cường đại, cứ thế chịu đựng, sau đó Thiên Địa Hồng Lô Thể vận chuyển, bắt đầu luyện hóa dược lực của tiên đan.

Chương 916: Đột phá Thiên Đạo Chủ, truyền tống Tàng Thư các, thôn phệ Tử Tinh

Sau ba tháng.

Trong Tử Vi Thần Điện.

Một cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ bỗng nhiên bạo phát, bao phủ toàn bộ Tử Tinh, tất cả sinh linh trên Tử Tinh đều nhận ra khí tức này.

“Khí tức thật khủng bố, đây là Thiên Đạo Chủ? !”

“Thật đáng sợ, chưa bao giờ ta cảm giác được khí tức Thiên Đạo Chủ đáng sợ như vậy, ngay cả hư tiên cũng không kinh khủng như thế.”

Vô số cường giả cảm thấy kinh thán.

Bọn họ nhìn về phía Tử Vi Thần Điện, chỗ đó đã sớm không có một bóng người của Tử Vi Thần Điện, chỗ đó, chỉ có một người.

Một tồn tại kinh khủng đã hủy toàn bộ văn minh Tử Tinh.

Tử Tinh Thần Điện.

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt có tinh quang lấp lóe, cảm giác Đế khí mênh mông trong cơ thể, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

“Tiên đan đúng là tiên đan, cho dù là tàn tiên đan cũng không tầm thường, lại khiến ta trực tiếp vượt qua cảnh giới Đại Đạo Chủ đỉnh phong, trực tiếp bước vào cấp bậc Thiên Đạo Chủ, thật cường đại.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Phải biết, căn cơ của hắn thâm hậu, muốn đột phá một cảnh giới nhỏ đều phải hao phí rất nhiều tư nguyên, vượt xa tư nguyên cùng cảnh cần.

Nếu không phải cơ duyên của hắn thâm hậu, nhiều lần lấy được bảo vật, lại rút được không ít bảo vật từ Huyễn Tưởng Luân Bàn, chỉ sợ cho dù thiên phú tốt, cũng rất khó đột phá đến Đạo Chủ cảnh trong thời gian một giáp.

Đừng nói đến Thiên Đạo Chủ.

“Tiếp theo, đưa đám sách sử trong Tàng Thư các về Thương Khung tinh đi.” Sở Cuồng Nhân nói.

Dựa vào tu vi bây giờ của hắn, cộng thêm ở Thương Khung tinh có một cái chiến khôi có một luồng ý niệm của hắn làm môi giới, hắn có thể thông qua Không Gian Bàn Vận Thuật, truyền tống tất cả sách trong Tàng Kinh các của Tử Tinh về Thương Khung tinh.

Nghĩ là làm.

Tâm niệm của Sở Cuồng Nhân khẽ động, ba động Không Gian Bàn Vận Thuật hoàn toàn bao phủ tòa Tàng Thư các to lớn trước mặt.

Tại Thương Khung tinh phía xa.

Phân thân chiến khôi bỗng nhiên mở hai mắt ra, trên người có đạo văn lưu chuyển, huyễn hóa thành dáng vẻ của Sở Cuồng Nhân.

Không ít người cảm ứng được động tác của chiến khôi.

Đám người Hỗn Độn Đạo Chủ nhao nhao chạy tới, nhìn chiến khôi dị động, trong mắt mang theo ngưng trọng.

Chẳng lẽ lại có địch nhân tập kích sao?

“Chư vị không cần lo lắng, chỉ đưa đến cho mọi người một vài thứ thôi.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau đó, hắn đi đến một tòa đất trống.

Tâm niệm khẽ động, một tòa Tàng Thư các to lớn bỗng nhiên xuất hiện, rơi trên mặt đất, cả đế cung đều chấn động một cái.

“Đây là cái gì?”

Đám người Hỗn Độn Đạo Chủ có chút ngoài ý muốn.

“Tài phú và tri thức của văn minh Tử Tinh.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Nghe hắn nói vậy, Vạn Pháp Đạo Chủ hít vào một ngụm khí lạnh, cả kinh nói: “Tài phú tri thức của văn minh Tử Tinh? Làm sao có thể? !”

Tử Tinh, là một trong hai nền văn minh tiên pháp trong tinh hệ Tử Kim, tại sao tài phú và tri thức của bọn họ lại xuất hiện trên Thương Khung tinh?

Rốt cuộc Vương đã làm gì trong tinh hệ Tử Kim rồi?

“Tri thức trong này có trợ giúp rất lớn đối với sự phát triển của đế quốc, các ngươi nghiên cứu thật tốt đi.” Sở Cuồng Nhân cười nói, sau đó ý niệm thu liễm, một lần nữa hóa thành chiến khôi.

Lực lượng luồng ý niệm này của hắn có hạn, vì bảo trì lực lượng, lúc không cần thiết, hắn sẽ không chủ động xuất hiện.

Cách Thương Khung tinh mấy trăm năm ánh sáng.

Trong Tử Tinh.

Đám người Thiên Phong Đạo Vương đi tới Tử Vi Thần Điện.

Trên đại điện.

Sở Cuồng Nhân ngồi ở vị trí chủ vị, trên người hắn lưu chuyển từng tia từng sợi Đế khí, uy áp khủng bố, khiến thiên địa đều run sợ.

Hôm nay, hắn đã thành công đột phá đến Thiên Đạo Chủ cảnh.

Chiến lực của hắn, càng thêm sâu không lường được.

“Bái kiến công tử.”

Mấy người Thiên Phong Đạo Vương cung kính hành lễ.

“Các ngươi thu hoạch như thế nào rồi?”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, hững hờ hỏi.

“Tạm được.”

Trong mắt mấy người lộ ra vẻ phức tạp.

Bọn họ thu hoạch lớn sao?

Rất lớn.

Nhưng thứ chân chính lớn, là Tử Vi Thần Điện cất giấu vô số bảo vật, điển tịch, kỹ thuật, những thứ này đều bị Sở Cuồng Nhân cầm đi.

Còn lại, mặc dù không tệ.

Nhưng lần này chiến đấu với Tử Tinh, bọn họ tổn thất vô cùng lớn, mặc dù tổng thể mà nói, lợi nhiều hơn hại, nhưng luôn cảm thấy không được như ý.

Những thứ này, bọn họ căn bản không có cách nào nói với Sở Cuồng Nhân.

Nói thì thế nào?

Chẳng lẽ Sở Cuồng Nhân sẽ thương hại bọn họ sao?

Đừng đùa, đối với Sở Cuồng Nhân, bọn họ chỉ là công cụ mà thôi, bọn họ đã sớm nghĩ thoáng rồi.

“Đã như vậy, ta cho các ngươi ba ngày, mang theo người của các ngươi chóng rút khỏi Tử Tinh đi.” Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

“Cái gì, nhanh như vậy?”

“Công tử, trên Tử Tinh, chúng ta vẫn còn rất nhiều tư nguyên chưa khai thác xong, hiện tại liền rời đi, có phải quá vội vàng không?”

Đám người Thiên Phong Đạo Vương nói.

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói: “Ta muốn thôn phệ Tử Tinh, nếu các ngươi muốn hóa thành chất dinh dưỡng cho Bất Diệt Thể của ta, vậy thì lưu lại.”

Thân thể mấy người Thiên Phong Đạo Vương run lên.

Bọn họ nhớ đến cảnh tượng lúc trước Sở Cuồng Nhân thôn phệ hành tinh, nếu bọn họ lưu lại, chỉ sợ thật sự khó thoát khỏi cái chết.

“Chúng ta đã hiểu.”

Thiên Phong Đạo Vương gật đầu.

Ba ngày sau, thế lực của mấy vị Đạo Vương lần lượt rút lui.

Sở Cuồng Nhân cũng bắt đầu thôn phệ Tử Tinh.

Ngày nào đó, cả Tử Tinh vì thế mà chấn động, vô số sinh linh Tử Tinh run rẩy, điên cuồng trốn ra vực ngoại.

Mà chuyện Sở Cuồng Nhân thôn phệ Tử Tinh bị vô số cường giả trong tinh hệ Tử Kim cảm giác được, một đám âm thầm líu lưỡi.

“Quá độc ác, quá độc ác, diệt toàn bộ văn minh Tử Tinh còn chưa đủ, thế mà lại nuốt hết hành tinh này.”

“Thì ra người thôn tinh huyên náo gần đây chính là Thi Kiếm Tiên, rốt cuộc gia hỏa này còn cất giấu bao nhiêu thủ đoạn nữa?”

“Đáng sợ...”

“Văn minh Tử Tinh đã chính thức không còn.”

Vô số cường giả, cho dù là hư tiên nhìn thấy cũng cảm thấy tim đập nhanh.

Bọn họ âm thầm thề, sau này cho dù đắc tội bất cứ ai cũng được, nhưng không thể đắc tội Sở Cuồng Nhân.

Nếu không, người không còn, văn minh mất, ngay cả hành tinh cũng biến mất theo.

Thủ đoạn như vậy, khiến người ta rất kiêng kị.

“Thương Khung tinh chỉ là một văn minh tu hành cao cấp bình thường mà thôi, lại xuất hiện một tên quái thai như vậy, thật đáng sợ.”

“Tiên chủng như vậy, toàn vũ trụ đều không có nhiều? Đoán chừng chỉ có đám Tiên Thể, tiên nhị đại mới có thể so sánh.”

“Không sai, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tại Tàn Tiên giới sắp hiện thế, nhất định sẽ gặp mặt.”

Từng đạo đế niệm giao hội, lưu chuyển trong hư không.

Bây giờ trong tinh hệ Tử Kim, có thể nói Sở Cuồng Nhân là tu sĩ mạnh nhất, không người dám trêu chọc hắn và Thương Khung tinh phía sau hắn.

Dù sao, kết cục của Tử Tinh vẫn còn đó.

Mà đây, cũng chính là mục đích của Sở Cuồng Nhân.

Giết gà dọa khỉ!

Chỉ khi hắn thi triển thủ đoạn lôi đình với Tử Tinh, thì các nền văn minh, thế lực còn lại muốn đối phó hắn hay Thương Khung tinh đều phải suy nghĩ.

Trong tinh không.

Một hành tinh to lớn đang không ngừng sụp đổ.

Đó là Tử Tinh.

Không lâu sau, Tử Tinh biến thành một chùm sáng lớn, bên trong mơ hồ có một bóng người, tiếng hít thở nặng nề giống như cương phong trong vũ trụ, quanh quẩn trong tinh không, đó là Sở Cuồng Nhân.

Cuối cùng.

Năng lượng của Tử Tinh hoàn toàn tiêu tán, Sở Cuồng Nhân mở mắt ra, đứng lên, trong lúc giơ tay nhấc chân, tinh quang lưu chuyển, rung chuyển hư không.

Hắn nhẹ nhàng đánh ra một quyền, mảnh lớn hư không sụp đổ.

“Rất tốt, khoảng cách đến Bất Diệt Thể viên mãn lại tiến thêm một bước, cộng thêm tu vi Thiên Đạo Chủ, bảy đạo bản nguyên chi lực và thôn phệ Thiên Đạo Tử Tinh tăng Thiên Đạo chi lực lên, bây giờ tại tinh hệ Tử Kim, chiến lực của ta đã vô địch! Tiếp theo, chính là chờ Tàn Tiên giới buông xuống.”

Chương 917: Tàn Tiên giới hiện thế, thăng tiên đạo, làm gương cho hậu thế

Tàn Tiên giới, là một mảnh vỡ của Tiên giới ngày trước vỡ ra.

Những mảnh vỡ này phân tán tại các nơi trong vũ trụ, trong đó ẩn chứa các loại cơ duyên, là nơi vô số tu sĩ khao khát thành tiên hướng tới.

Nhưng vũ trụ to lớn, muốn gặp một cái Tàn Tiên giới, nói nghe thì dễ, nhưng tinh hệ Tử Kim, đã sắp nghênh đón kỳ ngộ lớn này! !

Không.

Không chỉ tinh hệ Tử Kim, mà mười mấy tinh hệ phụ cận cũng sẽ nghênh đón kỳ ngộ tuyệt thế này, tiến vào Tàn Tiên giới tìm kiếm cơ duyên.

Trong cổ tinh Trần Thiên.

Sở Cuồng Nhân và Trần Thiên hư tiên đang luận đạo.

Nhìn Sở Cuồng Nhân trước mặt, Trần Thiên hư tiên không khỏi xúc động nói: “Không ngờ trong thời gian ngắn như vậy, Sở đạo hữu đã trưởng thành đến tình trạng hôm nay, thật sự khiến người ta kinh thán a.”

Ông ta chưa bao giờ gặp người như Sở Cuồng Nhân.

Người trước mắt này, dường như chính là vì tu hành mà sinh.

“A, Trần Thiên đạo hữu quá khen rồi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

“Tàn Tiên giới, còn bao lâu mới hiện thế?”

Hắn đột nhiên hỏi.

“Căn cứ theo đại năng tinh thông thôi diễn chi đạo trong tinh hệ nói, đoán chừng trong mấy năm này thôi.” Trần Thiên hư tiên nói.

“Hi vọng chúng ta không phải đợi quá lâu.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Trên thực tế, hắn cũng không phải chờ quá lâu.

Ba tháng sau.

Trong tinh hệ Tử Kim, đột nhiên bộc phát ra một cỗ ba động năng lượng vô cùng cường đại, tất cả cường giả đều có cảm ứng.

Chỉ thấy trong tinh không đột nhiên xuất hiện cảnh tượng giống như kỳ cảnh.

Mọi người nhìn qua tinh không, nhìn thấy vô số sơn hà dị thú, giống như một bức tranh mỹ lệ, cũng giống như một thế giới khác hiện ra trước mặt mọi người.

Tất cả tu sĩ nhìn thấy cảnh này, đều vô cùng hưng phấn.

“Tiên giới! Tiên giới hiện thế! !”

“Một thế giới thật mĩ lệ, mỗi ngọn núi giống như một ngôi sao vậy, đây chính là cảnh tượng Tiên giới thời cổ lão sao? !”

“Tê... Đó là Thần Thú Thanh Loan?”

“Còn kia nữa, chẳng lẽ là bạch ngọc Thần Tượng trong truyền thuyết, lại có một đoàn, trời ạ, đây chính là Tiên giới sao?”

Tàn Tiên giới hiện thế, dẫn phát tinh hệ Tử Kim, thậm chí là mấy chục tinh hệ phụ cận chấn động, cảnh tượng Tiên giới mỹ lệ chiếu rọi trong hư không, hoặc rộng rãi, hoặc hiểm trở, hoặc quỷ quyệt, vô cùng lộng lẫy, khiến người ta hướng tới.

Lúc này, tất cả cảnh tượng tiêu tán, chỉ thấy sâu trong vũ trụ xuất hiện từng cái thạch trụ màu trắng khắc hình long phượng.

Bên ngoài thạch trụ có vô số đạo văn huyền diệu, xếp thành hai hàng chỉnh tề, hình thành một cái thông đạo thật dài.

Ở cuối cùng thông đạo, là một cái... Cửa!

Trong cửa, chính là Tàn Tiên giới.

“Đây là thăng tiên đạo!”

“Trong truyền thuyết cổ lão, bất kì tu sĩ nào tiến vào Tiên giới đều phải đi qua đầu thăng tiên đạo này, xem ra chúng ta cũng giống vậy.”

“Phải lập tức hành động.”

Tất cả tu sĩ nhìn thăng tiên đạo, ánh mắt vô cùng hỏa nhiệt.

Từng đạo lưu quang bay lượn ra, lao về phía thăng tiên đạo.

...

“Cuối cùng Tàn Tiên giới đã hiện thế.”

Trong tinh hệ Tử Kim, Sở Cuồng Nhân nhìn thăng tiên đạo ở chỗ sâu trong vũ trụ, thầm nói, trong mắt lộ ra vẻ nóng lòng muốn thử.

“Cũng không biết Tàn Tiên giới này sẽ cho ta bao nhiêu kinh hỉ đây.”

Hắn cười nhạt một tiếng, từ biệt mọi người, lao về phía thăng tiên đạo, không chỉ hắn, toàn bộ tiên chủng trong tinh hệ Tử Kim đều có hành động, ngồi chiến thuyền đi về thăng tiên đạo.

Mấy chục tinh hệ phụ cận cũng đều là nghe tin mà hành động.

Thương Khung tinh nơi xa.

Một đạo hào quang hỏa hồng vọt lên trời.

Quang mang hỏa hồng tán đi, hóa thành một đầu Thần Hoàng tuyệt mĩ, nàng nhìn qua tinh không vũ trụ, cũng nhận ra Tàn Tiên giới buông xuống.

“Tiên giới buông xuống, ca ca tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ, bây giờ ta đã tấn cấp thành Đạo Chủ, ca ca, ngươi chờ ta, ta sẽ tới tìm ngươi.”

Thần Hoàng Tiểu Hồng nỉ non nói.

Sở Cuồng Nhân lưu lại một đạo ý niệm ở Thương Khung tinh, từng hiển hóa, đã nói với bọn họ chuyện liên quan đến Tàn Tiên giới.

Một chỗ khác.

Trong một ngọn núi.

Một đạo bạch quang sáng chói nở rộ, chiếu rọi thế giới.

Chỉ thấy một nữ tử tóc bạc thân mặc áo giáp màu trắng bạc, tay cầm Quang Minh Quyền Trượng chậm rãi đi ra, hai đầu lông mày mang theo vài phần uy vũ.

“Tiêu hao nhiều tư nguyên như vậy, cuối cùng ta đã đột phá đến cảnh giới Đạo Chủ.” Lam Vũ thầm nói, trên mặt lộ ra nụ cười.

Nàng nhìn về tinh không nơi xa.

“Cỗ khí tức này, xem ra là Tàn Tiên giới mà công tử nói đã hiện thế, công tử, chờ ta, ta nhất định sẽ đuổi kịp ngươi.”

Trong đôi mắt màu xanh lam của Lam Vũ lóe lên một vệt kiên quyết.

Vực ngoại.

Trong một cứ điểm.

Một nữ tử thân mặc quân phục màu đỏ, tay cầm trường thương nhìn ra tinh không, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ nóng lòng muốn thử.

“Hoa Nhi, ngươi thật muốn đến Tàn Tiên giới sao?”

Quỷ Đao Thiên Tôn nhìn n Hồng Hoa, cau mày hỏi.

Thật ra, hắn ta không muốn n Hồng Hoa rời đi, Tàn Tiên giới hiện thế, chắc chắn các đại thế lực sẽ có hành động.

Trước mặt những thế lực này, Thương Khung tinh không đáng giá nhắc tới.

Đừng nói đến một nữ tử như n Hồng Hoa.

Để n Hồng Hoa đến Tàn Tiên giới xông xáo, thật sự quá nguy hiểm.

“Ừm, bây giờ đế quốc đang phát triển, Thiên Đạo lớn mạnh, các tu sĩ tu hành càng thêm dễ dàng, sau này anh tài sẽ tầng tầng lớp lớp, ta phải làm gương cho bọn họ mới được.”

n Hồng Hoa cười nhạt một tiếng nói, có thể nói, ngoài trừ Sở Cuồng Nhân, nàng là người có thiên phú mạnh nhất trên Thương Khung tinh, thậm chí đặt trong toàn bộ tinh hệ Tử Kim cũng là đỉnh tiêm, nếu nói Thương Khung tinh muốn phái người đi xông xáo Tàn Tiên giới, vậy nàng chắc chắn là lựa chọn tốt nhất.

“Lại nói, cũng không thể để một mình Vương ra ngoài mở đường cho chúng ta được, như thế thật không ra gì.”

n Hồng Hoa nói.

Nhắc đến Sở Cuồng Nhân, trong mắt nàng có vô tận hướng tới.

Lúc này, một đạo bạch quang tràn ngập khí tức thần thánh, một đạo hồng quang nóng rực bay ra Thương Khung tinh, lao về tinh không phía xa.

Phát giác hai cỗ khí tức này, khóe miệng n Hồng Hoa cong lên, “Là Lam Vũ và Sở Hồng, a, ta đã biết các nàng sẽ không ngồi yên mà.”

“Hoa Nhi, nếu ngươi muốn đi, vậy thì đi đi.”

Quỷ Đao Thiên Tôn trầm ngâm một lát rồi nói.

Hắn ta biết.

Mình đã lạc hậu hơn những người tuổi trẻ này.

Hắn ta có thể làm, chỉ là tận lực không kéo chân sau.

“Tổ gia gia, chờ ta trở lại!”

n Hồng Hoa cười nói.

Sau lưng nàng, một đám Hồng Y vệ đều dùng ánh mắt lưu luyến không rời nhìn thiếu tướng quân của nhà mình, nhưng không hề lên tiếng giữ lại.

“Thiếu tướng quân, phải bảo trọng.”

“Thiếu tướng quân, chúng ta chờ ngươi trở về...”

Thương Khung tinh, trong đế cung.

Hai người Cố Linh Lung, Như Yên trưởng lão đang xử lý chính sự.

Bỗng nhiên, Như Yên trưởng lão nhận được truyền tin.

Nàng bất đắc dĩ thở dài một hơi, nói: “Lam Vũ và Tiểu Hồng đã rời khỏi Thương Khung tinh, đoán chừng là đến Tàn Tiên giới rồi.”

Cố Linh Lung nghe vậy, hơi sững sờ, sau đó khẽ cười nói: “Mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng trong dự liệu.”

Nàng nhìn lên bầu trời, thản nhiên nói: “Thật ra có lúc ta rất hâm mộ các nàng, các nàng có năng lực cũng có thiên phú đuổi theo phu quân.”

“A, nhưng ngươi cũng đang dùng sức lực của mình trợ giúp Vương, chỉ khi ngươi làm quản lý phía sau Vương, Vương mới có thể yên lòng đi làm việc hắn muốn, Vương mở ra con đường phía trước cho chúng ta, mà ngươi, lại giúp đế quốc này vững chắc lớn mạnh hơn.” Như Yên trưởng lão cười nói với Cố Linh Lung.

Cố Linh Lung khẽ lắc đầu, “Không phải ta.”

“Ừm?”

“Là chúng ta.” Cố Linh Lung cười nói: “Xưa nay ta vẫn không cho rằng một người có thể khiến đế quốc vững chắc lớn mạnh, không có ngươi, không có mọi người, dựa vào một mình ta sẽ không thể làm được, cho nên sau này, cũng xin chỉ giáo nhiều hơn.”

“Được rồi, vương hậu của ta.”

Chương 918: Thiếu nữ tai hồ ly, Liệp Thú tinh, hai lựa chọn

Tàn Tiên giới hiện thế.

Thăng tiên đạo mở ra.

Tất cả tu sĩ nhìn thấy cảnh này, không có ai là không động tâm.

Bao quát tinh hệ Tử Kim, mấy chục tinh hệ đều đang chạy đến thăng tiên đạo, muốn đi vào Tàn Tiên giới, tìm kiếm cơ duyên.

Mà tình huống này cũng gây ra các chuyện hỗn loạn.

Tu sĩ của mấy chục tinh hệ đều chạy tới cùng một nơi, càng đến gần đích đến, va chạm cũng càng ngày càng nhiều.

Nhất là phần lớn những tu sĩ này đều là thiên kiêu, thậm chí là tiên chủng, tâm cao khí ngạo, càng dễ phát sinh xung đột.

Có người vì đoạt bảo, có người vì muốn so cao thấp.

Càng hoang đường hơn, chỉ vì một ánh mắt mà ra tay đánh nhau.

Ngươi nhìn ta làm gì?

Nhìn ngươi thì thế nào?

Ngươi lại nhìn thử xem?

Đại khái chính là như vậy.

...

Trong tinh không, một chiếc chiến thuyền đang di chuyển.

Sở Cuồng Nhân nhìn thăng tiên đạo càng ngày càng gần, cảm xúc nóng lòng muốn thử, chờ mong, hưng phấn lúc trước, bây giờ đã hóa thành bình tĩnh.

Nhưng dọc đường đi, hắn đã gặp phải một số người gây chuyện.

Phần lớn là người của những tinh hệ khác, đây là lần đầu tiên Sở Cuồng Nhân gặp người của những tinh hệ khác, mặc dù thực lực của đối phương kém xa mình, nhưng sau khi so sánh một phen, hắn cảm thấy tổng thể lực lượng của tinh hệ Tử Kim so với những tinh hệ này cũng không cao minh bao nhiêu, chỉ có thể coi là trình độ bậc trung hạ mà thôi.

Hiển nhiên, giữa tinh hệ với tinh hệ cũng có chênh lệch.

Hắn còn nghe nói, trong mấy tinh hệ còn có mấy khỏa, thậm chí là mười mấy khỏa hằng tinh làm nguồn năng lượng chèo chống, để duy trì phát triển văn minh.

Oanh...

Lúc này, nơi xa truyền đến một trận ba động năng lượng.

Giống như có hai đội ngũ đang đánh nhau.

Đối với chuyện này, Sở Cuồng Nhân sớm đã không cảm thấy kinh ngạc, trên đường đi, hắn đã nhìn thấy, thậm chí là bản thân hắn đã gặp không ít chuyện như vây rồi.

Hắn cũng không muốn xen vào việc của người khác.

Nhưng lúc hắn đi ngang qua, có mấy chiếc chiến thuyền cách đó không xa bay lượn đến, trong đó một chiếc chiến thuyền tỏa ra hỏa quang, trực tiếp đánh về phía hắn, xem ra, là không kiểm soát được.

“A a, trước mặt, cẩn thận a!”

Trên chiến thuyền truyền tới một tiếng thét chói tai.

Sở Cuồng Nhân cau mày.

Nếu bị chiến thuyền này đụng vào, chiến thuyền của hắn sẽ bị hỏng, niệm lực của hắn khẽ động, hóa thành một đạo bích chướng vô hình, chặn lại chiếc chiến thuyền kia, ngăn cản bên ngoài chiến thuyền của hắn.

Ngay sau đó, trong chiếc chiến thuyền kia có một thiếu nữ cao khoảng mét năm mét sáu, mọc ra hai cái tai hồ ly, mà trên trán thiếu nữ có một cái ấn kí hình mặt trăng nhàn nhạt.

Thiếu nữ này rơi về phía Sở Cuồng Nhân, vẻ mặt kinh hoảng, cho nên chuyện đơn giản như bay lên không trung cũng không làm được, giống như không có tu vi.

Sở Cuồng Nhân cũng không để ý tới đối phương.

Tâm niệm khẽ động, mở ra trận pháp phòng ngự trên chiến thuyền, trong nháy mắt một màn ánh sáng hình thành, đoán chừng thiếu nữ này sẽ trực tiếp đập lên màn sáng.

Nhưng khiến Sở Cuồng Nhân ngoài ý muốn chính là, thiếu nữ nhìn như không có chút tu vi nào này lại trực tiếp xuyên qua trận pháp phòng ngự trên chiến thuyền.

Không chỉ như thế, trận pháp lại không có bất kỳ phản ứng gì, trong khoảnh khắc đó, Sở Cuồng Nhân phát giác dường như từ ấn ký mặt trăng trên trán thiếu nữ lộ ra một tia ba động kì lạ.

“Há, có ý tứ.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên.

Ầm!

“Đau quá!” Thiếu nữ tai hồ ly xuyên thấu qua trận pháp phòng ngự trên chiến thuyền, trực tiếp ngã trên boong tàu, phát ra một tiếng gào đau đớn.

Nàng đứng dậy vuốt cái mông, có chút u oán nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, nhìn thấy mỹ thiếu nữ như mình rơi xuống lại thờ ơ như thế, tên nhân loại này cũng quá máu lạnh đi...

Nàng cẩn thận quan sát Sở Cuồng Nhân, hai mắt lập tức tỏa sáng.

Tên nhân loại này lớn lên rất khá a.

Vậy thì tha thứ cho hắn.

Thiếu nữ tai hồ ly hào phóng nghĩ.

Nhưng lúc này.

Mấy chiếc thuyền cách đó không xa đã tới gần.

“Tiểu yêu, ngươi trốn đi đâu?”

Một tiếng quát lạnh vang lên.

Nghe thấy giọng nói này, trên mặt thiếu nữ tai hồ ly lập tức lộ ra vẻ bối rối, vô thức muốn tìm kiếm bảo hộ.

Nhưng nàng nhìn khắp chiến thuyền một vòng, cũng không tìm được nơi nào có thể che chở nàng, chỉ có một người duy nhất là Sở Cuồng Nhân.

“Vị đạo hữu nhân loại này, ở đây chỉ có một mình ngươi sao?”

Thiếu nữ tai hồ ly vội vàng hỏi.

“Đúng vậy.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Hắn đã mở ra Toàn Tri Chi Linh, phân tích tin tức của thiếu nữ tai hồ ly trước mặt này, càng nhìn càng cảm thấy có ý tứ.

“Xong rồi.”

Thiếu nữ tai hồ ly nghe thấy Sở Cuồng Nhân trả lời, trên mặt lộ ra vẻ sa sút, sau đó giống như nhận mệnh đặt mông ngồi dưới đất.

“Không may, không may rồi.”

“Thật sự xong rồi, ta còn chưa tìm được lão cha không chịu trách nhiệm kia, không ngờ lại bỏ mạng ở đây.”

“Hu hu, đừng như vậy a.”

Nghĩ đến chuyện thương tâm, thiếu nữ tai hồ ly lại khóc lên, nước mắt to như hạt đậu rơi xuống, từng giọt từng giọt nối tiếp nhau.

Nước mắt như mưa, khiến người ta đau lòng.

Sở Cuồng Nhân ở một bên nhìn, vẻ mặt bình tĩnh.

Thiếu nữ tai hồ ly nhìn thấy một màn này, trong lòng càng thấy Sở Cuồng Nhân máu lạnh, nàng đã khóc đến thảm như vậy, hắn lại không an ủi một chút.

Hơn nữa, sau khi nàng bị bắt còn thảm hại hơn.

Nghĩ đến đây, nàng càng khóc mãnh liệt hơn.

“Đừng ầm ĩ.”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Nhưng thiếu nữ tai hồ ly

không thèm để ý, tiếp tục khóc.

Cách đó không xa, mấy chiếc chiến thuyền đã bao vây chiến thuyền của Sở Cuồng Nhân, thông qua tính năng của chiến thuyền, Sở Cuồng Nhân có thể phán đoán ra những người này tuyệt đối tới từ một văn minh hoặc thế lực cường đại.

Ít nhất, kĩ thuật của Tử Tinh không thể tạo ra mấy chiếc chiến thuyền như vậy.

“Chiến thuyền trước mặt, giao con hồ ly kia ra!”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy trong một chiếc chiến thuyền có một nam tử trung niên đi ra, dưới thân nam tử trung niên này còn cưỡi một con sư tử hai đầu.

Bên cạnh có rất nhiều tu sĩ, trên người mỗi người ít nhiều đều dắt theo một vài con yêu thú, bọn họ đang... Nô dịch Yêu thú!

Chuyện này khơi dậy một đoạn kí ức trong đầu Sở Cuồng Nhân.

Trong Thương Khung tinh, cũng từng có một thế lực tên là Sơn Hải Khuyết, dựa vào nô dịch Yêu thú, nô dịch thú hồn mà đặt chân tại

thế.

Sau đó, đắc tội hắn, bị hắn diệt.

Xem ra, những người này có cách làm khác Sơn Hải Khuyết, nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

“Tiểu hồ ly, cho ngươi hai lựa chọn.”

Lúc này, Sở Cuồng Nhân nói chuyện.

Không phải nói với chiến thuyền đối diện, mà nói với thiếu nữ tai hồ ly bên cạnh.

Thiếu nữ tai hồ ly nghe vậy, giống như chưa kịp phản ứng, nhìn Sở Cuồng Nhân nức nở, đôi mắt khóc đến sưng đỏ lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Có ý gì?”

“Một, thần phục với ta, phụng ta làm chủ, ta giúp ngươi đánh bại đám người này, hai, sau khi ta đánh bại đám người này, lại đánh ngươi thuần phục.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Thiếu nữ tai hồ ly có chút mộng, “Có gì khác biệt sao?”

“Cái trước, là ngươi chủ động, không cần chịu khổ, cái sau, ngươi không tránh được một trận đau khổ da thịt.” Sở Cuồng Nhân nói.

Mà cách đó không xa, các tu sĩ nghe thấy lời nói của Sở Cuồng Nhân, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, Sở Cuồng Nhân đưa ra hai lựa chọn, không hề có ý giao thiếu nữ tai hồ ly ra.

“Gia hỏa này, muốn độc chiếm Nguyệt Quang Hồ.”

“Đáng chết, Nguyệt Quang Hồ vô cùng hiếm thấy, nhất định phải do Liệp Thú chúng ta chưởng khống, tuyệt không cho phép người khác nhúng chàm.”

Đám tu sĩ nghị luận ầm ĩ.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ không tốt.

Mà trên chiến thuyền, thiếu nữ tai hồ ly vừa khóc nức nở, vừa suy nghĩ lời nói của Sở Cuồng Nhân.

Chương 919: Ngự Thú Quyển, ta thần phục, thu thứ gì vậy

“Tiểu tử, ta cho ngươi một cơ hội nữa, ngoan ngoãn giao Nguyệt Quang Hồ ra, trên người Nguyệt Quang Hồ có Ngự Thú Quyển mà chúng ta luyện chế, chỉ cần một suy nghĩ của ta, có thể dẫn bạo nó, nếu ngươi không giao ra, cẩn thận ta dẫn bạo, đến lúc đó ai cũng không lấy được.”

Trên chiếc chiến thuyền đối diện Sở Cuồng Nhân, tu sĩ cưỡi sư tử lớn tiếng nói, trên người lập tức bộc phát ra một cỗ khí thế cường đại.

Mà thiếu nữ tai hồ ly nghe vậy, không khỏi rùng mình một cái.

Nàng sờ chiếc vòng màu bạc trên cổ, chỉ cảm thấy lạnh cả người, đó là cảm giác không làm chủ được sinh tử của mình.

“Há, Ngự Thú Quyển, là do vật này đã phong cấm tu vi của ngươi sao?” Sở Cuồng Nhân nhìn cái vòng trên cổ Nguyệt Quang Hồ, thản nhiên nói.

Thiếu nữ tai hồ ly liên tục gật đầu.

“Phong cấm được tu vi, lại không có cách nào phong cấm thiên phú thần thông, khó trách ngươi có thể trốn khỏi tay bọn họ.” Sở Cuồng Nhân nói.

Cách đó không xa, nam tử trung niên nghe vậy, sắc mặt không khỏi thay đổi, “Quả nhiên ngươi biết Nguyệt Quang Hồ, cũng biết năng lực thần thông của nàng.”

“Vừa biết.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nguyệt Quang Hồ, đây là một loại Yêu thú cổ lão hiếm thấy, thiên phú tu hành cường đại, thậm chí có thể so sánh với các loại Thần Thú như Chân Long Phượng Hoàng.

Càng quan trọng hơn là, Nguyệt Quang Hồ có một loại năng lực thần thông vô cùng cường đại, đó chính là... Không bị trận pháp cấm chế ảnh hưởng! !

Đây là một loại năng lực vô cùng cường đại.

Phải biết, phàm là nơi giấu đại cơ duyên, thường sẽ có trận pháp cấm chế thủ hộ, khiến người ta khó mà thăm dò.

Năng lực này của Nguyệt Quang Hồ có trợ giúp quá lớn đối với chuyện thăm dò cơ duyên, đủ khiến vô số tu sĩ chạy theo như vịt, năng lực này, trực tiếp khiến Nguyệt Quang Hồ nắm giữ giá trị và địa vị tương đương với Thần Thú.

Liệp Thú tinh vốn đã bắt được Nguyệt Quang Hồ, nhốt lại, dùng Ngự Thú Quyển, vốn không có sơ hở nào.

Nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ gặp phải Nguyệt Quang Hồ, kinh nghiệm không đủ, lại không biết Ngự Thú Quyển có thể phong cấm tu vi, nhưng không thể phong cấm được năng lực thần thông của Nguyệt Quang Hồ, mới khiến đối phương trốn thoát.

Cho nên bọn họ mới một đường đuổi bắt.

Còn dẫn bạo Ngự Thú Quyển, giết một đầu Nguyệt Quang Hồ?

Bọn họ không nỡ đâu.

“Tiểu tử, đừng nói nhảm, ngươi có giao không, nếu không giao, đừng trách chúng ta không khách khí.” Nam tử trung niên lạnh giọng nói.

“Tới đi.”

“Muốn chết, lên cho ta!”

Nam tử trung niên hừ lạnh nói.

Bốn phía chiến thuyền bay ra từng đầu yêu thú kinh khủng, mỗi đầu đều tràn ngập khí tức mạnh mẽ, phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

“Một đám yêu thú đã đánh mất dã tính, sao có lực uy hiếp chứ?”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nhất Niệm Khởi, ngàn vạn binh phong quét ngang bốn phương tám hướng!

Ầm vang một tiếng, từng đầu yêu thú hóa thành tro bụi.

“Cái gì”

“Thực lực này, Thiên Đạo Chủ? !”

“Người này lại là một vị Thiên Đạo Chủ, từ khí tức phán đoán, tuổi của hắn cũng không cao, lại đạt đến Thiên Đạo Chủ! Đây là một vị tiên chủng, hơn nữa không phải tiên chủng bình thường! !”

“Tiên chủng cự bá! !”

Tiên chủng cự bá, chỉ nhân vật đứng đầu trong tiên chủng!

Trong Liệp Thú tinh cũng chỉ có một vị tiên chủng cự bá mà thôi, không ngờ bây giờ bọn họ lại gặp phải một người.

“Từ tính năng chiến thuyền của hắn, văn minh thế lực sau lưng hắn không giống như có thể nuôi dưỡng ra tiên chủng cự bá a.”

“Đáng chết, lại là một vị tiên chủng cự bá!”

“Ngươi đến từ tinh hệ văn minh nào? !”

Nam tử trung niên lớn tiếng nói.

Sở Cuồng Nhân không trả lời, một vòng linh lực binh phong mới đang hội tụ trên đỉnh đầu hắn, nhắm ngay mấy chục chiếc chiến thuyền trước mặt.

“Đáng giận, Ám Ảnh Quỷ Thú, đi!”

Nam tử trung niên khẽ quát một tiếng, chỉ thấy bên trong cái bóng của hắn ta bỗng nhiên xông ra một đạo thú ảnh quỷ dị, lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Trong nháy mắt, một cỗ khí tức âm u quỷ quyệt khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

“Yêu ma quỷ quái, cũng dám làm càn?”

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng.

Hắn đánh ra một quyền.

Nhất thời, lực lượng thân thể khủng bố nện trên thú ảnh, dưới một kích này, thú ảnh bị oanh thành một đoàn sương máu.

“Chuyện này, chuyện này sao có thể? !”

Nam tử trung niên hít vào một ngụm khí lạnh.

Hắn ta tự dưỡng ra đầu Ám Ảnh Quỷ Thú này, thực lực có thể so sánh với một vị Thiên Đạo Chủ, cho dù Sở Cuồng Nhân cũng là một vị Thiên Đạo Chủ, nhưng sao có thể dùng một quyền oanh sát thú ảnh được, chuyện này hoàn toàn không hợp lẽ thường a! !

Cho dù là tiên chủng cự bá cũng quá khoa trương rồi!

Chẳng lẽ, chẳng lẽ lại là... Tiên chủng Vương giả? !

Không, không có khả năng!

Tiên chủng Vương giả, nhân vật như vậy vô cùng hiếm thấy trong vũ trụ, bọn họ làm sao có thể gặp được? !

“Đáng giận, nếu chúng ta đã không chiếm được Nguyệt Quang Hồ, vậy ngươi cũng đừng hòng đạt được!” Nam tử trung niên căm hận nói.

Chỉ thấy trong tay hắn ta nắm ấn quyết huyền diệu.

Nhất thời, chiếc vòng màu bạc trên cổ thiếu nữ tai hồ ly bắt đầu phát sáng, trên mặt thiếu nữ tai hồ ly lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Ta, ta, ta không muốn chết.”

“Yên tâm, có ta ở đây, ngươi muốn chết cũng không được.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn đưa tay nắm chiếc vòng cổ màu bạc kia.

Nam tử trung niên thấy thế, cười lạnh nói: “Vô dụng, không có thủ pháp đặc biệt thì không thể giải trừ chiếc vòng cổ này được, nếu dùng ngoại lực bạo lực bài trừ, trong nháy mắt sẽ khiến nó nổ tung.”

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, đồng tử hắn ta đột nhiên co rụt lại.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân duỗi tay nắm vòng cổ, sau đó trên người tràn ngập ra một cỗ ba động kì lạ, chiếc vòng cổ kia trực tiếp biến mất không thấy.

Làm sao lại như vậy? !

Cỗ ba động kia, là thủ đoạn không gian!

Hắn lại dùng thủ đoạn không gian tháo vòng cổ xống!

Nam tử trung niên còn chưa phản ứng lại, đột nhiên cảm giác trên cổ của mình có thêm một thứ.

Ngay sau đó, tu sĩ bốn phía hoảng sợ nhìn hắn ta.

“Không tốt! !”

Nam tử trung niên đưa tay sờ lên cổ, là vòng cổ!

Chiếc vòng cổ kia đã chuyển đến trên cổ hắn ta, hắn ta muốn giải khai hiệu lệnh tự bạo của vòng cổ, nhưng đã không kịp.

Một giây sau, vòng cổ ầm vang nổ tung!

Đầu tên nam tử trung niên kia nổ tung tại chỗ, chỉ còn lại một cỗ thi thể không đầu đổ xuống boong tàu, co quắp hai lần đã triệt để chết đi.

Thiếu nữ tai hồ ly thấy thế không khỏi rùng mình một cái, nếu không phải Sở Cuồng Nhân, đoán chừng hiện tại người nằm dưới đất chính là nàng rồi.

“Trưởng lão chết rồi... Trốn, mau trốn.”

“Nhanh, rời khỏi nơi này.”

Tu sĩ của Liệp Thú tinh vàng muốn trốn.

Nhưng trong một cái chớp mắt, linh lực binh phong lít nha lít nhít ùn ùn kéo đến, bao phủ phương tinh không này, như mưa to trút nước buông xuống.

Âm thanh chiến thuyền nổ tung liên tiếp vang lên.

Chỉ chốc lát.

Trong mảnh tinh không này đã có đầy thi thể của tu sĩ và chiến thuyền trôi nổi.

“Được rồi, ta vừa cho ngươi hai lựa chọn, ngươi nghĩ thế nào rồi?” Sở Cuồng Nhân nhìn về phía thiếu nữ tai hồ ly thản nhiên nói.

“Đại lão, ta lựa chọn cái thứ nhất, ta thần phục, sau này ta đều nghe ngươi, ngươi bảo ta đi hướng đông ta tuyệt không đi hướng tây, ngươi bào ta gặm gà ta tuyệt đối không ăn thỏ.” Thiếu nữ tai hồ ly vội vàng tỏ thái độ.

Sau khi chứng kiến thực lực cường đại của Sở Cuồng Nhân, nàng căn bản không dám phản kháng, thần phục tại chỗ.

“Rất tốt.”

Sở Cuồng Nhân gật đầu, “Ngươi rất thức thời.”

“Ta tên Nguyệt Duyệt, nguyệt trong mặt trăng, duyệt trong vui mừng, sau này ngươi có thể gọi ta là Tiểu Nguyệt Nguyệt, Tiểu Duyệt Duyệt hay Tiểu Nguyệt Duyệt đều được.”

“Lộn xộn cái gì, gọi là tiểu hồ ly đi.”

“Đại lão vui vẻ là được, đại lão, ngươi tên gì?”

“Sở Cuồng Nhân.”

“Ôi... cái tên thật uy vũ bá, nghe đã biết là rồng trong loài người, cường giả tuyệt đại, không hổ là đại lão.”

“Tiểu hồ ly thật biết vuốt mông ngựa.”

“Đại lão nói đùa, ta nói đều là thật, hơn nữa, đại lão là rồng trong loài người, đánh rắm cũng là rắm rồng đó.”

Sở Cuồng Nhân: “...”

Hắn đã thu nhận thứ gì vậy.

Chương 920: Trên thăng tiên đạo gặp tiên chủng Tử Kim, ta nuôi chơi

Tiểu hồ ly đến từ một văn minh tu hành cao cấp trong tinh hệ Thanh Hoàng, văn minh kia lấy Yêu tộc làm chủ đạo.

Mà tiểu hồ ly chính là thánh nữ của tộc hồ yêu, nhưng nàng không phải xuất thân từ văn minh kia, mà là ngoại lai.

“Lúc ta còn rất nhỏ, từng cùng lão cha đến bái phỏng đám người Tam Nương, nhưng sau đó, lão cha đã ném ta đến nơi đó, vừa ném đã mấy trăm năm, lần này ta đi ra là muốn tìm lão cha không chịu trách nhiệm kia, ta nghe nói hình như hắn đã đến Tiên giới gì đó...”

Tiểu hồ ly ngồi trên chiến thuyền kể lại chuyện của mình.

Sở Cuồng Nhân nghe xong, lộ ra vẻ suy tư, “Làm sao ngươi xác định phụ thân ngươi đến Tiên giới chính là Tiên giới này?”

Trong vũ trụ này, sớm đã không có Tiên giới hoàn chỉnh, phân tán tại các nơi trong vũ trụ, đều là mảnh vỡ Tiên giới, cũng chính là Tàn Tiên giới.

Có lẽ, phụ thân của tiểu hồ ly đã đến một Tàn Tiên giới khác.

“Ta cũng không biết, nhưng ta nghĩ, đều là Tiên giới, có lẽ sẽ có đầu mối gì đó, cho nên mới tới đây.”

“Cứ như vậy?”

“Đúng...”

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua tiểu hồ ly, tu vi Tiểu Đạo Chủ, cảnh giới này cũng coi như không tệ, khó trách dám ra ngoài xông xáo.

Nhưng vận khí của nàng không tốt, mới đi ra không lâu đã đụng phải người của Liệp Thú tinh, suýt chút nữa bị chộp tới nô dịch.

“Đại lão, mau nhìn, chúng ta sắp đến thăng tiên đạo.”

Tiểu hồ ly bỗng nhiên đứng dậy kinh hô một tiếng, chỉ vào nơi bị tiên quang sáng chói bao phủ cách đó không xa, chỗ đó, chính là thăng tiên đạo.

Trong thăng tiên đạo có vô số tu sĩ.

Rất nhiều tu sĩ dừng chân trước mặt những cây thạch trụ màu trắng, nhìn đồ văn trên cột, giống như muốn lĩnh hội cái gì.

Tiểu hồ ly nhìn thấy không khỏi có chút kỳ quái.

“Đại lão, bọn họ đang nhìn cái gì vậy?”

“Hẳn là đang lĩnh hội những thạch trụ này.”

Tiểu hồ ly nghe vậy không khỏi có điều suy nghĩ, “Ta nghe đám người Tam Nương nói qua, thăng tiên đạo của Tiên giới rất thần kỳ, nghe nói lúc có tiên nhân cường đại đi qua, thăng tiên đạo sẽ xuất hiện dị tượng, biểu thị cung nghênh tiên nhân, không biết là thật hay giả.”

“Lời đồn cổ lão, khó phân thật giả.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Trong vũ trụ, lưu truyền rất nhiều lời đồn liên quan tới Tiên giới.

Nhưng những tin đồn này có mấy phần thật mấy phần giả thì không ai biết được, nhất là đối với loại tu sĩ trẻ như Sở Cuồng Nhân, thời đại Tiên giới bị vỡ ra kia quá cổ lão, cũng không biết là chuyện của bao nhiêu nguyên niên trước.

Thậm chí có thể ngược dòng tìm hiểu kỷ nguyên trước.

Một trăm hai mươi chín nghìn sáu trăm năm là một nguyên niên, mà một trăm hai mươi chín nghìn sáu trăm nguyên niên chính là một kỷ nguyên vũ trụ.

Một kỷ nguyên vũ trụ, đối tiên nhân mà nói là chuyện vô cùng xa xưa, mà tiên có thể sống qua một kỷ nguyên... Rất ít.

Sở Cuồng Nhân điều khiển chiến thuyền tới gần thăng tiên đạo.

Lúc này

Trong thăng tiên đạo có một thanh niên chậm rãi bước vào, thanh niên này đi lại trầm ổn, trên trán lộ ra một vệt ngạo khí.

Lúc hắn ta bước vào thăng tiên đạo, thạch trụ màu trắng hai bên bỗng nhiên chấn động một cái, một đầu hư ảnh rồng, một đầu hư ảnh phượng lượn vòng trên đỉnh đầu hắn ta, điềm lành tràn ngập, khiến rất nhiều người líu lưỡi.

“Đây là một vị tuyệt đỉnh tiên chủng a.”

“Không sai, thăng tiên đạo này, chỉ khi cung nghênh tiên nhân mới có phản ứng, nhưng nếu gặp được một số tiên chủng có thành tiên chi tư cũng sẽ có phản ứng, thanh niên này, không đơn giản a.”

“Ta nghe nói trước đó không lâu, một vị tiên chủng của tinh hệ Thanh Hoàng đi qua thăng tiên đạo, có mười đầu hư ảnh long mười đầu hư ảnh phượng xoay quanh, cảnh tượng kia vô cùng hùng vĩ, chắc chắn là một vị tiên chủng cự bá!”

“Tiên chủng cấp bậc kia, chỉ cần không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, ít nhất có hai thành tỷ lệ thành tiên, mạnh hơn chúng ta nhiều lắm.”

“Đúng vậy, không so được...”

Vô số người nghị luận ầm ĩ, nhìn thanh niên trên đỉnh đầu xuất hiện dị tượng Long Phượng trình tường kia, trong mắt tràn đầy hâm mộ.

Trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, thanh niên kia đi đến cuối thăng tiên đạo, đến cánh cửa thông hướng đến Tàn Tiên giới.

“Nói theo một ý nghĩa nào đó, thăng tiên đạo này, cũng là một loại công cụ khảo nghiệm tư chất của tiên chủng.” Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Bên cạnh, tiểu hồ ly gật đầu, “Mới một long một phượng, nếu đại lão ngươi đi lên, ít nhất cũng phải mười long mười phượng.”

“Vậy thì nhờ lời chúc của ngươi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Lúc này, cách đó không xa lại có mấy chiếc chiến thuyền đi tới, mà trong đó có một chiếc chiến thuyền đang không ngừng tới gần Sở Cuồng Nhân.

“Sở đạo hữu!”

Trong chiến thuyền truyền đến một giọng nói kinh hỉ.

Sở Cuồng Nhân nhìn qua, thấy đám thiên kiêu tiên chủng của tinh hệ Tử Kim như Kiếm Tam Tuyệt, Đoan Mộc Hồng, Thủy Thiên Hoa và hàng ngũ của Kim Tinh.

Hiển nhiên, những người này dự định tiến vào Tàn Tiên giới xông xáo.

Mà lên tiếng gọi Sở Cuồng Nhân, chính là Kiếm Tam Tuyệt.

Hắn ta nhìn Sở Cuồng Nhân, “Sở đạo hữu, quả nhiên ngươi cũng tới.”

“Xin chào chư vị.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, hắn phát giác được, ngoại trừ tiên chủng của tinh hệ Tử Kim, còn có tiên chủng của một số tinh hệ khác.

“Sở đạo hữu, ta giới thiệu cho ngươi một chút, bọn họ đều là tiên chủng đến từ tinh hệ Phong Vân, vị này là Hồng Huyết, hắn là Vân Thiên Lưu...”

Kiếm Tam Tuyệt giới thiệu mấy người cho Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân gật đầu đáp lại.

Mà mấy vị tiên chủng đến từ tinh hệ Phong Vân đều đang âm thầm đánh giá Sở Cuồng Nhân, dọc đường đi, bọn họ đã nghe mấy người Kiếm Tam Tuyệt nói không ít chuyện liên quan tới Sở Cuồng Nhân, vô cùng tò mò về người này..

“Ngoại trừ lớn lên đẹp mắt ra, cũng không có gì đặc biệt.”

Thanh niên tiên chủng Vân Thiên Lưu âm thầm nhếch miệng.

Bây giờ Sở Cuồng Nhân đã tấn cấp lên Thiên Đạo Chủ, hơn nữa khí tức nội liễm, tu sĩ tầm thường rất khó nhìn ra tu vi của hắn.

Nhưng một số tu sĩ cao minh lại có thể phát hiện hắn sâu không lường được.

Hiển nhiên, mặc dù Vân Thiên Lưu là tiên chủng, nhưng không mạnh hơn mấy người Kiếm Tam Tuyệt, không phát hiện Sở Cuồng Nhân cao minh.

Chỉ có một vị tiên chủng tên Hồng Huyết, hắn ta nhìn Sở Cuồng Nhân trong mắt mang theo từng tia ngưng trọng, giống như gặp kình địch.

“Khí tức này... Thâm thúy khiến người ta không cách nào phỏng đoán, cảnh giới của người này đã đạt đén mức nào chứ?” Trong lòng Hồng Huyết âm thầm ngạc nhiên nói.

“A... Hồng đại ca, ngươi nhìn.”

Bỗng nhiên, Vân Thiên Lưu phát hiện cái gì, nhìn tiểu hồ ly sau lưng Sở Cuồng Nhân, ánh mắt nhìn chằm chằm ấn ký mặt trăng màu trắng bạc nhàn nhạt trên trán đối phương, “Chẳng lẽ nàng chính Nguyệt Quang Hồ trong truyền thuyết sao?”

Nguyệt Quang Hồ, là Yêu thú cường đại có thể so với Thần Thú.

Thiên phú thần thông khiến người ta chạy theo như vịt.

“Hình như là vậy.”

“Yêu khí, tai hồ, ấn kí mặt trăng, chậc chậc, những thứ này đều phù hợp với đặc điểm của Nguyệt Quang Hồ, rất có thể chính là Nguyệt Quang Hồ.”

“Cơ duyên a!”

Đế niệm của một đám tiên chủng Hồng Huyết, Vân Thiên Lưu giao hội, nhìn tiểu hồ ly, ánh mắt dần dần trở nên hỏa nhiệt, chỉ thiếu trực tiếp xuất thủ tranh đoạt.

“Sở đạo hữu, đây là Yêu thú ngươi nuôi dưỡng sao?”

Vân Thiên Lưu ra vẻ bình tĩnh nói với Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, khẽ vuốt cằm, “Đúng.”

“Tiểu hồ ly này, ta thấy rất nhu thuận, đường thành tiên dài dằng dặc, dưỡng sủng vật cùng đi cũng tốt, không biết Sở đạo hữu có nguyện ý bỏ thứ yêu thích không?”

Vân Thiên Lưu nói.

“Ngại quá, tiểu hồ ly này là ta nuôi chơi, không có ý bán ra.” Sở Cuồng Nhân nói xong, vươn tay vuốt cái đầu nhỏ của tiểu hồ ly, cảm giác rất tốt a.

Cái tai của tiểu hồ ly vốn có màu hồng, lúc này càng hồng hơn, đỏ bừng cả khuôn mặt, nhưng nàng cũng không cự tuyệt, ngoan ngoãn đứng bất động.

Chương 921: Ép mua ép bán, cút, lưu lại

Càn Khôn giới

“Như vậy, ta nguyện ý ra ba tỷ cân linh tủy, như thế nào?”

Vân Thiên Lưu tài đại khí thô nói.

Ba tỷ cân linh tủy, đủ để mua Đại Đạo khí đỉnh phong, thậm chí là Thiên Đạo khí cũng không phải không được, mà tiểu hồ ly trừ bỏ thân phận Nguyệt Quang Hồ ra, tu vi chỉ là Tiểu Đạo Chủ bình thường mà thôi.

“Ta đã nói, tiểu hồ ly này, ta không bán.”

Đừng nói ba tỷ cân linh tủy.

Cho dù là ba mươi tỷ, hiện tại Sở Cuồng Nhân cũng chướng mắt.

“Năm tỷ.”

Vân Thiên Lưu cau mày tăng giá nói.

Sở Cuồng Nhân vẫn không bị lay động.

“Một khối tiên tinh!”

Lúc này, Hồng Huyết lên tiếng.

Hắn ta ra giá, khiến mọi người không nhịn được kinh hô một tiếng.

“Đúng là tiên tinh!”

“Móa nó, cũng quá tài đại khí thô đi.”

Tiên tinh, đây là kết tinh thể ẩn chứa linh lực vô cùng tinh thuần, một khối tiên tinh bằng mấy chục tỷ cân linh tủy.

Càng quan trọng hơn là, thứ này được gọi là tiên tinh, bởi vì nó có thể dùng để lĩnh hội và lớn mạnh đại bản nguyên chi lực!

Mặc dù tác dụng này rất yếu ớt, nhưng đối với tồn tại dưới tiên nhân, nhất là tu sĩ còn chưa tìm hiểu ra bản nguyên mà nói, dụ hoặc rất lớn, cho dù là Thiên Đạo Chủ đỉnh phong cũng sẽ vô cùng động tâm.

“Ta không dối gạt đạo hữu, Nguyệt Quang Hồ là một loại Yêu thú hiếm thấy, ta muốn mua nàng.” Hồng Huyết trực tiếp nói.

“Ngươi đúng là rất thẳng thắn, nhưng một khối tiên tinh đã muốn mua một đầu Nguyệt Quang Hồ, không khỏi quá coi thường giá trị của Nguyệt Quang Hồ rồi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, Nguyệt Quang Hồ trưởng thành, đừng nói một khối tiên tinh, cho dù ngàn vạn tiên tinh cũng kém xa.

“Hiện tại ta chỉ có thể xuất ra một khối tiên tinh.”

Hồng Huyết đạm mạc nói.

“Hồng đại ca, không cần nói nhiều với hắn, bất kể thế nào, đầu Nguyệt Quang Hồ này, hôm nay hắn nhất định phải bán!”

Vân Thiên Lưu hừ lạnh nói.

Nghe hắn ta nói vậy, sắc mặt đám người Kiếm Tam Tuyệt không dễ nhìn lắm.

“Mấy vị đạo hữu, vì một đầu hồ ly lại vạch mặt như thế, không khỏi quá trẻ con đi.” Kiếm Tam Tuyệt trầm giọng nói.

“Ngươi biết cái gì, đây chính là Nguyệt Quang Hồ a.”

Vân Thiên Lưu cười lạnh một tiếng, vì tranh đoạt Yêu thú này, thậm chí một số văn minh sẽ nhấc lên văn minh chi chiến.

Hơn nữa, bọn họ sắp tiến vào Tàn Tiên giới, nếu có Nguyệt Quang Hồ ở bên trợ giúp, vậy tác dụng sẽ vô cùng lớn.

“A, xem ra các ngươi dự định ép mua ép bán, vậy ta chỉ có thể nói...” Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, ánh mắt lập tức ngưng tụ, trong mắt lộ ra vẻ băng lãnh, “Cút! !”

Một tiếng quát nhẹ, khiến sắc mặt đám người Vân Thiên Lưu, Hồng Huyết trở nên âm trầm, nhất là Vân Thiên Lưu, không nhịn được lạnh lùng nói: “Ngươi đây là rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt! !”

Hắn ta đưa tay chộp về phía Nguyệt Quang Hồ sau lưng Sở Cuồng Nhân.

Đế khí mãnh liệt mà ra!

Tu vi rõ ràng là Tiểu Đạo Chủ đỉnh phong.

“Chỉ là Tiểu Đạo Chủ, cũng dám làm càn trước mặt ta!”

Hắn hừ lạnh một tiếng, tiện tay đánh ra một quyền.

Oanh một tiếng, chỉ thấy một bóng người bay ngược ra ngoài, chỉ thấy Vân Thiên Lưu ôm cánh tay run rẩy, trên mặt tràn đầy kinh hãi.

“Lực lượng thân thể này, ngươi là tu sĩ chuyên môn luyện thể?”

Sở Cuồng Nhân thu tay, lười trả lời đối phương.

Bên cạnh, sắc mặt Hồng Huyết có chút ngưng trọng, “Thực lực của ngươi quả nhiên rất cường đại, đúng là một tên kình địch! !”

Khí tức trên người hắn ta lưu chuyển, lộ ra uy áp Đạo Chủ kinh khủng.

Tu vi của hắn ta đã đạt tới Đại Đạo Chủ đỉnh phong!

Chỉ thiếu chút nữa là có thể bước vào Thiên Đạo Chủ, so với hàng ngũ đứng đầu của Kim Tinh, Tử Tinh còn mạnh hơn nhiều, mơ hồ, từ trên người đối phương, Sở Cuồng Nhân còn phát giác ba động bản nguyên.

Hồng Huyết, đã tìm hiểu ra bản nguyên.

Loại tiên chủng này, đã có thể mang danh hào cự bá.

“Bát Hoang Trấn Hải Quyền! !”

Hồng Huyết gầm nhẹ một tiếng.

Chỉ thấy hắn ta đưa tay, lượng lớn Đế khí phun ra ngoài, rung chuyển tinh không bốn phía, một quyền đánh ra, giống như muốn trấn áp tứ hải bát hoang!

Mà trong một quyền này, còn ẩn chứa một đạo bản nguyên chi lực!

Một quyền này, đủ để địch lại Thiên Đạo Chủ.

Nhưng vẻ mặt Sở Cuồng Nhân vẫn bình tĩnh đánh ra một quyền.

Nương theo một tiếng vang thật lớn, lượng lớn Đế khí và đạo bản nguyên chi lực của Hồng Huyết đều sụp đổ, Hồng Huyết càng bị đánh lui ra ngoài gần một trăm trượng!

“Cái gì!”

“Người này tuyệt đối là một vị tiên chủng cự bá!”

Mọi người thấy thế, tiếng kinh hô vang lên liên tiếp.

Sắc mặt Hồng Huyết vô cùng ngưng trọng.

Một quyền vừa rồi, hắn ta đã sử dụng bảy thành lực lượng, nhưng vẫn bị Sở Cuồng Nhân nhẹ nhõm đánh lui.

Lực lượng của đối phương, thật sự cường đại đến không thể tưởng tượng.

Tuyệt đối ở trên mình!

“Hồng đại ca, chúng ta cùng tiến lên!”

Vân Thiên Lưu quát lạnh một tiếng.

“Đừng!”

Hồng Huyết đã nhận rõ chênh lệch thực lực giữa hai bên, muốn ngăn cản.

Nhưng đã không kịp rồi.

Vân Thiên Lưu thúc giục một loại tiên pháp nào đó, bóng người nhanh như tia chớp đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, nắm tay đánh về phía đầu Sở Cuồng Nhân.

“Được một tấc lại muốn tiến thêm một thước, tự tìm đường chết!”

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một đạo sát ý băng lãnh.

Chỉ thấy hắn đánh ra một quyền, trong nháy mắt lực lượng thân thể càng cuồng bạo hơn bạo phát, nện trên người Vân Thiên Lưu.

Ầm!

Trong hư không, một đoàn sương máu nổ tung!

Tiên chủng Vân Thiên Lưu, thậm chí còn chưa kịp phản ứng đã bị oanh sát!

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Thì ra, vừa rồi đối phương còn chưa dùng toàn lực!

“Tiên chủng cự bá đỉnh phong sao? !”

“Không ngờ lại là nhân vật như vậy.”

Mọi người càng thêm sợ hãi.

Hồng Huyết cũng không có ý chống cự đối phương, hắn ta hít sâu một hơi nói: “Là chúng ta đắc tội, cáo từ.”

“Ta cho phép các ngươi rời đi rồi sao?”

Lúc này, giọng nói băng lãnh của Sở Cuồng Nhân vang lên.

Hắn ta nhìn mấy người kia, đạm mạc nói: “Động thủ, đánh không lại thì muốn rời đi, các ngươi cho rằng ta là người thế nào?”

“Ngươi còn muốn thế nào nữa?”

Hồng Huyết hít sâu một hơi nói.

“Thế nào? Bồi tội lại không có dáng vẻ của người bồi tội, để lại tất cả Càn Khôn giới trên người các ngươi cho ta.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

“Không có khả năng!”

“Ngươi nằm mơ!”

Mấy vị tiên chủng sau lưng Hồng Huyết lập tức nổi giẩn.

Trong Càn Khôn Giới của bọn họ chính là của cải và một số vật bảo mệnh mà đạo thống hoặc văn minh sau lưng bọn họ đưa cho bọn họ đến xông xáo Tàn Tiên giới.

Những vật này, sao có thể nói cho là cho được.

“Không cho cũng được, vậy để lại mạng đi!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Trên người hắn, khí tức lưu chuyển, uy thế cường đại rung chuyển tứ phương.

“Đạo hữu, mọi thứ nên lưu lại một đường, ngày sau dễ nói chuyện, ngươi thật sự muốn làm tuyệt như vậy sao?” Hồng Huyết hít sâu một hơi nói.

“Lưu giới hoặc lưu mạng, lựa chọn nhanh một chút!”

“Ngươi...” Hồng Huyết tức giận tới mức cắn răng, nhưng tự nhận không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, chỉ có thể ném Càn Khôn giới trong tay ra ngoài.

Mấy vị tiên chủng còn lại thấy thế, cũng chỉ có thể nhận sợ.

Dù sao bảo vật có tốt, cũng phải có mạng hưởng dụng mới được.

Sau khi lưu lại Càn Khôn giới, mấy người liền xám xịt rời đi, đi vào thăng tiên đạo, muốn đến Tàn Tiên giới.

Bọn họ thề, nhất định phải tìm kiếm cơ duyên trong Tàn Tiên giới, sau đó một lần hành động vượt qua Sở Cuồng Nhân, rửa sạch nỗi nhục ngày hôm nay!

Lúc Hồng Huyết bước vào thăng tiên đạo, thạch trụ màu trắng bốn phía lập tức có phản ứng, Long Phượng điêu khắc trên thạch trụ dường như sống lại, hư ảnh Long Phượng xoay quanh trên đỉnh đầu hắn ta.

Chính là dị tượng Long Phượng trình tường.

Cũng chứng minh cho thiên phú của Hồng Huyết rất mạnh.

Bốn phía không ngừng kinh hô.

Trong lòng Hồng Huyết được an ủi một chút, “Thành bại nhất thời không tính là gì, Sở Cuồng Nhân, ngươi chờ, ta sẽ siêu việt ngươi!”

Chương 922: Long ngâm phượng minh trên thăng thiên đạo, tiến vào Tiên giới

Trong thăng tiên đạo, Hồng Huyết đặt chân vào trong đó, hư ảnh Long Phượng xuất hiện.

Tu sĩ xung quanh không ngừng kinh hô.

Trên mặt đám tu sĩ đi sau lưng hắn ta tràn ngập sùng bái.

“Thật không hổ là Hồng đại ca, quả nhiên lợi hại.”

“Đúng vậy, quá trâu bò.”

“Nghe nói chỉ khi thăng tiên đạo cung nghênh tiên nhân mới có phản ứng, nhưng bây giờ Hồng đại ca vừa đến, đã có dị tượng Long Phượng trình tường rồi, điều này nói rõ tương lai Hồng đại ca nhất định thành tiên đó, chúc mừng Hồng đại ca.”

Mấy tên tiên chủng thổi phồng.

Hồng Huyết cười ha ha một tiếng nói: “Chư vị quá khen rồi.”

Hắn ta tiếp tục đi về phía cuối thăng tiên đạo, đỉnh đầu có dị tượng Long Phượng vờn quanh, dáng vẻ giống như tiên nhân đắc đạo.

“Thôi đi, đắc ý cái gì, đại lão, chúng ta đi, để bọn họ nhìn một chút xem đâu mới gọi là thiên tài.” Tiểu hồ ly hừ một tiếng, lôi kéo ống tay áo Sở Cuồng Nhân đi về phía thăng tiên đạo.

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói: “Đừng kiêu đừng vội.”

Dị tượng Long Phượng cái gì, danh tiếng tiên chủng cái gì, hắn đã sớm nghĩ thoáng rồi, đó chỉ là những thứ loè loẹt bên ngoài mà thôi.

Chỉ khi bản thân có thực lực, mới thật sự có lực bảo vệ.

Tiểu hồ ly thè lưỡi.

Sau lưng, mấy người Kiếm Tam Tuyệt cũng có chút chờ mong.

“Các ngươi nói Sở đạo hữu bước vào thăng tiên đạo, thăng tiên đạo sẽ có phản ứng gì? Sẽ xuất hiện mấy rồng mấy phượng?”

Kiếm Tam Tuyệt nói.

“Không biết, nhưng tuyệt đối nhiều hơn Hồng Huyết.”

“Đúng vậy, thiên phú, thực lực của Sở đạo hữu còn ưu tú hơn Hồng Huyết rất nhiều, chỉ sợ có thể dẫn động mấy chục đầu Long Phượng đi.”

Mấy người nói, cho dù là hàng ngũ đứng đầu Kim Tinh, hiện tại đối với Sở Cuồng Nhân cũng chỉ có bái phục, sợ hãi.

Ngoại trừ tiên chủng của tinh hệ Tử Kim biết thực lực của Sở Cuồng Nhân, những người còn lại cũng rất mong đợi nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Dù sao, vừa rồi đối phương bày ra thực lực đã đạt đến tiên chủng cự bá, không thể không khiến người ta chú ý.

“Ta ở đây chờ đợi mấy tháng, đã nhìn thấy tiên chủng cự bá cường đại nhất dẫn động bốn mươi đầu Long Phượng.”

“Sở Cuồng Nhân, có thể làm đến mức nào?”

“Ta còn đến lâu hơn ngươi, từng may mắn nhìn thấy một vị tiên chủng Vương giả dẫn động trăm long trăm phượng, hình ảnh kia, khiến người ta rung động a.”

“Không phải người này cũng đạt đến cấp độ tiên chủng Vương giả chứ?”

“Đoán chừng có chút khó...”

Vô số tu sĩ đang châu đầu ghé tai nghị luận.

Mà đối với chuyện này, Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý.

Giờ phút này, hắn và tiểu hồ ly đã đi đến trước thăng tiên đạo, nhìn đám thạch trụ màu trắng vững chắc trước mặt, hơi hiếu kỳ.

Những thạch trụ này không phải thực chất.

Giống như một loại đạo văn hiển hiện, cũng khó trách có nhiều người cam nguyện đợi trước thăng tiên đạo, lĩnh hội những thạch trụ này.

“Đại lão, đi thôi.”

“Ừm.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Hắn bước vào thăng tiên đạo.

Lúc hắn vừa đặt một chân vào, ngay sau đó, toàn bộ thăng tiên đạo vì thế mà chấn động, từng cái thạch trụ bắt đầu nở rộ ánh sáng màu trắng.

“Chuyện gì xảy ra? !”

“Móa nó, gia hỏa này vẫn chưa hoàn toàn đi vào đâu.”

Mọi người chấn động không gì sánh nổi nhìn Sở Cuồng Nhân.

Vừa mới bước một chân vào đã khiến thăng tiên đạo chấn động.

Nếu cả người đi vào, còn đến mức nào nữa?

Thăng tiên đạo chấn động cũng không ảnh hưởng đến bước chân của Sở Cuồng Nhân, hắn chậm rãi đi thẳng về phía trước, cả người đã tiến vào thăng tiên đạo.

Trong chốc lát, toàn bộ chín nghìn chín trăm chín mươi chín thạch trụ trong thăng tiên đạo đồng thời nở rộ bạch quang, quang mang loá mắt, giống như muốn thắp sáng toàn bộ vũ trụ, vô số đại năng trong vũ trụ đều phát giác được thăng tiên đạo dị động.

“Thăng tiên đạo sao vậy?”

“Dị động như vậy, trên điển tịch cũng chưa từng có ghi chép, chẳng lẽ là có tiên chủng Vương giả hoặc tiên nhân xuất hiện?”

“Ngay cả thiên chủng Chân Long Thần Hoàng xuất hiện cũng không đưa đến động tĩnh lớn như vậy, không, cho dù là tiên nhân, chỉ sợ cũng không có a, thăng tiên đạo, đã xuất hiện tồn tại gì rồi? !”

Không ít đại năng vũ trụ hiếu kỳ nhìn về phía thăng tiên đạo.

Mà trong thăng tiên đạo.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân đi vào trong đó, toàn bộ thăng tiên đạo vì thế mà chấn động, long phượng điêu khắc trên chín nghìn chín trăm chín mươi chín cái thạch trụ màu trắng giống như sống lại, phát ra tiếng long ngâm phượng minh kinh thiên động địa.

Từng đầu hư ảnh Long Phượng phóng lên tận trời, xoay quanh trên đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân, quang mang điềm lành vẩy khắp tinh không, không chỉ như thế, hư ảnh Long Phượng của các tiên chủng khác giống như bị triệu hoán, toàn bộ lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Mười con!

Trăm con!

Ngàn con!

Chín nghìn chín trăm chín mươi chín con rồng, chín nghìn chín trăm chín mươi chín con phượng!

Cuối cùng, tất cả Long Phượng trong thăng tiên đạo dốc toàn bộ lực lượng!

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Long Phượng trong thăng tiên đạo bay lên không trung, khí thế to lớn, làm nổi lên bóng người mặc bạch y kia, giống như vô thượng Tiên Vương!

Cung nghênh tiên nhân thăng tiên đạo, giống như nghênh đón Tiên giới chi vương!

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Tất cả mọi người mộng.

Ngay cả đám người Kiếm Tam Tuyệt tại tinh hệ Tử Kim đã chứng kiến thực lực của Sở Cuồng Nhân, bây giờ cũng không nhịn được bị tình cảnh này làm cho rung động.

Chuyện này đã siêu việt phạm vi tiên chủng.

“Hắn, rốt cuộc có lai lịch gì? !”

“Trời ạ, người này tuyệt đối có thể thành tiên! !”

“Chín nghìn chín trăm chín mươi chín đầu Long Phượng nghênh đón, chỉ trong truyền thuyết cổ lão, thăng tiên đạo nghênh đón Tiên Vương mới có chiến trận này! ! Rốt cuộc hắn là ai? !”

Trong đám người, trên mặt Hồng Huyết tràn đầy mơ hồ.

Vừa rồi hắn ta mới suy nghĩ cái gì?

Hắn ta muốn siêu việt người trước mắt này?

Nói đùa cái gì?

Mình bước vào thăng tiên đạo, chỉ có vài đầu Long Phượng cộng minh, mà đối phương lại có thể khiến toàn bộ thăng tiên đạo chấn động, Long Phượng đều xuất hiện!

Như vậy còn thể so sao?

Không có!

Bại.

Hoàn toàn bại!

Hồng Huyết không khỏi bi thương nghĩ, không còn siêu việt chi tâm.

Giờ khắc này, đạo tâm của hắn ta gần như sụp đổ.

Nếu nói ở đây, còn có thể giữ vững bình tĩnh cũng chỉ có một mình Sở Cuồng Nhân, hắn áo trắng như tuyết, vẻ mặt bình tĩnh lạnh nhạt.

Mọi người chấn kinh, thăng tiên đạo dị động dường như không hề tạo thành ảnh hưởng với hắn, vô số hư ảnh Long Phượng xoay quanh trên đỉnh đầu hắn, bước đi trầm ổn có lực, trực tiếp đi về phía cuối thăng tiên đạo.

“Đại lão, đại lão, chờ ta một chút.”

Đến khi Sở Cuồng Nhân đi xa mấy chục mét, tiểu hồ ly vẫn còn sững sờ đứng tại chỗ mới hồi phục tinh thần, vội vàng đuổi theo.

Hiện tại nàng càng thêm kiên định quyết tâm đi theo Sở Cuồng Nhân.

Đây là một đại lão chân chính a!

Theo đại lão, sau này còn sợ không có thịt ăn sao? !

Hiện tại, cho dù Sở Cuồng Nhân cầm cây chổi đuổi tiểu hồ ly, tiểu hồ ly này cũng nhất định không rời đi.

Tiểu hồ ly đuổi kịp bước chân của Sở Cuồng Nhân, kéo ống tay áo của hắn, nhìn vô số hư ảnh Long Phượng đến mãi không hết trên đỉnh đầu, chỉ cảm thấy hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, ngẩng đầu ưỡn ngực, dáng vẻ rất tự hào.

Sau đó không lâu.

Sở Cuồng Nhân đi tới phía cuối thăng tiên đạo, trước mặt hắn có một cánh cửa, hắn nhìn thoáng qua, sau đó đi vào.

Trong một cái chớp mắt tiếp theo.

Hắn xuất hiện trên không trung.

Bên dưới là núi non, sông ngòi liên miên chập chùng, thỉnh thoảng còn có vô số chim bay cá nhảy lướt qua.

“Nơi này chính là Tiên giới sao?” Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Hắn có thể cảm giác được, linh khí trong không khí vô cùng dồi dào, từ nơi sâu xa truyền đến, khắp nơi đều có ba động đạo.

Đế niệm khẽ động, cảnh tượng trong phạm vi ngàn tỉ dặm chiếu rọi trong đầu hắn.

Thú chạy, sơn mạch, linh khoáng, thảo dược...

Đủ loại cảnh tượng, đủ lại bảo vật liên tiếp xuất hiện.

“Nơi này chính là Tiên giới, thật lợi hại.”

Sau lưng, tiểu hồ ly đi ra.

Nàng nhìn cảnh tượng Tiên giới trước mặt, cũng không nhịn được kinh thán.

Chương 923: Kẻ ngoại lai, dân bản địa, thành Cổ Tước

Tiên giới to lớn, khiến người ta phải tán thưởng.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân và tiểu hồ ly cảm thán, nơi xa bỗng nhiên có mấy đạo lưu quang bay lượn đến, bao vây hai người Sở Cuồng Nhân.

“Tiểu tử, giao Càn Khôn giới trên người ra.”

Sở Cuồng Nhân cau mày, đây là gì vậy?

Ăn cướp?

Vừa tiến vào Tiên giới đã bị đánh cướp rồi?

“Các ngươi là ai?”

Tiểu hồ ly nhìn chằm chằm mấy người trước mặt, ánh mắt đề phòng.

“Ha ha, đừng quản chúng ta là ai, là người ngoại lai, các ngươi ngoan ngoãn giao Càn Khôn giới ra, nếu gia cao hứng, còn có thể dẫn tiến các ngươi tiến vào Thần Hỏa Minh Giáo ta.”

Một nam tử trung niên mặc đạo bào màu đỏ, phía trên có đồ án hỏa diễm cười hắc hắc, dường như đã ăn chắc hai người Sở Cuồng Nhân.

Lúc mấy người kia đi tới, Sở Cuồng Nhân cũng đã mở Toàn Tri Chi Linh ra, phân tích tin tức của mấy người này.

Sau đó, hắn đã hiểu rõ lai lịch của bọn họ.

Hắn càng cảm thấy hứng thú là ba chữ ‘Kẻ ngoại lai’ trong miệng đối phương, “Xem ra trong Tàn Tiên giới này có dân bản địa đó.”

Tiên giới vỡ nát, hóa thành mảnh vỡ, mà trong những mảnh vỡ này có vô số sinh linh tồn tại, bọn họ tiếp tục phát triển trong Tiên giới.

Những người này, chính là dân bản địa của Tiên giới.

Đối với bọn họ mà nói, Sở Cuồng Nhân chính là kẻ ngoại lai.

Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái nói: “Mặt khác, căn cứ theo phân tích, trong phương Tiên giới này còn dựng dục ý chí cùng loại với Thiên Đạo.”

“Ý chí của Tiên giới sao?”

Sở Cuồng Nhân lưu tâm.

“Còn chờ cái gì nữa, xem ra ngươi không muốn ngoan ngoãn giao ra rồi, vậy đừng trách chúng ta không khách khí.”

Nam tử trung niên tự xưng là người của Thần Hỏa Minh Giáo hừ lạnh một tiếng, sau đó hắn ta tiến tới một bước, trong tay xuất hiện một ngọn lửa màu đỏ, nhiệt độ vô cùng nóng rực, đập về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, đoàn hỏa diễm đỏ thẫm kia lập tức bị một cỗ lực lượng khổng lồ đánh nổ, hóa thành vô số tia lửa tản mát ra.

“Há, thực lực này, người tới còn là một tên tiên chủng a.”

Hai mắt nam tử trung niên tỏa sáng, sau đó, hắn ta tiếp tục nói: “Tiểu tử, nể mặt ngươi là tiên chủng, chỉ cần ngươi gia nhập Thần Hỏa Minh Giáo ta, phục vụ cho giáo ta, ta có thể tha cho ngươi không chết, thế nào?”

“Nếu để ta làm giáo chủ, ta có thể suy nghĩ một chút.”

“Muốn chết!”

Trong mắt nam tử trung niên bắn ra một đạo lãnh quang.

Trong tay hắn ta xuất hiện một thanh trường thương, đưa tay đâm về phía Sở Cuồng Nhân, uy lực mạnh, nhấc lên một trận bão táp trong hư không.

Một thương này, ở bên ngoài có thể phá nát hư không.

Nhưng kết cấu không gian Tiên giới cực kỳ ổn định, một thương này chỉ nhấc lên phong bạo trong hư không, không cách nào xé rách hư không.

Sở Cuồng Nhân âm thầm ghi nhớ chuyện này.

Đồng thời, hắn đưa tay ra, nắm chặt mũi thương.

“Cái gì!”

Nam tử trung niên biến sắc.

Một thương của mình lại bị bắt lấy như vậy?

Người này, có thực lực gì?

Sở Cuồng Nhân dùng lực một chút, kéo thanh trường thương kia tới, sau đó trở tay đánh ta, nện trên đầu nam tử trung niên kia.

Phịch một tiếng, cái đầu hắn ta nổ tung giống như dưa hấu.

Mấy người còn lại thấy thế, biến sắc.

“Gặp phải cọng rơm cứng, không được, nhất định phải nhanh chóng rời đi.”

“Không tốt, người này không phải tiên chủng bình thường.”

“Trốn! !”

Mấy người muốn rời khỏi.

Một người trong đó còn vận dụng một loại thân pháp nào đó, tốc độ nhanh nhất, cả người như hóa thành một đạo Hỏa Lưu Tinh, lao về phía xa.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, phóng trường thương trong tay ra ngoài.

Trường thương phá không, phát ra tiếng ầm ầm.

Người trốn nhanh nhất kia bị trường thương đuổi kịp, đâm xuyên qua ngực, từ giữa không trung rơi xuống mặt đất.

Mà trường thương thế như chẻ tre, rơi vào một ngọn núi to phía xa, trực tiếp đâm vào hơn phân nửa núi.

Những người còn lại, Sở Cuồng Nhân đã thi triển tiểu thế giới bao phủ hết, bọn họ bị cố định giữa không trung, khó có thể động đậy.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Một tu sĩ run rẩy nói.

“Không muốn làm gì, chỉ là muốn hỏi một vài chuyện mà thôi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Bỗng nhiên, trong hư không nổi lên một vòng gợn sóng.

Cánh cửa sau lưng Sở Cuồng Nhân đã biến mất.

Nhìn thấy vậy, hắn như có điều suy nghĩ, “Bên ngoài cửa cố định không đổi, nhưng bên trong lại tùy cơ thay đổi sao?”

Hắn không nghĩ nhiều nữa.

“Đại nhân, ngươi muốn hỏi cái gì, chỉ cần chúng ta biết, nhất định sẽ nói hết, không giấu diếm.” Một tu sĩ vội vàng nói.

Sở Cuồng Nhân hỏi thăm tình huống trong Tàn Tiên giới.

Rất nhanh, hắn liền biết được, Tàn Tiên giới này được dân bản địa ở đây gọi là Thanh Lan Tiên giới, có rất nhiều đạo thống thế lực tồn tại.

Mặt khác, Thanh Lan Tiên giới ở trong trạng thái phiêu lưu, thường cách một đoạn thời gian sẽ hiển hiện trong vũ trụ, mà mỗi lần hiển hiện đều sẽ hấp dẫn rất nhiều tu sĩ như Sở Cuồng Nhân đến đầy tìm kiếm cơ duyên.

Bọn họ chính là kẻ ngoại lai trong mắt dân bản địa ở đây.

Trong mắt dân bản địa, kẻ ngoại lai như bọn họ đều đến tranh đoạt tư nguyên của Tiên giới, căn bản sẽ không cho bọn họ sắc mặt tốt.

Cho nên, tình cảnh của kẻ ngoại lai tại Thanh Lan Tiên giới không tính quá tốt.

Kẻ ngoại lai có thể sống sót, phần lớn đều phụ thuộc vào thế lực dân bản địa, còn kẻ ngoại lai đơn độc một mình sẽ bị áp chế vô cùng lợi hại, thậm chí còn kém hơn ở bên ngoài.

“A, mạnh được yếu thua, ở đâu cũng là quy tắc bất biến.” Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

Nói xong, niệm lực khẽ động, mấy tên tu sĩ của Thần Hỏa Minh Giáo bị hắn dễ dàng nghiền thành từng đám huyết vụ.

“Đi thôi.”

Sở Cuồng Nhân nói với tiểu hồ ly bên cạnh.

“Đại lão, chúng ta phải đi đâu?”

“Phía trước có một tòa thành, đến đó trước đi.”

Tại Thanh Lan Tiên giới, ngoại trừ những đạo thống tu hành cổ lão, còn có một trăm linh tám tòa trọng thành tu hành, mỗi tòa trọng thành đều tương đương với một đạo thống tu hành đỉnh phong, một trăm linh tám thành cộng lại, cho dù những đạo thống cấp Tiên cũng không dám khinh thường.

Thành Cổ Tước, một trong một trăm linh tám tòa trọng thành tu hành.

“Nghe nói gần đây Thanh Lan Tiên giới lại hiển hiện, sẽ có một số kẻ ngoại lai đến đây.”

“Thôi đi, tới thì tới thôi, cũng không phải lần đầu tiên, ngoại trừ đám tiên chủng đỉnh phong chân chính, có mấy kẻ ngoại lai có thể xuất đầu trong Thanh Lan Tiên giới chứ, không phải đều giống chúng ta sao?”

“Đúng vậy, trong quân thủ vệ chúng ta còn có mấy kẻ ngoại lai đó, công việc khổ nhất nặng nhọc nhất, đều do bọn họ làm.”

Tại cửa thành Cổ Tước, mấy tên thủ vệ đang nói chuyện.

Lúc nhắc đến kẻ ngoại lai, trong mắt mơ hồ lộ ra khinh thường.

Lúc này, cách đó không xa có hai bóng người chậm rãi đi tới, trong đó có một thiếu nữ mọc ra đôi tai hồ ly màu hồng, đáng yêu động lòng người.

Mà một người khác, trên mặt bao phủ linh quang nhàn nhạt, khuôn mặt mơ hồ không rõ, nhưng khí chất rất không tầm thường.

Nhưng khiến đám thủ vệ càng chú ý không phải điểm này.

“Này khí tức, là kẻ ngoại lai!”

“Thôi đi, rõ ràng là khí tức đến từ bên ngoài, chắc hẳn gần đây mới đến Thanh Lan Tiên giới a.”

Mỗi tu sĩ ra đời trên một hành tinh hoặc một văn minh nào đó, trên người ít nhiều sẽ mang theo một số khí tức lạc ấn của nơi mình sinh ra.

Mà Sở Cuồng Nhân là kẻ ngoại lai, khí tức của hắn rõ ràng khác biệt bởi dân bản địa sinh trưởng trên Thanh Lan Tiên giới.

Mỗi kẻ ngoại lai phải sinh hoạt trên Thanh Lan Tiên giới mấy trăm năm đến hơn ngàn năm mới có thể diệt trừ khí tức này.

Chương 924: Phí vào thành, ác ý đối với kẻ ngoại loại, để thành chủ của các ngươi đến

“Kẻ ngoại lai, muốn vào thành, phải giao nạp linh tủy trước.”

“Há, bao nhiêu?”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

“Một triệu cân linh tủy.”

“Một triệu a.”

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một chút, cũng không coi là nhiều, tiện tay ném ra một cái Càn Khôn giới, thản nhiên nói: “Cầm đi!”

“Đây là phần của một người, còn một người nữa.”

Một tên thủ vệ chỉ tiểu hồ ly nói.

Sở Cuồng Nhân đảo mắt nhìn về phía nàng, “Ngươi có linh tủy không?”

Tiểu hồ ly giả vờ đáng thương nói: “Đại lão, Càn Khôn giới của ta đều bị người của Liệp Thú tinh cầm rồi, nửa khối cũng không có.”

“Thôi.”

Sở Cuồng Nhân lại ném ra một cái Càn Khôn giới.

Thủ vệ kia nhìn thấy cảnh này, hai mắt tỏa sáng, ước lượng hai cái Càn Khôn giới trong tay, “Chậc chậc, cũng rất có tiền nha.”

“Có thể tiến vào chưa?”

“Đi vào đi, nhớ kỹ, là kẻ ngoại lai, đàng hoàng an phận cho chúng ta một chút, đừng gây chuyện.” Một người thủ vệ cảnh cáo nói.

Sở Cuồng Nhân không nói chuyện.

Ách.

Người của Thanh Lan Tiên giới đúng là tràn ngập ác ý với kẻ ngoại lai a.

“Chờ một chút.”

Ngay khi hai người muốn vào thành, bỗng nhiên có một giọng nói truyền đến, một nam tử mặc áo giáp màu đen đi tới.

“Tướng quân.”

“Bái kiến tướng quân.”

Đám thủ vệ cung kính hành lễ.

Tướng quân kia cầm qua Càn Khôn giới trong tay thủ vệ, sau đó từ tốn nói: “Muốn vào thành, các ngươi phải giao nạp mười triệu linh tủy.”

Sở Cuồng Nhân nhíu mày, “Vì sao?”

“Bởi vì nàng là Yêu tộc.”

Tướng quân chỉ vào tiểu hồ ly, đạm mạc nói ra.

“Có phân biệt sao?”

“Bản tướng không thích đám yêu thú này, muốn vào thành nhất định phải giao nạp linh tủy, nếu không, thì cút cho ta.”

Tướng quân lạnh lùng nói: “Nhìn ngươi tùy tiện ném ra ngoài hai triệu cân linh tủy, lấy ra một triệu cân nữa cũng không phải việc khó đi.”

Cách đó không xa, một thanh niên cưỡi một đầu sư tử chậm rãi đi vào thành trì, lại không gặp bất cứ ngăn cản nào.

“Vì sao hắn có thể đi vào? Không phải hắn cũng cưỡi Yêu tộc sao?”

Sở Cuồng Nhân chỉ vào người thanh niên nói ra.

“Hừ, đừng nói nhảm, ngươi giao hay không giao?”

Tướng quân hừ lạnh nói.

Bên cạnh, thủ vệ nhìn thấy cảnh này, trên mặt cũng tràn đầy nghiền ngẫm.

“Các ngươi là muốn bắt chẹt chúng ta, thân phận Yêu tộc cái gì, chỉ là cái cớ mà thôi.” Tiểu hồ ly vô cùng tức giận.

“Hồ ngôn loạn ngữ, nhanh giao!”

“Các ngươi...”

Tiểu hồ ly tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Sở Cuồng Nhân vươn tay xoa đầu của nàng, thản nhiên nói: “Ta vốn không muốn gây chuyện, đáng tiếc, luôn có người được một tấc lại muốn tiến thêm một thước!”

Lời nói rơi xuống, một cỗ niệm lực vô hình tuôn ra.

Tên tướng quân kia chỉ là một tên Đạo Chủ bình thường, sao có thể ngăn cản niệm lực của Sở Cuồng Nhân được, xương cốt huyết nhục bị nghiền ép, cả người giống như một đống bùn nhão ngã trên mặt đất, không còn khí tức.

Nhìn thấy một màn này, đám thủ vệ còn lại hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch.

“Ngươi, ngươi lại dám gây chuyện trong thành Cổ Tước, ngươi không muốn sống sao? !” Một tên thủ vệ hoảng sợ nói.

“Là ai gây chuyện trước?”

Sở Cuồng Nhân đưa tay lấy lại hai cái Càn Khôn giới lúc trước đưa ra, sau đó dẫn theo tiểu hồ ly trực tiếp vào thành.

Đám thủ vệ kia đứng tại chỗ, căn bản không dám ngăn cản.

Trước mặt Sở Cuồng Nhân, thực sự của bọn họ căn bản không đáng giá nhắc tới.

“Nhanh, nhanh đi bẩm báo phủ thành chủ!”

Một tên thủ vệ vội vàng nói.

...

Sau khi vào thành, Sở Cuồng Nhân cảm giác được không ít người đang nhìn mình và tiểu hồ ly, ánh mắt nghiền ngẫm.

“Há, rõ ràng là khí tức của kẻ ngoại lai, xem ra, gần đây mới tới Thanh Lan Tiên giới.”

“Chậc chậc, con tiểu hồ ly bên cạnh kia lớn lên thật đáng yêu, từ khí tức phán đoán, còn là một vị Đạo Chủ.”

“Đạo Chủ? Ha, vậy cũng không tầm thường.”

Không ít người chỉ trỏ vào hai người Sở Cuồng Nhân.

Nhưng đều không có biện pháp gì với hai người, mặc dù bọn họ không có cảm tình gì với kẻ ngoại lai, nhưng cũng không muốn tùy tiện gây chuyện.

Đừng nói đến chuyện, tiểu hồ ly còn là một vị Đạo Chủ.

“Người trên Tiên giới này rất không hữu hảo với chúng ta.”

Tiểu hồ ly nhíu mày nói, không nhịn được càng tới gần Sở Cuồng Nhân, dường như làm như vậy sẽ an toàn hơn.

“Bình thường, tư nguyên ở đâu cũng có hạn, cho dù là Tiên giới cũng không ngoại lệ, huống chi đây là một mảnh vỡ Tiên giới, chúng ta tới nơi này, không phải vì cơ duyên và tư nguyên sao?”

“Đối với bọn họ mà nói, chúng ta chính là người đến tranh đoạt cơ duyên tư nguyên với bọn họ, có hảo cảm với chúng ta mới là chuyện lạ.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nói xong, hắn đi tới một gian tửu lâu.

Gọi hai bầu rượu, hắn dựa vào cửa sổ, đế niệm lưu chuyển, lan tràn trong thành Cổ Tước, thu góp các loại tình báo.

Thành Cổ Tước, phủ thành chủ, ba đại thế gia, đạo thống Tiên cấp, Thần Hỏa Minh Giáo, Thiên Hỏa Động Thiên... Đủ loại tình báo tràn vào trong đầu hắn.

Những thứ này, sẽ thành cơ sở cho hành động tiếp theo của Sở Cuồng Nhân.

“Kẻ ngoại lai, ai cho phép ngươi uống rượu ở đây.”

Bỗng nhiên, có một thanh niên dẫn theo mấy người đi đến trước mặt hai người Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo địch ý nồng đậm.

“Đừng quấy rầy ta, ta đang thu thập tình báo.”

Sở Cuồng Nhân lười nhác trả lời.

Hắn đưa tay thi triển niệm lực, niệm lực dồi dào bạo phát, bao trùm mấy người, sau đó trực tiếp ném bọn họ ra ngoài tửu lâu.

“Móa, kẻ ngoại lai này quá phách lối đi.”

“Đáng chết.”

“Niệm lực tinh thần thật cường đại.”

Mấy người thanh niên đang định đi lên tìm Sở Cuồng Nhân tính sổ.

Nhưng lúc này, một trận tiếng bước chân có trật tự vang lên, chỉ thấy hàng trăm hàng ngàn tên lính võ trang đầy đủ phóng về phía tửu lâu.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Những người này muốn làm gì?”

Trong đám binh sĩ, cầm đầu chính là một thanh niên mặc áo giáp màu trắng bạc, hắn ta nhìn tửu lâu, quát lạnh: “Kẻ ngoại lai bên trong nghe cho ta, ngươi đã bị bao vây, nhanh bó tay chịu trói!”

Tu sĩ trong tửu lâu giật mình kêu lên.

“Thành vệ quân muốn bắt kẻ ngoại lai?”

“Không tốt, mau rời đi, đừng để bị vạ lây.”

Mọi người không dám lưu lại, vội vàng rời khỏi tửu lâu.

Rất nhanh, tửu lâu vốn náo nhiệt đã trở nên vô cùng quạnh quẽ, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân và tiểu hồ ly, chỉ còn lại một lão giả bẩn thỉu ôm một vò rượu, uống say khướt, co quắp ở góc tường.

“Đại lão, hình như bọn họ bắt chúng ta đó.”

Tiểu hồ ly nhìn binh lính bên ngoài tửu lâu nói.

“Nói nhảm.”

Sở Cuồng Nhân vừa giết một tên tướng quân ở cửa thành, nếu thành chủ thành Cổ Tước không có hành động, mới là lạ đó.

“Làm sao bây giờ?”

“Lấy bất biến ứng vạn biến.” Sở Cuồng Nhân cảm giác qua, trong thành Cổ Tước, thực lực mạnh nhất cũng chỉ là hư tiên mà thôi.

Dựa vào thực lực của hắn, đủ để ứng phó.

“Kẻ ngoại lai, ta cho ngươi một cơ hội nữa, nếu còn không bó tay chịu trói, tự gánh lấy hậu quả!” Tướng lĩnh mặc ngân giáp thanh lạnh lùng nói.

“Há, mở miệng một tiếng kẻ ngoại lai, không phải bản thân ngươi cũng là một kẻ ngoại lai đến Tiên giới sao?” Sở Cuồng Nhân liếc qua tên tướng lĩnh kia nói.

Từ trên người đối phương, hắn cũng cảm nhận được một cỗ khí tức ngoại lai giống như hắn, mặc dù rất yếu ớt, nhưng lại không gạt được cảm giác của hắn.

Xem ra, đối phương ở lại Tiên giới thời gian rất lâu rồi, nếu không, khí tức ngoại lai sẽ không bị bào mòn đến mức này.

“Ngươi muốn chết!”

Tên tướng lĩnh mặc ngân giáp sầm mặt lại, giống như bị lời nói của Sở Cuồng Nhân chọc giận, “Lên cho ta, giải quyết bọn họ tại chỗ!”

Hắn ta ra lệnh một tiếng, một đám binh lính lập tức xông về phía Sở Cuồng Nhân, khí thế bạo phát, tu vi Đế giả.

Nhưng sau đó, đám binh lính này giống như gặp phải một cỗ lực lượng chống cự nào đó, một đám liên tiếp nổ tung, hóa thành mưa máu đầy trời!

“Các ngươi quá yếu, nếu muốn giết ta, để thành chủ của các ngươi tự mình đến đây, có lẽ, còn có một chút cơ hội.”

Chương 925: Lão tổ Bạch gia ra mặt, lão già nát rượu kỳ lạ

“Thật mạnh!”

“Thực lực của người này tuyệt đối là Thiên Đạo Chủ!”

Trên đường phố, các tu sĩ lên tiếng kinh hô.

Mà kẻ đầu têu tất cả chuyện này, Sở Cuồng Nhân vẫn an tĩnh ngồi bên cửa sổ, vẻ mặt lạnh nhạt, không hề bị lay động.

Tướng lĩnh mặc ngân giáp hừ lạnh một tiếng, trên người bộc phát ra một cỗ khí tức mạnh mẽ tuyệt luân, sau đó xông về phía Sở Cuồng Nhân.

Thực lực của hắn ta đã đạt tới cảnh giới Thiên Đạo Chủ, trường thương trong tay vung vẩy, từng đợt cương phong mãnh liệt như muốn xé rách hư không tuôn ra.

“Kẻ ngoại lai, nhận lấy cái chết!”

Tướng lĩnh mặc ngân giáp hừ lạnh nói.

“Cũng là kẻ ngoại lai, lại mở miệng một tiếng gọi kẻ ngoại lai, đúng là buồn cười.” Sở Cuồng Nhân không khỏi cười xùy một tiếng.

Tại Thanh Lan Tiên giới, có không ít kẻ ngoại lai muốn ở lại Tiên giới lâu dài, lại không muốn bị dân bản địa Tiên giới kỳ thị, bọn họ nỗ lực dung nhập mình vào dân bản địa, thậm chí xem thường thân phận kẻ ngoại lai.

Đối với kẻ ngoại lai, bọn họ còn chèn ép lợi hại hơn cả dân bản địa, dường như như vậy mới có thể khiến bọn họ vứt bỏ thân phận kẻ ngoại lai được.

Thông qua chèn ép kẻ ngoại lai để vứt bỏ sự thật mình là kẻ ngoại lai. Dùng chuyện này để được dân bản địa của Tiên giới tán thành.

Chuyện như vậy, Sở Cuồng Nhân chỉ chỉ có hai chữ, buồn cười.

Hắn không nhìn trường thương mà tướng lĩnh mặc ngân giáp đâm tới, Đế khí trên người như sóng to bao phủ, đột nhiên đánh lên người tướng lĩnh mặc ngân giáp.

Chỉ nghe thấy một trận xương cốt bạo liệt, tướng lĩnh mặc ngân giáp bị cỗ lực lượng kinh khủng này đánh trúng, cả người bay ngược ra, nện lên một dãy nhà, sau đó không còn động tĩnh.

“Đại lão trâu bò quá!”

Tiểu hồ ly ở bên cạnh hò hét trợ uy, vô cùng hưng phấn.

Mà trong đám người, có một ánh mắt rơi lên người Sở Cuồng Nhân và tiểu hồ ly phía sau hắn, lóe ra quang mang không hiểu.

“Thực lực của người này cường đại, không phải chúng ta có thể ứng phó, nhất định phải để tướng lĩnh cấp cao hơn tới đối phó mới được.”

“Tiên chủng cự bá? !”

Đám binh sĩ còn lại đều tự mình hiểu lấy, biết mình không phải đối thủ của hắn, vội vàng liên hệ tướng lĩnh cấp bậc cao hơn.

Chỉ thấy ở phía xa, có khí tức năng lượng cường đại ầm vang bạo phát.

Hai đạo lưu quang bay lượn đến.

Từ khí tức phán đoán, đây là hai vị Thiên Đạo Chủ hậu kỳ.

Thiên Đạo Chủ hậu kỳ, dưới tiên, đã là nhân vật tuyệt đỉnh.

“Dám tác chiến trong thành Cổ Tước, làm càn!”

“Hừ.”

Hai vị Thiên Đạo Chủ hậu kỳ đi vào tửu lâu, khí tức lập tức khóa chặt Sở Cuồng Nhân, uy áp bá đạo trùng trùng điệp điệp, bao phủ thiên địa.

“Một đám đến có hơi phiền toái, hay là, ta trực tiếp giết tới phủ thành chủ nhỉ?” Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên sát ý băng lãnh.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân dự định hành động, cách đó không xa lại có một đạo bạch quang bay tới, cản lại hai vị tướng lĩnh Thiên Đạo Chủ hậu kỳ kia, người tới là một lão giả bạch y tóc trắng, tiên phong đạo cốt.

Nhìn thấy người này, ánh mắt hai vị tướng lĩnh ngưng tụ, giống như kiêng kỵ, “Lão tổ Bạch gia, ngươi xuất hiện ở đây làm gì?”

Lão tổ Bạch gia cười nhạt một tiếng nói: “Hai vị tướng quân, người này có duyên với Bạch gia, ta không thể ngồi nhìn hai người thương tổn hắn.”

“Há, Bạch gia công khai đối địch với phủ thành chủ?”

Một tên tướng lĩnh ngữ khí bất thiện nói.

Những năm gần đây, Bạch gia không ngừng lớn mạnh, mơ hồ đã có xu thế chống lại phủ thành chủ, đây vẫn luôn là tâm bệnh của phủ thành chủ.

Đương nhiên bọn họ rõ ràng, nhưng không nghĩ tới, đối phương dám công khai ra mặt, ở trước công chúng bảo vệ người phủ thành chủ muốn giết.

“Hai vị tướng quân hiểu lầm, ta không có ý đối nghịch bới phủ thành chủ, chỉ là ta đã điều tra rõ ràng, là do một vị tướng lĩnh bỗng nhiên gây hấn ở cửa thành trước, dùng lý do không chính đáng cưỡng ép thu linh tủy, vì vậy mới chọc giận vị tiểu hữu này, còn chuyện sau này, vị tiểu hữu này chỉ tự vệ mà thôi.”

Lão tổ Bạch gia nói.

“Hừ, bất kể thế nào, người này sát hại tướng lĩnh, nhiễu loạn trật tự thành Cổ Tước là thật, nhất định phải giải quyết tại chỗ!”

“Không sai, lão tổ Bạch gia, tốt nhất ngươi tránh ra đi.”

Lão tổ Bạch gia trầm ngâm một hồi, lập tức lấy ra một cái Càn Khôn giới: “Trong này có mười tỷ linh tủy, vị tiểu hữu này đã tạo thành tổn thất cho chư vị, để Bạch gia ta gánh chịu đi, như thế nào?”

Nhìn thấy Càn Khôn giới kia, ánh mắt hai vị tướng quân lóe lên, giống như có chút động tâm, đang suy tư, không lập tức đáp ứng.

Lúc này, bọn họ dường như nhận được truyền tin gì đó, hai mắt tỏa sáng, một người trong đó nói: “Lại thêm mười tỷ.”

Lão tổ Bạch gia cắn răng, “Được!”

Ông ta lại lấy ra mười tỷ linh tủy, tổng cộng là hai mươi tỷ giao cho hai người.

“Vậy bây giờ, ta có thể mang vị tiểu hữu này rời đi chưa?”

“Hừ, Bạch gia, các ngươi tự giải quyết cho tốt đi.”

Một vị tướng lĩnh hừ lạnh nói, lập tức thu đội.

“Ngươi nói vì sao thành chủ lại buông tha cho người này?”

“Bạch gia ngày càng lớn mạnh, thành chủ đang muốn đối phó bọn họ, có lẽ muốn mượn cơ hội này cắn một miếng lớn, hơn nữa Bạch gia sẽ không vô duyên vô cớ bảo vệ một người, trên người người này, nhất định có bí mật gì đó.”

Hai tên tướng lĩnh vừa trao đổi vừa rời đi.

Sở Cuồng Nhân ở trong tửu lâu nhìn nhìn một màn này xảy ra, trong mắt lộ ra vẻ đăm chiêu, bên cạnh, trên mặt tiểu hồ ly cũng tràn đầy vẻ không hiểu.

“Đại lão, đây là có chuyện gì?”

“A, đợi chút nữa sẽ biết.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Lúc này, vị lão tổ Bạch gia dẫn theo một người trẻ tuổi đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, nhưng người đầu tiên lão tổ Bạch gia nhìn không phải Sở Cuồng Nhân, mà chính là tiểu hồ ly trốn sau lưng hắn.

Trong lòng Sở Cuồng Nhân âm thầm bật cười, quả nhiên.

“Vị đạo hữu này, xin chào, ta là Bạch gia, Bạch Dạ Nguyệt.”

Người tuổi trẻ kia mở miệng nói.

Sở Cuồng Nhân nhìn hắn ta một cái, tuổi tác không cao, nhưng tu vi đã đạt tới Đại Đạo Chủ hậu kỳ, ừm, là tuyệt đỉnh tiên chủng.

Đương nhiên, còn không lọt vào mắt hắn.

“Tại hạ Sở Cuồng Nhân.”

“Sở đạo hữu, có phải ngươi rất nghi hoặc vì sao chúng ta lại giúp các ngươi không, chúng ta trợ giúp, đúng là có yêu cầu, ta hi vọng ngươi có thể sử dụng Nguyệt Quang Hồ bên cạnh, làm một số việc cho Bạch gia.”

Bạch Dạ Nguyệt cũng không nói nhảm, nói thẳng mục đích của mình.

“Há, nếu ta nói không thì sao?”

“Sở đạo hữu, chúng ta giúp ngươi một tay, hi vọng ngươi đừng lấy oán báo ân.” Bạch Dạ Nguyệt đạm mạc nói.

“Ta xin các ngươi giúp ta sao?”

Nếu không phải Bạch gia đột nhiên xuất thủ, hiện tại hắn đã giết tới phủ thành chủ, gác kiếm lên cổ thành chủ thành Cổ Tước rồi.

Bạch gia lại nói là cứu hắn.

Chẳng bằng nói là cứu phủ thành chủ.

“Ngươi...”

Sắc mặt Bạch Dạ Nguyệt lạnh lẽo.

Nhưng lúc này, lão tổ Bạch gia bên cạnh lại ngăn cản hắn ta, nhìn Sở Cuồng Nhân cười nói: “Sở đạo hữu, không bằng nghe ta nói chuyện ta muốn các ngươi làm trước đi, có lẽ, việc này sẽ có trợ giúp với ngươi đó.”

“A, vậy nói nghe một chút.”

Sở Cuồng Nhân có hứng thú nói.

“Nơi đây không thích hợp nói chuyện, không bằng theo ta đến Bạch gia một chuyến, như thế nào?” Lão tổ Bạch gia cười nhạt nói.

“Được.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, cũng không sợ Bạch gia đùa nghịch thủ đoạn.

Dựa vào thực lực hôm nay của hắn, trừ phi là tiên chân chính xuất thủ, nếu không thiên hạ rộng lớn này, hắn có thể đi bất cứ đâu.

Trong tửu lâu, một lão giả ôm vò rượu, uống vào say khướt nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, ợ rượu, thầm nói: “Khá lắm, tiên chủng cự bá, đáng tiếc bị Bạch gia để mắt tới rồi.”

Sau đó, ông ta lại tự giễu một tiếng, “Nhưng chuyện này có liên quan gì đến ta chứ, bây giờ ta chỉ là một tên phế nhân mà thôi.”

Chương 926: Lão tổ Bạch gia tính toán, luyện hóa tiên tinh

Bạch gia.

Hôm nay Bạch gia vô cùng náo nhiệt.

Tin tức lão tổ Bạch gia ra mặt bảo vệ một người sớm đã truyền ra, trong Bạch gia, một vài trưởng lão có chút oán trách chuyện này.

Dù sao hiện tại Bạch gia và phủ thành chủ bất hòa, vậy mà ông ta lại đi bảo vệ một kẻ ngoại lai, đây không phải đang đổ dầu vào lửa sao?

Nhưng ngời làm chuyện này là lão tổ Bạch gia, bọn họ không thể nói gì hơn.

Còn Sở Cuồng Nhân thì không như vậy.

Một kẻ ngoại lai, bọn họ không có hảo cảm gì.

“Đi vào Bạch gia, còn dùng linh quang che mặt, che che lấp lấp, xem ra cũng không phải người tốt lành gì.” Một người trẻ tuổi nói thầm một tiếng.

Bên cạnh mấy người cũng rất tán thành, dù sao người vào trước là chủ, hiện tại bọn họ nhìn thế nào cũng không vừa mắt Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không thèm để ý đến lời nói của bọn họ.

“Sở đạo hữu, lần này tìm ngươi đến đây, chủ yếu là vì chuyện Thiên Hỏa Động Thiên.” Lão tổ Bạch gia từ tốn nói.

“Thiên Hỏa Động Thiên...”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Lúc thu thập tình báo, hắn đã nghe nói đến Thiên Hỏa Động Thiên.

Là nơi ở của một vị tên là Thiên Hỏa đạo nhân, đó là một cường giả cổ lão, thậm chí đã đạt đến cấp bậc tiên nhân.

Nhưng sau đó, Thiên Hỏa đạo nhân vẫn lạc, động phủ của ông ta cũng biến mất theo, mãi đến gần đây mới có người phát hiện.

Bạch gia, chính là một trong những người phát hiện, ngoài ra, còn có mấy thế lực khác, ví dụ như phủ thành chủ, Thần Hỏa Minh Giáo, thành Lam Vân....

Những thế lực này đang chuẩn bị phái người đến động phủ thăm dò.

“Thiên Hỏa Động Thiên là nơi ở của Thiên Hỏa đạo nhân, bên trong thiết lập cấm chế dày đặc, ta hi vọng các hạ có thể sử dụng năng lực của Nguyệt Quang Hồ thăm dò động thiên cho ta, đương nhiên, bảo vật lấy được, ngươi và Bạch gia chia ba bảy, như thế nào?” Lão tổ Bạch gia cười nhạt nói.

“Ta ba ngươi bảy, các ngươi đúng là quá chiếm tiện nghi rồi.”

“Thiên Hỏa Động Thiên đã bị mấy thế lực chúng ta liên thủ phong tỏa, ngoại nhân khó có thể tiến vào, Sở đạo hữu, ta có thể cho ngươi làm nhà trắng, tiến vào thăm dò, đây đã là phúc phận vô cùng lớn rồi, đừng nói đến chuyện còn có bảo vật nữa, ngươi phải cảm thấy thỏa mãn.”

“Ta xuất lực, các ngươi chỉ xuất một cái danh ngạch, sau đó liền ngồi mát ăn bát vàng, nghĩ thế nào, ta cũng cảm thấy không có lời.”

“Vậy thì chia năm năm?”

Lão tổ Bạch gia nói ra.

Sở Cuồng Nhân đạm mạc cười một tiếng, “Không, cứ dựa theo lời ngươi nói, chia ba bảy, chẳng qua là ta bảy, ngươi ba.”

“Sở đạo hữu, ngươi không khỏi có chút quá phận đi, đừng quên vừa rồi là ai cứu ngươi, còn nữa, nếu không có Bạch gia ta, vậy ngươi sẽ không vào Thiên Hỏa Động Thiên được, ngươi còn muốn chia bảy ba, nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Bên cạnh, Bạch Dạ Nguyệt sầm mặt lại nói.

“Vậy thì không có gì để nói.”

“Tốt, vậy nghe theo Sở đạo hữu nói, ta ba ngươi bảy.”

Lão tổ Bạch gia hít sâu một hơi nói.

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lướt qua một vệt dị sắc.

A, thật sự đáp ứng?

“Cứ quyết định như vậy đi.”

“Còn mấy ngày nữa mới đến thời gian ước định đi thăm dò động thiên, Sở đạo hữu, mấy ngày này ngươi tạm thời ở lại Bạch gia ta đi.”

Lão tổ Bạch gia nói, sau đó sai người dẫn Sở Cuồng Nhân xuống dưới nghỉ ngơi.

Đợi Sở Cuồng Nhân rời đi, Bạch Dạ Nguyệt khó hiểu nói: “Lão tổ, chia bảy ba thực sự quá phận, vì sao ngươi lại đáp ứng tiểu tử kia?”

“Hừ, bảy ba? Hắn một chút cũng đừng nghĩ có được.”

Trên khuôn mặt vốn hiền lành của lão tổ Bạch gia, lúc này lại tràn ngập sát ý băng lãnh, “Nhưng thực lực của người này không tầm thường, tạm thời làm việc cho ta, đợi đến khi thăm dò Thiên Hỏa Động Thiên xong, mặc kệ là bảo vật trong động thiên hay là Nguyệt Quang Hồ, Bạch gia ta... Đều muốn! !”

“Thì ra là thế.”

Bạch Dạ Nguyệt nghe vậy, cũng lộ ra một tia cười lạnh.

...

Bạch gia an bài một gian trạch viện cho Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân bố trí một số cấm chế ở đây, ngoại trừ tiểu hồ ly, những người còn lại đều không thể tự do đi lại.

“Đại lão, Bạch gia hình như không có ý tốt.”

Tiểu hồ ly ở một bên nhắc nhở.

“A, ngay cả ngươi cũng phát hiện ra, ngươi cho rằng ta không biết sao? Chỉ là, ta đúng là có chút hứng thú với Thiên Hỏa Động Thiên, hơn nữa bọn họ không có ý tốt, chẳng lẽ ta lại là cừu non mặc người chém giết sao? Dê nhập bầy sói, hay là hổ vào bầy dê, còn chưa biết đâu.”

Sở Cuồng Nhân cười một tiếng.

Tiểu hồ ly không khỏi nhớ tới cảnh tượng hùng vĩ Long Phượng trình tường trên thăng tiên đạo lúc trước, trong lòng không nhịn được mặc niệm ba giây cho Bạch gia.

Đám người kia, căn bản không biết mình đã đánh chủ ý lên người khủng bố cỡ nào.

“Được rồi, ta muốn luyện hóa tiên tinh, ngươi ở một bên làm hộ pháp cho ta đi.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn lấy ra một khỏa tinh thể hình lăng màu sữa, to bằng nắm đấm trẻ con, đây là một khỏa tiên tinh hắn lấy được trên người Hồng Huyết.

“Hộ pháp? !” Tiểu hồ ly nghe vậy, trở nên kích động, sau đó lập tức đứng thẳng người, vỗ ngực cam đoan nói: “Đại lão yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, bất kỳ ai cũng đừng nghĩ tới gần ngươi.”

“Vậy làm phiền.”

Sở Cuồng Nhân bắt đầu luyện hóa tiên tinh trong tay.

Tiểu hồ ly ở một bên không dám quấy nhiễu, sau đó đề phòng nhìn bốn phía.

Nàng có chút kích động.

Hộ pháp đó.

Nói như vậy, người tu sĩ tìm để hộ pháp cho mình, sẽ là người mình vô cùng tín nhiệm, mà Sở Cuồng Nhân để nàng hộ pháp cho, chẳng phải chứng minh hắn đã xem nàng thành người đáng tin, a không, là hồ ly đáng tin rồi sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng tiểu hồ ly đắc ý.

Nàng nhìn khuôn mặt tuấn dật đã tán hết linh quang của Sở Cuồng Nhân, cũng không biết suy nghĩ cái gì, sắc mặt hơi hồng hồng.

“Không nên không nên, đừng nghĩ lung tung, đại lão tín nhiệm ta như thế, ta nhất định phải hộ pháp tốt, không thể để người khác tới gần.”

Tiểu hồ ly lắc đầu nói.

Mà giờ khắc này, Sở Cuồng Nhân đang luyện hóa tiên tinh cũng không phải không có cảm ứng với ngoại giới, hắn có ba linh hồn, phân ra một linh hồn chú ý ngoại giới, tương đương với để bản thân hộ pháp cho mình.

Có tiểu hồ ly hay không, đều không khác mấy.

Hắn sẽ không dễ dàng giao an nguy của mình cho người khác.

Đừng nói đến một con hồ ly mới quen biết không bao lâu.

“Tiểu hồ ly này, đang suy nghĩ cái gì vậy?” Sở Cuồng Nhân nhìn thấy vẻ mặt tiểu hồ ly thay đổi, không khỏi âm thầm lắc đầu.

Không bao lâu, Sở Cuồng Nhân đã hoàn toàn luyện hóa tiên tinh trong tay, hắn cảm giác, bản nguyên chi lực của mình đã lớn mạnh hơn, mặc dù không rõ ràng, nhưng đúng là có thể cảm nhận được.

“Tác dụng chủ yếu của tiên tinh là lớn mạnh bản nguyên chi lực đã có trong cơ thể, còn muốn khai thác bản nguyên mới, dựa vào mấy khối tiên tinh là không thực tế, tiên pháp và thể chất, vẫn là thứ quan trọng nhất trên con đường tu hành của ta sau này...” Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Hắn đứng dậy chuẩn bị ra ngoài một chút.

“A, đại lão, ngươi luyện hóa hết tiên tinh rồi?”

“Ừm…”

“Cái này, cái này cũng quá nhanh đi!”

Tiểu hồ ly trợn mắt há hốc mồm, nhìn thoáng qua sắc trời bên ngoài, trời tờ mờ sáng, mới bỏ ra một đêm mà thôi.

Tiên tinh dễ luyện hóa như vậy sao?

Tiểu hồ ly có chút mộng.

Cuối cùng, nàng chỉ có thể đổ cho lý do Sở Cuồng Nhân khác hẳn người bình thường.

“Đại lão không hổ là đại lão, chỗ nào cũng không tầm thường a!”

Tiểu hồ ly cảm khái một tiếng.

Sau đó, nàng giống như cái đuôi nhỏ đi theo Sở Cuồng Nhân.

“Sở đạo hữu muốn đi ra ngoài sao?”

Sở Cuồng Nhân chưa đi được mấy bước, đã gặp Bạch Dạ Nguyệt, đối phương nhìn phương hướng của hắn, ánh mắt không khỏi lóe lên.

“Yên tâm, trước khi chuyện của Thiên Hỏa Động Thiên kết thúc, ta sẽ không rời đi.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, trực tiếp vượt qua đối phương, mang theo tiểu hồ ly, không quay đầu lại đi ra Bạch gia.

“Hừ, tìm người đi theo hắn.” Bạch Dạ Nguyệt hừ lạnh một tiếng, sau đó nói với hư không.

Rất nhanh đã có mấy cái bóng đi theo Sở Cuồng Nhân.

“Sở Cuồng Nhân, tiên chủng cự bá… Hừ, cho dù là tiên chủng cự bá, nhưng cuối cùng chỉ là kẻ ngoại lai mà thôi, sau khi chuyện ở Thiên Hỏa Động Thiên kết thúc, sẽ khiến ngươi vẫn lạc.”

Trong mắt Bạch Dạ Nguyệt lướt qua một vệt âm lãnh, hắn ta chỉ là một tên tuyệt đỉnh tiên chủng, nhưng so với Sở Cuồng Nhân, lại có chênh lệch không nhỏ.

Chênh lệch thiên phú này, khiến hắn ta cảm thấy ghen ghét.

Chương 927: Ngày xưa Kiếm Quan, hôm nay tửu quỷ, tiến về Thiên Hỏa Động Thiên

Thành Cổ Tước.

Một gian tửu lâu.

Sở Cuồng Nhân gọi tiểu nhị bưng đến một bầu rượu.

Bởi vì trước đó hắn đã đại chiến với thành vệ quân, không ít người đều biết đây là một người không dễ chọc, đều không dám tùy tiện trêu chọc hắn.

Tại Tiên giới, cho dù là kẻ ngoại lai, chỉ cần có thực lực, đi tới đâu cũng có người xem là người nhà mà phục vụ.

“Lão ăn mày, ngươi lại chạy đến đây trộm uống rượu, nhanh cút đi cho ta.” Cách đó không xa truyền đến một trận mắng chửi.

Chỉ thấy một lão giả bị ông chủ tửu lâu đánh ra, vò rượu trong tay phanh một tiếng trơi trên mặt đất, rượu bắn ra tung tóe.

Lão giả đỏ bừng cả khuôn mặt nằm rạp trên mặt đất, toàn thân đầy mùi rượu.

Phần lớn thực khách ở đây đều ăn mặc gọn gàng xinh đẹp, giống như sợ bị bẩn, ghét bỏ nhổ nước miếng, lui lại mấy bước.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, trong mắt lướt qua một tia dị sắc.

“Tiểu nhị, để vị lão giả kia vào đi, hắn uống gì rượu gì thì cho hắn uống, ta tính tiền.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe thấy hắn nói, tiểu nhị có chút mộng.

Lão giả kia cũng có chút ngoài ý muốn.

Tiểu nhị có chút chần chờ, “Công tử, lão đầu tử này lôi thôi lếch thếch, tiến vào sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến những thực khách khác a.”

“Nơi này có một trăm triệu linh tủy, tửu lâu này, ta bao hết.”

Sở Cuồng Nhân ném ra một cái Càn Khôn giới nói, đối với đa số tu sĩ mà nói, con số này đã là một đời cũng không xài hết.

Tiểu nhị nhận Càn Khôn giới, hai mắt tỏa sáng.

Cách đó không xa, chưởng quỹ cười híp mắt đi tới, “Công tử muốn bao tửu lâu này, đương nhiên có thể, để ta đi an bài.”

“Một tên kẻ ngoại lai lại phách lối như vậy, ngươi muốn bao là bao sao? Xem chúng ta không tồn tại sao? !”

Một tên tu sĩ không nhịn được quát khẽ.

“Đúng đấy, ngoại lai, đừng quá phách lối.”

“Hôm nay ta sẽ ở đây không đi.”

Không ít tu sĩ phụ họa.

Oanh!

Lúc này, một cỗ sát ý kinh khủng như sóng to bao phủ, khuấy động khắp nơi, trong nháy mắt toàn bộ tửu lâu giống như rơi vào hầm băng.

Những người vẫn đang kêu gào giống như bị bóp cổ vịt, nhất thời không nói ra nửa câu.

“Ta đã nói ta bao hết tửu lâu này! Cút!”

Hắn quát lên một tiếng, sát ý khủng bố như ngưng tụ thành thực chất.

Tất cả mọi người không nhịn được rùng mình.

Đợi đến khi sát ý thu liễm, thực khách trong tửu lâu không dám lưu lại, một đám chạy còn nhanh hơn thỏ.

Sát ý kia, là giết bao nhiêu người mới có a.

Quá kinh khủng.

Gia hỏa này, không phải giết hại một văn minh chứ? !

Mọi người âm thầm nghĩ.

So với mọi người hoảng sợ, lão giả trộm rượu lại bình tĩnh hơn nhiều, chỉ là có chút ngoài ý muốn, Sở Cuồng Nhân lại đột nhiên mời ông ta uống rượu.

Ông ta đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân ngồi xuống, "Đa tạ tiểu hữu, chỉ là ta và tiểu hữu vốn không quen biết, vì sao ngươi lại mời ta uống rượu?"

"Có thể đối ẩm với một trong thất quan, không biết bao nhiêu người cầu cũng không được đâu, có cơ hội này, đương nhiên ta sẽ không bỏ qua."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Đây là tin tức hắn dùng Toàn Tri Chi Linh phân tích ra.

Thất quan, là một danh hiệu cực kỳ vang dội trong Thanh Lan Tiên giới, chỉ Tiên giả đứng trên đỉnh phong của bảy loại binh khí chi đạo!

Mà lão giả trước mắt này, chính là một trong thất quan, Kiếm Quan!

Kiếm Quan, Lý Tuyệt Tâm!

Nghe thấy Sở Cuồng Nhân nói ra danh hào bản thân đã từng có, trong mắt Kiếm Quan bắn ra một đạo tinh quang, trên người bỗng nhiên có một cỗ kiếm áp kinh khủng nổi lên, tiểu hồ ly bên cạnh không khỏi hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch.

Đợi đến khi tiểu nhị lấy rượu trở về, Kiếm Quan mới thu liễm khí tức, trên mặt lộ ra vẻ sa sút tinh thần, "Kiếm Quan cái gì, ta sớm đã bị phế, hiện tại chỉ là một lão đầu lưu luyến quán rượu mà thôi."

Tiểu hồ ly âm thầm líu lưỡi.

Bị phế còn có khí tức kinh khủng như thế, vậy lúc chưa bị phế, thực lực của ông ta sẽ khủng bố đến mức nào, đây chính là tiên sao? !

Sở Cuồng Nhân không nói gì.

Hiển nhiên, hắn đã biết.

Trong phân tích của Toàn Tri Chi Linh, cũng bao gồm trạng thái thân thể của Kiếm Quan, mặc dù đối phương là tiên nhân, nhưng bị thương quá nặng, tiên nguyên trong cơ thể đều dùng để áp chế thương thế, căn bản không có cách nào vận dụng thực lực.

Nếu không, thương thế bạo phát, ông ta chắc chắn phải chết.

Trong tình huống này, nói bị phế cũng không sai.

“Tiểu hữu, ngươi là kiếm tu sao?”

Kiếm Quan đột nhiên hỏi.

Ông ta nhìn thấy bên hông Sở Cuồng Nhân treo Côn Ngô Kiếm.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, “Xem như thế đi.”

“Xem như?”

“Thủ đoạn của ta, không chỉ có kiếm đạo.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

“Thì ra là thế, nể mặt ngươi mời ta uống rượu, ta nhắc nhở ngươi một câu, mặc kệ Bạch gia tìm ngươi làm cái gì, nhưng bọn họ khẳng định không có ý tốt, chính ngươi cẩn thận một chút.” Kiếm Quan từ tốn nói.

“A, ta cũng giống vậy.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên.

Bạch gia muốn thông qua hắn thu hoạch lợi ích, còn hắn, sao lại không phải muốn thông qua Bạch gia, tiến vào Thiên Hỏa Động Thiên đây.

“Xem ra Bạch gia đã dẫn lửa thiêu thân rồi.”

“Không nói chuyện này nữa, uống rượu.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Hai người uống rượu, nói chuyện phiếm một phen.

Dường như Kiếm Quan đã tìm được đối tượng có thể tâm sự một phen, vừa uống, vừa kể lại phong cảnh lúc trước của mình.

Cái gì mà một mình vượt qua biển trầm luân, một kiếm trảm ngàn giao...

Cái gì mà vung tay áo nạp phong vân, ngưng khí thành kiếm phá trăm thành...

Cách đó không xa, tiểu nhị và chưởng quỹ nghe được khịt mũi coi thường.

Nếu ngươi thật sự lợi hại như vậy, sẽ luân lạc tới ngày hôm nay sao?

Cắt, tên quỷ rượu, thổi một cái là ngã.

“Đáng tiếc, hiện tại ta chỉ là một lão đầu nghiện rượu, đến cầm kiếm giết địch cũng không làm được...”

Cuối cùng, Kiếm Quan nằm sấp trên bàn, khuôn mặt đỏ bừng, lại giống như một đứa trẻ bất lực, che mặt thút thít.

Sở Cuồng Nhân ở một bên nhìn, âm thầm cảm khái, cho dù là tiên nhân cao cao tại thượng, cũng có rất nhiều mặt không muốn người ta biết.

Ai có thể ngờ, lão đầu uống say, khóc thất thanh trước mặt này đã từng là Kiếm Tiên trấn áp một thời đại đây?

“Nơi này có một tỷ linh tủy, sau này hắn đến uống rượu, cứ việc cho hắn, đến khi tiêu hết linh tủy thì thôi.”

Sở Cuồng Nhân ném một cái Càn Khôn giới cho chưởng quỹ.

Sau đó hắn liền đứng dậy rời đi.

Trước khi đi, hắn nhìn Kiếm Quan, thầm nói: “Có lẽ tương lai có một ngày, ta có thể khiến ngươi khôi phục đỉnh phong.”

Hắn không lập tức hứa hẹn.

Bởi vì bây giờ hắn còn chưa có năng lực như thế.

Mà lần mời Kiếm Quan uống rượu này cũng chỉ là tâm huyết dâng trào, có lẽ từ biệt hôm nay, sau này sẽ không còn cơ hội gặp lại nữa.

Nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, Kiếm Quan mở đôi mắt mông lung ra, lẩm bẩm nói: “Gia hỏa này, có lẽ có thể truyền thừa kiếm ý Thiên Liên của ta.”

...

Đi ra tửu lâu, Sở Cuồng Nhân đi dạo một vòng trong thành.

Sau đó, hắn trở lại Bạch gia.

Khoảng mười ngày sau.

Thiên Hỏa Động Thiên mở ra theo ước định, lão tổ Bạch gia tự mình dẫn đội, mang theo Sở Cuồng Nhân, Bạch Dạ Nguyệt và mấy tên tiên chủng, thiên kiêu của Bạch gia đến Thiên Hỏa Động Thiên.

Không chỉ Bạch gia, phủ thành chủ cũng phái ra lượng lớn cao thủ, quân đội, hộ tống tiên chủng của phủ thành chủ đi tới đó.

Sở Cuồng Nhân tính toán một chút, cả phủ thành chủ và Bạch gia, trừ hắn ra, lần này có hai mươi vị tiên chủng đến Thiên Hỏa Động Thiên.

“Còn có Thần Hỏa Minh Giáo, thành Lam Vân và một vài thế lực bình thường nữa, lần này đến Thiên Hỏa Động Thiên thăm dò, đúng là tiên chủng tụ tập a.” Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói, có chút chờ mong.

Xem ra, hắn sắp kiếm được một trận cơ duyên tư nguyên rồi.

Chương 928: Thần tử của Thần Hỏa Minh Giáo, tiến vào động thiên, năng lực của Nguyệt Quang Hồ

Trên một vách núi to lớn có một hang động sâu không thấy đáy, mơ hồ trong đó còn có một đạo quang mang cấm chế lóe ra.

Mà xung quanh vách núi đã có một đám người vây quanh.

Những người này, khí thế đều cực kỳ không tầm thường.

Nhất là một đám thiên kiêu trẻ tuổi, vẻ mặt ngạo nghễ, lúc nhìn hang động trên vách đá kia, trong mắt lộ ra vẻ nóng rực.

“Đây chính là Thiên Hỏa Động Thiên, chỗ ở của tiên nhân sao?”

“Quả nhiên không tầm thường.”

“Đúng vậy, không biết trong này cất giấu cơ duyên gì?”

“Đã là chỗ ở của tiên nhân, vậy không thể thiếu bảo vật như tiên đan được, thậm chí có khả năng còn có trọng bảo như tiên kinh nữa?”

“Tiên kinh? Đây chính là vật còn quý giá hơn tiên pháp, là tinh hoa tu hành chi đạo của tiên nhân, vô cùng hiếm thấy.”

Vô số người nghị luận.

Từ xa xưa, trong một Tiên giới hoàn chỉnh không thiếu tiên.

Tiên pháp, tiên kinh cũng không tính quá hiếm thấy, nhưng bây giờ tại Thanh Lan Tiên giới, tiên kinh đã là trân bảo tuyệt thế.

Ngay cả đạo thống Tiên cấp cũng vô cùng khao khát.

Trong đám người.

Sở Cuồng Nhân cũng ở trong đó.

Hắn nhìn Thiên Hỏa Động Thiên, muốn dùng Tầm Bảo Thuật nhìn xem bên trong có cất giấu bảo vật gì không, nhưng phản hồi lại cũng không nhiều.

“Xem ra cấm chế trong động phủ này cực kỳ cao minh, ngay cả cảm giác của Tầm Bảo Thuật cũng có thể ngăn cách, đúng là chỗ ở của tiên nhân.”

Hắn thầm nói.

Bây giờ Tầm Bảo Thuật đã không có tác dụng đối với hắn.

Nhiều khi, hắn dựa vào cảm giác niệm lực của mình có thể đạt được hiệu quả không kém Tầm Bảo Thuật, thậm chí càng thuận buồm xuôi gió hơn.

Ong ong...

Lúc này.

Nơi xa bỗng nhiên có vài chục đạo lưu quang bay lượn tới, phát ra tiếng thét, mọi người nhìn lại, trong mắt lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

“Là người của Thần Hỏa Minh Giáo.”

“A, Thần Hỏa Minh Giáo, đạo thống Tiên cấp, cũng không biết lần này bọn họ phái vị tiên chủng nào tới thăm dò động thiên đây?”

“Không phải là đám thần tử thần nữ kia chứ?”

“Làm sao có thể...”

Thần Hỏa Minh Giáo là một trong những đạo thống đứng đầu trong Thanh Lan Tiên giới, thậm chí còn có tiên nhân tọa trấn!

Là thế lực cường đại nhất trong lần thăm dò Thiên Hỏa Động Thiên này, so sánh với Thần Hỏa Minh Giáo, thành Cổ Tước còn thấp hơn một hai cấp bậc.

“Cung nghênh thần tử!”

Đám lưu quang kia lơ lửng giữa không trung, hóa thành một đám người.

Bọn họ cung kính chắp tay hành lễ.

Chỉ thấy một đạo khí thế càng thêm dồi dào, giống như một vòng hỏa quang từ trên trời giáng xuống, hư không bốn phía đều vì thế mà chấn động.

Hỏa quang tán đi, một thanh niên tóc đỏ xuất hiện trước mặt mọi người, thanh niên mắt sáng như đuốc, trên người lộ ra uy áp bất phàm.

Mọi người nhìn thấy hắn ta, không khỏi hoảng hốt.

“Móa nó, thần tử? !”

“Thật sự là thần tử đích thân đến!”

“Thần Hỏa Minh Giáo có tám vị thần tử bốn vị thần nữ, đây chính là mười hai vị tiên chủng cự bá! Nghe nói đứng đầu là tiên chủng Vương giả, ngày thường luôn bế quan tu hành trong tổng bộ thần giáo, cực ít đi ra.”

Mọi người nhìn thanh niên tóc đỏ, trong mắt mang theo kính sợ.

Trên mặt tiên chủng của những thế lực khác tràn đầy ngưng trọng.

“Thần tử của Thần Hỏa Minh Giáo đích thân đến, xem ra trong Thiên Hỏa Động Thiên quả thật cất giấu trọng bảo, ngay cả thần tử cũng động tâm.”

“Lần cạnh tranh này, quá lớn.”

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua vị thần tử kia, vẻ mặt lạnh nhạt, tu vi và thiên phú của đối phương, đã bị hắn phân tích hết.

“Đây là một vị tiên chủng cự bá, mạnh hơn Hồng Huyết một chút, không đáng để trong lòng.” Hắn âm thầm nghĩ.

“Người tới không sai biệt lắm đi.”

Thanh niên tóc đỏ, cũng chính là thần tử Hỏa Thần Khiếu thản nhiên nói.

“Ừm, đã đến không sai biệt lắm.”

Một vị trưởng lão của Thần Hỏa Minh Giáo nhìn thoáng qua xung quanh nói.

“Đã như vậy, thì tiến vào đi.”

Hỏa Thần Khiếu từ tốn nói.

Trong mắt hắn ta, lộ ra một tia nóng rực.

Nói xong, hắn ta làm ngựa đi đầu, bóng người hóa thành một đạo lưu quang phi tốc lướt vào Thiên Hỏa Động Thiên, chớp mắt đã biến mất trong tầm mắt mọi người.

“Vị thần tử này đúng là vội vã.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nói xong, hắn mang theo tiểu hồ ly đi vào động thiên.

Sau lưng, đám tiên chủng Bạch gia Bạch Dạ Nguyệt cũng đi theo.

Tiếp nữa chính là tiên chủng của phủ thành chủ, cầm đầu là một thanh niên mặc áo giáp màu vàng, nhìn qua bá khí uy vũ.

Một đám tiên chủng tiến vào động thiên.

Dần dần biến mất trong tầm mắt mọi người.

Bên ngoài, cường giả thế hệ trước của các đại thế lực ngầm hiểu với nhau, hộ pháp ở đây, không để người khác tiến vào.

Phần lớn bọn họ là tu sĩ tiềm lực sắp hao hết, cho dù đạt được trọng bảo, cũng rất khó phát huy tác dụng lớn nhất.

Chỉ có tu sĩ trẻ tuổi tăng nhanh như gió, mới có thể phát huy các loại cơ duyên, trọng bảo đến vô cùng tinh tế.

Trách nhiệm của bọn họ, chính là chăm sóc đám thiên kiêu tiên chủng này trưởng thành.

...

Trong Thiên Hỏa Động Thiên.

Đám người Sở Cuồng Nhân đã tiến vào.

Nhìn từ bên ngoài, động thiên chỉ là một cái hang động, nhưng bên trong lại cực kì bao la, non xanh nước biếc, dáng vẻ thế ngoại đào nguyên.

Động thiên này chính là tiểu thế giới của một người.

“Mau nhìn, đám cây ăn quả kia.”

Lúc này, một tu sĩ kinh hô một tiếng.

Hắn ta chỉ vào một rừng quả phía trước.

Rừng quả xanh um tươi tốt, cành lá rậm rạp, bên trên mọc ra từng quả hồng nhuận phơn phớt, lớn chừng đấm quả, bên trên có đạo văn xen lẫn lưu chuyển, mùi trái cây tỏa ra, thấm vào lòng mỗi người, đây đều là linh quả.

Hơn nữa còn là linh quả cực kỳ không tầm thường.

“Theo khí tức và vẻ ngoài phán đoán, đây là Hồng Ngọc Linh Quả, nghe đồn vật này có thể chiết xuất Đế khí, tăng cao tu vi.”

“Đối với tồn tại dưới tiên nhân, vật này có tác dụng rất lớn.”

“Một hai ba bốn... Khá lắm, nơi này có hơn trăm linh thụ, cây nào cũng ra đầy linh quả, thực sự quá khoa trương.”

Ánh mắt mọi người vô cùng nóng bỏng.

Có một tu sĩ không kìm nén được, phóng về phía rừng quả, nhưng còn không đợi hắn ta tới gần, đã bị một cỗ lực lượng cường đại lực đánh bay.

“Là cấm chế! Nơi này quả nhiên có thiết lập cấm chế.”

“Hừ, chỉ là cấm chế mà thôi.”

Mấy tên tu sĩ lại lần nữa ra tay công kích cấm chế.

Cả cấm chế rung chuyển.

Vào thời khắc mấu chốt mọi người phá hỏng cấm chế, Sở Cuồng Nhân mang theo tiểu hồ ly đi về phía cấm chế.

Chỉ thấy ấn ký mặt trăng trên trán tiểu hồ ly lóe lên linh quang nhàn nhạt, bao phủ nàng và Sở Cuồng Nhân ở bên trong.

Cấm chế bốn phía hoàn toàn không ảnh hưởng đến hai người, hai người dễ dàng đi tới rừng quả, bắt đầu hái linh quả.

“Tại sao có thể như vậy? !”

“Vì sao cấm chế lại không có tác dụng với bọn họ? !”

Mọi người nhìn hai người Sở Cuồng Nhân, rất không hiểu.

Hiển nhiên, không phải ai cũng nhận ra Nguyệt Quang Hồ.

“Năng lực này của ngươi, cũng không tệ lắm.”

Sở Cuồng Nhân sờ đầu tiểu hồ ly nói.

Cấm chế này, hắn có thể dùng bạo lực phá giải, nhưng tiểu hồ ly lại có thể đi lại tự do trong tình huống không phát động cấm chế.

Năng lực này của Nguyệt Quang Hồ, quá mức kinh người.

Khó trách lại khiến nhiều tu sĩ tranh đoạt như vậy.

Lúc đầu Sở Cuồng Nhân cũng nghĩ chuyện phân tích thể chất của Nguyệt Quang Hồ, nhìn xem có thể để mình nắm giữ năng lực thần thông này không.

Đáng tiếc, năng lực này không phải do thể chất mang lại.

Nhưng cũng không quan trọng, chỉ cần hắn mang theo tiểu hồ ly, năng lực thần thông này tương đương với của hắn, không có khác biệt lớn.

Sở Cuồng Nhân vung tay lên, vô số quả bị hắn thu vào Càn Khôn giới, tu sĩ bên ngoài nhìn thấy vậy, biến sắc.

“Móa nó, tiếp tục như vậy nữa, sẽ không có phần của chúng ta.”

“Nhanh, tăng tốc phá giải cấm chế!”

Chương 929: Ta là cha ngươi sao? Bảo khố Thiên Hỏa, Tử Thiên Hoàng Diễm

Oanh, oanh, oanh...

Từng đợt năng lượng cường đại đánh vào cấm chế bên ngoài rừng quả.

Cả cấm chế vì thế mà chấn động.

Chỉ chốc lát.

Cấm chế phá nát.

Mọi người hô nhau xông vào, bao vây hai người Sở Cuồng Nhân, tiểu hồ ly, cả vườn quả đã sớm bị hai người lấy đi.

Nhìn rừng quả trống rỗng, sắc mặt mọi người có chút không dễ nhìn.

“Một người độc tài tất cả linh quả, kẻ ngoại lai, ngươi không cảm thấy ngươi quá đáng sao? !” Một tu sĩ lạnh giọng nói.

Ánh mắt những người còn lại cũng không tốt.

Một đám dân bản địa bọn họ còn không chưa lấy được bảo vật, đã bị kẻ ngoại lai như Sở Cuồng Nhân cầm đi, chuyện này khiến bọn họ không thể ngồi yên được.

“Bảo vật đặt trước mặt mà không cầm, đó mới là quá phận.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Ngươi, hừ, giao ra!”

Tu sĩ kia lạnh giọng nói, phóng về phía Sở Cuồng Nhân, trong tay phun trào Đế khí bàng bạc, lại là một vị Tiểu Đạo Chủ.

“Ngu xuẩn.”

Sở Cuồng Nhân đưa tay đánh ra một quyền.

Nương theo một tiếng nổ kinh thiên, tên Tiểu Đạo Chủ kia đã chết bất đắc kỳ tử!

Những người còn lại biến sắc.

“Thực lực thật mạnh.”

“Chiến lực ít nhất là Đại Đạo Chủ đỉnh phong, thậm chí không chỉ như vậy!”

“Khủng bố!”

Mọi người lập tức có mấy phần kiêng kị Sở Cuồng Nhân.

“Kẻ ngoại lai, giao linh quả trên người ra, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí.” Người thanh niên mặc áo giáp màu vàng nói.

Nam tử này là thiếu thành chủ phủ thành chủ thành Cổ Tước.

Cũng là một vị tiên chủng.

Hắn ta vừa lên tiếng, Bạch Dạ Nguyệt cũng đứng dậy, nhưng hiện tại hắn đứng về phía Sở Cuồng Nhân, “Bảo vật nha, đương nhiên là người tài mới có, những vật này, người nào lấy được thì thuộc về người đó.”

“Bạch Dạ Nguyệt, ngươi nghĩ các ngươi có thể độc chiếm sao?”

“So với chuyện ở đây cướp đoạt mấy khỏa linh quả, không bằng đến nơi khác tìm kiếm cơ duyên còn hơn, đừng quên, thần tử của Thần Hỏa Minh Giáo cũng tiến vào, nhưng bây giờ lại không thấy bóng dáng.”

Bạch Dạ Nguyệt từ tốn nói.

Nghe thấy hắn ta nói vậy, mọi người lập tức cau mày.

Đúng vậy.

Hỏa Thần Khiếu vào trước bọn họ, nhưng lại bỏ qua rừng quả, xem ra đã đi tìm cơ duyên khác.

Ít nhất là cơ duyên càng quan trọng hơn rừng quả này.

Tên Hỏa Thần Khiếu này, là có chuẩn bị mà đến.

Nghĩ đến đây, trong lòng mọi người có chút vội vàng.

“Hừ, đi, đến nơi khác nhìn xem.”

“Động thiên lớn như vậy, mấy khỏa linh quả mà thôi, không cần cũng được.”

Mọi người rời đi.

Bạch Dạ Nguyệt cười nói với Sở Cuồng Nhân: “Đạo hữu, chúng ta tiếp tục đi thôi, phía trước nhất định còn có càng nhiều cơ duyên hơn.”

“Vậy đi thôi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Thiên Hỏa Động Thiên rất lớn, cơ duyên cũng không ít, phần lớn chỗ có cơ duyên đều thiết lập cấm chế trận pháp, khó có thể tiến vào.

Nhưng Sở Cuồng Nhân có tiểu hồ ly, những cấm chế trận pháp này giống như không có tác dụng với hắn, khiến hắn lấy được không ít đồ tốt.

Mấy người Bạch Dạ Nguyệt ở bên cạnh hắn nhìn mà vô cùng hỏa nhiệt.

“Sở đạo hữu, ngươi đã cầm nhiều đồ tốt như vậy, phân cho chúng ta mấy món, được không?” Một tên tiên chủng của Bạch gia nói.

“Ta lấy, vì sao phải đưa cho các ngươi?”

“Sở đạo hữu, nói thế nào mấy ngày nay chúng ta vẫn ở bên cạnh ngươi, ngươi không thể không cho chúng ta một chút ngon ngọt chứ.”

Một tên tiên chủng Bạch gia bất mãn nói.

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân quả thực cảm thấy buồn cười, “Xin hỏi, là ta bảo các ngươi đi theo ta sao? Các ngươi không tự mình đi tìm cơ duyên bảo vật được à? Ta cũng không phải cha ngươi, lấy được bảo vật vì sao phải đưa cho ngươi?”

Vì sao mấy tên tiên chủng của Bạch gia muốn đi theo hắn, Sở Cuồng Nhân quá rõ ràng, không phải muốn giám thị mình, sợ mình chạy sao?

“Ngươi, ngươi…”

Sắc mặt tên tiên chủng Bạch gia kia lúc xanh lúc đỏ.

Muốn phản bác, nhưng lại không nói ra nửa câu.

“Được rồi.”

Lúc này, Bạch Dạ Nguyệt ngăn tên tiên chủng Bạch gia kia lại, nói: “Bảo vật đoạt được trong động thiên, sau khi trở về sẽ phân phối, hiện tại chúng ta ở trong động thiên, cùng chung mối thù, không cho phép nội chiến.”

“Chúng ta đã hiểu.”

Đám tiên chủng gật đầu.

“Đi thôi, chúng ta đi phía trước thăm dò đường.”

Bạch Dạ Nguyệt nói, quay người mang theo tiên chủng của Bạch gia rời đi.

Trong nháy mắt xoay người, trong mắt hắn ta lập tức hiện lên vẻ oán độc.

“Sở Cuồng Nhân!”

“Để ngươi phách lối mấy ngày nữa, sau khi ra khỏi động thiên, trở về Bạch phủ, sẽ bắt ngươi quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ! !”

Trong lòng Bạch Dạ Nguyệt âm thầm nghĩ.

“Đại lão, vừa rồi ngươi phản bác quá tuyệt vời.”

Tiểu hồ ly nhìn Sở Cuồng Nhân, trên mặt tràn đầy sùng bái.

“Bạch Dạ Nguyệt, Bạch gia, a, ta ngược lại muốn nhìn các ngươi có thể chịu tới khi nào.” Sở Cuồng Nhân sờ cằm nghĩ.

Thừa dịp mấy người đều đi phía trước dò đường.

Sở Cuồng Nhân triệu hồi Huyễn Tưởng Luân Bàn ra rút thưởng.

“Chúc mừng kí chủ rút được y kinh cấp Thần, Thanh Nang Thiên Thư!”

Y kinh cấp Thần?

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Hắn đã rút ra phần thưởng này, nhất thời, trong tay xuất hiện một bản y kinh màu vàng phong cách cổ xưa, tỏa ra quang mang nhàn nhạt.

Đợi quang mang tán đi, phía trên hiện ra bốn chữ Thanh Nang Thiên Thư.

Sở Cuồng Nhân mở tờ đầu tiên của y kinh ra.

Nhất thời, vô số huyền diệu tự phù thu vào trong đầu, các loại tạp chứng bệnh và thủ pháp hành y lóe lên, vô cùng huyền diệu.

Qua một lúc lâu, Sở Cuồng Nhân mới khép bản y kinh này lại, cảm khái nói: “Vốn ta cho rằng y thuật của ta đã là tuyệt đỉnh trên thế gian, bây giờ mới biết, đúng là nhân ngoại hữu nhân a!”

Hắn mới nhìn bản Thanh Nang y kinh này một chút, nhưng đã được lợi rất nhiều, nếu có thể hoàn toàn nắm giữ, y thuật của hắn tuyệt đối có thể tăng lên mấy cấp bậc, trở thành một vị Y Tiên!

Hắn cất kĩ y kinh, dự định trở về có thời gian từ từ lĩnh hội.

Sau đó không lâu, đám người Bạch Dạ Nguyệt trở về.

“Sở đạo hữu, phía trước có đại cơ duyên hiện thế.”

Bạch Dạ Nguyệt ngưng trọng nói.

“Há, nói một chút.”

“Bảo khố của Thiên Hỏa tiên nhân đã bị Hỏa Thần Khiếu mở ra, hiện tại rất nhiều người đã đến chỗ đó.” Bạch Dạ Nguyệt nói.

“Bảo khố của tiên nhân sao?”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

...

Một tòa cung điện rộng rãi.

Lượng lớn hỏa diễm màu tím lam đang điên cuồng thiêu đốt, những ngọn lửa này ẩn chứa nhiệt độ cực kỳ khủng bố, càng lộ ra một cỗ uy áp bá đạo.

Trong hỏa diễm không ngừng có đủ loại bảo vật bay ra.

Bốn phía đã có không ít tu sĩ chạy đến.

“Ngọn lửa này, là Tử Thiên Hoàng Diễm!”

“Lại là Tử Thiên Hoàng Diễm xếp thứ tám mươi mốt trên bảng Thần Hỏa Tiên giới! ! Trời ạ, tại sao trong động phủ của Thiên Hỏa đạo nhân lại xuất hiện vật này, chờ một chút, là ai thả đoàn hoàng diễm này ra?”

Mọi người nhìn ngọn lửa màu tím lam đang thiêu đốt, khiếp sợ không gì sánh nổi.

Sau đó, bọn họ nhìn thấy trong hỏa diễm, có một bóng người tóc đỏ đang đi trong hỏa diễm màu tím lam, không ngừng đi về phía trước.

Trong ngọn lửa, có một cái hỏa lô to lớn.

Trong hỏa lô, có một chùm sáng màu tím lam lóe lên, phía trên bao trùm đạo văn huyền diệu, lộ ra ba động vô cùng mạnh mẽ.

“Là thần tử của Thần Hỏa Minh Giáo!”

“Đó là... Hỏa chủng của Tử Thiên Hoàng Diễm! !”

Đồng tử mọi người không khỏi co rụt lại, ánh mắt trở nên vô cùng hỏa nhiệt.

Tử Thiên Hoàng Diễm, đây là một loại thần hỏa vô cùng cường đại, sau khi luyện hóa hỏa chủng, có thể triệt để chưởng khống ngọn lửa này, có tác dụng gia trì rất lớn đối với chiến lực của tu sĩ.

Cho dù là tiên, cũng vô cùng khao khát thần hỏa trên bảng Thần Hỏa, đừng nói đến đám người chưa thành tiên như bọn họ.

“Khó trách Hỏa Thần Khiếu vừa vào Thiên Hỏa Động Thiên, đã một đường chạy thẳng đến nơi này, thì ra, hắn đã sớm biết nơi này có hỏa chủng của Tử Thiên Hoàng Diễm.”

“Thần Hỏa Minh Giáo am hiểu thao túng hỏa diễm, nếu để Hỏa Thần Khiếu đạt được Tử Thiên Hoàng Diễm này, với hắn mà nói không khác nào như hổ thêm cánh.”

Chương 930: Cùng lên đi, một chiêu đánh bại hơn trăm vị tiên chủng

Trong bảo khố Thiên Hỏa.

Tử Thiên Hoàng Diễm đang thiêu đốt, một số bảo vật bị sóng lửa cuốn theo không ngừng vọt ra, dẫn phát không ít người cướp đoạt.

Hỏa Thần Khiếu không để ý tới những thứ này.

Hiện tại, trong mắt hắn ta chỉ có hỏa chủng của Tử Thiên Hoàng

Diễm.

“Quả nhiên ghi chép trong điển tịch không sai, Thiên Hỏa đạo nhân am hiểu luyện đan, hắn có một cái đan lô, trong đó cất giấu hỏa chủng của Tử Thiên Hoàng Diễm, chuyên dùng lúc luyện đan, đây mới là cơ duyên lớn nhất trong Thiên Hỏa Động Thiên, chỉ cần ta lấy được Tử Thiên Hoàng Diễm, địa vị trong giáo nhất định sẽ tăng lên, siêu việt các thần tử thần nữ còn lại! !”

“Thậm chí, gần với Hỏa Thần Hoàng cũng không phải không được!”

Hỏa Thần Khiếu hưng phấn nghĩ.

Hắn ta thôi động Đế khí, vận chuyển pháp môn ngự hỏa đặc biệt của Thần Hỏa Minh Giáo, chống cự hỏa diễm bốn phía, không ngừng tới gần hỏa chủng.

Bên ngoài bảo khố.

Các thiên kiêu tiên chủng khác cũng nhìn thấy hỏa chủng của Tử Thiên Hoàng Diễm, mặc dù có chút nóng mắt, nhưng cũng biết dựa vào thực lực của mình rất khó tới gần.

Chỉ là nhiệt độ bên ngoài hỏa diễm, đã không phải bọn họ có thể chống cự, đừng nói đến nhiệt độ ở trung tâm hỏa chủng.

Cũng chỉ có tiên chủng cự bá như Hỏa Thần Khiếu tu hành Hỏa Diễm chi đạo, tìm hiểu ra hỏa diễm bản nguyên mới có thể làm được.

“Mặc dù không cách nào đạt được cơ duyên lớn nhất, nhưng những bảo vật khác trong bảo khố Thiên Hỏa cũng không tệ.”

“Không sai, lấy được những bảo vật này sẽ không phải đi một chuyến uổng công.”

Lúc này.

Bên trong hỏa diễm, có một khỏa đan dược màu vàng bay ra.

Đan dược tràn ngập tiên huy, đan hương thấm vào lòng người.

“Móa, đây là tiên đan! !”

“Mặc dù dược tính của tiên đan đã bị xói mòn nghiêm trọng, nhưng đây chính là tiên đan a, nhanh, ngàn vạn lần không thể để người khác lấy được.”

Nhìn thấy tiên đan, một số tu sĩ còn đang quan sát xung quanh cũng không nhịn được động thủ, cùng nhau xông tới, cướp đoạt đan dược.

Các loại năng lượng bạo phát, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

“Đều cho ta cút!”

Một tiếng gầm giận dữ vang lên.

Chỉ thấy thiếu thành chủ thành Cổ Tước mặc kim giáp, trên người tỏa ra quang hoa màu vàng, trên người lại bộc phát ra khí tức bản nguyên.

Ầm vang một tiếng, mấy chục tên thiên kiêu tiên chủng xung quanh đều bị đánh bay.

“Cái gì! Bản nguyên!”

“Đại Đạo Chủ đỉnh phong, bản nguyên chi lực, không ngờ thiếu thành chủ thành Cổ Tước cũng là một vị tiên chủng cự bá! !”

“Móa, giấu đủ sâu a.”

Ánh mắt thiếu thành chủ thành Cổ Tước lấp lóe tinh quang, sau khi đẩy lui những người còn lại, lập tức bay về phía tiên đan.

“Tiên đan là của ta!”

Nhưng ngay lúc này, một bóng người bỗng nhiên vọt đến trước mặt hắn ta, đưa tay nện một quyền lên kim giáp trên người hắn ta.

Oanh một tiếng, thiếu thành chủ thành Cổ Tước trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Kim giáp trên người hắn ta bị đập ra một lỗ thủng.

Sắc mặt hắn ta có chút hoảng sợ.

Phải biết, đây chính là một kiện Thiên Đạo khí a.

Một quyền đập ra một lỗ thủng?

Đây là thực lực gì?

Hắn ta nhìn lên không trung, chỉ thấy một bóng người mặc bạch y chộp tiên đan vào trong tay, vuốt ve mấy cái, sau đó thu vào Càn Khôn giới.

Người này chính là Sở Cuồng Nhân.

“Móa, lại là người này!”

Thiếu thành chủ thành Cổ Tước sầm mặt lại.

Sau khi Sở Cuồng Nhân lấy lại tiên đan, ánh mắt quét qua, nhìn thoáng qua các bảo vật cong lại, cũng không có nhiều thứ khiến hắn để ý.

Hắn vung tay lên, Không Gian Bàn Vận Thuật thi triển, cách không thu những bảo vật này đến trước mặt, lại thu từng cái vào Càn Khôn giới.

“Khốn khiếp, ngươi đang làm cái gì?”

“Chẳng lẽ ngươi muốn độc chiếm tất cả bảo vật sao? !”

Chuyện này đã triệt để đắc tội tất cả tu sĩ ở đây, bọn họ có thể khoan nhượng người khác đạt bảo vật, nhưng tuyệt không cho phép có người độc chiếm tất cả bảo vật.

“Gia hỏa này quá bá đạo đi.”

Sau đó, Bạch Dạ Nguyệt và đám tiên chủng Bạch gia chạy đến liền nhìn thấy một màn Sở Cuồng Nhân lấy đi tất cả bảo vật, không khỏi chấn kinh.

Nhất là Bạch Dạ Nguyệt, đồng tử có chút run rẩy.

Bạch gia đúng là muốn nhờ Sở Cuồng Nhân và Nguyệt Quang Hồ, thu được nhiều bảo vật trong Thiên Hỏa Động Thiên hơn.

Nhưng như vậy cũng quá nhiều đi!

Nhiều bảo vật như vậy, đều bị một người độc tài.

Tất cả tiên chủng tiến vào động thiên không phải sẽ vỡ tổ, nhằm vào Sở Cuồng Nhân sao, gia hỏa này có thể chống đỡ lửa giận của tất cả mọi người sao?

Nếu không chặn được, bị giết, vậy Bạch gia làm nhiều chuyện như vậy, chẳng phải đều là vô dụng, không chỉ như thế, vì bảo vệ Sở Cuồng Nhân, Bạch gia bọn họ đã đưa cho phủ thành chủ hai mươi tỷ linh tủy rồi.

Sở Cuồng Nhân chết, tất cả bảo vật bị người khác đoạt, vậy Bạch gia bọn họ chính là ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo.

“Cái tên ngu xuẩn này, quá lỗ mãng, chẳng lẽ hắn không biết khiêm tốn một chút sao? !”

“Bị nhiều thiên kiêu tiên chủng nhằm vào như thế, cho dù cộng thêm chúng ta cũng không làm nên chuyện gì, khốn khiếp, ngu xuẩn, ngu ngốc...”

Trong lòng Bạch Dạ Nguyệt đã mắng Sở Cuồng Nhân máu chó đầy đầu.

Ngược lại trên mặt tiểu hồ ly bên cạnh lại tràn đầy hưng phấn, nắm tay nhỏ vung vẩy, hò hét trợ uy, động viên Sở Cuồng Nhân cố lên.

“Đại lão cố lên, đánh ngã đám người kia.”

“Diệt bọn hắn.”

Đám người Bạch Dạ Nguyệt không khỏi cách tiểu hồ ly xa một chút.

Khốn khiếp.

Tiểu hồ ly này không ngại chuyện lớn đúng không?

Lại đưa những người khác tới thì phải làm sao bây giờ? !

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, các tu sĩ xung quanh đều nhìn hắn chằm chằm, Đế khí trên người lưu chuyển, lúc nào cũng có thể động thủ.

“Muốn lên, thì cùng lên đi.”

“Lát nữa ta còn phải đi thu hỏa chủng nữa.”

Sở Cuồng Nhân nhìn đan lô cách đó không xa.

“Muốn hỏa chủng, ngươi không có cơ hội kia!”

“Hừ, khoa trương!”

“Cho dù ngươi là tiên chủng cự bá, nhưng mặt đối với nhiều người như vậy, ngươi đã định chỉ có thất bại! !”

Một đám tiên chủng xuất thủ.

Người xuất thủ đầu tiên chính là một tên kiếm tu, trường kiếm trong tay hắn ta chém về phía Sở Cuồng Nhân, một đạo kiếm quang chói mắt bắn ra.

“Kiếm này, thật yếu.”

Sở Cuồng Nhân tiện tay đánh ra một quyền, đánh nát kiếm quang, cũng đánh bay tên kiếm tu kia ra ngoài mấy ngàn trượng, nện vào một cung điện.

Bên cạnh, lại có mấy tên tiên chủng hô nhau mà lên.

Mấy người kia, trong tay cầm các loại binh khí, cùng nhau đánh về phía Sở Cuồng Nhân, nhưng vẫn không thể khiến hắn bị thương.

Sở Cuồng Nhân đưa tay oanh ra Đế khí.

Mấy tên tiên chủng này lập tức bị đánh bay ra ngoài.

“Đáng giận, nhục thân của hắn cường đại, đừng cận chiến với hắn!”

“Đánh xa và dùng ảo diệu, tiên pháp công kích!”

Thiếu thành chủ thành Cổ Tước lớn tiếng nói.

Hắn ta dẫn đầu thôi động tiên pháp, trên người bộc phát ra một cỗ ba động mạnh mẽ tuyệt luân, một chưởng oanh ra, trong hư không xuất hiện một cái chưởng ấn to lớn màu vàng, trong đó đạo văn xen lẫn, như từng tòa sơn hà.

Những người còn lại, cũng đều thôi động pháp môn của mình.

“Thần Nguyệt Đao!”

“Thiên Ma Nhận!”

“Thú Tâm Cuồng Nộ!”

Từng đạo ba động cường đại bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Cách đó không xa, Bạch Dạ Nguyệt nhìn thấy mà nuốt một ngụm nước miếng.

Lúc này phải có hơn trăm vị tiên chủng cùng nhau công kích đi!

Lực lượng như vậy, hư tiên cũng chưa chắc có thể chống cự được?
!

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, niệm lực lưu chuyển, ngay sau đó, từng đợt sóng ánh sáng màu đỏ tía lấy hắn làm trung tâm, cấp tốc khuếch tán ra ngoài.

Nhất Niệm Khởi, Thiên Địa Thương!

Phanh, phanh, ầm!

Tiên pháp và tiên pháp liên tiếp va chạm!

Lực lượng cường đại khiến toàn bộ động thiên đều điên cuồng chấn động!

Lực trùng kích khủng bố bao phủ.

Chỉ thấy một đám tiên chủng bị đánh bay ra ngoài, có người ngã trên mặt đất, mặt mày xám xịt, có người thổ huyết, khí tức uể oải...

Nghiêm trọng hơn một chút, thì hóa thành sương máu nổ tung tại chỗ!

Chương 931: Hoàng Hỏa chi uy, thiếu thành chủ thành Cổ Tước muốn tìm chết

“Gia hỏa này... Là quái vật sao? !”

Bạch Dạ Nguyệt nhìn Sở Cuồng Nhân, trên mặt tràn đầy hoảng sợ.

Trong lòng hắn ta có chút dao động.

Bạch gia bọn họ có thể tính toán loại quái vật này sao? !

“Không, cho dù mạnh hơn cũng chỉ là một tên tiên chủng mà thôi, nhất định thực lực có hạn, Bạch gia ta còn có hư tiên tọa trấn.”

Bạch Dạ Nguyệt âm thầm an ủi bản thân.

Đám tiên chủng bị Sở Cuồng Nhân đánh bại cũng lộ ra vẻ đờ dẫn nhìn Sở Cuồng Nhân, có cảm giác như đang nằm mơ.

Nhưng đau đớn trên người lại nói cho bọn họ biết, đây là sự thật!

Hơn trăm vị tiên chủng xuất thủ, thế mà lại bị một người một chiêu đánh bại, hơn nữa đối phương có thể còn chưa xuất toàn lực.

“Quái vật, gia hỏa này thật sự là một kẻ ngoại lai sao? ! Trong đám ngoại lai, lại có người khủng bố như vậy? !”

“Thực lực của người này, không khỏi có chút biến thái đi.”

“Cho dù là tiên chủng cự bá cũng không được như vậy.”

Tất cả mọi người sợ hãi thực lực của Sở Cuồng Nhân.

Mà cách đó không xa, tiểu hồ ly hưng phấn, khua tay khua chân.

“Đại lão giỏi quá! !”

Bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, đi đến bên cạnh tiểu hồ ly, sờ đầu nàng từ tốn nói: “Ở đây chờ ta.”

Lời nói rơi xuống, bóng người hắn lóe lên, biến mất tại chỗ.

Thời điểm xuất hiện, hắn đã đi tới chỗ sâu trong bảo khố, cũng chính là nơi vô tận Tử Thiên Hoàng Diễm đang thiêu đốt.

Hắn đi bộ đến nơi Tử Thiên Hoàng Diễm thiêu đốt, toàn thân áo trắng như tuyết, chỗ đi qua, hỏa diễm lại tự động cách ra.

“A, lại có người tới gần Tử Thiên Hoàng Diễm?”

Hỏa Thần Khiếu đã tới rất gần đan lô nhận ra Sở Cuồng Nhân tới gần, trong mắt không khỏi lộ ra một vệt dị sắc.

“Không cần biết ngươi là ai, lập tức rời đi cho ta!”

Hỏa Thần Khiếu quát lạnh một tiếng nói.

“Hỏa chủng này, ta muốn.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Ngươi làm càn! !”

Sắc mặt Hỏa Thần Khiếu lạnh lẽo, quay người đột nhiên đánh một chưởng về phía Sở Cuồng Nhân, hỏa diễm màu vàng hóa thành sóng lửa to lớn gào thét.

Nhưng đáng tiếc là, đối với người khác, Hỏa Thần Khiếu là một vị tiên chủng cự bá cường đại, thực lực kinh người, nhưng đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, thực lực của hắn ta không khác đám tiên chủng còn lại là bao.

Hắn nhẹ nhàng nâng tay, Đế khí như sóng to bao phủ ra.

Oanh!

Sóng lửa bị Đế khí đánh nát, sau đó hung hăng nện lên người Hỏa Thần Khiếu, lực lượng cường đại khiến hắn ta muốn thổ huyết.

“Thật mạnh! Tiên chủng cự bá!”

“Không ngờ trong số kẻ ngoại lai đến đây còn có thiên kiêu như vậy!”

Hỏa Thần Khiếu biến sắc, sau đó, hắn ta gầm nhẹ một tiếng, thôi động Đế khí trên người đến cực hạn, ba động tiên pháp bạo phát.

“Thần Hỏa Nộ Thiên Kích! !”

Nương theo một tiếng gầm lên giận dữ, Hỏa Thần Khiếu nắm hai tay lại, đánh ra một cái quyết ấn huyền diệu, sóng lửa bàng bạc từ trên người hắn ta bao phủ mà ra, hóa thành một đạo vòi rồng hỏa diễm, nuốt Sở Cuồng Nhân vào bên trong.

“Hừ, bị hỏa diễm thiêu đốt thành tro bụi đi.”

Hỏa Thần Khiếu cười lạnh nói.

“Ngọn lửa này của ngươi, nhiệt độ không đủ a.”

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, trong biển lửa truyền ra một giọng nói đạm mạc, ngay sau đó, một cỗ khí tức kỳ lạ từ trong hỏa diễm khuếch tán ra.

Trong ngọn lửa màu vàng đột nhiên xuất hiện một đạo hỏa quang màu vàng đỏ, hỏa quang chập chờn, trong giây lát đã nuốt chửng ngọn lửa màu vàng.

Hỏa Thần Khiếu dường như nhìn thấy một chuyện không thể tin được, đồng tử run rẩy một cách điên cuồng, “Đây, khí tức này, làm sao có thể!”

Sở Cuồng Nhân từ trong hỏa diễm đi ra.

Quanh người hắn có hỏa diễm màu vàng đỏ vờn quanh, Hỏa Thần Khiếu phát ra ngọn lửa màu vàng hay là ngọn lửa màu tím lam ở bốn phía đều phải nhượng bộ lui binh trước mặt ngọn lửa màu vàng đỏ này, ngay cả hỏa chủng Tử Thiên Hoàng Diễm trong đan lô cũng không ngừng run rẩy.

Mơ hồ, trong ngọn lửa màu vàng đỏ có một đầu Thần Hoàng xoay quanh.

Uy thế khủng bố, chấn thiên hám địa!

“Hoàng, Hoàng Hỏa! !”

“Không có khả năng, tại sao trên người ngươi lại có Hoàng Hỏa, tại sao lại có nhân loại nắm giữ hỏa diễm của Thần Hoàng được! !”

Hỏa Thần Khiếu hoảng sợ nói.

Hoàng Hỏa, đó là hỏa diễm chỉ Thần Hoàng mới có thể chưởng khống, mà Hoàng Hỏa được vinh dự gọi là Vạn Hỏa Chi Tinh, đứng thứ ba trên bảng Thần Hỏa! !

Còn mạnh hơn Tử Thiên Hoàng Diễm không biết bao nhiêu lần.

Đương nhiên, dựa vào tu vi hiện tại của Sở Cuồng Nhân, còn chưa đủ triệt để phát huy uy lực của Hoàng Hỏa, đạt đến cấp bậc thần hỏa xếp thứ ba.

Nhưng càng khiến Hỏa Thần Khiếu khiếp sợ là, Sở Cuồng Nhân là một tên nhân loại! Lại có nhân loại chưởng khống Thần Hoàng chi hỏa! !

Chuyện này hoàn toàn không giống ghi chép của Thần Hỏa Minh Giáo!

“Đáng chết, rốt cuộc ngươi là ai? !”

Hỏa Thần Khiếu chất vấn.

“Ta không cần trả lời ngươi.”

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay.

Đầu ngón tay, có một đoàn hoàng hỏa màu vàng đỏ đang lưu chuyển.

Sưu...

Hoàng hỏa màu vàng đỏ bắn ra!

Đối với tu sĩ tu hành Hỏa Diễm chi đạo mà nói, Hoàng Hỏa có lực áp chế quá lớn đối với bọn họ, Hỏa Thần Khiếu biến sắc, thôi động Đế khí toàn thân đánh ra một đạo hỏa diễm, nhưng vẫn bị tuỳ tiện đánh bay ra ngoài.

“Không được, người này nắm giữ Hoàng Hỏa, dựa vào thực lực của ta không đủ chống lại, nhất định phải nhanh chóng rời đi mới được! !”

Hỏa Thần Khiếu nghiêm túc nói.

Chỉ thấy hắn ta thét dài một tiếng, cưỡng ép hấp thu Tử Thiên Hoàng Diễm tản mát ra bốn phía vào cơ thể, “Tiếp ta một chiêu, Thần Hỏa phân thân! !”

Tử Thiên Hoàng Diễm bị Hỏa Thần Khiếu hút nhập vào cơ thể phun ra ngoài, hóa thành một cái phân thân, công kích về phía Sở Cuồng Nhân.

Bóng người hắn ta lóe lên, bay về phía xa.

Sở Cuồng Nhân thôi động Hoàng Hỏa bao trùm quyền kình, sau đó đánh về phía Hỏa Diễm Phân Thân, lập tức đánh nó thành vô số tia lửa.

Hỏa Thần Khiếu đã nhân cơ hội này, cấp tốc trốn xa.

“A, hôm nay buông tha ngươi, hi vọng ngươi có thể tìm niềm vui đến cho ta.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng nói.

Hắn muốn giết Hỏa Thần Khiếu không phải việc gì khó, dựa vào thực lực hôm nay của hắn, nếu hắn muốn lưu, mười người như Hỏa Thần Khiếu, cũng không đi được.

Nhưng loại tiên chủng tiện tay có thể giết không có gì hay cả, chờ bọn họ cường đại lên, mới càng có giá trị bị hắn giết, giết bọn họ sẽ lấy được thu hoạch càng lớn hơn.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía hỏa chủng Tử Thiên Hoàng Diễm trong đan lô, trực tiếp bắt tới.

Phải biết, đây chính là hỏa chủng của thần hỏa, nếu là tu sĩ không tu hành Hỏa Diễm chi đạo, không có pháp môn đặc biệt, trực tiếp đưa tay bắt, sợ là trong nháy mắt sẽ bị đốt thành tro bụi.

Nhưng nhục thân của Sở Cuồng Nhân cường đại, cộng thêm có Hoàng Hỏa hộ thể, với hắn mà nói, Tử Thiên Hoàng Diễm không hề có lực uy hiếp gì.

Hắn cầm hỏa chủng, thậm chí còn tìm được mấy khỏa tiên đan trong đan lô, mặc dù dược tính bị mài mòn nghiêm trọng, nhưng cũng là thu hoạch không tệ.

“Hoàng Hỏa có thể thôn phệ vạn hỏa, lớn mạnh đặc tính của mình, thần hỏa này, đúng lúc có thể làm lương thực tốt nhất cho Hoàng Hỏa.” Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên, dùng Hoàng Hỏa bao trùm hỏa chủng, sau đó trực tiếp hút nhập vào cơ thể.

Sau đó, hắn thu thập một phen trong bảo khố.

Bên ngoài bảo khố.

Tiểu hồ ly thu mọi chuyện trong bảo khố vào mắt, “Đại lão đúng là đại lão, tiên chủng cự bá cái gì, hoàn toàn không phải đối thủ của hắn.”

Nàng vô cùng hưng phấn, cảm thấy mình đã ôm bắp đùi lớn.

Nhưng nàng lại không phát hiện, sau lưng, có một đôi mắt không có ý tốt đang nhìn nàng, người kia chính là thiếu thành chủ thành Cổ Tước.

“Con hổ ly này, là Nguyệt Quang Hồ!”

“Ngày ấy, người kia có thể dẫn theo con hồ ly này tự do đi lại trong cấm chế, nhất định là mượn năng lực thần thông của Nguyệt Quang Hồ!”

Trong mắt thiếu thành chủ thành Cổ Tước hiện lên vẻ nhiệt huyết, “Còn hồ ly này chỉ là Tiểu Đạo Chủ cảnh, dựa vào thực lực của ta, nhất định có thể trong nháy mắt chế phục nàng, hiện tại tên quái vật kia đang tìm kiếm bảo vật trong bảo khố, chỉ cần ta đủ nhanh, có thể thừa dịp hắn chưa kịp phản ứng, dẫn Nguyệt Quang Hồ rời khỏi nơi này! !”

Chương 932: Giết thiếu thành chủ thành Cổ Tước, ta cũng không phải ma đầu sát nhân gì

“Chỉ cần tốc độ của ta nhanh, có thể nhân lúc tên quái vật kia không kịp phản, bắt tiểu hồ ly mang đi! !”

Ôm suy nghĩ này, thiếu thành chủ thành Cổ Tước hành động.

Chỉ thấy bóng người hắn ta lóe lên, bay về phía tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly cũng đã nhận ra cái gì, nhưng lúc nàng muốn có hành động đã không kịp nữa, thiếu thành chủ thành Cổ Tước đã đi tới trước mặt nàng, hai tay vươn ra, Đế khí dồi dào ép nàng khó có thể động đậy.

Tiểu hồ ly trơ mắt nhìn khuôn mặt dữ tợn của thiếu thành chủ thành Cổ Tước đang đến gần mình, trong mắt dần lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Sắp đắc thủ!”

Trong mắt thiếu thành chủ thành Cổ Tước lướt qua vui mừng.

Nhưng ngay lúc này.

Trên người tiểu hồ ly đột nhiên bắn ra một đạo kiếm quang.

Kiếm quang bá đạo và sắc bén!

Uy lực của nó vô cùng mạnh, trong nháy mắt xé rách đế khí của thiếu thành chủ thành Cổ Tước, đánh hắn ta thổ huyết bay ngược ra ngoài.

“Làm sao có thể, kiếm khí này...”

“Không tốt, mau trốn!”

Thiếu thành chủ thành Cổ Tước biến sắc, không ngờ chuyện sẽ thành ra như thế, ngay sau đó quay người bỏ chạy về phía xa.

“Ngươi cho rằng, ngươi đi được sao?”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy một bàn tay lớn màu tím do Đế khí và đạo văn xen lẫn hình thành bỗng nhiên xuất hiện, giữ chặt thiếu thành chủ thành Cổ Tước đang muốn chạy trốn ở giữa không trung, một vị tiên chủng cự bá, lại không hề có sức phản kháng!

“Đáng giận, đáng giận...”

“Mau buông ta ra, nếu ngươi dám làm gì ta, phủ thành chủ tuyệt đối sẽ không buông tha Bạch gia! !”

Thiếu thành chủ thành Cổ Tước lớn tiếng nói, muốn uy hiếp Sở Cuồng Nhân.

Hắn ta cảm thấy, Sở Cuồng Nhân đến đây thay Bạch gia, mà Bạch gia là thế lực trong thành Cổ Tước, tất nhiên sẽ kiêng kỵ phủ thành chủ.

Mấy người Bạch Dạ Nguyệt cũng không khỏi biến sắc.

“Sở đạo hữu, này người không thể giết!”

“Đúng vậy, người này là thành chủ chi tử, nếu giết hắn ở đây, sau khi trở về sẽ không dễ bàn giao với phủ thành chủ a.”

Mấy người Bạch Dạ Nguyệt muốn khuyên mấy câu.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, trên mặt nở nụ cười, “Thật sao?”

“Đã như này...”

Nghe Sở Cuồng Nhân nói vậy, sắc mặt thiếu thành chủ thành Cổ Tước vui vẻ, nói: “Đã như vậy còn không nhanh thả ta xuống!”

Ầm! !

Đế khí cuồng bạo bao phủ ra!

Thiếu thành chủ thành Cổ Tước bị bóp thành một đoàn sương máu nổ tung!

“Đã như này, ta chỉ có thể giết ngươi!”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Có lầm hay không?

Dùng Bạch gia để uy hiếp hắn?

Phủ thành chủ và Bạch gia đánh lên, mắc mớ gì tới hắn?

Thậm chí hắn còn cảm thấy vui mừng đó.

Lại nói, thiếu thành chủ thành Cổ Tước đánh chủ ý lên người bên cạnh hắn, hành động của hắn ta, đã định trước chỉ có một con đường chết!

“Sở Cuồng Nhân, ngươi điên rồi sao? !”

Bạch Dạ Nguyệt rống giận nói.

Giết thiếu thành chủ thành Cổ Tước, chuyện này, phủ thành chủ tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ, bọn họ còn chưa làm tốt chuẩn bị khai chiến với phủ thành chủ đâu.

“Chú ý thái độ nói chuyện của ngươi.”

Sở Cuồng Nhân liếc xéo Bạch Dạ Nguyệt.

Thái độ khinh miệt lập tức khiến Bạch Dạ Nguyệt càng tức giận hơn.

“Ngươi khốn khiếp!” Một tên tiên chủng của Bạch gia không nhẫn nhịn bằng Bạch Dạ Nguyệt được, chỉ vào mũi Sở Cuồng Nhân phẫn nộ mắng to.

Nhưng tên tiên chủng Bạch gia này còn chưa nói thêm được câu nào, cánh tay đột nhiên bị một cỗ lực lượng kinh khủng bao phủ, trong nháy mắt vỡ nát!

“A a a, tay của ta...”

Tiên chủng Bạch gia quỳ trên mặt đất, trên mặt tràn đầy hoảng sợ, thống khổ.

“Ta không thích có người chỉ vào ta.”

Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nhìn mấy người Bạch Dạ Nguyệt, “Nói dễ nghe một chút, các ngươi và ta chỉ có quan hệ hợp tác, nói khó nghe một chút chính là đang lợi dụng lẫn nhau mà thôi, cho nên, đừng nghĩ ta sẽ suy nghĩ quá nhiều cho Bạch gia.”

“Ngươi...”

Bạch Dạ Nguyệt tức giận đến xanh mặt.

Nhưng hắn ta nhìn thoáng qua tên tiên chủng Bạch gia còn đang kêu thảm trên mặt đặt, lập tức không còn tính khí gì, chỉ có thể nhịn hỏa khí xuống.

Cái tên điên này...

Thật sự không thể chọc!

Người này làm việc, hoàn toàn do ý thích của mình.

Quả thực chính là... Không kiêng nể gì cả!

“Bạch gia, các ngươi dám giết thiếu thành chủ, sau khi trở về, ta nhất định sẽ bẩm báo thành chủ, để Bạch gia nợ máu trả bằng máu!”

Một vị tướng lĩnh của phủ thành chủ lạnh giọng nói.

Trong mắt Bạch Dạ Nguyệt lóe lên hàn ý, nói với Sở Cuồng Nhân: “Đã làm, vậy thì làm tuyệt một chút, để những này người...”

“Ấy, nghe lời này của người này, giống như ta là một tên ma đầu sát nhân gì đó, con người ta từ trước đến nay ân oán rõ ràng, bọn họ lại không đắc tội ta, ta giết bọn họ làm gì?”

Sở Cuồng Nhân ngắt lời Bạch Dạ Nguyệt, khẽ cười một tiếng nói.

Nói xong, hắn liền lui sang một bên.

Bạch Dạ Nguyệt nhìn thấy vậy, tức giận đến suýt nữa thổ huyết.

Ngươi vừa giết tiên chủng, giết thiếu thành chủ thành Cổ Tước gọn gàng linh hoạt như vậy, hiện tại còn giả vờ cái gì!

Nhưng Sở Cuồng Nhân không xuất thủ, hắn ta lại không thể không hành động.

“Động thủ!”

Vì phòng ngừa người của phủ thành chủ trở về tố cáo Bạch gia, dưới sự chỉ huy của Bạch Dạ Nguyệt, tiên chủng Bạch gia xuất thủ với tu sĩ của phủ thành chủ trước, muốn tiêu diệt tất cả những người này, một trận chém giết bạo phát.

“Bạch gia, thật can đảm!”

“Các ngươi đang mưu phản!”

“Đáng chết…”

Đám tu sĩ phủ thành chủ vừa sợ vừa giận.

Mà đám người Bạch Dạ Nguyệt làm sao có thể không nổi nóng được, rõ ràng không phải bọn họ giết thiếu thành chủ thành Cổ Tước, nhưng bọn họ lại phải thu thập tàn cục cho Sở Cuồng Nhân, cảm giác này, biệt khuất đến mức khiến bọn họ muốn thổ huyết.

Nhưng ai bảo bây giờ Sở Cuồng Nhân cũng đại biểu cho Bạch gia chứ?

Bạch Dạ Nguyệt hối hận.

Lúc trước không nên tìm Sở Cuồng Nhân đến Thiên Hỏa Động Thiên, nên trực tiếp giết đối phương, đoạt Nguyệt Quang Hồ cho mình dùng mới đúng.

Sở Cuồng Nhân, căn bản không có cách nào khống chế!

Từ đầu đến cuối, hắn đều là một biến số a!

Trong chém giết, có một tu sĩ ttrong phủ thành chủ sử dụng một loại thân pháp huyền diệu nào đó, xông ra vòng vây, lao về phía xa.

Tình cảnh này, Sở Cuồng Nhân lại nhìn thấy.

Hắn vốn có thể ra tay ngăn cản, chỉ là một ý niệm mà thôi, nhưng hắn không làm như vậy, chỉ nhìn người kia chạy đi, không hề có tự giác của người khởi xướng.

“Đại lão, kiếm quang vừa rồi là chuyện gì vậy?”

Tiểu hồ ly còn đang nghi ngờ chuyện thiếu thành chủ thành Cổ Tước đối phó nàng, nhưng lại bị một đạo kiếm quang trên người nàng đánh lui.

“Kiếm quang kia là ta lưu lại trên người ngươi, để phòng có người gây bất lợi cho ngươi.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, Nguyệt Quang Hồ là dị chủng cường đại có thể so với Thần Thú, đương nhiên sẽ khiến rất nhiều người tranh đoạt.

Hắn không thể không đề phòng.

“Đa tạ đại lão, thì ra đại lão tốt với ta như vậy, ta thật sự quá cảm động.” Trên mặt tiểu hồ ly tràn đầy cảm kích nói.

“Dù sao ngươi cũng rất hữu dụng.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, sau đó bàn tay lại không tự chủ được nâng lên sờ đầu đối phương, hắn cảm giác, giống như mình đang vuốt ve một con hồ ly vậy.

Khóe miệng tiểu hồ ly co giật hai lần.

Đại lão, trả lại cảm động vừa rồi lại cho ta!

“Được rồi, vừa rồi vẫn còn rất nhiều thứ ở trong bảo khố chưa lấy đi, ngươi ở đây chờ một chút.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Bóng người hắn lóe lên, lại lần nữa đi vào bảo khố.

Mà lần này, không ai còn dám đánh chủ ý lên tiểu hồ ly nữa, dù sao kết cục của thiếu thành chủ thành Cổ Tước vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Chỉ chốc lát, Sở Cuồng Nhân đã từ trong bảo khố đi ra.

Lần này thu hoạch không nhỏ, trên mặt hắn lộ ra ý cười vui vẻ.

“Đi thôi.”

Sau đó, hắn liền dẫn tiểu hồ ly rời khỏi bảo khố.

“Theo sau.”

Đám người Bạch Dạ Nguyệt giải quyết xong đám người của phủ thành chủ, nhìn thấy Sở Cuồng Nhân và tiểu hồ ly rời đi, cắn răng nói.

Chuyện đã đến mức này, tuyệt đối không thể để Sở Cuồng Nhân xảy ra bất kỳ sơ sót nào.

Nếu không, Bạch gia bọn họ sẽ ăn thiệt thòi lớn.

Chương 933: Bạch gia lão tổ mộng, hắn ở bên trong làm cái gì?

Sở Cuồng Nhân và tiểu hồ ly thăm dò trong Thiên Hỏa Động Thiên gần mười ngày, khi lấy được bảo vật trong bảo khố của Thiên Hỏa, hắn cũng tìm được một gian phòng giống như phòng luyện đan, ở chỗ này, hắn phát hiện lượng lớn đan phương và bút kí nghiên cứu, coi như một phần truyền thừa của Luyện Đan Sư.

“Đây mới là thu hoạch lớn nhất trong Thiên Hỏa Động Thiên a.”

Trong tay Sở Cuồng Nhân cầm một phần ngọc giản, khóe miệng hơi cong lên.

Nếu hắn có thể nắm giữ đan phương và toàn bộ kinh nghiệm luyện đan này, vậy rất có thể hắn sẽ trở thành một vị Đan Tiên đó!

Hắn thu đồ tốt, cũng đã thăm dò Thiên Hỏa Động Thiên không sai biệt lắm, cho nên cũng không lưu lại nữa, dẫn theo tiểu hồ ly muốn rời khỏi nơi này.

Ở bên ngoài.

Các cường giả của các thế lực đang vô cùng mong mỏi, hi vọng thiên kiêu nhà mình sẽ có thu hoạch tốt trong động thiên.

Lúc này.

Một bóng người vọt ra, người này mặc áo giáp binh sĩ, vết máu đầy người, dường như vừa trải qua một trận chém giết.

Cường giả của phủ thành chủ thành Cổ Tước nhìn thấy cảnh này, đồng tử không khỏi co lại, sau đó xông tới, “Đã xảy ra chuyện gì? !”

“Bạch gia mưu phản, giết thiếu thành chủ! !”

Tên binh sĩ này nói.

Nghe nói như thế, sắc mặt cường giả của phủ thành chủ thay đổi, nhìn về phía đám người lão tổ Bạch gia, mà mấy người lão tổ Bạch gia cũng mộng.

Thiếu thành chủ chết rồi?

Còn là bị người của Bạch gia giết?

Sao lại thế này?

Sắc mặt lão tổ Bạch gia có chút âm trầm, “Rốt cuộc đám người Bạch Dạ Nguyệt đã làm cái gì ở bên trong, vì sao lại giết thiếu thành chủ?”

Hiện tại bọn họ còn chưa chuẩn bị vạch mặt với phủ thành chủ.

Chẳng lẽ là Sở Cuồng Nhân? !

Không sai, nhất định là người này!

"Tướng quân, Bạch gia ta tuyệt không hai lòng với phủ thành chủ, sát hại thiếu thành chủ nhất định là kẻ ngoại lai kia, xin tướng quân yên tâm, chúng ta nhất định sẽ dẫn người này về, để thành chủ xử lý."

Lão tổ Bạch gia vội vàng tỏ ra thái độ.

Nhưng sắc mặt tướng quân của phủ thành chủ vẫn không chuyển biến tốt đẹp, "Ngươi nói không hai lòng, thì thật không có sao, lão tổ Bạch gia, chuyện này có liên quan đến Bạch gia, ngươi tự giải quyết cho tốt, tự bàn giao với thành chủ đi!"

Nói xong, hắn ta quay người dẫn người rời đi.

Hắn ta không phát sinh xung đột với Bạch gia ngay.

Dù sao, lão tổ Bạch gia là một vị hư tiên, dựa vào thực lực của hắn ta còn chưa đủ ứng phó, tùy tiện giao thủ, rất bất lợi với bọn họ.

Nhìn bóng lưng tên tướng quân kia rời đi, trong mắt lão tổ Bạch gia lướt qua một vệt vẻ băng lãnh, bên cạnh, một trưởng lão đi lên trước, truyền âm với lão tổ Bạch gia: "Lão tổ, có muốn giữ bọn họ lại không?"

"Không cần."

Lão tổ Bạch gia trầm ngâm một chút, lắc đầu, "Ở đây có quá nhiều người, không thích hợp xung đột, hơn nữa, cho dù chúng ta xuất thủ toàn lực, cũng không chắc có thể lưu lại tất cả ngời của phủ thành chủ, nếu bây giờ xuất thủ, vậy thì Bạch gia sẽ nắm chắc cái danh mưu phản rồi."

Mặc dù Bạch gia sớm đã có lòng phản loạn, nhưng bây giờ còn chưa đến lúc.

"Vậy sau khi bọn họ trở về, bẩm báo việc này cho thành chủ, thành chủ cũng sẽ không dễ dàng buông tha chúng ta đâu." Trưởng lão nhíu mày nói.

"Không, còn khả năng cứu vãn."

Lão tổ Bạch gia thản nhiên nói: "Hung thủ giết người là Sở Cuồng

Nhân, chỉ cần giao hắn ra, là có thể lắng lại lửa giận của thành chủ, dù sao từ lúc bắt đầu, ta đã không nghĩ sẽ để người này tiếp tục sống.”

Trong mắt ông ta chợt lóe lên vẻ băng lãnh.

Sưu!

Lúc này, lại có một bóng người từ trong động thiên vọt ra.

Là thần tử của Thần Hỏa Minh Giáo, Hỏa Thần Khiếu.

“Thần tử!”

“Thần tử đi ra.”

Các trưởng lão của Thần Hỏa Minh Giáo đi lên nghênh đón.

Nhưng rất nhanh, bọn họ phát hiện sắc mặt Hỏa Thần Khiếu rất khó coi.

“Để người của Thần Hỏa Minh Giáo phong tỏa động thiên này, một khi kẻ ngoại lai của Bạch gia đi ra, lập tức giải quyết hắn tại chỗ!”

Hỏa Thần Khiếu lạnh lùng nói.

Trên người Sở Cuồng Nhân có Hoàng Hỏa, Tử Thiên Hoàng Diễm, hắn ta tuyệt đối không nguyện ý buông tay, nhưng hắn ta không phải đối thủ của đối phương.

Cho nên chỉ có thể mượn nhờ người lần này mình mang đến.

Nghe Hỏa Thần Khiếu nói vậy, đám người lão tổ Bạch gia càng mộng.

Cái gì?

Sở Cuồng Nhân không chỉ giết thiếu thành chủ, lại còn đắc tội thần tử của Thần Hỏa Minh Giáo, rốt cuộc hắn đã làm gì trong Thiên Hỏa Động Thiên vậy? !

“Rốt cuộc gia hỏa này đã gây bao nhiêu phiền toái cho Bạch gia ta vậy?”

Sắc mặt lão tổ Bạch gia vô cùng khó coi.

So với phủ thành chủ, Thần Hỏa Minh Giáo càng khó đối phó, nếu Thần Hỏa Minh Giáo thật sự muốn đối phó Bạch gia, Bạch gia căn bản không sống được a!

“Bạch gia, các ngươi muốn nhúng tay sao?” Trong Thần Hỏa Minh Giáo, một lão giả Thiên Đạo Chủ đỉnh phong nhìn về phía lão tổ Bạch gia, đạm mạc nói.

Mặc dù tu vi của hắn ta không bằng lão tổ Bạch gia, nhưng ngữ khí lại mang theo vài phần cao cao tại thượng, bởi vì hắn ta đại biểu cho Thần Hỏa Minh Giáo!

“Trưởng lão nói đùa, Sở Cuồng Nhân chỉ là một kẻ ngoại lai mà thôi, chúng ta không đáng vì hắn mà đối lập với quý giáo.”

Lão tổ Bạch gia tỏ thái độ nói.

Không ai biết lúc này trong lòng ông ta đang rỉ máu!

Thiệt thòi.

Thiệt thòi lớn rồi!

Ông ta cảm thấy, Sở Cuồng Nhân chống đối Thần Hỏa Minh Giáo, tuyệt đối là phải chết, mưu tính của ông ta đã triệt để thất bại, bảo vật trong Thiên Hỏa Động Thiên và Nguyệt Quang Hồ, ông ta sẽ không chiếm được một thứ.

Thậm chí còn thua thiệt hai mươi tỷ linh tủy cho phủ thành chủ.

Sau khi trở về, có khả năng còn phải đối mặt với lửa giận của phủ thành chủ.

“Rất tốt, vậy thì lùi lại cho ta!”

Trưởng lão của Thần Hỏa Minh Giáo đạm mạc nói.

“Được.”

Trong mắt lão tổ Bạch gia lướt qua một vệt không cam tâm.

Ông ta dẫn mọi người rời khỏi hiện trường.

“Thần Hỏa Minh Giáo ta làm việc, những người còn lại, cũng xin rời đi, yên tâm, chúng ta sẽ không hạ thủ đối với thiên kiêu tiên chủng khác.”

Trưởng lão của Thần Hỏa Minh Giáo lớn tiếng nói.

Cường giả của các thế lực hai mặt nhìn nhau, sau đó vẫn cho Thần Hỏa Minh Giáo mặt mũi, ào ào dẫn người lui ra vài trăm dặm.

Rất nhanh, xung quanh Thiên Hỏa Động Thiên cũng chỉ còn lại người của Thần Hỏa Minh Giáo.

Nhìn cửa ra vào động thiên, trong mắt Hỏa Thần Khiếu lộ ra vẻ âm tàn, “Sở Cuồng Nhân đúng không, ta muốn nhìn xem, trước mặt cường giả của Thần Hỏa Minh Giáo ta, ngươi làm sao mà cuồng?!”

Sau đó không lâu.

Một đám tiên chủng từ trong động thiên đi ra.

Nhìn thấy đám cường giả của Thần Hỏa Minh Giáo đứng phía trước, sắc mặt mọi người thay đổi, căn bản không biết chuyện gì xảy ra.

May mắn là, đám cường giả này không phải muốn đối phó với bọn họ.

Bọn họ nhanh chóng rời đi.

Nhưng đều đứng cách đó không quá xa, quan sát một màn này

“Nhìn dáng vẻ của Thần Hỏa Minh Giáo là muốn đối phó kẻ ngoại lai đã chiếm Tử Thiên Hoàng Diễm đi, biết ngay Hỏa Thần Khiếu sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ mà, chậc chậc, có trò hay để xem rồi.”

“Mặc dù người kia là một vị tiên chủng cự bá cường đại, nhưng đối mặt với nhiều cường giả của Thần Hỏa Minh Giáo như vậy, cho dù là hắn, cũng tuyệt đối không phải đối thủ, đáng tiếc, một tên tiên chủng cự bá sắp phải bỏ mạng.”

“Đáng đời, ai bảo hắn làm việc quá mức càn rỡ.”

“Không sai…”

“Cầm nhiều bảo vật như vậy, hiện tại không phải làm áo cưới cho những người khác sao, hơn nữa, muốn trách thì trách hắn là kẻ ngoại lai, trong Tiên giới không có bất kỳ bối cảnh chỗ dựa nào, làm sao đấu với Hỏa Thần Khiếu được?”

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Sau đó không lâu.

Lại có mười mấy người từ trong Thiên Hỏa Động Thiên chậm rãi đi ra.

Chính là tiên chủng của Bạch gia.

Nhìn thấy bọn họ, các cường giả của Thần Hỏa Minh Giáo lập tức có hành động, vây lại, khí thế cường đại bạo phát.

“Chuyện này, chuyện này rốt cuộc là thế nào? !”

Bạch Dạ Nguyệt nuốt một ngụm nước bọt, trên mặt tràn đầy hoảng sợ.

“Người của Bạch gia, chúng ta chỉ đối phó Sở Cuồng Nhân, nếu các ngươi không muốn chết, nhanh rời đi cho ta! !”

Hỏa Thần Khiếu lạnh giọng nói.

Chương 934: Thần Hoàng chi hỏa, hàn khí Tiên Thể, bại đám cường giả của Thần Hỏa Minh Giáo

“Người của Bạch gia, không muốn chết thì nhanh chóng rời đi!”

Hỏa Thần Khiếu lạnh giọng nói.

Sau lưng, đám cường giả Thần Hỏa Minh Giáo lộ ra ánh mắt băng

lãnh.

Đám người Bạch Dạ Nguyệt bị chiến trận này làm cho giật mình, không dám tiếp tục lưu lại, ào ào rời đi.

Tuyệt không có do dự.

“Đám người kia, đúng là không biết xấu hổ, ngay cả lão tổ Bạch gia cũng không thấy tăm hơi.” Tiểu hồ ly tức giận bất bình nói.

Sở Cuồng Nhân ngược lại không cảm thấy ngoài ý muốn, hắn sờ đầu tiểu hồ ly, “Thế nào, ngươi không muốn chạy trốn sao?”

“Không cần đâu, ta muốn ở lại với đại lão.”

Tiểu hồ ly kiên định nói.

Mặc dù bị cường giả của Thần Hỏa Minh Giáo vây giết, nhưng nàng cũng không có ý định rời khỏi đây, hiện tại, nàng tràn đầy lòng tin với Sở Cuồng Nhân.

“Tiểu hồ ly, ngươi rất thức thời a.”

Hắn nhìn một đám cường giả Thần Hỏa Minh Giáo trước mặt, “Với ta mà nói, đám người kia đúng là không có uy hiếp gì.”

Nghe nói như thế, đám cường giả của Thần Hỏa Minh Giáo lập tức sầm mặt lại.

“Cuồng vọng!”

“Đối mặt với chúng ta, còn dám khẩu xuất cuồng ngôn! Muốn chết!”

“Không cần nhiều lời, giải quyết hắn tại chỗ!”

Trong nháy mắt, một tên cường giả của Thần Hỏa Minh Giáo xuất thủ, trên người hắn ta phun trào ngọn lửa màu vàng, hóa thành một quyền kình bao trùm ngọn lửa màu vàng.

Một kích này là cấp bậc Thiên Đạo Chủ, mà bây giờ ngăn trước mặt Sở Cuồng Nhân, ít nhất có mười vị Thiên Đạo Chủ.

“Các ngươi đang rước lửa thiêu thân a.”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Chỉ thấy trong nháy mắt Hoàng Hỏa trên người hắn bạo phát, hỏa diễm màu vàng đỏ gào thét ra, một đầu hư ảnh Thần Hoàng xoay quanh trong hỏa diễm.

Quyền kình bốc lên ngọn lửa màu vàng bị Hoàng Hỏa bao phủ, trong nháy mắt bị thiêu đốt.

Tình cảnh này, khiến đông đảo cường giả của Thần Hỏa Minh Giáo mộng.

“Đây là, Hoàng Hỏa!”

“Người này lại có thể thôi động Hoàng Hỏa!”

“Đáng chết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm sao một tên nhân loại lại có thể chưởng khống Hoàng Hỏa, làm sao hắn làm được?”

Bọn họ đã nghe Hỏa Thần Khiếu nói qua Sở Cuồng Nhân chưởng khống Hoàng Hỏa.

Nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy, vẫn cảm thấy chấn kinh.

Phải biết.

Trong nhận thức của bọn họ, Hoàng Hỏa không thể bị nhân loại chưởng khống, Sở Cuồng Nhân, đã phá vỡ thế giới quan của bọn họ.

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Thần Kiếp Hỏa Liên!”

Sở Cuồng Nhân đưa tay điểm ra một chỉ.

Chỉ thấy một đóa hỏa liên màu vàng đỏ vờn quanh hư không.

Tiên pháp phối hợp với Hoàng Hỏa, cộng thêm cảnh giới của Sở Cuồng Nhân là Thiên Đạo Chủ thi triển ra, kỳ uy mạnh, khiến người ta chấn động không gì sánh nổi.

Hỏa liên nổ tung, hóa thành sóng lửa bao phủ thiên địa.

Uy năng khủng bố trực tiếp bao phủ mấy vị Thiên Đạo Chủ, trong tiếng kêu gào thê thảm, ngắn ngủi mấy hơi thở đã thiêu mấy người thành tro tàn.

“Không tốt, Hoàng Hỏa này có lực áp chế quá lớn với chúng ta, hơn nữa tu vi của người này lại là Thiên Đạo Chủ, cùng cảnh giới, chúng ta không cách nào chống lại!”

“Chiến lực của người này, chỉ sợ không phải đơn giản là tiên chủng cự bá, rất có thể là... Tiên chủng Vương giả! !”

Trên mặt cường giả Thần Hỏa Minh Giáo tràn đầy hoảng sợ, ngay cả Hỏa Thần Khiếu cũng không ngờ Sở Cuồng Nhân có thể bộc phát ra chiến lực bực này.

Tiên chủng Vương giả, tiên chủng cấp bậc kia, cho dù là Thần Hỏa Minh Giáo, cũng chỉ có một người mà thôi!

Không, toàn bộ Thanh Lan Tiên giới, trong một đời trẻ tuổi cũng lác đác không có mấy người có thể đạt đến cấp bậc tiên chủng Vương giả.

Nhưng bây giờ, bọn họ lại gặp phải một người.

“Các ngươi lui ra, để ta tới!”

Lúc này, một lão giả đi ra ngoài, chỉ thấy trên người hắn ta có bản nguyên chi lực vờn quanh, kết hợp với đế khí, hư tiên chi lực bạo phát!

Hắn ta chính là người cầm đầu chuyến này của Thần Hỏa Minh Giáo.

“Là thập thất trưởng lão xuất thủ.”

“Thập thất trưởng lão chính là hư tiên, chiến lực cường đại, cho dù là Sở Cuồng Nhân, hắn cũng không phải đối thủ, quá tốt rồi.”

Trong lòng mọi người an tâm hơn một chút.

Thập thất trưởng lão vung ống tay áo lên, Đế khí dồi dào dung hợp với bản nguyên chi lực hình thành hư tiên chi lực hất bay Hoàng

Hỏa ở bốn phía.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, khóe miệng cong lên, “Không phải chỉ là mấy đạo bản nguyên chi lực thôi sao? Cứ như không ai có vậy.”

Hắn nhẹ nhàng nâng tay.

Nhất thời, trong cơ thể hắn có từng đạo bạch quang nở rộ, từng đạo bản nguyên chi lực liên tiếp lướt ra, ba động năng lượng mạnh mẽ khuếch tán.

Bản nguyên ánh trăng, bản nguyên hỏa diễm, bản nguyên nhục thân...

Tổng cộng có bảy đạo bản nguyên chi lực hiển hiện.

Tất cả tu sĩ mắt thấy một màn này đều mơ hồ.

Bảy loại bản nguyên chi lực thuộc tính hoàn toàn khác biệt?

Chuyện này sao có thể!

Bảy loại bản nguyên chi lực chiếu rọi, tiên huy chói mắt!

“Tại sao lại như vậy, rốt cuộc ngươi là ai? !”

Vị hư tiên của Thần Hỏa Minh Giáo có chút mộng, bảy loại bản nguyên chi lực hoàn toàn khác biệt, làm sao có người lại làm được chuyện này?

“Người giết ngươi!”

Sở Cuồng Nhân không nói nhảm, trực tiếp đánh ra một quyền.

Phịch một tiếng, hư không trực tiếp nổ tung, một cỗ kình lực dồi dào cuốn theo khí lãng trùng điệp bao phủ ra, đánh về phía vị hư tiên kia.

“Loại lực lượng này, không tốt!”

Vị hư tiên này biến sắc, thôi động hư tiên chi lực đến cực hạn, gầm nhẹ một tiếng, cũng đánh ra một quyền.

Phong bạo hỏa diễm bạo phát!

Nương theo một tiếng ầm vang, hỏa diễm hư tiên bị một quyền này trực tiếp oanh thành vô số mảnh nhỏ, bản thân hắn ta bị đánh bay ra ngoài.

“Hư tiên của Thần Hỏa Minh Giáo, không gì hơn cái này.”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Sau đó, hắn đưa tay ngưng tụ Hoàng Hỏa, một đóa hỏa liên màu vàng đỏ chiếu rọi ra, lại lần nữa bay vút về phía hư tiên.

“Đáng giận!”

Vị hư tiên này thôi động tiên pháp, dịch nóng đầy trời bao phủ ra.

Nhưng vẫn bị áp chế như cũ!

Hắn ta lại lần nữa bị đánh bay ra ngoài.

Tình cảnh này, khiến đám cường giả của Thần Hỏa Minh Giáo nhìn mà trợn mắt há mồm.

“Tiên chủng Vương giả, đây tuyệt đối là một vị tiên chủng Vương giả! !”

“Quái vật a!”

Cách đó không xa, sắc mặt Hỏa Thần Khiếu không ngừng thay đổi, “Đều tiến lên cho ta, ta không tin đồng loạt ra tay mà vẫn không địch lại hắn!”

Thần tử có lệnh, mọi người không dám không nghe theo.

Mọi người đồng loạt ra tay, đủ loại hỏa diễm thiêu đốt trong hư không, bốn phía dường như đã hóa thành một mảnh biển lửa vô tận.

Nhân dịp mọi người xuất thủ, thần tử Hỏa Thần Khiếu lại lặng lẽ lui lại, hóa thành một đạo lưu quang bay về phía xa.

Biển lửa bao phủ thiên địa, chiếu rọi phạm vi một triệu dặm.

Dòng sông khô cạn, khắp nơi khô nứt...

Mà Sở Cuồng Nhân thân ở trong biển lửa, vẻ mặt lại tự nhiên, ngược lại tiểu hồ ly bị nóng đến đỏ bừng cả khuôn mặt, mồ hôi đầm đìa.

“Nóng quá, nóng quá...”

Đây cũng chỉ là oi bức mà thôi.

Nếu không phải Sở Cuồng Nhân dùng Đế khí ngăn cách hỏa diễm, đoán chừng tiểu hồ ly sẽ không phải nóng, mà trực tiếp biến thành hồ ly nướng rồi.

“Yên tâm, lập tức sẽ lạnh thôi.”

Tâm niệm Sở Cuồng Nhân khẽ động, đồng thời thôi động Đế khí và niệm lực đến cực hạn, Quảng Hàn Tiên Thể cũng lập tức vận chuyển, một cỗ hàn khí vô cùng mạnh mẽ bạo phát, như sóng to bao phủ, trong nháy mắt đóng băng khắp nơi!

Nhất Niệm Khởi, Vạn Xuyên Yên Tuyết Hàn! !

Hàn khí tuôn ra, biển lửa bốn phía đã bị dập tắt.

Không chỉ như thế, một số Thiên Đạo Chủ không né tránh kịp, bị hàn khí bao phủ, trong chớp mắt bị đông cứng, hóa thành tượng băng.

Cho dù là hư tiên, cũng bị đông cứng hơn nửa người, sắc mặt trắng bệch, thân thể run rẩy, trong mắt dần lộ ra hoảng sợ.

“Khí tức này, là Tiên Thể!”

“Còn có Hoàng Hỏa, ngươi lại có hỏa hàn đồng thể!”

Hàn khí Tiên Thể, Thần Hoàng chi hỏa, cộng thêm Sở Cuồng Nhân tuổi còn trẻ đã là Thiên Đạo Chủ, tùy tiện một loại, đã đủ để hắn nhảy lên trở thành tiên chủng cự bá, nhưng Sở Cuồng Nhân, lại có được ba cái này!

Cộng thêm bảy đạo bản nguyên chi lực, khiến chiến lực của hắn càng sâu không lường được, bây giờ Sở Cuồng Nhân, ngoại trừ tiên nhân, nếu toàn lực xuất thủ, ngay cả hư tiên cũng khó có thể ngăn cản hắn.

Chương 935: Lão tổ Bạch gia áy náy, cả nhà đều là ảnh đế, luyện hóa hỏa chủng

“Lạnh quá.”

Tiểu hồ ly đứng bên cạnh Sở Cuồng Nhân rùng mình một cái.

“Ngươi một hồi kêu lạnh một hồi kêu nóng là làm sao hả?”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Mà giờ khắc này, Sở Cuồng Nhân thi triển hàn khí của Tiên Thể, nhân dịp vị hư tiên kia bị hàn khí ảnh hưởng, thân thể khó có thể động đậy, bóng người lóe lên, đi tới trước mặt đối phương.

Sau đó, một đạo kiếm quang sáng chói bỗng nhiên bạo phát!

Trong nháy mắt kiếm quang xẹt qua cổ vị hư tiên kia, nương theo một đạo huyết tiễn phun trào, vị hư tiên này... Chết!

Sau khi chém giết hư tiên, các cường giả của Thần Hỏa Minh Giáo người thì trốn, người thì chạy, không dám động thủ với Sở Cuồng Nhân nữa.

Không chỉ như thế, sau khi bọn họ phản ứng kịp lại, phát hiện vị thần tử Hỏa Thần Khiếu lệnh bọn họ tiến lên, sớm đã bỏ trốn mất dạng.

“Đây chính là thần tử đại nhân sao? Đi con mẹ nó thần tử.”

“Đáng chết, tên thần tử này chạy cũng quá nhanh, xem chúng ta thành pháo hôi, mình lại chạy trước.”

“Tên quái vật này, cho dù là tiên chủng Vương giả, muốn giết hư tiên cũng không phải chuyện dễ dàng, nhưng hắn lại nhẹ nhõm làm được như vậy, này người tuyệt đối không phải tiên chủng

Vương giả đơn giản, mau trốn."

"Trong đám ngoại lai, lại có thiên kiêu như vậy? !"

Tất cả cường giả hoảng sợ chạy trốn.

Sở Cuồng Nhân cũng không đuổi theo giết, với hắn mà nói, giết chết những người này cũng không mang đến giá trị gì cho hắn, giết hay không cũng không sao.

Hắn đi đến trước mặt thi thể vị hư tiên kia, lấy Càn Khôn giới đi.

Sau đó, hắn thu liễm bản nguyên chi lực.

Tiểu hồ ly đi tới, ánh mắt như lấp lánh như ngôi sao nhỏ, vô cùng sùng bái nói: "Đại lão, ngươi quá lợi hại, hư tiên cũng có thể tùy tiện chém giết, có phải ngươi sắp thành tiên không?"

"Thành tiên..."

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một vệt dị sắc.

Trên thực tế, hắn muốn thành tiên, còn khó hơn đám tiên chủng khác, các tiên chủng khác có thể đi theo đạo tương ứng với bản nguyên của mình.

Nhưng hắn lại không có, hắn muốn tiếp tục đi đạo của mình, thì phải khai sáng ra một loại bản nguyên thuộc về mình.

Chuyện này, còn khó hơn thành tiên vô số lần.

Từ xưa đến nay, chưa từng nghe nói ai có thể tự sáng tạo ra bản nguyên.

"Sẽ."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Con đường có khó, cũng không thể dao động đạo tâm của hắn.

"Sẽ?"

Tiểu hồ ly ngoẹo đầu, có chút không hiểu.

Nàng hỏi là có phải Sở Cuồng Nhân sắp thành tiên rồi không, nhưng hắn lại trả lời là sẽ? Chuyện này giống như ông nói gà bà nói vịt a.

Nhưng nàng cũng không xoắn xuýt, kéo ống tay áo rộng lớn của Sở Cuồng Nhân, nói, “Đại lão, bây giờ chúng ta phải đi đâu?”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên, “Sẽ có người tự đến tìm chúng ta.”

Quả nhiên.

Không lâu lắm, lão tổ Bạch gia đã dẫn người chủ động đến tìm hắn.

“Sở tiểu hữu, không ngờ thực lực của ngươi kinh người như thế, thật sự khiến người ta rất tán thưởng a.” Bạch gia lão tổ cười ha ha một tiếng nói.

“Hay cho Bạch gia các ngươi, hiện tại còn dám tìm tới cửa, các ngươi quá không biết xấu hổ.” Tiểu hồ ly nhìn thấy người của Bạch gia, tức đến sắc mặt đỏ lên, cắn chặt răng, tức giận trong mắt như muốn tràn ra.

Có điều dung mạo của nàng rất đáng yêu, cho dù hiện tại vô cùng phẫn nộ, nhưng lại không thể tạo ra uy hiếp lớn cho người khác được.

Sở Cuồng Nhân đưa tay sờ đầu nàng, “An tĩnh.”

Tiểu hồ ly dần dần thu liễm, nhưng dáng vẻ vẫn rất tức giận, sau đó được Sở Cuồng Nhân vuốt ve, dần nheo lại mắt.

Tay đại lão thật ấm áp...

“Sở đạo hữu, đúng là hổ thẹn a.”

Lão tổ Bạch gia lộ ra vẻ xấu hổ, nói: “Thực lực của Bạch gia không thể so với Thần Hỏa Minh Giáo, bọn họ muốn đối phó ngươi, cho dù chúng ta muốn ngăn cản cũng không ngăn cản được, hơn nữa bọn họ còn uy hiếp, nói nếu chúng ta giúp ngươi, sẽ tiêu diệt Bạch gia, vì an nguy của Bạch gia, ta thật sự không thể làm gì khác, vì vậy mới quyết định hạ sách này.”

Ông ta nói rất chân thành, ngữ khí xen lẫn áy náy và bất đắc dĩ.

Tiểu hồ ly nhìn dáng vẻ của ông ta, có chút kinh nghi bất định, chẳng lẽ Bạch gia thật sự không có cách nào giúp đỡ đại lão sao?

Dáng vẻ áy náy này, rất chân thật.

“A, diễn không tệ.”

Trong lòng Sở Cuồng Nhân cảm khái một tiếng, sau đó hắn thản nhiên nói: “Bạch gia có nỗi khổ tâm, đương nhiên ta rõ ràng, ngươi không cần áy náy.”

Nhanh thu hồi biểu diễn của ngươi đi.

Hắn nhìn mà sắp nổi da gà rồi.

“Sở đạo hữu có thể thông cảm cho chúng ta, đúng là quá tốt, Sở đạo hữu yên tâm, sau khi trở về, ta nhất định sẽ bù đắp cho ngươi, như vậy đi, vốn dĩ là bảy ba, giờ đổi thành tám hai đi, coi như biểu lộ áy náy của chúng ta, như thế nào?” Lão tổ Bạch gia thành khẩn nói.

“Vậy ta xin đa tạ.”

“Cần như vậy mà.” Lão tổ Bạch gia nói.

Sau đó, mọi người bắt đầu trở về Bạch gia.

Dọc đường ra, đám người lão tổ Bạch gia và Bạch Dạ Nguyệt đối với Sở Cuồng Nhân có thể nói là cầu được ước thấy, biểu lộ rõ ràng dáng vẻ của người áy náy muốn bù đắp tất cả, có thể xưng là toàn gia ảnh đế.

Sở Cuồng Nhân nhìn mà muốn trao giải cho bọn họ.

“Đại lão, hình như đám người Bạch gia này không xấu như chúng ta nghĩ, có phải bọn họ thật sự cảm thấy có lỗi với chúng ta không?”

Sau một ngày ban đêm, tiểu hồ ly vụng trộm hỏi.

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, đạm mạc nói: “Tiểu hồ ly, ngươi vẫn luôn ở trong tộc mấy trăm năm, không đi ra ngoài đúng không?”

Tiểu hồ ly gật đầu, “Đại lão, làm sao ngươi biết?”

“Nhìn dáng vẻ ngu xuẩn này của ngươi là biết, ngươi phải biết, nhân loại còn am hiểu tại ngụy trang hơn bất cứ chủng tộc nào.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“A, ngụy trang? Họ giả vờ cũng quá giống đi.”

Dáng vẻ tiểu hồ ly giống như bị khiếp sợ.

“Nhân sinh như một vở kịch, toàn bộ là nhờ kỹ thuật diễn a.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói, sau đó, hắn nhắm mắt, bắt đầu dùng Hoàng Hỏa luyện hóa hỏa chủng Tử Thiên Hoàng Diễm mới có được trong cơ thể.

Sau khi thôn phệ hỏa chủng hoàng diễm này, hắn có thể phát huy Hoàng Hỏa với uy năng lớn hơn, có lẽ, nó sẽ trở thành một át chủ bài mới của hắn.

Hơn nữa, hiện tại hắn có bao nhiêu át chủ bài chứ?

Đoán chừng ngoại trừ hắn, thì không có ai biết.

Tiểu hồ ly ở bên cạnh nhìn Sở Cuồng Nhân nhắm mắt tu hành, nàng cũng không nghĩ chuyện của Bạch gia nữa, hóa thành một đầu hồ ly màu trắng, bước chân nhẹ nhàng, trực tiếp tiến vào chăn của Sở Cuồng Nhân.

Thế giới của nhân loại quá hiểm ác, vẫn là ở bên người đại lão mới có cảm giác an toàn, ừm... Lại nói, đại lão cũng là nhân loại a?

Không, đại lão không giống.

Tiểu hồ ly nhìn chằm chằm sườn mặt của Sở Cuồng Nhân, ánh mắt có chút ngây dại.

Đại lão đẹp mắt hơn đám nhân loại khác nhiều.

Ba ngày sau, Sở Cuồng Nhân đã hoàn toàn luyện hóa hỏa chủng của Tử Thiên Hoàng Diễm, uy lực của Hoàng Hỏa cũng nâng cao một bước.

“Bây giờ, ta không cần thủ đoạn khác, dựa vào Hoàng Hỏa cũng có thể đánh với hư tiên một trận.” Trên đầu ngón tay Sở Cuồng Nhân lóe lên một đạo hỏa diễm màu vàng đỏ, được hỏa quang chiếu rọi, khóe miệng của hắn hơi cong lên.

Đây chỉ là một phần thu hoạch trong Thiên Hỏa Động Thiên mà thôi.

Những thu hoạch còn lại còn chưa tiêu hóa đâu, ví dụ như lượng lớn linh quả, tiên đan, đan phương, điển tịch đan đạo....

“Đại lão, ngươi tu hành xong rồi.”

Bên cạnh, tiểu hồ ly duỗi lưng một cái nói.

Mấy ngày nay, nàng vẫn luôn ở bên cạnh hộ pháp cho Sở Cuồng Nhân, có vài lần người Bạch gia đến tìm Sở Cuồng Nhân, đều bị nàng đánh đi.

“Tiểu hồ ly, cái này cho ngươi.”

Sở Cuồng Nhân lấy ra một khỏa tiên đan ném cho nàng.

“Đây là... Tiên đan? !”

Tiểu hồ ly mở to hai mắt nhìn, “Cho ta? !”

Mặc dù dược tính tiên đan trong Thiên Hỏa Động Thiên đã bị xói mòn không ít, nhưng dù sao cũng là tiên đan, hiệu quả cực kỳ cường đại, dựa vào viên tiên đan trong tay tiểu hồ ly này, đủ để nàng đột phá đến Đại Đạo Chủ.

“Ừm, chuyến này đến Thiên Hỏa Động Thiên, ngươi xuất không ít lực, ngươi nên có được đan dược này.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Đa tạ đại lão.”

Chương 936: Các ngươi lấy đâu ra tự tin, Cổ Tước thành chủ hành động

Thành Cổ Tước.

Trong phủ thành chủ, sắc mặt Cổ Tước thành chủ âm trầm như nước, bên dưới, là mấy tên tướng lĩnh từ Thiên Hỏa Động Thiên trở về.

Hắn ta đã biết tin tức thiếu thành chủ thành Cổ Tước bỏ mình.

“Bạch gia! !”

“Các ngươi đúng là muốn chết! !”

Sắc mặt thành Cổ Tước thành chủ vô cùng âm trầm.

Hắn ta đứng lên, khí tức hư tiên hoàn toàn bạo phát, bao phủ mảnh thiên địa này, “Tổng binh, ta muốn thân chinh Bạch gia! !”

Nghe hắn ta nói vậy, mấy vị tướng quân bên dưới gật đầu, “Vâng!”

Nhưng bỗng nhiên, một đạo bạch quang bay lượn đến.

Đạo bạch quang kia, lại là một con hạc giấy.

Cổ Tước thành chủ cau mày, “Hạc giấy này... Là truyền tin chi pháp của Bạch gia, chuyện tới bây giờ, bọn họ còn muốn nói cái gì?”

Hắn ta mở hạc giấy ra.

Mấy hàng chữ nhỏ xuất hiện trước mặt.

“Há, lão tổ Bạch gia nói ta tạm thời bớt giận, hắn sẽ cho ta một công đạo, hắn muốn... Giết Sở Cuồng Nhân? !”

“Đồng thời sau đó, sẽ dâng lên tiên đan nhận lỗi?”

Cổ Tước thành chủ nhìn chữ trên hạc giấy, lộ ra vẻ do dự.

Bên cạnh mấy vị tướng quân hai mặt nhìn nhau.

“Thành chủ, vậy còn xuất binh không?”

“Phái người mật thiết chú ý động tĩnh của Bạch phủ trước.”

Cổ Tước thành chủ nói.

“Được.”

“Lão tổ Bạch gia, mặc kệ ngươi muốn chơi trò xiếc gì, giết con trai ta, chuyện này ta tuyệt sẽ không bỏ qua.”

...

Bảy ngày sau.

Lão tổ Bạch gia dẫn Sở Cuồng Nhân trở về Bạch gia.

Vừa bước vào Bạch gia, Sở Cuồng Nhân đã cảm giác được một cỗ khí tức kỳ lạ tràn ngập ở bốn phía, khóe miệng của hắn cong lên, thản nhiên nói với tiểu hồ ly bên cạnh: “Mặc kệ xảy ra chuyện gì, phải ở bên cạnh ta, không được đi lung tung.”

Tiểu hồ ly gật đầu.

Rất nhanh, mấy người đi vào nội đường Bạch gia.

Nội đường, ngoại trừ lão tổ Bạch gia và Bạch Dạ Nguyệt, cũng chỉ có một hai vị trưởng lão đức cao vọng trọng của Bạch gia, không có người khác.

“Sở đạo hữu, hiện tại ngươi có thể lấy những thứ đã đoạt được trong Thiên Hỏa Động Thiên ra phân chia chưa?”

Lão tổ Bạch gia khẽ cười nói.

“Tại đây?”

“Đúng, ngươi yên tâm đi, cứ dựa theo lời trước đó, ngươi tám ta hai, tuyệt đối không lấy nhiều hơn.” Lão tổ Bạch gia nói.

“A, ta không phải lo lắng cái này, chỉ là tiền tài động nhân tâm, nhiều người tập hợp ở đây như vậy, nếu ta lấy ra, có một số người khống chế không nổi bản thân, động thủ đoạt thì phải làm sao?”

Lời này khiến hai vị trưởng lão của Bạch gia rất không vui.

Một người trong đó nói: “Sở đạo hữu, lời này của ngươi là nói chúng ta khống chế không nổi bản thân sao? Ngươi không khỏi quá coi thường chúng ta đi.”

“Các ngươi có thể khống chế được, vậy bọn họ thì sao?”

Sở Cuồng Nhân nhìn hư không sau lưng, thản nhiên nói: “Bao quát các ngươi, hiện tại trong nội đường có bảy mươi hai vị Đạo Chủ Bạch gia, tất cả đều chịu được, không xuất thủ cướp đoạt chứ? !”

Nghe hắn nói vậy, trong nháy mắt sắc mặt đám người thay đổi.

Nhất là lão tổ Bạch gia, “Động thủ!”

Lão tổ Bạch gia ra lệnh một tiếng, trong nháy mắt mấy người lập tức lùi lại, chỉ thấy có vô số đạo văn lưu chuyển, hóa thành một tấm lưới lớn dày đặc, bao bọc Sở Cuồng Nhân và tiểu hồ ly ở trong đó.

“Không ngờ lại bị phát hiện.”

“Lực cảm giác của người này, không thể coi thường.”

“May mắn đã thành công bắt được hắn rồi.”

Hai tên trưởng lão của Bạch gia thở dài một hơi nói.

Sở Cuồng Nhân đánh giá tấm lưới tràn đầy đạo văn màu vàng kim xung quanh, không khỏi cười nói: “Há, Đạo khí chuyên dùng để trói buộc người sao, còn là một kiện Thiên Đạo khí đỉnh phong nữa, thứ này, đúng là hiếm thấy.”

“Hừ, Sở Cuồng Nhân, đến bây giờ, ngươi đã bị chúng ta phong tỏa, ta nhìn ngươi có thể làm sao?” Bạch Dạ Nguyệt cười lạnh một tiếng.

“Phong tỏa? Chỉ bằng đạo khí này?”

“Sở Cuồng Nhân, đừng làm ra vẻ nữa, Thiên La Kim Ti Võng này là Thiên Đạo khí đứng đầu, cho dù hư tiên bị nhốt ở bên trong cũng không thể trốn thoát, mặc dù chiến lực của ngươi mạnh, nhưng cũng không thể trốn thoát dễ dàng đâu.”

Bạch Dạ Nguyệt cười lạnh nói: “Sở Cuồng Nhân, hiện tại ta có thể cho ngươi một cơ hội, quỳ xuống cầu xin tha thứ, có lẽ chúng ta có thể tha cho ngươi không chết.”

Những ngày này, bọn họ bị Sở Cuồng Nhân áp chế quá oan uổng.

Đánh không lại, mắng chửi cũng không được.

Thái độ của đối phương cuồng ngạo gần như không đặt người nào vào trong mắt, càng khiến bọn họ vô cùng tức giận, nhưng bọn họ chỉ có thể tươi cười nhận lấy, sợ bại lộ mục đích của mình, đả thảo kinh xà, để Sở Cuồng Nhân có phòng bị.

Hiện tại, nhìn thấy Sở Cuồng Nhân bị vây khốn, đám người Bạch Dạ Nguyệt đã không kịp chờ đợi muốn nhìn dáng vẻ ăn quả đắng của Sở Cuồng Nhân.

“Không sai, Sở Cuồng Nhân, nhanh quỳ xuống cầu xin chúng ta tha thứ đi.”

“Chỉ cần ngươi gọi hai tiếng gia gia, có lẽ Bạch gia chúng ta sẽ tha cho ngươi một con đường sống, thưởng cho ngươi mấy miếng cơm ăn.”

“Ha ha, Sở Cuồng Nhân, ngươi cũng có hôm nay a!”

Nghe những lời phát tiết oán khí và giễu xợt cung quanh, vẻ mặt Sở Cuồng Nhân bình tĩnh, ánh mắt nhìn mọi người, như nhìn một đám hề.

“Dọc đường đi, các ngươi khúm núm với ta, bày ra dáng vẻ đáng thương, so với vẻ mặt lúc này, khác biệt thật lớn a.”

Sở Cuồng Nhân nói.

“Đáng chết, đó chỉ vì chúng ta muốn ngươi nới lỏng phòng bị thôi!”

“Ngươi còn dám nhắc lại việc này, khốn khiếp, đợi lát nữa nhất định sẽ tháo ngươi thành tám khối, giải mối hận trong lòng!”

Nghe thấy Sở Cuồng Nhân nhắc đến chuyện trên đường, đám người Bạch Dạ Nguyệt càng thêm nổi nóng, tức đến xanh mét mặt mày.

“Giết ta? Không biết các ngươi lấy tự tin ở đâu ra.”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Sau đó, Côn Ngô bên hông hắn keng một tiếng, ra khỏi vỏ!

Thân kiếm như bạch ngọc xẹt qua hư không, từng đạo kiếm khí màu tím như sóng to bao phủ, tràn ngập bốn phương tám hướng.

Tấm lưới lớn màu vàng kim bị kiếm khí quấy nhiễu, không ngừng lắc lư.

“Vô dụng, ngươi không phá được đâu!”

Bạch Dạ Nguyệt nói.

“Thật sao?”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, trong cơ thể tuôn ra bản nguyên chi lực.

Được bảy đạo bản nguyên chi lực gia trì, uy lực của kiếm khí được tăng phúc rất lớn, tấm lưới lớn màu vàng kim lập tức bị xé nứt thành vô số mảnh nhỏ.

Kiếm khí còn sót lại giống như cuồng phong bao phủ ra, mấy tên đệ tử Bạch gia đứng tương đối gần bị kiếm khí xé thành hai nửa tại chỗ.

“Không tốt, mau lui lại!”

Lão tổ Bạch gia kéo Bạch Dạ Nguyệt ra.

Cùng lúc đó, ông ta thôi động Đế khí, chống cự kiếm khí tàn phá bừa bãi, nương theo kiếm khí càn quét, toàn bộ Bạch phủ cũng vì đó rung chuyển, mặt đất, lầu các, núi đá... Khắp nơi đều bị cắt ra, để lại từng đạo kiếm ngân.

Trong chớp mắt, Bạch phủ không còn một chỗ hoàn hảo.

Số lượng thương vong, nhiều vô số kể.

Một đám nằm trên mặt đất, liên tục kêu rên.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, tay cầm Côn Ngô, áo trắng như tuyết, thờ ơ nhìn cảnh tượng thảm liệt bốn phía, đạm mạc nói: "Nếu Bạch gia đã không nhịn được xuống tay với ta, vậy ta chỉ đành mời các ngươi, đi chịu chết thôi!"

...

Bên ngoài Bạch phủ.

Từng đội binh lính đã hành động, được tướng lĩnh cấp Đạo Chủ dẫn dắt, bao vây Bạch phủ đến nước chảy không lọt.

Trên không trung, một đôi mắt lạnh trầm đang theo dõi tình huống bên trong Bạch phủ, người này, chính là Cổ Tước thành chủ.

"Thành chủ, Bạch gia đã động thủ, xem ra bọn họ thật sự muốn giết Sở Cuồng Nhân, bồi tội với ngươi."

Một tên tướng lĩnh nói.

"Hừ, bồi tội với ta? Nói đùa cái gì, bọn họ rõ ràng là tá ma giết lừa, lợi dụng Sở Cuồng Nhân xong, liền muốn giết hắn, thảo nào lúc trước lão tổ Bạch gia lại ra mặt bảo vệ người này, thì ra là vì bên cạnh hắn có một đầu Nguyệt Quang Hồ, hắn ta muốn mượn lực lượng của người này và Nguyệt Quang Hồ, lấy được nhiều cơ duyên bảo vật nhất trong Thiên Hỏa Động Thiên."

Sau khi Cổ Tước thành chủ nhìn thấy Nguyệt Quang Hồ, đã đoán được tính toán của lão tổ Bạch gia, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh.

"Thành chủ, thực lực của kẻ ngoại lai kia không tầm thường, xem ra không phải tiên chủng cự bá bình thường, có vẻ như Bạch gia đã ăn thiệt thòi rồi.”

“Yên tâm, nội tình của Bạch gia không chỉ có như thế, chúng ta ở một bên nhìn xem, chuẩn bị ngồi làm ngư ông đắc lợi là được.”

Chương 937: Thất Thập Nhị Địa Sát trận, sao ngươi biết ta đã dùng toàn lực?

Trong Bạch phủ.

Sở Cuồng Nhân cầm Côn Ngô trong tay, kiếm khí quét ngang mà ra, chém rách tấm lưới lớn màu vàng kim, cũng vạch ra rất nhiều vết kiếm ngân trên mặt đất.

Mấy chục đệ tử Bạch gia ngã trong vũng máu, kêu rên không ngừng.

Lão tổ Bạch gia nhìn thấy cảnh này, sắc mặt vô cùng âm trầm, “Không ngờ ngay cả La Thiên Kim Ti Võng cũng không vây khốn được người này!”

“Kết trận đi!”

Lão tổ Bạch gia lạnh giọng nói.

Nhất thời, chỉ thấy bảy mươi hai vị Đạo Chủ của Bạch gia phóng lên tận trời, trong hư không có vô số đạo văn lưu chuyển, ngưng tụ ra bảy mươi hai vòng xoáy, tràn ngập gợn sóng mạnh mẽ.

“Há, trận pháp hợp kích, còn là trận pháp hợp kích kết hợp lực lượng của bảy mươi hai vị Đạo Chủ nha.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hoi cong lên, cười nhạt một tiếng nói.

“Hừ, Sở Cuồng Nhân, đây là lực lượng chân chính của Bạch gia ta, Thất Thập Nhị Địa Sát chi trận, trận này có thể phát huy lực lượng của chúng ta vô cùng tinh tế, cho dù ngươi có thể trảm hư tiên, cũng không phải đối thủ của trận pháp này!”

Lão tổ Bạch gia lạnh giọng nói.

Đây mới là át chủ bài lớn nhất của Bạch gia!

Ông ta biết thực lực của Sở Cuồng Nhân cường đại, có thể trảm hư tiên, cho nên tại Thiên Hỏa Động Thiên mới không động thủ, mà truyền tin về Bạch gia trước, tập hợp Đạo Chủ, chuẩn bị La Thiên Kim Ti Võng và đại trận Thất Thập Nhị Địa Sát, vì sao, chính là muốn tập trung lực lượng đối phó Sở Cuồng Nhân!

“Bảy mươi hai vị Đạo Chủ chúng ta hợp lực, ngươi chắc chắn phải chết!”

“Người yếu mới cần ưu thế nhân số, mới phải tập trung lực lượng, mà cường giả, dốc hết sức là có thể phá vạn pháp, đừng nói đến bảy mươi hai tên vớ va vớ vẩn các ngươi, cho dù có bảy trăm ngươi, thì có thể làm gì?”

Sở Cuồng Nhân nghe vậy cười một tiếng.

Quanh người hắn có bản nguyên chi lực vờn quanh, tiên huy tươi sáng.

“Nói bậy!”

Lão tổ Bạch gia hừ lạnh, thôi động lực lượng trận pháp, chỉ thấy trong bảy mươi hai vòng xoáy có Đế khí không ngừng tuôn ra, kết hợp với đạo văn, hóa thành một bàn tay lớn màu vàng óng che khuất bầu trời, từ trên không trung đột nhiên nện xuống!

Sở Cuồng Nhân đưa tay chém ra một kiếm.

Kiếm khí như hồng thủy, ầm vang đụng vào bàn tay lớn màu vàng óng, toàn bộ Bạch phủ rung chuyển, trong hư không nổi lên từng vòng gợn sóng.

Sau khi lực rùng kích tản ra, mặt đất xung quanh Sở Cuồng Nhân đã lõm xuống mấy trăm trượng, từng vết rách như mạng nhện khuếch tán ra.

Toàn bộ Bạch gia, như muốn phân mảnh.

Phải biết, kiếm trúc và đất đai của Bạch gia có đạo văn gia trì, vô cùng kiên cố, cho dù là Đạo Chủ cũng không có cách nào phá hỏng quá mức.

Nhưng lực trùng kích lần này lại khiến kiến trúc của Bạch gia sụp đổ hơn phân nửa, mặt đất lõm xuống, có thể thấy được lực trùng kích này khủng bố cỡ nào.

Đặt trong vũ trụ, đủ để phá hủy mấy khỏa hành tinh.

Động tĩnh lớn như vậy tự nhiên cũng khiến toàn bộ cường giả trong thành Cổ Tước chú ý, một đám phun trào đế niệm, nhìn trộm về phía Bạch gia.

Khi bọn họ nhìn thấy thảm trạng của Bạch gia, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

“Móa nó, người nào đang đại náo Bạch gia?”

“Chờ một chút, các ngươi nhìn vòng xoáy trên không trung kia, chẳng lẽ đây là nội tình mạnh nhất của Bạch gia trong truyền thuyết, đại trận Thất Thập Nhị Địa Sát!”

“Trời ạ, đại trận Thất Thập Nhị Địa Sát? Tê... Đây không phải tiên trận tuyệt thế trong truyền thuyết sao? Sao Bạch gia lại có?”

“Thất Thập Nhị Địa Sát trận của Bạch gia chỉ là phiên bản đơn giản hóa thôi, so với tiên trận Thất Thập Nhị Địa Sát chân chính thì còn kém xa, nhưng cũng không tầm thường, cần bảy mươi hai vị Đạo Chủ liên hợp thi triển, rốt cuộc là ai, lại Bạch gia dùng trận pháp này để đối phó?”

Các tu sĩ thành Cổ Tước vô cùng ngạc nhiên.

Sau đó không lâu, bọn họ đã phát hiện Sở Cuồng Nhân đang giằng co với lão tổ Bạch gia, không khỏi vô cùng ngạc nhiên.

“Đây là kể ngoại lai ngày trước lão tổ Bạch gia ra mặt bảo vệ, hiện tại sao lại đánh nhau?”

“A, ta đã biết Bạch gia sẽ không làm việc thiện đâu, đoán chừng là để mắt tới thứ gì đó trên người người này rồi.”

“Móa nó, bảy đạo bản nguyên chi lực, thuộc tính còn khác nhau, đây là quái vật nơi nào tới a? Tiên chủng Vương giả?”

Đế niệm của mọi người giao hội trong hư không, sau khi cảm giác được khí tức trên người Sở Cuồng Nhân, một đám không khỏi kinh thán.

Trong Bạch phủ.

Sở Cuồng Nhân ra một kiếm đối kháng trận pháp, trong nháy mắt mặt đất xung quanh hắn nổ tung, nhưng lấy hắn làm trung tâm, trong vòng một trượng lại không bị hư tổn chút nào, giống như lĩnh vực tuyệt đối không thể xâm phạm.

Bên cạnh, thân thể tiểu hồ ly như dán chặt vào Sở Cuồng Nhân, nhớ kỹ lời hắn nói, không dám rời xa nửa bước.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi có thể đỡ được một kích của Địa Sát Trận, chuyện này khiến ta rất ngoài ý muốn, nhưng ta nói cho ngươi biết, một kích kia, còn không phải toàn lực của Địa Sát đại trận! !”

Lão tổ Bạch gia cười lạnh nói, tiếp tục thôi động đại trận, tích góp sức mạnh càng khủng bố hơn, toàn bộ thành Cổ Tước cũng vì đó mà rung chuyển.

“Đó không phải là toàn lực của đại trận các ngươi, nhưng sao ngươi biết ta đã ra toàn lực rồi?” Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Trong một cái chớp mắt tiếp theo, chỉ thấy Đế khí trên người hắn sôi trào, hai đạo lưu quang bay lượn ra, hóa thành hai cái Chứng Pháp Chi Ấn!

Chứng Pháp Chi Ấn hiện lên, chiến lực của Sở Cuồng Nhân lại lần nữa tăng lên một cấp độ, chỉ thấy hắn quát khẽ một tiếng, sau lưng có một cái đế vương pháp tướng hiện lên, hơn ngàn đạo kiếm khí vàng rực lóe lên trong lòng bàn tay pháp tướng, sau đó hóa thành một đạo kiếm ảnh vàng rực, ầm vang chém ra!

Tôn Hoàng Kiếm Quyết, Hoàn Vũ Độc Tôn! !

Đối mặt với một kiếm do bản nguyên chi lực, Chứng Pháp Chi Ấn gia trì, sắc mặt lão tổ Bạch gia đại biến, thân thể run lên.

“Ngươi vẫn còn ẩn tàng lực lượng? !”

Lão tổ Bạch gia hét lên một tiếng, sau đó thôi động lực lượng của Địa Sát Trận đến cực hạn, đột nhiên đánh ra một quyền về phía kiếm ảnh vàng rực!

Lực lượng của bảy mươi hai vị cường giả Bạch gia bạo phát, va chạm với kiếm ảnh màu vàng rực do Sở Cuồng Nhân phát ra.

Nương theo một tiếng nổ kinh thiên động địa, dường như toàn bộ Bạch gia đã hoàn toàn sụp đổ, lực trùng kích khủng bố khuếch tán ra, Địa Sát Trận và Sở Cuồng Nhân đều đứng mũi chịu sào.

Sở Cuồng Nhân đưa tay bảo vệ tiểu hồ ly ở sau lưng, Đế khí niệm lực lưu chuyển, hóa thành một vòng bảo vệ ngăn cản lực trùng kích.

Mà không chặn được, hắn sẽ dùng thân thể mạnh mẽ cản lại.

Nhưng đám người lão tổ Bạch gia lại không có năng lực như hắn, bị lực trùng kích cường đại đãnh vào, toàn bộ Địa Sát Trận kịch liệt nổi lên sóng gió, nương theo một tiếng vang thật lớn, toàn bộ trận pháp sụp đổ.

Đám người lão tổ Bạch gia bị trận pháp phản phệ, bay ngược mà ra, tu vi kém một chút, đã hóa thành sương máu nổ tung tại chỗ.

“Làm sao có thể! !”

“Thực lực của người này đã sâu đến mức nào? !”

Lão tổ Bạch gia cảm thấy thật không thể tin được.

Ông ta nhìn Sở Cuồng Nhân lông tóc không hao tổn gì, trong lòng sinh ra một cỗ khủng hoảng, tiếp tục như vậy, Bạch gia... Sẽ diệt vong? !

“Không được, Bạch gia không thể hủy trong tay ta!”

Sắc mặt lão tổ Bạch gia thay đổi, quát về phía xa: “Thành chủ đại nhân, là người này đã giết thiếu thành chủ, ngươi còn không xuất thủ? !”

Ông ta cảm giác được, đám người Cổ Tước thành chủ đang ở phụ cận.

“Đây là chuyện giữa ngươi và kẻ ngoại lai này, sau khi giải quyết xong chuyện của các ngươi, lại nói đến chuyện của nhi tử a.”

Cổ Tước thành chủ hừ lạnh nói.

Hắn ta đã hạ quyết tâm, muốn ngồi bàng quan, đợi đến khi Sở Cuồng Nhân và Bạch gia lưỡng bại câu thương, sẽ làm ngư ông đắc lợi.

“Xem ra, là kẻ ngoại lai này chiếm thượng phong, có lẽ có thể mượn tay người này, diệt Bạch gia, đến lúc đó, ta lại ra tay giết người này, báo thù cho con ta!”

Cổ Tước thành chủ băng lãnh nói.

Trong lòng lão tổ Bạch gia cảm thấy nặng nề, nhìn Sở Cuồng Nhân từng bước đến gần, ông ta cắn răng nói: “Thành chủ đại nhân, trên người người này có rất nhiều bảo vật của Thiên Hỏa Động Thiên, giết hắn, tất cả bảo vật sẽ là của ngươi!”

“Bạch gia ta nguyện ý hiệp trợ ngươi, không chỉ như thế, từ nay về sau, Bạch gia ta sẽ tuyệt không hai lòng với phủ thành chủ, dâng hiến tất cả sản nghiệp, nội tình của Bạch gia cho phủ thành chủ! !”

Lời nói của lão tổ Bạch gia khiến đông đảo người quan chiến xôn xao.

Chương 938: Cổ Tước thành chủ xuất thủ, một chiêu diệt sát tất cả địch nhân

Tất cả sản nghiệp, nội tình của Bạch gia, toàn bộ dâng hiến cho phủ thành chủ?

Móa nó!

Lão tổ Bạch gia thật sự đã bị buộc đến tuyệt cảnh a!

Ngay cả điều kiện như vậy mà cũng có thể nói ra.

Mọi người âm thầm tấm tắc.

Cổ Tước thành chủ nghe vậy, hai mắt tỏa sáng, mặc dù diệt Bạch gia cũng có thể thu được sản nghiệp, nội tình của Bạch gia.

Nhưng muốn quản lý, lại rất khó khăn.

Hiện tại, chỉ sản nghiệp của phủ thành chủ đã đủ khiến hắn ta bận rộn rồi.

Nhưng nếu có thể chưởng khống những sản nghiệp này, triệt để thu phục Bạch gia, thì còn giá trị hơn chuyện diệt Bạch gia nhiều.

Không thể không nói, Cổ Tước thành chủ đã động tâm.

Hơn nữa, chiến lực Sở Cuồng Nhân biểu hiện ra rất mạnh, sau khi đối phương diệt Bạch gia, mình thật sự có thể lưu lại đối phương sao?

Nơi xa.

Trong tửu lâu nào đó.

Tất cả tu sĩ đều chú ý tới động tĩnh của Bạch gia, khiếp sợ không gì sánh nổi, một đám đều đi ra ngoài quan sát.

Chỉ có một lão đầu ôm một vò rượu uống, chính là Kiếm Quan ngày trước, ông ta ợ một cái, nói: “Bạch gia, đã chọc phải một nhân vật ghê gớm.”

“Còn Cổ Tước thành chủ, a, hi vọng ngươi sẽ lựa chọn chính xác, nếu không, chờ đợi ngươi, chính là ác mộng.”

…

“Được rồi, nếu Bạch gia có tâm, như vậy, ta đáp ứng với ngươi, giải quyết kẻ ngoại lai này trước lại nói!”

Lúc này Cổ Tước thành chủ đã quyết định.

Hắn ta nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt bắn ra sát ý lạnh lẽo.

Trong tay hắn ta xuất hiện một cây trường thương màu vàng óng, trên thương có đạo văn xen lẫn, lộ ra một cỗ khí tức vô cùng bá đạo.

Hư tiên chi lực, cũng theo đó bạo phát!

“Chúng tướng sĩ nghe lệnh, diệt sát kẻ ngoại lai! !”

Cổ Tước thành chủ quát lạnh một tiếng.

“Giết, giết! !”

Tiếng hô “Giết” rung trời, mấy trăm ngàn binh lính bao vây Sở Cuồng Nhân.

“Cũng tốt.”

Nhìn mấy trăm ngàn tướng sĩ bao vây xung quanh, Sở Cuồng Nhân không sợ ngược lại còn cười, “Cùng giải quyết, bớt phiền phức sau này.”

Kiếm trong tay hắn vung ra, một kiếm ngang nhiên chém ra, kiếm khí dồi dào giống như dòng nước lũ đổ xuống, xông vào quân trận.

Nhất thời, hàng vạn binh sĩ hóa thành sương máu nổ tung!

Ngay sau đó, hắn lại lấy Tử Tiên cung ra.

Kéo dây cung, Đế khí lưu chuyển, một trận ba động tiên pháp mạnh mẽ bạo phát, một mũi tên bắn ra, hóa thành hư ảnh của Thần Thú Chu Tước.

Chu Tước xoay quanh, ngàn vạn hỏa vũ như mưa to đổ xuống.

Ngàn vạn hỏa vũ chính là ngàn vạn mũi tên!

Lại có mảng lớn binh lính vẫn lạc!

Không chỉ như thế, lửa trên mũi tên là do Hoàng Hỏa ngưng tụ thành, Hoàng Hỏa đi qua, thiêu đốt hư không, trong nháy mắt thiêu đốt bốn phía thành một biển lửa, tu vi không cao chạm đến Hoàng Hỏa, sẽ hóa thành tro tàn tại chỗ!

Trong chớp mắt, mấy trăm ngàn binh lính thương vong thảm trọng!

Thậm chí Cổ Tước thành chủ và mấy tên tướng lĩnh cao tầng còn chưa kịp phản ứng, nhìn thấy cảnh này, muốn rách cả mí mắt! !

Đây là đội quân tinh nhuệ của phủ thành chủ, bồi dưỡng được đội quân này, bọn họ đã tốn rất nhiều tư nguyên.

Nhưng bây giờ, lại bị Sở Cuồng Nhân trắng trợn giết hại!

Trong lòng bọn họ đều đang chảy máu.

Tu sĩ bốn phía nhìn thấy mà kinh hồn bạt vía.

“Quá kinh khủng, kẻ ngoại lai này quá kinh khủng, hắn lại nắm trong tay tiên pháp công phạt với quy mô lớn như vậy!”

“Không chỉ như thế, đó là... Hoàng Hỏa, hỏa diễm vốn thích hợp sát thương với quy mô lớn, đừng nói đến Hỏa Trung Chí Tôn Hoàng Hỏa, cộng thêm tiên pháp tiễn đạo, chậc chậc, thật sự khiến người ta bất ngờ a.”

“Đoán chừng thành chủ đã tức đến mộng rồi.”

Thấy Sở Cuồng Nhân trắng trợn giết hại, Cổ Tước thành chủ lập tức không ngồi yên được, tay cầm trường thương phóng về phía

Sở Cuồng Nhân.

Không chỉ như thế, đám tướng lĩnh cao tầng của phủ thành chủ cũng động.

Đương nhiên lão tổ Bạch gia cũng không nhàn rỗi.

Ông ta bị Sở Cuồng Nhân bức đến tình trạng này, trong những người ở đây, có thể nói ông ta là người hận Sở Cuồng Nhân nhận.

Thậm chí còn hận Sở Cuồng Nhân hơn cả Cổ Tước thành chủ có mối thù giết con.

Đạo Chủ của Bạch gia, Đạo Chủ của phủ thành chủ, cộng thêm lão tổ Bạch gia và thành chủ chính là hai vị hư tiên, những lực lượng này cùng công kích về phía Sở Cuồng Nhân, khí thế của nó, ùn ùn kéo đến, rung chuyển gầm trời.

Sau lưng Sở Cuồng Nhân, tiểu hồ ly bị dọa đến run lẩy bẩy.

“Yên tâm, có ta ở đây.”

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân vang lên bên tai nàng.

Thần kỳ là, sợ hãi trong lòng nàng đã tán đi không ít.

Các loại công kích gào thét mà tới, uy thế mạnh mẽ tuyệt luân, đối mặt với tình cảnh này, Sở Cuồng Nhân lại chậm rãi nhắm nghiền hai mắt.

Trong chốc lát, dường như tiểu hồ ly đã cảm thấy âm thanh công kích ồn ào và tiếng hét thảm ở bốn phía đã hoàn toàn biến mất.

Trong nháy mắt, thiên địa đã trở nên vô cùng yên tĩnh.

Trong một cái chớp mắt tiếp theo.

Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra, trong mắt giống như không có bất kỳ cái gì, chỉ lộ ra thiên uy xuất hiện.

Trong khoảnh khắc hắn mở mắt, thiên địa vạn vật giống như đã nín thở.

Đám người Cổ Tước thành chủ, lão tổ Bạch gia đang công kích về phía Sở Cuồng Nhân đã cảm nhận được cái gì, trong mắt dần dần lộ ra vẻ hoảng sợ.

Bọn họ tựa tránh, nhưng đã không kịp.

“Nhất Niệm Khởi, Vạn Lại Vô Thanh Thiên Địa Thương!”

Giọng nói đạm mạc không hề có tình cảm vang lên.

Trong nháy mắt, Đế khí niệm lực của Sở Cuồng Nhân bạo phát đến cực hạn, không chỉ như thế, hàn khí Tiên Thể, Thần Hoàng chi hỏa cũng dung nhập trong một chiêu này, được bản nguyên chi lực, Thiên Đạo chi lực, Chứng Pháp Chi Ấn đa trọng gia trì bạo phát, hóa thành từng vòng sóng ánh sáng màu đỏ tía khuếch tán ra!

Sóng ánh sáng lướt qua, thiên địa thất sắc, nhật nguyệt vô quang!

Càn khôn rung chuyển, Huyền Hoàng phá vỡ!

Dưới một kích này, ngay cả Đạo Chủ cũng yếu ớt không chịu nổi, bị sóng ánh sáng đụng vào, nổ tung thành một đoàn sương máu!

Đạo Chủ còn như vậy, huống hồ là những người khác?

Đệ tử của Bạch gia, binh lính của phủ thành, dưới sóng ánh sáng màu đỏ tía này, vô số người vẫn lạc, tại thời khắc này, sinh mệnh lộ ra vô cùng nhỏ bé!

“Không, không...”

Tiên chủng của Bạch gia Bạch Dạ Nguyệt nhìn thấy sóng ánh sáng màu đỏ tía đến gần mình, dùng toàn lực ngăn cản, lấy ra các vật bảo mệnh.

Nhưng vẫn không có tác dụng nào.

Sau khi sóng ánh sáng màu đỏ tía đi qua, Bạch Dạ Nguyệt cũng giống như những người khác, hóa thành một đoàn sương máu, trước mặt lực lượng này, tiên chủng cũng không khác gì cỏ rác.

Sóng ánh sáng màu đỏ tía chỉ xuất hiện mấy hơi thở, nhưng mấy hơi thở này lại khiến vô số người cảm giác như một thế kỷ trôi qua.

Quá kinh khủng!

Lực lượng kia, khiến mọi người đều chấn động!

Bây giờ Bạch phủ đã hoàn toàn biến mất.

Mấy trăm ngàn binh lĩnh và đệ tử của Bạch gia đã hoàn toàn bị diệt, thậm chí không tìm được một bộ hài cốt hoàn chỉnh nào ở đây.

Dưới lực lượng kia, phần lớn đã trực tiếp hóa thành sương máu.

Trong không khí, chỉ còn lại mùi máu tươi nồng nặc.

Mà trong huyết vụ đầy trời, một bóng người áo trắng như tuyết, tuyệt thế mà đứng, dù thân ở trong địa ngục, vẫn vô cùng xuất trần thoát tục.

“Quái vật, quái vật...”

“Làm sao lại có tiên chủng như vậy... Chẳng lẽ, chẳng lẽ ngươi đã bắt đầu đi trên con đường thành tiên rồi sao? ! !”

Trong tình cảnh chân cụt tay đứt rơi khắp bốn phía, hai vị hư tiên Cổ Tước thành chủ và lão chủ Bạch gia chỉ còn lại một hơi thở, hoảng sợ nhìn Sở Cuồng Nhân.

Bọn họ đã bị dọa đến sắp điên rồi.

Nhiều cao thủ như vậy, lại bị một chiêu của Sở Cuồng Nhân giết chết! !

Nếu đối phương là tiên, như vậy còn nói được, nhưng đối phương, hết lần này tới lần khác chỉ là một tên tiên chủng, một tên tiên chủng trẻ tuổi đến không thể tưởng tượng được! !

“Làm sao có thể? Vì sao? Quái vật?” Nghe thấy lời của hai người, Sở Cuồng Nhân thu liễm Thiên Đạo chi lực, khẽ cười một tiếng, “Từ đáy giếng nhìn lên bầu trời, sao có thể nhìn thấy thiên uy?

Đừng nói đến chuyện, Thiên Ngoại Chi Thiên!”

Hắn vung tay áo lên, Hoàng Hỏa màu vàng đỏ gào thét mà ra, trong nháy mắt thiêu đốt huyết tinh chi khí đến không còn một mảnh.

Mà hai người Cổ Tước thành chủ, lão tổ Bạch gia cũng bị Hoàng Hỏa nuốt mất, chỉ một lát đã hoàn toàn chết đi.

Chương 939: Thu Kiếm Quan làm tùy tùng, Thiên Liên kiếm ý

Phù thành chủ, Bạch gia trong thành Cổ Tước.

Hai thế lực lớn liên thủ muốn đối phó Sở Cuồng Nhân, lại bị Sở Cuồng Nhân dùng một chiêu quét ngang toàn trường, đến lúc này, hai thế lực lớn đã hóa thành hư ảo.

Có thể đoán được là, chuyện này sẽ nhấc lên một trận gió tay mưa máu đoạt quyền trong thành Cổ Tước, các đại thế lực sẽ tranh đoạt quyền chủ đạo trong thành Cổ Tước mà ra tay đánh nhau, nhưng chuyện này cũng không liên quan đến Sở Cuồng Nhân.

Hắn tìm kiếm trong Bạch gia một phen, lấy chút bảo vật xong liền rời đi.

Trên đường đi, vô số thế lực đều không dám ngăn trở.

“Kẻ ngoại lai này thật đáng sợ.”

“Mặc dù người này cường đại, nhưng lần này hắn náo ra động tĩnh không nhỏ, người Thánh thành sẽ không bỏ qua cho hắn.”

“Trong Thanh Lan Tiên giới, không có mấy người đắc tội Thánh thành mà có thể bình yên vô sự sống sót, sợ rằng người này sẽ phải đối mặt với vô tận truy sát, cho dù hắn là tiên chủng Vương giả cũng phải chết, trừ phi hắn có thể tìm được một chỗ dựa cường đại, ví dụ như đạo thống Tiên cấp...”

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Sở Cuồng Nhân không thèm để ý tới những chuyện này.

Hắn dẫn theo tiểu hồ ly đến một gian tửu lâu trong thành Cổ Tước.

Đông đảo thực khách trong tửu lâu nhìn thấy hắn đã chạy hết sạch, sợ có quan hệ gì đó với hắn mà gặp nạn.

Chỉ có Kiếm Quan ở một bên, không coi ai ra gì uống rượu.

Bởi vì trước đó Sở Cuồng Nhân lưu lại tửu lâu một tỷ linh tủy, hiện tại Kiếm Quan đến uống rượu đã không bị người ta đuổi đi nữa.

Đương nhiên, cũng không có sắc mặt tốt với ông ta.

“Tiểu hữu, lần này ngươi huyên náo thật lớn, là một cái kẻ ngoại lai, lại giết thành chủ, Thánh thành sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Tại Thanh Lan Tiên giới, một trăm linh tám thành như thể chân tay, mà trong đó, thành trì cường đại nhất chính là Thánh thành.

Thánh thành quản lí một trăm linh bảy thành còn lại, mặc dù bình thường không can thiệp với sự vụ của những thành trì khác, nhưng Sở Cuồng Nhân là một kẻ ngoại lai lại giết thành chủ, chuyện như vậy, bọn họ không thể mặc kệ.

Dù sao, chuyện này giống như đang gây hấn với Thánh thành.

“Không quan trọng, để bọn họ tới đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, không thèm để ý đến uy hiếp của Thánh thành.

“Tiểu hữu, Thánh thành có tiên tọa trấn, mặc dù ngày thường rất ít xuất thủ, nhưng nếu ép quá mức, tiên xuất thủ, giết ngươi chỉ là một cái lật tay mà thôi, ta khuyên ngươi vẫn nên gia nhập một đạo thống Tiên cấp nào đó, tìm kiếm che chở đi.” Kiếm Quan đề nghị Sở Cuồng Nhân.

Gia nhập các đạo thống khác, đây chính là một trong những biện pháp quan trọng khiến rất nhiều kẻ ngoại có thể sống rất tốt trong

Tiên giới.

“Ta có thể giới thiệu cho ngươi một đạo thống, nhưng ta hi vọng, sau này, ngươi đừng nói ra chuyện ta đang ở đây.”

Kiếm Quan chần chờ một chút, sau đó còn nói thêm.

“Đạo thống ngày xưa Kiếm Quan tu hành, Long Ngâm Kiếm Phái sao?”

Vẻ mặt Sở Cuồng Nhân bất động nói, Long Ngâm Kiếm Phái, là một trong những đạo thống tiên cấp trong Thanh Lan Tiên giới, tu sĩ am hiểu kiếm đạo.

Kiếm Quan xuất thân từ đạo thống này.

“Đúng vậy, ta có thể giới thiệu cho ngươi, nhưng hi vọng ngươi đừng lộ ra chuyện của ta ở đây, hiện tại, ta không muốn gặp bọn họ.”

Trong mắt Kiếm Quan lộ ra vẻ sa sút tinh thần.

Ngày xưa Kiếm Quan là nhân vật phong hoa tuyệt đại, trấn áp một thời đại, nhưng hôm nay, lại luân thành một tên phế vật nghiện rượu.

Ông ta đã không còn mặt mũi đối mặt với đồng tu ngày xưa.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấu suy nghĩ của Kiếm Quan, nhưng cũng ngoài ý muốn vì đối phương lại nguyện ý vì mình, bốc lên mạo hiểm, giới thiệu mình gia nhập Long Ngâm Kiếm Phái, chuyện này khiến hắn càng kiên định suy nghĩ của mình hơn.

“Kiếm Quan, giới thiệu ta gia nhập Long Ngâm Kiếm Phái thì không cần, hiện tại ta hỏi ngươi, ngươi, có nguyện ý đi theo ta không.”

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt hỏi.

Nghe hắn nói vậy, ánh mắt Kiếm Quan ngưng tụ, nếu trước kia có người hỏi như vậy, ông ta đã sớm một kiếm chém tới.

Kiếm Quan, là nhân vật đứng trên kiếm đạo chi đỉnh, là tiên nhân!

Tại Thanh Lan Tiên giới, có ai đáng giá để ông ta đi theo chứ? !

Đừng nói đến chuyện một tên tiên chủng trẻ tuổi còn không phái tiên nhân.

Nhưng hiện tại ông ta là một phế nhân, cho dù tức giận cũng không làm được chuyện gì, nhìn Sở Cuồng Nhân nói: “Một tên phế nhân thôi, cũng không có giá trị gì với tiểu hữu, sao nói đến đi theo? !”

“Nếu ta nói, ta có thể để ngươi trở lại đỉnh phong thì sao?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nhưng lời hắn nói lại như một trận lôi đình, khiến thân thể Kiếm Quan không nhịn được chấn động, không thể tin được nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Sau đó, ông ta cười khổ một tiếng, “Tiểu hữu, ngươi tội gì phải lấy ta làm trò cười chứ, ta đã từng đi tìm danh y khắp thiên hạ, nhưng ngay cả Xuân Phong Tử được vinh dự gọi là Diệu Thủ Y Vương cũng bó tay không có cách nào với thương thế của ta.”

Nếu không phải thật sự nản lòng thoái chí, đường đường là Kiếm Quan, sao có thể cam nguyện đọa lạc, ở trong thành Cổ Tước nho nhỏ này, làm một tên nghiện rượu phế vật chứ.

“Đừng đánh đồng ta với những người khác.”

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, chỉ thấy đầu ngón tay hắn ngưng tụ hơi nước, hóa thành mấy đạo châm nước, trong nháy mắt đâm vào cơ thể Kiếm Quan.

Hắn dẫn đạo hơi nước, vận chuyển vài vòng trong cơ thể Kiếm Quan, sau đó trở về thương thế kia, hơi nước lập tức rót vào trong đó.

Kiếm Quan biến sắc.

Ông ta cảm giác, thương thế của mình lại tốt hơn một chút.

“Chuyện này, chuện này sao có thể!”

Phải biết, cho dù là Diệu Thủ Y Vương trong miệng ông ta vừa rồi cũng không làm được chuyện này, nhưng Sở Cuồng Nhân, lại làm được dễ dàng.

Trong chớp mắt này, trong mắt ông ta lộ ra vẻ mong đợi trước nay chưa có, nhìn Sở Cuồng Nhân, “Ngươi thật sự có thể chữa khỏi cho ta?”

“Có thể!”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, giọng nói không lớn, nhưng kiên định lạ thường.

Lúc trước chưa có Thanh Nang Thiên Thư thì không được.

Nhưng sau khi lấy được Thanh Nang Thiên Thư, chỉ cần Sở Cuồng Nhân chậm rãi nghiên cứu, dựa vào ngộ tính của hắn, không bao lâu sẽ có thể trở thành Y Tiên.

Đến lúc đó có thể chữa trị khỏi thương thế trên người Kiếm Quan.

Đạt được cam đoan, Kiếm Quan trầm ngâm một lát, sau đó ông ta hít sâu một hơi, quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân, “Nếu ngươi thật sự có thể trị khỏi thương thế trên người ta, vậy ta nguyện ý đi theo ngươi.”

Không người nào nguyện ý làm một tên phế vật.

Nhất là Kiếm Quan đã từng là tiên nhân đỉnh phong, những năm gần đây, ông ta Túy Sinh Mộng Tử, nhưng trong lòng thống khổ hơn bất cứ ai.

Thậm chí, đã nhiều lần ông ta muốn tự sát.

Mà bây giờ, Sở Cuồng Nhân xuất hiện, mang cho ông ta hi vọng một lần nữa trở lại đỉnh phong, ông ta sẽ không tiếc bất kỳ giá nào bắt lấy.

“Rất tốt, đi mua y phục sạch sẽ một chút đi, mặc nhếch nhác như vậy, lại một thân tửu khí, ta cũng ngại mất mặt.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Kiếm Quan nghe vậy, gượng cười hai tiếng.

Chỉ chốc lát.

Kiếm Quan đã đổi một bộ trường bào màu xám sạch sẽ, chỉnh lý tốt dung mạo, xuất hiện trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Áo bào xám, tóc đen, hai bên tóc mai hơi bạc, hiện tại nhìn qua Kiếm Quan có tinh thần hơn rất nhiều, mặc dù trên mặt có vài nếp nhăn, nhưng từ ngũ quan có thể thấy được lúc còn trẻ cũng là một mỹ nam tử hiếm có.

“Nhìn như vậy thuận mắt hơn nhiều.”

Sở Cuồng Nhân hài lòng gật đầu.

“Công tử trị thương cho ta, ta không thể không báo đáp, chỗ ta có một bộ tiên pháp, tên là Thiên Liên kiếm ý, xin công tử nhận cho.”

Kiếm Quan xưng hô với Sở Cuồng Nhân nhiều hơn mấy phần kính ý, sau đó lấy ra một cái thẻ ngọc màu trắng, đưa cho Sở Cuồng Nhân.

Đây là bí quyết tiên pháp mà mấy ngày nay ông ta đã sửa soạn tốt.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, hơi kinh ngạc, “Không chờ đến khi ta chữa tốt thương thế cho ngươi, mới đưa thứ này cho ta sao?”

“Ta vốn dự định chọn công tử làm người thừa kế của ta, hiện tại đưa hay sau này đưa, cũng không có khác biệt gì.” Kiếm Quan nói.

“Thiên Liên kiếm ý, là tiên pháp tuyệt học mà ngày trước Kiếm Quan tự sáng tạo ra, có chút ý tứ, vậy ta sẽ nhận.”

Sở Cuồng Nhân cũng không cự tuyệt.

Chương 940: Thiên Đạo Chủ hậu kỳ, Kiếm chi bản nguyên, chấp pháp giả của Thánh thành

Sau khi Sở Cuồng Nhân thu phục Kiếm Quan, có được Thiên Liên kiếm ý, cũng không rời thành Cổ Tước trước, mà tìm một chỗ ở lại.

Mà chỗ kia chính là... Phủ thành chủ!

Tất cả người trong thành Cổ Tước đều mộng.

Giết thành chủ xong, lại không rời đi, ngược lại còn tiến vào phủ thành chủ, đây rốt cuộc là tình huống gì vậy? !

Ngại khiêu khích Thánh thành còn chưa đủ lợi hại sao? !

“Phách lối, thật sự quá phách lối.”

“Giết thành chủ, không rời đi trước, còn dám vào phủ thành chủ ở, không sợ chấp pháp giả của Thánh thành đến đây sao? Thật ngông cuồng.”

“Gia hỏa này, quá phách lối a.”

Đối với mưa gió bên ngoài phủ thành chủ, Sở Cuồng Nhân không thèm quan tâm, lúc này hắn đang bế quan tu hành trong phủ thành chủ bế.

Lần bế quan này, có hai mục đích.

Một là luyện hóa tư nguyên có được trong Thiên Hỏa Động Thiên.

Hai là lĩnh hội tiên pháp.

Tại Bạch gia, trong phủ thành chủ, hắn đều lấy được một vài tiên pháp, ngoài ra, còn có tiên pháp do Kiếm Quan tự sáng tạo, Thiên Liên kiếm ý!

Khoảng mười ngày sau.

Sở Cuồng Nhân đã luyện hóa phần lớn bảo vật lấy được trong Thiên Hỏa Động Thiên xong, tu vi cũng tăng lên Thiên Đạo Chủ hậu kỳ.

Tiếp theo, chính là lĩnh hội các loại tiên pháp.

Sở Cuồng Nhân đã lĩnh hội không ít tiên pháp, thậm chí còn tự sáng tạo ra hai loại, có thể nói đã thông thạo chuyện lĩnh hội tiên pháp rồi.

Bây giờ, hắn lĩnh hội tiên pháp đã không phải để sử dụng.

Mà muốn tìm hiểu ra bản nguyên chi lực thông quan tiên pháp.

Nhưng các tiên pháp lấy được trong phủ thành chủ, Bạch gia đều có đẳng cấp không đủ, nên hắn không thể tìm hiểu ra bản nguyên.

Hắn đặt mục tiêu lớn nhất lên môn tiên pháp cuối cùng, Thiên Liên kiếm ý.

"Tiên pháp do Kiếm Quan tự sáng tạo ra, còn mạnh hơn tiên pháp lấy được trong Bạch gia và phủ thành chủ rất nhiều, trong truyền thuyết, tiên pháp tương ứng với tiên, chia làm phổ tiên pháp, địa tiên pháp, thiên tiên pháp, chân tiên pháp..."

"Trước kia, phần lớn tiên tiên pháp mà ta lĩnh hội là phổ tiên pháp, nhưng rất có thể Thiên Liên kiếm ý đã tiếp xúc đến cấp bậc Địa Tiên pháp."

"Địa Tiên, cảnh giới thứ hai của Tiên Đạo, tại Thanh Lan Tiên giới cũng không có nhiều."

Sở Cuồng Nhân thầm nói, như đang ngẫm nghĩ.

Hắn nghĩ một lát cũng không tiếp tục để ý nữa, toàn tâm toàn ý bắt đầu lĩnh hội Thiên Liên kiếm ý trong tay.

Môn tiên pháp này là một môn tiên pháp kiếm đạo, thậm chí còn cao minh hơn Tôn Hoàng Kiếm Quyết của Sở Cuồng Nhân bây giờ.

Không chỉ như thế, Tôn Hoàng Kiếm Quyết không phải hoàn toàn là pháp môn kiếm đạo.

Còn Thiên Liên kiếm ý, là tiên pháp kiếm đạo vô cùng thuần túy!

Sở Cuồng Nhân căn cứ theo môn tiên pháp này, kết hợp với Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm của mình, rất nhanh đã tìm ra đạo bản nguyên thứ tám, Kiếm chi bản nguyên!

...

Trong phủ thành chủ.

Kiếm Quan và tiểu hồ ly đợi trong một cái sân.

Trong tay Kiếm Quan cầm một bầu rượu, từng ngụm uống vào, mà một bên khác, tiểu hồ ly buồn bực xoay quanh hoa cỏ.

“Làm sao đại lão vẫn chưa xuất quan?”

Tiểu hồ ly ngáp một cái nói, nàng đã luyện hóa viên tàn tiên đan kia, hiện tại đã đột phá cảnh giới Đại Đạo Chủ.

“Mặc dù ta không có cách nào vận dụng tu vi, nhưng năng lực nhận biết vẫn còn, ta có thể cảm giác được, khí tức của công tử đang không ngừng tăng cường, hai ngày trước ta còn cảm giác được ba động tiên pháp, công tử đang lĩnh hội tiên pháp đi.”

Kiếm Quan cười nhạt nói.

Mà còn lĩnh hội Thiên Liên kiếm ý của ông ta.

“Vậy bao lâu nữa đại lão mới xuất quan?”

“Nói thế nào cũng phải mấy năm đi, dù sao, Thiên Liên kiếm ý của ta cũng dễ lĩnh hội như vậy.” Kiếm Quan thản nhiên nói.

Ông ta không phủ nhận thiên phú của Sở Cuồng Nhân, nhưng cũng vô cùng tự tin với Thiên Liên kiếm ý của mình, tại Thanh Lan Tiên giới, Thiên Liên kiếm ý của ông ta tuyệt đối là một trong số ít tiên pháp công phạt cao cấp nhất.

“A, không tốt!”

Bỗng nhiên, sắc mặt Kiếm Quan thay đổi.

Ông ta nhìn về phía xa, cảm giác được có mấy cỗ khí tức vô cùng cường đại đang đến gần phủ thành chủ, hơn nữa còn ẩn giấu địch ý.

“Là chấp pháp giả của Thánh thành đến sao?”

Kiếm Quan ngưng trọng nói.

Không chỉ Kiếm Quan, các cường giả trong thành Cổ Tước cũng cảm nhận được mấy cỗ khí tức cường đại đột nhiên xuất hiện này.

Tất cả mọi người nhìn lưu quang xẹt qua không trung, nghị luận ầm ĩ.

“Khí tức thật khủng bố, là chấp pháp giả của Thánh thành tới.”

“Bọn họ đi về hướng... Phủ thành chủ!”

“Quả nhiên, bọn họ nhắm vào Sở Cuồng Nhân.”

Trong phủ thành chủ.

Kiếm Quan, tiểu hồ ly bày ra trận địa sẵn sàng đón địch.

“Tiểu hồ ly, tốt nhất ngươi vẫn nên tìm một chỗ trốn đi, người tới này, không phải ngươi có thể ứng phó.”

Kiếm Quan từ tốn nói.

“Không phải ngươi đã bị phế rồi sao? Ngươi có thể ứng phó à?”

“y...”

Khóe miệng Kiếm Quan co giật hai lần, mặc dù lời tiểu hồ ly này nói là sự thật, nhưng trực tiếp như vậy, thật khiến người ta đau lòng đấy, có biết không?

“Tóm lại, ta có biện pháp trì hoãn bọn họ.”

Kiếm Quan từ tốn nói.

Chỉ chốc lát.

Mấy đạo lưu quang đã đi đến trên không trung phủ thành chủ, tổng cộng có ba người, trên người mỗi người đều mặc áo giáp màu vàng kim, khí thế bá đạo tuyệt luân.

Mỗi người đều là hư tiên!

Ba người này, chính là chấp pháp giả của Thánh thành!

“Căn cứ theo tình báo, hiện tại kẻ ngoại lai kia đang ở trong phủ thành chủ thành Cổ Tước, hừ, đúng là phách lối.”

“Kẻ ngoại lai lớn mật như thế, là lần đầu tiên ta gặp đó.”

“Không sai.”

Vẻ mặt ba vị hư tiên lạnh lùng, trầm giọng nói.

Bỗng nhiên, bọn họ nhìn thấy Kiếm Quan và tiểu hồ ly trong sân nhỏ.

“Há, không ngờ trong phủ thành chủ vẫn còn người, là người đi cùng kẻ ngoại lai sao?”

“Cùng giải quyết đi.” Một tên chấp pháp giả đạm mạc nói, thuận miệng định ra kết cục của Kiếm Quan và tiểu hồ ly.

“A...”

Giờ phút này, một tiếng cười khẽ vang lên.

Chỉ thấy Kiếm Quan cầm bầu rượu, từ tốn nói: “Mấy vị chấp pháp giả của Thánh thành, uy phong thật lớn a.”

“Ngươi là ai?” Một tên chấp pháp giả nhìn thấy Kiếm Quan lại không sợ bọn họ, không khỏi có chút ngoài ý muốn hỏi.

Ở bên cạnh, một lão giả nhìn Kiếm Quan mấy lần, sau đó giống như nghĩ đến cái gì, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, vội vàng rơi xuống đất, cung kính nói: “Không biết Kiếm Quan ở đây, là chúng ta mạo phạm.”

Hai tên chấp pháp giả còn lại nghe vậy, hít vào một ngụm khí lạnh.

Kiếm Quan? !

Đúng là Kiếm Quan!

Một trong thất quan của Thanh Lan Tiên giới, Kiếm Quan!

Mọi người không khỏi cảm thấy rung động, trong truyền thuyết, Kiếm Quan mai danh ẩn tích nhiều năm, làm sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây? !

“Người các ngươi muốn giết, ta bảo vệ, các ngươi rời đi đi.”

Kiếm Quan từ tốn nói.

Mấy tên chấp pháp giả hai mặt nhìn nhau, có chút do dự.

“Kiếm Quan đại nhân muốn bảo vệ người này, đương nhiên là có thể, nhưng ta nghe nói Thiên Liên kiếm ý của đại nhân có một không hai, tại hạ cũng là kiếm tu, hướng về đã lâu, xin đại nhân chỉ điểm một chút.”

Ánh mắt lão giả lúc trước nhận ra Kiếm Quan lóe lên, lập tức nói.

Hắn ta lấy ra một thanh kiếm, đưa tay chém ra một đạo kiếm khí.

Kiếm khí như hồng thủy, chém về phía Kiếm Quan.

Ầm vang một tiếng, Kiếm Quan bị một kiếm đánh lui, phun ra một ngụm máu.

Hai người còn lại thấy thế, có chút hoảng hốt.

“Đây chính là Kiếm Quan?”

“Giả?”

Lão giả xuất kiếm lại lộ ra nụ cười, “Ta từng nghe thành chủ nói, nhiều năm trước Kiếm Quan đại nhân và Đao Quan đánh một trận, bị thương nặng, đã sớm biến thành phế nhân, xem ra, quả nhiên là như vậy.”

“Nếu không phải tên Đao Quan kia chơi lừa gạt, sao ta có thể bại trong tay hắn ta chứ, hừ!” Kiếm Quan hừ lạnh một tiếng nói, lúc nhắc đến Đao Quan, trong mắt ông ta lộ ra vẻ phức tạp, có hận, cũng có nhớ lại.

Giống như nhớ tới Đao Quan, sẽ nhớ tới người nào đó.

Chương 941: Thiên Liên kiếm ý trảm hư tiên, chiến trường tiên cổ

“Thắng làm vua thua làm giặc, bây giờ cho dù ngươi nói cái gì cũng không thay đổi được sự thật ngươi đã thua Đao Quan, không ngờ lần này tới giết kẻ ngoại lai lại có thu hoạch ngoài ý muốn, chém giết Kiếm Quan a, nếu ta lúc trước, chuyện này đến nghĩ ta cũng không dám nghĩ.” Lão giả kia nhếch miệng cười nói.

“Nếu ta ở thời kì toàn thịnh, một kiếm có thể giết trăm ngàn ngươi rồi!”

Kiếm Quan hừ lạnh nói.

Trong lòng ông ta có chút biệt khuất.

Nghĩ mình đường đường là Kiếm Quan, ngày xưa phong hoa tuyệt đại, một kiếm trảm ngàn Giao, phá trăm thành, sừng sững trên kiếm đạo chi đỉnh, nhưng bây giờ, lại bị mấy tên chấp pháp giả không phải tiên làm nhục như thế, đáng hận.

“Ha ha, Kiếm Quan, để mạng lại đi!”

Lão giả kia cười ha ha một tiếng, muốn động thủ.

Nhưng vào lúc này.

Cách đó không xa, trong một gian phòng, một cỗ kiếm áp lạnh thấu xương đột nhiên bạo phát, hóa thành một đạo kiếm ảnh màu tím kinh khủng, lơ lửng giữa không trung.

Kiếm áp khủng bố khiến đồng tử ba vị chấp pháp giả đột nhiên co rụt lại, như lâm đại địch, gắt gao nhìn căn phòng bên dưới kiếm ảnh.

“Các ngươi muốn mạng của ai?”

Một giọng nói đạm mạc vang lên.

Kiếm ảnh tán đi.

Một tiếng kẽo kẹt vang lên, cửa phòng mở ra.

Một bóng người mặc trường bào ống tay lớn màu trắng đi ra, bạch y tuyệt thế, khuôn mặt tuấn dật, trong lúc giơ tay nhấc chân có một loại siêu nhiên chi ý.

Hắn đi từng bước, mỗi bước đi, dưới chân có một đóa liên hoa màu tím nở rộ, do kiếm khí tinh thuần ngưng tụ mà thành.

Bộ bộ sinh liên!

Chuyện này khiến không ít tu sĩ chú ý phủ thành chủ trở nên khiếp sợ.

“Kiếm khí thành sen? Đây chẳng lẽ là... Thiên Liên kiếm ý!”

“Tuyệt học thành danh của Kiếm Quan ngày trước? !”

“Người này, chẳng lẽ là người thừa kế của Kiếm Quan sao?”

“Có khả năng, nếu không vì sao Kiếm Quan lại bảo vệ hắn.”

Mọi người chấn kinh.

Bản thân Kiếm Quan càng sợ ngây người.

Thiên Liên kiếm ý là do ông ta sáng tạo, cũng là ông ta giao cho Sở Cuồng Nhân, nhưng ông ta cảm thấy, ít nhất phải mười năm nữa, Sở Cuồng Nhân mới có thể nắm giữ môn tiên pháp này, muốn triệt để đại thành, thậm chí cần trăm năm.

Nhưng bây giờ, ông ta nhìn ra được, Sở Cuồng Nhân nắm giữ Thiên Liên kiếm ý đã viên mãn, không nói đến tu vi, đã không kém ông ta.

Lúc này mới mấy ngày mà thôi!

Năng lực học tập này, ngộ tính này, quá biến thái!

Còn là người không? !

“Vừa rồi các ngươi nói, muốn mạng của ai?”

Sở Cuồng Nhân lại hỏi một câu.

“Muốn mạng của ngươi!”

Lão giả hừ lạnh một tiếng, sau đó bóng người lóe lên, đánh về phía Sở Cuồng Nhân, trường kiếm chém ta, kiếm quang sắc bén gào thét mà ra.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân bình tĩnh, chậm rãi đưa tay.

Ngay sau đó, Đế khí trong cơ thể như sóng to tràn ra, hóa thành một đạo kiếm quang màu tím, mà nơi kiếm quang lướt qua, có từng đoá Tử Liên nở rộ.

Thiên Liên kiếm ý! !

Ầm! !

Hai đạo kiếm quang ầm vang va chạm!

Kết quả là, Thiên Liên kiếm ý thế như chẻ tre!

Kiếm quang lão giả phát ra như giấy mỏng, bị tuỳ tiện xé rách, kiếm quang của Thiên Liên kiếm ý bỗng nhiên rơi trên người hắn ta, xé hắn ta thành hai nửa.

Một kiếm, trảm hư tiên!

Hai tên chấp pháp giả còn lại nhìn thấy một màn này, đồng tử co rụt lại.

“Làm sao lại như vậy? !”

“Thực lực của người này còn cường đại hơn trên tình báo!”

Không chỉ chấp pháp giả.

Các tu sĩ còn lại trong thành Cổ Tước đều trợn mắt há hốc mồm, lúc này mới bao nhiêu ngày, gia hỏa này, lại có tiến bộ.

Hơn nữa không phải tiến bộ một chút.

Người này, quá kinh khủng!

“Cho dù là tiên chủng Vương giả, cũng quá dọa người đi.”

Có tu sĩ không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt nói.

Kiếm Quan cũng líu lưỡi không thôi.

Mặc dù ông ta không có cách nào sử dụng tu vi, nhưng cảm giác vẫn còn, từ trong Thiên Liên kiếm ý của Sở Cuồng Nhân, ông ta cảm giác được bản nguyên chi lực.

“Mấy ngày, hắn không chỉ hoàn toàn nắm giữ Thiên Liên kiếm ý đến thấu triệt, đồng thời còn nắm giữ một đạo Kiếm chi bản nguyên? !”

“Ngộ tính của công tử lại khủng bố như vậy!”

Kiếm Quan không nhịn được sợ hãi nói.

“Đi!”

Hai vị hư tiên chấp pháp giả còn lại biết mình không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, lúc này đã không có suy nghĩ đối địch với hắn nữa, muốn chạy trốn.

Nhưng bọn họ chưa đi được mấy bước, trong hư không đã xuất hiện từng đoá liên hoa màu tím, kiếm ý khủng bố đã hoàn toàn khóa chặt bọn họ!

“Muốn đi, đi đâu?”

“Các ngươi có thể đi, chỉ còn một con đường chết!”

Giọng nói Sở Cuồng Nhân băng lãnh vang lên.

Liên hoa màu tím trôi nổi bốn phía lập tức bắn về phía hai vị hư tiên, mỗi một đóa liên hoa, chính là một đạo kiếm khí khủng bố.

Trong chốc lát, hai vị hư tiên đã bị kiếm khí triệt để giảo sát!

Giơ tay nhấc chân giết hư tiên!

Chiến lực như vậy, khiến tất cả mọi người triệt để mất tiếng.

Sở Cuồng Nhân đưa tay lấy Càn Khôn giới của mấy vị hư tiên, đế niệm khẽ động, phát hiện không ít linh tủy bên trong.

Còn có mấy khối tiên tinh.

“Chấp pháp giả Thánh thành lại nghèo như vậy? Thánh thành không phát nổi tiền lương cho bọn họ sao?” Sở Cuồng Nhân nhếch miệng, có chút ghét bỏ.

Bên cạnh, khóe miệng Kiếm Quan co giật hai lần.

Chấp pháp giả nghèo sao?

Trong Càn Khôn giới có đến tỷ linh tủy, nghèo cái rắm.

Chỉ có thể nói, hiện tại Sở Cuồng Nhân quá giàu, lấy được hơn phân nửa bảo vật trong Thiên Hỏa Động Thiên, tài phú của phủ thành chủ, Bạch gia cũng bị hắn đoạt được, cộng thêm trận chiến tại Tử Tinh lúc trước, cũng không biết hắn đã thu hoạch được bao nhiêu.

Mặc dù, có hơn phân nửa bảo vật hắn đã đưa về Thương Khung tinh phát triển, nhưng hiện tại gia sản trên người hắn, ngay cả tiên nhân cũng chưa chắc đã bằng được.

“Được rồi, ở lại thành Cổ Tước cũng ngán rồi, nên rời đi.”

Sở Cuồng Nhân nói.

Mặc dù hắn rời đi, nhưng phong ba hắn gây ra vẫn không ngừng lại, tên của hắn, bắt đầu truyền ra Thanh Lan Tiên giới.

Dù sao, mỗi vị tiên chủng Vương giả đều được chú mục.

Đừng nói đến một vị tiên chủng Vương giả ngoại lai.

Đồng thời, trong thời gian ngắn, Sở Cuồng Nhân đã liên tiếp đắc tội hai thế lực lớn như Thần Hỏa Minh Giáo, Thánh thành, còn liên tiếp chém giết hư tiên...

Các thế lực trong Tiên giới muốn không chú ý cũng khó khăn.

“Một tên tiên chủng Vương giả ngoại lai, thế mà có thể náo ra động tĩnh lớn như vậy, gia hỏa này, làm việc quá không kiêng nể gì, sống không được lâu đâu.”

“Có lẽ, người này nên gia nhập một đạo thống Tiên cấp nào đó.”

“Ta nghe nói, người này được Thiên Liên kiếm ý, Kiếm Quan đã từng xuất hiện bên cạnh hắn, giữa bọn họ có quan hệ gì?”

“Cho dù nói thế nào, người này đáng giá chú ý.”

Lúc thanh danh của Sở Cuồng Nhân bắt đầu lưu truyền trong Thanh Lan Tiên giới, thì một chuyện khác, cũng theo đó xuất hiện.

...

Thanh Lan Tiên giới.

Trong một dãy núi bình thường không có gì lạ.

Mà hôm nay, chỗ sâu trong sơn mạch bỗng nhiên có lượng lớn khí vụ màu xám phun ra ngoài, trong chốc lát đã khuếch tán ra trăm triệu dặm.

Mà nơi bị vụ khí bao phủ, lại xuất hiện một cảnh tượng rách nát doạ người, binh khí bị phá nát, hài cốt rải rác, trong tiếng gió gào thét dường như còn xen lẫn tiếng gào thét của oán linh, giống như Tiên Thần vẫn lạc chi địa! !

Trong nháy mắt vùng đất kì dị này xuất hiện, toàn bộ đại năng trên Thanh Lan Tiên đều cảm ứng được, nhao nhao nhìn về phía xa.

“Cỗ khí tức này là... chiến trường Tiên Cổ! !”

“Móa! Chiến trường Tiên Cổ xuất hiện, chuyện này, sợ rằng các đại đạo thống ở Thanh Lan Tiên giới sẽ không ngồi yên.”

“Chỉ sợ, đám tiên nhân cũng sẽ có hành động.”

“Tiên Cổ chi chiến, trận đại chiến khoáng thế đó đã dẫn đến Tiên giới cổ lão hoàn chỉnh bị phá nát, bây giờ, một góc chiến trường của trận đại chiến đó đã hiện lên, ở trong đó ẩn chứa kỳ ngộ lớn lao, không ai sẽ không động tâm.”

“Có lẽ còn có thể tìm được nguyên nhân bạo phát trận đại chiến Tiên Cổ đó, tiếp xúc đến bí ẩn cổ xưa nhất của Tiên giới!”

Chiến trường Tiên Cổ xuất hiện, khiến cả Thanh Lan Tiên giới đều không ngồi yên, một đám đạo thống Tiên cấp đều có hành động.

Tu sĩ các nơi đều đang chạy về phía chiến trường Tiên Cổ kia.

Chương 942: Các phương phản ứng, thập nhị vương của Tiên giới, khí tức Yêu tộc

Chiến trường Tiên Cổ xuất hiện, mỗi đạo thống đều có hành động.

Tiên giới, Thần Hỏa Minh Giáo.

Trong một động thiên, bỗng nhiên có ba loại hỏa diễm màu sắc khác nhau gào thét mà ra, có đỏ thẫm chi hỏa, xanh thẳm chi hỏa, màu đen chi hỏa.

Mỗi loại hỏa diễm đều đại biểu cho một loại thần hỏa trên bảng Thần Hỏa.

Toàn bộ Thần Hỏa Minh Giáo cũng bị kinh động đến.

“Là Xích Huyết Thần Diễm, Hải Thiên Tinh Hỏa, âm Minh Hỏa! Là thần tử đại nhân, là thần tử đại nhân xuất quan! !”

“Thần tử đại nhân bế quan mười năm, cuối cùng đã xuất quan.”

Tất cả giáo đồ của Thần Hỏa Minh Giáo nhìn thấy tình cảnh này, sắc mặt đại hỉ, nhìn nơi phát ra ngọn lửa kia, trong mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Trong Thần Hỏa Minh Giáo, chỉ có một người đồng thời nắm giữ ba loại thần hỏa trên bảng Thần Hỏa mà thôi, đó chính là đệ nhất thần tử của Thần Hỏa Minh Giáo, Hỏa Thần Hoàng, cũng là một trong ít vị tiên chủng Vương giả trong Thanh Lan Tiên giới!

Trong hỏa diễm động trời, một nam tử vóc người vĩ ngạn đi ra, xung quanh có Thần Hỏa lượn quanh, khí thế mạnh, đảo loạn linh khí thiên địa.

Mắt hắn ta sáng như đuốc, nhìn về phía xa, “Khí tức dị dạng này, chính là là chiến trường cổ lão trong truyền thuyết, chiến trường Tiên Cổ hiện thế sao? !”

“Thú vị!”

Trong mắt hắn ta lộ ra một vệt dị sắc.

…

Nơi nào đó mọc đầy cây Ngô Đồng to lớn, mấy bóng người bao phủ trong ngọn lửa màu vàng đỏ đang nói chuyện, mơ hồ có thể nhìn thấy hai cánh mỹ lệ trên người những bóng người này, không giống tu sĩ nhân loại.

“Chiến trường Tiên Cổ xuất thế, các ngươi thấy thế nào?”

“Địa phương như vậy đã xuất thế, xem ra, chúng ta cũng không thể ở ẩn không ra nữa, để phượng tử hoàng nữ đi lịch luyện một phen đi.”

“Cũng đươc, còn hoàng nữ mới, trong cơ thể nàng ẩn chứa huyết mạch chí thuần của Thần Hoàng đang thức tỉnh, tạm thời không đi quấy rầy nàng.”

“Mặt khác, ta nghe nói gần đây, ở bên ngoài, có một kẻ ngoại có thể sử dụng Hoàng Hỏa, việc này, nhất định phải điều tra một phen, để phượng tử tiếp xúc với hắn, nếu người này có hại với tộc Phượng Hoàng ta, thì giết chết tại chỗ!”

“Đã hiểu...”

Sau đó không lâu, Thần Phượng và Thần Hoàng bay ra Ngô Đồng Uyên.

Một hoàn đảo trên Tiên giới chi hải.

Có tiếng rồng ngâm quanh quẩn.

Sau đó, hai đầu Thần Long uy vũ cưỡi mây đạp gió, đi ra hòn đảo.

Một ngày này.

Phượng Hoàng ra Ngô Đồng!

Thần Long ra cuồn cuộn!

Mang ý nghĩa, Thần Thú nhập thế!

...

Trong một tòa thành rộng lớn.

Một thanh niên thân mặc áo giáp màu trắng bạc, tay cầm trường thương, trong mắt lộ ra tinh quang, “Chiến trường Tiên Cổ xuất thế, mang ý nghĩa tiên chủng tề tụ, có lẽ, ta có thể tìm được đối thủ để thanh thương này của ta uống máu!”

Trường thương huyết sắc trong tay người thanh niên khẽ run lên, một cỗ hung sát chi khí vô biên vô tận từ trong đó phun ra ngoài.

“Vô Tích, mặc dù người được vi sư chân truyền, nhưng phải biết nhân ngoại hữu nhân, không thể kiêu ngạo tự mãn.” Bên cạnh nam tử mặc ngân giáp, một nam tử đứng chắp tay, trên người tiên huy tràn ngập, khí thế phi phàm.

Người này, là Thánh Thành Chi Chủ, một trong thất quan, Thương Quan!

“Vâng, sư tôn.”

Thanh niên từ tốn nói, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ không để bụng, “Đúng rồi, nghe nói gần đây thành Cổ Tước chi chủ dưới trướng Thánh thành bị một tên kiêu bên ngoài giết, việc này có thật không?”

“Ừm, là thật.”

“Vậy thì tốt, hi vọng lần này đến chiến trường Tiên Cổ có thể gặp được người này, ta sẽ chém đầu hắn xuống, truyền ra Thánh thành chi uy!”

...

“Hiện nay, trong thế hệ trẻ tuổi của Thanh Lan Tiên giới có cách nói thập nhị vương, chính là chỉ mười hai vị tiên chủng Vương giả!”

Trên một dãy núi trống trải.

Tay trái Sở Cuồng Nhân cầm Thanh Nang Thiên Thư, tay phải căn cứ theo hướng dẫn của Thiên Thư, ngưng tụ thủy khí thành châm, đang trị thương cho Kiếm Quan.

Còn Kiếm Quan lại đang kể lại một số chuyện của Thanh Lan Tiên giới.

“Trong đó bao gồm Hỏa Thần Hoàng của Thần Hỏa Minh Giáo, đệ tử thân truyền của Thánh Thành Chi Chủ Võ Vô Tích, thiếu chủ Đao Vương Táng Kiếm Hải...”

Lúc nhắc đến Táng Kiếm Hải, trong mắt Kiếm Quan lướt qua tia lạnh.

Sở Cuồng Nhân cau mày, “Trị thương, buông xuống nỗi lòng.”

“Vâng, công tử.”

Kiếm Quan gật đầu, dần khôi phục bình tĩnh.

“Táng Kiếm Hải? Nghe giống như thế lực kiếm đạo, làm sao lại là thiếu chủ Đao Vương?” Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ hỏi.

“Công tử không biết, tu sĩ Táng Kiếm Hải này không phải là kiếm tu, mà chính là đao tu, táng kiếm chính là, lấy đao táng kiếm! Tôn chỉ tu hành của bọn họ là muốn chứng minh, đao, áp đảo kiếm!”

“Mà Táng Kiếm Hải chi chủ, chính là một trong những tu sĩ cường đại nhất trên Thanh Lan Tiên giới hiện nay, cấp bậc Tiên Nhân... Đao Quan! !”

Sở Cuồng Nhân nghe vậy lắc đầu nói: “Binh khí trên thế gian là vì đả thương người, giết người mà sinh, bản chất đều giống nhau, không phân chia cao thấp, tôn chỉ tu hành của Táng Kiếm Hải này, đúng là nhàm chán đến cùng cực.”

“Công tử nói phải.”

“Tiên giới có thập nhị vương, phương Tiên giới này cũng chỉ có mười hai vị tiên chủng Vương giả sao?” Sở Cuồng Nhân lại hỏi một câu.

“Cũng không chắc, chỉ là danh tiếng của mười hai vị tiên chủng Vương giả này rất xuất sắc, ít nhiều còn một vài tiên chủng Vương giả khác ẩn giấu trong các đạo thống, ví dụ như tộc Thần Thú ở Thanh Long đảo hay ở Ngô Đồng sơn quanh năm ở ẩn không ra, khẳng định bọn họ không chỉ có một vị tiên chủng Vương giả.”

“Há, Thanh Lan Tiên giới có chủng tộc Thần Thú?”

“Đúng vậy, mặc dù là Thần Thú, nhưng nghe đồn, huyết mạch Thần Thú của bọn họ rất mỏng manh, dù vậy, bọn họ vẫn là Thần Thú, không thể khinh thường, có thể nói, bọn họ là một trong mấy thế lực cường đại nhất tại Thanh Lan Tiên giới.” Kiếm Quan nói ra.

“Trong đám ngoại lai, có tiên chủng Vương giả hay không?”

Sở Cuồng Nhân bất động thanh sắc dò hỏi.

“Từng có, nhưng kẻ ngoại lai bị dân bản địa chèn ép, rất khó phát triển, phần lớn phụ thuộc vào các đại đạo thống, nhưng bởi vì thân phận kẻ ngoại lai, ít nhiều sẽ bị bài xích, trong thập nhị vương chỉ có một mình Độc Cô Vũ là ngoại lai, hiện phụ thuộc Linh Hoàng sơn.”

Kiếm Quan nghĩ một lát, còn nói thêm: “Đây là tình báo những năm trước, trong khoảng thời gian này, Thanh Lan Tiên giới hiển hóa ở bên ngoài, lại tràn vào một đám ngoại lai, trong đám ngoại lai này, ngoại trừ công tử, có tiên chủng Vương giả mới hay không, ta cũng không rõ ràng.”

“Hiểu rồi.”

Sở Cuồng Nhân thu hồi thủy khí trong cơ thể Kiếm Quan, “Xem ra chiến trường Tiên Cổ hiện thế, càng thú vị hơn Thiên Hỏa Động

Thiên.”

Bên cạnh, Kiếm Quan cảm giác thương thế trong cơ thể.

So với lúc trước đã tốt lên rất nhiều, hiện tại ông ta đã có thể sử dụng mấy phần thực lực, chuyện này khiến ông ta càng thêm khăng khăng một mực với Sở Cuồng Nhân.

“Thêm mấy đợt trị liệu nữa, thương thế trong cơ thể ngươi sẽ gần như khỏi hẳn.” Sở Cuồng Nhân nhìn ông ta một cái, nói.

“Đa tạ công tử.”

“Đại lão, đại lão, ta phát hiện một cấm chế ở phía trước, không biết trong đó có bảo vật gì hay không?”

Lúc này, tiểu hồ ly chạy tới nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, cũng có chút hứng thú, “Đi xem một chút.”

Tiểu hồ ly dẫn Sở Cuồng Nhân, Kiếm Quan đi đên trước một sơn động, sơn động này nhìn như tầm thường, nhưng bên trong lại dày đặc cấm chế cường đại, một khi bước vào sẽ nhận công kích mãnh liệt.

“Cấm chế này, cũng không phải thiên nhiên, là có người thiết trí cấm chế, hơn nữa trong sơn động này, có người... Ừm, không đúng, khí tức này, là một tên Yêu tộc.”

“Khí tức hỗn loạn, xem ra đã bị thương, được rồi, việc này không liên quan đến chúng ta, rời đi thôi.” Sở Cuồng Nhân nói.

Nhưng lúc hắn vưa nói rời đi, nơi xa bỗng nhiên có mấy đạo lưu quang màu vàng lướt đến, rơi xuống trước sơn động, một trận sát ý mạnh mẽ lập tức bao phủ Sở Cuồng Nhân, tiểu hồ ly và Kiếm Quan.

Chương 943: Dị chủng Thanh Loan, không tồn tại ở ba nghìn thế giới, không vào Đại

Đạo Luân Hồi

Lưu quang màu vàng đi đến trên không trung mấy người Sở Cuồng Nhân, những người này đều mặc khải giáp giống nhau, còn mặc áo choàng, trên áo choàng còn thêu lên một con chim ba chân màu vàng, vô cùng uy phong.

Mà nhìn thấy mấy người kia, sắc mặt Kiếm Quan thay đổi.

“Đây là, Chí Tôn Yêu Đình Kim Ô Vệ!”

“Yêu Đình Kim Ô Vệ?”

Sở Cuồng Nhân cau mày, những ngày gần đây, hắn đã có hiểu biết về một số thế lực phân bố trên Thanh Lan Tiên giới.

Mà Chí Tôn Yêu Đình, hắn đã từng nghe nói đến cái tên này..

Đây là một đạo thống đỉnh phong trong Yêu tộc.

Thậm chí có thể nói, là trừ chủng tộc Thần Thú ở ẩn tại Ngô Đồng sơn, Thần Long đảo không ra, đây là thế lực Yêu tộc mạnh nhất.

“Không sai, Yêu Đình Kim Ô Vệ, đây là đội quân quan trọng nhất của Yêu Đình, nghe nói, chỉ nghe theo mệnh lệnh của Yêu Đình chi chủ và mấy vị Yêu Đình hoàng tử, còn các Yêu tộc khác, không thể ra lệnh cho bọn họ.”

Ánh mắt Kiếm Quan có chút ngưng trọng nói, nói một cách khác, mỗi khi Kim Ô Vệ xuất hiện, như vậy sẽ liên quan đến Hoàng tộc Yêu Đình.

“Thú vị, Yêu Đình Kim Ô Vệ, lại đến đây bắt một tên Yêu tộc, chẳng lẽ Yêu tộc này có gì đặc biệt sao?”

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra dị sắc.

Lúc này, mấy tên Kim Ô Vệ cũng phát hiện đám người Sở Cuồng Nhân.

“Nhân tộc?”

“Yêu khí kia biến mất ở đây, chắc hẳn đã trốn trong sơn động này, nhưng nơi này lại có mấy tên Nhân tộc?”

Một tên Kim Ô Vệ cau mày nói, “Chuyện này liên quan trọng đại, không thể để người khác biết, mấy người kia, giết hết đi.”

“Được, từ khí tức phán đoán, thanh niên kia là một vị Thiên Đạo Chủ, còn tiểu yêu và lão giả, không đủ gây sợ.”

Mấy tên Kim Ô Vệ trao đổi vài câu.

Từ đầu đến cuối, uy áp của bọn họ vẫn bao phủ bốn phía, không cho đám người Sở Cuồng Nhân có cơ hội rời đi.

Trong lời nói, đã định ra vận mệnh của đám người Sở Cuồng Nhân.

“Nhân tộc, xuất hiện ở đây, là do các ngươi không may, chịu chết đi!” Một tên Kim Ô Vệ bỗng nhiên xuất thủ.

Bàn tay lớn vỗ một cái, yêu khí cường đại ầm vang bạo phát, hóa thành một đại thủ kim quang bắn ra bốn phía, áp về phía mấy người Sở Cuồng Nhân.

“Làm càn.”

Sở Cuồng Nhân quát lạnh một tiếng, một quyền lập tức đánh ra.

Lực lượng thân thể và Đế khí đồng thời bạo phát, cứ thế đánh nát bàn tay lớn màu vàng óng kia, kình khí dồi dào cuốn ngược mà ra, rơi lên người tên Kim Ô Vệ kia, đánh nát áo giáp trên người hắn ta, khiến hắn ta thổ huyết.

“Cái gì? !”

“Thực lực này tuyệt đối không phải Thiên Đạo Chủ tầm thường, hơn nữa tuổi của hắn cũng không cao, chẳng lẽ lại là một tên tiên chủng Vương giả?”

“Không tốt, sơ suất.”

Sắc mặt mấy tên Kim Ô Vệ bỗng nhiên thay đổi.

“Đồng loạt ra tay!”

Chỉ thấy tên Kim Ô Vệ cầm đầu hét lên một tiếng, lập tức hóa thành một đầu Thương Ưng to lớn màu đen, chộp về phía Sở Cuồng Nhân.

Ưng trảo vồ xuống, giống như muốn xé rách hư không, bắt hủy tinh thần.

“Muốn chết.”

Vẻ mặt Sở Cuồng Nhân lạnh lẽo.

Hắn cũng không muốn nhúng tay vào chuyện của Yêu Đình, nhưng Yêu Đình hành sự quá mức bá đạo, chỉ vì bọn họ đi ngang qua, lại muốn lấy mạng bọn họ.

Vậy hắn đành phải, giết đám người này! !

Đối mặt với Thương Ưng công tới, Sở Cuồng Nhân đưa tay đánh ra một quyền, lực lượng nhục thân và Đế khí đồng thời bạo phát, đánh với Thương Ưng chi trảo, lực lượng cường đại khiến nửa người Thương Ưng gần như sụp đổ.

Mấy tên Kim Ô Vệ còn lại cũng vọt tới trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Các loại tiên pháp, ảo diệu trực tiếp oanh ra.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, bóng người bất động như núi, đưa tay ra, có một đạo Hoàng Hỏa màu vàng đỏ hóa thành sóng lửa trùng điệp khuếch tán ra.

Ầm vang một tiếng, mấy tên Kim Ô Vệ bị sóng lửa trực tiếp đánh bay!

“Hoàng Hỏa, đây là Hoàng Hỏa!”

“Tại sao gia hỏa này lại nắm giữ hỏa diễm của Phượng Hoàng, chẳng lẽ hắn là Thần Thú Phượng Hoàng? Không đúng, khí tức này rõ ràng là Nhân tộc a.”

Mấy tên Kim Ô Vệ kinh nghi bất định nhìn chằm chằm Sở Cuồng

Nhân.

Ngược lại có một người, trong mắt như có điều suy nghĩ, “Nghe nói gần đây xuất hiện một tên nhân loại nắm giữ Hoàng Hỏa, tên là Sở Cuồng Nhân, còn giết mấy tên chấp pháp giả của Thánh thành, xem ra, người kia chính là ngươi.”

“Nha, xem ra danh tiếng của ta đã truyền đến Yêu Đình rồi.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân cong lên nói.

Nghe thấy hắn nói vậy, Kim Ô Vệ hừ lạnh một tiếng, “Mặc dù ngươi là tiên chủng Vương giả, nhưng dù sao cũng chỉ là một kẻ ngoại lai, ngươi đã đắc tội Thánh thành, chẳng lẽ còn muốn đối nghịch với Yêu Đình chúng ta? !”

“Có gì không thể?”

Sở Cuồng Nhân lại lộ ra dáng vẻ không quan trọng.

“Kẻ ngoại lai, cuồng vọng!”

Mấy tên Kim Ô Vệ nhao nhao hóa thành bản thể Yêu tộc, không ngoại lệ đều là các loại Yêu thú phi hành cường đại, có ưng, có chim cắt, có bằng.

Sở Cuồng Nhân cười, “Thế nào, chẳng lẽ điều kiện trúng tuyển Kim Ô Vệ là phải có cánh sao? Vậy các ngươi dứt khoát đừng gọi là Kim Ô Vệ nữa, đổi tên thành Chim Vệ đi.”

“Muốn chết! !”

Kim Ô Vệ giận không nhịn nổi, trong nháy mắt yêu khí bao phủ phương thiên địa này.

“Được rồi, không chơi với các ngươi nữa.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu.

Chỉ thấy trên người hắn, một cỗ Đế khí và niệm lực mạnh mẽ tuyệt luân đang lưu chuyển, sau đó hóa thành sóng ánh sáng màu đỏ tía khuếch tán ra.

Nhất Niệm Khởi, Thiên Địa Thương!

Nhất thời, một đám Kim Ô Vệ hóa thành bột mịn trong sợ hãi.

“Sơ suất, phải để lại mấy cái cánh chim nướng mới đúng.”

Sở Cuồng Nhân có chút ảo não nói.

Bên cạnh, tiểu hồ ly rụt cổ lại.

Đại lão thật hung tàn!

Bên cạnh, Kiếm Quan lại có chút lo lắng, công tử vốn đã đắc tội Thánh thành, hiện tại lại đắc tội Chí Tôn Yêu Đình...

Đúng rồi, còn Thần Hỏa Minh Giáo nữa, mặt khác, đoán chừng Táng Kiếm Hải dính líu đến mình cũng sẽ không dễ dàng buông tha hắn...

Nghĩ đến đây, Kiếm Quan không nhịn được cảm thấy đau đầu.

Một kẻ ngoại lai, lại đắc tội nhiều đạo thống Tiên cấp như vậy, đoán chừng hắn chính là kẻ ngoại lai kiêu ngạo nhất trong Thanh Lan Tiên giới từ trước tới nay đi.

“Không được, ta phải nhanh chóng khôi phục thực lực, chỉ có Kiếm Quan thời kỳ toàn thịnh, mới có thể bảo vệ công tử được.”

Trong lòng Kiếm Quan âm thầm quyết định.

Lần này, ông ta không chỉ vì mình.

Còn vì Sở Cuồng Nhân!

“Ngươi ở trong nhìn lâu như vậy, cũng nên đi ra rồi chứ?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Chỉ thấy trong sơn động, một bóng người xinh đẹp chậm rãi đi ra.

Đây là một nữ tử mặc váy dài màu xanh, dáng người có lồi có lõm, tóc đen đến eo, da như mỡ đông, ngũ quan tinh xảo.

Nhất là hai mắt nữ tử này, màu lưu ly, giống như một đôi ngọc thúy, trong suốt sáng long lanh, dưới mắt còn có một nốt ruồi, chẳng những không phá hỏng tổng thể mỹ cảm, lại tăng thêm mấy phần quyến rũ động lòng người.

Đúng là rất đẹp.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không hề động tậm.

Toàn Tri Chi Linh mở ra, liếc mắt qua, bắt đầu phân tích.

“Há, dị chủng Thanh Loan?”

Sở Cuồng Nhân hơi ngoài ý muốn.

Trong truyền thuyết, Thanh Loan là dị chủng biến dị của Phượng Hoàng, vô cùng hiếm thấy, giống như Nguyệt Quang Hồ, Nguyệt Quang Hồ chính là dị chủng biến dị của Thần Thú Cửu Vĩ Thiên Hồ, có năng lực thần thông không tầm thường.

Mà năng lực thần thông của Thanh Loan, là Thanh Loan Chi Nhãn.

Môn thần thông này, có thể chiếu phá hư vọng, nhìn thấy vật chân thật, thậm chí còn có thể nhìn ra quá khứ tương lai của một người, vô cùng cường đại.

Thanh Loan giật mình, không ngờ Sở Cuồng Nhân liếc mắt một cái đã nhìn ra chân thân của nàng, mà nàng cũng đang vận dụng thần thông nhìn Sở Cuồng Nhân.

Không nhìn thì không sao.

Nhưng vừa nhìn, lại khiến nàng như bị sét đánh!

Hư vô!

Trước mắt là một mảnh hư vô!

Mệnh cách hư vô, quá khứ hư vô, tương lai hư vô...

Thậm chí ngay cả hiện tại, cũng là một mảnh hư vô! !

Dường như người trước mắt này, siêu thoát tất cả!

Không tồn tại trong ba nghìn thế giới, không vào Đại Đạo Luân Hồi!

Chương 944: Lai lịch của Thanh Loan, Thanh Loan Kính, lai lịch khủng bố

Thanh Loan mộng.

Mệnh cách là một mảnh hư vô!

Siêu thoát tất cả, không ở trong ba nghìn thế giới, không vào Đại Đạo Luân Hồi? !

Đây rốt cuộc là vật gì?

Dù là mệnh cách của tiên nhân cũng không như vậy, tên nhân loại trước mặt này, rốt cuộc có lai lịch gì? !

Thanh Loan hoàn toàn mộng.

“Nhìn đủ chưa, nhìn thấy cái gì?”

Sở Cuồng Nhân tò mò hỏi.

“Là ta mạo phạm.”

Thanh Loan vội vàng cúi đầu xuống, kinh sợ nói, nàng trăm phần trăm có thể xác định, nam tử trước mặt này tuyệt đối không thể trêu chọc!

Đây tuyệt đối là một trong những cấm kị trong thiên địa này!

Thanh Loan trời sinh có thần thông, có thể cảm ứng vũ trụ đại đạo, biết trong thiên địa này, có một số tồn tại cấm kị vô cùng khủng bố.

Những tồn tại này, dù là tiên nhân mạnh nhất cũng vô cùng e dè.

Rất hiển nhiên.

Tồn tại có mệnh cách hư vô trước mặt này, chính là tồn tại cấm kỵ kia, cho dù bây giờ không phải, nhưng tương lai rất có thể trở thành cấm kỵ.

Trong lòng nàng âm thầm suy nghĩ cái gì.

“Ta nói này, ta có nên giết ngươi không nhỉ?”

Lúc này, giọng nói của Sở Cuồng Nhân lại vang lên bên tai nàng.

Nghe nói như thế, đồng tử Thanh Loan đột nhiên co rụt lại, đôi mắt giống như ngọc thúy lộ ra vẻ hoảng sợ, giết nàng? !

“Công tử, ta không biết mình đã làm sai cái gì?”

“Ngươi nhìn đi, ta vừa giết mấy tên Kim Ô Vệ của Chí Tôn Yêu Đình, ngươi lại nhìn thấy tất cả, ta có nên giết ngươi diệt khẩu không nhỉ?”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân có sát ý lưu chuyển.

Giống như thật sự đang suy nghĩ chuyện giết Thanh Loan.

“Xin công tử yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ bí mật này, hơn nữa ta và Chí Tôn Yêu Đình có thù, không có khả năng đi tìm bọn họ.”

Thanh Loan vội vàng nói.

“Há, thì ra ngươi và bọn họ có thù a, vậy thì càng tốt, ta bắt ngươi lại, đưa ngươi cho Chí Tôn Yêu Đình, không biết bọn họ có thể tha thứ cho ta mạo phạm không? Sở Cuồng Nhân giống như đang trầm ngâm nói.

Bên cạnh, Kiếm Quan liếc mắt.

Dựa vào tính cách của Sở Cuồng Nhân, hắn sẽ đi bồi tội với Yêu Đình sao?

Đánh chết Kiếm Quan cũng không tin.

Múc đích Sở Cuồng Nhân nói ra những lời này chỉ có một, hắn đang lừa Thanh Loan, muốn lấy tình báo từ trên người đối

phương.

Ví dụ như...

Tại sao Chí Tôn Yêu Đình lại phái Kim Ô Vệ đến bắt nàng.

“Công tử, xin công tử đưa ta về Ngô Đồng sơn, ta nguyện ý lấy một kiện chí bảo tặng ngươi!” Thanh Loan cắn răng nói.

“Nói một chút.”

“Không dối gạt công tử, Chí Tôn Yêu Đình truy sát ta, chính là vì kiện chí bảo này.” Thanh Loan lấy ra một cái gương đồng mang phong cách cổ xưa.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua gương đồng, Toàn Tri Chi Linh mở ra.

Nhưng trong thời gian ngắn không có cách nào hoàn toàn phân tích.

Sở Cuồng Nhân lập tức có hứng thú.

Bảo vật khiến Toàn Tri Chi Linh phải tốn thời gian phân tích cũng không nhiều, cấp bậc của chiếc gương đồng phong cách cổ xưa này rất cao a.

Tuyệt đối trên Đạo khí!

Tiên Khí!

Chỉ sợ còn không phải Tiên Khí bình thường.

“Lại nói.”

“Ta là một đầu Thần Hoàng vô danh tại Ngô Đồng sơn, nhiều năm trước, ta đi ra Ngô Đồng sơn, xuất ngoại du lịch, nhưng gặp phải thái tử Kim Đế Nhất của Chí Tôn Yêu Đình, hắn nhìn trúng thân phận Thần Hoàng tại Ngô Đồng sơn của ta, bắt ta đi, giam cầm trong Yêu Đình, đến bây giờ đã qua mấy năm.”

“Mà trước đó không lâu, huyết mạch Thanh Loan trong cơ thể ta giác tỉnh, dẫn động Thanh Loan Kính cất giữ trong Chí Tôn Yêu Đình, ta mang theo kính đột phá cấm chế của Yêu Đình, trốn thoát, nhưng sau đó đã dùng hết năng lượng của Thanh Loan Kính, ta bị Kim Ô Vệ truy sát, rồi mới gặp công tử.”

Thanh Loan êm tai kể lại.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, trong mắt lóe lên dị sắc.

Lúc trước Thanh Loan là Thần Hoàng, nhưng Ngô Đồng sơn có nhiều Thần Hoàng như vậy, vì sao thái tử của Chí Tôn Yêu Đình lại chỉ nhìn trúng Thanh Loan?

Là biết trong cơ thể nàng ẩn chứa huyết mạch của Thanh Loan?

Khả năng không lớn.

Vậy chính là vấn đề thân phận.

Trong Ngô Đồng sơn, thân phận của đối phương không tầm thường, ít nhất không giống Thanh Loan nói, chỉ là một đầu Thần Hoàng vô danh.

Sở Cuồng Nhân suy tư một hồi, biết Thanh Loan cũng không nói ra tất cả tin tức, nhưng hắn cũng không quá để ý.

“Ngươi không sợ ta không đáp ứng, trực tiếp giết ngươi, rồi đoạt Thanh Loan Kính chạy sao?” Sở Cuồng Nhân nghiền ngẫm nói.

“Sẽ không, công tử giết ta, đoạt Thanh Loan Kính, vậy chính là đồng thời đắc tội Chí Tôn Yêu Đình và Ngô Đồng sơn, tại Thanh Lan Tiên giới chưa từng có ai đắc tội hai thế lực lớn này mà vẫn bình yên vô sự.”

“Nơi này không có người khác, ta giết ngươi, làm sao đám người Ngô Đồng sơn biết được, nếu không được, thì ta giả tạo một chút, giá họa chuyện giết ngươi cho Chí Tôn Yêu Đình cũng được.”

Sở Cuồng Nhân nói, sờ cằm, giống như đang tự hỏi tính khả thi của chuyện này, Thanh Loan ở bên cạnh nghe vậy, kinh hồn táng đảm.

Tên nhân loại này, là ma quỷ sao? !

“Không thể, Thanh Loan Kính có thiết lập hạn chế, chỉ có Thanh Loan mới có thể dùng, nếu ngươi giết ta, sẽ không dùng được kiện Tiên Khí này.”

“Ta nói... Ngươi đang đùa ta sao? ! Nếu chỉ có Thanh Loan mới có thể sử dụng cái kính này, vậy dẫn ngươi về Ngô Đồng sơn, ta lấy cái kính này làm gì? Lấy ra soi gương sao? !” Sở Cuồng Nhân băng lãnh nói.

Nhìn ra được, hắn có chút tức giận.

“Công tử, trong Thanh Loan Kính ẩn chứa một phần tiên kinh, chỉ cần ngươi dẫn ta về Ngô Đồng sơn, ta sẽ tặng tiên kinh này cho ngươi!”

Thanh Loan tiếp tục nói, trên trán đã thấm ra mồ hôi lạnh.

Sở Cuồng Nhân vừa tức giận, sát ý tiêu tán ra đã khiến nàng run sợ, giống như đối mặt với một vị Sát Thần.

Đi cùng tên nhân loại này, nàng có cảm giác như bữa no bữa đói vậy.

Rõ ràng lớn lên đẹp trai như vậy, sao lại khủng bố như thế!

“Còn có một phần tiên kinh a.”

Sở Cuồng Nhân thu liễm sát ý, hai mắt tỏa sáng.

Trận lừa dối này, thật sự lừa dối ra không ít thứ.

Yêu Đình thái tử, Ngô Đồng sơn Thanh Loan, Tiên Khí Thanh Loan Kính, còn có một phần tiên kinh, chậc chậc, nếu làm tốt, hắn có thể có thu hoạch lớn.

Sở Cuồng Nhân vươn tay, “Giao Thanh Loan Kính ra đây.”

Thanh Loan không tình nguyện đưa tới, Sở Cuồng Nhân muốn cầm đi, nhưng đối phương sống chết nắm chặt không nỡ buông tay, hắn nhướng mày một cái, sau đó hơi dùng lực kéo tấm gương qua.

Luận cậy mạnh, mười Thanh Loan cũng không sánh bằng hắn.

Sau khi lấy được tấm gương, hắn thôi động Đế khí, rót vào bên trong, lại phát hiện tấm gương này không nhúc nhích, không hề có phản ứng.

Xem ra, thật sự chỉ có Thanh Loan mới có khả năng sử dụng.

“Thú vị.” Sở Cuồng Nhân vuốt ve một phen, sau đó nói với Thanh Loan: “Từ giờ trở đi, ngươi ở bên cạnh ta, lúc nào dẫn ngươi về Ngô Đồng sơn, vậy phải xem tâm tình của ta.”

Đây coi như hắn đã đáp ứng Thanh Loan.

“Đa tạ công tử.”

Hai mắt Thanh Loan tỏa sáng.

“Đúng rồi, ngươi tên là gì?”

“Thanh Phong, Thanh Loan Thanh Phong.”

Đến lúc này, bên cạnh Sở Cuồng Nhân đã có thêm một đầu dị chủng Thần Thú.

Trên đường đến chiến trường Tiên Cổ, hắn vẫn luôn nghiên cứu Thanh Loan Kính, Toàn Tri Chi Linh cũng đã phân tích tin tức liên quan đến Thanh Loan Kính xong, mà lai lịch của nó, lại khiến hắn âm thầm líu lưỡi.

Thanh Loan Kính, lại xuất từ... Côn Lôn Dao Trì!

Là thánh địa Tiên giới trong truyền thuyết, Côn Lôn Dao Trì!

Không phải Thanh Lan Tiên giới, mà chính là Tiên giới hoàn chỉnh, nghe nói Côn Lôn Dao Trì là nơi ở của Nữ Tiên Chi Chủ... Tây Vương Mẫu.

Đây chính là một tồn tại kinh khủng a.

Là cường giả chí cường trong tiên.

“Lai lịch của Thanh Loan Kính thật khủng bố, lại có quan hệ với tồn tại kinh khủng như vậy, chờ một chút, trong Thanh Loan Kính ẩn chứa tiên kinh chẳng lẽ lại là…”

Sở Cuồng Nhân giống như nghĩ tới điều gì, tâm thần khẽ run.

“Chủ nhân đoán không sai, tiên kinh trong Thanh Loan Kính, chính là tiên kinh tu hành của Tây Vương Mẫu… Dao Trì Tiên Kinh.”

Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái nói.

Chương 945: Ngươi cũng muốn được vuốt sao? Thành Thiên La, Lam Vũ hiện thân

“Dao Trì Tiên Kinh, tiên kinh tu hành của Tiên Thần Tây Vương Mẫu cổ lão sao? Trời ạ, vậy ta tuyệt đối đã nhặt được bảo rồi.”

Hô hấp của Sở Cuồng Nhân có chút trầm trọng.

Tiên kinh, trong Thanh Lan Tiên giới đã là tuyệt thế trọng bảo, mà Dao Trì Tiên Kinh là tiên kinh tu hành của Tây Vương Mẫu, càng là tiên kinh trong tiên kinh, đặt trong toàn bộ Tiên giới cũng là vô thượng trọng bảo!

“Trong truyền thuyết cổ lão của Tiên giới, bên cạnh Dao Trì Tây Vương Mẫu là Thanh Loan, mà trong Thanh Loan Kính lại ẩn chứa Dao Trì Tiên Kinh, có lẽ đây là Tây Vương Mẫu ban cho Thanh Loan, nhưng không biết tại sao lại lưu lạc đến tận đây?”

“Nếu ta đoạt được vật này, sẽ có tác dụng lớn đối với ta!”

“Trời cho mà không lấy, sẽ bị báo ứng, ta đành phải thu nhận thôi.” Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên, tâm tình thật tốt.

“Chủ nhân đừng vui vẻ quá sớm, căn cứ theo phân tích, bộ Dao Trì Tiên Kinh này chỉ là bản thiếu, cũng không phải Dao Trì Tiên Kinh hoàn chỉnh.”

“Vậy cũng được rồi, nhân vật như Tây Vương Mẫu, cho dù là một phần tiên kinh tàn khuyết, cũng đủ để ta phát triển giai đoạn tu hành hiện tại.”

Sở Cuồng Nhân vẫn không cảm thấy tiếc nuối.

Tiên kinh, chung quy là con đường tu hành của người khác, cho dù là Dao Trì Tiên Kinh, đó cũng là tu hành chi đạo của Tây Vương Mẫu, không phải của hắn.

Với hắn mà nói, thứ này chỉ dùng để tham khảo.

Bản đầy đủ đương nhiên là càng tốt hơn.

Nhưng tàn kinh, cũng không ảnh hưởng đến toàn cục.

“Hiện tại, biện pháp duy nhất chính là rút bản tiên kinh này ra, nhưng Thanh Loan Kính chỉ có Thanh Loan mới có thể sử dụng, muốn Thanh Phong lấy bản tiên kinh này ra cho ta, đoán chừng có chút khó, dù sao mới đạt thành hợp tác, trước khi chưa đưa nàng về Ngô Đồng, nàng sẽ không đưa tiên kinh cho ta.”

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Thanh Loan Kính chỉ có Thanh Loan có thể vận dụng...

Vậy nếu ta biến thành Thanh Loan thì sao?

Trong đầu Sở Cuồng Nhân lóe lên suy nghĩ này.

Hắn có Thể Chất Chi Thư, hoàn toàn có thể phân tích ra thể chất của Thanh Loan, lại mượn nhờ thể chất này thôi động Thanh Loan Kính, như vậy không được sao?

“Tiểu Ái, biện pháp này, có thể thực hiện không?”

Sở Cuồng Nhân nói suy nghĩ của mình cho Tiểu Ái.

“Căn cứ theo phân tích, tỷ lệ có thể thực hiện được là 99%.”

“Vậy chính là được.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân cong lên, giơ Thanh Loan Kính, soi gương, hắn khẽ cười nói: “Ngươi đúng là thông minh a.”

Cách đó không xa, Thanh Loan nhìn thấy một màn này, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Gia hỏa này, cho dù lớn lên đẹp mắt, nhưng tự luyến, cũng không cần nhìn gương phát tao với chính mình chứ?

Hơn nữa, đó là gương của ta đó!

Sau đó, nàng phát hiện Sở Cuồng Nhân quay đầu nhìn mình, trên mặt lộ ra nụ cười nghiền ngẫm, khiến nàng không nhịn được rùng mình một cái.

Tên nhân loại này, lại đang có ý đồ gì?

Mấy ngày tiếp theo, Sở Cuồng Nhân đều vô tình hoặc cố ý tới gần Thanh Loan, dùng Thể Chất Chi Thư phân tích thể chất của đối phương.

Mà hành động của hắn, Thanh Loan cũng đã nhận ra, mới đầu có chút không thích ứng, nhưng sau đó... Nàng lại không tự chủ đắm chìm ở trong đó.

Không có cách nào.

Hắn lớn lên quá đẹp trai.

“Mấy ngày nay đại lão sao vậy?”

Chuyện này khiến tiểu hồ ly có chút bất mãn, “Không phải con chim kia chỉ cao hơn ta một chút, ngực lớn hơn ta một chút, mông vểnh hơn ta một chút thôi sao, có gì đặc biệt hơn người chứ?”

Kiếm Quan ở bên cạnh uống rượu, nghe thấy nàng nói thầm, khẽ cười một tiếng nói: “Đối với nam nhân mà nói, mấy điểm này là đủ rồi.”

Sở Cuồng Nhân đi tới liếc mắt nhìn ông ta, “Già mà không kính.”

Kiếm Quan gượng cười hai tiếng.

“Đại lão.” Tiểu hồ ly lập tức nghênh đón, vẻ mặt mong đợi nhìn Sở Cuồng Nhân, khiến hắn có chút không rõ ràng.

“Sao vậy?”

“Đại lão, hôm nay ngươi còn chưa làm cái kia đâu.”

“Cái nào?”

“Chính là cái kia a.”

Tiểu hồ ly chỉ vào đầu mình.

Lúc này Sở Cuồng Nhân mới lấy lại tinh thần, giơ tay lên sờ đầu đối phương, nghi ngờ nói: “Là cái này sao?”

Vẻ mặt tiểu hồ ly hưởng thụ gật đầu, sau đó thị uy tính nhìn Thanh Phong một cái, Thanh Phong nhếch miệng, có chút không để bụng.

Không phải chỉ sờ đầu thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người, đường đường là Thần Thú lại bị người ta vuốt ve như sủng vật, còn đắc ý nữa, thật sự không biết xấu hổ.

Thanh Phong nghĩ như vậy, nhưng nhìn tay Sở Cuồng Nhân, trong mắt lại không tự chủ lộ ra một chút hâm mộ và chờ mong.

“Thế nào, ngươi cũng muốn được vuốt sao?”

Sở Cuồng Nhân đưa một cái tay khác lên, hiếu kỳ nói.

“Không, không cần.”

Thanh Phong lắc đầu.

Nàng không thể mất mặt như vậy được.

Nhưng nhìn dáng vẻ tiểu hồ ly không kiêng nể gì cả, lại đắc ý như vậy, trong lòng nàng không khỏi có chút ghen ghét, nàng cũng muốn được vuốt một cái a!

Ngay khi nàng đang suy nghĩ lung tung, một bàn tay ấm áp đã đặt trên đầu nàng, nhẹ nhàng xoa hai lần.

“Như vậy, được không?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sắc mặt Thanh Loan lập tức trở nên đỏ bừng, nàng cảm giác mình sắp không nhịn được muốn bốc khói rồi, sau đó nhẹ nhàng gật đầu, biểu thị có thể.

Bên cạnh, Kiếm Quan nhìn thấy mà âm thầm tấm tắc

Cái gì mới gọi là tuần thú đại sư?

Đây chính là tuần thú đại sư a!

Cái gì Thanh Loan, Nguyệt Quang Hồ, đều phải ngoan ngoãn nghe theo.

Trâu bò, quá trâu bò.

Sở Cuồng Nhân vừa vuốt ve Thanh Loan, vừa dùng Thể Chất Chi Thư phân tích thể chất của đối phương, xem chừng mấy ngày nữa là được.

...

Ba ngày sau.

Mấy người Sở Cuồng Nhân đẽ đến gần chiến trường Tiên Cổ, không chỉ như thế, hắn đã gặp một số tiên chủng.

“Phía trước không xa, chính là thành Thiên La, một trong một trăm linh tám thành, cũng là thành trì lớn nhất gần chiến trường Tiên Cổ, những người muốn đến thăm dò chiến trường Tiên Cổ lần này tạm thời đều ở đó.”

Kiếm Quan nói.

Mọi người phóng mắt nhìn ra, chỉ thấy một tòa thành trì rộng rãi từ mặt đất vọt lên, người đến người đi, còn có vô số vệ binh đang tuần tra.

“Đại lão, ngươi giết Cổ Tước thành chủ và chấp pháp giả của Thánh thành, nếu cứ đi như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Tiểu hồ ly hỏi.

Nghe thấy nàng nói vậy, Thanh Phong sửng sốt một chút, nàng cũng biết Thánh thành, vậy mà Sở Cuồng Nhân lại đắc tội thế lực như vậy?

“Yên tâm, hiện tại tiên chủng đang tụ tập trong thành Thiên La, tốt xấu lẫn lộn, đoán chừng bọn họ không có tâm tư để ý tới ta đâu.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

“Ừm, không sai, hiện tại mọi người đều chú ý đến chuyện chiến trường Tiên Cổ, chỉ cần không làm ra một số chuyện khác người, sẽ không ai chú ý tới công tử.” Kiếm Quan cũng phụ họa một câu.

Sau đó, mấy người đã đi về phía thành Thiên La.

Giống như Sở Cuồng Nhân dự đoán, hiện tại mọi người đều đang nghĩ kế hoạch làm sao thăm dò chiến trường Tiên Cổ, căn bản không có ai để ý hắn.

Hơn nữa, người gặp qua hắn cũng không nhiều, hắn nổi danh trong Thanh Lan Tiên giới cũng là chuyện mấy ngày này mà thôi.

Sau khi tiến vào thành Thiên La, mọi người tìm một khách sạn nghỉ ngơi, dự định thám thính một số tình báo trước, sau đó mới có động tác.

Sở Cuồng Nhân tiến vào thành Thiên La không lâu.

Cửa thành.

Một bóng người tóc bạc mặc khải giáp màu trắng bạc đi tới, nàng nhìn thành Thiên La, thầm nói: “Công tử, ngươi sẽ tới nơi này sao?”

“Kẻ ngoại lai, muốn vào thành, phải nộp phí vào thành trước.”

Một tên thủ vệ quát lên với bóng người tóc bạc.

Mấy người khác hiếu kỳ đánh giá đối phương, mặc dù bóng người tóc bạc này dùng linh quang che mặt, nhưng mơ hồ có thể thấy được dung mạo phong hoa tuyệt đại của nàng, cộng với cỗ khí tức thần thánh quang minh trên người nàng, cũng khiến người ta ghé mắt.

“Chậc chậc, có lẽ là một vị tuyệt đại giai nhân đây.”

Một tên thủ vệ tấm tắc nói.

“Hừ!”

Lam Vũ quát lạnh một tiếng, khí tức Đạo Chủ bạo phát.

Đạo Chủ, đã coi như cao thủ một phương.

Mấy tên thủ vệ bị nàng chấn nhiếp, thu liễm ánh mắt.

“Cầm lấy đi.”

Lam Vũ ném ra một cái Càn Khôn giới, giao phí vào thành.

Sau khi nàng rời đi không bao lâu, lại có mấy người đi tới, trong đó cầm đầu chính là một thanh niên cưỡi một đầu Sư Tử hỏa hồng.

“A, là nữ tử có khí tức quang minh kia.”

Sư tử hỏa hồng cau mũi nói một câu.

Nghe thấy vậy, mấy người thanh niên hai mắt tỏa sáng.

“Ha ha, không ngờ nữ tử kia cũng đi tới nơi này.”

“Đạp rách giày cũng không tìm ra, bây giờ lại tìm được dễ dàng như vậy, nữ nhân kia giết nhiều yêu thú của ta như vậy, lần này nhất định phải khiến nàng đẹp mặt.”

Chương 946: Lam Vũ tuyệt cảnh, Sở Cuồng Nhân sát ý

Thành Thiên La.

Mấy người Sở Cuồng Nhân tìm khách sạn tạm thời ở lại, đồng thời cũng đang thăm dò các loại tình báo, sau đó dự định tiến vào chiến trường Tiên Cổ.

“Oán linh trong chiến trường Tiên Cổ thật đáng sợ, ta nghe nói hôm nay lại có một tên tiên chủng cự bá vẫn lạc ở trong đó.”

“Đám oán linh này đều do tiên hồn vỡ vụn kết hợp với oán khí ngưng tụ thành, đương nhiên thực lực đáng sợ, nghe nói tại chỗ sâu trong chiến trường Tiên Cổ còn có oán linh khủng bố có thể so với tiên nhân đó, chỉ nghĩ một chút đã cảm thấy đáng sợ rồi.”

“Mặc dù chiến trường Tiên Cổ hung hiểm, nhưng cơ duyên bảo vật cũng rất nhiều, tiên đan Tiên Khí đều xuất hiện, cho dù đã đánh mất phần lớn uy năng, nhưng cũng không thể khinh thường.”

Các tu sĩ tiến đến thăm dò chiến trường Tiên Cổ đều đang nghị luận.

Sở Cuồng Nhân ở một bên nghe.

“Chiến trường Tiên Cổ này chỉ là một góc chiến trường tiên cổ, nhưng một góc đã đáng sợ như thế, khó có thể tưởng tượng, trận đại chiến phá nát toàn bộ Tiên giới sẽ là quy mô bực nào.”

Có người không nhịn được cảm khái nói.

Tu sĩ khá hơn một chút cũng rơi vào trầm tư.

Loại chiến đấu kia, không phải bọn họ có thể tưởng tượng.

Oanh...

Lúc này, phía xa bỗng nhiên có năng lượng cường đại bạo phát, hình như có người đang chiến đấu trong thành Thiên La.

Lực chú ý của đám tu sĩ nhất thời bị hấp dẫn.

“Tình huống như thế nào, có người dám gây chuyện trong thành Thiên La, không sợ dẫn quân bảo vệ thành đến sao?”

“Đi, đến xem một chút.”

Tiểu hồ ly, Thanh Phong cũng tò mò nhìn về phía xa.

“Đại lão, chúng ta có đi xem một chút không?”

“Bớt can thiệp vào chuyện của người khác đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

…

Thanh Thiên La.

Một thân ảnh sau lưng mọc ra hai cái cánh màu trắng đang bay lượn, sau lưng có mấy bóng người theo đuổi không bỏ.

“A? Đây là Yêu tộc nào sao?”

“Không giống lắm, không có yêu khí, hẳn là Nhân tộc biến dị đi, vũ trụ lớn như vậy, chủng tộc nào cũng có, không hiếm lạ.”

“Đạo Chủ cảnh...”

Trên đường phố, mọi người nhìn thấy mấy đạo lưu quang nghị luận.

Rất nhanh, phía trước đạo lưu quang màu trắng bỗng nhiên xuất hiện mấy đầu Yêu thú phi cầm cường đại, chặn đường đi của nàng.

“Đáng giận!”

Sắc mặt Lam Vũ lạnh lẽo.

Nàng đưa tay thôi động Đế khí trong cơ thể, quang minh chi lực bạo phát, từng đạo trường mâu màu trắng ngưng tụ trong hư không, bắn ra.

Mặc dù mấy con yêu thú bị đánh lui, nhưng rất nhanh, mấy đạo lưu quang sau lưng đã đuổi đến, bao vây Lam Vũ.

“Vũ Nhân, chỉ là một tên Tiểu Đạo Chủ, ngươi cho rằng ngươi có thể chạy đi đâu?” Một thanh niên cười lạnh nói.

“Ta với Liệp Thú tinh các ngươi không oán không cừu, vì sao các ngươi lại đuổi theo ta không bỏ như thế?” Lam Vũ lạnh giọng nói.

Nàng chỉ là một vị Tiểu Đạo Chủ, đối mặt với tiên chủng cự bá như thiếu chủ Liệp Thú tinh, hoàn toàn không sức đánh trả.

Nếu không phải dựa vào một số vật bảo mệnh mà Sở Cuồng Nhân lấy từ văn minh Tử Tinh, Hắc Huyết Lâu đưa về, nàng sớm đã bị bắt rồi.

Nhưng bây giờ, nàng đã dùng hết những bảo vật kia.

Trong lòng nàng có chút tuyệt vọng.

“Ngươi giết nhiều yêu thú như vậy, chẳng lẽ không nên trả giá một chút sao? Chậc chậc, Vũ Nhân, chủng tộc kì lạ như vậy, trong Liệp Thú tinh ta cũng rất ít gặp, ta muốn bắt ngươi về làm vật sưu tầm.”

Thiếu chủ của Liệp Thú tinh tấm nói.

Tộc Vũ Nhân không phải chỉ có trên Thương Khung tinh, trên một số hành tinh sinh mệnh khác cũng có, thuộc về dị chủng của Nhân tộc.

Trên Liệp Thú tinh cũng có, bởi vì vẻ ngoài của bọn họ xuất sắc và thiên phú chiến đấu cao, từng bị bắt giết số lượng lớn, hiện tại đã thuộc về giống loài sắp tuyệt chủng, ngay cả thiếu chủ của Liệp Thú tinh cũng chưa gặp được mấy người.

Đừng nói đến chuyện Lam Vũ là một người xuất sắc trong tộc Vũ Nhân, một thân khí tức thần thánh quang minh, trong tộc Vũ Nhân, tuyệt đối là độc nhất.

Đây cũng là nguyên nhân hắn ta luôn đuổi theo Lam Vũ.

“Kẻ ngoại lai, các ngươi ở đây làm gì?”

Lúc này, quân bảo vệ thành chạy tới.

Cầm đầu, là một tên tướng lĩnh trung niên, hắn ta nhìn đám người Lam Vũ, trong mắt lộ ra lạnh lẽo chi sắc.

Thiếu chủ Liệp Thú tinh cũng không có cảm thấy ngoài ý muốn vì quân bảo vệ thành đến đây, trực tiếp lấy ra một khối lệnh bài màu đỏ, phía trên khắc đường vân hỏa diễm, “Ta là thần tử dự bị của Thần Hỏa Minh Giáo, đang bắt kẻ ngoại lai, xin tướng quân cho chút thể diện, chúng ta sẽ nhanh chóng giải quyết.”

Thấy vậy, Lam Vũ khẽ cau mày.

Nàng đã đến Thanh Lan Tiên giới một khoảng thời gian rồi, kẻ ngoại lai không được đón chào ở đây, nàng đã sớm rõ ràng.

Nhưng không ngờ, nhanh như vậy tên thiếu chủ Liệp Thú tinh này đã gia nhập Thần Hỏa Minh Giáo, trở thành thần tử dự bị rồi.

Tướng lĩnh trung niên trầm ngâm một hồi, nội tình của Thần Hỏa Minh Giáo không kém hơn Thánh thành, mà thành Thiên La chỉ là một trong một trăm linh tám thành mà thôi...

Sau một phen suy nghĩ, tên tướng lĩnh trung niên này nói: “Nếu là Thần Hỏa Minh Giáo làm việc, vậy chúng ta sẽ không nhúng tay vào nữa, đúng rồi, hiện tại mấy vị thần tử của Thần Hỏa Minh Giáo đang làm khách trong phủ thành chủ, coi như khách nhân của thành Thiên La ta, có cần chúng ta giúp bắt người này không?”

“Ha ha, vậy thì không thể tốt hơn, xin tướng quân phong tỏa đường lui của người này, còn chuyện bắt nàng, để người của ta làm đi.”

Thiếu chủ của Liệp Thú tinh cười nói.

“Được.”

Tên tướng lĩnh trung niên gật đầu, phong tỏa đường lui bốn phía.

“Cho dù chiến tử, ta cũng tuyệt đối không khuất phục!”

Lam Vũ hít sâu một hơi.

Trong mắt nàng lộ ra vẻ quyết tuyệt chi sắc, trên người bốc lên từng đạo hỏa diễm màu trắng, khí tức không ngừng tăng lên.

Khí tức quang minh hùng hậu giống như thủy triều, không ngừng khuếch tán ra bên ngoài.

“Há, thiêu đốt mệnh nguyên chi pháp, nhưng phương pháp này, nhiều nhất chỉ có thể khiến ngươi tăng lên một cảnh giới, sao ngươi có thể là đối thủ của ta được?”

Thiếu chủ Liệp Thú tinh khinh thường nói, hắn ta là Đại Đạo Chủ đỉnh phong, thậm chí đã tìm hiểu ra một đạo bản nguyên chi lực, có thể nói là tiên chủng cự bá, nếu không sao có thể gia nhập Thần Hỏa Minh Giáo, trở thành thần tử dự bị.

Còn Lam Vũ, chỉ là Tiểu Đạo Chủ, cho dù thiêu đốt mệnh nguyên cũng không phải đối thủ của hắn ta, chênh lệch giữa hai bên quá lớn.

“Cho dù ngươi chết cũng không sao, thân thể của ngươi, ta cũng sẽ chế tạo từ đầu đến chân, cất giữ thật tốt.”

Thiếu chủ của Liệp Thú tinh xuất thủ, một chưởng oanh ra, Đế khí dồi dào bạo phát, đánh Lam Vũ đang thiêu đốt mệnh nguyên thổ huyết bay ngược ra ngoài.

“Ai nha, ra tay nhẹ một chút cho ta, nếu làm hỏng người, thì không dễ nhìn lắm đâu.”

Thiếu chủ Liệp Thú tinh nhếch miệng cười nói.

“Hừ!”

Lam Vũ hừ lạnh một tiếng, đường lui bốn phía bị phong tỏa, phía trước lại có cường địch như thiếu chủ Liệp Thú tinh, nàng chỉ có tử chiến!

…

Một bên khác.

Sở Cuồng Nhân đang ở trong khách sạn uống rượu, nhưng đột nhiên, một cỗ khí tức quang minh từ nơi xa truyền đến, khiến sắc mặt hắn thay đổi.

“Cỗ khí tức này, sao lại thế...”

Hắn đột nhiên đứng lên, nhìn về phía xa.

Trong cái chớp mắt tiếp theo, hắn đã biến mất ngay tại chỗ.

Tiểu hồ ly, Kiếm Quan hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ cảm thấy hơi nghi hoặc, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân khẩn trương như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Cùng đi xem một chút.”

“Có lẽ liên quan đến chiến đấu lúc trước.”

Trên đường phố.

Quân bảo vệ thành đã phong tỏa đường lui.

Thiếu chủ Liệp Thú tinh xuất thủ, đưa tay muốn áp chế Lam Vũ, lực lượng của tiên chủng cự bá, không phải Lam Vũ có thể địch.

“Chiêu tiếp theo, sẽ lấy tính mạng của ngươi.”

Thiếu chủ Liệp Thú tinh nhìn Lam Vũ khí tức uể oải, cười lạnh nói, hắn ta đưa tay, Đế khí và đạo văn xen lẫn, hình thành một đầu hư ảnh Hung thú.

Ngay khi hắn ta sắp hạ thủ, bỗng nhiên, một cỗ sát ý lãnh khốc đến cực hạn từ trên trời giáng xuống, bao phủ phương thiên địa này.

Cảm giác được cỗ sát ý kia, Lam Vũ lại cười.

Nàng biết, nàng thả ra khí tức quang minh của mình đã không uổng công.

“Công tử...”

Chương 947: Kiểu chết lăng trì, sát lục chi cảnh, nhấc tay giết thần tử

“Công tử...”

Lam Vũ nhìn lên không trung.

Chỉ thấy một bóng người mặc bạch y vô cùng quen thuộc, đã nhiều lần quấy nhiễu giấc mộng của nàng từ trên trời giáng xuống, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt lạnh như băng.

Chỉ khi nhìn về phía nàng, mới lộ ra mấy phần nhu tình.

Nhu tình kia, khiến trái tim Lam Vũ mềm nhũn.

Nàng cảm giác, trong khoảng thời gian này, mình chịu khổ đều đáng giá.

Sở Cuồng Nhân đi đến bên cạnh Lam Vũ, nhìn thương thế trên người nàng, trong mắt lộ ra vẻ đau lòng, lập tức thôi động Đế khí, ngưng tụ hơi nước rót vào cơ thể nàng, chữa trị thương thế trên người nàng.

Hắn không biết tại sao Lam Vũ lại xuất hiện ở đây?

Cũng không lập tức hỏi thăm.

“Ta đã đến, còn lại, giao cho ta đi.”

Sở Cuồng Nhân hít sâu một hơi nói.

“Vâng.” Lam Vũ khẽ vuốt cằm, nàng có nhiều chuyện muốn nói với Sở Cuồng Nhân, nhưng bây giờ không phải lúc để ôn chuyện.

“Ngươi là ai? Dám nhúng tay vào chuyện của Thần Hỏa Minh Giáo ta?”

Thiếu chủ Liệp Thú tinh lạnh giọng nói.

Hiện tại, hắn ta đã coi mình là người của Thần Hỏa Minh Giáo.

Sở Cuồng Nhân nghe thấy hắn ta nói vậy, ánh mắt lạnh lẽo, sát ý băng lãnh đổ xuống, “Tạp chủng! Ngươi muốn chết thế nào? !”

Thiếu chủ Liệp Thú tinh sầm mặt lại, “Dám không nể mặt Thần Hỏa Minh Giáo, ngươi mới đang tìm cái chết, lên cho ta!”

Đám Yêu thú không được khống chế ở xung quanh hô nhau mà lên, hắn ta muốn dùng đám Yêu thú này thăm dò thực lực của Sở Cuồng Nhân.

“Há, Liệp Thú tinh, còn gia nhập Thần Hỏa Minh Giáo, đúng là oan gia ngõ hẹp.” Sát ý trong mắt Sở Cuồng Nhân càng đậm hơn.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng nâng tay.

Nhất thời, bốn phía xuất hiện từng đoá liên hoa màu tím, Tử Liên bay lên không trung, vô cùng lộng lẫy, sau đó rơi lên người đám Yêu thú kia.

Chỉ một cái chớp mắt, Tử Liên hóa thành kiếm khí nổ tung!

Trong nháy mắt, Yêu thú hóa thành một đống chân cụt tay đứt.

Một cái chớp mắt, bốn phía dường như hóa thành địa ngục.

Đồng tử thiếu chủ Liệp Thú tinh đột nhiên co rụt lại, “Loại kiếm khí này, tuyệt đối không phải tiên chủng cự bá bình thường, rốt cuộc ngươi là ai? !”

“Quyết định.” Sở Cuồng Nhân không trả lời đối phương, lẩm bẩm nói: “Cái chết của ngươi, là... Lăng trì! !”

Lời nói rơi xuống.

Tử Liên bay lên không trung, vờn quanh người thiếu chủ Liệp Thú tinh.

Tử Liên tản ra, vô số cánh hoa rơi xuống.

Một cánh hoa chính là một đạo kiếm khí.

Kiếm khí bay múa tàn phá bừa bãi trên không trung, liên tiếp rơi lên người thiếu chủ Liệp Thú tinh, một đạo kiếm khí sẽ lấy đi một mảnh huyết nhục.

“Đáng chết, đáng chết!”

“Cút ngay cho ta!”

Vẻ mặt thiếu chủ Liệp Thú tinh trở nên vô cùng hoảng sợ.

Hắn ta điên cuồng thôi động Đế khí xen lẫn với đạo văn, hóa thành từng đầu mãnh thú, không ngừng đập về phía kiếm khí hoa sen.

Nhưng không có bất kỳ tác dụng gì.

Thiên Liên kiếm ý, không gì phá nổi, dựa vào thực lực bây giờ của Sở Cuồng Nhân thi triển ra, cho dù mười tên tiên chủng cự bá cũng không thể đột phá.

Tử Liên nở rộ, hóa thành cánh hoa đầy trời rơi xuống.

Tình cảnh này, tuyệt mỹ!

Cánh hoa hóa kiếm khí, xé rách thân thể thiếu chủ Liệp Thú tinh, từng mảnh huyết nhục bị xé mở, tình cảnh này, hung tàn!

Tuyệt mỹ mà hung tàn!

Đan dệt ra một tuyệt cảnh quỷ quyệt sát lục!

Tu sĩ bốn phía nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

“Kẻ ngoại lai, ngươi không thể làm càn ở đây!”

Lúc này, tên tướng lĩnh trung niên của quân bảo vệ thành lớn tiếng nói: “Người này là thần tử dự bị của Thần Hỏa Minh Giáo, là khách nhân của thành Thiên La ta, nếu không dừng tay, ngươi tuyệt đối sẽ không thể đi ra thành Thiên La nửa bước! !”

“Suýt nữa quên mất, còn các ngươi nữa.”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía quân bảo vệ thành, vừa rồi hắn nhìn thấy rất rõ ràng, những người này hiệp trợ thiếu chủ Liệp Thú tinh, phong tỏa đường sống của Lam Vũ.

“Ngươi muốn làm gì?”

Đồng tử tên tướng lĩnh trung niên kia co rụt lại.

Một cỗ đại khủng bố không hiểu bao phủ trên người hắn ta.

“Chết đi.”

Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, từng đoá Tử Liên nở rộ, bao phủ quân phòng thành, trong chốc lát, lại tạo ra sát lục chi cảnh.

Kiếm khí lưu chuyển, huyết nhục văng tung tóe!

“Đây là Thiên Liên kiếm ý, người này chính là tiên chủng Vương giả Sở Cuồng Nhân gần đây thanh danh rất vang dội! !” Có người nhận ra Sở Cuồng Nhân.

Trong lúc nhất thời, tiếng tiếng kinh hô liên tiếp vang lên.

Tiên chủng Vương giả hiếm gặp.

Đừng nói đến chuyện Sở Cuồng Nhân là tiên chủng Vương giả trong đám ngoại lai.

Lúc Kiếm Quan, tiểu hồ ly, Thanh Phong đuổi tới hiện trường, quân phòng thành kia đã chết đến mức không thể chết hơn, trên đất tràn đầy huyết tinh.

Còn tên thiếu chủ Liệp Thú tinh, càng thêm thảm liệt.

Cơ hồ, chỉ còn lại một bộ khung xương.

Nhưng, khí tức vẫn chưa hoàn toàn đoạn tuyệt.

Cực hình cùng cực như vậy, khiến Kiếm Quan không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, “Thiên Liên kiếm ý còn có thể dùng như thế sao? !”

Tiểu hồ ly cũng mộng.

“Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy đại lão tức giận như vậy.”

“Là bởi vì, nữ tử kia sao?”

Thanh Phong nhìn về phía Lam Vũ bên cạnh Sở Cuồng Nhân.

Mặc dù tư sắc của nàng hơn người, nhưng trong mắt cũng không nhịn được lướt qua một vệt kinh diễm, khí chất thần thánh quang minh kia, đúng là rất hấp dẫn người ta.

“Người kia, rất trọng yếu với đại lão đi.”

Tiểu hồ ly thầm nói nói.

Sở Cuồng Nhân tiện tay oanh ra một chưởng, trực tiếp oanh thiếu chủ Liệp Thú tinh chỉ còn một bộ khung xương thành bột mịn.

Sau đó, hắn nhìn về phía phủ thành chủ phía xa.

Chỉ thấy ở nơi đó, có mấy đạo lưu quang bay lượn mà đến, khí tức kinh khủng bao phủ phương thiên địa này, hoàn toàn khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Mấy người kia, là mấy nam tử thanh niên.

Còn có một lão giả mặc hoa bào.

“Là mấy vị tiên chủng cự bá của Thần Hỏa Minh Giáo, còn có Thiên La thành chủ, quả nhiên, Sở Cuồng Nhân vừa xuất hiện, bọn họ liền không ngồi yên.”

“Chậc chậc, có trò hay để xem rồi.”

Kiếm Quan đi đến bên cạnh Sở Cuồng Nhân, cười khổ lắc đầu.

Ông ta đã sớm nghĩ tới, mặc dù nói chỉ cần bọn họ không làm chuyện quá giới hạn, sẽ không có người chú ý tới bọn họ.

Nhưng dựa vào tính tình của Sở Cuồng Nhân, làm sao có thể?

Ông ta cảm giác, Sở Cuồng Nhân có thể chất tai họa, mặc kệ đi tới đâu, tuyệt đối sẽ có phiền phức tìm đến.

“Sở Cuồng Nhân, không ngờ ngươi lại dám quang minh chính đại hiện thân trong thành Thiên La, còn giết thần tử dự bị của Thần Hỏa Minh Giáo.”

Thiên La thành chủ lạnh giọng nói.

“Thiên hạ này to lớn, có nơi nào ta không thể đến? Một cái thành Thiên La nho nhỏ, ta không cần giấu đầu lộ đuôi, còn thần tử dự bị của Thần Hỏa Minh Giáo, nhân vật không có ý nghĩa như vậy, giết thì giết thôi.”

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói.

“Ngươi, làm càn! !”

Bên cạnh Thiên La thành chủ, một tên thần tử của Thần Hỏa Minh Giáo hừ lạnh một tiếng, trong mắt lộ ra sát ý lạnh như băng.

Hắn ta đưa tay, hỏa diễm đỏ thẫm lập tức hiện lên, dịch nóng giữa thiên địa tụ đến, hóa thành quyền kình hỏa diễm to lớn.

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, không thèm nhìn quyền kình hỏa diễm kia, trong cái chớp mắt tiếp theo, trên người hắn có hỏa quang màu vàng đỏ lấp lóe.

Hoàng Hỏa, bạo phát!

Hoảng hỏa vô cùng hung mãnh bao phủ, trong nháy mắt đã nuốt sống hỏa diễm của tên thần tử kia, lấy tư thái càng thêm cuồng bạo nuốt sống đối phương.

Thậm chí tên thần tử kia chỉ kịp hét thảm một tiếng, thân thể đã bị đốt thành một đoạn than cốc, không hề có lực hoàn thủ.

“Thế mà lại có nhân loại có thể sử dụng Hoàng Hỏa? !”

Thanh Phong ở sau lưng nhìn mà trợn mắt há mồm.

“Cái gì? !”

“Hoàng Hỏa của người này, lại khủng bố như thế!”

“Đoán chừng chỉ có Hỏa Thần Hoàng mới có thể tương luận với hắn.”

Sắc mặt mấy tên thần tử của Thần Hỏa Minh Giáo thay đổi.

Ở bên cạnh, sắc mặt Thiên La thành chủ cũng vô cùng ngưng trọng, “Sở Cuồng Nhân, chắc hẳn ngươi cũng đến thăm dò chiến trường Tiên Cổ, đã như vậy cũng đừng gây chuyện nữa, xin ngươi an phận một chút.”

Mọi người tấm tắc kỳ lạ.

Sau khi được chứng kiến thực lực của Sở Cuồng Nhân, mấy người kia đã sợ rồi.

Chương 948: Diệt thần tử, giết thành chủ, đại lão hồng nhan

“An phận?”

Sở Cuồng Nhân không nhịn được khẽ cười một tiếng, “Ta vốn không muốn gây chuyện, dù sao, mỗi ngày tìm đám người vớ va vớ vẩn các ngươi gây phiền phức đúng là không thú vị, nhưng các ngươi lại không cho ta cơ hội này, tự mình tìm tới cửa, vậy cũng đừng trách ta.”

Hắn chậm rãi nói ra, mỗi chữ mỗi câu giống như băng tuyết, sát khí lãnh khốc đến cùng cực bao phủ tại bốn phía, khiến người ta không rét mà run.

Hắn thật sự nổi giận.

Suýt chút nữa.

Nếu hắn đến chậm một bước, rất có thể Lam Vũ sẽ chết a.

“Rốt cuộc ngươi muốn thế nào? !”

Thiên La thành chủ nói, cùng lúc đó, hắn ta đã âm thầm điều động binh mã trong thành Thiên La, tụ tập về phía này, phát giác sát ý của Sở Cuồng Nhân, hắn ta biết, hôm nay sẽ có một cuộc ác chiến.

“Giết!”

Sở Cuồng Nhân không nhiều lời, đưa tay thôi động Hoàng Hỏa, hỏa diễm vô cùng khủng bố đánh về phía mấy têm thần tử Thần Hỏa Minh Giáo.

Mấy tên thần tử này vội vàng tránh né, Hoàng Hỏa kia, khiến bọn họ cảm thấy rất hoảng sợ.

“Đã như vậy, thì liều mạng với ngươi!”

Thiên La thành chủ lạnh giọng nói.

Hắn ta lấy ra một thanh trường đao, là Thiên Đạo khí đỉnh phong, một đao chém ra, đao quang hung tàn bá đạo ùn ùn kéo đến, uy thế hiển hách.

Đương nhiên thần tử của Thần Hỏa Minh Giáo cũng sẽ không ngồi chờ chết, một đám thôi động hỏa diễm, các loại tiên pháp cường đại gào thét về phía Sở Cuồng Nhân.

Hư tiên chi lực, tiên pháp của tiên chủng cự bá...

Các loại lực lượng cường đại rung chuyển hư không.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lạnh lùng, đưa tay, mấy đạo bản nguyên chi lực tùy theo bạo phát, trong lòng bàn tay, Hoàng Hỏa bốc lên, chiếu rọi hư không.

“Muốn chết!”

Hoàng Hỏa nuốt sống đủ loại năng lượng, sóng lửa vô cùng cuồng bạo khiến mấy tên thần tử và Thiên La thành chủ trực tiếp bay ra ngoài.

“Thiên Liên kiếm ý!”

Sở Cuồng Nhân lại lần nữa đưa tay.

Kiếm chi bản nguyên bạo phát.

Trong hư không, hiện ra từng đoá liên hoa màu tím.

Liên hoa xinh đẹp tách ra kiếm khí tinh thuần nhất, tàn phá bừa bãi trong hư không, giống như một trận phong bạo kiếm khí đảo qua toàn trường.

Kiếm khí lướt qua, hai tên thần tử chết bất đắc kỳ tử!

Chỉ chốc lát, lượng lớn quân bảo vệ thành từ bốn phương tám hướng chạy đến, bao vây mấy người Sở Cuồng Nhân đến không lọt một giọt nước.

“Giải quyết bọn họ tại chỗ cho ta! !”

Thiên La thành chủ lạnh như băng nói.

Các tu sĩ trên đường phố đã sớm chạy hết sạch.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, nhìn đám binh sĩ không ngừng xông lên, lạnh lùng nói: “Phái tạp binh đi tìm cái chết sao?”

Hắn phất tay áo lên, Hoàng Hỏa tuôn ra.

Chỉ chốc lát, ngàn vạn binh lính hóa thành tro tàn.

Tử Liên trôi nổi hóa thành kiếm khí đảo qua, chỗ đi qua, sương máu không ngừng phun ra tung toé, lưu lại chỉ là chân cụt tay đứt.

Hoàng Hỏa và kiếm khí, được Sở Cuồng Nhân phát huy đến phát huy vô cùng tinh tế.

Thậm chí, đám binh sĩ này còn không thể đến gần hắn.

Người quan chiến bốn phía nhìn thấy, không khỏi sợ hãi than.

“Quá kinh khủng, chiến lực như vậy tuyệt đối là tiên chủng Vương giả, thậm chí, ta cảm thấy hắn đã đi lên con đường thành tiên rồi.”

“Lần đầu tiên ta nhìn thấy tiên chủng ngoại lai khủng bố như thế.”

Tiếng chém giết không ngừng vang lên bên tai.

Không đến một lát, trên đường phố tràn đầy chân cụt tay đứt, và vô số cỗ thi thể bị đốt thành than cốc.

Mấy tên thần tử của Thần Hỏa Minh Giáo, toàn bộ đã chết.

Thiên La thành chủ cũng khó thoát khỏi một kiếp.

Cuối cùng, toàn bộ Thiên La thành đều mất tiếng, mãi đến khi không người dám xuất thủ với Sở Cuồng Nhân, chiến đấu mới từ từ lắng lại.

Trong núi thây biển máu, Sở Cuồng Nhân mặc một bộ bạch y, vẫn sạch sẽ như lúc ban đầu, không nhiễm trần thế, siêu nhiên ngoại vật.

Nhưng trong lòng mọi người lại cảm thấy lạnh cả người.

“Đi thôi.”

Sở Cuồng Nhân nói với mấy người Lam Vũ.

Mấy người rời đi.

Nhưng mọi người đều biết, lần giết hại này, chỉ mới bắt đầu.

Thần Hỏa Minh Giáo chết mấy vị thần tử, Thánh thành lại chết một vị thành chủ, Sở Cuồng Nhân đã triệt để làm mất lòng hai thế lực lớn này.

Bọn họ tuyệt đối sẽ không buông tha cho Sở Cuồng Nhân.

...

Thành Thiên La, một gian khách sạn.

Sở Cuồng Nhân đang trị thương cho Lam Vũ, dựa vào trình độ y thuật bây giờ của hắn, ngay cả thương thế của tiên nhân cũng có thể trị khỏi, thương tổn của Lam Vũ, càng không đáng nhắc tới.

Duy nhất khó giải quyết, chính là thiêu đốt mệnh nguyên chi pháp.

Mệnh nguyên bị thiêu đốt, khó khôi phục.

Trận chiến kia, ít nhất Lam Vũ đã tiêu hao một nửa mệnh nguyên!

Chuyện này khiến Sở Cuồng Nhân vừa đau lòng, vừa phẫn nộ, “Thần Hỏa Minh Giáo, chuyện này, ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên sát ý.

Tên thiếu chủ Liệp Thú tinh đã trở thành thần tử dự bị của Thần Hỏa Minh Giáo, vậy món nợ này, đương nhiên hắn sẽ tính lên đầu bọn họ.

“Công tử không cần lo lắng, chút mệnh nguyên mà thôi, đợi ngày sau tu vi tiến bộ, tự nhiên sẽ khôi phục.” Lam Vũ an ủi.

“Nào có dễ dàng như vậy, thiêu đốt mệnh nguyên, tương đương với thiêu đốt tiềm lực, tu vi của ngươi muốn tiến bộ, sợ không dễ dàng.”

Sở Cuồng Nhân đau lòng nói.

Không phải ai cũng có Bất Tử chi thân như hắn.

Bên cạnh, tiểu hồ ly, Thanh Phong, Kiếm Quan nhìn thấy vẻ đau lòng trong mắt Sở Cuồng Nhân, càng rõ ràng nhận thức được, nữ tử tóc bạc tu vi không cao trước mặt bọn họ, có địa vị rất quan trọng trong lòng hắn.

“Chẳng lẽ là hồng nhan tri kỷ của công tử?”

Kiếm Quan âm thầm nghĩ tới, càng nghĩ càng có khả năng.

“Thì ra, hắn đã có hồng nhan.”

Trong mắt Thanh Phong lướt qua một vệt ảm đạm.

“Móa nó, hồng nhan của đại lão, không được, nhất định phải tạo mối quan hệ mới được.” Tiểu hồ ly đang nghĩ cách giao hảo Lam Vũ.

Hai người bên cạnh đang nghĩ gì, Sở Cuồng Nhân không có hứng thú.

Hiện tại hắn chỉ muốn biết Lam Vũ đã trải qua chuyện gì.

Rất nhanh, Lam Vũ đã kể lại mọi chuyện.

Thì ra sau khi Tàn Tiên giới hiện thế, ba người Lam Vũ, Sở Hồng và n Hồng Hoa cùng nhau rời khỏi Thương Khung tinh, đến đây xông xáo.

Nhưng còn chưa tiến vào Tàn Tiên giới đã gặp người của Liệp Thú tinh, đối phương nhìn trúng Lam Vũ và Sở Hồng, muốn bắt hai người, nhưng dựa vào mấy kiện bảo mệnh chi vật, ba nữ giết ra một con đường sống.

Nhưng cũng bởi vậy mà phân tán.

Sau khi Lam Vũ tiến vào Tàn Tiên giới không bao lâu, liền nghe nói Sở Cuồng Nhân đại náo thành Cổ Tước, giết chấp pháp giả của Thánh thành.

“Ta biết đó nhất định là công tử, ta nghĩ, lần này chiến trường Tiên Cổ hiện thế, chắc hẳn công tử sẽ đến đây, vì vậy ta mới đến nơi này.”

“Không ngờ lại gặp người của Liệp Thú tinh, ta không phải đối thủ của bọn họ, cho nên đánh cược một trận, thiêu đốt mệnh nguyên, phóng thích khí tức của mình với mức độ lớn nhất, hi vọng công tử có thể cảm giác được.”

Lam Vũ chậm rãi nói.

“Ngươi làm tốt lắm, đúng là ta đã cảm giác được.”

Sở Cuồng Nhân có chút nghĩ mà sợ, nếu hắn cách xa một chút, hoặc Lam Vũ không nghĩ tới biện pháp phóng thích khí tức cầu cứu, vậy hậu quả khó mà lường được.

“Ở đây nghỉ ngơi mấy ngày, sau đó lại tiến vào chiến trường Tiên Cổ, có lẽ ở nơi đó có thể tìm ra một vải bảo vật tu bổ mệnh nguyên cho ngươi.”

Sở Cuồng Nhân nói.

Mấy ngày sau.

Mấy người Sở Cuồng Nhân đã rời khỏi thành Thiên La, tiến vào chiến trường Tiên Cổ.

Mà sau khí bọn họ rời đi không lâu, chấp pháp giả của Thánh thành và đám thần tử thần nữ còn lại của Thần Hỏa Minh Giáo cũng đến thành Thiên La.

Sau khi biết được chuyện Sở Cuồng Nhân đã làm, sắc mặt những người này đều vô cùng âm trầm, quyết tâm giết chết Sở Cuồng Nhân.

“Liên tục giết hai vị thành chủ, khá lắm Sở Cuồng Nhân, ngươi đúng là muốn liều chết với Thánh thành ta a.” Đệ tử thân truyền của Thương Quan, cũng là một trong mười hai vị tiên chủng Vương giả, Võ Vô Tích lạnh lùng nói.

“Còn thần tử của Thần Hỏa Minh Giáo ta nữa, nếu gặp phải người này, ta nhất định sẽ khiến hắn phải chịu nỗi thống khổ khi bị hỏa diễm thiêu đốt!”

Chương 949: Táng Kiếm Hải Đao Vương, Kim Sơn Tự Tuệ Pháp, Hỏa Thần Khiếu sợ

Khắp nơi đều có thể nhìn thấy binh khí bị phá nát, hài cốt Nhân tộc nhiều không kể xiết, cảnh tượng hoang vu, trong tiếng gió gào thét dường như xen lẫn tiếng oán linh rít gào, nơi tiên nhân vẫn lạc, nơi này, chính là chiến trường Tiên Cổ!

Trong chiến trường Tiên Cổ, khắp nơi đều có sương mù màu xám.

Đây là án khí đã ngưng tụ thành thực chất.

Tu sĩ bình thường bước vào nơi này, đều bị oán khí ảnh hưởng, nếu không có tu vi nhất định, thậm chí không thể ở trong đây thời gian quá dài.

Chiến trường Tiên Cổ, nơi nào đó.

Sở Cuồng Nhân dẫn theo mấy người Lam Vũ hành tẩu trên chiến trường.

“Khắp nơi đều là cảnh tượng rách nát a.”

Kiếm Quan lắc đầu cảm khái nói.

Ông ta đưa tay quét qua, oán khí đều bị ngăn cách ở bốn phía.

Trải qua mấy đợt trị liệu, thương thế trong cơ thể ông ta đã tốt hơn bảy tám phần, thực lực cũng có thể sử dụng sáu bảy thành, còn lại, không cần Sở Cuồng Nhân trị liệu, ông ta cũng có thể chậm rãi khôi phục.

Không bao lâu, Kiếm Quan sẽ trở lại đỉnh phong.

Mà Sở Cuồng Nhân, sẽ có một vị tùy tùng là tiên nhân.

“Cho dù lúc còn sống là tiên nhân, sau khi chết cũng chỉ là một đống đất vàng mà thôi.” Sở Cuồng Nhân nhìn hài cốt trên mặt đất, thản nhiên nói, phía trên những hài cốt này còn lưu lại tiên huy nhàn nhạt, nhưng năm tháng quá xa xưa, cho dù là hài cốt của tiên nhân, hiện tại chỉ đụng một cái sẽ hóa thành tro bụi.

Chỉ có tiên nhân cực kỳ cường đại mới có thể bảo trì bất hủ sau khi chết, thậm chí có thể bảo tồn lực lượng trong một kỷ nguyên mà không hết.

Nhưng tiên như vậy, quá ít.

Trong Tiên giới hoàn chỉnh, đoán chừng cũng không có mấy người.

Sưu, sưu…

Mấy đạo lưu quang lướt qua đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân.

“Phương hướng kia, đã xảy ra chuyện gì?”

Sở Cuồng Nhân quyết định dẫn người tới xem.

Rất nhanh, mấy người bọn họ đã đi tới nơi một đám người tụ tập, những người này tụ tập ở một chỗ, giống như đang thảo luận cái gì.

“Lần này có không ít người đến thảo phạt Quỷ Khốc Lĩnh a.”

“Không sai, nghe nói trong Quỷ Khốc Lĩnh có vô số oán linh, từng có hàng trăm tiên nhân đại chiến ở nơi đó, khẳng định rơi ra không ít bảo vật, nếu có thể đả thông, tuyệt đối sẽ có thu hoạch lớn.”

“Nghe nói lần này là Táng Kiếm Hải Đao Vương và tiểu thánh tăng của Kim Sơn tự Tuệ Pháp dẫn đầu, đây chính là hai vị tiên chủng Vương giả trẻ tuổi của Thanh Lan Tiên giới, có bọn họ, tỷ lệ thành công rất cao.”

Sở Cuồng Nhân cũng nghe thấy mọi người nghị luận, tâm niệm khẽ động.

Táng Kiếm Hải Đao Vương, tiểu thánh tăng của Kim Sơn tự Tuệ Pháp...

Hai trong thập nhị vương của Tiên giới.

Sở Cuồng Nhân có chút hứng thú.

Hứng thú với Quỷ Khốc Lĩnh, cũng hứng thú với hai vị tiên chủng Vương giả này.

Oanh!

Lúc này, nơi xa có một đạo đao ảnh cực lớn hoành không mà đến, trên đao ảnh đạo có văn xen lẫn, tràn ngập một cỗ khí tức vô cùng bá đạo.

Một đao trảm xuống, khắp nơi bị phá vỡ thành hai mảnh.

Sau khi đao ảnh tán đi, xuất hiện một bóng người.

Đó là một thanh niên nhìn qua chừng ba mươi tuổi.

Thanh niên mặc thanh sam, dáng người cường tráng, đôi sắc bén như chim ưng liếc nhìn toàn trường, khiến mọi người ở đây đều cảm thấy tim đập nhanh không thôi.

Càng khiến người ta để ý là, thanh niên cõng một thanh trường đao màu đen, đao chưa ra khỏi vỏ, nhưng đã có tiên huy lưu chuyển.

“Là Táng Kiếm Hải Đao Vương, hắn đến rồi!”

“Các ngươi nhìn, nghe đồn thanh đao trên lưng hắn được chế tạo từ Hắc Ô tiên kim, là một trong ba thanh đao nổi tiếng tại Táng Kiếm Hải, trước mặt thanh đao này, ngay cả Thiên Đạo khí cũng không chịu nổi một kích.”

“Nghe nói thanh đao này có tiềm lực trở thành Tiên Khí.”

Mọi người nhìn Đao Vương khiếp sợ không thôi.

Sở Cuồng Nhân cũng chăm chú nhìn hắn ta, Toàn Tri Chi Linh mở ra, phân tích tin tức của đối phương một phen, sau đó không hứng thú lắm.

Đây chính là Táng Kiếm Hải Đao Vương?

Tiên chủng Vương giả?

Ừm... Chỉ như vậy thôi.

Lúc này, nơi xa có phật quang màu vàng phổ chiếu, dưới phật quang này, oán khí bốn phía giống như tuyết gặp mặt trời gay gắt, cấp tốc tan rã.

Trong phật quang, có một tăng nhân mặc bạch y chậm rãi đi tới.

Trong tay tăng nhân cầm một chuỗi phật châu, khuôn mặt tuấn tú, khóe miệng nhếch lên nụ cười như có như không, khiến người ta sinh ra hảo cảm.

Nhưng cẩn thận cảm giác, tăng nhân lại khiến người ta có một loại cảm giác sâu không lường được, một thân Đế khí dồi dào mênh mông như biển lớn.

Người tới chính là tiên chủng Vương giả của Kim Sơn tự, Tuệ Pháp.

Sở Cuồng Nhân cũng phân tích đối phương, lập tức phát hiện thực lực của Tuệ Pháp còn cao hơn Đao Vương không ít.

“Căn cứ theo phân tích, Tuệ Pháp đã đạt tới Thiên Đạo Chủ đỉnh phong, cũng đạp lên con đường thành tiên, hiện đã vượt qua kiếp thứ nhất.”

Giọng nói của Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái vang lên trong đầu hắn.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Tiên chủng Vương giả đã đạp lên con đường thành tiên sao?

Muốn trở thành tiên, phải trước vượt qua tam tai cửu kiếp.

Mà tam tai cửu kiếp này được xưng là... Đường thành tiên!

Một khi đạp vào đường thành tiên, chỉ có hai kết quả, hoặc là chết trên đường thành tiên, thân tử đạo tiêu, hoặc là thành tiên, tiêu dao vô biên.

Không phải tồn tại như hư tiên.

Hư tiên, là tu sĩ tiềm lực hao hết, không cách nào tiến thêm một bước.

Đối bọn họ mà nói, tiên là tồn tại trong hư ảo, nếu bọn họ không có đại cơ duyên, cả đời cũng không thể đạp vào đường thành tiên.

“Tiểu thánh tăng, đã lâu không gặp.”

Đao Vương nhìn Tuệ Pháp từ tốn nói.

“Đao Vương, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

“Lần này chúng ta tụ tập nhiều người như vậy, nhất định có thể san bằng Quỷ Khốc Lĩnh.” Ánh mắt Đao Vương lộ ra một vệt tinh quang nói.

“Thảo phạt Quỷ Khốc Lĩnh, tịnh hóa oán linh, đây là công đức vô lượng, tin tưởng phật sẽ phù hộ cho chúng ta.”

Tuệ Pháp cười nhạt nói.

“Ngã phật từ bi.”

Phía sau hắn ta, mấy vị tăng nhân cũng mở miệng tụng phật hiệu.

Đao Vương nhếch miệng, có chút khịt mũi coi thường, “Phật Tổ phù hộ hay không đều không sao cả, ta chỉ tin tưởng đao trong tay ta!”

“A.”

Tuệ Pháp khẽ cười một tiếng, cũng không thèm để ý.

Sau đó, lần lượt một vài tiên chủng gia nhập đội ngũ thảo phạt Quỷ Khốc Lĩnh, trong đó thậm chí còn có mấy vị tiên chủng cự bá.

Ví dụ như Hỏa Thần Khiến mà Sở Cuồng Nhân đã gặp trong Thiên Hỏa Động Thiên, khí tức của đối phương khí đã mạnh hơn lúc đó rất nhiều.

Có thể nói là tiên chủng cự bá mạnh nhất dưới tiên chủng Vương giả.

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, “Thú vị, xem ra, những ngày này hắn tiến bộ không ít, không uổng công ta đã tha cho hắn một lần.”

Người yếu giá trị quá ít.

Chờ đối phương cường đại lên, mới thu hoạch được nhiều giá trị, đây cũng là nguyên nhân lúc trước Sở Cuồng Nhân thả Hỏa Thần Khiếu một ngựa.

Cũng chính là thả dây dài, câu cá lớn.

“Vì sao ta luôn cảm thấy nơi này có một cỗ khí tức quen thuộc.”

Hỏa Thần Khiếu cau mày.

Ánh mắt hắn ta đảo qua đám người, sau đó rơi lên người Sở Cuồng Nhân, mặc dù đối phương dùng linh quang che mặt, nhìn không rõ ràng.

Nhưng khí tức kia, khí chất kia, hắn ta tuyệt đối sẽ không quên.

“Là, là hắn? !”

Trong lòng Hỏa Thần Khiếu hung hăng chấn động một cái.

Hắn ta không nhịn được nhớ lại lúc ở Thiên Hỏa Động Thiên, bị đối phương dùng một chiêu đánh bại, chuyện này vẫn để lại tâm lý cho hắn ta.

Giống như phát giác Hỏa Thần Khiếu đang nhìn mình, Sở Cuồng Nhân quay đầu, ánh mắt ngăn cách linh quang rơi lên người Hỏa

Thần Khiếu.

Trong nháy mắt đó, Hỏa Thần Khiếu cảm giác thân thể cứng ngắc.

Giống như bị một đại khủng bố nào đó bao phủ.

Hắn ta vội vàng dời mắt.

“Hỏa Thần đạo hữu, sao vậy?”

Tuệ Pháp nhìn về phía Hỏa Thần Khiếu, nhàn nhạt hỏi.

Hỏa Thần Khiếu lắc đầu, “Không, không sao.”

Hắn ta không muốn bại lộ chuyện Sở Cuồng Nhân cũng ở trong đội ngũ, hắn ta nghe nói đã có mấy vị thần tử của Thần Hỏa Minh Giáo chết trong tay đối phương rồi.

Nếu hiện tại Sở Cuồng Nhân đi ra, hắn ta là thần tử của Thần Hỏa Minh Giáo, phải làm gì đây? Đánh, bản thân đánh không lại, không đánh, thì không còn gì để nói, không phải chứng tỏ bản thân sợ sao.

Dứt khoát giả vờ như cái gì cũng không biết.

Tuệ Pháp nghi hoặc, ánh mắt cũng nhìn về phía Hỏa Thần Khiếu vừa nhìn, cũng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lóe lên.

Người này... Không đơn giản.

Chương 950: Quỷ Khốc Lĩnh, Thực Cốt Độc Hỏa, nữ tử mặt rỗ

Người này... Không đơn giản.

Tuệ Pháp nhìn Sở Cuồng Nhân một chút, trong mắt lộ ra dị sắc, sau đó không tiếp tục để ý nữa, hắn ta có lòng tin tuyệt đối với mình.

Cho dù đối phương là tiên chủng Vương giả, hắn ta tự nhận cũng có thể áp chế.

Bởi vì bản thân đã đạp lên đường thành tiên!

Dựa vào điểm này, đã không phải tiên chủng Vương giả bình thường có thể so sánh, không, hiện tại đã không thể xem hắn ta như tiên chủng nữa.

Hắn ta đã đi trên đường thành tiên...

Bán Tiên!

...

Mọi người xuất phát tiến về Quỷ Khốc Lĩnh.

Càng đến gần Quỷ Khốc Lĩnh, sương mù màu xám cũng càng nhiều, ảnh hướng đối với tu sĩ cũng càng lớn, nhưng dọc theo con đường này, Tuệ Pháp và đồng tu của hắn ta thôi động phật quang, ngăn cách phần lớn ảnh hưởng của oán khí đối với mọi người.

Chuyện này khiến mọi người có thể bảo trì chiến lực lớn nhất khi đến Quỷ Khốc Lĩnh.

“Phía trước chính là Quỷ Khốc Lĩnh.”

Tuệ Pháp nhìn một dãy núi phía xa nói.

Sơn mạch kia bao phủ sương mù màu xám dày đặc, oán niệm khí trùng thiên.

“Mọi người chuẩn bị sẵn sàng.”

Sau đó không lâu, mọi người tiến nhập Quỷ Khốc Lĩnh, vừa vào trong đó, oán khí dồi dào đã đập vào mặt, mọi người không nhịn được muốn thôi động Đế khí chống cự.

Sở Cuồng Nhân lại không có cảm giác gì.

Đám oán khí này chủ yếu nhằm vào nhục thể và tâm thần, mà nhục thể của hắn cường hãn, linh hồn chi lực càng vô cùng dồi dào.

Đối với hắn mà nói, oán khí căn bản không có ảnh hưởng gì, còn đám người Lam Vũ, Thanh Phong bên cạnh hắn được Kiếm Quan âm thầm che chở, cũng không có trở ngại.

“A, dẫn Kiếm Quan đến, có phải có chút khi dễ người không?”

Sở Cuồng Nhân âm thầm cười nói.

Thương thế của Kiếm Quan đã khôi phục bảy tám phần, đừng nhìn bình thường không biểu hiện ra ngoài, nhưng đây chính là một vị tiên nhân a.

Núi oán khí nho nhỏ này chỉ là chuyện của một kiếm.

Chuyện này có chút giống max cấp đến thôn tân thủ.

“Mau nhìn, đó là cái gì?”

Đột nhiên, trong đám người có người kinh hô một tiếng.

Mọi người nhìn lại.

Chỉ thấy trên một vách núi lại cắm một thanh đao.

Nhìn qua thanh đao kia có niên đại xa xưa, đã rỉ sét, nhưng phía trên mơ hồ có tiên huy đang lưu chuyển.

“Đó là một thanh Tiên Khí! Mặc dù là một thanh Tiên Khí bị tàn phá, nhưng nếu có thể mang về tinh luyện thật tốt, cũng có thể luyện ra không ít tiên kim.”

Một tu sĩ ánh mắt lửa nóng nói.

Tiên kim là tài liệu cần có để luyện chế Tiên Khí, có giá trị không nhỏ.

Một tên tu sĩ xông ra ngoài, muốn động thủ cướp đoạt tiên kim, nhưng ngay lúc này, nơi xa phát ra một tiếng gầm gừ, một oán linh cao đến mấy trượng từ trong rừng núi xông ra ngoài.

Khuôn mặt oán linh vặn vẹo, đã không nhìn ra diện mục chân thật, nhưng trong lúc giơ tay nhấc chân, bạo phát ra khí tức vô cùng khủng bố.

Đã đạt tới cảnh giới Thiên Đạo Chủ hậu kỳ, tên tu sĩ xuất thủ muốn lấy Tiên Khí kia không kịp trốn tránh, trực tiếp bị oán linh đụng bay ra ngoài, sắc mặt tái nhợt phun ra một ngụm máu lớn.

“Là oán linh!”

“Oán linh xuất hiện, mọi người cẩn thận!”

Sắc mặt mọi người biến đổi, vội vàng đề phòng.

Mà thiếu chủ Đao Vương của Táng Kiếm Hải lại sải bước ra, lấy chưởng làm đao vạch một cái trong hư không, trong nháy mắt một đạo đao khí dồi dào đổ xuống.

Oán linh bị đao khí trực tiếp đánh bay ra ngoài, thực lực cường đại khiến không ít tu sĩ kinh thán không thôi.

“Đây chính là thực lực của thiếu chủ Táng Kiếm Hải sao? Không hổ là một trong thập nhị vương của Tiên giới, quả nhiên cường đại!”

“Không sai, đúng là khiến người ta kinh thán.”

Bên cạnh Sở Cuồng Nhân, Kiếm Quan liếc đối phương một chút, “Đây là tiên pháp của Táng Kiếm Hải, Bá Đao Quyết, tiểu tử này tu hành không tệ, từng ấy tuổi đã tu hành đến trình độ này.”

“Ừm, so với các tiên chủng khác, đúng là xuất sắc hơn không ít.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

Nghe thấy hắn nói vậy, Kiếm Quan gượng cười hai tiếng, ông ta đột nhiên ý thức được, trước mặt Sở Cuồng Nhân, cho dù tiên chủng có ưu tú hơn cũng đều là cặn bã, căn bản không phải cùng một cấp độ.

Một đao chém bay oán linh, Đao Vương thừa thắng xông lên, dùng chưởng hóa đao, phát huy tiên pháp của Táng Kiếm Hải đến phát huy vô cùng tinh tế, trong vòng mấy hơi thở, oán linh Thiên Đạo Chủ đã bị chém giết.

Sau khi chết, oán linh hóa thành lượng lớn oán khí.

Lúc này, Tuệ Pháp bỗng nhiên lấy ra một cái tượng phật màu vàng, ném lên giữa không trung, chỉ thấy tượng phật nở rộ kim quang, oán khí sau khi oán linh chết tán ra lại bị hắn ta hút nhập vào cơ thể.

Tình cảnh này, khiến mọi người sửng sốt.

Tiểu thánh tăng lại đang thu thập oán khí? ?

“A di đà phật, sau khi đám oán khí này trở về thiên địa, không được bao lâu sẽ một lần nữa ngưng tụ thành oán linh, để phòng ngừa bọn họ một lần nữa làm hại thế gian, ta hút nhập vào trong tượng phận, sau khi trở về tịnh hóa thật tốt.” Tuệ Pháp cười nhạt một tiếng nói.

Nghe thấy hắn ta nói như vậy, mọi người mới chợt hiểu ra.

“Thì ra là vậy.”

“Tiểu thánh tăng không hổ là tiểu thánh tăng, quả nhiên là tâm địa Bồ Tát, suy nghĩ vì thế nhân, ta xem như phục rồi.”

“Không sai, danh tiếng của tiểu thánh tăng, danh bất hư truyền.”

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua tượng phật kia, trên mặt lộ ra vẻ đăm chiêu, “Thú vị, vị tiểu thánh tăng này cũng không đơn giản a.”

Hắn vừa để Tiểu Ái phân tích tượng phật kia một chút.

Phát hiện có một vài thứ thú vị.

Sau khi giết một đầu oán linh, mọi người tiếp tục đi về phía trước, ngoại trừ oán linh, dọc đường cũng gặp không ít bảo vật.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn không gặp vật gì khiến hắn động tâm, ngoại trừ thỉnh thoảng giải quyết vài đầu oán linh đến tìm cái chết, trên cơ bản cũng không xuất thủ, đều ngồi bàng quan.

Mọi người xâm nhập Quỷ Khốc Lĩnh, bỗng nhiên gặp một đợt oán linh công kích, mỗi người đều lâm vào chiến đấu.

“Thực Cốt Độc Hỏa!”

Hỏa Thần Khiếu khẽ quát một tiếng, đưa tay oanh ra một ngọn lửa màu đen.

Hỏa diễm thiêu đốt oán linh, giống như giòi trong xương.

Sở Cuồng Nhân ở một bên nhìn thấy, nghiền ngẫm cười một tiếng, “Đây là thần hỏa trên bảng Thần Hỏa a, có chút ý tứ, xem ra không đạt được Tử Thiên Hoàng Diễm, hắn lại có kì ngộ khác.”

Như vậy cũng tốt, xem ra Hoàng Hỏa của mình sắp có lương thực rồi.

“Không tốt...”

Lúc này, cách Sở Cuồng Nhân không xa truyền đến một tiếng kinh hô.

Chỉ thấy một nữ tử mặt rỗ đang bị mấy đầu oán linh vây công, nàng dùng kiếm ngăn cản, kiếm quang sắc bén, nhưng không đến mấy chiêu đã rơi xuống hạ phong, rơi vào hiểm cảnh.

Tu sĩ bốn phía đều đang ứng phó oán linh, không rảnh tay cứu viện, một số người có năng lực, lại không có ý định xuất thủ.

Nhất là Đao Vương, hắn ta cõng đao, khoanh tay, đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, “Kiếm khách? Hơn nữa còn là một nữ tử thô bỉ như thế, người như vậy, không đáng để ta xuất thủ.”

Tu sĩ của Táng Kiếm Hải giống như có thành kiến với kiếm khách dùng kiếm trong thiên hạ, căn bản không có sắc mặt tốt.

Nếu nữ tử này lớn lên quốc sắc thiên hương, có lẽ hắn ta sẽ còn xuất thủ cứu giúp, đáng tiếc trên mặt đối phương bị rỗ, khiến hắn ta chán ghét.

Cách đó không xa, Tuệ Pháp đang dùng phật quang đối kháng với một đầu oán linh, dựa vào thực lực của hắn ta, hoàn toàn có thể nhanh chóng giải quyết oán linh này, sau đó đi cứu nữ tử kia, nhưng hắn ta lại không làm như thế.

Bởi vì hắn ta tạm thời không muốn bại lộ thực lực chân chính của mình.

Nữ tử mặt rỗ bị oán linh vây công, lại không người xuất thủ tương trợ, sự tàn khốc của thế giới tu hành được phát huy vô cùng tinh tế.

“Xong rồi, chẳng lẽ lần này ta phải chết ở đây sao?”

Trong mắt nữ tử mặt rỗ dần dần lộ ra tuyệt vọng.

Nhưng lúc này, Sở Cuồng Nhân cách đó không xa tùy ý khoát tay, các loại binh khí đao thương kiếm kích bỗng dưng ngưng tụ, bắn về phía oán linh đang công kích nữ tử mặt rỗ.

Nương theo vài tiếng nổ, mấy đầu oán linh kia đã triệt để bị oanh sát.

Tình cảnh này, khiến ánh mắt đám người Tuệ Pháp, Đao Vương cách đó không xa hơi ngưng tụ, nhìn Sở Cuồng Nhân, trên mặt hiện ra dị sắc.

“Trong đội ngũ, lại có cao thủ như vậy.”

“Người này, quả nhiên không đơn giản.”

Chương 951: Tấm lòng son, Đao Vương khiêu chiến, Cầm Quan chi nữ

“Phù... Được cứu.”

Nữ tử mặt rỗ thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra vẻ cảm kích, “Đa tạ đạo hữu cứu giúp.”

Nàng vừa nhìn thấy rất rõ ràng, mấy người Đao Vương đều có năng lực xuất thủ.

Nhưng cứu nàng, chỉ có Sở Cuồng Nhân.

“Không sao, tiện tay mà thôi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, hắn cứu nữ tử mặt rỗ, chỉ tiện tay mà thôi, chuyện này giống như trên đường nhìn thấy một vài con chó con mèo đáng thương, hắn tiện tay ném ra một hai khối xương, hoàn toàn dựa vào bản tâm.

“Đối với đạo hữu là tiện tay, nhưng đối với ta là ân cứu mạng, phần ân tình này, ta nhớ kỹ.” Nữ tử mặt rỗ trịnh trọng nói.

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương một cái.

Dáng người nữ tử này cao gầy, đùi ngọc thon dài, ngũ quan tinh xảo, nếu trên mặt không bị rỗ, cũng là một đại mỹ nhân.

“Tùy ngươi.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn tiện tay làm, cũng không yêu cầu người ta hồi báo.

“Ừm.”

Nữ tử mặt rỗ đứng ở một bên, không nói thêm gì nữa, bỗng nhiên, nàng phát hiện cách đó không xa có mấy người bị oán linh vây công, lâm vào hiểm cảnh, nàng chần chờ một chút, nhưng vẫn gia nhập vòng chiến, đến tương trợ.

“Đúng là người thiện tâm, trong thế giới tu hành cá lớn nuốt cá bé này, rất ít gặp.” Kiếm Quan cười một tiếng nói.

Vừa rồi không ai xuất thủ tương trợ nữ tử mặt rỗ, nhưng nữ tử này lại không oán hận thế nhân, còn trở tay tương trợ tu sĩ khác đang lâm nguy, tấm lòng son này, đúng là hiếm thấy.

“Biết vì sao lại hiếm thấy không?”

“Bởi vì chết sớm.”

Kiếm Quan trào phúng cười một tiếng.

Không biết cười là người, hay là cười thế giới tu hành này.

Sở Cuồng Nhân im lặng.

“A.”

Bỗng nhiên, Kiếm Quan khẽ ồ lên một tiếng, nhìn mấy tu sĩ bị oán linh vây công, “Bọn họ dùng kiếm pháp là... Long Ngâm Kiếm Quyết.”

Mấy tu sĩ bị vây công vung trường kiếm lên, kiếm khí tung hoành, kiếm khí xen lẫn thành long ảnh, tiếng rồng ngâm vang vọng.

Long Ngâm Kiếm Quyết, đây là tuyệt học của Long Ngâm Kiếm Phái, chính là đạo thống tu hành của Kiếm Quan.

“Đúng là trùng hợp, muốn xuất thủ không?” Sở Cuồng Nhân nói.

“Không cần, ta chỉ muốn cẩn thận quan sát đám tu sĩ trẻ tuổi của Long Ngâm Kiếm Phái này có trình độ gì mà thôi.” Kiếm Quan cười nhạt nói.

Chỉ chốc lát, mấy tu sĩ của Long Ngâm Kiếm Phái và nữ tử mặt rỗ hợp lực, vượt qua nguy hiểm, giải quyết oán linh vây công bọn họ.

“Ừm, tạm được.”

Kiếm Quan khẽ vuốt cằm, không tính hài lòng, nhưng cũng không thất vọng.

“Đa tạ đạo hữu.”

Tu sĩ của Long Ngâm Kiếm Phái nói cảm ơn nữ tử mặt rỗ.

“Khách khí.”

Rất nhanh, những người còn lại cũng dần giải quyết hết oán linh, bắt đầu thu thập một số bảo vật ở nơi này,

Lúc này, Đao Vương đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, thấy thấy kiếm bên hông hắn, thản nhiên nói: “Ngươi là kiếm khách?”

“Xem như vậy đi.”

“Kiếm khách, thực lực của ngươi không kém, xuất kiếm đi, để ta xem kiếm pháp của ngươi thế nào.”

Đao Vương đạm mạc nói, khí tức trên thân nghiền ép mà ra.

Sở Cuồng Nhân vẫn không nói gì, nữ tử mặt rỗ bên cạnh đã nói trước: “Hiện tại chúng ta đang ở trong Quỷ Khốc Lĩnh, mọi người cùng chung mối thù, đối phó oán linh mới đúng, thiếu chủ Táng Kiếm Hải, xin nghĩ lại.”

Nghe thấy nữ tử mặt rỗ nói, ánh mắt Đao Vương trầm xuống, lạnh lùng nói: “Há, ngươi đang dạy ta làm việc?”

Nữ tử mặt rỗ cau mày, “Tuyệt không có ý này.”

“Hừ, vậy thì cút!”

Đao Vương hừ lạnh một tiếng.

Người của Long Ngâm Kiếm Phái cũng đi tới, nói: “Thực lực của vị đạo hữu này cao cường, Đao Vương nhìn thấy sinh ra chiến ý cũng bình thường, nhưng bây giờ chúng ta đang ở trong Quỷ Khốc Lĩnh, xin Đao Vương lấy đại cục làm trọng.”

“Long Ngâm Kiếm Phái, nếu Đại sư huynh của các ngươi ở đây, có lẽ ta sẽ suy tính một chút, nhưng hôm nay, ta nhất định phải đánh bại người này, nếu các ngươi muốn ngăn cản, ta không ngại bắt các ngươi khai đao trước.”

Đao Vương lãnh đạm nói.

Người của Long Ngâm Kiếm Phái không ngờ Đao Vương cường thế như vậy.

Trong truyền thuyết, Đao Vương lấy đánh bại kiếm khách làm vui, nhất là kiếm khách cường đại, khi nhìn thấy thực lực Sở Cuồng Nhân thi triển cứu nữ tử mặt rỗ, hắn ta đã biết này người tuyệt đối là địch thủ, có giá trị bị hắn ta đánh bại.

Bên cạnh, Tuệ Pháp đang dùng tượng phật thu thập oán khí.

Tượng phật kia đã từ từ nhiễm một tầng huyết sắc.

Hắn ta nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, cũng không có ý ngăn cản, hắn ta cũng muốn nhìn một chút, rốt cuộc thực lực của người thần bí này đã đạt đến trình độ nào, có uy hiếp gì đến mình hay không?

Hỏa Thần Khiếu ở một bên, vui vẻ nhìn một màn này.

Hắn ta không muốn phát sinh xung đột với Sở Cuồng Nhân, nhưng nếu người khác và Sở Cuồng Nhân đánh lên, hắn ta vẫn rất vui vẻ.

Nếu có thể đánh bại Sở Cuồng Nhân, vậy thì càng tốt hơn.

“A.”

Lúc này, Sở Cuồng Nhân không nhịn được khẽ cười một tiếng, nhìn Đao Vương nói: “Ngươi muốn ta xuất kiếm sao, ta sợ ngươi không có tư cách này.”

Lời vừa nói ra, mọi người xôn xao.

Người này, còn dám khiêu khích Đao Vương? !

Không muốn sống nữa sao?

“Hắn chết chắc rồi.”

“Đúng vậy, có lẽ Đao Vương chỉ muốn đánh bại hắn, để thành tích đánh bại kiếm khách trong thiên hạ tiến thêm một bước mà thôi, nhưng bây giờ hắn lại dám khiêu khích Đao Vương như thế, Đao Vương tuyệt đối sẽ giết hắn.”

“Gia hỏa này, ngu không ai bằng.”

Không ngoài dự đoán của đám người, nghe thấy lời nói của Sở Cuồng Nhân, ánh mắt Đao Vương ngưng tụ, trong mắt bắn ra một đạo sát ý băng lãnh.

“Muốn chết! !”

Thanh đao phía sau Đao Vương đã run lên nhè nhẹ.

Uy áp bá đạo tỏa ra, khiến mọi người ở đây cảm thấy vô cùng trầm trọng.

Nữ tử mặt rỗ nhìn thấy Đao Vương cứng rắn như thế, cắn răng, nói: “Ta chính là Cầm Quan chi nữ, vị đạo hữu này có ân cứu mạng với ta, Đao Vương, chỉ cần ta có mặt ở đây, thì không cho phép ngươi xuất thủ!”

Mọi người nghe thấy lời nữ tử mặt rỗ nói, không khỏi sửng sốt một chút.

Sau đó ồn ào cười to.

“Ha ha, ta có nghe lầm hay không, nữ tử mặt rỗ này nói mình là nữ nhi của Cầm Quan, đầu của nàng bị nước vào rồi sao.”

“Cầm Quan là nhân vật bậc nào, một trong Thất Quan, là một trong những tiên nhân đỉnh phong trên Thanh Lan Tiên giới, nàng lại dám nói mình là nữ nhi của nhân vật như vậy? Quá buồn cười, không được, cười chết ta rồi.”

“Ta nghe nói, nữ nhi của Cầm Quan lớn lên quốc sắc thiên hương, ngọc cốt băng cơ, nàng chỉ là một người quái dị cũng dám nói mình là con gái Cầm Quan, cũng không biết lấy gương soi diện mạo của mình đi.”

Đối mặt với trào phúng và nghi vấn của mọi người, chỉ thấy nữ tử mặt rỗ lấy ra một cái khăn tay nhúng nước, xoa lên mặt mình, mấy cái chấm đen trên mặt đã bị lau đi hết.

Nữ tử mặt rỗ lộ ra khuôn mặt vốn có, đó là một khuôn mặt tinh xảo, mắt sáng mày ngài, mũi ngọc cao thẳng, da như mỡ đông, so với dáng vẻ vừa rồi, giống như là hai người khác nhau vậy.

Tất cả mọi người nhìn mộng, không khỏi trợn mắt há mồm.

“Móa nó, nàng lại xinh đẹp như vậy.”

Sau đó, nữ tử mặt rỗ lấy ra một khối ngọc lệnh, phía trên có tiên huy tươi sáng, khắc một chữ ‘Cầm’.

Ngọc lệnh ra, trong hư không bỗng nhiên có đàn âm hiện lên.

“Đây là ngọc lệnh đại diện cho thiếu chủ của Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang, đủ để chứng minh ta là nữ nhi của Cầm Quan.” Nữ tử nói.

Mọi người nhìn thấy ngọc lệnh, nghe cầm âm bên tai, đột nhiên có lại có chút hối hận.

Móa nó!

Nữ tử này thật sự là nữ nhi của Cầm Quan!

Vừa rồi bọn họ lại bỏ lỡ cơ hội kết giao với Cầm Quan, anh hùng cứu mỹ nhân, cơ hội thật tốt a! !

Nghĩ đến đây, một số người hối hận đến phát điên.

Ngay cả Đao Vương cũng không nhịn được có chút ảo não, nếu vừa rồi hắn ta xuất thủ, có lẽ có thể bắt được trái tim của vị tuyệt đại giai nhân này làm tù binh.

Bây giờ tội gì phải đối chọi gay gắt với đối phương vì Sở Cuồng Nhân chứ?

Chương 952: Im miệng là phương thức chính xác, oán linh mạnh nhất của Quỷ Khốc Lĩnh

Vốn là người quái dị mặt rỗ, bỗng nhiên lại đảo ngược, trực tiếp trở thành tuyệt đại giai nhân, đồng thời, còn là Cầm Quan chi nữ!

Một màn kịch tính này, khiến tất cả mọi người mơ hồ.

Không ít người ảo não không thôi.

Ở trong đó, thậm chí còn bao gồm Đao Vương.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng có chút ngoài ý muốn, không ngờ mình tiện tay cứu một người lại có địa vị như vậy.

Kiếm Quan sau lưng Sở Cuồng Nhân như nghĩ tới điều gì, nhìn Cầm Quan chi nữ, nói: “Lớn lên đúng là có chút giống.”

Ngày xưa ông ta là Kiếm Quan, đương nhiên đã gặp Cầm Quan, thậm chí so với Đao Quan có mối thù không hiểu, thì giao tình giữa ông ta và Cầm Quan còn không cạn.

“Đao Vương, ta dùng thân phận Cầm Quan chi nữ, không cho phép ngươi đối phó với vị đạo hữu này.” Cầm Quan chi nữ Tuyết Cầm Tâm nói.

Nhìn thấy dáng vẻ kiên quyết của nàng, trong lòng mọi người càng thêm ảo não, ánh mắt nhìn về phía Sở Cuồng Nhân mang theo hâm mộ ghen ghét.

Tiểu tử này, kiếm bộn rồi, thế mà cứu được Cầm Quan chi nữ.

Nhìn qua dường như kinh nghiệm sống của Cầm Quan chi nữ không nhiều, nếu có thủ đoạn, rất có thể bắt được trái tim nàng làm tù binh.

Đến lúc đó, chính là một bước lên trời.

Mọi người càng nghĩ càng hâm mộ ghen ghét, càng nghĩ càng ảo não.

Tại sao vừa rồi mình không xuất thủ chứ?

Lợi ích to lớn như vậy, lại chắp tay nhường cho người khác.

Hận a.

Sở Cuồng Nhân lại không có cảm giác gì.

Trong mắt người khác, Cầm Quan chi nữ đúng là rất đáng gờm, nhưng hiện tại Kiếm Quan nổi danh với Cầm Quan chính là tùy tùng của mình đấy.

Nghĩ như vậy, Cầm Quan chi nữ, thì coi là gì?

“Đao Vương, tạm thời gác lại chuyện khiêu chiến đi.”

Lúc này, Tuệ Pháp đi tới nói.

Cũng không phải hắn ta giống như những người khác, muốn giao hảo với Cầm Quan chi nữ, mà bởi vì cảm thấy bọn họ còn phải thăm dò Quỷ Khốc Lĩnh, nếu dây dưa với Sở Cuồng Nhân quá lâu, sẽ làm trễ nải kế hoạch của hắn ta.

“Hừ, tiểu tử, coi như vận khí của ngươi tốt.”

Đao Vương hít sâu một hơi, thu liễm uy áp.

Sau lưng Sở Cuồng Nhân, Kiếm Quan cười nhẹ lắc đầu, “Tiểu bối vô tri, người may mắn nhặt về một mạng, chính là ngươi a.”

“Công tử, vì sao ngươi không xuất thủ.”

Sau đó, Kiếm Quan có chút hiếu kỳ hỏi thăm Sở Cuồng Nhân.

“A, bởi vì có chuyện càng thú vị hơn, chỉ là một tên Đao Vương, chỉ là con kiến hôi mà thôi, muốn bóp chết, lúc nào cũng có thể, nhưng nếu bởi vậy mà đả thảo kinh xà sẽ không tốt.”

Sở Cuồng Nhân nhìn mấy người Tuệ Pháp đi đầu, cười nhạt nói.

Kiếm Quan nghe vậy, như có điều suy nghĩ.

Mọi người tiếp tục đi tới.

Nhưng bởi vì Cầm Quan chi nữ Tuyết Cầm Tâm xuất hiện, trong đội ngũ phát sinh một chút thay đổi, có không ít người bắt đầu lấy lòng nàng.

“Tuyết cô nương, ta có mấy khỏa đan dược Đế khí bổ sung, ngươi vừa tiêu hao không ít Đế khí, có cần sử dụng không?”

“Tuyết cô nương, đây là một mảnh vỡ Tiên Khí, có thể rút ra tiên kim, ngươi chờ ở đây, ta giúp ngươi lấy ra.”

“Cẩn thận, Tuyết cô nương, để oán linh này cho ta đối phó là được rồi.”

Tình huống tương tự, không ngừng xảy ra.

Một số nữ tu nhìn thấy, trên mặt không khỏi tràn đầy khinh thường, nhếch miệng.

Cắt, nam nhân a.

Đương nhiên Tuyết Cầm Tâm cũng biết vì sao những người lại đột nhiên lấy lòng mình, cho nên nàng uyển chuyển cự tuyệt từng người một, không muốn để ý tới.

Nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân cách đó không xa, trong mắt mang theo hiếu kỳ.

Từ khi nàng lộ ra thân phận, ngoại trừ lúc đầu Sở Cuồng Nhân nói một tiếng cảm ơn với nàng, thì sau đó đối phương đã không để ý nữa.

Lúc nàng ngụy trang, đối phương đã như vậy.

Bây giờ, nàng tháo xuống ngụy trang, đối phương vẫn như thế.

Đối với hắn mà nói, dường như Cầm Quan chi nữ và nữ tử mặt rỗ không có gì khác nhau.

Tuyết Cầm Tâm chủ động đi về phía Sở Cuồng Nhân, “Đạo hữu, ta là Tuyết Cầm Tâm, ngươi đã cứu ta, ta vẫn không biết tục danh của ngươi đâu?”

“Ta họ Sở.”

Hắn cũng không nói ra tên đầy đủ.

“Sở đạo hữu, xin chào.”

Cách đó không xa, mấy tên tu sĩ hừ lạnh một tiếng, một người trong đó khinh miệt nói: “Chỉ một chữ Sở, ai biết ngươi là ai, đừng cho rằng chúng ta không biết, bây giờ ngươi giả bộ lạnh lùng, không phải muốn hấp dẫn sự chú ý của Tuyết cô nương sao? Thủ đoạn như ngươi, ta gặp nhiều rồi.”

“Đúng vậy, Tuyết cô nương tuyệt đối đừng bị hắn lừa.”

“Chỉ sợ người này tâm thuật bất chính a.”

Hiện tại mấy người kia đã xem Sở Cuồng Nhân là địch thủ theo đuổi Tuyết Cầm Tâm với bọn họ, đều đang cực lực hạ thấp đối phương.

Cách đó không xa, Hỏa Thần Khiếu nghe thấy mà mồ hôi lạnh chảy ròng, mấy tên không muốn mạng này, bọn họ đang nhảy đi nhảy lại trên biên giới sinh tử đó.

Theo bản năng, hắn ta liền kéo xa khoảng cách với mấy tên tu sĩ này.

“Mấy người các ngươi im miệng!”

Tuyết Cầm Tâm quát lạnh một tiếng.

Bị nàng quát, mặc dù mấy người kia đã bớt phóng túng một chút, nhưng trong lòng càng thêm ghen ghét Sở Cuồng Nhân, trong mắt lóe lên vẻ oán độc.

Một người trong đó vụng trộm đi tới sau lưng Sở Cuồng Nhân, đưa tay ra, một đạo lưu quang màu đen bắn về phía hắn.

Đó là một cái ám khí màu đen, uy lực rất mạnh, Thiên Đạo Chủ bình thường sẽ tuỳ tiện bị miểu sát.

Ba...

Nhưng khi ám khí màu đên này đến gần lưng Sở Cuồng Nhân ba tấc đã ngừng lại, không thể đến gần hắn.

Tu sĩ xuất ra ám khí không khỏi biến sắc.

“Làm sao có thể? !”

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Cái ám khí màu đen kia lấy tốc độ nhanh hơn bay ngược ra, trực tiếp đâm xuyên qua đầu hắn ta, trong nháy mắt giết chết hắn ta.

“Ngu không ai bằng.” Niệm lực của Sở Cuồng Nhân khẽ động, mấy đạo linh lực binh phong ngưng tụ, trong nháy mắt khóa chặt mấy tên tu sĩ kia.

Sưu sưu sưu...

Linh lực binh phong phá không mà ra!

Mấy tu sĩ kia còn muốn phản kháng, nhưng trong một cái hít thở đã bị hàng trăm linh lực binh phong oanh thành mảnh nhỏ.

“Nhìn đi, chỉ như vậy mới có thể khiến bọn họ im miệng.”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Tuyết Cầm Tâm, từ tốn nói.

Tuyết Cầm Tâm không khỏi rùng mình một cái.

Nhưng nàng cũng không chất vấn hay trách tội Sở Cuồng Nhân, chỉ cảm khái nói: “Cười người chớ vội cười lâu, kẻ muốn giết người, thì sẽ bị giết lại, mấy người kia coi như gieo gió gặt bão.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi cong lên, “Xem ra không phải quá thánh mẫu.”

“Thánh mẫu? Có ý gì?”

“Không có gì.”

Tuyết Cầm Tâm cũng không tiếp tục hỏi.

“Đáng đời, hết lần này tới lần khác lại đi chọc tên kia, a, gia hỏa này ra tay vẫn gọn gàng linh hoạt như vậy.”

Cách đó không xa, Hỏa Thần Khiếu tấm tắc nói.

Còn những người khác nhìn thấy thủ đoạn của Sở Cuồng người, cũng không dám đi trêu chọc hắn, chỉ dám đứng nhìn từ xa.

Sau đó không lâu, mọi người đã đi vào chỗ sâu trong Quỷ Khốc Lĩnh.

“Rống! !”

Lúc này, một tiếng gào vang vọng khắp sơn lâm, oán khí cuồn cuộn giống như thủy triều khuếch tán ra, rung động thiên địa.

Ánh mắt mọi người ngưng tụ.

“Oán khí thật cường đại!”

“Oán linh này, chỉ sợ khó đối phó.”

Chỉ thấy cách đó không xa, một đầu oán linh lớn như ngọn núi, sử dụng cả tứ chi, như dã thú từ trong rừng vọt ra.

Dáng vẻ oán linh này rất kì lạ, mọc ra khuôn mặt người, nhưng tứ chi lại vô cùng lớn, nằm rạp trên mặt đất giống như một con nhện lớn vậy.

Nhìn thấy oán linh này, hai mắt Tuệ Pháp tỏa sáng, “Chư vị, oán linh này là oán linh mạnh nhất trong Quỷ Khốc Lĩnh, chỉ cần giết nó, bảo vật trong Quỷ Khốc Lĩnh sẽ mặc chúng ta chiếm lấy.”

Nói xong, hắn ta xuất thủ trước.

Từng đợt phật quang vàng óng nở rộ, ngay sau đó, một cái phật chưởng màu vàng từ trên trời giáng xuống, nện về phía oán linh.

Đám tiên chủng khác thấy thế, cũng lập tức xuất thủ.

Nhất thời, một trận chém giết bạo phát.

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh nhìn, khẽ cười một tiếng, “Làm sao nhìn lại giống như lập đoàn vậy?”

Chương 953: Mục đích cuối cùng của Tuệ Pháp, Oán Phật, huyết mạch chi lực của tiên nhân

Oán linh mạnh nhất trong Quỷ Khốc Lĩnh hiện thân!

Đám tiên chủng thiên kiêu do Tuệ Pháp, Đao Vương cầm đầu lập tức triển khai công kích với nó, các loại tiên pháp ảo diệu cường đại không ngừng oanh ra.

Oán linh gào rú gầm thét, tứ chi không ngừng vung vẩy, nhấc lên phong bạo vô cùng mãnh liệt, tùy ý đá ra cũng có thể phát huy ra chiến lực cấp bậc Thiên Đạo Chủ, khiến một đám thiên kiêu tiên chủng liên tiếp tổn thương.

“Bá Đao Quyết, Hùng Bá Bát Hoang!” Đao Vương thét dài một tiếng, chỉ thấy thanh đao sau lưng hắn keng một tiếng bỗng nhiên ra khỏi vỏ.

Trên thân đao màu đen tràn ngập quang mang u ám, một đao chém ra, đao quang to lớn vô biên bá đạo từ trên trời chém xuống! !

Ầm vang một tiếng, hư không trong Tiên giới như muốn nứt ra.

Đao uy to lớn khiến hơn phân nửa Quỷ Khốc Lĩnh đều điên cuồng chấn động.

“A di đà phật!”

Một tiếng niệm phật bỗng nhiên vang lên.

Chỉ thấy tiểu thánh tăng Tuệ Pháp ngồi ngay ngắn trong hư không, quanh người có lượng lớn phật quang lưu chuyển, khiến hắn ta trở nên vô cùng thánh khiết, an lành.

“Đại Phạm Thiên Chưởng!”

Hắn ta khẽ quát một tiếng, chậm rãi giơ bàn tay lên.

Nhất thời, một cái đại thủ to lớn tràn đầy phật quang từ trên tầng mây dò ra, cuốn theo uy thế rung động nhật nguyệt sơn hà, đánh phía về phía oán linh kia.

Một số tiên chủng cự bá khác cũng liên tiếp xuất chiêu.

“Thực Cốt Độc Hỏa!”

Hỏa Thần Khiếu khẽ quát một tiếng, lượng lớn ngọn lửa màu đen từ trong cơ thể hắn ta phun ra ngoài, hóa thành hỏa cầu khổng lồ như sao chổi đập ra.

“Long Ngâm Kiếm Quyết, Đằng Long!”

Tiên chủng của Long Ngâm Kiếm Phái cũng thôi động kiếm quang.

Nhất thời, từng đạo kiếm khí xen lẫn hình thành long ảnh gào thét mà ra.

Vài luồng năng lượng mạnh mẽ tuyệt luân, thậm chí có thể sánh với năng lượng cường đại của hư tiên đập lên người oán linh kia, bộc phát ra từng tiếng oanh minh.

Chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm, sau đó oán linh nằm trên đất, thân thể dần phân giải thành oán niệm tinh hồng tiêu tán.

“Thành công!”

“Ha ha, cuối cùng chúng ta đã thành công.”

Sắc mặt mọi người đại hỉ.

Trên mặt Tuệ Pháp cũng lộ ra nụ cười, hắn ta lấy cái tượng phật lúc trước ra, ném lên giữa không trung, hấp thu toàn bộ oán khí.

Theo lượng lớn oán khí bị hấp thu, bây giờ toàn thân tượng phật đã hiện lên màu huyết hồng, tràn ngập phật quang huyết sắc, vô cùng quỷ quyệt.

“Còn thiếu một bước cuối cùng.”

Tuệ Pháp vừa cười vừa nói.

Bên cạnh, Đao Vương cau mày lại, “Nhìn qua cái tượng phật này khá quái dị, còn nữa, Tuệ Pháp, cái gì mà một bước cuối cùng?”

“Cái tượng phật này, tên là Oán Phật!”

“Kiện Tiên Khí này, nếu muốn kích hoạt, nhất định phải dùng lượng lớn oán khí và tinh huyết của sinh linh mới được.” Tuệ Pháp

nói.

Mọi người nghe vậy sững sờ.

Trước đó, Tuệ Pháp cũng không nói như vậy.

“Tiểu thánh tăng, nhưng ngươi vừa nói ngươi muốn mang oán khí về tịnh hóa, làm sao hiện tại lại biến thành kích hoạt Tiên Khí rồi?”

“Đó là bởi vì, ta lừa các ngươi a.”

Tuệ Pháp từ tốn nói.

Trong mắt hắn ta bắn ra tia sáng đỏ, trong một cái chớp mắt tiếp theo, cái tượng phật huyết sắc này đột nhiên phóng đại phật quang, bao phủ phạm vi ngàn dặm.

Chúng tiên chủng thiên kiêu đều sợ hãi.

“Không tốt!”

“Có bẫy!”

Bọn họ muốn rút lui, nhưng đã không kịp, phật quang huyết sắc đã hoàn toàn bao phủ, hình thành một cái kết giới huyết sắc.

Tất cả mọi người bị vây trong kết giới.

“Tiểu thánh tăng, ngươi muốn làm gì!”

“Tuệ Pháp, nhanh giải khai kết giới!”

“Sư huynh, ngươi đang làm gì thế?”

Mọi người trợn mắt nhìn Tuệ Pháp.

Ngay cả tăng nhân của Kim Sơn tự cũng lộ ra vẻ không hiểu.

Tuệ Pháp chắp tay trước ngực, cười nhạt nói: “Chư vị, vì thành toàn con đường thành phật của tiểu tăng, ta không thể làm gì khác hơn là mời chư vị chết thôi.”

Đao Vương sầm mặt lại, “Ngươi muốn dùng tinh huyết sinh mạng của chúng ta để kích hoạt vị Oán Phật này, đây mới là mục đích thật sự ngươi muốn ta và ngươi dẫn đầu, dẫn người tới Quỷ Khốc Lĩnh vây quét oán linh! !”

“Đúng vậy.” Tuệ Pháp khẽ vuốt cằm.

“Ngươi thật độc ác.”

“Tuệ Pháp, uổng công ngươi làm tiểu thánh tăng của Kim Sơn tự nhiều năm, làm sao có thể sử dụng thủ đoạn tà môn này!”

“Không sai, Tuệ Pháp, ngươi tốt nhất mau thả chúng ta ra!”

Mọi người nhao nhao chửi ầm lên.

Kim Sơn tự là đạo thống Tiên cấp trong Thanh Lan Tiên giới, còn là Phật Môn Thánh Địa, từ trước đến nay đều có đức cao vọng trọng.

Thánh tăng trong đó đều là những người có lòng dạ từ bi, trách trời thương dân.

Đánh chết bọn họ cũng không ngờ, tiểu thánh tăng Tuệ Pháp lại làm ra hành động hôm nay, vì bản thân chi tư, lại muốn dùng tính mạng, tinh huyết của bọn họ kích hoạt Tiên Khí Oán Phật.

Đây là tiểu thánh tăng cái gì, rõ ràng chính là tà tăng a! !

“A di đà phật, Oán Phật Đạo, không cách nào quay đầu, chư vị yên tâm, ta sẽ không để các ngươi chết quá thống khổ.”

Tuệ Pháp niệm phật một tiếng, giống như trách trời thương dân.

Sau đó, chỉ thấy hắn ta đưa tay oanh ra một chưởng, lượng lớn phật quang bao phủ mấy tên đồng tu tại Kim Sơn tự với hắn ta.

Trong tiếng ầm vang, mấy người kia bị oanh thành sương máu tại chỗ!

Mọi người nhìn mà mộng.

Bọn họ không ngờ, tên tiểu thánh tăng này lại hạ độc thủ với đồng tu của mình như vậy, nói giết là giết, không mang theo nửa phần do dự.

Sương máu hướng hội tụ về phía Oán Phật, mà Oán Phật hấp thu sinh mệnh tinh huyết, phật quang huyết sắc càng thêm yêu dị.

Thậm chí, mọi người còn nhìn thấy mặt Oán Phật bỗng nhiên nhúc nhích, dường như đã sống lại, khiến mọi người tim đập nhanh không thôi.

“Đáng chết, phá hỏng cái Oán Phật này trước!”

Đao Vương nói.

Hắn ta nắm chặt đao trong tay, tiên pháp Bá Đao Quyết thi triển, một đạo đao quang bá đạo to lớn chém về phía Oán Phật.

Nhưng lại thấy Tuệ Pháp động thân chặn lại, đưa tay đánh ra phật quang, nhẹ nhõm cản lại đao quang kia.

Đao Vương thấy thế biến sắc, “Làm sao có thể!”

Hắn ta không tin, lại lần nữa chém ra một đao.

“Bá Đao Quyết, Hùng Bá Bát Hoang!”

Đao quang chém xuống, bá đạo vô biên, giống như có thể phá tinh thần.

“Chỉ uổng công mà thôi.”

Tuệ Pháp đạm mạc nói, trên người, uy năng của Đế khí phật quang tăng vọt, một chưởng oanh ra, đại thủ phật quang to lớn ngăn đao quang lại.

Toàn bộ quá trình, thậm chí hắn ta còn không lui lại nửa bước.

Nhìn lại Đao Vương, lại bị đẩy lui mấy chục trượng.

“Đế khí của ngươi...”

Đao Vương nghĩ tới điều gì, trên mặt lập tức trở nên hoảng sợ.

“Ngươi đoán không sai, ta đã đi trên đường thành tiên, cũng vượt qua kiếp thứ nhất trong tam tai cửu kiếp, Đế khí của ta được lôi kiếp tẩy luyện, sao ngươi có thể sánh được.” Tuệ Pháp từ tốn nói, ánh mắt lộ ra vẻ kiêu ngạo.

“Sao lại thế...”

Sắc mặt Đao Vương không ngừng thay đổi.

Tam tai cửu kiếp, là giai đoạn cần trải qua khi thành tiên, tu sĩ bắt đầu đi trên đường thành tiên, đã bắt đầu thuế biến về phía tiên.

Thực lực của hắn ta căn bản không phải tu sĩ chưa đi trên đường thành tiên có thể so sánh.

“Đi!”

Đao Vương biết mình bây giờ không phải đối thủ của Tuệ Pháp, cũng không muốn liều mạng với đối phương, bóng người lóe lên lao về phía xa.

“Ngươi đang ở trong kết giới của ta, có thể đi đâu chứ?”

Tuệ Pháp khẽ cười nói.

Nhưng lúc này, trên người Đao Vương bộc phát ra một cỗ ba động cường đại, bên ngoài cơ thể mơ hồ có tiên huy lưu chuyển.

Hai mắt Tuệ Pháp khẽ híp lại, “Đây là, huyết mạch tiên nhân?”

Đao Vương chính là thiếu chủ của Táng Kiếm Hải, là nhi tử của Đao Quan, trên người hắn ta có huyết mạch của tiên nhân.

Mà huyết mạch này, thể hiện trên thiên phú tu hành của hắn ta, cũng chính là nguyên nhân quan trọng khiến hắn ta có thể trở thành một trong thập nhị vương.

Không chỉ như thế, một khi thôi động huyết mạch tiên nhân, lực lượng của hắn ta sẽ nhanh chóng tăng lên, sử dụng huyết mạch tiên nhân sẽ tiêu hao tiềm lực, cho nên không đến bước nguy hiểm, hắn ta tuyệt sẽ không vận dụng.

Dựa vào huyết mạch tiên nhân chi lực, Đao Vương xé mở một lỗ hổng trên kết giới huyết sắc, trực tiếp xông ra ngoài.

Sắc mặt Tuệ Pháp có chút khó coi, sau đó lập tức nhìn về phía các tiên chủng thiên kiêu còn lại, “A di đà phật, chư vị, mời chịu chết đi.”

Chương 954: Truyền thừa của Tà Phật tông, thân phận bại lộ, bại Tuệ Pháp

Oán Phật trong kết giới, Tuệ Pháp đang tàn nhẫn đồ sát các thiên kiêu tiên chủng còn lại, dựa vào thực lực của hắn ta, trong các thiên kiêu đến Quỷ Khốc Lĩnh không có mấy người có thể chống lại hắn ta, cho dù là tiên chủng cự bá cũng không phải đối thủ.

“Đáng chết, tiếp tục như vậy, tất cả chúng ta sẽ đều chết!”

“Đây chính là tiểu thánh tăng của Kim Sơn tự sao? Đây là tà tăng a!”

Cầm Quan chi nữ Tuyết Cầm Tâm bị phật quang đánh bay ra ngoài, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, nói: “Sở đạo hữu, ngươi theo ta, đợi lát nữa ta thôi động huyết mạch tiên nhân chi lực, chúng ta cùng nhau đột phá kết giới này.”

Nàng là Cầm Quan chi nữ, giống như Đao Vươngm cũng có huyết mạch tiên nhân.

Sở Cuồng Nhân nhìn nàng một cái, không nói gì.

Lúc này, Tuệ Pháp đã giết tới trước mặt mấy người, nghe thấy lời nói của Tuyết Cầm Tâm, cười nhạt nói: “Ngươi không có cơ hội kia.”

Hắn ta nhẹ nhàng nâng tay, bàn tay lớn màu vàng óng từ trên không trung hạ xuống!

Chỗ đi qua, hư không đều bị rung chuyển.

Tuyết Cầm Tâm bị lực lượng này khóa chặt, sắc mặt có chút trắng bệch, trong khoảng cách này, nàng căn bản không kịp thôi động huyết mạch tiên nhân chi lực.

Ngay khi Cầm Quan chi nữ sắp vẫn lạc, một đạo kiếm quang bỗng nhiên lướt qua bên cạnh nàng, chém bàn tay lớn màu vàng óng thành hai nửa.

Tuệ Pháp biến sắc, bị kiếm khí đánh bay mấy chục trượng.

“Loại này kiếm khí, tiên chủng Vương giả? !”

Tuệ Pháp kinh nghi bất định nhìn Sở Cuồng Nhân.

“Đường đường là tiểu thánh tăng, Phật Môn đại đạo không đi, hết lần này tới lần khác đi lại đi đường bàng môn tà đạo, ngươi nói đầu óc ngươi có phải bị nước vào hay không?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, chậm rãi đi ra.

Nhìn thấy hắn, trong mắt mọi người không khỏi lộ ra vẻ mong chờ.

“Người này lại có thể một kiếm bức lui Tuệ Pháp, khẳng định hắn cũng là một vị tiên chủng Vương giả, quá tốt rồi, chúng ta được cứu rồi.”

“Không đúng, xem như tiên chủng Vương giả, nhưng Tuệ Pháp đã đi trên đường thành tiên, người này có thể làm đối thủ của hắn sao?”

Có tiên chủng vẫn không ôm hy vọng quá lớn.

Những người còn lại nghe vậy, tâm thần bất định, dù sao người tu hành đi trên trên đường thành tiên, đã coi như bán tiên rồi.

“Quả nhiên ngươi không đơn giản, nhưng đáng tiếc, ta đã là Bán Tiên, ngươi không phải đối thủ của ta.” Tuệ Pháp nhìn Sở Cuồng Nhân, tự tin nói.

Hắn ta vừa sải bước ra, trên người lập tức bộc phát ra Đế khí mạnh mẽ đã được lôi kiếp tẩy luyện và bản nguyên chi lực, dung nhập trong phật quang, uy thế tăng vọt, khiến hắn ta giống như một vị Phật Đà cao cao tại thượng, uy nghiêm vô biên.

“Đại Phạm Thiên Chưởng!”

Tuệ Pháp trực tiếp oanh ra một chưởng, phật chưởng to lớn màu vàng từ trên trời giáng xuống, uy lực càng mạnh hơn trước một bậc.

“Ngu xuẩn.”

Vẻ mặt Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, từng đạo bản nguyên chi lực trong cơ thể lướt ra, vờn quanh người hắn, tiên huy sáng chói.

Bên hông, Côn Ngô keng một tiếng, ra khỏi vỏ!

Một kiếm chém ra, kiếm khí được nhiều loại bản nguyên chi lực gia trì chém ra, chỗ đi qua, Tử Liên nở rộ, nhuệ khí khó cản!

Người của Long Ngâm Kiếm Phái thấy thế, vẻ mặt khiếp sợ không gì sánh nổi.

“Đây là Thiên Liên kiếm ý!”

“Thiên Liên kiếm ý của Kiếm Quan, sao hắn lại biết? !”

Những người còn lại cũng khiếp sợ không gì sánh nổi.

Mà phật chưởng và kiếm khí đã ầm vang va chạm, hai cỗ lực lượng đánh vào một chỗ, cả mảnh hư không đều đang điên cuồng rung chuyển.

Lại thấy kiếm khí thế như chẻ tre, chém nát bàn tay lớn màu vàng óng!

Tuệ Pháp lại lần nữa bị đánh bay ra ngoài!

“Làm sao có thể, vì sao ngươi lại có lực lượng cường đại như thế, chẳng lẽ ngươi cũng đạp vào đường thành tiên rồi? Không, không đúng, trên người ngươi không có khí tức được lôi kiếp tẩy luyện, ngươi chắc chắn chưa đạp vào đường thành tiên!”

“Nhưng tại sao ngươi lại có bản nguyên chi lực khủng bố như thế?

Hơn nữa thuộc tính hỗn tạp, đây rốt cuộc là chuyện gì? !”

Tuệ Pháp có chút mơ hồ, kinh nghi bất định nhìn Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, không khỏi khẽ cười một tiếng.

Đạp vào đường thành tiên?

Hắn chưa đạp vào đường thành tiên, ngay cả bản nguyên thuộc về mình cũng chưa lĩnh hội, làm sao có thể đạp vào đường thành tiên đây?

Sáng tạo ra bản nguyên thuộc về mình...

Chuyện này, còn khó hơn thành tiên vô số lần.

Trong mắt người khác, tu sĩ chưa đạp vào đường thành tiên, thì kém rất xa tu sĩ đã đạp vào đường thành tiên.

Nhưng, đây là cái nhìn của người khác, nhận biết của người khác!

Sở Cuồng Nhân, am hiểu nhất là đánh vỡ nhận biết!

Hắn còn chưa sáng tạo ra bản nguyên của mình, nhưng hắn vẫn có thể vận dụng bản nguyên chi lực, bản nguyên hỏa diễm, bản nguyên hàn đạo, Kiếm chi bản nguyên, bản nguyên thôn phệ, bản nguyên nhục thân, bản nguyên ánh trăng...

Nhiều bản nguyên chi lực như vậy, sao có thể yếu hơn Bán Tiên?

“Tuệ Pháp, ngươi cho rằng mình đạp vào đường thành tiên, là có thể khinh thường một đời trẻ tuổi sao? Đáng tiếc, ngươi tính sai một dị số rồi.”

Sau lưng Sở Cuồng Nhân, Kiếm Quan từ tốn nói.

Cho dù thân là tiên nhân, nhưng Kiếm Quan cũng không nhìn ra Sở Cuồng Nhân, rõ ràng chưa đạp vào đường thành tiên, nhưng lại nắm giữ chiến lực còn kinh khủng hơn Bán Tiên, hơn nữa trên người còn có nhiều loại bản nguyên chi lực như vậy.

Đây quả thực là không thể tưởng tượng được.

“Đáng giận, Oán Phật pháp tướng! !”

Giờ phút này, lại thấy Tuệ Pháp vừa sải bước ra, trên người tỏa ra từng đạo phật quang, đám phật quang này lại nhiễm lên một tầng huyết sắc!

Phật quang huyết sắc...

Phật quang hiển hóa, hóa thành một cái Phật Đà pháp tướng huyết sắc.

Sau lưng Sở Cuồng Nhân, Kiếm Quan thấy thế, trong mắt lướt qua một vệt dị sắc, “Ta đã nói cái tượng phật làm sao lại có chút quen mắt như vậy, thì ra là truyền thừa của Tà Phật tông lúc trước, chậc chậc, thú vị, thân là tiểu thánh tăng của Kim Sơn tự, nhưng lại đạt được truyền thừa của Tà Phật tông.”

Tà Phật tông, thời xa xưa là một đạo thống Tiên cấp, nhưng sau đó bởi vì tác phong làm việc của bọn họ quá mức quỷ quyệt, bị mấy đạo thống liên hợp lại tiêu diệt, mà dẫn đầu, chính là phương trượng đời đầu tiên của Kim Sơn tự.

Hiện tại, tiểu thánh tăng của Kim Sơn tự lại đạt được truyền thừa của Tà Phật tông.

Không thể không nói, tạo hóa trêu người.

Tuệ Pháp thôi động tiên pháp của Tà Phật tông, ngưng tụ Oán Phật pháp tướng, Oán Phật đang hấp thu tinh huyết của sinh linh khẽ run lên, sau đó bay về phía Tuệ, dung nhập vào trong pháp tướng sau lưng hắn ta.

Tiên Khí, tiên pháp, cả hai kết hợp!

Chiến lực của Tuệ Pháp lại tăng lên một đoạn.

“Ngươi biết Thiên Liên kiếm ý, cộng thêm khí tức của kẻ ngoại lai, nếu ta không đoán sai, ngươi chính Sở Cuồng Nhân gần đây thanh danh rất vang dội đi.”

Tuệ Pháp lạnh giọng nói.

“Đúng vậy.”

Sở Cuồng Nhân cũng không che giấu.

Linh quang trên mặt tán đi, nhất thời, một khuôn mặt tuấn dật tuyệt luân, dường như khiến nhật nguyệt đều ảm đạm phai màu xuất hiện trước mặt mọi người.

“Thì ra hắn tên là Sở Cuồng Nhân...” Tuyết Cầm Tâm nhìn gương mặt của Sở Cuồng Nhân, có chút sững sờ, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Những người còn lại đều đang nghị luận.

“Sở Cuồng Nhân, là kẻ ngoại lai liên tục chém giết mấy vị chấp pháp giả của Thánh thành và thánh tử của Thần Hỏa Minh Giáo!”

“Lại là hắn, quả nhiên thực lực của người này danh bất hư truyền.”

Trên người Tuệ Pháp có phật quang huyết sắc lưu chuyển, khuôn mặt vốn tuấn dật nhiều hơn mấy phần yêu dị, “Kẻ ngoại lai, ta thừa nhận thực lực của ngươi đúng là rất mạnh, nhưng bây giờ, tiên pháp Tiên Khí của ta hợp nhất, ta ngược lại muốn nhìn xem ngươi lấy cái gì đấu với ta! !”

Nói xong, Oán Phật pháp tướng phía sau hắn ta động, hai mắt trợn trừng lên, tay phải làm động tác liên hoa chỉ, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Phật quang huyết sắc như hồng thủy, dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Đối mặt với lực lượng này, Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, xung quanh có bản nguyên chi lực lưu chuyển, hai cái Chứng Pháp Chi Ấn cũng theo đó hiện lên, Thiên Đạo chi lực dung hợp, được nhiều tầng gia trì, hắn lại lần nữa chém ra một kiếm.

Kiếm quang to lớn bạo phát, chỗ lướt qua, hư không sinh liên!

Ầm vang một tiếng, phật quang huyết sắc như dòng nước lũ bị một kiếm bổ ra, cứ thế mà nện lên người Oán Phật pháp tướng, lại trực tiếp đem xé mở nó.

Tượng phật Oán Phật cũng theo đó bắn ra pháp tướng, bay ra ngoài.

“Cái gì? !”

Sắc mặt Tuệ Pháp đại biến, thậm chí không kịp lấy lại tượng phật Oán Phật, bóng người đã hóa thành một đạo lưu quang huyết sắc bay ra ngoài.

“A, muốn đi?”

Kiếm Quan khẽ cười một tiếng, muốn chặn lại.

“Để hắn đi đi.”

Sở Cuồng Nhân lên tiếng nói: “Trên người người này có truyền thừa của Tà Phật tông, còn cất giấu một số bí mật, hiện tại giết, khá là đáng tiếc, ta còn chờ mong sau này hắn sẽ mang đến niềm vui cho ta đó.”

Chương 955: Bế quan tại Quỷ Khốc Lĩnh, tín vật của Tuyết Cầm Tâm, tính toán của Tuệ Pháp

“Thả dây dài, câu cá lớn.”

Kiếm Quan nhìn Sở Cuồng Nhân liếc một cái, lắc đầu.

Ông ta không tiếp tục để ý nữa.

Sau đó, niệm lực của Sở Cuồng Nhân khẽ động, cầm tượng phật huyết sắc đến, cảm giác khí tức oán khí bên trên, khóe miệng hơi cong lên.

“Đúng là một kiện Tiên Khí không tệ, nhưng, đây không phải là một kiện Tiên Khí hoàn chỉnh.” Sở Cuồng Nhân dùng Tiểu Ái phân tích một chút.

“Ừm, ta cũng từng nghe nói qua, ngày trước Tà Phật tông có một kiện Tiên khí trấn tông, tên là Oán Phật Ba Đầu Sáu Tay, nhưng trong chiến dịch vây quét Tà Phật tông, Oán Phật này bị đánh nát, chia thành ba phần, cái Oán Phật này, chính là một trong số đó.” Kiếm Quan nói.

Ông ta sống rất lâu, cũng biết không ít chuyện.

“Vậy hai phần còn lại, để Tuệ Pháp giúp chúng ta tìm là được.” Sở Cuồng Nhân thu Oán Phật, cười nhạt nói.

Sau đó, hắn đưa mắt nhìn những người còn lại.

“Đa tạ Sở đạo hữu trợ giúp.”

Người của Long Ngâm Kiếm Phái xông tới, chắp tay nói cảm ơn.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, đạm mạc nói: “Là vì người này chọc tới ta, cứu các ngươi chỉ là thuận tay mà thôi, không cần khách khí.”

“Đúng rồi, không biết Thiên Liên kiếm ý của Sở đạo hữu là học được ở đâu?” Một vị tiên chủng cầm đầu kiếm phái dò hỏi.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Kiếm Quan.

“Công tử sử dụng Thiên Liên kiếm ý, là ta cho.”

Kiếm Quan từ tốn nói.

Lập tức, trong tay ông ta bỗng nhiên xuất hiện một thanh kiếm.

Đó là một thanh kiếm màu xanh hình liên hoa, phía trên có đạo văn xen lẫn, tiên huy tươi chói, tràn ngập gợn sóng mạnh mẽ.

Nhìn thấy thanh kiếm kia, đồng tử đám người trong kiếm phái đột nhiên co rụt lại, khiếp sợ không gì sánh nổi nhìn Kiếm Quan, “Thanh Liên tiên kiếm, ngươi, ngươi là...”

“Biết thì tốt rồi, không cần trắng trợn truyền ra.”

Kiếm Quan từ tốn nói.

“Vâng.”

Mấy tên tu sĩ của Long Ngâm Kiếm Phái gật đâu, nhưng trong lòng vẫn chấn động không gì sánh nổi, người trước mắt này, chính là nhân vật trong truyền thuyết a!

Nhưng nhân vật như vậy, bây giờ lại đi bên cạnh Sở Cuồng Nhân.

Giống như còn là một tên... Tùy tùng? !

Trời ạ!

Quả thật bọn họ không biết nên dùng từ ngữ nào để hình dung rung động trong lòng mình.

Sở Cuồng Nhân cũng không để ý đến người của Long Ngâm Kiếm Phái, hắn nhìn một bóng người cách đó không xa, sau đó biến mất tại chỗ.

Hỏa Thần Khiếu vốn đang định thần không biết quỷ không hay rời đi, nhưng bỗng nhiên, trước mặt hắn ta lại xuất hiện một bóng người.

Là Sở Cuồng Nhân.

“Thế nào, ngươi muốn đi đâu?”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi muốn thế nào?”

“Thần Hỏa Minh Giáo nhiều lần mạo phạm ta, ngươi nói, ta có thể thế nào? !” Sở Cuồng Nhân đưa tay đánh ra một chửng về phía đối phương.

Oanh! !

Hoàng Hỏa khủng bố lập tức gào thét mà ra.

Sắc mặt Hỏa Thần Khiếu đại biến, thôi động thần hỏa trên người.

“Thực Cốt Độc Hỏa!”

Ngọn lửa màu đen và Hoàng Hỏa va chạm với nhau, nhưng trong một cái chớp mắt tiếp theo, ngọn lửa màu đen đã bị Hoàng Hỏa cắn nuốt hết.

Hỏa Thần Khiếu cơ hồ không có bất kỳ sức đánh trả nào, bị Hoàng Hỏa đốt thành tro bụi, chỉ còn lại một đoàn hỏa chủng màu đen.

Đó là hỏa chủng của Thực Cốt Độc Hỏa.

“A, xem ra lúc trước ta đã không uổng cổng thả ngươi, lại mang đến cho ta một loại thần hỏa, đúng lúc có thể làm đồ ăn cho Hoàng Hỏa.” Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói, dùng Hoàng Hỏa bao khỏa Thực Cốt Độc Hỏa, sau đó hút nhập vào cơ thể.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Quỷ Khốc Lĩnh, trầm ngâm một hồi.

Sau đó, ánh mắt của hắn ngưng tụ, quát lạnh nói: “Tất cả mọi người, cho các ngươi một canh giờ, rời khỏi Quỷ Khốc Lĩnh cho ta! !”

Lời nói rơi xuống, trong nháy mắt uy áp dồi dào khuếch tán ra.

Tất cả mọi người biến sắc.

“Có ý gì? Người này dự định độc chiếm bảo vật trong Quỷ Khốc Lĩnh?”

“Như vậy cũng quá bá đạo đi.”

“Cho du hắn đánh bại Tuệ Pháp, đã cứu chúng ta, nhưng làm như vậy cũng quá mức rồi, hắn chỉ là một kẻ ngoại lai mà thôi.”

Mọi người nghị luận ầm ĩ, có chút bất mãn.

“Không rời đi, thì chết!”

Giọng nói băng lãnh của Sở Cuồng Nhân lại lần nữa vang lên.

Đám người đưa mắt nhìn nhau, lập tức bất đắc dĩ rời đi.

Hiện tại bọn họ căn bản không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, nếu đối phương muốn giết bọn họ, không cần tốn nhiều sức.

“Tiền bối, vậy chúng ta rời đi trước.”

Người của Long Ngâm Kiếm Phái nói với Kiếm Quan.

“Ừm.”

Tuyết Cầm Tâm đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, chần chờ một chút, sau đó lấy ra một cái ngọc bội, “Đây là tín vật của Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang của ta, ngươi đã cứu ta hai lần, nếu sau này rảnh rỗi, đến Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang, ta nhất định sẽ báo đáp ngươi thật tốt.”

Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang, một trong những đạo thống Tiên cấp, là đạo thống am hiểu cầm âm nhất trên Thanh Lan Tiên giới.

Sở Cuồng Nhân cũng không cự tuyệt ý tốt của Tuyết Cầm Tâm, thu nhận tín vật, nói, “Nếu đi qua, ta sẽ đến bái phỏng.”

“Vậy ta chờ ngươi.”

Trên mặt Tuyết Cầm Tâm nở nụ cười, lập tức rời đi.

Sau khi các tu sĩ rời đi, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía mấy người Lam Vũ, nói ra: “Ta muốn bế quan ở đây một đoạn thời gian, nơi đây giấu không ít bảo vật, các ngươi ở đây lịch luyện một phen đi, Kiếm Quan, làm phiền ngươi chăm sóc các nàng.”

Câu nói tiếp theo, là nói với Kiếm Quan.

Kiếm Quan khẽ vuốt cằm, “Công tử yên tâm, có ta ở đây, sẽ không để các nàng xảy ra chuyện.”

Sở Cuồng Nhân cũng rất yên tâm, dù sao thực lực của Kiếm Quan đã khôi phục không sai biệt lắm, cho dù tiên nhân đến đây, cũng phải đẫm máu.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân đã mở ra một sơn động trong Quỷ Khốc Lĩnh, xem như nơi bế quan.

Lần này bế quan, hắn muốn làm hai chuyện, thứ nhất là luyện hóa

Thực Cốt Độc Hỏa, dung nhập vào Hoàng Hỏa.

Chuyện thứ hai, chính là tu hành... Dao Trì Tiên Kinh!

“Làm chuyện thứ nhất trước, hấp thu Thực Cốt Độc Hỏa.”

Trong lòng bàn tay Sở Cuồng Nhân xuất hiện hỏa chủng màu đen, “Thần hỏa này chính là độc hỏa, có lẽ từ đó ta có thể tìm hiểu ra độc chi bản nguyên.”

...

Một đạo lưu quang huyết sắc lướt qua.

Tuệ Pháp đi đến một ngọn núi, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Đáng chết!”

“Không ngờ Sở Cuồng Nhân này lại cường hãn đến mức độ này, ngay cả pháp khí hợp nhất cũng không phải đối thủ của hắn, rõ ràng hắn chưa bước vào đường thành tiên, vì sao lại có chiến lực khủng bố như thế? !”

Tuệ Pháp trăm mối vẫn không có cách giải.

“Hiện tại, Oán Phật đã rơi vào trong tay hắn, muốn cầm về không phải chuyện đơn giản, ta nhất định phải tìm được hai phần Oán Phật khác, như vậy mới có cơ hội chống lại hắn, may mắn, căn cứ theo ghi chép trong điển tịch, hai phần Oán Phật còn lại ở trong chiến trường tiên cổ.”

“Ta nhất định phải nhanh chóng tìm được, sau đó kích hoạt chúng.”

Tuệ Pháp hít sâu một hơi, bình tĩnh lại.

Bỗng nhiên, hắn ta nghe thấy cách đó không xa truyền đến một cuộc đối thoại.

“Nghe nói chưa, đệ nhất thần tử của Thần Hỏa Minh Giáo lấy được một loại thần hỏa cường đại, chiến lực mạnh, ngay cả hư tiên cũng không sánh nổi.”

“Ta thấy hắn sắp bước vào đường thành tiên rồi.”

“Nào chỉ có người này, thân truyền của Thánh Thành Chi Chủ Thương Quan Võ Vô Tích cũng vô cùng lợi hại, một thương của hắn ta đã oanh sát ba tên tiên chủng cự bá, chiến lực kia, ta nhìn cũng cảm thấy tim đập nhanh không thôi.”

Nghe thấy nội dung nói chuyện của mấy người này, hai mắt Tuệ Pháp tỏa sáng.

“Cho dù ta lấy được hai phần Oán Phật còn lại, cũng chưa chắc đã là đối thủ của Sở Cuồng Nhân, ta cần liên hợp với những người khác.”

“Trong lời đồn, người này liên tiếp chém giết thần tử của Thần Hỏa Minh Giáo và người của Thánh thành, có lẽ, ta có thể tìm bọn họ hợp tác.”

Hắn ta nghĩ một lát, càng nghĩ càng cảm thấy việc này có thể thực hiện được.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi mạnh hơn cũng chỉ có một mình, một kẻ ngoại lai mà thôi, sao có thể tranh phong với tiên chủng Vương giả chúng ta!”

“Thân phận kẻ ngoại lai của ngươi, chính là nguyên nhân ngươi bại vong!”

Chương 956: Lĩnh hội tiên kinh, Lam Vũ cảm giác, Sở Cuồng Nhân xuất quan

Trong Quỷ Khốc Lĩnh.

Sở Cuồng Nhân đã dùng Hoàng Hỏa hoàn toàn thôn phệ Thực Cốt Độc Hỏa, trở thành đồ ăn của Hoàng Hỏa, không chỉ như thế, hắn thông qua Thực Cốt Độc Hỏa còn tìm hiểu ra một đạo độc chi bản nguyên chi lực.

Hiện tại, trên người hắn đã sở hữu chín đạo bản nguyên chi lực!

Chín đạo bản nguyên chi lực, hơn nữa còn là chín loại bản nguyên chi lực thuộc tính khác nhau, nếu chuyện này truyền đi, sẽ hù chết một đám người.

“Chín đạo bản nguyên, còn chưa đủ!”

“Trước khi ta chưa tự sáng tạo ra bản nguyên thuộc về mình, ta nhất định phải chưởng khống nhiều bản nguyên chi lực hơn, như vậy mới có thể tiếp tục ngăn chặn đám Bán Tiên đã đạp vào đường thành tiên, thậm chí là... Tiên!”

Trước đó hắn có thể ngăn chặn Bán Tiên.

Chuyện này khiến trong lòng hắn xuất hiện một suy nghĩ cực kỳ to gan, nếu hắn có đủ nhiều bản nguyên, có phải hắn có thể chống lại tiên không?

“Có lẽ, có thể thử một chút.”

“Nhưng, trước đó, ta phải lĩnh ngộ Dao Trì Tiên Kinh trước.”

Sở Cuồng Nhân lấy Thanh Loan Kính ra, trong khoảng thời gian này ở cùng Thanh Phong, hắn đã hoàn toàn nắm giữ thể chất của Thanh Loan.

Mặc dù không thể nắm giữ Thanh Loan Chi Nhãn, nhưng Đế khí do thể chất của Thanh Loan thúc giục ra, hắn có thể dễ dàng sử dụng.

Tâm niệm khẽ động, hắn phát động thể chất của Thanh Loan, Đế khí trong tay gào thét ra, đánh vào trong Thanh Loan Kính.

Nhất thời, chỉ thấy Thanh Loan Kính tỏa ra quang hoa, mơ hồ, có vô số tự phù huyền diệu hiện lên, lại là một phần... Tiên kinh!

Dao Trì Tiên Kinh!

Mời nhìn thấy tiên kinh, Sở Cuồng Nhân đã cảm nhận được vài luồng ba động bản nguyên vô cùng huyền diệu, cả người chấn động!

Trong Dao Trì Tiên Kinh không chỉ ẩn chứa một loại ba động bản nguyên!

Sở Cuồng Nhân không dám chậm trễ, vội vàng đắm chìm vào trong đó.

Mà lần này lĩnh hội, đã tốn thời gian viễn siêu tưởng tượng của hắn.

Một năm sau.

Một nơi nào đó Quỷ Khốc Lĩnh.

Một trận ba động quang minh mạnh mẽ bạo phát!

Lam Vũ khua quyền trượng trong tay, oanh sát một tên oán linh thành cặn bã, qua một năm lịch luyện, nàng đã tiến bộ không ít.

Cộng thêm trước khi Sở Cuồng Nhân bế quan đã cho nàng một khỏa tàn tiên đan, bây giờ nàng đã tấn cấp đến Đại Đạo Chủ cảnh.

Nhìn oán linh bị oanh thành tro tàn, Lam Vũ lại cau mày, giống như vẫn còn bất mãn đối với lực lượng của mình, “Đây chỉ là một đầu oán linh Đạo Chủ bình thường, vậy mà ta phải tốn nhiều thời gian như vậy.”

“Nếu là công tử, thậm chí không cần xuất thủ, một ý niệm đã có thể giết chết nó trăm ngàn lần rồi, bây giờ, ta quá yếu, ngay cả tiên chủng cự bá cũng không đủ trình độ, sao có thể đi bên cạnh công tử được.”

Lam Vũ hít sâu một hơi, có chút ảo não.

Cách đó không xa, Kiếm Quan chậm rãi đi tới, từ tốn nói: “Không phải mỗi người đều có thiên phú như công tử, Lam Vũ, trong đám tiên chủng, ngươi đã coi như không tệ rồi, đừng quá chấp nhất.”

Ông ta cũng không biết phải an ủi Lam Vũ thế nào.

Không phải mỗi người đều kinh tài tuyệt diễm như Sở Cuồng Nhân, có một số người không phải không nỗ lực, nhưng điều kiện tiên thiên đã quyết định thành tựu của bọn họ, mà Lam Vũ, chính là tiên chủng bị tiên thiên hạn chế.

Không phải Tiên Thể, không có huyết mạch tiên nhân, cho dù ngộ tính không kém hơn bất cứ tiên chủng nào, nhưng không thể biến thái như trình độ của Sở Cuồng Nhân được.

Điểm sáng duy nhất chính là kiên quyết.

Nhưng chỉ dựa vào kiên quyết, có lúc rất khó tiến bộ.

“Chẳng lẽ, ta chỉ có thể dừng bước ở đây sao?”

Lam Vũ không cam lòng nói, khí tức có chút hỗn loạn.

“Kỳ ngộ!” Kiếm Quan hít sâu một hơi, “Kỳ ngộ, nếu có đủ kỳ ngộ, có lẽ ngươi có thể nhất phi trùng thiên! !”

Tại Tiên giới, cũng không thiếu ví dụ như vậy.

Tu sĩ bình thường không có gì nổi bật đạt được kỳ ngộ nào đó, đột nhiên nhảy lên trở thành thiên kiêu chói mắt, khiến mọi người cực kỳ hâm mộ.

Nhưng loại kỳ ngộ như vậy, quá mức hiếm thấy.

“Kỳ ngộ sao?” Lam Vũ nỉ non nói, kỳ ngộ, quá mức hư vô mờ mịt, ai biết đời này có khả năng gặp gỡ hay không.

Nàng như nghĩ tới gì đó, nhìn về phía xa.

“Sao vậy?”

Kiếm Quan hiếu kỳ hỏi.

“Ta cũng không biết, nhưng gần đây, trong lòng ta luôn có loại rung động không hiểu, ở phía xa, giống như có gì đó vô hình triệu hoán ta.”

Kiếm Quan sửng sốt một chút.

Vô hình triệu hoán?

“Có phải ngươi quá khát vọng thực lực, tâm thần bất an nên mới vậy không?” Kiếm Quan có chút uyển chuyển nói.

Lam Vũ liếc mắt, nói: “Mặc dù ta có chút khát vọng, nhưng có phải ảo giác hay không, ta vẫn có thể phân rõ.”

Nàng chỉ về một hướng phía xa, “Cỗ triệu hoán kia, vô cùng chân thực, mấy ngày trước, từ chỗ kia truyền đến.”

“Chẳng lẽ thật sự có cơ duyên gì đó đang triệu hoán ngươi?”

Sắc mặt Kiếm Quan cổ quái nói.

Cơ duyên này, nói đến là đến sao?

Vận khí này cũng quá tốt đi.

Khí vận chi tử?

Lúc này, hai người Thanh Phong, tiểu hồ ly cũng đi tới, trong tay còn ôm một đống bảo dược, Tiên Khí tàn phá gì đó.

Trong Quỷ Khốc Lĩnh có không ít bảo vật, trong đó có nhiều nơi tồn tại lượng lớn cấm chế thiên nhiên, rất khó tiến vào, nhưng những thứ này đối với tiểu hồ ly mà nói không phải vấn đề, thần thông của nàng có thể khiến nàng ra vào tự nhiên.

Một năm này, người thu hoạch được nhiều bảo vật nhất chính là nàng.

“Các ngươi đang nói gì vậy?”

“Nói cơ duyên.”

Lam Vũ nói cảm giác của mình ra.

“Có lúc, tu sĩ tâm huyết dâng trào, luôn có thể cảm ứng được một số chuyện gì đó, có lẽ thật sự có đại cơ duyên đang đợi Lam Vũ, nhưng hiện tại công tử còn chưa xuất quan, có muốn chờ nữa không?”

Thanh Phong nói.

“Cơ duyên chớp mắt là qua, sao có thể đợi được, Lam Vũ, ta đi với ngươi.” Tiểu hồ ly nói, dáng vẻ nóng lòng muốn thử.

“Chuyện này...”

Lam Vũ có chút chần chờ.

Mà ngay lúc này.

Sơn động Sở Cuồng Nhân bế quan bỗng nhiên điên cuồng rung động.

Một cỗ Đế khí mạnh mẽ đến đáng sợ bao phủ ra!

Đế khí này khiến ánh mắt Kiếm Quan không khỏi ngưng tụ.

“Đế khí thật tinh thuần, rõ ràng công tử chưa vượt qua tam tai cửu kiếp, nhưng tại sao Đế khí hắn phát ra lại khủng bố như thế? !”

“Hắn, rốt cuộc đã làm cái gì?”

Ngay cả Kiếm Quan cũng có chút không hiểu.

“Là công tử!”

“Công tử xuất quan.”

So với Kiếm Quan, sắc mặt đám người Lam Vũ lại đại hỉ.

Mà lúc này, trong sơn động bỗng nhiên lại có mấy đạo bản nguyên chi lực mạnh mẽ bạo phát, so với Đế khí, càng thêm doạ người.

Một cỗ bản nguyên tràn ngập sát lục chi khí!

Chính là Sát Lục bản nguyên!

Một cỗ bản nguyên tràn ngập ba động sinh cơ nồng đậm.

Chính là là Sinh Mệnh bản nguyên!

Một cỗ bản nguyên lưu chuyển tịch diệt chi ý, khiến người ta không rét mà run.

Chính là là Tử Vong bản nguyên!

Một cỗ bản nguyên hư huyễn phiêu miểu, khó có thể bắt được.

Chính là Thời Không bản nguyên!

Bốn loại bản nguyên hoàn toàn khác biệt lưu chuyển, khiến phương thiên địa này điên cuồng chấn động, toàn bộ oán lĩnh trong Quỷ Khốc Lĩnh đều không nhịn được run rẩy.

“Bản nguyên trước đây chưa từng gặp!”

“Đây là lực lượng bản nguyên công tử mới tìm hiểu ra sao? Hơn nữa cỗ ba động này... Khủng bố! !” Thanh Phong rung động nói.

Sau đó, một màn càng khiến nàng rung động hơn xuất hiện.

Chỉ thấy trong sơn động, một bóng người bạch y tuyệt thế, toàn thân bao phủ tiên huy chậm rãi đi ra, bên cạnh còn có một mặt Thanh Đồng Kính lơ lửng.

Cổ kính lưu chuyển quang mang, uy năng cuộn trào.

Mặt kính lóe lên quang mang, dường như có thể chiếu phá sơn hà tinh thần!

Nhìn thấy mặt kính kia, Thanh Phong trực tiếp mộng.

“Đó, đó là Thanh Loan Kính! !”

“Làm sao có thể!”

Không phải chỉ Thanh Loan mới có thể thôi động Thanh Loan Kính sao? !

Vì sao Sở Cuồng Nhân lại có thể vận dụng? !

“Mấy luồng ba động bản nguyên kia, chẳng lẽ hắn đã tìm hiểu tiên kinh trong cổ kính sao? ! !” Thanh Phong hít vào một ngụm khí lạnh.

Đây chính là Dao Trì Tiên Kinh!

Là tiên kinh tu hành của Tây Vương Mẫu, tồn tại chí cường trong tiên a! !

Chương 957: Di chỉ đạo thống cổ đại,

“Không hổ là Dao Trì Tiên Kinh, quả nhiên cường đại!”

“Cho dù là bản thiếu cũng khiến ta liên tiếp lĩnh hội ba loại bản nguyên chi lực mạnh mẽ là Sát Lục bản nguyên, Trường Sinh bản nguyên, Tử Vong bản nguyên!”

“Cộng thêm ta tâm huyết dâng trào, lĩnh hội Thời Không Bảo Giám, tìm hiểu ra Thời Không bản nguyên chi lực, bây giờ, ta đã nắm giữ mười ba đạo bản nguyên chi lực, cộng thêm tu hành Dao Trì Tiên Kinh thuế biến ra Đế khí hoàn toàn mới, rất cường đại!” Sở Cuồng Nhân cảm giác lực lượng trong cơ thể, thầm nói.

Tây Vương Mẫu, là Nữ Tiên Chi Thủ của tiên giới trong truyền thuyết, chưởng quản hình sát và tử vong, ôn dịch và tật bệnh, sinh và tử, là cường giả chí cường trong tiên.

Sở Cuồng Nhân lĩnh hội Dao Trì Tiên Kinh, lại liên tiếp nắm trong tay ba loại bản nguyên chi lực Sinh Mệnh bản nguyên, Sát Lục bản nguyên, Tử Vong bản nguyên.

Sau đó, hắn tâm huyết dâng trào lĩnh hội Thời Không Bảo Giám, từ đó lại nắm trong tay Thời Không bản nguyên, cộng thêm độc chi bản nguyên lúc trước, lần này hắn đã nắm giữ năm loại bản nguyên chi lực mới, khiến thực lực của hắn lại tăng lên một cấp bậc, lần bế quan này, thu hoạch rất lớn.

Hắn dần dần thu liễm ba động bản nguyên.

Thanh Phong đi tới, nhìn Thanh Loan Kính bên cạnh hắn, ánh mắt có chút ngốc trệ, “Ngươi, ngươi làm sao có thể chưởng khống Thanh Loan Kính?”

“Nếu ta muốn dùng, lúc nào cũng có thể.”

Sở Cuồng Nhân thu lại.

Vẻ mặt Thanh Phong mơ hồ.

Phải biết, nàng muốn Sở Cuồng Nhân đưa nàng về Ngô Đồng sơn, thẻ bạc duy nhất có thể lấy ra chính là Dao Trì Tiên Kinh trong Thanh Loan Kính.

Nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân đã tìm hiểu Dao Trì Tiên Kinh, lại nắm trong tay Thanh Loan Kính, thẻ bạc duy nhất của nàng đã không còn nữa.

“Yên tâm, chuyện đưa ngươi về Ngô Đồng sơn, ta sẽ không nuốt lời.”

Sở Cuồng Nhân giống như nhìn ra lo lắng của Thanh Phong, từ tốn nói.

“Đa tạ công tử.”

Thanh Phong nhẹ nhàng thở ra.

Nàng cũng không sợ Sở Cuồng Nhân nuốt lời, hiện tại đối phương chiếm vị trí chủ đạo, chưởng khống tất cả thẻ bạc, cũng không cần lừa nàng.

“Đúng rồi, đại lão, Lam Vũ vừa nói có cơ duyên.”

Tiểu hồ ly bỗng nhiên nói.

“Há, cơ duyên? Nói một chút.”

Sở Cuồng Nhân có chút hứng thú.

Lam Vũ nói ra cảm giác trong lòng mình.

“Có ý tứ, đã như vậy, chúng ta sẽ đi xem một chút.”

Dù sao cũng phải lịch luyện trong chiến trường Tiên Cổ một chuyến.

…

Chiến trường Tiên Cổ.

Nơi nào đó.

Rất nhiều thi hài của tiên chủng thiên kiêu trải khắp mặt đất.

Mà tại trung tâm đống thi hài này, có một bóng người đứng sừng sững, người mặc tăng bào màu trắng, khuôn mặt tuấn dật an lành, nhưng quanh người lại có hai cái tượng phật quỷ dị huyết sắc lơ lửng, tràn ngập ba động quỷ quyệt.

Người này, chính là tiểu thánh tăng của Kim Sơn tự, Tuệ Pháp!

“Hai cái Oán Phật này, cuối cùng đã được kích hoạt.”

Tuệ Pháp từ tốn nói.

Bóng người hắn ta lóe lên, biến mất tại chỗ, chỉ để lại một đống thi hài bị hắn ta giết chết, bị hút khô tinh huyết sinh mệnh.

Tuệ Pháp đi đến một đỉnh núi.

Ở chỗ này, có hai bóng người đứng sừng sững.

Hai người này, bên trong có một người quanh thân lưu chuyển các loại hỏa diễm, nhiệt độ nóng rực khiến hư không vặn vẹo.

Khí thế mạnh, giống như muốn hóa vạn vật trên thế gian thành tro tàn.

Một bên khác.

Là một thanh niên tay cầm trường thương đỏ sậm.

Thanh niên đứng tại chỗ, thân hình thẳng tắp, giống như trường thương trong tay hắn ta, tràn ngập một cỗ khí thế đâm thủng bầu trời.

“Hai vị đạo hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

“Tuệ Pháp, chuyện của ngươi xong rồi sao?”

Thanh niên cầm thương Võ Vô Tích hỏi.

“Đúng thế.”

Tuệ Pháp cười nhạt một tiếng nói.

“Vậy đi thôi, ta nghe nói trong chiến trường Tiên Cổ có di tích đạo thống cổ đại xuất hiện, có thể đi thăm dò một phen.”

Hỏa Thần Hoàng quanh người có thần hỏa thiêu đốt thản nhiên nói, trong mắt của hắn ta lướt qua một tia hàn ý, “Có lẽ, Sở Cuồng Nhân cũng xuất hiện ở đó.”

Nghe thấy cái tên Sở Cuồng Nhân, trong mắt hai người còn lại cũng hiện lên hàn ý, một năm trước, Tuệ Pháp tìm hai người kia, đồng thời nói ra suy nghĩ muốn liên thủ đối phó Sở Cuồng Nhân.

Ba người ăn ý với nhau, cùng nhau hành động đã một năm.

“Một năm này, ta tiến bộ rất nhiều, mượn nhờ các loại cơ duyên trong chiến trường Tiên Cổ, đã vượt qua kiếp thứ hai trong tam tai cửu kiếp, lực lượng tăng mạnh, cộng thêm hai cái Oán Phật, Sở Cuồng Nhân, lần nữa đối đầu, ta nhất định sẽ khiến ngươi nếm thử tư vị bại trận!”

Trong lòng Tuệ Pháp âm thầm nghĩ.

“Sở Cuồng Nhân liên tiếp trảm thần tử của Thần Hỏa Minh Giáo ta, chuyện này không đội trời chung, nếu gặp phải, nhất định phải dùng thần hỏa đốt hắn thành tro tàn, nghe nói người này có thể sử dụng Hoàng Hỏa, có lẽ, ta có thể lấy được bí mật sử dụng Hoàng Hỏa trên người hắn.”

Hỏa Thần Hoàng nói, có chút chờ mong, so với Hoàng Hỏa, mấy loại thần hỏa trên người hắn ta kém hơn không ít, nếu có được biện pháp sử dụng Hoàng Hỏa, đối với hắn ta mà nói, tuyệt đối như hổ thêm cánh.

“Mấy loại thần hỏa này của ngươi, có thắng được Hoàng Hỏa không?”

Võ Vô Tích từ tốn nói.

“Hoàng Hỏa tuy mạnh, nhưng cũng phải xem người sử dụng, Sở Cuồng Nhân cũng không phải tu sĩ chuyên tu thuộc tính hỏa, hơn nữa, một loại thần hỏa không phải đối thủ của Hoàng Hỏa, nhưng dung hợp với nhau thì không nhất định.”

Hỏa Thần Hoàng thản nhiên nói, mấy loại thần hỏa lưu chuyển trong lòng bàn tay hắn ta, lộng lẫy, nhưng lại ẩn chứa lực lượng cực kì cuồng bạo.

Ánh mắt hai người còn lại tỏa sáng.

“Thần hỏa dung hợp chi pháp, thú vị.”

Võ Vô Tích có chút hăng hái nói.

“Đi thôi, đến di tích đạo thống cổ đại kia xem trước.”

Thân ảnh ba người lóe lên, hóa thành lưu quang lướt về phía xa.

...

Trong chiến trường Tiên Cổ, cơ duyên vô số.

Mà gần đây, lại có một cọc đại cơ duyên xuất hiện, có người phát hiện một di tích đạo thống cổ đại, khiến không ít người tiến về thăm dò.

Di tích đạo thống cổ đại.

Rất nhiều thiên kiêu tiên chủng đều đang tìm kiếm cơ duyên.

Có người tìm được tiên kim, có người tìm tới một số ngọc giản ghi lại tiên pháp, cũng có người phát hiện mảnh vỡ Tiên Khí.

“A, sách cổ này không tệ.”

Đột nhiên, một tiếng kêu kinh ngạc vang lên, chỉ thấy một nam tử áo xanh tìm được một phần sách cổ trong một gian lầu các rách nát.

Tu sĩ bốn phía nhìn thấy quyển sách cổ kia, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

“Không biết trong sách cổ có ghi chép tiên pháp gì không?”

“Hắn chỉ có một người...”

Có vài người đã lộ ra ánh mắt không có ý tốt.

Sưu...

Chỉ thấy mấy bóng người bay vọt về phía nam tử áo xanh, mà các tu sĩ khác đã sớm không cảm thấy kinh ngạc với cảnh tượng này.

Trong chiến trường Tiên Cổ, giết người đoạt bảo là chuyện không thể bình thường hơn.

“Chỉ tiếc, bọn họ tìm nhầm người rồi.”

Có tu sĩ cảm khái một tiếng.

Hắn ta vừa mới dứt lời, chỉ thấy nam tử áo xanh kia nhấc tay vung lên, Đế khí dồi dào gào thét mà ra, đánh bay mấy tên tu sĩ ra ngoài.

Thực lực cường đại chấn nhiếp mọi người tại đây.

“Thật mạnh, người này là ai?”

“Hắn là ai? Bách Gia thư viện Cố Lưu Phương.”

Có người từ tốn nói.

Nghe thấy cái tên này, mọi người không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

“Cố Lưu Phương! Một trong thập nhị vương trẻ tuổi!”

“Không sai, chính là người này.”

“Bách Gia thư viện, đây chính là một trong ít thế lực cổ xưa nhất trên Thanh Lan Tiên giới, danh xưng hữu giáo vô loại, trong thư viện tụ tập tu sĩ của các chủng tộc khác nhau, mà Cố Lưu Phương chính là tiên chủng xuất sắc nhất trong một đời trẻ tuổi của thư viện, nghe nói, hắn đã bước lên đường thành tiên.”

Mọi người nhìn nam tử áo xanh Cố Lưu Phương không khỏi lộ ra vẻ kính sợ, mà Cố Lưu Phương đọc sách cổ một chút, sau đó hài lòng cười một tiếng, nói: “Trong sách cổ ghi chép chuyện xa xưa, phong thổ nhân tình của các nơi trên Tiên giới, không tệ không tệ, có được cuốn sách này, không uổng công ta tới đây một chuyến.”

Mọi người nghe vậy sững sờ.

Cuốn sách cổ kia, chỉ như vậy?

Chỉ ghi chép về phong thổ nhân tình?

Chương 958: Hai đại Tiên Đình nghe đồn, tiên chủng Vương giả ngoaij lai Cổ Vô Tình

Trong di chỉ đạo thống cổ đại.

Sở Cuồng Nhân dẫn theo mấy người Lam Vũ đi tới nơi này.

Nhìn di chỉ đạo thống cổ đại, Sở Cuồng Nhân dùng Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái phân tích một chút, đạt được không ít tin tức.

“Là di chỉ cổ đại cách nay một trăm hai mươi sáu nghìn chín trăm nguyên niên sao? Ha, lịch sử này, đúng là xa xưa đó.”

Sở Cuồng Nhân hít sâu một hơi nói.

Chắc hẳn đạo thống này đã bị diệt vong trong trận chiến Tiên Cổ kia.

Thậm chí trận chiến Tiên Cổ kia có thể truy tố đến kỷ nguyên trước, có lịch sử xa xưa như vậy, cũng hợp tình hợp lý.

“Thời gian đã rất lâu rồi, thế mà đạo thống này vẫn còn bảo tồn được di chỉ, cũng không dễ dàng a.” Sở Cuồng Nhân nhìn bốn phía di chỉ, mặc dù khắp nơi đều là tường đổ, vô cùng rách nát.

Nhưng vẫn có thể nhìn ra được, kiến trúc bốn phía sử dụng tài liệu vô cùng bất phàm, trong đó thậm chí còn dùng không ít tài liệu Tiên cấp.

Năm tháng trôi qua, phần lớn đã mất đi uy năng, đạo văn ẩn chứa bên trên đã bị tàn phá không chịu nổi.

“Lam Vũ, ngươi cảm ứng được là ở chỗ này sao?”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Lam Vũ nói.

Bọn họ tới nơi này, chủ yếu là vì Lam Vũ cảm ứng được cỗ triệu hoán vô hình kia từ nơi đây phát ra.

“Đúng vậy, nhưng cụ thể ở vị trí nào, ta vẫn không có cách nào cảm ứng được, có lẽ chỉ khi đến gần mới có thể biết được.”

Lam Vũ nói.

“Ừm, không nóng nảy, cứ thăm dò ở đây một phen đi, bây giờ để ta xem một chút, nơi này có bảo vật gì nào.”

Tâm niệm hắn khẽ động.

Niệm lực dồi dào gào thét mà ra, bao phủ hơn phân nửa di chỉ.

“Ừm?”

Bỗng nhiên, Sở Cuồng Nhân phát hiện cách hắn không xa, có vài cấm chế bị tàn phá, hắn dẫn mọi người hiếu kỳ đi tới.

Cấm chế kia bao bọc một lầu các bị tàn phá.

Ở chỗ này, có một vài trang sách rải rác, xem ra, nơi này là Tàng Thư các cất giấu một số điển tịch.

Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ đánh giá nơi này, nhìn những trang sách trên mặt đất, không khỏi cảm khái, “Đáng tiếc, những quyển sách hoàn chỉnh này sẽ ghi lại một số chuyện của Tiên giới lúc trước, nhưng đều năm tháng bị hủy rồi.”

Hắn chỉ có thể thu thập một vài trang sách bị tàn phá.

Mà ngay lúc này, hắn nhìn thấy một nam tử áo xanh cũng giống như hắn đang thu thập những trang sách này, trên mặt cũng lộ ra vẻ tiếc hận.

Sở Cuồng Nhân nhìn hắn ta một cái.

Đối phương cũng về phía hắn.

Ánh mắt hai người giao hội.

Sau đó khẽ vuốt cằm, xem như chào hỏi.

“Có ý tứ, không ngờ lại gặp một người quý trọng sách như ta ở đây.” Cố Lưu Phương thầm nói.

Sở Cuồng Nhân dọn dẹp trang sách, trên mặt cũng lộ ra nụ cười nghiền ngẫm.

“Tiên chủng Vương giả của Bách Gia thư viện, từ nhỏ đã thích phân tích phán đoán, thực lực của người này còn ở trên Tuệ Pháp.”

Hắn không tiếp tục để ý, nhìn trang sách thu thập được trong tay, đọc một số tin tức trên đó, “Đông Hoàng Tiên Đình...”

“Hạo Thiên Tiên Đình...”

Bên cạnh, Cố Lưu Phương cũng đọc lên một cái tên.

Hai người quay người liếc nhau.

“Đạo hữu, không bằng cho nhau mượn đọc một phen nhé?”

Cố Lưu Phương nói.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, “Được.”

Hai người đặt những trang sách đã thua thập được lại một chỗ, trên những trang sách này lấy được một số tin tức liên quan đến Tiên giới.

Trong đó, tần số xuất hiện hai chữ Tiên Đình cao nhất, mà trước Tiên Đình, thường xuất hiện hai tiền tố là Đông Hoàng và Hạo Thiên.

“Đông Hoàng Tiên Đình, Hạo Thiên Tiên Đình, đây là hai đại Tiên Đình của Tiên giới trong truyền thuyết cổ lão.” Cố Lưu Phương nói.

“Ở trong đó, nhắc đến Đông Hoàng khởi binh, chiến với Hạo Thiên Tiên Đình tại Bất Chu sơn... Nói cách khác, Tiên Đình đại chiến, chẳng lẽ bởi vì hai đại Tiên Đình đại chiến đã khiến Tiên giới hoàn chỉnh bị phá hủy sao?”

Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ.

“Tin tức quá ít, không cách nào phán đoán.”

Cố Lưu Phương lắc đầu nói.

Sau đó, hắn ta nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, cười nói: “Tại hạ là Bách Gia thư viện Cố Lưu Phương, không biết tục danh của đạo hữu là gì?”

“Sở Cuồng Nhân.”

“Sở Cuồng Nhân...” Cố Lưu Phương thầm nói một lần, hai mắt lập tức tỏa sáng, “Sở Cuồng Nhân, thì ra là các hạ, kính đã lâu.”

Gần đây hắn ta đã nghe nói rất nhiều về cái tên Sở Cuồng Nhân.

Mấy người trao đổi một hồi.

Cố Lưu Phương không hề giống các tiên chủng khác, kháng cự thân phận kẻ ngoại lai của Sở Cuồng Nhân, mà biểu hiện rất tự nhiên.

Ngay khi hai người đang nói chuyện với nhau, nơi xa bỗng nhiên truyền đến một trận ba động năng lượng kịch liệt, giống như có người nào đang đại chiến.

Mấy người Sở Cuồng Nhân đến xem xét.

Nhìn thấy có hai người đang giao thủ, thực lực của hai người vô cùng cường đại, chính là hai vị tiên chủng Vương giả!

Tu sĩ bốn phía không dám tới gần, liên tục tránh lui.

“Há, là hắn.” Sở Cuồng Nhân nhìn thấy một người trong đó, hơi kinh ngạc, bởi vì người kia chính là thiếu chủ Táng Kiếm Hải, Đao Vương.

Nhìn một người khác, lại là kẻ ngoại lai.

Hơn nữa khí tức kẻ ngoại lai của đối phương vô cùng nồng đậm, không kém hơn Sở Cuồng Nhân, hiển nhiên thời gian đến Thanh Lan Tiên giới cũng không sai biệt với hắn.

“Há, không ngờ lần này Thanh Lan Tiên giới hiển hóa, ngoại trừ Sở đạo hữu, còn có một vị tiên chủng Vương giả tới đây nữa.”

Cố Lưu Phương kinh ngạc nói.

Không chỉ hắn ta, các tiên chủng khác cũng rất kinh ngạc.

Tiên chủng Vương giả hiếm thấy.

Tiên chủng Vương giả trong kẻ ngoại lai càng hiếm thấy, mà gần đây lại xuất hiện hai vị tiên chủng Vương giả.

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, nhìn vị tiên chủng Vương giả ngoại lai kia.

Đó là một thanh niên, trong tay cầm một thanh trường kiếm, trường kiếm vung vẩy, từng đạo kiếm quang kinh khủng che khuất bầu trời tuôn ra.

“Là một vị kiếm khách, khó trách lại bị Đao Vương để mắt tới.”

“Chiên thức người này sử dụng...”

Sở Cuồng Nhân nhìn thanh niên kia, trong mắt lóe lên dị sắc.

Thanh niên này sử dụng tiên pháp, hắn cảm giác rất quen thuộc, đó là một loại tiên pháp dẫn động tâm thần, là... Huyễn U Thất Tình Khúc!

Đây là loại tiên pháp đầu tiên mà Sở Cuồng Nhân nắm giữ, chính là tiên pháp mà một vị tên là Cổ tiên nhân lưu lại Thương Khung tinh!

Lúc hắn vượt qua Thời Gian Trường Hà, đã từng gặp mặt đối phương.

“Người này có quan hệ gì với Cổ tiên nhân?”

Sở Cuồng Nhân dùng Tiểu Ái phân tích người thanh niên kia.

Đối phương tên là Cổ Vô Tình.

Họ Cổ?

Đời sau của Cổ tiên nhân sao?

Ầm!

Một tiếng bạo nổ vang vọng.

Chỉ thấy Cổ Vô Tình bị Đao Vương một đao đánh lui, nện trên mặt đất, thở ra một hơi, khí tức trên người đã trở nên uể oải.

Mặc dù cũng là tiên chủng Vương giả, nhưng lại không phải đối thủ của Đao Vương.

“Ha ha, mặc dù kiếm pháp của ngươi cổ quái, có thể ảnh hưởng đến tâm thần ta, nhưng đáng tiếc, ngươi vẫn không phải đối thủ của ta!”

Đao Vương cười ha ha một tiếng, trong mắt bắn ra một đạo sát ý lạnh lẽo, “Kẻ ngoại lai, chỉ có thể trách ngươi là kiếm khách, đi chết đi!”

Hắn ta đưa tay hội tụ Đế khí, đột nhiên chém ra một đao.

Đao quang to lớn bá đạo hoành không chém xuống!

Tu sĩ xung quanh nhìn thấy tình cảnh này, có người tiếc hận cho một vị tiên chủng Vương giả sắp vẫn lạc, cũng có người cười trên nỗi đau của người khác.

Không có người muốn xuất thủ ngăn cản.

Dù sao, Cổ Vô Tình chỉ là một kẻ ngoại lai.

Lúc Cổ Vô Tình sắp bị đao quang chém giết, đột nhiên có một bóng người xuất hiện trước mặt hắn ta.

Đó là một bóng người mặc bạch y thon dài, đối mặt với đao quang bá đọa ngang nhiên chém xuống kia, vẻ mặt không có gợn sóng.

Chỉ thấy người này nhẹ nhàng giơ tay lên, tiện tay oanh ra.

Đế khí lưu chuyển, một đạo quyền ảnh vô cùng khủng bố như sóng to bao phủ bộc phát, trong nháy mắt đánh vỡ đao quang!

Tình cảnh này, khiến tu sĩ bốn phía nhìn mà trợn mắt há mồm.

Đồng tử Đao Vương lại hơi co rụt lại, “Là ngươi! !”

Chương 959: Một kiếm bại Đao Vương, tin tức Cổ tiên nhân đi về cõi tiên “Là ngươi! !”

Đao Vương nhìn thấy người tới, đồng tử hơi co lại.

Thanh niên áo trắng này không phải người khác, chính là Sở Cuồng Nhân.

Hắn xuất thủ, bởi vì Cổ tiên nhân, bản thân hắn đã học được một môn tiên pháp của Cổ tiên nhân, cũng có luận đạo chi tình.

Hắn không thể ngồi nhìn hậu nhân của đối phương bị người ta giết hại ở nơi này được.

“Người này, ta bảo vệ.”

Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, đạm mạc nói.

Mọi người vô cùng kinh ngạc.

“Thực lực của người này không tầm thường, lại có thể tuỳ tiện ngăn cản một đao của Đao Vương, xem ra, cũng là một vị tiên chủng Vương giả.”

“Đúng vậy, cũng là kẻ ngoại lai.”

“Gần đây tiên chủng Vương giả ngoại lai thanh danh vang dội, ngoại trừ Cổ Vô Tình, cũng chỉ có một Sở Cuồng Nhân, chẳng lẽ là hắn sao?”

Mọi người nghị luận, dáng vẻ xem kịch vui.

Đao Vương cũng kinh ngạc vì Sở Cuồng Nhân xuất hiện, “Không ngờ Tuệ Pháp lại không giết được ngươi, cũng tốt, một năm trước ta đã muốn biết thực lực của ngươi, nếu ngươi muốn tìm cái chết, vậy thì tới đi!”

Đao Vương lạnh giọng nói.

Trường đao màu đen trong tay hắn ta không ngừng chấn động, một trận đao mang lưu chuyển, uy áp bá đạo bao phủ hư không.

Ai cũng biết, Đao Vương xuất thủ, tất nhiên sẽ long trời lở đất.

“Một chiêu!” Sở Cuồng Nhân duỗi ngón tay ra, đạm mạc nói: “Ngươi chỉ có cơ hội một chiêu, nắm chắc đi.”

“Khoác lác! !”

Ánh mắt Đao Vương băng lãnh.

Chỉ thấy bóng người hắn ta nhảy lên, vọt lên không trung, trường đao trong tay giơ lên cao, một đạo đao quang màu đen vô cùng to lớn bỗng dưng ngưng tụ ra.

“Bá Đao Quyết, Hùng Bá Bát Hoang! !”

Đao Vương trảm xuống một đao, đao quang mạnh mẽ tuyệt luân rơi xuống!

Đao ra, uy thế đủ vỡ nát tinh thần!

Cả mảnh hư không đều đang rung chuyển!

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, đối mặt với một đạo nhìn như mạnh mẽ tuyệt luân này, vẻ mặt lại không hề thay đổi.

Trường kiếm bên hông hắn cũng không ra khỏi vỏ.

Kiếm chỉ ngưng tụ, đạo văn và Đế khí xen lẫn trên đầu ngón tay, hóa thành một đạo kiếm khí màu tím, ngay sau đó, mấy đạo bản nguyên chi lực gia trì.

Một kiếm chém ra, giống như muốn xé rách vũ trụ.

Kiếm khí và đao ảnh, ầm vang va chạm!

Toàn bộ di chỉ đạo thống cổ đại chấn động!

Ngay sau đó, lại thấy kiếm khí thế như chẻ tre đánh vỡ đao quang, ầm ầm bay về phía Đao Vương, khiến sắc mặt hắn ta đại biến.

“Làm sao có thể! !”

Hắn ta bị kiếm khí tỏa định, không thể tránh né!

Uy hiếp tử vong còn mãnh liệt hơn lúc ở trong kết giới Oán Phật bao phủ hắn ta, khiến hắn ta tê cả da đầu, toàn thân run rẩy!

“Ta sẽ chết? !”

“Không!”

Hắn ta rống giận thôi động huyết mạch tiên nhân chi lực trong cơ thể, lại lần nữa chém ra một đao, nhưng cho dù như thế, hắn ta vẫn bị đánh bay ra ngoài, nện lên một dãy nhà, cả người vùi lấp trong bụi đất.

Chỉ còn lại một luồng khí tức yếu ớt.

“Trời ơi.. ! Đây là thực lực gì? !”

“Một chiêu, bại Đao Vương? !”

“Đao Vương thúc giục huyết mạch tiên nhân chi lực, lại không phải đối thủ của người nọ, thực lực này, Bán Tiên! !”

Mọi người không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, trên mặt tràn đầy rung động.

Trên mặt Cổ Vô Tình cũng tràn đầy hoảng hốt.

Hắn ta nhìn Sở Cuồng Nhân bên cạnh, trong mắt lộ ra vẻ kinh nghi bất định, người kia là ai? Tại sao lại cứu hắn ta?

Lúc hắn ta đang suy nghĩ, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân tiện tay đánh bại Đao Vương quay người nhìn về phía hắn ta, đưa tay hội tụ linh khí thiên địa, Xuân Phong Hóa Vũ Thuật thi triển, trong đó còn ẩn chứa một đạo Sinh Mệnh bản nguyên chi lực.

Được Sinh Mệnh bản nguyên gia trì, hiệu quả của Xuân Phong Hóa Vũ Thuật không biết đã tăng lên bao nhiêu lần, rất nhanh đã chữa trị xong thương thế cho Cổ Vô Tình.

“Vì sao ngươi lại cứu ta?”

Cổ Vô Tình nghi ngờ hỏi.

“Bởi vì cái này.”

Sở Cuồng Nhân đưa tay sử dụng tiên pháp Huyễn U Thất Tình Khúc.

Cảm nhận được ba động tiên pháp quen thuộc, hai mắt Cổ Vô Tình trừng lớn, “Môn tiên pháp này, ngươi và Cổ gia ta có quan hệ như thế nào? !”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói: “Ta quen biết với Cổ tiên nhân, môn tiên pháp, chính hắn dạy cho ta, ngươi là hậu nhân của Cổ tiên nhân sao?”

“Cổ tiên nhân, đó là lão tổ Cổ gia ta.”

Cổ Vô Tình gật đầu nói.

“Quả nhiên, Cổ tiên nhân, gần đây khỏe chứ?”

Sở Cuồng Nhân dò hỏi.

Nghe thấy vậy, trên mặt Cổ Vô Tình lộ ra một vệt bi thương, “Mấy năm trước, lão tổ đã... Về cõi tiên.”

Sở Cuồng Nhân sững sờ, “Tại sao lại như vậy?”

“Không chỉ lão tổ, Cổ gia ta cũng bị hủy diệt, hiện tại các đệ tử của Cổ gia đều lưu lạc tinh không.” Cổ Vô Tình lắc đầu nói.

Hắn ta không nói thêm gì.

Giống như không muốn dây dưa đề tài này nhiều.

Sở Cuồng Nhân cũng không tiếp tục truy vấn.

Lúc này.

Chỉ thấy di chỉ đạo thống này bắt đầu chấn động, chỉ thấy chỗ sâu trong đạo thống có một cột sáng màu trắng bỗng nhiên phóng lên tận trời.

Một cỗ ba động đạo vô cùng huyền diệu khuếch tán ra tứ phương.

Mọi người thấy thế, vội vàng lao về phía quang trụ.

“Nơi đó là...”

Lam Vũ biến sắc, nhìn quang trụ kia, trong lòng nàng rung động vô cùng mãnh liệt, “Nơi đó có thứ gì đó đang triệu hoán ta.”

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, khẽ vuốt cằm, “Đi, đi xem một chút.”

Mọi người lao về phía quang trụ.

...

Một vòng trắng màu trắng từ trong kẽ đất chui lên, cột sáng ngút trời kia là do vòng sáng này xuất hiện đưa tới, mà bên trong vòng sáng có một nữ tử tướng mạo tuyệt mỹ, sau lưng mọc ra hai cánh.

Vô số tu sĩ chạy tới nơi này, không khỏi rung động.

“Làm sao lại như vậy? Di chỉ này từ kỷ nguyên trước, làm sao lại có người ở đây, rốt cuộc nữ tử này đã sống bao lâu rồi? !”

“Không đúng, nữ tử này không có bất cứ hơi thở sự sống nào, nàng đã chết, cỗ ba động này là... Tiên thức! !”

“Trời ạ, chết nhiều năm như vậy, vậy mà vẫn lưu lại tiên thức, lúc còn sống, người này phải cường đại cỡ nào a?”

“Cường giả trong tiên giả! Chính là cường giả chí cường trong Tiên giới hoàn chỉnh!”

Mọi người nhìn nữ tử kia, nghị luận ầm ĩ, ánh mắt dần dần trở nên lửa nóng, trên người nữ tử này tuyệt đối có đại cơ duyên!

Chỉ nhục thân lưu lại tiên thức chi lực cũng là một kiện chí bảo vô cùng hiếm thấy, còn quý giá hơn một kiện Tiên Khí a!

“Sau lưng mọc ra hai cánh, chẳng lẽ là Tiên giới Vũ Nhân?”

“Chắc là vậy.”

“Quan tâm nàng làm gì, chiếm được thân thể kia lại nói.”

Mọi người lập tức xuất thủ hướng phóng về phía Tiên giới Vũ Nhân, nhưng xung quanh Vũ Nhân lại phân bố lực trường vô hình.

Một số tiên chủng còn chưa tới gần, đã bị bắn ra ngoài.

“Vị tiên nhân này, vẫn lưu lại sức mạnh? !”

“Làm sao có thể!”

“Chết một kỷ nguyên, vẫn còn lưu lại sức mạnh, như vậy không khỏi quá biến thái đi, rốt cuộc lúc nàng còn sống là tồn tại bực nào?”

Mọi người không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Nhìn nữ tử trong vòng sáng kia, trong mắt lộ ra kính sợ, nhưng càng như vậy, bọn họ càng thêm khát vọng cỗ thân thể kia, một khi nắm giữ lực lượng trong đó, bọn họ tuyệt đối có thể nhất phi trùng thiên.

“Mọi người hợp lực, đánh vỡ lực trường này!”

Một vị tiên chủng nói.

Nhất thời, mọi người xuất thủ.

Nhưng mặc cho bọn họ dùng sức mạnh như thế nào đều không thể đánh vỡ.

Lúc này, hai đạo hỏa quang bay lượn đến.

Đây là hai thanh niên nam nữ mặc trường bào hoa lệ màu đỏ, trên người tràn ngập hỏa diễm vô cùng cường đại, uy thế rung chuyển toàn trường.

Mọi người nhìn thấy hai người này, biến sắc.

“Kia là, phượng tử hoàng nữ của Ngô Đồng sơn! !”

“Bọn họ lại xuất hiện.”

Phượng tử hoàng nữ, tiên chủng Vương giả của Ngô Đồng sơn, nhưng không được xếp vào hàng ngũ tiên chủng thập nhị vương, bởi vì trước đó bọn họ chưa từng hành tẩu trên Tiên giới, danh tiếng không lớn, mãi đến khi chiến trường Tiên Cổ mở ra, hai người này mới xuất hiện, thể hiện ra chiến lực cực kỳ khủng bố.

Chương 960: Lam Vũ tiếp nhận truyền thừa, Hoàng Hỏa mạnh hơn, thân phận chân chính của Thanh Phong

Phượng tử hoàng nữ của Ngô Đồng sơn hiện thân, khiến mọi người vô cùng kinh ngạc.

Trong đám người, Sở Cuồng Nhân cũng không nhịn được chăm chú nhìn thêm, dù sao ngoại trừ Tiểu Hồng, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Phượng Hoàng khác.

Đồng thời cũng dùng Tiểu Ái phân tích một phen.

“Phượng tử Phượng Thượng Vân, hoàng nữ Hoàng Ánh Hồng.”

“Bọn họ chính là Thần Thú, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Thần Thú đó.”

“Chậc chậc, uy thế này quả nhiên không tầm thường.”

Mọi người đang nghị luận.

Mà bên cạnh Sở Cuồng Nhân, lúc Thanh Phong nhìn thấy Phượng Thượng Vân và Hoàng Ánh Hồng, không khỏi kinh ngạc nói: “Là bọn họ.”

“Há, ngươi biết?”

“Biết, nhưng không tính quen thuộc.” Thanh Phong nói, nàng cũng ở Ngô Đồng sơn, đương nhiên từng nhìn thấy phượng tử hoàng nữ của Ngô Đồng sơn.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, không để ý nữa.

Lúc này.

Hai người Phượng Thượng Vân đã chuẩn bị đột phá lực trường tiên nhân kia, nhưng dựa vào lực lượng tiên chủng Vương giả của bọn họ, vẫn không thể làm gì lực trường này, không cách nào tới gần vòng sáng kia nửa bước.

“Ngay cả tiên chủng Vương giả cũng không có cách nào, xem ra chúng ta không được, chỉ có tiên nhân mới có khả năng làm được thôi.”

“Không thể nào, cơ duyên phía trước, lại chỉ có thể nhìn, cái chuyện này thật khó tiếp thu.”

Mọi người có chút khó chịu nói.

Lúc này, Lam Vũ bên cạnh Sở Cuồng Nhân nhìn vòng sáng màu trắng kia, bỗng nhiên nói: “Công tử, ta muốn đi thử một lần.”

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một hồi, “Ngươi có nắm chắc không?”

“Ta cảm giác, người này giống như đang triệu hoán ta, nàng cho ta cảm giác vô cùng thân thiết.” Lam Vũ nói.

“Vậy thì tốt, tuân theo bản tâm của ngươi đi.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Hắn cũng bảo Kiếm Quan chuẩn bị sẵn sàng, một khi có thay đổi gì, lập tức phá vỡ lực trường tiên nhân.

Có lẽ lúc nữ tử Vũ Nhân này còn sống, thực lực ở phía trên Kiếm Quan, nhưng dù sao đã chết một kỷ nguyên, lực lượng còn sót lại không cách nào ngăn cản Kiếm Quan.

Lam Vũ đi về phía vòng sáng.

“Một tên Đại Đạo Chủ?”

“Thôi đi, ngay cả tiên chủng Vương giả cũng không có biện pháp nào, một tên Đại Đạo Chủ nho nhỏ, có thể làm ra thành tựu gì?”

“Chỉ sợ còn chưa tới gần đã bị đánh bay ra ngoài rồi.”

Mọi người khịt mũi coi thường.

Nhưng một màn kế tiếp lại khiến bọn họ trợn mắt há mồm.

Chỉ thấy Lam Vũ bước vào lực trường vô hình kia, lại không bị bài xích, có thể hành động tự nhiên trong lực trường.

“Chuyện gì xảy ra? !”

“Làm sao nàng làm được!”

Mọi người không thể tin được nhìn một màn này, cho dù là phượng tử hoàng nữ cũng không nhịn được đồng tử co lại, nhìn chằm chằm Lam Vũ.

Ngay sau đó, Lam Vũ vượt qua lực trường, đi tới trước mặt vòng sáng, nàng nhìn vòng sáng, giơ tay ấn lên.

Nhất thời, vòng sáng tỏa ra hào quang sáng chói, bao phủ Lam Vũ ở bên trong.

“Tiểu Ái, phân tích trạng thái bây giờ của Lam Vũ, xem có nguy hiểm gì không?”

Sở Cuồng Nhân nói.

“Trong trạng thái phân tích... Bây giờ Lam Vũ đang tiếp nhận truyền thừa, không có bất kỳ nguy hiểm gì, xin chủ nhân yên tâm.” Tiểu Ái nói.

“Ừm, như vậy là tốt rồi.”

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng đột nhiên xuất hiện dị trạng khiến đám người vỡ tổ, tất cả mọi người nhìn chằm chằm vòng sáng, suy đoán chuyện gì xảy ra.

Chỉ chốc lát.

Vòng sáng dần dần hóa thành vô số ánh sáng tán đi.

Một bóng người hiện lên.

Chính là Lam Vũ.

Lúc này toàn thân nàng bao phủ ánh sáng màu trắng, vô số đạo văn huyền diệu ngang dọc xen lẫn, khiến nàng trở nên vô cùng thần thánh.

“Chuyện gì xảy ra? Thân thể vị tiên nhân kia đâu?”

“Khí tức của nàng, đã thay đổi rất lớn, chẳng lẽ do vị tiên nhân kia làm, cơ duyên này, bị kẻ ngoại lai này chiếm?”

“Đáng chết.”

Mọi người nhìn Lam Vũ, trong mắt mang theo ghen ghét.

Có người, đã lấy ra binh khí.

Nếu bọn họ không có cách nào trực tiếp vào bên trong lấy được cơ duyên của tiên nhân, như vậy chỉ có thể hạ thủ trên người Lam Vũ mà thôi.

“Tiên nhân biến mất, hơn nữa khí tức của kẻ ngoại lai khí này lại thay đổi lớn như vậy, nhất định nàng đã lấy được cơ duyên, hừ, chỉ là một kẻ ngoại lai cũng xứng đạt được cơ duyên như vậy? Tuyệt đối không cho phép!”

“Không sai, bắt nàng giao cơ duyên ra.”

Nương theo thân thể nữ tử Vũ Nhân kia biến mất, cỗ lực trường vô hình cũng theo đó tán loạn, không ít người để mắt tới Lam Vũ.

Có một vài tu sĩ đã trực tiếp xuất thủ.

Một bóng người bay về phía Lam Vũ, đưa tay chộp về phía nàng.

“Làm càn!”

Một tiếng hừ lạnh bỗng nhiên vang lên.

Chỉ thấy một cỗ lực lượng vô cùng cuồng bạo bạo phát, tu sĩ xuất thủ lập tức bị oanh thành một đoàn sương máu nổ tung tại chỗ.

Sở Cuồng Nhân chậm rãi đi đến bên cạnh Lam Vũ, thân thể thon dài thẳng tắp giống như bích chướng không thể vượt qua, không thể phá vỡ.

“Có ta ở đây, ai dám đụng đến nàng? !”

Giọng nói băng lãnh của Sở Cuồng Nhân đảo qua toàn trường, một số tu sĩ biến sắc, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra kiêng kị.

Vừa rồi đối phương ra một chiêu đánh bại Đao Vương, cảnh tượng đó vẫn còn mới mẻ trong kí ức của tất cả mọi người, không có mấy người dám đi trêu chọc.

Nhưng cũng có ngoại lệ.

Ví dụ phượng tử của Ngô Đồng sơn.

Đối mặt với cơ duyên của kỷ nguyên trước, hắn ta không có khả năng bỏ lỡ, cho dù ngăn cản trước mặt chính là Sở Cuồng Nhân, hắn ta cũng muốn tranh đoạt một phen.

“Để ta gặp thực lực của tiên chủng Vương giả Nhân tộc một lần đi!”

Phượng Thượng Vân nói.

Hắn ta vừa sải bước ra, ngọn lửa trên người cháy hừng hực, sau đó hóa thành một đạo sóng lửa vô cùng dồi dào bao phủ ra.

“Đó là Hoàng Hỏa!”

Mọi người kinh hô, không nhịn được lùi lại một khoảng.

Nhưng Sở Cuồng Nhân là đối tượng bị Hoàng Hỏa nhằm vào lại đứng bất động tại chỗ, mặc cho Hoàng Hỏa cuốn tới, nhưng lúc Hoàng Hỏa rơi lên người hắn, nương theo một đạo hỏa quang màu vàng đỏ lấp lóe, Hoàng Hỏa trên người hắn lấy tư thái càng thêm mãnh liệt, càng thêm cường thịnh ầm vang bạo phát! !

Hoàng Hỏa và Hoàng Hỏa va chạm.

Hư không bốn phía gần như vặn vẹo.

Sắc mặt Phượng Thượng Vân đột nhiên biến đổi, bởi vì Hoàng Hỏa của hắn ta lại bị đối phương chế trụ, không nhịn được lùi lại mấy chục trượng.

“Hoàng Hỏa! !”

“Ngươi chính là kẻ ngoại lai có thể sử dụng Hoàng Hỏa kia, hơn nữa Hoàng Hỏa của ngươi... Còn mạnh hơn ta? !”

Ánh mắt Phượng Thượng Vân lộ ra một vệt rung động.

Một tên nhân loại có thể sử dụng Hoàng Hỏa đã không thể tưởng tượng nổi.

Hơn nữa Hoàng Hỏa còn mạnh hơn Phượng Hoàng là hắn ta!

Chuyện này tính là gì? !

“Hoàng Hỏa như thế chỉ có Phượng Hoàng huyết mạch tinh thuần nhất mới có thể thi triển ra, rốt cuộc gia hỏa này là người, hay là Thần Hoàng? !”

Trên mặt Hoàng Ánh Hồng cũng tràn đầy vẻ không thể tin được.

“Hoàng nữ, cùng tiến lên!”

Phượng Thượng Vân lạnh giọng nói: “Một tên nhân loại lại có thể nắm giữ Hoàng Hỏa, người như vậy, tuyệt đối không thể lưu! !”

“Được.”

Trên mặt Hoàng Ánh Hồng cũng tràn đầy ngưng trọng.

“Dừng tay!”

Lúc này, Thanh Phong ra mặt ngăn cản hai người, nói: “Người này là bằng hữu của ta, Phượng Thượng Vân, hai ngươi không được vô lễ.”

Nhìn thấy Thanh Phong, hai đầu Phượng Hoàng không khỏi sửng sốt một chút.

“Ngươi là... Thiếu tộc trưởng? !”

Hoàng Ánh Hồng có chút kinh nghi bất định nói.

“Thiếu tộc trưởng? Phế vật thiếu tộc trưởng mất tích năm năm kia, tại sao lại ở đây?” Phượng Thượng Vân nói thẳng.

Nghe được hắn, Thanh Phong sầm mặt lại, “Làm càn!”

“Phượng tử, không được vô lễ.”

Hoàng Ánh Hồng cau mày nói, lập tức nàng nhìn về phía Thanh Phong, bước nhanh về phía trước, hành lễ, “Bái kiến thiếu tộc trưởng.”

Cách đó không xa, Sở Cuồng Nhân nghiền ngẫm cười một tiếng, “Đã biết thân phận của ngươi không đơn giản, thì ra là thiếu tộc trưởng của Ngô Đồng sơn a.”

“Xin lỗi, là ta đã che giấu.”

Thanh Phong áy náy cười một tiếng.

“Không quan trọng.”

Sở Cuồng Nhân cũng không để trong lòng.

“Thiếu tộc trưởng, huyết mạch của ngươi...”

Hoàng Ánh Hồng nhìn ra dị dạng của Thanh Phong bây giờ, có chút hiếu kỳ.

“Việc này để sau hãy nói, Sở công tử là bằng hữu ta, ta không cho phép các ngươi ra tay với hắn.” Thanh Phong nói với hai người.

Chương 961: Ba phe thế lực vây quét, lấy

một địch bốn, lấy bốn kháng một

“Chuyện này...”

Hoàng Ánh Hồng có chút chần chờ.

Bên cạnh Phượng Thượng Vân lạnh lùng nói: “Một tên nhân loại lại nắm giữ Hoàng Hỏa, chuyện này, cổ kim chưa từng có, người này không thể lưu, hơn nữa, cơ duyên trên người nữ tử kia, cũng không thể bỏ lỡ.”

“Ngươi không nghe theo mệnh lệnh của ta sao?”

Thanh Phong lạnh như băng nói.

“Một tên thiếu tộc trưởng phế vật không được sủng ái, ở trong tộc không có chút uy vọng nào, ngươi cảm thấy ngươi có tư cách gì ra lệnh cho ta? !”

Phượng Thượng Vân lạnh giọng nói.

“Đủ rồi, phượng tử, đừng quá mức.”

Hoàng Ánh Hồng ngăn đối phương.

Bên cạnh, Sở Cuồng Nhân nhìn thấy cảnh này, như có điều suy nghĩ, xem ra tại Ngô Đồng Sơn, tình cảnh của Thanh Phong cũng không quá tốt.

“Hừ, tóm lại, ta sẽ không dừng tay.” Phượng Thượng Vân đằng không mà lên, quanh người có hỏa diễm thiêu đốt, hóa hư không thành biển lửa.

Hoàng Ánh Hồng chần chờ một chút, vẫn chưa xuất thủ.

Mà Sở Cuồng Nhân vẫn đứng trước mặt Lam Vũ như cũ, đạm mạc nói: “Còn ai ngấp nghé phần cơ duyên này, cùng tiến lên đi.”

Hắn phất tay áo lên, Đế khí dồi dào khuếch tán.

Khắp nơi và hư không đều vì thế mà chấn động.

“Ha ha, Sở Cuồng Nhân, ta đã sớm muốn gặp một lần ngươi!”

Chỉ thấy một bóng người thiêu đốt các loại hỏa diễm từ đằng xa bay lượn đến, khí tức tiên chủng Vương giả lập tức hoành tảo tứ phương.

Người tới mặc hoa bào màu đỏ, dáng người vĩ ngạn, nắm trong tay các loại hỏa diễm, uy thế dồi dào, giống như một vị Hỏa Diễm Thần chỉ!

“Là hắn, đệ nhất thần tử của Thần Hỏa Minh Giáo, Hỏa Thần Hoàng!”

Mọi người kinh hô.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi giết thành chủ thành Cổ Tước và thành chủ thành Thiên La dưới trướng Thánh thành ta, món nợ này, ta cũng muốn tính toán với ngươi!”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Một nam tử mặc áo giáp màu bạc, trong tay mang theo trường thương màu đỏ ngẩng đầu dậm chân mà đến, sát khí dồi dào bao phủ toàn trường!

Đệ tử thân truyền của Thánh thành Thương Quan, Võ Vô Tích!

Sưu, sưu, sưu...

Từng đạo lưu quang bay lượn đến, là thần tử thần nữ của Thần Hỏa Minh Giáo và chấp pháp giả của Thánh thành, bao vây nơi này chặt chẽ.

Mọi người thấy thế, không khỏi chấn kinh.

“Móa nó, chiến trận thật lớn.”

“Thần tử thần nữ của Thần Hỏa Minh Giáo, thậm chí ngay cả đệ nhất thần tử đều xuất động, còn có thân truyền của Thương Quan, chấp pháp giả của Thánh thành, hai thế lực lớn này cùng nhau đến, trong một đời trẻ tuổi, ai có thể gánh vác được?”

“Cho dù là tiên chủng Vương giả cũng chỉ có một con đường chết.”

Sở Cuồng Nhân mặt đối với tình cảnh trước mắt, vẻ mặt lạnh nhạt, nhìn hư không cách đó không xa, “Bọn họ đều đi ra rồi, chẳng lẽ ngươi còn muốn che giấu sao? Kim Sơn tự Tuệ Pháp.”

Trong hư không nổi lên gợn sóng.

Chỉ thấy trong hư không có một tăng nhân mặc bạch y đi ra, mặt mày mang ý cười nhìn Sở Cuồng Nhân, “Cảm giác của Sở đạo hữu, quả nhiên không tầm thường.”

“Trên người ngươi có mùi hôi thối của oán khí, từ xa ta đã ngửi thấy rồi.” Sở Cuồng Nhân bĩu môi một cái nói.

Ánh mắt Tuệ Pháp lộ ra một tia hàn ý.

“Hừ, Sở Cuồng Nhân, bây giờ ngươi bị Thần Hỏa Minh Giáo, Thánh thành và Kim Sơn tự, ba phương vây quét, hôm nay, ngươi chắc chắn phải chết!”

Một vị thần tử của Thần Hỏa Minh Giáo lạnh giọng nói.

“Không cần nhiều lời với hắn, giết hắn, lại bắt nữ tử tóc bạc kia, ép hỏi cơ duyên bí mật!”

Một tên chấp pháp giả của Thánh thành không kìm chế được, trực tiếp xuất thủ.

Bóng người lóe lên, giống như quỷ mị, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, hư tiên chi lực trực tiếp oanh ra.

Sở Cuồng Nhân trực tiếp giơ tay lên.

Trong một cái chớp mắt tiếp theo, bàn tay như bạch ngọc đánh vỡ hư tiên chi lực, trực tiếp bóp lấy cổ tên chấp pháp giả của Thánh thành này.

Hoàng Hỏa màu vàng đỏ gào thét mà ra, tên chấp pháp giả của Thánh thành bị đốt thành một đoạn than cốc đen nhánh trong tiếng kêu gào thảm thiết.

Sở Cuồng Nhân tiện tay ném sang một bên, sau đó, Đế khí như sóng to bạo phát, trùng kích bốn phương tám hướng, mấy đạo bản nguyên chi lực bay lượn ra, vờn quanh người hắn, sóng gợn mạnh mẽ rung chuyển hư không bốn phía.

“Ba phương vây quét? Giết ta?”

“Các ngươi, có tư cách này sao? !”

Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nói.

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, trong hư không tách ra từng đoá liên hoa màu tím, cánh liên hoa bay múa, chính là từng đạo kiếm khí sắc bén!

Kiếm khí xen lẫn, bao phủ tất cả mọi người ở đây, một số tu sĩ tu vi không cao bị kiếm khí xé rách, hóa thành huyết vụ đầy trời!

“Đây là Thiên Liên kiếm ý? !”

“Đáng chết, nhanh lên, giết hắn!”

Trong nháy mắt hai tên thần tử của Thần Hỏa Minh Giáo xuất thủ, dịch nóng đầy trời tụ đến, hóa thành hai khỏa hỏa cầu thật lớn đập ra ngoài.

Sở Cuồng Nhân đưa tay, Hoàng Hỏa tuôn ra.

Lấy lửa phá lửa!

Hai tên thần tử kia bị đốt thành than cốc tại chỗ.

Có chấp pháp giả của Thánh thành nhìn thấy thực lực cường hãn của Sở Cuồng Nhân, không muốn đối cứng với hắn, lại công kích về phía Lam Vũ sau lưng hắn.

“Muốn chết!”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên lãnh quang.

Hắn vừa sải bước ra, lập tức đến bên cạnh Lam Vũ, kiếm chỉ ngưng tụ chém ra, trong chớp mắt đã giảo sát tên chấp pháp giả kia thành cặn bã.

“Nhất Niệm Khởi, Thiên Địa Thương!”

Sở Cuồng Nhân thôi động tiên pháp, niệm lực Đế khí lưu chuyển quanh người, sóng ánh sáng màu đỏ tía lấy hắn và Lam Vũ làm trung tâm, không ngừng khuếch tán ra bên ngoài.

Phàm là tu sĩ bị sóng ánh sáng trùng kích đều nổ tung tại chỗ.

Trong lúc nhất thời.

Thần tử hay là chấp pháp giả, không một ai may mắn thoát khỏi!

Chiến lực cường đại tuyệt luân, khiến mọi người âm thầm líu lưỡi.

Chiến lực này, thật sự khủng bố tuyệt luân!

“Hắn tuyệt đối đã đi trên đường thành tiên.”

“Đâu chỉ như vậy, một số Bán Tiên cũng không khủng bố bằng hắn.”

Mọi người kinh thán không thôi.

Ánh mắt ba người Tuệ Pháp, Hỏa Thần Hoàng, Võ Vô Tích ba cũng có chút ngưng trọng, bọn họ nghĩ Sở Cuồng Nhân rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh như vậy!

“So với một năm trước, thực lực của hắn càng thêm cường đại.”

Tuệ Pháp ngưng trọng nói.

“Trên người hắn rõ ràng không có dấu vết được lôi kiếp tẩy luyện, nhưng tại sao Đế khí và bản nguyên chi lực của hắn lại cường đại đến mức độ này, thực sự quá cổ quái.” Hỏa Thần Hoàng hơi nghi hoặc một chút.

“Bất kể thế nào, trên người người này tuyệt đối có đại bí mật, giết hắn, khẳng định có thu hoạch nói!” Ánh mắt Võ Vô Tích sáng ngời nói.

“Phượng tử, ngươi có nguyện cùng chúng ta xuất thủ đối phó người này không?”

Tuệ Pháp nhìn về phía Phượng Thượng Vân.

Phượng Thượng Vân gật đầu, “Đang có ý đó!”

“Động thủ!”

Hỏa Thần Hoàng xuất thủ trước.

Chỉ thấy trên người hắn ta có nhiều loại thần hỏa đồng thời bạo phát.

“Là Xích Huyết Thần Diễm, âm Minh Hỏa, Hải Thiên Tinh Hỏa và Cốt Linh Hỏa! Không hổ là đệ nhất thần tử của Thần Hỏa Minh Giáo, một người lại nắm giữ nhiều thần hỏa như vậy, quá lợi hại.”

Một tu sĩ có nghiên cứu sâu về thần hỏa sợ hãi than.

Mà lúc hắn ta nói chuyện, mấy loại thần hỏa kia đã đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, nhưng lại bị bích chương vô hình ngăn cản ở nơi cách Sở Cuồng Nhân ba trượng, trong hư không, Tử Liên đang toả ra.

Thiên Liên kiếm ý!

“Há, chỉ thủ không công, hắn đang bảo vệ nữ tử sau lưng?”

Hỏa Thần Hoàng nói.

“Đây chính là một cơ hội tốt.”

Hai mắt Tuệ Pháp tỏa sáng.

“Đại Phạm Thiên Chưởng!”

Quanh người hắn ta nở rộ phật quang, hóa thành một cái chưởng ấn màu vàng.

“Hỏa Phượng Xuyên Phong Thứ!”

Phượng Thượng Vân cũng ngưng tụ Hoàng Hỏa của mình, hóa thành một thanh kiếm ảnh sắc bén, hoành không đâm ra, cùng chưởng ấn đánh lên bích chướng kiếm khí của Sở Cuồng Nhân, khiến mặt đất xung quanh Sở Cuồng Nhân đột nhiên nổ tung..

“Hừ, ngu xuẩn.”

Võ Vô Tích cười lạnh một tiếng.

Hắn ta nắm chặt trường thương trong tay, sau đó đâm ra.

Một đạo mũi thương huyết sắc rơi lên bích chướng kiếm khí, vài luồng năng lượng cùng nhau oanh kích, cuối cùng đã đánh tan Tử Liên đầy trời.

Năng lượng cường đại nổ tung, bao phủ bốn phương tám hướng!

Lúc này.

Sau lưng Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ bỗng nhiên mở hai mắt ra, một cỗ uy thế kinh khủng lấy nàng làm trung tâm khuếch tán ra ngoài.

Lại không kém gì tiên chủng Vương giả!

Nàng đã tiếp nhận hết truyền thừa.

“Công tử, ta đến giúp ngươi.”

Lam Vũ nói ra, muốn tiến lên tương trợ Sở Cuồng Nhân.

“Không cần ngươi động thủ, ngươi đến chỗ Kiếm Quan đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lam Vũ chần chờ một chút, sau đó khẽ vuốt cằm.

“Hừ, Sở Cuồng Nhân, đến lúc này rồi, ngươi còn muốn thể hiện uy phong gì, lấy một địch bốn, ngươi có năng lực này sao?”

Hỏa Thần Hoàng cười lạnh nói.

“Sai.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, ngay sau đó, một cỗ Đế khí càng khủng bố hơn lấy hắn làm trung tâm điên cuồng khuếch tán ra bốn phía.

“Không phải lấy một địch bốn, mà chính là lấy bốn kháng một, các ngươi đã làm tốt giác ngộ chưa? !”

Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, từng đạo bản nguyên chi lực thấu thể mà ra, vờn quanh người hắn, tiên huy sáng chói, như vô thượng Tiên Vương, uy áp rung động Cửu Thiên Thập Địa!

Chương 962: Chiến tứ đại tiên chủng Vương giả, một kiếm trảm ngươi, chính là một kiếm

Lấy một địch bốn?

Không, là lấy bốn kháng một!

Là bốn tên tiên chủng Vương giả phải xuất toàn lực chống lại Sở Cuồng Nhân!

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, bản nguyên chi lực lưu chuyển quanh người, tiên huy sáng chói, uy áp khủng bố rung chuyển hư không bốn phía, Cửu Thiên Thập Địa!

Hắn nhìn bốn người trước mặt, ánh mắt lạnh lùng.

“Đến!”

Cảm nhận được trên người Sở Cuồng Nhân tràn ngập khí tức khủng bố, mọi người không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, trong mắt mang theo vẻ khó tin.

“Khí tức khủng bố!”

“Chư vị, không thể che giấu, thi triển toàn lực đi!”

Tuệ Pháp ngưng trọng nói.

Chỉ thấy hắn ta thét dài một tiếng, phật quang trên người nhiễm một tầng huyết sắc tinh khổng, một cỗ oán khí khiến người ta tê dại da đầu lưu chuyển ra.

“Tiểu thánh tăng của Kim Sơn tự lại biết thủ đoạn tà môn này?”

“Đây chẳng lẽ chính là Tà Phật tông chi pháp ngày xưa?”

Mọi người thấy thế, đồng tử không khỏi co rụt lại.

Ánh mắt Hỏa Thần Hoàng cũng ngưng trọng, thần hỏa lưu chuyển quanh người, tổng cộng có bốn loại, đều là hỏa diễm có tên tuổi trên bảng Thần Hỏa của Tiên giới.

Hỏa diễm và hỏa diễm quấn giao, lại sinh ra dung hợp.

Bản nguyên hỏa diễm càng cuồng bạo phun ra ngoài.

“Chiến!” Võ Vô Tích hừ lạnh một tiếng, Ẩm Huyết Thương trong tay bộc phát ra sát khí kinh khủng, đâm ra một thương, một đạo mũi thương tràn ngập khí tức bá đạo hủy diệt bắn về phía Sở Cuồng Nhân.

“Như vậy, còn chưa đủ a!”

Côn Ngô bên hông Sở Cuồng Nhân keng một tiếng, bỗng nhiên ra khỏi vỏ.

Tiện tay chém ra một kiếm.

Liên hoa màu tím nở rộ trong hư không.

Kiếm khí như hồng thủy, thế như chẻ tre chém vỡ mũi thương huyết sắc, đồng tử Võ Vô Tích co rụt lại, bị một kiếm này đánh bay ra ngoài.

“Hỏa Long Diệu Nhật!”

Hỏa Thần Hoàng đưa tay hội tụ dịch nóng bốn phía, thần hỏa gào thét, Đế khí và đạo văn xen lẫn, hóa thành một đầu Hỏa Long dữ tợn gào thét mà ra.

“Hỏa Phượng Xuyên Phong Thứ!”

Phượng tử Phượng Thượng Vân cũng lập tức xuất thủ.

Lượng lớn Hoàng Hỏa ngưng tụ ra một đạo kiếm ảnh hỏa hồng đâm ra.

“Nghịch lửa, sao các ngươi có thể là đối thủ của ta được?” Sở Cuồng Nhân cười xùy một tiếng, đưa tay thôi động Hoàng Hỏa còn cường đại hơn Phượng Thượng Vân nhiều.

Hỏa diễm và hỏa diễm va chạm, hai đại tiên chủng Vương giả bị oanh bay.

“Đại Phạm Thiên Chưởng!”

Tuệ Pháp thôi động Oán Phật chi lực trên người, phật quang huyết sắc ngưng tụ thành chưởng ấn huyết sắc che khuất bầu trời, oán khí cuồn cuộn, thôn phệ thiên địa!

Sở Cuồng Nhân chém ra một kiếm, trực tiếp phá vỡ cự chưởng!

Sưu...

Thân ảnh Sở Cuồng Nhân biến mất tại chỗ.

Lúc xuất hiện lần nữa, đã đi tới trước mặt Phượng Thượng Vân, vẻ mặt đạm mạc giơ tay lên, lượng lớn Hoàng Hỏa lưu chuyển trên lòng bàn tay.

“Không tốt!”

Sắc mặt Phượng Thượng Vân đại biến, thôi động lực lượng của mình đến cực hạn.

Hoàng Hỏa gào thét, nỗ lực chống cự Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lực lượng của hắn ta còn kém xa Sở Cuồng Nhân, chỉ một chiêu, hắn ta đã bị Hoàng Hỏa oanh trúng, tiếp nhận thống khổ bị liệt hỏa thiêu đốt.

Phượng Thượng Vân ngã xuống đất, đường đường là Thần Thú hỏa diễm, lại bị hỏa diễm thiêu đến liên tục kêu thảm, đúng là châm chọc.

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Võ Vô Tích bên cạnh, Côn Ngô Kiếm trong tay vung ra, thi triển Thiên Liên kiếm ý, kiếm quang màu tím chém ra.

Một kiếm này, ngoại trừ được Kiếm chi bản nguyên gia trì, còn có nhiều loại bản nguyên chi lực ẩn chứa trong đó, uy lực vô cùng cường thịnh.

“Ẩm Huyết Thương, Phá Thiên Quân!”

Đồng tử Võ Vô Tích hơi co lại, sau đó thôi động tiên pháp của mình.

Bản nguyên chi lực dung hợp vào trong trường thương, sau đó ngang nhiên đâm ra, mũi thương huyết sắc phá không, phát sinh va chạm kịch liệt nhất với kiếm quang.

Nhưng bởi vì thực lực của hai bên có chênh lệch, kiếm khí thế như chẻ tre, Võ Vô Tích trực tiếp kêu thảm một tiếng, bị đánh bay ra ngoài, nếu không phải trên người hắn ta có khải giáp, thậm chí đã bị một kiếm này chém giết tại chỗ.

“Làm sao lại như vậy? !”

Nhìn thấy Sở Cuồng Nhân liên tiếp đánh bại hai vị tiên chủng Vương giả, sắc mặt Hỏa Thần Hoàng đại biến, cảm giác da đầu muốn nổ tung.

Chiến lực như vậy, còn kinh khủng hơn hắn ta tưởng tượng rất nhiều.

“Thực lực của các ngươi, chỉ có như thế sao?”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Hắn nhìn về phía Hỏa Thần Hoàng, trong mắt lộ ra sát ý lãnh khốc, chuyện Thần Hỏa Minh Giáo suýt nữa hại chết Lam Vũ, hắn còn không quên.

“Đáng giận, Sở Cuồng Nhân, ta không tin ngươi là vô địch!”

Hỏa Thần Hoàng đè xuống hoảng sợ trong lòng.

Hắn ta nổi giận gầm lên một tiếng, thôi động thần hỏa đến cực hạn, chỉ thấy bốn loại thần hỏa vờn quanh người hắn ta, sau đó dung hợp với nhau!

Thần hỏa dung hợp chi pháp!

Bốn loại thần hỏa trên người Hỏa Thần Hoàng dung hợp thành một hỏa cầu màu sắc rực rỡ, âm Minh Hỏa màu đen, Cốt Linh Hỏa màu trắng, Xích Huyết Thần Diễm màu đỏ và Hải Thiên Tinh Hỏa màu xanh lam, hỏa quang chiếu rọi, vô cùng lộng lẫy.

Uy năng kinh khủng đến mức dọa người.

Chỉ nhìn từ xa, tất cả mọi người đã cảm thấy da đầu run lên.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy vậy, trong mắt lại lộ ra một vệt nghiền ngẫm, từ tốn nói: “Bốn loại thần hỏa, ngươi, cũng là lương thực không tệ!”

Nếu để Hoàng Hỏa lại thôn phệ bốn loại thần hỏa kia, vậy uy năng của Hoàng Hỏa sẽ tăng lên một cấp độ, càng thêm cường đại.

“Muốn thôn phệ ta, phải đón được một chiêu này của ta đã! !”

Hỏa Thần Hoàng nhìn ra suy nghĩ của Sở Cuồng Nhân, vô cùng oán hận, sau đó uy thế trên người tăng vọt, hỏa diễm bản nguyên chi lực dung nhập vào trong thần hỏa.

“Thần hỏa, Oanh Thiên Kích! !”

Hỏa cầu màu sắc rực rỡ cuốn theo lực lượng thiêu hủy đáng sợ, đập về phía Sở Cuồng Nhân, uy năng khiến hư không vặn vẹo.

“Tiếp ngươi một chiêu, lại có gì khó?”

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, mặc cho hỏa cầu oanh tới.

Nương theo một tiếng vang thật lớn, hỏa diễm kinh khủng màu sắc rực rỡ như sóng to bao phủ ra, khuếch tán khắp nơi, hóa thành một biển lửa.

Chỗ đi qua, vạn vật hóa thành tro tàn, khắp nơi bị nung chảy.

Mọi người gắt gao nhìn chằm chằm biển lửa, ánh mắt nhíu lại.

“Thành công không?”

“Một chiêu này giết Sở Cuồng Nhân chưa? !”

“Lực lượng kinh khủng như vậy, hắn lại không xuất thủ ngăn cản, cứ thế đón đỡ, chỉ sợ không chết cũng phải trọng thương.”

“Người này quá kiêu ngạo.”

Mọi người nhìn chằm chằm chuyển biển lửa, nghị luận ầm ĩ.

Mà lúc mọi người ở đây kinh nghi bất định, một cỗ Đế khí dồi dào vụt lên từ mặt đất, bao phủ mà ra, hỏa diễm bốn phía bị Đế khí quét bay, hiển lộ ra một bóng người bất thế, bễ nghễ trong gầm trời, ngạo thị thiên hạ!

Sở Cuồng Nhân một bộ bạch y, không nhiễm trần thế, bốn phía có Tử Liên nở rộ, kiếm khí lưu chuyển, thần hỏa bốn phía lại không tổn thương được hắn.

“Hiện tại, đến lượt ta ra chiêu.” Sở Cuồng Nhân đưa tay chỉ Hỏa Thần Hoàng phía xa, ngạo nghễ nói: “Một kiếm, có thể trảm ngươi!”

Lời nói rơi xuống.

Tử Liên bốn phía tán đi, hóa thành kiếm khí tinh thuần rót vào Côn Ngô Kiếm trong tay Sở Cuồng Nhân, kiếm áp mạnh mẽ tuyệt luân kiếm dường như xé nứt không khí, ngay cả người quan chiến cách rất xa, cũng cảm thấy nhói nhói.

Sở Cuồng Nhân nhấc tay vung lên, kiếm khí màu tím cuốn theo từng đoá Tử Liên nở rộ, dùng thế bất khả kháng chém về phía Hỏa Thần Hoàng.

Hỏa Thần Hoàng toàn lực ngăn cản, nhưng lúc hỏa diễm của hắn ta chạm đến kiếm khí đã bị tuỳ tiện xé rách, khó có thể ngăn lại.

Trong một cái chớp mắt tiếp theo, kiếm khí đã mất trên người hắn ta!

“Thần Hỏa phân thân! !”

Thời khắc mấu chốt, Hỏa Thần Hoàng thi triển phân thân chi pháp, bóng người lại một phân thành hai, Thần Hỏa phân thân đứng tại chỗ tiếp nhận kiếm khí trùng kích, bản tôn nhanh chóng lùi về phía sau, muốn chạy trốn phạm vi ảnh hưởng của kiếm khí.

Khi kiếm khí rơi vào Thần Hỏa phân thân, lại ầm vang nổ tung!

Từng cánh hoa màu tím bao phủ bốn phương tám hướng, mỗi một cánh hoa lên đều cuốn theo kiếm khí sắc bén!

Thần Hỏa phân thân đứng mũi chịu sào bị xé nứt, mà bản tôn Hỏa Thần Hoàng cũng khong thể may mắn thoát khỏi, bị kiếm khí khuếch tán ra bao phủ, không kịp phản ứng đã bị ngàn vạn kiếm khí xuyên qua cơ thể, cả người hóa thành một đoàn sương máu tại chỗ!

“Ta đã nói rồi, một kiếm trảm ngươi, thì chính là một kiếm!”

Chương 963: Phượng Hoàng Niết Bàn, át chủ bài của tiên chủng Vương giả, Kiếm Quan ngăn cản tam tiên

Kiếm quang màu tím nổ tung, cánh hoa cuốn theo kiếm khí bao phủ tứ phương!

Hỏa Thần Hoàng tử vong tại chỗ!

Mà cách đó không xa, Tuệ Pháp và Võ Vô Tích cũng không tốt hơn chỗ nào, bị kiếm khí tác động đến, phải lùi lại, lộ ra chật vật.

Sau khi Hỏa Thần Hoàng chết, trong hư không chỉ còn lại một cái Càn Khôn giới và bốn đoàn hỏa chủng thần hỏa màu sắc không giống nhau.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, khóe miệng cong lên, đi tới, đưa tay dùng Hoàng Hỏa bao trùm bốn đoàn hỏa chủng kia, hút nhập vào cơ thể.

Lúc này.

Ở một bên, một cỗ ba động năng lượng cường đại bạo phát.

Chỉ thấy trên người Phượng Thượng Vân sắp bị Hoàng Hỏa đốt thành than cốc lại bộc phát ra Hoàng Hỏa, cắn nuốt Hoàng Hỏa thuộc về Sở Cuồng Nhân, thương thế trên người lấy tốc độ cực nhanh phục hồi như cũ.

“Há, đây là... Niết bàn!”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân ha tỏa sáng.

Hoàng Hỏa có thể đứng thứ ba trong bảng Thần Hỏa, ngoại trừ đặc tính có thể thôn phệ vạn hỏa, thì chỗ cường đại nhất chính là niết bàn!

Mà sau khi Phượng Hoàng Niết Bàn, thực lực sẽ tăng lên rất nhiều.

Lúc trước Sở Cuồng Nhân đã niết bàn một lần.

“Sở Cuồng Nhân, không ngờ đi, ta là Phượng Hoàng, ta có thể mượn nhờ Hoàng Hỏa của ngươi để niết bàn trọng sinh! ! Hiện tại ta đã mạnh hơn!”

Phượng Thượng Vân nhìn Sở Cuồng Nhân ha ha cười nói, trên người hắn ta có Hoàng Hỏa lưu chuyển, hỏa quang chiếu lên khuôn mặt cương nghị thanh tú của hắn ta, hắn ta nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra sát ý vô cùng nóng rực.

“Giết! !”

Hắn ta hóa thành một đạo hỏa quang, bay vút về phía Sở Cuồng Nhân, trong lúc giơ tay nhấc chân, bạo phát ra chiến lực đã siêu việt hư tiên bình thường.

Hai người Tuệ Pháp, Võ Vô Tích thấy thế, hai mắt tỏa sáng.

“Ba đánh một, còn có cơ hội, chưa chắc đã bại!”

Hai người liếc nhau, lộ ra vẻ dứt khoát.

Hiển nhiên, bọn họ muốn xuất lá bài tẩy của mình.

Võ Vô Tích lấy ra một khỏa đan dược màu vàng đỏ, ăn vào, trong nháy mắt Đế khí trên người tăng lên một mảng lớn, vào thời khắc này, bản nguyên sát khí của hắn ta cũng tăng lên không nhỏ.

Một bên khác.

Tuệ Pháp chắp tay trước ngực, oán khí huyết sắc và đạo văn xen lẫn, một cái Oán Phật pháp tướng dáng vẻ dữ tợn bỗng dưng sinh ra.

Chính là Oán Phật pháp tướng của Tà Phật tông.

Mà chuyện này còn chưa hết.

Chỉ thấy trong cơ thể Tuệ Pháp có hai đại lưu quang huyết sắc bay lượn ra.

Đó là, hai cái tượng phật Oán Phật!

Chỉ thấy tượng phật và pháp tướng hòa làm một thể, pháp tướng vốn dĩ có một đầu hai tay lập tức biến thành hai đầu bốn tay, càng thêm dọa người.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, “Rất tốt, ngươi đã thu thập được hai cái tượng phật Oán Phật còn lại cho ta rồi.”

“Giết! !”

Tuệ Pháp lạnh giọng nói, trên mặt hiện lên vẻ tà dị.

Hình tượng tiểu thánh tăng gì đó, sớm đã không còn sót lại chút gì.

Ba đại tiên chủng Vương giả lấy tư thái càng cường đại hơn lao thẳng về phía Sở Cuồng Nhân, nhưng đối phương vung trường kiếm lên, giơ tay nhấc chân, nhẹ nhàng thoải mái.

Một người một kiếm, lại khiến ba đại tiên chủng Vương giả có cảm giác không thể xuống tay, bọn họ không nhìn thấy hy vọng thắng lợi.

Bọn họ đang vây giết Sở Cuồng Nhân?

Không.

Bọn họ cảm giác, Sở Cuồng Nhân mới đang vây giết bọn họ!

“Trận này chiến đấu nhàm chán này, nên kết thúc rồi.” Sở Cuồng Nhân lạnh lùng quát, trên người, mười ba đạo bản nguyên chi lực, toàn bộ bạo phát!

Tình cảnh này, triệt để rung động tất cả mọi người ở đây.

Thậm chí có một vài tu sĩ cảm thấy cả đời mình cũng chưa nhìn thấy nhiều loại bản nguyên chi lực như vậy, đừng nói đến chuyện, tất cả bản nguyên chi lực này đều tập trên cùng một người.

“Quái vật a! !”

“Đạo của hắn, rốt cuộc là cái gì? ? Vì sao hắn lại có nhiều bản nguyên chi lực như vậy, gia hỏa này, không khỏi quá đáng sợ đi.”

Đám người đã mơ hồ.

Từ trước tới nay, bọn họ chưa từng gặp chuyện như vậy.

Một tu sĩ, chỉ có một đạo.

Cho nên, khi hắn chính thức lĩnh hội bản nguyên cũng chỉ có một loại, cũng có một vài tu sĩ có thể kiêm tu bản nguyên khác, tăng phúc chiến lực.

Nhưng trên người một người nắm giữ mười ba loại bản nguyên? !

Loại chuyện này, nghĩ thế nào cũng cảm thấy không thể tin được.

Mười ba đạo bản nguyên vờn quanh người Sở Cuồng Nhân, trong lúc giơ tay nhấc chân đều có lực lượng rung động thiên địa, khiến ba đại tiên chủng Vương giả cảm nhận được áp lực trước đó chưa từng có, cho dù bọn họ là Bán Tiên cũng không ngoại lệ.

“Chưa độ tam tai cửu kiếp, lại có chiến lực khủng bố như thế, công tử đúng là dị số lớn nhất trong thiên địa này a! !”

Kiếm Quan đứng trong đám người thầm nói.

Sau đó, ông ta nhìn về phía nơi xa, “Trận chiến này có động tĩnh không nhỏ, đoán chừng mấy lão già kia đã có chút không ngồi yên đi.”

Trong mắt ông ta lưu chuyển tinh quang.

Vậy ông ta, cũng không thể nhàn rỗi.

“Đáng chết! ! Đánh giá thấp hắn!”

“Chiến lực của người này, vậy mà lại cường đại đến mức độ này!”

Trên mặt ba người Tuệ Pháp tràn đầy rung động.

Cho dù bọn họ đã ra hết át chủ bài, nhưng giờ phút này đối mặt với mười ba đạo bản nguyên chi lực của Sở Cuồng Nhân, vẫn cảm thấy bất lực như cũ.

“Lấy bốn kháng một, các ngươi vẫn không phải đối thủ của ta!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn nâng trường kiếm trong tay lên, chỉ thấy trong hư không có từng đoá Tử Liên nở rộ, kiếm khí lít nha lít nhít bao phủ bốn phương tám hướng.

Giờ phút này, ba đại tiên chủng Vương giả đã không đường lui!

“Chết!”

Sở Cuồng Nhân đạm mạc quát lên.

Vô số kiếm khí lập tức xuyên qua xuyên lại trong hư không.

Oán Phật pháp tướng đã dung hợp với hai cái tượng phật Oán Phật, nhưng vẫn bị kiếm khí đầy trời đánh đến vỡ tan từng khúc, lúc nào cũng có thể nát.

Một bên khác, Võ Vô Tích khua trường thương trong tay, ngăn cản kiếm khí.

Nhưng Thiên Liên kiếm ý của Sở Cuồng Nhân liên miên bất tuyệt, mặc cho hắn ta ngăn cản như thế nào, kiếm ý cũng không dứt, kiếm khí không kiệt, ngắn ngủi hai cái hô hấp, trên người hắn ta đã có mười mấy vết thương.

Mặc dù Phượng Thượng Vân đã niết bàn trọng sinh, thực lực gia tăng thật lớn.

Nhưng đối mặt với kiếm thuật công phạt cường đại này vẫn khó mà địch lại.

“Dừng tay cho ta! !” Ngay khi ba đại tiên chủng Vương giả lâm nguy, nơi xa bỗng nhiên truyền đến một giọng nói vô cùng tức giận.

Uy áp bàng bạc của tiên nhân bao trùm vùng thế giới này.

Tiên nhân, xuất thủ!

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Dưới cái nhìn của bọn họ, tiên nhân xuất thủ, cho dù Sở Cuồng Nhân phách lối cuồng vọng hơn nữa, cũng phải có mức độ đi.

“Ta là đại trưởng lão của Thánh thành!”

“Ta là thánh tăng của Kim Sơn tự!”

Sắc mặt Võ Vô Tích, Tuệ Pháp vui vẻ.

Nhưng sau đó bọn họ lại phát hiện, cho dù tiên nhân ra mặt, Sở Cuồng Nhân vẫn không buông tha như cũ, thế công không hề dừng lại.

Còn bọn họ, trong một chớp mắt thất thần, tất cả đều bị thương nặng.

Mọi người chấn kinh.

Sở Cuồng Nhân, dám không nhìn tiên!

Nơi xa.

Ba đạo lưu quang từ chỗ sâu trong chiến trường Tiên Cổ xông ra, nhanh chóng chạy đến di chỉ đạo thống cổ đại, muốn ngăn cản thậm chí diệt sát Sở Cuồng Nhân!

Ba đạo lưu quang này, đều là tiên!

Là tiên của Thần Hỏa Minh Giáo, Kim Sơn tự và Thánh thành!

Giờ phút này giận bọn họ không nhịn nổi, mỗi vị tiên chủng cự bá đều là thiên kiêu các đại đạo thống tỉ mỉ bồi dưỡng ra, đừng nói đến tiên chủng Vương giả.

Mà Sở Cuồng Nhân, lại muốn giết tiên chủng Vương giả!

Tức là đoạn tiên trong tương lai của bọn họ!

Bọn họ làm sao mà chịu được chuyện này? !

“Nhất định phải giết kẻ ngoại lai này.”

“Không giết người này, khó tiêu mối hận trong lòng ta!”

Ngay lúc này.

Trước mặt bọn họ bỗng nhiên xuất hiện một bóng người mặc thanh sam, đây là một lão giả tóc mai điểm bạc, nhìn qua bình thường không có gì lạ.

Nhưng ba đại tiên nhân lại đồng thời đình chỉ cước bộ, nhìn lão giả áo xanh kia, đồng tử co rụt lại, có chút kinh dị.

“Ngươi là... Kiếm Quan? !”

“Làm sao ngươi lại xuất hiện ở đây?”

Kiếm Quan, là một trong Thất Quan của Thanh Lan Tiên giới.

Cũng là Kiếm Tiên đứng đầu trong Tiên giới ngày trước!

“Vì sao ta ở đây không quan trọng, quan trọng là, con đường này, các ngươi không thể đi.” Kiếm Quan từ tốn nói.

“Ngươi muốn bảo vệ Sở Cuồng Nhân? !”

Tiên nhân của Thần Hỏa Minh Giáo lạnh giọng nói.

“Đúng.”

Chương 964: Lui tam tiên, giết tiên chủng Vương giả, bái biệt Thanh Phong

“Đúng!”

Một chữ, nương theo sát phạt kiếm ý ngút trời bao phủ ra.

Từng đoá Thanh Liên lấy Kiếm Quan làm trung tâm, không ngừng nở rộ, trong nháy mắt, phạm vi ngàn dặm đã hóa thành một mảnh biển hoa!

Tình cảnh này, khiến ba vị đại tiên biến sắc.

“Đây chính là thực lực của một trong Thất Quan, Kiếm Quan sao?”

“Chuyện này không có khả năng, ta nghe nói Kiếm Quan đã sớm bị Đao Quan phế đi, sao hắn có thể nắm giữ thực lực cường đại như vậy?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ba vị tiên nhân đưa mắt nhìn nhau, tràn đầy không hiểu.

Trong đó, trong mắt tiên nhân của Thần Hỏa Minh Giáo Tiên lướt qua dị sắc, sau đó trong lòng bàn tay có hỏa diễm thiêu đốt, “Để ta lên thử hắn trước!”

Tiên nguyên phun trào, một chưởng oanh ra.

Chưởng ấn hỏa diễm bá đạo đến cùng cực hoành không đánh ra.

Kiếm Quan đứng tại chỗ, vẻ mặt lạnh nhạt.

Tiên kiếm chưa ra, kiếm khí tự phát, ngưng tụ trên đầu ngón tay, tiện tay vạch một cái trong hư không, một đạo kiếm khí quấy biển hoa chém ra.

Kiếm khí phá vỡ chưởng ấn hỏa diễm, chém về phía vị tiên nhân kia.

Chỉ một chiêu, tiên nhân của Thần Hỏa Minh Giáo đã không nhịn được đồng tử co rụt lại, trên mặt lộ ra hoảng sợ trước nay chưa có.

Hắn ta rống giận thôi động toàn lực muốn ngăn cản một chiêu này.

Nhưng không có tác dụng.

Xoẹt một tiếng, cánh tay của tiên nhân Thần Hỏa Minh Giáo cứ thế bị chém xuống, tiên huyết bắn ra tung tóe, vẩy xuống khắp nơi.

Khắp nơi bị huyết dịch nóng hổi kia đốt thành biển lửa.

“Một kiếm trảm cánh tay ta, thực lực của hắn thật sự đã khôi phục!”

“Kiếm Quan là Phổ Tiên cửu phẩm, chúng ta chỉ là tam phẩm trở xuống, không phải đối thủ của hắn, mau lui! !” Tiên nhân của Thánh thành lạnh giọng nói ra.

…

Trong di tích đạo thống cổ đại.

Đám người Võ Vô Tích, Tuệ Pháp cảm giác được khí tức tiên nhân nhanh chóng thối lui, không khỏi rung động, nhìn Sở Cuồng Nhân, có chút khó tin.

“Tiên nhân lui? !”

“Sau lưng Sở Cuồng Nhân, có bối cảnh lớn! !”

“Không phải hắn chỉ là một kẻ ngoại lai sao? Vì sao lại có lực lượng lớn như vậy, khiến mấy vị tiên nhân phải rút lui? !”

“Trời ạ, bối cảnh của người này không tầm thường a!”

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà Tuệ Pháp và Võ Vô Tích đã lâm vào trong tuyệt vọng.

Tiên nhân đều lui...

Còn ai có thể cứu bọn họ đây? !

Kiếm khí xuyên tới xuyên lui trong hư không, chỉ thấy Oán Phật pháp tướng nổ tung thành mảnh nhỏ, hai cái tượng phật Oán Phật cũng theo đó rơi xuống đất.

Tuệ Pháp bị kiếm khí giảo sát thành một đoàn sương máu.

Võ Vô Tích cũng khó thoát một kiếp.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi không thể giết ta, ta là phượng tử của Ngô Đồng Sơn, Ngô Đồng Sơn là nơi ở của Thần Thú, nội tình không phải ngươi có thể tưởng tượng, nếu ngươi dám giết ta, sẽ kết thù lớn với Ngô Đồng Sơn...”

Phượng Thượng Vân vội vàng nói.

“Ta có thể giết tiên chủng của Thần Hỏa Minh Giáo, tiên chủng của Thánh thành, ngay cả tiên chủng của Kim Sơn tự, ta cũng có thể giết.”

“Ngươi cho rằng, ta sẽ cố kỵ một cái Ngô Đồng Sơn sao?”

Vẻ mặt Sở Cuồng Nhân lạnh lùng.

Kiếm quang Tử Liên xuyên thẳng qua hư không, Phượng Thượng Vân vẫn lạc tại chỗ.

“Như vậy, Hoàng Hỏa của ngươi còn có thể cứu ngươi sao?”

Sở Cuồng Nhân cười lạnh nói.

Mọi người xung quanh nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

Bốn đại tiên chủng Vương giả liên thủ, lại như một đám ô hợp, bị Sở Cuồng Nhân đánh giết toàn bộ, chiến lực này đã siêu việt bọn họ tưởng tượng.

“Nếu dựa theo phân chia tam tai cửu kiếp trên đường thành tiên, đoán chừng Sở Cuồng Nhân đã trải qua bảy kiếp, thậm chí là tám kiếp rồi.”

“Nhưng trên người hắn, vì sao không có dấu vết của lôi kiếp tẩy lễ?”

“Trăm mối không có cách giải a.”

Người quan chiến đều đang nghị luận, sau trận chiến này, cái tên Sở Cuồng Nhân đã triệt để truyền khắp Thanh Lan Tiên giới.

Một người trảm tứ Vương!

Chưa có một vị tiên chủng nào có chiến tích như vậy.

Đừng nói đến chuyện đây chỉ là tiên chủng ngoại lai.

Sở Cuồng Nhân thu liễm bản nguyên chi lực vào cơ thể, cất kĩ hai cái tượng phật Oán Phật rơi trên mặt đất và một số thứ vào Càn Khôn Giới.

Sau đó, hắn trở lại bên cạnh mấy người Lam Vũ.

Bên cạnh Thanh Phong, Hoàng Ánh Hồng nhìn hắn, trong mắt mang theo đề phòng, dù sao, hắn vừa chém giết một vị phượng tử.

Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý.

Nếu đối phương dám ra tay, hắn cũng không để ý giết thêm người nữa.

Dù sao, cũng không có bao nhiêu khó khăn.

Sau đó không lâu.

Kiếm Quan cũng quay về.

“Giải quyết?”

Sở Cuồng Nhân thuận miệng hỏi một câu.

“Lui.” Kiếm Quan khẽ vuốt cằm.

“Lui? Được rồi, thương thế của ngươi vừa tốt, có thể đánh lui bọn họ đã không dễ, cũng không trông cậy ngươi có thể mang mấy cổ thi thể Tiên nhân trở về.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe nói như thế, khóe miệng Kiếm Quan co giật hai lần.

Thi thể tiên nhân?

Tiên nhân dễ giết như vậy sao?

“Lần sau ta sẽ cố gắng hơn.” Kiếm Quan nói.

Sở Cuồng Nhân cũng không nhiều lời nữa.

Tiên nhân sao?

So với chuyện để Kiếm Quan giết, hắn càng muốn tự mình giết hơn.

Nhưng Sở Cuồng Nhân cũng rõ ràng, dựa vào thực lực hôm nay của mình, muốn giết một vị tiên nhân, vẫn không thực tế lắm.

Lại lĩnh hội thêm một số bản nguyên, có lẽ còn có khả năng đi.

“Di tích đạo thống cổ đại này đã không còn gì để thăm dò nữa, rời đi đi.” Sở Cuồng Nhân nói.

“Chuyện kia, công tử.” Lúc này, Thanh Phong có chút chần chờ nói với Sở Cuồng Nhân: “Ta muốn theo Ánh Hồng trở về Ngô Đồng Sơn trước.”

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân cũng không ngoài ý muốn.

“Được.”

“Như vậy, có duyên sẽ gặp lại.”

Thanh Phong nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt có chút phức tạp, mặc dù thời gian chung đụng không dài, hai bên cũng không xảy ra chuyện gì khắc cốt ghi tâm, nhưng người này, dường như đã khiến nàng không cách nào quên.

Có lẽ, đây chính là mị lực trời sinh đi.

Có vài người, trời sinh đã có bản lĩnh xâm nhập nhân tâm.

“Ừm.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, bái biệt Thanh Phong.

Dù sao hắn đã nắm giữ thể chất Thanh Loan, cũng học xong Dao Trì Tiên Kinh, đối phương đã không còn giá trị lợi dụng với hắn.

“Ngô Đồng Sơn sao?”

“Có lẽ có cơ hội có thể đến đó một chuyến, Tiểu Hồng cũng tới Thanh Lan Tiên giới, nhưng chậm chạp không có tin tức, có lẽ ở đó sẽ có manh mối.”

Ngoại trừ Sở Hồng, còn có n Hồng Hoa.

Phải dành thời gian tìm hiểu tin tức của hai người này một chút.

Lúc rời đi, Sở Cuồng Nhân nhìn hai người Cổ Vô Tình và Cố Lưu Phương một chút, Cổ Vô Tình chắp tay nói: “Đạo hữu, ân tình của ngươi, ta suốt đời khó quên, đợi một thời gian nữa, ta nhất định sẽ đến báo đáp ngươi.”

Hắn ta nói ra lời này cũng có chút ngượng ngùng.

Người ta đã cứu hắn ta, nhưng bây giờ hắn ta lại không thể báo đáp, hơn nữa dựa theo thực lực và thiên phú của đối phương, tương lai sẽ chỉ ở trên hắn ta, đến lúc đó, đối phương cũng không cần hắn ta làm gì.

“Ta và Cổ tiên nhân là bạn cũ, không cần quá chấp nhất chuyện báo đáp.” Sở Cuồng Nhân chần chờ một chút, sau đó còn nói thêm: “Cổ tiên nhân đi về cõi tiên, ta thật sự cảm thấy rất đáng tiếc, nếu có gì cần hỗ trợ, ngươi có thể đến tìm ta, chuyện ta có thể làm, ta sẽ tận lực.”

Kiếm Quan có chút ngoài ý muốn nhìn Sở Cuồng Nhân, trong ấn tượng của ông ta, Sở Cuồng Nhân không phải người dễ dàng cam kết với người khác như vậy.

Xem ra, vị Cổ tiên nhân này có ý nghĩ phi phàm với hắn.

Trên thực tế.

Cổ tiên nhân không phải có ý nghĩa phi phàm với Sở Cuồng Nhân, mà là có ý nghĩa phi phàm với Thương Khung tinh, đối phương đi đến Thương Khung tinh, truyền bá tu hành chi đạo, mới có thể khiến văn minh tu hành của Thương Khung tinh nhanh chóng phát triển tại giai đoạn trước.

Chỉ bằng điểm này, Sở Cuồng Nhân không ngại đưa ra hứa hẹn, mà Cổ tiên nhân chết, hắn cũng sẽ điều tra rõ ràng.

Cổ Vô Tình nghe vậy, trong lòng có chút cảm động.

Sau khi Cổ gia xảy ra chuyện, những người giao hảo với Cổ gia còn tránh không kịp, không ai nguyện ý xuất thủ tương trợ.

Thật không ngờ, tại Thanh Lan Tiên giới không có người quen này, hắn ta lại gặp Sở Cuồng Nhân, đối phương còn tốt hơn những thế lực giao hảo với Cổ gia kia mấy trăm lần.

Chương 965: Thăng Tiên trì, Oán Phật ba đầu sáu tay, Vạn Pháp Thần Liên chủng

“Sở đạo hữu, hôm nay từ biệt, nếu ngày sau ngươi rảnh rỗi, có thể đến Bách Gia thư viện, ta sẽ quét dọn giường chiếu đón tiếp.”

Cố Lưu Phương cười nói với Sở Cuồng Nhân, đối mặt với một vị tuyệt thế tiên chủng như thế, chỉ cần không ngu xuẩn, hắn ta cũng biết phải kết giao thật tốt.

Cho dù không kết giao, cũng tận lực không trở mặt.

“Bách Gia thư viện sao? Ta nhớ kỹ.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Trong truyền thuyết, Bách Gia thư viện truyền thừa cực kỳ lâu đời, thư viện có giấu đủ loại điển tịch tu hành, bí văn cổ lão.

Nếu có thời gian, hắn sẽ đến bái phỏng.

Dù sao, bản thân muốn khai sáng bản nguyên thuộc về mình, đi một đường từ xưa đến nay chưa có ai đi.

Con đường này, không chỉ cần quyết tâm, còn cần nội tình tri thức vô cùng thâm hậu, Bách Gia thư viện, là nơi hấp thu tri thức tốt.

Sau khi bái biệt hai người, Sở Cuồng Nhân liền rời đi.

Cổ Vô Tình đứng tại chỗ nhìn Cố Lưu Phương, nói: “Vị đạo hữu này, ngươi là người của Bách Gia thư viện sao?”

“Chính là Cố Lưu Phương của Bách Gia thư viện.”

Hai mắt Cổ Vô Tình tỏa sáng, “Nghe đồn Bách Gia thư viện thờ phụng hữu giáo vô loại, không biết có thể tiếp nhận kẻ ngoại lai này không?”

“Đương nhiên, trong thư viện ta có không ít kẻ ngoại lai.”

Cố Lưu Phương cười nói.

“Vậy không biết ta gia nhập thư viện như thế nào?”

Cổ Vô Tình muốn báo thù cho Cổ gia, đầu tiên, hắn ta phải sống sót trong Thanh Lan Tiên giới, mà ở đây, kẻ ngoại lai không được chào đón, trước hết, hắn ta phải tìm một thế lực cường đại gia nhập mới được.

Bách Gia thư viện là một lựa chọn rất tốt.

“Đạo hữu theo ta trở về, ta sẽ dẫn ngươi gia nhập.”

“Đa tạ.”

...

Mấy người Sở Cuồng Nhân rời khỏi di chỉ đạo thống cổ đại.

Sau đó, đi vào một dáy núi trống trải không người, Sở Cuồng Nhân hỏi Lam Vũ về truyền thừa của nữ tử Vũ Nhân kia.

“Vị nữ tử kia chính là cường giả chí cường của tộc Vũ Nhân trên Tiên giới, nàng đã vẫn lạc tại kỉ nguyên trước, nhưng lại vận dụng thủ đoạn nào đó, bảo lưu Tiên Thể và tiên thức của mình, lưu lại nơi đây, chờ truyền thừa...”

“Phần truyền thừa này, là truyền thừa thuộc về tộc Vũ Nhân...”

Lam Vũ êm tai nói.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng đang dùng Toàn Tri Chi Linh phân tích trạng thái của đối phương.

Vốn dĩ, Lam Vũ nắm giữ Thần Thánh Quang Minh chi thể, nhưng bây giờ, Thần Thánh Quang Minh chi thể đã thuế biến, biến thành một loại thể chất tên là Quang Minh Chiến Tiên Thể, là vị cường giả chí cường tộc Vũ Nhân kia dùng Tiên Thể và tiên thức tạo ra tiên thể chí cường thuộc về tộc Vũ Nhân cho Lam Vũ!

“Không phải biến mất, mà là thuế biến.”

“Nói cách khác, Đạo Thể có thể biến thành Tiên Thể? !”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Thần Thánh Quang Minh chi thể có thể, như vậy, các thể chất còn lại thì sao?

Trên người hắn có các thể chất như Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, Hỗn Độn Thể, Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể, có phải cũng có thể tiến hóa thành tiên thể không? !

Trong đầu Sở Cuồng Nhân chợt lóe lên linh quang.

Mặc dù Tiên Thể tuyệt cường của Lam Vũ do nhục thân và tiên thức của cường giả chí cường tộc Vũ Nhân tạo thành, hắn không có cơ duyên như vậy.

Nhưng hắn có Thể Chất Chi Thư a.

Hắn có thể phân tích Quang Minh Chiến Tiên Thể của Lam Vũ, nghiên cứu quá trình Đạo Thể tiến hóa thành Tiên Thể, tìm ra quy luật trong đó.

Từ đó, tăng từng thể chất của mình lên thành Tiên Thể!

“Thăng cấp thể chất, có lẽ, đây sẽ là bước đột phá tiếp theo của Thể Chất Chi Thư.” Khóe miệng Sở Cuồng Nhân cong lên, thầm nghĩ.

Lần này, Lam Vũ thu hoạch được truyền thừa của cường giả chí cường tộc Vũ Nhân, được tạo hóa lớn, mà Sở Cuồng Nhân thông qua việc này, cũng được dẫn dắt.

Hắn cảm thấy, dẫn dắt này, là thu hoạch không nhỏ hơn Lam Vũ.

“Lam Vũ, ngươi vừa thu hoạch được Tiên Thể này, cần phải thích ứng thật tốt, ta cũng muốn luyện hóa mấy loại hỏa chủng thần hỏa của Hỏa Thần Hoàng, vậy bế quan mấy ngày đi, Kiếm Quan, làm phiền ngươi hộ pháp cho chúng ta.”

Sở Cuồng Nhân nói với Kiếm Quan.

Đối phương gật đầu, “Tự nhiên.”

...

Mà trong mấy ngày Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ bế quan.

Ngoại giới, cũng không bình tĩnh.

Trận chiến tại di chỉ đạo thống cổ đại đã khiến thanh danh của Sở Cuồng Nhân triệt để truyền khắp chiến trường Tiên Cổ, tất cả mọi người đều biết đến nhân vật như vậy.

Danh tiếng của hắn thịnh, nhất thời có một không hai.

Danh tiếng của đám tiên chủng Vương giả còn lại, hoàn toàn bị ép xuống.

Sau trận chiến kia một tháng, chiến trường Tiên Cổ lại có đại động tĩnh, động tĩnh này, bắt nguồn từ chỗ sâu trong chiến trường Tiên Cổ.

Lần này tới chiến trường Tiên Cổ, không chỉ có tiên chủng, ngay cả tiên nhân cũng đến thăm dò, mà khu vực phát triển của bọn họ chính là khu vực trung tâm chiến trường Tiên Cổ, chiến đấu với đám oán linh cường đại nhất trong đó.

Chỗ đó, ngay cả tiên chủng cũng khó có thể đến gần.

Ngay hôm nay, chỗ sâu trong chiến trường Tiên Cổ truyền ra một tin tức kinh người, Thăng Tiên Trì trong truyền thuyết, hiện thế! !

Trong lúc nhất thời, toàn bộ chiến trường Tiên Cổ vì thế mà chấn động.

“Thăng Tiên Trì, trong truyền thuyết, hồ nước này có thể gột rửa thân thể, tịnh hóa Tiên Thể, nếu người chưa thành tiên tiến vào trong hồ, có thể tăng tỷ lệ thành tiên lên, tác dụng quá lớn.”

“Đối với tiên chủng mà nói, Thăng Tiên Trì không thể bỏ lỡ!”

“Không sai, hiện tại oán linh tại khu vực trung tâm chiến trường Tiên Cổ đã bị các tiên nhân quét sạch, Thăng Tiên Trì này, ta nhất định phải đi xem, cho dù được một chén nước tắm cũng được.”

Vô số tiên chủng nóng lòng muốn thử.

Sức cám dỗ của Thăng Tiên Trì đối với bọn họ vô cùng lớn.

Một nơi nào đó trên chiến trường Tiên Cổ.

Trong một sơn động.

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, trước mặt bày ra ba cái Oán Phật đỏ như máu, xoay quanh người hắn, có từng tia oán khí vờn quanh.

Một lát sau.

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở hai mắt ra, “Hợp cho ta!”

Chỉ thấy niệm lực của hắn lưu chuyển, điều khiển ba cái tượng phật Oán Phật đột nhiên đụng vào nhau, nương theo một trận phật quang huyết sắc lóe lên, ba cái tượng phật huyết sắc dung hợp, hóa thành một cái tượng phật ba đầu sáu tay.

Toàn thân tượng phật màu huyết hồng, lớn cỡ bàn tay, có ba đầu sáu tay, mà mỗi đầu đều có biểu lộ không giống nhau.

Một người trợn mắt, tướng mạo dữ tợn.

Một người cúi đầu, trách trời thương dân.

Một người trợn to hai mắt, trên mặt tràn đầy hoảng sợ.

Theo thứ tự là ba loại tâm tình giận dữ, thương xót, hoảng sợ.

Oán Phật lơ lửng giữa không trung, phát ra phật quang huyết sắc, ba động năng lượng khủng bố giống như thủy triều, từng cơn sóng liên tiếp khuếch tán.

“Hay cho một cái Oán Phật ba đầu sáu tay, uy lực không tầm thường a.”

Sở Cuồng Nhân nhìn Oán Phật trước mặt, dị sắc lóe lên.

Hắn mở tay ra, một đạo năng lượng màu đỏ ngòm lưu chuyển, năng lượng và Oán Phật hô ứng lẫn nhau, sinh ra một loại cộng minh.

“Thông qua Oán Phật này, ta lại nắm giữ một đạo oán khí bản nguyên chi lực, đạo bản nguyên thứ mười bốn.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Lần bế quan này, thời gian không dài.

Nhưng thu hoạch cũng không nhỏ, hắn đã hoàn toàn thôn phệ bốn loại hỏa chủng thần hỏa, nhưng vẫn chưa căn cứ vào đám hỏa chủng này tìm hiểu ra bản nguyên chi lực mới, chỉ khiến uy lực của Hoàng Hỏa lớn mạnh hơn không ít.

Đáng nhắc tới chính là Oán Phật này.

Căn cứ theo Oán Phật, hắn tìm hiểu ra một đạo oán khí bản nguyên, ngoài ra, bị hắn luyện hóa xong, ba cái Oán Phật hợp nhất, hình thành cái Oán Phật ba đầu sáu tay, chính là chí bảo trấn tông của Tà Phật tông!

“Có Tiên Khí này, lá bài tẩy của ta lại nhiều thêm một loại.”

“A, vậy rút phần thưởng đi.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói, mở Huyễn Tưởng Luân Bàn ra.

“Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần Vạn Pháp

Thần Liên chủng!”

Hai mắt hắn tỏa sáng.

Mở thùng vật phẩm ra, hắn nhìn giới thiệu của Vạn Pháp Thần Liên chủng.

Vạn Pháp Thần Liên, đây là một gốc tiên thực!

Hơn nữa không phải tiên thực bình thường, là một loại tiên pháp có thể căn cứ theo bản nguyên diễn hóa thần liên, nhất phẩm là sen nở một cánh, có thể để người sở hữu tham ngộ một loại tiên pháp, nhị phẩm là sen nở hai cánh, có thể diễn hóa hai loại tiên pháp.

Gốc Thần Liên này, có tổng cộng mười hai phẩm.

Theo lý thuyết, có thể diễn hóa mười hai loại tiên pháp!

Nhưng chuyện này phải dựa theo năng lực của người sở hữu, nếu ngộ tính tẩm bổ Thần Liên của tu sĩ không đủ, hoa nở mười hai cánh cũng chưa chắc đã có thể diễn hóa hai ba loại tiên pháp, đây là một loại tiên thực sẽ căn cứ theo trình độ của tu sĩ mà phát huy ra hiệu quả.

Chương 966: Thăng Tiên Trì, đám tiên chủng tranh giành danh ngạch, ta cần tranh giành sao?

“Rút ra.”

Sở Cuồng Nhân rút Thần Liên ra, nhất thời, trong cơ thể hắn xuất hiện một đóa sen ánh vàng rực rỡ, giăng đầy đạo văn huyền diệu.

“Vật có thể trợ giúp người diễn hóa tiên pháp sao, không tệ.”

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng.

Ngộ Thần Tửu của mình còn chưa luyện tốt, hắn vốn cho rằng chuyện diễn hóa tiên pháp phải mất một đoạn thời gian nữa, nhưng bây giờ tốt rồi, Vạn Pháp Thần Liên Chủng này, có thể đưa vào danh sách những vật quan trọng.

Diễn hóa tự sáng tạo ra tiên pháp, nắm giữ Chứng Pháp Chi Ấn.

Đây là suy nghĩ khi Sở Cuồng Nhân còn chưa tiến vào Tiên giới đã có.

Trước khi hắn tự sáng tạo ra bản nguyên, chuyện này quan trọng giống như chuyện hắn phải tận khả năng lĩnh hội nhiều loại bản nguyên, đây là hai phương hướng tư hành của hắn.

Bản nguyên chi lực, Chứng Pháp Chi Ấn...

Đây đều là thứ có thể khiến hắn tăng thực lực lên.

“Vạn Pháp Thần Liên Chủng đã ở trong cơ thể, còn lại, chính là thu thập Thủy Mộc chi tinh hoa tưới nước cho nó.” Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Vạn Pháp Thần Liên Chủng muốn trưởng thành, chỉ dựa vào Đế khí tẩm bổ thì còn thiếu rất nhiều, phải có lượng lớn tinh hoa thủy mộc mới được.

Giống như hoa cỏ cần tưới nước vậy.

Trên bản chất, tiên thực và hoa cỏ cũng không có khác biệt lớn.

“Lam Vũ đã thích ứng không sai biệt lắm đi, ta cũng phải xuất quan, thuận tiện phân tích Quang Minh Chiến Tiên Thể trên người nàng, tìm ra phương pháp thăng cấp Đạo Thể.” Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Hắn đi ra sơn động.

Ngoài động, bầu trời vẫn là dáng vẻ u ám, thân ở trong chiến trường Tiên Cổ, oán khí vờn quanh, cũng không có thời tiết tốt.

Hắn lắc đầu, “Ở lại đây một thời gian nữa, nếu không có gì đáng giá thì tranh thủ tìm thêm một vài cơ duyên nữa rồi rời đi.”

Ngoài động, Lam Vũ đã xuất quan trước hắn một bước.

Nàng đứng dưới tàng cây, dáng người cao gầy, đùi ngọc thon dài, vẫn mặc áo giáp màu trắng bạc, mái tóc dài màu trắng bạc tùy ý rối tung trên vai, ngũ quan tinh xảo, tròng mắt màu xanh lam giống như hải dương, sạch sẽ linh động.

Khí chất thanh lãnh uy vũ.

Giống như một vị nữ võ thần lẫm liệt không thể xâm phạm.

“Công tử, ngươi xuất quan rồi.”

Lam Vũ phát giác được Sở Cuồng Nhân, quay người cười một tiếng.

Trong tròng mắt màu lam, nổi lên gợn sóng, giống như có vô hạn nhu tình.

“Ừm, ngươi thích ứng với Chiến Tiên Thể thế nào rồi?”

Sở Cuồng Nhân hỏi.

“Đã thích ứng đại khái rồi, tu vi cũng đột phá đến Đại Đạo Chủ, đồng thời nắm giữ quang minh chiến đâu bản nguyên chi lực.”

“Quang minh là đạo của ta, chiến đấu, là chức trách của ta, quang minh chiến đấu bản nguyên, là bản nguyên thích hợp với ta nhất.”

Lam Vũ cười nhạt nói.

“Công tử, chúc mừng xuất quan, nhìn dáng vẻ của ngươi, giống như lại có tâm đắc.” Kiếm Quan đi tới, cười nói.

“Tạm được.”

Sở Cuồng Nhân nói: “Gần đây có xảy ra chuyện gì không?”

“Có có.”

Kiếm Quan còn chưa nói gì, bên cạnh tiểu hồ ly đã trực tiếp nhảy lên nói: “Đại lão, trước mấy ngày, tại chiến trường Tiên Cổ xuất hiện Thăng Tiên Trì, rất nhiều người đã đến đó, chúng ta cũng đi tham gia náo nhiệt đi.”

“Há, Thăng Tiên Trì?”

Sở Cuồng Nhân có chút hứng thú.

“Đúng vậy, đó là một nơi địa bảo do thiên địa tạo hóa, có lợi ích rất lớn đối với tiên chủng.” Kiếm Quan nói.

“Đã như vậy, thì đi xem một chút.”

Sở Cuồng Nhân cũng không cự tuyệt.

Rất nhanh, mấy người đã xuất phát về phía Thăng Tiên Trì.

Mà bên ngoài Thăng Tiên Trì phía xa, đông đảo tiên chủng còn đang tranh đoạt danh ngạch tiến vào Thăng Tiên Trì, vẫn không biết mình sắp nghênh đón tồn tại cỡ nào!

…

Chỗ sâu trong chiến trường Tiên Cổ, một đỉnh núi.

Trong chiến trường Tiên Cổ khắp nơi tràn ngập oán khí, đỉnh núi này lại lộ ra rất đặc thù, bởi vì nơi đây tiên huy sáng chói, oán khí bốn phía đều không thể đến gần, khiến nơi đây trở nên không hợp với chiến trường Tiên Cổ.

Trên đỉnh núi, có một hồ nước bao trùm phạm vi mười dặm.

Hơi nước trong hồ bốc lên, tiên huy quanh quẩn.

Chính là Thăng Tiên Trì mà vô số tiên chủng hướng tới!

Nước trong Thăng Tiên Trì đều là linh khí vô cùng tinh thuần ngưng tụ mà thành, một giọt nước, tương đương với một triệu linh tủy.

Hồ nước mười dặm này, giá trị khó có thể đoán được.

Nhưng giá trị lớn hơn là tiên huy quanh quẩn trong hồ nước, những tiên huy này quấn quanh với nước hồ, hình thành một cỗ huyền diệu chi lực, vì có tiên huy này, nước hồ mới có năng lực cường đại gột rửa thân thể, tẩy cân dịch tủy, đủ khiến tiên chủng càng thêm thông thuận trên đường thành tiên.

Bên ngoài Thăng Tiên Trì có vô số cấm chế vờn quanh, mà những cấm chế này, chính là do các tiên nhân tiến vào chỗ sâu trong chiến trường Tiên Cổ lần này bố trí ra.

Mục đích là để phòng ngừa người khác thăm dò Thăng Tiên Trì.

Những tiên nhân này đã sớm thương lượng xong, chỉ có tiên chủng của đạo thống Tiên cấp mới có tư cách tiến vào Thăng Tiên Trì tiến hành tẩy lễ.

Nhưng không muốn người ta nói là bá đạo, đám tiên nhân này quyết định cho đám tiên chủng ngoài đạo thống Tiên cấp mười danh ngạch.

Còn là mười người nào, cũng chỉ có thể nhìn thực lực của bọn họ.

…

Bên ngoài Thăng Tiên Trì, rất nhiều tiên chủng đang tranh đấu.

Bọn họ đều đang tranh đoạt mười tấm lệnh bài.

Điều này đại biểu cho danh ngạch tiến vào Thăng Tiên Trì.

Lệnh bài đã vài lần đổi chủ, một tên tiên chủng cướp được lệnh bài, nhưng một giây sau đã bị người ta hô nhau lên cướp.

“Ha ha, cảnh tượng này thật hiếm thấy.”

Trên bầu trời, một vị tiên chủng nhìn cảnh tượnghỗn loạn phía dưới, khẽ cười nói, người này là một vị tiên chủng của Thánh thành, hắn ta nhìn đám tiên chủng đang tranh đoạt lệnh bên bên dưới, lộ ra vẻ khinh thường.

Đám tiên chủng của các đạo thống Tiên cấp khác cũng lộ ra vẻ mặt không sai biệt lắm.

So với đám tiên chủng liều sống liều chết cướp đoạt lệnh bài này, bọn họ tốt hơn rất nhiều, ngay từ đầu đã được dự định ra.

Đây chính là chứng minh tốt nhất cho câu nói lưng tựa đại thụ hưởng bóng mát.

“Các ngươi nói, mười danh ngạch này sẽ rơi vào tay những ai?”

“Không biết, dù sao ai cầm cũng không quan trọng.”

“Không cần để ý đến bọn họ, chúng ta rút thăm trước đi, quyết định người nào đi vào Thăng Tiên Trì trước.”

Một nam tử mặc trường bào màu vàng nhàn nhạt nói.

Nam tử này dáng người vĩ ngạn, khuôn mặt uy nghiêm, đứng ở nơi đó giống như một vị Vương giả cao cao tại thượng, khiến người ta không nhịn được thần phục, người này là một trong thập nhị vương, thái tử của Đại Nguyên hoàng triều... Nguyên Võ!

Còn chuyện rút thăm mà hắn nói, là quy củ lần này tiến vào Thăng Tiên Trì tiến hành tẩy lễ.

Năng lượng trong Thăng Tiên Trì to lớn, chịu đựng được tất cả tiên chủng của đạo thống Tiên cấp đến hoàn thành tẩy lễ.

Nhưng lúc tiên chủng đang tiến hành tẩy lễ, trong lòng không được suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, vì phòng ngừa có người quấy rầy, hoặc là phát sinh chuyện ngoài ý muốn, đám tiên quyết định dùng phương thức rút thăm, quyết định trình tự tiến vào, một để tiên chủng của từng đạo thống tiến vào Thăng Tiên Trì tẩy lễ.

“Vậy thì bắt đầu đi.”

Một nữ tử xinh đẹp mặc váy dài màu trắng nói.

Nữ tử này, cũng là một trong tiên chủng thập nhị vương.

Chỉ thấy ở trước mặt mọi người có mười bốn chùm sáng, đại biểu cho muốn bốn đạo thống Tiên cấp đi vào chiến trường Tiên Cổ lần này.

“Từ một đến mười bốn, sắp xếp theo con số, đạo thống rút được đầu tiên có thể đi vào.” Nguyên Võ nói.

Nói xong, hắn ta liền muốn bắt đầu rút thăm.

“Các ngươi nhìn.”

Nhưng đột nhiên, tiên chủng bốn phía bỗng nhiên hét lên kinh ngạc.

Chỉ thấy đám tiên chủng đang tranh đoạt danh ngạch tiến vào Thăng Tiên Trì lần này đồng thời ngừng tay, hoảng sợ nhìn về phía xa.

Bọn họ cảm giác được, có một cỗ khí tức mạnh mẽ mà bọn họ khó có thể với tới đang đến gần.

Phóng tầm mắt ra, chỉ thấy phía cuối ánh mắt, có một bóng người bạch y tuyệt thế chậm rãi đi tới, phía sau dẫn theo ba ngươi, theo thứ tự là hai nữ tử và một lão giả tóc mai điểm bạc.

Chính là mấy người Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân đi vào, không hề che đậy khí tức của mình, hoàn toàn triển lộ uy áp, chấn nhiếp tất cả tiên chủng.

Hắn nhìn về phía Thăng Tiên Trì, mỉm cười nói: “Dụ hoặc của Thăng Tiên Trì thật lớn, đưa tới nhiều người như vậy.”

“Là hắn, Sở Cuồng Nhân!”

“Tên quái vật liên tiếp trảm giết tiên chủng Vương giả kia sao? Quả nhiên hắn cũng tới.”

Mọi người nghị luận ầm ĩ, nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt mang theo nồng đậm kiêng kị.

Mà đám tiên chủng của các đạo thống Tiên cấp trên bầu trời cũng đang nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo hiếu kỳ.

Trong đó, một tên tiên chủng lạnh lùng nói: “Sở Cuồng Nhân, cho dù là ngươi, muốn đi vào Thăng Tiên Trì, cũng phải dựa theo quy củ, nhất định phải tranh đoạt danh ngạch tiến vào Thăng Tiên Trì mới được.”

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua tiên chủng bốn phía, nhìn thấy lệnh bài trong tay họ, lập tức hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Hắn cười xùy một tiếng, sau đó nhìn đám tiên chủng trên hư không, “Tranh giành? Ta cần tranh giành sao?”

Chương 967: Dùng phương thức của tiên chủng, một người bại đám tiên chủng

“Tranh giành? Ta cần tranh giành sao?”

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, ánh mắt nhìn về phía hư không nơi xa.

Hắn có thể cảm giác được, ở nơi đó, có mười mấy cỗ khí tức vô cùng cường đại đang lưu chuyển, khí tức còn mạnh hơn hư tiên rất nhiều.

Là... Tiên! !

Sở Cuồng Nhân vừa dứt lời, trên người Kiếm Quan phía sau hắn đột nhiên bộc phát ra một cỗ ba động tiên nguyên mạnh mẽ tuyệt luân.

Một cỗ kiếm ý kinh thiên, vụt lên từ mặt đất, đâm thẳng vào mây trời! !

“Công tử nhà ta hỏi, các ngươi không nghe thấy sao?”

Kiếm Quan từ tốn nói.

Lời vừa nói ra, mọi người không khỏi điên cuồng nuốt nước miếng.

Công tử?

Người này lại là tùy tùng của Sở Cuồng Nhân? !

Móa nó!

Khí tức kinh khủng như vậy, là tiên nhân!

Sở Cuồng Nhân, lại có một vị tiên nhân làm tùy tùng? !

Chuyện này cần bối cảnh kinh khủng đến bực nào! !

“Người nào nói cho ta biết, hắn chỉ là một kẻ ngoại lai không có bất kỳ bối cảnh nào đi? Có tiên nhân làm tùy tùng, lại không có bối cảnh? Đùa ta à?”

“Tiên nhân làm tùy tùng? Trời ạ...”

Rung động không chỉ đám tiên chủng.

Càng rung động hơn là đám hư tiên ẩn trong hư không phía xa.

Bọn họ nhìn Kiếm Quan, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được, cảm thấy mình đã nghe nhầm rồi hoặc là đang nằm mơ, nếu không tại sao lại có chuyện như vậy?

Đường đường là Kiếm Quan, tuyệt đại Kiếm Tiên trấn áp một thời đại lại làm tùy tùng cho một kẻ ngoại lai? ?

Đây là đang đùa bọn họ phải không? !

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trên mặt một vị tiên tràn đầy vẻ khó hiểu nói, nhưng không ai có thể trả lời hắn ta, bởi vì những người khác cũng đều chấn kinh, không hiểu.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi có thể không tranh đoạt danh ngạch với người khác, nhưng muốn đi vào Thăng Tiên Trì, còn phải tiến hành rút thăm.”

Trong hư không, truyền tới một giọng nói đạm mạc.

Tiên nhân mở miệng.

Hiển nhiên, bọn họ không muốn nhấc lên xung đột mãnh liệt với Kiếm Quan, mà Sở Cuồng Nhân có thể thu phục Kiếm Quan, việc này khiến đám người rất khiếp sợ.

Trước khi chưa điều tra rõ ràng, bọn họ không dám tùy tiện ngăn cản đối phương.

“Há, còn muốn rút thăm sao? Thật là phiền phức, tất cả mọi người là tiên chủng, dùng phương thức trực tiếp nhất giải quyết là tốt rồi.”

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, đạm mạc nói: “Ta muốn là người đầu tiên đi vào, nếu người nào không đồng ý, có thể xuất thủ với ta, hoặc là, các ngươi cùng tiến lên, ta cũng không quan trọng.”

Lời vừa nói ra, một mảnh xôn xao.

Đông đảo tiên chủng nhìn Sở Cuồng Nhân, trên mặt hiện lên vẻ không thể tin được.

“Hắn vừa nói cái gì? Hắn muốn khiêu chiến tất cả tiên chủng đạo thống Tiên ở đây? Chẳng lẽ hắn điên rồi sao? !”

“Không thể tin được, làm sao hắn dám làm như thế?”

“Cho dù hắn là Sở Cuồng Nhân, cho dù năng lực của hắn mạnh hơn, nhưng khiêu chiến tất cả tiên chủng ở đây cũng quá cuồng vọng đi.”

Tiên chủng bình thường liên tục kinh hô, mà đám tiên chủng đạo thống Tiên cấp bị Sở Cuồng Nhân khiêu chiến lại vừa sợ vừa giận!

Phải biết, bọn họ là tiên chủng xuất sắc nhất tại phương Tiên giới này, từ xưa tới nay chưa có ai dám nói những lời này trước mặt bọn họ.

Nhất là nhân vật cấp bậc tiên chủng Vương giả, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt muốn phun ra lửa giận.

“Rất tốt, nhiều năm như vậy, ngươi là tiên chủng ngoại lai cuồng ngạo nhất mà ta đã gặp, ta đúng là muốn thử một chút, có phải thực lực của ngươi phải cường đại như trong truyền thuyết không?” Tiên chủng Vương giả Nguyên Võ lạnh giọng nói.

Hắn ta sải bước ra, Đế khí dồi dào như hồng thủy đổ xuống, ba động bản nguyên vô cùng nồng đậm bạo phát, nghiền ép hư không bốn phỉa, “Chỉ cần ngươi có thể thắng ta, ngươi muốn là người đầu tiên vào Thăng Tiên Trì, ta sẽ không có bất kỳ ý kiến gì.”

Trong hư không, các tiên nhân cũng không nói gì, đã ngầm chấp nhận việc này, bọn họ cũng rất muốn nhìn xem năng lực của Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, ngoắc ngón tay, “Tới đi.”

Nguyên Võ xuất thủ, một quyền đánh ra, Đế khí dồi dào và ba động bản nguyên tập hợp lại một chỗ, hóa thành một đạo quyền ảnh màu vàng.

Sở Cuồng Nhân đứng bất động, nhẹ nhàng nâng tay, Đế khí và ba động bản nguyên đồng thời bạo phát, cứ thế đánh nát một quyền kia.

“Thái tử Đại Nguyên thần triều, chỉ có như thế thôi sao?”

Sở Cuồng Nhân vẫn đứng tại chỗ, đạm mạc nói.

“Bàn Nguyên Thần Quyết, Chấn Thiên Lôi! !”

Chỉ thấy Nguyên Võ khẽ quát một tiếng, Đế khí và đạo văn xen lẫn, hóa thành từng đạo lôi quang màu xanh thẳm, một quyền đánh ra, bản nguyên chi lực gia trì, lôi đình tho to giống như Giao Long đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

“Tôn Hoàng Kiếm Quyết!”

Đế khí sau lưng Sở Cuồng Nhân phun trào, hóa thành một cái đế vương pháp tướng màu vàng, ngay sau đó, trong lòng bàn tay đế vương pháp tướng có kiếm khí xen lẫn, hóa thành một đạo kiếm ảnh màu vàng rực, hoành không chém ra, uy thế có thể phá nát hư không!

Kiếm ảnh và lôi đình ầm vang va chạm.

Chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn.

Lôi đình ầm vang sụp đổ, mà kiếm khí thế như chẻ tre, chém về phía Nguyên Võ, trực tiếp đánh bay hắn ta ra ngoài!

Uy lực một kích này khiến đồng tử mọi người đột nhiên co rụt lại.

Một kiếm bại tiên chủng Vương giả? !

“Chiến lực của người này không kém hơn trong truyền thuyết chút nào!”

“Thậm chí... Càng mạnh hơn!”

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, hắn nhìn trước đám Vương giả của các đạo thống Tiên cấp, thản nhiên nói: “Ta đã nói, ta cho phép các ngươi cùng tiến lên, hiện tại còn không nắm chắc cơ hội sao?”

Lời hắn nói, khiến sắc mặt đám tiên chủng tái xanh.

“Lên!”

“Ta không tin một mình hắn thật sự có thể đánh bại tất cả chúng ta!”

Đám tiên chủng này đến từ những thế lực, đạo thống Tiên cấp khác nhau, quan hệ của bọn họ vốn là đối chọi gay gắt.

Nhưng bây giờ bởi vì một mình Sở Cuồng Nhân mà có chung mối thù, không thể không nói, hành động của Sở Cuồng Nhân coi như một hành động vĩ đại.

“Thiên Phong chỉ!”

“Vô Huyền Kiếm Trảm!”

“Viêm Long Nộ Khiếu Thiên Sơn!”

Các loại ba động tiên pháp cường hãn đồng thời bạo phát, quang mang tiên pháp vô cùng lộng lẫy, liên tiếp nở rộ trong hư không.

Mà Sở Cuồng Nhân ở trong công kích tiên pháp, bóng người bất động như núi, đứng chắp tay, thân hình thẳng tắp, chỉ thấy tử liên nở rộ quanh người hắn, hóa thành kiếm khí Thiên Liên, ngăn lại tất cả công kích tiên pháp.

Oanh, oanh, oanh...

Nương theo từng đợt ầm vang kinh hãi, cả vùng lâm đều bị chấn động, từng vết rách khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Bụi mù cuồn cuộn, che khuất bầu trời.

Mọi người nhìn chằm chằm bụi mù kia, ở nơi đó, có ba động tiên pháp cuồng bạo lưu chuyển, tất cả mọi người cảm thấy, không một vị tiên chủng nào có thể sống sót trong công kích tiên pháp kinh khủng như vậy.

“Thành công không?”

“Gia hỏa này, đã bị đánh bại sao?”

Trong đám người, có mấy tên tiên chủng không xuất thủ, trong đó bao gồm hai người Cổ Vô Tình, Cố Lưu Phương.

Bọn họ nhìn bụi mù, khóe miệng cong lên, Cố Lưu Phương cười nhạt một tiếng nói: “Người kia, sẽ không dễ dàng bị đánh bại như thế.”

Lúc mọi người nín thở ngưng thần, chỉ thấy một trận Đế khí như sóng to bao phủ, tán đi bụi mù đầy trời.

Một bóng người bạch y tuyệt thế xuất hiện.

Sở Cuồng Nhân ngạo nghễ mà đứng, ánh mắt bễ nghễ, nhìn mọi người, từ tốn nói: “Hiện tại đến lượt các ngươi tiếp ta một chiêu.”

Hắn vừa dứt lời, linh khí bốn phía cứng lại, phong vân đứng im, trong nháy mắt thiên địa như ngừng hoạt động.

Chiêu thức chưa ra, mọi người đã cảm giác được một cỗ áp lực cường đại trước nay chưa từng có, khiến hô hấp của bọn họ khó khăn.

“Nhất Niệm Khởi, Thiên Địa Thương!”

Một giọng nói đạm mạc quanh quẩn, vang vọng!

Ngay sau đó, từng vòng sóng ánh sáng màu đỏ tía khuếch tán ra, đánh về phía mọi người, phàm là người bị sóng ánh sáng oanh trúng, ào ào thổ huyết bay ngược ra ngoài, ngay cả tiên chủng Vương giả, cũng không nhịn được sắc mặt trắng xám.

Ngắn ngủi hai cái hô hấp, đám tiên chủng đã nằm ngổn ngang trên mặt đất, kêu rên liên tục.

Giữa thiên địa, chỉ có một bộ bạch y ngạo nghễ mà đứng, giống như quân vương bễ nghễ trong gầm trời!

Chương 968: Tiến vào Thăng Tiên Trì, thích thành thục hơn, dự định của Sở Cuồng Nhân

Rung động, rung động!

Rung động không có gì sánh kịp đánh thẳng vào trái tim mỗi người ở đây.

Một chiêu bại một đám tiên chủng!

Thực lực này, khiến đám tiên chủng không tham chiến trợn mắt há mồm, nhìn dáng người mặc bạch y ngạo nghễ mà đứng kia, chấn động không gì sánh nổi!

Sở Cuồng Nhân thu liễm Đế khí niệm lực, nhìn một đám tiên chủng trước mặt, đạm mạc nói: “Ta đi vào trước, hiện tại, người nào có ý kiến không? !”

Ánh mắt chiếu tới, đám tiên chủng đều phải cúi đầu.

Nhiều tiên chủng như vậy lại bị một mình đối phương đánh bại, áp chế đến không ngẩng đầu được lên, bọn họ còn mặt mũi gì nói một chữ “Không” đâu?

“Sinh vì tiên chủng, hắn đã làm đến cực hạn!” Cổ Vô Tình nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo kính nể, thậm chí còn hướng tới.

“Đúng vậy, không một vị tiên chủng nào có thể giống hắn, chưa đặt chân vào đường thành tiên đã đánh một đám tiên chủng Vương giả không có sức đánh trả.”

Cố Lưu Phương cũng không nhịn được cảm khái nói.

“Hắn thật sự chưa đạp vào đường thành tiên sao? Nhưng làm sao chiến lực của hắn lại cường đại đến mức này?” Cổ Vô Tình nghi ngờ nói.

“Đây chỉ sợ là dị số a.”

Cố Lưu Phương nỉ non nói.

Trong hư không, từng đợt ba động tiên nguyên cường hãn bạo phát.

Hiển nhiên, đám tiên nhân này cũng chấn kinh vì chiến lực Sở Cuồng Nhân bày ra, thậm chí bởi vậy mà không khống chế nổi ba động tiên nguyên của mình.

“Chiến lực như vậy, thật sự chưa đặt chân vào đường thành tiên sao?”

“Tiên chủng như thế, cho dù là đạo thống Tiên cấp cổ xưa nhất cũng chưa chắc đã có, đừng nói đến một kẻ ngoại lai.”

“Rốt cuộc hắn có bối cảnh gì?”

Sở Cuồng Nhân cảm giác được ba động tiên nguyên, nhìn về phía hư không, từ tốn nói: “Thế nào, chư vị tiên nhân có ý kiến gì không?”

Kiếm Quan nghe vậy, cũng một bước đi ra, kiếm ý tràn ngập.

“Được.”

Đám tiên nhân trầm mặc một hồi, để Sở Cuồng Nhân đi vào trước.

Dù sao, năng lượng Thăng Tiên Trì to lớn, đủ để chèo chống tất cả tiên chủng của các đạo thống Tiên cấp hoàn thành tẩy lễ.

“Đi thôi.”

Sở Cuồng Nhân nói với mấy người Lam Vũ sau lưng.

Nhất thời, mấy người tiến nhập Thăng Tiên Trì.

Nhìn bóng lưng bọn họ, ánh mắt đám tiên chủng vô cùng phức tạp, trong lòng cảm thấy một trận thất bại không cách nào nói rõ được.

“Đáng giận!”

Nguyên Võ nện một quyền trên mặt đất, trên mặt tràn đầy không cam tâm.

Là một vị tiên chủng Vương giả, hắn ta rất kiêu ngạo, nhưng hôm nay, niềm kiêu ngạo của hắn ta lại bị Sở Cuồng Nhân triệt để nghiền nát.

Không chỉ hắn ta, những người còn lại cũng là như thế.

“Cứ để người này đi vào như vậy sao?”

Trong hư không, các tiên nhân đang trao đổi.

“Đi dò xét, điều tra rõ ràng lai lịch của người này trước, vì sao Kiếm Quan lại đi theo người này?” Một vị tiên nhân nói.

Trước khi chưa làm rõ chuyện này, bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ trêu chọc thế lực ghê gớm gì.

Mặc dù bọn họ là đạo thống Tiên cấp, nhưng cũng không phải không có đối thủ.

Có thể uy hiếp đến bọn họ, cũng không ít.

Ví dụ như Thần Thú, đạo thống Tiên Cổ...

“Được.”

“Vậy nhân dịp hắn đang ở trong Thăng Tiên Trì tẩy lễ, đi điều tra rõ ràng lai lịch người này đi, sau đó lại hành động.”

“Ừm...”

Mười bốn người của đạo thống Tiên cấp cùng nhau hành động, bọn họ có thể điều động mạng lưới tình báo khổng lồ, khó có thể tưởng tượng, cơ hồ toàn bộ Thanh Lan Tiên giới, không ai có thể giấu giếm được điều tra của bọn họ.

Mà giờ khắc này, trong Thăng Tiên Trì.

Sở Cuồng Nhân nhìn mười dặm hồ nước trước mặt, trong mắt lướt qua một vệt ngạc nhiên, “Đây chính là Thăng Tiên Trì, quả nhiên không tầm thường.”

Trên mặt tiểu hồ ly và Lam Vũ cũng tràn đầy chờ mong.

Chỉ thấy tiểu hồ ly trực tiếp hóa thành bản thể, bịch một tiếng trực tiếp nhảy vào Thăng Tiên Trì, bơi lội trong đó.

“Thật thoải mái a, đại lão, mau xuống đây cùng nhau tắm đi.”

Tiểu hồ ly nói.

Bên cạnh, Kiếm Quan cười nhạt nói: “Công tử, Thăng Tiên Trì này không có tác dụng lớn với ta, ta ở chỗ dây hộ pháp cho các ngươi.”

Nói xong, ông ta bước ra một đoạn, từng đạo Thanh Liên nở rộ trong hư không, hóa thành cấm chế dày đặc, ngăn cách mười dặm Thăng Tiên Trì.

Đợi Kiếm Quan rời đi, Lam Vũ nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

“Công tử, ta thay quần áo cho ngươi đi.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, cũng không cự tuyệt, “Được.”

Lam Vũ đi lên, giúp Sở Cuồng Nhân cởi quần áo trên người, nhìn thân thể hoàn mỹ giống như bạch ngọc kia, Lam Vũ không khỏi đỏ mặt, “Da thịt công tử thật tốt, vừa trắng vừa trơn.”

“Khụ khụ, đây là khen ta sao?”

Sở Cuồng Nhân không nhịn được ho hai tiếng.

Vừa trắng vừa trơn?

Dùng từ này để hình dung hắn, cảm giác là lạ.

Sau khi Sở Cuồng Nhân cởi hết y phục liền đi vào Thăng Tiên Trì, nhất thời, ao nước bốn phía cuốn theo tiên huy thấm vào thân thể hắn.

Hắn có thể cảm giác được, từng đạo năng lượng của Tiên Trì đang thông qua lỗ chân lông huyệt khiếu của mình, không ngừng rót vào cơ thể, gột rửa tạp chất trong cơ thể, khai thác kinh mạch, chiết xuất Đế khí.

“Tẩy kinh phạt tủy.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói, đây không phải lần đầu tiên hắn trải qua chuyện này, nhưng tác dụng của Thăng Tiên Trì càng thêm rõ ràng.

Ngay khi hắn trải nghiệm sự huyền diệu của Thăng Tiên Trì, hắn bỗng nhiên cảm giác được, Vạn Pháp Thần Liên Chủng trong cơ thể mình chấn động một cái.

Lại lộ ta một tia khát vọng.

Liên Chủng dị động, khiến Sở Cuồng Nhân chú ý.

“Muốn tẩm bổ Liên Chủng, cần lượng lớn tinh hoa thủy mộc, mà Thăng Tiên Trì, có thể dùng để tưới Liên Chủng sao? !”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Ngay khi hắn đang suy đoán, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng nước.

Hắn đảo mắt nhìn lại, chỉ thấy một bộ nhục thể vô hạn mỹ hảo, trắng bóng tiến vào Thăng Tiên Trì, đi về phía hắn.

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút.

“Lam Vũ?”

“Công tử, ta tới giúp ngươi xoa vai đi.”

Lam Vũ đi đến bên cạnh Sở Cuồng Nhân nói, tuyệt không để ý đến chuyện bây giờ thân thể mình không che giấu chút nào.

Đối với nàng mà nói, cả người nàng đều là của Sở Cuồng Nhân, để đối phương nhìn hết, cũng không đáng là gì.

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút, sau đó khôi phục lại.

“Được.”

Hắn cảm giác được hai tay mềm mại của Lam Vũ đặt lên vai mình xoa nắn, thỉnh thoảng, sau lưng có hai khối mềm mại dính sát vào.

Ừm...

Dáng người Lam Vũ rất được nha.

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

“Đại lão, ta cũng tới giúp ngươi.”

Tiểu hồ ly cũng bơi đến, chẳng biết lúc nào đã hóa thành hình người, khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng, đáng yêu động lòng người.

Nàng tới giúp Sở Cuồng Nhân bóp chân đấm lưng.

Nhưng tay một con hồ ly làm sao có thể khéo léo chứ, một trận loạn bóp loạn nắm, niệm lực Sở Cuồng Nhân khẽ động, trực tiếp ném đối phương bay ra ngoài, “Chân tay lóng ngóng, ngươi vẫn nên một mình ở bên cạnh tắm đi.”

Phù một tiếng, bọt nước văng khắp nơi.

Tiểu hồ ly từ trong nước chui ra, nhìn cánh tay bắp chân nhỏ của mình, không khỏi ngoác miệng nói, “Quả nhiên, đại lão vẫn cảm thấy hứng thú với người thành thục hơn? Mình phải nhanh lớn lên mới được.”

Nhưng Nguyệt Quang Hồ là Thần Thú, thọ mệnh kéo dài, hiện tại nàng ở trong thời kì trưởng thành, muốn đi vào thời kì thành thục, không biết phải chờ đến ngày tháng năm nào.

Sở Cuồng Nhân đang hưởng thụ Lam Vũ phục vụ.

Cứ như vậy, qua ba ngày.

Sở Cuồng Nhân cảm giác Thăng Tiên Trì tẩy lễ đã không sai biệt lắm, thể chất của Lam Vũ, tiểu hồ ly cũng được cải thiện to lớn.

Theo đạo lý mà nói, hiện tại bọn họ nên rời đi, để người của các đạo thống còn lại đi vào, nhưng Sở Cuồng Nhân không rời đi.

Thậm chí, hắn còn ngâm mình trong Thăng Tiên Trì không ra.

“Công tử, ngươi có tính toán gì không?”

Lam Vũ tò mò hỏi.

“Ừm, ta đúng là có dự định, nhưng ta sợ người của các đạo thống còn lại sẽ đánh chết ta, nhưng, ta có gì phải sợ chứ?”

Hắn khẽ cười một tiếng.

Chương 969: Liên tiếp tự sáng tạo tiên pháp, Nam Kha thôi toán

Sở Cuồng Nhân vẫn ở trong Thăng Tiên Trì.

Hắn đang đánh tính toán, chỉ thấy tâm niệm hắn vừa động, trong cơ thể bộc phát ra một cỗ hấp lực vô cùng cuồng bạo.

Nhất thời, ba đào bốn phía hùng dũng, bọt nước vẩy ra.

Sở Cuồng Nhân như nuốt chửng nước hồ, hút một lượng lớn nước vào trong cơ thể, hắn đang muốn dùng nước trong Thăng Tiên Trì, tưới cho Vạn Pháp Thần Liên!

Thăng Tiên Trì này chính là tinh hoa thiên nhiên của thủy mộc.

Là chất dinh dưỡng thích hợp nhất để tưới cho Liên Chủng!

Chỉ thấy Liên Chủng được nước trong Thăng Tiên Trì tưới xuống, bắt đầu mọc rễ nảy mầm, trong thời gian rất ngắn đã hình thành một nụ hoa.

Nhưng như vậy vẫn chưa xong.

Một cánh sen triển khai, Vạn Pháp Thần Liên nhất phẩm thành.

Trên cánh sen có đạo văn huyền diệu lưu chuyển, Sở Cuồng Nhân thấy thế thôi động kiếm đạo bản nguyên chi lực, dung nhập vào trong cánh hoa.

Trong nháy mắt, bản nguyên chi lực diễn hóa.

Sở Cuồng Nhân nhìn cánh sen này, tâm thần như bị kéo vào trong cảnh giới Không Linh, vô số đạo pháp huyền diệu nhất xông lên đầu.

Nếu là người có ngộ tính không đủ, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ bị đạo pháp huyền diệu này khiến cho choáng váng đầu óc.

Nhưng Sở Cuồng Nhân thì không có.

Ngộ tính của hắn vô cùng kinh người, có thể xưng là quái vật, vô số đạo pháp huyền diệu kia chẳng những không khiến hắn hoa mắt, ngược lại còn khiến hắn nhanh chóng tìm ra quy luật, căn cứ theo đạo pháp huyền diệu này, thôi diễn kiếm pháp.

Lúc này, nước trong Thăng Tiên Trì tiếp tục rót vào Liên Chủng, cánh hoa thứ, dần dần hình thành, Sở Cuồng Nhân thấy thế, tâm niệm vừa động, lại một đạo bản nguyên chi lực rót vào trong đó, nhờ vào đó diễn hóa bản nguyên đạo pháp.

Ba hồn thiên, địa, nhân của Sở Cuồng Nhân cùng thôi động.

Ba hồn cùng lĩnh hội Vạn Pháp Thần Liên.

Mỗi loại tiên pháp, bị hắn cấp tốc thôi diễn ra.

...

Ngoại giới.

Kiếm Quan đang thủ hộ cấm chế, khiến người ta không tiến vào quấy rầy Sở Cuồng Nhân tẩy lễ, nhưng đột nhiên, trong Thăng Tiên Trì truyền đến một trận chấn động năng lượng kỳ dị, ngay sau đó, linh khí trong thiên địa dũng mãnh lao về phía cấm chế.

“Đây là có chuyện gì?”

Kiếm Quan sửng sốt một chút.

Không chỉ ông ta.

Ngoại giới.

Mấy vị tiên nhân cũng đều nhận ra dị động.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tại sao trong Thăng Tiên Trì lại đột nhiên xuất hiện động tĩnh này?”

Đám tiên nhân đưa mắt nhìn nhau, thôi động tiên thức, muốn cảm giác chuyện xảy ra trong Thăng Tiên Trì, nhưng tiên thức của bọn họ còn chưa tới gần, đã bị cấm chế Kiếm Quan bày ra chặn lại.

“Hừ.”

Kiếm Quan hừ nhẹ một tiếng, kiếm ý tràn ngập, chặt đứt đám tiên thức kia, “Chư vị, công tử nhà ta đang tiến hành tẩy lễ, các ngươi đưa tiên thức tới, muốn nhìn trộm, không khỏi quá vô lễ đi.”

“Kiếm Quan, trong này đã xảy ra chuyện gì?”

Một vị tiên nhân lạnh giọng hỏi.

“Chuyện này không liên quan gì đến ngươi.”

Kiếm Quan đạm mạc nói.

“Trước tĩnh quan kỳ biến đi.” Một vị tiên nhân nói.

Sau đó không lâu.

Chỉ nghe thấy từng đợt đạo âm huyền diệu bắt đầu quanh quẩn, đó là âm thanh của Vũ Trụ đại đạo, đồng tử một đám tiên nhân co rụt lại.

“Tình huống này, Sở Cuồng Nhân ở bên trong tự sáng tạo tiên pháp sao?”

“Không phải tẩy lễ sao? Làm sao lại biến thành tự sáng tạo tiên pháp rồi, hơn nữa hắn không phải tiên nhân, sao có thể tự sáng tạo ra tiên pháp?”

“Tình huống như thế nào?”

Trên mặt đám tiên nhân tràn đầy không hiểu.

Trong lòng Kiếm Quan cũng có chút mộng.

Công tử ở bên trong làm cái gì rồi?

Trong Thăng Tiên Trì.

Sở Cuồng Nhân hấp thu mười dặm nước hồ, tưới nước cho Liên Chủng.

Rất nhanh, trên đỉnh đầu hắn, một cái Chứng Pháp Chi Ấn ngưng tụ thành, đại biểu cho một loại tiên pháp hắn tự sáng tạo ra.

Rất nhanh, lại có một cái Chứng Pháp Chi Ấn ngưng tụ.

Loại tiên pháp thứ hai, thành.

Liên Chủng, từ nhất phẩm, đến nhị phẩm, lại đến tam phẩm...

Sở Cuồng Nhân nương theo ngộ tính cường đại, cộng thêm thần liên trợ giúp, đang không ngừng tự sáng tạo ra tiên pháp, một khi chuyện này truyền đi, toàn bộ Thanh Lan giới sẽ vì thế mà chấn động.

Phải biết, tự sáng tạo ra tiên pháp, đây là chuyện ngay cả tiên nhân cũng phải hao phí vô số tâm huyết mới có thể làm được.

Bốn cái, năm cái, sáu cái...

Không đến mười ngày, trên đầu Sở Cuồng Nhân đã xuất hiện tám cái Chứng Pháp Chi Ấn, chứng minh hắn đã tự sáng tạo ra tám loại tiên pháp.

“Đại lão muốn nghịch thiên a!”

Bên cạnh Thăng Tiên Trì, tiểu hồ ly rung động đến trợn mắt há mồm.

Ở trước mặt các nàng, giờ phút này, mười dặm Thăng Tiên Trì đã biến mất không thấy gì nữa, ngay cả một giọt nước cũng không còn.

Tất cả đã bị Vạn Pháp Thần Liên Chủng hấp thu hết.

Bỗng nhiên.

Trên đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân lại lần nữa xuất hiện thêm một cái Chứng Pháp Chi Ấn.

Chín cái!

Chín loại tiên pháp!

Bên ngoài Thăng Tiên Trì, đám tiên nhân đã có chút không nhịn được, bọn họ có thể cảm giác được, trong Thăng Tiên Trì, đạo âm hùng hậu huyền diệu liên tiếp quanh quẩn, vô số linh khí ngưng tụ, địa dũng kim liên, Long Phượng Trình... Vô số dị tượng điềm lành đang không ngừng xuất hiện.

Động tĩnh kia đã vượt xa tiên nhân bình thường tự sáng tạo ra tiên pháp mang lại, đồng thời kéo dài ròng rã mười ngày.

“Không được, nhất định phải biết rõ, rốt cuộc Sở Cuồng Nhân đã làm gì ở bên trong, vậy mà lại có động tĩnh như vậy.”

“Chờ một chút, hắn sẽ đi ra thôi.”

Chẳng biết tại sao, mí mắt đám tiên nhân ở đây cứ nhảy lên, luôn cảm giác có chuyện gì đó không hay sắp xảy ra.

“A, có tin tức truyền đến.”

Lúc này, một vị tiên nhân nói, lấy ra một khối ngọc giản, “Điều tra của Thánh thành ta về Sở Cuồng Nhân đã có.”

Hắn ta ném ngọc giản lên giữa không trung, chỉ thấy trong ngọc giản chiếu ra từng đoạn hình ảnh và lượng lớn tin tức.

Rất nhanh, mọi người đã biết rõ ràng những chuyện Sở Cuồng Nhân đã làm từ khi đi vào Tiên giới.

“Từ tin tức điều tra này, Sở Cuồng Nhân chỉ là một kẻ ngoại lai, tại Thanh Lan Tiên giới, hắn không có bối cảnh gì mới đúng.”

“Vậy sao Kiếm Quan lại đi theo hắn?”

Có tiên nhân hiếu kỳ nói.

“Các ngươi xem tin tức này đi, phía trên nói, Sở Cuồng Nhân gặp Kiếm Quan tại thành Cổ Tước, thời điểm đó Kiếm Quan chỉ là một lão sâu rượu, vô cùng nhếch nhác, chán nản đến cùng cực.”

Một vị tiên nhân ấn mở một đoạn hình ảnh, phía trên xuất hiện một hình ảnh một lão sâu rượu, chính là Kiếm Quan ngày trước.

Nhìn thấy Kiếm Quan trên ảnh, mọi người hoàn toàn không không thể liên tưởng tới một vị Kiếm Tiên hăng hái tuyệt đại được.

“Chúng ta có thể phỏng đoán, thời điểm đó, bởi vì trận chiến với Đao Quan, Kiếm Quan trọng thương chưa khôi phục, luân làm một tên phế nhân, nhưng Kiếm Quan bây giờ lại là thời kì toàn thịnh, một vị Kiếm Tiên chân chính, nhất định tất cả chuyện này có liên quan đến Sở Cuồng Nhân, có lẽ là đối phương đã khiến Kiếm Quan khôi phục.”

“Mà đây cũng chính là lý do Kiếm Quan đi theo đối phương!”

Tiên nhân của Thánh thành chắc chắn nói.

Lời hắn ta nói khiến đám ngươi đưa mắt nhìn nhau.

“Kiếm Quan bị thương nặng nhiều năm không thể khôi phục, vậy làm sao Sở Cuồng Nhân có thể chữa trị được, hắn có bản lãnh này sao?”

“Chẳng lẽ đối phương còn là một vị Y Tiên?”

Mọi người cảm thấy thật không thể tin được.

Một vị Y Tiên quá mức hiếm có, tại Thanh Lan Tiên giới đương đại, bọn họ chưa nghe nói có y sư nào đạt đến cấp bậc Y Tiên.

“Ta biết, chuyện này rất khó khiến người ta tin tưởng, nhưng chỉ có lời giải thích này mới có thể giải thích tại sao Kiếm Quan lại đi theo Sở Cuồng Nhân, vứt bỏ tất cả khả năng không thể ra, cho dù khả năng còn lại có không thể tưởng tượng đến cỡ nào, thì đó chính là chân tướng!” Vị tiên nhân này từ tốn nói.

Người này là tiên nhân của Thánh thành, tên là Nam Kha.

Nghe hắn ta nói vậy, mọi người đã tin mấy phần.

“Sở Cuồng Nhân chữa khỏi Kiếm Quan, để hắn ta đi theo, chuyện này còn dễ tiếp nhận hơn chuyện sau lưng Sở Cuồng Nhân có đạo thống khủng bố nào đó chống lưng, tóm lại, nếu đã biết vì sao Kiếm Quan đi theo đối phương, vậy chúng ta cũng không cần cố kỵ cái gì, kẻ này, không thể lưu! !”

Nam Kha lạnh giọng nói.

Tiên chủng Vương giả của Thánh thành bị đối phương giết chết, chuyện này, hắn ta sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Chương 970: Chín cái Chứng Pháp Ấn, ta hút khô, năm tiên nhân xuất thủ

Trong hư không, tiên thức của tiên nhân đang trao đổi, Nam Kha của Thánh thành quyết định giải quyết Sở Cuồng Nhân ở đây, đoạn tuyệt hậu hoạn, mà có dự định giống hắn ta, còn có tiên nhân của Thần Hỏa Minh Giáo và Kim Sơn Tự.

Còn đám tiên nhân còn lại không nói một lời, so với mấy đạo thống Tiên cấp như Thần Hỏa Minh Giáo, trên thực tế, bọn họ và Sở Cuồng Nhân cũng không có cừu oán quá lớn, không cần thiết vì đối phương mà sống chết với Kiếm Quan.

“Ta đã sớm muốn lãnh giáo thực lực của Kiếm Quan rồi.”

Một vị tiên nhân cõng trường đao đạm mạc nói.

Người này, chính là tiên nhân của Táng Kiếm Hải.

Có thể nói, Đao Quan của Táng Kiếm Hải và Kiếm Quan là tử địch, hai bên không có khả năng hòa giải, cho nên, hắn ta xuất thủ đối phó Kiếm Quan và đối phó Sở Cuồng Nhân trợ giúp Kiếm Quan khôi phục thực lực cũng là hợp tình hợp lý.

“Chuyện này, coi như Đại Nguyên thần triều ta có một phần đi, nhưng ta có một yêu cầu, chính là sau khi giết Sở Cuồng Nhân, nữ tử bên cạnh hắn kia, Đại Nguyên thần triều ta muốn dẫn đi.”

Một nam tử trung niên thân mặc cẩm y nói, người này là tiên nhân của Đại Nguyên thần triều, là thân vương tôn quý nhất của thần triều.

Mà nữ tử hắn ta nói, dĩ nhiên là chỉ Lam Vũ được cường giả chí cường của tộc Vũ Nhân truyền thừa, nắm giữ Quang Minh Chiến Tiên Thể.

Nghe nói như thế, hai mắt đám tiên nhân tỏa sáng.

Làm sao bọn họ có thể quên được chuyện này?

“Nữ tử kia có truyền thừa của cường giả chỉ cường tộc Vũ Nhân, thân vương muốn lấy, đúng là công phu sư tử ngoạm.”

“Không sai, truyền thừa trên người nữ tử kia, chúng ta cũng muốn.”

Nguyên thân vương cau mày, “Đã như vậy, có thể chia đều truyền thừa trên người nữ tử kia, như vậy Nguyệt Quang Hồ…”

“Nguyệt Quang Hồ, chúng ta cũng muốn.”

“Còn Sở Cuồng Nhân, trên người người này có đại bí mật, giết hắn, thi thể của hắn, chúng ta muốn mang về nghiên cứu.”

Mấy tên tiên nhân còn chưa động thủ, đã thảo luận chuyện phân phối lợi ích sau khi giết chết Sở Cuồng Nhân rồi.

Trong mắt bọn họ, trên người Sở Cuồng Nhân đúng là một bảo khố, chỉ dựa vào Nguyệt Quang Hồ và Lam Vũ, đã khiến người ta động lòng rồi.

Đừng nói đến bí mật vì sao Sở Cuồng Nhân có thể chưởng khống nhiều đạo bản nguyên hay Hoàng Hỏa như vậy, đối với tiên nhân mà nói, cũng là đại dụ hoặc.

...

Trong Thăng Tiên Trì.

Chín cái Chứng Pháp Chi Ấn lơ lửng trên đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân, hắn chậm rãi mở hai mắt ra, khóe miệng nở nụ cười thỏa mãn.

“Thần Liên cửu phẩm, khiến ta nắm giữ chín loại tiên pháp!”

“Tiên pháp là thứ yếu, chủ yếu nhất là, hiện tại ta có thêm chín cái Chứng Pháp Chi Ấn, cộng thêm hai cái Chứng Pháp Chi Ấn lúc trước, tổng cộng có mười một cái Chứng Pháp Chi Ấn gia trì, cộng thêm bản nguyên chi lực...”

“Sức chiến đấu của ta, mạnh hơn!”

Hắn nhìn thoáng qua Thăng Tiên Trì đã hóa thành một cái hố, không còn một giọt nước, cười nhạt một tiếng, đứng dậy rời đi.

Lam Vũ lập tức cầm quần áo đi lên, tâm niệm Sở Cuồng Nhân khẽ động, Không Gian Bàn Vận Thuật thi triển, y phục tự động mặc lên người hắn.

Trong mắt Lam Vũ lướt qua một vệt thất vọng.

Không Gian Bàn Vận Thuật đúng là dùng tốt, nhưng đáng tiếc, nàng còn muốn mượn cơ hội mặc quần áo, thân cận với công tử một chút nữa.

“Đi thôi.”

Sở Cuồng Nhân nói.

Bên ngoài Thăng Tiên Trì.

“Quyết định như vậy đi.”

Nam Kha tiên nhân của Thánh thành thản nhiên nói, qua một phen thảo luận, cuối cùng bọn họ đã quyết định xong chuyện phân phối lợi ích.

Mấy vị tiên nhân không tham dự hành động cũng có chút động tâm.

Hay là, bọn họ cũng tham gia?

Lúc này, quang mang cấm chế bên ngoài Thăng Tiên Trì nở rộ.

Mấy người Sở Cuồng Nhân đi ra.

“Cuối cùng đã đi ra.”

Trong mắt Nam Kha lướt qua một vệt sát ý.

Nhưng lúc này, hắn ta bỗng nhiên cau mày, nhìn về phía sau Sở Cuồng Nhân, đồng tử co rụt lại, “Thăng Tiên Trì đâu? !”

Lời vừa nói ra, sắc mặt những người còn lại cũng đại biến.

Chỉ thấy phía sau Sở Cuồng Nhân, vị trí của Thăng Tiên Trì chỉ còn lại một cái hố to, mà nước trong đó, sớm đã không còn.

Thăng Tiên Trì... Hết rồi! !

Không chỉ tiên nhân, toàn bộ đỉnh núi đều nổ tung.

“Sở Cuồng Nhân, đã xảy ra chuyện gì? Làm sao Thăng Tiên Trì lại không còn nữa, ngươi đã đưa Thăng Tiên Trì đi đâu rồi? !”

“Thăng Tiên Trì... Không còn? Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Chúng ta còn chưa tẩy lễ đâu, Sở Cuồng Nhân đã làm gì ở bên trong?”

“Đã nói đừng để hắn vào trước rồi.”

Một đám tiên chủng ồn ào.

Phải biết, bọn họ đến đây chính là vì Thăng Tiên Trì, nhưng bây giờ, Thăng Tiên Trì không còn, chuyện này khiến bọn họ làm sao chịu được.

Bọn họ đã phải uổng cuông chờ rất lâu rồi.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi nhất định phải cho chúng ta một lời giải thích!”

Đại Nguyên thần triều Nguyên Võ nói với Sở Cuồng Nhân.

Đám tiên chủng còn lại cũng đều nhìn hắn.

“Ngại quá, Thăng Tiên Trì đã bị ta hút khô rồi.” Sở Cuồng Nhân cũng không có ý che giấu, trực tiếp thừa nhận.

Tắm rửa trong Thăng Tiên Trì thì tính là thu hoạch gì?

Thăng Tiên Trì có thể dùng để tẩm bổ Vạn Pháp Thần Liên Chủng, sao hắn có thể bỏ qua chuyện tốt này, đương nhiên phải tận dụng mới được.

Còn chuyện áy náy...

Không tồn tại.

Dù sao Thăng Tiên Trì là do trời sinh đất nuôi, cũng không phải của ai.

“Hút, hút khô rồi? !”

Nghe thấy Sở Cuồng Nhân trả lời, mọi người mơ hồ.

Quy mô của Thăng Tiên Trì có thể chèo chống tất cả tiên chủng ở đây hoàn thành tẩy lễ, lại bị một mình Sở Cuồng Nhân hút khô rồi? !

Nói đùa cái gì?

“Trong truyền thuyết Tiên giới cổ lão, có cự nhân có thể uống cạn nước sông lớn, nhưng hắn không phải cự nhân, làm sao có thể hút? !”

“Nói đùa cái gì, cho dù hắn là cự nhân, mười dặm Thăng Tiên Trì kia ẩn chứa năng lượng kinh khủng bực nào, sao có thể bị hắn hút khô được? !”

“Tiên nhân cũng không làm được.”

Nghi hoặc, chấn kinh, mộng bức.

Đám tiên chủng nhìn nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, tâm tình không giống nhau, nhưng nói thế nào, Sở Cuồng Nhân khiến Thăng Tiên Trì biến mất, chiếm cơ duyên của bọn họ, việc này là thật, bọn họ nhìn đối phương, ánh mắt như muốn phun lửa.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi đáng chết! !”

Nguyên Võ cắn răng nghiến lợi nói.

Sở Cuồng Nhân liếc mắt nhìn hắn ta, “Thế nào, muốn động thủ?”

Đám tiên chủng lập tức nhớ tới cảnh tượng trước đó không lâu, tất cả bọn họ đã bị Sở Cuồng Nhân một chiêu đánh bại, tâm thần run lên, như bị một chậu nước lạnh dội từ trên đầu xuống, cấp tốc bình tĩnh lại.

Đúng vậy, cho dù bọn họ tức giận thì có thể thế nào, chẳng lẽ còn muốn xông lên đánh với Sở Cuồng Nhân sao? Bọn họ là đối thủ sao?

Đi lên không phải muốn chết sao?

“Sở Cuồng Nhân, đoạt cơ duyên của người khác, ngươi đang tìm cái chết.”

Lúc này, trên bầu trời có giọng nói lạnh lùng vang lên, chỉ thấy mấy thân ảnh từ trong hư không đi ra, uy áp tiên nhân kinh khủng tràn ngập toàn trường.

Tất cả tiên chủng hoảng hốt, nhưng sau đó, sắc mặt bọn họ vui vẻ, nhìn Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

“Tiên nhân xuất thủ, cuối cùng hành động của Sở Cuồng Nhân cũng khiến tiên nhân động sát cơ, hắn chết chắc rồi.”

“Không sai, tiên nhân xuất thủ, cho dù Sở Cuồng Nhân có mười cái mạng cũng không đủ chết, báo ứng, báo ứng a.”

“Tiên nhân của Thần Hỏa Minh Giáo Viêm Nhật, Thánh thành Nam Kha, thân vương của Đại Nguyên thần triều và Đao Tiên Hàn Thiên của Táng Kiếm Hải, thánh tăng Giác Pháp của Kim Sơn tự... Trời ạ, năm vị tiên nhân xuất thủ! !”

“Sở Cuồng Nhân, lần này chết chắc.”

Năm vị tiên nhân xuất thủ, ba động tiên nguyên mạnh mẽ rung chuyển hư không bốn phía, phong tỏa không gian bốn phía.

Trong mắt Kiếm Quan cũng lộ ra một tia ngưng trọng, ông ta cười lạnh một tiếng nói: “Năm vị tiên nhân xuất thủ, chỉ vì đối phó một tên tiên chủng chưa thành tiên, mấy người các ngươi thật sự khiến tiên nhân mất hết thể diện.”

“Hừ, không chỉ vì Sở Cuồng Nhân, còn vì ngươi nữa, Kiếm Quan!”

Hàn Thiên Đao Tiên lạnh giọng nói.

Ba động tiên nguyên của Kiếm Quan cũng theo đó bạo phát, kiếm ý ngút trời, giằng co với năm vị tiên nhân, “Há, vậy các ngươi có thể thử một lần.”

Chương 971: Bốn tiên liên thủ kiềm chế Kiếm Quan, Sở Cuồng Nhân chiến tiên nhân

“Vậy các ngươi có thể thử một lần!”

Trên người Kiếm Quan bạo phát ba động tiên nguyên, kiếm ý kinh thiên!

Năm đại tiên nhân nhìn ông ta, ánh mắt có chút ngưng trọng.

“Không hổ là một trong thất quan, khí tức này, quả nhiên không phải tầm thường, thời kỳ toàn thịnh, đoán chừng ông ta đã tiếp cận Địa Tiên rồi!”

“Chư vị cẩn thận.”

“Dựa theo lời vừa nói, hành động đi.”

Hàn Thiên Đao Tiên nói.

Hắn ta bước ra đầu tiên, một cỗ đao uy vô cùng cường đại ầm vang bạo phát, hóa thành một đạo đao cực lớn nghiền ép về phía Kiếm Quan!

Kim Sơn Tự Giác Pháp thánh tăng cũng theo sát phía sau.

Chỉ thấy hắn ta chắp tay trước ngực, một cái Phật Đà pháp tướng màu vàng óng bỗng dưng ngưng tụ, Phật Đà oanh ra một chưởng, tỏa ra phật quang đầy trời.

“Hừ, như vậy cũng muốn cản ta sao?”

Kiếm Quan hừ lạnh một tiếng, kiếm chỉ ngưng tụ.

Trong hư không có Thanh Liên nở rộ, Thiên Liên kiếm ý gào thét mà ra, phá nát đao ảnh, đánh lui Phật Đà pháp tướng, vô cùng cường thế.

Lúc này, Nguyên thân vương động.

Hắn ta vừa sải bước ra, vô số đạo văn ngưng tụ trong hư không, tiên nguyên lực giống như một tấm thiên la địa võng ép về phía Kiếm Quan!

Tiên nguyên hiển hóa thành ngàn vạn ác quỷ tu la, bốn phía như hóa thành địa ngục.

“Tiên pháp, Địa Ngục chi cảnh!”

Nguyên thân vương cười lạnh nói.

Kiếm Quan cau mày, “Há, tiên pháp loại lĩnh vực, muốn dùng một chiêu này vây khốn ta sao? Khó tránh có chút hão huyền đi.”

Ông ta ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí khuếch tán ra bốn phương tám hướng, ngàn vạn ác quỷ tu la ào ào tán loạn, điên cuồng trùng kích tiên pháp lĩnh vực.

“Quả nhiên Kiếm Quan danh bất hư truyền, kiếm khí này, toàn bộ Thanh Lan Tiên giới hiếm người có thể so.” Sắc mặt Nguyên thân vương thay đổi nói.

“Mau ra tay, Nguyên thân vương không chống đỡ được bao lâu.”

Nam Kha nói, ngay sau đó, hắn ta và Hàn Thiên Đao Tiên, Giác Pháp thánh tăng đồng thời xuất thủ, áp chế Kiếm Quan.

Cộng thêm tiên pháp lĩnh vực của Nguyên thân vương, bốn đại tiên nhân chi lực cuối cùng đã kìm được bước chân của chân Kiếm Quan.

Một bên khác, tiên nhân của Thần Hỏa Minh Giáo Viêm Nhật nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra sát ý nóng rực.

“Thì ra các ngươi đã có kế hoạch tác chiến, bốn tiên nhân xuất thủ kiềm chế Kiếm Quan, người yếu nhất như ngươi thì xuất thủ đối phó ta.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng nói.

“Yếu nhất?”

Viêm Nhật cau mày, ôm cánh tay gãy.

Là trước đó không lâu, hắn ta đã bị Kiếm Quan chặt đứt.

Hắn ta bị đứt một cánh tay, thực lực hạ xuống, nói là yếu nhất trong năm vị tiên nhân cũng đúng.

Nhưng nghĩ đến đây, trong mắt hắn ta lại hiện lên cừu hận, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân nói: “Ngươi liên tiếp giết thần tử của Thần Hỏa Minh Giáo ta, lại hại ta đứt một cánh tay, hôm nay ta sẽ giết ngươi xả hận! !”

Đối mặt với sát ý của tiên nhân, Sở Cuồng Nhân lại rất bình tĩnh, “Ngươi cho rằng, ngươi thật sự có năng lực giết ta sao?”

Nghe thấy vậy, Viêm Nhật đầu tiên là sững sờ, sau đó nhịn không được cười ha ha, “Sở Cuồng Nhân, cho dù ngươi mạnh hơn, nhưng dù sao cũng chưa thành tiên, cho dù ta yếu hơn, cũng là tiên! Giết ngươi, chỉ là chuyện lật một bàn tay mà thôi!”

Nói xong, hắn ta đưa tay hội tụ dịch nóng bốn phía, ba động tiên nguyên ầm vang bạo phát, đó là bản nguyên chi lực hoàn chỉnh!

Một chưởng oanh ra, sóng lửa nóng rực gào thét mà ra, chỉ dư uy đã khiến nghìn dặm hóa thành một biển lửa.

Tiên chủng bốn phía vội vàng lùi lại, không dám tới gần.

“Thật mạnh, đây chính là tiên nhân chi lực!”

“Tiên chủng hoàn toàn không phải đối thủ, cho dù là tiên chủng Vương giả, trước mặt lực lượng như vậy, cũng bất lực.”

Đám tiên chủng kinh thán không thôi.

Đồng thời nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ hưng phấn.

Đối phương một chiêu đánh bại bọn họ, để bọn họ mất hết thể diện, càng cướp đi cơ duyên Thăng Tiên Trì của bọn họ.

Bọn họ ước gì có thể tháo đối phương thành tám khối, nhưng lại không có thực lực làm như thế, mà bây giờ, tiên nhân xuất thủ.

Trong mắt bọn họ, tiên chủng cũng chỉ là tiên chủng, đối mặt với tiên nhân có sức mạnh to lớn, khẳng định sẽ bị nghiền nát, phá hủy.

Nhưng lúc mọi người ở đây cho rằng Sở Cuồng Nhân chết chắc, đột nhiên nhìn thấy trên người Sở Cuồng Nhân bộc phát ra một cỗ ba động năng lượng vô cùng khủng bố.

Một đạo, hai đạo, ba đạo...

Trọn vẹn mười bốn bản nguyên chi lực bạo phát!

Nhưng như vậy vẫn chưa xong, sau đó từng cái ấn kí huyền diệu bay lên không trung, lơ lửng trên đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân, gia trì lực lượng của hắn.

Đó là, Chứng Pháp Chi Ấn!

Một cái, hai cái, ba cái...

Mười một cái Chứng Pháp Chi Ấn gia trì!

Bản nguyên chi lực, Chứng Pháp Chi Ấn, hai đại át chủ bài trên người Sở Cuồng Nhân đều xuất hiện, khiến tiên huy quanh người hắn trở nên sáng chói, uy thế dồi dào.

Côn Ngô Kiếm ra, kiếm quang màu tím bạo phát!

Một kiếm này, là công phạt cực hạn!

Sở Cuồng Nhân đã tiến hành gia tăng Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, hóa thành tiên pháp, sau đó dung hợp với Thiên Liên kiếm ý, trở thành tiên pháp hoàn toàn mới!

Hắn hắn vẫn gọi nó là Thiên Liên kiếm ý.

Nhưng là Thiên Liên kiếm ý thuộc về một mình hắn!

Kiếm quang lôi cuốn liên hoa màu tím, kéo mở biển lửa, hoàn toàn đánh tan một kích của Viêm Nhật tiên nhân.

Tình cảnh này, rung động tất cả mọi người.

Viêm Nhật tiên nhân cũng không nhịn được trợn to mắt, dường như nhìn thấy chuyện không thể tin dược gì đó, "Mười bốn đạo bản nguyên, mười một cái Chứng Pháp ấn! Gia hỏa này, rốt cuộc là chuyện gì? ! !

Nghi vấn của hắn ta chưa giải, Sở Cuồng Nhân đã chủ động nâng kiếm đánh về phía hắn ta, bóng người biến ảo, khiến người ta không nhìn thấu.

Thời khắc này, Sở Cuồng Nhân, dường như dung nhập vào hư không, Trong lúc nhất thời tiên thức của Viêm Nhật tiên nhân lại không có cách nào bắt được quỹ tích của hắn.

Sở Cuồng Nhân, dường như đã biến thành huyễn tượng.

Đây là tiên pháp lần này Sở Cuồng Nhân tự sáng tạo ra, phiêu miểu huyễn thân!

“Kiếm khí dệt Thiên La!”

Bóng người Sở Cuồng Nhân biến ảo chập chờn trong hư không, nhưng kiếm khí lại tuôn ra từng đạo một, nối tiếp nhau, xen lẫn trong hư không, hóa thành một cái thiên la địa võng, mang theo khí tức sát lục mạnh mẽ bao trùm về phía Viêm Nhật tiên nhân.

Lại một loại tiên pháp tự hắn tự sáng tạo ra!

Cảm giác nguy cơ tới gần, Viêm Nhật tiên nhân hét lớn một tiếng, trên người bạo phát ba động tiên nguyên, sóng lửa dồi dào bao phủ, đánh nát kiếm khí xen lẫn thành thiên la địa võng.

Nhưng sau khi lưới kiếm khí bị phá nát, một vầng trăng sáng xuất hiện trong hư không, ánh trăng lưu chuyển, vô số kiếm khí từ trong đó bắn ra, giống như một dòng sông kiếm khí, trùng trùng điệp điệp, thế bất khả kháng!

“Ánh trăng chiếu xuống sông lớn!”

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân vang lên.

Viêm Nhật tiên nhân rống giận, ba động tiên nguyên lưu chuyển, oanh ra một đầu hỏa diễm, hóa thành cự mãng, ầm vang va chạm với dòng sông kiếm khí.

Hai cỗ lực lượng va chạm, Viêm Nhật tiên nhân... Lùi lại một trượng!

“Vạn quỷ oán niệm!”

Nhưng như vậy vẫn chưa xong.

Sở Cuồng Nhân hiển hiện trong hư không, Côn Ngô trong tay chuyển một cái, chỉ thấy oán khí trên chiến trường Tiên Cổ cuốn tới, hóa thành ngàn vạn oán quỷ kêu rên, điên cuồng cắn xé về phía Viêm Nhật tiên nhân!

Mười bốn đạo bản nguyên chi lực, mười một cái Chứng Pháp ấn, cộng thêm tầng tầng lớp lớp tiên pháp, khiến Sở Cuồng Nhân có thể lấy tiên chủng chi thân, chế trụ Viêm Nhật tiên nhân! !

Cho dù hiện tại Viêm Nhật tiên nhân là tiên nhân yếu nhất, nhưng cũng là một vị tiên nhân a!

Tình cảnh này, khiến một đám tiên chủng cảm thấy như đang nằm mơ.

Tiên nhân bị đánh lui, bị đè ép? !

Hơn nữa, là bị mộ tên tiên chủng chế trụ! !

Loại chuyện này, đã hoàn toàn vượt khỏi tưởng tượng của bọn họ.

"Đây, đây là chuyên gì? ! Chúng ta khổ cực truy cầu chứng đạo thành tiên, mà hắn đã có thể chống lại tiên nhân! ! Đây hoàn toàn là tồn tại của hai cấp độ khác nhau a! !"

Một tên tiên chủng nói ra, giọng nói mang theo rung động khó nói lên lời.

Đám tiên chủng còn lại, bao quát tiên chủng Vương giả nhìn bóng người bạch y tuyệt thế đang chống lại tiên nhân kia, không khỏi sinh ra cảm giác vô lực, chênh lệch, thật sự quá lớn.

Chương 972: Viêm Nhật tiên nhân toàn lực xuất thủ, Oán Phật ba đầu sáu tay, nghịch thiên phạt tiên

Bên ngoài Thăng Tiên Trì, Kiếm Quan lấy một địch bốn, độc chiến bốn vị tiên nhân!

Mà Sở Cuồng Nhân dùng tiên chủng chi thân, cũng có thể chống lại tiên nhân, thậm chí ở một mức độ nào đó, còn chế trụ đối phương.

Tình huống này, khiến tất cả tiên chủng cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Tiên chủng và tiên nhân, khác một chữ, nhưng lại như một trời một vực!

Bọn họ chưa từng nghe nói có ai có thể vượt qua bích chướng này, chống lại tiên nhân, ngay cả trong Tiên giới cổ lão hoàn chỉnh, cũng không có mấy người có thể làm được chuyện này!

“Sở Cuồng Nhân, dị số a!”

“Người này không chết, tương lai nhất định sẽ là tồn tại đỉnh phong trên Thanh Lan Tiên giới, đạt tới cấp bậc thất quan, cơ hồ là chuyện ván đã đóng thuyền.”

Đám tiên chủng rung động, kinh thán không thôi.

Trên mặt đám tiên chủng vương giả càng xám như tro tàn, bọn họ nhìn thấy giữa mình và Sở Cuồng Nhân, ngăn cách một rãnh trời khó có thể tưởng tượng được.

Bọn họ khó có thể vượt qua! !

Oanh, oanh, oanh...

Sở Cuồng Nhân không ngừng đưa tay thi triển tiên pháp, hướng về Viêm Nhật tiên nhân, áp chế đối phương.

Trong một cái chớp mắt, ngàn vạn ác quỷ từ oán khí ngưng tụ thành điên cuồng cắn xé về phía đối phương, muốn cắn nát hắn ta.

Sắc mặt Viêm Nhật tiên nhân vô cùng âm trầm, quanh người có thần lửa quấn quanh, thiêu cháy đám ác quỷ dữ tợn này thành tro bụi.

Nhưng oán khí không kiệt, ác quỷ cũng liên miên bất tuyệt.

“Đáng giận, đáng giận! !”

“Tại sao gia hỏa này lại có tiên pháp quỷ quyệt như vậy, cộng thêm mười một cái Chứng Pháp Chi Ấn gia trì, uy lực đạo pháp của người này đã vượt đám tiên chủng rất xa, có thể thi triển ra cực hạn!”

“Đáng hận! ! !”

Viêm Nhật tiên nhân là tiên nhân, bây giờ lại bị một tên tiên chủng ngăn chặn, chuyện này khiến hắn ta cảm thấy rất mất mặt, thể diện mất hết.

Chuyện này truyền đi, sợ rằng hắn ta sẽ biến thành trò cười cho thế nhân.

Vị tiên nhân đầu tiên bị tiên chủng áp chế?

Không!

Nếu trên lưng hắn ta cõng cái danh này, đoán chừng nửa đời sau hắn ta sẽ phải sống trong vô tận trào phúng, hắn ta tuyệt đối không cho phép.

“Sở Cuồng Nhân, hôm nay ta sẽ giết ngươi! !”

Viêm Nhật tiên nhân nổi giận gầm lên một tiếng, thời khắc này, ba động tiên nguyên trong cơ thể bị thôi động đến cực hạn, tiên nguyên mênh mông hóa thành vô tận hỏa diễm đỏ thẫm, sóng lửa dồi dào thiêu đốt oán khí trong vòng nghìn dặm thành hư vô.

Sở Cuồng Nhân thi triển Phiêu Miểu Huyễn Thân, tránh thoát sóng lửa trùng kích.

Khóe miệng hắn cong lên, “Nổi giận rồi.”

“Sở Cuồng Nhân, chết đi cho ta! !”

Viêm Nhật tiên nhân không để ý đến trào phúng của đối phương, hai mắt hắn ta đỏ thẫm, thần hỏa ngút trời, thiêu đốt hơn nửa bầu trời, mấy trăm vạn dặm xung quanh bị nhiệt độ cực hạn bao phủ, trực tiếp khô cạn, rạn nứt.

Vô số tiên chủng mồ hôi đầm đìa, thôi động tu vi chống cự.

Sở Cuồng Nhân nhìn Viêm Nhật tiên nhân đang oán giận, vẻ mặt thong dong, Chứng Pháp Ấn lơ lửng trên đỉnh đầu, xung quanh có bản nguyên chi lực vờn quanh, tiên huy sáng chói.

Trong vô tận biển lửa, tự hình thành một phương!

“Bát Hoang Cực Hỏa, Bá Thiên Hạ!”

Viêm Nhật tiên nhân thét dài một tiếng, thần hỏa bốn phía bạo phát, hỏa diễm điên cuồng ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn ta, hóa thành một cái hỏa cầu màu đỏ thẫm khổng lồ, giống như một vòng mặt trời, hỏa quang loá mắt, chiếu rọi toàn bộ chiến trường Tiên Cổ.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, ánh mắt ngưng tụ.

Một kích toàn lực của tiên nhân, cho dù là tàn tiên yếu nhất cũng không thể khinh thường, dựa vào thực lực hôm nay của hắn mà muốn đỡ được, cũng không dễ dàng.

Nơi xa, Kiếm Quan bị bốn tiên nhân kiềm chế, vẻ mặt cuống cuồng.

“Đáng giận!”

Ông ta khẽ quát một tiếng, trong cơ thể bắn ra một đạo kiếm quang màu xanh.

Thanh Liên tiên kiếm vào tay!

Thiên Liên kiếm ý được thôi động đến cực hạn!

Ngàn vạn kiếm khí tung hoành bốn phương tám hướng, quét phá ác quỷ tu la.

Bốn đại tiên nhân thấy thế, cũng không dám khinh thường, vội vàng thôi động tiên nguyên trong cơ thể chống cự, các loại tiên pháp cũng theo đó hiện lên.

“Kiếm Quan, mặc dù ngươi cường đại, nhưng dù sao thương thế cũng chưa hoàn toàn khôi phục, muốn nhanh chóng đánh bại chúng ta, không dễ dàng như vậy đâu!”

“Không sai, hôm nay, Sở Cuồng Nhân chết chắc!”

“Hắn có thể làm đến bước này, đã khiến người ta sợ hãi rồi, nhưng dù sao cũng là tồn tại dưới tiên nhân, đối mặt với Viêm Nhật tiên nhân, hắn không có thể vãn hồi! !”

Bốn vị tiên nhân lạnh giọng nói, nỗ lực nhiễu loạn tâm thần của Kiếm Quan.

Một bên khác.

Viêm Nhật tiên nhân toàn lực xuất thủ, một tay chống lên một vòng mặt trời, hỏa quang chiếu rọi, Sở Cuồng Nhân lộ ra phá lệ nhỏ bé.

Ngay sau đó, ngọn lửa như mặt trời kia đột nhiên nện về phía hắn!

Mặt trời lướt qua, hư không vặn vẹo.

Không gian Tiên giới cũng bị sụp đổ.

Đám tiên chủng chấn động không gì sánh nổi.

Đây mới là thực lực chân chính của tiên nhân!

“Xong, Sở Cuồng Nhân sắp xong rồi!”

“Một chiêu này, hắn tuyệt đối không chặn được!”

Không người nào cho rằng có tiên chủng có thể ngăn chặn một kích toàn lực của tiên nhân, cho dù là Lam Vũ, trong mắt cũng không nhịn được lộ ra một vệt lo lắng.

Tiểu hồ ly càng gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

Mắt Cổ Vô Tình đỏ lên như muốn nứt ra, ân nhân của hắn ta sắp bị tiên nhân giết chết, nhưng hắn ta lại bất lực, chuyện này khiến hắn ta vô cùng không cam lòng.

“Ai, đáng tiếc.”

Cố Lưu Phương không khỏi thở dài.

Hắn ta thật sự tiếc hận, thiên phú thực lực của Sở Cuồng Nhân đều không phải tiên chủng bình thường có thể so sánh, nếu không chết, tương lai tất nhiên sẽ có thành tựu.

“Nếu hắn không chết, có lẽ sẽ trở thành thiên mệnh chi tử trong lời nói của mọi người.” Cố Lưu Phương nỉ non nói, vô cùng tiếc hận.

Ngay khi tất cả mọi người cho rằng Sở Cuồng Nhân không có khả năng ngăn chặn một chiêu này của Viêm Nhật tiên nhân, lại thấy trên người Sở Cuồng Nhân đột nhiên bộc phát ra một trận huyết quang ngút trời.

Huyết quang trùng thiên, trong đó lại ẩn chứa phật quang và oán khí, hai loại năng lượng hoàn toàn khác biệt, rung động hư không.

Chỉ thấy một cái tượng phật huyết sắc ba đầu sáu tay hiển hiện sau lưng Sở Cuồng Nhân, ngay sau đó, hóa thành một cái Oán Phật pháp tướng to lớn.

Cách đó không xa, Giác Pháp thánh tăng của Kim Sơn tự nhìn thấy tượng phật kia, đồng tử không khỏi co rụt lại, “Kia là, Oán Phật ba đầu sáu tay! !”

Tiên Khí, Oán Phật ba đầu sáu tay t!

Là Tiên Khí trấn tông của Tà Phật tông ngày trước!

Bây giờ, Tiên Khí tồn tại từ xa xưa này lại đang phun trào hào quang trong tay Sở Cuồng Nhân, phật quang huyết sắc vô biên vô tận phun trào, Oán Phật pháp tướng to lớn chắp tay trước ngực, phật quang đánh thẳng vào hỏa cầu khổng lồ.

Hai cỗ cự lực bật thế trùng kích va chạm!

Hư không bốn phía ầm vang sụp đổ!

Toàn bộ chiến trường Tiên Cổ vì thế mà chấn động.

Năng lượng trùng kích bao phủ, một số tiên chủng đứng tương đối gần không cách nào chống cự cỗ lực lượng này, hóa thành sương máu nổ tung tại chỗ.

Đợi bụi mù tán đi, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân ngạo nghễ mà đứng, sau lưng Oán Phật ba đầu sáu tay ngồi ngay ngắn trong hư không, uy thế hiển hách.

“Đây là Thiên Tiên khí!”

Viêm Nhật tiên nhân biến sắc nói.

Tiên nhân cũng có mấy loại phân chia.

Mà tiên pháp, Tiên Khí tự nhiên cũng có.

Tiên Khí bình thường, Địa Tiên khí, Thiên Tiên khí...

Trên toàn bộ Thanh Lan Tiên giới, Thiên Tiên khí là bảo vật vô cùng hiếm thấy, cho dù là Thần Hỏa Minh Giáo cũng không có.

Nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân lại lấy ra một kiện Thiên Tiên khí!

“Đáng giận, sao người này lại có nhiều át chủ bài như vậy? !”

Viêm Nhật tiên nhân vô cùng oán hận.

“Cho dù có Tiên Khí trong tay, nhưng tu vi của ngươi vẫn là tồn tại dưới tiên nhân, ngươi có thể phát huy ra mấy phần uy năng của Tiên Khí chứ? !”

“Ngươi có thể ngăn cản một kích này của ta, nhưng ta không tin ngươi có thể thôi động Tiên Khí ngăn cản ta mười lần trăm lần! !”

Viêm Nhật tiên nhân giận dữ hét lên, sau đó lại lần nữa thôi động thần hỏa.

Nhưng lúc này, lại thấy Sở Cuồng Nhân đạm mạc cười một tiếng, “Ai nói cho ngươi biết, trên người ta chỉ có một kiện Tiên Khí này thôi.”

Chỉ thấy hắn lại đưa tay lấy ra một mặt gương màu xanh, chiếc gương cổ kính này đằng không mà lên, chiếu về phía Viêm Nhật tiên nhân.

Một đạo thanh quang bắn ra, nương theo tiếng kêu của Thanh Loan, Viêm Nhật tiên nhân bị thanh quang đập trúng, hơn phân nửa thân thể bị nện thành bột mịn!

Sau đó, Oán Phật sau lưng Sở Cuồng Nhân cũng theo đó xuất thủ, chắp tay trước ngực đánh ra một đạo phật quang huyết sắc, triệt để oanh sát Viêm Nhật tiên nhân! !

Một màn này, xảy ra quá nhanh.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, Viêm Nhật tiên nhân đã vẫn lạc!

Sở Cuồng Nhân, nghịch thiên phạt tiên!

Chương 973: Rời khỏi chiến trường Tiên Cổ, Thất Huyền Cầm Tâm, Cửu Tiêu Hoàn Bội vang lên

Viêm Nhật tiên nhân vẫn lạc!

Tình cảnh này, trong nháy mắt khiến chiến trường xuất trở nên tĩnh mịch.

Mà sau lưng Sở Cuồng Nhân, có Oán Phật treo lơ lửng giữa trời, phật quang huyết sắc phổ chiếu Đại Thiên thế giới, bên cạnh có Thanh Loan Kính, mặt kính lưu chuyển, chiếu rọi cảnh tượng sơn hà bị phá náy, tinh thần tan vỡ, vô cùng huyền diệu.

“Lại, lại một kiện Tiên Khí? ! !”

“Hơn nữa kiện Tiên Khí này còn mạnh hơn Oán Phật ba đầu sáu tay nhiều, trên người người này, ở đâu ra nhiều Tiên Khí như vậy, hơn nữa kiện này còn mạnh hơn kiện kia, hắn lấy được ở đâu vậy?”

Mọi người mơ hồ.

Tiên Khí, đó là vật mà tiên nhân nắm giữ, có một bộ phận tiên chủng cũng nắm giữ, đó đều là người có cơ duyên thâm hậu, hoặc là bối cảnh ngập trời.

Nhưng cho dù có Tiên Khí, phần lớn cũng là Tiên Khí bình thường mà thôi.

Vậy mà Sở Cuồng Nhân tiện tay xuất ra một kiện đã là Thiên Tiên khí.

Cái gương cổ kia có thể lập tức diệt sát Viêm Nhật tiên nhân, khiến một vị tiên chủng có thể phát huy ra loại thực lực này, chỉ sợ còn đáng sợ hơn Thiên Tiên khí!

“Đó là Thanh Loan Kính? !”

Trong đám người, một tên Yêu tộc nhìn thấy cái gương cổ bên cạnh Sở Cuồng Nhân, đồng tử co rụt lại, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vì sao Thanh Loan Kính mà Chí Tôn Yêu Đình đang tìm kiếm lại xuất hiện trong tay một tên Nhân tộc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? ?

Sở Cuồng Nhân cũng không biết chuyện mình nắm giữ Thanh Loan Kính đã bị người ta nhìn ra, nhưng cho dù biết, hắn cũng không thèm để ý.

Thanh Loan Kính là Thanh Phong lưu lại, cũng chẳng biết tại sao, lúc đối phương rời đi, cũng không đòi hắn Thanh Loan Kính.

Nhưng uy lực kiện Tiên Khí này mạnh mẽ, nếu đối phương không lấy lại, hắn cũng vui vẻ giữ trong tay, xem như một lá bài tẩy.

Không phải sao, vừa ra tay đã diệt sát một vị tiên nhân!

“Tiên Khí thật khủng khiếp.”

“Vật này, ít nhất là Chân Tiên khí.”

“Trong Thanh Lan Tiên giới, lại có Chân Tiên khí?”

Các tiên nhân còn lại không tham dự vào cuộc vây giết Sở Cuồng Nhân nhìn thấy Viêm Nhật tiên nhân bị diệt sát, không khỏi cảm thấy rung động.

Mà Sở Cuồng Nhân cầm hai đại Tiên Khí trông tay, nhìn qua hư không, đạm mạc nói “Không biết còn vị tiên nhân nào muốn giết ta không?”

Là một vị tiên chủng, hắn lại công nhiên khiêu khích tiên nhân!

Tình cảnh này, khiến vô số người kinh thán.

Trong số tiên chủng đương đại, có thể nói Sở Cuồng Nhân là độc nhất.

Chuyện đã đến bước này, đám tiên nhân còn lại cũng không hành động thiếu suy nghĩ, cách đó không xa, bốn vị tiên nhân bao vây Kiếm Quan bị chiến lực Sở Cuồng Nhân bày ra làm cho rung động, một chút phân thần, để Kiếm Quan bắt được cơ hội, một kiếm phá mở tiên pháp lĩnh vực của Nguyên thân vương, vọt ra.

Kiếm Quan đi đến bên cạnh Sở Cuồng Nhân, “Công tử, không sao chứ?”

“Một tên tiên nhân bị phế một nửa, còn không thương tổn ta được.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Kiếm Quan nhìn Sở Cuồng Nhân, cũng chấn kinh như những người khác, cho dù là tiên nhân tàn phế, nhưng đó cũng là tiên nhân a.

“Chư vị, còn ai muốn động thủ không?”

Kiếm Quan nhìn về phía đám tiên nhân còn lại, Thanh Liên tiên kiếm trong tay có kiếm quang lưu chuyển, kiếm ý cuồng bạo bao phủ bốn phương tám hướng, khiến một đám tiên nhân kiêng kị.

“Rút lui!”

Sắc mặt Nam Kha có chút khó coi.

Bốn vị tiên nhân kiềm chế Kiếm Quan đã là cực hạn, bây giờ Viêm Nhật tiên nhân đã chết, Kiếm Quan cũng thoát khỏi kiềm chế, muốn lại giết Sở Cuồng Nhân, cũng không có tiên nhân nào nguyện ý đối mặt với Oán Phật và Thanh Loan Kính.

Tiên nhân sát cục, cứ như vậy tan rã!

Lấy chuyện Sở Cuồng Nhân chém giết Viêm Nhật tiên nhân mà vẽ dấu chấm tròn kết thúc chuyện này.

“A, nếu không có tiên nhân nào nguyện ý xuất thủ, vậy chúng ta rời đi thôi.” Sở Cuồng Nhân thu hồi Thanh Loan Kính, Oán Phật từ tốn nói.

Cũng không phải hắn không muốn giải quyết mấy tên tiên nhân còn lại vây giết hắn.

Mà do thực lực của mấy vị tiên nhân này vượt xa Viêm Nhật tiên nhân đã bị chém một tay, mặc dù có Thanh Loan Kính trong tay, nhưng hắn cũng không chắc chắn sẽ hoàn toàn chiến thắng, đừng nói đến chuyện bây giờ thực lực của Kiếm Quan còn chưa hoàn toàn khôi phục.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân liền dẫn người rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, trong mắt mọi người lộ ra phức tạp, hôm nay bọn họ đã triệt để biết cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!

Dù là tiên chủng Vương giả, cũng không phải sừng sững trên đỉnh tiên chủng.

Còn có một tên Sở Cuồng Nhân có thể nghịch thiên phạt tiên!

...

Sau khi rời khỏi Thăng Tiên Trì, Sở Cuồng Nhân cũng không tiếp tục lưu lại chiến trường Tiên Cổ, mà đến thành Thiên La nghỉ tạm mấy ngày.

Thành Thiên La.

Trong một gian tửu lâu.

Sở Cuồng Nhân đang ngồi uống rượu.

Thực khách bốn phía nhìn thấy hắn, trong mắt mang theo kiêng kị.

Rõ ràng đắc tội Thánh thành, rõ ràng giết Thiên La thành chủ, vẫn còn dám … quang minh chính đại xuất hiện trong thành Thiên La uống rượu.

Thiên hạ này, không có mấy người có lá gan như Sở Cuồng Nhân.

Nhưng bọn họ cũng không thể không thừa nhận, đối phương có thực lực, cũng có năng lực làm như thế, dù sao, chuyện nghịch thiên phạt tiên này, trong số tiên chủng đương đại của Thanh Lan Tiên giới, Sở Cuồng Nhân tuyệt đối là độc nhất.

“Chúc mừng kí chủ rút được vật phẩm cấp Thần, Thất Huyền Cầm Tâm.”

Sở Cuồng Nhân đang rút thưởng, sửng sốt một chút.

Thất Huyền Cầm Tâm?

Lại rút được phần thưởng cấp Thần.

Mặc dù nói, hắn có Hạnh Vận Quang Hoàn gia trì, nhưng trong khoảng thời gian ngắn liên tiếp rút được phần thưởng cấp Thần vẫn có tỷ lệ rất nhỏ.

Vài ngày trước hắn mới rút được Vạn Pháp Thần Liên Chủng, vốn cho rằng một đoạn thời gian nữa, sẽ không có thu hoạch gì.

Không nghĩ tới, hiện tại lại rút được Thất Huyền Cầm Tâm.

Thất Huyền Cầm Tâm, đây là vật gì?

Sở Cuồng Nhân mở thùng vật phẩm ra, nhìn giới thiệu.

Thế gian có các loại thể chất, nhưng cũng có các loại thiên phú thần thông, ví dụ như Thanh Loan Chi Nhãn Thanh Loan, Nguyệt Quang Hồ miễn dịch cấm chế…

Thì Thất Huyền Cầm Tâm, cũng là một loại thiên phú.

Là thiên phú liên quan tới cầm đạo.

Tu sĩ nắm giữ thiên phú này, cầm đạo được trời ưu ái, có thể nhanh chóng học tập tất cả cầm khúc, hầu như không cần tu hành, cũng có thể dễ dàng trở thành một vị cầm đạo đại tông sư.

Thậm chí, trở thành Cầm Tiên cũng là chuyện ván đã đóng thuyền.

Là thiên phú mà tất cả Cầm Sư trên thế gian tha thiết ước mơ.

“Mặc dù ta không chuyên tu cầm đạo, nhưng có được thiên phú này cũng còn hơn không có.” Sở Cuồng Nhân thầm nói, sau đó rút ra thiên phú này.

Hắn vốn là cầm đạo đại tông sư, hiện tại có thêm Thất Huyền Cầm Tâm, cảm giác lý giải của mình đối với cầm đạo đã tăng lên một cấp bậc.

Trong mắt hắn lướt qua một vệt giật mình.

Sau đó, hắn chậm rãi vươn tay, gảy một chút vào trong hư không.

Trong nháy mắt đó.

Toàn bộ cổ cầm trong tay Cầm Sư tại thành Thiên La lại tự động đàn tấu lên, từng trận cầm âm vang vọng toàn thành, rung động mọi người.

Một tên Cầm Sư nhìn cổ cầm tự động phát ra cầm âm trước mặt mình, nuốt một ngụm nước bọt, trên mặt tràn đầy rung động, “Đây, đây là lấy cầm chứng đạo! ! Có người lấy cầm chứng đạo, trở thành Cầm Tiên, trừ Cầm Quan ra, trong Thanh Lan Tiên giới lại xuất hiện một vị Cầm Tiên! !”

Giờ khắc này, thiên địa cộng minh, lấy thành Thiên La làm trung tâm, ba động bản nguyên cầm đạo nồng đậm và huyền diệu khuếch tán ra ngoài.

Cách đó xa ngàn tỉ dặm.

Một tòa sơn trang ở ven hồ, vạn cầm cộng minh, từng trận cầm âm uyển chuyển lưu chuyển.

Trong sơn trang, vô số Cầm Sư nhìn cổ cầm trong tay, vẻ mặt ngốc trệ, không thể tin được nhìn một màn trước mắt.

Coong coong...

Lúc này, một tiếng cầm âm từ chỗ sâu trong sơn trang vang vọng, cầm âm khuếch tán ra, cầm âm đi qua, vạn cầm dần dần khôi phục lại bình tĩnh.

“Là trang chủ.”

“Không nghĩ tới, trong Thanh Lan Tiên giới, ngoại trừ trang chủ, lại có người trở thành Cầm Tiên.”

Chỗ sâu trong sơn trang, trong lầu các, một nữ tử thân mặc váy dài trắng nhìn cổ cầm trước mặt, cười nhạt một tiếng, “Có người trở thành Cầm Tiên sau ta sao, a, đạo ta bất cô a.”

Ngay lúc nữ tử vui sướng, bên cạnh nàng, một chiếc cổ cầm phủ bụi đã lâu bỗng nhiên coong một tiếng, phát ra một đạo cầm âm.

Tình cảnh này, khiến sắc mặt nữ tử đại biến, mắt đẹp trợn lên, “Thế mà Cửu Tiêu Hoàn Bội lại... Vang lên? !”

Chương 974: Chính mình là đạo, thăng cấp thể chất, bái phỏng Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang

Trong thành Thiên La.

Sở Cuồng Nhân để tay xuống, cầm âm trong thành Thiên La cũng dần dần ngừng, mà tất cả chuyện này, chỉ vì hắn đưa tay gảy vào hư không một chút, lại thao túng vạn cầm trong thiên hạ, được chứng nhận Cầm Đạo bản nguyên! !

Hiện tại Sở Cuồng Nhân hoàn toàn có thể kết hợp Đế khí và Cầm Đạo bản nguyên của mình, cộng thêm thiên phú Thất Huyền Cầm Tâm và tư chất của hắn, không bao lâu sẽ có thể vinh đăng vị trí Cầm Tiên!

Nhưng hắn không làm như thế.

“Cầm đạo, a, cuối cùng cũng không phải đạo của ta.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu cười một tiếng.

Trong tửu lâu, vô số thực khách đều đang nghị luận về cầm âm đột nhiên vang lên vừa rồi, tất cả mọi người cảm thấy không thể tưởng tượng được.

“Trong thành Thiên La lại xuất hiện một vị Cầm Tiên?”

“Thật sự thật không thể tin được.”

“Cũng không biết là vị Cầm Sư nào chứng đạo, trừ Cầm Quan, trên thế gian lại có thêm một vị Cầm Tiên.”

Mà giờ khắc này, trung tâm của cuộc thảo luận, Sở Cuồng Nhân lại cười nhạt một tiếng, không để bụng, nhìn về phía xa, nỉ non nói: “Vừa rồi ta chứng đạo, nơi xa lại có một cỗ cộng minh không hiểu.”

“Giống như là... Một chiếc Tiên Cầm?”

“Có chút ý tứ, vậy thì đi xem một chút.”

Sở Cuồng Nhân xác định mục tiêu tiếp theo.

Kiếm Quan, Lam Vũ, tiểu hồ ly ra gian phòng, đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, tiểu hồ ly vô cùng hưng phấn nói: “Đại lão, vừa rồi ngươi có nghe thấy không, trong thành Thiên La có người thành tiên a!”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, “Ừm, nhìn thấy.”

“Cũng không biết là ai, lợi hại như vậy.”

Tiểu hồ ly líu lo không ngừng nói.

Mà ở một bên, Kiếm Quan nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo kinh nghi bất định, từ trên người đối phương, ông ta cảm nhận được một cỗ ba động bản nguyên chỉ tiên nhân mới có, loại ba động kia, ông ta đã từng cảm giác được trên người Cầm Quan.

Lại liên tưởng đến dị tượng vừa rồi, ông ta bỗng nhiên có một suy đoán vô cùng to gan, nhìn Sở Cuồng Nhân nói: “Công tử, chẳng lẽ dị tượng vừa rồi là do ngươi đưa tới, ngươi, thành tiên sao?”

Lời vừa nói ra, tiểu hồ ly và Lam Vũ đều rất ngạc nhiên.

Sở Cuồng Nhân, thành tiên?

“Ba động vừa rồi đúng là do ta đưa tới, nhưng ta vẫn chưa thành tiên, cầm đạo, không phải đường ta muốn đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Tê...

Tiểu hồ ly hít vào một ngụm khí lạnh, “Đại, đại lão, ý của ngươi là, ngươi có thể thành tiên, nhưng lại không muốn trở thành, đúng không?”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, “Thời cơ chưa đến.”

Tiểu hồ ly và Kiếm Quan đều sợ ngây người.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy người như vậy,, rõ ràng có thể thành tiên, lại không thành tiên, chỉ nói một câu đơn giản thời cơ chưa đến? !

Đây chính là tiên a!

Vô số tu sĩ tu hành cả đều cũng muốn trở thành tiên nhân!

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại tuyệt không tâm động? !

Đây là tu sĩ sao?

“Đạo của công tử, là đạo gì?”

Kiếm Quan tò mò hỏi.

“Ta, chính là đạo của ta!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Tự cường vô địch chi đạo!

Chính mình là đạo!

Đây là cảm ngộ mới của hắn, nhưng Kiếm Quan nghe được lại có chút mơ hồ, mình chính là đạo? Đây là đạo gì? Chưa từng nghe thấy!

Kiếm Quan lắc đầu, không hỏi thêm nữa.

Lại hỏi tiếp, sẽ dính đến căn bản của tu sĩ.

“Đi thôi, là lúc rời đi rồi.”

Sở Cuồng Nhân nói.

Sau đó, mấy người rời khỏi thành Thiên La.

...

Trên đường.

Sở Cuồng Nhân đã nghiên cứu Quang Minh Chiến Tiên Thể trên người Lam Vũ đến không sai biệt lắm, nhờ vào đó nắm giữ bản nguyên chi lực Quang Minh Chiến Đấu.

Cộng thêm Cầm Đạo bản nguyên, hắn lại có thêm hai loại lực lượng bản nguyên nữa.

Mà đó cũng không phải thu hoạch lớn nhất của hắn.

Thông qua nghiên cứu Quang Minh Chiến Tiên Thể, hắn nắm giữ quy luật Đạo Thể thuế biến thành Tiên Thể, lĩnh hội Thể Chất Chi Thư tiến thêm một bước dài.

Trước kia Thể Chất Chi Thư chỉ cho Sở Cuồng Nhân hai loại năng lực, một là phân tích thể chất, đem biến thể chất của người khác biến thành thể chất của mình để sự dụng, thứ hai là vận dụng hoàn mỹ thể chất của mình.

Nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân thông qua lĩnh hội, dần dần nắm giữ tác dụng thứ ba của Thể Chất Chi Thư, chính là, thăng cấp thể chất! !

Nhưng loại thăng cấp này không phải một lần là xong, cần phải từ từ thôi diễn, Sở Cuồng Nhân lựa chọn Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm làm đối tượng thí nghiệm đầu tiên, nhìn xem có thể tăng đến cấp độ Tiên Thể không.

Còn Tiên Thể, bản thân nó đã vô cùng huyền diệu, muốn thăng cấp Tiên Thể, dựa vào trình độ lĩnh ngộ của Sở Cuồng Nhân đối với Thể Chất Chi Thư, còn chưa đủ.

“Công tử, bây giờ chúng ta đi đâu?”

Trên đường, Kiếm Quan hỏi thăm một câu, chẳng biết tại sao, ông ta cảm giác con đường Sở Cuồng Nhân đang đi này rất quen thuộc.

“Thời gian trước, ta lấy cầm chứng đạo, cảm giác được ở hướng này có thứ gì đó sinh ra cộng minh với ta, ta muốn đi nhìn một chút.”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía xa, từ tốn nói.

Kiếm Quan cũng nhìn về hướng kia, như có điều suy nghĩ, “Hướng kia, không phải là Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang sao?”

“Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang? Nơi ở của Cầm Quan.”

Sở Cuồng Nhân kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, ta nghe nói, trong Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang có một chiếc Tiên Cầm cổ lão, tên là Cửu Tiêu Hoàn Bội, cũng là lý do khiến nơi đó có cái tên như vậy, nhưng không ai có thể tấu vang thanh cổ cầm này, cho dù là Cầm Quan cũng không làm được, chẳng lẽ chính vật này đã sinh ra cộng minh với công tử sao?”

Kiếm Quan ngạc nhiên nói.

Nghe thấy vậy, Sở Cuồng Nhân cũng có chút hứng thú, “Ngay cả Cầm Tiên cũng không thể tấu vang sao? Cổ cầm này, có chút ý tứ.”

Cộng minh với hắn, đúng là một thanh Tiên Cầm.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tám chín phần mười chính là Cửu Tiêu Hoàn Bội.

Mấy người dần tới gần Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang, thời gian cũng dần trôi qua, bọn họ cũng nghe nói không ít tin tức về nơi này.

“Các ngươi nghe nói không? Gần đây Cầm Quan muốn tổ chức một trận Cửu Tiêu Yến, tìm chủ nhân cho Tiên Cầm Cửu Tiêu Hoàn Bội trong truyền thuyết.

“Cái gì, Cầm Quan lại nỡ chắp tay nhường tiên cầm cho người khác sao?”

“Nhiều năm trước, Cửu Tiêu Yến đã được cử hành một lần, nhưng không ai có thể tấu vang thanh Tiên Cầm kia, dần dà, Tiên Cầm vẫn được đặt ở Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang.”

“Chậc chậc, cũng là không biết vì sao, lại lần nữa tổ chức Cửu Tiêu Yến, chuyện này có thể dẫn đến không ít người, cho dù người không tu cầm đạo cũng tới không ít, dù sao, đây chính là một thanh Tiên Khí a.”

Các loại nghị luận truyền vào tai Sở Cuồng Nhân.

Khiến hắn càng thêm mong đợi chuyến đi đến Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang lần này.

“Lại nói, chỗ ta còn có một khối ngọc bội do Cầm Quan chi nữ Tuyết Cầm Tâm đưa cho đây.” Trong tay Sở Cuồng Nhân xuất hiện một khối ngọc bội, “Thôi được, đã tới rồi, vậy thì đi bái phỏng một chuyến.”

Sau đó không lâu.

Hắn và mấy người Lam Vũ đã đi tới Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang.

Sơn trang này rất lớn, lầu các liên tiếp, phân chia thành hai khu vực bên trong và bên ngoài, một khu vực dùng để đón đãi khách nhân, một khu vực là nơi ở của trang chủ và các đệ tử.

“Mấy vị khách quý, thật là ngại quá, phòng trọ trong trang đã đầy, mời mấy vị tìm chỗ khác đi.”

Ở cửa Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang, một tên đệ tử đang áy náy nói với mấy người trẻ tuổi, khiến mấy vị tiên chủng trẻ tuổi vô cùng bất mãn.

“Chuyện gì thế này, chúng ta từ xa đế đây mà Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang các ngươi lại nói không còn chỗ, các ngươi đãi khách như vậy sao?”

“Xin lỗi.”

Đệ tử trong trang áy náy cười một tiếng, bởi vì cử hành Cửu Tiêu Yến, có rất nhiều tu sĩ đến đây, cho nên phòng trong trang đã đầy.

“Đi thôi.”

Mấy tên tiên chủng trẻ tuổi bất mãn nói, muốn rời khỏi.

Mà mấy người Sở Cuồng Nhân vừa vặn đi ngang qua bọn họ.

“Xin chào, chúng ta đến đây bái phỏng quý trang.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Chương 975: Có lẽ chỉ là lời đồn bậy, gặp lại Tuyết Cầm Tâm

“Xin chào, chúng ta tới bái phỏng quý trang.”

Mấy tên tiên chủng trẻ tuổi vừa rời đi nghe thấy lời nói của Sở Cuồng Nhân, nhao nhao nhìn về phía hắn, nhưng bởi vì trên mặt đối phương có một tầng linh quang, không nhìn rõ mặt, cũng không biết là ai.

Nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến chuyện mấy người xem kịch vui.

“Chúng ta không vào được, hắn càng không phải nói.”

“Huynh đệ, vẫn ngoan ngoãn đi tìm khách sạn đi.”

Mấy người nói, cũng không có ác ý quá lớn.

Đệ tử trong trang cũng bất đắc dĩ cười một tiếng, nói: “Vị đạo hữu này, thật sự có lỗi, phòng trọ trong trang chúng ta đã đầy rồi.”

Sở Cuồng Nhân lấy ngọc bội mà Tuyết Cầm Tâm đưa cho ra, nói: “Vị đạo hữu này, chúng ta là bằng hữu của Tuyết cô nương.”

Nhìn thấy khối ngọc bội kia, đệ tử trong trang sửng sốt một chút, nhận lấy cẩn thận nhìn, sau đó sắc mặt hơi đổi một chút.

“Ngọc bội kia, đúng là ngọc bội tùy thân của tiểu thư, mấy vị. mời theo ta tiến vào.” Tên đệ tử trong trang nói.

Mấy tên tiên chủng trẻ tuổi bên cạnh sửng sốt một chút.

“Không ngờ lại là bằng hữu của Cầm Quan chi nữ.”

“Sách, có bối cảnh thật tốt.”

Mấy tiên chủng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó rời đi.

Mà bên trong Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang.

Trong một lâm viên.

Tuyết Cầm Tâm đang tụ tập với mấy vị thanh niên tiên chủng, nhưng nàng không có nhiều hứng thú lắm, dáng vẻ suy nghĩ viễn vông, mà bên cạnh nàng, mấy vị thanh niên đang ba hoa khoác lác, hăng hái, chỉ điểm giang sơn.

“Ta nói này, hiện nay tại Thanh Lan Tiên giới, ngoại trừ tiên chủng thập nhị vương, thì chính là hai người Nguyên Hư đạo hữu và Tần Phong đạo hữu, hai người có thể đặt song song với nhau.”

“Không sai.”

“Nguyên Hư đạo hữu chính là hoàng tử của Đại Nguyên thần triều, mà Tần Phong đạo hữu là cao đồ của Cầm Quan, dưới tiên chủng Vương giả, trong tiên chủng cự bá, lấy hai vị vi tôn, thậm chí, hai vị có Vương giả chi tư a.”

Trong những người này, có hai người được chú mục nhất.

Hai người này, một người khí chất cao quý, nhìn qua là có địa vị cao, một người khác phong độ nhẹ nhàng, khí chất nho nhã.

Đám tiên chủng xung quanh đều đang thổi phồng hai người này.

“Đâu có, đâu có, mấy vị quá khen rồi.”

“Đúng vậy, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, chúng ta còn phải cố gắng nhiều hơn, không cần buông thả tự mãn.”

Lời mặc dù nói như vậy, nhưng lông mày trên mặt hai người khẽ nhếch, nhìn ra được bọn họ rất hưởng thụ lời thổi phồng của mọi người ở đây.

“Hai vị khiêm tốn.”

“Khiêm tốn như vậy, chúng ta phải học tập hai vị thật tốt.”

Tuyết Cầm Tâm ngáp một cái, thuận miệng nói: “Hai người các ngươi lợi hại hơn nữa, tự nhận so với Sở Cuồng Nhân, thì như thế nào?”

Lời vừa nói ra, sắc mặt mọi người một trận cứng ngắc.

Sở Cuồng Nhân...

Đối với cái tên thanh danh vang dội gần đây, đương nhiên bọn họ đã từng nghe nói, ngay cả bọn họ cũng không nhịn được kinh thán.

Trảm tiên chủng Vương giả?

Nghịch thiên phạt tiên?

Đây là chuyện tiên chủng có thể làm được sao? !

“Năng lực của Sở Cuồng Nhân, có lẽ chỉ là nghe ngầm đồn bậy, hắn không làm được như vậy.” Một tiên chủng gượng cười hai tiếng nói.

“Há, nghe nhầm đồn bậy, chẳng lẽ người trong thiên hạ đều ngu ngốc? Chuyện trảm tiên kia, cũng là giả sao?”

Tuyết Cầm Tâm lại từ tốn nói.

Mọi người nghe vậy, lại một trận xấu hổ, nếu không phải Tuyết Cầm Tâm là Cầm Quan chi nữ, bọn họ đã muốn đuổi người đi rồi.

“Thế nào, hình như Tuyết sư muội rất tôn sùng Sở Cuồng Nhân, chẳng lẽ, ngươi biết người này sao?” Tần Phong vừa cười vừa nói, lông mi nhăn lại rất nhỏ đến không người có thể nhận ra.

Trong mắt người khác, hắn ta phong độ nhẹ nhàng, nhưng khí độ của hắn ta lại kém xa lời đồn.

Hắn ta là cao đồ của Cầm Quan, đã sớm ngấp nghé Cầm Quan chi nữ Tuyết Cầm Tâm từ lâu.

Ngoại trừ nhìn trúng tướng mạo của đối phương, nhiều hơn, chính là thân phận Cầm Quan chi nữ của đối phương, chỉ cần hắn ta và đối phương kết hợp, vậy tương lai, Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang do hắn ta kế thừa là chuyện ván đã đóng thuyền.

“Không có, chỉ thuận miệng nói mà thôi.”

Tuyết Cầm Tâm nói.

Phải biết, lần trước nàng rời nhà trốn đi, việc này đã khiến mẫu thân vô cùng bất mãn, nếu để đối phương biết, mình ở bên ngoài suýt nữa mất mạng, đoán chừng sau này đừng nghĩ đi ra sơn trang nữa.

Cho nên, sau khi nàng trở về không hề nhắc đến chuyện gặp nạn, đương nhiên người trong cũng không biết nàng quen biết Sở Cuồng Nhân.

“Cầm Tâm cô nương, phải biết, đời này có nhiều người ngu muội, có một số việc không thể tin hết, huynh trưởng ta chính là một trong tiên chủng thập nhị vương, cho nên ta rất rõ ràng năng lực của tiên chủng Vương giả, dưới tiên nhân, căn bản không ai địch lại nổi, đừng nói đến chuyện trảm Vương giả, nghịch thiên phạt tiên.”

Nguyên Hư cũng từ tốn nói.

Giống Tần Phong, hắn ta cũng ái mộ Tuyết Cầm Tâm, nếu hắn ta có thể kết làm đạo lữ với Tuyết Cầm Tâm, được Cầm Quan trợ giúp, cho dù tương lai hắn ta không thể vinh đăng hoàng vị, nhưng địa vị trong thần triều cũng sẽ tăng cao, không đến mức biến thành vật hi sinh trong cuộc tranh giành hoàng vị.

“Xem như có, đoán chừng cũng là dùng một vài thủ đoạn không thể gặp người thôi.” Nguyên Hư nghĩ một lát, sau đó bổ sung một câu.

Nghe thấy lời này của hắn, trong lòng Tuyết Cầm Tâm lập tức không thoải mái, “Nói thế nào, người ta cũng không phải người các ngươi có thể đánh đồng.”

“Cầm Tâm cô nương, ngươi...”

Sắc mặt Nguyên Hư hơi trầm xuống, giống như muốn nổi giận, nhưng cố kỵ thân phận của đối phương, không thể không đè xuống hỏa khí.

Lúc này.

Trong sơn trang, một đệ tử tìm được Tuyết Cầm Tâm, trong tay còn cầm một khối ngọc bội, “Tuyết sư muội, bằng hữu của ngươi tới.”

“Bằng hữu?”

Tuyết Cầm Tâm cũng không nhịn được sửng sốt một chút.

Sau đó, nàng nhìn thấy ngọc bội trong tay đối phương, hai mắt lập tức tỏa sáng, kích động nói: “Bây giờ người kia đang ở đâu?”

“Ta đã an bài bọn họ ở nội đường chờ ngươi.”

Tuyết Cầm Tâm nghe vậy, lập tức bỏ lại đám người Nguyên Hư, Tần Phong.

Mấy người thấy thế, hai mặt nhìn nhau.

“Bằng hữu gì lại khiến sư muội coi trọng như thế?”

Tần Phong cau mày nói.

“Là nam tử.”

Tên đệ tử kia nói rõ chi tiết, nghe nói như thế, trong mắt Tần Phong, Nguyên Hư lóe lên tia sáng lạnh.

“Há, ngươi nói như vậy ta lại có chút hứng thú, ta cũng muốn nhìn xem đó là bằng hữu gì.”

“Cùng đi xem đi.”

Mặc dù hai người Tần Phong, Nguyên Hư xem như tình địch, nhưng bọn họ không cho phép người khác tranh giành Tuyết Cầm Tâm với bọn họ.

Hai hổ tranh đấu, sao có thể người khác chen chân vào chứ?

Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang, nội đường.

Sở Cuồng Nhân đang uống trà, một bóng người xinh đẹp nhanh nhẹn đi tới.

Chính là Tuyết Cầm Tâm.

“Sở đạo hữu, ngươi đã đến.”

“Xin chào Tuyết cô nương.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, “Ta nghe nói Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang đang tổ chức Cửu Tiêu Yến, cho nên đặc biệt đến đây quan sát, nhớ tới lời mời ngày trước của Tuyết cô nương, đặc biệt tới đây bái phỏng, không thông báo trước, mạo muội rồi.”

“Sở đạo hữu khách khí.”

Tuyết Cầm Tâm nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt có kích động.

Từ lần trước đối phương cứu nàng, chẳng biết tại sao thân ảnh của đối phương vẫn luôn quanh quẩn trong đầu nàng, không vung đi được.

Bây giờ, Sở Cuồng Nhân hiện thân tại Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang, khiến nàng vô cùng kích động, trong lúc nhất thời cảm thấy có rất nhiều lời muốn nói với đối phương, nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu, do dự đứng tại chỗ.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, khẽ cười một tiếng, “Tuyết cô nương, không biết bây giờ Cầm Quan tiền bối đang ở nơi nào, chỗ ta có một vị bằng hữu, muốn gặp nàng một lần.”

Bằng hữu mà hắn nói, dĩ nhiên chính là Kiếm Quan.

“Sư tôn nhà ta đang bế quan, phải chờ tới khi Cửu Tiêu Yến bắt đầu mới xuất quan, cho dù không bế quan, ngày bình thường, ngay cả đệ tử chúng ta muốn gặp nàng cũng khó, đừng nói là những người khác.”

Giờ phút này, một giọng nói truyền vào.

Tần Phong, Nguyên Hư và mấy tên tiên chủng đi đến, người nói chuyện chính là Tần Phong, ý tứ của hắn ta rất rõ ràng.

Đó chính là, Cầm Quan không phải người mà ai muốn gặp cũng có thể gặp.

Chương 976: Hắn là Sở Cuồng Nhân, trực tiếp hoảng sợ đến mềm nhũn, ta còn chưa thua

“Các hạ chính là bằng hữu của sư muội ta, tại hạ là Tần Phong, trước khi sư tôn nhà ta chưa xuất quan, tất cả việc trong trang đều do ta làm chủ.”

Tần Phong cười nhạt một tiếng, hắn ta nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, sau đó tiếp tục nói: “Không biết các hạ và sư muội ta quen biết thề nào?”

Người này, có địch ý đối với mình.

Sở Cuồng Nhân phát giác Tần Phong dị dạng, khóe miệng hơi cong lên.

Hắn vẫn không nói gì, bên cạnh Tuyết Cầm Tâm đã không nhịn được nói trước: “Sư huynh, chuyện ta và Sở đạo hữu quen biết, không cần nói cho ngươi biết đi, đây là chuyện giữa ta và Sở đạo hữu.”

Nếu nói cho Tần Phong biết chuyện mình gặp nạn, chẳng phải cũng giống như nói cho mẫu thân mình biết sao.

Đến lúc đó, mình khó tránh một trận giáo huấn.

“Sư muội, kinh nghiệm sống của ngươi chưa nhiều, nhân tâm hiểm ác, không thể không đề phòng a, sư huynh làm vậy cũng vì tốt cho ngươi thôi.” Tần Phong nói.

Lời này của hắn ta, chỉ thiếu điều không nói thẳng Sở Cuồng Nhân là người xấu.

Tuyết Cầm Tâm khó thở, “Sư huynh, ngươi có ý gì, ta không phải tiểu hài tử, không cần ngươi quan tâm mù quáng.”

“Cầm Tâm cô nương, ngươi vẫn nên nghe theo sư huynh ngươi đi, nhân tâm hiểm ác, hơn nữa người này giấu đầu lộ đuôi, ngay cả khuôn mặt thật cũng không nguyện ý hiện ra, nhất định có mờ ám.” Nguyên Hư cũng cười lạnh một tiếng.

Sau đó, bóng hắn ta người lóe lên, muốn đánh nát linh quang trên mặt Sở Cuồng Nhân.

“Làm càn!”

Nguyên Hư còn chưa tới gần, Lam Vũ sau lưng Sở Cuồng Nhân đã xuất thủ trước, trực tiếp đánh ra một quyền.

Bây giờ Lam Vũ đạt được truyền thừa của cường giả chí cường tộc Vũ Nhân, tu vi cao cường đã đạt đến Thiên Đạo Chủ, cộng thêm Quang Minh Chiến Tiên Thể, so với tiên chủng Vương giả cũng không yếu hơn.

Mà Nguyên Hư, chỉ là tiên chủng cự bá mà thôi.

Quyền chỉ đánh ra, hư không chấn động, Nguyên Hư trực tiếp lùi lại mấy chục trượng, kình khí cũng tách ra linh quang trên mặt Lam Vũ, một gương mặt thanh lãnh, tuyệt đẹp lập tức xuất hiện trước mặt mọi người.

Mọi người nhìn thấy vậy, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Trên mặt Tuyết Cầm Tâm cũng hiện ra một vệt kinh diễm, trong lòng lập tức có chút ghen ghét.

Thì ra bên cạnh Sở đạo hữu đã có tuyệt sắc như vậy làm bạn.

Mà bị Nguyên Hư bị một quyền đánh bay lại kinh nghi bất định nhìn Lam Vũ, mặc dù kinh diễm mỹ mạo của đối phương, nhưng lại càng khiếp sợ thực lực của đối phương hơn.

Phải biết, hắn ta là tiên chủng cự bá, hơn nữa trong tiên chủng cự bá, uyệt đối là đứng đầu, nói là một trong mấy người gần với tiên chủng Vương giả nhất cũng không sai.

Nhưng như vậy, vẫn bị một quyền của Lam Vũ đánh lui.

Tiên chủng cự bá?

Chẳng lẽ, còn là tiên chủng Vương giả? !

Nghĩ đến thực lực của đối phương không đơn giản, Nguyên Hư cũng không dám mạo phạm, đứng tại chỗ, không ra tay nữa.

Tần Phong cũng ngạc nhiên không thôi, trịnh trọng quan sát Sở Cuồng Nhân trước mặt, “Còn không biết tục danh của các hạ?”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, “Đây là các ngươi muốn hỏi tục danh trước khi động thủ sao?”

Trong lời nói của hắn ẩn chứa ý cười nhạo rất rõ ràng.

Lúc nói chuyện, hắn cũng tán linh quang trên mặt đi, một khuôn mặt tuấn dật tuyệt luân xuất hiện, khiến mọi người ở đây trở nên thất thần.

Hắn nhìn về phía Tuyết Cầm Tâm nói: “Tuyết cô nương, ở bên ngoài ta có mấy phần hư danh, cho nên vẫn luôn dùng linh quang che mặt, vừa rồi gặp ngươi quên chưa giải trừ linh quang, đúng là ta không phải, xin lỗi.”

Tuyết Cầm Tâm vội vàng lắc đầu, “Không sao.”

Trong đám người.

Một tên tiên chủng gắt gao nhìn Sở Cuồng Nhân, đồng tử dần trở nên run rẩy, nói: “Hắn, hắn là Sở Cuồng Nhân! !”

Có người nhận ra Sở Cuồng Nhân.

Trong nháy mắt, mọi người vô cùng xôn xao.

Phải biết, bây giờ trong Tiên giới, danh tiếng của Sở Cuồng Nhân như mặt trời giữa trưa, không người có thể so sánh.

Đối với phần lớn tu sĩ, thậm chí là tiên chủng mà nói, nhân vật như Sở Cuồng Nhân giống như thần linh cao không thể chạm.

Nhưng bây giờ, vị thần này lại xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Sở Cuồng Nhân, lại, lại là ngươi! !”

Nguyên Hư cũng khiếp sợ không gì sánh nổi, lúc trước hắn ta cực lực hạ thấp Sở Cuồng Nhân, nhưng người có tên, cây có bóng, danh khí của Sở Cuồng Nhân rất cao, đủ chứng minh thực lực của hắn ta không tầm thường.

Vừa rồi, hắn ta lại muốn động thủ với nhân vật như vậy?

Trời ạ.

Vừa rồi hắn ta chán sống rồi sao? !

“Chính là tại hạ, các hạ có gì hoài nghi sao?”

Sở Cuồng Nhân giương mắt nhìn thoáng qua Nguyên Hư, chỉ một cái nhìn đã khiến đối phương có cảm giác như rơi vào hầm băng, toàn thân run rẩy!

Khủng bố! ! !

Thân hình Nguyên Hư run rẩy, hai chân không nhịn được mềm nhũn, sau đó trực tiếp co quắp ngã xuống đất, trên trán đổ mồ hôi lạnh.

Hắn ta, lại hoảng sợ đến mềm nhũn! !

Tình cảnh này, khiến mặt mũi đám tiên chủng còn lại tràn đầy hoảng sợ.

Móa nó!

Như vậy cũng quá kinh khủng đi!

Một ánh mắt đã khiến một vị tiên chủng cự bá hoảng sợ thành dáng vẻ này.

Hoàn toàn là hai cấp độ khác nhau!

Ực ực...

Tần Phong cũng không nhịn được nuốt xuống một ngụm nước bọt, khiếp sợ không gì sánh nổi nói: “Thì ra là Sở đạo hữu ở trước mặt, thất, thất lễ.”

Hắn ta đã không dám biểu lộ bất cứ địch ý nào.

Người trước mắt này, chính là người có thể nghịch thiên phạt tiên a!

Liên tiếp đắc tội Thánh thành, Thần Hỏa Minh Giáo, Kim Sơn tự, thậm chí là chủng tộc Thần Thú ở Ngô Đồng Sơn!

Hành động của hắn rất điên cuồng, khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Mặc dù Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang có Cầm Quan tọa trấn, nhưng nội tình, lại không bằng mấy thế lực phía trước.

Nói cách khác, nếu hắn ta dám nói nhiều lời không nên nói, đối phương không cao hứng, một kiếm chặt hắn ta cũng có thể đó.

Dù sao cũng đắc tội một đống đạo thống Tiên cấp rồi, lại đắc tội một cái Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang có là gì chứ?

Nghĩ đến đây, bắp chân hắn ta không khỏi nhũn ra, suýt chút nữa cũng như Nguyên Hư, hoảng sợ đến ngã xuống.

“Sở đạo hữu, chúng ta không cần để ý tới bọn họ, ngươi vừa tới Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang chúng ta, ta dẫn ngươi ra ngoài đi dạo một vòng.”

Tuyết Cầm Tâm nói.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, “Vậy thì làm phiền.”

Đợi mấy người Sở Cuồng Nhân rời đi, mấy người Tần Phong, Nguyên Hư vẫn còn sững sờ tại chỗ, thật lâu chưa lấy lại tinh thần.

“Không ngờ lại là nhân vật bực này!”

“Đúng vậy, không nghĩ tới Sở Cuồng Nhân nghịch thiên phạt tiên lại hiện thân tại Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang.”

“Các ngươi nói xem, có phải người này cũng đến tham gia Cửu Tiêu Yến không, nếu là như vậy, Cửu Tiêu Yến lần này có chuyện đáng xem rồi.”

“Chậc chậc, khó trách Tuyết cô nương lại kích động như vậy, thì ra bằng hữu của nàng lại là nhân vật như Sở Cuồng Nhân, cảm mến nhân vật cũng bực này cũng không phải chuyện hiếm có.”

“Ta cũng muốn ôm bắp đùi người này đây.”

Mấy vị tiên chủng nghị luận ầm ĩ.

Mà Nguyên Hư tê liệt trên mặt đất cũng đã đứng lên, sắc mặt hắn ta có chút âm trầm, mình đường đường là tiên chủng cự bá của Đại Nguyên thần triều lại bị hoảng sợ đến mềm nhũn, nếu chuyện này truyền đi, còn ra thể thống gì? !

Nhưng nghĩ đến ánh mắt vừa rồi của Sở Cuồng Nhân, hắn ta lại có cảm giác kinh hồn táng đảm, người kia, quá đáng sợ.

“Ngay cả đại ca, chỉ sợ cũng không bằng người này, nghe đồn người này có thể trảm tiên chủng Vương giả, đoán chừng là thật.”

Trong lòng Nguyên Hư vô lực nghĩ.

Nếu là người khác, có lẽ hắn ta còn có suy nghĩ khác, nhưng đối mặt với Sở Cuồng Nhân, hắn ta nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Tần Phong, chúng ta thua rồi.”

Nguyên Hư hít sâu một hơi nói.

Vì một Tuyết Cầm Tâm mà đối đầu với Sở Cuồng Nhân, cũng không có lời.

“Không, ta vẫn chưa thua!”

“Chỉ cần ta được Tiên Cầm tán thành trên Cửu Tiêu Yến, sư tôn nhất định sẽ gả sư muội cho ta, Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang này, cuối cùng vẫn là của ta!” Trong mắt Tần Phong dần dần lộ ra vẻ kiên định.

Chương 977: Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm thăng cấp, cử hành Cửu Tiêu Yến

Được Tuyết Cầm Tâm an bài, Sở Cuồng Nhân tạm thời trong Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang, Tuyết Cầm Tâm dùng thân phận nữ nhi của Cầm Quan, muốn an bài mấy gian phòng trọ cho bọn họ là chuyện cực kỳ đơn giản.

Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang, trong phòng khách.

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, hắn đang thôi diễn Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm của mình, muốn tăng Đạo Thể này lên tới Tiên Thể.

Mà quá trình này, đã không sai biệt lắm.

Ong...

Chỉ thấy trên người Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên phát ra một cỗ ba động vô cùng huyền diệu, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Mà bên cạnh hắn, Côn Ngô Kiếm cảm ứng được cỗ ba động này đầu tiên, không khỏi run lên, phát ra một trận kiếm ngân thanh thúy.

Ngoài phòng.

Kiếm Quan cũng đột nhiên mở hai mắt ra, Thanh Liên tiên kiếm trong cơ thể chấn động một cái, có xúc động muốn bay ra ngoài thân thể.

“Cảm giác này... Là Kiếm Đạo Tiên Thể? ! Có người giác tỉnh Tiên Thể liên quan đến kiếm đạo, rốt cuộc là ai? !”

“Phương hướng này là...”

Kiếm Quan cảm giác nơi phát ra ba động Tiên Thể, sắc mặt đột nhiên biến đến có chút cổ quái, “Là... Công tử? ! !”

Ông ta phát hiện mình càng ngày càng không nhìn thấu Sở Cuồng

Nhân.

Trước đó là lấy cầm chứng đạo.

Hiện tại lại xuất hiện Kiếm Đạo Tiên Thể? !

Đây là muốn náo loạn sao?

“Ở cùng công tử, đúng là thời khắc đều có kinh hỉ a.”

Kiếm Quan lắc đầu cười nói.

Mà bên ngoài, ba động huyền diệu do Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm thăng cấp làm Tiên Thể phát ra, bao phủ toàn bộ Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang.

Trong sơn trang, đám kiếm tu đã tới tham gia Cửu Tiêu Yến lập tức có cảm ứng, sắc mặt một đám đại biến, không thể tin được.

“Có người giác tỉnh Kiếm Đạo Tiên Thể! !”

“Là Tiên Thể gì, Huyền Nguyên Kiếm Thể? Chí Tôn Kiếm Cốt? Hay là Vạn Kiếp Bất Phôi Kiếm Tiên Thể? Nhưng ba động này, đều không giống a.”

Trong sơn trang, có kiếm tu không thể khống chế được kiếm khí trong cơ thể, bay ra ngoài, lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Chỉ chốc lát.

Trên không gian phòng của Sở Cuồng Nhân, vô số trường kiếm xoay quanh, kiếm khí trong thiên địa triều bái, như cung nghênh Vạn Kiếm Chí Tôn, khí thế to lớn!

Tình cảnh này, rung động không biết bao nhiêu kiếm tu.

Không chỉ trong Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang.

Mà lấy Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang làm trung tâm, trong phạm vi ngàn tỉ dặm, kiếm khí đều có cảm ứng, ào ào phát ra tiếng kiếm ngân vang.

Dường như cung kính kiếm chi Vương giả sinh ra vậy!

Các đại năng trên Thanh Lan Tiên giới cũng đều bị cỗ dị tượng làm cho chấn kinh.

“Khí tức này, có Kiếm Đạo Tiên Thể ra đời! Hơn nữa không phải Tiên Thể bình thường, chỉ sợ là Kiếm Đạo Tiên Thể cao cấp!”

“Tiên Thể chia làm ngũ phẩm là, Phổ, Huyền, Vương, Hoàng, Tôn! Có thể dẫn phát loại dị tượng này, chỉ sợ là Tiên Thể Vương cấp đi.”

“Trong toàn bộ Thanh Lan Tiên giới, từ trước tới nay cũng không có mấy lần sinh ra Tiên Thể Vương cấp, rốt cuộc là ai? Hướng kia, là Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang, kỳ quái, đây không phải là nơi ở của một đám Cầm Sư sao?”

Các đại năng trong Thanh Lan Tiên giới ngạc nhiên không thôi.

Trong số những người này, có người thử thông qua Thôi Diễn chi pháp, thôi toán ra người đang giác tỉnh Tiên Thể Vương cấp, rốt cuộc là nhân vật bậc nào.

Nhưng cho dù những người này thôi diễn thế nào, đều không được gì.

Có người không tin, cưỡng ép thôi diễn.

Nhưng cuối cùng đều bị phản phệ.

“Không thể thôi diễn chỉ có... Cấm kỵ! !”

Trong một tòa lầu các nào đó, một lão đầu râu bạc, sắc mặt tái nhợt nhìn về phía Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang, trên mặt tràn đầy hoảng sợ.

“Tại sao lại tồn tại dị số như vậy, quá khứ, tương lai thậm chí là hiện tại cũng là một mảnh hư vô! !”

“Cho dù là thiên mệnh chi tử trong truyền thuyết, cũng tuyệt đối không có mệnh cách này, người giác tỉnh Tiên Thể này, rốt cuộc là ai?”

Đại năng chuyển thế?

Cấm kị vũ trụ?

Tiên Thiên Thần Chỉ?

Trong đầu lão đầu râu bạc lóe qua vô số suy nghĩ, cuối cùng ông ta cũng rõ ràng, sợ rằng người này chính là cấm kị lớn nhất trong thiên địa này! !

Mà trong Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang.

Sau khi tăng Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm đến Chí Tiên Thể, Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng, cũng cảm giác được ba động kiếm khí do Tiên Thể dẫn tới ở bên ngoài.

“Thật khiến người khác chú ý a.”

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng.

Hắn vung tay áo lên.

Nhất thời, các trường kiếm bay ngược lại.

Đám kiếm tu vẫn đang vây xem vội vào đi lên bắt lại kiếm thuộc về mình, sau đó kinh nghi bất định nhìn gian phòng của Sở Cuồng Nhân.

“Trong này rốt cuộc là người nào?”

“Người giác tỉnh Tiên Thể nhất định ở đây, nhưng rốt cuộc người này là ai, trong Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang có nhân vật như vậy sao?”

Có tu sĩ không kìm nén được hiếu kỳ trong lòng, bóng người lóe lên, bay vút về phía căn phòng kia, muốn tìm tòi hư thực.

Nhưng hắn ta còn chưa tới gần, một cỗ Đế khí dồi dào như sóng to bao phủ, trực tiếp đánh bay hắn ta ra ngoài.

“Lui ra!”

Một tiếng quát lạnh vang lên.

Nhất thời, một cỗ uy áp to lớn xuất hiện, mọi người cảm thấy trước ngực như bị một ngọn núi lớn đè nặng, khó mà thở dốc.

Mọi người không dám thất lễ, mau chóng rời đi.

Mà ở phía xa, một thanh niên mặc trường bào màu vàng nhìn gian phòng của Sở Cuồng Nhân, trong đôi mắt màu vàng óng lộ ra một vệt dị sắc, “Không nghĩ tới trong Nhân tộc lại có người giác tỉnh Kiếm Đạo Tiên Thể, đúng là ngoài ý muốn.”

“Không chỉ là Tiên Thể, thực lực của người này cũng không phải tầm thường, dựa vào uy áp đã có thể bức lui mọi người, thực lực như vậy, cho dù không phải tiên nhân, đoán chừng cũng là Bán Tiên đỉnh phong.”

Bên cạnh thanh niên, một lão giả tóc vàng từ tốn nói.

“Bán Tiên đỉnh phong? A, không đủ gây sợ.”

Thanh niên lắc đầu, “Cho dù thế nào, Cửu Tiêu Hoàn Bội nhất định phải cầm tới tay, mặc kệ Cầm Quan chơi trò gì, chuyện này cũng tuyệt đối không thay đổi được.”

Trong gian phòng.

Sở Cuồng Nhân thích ứng với năng lực mới của Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, Tiên Thể này có thể tăng phúc uy lực của kiếm pháp, còn có thể trợ giúp hắn lĩnh hội kiếm đạo bản nguyên chi lực, có một vài tác dụng với hắn.

Nhưng cũng chỉ một vài mà thôi.

Bây giờ thực lực của Sở Cuồng Nhân đã không phải dựa vào một hai loại Tiên Thể là có thể tăng lên nhiều được.

“Thể Chất Chi Thư, có thể khiến người nắm giữ nhiều loại thể chất, nhưng quá nhiều thể chất, sẽ có vẻ lộn xộn.”

“Xem ra, ta phải nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề này mới được.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

“Phân tích thể chất, nắm giữ thể chất, thăng cấp thể chất, vậy có thể dung hợp tất cả thể chất lại với nhau không?”

“Dung ngàn vạn thể chất, hóa ngàn vạn thành duy nhất! !”

Sở Cuồng Nhân càng nghĩ, càng cảm thấy đây là một phương hướng để hắn nghiên cứu Thể Chất Chi Thư, nhưng hiện tại hắn chỉ có ý nghĩ mà thôi, còn không tìm được nơi đột phá, việc này không gấp được.

“Trước cứ tăng các thể chất đến Tiên Thể đã, sau khi tăng thể chất lên, ta cũng có thể nắm giữ càng nhiều bản nguyên chi lực hơn.”

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ, sau đó nhìn về phía Hỗn Độn Thể, đây là thể chất đứng đầu trong ba ngàn thể chất trên Thương Khung tinh, cũng là mục tiêu tiếp theo hắn muốn tăng lên Tiên Thể.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, không bao lâu nữa, hắn có thể nắm giữ Hỗn Độn bản nguyên.

Trong khoảng thời gian Sở Cuồng Nhân tăng Hỗn Độn Thể lên, Cửu Tiêu Yến cũng đúng hạn cử hành, vô số Cầm Sư tụ tập tại một chỗ.

Ngoại trừ Cầm Sư, còn có không ít tu sĩ cường đại, bọn họ không tu cầm đạo, nhưng vẫn bị Cửu Tiêu Hoàn Bội dẫn tới.

Có thể thấy được dụ hoặc của Tiên Khí rất to lớn.

Đừng nói đến chuyện, Cửu Tiêu Hoàn Bội không phải Tiên Khí bình thường, Cầm Quan đã từng nói, Cửu Tiêu Hoàn Bội rất có thể là Thiên Tiên khí.

Trong Thanh Lan Tiên giới, Địa Tiên khí đã hiếm thấy, đừng nói đến Thiên Tiên khí, đây chính là bảo vật ngay cả tiên nhân cũng vô cùng động tâm.

Chương 978: Long tử của Thần Long Đảo, Cầm Quan hiện thân, Cửu Tiêu Hoàn Bội

“Cửu Tiêu Hoàn Bội, nổi tiếng xa gần, chỉ là vẫn luôn vô duyên nhìn thấy, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội tận mắt nhìn thấy rồi.”

“Không sai, Tiên Cầm trong truyền thuyết, cũng không biết sẽ có dáng vẻ gì, thật khiến người ta chờ mong a.”

Trong một cái giáo trường trống trải của Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang, một đám Cầm Sư, tu sĩ hội tụ, chỉ vì muốn nhìn thấy phong thái của Tiên Khí trong truyền thuyết.

“Cửu Tiêu Hoàn Bội, vật này, trừ ta ra không thể của ai khác!”

Lúc này, một giọng nói đạm mạc vang lên.

Chỉ thấy một nam tử trung niên mặc bạch y cõng cổ cầm chậm rãi đi tới, trên người có khí tức lưu chuyển, lộ ra ba động bản nguyên nồng đậm.

Dù chưa thành tiên, nhưng cũng chênh lệch không xa.

Người này đã đạp lên đường thành tiên, là Bán Tiên đỉnh phong.

Nhìn thấy hắn ta, mọi người không khỏi xôn xao.

“Là hắn, Thiên Nguyệt Cầm Sư!”

“Nghe nói người này đã vượt qua cửu kiếp hỏa hoạn trong tam tai cửu kiếp, thực lực mạnh, gần với tiên nhân.”

“Ngoài Cầm Quan, trên cầm đạo, người này là nhân vật đứng đầu, lần này cử hành Cứu Tiêu Yến, quả nhiên hắn cũng tới.”

Mọi người nhìn thấy người trung niên mặc bạch y kia, hơi kinh ngạc.

Mà lúc này, cách đó không xa có tiên huy lưu chuyển, nương theo một cỗ kiếm ý kinh người, một nam tử áo xanh chậm rãi đi tới.

Nhìn thấy người này, đồng tử một số người hơi co lại.

“Là hắn, một trong song kiếm Thanh Lan, Độc Cô Vũ của Linh

Hoàng Sơn, một trong tiên chủng thập nhị vương!”

“Không ngờ ngay cả tiên chủng Vương giả cũng ra mặt.”

Song kiếm Thanh Lan, là hai tiên chủng xuất sắc nhất trên phương diện kiếm đạo trong một đời trẻ tuổi của Thanh Lan Tiên giới, Độc Cô Vũ của Linh Hoàng Sơn và đại sư huynh của Long Ngâm Kiếm Phái Diệp Phi Trần, đều là một trong tiên chủng thập nhị vương.

Ánh mắt Độc Cô Vũ đảo qua mọi người, đạm mạc nói: “Trước đó vài mấy ngày có người giác tỉnh Kiếm Đạo Tiên Thể ở đây, không biết là ai?”

Mọi người nghe vậy, lúc này mới hiểu ra.

Thì ra là bị Kiếm Đạo Tiên Thể hấp dẫn tới, Độc Cô Vũ này chính là kiếm tu, bị hấp dẫn tới cũng hợp tình hợp lý.

Nhưng những ngày này Sở Cuồng Nhân vẫn thâm cư không ra ngoài, ngược lại cũng không ai biết hắn là người đã thức tỉnh Kiếm Đạo Tiên Thể.

Một phen hỏi thăm không có kết quả, Độc Cô Vũ liền lui qua một bên, không cần nhiều lời nữa, ngoại trừ đến tìm người thức tỉnh Kiếm Đạo Tiên Thể ra, hắn ta cũng muốn mở mang kiến thức về cái gọi là Tiên Cầm Cửu Tiêu Hoàn Bội này.

Thiên Nguyệt Cầm Sư, Độc Cô Vũ liên tiếp hiện thân, khiến Cửu Tiêu Yến lần này rạng rỡ hơn không ít, sau đó, một số Cầm Sư đại danh đỉnh đỉnh hoặc tu sĩ lần lượt đi vào.

“Là hoàng tử của Đại Nguyên thần triều Nguyên Hư, người này là một trong số tiên chủng cự bá đứng đầu a.”

“Thanh Nguyệt tiên tử, nàng cũng tới, người này và cao đồ của Cầm Quan Tần Phong có thể xem là Long Phượng trẻ tuổi trong giới cầm đạo a.”

“Còn có Thương Thiền Quyên, người này cũng là cao đồ của Cầm Quan, nghe nói cầm đạo của người này đi nhầm đường, được xưng là Ma Cầm, vì Cầm Quan không thích, nên thường xuyên đi du lịch bên ngoài, hiện tại đã trở về.”

Cách đó không xa, trong một gian trong lầu các, Sở Cuồng Nhân nhìn một đám tiên chủng trẻ tuổi liên tiếp hiện thân, không khỏi ngáp một cái, “Lúc nào thì Cửu Tiêu Hoàn Bội mới xuất hiện a.”

Hắn tới đây, là vì Cửu Tiêu Hoàn Bội.

Còn những người khác, hắn nửa điểm không thèm để ý.

“Hôm nay mẫu thân sẽ xuất quan, đến lúc đó Sở đạo hữu có thể nhìn thấy Cửu Tiêu Hoàn Bội, nhưng Sở đạo hữu, ngươi cũng hiểu cầm sao?”

Tuyết Cầm Tâm ở bên cạnh tò mò hỏi.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, “Hiểu sơ một chút.”

Nghe thấy hắn trả lợi, Kiếm Quan, tiểu hồ ly lộ ra vẻ mặt khác thường, một người không nhịn được trợn mắt, một người khóe miệng co giật hai lần.

Hiểu sơ một chút?

Ngươi đã lấy cầm chứng đạo rồi, vẫn chỉ hiểu sơ một chút? !

Tuyết Cầm Tâm lại không nghĩ quá nhiều, thật sự cho rằng Sở Cuồng Nhân chỉ hiểu sơ một chút, dù sao, ai có thể ngờ được, một vị tiên chủng giác tỉnh Kiếm Đạo Tiên Thể, tinh thông kiếm pháp lại có thể lấy cầm chứng đạo? ?

Không thể nào đi.

Rống...

Ngay khi Sở Cuồng Nhân chờ đợi Cửu Tiêu Hoàn Bội hiện thân, trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng rồng ngâm.

Chỉ thấy biển mây lăn lộn, một đầu long ảnh màu vàng cưỡi mây đạp gió xuất hiện, uy thế vô song, uy áp khủng bố rung động toàn trường.

Sở Cuồng Nhân cũng không nhịn được bị hấp dẫn ánh mắt, “Long tộc...”

Chỉ thấy Thần Long màu vàng hóa thành một nam tử thanh tú mặc trường bào màu vàng, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

“Long tộc của Thần Long đảo cũng tới! !”

“Móa nó, ngay cả Thần Thú cũng đến tham gia náo nhiệt sao?”

“Chân Long sao, con rồng kia toàn thân vàng rực, chậc chậc, chưa từng nghe nói trong Thần Long Đảo có người am hiểu cầm đạo a.”

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Bọn họ nhìn Thần Long màu vàng, ánh mắt ngạc nhiên.

“Ta chính là Kim Dật của Thần Long Đảo, hôm nay tới lấy Cửu Tiêu Hoàn Bội!”

Kim Dật từ tốn nói.

Mọi người cau mày.

Nghe đối phương nói, giống như tình thế bắt buộc với Cửu Tiêu Hoàn Bội, nếu là tranh đoạt với đối phương, có phải sẽ là địch với Thần Long Đảo không?

Nghĩ đến đây, phần lớn người đã nửa đường bỏ cuộc.

Thần Long Đảo tuyệt đối là thế lực đứng đầu trên Thanh Lan Tiên giới, bắt nguồn từ thời kì Tiên Cổ, so sánh với bọn họ, cho dù là đạo thống Tiên cấp như Thần Hỏa Minh Giáo, Thánh thành cũng kém hơn một chút.

Đối địch với bọn họ, không có bối cảnh kinh thiên, đơn thuần là muốn chết.

“Cửu Tiêu Hoàn Bội, người tài mới có, nếu Chân Long có thể được Cửu Tiêu Hoàn Bội tán thành, vậy dĩ nhiên chính là của ngươi.”

Một giọng nói thanh lãnh vang lên.

Ngay sau đó, chỉ thấy một cái cổ cầm màu tím tràn ngập tiên huy từ trên trời giáng xuống, rơi xuống trước mặt mọi người, khí thế bàng bạc bao phủ, đông đảo Cầm Sư, tu sĩ đều bị đẩy lui mấy trượng.

Một bóng người nhanh nhẹn, từ chỗ sâu trong sơn trang lướt tới, đi tới trước mặt cổ cầm, người tới mặc váy dài trắng, mộc mạc thanh nhã, không thi phấn trang điểm đã đẹp như tiên nữ, khiến mọi người kinh diễm.

Người này, chính là Cầm Quan.

Mà cổ cầm trước mặt nàng chính là mục đích chuyến này của mọi người, nghe đồn không người có thể tấu vang, Tiên Cầm cổ lão... Cửu Tiêu Hoàn Bội!

“Đây chính là Cửu Tiêu Hoàn Bội sao? Quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Tốt cho một thanh tiên cầm tiên huy sáng chói.”

Mọi người nhìn thấy Cửu Tiêu Hoàn Bội, ánh mắt có chút hỏa nhiệt.

Hai mắt Kim Dật càng tỏa sáng, “Ngô Đồng làm mặt, áo tím làm nền, quả nhiên là Tiên Cầm trong truyền thuyết, Cửu Tiêu Hoàn Bội!”

“Nhãn lực của Long Tử rất tốt, nhưng muốn tấu vang Tiên Cầm, còn phải xem năng lực của ngươi.” Cầm Quan từ tốn nói.

Chỉ thấy nàng phất ống tay áo lên, một cái bàn đá xuất hiện, Cửu Tiêu Hoàn Bội đặt trên bàn đá, ngay sau đó, từng đạo cấm chế phân bố tại hư không bốn phía, giống như từng cái dây đàn giăng khắp nơi.

“Chư vị, Cửu Tiêu Hoàn Bội ở đây, Cửu Tiêu Yến bắt đầu, nhưng không cho phép người tầm thường nhúng chàm Tiên Cầm, người muốn thử tấu vang Cửu Tiêu Hoàn Bội, phải thông qua cấm chế của ta trước đã.” Cầm Quan nói ra, lập tức lui sang một bên.

Cách đó không xa, Tuyết Cầm Tâm đi tới.

“Mẫu thân, cuối cùng ngươi đã xuất quan rồi.”

“Ừm.” Cầm Quan cười khẽ, vuốt cằm, sau đó, nàng nhìn về phía mấy người Sở Cuồng Nhân từ phía sau đi tới, đồng tử hơi co lại.

Nhất là khi nhìn thấy Kiếm Quan, lại hít sâu một hơi, từ tốn nói: “Lý Tuyệt Tâm, cuối cùng ngươi đã trở về.”

“Ha ha, bạn cũ, đã lâu không gặp.”

Kiếm Quan cười nhạt một tiếng.

Sau đó Cầm Quan nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, hai mắt tỏa sáng, “Nếu ta không đoán sai, tiểu ca xinh đẹp này chính là Sở Cuồng Nhân đi.”

“Bái kiến Cầm Quan.”

Sở Cuồng Nhân hành lễ.

“Kiếm Quan, ngươi thật sự đi theo hắn?”

“Đúng.” Kiếm Quan khẽ vuốt cằm.

Cầm Quan cẩn thận quan sát Sở Cuồng Nhân, “Người được Kiếm Quan đi theo, nhất định có chỗ hơn người, mấy ngày nay, ta bế quan không thể chiêu đãi thật tốt, là do ta chậm trễ.”

“Cầm Quan khách khí, mấy ngày nay Tuyết cô nương thịnh tình khoản đãi, chúng ta đã vô cùng cảm kích.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Mấy người khách sáo vài câu.

Sau đó, lại chuyển mắt nhìn về phía Cửu Tiêu Yến.

Chương 979: Tranh đoạt Cửu Tiêu Hoàn Bội, uổng công, long tử mạnh mẽ cướp đoạt

Cửu Tiêu Yến.

Bởi vì Cầm Quan bày cấm chế, không ít Cầm Sư, tu sĩ bị ngăn cách bên ngoài, không cách nào tới gần, chỉ có vài người nắm giữ năng lực bài trừ cấm chế, tới gần Cửu Tiêu Hoàn Bội, thử nghiệm tấu vang thanh cổ cầm này.

Mà trong đó, động tác của Thiên Nguyệt Cầm Sư nhanh nhất.

Bóng người hắn ta lóe lên, quanh người có Cầm Đạo bản nguyên phun trào, vọt thẳng vào trong cấm chế, cấm chế bốn phía căn bản không thể cản trở hắn ta.

Chỉ chốc lát, hắn ta đã vọt đến trước mặt Cửu Tiêu Hoàn Bội.

“Cầm này, là của ta.”

Hắn ta lộ ra vẻ mừng rỡ, đưa tay chụp lên cổ cầm.

Mười ngón gảy dây đàn.

Nhưng trong một cái chớp mắt tiếp theo, hắn ta biến sắc.

Cổ cầm lại không nhúc nhích tí nào, không có một tiếng vang.

“Hừ, ta không tin, trên thế giới này làm sao lại có thanh cổ cầm nào không gảy được, nhất định là ta chưa dùng đủ lực.”

Thiên Nguyệt Cầm Sư sầm mặt lại, trong cơ thể hắn ta lại bắn ra bản nguyên chi lực, rót vào Cửu Tiêu Hoàn Bội, ý đồ cưỡng ép tấu vang Cửu Tiêu Hoàn Bội.

Nhưng vẫn không có tác dụng, mặc cho hắn ta rót vào bao nhiêu bản nguyên, Cửu Tiêu Hoàn Bội vẫn không có bất cứ động tĩnh gì.

“Tại sao có thể như vậy? ! Ta là Bán Tiên đỉnh phong, lực lượng bản nguyên Cầm Đạo gần với Cầm Tiên, vì sao trên thế giới này vẫn có thanh cổ cầm ta không thể tấu vang, chuyện này không có khả năng.”

Sắc mặt Thiên Nguyệt Cầm Sư âm tình bất định nói.

Lúc này, một đạo kiếm ý kinh người bạo phát, xé mở cấm chế, tiên chủng Vương giả của Linh Hoàng Sơn Độc Cô Vũ đi đến trước mặt

Cửu Tiêu Hoàn Bội.

Hắn ta không hiểu cầm đạo, nhưng cũng muốn thử một lần xem có thể tấu vang Cửu Tiêu Hoàn Bội hay không, ngộ nhỡ thành công, chẳng phải sẽ kiếm lợi lớn sao?

Hắn ta có chút mong đợi tiến lên, gảy dây đàn.

Nhưng không có tác dụng gì, Cửu Tiêu Hoàn Bội vẫn không có động tĩnh.

“Quả nhiên.”

Độc Cô Vũ lắc đầu cảm khái một tiếng.

Hắn ta không tiếp tục để ý nữa, lui sang một bên.

Còn lại một số Cầm Sư đại danh đỉnh đỉnh liên tiếp đánh vỡ cấm chế, đi đến trước Cửu Tiêu Hoàn Bội, nhưng không ai có thể tấu vang Tiên Cầm.

“Cổ cầm này không tầm thường, dùng thủ đoạn bình thường không cách nào tấu vang, dùng cảm ngộ cầm đạo của mình, có lẽ có thể thực hiện.”

Tần Phong nói, hắn ta đưa tay đặt lên dây đàn Cửu Tiêu Hoàn Bội, bắt đầu phát ra lực lượng huyền diệu về cầm đạo.

Những người còn lại thấy thế, hai mắt tỏa sáng.

“Không sai, dùng cảm ngộ cầm đạo của bản thân thử một lần.”

“Có lẽ thật sự có thể.”

Mọi người thôi động bản nguyên chi lực cầm đạo của mình, trong đó bao hàm cảm ngộ của bọn họ đối với cầm đạo, nỗ lực dẫn động Cửu Tiêu Hoàn Bội.

Nhưng cho dù bọn họ thi triển đủ kiểu thủ đoạn, vẫn không có một chút hiệu quả, Cửu Tiêu Hoàn Bội căn bản không bị lay động.

Cách đó không xa.

Cầm Quan không khỏi lắc đầu, “Nếu đơn giản như vậy là có thể tấu vang Cửu Tiêu Hoàn Bội, không khỏi quá mức đơn giản.”

Nàng quét mắt một vòng trong đám người, trong mắt mang theo chờ mong, nhưng không bao lâu, lại thất vọng thu hồi ánh mắt.

Bên cạnh, Tuyết Cầm Tâm hiếu kỳ nói: “Mẫu thân, thế nào?”

“Trước đó không lâu, trong Thanh Lan Tiên giới có người trở thành Cầm Tiên, mà ba động bản nguyên Cầm Đạo của người kia lại khiến Cửu Tiêu Hoàn Bội cộng minh, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến ta cử hành trận Cửu Tiêu Yến này, hy vọng có thể hấp dẫn vị Cầm Tiên kia đến đây, có lẽ người kia chính là chủ nhân của Cửu Tiêu Hoàn Bội, chỉ đáng tiếc, hình như người kia không ở nơi này.”

Cầm Quan lắc đầu nói.

Nghe nói như thế, tiểu hồ ly và Kiếm Quan không khỏi đưa mắt nhìn Sở Cuồng Nhân.

Người khác không biết, nhưng bọn họ còn không biết sao?

Vị Cầm Tiên khiến Cửu Tiêu Hoàn Bội cộng minh đang đứng trước mặt bọn họ a.

Nhưng hiện tại Sở Cuồng Nhân không có động tĩnh gì, bọn họ cũng không nói gì thêm.

Kiếm Quan nhìn Cầm Quan một cái, trong lòng có chút buồn cười, “Bạn tốt a, cho dù ngươi nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra, vị Cầm Tiên trong miệng ngươi lại xa tận chân trời, gần ngay trước mắt!”

Ông ta cũng không nói, muốn nhìn xem sau khi Cầm Quan biết chuyện này, sẽ lộ ra vẻ mặt gì.

Trên Cửu Tiêu Yến.

Một đám Cầm Sư, tu sĩ muốn tấu vang Cửu Tiêu Hoàn Bội, nhưng đều không công mà lui, không ai thành công.

Lúc này, một trận rồng ngâm vang vọng, chỉ thấy Thần Long Đảo

Kim Dật đi tới trước mặt Cửu Tiêu Hoàn Bội, đưa tay chụp vào dây đàn.

Bản nguyên chi lực điên cuồng phun trào, muốn mạnh mẽ tấu vang, nhưng lại bị một cỗ lực phản chấn to lớn hất bay ra ngoài.

“Quả nhiên thanh Tiên Cầm này danh bất hư truyền, nhưng như vậy mới có giá trị, cổ cầm này, đủ phân lượng làm sính lễ.”

Kim Dật cười nói.

Mọi người xung quanh nghe nói như thế, tâm thần nhất động.

Sính lễ?

Sính lễ gì?

Nhưng không chờ bọn họ nghĩ quá nhiều, Kim Dật đưa tay chộp về phía Cửu Tiêu Hoàn Bội, lại muốn mạnh mẽ bắt lấy Cửu Tiêu Hoàn Bội.

Những người còn lại thấy thế, biến sắc.

“Lớn mật!”

“Long Tử, sao ngươi có thể làm như vậy?”

Mọi người xuất thủ chống cự Kim Dật tranh đoạt Cửu Tiêu Hoàn Bội, lại thấy ánh mắt đối phương ngưng tụ, lạnh giọng nói: “Mặc kệ có thể tấu vang Cửu Tiêu Hoàn Bội này hay không, ta đều muốn, các ngươi muốn đối nghịch với Thần Long Đảo sao?”

Lời vừa nói ra, mọi người nhất thời nghẹn lời.

Đối nghịch với Thần Long Đảo?

Trừ phi bọn họ chán sống.

Nhưng Cửu Tiêu Hoàn Bội chính là một kiện Tiên Khí vô cùng hiếm thấy, nếu muốn bọn họ cứ như vậy từ bỏ, lại vạn phần không muốn.

“Thôi, dù sao ta cũng không tấu vang được Cửu Tiêu Hoàn Bội, không cần thiết vì một kiện Tiên Khí vô dụng mà đối đầu với Thần Long đảo.”

“Không tệ, vẫn nên buông tay đi.”

Một số Cầm Sư thở dài một tiếng, không khỏi thu tay lại.

Cho dù là đại đệ tử Tần Phong của Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang cảm nhận được khí thế cường đại của Kim Dật, cũng không nhịn được lui lại mấy bước.

Mặc dù không cam tâm, nhưng hắn ta thật sự không có dũng khí đối đầu với Kim Dật, không nói đến thế lực phía sau đối phương, chỉ dựa vào tu vi của đối phương đã có thể so với tiên chủng Vương giả, không phải hắn ta có thể đối phó.

Toàn trường cũng chỉ còn lại một nữ tử ngăn cản trước mặt Kim Dật, đó là một nữ tử mặc váy dài màu đen, tay cầm cổ cầm màu đen.

“Thanh cổ cầm này là vật của Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang ta, không được Tiên Cầm tán thành hoặc trang chủ đồng ý, những người còn lại không được cầm đi.”

Nữ tử đạm mạc nói.

Mà nàng chính là một vị cao đồ khác của Cầm Quan, Thương Thiền Quyên.

Trong truyền thuyết, cầm đạo của Thương Thiền Quyên đi nhầm đường, không được Cầm Quan chào đón, nhưng châm chọc là, lúc này cũng chỉ có nàng dám đứng ra, bảo vệ thể diện của Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang.

“Há, muốn ngăn cản ta, ngươi có bản lãnh này sao?”

Kim Dật cười lạnh nói.

Chỉ thấy hắn ta đưa tay, ba động long khí vô cùng cuồng bạo trực tiếp bạo phát, hóa thành một dòng nước lũ màu vàng oanh ra.

Đối mặt với một kích cường đại này, Thương Thiền Quyên không dám khinh thường, không ngừng trêu chọc cổ cầm màu đen trong tay, cầm âm vô cùng cuồng loạn giống như Thiên Ma Loạn Vũ bạo phát, từng trận cầm âm đánh về phía dòng nước lũ màu vàng.

Nhưng dòng nước lũ màu vàng liên tiếp đánh tan cầm âm, đánh về phía Thương Thiền Quyên, trực tiếp đánh bay Thương Thiền Quyên ra ngoài gần một trăm trượng.

Tay Kim Dật nâng lên, long khí cường đại lại lần nữa bạo phát, hóa thành một cái long trảo to lớn, chụp về phíaThương Thiền Quyên.

“Không tốt! !”

Thương Thiền Quyên biến sắc.

Nhưng lúc nàng sắp bị miểu sát, sau lưng một tiếng đàn du dương bỗng nhiên vang lên, đánh tan long trảo to lớn.

“Cỗ lực lượng này, Cầm Quan, ngươi xuất thủ?”

“Long Tử, thân ở Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang, ngươi làm như vậy chẳng những không có quy củ, còn có ý đồ thương tổn đồ nhi của ta, không khỏi quá phận đi.”

Cầm Quan chậm rãi đi tới nói.

“Ta đã nói, ta chắc chắn phải lấy được Cửu Tiêu Hoàn Bội.”

Chỉ thấy phía sau hắn ta, có một bóng người xuất hiện, tiên chi uy thế cường đại lập tức quét ngang toàn trường.

Chương 980: Cửu Tiêu Hoàn Bội cộng minh, một kiếm trảm Long Tử, ta là chủ của ngươi

Sau lưng Kim Dật, một lão giả tóc vàng bỗng nhiên hiện thân.

Một cỗ tiên chi uy thế cường đại bao phủ toàn trường.

Nhất thời, sắc mặt mọi người ở đây đổi, ánh mắt Cầm Quan cũng chìm xuống, “Xem ra lần này Thần Long Đảo đến đây là có chuẩn bị.”

“Cửu Tiêu Hoàn Bội, chúng ta tình thế bắt buộc.”

Long Tiên tóc vàng từ tốn nói.

“Vậy phải xem Thần Long Đảo có thể đoạt lấy từ trong tay ta không đã.”

Cầm Quan hừ lạnh một tiếng.

Cửu Tiêu Hoàn Bội chính là vật nàng yêu thích, nàng có thể tìm kiếm chủ nhân cho nó, nhưng không cho phép những người khác cường thủ hào đoạt.

Khí tức của tiên nhân ầm vang va chạm, uy áp khủng bố khiến Cầm Sư, tu sĩ bốn phía bị đánh bay ra ngoài.

“Ôi chào, Cửu Tiêu Yến biến thành chiến trường của tiên rồi.”

“Thú vị.”

Thân ảnh của Cầm Quan và Long Tiên tóc vàng biến mất tại chỗ, ngay sau đó va chạmtrên không trung, bạo phát tiếng oanh minh to lớn.

Trong tay Cầm Quan xuất hiện một thanh cổ cầm.

Chỉ thấy mười ngón tay nàng trêu chọc, từng trận cầm âm khuếch tán ra.

Long Tiên tóc vàng cũng khẽ quát một tiếng, hai tay vung vẩy, từng đạo long khí kinh khủng bạo phát, xé rách cầm âm.

Tiên chi chiến, mạnh mẽ tuyệt luân.

Uy áp bao phủ vùng thế giới này.

Mà một bên khác, Kim Dật thấy Cầm Quan bị kéo chân, hắn ta nhìn về phía Cửu Tiêu Hoàn Bội, tiếp tục đưa tay bắt tới.

Lần này, không ai có thể ngăn cản hắn ta.

Nhưng lúc này, trong hư không có dây cung ngưng tụ, ngăn cản hắn ta.

“Đây là cấm chế của Cầm Quan?”

“Hừ, tiên đúng là cường đại, nhưng ngươi vội vàng bày ra cấm chế sẽ có mấy phần uy lực chứ, chỉ uổng công mà thôi.”

Kim Dật hừ lạnh một tiếng.

Long khí sôi trào, hóa thành long trảo to lớn vươn ra.

Cấm chế của tiên nhân lại vì thế mà chấn động, nhưng không bị phá nát.

Kim Dật thấy thế, ánh mắt ngưng tụ, “Há, xem ra là ta xem thường ngươi, Cầm Quan, nhưng ngươi cũng chỉ có thể làm đến bước này.”

Hắn ta lấy ra một thanh trường thương màu vàng.

Trường thương hiện lên tiên quang sáng chói, lại là một thanh Tiên Khí!

“Phá cho ta!”

Kim Dật đâm ra một thương, được Tiên Khí gia trì dưới, uy lực một kích này tuyệt luân, dần dần đánh tan cấm chế Cầm Quan lưu lại.

“Tần Phong, ta và ngươi cùng ra tay, ngăn cản người này.”

Thương Thiền Quyên nói với Tần Phong.

Nhưng Tần Phong nghe vậy, trên mặt lại lộ ra vẻ chần chờ, hắn nói: “Không cần làm chuyện uổng công, chúng ta không phải đối thủ của hắn, dù sao Cửu Tiêu Hoàn Bội cũng không có tác dụng gì với chúng ta, cho hắn là được.”

Nghe thấy vậy, Thương Thiền Quyên trừng hắn ta một cái, “Tần

Phong, Cửu Tiêu Hoàn Bội là vật sư tôn rất yêu thích, chẳng lẽ ngươi lại trơ mắt nhìn nó bị người ta cướp đi sao? Ngươi như vậy, đặt thể diện của sư tôn ở chỗ nào?”

“Ngươi không xuất thủ, vậy tự ta tới.”

Thương Thiền Quyên lại lần nữa ra tay.

Kim Dật thấy thế, hừ lạnh một tiếng.

Một đạo long khí đánh ra, lại lần nữa đánh bay đánh bay ra ngoài.

“Không biết lượng sức.”

Tần Phong lắc đầu nói.

Bên cạnh, mấy tên đệ tử trong trang thấy thế, không khỏi cau mày.

Mặc dù Thương Thiền Quyên đúng là không phải đối thủ của Kim Dật, nhưng dù sao cũng là người của Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang, mà Tần Phong thân là đại đệ tử của sơn trang, không những không ra tay giúp đỡ, lại còn bên cạnh châm chọc khiêu khích.

Đây chính là Đại sư huynh bọn họ quen biết sao?

Không khỏi, quá khiến người ta thất vọng.

Phanh, phanh...

Cấm chế Cầm Quan lưu lại toàn bộ bị phá trừ.

“Cuối cùng cũng đến tay.”

Lúc Kim Dật sắp tiếp xúc đến Cửu Tiêu Hoàn Bội, chỉ thấy tiên cầm cổ lão này bỗng nhiên chấn động một cái, lập tức coong một tiếng...

Dây đàn khẽ động, Đại âm Ba bỗng nhiên bạo phát! !

Kim Dật đứng mũi chịu sào, bay ngược ra ngoài!

Tình cảnh này, khiến tất cả mọi người sững sờ.

Ngay cả Cầm Quan và Long Tiên tóc vàng đang chiến đấu kịch liệt trên bầu trời cũng không nhịn được ngừng tay, nhìn Cửu Tiêu Hoàn Bội, kinh nghi bất định.

Chỉ thấy tiên cầm treo lơ lửng giữa trời, tiên huy sáng chói, một cỗ uy áp Tiên Khí mạnh mẽ tuyệt luân giống như thủy triều liên tiếp khuếch tán ra.

“Cửu Tiêu Hoàn Bội... Vang lên? !”

Thiên Nguyệt Cầm Sư biến sắc.

Tất cả mọi người bị thay đổi bất ngờ này dọa sợ ngây người.

Cổ cầm nhiều năm không kêu, lại lên tiếng!

“Đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lại vang?”

“Vưa rồi không ai có thể tấu vang nó a!”

“Có ai có thể nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì không?”

“Các ngươi mau nhìn, người kia...”

Lúc này, trong đám người kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy có một thanh niên áo trắng từ trong đám người đi ra, chậm rãi đi về phía Cửu Tiêu Hoàn Bội, người này tuấn dật tuyệt luân, trên người có tiên huy lưu chuyển, trong lúc giơ tay nhấc chân đều lộ ra dáng vẻ siêu thoát trần thế, rất không tầm thường.

Càng quan trọng hơn là, trên người người này có một trận bản nguyên chi lực cầm đạo lưu chuyển, cùng Cửu Tiêu Hoàn Bội sinh ra... Cộng minh! !

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều biết.

Cửu Tiêu Hoàn Bội, vì người này mà phát ra tiếng! !

Dường như người này, chính là chủ nhân mà Cửu Tiêu Hoàn Bội chờ đợi nhiều năm!

“Là hắn!”

Đám người Nguyên Hư, Tần Phong nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, vô cùng ngạc nhiên.

Mà trong đám người, cũng có người nhận ra hắn.

“Là Sở Cuồng Nhân.”

“Hắn lại hiện thân tại Cửu Tiêu Yến, bản nguyên chi lực cầm đạo thật huyền diệu, người này lại còn tinh thông cầm đạo? !”

“Không chỉ như thế, hắn có thể khiến Cửu Tiêu Hoàn Bội cộng minh!”

Mọi người liên tục kinh thàn.

Cầm Quan nhìn lấy Sở Cuồng Nhân, cũng khiếp sợ không gì sánh nổi, “Ba động bản nguyên Cầm Đạo dạng này, chính là Cầm Tiên vài ngày trước! !”

“Lại là hắn...”

Tuyết Cầm Tâm cũng có chút mơ hồ.

Sở Cuồng Nhân đã nói hắn hiểu cầm, còn nói hiểu sơ một chút.

Nàng tin, nhưng bây giờ người nào nói cho nàng biết, tình cảnh trước mắt này là như thế nào đi, đây là hiểu sơ một chút? !

Sở Cuồng Nhân từng bước đi về phía Cửu Tiêu Hoàn Bội, trên người tràn ngập ba động bản nguyên Cầm Đạo nồng đậm khuếch tán ra toàn bộ sơn trang.

Ở trong sân, tất cả cổ cầm dường như bị một bàn tay vô hình điều khiển, tự động phát ra trận trận cầm âm.

Vạn cầm cộng minh! !

“Muốn lấy Cửu Tiêu Hoàn Bội, ngươi nằm mơ!”

Kim Dật hừ lạnh một tiếng.

Cửu Tiêu Hoàn Bội này, hắn ta là tình thế bắt buộc, chỉ thấy hắn ta đưa tay thôi động long khí, cầm Tiên Khí trong tay, một thương đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng trên không trung, Long Tiên tóc vàng lại biến sắc.

“Không thể! !”

Nhưng đã chậm.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, tiện tay vạch một cái trong hư không, được mười mấy đạo bản nguyên chi lực trong cơ thể gia trì, hóa thành một đạo kiếm quang màu tím.

Kiếm quang lướt qua, tử liên nở rộ!

Ầm vang một tiếng, giống như bẻ gãy nghiền nát cái gì, long khí màu vàng trực tiếp bị phá nát, Kim Dật không kịp trốn tránh, bị kiếm quang chém thành hai nửa tại chỗ!

Một kiếm này, triệt để kinh hãi tất cả mọi người ở đây.

Kim Dật chính là tiên chủng của Long tộc a!

Chiến lực của hắn ta mạnh, có thể so với tiên chủng Vương giả!

Nhưng cứ như vậy, bị một kiếm tùy tiện chém giết!

Đây là thực lực cỡ nào? !

“Tiện tay trảm giết tiên chủng Vương giả, thì ra, lời đồn liên quan tới người này đều là thật! !” Nguyên Hư nuốt một ngụm nước bọt nói.

Tần Phong ở một bên, đã sợ đến mức không nói ra lời.

Trong lòng hắn ta tuôn ra cảm giác bất lực.

Thực lực kém, thiên phú kém, tướng mạo cũng kém...

Hắn ta vốn nghĩ rằng có thể tấu vang Cửu Tiêu Hoàn Bội, có lẽ mình sẽ còn một cơ hội tranh đoạt Tuyết Cầm Tâm với đối phương.

Hiện tại, Cửu Tiêu Hoàn Bội bởi vì đối phương mà vang lên.

Hắn ta, bại hoàn toàn! !

Thua triệt để rồi! !

Sở Cuồng Nhân chậm rãi đi đến trước mặt Cửu Tiêu Hoàn Bội, ngón tay mơn trớn thân ẩm, khiến thanh cổ cầm này run lên từng trận, cầm âm uyển chuyển quanh quẩn.

“Chính ngươi phát ra cộng minh, dẫn ta đến đây sao?”

Sở Cuồng Nhân thầm nói nói.

Cửu Tiêu Hoàn Bội khẽ run, giống như đang đáp lại.

“Rất tốt, đã như vậy, bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ là chủ của ngươi!” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Chương 981: Thần Ma Bát âm thăng cấp, đánh lui Long Tiên, mảnh vỡ chí bảo bản nguyên

“Bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ là chủ của ngươi!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Trong chốc lát, Cửu Tiêu Hoàn Bội bỗng nhiên phát ra cầm âm vang đến tận mây xanh, tiên huy sáng chói, khiến vô số Cầm Sư không ngừng hâm mộ.

“Cửu Tiêu Hoàn Bội có chủ rồi!”

“Là Sở Cuồng Nhân, hắn nhất định đã trở thành Cửu Tiêu Hoàn Bội chi chủ!”

Mà ở phía xa, một cỗ sát ý mãnh liệt đột nhiên bạo phát, khóa chặt Sở Cuồng Nhân, chính là vị Long Tiên tóc vàng kia.

Lúc này, sắc mặt ông ta âm trầm như nước, nhìn thoáng qua thi thể của Kim Dật trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Giết Long Tử của Thần Long Đảo ta, Sở Cuồng Nhân, ngươi đúng là muốn chết! !”

Nói xong, bóng người ông ta hóa thành một vệt kim quang bay vút về phía Sở Cuồng Nhân, long khí cuồn cuộn bạo phát, rung chuyển hư không bốn phía.

Mọi người kinh hô.

Cho dù Sở Cuồng Nhân mạnh hơn, nhưng đối mặt với tiên nhân, nhất là tiên nhân của Long tộc, cũng phải bó tay hết cách a? !

Chẳng lẽ, Sở Cuồng Nhân vừa trở thành Cửu Tiêu Hoàn Bội chi chủ, hiện tại phải bỏ mạng sao, như vậy vị cầm chủ này cũng sống quá ngắn đi.

“Vậy thì lấy ngươi thử uy lực của cổ cầm đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Chỉ thấy mười ngón tay hắn đặt trên dây đàn, bởi vì có thiên phú Thất Huyền Cầm Tâm, hiện tại hắn cảm thấy mình và Cửu Tiêu Hoàn Bội như đã hòa làm một thể, không phân khác biệt, như đi vào cảnh giới Không Linh.

Sau đó, mười ngón tay trêu chọc.

Nháy mắt, cầm âm kinh động trời cao!

Long Tiên tóc vàng biến sắc, bóng người nhanh chóng lui lại!

Sở Cuồng Nhân lại không dừng lại, mười ngón tay trêu chọc, thôi động môn đế thuật Thần Ma Bát âm ngày trước đến cực hạn.

Mặc dù chỉ là đế thuật, nhưng dựa vào thực lực hôm nay của Sở Cuồng Nhân và Cửu Tiêu Hoàn Bội gia trì, uy lực của nó vẫn vô cùng mạnh mẽ.

Dù là Long Tiên tóc vàng, trên mặt cũng tràn đầy ngưng trọng.

Không chỉ như thế.

Trong nháy mắt cộng minh với Cửu Tiêu Hoàn Bội, hắn cảm giác lý giải về cầm đạo của mình đang nhanh chóng tăng, đế thuật Thần Ma Bát âm cũng đang không ngừng thăng hoa, dần dần lột xác thành tiên pháp!

Giữa thiên địa, linh khí phun trào, đạo âm và cầm âm quanh quẩn.

Một cái Chứng Pháp Chi Ấn ngưng tụ!

Sở Cuồng Nhân, lại một lần nữa tự sáng tạo ra tiên pháp!

Thần Ma Bát âm, lột xác thành tiên pháp!

Mọi người nhìn thấy mà âm thầm líu lưỡi.

Sau khi Thần Ma Bát âm tấn thăng thành tiên pháp, cộng với Cửu Tiêu Hoàn Bội, bạo phát ra uy lực, đã tăng lên mấy cấp bậc.

Cầm âm khủng bố bao phủ thiên địa, khuấy động trong gầm trời!

Phương thiên địa này, mọi âm thanh trở nên thất thanh.

Chỉ có cầm âm của Sở Cuồng Nhân còn vang vọng.

Tại thời khắc này, nhật nguyệt sơn hà như đã mất đi quang mang, trong mắt mọi người chỉ còn lại một người, một cầm, đang khuấy động càn khôn!

“Thần Ma Bát âm, đại âm hi thanh! !”

Rất nhanh Sở Cuồng Nhân đã thôi động Thần Ma Bát âm đến cảnh giới chí cao.

Hắn kéo dây đàn, bỗng nhiên phóng ra một cái.

Thiên địa im ắng!

Cầm cũng im ắng!

Nhưng trong im lặng lại ẩn chứa chí lý của cầm đạo, khủng bố đến cực hạn, đủ để vỡ nát tinh thần!

Ánh mắt các Cầm Sư ở đây đều trở nên đờ đẫn.

Ngay cả Cầm Quan, trên mặt cũng tràn đầy kinh thán!

Cầm âm im lặng bạo phát, đánh về phía Long Tiên tóc vàng.

Uy năng kinh khủng khiến đồng tử Long Tiên tóc vàng không nhịn được co rụt lại, sau đó trên người bộc phát ra ba động tiên nguyên hùng hậu.

“Kim Long thuẫn! !”

Long khí màu vàng xen lẫn, hóa thành một mặt thuẫn bài màu vàng.

Nhưng cầm âm đánh lên, lực lượng kinh khủng trực tiếp đánh vỡ Long Thuẫn, cứ thế đánh Long Tiên tóc vàng thổ huyết bay ngược ra ngoài.

“Không tốt, mau lui lại! !”

Long Tiên tóc vàng biến sắc, bóng người hóa thành một đạo lưu quang bay về phía xa, đúng là bị Sở Cuồng Nhân đánh cho chạy trối chết.

Tất cả mọi người trợn mắt há mồm.

Phải biết, đây chính là một vị tiên nhân a!

Hơn nữa còn là Long Tiên!

Nhưng tồn tại cường đại như vậy, vẫn không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, bị hắn đánh cho chạy trối chết, càng quan trọng hơn là, bây giờ Sở Cuồng Nhân còn chưa thành tiên, vẫn chỉ là một vị tiên chủng mà thôi.

“Trời ạ, nghe đồn người này có thể nghịch thiên phạt tiên, ta vốn cho rằng là người ta nói ngoa, nhưng hiện tại xem ra, là thật!”

“Mẹ ơi, thực lực của người này quá kinh khủng đi, chuyện nghịch thiên phạt tiên này cũng có thể làm được, cho dù là tiên chủng do đạo thống Tiên Cổ toàn lực bồi dưỡng, chỉ sợ cũng không có thực lực như vậy...”

“Người này thật sự là kẻ ngoại lai sao?”

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Nhìn Sở Cuồng Nhân, như nhìn một tên quái vật.

Mà đám nữ tử Tuyết Cầm Tâm, Thương Thiền Quyên nhìn Sở Cuồng Nhân, trong đôi mắt đẹp liên tục lóe lên dị sắc, không khỏi cảm mến.

Khí chất siêu phàm, lớn lên đẹp trai, thực lực càng cường hãn, tiên chủng như vậy, không có mấy nữ tử không động tâm.

Lam Vũ ở bên cạnh nhìn thấy vậy, không khỏi khẽ lắc đầu.

Quả nhiên, cho dù ở đâu, cũng không thể chống cự được mị mực của công tử.

Chỉ tiếc, công tử một lòng hướng tới cảnh giới tu hành cao hơn, luôn không có hứng thú với sắc đẹp.

Nếu không, trong đế quốc Thương Khung có rất nhiều người muốn hiến thân cho hắn, chỉ cần một câu của hắn, hậu cung giai lệ ba ngàn, cũng dễ như trở bàn tay.

“Cửu Tiêu Hoàn Bội này, uy lực không tệ.” Sở Cuồng Nhân nhìn Cửu Tiêu Hoàn Bội dần thu liễm tiên huy trong tay, cười nhạt một tiếng.

Đẳng cấp của nó còn cao hơn Oán Phật ba đầu sáu tay nữa.

Không chỉ như thế, Sở Cuồng Nhân dùng Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái phân tích thanh cổ cầm này, phát hiện nó không đơn giản là một kiện Tiên Khí.

Thanh Tiên cẩm này, chính là một trong mấy mảnh vỡ chí bảo bản nguyên!

Đây mới là chuyện khiến Sở Cuồng Nhân kinh ngạc nhất.

Chí bảo bản nguyên, tên như ý nghĩa, là bảo vật do bản nguyên trực tiếp đản sinh ra, so với Tiên Khí bình thường thì cao cấp hơn rất nhiều.

Cho dù trong Tiên giới hoàn chỉnh cũng là bảo vật vô cùng hiếm thấy, giá trị của nó hoàn toàn không kém hơn Dao Trì Tiên Kinh hoàn chỉnh.

Thậm chí còn cao hơn một bậc!

“Mảnh vỡ chí bảo bản nguyên, có ý tứ, không nghĩ tới lại có thu hoạch này.” Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Giá trị của Cửu Tiêu Hoàn Bội còn lớn hơn tưởng tượng của hắn.

“Hay cho một môn Thần Ma Bát âm!” Cầm Quan đi tới, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ tán thưởng.

“Cửu Tiêu Hoàn Bội, cuối cùng cũng có chủ rồi.”

Nàng nhìn thoáng qua Cửu Tiêu Hoàn Bội, trong mắt có không nỡ, nhưng từ đáy lòng cũng cảm thấy vui vẻ vì thanh Tiên Cầm này đã tìm được một vị chủ nhân như thế.

“n tình Cầm Quan tặng cầm, vô cùng cảm kích.”

Sở Cuồng Nhân hành lễ.

“Đây là do Cửu Tiêu Hoàn Bội lựa chọn ngươi, mà ta, chỉ là người đưa nó đến trước mặt ngươi mà thôi.”

Cầm Quan cười nói.

Sau đó, Cầm Quan liền giải tán mọi người.

“Sư tôn, ngươi không sao chứ?”

Lúc này, Tần Phong đi tới, quan tâm dò hỏi.

Nhưng Cầm Quan nhìn hắn ta một cái, ánh mắt có chút đạm mạc, “Từ nay về sau, ngươi hãy từ bỏ vị trí Đại sư huynh đi.”

Nàng không phải người mù.

Thời khắc nguy nan, ai mới là người chân chính đáng giá để nàng ủy thác, giao phó tương lai của Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang, nàng đã nhìn thấy rất rõ ràng.

Nghe thấy vậy, sắc mặt Tần Phong lập tức trở nên trắng bệch.

Hắn ta biết.

Mình xem như xong rồi, đừng nói cưới Tuyết Cầm Tâm, chỉ sợ sau này địa vị trong Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang của mình cũng sẽ rơi xuống ngàn trượng.

“Vâng.”

Nhưng hắn ta không dám nói lời oán giận, cũng không dám ngỗ nghịch.

Cầm Quan mới là sơn trang chi chủ.

Ở chỗ này, nàng chính là pháp chỉ, không ai có thể nghịch.

Sau đó, Cầm Quan nhìn về phía Thương Thiền Quyên, sắc mặt hòa hoãn hơn không ít, “Sau này, đừng ở bên ngoài xông loạn nữa, Cầm Tâm còn chưa đủ thành thục, ta cần một người thay ta quản lý sơn trang.”

Sắc mặt Thương Thiền Quyên sững sờ, “Ngài không phản đối cầm đạo của ta?”

“Ta chưa bao giờ phản đối cầm đạo của ngươi, chỉ là cầm đạo của ngươi đi nhầm đường, ta sợ ngươi không chịu nổi mới càng khắc nghiệt với ngươi, hiện tại xem ra, ngươi tu hành rất khá, cho nên, trở về đi.”

“Vâng, sư tôn.”

Trong lòng Thương Thiền Quyên vô cùng kích động.

Chương 982: Tiến về Bách Gia thư viện, lần lượt nắm giữ bản nguyên chi lực

Trong Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang.

Đám người Cầm Quan, Kiếm Quan và Sở Cuồng Nhân đang tụ tập ở một chỗ.

Mấy người nói đến Thần Long Đảo.

“Lần này, Long Tử của Thần Long Đảo chết ở đây, đoán chừng bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ, Sở đạo hữu, ngươi phải cẩn thận.”

Cầm Quan nhìn Sở Cuồng Nhân nói.

Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang có Cầm Quan tọa trấn, cộng thêm Long Tử không phải chết trong tay Cầm Quan, cho nên nàng cũng không sợ Thần Long Đảo liều chết với nàng.

Nhưng bọn họ sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Sở Cuồng Nhân.

“Táng Kiếm Hải, Thần Hỏa Minh Giáo, Thánh thành, Kim Sơn Tự, còn có Ngô Đồng sơn, vốn những thế lực này đã đủ khiến ta to đầu rồi, hiện tại lại cộng thêm một cái Thần Long Đảo, công tử, bản lĩnh gây phiền toái của ngươi không nhỏ a.” Kiếm Quan hít sâu một hơi, bất đắc dĩ nói.

Cho dù là thời kỳ toàn thịnh, đối mặt với mấy thế lực này, ông ta cũng quá sức, nhưng Sở Cuồng Nhân là một vị tiên chủng, còn chưa phải tiên nhân, lại gần như đắc tội tất cả các đạo thống Tiên cấp trong Thanh Lan Tiên giới rồi.

Hành động này, chỉ có thể dùng hai chữ điên rồ để hình dung.

“Giết mấy tên tiên chủng mà thôi, không tính là chuyện lớn gì.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn tự có chừng mực.

Hiện tại, thực lực có thể sánh vai với tiên nhân, cộng thêm Kiếm Quan, trừ phi là đám đạo thống Tiên cấp này liên hợp lại, xuất động mấy vị tiên nhân đi vây quét hắn, nếu không, dựa vào thực lực của hắn, không sợ cái gì.

Mà những đạo thống Tiên cấp này ngoài sáng trong tối đều có tranh đấu, muốn vì một mình hắn mà liên hợp lại, trong điều kiện không có lợi ích chung, bọn họ sẽ không bốc lên nguy cơ tổn thất tiên nhân mà đến giết hắn...

Trên cơ bản là chuyện không thể nào.

“Tạm thời không nói đến những đạo thống Tiên cấp khác, rắc rối hơn chính là hai chủng tộc tiên cổ Thần Long Đảo và Ngô Đồng Sơn.”

“Ai cũng không biết, nội tình của bọn họ mạnh bao nhiêu, cất giấu bao nhiêu tiên nhân, có thể chống lại bọn họ, đồng dạng chỉ có thế lực có nguồn gốc từ Tiên Cổ, tại Thanh Lan Tiên giới, thế lực Tiên Cổ...”

Sở Cuồng Nhân đang suy tư.

“Đúng rồi, sao Thần Long Đảo lại để mặt đến Cửu Tiêu Hoàn Bội này vậy?” Bỗng nhiên, Kiếm Quan chuyển đề tài hỏi.

“Bọn họ muốn lấy Cửu Tiêu Hoàn Bội làm sính lễ.”

Cầm Quan nói.

“Sính lễ?”

“Đúng vậy, thiếu chủ một mạch Kim Long của Thần Long Đảo muốn cưới một vị hoàng nữ của Ngô Đồng Sơn, nghe nói hoàng chủ đương nhiệm của Ngô Đồng Sơn rất có nghiên cứu về phương diện cầm đạo, thích thu thập danh cầm trong thiên hạ, cho nên, thiếu chủ Kim Long đã phái Kim Dật tới lấy Cửu Tiêu Hoàn Bội làm sính lễ.” Cầm Quan nói.

Nghe thấy vậy, Kiếm Quan cau mày.

“Tình huống như thế nào? Hai đại chủng tộc Thần Thú muốn tạo dựng quan hệ thông gia sao?”

Chủng tộc Thần Thú muốn tạo dựng quan hệ thông gia, đây cũng không phải việc nhỏ.

Việc này tuyệt đối có thể dẫn tới chấn động mạnh trong Thanh Lan Tiên giới, nhất là những thế lực yêu tộc kia, càng không thể ngồi nhìn mặc kệ.

“Chuyện thông gia, hai đại chủng tộc Thần Thú chưa công khai biểu thị, nhưng căn cứ theo tin tức đáng tin, cao tầng hai bên đã cơ bản nhất trí, bằng không, Kim Dật sẽ không đến chỗ ta lấy Cửu Tiêu Hoàn Bội.”

“Khó trách ngươi muốn tổ chức Cửu Tiêu Yến, thì ra là bị hai đại chủng tộc Thần Thú bức a.” Kiếm Quan chế nhạo một tiếng.

Cho dù thực lực của Cầm Quan mạnh hơn, nhưng đối mặt với hai đại chủng tộc Thần Thú kia thì vẫn không đáng chú ý, nàng lại không muốn cứ như vậy giao Cửu Tiêu Hoàn Bội ra, cho nên đã cử hành Cửu Tiêu Yến lần này.

“Cũng không phải hoàn toàn bị buộc, thời gian trước, Cửu Tiêu Hoàn Bội dị động, ta tưởng rằng có vị Cầm Tiên nào đó chứng đạo, muốn mượn cơ hội này kết giao một phen, không nghĩ tới, vị Cầm Tiên kia lại là Sở đạo hữu.”

Cầm Quan nhìn Sở Cuồng Nhân nói.

Mấy người trao đổi một phen.

Không lâu, ở ngoài cửa bỗng nhiên có một đạo kiếm quang bay lượn đến, kiếm quang hóa thành một khối ngọc lệnh, rơi vào trong tay Tuyết Cầm Tâm.

Nhìn thấy ngọc lệnh này, Tuyết Cầm Tâm sửng sốt một chút, “Đây là thư viện thông báo, cái gì? Nửa năm sau ta phải tham gia khảo hạch?”

“Thư viện? Bách Gia thư viện sao?”

Tâm niệm Sở Cuồng Nhân khẽ động nói.

“Đúng vậy.”

“Tuyết cô nương còn là đệ tử của Bách Gia thư viện?”

“Ừm, không chỉ như thế, học viện vừa thông báo ta, nói nửa năm sau ta phải tham gia khảo hạch.” Tuyết Cầm Tâm nói.

Cách một đoạn thời gian, đệ tử trong Bách Gia thư viện sẽ phải tham dự một trận khảo hạch, khảo hạch không hợp cách, sẽ có các loại trừng phạt.

Nghiêm trọng hơn, thậm chí sẽ bị trực tiếp trục xuất khỏi thư viện.

“Bách Gia thư viện sao? Có lẽ ta cũng nên đến đó một chuyến.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Tiến đến Bách Gia thư viện, đây là suy nghĩ hắn đã có từ sớm.

Nội tình của Bách Gia thư viện không tầm thường, là đạo thống Tiên Cổ có thể đánh đồng với Ngô Đồng Sơn, Thần Long Đảo.

Hơn nữa trong thư viện có giấu đủ loại điển tịch, phương pháp tu hành, hắn muốn tự sáng tạo bản nguyên, có lẽ những kiến thức này sẽ có trợ giúp với hắn.

“Sở đạo hữu, ngươi cũng muốn đến Bách Gia thư viện sao?”

Nghe thấy lời nói của Sở Cuồng Nhân, hai mắt Tuyết Cầm Tâm tỏa sáng.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, “Có ý nghĩ này.”

“Vậy thì tốt quá, chúng ta cùng đi đi.”

Tuyết Cầm Tâm có chút động tâm nói.

Bên cạnh, Kiếm Quan như có điều suy nghĩ, “Bách Gia thư viện là đạo thống Tiên Cổ, không hề kém hơn Ngô Đồng Sơn, Thần Long Đảo, nếu có thể gia nhập trong đó, vậy các đạo thống Tiên cấp khác muốn tìm ngươi gây phiền toái cũng phải cân nhắc một chút.”

Hiển nhiên, ông ta cho rằng Sở Cuồng Nhân muốn đến Bách Gia thư viện là muốn tìm kiếm che chở, Sở Cuồng Nhân nghe vậy, cũng không giải thích nhiều.

Ở lại Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang vài ngày, Tuyết Cầm Tâm liền thu thập xong đồ vật, chuẩn bị đến Bách Gia thư viện tham gia khảo hạch.

Mà đồng hành, còn có mấy người Sở Cuồng Nhân.

Dọc đường đi, thỉnh thoảng Tuyết Cầm Tâm sẽ nhắc đến một số chuyện của Bách Gia thư viện cho Sở Cuồng Nhân nghe, bổ sung một số nhận biết của hắn đối với thư viện.

Ở trong đó, nàng thường xuyên nhắc đến mười hai bị tiên sinh trong Bách Gia thư viện, mười hai vị tiên sinh này là mười hai vị giảng sư kim bài nổi danh nhất trong Bách Gia thư viện, tu vi cao cường, học thức uyên bác.

Ví dụ như Thập Nhị tiên sinh của thư viện, người này am hiểu cung tiễn chi đạo, một cung trong tay, cho dù là tiên nhân cũng phải kiêng kị.

Còn có Thập tiên sinh của thư viện, luyện đan chính là nhất tuyệt, nghe nói đã từng cluyện chế ra tiên đan.

Cửu tiên sinh am hiểu phù văn, Bát tiên sinh am hiểu trận pháp...

Mười hai vị tiên sinh đều có sở trường riêng, thế nhân nói chuyện say sưa.

Mà phía trên mười hai vị tiên sinh này, chính là viện trưởng của Bách Gia thư viện, đó là một trong mấy người đứng đầu trên Thanh Lan Tiên giới.

Thực lực tu vi của hắn ta, càng ở trên Thất Quan.

“Mười hai vị tiên sinh của thư viện và viện trưởng sao? A, thật khiến người ta chờ mong.” Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Trên một chiếc chiến thuyền.

Trong một gian phòng.

Trên người Sở Cuồng Nhân bộc phát ra một cỗ ba động bản nguyên kì lạ.

Đó là Hỗn Độn bản nguyên chi lực, cuối cùng Hỗn Độn Thể của hắn đã đề thăng đến Tiên Thể, mà lần này, hắn đã có kinh nghiệm, tự bố trí cấm chế dày đặc xung quanh mình, ngăn cách ba động Tiên Thể.

Mượn nhờ thể chất này, hắn thành công nắm giữ một đạo Hỗn Độn bản nguyên.

“Mục tiêu kế tiếp, Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Bởi vì Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, Hỗn Độn Thể đều lột xác thành công, việc thăng cấp thể chất của hắn cũng dần trở nên thuận buồm xuôi gió.

Một tháng sau, Huyền Hoàng Thiên Tôn Thể đã thành công thăng cấp.

Huyền Hoàng bản nguyên chi lực, nắm giữ.

Nửa tháng sau.

Đọa lạc Hắc Ám thể thành công thăng cấp.

Hắc Ám bản nguyên chi lực, nắm giữ.

Mười ngày sau.

Thiên Sát Bất Bại Thể thăng cấp thành công.

Thiên Sát bản nguyên chi lực, nắm giữ.

Trong ba tháng, Sở Cuồng Nhân liên tục tăng lên mười ba loại Đạo Thể, liên tiếp nắm trong tay mười ba loại bản nguyên chi lực mới!

“Quả nhiên Thể Chất Chi Thư không tầm thường, sử dụng thăng cấp thể chất để nắm giữ các loại bản nguyên chi lực, quả nhiên là lựa chọn chính xác.”

“Hiện tại, cho dù không sử dụng Tiên Khí, dựa vào những bản nguyên chi lực này, ta cũng có thể đánh với tiên nhân một trận! !”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Nhưng như vậy vẫn chưa xong, trong Thương Khung tinh có ba ngàn đạo thể, mặc dù hắn không chưởng khống toàn bộ, nhưng đã phân tích qua gần trăm loại Đạo Thể.

Hắn còn có thể tiếp tục thăng cấp thể chất, nắm giữ bản nguyên chi lực tương ứng.

Chương 983: Kim Ô Vệ đột kích, trận chiến giữa Kiếm Quan và Đao Quan

Một chiếc chiến thuyền đang đi về phía Bách Gia thư viện.

Mà ở phía xa, trong hư không có mấy bóng người đang nhanh chóng đuổi theo chiến thuyền này, mà mấy người kia, trên người đều mặc áo giáp màu vàng óng, bên ngoài khoác áo choàng, bên trên áo choàng có đồ án của một đầu Tam Túc Kim Ô.

Đây chính là Kim Ô Vệ của Chí Tôn Yêu Đình.

“Sở Cuồng Nhân đang ở trên chiến thuyền kia sao?”

“Ừm, nếu tình báo không sai, Sở Cuồng Nhân đang ở trên đó, tôn thượng có lệnh, nhất định phải dẫn hắn về.”

“Bên cạnh người này có Kiếm Quan bảo hộ, nhưng chúng ta đã mời người kia xuất thủ, lần hành động này, không thể sai sót.”

Kim Ô Vệ trao đổi.

Rất nhanh, đám Kim Ô Vệ đã đi tới trên không chiến thuyền, liên thủ thôi động yêu khí, ngăn cản chiến thuyền giữa không trung.

Ầm vang một tiếng, chiến thuyền một trận chấn động.

Mấy người Tuyết Cầm Tâm, Lam Vũ, Kiếm Quan đều nhìn về phía Kim Ô Vệ, trong mắt Kiếm Quan lướt qua một vệt dị sắc, “Há, Kim Ô Vệ?”

Chẳng lẽ là vì Thanh Loan Kính sao?

Kiếm Quan âm thầm nghĩ.

“Kiếm Quan... Ngươi ở chỗ này, xem ra Sở Cuồng Nhân cũng ở trên thuyền, Yêu Chủ có lệnh, mời Sở đạo hữu về Yêu Đình một chuyến.”

Một tên Kim Ô Vệ từ tốn nói.

“Nếu ta cự tuyệt thì sao?”

Trong chiến thuyền, truyền ra một giọng nói đạm mạc.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

“Xin Sở đạo hữu đừng làm khó chúng ta.”

Tên Kim Ô Vệ kia nhăn mày.

“Há, nghe lời này của các ngươi đi, nếu ta không nguyện ý, các ngươi sẽ dùng biện pháp mạnh, đúng không?”

“Đúng là có ý đó.”

“A, Kiếm Quan, đánh bọn họ lui đi.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, hiện tại, hắn cũng không muốn đến Yêu Đình, có lẽ tương lai, hắn sẽ đi, nhưng không phải hiện tại.

Kiếm Quan bất đắc dĩ lắc đầu, “Được, hiện tại cũng đắc tội Chí Tôn Yêu Đình rồi, xem như công tử đã triệt để đắc tội Yêu tộc.”

Thần Long Đảo, Ngô Đồng Sơn, hai đại chủng tộc Thần Thú.

Chí Tôn Yêu Đình là tổ chức có quy mô lớn nhất của Yêu tộc, dường như tập trung hơn phân nửa cao thủ của Yêu tộc, có thể hiệu lệnh 99% Yêu tộc.

Cộng ba thế lực này lại, tương đương với toàn bộ Yêu tộc trên Thanh Lan Tiên giới, nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân lại đắc tội hết.

Chuyện này không khác gì đắc tội toàn bộ Yêu tộc.

Ông ta cũng không nghĩ nhiều, đã lựa chọn đi theo Sở Cuồng Nhân, vậy ông ta sẽ không hối hận, chỉ có thể đi trên con đường này.

Ngay khi ông ta chuẩn bị động thủ, nơi xa bỗng nhiên truyền đến một trận đao ý vô cùng cường đại, đao ý lạnh thấu xương, khiến ánh mắt Kiếm Quan trầm xuống, sau đó quay người nhìn về đỉnh núi phía xa.

Trên đỉnh núi.

Một nam tử trung niên ngạo nghễ mà đứng, sắc mặt lạnh lùng, bên hông treo một thanh trường đao vỏ trắng, phía trên khảm nạm bảo ngọc.

Người này đứng trên đỉnh núi, phong vân bốn phía giống như bị cỗ đao ý kinh khủng tuyệt luân kia đọng lại, im lặng bất động.

Trời và đất, dường như chỉ còn lại một người, một đao kia!

Ánh mắt Kiếm Quan trở nên ngưng trọng trước nay chưa có, “Không nghĩ tới ngươi cũng tới... Đao Quan! !”

Đao Quan, Táng Kiếm Hải chi chủ, một trong Thất Quan!

Cũng là người năm đó đánh bại Kiếm Quan, thậm chí có thể nói, sau khi đánh bại Kiếm Quan, Đao Quan đã có xu thế đứng đầu trong Thất Quan.

“Ta nghe nói ngươi tái xuất, còn đi theo một tên tiên chủng trẻ tuổi, ta vốn cho rằng đây là một chuyện cười, nhưng hiện tại xem ra, ngươi thật sự đã đọa lạc đến tận đây, đi theo một tên tiên chủng, ngươi cũng xứng đứng hàng Thất Quan sao?”

Đao Quan đạm mạc nói.

Trường đao bên hông hắn ta ong ong cộng hưởng, đao ý khủng bố tàn phá hư không.

“A, đồ bỉ ổi vô sỉ nhà ngươi có thể lọt vào một trong Thất Quan, vì sao ta lại không thể?” Kiếm Quan khẽ cười một tiếng nói.

Ông ta đang cười, nhưng ánh mắt lại vô cùng băng lãnh.

Trên người ông ta, kiếm ý tràn ngập, ầm vang va chạm với đao ý tràn ngập thiên địa kia, rung động hư không bốn phía.

Mọi người cảm giác, đao kiếm chi ý bốn phía dường như đã hóa thành thực chất liên tiếp đụng chạm, như muốn xé rách hư không.

“Thật khủng khiếp, đây chính là thực lực của đao kiếm chi đỉnh sao?”

“May mắn Yêu Chủ có dự kiến trước, để chúng ta đi mời Đao Quan tới, nếu không, dựa vào chúng ta, sợ rằng không làm gì được Kiếm Quan a.”

Mấy tên Kim Ô Vệ âm thầm líu lưỡi.

Mà trong chiến thuyền, Sở Cuồng Nhân cũng cảm giác được Đao Quan tồn tại.

“Đao kiếm chi tranh sao?”

“A, Kiếm Quan, đi làm chuyện ngươi nên làm đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Đa tạ công tử.”

Kiếm Quan khẽ vuốt cằm.

Bóng người ông ta lóe lên, lao về phía Đao Quan, đao và kiếm của hai người còn chưa tiếp xúc, nhưng đao kiếm chi ý đã khiến phong vân bốn phía cuồn cuộn, dường như bị cắt ra từng đạo vết kiếm vết đao.

Ầm vang một tiếng!

Ngọn núi cao mấy trăm ngàn trượng dưới chân Đao Quan bị đao kiếm chi ý kinh khủng này ảnh hưởng, ầm vang sụp đổ, nhấc lên bụi mù cuồn cuộn.

“Xem ra, ngươi đã khôi phục, đây chính là nguyên nhân ngươi đi theo hắn sao?” Đao Quan nói, hắn, đương nhiên là chỉ Sở Cuồng Nhân.

Kiếm Quan lại không trả lời chính diện, trong mắt lộ ra vẻ tưởng nhớ, ngữ khí phức tạp hỏi: “Nàng, có khỏe không?”

“Rất tốt, chủ mẫu Táng Kiếm Hải, dưới một người, trên vạn vạn người, hưởng hết vinh hoa trên thế gian.” Đao Quan đạm mạc nói.

“A, vậy là tốt rồi.”

Kiếm Quan lắc đầu cười một tiếng.

Sau đó, trên người ông ta, kiếm ý lại tăng lên nữa, Thanh Liên tiên kiếm từ trong cơ thể bay lượn ra, từng đoá Thanh Liên liên tiếp nở rộ trong hư không.

Kiếm Quan cầm tiên kiếm trong tay, kiếm ý ngút trời, “Trận chiến năm đó ta thua không cam lòng, hôm nay, ta và ngươi lại phân thắng bại đi!”

“Ta không ngại lại đánh bại ngươi một lần!”

Trong mắt Đao Quan bắn ra tinh quang.

Keng một tiếng, trường đao bên hông ra khỏi vỏ, đó là một thanh đao toàn thân hiện ra thanh quang, chuôi đao giống như miệng mãng xà há lớn.

Đao ra khỏi vỏ, đao ý vốn bá đạo lại nhiều hơn mấy phần hung tàn.

“Một trong ba đại danh đao của Táng Kiếm Hải, Thanh Mãng, a, thanh đao này vẫn có sát khí cuồn cuộn như vậy.” Kiếm Quan cười nhạt một tiếng nói.

Lời nói rơi xuống, thân ảnh hai người đồng thời biến mất tại chỗ.

Trong cái chớp mắt tiếp theo.

Giữa thiên địa bộc phát một trận nổ như tiếng sấm rền!

Đao và kiếm, va chạm ở một chỗ, tiên nguyên hóa thành đao kiếm chi khí tung hoành thiên địa, chỉ thấy tầng mây lăn lộn, lại bị đao kiếm chi khí ngăn cách ra, hình thành một vết rách to lớn kéo dài mấy trăm vạn dặm!

Thời khắc này, bầu trời, dường như, đã nứt ra!

“Ực ực…”

Tuyết Cầm Tâm bị dọa đến nuốt một ngụm nước miếng, mẫu thân của nàng cũng là một trong Thất Quan, nhưng chưa bao giờ triển khai thực lực dọa người như vậy trước mặt nàng.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy chiến đấu khủng bố như vậy!

“Đây chính là tiên nhân đỉnh phong chi chiến sao?”

Tuyết Cầm Tâm thầm nói.

Kiếm Quan và Đao Quan chi chiến, đương nhiên đặc sắc tuyệt luân.

Nhưng Kim Ô Vệ lại không phải người quan chiến, bọn họ nhìn về phía chiến thuyền, trong mắt lộ ra một vệt băng lãnh.

“Sở đạo hữu đã không phối hợp, vậy đừng trách chúng ta.”

Mấy tên Kim Ô Vệ đồng thời xuất thủ.

Đám Kim Ô Vệ này, kém nhất cũng có thực lực của hư tiên, vừa ra tay đã đánh vỡ lồng khí phòng ngự trên chiến thuyền, phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

“Các ngươi đúng là làm càn!”

Một tiếng hừ lạnh vang lên.

Trong gian phòng của Sở Cuồng Nhân lập tức tuôn ra Đế khí kinh khủng, đánh bay mấy tên Kim Ô Vệ đang phóng về phía hắn.

Thậm chí tu vi kém một chút, đã hóa thành sương máu nổ tung tại chỗ.

Một tiếng kẽo kẹt vang lên.

Cửa phòng mở ra.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân mặc một bộ bạch y, chậm rãi đi ra.

Lúc đưa tay, Đế khí khủng bố dung hợp với bản nguyên chi lực, hóa thành một bàn tay lớn màu vàng óng, bắt lấy mấy tên Kim Ô Vệ, năm ngón tay hơi dùng lực nắm lại, ầm vang một tiếng, mấy tên Kim Ô Vệ vẫn lạc tại chỗ!

Chương 984: Ngươi dám thử một lần sao? Chiến Yêu Tiên, lại lần nữa trảm tiên

Sở Cuồng Nhân ra khỏi phòng, đưa tay diệt sát Kim Ô Vệ.

Sau đó, hắn nhìn về phía hư không.

Ở nơi đó, hắn cảm giác được một cỗ khí tức cường đại.

“Mấy tên Kim Ô Vệ này không phải đối thủ của ta, ngươi còn muốn ẩn giấu tới khi nào nữa, ra đi.”

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, đạm mạc nói.

Hắn vừa mới dứt lời.

Trong hư không có một thân ảnh màu vàng đi ra.

Đây là một nam tử trung niên, vóc người trung đẳng, mặc khải giáp, một đầu tóc vàng, con ngươi sắc bén giống như chim ưng.

Đây cũng là một tên Kim Ô Vệ, nhưng khí tức của hắn ta mạnh hơn các Kim Ô Vệ khác, hoàn toàn không cùng một cấp độ.

Đây là một vị, Yêu Tiên!

Chí Tôn Yêu Đình muốn dẫn Sở Cuồng Nhân về, không chỉ mời Đao Quan xuất thủ, thậm chí cũng xuất động một vị Yêu Tiên.

Tình hình như vậy, không thể nói là không lớn.

“Sở đạo hữu, Yêu Chủ chỉ muốn mời ngươi đếm làm khách, ngươi cần gì phải kháng cự như vậy chứ?” Yêu Tiên tóc vàng nói.

“Mời ta đi làm khách? A, làm khách là giả, mục đích thật sự của các ngươi là Thanh Loan Kính này đi.” Sở Cuồng Nhân lấy Thanh Loan Kính ra, nói.

Sau khi nhìn thấy Thanh Loan Kính, sắc mặt Yêu Tiên tóc vàng hơi đổi, lập tức lộ ra vẻ mặt đề phòng.

Hiển nhiên, hắn ta biết uy lực của kiện Tiên Khí này.

“Sở đạo hữu, nếu ngươi muốn dùng Thanh Loan Kính đối phó ta, chỉ sợ đã sai rồi, thực lực của ta cũng không phải Viêm Nhật tiên nhân có thể so sánh, hắn ta chỉ là tiên nhân dưới tam phẩm, mà ta là tam phẩm cảnh.”

Yêu Tiên tóc vàng nói.

Mặc dù hắn ta đề phòng Thanh Loan Kính, nhưng cũng không quá sợ hãi.

Hắn ta cảm thấy, Sở Cuồng Nhân chỉ là một tên tiên chủng, có thể phát huy ra uy lực Tiên Khí có hạn.

Hơn nữa, hắn ta và Viêm Nhật tiên nhân không cùng một cấp bậc.

Phổ Tiên cửu phẩm.

Viêm Nhật tiên nhân chỉ là nhất phẩm dưới tam phẩm mà thôi, còn hắn ta là tam phẩm, cách nhau mấy cảnh giới nhỏ, đừng nói đến chuyện, lúc Viêm Nhật đối chiến với Sở Cuồng Nhân, còn bị đứt một cánh tay, trạng thái không được đầy đủ.

“A, ngươi mấy phẩm cũng không quan trọng, quan trọng là, ngươi dám thử một lần không?” Sở Cuồng Nhân vuốt Thanh Loan Kính nói.

Yêu Tiên tóc vàng nhìn dáng vẻ như đã tính trước của Sở Cuồng Nhân, không khỏi có chút chần chờ, chẳng lẽ người này thật sự có thực lực đối phó mình?

Người này chỉ là tiên chủng, nhưng lại nhiều lần làm được chuyện siêu việt tiên chủng mới có thể làm được, không thể dùng lẽ thường để cân nhắc.

Có lẽ, người này thật sự có biện pháp chống lại mình...

“Tại sao Chí Tôn Yêu Đình lại phái ra mặt hàng nhát gan như ngươi chứ?” Sở Cuồng Nhân cười xùy một tiếng.

Sau đó, hắn lại làm ra chuyện khiến Yêu Tiên tóc vàng và tất cả mọi người cảm thấy ngoài ý muốn.

Chỉ thấy hắn lại thu Thanh Loan Kính vào, thản nhiên nói với Yêu Tiên tóc vàng: “Ta không cần Thanh Loan Kính, như vậy, ngươi có dám ra tay không?”

Nhìn thấy hành động của hắn, tất cả mọi người mơ hồ.

Nơi xa.

Đao Quan cũng chú ý tới chuyện xảy ra trên chiến thuyền, không nhịn được cười lạnh nói: “Không cần Tiên Khí lại muốn đối phó với một vị tiên nhân, tên Sở Cuồng Nhân này đúng là cuồng vọng a.”

“Chuyện công tử có thể làm, sao ngươi có thể dự liệu được?”

Kiếm Quan từ tốn nói.

Mặc dù ông ta cũng vô cùng ngạc nhiên với hành động của Sở Cuồng Nhân, nhưng ông ta đã nhìn thấy quá nhiều chuyện không thể tin được trên người Sở Cuồng Nhân rồi.

Ông ta lựa chọn tin tưởng đối phương.

Mà trên chiến thuyền, sắc mặt Yêu Tiên tóc vàng âm trầm như nước, hắn ta cảm giác mình bị khinh thị, không, là bị miệt thị!

Bị một tên tiên chủng miệt thị!

Hắn ta đường đường là Yêu Tiên tam phẩm, xuất thủ đối phó một tên tiên chủng, nhưng tên tiên chủng này chẳng những không sợ hãi, còn không ngừng khiêu khích hắn ta!

Chuyện này khiến hắn ta vô cùng tức giận.

Hắn ta không chần chờ nữa, trong nháy mắt xuất thủ.

Chỉ thấy bóng người hắn ta khẽ động, lướt về phía Sở Cuồng Nhân, trong tay ngưng tụ lượng lớn tiên nguyên, đột nhiên oanh ra một chưởng.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, cười nhạt một tiếng, không lùi không tránh.

Kiếm chỉ ngưng tụ, đầu ngón tay có kiếm khí lưu chuyển, trong cơ thể có mấy chục đạo bản nguyên chi lực đồng thời bạo phát, gia trì kiếm khí.

Hắn lựa chọn cứng đối cứng với đối phương!

Oanh một tiếng.

Hai cỗ lực lượng va chạm vào nhau, hai bên đều bị đẩy lui.

Yêu Tiên tóc vàng trừng lớn hai mắt, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được, “Thực lực của ngươi, sao có thể? ! !”

Một người chưa thành tiên, lại có thực lực ngang với một vị tiên nhân tam phẩm như mình, hơn nữa còn không có sử dụng bất luận ngoại lực gì, chỉ đơn thuần dựa vào thực lực của bản thân đánh một trận với tiên nhân! !

“Nhiều bản nguyên chi lực như vậy, người này, rốt cuộc là như thế nào? Làm sao hắn làm được? ?”

Trong lòng Yêu Tiên tóc vàng liên tiếp sinh ra nghi hoặc.

Phía xa, Kiếm Quan, Đao Quan cũng không nhịn được giật mình.

“Trên người công tử lại có thêm mấy loại bản nguyên chi lực, hắn bế quan tháng ba, chính là vì mấy loại bản nguyên chi lực kia sao?”

“Rốt cuộc công tử đã tu hành như thế nào?”

Trong lòng Kiếm Quan âm thầm thán phục.

Ông ta càng thêm kiên định suy nghĩ đi theo đối phương của mình.

Đao Quan cũng vô cùng chấn kinh, “Kẻ này thật sự có thể nghịch thiên phạt tiên, con ta bại trong tay hắn, cũng không phải oan uổng.”

Con hắn ta chính là Đao Vương ngày trước đã bại trong tay Sở Cuồng Nhân.

Đó cũng là một tên tiên chủng Vương giả.

Nhưng hoàn toàn không thể so sánh với Sở Cuồng Nhân.

“A, thực lực hôm nay của ta, hoàn toàn có thể chiến một trận với tiên nhân.”

Sở Cuồng Nhân cảm giác thực lực của mình, hài lòng cười một tiếng, bóng người hắn nhanh chóng biến ảo, lại thúc giục Phiêu Miểu Huyễn Thân.

Đây là tiên pháp hắn tự sáng tạo ra.

Ngay sau đó, Thiên Liên kiếm ý, kiếm khí dệt Thiên La, ánh trăng chiếu xuống sông lớn, vạn quỷ oán niệm... Tầng tầng lớp lớp tiên pháp liên tiếp thi triển, một mạch đánh về phía Yêu Tiên tóc vàng, uy thế cường hãn tuyệt luân.

Hiện tại hắn đã xem Yêu Tiên tóc vàng thành đá luyện kiếm của mình.

“Đáng giận, thực lực của Sở Cuồng Nhân lực vượt xa dự đoán, nếu tiếp tục đánh, đừng nghĩ chế phục hắn, chỉ sợ ngay cả ta cũng có nguy hiểm trọng thương! Rời khỏi nơi này trước!”

Yêu Tiên tóc vàng âm thầm nghĩ.

Chỉ thấy hắn ta thét dài một tiếng, hóa ra bản thể.

Chính là một đầu Kim Điêu to lớn.

Kim Điêu vỗ hai cánh, bóng người lóe lên, tốc độ quá nhanh, giống như một đạo điện quang màu vàng, bay vút về phía xa.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, cười lạnh một tiếng, chỉ thấy hắn trực tiếp lấy ra Tử Tiên cung, thi triển cấm thuật của Lý gia, một mũi tên huyết sắc ngưng tụ.

Vèo một tiếng...

Mũi tên huyết sắc phá không mà ra.

Một tiễn phá không, hóa thành Thanh Long, trong nháy mắt đuổi kịp Kim Điêu, hung hăng nện vào sau lưng hắn ta, khiến hắn ta từ giữa không trung ngã xuống.

Sở Cuồng Nhân thi triển Không Gian Bàn Vận Thuật.

Trong một cái chớp mắt, hắn đã xuất hiện trước mặt Yêu Tiên tóc vàng, Côn Ngô bên hông ra khỏi vỏ, bản nguyên chi lực đều bạo phát, Chứng Pháp Chi Ấn cũng gia trì trên tiên pháp, trong nháy mắt Thiên Liên kiếm ý bạo phát!

Kiếm quang màu tím nở rộ, sương máu dâng trào!

Thân thể Yêu Tiên tóc vàng bị chém thành hai nửa tại chỗ!

Sở Cuồng Nhân, lại lần nữa nghịch thiên phạt tiên!

Sắc mặt mấy tên Kim Ô Vệ còn lại đại biến, muốn nhanh chóng thoát đi, nhưng chẳng biết từ lúc nào, Lam Vũ đã ngăn cản trước mặt bọn họ.

Quang Minh Chiến Tiên Thể chi lực bạo phát!

Lam Vũ khua quyền trượng trong tay, được bản nguyên quang minh chiến đấu gia trì, thi triển chiến kĩ tinh diệu thuộc về tộc Vũ Nhân của Tiên giới.

Thực lực của mấy tên Kim Ô Vệ này không yếu, chỉ đáng tiếc, bọn họ đã sớm bị thực lực của Sở Cuồng Nhân dọa sợ mất mật, chỉ muốn chạy trốn, chưa chiến đã e sợ, cho dù thực lực không kém Lam Vũ, nhưng lại không phát huy ra được.

Phanh, phanh, ầm!

Chỉ chốc lát, toàn bộ Kim Ô Vệ bị đánh chết!

Nơi xa, Đao Quan thấy tất cả Kim Ô Vệ đã vẫn lạc, đồng tử co rụt lại, "Tốt cho một tên tuyệt thế tiên chủng nghịch thiên phạt tiên!"

Trường đao trong tay hắn ta vung lên, đao quang bá đạo tuyệt luân lập tức bức lui Kiếm Quan, sau đó, hắn ta không dừng lại thêm, rời khỏi nơi này.

Chương 985: Chuyện cũ của Kiếm Quan, đến thư viện, điều kiện của thư viện

Thực lực của Đao Quan còn mạnh hơn Yêu Tiên mà Sở Cuồng Nhân chém giết nhiều, hắn ta muốn đi, cho dù Kiếm Quan có lòng muốn lưu cũng không lưu được.

Kiếm Quan nhìn về phía Đao Quan rời đi, như có điều suy nghĩ, "Thực lực của hắn càng cường đại hơn năm đó."

Bóng người ông ta lóe lên, trở lại chiến thuyền, Sở Cuồng Nhân nhìn ông ta, từ tốn nói: "Ngươi bị thương."

"Vết thương nhỏ thôi."

Sở Cuồng Nhân đưa tay thôi động Xuân Phong Hóa Vũ Thuật, linh khí trong thiên địa xen lẫn với bản nguyên chi lực, dũng mãnh lao về phía Kiếm Quan.

Hắn đã tăng môn đế thuật này lên Chí Tiên pháp, cho dù là tiên nhân, hiệu quả trị liệu cũng không tệ.

Rất nhanh thương thế trên người Kiếm Quan đã khôi phục, "Đa tạ công tử."

"Trận chiến năm đó giữa ngươi và Đao Quan, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Sở Cuồng Nhân có chút hứng thú hỏi.

Nghe thấy vậy, Kiếm Quan lộ ra vẻ nhớ lại, "Đều là chuyện cũ năm xưa, năm đó, ta và Đao Quan hẹn nhau đánh một trận...”

Nhiều năm trước, uy danh của Thất Quan vang vọng Thanh Lan Tiên giới, danh tiếng của ông ta rất thịnh, không người có thể so, hơn nữa Đao Quan muốn tranh giành vị trí đứng đầu Thất Quan, cũng để chứng minh đạo lý đao đạo có thể đánh bại kiếm khách khắp thiên hạ mà ước chiến Kiếm Quan.

Khi đó Kiếm Quan hăng hái, đương nhiên là đồng ý.

Nhưng trước thời gian ước chiến, Kiếm Quan gặp một nữ tử, đều nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân, ngay cả Kiếm Quan cũng giống vậy.

Trong khoảng thời gian sớm chiều ở chung với nữ tử, ông ta đã dần yêu mến nữ tử này, ông ta và nữ tử này đi du lịch đại giang nam bắc, vượt qua quãng thời gian vui vẻ nhất trong đời.

Từ đó trong sinh mệnh của Kiếm Quan, ngoài kiếm ra đã có thêm lo lắng khác.

Sau đó, Kiếm Quan tiến đến nơi ước chiến, lại phát hiện, nữ tử mình yêu mến lại là vị hôn thể của Đao Quan!

Chuyện này khiến tâm thần Kiếm Quan đại loạn, cuối cùng bại bởi Đao Quan, sau đó trở thành một tên phế vật, lưu luyến tại quán rượu.

“Ha, tên Đao Quan này chơi rất hăng nha, thế mà lại phái vị hôn thê của mình ra câu dẫn ngươi, đến lúc quyết đấu lại nhiễu loạn tinh thần ngươi, tự tìm mũ xanh cho mình, đúng là lần đầu tiên ta nghe nói đấy.”

Sở Cuồng Nhân tấm tắc nói.

“Ngươi có hận nữ tử kia không?”

Bên cạnh, Tuyết Cầm Tâm tò mò hỏi.

“Mới đầu hận, nhưng sau đó đã tiêu tan, gia tộc của nàng phụ thuộc vào Táng Kiếm Hải, nàng căn bản không có lựa chọn nào khác, cũng là một kẻ đáng thương.” Kiếm Quan lắc đầu cười nói.

“Lòng dạ ngươi còn rất rộng lớn.”

Sở Cuồng Nhân trêu đùa một tiếng, cũng không hỏi thêm nữa.

Mấy người tiếp tục tiến về Bách Gia thư viện.

Sở Cuồng Nhân cũng tiếp tục bế quan, thăng cấp Đạo Thể, để nắm giữ càng nhiều bản nguyên chi lực hơn.

Hiện tại, vây quanh hắn toàn là địch nhân, một vị Kiếm Quan đã không đủ cam đoan an toàn của hắn.

Hắn cần, thực lực mạnh hơn.

Lại hai tháng trôi qua.

Cuối cùng mấy người Sở Cuồng Nhân đã đi tới Bách Gia thư viện, thư viện này ở trong một dãy núi, phạm vi rất lớn, thâu tóm một triệu dặm.

Mà trong thư viện, quần phong liên miên, thác nước trút xuống, kỳ trân dị thú rong đuổi khắp nơi, bay lượn tại chân trời, còn có từng tòa đảo lơ lửng trên không, tiên huy sáng chói, đúng là một nơi tiên gia phúc địa.

Ngoài ra, trong thư viện này, Sở Cuồng Nhân cảm giác được mấy cỗ khí tức hoàn toàn khác biệt, có Yêu tộc, Nhân tộc, kẻ ngoại lai...

Những khí tức này hỗn tạp với nhau, lại cùng tồn tại ở đây.

“Nghe đồn thư viện hữu giáo vô loại, xem ra đúng là như thế.”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

“Có bằng hữu từ phương xa tới, bằng hữu, không biết có thể đến Thiên Nhất các một chuyện không?” Một giọng nói từ nơi xa truyền vào tai Sở Cuồng Nhân.

Đây là cao tầng thư viện muốn gặp mặt Sở Cuồng Nhân.

Hắn cũng không ngoài ý muốn.

Bây giờ tại Thanh Lan Tiên giới, tên tuổi của hắn không nhỏ, liên tiếp đắc tội các đại thế lực, bên người còn có Kiếm Quan đi theo, hắn tới thăm Bách Gia thư viện, những người này không thể tuỳ tiện ngồi nhìn mặc kệ được.

“Tuyết cô nương, ta đi gặp chư vị tiên sinh trước.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Trong một cái chớp mắt tiếp theo, hắn và Kiếm Quan đồng thời biến mất tại chỗ.

...

Thiên Nhất các.

Nơi nghị sự của Bách Gia thư viện, cũng là nơi tiếp khách.

Hôm nay, trong mười hai vị tiên sinh của Bách Gia thư viện, có hơn phân nửa người tụ tập ở đây, ngay cả đại tiên sinh cũng có mặt.

Có thể nói, ngoại trừ viện trưởng, đám cao tầng của Bách Gia thư viện đều ở nơi này, mà bọn họ tụ tập, chỉ vì tiếp kiến một người.

Sau đó không lâu.

Bên ngoài Thiên Nhất các, một thanh niên áo trắng dẫn theo một lão giả đi tới.

Ánh mắt các tiên sinh trong Thiên Nhất các nhất thời ngưng tụ, nhìn thanh niên áo trắng đang chậm rãi đi đến kia, tỉ mỉ quan sát phương.

“Đây chính là Sở Cuồng Nhân gần đây thanh danh rất vang dội sao, trên người hắn không có khí tức lôi kiếp tẩy lễ, hắn còn chưa đặt chân vào đường thành tiên.”

“Nhưng, sao hắn có thể làm được chuyện nghịch thiên phạt tiên?”

“Thật kỳ quái, khí tức hỗn loạn, ta không có cách nào cảm giác được hắn chính tu đạo gì, bản nguyên gì...”

Mọi người nhìn người thanh niên chậm rãi đi tới này, càng nhìn càng ngạc nhiên.

Mà Sở Cuồng Nhân dẫn Kiếm Quan cũng tiến nhập Thiên Nhất các, gặp mấy vị tiên sinh, có nam có nữ, có già có trẻ...

Trong đó tu vi kém nhất cũng là Bán Tiên đứng đầu, hai vị ngồi chính giữa, đã là tiên nhân.

Hơn nữa không phải tiên nhân bình thường, mà chính là tiên nhân phía trên tam phẩm!

Cùng một cấp bậc với Thất Quan.

Sở Cuồng Nhân mở Toàn Tri Chi Linh ra, sau một trận phân tích, lập tức phân tích đám tiên sinh này đến bảy tám phần.

“Tại hạ Sở Cuồng Nhân, bái kiến chư vị.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

“Sở đạo hữu không cần khách khí, không biết Sở đạo hữu tới Bách Gia thư viện ta, là vì chuyện gì?” Một nam tử trung niên nho nhã cười nói, người này mặc thanh sam, khí tức kéo dài, là đại tiên sinh của thư viện.

Sở Cuồng Nhân cũng không vòng vèo, nói ngay mục tiêu: “Nghe nói thư viện có một biển sách, giấu điển tịch trăm nhà, ta muốn tiến vào quan sát.”

“Phàm là đệ tử thư viện, đều có thể đi vào biển sách, yêu cầu này của Sở đạo hữu cũng không khó.” Đại tiên sinh cười nhạt một tiếng nói.

“Điều kiện?” Sở Cuồng Nhân nói, đối phương đáp ứng gọn gàng linh hoạt như thế, hắn sẽ không cho rằng đối phương không có mưu đồ gì.

Đại tiên sinh cười nhạt một tiếng nói: “Sở đạo hữu đúng là người sảng khoái nói chuyện sảng khoái, vậy ta cũng nói thẳng, kiếm đạo của Kiếm Quan siêu quần, mà Sở đạo hữu lại có y thuật thông thiên, hai người là đại tài, ta muốn hai vị dạy học trong thư viện.”

“Há, làm sao ngươi biết ta có y thuật thông thiên?”

“Chẳng lẽ không phải bởi vì Sở đạo hữu chữa khỏi thương thế cho Kiếm Quan, hắn mới đi theo ngươi sao?” Đại tiên sinh cười hỏi ngược lại một câu.

Muốn tra được chuyện này, đối với bọn họ mà nói cũng không khó.

“Làm lão sư sao, đúng là trải nghiệm mới lạ, được, nhưng ta nói trước, đệ tử thư viện nhiều như vậy, ta không có khả năng dạy tất cả, muốn ta dạy người nào, các ngươi chỉ định, còn dạy thế nào, là do ta quyết định.”

Sở Cuồng Nhân nói.

“Được, vậy nghe theo Sở đạo hữu.”

Sau một phen nói chuyện.

Sở Cuồng Nhân tạm thời lưu lại thư viện, sau đó không lâu, chuyện có hai giáo viên mới tới thư viện cũng nhanh chóng truyền ra.

Kiếm Quan, Sở Cuồng Nhân.

Hai cái tên này, gây nên oanh động cực lớn trong thư viện.

“Kiếm Quan muốn tới thư viện dạy học?”

“Trời ạ, thư viện uy vũ! Ngay cả Kiếm Quan đại danh đỉnh đỉnh cũng có thể mời, đây chính là nhân vật đứng trên đỉnh kiếm đạo đó, nếu được hắn chỉ điểm, tuyệt đối sẽ được lợi rất nhiều.”

“Chờ một chút, Sở Cuồng Nhân... Đây không phải vị tuyệt thế tiên chủng nghịch thiên phạt sao? Hắn cũng tới thư viện dạy học.”

“Chậc chậc, hai vị này đều là nhân vật không tầm thường a.”

“Thư viện sắp náo nhiệt rồi.”

Chương 986: Biển Sách, kiến thức uyên bác, bụng có thi thư khí tự hoa

Thư viện sắp xếp chỗ ở xong xuôi cho mấy người Sở Cuồng Nhân, Kiếm Quan.

Còn chuyện dạy học sự tình, thì không có lời gì rõ ràng, đối với dạy học, Kiếm Quan cũng không quan tâm.

Chỉ điểm một đám hậu bối, đối với ông ta mà nói là chuyện cực kỳ đơn giản.

Ngày thứ hai.

Sở Cuồng Nhân đi đến Biển Sách của Bách Gia thư viện.

Biển Sách, thật ra chính là Tàng Thư Lâu của Bách Gia thư viện, nhưng lấy tên là Biển Sách, có thể thấy nơi đây lưu trữ văn thư rất phong phú.

Trông coi Tàng Thư Lâu, chính là một nữ tử tướng mạo thanh tú.

Người này là Tứ tiên sinh của thư viện.

Nàng ngồi trước cửa Biến Sách, cầm trong tay một bản điển tịch đang đọc, nhìn thấy Sở Cuồng Nhân tới, khẽ vuốt cằm.

Sở Cuồng Nhân cũng đáp lễ lại.

Hắn nhìn thoáng qua quyển điển tịch trong tay Tứ tiên sinh, đó là một bản sách thuốc, chẳng lẽ Tứ tiên sinh này lại am hiểu y thuật?

“Thư viện tiên sinh, ai cũng có sở trường riêng, ta nghiên cứu y thuật, thương tổn của Kiếm Quan, ta đã từng xem qua, nhưng lại bó tay không có cách nào, Sở đạo hữu có thể chữa trị tốt, nếu có cơ hội, ta sẽ lĩnh giáo một phen.”

Tứ tiên sinh cười nhạt nói.

“Được.”

Sở Cuồng Nhân cũng không cự tuyệt.

Hắn đi vào Biển Sách, nhìn vô tận văn thư lưu trữ trong này, không khỏi tán thưởng, nghe nói chuyên môn có thư đồng của Thư Viện ở các các nơi sưu tập điển tịch mới, không ngừng mở rộng quy mô cho Biển Sách.

Cho nên nói, Biển Sách còn đang không ngừng gia tăng.

Cho dù là tiên nhân, muốn xem tất cả sách nơi này cũng không phải một chuyện đơn giản, đừng nói đến chuyện hiểu thấu đáo.

Đây là chuyện ngay cả tiên nhân cũng không làm được.

Niệm lực của Sở Cuồng Nhân khẽ động, toàn bộ danh sách sách trong Biển Sách lập tức hiện trong đầu hắn, trận pháp, đan đạo, phù văn, dị văn, địa lý Thiên Văn, tướng thuật, sách thuốc, Kỳ Môn Độn Giáp, tu hành điển tịch...

Có thể nói là phong phú toàn diện, thâu tóm trăm nhà.

Biển Sách chính là một tòa bảo tàng tri thức mà tu sĩ tầm thường khó có thể tưởng tượng được!

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra dị sắc, hắn dùng niệm lực tiếp tục cảm giác một hồi, nhưng cũng không lâu lắm, lông mày không khỏi cau lại.

Hắn tới đây, là muốn tìm biện pháp tự sáng tạo bản nguyên.

Mặc dù sách trong Biển Sách nhiều không kể xiết, nhưng không có kiến thức về phương diện này.

Nghĩ một chút cũng đúng, tự sáng tạo bản nguyên, chuyện này chưa từng nghe thấy trong Tiên giới, sao có điển tịch ghi chép được.

Hắn lắc đầu, “Chuyện này, đã sớm nằm trong dự liệu, nếu không có, vậy thì để ta tới khai sáng đi.”

Hắn cũng không cảm thấy nhụt chí.

Khai sáng bản nguyên, cần lượng lớn lý luận tri thức chèo chống, tri thức trong Biển Sắc, vừa vặn có thể trở thành lương thực của hắn.

Cũng không thể, đến không chuyến này a?

Hắn lấy ra một bản điển tịch, bắt đầu đọc, tốc độ đọc của hắn rất nhanh, niệm lực khẽ động, vô số văn tự trong một quyển sách ghi lại sẽ tự động hiện lên trong đầu hắn.

Nhưng đây chỉ là đọc văn tự, nếu muốn triệt để tìm hiểu thấu đáo, vậy phải xem ngộ tính của Sở Cuồng Nhân.

Trùng hợp chính là, phương diện cường đại nhất của Sở Cuồng Nhân, chính là ngộ tính.

Ba hồn thiên, địa, nhân đều xuất hiện, tốc độ hắn lĩnh hội điển tịch trong Biển Sách nhanh đến kinh người, trong vòng một ngày đã xem hết trăm bản điển tịch, hơn nữa còn không phải đơn thuần ghi nhớ, mà là thấu triệt tất cả.

Cách đó không xa, Tứ tiên sinh cau mày.

Đương nhiên nàng cũng chú ý tới hành động của Sở Cuồng Nhân, nhìn sách như vậy có thể học được cái gì chứ? Hay là, hắn đang tìm cái gì?

Tứ tiên sinh không hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Rất nhanh.

Mười ngày trôi qua.

Trong vòng mười ngày Sở Cuồng Nhân đã đọc hơn ngàn bản điển tịch, trong đó dính đến đủ loại lý luận tri thức.

Đan, phù, trận, khí, kiếm... Sở học của hắn vốn rất nhiều, đối với hắn mà nói, những thứ này cũng có tác dụng nhất định.

Bất tri bất giác, hắn đã đắm chìm trong Biển Sách, như một khối bọt biển điên cuồng hấp thu tri thức.

Thời gian dần trôi qua, trên người hắn dần xuất hiện quang hoa kì lạ, quang hoa kia huyền diệu bất phàm, giống như ẩn chứa vô số tự phù.

Tứ tiên sinh thấy thế, đồng tử co rụt lại, “Dị tượng này là... Bụng có thi thư khí tự hoa! ! Chỉ có tu sĩ học thức thiên nhân mới có thể sinh ra dị tượng như vậy, vậy mà Sở đạo hữu cũng có? !”

Bụng có thi thư khí tự hoa.

Tu sĩ có học thức phong phú, trên người sẽ có một loại khí chất không giống người thường, học thức càng phong phú, loại khí chất này càng lộ ra rõ ràng.

Thậm chí có thể ngưng tụ ra dị tượng.

Cũng chính là dị tượng thi thư khí tự hoa trên người Sở Cuồng Nhân bây giờ.

“Từ xưa đến nay, không có mấy người có dị tượng như vậy, trong thập nhị tiên sinh, chỉ có đại tiên sinh mới có.”

“Không nghĩ tới, Sở Cuồng Nhân tìm hiểu trong Biển Sách mới mười ngày đã có dị tượng này, chẳng lẽ hắn trời sinh là người đọc sách sao? !”

Tứ tiên sinh có chút kinh nghi bất định nói.

Nàng thông báo việc này với các vị tiên sinh khác.

Sau đó không lâu, đám người Đại tiên sinh, Nhị tiên sinh tề tụ trong Biển Sách, nhìn trên người Sở Cuồng Nhân phát ra quang hoa, không nhịn được kinh thán.

“Thật sự là bụng có thi thư khí tự hoa, người này, trời sinh là người đọc sách a, hắn đọc sách đều hóa thành nội tình của hắn.”

“Không tầm thường a.”

“Người này đến Bách Gia thư viện ta là đúng rồi.”

“Đừng quấy rầy hắn.”

Các tiên sinh vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng không tiến lên quấy rầy.

Theo thời gian trôi qua, Sở Cuồng Nhân càng ngày càng đọc nhiều sách, quang hoa trên người hắn cũng càng ngày càng thịnh.

Một tháng sau, quang hoa trên người Sở Cuồng Nhân dần thu liễm, hắn chậm rãi mở hai mắt ra, “Thu hoạch, coi như không tệ.”

Biển Sách có rất nhiều sách, hắn còn chưa xem hết, thậm chí khả năng vẫn chưa tới 1%, nhưng chỉ như vậy đã khiến hắn có không ít thu hoạch.

Liên tục đọc sách trong một tháng, chuyện này khiến hắn tiêu hao rất nhiều tâm thần, cho nên hắn quyết định trở về nghỉ ngơi mấy ngày trước, sau đó lại tới.

Lúc đi ra Biển Sách, hắn phát hiện ánh mắt Tứ tiên sinh nhìn về phía hắn có chút quái dị, không khỏi hiếu kỳ, “Tứ tiên sinh, sao vậy?”

“Không có.”

Tứ tiên sinh lắc đầu.

Nàng không nhìn thấu vị tiên chủng trẻ tuổi trước mắt này, rõ ràng tu hành ra dị tượng người đọc sách tha thiết ước mơ, nhưng bản thân đối phương lại không thèm để ý chút nào.

Dường như chuyện gì cũng chưa xảy ra.

“Vậy tại hạ xin cáo từ trước.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, lập tức quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, ánh mắt Tứ tiên sinh có chút phức tạp nói: “Có lẽ chính vì tính tình đạm bạc này, mới khiến hắn tìm hiểu ra dị tượng thi thư khí tự hoa.”

Trên đời, phần lớn người đọc sách đều không phải chân chính thích đọc sách, chỉ vì danh lợi mà đọc.

Phàm nhân mười năm gian khổ học tập, chỉ vì muốn danh mãn thiên hạ.

Mà tu sĩ đọc sách, trăm năm nghiên cứu, ngàn năm cảm ngộ, cũng chỉ muốn nghiên cứu ra tu hành pháp cường đại hơn.

Ngay cả nàng, đợi trong Biển Sách mấy ngàn năm, không phải cũng chỉ muốn y thuật của mình nâng cao một bước thôi sao.

Người đọc sách có thể đạm bạc với công danh lợi lộc, ít càng thêm ít.

...

“Bụng có thi thư khí tự hoa, không ngờ lần này vào Biển Sách lại có thu hoạch này, đúng là niềm vui ngoài ý muốn.”

Sở Cuồng Nhân trở lại chỗ ở, phát hiện cảm ngộ của mình sinh ra dị tượng, khóe miệng không nhịn được hơi cong lên, có chút hài lòng.

Dị tượng này, có thể trợ giúp mình đọc sách tốt hơn.

Dựa vào suy đoán của hắn, hắn tìm hiểu ra dị tượng này, là vì ngộ tính của hắn quá mạnh, trong khoảng thời gian ngắn nhanh chóng hấp thu quá nhiều tri thức, nên mới diễn hóa ra dị tượng này.

“Còn phải đến Biển Sách nữa.”

“Không biết nếu ta tìm hiểu thấu đáo tất cả văn thư hiện hữu trong Biển Sách, dị tượng này, sẽ tiến hóa đến cấp bậc nào đây?”

Sở Cuồng Nhân có chút hiếu kỳ nghĩ.

Chương 987: Dưỡng Linh Ngọc Dịch, Tuyết Cầm Tâm làm phức tạp, tiên thức chi lực

“Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng Dưỡng Linh Ngọc Dịch cấp Thần.”

Mới sáng sớm Sở Cuồng Nhân đã rút phần thưởng.

Mà phần thưởng, lại khiến hai mắt hắn tỏa sáng.

Dưỡng Linh Ngọc Dịch, đây là một loại bảo vật Tiên cấp, chính là một loại thiên địa kỳ trân, có thể dùng để đề thăng lực lượng linh hồn.

Ngay cả tiên nhân, cũng chạy theo vật này như vịt.

“Nếu có thể luyện hóa ngọc dịch này, Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết của ta có thể tăng lên tầng thứ sáu, thậm chí là tầng thứ bảy! !”

“Đến lúc đó, lực lượng linh hồn của ta sẽ gia tăng thật lớn, các phương diện ngộ tính và niệm lực, năng lực nhận biết... Cũng sẽ được tăng cường.”

“Bảo vật này càng trân quý hơn Vạn Pháp Thần Liên!”

Sở Cuồng Nhân có chút mừng rỡ.

Hắn lấy Dưỡng Linh Ngọc Dịch ra, sau đó trực tiếp nuốt vào trong bụng, Thiên Địa Hồng Lô Thể phát động, nhanh chóng luyện hóa.

Ba hồn thiên, địa, nhân, cũng theo đó cùng hút vào.

Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết thôi động!

Ngay khi Sở Cuồng Nhân luyện hóa Dưỡng Linh Ngọc Dịch, Kiếm Quan đã bắt đầu giảng dạy các đệ tử trong thư viện.

Kiếm Quan chỉ điểm, đây chính là chuyện vô số tiên chủng cầu cũng không được, trong lúc nhất thời, nơi ở của Kiếm Quan có thể nói đông như trẩy hội.

Vì thế, ông ta đã bố trí cấm chế.

Chỉ người có thể đột phá cấm chế, mới xứng đáng được ông ta chỉ điểm.

Một bên khác.

Khảo hạch của Tuyết Cầm Tâm sắp tới, nhưng nàng lại lâm vào buồn rầu.

“Sao Thất Tinh Long Du Kiếm Quyết này lại khó luyện như vậy?”

Tuyết Cầm Tâm cầm một thanh kiếm nhíu mày nói.

Bên cạnh nàng, còn có một nữ tử, nữ tử này khí chất dịu dàng hiền thục, nhìn một con thỏ trước mặt, cũng bó tay không có cách nào.

Hai mắt con thỏ này u ám, đã mù.

“Haiz, Tứ tiên sinh ra đề, không khỏi có chút khó khăn, ảm đạm chi độc này, muốn giải trừ, sao có thể dễ dàng được?”

Hai người Tuyết Cầm Tâm đang ưu sầu vì chuyện khảo hạch.

“Đúng rồi, Cầm Tâm, không phải thư viện chúng ta có một vị Kiếm Quan đến sao? Sao ngươi lại không đi tìm hắn chỉ điểm kiếm pháp?”

Nữ tử dịu dàng nói.

“Đã đi rồi, nhưng Kiếm Quan nói, dựa vào tư chất của ta, trước khi diễn ra khảo hạch mà tu hành Thất Tinh Long Du Kiếm Quyết đến tầng thứ ba là không thể nào, chỉ trách lúc trước ta tu hành lười biếng thôi.”

Tuyết Cầm Tâm lắc đầu nói.

“Ta cũng giống vậy, lúc trước về nhà, quên mang theo ảm đạm chi độc này về nghiên cứu, bây giờ trở lại nghiên cứu, phát hiện muốn giải loại độc này, không hề dễ dàng như vậy.” Nữ tử dịu dàng nói.

Hai người liếc nhau, thở dài.

Dáng vẻ khó tỷ khó muội.

“Lần này không phải hai chúng ta sẽ xếp hạng chót chứ?”

“Không cần đâu.” Tuyết Cầm Tâm nhếch miệng, bỗng nhiên, nàng giống nghĩ tới điều gì, nói: “Chúng ta đi tìm Sở đạo hữu đi.”

“Sở đạo hữu? Ngươi nói là Sở Cuồng Nhân?”

“Đúng vậy, Sở đạo hữu nhất định có biện pháp giúp chúng ta.”

Hai mắt nữ tử dịu dàng tỏa sáng, “Nghe nói người này chữa khỏi cho Kiếm Quan, có lẽ, hắn có biện pháp giúp ta giải ảm đạm chi độc này.”

Nàng ôm con thỏ, cùng Tuyết Cầm Tâm chạy đến nơi ở của Sở Cuồng Nhân, lúc đi vào nơi ở của Sở Cuồng Nhân, nhìn thấy tiểu hồ ly ngồi dưới tàng cây ăn linh quả, Lam Vũ lại ở một bên tu hành chiến kĩ của tộc Vũ Nhân.

Còn Sở Cuồng Nhân, lại không thấy tăm hơi.

“Lam Vũ, Sở đạo hữu đâu?”

Tuyết Cầm Tâm coi như có quen biết với Lam Vũ, trực tiếp hỏi.

“Công tử đang bế quan.”

“Lại bế quan a.”

Tuyết Cầm Tâm có chút thất vọng.

Sau đó, hai nữ không hề rời đi, trực tiếp chờ tại nơi ở của Sở Cuồng Nhân mấy ngày, chuẩn bị ứng phó khảo hạch trong tương lai.

Sau đó không lâu.

Nơi ở của Sở Cuồng Nhân lại có hai vị khách nhân tới.

Lại là tiên chủng Vương giả Cố Lưu Phương, Cổ Vô Tình.

Nhìn thấy hai người này, nữ tử dịu dàng bên cạnh Tuyết Cầm Tâm lập tức trở nên kích động, “Cầm Tâm, là Cố sư huynh tới.”

“Tới thì tới thôi, có gì mà kích động chứ.”

Tuyết Cầm Tâm nhếch miệng.

“Đây chính là Cố sư huynh a, Cố sư huynh là Vương giả trẻ tuổi đứng đầu trong thư viện đó.

Nữ tử dịu dàng nói..

Trong Bách Gia thư viện, Cố Lưu Phương tuyệt đối là một tồn tại truyền kỳ, không ít người tuổi trẻ xem hắn ta là thần tượng.

“Tiên chủng Vương giả sao, ừm, đúng là lợi hại.”

Tuyết Cầm Tâm gật đầu.

Nếu là trước kia, có lẽ nàng còn kinh thán, nhưng sau khi gặp Sở Cuồng Nhân, nàng cảm giác cái gọi là tiên chủng Vương giả cũng chỉ như vậy mà thôi.

Cho dù là tiên chủng Vương giả, trước mặt Sở Cuồng Nhân cũng kém quá xa, căn bản cũng không cùng một cấp độ.

“Ngoại trừ Cố sư huynh, nam tử bên cạnh hắn kia, tên là Cổ Vô Tình, là một kẻ ngoại lai, nhưng nghe nói cũng là tiên chủng Vương giả.”

Nữ tử dịu dàng vẫn còn giới thiệu cho Tuyết Cầm Tâm.

Hai người Cổ Vô Tình, Cố Lưu Phương cũng tới bái phỏng Sở Cuồng Nhân, biết được Sở Cuồng Nhân đang bế quan, không khỏi có chút thất vọng.

“Công tử còn chưa xuất quan sao?”

Lúc này, một đạo kiếm quang bay lượn đến.

Lại là Kiếm Quan.

Lam Vũ khẽ vuốt cằm, “Đúng thế.”

“Bái kiến Kiếm Quan tiền bối.”

Mấy người Cổ Vô Tình vội vàng hành lễ.

“Không cần khách khí.”

Nhìn thấy Kiếm Quan tới, Cổ Vô Tình và Cố Lưu Phương vốn định rời đi lại không đi nữa, lưu lại muốn xin đối phương chỉ điểm một phen.

Kiếm Quan cũng không giấu dốt.

Một phen chỉ điểm, hai người có thu hoạch lớn.

“Đa tạ Kiếm Quan vui lòng chỉ giáo.”

Hai người thành tâm cảm kích.

Ong...

Lúc này, trong hư không xuất hiện một trận gợn sóng.

Một cỗ ba động niệm lực hạo hãn vô biên khuếch tán ra, sau khi cảm giác được cỗ ba động này, sắc mặt đám người Kiếm Quan đột nhiên biến đổi.

“Cỗ niệm lực này là... Tiên thức? !”

Tiên thức, niệm lực chỉ tiên nhân mới có!

Tại Bách Gia thư viện, xuất hiện tiên thức chi lực cũng không hiếm lạ, dù sao cũng là đạo thống Tiên Cổ, sao không có mấy vị tiên nhân tọa trấn được?

Nhưng vấn đề là.

Đây là một cỗ tiên thức chi lực mới!

Trong Bách Gia thư viện, chưa bao giờ xuất hiện qua, điều này đại biểu trong Bách Gia thư viện xuất hiện một vị tiên mới.

“Hơn nữa, nơi phát ra cỗ ba động tiên thức này, là, là phòng của công tử? ! !” Trong mắt Kiếm Quan khó có thể che dấu chấn kinh, “Cỗ tiên thức chi lực này, là công tử phát ra! !”

Ông ta đã được chứng kiến niệm lực của Sở Cuồng Nhân, giống tiên thức chi lực này như đúc, nhưng lực lượng tiên thức này còn mạnh mẽ hơn nhiều.

“Công tử nắm giữ tiên thức! Làm sao có thể?”

Phải biết, Sở Cuồng Nhân còn chưa vượt qua tam tai cửu kiếp, tại sao đột nhiên lại nắm giữ tiên thức chi lực chỉ tiên mới có thể nắm giữ? !

Kiếm Quan cảm giác sau khi mình đi theo Sở Cuồng Nhân, thế giới của ông ta luôn luôn đổi mới.

Sở Cuồng Nhân tu hành, hoàn toàn không theo lẽ thường, căn bản không biết sau một khắc, hắn có thể làm ra chuyện gì.

Tiên thức chi lực to lớn khuếch tán ra bên ngoài, một số tu sĩ tu vi yếu chút không nhịn được, trực tiếp nằm trên đất.

Ngay cả tiên chủng Vương giả như Cổ Vô Tình, Cố Lưu Phương cũng khó có thể chịu đựng tiên nhân chi lực, suýt nữa quỳ rạp xuống đất.

“Loại tiên thức này, không phải tiên nhân tầm thường có thể phát ra, ít nhất không yếu hơn ta bao nhiêu.”

Kiếm Quan nỉ non nói, kiếm ý lưu chuyển, chống lại tiên thức chi lực mênh môn cho đám người Lam Vũ, tiểu hồ ly.

Trong thư viện, các tiên sinh cũng cảm nhận được lực lượng tiên thức này, lập tức bay về phía nơi ở của Sở Cuồng Nhân.

Các tiên sinh liên thủ, bố trí cấm chế dày đặc, phong tỏa tiên thức chi lực khổng lồ kia, không để nó khuếch tán ra ngoài.

Lúc này đám đệ tử của Bách Gia thư viện mới dễ chịu hơn, nhưng tiên thức chi lực cường đại kia vẫn khiến trong lòng bọn họ sợ hãi.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều đang suy đoán, không biết trong thư viện có vị bán tiên đỉnh phong nào đã thành tiên.

Chương 988: Chỉ điểm sai lầm, thủ đoạn của danh sư, không gì không giỏi, toàn tài

“Sở đạo hữu thành tiên?”

Đại tiên sinh đi vào, trực tiếp mở miệng hỏi.

“Công tử còn chưa trải qua tam tai cửu kiếp, làm sao có thể thành tiên?”

“Vậy đây là tình huống gì?”

“Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai đây?”

Kiếm Quan tức giận nói.

Chỉ chốc lát.

Chỉ thấy cửa phòng Sở Cuồng Nhân mở ra, hắn mặc một bộ bạch y chậm rãi đi ra, nhìn thấy đám người Đại tiên sinh, Kiếm Quan, không khỏi khẽ cười một tiếng, “A, nhiều người đến nghênh đón ta xuất quan như vậy, vinh hạnh a.”

Khóe miệng Đại tiên sinh co giật hai lần.

Ngươi náo ra động tĩnh gì, trong lòng ngươi không tự biết sao?

“Công tử, ngươi nắm giữ tiên thức sao?”

Kiếm Quan hiếu kỳ hỏi thăm một câu.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, cũng không giấu diếm, “Đúng thế.”

Nghe hắn nói vậy, mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, không thành tiên lại nắm giữ tiên thức chi lực, chuyện này, là lần đầu tiên bọn họ nghe nói.

“Sở đạo hữu, quả thật có thể làm việc người khác không thể a.”

Ánh mắt Đại tiên sinh kỳ dị nhìn Sở Cuồng Nhân.

Bọn họ không hỏi nhiều, đây là bí mật tu hành của một người, coi như bọn họ hỏi, đoán chừng Sở Cuồng Nhân cũng không nói cho bọn họ biết.

Sau khi hàn nguyên vài câu, mấy vị tiên sinh liền rời đi.

Tại chỗ sâu trong thư viện.

Một lão giả tóc trắng mở hai mắt ra, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, thầm nói: "Đúng là dị số, cũng không biết người này sẽ mang đến tình thế hỗn loạn gì cho thiên mệnh chi tranh sắp tới đây."

Thiên mệnh chi tranh, là biến số lớn nhất trong Thanh Lan Tiên giới từ trước tới nay.

Nhưng bên ngoài biến số này, lại có thêm một dị số.

Ai cũng không biết, sau này dị số sẽ làm ra chuyện gì, sẽ ảnh hướng đến kết quả trận biến số kia thế nào.

Trong chỗ ở của Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân cảm giác tiên thức chi lực trong cơ thể mình, lần bế quan này, có chút hài lòng.

Hiệu quả của Dưỡng Linh Ngọc Dịch vô cùng cường đại, trực tiếp để Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết của hắn tăng đến tầng thứ bảy!

Mà tầng thứ bảy này, lại khiến hắn nắm giữ linh hồn bản nguyên, nên trước khi thành tiên, lại ngưng tụ ra tiên hồn trước, nắm giữ tiên thức!

Cơ duyên tạo hóa bực này, hiếm thấy hiếm thấy a.

"Cho nên nói, các ngươi vì chuyện khảo hạch mới tới tìm ta."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía hai người Tuyết Cầm Tâm nói.

Hai nữ liên tục gật đầu.

Nữ tử dịu dàng nhìn Sở Cuồng Nhân, trong lòng không nhịn được kinh thán, sao thế gian này lại có người lớn lên đẹp mắt như vậy...

Cuối cùng nàng cũng biết, vì sao Tuyết Cầm Tâm lại nhớ mãi không quên người này.

Không chỉ như thế, lấy tiên chủng chi thân nắm giữ tiên thức, còn từng nghịch thiên phạt tiên, loại thiên tư này, vượt xa tiên chủng Vương giả.

Ngay cả Cố Lưu Phương, cũng kém xa tít tắp.

“Nào, thi triển kiếm quyết của ngươi đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói với Tuyết Cầm Tâm.

“Được.”

Tuyết Cầm Tâm thi triển kiếm quyết.

Kiếm khí ào ào, xen lẫn hình thành một đạo long ảnh nhàn nhạt.

Mà trong quá trình này, Sở Cuồng Nhân vẫn luôn dùng Toàn Tri Chi Linh phân tích đối phương, phân tích điểm yếu trong chiêu thức của đối phương.

“Lúc ra chiêu thứ hai, cánh tay đè xuống ba tấc.”

“Mặt khác vận chuyển Đế khí trong cơ thể quá nhanh “

“Tốc độ lớn...”

Sở Cuồng Nhân thuận miệng vạch ra khuyết điểm của đối phương, sau đó góp ý từng cái: “Theo lời ta nói, lại thi triển một lần đi.”

Tuyết Cầm Tâm làm theo.

Lần này, nàng thi triển ra uy lực kiếm quyết, đúng là đã tăng lên một cấp bậc, chuyện này khiến sắc mặt mấy người Kiếm Quan thay đổi.

Vài câu đã khiến uy lực kiếm quyết nhanh chóng tăng cường? !

Đây là năng lực gì?

“Luyện nhiều mấy lần, trước khảo hạch là có thể tăng tới tầng thứ ba.” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau đó, hắn nhìn về phía con thỏ trong ngực nữ tử dịu dàng, Toàn Tri Chi Linh mở ra, phân tích độc tố trong cơ thể con thỏ.

“Giải độc không khó, nhưng đây là khảo hạch của ngươi, ta không thể trực tiếp nói đáp án cho ngươi được, nhưng có thể chỉ điểm ngươi vài câu...”

Sở Cuồng Nhân nói.

Mà ngộ tính của nữ tử dịu dàng này cũng không tầm thường, được Sở Cuồng Nhân chỉ điểm, rất nhanh đã tự tìm ra đáp án, giải được độc.

Hai nữ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt hiện lên ngôi sao nhỏ.

Giờ phút này, các nàng vô cùng sùng bái Sở Cuồng Nhân.

Nghi nan vây khốn quấy nhiễu bọn họ nhiều ngày, thế mà dăm ba câu của Sở Cuồng Nhân đã giải quyết hết, chuyện này cũng quá thần kỳ.

Mấy người Kiếm Quan, Cố Lưu Phương nhìn Sở Cuồng Nhân, kinh thán không thôi.

Bọn họ lại phát hiện một tài năng khủng bố khác của Sở Cuồng Nhân a.

Danh sư đó! !

Trên thế giới này, không thiếu tu sĩ cường đại, cũng không thiếu thiên tài, nhưng trong quá trình trưởng thành, những thiên tài hoặc cường giả này sẽ gặp vô số nghi nan, có lúc, thậm chí phải tự mình đi tìm tòi.

Nếu lúc này có danh sư chỉ điểm, đây tuyệt đối là làm ít công to, bớt đi rất nhiều đường quanh co, đánh xuống cơ sở vững chắc cho giai đoạn trước.

Mà các đại thế lực có thể bồi dưỡng ra nhiều thiên tài, ngoại trừ tư nguyên, thiên phú của tu sĩ ra, sự chỉ bảo của danh sư cũng là nhân tố quan trọng.

Nhưng cho dù là danh sư lợi hại hơn nữa, cũng không khoa trương như Sở Cuồng Nhân, đối phương, dường như có thể hiểu rõ nghi nan của tu sĩ trong nháy mắt, trực chỉ ra bản chất, nhanh chóng tìm ra biện pháp giải quyết nghi nan.

Loại năng lực này, thật đáng sợ.

“Sở đạo hữu, ta cũng có chỗ này không hiểu, ngươi nhìn xem có thể chỉ điểm cho ta một chút không?” Cố Lưu Phương bỗng nhiên nói.

Hắn ta thi triển ra một loại tiên pháp, nhưng vận dụng không thuần thục lắm.

Sở Cuồng Nhân dùng Toàn Tri Chi Linh phân tích một phen, sau đó chỉ điểm hai câu, khiến Cố Lưu Phương có thu hoạch rất nhiều.

Dựa vào tư chất của hắn ta, muốn giải quyết nghi nan này, cũng không cần thời gian quá dài, nhưng tuyệt đối không thể giải quyết nhanh như vậy.

Cuối cùng hắn ta cũng xác định.

Sở Cuồng Nhân, là một vị danh sư!

Một vị danh sư vượt qua tất cả các lão sư trong Bách Gia thư viện!

“Chuyện này không thể bỏ qua, nhất định phải nói cho các tiên sinh biết.”

Cố Lưu Phương âm thầm nghĩ.

……

“Dăm ba câu đã có thể giải hoặc cho người khác? Trên đời này, thật sự có danh sư như vậy sao?” Đại tiên sinh có chút kinh nghi bất định.

Các tiên sinh khác cũng hai mặt nhìn nhau.

“Lời Lưu Phương nói, từng câu là thật.”

Cố Lưu Phương nói.

“Nếu Sở đạo hữu thật sự có năng lực này, vậy trình độ chúng ta coi trọng hắn, chỉ sợ sẽ phải tăng lên một cấp bậc.”

“Tìm một vài học sinh, đi dò xét trước, như thế nào?”

Tứ tiên sinh đề nghị.

“Ừm, có thể.” Đại tiên sinh gật đầu.

Rất nhanh, nơi ở của Sở Cuồng Nhân liên tục có đệ tử đến, mỗi người đều mang nghi nan, đến đây cầu Sở Cuồng Nhân giải hoặc.

Đương nhiên Sở Cuồng Nhân cũng biết đây là thư viện đang thăm dò hắn.

Hắn cũng không che giấu.

Nếu đối phương đã mở ra Biến Sách cho hắn, vậy hắn cũng không để ý làm một vài chuyện cho thư viện, hơn nữa hắn cũng đã đồng ý chuyện dạy học rồi.

Mấy ngày ngắn ngủi, Sở Cuồng Nhân dạy bảo mấy chục đệ tự tinh anh trong thư viện, giải khai các loại nghi hoặc cho bọn họ.

Mà trong đó, không giới hạn ở y thuật, tu hành.

Thậm chí đã bao hàm các loại thủ đoạn phụ trợ tu hành như phù, trận, đan...

Trong lúc nhất thời, phàm là đệ tử đến tìm Sở Cuồng Nhân giải hoặc đều được ích lợi không nhỏ, đối với Sở Cuồng Nhân càng kính như Thần Minh.

Trong thư viện, có một vị danh sư tới.

Chuyện này, nhanh chóng truyền ra.

Không ít đệ tử đều muốn Sở Cuồng Nhân chỉ điểm sai lầm.

Cho dù là các tiên sinh trong thư viện cũng không nhịn kinh hãi, bọn họ vốn muốn tìm mấy đệ tử đến thăm dò.

Thật không nghĩ đến, lại gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Năng lực của Sở Cuồng Nhân đã vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

“Phù văn, trận pháp, đan dược, kiếm đạo, y thuật... Người này đúng là không gì không giỏi, không gì không biết! !”

“Toàn tài a!”

Đám lão sư, tiên sinh trong thư viện đều bị chấn động.

Chương 989: Giúp người thành tiên, từ tiên sinh, cho tới học sinh, đều tôn sùng

“Nghe nói không? Thư viện chúng ta mới có một danh sư đến, nghe nói chỉ dăm ba câu của người này đã có thể giải hoặc cho người khác.”

“Móa nó, thật hay giả, ngươi đừng gạt ta.”

“Ta lừa ngươi làm gì, biết Tuyết Cầm Tâm không?”

“Biết chứ, là một trong những nữ thần của thư viện chúng ta, nữ nhi của Cầm Quan a, đại danh đỉnh đỉnh, có người nào không biết.”

“Nghe nói lần này Tuyết Cầm Tâm khảo hạch không thể hợp cách được, nhưng được đối phương chỉ điểm, trực tiếp tăng lên, đứng đầu trong lần khảo hạch lần này của thư viện, hơn nữa vị danh sư kia chỉ chỉ điểm vài câu thôi.”

“Lợi hại quá, ai vậy?”

“Nghịch thiên phạt tiên Sở Cuồng Nhân!”

“Tê…”

Từng tiếng nghị luận như thế nhanh chóng truyền khắp Bách Gia thư viện.

Danh khí của Sở Cuồng Nhân vốn đã lớn, dù sao chuyện nghịch thiên phạt tiên, trừ hắn ra, toàn bộ Thanh Lan Tiên giới không ai có thể làm được, hiện tại hắn lại có thêm cái danh danh sư nữa…

Toàn bộ thư viện đều vô cùng hiếu kì về người này.

Mặc kệ tin hay không, đều muốn nhìn thấy diện mạo chân thực của hắn.

Bên ngoài nơi ở của Sở Cuồng Nhân.

Đệ tử đến đây xin chỉ điểm xếp hàng xếp thành hàng dài.

“A, không phải ngươi đang ở đan viện sao? Sao ngươi lại tới đây?”

“Không phải ngươi ở phù viện sao? Sao ngươi cũng tới?”

“Tìm đến Sở danh sư a, nghe nói đan đạo của hắn vô song, trong viện ta có một vị Đan Sư được hắn chỉ điểm, đã luyện ra một khỏa Chuẩn tiên đan.”

“Sở danh sư còn biết luyện đan?”

“Chậc chậc, ta nghe nói Sở danh sư là toàn tài, phù văn, đan dược, luyện khí… Cái gì cũng hiểu…”

Trong đội ngũ, tiếng nghị luận không ngừng.

Ngay lúc này.

Trong chỗ ở của Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên bạo phát ra một cỗ ba động bản nguyên vô cùng cường đại, giữa thiên địa, lập tức có tiên huy nở rộ, sáng chói loá mắt, tất cả mọi người đều bị cỗ ba động bản nguyên kinh khủng này làm cho rung động.

Ba động bản nguyên càng ngày càng mạnh, cho đến… Hoàn chỉnh!

Bản nguyên hoàn chỉnh hiển hóa, là một đạo lôi đình màu tím!

Lôi đình lấp lóe trong hư không, uy năng cuồn cuộn bao phủ thư viện!

“Là tiên nguyên! !”

“Có người thành tiên! !”

“Đây là bản nguyên lôi đình hóa thành tiên nguyên, trong thư viện chỉ có Thất tiên sinh tu hành bản nguyên lôi đình, hơn nữa còn là Bán Tiên đỉnh phong, là Thất tiên sinh thành tiên sao? Nhưng, tại sao lại ở chỗ này? ?”

Trong lúc mọi người khiếp sợ, một tiếng kinh hô bỗng nhiên vang lên.

“Thất tiên sinh được Sở danh sư chỉ điểm, chứng đạo thành tiên! !”

Lời vừa nói ra, toàn trường yên tĩnh!

Tất cả mọi người, dường như đồng thời bị tắt tiếng.

Mà trong một cái chớp mắt tiếp theo, tiếng kinh hô giống như bài sơn đảo hải bạo phát, toàn trường, sôi trào! !

“Cái gì? !”

“Sở danh sư lại chỉ điểm cho Thất tiên sinh chứng đạo thành tiên? !”

“Có lầm hay không, làm sao Sở danh sư lại khủng bố như thế? Có thể chỉ điểm người khác thành tiên, không được, ta nhất định phải tiến vào thỉnh giáo Sở danh sư mới được.”

“Ai cũng đừng ngăn cản ta, ta muốn bái Sở danh sư làm vi sư.”

“Cút, là ta tới trước.”

Chỉ điểm người khác thành tiên, loại chuyện này, trong Thanh Lan Tiên giới quá mức hiếm thấy, thậm chí có thể nói là lần đầu tiên xuất hiện.

Chưa nghe nói có danh sư nào có năng lực như vậy.

Dù sao, đạo của mỗi người cũng không giống nhau, tu hành thành tiên, phần lớn phải dựa vào lĩnh hội của mình.

Người khác chỉ điểm, nhiều nhất chỉ có tác dụng tham khảo, nếu hoàn toàn sử dụng, cuối cùng sẽ chỉ hại người hại mình.

Nhưng nếu thật sự có người có thể chỉ điểm người khác thành tiên, vậy người này sẽ có cảnh giới cỡ nào? Cảm ngộ với đạo, sẽ khoa trương cỡ nào a!

Trong chỗ ở của Sở Cuồng Nhân.

Một nam tử trung niên vóc người to lớn chậm rãi thu liễm ba động tiên nguyên của mình, người này, chính là Thất tiên sinh của thư viện.

Hắn ta nhìn Sở Cuồng Nhân vẻ mặt lạnh nhạt trước mặt, trịnh trọng cúi đầu, nói: “Đa tạ Sở tiên sinh chỉ điểm sai lầm.”

Hắn ta không gọi Sở Cuồng Nhân là đạo hữu.

Mà chính là tiên sinh.

Có thể thấy được hắn ta vô cùng kính trọng Sở Cuồng Nhân.

Sưu, sưu…

Mấy đạo lưu quang bay lượn tới.

Những người này, chính là mấy vị tiên sinh trong thư viện, lúc bọn họ đi vào đúng lúc nhìn thấy Thất tiên sinh đang cúi đầu với Sở Cuồng Nhân.

Trong lúc nhất thời, mọi người có chút mộng.

Tình huống gì vậy?

“Chẳng lẽ đám đệ tử bên ngoài nói là thật, Sở Cuồng Nhân thật sự chỉ điểm lão Thất thành tiên? ! Chuyện này thật không thể tin được.”

Đôi mắt đẹp của Tứ tiên sinh trừng lớn, không khỏi sợ hãi nói.

“Lão Thất, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đại tiên sinh cau mày hỏi.

“Chuyện là như thế này...”

Thất tiên sinh hít sâu một hơi, êm tai nói ra.

Thì ra lúc trước Thất tiên sinh từng đạt được một bản tiên kinh, hắn ta dựa vào bản tiên kinh này mới có thể tu hành đến trình độ hôm nay.

Nhưng sau đó, hắn ta phát hiện bản tiên kinh này có thiếu hụt, mặc dù có thể khiến người ta nhanh chóng tiến bộ, nhưng phương diện ngộ đạo sẽ có hạn chế nhất định, khiến Thất tiên sinh muốn thành tiên còn khó khăn hơn những người khác.

Đây cũng là nguyên nhân nhiều năm qua hắn ta không có tiến bộ, hắn ta cũng từng nghĩ từ bỏ bộ tiên kinh này, nhưng chuyện này không khác nào tự phế tu vi.

Mấy ngày nay, danh tiếng danh sư của Sở Cuồng Nhân bắt đầu lưu truyền.

Hắn ta ôm suy nghĩ lấy ngựa chết làm ngựa sống, tới nơi này thử một lần, thuận tiện thăm dò năng lực của đối phương, muốn nhìn xem Sở Cuồng Nhân có biện pháp nào giải quyết nghi nan nhiều năm nay của hắn ta không.

“Kết quả các ngươi đều thấy được, Sở tiên sinh tu bổ tiên kinh thiếu hụt cho ta, cũng bởi vậy ta đã trở thành thành tiên!”

Thất tiên sinh vô cùng hưng phấn nói.

Hắn ta nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo sùng bái.

Các tiên sinh khác nghe vậy, sững sờ nhìn Sở Cuồng Nhân, trên mặt tràn đầy rung động.

“Thất tiên sinh nói quá rồi, hắn có thể thành tiên, chủ nếu là vì hắn tích lũy nhiều năm, nội tình không phải Bán Tiên bình thường có thể so sánh, sau khi tu bổ tiên kinh thiếu hụt, là có thể hậu tích bạc phát, nhảy lên thành tiên.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Về phần vì sao hắn có thể giúp đối phương tu bổ tiên kinh, là dựa vào ngộ tính cường đại của hắn và phân tích của Toàn Tri Chi Linh.

Cộng thêm, thời gian trước hắn đã nhận được kiến thức uyên bác trong Biển sách, cho nên lý giới với tiên pháp điển tịch có bước tiến dài.

Vì các điều kiện này, hắn mới có thể tu bổ tiên kinh.

Mặc dù hắn nói như vậy, nhưng chư vị tiên sinh ở đây vẫn vô cùng kinh thán, thậm chí trong mắt một vị tiên sinh còn mang theo vẻ nóng lòng muốn thử.

“Sở đạo hữu, ta đã đình trệ rất lâu trên y thuật rồi, có thể lĩnh giáo ngươi một chút không?” Tứ tiên sinh dẫn đầu nói.

“Nghe nói Sở đạo hữu có tạo nghệ bất phàm trên phương diện đan đạo, tại hạ cả gan, cũng muốn luận đạo với ngươi một phen.” Thập tiên sinh nói.

“Ta cũng muốn nghiên cứu thảo luận ảo diệu phù văn với đạo hữu.”

“Này này, các ngươi đứng quá đáng, Sở đạo hữu chỉ có một mình mà thôi, ta tới trước, đương nhiên là ta trước.”

Tứ tiên sinh bất mãn nói.

“Tứ sư tỷ, nếu nói người nào tới trước, vậy khẳng định là ta, tiên kinh của ta còn một số vấn đề nhỏ muốn mời Sở tiên sinh chỉ điểm đây.”

Thất tiên sinh nói.

Mấy vị tiên sinh nhao nhao loạn thành một đoàn.

Lại thêm bên ngoài có một nhóm lớn đệ tử.

Hiện tại Bách Gia thư viện, từ tiên sinh, cho tới học sinh, đều vô cùng tôn sùng Sở Cuồng Nhân.

Bên cạnh, Kiếm Quan âm thầm líu lưỡi, “Đây chính là năng lực của công tử sao? Thật sự khiến người ta phải sợ hãi.”

Lúc này, nơi xa có một trận tường quang vọt tới, chỉ thấy một đầu tiên hạc bay tới, rơi xuống trước mặt Sở Cuồng Nhân.

“Là tiên hạc của viện trưởng.”

Đám tiên sinh nghiêm mặt, trong Bách Gia thư viện, theo một trình độ nào đó, tiên hạc này đại biểu cho viện trưởng.

“Phụng viện trưởng chi mệnh, mời Sở đạo hữu trở thành kim bài giảng sư thứ mười ba cho thư viện, không biết Sở đạo hữu có nguyện ý không?” Tiên hạc nói, giọng nói giống như hài đồng bảy, tám tuổi, có chút ngây thơ.

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một chút, “Được.”

Chương 990: Lại tiến Biển Sách, Giáo Hóa bản nguyên kì lạ, giáo hóa chúng sinh?

Trong Bách Gia thư viện, có mấy trăm lão sư, nhưng kim bài giảng sư chỉ có mười hai vị, cũng chính là thập nhị tiên sinh đứng trước mặt Sở Cuồng Nhân này.

Mà Sở Cuồng Nhân, hiện tại là người thứ mười ba.

Cũng chính là thập tam tiên sinh.

Tiên sinh của Bách Gia thư viện, cái danh này, cho dù là tiên nhân cũng không dám tùy tiện khinh thường, bởi vì bọn họ đại biểu cho Bách Gia thư viện.

Trong Thanh Lan Tiên giới, là một trong những đạo thống cổ xưa nhất.

Sở Cuồng Nhân đáp ứng trở thành thập tam tiên sinh, bởi vì hắn còn muốn tiếp tục hấp thu tri thức trong Biển Sách, mặt khác, có thư viện ỷ vào, cũng có thể chấn nhiếp một vài đạo thống Tiên cấp có ý đồ xấu với hắn.

Nhất cử lưỡng tiện, cớ sao không làm?

Từ đó.

Trong Bách Gia thư viện có thêm một vị thập tam tiên sinh.

Một vị thập tam tiên sinh kiến thức uyên bác, có thể xưng toàn tài.

Mà tin tức này, cũng truyền khắp Bách Gia thư viện, thậm chí một số đạo thống Tiên cấp cũng nhận được tin tức.

Khi biết vị thập tam tiên sinh này chính là Sở Cuồng Nhân, một số đạo thống vốn có địch ý với Sở Cuồng Nhân tức giận đến mắng ra tiếng.

“Sở Cuồng Nhân lại gia nhập Bách Gia thư viện? Hơn nữa không phải lấy thân phận để tử, mà là tiên sinh? !”

“Tiên sinh trong thư viện đều có học thức uyên bác, dựa vào cái gì mà Sở Cuồng Nhân có thể trở thành thập tam tiên sinh của thư viện?”

“Móa, nếu muốn làm gì hắn, vậy phải tính toán thật kĩ, Bách Gia thư viện cũng không phải thế lực dễ trêu chọc.”

“Vị viện trưởng kia, chính là một trong mấy vị đỉnh phong trên Thanh Lan Tiên giới, nghe nói tu vi của người này đã đạt tới Thiên Tiên.”

“Sở Cuồng Nhân, lại có vận khí tốt như vậy...”

Trong Bách Gia thư viện.

Sở Cuồng Nhân trở thành thập tam tiên sinh, lại dạy học một đoạn thời gian.

Sau đó, hắn lại đầu đâm vào Biển Sách.

Lần này, hắn ở trong Biển Sách chờ đợi trọn vẹn nửa năm, gần như điên cuồng hấp thu tri thức trong Biển Sách.

Hôm nay, Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết của hắn đã đạt đến tầng thứ bảy, linh hồn thành tiên hồn, cộng thêm tính chất đặc thù của công pháp Thần cấp, ngộ tính của hắn có tiến bộ nhảy vọt.

Ba hồn thiên, địa, nhân, tề tâm hiệp lực, cùng hấp thụ các loại tri thức trong Biển Sách.

Tốc độ của hắn quá nhanh, viễn siêu lần trước đến Biển Sách.

Cộng thêm trong bụng có dị tượng thi thư khí tự hoa gia trì, nửa năm ngắn ngủi, vô số điển tịch trong Biển Sách, cơ dường như đều bị hắn tìm hiểu thấu đáo rồi.

Hành động vĩ đại này, có thể xưng xưa nay chưa từng có!

Trong Biển Sách.

Sở Cuồng Nhân còn đang đọc thư tịch, hấp thu tri thức.

Bên cạnh, Tứ tiên sinh nhìn hắn, không nhịn được tán thưởng, nhất là nhìn gương mặt tuấn dật tuyệt luân, không tỳ vết của đối phương, càng cảm thấy cảnh đẹp ý vui, trong lúc nhất thời, lại có chút ngây dại.

Nhưng lúc này.

Trên người Sở Cuồng Nhân có từng đạo quang hoa huyền diệu lưu chuyển.

Chính là dị tượng bụng có thi thư khí tự hoa.

Tứ tiên sinh lấy lại tinh thần, không khỏi kinh ngạc.

Phải biết, Sở Cuồng Nhân đã có thể khống chế tốt loại dị tượng này, mấy tháng gần đây, dị tượng này đã không xuất hiện nữa.

Nhưng bây giờ, làm sao lại xuất hiện?

Không chờ nàng nghĩ thông suốt, chỉ thấy quang hoa trên người Sở Cuồng Nhân càng ngày càng loá mắt, vô số tự phù phun trào, có từng trận đạo âm truyền xướng.

Ngay sau đó, trong ánh mắt rung động của nàng, quang hoa huyền diệu lẫn vào vô số tự phù kia hóa thành một vệt kim quang xông thẳng tới chân trời!

Trong hư không, vô số dị tượng huyền diệu hiện lên, vô tận linh khí phun trào, kim liên đóa đóa, đạo âm từng trận, có Long Phượng trình tường, Kỳ Lân vượt biển, tứ tượng bốc lên, toàn bộ Thanh Lan Tiên giới, đều vì thế mà chấn động.

Chỗ sâu trong thư viện.

Lão giả tóc trắng đột nhiên mở to mắt, nhìn về phía Biển Sách, trong mắt mang theo rung động, “Cảm giác này chẳng lẽ là...”

Toàn bộ thư viện đều chấn động.

Chư vị tiên sinh cùng nhau đi tới Biển Sách.

Mà trước cửa Biển Sách, Tứ tiên sinh đang sững sờ đứng tại chỗ.

“Tứ sư tỷ, chuyện gì xảy ra vậy?”

Thất tiên sinh hỏi.

“Đừng hỏi ta, ta cũng không biết.”

Tứ tiên sinh lắc đầu.

Lúc này, dị biến lại sinh, chỉ thấy trong kim quang, bỗng nhiên hiện ra một cỗ bản nguyên chi lực vô cùng kỳ lạ.

Trong nháy mắt bản nguyên chi lực hiện lên, trong đầu tất cả tiên sinh thậm chí là đệ tử đều hiện ra một loại cảm ngộ huyền diệu nào đó, một số nghi nan tu hành lúc trước, lại được giải đáp.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

“Đây, đây là bản nguyên chi lực gì, ta vừa cảm giác được ba động, đã có cảm giác hiểu ra.”

“Trời ạ, đây là sức mạnh to lớn bực nào?”

“Loại bản nguyên này, cho tới bây giờ chưa nghe nói qua!”

Cho dù các tiên sinh kiến thức rộng rãi cũng cảm thấy rung động.

Lúc này, một đầu tiên hạc bay lên không trung, trên tiên hạc, có một lão giả tóc trắng xoá.

“Đương nhiên các ngươi không biết bản nguyên này, bởi vì ngay cả Tiên giới cổ lão hoàn chỉnh, người có thể tìm hiểu ra Giáo Hóa bản nguyên cũng lác đác không có mấy người.” Lão giả tóc trắng sợ hãi nói.

“Bái kiến viện trưởng.”

Đám tiên sinh thi lễ.

Người tới chính là viện trưởng của Bách Gia thư viện.

“Giáo Hóa bản nguyên?”

Đại tiên sinh cau mày, sau đó đồng tử co rụt lại, “Trong truyền thuyết, đây là bản nguyên mà Chí Thánh tiên sư của Bách Gia thư viện tìm hiểu ra? !”

“Đúng vậy.”

Viện trưởng gật đầu, “Không nghĩ tới, lúc còn sống, ta lại có thể nhìn thấy người tìm hiểu ra Giáo Hóa bản nguyên.”

Giáo hóa, chính là một trong ít bản nguyên kì lạ nhất thiên địa.

Nó có thể khiến người ngu muội sinh ra trí tuệ, có thể khiến dã thú kiệt ngao bất thuần trở nên ôn thuần, có thể khiến chúng sinh tuân theo quy tắc...

“Giáo Hóa bản nguyên chi lực, vô cùng huyền diệu, cho dù ta dùng sức lực cả đời cũng không thể lĩnh hội ra, không nghĩ tới, một tên tiên chủng trẻ tuổi có thể tìm hiểu ra.”

Viện trưởng cảm khái nói: “Cho dù người này không thành tiên, dựa vào phần Giáo Hóa bản nguyên chi công này, cũng có thể bồi dưỡng ra ngàn vạn tiên chủng, học trò khắp thiên hạ, trở thành danh sư lưu danh vạn cổ a!”

“Nếu cơ duyên của hắn đầy đủ, thậm chí có cơ hội trở thành nhân vật như chư vị Chí Thánh tiên sư trong thư viện, giáo hóa chúng sinh.”

Bách Gia thư viện, nội tình thâm hậu, thậm chí có thể ngược dòng tìm hiểu đến Tiên giới hoàn chỉnh, cũng chính là thời kì Tiên Cổ kỉ nguyên trước.

Mà trong thời đại kia, Chí Thánh tiên sư của Bách Gia thư viện, mỗi người đều là cường giả đại danh đỉnh đỉnh trong tiên giới.

Nhân vật như vậy, cho dù là viện trưởng cũng phải nhìn lên.

Quang trụ thông thiên kim sắc dần thu liễm, dị tượng và vô số tự phù huyền diệu này cũng tán đi.

“Giáo Hóa bản nguyên sao? Đúng là thu hoạch ngoài dự đoán.”

Sở Cuồng Nhân lấy lại tinh thần trong hải dương tri thức mênh mông, cũng cảm giác được trên người mình phát sinh biến hóa.

Không nghĩ tới, mình lĩnh hội điển tịch trăm nhà trong Biển Sách cuồn cuộn, lại ngoài ý muốn giác ngộ ra Giáo Hóa bản nguyên chi lực.

Giáo hóa người khác, vốn cần tri thức cao xa hơn người khác nhiều, những ngày này Sở Cuồng Nhân gần như điên cuồng hấp thu đủ loại tri thức, cảm ngộ Giáo Hóa bản nguyên, mặc dù ngoài dự đoán, nhưng lại hợp tình hợp lí.

Mà Giáo Hóa bản nguyên không giống với các loại bản nguyên chi lực Sở Cuồng Nhân đã lĩnh ngộ lúc trước, bản nguyên này, rất huyền diệu, hắn cảm giác trong khoảng thời gian này mình học tập các loại tri thức, có tác dụng của Giáo Hóa bản nguyên, càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Ngoài ra, ngộ tính, năng lực học tập... của hắn cũng tăng lên không ít.

“Một trong ít loại bản nguyên thần bí nhất gữa thiên địa, quả nhiên không tầm thường.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Nhưng giáo hóa chúng sinh, vẫn không phải đường mà hắn muốn đi.

Chuyện này, quá mệt mỏi.

Hắn rất lười, quản lý một đế quốc Thương Khung cũng phải nhờ đám người Như Yên trưởng lão và Linh Lung giúp đỡ.

Để hắn đi giáo hóa chúng sinh?

Quên đi.

Ai thích thì người đó đi.

Cứ như vậy, một đầu đại đạo quang minh thông thiên bày ra trước mặt Sở Cuồng Nhân, nhưng lại bị hắn bỏ đi như giày rách, không muốn đi.

Chương 991: Tiên giới ý chí, thiên mệnh chi tranh, thiên mệnh giới tử, không cách nào thao túng dị số

Tri thức hiện hữu trong Biển Sách đã được Sở Cuồng Nhân hấp thu xong, hắn lập tức cảm thấy không hứng thú lắm, trong lòng có chút trống rỗng.

Mặc dù đã hấp thu lượng lớn tri thức trong Biển Sách, nhưng hắn cảm giác mình muốn tự sáng tạo ra bản nguyên thuộc về mình, vẫn còn thiếu gì đó.

“Thời cơ chưa đến sao?”

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

Mặc dù hắn muốn tự sáng tạo bản nguyên đã làm hết các loại chuẩn bị, nhưng cuối cùng có thể thành công hay không, vẫn là không biết được.

Hắn không nghĩ nhiều nữa, mưu sự do trời, thành sự tại người!

Hắn tin tưởng, người nhất định sẽ thắng trời!

Hắn muốn làm, chỉ cần tận khả năng mình có, làm tốt tất cả chuẩn bị!

“Sở đạo hữu, lần đầu gặp mặt.”

Viện trưởng đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, cười nhạt một tiếng nói.

Sở Cuồng Nhân cũng khẽ vuốt cằm, “Bái kiến viện trưởng.”

Hắn không giống những người khác, quá mức tôn kính viện trưởng, thái độ không kiêu ngạo không tự ti, nhưng mấy người viện trưởng cũng không thèm để ý.

Dù sao, một người có thể tìm hiểu Giáo Hóa bản nguyên, một người có hi vọng trở thành Chí Thánh tiên sư của thư viện, có mấy phần ngạo cũng rất bình thường, bọn họ cũng sẽ không quá nghiêm khắc.

Lần đầu gặp mặt viện trưởng, Sở Cuồng Nhân và ông ta chỉ tùy ý hàn huyên vài câu, sau đó tán gẫu việc thường ngày, không có khác biệt.

Mấy vị tiên sinh thấy vậy không khỏi tấm tắc khen ngợi, bọn họ không thể giao lưu với viện trưởng như vậy, không phải là có dám hay không, mà chính là bọn họ vô cùng tôn kính viện trưởng, cho nên ở trước mặt đối phương, khó tránh sẽ câu thúc.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, hoàn toàn không có loại câu thúc này.

Bởi vì hắn đặt chính mình ở địa vị ngang hàng với đối phương.

Sở Cuồng Nhân và viện trưởng lần đầu gặp mặt, kết thúc trong mấy câu chuyện phiếm, mấy ngày sau cũng rất thanh tịnh.

Không phải dạy bảo đệ tử trong thư viện, cũng là chỉ điểm tiểu hồ ly, Lam Vũ tu hành, hắn có cảm ngộ Giáo Hóa bản nguyên, cộng với Toàn Tri Chi Linh, nghiễm nhiên trở thành đệ nhất danh sư.

Nhìn qua, có mấy phần phong thái của Chí Thánh tiên sư.

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân đang cảm giác ngộ bản nguyên chi lực.

Hiện tại, linh hồn của hắn đã thăng thành tiên hồn, ý thức có thể tùy ý ra vào Bản Nguyên giới, lĩnh hội đủ loại bản nguyên.

Mỗi ngày hắn đều ngao du trong Bản Nguyên giới, nhìn bản nguyên chi diệu.

Nhưng lúc hắn giác ngộ bản nguyên, bỗng nhiên cảm thấy Thanh Lan Tiên giới xuất hiện một cỗ chấn động khác thường.

Cỗ này chấn động, liên lụy toàn bộ Thanh Lan Tiên giới.

“Cỗ lực lượng này là gì?”

Sở Cuồng Nhân cau mày, ý thức trở về bản thể, sau đó, tiên thức chi lực tuôn ra, tìm tòi về nơi phát ra chấn động.

Không chỉ hắn, toàn bộ cường giả trong Thanh Lan Tiên giới đều có cảm ứng, ào ào tìm tòi nơi phát ra cỗ lực lượng này.

Chỉ thấy trên đỉnh mây, ba động đạo huyền diệu đang lưu chuyển, một chùm sáng màu vàng xuất hiện.

Trong chùm sáng, đạo văn xen lẫn, trong nháy mắt tất cả cường giả nhìn thấy chùm sáng này, đều cảm thấy một cỗ rung động không có gì sánh kịp.

Cảm giác kia giống như phàm nhân lần đầu nhìn thấy lôi đình, rung động, e ngại, thậm chí là sùng bái.

“Tiên giới ý chí!”

“Trong chùm sáng này lại ẩn chứa Tiên giới ý chí! !”

Tất cả cường giả hít vào một ngụm khí lạnh.

Giống như một số hành tinh sinh mệnh có Thiên Đạo, thì tại Tiên giới, cũng sinh ra ý chí Tiên giới cùng loại với Thiên Đạo.

Trong truyền thuyết, thậm chí ý thức Tiên cổ lão hoàn chỉnh có thể đánh đồng với ý chí Vũ Trụ đại đạo.

Mà bây giờ, xuất hiện Tiên giới ý chí của Tàn Tiên giới, cũng là tồn tại gần với ý chí Vũ Trụ đại đạo, không phải tiên nhân bình thường có thể tưởng tượng.

“Tại sao trong chùm sáng màu vàng này lại tồn tại Tiên giới ý chí?”

“Đây rốt cuộc là vật gì?”

Đám cường giả rất không hiểu.

Khi tiên thức của Sở Cuồng Nhân nhìn thấy chùm sáng màu vàng này, trực tiếp để Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái tiến hành phân tích.

Nhưng chưa chờ Tiểu Ái bắt đầu hành động, chùm sáng màu vàng này dường như cảm ứng được cái gì, lại trực tiếp nứt ra, hóa thành bảy phần, mỗi phần cuốn theo một bộ phận Tiên giới ý chí bay về bốn phương tám hướng.

Đám cường giả nhìn chùm sáng màu vàng phân tán, muốn xuất thủ ngăn cản, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, chùm sáng ẩn chứa Tiên giới ý chí này sao có thể là vật tầm thường, tất nhiên ẩn chứa đại cơ duyên!

Đây là cơ duyên mà tiên nhân cũng chạy theo như vịt, thậm chí đỏ mắt chờ mong!

Nhưng tốc độ của bảy chùm sáng kia cực nhanh, trong nháy mắt đã trốn vào hư không, biến mất không thấy gì nữa, đám cường giả dùng tất cả thủ đoạn truy tung cũng không tìm được dấu vết để lại.

“Thiên mệnh chi tranh, thất quang hợp nhất, là vì... Thiên mệnh giới tử!”

Một giọng nói to loén vang vọng trong đầu đám cường giả, thậm chí toàn bộ tu sĩ trên Thanh Lan Tiên giới đều có cảm ứng.

Trong chớp mắt này.

Toàn bộ Thanh Lan Tiên giới đều điên cuồng.

“Giọng nói vừa rồi, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Ngươi cũng nghe thấy sao? Có loại năng lực lên tiếng trong đầu của tất cả tu sĩ trong thiên hạ, ngoại trừ Tiên giới ý chí, thì không còn ai khác, nhưng câu nói đó là có ý gì?”

“Thiên mệnh chi tranh, thất quang hợp nhất, thiên mệnh giới tử, có phải nói thời đại này sẽ xuất hiện thiên mệnh chi tử, mà đám thiên mệnh chi tử này sẽ tranh đấu với nhau, tập hợp cái gọi là thất quang, thì có thể trở thành thiên mệnh giới tử không?”

“Giới tử... Là chỉ Tiên giới chi tử sao?”

“Nhất định là vậy, Tiên giới chi tử, nhất định có thể đạt được Tiên giới ý chí che chở, đến lúc đó, thành tiên còn không phải chuyện dễ dàng sao, hơn nữa, Tiên giới chi tử, hoàn toàn có thể ngang dọc trong Tiên giới!”

“Đại cơ duyên, cơ duyên vạn cổ trước đây chưa từng gặp a! Thất quang kia, ta nhất định phải tìm ra, ta muốn trở thành Tiên giới chi tử!”

Vô số tu sĩ điên cuồng.

Các đại đạo thống cũng theo đó điên cuồng.

Toàn bộ Thanh Lan Tiên giới đều lâm vào điên cuồng trước nay chưa có, tất cả mọi người muốn tranh đoạt thất quang, trở thành giới tử nắm giữ thiên mệnh.

Trong Bách Gia thư viện.

Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra, trên mặt lộ ra vẻ đăm chiêu, “Thiên mệnh giới tử? Tiên giới ý chí này chơi trò xiếc gì vậy, đang êm đẹp lại muốn tìm nhi tử cho mình à?”

Đại cơ duyên, thường mang ý nghĩa nguy hiểm lớn, hắn cũng không cho rằng Tiên giới ý chí sẽ tự nhiên đưa ra một cơ duyên to lớn.

Ở trong đó, nhất định có thâm ý gì đó.

“Công tử, viện trưởng tới.”

Lúc này, Lam Vũ ở ngoài cửa nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, nói: “Đã biết.”

Hắn đi ra phòng, nhìn thấy hai người viện trưởng và Cố Lưu Phương.

“Viện trưởng, đột nhiên đến thăm, là có chuyện gì?”

“Thiên mệnh chi tranh đã bắt đầu, ta chỉ đến xác nhận xem Sở đạo hữu có phải thiên mệnh chi tử hay không thôi?” Viện Trưởng cười nói.

“Như ngươi thấy, chùm sáng kia không tìm đến ta, ta không phải thiên mệnh chi tử cái gì, ngược lại là Cố đạo hữu, có nhìn thấy chùm sáng gì không?”

Cố Lưu Phương lắc đầu, “Không có.”

“Xem ra ta và ngươi đều không phải thiên mệnh chi tử đâu.”

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Hắn nhìn về phía viện trưởng, “Hình như viện trưởng cũng không có suy nghĩ gì về thiên mệnh chi tranh, hay là biết trước cái gì?”

“Ta am hiểu thôi diễn chi đạo, từng thôi diễn tương lai của Thanh Lan Tiên giới, dự đoán được thiên mệnh chi tranh, nhưng trong đó có nhiều chi tiết, ta cũng không biết.” Viện trưởng nói.

“Ngay cả Sở đạo hữu kinh tài tuyệt diễm như vậy cũng không phải thiên mệnh chi tử, ta thật sự rất hiếu kỳ, không biết đám thiên mệnh chi tử kia là người thế nào, gia gia, trong lòng ngươi có người nào không?”

Cố Lưu Phương nói với viện trưởng.

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút, không nghĩ tới Cố Lưu Phương lại là cháu trai của viện trưởng, khó trách tuổi còn trẻ đã là tiên chủng Vương giả.

“Tiên giới ý chí che đậy thiên cơ, ta không cách nào thôi diễn.”

Viện trưởng lắc đầu.

Sau khi xác nhận Sở Cuồng Nhân không phải thiên mệnh chi tử, viện trưởng và Cố Lưu Phương liền rời đi.

Trên đường, Cố Lưu Phương trăm mối vẫn không có cách giải, “Gia gia, nhân vật như Sở đạo hữu cũng không phải thiên mệnh chi tử, chẳng lẽ những thiên mệnh chi tử kia còn xuất sắc hơn Sở đạo hữu sao?”

“Không.” Viện trưởng lắc đầu, “Hắn không phải thiên mệnh chi tử là bởi vì... Hắn là dị số, là dị số mà ngay cả Tiên giới ý chí cũng không thể điều khiển!”

Chương 992: Thiên mệnh chi tử, n Hồng Hoa hành tung, Sở Cuồng Nhân sâu không lường được

Thần Long Đảo.

Một chỗ Long Trì huyết sắc.

Một người thanh niên mặc kim bào đứng lơ lửng trên không, trong huyết trì bốn phía cuồn cuộn sương máu, đang dũng mãnh lao về phía hắn ta.

Bỗng nhiên, một vệt kim quang chui vào huyết trì, đi đến trước mặt người thanh niên mặc kim bào, khiến sắc mặt thanh niên mặc kim bào đại chấn.

“Đây là...”

Sau khi nhìn rõ ràng kim quang trước mặt là vật gì, sắc mặt thanh niên mặc kim bào đại hỉ, không khỏi cười ha ha, “Tiên giới ý chí! Ta quả nhiên là thiên mệnh chi tử, thất quang hợp nhất, thiên mệnh giới tử!”

“Rất tốt, đợi ta dung hợp huyết của Long tộc Tiên cổ, lại cưới Thần Hoàng thuần huyết của Ngô Đồng Sơn, đến lúc đó, Long Hoàng hợp nhất, ta có thể luyện thành Long Hoàng Tiên Thể cường đại nhất trên thế gian rồi! !”

“Cộng thêm Tiên giới ý chí... Thử hỏi đến lúc đó, trong Tiên giới này còn ai có thể đánh đồng với ta? ! Ha ha...”

Kim Long thiếu chủ vô cùng hưng phấn.

Huyết trì bốn phía cũng lăn lộn theo, mà tin tức Kim Long thiếu chủ đạt được Tiên giới ý chí, trở thành thiên mệnh chi tử cũng nhanh chóng truyền đến đám cao tầng của Thần Long Đảo, trong lúc nhất thời, toàn bộ đám cao tầng của Thần Long Đảo phấn chấn.

Nhất là một mạch Kim Long, càng thêm hăng hái.

Tiên giới ý chí chia ra làm bảy, tản mát ở khắp nơi, tìm kiếm người hữu duyên phụ thuộc, khiến người này trở thành thiên mệnh chi tử, tiến hành thiên mệnh chi tranh.

Thần Hỏa Minh Giáo.

Một tên tạp dịch bị ức hiếp kéo thân thể mệt mỏi về chỗ ở của mình, nghĩ đến ức hiếp hôm nay, trong mắt tên tạp dịch này lộ ra vẻ phẫn hận chi sắc, hai quyền nắm chặt, nổi gân xanh.

“Đáng giận!”

“Không phải chỉ học lén một chút tiên pháp sao? Lại đánh ta thành dáng vẻ này, tương lai, một ngày nào đó, Lâm Viêm ta thề, nhất định sẽ khiến những người ức hiếp ta hôm nay phải hoàn trả trăm lần, ngàn lần!”

Lúc này, hư không trước mặt hắn ta nổi lên một trận gợn sóng.

Chỉ thấy một đoàn kim quang đột ngột xuất hiện trước mặt hắn ta.

Lâm Viêm sửng sốt một chút.

“Đây là cái gì?”

Hắn ta nhìn kim quang trước mặt, quỷ thần xui khiến vươn tay, trong khoảnh khắc hắn ta chạm vào kim quang, lượng lớn cảm ngộ liên quan tới đạo nhanh chóng tràn vào trong đầu, tu vi của hắn ta cũng nhanh chóng tăng lên.

Trong mấy hơi thở, Lâm Viêm liền nhảy lên trở thành Đạo Chủ đỉnh phong.

“Tiên giới ý chí, thần hỏa đại đạo!”

“Trong phần Tiên giới ý chí này lại ẩn chứa thần hỏa đại đạo! ! Chỉ cần căn cứ tu hành theo con đường này, tương lai nhất định có thể thành tiên!”

“Ha ha ha, cơ duyên của Lâm Viêm ta đến rồi!”

Từ đó, tạp dịch hóa thân thành thiên mệnh chi tử, một bước lên trời!

Một bên khác.

Trong Đại Nguyên thần triều, một trong thập nhị vương, trong tay Nguyên Hư cầm một chùm sáng màu vàng, trong mắt lộ ra vẻ đăm chiêu.

“Thú vị, ta vừa giác tỉnh trí nhớ kiếp trước, Tiên giới ý chí đã tìm tới cửa, phụng ta làm thiên mệnh chi tử rồi?”

“A, trùng hợp, hay là Tiên giới ý chí cố ý gây nên?”

“Được rồi, bất kể thế nào, Tiên giới ý chí này có tác dụng lớn với ta, một thế này cũng xuất hiện không ít tuyệt thế tiên chủng, cho dù ta có trí nhớ kiếp trước, nhưng muốn thắng bọn họ cũng không phải chuyện dễ.”

“Nhất là... Sở Cuồng Nhân!”

Nhắc đến Sở Cuồng Nhân, trong mắt Nguyên Hư không khỏi lộ ra một vệt dị sắc, trong giọng nói mang theo nồng đậm kiêng kị.

“Có lẽ, đợi ta luyện hóa Tiên giới ý chí này, lĩnh hội ảo diệu trong đó, có thể chống lại người này!” Nguyên Hư nỉ non nói.

...

“Nha, không phải sai lần chứ?”

“Ta lại là thiên mệnh chi tử?”

Trong dãy núi nào đó, một nữ tử áo đỏ cầm thương nhìn chùm sáng màu vàng trước mặt, không khỏi nhướng mày, cảm giác có chút là lạ.

Mình là một kẻ ngoại lai, cũng có thể trở thành thiên mệnh chi tử của Tiên giới?

“Mặc dù hiếu kỳ vì sao Tiên giới ý chí lại tìm tới ta, nhưng cơ duyên tốt bày ở trước mặt, sao ta có thể làm như không thấy được.”

Nữ tử áo đỏ bắt lấy chùm sáng màu vàng.

Nhất thời, lượng lớn cảm ngộ tràn vào trong đầu, trong nháy mắt khiến cảm ngộ về đạo của nàng tăng đến cảnh giới cực cao.

Thậm chí bởi vậy nắm giữ bản nguyên chi lực.

Tu vi của nàng cũng tăng nhanh như gió, trực tiếp đạt đến Thiên Đạo Chủ đỉnh phong, thậm chí lúc nào cũng có thể bước vào đường thành tiên.

“Tiên giới ý chí quả nhiên không tầm thường.”

Nữ tử áo đỏ cảm khái nói.

Nàng chỉ dung hợp Tiên giới ý chí bước đầu đã tăng lên lớn như vậy, nếu hoàn thành dung hợp, lúc đó sẽ đạt đến trình độ nào?

Thậm chí, tập kết thất quang, lại là quang cảnh bực nào?

“Không nghĩ tới lại gặp một tên thiên mệnh chi tử ở đây.”

Lúc này, một giọng nói thanh lãnh vang lên.

Vẻ mặt nữ tử áo đỏ đại biến, bóng người nhanh chóng lùi lại, tay cầm trường thương vội vàng đề phòng, nhìn chằm chằm tu sĩ đột nhiên xuất hiện.

Đây là một nữ tử thanh lãnh mặc cung trang.

Mắt sáng mày ngài, da như mỡ đông, dáng người yểu điệu, càng quan trọng hơn là, trên người người này tràn ngập khí tức, khiến nữ tử áo đỏ lại có cảm giác không thở nổi, đây tuyệt đối là một vị tiên nhân! !

“Không may!”

“Vừa đạt được Tiên giới ý chí đã gặp một vị tiên nhân, nếu người này muốn giết ta, ta tuyệt đối không có sức hoàn thủ, vừa trở thành thiên mệnh chi tử đã phải chết? Đây là thiên mệnh chi tử cái rắm a.”

Nữ tử áo đỏ âm thầm kêu khổ.

Dường như nữ tử mặc cung trang cũng nhìn ra suy nghĩ của nàng, cười nhạt một tiếng nói: “Ngươi không cần khẩn trương, thiên mệnh chi tử tuân theo Tiên giới ý chí, nếu ta xuất thủ đánh giết ngươi, bản thân ta cũng bị nhân quả quấn thân.”

“Tiền bối muốn làm gì?”

Nữ tử áo đỏ cũng không vì vậy mà để xuống đề phòng.

“Khí tức của ngươi chứng minh ngươi là một kẻ ngoại lai, mà một kẻ ngoại lai lại trở thành thiên mệnh chi tử, chuyện này vô cùng thú vị, bây giờ thiên mệnh chi tranh mở ra, các đại năng trên Thanh Lan Tiên giới ào ào đặt cược, muốn tìm một vị thiên mệnh chi tử để nâng đỡ, trở thành thiên mệnh giới tử.”

“Mà ta, muốn đặt cược trên người ngươi.”

“Ta đến từ Ngọc Thanh tiên môn, nếu ngươi nguyện ý, ta có thể thu ngươi làm đồ đệ, truyền cho ngươi phương pháp tu hành, giúp ngươi thành thiên mệnh giới tử!”

Nữ tử mặc cung trang cười nhạt nói.

“Ta còn lựa chọn khác sao?”

Nữ tử áo đỏ cười khổ một tiếng nói, nàng biết, nếu mình không đáp ứng, nữ tử mặc cung trang này sẽ không để nàng tùy tiện rời đi.

Hơn nữa, mặc dù mình trở thành thiên mệnh chi tử, nhưng không có bất kỳ bối cảnh thế lực gì, muốn tranh giành thiên mệnh chi tử với người khác, đúng là rất khó khăn.

Có lẽ, có thể ỷ vào Ngọc Thanh tiên môn này.

Thiên mệnh chi tranh a...

Trong mắt nữ tử áo đỏ lộ ra một vệt phấn khởi.

Đã rất lâu rồi nàng không có cảm giác nhiệt huyết sôi trào như vậy.

“Hoan nghênh gia nhập, đúng rồi, ngươi tên gì?”

“n Hồng Hoa!”

...

Trong Bách Gia thư viện.

Sở Cuồng Nhân cầm một quyển sách trong tay, đang đọc.

Đó là Thanh Nang Thiên Thư.

Một bản thiên thư ghi lại vô số y đạo huyền diệu.

Mà ở trước mặt hắn, mấy chục đệ tử đang ngồi nghiêm chỉnh, nghe hắn giảng thuật, y đạo chí lý, như si như say.

“Được rồi, bài học hôm nay kết thúc, rời đi thôi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Thập tam tiên sinh, nói thêm một chút đi.”

Có người nói, những người còn lại cũng lộ ra vẻ chưa thỏa mãn.

“Tham thì thâm, học xong những thứ hôm nay ta đã dạy rồi nói.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Đám người không biết làm sao, lập tức rời đi.

“Công tử, dạy xong rồi?”

Kiếm Quan đi tới nói.

“Ừm.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Kiếm Quan nhìn Sở Cuồng Nhân còn đang đọc sách, nội tâm ngạc nhiên.

Đi vào Bách Gia thư viện đã hai năm, hai năm này, tu vi cảnh giới của Sở Cuồng Nhân không hề tăng lên, nhưng, Kiếm Quan lại cảm thấy đối phương càng ngày càng sâu không lường được.

Thỉnh thoảng trong lúc lơ đãng tiết lộ ra khí tức, lại khiến Kiếm Quan có cảm giác tim đập nhanh.

Ông ta rất khó suy đoán, bây giờ Sở Cuồng Nhân đã mạnh đến mức nào rồi.

Chương 993: Kiếm Quan rời đi, Bồng Lai Đảo hiện thế, thư viện hành động

“Công tử, ta muốn rời đi.”

Kiếm Quan chần chờ một chút rồi nói.

“Ừm, ta biết.”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

“Công tử không hỏi ta muốn đi làm gì sao?”

“Đi Táng Kiếm Hải đi.”

“Đúng vậy.” Kiếm Quan khẽ vuốt cằm, “Chuyện giữa ta và Đao Quan sớm muộn gì cũng phải kết thúc.”

Ngày xưa, Kiếm Quan bại bởi Đao Quan, trận chiến này, vẫn luôn là khúc mắc trong lòng ông ta, ông ta và Đao Quan, chắc chắn sẽ còn một trận chiến nữa.

Hai ngày sau.

Kiếm Quan rời đi.

Lần này ông ta đến Táng Kiếm Hải, thắng bại không biết, sinh tử khó liệu, nhưng ông ta vẫn không quay đầu lại.

“Nếu còn sống trở về, Kiếm Quan nhất định sẽ tiếp tục làm tùy tùng của công tử, lên núi đao xuống biển lửa vì công tử, cũng không chối từ.”

Trước khi đi, Kiếm Quan cười nhạt một tiếng.

Sở Cuồng Nhân nghe thấy vậy, lại không nhịn được trợn mắt.

Đúng là lập lờ nước đôi mà.

Sau khi Kiếm Quan rời đi, Sở Cuồng Nhân lại có thu hoạch ngoài ý muốn, đó chính là Ngộ Thần Tửu lúc trước hắn ủ, xong rồi.

Nhìn mười vò Ngộ Thần Tửu trước mặt, Sở Cuồng Nhân không nhịn được liếm môi một cái, “Rượu này có thể khiến người ta tiến vào trạng thái lĩnh ngộ, từ đó thôi diễn sở học của mình, có trợ giúp đối với ta bây giờ.”

Sau đó, hắn quả quyết ôm mười vò Ngộ Thần Tửu này bế quan.

Mà lúc hắn bế quan.

Thanh Lan Tiên giới, trên mặt biển nào đó, vài tên tu sĩ đang chiến đấu với một đầu Hải thú, ba động năng lượng khủng bố bao phủ hơn phân nửa mặt biển, nước biển lăn lộn, ba đào hùng dũng.

Sau đó, mấy tên tu sĩ này đã triệt để oanh sát Hải thú.

“Phù... Thành công rồi.”

Một tu sĩ nhẹ nhàng thở ra.

Mọi người bắt đầu thu hoạch huyết dịch, da thịt, xương cốt của Hải thú, những thứ này là tài liệu trợ giúp bọn họ tu hành.

Nhưng lúc này, một tên tu sĩ kinh hô một tiếng, chỉ về mặt biển phía xa, trên mặt tràn đầy rung động, “Mau nhìn, đó, đó là cái gì? !”

Chỉ thấy trong sương mù trên mặt biển, một bóng đen to lớn trôi nổi mà đến, một cỗ khí tức hào hùng cổ xưa lan tràn ra.

Đợi hắc ảnh triệt để hiển hiện ra, tất cả mọi người không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Đó là một hòn đảo vô cùng to lớn.

Các nơi trên đảo đều tràn ngập tiên huy, vô số cấm chế hoặc hoàn chỉnh, hoặc tàn khuyết phân bố trong đó, mơ hồ, các loại kỳ trân dị bảo, Hung thú dị chủng như ẩn như hiện, khiến người ta đỏ mắt.

“Đây là dảo gì? !”

“Vì sao đến bây giờ cũng chưa từng nghe nói qua?”

“Loại khí tức cổ xưa này, tuyệt đối không giống bình thường, đây chẳng lẽ là... Tiên Đảo Bồng Lai trong truyền thuyết! !”

Có tu sĩ kiến thức rộng rãi khiếp sợ nói.

Bốn chữ Tiên Đảo Bồng Lai vừa ra, đồng tử mọi người run lẩy bẩy, nhìn hòn đảo lớn kia, ánh mắt vô cùng hỏa nhiệt.

“Tiên Đảo Bồng Lai... Danh xưng vạn tiên lai triều, chư phật cúi chào, Tiên Đảo Bồng Lai! ! Trời ạ, làm sao nó lại xuất hiện ở đây? !”

“Tiên Đảo Bồng Lai, trong truyền thuyết Tiên giới cổ lão, đây là đạo trường của Thông Thiên Giáo Chủ, một vị cường giả chí cường trong tiên, cũng chính là vị trí của Tiệt Giáo Tiên giới, không phải nó đã bị phá nát trong trận chiến Tiên cổ kia sao? Tại sao lại ở đây? !”

“Đây không phải Tiên Đảo Bồng Lai hoàn chỉnh, mà chỉ là một mảnh vỡ của Bồng Lai Đảo, nhưng dù vậy, ở trong đó cũng có cơ duyên khó có thể tưởng tượng được, nhanh, đến điều tra…”

Tất cả tu sĩ mắt thấy Tiên Đảo Bồng Lai hiện thế đều chấn động, ngay sau đó, toàn bộ bay vào Bồng Lai Đảo thăm dò.

Cho dù là mảnh vỡ Bồng Lai Đảo, trong đó có giấu cấm chế, cũng không phải tu sĩ bình thường có thể chống cự, không ít người vì vậy mà thân tử đạo tiêu.

Nhưng dù vậy, vẫn có vô số tu sĩ chạy đến, tre già măng mọc.

Chỉ vì tranh thủ cơ duyên của Tiệt Giáo!

Mà tin tức Bồng Lai Đảo hiện thế cũng nhanh chóng truyền khắp Thanh Lan Tiên giới, các đại đạo thống đều có hành động.

Trong lúc nhất thời, Thanh Lan Tiên giới gió giục mây vần.

Thiên mệnh chi tranh còn chưa có kết quả, Bồng Lai Tiên Đảo đã hiện thế.

Bây giờ Thanh Lan Tiên giới, đại động tĩnh liên tiếp.

Trong Bách Gia thư viện.

Sở Cuồng Nhân đang ôm mấy vò Ngộ Thần Tửu, có thể nói túy sinh mộng tử, tuyệt không để ý đến mưa gió ngoại giới.

Nhưng đám cao tầng của Bách Gia thư viện không dám thất lễ.

Bồng Lai Tiên Đảo hiện thế, loại chuyện này, cho dù là đạo thống

Tiên Cổ cũng vô cùng chấn động, nhất là những chuyện liên quan đến tiên ngày trước, bọn họ càng hiểu rõ, Bồng Lai Đảo đại biểu cho cái gì.

Chư phật cúi chào, vạn tiên lai triều!

Phân lượng tám chữ này quá nặng.

Mặc dù không loại trừ khả năng khuếch trương, nhưng như vậy cũng đủ chứng minh thời kỳ toàn thịnh, Bồng Lai Đảo có nội tình như thế nào.

Dù chỉ là một mảnh vụn, nhưng ai cũng không dám nói, phía trên không có truyền thừa hoặc nội tình ngày trước Bồng Lai Đảo lưu lại.

Trong Thiên Nhất các.

“Tiên Đảo Bồng Lai rất quan trọng, không thể thờ ơ, ta đề nghị dẫn đám đệ tử Cố Lưu Phương, Cổ Vô Tình, tiến về xem xét.”

Thất tiên sinh nói.

“Các đạo thống khác đoán chừng đều có hành động.”

“Đã như vậy, chúng ta cũng nhanh lên.”

“Muốn dẫn thập tam đi không?”

Bỗng nhiên, Tứ tiên sinh nói ra.

Thập tam, cũng chính là thập tam tiên sinh Sở Cuồng Nhân của thư viện.

“Thập tam xuất quan chưa?”

“Ta đi xem một chút.” Tứ tiên sinh bất đắc dĩ nói.

Tứ tiên sinh đi tới chỗ ở của Sở Cuồng Nhân, nhìn thấy Lam Vũ và tiểu hồ ly, nhưng gian phòng của Sở Cuồng Nhân vẫn đóng chặt, bên ngoài thiết lập cấm chế dày đặc, mơ hồ còn có mùi rượu phiêu tán ra.

Ai cũng không biết, Sở Cuồng Nhân đang làm cái gì ở bên trong.

Không phải đã uống say chứ?

Tứ tiên sinh có chút cổ quái nghĩ.

Ngày thường, cũng không thấy Sở Cuồng Nhân thích uống rượu a.

Nàng lắc đầu, trên người thập tam tiên sinh của thư viện có quá nhiều bí mật, thật khiến người ta nhìn không thấu, đoán không ra.

“Lam Vũ cô nương, thập tam tiên sinh còn chưa xuất quan sao?”

Đối với đám tiên sinh thập nhất thập nhị, bình thường Tứ tiên sinh đều trực tiếp gọi số, hoặc là lão Thất, lão Lục.

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân, nàng lại gọi thêm hai chữ tiên sinh.

Các tiên sinh khác cũng làm như vậy.

Bởi vì học thức của Sở Cuồng Nhân phong phú, cho dù đám tiên sinh học thức thiên nhân trong mắt người ngoài như bọn họ cũng kinh thán không thôi.

Bây giờ Sở Cuồng Nhân, là tiên sinh của thư viện.

Được các đệ tử và các tiên sinh như bọn họ tôn kính.

“Vẫn chưa.”

Lam Vũ lắc đầu, sau đó, nàng dò hỏi: “Ta nghe nói Tiên Đảo Bồng Lai hiện thế, Tứ tiên sinh đến đây vì việc này sao?”

Tứ tiên sinh gật đầu, “Đúng vậy, không lâu nữa, ta và Đại tiên sinh, Thất tiên sinh sẽ dẫn một số đệ tử đến đó, dù sao cơ duyên trên Bồng Lai Đảo liên luỵ quá lớn, ngay cả thư viện cũng không thể bỏ qua.”

“Ta đi cùng được chứ?”

Lam Vũ nhìn thoáng gian phòng của Sở Cuồng Nhân, sau đó nói.

Nàng không thể luôn đi bên cạnh công tử được, nàng cũng muốn chủ động đi tìm cơ duyên, lớn mạnh thực lực của mình.

Bồng Lai Đảo, là một cơ hội.

“Ta cũng đi, ta cũng đi.”

Tiểu hồ ly nhảy dựng lên nói.

Tứ tiên sinh trầm ngâm một chút, gật đầu, “Được.”

Bây giờ, thực lực của Lam Vũ không kém bất cứ tiên chủng gì, cho dù là Cố Lưu Phương, Cổ Vô Tình cũng không nắm chắc có thể thắng nàng.

Nàng đã đi trên đường thành tiên.

Còn tiểu hồ ly, nàng có thiên phú thần thông miễn dịch cấm chế, đối với chuyện thăm dò Bồng Lai Đảo lần này, sẽ có trợ giúp rất lớn.

Đám người Lam Vũ, tiểu hồ ly chuẩn bị một phen, lập tức đi theo Tứ tiên sinh, Đại tiên sinh và Thất tiên sinh rời khỏi thư viện.

Trong Thanh Lan Tiên giới, các đạo thống khác cũng đều có động tác.

Vô số tu sĩ chạy về phía Bồng Lai Đảo, tình huống này so với chiến trường Tiên Cổ ngày trước hiện thế, chỉ có hơn chứ không kém.

Chương 994: Tiên chủng tụ tập, trận chiến đầu tiên của thiên mệnh, n Hồng Hoa chiến Lâm Viêm

Bồng Lai Tiên Đảo.

Vô số tu sĩ chạy tới đây, tìm kiếm cơ duyên.

Trên một chiếc chiến thuyền, có lượng lớn tướng sĩ, những tướng sĩ này đang vây quanh một nam tử thanh niên mặc hoa bào.

Nam tử này, khí tức không tầm thường.

Cao cao tại thượng, có loại quý khí không thể giải thích, mà người này chính là thái tử Đại Nguyên thần triều Nguyên Hư, một trong những đạo thống Tiên cấp.

Cũng là một trong tiên chủng thập nhị vương.

Trên một chiếc chiến thuyền khác.

Một thanh niên lưng cõng trường đao nhắm mắt mà ngồi, xung quanh hắn ta cắm đầy kiếm, nhưng mỗi thanh kiếm, đều là kiếm gãy!

Trên từng thanh kiếm gãy quanh quẩn từng tia từng sợi khí vụ màu xám.

Đó là, kiếm oán khí!

Kiếm oán niệm chi khí bị thanh niên này dần hấp thu, bồi dưỡng đao đạo của hắn ta, khiến khí tức của hắn ta càng thêm cường đại.

Thiếu chủ Táng Kiếm Hải, Đao Vương!

“A di đà phật.”

“Chư vị thi chủ, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

Một tiếng niệm phật vang lên, một tăng nhân tuấn mỹ mặc áo vải cười nhạt một tiếng với mọi người, người này là tiên chủng của Kim Sơn tự.

Mà khí tức của hắn ta, lại không hề yếu hơn Tuệ Pháp ngày trước.

Nhưng không có mấy người trả lời hắn ta.

Chỉ có một thanh niên cõng trường kiếm khẽ vuốt cằm với hắn ta, tăng nhân tuấn mỹ cũng không nóng giận, tiếp tục chú ý tình huống ở đây.

Các đại đạo thống Tiên cấp tề tụ, các đại tiên hiện thân.

Tu sĩ bốn phía nhìn thấy, không khỏi tấm tắc, nghị luận ầm ĩ.

“Thái tử của Đại Nguyên thần triều, Độc Cô Vũ của Linh Hoàng Sơn, tiểu la hán có thể đặt song song với tiểu thánh tăng ngày trước của Kim Sơn tự, còn có Đao Vương của Táng Kiếm Hải, chậc chậc, đây đều là tiên chủng Vương giả.”

“Quả nhiên cường đại, các ngươi nói xem, trong những người này có một hai người là thiên mệnh chi tử không?”

“Chuyện này cũng không phải không thể.”

“Các ngươi nhìn Đao Vương đi, nghe đồn Đao Vương từng bị Sở Cuồng Nhân một chiêu đánh bại, nhưng trong hai năm ngắn ngủi, hắn đã nhanh chóng quật khởi, đánh bại không ít kiếm khách, hơn nữa còn tu hành một môn pháp môn cổ quái, nạp kiếm oán niệm chi khí cho mình dùng, thực lực của hắn đã đạp vào đường thành tiên.”

“Đều không phải người lương thiện gì.”

Ong.

Trong hư không, nổi lên gợn sóng.

Chỉ thấy nơi xa có một chiếc chiến thuyền to lớn hỏa hồng lướt đến, trên chiến thuyền khắc đồ văn hỏa diễm vô cùng rõ ràng.

“Là Thần Hỏa Minh Giáo.”

“Các ngươi nhìn, người thanh niên kia...”

Bỗng nhiên, có người kinh hô một tiếng.

Trên chiến thuyền của Thần Hỏa Minh Giáo, một nam tử thanh niên đang đứng chắp tay, trên người tràn ngập ba động bản nguyên hỏa diễm kinh khủng.

Xung quanh hắn ta, lại có năm loại thần hỏa khác nhau vờn quanh!

Uy thế của hắn ta còn mạnh hơn Hỏa Thần Hoàng ngày trước!

“Người này chính là đệ nhất thần tử tân nhiệm của Thần Hỏa Minh Giáo, tên là Lâm Viêm, hắn lại có thể thao túng năm loại thần hỏa, thật lợi hại!”

“Nghe nói người này vốn chỉ là một tên tạp dịch, nhưng sau đó đạt được thiên đại cơ duyên, triệt để quật khởi, được Thần Hỏa Minh Giáo nhìn trúng, nhảy lên thành đệ nhất thần tử, hơn nữa tác phong làm việc của người này vô cùng tàn nhẫn, những người từng khi nhục hắn, bị hắn dùng thần hỏa thiêu đốt mười ngày mười đêm!”

“Mười ngày mười đêm? Làm sao có thể?”

“Nghe nói vì không cho những người kia chết, vị đệ nhất thần tử này đã làm một đống đan dược trị thương, một bên thiêu, một bên trị, cứ như vậy đứt quãng thiêu bọn họ trọn vẹn mười ngày mười đêm.”

“Biến thái a...”

“Xuỵt, nhỏ giọng một chút, đừng để hắn nghe thấy.”

Thần Hỏa Minh Giáo Lâm Viêm hiện thân, đám người lại rối loạn tưng bừng.

Trên chiến thuyền của Đại Nguyên thần triều, dường như Nguyên Hư cảm ứng được cái gì, nhìn về phía Lâm Viêm, trong mắt lộ ra một vệt dị sắc, “Khí tức này, thú vị, xem ra là đối thủ cạnh tranh của ta đây.”

Lâm Viêm cũng cảm ứng được, cũng nhìn phía Nguyên Hư.

Ánh mắt hai người va chạm, trong mắt đều mang theo nồng đậm địch ý.

Có vài người thấy được, lại không hiểu.

“Hai người này quen biết sao?”

“Không đâu, một người là thái tử cao cao tại thượng, một người từng là tạp dịch, sao bọn họ có thể gặp nhau được?”

Mọi người không nghĩ ra.

Chỉ có người trong cuộc mới rõ ràng địch ý này là từ đâu mà đến.

“Thần tử, thế nào?”

Một vị trưởng lão của Thần Hỏa Minh Giáo đi đến bên cạnh Lâm Viêm hỏi.

“Gặp một tên đối thủ chú định trong đời thôi.”

Lâm Viêm đạm mạc nói.

Nghe nói như thế, đồng tử trưởng lão kia co rụt lại, “Chẳng lẽ lại là thiên mệnh chi tử? Nguyên Hư, là thiên mệnh chi tử? !”

“Ừm, trên người hắn đúng là có khí tức của Tiên giới ý chí.”

Lâm Viêm nói.

Mà lúc này, hai người Lâm Viêm, Nguyên Hư dường như cảm ứng được cái gì, nhìn về phía xa, chỉ thấy trên mặt biển ba đào hung dũng, bỗng nhiên có một chiếc thuyền con đang theo gió vượt sóng, chậm rãi đi tới.

Trên thuyền con, có hai nữ tử đang đứng.

Một người thân mặc cung trang, khí chất thanh lãnh, thoát tục.

Mà một người khác, một thân hồng y, tay cầm một thanh trường thương, hai đầu lông mày mang theo vẻ uy vũ chi khí, có cảm giác mày liễu không nhường mày râu.

Ánh mắt Nguyên Hư, Lâm Viêm rơi trên người nữ tử áo đỏ kia.

“Loại khí tức này, nàng cũng là thiên mệnh chi tử.”

“Thú vị, lại tới một người.”

Trên thuyền con.

n Hồng Hoa nhìn nữ tử mặc cung trang, có chút bất mãn, “Ta nói sư tôn này, ngươi nhìn những người khác đều đi chiến thuyền, mỗi chiếc đều hoa lệ như thế, nhìn lại chúng ta, cũng chỉ có cái thuyền nhỏ này, quá nghèo đi.”

“Vi sư rất xấu hổ vì túi tiền rỗng tuếch, ủy khuất ngươi.”

Nữ tử cung trang cười nhạt nói.

“Được rồi.”

n Hồng Hoa nhếch miệng, cũng không tính toán nữa, nàng đưa mắt nhìn một vòng qua đám tiên chủng, trong mắt lộ ra một tia thất vọng.

“Không thấy Vương, Vương còn chưa tới, hay là không muốn đến?”

Nàng lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, sau đó nhìn về phía Nguyên Hư và Lâm Viêm, cười nói với nữ tử mặc cung trang: “Sư tôn, hình như ta gặp được thiên mệnh chi tử, ngươi nói xem hiện tại ta có nên xuất thủ không?”

“Tùy ngươi.”

Nữ tử mặc cung trang thản nhiên nói.

n Hồng Hoa nghe vậy, cũng không cố kỵ nữa, phóng lên tận trời, đi đến giữa không trung, tay cầm trường thương, từng đợt ba động bản nguyên hung hãn bành trướng khuếch tán ra, “Thiên mệnh chi tử, có dám đi ra đánh một trận không? !”

Lời nàng nói khiến lông mày Lâm Viêm, Nguyên Hư cau lại.

Nữ tử này, não có vấn đề sao?

Lại dám quang minh chính đại bại lộ thân phận thiên mệnh chi tử?

Hay là, sau lưng nàng có chỗ cường đại ỷ vào?

Nhưng bất kể thế nào, hai người vẫn không dám tùy tiện xuất thủ.

“Há, thiên mệnh chi tử đều là thứ hèn nhát sao?”

n Hồng Hoa cười xùy một tiếng nói.

Nữ nhân này...

Lâm Viêm, Nguyên Hư nhướng mày một cái.

“Nữ nhân, ngươi đang đùa với lửa a!”

Ánh mắt Lâm Viêm có chút băng lãnh, quanh người hắn ta có vài luồng thần hỏa gào thét mà ra, hóa thành một đầu Hung thú dữ tợn, lướt về phía n Hồng Hoa.

Đối mặt với thần hỏa chi uy, n Hồng Hoa không lùi không tránh, một thương mãnh liệt đâm ra, tuỳ tiện đánh nát thần hỏa.

Sau đó, Lâm Viêm và n Hồng Hoa liền chiến với nhau.

Thiên mệnh chi tử, mở ra trận chiến đầu tiên!

Hai người đánh rất kịch liệt, không ai nhường ai, kỳ uy đã đạt đến trình độ của một số Bán Tiên cường đại.

Mọi người không khỏi kinh thán.

Sắc mặt một số tiên chủng lại trở nên nghiêm túc.

“Thiên mệnh chi tử, quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Loại chiến lực này, đúng là không đơn giản.”

Mắt thấy Lâm Viêm đánh lâu không xong, ánh mắt một vị tiên nhân của Thần Hỏa Minh Giáo có chút sốt ruột, muốn xuất thủ giúp đỡ.

Nhưng không chờ hắn ta có động tác, bỗng nhiên có một cỗ áp lực khó nói lên lời bao phủ rên người hắn ta, khiến hắn ta không nhịn được mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Cỗ áp lực này...”

Tiên nhân nhìn về phía mặt biển.

Trên một chiếc thuyền nhỏ, nữ tử mặc cung trang đang nhàn nhạt nhìn hắn ta, ánh mắt bình tĩnh như nước, nhưng vị tiên nhân này lại biết, chỉ cần mình có dị động, nữ tử này tuyệt đối có thể đánh giết mình trong nháy mắt! !

Tiên nhân thật mạnh!

Đây tuyệt đối là một tồn tại đỉnh phong trên Thanh Lan Tiên giới!

Là tiên đến từ đạo thống Tiên Cổ sao?

Chương 995: Lam Vũ, n Hồng Hoa gặp nhau, mọi người trong thư viện tôn sùng

n Hồng Hoa đối đầu với Lâm Viêm, chiến lực của hai bên không kém bao nhiêu.

Hơn nữa, còn chưa tiến vào Tiên Đảo thăm dò, bại lộ quá nhiều át chủ bài là hành động không khôn ngoan, n Hồng Hoa cũng biết điểm này, lần này xuất thủ, cũng chỉ muốn thử thực lực của thiên mệnh chi tử mà thôi.

Sau khi đánh không sai biệt lắm, n Hồng Hoa thoát ra.

“Hừ, lần này, buông tha ngươi trước!”

Lâm Viêm hừ lạnh một tiếng nói.

“Ai buông tha ai cũng không biết đâu.”

n Hồng Hoa cười nhạo nói.

Hai người dừng tay, cách đó không xa, lại có một chiếc chiến thuyền lướt đến.

Mà trên chiến thuyền này là một đám đệ tử của Bách Gia thư viện, mọi người ở đây cũng nhận ra đó là thuyền của thư viện.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của mọi người có chút ngưng trọng.

“Người kia có đến không?”

“Thư viện... Nghe nói người kia đã làm tiên sinh trong thư viện, lần này Bồng Lai hiện thế, người kia, chắc hẳn cũng đến đi.”

“Người nghịch thiên phạt tiên...”

Mọi người vô cùng mong mỏi.

Ánh mắt đám tiên chủng lộ ra ngưng trọng.

n Hồng Hoa cũng tràn đầy mong đợi nhìn về phía chiến thuyền thư viện.

Nhưng khi ánh mắt mọi người đảo qua đám người trong thư viện, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ thất vọng, người kia, không ở.

“Lần này người của thư viện đến cũng không tầm thường, ba vị tiên sinh dẫn đội, ba người này, đều là tiên nhân, còn có tiên chủng Vương giả như Cố Lưu Phương và Cổ Vô Tình, không hổ là đạo thống Tiên Cổ.”

“Đúng vậy, nhưng không thấy người kia.”

“Người kia không ở, luôn cảm giác thất sắc đi không ít.”

Trên chiến thuyền của Táng Kiếm Hải.

Đao Vương cau mày, chậm rãi đứng dậy, một cỗ đao ý mạnh mẽ bá tuyệt thấu thể mà ra, nhìn chăm chú người của thư viện, “Sở Cuồng Nhân ở đâu, Bồng Lai Đảo hiện thế, không có đạo lý hắn không tới được.”

“Thập tam tiên sinh đang bế quan.”

Tứ tiên sinh từ tốn nói.

“Bế quan? Bồng Lai đảo hiện thế, hắn lại đang bế quan, nói đùa cái gì? Hắn định làm con rùa đen rút đầu sao? !”

Trên người Đao Vương bắn ra kiếm oán niệm chi khí màu xám.

Trong mắt, dần lộ ra vẻ bạo ngược.

Đại tiên sinh nhìn hắn ta một cái, thản nhiên nói: “Nghe nói trong Táng Kiếm Hải có một môn đao đạo tà pháp, tên là A Tị Đạo Tam Đao, là cấm kị của Táng Kiếm Hải, nhìn dáng vẻ của ngươi, hẳn là đã tu hành môn công pháp này.”

“Phải thì như thế nào? Ta tu hành A Tị Đạo Tam Đao, cường nạp kiếm oán niệm chi khí, vì muốn đánh bại Sở Cuồng Nhân, ta mặc kệ hắn bế quan thật hay bế quan giả, mau gọi hắn ra cho ta!”

Vẻ bạo ngược trong mắt Đao Vương càng ngày càng nồng đậm, đao ý bốn phía ngang dọc, giống như có vô số ác quỷ tu la cầm kiếm đang gầm thét.

“Bằng ngươi cũng muốn đánh một trận với Vương? Buồn cười.”

Lúc này, một giọng nói đạm mạc vang lên.

Chỉ thấy n Hồng Hoa cầm thương, chậm rãi đi tới.

Nghe thấy giọng nói của nàng, trong mắt Lam Vũ lộ ra kinh hỉ.

“Hồng Hoa! Thật sự là ngươi!”

“Lam Vũ, đã lâu không gặp.”

n Hồng Hoa nhìn về phía Lam Vũ, cảm giác được khí tức của đối phương bây giờ không hề kém mình, nếu mình không đạt được Tiên giới ý chí, trở thành thiên mệnh chi tử, chỉ sợ sẽ bị đối phương bỏ xa lại phía sau.

“Xem ra, ngươi cũng có kì ngộ.”

“Không phải ngươi cũng thế sao.”

Lam Vũ cười nói.

Đồng hương gặp gỡ, hai người đều có nhiều chuyện muốn nói với nhau.

“Thiên mệnh chi tử sao? Ta không ngại giết ngươi ở đây trước, sau đó chiếm Thiên Mệnh của ngươi!” Đao Vương băng lãnh nói.

“Thử một chút?”

Trường thương của n Hồng Hoa chỉ ra.

Lam Vũ cũng băng lãnh nhìn về phía Đao Vương, “Ngày xưa bị công tử một chiêu đánh bại, chỉ khi công tử không có ở đây mới dám ra mặt ầm ĩ, nếu công tử ở đây, một ý niệm trong đầu đã có thể giết ngươi rồi!”

Khí tức hai nữ lưu chuyển, uy áp mạnh mẽ tuyệt luân.

“Không sai, nếu tiên sinh ở đây, bại ngươi chỉ cần nhất niệm.”

“Chỉ bằng ngươi cũng xứng là địch với tiên sinh sao?”

“Không biết lượng sức.”

Mấy người Cố Lưu Phương, Cổ Vô Tình cũng mở miệng nói.

Mọi người không khỏi tấm tắc tán thưởng.

Những người này, mỗi người đều là tuyệt đỉnh tiên chủng, thậm chí còn có mấy người là tiên chủng Vương giả, thiên mệnh chi tử.

Nhưng những người này, mỗi người đều vô cùng tôn sùng Sở Cuồng Nhân.

Chuyện này khiến vô số tu sĩ chưa từng gặp Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ tới cực điểm, rốt cuộc đó là nhân vật phong hoa tuyệt đại đến bực nào?

“Khốn khiếp! !”

Đao Vương bị mọi người hạ thấp như thế, vẻ bạo ngược trong mắt như muốn phun ra ngoài, trường đao bên hông đã rung động.

Ngay khi hắn ta sắp không khống chế nổi tâm tình mình, muốn động thủ, một người đi tới bên cạnh hắn ta, ấn hắn ta xuống.

Đây là một trung niên mặc áo đen, khuôn mặt kiên nghị, trên người lộ ra một cỗ đao ý trầm ổn, giống như một tòa núi lớn.

“Sở Cuồng Nhân không ở đây, hơn nữa hiện tại cũng không phải lúc động thủ, thu liễm tâm tình của ngươi, đừng bị kiếm oán niệm chi khí khống chế.”

Trung niên áo đen từ tốn nói.

“Ta hiểu được, thúc phụ.” Đao Vương hít sâu một hơi, lúc này mới dần dần thu liễm tâm tình, hắn ta hừ lạnh một tiếng, không nhiều lời nữa.

Lúc này nữ tử mặc cung trang đi lên chiến thuyền của thư viện.

Nhìn thấy nàng, sắc mặt mấy người Đại tiên sinh ngưng tụ.

Cường giả tuyệt đỉnh, thậm chí không kém hơn viện trưởng!

Đại tiên sinh ngưng trọng nghĩ.

“Các hạ là...”

“Bái kiến chư vị tiên sinh, ta là Ngọc Thanh Tiên Môn Cung Nguyệt, cũng là sư tôn của Hồng Hoa.” Cung Nguyệt cười nhạt nói.

“Thì ra là Ngọc Thanh Tiên Môn tiền bối, thất lễ.”

Đại tiên sinh chắp tay hành lễ, Ngọc Thanh Tiên Môn, giống như Bách Gia thư viện, nguồn gốc từ thời Tiên Cổ, mà Cung Nguyệt, chính là đệ nhất Ngọc Thanh Tiên Môn chi chủ, ngày thường thâm cư không ra, rất ít người biết rõ.

Theo các đạo thống Tiên cấp vừa đến, mọi người cũng bắt đầu tiến vào Bồng Lai Đảo thăm dò, nhưng phần lớn là mỗi người tự hành động.

Hành động liên hiệp duy nhất chính là...

“Phong tỏa Bồng Lai Đảo, các tu sĩ còn lại không được đi vào!”

“Bất luận là thế lực nào ngoài đạo thống Tiên cấp, nếu dám tới gần phạm vi ngàn dặm quanh Bồng Lai Đảo, giết không tha! !”

“Những người nhỏ yếu kia, cũng đừng lẫn vào chuyện này.”

Các đại đạo thống Tiên cấp phái người liên hợp lại, bố trí cấm chế dày đặc bên ngoài Bồng Lai Đảo, ngăn cách các tu sĩ còn lại ở bên ngoài.

Thậm chí một số tu sĩ đang thăm dò trong Bồng Lai Đảo cũng ngại uy thế của đạo thống Tiên cấp, không thể không lui ra.

Chiến trường Tiên Cổ hiện thế, bởi vì quy mô địa vực quá lớn, các đạo thống Tiên cấp cũng không dễ phong tỏa, lúc này mới tùy ý để đông đảo tu sĩ đi vào thăm dò.

Nhưng lần này Bồng Lai Đảo chỉ là mảnh vỡ, các đạo thống Tiên cấp liên hợp lại đủ để phong tỏa, bọn họ sẽ không dễ dàng để những người khác chen chân.

Mặc dù đám tu sĩ còn lại kêu khổ thấu trời, nhưng cũng không thể tránh được.

Ai bảo bọn họ không có bối cảnh, không có thực lực chứ?

“Chậc chậc, đúng là bá đạo.”

n Hồng Hoa nói.

“Đây chính là hiện thực, cho dù là đạo thống Tiên Cổ cũng không thể thay đổi được hiện thực.” Cung Nguyệt bất đắc dĩ cười nói.

“Được rồi, tiến vào thăm dò trước đi.”

Các đại đạo thống khí thế hừng hực tiến vào thăm dò Bồng Lai Đảo.

Mà ở phía xa ngàn tỉ dặm.

Trong Bách Gia thư viện.

Chỗ ở của Sở Cuồng Nhân, vô tận linh khí dâng trào hội tụ, đạo âm truyền xướng, có Chứng Pháp Chi Ấn ngưng tụ mà thành.

Sau đó không lâu, dị tượng tiêu tán.

Cửa phòng kẽo kẹt mở ra.

Một cỗ tửu khí phun ra ngoài, mà nương theo tửu khí đi ra, còn có một thanh niên mặc áo trắng.

Thanh niên này, mắt say mông lung, trên gương mặt tuấn dật còn hiện lên vệt đỏ ửng, vô thức gọi một tiếng, “Lam Vũ, mang cho ta chậu nước tới đây.”

Nhưng trong viện, không người đáp lại.

Thậm chí ngay cả dị tượng Chứng Pháp Chi Ấn cũng không hấp dẫn nửa bóng người đến, đối với người trong thư viện, bọn họ đã sớm không cảm thấy kinh ngạc với dị tượng này rồi.

Mà trên thực tế, cũng không kém nhiều.

Sở Cuồng Nhân tạo thành vô số dị tượng, đệ tử và lão sư trong thư viện sớm đã chết lặng.

Không phải mấy cái Chứng Pháp Chi Ấn thôi sao?

Có gì đáng ngạc nhiên chứ.

Chương 996: Tiến về Bồng Lai Đảo, chẳng lẽ là vị nào? Tiên lộ

“Lam Vũ, lấy chậu nước đến đây, công tử nhà ngươi đau đầu...”

Sở Cuồng Nhân lại gọi một tiếng.

Hiển nhiên là dáng vẻ say rượu.

Ngộ Thần Tửu, Thái Thượng đầu.

Mặc dù có thể để hắn liên tiếp tự sáng tạo tiên pháp, cảm ngộ rất nhiều, nhưng liên tiếp mấy vò, chỉ sợ ngay cả tiên nhân cũng say đến bất tỉnh nhân sự.

“Người đâu...”

Sở Cuồng Nhân gọi vài tiếng cũng không phát hiện nửa bóng người.

Hắn hơi nghi hoặc một chút.

Qua một hồi lâu, hắn mới chậm rãi từ trong trạng thái say rượu khôi phục lại, múc chậu nước rửa mặt.

“Mọi người đi đâu rồi?”

“Đi Bồng Lai Đảo.”

Trong đầu, giọng nói của Tiểu Ái vang lên.

“Cái gì?”

“Bồng Lai Đảo, đạo thống của Tiệt Giáo trong truyền thuyết, đạo trường của Thông Thiên Giáo Chủ?” Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút nói.

“Đúng thế.”

“Nơi này lại hiện thế.”

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

“Haiz, ngay cả tiểu hồ ly cũng đi, bỏ lại một mình ta cô đơn ở đây, không có ý nghĩa.” Sở Cuồng Nhân thở dài.

Được rồi, rút phần thưởng an ủi mình một chút đi.

Mấy tháng nay mình vẫn say rượu, không rút phần thường, hi vọng lần này góp nhặt vận khí mấy tháng có thể bạo phát một chút.

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ, mở Huyễn Tưởng Luân Bàn ra rút thưởng.

“Chúc mừng kí chủ rút được một tấm thẻ ngộ đạo cấp Thần.”

Thẻ ngộ đạo Thần cấp?

Trước kia hắn cũng rút được thẻ ngộ đạo, nhưng thẻ ngộ đạo Thần cấp thì đây là lần đầu tiên rút được, căn cứ theo giới thiệu, tác dụng của cái thẻ này còn gấp Ngộ Thần Tửu mười lần, hơn nữa có thể duy trì hiệu quả trong ba ngày.

“Ba ngày, hơn Ngộ Thần Tửu gấp mười lần sao?”

“Nghe cũng không tệ lắm, nhưng cũng không quá kinh hỉ, hơn nữa, đã rất lâu rồi ta không rút được phần thưởng cấp Siêu Thần.”

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng.

Không tính hài lòng, nhưng cũng không quá thất vọng.

Hắn thu thẻ ngộ đạo vào, lưu lại chờ ngày sau dùng.

Còn phần thưởng cấp Siêu Thần, nhiều năm như vậy, hắn chỉ rút được bốn lần mà thôi, tỷ lệ kia, mặc dù có Hạnh Vân Quang Hoàn gia trì nhưng vẫn thấp đến mức khiến người ta giận sôi, hắn cũng không ôm ấp hy vọng quá lớn.

“Ký thác vào Huyễn Tưởng Luân Bàn, ngược lại không bằng nghĩ biện pháp thu hoạch một số cơ duyên ở ngoại giới, ví dụ như... Bồng Lai Đảo.”

Sở Cuồng Nhân cũng rất hứng thú với Bồng Lai Đảo này.

Trong truyền thuyết, đây là Tiên Đảo chư phật cúi chào, vạn tiên lai triều, Thông Thiên Giáo Chủ cũng là một vị cường giả chí cường không kém gì Tây Vương Mẫu.

Đạo trường của hắn ta, không biết cất giấu cơ duyên bực nào?

Sở Cuồng Nhân, rất chờ mong.

Sưu...

Trong hư không nổi lên gợn sóng, Sở Cuồng Nhân lập tức biến mất tại chỗ.

Cách xa nơi này ngàn tỉ dặm.

Bồng Lai Đảo.

Đám đạo thống Tiên cấp đã liên thủ phong tỏa, các tu sĩ khác không thể đi vào được.

“Bá đạo, quá bá đạo.”

“Đám đạo thống Tiên cấp này lại không để chúng ta đi vào, bọn họ muốn chiếm đoạt Bồng Lai Đảo, thật đáng giận.”

“Khốn khiếp...”

Rất nhiều tu sĩ bên ngoài Bồng Lai Đảo giận không nhịn nổi.

Nhưng nhìn đám tu sĩ của đạo thống Tiên cấp phong tỏa Bồng Lai Đảo kia, bọn họ lại không thể làm gì, chỉ có thể phẫn nộ.

Lúc này.

Một đạo lưu quang bỗng nhiên đi đến bên ngoài Bồng Lai Đảo.

Lưu quang tán đi.

Một thanh niên áo trắng xuất hiện trước mặt mọi người.

Khuôn mặt thanh niên này tuấn dật tuyệt luân, cử chỉ siêu phàm thoát tục, hắn lao về phía Bồng Lai Đảo, nửa đường gặp cấm chế dày đặc.

Hắn cau mày, tiện tay oanh ra một quyền.

Nhất thời, hư không ầm vang nổ tung.

Cấm chế dày đặc giống như bị bẻ gãy nghiền nát!

Đám tu sĩ của các đạo thống Tiên cấp đều cảm nhận được động tĩnh này, ào ào xông lại, trên mặt địch ý nhìn Sở Cuồng Nhân.

“Người nào, dám phá hỏng cấm chế chúng ta bày ra.”

“Muốn chết sao? !”

Mọi người quát lạnh nói.

Vẻ mặt Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, đạm mạc nói: “Những cấm chế này ngăn cản đường đi của ta, ta hủy, có vấn đề gì sao?”

“Tiểu tử, xem ra ngươi là đến gây chuyện!”

Ngay khi xung đột sắp bạo phát.

“Dừng tay!”

Một tu sĩ đi đến hét lớn một tiếng, nhìn Sở Cuồng Nhân, trên mặt tràn đầy ngưng trọng, “Sở đạo hữu, xin mời vào.”

Sở Cuồng Nhân nhìn hắn ta một cái, bóng người lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Sau khi hắn rời đi, đám tu sĩ còn lại hai mặt nhìn nhau, phần lớn mọi người còn không biết đã xảy ra chuyện gì, lại có vài người đoán được cái gì, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi khó có thể ngăn chặn được.

“Họ Sở... Chẳng lẽ là vị kia?”

“Vị nào?”

“Ngu ngốc, trong thiên hạ hôm nay, họ Sở, hơn nữa còn là tiên chủng trẻ tuổi, đương nhiên là vị nổi danh nhất kia!”

“Tê... Nghịch thiên phạt tiên Sở Cuồng Nhân!”

“Không sai, chính là vị nghịch thiên phạt tiên kia, thập tam tiên sinh của Bách Gia thư viện, may mắn vưa rồi chúng ta không đánh lên.”

Tên tu sĩ vừa kêu gào với Sở Cuồng Nhân đã sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, vừa rồi hắn ta mới đi một vòng ở Quỷ Môn Quan a.

“Phù... May mắn ta tới kịp thời, nếu không, chỉ dựa vào mấy người các ngươi, người ta tiện tay đã có thể diệt sạch rồi.”

Tên tu sĩ vưa chạy đến nói.

“Không phải Sở Cuồng Nhân đang bế quan, không tới sao?”

“Ai biết được, nhưng hắn đã tới, như vậy lần thăm dò Bồng Lai Đảo này, chỉ sợ lại có thêm biến số rồi.”

...

Trong Bồng Lai Đảo.

Cấm chế vô số, mặc dù phần lớn đã bị tàn phá, nhưng cũng không phải tu sĩ bình thường có thể chống cự, phần lớn tu sĩ đến đây thăm dò đều phải cẩn thận từng li từng tí, không dám tùy tiện phát động cấm chế nơi này.

Đương nhiên, có nguy hiểm lớn thì cũng có cơ duyên lớn.

Cơ duyên trong Bồng Lai Đảo cũng nhiều không kể xiết.

Các loại bảo dược, kỳ trân, tiên pháp truyền thừa, nhiều không kể xiết.

“Quá lợi hại, đây chỉ là một mảnh vỡ của Bồng Lai Đảo mà thôi, nếu là Bồng Lai Đảo hoàn chỉnh, không biết có bao nhiêu cơ duyên a, còn Tiệt Giáo thời kỳ toàn thịnh nữa, lại cường đại cỡ nào? !”

“Chư phật cúi chào, vạn tiên lai triều...”

“Đúng là không có lửa thì sao có khói.”

Một tu sĩ đến đây thăm dò cảm khái nói.

Người đồng hành với hắn ta cũng kinh thán không thôi.

Bỗng nhiên, trước mặt bọn họ truyền đến tiếng đánh nhau, mọi người vội vàng chạy tới, chỉ thấy có một đám người đang tranh đoạt một kiện bảo vật.

Đó là một giọt nước.

Giọt nước có quang huy lưu chuyển, đạo văn xen lẫn, trong suốt sáng long lanh.

Tu sĩ bốn phía muốn tranh đoạt giọt nước này mà đánh túi bụi.

“Kia là, một giọt tiên lộ! !”

“Tê, tiên lộ, hấp thu khí tức của tiên nhân, từ ba động năng lượng bên trên có thể thấy được, cho dù đối với tiên nhân, chỉ sợ giọt tiên lộ này cũng có tác dụng lớn, nhanh ra tay.”

Những tu sĩ mới chạy đến cũng gia nhập chiến đấu.

Chiến trường vốn hỗn loạn, càng thêm hỗn loạn.

“Hừ, đều cút cho ta!”

Giờ phút này.

Một giọng nói đạm mạc vang vọng.

Chỉ thấy một lão giả mặc áo bào xanh đi vào, ba động bản nguyên kinh khủng trực tiếp bạo phát, các tu sĩ đang tranh đoạt lập tức bị nhấc bay ra ngoài.

Đây là một vị Bán Tiên.

Vị Bán Tiên này đưa tay chụp vào tiên lộ, nhưng lúc này, một đạo phật quang hiển hiện ra, một tăng nhân trẻ tuổi tuấn mỹ xuất hiện trước mặt vị Bán Tiên mặc áo bào xanh này, một quyền đánh ra, phật quang màu vàng khủng bố ầm vang bạo phát!

Bán Tiên mặc áo bào xanh không khỏi lùi lại mấy chục trượng.

“Tiểu la hán của Kim Sơn Tự? !”

Bán Tiên mặc áo bào xanh nhìn thấy người tới, sắc mặt có chút ngưng trọng.

“Vị thí chủ này, vật này có duyên với ta, có thể nhường cho ta không?”

Tiểu la hán cười nhạt nói.

“Không được!”

Bán Tiên mặc áo bào xanh hừ lạnh nói.

Hắn ta vừa dứt lời, sau lưng tiểu la hán, một cỗ uy áp mạnh mẽ tuyệt luân bao phủ lên người hắn ta, khiến hắn ta không nhịn được mồ hôi lạnh chảy ròng.

Nhìn ra sau lưng tiểu la hán, một lão giả mặc áo cà sa màu vàng đỏ đang nhàn nhạt nhìn hắn ta, ánh mắt không vui không buồn.

Như nhìn một con giun con dế.

Đó là tiên nhân của Kim Sơn Tự.

Chương 997: Một quyền diệt tiểu la hán, trách ai được, không ngại cũng đưa ngươi đi gặp Phật Tổ

Người thành tiên của Phật Môn, được gọi là La Hán.

Bán Tiên mặc áo bào xanh có thể rõ ràng phát hiện được, lão tăng mặc áo xà sa màu vàng đỏ trước mặt này, chính là một vị La Hán! !

Loại lực lượng kia, không phải hắn ta có thể ngăn cản.

“Đáng chết!”

“Lại gặp một vị La Hán, ta không phải đối thủ, lui!”

Bán Tiên mặc áo bào xanh hít sâu một hơi, lùi lại.

Lão tăng kia thấy thế, thản nhiên nói: “A di đà phật, thí chủ có thể bỏ xuống tham niệm trong lòng, có đại nghị lực, lão nạp bội phục.”

Bán Tiên mặc áo bào xanh nghe vậy, tức muốn thổ huyết.

Bỏ xuống tham niệm trong lòng cái gì, móa nhà ngươi!

Nếu không phải không đánh lại, ngươi xem ta có bỏ xuống hay không.

Nhưng tiểu la hán cũng không để ý đến Bán Tiên nữa, hắn ta nhìn tiên lộ trước mặt, trước mắt lướt qua tia vui mừng, đưa tay muốn bắt tới.

Nhưng lúc này.

Một cỗ ba động vô hình khuếch tán đến, giọt tiên lộ kia dường như bị một cỗ lực lượng vô hình dẫn dắt, bay về một phía khác.

Ánh mắt tiểu la hán lạnh lẽo, “Gan lớn thật, lại dám giật đồ trước mặt tiểu tăng.”

Hắn ta tiến tới một bước, vượt qua khoảng cách không gian muốn bắt tới giọt tiên lộ kia, nhưng trong một cái chớp mắt tiếp theo, một cỗ lực lượng vô hình bộc phát, trực tiếp hất bay hắn ta ra ngoài.

“Đoạt thì đoạt thôi, ngươi còn muốn thế nào?”

Một giọng nói thanh lãnh, mang theo vài phần lười biếng vang lên, chỉ thấy giọt tiên lộ kia bay vào trong tay một thanh niên áo trắng.

Thanh niên nhìn tiên lộ trong tay, há miệng hút vào, trước mắt bao người, nuốt tiên lộ vào bụng.

Tình cảnh này, khiến mọi người ở đây sợ ngây người.

Phải biết, trong tiên lộ ẩn chứa năng lượng cực kỳ to lớn, ngay cả tiên chủng Vương giả hấp thu cũng phải cẩn thận.

Nhưng người trước mặt nạy, lại nói hút là hút? !

Gia hỏa này, điên rồi sao?

Không sợ bạo thể mà chết sao? !

Nhưng mọi người ngoài ý muốn chính là, người trước mặt này không hề xuất hiện bất kỳ tổn thương gì, giọt tiên lộ kia giống như hạt sương bình thường, bị đối phương ăn vào bụng, đã không còn động tĩnh gì nữa.

Chuyện này khiến mọi người trăm mối vẫn không có cách giải.

“Là hắn! !”

Bỗng nhiên, một tu sĩ kinh hô một tiếng.

Những người còn lại cũng phản ứng lại, nhìn thanh niên mặc áo trắng tung bay, tuấn dật tuyệt luân trước mặt, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Người tới, chính là Sở Cuồng Nhân.

“Hắn đến Bồng Lai Tiên Đảo rồi? !”

“Móa nó, không phải nói hắn đang bế quan sao? !”

“Khó trách lại có gan đoạt đồ của Kim Sơn Tự.”

Mọi người kinh hô không thôi.

Ngay cả tiểu la hán, trong mắt cũng không nhịn được lộ ra kiêng kị, vẻ mặt ngưng trọng, “Ngươi chính là Sở Cuồng Nhân đã giết Tuệ Pháp.”

Sở Cuồng Nhân đang dùng Thiên Địa Hồng Lô Thể hấp thu năng lượng tiên lộ, để năng lượng này tràn vào mỗi tế bào trong cơ thể.

Đây chính là chỗ cường đại của Thiên Địa Hồng Lô Thể, chỉ cần không phải năng lượng vượt qua quy cách, không hấp thu được, đều có thể bảo tồn trước.

Hắn nghe thấy lời nói của tiểu la hán, lại sửng sốt hỏi, “Tuệ Pháp, là ai vậy?”

Nghe thấy hắn trả lời, khóe miệng mọi người ở đây co giật một chút.

Tuệ Pháp, một trong tiên chủng thập nhị vương ngày trước, ngươi đã giết người ta, lại không có chút ấn tượng gì sao?

Nói thế nào đó cũng là một vị tiên chủng Vương giả a!

“Hừ, giả ngu!”

Tiểu la hán hừ lạnh một tiếng.

“Nhớ rồi, Tuệ Pháp à, chính là tên hòa tượng đưa Oán Phật ba đầu sáu tay cho ta kia đi.” Sở Cuồng Nhân nói.

Đám người cạn lời.

Trong mắt người ta, Tuệ Pháp giống như một đồng tử đưa bảo a?

“Nhắc đến Oán Phật ba đầu sáu tay, đó là Tiên Khí mà ngày trước Kim Sơn Tự ta trấn áp Tà Phật tông đoạt được, xin các hạ trả lại.”

Tiểu la hán từ tốn nói.

“Nếu ta nói không thì sao?”

Sở Cuồng Nhân cười nói.

“Vậy đừng trách tiểu tăng vô lễ!”

Ánh mắt tiểu la hán ngưng tụ, chỉ thấy trong cơ thể hắn ta có lượng lớn phật quang phun ra ngoài, phật quang xen lẫn bên ngoài cơ thể hắn ta, nhiễm lên một tầng kim sơn, có mấy phần trang nghiêm thần thánh chi ý.

Một cỗ uy năng kinh khủng từ trên người đối phương bạo phát ra.

“Kim Thân Bất Hoại Quyết!”

Khuôn mặt tiểu la hán vô cùng nghiêm túc, chắp tay trước ngực, một cỗ kình khí màu vàng lấy đối phương làm trung tâm quét ra bốn phương tám hướng.

Không ít tiên chủng bị cỗ lực lượng này quét bay ra ngoài.

“Đây là Kim Thân Quyết của Kim Sơn Tự!”

“Nghe nói, đây là tiên pháp mà ngay cả tiểu thánh tăng Tuệ Pháp cũng không thể tu hành được, vậy mà tiểu la hán lại thành công!”

“Xem ra hắn mới là tiên chủng mạnh nhất trong Kim Sơn Tự!”

“Kim Thân Quyết, danh xưng vạn pháp không phá, không gì không phá! Nắm giữ lực công kích và thủ đoạn phòng ngự không gì sánh kịp, có thể nói là tiên pháp mạnh nhất của Kim Sơn Tự, ngay cả Sở Cuồng Nhân, sợ rằng cũng có phiền toái đi.”

“Chậc chậc, ta chỉ nghe nói đến môn tiên pháp này trong truyền thuyết, xem ra hôm nay có cơ hội tận mắt nhìn thấy uy lực của nó rồi.”

Đám tiên chủng vô cùng ngạc nhiên nhìn tiểu la hán.

Tiểu la hán cũng biết thực lực của Sở Cuồng Nhân không tầm thường, cho nên sau khi toàn lực thi triển ra Kim Thân Quyết, lại lấy ra một thanh Tiên Khí Hàng Ma Xử, lúc này mới bay về phía Sở Cuồng Nhân.

“Để tiểu tăng nhìn một chút, người nghịch thiên phạt tiên mạnh bao nhiêu đi!”

Tiểu la hán gầm nhẹ một tiếng, nhanh chóng lao về phía Sở Cuồng Nhân, phật quang kinh khủng ẩn chứa trong đó, uy năng đủ để vỡ nát tinh thần.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, tiện tay đánh ra một quyền.

Trên một quyền này quấn không biết bao nhiêu đạo bản nguyên chi lực, mọi người chỉ nhìn thấy một mảnh tiên huy sáng chói.

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy rắc một tiếng, dường như một vật gì đó bị đánh vỡ.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy đạo văn đan xen trên người tiểu la hán lại bị một quyền này của Sở Cuồng Nhân trực tiếp phá nát!

Nương theo lấy một tiếng vang thật lớn, tiểu la hán còn mạnh hơn Tuệ Pháp đã hóa thành một đoàn sương máu, trực tiếp nổ tung! !

Hàng Ma Xử rơi trên mặt đất, quang mang phai nhạt đi.

Trong mưa máu đầy trời, Sở Cuồng Nhân khẽ ồ lên một tiếng, có chút ảo não nói: “Ai nha, dùng sức quá mạnh rồi.”

Yên tĩnh.

Đám tiên chủng đều có chút mơ hồ.

Có cần mạnh như vậy không? !

Một quyền!

Tiên chủng Vương giả, còn là tiên chủng Vương giả đã đi trên đường thành tiên lại trực tiếp nổ tung, đây là sức mạnh cỡ nào? !

Bán Tiên mặc áo bào xanh nuốt một ngụm nước bọt, trên mặt tràn đầy hoảng sợ, hắn ta cảm giác, nếu mình đối mặt với một quyền kia, đoán chừng kết quả cũng như vậy.

“Thực lực của người này, rốt cuộc đã đến trình độ nào? !”

Lúc mọi người ở đây chấn kinh, một cỗ ba động tiên nguyên bỗng nhiên bạo phát.

Chỉ thấy trên mặt vị La Hán của Kim Sơn Tự tràn đầy âm trầm nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo lửa giận và hối hận khó có thể ngăn chặn được.

Hắn ta vốn cho rằng, dựa vào thực lực của tiểu la hán, cho dù không địch lại Sở Cuồng Nhân, cũng sẽ không bị tuỳ tiện giết chết, có mình tọa trấn, một khi xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, cũng có thể kịp thời cứu viện.

Nhưng không ngờ...

Đúng là miểu sát!

Tiểu la hán vừa ra tay đã bị miểu sát!

Cho dù hắn ta muốn cứu viện cũng không kịp.

Sớm biết như vậy, hắn ta đã ngăn cản tiểu la hán, đây chính là một vị tiên chủng Vương giả còn lại của Kim Sơn Tự a!

“Sở Cuồng Nhân! ! Đầu tiên là giết Tuệ Pháp, bây giờ lại giết tiểu la hán, ngươi và Kim Sơn Tự ta, không đội trời chung!”

Lão tăng băng lãnh nói, vừa sải bước ra, ba động tiên nguyên kinh khủng như từng cơn sóng liên tiếp không ngừng khuếch tán ra.

Tiên chủng bốn phía vội vàng lùi lại.

Lửa giận của tiên, cho dù là dư âm, bọn họ cũng không chịu nổi.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn đứng tại chỗ, vẻ mặt lạnh nhạt, khẽ cười một tiếng nói: “Vậy xin hỏi, là ta động sát tâm trước sao? Tăng nhân lại không tự học thiện quả, chết rồi, thì có thể trách ai được?”

“Còn ngươi nữa, đã trở thành La Hán rồi còn có hỏa tính như thế, ta không ngại cũng đưa ngươi đi gặp Phật Tổ đâu.”

Chương 998: Chém giết La Hán của Kim Sơn Tự, Chân Tiên khí hiện thế, Phược Long Tác hàng nhái

“Ta không ngại cũng đưa ngươi đi gặp Phật Tổ đâu.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lời nói vừa dứt, từng đạo bản nguyên chi lực thấu thể mà ra, vờn quanh người hắn, tiên huy sáng chói, khiến hắn giống như vô thượng Tiên Vương!

Ba động bản nguyên cường đại, khiến trong mắt lão tăng lướt qua một tia kiêng dè, nhưng là La Hán, hắn ta cũng có tự tin chiến thắng Sở Cuồng Nhân.

“Trong truyền thuyết, ngươi nghịch thiên phạt tiên, nhưng chỉ là thắng tàn tiên dưới tam phẩm, ngươi đừng đánh đồng ta và Viêm Nhật tiên nhân với nhau, hơn nữa, hiện tại Kiếm Quan không ở bên cạnh ngươi, sao ngươi có thể là đối thủ của ta được?”

“Sở Cuồng Nhân, vãng sinh đi thôi!”

Lão tăng đạm mạc nói.

Chỉ thấy hắn ta đưa tay chộp vào hư không, lập tức bắt lấy Hàng Ma Xử, sau đó đâm ra, một đạo phật quang sáng chói giống như tia nắng ban mai màu vàng phá không mà ra, bay về phía Sở Cuồng Nhân.

Ba động tiên nguyên cường đại bao phủ Sở Cuồng Nhân.

“A, chỉ có như thế thôi sao?”

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, từng đạo ba động bản nguyên ngưng tụ trên đầu ngón tay, Thiên Liên kiếm ý bạo phát, kiếm quang lướt qua, hư không sinh sen!

Ầm!

Kiếm quang và phật quang ầm vang chạm.

Hư không nổ tung!

Lại thấy kiếm quang thế như chẻ tre, đánh nát phật quang, chém về phía lão tăng, vô cùng sắc bén, khiến người quan chiến cũng có cảm giác thân thể sắp bị xé nứt, trên mặt một đám tràn đầy kinh hãi, tim đập nhanh không thôi.

Đồng tử lão tăng cũng co rụt lại, “Cái gì? !”

Hắn ta huy động Hàng Ma Xử, lại lần nữa đánh ra một đạo phật quang, lúc này mới miễn cưỡng đánh nát kiếm quang, nhưng hắn ta lại không cảm thấy vui vẻ, ngược lại, trong lòng hắn ta đã hoảng sợ đến cực hạn.

Tiện tay đánh ra một đạo kiếm quang đã có thể đánh nát phật quang của mình? !

Đây là lực lượng gì?

Tiên!

Hơn nữa còn không phải tiên dưới tam phẩm.

Ít nhất có thể so với tiên nhân tam phẩm!

Sở Cuồng Nhân, chưa đặt chân vào tiên lộ, nhưng đã nắm giữ chiến lực có thể so với tiên tam phẩm, chuyện này, sao có thể?

Lão tăng vô cùng kinh hãi.

Nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không cho hắn ta thời gian khiếp sợ.

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, Thiên Liên kiếm ý thi triển, trong hư không không ngừng có từng đạo kiếm quang màu tím nở rộ, sau đó phiêu tán thành vô số cánh hoa, một cánh hoa chính là một đạo kiếm quang lạnh lẽo.

Vô số cánh hoa chính là vô số kiếm quang xen lẫn trong hư không, hóa thành một tấm thiên la địa võng, bao trùm về phía lão tăng!

“Kiếm Khí Chức Thiên La!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lão tăng thét dài một tiếng, thôi động tiên nguyên trong cơ thể đến cực hạn, phật quang hoàn toàn bao phủ hắn ta, hóa thành một cái Phật Đà pháp tướng.

Cái pháp tướng này trang nghiêm thần thánh, phật quang cuồn cuộn bao phủ thiên địa, điên cuồng đánh thẳng vào thiên la địa võng do kiếm khí dệt thành.

Nhưng dù vậy, Phật Đà pháp tướng vẫn không thể tránh khỏi bị kiếm khí xé rách, sau đó phá nát thành vô số ánh sáng.

“Tiếp tục như vậy nữa, ta sẽ chết? !”

“Không, không!”

“Sao ta có thể chết ở đây được? !”

Lão tăng phun ra một miệng tinh huyết màu vàng lên Hàng Ma Xử, rống giận văng Hàng Ma Xử ra ngoài.

Hàng Ma Xử lây dính tinh huyết của La Hán, nở rộ quang hoa sáng chói, bộc phát ra uy năng cực mạnh, xé mở một lỗ hổng trên kiếm khí.

Lão tăng thừa cơ hội này xông ra ngoài.

Còn Hàng Ma Xử, hắn ta trực tiếp ném xuống, một kiện Tiên Khí nói không cần là không cần, có thể thấy được Sở Cuồng Nhân đã tạo thành áp lực lớn đến mức nào cho hắn ta, khiến trong đầu hắn ta chỉ còn một suy nghĩ đào tẩu.

Lão tăng hóa thành một đạo lưu quang, điên cuồng lướt về phía xa.

Một vị La Hán toàn lực chạy trốn thì nhanh thế nào?

Chớp mắt chính là trăm ngàn vạn dặm.

Thậm chí, hắn ta trực tiếp trốn vào hư không.

Nhưng cho dù hắn ta liều mạng trốn tránh như vậy, trước mặt vẫn đột nhiên xuất hiện một thân ảnh màu trắng.

Đó là, Sở Cuồng Nhân!

“Đi Tây Thiên, không phải con đường này đâu.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn có Không Gian Bàn Vận Thuật, chỗ tiên thức đi tới, chính là phạm vi hắn có thể di động, luận tốc độ, thế gian ít người có thể sánh kịp hắn.

Ngay cả tiên, cũng không ngoại lệ.

“Sở Cuồng Nhân! !”

“Xin hãy khoan dung độ lượng, ngươi thật sự muốn không chết không thôi với Kim Sơn Tự ta sao? Đối với ngươi mà nói, chuyện này có gì tốt đâu? !”

Sắc mặt lão tăng hốt hoảng nói.

“Ta muốn giết ngươi, có chỗ tốt hay không không quan trọng, ta chỉ cần suy nghĩ của ta thông suốt mà thôi!” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, từng đạo bản nguyên chi lực đổ xuống, từng cái Chứng Pháp Chi Ấn lơ lửng trên đỉnh đầu hắn.

“Làm sao có thể! !”

Đồng tử lão tăng dường như đã co lại thành một cái đầu kim.

Tính qua trên người Sở Cuồng Nhân có đến hàng trăm đạo bản nguyên chi lực và mấy chục cái Chứng Pháp Chi Ấn, đây rốt cuộc là tình huống gì? Người này, là quái vật tu hành gì vậy? ! !

Lão tăng thề, cảnh tượng bây giờ hắn ta nhìn thấy chính là cảnh tượng không thể tin được nhất trong cuộc đời này của hắn ta.

Không chỉ hắn ta, đám tu sĩ còn lại nhìn thấy cảnh này đều nghẹn họng nhìn trân trối, dáng vẻ như thế giới quan sụp đổ.

Mà lúc này, Sở Cuồng Nhân đã động.

Kiếm chỉ vạch một cái.

Được bản nguyên chi lực, Chứng Pháp Chi Ấn gia trì, Thiên Liên kiếm ý bạo phát, kiếm quang màu tím sáng chói mắt gào thét mà ra.

Chỗ đi qua, hư không sụp đổ!

Dưới kiếm quang như vậy, không cần phải suy nghĩ nhiều cũng biết lão tăng đã bị kiếm khí phá hủy, tiên khu và tiên hồn cũng hóa thành tro tàn.

“Chết, chết rồi...”

“Sở Cuồng Nhân, lại nghịch thiên phạt tiên!”

“Không phải giết tàn tiên, mà chính là tiên nhân hàng thật giá thật, hơn nữa thực lực là thời kỳ toàn thịnh, hắn thật sự có năng lực trảm tiên! !”

“Quái vật! !”

Sau khi giết lão tăng xong, Sở Cuồng Nhân không để ý đến những người khác, thu Hàng Ma Xử trên mặt đất lên, nói thế nào đây cũng là một kiện Tiên Khí, mặc dù không dùng được, nhưng đổi lấy linh tủy tiên tinh gì đó, cũng không tệ lắm.

...

Trong Bồng Lai Đảo, cơ duyên không ít, hôm nay, một tu sĩ của một đạo tống Tiên cấp bỗng nhiên phá vỡ cấm chế trước một động phủ.

Nhất thời, một trận ba động khủng bố truyền khắp Bồng Lai Đảo.

Một đầu long ảnh đỏ thẫm bay lên không trung, rung chuyển trong gầm trời!

Đợi long ảnh tiêu tán, tất cả tu sĩ đến thăm dò đều có cảm ứng, ào ào nhìn về phía long ảnh, hai mắt tỏa sáng.

“Loại ba động này là, Tiên Khí? !”

“Ba động Tiên Khí thật cường đại, mau đi xem một chút!”

“Ba động Tiên Khí dạng này, chẳng lẽ là Thiên Tiên khí đứng đầu sao? Không, sợ rằng không chỉ như vậy, là Chân Tiên khí!”

“Trong mảnh vỡ Bồng Lai Đảo này, lại cất giấu Chân Tiên khí? Trời ạ, cơ duyên bực này, tuyệt đối không thể bỏ qua.”

“Trong Thanh Lan Tiên giới, Thiên Tiên khí đã là bảo vật hiếm thấy, đừng nói đến Chân Tiên khí trên Thiên Tiên khí!”

Tất cả tu sĩ ào ào chạy tới chỗ long ảnh.

Ở một nơi nào đó.

Một thanh niên mặc trường bào màu đỏ thẫm nhìn về phía xa, trong mắt bắn ra một đạo tinh mang, “Cảm giác này, đây là triệu hoán đến từ huyết mạch, chẳng lẽ đây là Tiên Khí có liên quan đến Long tộc ta sao? !”

Thanh niên và một lão giả phía sau hắn ta lập tức hành động.

Chỗ Tiên Khí.

Một đám tu sĩ đi vào, động phủ có Tiên Khí đã sớm bị người ta đánh nổ, trên một trụ đá trong động phủ có một đầu dây thừng màu đỏ thẫm, phía trên có bảo quang lưu chuyển, đạo văn xen lẫn, từng đợt ba động Tiên Khí vô cùng mạnh mẽ huyền diệu tràn ngập ra.

“Đây chính là Tiên Khí!”

“Dây thừng?”

“Đây là Tiên Khí gì?”

Một đám tu sĩ vừa đến.

Ngọc Thanh Tiên Môn Cung Nguyệt cũng tới, nàng thấy nhìn dây thừng kia, hơi kinh ngạc, “Đây chẳng lẽ là Phược Long Tác trong truyền thuyết? !”

Đại tiên sinh của thư viện cũng tấm tắc nói, “Phược Long Tác, trong truyền thuyết, đây là bảo vật mà một vị Đại La Kim Tiên trong Tiệt Giáo sử dụng, đẳng cấp không đơn giản chỉ là Chân Tiên khí, Phược Long Tác này, chỉ là hàng nhái mà thôi.”

“Mặc dù là hàng nhái, nhưng uy lực cũng không tầm thường.”

Chương 999: Tiên chủng quyết chiến định Tiên Khí, chư vị cùng lên, như thế nào

Phược Long Tác hàng nhái hiện thế, hấp dẫn vô số tu sĩ đến.

Mọi người nhìn Tiên Khí kia, trong mắt mang theo hỏa nhiệt.

Một kiện Chân Tiên khí xuất hiện tại Thanh Lan Tiên giới quá hiếm thấy, hiếm đến mức đủ để dẫn phát tiên nhân tranh đoạt, dẫn phát đạo thống chi chiến.

“Rống...”

Một tiếng rồng ngâm vang vọng, chỉ thấy hai đầu long ảnh đỏ thẫm bay lên không trung, hóa thành hai bóng người một già một trẻ.

Mọi người thấy thế, trong mắt lộ ra kiêng kị.

“Là người của Thần Long Đảo.”

“Đúng thế, thiếu chủ mạch Xích Long.”

“Nghe đồn các thiếu chủ của Thần Long Đảo vẫn không nhập thế, nhưng đều là tiên chủng Vương giả, chắc hẳn người này cũng giống như vậy.”

“Long tộc cũng tới tranh đoạt Tiên Khí này.”

Xích Long thiếu chủ đi vào hiện trường, nhìn thấy Phược Long Tác, trong mắt lộ ra nhiệt huyết, “Đây là... Gân rồng! ! Hơn nữa, đầu Chân Tiên khí này lại là gân rồng của Chân Long thuần huyết! !”

Ngay cả Long Tiên tóc đỏ phía sau hắn ta cũng có chút không ngồi yên.

Phải biết, tại Thanh Lan Tiên giới, Long tộc đều không phải thuần huyết, huyết mạch Chân Long mỏng manh, một đầu gân rồng Chân Long thuần huyết có ý nghĩa vô cùng quan trọng với bọn họ, còn quan trọng hơn cả Tiên Khí.

“Nếu ta lấy được gân rồng này, sau đó luyện hóa, vậy ta không chỉ đạt được một kiện Chân Tiên khí, thậm chí còn có thể chiết xuất huyết mạch! Đề cao thiên phú tu hành, cái gân rồng này, ta chắc chắn phải có được! !”

Ánh mắt Xích Long thiếu chủ tràn đầy lửa nóng nói.

Bên cạnh, Long Tiên tóc đỏ cũng vô cùng đề phòng nhìn đám tiên nhân còn lại, nói: “Cái gân rồng này có ý nghĩa quan trọng đối với Long tộc ta, xin chư vị nhường một bước, nhường vật này lại cho chúng ta.”

Nghe nói như thế, đám người đưa mắt nhìn nhau.

Long tộc thế lớn, nếu là Tiên Khí bình thường, đối phương muốn, bọn họ sẽ cho, nhưng Phược Long Tác này là Chân Tiên khí a.

Trong Thanh Lan Tiên giới, chưa chắc đã tìm ra một kiện Chân Tiên khí thứ hai đâu, muốn bọn họ cứ thế nhường ra, làm sao có thể?

Cho dù là Long tộc, nhưng bọn họ cũng không phải bất tài a.

“Long Tiên, Phược Long Tác có giá trị không nhỏ, chỉ dựa vào một câu nói của ngươi đã muốn độc chiếm, chỉ sợ không được.”

Một vị tiên nhân từ tốn nói.

“Không sai, mặc dù Long tộc cường đại, nhưng cũng không thể lấy sức một mình ngăn cản nhiều đạo thống chúng ta như vậy đi.”

“Tiên Khí này, không thể tùy tiện cho các ngươi.”

Những người còn lại cũng có ý giống nhau.

Trong mắt Long Tiên tóc đỏ lướt qua hàn ý, nhưng hắn ta cũng biết bạo phát xung đột với nhiều tiên nhân như vậy, đúng là không khôn ngoan.

“Hơn nữa... Nàng cũng ở đây.”

Long Tiên tóc đỏ nhìn về phía Cung Nguyệt.

Đây là một trong ít nhân vật đứng trên đỉnh Thanh Lan Tiên giới.

“Ta có đề nghị này.”

Lúc này, Cung Nguyệt mở miệng.

Nàng vừa lên tiếng, mọi người liền ào ào nhìn về phía nàng, là Ngọc Thanh Tiên Môn chi chủ, một trong mấy nhân vật đỉnh phong nhất trên Thanh Lan Tiên giới.

Trong đám tiên nhân, thực lực của nàng tuyệt đối là mạnh nhất.

“Chư vị đều muốn Tiên Khí, nhưng nếu tiên nhân đại chiến, khó tránh liên luỵ rất rộng, không bằng để tiên chủng của các đạo thống đến luận bàn, lấy tiên chủng thắng bại, quyết định quyền sở hữu Tiên Khí, như thế nào?”

Cung Nguyệt từ tốn nói.

Lời nàng nói, khiến mọi người lâm vào trầm ngâm.

Đúng vậy, ở đây có nhiều tiên nhân như vậy, nếu bạo phát đại chiến, tuyệt đối sẽ liên luỵ rất rộng, mặc kệ thương vong bao nhiêu, cũng là đả kích nặng nề đối với mỗi đạo thống.

Để tiên chủng tiến hành quyết đấu, là một ý kiến hay.

Theo một trình độ nào đó, tiên chủng cũng đại biểu cho nội tình của mỗi đạo thống, nếu tiên chủng bại, tiên nhân của đạo thống kia đánh lên, đoán chừng cũng không khá hơn chút nào.

“Được, có thể.”

“Vậy thì theo lời Cung Nguyệt tiên nhân nói.”

“Vậy thì xem tiên chủng nhà ai có thể lực áp quần hùng.”

Cung Nguyệt tiên nhân cười nhạt một tiếng, sau đó, chỉ thấy nàng đưa tay hội tụ linh khí thiên địa, địa khí sơn hà.

Trong hư không, có lượng lớn tiên huy tràn ngập, một tòa lôi đài kim quang lấp lánh bỗng dưng sinh ra, phía trên tràn ngập các loại cấm chế.

Các tiên nhân cảm giác, cho dù bản thân toàn lực xuất thủ, chỉ sợ cũng rất khó rung chuyển lôi đài do Cung Nguyệt tiện tay ngưng tụ này.

Mọi người thấy thế, không khỏi tấm tắc, âm thầm tán thưởng.

“Đây chính là tồn tại đỉnh phong trong Thanh Lan Tiên giới sao? Thủ đoạn như vậy, đúng là không tầm thường.”

“Hội tụ địa khí sơn hà của Tiên giới, đây là thủ đoạn của Địa Tiên, hơn nữa từ quy mô địa khí này đến xem, Cung Nguyệt sớm đã đạt đến cấp độ Địa Tiên đỉnh phong, thậm chí bước vào Thiên Tiên rồi!”

“Đạo pháp Thông Thiên, là vì Thiên Tiên, trong toàn bộ Thanh Lan Tiên giới, chỉ có rải rác mấy vị Thiên Tiên là viện trưởng thư viện, Chí Tôn Yêu Đình chi chủ, Cung Nguyệt, cũng là một vị Thiên Tiên sao?”

Cung Nguyệt tùy ý thi triển thủ đoạn đã chấn nhiếp chúng tiên, trong mắt bọn họ lộ ra kiêng kị, càng thêm đồng ý để tiên chủng tham chiến.

Nếu để tiên nhân khai chiến, ai có thể là đối thủ của Cung Nguyệt?

So với trận tiên chi chiến không nắm chắc kết quả, chẳng bằng để tiên chủng trong tông môn đánh cược một lần, có lẽ còn có cơ hội lấy được Tiên Khí.

“Người muốn lấy được Tiên Khí, thì lên lôi đài thử này một lần đi, ai có thể đứng trên lôi đài cuối cùng, thì có thể lấy được Phược Long Tác.”

Cung Nguyệt cười nhạt nói.

Nàng vừa dứt lời, n Hồng Hoa bên cạnh đã dẫn đầu tiến tới một bước, vọt lên lôi đài, ánh mắt liếc nhìn toàn trường, “Người nào lên trước?”

“Đúng là người nóng tính.”

Cung Nguyệt bất đắc dĩ lắc đầu.

“Ta đến thử năng lực của thiên mệnh tử đi!”

Một giọng nói đạm mạc vang lên.

Chỉ thấy một đạo lưu quang bay lượn ra, đi lên lôi đài, lại là Độc Cô Vũ đến từ Linh Hoàng Sơn.

Người này cũng là một vị tiên chủng Vương giả, am hiểu kiếm đạo.

“Đến!”

n Hồng Hoa cười nhạt một tiếng.

Trong nháy mắt hai người giao thủ, một thương, một kiếm, hai loại binh khí liên tiếp va chạm trong hư không, quang hoa sáng chói!

Phanh, phanh, phanh...

Trong hư không, liên tiếp tuôn ra khí lãng.

Lam Vũ đứng cách đó không xa, có chút kinh thán, “Thực lực của Hồng Hoa tiến triển rất nhanh, đây chính là thiên mệnh chi tử sao?”

Nàng âm thầm so sánh một chút, nếu mình đối đầu với n Hồng

Hoa, mặc dù sẽ không thua, nhưng đoán chừng cũng không thể chiến thắng dễ dàng.

Một phen kịch chiến, không bao lâu, Độc Cô Vũ đã bị một thương đâm trúng bả vai, bị hất bay ra ngoài, bả vai không ngừng chảy máu.

“Ta thua.”

Độc Cô Vũ lắc đầu, lập tức lui xuống lôi đài.

Người của Linh Hoàng Sơn thấy thế, oán hận không thôi.

“Thiên mệnh chi tử, hừ, để ta tới đi.”

Một tiếng rồng ngâm vang vọng.

Chỉ thấy Xích Long thiếu chủ đi lên lôi đài, long uy bá đạo như sóng to bao phủ, điên cuồng nghiền ép phương thiên địa này.

Ánh mắt n Hồng Hoa có chút ngưng trọng, “Há, vậy thì tới đi.”

“Hừ, không bằng lại thêm ta nữa.”

Lúc này, Thần Hỏa Minh Giáo Lâm Viêm cũng không ngồi yên, hắn ta nhảy lên lôi đài, từng đạo thần hỏa vờn quanh người.

“Từng người một quá phiền toái, ta nhìn lôi đài này cũng đủ lớn, không bằng mỗi người tự chọn đối thủ, cùng nhau giải quyết đi.”

Bóng người Nguyên Hư lóe lên, cũng đi lên lôi đài.

Một cỗ ba động bản nguyên hùng hồn bá đạo lưu chuyển mà ra, tuyệt không kém hơn long uy của Xích Long thiếu chủ.

“Đang có ý này!”

Đao Vương cũng đi lên lôi đài.

Nắm trường đao trong tay, kiếm oán niệm chi khí sôi trào!

Cổ Vô Tình, Cố Lưu Phương cũng có hành động tương ứng.

Một trận tiên chủng hỗn chiến, không thể tránh được.

Ngay lúc này, trong hư không nổi lên gợn sóng, chỉ thấy một bàn chân từ trong hư không chui ra, rơi lên lôi đài.

Kèm theo, còn có uy áp như cuồng phong dọa người không ngừng không nghỉ từ trong hư không bao phủ ra!

Đồng tử mọi người hơi co lại, nhìn về phía hư không.

Chỉ thấy một bóng người mặc bạch y đi ra hư không.

Người kia tuấn dật tuyệt luân, ánh mắt bễ nghễ, không ai bì nổi.

“Tiên chủng hội tụ, chiến đấu quyết định quyền sở hữu Tiên Khí, chuyện như vậy, làm sao có thể thiếu được ta, không bằng chư vị cùng lên đi, như thế nào?”

Chương 1000: Nhất chỉ bại Đao Vương, vạn cổ chỉ vừa hiện, một người cuồng vạn cổ

“Không bằng chư vị cùng lên đi, như thế nào?”

Một bóng người mặc bạch y đi ra hư không.

Cuồng ngạo chi ngôn, chấn nhiếp tất cả mọi người ở đây.

Mọi người nhìn thấy hắn, sắc mặt hoặc rung động, hoặc kinh hỉ, nhưng không một ai hoài nghi hắn, hoài nghi năng lực của hắn.

Bởi vì người trước mắt này, là người nghịch thiên phạt tiên... Sở Cuồng Nhân!

“Vương!”

n Hồng Hoa vô cùng mừng rỡ nhìn Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân cũng chú ý tới nàng, có chút ngoài ý muốn, nhưng bây giờ không phải lúc ôn chuyện, hắn chỉ gật đầu cười.

Sau đó, hắn nhìn về phía các tiên chủng còn lại, ánh mắt bình tĩnh mà lạnh nhạt.

Các tiên chủng cũng đang nhìn hắn, tràn đầy kiêng kị.

“Sở Cuồng Nhân, hắn đến rồi!”

“Không nghĩ tới.”

“Đáng giận, người này đến, phải làm gì đây?”

Ngay cả tiên nhân, sắc mặt cũng không nhịn được thay đổi.

Bọn họ để tiên chủng nhất chiến, chính là cảm thấy thực lực của các tiên chủng không sai biệt nhiều, bọn họ đều có hi vọng đạt được Tiên Khí.

Nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân tới!

Một vị tiên chủng nghịch thiên phạt tiên vượt xa bình thường!

Gặp một vị tiên chủng như thế, bọn họ còn tranh giành thế nào nữa?

“Sở Cuồng Nhân! ! Cuối cùng ngươi đã xuất hiện!”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy Đao Vương nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trên người kiếm oán niệm chi khí đang điên cuồng sôi trào, trường đao trong tay cũng đang phát ra tiếng đao ngâm.

“Há, ngươi là... Đao Vương?”

“A, xem ra, ngươi tiến bộ không ít.”

Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ đánh giá Đao Vương, Toàn Tri Chi Linh mở ra, phân tích từng tin tức của đối phương.

“Lần trước ngươi sỉ nhục ta, hôm nay ta nhất định sẽ hoàn trả lại cho ngươi!” Đao Vương lạnh giọng nói, kiếm oán niệm chi khí trên người lưu chuyển đến cực hạn, sau đó bỗng nhiên chém ra một đao về phía Sở Cuồng Nhân.

Đao quang lướt qua, trong hư không giống như có tiếng quỷ kêu vang vọng.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

Đao quang tới gần hắn, lại bị một cỗ lực lượng vô hình đánh tan rã, còn không chạm vào một góc áo của hắn được.

“Cái gì? !”

Đồng tử Đao Vương co rụt lại.

Bản nguyên chi lực trong cơ thể hắn ta lại lần nữa phun trào, kiếm oán niệm chi khí phóng lên tận trời, sau đó từ kiếm chuyển đao, hóa thành một đạo đao ảnh lớn! !

Một tiếng kiếm ngân thê lương vang vọng, xé rách trời cao!

“A Tị Đạo Tam Đao, vạn quỷ diệt tuyệt!”

Đao ảnh to lớn hoành không chém xuống!

Trong hư không, hư ảnh vô số ác quỷ liên tiếp hiện lên.

Uy lực một đao này đã đạt đến trình độ Bán Tiên đỉnh phong, nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn không thèm để ý chút nào, không hề sử dụng bất kỳ chiêu thức gì, chỉ tùy ý phẩy tay áo một cái, đã nhẹ nhàng phá vỡ đao ảnh khủng bố kia.

“Làm sao có thể!”

Chuyện này khiến tiên nhân của Táng Kiếm Hải không thể ngồi yên, hai mắt trừng lớn nhìn Sở Cuồng Nhân, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Đao Vương cũng sửng sốt.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Cuồng Nhân xuất hiện trước mặt hắn ta.

“Tiến bộ của ngươi, chỉ có như thế sao?”

Giọng nói đạm mạc, ánh mắt bình tĩnh, giống như đối mặt với một con kiến hôi không đáng chú ý, không cách nào khiến tâm tình hắn chập chờn.

“Không, không!”

“Hắn không thể mạnh như vậy!”

Trong lòng Đao Vương điên cuồng gầm thét, hắn ta giơ trường đao lên, dùng toàn lực lại lần nữa chém về phía Sở Cuồng Nhân!

“A Tị Đạo Tam Đao, Vạn Vật Tịch Diệt!”

Một đao trảm xuống, một cỗ hàn ý lãnh triệt từ trong thân đao phun ra ngoài, khiến các tiên chủng ở đây đều cảm thấy không rét mà run.

Keng một tiếng.

Chỉ thấy một đao kia bị cản lại giữa không trung.

Mà ngăn cản một đao này, chỉ là... Một ngón tay!

Đó là một ngón tay mảnh khảnh, trắng nõn như ngọc, phía trên lưu chuyển tiên huy trong suốt, đụng vào lưỡi đao.

Một đao có thể tịch diệt vạn vật, lại không cách nào thương tổn đến ngón tay này, càng không có cách nào rung chuyển ngón tay này một phân một hào.

Ực ực...

Đámg tiên chủng không nhịn được nuốt ngụm nước.

Thật đáng sợ!

Thực lực thật đáng sợ?

“Không, chuyện này không có khả năng!”

Hai mắt Đao Vương tràn đầy điên cuồng, bạo ngược và hoảng sợ, hắn ta giống như nổi điên, liên tục khua trường đao trong tay.

Từng đao từng đao bổ về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng những thứ này, đều bị một ngón tay cản lại.

“Có vẻ đây chính là toàn lực của ngươi.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Sau đó, hắn ra chiêu.

Từ lúc hiện thân trên lôi đài đến giờ, đây là lần đầu tiên hắn xuất thủ, kiếm chỉ ngưng tụ, điểm ra phía trước, một chỉ này, có thể nói bình thường không có gì lạ.

Nhưng lại không thể tránh!

Một chỉ này vừa ra, đao quang bị bẻ gãy nghiền nát, sau đó rơi lên ngực Đao Vương, nhẹ nhàng đánh bay hắn ta ra ngoài!

Nhất chỉ, bại Đao Vương.

Thậm chí, cái này còn không tính là một chiêu.

“Yếu, quá yếu.”

“Đao pháp của Táng Kiếm Hải, không gì hơn cái này.”

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, đạm mạc nói.

Ánh mắt của hắn đảo qua mọi người ở đây, khí tức trên người như sóng to bao phủ, từng cơn sóng liên tiếp, đánh thẳng vào toàn bộ lôi đài.

Sắc mặt tất cả tiên chủng đều vô cùng ngưng trọng.

“Đây chính là Sở Cuồng Nhân trong truyền thuyết, quả nhiên cường đại!”

“Khí tức này, không thể coi thường a!”

Ngay cả thiên mệnh chi tử như Lâm Viêm, Nguyên Hư, hay là tiên chủng Vương giả như Xích Long thiếu chủ cũng đều cảm thấy rất khó giải quyết.

“Cùng lên đi!”

Một tên tiên chủng bỗng nhiên mở miệng nói.

Người này cũng là một trong tiên chủng thập nhị vương, ngày thường tâm cao khí ngạo, nhưng bây giờ lại đưa ra ý kiến liên thủ, “Cùng lên đi, thực lực của người này quá mạnh, chỉ có liên thủ mới có cơ hội thắng hắn.”

Trong mắt đám tiên chủng dần lộ ra vẻ kiên định.

“Đúng, không thắng hắn, Tiên Khí sẽ vô duyên với chúng ta.”

“Chỉ có chiến thắng hắn trước, chúng ta mới có thể tranh đoạt Tiên Khí.”

Đám tiên chủng liếc nhau, đã có quyết định.

n Hồng Hoa vốn muốn trợ giúp Sở Cuồng Nhân, nhưng Lam Vũ lại ngăn cản nàng, cười nhạt một tiếng nói: “Một mình công tử là đủ rồi.”

Nàng không rõ thực lực của Sở Cuồng Nhân đã mạnh đến trình độ nào.

Nhưng bình thường ở chung, hắn hiển lộ ra một góc của băng sơn đã khiến nàng phải nhìn theo bóng lưng, cho dù đám tiên chủng liên thủ, cũng không phải đối thủ của hắn.

“Sở Cuồng Nhân, hôm nay, ta muốn để ngươi nếm thử tư vị bại trận ở đây!” Trên người Nguyên Hư bộc phát ra ba động bản nguyên bá đạo đến cực hạn, trong tay cũng xuất hiện một thanh trường kiếm tiên huy lưu chuyển.

Nắm chắc kiếm trong tay, trong bá đạo lại tăng thêm nhuệ khí.

Quanh người Xích Long thiếu chủ có hỏa quang lưu chuyển, đường vân lân phiến như ẩn như hiện, bản nguyên chi lực như dung nham đổ ra, thanh thế doạ người.

“Đầu gân rồng này, hôm nay ta chắc chắn phải đoạt được!”

Vì chiết xuất huyết mạch, Xích Long thiếu chủ đối với Phược Long Tác là tình thế bắt buộc.

“Hừ, nghe nói ngươi từng đánh bại Hỏa Thần Hoàng, nhưng ngươi đừng đánh đồng ta với hắn, ta chính là, thiên mệnh chi tử!”

Lâm Viêm quát lạnh một tiếng, các loại thần hỏa vờn quanh người hắn ta.

Các tiên chủng khác cũng dần thôi động khí tức đến cực hạn.

Đối mặt với vây công của một đám tiên chủng đứng đầu Thanh Lan Tiên giới, cho dù là một vị tiên nhân chân chính, chỉ sợ cũng chỉ có thể bại vong.

Nhưng vẻ mặt Sở Cuồng Nhân vẫn rất thong dong, ngạo khí không giảm.

“Có lẽ các ngươi đã đứng trên đỉnh tiêm tiên chủng, thậm chí có năng lực vượt cấp nhất chiến, nhưng Sở Cuồng Nhân ta...”

Vừa sải bước ra, từng đạo bản nguyên chi lực thấu thể mà ra, tiên huy sáng chói, uy năng khủng bố bao phủ hư không bốn phía, như Tiên Vương lâm trần!

“Vạn cổ chỉ vừa hiện, một người cuồng vạn cổ! !”

Chương 1001: Chúng tiên chủng giận không nhịn nổi, hắn đang đùa bọn họ

"Vạn cổ chỉ xuất hiện một lần, còn một người thì cuồng vọng vạn cổ! !"

Lời nói cuồng ngạo vô biên vang dội, lay động nhân tâm!

Tất cả tu sĩ nhìn bóng dáng mặc bạch y kia, giống như đã nhìn thấy một vị Tiên Vương chấn động từ cổ chí kim, ánh mắt có chút đờ đẫn.

Cho dù là tiên, cũng trở nên khiếp sợ.

"Quả thật là dị số."

Cung Nguyệt không khỏi lắc đầu.

"Một người cuồng vọng vạn cổ, quả đúng là Sở Cuồng Nhân, thực lực và khí phách như vậy, đích thật là hiếm thấy từ cổ chí kim."

"Người này không phải thiên mệnh chi tử, nhưng khí phách và thực lực, so với thiên mệnh chi tử còn khiến người ta kinh ngạc, quả thật là dị số."

Chúng tiên nhìn Sở Cuồng Nhân, trong lòng âm thầm tán thưởng.

Mà trên lôi đài, nhóm tiên chủng nhìn khí thế mạnh mẽ kia, giống như Sở Cuồng Nhân bá tuyệt bát hoang, ánh mắt trở nên ngưng trọng hơn bao giờ hết.

Không đợi nhiều lời, mọi người xuất thủ.

Người đầu tiên xuất chiêu là thái tử Nguyên Hư của Đại Nguyên thần triều, trường kiếm trong tay của hắn vạch một đường, bản nguyên chi lực gào thét tuôn ra, dường như hóa thành thiên quân vạn mã, cuốn lấy một đội quân huy hoàng, rung động thiên địa.

Thiên mệnh chi tử, thực lực tât nhiên không tầm thường.

Chứ đừng nói đến, Nguyên Hư chính là tiên nhân chuyển thế, uy lực của một kiếm này đã đạt đến Bán Tiên đỉnh phong, thậm chí tiếp cận trình độ tiên nhân.

Nhưng mà Sở Cuồng Nhân vẫn ngạo mạn bất động như cũ, đường kiếm vạch một đường trong hư không.

Một kiếm giống như thiên quân vạn mã, khó có thể rung chuyển một kẻ cuồng vọng vạn cổ!

Một kiếm, Phá Thiên Quân! !

"Đến, tuỳ ý thi triển thực lực của các ngươi."

Sở Cuồng Nhân đặt một tay sau lưng, tay kia cầm kiếm chỉ xuống đất, tư thế đỉnh thiên lập địa, bễ nghễ trong gầm trời này, khinh thường bát hoang! !

"Lên!"

"Thần hỏa đại đạo, phần thiên hóa địa!"

Lâm Viêm xuất thủ, nhiều loại uy năng thần hỏa, gào thét tuôn ra, mỗi một loại, đều ẩn chứa sức mạnh đủ để giết chết hư tiên.

Một bên khác, thiếu chủ Xích Long cũng thúc giục sức mạnh bản nguyên cường thế trong cơ thể, đánh ra một chưởng, long ảnh đỏ thẫm ẩn chứa ngọn lửa kinh khủng không kém thần hỏa bao nhiêu lao mạnh về phía Sở Cuồng Nhân.

Thần hỏa, long ảnh, một trái một phải, chèn ép muốn giết chết Sở Cuồng Nhân!

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, kiếm trong tay chỉ vạch một đường trong hư không, kiếm quang màu tím từ trong đầu ngón tay bay ra, tách thành hai đạo kiếm quang trong hư không, đánh về hai bên, đánh nát từng thần hỏa, long ảnh.

Dư âm của kiếm quang không giảm, đánh về phía hai người Nguyên Hư, Lâm Viêm.

Ầm!

Ầm!

Hai tiếng nổ mạnh, hai đại thiên mệnh chi tử, lùi lại 100 trượng.

"Thật mạnh!"

"Một người dù mạnh tới đâu, cũng nên có cực hạn, tiếp tục!"

Sau đòn tấn công thất bại của hai đại thiên mệnh chi tử, đòn tấn công của tiên chủng còn lại cũng đã gào thét mà tới, các loại tiên pháp cường thế bạo phát.

"Bích Hải quyết!"

"Phật quang vô lượng!"

"Đao Khiếu Thiên Thu!"

Đao pháp, kiếm chiêu, chưởng khí, ánh quyền, đủ loại tiên pháp muốn nhâns chìm thiên địa, lần lượt đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Loại năng lượng cuồng bạo này, cho dù là tiên, sợ cũng khó có thể chống cự.

"A..."

Một tiếng cười khẽ vang lên, Sở Cuồng Nhân hồn nhiên không thèm để ý, kiếm khí ngưng tụ, trong hư không, kiếm quang ngưng tụ, hóa thành đóa sen tím đang nở rộ.

Tử liên bay lên không trung, ngàn vạn đòn tấn công bằng tiên pháp ở trên hư không liên tiếp nổ tung, khói bụi bay lên cuồn cuộn, bao phủ phương viên trăm triệu dặm!

"Thành công không? !"

"Không!"

"Đừng nói giỡn, hắn là Sở Cuồng Nhân, tuyệt đối không dễ dàng bị đánh bại như vậy, tiếp tục chuẩn bị tấn công! !"

Một tiên chủng lớn tiếng nói.

Mọi người nghe vậy, ánh mắt đều là ngưng trọng.

Đúng vậy.

Hiện tại bọn họ phải đối mặt với Sở Cuồng Nhân, kẻ có thể đối nghịch với thiên phạt, cho nên làm sao mà hắn có thể bị bọn họ đánh bại dễ dàng như vậy!

Bỗng nhiên, một luồng Đế khí phun ra ngoài, bụi mù đầy trời tán đi.

Một bóng người mặc bạch y xuất hiện.

Sở Cuồng Nhân ngạo nghễ đứng ở đó, hắn đứng tại chỗ, tứ thế ngạo nghễ không hề giảm đi, bạch y không nhiễm bụi trần, quả thật lông tóc không tổn hao gì!

Tình cảnh này, khiến cho đồng tử của mọi người co rụt lại.

Bọn họ đã nghĩ tới đòn tấn công lần này không đánh bại được Sở Cuồng Nhân, nhưng mà đối phương không hề bị tổn hại chút lông tóc nào, chuyện này cũng không phải quá khoa trương rồi sao? !

Đây quả thật là tiên chủng sao?

Là tiên nhân chân chính, cũng không có biến thái như vậy đâu! !

"Ta đột nhiên cảm thấy đây là một trận chiến rất không công bằng."

Lúc này, bỗng nhiên Sở Cuồng Nhân mở miệng.

Hắn nhìn mọi người, thản nhiên nói: "Để các ngươi đánh bại ta hoặc là làm ta bị thương thật sự là quá ép buộc."

Sắc mặt mọi người trầm xuống.

Có ý tứ gì?

Xem thường bọn họ sao?

Ke này vừa mở miệng là muốn trào phúng bọn họ sao?

"Không bằng như vậy đi, một bước." Sở Cuồng Nhân duỗi ra một ngón tay, thản nhiên nói: "Chỉ cần các ngươi khiến cho ta di chuyển một bước, thì coi như các ngươi thắng, Tiên Khí này, ta sẽ từ bỏ."

Hắn thực sự giẫm một bước lên võ đài, sức mạnh khổng lồ trực tiếp khiến cho lôi đài chấn động, đủ để hãm sâu xuống một thước, hình thành một dấu chân.

Mọi người hiểu rõ ý tứ của Sở Cuồng Nhân, chỉ cần có thể khiến hắn rời khỏi dấu chân kia, thì hắn sẽ thua.

Mọi người trầm mặc.

Ngay sau đó, một ngọn lửa giận khó nói lên lời đang cháy rực trong lòng bọn họ, khiến cho bọn họ tức giận không nói nên lời, nổi trận lôi đình.

"Nói đùa gì vậy chứ! !"

"Di chuyển một bước thì coi như chúng ta thắng? ! Sở Cuồng Nhân, ngươi quá hống hách rồi đó! Chúng ta không chỉ muốn ngươi di chuyển, còn muốn đánh bại ngươi!"

"Đáng chết, ngươi xem chúng ta thành loại người gì!"

Chúng tiên chủng giận không nhịn nổi.

Nhất là các vương giả tiên chủng, mặt đỏ lên, hai mắt nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, gần như muốn phun ra lửa.

Tiên chủng đều là kẻ kiêu ngạo, nhất là Vương giả tiên chủng.

Mà lời nói bây giờ của Sở Cuồng Nhân, dưới cái nhìn của bọn họ, không hề nghi ngờ là đang sỉ nhục, sự sỉ nhục trước đây chưa từng có! !

Dù cho hắn có coi thường mọi người như thế nào, thì cũng cần phải có giới hạn chứ?

Cái này thì tính là gì?

Thật sự coi bọn họ thành một bầy kiến hôi sao?

Đối mặt với sự căm giận ngút trời của chúng tiên chủng, Cổ Vô Tình và cả Cố Lưu Phương cách đó không xa, không khỏi cảm thấy tim đang đập nhanh.

Một đám tiên chủng đỉnh phong tức giận quả thật rất đáng sợ, thậm chí bọn họ có thể bộc phát ra chiến lực vượt qua tu vi hiện giờ.

"Gan của Sở tiên sinh thật là quá lớn rồi."

"Thật ra, ta cũng có chút nổi giận."

Cố Lưu Phương gãi đầu một cái nói ra.

Ngay cả bản thân cũng bị Sở Cuồng Nhân khiến cho tâm trạng có chút mất cân bằng, có thể hiểu được, nhóm tiên chủng đối mặt với Sở Cuồng Nhân tức giận đến cỡ nào.

Nhưng mà kẻ đầu sỏ của tất cả mọi chuyện, Sở Cuồng Nhân lại không thèm để ý chút nào, ngoắc ngón tay với mọi người: "Tới."

Động tác khinh người, giọng điệu hững hờ.

Một chữ, khiến cho lửa giận của đám tiên chủng hoàn toàn bùng nổ!

"Sở Cuồng Nhân, ta muốn ngươi phải hối hận!"

"Xông lên, dùng toàn bộ sở học suốt đời, đánh bại hắn! !"

Vào thời khắc này, tất cả tiên chủng này vứt bỏ khúc mắc, làm một việc trước nay chưa từng có là hợp tác với nhau, chỉ vì đánh bại kẻ cuồng vọng trước mắt!

Chúng tiên chủng vận dụng binh khí của bản thân, thúc giục sở học của bản thân, không giữ lại chút nào, tấn công về phía Sở Cuồng Nhân.

Ánh sáng tiên pháp sáng chói, nguồn gốc dao động mạnh mẽ, thậm chí ngay cả Tiên Khí cũng được lấy ra, nhóm tiên chủng đã dốc toàn bộ sức lực.

Ám toán, tấn công trực diện, dụ địch, các loại huyễn thuật mê hoặc, trận pháp hợp kích, hạ độc... Chúng tiên chủng gần như dùng bất cứ thủ đoạn nào họ có.

Nhưng... Vô dụng! ! !

Sở Cuồng Nhân vẫn đứng tại chỗ, huy động kiếm chỉ, mỗi một chiêu thức đều cực kỳ huyền diệu, nhất cử nhất động đều như thần uy không gì địch nổi.

Thủy hỏa không đánh tới, đao kiếm không thể chạm vào, các loại sức mạnh bản nguyên đều bị hắn thi triển Thiên Liên kiếm ý ngăn cách bên ngoài.

Mà về phần các đòn tấn công bằng huyễn thuật, chẳng hạn như

Phù Du Hám Thụ kia, căn bản không thể lay động được đạo tâm và linh hồn của hắn.

"Không có chút sơ hở nào! !"

"Hoàn mỹ... Không có kẽ hở!"

Các tiên nhân bên ngoài lôi đài, nhìn cách mà Sở Cuồng Nhân giơ tay nhấc chân, tuỳ tiện đánh tan các loại công kích, không khỏi rung động.

"Hắn là đang... Chơi đùa sao? !"

"Nếu như hắn muốn đánh bại mọi người, căn bản không cần tốn nhiều sức, hắn quả thật đang chơi đùa, hắn muốn quan sát nhóm tiên chủng, nhất là Vương giả tiên chủng còn có thiên mệnh chi tử có thể phát huy ra thực lực như thế nào."

Cung Nguyệt hít sâu một hơi, từ tốn nói.

Chúng tiên nhân hoàn toàn chấn động.

"Tại sao có thể có loại tiên chủng như thế này chứ?"

Trong lòng mọi người đều nhịn không được tự hỏi một câu như vậy.

Chương 1002: Kết thúc chuyện này, rút kiếm trảm Long Tiên, đến Phược Long Tác

"Thần Hỏa đại đạo, Bát Hoang Têu Thổ!"

Lâm Viêm điều khiển thần hỏa trên người, chỉ thấy nhiều loại thần hoả hợp nhất tạo thành một dòng hoả diễm rực rỡ, tạo ra lực lượng mạnh mẽ như muốn tứ hải bát hoang thành đất khô cằn, trút xuống Sở Cuồng Nhân..

Thiếu chủ Xích Long thét dài một tiếng, long khí tuôn trào ra.

"Xích Long trảo!"

Hỏa diễm ngưng tụ tạo thành hỏa diễm cự trảo chộp lấy Sở Cuồng Nhân!

Uy lực cực kỳ mạnh mẽ, khó mà ngăn cản!

"Thiên Quân Quyết, Kiếm Hành Bá Đạo!"

Nguyên Hư ném thanh kiếm trong tay lên thật cao, chỉ thấy trường kiếm kia đang điên cuồng xoay tròn, một đạo, hai đạo, mười đạo, trăm đạo, ngàn đạo...

Kiếm ảnh được ngưng tụ thành đếm mãi không hết, giống như thiên quân vạn mã.

"Đi!"

Quát lạnh một tiếng, ngàn vạn kiếm ảnh hóa thành dòng nước lũ tuôn ra.

"Bích Hải Quyết!"

"Đao Khiếu Thiên Thu!"

"Trường Hồng Phá Nhật!"

Mỗi một tiên chủng còn có thể chiến đấu cũng sử dụng chiêu thức mạnh nhất.

Nhưng cũng giống như trước đó.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, Thiên Liên kiếm ý ngưng tụ, tử liên vờn quanh hư không, các đòn tấn công bằng tiên pháp, vẫn bị hắn nhẹ nhàng ngăn lại như cũ.

Ánh mắt của tất cả tiên chủng đều điên cuồng rung động.

"Tại sao có thể như vậy..."

"Đánh cược tất cả, nhưng vẫn không có cách nào lay chuyển được hắn!"

Trong lòng nhóm tiên chủng sinh ra một sự tuyệt vọng không thể ngăn chặn.

Mà Sở Cuồng Nhân thấy thế, ngưng tụ kiếm chỉ, một luồng kiếm áp sắc bén gào thét tuôn ra, ùn ùn kéo đến, bao phủ toàn bộ lôi đài!

"Xem ra đây đã là cực hạn của các ngươi, chơi chán rồi, vậy cũng nên kết thúc chuyện này rồi." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn nhẹ nhàng nâng tay, kiếm chỉ hướng lên trời: "Kiếm Khí Chức Thiên La!"

Vô số cánh hoa màu tím ngưng tụ trong hư không, một cánh hoa đại diện cho một đạo kiếm khí, ngàn vạn cánh hoa chính là ngàn vạn kiếm khí! !

Kiếm khí gào thét, như cuồng phong bất tận, cũng như thiên la địa võng che lấp cả bầu trời, lấy Sở Cuồng Nhân làm trung tâm khuếch tán ra toàn bộ lôi đài.

Mỗi tiên chủng bị kiếm khí tấn công, lần lượt bị đánh bại!

Sau đòn tấn công dồn dập của kiếm khí, trên toàn bộ lôi đài, chỉ có một người kiêu hãnh đứng ở đó, đứng yên ở nơi mà hắn đã đứng trước đó.

"Ngay cả chút sức mạnh để các ngươi khiến cho ta di chuyển một bước cũng không có, Vương giả tiên chủng, thiên mệnh chi tử? A, thật không thú vị."

Sở Cuồng Nhân vung tay áo lên, nhịn không được xùy cười một tiếng.

Tiên chủng bốn phía nằm ngổn ngang, lộn xộn, hoặc trọng thương, hoặc sắp chết, đều không còn sức chiến đấu, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong lòng sinh ra một cảm giác vô cùng thất bại, cảm thấy thế giới đều u ám.

Tiên chủng như thế này lại sinh ra cùng một thời đại với bọn họ...

Bọn họ thật sự là thật đáng buồn.

"Vạn cổ chỉ xuất hiện một lần, còn một người thì ngông cuồng vạn cổ, Sở Cuồng Nhân, đệ nhất ngông cuồng vạn cổ... Ha, thật sự là danh bất hư truyền."

"Dị số, dị số."

Tiên nhân cách đó không xa cũng lắc đầu cảm khái.

Bọn họ nhìn tiên chủng của mình, trong mắt nhịn không được toát ra vẻ lo lắng, qua một trận chiến này, hi vọng đạo tâm của họ sẽ không bị lung lay.

Sưu...

Lúc này, có một đạo lưu quang màu hồng lướt về phía Phược Long Tác!

Lại là Long Tiên tóc đỏ của Long tộc!

"Hừ, Long tộc lại không giữ chữ tín sao?"

Cung Nguyệt hừ lạnh một tiếng.

Nàng vừa định xuất thủ, nhưng thật giống như đã phát hiện ra chuyện gì đó, khóe miệng hơi vểnh lên, thu liễm dao động tiên nguyên: "Thú vị."

Chỉ thấy trên lôi đài, chẳng biết lúc nào Sở Cuồng Nhân đã biến mất không thấy, trên lôi đài, chỉ còn lại một dấu chân của hắn.

Động phủ trong thạch trụ, Phược Long Tác quấn ở phía trên, bỗng nhiên Long Tiên tóc đỏ đi vào, hai mắt rực lửa chộp lấy Phược Long Tác.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên trước mặt hắn xuất hiện thêm một bóng dáng mặc bạch y.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

"Đồ của ta, ngươi cũng xứng nhúng chàm?"

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng, trong mắt xẹt qua ánh sáng băng lãnh.

"Cút ngay cho ta!"

Dưới cái nhìn của Long Tiên tóc đỏ, tuy Sở Cuồng Nhân có thể đánh bại một đám tiên chủng, nhưng dù sao cũng ở dưới tiên, dù có lực chiến mạnh tới đâu thì cũng có giới hạn.

Nhưng bản thân mình đã tới gần tam phẩm tiên nhân!

Sở Cuồng Nhân này, không thể nào là đối thủ của mình.

Hắn tung ra một chưởng, tiên nguyên bá đạo tuyệt luân gào thét, một con rồng dữ tợn điên cuồng cắn về phía Sở Cuồng Nhân!

"Tiên, không phải là ta chưa từng giết!"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng tụ.

Trên trăm đạo sức mạnh bản nguyên trong cơ thể gào thét tuôn ra, dao động bản nguyên kinh khủng xuất hiện trùng trùng điệp điệp, bao phủ bốn phương tám hướng! !

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo kiếm quang màu tím quét ra.

Kèm theo đó là một cú nổ kinh người!

Long Tiên Tóc đỏ trực tiếp bị đánh lui 100 trượng!

Vô số tu sĩ trợn mắt hốc mồm.

Long Tiên, bị một kiếm đánh lui! !

"Trong trận chiến vừa rồi, hắn hoàn toàn không xuất toàn lực! !"

Trên lôi đài, bọn người Nguyên Hư nhìn quanh người Sở Cuồng Nhân có hàng trăm đạo sức mạnh bản nguyên, tiên huy tươi sáng quấn quanh, không khỏi rung động nói.

Mà trong lòng Long Tiên tóc đỏ cũng không nhịn được hơi hồi hộp một chút.

Không tốt!

Chiến lực của kẻ này mạnh hơn hắn tưởng tượng!

"Nhất định phải nhanh chóng giải quyết hắn, cướp lấy Phược Long

Tác!"

Long Tiên tóc đỏ không có khả năng cứ như vậy từ bỏ Phược Long Tác, hắn giận dữ hét lên một tiếng, quanh người có long khí đỏ thẫm gào thét tuôn ra.

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, trực tiếp đánh ra một quyền, tiên nguyên bá đạo hóa thành hỏa diễm long khí, mạnh mẽ lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Một chiêu này, Long Tiên tóc đỏ không còn giữ lại chút sức lực nào, đủ để giết chết tất cả tiên dưới tam phẩm.

Thậm chí trong số tiên nhân tam phẩm không bằng hắn cũng sẽ bị trọng thương trong nháy mắt!

"Ngu xuẩn!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát một tiếng, từng đạo từng đạo Chứng Pháp Chi Ấn cũng hiện lên ở giữa không trung, phối hợp với sức mạnh bản nguyên.

"Thiên Liên kiếm ý! !"

Trong nháy mắt Côn Ngô kiếm bên hông hắn ra khỏi vỏ.

Kiếm quang màu tím chói mắt bạo phát, bỗng nhiên chém ra!

Kiếm quang che lấp bầu trời!

Kiếm khí và hỏa diễm long khí trực tiếp đâm sầm vào nhau.

Chỉ thấy dưới sự tấn công dồn dập của kiếm quang, toàn bộ hỏa diễm long khí tán loạn, kiếm quang dùng khí thế như chẻ tre đánh về phía Long Tiên tóc đỏ.

Chỉ nghe thấy một tiếng rồng gầm thê lương.

Thân thể Long Tiên tóc đỏ, bị kiếm quang xé rách ngay tại chỗ!

Máu rồng màu vàng hồng, vẩy ở khắp nơi, máu rồng nóng rực rơi xuống chỗ nào, thì xung quanh đều có ngọn lửa cháy rực lên, hóa thành đất khô cằn! !

Sở Cuồng Nhân, rút kiếm trảm Long Tiên!

Tình cảnh này, khiến cho chiến trường im ắng, hoàn toàn yên tĩnh.

Chúng tiên nhân biết chiến lực của Sở Cuồng Nhân đã đạt đến trình độ tiên nhân, nhưng không nghĩ tới, sẽ mạnh mẽ đến mức như thế này! !

Rút kiếm trảm Long Tiên!

Còn là một vị Long Tiên gần đến tam phẩm!

Tất cả tiên nhân ở đây, ngoại trừ Cung Nguyệt là tiên nhân đứng đầu ở Thanh Lan Tiên giới, thì tất cả những người còn lại đều không làm được!

Mọi người như chết lặng.

Tâm lý của chúng tiên chủng sụp đổ.

Chiến lực như vậy, cho dù bọn họ có thành tiên, vẫn không thể chịu nổi một kiếm của Sở Cuồng Nhân, không có gì khác biệt so với hiện tại.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi dám giết Long Tiên đảo Thần Long ta? !"

Thiếu chủ Xích Long khiếp sợ nói ra.

Sở Cuồng Nhân nhìn hắn một cái: "Không tuân thủ quy tắc, người không có chữ tín, giết thì giết, ngươi muốn như thế nào?"

Thiếu chủ Xích Long không còn cách nào khác.

Hắn sợ nếu bản thân nói thêm câu nào nữa, đối phương sẽ giết luôn cả mình.

Người này, không thể nói lý.

Sau khi giết Long Tiên tóc đỏ, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Phược Long Tác trên trụ đá kia, vươn tay cầm lấy nó.

Nhất thời, từng làn Tiên Khí huyền diệu tràn ra.

Vô số tu sĩ nhìn Phược Long Tác trong tay hắn, mặt mũi tràn đầy vẻ cực kỳ hâm mộ.

Đó chính là Chân Tiên khí.

Toàn bộ Thanh Lan Tiên giới cũng không có mấy món Chân Tiên khí!

Đương nhiên, hâm mộ thì hâm mộ, bọn họ cũng không dám đến cướp đoạt, không chỉ vì chuyện lúc trước, mà còn vì thực lực mà Sở Cuồng Nhân bày ra, nếu đến cướp đoạt, sợ không phải chỉ bị đối phương chém một kiếm đâu.

"Phược Long Tác sao? Vật này không tầm thường, còn tốt hơn cả Oán Phật ba đầu sáu tay, nếu luyện hóa nó, đối với ta sẽ có lợi ích rất lớn."

Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ, hài lòng cất kỹ Phược Long Tác.

Chương 1003: Vùng đất ngộ đạo của tiên nhân, tiên thụ và bồ đoàn, kiểm tra đạo tâm

Sở Cuồng Nhân cất kỹ Phược Long Tác, sau đó dò xét bên trong động phủ này một hồi, phát hiện một số ngọc giản bị phá vỡ, phần lớn là một số tiên pháp chưa hoàn thiện, tuy tạm thời không có tác dụng gì, nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn tạm thời thu lại, chờ sau này có thời gian sẽ từ từ nghiên cứu.

Chuyện Tiên Khí đã được quyết định, mọi người dự định tiếp tục thăm dò đảo Bồng Lai, nhưng điều kiện tiên quyết là phải trị thương cho chúng tiên chủng trước.

Bởi vì cuộc tỷ thí này là quyết định của chúng tiên, cho nên Sở Cuồng Nhân cũng không có hạ tử thủ, nếu không thì, những tiên chủng này sẽ không còn một ai có thể sống sót.

Trong thư viện trên chiến thuyền.

Sở Cuồng Nhân đang ôn chuyện với n Hồng Hoa.

Đối phương nói về trải nghiệm của mấy ngày qua, lúc nghe nàng trở thành thiên mệnh chi tử, Sở Cuồng Nhân có chút kinh ngạc.

"Tiểu Ái, phân tích n Hồng Hoa một chút."

Trong lòng Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Đột nhiên, tin tức từ ý chí Tiên giới lần lượt tràn vào trong đầu.

Ý chí Tiên giới này, nói trắng ra thì, giống như một vị thuốc đại bổ, cho dù tu sĩ đạt được thứ gì, tu vi, ngộ đạo hoặc các phương diện có thể tăng thực lực đều có thể đạt được sự gia tăng to lớn.

"Ý chí Tiên giới này, nói trắng ra là cùng một loại với Thiên Đạo, Tiểu Ái, ngươi nói ta có Thôn Thiên Thần Đạo Quyết, vậy có thể nuốt nó hay không?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Thôn Thiên Thần Đạo Quyết huyền diệu, lặng lẽ thi triển.

Trong nháy mắt, bỗng nhiên đồng tử của ba thiên mệnh chi tử n Hồng Hoa, Lâm Viêm, Nguyên Hư co rụt lại, trong lòng nhịn không được sinh ra cảm giác tim đập nhanh.

Ý chí Tiên giới trong cơ thể của bọn họ lại nhịn không được run lên một chút.

"Đây là chuyện gì vậy?"

"Dường như ý chí tiên giới đang kiêng kị cái gì đó?"

"Ảo giác sao? Ta vừa mới cảm thấy Vương thật đáng sợ."

Ba thiên mệnh chi tử không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

Nhất là n Hồng Hoa ở gần Sở Cuồng Nhân nhất, cũng lui về sau hai bước theo bản năng, sau đó lập tức lấy lại tinh thần, nhất thời cảm thấy mình quá thất lễ, sao mình lại có thể làm ra chuyện bất kính với Vương như vậy?

"Căn cứ vào phân tích, tính khả thi là 80%, nhưng mà chỉ có thể nuốt ý chí Tiên giới trên người những thiên mệnh chi tử này thôi, không có cách nào nuốt chửng ý chí Tiên giới hoàn chỉnh." Tiểu Ái từ tốn nói.

"Vì cái gì?"

"Ý chí Tiên giới trên người thiên mệnh chi tử chỉ là một bộ phận cực nhỏ, ý chí Tiên giới hoàn chỉnh có thể phát hiện sự uy hiếp từ những ý chí Tiên giới này, sau đó chặt đứt liên hệ, bảo vệ bản thân."

"Thì ra là thế."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Hắn thu liễm dao động thôn thiên Thần Đạo công.

n Hồng Hoa nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy Sở Cuồng Nhân trước mặt lại trở nên thân thiết như cũ, vừa rồi, hẳn là ảo giác nhỉ?

"Ý nghĩa phía sau cuộc tranh đấu thiên mệnh này còn chưa rõ ràng, hiện tại không thích hợp để hành động thiếu suy nghĩ, trước tiên nên quan sát một khoảng thời gian."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Dù sao, những ý chí Tiên giới này cũng sẽ không vô duyên vô cớ biến mất.

Đợi đến khi có người thu thập toàn bộ, hắn lại nuốt chửng một lần là được, hắn cũng muốn nhìn xem ý chí Tiên giới này muốn làm cái gì.

"Đại tiên sinh, chúng ta muốn đi đâu vậy?"

Lúc này, Cố Lưu Phương hiếu kỳ hỏi thăm một câu.

Hắn phát hiện, những đạo thống cấp Tiên này cũng không phải nổi hứng thăm dò đảo Bồng Lai, mà dường như đang có mục đích gì

đó.

"Nơi nồng nặc Tiên Khí nhất bên trong đảo Bồng Lai."

Đại tiên sinh cười nhạt một cái nói.

"Nơi nồng nặc Tiên Khí nhất bên trong đảo Bồng Lai?"

Mấy tiên chủng hai mặt nhìn nhau.

Ngược lại Sở Cuồng Nhân là không cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì giống với các tiên nhân còn lại, hắn cũng cảm thấy bên trong đảo Bồng Lai này, có một nơi có Tiên Khí cực kì nồng đậm, vượt xa những nơi còn lại.

Chỗ đó, chính là nơi chúng tiên cần đến.

Rất nhanh.

Chúng tiên thấy được một ngọn núi ở nơi xa.

Ngọn núi kia, cao đến 10 triệu trượng, mà bên trên ngọn núi có một cái cây phát ra tiên huy tươi sáng, toàn thân vàng rực... Tiên thụ!

Mà dưới gốc tiên thụ, lại có một cái bồ đoàn.

Bên trên bồ đoàn không nhuốm bụi trần, nếu nhìn kỹ, phía trên có vô số đạo văn huyền diệu đan xen nhau, dường như ẩn chứa nguyên lý của đạo!

Dường như mọi người đều nhìn thấy một hình ảnh, một nam tử trung niên mặc đạo bào, đầu đội ngọc quan đi đến dưới tiên thụ, ngồi bên trên bồ đoàn, ngồi nhìn mây trời bên trên, cảm ngộ thiên địa đại đạo...

"Cái này, đây là nơi một vị lão tiên nhân nào đó ngộ đạo!"

"Bồ đoàn này dính khí tức của vị lão tiên nhân kia, đã trở thành một báo vật, có thể giúp người ngộ đạo, e là giá trị của cái bồ đoàn này còn gấp trăm ngàn lần Phược Long Tác trước đó! !"

"Khí tức của vị lão tiên nhân kia quá sâu và khó dò, chắc chắn là cường giả đứng đầu trong số các tiên nhân, cho dù là trong Tiên giới hoàn chỉnh, chỉ sợ cũng là kẻ đứng trên đỉnh, chẳng lẽ hắn cũng là Tiệt Giáo Chi Chủ? ? !"

Bốn chữ Tiệt Giáo Chi Chủ vừa được thốt ra, mọi người giật mình kêu lên.

Những nhân vật kia, quá xa vời đối với chúng tiên.

Bọn họ chỉ nghe nói về nó trong những lời đồn đại cổ xưa.

"Cho dù như thế nào, nơi ngộ đạo này, bồ đoàn này đều là một cơ duyên to lớn, tuyệt đối không thể bỏ lỡ."

"Còn có tiên thụ kia, cho dù là một chiếc lá trên tiên thụ cũng đều linh đan diệu dược, đủ để chúng ta phân chia."

"Không tệ..."

Mọi người nhing tiên thụ và bồ đoàn, tiên thụ thì còn tốt, cành lá rậm rạp, cái cây lớn như vậy, đủ để bọn họ phân chia.

Hiện tại quan trọng nhất, là bồ đoàn kia.

"Bồ đoàn kia, người nào lấy được trước chính là của người đó."

Một vị tiên nhân không kiềm chế nổi, dẫn đầu xông ra ngoài.

"Chết tiệt, hành động nhanh thật!"

"Cái bồ đoàn này, là của ta, đừng giành với ta!"

Trong lúc nhất thời, chúng tiên nhân ào ào xuất thủ.

Cường giả Cung Nguyệt cũng có suy nghĩ muốn xuất thủ, nhưng dường như nàng đã nhận ra điều gì đó, nên không tùy tiện hành động.

Xẹt, xẹt, xẹt...

Nguyên một đám tiên nhân xông về phía tiên thụ và bồ đoàn trên đỉnh núi.

Nhưng bọn họ còn chưa tới gần, một luồng sức mạnh vô danh bỗng nhiên tràn ra từ bên trong cái bồ đoàn kia, hình thành một trường lực vô hình.

Bịch...

Tiên nhân xông lên đầu tiên trực tiếp nằm trên đất.

Bịch, bịch, bịch...

Nguyên một đám tiên nhân dường như gặp phải một luồng sức mạnh không thể chống cự, ào ào nằm rạp trên mặt đất, hoảng sợ nhìn bồ đoàn kia.

"Cái này, đây là sức mạnh gì vậy?"

"Đạo tâm! Đó chính là áp chế đạo tâm!"

Có tiên nhân đã nhận ra điều gì đó, sắc mặt hơi đổi.

Luồng sức mạnh mênh mông tản ra từ bên trong cái bồ đoàn kia, là nhằm vào đạo tâm của tu sĩ, sức mạnh này, còn đáng sợ hơn bất cứ tiên pháp nào.

"Bồ đoàn này, đang kiểm tra đạo tâm của mọi người."

Cung Nguyệt từ tốn nói.

Sau đó, bóng dáng của nàng lóe lên, cũng đi về phía bồ đoàn.

Nhóm tiên chủng cũng ào ào xuất thủ, dù sao cũng chỉ kiểm tra đạo tâm, cũng không phải kiểm tra tu vi, vậy thì không có gì chắc chắn bọn họ sẽ tệ hơn những tiên nhân kia.

Nhưng khi nhưng tiên chủng này đi không tới mấy bước, đã trực tiếp nằm rạp trên mặt đất, ngay cả một nửa của tiên nhân cũng không bằng.

Cái gì? !

Chúng tiên chủng không khỏi sửng sốt một chút.

"Đây chẳng phải nói đạo tâm của chúng ta cực kỳ kém hay sao?"

Trong thoáng chốc, trong đầu của bọn họ hiện ra bóng người của Sở Cuồng Nhân.

Trong lòng, sinh ra một sự hoảng sợ.

Bọn họ đột nhiên hiểu rõ.

Không phải đạo tâm của bọn họ quá kém, mà bởi vì bọn họ vừa bị Sở Cuồng Nhân đánh bại, đạo tâm gần như bị sụp đổ.

Thử hỏi, làm sao bọn họ còn tư cách kiểm tra đạo tâm chứ?

"Sở Cuồng Nhân, lại là Sở Cuồng Nhân!"

"Chẳng lẽ, đời này chúng ta đều phải sống dưới cái bóng của hắn sao?"

Một số tiên chủng cắn răng, mặt mũi tràn đầy vẻ không cam lòng.

"Không, ta không muốn, ta chính là thiên mệnh chi tuử! ! Làm sao có thể chịu thua người khác!"

Thiên mệnh chi tử Lâm Viêm gầm nhẹ một tiếng, từ dưới đất bò dậy, đi về phía bồ đoàn.

Một số tiên chủng không cam lòng, cũng cố gắng chống đỡ, chuyển động thân thể.

Chương 1004: Đạo tâm không thể phá vỡ, lòng ta như ánh sáng, không nên có bóng tối

Trên đỉnh núi.

Một đám tiên nhân, tiên chủng đang đến gần bồ đoàn.

Thế nhưng, bồ đoàn kiểm tra đạo tâm quá nghiêm khắc, cho dù là tiên nhân như Cung Nguyệt cũng không thể tới gần bồ đoàn trong vòng 100 trượng.

Giờ phút này, không ít tiên nhân đã mồ hôi đầm đìa, nằm rạp trên mặt đất.

Có vài tiên chủng cũng suýt nữa ngất đi.

"Quá khó khăn, thực sự quá khó khăn."

"Xem ra chúng ta không có cách nào lấy được cái bồ đoàn này."

Một vị tiên nhân lắc đầu thất vọng nói ra.

Hắn cũng được xem như người đứng đầu bên trong những tiên nhân này, nhưng cho dù là hắn cũng không có cách nào tới gần bồ đoàn trong vòng 500 trượng.

Hiện tại, hắn cảm thấy chỉ cần đi một bước là đạo tâm của hắn sẽ bị đánh đập, nếu cứ tiếp tục đi tới đích, đạo tâm của hắn, chỉ sợ cũng sẽ hỏng mất, nếu quả thật là vậy, thì chính là được chẳng bằng mất.

"Xem ra chỉ có thể dừng bước tại đây."

Cung Nguyệt lắc đầu nói ra, cho dù là nàng, cũng không đi nổi nữa, nàng nhìn cái bồ đoàn kia, trong mắt xẹt qua một tia thất vọng, không cam lòng.

"Ai, thiên ý là như vậy, vật này, không phải là thứ ta có khả năng nắm giữ."

Bịch, bịch...

Lúc này, bỗng nhiên một loạt tiếng bước chân vang lên.

Chỉ thấy một nam nhân mặc bạch y bước vào đỉnh núi, đi về phía bồ đoàn, người này mặc một bộ bạch y, bước chân nhẹ nhàng, dường như không có chút áp lực nào.

Người này, chính là Sở Cuồng Nhân.

"Là hắn!"

"Chờ một chút, tại sao hắn không có chút áp lực nào."

Các tiên chủng như Lâm Viêm, Đao Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, mặt mũi không khỏi tràn đầy kinh hãi, bọn họ phải khó khăn lắm mới bước đi được, đến nửa bước cũng cực kỳ khó khăn.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, dường như không có chút áp lực nào!

"Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?"

Nguyên Hư nhìn Sở Cuồng Nhân đi lướt qua mình, không dám tin.

Hắn là tiên nhân chuyển thế, đạo tâm của hắn cũng không hề thua kém khi so với Cung Nguyệt, tuy vừa rồi bị Sở Cuồng Nhân đả kích, nhưng cũng không yếu hơn tiên nhân còn lại, cho nên hắn đã bỏ xa các tiên chủng kia ở sau lưng.

Vốn dĩ, hắn có chút đắc ý, nhưng bây giờ, so sánh với Sở Cuồng Nhân, đạo tâm của hắn gần như là không đáng giá nhắc tới.

Nghĩ đến đây, đạo tâm của Nguyên Hư chấn động, sức mạnh đè ép đạo tâm của hắn đột nhiên được tăng cường, trực tiếp đè hắn nằm sấp trên mặt đất!

Nhưng đối chuyện này, Sở Cuồng Nhân sẽ không để ý tới.

"Rốt cuộc ngươi là ai? !"

Nguyên Hư nằm rạp trên mặt đất, nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Không chỉ có tiên chủng, các tiên nhân cũng như rơi vào mộng cảnh.

Khi Sở Cuồng Nhân vượt qua nhóm tiên chủng, cũng bắt đầu vượt qua nguyên một đám tiên nhân, khi đi qua mấy vị tiên sinh trong thư viện, hắn dừng lại một chút, khẽ vuốt cằm với mấy vị tiên sinh đã bối rối, lên tiếng chào hỏi.

Sau đó, hắn tiếp tục đi về phía trước.

Bước đi nhẹ nhàng, giống như đang đi dạo.

Cho đến khi, vượt qua Cung Nguyệt.

Trở thành người tới gần cái bồ đoàn kia nhất.

Hít...

Tiên chủng, các tiên nhân đều hít vào một ngụm khí lạnh.

"Chuyện này, chuyện này sao có thể! !"

"Đạo tâm của hắn lại vượt trội hơn tất cả chúng ta! !"

"Có phải hắn đang dùng thủ đoạn nào hay không?"

"Gian lận?"

"Đây là kiểm tra nhằm vào đạo tâm, làm sao mà gian lận? Một tiên chủng tuổi trẻ, vì sao lại có đạo tâm như thế?"

Không có ai biết.

Trước đó, khi còn chưa bước vào Tiên giới, Sở Cuồng Nhân vượt qua một ma chướng, từ đó về sau, đạo tâm của hắn khó có thể bị rung chuyển.

Đạo tâm tăng lên đến một cảnh giới mạnh mẽ không thể tưởng tượng nổi!

Kiểm tra đạo tâm của bồ đoàn này, rất mạnh!

Cho dù là tiên nhân như Cung Nguyệt, đã trải qua vô số thăng trầm của cuộc đời cũng không thể vượt qua, nhưng mà hắn... Có thể! !

Đạo tâm của hắn, không gì có thể phá, không cách nào rung chuyển! !

"Thập tam tiên sinh thật sự là có thể làm những việc mà người khác không thể!"

Đại tiên sinh cảm khái một tiếng.

Cái tiên sinh khác, học sinh, cũng đồng ý.

Mà lúc này, Sở Cuồng Nhân đã tới gần bồ đoàn 100 trượng, sức mạnh của cuộc kiểm tra đạo tâm không chỉ trực tiếp mạnh hơn gấp mười lần!

Nhưng bước đi của Sở Cuồng Nhân vẫn không ngừng, đi về phía bồ đoàn.

"Đạo tâm của ta, kiên cố!"

"Thiên hạ này, vật gì, chuyện gì, có thể khiến ta bị lay động?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, mà khi hắn không ngừng tới gần bồ đoàn, ở trước mặt hắn, dần dần xuất hiện vô số ảo ảnh.

Đế quốc bị hủy diệt, văn minh tinh vực Thương Khung bị phá hủy...

Những người và những thứ hắn quý trọng, không ngừng biến mất ở trước mặt hắn.

"Thật sự kém cỏi."

Đối với những thứ này, Sở Cuồng Nhân vẫn không hề bị lay động như cũ.

Sau đó, trước mặt hắn xuất hiện một tòa cung điện vô cùng nguy nga.

Trước cung điện, có vô số tiên nhân đứng đó.

"Tham kiến bệ hạ!"

Những tiên nhân này quỳ xuống trước hắn, giống như Vạn Tiên Lai Triều.

Ở trước mặt hắn, xuất hiện một vương tọa nguy nga làm bằng kim bích, phía trên tràn ngập sự cám dỗ vô cùng vô tận.

Dường như chỉ cần hắn ngồi lên, là có thể trở thành kẻ chấp chưởng càn khôn, nắm giữ quyền hành sinh sát của Tiên giới, chúa tể của thiên địa!

Nhưng Sở Cuồng Nhân chỉ nhìn thoáng qua, sau đó nhấc chân lên, trực tiếp giẫm lên trên vương tọa: "Chúa tể thiên địa? Ha, cám dỗ thật to lớn."

Ầm!

Một chân đạp xuống, vương tọa ầm ầm sụp đổ!

Vô số tiên nhân trước mắt cũng tiêu tán như mây khói.

"Chỉ tiếc, chúa tể của thiên địa, ta thích tự mình đoạt lấy, mà không phải dựa vào một ảo ảnh đưa cho." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này, đột nhiên thiên địa trở thành một vùng đất tăm tối.

"Nếu tiến lên phía trước một bước, ngươi sẽ chết!"

Trong bóng tối, có một giọng nói trầm ổn vang lên, giống như đến từ bốn phương tám hướng, khiến người ta không thể biết được nó truyền đến từ chỗ nào.

"Thú vị, nhưng ta thích... Tìm đường sống trong chỗ chết!"

Sở Cuồng Nhân tiếp tục đi về phía trước.

Đột nhiên, trong bóng tối có từng đạo kiếm khí bay ra ngoài, xuyên qua tứ chi của hắn, cảm giác đau đớn kịch liệt đánh thẳng vào não.

Giờ khắc này, là ảo ảnh hay là thực tế, dường như đã trở nên rối loạn.

Sắc mặt Sở Cuồng Nhân bình tĩnh, cho dù tứ chi có bị xỏ xuyên, nhưng hắn vẫn giống như không hề hay biết, tiếp tục bước đi.

Từng đạo từng đạo kiếm khí từ trong bóng tối bay ra, từng con ác quỷ dữ tợn bò ra, cũng đang xé rách thân thể của hắn.

Cho dù là địa ngục cũng không hơn cái này bao nhiêu.

"Lòng ta như ánh sáng, chỗ ta đến, không nên có bóng tối."

Sở Cuồng Nhân mình đầy thương tích, máu me đầm đìa nói.

Trong chốc lát, trên người hắn có vô số quang hoa nở rộ, vô số thương thế biến mất không còn thấy bóng dáng, kiếm khí bay tán loạn, ngàn vạn ác quỷ cũng tan rã.

Bóng tối vô cùng vô tận thắp sáng, không còn mù mịt.

"Thiện!"

Trong hư không, truyền đến một tiếng cười khẽ.

Ngay sau đó, tầm mắt Sở Cuồng Nhân thay đổi.

Trước khi kịp nhận ra, hắn đã chạy tới dưới gốc của tiên thụ kia.

Ở trước mặt hắn, là cái bồ đoàn không nhuốm bụi trần kia.

Ở sau lưng, tiên nhân, tiên chủng đã sớm sợ ngây người.

"Hắn, hắn thành công! !"

"Vậy mà hắn thật sự thành công, hắn thật sự đi tới đó, trời ạ, đạo tâm của người này, rốt cuộc đã mạnh mẽ tới mức nào rồi? !"

"Thiên phú, thực lực đều không gì sánh kịp, hiện tại, ngay cả đạo tâm cũng không thể bị phá vỡ, người này, quả thật không có chút khuyết điểm nào!"

"Người này, thật sự là tu sĩ trời sinh!"

Vốn dĩ các tiên nhân cho rằng Sở Cuồng Nhân đã gây rung động cho bọn họ đủ nhiều rồi, nhưng người này, lại nhiều thay đổi sự hiểu biết của bọn họ.

Người này thâm sâu khó dò, giống như một cái động không đáy.

"Công tử, đã định trước phải đứng trên đỉnh của Tiên Đạo."

Lam Vũ nhìn bóng lưng của Sở Cuồng Nhân, ánh mắt tràn đầy cuồng nhiệt.

"Vương không hổ là Vương, có thể dễ dàng làm được chuyện mà chúng ta ngay cả nghĩ cũng không dám." n Hồng Hoa cũng vô cùng tán thưởng.

"Lão đại uy vũ! !"

Tiểu hồ ly chỉ biết hung hăng reo hò, dưới cái nhìn của nàng, Sở Cuồng Nhân dường như trở thành người không gì là làm không được.

"Ta nghĩ là, ta đã đánh giá rất cao khả năng của hắn, không nghĩ tới đánh giá đó vẫn còn thấp." Cung Nguyệt nỉ non nói.

Chỉ so đạo tâm, nàng đã kém xa.

Toàn bộ Thanh Lan Tiên giới, sợ cũng không có người nào có thể với tới.

Chương 1005: Tự sáng tạo bản nguyên, siêu thoát tất cả, đại cấm kỵ của trời đất

Dưới gốc tiên thụ, Sở Cuồng Nhân nhìn bồ đoàn trước mắt, thần sắc đạm mạc, hắn có thể cảm nhận được dao động huyền diệu ẩn chứa trong đó.

Đây là một bảo vật giúp người ta ngộ đạo.

Tâm niệm của hắn chuyển động.

"Có lẽ, thời cơ đã đến." Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm, hắn trực tiếp ngồi lên trên bồ đoàn trước mắt, nhất thời, cảm giác được một nguồn năng lượng xông lên đầu.

Hắn bắt đầu thử tự tạo bản nguyên.

Chỉ thấy trong cơ thể hắn có từng đạo sức mạnh bản nguyên lao ra, lơ lửng trên không trung, có ánh trăng bản nguyên, Sát Lục bản nguyên, hàn đạo bản nguyên, hỏa diễm bản nguyên, sinh mệnh bản nguyên, Tử Vong bản nguyên, Thời Không bản nguyên...

Hàng trăm bản nguyên hóa thành các chùm sáng, lơ lửng giữa không trung, giống như những ngôi sao lớn, hóa thành một bầu trời đầy sao.

Ở phía xa, chúng tiên thấy thế, không khỏi ngạc nhiên.

"Đây là lần đầu tiên ta thấy một người có thể lĩnh hội được nhiều sức mạnh bản nguyên như vậy, con đường tu hành của hắn thực sự không thể tưởng tượng nổi."

"Hắn còn chưa bước vào con đường thành tiên, vì cái gì? Vì cái gì lĩnh hội nhiều bản nguyên như vậy, còn chưa bước vào đường thành tiên?"

Các tiên nhân nhìn thấy hàng trăm bản nguyên mà kinh thán.

Đồng thời, cũng không nhịn được cảm thấy nghi hoặc.

Nhưng không ai có thể cho bọn họ một lời giải đáp.

Dù có đánh chết bọn họ cũng không nghĩ ra được, một kẻ nghịch thiên phạt tiên giữa trời đất, thế mà tìm không thấy bản nguyên của chính mình.

Hắn nói, không có bản nguyên thuộc về mình.

Loại chuyện thế này, không thể tưởng tượng.

Từ trước đến nay, cũng chưa từng nghe thấy.

Mà những gì Sở Cuồng Nhân đang làm bây giờ, càng kinh thiên động địa hơn! !

"Bản nguyên của ta..."

"Ta đạo, là đạo tự cường vô địch, bản nguyên của ta cũng coi là bản nguyên tự cường vô địch, là bản nguyên vượt qua giới hạn!"

Trong đầu của Sở Cuồng Nhân, vô số tiên pháp, tri thức, và cảm ngộ bản nguyên không ngừng đan xen vào nhau, giống như Tuyến Đoàn hỗn loạn, không có trật tự.

Mà bây giờ, hắn lại tiến hành chải chuốt Tuyến Đoàn.

Trong quá trình này, hắn tự nói với chính mình về cảm ngộ đang không ngừng tăng cường, trong mơ hồ, hắn cảm nhận được gì đó.

Nhưng cuối cùng vẫn bắt không được.

"Cho dù là bảo vật giúp người ta ngộ đạo cũng không thể giúp ta tự tạo ra bản nguyên sao? Chẳng lẽ, đạo của ta chỉ có thể đi đến đây thôi sao?"

Trong lòng của Sở Cuồng Nhân hiện ra một tia không cam lòng.

"Không, không thể!"

"Đúng rồi."

Dường như hắn nghĩ tới điều gì đó, tay lấy ra tấm thẻ.

Đó là thẻ đốn ngộ cấp Thần mà hắn đã rút được cách đây một thời gian, có thể giúp cho người ta tiến vào trạng thái đốn ngộ, hắn không nói hai lời liền sử dụng.

Thẻ đốn ngộ cấp Thần cùng với bồ đoàn, dưới sự tăng cường của cả hai, cảm giác của Sở Cuồng Nhân đối với bản nguyên của mình càng rõ ràng hơn.

"Còn chưa đủ!"

Sở Cuồng Nhân lấy ra vài hũ Ngộ Thần Tửu còn lại.

Đế khí chuyển động.

Đột nhiên, vò rượu vỡ nát, tửu khí bốc hơi đầy trời, Sở Cuồng Nhân mở ra khẽ hít, rượu bị hắn hút một mạch vào trong cơ thể.

Ngộ Thần Tửu, thẻ đốn ngộ, bồ đoàn...

Dưới sự tăng cường của ba thứ này, trạng thái đốn ngộ của Sở Cuồng Nhân đã tiến vào trạng thái không thể tưởng tượng được, hắn của hiện tại, mặc kệ là muốn lĩnh hội bản nguyên gì thì đều có thể nhanh chóng nắm giữ, thậm chí có thể thành tiên ngay tức khắc.

Nhưng cái này cũng không phải là mục đích của hắn.

Hắn muốn tự tạo bản nguyên.

"Tự cường vô địch chi đạo, ta chính là như vậy!"

"Ta chính là bản nguyên!"

Sở Cuồng Nhân ở trong cõi u minh, dường như bắt được cái gì đó, nhưng, linh cảm lại giống như con lươn nhẵn mịn, vừa bắt được thì đã tuột mất.

"Tự tạo bản nguyên, dị số trong thiên địa, cũng được, ta đến giúp ngươi một chút, có lẽ, ngươi sẽ có cơ hội hơn."

Một âm thanh vang lên trong tâm trí của Sở Cuồng Nhân.

Đùng!

Toàn bộ mảnh vụn ở đảo Bồng Lai bỗng nhiên chấn động.

Chỉ thấy linh khí vô tận dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Không.

Nói cho đúng là mạnh mẽ lao về phía tiên thụ vàng rực bên cạnh hắn.

"Chuyện gì đang xảy ra? !"

"Chuyện này, đây là chuyện gì vậy?"

"Vậy mà tiên thụ kia lại đang chủ động hấp thu linh khí, chuyện này, linh khí trên Bồng Lai đảo gần như bị tiên thụ hút sạch."

Mọi người kinh ngạc kêu lên, không biết dị số từ đâu mà đến.

Sau đó, một cảnh tượng càng kinh người hơn xuất hiện.

Chỉ thấy tiên thụ kia chấn động, lại vươn ra một dây leo đến trên đỉnh đầu của Sở Cuồng Nhân, đọng lại một giọt sương.

Khi hạt sương ngưng tụ, sức mạnh của toàn bộ tiên thụ dường như bị rút khô, nhanh chóng khô héo.

"Tiên thụ làm sao vậy? ! Hấp thu tất cả linh khí của đảo Bồng Lai, lại bỏ ra toàn bộ sinh mệnh ngưng tụ ra tinh hoa là hạt sương này chứ?"

"Không, không chỉ là hạt sương đơn giản như vậy..."

Trong mắt Cung Nguyệt hiện lên vẻ kinh hãi.

Nàng nhìn về phía hạt sương kia, cảm giác được bên trong hạt sương đó ẩn chứa một luồng sức mạnh tiên thức vô cùng khủng bố! !

So với sức mạnh tiên thức kia, nàng cảm thấy, tiên thức của chính mình chỉ mới là một giọt sương mai, mà cái kia, là một dòng sông lớn!

"Đó là tiên thức mà chủ nhân của nơi này lưu lại khi ngộ đạo sao?"

"Sức mạnh của tiên thức lưu lại vẫn còn sức mạnh đáng sợ như vậy sau khi đi qua một kỷ nguyên, mạnh nhất trong số những tiên nhân! Tuyệt đối là một trong số mấy vị đứng đầu trong Tiên giới hoàn chỉnh kia."

"Thật sự là Tiệt Giáo Chi Chủ! !" Cung Nguyệt khiếp sợ.

Giờ phút này, hạt sương kia hội tụ sức mạnh tiên thức của Tiệt Giáo Chi Chủ, linh khí của Bồng Lai đảo và tinh hoa của tiên thụ nhỏ xuống.

Đi một tiếng, rơi vào trên đầu Sở Cuồng Nhân.

Tất cả mọi người đều tràn đầy hoảng sợ, bọn họ không biết Sở Cuồng Nhân đang làm cái gì, nhưng đây tuyệt đối là cơ duyên khó có thể tưởng tượng nổi.

Chỉ riêng giọt sương kia cũng đủ để khiến cho người ta thành tiên ngay tức khắc, thậm chí khiến cho những tiên nhân như bọn họ tăng tu vi lên hơn mấy cấp bậc.

Sở Cuồng Nhân, người đang cố gắng tự tạo bản nguyên, nhưng cuối cùng vẫn không bắt được linh cảm, bỗng nhiên cảm thấy đỉnh đầu mát lạnh.

Ngay sau đó, linh cảm mà hắn làm sao cũng không bắt được, đã nắm chắc trong tay.

Trong khoảnh khắc đó, trong đầu hắn đùng một tiếng, giống như tiếng nổ lớn của vũ trụ, phần lớn cảm ngộ phun ra ngoài.

"Ta tự cường vô địch, vượt qua bản thân, vượt qua tất cả!"

"Ta tức là bản nguyên! !"

Một điểm sáng, hình thành ở trong cơ thể hắn.

Trong nháy mắt đó, bản nguyên của Sở Cuồng Nhân, xong rồi! !

Bên ngoài.

Đột nhiên, hàng trăm sức mạnh bản nguyên lơ lửng trong không trung bỗng nhiên cùng nhau chấn động, sau đó như bách xuyên quy hải, chui vào cơ thể Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân lĩnh hội đông đảo bản nguyên, tại thời khắc này không ngừng dung nhập ánh sáng kia, dung nhập bản nguyên chân chính của hắn!

Vốn chỉ là ánh sáng bản nguyên tự cường vô địch, lại nhanh chóng lớn mạnh!

Một sự mạnh mẽ tuyệt luân, dường như vượt qua tất cả bản nguyên, từ trong cơ thể của Sở Cuồng Nhân tuôn ra, khuếch tán khắp nơi.

Các tiên nhân trên đảo Bồng Lai, sắc mặt đều tahy đổi, nhìn chằm chằm vào Sở Cuồng Nhân, trong lòng sinh ra một cảm giác sợ hãi.

"Hắn, hắn làm cái gì? Tại sao, ta lại cảm nhận được sợ hãi, bản nguyên của ta là tiên nguyên, vậy mà lại đang run rẩy? !!"

"Cảm giác vượt trội hơn tất cả này, là cái gì? !"

Sở Cuồng Nhân ngồi trên bồ đoàn, đưa lưng về phía chúng tiên, giống như một Tiên Vương vô thượng áp đảo Cửu Thiên Thập Địa, chúng sinh trong vũ trụ!

Tiên huy trên người hắn chói sáng, bản nguyên mạnh mẽ tràn ngập, khuếch tán ra toàn bộ đảo Bồng Lai và Thanh Lan Tiên giới.

Thậm chí, là toàn bộ vũ trụ! !

Giờ khắc này, đại đạo Vũ Trụ vì vậy mà chấn động, từng mảnh vỡ ý chí Tiên giới của Tiên giới cũng vì đó mà run sợ.

Một loại bản nguyên không thuộc về vũ trụ này, nằm ngoài tầm kiểm soát của Vũ Trụ này ra đời! !

Mà kẻ tạo ra bản nguyên này, là kẻ có một mệnh cách hư vô, cũng là tu sĩ không chịu sự khống chế của đại đạo Vũ Trụ!

Điều cấm kỵ lớn nhất giữa trời đất, đã sinh ra như thế đấy!

Toàn bộ vũ trụ, những cường giả trong Tiên giới muốn trừ bỏ nó, nhưng một chút tác dụng cũng không có, thậm chí ào ào bị phản phệ.

Chương 1006: Thu hoạch tràn đầy, Kiếm Quan và Đao Quan lại giao phong lần nữa

Khi Sở Cuồng Nhân tự tạo ra bản nguyên thuộc về mình, điều cấm kỵ lớn nhất trong vũ trụ cũng theo đó mà sinh ra, gây chấn động toàn bộ vũ trụ.

Vô số người có thể vì đó mà hồi hộp.

Muốn suy diễn, nhưng lại không có biện pháp.

Cho dù Thôi Diễn chi pháp lợi hại thế nào cũng lấy đại đạo Vũ Trụ làm cơ sở, thế nhưng người này, làm sao lại có thể vượt qua cả sự khống chế của đại đạo?

Cưỡng ép vượt qua, thậm chí sẽ phải gánh chịu phản phệ.

Bên trong đảo Bồng Lai.

Bản nguyên trên người Sở Cuồng Nhân càng trở nên mãnh liệt hơn, trước đó, hắn lĩnh hội bản nguyên cũng dung nhập toàn bộ vào bên trong bản nguyên tự cường vô địch.

Bản nguyên này, càng hoàn thiện hơn.

Sở Cuồng Nhân, khoảng cách thành tiên, chính thức bước một bước dài.

Chỉ đợi bản nguyên này hoàn chỉnh, chính là lúc hắn thành tiên, mà khác biệt so với những người khác chính là, hắn không cần độ tam tai cửu kiếp.

Tam tai cửu kiếp, hay còn gọi là đường thành tiên, là một loại khảo nghiệm của đại đạo Vũ Trụ, nhưng bản nguyên của hắn không nằm trong sự kiểm soát của đại đạo Vũ Trụ.

Tam tai cửu kiếp này, làm sao buông xuống đầu của hắn được? ?

Theo một ý nghĩa nào đó, Sở Cuồng Nhân đã siêu thoát.

"Thành công, thật sự thành công!"

"Vất vả những năm này, rốt cục cũng tự tạo ra bản nguyên thuộc về chính ta." Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra, vui mừng chợt lóe lên.

Hắn từ từ đứng dậy, nhìn lên bồ đoàn trước mặt.

Bồ đoàn này, đạo văn đã bị phá nát, không thể giúp người ta ngộ đạo nữa, đã trở nên không khác mấy với những cái bồ đoàn bình thường.

Tiên thụ bên cạnh cũng đã héo rũ cành lá.

Toàn bộ linh khí của đảo Bồng Lai đều bị hút hết.

Sở Cuồng Nhân cảm thấy trong đầu của mình, có thêm một phần truyền thừa, một phần đến từ truyền thừa của Tiệt Giáo Chi Chủ! !

"Tập hợp thẻ đốn ngộ cấp Thần, Ngộ Thần Tửu, bồ đoàn, tiên thụ và linh khí của đảo Bồng Lai, cộng thêm tiên thức của Tiệt Giáo Chi Chủ, cho nên mới khiến ta nắm chắc cơ hội kia trong chớp mắt, tự tạo ra bản nguyên tự cường vô địch."

"Không, không chỉ có như thế. Còn phải cộng thêm mấy năm ta nỗ lực cảm ngộ, tri thức bên trong biển sách, đoạn đường này, quả thật không hề dễ đi."

Sở Cuồng Nhân cảm khái một tiếng.

Sau đó, hắn cúi người chào bồ đoàn trước mặt, chân thành nói: "Công ơn của các bậc tiền bối, tại hạ ghi nhớ trong lòng."

Hắn gửi tới lời cảm ơn tới Tiệt Giáo Chi Chủ.

Tuy nhiên, tiên thức mà đối phương lưu lại ở nơi đây đã tiêu tán.

Sở Cuồng Nhân quay người rời đi.

Sau lưng, một đám tiên nhân vẫn kinh ngạc và nghi ngờ mà nhìn hắn, căn bản không biết trên người của đối phương đến tột cùng đã có chuyện gì xảy ra.

Tự tạo bản nguyên, loại chuyện thế này thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng bọn họ biết, một phần là do đối phương có cơ duyên lớn.

Bọn họ nhìn bồ đoàn và tiên thụ đã mất đi sức mạnh kia, trong lòng đau xót, cơ duyên này, cứ như vậy tan mất trước mặt bọn họ.

Chúng tiên nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra vẻ khác thường.

Cơ duyên chắc chắn là bị đối phương chiếm.

Có thể đoạt lại sao?

Nhưng nghĩ tới bản nguyên Sở Cuồng Nhân vừa mới thi triển ra, bọn họ không khỏi rùng mình một cái, không dám tùy ý động thủ.

Thêm nữa mấy vị tiên sinh của thư viện cũng đều ở nơi này.

Muốn động thủ, cũng phải cân đo đong đếm.

Sau đó, mọi người ở bên trong đảo Bồng Lai thăm dò mấy tháng, nhưng mà, bởi vì tiên thụ hấp thu linh khí đảo của Bồng Lai, không ít cơ duyên cũng theo đó tan mất, mọi người cũng không có thu hoạch gì lớn.

Các đại đạo thống hưng phấn đến, nhưng lại đi về với vẻ thất vọng.

Chỉ có Sở Cuồng Nhân, thắng lợi trở về.

Bọn người Sở Cuồng Nhân trở lại thư viện.

Đi theo, còn có Ngọc Thanh Tiên Môn Cung Nguyệt và n Hồng Hoa.

"Ta và viện trưởng nhiều năm không gặp, lần này vừa đúng lúc có thể đi tìm hắn ôn chuyện." Cung Nguyệt đơn thuần là muốn qua bái phỏng một chút.

n Hồng Hoa thì thật vất vả tìm tới Sở Cuồng Nhân, cũng không dễ dàng rời đi như vậy, muốn đi theo đối phương một khoảng thời gian trước đã.

...

Sau khi chuyện ở đảo Bồng Lai được giải quyết xong.

Bên trong Thanh Lan Tiên giới, tuy bên ngoài có vẻ bình tĩnh, nhưng dưới đáy lại sóng ngầm phun trào, các đại đạo thống cấp tiên đều đang chuẩn cái gì đó.

Ai cũng rõ ràng, thời gian ngày thường sẽ không kéo dài quá lâu.

Thiên mệnh chi tranh, còn chưa kết thúc.

Nhưng mà, ở phía dưới màn che thiên mệnh chi tranh, trong Tiên giới cũng có một màn kịch mãn nhãn đang không ngừng diễn ra.

Chẳng hạn như.

Ngay hôm nay.

Bên ngoài Táng Kiếm Hải, một lão giả tóc mai đã có màu bạc đi vào, một thân kiếm ý kinh người phóng lên tận trời, phong vân bao phủ đầy trời.

Đao khách bên trong Táng Kiếm Hải đều cảm nhận được kiếm ý này.

"Luồng sức mạnh này, chẳng lẽ là... Kiếm Quan? !"

"Vậy mà Kiếm Quan lại đến rồi!"

"Hừ, lần trước hắn bị đánh bại còn chưa đủ thảm sao? !"

Sắc mặt của một số đao khách âm trầm.

Sưu, sưu, sưu...

Từng bóng người lần lượt bay ra, đi đến trước mặt Kiếm Quan.

Một người trong đó mặc trường bào màu đen, bên hông đeo một thanh trường đao màu trắng, long hành hổ bộ, đao ý như gào thét.

"Kiếm Quan, ngươi còn dám tới?"

Nam tử mặc hắc bào chế nhạo.

"Vì sao không dám?"

Kiếm Quan khẽ cười một tiếng, ánh mắt liếc nhìn toàn trường: "Một đám bại tướng, Đao Quan đâu, để hắn ra ngoài gặp ta."

"Nếu như phải đánh bại ngươi, không cần tông chủ xuất thủ, một mình ta là đủ rồi."

Nam tử mặc hắc bào kia tiến tới một bước, tiên nguyên lực bạo phát!

Theo hắn, Kiếm Quan từng thua Đao Quan, thực lực tất nhiên kém xa trước đây, mà những năm gần đây, bản thân cũng tiến bộ rất xa, thực lực đã sớm tiến bộ không biết bao nhiêu, đối phương nhất định không phải là đối thủ của mình.

"Long Khiếu Trảm!"

Nhưng mà, lo ngại uy danh ngày xưa của Kiếm Quan, nam tử mặc hắc bào vừa ra tay chính là dùng toàn lực, một đạo tràn trề đao quang lóe lên, hóa thành một đạo long ảnh.

Nhưng Kiếm Quan vẫn đứng tại chỗ, vững vàng nhưng bất động.

Kiếm ý quanh người hắn chuyển động, một thanh Thanh Liên tiên kiếm bỗng nhiên xuất hiện trước mặt, nhẹ nhàng vung lên, kiếm khí gào thét, quét ra toàn trươngf.

Một tiếng ầm ầm vang lên, long ảnh vỡ nát, nam tử mặc hắc bào trực tiếp bị kiếm quang đánh bay ra ngoài, thổ huyết không ngừng.

Kiếm ý trên người Kiếm Quan không ngừng tăng lên, gần như đã đạt đến tầng cao hơn, khiến những đao khách có mặt tại đây âm thầm líu lưỡi.

"Thực lực của hắn đã hoàn toàn khôi phục."

"Chuyện này, chuyện này sao có thể? !"

"Nếu thực lực của hắn hoàn toàn khôi phục, vậy chúng ta có thể không phải là đối thủ của hắn, đáng chết, hơi rắc rối rồi đây."

Sắc mặt của đao khách có mặt ở nơi này vô cùng ngưng trọng.

Ngày xưa Kiếm Quan đứng ở đỉnh kiếm đạo, không có mấy người có thể so sánh với hắn, nghe nói, thậm chí hắn có thể đánh một trận với Địa Tiên.

"Đao Quan, mau ra ngoài gặp ta!"

Kiếm Quan thét dài một tiếng.

Ở nơi sâu thẳm của Táng Kiếm Hải, một luồng phái nhiên đao ý bạo phát.

Đao ý, kiếm ý va chạm ở trong hư không.

Chỉ thấy hai người đi ra từ nơi sâu của Táng Kiếm Hải, một bên là chủ nhân chính thức của Táng Kiếm Hải, mà một bên khác, là một nữ tử.

Một nữ tử mặc thải y hoa lệ.

Nữ tử này, ung dung hoa quý, khi nhìn thấy Kiếm Quan, thân thể mềm mại chấn động, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp: "Tuyệt Tâm..."

"Thải y..."

Trong mắt Kiếm Quan cũng lộ ra một tia hoài niệm.

Sau đó, hắn không tiếp tục để ý tới nữ tử nữa, quay đầu nhìn về phía Đao Quan, kiếm ý trên người nghiền ép tuôn ra: "Ngươi đã chuẩn bị tốt để đánh một trận chưa?"

Đao Quan đạm mạc nói: "Ta không ngại lại đánh bại ngươi một lần nữa, mà lần này, ta nhất định sẽ khiến cho ngươi tâm phục khẩu phục, ta sẽ để người trong thiên hạ biết, đao, vĩnh viễn thắng kiếm."

"Các ngươi nhất định muốn đánh sao?"

Bên trong đối mắt của hoa y nữ tử mang theo một chút bi thương.

"Kiếm và đao, không có cách nào cùng tồn tại."

Đao Quan nói.

"Ta muốn tìm lại tôn nghiêm, trận chiến này, bắt buộc phải diễn ra!"

Kiếm Quan cũng kiên quyết nói.

Sau đó không lâu, tin tức Kiếm Quan và Đao Quan chiến đấu một trận truyền khắp toàn bộ Thanh Lan Tiên giới, trở thành một trong những sự kiện lớn nhất ở Tiên giới trong gần ngàn năm qua, vô số đao khách, kiếm tu đều chú ý tới trận chiến này.

Trận chiến này, thậm chí còn liên quan mật thiết đến sự phát triển của Đao giới, Kiếm giới ở Thanh Lan Tiên giới. Nhiều năm trước, Kiếm Quan bại một lần, tạo thành đả kích to lớn cho Kiếm giới, số lượng kiếm tu ở Tiên giới hạ xuống trên diện rộng.

Đao, đè được kiếm.

Mà lần này, Kiếm Quan có thể thay đổi sự suy tàn của Kiếm giới hay không? !

Tất cả tu sĩ đều chú ý theo dõi trận chiến này.

Mà trận này, cũng cực kỳ đặc sắc, Kiếm Quan và Đao Quan chiến đấu trọn vẹn ba ngày ba đêm, cuối cùng, Kiếm Quan bại trận lần nữa!

Chương 1007: Kiếm Quan mang tiếng xấu, Sở Cuồng Nhân phát ra kiếm khí

Đao Quan và Kiếm Quan, trải qua ngàn năm, lại giao thủ lần nữa!

Trận chiến này, hết sức đặc sắc.

Kết quả, kết quả vẫn như cũ, chính là Đao Quan giành thắng lợi.

Nhất thời, Kiếm giới ầm ầm kêu than, nội tâm vô số kiếm khách không cam lòng đến cực hạn, ngược lại, một đám đao khách hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang.

Kiếm giới, bị Đao giới hoàn toàn chèn ép.

Mà thất bại của Kiếm Quan cũng khiến cho rất nhiều kiếm tu vô cùng bất mãn đối với hắn.

"Kiếm Quan gì chứ, chỉ là hư danh."

"Đúng vậy, ngàn năm trước, hắn thất bại trước Đao Quan. Từ đó, Kiếm giới liền mờ nhạt hơn so với Đao giới. Mà ngàn năm sau, hắn trở về khiêu chiến lần nữa, lại thua. Thân là người đứng ở đỉnh cao của kiếm đạo, thế mà thua liên tiếp hai lần. Kiếm Quan, hừ, khiến cho Kiếm giới quá mất thể diện."

"Đúng, Kiếm giới hoàn toàn bị Đao giới lấn át, kiếm khách trong thiên hạ từ đó kém một bậc, đây hết thảy đều là do Kiếm Quan sai, hắn có chết không? Không chết, Kiếm Quan này nên nhanh chóng đổi cho người khác làm đi."

"Hừ, phế vật..."

Kiếm khách trong thiên hạ, oán khí khó tiêu, ào ào quay đầu nhắm vào Kiếm Quan, trong lúc nhất thời, trên lưng Kiếm Quan đeo vô số lời bêu rếu.

Mà sau đó không lâu, Đao Quan mang theo một thanh tiên kiếm đã gãy, treo ở trên cửa của Táng Kiếm Hải, đó chính là Kiếm Quan Thanh Liên tiên kiếm.

Ở bên cạnh kiếm, còn khắc một hàng chữ.

Thiên Liên kiếm ý, hữu danh vô thực, vạn binh lúc này lấy đao cầm đầu!

Một câu nói kia, như tát mạnh vào mặt kiếm khách trong thiên hạ, trong lòng vô số kiếm khách đầy căm phẫn, nhưng cũng không thể làm gì.

Đao Quan đứng ở đỉnh của đao đạo, là một trong những tiên nhân đứng đầu, thực lực của hắn mạnh mẽ, ngoại trừ sự tồn tại của những đạo thống Tiên Cổ đỉnh phong, trên đời này, không có mấy ai có thể sánh ngang với hắn.

Hơn nữa, ngay cả Kiếm Quan cũng bị đánh bại, làm sao những kiếm khách khác thắng được?

"Người dùng kiếm trên đời này, Kiếm Quan là đệ nhất, nếu hắn thất bại, thiên hạ không có kiếm khách nào có thể thắng Đao Quan." Đạo thống cấp Tiên Long Ngâm Kiếm Phái, Long Ngâm đạo nhân cũng là đại kiếm tiên tiếng tăm lừng lẫy nói.

Lời vừa nói ra, kiếm khách trong thiên hạ không còn ôm bất cứ hy vọng nào.

Kiếm giới, lâm vào khoảng thời gian tối tăm nhất.

Bên trong thư viện Bách Gia.

Sau khi Sở Cuồng Nhân trở về luôn một mực bế quan, cảm ngộ bản nguyên mà chính mình tự tạo ra, càng ngày càng dễ dàng điều khiển nó.

Bản nguyên tự tạo này, cực kỳ cường đại, độc lập với các bản nguyên của vũ trụ, không bị hạn chế bởi vũ trụ này.

Biểu hiện cụ thể, Sở Cuồng Nhân có thể dùng bản nguyên này chuyển hóa thành bất kỳ bản nguyên nào, càng có thể lĩnh hội hoặc là nuốt chửng những bản nguyên khác, sau đó dùng nó để cường hóa bản nguyên của chính mình.

Nói một cách khác, Sở Cuồng Nhân chỉ nắm giữ một loại bản nguyên, nhưng lại tương đương với nắm giữ tất cả bản nguyên trong vũ trụ.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là, hắn có thể lĩnh hội bản nguyên, mới có thể chuyển hóa thành bản nguyên tự cường vô địch.

Đây là một loại năng lực cực kỳ cường đại, lại kinh khủng.

Vô cùng kỳ diệu.

Lấy một ví dụ, thế gian này, vô số tiên pháp, muốn thi triển các loại tiên pháp đều phải dựa trên bản nguyên, mới có thể phát huy toàn bộ năng lực.

Sở Cuồng Nhân nắm giữ loại bản nguyên này, cho phép hắn dễ dàng phát huy toàn bộ uy lực của tất cả tiên pháp.

"Thật thú vị, không biết sau này, bản nguyên tự cường vô địch này còn có thể mang cho ta kinh hỉ như thế nào đây." Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Sau đó, hắn mở ra Huyễn Tưởng Luân Bàn để rút thưởng.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng Tam Nhật Thăng Tiên Đan cấp Thần."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua giới thiệu.

Thăng Tiên Đan, lập tức thăng tiên!

Đây là một viên đan dược có thể khiến người ta trong nháy mắt trở thành tiên nhân.

Đan dược này được đồn đại là tồn tại trong Thanh Lan Tiên giới, mà Tam Nhật Thăng Tiên Đan chính là phiên bản đơn giản của loại tiên dược này.

Đan dược này cũng có thể khiến người thành tiên, nhưng hiệu quả có hạn, chỉ có thể tồn tại trong ba ngày.

"Cũng không tệ lắm, tạm thời xem như một lá bài tẩy." Sở Cuồng Nhân nói.

Rút xong phần thưởng, hắn liền xuất quan.

Mà vừa xuất quan, hắn cũng nghe nói tới sự tình của Kiếm Quan, tâm tình vốn vui sướng, nhất thời hiện lên vẻ lo lắng.

"Kiếm Quan à Kiếm Quan, lão tiểu tử ngươi thật là biết gây phiền toái cho ta đó." Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Bên cạnh, Lam Vũ thản nhiên nói: "Phải đi Táng Kiếm Hải sao?"

"Đi, tất nhiên phải đi."

Kiếm Quan, nói thế nào cũng đi theo hắn những ngày này, làm sao hắn có thể mặc kệ mà ngồi nhìn: "Hiện tại Kiếm Quan như thế nào?"

"Hiện tại, tin tức truyền đến, Kiếm Quan bị đánh bại, nhưng Đao Quan cũng không giết hắn, mà nhốt hắn lại."

"Ừm, ta biết rồi."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, lập tức hắn ngưng tụ kiếm chỉ, một luồng kiếm khí ngưng tụ ở đầu ngón tay hắn.

Ngay sau đó, hắn vung tay lên, kiếm khí lưu chuyển, trực tiếp bắn vào hư không, trong chớp mắt liền biến mất không thấy.

Trong thư viện, chúng tiên sinh và viện trưởng, Cung Nguyệt, đến đây làm khách, dường như cảm nhận được điều gì, nhìn về phía nơi xa.

"Phương hướng kiếm khí đi là... Táng Kiếm Hải!"

"Ha ha, thú vị."

"Xem ra, Sở tiên sinh đây là muốn đối phó Táng Kiếm Hải, nghĩ lại thì, tính tình của Sở tiên sinh, cũng sẽ không ngồi nhìn Kiếm Quan bị ức hiếp như thế. Táng Kiếm Hải, đã chọc phải một kẻ phiền phức rồi."

Ở nơi nào đó trong thư viện.

Cung Nguyệt và viện trưởng cùng ngồi đàm đạo.

Bọn họ tất nhiên cũng chú ý tới đạo kiếm khí mà Sở Cuồng Nhân tung ra, hai người liếc nhau, đều lộ ra vẻ đăm chiêu.

"Cung Nguyệt đạo hữu, ngươi cảm thấy Sở đạo hữu thế nào?"

Viện trưởng cười nhạt nói.

Cung Nguyệt trầm ngâm một chút, nhớ tới hôm đó ở bên trong đảo Bồng Lai, cảm nhận được sự dao động của bản nguyên kia trên người đối phương.

Nàng lắc đầu cười nói: "Nhìn không thấu."

"Hoàn toàn chính xác, nhìn không thấu. Như vậy, ngươi cảm thấy lần này Sở đạo hữu đối đầu với Táng Kiếm Hải, người nào chiếm ưu thế cao hơn?"

"Bên trong Táng Kiếm Hải cao thủ như mây, có vài vị tiên nhân trấn giữ, nhưng ở trong đó, tiên nhân mạnh nhất chính là Đao Quan, tu vi của hắn đã tiếp cận Địa Tiên, cộng thêm một số át chủ bài, thậm chí ngay cả Địa Tiên cũng không phải là đối thủ của hắn, đến mức Sở đạo hữu..."

Cung Nguyệt trầm ngâm một chút nói: "Sở đạo hữu đúng là thâm sâu khó dò, nhưng dù sao cũng chưa thành tiên, mặc dù có chiến lực của tiên nhân, nhưng so với Đao Quan, kẻ có thể so với Địa Tiên, đoán chừng vẫn có chút chênh lệch."

"Cung Nguyệt đạo hữu, ngươi còn đánh giá thấp hắn."

"Đạo hữu cảm thấy hắn có thể thắng sao?"

"Không phải cảm thấy, mà chính là... Nhất định có thể thắng!"

Trong mắt Cung Nguyệt xẹt qua một tia kinh ngạc: "Không nghĩ tới đạo hữu lại có lòng tin đối với hắn như thế, điều này quả thật ngoài ý muốn của ta."

"Dị số, há chúng ta có thể phỏng đoán."

Viện trưởng cười nhạt nói.

...

Ở phía xa, bên trong Táng Kiếm Hải.

Sau khi đánh bại Kiếm Quan, đông đảo đao khách ở Táng Kiếm Hải một mực đắm chìm trong sự hưng phấn, thật sự tôn sùng đối với Đao Quan.

Lúc này dưới cái nhìn của bọn họ, Đao Quan giống như một vị thần.

"Tông chủ thật sự quá lợi hại, nhất là sau nhát đao cuối cùng đánh bại Kiếm Quan kia, quả thực làm cho người khác suốt đời khó quên."

"Đúng vậy, quả là cho đao tu chúng ta tăng thể diện."

"Các ngươi cũng nhìn thấy, gần đây sắc mặt của những kiếm tu kia giống như ăn phải con ruồi, ha ha, khỏi phải nói có bao nhiêu sung sướng rồi."

"Hiện tại, những kiếm tu kia vẫn phải nể mặt chúng ta."

Trước cửa Táng Kiếm Hải, mấy đao khách đều đang nghị luận.

Thời điểm nói về Đao Quan, trên mặt của mỗi một người đều là mang vẻ tôn sùng, còn nói về kiếm tu, thì mặt mũi tràn đầy xem thường.

Ngay lúc này, chúng đao tu dường như cảm nhận được cái gì, sắc mặt đột nhiên biến đổi, nhìn về phía xa, trong mắt mang theo hoảng sợ.

"Cái kia, đó là cái gì? !"

Chỉ thấy ở phía xa, một đạo kiếm quang màu tím đang nhanh chóng bay đến.

Một cỗ kiếm áp kinh khủng, bao phủ toàn bộ Táng Kiếm Hải!

"Thật, thật khủng bố, cái này là do người phương nào tạo ra? !"

"Không tốt, mục tiêu của kiếm quang chính là Táng Kiếm Hải!"

"Đáng chết!"

Vút, vút...

Bên trong Táng Kiếm Hải, mấy đạo thân ảnh đột nhiên vọt ra.

Trên người của những người này tràn ngập dao động tiên nguyên cường đại, mỗi một người đều là Đao Tiên trong Táng Kiếm Hải, là nhưngx kẻ mạnh nhất bên trong Táng Kiếm Hải.

Nhưng hiện tại bọn họ nhìn về phía kiếm quang màu tím bay đến, trong mắt đều mang theo vẻ ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Chương 1008: Kiếm khí trọng tỏa Táng Kiếm Hải, Thượng Thanh Linh Bảo Kinh

Bên ngoài Táng Kiếm Hải, một đạo kiếm khí màu tím gào thét lao tới.

Kiếm áp cường đại bao trùm toàn bộ Táng Kiếm Hải, không ít đao khách thấy thế đều cảm thấy hồi hộp.

Lúc này, có mấy đạo thân ảnh bên trong Táng Kiếm Hải vọt ra, những người này chính là Đao Tiên bên trong Táng Kiếm Hải.

Bọn họ nhìn thấy kiếm quang kia đang lao nhanh đến, vẻ mặt tràn đầy ngưng trọng.

"Bên trong kiếm khí này ẩn chứa kiếm ý không kém Kiếm Quan chút nào, mà loại khí tức này là... Thiên Liên kiếm ý? !"

"Cái này là người phương nào phát ra..."

Trong thoáng chốc, trong đầu mọi người hiện ra một cái tên.

Sở Cuồng Nhân!

Từ xưa đến nay, trong Thanh Lan Tiên giới, ngoại trừ Kiếm Quan, hiểu được Thiên Liên kiếm ý, cũng chỉ có một mình Sở Cuồng Nhân.

Nghĩ đến đây, trong lòng của bọn họ càng thêm ngưng trọng.

"Cho dù như thế nào, phải ngăn đạo kiếm quang này lại trước."

Nam tử mặc hắc bào nói, rồi đưa tay đặt lên chuôi đao ở bên hông, một cỗ đao ý dâng trào ra.

"Chém!"

Trường đao bên hông hắn bỗng nhiên ra khỏi vỏ, một đạo đao khí hình rồng vọt ra, chém về phía kiếm quang màu tím đang lao nhanh tới.

Trong nháy mắt, kiếm quang và đao khí đụng vào nhau, hư không nổ tung, nhưng kiếm quang lại như thế chẻ tre, thẳng tiến không lùi!

"Cái gì? !"

Sắc mặt mấy vị Đao Tiên đột nhiên thay đổi.

Những Đao Tiên khác muốn xuất thủ, nhưng đã quá muộn, kiếm quang đã đến bên trong Táng Kiếm Hải, trực tiếp đập vào.

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, kiếm quang lưu chuyển, vô số đạo văn trộn vào nhau chuyển động, hóa thành một đóa tử liên cực lớn!

Tử liên gần như bao phủ hơn phân nửa Táng Kiếm Hải, từng đạo kiếm khí từ đó phân tán, lan tỏa ra bốn phương tám hướng!

Khắp nơi vỡ tan, núi đất dịch chuyển!

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Táng Kiếm Hải lâm vào khủng hoảng, một đám đao khách hoảng sợ tránh né kiếm khí tứ tán.

Nhưng vẫn có không ít đao khách không tránh khỏi việc mất mạng dưới kiếm khí, chân cụt tay đứt, máu me tung tóe...

Toàn bộ Táng Kiếm Hải như biến thành địa ngục.

Ngay sau đó, một giọng nói từ bên trong kiếm khí truyền ra.

"Bảy ngày sau, đến nhà bái phỏng Táng Kiếm Hải!"

Đó là giọng nói của Sở Cuồng Nhân.

Sắc mặt tất cả đao khách chấn động mạnh.

"Là Sở Cuồng Nhân, kiếm khí này quả nhiên là hắn phát ra."

"Đây là... Chiến thư! !"

"Hắn muốn khiêu chiến toàn bộ Táng Kiếm Hải..."

Sâu trong Táng Kiếm Hải, một cỗ đao ý uy nghiêm phát ra, dập tắt kiếm khí, Đao Quan mắt sáng như đuốc, nhìn về phía xa: "Giỏi cho Sở Cuồng Nhân, hóa ra ngươi mới là người đứng ở đỉnh cao kiếm đạo! !"

Nghe được lời nói của Đao Quan, mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Ý tứ của lời này...

Không phải là nói, Sở Cuồng Nhân còn cao hơn cả Kiếm Quan? !

Làm sao có thể!

Không phải hắn còn chưa thành tiên hay sao? !

Mà sau đó không lâu, tin tức Sở Cuồng Nhân sắp khiêu chiến Đao Quan nhất thời giống như cơn lốc, bao phủ toàn bộ Thanh Lan Tiên giới.

Tiên giới, sôi trào.

Vô số kiếm tu càng thêm xúc động.

"Đao Quan nói Sở Cuồng Nhân mới là kẻ đứng ở đỉnh cao kiếm đạo? Xem ra người này còn mạnh hơn cả Kiếm Quan, chỉ cần hắn có thể đánh bại Đao Quan, vậy Kiếm giới chúng ta tuyệt đối có thể khôi phục trở lại."

"Sở Cuồng Nhân, kiếm tu trong thiên hạ trông cậy vào ngươi."

"Trận chiến này, tuyệt đối không thể bỏ qua."

Các đại đạo thống cấp tiên cũng không bỏ qua trận chiến này, muốn mượn cơ hội này nhìn rõ thực lực của Sở Cuồng Nhân.

Thậm chí, có người muốn mượn trận chiến này, làm một ít chuyện.

Dưới cái nhìn của bọn họ, bí mật trên người Sở Cuồng Nhân thật sự rất nhiều, trong số đó, có quá nhiều mưu toan.

Thần Hỏa Minh Giáo.

Mấy vị tiên nhân đang tập hợp lại với nhau.

"Sở Cuồng Nhân liên tiếp giết chết thần tử của thần giáo chúng ta, thù này sớm đã không đội trời chung, lần này hắn khiêu chiến Đao Quan, có lẽ là một cơ hội tốt."

"Đúng, nếu có thể mượn cơ hội này lấy được bí mật sử dụng Hoàng Hỏa từ trên người hắn, thì không thể tốt hơn được nữa."

"Trận chiến này, không được bỏ lỡ..."

Mà ở một bên khác.

Thánh thành.

Thánh Thành Chủ Thương Quan nhìn thanh trường thương màu đỏ sậm trước mắt, trong mắt xẹt ra một tia lạnh lẽo: "Sở Cuồng Nhân, ngươi giết ái đồ của ta, thật sự cho rằng ta sẽ bỏ qua như vậy sao? !"

"Thư viện thì như thế nào, viện trưởng đã không để ý tới thế sự nhiều năm, thật sự cho rằng có thư viện che chở, ngươi có thể không cần lo lắng sao?"

"Trận chiến này này, là một cơ hội."

"Hơn nữa... Những người kia đoán chừng cũng ngồi không yên."

Hắn từ từ nắm chặt Ẩm Huyết Thương, nhất thời, một âm thanh thương ngâm vang tận mây xanh, mà trong đó cũng ẩn chứa một cỗ sát ý lạnh lẽo.

Ở nơi nào đó, bên trong hòn đảo có long khí quanh quẩn.

Vài con rồng tập trung ở một chỗ.

"Sở Cuồng Nhân và Đao Quan sắp đánh một trận, đây là một cơ hội để có thể thấy rõ ràng thực lực của hắn, người này không phải thiên mệnh chi tử, nhưng là một dị số, tương lai sợ sẽ trở thành họa lớn, không thể không phòng."

"Đúng vậy, mà trong tay người nọ còn có Cửu Tiêu Hoàn Bội, chúng ta muốn kết thông gia với Ngô Đồng sơn, thanh cầm này, là một điều kiện không tệ, nhất định phải lấy được từ trong tay đối phương, còn có Phược Long Tác, đó là một loại gân rồng của Chân Long thuần huyết, đối với chúng ta vô cùng hữu ích."

"Không chỉ có như thế, người này có được cơ duyên ở đảo Bồng Lai, mấy kiện Tiên Khí đỉnh phong, quả thực chính là một bảo khố hình người, ta nghe nói những đạo thống cấp Tiên khác cũng đều bí mật chuẩn bị xuất thủ."

"Ừm, phái mấy người đi qua, tạm thời không nói đến cơ duyên của hắn, Cửu Tiêu Hoàn Bội kia, nhất định phải lấy được."

Sau đó không lâu, một con chân long rời khỏi Long đảo.

Thế lực của Yêu tộc cũng như vậy.

Bên trong một tòa cung điện huy hoàng treo ở trời cao, bóng dáng của một Yêu thú như ẩn như hiện trong một ngọn lửa màu vàng kim chói mắt.

"Thú vị, một người còn chưa thành tiên nhân, vậy mà lại đắc tội nhiều đạo thống cấp Tiên như vậy, hiện tại còn đi khiêu chiến Đao Quan? Thật đúng là không sợ chết." Trong ngọn lửa truyền ra tiếng cười.

"Nói đến, lần trước ta để Kim Ô vệ đi mời người này, nhưng không có hồi âm, Kim Ô vệ muốn đến được phải gặp không ít bất trắc, trên đời này có thể cự tuyệt người của Yêu Đình, cũng không có mấy ai."

"Sở Cuồng Nhân, lá gan không nhỏ."

Trong ngọn lửa trầm mặc một hồi.

Ngay lập tức, từ bên trong ngọn lửa bay ra mấy đạo kim quang.

Sau đó không lâu, vài Kim Ô vệ bay đến, những người này mỗi một người đều là cao thủ đứng đầu bên trong Kim Ô vệ, đều ở cấp bậc tiên.

"Đi đến Táng Kiếm Hải, chú ý trận chiến của Đao Quan và Sở Cuồng Nhân, tùy thời mà hành động, nếu có thể, bắt sống người này lại."

"Nếu không được thì giết, nhưng có một việc, đó là phải lấy được Thanh Loan Kính trên người đối phương."

Sắc mặt của mấy Kim Ô vệ ngưng trọng: "Tuân mệnh."

Đợi Kim Ô vệ lui ra ngoài, yêu ảnh trong ngọn lửa nói: "Dao Trì Tiên Kinh, quan hệ không nhỏ, cũng không biết Sở Cuồng Nhân này đến cùng có luyện thành bộ tiên kinh này hay không..."

...

Các đại đạo thống đều có hành động, mà giờ khắc này Sở Cuồng Nhân, người ở trung tâm vòng xoáy, lại giống như không có chuyện gì.

Trước khi xuất chiến, bộ dạng của hắn ở trong thư viện vẫn ung dung tự tại, dạy học, tưới hoa, ngắm núi, ngồi xem vân khởi mây bay bên trên...

Bên ngoài vì hắn mà nổi lên giông bão, dường như không ảnh hưởng chút nào đến hắn.

Một ngày này, Sở Cuồng Nhân ngồi ở đỉnh núi, trong đầu hắn lại có một phần pháp quyết vô cùng huyền diệu nổi lên.

Thượng Thanh Linh Bảo Kinh! !

Đây là tên bản pháp quyết này, cũng là thu hoạch lớn nhất của Sở Cuồng Nhân ở bên trong đảo Bồng Lai, ngoại trừ việc tự tạo bản nguyên của mình.

Đây là, truyền thừa của Tiệt Giáo Chi Chủ.

Là một phần tiên kinh hoàn chỉnh!

Trong khoảng thời gian này, Sở Cuồng Nhân lĩnh hội được chỗ huyền diệu của bản tiên kinh này, điều này có lợi cho hắn rất nhiều.

Hiện tại, hắn cũng đang lĩnh hội hai đại tiên kinh là Dao Trì Tiên Kinh và Thượng Thanh Linh Bảo tiên kinh, bản nguyên trong cơ thể không ngừng tăng lên, ngày càng lớn mạnh.

Hắn tin tưởng, sẽ không bao lâu nữa, chính mình có thể nắm giữ bản nguyên tự cường vô địch hoàn chỉnh, từ đó bước vào cảnh giới Tiên Nhân!

Chương 1009: Sở Cuồng Nhân buông xuống Táng Kiếm Hải, kiếm tu trong thiên hạ thì liên quan gì đến ta?

"Trước đó, giết thêm vài tiên nhân đã." Sở Cuồng Nhân nói.

Hắn nhìn về phía Táng Kiếm Hải ở đằng xa, giọng điệu bình tĩnh, thế nhưng tiểu hồ ly ở bên cạnh nghe vậy lại bị dọa đến rùng mình.

Khốn kiếp!

Lão đại không hổ là lão đại, tiên nhân này nói giết thì giết.

Vẫn chỉ là đang chơi đùa?

"Công tử, muốn lên đường sao?"

Lam Vũ ở bên cạnh trong lòng rung lên nói.

"Ừm, ta tự mình đi là được rồi, đoán chừng đến lúc đó sẽ có chút biến cố." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nhưng tu sĩ khi đạt tới trình độ nhất định, tâm tư sẽ có giao cảm với trời đất, thường có thể đoán trước được nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Nhất là sự tình có liên quan đến bản thân.

Đây chính là cái gọi là tâm huyết dâng trào.

Mà Sở Cuồng Nhân cảm giác rằng sau khi hắn luyện được Thượng Thanh Linh Bảo Kinh, loại tâm huyết này đã được tăng cường thêm rất nhiều.

Trong lòng của hắn có một loại dự cảm.

Lần này đi Táng Kiếm Hải, e rằng không chỉ đơn giản là đối mặt với Đao Quan, nếu để Lam Vũ đi theo, chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm.

Lam Vũ nghe vậy, khẽ vuốt cằm.

"Vậy ta ở đây đợi công tử khải hoàn."

"Lão đại cố lên, ta tin tưởng ngươi có thể."

Tiểu hồ ly ở bên cạnh cũng không nhịn được động viên Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân vươn tay sờ sờ đầu của nàng, cười nhạt rồi nói:

"Tốt, các ngươi chờ ở chỗ này, ta đi một chút liền về."

Nói xong, bóng người hắn lóe lên, biến mất trong hư không.

Chúng tiên sinh ở thư viện, tất cả đều cảm nhận được

"Hắn đã hành động."

"Một trận chiến thật sự đáng mong đợi."

Bên ngoài Táng Kiếm Hải.

Một đám người đã vây đầy nơi này, tất cả mọi người đều mong mỏi và trông mong, chờ đợi trận chiến của Sở Cuồng Nhân và Đao Quan.

"Sở Cuồng Nhân còn chưa hành động sao?"

"Không biết, ta nghe nói hắn vẫn còn ở thư viện, thời hạn bảy ngày đã đến, chẳng lẽ hắn đổi ý sao?"

"Không thể nào, Sở Cuồng Nhân này không có uy tín như thế sao? Nếu hắn không đến, Kiếm giới của chúng ta sẽ lại biến thành trò cười."

Đến xem chiến, phần lớn đều là kiếm tu.

Bọn họ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân không đến, trong lòng không khỏi nóng như lửa đốt.

Mà ở bên trong Táng Kiếm Hải.

Bên trong một hồ nước.

Đao Quan khoanh chân ngồi ở giữa hồ nước, xung quanh từng sợi sương mù màu sớm bay lên từ mặt hồ, chui vào trong cơ thể hắn.

Nhìn kỹ, trong hồ có dày đặc kiếm, những thứ này, đều là bội kiếm của những kiếm khách đã bị nhóm đao tu của Táng Kiếm Hải đánh bại, tất cả đều bị ném xuống hồ.

Trong số đó, không thiếu một số Đạo khí có đẳng cấp cực cao, có cả tiên kiếm, đáng tiếc, hiện tại những thanh kiếm này đều đã đánh mất quang mang, kiếm quang ảm đạm đến cùng cực, thậm chí hầu hết đều đã rỉ sét.

Nơi này, là kiếm mộ địa!

Là một tòa táng kiếm chi hải!

Mà đối với nhóm đao khách của Táng Kiếm Hải, nơi này tượng trưng cho sức mạnh ngày càng cường đại của Táng Kiếm Hải!

Đối với Đao Quan mà nói, đây cũng là một nơi tốt để tu luyện. Nơi đây tập trung phần lớn oán kiếm chi khí, dùng oán kiếm chi khí để tôi luyện nên đao đạo. Đây chính là bản chất của A Tị Đạo Tam Đao.

Ông, ông...

Lúc này, mặt hồ vốn dĩ yên tĩnh bỗng nhiên chấn động vài cái.

Từng vòng từng vòng gợn sóng nổi lên.

Đáy hồ, kiếm khí gào thét, dường như cảm nhận được cái gì đó.

Mà ánh mắt của Đao Quan ngưng lại, từ từ đứng lên, trên người có đao ý chuyển động, trấn áp chuyển động dị thường của những thanh kiếm trong hồ.

Hắn nhìn ra bên ngoài Táng Kiếm Hải, trong mắt bắn ra một đạo tinh quang.

"Rốt cuộc cũng đến."

Bên ngoài Táng Kiếm Hải.

Chúng kiếm tu mong mỏi và trông mong.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn chậm chạp chưa tới.

Chúng kiếm tu chờ đến có chút không kiên nhẫn, ào ào cảm thấy thất vọng.

"Sở Cuồng Nhân sợ rồi sao."

"Sợ mà còn ước chiến? !"

Giờ phút này, trong hư không, một lão giả tóc trắng đứng lơ lửng trên không dường như cảm nhận được điều gì đó, trong mắt hiện lên tia sáng: "Đến rồi! !"

Cái gì tới? ?

Mọi người sững sờ.

Trong cái chớp mắt tiếp theo.

Trường kiếm trong tay tất cả những người có mặt nơi đây đều không tự chủ bắt đầu rung động, ào ào phóng lên tận trời, phát ra âm thanh kiếm ngân vang dội.

Trong vòng nghìn dặm, giữa trời đất, kiếm khí bỗng dưng ngưng tụ!

Thiên địa kiếm khí triều bái, vạn kiếm cộng minh!

Giống như nghênh đón một vị Chí Tôn!

Đột nhiên xuất hiện dị tượng, mọi người đều rung động, ngay sau đó, một bóng người bước ra từ bên trong hư không.

Người này áo trắng như tuyết, không nhiễm trần thế, tư thế khôi ngô giống như Tiên Vương lâm trần, kiếm ý chung quanh chuyển động, khiến cho vạn kiếm cộng minh!

"Sở Cuồng Nhân đến rồi! !"

Mọi người xôn xao, nhìn chằm chằm vào thanh niên áo trắng này.

"Uy thế thật kinh khủng, tại sao ta cảm thấy, đối mặt với người này còn đáng sợ hơn so với đối mặt mấy vị tiên nhân."

"Người này không phải còn chưa thành tiên sao? Thật là đáng sợ."

"Loại dị tượng này... Kiếm Đạo Tiên Thể!"

Có người nghĩ đến lúc Kiếm Đạo Tiên Thể đột nhiên hiện thế ở Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang trong quá khứ, không khỏi nghị luận ầm ĩ.

"Nghe nói lúc trước Sở Cuồng Nhân cũng ở Cửu Tiêu Hoàn Bội Trang, nói như vậy, chắc chắn hắn cũng là người đánh thức được Kiếm Đạo Tiên Thể."

"Khó trách Đao Quan nói hắn là người đứng ở đỉnh cao kiếm đạo, hóa ra là có sự gia tăng của Kiếm Đạo Tiên Thể, lần này, Kiếm giới có hi vọng rồi."

Lúc này, một vị kiếm tu đi ra, lớn tiếng nói: "Sở Cuồng Nhân, ngươi nhất định phải giành lại uy thế cho kiếm tu trong thiên hạ chúng ta, tuyệt đối không nên giống Kiếm Quan vô dụng kia, lại để thua Đao Quan."

"Đúng vậy, nếu ngươi thua, Kiếm giới coi như xong."

"Ngươi nhất định phải thắng."

"Bây giờ, ngươi phải chiến đấu vì kiếm tu trong thiên hạ."

Sở Cuồng Nhân nghe được những lời này liền phất tay áo, bản nguyên chi lực khủng bố hóa thành kiếm khí, trực tiếp đánh bay những người này ra ngoài.

Những ai đã chửi bới Kiếm Quan sẽ phải nổ tung mà chết ngay tại chỗ!

Tình cảnh này khiến không ít kiếm tu thay đổi sắc mặt.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi làm cái gì vậy?" Giọng điệu của một vị kiếm tu run rẩy, nói ra.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lạnh lẽo, đứng chắp tay: "Các ngươi là cái thá gì, xứng đáng để cho ta vì các ngươi mà chiến đấu?"

Mấy ngày nay, kiếm tu trong thiên hạ chửi bới Kiếm Quan, hắn cũng có nghe nói, muốn hắn chiến đấu vì kiếm tu trong thiên hạ?

Đừng đùa.

Trong lòng hắn, chính là xem thường những người này.

"Lần này, ta chỉ vì Kiếm Quan mà đến. Kiếm tu trong thiên hạ sao? Không liên quan gì đến ta. Nếu các ngươi muốn chiến đấu, đều có thể tự mình ra tay, ở chỗ này trông cậy vào người khác, các ngươi cũng chỉ là một đám hèn nhát mà thôi."

Sở Cuồng Nhân nói thẳng, không hề kiêng kỵ.

Chúng kiếm tu bị hắn nói đến sắc mặt đỏ bừng, á khẩu không trả lời được.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng không tiếp tục để ý những người này, ánh mắt của hắn nhìn lướt qua hư không, bên trong đó, hắn cảm nhận được, trong khoảng không này cất giấu không ít người.

Mà mỗi một người đều không hề lương thiện.

"Quả nhiên, ngoại trừ Đao Quan, có không ít người lén lút rình mò trong bóng tối, hi vọng các ngươi có thể thành thật một chút."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Sau đó, hắn nhìn về phía sâu trong Táng Kiếm Hải.

Một cỗ đao ý phóng lên tận trời, chấn động bốn phía.

Đao ý và kiếm ý của Sở Cuồng Nhân ầm vang va chạm, làn sóng xung kích kinh khủng khiến những tu sĩ xung quanh đều biến sắc, ào ào lùi lại.

"Áp lực thật sự quá lớn!"

"Chỉ là uy áp, đã có loại cảm giác theo không kịp, hai người này chính thức đánh nhau, vậy còn mạnh đến cỡ nào?"

Trong hư không, Đao Quan nhìn Sở Cuồng Nhân, lạnh nhạt nói: "Lần trước vội vàng từ biệt, ta và ngươi không có cơ hội giao thủ, hôm nay, để ta xem kiếm đạo của ngươi đến tột cùng đã đạt đến trình độ nào."

"Kiếm Quan nói thế nào cũng là tùy tùng của ta, nếu là việc hắn không thể làm được, vậy thì ta sẽ làm."

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, tử liên nở rộ trong hư không, Thiên Liên kiếm ý bao trùm bốn phía, chấn động thiên hạ!

Chương 1010: Áp chế Đao Quan, Đao Quan A Tị Đạo Tam Đao

Sở Cuồng Nhân buông xuống Táng Kiếm Hải, chiến một trận với Đao Quan!

Đao và kiếm va chạm trong hư không, Táng Kiếm Hải vì vậy mà chấn động!

Nhìn thấy đoá tử liên nở rộ xung quanh Sở Cuồng Nhân, Đao Quan khẽ nheo mắt lại: "Cỗ kiếm ý này là Kiếm Quan Thiên Liên kiếm ý! !"

"Đó là Thiên Liên kiếm ý của ta." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Ngày xưa, hắn tự mình tạo ra tiên pháp, thăng cấp Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật lên tiên pháp, dung hợp với Thiên Liên kiếm ý.

Sớm đã không còn đơn thuần là Thiên Liên kiếm ý.

Đây là Thiên Liên kiếm ý thuộc về hắn.

"Đều như nhau cả, ngay cả Kiếm Quan cũng bại trong tay ta, ngươi cho rằng Thiên Liên kiếm ý của ngươi có thể chiến thắng ta sao?"

Đao Quan lạnh nhạt nói, trong tay lại có thêm một cây đao.

Chuôi đao có hình dáng Thanh Mãng, là danh đao Thanh Mãng của Táng Kiếm Hải, một cỗ khí sát doạ người lan tràn ra, bao phủ bốn phía.

"Hôm nay, ta sẽ để ngươi cũng giống như Kiếm Quan, đều thua dưới thanh Thanh Mãng này!" Giọng điệu Đao Quan băng lãnh nói.

Sau đó, Thanh Mãng trong tay hắn giơ lên cao, vung xuống về phía Sở Cuồng Nhân, khi một cỗ tiên nguyên lực mênh mông chuyển động, vô số đạo văn trộn lẫn trong hư không, hình thành hình ảnh một con rồng dữ tợn.

Tiên pháp chính thức của Táng Kiếm Hải, Long Khiếu Trảm!

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, Côn Ngô bên hông còn chưa ra khỏi vỏ, ngưng tụ kiếm chỉ, Thiên Liên kiếm ý chuyển động.

Một đóa tử liên to lớn nở rộ ở quanh người hắn, long ảnh to lớn trảm bên trên, phát ra tiếng vang kinh thiên động địa.

Giao thủ chiêu thứ nhất, Sở Cuồng Nhân phòng thủ, Đao Quan tấn công, đã thấy long ảnh vỡ nát, tử liên chập chờn trong hư không, vô cùng mỹ lệ.

Một chiêu này, Sở Cuồng Nhân đã chiếm thế thượng phong.

"Đao của Táng Kiếm Hải chỉ có như thế sao? Vậy đổi lại ngươi thử kiếm của ta một chút, như thế nào? !"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói, ngưng tụ kiếm chỉ, bản nguyên tự cường vô địch trong cơ thể nhanh chóng di chuyển, toàn bộ hóa thành bản nguyên kiếm đạo!

Một kiếm được chém ra, một đạo kiếm quang màu tím xẹt qua bầu trời, trút thẳng về phía Đao Quan!

"Làm tốt lắm!"

Hai mắt Đao Quan tỏa sáng, nắm chặt trường đao trong tay, Táng Kiếm Hải tiên pháp lại được thi triển lần nữa: "Bá Đao, Hùng Bá Bát Hoang! !"

Vô biên bá đạo chi ý phóng lên tận trời, đao quang màu xanh che lấp hơn nửa bầu trời, đánh trúng kiếm quang màu tím.

Đao kiếm tấn công, khắp bốn phía ầm ẩm nổ tung.

Mấy chục vạn dặm bên trong sơn phong bị đổ xuống bởi đao khí và kiếm khí, hóa thành cát bụi.

"Rất tốt, ngươi không hề thua kém Kiếm Quan một chút nào, không, thậm chí còn mạnh hơn! ! Đánh bại ngươi, so với đánh bại Kiếm Quan càng có thành tựu, càng có thể chứng minh, đao luôn ở trên kiếm! !"

Trong mắt Đao Quan lộ ra chiến ý cao vút.

Sở Cuồng Nhân xem xét lần nữa, ánh mắt bình thản như nước, thản nhiên nói: "Ta vẫn luôn cảm nhận được lý niệm của Táng Kiếm Hải các ngươi vô cùng buồn cười, đao kiếm đều là binh, mạnh là người, không phải là binh khí."

"Nói cái gì cũng vô dụng, mau nghênh chiến!" Đao Quan cười ha ha một tiếng, đao ý trên người được ngưng tụ đến cực hạn.

Hắn là Đao Tiên đứng đầu, há lại bởi vì dăm ba câu nói của Sở Cuồng Nhân mà dao động? Hiện tại, hắn chỉ muốn đánh bại Sở Cuồng Nhân!

Hắn có dự cảm, chỉ cần đánh bại nhân vật đứng đầu kiếm đạo trước mắt này, đạo của chính mình sẽ được công nhận, đến lúc đó, mình muốn đột phá đến Địa Tiên, tuyệt đối là chuyện thuận buồn xuôi gió.

Vút...

Trong chớp mắt, Đao Quan biến mất không thấy, ngay sau đó liền xuất hiện ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Trường đao của hắn vung vẩy, đao quang trong trẻo lấp lóe, Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, đầu ngón tay có một luồn kiếm khí chuyển động.

Leng keng, leng keng, leng keng...

Kiếm chỉ và đao quang liên tiếp đụng nhau, phát ra âm thanh giống như kim loại va chạm, như mưa đánh Ba Tiêu, liên miên không dứt.

Một đao một kiếm, mỗi người đều rất sáng chói.

Đao Quan đao, bá đạo tuyệt luân, nhất cử nhất động, đều gần như muốn chém Sở Cuồng Nhân thành hai khúc, không có chút nào lưu tình.

Mặt khác, Sở Cuồng Nhân, cử khinh nhược trọng, biến nặng thành nhẹ, huy động kiếm chỉ, đánh cho đòn tấn công của Đao Quan tan rã.

Một người đao, một người kiếm, đều là sức mạnh tối thượng.

Một trận chiến này, người vây xem đều say mê.

"Không nghĩ tới kiếm đạo của Sở Cuồng Nhân vậy mà mạnh mẽ đến trình độ này. Thật tuyệt diệu, hiếm người nào trong Tiên giới có thể so sánh."

Tông chủ của Long Ngâm Kiếm Phái là Long Ngâm đạo nhân cảm thán nói.

Trận chiến này, vẫn còn tiếp tục.

Về chiêu thức, Đao Quan nhất thời khó có thể công phá Sở Cuồng Nhân, thân thể của hắn nhanh chóng lùi lại, nắm chặt trường đao, lại thi triển tiên pháp một lần nữa.

Trong một tiếng nổ, đao ảnh to lớn chém về phía Sở Cuồng Nhân!

Đối mặt với đòn này, Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, Thiên Liên kiếm ý lại được thi triển lần nữa, một đạo kiếm quang màu tím bắn ra.

Vốn dĩ, mọi người còn tưởng rằng thế trận vẫn cân sức ngang tài, nhưng lần này, đã thấy kiếm quang thế như chẻ tre!

Ầm! !

Đao ảnh vỡ tan, kiếm quang đánh vào trên người Đao Quan, cứ thế đánh hắn bay ra ca mấy trăm trượng, khiến khóe miệng của hắn chảy máu.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, áo trắng như tuyết, kiếm chỉ xuống đất: "Đao của ngươi, chỉ có như thế sao? !"

Giọng nói lạnh nhạt, lại khiến người nghe choáng váng.

Cho dù kiếm tu ở tại nơi này vô cùng bất mãn đối với thái độ vừa rồi của Sở Cuồng Nhân, nhưng cũng không thể phủ nhận rằng vào thời khắc này đối phương thật sự rất mạnh.

Trong lòng càng có loại cảm giác nở mày nở mặt.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ bị đao giới chèn ép quá mức.

Sở Cuồng Nhân tuy cuồng ngạo, nhưng hiện tại trong mắt mọi người, hắn hoặc nhiều hoặc ít cũng đại diện cho Kiếm giới.

"Đao Quan không dễ bị đánh bại như thế." Long Ngâm đạo nhân của Long Ngâm Kiếm Phái từ tốn nói.

"Đúng, đây chưa phải là toàn bộ thực lực của hắn."

Một người mặc trường bào màu đỏ, cả người tràn ngập cảm giác nóng rực nói, người này là đại trưởng lão của Thần Hỏa Minh Giáo, cũng là gần với tiên nhân là chủ của Thần Hỏa Minh Giáo, tên gọi là Vẫn Nhật tiên nhân.

Ngày xưa, Đao Quan cùng Kiếm Quan chiến một trận, không ít tiên nhân chú ý đến, đối với thực lực của Đao Quan, bọn họ đều biết đến.

Hiện tại, căn bản không phải là thực lực hoàn chỉnh của đối phương, Sở Cuồng Nhân muốn thắng, vẫn còn quá sớm.

"Ha ha ha..."

Chỉ thấy Đao Quan gầm lên một tiếng, chiến ý dạt dào nói: "Ta có thể xác định, chỉ cần có thể đánh bại ngươi, đao của ta Đạo Nhất nhất định có thể tiến một bước, đạt tới cảnh giới Địa Tiên, người và đao dung hợp cùng với trời đất!"

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, thần sắc lạnh nhạt: "Đáng tiếc, ngươi sẽ không có cơ hội đó."

"Vậy liền cho ngươi xem thực lực chân chính của ta!" Đao Quan nói, khí thế trên người thay đổi, oán kiếm chi khí sôi trào mãnh liệt, từ trên người đối phương phun ra ngoài!

Hai mắt Sở Cuồng Nhân hơi hơi nheo lại: "Há, khí tức này, đao pháp này, là... A Tị Đạo Tam Đao!"

Hắn từng được chứng kiến loại đao pháp này trên người Đao Vương, nhưng bởi vì Đao Vương tu luyện không đủ, ở trước mặt hắn căn bản không hề có lực đánh trả.

Nhưng điều này cũng không thể hiện rằng đao pháp này không tốt, ngược lại, đao pháp này cực kỳ cường đại, thậm chí còn cao hơn Thiên Liên kiếm ý rất nhiều.

Bây giờ được thi triển ra ở trong tay Đao Quan, uy lực của nó thậm chí còn mạnh hơn của Đao Vương, một cái ở trên trời, một cái ở dưới đất, không thể đánh đồng.

"Sở Cuồng Nhân, từ khi ta xuất đạo đến nay, đánh bại vô số kiếm khách, mà oán khí của bọn họ, đều bị ta dùng để luyện hóa ra A Tị Đao Tam Đao này, ngươi có thể chịu được ba đao này của ta sao?!"

Mắt của Đao Quan sáng như đuốc, kiếm oán chi khí quanh người sôi trào, hình thành một vòng xoáy, vô số ác quỷ tu la ở bên trong vòng xoáy giãy dụa, kêu rên, cảnh tượng giống như A Tị Địa Ngục!

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt không nói, ngưng tụ kiếm chỉ, tử liên quanh người nở rộ, bản nguyên kiếm đạo chuyển động: "Cho dù là Vô Gian Địa Ngục, chỉ cần dùng thanh kiếm trong tay, ta vẫn bất khả chiến bại như cũ!"

Chương 1011: Kiếm đến, át chủ bài của Đao Quan, Vạn Đao Thiên Tuyệt Trận

Trên bầu trời của Táng Kiếm Hải, Sở Cuồng Nhân và Kiếm Quan đang chiến đấu, trận chiến ngày càng trở nên ác liệt, thậm chí Đao Quan đã sử dụng chiêu thức cấm kỵ của Táng Kiếm Hải, cũng chính là A Tị Đạo Tam Đao mà hắn dùng để đánh bại Kiếm Quan!

Nắm chắc Thanh Mãng, kiếm oán chi khí mênh mông bao phủ xung quanh, ngưng tụ thành một vòng xoáy oán khí, mà ở bên trong vòng xoáy, vô số ác quỷ tu la dữ tợn đang gầm thét, kêu rên, rung chuyển bốn phía trong hư không.

"Cho dù Vô Gian Địa Ngục có rơi xuống, Sở Cuồng Nhân ta, chỉ cần có thanh kiếm trong tay vẫn có thể vô địch thiên hạ!" Sở Cuồng Nhân chỉ kiếm xuống đất, áo trắng như tuyết, đối mặt với kiếm oán chi lực hung hãn trước mắt vẫn luôn cuồng ngạo, không hề thay đổi!

Đao Quan thấy thế, thi triển chiêu thức cấm kỵ của Táng Kiếm Hải!

"A Tị Đạo, vạn quỷ diệt tuyệt! !"

Hét dài một tiếng.

Vạn quỷ hô ứng, kiếm oán chi khí bay lên không trung, hóa thành hình ảnh của một thanh đao khổng lồ, theo tiếng rên của vạn quỷ mà ầm ầm chém ra!

"Thiên Liên kiếm ý!"

Đối mặt với chiêu thức bùng nổ trước mắt, sắc mặt Sở Cuồng Nhân không thay đổi, ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm quang màu tím hóa thành cầu vồng, ầm ầm chém ra!

Ầm! !

Kiếm quang và vạn quỷ va chạm vào nhau, như hai ngôi sao to lớn nện vào nhau, toàn bộ hư không đều nổ tung.

Mưa gió phun trào, đạo văn bị phá nát, không gian đều bị xé nứt.

Sở Cuồng Nhân đứng mũi chịu sào, lùi lại hơn trăm dặm.

Đao Quan thấy thế, thừa thắng xông lên!

"A Tị Đạo, vạn vật tịch diệt!"

Thanh Mãng trên thân đao có thanh quang chuyển động, một luồng đao ý băng lãnh tận xương tuôn ra, kiếm tu ở nơi này đều là nhịn không được lạnh khắp cả người.

Trường đao xẹt qua hư không.

Đao quang lạnh lẽo gần như khiến cho vạn vật mục nát, ngay cả ánh nắng phát ra từ mặt trời cao cao tại thượng kia cũng trở nên lạnh lẽo.

Đối mặt một đao kia, Côn Ngô kiếm bên hông Sở Cuồng Nhân không ra khỏi vỏ, Côn Ngô cũng không phải Tiên Khí, không thể tăng thêm nhiều sức mạnh cho hắn.

Hắn đưa tay nắm vào trong hư không một cái: "Kiếm đến! !"

Chỉ thấy ở trên cửa chính của Táng Kiếm Hải, Thanh Liên tiên kiếm treo lơ lửng của Đao Quan đang điên cuồng rung động.

Trong nháy mắt tiếp theo, Thanh Liên tiên kiếm hóa thành một đạo lưu quang, lao về phía Sở Cuồng Nhân, trong nháy mắt đã đến tay tay hắn, bị hắn nắm trong tay.

Thanh Liên tiên kiếm tới tay, phối hợp với bản nguyên kiếm đạo của Sở Cuồng Nhân, thanh kiếm đã gãy này, tiên kiếm chỉ còn lại có một nửa trở nên sáng chói trước nay chưa từng có, có kiếm áp vô biên bao phủ.

Sở Cuồng Nhân cầm Thanh Liên tiên kiếm, chém ra một kiếm!

Tử liên kiếm quang và đao quang lạnh lẽo ầm ầm va chạm, đao kiếm chi khí bao phủ khắp nơi, tầng mây ở phương viên trăm triệu dặm trực tiếp tiêu tán!

Bầu trời đã nứt ra, tạo thành một vết rách to lớn dài vạn dặm.

Lần này, cân sức ngang tài.

"Một thanh kiếm gãy, có thể tăng cho ngươi mấy phần chiến lực? ! Sở Cuồng Nhân, có lẽ ngươi cũng đã hết biện pháp, tiếp một chiêu cuối cùng của ta đi!"

"A Tị Đạo, tuyệt địa diệt thiên!"

Đao Quan cười lạnh nói.

Hắn giơ cao trường đao trong tay, kiếm oán chi khí được điều khiển đến cực hạn!

Đao uy kinh khủng, dường như muốn huỷ diệt tất cả!

Kiếm tu Bốn phía không có ai mà không phải là tim đang đập nhanh, tu vi yếu hơn một chút càng nhịn không được run lẩy bẩy, mặt mũi tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Chém ra một đao, đao quang nuốt chửng bầu trời, bao phủ Sở Cuồng Nhân.

Một đao kia, phong tỏa thiên địa, tránh cũng không thể tránh!

"Hết biện pháp? Thế gian này, từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể thấy rõ lá bài tẩy của ta, năng lực của ta, sao lại để ngươi dễ dàng phỏng đoán được? !"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Chỉ thấy trên người hắn có từng vết Chứng Pháp Chi Ấn tuôn ra từ trong cơ thể, vờn quanh người hắn, tiên huy tươi sáng, chiếu sáng mọi nơi!

Các tiên nhân quan sát trận chiến nhịn không được mà lộ vẻ sợ hãi.

Phải biết rằng, đối với tiên nhân mà nói, tự sáng tạo tiên pháp cũng là một việc rất khó khăn, nhưng đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, dường như chuyện này là việc cực kỳ bình thường, chỉ cần tuỳ tiện ra tay là có hàng chục vết Chứng Pháp Chi Ấn.

Sau khi trở lại thư viện, Sở Cuồng Nhân đã hấp thu và luyện hoá viên tiên sương lấy được ở trong đảo Bồng Lai, Vạn Pháp Thần Liên cũng thăng lên cấp thứ mười hai, giúp hắn có thể tự chế tạo bốn loại tiên pháp.

Cộng thêm trước đó dùng Ngộ Thần Tửu, bế quan để lĩnh hội tiên pháp, bây giờ Sở Cuồng Nhân, có được tất cả là 46 viên Chứng Pháp Chi Ấn!

46 viên Chứng Pháp ấn, bấy nhiêu đó đã đủ để uy lực của tiên

pháp của Sở Cuồng Nhân được gia tăng thêm một khoảng cực kỳ kinh khủng!

"Chém!" Tay Sở Cuồng Nhân cầm Thanh Liên tiên kiếm, chém ra một kiếm, kiếm quang bao phủ trời đất, gào thét tuôn ra.

Chiêu thức được tung ra ở mức cực hạn va chạm vào nhau, mỗi người bị làn sóng xung kích đánh trúng, Sở Cuồng Nhân có cơ thể mạnh mẽ cộng thêm Thân thể Bất Tử, ngược lại không hề chịu bất cứ ảnh hưởng nào.

Nhưng về phần Đao Quan, dưới làn sóng xung kích kia, cho dù là hắn thì cũng phải nhận thương tổn không nhẹ, cả người bay ngược ra ngoài mấy trăm dặm, trực tiếp thổ huyết, khí tức uể oải không ít.

Mà khi hắn nhìn thấy Sở Cuồng Nhân không bị hao tổn lông tóc, đồng tử co rụt lại, không thể tin được nói: "Chuyện này, chuyện này sao có thể, dưới làn sóng xung kích này, cho dù là ta cũng phải nhận thương tổn không nhỏ, nhưng sao ngươi lại không hề bị chút vết thương nào?"

"Rất đơn giản, bởi vì... Ta còn mạnh hơn ngươi!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nói.

Tay hắn cầm Thanh Liên tiên kiếm, lao về phía Đao Quan, kiếm quang liên tiếp lấp lóe, trực tiếp đánh bay đối phương ra ngoài lần nữa.

Đao Quan vốn đã bị thương căn bản không phải đối thủ của hắn, bị ngăn chặn khắp nơi, chỉ có thể dùng Thanh Mãng trong tay cố hết sức chống đỡ.

Mặt mũi đao tu ở Táng Kiếm Hải tràn đầy rung động.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Đao Quan là một huyền thoại bất khả chiến bại, nhưng mà bây giờ, thần thoại này sắp bị Sở Cuồng Nhân phá vỡ!

"Không, không có khả năng!"

"Sở Cuồng Nhân chỉ là một tiên chủng còn chưa thành tiên, làm sao có thể thắng được tông chủ, tuyệt đối không có khả năng."

Chúng đao tu trợn mắt hốc mồm.

Các tiên nhân, cũng âm thầm líu lưỡi.

Hiển nhiên, thực lực của Sở Cuồng Nhân đã khiến bọn họ chấn động, dù sao Đao Quan cũng là một tiên nhân cửu phẩm sắp thành Địa Tiên.

Không ít người cho rằng Sở Cuồng Nhân không thắng được, nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân dùng thực lực của mình hung hăng vả vào mặt bọn họ.

"Không, không, sao ta có thể thua hắn chứ!"

"Sao ta có thể thua bởi một kiếm khách!"

Trong lòng Đao Quan vô cùng không cam lòng, hai mắt đỏ thẫm, chỉ thấy hắn nổi giận gầm lên một tiếng, cắm trường đao trong tay vào trong mặt đất của Táng Kiếm Hải.

Trong nháy mắt, Một luồng đao ý hùng hồn khuếch tán ra, bao phủ toàn bộ Táng Kiếm Hải, trong hư không, xuất hiện vô số đạo văn.

Đạo văn này, giống như một cái lưới lớn bao phủ toàn bộ Táng Kiếm Hải ở bên trong, ngay sau đó, từng tiếng đao ngâm vang lên.

Chỉ thấy trường đao trong tay của vô số đao khách tuột ra khỏi vỏ, xoay quanh ở trên không, đao ý vô cùng khủng bố bao phủ cả khu vực này.

"Sở Cuồng Nhân, ta thừa nhận thực lực của ngươi ở trên ta, nhưng mà hôm nay ngươi vẫn sẽ bại dưới tay ta! !"

"Đừng quên, đây là Táng Kiếm Hải, là nơi mà đao tu trong thiên hạ hội tụ, nơi này, là sân nhà của ta! !"

Đao Quan điều khiển vạn đao trong thiên hạ, giọng điệu băng lãnh nói.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua vô số trường đao ở bốn phía, liếc một chút đã nhìn ra manh mối: "Há, thì ra là một trận pháp."

"Không tệ, chính là Vạn Đao Thiên Tuyệt Trận của Táng Kiếm Hải ta! !"

Đao Quan nói ra, vươn tay dẫn dắt vạn đao, phần lớn đao khí ngưng tụ trong hư không, ào ào nhắm vào Sở Cuồng Nhân.

Vạn Đao Thiên Tuyệt Trận, đây là một át chủ bài mạnh mẽ mà Táng Kiếm Hải ẩn giấu, Đao Quan tự tin, cho dù là một Địa Tiên bước vào trong trận, hắn cũng có tự tin chém chết kẻ đó!

"Lần này, Sở Cuồng Nhân thật sự đã lâm vào tuyệt cảnh!"

"Không nghĩ tới Đao Quan còn có thủ đoạn này."

Trong hư không, các tiên nhân đang trao đổi.

Trong đó, có một người trung niên tóc xanh từ tốn nói: "Trận pháp này cực kỳ cường đại, cho dù là ta cũng không thể nắm chắc đánh vỡ được nó."

Nghe thấy lời hắn nói, mấy tiên ở bên cạnh hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, lộ ra vẻ tiếc hận: "Ngay cả trưởng lão cũng nói như vậy, xem ra Sở Cuồng Nhân này, quả thật đã gặp tai kiếp khó thoát rồi."

Chương 1012: Ngu xuẩn, kiếm báo thù, kiếm rỉ sét, đao mới

Bên trong Táng Kiếm Hải, Đao Quan vì đánh bại Sở Cuồng Nhân, trực tiếp khởi động át chủ bài sau cùng của Táng Kiếm Hải... Vạn Đao Thiên Tuyệt Trận!

Hàng trăm ngàn, thậm chí hàng triệu thanh đao lơ lửng ở trên trời cao, vô đao khí biên vô tận bao phủ bầu trời, rung động hư không khắp nơi!

Mà Sở Cuồng Nhân bị đao khí vô cùng vô tận, giống như biển lớn mênh mông khóa chặt, cả người lộ ra vẻ nhỏ bé quá mức.

Bốn phía, các tiên nhân quan sát trận chiến cũng không coi trọng trận chiến này.

Trưởng lão Thanh Long đến từ đảo Thần Long lắc đầu nói: "Đại trận này cho dù là ta cũng không nhất định có thể chắc chắn phá được."

Nghe được lời này của hắn, mọi người cũng đều cảm thấy Sở Cuồng Nhân đã đùa phải lửa rồi.

Phải biết rằng, trưởng lão Thanh Long chính là cao thủ đứng đầu của đảo Thần Long, chính là một Địa Tiên, nếu ngay cả hắn cũng không phá được, thì đừng nói đến Sở Cuồng Nhân.

"Xem ra lần này Sở Cuồng Nhân thật sự xong đời rồi."

Trưởng lão Vẫn Nhật lắc đầu nói ra.

Một bên khác, Thương Quan tay cầm trường thương, trong mắt xẹt qua một tia sáng lạnh lẽo: "Đáng tiếc, ta không thể tự mình báo thù rồi."

Trong hư không, hàng vạn Yêu tộc tập trung ở một chỗ.

Kẻ đứng đầu, là mấy Kim Ô vệ mặc áo giáp màu vàng óng.

"Mặc Nha thống lĩnh, bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Một Kim Ô vệ nhìn về phía một Kim Ô vệ khác, nói ra.

Kẻ được gọi là Mặc Nha thống lĩnh chính là một nam tử tóc đen, đôi mắt đỏ như máu, lộ ra vẻ quỷ quyệt, khiến cho người ta không rét mà run.

Kim Ô vệ này chính là một con yêu thú Huyết Đồng Nha cổ đại mạnh mẽ!

Là Yêu thú có huyết mạch gần với Thần Thú.

Tuy huyết mạch của Mặc Nha thống lĩnh không được coi là thuần chủng, nhưng cũng đủ để giúp hắn có được địa vị không tầm thường bên trong đám Kim Ô vệ, chính là một trong bốn đại thống lĩnh của Kim Ô vệ, tu vi cũng là đỉnh phong cửu phẩm Tiên nhân.

"Mệnh lệnh của Yêu Chủ là nếu như không thể bắt sống Sở Cuồng Nhân, mang thi thể của hắn trở về cũng được, mặt khác, quan trọng nhất chính là lấy được Thanh Loan Kính ở trên người hắn, hắn chết, chúng ta lại càng dễ lấy được."

"Trước mắt hãy quan sát tình hình đã."

Mặc Nha thống lĩnh từ tốn nói.

"Vâng."

Bên trong Vạn Đao Thiên Tuyệt Trận.

Sở Cuồng Nhân đối mặt với đao khí cuồn cuộn, tất cả mọi người cho rằng hắn không còn hi vọng, nhưng bản thân hắn lại thể hiện rất bình tĩnh, lạnh nhạt.

"Ngươi vừa mới nói, nơi này là sân nhà của ngươi?"

Sở Cuồng Nhân nhìn Đao Quan, ánh mắt bình tĩnh.

"Đúng vậy, Vạn Đao Thiên Tuyệt Trận này vẫn chưa thể nói rõ chuyện này hay sao?"

Đao Quan nhíu mày nói.

Vẻ mặt của Sở Cuồng Nhân vẫn không lộ ra vẻ sợ hãi, khiến cho hắn cực kỳ không thích, hắn muốn, khi đối mặt với át chủ bài mạnh nhất của Táng Kiếm Hải, Sở Cuồng Nhân tuyệt đối không có cách nào sống sót.

Hắn đang mong có thể nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của đối phương.

Nhưng trên thực tế, biểu cảm của đối phương không hề thay đổi từ đầu đến cuối, cứ như thể... Mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn!

Dường như, kẻ lâm vào tuyệt cảnh không phải hắn, mà là mình.

Loại cảm giác này, khiến cho Đao Quan vô cùng khó chịu.

"Làm sao ngươi biết, Táng Kiếm Hải này, không phải là sân nhà của ta?" Bỗng nhiên Sở Cuồng Nhân nói ra một câu đầy ẩn ý.

Nghe đến đây, Đao Quan cười lạnh một tiếng: "Ta thấy ngươi điên rồi nên mới nói ra những như vậy, đi chết cho ta."

Hắn quyết định không tiếp tục nói chuyện với Sở Cuồng Nhân, vì để tránh cho đêm dài lắm mộng, hắn quyết định xuất thủ.

Chỉ thấy trong lòng hắn vừa động, Thanh Mãng trong tay giơ cao, đao ý điều khiển đại trận, vô số đao khí gào thét lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng vào đúng lúc này, trên người Sở Cuồng Nhân đột nhiên bộc phát ra một luồng sức mạnh tiên thức vô cùng khủng bố!

Tiên thức này hóa thành niệm lực, kết hợp với sức mạnh bản nguyên của hắn, khiến cho uy lực kiếm khí của hắn tăng vọt, ngăn chặn từng đạo đao khí một.

"Tiên thức? Ngươi lại nắm giữ sức mạnh tiên thức? !"

Đao Quan có chút giật mình.

Không chỉ có hắn, bộ dạng của các tu sĩ còn lại cũng lộ ra vẻ như gặp quỷ.

Một tiên chủng chưa thành tiên vậy mà lại nắm giữ sức mạnh tiên thức, chuyện này hoàn toàn lật đổ quan niệm tu luyện của bọn họ.

Chuyện có thể khiến người ta khiếp sợ, còn không đến mức này.

Chỉ thấy trên người Sở Cuồng Nhân tuôn ra một làn sóng dao động của Tiên Thể vô cùng cường đại, trong chớp mắt, sự dao động này bao phủ toàn bộ Táng Kiếm Hải.

Bên ngoài Táng Kiếm Hải, trường kiếm trong tay của vô số kiếm tu hơi rung động, rồi bắt đầu chuyển động, sau đó tuột ra khỏi vỏ, bay về phía Vạn Đao Thiên Tuyệt Trận.

"Ngu xuẩn!"

Đao Quan hừ lạnh một tiếng, đao khí kinh khủng phun ra ngoài từ bên trong trận pháp, đánh rớt toàn bộ những trường kiếm đang bay tới: "Ngươi cho rằng chỉ dựa vào Tiên Thể có thể thao túng vạn kiếm, liền cho rằng có thể chống lại đại trận của ta sao? ! Nếu thật sự có thể xảy ra, vậy ta bài trận pháp này chỉ để trang trí thôi sao?"

Các tu sĩ còn lại cũng rất tán thành.

"Ngu xuẩn!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát, mắt sáng như đuốc.

Trong cái chớp mắt tiếp theo.

Sâu bên trong Táng Kiếm Hải đột nhiên truyền đến một loạt tiếng ầm ầm.

Tất cả mọi người bị sự rung động kịch liệt kia hấp dẫn, ào ào nhìn sang, trong mắt mang theo vẻ kinh ngạc, nghi ngờ.

"Đây là động tĩnh gì vậy?"

"Tình hình thế nào? !"

Đao Quan biến sắc: "Chẳng lẽ là..."

Chỉ thấy sâu bên trong Táng Kiếm Hải có một dòng nước lũ màu xám phóng lên tận trời, bên trong dòng nước lũ, lít nha lít nhít các thanh kiếm!

Phần lớn là kiếm đã bị rỉ sét!

"Cái kia, đó là kiếm bên trong hồ Trầm Kiếm!"

Đồng tử của Đao Quan co rụt lại, nhận ra những thanh kiếm này, các đệ tử còn lại cũng ào ào lấy lại tinh thần, trong mắt mang theo vẻ khó tin.

"Làm sao có thể, kiếm bên trong hồ Trầm Kiếm, tất cả đều là phế kiếm, sao có thể bộc phát ra uy lực thế này!"

"Không thể nào, một đám phế kiếm làm sao lại có uy lực thế này!"

Táng Kiếm Hải lấy việc đánh bại kiếm khách trong thiên hạ làm mục tiêu, mà mỗi lần bọn họ đánh bại một kiếm khách, thường sẽ thu thập kiếm của những kẻ đó, xem như chiến lợi phẩm, ném vào bên trong hồ Trầm Kiếm.

Qua nhiều năm như vậy, bên trong hồ Trầm Kiếm không biết đã chứa bao nhiêu thanh kiếm?

Con số phải lên đến hàng triệu!

So với đao ở Táng Kiếm Hải chỉ nhiều hơn chứ không ít!

Mà bây giờ, những phế kiếm này vọt ra từ bên trong mộ địa mà Táng Kiếm Hải chuẩn bị cho bọn chúng, mang theo oán khí vô cùng vô tận, giống như những thanh kiếm ác quỷ bò ra từ bên trong Địa Ngục! !

Uy thế đó, cho dù là Đao Quan cũng cảm thấy tim đập nhanh.

"Sở Cuồng Nhân..."

Đao Quan nhìn chằm chằm vào Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo rung động, hắn vạn lần không ngờ, Sở Cuồng Nhân lại có thể điều khiển những thanh kiếm bên trong hồ Trầm Kiếm!

Hàng triệu phế kiếm xen lẫn oán khí vô biên vô tận đánh thẳng vào Vạn Đao Tuyệt Thiên Trận, trực tiếp xé ra một lỗ hổng, vọt về phía Sở Cuồng Nhân, xoay quanh cơ thể hắn, trùng trùng điệp điệp, để cho hắn sử dụng.

Có thể nói, những phế kiếm này là ác quỷ, là Tu La.

Thì hiện tại Sở Cuồng Nhân chính là Quân Chủ của Địa Ngục, các ác quỷ này chính là kẻ phục dịch! !

"Táng Kiếm Hải thu thập nhiều bại kiếm như vậy, chất thành một đống, từ đó tẩm bổ kiếm oán chi khí, tạo điều kiện cho ngươi tu hành, nhưng mà ngươi không nghĩ tới, những thứ bị ngươi coi là công cụ, coi là phế kiếm cũng có một ngày sẽ tới tìm ngươi báo thù." Sở Cuồng Nhân nhìn Đao Quan từ tốn nói.

Nghe thấy lời hắn nói, sắc mặt Đao Quan vô cùng âm trầm: "Chủ nhân của những thanh kiếm này cũng chỉ là bại tướng dưới tay Táng Kiếm Hải ta, hiện tại không có Kiếm Chủ, một đám phế kiếm này có thể gây ra sóng gió gì? !"

"Ồ, vậy thì chắc là ngươi cũng không ngại thử một lần nhỉ."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Đao Quan cũng không cần phải nhiều lời nữa, đao ý bao phủ, đao khí ngưng tụ bên trong đại trận, nhắm vào Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, ngưng tụ kiếm chỉ, phế kiếm bốn phía cũng bắn ra, kiếm oán chi khí sôi trào mãnh liệt, giống như dã thú hung tàn cắn xé đao khí, không ngừng triệt hạ bọn chúng.

"Một đám phế kiếm, phá cho ta!"

Đao Quan rống giận, phát huy uy lực của Vạn Đao Thiên Tuyệt Trận đến cực hạn, vô số đao khí không ngừng bắn ra.

Sắc mặt Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, cũng đang không ngừng điều khiển kiếm oán chi khí.

Đao bên trong đại trận này, phần lớn là đồ mới, mà kiếm của Sở Cuồng Nhân đều loang lổ vết rỉ sét, dường như chỉ cần chạm vào một cái là gãy.

Kiếm rỉ sét, đao mới, nhưng lúc này lại va chạm cực mạnh!

Chương 1013: Trảm Đao Quan, còn có ai muốn giết ta, ai dám thử một lần

Thanh kiếm rỉ sét sét đao mới, va chạm vào nhau!

Sở Cuồng Nhân dùng Tiên Thể Cửu Khiếu Linh Lung để thăng cấp Kiếm Tâm, điều khiển 1 triệu thanh thanh kiếm rỉ sét sét, dùng kiếm oán chi khí vô cùng vô tận quyết đấu với Táng Kiếm Hải Vạn Đao Thiên Tuyệt Trận, uy thế của hắn to lớn, rung động trời và đất!

Đùng, đùng, đùng...

Các đòn tấn công kinh người không ngừng bạo phát, thanh kiếm rỉ sét không ngừng tàn phá, như tre già măng mọc, không hề lui bước, khí thế hung ác, giống như ác quỷ Địa Ngục trở về báo thù, khiến cho người ta phải sợ hãi.

Dưới sự tấn công này, Vạn Đao Thiên Tuyệt Trận cũng khó có thể tiếp tục duy trì sự hoàn hảo, dường như còn có xu thế bị áp chế.

"Vạn Đao Thiên Tuyệt Trận, lại bị áp chế rồi? !"

"Không, điều đó không có khả năng!"

Đao Quan nhìn kiếm oán chi khí vô cùng vô tận kia, không khỏi cảm thấy rung động, đây chính là sức mạnh mà mình dùng để tu luyện đao đạo sao?

Sao lại khủng bố đến mức này! !

"Không, Vạn Đao Thiên Tuyệt Trận tuyệt đối không có khả năng sẽ bại dưới tay ngươi!"

Đao Quan gầm nhẹ nói.

Hắn thức giục tất cả sức mạnh, tiên nguyên tăng lên tới mức cực hạn, đao ý tuôn ra, hoàn toàn ngưng tụ thành sức mạnh của trận pháp.

Một đao ảnh khủng khiếp xuyên qua bầu trời đột nhiên được tạo ra! !

"A Tị Đạo, Tuyệt Thiên Diệt Địa! !"

Đao Quan tung ra chiêu thức mạnh nhất của mình.

Mà Sở Cuồng Nhân thấy thế, ngưng tụ kiếm chỉ, sức mạnh bản nguyên hệ Kiếm cũng tăng lên tới cực hạn: "Vậy thì dùng chiêu này giải quyết ngươi thôi!"

Lời nói vừa thốt ra, bên trong bản nguyên hệ Kiếm của hắn lại có thêm một luồng oán khí tà ác, khiến người ta tê cả da đầu, không rét mà run.

Chúng tiên nhân quan sát trận chiến ở bên ngoài cũng cau mày lại.

"Sức mạnh bản nguyên của người này quá kì lạ rồi, lại có thể tự do chuyển đổi, đây rốt cuộc là bản nguyên gì vậy? !"

"Cách người này tu hành, có lẽ đã vượt qua quy phạm bình thường rồi."

Tu hành đồng thời nhiều loại sức mạnh bản nguyên.

Chuyện này cũng không hiếm thấy.

Nhưng mà, những người này phải có một phương pháp tu hành đặc biệt, chen chúc bản nguyên, đó mới là nền tảng của sự tu hành.

Có thể bản nguyên mà Sở Cuồng Nhân tu hành, thực sự quá kỳ lạ.

Ngay cả một tiên nhân có kiến thức rộng rãi cũng không thể nhìn thấu.

"Ngươi tu hành A Tị Đạo Tam Đao, có thật sự trải nghiệm Vô Gian Địa Ngục chưa?"

Lúc mọi người ở đây đang suy nghĩ, Sở Cuồng Nhân lên tiếng.

Chỉ thấy hắn chỉ kiếm lên trời, bản nguyên hệ Kiếm kết hợp với kiếm oán chi khí đầy trời, khiến cho toàn bộ kiếm oán chi lực chuyển hóa thành ác quỷ dữ tợn, từng tiếng gào thét thê lương, thét dài, vang tận mây xanh.

"Vạn quỷ oán niệm!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Đối mặt với một kiếm này, đồng tử của Đao Quan co rụt lại.

Hắn cảm thấy, giờ phút này bản thân đang ở Vô Gian Địa Ngục! !

"Sở Cuồng Nhân, đi chết đi! !"

Đao Quan vung Thanh Mãng trong tay lên, đao ảnh to lớn ầm ầm chém xuống từ trong không trung, mà Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, hướng về hư không một chút.

Hàng triệu thanh kiếm rỉ sét hóa thành ác quỷ, tuôn ra bao phủ khắp thiên địa, trùng trùng điệp điệp, giống như một dòng lũ lớn.

Đao ảnh chém xuống, vô số ác quỷ liên tiếp tan rã, tiêu tán, liên tục phá nát các thanh kiếm rỉ sét, khiến chúng hóa thành tro tàn.

Nhưng, ác quỷ đếm mãi không hết, tre già măng mọc, mang theo oán khí vô cùng vô tận, kèm theo đó là lửa giận báo thù, cắn xé đao ảnh!

Cuối cùng, chỉ thấy đao ảnh dần dần bị phá nát...

Ngàn vạn ác quỷ lao về phía Đao Quan mà cắn xé, trong chớp mắt, hắn đã bị bao phủ bên trong dòng nước lũ.

"Cút đi, cút đi!"

"Suy cho cùng, các ngươi chỉ là một đám phế kiếm mà thôi, đều cút đi cho ta! !"

Đao Quan điên cuồng gầm thét, mắt đỏ ngầu, tay khua đao, nhưng vẫn khó có thể ngăn cản uy lực của vạn quỷ như cũ!

Rất nhanh, hắn bị bủa vây, bị vạn quỷ kéo nhau đè lên hắn, hắn gần như bị cắn xé điên cuồng, phát ra từng tiếng kêu thảm.

Đệ nhất Đao Quan, cuối cùng chết bởi một đống kiếm rỉ sét.

Tu sĩ bên trong Táng Kiếm Hải thấy cảnh này, ánh mắt đờ đẫn, cảm thấy không dám tin.

"Tông chủ chết rồi... Bị Sở Cuồng Nhân giết? !"

"Chuyện này, chuyện này sao có thể? !"

Vô số đao khách nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt hoảng sợ, như nhìn lấy một con quái vật, một tên ma quỷ.

Còn về phía Sở Cuồng Nhân, đứng lơ lửng trên không, áo trắng như tuyết, kiếm ý trên người chuyển động, giống như Vạn Kiếm Chí Tôn!

Một tiếng động lớn vang lên, Vạn Đao Thiên Tuyệt Trận đã mất đi sự điều khiển Đao Quan đùng một tiếng, trực tiếp bị hỏng.

Một thanh đao rơi xuống đất, tiếng leng keng phát ra không ngừng.

Mà hàng triệu thanh kiếm rỉ sét ở Trầm Kiếm hồ cũng tiêu hao tất cả sức mạnh, kiếm oán chi khí dần dần tiêu tán, phần lớn thanh kiếm rỉ sét đều trực tiếp hóa thành mảnh vỡ, rơi xuống từ trong không trung, trận lẫn với đống đao kia, như một cơn mưa đao kiếm.

Một trận chiến này, kết thúc với thắng lợi thuộc về Sở Cuồng Nhân.

Tất cả mọi người người quan sát trận chiến, đều rung động.

Cũng có một vài tiên nhân, trong mắt lộ ra vẻ khác thường, tiên nguyên trên người chuyển động, có chút rục rịch.

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, cảm giác sau lưng có nhiều ánh mắt không có ý tốt rơi trên người mình, ánh mắt lạnh lùng.

Hắn phất tay áo lên, quay người đối mặt chúng tiên nhân, liếc nhìn hư không: "Đao Quan đã chết, xem ai có năng lực lấy được mạng của ta."

Lời nói vừa thốt ra, chúng tiên hai mặt nhìn nhau.

Ai cũng không dám tuỳ tiện động thủ.

Dù sao, chiến lực mà đối phương vừa mới bày ra đã đủ để sánh ngang với tiên nhân đứng đầu bên trong Thanh Lan Tiên giới rồi.

"Người này, vì giết Đao Quan, sức mạnh bản nguyên của hắn và thể lực nhất định đã bị hao tổn nghiêm trọng, chư vị, đây chính là một cơ hội tốt."

Thương Quan từ tốn nói.

Nghe được lời của hắn, ánh mắt mọi người hơi hơi ngưng trọng.

Vẫn Nhật tiên nhân tiến tới một bước, lạnh nhạt nói: "Sở Cuồng Nhân, giao ra Phược Long Tác và phương pháp sử dụng Hoàng Hỏa, Thần Hỏa Minh Giáo ta có thể tha cho ngươi một cái mạng, không truy cứu việc trước kia ngươi mạo phạm nữa."

"Ai cho ngươi lá gan, ở trước mặt ta nói lời như vậy, là đám tiên nhân mỗi người một ssuy nghĩ phía sau ngươi sao?"

Sở Cuồng Nhân xùy cười một tiếng nói, hắn đứng chắp tay, dù vừa mới trải qua một trận tuyệt thế đại chiến, thì vẫn cuồng ngôn như cũ, cơ thể thẳng tắp như kiếm, bộ dạng đỉnh thiên lập địa, ngạo nghễ đối mặt với chúng tiên ở trong gầm trời này.

"Nếu muốn chiến, đều có thể cùng lên!"

Sở Cuồng Nhân ngạo nghễ nói ra.

Đối mặt với tư thái này của hắn, ánh mắt của các tu sĩ quan sát trận chiến không khỏi ngưng trọng, đều bị cử chỉ của đối phương dọa sợ.

"Không thể nào, mới vừa chiến một trận với Đao Quan, hiện tại hắn còn dư sức lực sao? Vậy mà hắn còn dám khiêu khích chúng tiên? !"

"Gia hỏa này, thật ngông cuồng mà!"

"Vạn cổ đệ nhất cuồng nhân, quả nhiên không hề sai người."

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, lấy làm kỳ lạ.

Chúng tiên cũng cảm thấy có chút nghi ngờ.

Chẳng lẽ người này, thật sự có dư sức chiến đấu với bọn họ hay sao?

"Hừ, chỉ là phô trương thanh thế mà thôi."

Vẫn Nhật tiên nhân hừ lạnh nói: "Sở Cuồng Nhân, cho dù ngươi có ở thời điểm toàn thịnh cũng không có năng lực chống lại toàn bộ chúng ta, bây giờ ngươi lại mới chiến đấu một trận với Đao Quan, thì còn lại mấy phần thực lực chứ?"

"Các ngươi, người nào có lá gan thử một lần?"

Sở Cuồng Nhân không trả lời, ngưng tụ kiếm chỉ, đầu ngón tay có kiếm khí chuyển động, chỉ vào chúng tiên nhân, lạnh nhạt hỏi.

Một vấn đề, khiến trong lòng chúng tiên nhân rung động.

"Mọi người đừng bị hắn hù dọa, trên người tên này có rất nhiều cơ duyên, chỉ cần giết hắn, cơ duyên sẽ là của chúng ta."

"Cơ duyên trên đảo Bồng Lai, người này chiếm hơn phân nửa, cộng thêm nhiều bí mật ở trên người hắn, đối với việc tu hành của chúng ta sẽ có trợ giúp rất lớn."

Mấy tiên nhân nói.

Thương Quan tiến tới một bước, trường thương trong tay có ánh sáng lấp loé: "Sở Cuồng Nhân, thù ở Vô Tích, nhất định phải báo!"

Trường thương trong tay của hắn đâm một cái, mũi thương ầm ầm bạo phát!

Là một trong thất quan, Thánh Thành Chi Chủ, thực lực của Thương Quan tất nhiên là không thể nghi ngờ, là tiên nhân cửu phẩm đúng nghĩa.

Một thương này của hắn, có sức mạnh tuyệt luân, đủ để giết chết tiên nhân tầm thường.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, phóng ra một kiếm.

Ầm!

Kiếm chỉ và mũi thương va chạm, ngược lại Sở Cuồng Nhân lùi lại mấy bước.

Tình cảnh này, khiến cho mắt của mọi người sáng lên.

Người này, quả thật đã tiêu hao phần lớn sức lực!

Chương 1014: Các phương vây giết, thiên hạ phong vân không phải của chúng ta, thăng tiên

Bên trong thư viện.

Viện trưởng sờ con tiên hạc ở bên cạnh, đột nhiên, ánh mắt hắn xẹt qua một tia lạnh lẽo: "Há, có người muốn giết tiên sinh ở thư viện chúng ta."

Trận chiến của Sở Cuồng Nhân và Đao Quan, hắn có thể mặc kệ.

Đó là do Sở Cuồng Nhân lựa chọn.

Nhưng bây giờ, người của đạo thống cấp Tiên muốn vây giết Sở Cuồng Nhân, cho dù viện trưởng có là người không để ý tới thế sự cũng sẽ không ngồi nhìn mặc kệ.

Hắn từ từ đứng dậy, tiên nguyên hùng hậu như núi kêu biển gầm bao phủ khắp thiên địa, khuấy động hư không, khiến cho thiên địa chấn động.

Mà ngay khi hắn muốn hành động, thì ở nơi xa bỗng nhiên có một mặt trời từ từ bay lên, phương viên 1 triệu dặm xung quanh đều bởi vì mặt trời này mà khô cạn, khắp nơi nứt nẻ, nước trong gầm trời đều bị bốc hơi.

"Viện trưởng, tại hạ đến đây luận đạo với ngươi."

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Hai mắt viện trưởng khẽ híp một cái: "Là ngươi, chủ nhân Yêu Đình!"

Cung Nguyệt cười nhạt một tiếng: "Yêu Chủ, muốn luận đạo, không bằng để Cung Nguyệt phụng bồi, có được không?"

"Ha ha, môn chủ Ngọc Thanh, chúng ta cũng đã lâu không gặp, chúng ta có thể tìm nơi ôn chuyện cũ thật tốt."

Một tiếng cười khẽ vang lên, chỉ thấy một con rồng màu xanh đang bay đến từ trong không trung, hóa thành một nam tử mặc áo xanh.

"Thanh Long chủ đảo Thần Long!" Hai mắt Cung Nguyệt nhíu lại: "Thú vị, xem ra Yêu tộc đã quyết tâm muốn giết Sở đạo hữu."

"Chúng ta chỉ muốn một vài thứ trên người hắn mà thôi."

Thanh Long chủ cười nhạt một tiếng.

Thần Long đảo muốn Cửu Tiêu Hoàn Bội, Phược Long Tác, mà chủ nhân Yêu Đình thì muốn lấy lại Thanh Loan Kính, thuận tiện nghiên cứu bí mật trên người đối phương.

Trong thư viện.

Viện trưởng và Cung Nguyệt bị kìm chân.

Cái tiên sinh khác cũng đều bị tiên nhân của Yêu Đình, đảo Thần Long ngăn trở, cũng không có cách nào tiến về Táng Kiếm Hải để cứu viện.

Mà bên trong Táng Kiếm Hải.

Sở Cuồng Nhân quả thật đang một mình đối mặt với chúng tiên.

Kẻ đầu tiên xuất thủ là Thương Quan.

Hắn dùng một thương đánh lui Sở Cuồng Nhân, điều này khiến mọi người lập tức nhận ra rằng, trận chiến của Sở Cuồng Nhân và Đao Quan, đã khiến hắn tiêu hao không ít sức mạnh.

Nếu không thì, sẽ không đến mức bị Thương Quan dùng một chiêu đánh lui.

"A di đà phật, thí chủ, thủ đoạn của ngươi tàn nhẫn, liên tiếp sát hại cao tăng của Kim Sơn tự ta, hành động như ma đầu này thật sự khiến thiên địa bất dung, hôm nay, lão nạp sẽ thay trời hành đạo."

Sau khi Thương Quan xuất thủ thì có một vị La Hán của Kim Sơn tự ra tay.

Hắn hét to một tiếng, phật quang trên người chuyển động, trong hư không xuất hiện một pháp tướng Phật Đà cao lớn, trấn áp Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, chém ra Thiên Liên kiếm ý, đánh bay pháp tướng Phật Đà này, mà hắn cũng bị đẩy lui một lần nữa.

Lúc này, phía sau hắn bỗng nhiên truyền tới một cảm giác nóng rực, một luồng thần hỏa bỗng nhiên gào thét lao về phía hắn.

Sở Cuồng Nhân trở tay chém ra một kiếm.

Kiếm khí va chạm với thần hỏa, không khí cuộn trào.

Là Vẫn Nhật tiên nhân.

Ngay sau đó, khoảng không phía trên Sở Cuồng Nhân chẳng biết lúc nào đã xuất hiện rất nhiều Yêu thú, phong toả hoàn toàn đường lui của hắn.

Cầm đầu chính là Kim Ô vệ!

Một bên khác, nhóm đao tu Táng Kiếm Hải còn sót lại dưới sự chỉ huy của tiên nhân, và Yêu tộc, cũng đang bao vây Sở Cuồng Nhân.

"Người chấp pháp của Thánh thành ở đâu!"

Trường thương của Thương Quan đượng vung lên, hắn lạnh giọng nói.

"Ở đây! !"

Trong hư không, có một tiếng quát lạnh truyền đến.

Chỉ thấy trong hư không, có một đám người chấp pháp đi ra, trên người mỗi một người đều tràn ngập khí tức ít nhất là hư tiên hoặc Bán Tiên.

Một bên khác, một tiếng rồng gầm vang lên.

Có vài long ảnh xuất hiện, hóa thành hình người, mỗi người đều là

Long Tiên.

Người cầm đầu Long Tiên tóc xanh, cũng chính là trưởng lão Thanh Long, là kẻ có thực lực số một, đã vượt xa tiên nhân tầm thường, không hề nghi ngờ, đây là một vị Địa Tiên!

"Sở Cuồng Nhân, không có người tới cứu ngươi, Kiếm Quan bị Đao Quan giam giữ ở sâu bên trong Táng Kiếm Hải, mà bên phía thư viện Bách Gia có Long Chủ và Yêu Chủ xuất thủ kiềm chế, hôm nay, ngươi khó mà thoát khỏi tai kiếp này."

Trưởng lão Thanh Long từ tốn nói.

Hắn nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, dường như muốn nhìn được gì đó từ sắc mặt của đối phương, nhưng đáng tiếc, sắc mặt của đối phương vẫn lạnh nhạt, dường như không hề cảm thấy kinh ngạc vì chuyện này.

Nhưng hắn không kinh ngạc, không có nghĩa là những người còn lại cũng lạnh nhạt giống như hắn.

Vốn dĩ, mọi người chỉ cho rằng hôm nay là ngày mà Sở Cuồng Nhân và Đao Quan chiến đấu mà thôi, thế nhưng lại không nghĩ tới, vậy mà lại xảy ra chiến trận lớn như vậy, điều này vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

"Ông trời ơi, chuyện này cần phải có bao nhiêu đạo thống chứ!"

"Những người này, lại chỉ vì đối phó một mình Sở Cuồng Nhân, đến tột cùng Sở Cuồng Nhân đã làm chuyện gì, sao lại bị nhiều người nhằm vào đến vậy?"

Người quan sát trận chiến đều rung động.

Không chỉ có người đến Táng Kiếm Hải quan sát trận chiến, hơn phân nửa người của Thanh Lan Tiên giới đều cảm nhận được sư khác thường ở Táng Kiếm Hải.

Từng đạo từng đạo đế niệm thậm chí tiên thức quét tới, cũng đều bị chiến trận này dọa cho đến mức nuốt nước miếng, tâm thần đều chấn động.

Trận chiến lớn như vậy, chỉ vì đối phó với một mình Sở Cuồng Nhân?

Có lầm hay không?

Cần thiết hay không?

Bên trong Táng Kiếm Hải, ánh mắt Sở Cuồng Nhân liếc nhìn toàn trường, trên mặt lộ ra một nụ cười khẽ: "Thần Hỏa Minh Giáo, Kim Sơn tự, Thánh thành, đảo Thần Long còn có Chí Tôn Yêu Đình, một nửa còn lại của Táng Kiếm Hải, chiến trận lớn như vậy, đến tột cùng là các ngươi sợ ta đến mức nào?"

Hắn, khiến những đạo thống cấp tiên này bắt đầu lo lắng.

Nói thật, bọn họ quả thật là có chút sợ Sở Cuồng Nhân, dù đối phương chưa thành tiên, thế nhưng tầng tầng lớp lớp thủ đoạn kia, cũng đủ khiến những tiên nhân như bọn họ sợ hãi.

Nếu không, trên người Sở Cuồng Nhân nhiều bí mật như vậy, nhiều bảo vật như vậy, bọn họ đã sớm động thủ cướp lấy, không cần chờ tới bây giờ?

"Sở Cuồng Nhân, ta biết trên người ngươi còn có mấy món Tiên Khí còn chưa lấy ra, nhưng đối mặt với tình hình như vậy, ta thấy mấy món Tiên Khí kia cũng không thể nào cứu được ngươi!" Vẫn Nhật tiên nhân lạnh giọng nói ra.

"Không cần nhiều lời, người chấp pháp nghe lệnh, giết hắn!"

Thương Quan lạnh giọng nói ra.

"Chư vị, báo thù cho tông chủ!"

Nhóm đao tu của Táng Kiếm Hải cũng lao tới.

"Lên đi."

Mặc Nha thống lĩnh nhẹ nhàng vung tay lên, phần lớn Yêu tộc sau lưng lập tức vọt về phía Sở Cuồng Nhân, xé nát hắn.

Đối mặt với sự vây công trước nay chưa từng có g, Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, một thanh cổ cầm màu tím nhạt xuất hiện ở trước mặt hắn.

Tiên huy của cổ cầm tươi sáng, sự dao động mạnh mẽ của Tiên Khí tràn ngập khắp nơi.

"Đó là, Cửu Tiêu Hoàn Bội!"

Hai mắt trưởng lão Thanh Long tỏa sáng.

Đây là một trong những mục đích của chuyến đi này của họ.

"Hừ, cho dù có Cửu Tiêu Hoàn Bội, với thực lực tu vi bây giờ của hắn còn có thể phát huy được mấy phần chiến lực chứ?"

Vẫn Nhật tiên nhân hừ lạnh nói.

Lúc này.

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

"Thiên hạ phong vân không phải của chúng ta."

Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, sức mạnh tiên thức chi lực hóa thành niệm lực kết hợp với sức mạnh bản nguyên, đánh tán một đợt công kích đầu tiên đến gần hắn.

"Vừa vào giang hồ, năm tháng đều nhắc nhở."

Ngón tay đặt ở trên dây đàn, dường như đang chỉnh âm.

Một tiếng loong coong vang lên, âm thanh tuyệt vời đánh cho đao tu đang xông lên ở bốn phía vỡ nát, chân cụt tay đứt bay khắp nơi.

"Sự đàm tiếu bên trong hoàng đồ bá nghiệp, không phụ nhân gian một cơn say."

Sở Cuồng Nhân lấy ra một viên thuốc, nuốt xuống.

Đột nhiên, sức mạnh bản nguyên sắp khô cạn trong cơ thể hắn nhanh chóng tăng vọt, trong chớp mắt đã khôi phục lại thời kì đỉnh phong.

Không chỉ có như thế, bản nguyên trong cơ thể ngày càng hoàn chỉnh, cuối cùng hóa thành một luồng tiên nguyên vô cùng dày đặc! !

Tiếng đàn còn chưa phát ra, chỉ riêng tiên nguyên trong cơ thể của Sở Cuồng Nhân đổ xuống cũng đã khiến không ít tu sĩ tới gần hắn nổ tung mà chết.

Vô số tu sĩ ở nơi này nghẹn họng nhìn trân trối!

"Chuyện này, chuyện này sao có thể! !"

"Tiên nguyên, tiên nguyên, đúng là tiên nguyên!"

Bọn người trưởng lão Thanh Long, Thương Quan, Vẫn Nhật tiên nhân đều chết lặng.

Bọn họ chưa bao giờ nghĩ ra rằng, vậy mà vào giờ phút này Sở Cuồng Nhân đột nhiên tấn cấp thành tiên! !

Chương 1015: Thần Ma Bát âm nổ tung chúng tiên, Huyết Nha chi nhãn, không biết lượng sức

Sở Cuồng Nhân ăn Tam Nhật Thăng Tiên Đan, thăng cấp làm tiên! !

Tiên nguyên lực kinh khủng lấy hắn làm trung tâm, quét ra xung quanh, mặc kệ là người hay yêu, cho dù là Bán Tiên thì đều trực tiếp tan thành sương máu trước tiên nguyên lực mênh mông này!

"Lúc ta chưa thành tiên, đã giết tiên như giết một con chó, nhưng bây giờ ta đã thành tiên, các ngươi còn có gan nghe một khúc Thần Ma Bát âm sao? !" Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Một chớp mắt tiếp theo.

Mười ngón tay hắn đặt trên dây đàn.

Một tiếng loong coong phát ra, tiên nguyên to lớn theo tiếng đàn ầm ầm bạo phát, âm thanh kinh khủng khuếch tán hết đợt này đến đợt khác như thủy triều.

Trong phút chốc, một đám tu sĩ, Yêu tộc lần lượt bị nghiền nát dưới làn sóng âm đáng sợ này.

Áo giáp vỡ nát của người chấp pháp Thánh thành, đao gãy của các đao tu Táng Kiếm Hải cùng với tứ chi đứt lìa của bọn họ bay lượn trên không, lông vũ và sừng trên đầu, khung xương nhuốm máu. Đám yêu tộc cũng lần lượt nổ tung rồi chết...

Tiếng đàn của Sở Cuồng Nhân sau khi thăng cấp thành tiên, kinh khủng đến cực hạn, cộng thêm sự gia tăng của Cửu Tiêu Hoàn Bội, cho dù là tiên nhân cũng hít vào một ngụm khí lạnh, chấn động không thôi.

"Chuyện này sao có thể! !"

Mặt mũi Thương Quan của Thánh thành tràn đầy hoảng sợ, hắn mãnh mẽ đâm ra một thương, chỉ thấy mũi thương như vòi rồng quét về phía Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân chỉ gảy dây đàn, kéo một phát, âm thanh cuồn cuộn như tiếng chuông lớn, ầm ầm bạo phát.

Trong nháy mắt, mũi thương sụp đổ tan tành, Thương Quan càng khó có thể chống cự luồng sức mạnh này, bị trường thương bắn trúng ngay tại chỗ, trọng thương!

Chỉ với tiếng đàn, lại có thể khiến Thương Quan trọng thương!

Mọi người thấy thế, chỉ cảm thấy một màn trước mắt còn hơn cả nằm mơ giữa ban ngày!

"Vì sao lại có chuyện như thế này? !"

"Chiến lực của người này, sao có thể kinh khủng đến như vậy!"

Các tiên nhân của đại đạo thống vô cùng sợ hãi.

Vốn dĩ, bọn họ hợp lực vây quét Sở Cuồng Nhân, lẽ ra đã nắm chắc trong tay phần thắng, nhưng bây giờ chuyện gì đang xảy ra đây? !

Bọn họ lại bị Sở Cuồng Nhân hù dọa! !

Tiếng đàn của Sở Cuồng Nhân không hề dừng lại.

Tiếng đàn hóa thành vô số lưỡi dao sắc bén, bao phủ trong vòng một trăm ngàn dặm, biến thành một kết giới, vây khốn tất cả mọi người ở nơi này, âm thanh của sự sát phạt vô biên vô tận bỗng nhiên vang vọng!

Chính là Thần Ma Bát âm thập diện mai phục!

Giờ phút này, tu sĩ của các đại đạo thống chỉ cảm thấy bohn họ không phải bao vây Sở Cuồng Nhân, mà là Sở Cuồng Nhân bao vây bọn họ!

Sự thật này khiến bọn họ hít vào một ngụm khí lạnh.

Thất kinh, hoảng sợ và những cảm xúc khác đột nhiên xông lên đầu.

Có người muốn chạy trốn.

Nhưng, thập diện mai phục, tiếng đàn phát ra như thiên quân vạn mã, bao phủ bốn phía, bọn họ căn bản không còn đường để trốn!

Tiếng đàn không ngừng vang vọng giữa trời đất, trộn lẫn với tiếng kêu rên thảm thiết của các đại đạo thống tu sĩ, hình thành một khung cảnh luyện ngục kinh thiên động địa, khiến bất cứ tu sĩ nào khi nhìn đến cũng phải ớn lạnh.

Một bộ bạch y, một thanh cổ cầm, trở thành những ký ức không thể nào quên được trong trí nhớ của mỗi con người.

Thậm chí có thể nói là... Ác mộng!

"Giết hắn!"

Các đại tiên nhân xuất thủ chống lại Sở Cuồng Nhân.

Vẫn Nhật tiên nhân lửa giận bừng bừng gào lên, dòng lửa vô tận điên cuồng, dũng mãnh lao về phía hắn, hóa thành một con Hỏa Long gầm thét dữ tợn, ngọn lửa tiên nguyên xen lẫn với đạo văn tuôn trào, cả một vùng đều như nứt ra.

Một bên khác, La Hán Kim Sơn tự thét dài một tiếng, quang mang hóa thành Phật ảnh cao ngất, xuất thủ trấn áp Sở Cuồng Nhân.

Kim Ô vệ môn cũng xuất thủ.

Yêu khí khắp mọi nơi, mỗi người huy động tiên pháp bạo phát.

Long Tiên đảo Thần Long huy động tiên nguyên, chỉ thấy từng đạo long khí bay lượn trong hư không, hóa thành long trảo nổ tung.

Tiên nhân tứ phía mạnh mẽ xuất thủ, uy thế cuồn cuộn, hóa thành một luồng năng lượng mênh mông, nhiễu loạn tiếng đàn, muốn giết chết Sở Cuồng Nhân.

"Thần Ma Bát âm, thiên địa song hưởng!"

Mười ngón của Sở Cuồng Nhân lay động, tiếng đàn vang vọng, vô số đạo văn khuếch tán, uy lực rung động trời đất!

Núi sông rung chuyển, vũ trụ đảo lộn, âm vang đất trời!

Tiếng đàn như thủy triều, sóng xung kích khắp nơi!

Tất cả các loại tiên pháp đánh về phía hắn đều dễ dàng bị nổ tung thành từng mảnh!

Không chỉ có thế, các đại tiên nhân đối mặt với tiếng đàn kinh khủng này, đồng tử càng co rụt lại, hoảng hốt muốn chạy trốn và chống cự.

La Hán Kim Sơn tự nổi giận gầm lên một tiếng, gương mặt hiền lành trở nên vô cùng dữ tợn, chắp tay trước ngực, phật quang hóa thành lá chắn.

Thế nhưng, Phật quang khó có thể cản được Thần Ma âm, chỉ trong nháy mắt, Phật quang vỡ thành vô số đốm sáng, La Hán Kim Sơn tự biến thành sương máu, nổ tung!

Vẫn Nhật tiên nhân phân thân thành một đám Thần Hỏa, muốn nhờ những phân thân này ngăn chặn sức mạnh của tiếng đàn.

Nhưng tiếng đàn như thủy triều, hết đợt sóng này lại đến đợt sóng khác, dù cho hắn phân thân ra bao nhiêu cũng không làm nên chuyện gì, cũng bị nổ tung thành cặn bã!

Đao Tiên của Táng Kiếm Hải càng không một ai có thể may mắn thoát khỏi, toàn bộ đều nổ tung ngay tại chỗ!

Yêu Đình, đảo Thần Long cũng là chết thì chết, bị thương thì bị thương.

"Thật, thật là một âm thanh kinh khủng!"

"Thực lực của người này, thật sự đã đạt tới loại trình độ này!"

"Đáng chết, tính toán quá sai lầm!"

Các tiên nhân lòng vẫn còn sợ hãi nhìn Sở Cuồng Nhân, như là nhìn thấy một con quái vật, mà thân thể của bọn họ cũng không khống chế được mà run rẩy không ngừng.

"Rút thôi! !"

"Chúng ta không phải là đối thủ của hắn, đi mau!"

Một số tiên nhân đã mất đi sự tự tin để tiếp tục chiến đấu với Sở Cuồng Nhân, quay người muốn chạy trốn.

"Các ngươi cho rằng, hiện tại còn có thể bỏ trốn được không?"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, giữa trời đất lại có kiếm khí, xen lẫn trong hư không, hóa thành một mảnh thiên la địa võng.

Kiếm Khí Chức Thiên La!

Kiếm khí kết hợp với tiếng đàn, phong tỏa đường lui của tiên nhân.

Trong một chớp mắt tiếp theo, vài đạo kiếm khí bắn ra từ đầu ngón tay của Sở Cuồng Nhân, một đóa sen nở rộ trên kiếm khí, chính là Thiên Liên kiếm ý!

Phập, phập, phập...

Những tiên nhân muốn chạy trốn, tất cả đều bị kiếm khí giết chết ngay tại chỗ.

Sở Cuồng Nhân khi còn chưa thành tiên đã có thể chém giết tiên nhân tầm thường, bây giờ hắn mượn sức mạnh của Tam Nhật Thăng Tiên Đan để đi vào cảnh giới Tiên Nhân, cho dù là thất quan cấp bậc tiên nhân cửu phẩm cũng khó có thể ngăn cản nửa chiêu thức của hắn.

Huống chi đây đều là những tiên nhân bình thường?

"Sở Cuồng Nhân!"

Lúc này, một tiếng hét lớn vang lên.

Sở Cuồng Nhân theo bản năng nhìn qua, chỉ thấy Mặc Nha thống lĩnh ở bên trong đám Kim Ô vệ đang nhìn chằm chằm, một đôi mắt màu đỏ ngòm như có hai vòng xoáy ở bên trong, một làm sóng xung kích vô hình làm rung chuyển linh hồn!

Đây là, tấn công linh hồn!

Đây cũng là thần thông của mắt huyết đồng, Huyết Nha chi nhãn!

"Nhanh, động thủ!"

Mặc Nha thống lĩnh hét lớn một tiếng.

Thần thông của hắn cực kỳ mạnh mẽ, dưới tiên nhân, linh hồn của họ có thể vỡ nát chỉ trong nháy mắt, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Cho dù là tiên nhân, cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Hắn thấy, thực lực của Sở Cuồng Nhân lúc này tuy cường đại, nhưng bị thần thông của hắn công kích, hiện tại lâm vào trạng thái choáng váng trong gang tấc, mà thời gian này, cũng đủ để bọn họ giết đối phương mười lần!

Còn lại tiên nhân ào ào động thủ.

Các loại tiên pháp, lại lần nữa đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng vào lúc này, ngón tay của Sở Cuồng Nhân vừa động.

Chỉ gảy dây đàn, tiếng đàn im ắng, đất trời im ắng, cái chết cũng rơi vào yên lặng, chính là Thần Ma Bát âm chi, đại âm hi thanh! !

Một đám tiên nhân xuất thủ, ào ào bị tiếng đàn đánh chết!

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Chuyện gì đã xảy ra, không phải hắn đang bị ảnh hưởng bởi thần thông sao? !

Ngay cả Mặc Nha thống lĩnh cũng lâm vào sững sốt.

Phải biết rằng thần thông của hắn luôn luôn thuận buồm xuôi gió, cho dù là tiên nhân cũng sẽ bị thương, cho tới bây giờ chưa từng thất bại

Nhưng hôm nay, ở nơi này, lại không hề có tác dụng đối với Sở Cuồng Nhân!

"Tấn công linh hồn quả thực hiếm thấy, nhưng đáng tiếc, trình độ này của đòn tấn công linh hồn này đối với ta mà nói, bất quá chỉ là thứ không biết lượng sức mình."

Chương 1016: Giết trưởng lão Thanh Long, Kiếm Quan đau thấu tim gan

Sức mạnh linh hồn của Sở Cuồng Nhân mạnh đến mức nào?

Bây giờ, hắn đã tu hành Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết đến cấp độ thứ bảy, có được ba tiên hồn, thực lực của tiên hồn thậm chí đạt đến tầng Địa Tiên, giúp hắn có thể tự sử dụng thêm sức mạnh tiên hồn, Mặc Nha thống lĩnh muốn dùng tấn công linh hồn để đối phó hắn, quả thực là ý nghĩ hão huyền.

Chỗ khiến cho người ta kiên kị tấn công linh hồn, là bởi vì tấn công linh hồn khó lòng phòng bị, nếu không phải tu sĩ tu hành sức mạnh linh hồn, thì rất khó để có thể ngăn cản, trong cùng một cảnh giới, các tu sĩ linh hồn gần như là bất khả chiến bại.

Khiêu chiến vượt cấp, cũng là chuyện thường ngày.

Nhưng nếu như gặp phải tu sĩ cũng tu hành sức mạnh linh hồn, như vậy thứ phải so chính là trình độ điều khiển sức mạnh linh hồn của hai bên.

Hiển nhiên, những thứ này Mặc Nha thống lĩnh đều kém rất rất xa Sở Cuồng Nhân.

Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết, đây chính là công pháp cấp Thần.

Cũng chính là cấp bậc tiên kinh.

"Hiện tại, tất cả mọi thứ nên kết thúc."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn gảy dây đàn, cầm âm cuồn cuộn vang lên.

Tiên nhân còn lại không người nào có thể chống cự, liên tục ngã xuống, cho dù là Kim Ô vệ như Mặc Nha thống lĩnh, cũng cản không được bao lâu.

Địa Tiên duy nhất, trưởng lão Thanh Long sau khi thấy tình hình không ổn, bóng người lóe lên, bay về phía xa.

Với thực lực của hắn, muốn đột phá kết giới mà cầm âm và kiếm khí Thiên La của Sở Cuồng Nhân xây dựng cũng không phải là chuyện quá khó khăn.

Nhưng trong mắt Sở Cuồng Nhân lại loé lên một tia sáng lạnh lẽo.

"Ta nói rồi, bây giờ muốn trốn, đã quá muộn."

Trong lòng hắn vừa động, chỉ thấy Tiên Khí có màu đỏ thẫm, giống như dây thừng bay về phía trưởng lão Thanh Long.

Đây chính là Chân Tiên khí, Phược Long Tác!

Tốc độ của Phược Long Tác vô cùng nhanh, trong chớp mắt đã trói được trưởng lão Thanh Long, với thực lực của một Địa Tiên như hắn cũng khó có thể tránh thoát.

"Gầm! !"

Gầm một tiếng, trưởng lão Thanh Long đột nhiên biến thành bản thể.

Là một con Thanh Long cao hàng vạn trượng!

Nhưng kỳ lạ chính là, dù cho hắn hóa thành bản thể, thân thể dài hơn vô số lần, thì Phược Long Tác cũng dài ra bấy nhiêu lần.

Tiếng gầm gừ liên tiếp không ngừng, Thanh Long không ngừng giãy dụa, thế nhưng cho dù làm cách nào cũng không thể tránh thoát Phược Long Tác.

Chỉ thấy bên trên Phược Long Tác có đạo văn chuyển động, tiên huy nở rộ, chỉ chốc lát, trưởng lão Thanh Long vốn dĩ còn đang ra sức giãy dụa dường như trong nháy mắt đã mất đi sức lực, từ trên không trung rơi xuống đất.

Đùng một tiếng, toàn bộ mặt đất cũng vì vậy mà chấn động.

"Chậc chậc, không hổ là Chân Tiên khí, uy lực cũng không tầm thường."

Sở Cuồng Nhân tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Sau đó, hắn thu hồi Cửu Tiêu Hoàn Bội, đi đến trước mặt trưởng lão Thanh Long, không hề nhiều lời, vươn tay chém ra một kiếm!

Phần lớn long huyết phun ra ngoài, mà chỗ long huyết bắn ra tung toé, cây khô như gặp được mùa xuân, lấy lại sự sống một lần nữa.

Thanh Long, thần thú thuộc hệ Mộc.

Long huyết của hắn, chứa sinh lực rất mạnh mẽ.

Sở Cuồng Nhân nhìn trưởng lão Thanh Long bị hắn chém giết, hai mắt tỏa sáng: "Một con Chân Long cấp bậc Địa Tiên, quả là một bảo vật."

Hắn thu Thanh Long vào bên trong Càn Khôn giới.

Làm xong tất cả mọi chuyện, hắn thu liễm dao động tiên nguyên.

Hắn nhìn về phía nơi xa, nỉ non nói: "Trận chiến này, còn chưa thực sự kết thúc đâu, Thần Hỏa Minh Giáo, Thánh thành... Mời chờ xem."

Hắn quay người đi đến nơi sâu bên trong Táng Kiếm Hải.

Chỉ còn lại một đám tu sĩ ngơ ngác.

"Tất cả, tất cả đã chết hết rồi? !"

Một tu sĩ nhìn vô số chân cụt tay đứt trước mặt, và cảnh tượng giống như luyện ngục nhân gian, không khỏi thất thần nói ra.

Sau đó, vô số tu sĩ hít vào một ngụm khí lạnh.

"Chết hết rồi!"

"Chuyện này, có bao nhiêu tiên nhân đã chết vậy? !"

Nơi xa.

Bên trong thư viện.

Chúng tiên sinh, viện trưởng, Cung Nguyệt và Thanh Long chủ và Yêu Chủ đến đây kiềm chân đều cảm nhận được khí tức từ Táng Kiếm Hải ở phía xa.

"Cho dù các ngươi hao tổn tâm cơ, chỉ tiếc, dị số không phải thứ các ngươi có khả năng tưởng tượng." Viện trưởng cười nhạt một tiếng nói ra.

Tuy bề ngoài hắn tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong lòng của hắn cũng khiếp sợ không khác với những người khác.

Cho dù hắn có đánh giá Sở Cuồng Nhân cao như thế nào, cũng không nghĩ tới, vậy mà đối phương có thể giết chết nhiều tiên nhân như vậy!

Kẻ này, còn là người sao? !

Quả thực là một con quái vật!

"Thực lực của người này vượt qua tưởng tượng, xem ra muốn nhằm vào người này phải nghĩ ra biện pháp khác." Yêu Chủ âm thầm nghĩ.

Hắn và Thanh Long chủ liếc nhìn nhau, lập tức nhanh chóng rời đi.

"Viện trưởng, cuối cùng ta cũng đã biết vì sao ngươi chắc chắn hắn có thể thắng Đao Quan, loại thực lực này, đừng nói là Đao Quan, cho dù là mười kẻ như hắn cũng chẳng làm được chuyện gì." Cung Nguyệt tán thưởng nói.

"Đây cũng là do Sở đạo hữu dùng loại biện pháp nào đó cưỡng ép thăng cấp, dường như ta nhìn thấy hắn vừa mới sử dụng một loại đan dược nào đó."

Viện trưởng như có điều gì suy tư, nói ra.

"Đan dược?"

Cung Nguyệt cũng có chút ngoài ý muốn, trầm ngâm nói: "Có thể khiến người ta lập tức thành tiên, chẳng lẽ là Thăng Tiên Đan trong truyền thuyết? !"

"Ừm, cũng có khả năng."

"Không thể nào, cho dù là Tiên giới hoàn chỉnh ở cổ đại, Thăng Tiên Đan cũng là loại đan dược cực kỳ hiếm thấy, ở Thanh Lan Tiên giới, đã có gần một kỷ nguyên chưa từng thấy nó xuất hiện." Cung Nguyệt nói ra.

"Ha, bí mật trên người Sở đạo hữu cũng không ít đâu."

Viện trưởng cười nhạt một cái nói.

...

Táng Kiếm Hải.

Trong ngục tối mờ mịt, chỉ có vài ánh nến.

Trong địa lao đang đóng, có một lão giả khoác khăn choàng.

Lúc này, kèm theo mùi thơm thoang thoảng, tiếng bước chân vang lên, một nữ tử duyên dáng mặc hoa bào, từ từ đi tới.

Lão giả cũng chính là Kiếm Quan ngước mắt nhìn nàng một cái, có chút ngoài ý muốn: "Thải Y, ngươi tới đây làm cái gì?"

Vốn dĩ, Đao Quan muốn giết hắn, nhưng bởi vì có Thải Y cầu tình, hắn mới có thể bảo toàn mạng sống.

"Đến thả ngươi ra ngoài." Thải Y cười nhạt nói, nàng vươn tay phá giải cấm chế, thả Kiếm Quan từ trong địa lao ra ngoài.

Kiếm Quan sững sờ: "Ngươi làm cái gì vậy."

"Tuyệt Tâm, ngươi nói xem, nếu như năm đó, ngươi có thể đồng ý với ta, không tham gia cuộc tỉ thí đó, bây giờ chúng ta sẽ như thế nào?"

Thải Y ôn nhu cười nói.

Kiếm Quan cũng lộ ra vẻ tưởng nhớ: "Lúc ấy ngươi đã nói với ta đừng giao chiến với Đao Quan, bảo ta dẫn ngươi rời đi, đi sống cuộc sống của chúng ta, chỉ làm một tên kiếm tu, ta không có khả năng phòng thủ mà không giao chiến."

"Đúng vậy, ngươi là một người kiêu ngạo biết chừng nào."

Thải Y nỉ non nói, ánh mắt lộ ra vẻ đắng chát.

Sau đó, sắc mặt của nàng trở nên tái nhợt, phun ra một ngụm máu đen.

Kiếm Quan thấy thế, sợ hãi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Hắn tiến lên xem xét tình trạng của Thải Y, lại phát hiện trong cơ thể của nàng có một luồng sức mạnh cường đại đang ăn mòn tâm mạch của nàng.

Chỉ trong một khoảng thời gian, Thải Y cũng đã hấp hối.

"Cả đời này của ta, người ta phải xin lỗi nhất cũng là ngươi, Tuyệt Tâm, nhưng mà năm đó ta thật sự không có lựa chọn..."

"Bây giờ, Đao Quan chết rồi, ta là vợ hắn, lúc còn sống đã không thể yêu thương hắn, bấy giờ hắn chết rồi, ta muốn đi cùng hắn, Tuyệt Tâm, thật sự xin lỗi..." Thải Y nỉ non nói.

Kiếm Quan nghe đối phương nói, vô cùng nghi ngờ, nhưng sinh mạng của giai nhân trước mắt dần dần mất đi, lại khiến hắn đau thấu tim gan.

"Vì cái gì, vì cái gì ngươi lại muốn làm loại chuyện ngu xuẩn này."

"Vì cái gì..."

Lúc này, Sở Cuồng Nhân đi vào địa lao.

Hắn nhìn Kiếm Quan ôm lấy thi thể của Thải Y rơi lệ, lông mày cau lại.

"Công tử, ngươi mau cứu lấy Thải Y." Kiếm Quan nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, dường như nhìn thấy cây cỏ cứu mạng, vội vàng nói.

Sở Cuồng Nhân tiến lên kiểm tra một phen, lắc đầu: "Nàng đã chết, ta không có năng lực cải tử hồi sinh."

Kiếm Quan nghe vậy, mặt mũi tràn đầy chán chường, ánh mắt có chút đờ đẫn.

"Ngươi hãy xử lý hậu sự cho nàng thật tốt, ta sẽ ở bên ngoài Táng Kiếm Hải... Chờ ngươi." Sở Cuồng Nhân thở dài.

Một chữ tình này, huyền diệu, khó giải thích, ngay cả tiên nhân cũng không thể hiểu thấu đáo.

Hắn cũng không có lời gì để an ủi, chỉ có thể để Kiếm Quan tự mình ngồi yên một lát.

Nói xong, hắn lập tức quay người rời đi.

Chương 1017: Diệt sát Đao Vương, Chú Oán Kết Tinh, triển khai trả thù

Sở Cuồng Nhân không lập tức rời khỏi Táng Kiếm Hải.

Hắn đi đến hồ Trầm Kiếm sâu bên trong Táng Kiếm Hải, cho dù thanh kiếm ở nơi này là do hắn dùng Tiên Thể rút ra, chiến đấu với Đao Quan.

Nhưng nơi đây vẫn lưu lại không ít kiếm oán chi khí.

"A."

Ở nơi này, Sở Cuồng Nhân thấy được một người.

Đao Vương, một trong mười hai vị vương của Tiên chủng.

Đối phương đi ra từ bên trong hồ Trầm Kiếm, trong tay còn cầm một hòn đá đen nhánh, to bằng đầu người.

Sở Cuồng Nhân hơi nheo mắt: "Cái đó là..."

"Chú Oán Kết Tinh quả nhiên vẫn còn, chỉ cần có vật này, ta sẽ có cơ hội đông sơn tái khởi, hiện tại Táng Kiếm Hải đã bị phá hủy, không thích hợp để ở lại lâu, Sở Cuồng Nhân, ta tuyệt đối không thể bỏ qua cho ngươi!"

Đao Vương thì thào nói.

Nhắc đến Sở Cuồng Nhân, trong mắt hắn lộ ra vẻ oán hận.

Lúc này.

Một bóng người mặc bạch y bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn.

"Dường như ta nghe được có người đang gọi ta."

Nhìn thấy bóng người đột nhiên xuất hiện trước mắt, đồng tử Đao Vương đột nhiên co rụt lại, ý niệm hận thù đã bị hoảng sợ thay thế.

"Sở, Sở Cuồng Nhân!"

Mặc dù hắn nói muốn tìm Sở Cuồng Nhân báo thù.

Nhưng, điều kiện tiên quyết là hắn phải có năng lực kia mới được, hiện tại hắn căn bản không có khả năng để phán kháng Sở Cuồng Nhân ở trước mặt.

"Đúng, là ta, ngươi vẫn tốt chứ?"

Sở Cuồng Nhân nhẹ giọng cười, nói.

Sau đó, hắn từ từ nhấn một ngón tay.

Ầm!

Chỉ thấy đầu của Đao Vương đột nhiên nổ tung, hóa thành một đám sương máu!

Vẻ mặt của Sở Cuồng Nhân không thay đổi, cầm lấy hòn đá màu đen kia cẩn thận quan sát một hồi: "Tiểu Ái, phân tích một chút."

"Chú Oán Kết Tinh, sinh ra bằng cách tập hợp oán khí trong thiên địa..."

Sau một hồi phân tích, Sở Cuồng Nhân đã đoán được tác dụng của Chú Oán Kết Tinh này, nói trắng ra, nó cũng là một bảo vậy có thể chuyển hóa linh khí của trời đất. Bên trong hồ Trầm Kiếm có kiếm oán chi khí kinh khủng, do vậy, vật này cũng từ đó mà sinh ra. Vật này, có thể nói là căn cơ của Táng Kiếm Hải.

Đối với tu sĩ tu hành chú oán chi đạo mà nói, khối Chú Oán Kết Tinh này cũng là một bảo vật tối cao mà họ hằng mơ ước.

Giá trị của nó, thậm chí không kém gì so với Thiên Tiên khí.

Nhưng mà, vật này tuy cường đại, nhưng muốn luyện hóa lại cực kỳ khó khăn, nếu không cẩn thận, thần trí và linh hồn sẽ bị oán khí ăn mòn, biến thành cỗ máy giết người.

Cho dù là Đao Quan cũng không dám tùy tiện luyện hóa, chỉ có thể thông qua tích lũy kiếm oán chi khí, từ từ hấp thu và luyện hóa vật này.

"Thú vị."

"Không uổng công chuyến này ta đến hồ Trầm Kiếm."

Hắn đến hồ Trầm Kiếm, là bởi vì hắn cảm nhận được một luồng khí tức kì lạ ở nơi này, có vẻ cũng là do Chú Oán Kết Tinh phát ra.

Bảo vật này, với hắn mà nói, có tác dụng lớn.

Tuy hắn không tu luyện chú oán chi đạo, nhưng bản nguyên tự cường vô địch lại có thể chuyển hóa thành bất kỳ một loại bản nguyên nào được biết đến trong vũ trụ.

Trong số này, cũng bao gồm bản nguyên chú oán.

Mà trước đó, khi hắn lĩnh hội bản nguyên, tình cờ ở bên trong có bản nguyên oán khí.

Vật này, hắn hoàn toàn có thể hấp thu, luyện hóa.

"Dự tính sơ bộ, luyện hóa vật này, ta hẳn là có thể thật sự thăng cấp thành tiên." Sở Cuồng Nhân nói.

Cất kỹ Chú Oán Kết Tinh, hắn quay người rời đi.

Ở cổng Táng Kiếm Hải.

Kiếm Quan đã xử lý tốt thi thể của Thải Y, hắn đứng tại chỗ, sắc mặt lạnh lùng, tu sĩ xung quanh nhìn hắn, vẻ mặt hiếu kỳ.

Bọn họ đều tự hỏi vì sao đối phương còn sống.

"Các ngươi nói, trước đó Đao Quan bắt Kiếm Quan, vì sao không trực tiếp giết chết, mà chỉ giam hắn lại, có ý nghĩa gì sao?"

"Nghe nói là bởi vì một nữ tử đã cầu tình."

"Nghe nói nữ tử kia chính là thê tử của Đao Quan, ách, nghe nói năm đó Kiếm Quan và nữ tử kia từng có một đoạn tình cảm đó..."

"Không thể nào, đường đường là chủ mẫu của Táng Kiếm Hải thế mà lại làm loại chuyện này, Đao Quan thật sự có thể chịu đựng được sao? ?"

Xẹt, xẹt...

Mấy đạo kiếm khí xẹt qua.

Mấy tu sĩ huyên thuyên kia nhất thời bị giết ngay tại chỗ.

Thần sắc của Kiếm Quan lạnh lùng thả tay xuống, mọi người nhìn thấy một màn này nhất thời câm như hến, không còn dám nói lung tung.

Mặc dù nói bây giờ danh tiếng của Kiếm Quan đã kém xa năm đó, nhưng thực lực của hắn ở Thanh Lan Tiên giới vẫn là hiếm người so được.

"Kiếm Quan, du hành bên ngoài nhiều năm như vậy, khi nào thì ngươi trở về." Long Ngâm đạo nhân đi đến bên cạnh Kiếm Quan, nói.

Kiếm Quan nhìn hắn một cái, nói: "Long Ngâm Kiếm Phái hiện tại để ngươi quản lý. Về phần ta, ta đã quyết tâm đi theo công tử."

"Sở Cuồng Nhân... Cũng tốt." Long Ngâm đạo nhân trầm ngâm một hồi, khẽ vuốt cằm.

Hiện tại, thực lực của Sở Cuồng Nhân không hề tầm thường, có Kiếm Quan làm cầu nối, bọn họ có thể tạo mối quan hệ với đối phương.

Chuyện này đối với Long Ngâm Kiếm Phái là chueyejn có lợi chứ không có hại.

Không lâu sau.

Sở Cuồng Nhân, đã vơ vét một phen ở bên trong Táng Kiếm Hải, đi ra.

Kiếm Quan thấy thế, nghênh đón: "Ra mắt công tử."

Hắn đã nghe nói qua những gì xảy ra ở nơi này, biết Sở Cuồng Nhân vì hắn mà khiêu chiến toàn bộ Táng Kiếm Hải, thậm chí còn bị một đám đạo thống bao vây, chuyện này khiến hắn càng thêm tuyệt đối trung thành với đối phương.

"Ừm, đi thôi."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía xa: "Chuyện này, còn chưa kết thúc."

"Đúng vậy."

Kiếm Quan theo Sở Cuồng Nhân rời khỏi Táng Kiếm Hải, nhưng không ít người nghe được lời nói vừa rồi của Sở Cuồng Nhân, có chút không hiểu được.

"Chuyện này còn chưa kết thúc? Đây là ý gì?"

"Chẳng lẽ, chẳng lẽ Sở Cuồng Nhân dự định trả thù mấy đạo thống cấp Tiên đã tham gia bao vây hắn sao? ! !"

Có người nghĩ tới điều gì đó, hít vào một ngụm khí lạnh.

Đột nhiên, sắc mặt của mọi người đại biến.

Điều này, thế nhưng lại rất khó lường.

Mà trận chiến ở Táng Kiếm Hải cũng nhanh chóng truyền khắp toàn bộ Thanh Lan Tiên giới.

Không ít người, bị dọa chết khiếp.

Trong tòa thành trì rộng rãi nào đó.

Một vị tiên nhân vội vàng chạy ra, thần sắc hoảng sợ nói: "Mở đại trận phòng ngự của Thánh thành, tất cả mọi người, nhanh chóng đề phòng! !"

Chỉ thấy vô số đạo văn trộn lẫn trong hư không, một lồng ánh sáng to lớn màu trắng bao phủ toàn bộ tòa thành trì.

"Phó thành chủ, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Một người chấp pháp nhịn không được hỏi tiên nhân kia.

Tiên nhân kia, cũng chính là Phó thành chủ của Thánh thành, hắn hít sâu một hơi, nói: "Thánh thành... Sắp gặp phải đại nạn! !"

Còn chưa chờ người chấp pháp kia tiếp tục hỏi thăm.

Chỉ thấy trong hư không, nổi lên gợn sóng, sau đó, có hai bóng người từ trong hư không đi ra, chính là Sở Cuồng Nhân và Kiếm Quan.

"Sở đạo hữu, Thánh thành ta nguyện ý vì hành động ngày xưa mà bồi tội với ngươi, cầu xin ngươi đại nhân đại lượng..."

Phó thành chủ của Thánh thành còn chưa nói xong, liền thấy Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, một đạo kiếm quang sáng chói bắn ra từ đầu ngón tay hắn.

Kiếm quang như một cơn lũ, trong nháy mắt rơi xuống đại trận phòng ngự của Thánh thành.

Toàn bộ đại trận điên cuồng chấn động.

Ngay sau đó, từng vết nứt ở phía trên lồng sáng lan tràn ra ngoài.

Kèm theo đó một tiếng động thật lớn.

Đại trận phòng ngự của Thánh thành... Bị phá vỡ! !

Sở Cuồng Nhân thờ ơ quan sát những điều này, sau đó thản nhiên phóng ra một đạo kiếm chỉ, kiếm quang kinh khủng khóa chặt trên người của Phó thành chủ Thánh thành kia.

Đồng tử Phó thành chủ đột nhiên co rụt lại, vội vàng tung ra một chưởng.

Nhưng lại gặp kiếm quang thế như chẻ tre!

Chưởng khí, tan vỡ!

Mà Phó thành chủ Thánh thành kia, ngay lập tức hóa thành một màn sương máu, nổ tung.

Đông đảo tu sĩ Thánh thành hoảng sợ đến mức sắc mặt trắng bệch.

Đây chính là tiên nhân tuyệt đỉnh trong Thánh thành, chỉ đứng sau Thương Quan, vậy mà kẻ như thế này, cũng không thể ngăn cản được Sở Cuồng Nhân.

Chênh lệch này, quả thật quá lớn.

Lớn đến mức khiến ai cũng không sinh ra lòng phản kháng.

"Sau hôm nay, Thánh thành ở Thanh Lan Tiên giới sẽ không còn tồn tại nữa." Giọng điệu của Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Chương 1018: Phá hủy Thánh thành, lên Kim Sơn tự, pháp tướng Vi Đà

Thánh thành đứng trước thảm họa chưa từng có từ xưa tới nay.

Mà người gây ra thảm họa này, Sở Cuồng Nhân hoàn toàn không có bất kỳ lòng thương hại nào, hắn đã hủy diệt cả một nền văn minh.

Chớ nói chi là một đạo thống.

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ.

Chỉ thấy một đóa tử liên to lớn từ mặt đất nhô lên, từ tưd nở rộ, kiếm khí đầy trời nở rộ từ bên trong nụ hoa, quét ngang bốn phương tám hướng.

Khắp nơi, núi non chuyển động, long trời lở đất!

Nhưng phàm là tu sĩ, không có một ai có thể chống đỡ được.

Kiếm Quan ở một bên quan sát, không khỏi âm thầm cảm thán: "Thiên Liên kiếm ý của công tử đã vượt xa ta không biết bao nhiêu lần."

"Sở Cuồng Nhân, chớ có càn rỡ! !"

Bên trong Thánh thành, một vị tiên nhân phóng lên tận trời, hai mắt đỏ như muốn nứt ra, cả thân người và thanh huyết hồng trường thương trong tay gần như hòa làm một thể, hóa thành mũi thương màu máu, phá vỡ hết thảy khí tức, bay về phía Sở Cuồng Nhân.

Đây là chiêu thức vứt mạng!

Là muốn đồng quy vu tận!

Ngay cả một cửu phẩm tiên nhân khi đối mặt với chiêu thức này cũng sẽ bị ảnh hưởng nặng nề.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không hề bị lay động: "Nếu như Thương Quan ở trước mặt ta thi triển một chiêu này, có lẽ, còn một chút hữu dụng."

"Nhưng thật đáng tiếc, ngươi quá yếu."

Ngưng tụ kếm chỉ, kiếm quang từ đầu ngón tay phun ra ngoài.

Hư không bị một đạo kiếm khí này xé rách.

Mũi thương màu máu kia cũng sụp đổ trong chớp mắt, tiên nhân cầm thương đùng một tiếng, hóa thành sương máu rồi nổ tung!

Bên trong Thánh thành, vô số tu sĩ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo hoảng sợ, phẫn nộ và một chút tâm tình, một số quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, một số tuyệt vọng đứng tại chỗ, một số người thậm chí chửi ầm lên, nổi dậy phản kháng...

Bây giờ Sở Cuồng Nhân, giống như một ác ma hủy diệt thế giới.

Nhưng hắn đối với tất cả những điều này đều không thèm để ý chút nào.

Ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí trong hư không xuyên tới xuyên lui...

Sau đó không lâu.

Thánh thành tráng lệ ngày xưa đã trở nên vô cùng đổ nát, toàn bộ tiên nhân đều chết hết, tu sĩ còn lại cũng bị chết tám chín phần mười...

Thánh thành, bị phá hủy!

"Kế tiếp, Kim Sơn tự!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Thi triển Không Gian Bàn Vận Thuật, hai người biến mất ngay tại chỗ.

Bên ngoài ngàn tỉ dặm.

Bên trong một ngôi chùa hương hỏa cường thịnh.

Trong chùa, gần một trăm ngàn nhà sư ngồi trên quảng trường, miệng tụng kinh phật, phật quang vô biên vô tận, chiếu khắp mọi hướng.

Mà đúng lúc này.

Hư không đột nhiên nứt ra.

Một thanh niên mặc áo trắng từ từ đi đến, một cỗ kiếm áp bành trướng vô biên khủng bố quét ra xung quanh, bao phủ toàn bộ Kim Sơn tự.

Sắc mặt của vô số tăng nhân đại biến, toàn thân run rẩy.

"Cái này, đây chính là ác ma sao? !"

"Thật là một sức mạnh kinh khủng!"

"Đừng dừng lại, tiếp tục tụng kinh, hôm nay chúng ta thay trời hành đạo, thay thiên hạ tiêu diệt tên yêu ma này! !"

Âm thanh tụng kinh không dứt, phật quang cuồn cuộn như đại dương mênh mông.

Mà Sở Cuồng Nhân từ trên trời giáng xuống, sức mạnh áp chế như thần ngục, nhưng lại là một người, khiến cho thế giới này điên cuồng rung rẩy.

Cước bộ nhẹ nhàng, bước vào Kim Sơn tự.

Thế nhưng, trời đất lại khó chấp nhận!

Toàn bộ Kim Sơn tự rơi vào chấn động trước nay chưa từng có, tiếng gió hú mười ngàn dặm, khắp nơi nổ tung, bão cát nổi lên, từng tòa phật điện sụp đổ, từng bức tượng phật ầm ầm vỡ nát!

Giờ khắc này, vạn phật ảm đạm, đất trời rung động!

"Kim Sơn tự, Phật của các ngươi, ở đâu?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Giọng điệu lạnh lùng, vang vọng khắp thiên hạ.

"A di đà phật."

Một tiếng niệm phật vang lên, chỉ thấy một lão tăng thân mặc áo cà sa màu vàng đỏ đi ra, nhìn Sở Cuồng Nhân, thần sắc thương xót: "Khổ hải vô biên, quay đầu là bờ, Sở thí chủ xin thu tay lại."

Sở Cuồng Nhân xùy cười một tiếng, thản nhiên nói: "Các ngươi cũng chỉ có lí do này để thoái thác thôi sao? Như thế này, sẽ không cứu được tính mạng của các ngươi."

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, vạch một đường trong hư không.

Kiếm quang màu ím đột nhiên tuôn ra, bay múa ở trong hư không, một kiếm hóa thành vạn kiếm, vô số kiếm quang xen lẫn, hình thành một màn thiên la địa võng!

Toàn bộ Kim Sơn tự bị bao phủ bên trong lưới kiếm khí này, đối mặt với nguy cơ tử vong trước nay chưa từng có.

Trụ trì Kim Sơn tự thấy thế, sắc mặt không khỏi biến đổi: "A di đà phật, thí chủ đã không hiểu chuyện, lão nạp dù có liều mạng, cũng muốn ngăn cản hành động tàn ác của ngươi! !"

"Vạn Phật Triều Tông đại trận! !"

Một trăm ngàn tăng nhân cùng nhau tụng kinh niệm phật, phật quang vô tận như đại dương mênh mông phun trào trên không trung, gia tăng thực lực cho trụ trì Kim Sơn tự, khiến khí tức của hắn trở nên vô cùng khủng bố.

Hắn ngồi xếp bằng, kim quang trên người lưu chuyển, dáng vẻ trang nghiêm.

"Đại Phạm Thiên Chưởng! !"

Trụ trì Kim Sơn tự thét dài một tiếng, phật quang trên người phun trào, tung ra một chưởng, bàn tay phật quang to lớn bắn về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, khẽ cười một tiếng: "Cho dù có tập hợp sức mạnh của chư phật, các ngươi vẫn không ngăn cản được... con đường diệt Phật!"

Kiếm chỉ của hắn hướng lên trời, một đóa sen nở trong hư không, lộng lẫy, một đạo kiếm ảnh màu tím phóng lên tận trời, cuốn lấy kiếm áp, ngang nhiên chém xuống!

Kiếm ảnh, một chưởng phật quang khổng lồ, ầm ầm va chạm!

Khắp nơi, trực tiếp nổ tung!

Phật quang vỡ nát, kiếm ảnh như thế chẻ tre, quét về phía trụ trì của Kim Sơn tự, trực tiếp đánh bay hắn ra hơn mười dặm!

Một trăm ngàn tăng nhân thấy thế, đồng tử không khỏi co rụt lại.

"Thực lực thật là khủng khiếp, được Vạn Phật Triều Thiên Trận gia tăng, chẳng lẽ trụ trì còn chưa phải là đối thủ của hắn sao? !"

"Người này, đến tột cùng đã mạnh đến mức nào? !"

"Ác ma, ác ma!"

Một trăm ngàn tăng nhân chấn động, phật quang không khỏi ảm đạm.

La Hán thấy thế, đột nhiên hét lớn một tiếng: "Tỉnh lại cho ta, tiếp tục vận chuyển đại trận, chúng ta còn chưa thua!"

Tăng nhân ổn định tâm trí, tiếp tục tụng kinh.

Nơi xa.

Trụ trì của Kim Sơn tự, bị Sở Cuồng Nhân dùng một kiếm đánh bay, từ bên trong đống đổ nát xông ra ngoài, lơ lửng giữa không trung, quanh người có phật quang vô biên chiếu sáng, huy động sức mạnh của đại trận Vạn Phật Triều Tông đến cực hạn.

Phật quang trộn lẫn với đạo văn, hóa thành một tượng Phật khổng lồ cao mấy vạn trượng, tay cầm pháp tướng Kim Cương Hàng Ma Xử Phật Đà: "Vi Đà chi tướng! !"

Vi Đà, thần hộ pháp của Phật giáo.

Là cường giả Phật Môn trong truyền thuyết của Tiên giới cổ đại.

Mà hiện tại, trụ trì của Kim Sơn tự sử dụng Vi Đà chi tướng, chính là pháp tướng Phật Môn mạnh nhất được tu hành bên trong Kim Sơn tự.

"Vi Đà ở đây, ác ma, còn không mau đền tội!"

Trụ trì Kim Sơn tự uy nghiêm nói.

Mà phía sau hắn, pháp tướng Vi Đà cũng giơ cao kim cương Bảo Xử trong tay, vung về phía Sở Cuồng Nhân.

Bên trong tiếng ầm ầm, khắp nơi vỡ tan, núi sông sụp đổ!

Phật quang vô biên vô tận, phong tỏa bốn phía trong hư không.

Sở Cuồng Nhân đặt một tay ở sau lưng, ngạo nghễ, không có chút nào sợ hãi đối với pháp tướng Vi Đà ở trước mắt.

"Nếu là chân thân của Vi Đà, Kim Sơn tự mới có thể vô địch trong Tiên giới này, nhưng đáng tiếc, một đạo pháp tướng, ngay cả một phần vạn uy lực cũng không phát huy được, chỉ như vậy, cũng muốn giết ta?"

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm chỉ trên không trung vạch một đường.

Một kích này, cũng không phải là kiếm khí.

Mà chính là vô địch pháp đã rất lâu hắn chưa từng sử dụng!

Chỉ thấy một dòng nước lũ màu tím bạo phát, nhấn chìm sức mạnh của bản nguyên vô địch, khiến vũ trụ rung chuyển, nhật nguyệt điên đảo!

Một kích này, đánh vào pháp tướng Vi Đà.

Theo một tiếng vang thật lớn, pháp tướng Vi Đà, ầm ầm sụp đổ!

Trụ trì của Kim Sơn tự thổ huyết, bay ngược ra ngoài.

Dư âm của sức mạnh kinh khủng này làm cả Kim Sơn tự lại sụp đổ một lần nữa, mặt đất trực tiếp xuất hiện một vết nứt sâu vạn trượng.

Trong cái khe nứt này, có một dòng máu lạ trào ra.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, trong mắt lóe lên.

"Há, bên trong Kim Sơn tự này, còn có bí mật."

Chương 1019. Oán Phật Ma Xử, hủy diệt Kim Sơn tự, Huyết Phật Tử

"Há, Kim Sơn tự này, còn có bí mật."

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên sự dị thường, nhìn vết nứt kia.

Trong khe nứt, huyết quang lan ra, quả thật trong đó có lẫn một luồng oán khí làm cho người ta buồn nôn, khó có thể tưởng tượng, dưới nền đất của một nơi trang nghiêm thần thánh như Kim Sơn tự, lại cất giấu loại oán khí doạ người này.

Sở Cuồng Nhân dò xét vết nứt đi kỹ càng hơn.

Chỉ thấy dưới đất, một dòng sông sền sệt máu đang không ngừng phun trào, oán khí kia, bắt đầu dũng mãnh xông ra từ bên trong

Huyết Hà.

Mà ở cuối dòng sông, thì thờ phụng một tượng Hàng Ma Xử màu máu, Hàng Ma Xử kia không giống với cái mà Sở Cuồng Nhân thấy qua.

Trrên đỉnh của bảo xử có khắc ba gương mặt.

Nhìn kỹ, mỗi gương mặt ở đây đại diện cho...

Tham, Sân, Si.

Hàng Ma Xử màu máu vô cùng tà ác, cũng phải liên tục hấp thu vô số oán khí bên trong Huyết Hà, tẩm bổ cho bản thân.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, mở Toàn Tri Chi Linh ra.

"Oán Phật Ma Xử, là vật truyền thừa của Tà Phật tông ngày xưa..."

Sau khi phân tích một phen, Sở Cuồng Nhân làm rõ ràng lai lịch của Oán Phật Ma Xử này, nó và Huyết Phật ba đầu sáu tay đều giống nhau, đều là vật của Tà Phật tông.

Hơn nữa còn bị hao tổn nghiêm trọng.

Điểm khác biệt duy nhất là, Huyết Phật ba đầu sáu tay chỉ cần tìm được bộ phận đã tách rời, dung hợp lại một lần nữa là được.

Nhưng Oán Phật Ma Xử này lại không giống vậy.

Vật này, cần vô số máu của sinh linh nuôi dưỡng mới có thể khôi phục sức mạnh, mà sau khi Tà Phật tông trước kia bị diệt, vật này liền bị Kim Sơn tự chiếm được, đồng thời bọn họ luôn âm thầm chữa trị Tiên Khí này.

"Ha ha, thật tốt cho một Kim Sơn tự, tốt cho một thánh địa Phật Môn, ai có thể nghĩ được, nơi trang nghiêm thần thánh như thế này, mà ở dưới mặt đất lại ẩn giấu một vật bẩn thỉu có oán khí ngập trời chứ? !"

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng, mang theo sự trào phúng vô tận.

Mà trong hư không, khi Sở Cuồng Nhân đến đây, mặt mũi của Kiếm Quan luôn chỉ đứng quan sát trận chiến cũng tràn đầy hoảng hốt, đối tình cảnh này, vô cùng kinh ngạc.

Nơi xa, sắc mặt trụ trì Kim Sơn tự vô cùng khó coi, hắn hừ lạnh một tiếng, tiếp đó nắm bàn tay trong hư không, chỉ thấy Oán Phật Ma Xử đang ở trong vực thẳm phóng lên tận trời, bay về phía hắn.

Ma xử tới tay, phật quang thần thánh trên người trụ trì Kim Sơn tự đột nhiên nhiễm một tầng màu máu, lộ ra một cảm giác âm u, quỷ quyệt.

Nào còn chút bộ dạng cao tăng đắc đạo vừa rồi.

"Ở Tiên giới này, chỉ có sức mạnh mới là chân thật nhất, chỉ cần có thể nắm giữ sức mạnh, cho dù có mượn nhờ sức mạnh Tà Phật thì thế nào?"

Trụ trì Kim Sơn tự từ tốn nói.

Hắn nắm ma xử trong tay, khí thế phóng đại!

Không chỉ có như thế, bởi vì hắn là trung tâm của đại trận Vạn Phật Triều Tông, phật quang thậm chí là ý chí của 100 ngàn tăng nhân cũng nối liền với hắn.

Ngay khi hắn cầm ma xử trong tay, hắn thân là La Hán, tu vi cao cường, có thể sử dụng sức mạnh ma xử này.

Có thể oán khí vô biên kia đã đi theo phật quang, ăn mòn cơ thể của 100 ngàn tăng kia, những người này, có không ít vị là La Hán.

Nhất thời, vô số tăng nhân hai mắt đỏ thẫm, lâm vào trạng thái điên cuồng, quả thật đã bắt đầu ra tay đánh nhau đối đồng tu bên người.

Hỗn loạn, là từ ngữ tốt nhất để khắc hoạ tình trạng hiện giờ của Kim Sơn tự.

"A, phật không thành phật, ma không thành ma, đây là cảnh tượng khiến người ta tán thưởng." Sở Cuồng Nhân xùy cười một tiếng nói.

"Tất cả chuyện này đều do ngươi làm hại! Nếu ngươi không tìm tới cửa, sao ta lại phải sử dụng Oán Phật Ma Xử này, Kim Sơn tự, làm sao lại biến thành bộ dáng này." Giọng điệu trụ trì Kim Sơn tự âm trầm nói.

Nói xong, hắn vung Oán Phật Ma Xử trong ra, đánh ra một chiêu.

Chỉ thấy một luồng phật quang màu máu đột nhiên bạo phát, bay về phía Sở Cuồng Nhân, sức mạnh cường đại, không ngờ mnó lại tiếp cận tầng Địa Tiên.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, chém ra một kiếm.

Trong kiếm ẩn chứa pháp môn vô địch.

Cực chiêu va chạm, ngược lại Sở Cuồng Nhân phải lùi lại mấy bước.

"Đây chính là cái ngươi gọi là sức mạnh sao? Cũng chỉ có vậy."

Sở Cuồng Nhân cười nhạo nói.

"Hừ!"

Nghe hắn nó, trụ trì Kim Sơn tự hừ lạnh một tiếng, liên tiếp vung ma xử trong tay, phật quang khủng bố lần lượt tuôn ra.

Phanh, phanh, ầm!

Hư không liên tiếp bị chấn động.

Sở Cuồng Nhân vung kiếm chỉ, đánh nát những công kích này.

Ngay khi trụ trì Kim Sơn tự dự định tiếp tục tấn công, đã thấy Sở Cuồng Nhân bước ra một bước, uy áp vô biên bị ép ra.

"Để ngươi nhìn một chút, cái gì gọi là sức mạnh!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Ngưng tụ kiếm chỉ, toàn bộ Chứng Pháp Chi Ấn được dồn ép ra.

Chém ra một kiếm!

Kiếm quang như máu, xé rách hư không, trải dài mấy vạn dặm!

"Không tốt! !" Đồng tử của trụ trì Kim Sơn tự co rụt lại, cảm nhận được một mối đe dọa chết chóc chưa từng có đang bao phủ hắn.

Hắn thúc giục tiên nguyên trong cơ thể đến cực hạn, dùng hết toàn lực vung Oán Phật Ma Xử trong tay, phát ra một đạo phật quang màu máu.

Va chạm cực mạnh!

Nhưng kiếm quang thế như chẻ tre, phật quang, bị phá!

Kiếm quang đánh vào người trụ trì Kim Sơn tự, khiến cơ thể của hắn nổ tung trong nháy mắt, Tiên Thể bị giáng một đòn mà trước đó chưa từng có, lại không nắm chặt Oán Phật Ma Xử trong tay, nên bị rơi ra.

Sở Cuồng Nhân nhấc tay vồ một cái, nắm ma xử kia ở trong lòng bàn tay.

Trong nháy mắt khi cầm ma xử trong tay, oán khí vô biên vô tận không ngừng đánh thẳng vào tâm thần của Sở Cuồng Nhân, các loại ảo ảnh không ngừng hiện như như máy chiếu phim, ý đồ mê hoặc hắn, ăn mòn linh hồn của hắn.

Nếu là tu sĩ khác, đoán chừng đã sớm mắc lừa, biến thành nô lệ của ma xử này.

Nhưng đạo tâm Sở Cuồng Nhân không dễ bị rung chuyển, những ảo ảnh mà ma xử này tạo ra với hắn mà nói căn bản không đáng nhắc tới.

Hắn hừ lạnh một tiếng, sức mạnh bản nguyên trong cơ thể dâng trào, điều khiến hắn ngoài ý muốn chính là, khi sức mạnh ma xử tiếp xúc với bản nguyên của hắn, lập tức rụt trở về, ngoan ngoãn thần phục.

"Há, không ngờ lại dễ dàng như vậy, vốn dĩ ta còn tưởng phải phí chút sức lực nữa." Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn nói.

Là bởi vì bản nguyên của hắn đặc biệt, liệu rằng khi thuần phục luyện hóa những Tiên Khí này thì có tạo ra chuyện gì độc đáo không?

Lúc trước khi luyện hóa Phược Long Tác, dường như cũng thật dễ dàng.

Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

Hắn cất kỹ Oán Phật Ma Xử, sau đó đi đến trước mặt trụ trì Kim Sơn tự, đối phương nằm trên mặt đất với khuôn mặt xám xịt.

Sở Cuồng Nhân vung kiếm chỉ, một đạo kiếm quang bắn ra.

Trụ trì Kim Sơn tự, ngã xuống!

Làm xong mọi chuyện ở đây, Sở Cuồng Nhân không tiếp tục để ý tới sự hỗn loạn ở Kim Sơn tự, quay người rời đi, đích đến cuối cùng... Thần Hỏa Minh Giáo!

Sau khi hắn đi không lâu, chúng tăng của Kim Sơn tự dần dần tỉnh táo lại trong đợt chém giết, nhưng dù gì thì cũng đã trễ.

Bởi vì bọn họ tự giết lẫn nhau, tăng nhân Kim Sơn tự đã thương vong hơn tám phần, Kim Sơn tự đã thành nơi chỉ còn trên danh nghĩa.

Kim Sơn tự, bị hủy diệt!

Mà dưới nền đất của Kim Sơn tự, phía cuối huyết hà, bỗng nhiên có một đôi mắt mở ra, mang theo hiếu kỳ, ánh mắt âm tà đánh giá bốn phía, cuối cùng, trong huyết hà có một tăng nhân mặc huyết y đi ra.

Tăng nhân tuổi trẻ tuấn mỹ, với một đôi huyết đồng.

Trên người hắn, có phật quang màu máu chuyển động.

"Ta sinh ra trong huyết hà tập hợp oán niện của hàng vạn sinh linh, lại cả ngày nghe phật pháp, từ hôm nay trở đi, ta gọi... Huyết Phật Tử!"

Đùng...

Trên bầu trời Kim Sơn tự, sấm sét ầm ầm đánh xuống, mây đen bao phủ.

Huyết Phật sinh ra, thiên địa biến sắc!

Trong Tiên giới, không ít đại năng đều phát hiện ra, nhìn về phía Kim Sơn tự, không khỏi kinh ngạc.

"Thiên mệnh chi tranh còn chưa kết thúc, giữa thiên địa lại sinh ra một vật chí âm chí tà, lần này quả là có nhiều biến số."

"Ừm, vật chí âm chí tà, thú vị, cũng không biết so với kẻ cuồng nhân đệ nhất từ cổ chí kim kia, ai mạnh ai yếu?"

"Thiên mệnh chi tử, huyết phật chí âm chí tà, thêm một kẻ vạn cổ đệ nhất cuồng, thế giới này, thật đúng là đặc sắc."

Chương 1020. Tham vọng của Lâm Viêm, hủy diệt Thần Hỏa Minh Giáo

Nơi xa, trong hư không.

Sở Cuồng Nhân cảm nhận được cái kia cỗ chí âm chí tà chi khí truyền đến từ bên trong Kim Sơn tự, sắc mặt không khỏi có chút cổ quái.

"Há, loại khí tức này, có lẽ là ta vừa mới bỏ sót cái gì rồi? Thú vị." Hắn trầm ngâm một hồi, cũng không có quay trở lại.

Hiện tại hắn đã đến Thần Hỏa Minh Giáo.

Còn về vật chí âm chí tà kia, tương lai nếu nhuư gặp phải, đến lúc đó lại tiện tay bóp chết là được, không tính là chuyện đại sự gì.

Mà giờ khắc này.

Bên trong Thần Hỏa Minh Giáo.

Giáo chủ Thần Hỏa Minh Giáo đã biết được chuyện Sở Cuồng Nhân liên tiếp diệt Thánh thành và Kim Sơn tự, trên mặt hắn mang theo vẻ ưu sầu.

"Sớm biết Sở Cuồng Nhân này lại mạnh mẽ đến như vậy, thì lúc trước không cần phải đi trêu chọc hắn, hiện tại, đại họa lâm đầu rồi!"

Giáo chủ Thần Hỏa cay đắng nói.

Ở trước người hắn, Lâm Viêm hít sâu một hơi, mặt mũi tràn đầy vẻ không cam lòng.

Từ lần trước, sau khi trở về từ Bồng Lai đảo, hắn vẫn luôn khổ tâm tu hành, muốn đuổi kịp Sở Cuồng Nhân.

Thế nhưng mà, còn chưa chờ hắn tiến bộ bao nhiêu, liền nghe thấy tin tức về việc các đại đạo thống liên quân tiêu diệt một mình Sở Cuồng Nhân.

Chuyện này khiến hắn rung động, lại không cam lòng đến cực hạn.

Hắn là thiên mệnh chi tử đó!

Người mang ý chí của Tiên giới, tu hành Thần Hỏa đại đạo, làm sao có thể luôn bị Sở Cuồng Nhân chèn ép danh tiếng.

Hiện tại, khi bên ngoài nhắc đến hai chữ thiên kiêu, điều đầu tiên họ nghĩ đến là Sở Cuồng Nhân, còn hắn và những người còn lại hoàn toàn biến thành vật làm nền.

"Lâm Viêm, ngươi cầm lấy vật này."

Lúc này, Thần Hỏa Minh Giáo lấy ra một cái lò luyện bằng đồng có ba chân.

Cái lò luyện bằng đồng này có phong cách vô cùng cổ xưa, phía trên khắc tự phù huyền diệu, cho người ta một loại cảm giác cao thâm khó dò.

"Đây là vật gì?"

Nhìn thấy lò luyện này, không biết tại sao, Lâm Viêm lại cảm nhận được một loại cảm giác cộng minh.

Dường như vật này, nên thuộc về hắn.

"Đây là vật truyền thừa qua các đời của Thần Hỏa Minh Giáo chúng ta, nghe đồn vật này ẩn chứa bí mật nào đó, chỉ tiếc là, các đời giáo chủ trước đây của Thần Hỏa Minh Giáo không có ai có thể tìm ra bí mật trong đó."

"Hiện tại, ta giao vật này cho ngươi, ngươi lập tức rời khỏi Thần Hỏa Minh Giáo, nếu trong tương lai có thể giải được bí mật trong lò luyện bằng đồng này, có lẽ sẽ có cơ hội đánh bại Sở Cuồng Nhân, chấn chỉnh Thần Hỏa Minh Giáo."

Nghe nói như thế, Lâm Viêm tiếp nhận lò luyện bằng đồng, ánh mắt hắn lộ ra vẻ kiên định: "Giáo chủ yên tâm, Lâm Viêm ta thân là thiên mệnh chi tử, có may mắn hộ thân, một ngày nào đó, ta sẽ báo thù cho ngươi!"

Nói xong, hắn cũng không quay đầu lại, quay người rời đi.

Sở Cuồng Nhân, ngươi chờ đó cho ta!

Lâm Viêm ta, không kém ngươi chỗ nào cả!

Giáo chủ Thần Hỏa nhìn Lâm Viêm rời đi, lắc đầu, ngược lại hắn cũng không phải thật sự hi vọng Lâm Viêm có thể chấn chỉnh Thần Hỏa Minh Giáo.

Hắn nhìn ra, Lâm Viêm này là con người bạc tình bạc nghĩa, muốn hắn có tình cảm gì đó đối với Thần Hỏa Minh Giáo, là chuyện có khả năng không lớn.

Lý do mà hắn bảo đối phương mang theo lò luyện bằng đồng rời đi, cũng cực kỳ đơn giản, cũng chỉ hi vọng sau này đối phương có thể mang đến phiền phức cho Sở Cuồng Nhân.

"Sở Cuồng Nhân à Sở Cuồng Nhân, thiên mệnh chi tranh còn chưa có kết thúc, cuộc đọ sức giữa dị số là ngươi và thiên mệnh chi tử, chỉ vừa mới bắt đầu."

"Ngươi có thể cười đến cuối cùng sao?"

Giáo chủ Thần Hỏa nỉ non nói.

Bỗng nhiên, một luồng uy áp vô cùng khủng bố bỗng nhiên bạo phát từ bên ngoài Thần Hỏa Minh Giáo, ùn ùn kéo đến, bao phủ khắp nơi!

Giáo chủ Thần Hỏa biến sắc: "Đến rồi!"

Tổng đàn Thần Hỏa Minh Giáo.

Vô số tu sĩ tề tụ lại, nhìn bóng người mặc bạch y lấy cái bước ra từ trong hư không, trong mắt đều hiện ra vẻ hoảng sợ không cách nào ngăn chặn.

"Đến, đến rồi!"

"Sở Cuồng Nhân, đến rồi!"

Vút...

Một đạo hỏa quang nhanh chóng bắn ra từ bên trong tổng đàn, ẩn chứa sức mạnh tiên nguyên, trong chớp mắt liền đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

"Ha."

Hai mắt Sở Cuồng Nhân nhíu lại, ngưng tụ kiếm chỉ, chém về phía hỏa quang.

Phịch một tiếng, tia lửa tung tóe.

Chỉ thấy bên trong ánh lửa kia có một người bước ra.

Chính là giáo chủ Thần Hỏa.

Tu vi ngang hàng với thất quan, đều ở cảnh giới Tiên nhân cửu phẩm.

"Sở Cuồng Nhân, muốn diệt Thần Hỏa Minh Giáo ta, thì phải bước qua thi thể của ta trước!" Giáo chủ Thần Hỏa lạnh giọng nói ra.

Hắn nắm chắc quả đấm, đánh ra một quyền về phía một ngọn núi phía xa.

Chỉ thấy ngọn núi kia ầm ầm nổ tung, ngọn lửa màu vàng óng phóng lên tận trời, giống như một ngọn đuốc đang cháy hừng hực.

Giữa thiên địa, có phần lớn ngọn lửa đang điên cuồng phun trào.

"Thần hoả bùng cháy lên, chiến! !"

Giáo chủ Thần Hỏa thét dài một tiếng, ngọn lửa bốn phía mạnh mẽ lao về phía hắn, tập trung vào trong cơ thể hắn, khiến khí tức trên người hắn phóng đại.

"Xem ra, đây là con át chủ bài của ngươi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn vung tay áo lên, một thanh cổ cầm màu tím nhạt nằm ngang ở trước mặt.

Chính là Tiên Khí, Cửu Tiêu Hoàn Bội!

"Vậy thì để Thần Ma Bát âm của ta, đưa tang cho các ngươi vậy."

"Tới đi!"

Giáo chủ Thần Hỏa hừ lạnh một tiếng.

Đùng!

Thần hỏa bùng cháy, từ bốn phương tám hướng cuốn về phía Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, chỉ gảy dây đàn, một tiếng loong coong vang lên, khúc thứ nhất của Thần Ma Bát âm thiên địa mênh mông bỗng nhiên vang lên!

Tiếng đàn bao phủ, phá nát Thần Hỏa khắp thiên địa.

Sức mạnh của nó có thể lan ra khắp nơi, nguyên một đám đệ tử của Thần Hỏa Minh Giáo dưới sự tấn công của tiếng đàn này, ào ào chết bất đắc kỳ tử.

Cách đó không xa, Kiếm Quan thấy thế, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Tiếng đàn của công tử, quả thật rất kinh khủng!"

Hắn đã nghe về chuyện một người một cầm Sở Cuồng Nhân hủy diệt liên quân các đạo thống, nhưng tai nghe không bằng tận mắt chứng kiến.

Sức mạnh này, khiến cho hắn chấn động không gì sánh nổi.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng có cảm giác khẩn trương.

Thực lực của công tử kinh người như thế, nếu hắn còn không tiến bộ, thì làm sao có thể giúp đỡ cho công tử chứ?

"Xem ra sau khi trở về, phải tìm thời gian để bế quan."

Kiếm Quan nỉ non nói.

Tuy lần này hắn lại bại bởi Đao Quan lần nữa, nhưng cũng không phải không thu hoạch được gì, thông qua trận chiến này, hắn đã tiếp cận đến cánh cửa của Địa Tiên.

Cộng thêm việc Thải Y chết rồi, hoàn toàn chặt đứt tơ tình trong lòng hắn, không còn ràng buộc, đột phá Địa Tiên là chuyện cực kỳ chắc chắn.

Loong coong, lách cách...

Tiếng đàn của Sở Cuồng Nhân vang vọng khắp nơi.

Tiếng đàn như sấm, một tiếng rồi lại một tiếng, giáo chủ Thần Hỏa căn bản không có cách chống lại, cho dù có tập hợp sức mạnh toàn giáo, cũng chỉ đổi lấy thất bại!

"Thiên địa song hưởng!"

Khúc thứ bảy của Thần Ma Bát âm vang lên!

Chỉ thấy âm thanh kinh khủng như nước thủy triều, làm đảo lộn toàn bộ tổng đàn Thần Hỏa Minh Giáo, vô số đệ tử đã chết.

Mà giáo chủ Thần Hỏa cũng là kẻ đứng mũi chịu sào, Tiên Thể sụp đổ!

"Giáo chủ... Chết rồi? !"

Một tu sĩ chấn động nói ra.

"Trốn mau!"

"Ma quỷ, đây chính là một tên ma quỷ!"

Nguyên một đám tu sĩ hoảng hốt bắt đầu đào tẩu, nhưng bị Kiếm Quan đứng cách đó không xa nhìn thấy, hắn ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí đầy trời trút xuống.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, cũng không để ý tới.

Chỉ chốc lát, Thần Hỏa Minh Giáo... Hủy diệt!

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía xa, suy tư một lúc.

Đạo thống vây công hắn còn có Thần Long đảo, Chí Tôn Yêu Đình, nhưng mà hai đạo thống này có nguồn gốc từ Tiên Cổ, lai lịch của bọn họ không phải là chuyện mà đạo thống cấp Tiên như Thần Hỏa Minh Giáo có thể sánh được, cực kỳ cường đại.

Thậm chí Sở Cuồng Nhân còn hoài nghi đối phương có Thiên Tiên trấn giữ.

Thiên Tiên, đạo pháp Thông Thiên, với thực lực hôm nay của Sở Cuồng Nhân, muốn trực tiếp chống lại đám nhân vật kia, vẫn còn chút khoảng cách.

"Quan trọng hơn là, hiệu quả của Tam Nhật Thăng Tiên Đan sắp hết, vẫn nên trở lại thư viện, chính thức đột phá thành tiên rồi tính tiếp."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Nói xong, dao động tiên nguyên giống như thủy triều của hắn nhanh chóng thối lui.

Bên cạnh, Kiếm Quan có chút ngoài ý muốn, sau đó giật mình: "Xem ra công tử đã dùng thủ đoạn nào đó cưỡng ép đột phá đến cảnh giới Tiên Nhân."

Mà ở Tiên giới, có không ít người đều chú ý tới hành động của Sở

Cuồng Nhân, dao động tiên nguyên kia nhanh chóng tiêu tán cũng khiến cho người ta chú ý.

"Xem ra Sở Cuồng Nhân còn chưa thành tiên."

"Chắc là hắn đã dùng bí pháp nào đó, hoặc là sử dụng một loại thiên tài địa bảo nào đó mới có thể trong thời gian ngắn đột phá thành tiên."

Chương 1021: Kim Long thiếu chủ thành tiên, Chân Long Thần Hoàng muốn quan hệ thông gia

Tin tức Táng Kiếm Hải, Thánh thành, Kim Sơn tự, Thần Hỏa Minh Giáo, bốn Đạo thống cấp Tiên bị hủy diệt nhanh chóng truyền khắp toàn bộ Thanh Lan Tiên giới.

Nhất thời, hung danh của Sở Cuồng Nhân đã làm chấn động toàn bộ Tiên giới.

Không phải một đạo thống cấp Tiên.

Mà tổng cộng bốn Đạo thống cấp Tiên! !

Trong vòng ba ngày ngắn ngủi, bốn đạo thống cấp Tiên lần lượt bị Sở Cuồng Nhân hủy diệt, loại chuyện này, khiến vô số người kinh ngạc.

"Quá tàn nhẫn, quá tàn nhẫn!"

"Bốn đạo thống cấp Tiên cứ như vậy bị loại bỏ, Sở Cuồng Nhân cũng hạ thủ được, gia hỏa này, quả thực là ác ma."

"Sau này gây hấn với người nào cũng không thể gây hấn với người này."

Toàn bộ Tiên giới, bởi vì ba chữ Sở Cuồng Nhân, điên cuồng run rẩy.

Lúc này, người gây ra vô số sóng gió, Sở Cuồng Nhân đã trở lại thư viện Bách Gia, chuẩn bị đột phá cảnh giới Tiên Nhân.

Kiếm Quan cũng theo đó bế quan, muốn đột phá cảnh giới Địa Tiên.

Lam Vũ, tiểu hồ ly cũng đang tu luyện.

Thời gian trôi qua.

Khoảng cách Sở Cuồng Nhân hủy diệt ba đại đạo thống cấp Tiên đã qua một năm, trong một năm này, Sở Cuồng Nhân bế quan.

Hiển nhiên, đột phá tiên nhân, khó hơn so với tưởng tượng của hắn.

Có lẽ, điều này là do bản nguyên của hắn khác hẳn với người thường.

Mà trong thời gian Sở Cuồng Nhân bế quan, bên ngoài ngược lại thay đổi thất thường, có không ít chuyện đã xảy ra.

Tỉ như thiên mệnh chi tử Nguyên Hư của thần triều Đại Nguyên, nhìn trúng Hình Thiên thánh môn của đạo thống Tiên Cổ, gia nhập vào đó, trở thành một trong những Đạo Tử.

Lại tỉ như, thiên mệnh chi tử Lâm Viêm, sau khi Thần Hỏa Minh Giáo bị diệt, lịch luyện ở nhiều nơi, dựa vào lòng can đảm và may mắn, nhanh chóng vươn lên.

Còn có tin đồn, Lâm Viêm không biết từ nơi nào học được thuật luyện đan tinh diệu, dựa vào tinh diệu đan đạo này, mặc kệ là đi tới chỗ nào đều được tôn sùng là khách quý, vạn người kính trọng, ngưỡng mộ.

Ngoài ra, n Hồng Hoa và Lam Vũ, hai nữ tử này cũng đã nổi danh ở Tiên giới, được mệnh danh là Thanh Lan bốn thù thứ hai.

Gần đây nhất, lại có một tin tức quan trọng truyền ra.

Chính là, thiên mệnh chi tử của Thần Long đảo, thiếu chủ Kim Long là người đầu tiên vượt qua tam tai cửu kiếp, xếp vào hàng tiên nhân! !

Tin tức này, có thể nói là gây xôn xao trong thiên hạ.

Phải biết rằng, tuy thiếu chủ Kim Long của đảo Thần Long không thể xông xáo bên ngoài, nhưng thực lực của hắn, chỉ cần suy nghĩ cũng có thể hình dung ra được.

Kim Long, một thiếu chủ của Thần Long đảo.

Ít nhất cũng là tiên chủng Vương giả.

Hơn nữa, còn là thiên mệnh chi tử!

Hắn đột phá thành tiên, chiến lực của hắn đến tột cùng cường đại cỡ nào?

Thậm chí có không ít người còn so sánh hắn với Sở Cuồng Nhân nổi danh Tiên giới một năm trước, muốn xem hai người này, người nào xuất sắc hơn.

Có người nói là Sở Cuồng Nhân, dù sao đối phương chém giết tiên nhân nhiều đến như vậy, chiến lực của hắn cường hãn, toàn bộ Tiên giới rõ như ban ngày.

Mà cũng có người nói là thiếu chủ Kim Long.

Nguyên nhân là Sở Cuồng Nhân đã sử dụng thủ đoạn nào đó cưỡng ép tăng lên tới cảnh giới Tiên Nhân, thậm chí tam tai cửu kiếp cũng không độ, cũng không phải là tiên nhân.

Thiếu chủ Kim Long, mới là tiên nhân hàng thật giá thật!

Trong lúc nhất thời, tranh luận không dứt.

Ông nói ông có lý, bà nói bà có lý, bên nào cũng không thuyết phục được đối phương, cho đến hôm nay đều không có kết quả.

Sau khi thiếu chủ Kim Long thành tiên, lại có một tin tức nặng ký truyền ra, làm cả Thanh Lan Tiên giới xôn xao.

Chính là, đảo Thần Long chuẩn bị kết thông gia với Ngô Đồng sơn!

Quan hệ thông gia của hai phương, một người là thiếu chủ Kim Long nổi danh thiên hạ gần đây ở Tiên giới, và là người đầu tiên thành tiên trong số các thiên mệnh chi tử.

Người còn lại, là một vị hoàng nữ của Ngô Đồng sơn.

Bên trong Yêu thú, hai chủng tộc cường đại nhất kết thông gia, điều này đã gây ra một sự chấn động cho tất cả mọi người, không thua gì trận chiến của Sở Cuồng Nhân năm đó.

Quá nhiều điều liên quan đến việc này.

Bên trong Ngô Đồng sơn.

"Ta không gả, ta không gả!"

Một thiếu nữ đang kháng nghị với hai vị Ngô Đồng sơn sơn chủ.

Hai vị sơn chủ này là một nam một nữ, đây này là một đôi đạo lữ, cũng là hai người cường đại nhất bên trong Ngô Đồng sơn.

"Hoàng Hồng, cái này..."

"Ta họ Sở."

Thiếu nữ kiên định nói.

Nam tử có bộ dáng thanh tú, lông mày của Phượng sơn chủ cau lại, trong mắt hiện lên một tia không vui: "Ngươi là Thần Hoàng, vậy nên tính là Hoàng!"

"Ta họ Sở."

Sở Hồng vẫn không đổi giọng như cũ.

"Tốt, Sở Hồng, việc này rất quan trọng, thiếu chủ Kim Long kia chính là long tử xuất sắc nhất của đảo Thần Long, hơn nữa còn là thiên mệnh chi tử. Nghe nói, hắn đã nhanh chóng tiến hóa thành Long tộc thuần huyết, mà ngươi vừa vặn là Thần Hoàng thuần huyết. Kết hợp với hắn, đối với ngươi mà nói có lợi chứ không có hại..." Bên cạnh, Hoàng sơn chủ là nữ tử mặc hoa bào khuyên nhủ.

"Không gả, ta nói không gả là không gả!"

"Cái này không phải do ngươi."

Giọng điệu của Phượng sơn chủ lạnh lẽo nói.

"Các ngươi..."

Sở Hồng khó thở, nhưng lại không có biện pháp gì.

Cuối cùng, bóng người nàng lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang lao đi nơi xa, muốn rời khỏi Ngô Đồng sơn.

Nhưng không đợi nàng bay xa, trên bầu trời có một luồng ánh sáng màu đỏ rực hiện lên, chặn nàng lại.

"Vô dụng, toàn bộ Ngô Đồng sơn đều bị Ly Hỏa kết giới ngăn cách, không có sự cho phép của ta, ngươi không thể rời đi được." Phượng sơn chủ từ tốn nói.

"Cho dù các ngươi nhốt ta ở chỗ này, ta cũng tuyệt đối sẽ không gả cho thiếu chủ Kim Long kia."

"Sở Hồng, chúng ta mang ngươi về Ngô Đồng sơn, giúp ngươi thức tỉnh huyết mạch thuần huyết của Thần Hoàng, cho ngươi làm hoàng nữ. Bây giờ chỉ bảo ngươi làm chút chuyện cho Ngô Đồng sơn, ngươi cũng không nguyện ý sao?"

Phượng sơn chủ lạnh giọng nói.

"Những gì các ngươi làm vì ta, ta rất cảm kích, ta cũng nguyện ý xuất thủ vì Ngô Đồng sơn, nhưng chuyện này không được."

Sở Hồng nói.

Thiếu chủ Kim Long kia, nàng còn chưa từng gặp qua, muốn nàng gả cho đối phương, chuyện này còn khó hơn việc giết nàng.

"Ngươi..." Phượng sơn chủ có chút tức giận.

"Phu quân, để ta khuyên nàng."

Hoàng sơn chủ nói, nàng nhìn về phía Sở Hồng: "Ta đã mời thiếu chủ Kim Long đến Ngô Đồng sơn, như vậy đi, ngươi và hắn ở chung một khoảng thời gian, nếu thực sự không phù hợp, đến lúc đó lại nói."

"Cho dù như thế nào, ta cũng sẽ không gả."

Sở Hồng hít sâu một hơi, quay người rời đi.

Bên cạnh, Phượng sơn chủ thấy thế, trong mắt lướt qua một tia lạnh lẽo, nói: "Cuối cùng, Ngô Đồng sơn ta không phải là người nuôi dưỡng Thần Hoàng, không thân với chúng ta, nhưng tóm lại, kết thông gia với đảo Thần Long, là chuyện bắt buộc phải làm."

"Phu quân, thật muốn làm như thế sao?"

Hoàng sơn chủ bất đắc dĩ nói.

"Đảo Thần Long trong vạn năm qua phát triển nhanh chóng, long tử ưu tú liên tiếp xuất hiện. Trong lúc mơ hồ, Ngô Đồng sơn ta đã bị hắn áp chế, hiện tại lại xuất hiện một thiên mệnh chi tử khác, có thể nói là trời phù hộ Long tộc."

Phượng sơn chủ thở dài: "Còn có Chí Tôn Yêu Đình, dưới sự lãnh đạo của vị yêu chủ kia, mơ hồ có khuynh hướng thống nhất Yêu tộc. Đừng quên, đoạn thời gian trước, bọn họ bắt Thanh Phong, điều này có nghĩa là gì? Chính là bọn họ đã sớm mang ý đồ xấu với Ngô Đồng sơn ta."

"Hiện tại Ngô Đồng sơn của ta không có người kế tục, nếu không kết thông gia với đảo Thần Long, đợi một thời gian nữa, sớm muộn sẽ bị Chí Tôn Yêu Đình chiếm đoạt."

Hoàng sơn chủ nghe vậy, cũng có một tia sợ hãi: "May mắn Thanh Phong được Sở Cuồng Nhân trợ giúp, lúc này mới bình an trở về, hơn nữa còn thức tỉnh huyết mạch Thanh Loan, đây coi như là đại hạnh trong bất hạnh."

"Nhưng Sở Cuồng Nhân này, cũng đã giết một vị phượng tử của chúng ta!"

Phượng sơn chủ lạnh hừ một tiếng.

"Thanh Loan có khả năng dự báo trước, Thanh Phong nói, bước ngoặt của Ngô Đồng sơn nằm ở trên người Sở Hồng, ngươi thật sự muốn gả nàng đi."

"Đừng quên, Thanh Phong nói Sở Hồng chính là bước ngoặt, vừa vặn cũng là lúc kết thông gia với đảo Thần Long đến. Theo ta thấy, bước ngoặt chính là để Sở Hồng kết hôn với thiếu chủ Kim Long. Đến lúc đó, tập hợp sức mạnh của đảo Thần Long và Ngô Đồng sơn, giúp thiếu chủ Kim Long trở thành thiên mệnh giới tử! !"

Phượng sơn chủ chắc chắn nói.

Chương 1022: Kim Long thiếu chủ bái phỏng Ngô Đồng sơn, cho dù là Sở Cuồng Nhân cũng không đoạt được

Ngô Đồng sơn.

Sở Hồng vô cùng buồn bực trở lại chỗ ở của mình.

Nàng cực kỳ phản cảm đối với cái quan hệ thông gia này, giờ phút này, nàng vô cùng nhớ Sở Cuồng Nhân: "Ca ca, đến tột cùng ngươi đang ở nơi nào..."

Bây giờ Sở Cuồng Nhân, nổi tiếng khắp Tiên giới.

Nhưng Sở Hồng vẫn luôn ở bên trong Ngô Đồng sơn này thức tỉnh huyết mạch, cho đến mấy ngày trước mới tỉnh lại, cho nên, nàng không biết nhiều chuyện ở bên ngoài, đương nhiên cũng không biết Sở Cuồng Nhân đã làm những gì.

"Hoàng nữ."

Bên ngoài cung điện, truyền tới một giọng nói.

Một nữ tử áo xanh đi đến, phía sau của nàng còn có hai nữ tử, đều là tuyệt sắc thế gian.

Nghe được âm thanh, Sở Hồng ra nghênh tiếp, nhìn thấy nữ tử áo xanh, nàng thu bớt vẻ mặt phiền muộn: "Thanh Phong, các ngươi đã tới."

"Sở Hồng, nghe nói ngươi muốn thành hôn, chúng ta đặc biệt tới chúc mừng ngươi, thiếu chủ Kim Long của đảo Thần Long, đây chính là người mà nhiều thiếu nữ của Thanh Lan Tiên giới muốn gả lại không thể được đấy."

Hoàng nữ sau lưng Thanh Phong âm dương quái khí nói.

Đây là hoàng nữ của Ngô Đồng sơn, Hoàng Diễm, khi nhắc đến thiếu chủ Kim Long, trong mắt nàng nhìn Sở Hồng lộ ra vẻ ghen ghét.

"Vậy ngươi đi mà gả."

Sở Hồng tức giận nói.

"Hừ, người nào không biết thiếu chủ Kim Long chỉ định muốn cưới ngươi, ta dù muốn cũng không có cơ hội." Hoàng Diễm hừ nhẹ một tiếng.

Nàng đã gặp qua thiếu chủ Kim Long từ lâu trước đây, lúc đó, nàng liền thích đối phương, luôn tưởng tượng một ngày mình có thể đến đảo Thần Long, như hình với bóng cùng đối phương.

Vậy mà đảo Thần Long thật sự kết thông gia với Ngô Đồng sơn.

Nhưng người được gả đi, lại không phải nàng.

Dưới cái nhìn của nàng, Sở Hồng đạt được cơ hội này không thể nghi ngờ là may mắn, nhưng đối phương lại ra vẻ vô cùng ghét bỏ.

Điều này khiến nàng gần như phát điên lên vì ghen ghét.

"Được rồi, đừng nói nữa, Sở Hồng, ta nghe nói hai ngày nữa, thiếu chủ Kim Long tới Ngô Đồng sơn chơi, đến lúc đó, ngươi hãy gặp hắn một lần, nếu thật sự không thích thì cự tuyệt cũng không muộn."

Thanh Phong ôn nhu nói.

"Dù sao thì, ta tuyệt đối sẽ không gả."

Sở Hồng nhếch miệng: "Trong lòng ta, đã sớm có người."

"Có người rồi? Ai vậy."

Thanh Phong, Hoàng Diễm, Hoàng Ánh Hồng có chút hiếu kỳ.

"Ta không muốn nói."

"Vậy hắn là chủng tộc gì, có thể nói được không."

"Nhân tộc."

"Nhân tộc? Cái này thì hơi rắc rối rồi, từ xưa đến nay, nhân yêu kết hợp vốn không nhiều, chớ nói chi là Thần Hoàng thuần huyết kết hợp với Nhân tộc, đã ít lại càng ít, gần như là chưa từng nghe thấy."

Lông mày Thanh Phong cau lại nói.

"Dù sao ta cũng chỉ thích hắn."

Sở Hồng nói.

Nàng là thật lòng thích Sở Cuồng Nhân, loại ưa thích này, có thể nói là được tạo ra từ bản năng do ở chung lâu ngày.

Cũng không phải nhất định phải kết thành bạn lữ, chỉ cần có thể ở bên cạnh đối phương, nàng đã rất mãn nguyện rồi.

"Buồn cười, thế gian này có mấy người có thể so với thiếu chủ Kim Long, chớ nói chi là Nhân tộc." Hoàng Diễm lạnh lùng chế giễu một tiếng.

Bên cạnh, Hoàng Ánh Hồng cũng rất tán thành.

Thiếu chủ Kim Long đã thành tiên, thiên phú của hắn rất cao, đừng nói là Nhân tộc, toàn bộ Tiên giới cũng không có mấy người sánh được với hắn.

"Cũng không nhất định..."

Thanh Phong giống nghĩ tới điều gì, thì thầm nói.

"Cái gì không nhất định?" Hoàng Diễm nói.

"Bên trong Nhân tộc, có một người rất kiêu ngạo, người này có lẽ không kém gì thiếu chủ Kim Long." Thanh Phong vừa cười vừa nói.

"Ý ngươi chính là... Sở Cuồng Nhân? !"

Hoàng Ánh Hồng nói.

Bên cạnh, Sở Hồng nghe được cái tên này, nhất thời mở to hai mắt: "Ngươi nói cái gì, Sở Cuồng Nhân? Hắn ở đâu?"

Nhìn thấy Sở Hồng vô cùng kích động, chúng nữ hai mặt nhìn nhau.

"Làm sao vậy, Sở Hồng."

"Ngươi trước nói cho ta biết, Sở Cuồng Nhân có chuyện gì sao?"

Thanh Phong đơn giản nói ra chuyện của Sở Cuồng Nhân.

Sở Hồng càng nghe càng kích động.

Mà Hoàng Diễm, Hoàng Ánh Hồng cũng đều đoán được.

Sở Hồng, Sở Cuồng Nhân...

Cùng một họ, còn có tin đồn, Sở Cuồng Nhân cũng có thể điều khiển Hoàng Hỏa, khó có thể không khiến người ta nghĩ đến chuyện gì được.

“Người trong lòng ngươi là Sở Cuồng Nhân, đúng không?" Thanh Phong nói.

Sắc mặt Sở Hồng có chút đỏ, gật đầu.

Bên cạnh, trong mắt Hoàng Diễm lướt qua một tia kỳ quái, dường như đang tính toán điều gì, còn bên cạnh, Thanh Phong cũng có chút nhức đầu.

"Ta từng báo trước bước ngoặt của Ngô Đồng sơn đặt ở trên người của ngươi, vốn dĩ ta còn nghĩ rằng, đó là việc ngươi thành thân với thiếu chủ Kim Long, nhưng hiện tại xem ra có điều gì đó đã thay đổi." Thanh Phong bất đắc dĩ nói.

Sở Cuồng Nhân, người có mệnh cách hư vô.

Loại mệnh cách này, so với thiên mệnh chi tử còn cao thâm khó lường hơn.

"Vậy bây giờ ta sẽ nói chuyện với sơn chủ, bọn họ có buông tha cho quan hệ thông gia này hay không." Sở Hồng mong đợi nói.

"Sợ là... Rất khó." Thanh Phong cực kỳ hiểu tính cách của phụ mẫu mình.

Mọi chuyện đều đặt lợi ích của Ngô Đồng sơn lên hang đầu, lần này kết thông gia với đảo Thần Long là quyết định của bọn họ nhằm tối đa hoá lợi ích của Ngô Đồng sơn.

Muốn để bọn họ dễ dàng buông tha, khả năng không lớn.

Thậm chí, vì để cho Sở Hồng hoàn toàn từ bỏ tưởng niệm trong lòng, phụ thân của nàng có thể sẽ dùng thủ đoạn với Sở Cuồng Nhân.

"Tóm lại, đợi đến khi ngươi gặp thiếu chủ Kim Long rồi lại nói."

...

Sau đó không lâu.

Bên trong Ngô Đồng sơn.

Vài con Chân Long bay lên không trung, dẫn đầu là một con Kim Long, toàn thân được bao phủ bởi tiên huy sáng chói, uy thế dồi dào, quét sạch phong vân.

Chân Long tiến vào Ngô Đồng sơn, hóa thành hình người.

Kim Long dẫn đầu hóa thành một nam tử tuấn dật, một thân kim bào, giơ tay nhấc chân tràn ngập quý khí, phong cách nghiêm chỉnh như một vị đế vương.

Người này, chính là thiếu chủ Kim Long.

"Thật đẹp."

"Hắn là thiếu chủ Kim Long sao? Quả nhiên không tầm thường."

"Nghe nói hắn là thiên mệnh chi tử đầu tiên trở thành tiên."

Trong mắt của không ít nữ tu Phượng Hoàng của Ngô Đồng sơn hiện lên một tia sáng rỡ.

Mà Phượng sơn chủ, Hoàng sơn chủ cũng đi ra nghênh tiếp.

"Hiền chất từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

"Gặp qua hai vị sơn chủ."

"Đi, gọi Hoàng Hồng đến."

Sau đó không lâu.

Sở Hồng đi vào, mà khi thiếu chủ Kim Long nhìn thấy Sở Hồng, hai mắt không khỏi tỏa sáng, hắn cảm giác, huyết mạch của mình đang sôi trào.

"Loại cảm giác này, đúng là Thần Hoàng có huyết mạch thuần huyết!"

"Ta bây giờ đã tiếp cận Chân Long có huyết mạch thuần huyết, có thể ở trước mặt nàng, huyết mạch của ta vẫn cảm thấy bị áp chế."

"Người này, chỉ sợ không phải Thần Hoàng thuần huyết bình thường, kết hợp với nàng, ta nhất định có thể tu thành Long Hoàng Tiên Thể!"

Ánh mắt thiếu chủ Kim Long hừng hực lửa nóng nói.

Thế nhưng, Sở Hồng lại vô cùng lãnh nhạt với hắn, bộ dạng lạnh lẽo hờ hững, mảy may không để hắn ở trong lòng.

Phượng sơn chủ ở bên cạnh có chút bất mãn, vừa muốn nói gì, Hoàng sơn chủ ở bên cạnh liền cười nói: "Có chúng ta ở đây, những người trẻ tuổi này có chút căng thẳng, phu quân, chúng ta để bọn họ ở đây một lát đi."

Nói rồi, hai vị sơn chủ liền rời đi.

Đợi sau khi bọn hắn đi, Sở Hồng ngáp một cái: "Cảnh đẹp ở Ngô Đồng sơn có không ít, ngươi tùy tiện tìm người cùng ngươi xem đi."

Nói xong nàng liền không muốn ở lại lâu, quay người rời đi.

Ánh mắt đối phương nhìn về phía nàng, khiến nàng cực kỳ không thích.

Thiếu chủ Kim Long nghe vậy, lông mày cau lại, nhìn ra đối phương không thích hắn, cho nên cũng không ngăn cản.

"Hoàng Hồng... Ngươi sớm muộn gì cũng là của ta!"

Vì để luyện được Long Hoàng Tiên Thể, có được công tích bất hủ, thiếu chủ Kim Long tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha.

"A, đáng tiếc, trong lòng của vị hoàng nữ này của chúng ta cũng sớm đã có người." Một bóng người xinh đẹp bước ra từ sau lưng Kim Long thiếu chủ.

Chính là hoàng nữ Hoàng Diễm.

Lời nói của nàng khiến trong mắt thiếu chủ Kim Long hiện ra một tia lạnh lẽo.

"Người nào?"

"Sở Cuồng Nhân!"

"Sở Cuồng Nhân... Quả nhiên là hắn."

Thiếu chủ Kim Long có chút ngoài ý muốn, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kiêu ngạo: “Nngười ta muốn, cho dù là Sở Cuồng Nhân, cũng không thể đoạt được!"

Chương 1023: Phượng sơn chủ quyết định, quần tiên hội tụ đảo Thần Long

Thiếu chủ Kim Long bái phỏng Ngô Đồng sơn, muốn hắn và Sở Hồng tăng thêm hiểu biết về đối phương, nhưng mà lại gặp trở ngại.

Sở Hồng đối với hắn, hoàn toàn không ưa, hờ hững lạnh lẽo đối với hắn.

Nếu không phải Hoàng Diễm xum xoe với hắn, hắn cũng sẽ hoài nghi có phải mị lực của mình xảy ra vấn đề gì hay không.

Thái độ của Sở Hồng, khiến hắn hết sức bất mãn, lại liên tưởng đến chuyện mà Hoàng Diễm nói với hắn vào khoảng thời gian trước, càng khiến lòng hắn vô cùng bực bội.

"Sở Cuồng Nhân..."

"Hoàng Hồng thích Sở Cuồng Nhân, chẳng lẽ, ở trong mắt nàng, ta lại không bằng Sở Cuồng Nhân kia hay sao?" Thiếu chủ Kim Long lạnh giọng nói ra.

Từ nhỏ đến lớn, hắn đều là kẻ cao cao tại thượng.

Cho dù hắn muốn cái gì, cho tới bây giờ không thể nào không chiếm được, vậy mà trong lúc vô hình lại bị một Nhân tộc đè ép.

Càng đáng giận hơn chính là, hắn thậm chí còn chưa từng gặp Sở Cuồng Nhân.

"Long tử bớt giận, Sở Hồng là Thần Hoàng ngoại lai, Thần Hoàng hoang dại đều như vậy, bị sự phồn hoa của thế gian bên ngoài mê hoặc, căn bản không phân rõ cái gì là tốt, cái gì là xấu."

Hoàng Diễm ở một bên khuyên can.

Cách đó không xa, Phượng sơn chủ, Hoàng sơn chủ thu hết tất cả vào mắt.

"Hoàng Hồng này, quả thật là không biết điều."

Lông mày của Phượng sơn chủ cau lại nói.

"Xem ra nàng thật sự phản đối quan hệ thông gia này, hay là, hủy bỏ đi." Hoàng sơn chủ nhíu mày nói.

Nhìn thấy Sở Hồng kháng cự như thế, trong lòng của nàng có chút bất an.

"Hiện tại, quan hệ thông gia với Long Hoàng, thiên hạ đều biết, nếu hiện tại lại hủy bỏ, chẳng phải sẽ khiến người trong thiên hạ chế nhạo sao." Phượng sơn chủ nói ra.

"Có thể Hoàng Hồng..."

"Việc này, ta tự có biện pháp."

Phượng sơn chủ từ tốn nói.

Lúc này, Thanh Loan đi tới.

"Phụ thân, mẫu thân, ta có chuyện muốn nói."

"Chuyện gì?"

Thanh Loan nói ngắn gọn về chuyện của Sở Cuồng Nhân: "Ta cảm thấy cơ hội chuyển mình của Ngô Đồng sơn, có lẽ cũng không phải có liên quan đến quan hệ thông gia đảo Thần Long."

"Ý của ngươi là, cơ hội chuyển mình nằm ở trên người Sở Cuồng Nhân?"

"Rất có khả năng."

"Vậy ta hỏi ngươi, Sở Cuồng Nhân có phải là thiên mệnh chi tử không?"

"Chuyện này, nghe nói mấy vị thiên mệnh chi tử còn lại khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân vẫn không có phản ứng, cho nên, hắn không phải là thiên mệnh chi tử."

"Vậy ta hỏi tiếp, hắn có thể đã thành tiên không?"

"Hắn vẫn chưa vượt qua tam tai cửu kiếp."

"Tốt, hắn có kế thừa một đạo thống Tiên Cổ không?"

"Mặc dù hắn là tiên sinh của thư viện, những cũng mới gia nhập thư viện trong thời gian ngắn ngủi, nếu nói muốn có được truyền thừa của thư viện, sợ là không thể nào."

"Không phải là thiên mệnh chi tử, lại chưa thành tiên, lại không có hi vọng kế thừa đạo thống Tiên Cổ, vậy hắn làm cách nào có được cơ hội chuyển mình? Chỉ khi để Hoàng Hồng kết hợp với thiếu chủ Kim Long, tập hợp sức mạnh của hai đại đạo thống Tiên Cổ, giúp thiếu chủ Kim Long trở thành thiên mệnh giới tử, đó mới là cơ hội chuyển mình chân chính của chúng ta."

Phượng sơn chủ từ tốn nói.

"Có thể..."

"Được rồi, Thanh Phong, tâm ý ta đã quyết."

Thanh Phong còn muốn nói điều gì đó, nhưng lại bị Phượng sơn chủ đánh gãy.

Nàng bất đắc dĩ, đành phải lui xuống.

Chỉ là trong lòng nàng, lại cảm thấy bất an.

...

Ba tháng sau.

Hoàng Hồng của Ngô Đồng sơn và thiếu chủ Kim Long đảo Thần Long sắp thành hôn ở đảo Thần Long, sự kiện này truyền khắp toàn bộ Thanh Lan Tiên giới.

Hai đại đạo thống Yêu tộc cũng bởi vì vậy mà mời các đại tu sĩ nổi tiếng trong thiên hạ đến đây dự lễ, hơn nữa cũng không giới hạn ở Yêu tộc.

Cho dù là một số đạo thống Tiên Cổ ở Nhân tộc cũng nhận được thư mời.

Bên trong thư viện Bách Gia.

Viện trưởng cầm trong tay một tấm thiệp mời đỏ thẫm, nỉ non nói: "Long Hoàng có quan hệ thông gia, quả thật là một chuyện đại sự, Ngô Đồng sơn và đảo Thần Long muốn hợp lực đẩy vị thiếu chủ Kim Long kia lên vị trí thiên mệnh giới tử sao?"

"Thật đúng là, tay cũng thật lớn."

"Trong lúc rảnh rỗi, liền đi nhìn một chút đi."

Thư viện, trên một đỉnh núi nào đó.

Kiếm Quan đang thảo luận với Lam Vũ, chỉ dẫn nàng về việc tu hành.

Bây giờ Lam Vũ đã phát triển Quang Minh Chiến Tiên Thể tới trình độ nhất định, khoảng cách thành tiên, cũng chỉ còn cách xa một bước.

Chiến lực của hắn, có thể so sánh với sức mạnh của tiên nhân.

"Ừm, không tệ, Quang Minh Chiến Tiên Thể của ngươi cực kỳ cường đại, nếu suy nghĩ cẩn thận có thể đã là Tiên Thể cấp Vương đỉnh phong."

Kiếm Quan tán thưởng một tiếng nói.

"Tiên Thể Vương cấp... Có khả năng còn chưa phải cuối cùng."

Lam Vũ nỉ non nói.

Tiên Thể có năm cấp, phổ, huyền, vương, hoàng, tôn.

Nàng cảm thấy, Quang Minh Chiến Tiên Thể của mình còn có khả năng phát triển tiếp, chính mình, vẫn chưa khai thác và phát triển thể chất này đến cực hạn.

"Ha, thành tựu của ngươi, trong tương lai nhất định còn hơn cả ta."

Kiếm Quan khẽ cười nói.

Bây giờ hắn đã đột phá đến Địa Tiên, nhưng, một người bây giờ đã có Tiên Thể cấp Vương đỉnh phong, thì tiềm lực trưởng thành cũng không chỉ dừng ở Địa Tiên.

Chớ nói chi là, Chiến Tiên thể của Lam Vũ còn chưa phát triển đến cực hạn.

Trong quan điểm của Kiếm Quan, tiềm lực của Lam Vũ còn lớn hơn so với Thần Thú của Thanh Lan Tiên giới, gần như có thể sánh ngang với Thần Thú thuần huyết đỉnh phong.

"So với công tử, còn kém xa."

Lam Vũ lắc đầu cười nói.

"Công tử là dị số, không thể dùng để so sánh, theo ta thấy, trong tương lai, công tử có hi vọng có được Đại La Đạo Quả, thậm chí tấn công Hỗn Nguyên, trở thành cường giả mạnh nhất bên trong tiên nhân." Kiếm Quan cảm khái nói ra.

Đại La Đạo Quả, cho dù là trong Tiên giới hoàn chỉnh, cũng là sự tồn tại hiếm có, chớ nói chi là Hỗn Nguyên Đạo Quả phía trên Đại La.

Theo quan điểm của Kiếm Quan, chuyện đó gần như chỉ là truyền thuyết.

"Lam Vũ, tiểu hồ ly."

Lúc này, n Hồng Hoa đi vào.

"Lam Vũ, các ngươi có nghe nói không, đảo Thần Long và Ngô Đồng sơn chuẩn bị thành lập quan hệ thông gia, sư phụ ta định dẫn ta đi xem, đi cùng không?"

"Náo nhiệt như vậy? Được, được."

Tiểu hồ ly có chút động tâm.

Lam Vũ trầm ngâm một chút: "Lần này Long Hoàng thành lập quan hệ thông gia, chắc chắn thiên kiêu tiên chủng của các nơi đều sẽ đến, đi xem một chút cũng không tệ."

"Cứ quyết định như vậy đi."

Vài ngày sau, mấy người Lam Vũ, Kiếm Quan liền tiến về đảo Thần Long, trước khi đi, cũng để lại tin tức cho Sở Cuồng Nhân.

...

Bên trong đảo Thần Long.

Thiên kiêu, tiên nhân ở các đạo thống tụ tập.

Trên bầu trời đảo Thần Long, tràn ngập ánh sáng, tiên huy chói mắt, thanh thế này, quả thật rất lớn, có mấy phần không khí của Vạn Tiên Lai Triều.

"Ha ha, Tuyết Nguyệt tiên nhân, không nghĩ tới ngươi cũng tới."

"Ta cũng đến đây theo lời mời của đảo Thần Long."

"Ồ, Lãnh tiên tử, đã lâu không gặp."

"Đạo hữu đã hữu lễ."

Ngày bình thường, các tiên nhân thấy đầu mà không thấy đuôi lại hội tụ ở Thần Long, khiến cho không ít thiên kiêu tiên chủng âm thầm thắc mắc, liên tục kinh ngạc.

"Mặt mũi của đảo Thần Long cũng đủ lớn đó."

"Là một trong các đạo thống Tiên Cổ bên trong Thanh Lan Tiên giới, mặt mũi thế này tất nhiên sẽ có, lại nói, Long Hoàng thành lập quan hệ thông gia, loại chuyện này liên luỵ đến nhiều chỗ, tiên nhân các nơi làm sao có thể không tới."

Đông đảo khách đến thăm, nghị luận ầm ĩ.

Lúc này.

Ở nơi xa có một luồng tiên huy nở rộ.

Chỉ thấy viện trưởng thư viện, cung chủ của Ngọc Thanh Tiên Môn là Cung Nguyệt mang theo mấy người Lam Vũ tới, trong lúc nhất thời, hấp dẫn không ít ánh mắt.

"Là viện trưởng, còn có Ngọc Thanh môn chủ."

"Chà, bọn họ cũng tới."

"Các ngươi nhìn kìa, hai nữ tử kia, là Thanh Lan bốn thù thứ hai, Lam Vũ còn có n Hồng Hoa, họ là một trong những nữ tu xuất chúng nhất của thế hệ trẻ, nhất là n Hồng Hoa kia, còn là thiên mệnh chi tử."

"Nghe nói hai người này đều có quan hệ mật thiết với Sở Cuồng Nhân."

"Chậc chậc, thật không biết Sở Cuồng Nhân kia đến tột cùng là có diễm phúc cỡ nào, có thể khiến hai vị tuyệt đại giai nhân này đi theo mình."

Đám người nghị luận ầm ĩ.

Hiển nhiên, bây giờ hai người Lam Vũ, n Hồng Hoa có danh tiếng không nhỏ ở Tiên giới, còn nổi tiếng hơn tiên chủng thập nhị vương ngày xưa.

Trong đám người.

Một nam tử thanh niên mặc trường bào màu đen nhìn thoáng qua n Hồng Hoa, trong mắt lướt qua một tia dị thường: "Khí tức của n Hồng Hoa, so với một năm trước còn mạnh hơn nhiều, thật thú vị."

Thanh niên này, chính là dư nghiệt của Thần Hỏa Minh Giáo, Lâm Viêm.

Chương 1024: Đại hôn có biến, Sở Hồng giống như con rối

Trên đảo Thần Long, quần tiên hội tụ.

Trong đám người, Lâm Viêm không khỏi nhìn thoáng qua n Hồng Hoa, cùng là thiên mệnh chi tử, giữa họ có một cảm giác kỳ lạ.

Lâm Viêm nhìn ra, thực lực của n Hồng Hoa mạnh hơn không ít.

Cùng giống với hắn, đều sắp thành tiên rồi.

Mà n Hồng Hoa cũng đã nhận ra khí tức của Lâm Viêm, nàng nhìn thoáng qua đối phương, cười lạnh một cái: "Thì ra hắn ở đây."

Cung Nguyệt nhìn theo ánh mắt của nàng, cũng nhìn thấy Lâm Viêm, sau đó, ánh mắt liền rơi vào trên mấy bóng người sau lưng đối phương.

"Há, đó là... người Lâm gia Tiên Cổ."

Lâm gia Tiên Cổ, cũng có nguồn gốc từ Tiên Cổ với Ngọc Thanh

Tiên Môn, lai lịch không tầm thường, con cháu của gia tộc đó, cũng rất ít nhập thế.

"Xem ra bọn họ cũng đã chuẩn bị nhúng tay vào thiên mệnh chi tranh lần này, mà đối tượng bọn họ chuẩn bị nâng đỡ chính là Lâm Viêm."

"Thú vị." Cung Nguyệt cười nhạt một cái nói.

Lúc này, nơi xa bỗng nhiên có một luồng tiên huy kim sắc lập loè.

Chỉ thấy một chiến thuyền kim sắc to lớn bay đến từ trên không trung.

Chiến thuyền này, giống như được chế tạo từ hoàng kim, phía trên có đạo văn xen khẽ, tạo thành một bức đồ án Tam Túc Kim Ô.

Đông đảo tu sĩ thấy thế, không khỏi kinh hô.

"Chí Tôn Yêu Đình!"

"Người của Chí Tôn Yêu Đình cũng tới..."

Trên chiếc thuyền, có mấy bóng người đi ra.

Người dẫn đầu trong đám người, toàn thân bao phủ bởi tiên huy kim sắc, tươi sáng chói mắt, giống như mặt trời, chính là chủ nhân của Chí Tôn Yêu Đình.

"Yêu Chủ, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Bên trong đảo Thần Long, truyền ra một giọng nói.

Chỉ thấy có mấy bóng người đi ra, màu tóc của mấy người kia cũng không giống nhau, theo thứ tự là vàng, trắng, đỏ, xanh, vàng.

Năm người này, theo thứ tự là năm vị Long Chủ của năm chi trên đảo Thần Long.

Tu vi, kém nhất cũng là Địa Tiên tam phẩm.

Đứng đầu, chính là Kim Long chủ đứng đầu năm chi!

"Mấy vị Long Chủ, chúc mừng các ngươi, Long Hoàng có quan hệ thông gia, từ nay về sau, Yêu tộc này, sẽ do các ngươi đứng đầu."

Yêu Chủ cười nhạt một tiếng nói ra.

"Yêu Chủ nói đùa, Chí Tôn Yêu Đình thống lĩnh vạn yêu, làm sao đến phiên chúng ta được." Kim Long chủ cười ha ha một tiếng nói.

"A." Yêu Chủ cũng không nói nhiều.

Nhưng người sáng suốt đều biết, tâm trạng của Yêu Chủ nhất định không được tốt.

Những năm gần đây, Chí Tôn Yêu Đình phát triển rất nhanh, gần như có xu hướng vượt qua đảo Thần Long, Ngô Đồng sơn, thống nhất chúng yêu trong thiên hạ.

Bây giờ, Long Hoàng có quan hệ thông gia tất nhiên sẽ tạo thành ảnh hưởng không nhỏ đối với Chí Tôn Yêu Đình, không nói những cái khác, ý nghĩ chiếm đoạt Ngô Đồng sơn của Chí Tôn Yêu Đình đã bị phá vỡ.

Tâm trạng của Yêu Chủ có thể tốt lên mới là lạ.

Cách đó không xa, hai người viện trưởng, Cung Nguyệt nhìn thấy hai đại thế lực của Yêu tộc đứng đó, âm dương quái khí lấy lòng lẫn nhau, không khỏi cười ha ha không ngừng.

Một năm trước, chuyện Thanh Long chủ và Yêu Chủ ngăn cản bọn họ cứu viện Sở Cuồng Nhân, bọn họ vẫn còn nhớ rất rõ, bây giờ thấy quan hệ của hai bên xuất hiện khe hỡ, trong lòng bọn họ không biết đã vui sướng đến chừng nào.

"Lại nói, sao hôn lễ của song phương còn chưa bắt đầu."

n Hồng Hoa nhìn xung quanh một chút.

"Đừng có gấp, đại lễ còn chưa bắt đầu đâu."

Cung Nguyệt cười nhạt nói.

Khi đại lão các phương dần dần xuất hiện, đại lễ cũng đã bắt đầu.

Chỉ thấy Phượng sơn chủ, Hoàng sơn chủ của Ngô Đồng sơn và mấy người Kim Long chủ ngồi ở chủ vị, trước mặt họ là một con đường được lát bằng gạch vàng, vô cùng lộng lẫy.

Mà ở cuối còn đường bằng vàng có hai người từ từ đi tới.

Theo thứ tự là một nam một nữ.

Nam tử thanh niên kia mặc một trường bào kim sắc, tài trí bất phàm, hăng hái, trong lúc giơ tay nhấc chân đều có có một loại khí chất cao quý.

"Đây chính là thiếu chủ Kim Long sao? Khí tức này quả nhiên không tầm thường, quả nhiên không phải Long Tiên bình thường."

"Chiến lực của người này, đoán chừng có thể sánh vai với tiên nhân trên tam phẩm rồi."

"Có khoa trương như vậy không? Dù nói thế nào đi nữa, hắn cũng chỉ mới thành tiên mà thôi, muốn khiêu chiến vượt cấp, không phải là chuyện dễ dàng."

"Đó chính là thiên mệnh chi tử, không thể dùng lẽ thường để suy nghĩ."

Đám người nghị luận ầm ĩ.

Hai thiên mệnh chi tử là Lâm Viêm, Nguyên Hư cũng ở trong đó, bọn họ nhìn thiếu chủ Kim Long là người đầu tiên thành tiên, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Cùng là thiên mệnh chi tử, bọn họ có cảm giác sâu sắc hơn với thiếu chủ Kim Long, đối với khí tức của đối phương cũng cảm nhận rõ ràng hơn một số người.

"Khí tức thật mạnh, nếu ta giao thủ với người này, chỉ sợ cũng không chống được mười chiêu thì sẽ thua."

"Xem ra, sau khi trở về, nhất định phải luyện hóa Phần Tịch chân hỏa, đột phá thành tiên, lúc này mới có thể chống lại thiếu chủ Kim Long!"

Lâm Viêm âm thầm nghĩ.

Một bên khác, Nguyên Hư cũng ôm lấy suy nghĩ không khác biệt lắm.

"Lần này trở về, nhất định phải đột phá Hình Thiên thánh điển, dựa vào kiếp trước kinh nghiệm của ta, cộng thêm sự gia tăng từ ý chí Tiên giới ở kiếp này, thành tiên cũng là chuyện chắc chắn thành công, đến lúc đó mới có thể vượt qua thiếu chủ Kim Long."

Hai vị thiên mệnh chi tử tâm tư khác biệt.

Mọi người ở đây cũng đều chú ý tới hai vị tân nhân.

Nhưng cũng có vài người, phát hiện có chuyện không đúng.

"Tân nương tử, dường như có chút không đúng."

Tân nương tử kia, là thiếu nữ tầm mười lăm mười sáu tuổi, môi đỏ răng trắng, da thịt trắng hồng, ngũ quan tinh xảo, nhưng không hiểu sao ánh mắt lại đờ đẫn, có chút ngốc trệ, giống như tượng gỗ.

Cuộc hôn nhân này, dường như có ẩn tình.

"Là... Tiểu Hồng? !"

Trong đám người, sắc mặt n Hồng Hoa có chút kinh ngạc.

Bên cạnh, sắc mặt Lam Vũ cũng khó coi đến cực hạn, nàng đột ngột đứng lên, hô to một tiếng: "Sở Hồng, ngươi đang làm cái gì vậy?"

Nàng vô cùng phẫn nộ.

Không phải đối với Sở Hồng, mà chính là đối với mối hôn sự này.

Nàng nhìn ra, trạng thái Sở Hồng có gì đó là lạ, rất có thể không phải tự nguyện đồng ý mối hôn sự này.

Bóng người nàng lóe lên, đi đến trước mặt Sở Hồng: "Sở Hồng, Sở Hồng ngươi mau tỉnh lại, ngươi còn nhớ ta không? ?"

Sở Hồng nhìn nàng một cái, vẫn giống như tượng gỗ không có bất kỳ phản ứng gì, nhưng trong ánh mắt đờ đẫn lóe qua một tia giãy dụa.

"Các ngươi đã làm cái gì với nàng? !"

Lam Vũ quay người chất vấn thiếu chủ Kim Long.

"Hừ, ngươi là ai, dám ở chỗ này làm càn! Long Vệ, bắt nàng lại cho ta!" Thiếu chủ Kim Long hừ lạnh một tiếng.

Mấy thủ vệ đảo Thần Long vọt ra, thì muốn động thủ.

Lúc này, n Hồng Hoa đi đến, sức mạnh bản nguyên bạo phát, trực tiếp đánh bay mấy Long Vệ này ra ngoài.

Đột nhiên xuất hiện biến hóa, khiến mọi người ở đây đưa mắt nhìn nhau.

Sắc mặt mấy vị Long Chủ đảo Thần Long càng khó coi hơn, nhìn về phía viện trưởng và Cung Nguyệt, biết hai nữ tử này là người của bọn họ.

"Viện trưởng, Ngọc Thanh môn chủ, mời các ngươi giải thích cho ta!"

Kim Long chủ lạnh giọng nói ra.

"Chuyện này..."

Viện trưởng cũng hơi nghi hoặc một chút, nhìn về phía Lam Vũ.

Lam Vũ hít một hơi thật sâu: "Nàng là muội muội của công tử, nàng không có khả năng gả cho thiếu chủ Kim Long, trong đó nhất định có nội tình."

Mọi người tại đây xôn xao.

Không ít người đều biết công tử trong miệng Lam Vũ là ai.

"Vậy mà là muội muội của Sở Cuồng Nhân."

"Chậc, lần này, có trò hay để xem, trước đó đảo Thần Long tham dự đợt vây công Sở Cuồng Nhân còn rõ mồn một trước mắt, hiện tại, thiếu chủ Kim Long lại muốn kết hôn với muội muội người ta, rốt cuộc là có chuyện gì đây?"

"Thú vị, cũng không biết Sở Cuồng Nhân có tới hay không."

Phượng sơn chủ tiến tới một bước, giọng điệu lạnh lùng nói: "Hồ ngôn loạn ngữ, Sở Cuồng Nhân là Nhân tộc, nàng là Thần Hoàng, sao bọn họ có thể là huynh muội, nếu hai người các ngươi không rời đi, vậy cũng đừng trách chúng ta động thủ."

"Hừ, Sở Hồng tuy không có quan hệ máu mủ với công tử, nhưng bọn họ tình như huynh muội, hơn nữa, bây giờ loại trạng thái này Sở Hồng rõ ràng là do các ngươi dùng thủ đoạn nào đó thao túng nàng, nếu không thì tại sao nàng không nói một lời, giống như con rối!" Lam Vũ hừ lạnh một tiếng, một bước cũng không nhường.

"Làm càn!"

Chương 1025: Thái độ của Viện trưởng và Cung Nguyệt, hắn chính thức thành tiên

"Làm càn!"

Lần này là Kim Long chủ tiến tới một bước, phóng ra khí thế của mình, uy áp cường đại như thuỷ triều, nghiền ép ra.

Đây là, uy áp tiên nguyên cấp bậc Thiên Tiên!

Dưới luồng uy áp này, dưới tiên nhân thậm chí sẽ vì hoảng sợ mà trực tiếp ngất đi, mà khi hai người Lam Vũ, n Hồng Hoa sắp bị luồng uy áp uy hiếp, hai người viện trưởng, Cung Nguyệt ngồi không yên.

Hai bóng người lóe lên, đi đến trước mặt hai người Lam Vũ, phất tay áo lên, khí tức cường đại khuếch tán ra, triệt tiêu mất uy áp.

"Hừ, lấy lớn hiếp nhỏ, Long Chủ không cảm thấy quá đáng sao?"

Cung Nguyệt hừ lạnh một tiếng nói.

"Các ngươi tới đây quấy rối, chẳng lẽ không quá phận sao? !"

Giọng điệu Kim Long chủ lạnh lùng nói.

"Tân nương tử quả thật có vấn đề, hơn nữa nàng cũng là muội muội của tiên sinh trong thư viện của ta, việc này, thư viện không thể ngồi mặc kệ được."

Viện trưởng thản nhiên nói, thái độ cũng cứng rắn.

Sau đó, tiên thức của hắn chuyển động, xem xét trạng thái của Sở Hồng, phát hiện ra rằng có một luồng năng lượng đang tồn tại trong não đối phương.

Năng lượng kia, che đậy cảm giác đối với bên ngoài của Sở Hồng.

"Là... Tỏa Linh chú!" kiến thức của Viện trưởng rộng rãi, mà văn thư lưu trữ trong thư viện cũng rất phong phú, liếc một chút là đã nhận ra lai lịch của năng lượng kia.

"Phượng sơn chủ, đây là chuyện gì?"

Viện trưởng quay người chất vấn.

"Đây là chuyện nội bộ của Ngô Đồng sơn chúng ta, không có bất cứ quan hệ nào với thư viện, và Ngọc Thanh Tiên Môn." Phượng sơn chủ lạnh nhạt nói.

Nếu không phải Sở Hồng chấp mê bất ngộ, sao hắn cần phải sử dụng Tỏa Linh chú?

"Thư viện, Ngọc Thanh Tiên Môn, chúng ta thành tâm mời các ngươi đến đây dự lễ, các ngươi lại tới đây quấy rối, là muốn khai chiến sao?"

sắc mặt Kim Long chủ âm trầm nói.

Các đại thế lực đều có bộ dạng xem kịch vui.

Nhất là Chí Tôn Yêu Đình, bọn họ vốn dĩ không muốn Long Hoàng có quan hệ thông gia, hiện tại thấy có người quấy rối, tất nhiên là cực kỳ vui vẻ.

Sắc mặt của Viện trưởng và Cung Nguyệt cũng có chút ngưng trọng.

Nơi này là đảo Thần Long, nếu như khai chiến ở nơi này, cho dù là hai tiên nhân đứng đầu như viện trưởng và Cung Nguyệt, cũng sợ sẽ không chiếm được lợi ích gì, vì một Sở Hồng, đáng giá không?

Hai người có chút do dự.

"Sở Hồng là thân nhân quan trọng nhất của công tử, bây giờ, công tử còn đang bế quan, mời viện trưởng, vì hắn chủ trì công đạo."

Lam Vũ khẩn cầu.

Bên cạnh, n Hồng Hoa cũng chờ mong nhìn Cung Nguyệt.

"Thôi, bộ xương già của ta nếu lại ngồi yên thì sẽ rỉ sét mất." Viện trưởng bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Cung Nguyệt cũng sờ lên đầu của n Hồng Hoa: "Xem như vi sư cũng không có cách nào với ngươi, đã như vậy, thì liền thử một chút vậy."

Thái độ của hai đại tiên nhân đứng đầu của Thanh Lan Tiên giới đã rõ ràng.

Bọn họ, muốn ngăn cản cuộc hôn lễ này.

"Xem ra một trận chiến này là không thể tránh được."

Kim Long chủ lạnh giọng nói ra.

Người đến đây dự lễ thấy thế, ào ào nhảy lên không trung, cách xa nơi này một chút, sợ sẽ bị ảnh hưởng bởi trận chiến tiếp theo.

Mà lúc hai bên giương cung bạt kiếm.

Nơi xa.

Một cột sáng màu trắng bỗng nhiên bạo phát, xông thẳng tới chân trời!

Cột sáng kia, bao phủ tầng mây, khí tức khủng bố tràn ngập, thực sự bao trùm hơn phân nửa Thanh Lan Tiên giới, rung chuyển trời đất.

Tiên nhân ở chỗ này, đều thay đổi sắc mặt.

"Loại khí tức này, có chuyện gì xảy ra?"

"Phương hướng kia là... Thư viện Bách Gia? !"

Viện trưởng cũng hơi nghi hoặc một chút.

Sau đó, dường như hắn nghĩ ra điều gì đó: "Chẳng lẽ là..."

......

Bên trong thư viện Bách Gia.

Cột sáng phóng lên tận trời, áp lực mênh mông bao phủ bát hoang, thiên địa chấn động, các tiên sinh trong thư viện không khỏi ào ào vọt ra.

Bọn họ nhìn cột sáng kia, ánh mắt rung động.

"Loại khí tức này là của Sở tiên sinh sao? !"

"Khí tức của Sở tiên sinh, chẳng lẽ Sở tiên sinh thành tiên? !"

Ánh mắt chúng tiên sinh rung động.

Phải biết rằng.

Trước đó, Sở Cuồng Nhân còn chưa thành tiên đã có thể giết chết tiên nhân, sau này sử dụng Thăng Tiên Đan, trong thời gian ngắn thành một vị tiên nhân.

Sau đó trực tiếp tiêu diệt ba đạo thống cấp Tiên!

Thế nhưng dù sao cũng là dựa vào đan dược.

Mà bây giờ, Sở Cuồng Nhân đã chân chính thành tiên!

Mọi người vô cùng chờ mong nhìn cột sáng kia.

"Cũng không biết tiên nguyên của Sở tiên sinh có hình dạng gì."

Tứ tiên sinh mong đợi nói ra.

Người thành tiên, trước hết sẽ tự mình biến bản nguyên thành tiên nguyên, mà mỗi tiên nhân có cách tu hành không giống nhau, tiên nguyên cũng có sự khác biệt.

Tỉ như, thất tiên sinh tu hành lôi đình chi đạo, tiên nguyên của hắn chính là một tia chớp, sức công phá cực mạnh.

"Chờ một chút, đột nhiên ta nghĩ đến một vấn đề, dường như Sở tiên sinh còn chưa có vượt qua tam tai cửu kiếp?" Bỗng nhiên Thất tiên sinh nói ra.

Nghe đến đây, mọi người cũng lập tức hai mặt nhìn nhau.

Hoàn toàn chính xác.

Trước đó Sở Cuồng Nhân hoàn toàn không có khí tức của tam tai cửu kiếp.

Hơn nữa, bế quan một năm, cũng không thấy nơi bế quan của đối phương có khí tức của tam tai cửu kiếp lộ ra ngoài.

Chẳng lẽ hắn thành tiên không cần tam tai cửu kiếp sao?

Chuyện này là sao?

"Phương pháp tu hành của Sở tiên sinh có sự độc đáo, có lẽ, có chỗ đặc biệt gì đó." Đại tiên sinh kinh ngạc nói.

"Chuyện độc đáo này cũng quá đáng rồi."

Tam tai cửu kiếp, là cánh cửa mà người thành tiên nhất định phải trải qua.

Cho tới bây giờ cũng không nghe nói có tiên nhân nào không vượt qua tam tai cửu kiếp liền thành tiên, từ trước tới nay, chỉ có một mình Sở Cuồng Nhân.

Nhưng nghĩ tới trước đó Sở Cuồng Nhân liên tục sáng tạo kỳ tích, bọn họ lại cảm thấy, chuyện này có lẽ cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Lúc này, bên trong cột sáng màu trắng lại có biến hóa.

Khi dao động tiên nguyên càng ngày càng lớn, chỉ thấy trong cột ánh sáng kia dần dần ngưng tụ ra một bóng người mặc bạch y.

Người kia, mặc một bộ bạch y, tóc đen khăn choàng, hai mắt khép kín, quanh người còn có một luồng khí tức chí cao vô thượng, tách biệt khỏi mọi thứ.

Tiên nguyên của chúng tiên sinh đều cảm nhận được một loại cảm giác, cảm giác đó khiến bọn họ run rẩy, dường như, là đang... Sợ hãi? !

Tiên nguyên, cũng có cảm giác sợ hãi sao?

Chúng tiên sinh không hiểu.

Nhưng loại cảm giác này, giờ phút này lại vô cùng chân thực.

"Đây là Sở tiên sinh?"

"Hình như không đúng."

Đại tiên sinh phát hiện bóng người Sở Cuồng Nhân trước mắt có chút hư ảo.

Mà cỗ khí tức này là... Tiên nguyên? !

Bỗng nhiên đầu óc của hắn nảy ra một ý nghĩ vô cùng hoang đường: "Đây chẳng lẽ là… tiên nguyên của Sở tiên sinh? ! !"

Nghe đến đây, mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Tiên nguyên? !

Sở tiên sinh là tiên nguyên? !

Không đúng.

Tiên nguyên của Sở tiên sinh lại là bản thân? !

Đây rốt cuộc là phương pháp tu hành gì đây!

Chúng tiên sinh có chút mơ hồ.

Bọn họ thề, cho dù lật hết toàn bộ biển sách cũng tuyệt đối không tìm thấy cái thứ hai, dù chỉ là một chút xíu ví dụ tương tự.

Lúc này, Sở Cuồng Nhân trong cột ánh sáng bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Mà cặp mắt loé lên dị quang, dường như ẩn chứa sự tuần hoàn của nhật nguyệt, sinh tử luân hồi, âm dương giao hoà, khiến cho tâm thần người ta rung động.

Dao động tiên nguyên vốn dĩ đã mạnh mẽ doạ người, mà khi Sở Cuồng Nhân mở mắt lại càng mạnh mẽ hơn, như cuồng phong gào thét, bao phủ ngàn tỉ dặm!

Hơn phân nửa tu sĩ của Tiên giới đều cảm nhận được.

Nhất là tiên nhân, cảm nhận càng rõ ràng hơn.

Bên trong đảo Thần Long.

Chúng tiên nhân cũng đã nhận ra khí tức này.

"Ta, ta dựa vào! Loại dao động tiên nguyên này, rốt cuộc là ai thành tiên! Lại có thể kinh khủng đến mức này!"

"Trời ạ, không cần phải nói, khẳng định là Sở Cuồng Nhân, toàn bộ thư viện, trừ hắn ra, còn có ai có thể gây ra loại động tĩnh này?"

"Quái vật..."

Sắc mặt của Lâm Viêm, Nguyên Hư, thiếu chủ Kim Long và các thiên kiêu vô cùng khó coi, bởi vì bọn họ phát hiện, bản thân lại đang run sợ.

Bởi vì luồng tiên nguyên kia mà cảm thấy run rẩy!

"Gia hỏa kia, đã chính thức thành tiên! !"

Chương 1026: Trận chiến ở đảo Thần Long, phù văn Cổ Vô Tình, các ngươi sẽ trả giá ra sao

Bên trong thư viện Bách Gia.

Sở Cuồng Nhân chính thức thành tiên, mà tiên nguyên của hắn rõ ràng là cực kỳ khác với tiên nguyên của các tiên nhân khác, bởi vì tiên nguyên của hắn là bản thân!

Bản nguyên tự cường vô địch của hắn biến thành tiên nguyên, thì lại là bản thân!

Trên bầu trời, tiên nguyên Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, hai mắt giống như vũ trụ bao la, lại có dị tượng sự luân chuyển của nhật nguyệt, âm dương giao hoà.

Qua một hồi lâu, dao động tiên nguyên của Sở Cuồng Nhân thu liễm.

Tiên nguyên kia, biến thành một đạo lưu quang trở về trong cơ thể Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân cảm nhận tiên nguyên trong cơ thể mình, cảm thấy thật sự rất thú vị, cảm giác giống như mình luyện ra một Nguyên Anh.

"Rốt cục cũng thành tiên."

Sở Cuồng Nhân cảm khái một tiếng.

Đến Tiên giới cũng đã khá nhiều năm rồi, từ khi tự sáng tạo bản nguyên, lại đến thành tiên, đi đến bước này, hắn không khỏi hơi xúc động.

Hắn thu liễm tâm tình, bắt đầu trải nghiệm tu vi sức mạnh của bản.

So với sử dụng Tam Nhật Thăng Tiên Đan để thành tiên trong thời gian ngắn, bây giờ hắn dựa vào sức mạnh của mình chính thức thành tiên, sức mạnh phải cường đại hơn nhiều.

Không nói những cái khác, lúc sử dụng Thăng Tiên Đan, cũng không có ngưng tụ ra tiên nguyên tự cường vô địch này, lần đó giống với việc tạm thời tăng bản nguyên lên tới trình độ có thể so với tiên nguyên, chứ không phải là là chân chính thành tiên.

Mà bây giờ, hắn đã chân chính thành tiên.

Ngoại trừ tiên nguyên, những phương diện khác của hắn cũng được gia tăng không nhỏ, tỉ như thể lực tăng lên, vốn dĩ Tinh Thần Bất Diệt Thể của mình đã cực kỳ cường đại, chút gia tăng ấy, cũng không tính là gì.

Còn có tiên hồn.

Cái này cũng không khác thể lực là mấy, cũng không tăng lên quá nhiều.

Dù sao, vốn dĩ hắn đã ngưng tụ ra tiên hồn, càng bởi vì tu luyện Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết, ngưng tụ ra ba tiên hồn.

So với thể lực, tiên hồn, càng đáng nhắc tới chính là thể chất!

Thân thể Bất Tử!

Thân thể Bất Tử của hắn chia làm sáu tầng, nhanh chóng chữa lành, mọc lại tay cụt, bất tử dù bị chặt đầu, tái sinh từ một giọt máu, tái tổ chức tế bào...

Mà tầng thứ sáu, là được... Ý chí bất diệt, cơ thể bất tử!

Hiện tại Sở Cuồng Nhân, thân thể Bất Tử của hắn thật sự trở nên mạnh mẽ, ý chí của hắn có thể hòa vào bên trong một tế bào trong thân thể, chỉ cần ý chí bất diệt, thì cơ thể này mặc kệ có gặp phải đòn tấn công kinh khủng cỡ nào, cho dù là bị đánh cho tan xác, cũng có thể khôi phục một lần nữa!

Loại thân thể Bất Tử này, đã vượt qua cấp độ thể chất!

Đây quả thực là chủ nghĩa duy tâm!

Cũng như chỉ cần ta nghĩ ta không chết, thì ta sẽ bất tử? !

Đối với chuyện này, Sở Cuồng Nhân chỉ có thể nghĩ ra hai chữ... Đáng sợ!

Còn có hai chữ nữa, quá tốt!

"Hôm nay Thanh Lan Tiên giới to lớn đến vậy, cho dù là những đạo thống Tiên Cổ kia, dựa vào cơ thể Bất Tử này, ai ta cũng có thể không sợ!"

"Ha."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, đối với sự đột phá lần này của mình rất hài lòng.

Sau đó, hắn nhìn thấy một chùm sáng ở trên cái bàn cách đó không xa, dựa vào khí tức mà phán đoán, đó là Lam Vũ để lại cho hắn.

"Tin tức gì sao?"

Trong lòng Sở Cuồng Nhân vừa động, tiên thức đi đến đó thăm dò.

Giọng nói của Lam Vũ vang lên trong tâm trí.

"Công tử, Long Hoàng thiết lập quan hệ thông gia, đảo Thần Long mời tiên nhân trong thiên hạ đến dự lễ, ta và tiểu hồ ly, Kiếm Quan, Hồng Hoa, Ngọc Thanh môn chủ và viện trưởng cùng nhau đi trước để mở mang tầm mắt, không cần lo lắng."

"Đi đảo Thần Long..."

Sở Cuồng Nhân nỉ non một tiếng.

Long Hoàng xây dựng quan hệ thông gia...

Chẳng biết tại sao, sau khi nghe được tin tức này, lông mày của hắn không khỏi cau lại, đột nhiên cảm thấy việc này dường như có liên quan đến mình.

Đây là tâm huyết của tu sĩ dâng trào.

Bây giờ hắn đã tấn cấp thành tiên, loại năng lực này càng rõ ràng hơn.

"Long Hoàng, Hoàng... Chẳng lẽ sẽ có quan hệ với Tiểu Hồng sao?"

"Có lẽ, ta nên đến xem một chút."

Dự cảm trong lòng Sở Cuồng Nhân vô cùng mãnh liệt.

Hắn đi ra khỏi phòng, thấy được mấy người đại tiên sinh, hắn hơi hành lễ: "Gặp qua chư vị tiên sinh, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Đại tiên sinh cười ha ha một tiếng: "Sở tiên sinh, khi ngươi đột phá đã gây ra động tĩnh không nhỏ, đoán chừng toàn bộ người ở Tiên giới đều biết."

"À, khiến cho chư vị chê cười."

Hắn nhìn về phía nơi xa, nói: "Chư vị tiên sinh, hiện tại ta muốn đi đến đảo Thần Long một chuyến, không thể ôn chuyện với chư vị, xin lỗi không tiếp được."

Nói xong, hắn biến mất ngay tại chỗ.

Thi triển Không Gian Bàn Vận Thuật, chớp mắt đã ở bên ngoài cách đó ngàn tỉ dặm.

...

Trên đảo Thần Long.

Cột sáng ở thư viện đã tán đi.

Nhưng chúng tiên không thể tự kềm chế, vẫn đắm chìm trong sự rung động to lớn kia như cũ.

"Hừ, vẫn nên giải quyết chuyện ở đây trước đã."

Kim Long chủ nhìn về phía viện trưởng, Cung Nguyệt, ánh mắt lạnh lùng.

"Vậy thì đánh đi!"

Viện trưởng từ tốn nói.

Không nơi nhiều lời, viện trưởng và Cung Nguyệt đối mặt với cường giả đảo Thần Long và hai vị sơn chủ của Ngô Đồng sơn.

Năm Long chủ của đảo Thần Long, hai vị sơn chủ của Ngô Đồng sơn, cũng là bảy vị tiên nhân đứng đầu, kém nhất cũng đã ở cảnh giới trên Địa Tiên tam phẩm.

Nhưng viện trưởng và Cung Nguyệt cũng là những người đứng đầu, hai người lấy một địch bảy nhưng cũng không kém cạnh, tiên nguyên lực khủng bố bao phủ toàn bộ đảo Thần Long.

Người của các đại thế lực đều lui về phía xa, sợ sẽ bị ảnh hưởng.

"Hừ, hai người các ngươi, cút ngay cho ta!"

Thiếu chủ Kim Long nhìn về phía n Hồng Hoa, Lam Vũ.

Hắn hừ lạnh một tiếng, ngang nhiên xuất thủ.

Hắn đã thành tiên, thực lực tất nhiên là rất mạnh, sắc mặt hai người Lam Vũ, n Hồng Hoa ngưng trọng, muốn liên thủ chống cự.

Lúc này, một bóng người lao đến cản trước mặt hai nữ tử.

Là Kiếm Quan, chỉ thấy hắn đưa tay đánh ra một đạo tiên nguyên, sức mạnh Địa Tiên trực tiếp đánh cho thiếu chủ Kim Long bay ra ngoài.

Sắc mặt thiếu chủ Kim Long hơi trắng bệch, đã bị thương.

Nhưng thương thế cũng không nghiêm trọng.

Kiếm Quan có chút ngoài ý muốn: "Há, không hổ là thiên mệnh chi tử, vậy mà có thể ngăn cản được nhất đòn của Địa Tiên, quả thật là đáng để ca ngợi."

"Kiếm Quan, không nghĩ tới ngươi đã đột phá Địa Tiên."

Thiếu chủ Kim Long có chút ngoài ý muốn.

Địa Tiên, ở Thanh Lan Tiên giới đã xem như sự tồn tại đỉnh cao.

"Hừ, không nghĩ tới ngươi lại có thể đứng dậy sau khi ngươi thua Đao Quan, ngược lại cũng khiến người ta bất ngờ, nhưng khi dễ một vãn bối, cũng sẽ làm tổn hại uy danh Kiếm Quan của ngươi." Một Long Tiên tóc đỏ đi ra.

Thực lực của Long Tiên này rất mạnh, cũng giống với Kiếm Quan, là một Địa Tiên, là chi Xích Long ở đảo Thần Long, một chi gần với trưởng lão Long Chủ.

Cũng đi tới với hắn, Tiên giả của đảo Thần Long cũng xuất hiện trong hư không, số lượng nhiều, lại còn có đến hai ba mươi người.

Những người này, tùy tiện chọn một người cũng đã có thể khai sinh một đạo thống cấp Tiên, có thể thấy được lai lịch của đảo Thần Long đáng sợ đến nhường nào.

Sắc mặt Kiếm Quan có chút ngưng trọng.

Hắn là một tên Kiếm Tiên am hiểu công, đối phó một hai Địa Tiên vẫn được, nhưng nếu đối mặt với nhiều tiên nhân như vậy, khả năng chiến thắng cũng không lớn.

"Kiếm Quan, nơi này giao cho ta."

Lúc này, Cổ Vô Tình đi ra.

"Ngươi?" Kiếm Quan có chút ngoài ý muốn, một tiên chủng Vương giả bình thường làm sao có thể có biện pháp đối mặt với nhiều tiên nhân như vậy?

Nhưng thấy Cổ Vô Tình lấy ra một ngọc lệnh hình vuông, phía trên ngọc lệnh khắc từng đường vân huyền diệu, tạo thành một bức phù văn huyền diệu!

Cổ Vô Tình ném ra phù văn đang cầm trong tay.

Chỉ thấy phù văn chuyển động trong hư không, phun phóng ra quang hoa, sau cùng hình thành một lồng ánh sáng phù văn, bảo vệ cho mấy người Lam Vũ.

"Đây là..."

Kiếm Quan có chút ngoài ý muốn.

Giờ phút này, một Long Tiên xuất thủ, đánh một quyền vào lồng ánh sáng, thấy lồng ánh sáng không nhúc nhích tí nào, chuyện này khiến mọi người kinh ngạc hơn.

"Vậy mà người này còn có loại bảo bối này."

"Vật này ít nhất là Địa Tiên thậm chí Phù Văn Sư ở cấp bậc Thiên Tiên mới có thể chế ra đi, quá huyền diệu."

Mọi người nghị luận.

Kiếm Quan thấy thế, cười ha ha một tiếng: "Tốt, các ngươi đợi ở chỗ này, ta ra ngoài đánh một trận thật tốt!"

Kiếm Quan đi ra khỏi lồng ánh sáng phù văn, chiến một trận với các tiên nhân.

Đùng, đùng, đùng...

Từng đạo từng đạo năng lượng công kích liên tiếp đánh vào lồng ánh sáng phù văn, sắc mặt Cổ Vô Tình dần dần tái nhợt.

Tuy tấm cổ phù này cường đại, nhưng với thực lực hiện tại của hắn, vừa thi triển phù văn, vừa phải đối mặt với sự tấn công của nhiều tiên nhân như vậy, có thể sẽ không chống được quá lâu.

"Chúng ta tới giúp ngươi!"

Lam Vũ, n Hồng Hoa, Cố Lưu Phương đi đến phía sau hắn, rót sức mạnh bản nguyên vào trong cơ thể Cổ Vô Tình, duy trì cổ phù.

Giờ phút này, một luồng năng lượng kinh khủng hình rồng đột nhiên bạo phát ở phía xa, nện vào lồng ánh sáng phù văn, khiến cho thân thể cuat mấy người Cổ Vô Tình, nhịn không được chảy máu ở khóe miệng.

Chỉ thấy một Long Tiên tóc vàng bay đến từ trong không trung, trên người của người này tràn ngập khí tức mạnh mẽ vô cùng, cũng là một Địa Tiên.

Hơn nữa, còn là một Địa Tiên tam phẩm!

"Hừ, cho dù có phù văn bảo vệ, nhưng thân ở đảo Thần Long, các ngươi có thể chống được bao lâu? !" Long Tiên Tóc vàng lạnh giọng nói ra.

Sắc mặt đám người Cổ Vô Tình không khỏi có chút tuyệt vọng.

Giờ phút này.

Trong hư không truyền đến một luồng uy áp vô cùng lãnh lẽo, vô cùng khủng bố.

"Há, vậy đảo Thần Long của các ngươi có từng nghĩ, nếu đả thương bọn họ, các ngươi phải trả cái giá ra sao không? !"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Một bóng người mặc bạch y đi ra từ trong hư không, bước chân vừa nhích, còn chưa xuất thủ thì đã gây ra tiếng gió gào thét khắp 10 ngàn dặm, khiến cho thiên địa chấn động!

Chương 1027: Một ánh mắt làm trọng thương thiếu chủ Kim Long, đảo Thần Long dốc toàn bộ lực lượng

"Đảo Thần Long của các ngươi có từng nghĩ, nếu đả thương bọn họ, các ngươi phải trả cái giá ra sao không? !" Một giọng nói lạnh nhạt đột nhiên vang lên.

Một bóng người mặc bạch y bước ra từ hư không.

Trong nháy mắt đó, tiên nguyên dồi dào bao phủ, như gió rít gào khắp trăm triệu dặm, trời đất cộng hưởng, toàn bộ đảo Thần Long đều chấn động.

Tất cả mọi người, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại.

"Là hắn! Sở Cuồng Nhân!"

"Hắn đến rồi!"

Trong mắt chúng tiên nhân lộ ra vẻ kinh ngạc.

Danh tiếng Sở Cuồng Nhân đã sớm lưu truyền khắp toàn bộ Thanh Lan Tiên giới, tên của hắn, tất cả mọi người đều biết rõ, nhất là với những người trẻ tuổi, cái tên Sở Cuồng Nhân này mang ý nghĩa... Vô địch! !

"Công tử!"

"Vương!"

"Tiên sinh!"

Sắc mặt của đám người Lam Vũ, n Hồng Hoa, Cổ Vô Tình, Cố Lưu Phương vui vẻ, giờ khắc này, nội tâm bỗng nhiên bình tĩnh.

Đã có nam nhân này ở đây, trời sập xuống cũng không việc gì phải sợ.

"Sở Cuồng Nhân!"

Sắc mặt của đám người Long Tiên Tóc vàng trầm xuống.

Đối với bằng hữu của Sở Cuồng Nhân, sự tồn tại của hắn là Định Hải Thần Châm, nhưng đối với địch nhân của hắn, đó lại là một cơn ác mộng.

Cho dù là Địa Tiên như Long Tiên tóc vàng cũng không muốn đối mặt với đối phương.

Bởi vì

Chiến tích của đối phương quá kinh người.

Trận chiến ở Táng Kiếm Hải kia, đến bây giờ vẫn còn đọng lại trong ký ức của mọi người.

Vút...

Bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Chờ khi hắn xuất hiện trở lại, đã đi tới trước mặt lồng ánh sáng phù văn của đám người Lam Vũ, Cổ Vô Tình mở lồng bảo vệ ra ra, để hắn đi vào.

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu với mấy người, sau đó đi đến trước mặt Sở Hồng, nhìn thấy Sở Hồng mặc áo cưới đỏ thẫm, lại nhìn thấy ánh mắt đờ đẫn của đối phương, trong lòng hắn nhất thời đoán được bảy tám phần sự tình.

"Tỏa Linh Chú, không phải là không thể giải."

Sở Cuồng Nhân từng hấp thu tất cả tri thức bên trong biển sách.

Đối với Tỏa Linh Chú, hắn đương nhiên biết, thậm chí ngay cả cách giải cũng biết, chỉ cần người giải tinh thông linh hồn chi đạo.

Sở Cuồng Nhân tu luyện cửu chuyển tam nguyên linh hồn quyết, vừa vặn tinh thông loại đạo pháp này.

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, tiên thức nhất thời tiến vào bên trong tiềm thức đối phương, thấy được vài sợi xiềng xích xuyên qua thức hải, khóa chặt một con Thần Hoàng tuyệt mỹ, Thần Hoàng kia, chính là linh hồn của Sở Hồng.

"Phá!"

Tiên thức của Sở Cuồng Nhân hóa thành thanh kiếm, chém vỡ xiềng xích!

Thần Hoàng lấy lại tự do, phát ra tiếng kêu to rõ.

Sở Hồng từ từ mở hai mắt ra, nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, hai mắt đỏ bừng, trực tiếp ôm lấy hắn: "Ca ca..."

Thời điểm linh hồn bị phong tỏa, nàng có thể cảm nhận được tất cả chuyện ở bên ngoài, nhưng mà, thể xác của nàng không bị thao túng, cảm giác chỉ có thể nhìn mà không thể làm gì khiến nàng vô cùng sợ hãi.

Cho đến khi Sở Cuồng Nhân xuất hiện.

"Ta ở đây, không ai có thể ép ngươi làm những việc mà ngươi không muốn nữa." Sở Cuồng Nhân vỗ nhẹ lưng Sở Hồng, nói.

Cách đó không xa, thiếu chủ Kim Long nhìn thấy Sở Hồng, người vốn nên cùng mình thành hôn, lại được một nam nhân khác ôm lấy như thế, sắc mặt tái xanh.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi thật lớn mật, nơi này là đảo Thần Long, lại dám tới nơi này cướp cô dâu, hôm nay..."

"Tạp chủng, im miệng!"

Thiếu chủ Kim Long còn chưa nói hết lời, Sở Cuồng Nhân quay người liếc đối phương, tiên thức hóa thành niệm lực mãnh liệt lan ra.

Ầm! !

Thiếu chủ Kim Long bị niệm lực vô hình đánh bay ra ngoài, hơn phân nửa thân thể trực tiếp nổ tung, hơi thở mong manh, gần như đã chết! !

Tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Nhất là thiên mệnh chi tử như Lâm Viêm, Nguyên Hư, thân thể rung mạnh, ánh mắt nhìn Sở Cuồng Nhân tràn đầy hoảng sợ.

Một ánh mắt mà khiến thiếu chủ Kim Long trọng thương? !

Chuyện này, chuyện này phải có thực lực cỡ nào mới làm được? !

"Cho dù hắn thành tiên, nhưng loại chiến lực như vậy thực sự quá khó tin, người này sao có thể kinh khủng đến mức độ này!"

"Thật là đáng sợ."

Vô số người chấn động.

Phải biết, những năm gần đây, có không ít người so sánh thiếu chủ Kim Long với Sở Cuồng Nhân, muốn xem người nào mạnh hơn.

Vốn dĩ cho rằng, tuy thiếu chủ Kim Long không bằng Sở Cuồng Nhân, nhưng cũng không đến mức chênh lệch quá nhiều.

Nhưng hiện tại có vẻ như chênh lệch đó còn kinh khủng hơn so với bọn họ tưởng tượng!

"Hai người này, căn bản không thể so sánh!"

"Chuyện này, không có khả năng, nói thế nào thì thiếu chủ Kim Long cũng là thiên mệnh chi tử, làm sao lại không thể chống đỡ như thế này?"

"Sở Cuồng Nhân khi thành tiên khủng bố như vậy sao? ?"

Vẻ mặt của mọi người rung động đến gần như ngu ngốc.

Mọi thứ diễn ra trước mắt, giống như chỉ là một giấc mơ.

"Đảo Thần Long, các ngươi đã sẵn sàng hứng chịu lửa giận của ta chưa?"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân đảo qua một đám Long Tiên, từ tốn nói.

Hắn bảo Kiếm Quan trở về, bảo vệ bọn người Lam Vũ.

Sau đó, hắn bước ra khỏi lồng bảo vệ phù văn, dao động tiên nguyên trên người khuếch tán, khiến tiên nguyên bên trong chúng tiên đều rung động.

"Tiên nguyên trong cơ thể ta, bị áp chế?"

"Tiên nguyên của hắn, tại sao có thể có tác dụng như vậy?"

"Phương pháp tu luyện của hắn gì?"

Hàng loạt nghi vấn hiện lên trong đầu mọi người.

Nhưng đều không có câu trả lời.

"Ta tu luyện Hình Thiên Thánh Điển, nhưng bản nguyên vẫn run rẩy, chẳng lẽ hắn tu luyện tiên kinh, đẳng cấp còn cao hơn cả Hình Thiên Thánh Điển?"

"Không, Hình Thiên Thánh Điển là tiên kinh cấp bậc Đại La, dù chỉ là phiên bản không hoàn chỉnh, nhưng thế gian này cũng không có nhiều tiên kinh có thể cao hơn nó, ngoại trừ tác dụng của tiên kinh, đó chính là đặc tính tiên nguyên của hắn."

Nguyên Hư nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, đồng tử khẽ run.

Kiếp trước của hắn, cho dù là tiên nhân đứng đầu của Hình Thiên thánh môn, không kém gì so với viện trưởng và Cung Nguyệt, nhưng cho dù có hai đời kinh nghiệm, hắn phát hiện mình cũng không nhìn thấu Sở Cuồng Nhân.

"Sở Cuồng Nhân, chớ có làm càn!"

Long Tiên Tóc vàng sầm mặt lại, tấn công Sở Cuồng Nhân.

Sức mạnh Địa Tiên hoàn toàn bạo phát, tung ra một chưởng!

Sở Cuồng Nhân lại không lùi không tránh, ngưng tụ kiếm chỉ, Thiên Liên kiếm ý bạo phát, hoàn toàn đánh về phía Địa Tiên.

Ầm!

Long Tiên Tóc vàng biến sắc, trực tiếp bị đánh lui mấy chục bước.

Giờ phút này, một Long Tiên tóc đỏ khác xuất thủ, đây cũng là một kẻ ở cấp bậc Địa Tiên, chỉ thấy hắn vươn tay hội tụ sức mạnh của sông núi bốn phía, hóa thành một long trảo to lớn ầm ầm đánh ra!

Đây cũng là năng lực của Địa Tiên.

Có thể được sức mạnh sơn hà địa mạch của Tiên giới gia tăng, cấp bậc Địa Tiên càng cao, quy mô và uy lực có thể được địa mạch gia trì lại càng lớn.

"Cho dù ngươi có trời đất trợ giúp, có thể làm khó dễ được ta sao?"

Sở Cuồng Nhân sừng sững bất động.

Ngưng tụ kiếm chỉ, lần này, là pháp môn vô địch!

Uy thế của pháp môn vô địch kết hợp tiên nguyên tự cường vô địch, hóa thành một đạo kiếm quang màu tím, sức mạnh to lớn của nó, chấn động trời đất!

Ầm! !

Long trảo và kiếm khí ầm ầm va chạm, hư không bốn phía nổ tung.

Long Tiên tóc đỏ cũng bị một kiếm đánh lui!

"Thật mạnh!"

"Người này thật sự chỉ vừa mới thành tiên sao? !"

Chúng long tiên nuốt nước miếng, cảm giác không thể tin được.

"Chư vị, cùng tiến lên!"

Long Tiên tóc vàng lớn tiếng nói.

Nhất thời, ngoài năm vị Long Chủ của đảo Thần Long, những người đạt tới cấp Tiên còn lại của Long tộc gần như dốc toàn bộ lực lượng.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, cười ha ha một tiếng: "Rất tốt, ta sẽ bắt các ngươi thử chiến lực của ta sau khi thành tiên! !"

Nói xong, hắn phóng lên tận trời, tiên nguyên phun trào, giống như thủy triều điên cuồng đập phá xung quanh, uy lực kinh người đến mức náo động thiên hạ.

Mà nhóm Long Tiên cũng theo sát phía sau, bao vây Sở Cuồng Nhân.

Nơi xa.

Kim Ô vệ bên cạnh Yêu Chủ hiếu kỳ nói: "Yêu Chủ, trên người Sở Cuồng Nhân có Thanh Loan Kính, chúng ta có xuất thủ không?"

"Không cần, chúng ta trước xem thế nào đã."

Yêu Chủ từ tốn nói.

Hắn muốn Thanh Loan Kính, nhưng cũng không muốn nhìn thấy đảo Thần Long kết thành quan hệ thông gia với Ngô Đồng sơn. Hiện tại Sở Cuồng Nhân đến đại náo đảo Thần Long, như thế cũng rất đúng lúc, mặc kệ bên nào bị trọng thương, hắn cũng cảm thấy vui.

Chương 1028: Độc chiến chúng long tiên, Thần Ma Bát âm tung hoành trên chiến trường, đại trận Ngũ Hành Khí

Sở Cuồng Nhân phóng lên tận trời, độc chiến Thần Long đảo Long Tiên!

Trên không trung, mưa gió phun trào.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, mũi kiếm chỉ xuống đất, bễ nghễ ở trong gầm trời, mà ở trước mặt hắn, thì có khoảng chừng ba mươi Long Tiên.

Trong đó, ngoài năm vị Long Chủ, năm vị đại trưởng lão của năm chi ở đảo Thần Long cũng xuất thủ.

Mà cái này năm vị Long Tiên, đều là Địa Tiên!

Chiến trận thế này, ngoại trừ những người đứng đầu Thanh Lan Tiên giới như viện trưởng, Cung Nguyệt, gần như không có bất kỳ người nào có thể đối phó được.

Mà Sở Cuồng Nhân, chỉ là một tiên nhân vừa thành tien.

Nhưng hắn, lại không hề sợ hãi.

Ngược lại, lại biểu hiện ra tư thái cuồng ngạo trước đây chưa từng gặp!

Chỉ thấy mắt hắn sáng như đuốc, khóa chặt một Long Tiên, ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm áp như chém rách trời đất, bao phủ lấy kẻ kia: "Khai đao với ngươi trước!"

Đó là một Long Tiên của chi Kim Long.

Sở Cuồng Nhân vừa dứt lời, một luồng khí băng lãnh, lạnh đến thấu xương liền khiến hắn lâm vào trong sự sợ hãi vô biên.

"Không tốt!"

"Kim Long thuẫn! !"

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, dồn hết sức lực để thi triển chiêu thức phòng ngự.

Đạo văn trộn lẫn, một cái khiến màu vàng được ngưng tụ ra!

Vút...

Đã thấy một đạo kiếm quang màu tím xẹt qua, kiếm quang như thế chẻ tre, xé rách cái khiên màu vàng, trong nháy mắt giết chết Long Tiên kia!

"Nhanh, đồng loạt ra tay!"

"Kim Long trảo!"

"Viêm Long rít gào!"

Các vị Long Tiên đồng loạt ra tay, tiên nguyên long khí vô cùng mạnh mẽ khiến cho hư không rung động, liên tiếp đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Khi thấy Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, Chứng Pháp Chi Ấn vờn quanh, niệm lực và tiên nguyên cùng được sử dụng, bốn phía xuất hiện nguyên một đám vòng xoáy.

"Vạn Pháp Tận Quy Hư!"

Lốc xoáy vô hình chuyển động, chiêu thức phòng ngự tối thượng lại xuất hiện trên thế gian!

Đòn tấn công của các long tiên dần dần bị tan rã, mà Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, bạch y vẫn như trước, không hư hại chút nào!

"Lai lịch đảo Thần Long các ngươi chỉ có như thế thôi sao?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Ngưng tụ kiếm chỉ, Thiên Liên kiếm ý hóa thành tử liên liên tiếp nở rộ trong hư không, sau cùng hóa thành vô số kiếm quang, quét quanh bốn phương tám hướng!

Chúng long tiên ngăn cản, nhưng lại không thể tránh khỏi việc liên tiếp bị thương.

"Đáng giận!"

"Bản thể chân thân, hiện!"

Khi tiếng rồng gầm vang lên, chỉ thấy Long Tiên bốn phía ào ào hóa thành bản thể, mấy chục con Chân Long bay lòng vòng trong hư không, long uy khủng bố bao phủ khắp thiên địa, sấm sét ầm ầm đánh xuống!

"Gầm!"

Tiếng rồng gầm vang lên, vài con Chân Long xông về phía Sở Cuồng Nhân.

"Nhất Niệm Khởi, Thiên Địa Thương!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ tiên nguyên, niệm lực, từng vòng sóng ánh sáng đỏ tỉa khuếch tán ra bên ngoài, Chân Long xông lên đều bị đánh bay ra ngoài, thân thể cao lớn bị nện đến vỡ vụn, xung quanh có một lượng lớn long huyết bắn tung tóe.

Một số tu sĩ nhìn long huyết này, không khỏi rục rịch.

Phải biết rằng, long huyết có giá trị không nhỏ.

Luyện đan luyện khí đều cần dùng đến, nhưng nơi này là đảo Thần Long, ngang nhiên thu thập long huyết, sau khi làm việc này không bị lột da rút gân mới lạ.

"Chiến lực của hắn còn mạnh hơn so với một năm trước khi ở Táng Kiếm Hải."

Có tu sĩ không khỏi cảm khái nói ra.

"Thời điểm đó, hắn cũng chỉ dùng một phương pháp nào đó cưỡng ép tăng lên cảnh giới Tiên nhân, nhưng bây giờ, hắn đã chân chính thành tiên, chiến lực của hắn tất nhiên không thể so sánh nổi, nhưng mà, mạnh đến mức này cũng quá đáng lắm rồi."

"Vừa thành tiên liền có loại thực lực này, nếu như cho hắn thêm một chút thời gian, vậy chẳng phải hắn sẽ không có đối thủ ở Thanh Lan Tiên giới rồi sao?"

"Đáng sợ!"

"Lần này, đảo Thần Long, chỉ sợ thật sự gặp ngay phải thiết bản."

Mọi người nhìn đại chiến trêb không trung, không khỏi rung động.

Trong mắt chủ nhân của Chí Tôn Yêu Đình cũng không nhịn được hiện lên sát ý.

"Tương lai, kẻ này nhất định sẽ thành hoạ lớn của Yêu Đình!"

Tuy nhiên hắn cũng không nguyện ý nhìn Thần Long đảo, Ngô Đồng sơn kết thành quan hệ thông gia, nhưng cũng tuyệt đối không nguyện ý nhìn Sở Cuồng Nhân tiếp tục lớn mạnh hơn.

"Trước tiên cứ quan sát đã."

"Trước tiên mượn thực lực của người này làm tiêu hao sức mạnh của đảo Thần Long, rồi sau đó khiến hắn vĩnh viễn ở lại đây!"

Giọng điệu của Yêu Chủ lạnh như băng nói.

Giờ phút này.

Sở Cuồng Nhân đối mặt với sự tấn công của chúng long tiên, đã lấy ra Cửu Tiêu Hoàn Bội.

Tiên cầm nằm ngang ở trước ngực.

Chỉ gảy dây đàn, bỗng nhiên Thần Ma Bát âm vang lên, uy lực của Thần Ma Bát âm cũng không mạnh hơn tiên pháp cường đại là Thiên Liên kiếm ý bao nhiêu.

Nhưng, lại được Cửu Tiêu Hoàn Bội gia tăng.

Đây là Thiên Tiên khí đứng đầu, đó là mảnh vỡ của bản nguyên chí bảo, uy lực của nó mạnh, hiếm có thứ nào ở Thanh Lan Tiên giới có thể sang ngang.

Cầm âm chuyển động, bát âm vang lên.

Dưới sự tấn công của cầm âm, một Long Tiên nữa đã ngã xuống, uy lực doạ người, khiến cho người quan sát trận chiến đều trợn mắt hốc mồm.

Ở nơi xa.

Năm vị Long Chủ nhìn đến đau thấu tim gan.

Những người kia, đều là kẻ có thực lực ở đảo Thần Long!

Nhưng bây giờ, lại bị Sở Cuồng Nhân đồ sát!

Nhưng mà, bọn họ bị hai cường giả Thiên Tiên làviện trưởng, Cung Nguyệt kéo chân, căn bản không có biện pháp thoát thân.

"Chẳng lẽ, Long Tiên đảo Thần Long sẽ bị Sở Cuồng Nhân giết sạch hay sao?" Có người lẩm bẩm nói.

"Không, các ngươi nhìn kìa, đó là năm vị đại trưởng lão."

Có người chú ý tới điều gì đó.

Chỉ thấy năm vị đại trưởng lão của năm chi thuộc đảo Thần Long cũng không tham gia vây quét Sở Cuồng Nhân, mà đang đứng lơ lửng trên không, trên người có từng đạo long khí có màu sắc không giống nhau đang chuyển động, dường như đang chuẩn bị cái gì đó.

Bỗng nhiên, toàn bộ đảo Thần Long bắt đầu chấn động.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Chuyện gì xảy ra?"

Lúc mọi người kinh ngạc, trên bầu trời truyền đến một tiếng rống to.

"Đại trận Chân Long Ngũ Hành Địa Khí, kết!"

Đại trưởng lão của năm chi lớn tiếng nói.

Sông núi đảo Thần Long chấn động, không khí dồi dào phóng lên tận trời!

Chỉ thấy năm người bọn họ liên thủ dẫn dắt địa khí của đảo Thần Long, hóa thành những cây cột địa khí to lớn, hình thành kết giới khổng lồ vây bắt Sở Cuồng Nhân.

Không chỉ có như thế, địa khí của đảo Thần Long kết hợp với long khí của năm vị trưởng lão, hóa thành năm long ảnh to lớn, có màu sắc không giống nhau.

Kim, xanh, trắng, đỏ, vàng.

Năm long ảnh, đại biểu cho thuộc tính ngũ hành của Thần Long!

"Đi!"

"Sở Cuồng Nhân, chịu chết đi!"

Năm vị trưởng lão thúc giục địa khí, đánh về phía Sở Cuồng Nhân, uy lực của nó mạnh, đủ để sánh ngang với Địa Tiên trên tam phẩm.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, trên mặt cũng lộ ra một chút ngưng trọng.

Mười ngón tay của hắn gảy dây đàn, cầm âm phát ra càng lúc càng lớn.

"Thiên địa song hưởng!"

Cầm âm khủng bố vang lên, chấn động thiên địa!

Thiên địa song hưởng quyết đấu với năm đạo long ảnh, hai luồng sức mạnh điên cuồng đánh nhau trong hư không, toàn bộ hư không đều đang không ngừng vỡ vụn!

"Chiến! !"

Năm vị rưởng lão Thần Long hét lớn một tiếng, điên cuồng thúc giục long khí.

Cầm âm của Sở Cuồng Nhân cũng đàn đến khúc cuối cùng!

"Thần Ma Bát âm, đại âm hi thanh!"

Cầm âm im ắng, thiên địa im ắng!

Trong sự im lặng lại lộ ra nổi sợ cùng cực!

Cầm âm im ắng bao trùm lấy tiên nguyên, năm đạo long ảnh ầm ầm vỡ nát, mà cầm âm cũng trở nên lộn xộn, hai luồng sức mạnh trộn lẫn vào nhau, tạo ra làn sóng xung kích bao phủ bốn phía, tầng mây trong phương viên 1 triệu dặm xung quanh đều đã biến mất.

Năm vị trưởng lão của Thần Long, cũng thổ huyết rồi bay ngược ra ca.

Sở Cuồng Nhân cũng nhận phải sóng xung kích.

Nhưng với thân thể Bất Tử, hắn hoàn toàn có thể tuỳ ý hồi phục.

Chỉ thấy hai bên, một người trọng thương, một người lông tóc không bị tổn hao gì!

Cao thấp đã được phân rõ! !

"Tại sao có thể như vậy, tại sao chúng ta sử dụng đại trận Ngũ Hành Địa Khí, nhưng mà vẫn không thể giết được người này? !"

"Kẻ này rốt cuộc là con quái vật gì vậy?"

Năm vị trưởng lão rung động, không thể tin được.

"Ta không tin, ta không tin!"

Sắc mặt đại trưởng lão Kim Long âm trầm đứng lên, lấy ra một viên tiên đan, nuốt xuống, thân thể bị thương nặng đột nhiên tốt hơn bảy tám phần.

Bốn vị đại trưởng lão còn lại, cũng tự lấy ra vật liệu trị thương.

Năm vị trưởng lão, khí tức dần dần khôi phục.

Mọi người tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Không hổ là đạo thống Tiên Cổ, bảo vật như thế này cũng có rất nhiều."

Chương 1029: Long Chủ xuất thủ, rơi vào thế hạ phong, có năng lực ngăn lại sao?

Tay Sở Cuồng Nhân nâng Cửu Tiêu Hoàn Bội, trong mắt mang theo vẻ lạnh lùng.

Một người một cầm, đại chiến với chúng long tiên của đảo Thần Long.

Đại trưởng lão của năm chi mượn nhờ địa khí của đảo Thần Long để xây dựng đại trận Ngũ Hành Địa Khí, uy lực mạnh mẽ, nhưng vẫn không làm gì được hắn.

Sau khi mấy vị trưởng lão khôi phục thương thế, lại bắt đầu thúc giục đại trận địa khí lần nữa để chiến đấu với Sở Cuồng Nhân, Long Tiên còn lại cũng không chậm trễ, xuất ra những tuyệt chiêu áp dưới đáy hòm, nhờ vào ưu thế của đại trận, cùng Sở Cuồng Nhân chống lại.

Mọi người thấy thế nhịn không được cảm thán liên tục.

Có thể nói là Long Tiên đảo Thần Long đã dốc toàn bộ thủ đoạn, nhưng thực lực của Sở Cuồng Nhân vẫn sâu không thấy đáy như cũ, căn bản là không làm được gì hắn.

Lông mày Yêu Chủ cau lại: "Nếu còn đánh tiếp, chỉ sợ sẽ không có kết quả, nếu để cho Sở Cuồng Nhân rời đi sẽ không hay."

Hắn suy nghĩ, nhìn về phía nơi xa.

Chỉ thấy bóng người hắn lóe lên, lao về phía mà viện trưởng và các người khác đang đại chiến, đi đến chiến trường hô to một tiếng: "Long Chủ, để ta tới giúp đỡ bọn ngươi một chút!"

Ngay sau đó, sức mạnh tiên nguyên Yêu Tiên mênh mông gào thét tuôn ra, giống như Kim Ô Diệu Nhật, vô cùng sáng chói, đánh về phía viện trưởng.

Viện trưởng hừ lạnh một tiếng, vung tay áo lên, một luồng tiên nguyên cũng vô cùng mạnh mẽ đánh nát sức mạnh Kim Ô.

"Yêu Chủ, ngươi cũng muốn tiếp tay làm việc xấu sao?"

"Chí Tôn Yêu Đình ta và đảo Thần Long, Ngô Đồng sơn đều là đạo thống Yêu tộc, như thể chân tay, ngươi đối địch với bọn họ, chính là kẻ địch của Yêu Đình ta, ta làm Yêu Chủ, làm sao có thể không xuất thủ?"

Yêu Chủ đứng chắp tay, oai phong lẫm liệt nói.

Nghe lời nói của hắn, chúng yêu tộc đứng ở đây đều cực kỳ xúc động, nhìn Yêu Chủ, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng, sùng bái.

"Không hổ là Yêu tộc, nói quá tuyệt vời."

"Đúng vậy, Yêu Chủ uy phong!"

"Yêu Chủ bá đạo."

"Yêu Chủ quả đúng là Yêu Chủ, quả nhiên không tầm thường."

Yêu Chủ nghe lời ca tụng của bốn phía, mặt ngoài bình tĩnh, nhưng nội tâm lại hết sức hài lòng, nhìn đi, hắn lại thu được một đống nhân tâm.

"Đa tạ Yêu Chủ trượng nghĩa xuất thủ, ngươi ở đây kiềm chế viện trưởng và Ngọc Thanh môn chủ giúp ta, chờ ta giải quyết Sở Cuồng Nhân, lại đến tính sổ với bọn họ!" Thanh Long Chủ nói, lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Long uy khủng bố như gió xoáy phá mây, bao phủ khắp nơi.

Long Chủ, xuất thủ tấn công Sở Cuồng Nhân!

Mà Thanh Long chủ, lại là một vị Thiên Tiên! !

Sắc mặt hai người viện trưởng, Cung Nguyệt trầm xuống, muốn ngăn cản, nhưng lại bị Yêu Chủ, Long Chủ, Ngô Đồng sơn chủ liên thủ cản lại.

"Đáng giận, Sở đạo hữu phải cẩn thận."

Cho dù viện trưởng tin tưởng vào Sở Cuồng Nhân thế nào đi nữa, nhưng thực lực của một vị Thiên Tiên, quá cường đại, hắn cũng không dám chắc chắn Sở Cuồng Nhân có thể sống sót hay không, dù sao đi nữa, hắn cũng chỉ mới thành tiên mà thôi.

Mà ngay khi ở bên trong đại trận địa khí Ngũ Hành, Sở Cuồng Nhân cũng cảm nhận được luồng long uy cuồn cuộn đang phóng tới, ánh mắt không khỏi ngưng trogj.

"Há, là Long Chủ."

Gầm!

Theo trận tiếng rồng gầm to rõ, chỉ thấy trong hư không có một long ảnh màu lục kéo theo uy thế mạnh mẽ lao tới.

Uy áp kia, khiến cho bầu trời rung chuyển.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân có chút ngưng trọng, tiên nguyên trong cơ thể chuyển động, chỉ gảy dây đàn: "Đại âm hi thanh! !"

Âm thanh mạnh nhất của Thần Ma vang lên, nện vào long ảnh.

Một tiếng vâng ngập trời vang lên, Sở Cuồng Nhân bị một chiêu đánh lui gần 100 trượng, thân thể nhịn không được muốn nổ tung.

Nhưng được thân thể Bất Tử chữa trị ngay lập tức.

"Đây chính là chiến lực Thiên Tiên sao? Đạo pháp thông thiên, quả nhiên không phải chỉ là lời nói đùa." Sở Cuồng Nhân nhìn long ảnh, nỉ non nói.

Long ảnh kia hiện lên trên không trung, hóa thành một Long Tiên tóc xanh, long khí quấn quanh người, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt tràn đầy tức giận.

Chính là Thanh Long chủ.

Thanh Long chủ nhìn thoáng qua vô số xác rồng nằm trên mặt đất bên dưới, lửa giận trước nay chưa có bao phủ ở trong lòng.

"Sở Cuồng Nhân, tốt cho một Sở Cuồng Nhân! Năm lần bảy lượt giết Long Tiên đảo Thần Long ta, ta muốn khiến ngươi chết không toàn thây! !"

Giọng điệu của Thanh Long chủ lạnh như băng nói, sát ý lãnh khốc như làn gió lạnh thấu xương, trong chớp mắt đã bao trùm đất trời bốn phía.

"Các ngươi tiếp tục dùng đại trận phong tỏa đường lui của người này, còn ta sẽ giết hắn!" Thanh Long chủ nói với những Long Tiên còn lại.

"Được."

Đùng!

Lời vừa nói ra, Thanh Long chủ giơ long trảo về phía Sở Cuồng Nhân, tiên nguyên và đạo văn trộn lẫn tạo thành một long trảo vô cùng to lớn.

Sở Cuồng Nhân lại thi triển đại âm hi thanh lần nữa.

Nhưng lại bị một chiêu đánh bay!

Hắn vừa thành tiên, vẫn chênh lệch với Thiên Tiên hai đại cảnh giới!

Muốn thu hẹp khoảng cách, nào phải chuyện dễ dàng?

"Lần này, Sở Cuồng Nhân gần như chết chắc."

"Thiên Tiên xuất thủ, làm sao hắn có thể đánh trả."

Mọi người lắc đầu.

Không có người nhìn kỹ Sở Cuồng Nhân.

Đương nhiên, dưới cái nhìn của bọn họ, Sở Cuồng Nhân có thể làm đến bước này cũng đã là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả (*).

(*): thời trước không có ai, sau cũng không ai được như vậy.

"Hô... Rốt cuộc người này cũng phải chết sao?"

Thiên mệnh chi tử như Lâm Viêm, Nguyên Hư không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Sở Cuồng Nhân còn sống sẽ mang đến áp lực rất lớn cho bọn họ, đối phương còn sống một ngày, bọn họ vĩnh viễn không có khả năng ngóc đầu lên được.

"Đáng tiếc, không phải chính tay ta hủ giết hắn."

"Nếu như ta có thể chính tay giết người này, sẽ có thể đbù đắp chuyện ngày xưa đối phương lưu lại bóng ma trong đạo tâm." Lâm Viêm âm thầm nghĩ tới.

Cách đó không xa, Nguyên Hư cũng lắc đầu” "Đáng tiếc, không phải ta giết hắn, nếu không thì ta có thể tìm ra bí mật trên người đối phương, bí mật kia rất có thể giúp cho con đường trên tiên lộ của ta thêm bằng phẳng."

Bên trong lồng ánh sáng phù văn.

Mặt mũi mấy người Lam Vũ, n Hồng Hoa tràn đầy lo lắng nhìn lên bầu trời.

"Công tử nhất định sẽ không có chuyện gì, sẽ không có chuyện gì..."

Lam Vũ nỉ non nói.

Đã nhiều năm như vậy, nguy cơ công tử gặp phải còn iys sao?

Mà lần nào hắn cũng bình yên vô sự.

Lần này, nhất định cũng giống vậy.

Trong lòng Lam Vũ không ngừng cổ vũ, ủng hộ cho Sở Cuồng Nhân.

Đây là chuyện duy nhất mà hiện tại các nàng có thể làm, đối mặt trận chiến có cấp bậc như hế này, cho dù là Kiếm Quan cũng không có cách nhúng tay vào.

Trên bầu trời.

Sở Cuồng Nhân đối mặt với đòn tấn công của Thanh Long chủ, vừa lui lại lui, hoàn toàn ở thế hạ phong, cộng thêm kết giới địa khí hoàn toàn phong tỏa đường lui của hắn, viện trưởng, Cung Nguyệt lại bị Long Chủ còn lại ngăn lại.

Trước có Thiên Tiên sát cơ hừng hực, sau có kết giới ngăn chặn đường sống.

Bên ngoài không có viện binh.

Xem ra, dường như hắn đã rơi vào bước đường cùng rồi.

Có thể đối mặt tình cảnh này, thần sắc của hắn vẫn không thay đổi.

"Qủa thật sức mạnh Thiên Tiên rất bất phàm, không hổ là kẻ có được đạo pháp thông thiên, nhưng mà muốn giết ta, các ngươi, còn kém xa lắm!"

Chỉ thấy hắn bỗng nhiên lấy ra một vật.

Đó là một tượng phật màu máu có ba đầu sáu tay.

Chỉ thấy tượng phật màu máu nở rộ quang huy vô biên, từng đợt phật quang màu máu di chuyển, hóa thành một hư ảnh Phật Đà màu máu to lớn.

"Há, Tiên Khí sao?"

Thanh Long chủ vẫn chưa cảm thấy uy hiếp, cười lạnh nói: "Cho dù ngươi có dùng Cửu Tiêu Hoàn Bội cũng không phải đối thủ của ta, huống chi đẳng cấp của vật này dường như còn không bằng Oán Phật ba đầu sáu tay Cửu Tiêu Hoàn Bội."

"Sở Cuồng Nhân, xem ra ngươi thật sự không còn cách gì nữa rồi!"

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân vẫn treo một nụ cười như cũ: "Thật sao?"

Chỉ thấy phật quang trên người Oán Phật ba đầu sáu tay càng ngày càng nhiều, dương như có một luồng năng lượng vô cùng kinh người đang muốn tiết ra.

"Năng lượng này, chẳng lẽ ngươi muốn..."

Dường như Thanh Long chủ nghĩ tới điều gì đó, đồng tử cũng nhịn không được co rụt lại, lần đầu lộ ra vẻ kinh hoảng.

"Cũng không biết một Thiên Tiên, có thể có được năng lực cản sức mạnh tự bạo của một Thiên Tiên khí hay không?"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Chương 1030: Long Tiên chết như mưa, Sở Cuồng Nhân đã chết? Sống lại lần nữa.

Uy lực tự bạo của Thiên Tiên khí? !

Nghe nói như thế, tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ cảm thấy ớn lạnh từ lòng bàn chân luồn lên, xộc thẳng lên trán, toàn bộ da đầu đều nổ tung, vô cùng rung động và... khủng hoảng!

"Chạy, chạy mau!"

"Chết tiệt, đây là một kẻ mất trí!"

"Đi mau!"

Sắc mặt tất cả mọi người hoảng sợ bỏ chạy tứ phía.

Mà Thanh Long chủ cũng muốn đi.

Nhưng đúng lúc này, một sợi dây thừng màu đỏ thẫm bay đến, trói chặt lấy hắn, chính là Chân Tiên khí, Phược Long Tác!

Uy lực của Phược Long Tác mạnh mẽ, thực lực hiện tại của Sở

Cuồng Nhân tự nhiên không thể nào phát huy hết hoàn toàn uy lực của nó.

Nhưng trong thời gian ngắn, Thanh Long chủ muốn tránh thoát cũng không dễ dàng như vậy.

Cho dù hắn là Thiên Tiên thì cũng vậy.

Mà một cái chớp mắt trì hoãn này, cũng đã đủ rồi.

Chỉ thấy Oán Phật ba đầu sáu tay kia vỡ tan, pháp tướng Phật Đà khổng lồ màu máu ầm ầm nổ tung, uy lực vô tận của Oán Phật như một trận lũ diệt thế điên cuồng phát tiết tứ phía.

Đùng, đùng, đùng...

Hư không nổ tung, toàn bộ đảo Thần Long rung chuyển.

Tiên Khí nổ tung, uy lực của nó vốn không giống bình thường, chỉ một món Tiên Khí bình thường bạo phát, ngay cả Địa Tiên cũng phải kiêng kị.

Địa Tiên khí phát nổ, ngay cả Thiên Tiên cũng phải rút lui.

Chớ nói chi là Thiên Tiên khí này!

Uy lực này, quá mức kinh người!

Sức mạnh của Oán Phật đi đến đâu, vạn vật đều bị chôn vùi, Thanh Long chủ đứng mũi chịu sào, thân thể trong nháy mắt bị trọng thương, vỡ nát.

Mà đại trận địa khí Ngũ Hành trong nháy mắt sụp đổ.

Các Long Tiên điên cuồng chạy trốn, nhưng bởi vì đang ở trung tâm của khu vực Tiên Khí phát nổ, cho dù bọn họ có phản ứng kịp thời mà đào tẩu, thì vẫn không thể thoát khỏi kết cục bị liên lụy.

Chỉ thấy từng thi thể của Long Tiên từ trên trời rơi xuống, một lượng lớn long huyết hóa thành một trận mưa máu đầy lộng lẫy, xen lẫn oán khí, điên cuồng vẩy xuống từ không trung.

Long huyết đỏ thiêu đốt khắp nơi, long huyết xanh tẩm bổ vạn vật, long huyết vàng như từng ngọn núi lớn đập xuống tạo thành những hố to...

Toàn bộ đảo Thần Long bởi vì Chân Long chết liên tiếp, dị tượng ào ào xảy ra.

Ầm!

Một thi thể Thanh Long khổng lồ từ không trung nện xuống.

Trên thi thể của con rồng kia gần như không có một chỗ nào hoàn hảo, lượng lớn long huyết không ngừng tuôn ra, núi non bốn phía bởi vì long huyết xanh mà trở nên xanh um tươi tốt, sức sống dạt dào.

Mà tất cả mọi người nhìn thấy tình cảnh này đều sững sờ.

Bởi vì đó là thi thể của Thanh Long chủ! !

Đó là, thi thể của Thiên Tiên!

Toàn bộ yên tĩnh, im ắng.

Viện trưởng và những người khác đang chiến đấu ở phía xa cũng đều dừng tay.

Mấy vị Long Chủ nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng trào dâng sự phẫn nộ trước nay chưa có, nhưng đồng thời, còn có một sự... sợ hãi!

Một món Thiên Tiên khí bạo phát, khiến Long Tiên của đảo Thần Long tổn thất hơn phân nửa, thậm chí còn có cả một vị Long Chủ! !

Đảo Thần Long, nguyên khí bị thương nghiêm trọng!

"Chết rồi..."

"Toàn bộ đều đã chết, Long Chủ chết rồi, Sở Cuồng Nhân cũng đã chết."

Trong đám người, có người lấy lại tinh thần sau cú sốc.

Những người còn lại cũng im lặng.

Thiên Tiên khí bạo phát, uy lực của nó kinh khủng đến nỗi Thiên Tiên như Thanh Long chủ cũng không thể chịu được mà chết.

Chớ nói chi là Sở Cuồng Nhân, một người chỉ vừa thành tiên.

Sức mạnh đó, trong nháy mắt có thể tiêu diệt hắn vài chục lần!

"Thật sự là một kẻ mất trí, không nghĩ tới hắn có thể làm ra loại chuyện đồng quy vu tận này."

"Cho dù là chết, cũng muốn kéo theo Long Chủ sao? Quả nhiên đủ cuồng, đủ điên, đáng tiếc, quá ngu."

"Nếu như hắn không chết, tương lai nhất định có thể đứng sừng sững trên đỉnh cao của Tiên giới, nhưng vì khí phách nhất thời, lại làm ra loại chuyện ngu xuẩn như vậy."

Không một ai cho rằng Sở Cuồng Nhân có thể còn sống sót.

Có người tiếc nuối, có người cho rằng hắn thật ngốc.

Nhưng nhiều hơn là không ít thiên kiêu hoặc tiên nhân thở dài một hơi.

Sự tồn tại của Sở Cuồng Nhân khiến bọn họ vô cùng bất an, đây là một người không cách nào khống chế, ai cũng không biết hắn sẽ làm ra chuyện gì.

Loại dị thường này, tự nhiên sẽ bị tiêu trừ.

"Rốt cục hắn cũng chết rồi."

Lâm Viêm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn trở nên hăng hái: "Sở Cuồng Nhân vừa chết, từ nay về sau, Tiên giới này sẽ là sân khấu của thiên mệnh chi tử chúng ta!"

Nơi xa, chủ nhân của Chí Tôn Yêu Đình nhịn không được lộ ra nụ cười: "Quá tốt rồi, Sở Cuồng Nhân, những điều ngươi làm thật sự tuyệt vời, không tiếc tự mình hủy diệt, vì ta mà phá hủy hơn phân nửa Long Tiên của đảo Thần Long và một vị Long Chủ. Cứ như vậy, ta sẽ dễ dàng chiếm đoạt đảo Thần Long."

"Ngươi thật sự là quá tuyệt vời."

Yêu Chủ không kìm được vui mừng, khóe miệng điên cuồng nhếch lên, nếu không phải có nhiều người ở đây, hắn sẽ khống chế không nổi mà cười to lên.

Một trận chiến này, Sở Cuồng Nhân bỏ mình, nguyên khí của đảo Thần Long bị trọng thương, với hắn mà nói, là một kết quả hoàn mỹ.

"Mau nhìn, đó là cái gì?"

Đột nhiên, có tu sĩ đưa mắt nhìn, phát hiện trên thi thể Thanh Long chủ có một sợi dây thừng đỏ thẫm, tiên huy của nó đang chuyển động.

Chính là Chân Tiên khí Phược Long Tác.

"Là Chân Tiên khí Sở Cuồng Nhân lấy được từ trên đảo Bồng Lai, không hổ là Chân Tiên khí, dù bên trong bạo phát vậy mà lại không bị tổn thương."

"Chân Tiên khí..."

Ánh mắt của tất cả tu sĩ lộ ra dị sắc, dưới cái nhìn của bọn họ, Sở Cuồng Nhân vừa chết, Chân Tiên khí này tự nhiên cũng thành vật vô chủ.

Mà sự cám dỗ của một món Chân Tiên khí há phải là thứ mà người bình thường có thể chống cự được, nhất thời có không ít người xuất thủ tranh đoạt.

"Chân Tiên khí này, ta chắc chắn phải có được."

"Hừ, đây là của ta!"

"Dựa vào các ngươi mà cũng muốn tranh đoạt Chân Tiên khí? Đều cút ngay cho ta!"

Các loại năng lượng liên tiếp bạo phát, một trận hỗn chiến nổ ra, ngay cả một số Địa Tiên của đạo thống Tiên Cổ cũng không ngoại lệ, cướp đoạt Phược Long Tác.

Mà ở phía xa.

Kiếm Quan, Lam Vũ và những người khác nhìn thấy tình cảnh này, có chút ngơ ngác.

"Công tử, thật sự đã chết rồi?"

Kiếm Quan có chút không thể tin được, công tử phong hoa tuyệt đại kia, đệ nhất cuồng ngạo từ cổ chí kim không bị trói buộc chẳng lẽ thật sự đã chết rồi sao?

Hắn cảm thấy chuyện này như một giấc mộng.

Chuyện này sao có thể?

Hắn nhìn về phía xa, nơi mọi người đang tranh đoạt Phược Long Tác, trong mắt lộ ra sát ý lạnh lùng: "Đồ vật của công tử mà các ngươi cũng có thể đụng vào sao?"

Hắn thấy, nếu như Sở Cuồng Nhân đã chết rồi, Phược Long Tác này chính là di vật mà đối phương lưu lại, sao những người khác có thể đụng vào?

Ngay khi hắn muốn động thủ, trong hư không, bỗng nhiên nổi lên một tia gợn sóng, một đạo bạch quang đột nhiên nở rộ.

Dị tượng này, hấp dẫn sự chú ý của mọi người lẫn Kiếm Quan.

Trong bạch quang, chỉ thấy có vô số đạo văn xen lẫn chuyển động, sau đó lại có một bóng người bắt đầu xuất hiện.

"Chẳng lẽ..."

Đồng tử của mọi người co rụt lại, trong đầu nảy ra một ý nghĩ hoang đường.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Như để chứng thực cho ý nghĩ của mọi người, bạch quang kia đột nhiên tản đi, một bạch y nam tử xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Chính là, Sở Cuồng Nhân!

Tất cả mọi người trừng lớn hai mắt, không thể tin được.

Sở Cuồng Nhân, còn sống!

"Quả nhiên, công tử không thể xảy ra chuyện gì." Khuôn mặt căng cứng của Lam Vũ bỗng nhiên thả lỏng, lộ ra một nụ cười.

n Hồng Hoa cũng nhẹ nhàng thở r: "Haha, làm ta sợ muốn chết."

"Lão đại thật trâu bò!"

Tiểu hồ ly kích động đến nỗi có chút cà lăm.

Mà nơi xa, Nguyên Hư, Lâm Viêm và những thiên kiêu khác trợn mắt há hốc mồm, trong lòng toát ra một tia cực kỳ không cam lòng!

"Vì cái gì, vì cái gì hắn còn chưa chết? !"

"Đến mức này mà không chết, rốt cuộc hắn là loại quái vật gì vậy? !"

Vốn dĩ Tiên giới sắp trở thành sân khấu của bọn họ, nhưng sự sống lại của Sở Cuồng Nhân khiến tưởng tượng của bọn họ bị đánh nát hoàn toàn.

Thiên hạ này, vẫn do một mình Sở Cuồng Nhân đứng đầu!

Chương 1031: Muốn tiếp tục, ta phụng bồi, đảo Thần Long nhận thua, âm Dương Cổ Phù (mười chương)

"Sao hắn lại đột nhiên sống lại?"

"Gia hỏa này, rốt cuộc hắn đã làm cái gì?"

"Trên đời này sao có loại chuyện này?"

Tất cả mọi người đều nghi ngờ, rung động.

Một Thiên Tiên khí tự bạo, uy lực của nó quá kinh khủng, ngay cả Thiên Tiên như Thanh Long chủ cũng trực tiếp ngã xuống.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, vẫn sống.

"Ha ha, dị số quả nhiên không thể dùng lẽ thường để suy nghĩ."

Nơi xa, viện trưởng cười ha ha một tiếng.

Mà Sở Cuồng Nhân thì nhìn về phía các tiên nhân muốn muốn tranh đoạt Phược Long Tác, từ tốn nói: "Tiên Khí này, các ngươi muốn không?"

Các ngươi muốn không?

Một câu, khiến tất cả tiên nhân ở chỗ này tim đập nhanh, mà những tiên nhân muốn cướp đoạt Phược Long Tác ào ào nhượng bộ lui binh.

"Coi như thức thời."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Nhấc tay nắm một cái, Phược Long Tác kia một lần nữa trở về trong tay hắn.

Sau đó, hắn nhìn về phía mấy vị Long Chủ ở nơi xa, bóng người lóe lên, đến trước mặt của bọn họ, đưa tay lấy ra Cửu Tiêu Hoàn Bội, Oán Phật Ma Xử, và mấy món Tiên Khí hắn có được khi tiêu diệt mấy đạo thống cấp Tiên còn lại.

Những thứ Tiên Khí này vờn quanh người hắn, tiên huy tươi sáng, sáng chói, tràn ngập dao động tiên ngyên vô cùng mênh mông.

Mà ánh mắt của Sở Cuồng Nhân lại lạnh lùng như hàn băng: "Ta không ngại tiếp tục đánh, dù sao Tiên Khí của ta còn nhiều, rất nhiều."

Đồng tử của Long Chủ ở nơi này hơi co rụt lại, vô cùng kiêng kị.

Bọn họ không bao giờ nghĩ được Sở Cuồng Nhân sẽ dùng chiêu này, dùng Tiên Khí tự bạo, rốt cuộc phải điên tới mức nào mới làm ra được loại chuyện như thế này?

Uy lực kia, ngay cả Long chủ cũng cảm thấy hoảng sợ.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi mang người đi đi, hôm nay, đảo Thần Long chúng ta nhận thua." Giọng điệu Kim Long chủ âm trầm nói.

Hắn vô cùng phẫn nộ, nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nếu tiên khí trong tay Sở Cuồng Nhân nổ tung, cũng đủ để khiến hơn phân nửa đảo Thần Long đều bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, cho dù bọn họ có biện pháp sống sót, nhưng đảo Thần Long không còn, sống sót thì có thể làm được gì?

Vốn là chiến trên sân nhà, vốn phải có ưu thế, nhưng bây giờ lại trở thành thứu cản đường, khiến cho bọn họ vô cùng kiêng kỵ.

"Hừ."

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng, mang theo bọn người Lam Vũ rời đi.

Hắn cũng không muốn ăn thua đủ với đảo Thần Long, dù sao thì bọn người Lam Vũ cũng ở đây, tuy uy lực của Tiên Khí tự bạo mạnh mẽ, nhưng lại khó có thể khống chế, nếu nó lan đến gần người khác thì lợi ích không bù nổi mất mát.

Hai bên đều có chỗ cố kỵ.

"Mấy vị đạo hữu, gặp lại."

Ngược lại viện trưởng có tâm trạng tối, cười cười, cũng quay người rời đi.

Cung Nguyệt khẽ vuốt cằm.

"Hoàng Hồng, nếu bây giờ ngươi rời đi, thì cả đời này cũng đừng về Ngô Đồng sơn!" Phượng sơn chủ lớn tiếng nói.

Sở Hồng nghe vậy, thân thể run lên, sau đó nàng cũng không quay đầu lại, rời đi cùng với Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ, không hề do dự.

Phượng sơn chủ dùng Tỏa Linh Chú buộc nàng đi vào khuôn khổ, chuyện này đã khiến nàng hoàn toàn thất vọng đối với Ngô Đồng sơn, cũng không muốn trở về.

"Chết tiệt!"

Phượng sơn chủ giận không nhịn nổi, tức giận đến toàn thân phát run.

Bên cạnh, Thanh Phong bất đắc dĩ thở dài: "Phụ thân à, phụ thân, cơ hội chuyển mình chân chính của Ngô Đồng sơn, không ở trên người thiếu chủ Kim Long, rốt cuộc ngươi cũng không nhìn thấu được tương lai."

Hoàng sơn chủ cũng có chút sầu lo, quan hệ thông gia lần này có thể nói là thất bại thảm hại, Sở Hồng thương tâm rời đi, nguyên khí đảo Thần Long bị thương nghiêm trọng, Ngô Đồng sơn cũng mất hết danh dự, thậm chí hoàn toàn trở mặt với đảo Thần Long...

Chứ đừng nói tới, còn có một Chí Tôn Yêu Đình đang nhìn chằm chằm.

"Ai, tương lai, Ngô Đồng sơn phải lo liệu thế nào đây."

Hoàng sơn chủ lo lắng.

Mà nhóm đạo thống còn lại tới đây dự lễ cũng không nghĩ tới, vậy mà lại có kết quả như vậy, thật sự là quá ngoài dự đoán của mọi người.

"Vốn cho rằng đây là hôn sự của hai bên Long Hoàng, không nghĩ tới, lại kết thúc bằng một màn kịch, chậc chậc, quả là khiến người ta bất ngờ."

"Sở Cuồng Nhân... Một kẻ tàn nhẫn, dùng Tiên Khí tự bạo để uy hiếp đảo Thần Long, loại chuyện này đoán chừng chỉ có hắn làm ra được."

"Nhưng mà, rốt cuộc hắn làm cách nào để sống sót sau vụ tự bạo đó? Không khỏi có chút khó tin."

"Hoàn toàn chính xác."

"Cho dù như thế nào, thật sự là hắn vẫn còn sống, đồng thời thành công dùng sức của một mình mình, đánh bại đảo Thần Long!"

"Hành động vĩ đại này, đủ để giúp hắn danh lưu sử sách."

Trận chiến trên đảo Thần Long, hoàn toàn giúp địa vị của Sở Cuồng Nhân ở bên trong Thanh Lan Tiên giới vững chắc, được vinh danh là một trong các nhân vật không thể trêu chọc nhất.

Đối với chuyện phong ba của sau này, Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý.

Hắn mang theo mấy người Lam Vũ, Sở Hồng trở về thư viện, hỏi Sở Hồng một số chi tiết cụ thể.

Khi biết Sở Hồng bị Phượng sơn chủ cưỡng ép hạ Tỏa Linh Chú, ánh mắt hắn lộ ra sát ý lạnh lẽo.

"Nếu lần sau gặp phải chuyện như vậy, ta giúp ngươi làm thịt hắn."

Trong lòng Sở Hồng ấm áp, nhưng vẫn lắc đầu một cái: "Là bọn họ mang ta về Ngô Đồng sơn, giúp cho ta không phải phiêu bạt khắp nơi, xem xét điểm này, ca ca ngươi hãy bỏ qua cho hắn lần này đi."

"Ngươi vẫn quá lương thiện."

Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ nói.

Hắn thấy, Phượng sơn chủ mang Sở Hồng về Ngô Đồng sơn, rõ ràng là có mục đích khác, muốn lợi dụng Sở Hồng để giúp Ngô Đồng sơn có được vinh quang, hoặc là giống như lần này, kết minh bằng quan hệ thông gia, ưu tiên lợi ích.

Làm sao có được mấy phần chân tình chứ?

"Được, không nói chuyện này, ngươi có thể trở lại bên cạnh ta, ta cũng yên lòng, sau này ngươi hãy an tâm ở lại thư viện đi."

Sở Cuồng Nhân cười nói.

"Ừm, được."

Sở Hồng tất nhiên là nguyện ý.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Cổ Vô Tình: "Cổ Đạo hữu, đa tạ ngươi đã dùng cổ phù tương trợ, có như vậy thì ta mới có thể kịp thời đuổi tới."

Trên đảo Thần Long, mấy người Lam Vũ đối mặt với sự vây công của Long Tiên, nếu không có Cổ Vô Tình kịp thời xuất ra cổ phù để bảo vệ mọi người, chỉ sợ hắn còn chưa kịp đuổi tới, mấy người Lam Vũ đã bị thương.

"Tiên sinh không cần khách khí, đây là chuyện ta nên làm."

Cổ Vô Tình nói ra.

"Viên cổ phù kia, có thể để ta xem một chút hay không."

Sở Cuồng Nhân hứng thú nói ra.

"Được chứ."

Cổ Vô Tình lấy cổ phù ra, hắn cũng không sợ Sở Cuồng Nhân tham lam cổ phù này, ngay cả một món Thiên Tiên khí đối phương nói để tự bạo thì lập tức cho nó tự bạo, một cái cổ phù nho nhỏ này, có lẽ đối phương cũng không để vào mắt.

Trên thực tế, Sở Cuồng Nhân cũng không tham lam viên cổ phù này, nhưng quả thật hắn rất tò mò đối viên cổ phù này.

Nhận lấy cổ phù để xem xét, chỉ thấy phía trên có đạo văn trộn lẫn, tạo thành một phù văn huyền diệu, hơn nữa chất liệu dùng để làm ra phù văn cũng không tầm thường, dùng phương pháp luyện khí cực kỳ huyền diệu.

"Phương pháp kuyện khí kết hợp với phù văn sao? Thú vị, ngược lại quả thật đáng để tham khảo một chút, nhân vật luyện chế ra viên cổ phù này, hẳn là một phù văn sư, tay nghề luyện khí kia cũng không phải là tiên nhân tầm thường."

"Nhưng cổ phù này, dường như, cũng không hoàn chỉnh."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Cổ Vô Tình nghe vậy, không khỏi kinh ngạc: "Tiên sinh mắt sáng như đuốc, ngươi nói không sai, cổ phù này quả thật không hoàn chỉnh, đây là âm Phù bên trong âm Dương Cổ Phù, còn có một miếng Dương Phù, nhưng không có ở chỗ của ta."

"Cổ gia xảy ra chuyện, xem ra, là có quan hệ với tấm phù này?"

Trong lòng Sở Cuồng Nhân tự hỏi.

Cổ Vô Tình trầm mặc một chút, khẽ vuốt cằm: "Trong tinh hệ Thanh Hoàng có một tin đồn như thế này, người tập hợp được âm Dương Cổ Phù, sẽ mở được âm Dương Động Thiên, cũng đạt được bảo tàng còn sót lại của Thanh Hoàng tiên nhân."

"Mà Thanh Hoàng tiên nhân, chính là nhân vật truyền kỳ hàng đầu của tinh hệ Thanh Hoàng, nghe nói tu vi của hắn sâu không dò được, thậm chí có người suy đoán hắn đã đạt đến tầng Chân Tiên, vì Cổ gia ta có được viên âm Phù này, nên mới bị để mắt tới, từ đó dẫn đến tai hoạ ngập đầu."

Cổ Vô Tình từ từ nói ra.

"Chân Tiên? Bảo tàng Chân Tiên... Thật là thú vị, xem ra nếu ta có rảnh, thì phải đi ra ngoài một chuyến, giải quyết chuyện của một Cổ tiên nhân."

Chương 1032: Thiên Huyễn Thiết, Chứng Pháp Côn Ngô, đây là loại binh khí gì?

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần Thiên Huyễn Thiết!"

Trong thư viện.

Sáng sớm Sở Cuồng Nhân đã đi rút phần thưởng.

"Thiên Huyễn Thiết, nghe giống như một loại vật nào đó dùng để chế tạo."

Sở Cuồng Nhân ấn mở giới thiệu của thùng vật phẩm.

"Thiên Huyễn Thiết, có khả năng thay đổi vô tận, nếu đúc vật này thành binh khí, có thể thiên biến vạn hóa, vô cùng ảo diệu, không chỉ có vậy, nếu vật này có thể hấp thu linh khí thiên địa hoặc được luyện hóa bởi các tu sĩ, có thể độ mêmg mại và dẻo dai..."

Sở Cuồng Nhân nhìn đoạn giới thiệu này, hai mắt đột nhiên tỏa sáng, hắn theo bản năng đặt tay lên trên Côn Ngô ở bên hông.

"Côn Ngô, ngươi cũng nên thăng cấp, Thiên Huyễn Thiết cũng tới thật đúng lúc." Khóe miệng của hắn hơi vểnh, lấy Thiên Huyễn Thiết ra.

Khối khoáng vật màu trắng này to bằng đầu nắm tay, cầm trong tay ấm áp, giống như bạch ngọc, nhưng lại mềm oặt, ngón tay dùng lực nhấn một cái, thì lập tức xuất hiện một cái dấu tay, sau đó dấu tay cũng đang từ từ phục hồi như cũ.

Hơi giống cao su.

Loại đồ chơi này, thật sự có thể dùng để luyện khí?

Sở Cuồng Nhân tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Hắn dùng Toàn Tri Chi Linh bắt đầu phân tích, thu hoạch được càng nhiều tin tức, sau đó lập tức bắt đầu chuẩn bị công cụ, chuẩn bị luyện hoá thứ này.

Bây giờ trình độ luyện khí của Sở Cuồng Nhân đã sớm đạt đến một cấp độ cực kỳ cao thâm, gọi một tiếng khí tiên cũng hoàn toàn không đủ.

Cộng thêm sự hỗ trợ của Toàn Tri Chi Linh, quá trình luyện chế cũng coi như thuận lợi, cũng chưa từng xuất hiện vấn đề gì lớn.

Nhưng mà, quá trình luyện chế đã diễn ra một nửa, bỗng nhiên Sở

Cuồng Nhân nghĩ đến viên cổ phù mấy ngày trước Cổ Vô Tình cho hắn xem.

Cổ phù kia, là sản phẩm kết hợp giữa phù văn và luyện khí.

Những ngày gần đây, hắn cũng luôn nghiên cứu.

"Sao ta lại không thêm một số phù văn vào thần binh, qua đó tăng cường thêm uy lực cho thần binh chứ?" Một suy nghĩ nảy lên trong đầu Sở Cuồng Nhân.

Hắn lấy ra một Chứng Pháp Chi Ấn.

Chứng Pháp Chi Ấn, ngưng tụ ý chí cho Vũ Trụ đại đạo, có tác dụng gia tăng tiên pháp, đây cũng là một loại phù văn.

Là Đại Đạo phù văn có cấp bậc cao, chế tạo từ Vũ Trụ đại đạo.

"Nếu như ta tích hợp Chứng Pháp Chi Ấn vào bên trong thần binh này, có phải sẽ giúp thần binh này cũng có được gia tăng công năng tiên pháp không?"

"Tiểu Ái, có khả năng này sao?"

Sở Cuồng Nhân hỏi thăm một câu.

"Đang phân tích..."

"Kết quả phân tích cho thấy, tính kahr thi là 80%."

Giọng nói của Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái từ từ vang lên.

Nghe đến đây, trong mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên một tia sắc bén: "Mức độ khả thi là 80%... Đủ để thử một lần."

Nhìn Thiên Huyễn Thiết trước mặt đã bị Hoàng Hỏa nung khô, Sở Cuồng Nhân hít sâu một hơi, phóng ra Chứng Pháp Chi Ấn trong cơ thể, vận dụng phương pháp luyện khí phù văn, cẩn thận từng li từng tí thả một cái Chứng Pháp Chi Ấn vào.

Sau mấy canh giờ, bên ngoài Thiên Huyễn Thiết có thêm một đạo phù văn huyền diệu, chính là kiểu dáng của Chứng Pháp Chi Ấn!

Tỏng lòng Sở Cuồng Nhân vui vẻ: "Thành công!"

Tiếp đó, hắn đưa Chứng Pháp Chi Ấn trong cơ thể vừa được luyện chế tiến vào bên trong Thiên Huyễn Thiết, phù văn phía trên cũng càng ngày càng nhiều...

Rốt cục, vào một ngày nào đó.

Một tia sáng xông thẳng tới chân trời!

Chỉ thấy có những đám mây điềm lành tuôn ra, Thần Thú Tứ Phương đến chúc mừng, Kỳ Lân vượt biển, hoa sen vàng mọc ra từ dưới đất, đạo âm truyền ra các loại dị tượng.

Toàn bộ thư viện đều bị dị tượng này làm chấn động.

Tất cả mọi người nhìn về nơi phát ra dị tượng.

Sau khi thấy rõ dị tượng phát ra từ nơi nào, trên mặt của mỗi người đều lộ ra vẻ quả nhiên là như vậy.

"Lại là Sở tiên sinh."

"Ngoại trừ Sở tiên sinh, bên trong thư viện này còn có ai có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy chứ, cũng chỉ có hắn thôi."

"Ngươi nói Sở tiên sinh này cũng thật sự quá may mắn, hai ngày ba bữa thì gây ra một dị tượng, cũng không biết là đang làm cái gì."

"Năng lực của Sở tiên sinh, há lại là thứ chúng ta có thể phỏng đoán."

"Lần này là đang làm cái gì?"

Mọi người hết sức tò mò.

Mà trước mặt, khi mọi người người đưa tiên thức đi thăm dò, chỉ thấy một ngọn lửa màu vàng đỏ cháy hừng hực.

Mà bên trong ngọn lửa kia, còn có một thanh trường kiếm màu trắng.

"Đó là, bội kiếm của Sở tiên sinh?"

"Cũng không đúng, bội kiếm của Sở tiên sinh không có uy năng cỡ này, nhưng lại giống như đúc, nhưng đây cũng là một thanh Tiên Khí, nhưng mà loại khí tức này rất có thể không phải Tiên Khí bình thường... Địa Tiên khí? !"

"Đây là do Sở tiên sinh luyện chế ra."

Mọi người vô cùng kinh ngạc.

Tuy đã sớm biết Sở Cuồng Nhân sẽ luyện khí, nhưng đối phương vậy mà có thể luyện chế ra Tiên Khí, hơn nữa còn là Tiên Khí có cấp bậc ít nhất là Địa Tiên khí, chuyện này vẫn khiến bọn họ giật nảy cả mình.

Bọn họ không khỏi thầm nghĩ, ngoại trừ sinh con, còn có chuyện gì mà Sở tiên sinh sẽ không làm được? ?

Tiên kiếm xuất thế, xuất hiện dị tượng, nhưng vẻ mặt của Sở Cuồng Nhân lại có vẻ hơi ngưng trọng: "Vẫn còn một bước cuối cùng."

Hắn nhìn một thanh cổ kiếm màu trắng bên cạnh, cổ kiếm kia, chính là Côn Ngô, nhưng mà hình thái có chút hư ảo.

Đây là, kiếm hồn Côn Ngô!

Thân kiếm đã sớm bị Sở Cuồng Nhân ném vào Hoàng Hỏa, dung hợp với Thiên Huyễn Thiết, kiếm hồn này, cũng là bị hắn tách rời trước đó, nếu là vậy thì cho dù có xảy ra vấn đề gì, Côn Ngô cũng có thể còn sống.

"Côn Ngô, thân kiếm ta đã đúc cho ngươi, nhưng có thể dung hợp hay không, còn phải xem chính ngươi."

Sở Cuồng Nhân ngưng trọng nói ra.

Thân thể Côn Ngô Kiếm khẽ run, dường như là đang đáp lại, sau đó bóng người run lên, hóa thành một đạo lưu quang bay lượn, tiến vào trong thân kiếm kia.

Đột nhiên, chỉ thấy kiếm và hồn bắt đầu dung hợp, thân thể Côn Ngô Kiếm không ngừng rung động, từng đợt kiếm áp mênh mông bao phủ bốn phương tám hướng.

Tất cả mọi người cảm nhận uy áp này, âm thầm ngạc nhiên.

"Kiếm hồn?"

"Không nghĩ tới thanh kiếm kia của Sở tiên sinh, lại có thể tạo ra được một linh hồn hoàn chỉnh, thật sự khiến người ta bất ngờ."

Ong ong ong...

Thân thể Côn Ngô Kiếm không ngừng rung rẩy.

Cuối cùng, kiếm áp kia đạt đến cực hạn, cuối cùng, phần lớn Hoàng Hỏa tán đi, Côn Ngô Kiếm phóng lên tận trời, giống như một con chim có được cuộc sống mới, tự do tự tại bay lượn trong hư không.

"Ha ha, thành công."

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng, nhẹ nhàng thở ra.

Vốn dĩ hắn đã chuẩn bị tinh thần, một khi Côn Ngô không có cách nào dung nhập thân kiếm, thì hắn sẽ cưỡng ép tách hai bên ra một lần nữa.

Hiện tại xem ra, Côn Ngô không khiến hắn thất vọng.

Sau khi Côn Ngô bay một vòng trên không trung, trở lại sở trong tay Cuồng Nhân, mà hắn cũng đang quan sát tỉ mỉ thanh Côn Ngô hoàn toàn mới này.

Bộ dáng Côn Ngô không kém hơn trước kia bao nhiêu, thân kiếm như Bạch Ngọc, hoa lệ tinh xảo, nhưng vì có thêm Chứng Pháp Chi Ấn, phía trên có thêm không ít đường vân huyền diệu, tăng thêm mấy phần sức mạnh.

"Rất tốt."

"Thân kiếm mới, hoàn cảnh mới, vậy liền đổi cho ngươi một cái tên mới, từ nay về sau, liền gọi ngươi, Chứng Pháp Côn Ngô!"

"Ta dùng ngươi, chứng nhận pháp môn tu hành vô thượng của ta!"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, nói.

Thân kiếm khẽ run, dường như đang đáp lại Sở Cuồng Nhân, phía dưới lưỡi kiếm, dần dần nổi lên bốn chữ nhỏ... Chứng Pháp Côn Ngô!

Sau đó, Sở Cuồng Nhân lại muốn thử một chút đặc tính của Thiên Huyễn Thiết.

Chỉ thấy hắn rót tiên nguyên vào trong thân kiếm, tâm niệm vừa động, Chứng Pháp Côn Ngô đột nhiên biến hoá, thân kiếm bắt đầu kéo dài, sau đó lại biến thành một thanh trường thương toàn thân như ngọc, dài tới hai trượng.

Sở Cuồng Nhân vung trường thương, tiên nguyên vận chuyển, trường thương như đọc được suy nghĩ trong lòng hắn, lại biến thành một cây... Cung!

Chứng Pháp Côn Ngô trong tay hắn, thật giống như một khối cao su tùy ý biến đổi hình dạng, thiên biến vạn hóa.

Đao, cung, thương, chùy, búa, hình thái của các loại binh khí khác nhau đều có thể biến ra, thậm chí còn có thể biến thành một cây quạt, một miếng ngọc bội, một cái đai lưng hoặc một vài vật phẩm trang sức.

Biến lớn thu nhỏ, biến từ mềm mại trở nên cứng ngắc, hoàn toàn phụ thuộc vào suy nghĩ của hắn.

Mấy vị tiên sinh chạy đến muốn chúc mừng Sở Cuồng Nhân, khi thấy cảnh này không khỏi mở to hai mắt mà nhìn.

Đây là loại binh khí gì vậy? ?

Chương 1033: Bức tường bão, những thứ bên trong bức tường bão, rời khỏi Thanh Lan Tiên giới

Chứng Pháp Côn Ngô được luyện thành, có thể thiên biến vạn hóa, Sở Cuồng Nhân đã thử nghiệm, có chút hài lòng, mà ngoại trừ thiên biến vạn hóa, làm Tiên Khí của bản thân tăng thêm uy lực mới là điều Sở Cuồng Nhân chú ý.

Rốt cuộc, thiên biến vạn hóa thì sao?

Trước mặt cường giả chân chính, dốc hết sức có thể phá vạn pháp.

Mấu chốt nhất vẫn là sức mạnh.

Điều này chứng tỏ sức mạnh của Chứng Pháp Côn Ngô không tầm thường, có thể so sánh với Địa Tiên khí hàng đầu, hơn nữa còn có hai khả năng khiến Sở Cuồng Nhân tâm phục khẩu phục.

Thứ nhất, chứng đạo Côn Ngô có thể hấp thu Chứng Pháp Chi Ấn để sử dụng cho riêng mình, cho dù là Chứng Pháp Chi Ấn của các tiên nhân khác cũng có thể hấp thu và luyện hóa.

Thứ hai, nó có thể tự mình hấp thu linh khí hoặc được tu sĩ luyện hóa để không ngừng nâng cao độ dẻo dai, cuối cùng đạt tới cấp độ không thể phá vỡ.

Hai năng lực này mang lại cho Chứng Pháp Côn Ngô một tiềm lực vô cùng đáng sợ, thậm chí sẽ sánh ngang với bảo vật bản nguyên trong tương lai.

So với hai năng lực này, thiên biến vạn hóa chỉ là một thủ đoạn nhỏ.

Cuối cùng, Chứng Pháp Côn Ngô trở lại thành một thanh kiếm, đeo ở bên hông Sở Cuồng Nhân, đây mới là hình dạng thoải mái nhất đối với Côn Ngô Kiếm hồn.

"Sở tiên sinh, thanh kiếm này của ngươi thật là kỳ lạ."

Đại tiên sinh đi tới, hiếu kỳ nói.

"A, một số kỹ thuật kỳ lạ, để chư vị chê cười."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Vài ngày sau.

Sở Cuồng Nhân tìm được Cổ Vô Tình, hỏi thăm một chút về chuyện liên quan tới sự hủy diệt của Cổ gia, hắn dự định giải quyết vấn đề của Cổ tiên nhân.

Cổ Vô Tình hết sức cảm động.

Có Sở Cuồng Nhân ra mặt, vậy chuyện báo thù cho Cổ gia có thể có hi vọng rồi.

Tiếp đó, Sở Cuồng Nhân tìm tới viện trưởng, nói rõ dự định rời khỏi Thanh Lan Tiên giới của chính mình, cũng hỏi thăm biện pháp.

Từ miệng hắn biết được, mỗi lần Thanh Lan Tiên giới hiện thế, có lẽ phải mất mấy chục năm, con đường thăng tiên dễ vào lại khó ra, muốn ra khỏi Tiên giới, trước hết phải vượt qua rào cản của Tiên giới được gọi bức tường bão.

Dựa vào chỉ dẫn của viện trưởng, Sở Cuồng Nhân dẫn theo Cổ Vô Tình đi tới bức tường bão, còn Lam Vũ, tiểu hồ ly và những người khác tạm thời ở lại trong thư viện tu hành, không cần đi cùng họ.

Bức tường bão.

Còn được gọi là rào cản của Tiên giới.

Nơi đây có không ít những trận bão kinh hoàng, những cơn bão này giống như bức tường vây, bao trọn toàn bộ Thanh Lan Tiên giới.

Ngay cả tiên nhân cũng vô cùng e dè, sơ ý một chút, cho dù là Địa Tiên cũng sẽ chết ở chỗ này.

Mà theo như viện trưởng miêu tả, những năm gần đây, sức mạnh của bức tường bão càng lúc càng lớn, dường như có điều gì đó đã thay đổi.

Sự thay đổi này, ngay cả người thông thạo như viện trưởng cũng không thể lường hết được, từ nơi sâu xa, bị một cỗ ý chí che khuất đi.

"Thật là một cơn bão khủng khiếp."

Cổ Vô Tình nhìn bầu trời âm u phía xa kia, cùng cơn bão tố kinh hoàng dưới bầu trời, không khỏi nuốt ngụm nước miếng.

Hắn cảm giác, cơn bão kia chỉ cần thổi một cái là có thể khiến hắn trọng thương.

Nếu như bị cuốn vào trong đó, chuyện bị giết chết cũng chỉ là vấn đề trong vài phút.

"Thế nào, ngươi sợ?"

"Có tiên sinh ở đây, ta sợ cái gì."

Cổ Vô Tình cười nói.

Sở Cuồng Nhân luôn có thể cho người ta một loại cảm giác an tâm, dường như chỉ cần có hắn, cho dù xảy ra chuyện lớn như thế nào, đều có thể bình an vô sự.

"Đừng lo lắng, đi thôi."

Bóng người hắn và Sở Cuồng Nhân lóe lên, lao về phía bức tường bão.

Nơi xa, một số tu sĩ đi qua đều sửng sốt khi nhìn thấy cảnh tượng này.

"Mau nhìn, có người lao về phía bức tường bão."

"Trời ạ, đây không phải là tìm đến cái chết sao? !"

Nhưng cảnh tượng xảy ra tiếp theo còn khiến mọi người kinh ngạc hơn.

Chỉ thấy thanh niên áo trắng kia xông lên phía trước, bạch ngọc kiếm bên hông bỗng nhiên ra khỏi vỏ, trên thân kiếm, quang hoa phù văn lưu chuyển, chém ra một kiếm, một đạo kiếm quang màu tím tráng lệ ngút trời bắn lên bầu trời!

Bên trong tiếng ầm ầm, kiếm quang chém vào bức tường bão, chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, hư không vỡ tan, mưa gió phun trào.

Bức tường bão trước mặt kiếm quang cứ thế mà bị chém thành hai khúc.

Trong chốc lát, trời quang mây tạnh.

Trong một cái chớp mắt tiếp theo.

Sở Cuồng Nhân và Cổ Vô Tình biến mất khỏi tầm mắt của mọi người, tiến vào sâu bên trong bức tường bão.

Qua thật lâu, vết kiếm bổ ra trên bức tường bão mới dần dần khép lại, những tu sĩ chứng kiến cảnh này cũng mới lấy lại tinh thần.

"Chẳng lẽ đây là một kiếm khai thiên sao?"

"Lực lượng thật mạnh."

……

Bên trong bức tường bão.

Sở Cuồng Nhân mang theo Cổ Vô Tình đi vào trong đó.

Ở chỗ này, mặt đất hoang vu, không có chút sự sống, thậm chí bầu trời ngẫu nhiên bị xé nứt, một cảnh tượng hư vô hiện ra.

Những cơn bão xung quanh giống như một lưỡi đao, tràn ngập khắp trời đất.

Kiếm khí quanh thân Sở Cuồng Nhân chuyển động, hóa thành một đóa sen lớn màu tím bao phủ hắn và Cổ Vô Tình, ngăn cách với toàn bộ gió lốc bên ngoài.

"Viện trưởng có nói qua, vượt qua bức tường bão cần thời gian, nếu không may thì sẽ bị lạc ở chỗ này. Tiên sinh có biện pháp nào không?"

Cổ Vô Tình nói.

"Không có, cứ đi thẳng về phía trước, vận khí của ta luôn luôn rất tốt." Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng, nói.

Cổ Vô Tình sửng sốt một chút.

Điều này thật sự ổn không?

Nhưng bây giờ hắn cũng chỉ có thể theo Sở Cuồng Nhân, tiếp tục đi về phía trước.

Hai người đi liên tiếp bảy ngày.

Bảy ngày này, gió bão bọn họ gặp phải càng ngày càng mạnh, Sở Cuồng Nhân phải luôn duy trì kiếm khí chuyển động, chống cự cơn bão.

Tiêu hao rất nhiều sức lực.

Nhưng mà, hắn đã sớm chuẩn bị tinh thần trước khi tới đây, cũng đã luyện chế ra một số tiên đan để khôi phục tiên nguyên, hắn còn có thể tiếp tục kiên trì.

"Xem ra, gần đến rồi."

"Gần đến rồi?" Cổ Vô Tình có chút không hiểu.

"Bức tường bão này, càng đi vào bên trong, uy lực của gió bão càng mạnh. Mấy ngày qua, những cơn bão mà chúng ta gặp phải đang không ngừng mạnh lên, điều này cho thấy rằng hướng của chúng ta đi không sai, gần như tiếp cận đến bức tường chắn cuối cùng."

"Thì ra là thế."

Lúc này.

Một trận gió bão cuốn về phía Sở Cuồng Nhân.

Uy lực mạnh hơn rất nhiều so với tất cả những cơn bão hắn đã gặp qua trước đó.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, huy động Thiên Liên kiếm ý đến cực hạn, chém ra một kiếm, trong nháy mắt xé toạc luồng gió bão kia.

Hư không bị xé nứt, từ trong vết nứt xuất hiện một không gian thật lớn.

"Tiên sinh, ngươi nhìn!"

Lúc này, Cổ Vô Tình kinh ngạc, hô một tiếng.

Chỉ thấy ở bên trong hư không kia, không phải là không gian đã gặp qua trước kia, mà chính là một cảnh tượng tráng lệ.

Sông núi thú chạy, dị thú điềm lành...

Dường như trong hư không, ẩn chứa một thế giới khác.

Nhưng thế giới này, lại khiến cho Sở Cuồng Nhân cảm nhận một loại cảm giác không chân thật, thật giống như ảo ảnh gặp phải trong sa mạc, một lát sau, cảnh tượng kia tan biến, hư không vỡ tan cũng dần dần khép lại.

"Đây là tình huống gì?" Cổ Vô Tình có chút không hiểu.

Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ: "Viện trưởng nói uy lực của bức tường bão, những năm này đang không ngừng tăng cường. Liệu điều này có liên quan gì đến nó không?"

Nếu như nói, cảnh tượng kia chính là ảo ảnh.

Vậy thì nó chiếu tới từ chỗ nào?

Bên trong Thanh Lan Tiên giới, dường như không có cảnh tượng như thế.

Chẳng lẽ là... Mặt khác của Tàn Tiên giới?

Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ tò mò.

Hắn không suy nghĩ nhiều, mang theo Cổ Vô Tình tiếp tục đi về phía trước, cũng không bao lâu liền đi tới một bức màn hoa mỹ màu sắc rực rỡ.

Bức màn này chính là rào cản dẫn ra bên ngoài Tiên giới.

Mà ở bên trong bức màn này, đột nhiên Sở Cuồng Nhân thấy được cảnh song núi và muôn thú. Bức màn này thực sự giống như một cánh cửa sổ, mà ở bên ngoài cửa sổ, chính là một thế giới khác.

Ngay sau đó, cảnh tượng kia lại biến mất không thấy.

"Ồ, thật thú vị, những cảnh tượng này đến tột cùng là do ta tình cờ bắt gặp, hay là một loại ý chí nào đó cố ý gây nên, để ta nhìn thấy chúng?"

"Ý chí tiên giới, ngươi muốn chơi trò chơi gì với ta sao?" Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Sau đó, ngưng tụ kiếm chỉ, ở bên trong bức màn này bổ ra một lỗ hổng, sau đó hắn mang theo Cổ Vô Tình tiến vào lỗ hổng, rời khỏi Thanh Lan Tiên giới.

Chương 1034: Thiên Đạo bị hù dọa, dùng tiên tinh đổi chiến thuyền, Vũ Hóa Tiên Đan

Vũ trụ bao la.

Không gian đột nhiên vặn vẹo, hai bóng người bước ra.

Mà hai người này chính là Sở Cuồng Nhân và Cổ Vô Tình.

"Cuối cùng cũng ra."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, hắn cảm giác một chút kết giới Tiên giới ở sau lưng, phát hiệnkết giưoi kia, gần như là không thể phá vỡ.

Là mạnh hơn gấp mười lần so với khi hắn đi ra ngoài.

Nói cách khác chính là đi ra dễ dàng, đi vào khó sao?

"Xem ra muốn trở về chỉ có thể thông qua việc thăng tiên để đi vào, hoặc chờ đến lúc ta mạnh hơn gấp mười lần." Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Nhưng mà so với những thứ này, hắn càng để ý đến những cảnh tượng mà hắn đã nhìn thấy trước khi đi ra, những cảnh tượng đó, đại diện cho cái gì?

"Suy nghĩ nhiều vô ích, trước chú ý chuyện trước mắt thôi."

Tiên thức của Sở Cuồng Nhân chuyển động, tiên thức cuồn cuộn khuếch tán ra bốn phương tám hướng, tất cả tin tức bên trong ngàn tỉ dặm tập trung về phía hắn.

Rất nhanh, hắn đã biết được về tinh hệ mà hắn đang đứng.

"Nơi này là, tinh hệ Phong Vân."

"Văn minh mạnh mẽ nhất là Phong Tinh, Vân Tinh... À, bên trong tinh hệ này còn có tiên nhân tồn tại, ngược lại cũng thật thú vị."

Cổ Vô Tình cũng đang thu thập tin tức của nơi đây.

Tuy không bằng Sở Cuồng Nhân, nhưng cũng biết không ít chuyện: “Tinh hệ Phong Vân, ta biết tinh hệ này, nơi này cách tinh hệ Thanh Hoàng ít nhất là 70 ngàn năm ánh sáng, muốn chạy tới đó, cần không ít thời gian."

"Không có việc gì, chúng ta có nhiều thời gian, trước tiên tìm một chiếc chiến thuyền đã, sau đó lại từ từ đi tới đó." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

70 ngàn năm ánh sáng, cho dù hắn liên tục sử dụng Không Gian Bàn Vận Thuật cũng phải tốn một khoảng thời gian, mang theo Cổ Vô Tình càng tốn thêm một khoảng nữa.

Dù sao cũng không vội, thì dứt khoát tìm một chiếc chiến thuyền.

Vút...

Hai người biến mất ngay tại chỗ.

Tỏng một cái chớp mắt tiếp theo, bọn họ đi tới một ngôi sao to lớn.

Đây cũng là một trong các tinh hệ mạnh nhất, tinh hệ Phong Tinh.

Bởi vì Sở Cuồng Nhân đột nhiên đi vào, bỗng nhiên Thiên Đạo bên trong Phong Tinh có cảm ứng, đột nhiên run rẩy.

Giống như một con thỏ trắng nhỏ đang đối mặt với sói xám lớn.

Cổ Vô Tình cũng cảm nhận được sự khác thường của Phong Tinh Thiên Đạo, sắc mặt kỳ quái nhìn Sở Cuồng Nhân một chút.

"Sở tiên sinh, dường như Thiên Đạo này rất e ngại ngươi đấy."

Thiên Đạo, mà cũng e ngại?

Thiên Đạo, vậy mà lại có cảm xúc?

"Ai biết được."

Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý.

Hắn biết, bản thân là người mang Thôn Thiên Thần Đạo Quyết, trong cơ thể có luồng sức mạnh Thiên Đạo, cố một sự trấn áp vô thức đối với Thiên Đạo.

Phong Tinh Thiên Đạo có biến động, các tu sĩ bên trong Phong Tinh cũng đều biết, sắc mặt của nguyên một đám đại biến, như gặp phải đại địch.

"Cường địch!"

"Một cường địch chưa từng thấy đã ở đây!"

Bên trong Phong Tinh, một tia sáng phóng lên tận trời, đó là một cái lão giả tóc trắng thuộc một đạo thống tu hành cường đại nhất.

Tiên huy trên người lão giả chuyển động, đúng là một tiên nhân hiếm thấy.

Mà người này cũng một trong số ít các tiên nhân bên trong tinh hệ này, khi lão giả lao về phía bầu trời, tu sĩ còn lại cũng lần lượt bay lên trời.

Không lâu sau.

Bên ngoài bầu khí quyển của Phong Tinh, vô số tu sĩ hội họp, dưới sự chỉ huy của lão giả tóc trắng kia, ngăn Sở Cuồng Nhân ở bên ngoài.

"Người của Phong Tinh, có vẻ không thân thiện lắm."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Cổ Vô Tình ở bên cạnh đảo mắt một cái, hắn làm cho Phong Tinh Thiên Đạo kinh hãi như thế này, nếu người ta còn thân thiện sẽ là chuyện kỳ quái.

"Không biết đạo hữu đến Phong Tinh ta, là vì chuyện gì!"

Lão giả tóc trắng hỏi, không dám có chút bất kính.

Hắn có thể mơ hồ cảm nhận được khí tức tiên nguyên trong cơ thể của đối phương, đây là một tôn tiên, hơn nữa, là một vị có thực lực hơn tiên nhân là mình!

Không vì chuyện gì khác, bởi vì lúc bản thân cảm nhận được khí tức của đối phương, tiên nguyên trong cơ thể hắn lại không khống chế mà run rẩy.

Dường như, đang sợ hãi!

Thử hỏi, tiên nhân thế này sao hắn có thể sánh ngang?

Khi chưa xác định được mục đích của đối phương, hắn tuyệt đối không dám thể hiện bất kỳ địch ý nào với đối phương.

"Tại hạ tới đây, chỉ muốn mua một chiếc chiến thuyền tè chỗ của chư vị."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Mà nghe thấy lời của hắn, mọi người có chút mơ hồ, ngươi khiến Thiên Đạo hoảng sợ thành bộ dáng này, nhưng chỉ vì tới mua một chiếc chiến thuyền?

Có lầm hay không?

Nhưng Sở Cuồng Nhân đã nói là tới mua chiến thuyền, bọn họ cũng không dám phản bác, liền vội vàng lấy chiến thuyền tốt nhất của Phong Tinh ra.

"Đa tạ." Sở Cuồng Nhân tiện tay ném một Càn Khôn giới cho đối phương, sau đó, hắn và Cổ Vô Tình ngồi lên chiến thuyền rời đi.

Nhìn bóng lưng đối phương rời đi, Phong Tinh tiên nhân thở dài một hơi: "May là người này không có địch ý, nêu không thì thảm rồi."

Sau đó, hắn nhìn thoáng qua Càn Khôn giới trong tay.

Sau khi nhìn xong, suýt nữa đã ngã xuống mặt đất.

"Ta, ta dựa vào! Đây là tiên tinh? !"

Tiên nhân hít vào một ngụm khí lạnh, bên trong Càn Khôn giới kia, là từng viên từng viên tiên tinh, số lượng nhiều nhiều đến mức phải lên đến hơn trăm viên.

Phải biết rằng, ở tinh hệ Phong Vân, một viên tiên tinh cũng là hiếm thấy bảo vật, trên trăm viên tiên tinh có nghĩa là gì?

Cho dù có bán toàn bộ Phong Tinh có lẽ cũng chỉ bằng giá này thôi.

Trên trăm viên tiên tinh đổi một chiếc chiến thuyền?

Đây tuyệt đối là vận may ập tới!

"Ha ha."

Phong Tinh tiên nhân vô cùng hưng phấn, vốn cho rằng sẽ có một trận tai hoạ ngập đầu, nhưng chưa từng nghĩ, lại gặp được vận may lớn đến vậy!

Trên chiến thuyền.

Sở Cuồng Nhân mang theo Cổ Vô Tình tiến về tinh hệ Thanh Hoàng.

Về phần tiên tinh mà hắn đã đưa, hắn cũng không thèm để ý chút nào, dù sao hắn giết nhiều tiên nhân như vậy, diệt mấy đạo thống cấp Tiên, số lượng tiên tinh lấy được nhiều đến mức đạt đến mấy trăm ngàn, mấy trăm viên cũng không tính là gì.

Mà lại loại vật này, hắn muốn, lúc nào cũng có thể có được.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân hỏi thăm Cổ Vô Tình một chút, muốn tìm hiểu một chút chuyện về lai lịch của kẻ địch của Cổ gia.

Căn cứ vào lời của Cổ Vô Tình, kẻ hủy diệt Cổ gia chính là đạo thống cường đại nhất bên trong tinh hệ Thanh Hoàng, gọi là thanh đồng Thiên Đình.

Tu vi của Thiên Đình Chi Chủ sớm đã đạt tới cửu phẩm tiên nhân.

Thậm chí còn có lời đồn rằng, đã tiếp cận Địa Tiên.

Nghe đến đây, Sở Cuồng Nhân không khỏi lắc đầu cười một tiếng: "Địa Tiên? Thật đúng là không thú vị rồi."

Hôm nay, mặc dù hắn vừa thành tiên không lâu, nhưng bởi vì tiên nguyên đặc biệt, Địa Tiên tầm thường hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn.

"Hi vọng âm Dương Cổ Phù kia có thể cho ta một chút bất ngờ."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Lần này đến tinh hệ Thanh Hoàng, một là vì báo thù cho Cổ tiên nhân, thứ hai chính là tập hợp hoàn chỉnh âm Dương Cổ Phù, tìm tới bảo tàng của Thanh Hoàng tiên nhân.

Trừ những chuyện này...

"Ta cũng nên trở về thăm tinh vực Thương Khung một chút."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Thời gian kế tiếp, Sở Cuồng Nhân giao việc điều khiển chiến thuyền cho Cổ Vô Tình, bản thân thì bế quan.

Tuy nói đã thành tiên nhân, nhưng tiên lộ dài dằng dặc, không thể lười biếng.

Mà lúc Sở Cuồng Nhân bế quan, dọc theo con đường này ngẫu nhiên cũng gặp được một số cường đạo tinh hệ, các loại Hung thú tinh hải.

Nhưng những thứ này đều bị Cổ Vô Tình giải quyết.

Cổ Vô Tình không giải quyết được, thì Sở Cuồng Nhân dùng một kiếm kết thúc, rất nhanh, nửa năm trôi qua.

Một ngày này.

"Chúc mừng kí chủ thu hoạch được phần thưởng cấp Thần Vũ Hóa Tiên Đan!"

Vũ Hóa Tiên Đan?

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một hồi.

Vũ Hóa Tiên Đan, vật này, hắn có chút ấn tượng, dường như đã đọc được ghi chép về viên đan dược này bên trong biển sách lưu trữ văn thư của thư viện Bách Gia.

Viên đan dược này đã thất truyền ở Thanh Lan Tiên giới.

Căn cứ theo ghi chép, viên đan dược này có thể tái tạo căn cốt của một người, khiến một người bình thường lập tức biến thành thiên tài tu hành.

Nếu là tu sĩ đã khô kiệt tiềm lực, không có duyên thành tiên có được viên đan dược này, thậm chí có thể nhận được cơ hội thành tiên một lần nữa.

Giống như phá kén thành bướm, thăng tiên.

Do đó nó có tên là Vũ Hóa Tiên Đan.

"Đây là một vật tốt!"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Tuy hắn không dùng được, nhưng không có nghĩa là những người khác không dùng được, tỉ như Trần Thiên hư tiên, các Đạo Chủ đã mất đi thành tiên cơ hội như Hỗn Độn Đạo Chủ Thương Khung tinh, Kiếm Đạo Chủ. Viên đan dược này có tác dụng rất lớn đối với bọn họ!

Chương 1035: Để hắn rửa sạch cổ, Thiên Yêu cổ tinh, lại là Liệp Thú tinh

Sở Cuồng Nhân rút được Vũ Hóa Tiên Đan.

"Tiểu Ái, phân tích viên tiên đan này một chút."

Một viên tiên đan tất nhiên chẳng làm được trò trống gì.

Nhưng hắn có thể dùng Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái phân tích, sau khi phân tích kỹ thành phân, lại sưu tập nguyên liệu, với trình độ đan đạo của hắn, hoàn toàn có thể sản xuất nó hàng loạt, chuyện này hoàn toàn cũng không phải là vấn đề gì.

Rất nhanh, thành phần đan dược dã được phân tích xong.

"Ừm, nguyên liệu không khó tìm, ở Thanh Lan Tiên giới đều có, bên trong tinh hệ hẳn là cũng có thể tìm thấy được." Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Phanh...

Lúc này, chiến thuyền ầm ầm chấn động một cái.

"Há, lại có hải tặc tinh hệ đến sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

...

"Ha ha, tìm mòn gót giày mà không thấy, có được chẳng tốn chút công lao, dư nghiệt của Cổ gia, không nghĩ tới ngươi còn dám trở về tinh hệ Thanh Hoàng!"

Trong vũ trụ, mấy chục chiếc chiến thuyền đang bao vây chiến thuyền của Cổ Vô Tình, Sở Cuồng Nhân, mà cầm đầu chính là một nam tử trung niên mặc áo giáp màu xanh, trên người tràn ngập khí tức cường đại.

Nam tử này nhìn Cổ Vô Tình, vẻ mặt có sự mừng rỡ.

Phải biết rằng, bây giờ bên trong tinh hệ Thanh Hoàng, Cổ gia đã sớm không còn tồn tại, mà dư nghiệt của Cổ gia Cổ Vô Tình bởi vì mang âm Phù ở bên người, tất nhiên là bị người của thanh đồng Thiên Đình treo giải thưởng truy nã.

"Chỉ cần bắt ngươi về, chủ thượng nhất định sẽ khen thưởng ta thật nhiều, Cổ Vô Tình, ngoan ngoãn buông tay chịu trói đi."

Nam tử trung niên cười lạnh một tiếng, lập tức để người bên cạnh phóng tới chiến thuyền, có ý đồ bắt lấy Cổ Vô Tình trong một lần hành động.

Nhưng lại thấy Cổ Vô Tình hừ lạnh một tiếng, vung trường kiếm trong tay, từng đạo từng đạo kiếm quang chói lọi bắn về bốn phương tám hướng.

Kiếm quang như nước thủy triều, tu sĩ xông lên đều bị xé rách.

"Há, xem ra mấy năm không gặp, thực lực của ngươi mạnh mẽ hơn không ít đây." Trong mắt nam tử trung niên lướt qua một tia kinh ngạc.

Sắc mặt Cổ Vô Tình lạnh như băng nói: "Lần này ta trở về chính là vì báo thù cho Cổ gia cho, người của Cổ gia ta, sẽ không chết vô ích!"

Nghe hắn nói như thế, đầu tiên nam tử trung niên sững sờ, sau đó giống như nghe được một chuyện cười lớn, cười ha ha lên tiếng: "Ha ha, chỉ dựa vào ngươi cũng muốn báo thù cho Cổ gia? Quả thực là một chuyện nực cười."

"Ngay cả lão tổ Cổ tiên nhân của nhà ngươi cũng không phải là đối thủ của chủ thượng, chỉ bằng một tu sĩ chưa thành tiên như ngươi, lấy cái gì đấu với chủ thượng?"

Những người còn lại, cũng không nhịn được mà cười to.

Dưới cái nhìn của bọn họ, lời nói của Cổ Vô Tình quá ngây thơ.

"Cười đủ chưa?"

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên, chỉ thấy bên trong chiến thuyền, một thanh niên áo trắng bỗng nhiên từ từ đi ra.

Đây là một thanh niên áo trắng có bộ dáng vô cùng tuấn dật, mọi cử động đều khiến cho người ta cảm thấy một cảm giác siêu phàm thoát tục.

Mà càng khiến cho mọi người chú ý chính là, khí tức của thanh niên này thật sự quá thâm sâu, lại không có người nào có thể cảm nhận được chút chi tiết nào.

Nhất là trung niên nam tử, ngay khi hắn sử dụng cảm giác cấp đế niệm gần tiếp cận được với cấp bậc Tiên Nhân để thăm dò Sở Cuồng Nhân, chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, dường như linh hồn phải chịu làn sóng trùng kích vô cùng to lớn, đầu như muốn nổ tung!

Trong chớp mắt, thất khiếu của nam tử trung niên này cũng đã chảy máu!

"Chuyện này, chuyện này sao có thể? !"

"Rốt cuộc hắn là ai? !"

Nam tử trung niên máu me đầy mặt vô cùng hoảng sợ.

Nhưng chuyện càng khiến hắn hoảng sợ hơn còn ở phía sau.

Cũng không thấy Sở Cuồng Nhân làm cái gì, hắn chỉ đơn giản phóng ra một chút khí tức, sau đó, chòm sao bốn phía chấn động, từng chiếc từng chiếc chiến thuyền giống như pháo, liên tục nổ tung trên không trung, ánh lửa chiếu sáng vũ trụ.

Mà tu sĩ trên những chiến thuyền kia cũng biến thành vô số thi thể, tay chân gãy rời.

Một số thậm trực tiếp chí biến mất trong hư không.

Trong nháy mắt, chỉ còn một mình nam tử trung niên sống sót.

Sở Cuồng Nhân ngước mắt nhìn hắn một cái: "Trở về nói cho chủ thượng của ngươi, bảo hắn rửa sạch cổ, chờ ta đến lấy đầu hắn."

Nam tử trung niên lập tức quay đầu, lao về nơi xa p.

Đây là một vị tiên nhân!

Hơn nữa, vị tiên nhân rất có thể còn kinh khủng hơn so với Cổ tiên nhân!

Đại địch!

Thanh đồng Thiên Đình trước đây chưa từng gặp đại địch!

"Rốt cuộc dư nghiệt của Cổ gia tìm ở đâu ra kẻ chi viện này, không được, phải lập tức trở về bẩm báo với chủ thượng mới được."

...

Trên chiến thuyền.

"Tiên sinh, ngươi xuất quan."

"Ừm." Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, nói: "Cổ gia trừ ngươi ra, có thể vẫn còn có người nào sống sót không?"

"Ta cũng không rõ, lúc tránh né sự truy sát của thanh đồng Thiên Đình, ta đã bị tách khỏi tộc nhân, hiện nay cũng không biết bọn họ như thế nào."

Cổ Vô Tình lắc đầu.

Sau đó, dường như hắn nghĩ ra chuyện gì đó, lấy ra một khối lệnh bài màu đỏ như máu: "Nhưng mà con cháu Cổ gia ta đều có một khối lệnh bài truyền tin được chế tạo đặc biệt, có thể cảm nhận lẫn nhau."

Đang nói, ngọc lệnh màu máu kia bỗng nhiên có huyết quang tuôn ra.

Nhìn thấy vậy, sắc mặt Sở Cuồng Nhân có chút kỳ quái.

"Thật là trùng hợp."

"Quá tốt rồi, xem ra Cổ gia ta vẫn còn người sống sót."

Sắc mặt Cổ Vô Tình vui vẻ, vội vàng cảm nhận vị trí của đối phương thông qua ngọc lệnh, cũng cố gắng thiết lập liên lạc với đối phương.

Nhưng vẫn không thể thành công.

"Tin tức bị ngăn cản, không cách nào phát ra ngoài, rốt cuộc làm sao để thoát ra? Chẳng lẽ, bọn họ bị cái gì bao vây sao?"

Cổ Vô Tình nhướng mày, có chút lo lắng.

"Có thể định vị được vị trí của đối phương hay không."

"Ta thử một chút."

Cổ Vô Tình cảm nhận thông qua lệnh bài, rất nhanh, lệnh bài đã chỉ ra cho hắn một phương hướng: "Ở bên kia."

Hai người điều khiển chiến thuyền tiến về phía đó.

Mấy ngày sau, bọn họ đi tới bên ngoài một ngôi sao, mà Thiên Đạo của ngôi sao này bị tổn hại, mặt đất chìm xuống, có lẽ là vì chiến hoả gây ra.

Hiển nhiên, ngôi sao này bị kẻ địch xâm chiếm.

"Nơi này là... Thiên Yêu cổ tinh!"

Cổ Vô Tình có chút ngoài ý muốn nói.

"Thiên Yêu cổ tinh sao?"

"Khí tức ở nơi đây, có chút quen thuộc."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, đột nhiên, hắn nghĩ tới điều gì: "Khí tức này, không phải cực kỳ giống với ký tức trên người của tiểu hồ ly sao? Chẳng lẽ tiểu hồ ly đến từ nơi này, sẽ không trùng hợp như vậy chứ."

Ở lâu một chỗ, tất nhiên sẽ nhiễm phải tập tính, khí tức của nơi đó, cho dù là tu sĩ cũng không ngoại lệ.

Khí tức trên người tiểu hồ ly và Thiên Yêu cổ tinh này giống nhau, điều này nói rõ, tiểu hồ ly từng ở ngôi sao này rất lâu.

Rất có thể là nơi đối phương sinh sống.

"Ta nhớ ra rồi, lão tổ và lão tổ Hồ tộc của Thiên Yêu tinh cầu có chút giao tình, chẳng lẽ người của Cổ gia ta ở bên trong Hồ tộc?"

"Nhất định là như vậy."

Cổ Vô Tình càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Tiên thức của Sở Cuồng Nhân chuyển động, thu hết tin tức của Thiên Yêu tinh vào mắt, cũng nhìn thấy vị trí, tình tình hiện tại của Hồ tộc.

Đối phương đang bị người vây công.

Mà những người vây công Hồ tộc là một đám tu sĩ điều khiển các loại Yêu thú, bọn họ tự xưng là Liệp Thú tinh.

Liệp Thú tinh, văn minh tu hành cao cấp của tinh hệ Thanh Hoàng.

"Thật đúng là có thú, Cổ gia, Hồ tộc, Liệp Thú tinh đều ở chung một chỗ." Sở Cuồng Nhân trên mặt lộ ra một tia cười lạnh.

Hắn và Liệp Thú tinh, cũng coi như có khúc mắc.

Ngày xưa, người của Liệp Thú tinh đang đuổi bắt tiểu hồ ly, bị hắn giết chết, không chỉ có như thế, sau này, ở bên trong Thanh Lan

Tiên giới, có một thiên kiêu Liệp Thú tinh ngấp nghé Lam Vũ, khiến nàng bị thương, cũng bị hắn giết chết.

Hiện tại, Liệp Thú tinh này lại đâm vào họng súng là hắn.

"Xem ra là trời muốn diệt Liệp Thú tinh các ngươi rồi."

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng, sau đó vươn tay nắm lấy Cổ Vô Tình, thi triển Không Gian Bàn Vận Thuật, hai người đột nhiên biến mất ngay tại chỗ.

Chương 1036: Quyết chiến Hồ tộc, ngươi nói ai sẽ chết? Một chân giẫm bạo

Thiên Yêu cổ tinh, thánh địa Hồ tộc.

Một kết giới màu trắng khổng lồ bao trọn toàn bộ thánh địa Hồ tộc, bên ngoài là các chiến thuyền đang tiến đến tấn công thánh địa Hồ tộc.

Một số lượng lớn Yêu tộc đứng trên những chiến thuyền này.

Điều đáng nói chính là, trên cổ những yêu tộc này đều mang vòng cổ, hầu hết đều mang vẻ mặt đau thương.

Bên trong chiến thuyền, một ông lão mặc áo trắng nhìn đám yêu tộc đang tấn công thánh địa Hồ tộc, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ.

Hắn nhìn về phía kiếm khách áo đen bên cạnh, cười nói: "Lần này nhờ có chủ thượng phái Triệu đại nhân đến đây trợ giúp bọn ta, mới khiến Liệp Thú tinh trong thời gian ngắn như vậy xâm chiếm phần lớn Thiên Yêu tinh."

"Không cần nói cảm ơn, Liệp Thú tinh đã đầu hàng Thanh Đồng Thiên Đình của ta, việc giúp đỡ bọn ngươi chiếm lĩnh Thiên Yêu cổ tinh cũng là hợp tình hợp lý. Chỉ khi các ngươi mạnh lên, mới có thể vì Thanh Đồng Thiên Đình mà cống hiến. Mặt khác, Hồ tộc này bao che tội phạm truy nã của Thiên Đình, trừng phạt cũng đúng tội."

Triệu đại nhân kia lạnh nhạt nói.

"Vâng, vâng."

Lão giả tóc trắng không ngừng đáp: "Từ nay về sau, Liệp Thú tinh nguyện ý làm đầy tớ của chủ thượng, cúc cung tẫn tụy cho chủ thượng."

Hắn không có chút nào ủy khuất hoặc bất mãn.

Thanh Đồng Thiên Đình, đây là thế lực mạnh nhất bên trong tinh hệ Thanh Hoàng, Liệp Thú tinh thần phục đối phương, tuy mất đi tự do, nhưng được hưởng bóng mát dưới bóng đại thụ, sau này sẽ không có nhiều người dám động đến bọn họ.

Thậm chí còn có thể giải quyết kẻ thù cũ của Thiên Yêu tinh.

Bên trong thánh địa Hồ tộc.

"Lão tổ, chúng ta giao người nhà họ Cổ ra đi."

"Đúng vậy, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, Hồ tộc sẽ chết!"

Mấy hồ yêu đang thuyết phục lão tổ của mình.

Nhưng lão tổ Hồ tộc nghe vậy lại hừ lạnh một tiếng: "Ngu xuẩn, các ngươi cho rằng nếu giao người của Cổ gia ra, Liệp Thú tinh, Thanh Đồng Thiên Đình sẽ bỏ qua cho chúng ta sao? Liệp Thú tinh thần phục Thanh Đồng Thiên Đình, rõ ràng là muốn mượn sức mạnh của đối phương để đối phó với chúng ta."

"Về phần những người nhà họ Cổ kia, chẳng qua chỉ là cái cớ, mặc kệ chúng ta có giao người hay không, bọn họ đều sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Hiện tại, việc duy nhất có thể làm, chính là chiến đấu một trận tới cùng với bọn họ!"

Nghe được lời của lão tổ Hồ tộc, các trưởng lão Hồ tộc còn lại hai mặt nhìn nhau, bọn họ đều hiểu đối phương nói rất có đạo lý.

"Nhưng chúng ta phải làm gì đây? Đối diện với mấy tiên nhân, còn có Triệu Vũ kia, đối phương được mệnh danh là đệ nhất kiếm tiên của tinh hệ Thanh Hoàng!"

"Đúng vậy, nếu cứ tiếp tục chiến đấu như thế này, chết là điều không thể nghi ngờ."

Lão tổ Hồ tộc không khỏi thở dài một tiếng, hắn cũng biết, trận chiến này, phần thắng của Hồ tộc cực thấp, thậm chí có thể nói là không có.

"Nếu không, chúng ta giao người nhà họ Cổ ra, sau đó đầu hàng giống với Lang tộc, Sư tộc." Lúc này, một trưởng lão Hồ tộc chần chờ nói.

Nghe vậy, lão tổ Hồ tộc kia mở trừng hai mắt, trên người toát ra một luồng uy áp cường hãn: "Đánh rắm! Hồ tộc ta có truyền thừa nhiều năm như vậy, tổ tiên hao phí vô số tâm huyết mới tạo ra một chỗ để cho chúng ta sinh sống, Hồ tộc, thà chết chứ không chịu làm nô lệ!"

Trưởng lão Hồ tộc kia nghe vậy, cũng không cần phải nhiều lời nữa.

"Lão tổ, nếu cứ kéo dài như thế, kết giới không bao lâu nữa sẽ bị đánh phá, chúng ta tập trung tất cả lực lượng, quyết chiến với bọn hắn đi." Một nữ tử Hồ tộc nghiêm nghị nói.

"Tốt, Tam Nương, đi triệu tập tất cả tộc nhân đi."

Lão tổ Hồ tộc gật gật đầu.

"Hãy để chúng ta cùng tham chiến."

Bên ngoài lúc này, mấy tu sĩ Nhân tộc đi tới, cầm đầu là một nam tử trung niên, tu vi không kém gì so với trưởng lão Hồ tộc.

Mấy người kia, là những người còn sống sót của Cổ gia.

"Tốt, lão đệ Cổ Hình, hãy để chúng ta liều mạng với bọn hắn."

Cổ Hình gật đầu, ánh mắt lộ ra một tia lo lắng.

"Làm sao vậy, lão đệ sợ sao?"

Hồ tộc lão tổ chú ý tới sắc mặt của đối phương, nói.

"Không, là do ngọc lệnh đặc biệt dùng để truyền tin của Cổ gia của chúng ta vừa mới có phản ứng, chung quanh đây có người của Cổ gia còn sống sót."

"Chờ một chút, người của Cổ gia sống sót... Trừ bọn ngươi ra, không phải chỉ còn lại thiếu chủ của Cổ gia, Cổ Vô Tình sao?"

"Đúng."

Cổ Hình gật đầu: "Chính vì vậy, ta mới lo lắng, sợ đối phương sẽ chạy tới cứu viện, đến lúc đó bị người của Thanh Đồng Thiên Đình bắt lại, khi đó, Cổ gia ta sẽ thật sự sẽ tuyệt hậu."

Tộc trưởng Hồ tộc đương nhiệm Hồ Tam Nương nói: "May mắn Tiểu Nguyệt Duyệt đã rời khỏi thánh địa Hồ tộc, lúc này mới thoát được một kiếp nạn, đây cũng là đại hạnh trong bất hạnh."

Vốn dĩ đối với việc tiểu hồ ly rời nhà ra đi, nàng rất tức giận, nhưng bây giờ, nàng thà rằng đối phương không quay lại.

"Không bảo vệ tốt tiểu nha đầu kia, chúng ta thẹn với ân nhân, hi vọng tiểu nha đầu sẽ có thể tìm tới được ân nhân."

Lão tổ Hồ tộc thở dài một tiếng.

Một âm thanh bắn nổ truyền đến, kết giới bảo hộ toàn bộ thánh địa Hồ tộc đã xuất hiện vết nứt.

"Chuẩn bị quyết chiến đi."

Lão tổ Hồ tộc hít sâu một hơi nói.

Con cháu Cổ gia may mắn còn sống sót và toàn bộ tu sĩ Hồ tộc tụ tập ở kết giới. Lão tổ Hồ tộc, Hồ Tam Nương đã huy động bọn họ trước trận chiến, mọi người đều biết trận chiến này, cửu tử nhất sinh!

Thậm chí, thập tử vô sinh!

Một số người, thậm chí đã tuyệt vọng.

Nhưng, quân đội buồn đau nhất định sẽ thắng. !

Bây giờ trong lòng đã tuyệt vọng, vậy bọn hắn đã hoàn toàn không còn để ý đến sinh tử, chỉ mong có thể giết đủ nhiều người để làm đệm lưng cho mình.

Ở trạng thái này, khí thế của Hồ tộc vô cùng cường thịnh, mang theo một cỗ ý chí quyết tuyệt, khiến Liệp Thú tinh phía đối diện đều phải cau mày.

Nhưng bọn họ cũng không lo lắng.

Ưu thế bên phía bọn họ quá lớn.

Mặc kệ là nhân số hay lực chiến, Hồ tộc đều không chiếm được bất kỳ ưu thế nào, thất bại, cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Đùng!

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn.

Kết giới của Hồ tộc vỡ tan!

"Giết!"

Lão giả tóc trắng của Liệp Thú tinh lạnh nhạt nói.

"Giết!"

Tu sĩ Hồ tộc ngay khi kết giới bị phá nát và rất nhiều Liệp Thú tinh thao túng Yêu tộc lao vào chém giết lẫn nhau.

Trong lúc nhất thời, thiên sầu địa thảm, sơn hà động đãng.

Toàn bộ Thiên Yêu cổ tinh, đều gần như bị phá vỡ.

"Liệp Thú tinh chủ, chết cho ta! !"

Lão tổ Hồ tộc nhìn về phía lão giả tóc trắng, mở ra một con đường máu dưới sự bao vây của nhiều Yêu tộc, giết tới.

Mà lão giả tóc trắng, cũng chính là Liệp Thú tinh chủ thấy vậy, cũng không sợ hãi chút nào, liền xông ra ngoài, giao chiến với đối phương.

Nhưng lão tổ Hồ tộc hoàn toàn không để ý đến sinh tử, đấu pháp hoàn toàn là trong trạng thái muốn đồng quy vu tận.

Liệp Thú tinh chủ không nghĩ tới điều này, giao thủ không bao lâu thì sắc mặt đại biến, hiểm tượng hoàn sinh, bị đánh đến liên tục bại lui!

"Triệu đại nhân, cứu ta!"

Liệp Thú tinh chủ hô to một tiếng.

Nhất thời, Triệu đại nhân trên chiến thuyền xuất thủ, trường kiếm bên hông bỗng nhiên rút ra, một đạo kiếm quang màu đen tràn ngập sự hủy diệt bạo phát!

Lão tổ Hồ tộc bị một kiếm này cứ thế mà đánh bay ra ngoài, hai tay run rẩy, máu tươi không ngừng chảy ra.

Hắn nhìn chằm chằm Triệu đại nhân, sắc mặt lộ ra vẻ đắng chát: "Không hổ là đệ nhất kiếm tiên của tinh hệ Thanh Hoàng, quả nhiên chiến lực không tầm thường."

"Hồ tộc bao che tội phạm truy nã của Thanh Đồng Thiên Đình, hôm nay, các ngươi phải chết!" Triệu đại nhân lạnh nhạt nói.

Hắn bước tới, kiếm áp mạnh mẽ quét ngang bốn phương tám hướng.

"Há, ngươi nói ai sẽ chết?"

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Ngay sau đó, một bàn chân từ trong hư không bước ra, dao động tiên nguyên kinh khủng rung chuyển toàn bộ Thiên Yêu cổ tinh, hóa thành một dấu chân to lớn giẫm lên người Triệu đại nhân.

Mà sắc mặt của Triệu đại nhân đại biến, rống giận, nâng thanh kiếm trong tay lên, chém ra, nhưng kiếm quang dù mạnh đến đâu cũng khó có thể rung chuyển một cước này.

Một tiếng ầm ầm vang lên, kiếm quang vỡ nát, Triệu đại nhân hóa thành một lớp sương máu, nổ tung ngay tại chỗ! !

Trong chốc lát, toàn bộ chiến trường yên tĩnh đến một tiếng kim rơi cũng có thể nghe được!

Chương 1037: Thôn phệ Thiên Đạo của Liệp Thú tinh, di chuyển văn minh, chờ ta giải quyết Thanh Đồng Thiên Đình

Biến cố đột nhiên xuất hiện khiến toàn bộ chiến trường đều trở nên yên tĩnh im ắng.

Triệu đại nhân đó là người thế nào?

Đó chính là Kiếm Tiên đứng đầu bên trong tinh hệ Thanh Hoàng, thực lực của hắn ở tinh hệ Thanh Hoàng cũng không có mấy người có thể so sánh.

Nhưng bây giờ, lại bị một chân giẫm nát! !

Loại chuyện này đối với mọi người ở đây mà nói, quả thật là cực kỳ không thể tưởng tượng nổi, thậm chí bọn họ còn nghi ngờ có phải bản thân xuất hiện ảo giác hay không.

"Chueyejn này, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?"

Mặt mũi Liệp Thú tinh chủ tràn đầy rung động.

Hắn và mọi người gắt gao nhìn chằm chằm hư không, chỉ thấy một thanh niên áo trắng siêu phàm thoát tục bước ra từ trong hư không.

Mà ở phía sau hắn, có một người đi theo.

"Là thiếu chủ!"

"Thật sự là thiếu chủ!"

Sau khi người sống sót của Cổ gia nhìn thấy Cổ Vô Tình, mặt mũi tràn đầy mừng rỡ, nhưng cũng rất nghi hoặc sao đối phương lại ở chung một chỗ với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng xem ra đều là đến giúp mình.

Sở Cuồng Nhân bước ra khỏi hư không, ánh mắt quét toàn bộ chiến trường, sau đó nhìn về phía Liệp Thú tinh chủ, ánh mắt lạnh nhạt.

"Đều nhanh chóng xông lên cho ta."

Đột nhiên Liệp Thú tinh chủ luống cuống, hắn khẳng định trăm phần trăm, cho dù có mười người như bản thân cũng không phải là đối thủ của thanh niên trước mắt này.

Hắn ra lệnh cho Yêu thú xung quanh, nhưng những con Yêu thú này cũng nhìn ra thực lực của Sở Cuồng Nhân, nhất thời cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Hỗn trướng!"

Màu sắc trang nhã trong mắt Liệp Thú tinh chủ lóe lên, thi triển bí pháp, kích nổ mười Ngự Thú Quyển trên cổ Yêu thú.

Đùng, đùng, đùng...

Đột nhiên máu bắn tung tóe.

"Nếu không xông lên, các ngươi đều phải chết!"

Liệp Thú tinh chủ giận dữ hét lên.

"Há, lại còn trò xiếc như thế này sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói, chỉ thấy tâm niệm hắn chuyển động, tiên thức bao phủ toàn trường, sau đó thi triển Không Gian Bàn Vận Thuật, chỉ thấy tất cả Ngự Thú Quyển trên cổ Yêu thú đều bị gỡ xuống.

"Các ngươi có được tự do, vậy thì, đi tìm những kẻ trói buộc các ngươi, chà đạp tôn nghiêm của các ngươi báo thù đi."

Giọng nói của Sở Cuồng vang vọng trên toàn bộ chiến trường.

Sắc mặt của tất cả Yêu thú vui mừng, sau đó, bọn họ nhìn về phía tu sĩ của Liệp Thú tinh ở sau lưng, trong mắt lộ ra sự căm giận ngút trời và hận ý.

Ngày xưa, bọn chúng bị bọn họ dùng vũ lực ép buộc nên mới phải thuần phục, cũng chỉ vì muốn sống sót, nhưng chưa từng nghĩ rằng, những tu sĩ Liệp Thú tinh này đối đãi với bọn họ như đối đãi với súc vật, không có điểm mấu chốt nào cả, nói đơn giản là sống không bằng chết.

Bây giờ, bọn họ đã có được tự do.

Bọn họ, muốn báo thù!

Nhìn thấy từng ánh mắt kia như hận không thể rút gân lột da rồi nuốt bọn họ vào trong bụng, tu sĩ Liệp Thú tinh đều luống cuống.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ hoảng sợ.

Một chân giẫm chết đệ nhất kiếm tiên của tinh hệ Thanh Hoàng, chỉ cần giơ tay nhấc chân là đã thay đổi được chiến cục, người này đến cùng là có lai lịch gì?

"Giết!"

"Giết sạch đám người kia!"

Đám yêu thú tức giận vọt về phía tu sĩ Liệp Thú tinh.

Mà Liệp Thú tinh chủ thấy đại sự không ổn, sao còn dám ở lại, hóa thành một đạo lưu quang, quay người bỏ chạy.

Nhưng không đợi hắn chạy được bao xa, trước mặt bỗng nhiên xuất hiện thêm một bóng người mặc bạch y, chặn hắn lại.

"Ngươi muốn đi đâu vậy?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

"Các hạ đến tột cùng là ai, vì sao muốn nhúng tay vào chuyện của Thanh Đồng Thiên Đình ta!" Giọng điệu của Liệp Thú tinh chủ mang theo run rẩy.

Hắn nói ra tên của Thanh Đồng Thiên Đình.

Muốn dùng Thanh Đồng Thiên Đình để trấn áp Sở Cuồng Nhân, nhưng Sở Cuồng Nhân lại không thèm quan tâm, tiện tay chộp về phía đối phương.

Đồng tử của Liệp Thú tinh chủ đột nhiên co rụt lại, trực tiếp vận dụng toàn lực.

Ngoại trừ tiên nguyên, còn có một luồng sức mạnh Thiên Đạo!

Mà Sở Cuồng Nhân cũng chính là nhìn trúng luồng sức mạnh Thiên Đạo này!

Đùng! !

Sức mạnh tiên nguyên xảy ra va chạm với Sở Cuồng Nhân, trong nháy mắt tán loạn, cổ Liệp Thú tinh chủ bị Sở Cuồng Nhân bóp, xách ở giữa không trung, một cái chớp mắt sau đó, phát động Thôn Thiên Thần Đạo Quyết! !

Chỉ thấy sức mạnh Thiên Đạo cuồn cuộn không dứt bên trong cơ thể của Liệp Thú tinh chủ bị Sở Cuồng Nhân nuốt chửng, sắc mặt Liệp Thú tinh chủ trở nên vô cùng hoảng sợ, đây là lần đầu tiên hắn nghe nói có người có thể nuốt chửng sức mạnh Thiên Đạo.

Chỉ chốc lát.

Thân thể Liệp Thú tinh chủ biến thành một làn sương máu.

Mà sức mạnh Thiên Đạo trong cơ thể của Sở Cuồng Nhân lớn mạnh hơn không ít, mang những thứ này về để giúp tinh vực Thương Khung phát triển nền móng vững chắc.

Chiến trường tinh Thiên Yêu cũng gần như kết thúc, mà Cổ Vô Tình cũng tìm được người sống sót của Cổ gia, giải thích ý định của mình.

Một đám Yêu tộc đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, khom mình hành lễ.

"Đa tạ đại tiên giải cứu."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, cũng không nói nhiều.

Với hắn mà nói, giải cứu những yêu tộc này cũng chỉ là tiện tay mà làm.

"Có phải trong tộc các ngươi có một con Nguyệt Quang Hồ không?"

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía lão tổ Hồ tộc lạnh nhạt hỏi.

Nghe lời hắn nói, lão tổ Hồ tộc biến sắc, cho rằng đối phương đang ngấp nghé Nguyệt Quang Hồ, trong mắt lộ ra vẻ cảnh giác.

Sở Cuồng Nhân quan sát tỉ mỉ, cũng nhìn thấy sắc mặt của lão tổ Hồ tộc thay đổi: "Có vẻ như đây là nơi tiểu hồ ly lớn lên."

"Các hạ quen biết Nguyệt Duyệt?"

"Hiện tại nàng đang ở bên cạnh ta."

"Vậy hiện tại nàng đang ở đâu?"

Bên cạnh, Hồ Tam Nương vội vàng dò hỏi.

"Hiện đang ở Thanh Lan Tiên giới, nàng đang rất mạnh khỏe."

"Thật sao, vậy thì thật sự quá tốt."

Hồ Tam Nương thở dài một hơi.

"Tiểu nha đầu kia có thể gặp được đại tiên, là may mắn của nàng, về sau làm phiền đại tiên chiếu cố." Lão tổ Hồ tộc thành khẩn nói ra.

"Tất nhiên."

Sở Cuồng Nhân gật đầu.

Sau đó, tộc hồ yêu cầm đầu, bắt đầu chỉnh đốn Thiên Yêu cổ tinh.

Lần này Liệp Thú tinh đã tạo ra ra thương tổn cực kỳ lớn cho Thiên Yêu tinh, phần lớn Yêu tộc đã chết trong trận chiến này.

Đoán chừng không nếu không tốn mấy vạn năm, thì khó mà khôi phục.

Mà ở bên trong tinh hệ Thanh Hoàng, ngoại trừ văn minh tu hành như Thiên Yêu tinh, Liệp Thú tinh, thì còn có văn minh tu hành rất cường đại khác.

Thậm chí còn có đạo thống như Thanh Đồng Thiên Đình.

Muốn yên ổn vượt qua thời gian mấy vạn năm... Rất khó.

Đối với chuyện này, Sở Cuồng Nhân cũng hiểu được, đột nhiên hắn có một ý nghĩ, mà ý tưởng này cùng một nhịp thở với tinh vực Thương Khung.

"Di chuyển văn minh?"

Lão tổ Hồ tộc nhướng mày.

"Đúng, tình huống bây giờ của Thiên Yêu tinh, chắc hẳn ngươi cũng đã hiểu rõ, sông núi bị phá hoại, mỗi tấc đất đều chìm xuống, ngay cả Thiên Đạo cũng bị hư hại, nói trắng ra là, Thiên Yêu tinh đã không thích hợp để các ngươi phát triển, chỉ có tiến hành di chuyển văn minh, các ngươi mới có một đường sống."

"Vậy hải di chuyển đến nơi nào?"

"Tinh hệ Tử Kim, tinh vực Thương Khung!" Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, hắn muốn đặt Thiên Yêu tinh trong sự khống chế của đế quốc Thương Khung.

Tinh vực Thương Khung, cũng thật sự là một nơi tốt để phát triển.

Hắn nói ra ý nghĩ của mình với lão tổ Hồ tộc một lần: "Đương nhiên, nếu như các ngươi không muốn, ta cũng sẽ không bắt buộc các ngươi."

Nói thực ra.

Thiên Yêu tinh này, hắn chướng mắt.

Vũ trụ lớn như vậy, nhiều văn minh tu hành như vậy, với thực lực hôm nay của hắn, sau khi về tinh vực Thương Khung hắn cũng có thể tuỳ tiện tìm được một cái tốt hơn.

Hắn ném ra cành ô liu cho lão tổ Hồ tộc, cũng chỉ vì xem mặt mũi của tiểu hồ ly, nên hắn không ngại giúp đỡ một lần.

"Việc này là chuyện rất quan trọng, ta cần thương thảo một phen với thủ lĩnh của Yêu tộc khác, xin đại tiên cho chút thời gian."

"Ừm, có thể."

Hai ngày sau, lão tổ Hồ tộc lập tức nói chuyện này cho các thủ lĩnh Yêu tộc khác trên Thiên Yêu tinh, mọi người quyết định thần phục Sở Cuồng Nhân.

Vừa rồi, là Sở Cuồng Nhân cứu bọn họ.

Thứ hai, với tình huống bây giờ của Thiên Yêu tinh, quả thật cần phải tìm ra một người che chở, mà Sở Cuồng Nhân lại nắm giữ chiến lực cực kỳ mạnh mẽ.

Nếu hắn có thể che chở cho Thiên Yêu tinh, thì không thể tốt hơn.

"Vậy thì đại tiên, chúng ta sẽ tiến hành di chuyển văn minh vào lúc nào."

"Chờ sau khi ta giải quyết xong chuyện với Thanh Đồng Thiên Đình."

Chương 1038: Đồ Sơn Kinh, Cửu Châu Đỉnh, Thanh Đồng Thiên Đình hành động

"Chờ sau khi ta giải quyết xong Thanh Đồng Thiên Đình."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe thấy lời này của hắn, mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Thanh Đồng Thiên Đình là nhân vật gì?

Dưới cái nhìn của bọn họ, đó là nơi được gọi là vô địch bên trong tinh hệ Thanh Hoàng, ai là kẻ địch của bọn họ, cuối cùng đều sẽ biến thành tro bụi.

Nhưng ở trong miệng Sở Cuồng Nhân, nó dường như dễ dàng bị phá hủy.

Cuồng vọng?

Hay là đã có tính toán trước?

Mọi người không hiểu.

"Vô Tình, thay ta đi gửi một tờ chiến thư cho Thanh Đồng Thiên Đình, nói rằng bảy ngày sau tra sẽ tiến về Thanh Đồng Thiên Đình."

"Trừ những kẻ đứng đầu Thiên Đình, những người còn lại, người đầu hàng không giết!"

Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Chiến thư?"

"Đúng, để càng nhiều người biết càng tốt."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Đã quyết định muốn phát triển tinh vực Thương Khung, vậy thì trước hết phải tạo được uy danh cho tính vực Thương Khung, tinh hệ Tử Kim đã không được Sở Cuồng Nhân để ở trong mắt, không sớm thì muộn tinh hệ Thanh Hoàng cũng bị đặt vào trong tầm khống chế.

Vậy thì hắn cũng không ngại cho thế lực của nơi này một số thứ trấn áp họ trước.

Sau này muốn thu phục cũng dễ dàng.

Rất nhanh, Cổ Vô Tình phát ra chiến thư, mà cách hắn phát chiến thư cũng vô cùng đơn giản dễ hiểu, trực tiếp tìm một thế lực phụ thuộc Thanh Đồng Thiên Đình, sau đó dùng thanh thế to lớn tiêu diệt bọn họ.

Chuyện này, khiến cho hơn phân nửa văn minh tu hành, đạo thống ở tinh hệ Thanh Hoàng đều biết việc Sở Cuồng Nhân sắp khiêu chiến Thanh Đồng Thiên Đình.

Nhưng mà, cái tên Sở Cuồng Nhân này vẫn hết sức xa lạ đối với người ở tinh hệ Thanh Hoàng, đối với trận chiến này, rất là hiếu kỳ.

"Sở Cuồng Nhân này là người thế nào, dám khiêu chiến Thanh Đồng Thiên Đình?"

"Không biết, nhưng nếu đã dám làm ra loại chuyện này, chắc chắn ít nhất cũng ở đẳng cấp thiên tiên, bằng không chỉ là đang tự tìm đường chết."

"Chậc chậc, những năm này, Thanh Đồng Thiên Đình phát triển quá nhanh, trêu chọc không ít đối thủ, thành cái đinh trong mắt không ít người."

"Ngu xuẩn, nghe đồn chủ nhân của Thanh Đồng Thiên Đình đã tiếp cận cảnh giới Địa Tiên, khiêu chiến hắn, có thực lực kia sao?"

Bên trong Thiên Yêu tinh.

Lão tổ Hồ tộc tìm được Sở Cuồng Nhân, sau đó lấy ra một vật, đó là một cái đỉnh nhỏ loang lổ vết rỉ, lớn chừng bàn tay.

Và một thẻ ngọc màu trắng.

"Đại tiên, đây là đồ mà phụ thân Nguyệt Duyệt lưu lại, xin đại tiên thay ta giao lại cho nàng." Lão tổ Hồ tộc nói ra.

Sở Cuồng Nhân hơi hiếu kỳ: "Đây là vật gì?"

"Chúng ta cũng không biết, chỉ biết phụ thân Nguyệt Duyệt từng nói qua, hai món đồ này, nhất là cái thẻ ngọc màu trắng này, chỉ khi Nguyệt Duyệt đạt đến cảnh giới Đạo Chủ, mới có thể giao lại cho nàng."

"Nhưng mà, chúng ta còn chưa kịp giao cho nàng, nàng cũng đã tự trốn đi, hiện tại chỉ có thể xin đại tiên thay chúng ta giao lại."

Sở Cuồng Nhân nhìn hai món đồ trong tay, trong lòng hiếu kỳ.

Hắn để Toàn Tri Chi Linh phân tích một phen.

Khi có được kết quả, lại khiến hắn hết sức kinh ngạc.

Bởi vì hai món đồ này đều có lai lịch lớn.

Trong đó, bên trong thẻ ngọc màu trắng kia có ghi lại một phần tiên kinh cấp bậc Đại La, nhưng khi so với Thượng Thanh Linh Bảo Kinh vẫn kém hơn một chút.

Tên của nó là, Đồ Sơn Kinh!

"Đồ Sơn Kinh... Đồ Sơn, một trong những tộc Cửu Vĩ Hồ của Hòa Thị tộc trong truyền thuyết Tiên Cổ, chẳng lẽ tiểu hồ ly và phụ thân của nàng cũng có nguồn gốc từ mạch này sao?" Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ.

"Còn về cái đỉnh nhỏ này..."

Sở Cuồng Nhân nhìn đỉnh nhỏ loang lổ vết rỉ, lớn chừng bàn tay ở trong tay không khỏi lộ ra sắc mặt khác thường, bởi vì cái đỉnh nhỏ này, lai lịch cũng không tầm thường.

Thậm chí càng có lai lịch hơn cả Đồ Sơn Kinh.

Đây là... Một trong Cửu Châu Đỉnh!

Trong truyền thuyết Cổ lão, Nhân tộc ở Tiên giới trong lịch sử từng xuất hiện những Nhân Hoàng có công tích vĩ đại, mà trong đó có một vị, từng thu thập tinh thiết trong thiên hạ, chế tạo ra chín đại đỉnh bình ổn cho khí vận của Nhân tộc.

Vị Nhân Hoàng kia tên là Vũ Hoàng.

Cửu đỉnh mà hắn chế tạo ra, cũng được gọi là đại vũ cửu đỉnh, lại bởi vì lúc ấy lãnh địa của Nhân tộc chia làm Cửu Châu, mỗi cửu đỉnh đại diện cho khí vận một châu, cho nên cũng được gọi là Cửu Châu Đỉnh!

Bây giờ đỉnh nhỏ loang lổ vết rỉ đang ở trong tay Sở Cuồng Nhân chính là một trong các chí bảo giữ vững khí vận của Nhân tộc danh chấn thiên hạ của Tiên giới ngày xưa, Cửu Châu Đỉnh!

Ký Châu Đỉnh của Cửu Châu!

"Đồ Sơn, Cửu Châu Đỉnh, trong truyền thuyết Vũ Hoàng từng kết thân với một vị Đồ Sơn Cửu Vĩ Hồ, hiện tại Đồ Sơn tiên kinh, Vũ Hoàng Cửu Châu Đỉnh cùng nhau xuất hiện, thật đúng là có chút thú vị." Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Đồ Sơn Kinh, hắn cũng không tính lĩnh hội.

Hắn có Dao Trì Tiên Kinh, Thượng Thanh Linh Bảo Kinh trong tay, đã đủ cho hắn dùng, hơn nữa, đây là đồ vật của tiểu hồ ly.

Còn về Ký Châu Đỉnh, hiện tại vật này bị tổn hại nghiêm trọng, không có chút thần uy nào trong truyền thuyết, muốn chữa trị, không phải một chuyện dễ dàng.

Sở Cuồng Nhân cho rằng trình độ luyện khí của bản thân không tầm thường, nhưng muốn chữa trị cho Cửu Châu Đỉnh cũng không phải chỉ dựa vào trình độ luyện khí là đủ.

Chí bảo giữ vững khí vận cho Nhân tộc, điều kiện chữa trị nó cực kỳ khắc nghiệt, cần có lượng lớn khí vận của Nhân tộc để tẩm bổ mới được.

"Ta là Nhân Vương của tinh vực Thương Khung, người mang khí vận của Nhân tộc, chỉ cần đế quốc không ngừng lớn mạnh, có thể chữa trị vật này."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

.

Hắn lại có thêm một lý do phát triển tinh vực Thương Khung.

...

Trong vũ trụ bao la.

Một tòa cung điện rộng rãi, khổng lồ lơ lửng bên trong chòm sao, từng dòng đạo văn xen lẫn, quang huy chuyển động, cực kỳ không tầm thường.

Mà bên ngoài cung điện, có 1 triệu chiến thuyền, tu sĩ nhiều vô số kể.

Trong cung điện.

Một nam tử trung niên cầm trong tay một quyển trục, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh: "Tốt, Thanh Đồng Thiên Đình xưng bá tinh hệ Thanh Hoàng nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên có người tuyên chiến với chúng ta."

Người này là đại nguyên soái của Thanh Đồng Thiên Đình.

Là tiên nhân gần với chủ nhân của Thanh Đồng Thiên Đình.

"Truyền lệnh, bảo tất cả các tướng sĩ chuẩn bị tốt, nếu người này dám phạm tới Thiên Đình, vậy thì giết chết hắn ngay tại chỗ cho ta!"

Đại nguyên soái Thanh Đồng lạnh giọng nói ra, một ngọn thần hỏa cháy lên trong tay của hắn, quyển trục kia hóa thành tro tàn trong chớp mắt.

"Đại nguyên soái, ta nguyện ý mang binh tiến đánh, hủy diệt người này, Thiên Yêu tinh, và dư nghiệt của Cổ gia!"

Một tướng lãnh đi tới nói ra.

Đại nguyên soái khoát khoát tay, nói: "Người này nói bảy ngày sau sẽ tự mình đến Thiên Đình, vậy thì chỉ cần chờ ở chỗ này, chờ bảy ngày sau hắn đến, từ nơi này xuất binh đến Thiên Yêu tinh cũng tốn khoảng thời gian tương tự, nếu qua bảy ngày, hắn còn chưa tới, thì khi đó lại xuất binh cũng không muộn."

"Hơn nữa, hiện tại chủ thượng đang bế quan để xông vào cảnh giới Địa Tiên, hiện chính là tình thế ngàn cân treo sợi tóc, không nên xuất thủ, nên tập trung lực lượng thủ hộ, có lẽ đây là kế điệu hổ ly sơn của người kia cũng nên."

Đại nguyên soái trầm ngâm một hồi từ từ nói ra.

Mọi người cảm thấy có lý, ào ào gật đầu.

"Đại nguyên soái nói rất đúng."

"Đúng vậy, suýt nữa liền trúng phải kế sách của người này."

"Đại nguyên soái đã trải qua nhiều trận chiến, dụng binh như thần, tiểu tâm tư kia của Sở Cuồng Nhân, ở trước mặt đại nguyên soái, căn bản không hề có tác dụng, cho dù người này tính kế đủ kiểu, cũng chỉ là uổng phí tâm cơ mà thôi."

Sau một trận thổi phồng, mọi người bắt đầu vận chuyển.

Từng tầng từng tầng binh lực được bài trí, canh giữ toàn bộ Thanh Đồng Thiên Đình kín đến mức không kẽ hở, theo tình báo đưa tới, Sở Cuồng Nhân ít nhất là một vị tiên nhân, hơn nữa còn mạnh hơn so với lão tổ Cổ gia ngày xưa.

Dù thế nào thì đại nguyên soái cũng vô cùng coi trọng.

Ít nhất, hắn sẽ không tự đại đến mức chuyện gì cũng không chuẩn bị.

Rất nhanh.

Kỳ hạn bảy ngày sắp tới.

Bên ngoài Thanh Đồng Thiên Đình, các đại thế lực bên trong tinh hệ Thanh Hoàng đều tụ tập ở đây, đều đang mong mỏi và trông mong, chờ Sở Cuồng Nhân xuất hiện.

Tất cả mọi người muốn nhìn một chút, người dám tuyên chiến với Thanh Đồng Thiên Đình đến tột cùng là người thế nào, phải chăng là kẻ có ba đầu sáu tay.

Chương 1039: Nếu ta không đồng ý, ai dám ngông cuồng xưng tôn, một kiếm chi uy

Bên ngoài Thanh Đồng Thiên Đình.

Hàng triệu chiến thuyền được phân bố từng lớp, hóa thành chín tuyến phòng thủ, mà trên mỗi tuyến phòng thủ đều có tiên nhân cường đại trấn giữ.

Đội quân như vậy, cho dù là các tiên nhân đứng đầu ở tinh hệ Thanh Hoàng liên hợp lại cũng không nhất định có thể đột phá được.

Mà ở nơi cực xa, bên trong chòm sao, có vô số tu sĩ tụ tập ở chỗ này, những người này đều vì chú ý tới trận chiến này nên mới tới đây.

Đạo thống có danh tiếng bên trong tinh hệ Thanh Hoàng đều tụ tập ở đây.

Tất cả mọi người muốn nhìn một chút, Sở Cuồng Nhân kia đến tột cùng là kẻ ba đầu sáu tay nào, mà lại dám khiêu chiến Thanh Đồng Thiên Đình.

"Nghe nói thực lực của Sở Cuồng Nhân này cực kỳ cường đại, đệ nhất kiếm tiên Triệu Võ Cảnh ở trước mặt đối phương, ngay cả một chiêu cũng không tiếp nổi."

"Thật hay giả? Kinh khủng như vậy sao?"

"Việc này do đông đảo Yêu tộc ở trên Thiên Yêu tinh tận mắt nhìn thấy, chắc chắn 100%, hơn nữa Thanh Đồng Thiên Đình bày ra thế trận lớn như vậy, hiển nhiên cũng vô cùng coi trọng Sở Cuồng Nhân này."

"Ha, cho dù chiến lực của Sở Cuồng Nhân này thật sự ở phía trên Triệu Võ Cảnh, thế nhưng nếu đối mặt với thiên quân vạn mã này của Thanh Đồng Thiên Đình, hắn có thể nhấc lên được bao nhiêu sóng gió chứ? Trong trận chiến này, hắn chắc chắn thất bại."

"Đúng là như thế."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Có không ít người cũng không coi trọng Sở Cuồng Nhân.

Mà dưới sự chú ý của hàng vạn người.

Nơi xa, bỗng nhiên có từng chiếc từng chiếc chiến thuyền bay đến từ trong không trung, mà trên những chiến thuyền kia lít nha lít nhít Yêu tộc.

Trong đó trên một chiến thuyền cầm đầu, đứng trên đấy đều là một tộc hồ yêu, Cổ Vô Tình, những người sống sót của Cổ gia.

Tuyến phòng thủ thứ nhất của Thanh Đồng Thiên Đình, người trấn giữ là một ông lão mặc áo trắng, lão giả cầm thương, có loại khí thế lẫm liệt không thể xâm phạm.

"Yêu tộc, còn có dư nghiệt của Cổ gia, không nghĩ tới vậy mà tất cả các ngươi lại đầu hàng một ngoại nhân không biết rõ lai lịch, hơn nữa còn dám tới tấn công Thanh Đồng Thiên Đình ta, các ngươi là đang muốn tìm chết sao!"

Ông lão mặc áo trắng lạnh giọng nói ra.

Cổ Vô Tình lạnh nhạt nói: "Tiên sinh nói, ngoại trừ những người đứng đầu của Thanh Đồng Thiên Đình, còn người đầu hàng sẽ không giết, các ngươi có muốn đầu hàng không?"

Nghe thấy lời của hắn, ông lão mặc áo trắng cười ha ha: "Dư nghiệt của Cổ gia, não các ngươi có vấn đề rồi sao, ai cũng nhìn thấy rõ ràng, Thanh Đồng Thiên Đình ta có 1 triệu chiến thuyền, thiên binh thiên tướng cũng nhiều vô số kể!"

"Chưa nói tới còn có tiên nhân trấn giữ, đại nguyên soái và chủ thượng còn là cường giả đứng đầu tinh hệ Hùng Bá Thanh Hoàng, còn các ngươi thì sao? Mấy chiếc chiến thuyền, tiên nhân không có bao nhiêu, Thanh Đồng Thiên Đình ta, độc tôn vũ trụ, làm sao có thể để một đám vớ va vớ vẩn như các ngươi dễ dàng rung chuyển?"

Ông lão mặc áo trắng lớn tiếng nói.

Khí tức tiên nhân kinh khủng được phóng ra, bao phủ bốn phương tám hướng, rung chuyển chòm sao bốn phía, vô số thiên binh trên chiến thuyền ở phía sau hắn cũng liên tiếp phóng thích khí tức, mặt mũi tràn đầy vẻ kiêu ngạo.

Còn có đối với đám người Cổ Vô Tình thì khinh miệt, khinh thường.

Nhưng lúc khí tức của ông lão mặc áo trắng tràn ngập tinh không, một luồng khí tức còn kinh khủng lẫm liệt hơn hắn nở rộ, trấn áp bát hoang!

"Độc tôn vũ trụ? Nếu ta không đồng ý, trong thiên hạ này, người nào dám ở trước mặt ta, ngông cuồng xưng tôn? ! !"

Một giọng nói lạnh nhạt vang vọng tinh không, cuốn theo làn sóng dao động tiên nguyên cuồn cuộn, giống như thuỷ triều đánh thẳng vào chòm sao ở bốn phía.

Trong nháy mắt, khí tức của ông lão mặc áo trắng bị áp chế.

Sắc mặt của vô số thiên binh kia cũng đại biến.

Giờ khắc này, bọn họ cảm thấy dường như trên người bị một ngọn núi cổ đại không nhìn thấy đè ép, thân thể run rẩy, giống như lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Có vài binh lính thậm chí còn nằm trên mặt đất.

"Dạng khí tức này..."

Mọi người quan sát trận chiến cũng không nhịn được hơi co rụt đồng tử, mặt mũi tràn đầy vẻ ngưng trọng.

Trên chiến thuyền.

Một thanh niên áo trắng đi ra, mái tóc màu mực của người thanh niên dài đến thắt lưng, đôi mắt như sao Nhược Hàn, trong cử chỉ của hắn toát ra khí chất bất phàm.

Tốc độ của hắn nhẹ nhàng, chậm chạp, không nhanh không chậm.

Nhưng mỗi bước đi, uy áp khủng bố bao phủ tinh không kia lại mạnh hơn một phần, mỗi bước đi dường như đều như giẫm lên trái tim mọi người, khiến lòng của mọi người nhói lên một cách điên cuồng.

Nơi cực xa.

Trong cung điện của Thanh Đồng Thiên Đình rộng rãi.

Một nam tử trung niên mặc áo giáp màu xanh đột nhiên mở hai mắt ra nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, ánh mắt xuyên thấu ngàn tỉ dặm hư không, vô số ngôi sao, trực tiếp rơi trên người của kẻ mặc bạch y có khí chất siêu thoát kia.

"Sở Cuồng Nhân... Đúng là không tầm thường!"

"So với lão tổ Cổ gia năm đó, thực lực của người này quả thật là mạnh hơn, hoàn toàn có tư cách làm kẻ địch của Thanh Đồng Thiên Đình, nhưng ta bày ra chín tuyến phòng thủ, cho dù là ngươi, cũng sẽ phải tốn không ít thời gian để đột phá, cho đến lúc đó, khi ngươi đến trước mặt ta thì còn lại mấy phần lực chiến chứ?"

Nam tử trung niên, cũng chính là đại nguyên soái từ tốn nói.

Đối với trận chiến này, hắn đã nắm chắc bảy tám phần.

Vì đối phó với Sở Cuồng Nhân, bên trong chín tuyến phòng thủ kia, hắn bố trí trùng trùng điệp điệp sát trận, vận dụng số lượng lớn nhân thủ, mà một khi những sát trận này bạo phát, chu dù là chính hắn, cũng sẽ phải cửu tử nhất sinh.

Sở Cuồng Nhân mạnh hơn, chắc chắn sẽ bị thương nặng!

Ít nhất, hắn là nghĩ như vậy.

Mà giờ khắc này.

Bên ngoài tuyến phòng thủ thứ nhất.

Sở Cuồng Nhân xuất hiện, vì hắn phát ra khí tức khủng bố khiến cho mọi người choáng váng, rung động.

Cổ Vô Tình chắp tay nói: "Tiên sinh."

"Gặp qua tiên sinh." Những người còn lại và Yêu tộc cũng vội vàng khom người hành lễ, cũng gọi Sở Cuồng Nhân là tiên sinh như Cổ

Vô Tình.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, tiếp đó đứng lơ lửng trên không, nhìn vô số chiến thuyền, thiên binh trước mắt, lạnh nhạt nói: "Một cơ hội cuối cùng, người đầu hàng sẽ không bị giết, chấp mê bất ngộ, ắt phải trả giá!"

"Xem ra ngươi chính là Sở Cuồng Nhân, thực lực này, khí thế kia, quả nhiên đủ để ngông cuồng, nhưng coi như ngươi mạnh hơn, cũng nhất định phải chết dưới hỏa lực của 1 triệu chiến thuyền của Thiên Đình ta, tất cả mọi người, giết cho ta! !"

Ông lão mặc áo trắng lớn tiếng nói.

Nhất thời, từng chiếc từng chiếc chiến thuyền trong tinh không bộc phát ra dao động năng lượng, từng đạo từng đạo chùm sáng năng lượng như mưa to bắn về phía Sở Cuồng Nhân.

Uy thế mạnh mẽ kia, rung động tinh không.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không thèm để ý chút nào.

"Xem ra, các ngươi lựa chọn con đường tồi tệ nhất."

Đối mặt với vô số chùm sáng năng lượng, chỉ thấy hắn ngưng tụ kiếm chỉ, tiên nguyên trong cơ thể gào thét mà ra, chớp mắt hóa thành một đạo kiếm ảnh khổng lồ màu tím!

Kiếm ảnh này, phóng lên tận trời!

Quanh thân kiếm ảnh có vô số kiếm khí vờn quanh, hình thành một cỗ cuồng phong kiếm khí kinh khủng, kiếm ảnh còn chưa rơi xuống, cuồng phong kiếm khí kia cũng đã gào thét mà ra, bao phủ ngàn tỉ dặm, làm vỡ vụn vô số chùm sáng năng lượng.

Tất cả mọi người thấy cảnh này, nhịn không được chấn động theo!

"Cái này, đây là sức mạnh gì vậy? !"

"Chỉ cần tiêu tán một vài kiếm khí đã khiến cho đòn tấn công của chiến thuyền tan rã, đến tột cùng hắn là tiên nhân ở phẩm cấp nào? !"

"Kinh khủng! !"

Đồng tử của người quan sát trận chiến đang điên cuồng run rẩy.

Bọn họ không thể tưởng tượng nổi, nếu như một kiếm này chém xuống, uy lực của nó sẽ mạnh bao nhiêu, sẽ tạo tra sức tàn phá kinh khủng cỡ nào.

Loại sức mạnh kia, khiến tất cả bọn họ đều phải ngước nhìn!

"Chém!"

Chỉ nghe hắn lạnh nhạt quát lên!

Kiếm chỉ của Sở Cuồng Nhân chém về phía hư không.

Trong chốc lát, kiếm ảnh khủng bố xẹt qua bầu trời, chém xuống, kiếm phong lướt qua, hư không vỡ tan, kiếm khí kéo theo cuồng phong trong không gian bao phủ tinh không!

"Cản lại cho ta!"

Ông lão mặc áo trắng điên cuồng gào thét, thúc giục tiên nguyên đến cực hạn, nhưng dưoi kiếm khí, hắn quá yếu đuối.

Trong nháy mắt, khi tiếp xúc với kiếm khí, ông lão mặc áo trắng ngã xuống!

Không chỉ có là hắn.

Từng chiếc từng chiếc chiến thuyền, thiên binh cũng bị kiếm khí tác động, tất cả đều biến thành đống đổ nát trong vũ trụ, vô số tu sĩ tan thành mây khói!

Tuyến phòng thủ thứ nhất, phá!

Nhưng vẫn chưa xong!

Uy thế mạnh mẽ của kiếm ảnh, vượt qua sự tưởng tượng của mọi người, sau khi chém vỡ tuyến phòng thủ thứ nhất, tiếp tục đánh về phía tuyến phòng thủ ở phía sau!

Chương 1040: Ba kiếm phá vỡ chín tuyến phòng thủ, ta đã tới, ngươi đợi gì, còn không mau nhận lấy cái chết.

Kiếm ảnh xẹt qua bầu trời, chém xuống, tiến quân thần tốc!

Sau khi tuyến phòng thủ thứ nhất tan vỡ, kiếm khí như được bao bọc trong cuồng phong vô biên vô tận, chém về phía tuyến phòng thủ thứ hai! !

Mà đám quân đội trấn thủ trên tuyến phòng thủ thứ hai nhìn thấy kiếm ảnh to lớn từ phía xa lướt đến, sắc mặt nhất thời trở nên vô cùng trắng bệch.

"Không tốt!"

"Nhanh, mau mở đại trận phòng ngự!"

Chỉ thấy từng chiếc chiến thuyền xếp thành một trận pháp kỳ lạ.

Đột nhiên, một lồng ánh sáng to lớn hình thành.

Nhưng kiếm ảnh rơi xuống, chỉ trong một cái chớp mắt, đại trận phòng ngự này giống như tờ giấy mỏng, trong chớp mắt liền bị tan rã, xé rách.

Từng chiếc chiến thuyền, toàn bộ sụp đổ, hóa thành đống đổ nát trong vũ trụ.

Tiên nhân trấn giữ, cũng trực tiếp ngã xuống.

Kiếm ảnh vẫn thế như chẻ tre, chém về phía tuyến phòng thủ thứ ba.

Nương theo vô số tiếng vang.

Tuyến phòng thủ thứ ba, cũng bị phá vỡ như tuyến phòng thủ thứ nhất, thứ hai, mà lúc này, sức mạnh của kiếm ảnh đã suy yếu đi rất nhiều.

Xa xa, Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, lại một đạo kiếm ảnh được ngưng tụ, theo quỹ đạo của kiếm ảnh vừa đánh ra, ngang nhiên chém ra!

Đạo kiếm ảnh thứ nhất đánh vào phía trên tuyến phòng thủ thứ tư. Tuyến phòng thủ thứ tư bị tan rã hơn phân nửa.

Mà kiếm ảnh, cũng sụp đổ theo.

Thế nhưng không đợi đội quân trấn thủ nơi đây buông lỏng một hơi, đạo kiếm ảnh thứ hai giống như tiếp sức, đột nhiên lao tới!

Mà đạo kiếm ảnh này, sức mạnh không hề bị suy yếu!

Ầm! ! Tuyến phòng thủ thứ tư, tan rã!

Đạo kiếm ảnh thứ hai hướng thẳng về tuyến phòng thủ thứ năm, chém tới!

"Làm sao có thể để ngươi dễ dàng đánh nát Thanh Đồng Thiên Đình của ta như vậy! Phục Long Thần Đao Trảm! !"

Tiên nhân trấn giữ ở tuyến phòng thủ thứ năm nổi giận gầm lên một tiếng, sử dụng bí pháp cưỡng ép nâng cao thực lực, chém ra một đao!

Đao kình như rồng, uy thế dồi dào!

Nhưng dưới sự va chạm của hai luồng sức mạnh, long ảnh trong nháy mắt sụp đổ, căn bản không ngăn cản được kiếm ảnh tới gần!

Tuyến phòng thủ thứ năm, phá!

Tuyến phòng thủ thứ sáu, cũng phá!

Ở nơi xa, Sở Cuồng Nhân lại chém ra một kiếm!

Sau khi sức mạnh của đạo kiếm ảnh thứ hai hao hết, đạo kiếm ảnh thứ ba theo sát phía sau, liên tiếp chém vỡ ba tuyến phòng thủ sau cùng!

Mà kiếm khí còn sót lại, hướng về phía Thanh Đồng Thiên Đình!

Trong cung điện rộng rãi của Thanh Đồng Thiên Đình, vô số đạo văn quang mang tách ra, hình thành một kết giới to lớn, ngăn chặn kiếm khí còn lại.

Trong kết giới, sắc mặt của đại nguyên soái Thiên Đình vô cùng khó coi.

Ba kiếm!

Chỉ trong ba kiếm!

Ba kiếm xuyên thủng chín tuyến phòng thủ, phá hủy hàng triệu chiến thuyền, giết chết vạn tu sĩ, và dàn ra sát trận trùng trùng điệp điệp mà hắn bày ra! !

"Thực lực của gia hỏa này, vậy mà lại cường đại đến mức độ này!"

"Rốt cuộc hắn có lai lịch gì? !"

Đại nguyên soái cảm thấy sợ hãi.

Hắn từng trải qua nhiều trận chiến, tung hoành ngang dọc chiến trường, cho tới bây giờ chưa từng sợ hãi, nhưng hiện tại, hắn thực sự cảm thấy hoảng sợ! !

Trong vũ trụ, vô số xác chiến thuyền nổi lơ lửng, một lượng lớn mảnh vỡ của tinh cầu do bị tàn phá, nhìn giống như nghĩa trang, vùi lấp vô số tu sĩ.

Tĩnh!

Yên tĩnh như chết!

Bên ngoài Thanh Đồng Thiên Đình, các tu sĩ đến quan sát trận chiến cũng nhịn không được mà run sợ, khủng hoảng, cảm thấy không thể tin nổi đối với một màn trước mắt.

Ba kiếm giết chết hàng vạn thiên binh và một triệu chiến thuyền!

Sức mạnh to lớn này là như thế nào đây? !

"Ma quỷ, hắn nhất định là ma quỷ!"

"Trốn, mau trốn đi."

Bên trong chín tuyến phòng thủ, đám binh sĩ may mắn sống sót kia nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, lâm vào cơn khủng hoảng trước nay chưa có.

Nhất thời, tất cả mọi người giống như nổi điên mà chạy trốn khắp nơi.

Đối với những người này, Sở Cuồng Nhân không thèm để ý chút nào.

Một đám tàn binh bại tướng, không có bất kỳ giá trị gì để giết, từ nay về sau, những người này nếu như gặp lại hắn, chỉ sợ trước tiên là bị hù chết khiếp.

"Quái, quái vật!"

Ở phía xa, các tu sĩ quan sát trận chiến kia cũng không khỏi sửng sốt.

Phần lớn bọn họ vốn cho rằng chắc chắn Sở Cuồng Nhân tuyên chiến với Thanh Đồng Thiên Đình sẽ phải chết, nhưng hiện tại xem ra...

Người gặp nguy hiểm không phải Sở Cuồng Nhân!

Là Thanh Đồng Thiên Đình!

Lão tổ Hồ yêu, Cổ Hình, đám người Cổ gia nhìn thấy sức mạnh của Sở Cuồng Nhân như thế, tinh thần của bọn họ được nâng lên rất nhiều, kiên định hơn mà đi theo.

"Đi thôi."

Sở Cuồng Nhân trở lại trên chiến thuyền, từ tốn nói.

"Dạ, tiên sinh."

Cổ Vô Tình lái chiến thuyền hướng về phía Thanh Đồng Thiên Đình.

Mà Sở Cuồng Nhân từng bước ép sát, mọi người bên trong Thanh Đồng Thiên Đình cũng lâm vào khủng hoảng trước nay chưa từng có.

Ba kiếm kia của Sở Cuồng Nhân, đánh tan phần lớn tinh thần chiến đấu của mọi người.

"Tỉnh táo lại cho ta."

Đại nguyên soái hừ lạnh một tiếng, trấn định đám người đang hốt hoảng: "Chúng ta còn chưa thua đâu, Thanh Đồng Thiên Đình ta, còn có át chủ bài!"

"Đi, mở đại trận Cửu Long ra!"

"Ta phải dùng đại trận Cửu Long, đánh chết người này! !"

Giọngđiệu của Đại nguyên soái lạnh như băng nói, nghe được lời này của hắn, các tu sĩ Thanh Đồng Thiên Đình đang hốt hoảng lúc này mới khôi phục lại lòng tin.

"Đúng, không sai, chúng ta còn có đại trận Cửu Long, đây là bí mật nhiều năm của Thanh Đồng Thiên Đình ta, nhất định có thể giết người này!"

"Nhanh, nhanh đi chuẩn bị!"

Lúc Thanh Đồng Thiên Đình mới bắt đầu thành lập, đã bố trí một tòa tiên trận!

Tiên trận này, uy lực cực mạnh, một khi mở ra, từ một vị tiên nhân bình thường đều có cơ hội đánh giết cửu phẩm tiên nhân!

Cửu phẩm tiên nhân?

Ở tinh hệ Thanh Hoàng, chỉ có chủ nhân của Thanh Đồng Thiên Đình là cửu phẩm tiên nhân, còn lại những tiên nhân khác, trên cơ bản tam phẩm cũng không có.

Cho nên, chủ nhân của Thanh Đồng Thiên Đình cũng được mệnh danh là kỳ tài bậc nhất trong lịch sử của Thanh Đồng Thiên Đình.

"Đại nguyên soái, hiện tại chủ thượng đang bế quan, điều khiển đại trận Cửu Long, đánh giết Sở Cuồng Nhân, nhờ cả vào ngươi."

"Đúng vậy."

"Chúng ta nguyện đi theo đại nguyên soái, đồng lòng kháng địch!

Những người này, trên cơ bản đều là những kẻ đứng đầu của Thanh Đồng Thiên Đình, mà Sở Cuồng Nhân cũng đã nói, ngoại trừ những kẻ đứng đầu của Thanh Đồng Thiên Đình, những người còn lại nếu đầu hàng cũng sẽ không chết, nói cách khác, Sở Cuồng Nhân sẽ giết tất cả nhóm những kẻ đứng đầu này.

Mà về chuyện chạy trốn?

Bọn họ không phải là không nghĩ tới.

Nhưng, chỉ sợ bọn họ vừa hành động, không cần Sở Cuồng Nhân động thủ, vị đại nguyên soái Thiên Đình này sẽ chém chết bọn họ trước.

Cho nên hiện tại bọn họ chỉ có thể liều một phen với Sở Cuồng Nhân.

Đùng! !

Bên ngoài Thiên Đình, truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Kết giới bao phủ Thiên Đình điên cuồng chấn động.

"Đến rồi! !"

Ánh mắt của Đại nguyên soái trầm xuống.

Chỉ thấy trên bầu trời Thiên Đình, từng chiếc chiến thuyền bay lên không trung, phát ra vô số tia sáng, điên cuồng công kích kết giới Thiên Đình.

Nhưng mà, kết giới Thiên Đình cực kỳ kiên cố, mặc cho những chiến thuyền này có tấn công như thế nào, ngoại trừ chấn động, cũng không gây ra thương tổn.

Mọi người thấy thế, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đại nguyên soái lại không cảm thấy lạc quan chút nào, bởi vì so với những chiến thuyền này, uy hiếp thực sự còn chưa xuất hiện.

Đột nhiên, tất cả đòn tấn công từ chiến thuyền đều ngừng lại.

Toàn bộ tinh không đột nhiên trở nên an tĩnh.

Mà bên trong bầu không khí này, một bóng người mặc bạch y từ từ hạ xuống từ trong không trung, một luồng khí tức vô cùng kinh khủng, tràn ngập bên trong bóng dáng này.

Tất cả mọi người gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh này, đồng tử run rẩy.

Sở Cuồng Nhân từ trên trời giáng xuống, mũi chân từ từ rơi vào phía trên kết giới bảo vệ Thanh Đồng Thiên Đình, sau đó kèm theo một tiếng đùng lớn, toàn bộ Thiên Đình lâm vào chấn động trước nay chưa từng có.

Kết giới không thể phá vỡ kia bởi vì bước chân của Sở Cuồng Nhân mà điên cuồng run rẩy, từng vết nứt lan ra, khi tiếng ầm ầm vang lên, vỡ tan giống như một chiếc gương thành vô số điểm sáng...

Sau khi kết giới vỡ vụn, Sở Cuồng Nhân đáp xuống trên mặt đất Thiên Đình.

Cung điện rộng rãi trực tiếp sụp đổ hơn phân nửa, năng lượng cuồng bạo quét ra, đánh tất cả tu sĩ Thiên Đình đều bay ra ngoài.

Tu vi yếu hơn một chút, nổ tung chết ngay tại chỗ.

"Ta đã tới, ngươi còn đợi gì mà không mau nhận lấy cái chết? !"

Chương 1041: Phá Cửu Long Trận, chém chết chủ nhân của Thanh Đồng Thiên Đình, quá yếu

"Ta đã tới, ngươi còn đợi gì mà không mau nhận lấy cái chết? !"

Lời nói hời hợt xen lẫn sự cuồng ngạo không ai bì nổi!

Một câu, liền quyết định kết cục của Thanh Đồng Thiên Đình.

Sắc mặt của mọi người vô cùng âm trầm, trong lòng còn có sợ hãi, qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp sự tồn tại gặp kinh khủng như thế này.

Khí thế bậc này, khiến bọn họ chỉ có thể ngước nhìn!

Dù đã chinh chiến vô số, đại nguyên soái không sợ gặp cảnh lâm nguy cũng không nhịn được hít sâu một hơi, đè xuống sự sợ hãi trong lòng.

Chỉ thấy hắn nổi giận gầm lên một tiếng, lập tức trong tay có thêm một thanh trường thương trắng bạc, từng đạo từng đạo quang văn trên áo giáp màu xanh lưu chuyển.

"Hươu chết vào tay ai, còn chưa biết được! !"

Đại nguyên soái nổi giận gầm lên một tiếng, trực tiếp nện một thương lên mặt đất.

Nhất thời, dường như phát động một loại cơ chế nào đó, vô số đạo văn khuếch tán ra, bao phủ toàn bộ Thanh Đồng Thiên Đình.

Linh khí hỗn tạp trong vũ trụ đột nhiên điên cuồng vọt tới, hội tụ ở Thanh Đồng Thiên Đình, dung hợp với đạo văn, hóa thành chín con long ảnh!

Tiếng rồng gầm, vang vọng đất trời!

"Cái kia, đó là đại trận Cửu Long của Thanh Đồng Thiên Đình!"

Bên trong đám người quan sát trận chiến, có người nhịn không được ngạc nhiên, hô lên một tiếng.

"Nghe đồn bên trong Thanh Đồng Thiên Đình có một tiên trận tấn công tuyệt thế vô song, nhưng nhiều năm qua chưa từng có ai nhìn thấy, vốn cho rằng là giả, không nghĩ tới đại trận Cửu Long này thật sự tồn tại! !"

"Uy áp này, mạnh hơn tiên nhân tầm thường rất nhiều."

"Thật là khủng khiếp!"

"Thanh Đồng Thiên Đình không hổ là Thanh Đồng Thiên Đình, lai lịch quả nhiên không tầm thường, chỉ riêng đại trận này cũng đã hơn đại quân có hàng tỷ người."

Mọi người không khỏi kinh thán.

Mà mấy người lão tổ Hồ tộc, Cổ Hình cũng không khỏi lộ ra vẻ lo lắng.

"Tiên sinh không có vấn đề sao?"

Cổ Hình nói ra.

Bên cạnh hắn, Cổ Vô Tình cười nhạt một tiếng: "Tin tưởng tiên sinh, một cửu long trận không quan trọng, không đáng nhắc đến."

Trong số người ở chỗ này, hắn hiểu rõ thực lực của Sở Cuồng Nhân nhất.

Đại trận Cửu Long này, có thêm mấy cái cũng không làm nên chuyện gì.

Bên trong Thanh Đồng Thiên Đình.

Chín cặp con ngươi uy nghiêm của rồng nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, long uy khủng bố, điên cuồng lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Dưới uy thế này, tiên nhân bình thường cũng nhịn không được mà run lên.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như lúc ban đầu: "Ta đã giết không ít Chân Long, huống chi chỉ là vài long ảnh như ngươi."

Hắn tiến tới một bước, tiên nguyên dồi dào như thác nước đổ

xuống.

Vài long ảnh đứng mũi chịu sào, trong nháy mắt sụp đổ!

Mà đại nguyên soái điều khiển trận pháp này cũng nhận lấy phản kích trong nháy mắt, trực tiếp phun ra một ngụm máu, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

"Tại sao có thể như vậy! !"

"Thực lực của ngươi, làm sao lại kinh khủng như thế? !"

Đại nguyên soái chấn động không gì sánh nổi, sau đó, hắn điều khiển sức mạnh đến cực hạn, vài long ảnh còn lại lao về phía Sở Cuồng Nhân.

"Uổng phí công sức!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ.

Một đạo kiếm quang màu tím bắn ra!

Long ảnh còn lại bị kiếm quang này bao trùm, trong nháy mắt đã biến thành vô số điểm sáng rồi vỡ tan, đại trận Cửu Long, bại! !

Người của Thanh Đồng Thiên Đình đều ngẩn ra.

Thực lực mạnh đến mức không thể cãi lại!

"Tu vi của hắn, đến tột cùng đã đạt đến loại trình độ nào?"

"Trời ạ... Phán đoán dựa vào khí tức, hắn thật sự là Phổ Tiên giống như chúng ta, nhưng, chiến lực này là sao chứ? !"

Coi như cửu phẩm tiên nhân đứng đầu, cũng chính là chủ nhân của Thanh Đồng Thiên Đình cũng tuyệt đối không có thực lực như vậy.

Chuyện này thật sự không thể tưởng tượng nổi.

"Ngươi, ngươi đến tột cùng là ai, Thanh Đồng Thiên Đình ta không oán không cừu với các hạ, tại sao ngươi muốn nhằm vào chúng ta?"

Ánh mắt của đại nguyên soái lộ ra sự khủng hoảng không thể đè nén nổi.

"Ta từng có một đoạn giao tình với Cổ tiên nhân, nhưng rồi các ngươi giết hắn, ngươi nói xem, các ngươi có nên chết hay không?"

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói.

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, Thiên Liên kiếm ý chuyển động, từng đoá từng đoá tử liên nở rộ trong hư không, vô cùng lộng lẫy.

Nhưng lại ẩn chứa sát ý lạnh lẽo tận xương.

Mà khi Sở Cuồng Nhân sắp ấn định kết quả cho những kẻ đứng đầu của Thanh Đồng Thiên Đình, ở nơi xa đột nhiên xuất hiện một làn sóng dao động tiên nguyên cường đại.

Chỉ thấy một cột sáng phóng lên tận trời!

Trong cột ánh sáng, một nam tử mặc trường bào kim sắc, khuôn mặt uy nghiêm từ từ đi ra, trong nháy mắt, chòm sao bốn phía vì thế mà chấn động!

"Là hắn, chủ nhân của Thanh Đồng Thiên Đình!"

"Hắn xuất quan!"

"Loại khí tức này, hắn đã đột phá đến cảnh giới Địa Tiên!"

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Đã bao nhiêu năm.

Đã nhiều năm tinh hệ Thanh Hoàng không hề có Địa Tiên được sinh ra, mà bây giờ, tinh hệ Thanh Hoàng lại lần nữa có Địa Tiên xuất hiện!

"Ha ha, rốt cục chủ thượng cũng xuất quan!"

"Không chỉ có thế, chủ thượng còn đột phá đến cảnh giới Địa Tiên, lần này, nhất định có thể tiêu diệt Sở Cuồng Nhân."

"Sở Cuồng Nhân, ngươi nhất định phải chết!"

Mọi người vốn đã lâm vào tuyệt vọng lại có hi vọng lần nữa, bọn họ nhìn về phía bóng người vàng óng ở phía xa kia, mặt mũi tràn đầy sùng bái.

Mà lúc này, chủ nhân của Thanh Đồng Thiên Đình bỗng nhiên mở hai mắt, tiên thức phun trào, sau khi thu hết tình huống lúc này vào mắt.

Trong mắt của hắn xẹt qua một tia sáng lạnh, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân: "Đến làm càn ở Thanh Đồng Thiên Đình ta, ngươi, phải chết! !"

Chỉ thấy hắn đưa tay ra giữa, tiên nguyên dồi dào phun trào.

Không chỉ có như thế, chòm sao bốn phía chấn động, một lượng lớn địa khí của tinh cầu tuôn ra, vọt về phía chủ nhân của Thanh Đồng Thiên Đình.

Tiên nguyên, địa khí dung hợp thành một, hình thành một chưởng khí khổng lồ che phủ cả bầu trời, uy thế mạnh mẽ, khiến toàn bộ hư không chấn động!

Người quan sát trận chiến nuốt ngụm nước bọt, rung động bởi một đòn này.

"Đây chính là chiến lực của Địa Tiên sao? Quả thật là kinh khủng!"

"Thật mạnh!"

So với sự kinh ngạc của mọi người, Sở Cuồng Nhân chỉ liếc qua, tuỳ ý nhấc tay, Thiên Liên kiếm ý bạo phát.

Một đạo kiếm quang màu sắc lướt đi, tuy nhiên, dường như uy thế không manh như của chủ nhân của Thanh Đồng Thiên Đình, nhưng một kiếm này lại như thế chẻ tre trực tiếp xé chưởng khí khổng lồ như che lấp bầu trời kia thành hai nửa!

"Cái gì! !"

Chủ nhân của Thanh Đồng Thiên Đình vốn dĩ đang hăng hái lại đột nhiên thay đổi sắc mặt, hoảng sợ lấy ra một món Tiên Khí phòng ngự.

Phịch một tiếng, món Tiên Khí kia trực tiếp bị phá nát, mà chủ nhân của Thanh Đồng Thiên Đình bị kiếm khí quét bay ra ngoài, nện vào một ngôi sao.

Tình cảnh này, khiến mọi người phải trợn tròn mắt.

"Chuyện này, chuyện này sao có thể? !"

"Không phải chủ nhân của Thanh Đồng Thiên Đình đã đột phá Địa Tiên sao? Sao lại rơi vào thế hạ phong, Địa Tiên, yếu như vậy sao?"

Tất cả mọi người cảm thấy thế giới quan như đang thay đổi.

Chỉ có Cổ Vô Tình, khi đối mặt với tình cảnh này, không ngạc nhiên chút nào.

Địa Tiên, rất mạnh?

Quả thật mạnh, dù có ở Thanh Lan Tiên giới cũng coi là cường giả đứng đầu, cho dù là thất quan, cũng chỉ có Kiếm Quan là Địa Tiên mà thôi.

Nhưng đáng tiếc.

Chủ nhân của Thanh Đồng Thiên Đình phải đối mặt với Sở Cuồng Nhân.

"Các ngươi vĩnh viễn không biết mình đang đối mặt với người thế nào đâu." Cổ Vô Tình nỉ non nói, nhìn bóng lưng của Sở Cuồng Nhân, trong mắt dần dần toát ra vẻ sùng bái, khao khát được như thế.

Mà chủ nhân của Thanh Đồng Thiên Đình bị một kiếm đánh bay vọt ra, lần này hắn lấy ra một cổ phù.

"Đi chết đi! !"

Chủ nhân của Thanh Đồng Thiên Đình nổi giận gầm lên một tiếng, điều khiển cổ phù, đánh ra một chùm sáng màu vàng óng cực kỳ nóng, xuyên thủng hư không.

Uy lực của một đòn này, gần như bằng một tam phẩm Địa Tiên!

"Ha."

Sở Cuồng Nhân nhìn cổ phù kia, khẽ ồ lên một tiếng.

Sau đó, Côn Ngô bên hông hắn ra khỏi vỏ.

Côn Ngô ra khỏi vỏ, đạo văn trộn lẫn trên thân kiếm, chém ra một đạo kiếm khí màu tím khiến vô số tinh hệ cũng vì vậy mà ảm đạm.

Một kiếm này, khiến mọi người kinh ngạc.

Một kiếm này, khiến Huyền Hoàng nghiêng đổ, phá vỡ càn khôn!

Một kiếm này, làm chùm sáng màu vàng óng vỡ vụn, chém chết chủ nhân của Thanh Đồng Thiên Đình vừa đột phá đến cảnh giới Địa Tiên!

Cũng hoàn toàn ghiết chết hi vọng mới dấy lên trong lòng của đám người đại nguyên soái!

Sở Cuồng Nhân thu hồi Côn Ngô, sau đó nhìn về phía bọn người đại nguyên soái như người mất hồn, lạnh nhạt nói: "Chủ thượng của các ngươi, quá yếu."

Chương 1042: Bảo tàng Thanh Hoàng hiện thế, các phương hành động, Thiên Phong Kiếm Phái

"Chủ thượng của các ngươi, quá yếu."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói ra.

Mà bọn người đại nguyên soái vốn dĩ đã như mất hồn, không biết nên nói cái gì, sững sờ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong lòng tuyệt vọng.

Sở Cuồng Nhân cũng vươn tay chém ra một kiếm.

Trong nháy mắt.

Mấy người đại nguyên soái chết ngay tại chỗ!

Thanh Đồng Thiên Đình, hoàn toàn bị hủy diệt!

Sở Cuồng Nhân tiện tay chộp một cái trên không trung, cổ phù mà chủ nhân của Thanh Đồng Thiên Đình sử dụng trước đó bị hắn cầm ở trong tay.

Hắn cẩn thận quan sát một chút: "Quả nhiên, cổ phù này chính là dương phù bên trong âm Dương Cổ Phù, vậy là âm Dương Cổ Phù đã tập hợp đủ."

Sau đó, tiên thức của hắn chuyển động, vơ vét Thanh Đồng Thiên Đình một phen.

Phần lớn đều không có tác dụng gì đối với hắn, hắn cũng không chê, cái gì cũng lấy, định mang về cho những người ở tinh vực Thương Khung sử dụng.

"Chuyện sau đó thì giao cho các ngươi giải quyết."

Sở Cuồng Nhân nói với đám người Cổ Vô Tình.

"Dạ."

Rất nhanh, toàn bộ Thanh Đồng Thiên Đình liền bị bọn người Cổ Vô Tình chiếm lĩnh.

Các tu sĩ đến đây quan sát trận chiến thổn thức không thôi.

"Thanh Đồng Thiên Đình cứ như vậy mà biến mất sao?"

"Ai, đây chính là thực lực của Sở Cuồng Nhân sao? Đáng sợ!"

Chúng tu sĩ lần lượt rời đi.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng bắt đầu kiểm tra thu hoạch lần này khi tiêu diệt Thanh Đồng Thiên Đình, ở trong đó, đáng giá nhất chính là miếng dương phù kia.

Khác với âm phù dùng để bảo vệ, dương phù lại dùng để tấn công.

Phù văn này, thậm chí khiến cho chủ nhân của Thanh Đồng Thiên Đình vừa bước vào cảnh giới Địa Tiên bộc phát ra chiến lực tiếp cận Địa Tiên tam phẩm.

Ngoại trừ dương phù, còn có mấy cái Chứng Pháp Chi Ấn.

Tiên nhân tự sáng tạo tiên pháp, có thể lấy được Chứng Pháp Chi Ấn, mà tiên nhân ở Tiên giới, phần lớn đều có truyền thừa, sẽ rất ít tự sáng tạo tiên pháp.

Tự sáng tạo tiên pháp tốn thời gian lại tốn sức lực, tự sáng tạo ra tiên pháp thậm chí có khả năng còn không tốt bằng tiên pháp truyền thừa.

Phần lớn tiên nhân đều lựa chọn trực tiếp học tập truyền thừa, chỉ có một số nhỏ tiên nhân mới cố gắng tự sáng tạo tiên pháp.

Loại người này, thường có tính kiên trì cao, không cam lòng lạc hậu hơn tiền nhân.

Tỉ như Kiếm Quan, hắn đã tự chế Thiên Liên kiếm ý.

Mà tiên nhân ở trong vũ trụ, bọn họ không ở Tiên giới, không có truyền thừa Tiên Cổ, phần lớn tiên pháp là tự sáng tạo.

Cho nên có không ít Tiên Nhân đều có Chứng Pháp Chi Ấn ở trên người.

Những Chứng Pháp Chi Ấn này rất hữu dụng đối với Sở Cuồng Nhân, Chứng Pháp Côn Ngô của hắn đúng lúc có thể hấp thu những Chứng Pháp Chi Ấn này để cường hóa bản thân.

"Giao dương phù cho Cổ Vô Tình, để hắn tập hợp âm Dương Cổ Phù, đi tìm bảo tàng của Thanh Hoàng tiên nhân."

"Còn phần ta, trước mắt luyện hóa mấy Chứng Pháp Chi Ấn này vào bên trong Chứng Pháp Côn Ngô, mặt khác, tu vi của ta cũng nên đột phá."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hiện tại hắn là Phổ Tiên nhất phẩm, nhưng mà gần đây hắn cảm giác mình đã tích lũy đủ, có thể tiến vào nhị phẩm.

Nói đến đây, hắn giao chuyện tìm kiếm bảo tàng của Thanh Hoàng tiên nhân cho Cổ Vô Tình, còn mình thì bế quan mấy ngày ở bên trong Thanh Đồng Thiên Đình.

Cổ Vô Tình tiếp nhận việc phải làm lần này, dù sao cũng có Sở Cuồng Nhân chống lưng, trong tinh hệ Thanh Hoàng, ai hắn cũng không sợ.

...

Mấy chiếc chiến thuyền, đi tới một tinh không trong tinh hệ Thanh Hoàng.

Ở chỗ này, một mảnh hoang vu.

Hành tinh trôi nổi, không có bất kỳ hơi thở của sự sống nào.

Mà Cổ Vô Tình đi ra từ bên trong chiến trường, sau đó lấy ra âm Dương Cổ Phù đã hoàn chỉnh, chỉ thấy cổ phù rung động, quang huy chuyển động, dường như có phản ứng cộng hưởng với mảnh hư không ở trước mặt.

"Sau hơn nửa năm tìm kiếm, đây là nơi âm Dương Cổ Phù phát ra phản ứng cộng minh mạnh nhất, bảo tàng của Thanh Hoàng tiên nhân nhất định được cất giấu bên trong tinh không này."

Cổ Vô Tình hưng phấn nói.

Sau đó, hắn ném cổ phù đến giữa không trung.

Chỉ thấy cổ phù tách ra thành một chùm ánh sáng đen trắng xen kẽ, đánh vào hư không, giống như một viên đá lớn ném vào trong mặt hồ, hư không đột nhiên nổi lên gợn sóng.

Một làn sóng dao động huyền diệu khó giải thích giống như thủy triều bao phủ, khuếch tán ra, làm chấn động hơn phân nửa tinh hệ Thanh Hoàng.

Các đại thế lực, đạo thống đều có phản ứng.

"Loại dao động này thật là khủng khiếp, có âm dương chi ý lưu chuyển, chẳng lẽ là Thanh Hoàng tiên nhân trong truyền thuyết sao? !"

"Là âm Dương Cổ Phù tái hiện, có người tìm ra bảo tàng mà Thanh Hoàng tiên nhân để lại, là người của Cổ gia sao?"

"Bây giờ Cổ gia phụ thuộc vào Sở Cuồng Nhân, quả thật là có nghe đồn Cổ gia có âm phù, cộng thêm dương phù của Thanh Đồng Thiên Đình, bọn họ tập hợp âm Dương Cổ Phù, tìm ra bảo tàng Thanh Hoàng cũng không phải là chuyện không thể."

Thanh Hoàng tiên nhân, đây là tiên nhân cường đại nhất trong truyền thuyết của tinh hệ Thanh Hoàng, bảo tàng hắn để lại luôn là câu đố lớn nhất bên trong tinh hệ Thanh Hoàng, vô số năm qua, luôn có người đi tìm kiếm.

Bây giờ, bảo tàng Thanh Hoàng hiện thế, đừng nói là các đại đạo.

Ngay cả những cường giả ẩn thế kia cũng ào ào có hành động, đi về phía của luồng âm dương chi ý kia.

Trên một hành tinh cổ.

Một lão giả tóc trắng nhìn về phía âm dương chi ý, trong mắt lộ ra một đạo tinh quang: "Bảo tàng của Thanh Hoàng tiên nhân, nghe đồn Thanh Hoàng tiên nhân là người ở cấp bậc Chân Tiên, bảo tàng hắn để lại nhất định có rất nhiều đồ, có lẽ, có thể giúp ta đột phá cảnh giới Địa Tiên."

Hắn đứng dậy bay về phía âm dương chi ý.

Một bên khác.

Một ngôi sao có sự sống ầm ầm nổ tung.

Một văn minh cứ như vậy bị hủy diệt, hàng tỷ sinh linh đã chết trong trận oanh tạc này, mà một lão giả người mặc huyết bào, hai mắt lộ ra tà quang, bước ra từ bên trong vụ oanh tạc.

Lão giả này há miệng hút vào, mệnh nguyên cảu hàng tỷ sinh linh chết ở bên trong cuộc oanh tạc bị hắn hút vào cơ thể.

Mà khi phần lớn mệnh nguyên nhập vào cơ thể, cơ thể vốn dĩ khô gây của lão giả như đã bước một chân vào quan tài bắt đầu trở nên hồng hào, da thịt khô quắt cũng trở nên sung mãn, mịn màng.

Chỉ chốc lát, lão giả đã trở thành một thanh niên khôi ngô.

Thanh niên mặc áo bào đỏ ngầu đã hút khô một ngôi sao có sự sống nhìn về phía xa, nỉ non nói: "Bảo tàng Thanh Hoàng hiện thế sao? Có lẽ ở trong đó có một số tiên dược có thể kéo dài tuổi thọ của ta, nếu là vậy, ta cũng không cần thông qua phương thức hấp thu mệnh nguyên của người khác để tiếp tục kéo dài hơi tàn."

Vì tiếp tục sống sót, truy cầu đại đạo, trong mắt thanh niên áo bào đỏ ngầu nổ xẹt qua một tia sáng bị tình thế ép buộc.

Một chỗ khác trong tinh không.

Một tòa cung điện, nguyên một đám kiếm tu hội tụ ở một chỗ, trên người những người này tràn ngập kiếm ý cường đại, không thể ngăn cản.

Mà cầm đầu, chính là một nam tử mặc áo xanh.

Người này, chính là chưởng môn của Thiên Phong Kiếm Phái, đạo thống kiếm đạo nổi danh nhất bên trong tinh hệ Thanh Hoàng, đồng thời cũng là ca ca của Triệu Võ Cảnh.

Có lời đồn, Triệu Võ Cảnh có thể có được vinh dự đệ nhất kiếm tu của tinh hệ Thanh Hoàng, phần lớn nguyên nhân là do ca ca của hắn không muốn tranh chấp với hắn, cố ý nhường người đệ đệ này.

Là thật hay giả, chỉ có hai người huynh đệ bọn họ biết.

"Đệ đệ của ta, ta đã sớm nói, chủ nhân của Thanh Đồng Thiên Đình không phải người thích hợp để ngươi trợ giúp, ngươi lại không nghe, để chứng minh mạnh hơn ta, lại tham gia vào Thanh Đồng Thiên Đình, bây giờ đã uổng công nộp mạng."

"Ai..."

Chưởng môn Thiên Phong thở dài, sau đó trong mắt bắn ra một tia sáng lạnh: "Sở Cuồng Nhân, ta không cần biết ngươi có địa vị gì, thừa dịp ta bế quan giết đệ đệ ta, khoản nợ này, ta nhất định phải đòi lại ở chỗ ngươi."

Trên người hắn tiêu tán ra một luồng kiếm ý mạnh mẽ.

Kiếm tu bốn phía đều âm thầm líu lưỡi.

Kiếm ý này, sợ là chưởng môn đã vượt qua cảnh giới Địa Tiên.

"Bảo tàng của Thanh Hoàng tiên nhân hiện thế, các ngươi theo ta đi đến chiến đoạt trước, sau đó lại giết Sở Cuồng Nhân!"

"Vâng!"

Bảo tàng hiện thế, các đại đạo thống, cường giả ẩn thế đều có hành động, ào ào lao về phía bảo tàng Thanh Hoàng.

Chương 1043: Các đại cường giả kéo đến, bên ngoài cấm chế của cung điện, ngươi muốn tìm người nào để báo thù?

Vũ trụ bao la, một nơi trong tinh không.

Một tòa cung điện tráng lệ bỗng dưng hiện lên, bên trong cung điện này có trộn lẫn vô số đạo văn, vô số bảo quang chuyển động, dao động nhiều đến mức lan tràn ra, so với Thanh Đồng Thiên Đình còn tráng lệ hơn.

Cách đó không xa.

Cổ Vô Tình và những người khác nhìn thấy cung điện này, khuôn mặt tràn đầy kinh hỉ.

"Đây chính là bảo tàng Thanh Hoàng sao?"

"Các ngươi nhìn kia, phía trên hòn non bộ kia vậy mà mọc đầy tiên dược."

"Không chỉ có như thế, hai pho tượng sư tử, thực sự được tạo thành từ tiên kim, chậc chậc, quá mức kinh người."

"Cuối cùng cũng phát hiện ra."

Mọi người vô cùng mừng rỡ.

Mà đúng lúc này, từng đạo khí tức theo sau đi vào.

Chính là những tu sĩ đều bị bảo tàng Thanh Hoàng này hấp dẫn, bọn họ nhìn cung điện trước mắt, ánh mắt đều tỏa sáng.

"Đây chính là bảo tàng mà Thanh Hoàng tiên nhân để lại sao? Khí tức này đích thật là không tầm thường, ha ha, ta chắc chắn phải có được."

"Bảo tàng này, người nào cũng đừng hòng tranh giành với ta."

"Là người của Cổ gia... A, vậy mà Sở Cuồng Nhân lại không ở đây, quá tốt rồi, chỉ cần người kia không có, chúng ta liền có cơ hội."

Có người cũng nhìn thấy bọn người Cổ Vô Tình.

Thoạt đầu, bọn họ vô cùng kiêng kỵ.

Nhưng sau khi quét mắt nhìn trong đám người, phát hiện Sở Cuồng Nhân không có ở đây, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Sở Cuồng Nhân xuất hiện ở nơi này, đoán chừng bọn người ở đây chín mươi chín phần trăm đều muốn từ bỏ ý định tranh giành bảo tàng.

Cổ Vô Tình nhìn thấy có nhiều người đến đây như vậy, lông mày nhăn lại.

"Chuyện này hơi rắc rối rồi."

Tuy nhiên dựa vào uy thế của Sở Cuồng Nhân, hắn tự hỏi không ai dám tuỳ tiện động đến bọn hắn, nhưng có lẽ cũng không ngăn cản được những người này tranh đoạt bảo tàng.

Tiền tài động nhân tâm, từ xưa đến nay đều là như thế.

Vì bảo tàng mà nguyện ý mạo hiểm, nhiều lắm.

"Ha ha, quả nhiên là bảo tàng Thanh Hoàng, rất nhiều tiên dược, lần này, ta nhất định có thể kéo dài tuổi thọ của ta ra thêm mấy trăm năm nữa."

Một tiếng cười to truyền đến, một thanh niên tuấn dật mặc áo bào đỏ ngầu bay lên không trung, một thân khí tức tiên nhân mạnh mẽ mà lạnh lùng bạo phát.

Nhìn thấy người này, mọi người toát ra vẻ kiêng dè.

"Là hắn, Phệ Huyết tiên nhân!"

"Nghe đồn người này đã thành danh nhiều năm, sau khi chém giết kẻ thù thì bị trọng thương, sớm rơi vào tình cảnh Thiên Nhân Ngũ Suy. Mà vì kéo dài tuổi thọ, người này lại tu hành tà pháp, bằng cách hấp thu mạng sống của người khác để kéo dài sự sống của chính mình. Mỗi lần sử dụng, thường phải nuốt hết sinh mệnh của một ngôi sao, giết chết tính mạng của hàng tỷ sinh linh, cực kỳ khủng bố."

"Người này cũng tới."

"Xem ra, là vì tiên dược bên trong bảo tàng Thanh Hoàng này. Là bảo tàng của Chân Tiên, loại tiên dược này tất nhiên có kéo dài tuổi thọ tiên nhân, nếu may mắn, còn có thể giúp hắn thoát khỏi Thiên Nhân Ngũ Suy."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà sau khi Phệ Huyết tiên nhân xuất hiện, cách đó không xa, lại có một lão giả tóc trắng đạp không mà đến.

Lão giả này tiên phong đạo cốt, so với âm tà chi khí toàn thân trên dưới của Phệ Huyết tiên nhân khiến người buồn nôn, có thể nói là hai thái cực.

"Hạo Phong tiên nhân!"

"Lại là một tiên nhân nổi danh trong tinh hệ Thanh Hoàng ngày xưa, xem ra, bảo tàng này hấp dẫn không ít cường giả ẩn thế đến."

Ngoại trừ cường giả ẩn thế, các đại đạo thống cũng theo đó mà đến.

Trong đó, bắt mắt nhất là một đám kiếm tu thực lực mạnh mẽ, trên người những kiếm tu này tràn ngập kiếm ý cường đại, cầm đầu là kiếm khách mặc thanh sam, kiếm ý của hắn mạnh hơn nhiều so với Triệu Võ Cảnh ngày xưa.

"Thiên Phong Kiếm Phái!"

"Là ca ca của Triệu Võ Cảnh, kiếm ý này, quả nhiên lời đồn là thật, thực lực kiếm đạo của chưởng môn Thiên Phong còn hơn cả Triệu Võ Cảnh."

"Khí tức này, hẳn là không thể yếu hơn so với chủ nhân của Thanh Đồng Thiên Đình, không, thậm chí còn mạnh hơn, Địa Tiên! !"

Thiên Phong Kiếm Phái đi vào làm không ít người vô cùng giật mình.

Nhất là chưởng môn Thiên Phong kia, kiếm ý của hắn mạnh đến mức không ít người đều suy đoán rằng thực lực của hắn đã đạt đến cảnh giới Địa Tiên.

"Các ngươi chính là người của Cổ gia sao?"

Lúc này, chưởng môn Thiên Phong nhìn về phía bọn người Cổ Vô Tình, lạnh nhạt nói.

"Phải thì thế nào?"

Trong mắt Cổ Vô Tình lộ ra một tia đề phòng.

Từ trên người của đối phương, hắn cảm nhận được địch ý, mà Cổ Hình và lão tổ Hồ yêu, Hồ Tam Nương cũng đều đề phòng.

"Cổ gia đã thần phục với Sở Cuồng Nhân, vậy thì đều đáng chết."

Chưởng môn Thiên Phong từ tốn nói.

Sau đó, hắn đưa tay chém một kiếm về phía bọn người Cổ Vô Tình.

Kiếm khí chuyển động, xé trời mà ra.

Uy lực của nó, ngay cả một tiên nhân như lão tổ Hồ yêu cũng cảm thấy một luồng áp lực lớn, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

Lúc này, Cổ Vô Tình tiến tới một bước, lấy ra âm Dương Cổ Phù.

Ánh sáng của cổ phù chuyển động, hiệu ứng bảo vệ của âm tự phù được kích hoạt, một lồng ánh sáng phù văn lập tức bao phủ mọi người.

Đùng!

Kiếm khí nện trên lồng ánh sáng phù văn, nổi lên từng vòng gợn sóng.

"Há, đây chính là âm Dương Cổ Phù mà Thanh Hoàng tiên nhân để lại sao? Qủa thật là khiến người khác phải kinh ngạc." Chưởng môn Thiên Phong nói.

Hắn trầm ngâm một hồi, không động thủ, lập tức nhìn về phía tòa cung điện kia: "Chờ ta chiếm được bảo tàng, sau đó sẽ lấy mạng của ngươi."

Mà những người còn lại, cũng lần lượt hành động.

Từng bóng người lao về phía cung điện, nhưng lại bị cấm chế bên ngoài cung điện ngăn lại, không có cách nào tiến vào.

Bảo tàng đang ở trước mắt, mọi người làm sao sẽ cam tâm từ bỏ.

Mọi người đánh ra từng đạo tiên pháp, đánh vào phía trên cấm chế, nhưng mặc cho từ bọn họ dùng hết toàn lực, cũng không mảy may lay động được cấm chế.

"Đáng giận."

"Chết tiệt, tiên dược thì đặt ở trước mặt, làm sao ta có thể bị cản ở chỗ này!" Sắc mặt của Phệ Huyết tiên nhân vô cùng khó coi.

Hắn tung ra một chưởng, năng lượng màu đỏ ngòm như nước lũ tuôn.

Nhưng vẫn không có bất cứ tác dụng gì.

Ở bên cạnh, chưởng môn Thiên Phong cũng xuất thủ.

Hắn chém ra một kiếm, kiếm quang sáng chói chiếu rọi, rơi vào phía trên cấm chế, phát ra tiếng đùng, thanh thế to lớn.

Mắt mọi người sáng lên, chờ mong nhìn qua.

Nhưng sau khi nhìn thấy kiếm khí tiêu tán, cấm chế vẫn không bị phá hư như cũ.

"Tại sao có thể như vậy, ngay cả chưởng môn Thiên Phong cũng không có cách nào sao?"

Mặt mũi mọi người tràn đầy thất vọng.

Sau đó, Phệ Huyết tiên nhân tựa như nghĩ tới điều gì, nhìn về phía Cổ Vô Tình, âm thanh lạnh lùng nói: "Bảo tàng này là Thanh Hoàng tiên nhân để lại, âm Dương Cổ Phù cũng là hắn để lại. Có lời đồn nói, người có được âm Dương Cổ Phù, có thể lấy được bảo tang. Nói cách khác, chỉ khi cầm được cổ phù trên tay mới có thể tiến vào!"

Nghe nói như thế, mọi người chợt cảm thấy rất có lý.

Nhận thấy được những ánh mắt xung quanh kia không có hảo ý, trong lòng Cổ Vô Tình và những người khác lộp bộp một tiếng, nhất thời cảm thấy có chút không ổn.

"Giao âm Dương Cổ Phù ra!"

Phệ Huyết tiên nhân xuất thủ trước.

Hắn vươn một tay ra, tiên nguyên hóa thành một bàn tay lớn màu đỏ ngòm, đánh vào phía trên lồng ánh sáng phù văn.

"Vốn định lấy được bảo tàng xong sẽ giải quyết các ngươi, nhưng bây giờ nghĩ lại, trước hết phải giết các ngươi."

Chưởng môn Thiên Phong lạnh lùng nói, cũng xuất thủ theo.

Kiếm quang được chém ra, lồng ánh sáng được phù văn bao bọc liên tiếp rung chuyển.

Bên trong lồng ánh sáng phù văn, bọn người lão tổ Hồ yêu, Hồ Tam Nương, Cổ Hình liếc nhau, ánh mắt lộ ra một tia dứt khoát.

"Vô Tình, lồng ánh sáng phù văn chống đỡ không được bao lâu, chúng ta vì ngươi tranh thủ thời gian, ngươi thừa cơ tiến vào cung điện, có cấm chế bảo hộ, ngươi có thể bình yên vô sự." Cổ Hình nói.

Sau đó, hắn và lão tổ Hồ yêu liền xông ra ngoài, sức mạnh tiên nguyên ầm ầm bạo phát, nhắm ngay chưởng môn Thiên Phong.

"Không biết lượng sức!"

Nhưng lại thấy chưởng môn Thiên Phong lạnh lùng cười một tiếng, tiện tay vung lên, chém ra kiếm quang, tuỳ tiện đánh bay hai người, khiến họ trọng thương.

Sức mạnh này, khiến đồng tử hai người co rụt lại, mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

"Ngươi thật sự đột phá đến Địa Tiên!"

"Hừ, hôm nay trước tiên giết hết các ngươi, chiếm bảo tàng, sau đó đi tìm Sở Cuồng Nhân báo thù cho đệ đệ của ta!" Chưởng môn Thiên Phong hừ lạnh một tiếng, nói.

Mà ngay lúc này, hư không chấn động, tinh tú xung quanh rung chuyển, một giọng nói vô cùng lạnh lùng bỗng nhiên vang lên.

"Ngươi muốn tìm người nào để báo thù?"

Chương 1044: Trảm Phệ Huyết tiên nhân, kiếm của ta, Hoàn Vũ Độc Tôn

"Ngươi muốn tìm người nào báo thù?"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Ngay sau đó, một luồng uy áp vô cùng mênh mông bao phủ toàn bộ hư không, một bóng dáng mặc bạch y bước ra từ trong hư không.

Uy áp này, khiến cho sắc mặt mọi người ở đây đột nhiên biến đổi.

"Là hắn, hắn đến rồi!"

"Quả nhiên gia hỏa này sẽ không bỏ qua bảo tàng này."

Ánh mắt của đám người này lóe lên, một số tu sĩ vốn định xuất thủ trong nháy mắt không dám làm loạn, ào ào thu liễm khí tức.

Chỉ có chưởng môn Thiên Phong nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo từng tia từng tia chiến ý: "Uy áp bậc này, quả thật là không phải tầm thường."

Mà ánh mắt của Phệ Huyết tiên nhân cũng lóe lên: "Nhị phẩm tiên nhân? Khí tức bậc này vượt xa nhị phẩm tiên nhân, là tam phẩm tiên nhân!"

Nhưng mà, bọn họ chỉ cảm nhận được tu vi của Sở Cuồng Nhân.

Còn về chiến lực, không phải thứu có thể dùng cảnh giới để suy đoán.

Nhất là những tu sĩ đã tận mắt chứng kiến trận chiến của Sở Cuồng Nhân và Thanh Đồng Thiên Đình, bọn họ càng rõ ràng người trước mắt này kinh khủng đến mức nào.

"Cho dù như thế nào, tiên dược bên trong bảo tàng Thanh Hoàng, ta nhất định phải có được, người nào tới cũng giống vậy!" Trong mắt Phệ Huyết tiên nhân bắn ra một tia sáng lạnh, trong tay xuất hiện một thanh tiểu kiếm đỏ như máu.

Tiểu kiếm kia chính là một thanh tiên kiếm vô cùng cường đại, một khi xuất ra, cho dù là cửu phẩm tiên nhân đứng đầu cũng sẽ bị chém giết!

Khuyết điểm duy nhất chính là, tiểu kiếm này chỉ thể dùng một lần duy nhất, cho nên, cho tới nay đều bị Phệ Huyết tiên nhân xem như át chủ bài cuối cùng.

"Nghe đồn Sở Cuồng Nhân có thể chém giết chủ nhân của Thanh Đồng Thiên Đình, chiến lực của hắn nhất định mạnh hơn xa cảnh giới, ta chắc chắn không phải là đối thủ."

"Chỉ có dùng huyết kiếm được luyện hoá từ hàng tỷ sinh linh mới có thể chém giết, một kiếm này, dùng ở trên người của ngươi, không lỗ!"

Trong bóng tối, Phệ Huyết tiên nhân phát động huyết sắc tiểu kiếm.

Trong chốc lát, một đạo huyết sắc lưu quang xẹt qua hư không, lấy tốc độ nhanh đến mức dường như đã vượt qua thời gian nhanh chóng lao về phía Sở Cuồng Nhân.

"Ha."

Sở Cuồng Nhân khẽ ồ lên một tiếng, cảm giác được điều gì đó, theo bản năng rút ra Côn Ngô bên hông, ngang nhiên chém một kiếm về phía hư không.

Một tiếng leng keng vang lên, huyết sắc tiểu kiếm và Côn Ngô xảy ra va chạm, sau đó, một trận tia lửa bắn ra, huyết sắc tiểu kiếm bị chém vỡ!

Mà Côn Ngô trong tay Sở Cuồng Nhân cũng đang rung động ầm ầm.

"Cái gì! Bị đỡ được!"

Đồng tử của Phệ Huyết tiên nhân đột nhiên co rụt lại, lập tức không nói hai lời, quay người lao về phía xa, quả thật là lập tức chạy trốn.

"Ngược lại rất quả quyết."

"Chỉ đáng tiếc, lúc ngươi xuất thủ, kết cục cũng đã được ấn định." Giọng điệu của Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, nói.

Chỉ thấy trong hư không bỗng nhiên xuất hiện một long ảnh, long ảnh kia hóa thành một sợi dây thừng đỏ thẫm, trói chặt lấy Phệ Huyết tiên nhân.

Ngay sau đó, một đạo kiếm khí xẹt qua.

Phệ Huyết tiên nhân chết ngay tại chỗ!

Sau đó, Sở Cuồng Nhân thu hồi Phược Long Tác, hắn nhìn về phía chưởng môn Thiên Phong, thản nhiên nói: "Vừa rồi ngươi nói muốn tìm ai báo thù?"

Sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân giơ tay nhấc chân là chém chết Phệ Huyết tiên nhân, ánh mắt của chưởng môn Thiên Phong cũng toát ra vẻ ngưng trọng: "Thực lực của ngươi vượt quá xa cảnh giới, nhưng, cũng không phải là không thể chiến thắng."

"Chúng kiếm tu, kết trận! !"

Lời nói vừa dứt, chỉ thấy kiếm tu của Thiên Phong Kiếm Phái vọt ra, vây quanh Sở Cuồng Nhân, kiếm ý trên người chuyển động, đứng hơn là sinh ra cộng hưởn, hình thành một kiếm trận vô cùng cường đại!

Kiếm khí vô tận, tràn ngập bốn phương tám hướng!

"Sở Cuồng Nhân, đến mở mang kiến thức một chút uy lực của kiếm trận chí cao của Thiên Phong Kiếm Phái ta đi! !" Thiên Phong chưởng môn hét lớn một tiếng, hắn vừa bước ra, cũng bước vào kiếm trận, cộng hưởng với kiếm ý!

Kiếm khí vô tận để cho hắn sử dụng, cộng thêm hắn vốn ở cảnh giới Địa Tiên, giờ phút này thực lực biểu hiện ra ngoài, vô cùng doạ người.

Dường như chỉ cần giơ tay nhấc chân là có thể tuỳ tiện chém vỡ tinh thần!

"Sở Cuồng Nhân, tới đi, để cho ta chứng kiến thực lực của ngươi!"

Chưởng môn Thiên Phong ngông cuồng nói ra.

Tiên kiếm trong tay hắn chuyển hướng, kiếm quang lóe ra, một đạo kiếm khí rộng trăm vạn trượng đột nhiên chém về phía Sở Cuồng Nhân!

Một kiếm này, trùng trùng điệp điệp, rung động gầm trời!

Mà cái này, chỉ là một kiếm chưởng môn Thiên Phong tiện tay chém ra.

Mọi người kinh ngạc với sức mạnh mà đối phương biểu hiện, đồng thời cũng hết sức tò mò, rốt cuộc là Sở Cuồng Nhân có thể sáng tạo truyền kỳ bất bại hay không?

Đối mặt với kiếm khí rộng lớn, vẻ mặt Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt.

Ngưng tụ kiếm chỉ, thi triển Thiên Liên kiếm ý.

Đưa tay chém ra một kiếm, tử liên sinh ra trong hư không, đạo kiếm khí rộng lớn kia bị Sở Cuồng Nhân tuỳ tiện đánh cho tan rã, căn bản không gây cho hắn bất cứ thương tổn nào.

"Nếu ngươi muốn so kiếm, vậy hãy nhìn kiếm của ta đi."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Hắn vừa sải bước.

Trong nháy mắt, phát động Tiên Thể Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, bản nguyên tự cường vô địch trong cơ thể cũng đang trong khoảnh khắc chuyển hóa thành sức mạnh bản nguyên kiếm đạo.

Một khoảnh khắc này, phương viên ngàn tỉ dặm, kiếm tu trên các đại tinh cầu có sinh mệnh dường như đều có cảm ứng, sắc mặt của nguyên một đám thay đổi.

Kiếm của bọn họ, đang run rẩy!

Đang phát ra một loại ý niệm như muốn thần phục!

"Cái này, cuối cùng là kiếm đạo của người nào, lạ kinh khủng như thế!"

"Trời ạ, bên trong tinh hệ Thanh Hoàng có loại Kiếm Tiên này sao?"

Vô số kiếm tu nhịn không được sự rung động ở trong lòng.

Bên ngoài bảo tàng Thanh Hoàng.

Bên trong kiếm trận, kiếm tu Thiên Phong Kiếm Phái nhịn không được nuốt ngụm nước bọt, dốc hết toàn lực khống chế kiếm trong tay mình.

Nhưng khi dao động Tiên Thể trên người Sở Cuồng Nhân càng ngày càng mạnh, luồng kiếm đạo khiến vạn kiếm thần phục cũng càng nồng đậm hơn.

Rốt cục, một kiếm tu khống chế không nổi kiếm trong tay.

Vút...

Một thanh kiếm bay ra.

Hai thanh kiếm, ba thanh kiếm, mười thanh, trăm thanh, ngàn thanh...

Con số lên đến hàng vạn, hàng triệu kiếm khí phóng lên tận trời, xoay quanh người Sở Cuồng Nhân, âm thanh của kiếm vang lên, vang vọng tinh không ở trong gầm trời.

Mà nhóm kiếm tu của Thiên Phong Kiếm Phái đã mất đi kiếm, cũng bị kiếm ý áp chế, kiếm trận kia, tất nhiên cũng bị phá.

Chỉ có chưởng môn Thiên Phong dựa vào kiếm ý của bản thân, vẫn còn ương ngạnh chống cự, nhưng sắc mặt cũng khó coi đến cực điểm.

Trong mắt của hắn gần như lộ ra vẻ hoảng sợ.

"Đó là kiếm của ta!"

"Chí cao chí cường, một kiếm đã ra, Hoàn Vũ Độc Tôn! !"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, giọng nói vang vọng ở trong gầm trời, giống như đế vương của vạn kiếm, uy nghiêm tràn ngập vô cùng vô tận.

"Không, điều đó không có khả năng!"

"Ta đã đột phá Địa Tiên, coi như kiếm đạo của ngươi mạnh hơn, nhưng tu vi vẫn có sự chênh lệch rất lớn, ngươi cũng không có khả năng tuỳ tiện bù đắp nổi!"

Chưởng môn Thiên Phong ôm lấy một tia hi vọng cuối cùng, thét dài một tiếng, kiếm ý dâng lên tới cực hạn, tiên kiếm trong tay phát ra tiếng ong ong.

"Kiếm quyết, Phong Cuồng Cửu Thiên! !"

Một kiếm chém ra, kiếm khí như cuồng phong, bao phủ cửu thiên!

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, bất động như núi!

Kiếm ý kết hợp với kiếm khí, kiếm khí bốn phía lại sắp xếp, hình thành một đóa tử liên to lớn, cản cuồng phong kiếm khí kia lại.

Sở Cuồng Nhân đứng bên trong vô số kiếm khí, thần sắc lạnh nhạt, bạch y vẫn không nhiễm trần thế như cũ, lẫm liệt không thể xâm phạm.

"Hiện tại, ngươi cũng chịu một kiếm của ta đi."

Sở Cuồng Nhân tiện tay chém một cái.

Kiếm khí chuyển động theo kiếm ý, hóa thành một đạo kiếm khí trùng trùng điệp điệp như dòng nước lũ, kéo theo kiếm khí của Sở Cuồng Nhân.

Chưởng môn Thiên Phong nhìn mấy triệu trường kiếm che lấp thiên địa, giờ phút này đang cuồn cuộn như thuỷ triều, hắn cảm thấy bản thân vô cùng nhỏ bé.

Trong chớp mắt, chưởng môn Thiên Phong bị kiếm khí như dòng nước lũ vùi lấp, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, đã hóa thành bột mịn.

Chưởng môn Thiên Phong... Ngã xuống! !

Mà Sở Cuồng Nhân vung tay áo lên, thu liễm dao động Tiên Thể, vô số trường kiếm đã mất đi sự khống chế của kiếm ý, tản ra khắp nơi.

Tu sĩ bốn phía im lặng, âm thầm kinh ngạc!

Chương 1045: Địa Tiên Thảo, Thanh Dương Thần Hỏa, luyện khí thư viết tay, phục vụ cho ta ngàn năm

Thiên Phong chưởng môn ngã xuống, Sở Cuồng Nhân đứng ngạo nghễ trong hư không, ánh mắt đảo qua mọi người, ánh mắt bễ nghễ: "Còn có ai muốn ra tay không?"

Bốn phía yên tĩnh im ắng, chỉ có câu nói của hắn đang vang vọng.

Mọi người thừa nhận.

Tại thời khắc này, Sở Cuồng Nhân chính là kẻ không có đối thủ ở tinh hệ Thanh Hoàng.

Căn bản không có người nào có thể cạnh tranh với hắn!

"Đã không ai có ý kiến, thì bảo tàng Thanh Hoàng này, sẽ là của chúng ta." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn nhìn về phía Cổ Vô Tình, mà Cổ Vô Tình cũng ngầm hiểu, đưa âm Dương Cổ Phù trong tay cho hắn.

Sau khi cầm lấy cổ phù, Sở Cuồng Nhân trực tiếp đi về phía cung điện.

Mà cổ phù trong tay hắn lộ ra quang mang nhàn nhạt màu đen trắng, dưới sự bảo vệ của cổ phù, cấm chế bốn phía đối với hắn chỉ như thùng rỗng kêu to.

Chỉ chốc lát, Sở Cuồng Nhân đã đi vào cung điện.

Hắn bắt đầu vơ vét bảo vật trong này, đầu tiên là đến một khu vườn thuốc, nơi này trồng đủ loại bảo dược, tiên dược, chủng loại phong phú.

Sở Cuồng Nhân vung tay lên, thu tiên dược vào Càn Khôn giới.

Đột nhiên.

Có một mảnh vườn thuốc thu hút sự chú ý của Sở Cuồng Nhân.

Ở giữa vườn thuốc này có vô số thảo dược mọc lên, nhưng sau khi hắn lấy đi phần lớn thảo dược, thảo dược bên trong vườn thuốc này mới lộ ra.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua.

Ở trong đó, lại mọc lên những cây bảo dược màu vàng nhạt, hơn nữa mỗi một gốc, đều có tiên huy chuyển động, tràn ngập dao động địa khí.

"Đây là... Địa Tiên Thảo!"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Mà ở bên ngoài.

Đột nhiên, Hạo Phong tiên nhân kia trừng lớn hai mắt.

"Cái gì, lại có Địa Tiên thảo! Nghe nói một cây tiên thảo có thể giúp một tiên nhân cửu phẩm nhanh chóng đột phá đến tầng Địa Tiên! !"

Dù Hạo Phong tiên nhân có kiến thức rộng rãi, nhưng bây giờ lại thấy cả một mảnh vườn thuốc trồng đầy Địa Tiên Thảo, trong nháy mắt hắn không thể bình tĩnh được.

Hắn đã bị vây ở cảnh Tiên Nhân cửu phẩm trong thời gian rất lâu, nếu như hắn có thể có được một cây Địa Tiên Thảo, hắn tuyệt đối có thể nhanh chóng đột phá đến Địa Tiên.

Đây là chuyện hắn tha thiết ước mơ.

"Nguyên một mảnh Địa Tiên Thảo, nói ít cũng có trên trăm cây, nếu như ta nói muốn có nó từ chỗ Sở Cuồng Nhân, hắn sẽ cho sao?"

"Ta thật sự quá ngây thơ rồi, Địa Tiên Thảo trân quý đến mức nào, há lại tùy tiện là có thể cho, không được, dù khó cũng phải thử một lần, cho dù trả giá đắt, cũng phải đổi được một cây Địa Tiên Thảo."

Hạo Phong tiên nhân âm thầm nghĩ tới.

Mà những người còn lại, cũng rung động vì bí mật bên trong bảo tàng Thanh Hoàng.

Trong cung điện.

Sở Cuồng Nhân cũng có chút giật mình, ngày lập tức, hắn cất kỹ tất cả Địa Tiên Thảo, liền đi tới điểm đến tiếp theo.

Lần này, hắn đi tới một nơi giống với công xưởng.

Vừa đi vào nơi này, hắn liền cảm nhận được một cảm giác khô nóng, chỉ thấy bên trong công xưởng có một lò lửa, bên trong có một ngọn thần hỏa màu xanh đang bùng cháy.

"Đây là, Thanh Dương Thần Hỏa bên trong bảng Thần Hỏa!"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Thần hỏa này đứng thứ năm mươi bên trong bảng Thần Hỏa, cấp bậc còn cao hơn nhiều so với những thần hỏa của Thần Hỏa Minh Giáo.

Nếu có thể luyện hóa, uy lực Hoàng Hỏa của hắn nhất định có thể tăng lên một khoảng lớn.

"Không tệ không tệ."

Sở Cuồng Nhân hài lòng gật đầu, sau đó, hắn đưa tay phóng Hoàng Hỏa ra, bao vây ngọn Thanh Dương Thần Hỏa kia, hút vào trong cơ thể.

Sau đó, hắn quan sát bốn phía, công xưởng này có nguyên một đám giá đỡ, phía trên trưng bày đủ loại binh khí.

Hơn nữa chúng không phải binh khí bình thường, đều là binh khí phù văn!

"Kết hợp phù văn và luyện khí sao? Phương pháp cũng không khác với âm Dương Cổ Phù là bao." Sở Cuồng Nhân cầm lấy một thanh kiếm, tra xét một hồi, hai mắt tỏa sáng: "Vậy mà những thứ này đều là Tiên Khí."

Mặc dù nói, phần lớn đều là Tiên Khí bình thường, không có ích lợi gì đối với hắn, nhưng lại có thể dùng để trang bị cho người của mình.

Không nói những cái khác, tinh vực Thương Khung thiếu Tiên Khí đó.

Ngoại trừ Tiên Khí, Sở Cuồng Nhân cũng phát hiện không ít luyện khí thư viết tay ở chỗ này, đây đều là ghi chép về tâm đắc khi luyện khí của Thanh Hoàng tiên nhân.

Những thư viết tay này đối với Sở Cuồng Nhân tới nói, còn quý giá hơn so với đám Tiên Khí, Địa Tiên Thảo kia, đây là tri thức.

Tri thức cũng là sức mạnh.

Điều này, cũng cực kỳ thích hợp với Tu Tiên giới.

Sở Cuồng Nhân vung tay lên, cất kỹ toàn bộ Tiên Khí, thư viết tay, sau đó tiếp tục đi đến một chỗ khác.

Tiên pháp, đan dược, tiên kim...

Sở Cuồng Nhân đi một lượt khắp mỗi ngõ ngách trong cung điện, hắn có thu hoạch to lớn, khiến trên mặt hắn luôn mang theo nụ cười.

Mà ở bên ngoài cung điện.

Tất cả mọi người đang nhìn Sở Cuồng Nhân thu hết bảo vật, tâm lý ghen ghét đến mức như muốn phát điên, nhưng vẫn không thể làm gì.

Thực lực là tất cả!

Bọn họ không có thực lực, cho dù Sở Cuồng Nhân có lật ngược cung điện, bọn họ cũng không dám nói nửa chữ không được.

Vơ vét ròng rã ba ngày ba đêm, lúc này Sở Cuồng Nhân mới hài lòng đi ra cung điện, mang theo bọn người Cổ Vô Tình rời đi.

Sau khi bọn họ đi, cấm chế bên trong cung điện kia cũng tiêu tán theo.

Dường như, đã không có ý nghĩa.

Bảo vật đều bị lấy đi, cấm chế bỏ không, thì có ích lợi gì?

Sau khi tất cả mọi người thấy cấm chế biến mất, lập tức vọt vào cung điện, tìm kiếm khắp nơi, muốn tìm được một số đồ vật Sở Cuồng Nhân bỏ sót.

Nhưng đáng tiếc.

Ngay cả một khối tiên tinh mà Sở Cuồng Nhân còn không có để lại, ngay cả hai bức tượng sư tử làm bằng kim tiên ở cửa cũng bị mang đi, cung điện to lớn này trống rỗng, không có một thứ gì giá trị.

"Thiên sát Sở Cuồng Nhân, quá độc ác!"

"Hắn không hề để lại thứ gì cho chúng ta."

"Quá độc ác, quá độc ác."

Tiếng oán than của mọi người vang trời, mặt mũi tràn đầy bi phẫn, cũng chỉ thừa dịp Sở Cuồng Nhân không có ở đây, bọn họ mới dám nói vài câu bực tức.

Trở lại Thanh Đồng Thiên Đình, Sở Cuồng Nhân lấy ra một phần bảo vật đoạt được, giao cho bọn người Cổ Vô Tình, để bọn họ đi phân phát.

Phần còn lại, hắn định mang về tinh vực Thương Khung.

Đối với điểm này, mọi người cũng không có bất kỳ ý kiến gì, dù sao hiện tại bọn họ thần phục Sở Cuồng Nhân, xem như phân nửa người của tinh vực Thương Khung.

Hơn nữa nếu không có Sở Cuồng Nhân, đừng nói tới bảo vâth.

Đoán chừng, ngay cả mạng nhỏ cũng chẳng còn.

"Vô Tình, ở đây ta có một phương pháp luyện đan, ngươi tìm người đi giúp ta thu thập dược liệu được ghi trên đó." Sở Cuồng Nhân nói ra.

Trên đó, chính là phương pháp luyện đan của Vũ Hóa Tiên Đan.

Trước khi về tinh vực Thương Khung, hắn định luyện chế một ít Vũ Hóa Tiên Đan trước.

Bối cảnh của tinh hệ Thanh Hoàng mạnh hơn so với tinh hệ Tử Kim nhiều, việc thu thập những dược liệu này cũng càng dễ dàng hơn.

"Dạ, tiên sinh." Cổ Vô Tình gật đầu.

"Tiếp đó, ta muốn đi hằng tinh bế quan một khoảng thời gian."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía một hành tinh ở phía xa.

Hắn chợt nhớ tới, Tinh Thần Bất Diệt Thể của mình đã thật lâu không có tiến hóa, lần này, ngược lại là một cơ hội.

Hắn muốn hấp thu năng lượng của hành tinh, tu luyện Tinh Thần Bất Diệt Thể đến mức hoàn thiện!

Mọi người nghe vậy sững sờ.

Đi hành tinh bế quan?

Đây là phương thức tu hành gì vậy?

Nhưng Sở Cuồng Nhân đã nói như vậy, bọn họ cũng không có ý kiến gì.

"Tiên sinh, Hạo Phong tiên nhân cầu kiến."

Lúc này, lão tổ Hồ yêu đi đến nói ra.

"Hạo Phong tiên nhân? Để hắn vào đi."

"Dạ."

Sau đó không lâu, Hạo Phong tiên nhân tiên phong đạo cốt đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, chắp tay hành lễ: "Gặp qua Sở tiên sinh."

"Hạo Phong đạo hữu tìm ta có chuyện gì?"

"Thực không dám giấu giếm, ta muốn trao đổi Địa Tiên Thảo với tiên sinh." Hắn lấy ra một món Tiên Khí, kiên trì nói ra.

Tiên Khí kia, chỉ là một món Tiên Khí bình thường, giá trị căn bản kém hơn một cây Địa Tiên Thảo, mà Hạo Phong tiên nhân cũng biết, cho nên còn nói thêm: "Nếu như Tiên sinh có thêm điều kiện gì khác, cứ việc nói."

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương một chút, mà đối phương lại cực kỳ có thành ý.

"Ta có thể cho ngươi Địa Tiên Thảo, ta cũng không muốn thứ gì trên người ngươi, ta muốn ngươi phục vụ cho tinh vực Thương Khung ta ngàn năm!"

Chương 1046: Nuốt chửng hành tinh, đây rốt cuộc là người nào, tinh vực Thương Khung gặp nguy hiểm

"Ta muốn ngươi phục vụ cho tinh vực Thương Khung ta ngàn năm!"

Nghe nói như thế, Hạo Phong tiên nhân biến sắc.

Điều này có nghĩa là muốn hắn thần phục.

"Tuổi thọ của tiên nhân rất dài, thời gian ngàn năm, cũng chỉ là một cái búng tay thôi, nhờ vào đó đổi lấy cơ hội đột phá Địa Tiên, ta cảm thấy, đây là một cuộc trao đổi có cực kỳ có lời." Sở Cuồng Nhân tiếp tục nói.

Nghe được lời của hắn, Hạo Phong tiên nhân suy tư thật lâu, sau đó hít sâu một hơi: "Nếu đã như thế, ta nguyện đi theo tiên sinh."

"Rất tốt, ngươi sẽ không hối hận."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, lấy ra một cây Địa Tiên Thảo đưa cho Hạo Phong tiên nhân, ngược lại không phải là hắn coi trọng đối phương, chỉ là nếu tinh vực Thương Khung muốn phát triển, khó tránh khỏi sẽ cần nhân lực, nhất là tiên nhân.

Hạo Phong tiên nhân này không tệ, sau khi lấy được Địa Tiên Thảo, tuyệt đối có thể đột phá Địa Tiên, cũng vừa lúc có thể ra sức vì tinh vực Thương Khung.

Hạo Phong tiên nhân sửng sốt một chút, hắn nhìn Địa Tiên Thảo trong tay hơi nghi hoặc: "Tiên sinh cứ như vậy mà cho sao? Chẳng lẽ không sợ ta lấy Địa Tiên Thảo này rồi đổi ý?"

Hắn vốn cho là trước tiên mình phải cống hiến một chút sức Sở Cuồng Nhân, biểu đạt chút thành ý mới có thể lấy được Địa Tiên Thảo.

Thật không nghĩ đến lại có thể dễ dàng có được nó như vậy.

Nghe được lời của hắn, khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên: " Dùng người không nghi, nghi người không dùng, tin tưởng ta, nếu ngươi dám đổi ý, cho dù có xuống Hoàng Tuyền, ngươi cũng khó thoát khỏi cái chết!"

Hạo Phong tiên nhân không hiểu sao rùng mình một cái, đột nhiên hắn cảm thấy nếu bản thân dám đổi ý, thì vũ trụ to lớn như vậy cũng không có chỗ dung thân, đương nhiên, hắn cũng không có ý nghĩ này.

"Tại hạ đã rõ."

Tiếp đó, Sở Cuồng Nhân luyện hóa Thanh Dương Thần Hỏa ở Thanh Đồng Thiên Đình, khiến uy lực của Hoàng Hỏa nâng cao một bước.

Tiếp đó, hắn đi tới hành tinh chói lóa mắt ở trước mặt, hành tinh này, chỉ là một trong hàng chục hành tinh của tinh hệ Thanh Hoàng, trong vô số hành tinh của vũ trụ, quy mô cũng coi là tiểu hành tinh.

Chỉ là một hành tinh nhỏ.

Nhưng dù vậy, hành tinh nhỏ này vẫn tỏa ra sức nóng vô tận và linh lực, không ngừng tỏa ra bên ngoài.

Nhìn hỏa cầu khổng lồ phát sáng trước mắt này, Sở Cuồng Nhân không khỏi liếm môi một cái, trong mắt lộ ra vẻ tham lam.

"Bảo bối tốt, ta đây sẽ nuốt ngươi! !"

Sở Cuồng Nhân nói xong, bóng người hóa thành một luồng ánh sáng xông vào hành tinh, một làn sóng lửa kinh khủng trong nháy mắt bùng lên.

Sức mạnh này, thực lực dưới tiên nhân, gần như sẽ phải chết.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không thèm để ý chút nào.

Kiếm ý chuyển động, ngăn cách sóng lửa bên ngoài.

Hắn không ngừng xâm nhập vào bên trong hành tinh, sóng lửa kinh khủng cũng càng ngày càng cường đại, Sở Cuồng Nhân đoán sơ qua, tiên nhân bình thường ở vị trí này của hắn, chỉ sợ cũng bị thiêu rụi thành tro.

"Thật sự là càng ngày càng chờ mong, sau khi hấp thu hành tinh này, cơ thể của ta sẽ cường đại đến mức độ nào."

Sở Cuồng Nhân có chút hưng phấn.

Sau đó không lâu, hắn liền xâm nhập vào khu vực trung tâm của hành tinh, hắn vận chuyển Tinh Thần Bất Diệt Thể, hút năng lượng hành tinh cuồn cuộn không dứt vào cơ thể.

Nhiệt lượng không thể diễn tả bằng lời bao phủ toàn thân, trong nháy mắt đó, dù là Sở Cuồng Nhân có thân thể cường hãn, cũng có cảm giác sắp tan ra.

"Khá lắm, không hổ là năng lượng của hành tinh."

"Để ta tiếp tục nuốt!"

Hắn không thèm để ý, chẳng những không giảm tốc độ hấp thu, ngược lại còn thúc giục Tinh Thần Bất Diệt Thể và Thiên Địa Hồng Lô Thể đến cực hạn!

Dù sao cũng có thân thể Bất Tử, hắn ra sức chế tạo cũng không thành vấn đề.

Lần hấp thu này, cũng đã hơn nửa năm trôi qua.

Nhưng dường như năng lượng của hành tinh này vô hạn, dù Sở Cuồng Nhân hấp thu hơn nửa năm, hành tinh kia nhìn qua cũng không có thay đổi gì.

Cách Tinh Thần Bất Diệt Thể hoàn thiện, cũng còn một khoảng cách rất dài.

Nhưng mà Sở Cuồng Nhân cũng không nhụt chí.

Bởi vì hắn cảm giác cơ thể của mình đang không ngừng cường đại.

Mà khi cơ thể không ngừng cường đại, hắn cảm giác, tốc độ hấp thu năng lượng của hành tinh này của mình cũng đang không ngừng tăng tốc.

Lại hơn nửa năm trôi qua.

Hành tinh kia so với thời điểm Sở Cuồng Nhân vừa tới, bằng mắt thường đã có thể thấy nó co lại một vòng nhỏ, biến hóa này, không ít văn minh và đạo thống ở tinh hệ Thanh Hoàng đều phát hiện, ào ào phái người đến xem xét.

"Thứ gì đó đang hấp thu năng lượng của hành tinh."

Sau khi mọi người tra xét, đưa ra một kết luận.

Trong chốc lát, rất nhiều tu sĩ đều mơ hồ.

Hành tinh, đây chính là nguồn năng lượng duy trì sự phát triển văn minh, trong đó ẩn chứa nguồn năng lượng khổng lồ, khó có thể tưởng tượng.

Hơn nữa, còn vô cùng cuồng bạo.

Cho dù là tiên nhân cũng khó có thể tới gần, chứ đừng nói là hấp thu.

Đến tột cùng là loại người nào, mới có thể hấp thu năng lượng hành tinh cho mình sử dụng, nếu người này thật sự hấp thu xong năng lượng của hành tinh, nhất định sẽ tạo thành ảnh hưởng to lớn đối với tinh hệ Thanh Hoàng.

Tuy nói tinh hệ Thanh Hoàng có nhiều hơn một hành tinh, nhưng người nào dám cam đoan kẻ kia hấp thu một hành tinh thì sẽ không hấp thu những hành tinh còn lại.

"Năng lượng hành tinh dồi dào cỡ nào, đáng sợ cỡ nào, có lẽ kẻ kia chỉ có thể hấp thu một phần, tuyệt đối không có cách nào hấp thu toàn bộ."

"Mọi người không cần lo lắng."

Cũng có tu sĩ đưa ra quan điểm này.

Sau đó mọi người quyết định im lặng và chờ xem động tĩnh.

Thế nhưng sự tình phát triển hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của bọn họ, tốc độ hấp thu năng lượng bên trong hành tinh của kẻ kia chẳng những không giảm bớt, mà còn càng lúc càng nhanh,...

Cho đến khi mọi người bắt đầu phát hiện sự dị thường của hành tinh, hành tinh kia đã bị rút nhỏ còn một phần ba, điều này khiến mọi người có chút sợ hãi.

Cái quái gì đây!

Chỉ có đám người Cổ Vô Tình, lão tổ Hồ yêu mới biết đầu đuôi câu chuyện, mà bọn họ cũng vô cùng chấn động.

Đánh chết bọn họ cũng không dám nghĩ, Sở Cuồng Nhân đến hành tinh để bế quan, lại là dung phương pháp bế quan như vậy.

Thực sự là nuốt chửng hành tinh! !

"Tiên sinh thật sự có thể làm việc người khác không thể, phương pháp tu hành của hắn thật sự quá đặc biệt, không thể tưởng tượng nổi."

Cổ Vô Tình không khỏi cười khổ một tiếng, nói.

Mà Hạo Phong tiên nhân, sau khi lấy được Địa Tiên Thảo, trải qua bế quan, rốt cục thành công đột phá tới Địa Tiên, cũng cảm thấy rung động.

Hắn đột nhiên cảm thấy, đi theo một nhân vật như vậy, có lẽ sẽ là bước ngoặt lớn nhất đời này của hắn cũng không chừng đấy chứ.

Ngay khi toàn bộ tinh hệ Thanh Hoàng vì sự dị thường của hành tinh mà lo lắng, bên trong hành tinh, đột nhiên lại có dị biến.

Một ngày này.

Một đạo kiếm quang màu tím từ bên trong hành tinh bắn ra.

Kiếm quang kia, lao về phía Thanh Đồng Thiên Đình.

Không ít cường giả chú ý tới sự thay đổi của hành tinh tất nhiên cũng nhìn thấy đạo kiếm quang này, đều lộ ra vẻ cổ quái.

Bởi vì khí tức phía trên kiếm quang kia, bọn họ hết sức quen thuộc.

“Khí tức này là... Sở Cuồng Nhân!"

"Bên trong hành tinh, chính là Sở Cuồng Nhân? !"

"Ông trời ơi, gia hỏa này lại đang giở trò quỷ gì? ?"

Bên trong hành tinh là ai, đã được công bố.

Mà mọi người tuy kinh ngạc, nhưng lại cảm thấy hợp tình hợp lý.

Dù sao, trong tinh hệ Thanh Hoàng bây giờ, có thể làm ra loại chuyện không thể tưởng tượng, nuốt chửng hành tinh, cũng chỉ có Sở Cuồng Nhân.

Mọi người càng tò mò hơn, Sở Cuồng Nhân phát ra đạo kiếm quang kia đến tột cùng là có ý gì?

Kiếm quang như cầu vồng, chỉ trong phút chốc đã vượt qua ngàn tỉ dặm, rất nhanh đã đến bên trong Thanh Đồng Thiên Đình.

Mấy người Cổ Vô Tình đang chiếm cứ nơi đây cũng đều nhận ra sự xuất hiện của kiếm quang, mọi người nhìn kiếm quang, vẻ mặt tràn đầy hiếu kỳ.

Kiếm quang hóa thành Sở Cuồng Nhân, đứng lơ lửng trên không, nói: "Tinh vực Thương Khung gặp nguy hiểm, tất cả mọi người lập tức xuất phát, lấy tốc độ nhanh nhất tiến về đó trợ giúp!"

Chương 1047: Tinh vựcThương Khung gặp phải kẻ thù bên ngoài tinh vực, Thanh Tùng tiên nhân, Thiên Đạo tông

Thương Khung gặp nguy, tất cả mọi người lập tức chạy tới trợ giúp!

Tin tức này khiến Cổ Vô Tình, Cổ Hình, đám người lão tổ Hồ yêu thay đổi sắc mặt, bởi vì bọn họ hết sức rõ ràng điều này có nghĩa là gì.

Tinh vực Thương Khung, đó là tinh cầu quê hương của Sở Cuồng Nhân.

Cũng là nơi mà bọn họ muốn di chuyển tới trong tương lai.

"Tất cả mọi người nhanh chóng chuẩn bị, lập tức tiến về tinh vực Thương Khung!"

"Hừ, không biết là người nào, lại dám đánh chủ ý lên tinh cầu quê hương của Sở tiên sinh, thật sự là chán sống, quả thực muốn chết."

"Tinh vực Thương Khung gặp nguy, chúng ta sẽ không tha cho bọn người kia."

"Là thời điểm tốt biểu hiện bản thân."

Trong lúc nhất thời, bọn người Cổ Vô Tình đã chỉnh đốn xong nhân lực, ngồi lên chiến thuyền, lập tức đi về phía tinh hệ Tử Kim, tiến về tinh vực Thương Khung.

May mắn là, khoảng cách giữa tinh hệ Tử Kim và tinh hệ Thanh Hoàng cũng không quá xa, cũng chỉ mấy ngàn năm ánh sáng mà thôi.

Đối tu sĩ của tinh hệ Tử Kim mà nói, muốn đi đến tinh hệ Thanh Hoàng có lẽ rất khó, nhưng đối với tinh hệ Thanh Hoàng nắm giữ số lượng lớn những kỹ thuật tiên tiến, thậm chí còn có tiên nhân, thì chuyện này không tính là việc khó khăn gì.

Chiến thuyền tân tiến nhất tinh hệ Thanh Hoàng, tốc độ di chuyển của nó nhanh hơn không chỉ mười lần so với chiến thuyền tân tiến nhất của tinh hệ Tử Kim.

Ngay khi bọn người Cổ Vô Tình định tiến về tinh hệ Tử Kim, trợ giúp tinh vực Thương Khung, Sở Cuồng Nhân vẫn bế quan ở bên trong hành tinh.

Giờ phút này, hắn đã đạt đến thời khắc sống còn, khoảng cách đạt tới cảnh giới hoàn thiện của Tinh Thần Bất Diệt Thể, chỉ kém một bước cuối cùng.

Ngoài ra, nguyên nhân quan trọng nhất là tinh vực Thương Khung vẫn chưa thật sự đứng trước tuyệt cảnh, tuy có nguy hiểm nhất định, nhưng có Ngũ Hành Thần Ảnh Quân hắn để lại, đủ để chèo chống đến khi bọn người Cổ Vô Tình đến chi viện.

"Thế lực dám dám ngấp nghé tinh vực Thương Khung ta, ta chẳng cần biết ngươi là ai, đợi ta xuất quan, nhất định phải nghiền xương của ngươi thành tro! !"

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia sắc lạnh.

Ngay ập tức, hắn bắt đầu tăng tốc, hấp thu năng lượng hành tinh.

Mà giờ khắc này.

Bên ngoài tinh hệ Tử Kim, cách đó mấy ngàn năm ánh sáng.

Tinh vực Thương Khung, bên trong đế quốc Thương Khung.

Một đám tu sĩ mà Sở Cuồng Nhân quen biết, Kiếm Đạo Chủ, Hỗn Độn Đạo Chủ, Vạn Pháp Đạo Chủ, Lạc Thủy đang tập trung một chỗ.

Giờ phút này, bọn họ lo lắng, mặt mũi tràn đầy ưu sầu.

"Kẻ địch lần này không phải là những kẻ mà Huyết tộc trước đây có thể so sánh, bọn họ đến từ tinh vực Huyết Nguyên còn cường đại hơn nhiều so với văn minh tiên pháp, thậm chí là đạo thống cấp Tiên trong truyền thuyết, bởi vì, bọn họ có tiên nhân!"

Giọng nói của Vạn Pháp Đạo Chủ có chút chua xót nói.

Tuy những năm này tinh vực Thương Khung lớn mạnh hơn không ít, nhóm Đạo Chủ ở đây cũng đều lần lượt đột phá đến Đại Đạo Chủ, thậm chí Thiên Đạo Chủ, nhưng nếu để bọn họ đối mặt với một tiên nhân, chuyện này vẫn là suy nghĩ hảo huyền.

Tiên nhân, đó là cảnh giới cao nhất được vô số tu sĩ ở tinh vực Thương Khung theo đuổi!

Trong mắt của nhiều tu sĩ, đó là sự kết thúc của quá trình tu hành.

Mà bây giờ, bọn họ phải đối mặt với một tiên nhân!

"Vương biết tình hình hiện tại của chúng ta sao?"

"Đoán chừng là đã biết, dù sao thì, bên trong chiến khôi của Thiên Đạo chủ ẩn chứa một luồng ý thức của Vương." Trưởng lão Như Yên nói ra.

"Nhưng cho dù Vương trở về, hắn có thể đối phó được với tiên nhân sao?"

Phật Đạo Chủ mặc áo cà sa màu vàng đỏ có chút chần chờ nói.

Mặc dù tất cả mọi người có mặt đều có lòng tin vô tận với Sở Cuồng Nhân, nhưng lúc này đây, kẻ bọn họ đối mặt, lại chính là tiên nhân!

Dưới cái nhìn của của bọn họ, cũng là điểm cuối của việc tu hành!

Là cảnh giới tối thượng của tu sĩ.

Dù Vương mạnh hơn, thì hắn có thể đối mặt với kẻ ở vạch đích sao?

"Có thể!"

Lúc này, một giọng nói đầy khí phách vang lên.

Chỉ thấy Cố Linh Lung đi đến.

Nàng nhìn mọi người xung quanh, thản nhiên nói: "Chẳng lẽ kỳ tích mà phu quân sáng tạo còn ít sao? Chúng ta cần phải tin tưởng hắn, vừa rồi, ý thức phu quân lưu lại đã nói với ta, hắn sẽ mau chóng trở về."

"Mà chuyện chúng ta phải làm bây giờ, chính là giữ vững trận địa!"

"Bảo vệ thương khung!"

Nàng hít sâu một hơi, nhìn về phía chân trời: "Phu quân nói, cũng không phải là không thể chiến thắng tiên nhân, hơn nữa, Ngũ Hành Thần Ảnh Quân phu quân để lại, sức chiến đấu của bọn họ, mọi người cũng đều thấy được, năm vị thống lĩnh liên hợp lại, đủ để chống lại tiên nhân kia."

Nói đến Ngũ Hành Thần Ảnh Quân, hai mắt mọi người đều tỏa sáng, bởi vì đội quân mà Sở Cuồng Nhân để lại, thật sự quá thần bí.

Chưa ai thấy những người này tu luyện như thế nào, nhưng tu vi của đám người này đang tăng lên một bậc, bây giờ, năm thống lĩnh của Thần Ảnh quân đều vượt qua Thiên Đạo Chủ, thậm chí có thể địch nổi hư tiên trong truyền thuyết.

Năm người liên thủ, ở tinh vực Thương Khung này, không người nào có thể địch lại.

Cho đến bây giờ, tinh vực Thương Khung có thể có thể chống lại những kẻ địch bên ngoài tinh vực, phần lớn là dựa vào sức mạnh của Thần Ảnh quân này.

"Hơn nữa ngoại trừ Thần Ảnh quân, chúng ta còn có át chủ bài!"

Cố Linh Lung nói ra.

Mọi người không khỏi có chút hiếu kỳ.

"Bài tẩy gì?"

Cố Linh Lung còn chưa nói xong, bầu trời bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận rung chuyển kịch liệt, chỉ thấy đại trận Ly Hận Thiên kia, nổi lên gợn sóng.

Hiển nhiên là nhận lấy công kích từ bên ngoài.

"Người của Thiên Đạo tông lại đột kích."

Ánh mắt Vạn Pháp Đạo Chủ lạnh lẽo.

Thiên Đạo tông, chính là kẻ địch bên ngoài tinh vực lần này của tinh vực Thương Khung.

"Chuẩn bị chiến đấu với kẻ địch đi."

Cố Linh Lung ngưng trọng nói.

Nàng dùng thời gian ngắn nhất, nhanh chóng bố trí tốt nhân thủ và chiến lực, sau đó, liền dẫn người lao về phía bên ngoài tinh vực.

Tinh vực Thương Khung, bên ngoài đại trận Ly Hận Thiên.

Từng chiếc từng chiếc chiến thuyền san sát, vô số tu sĩ ở trên bầu trời.

Mà dẫn đầu một chiếc trên chiến thuyền, là một lão giả mặc trường bào màu xám, tiên huy tươi sáng trên người lão giả, chính là thủ lĩnh của đội quân này, người này, cũng chính là uy hiếp lớn nhất mà tinh vực Thương Khung gặp phải.

Một vị tiên nhân!

Lão giả là Thanh Tùng tiên nhân nhìn tinh vực Thương Khung, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị: "Một tinh vực Thương Khung, ngay cả tiên nhân cũng không có, nhưng lại có thể gầy dựng nên Thiên

Đạo cường đại như vậy, thật là cổ quái."

"Nếu như có thể chiến lấy tinh vực Thương Khung này, tìm ra bí mật trong đó, sẽ có trợ giúp rất lớn trong việc.thăng cấp của ta ở Thiên Đạo tông, nói không chừng còn có thể được Khôn Thiên Đạo Tử coi trọng."

Thanh Tùng tiên nhân âm thầm nghĩ tới.

Hắn là người của Thiên Đạo tông, mà Thiên Đạo tông là trong một trong các thế lực cường đại nhất vũ trụ này, xưng bá vô số tinh hệ, thông qua hấp thu Thiên Đạo của hành tinh có sinh mệnh khác giúp thực lực của mình tăng lên, do đó có tên là... Thiên Đạo tông!

Mà Thanh Tùng tiên nhân chính là một vị tiên nhân của khôn mạch Thiên Đạo tông, khi hắn đi du hành trong vũ trụ, tìm kiếm hành tinh có sinh mệnh có tiềm năng cho khôn mạch Đạo Tử, sau đó chiếm lĩnh, cho Đạo Tử hấp thu, tăng cường sức mạnh của bản thân.

Hiện tại, hắn để mắt tới tinh vực Thương Khung.

Một nơi nắm giữ Thiên Đạo cường đại, nhưng tu sĩ lại cực yếu, ngay cả tiên nhân cũng không có, chuyện này khiến hắn rất khó hiểu.

Theo lý mà nói, Thiên Đạo cường đại như vậy, trong những năm tháng dài đằng đẵng qua, dù sao cũng phải sinh ra mấy tiên nhân mới đúng.

Thế nhưng tinh vực Thương Khung lại không có.

Ở trong đó, nhất định có gì đó mờ ám.

"Thiên Đạo này không thể nào có thể trưởng thành nhanh chóng chỉ trong vài năm, đúng không?" Thanh Tùng tiên nhân lắc đầu cười nói.

Ý nghĩ này, quá hoang đường.

Thiên Đạo tông là đạo thống am hiểu sử dụng sức mạnh Thiên Đạo nhất trong vũ trụ, nhưng cho dù là bọn họ, cũng không có ghi chép nào về chuyện này.

"Chờ ta chiếm lĩnh tinh vực này, ta nhất định phải nghiên cứu thật kỹ bí mật của nó." Thanh Tùng tiên nhân âm thầm nghĩ tới.

"Liệp tinh giả đại nhân, những người kia tới."

Lúc này, một tu sĩ đi đến trước mặt Thanh Tùng Tiên Nhân nói ra.

Liệp Tinh Giả, là chức vụ Thiên Đạo tông, là chỉ những tu sĩ chuyên tìm kiếm cấc ngôi sao có sinh mệnh cho Thiên Đạo tông, xâm chiếm Thiên Đạo.

Thanh Tùng tiên nhân chính là một trong liệp tinh giả.

"Ừm, ta đã biết."

Thanh Tùng tiên nhân nhìn về phía nhóm Đạo Chủ bay ra từ bên trong tinh vực Thương Khung, trong mắt lướt qua một tia sắc lạnh: "Lần trước, ta không nghĩ đến quân đội kia có thực lực như vậy, ăn chút thiệt thòi nhỏ."

"Lần này, ta xem ai còn có thể ngăn cản ta!"

Chương 1048: Đại trận Ngũ Hành chiến Thanh Tùng, sức mạnh của Cố Linh Lung, khí tức này là Vương

Bọn người Cố Linh Lung, Vạn Pháp Đạo Chủ, Hỗn Độn Đạo Chủ vọt ra từ bên trong tinh vực Thương Khung, sắc mặt ngưng trọng nhìn chiến thuyền trước mắt.

"So với lần trước, quy mô lần này lớn hơn."

"Xem ra lần này kẻ này quyết tâm muốn chiếm đoạt tinh vực Thương Khung, hừ, sao chúng ta có thể có thể để bọn họ toại nguyện? !"

"Không tệ, tuyệt đối không cho phép!"

Trên mặt đám người Vạn Pháp Đạo Chủ lộ ra vẻ kiên quyết.

Ở phía sau bọn họ, hơn ngàn Thần Ảnh quân xếp thành một hàng, khí thế ngút trời, khí tức ngũ hành vờn quanh, rung động tinh không ở trong gầm trời.

Sắc mặt thống lĩnh Ngũ Hành càng lạnh lùng hơn, nhìn Thanh Tùng tiên nhân, trong mắt lộ ra một tia lạnh lùng.

Thanh Tùng tiên nhân nhìn Ngũ Hành Thần Ảnh Quân, cảm thán nói: "Tốt cho một Thần Ảnh quân, bên trong một tinh vực ngay cả một tiên nhân cũng không có vậy mà lại một quân đội thần bí như thế này, xem ra tinh vực này có không ít bí mật."

Càng như vậy, hắn càng là hi vọng chiếm lĩnh tinh vực Thương Khung, bóc trần tất cả bí mật bên trong tinh vực này.

Hắn có một dự cảm, đó chính là, tinh vực Thương Khung này có lẽ là một trang nổi bật nhất trong kiếp sống làm Liệp tinh giả của hắn.

"Giết chết những kẻ ngoan cố chống đối này đi!"

Nghĩ đến điều này, Thanh Tùng tiên nhân đã có chút không thể chờ đợi.

Hắn vung tay lên, từng chiếc từng chiếc chiến thuyền bộc phát ra vô số chùm sáng năng lượng, mà tinh vực Thương Khung cũng có chiến thuyền, cũng bắt đầu chiến đấu với đối phương.

Trong chốc lát, từng chùm sáng nở rộ trong vũ trụ lạnh lẽo, lộng lẫy chói mắt, làm cho người hoa mắt.

Mà tu sĩ song phương, cũng chém giết lẫn nhau.

Sau những năm phát triển này, tinh vực Thương Khung xuất hiện không ít Đạo Chủ mới, cộng thêm Ngũ Hành Thần Ảnh Quân, mặc dù có chút miễn cưỡng, nhưng cũng miễn cưỡng chặn lại đợt tấn công của Thanh Tùng tiên nhân.

Nhưng tất cả mọi người biết, quan trọng nhất vẫn là Thanh Tùng tiên nhân.

Hắn mới là uy hiếp lớn nhất!

"Lần này, ngược lại ta muốn nhìn xem các ngươi dùng cách nào thoát khỏi một kiếp này!" Thanh Tùng tiên nhân lạnh nhạt nói ra.

Sau đó, hắn bước ra một bước.

Nhất thời, tiên nguyên lực dồi dào tuôn ra, rung chuyển tinh không.

Luồng sức mạnh này, khiến tất cả Đạo Chủ đều cảm nhận được một luồng áp lực không có gì sánh kịp, khiến bọn họ có loại cảm giác phải quỳ xuống.

Dù lần trước đã cảm nhận qua uy thế của Thanh Tùng tiên nhân, nhưng khi đối mặt một lần nữa, vẫn có một loại rung động khó nói lên lời.

"Đây là... Tiên nhân!"

Bọn người Vạn Pháp Đạo Chủ, Hỗn Độn Đạo Chủ cảm giác, chỉ cần một luồng sức mạnh như vậy, là có thể tuỳ tiện giết chết bọn họ!

Mà lúc này, năm vị thống lĩnh của Ngũ Hành Thần Ảnh Quân xuất thủ.

"Kết đại trận Ngũ Hành!"

"Được!"

Năm vị thống lĩnh, mỗi người chiếm một phương, trên người hiện ra sức mạnh bản nguyên, theo thứ tự là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ!

Sức mạnh ngũ hành chuyển động, trộn lẫn trong hư không, hình thành một kết giới ngũ hành màu sắc sặc sỡ, hoàn toàn bao phủ Thanh Tùng tiên nhân.

Sức mạnh tiên nguyên mênh mông kia cũng bị ngăn cách ở bên trong kết giới.

Ngũ Hành Thần Ảnh Quân, quân đội cấp Thần.

Sức mạnh của đội quân này có liên kết với Sở Cuồng Nhân, chỉ cần thực lực của Sở Cuồng Nhân tăng lên, thực lực của bọn họ cũng sẽ tăng lên.

Mà bây giờ Sở Cuồng Nhân đã tấn cấp thành tiên, toàn bộ thực lực của Ngũ Hành Thần Ảnh Quân cũng tăng vọt.

Kém nhất cũng đạt tới cảnh giới Thiên Đạo Chủ.

Mà năm vị thống lĩnh lại nắm giữ thêm sức mạnh bản nguyên, chiến lực của một người trong đó có thể sánh ngang với Bán Tiên, năm người kết thành đại trận, uy thế vô cùng to lớn.

"Tu vi năm người các ngươi gần như giống nhau như đúc, mỗi người tu hành một trong ngũ hành, phối hợp ăn ý, Trận Ngũ Hành các ngươi tạo ra trận pháp hoàn mỹ nhất mà ta từng gặp, ta thật sự rất hiếu kỳ, các ngươi thật sự đến từ tinh vực Thương Khung nho nhỏ này sao?" Thanh Tùng tiên nhân hiếu kỳ hỏi.

Nhưng thống lĩnh Ngũ Hành vẫn không nhiều lời với hắn.

"Giết!"

Kim Thống lĩnh hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy hắn đưa tay hội tụ sức mạnh bản nguyên hệ Kim, hóa thành một thanh kiếm ảnh sắc bén ầm ầm chém xuống.

Mà Thanh Tùng tiên nhân vững như bàn thạch, tung ra một chưởng, sức mạnh tiên nguyên trực tiếp phá vỡ kiếm ảnh, đánh Kim Thống lĩnh bay ra ngoài.

Bốn vị thống lĩnh còn lại cũng phối hợp xuất thủ.

Mộc không ngừng sinh sôi, hỏa xâm lược cuồng bạo, thủy biến đổi thất thường, thổ cẩn trọng trầm ổn, cộng thêm kim sắc bén, đại trận Ngũ Hành được bọn họ phát huy mức cực hạn, mạnh mẽ tấn công về phía Thanh Tùng tiên nhân.

Dao động năng lượng kinh khủng, liên tiếp bạo phát.

Một trận kịch chiến, năm vị thống lĩnh gần như dùng hết thủ đoạn, nhưng uy lực của tiên nhân, lại khó có thể bị rung chuyển, vẫn chưa bị bao nhiêu tổn thương.

"Hừ, lần trước là ta bất cẩn, lúc đó mới ăn một chút thua thiệt trong tay các ngươi, lần này, cho dù các người dùng hết thủ đoạn, cũng đừng hòng lại làm tổn thương một sợi tóc của ta!" Thanh Tùng tiên nhân lạnh giọng cười nói.

Thống lĩnh Ngũ Hành nghe vậy, sắc mặt vô cùng nghiêm túc.

Tiên nhân và dưới tiên nhân, chênh lệch đó, quả nhiên vô cùng to lớn!

"Chỉ cần chúng ta không ngã xuống, thì ngươi, cũng đừng nghĩ có thể bước vào tinh vực Thương Khung!" Kim Thống lĩnh lạnh lùng nói ra.

Bảo vệ tinh vực Thương Khung, là sứ mạng Sở Cuồng Nhân giao phó cho bọn họ.

Để thực hiện sứ mệnh này, bọn họ không tiếc cống hiến tất cả.

Thanh Tùng tiên nhân nghe vậy, cười khẩy.

Chỉ thấy hắn đưa tay ra giữa, một thanh kiếm gỗ bỗng nhiên xuất hiện trong tay.

Mặc dù là một thanh trường kiếm làm bằng gỗ, nhưng lại tràn ngập uy thế vô cùng kinh khủng, làm cho người kinh tâm động phách, đó là một thanh Tiên Khí!

"Các ngươi nghĩ xem, đại trận Ngũ Hành này của các ngươi có thể chống đỡ bao lâu dưới Ất Mộc Chi Kiếm của ta?"

Thanh Tùng tiên nhân tràn đầy sát ý nói.

"Há, nếu thêm ta thì sao!"

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Một bóng người xinh đẹp bước vào đại trận Ngũ Hành.

Đó là, Cố Linh Lung!

"Vương hậu!"

"Vương hậu, nguy hiểm, mau rời đi!"

Sắc mặt đám người Kim Thống lĩnh biến đổi.

Mặc dù những năm này Cố Linh Lung tiến bộ không ít, dựa vào không ít tài nguyên, đã tu luyện tới cảnh giới Thiên Đạo Chủ.

Nhưng vẫn cách đám người thống lĩnh Ngũ Hành một khoảng lớn, chứ đừng nói đến việc đối mặt với Thanh Tùng tiên nhân.

"Ta tự có chừng mực." Cố Linh Lung khoát tay nói ra.

Thanh Tùng tiên nhân thấy thế, không khỏi xùy cười một tiếng: "Vương hậu? Ngươi chính người lo liệu việc nhà cho tinh vực Thương Khung này sao? Chỉ là một Thiên Đạo Chủ cũng muốn thay đổi kết cực bại trận, dựa vào ngươi, quả thực là suy nghĩ hão huyền!"

"Thế thì cũng không nhất định."

"Huyền bí ảo tưởng, hơn nữa, ngươi làm Hậu, vậy Vua của các ngươi ở nơi nào, chẳng lẽ là đang làm con rùa đen rút đầu sao?"

"Hắn, sắp tới rồi."

Chỉ thấy Cố Linh Lung lấy ra một bức tượng gôc.

"Chiến khôi?"

Thanh Tùng tiên nhân sửng sốt một chút, có điều hắn nhìn thoáng qua, chiến khôi kia, chỉ là cấp bậc Thiên Đạo Chủ, căn bản không ảnh hưởng được chiến cục.

Thống lĩnh Ngũ Hành, mấy người Vạn Pháp Đạo Chủ cũng hơi nghi hoặc một chút.

Bọn họ tất nhiên biết đó là chiến khôi Sở Cuồng Nhân để lại, có một luồng ý thức của Sở Cuồng Nhân, nhưng dù nói thế nào, cũng chỉ là một con chiến khôi Thiên Đạo Chủ mà thôi, sao có thể là đối thủ của Thanh Tùng tiên nhân?

Kế tiếp, mọi người lại thấy Cố Linh Lung làm ra hành động ngoài ý muốn, chỉ thấy nàng tung ra một chưởng, đập con chiến khôi kia... Vỡ nát!

"Đập nát chiến khôi, ngươi đang làm cái gì?"

Lông mày Thanh Tùng tiên nhân cau lại.

Sau đó, hắn không nghĩ nhiều nữa, đưa Ất Mộc Chi Kiếm lên: "Mặc kệ ngươi đang làm cái gì, nhưng cũng không sao cả, đi chết đi!"

Kiếm gỗ vung lên, kiếm khí rộng rãi bao phủ toàn trường.

Dưới tiên nhân chịu một kiếm này, gần như chắc chắn phải chết!

"Vương hậu!"

"Không!"

Mọi người kinh hô, mặt mũi tràn đầy lo lắng.

Mà đúng lúc này, chỉ thấy trên người Cố Linh Lung chợt bộc phát ra một luồng sức mạnh vô cùng kinh khủng, như bão táp tàn phá bừa bãi, bao phủ toàn trường!

Tay trắng của Cố Linh Lung vừa nhấc, quét ra, thi triển vô địch chi pháp, điên đảo càn khôn! !

Mà bên trong một quyền này, còn ẩn chứa sức mạnh Thiên Đạo vô cùng cường đại, chém vào đạo kiếm khí kia, khiến nó hoàn toàn vỡ nát!

Trong lúc nhất thời, toàn trường yên tĩnh!

Ai nấy đều ngẩn người.

"Loại khí tức này, là... Vương! !"

Chương 1049: Đánh lui Thanh Tùng tiên nhân, hai đại tiên nhân lại lần nữa đột kích

"Loại khí tức này... Là vương? !"

Toàn bộ chiến trường, hoàn toàn yên tĩnh.

Bọn người Hỗn Độn Đạo Chủ, Kiếm Đạo Chủ, Lạc Thủy sững sờ nhìn Cố Linh Lung, trong thoáng chốc giống như thấy được vị Vương giả đỉnh thiên lập địa.

Đó là tín ngưỡng của bọn họ, Vương của bọn hắn!

Mà lúc này Cố Linh Lung, hai mắt lạnh nhạt, ẩn chứa một luồng uy áp khó lường, khiến Thanh Tùng tiên nhân có loại cảm giác tim đập nhanh.

"Ngươi là ai?"

Sắc mặt Thanh Tùng tiên nhân nghiêm túc, hỏi.

"Kẻ dám khi quân phạm thượng, chỉ có, chết!"

Giọng điệu Cố Linh Lung lạnh nhạt nói, tư thế bễ nghễ thiên hạ, đúng là không khác gì Sở Cuồng Nhân!

Hoặc là nói, lúc này Cố Linh Lung chính là Sở Cuồng Nhân!

Một luồng ý thức của Sở Cuồng Nhân, chuyển dời từ trên thân của chiến khôi Thiên Đạo chủ đến Cố Linh Lung, mượn cơ thể để xuất hiện!

"Hừ, chẳng cần biết ngươi là ai, giở trò quỷ gì, nhưng dựa vào tu vi cỗ thân thể này của ngươi, có thể chống cự lại sức mạnh của tiên nhân?"

"Đi chết cho ta!"

Thanh Tùng tiên nhân ngang nhiên xuất thủ, kiếm gỗ trong tay lại lần nữa chém ra, kiếm khí kinh khủng phun ra nuốt vào, kéo dài vạn trượng, khủng bố vô biên.

Một kích này, hắn không có bất kỳ lưu tình gì.

Bởi vì dao động kiếm khí mãnh liệt này, kết giới ngũ hành xung quanh thậm chí đều đang không ngừng rung chuyển, tựa hồ một cái chớp mắt tiếp theo sẽ bị phá hủy.

Bất quá 'Cố Linh Lung' thần sắc lạnh nhạt, không sợ hãi chút nào, tay trắng vừa nhấc, một luồng sức mạnh Thiên Đạo càng khủng bố hơn bạo phát, nương theo tấn cấp tiên pháp vô địch ầm vang đánh ra.

Nắm đấm quét ngang tinh không, đối đầu với kiếm khí!

Mặc dù 'Cố Linh Lung' có vô địch pháp gia tăng, nhưng tu vi cơ thể quả thật là kém xa tiên nhân, thế nhưng, sức mạnh Thiên Đạo của tinh vực Thương Khung cũng không phải ăn chay, Sở Cuồng Nhân nhiều lần nuốt chửng phần còn lại của Thiên Đạo, sức mạnh Thiên Đạo sớm đã đạt đến trình độ đủ để bằng được tiên nhân.

Đùng, đùng, đùng...

Quyền nhọn và kiếm khí khuấy động, xảy ra cộng hưởng ở trong gầm trời, phá vỡ hư không.

Mà 'Cố Linh Lung' giơ tay lên, một đại ấn màu vàng óng bỗng dưng hiện lên, tràn ngập uy thế đập về phía Thanh Tùng tiên nhân!

Đây là bảo vật may mắn của Nhân tộc thương khung, Nhân Vương Ấn!

Vật này có quan hệ mật thiết với linh khí của Nhân tộc, Nhân tộc thương khung càng mạnh, sức mạnh của đại ấn này cũng sẽ tăng lên.

Sau những năm phát triển này, uy lực của Nhân Vương Ấn sớm đã không thể so sánh nổi, thậm chí so với Tiên Khí cũng không thua bao nhiêu.

Thanh Tùng tiên nhân nâng kiếm gỗ lên chém ra, một tiếng leng keng phát ra, kiếm gỗ và Nhân Vương Ấn va chạm, phát ra một tiếng sấm rền lớn.

Nhân Vương Ấn bay ra ngoài, mà Thanh Tùng tiên nhân cũng bị đánh bay, kiếm gỗ trong tay không ngừng run rẩy, cánh tay tê dại.

"Sức mạnh Thiên Đạo thật cường đại, còn có chí bảo khí vận này, muốn bắt người này, cũng không phải trong thời gian ngắn có thể làm được."

"Hơn nữa còn có đại trận Ngũ Hành, năm thống lĩnh kia cũng đang nhìn chằm chằm, tiếp tục khiêu chiến, đối với ta chỉ sợ sẽ gặp bất lợi."

Thanh Tùng tiên nhân âm thầm nghĩ tới.

Sau đó, hắn hừ lạnh một tiếng: "Rút lui!"

Nhận được chỉ lệnh, tu sĩ bắt đầu rút lui.

"Hôm nay thả cho các ngươi một con ngựa, lần sau lại đến, chính là ngày ta đặt chân lên tinh vực Thương Khung!" Thanh Tùng tiên nhân lạnh lùng nói.

Nói xong, hắn dùng một kiếm phá mở đại trận Ngũ Hành, quay người rời đi.

Đợi sau khi kẻ địch đều đi, Kiếm Đạo Chủ, Hỗn Độn Đạo Chủ và những người khác đi tới, nhìn 'Cố Linh Lung' có chút kinh ngạc.

"Ngươi là, vương?"

Hỗn Độn Đạo Chủ hiếu kỳ nói.

'Cố Linh Lung' khẽ vuốt cằm: "Đúng, thân thể chiến khôi đã không thể thừa nhận toàn bộ sức mạnh Thiên Đạo, cho nên tia ý thức của ta mới tạm thời mượn thân thể Linh Lung. Nhưng bởi vì như vậy, sợi ý thức này của ta sợ là không được bao lâu nữa sẽ tiêu tán."

Sợi ý thức này của Sở Cuồng Nhân là lúc hắn chưa thành tiên lưu lại, lực lượng cũng không mạnh, lần này mượn thân thể Linh Lung điều khiển sức mạnh Thiên Đạo, đã tiêu hao gần hết.

"Vậy lần sau Thiên Đạo tông đột kích thì phải làm sao, còn mời Vương ra chỉ thị." Hỗn Độn Đạo Chủ nói.

"Không cần lo lắng, người ta phái đang trên đường, không được bao lâu liền sẽ tới đây. Trước đó, ngươi giữ vững đại trận Ly Hận

Thiên bên trong, chờ người tới hỗ trợ." 'Cố Linh Lung' nói.

Sau đó, nàng triệu hồi Nhân Vương Ấn, rót sức mạnh Thiên Đạo vào trong đại trận Ly Hận Thiên, giúp đại trận này càng thêm vững chắc.

Làm xong những thứ này, ý thức của Sở Cuồng Nhân dần dần tán đi.

Ý thức nguyên bản của Cố Linh Lung trở về thân thể, nói: "Phu quân đã đưa chỉ thị, trước tiên chúng ta triển khai phòng ngự."

"Được."

Mọi người gật gật đầu, sau đó trở lại tinh vực Thương Khung.

Mà Thanh Tùng tiên nhân rời đi, giờ phút này vô cùng nổi nóng, tức giận đến mức khóe miệng co giật: "Tốt, tốt cho một tinh vực Thương Khung, thế mà còn ẩn giấu lực lượng như vậy, đích thật là khiến người bất ngờ."

Thân là một tiên nhân, nhưng lại nhiều lần ăn quả đắng như vậy, điều này khiến hắn vô cùng tức giận.

Thanh Tùng tiên nhân hít sâu một hơi, tạm thời đè xuống lửa giận, lấy ra một viên Thông Tấn Thủy Tinh: "Xem ra chỉ có thể liên hệ với liệp tinh giả xung quanh đây, tuy có chút không cam lòng, nhưng cũng chỉ có cách này mới có thể nhanh chóng chiếm được tinh vực Thương Khung, nghiên cứu bí mật trong đó."

Mấy tháng sau.

Quân đội do Thanh Tùng tiên nhân dẫn đầu chạm mặt với một quân đội khác, mà người cầm đầu đội quân này là một tráng hán lưng hùm vai gấu, cõng một cây đao, lộ ra bá khí.

"Thiết Đao tiên nhân, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Thanh Tùng tiên nhân tiến lên chào hỏi vài câu, người này cũng giống như hắn, là tiên nhân cùng thuộc Thiên Đạo tông khôn mạch, quan hệ coi như không tệ.

Hắn đem chuyện về tinh vực Thương Khung nói qua một lần, Thiết Đao tiên nhân nghe vậy không khỏi kinh ngạc: "Há, còn có hành tinh kỳ lạ như vậy sao? Điều này khiến ta cảm thấy hứng thú."

"Đúng, cho nên ta mới tìm đến ngươi, chúng ta cùng chiếm lấy hành tinh có sinh mệnh này, cùng tìm hiểu bí mật trong đó." Thanh Tùng tiên nhân nói.

"Ha ha, tốt."

Thiết Đao tiên nhân gật đầu.

"Đến, ngươi đường xa mà đến, ta đã chuẩn bị tốt yến hội, vì ngươi bày tiệc mời khách, đi thôi."

Hai người vừa nói vừa cười, cũng không để Tinh vực Thương Khung vào mắt.

Dưới cái nhìn của bọn họ, một tinh vực Thương Khung không có tiên nhân trấn giữ, đối mặt với hai tiên nhân, làm sao có thể là đối thủ.

Nhất định là sẽ bị phá hủy như một đống đổ nát.

Sau khi hai vị tiên nhân hoàn thành việc gặp mặt, liền dẫn theo quân đội của mình trùng trùng điệp điệp hướng về tinh vực Thương Khung.

Khi quy mô quân đội nhiều hơn so với trước đó đến, bọn người Cố Linh Lung, Hỗn Độn Đạo Chủ, Lạc Thủy Đạo Chủ đều đã chuẩn bị tâm lý, thế nhưng khi nhìn thấy hai vị tiên nhân, vẫn là nhịn không được giật mình.

"Hai vị tiên nhân? !"

"Trời ạ, Thiên Đạo tông này đến tột cùng là có thực lực như thế nào, lại có lai lịch thế nào, không khỏi quá dọa người đi."

"Đặt Thiên Đạo tông này ở trong vũ trụ, e rằng cũng là đạo thống đứng đầu, tinh vực Thương Khung, lại bị bọn họ để mắt tới."

"Phiền toái."

Bên ngoài tinh vực Thương Khung.

Hai đại tiên nhân cùng nhau đi vào, để chiến thuyền dưới tay liên tiếp công kích bên ngoài đại trận Ly Hận Thiên của tinh vực Thương Khung.

Nhưng trong trận đại chiến này có Nhân Vương Ấn gia tăng, dường như phòng thủ kiên cố hơn, đòn tấn công của chiến thuyền căn bản không có cách rung chuyển.

"Tinh vực Thương Khung này, quả nhiên có chút thú vị."

Thiết Đao tiên nhân cười nhạt một tiếng, chỉ thấy hắn sải bước, đi vào hư không, trường đao sau lưng bỗng nhiên ra khỏi vỏ.

Trường đao tới tay, một luồng đao uy lạnh thấu xương bạo phát.

"Chém cho ta! !"

Một đao trảm xuống, đao ảnh to lớn cuốn theo dao động tiên nguyên, rung chuyển toàn bộ đại trận Ly Hận Thiên, cả tinh vực Thương Khung cũng vì đó mà rung chuyển.

Chương 1050: Ngũ Hành Thần Ảnh Quân toàn quân bị diệt, phụng mệnh lệnh của tiên sinh đến đây trợ giúp

Thiết Đao tiên nhân, Thanh Tùng tiên nhân, hai tiên nhân cùng nhau đột kích tinh vực Thương Khung, ý đồ đánh phá đại trận Ly Hận Thiên bên ngoài tinh vực Thương Khung.

Thiết Đao tiên nhân xuất thủ trước.

Một đao trảm xuống, đao uy cường đại rung chuyển toàn bộ tinh vực Thương Khung.

Toàn bộ đại trận Ly Hận Thiên đều đang rung chuyển.

Mà sau khi đao khí tiêu tán, chỉ thấy đại trận Ly Hận Thiên vẫn có quang mang chuyển động như cũ, cũng chưa từng xuất hiện bất kỳ tổn thương gì.

Chuyện này khiến trong mắt Thiết Đao tiên nhân lộ ra một tia ngạc nhiên.

"Há, không ngờ đại trận này lại vững chắc đến thế?"

"Chờ một chút, bên trong đại trận này ẩn chứa sức mạnh Thiên Đạo, có người sử dụng sức mạnh Thiên Đạo trên tinh vực Thương Khung, bảo vệ nơi này."

"Đến tột cùng là ai? Có thể làm được loại chuyện thế này."

Lông mày Thiết Đao tiên nhân cau lại.

Thiên Đạo tông am hiểu sử dụng sức mạnh Thiên Đạo, mặc dù bọn họ chỉ là liệp tinh giả của Thiên Đạo tông, không có tư cách dùng sức mạnh Thiên Đạo, nhưng cũng đã gặp những Thiên Đạo sứ của Thiên Đạo tông sử dụng sức mạnh Thiên Đạo.

Đều nói chưa ăn qua thịt heo cũng phải thấy qua heo chạy sao?

Cho nên, bọn họ vẫn có hiểu biết về pháp môn Thiên Đạo, vừa vận dụng sức mạnh Thiên Đạo vào trận pháp, loại thủ đoạn này, cho dù là những Thiên Đạo sứ cao cao tại thượng cũng không có mấy người có thể làm được.

"Thanh Tùng tiên nhân, ngươi xác định nơi này không có tiên nhân sao?"

Thiết Đao tiên nhân nhịn không được lại hỏi một câu.

Thanh Tùng tiên nhân khẳng định gật đầu: "Ta dùng tiên thức nhìn qua nhiều lần, tinh vực Thương Khung này, hoàn toàn không có tiên nhân tồn tại, nhưng trong số bọn họ, chắc là có người am hiểu việc sử dụng sức mạnh Thiên Đạo."

"Hoặc là, cơ duyên xảo hợp đạt được một loại pháp môn nào đó sử dụng được sức mạnh Thiên Đạo, lúc này mới có thể hình thành đại trận trước mắt này."

Thanh Tùng tiên nhân đoán.

"Thật sao? Xem ra quả thật là có bí mật."

Thiết Đao tiên nhân cũng dùng tiên thức quét một vòng tinh vực Thương Khung, phát hiện bên trong tinh vực Thương Khung hoàn toàn không có tiên nhân, lúc này hắn mới yên tâm.

Coi như lui 10 ngàn bước, tinh vực Thương Khung có tiên nhân thì như thế nào?

Bọn họ còn là người đến từ Thiên Đạo tông!

Đây là đạo thống truyền thừa từ thời kỳ Tiên Cổ, là một trong những thế lực cường đại nhất trong vũ trụ, số lượng tiên nhân rất nhiều.

Chẳng lẽ còn sẽ sợ một tinh vực Thương Khung nho nhỏ sao?

"Đồng loạt ra tay, đánh phá đại trận này đi."

Thiết Đao tiên nhân nói ra.

"Được."

Thanh Tùng tiên nhân gật đầu, nắm chắc Ất Mộc Chi Kiếm, hai người đao kiếm liên thủ, thúc giục tiên pháp, tiên nguyên cuồn cuộn đồng thời bạo phát.

Kiếm khí, đao quang, quét ra!

Toàn bộ đại trận Ly Hận Thiên, ầm ầm rung động.

Năng lượng của đại trận Ly Hận Thiên dưới đòn tấn công này nhanh chóng bị hao hết, chỉ còn Nhân Vương Ấn màu vàng óng lơ lửng ở phía trên tinh vực Thương Khung, tràn ngập hàng tỷ tia sáng, sức mạnh Thiên Đạo phun trào, bảo vệ thương khung.

"Chí bảo khí vận không tệ, nhưng có thể chống đỡ được bao lâu?"

Thiết Đao tiên nhân cười lạnh nói.

Hai vị tiên nhân lại ra tay lần nữa.

Chỉ chốc lát, hàng tỷ tia sáng cũng đã có chút ảm đạm.

Bên trong tinh vực Thương Khung.

Ngũ Hành Thần Ảnh Quân có chút ngồi không yên.

"Chư vị, chúng ta đi ra ngoài ngăn cản một khoảng thời gian trước."

Kim Thống lĩnh nói ra.

Không giống những người khác, Thần Ảnh quân bọn họ cho dù có chết trên chiến trường, linh hồn cũng sẽ trở về cốt lõi ngũ hành, qua một thời gian ngắn sẽ phục sinh.

Có thể nói là, bọn họ là một quân đội bất tử.

Bọn họ, không sợ chết!

"Làm phiền rồi."

Mấy người Cố Linh Lung cũng biết điều này, cũng không có ngăn cản.

Rất nhanh, hơn ngàn người trong Ngũ Hành Thần Ảnh Quân phóng lên tận trời, không sợ chết phát động thế công, dưới sự chỉ huy của năm vị thống lĩnh, bọn họ hợp thành một đại trận Ngũ Hành khổng lồ bao trùm tinh không!

Hai vị tiên nhân bị bao phủ trong đại trận Ngũ Hành này, nhất thời gặp chút khó khăn, nhưng dù sao bọn họ cũng là tiên nhân, rất nhanh đã điều chỉnh tốt trạng thái, ở bên trong đại trận cũng bắt đầu phản kích, muốn đánh tan đại trận.

Nhưng mà Ngũ Hành Thần Ảnh Quân không sợ tử vong, các đòn tấn công cũng đều có ý đồng quy vu tận, làm người sợ hãi.

Hai vị tiên nhân còn tốt, không bị tổn thương gì, ngược lại là chiến thuyền phía sau bọn họ tổn thất không ít.

"Muốn chết!"

"Hừ, cho dù các ngươi hi sinh hết tánh mạng, cũng không ngăn cản được chúng ta đặt chân lên Thương Khungcũng chỉ là giãy dụa trong tuyệt vọng mà thôi."

Thanh Tùng tiên nhân lạnh giọng nói ra.

Hắn và Thiết Đao tiên nhân liên thủ, thúc giục sức mạnh tiên nguyên đến cực hạn, đao quang kiếm khí làm tan rã đại trận Ngũ Hành.

Nguyên một đám Thần Ảnh quân liên tiếp ngã xuống, cho dù là Ngũ Hành thống lĩnh cũng khó tránh khỏi việc phải chết, tất cả đều bị phá hủy.

"Can đảm lắm, nhưng cũng vô dụng, hiện tại, đến phiên các ngươi." Thanh Tùng tiên nhân nhìn về phía Nhân Vương Ấn bảo vệ tinh vực Thương Khung.

Lúc này Nhân Vương Ấn quang mang ảm đạm, hắn tin tưởng, không cần mấy chiêu, món bảo vật này sẽ bị bọn họ phá vỡ.

"Chẳng lẽ, không còn kịp rồi sao?"

Bên trong tinh vực Thương Khung, Vạn Pháp Đạo Chủ nỉ non nói.

Bọn họ không nghĩ tới Thanh Tùng tiên nhân có thể tìm được tiên nhân thứ hai, chuyện này khiến thời gian của bọn họ bị giảm không ít.

Có lẽ, không đợi được viện quân tới rồi.

Trong lòng mọi người đắng chát thầm nghĩ.

Mà ngay khi hai tiên nhân sắp động thủ, dường như bọn họ cảm giác được gì đó, cùng nhau ngừng lại.

Bọn họ nhìn về phía nơi xa, có chút ngạc nhiên.

"Dạng khí tức này, có chuyện gì xảy ra? !"

"Có người đang ở gần, hơn nữa, rất nhiều, ở trong đó thậm chí còn có tiên nhân, cuối cùng là chuyện gì xảy ra? !"

Nơi xa.

Từng chiếc từng chiếc chiến thuyền bay trên không trung mà đến.

Mỗi một chiếc trên chiến thuyền, có tu sĩ lít nha lít nhít đứng đáy, mà ở trong đó, phần lớn đều là Yêu tộc và một phần nhỏ Nhân tộc.

Khí tức vô cùng cường đại, tràn ngập hư không.

"Hồ tộc của Thiên Yêu tinh, phụng mệnh lệnh của tiên sinh, đến đây trợ giúp tinh vực Thương Khung! !" Lão tổ Hồ tộc đạp không đi tới, cao giọng nói ra.

Dao động tiên nguyên kinh khủng, rung chuyển tinh không.

"Sư tộc của Thiên Yêu tinh, phụng mệnh lệnh của tiên sinh, đến đây trợ giúp!"

Một Yêu Tiên của Sư tộc cũng theo đó bay lên không trung, bước ra.

"Ưng tộc của Thiên Yêu tinh, phụng mệnh lệnh của tiên sinh, đến đây trợ giúp!"

"Hùng tộc của Thiên Yêu tinh, phụng mệnh lệnh của tiên sinh, đến đây trợ giúp!"

"Lang tộc của Thiên Yêu tinh..."

Vô số yêu tu đi vào, yêu khí cường đại mà bạo ngược, tràn ngập ở trong gầm trời, làm cho tất cả mọi người đều ngẩn ngơ.

"Cổ gia tinh hệ Thanh Hoàng, phụng mệnh lệnh của tiên sinh, đến đây trợ giúp!"

Cổ Vô Tình, Cổ Hình cũng đi ra.

Phụng mệnh lệnh của tiên sinh...

Năm chữ này, chấn động tinh không, vang bên tai của mỗi người.

Bọn người Cố Linh Lung, Hỗn Độn Đạo Chủ, Lạc Thủy Đạo Chủ, trưởng lão Như Yên vô cùng kích động, phấn chấn.

Bọn họ đã đoán ra tiên sinh trong miệng của những người này là ai.

Mà Thiết Đao tiên nhân, Thanh Tùng tiên nhân đã bị choáng váng, bọn họ có thể cảm nhận chính xác thực lực của đám người này.

Ở trong đó, ít nhất có mười kẻ tu vi không kém tiên nhân là bọn họ.

Thậm chí mạnh hơn bọn họ cũng có mấy người.

So sánh với bọn họ, thực lực phe mình thực sự quá yếu ớt, căn bản cũng không cùng một cấp độ.

"Tại hạ phụng mệnh lệnh của tiên sinh, đến đây trợ giúp tinh vực Thương Khung."

Lúc này, lại có một giọng nói vang lên.

Một lão giả tóc trắng mặc bạch y, tiên phong đạo cốt từ từ đi ra, dao động Địa Tiên vô cùng cường đại bao phủ khắp nơi.

Chính là Hạo Phong tiên nhân.

"Địa Tiên! !"

"Con mẹ nó! !"

Hai người Thiết Đao tiên nhân, Thanh Tùng tiên nhân hít vào một ngụm khí lạnh, mặt mũi tràn đầy rung động.

Có lầm hay không, ngay cả Địa Tiên cũngxuất hiện.

"Nhiều tiên nhân như vậy, thậm chí còn có Địa Tiên, Thanh Tùng tiên nhân, ngươi nói với ta tinh vực Thương Khung này không có tiên nhân trấn giữ?"

"Ngươi, con mẹ nó muốn hại chết ta à! !"

Thiết Đao tiên nhân vừa sợ vừa giận, trợn mắt nhìn Thanh Tùng tiên nhân, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn.

Chương 1051: Thanh Tùng tiên nhân chạy trốn, Tinh Thần Bất Diệt Thể hoàn thiện

Bên trong tinh vực Thương Khung.

Những người còn lại cũng trợn mắt hốc mồm, nhìn từng chiếc từng chiếc chiến thuyền và tu sĩ Yêu tộc trên chiến thuyền, trong lòng rung động.

Sở Cuồng Nhân nói với bọn họ sẽ có người đến đây trợ giúp.

Vốn dĩ, bọn họ cho là sẽ có một số hư tiên đến, nếu lợi hại hơn, có thể tìm tới một tiên nhân là đã vô cùng không dễ dàng.

Nhưng ai có thể nghĩ rằng, tiên nhân tới.

Không phải một hai người.

Là một đám!

"Những năm này Vương xông xáo ở bên ngoài, đã làm những gì, lại có thể tìm đến nhiều tiên nhân như vậy, quá thần kỳ."

"Không hổ là Vương."

"Lần này, chúng ta thắng chắc."

Bọn người Kiếm Đạo Chủ, Vạn Pháp Đạo Chủ phấn chấn lạ thường.

Mà trong tinh không.

Hai người Thiết Đao tiên nhân, Thanh Tùng tiên nhân liếc nhau, không nói hai lời lập tức bay vút về phía xa, trực tiếp chạy trốn.

"Há, muốn đi."

Ánh mắt Hạo Phong tiên nhân ngưng trọng, đưa tay ra, tiên nguyên Địa Tiên bàng bạc bạo phát, hóa thành một bàn tay tiên nguyên to ớn.

Uy áp kinh khủng bố khóa chặt hai người.

Thiết Đao tiên nhân rống giận chém ra một đao, muốn phản kháng, nhưng ở trước mặt địa tiên, sức mạnh của hắn thật sự là quá yếu kém.

Một đao kia, hoàn toàn không nhấc lên bất kỳ gợn sóng nào, trực tiếp bị bàn tay tiên nguyên đập nát, sau đó cả người cũng hóa thành sương máu, nổ tung.

Thanh Tùng tiên nhân nhìn thấy một màn này, hoảng sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, không còn chút máu nào, hắn không nói hai lời, bản thân hóa thành một đoàn sương máu nổ tung, mà bên trong màn sương máu này, ngàn vạn đạo huyết quang khuếch tán ra tứ phương.

"Há, đây là một loại pháp môn nào đó dùng để bỏ truốn?"

Hạo Phong tiên nhân có chút ngoài ý muốn.

Hắn có thể cảm giác được, bên trong ngàn vạn đạo huyết quang kia, bên trong mỗi một đạo đều ẩn chứa một tia ý thức của Thanh Tùng tiên nhân.

Hắn đưa tay thúc giục tiên nguyên, chặn lại phần lớn huyết quang, nhưng vẫn để lọt một đạo.

"Ngược lại là mạng lớn."

Hạo Phong tiên nhân hừ lạnh một tiếng, có chút bất mãn.

Hắn vừa đột phá Địa Tiên, vẫn chưa quen việc điều khiển đối với sức mạnh của bản thân, nếu không thi, Thanh Tùng tiên nhân này sẽ trốn không thoát.

"Tốt, còn lại chính là giải quyết những người này."

Hạo Phong nhìn về phía quân đội Thanh Tùng tiên nhân để lại.

Cũng không cần hắn nói thêm cái gì, những người còn lại sớm đã là ngầm hiểu, chủ động xuất thủ, tiến hành tấn công những người này.

Khi hai vị tiên nhân ngã xuống, những người này sớm đã không còn bất cứ ý chí chiến đấu nào, cộng thêm chiến lực của đám người Cổ Vô Tình vốn dĩ đã mạnh hơn đội quân này rất nhiều lần, chỉ chốc lát, những người còn lại liền bị giết không còn một mống.

Sau đó, bọn người Cổ Vô Tình tiến vào tinh vực Thương Khung.

Nhìn Đạo Chủ trước mắt, lại cảm giác một chút trình độ văn minh tu hành phía trên tinh vực Thương Khung, bọn họ không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Một văn minh tu hành mà ngay cả một tiên nhân cũng không có, vậy mà lại sinh ra một người kinh tài tuyệt diễm như tiên sinh."

"Thật sự là thật không thể tin được."

"Tuy tạm thời văn minh tu hành này không được tính là cường đại, nhưng Thiên Đạo của tinh vực này lại cường đại lạ thường, cộng thêm tiên sinh, đoán chừng không bao lâu nữa, tinh vực Thương Khung có thể sừng sững đứng trên đỉnh của hàng tỷ văn minh."

"Không tệ, tiềm lực trưởng thành rất cao."

Bọn người Cổ Vô Tình âm thầm nghĩ tới.

Mà mấy người Cố Linh Lung cũng tiếp đãi bọn họ.

"Chư vị là người được Vương mời tới sao?"

Vạn Pháp Đạo Chủ chần chờ một chút, sau đó dò hỏi.

Mà nghe thấy lời hắn, Cổ Vô Tình vội vàng nói: "Mệnh lệnh của Tiên sinh, chúng ta không dám không nghe theo, sao dám dùng mời chữ chứ?"

Bọn người Vạn Pháp Đạo Chủ âm thầm líu lưỡi.

Có thể nhìn ra, những người này thật sự vui lòng phục tùng Sở Cuồng Nhân.

Bọn họ khó có thể tưởng tượng, lúc này cũng chỉ mới mấy năm trôi qua, lúc Sở Cuồng Nhân rời khỏi tinh vực Thương Khung cũng chỉ là Đạo Chủ...

Bây giờ, đến tột cùng là đến trình độ nào rồi?

"Vương, hắn thành tiên sao?"

Vạn Pháp Đạo Chủ hiếu kỳ hỏi.

"Đây là tất nhiên."

Cổ Vô Tình cười nhạt nói, nào chỉ là thành tiên, người ta đã náo loạn toàn bộ Thanh Lan Tiên giới đến mứclong trời lỡ đất.

"Ha ha, tốt, tốt, thật sự là quá tốt."

Vạn Pháp Đạo Chủ nhịn không được cười ha ha.

Hắn thấy, một văn minh có thể đứng vững trong vũ trụ hay không, quan trọng nhất cũng là có được một vị tiên nhân hay không

Mà bây giờ, Sở Cuồng Nhân thành tiên.

Tin tức này, càng khiến cho bọn họ phấn chấn, kích động hơn bất cứ chuyện gì.

"Thật sự là quá tốt rồi."

"Ta đã biết, nhất định Vương có thể thành tiên."

Mấy người Lạc Thủy Đạo Chủ, Hỗn Độn Đạo Chủ cũng là vui vẻ ra mặt.

"Chư vị đường xa mà đến, khổ cực rồi, ta đã để người chuẩn bị yến tiệc để tiếp đãi chư vị." Cố Linh Lung nói ra.

"Đa tạ."

...

Tinh hệ Tử Kim, bên trong một hành tinh hoang vu.

Một đạo huyết quang bỗng nhiên đi vào.

Huyết quang này biến thành một lão giả, chính là Hạo Phong tiên nhân chạy thoát từ trong tay Thanh Tùng tiên nhân.

Lúc này, hắn vô cùng suy yếu, thực lực của tiên nhân không có mấy, ngay cả một phần ngàn cũng không có.

"Đáng giận, đáng giận! !"

"Làm sao lại có thể như vậy, tinh vực Thương Khung nho nhỏ kia đến tột cùng là tìm ở đâu ra nhiều tiên nhân như vậy?"

Thanh Tùng tiên nhân rất tức giận, nhưng cũng không hiểu.

Một văn minh tu hành ngay cả tiên nhân cũng không có, đột nhiên lại có một đám tiên nhân chạy tới giúp, chuyện này thật sự là không thể tưởng tượng được.

"Phụng mệnh lệnh của tiên sinh? !"

"Tiên sinh kia, đến cùng là ai? !"

Tuy không hiểu, nhưng tinh vực Thương Khung có bối cảnh, hơn nữa bối cảnh còn cực kỳ cường đại, điểm này là chuyện không thể nghi ngờ.

"Nhưng cho dù có bối cảnh thì như thế nào, trong vũ trụ này, có bối cảnh gì có thể so được với Thiên Đạo tông ta?"

"Lần này gặp khó, thân thể tiên nhân, tiên nguyên, tiên thức đều bị hư hao, ta tuyệt đối không có khả năng cứ để như vậy, xem ra, chỉ có thể mời Đạo Tử ra mặt." Thanh Tùng tiên nhân âm thầm nghĩ tới.

Nhưng mà, khoảng cách từ chỗ Đạo Tử khôn mạch của hắn đến tinh hệ Tử Kim quá xa, muốn tìm hắn, không biết phải hao phí bao nhiêu thời gian.

"Chỉ có thể sử dụng hình chiếu Thiên Đạo, triệu hồi phân thân Đạo Tử, tuy không bằng bản thể, nhưng nếu muốn đối phó những người này, cũng đủ rồi, nhưng mà muốn sử dụng pháp môn này, cần dùng Thiên Đạo làm vật dẫn và lượng lớn tế phẩm sinh linh..."

Thanh Tùng tiên nhân nhìn về phía một ngôi sao có sinh mệnh ở phía xa, ánh mắt lộ ra một tia lạnh lẽo.

"Vậy thì dùng các ngươi làm tế phẩm để triệu hoán Đạo Tử đi."

Sau khi Thanh Tùng tiên nhân dưỡng thương xong, lao về phía ngôi sao có sinh mệnh kia, giống như một Thiên Ma, mang đến tai ương vô tận...

...

Bên trong tinh hệ Thanh Hoàng.

Vốn dĩ là một hành tinh, giờ phút này chỉ còn lại một hành tinh bình thường lớn như hỏa cầu nhỏ.

Mà ngay hôm nay, hỏa cầu này đột nhiên nhanh chóng vỡ nát, phần lớn hỏa diễm bị thôn phệ đến mức trống không.

Một hỏa nhân đứng lơ lửng trên không, tản ra ánh sáng và nhiệt vô cùng cường đại độ, toả sáng Cửu Thiên Thập Địa, rung động tinh không ở trong gầm trời.

Biến động khác thường của hành tinh, hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều tu sĩ, bọn họ nhìn hỏa nhân kia, trong mắt lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

"Hắn xuất quan."

"Không nghĩ tới, hắn lại thật sự có thể căn nuốt toàn bộ năng lượng của một hành tinh, thật sự quá đáng sợ."

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, hỏa diễm bên ngoài hỏa nhân kia dần dần tán đi, lộ ra một bóng người mặc bạch y.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

Giờ phút này, da thịt hắn trong suốt như ngọc, tràn ngập tiên huy, máu trong cơ thể dâng trào như sông như biển, mỗi một mảng xương thịt đều hiện đầy đạo văn huyền diệu, khiến cho người ta cẩm nhận được một loại cảm giác không thể rung chuyển.

"Tinh Thần Bất Diệt Thể, rốt cục cũng hoàn thiện!"

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười.

Hắn tùy ý khoát tay, không sử dụng bất kỳ năng lượng nào, đánh ra một quyền về phía hư không.

Trong chốc lát, trong tinh không nổi lên một trận cuồng phong vũ trụ dữ dội, một mảnh vành đai của tiểu hành tinh cách đó mấy vạn dặm bị trận cuồng phong tác động đến, liên tiếp nổ tung!

Chương 1052: Tinh Thần Bất Diệt Thể cường hãn, Khôn Thiên Đạo Tử giáng thế

Đùng! !

Một mảnh vành đai tiểu hành tinh bởi vì Sở Cuồng Nhân tùy ý vung quyền mà liên tiếp nổ tung, uy thế vô cùng cuồng bạo rung động vô số các tu sĩ đang nhìn chăm chú, nguyên một đám trợn mắt hốc mồm, cảm thấy thật không thể tin được.

"Đây là loại sức mạnh gì vậy?"

"Thật là một cơ thể khủng khiếp, hắn hấp thu hành tinh, chính là tu hành cơ thể này sao? Đây là pháp môn luyện thể gì vậy? ?"

Mọi người kinh thán không thôi.

Mà khi Sở Cuồng Nhân nhìn nắm đấm của mình, cũng có chút giật mình.

"Loại sức mạnh này, mạnh hơn nhiều so với Tinh Thần Bất Diệt Thể đại thành, hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc."

"Đây chính là uy lực của cơ thể khi thành tiên sao? Ta cảm thấy, không cần bất kỳ thủ đoạn nào, chỉ cần dựa vào thân thể này, ta đã có thể giết chết Địa Tiên!"

"Mà đây chỉ là lực công kích mà thôi, lực phòng ngự của Tinh Thần Bất Diệt Thể khi so với công kích, chỉ có hơn chứ không kém."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Khía cạnh biến thái nhất của Tinh Thần Bất Diệt Thể hoàn thiện là lực phòng thủ, hắn cảm thấy, dường mỗi một tế bào trong cơ thể mình đều hóa thành một hành tinh, vô số hành tinh tập hợp lại, lúc này mới tạo thành hắn.

Hắn là hành tinh?

Không, hắn càng giống như một mảnh tinh hệ!

Muốn phá hư thân thể của hắn, chẳng khác nào phá hư vô số hành tinh, giết chết hắn, tương đương với huỷ diệt một tinh hệ!

Tuy nói như vậy thì hơi cường điệu quá, nhưng mà đó là cách hình dung tốt nhất mà hắn có thể nghĩ ra được, cũng có thể nói rõ sự kinh khủng của Tinh Thần Bất Diệt Thể.

Hơn nữa, hắn cảm thấy, đây không phải là cực hạn của Tinh Thần Bất Diệt Thể.

Tuy nói đã hoàn thiện, nhưng lại không phải là không thể tiếp tục tăng cao.

"Nếu tiếp tục hấp thu hành tinh, có lẽ cơ thể của ta sẽ có thể tiếp tục tiến hoá." Sở Cuồng Nhân có chút mong đợi thầm nghĩ.

Cho đến lúc đó, mỗi một tế bào trong cơ thể hắn chính là một hành tinh thậm chí tinh hệ, vậy hắn, chính là một vũ trụ! !

"Hiện tại, cũng cần phải trở về."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía xa, trong mắt lộ ra một tia sáng lạnh.

Vừa sải bước, trong nháy mắt bóng người biến mất tại chỗ, thi triển Không Gian Bàn Vận Thuật ngay lập tức, lao về phía tinh vực Thương Khung.

...

Bên trong tinh hệ Tử Kim.

Một hành tinh có sự sống đang phải gánh chịu một thảm họa chưa từng có.

Thanh Tùng tiên nhân đứng trong một đống đổ nát, mà ở bên cạnh hắn có vô số thi thể, giống như luyện ngục..

Chỉ thấy miệng hắn tụng những âm tiết kỳ lạ, một số lượng lớn các mệnh nguyên bốc hơi như sương máu, ngưng tụ thành một hạt châu màu máu trong không trung.

"Vạn Linh Huyết Thiên Châu, xong rồi!"

Ánh mắt tiên nhân Thanh Tùng lộ ra ý cười.

Hắn nắm lấy Huyết Thiên Châu: "Có vật này, lại thêm Thiên Đạo nơi đây, nhất định có thể đủ để gọi Khôn Thiên Đạo Tử."

Hắn bắt đầu hành động.

Chỉ chốc lát, chỉ thấy trên bầu trời của hành tinh có sinh mệnh này có mây đen phun trào, sấm sét đánh xuống ầm ầm, một luồng sức mạnh Thiên Đạo hiện lên, hóa thành từng đạo từng đạo lôi đình huyết sắc đánh về phía Thanh Tùng tiên nhân, ý đồ ngăn hắn lại.

Nhưng mà, cái này cũng vô dụng.

Thiên Đạo nơi đây căn bản không thể làm gì một tiên nhân.

Tuy sức mạnh của tiên nhân này đã suy yếu đến mức chỉ còn ở cảnh giới Đạo Chủ, nhưng mệnh cách của hắn, cũng đã không phải thứ mà Thiên Đạo nơi đây có thể nắm giữ.

"Vạn Linh Huyết Thiên Châu, đi!"

Thanh Tùng tiên nhân ném Huyết Thiên Châu đến giữa không trung.

Huyết châu nở rộ quang mang vô biên, các đạo văn quỷ dị đan xen vào nhau, một làn sóng dao động kinh khủng khuếch tán ra, làm vỡ nát lôi đình đầy trời!

Không chỉ có như thế, Thiên Đạo nơi đây điên cuồng rung động, uy lực bị hạt châu màu máu hấp thu không ngừng.

Khi Thiên Đạo suy yếu, bên trong hành tinh này cũng lâm vào tình trạng suy bại trước nay chưa có, ánh sáng của Tinh Thể ảm đạm không ít.

Cuối cùng, một cột sáng màu máu nương theo Huyết Thiên Châu phía trên, phóng lên tận trời.

Mà ở trong cột ánh sáng, một vòng xoáy màu máu hiện lên, mà ở bên trong vòng xoáy kia, một thanh niên người mặc trường bào kim sắc uy nghiêm giáng thế!

Ánh mắt thanh niên lạnh lùng như điện, trên người lộ ra một luồng uy áp vô cùng cường đại, mà sau khi hắn giáng thế, khiến cho Thiên Đạo phía trên hành tinh có sinh mệnh này run rẩy, sức mạnh Thiên Đạo đúng là bị thanh niên này hút vào trong cơ thể.

Người này chính là Đạo Tử khôn mạch của Thiên Đạo tông, Khôn Thiên!

"Triệu hoán hình chiếu Thiên Đạo của ta đến đây, vì chuyện gì?"

Khôn Thiên Đạo Tử lạnh nhạt nói ra.

"Hồi bẩm Đạo Tử, chuyện là như thế này..."

Thanh Tùng tiên nhân nói rõ toàn bộ mọi chueyejn.

Mà nghe hắn nói xong, trong mắt Khôn Thiên Đạo Tử lộ ra một vẻ ngoài ý muốn: "Há, vậy mà lại có chuyện thú vị như vậy."

Thanh Tùng tiên nhân nói: "Đạo Tử, tinh vực Thương Khung kia nhất định có giấu bí mật lớn, cho nên thuộc hạ cả gan, lúc này mới triệu hoán hình chiếu của người."

"Ta còn tưởng rằng ngươi bị đánh bại, trong lòng không cam tâm, cho nên mới tìm đến ta, báo thù cho ngươi chứ." Khôn Thiên Đạo Tử lạnh nhạt nói.

"Tại hạ không dám."

Thanh Tùng tiên nhân cúi thấp đầu hơn.

Hắn tin rằng, nếu thật sự nói như vậy, Khôn Thiên Đạo Tử nhất định sẽ cho hắn một chưởng, khiến cho hắn hồn phi phách tán.

"Tin rằng ngươi cũng không dám, đi thôi, mang ta đi nhìn tinh vực Thương Khung kia đến cùng là chỗ thần bí gì." Khôn Thiên Đạo Tử nói.

Rất nhanh.

Thanh Tùng tiên nhân liền dẫn Khôn Thiên Đạo Tử đi đến bên ngoài tinh vực Thương Khung.

"Nơi đây, quả nhiên không phải nơi tầm thường."

Khôn Thiên Đạo Tử nhìn tinh vực Thương Khung, sau khi cảm nhận Thiên Đạo của nơi này, hai mắt đột nhiên tỏa sáng, hắn gặp qua rất nhiều Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo trước mắt này lại đặc biệt nhất, có tiềm lực trưởng thành to lớn.

Hoặc là nói, hành tinh này có t tiềm lực trưởng thành o lớn.

"Thú vị."

Khôn Thiên Đạo Tử lại nhìn về phía Nhân Vương Ấn bảo vệ tinh vực Thương Khung, có chút hăng hái: "Chí bảo khí vận sao? Nhưng tinh vực Thương Khung nho nhỏ này, ta chỉ cần trở tay là có thể huỷ diệt, chớ nói chi là, chí bảo khí vận nho nhỏ này."

Chỉ thấy hắn vươn tay đánh ra một quyền.

Một chưởng của hắn lao lên không trung, rơi vào Nhân Vương Ấn, trong chớp mắt đã đem đánh chí bảo cùng một nhịp thở với khí vận của Nhân tộc trong gầm trời này bay ra ngoài.

Bên trong tinh vực Thương Khung, chúng Đạo Chủ, mấy người Cổ Vô Tình cũng có cảm ứng, ào ào vọt ra, nhìn Khôn Thiên Đạo Tử, như lâm đại địch!

"Người này, không thể coi thường!"

Hạo Phong tiên nhân cảm nhận Khôn Thiên Đạo Tử một chút, đồng tử hơi co rụt lại, nhất thời cảm thấy người trước mắt này đúng là cao thâm khó dò.

"Hiện tại ta cho các ngươi hai lựa chọn, thứ nhất, thần phục, thứ hai, chết!" Khôn Thiên Đạo Tử đứng chắp tay, ngạo mạn nói ra.

"Muốn chúng ta thần phục, nằm mơ đi!"

Hạo Phong tiên nhân hừ lạnh một tiếng, tiên nguyên trong cơ thể tuôn ra, hóa thành một bàn tay tiên nguyên đánh về phía Khôn Thiên Đạo Tử.

"Ở bên trong tinh hệ này có Địa Tiên, hoàn toàn khiến người ta cực kỳ kinh ngạc, nhưng thực lực của ngươi, còn không đáng kể."

Khôn Thiên Đạo Tử vươn tay điều khiển tiên nguyên trong cơ thể, trong đó đúng là ẩn chứa một luồng sức mạnh Thiên Đạo dồi dào đến mức khó có thể tưởng tượng được!

Đánh ra một quyền, quyền ấn cực lớn trực tiếp đánh nát bàn tay tiên nguyên của Hạo Phong tiên nhân, đúng là khiến hắn bay ngược ra ngoài hơn mười dặm.

"Loại thực lực này, cũng là Địa Tiên! Hơn nữa, là Địa Tiên nắm giữ sức mạnh Thiên Đạo cực mạnh!" Hạo Phong tiên nhân vô cùng ngưng trọng.

Trong lòng đám người Cổ Vô Tình cũng hơi hồi hộp một chút, bọn họ không nghĩ tới đối thủ mà tinh vực Thương Khung đối mặt lại cường đại hơn so với tưởng tượng của bọn họ.

"Bất kể như thế nào, nhất định phải ngăn người này lại."

"Không thể để cho hắn đặt chân lên tinh vực Thương Khung."

Ánh mắt của đám người Cổ Vô Tình, lão tổ Hồ yêu lộ ra vẻ dứt khoát.

Cũng không phải bọn họ có cảm tình gì đối với tinh vực Thương Khung, nhưng ân tình của Sở Cuồng Nhân đối với bọn họ lớn hơn trời, bọn họ có cần phải bảo vệ tinh vực Thương Khung vì đối phương, dù là bởi vì vậy mà hi sinh tánh mạng, cũng sẽ không tiếc! !

"Lên!"

Cổ Vô Tình xuất thủ trước, lấy ra âm Dương Cổ Phù, thúc giục sức mạnh của dương phù trong đó, đánh ra một chùm sáng màu vàng óng.

Chùm sáng vô cùng nóng, xuyên thủng hư không, cho dù hiện tại Cổ Vô Tình chưa thành tiên, nhưng khi dùng vật này đánh ra một đòn cũng không hề kém so với sức mạnh của tiên nhân.

Chương 1053: Thực lực của Khôn Thiên Đạo Tử, thời gian tạm dừng, ta tới đúng lúc

"Há, Tiên Khí phù văn kỳ lạ."

Khôn Thiên Đạo Tử có chút ngoài ý muốn nhìn Cổ Vô Tình một chút, tiếp lấy đưa tay đánh ra một quyền, đánh nổ chùm sáng nóng rực kia.

Uy lực của âm Dương Cổ Phù quả thật là không tầm thường, nhưng đáng tiếc, thực lực của Cổ Vô Tình không đủ, hoàn toàn không đủ đẻ phát huy toàn bộ uy lực.

Mà sau Cổ Vô Tình, tiên nhân còn lại cũng thi triển đòn tấn công.

Các tiên nhân như lão tổ Hồ yêu, Cổ Hình cùng nhau xông lên.

Nhưng bọn họ đều là tiên nhân bình thường, căn bản không phải đối thủ của Khôn Thiên Đạo Tử, trong lúc đối phương tuỳ tiện giơ tay nhấc chân đã có thể đánh bay bọn họ.

"Hạo Nhiên Phong!"

Lúc này, Hạo Phong tiên nhân lại ra tay lần nữa.

Chỉ thấy hắn tập hợp địa khí của tinh cầu ở bốn phía, tất cả tập trung ở trên người hắn tạo thành một cái vòi rồng, ập về phía Khôn Thiên Đạo Tử.

"Hừ, thủ đoạn để giết sâu bọ."

Khôn Thiên Đạo Tử không quan tâm chút nào.

Hắn vươn tay thúc giục tiên nguyên, điểu khiển sức mạnh Thiên Đạo, thiên uy huy hoàng khuếch tán, lại khiến cho chòm sao bốn phía chấn động.

"Hoàng Thiên Thần Ấn! !"

Chỉ thấy tiên huy trên người Khôn Thiên Đạo Tử tươi sáng, tiên nguyên kết hợp sức mạnh Thiên Đạo, tạo thành một ấn kết to lớn từ trên trời giáng xuống.

Giống như bị nguyên một mảnh tinh không trấn áp.

Chiêu thức mà Hạo Phong tiên nhân tung ra, căn bản là không thể chống đỡ được một kích này, bị đánh nát, tan thành mây khói.

Mà trùng kích doạ người cũng được tạo ra, khiến Hạo Phong tiên nhân và bọn người Cổ Vô Tình, lão tổ Hồ tộc liên tiếp bay ngược ra ngoài.

"Lang Huyết kiếm!"

Lúc này, một Yêu Tiên Lang tộc quát lạnh một tiếng, lấy ra một thanh tiên kiếm huyết sắc, bên trên tiên kiếm có phù văn chuyển động, vô cùng huyền diệu.

Chính là một trong những Tiên Khí phù văn mà Sở Cuồng Nhân chiếm được bên trong bảo tàng Thanh Hoàng, Yêu Tiên Lang tộc này, được phân phát một thanh.

Chỉ thấy hắn thúc giục tiên nguyên đến cực hạn, rót vào trong đó, trong nháy mắt phù văn phía trên tiên kiếm được thắp sáng, sau đó phá không bay ra, giống như một vệt cầu vồng kéo theo kiếm khí vô biên vô tận, đâm về phía Khôn Thiên Đạo Tử.

"Lại là một thanh Tiên Khí phù văn, các ngươi cũng có không ít thủ đoạn."

Khôn Thiên Đạo Tử lạnh nhạt nói ra.

Hắn lại tung ra một chưởng, sức mạnh Thiên Đạo bạo phát, trực tiếp đánh thanh tiên kiếm huyết sắc kia bay ra ngoài.

Lúc này, một vài trụ sáng thanh sắc từ trên trời giáng xuống, phong tỏa hành động bốn phía của hắn, đây cũng là một món Tiên Khí phù văn.

Người sử dụng là lão tổ Hồ yêu.

Hắn liên tục rót tiên nguyên vào phía trên hạt châu lớn chừng một cái nắm tay, những trụ sáng thanh sắc kia được phát ra từ hạt châu này.

"Hừ, thật đúng là không dứt."

Trong mắt Khôn Thiên Đạo Tử lộ ra vẻ vô cùng lạnh lùng, tiên nguyên và sức mạnh Thiên Đạo bạo phát đến cực hạn, như sóng to phun trào, cuồn cuộn không dứt.

Những trụ sáng thanh sắc bị sức manh cường đại này đánh liên tục, từng khúc bị rạn nứt, ầm vang pvỡ há nát, hóa thành vô số tia sáng.

Sóng trùng kích cường đại đánh bọn người lão tổ Hồ tộc bay ngược ra ngoài.

Bọn người Hỗn Độn Đạo Chủ quan sát trận chiến, mặt mũi tràn đầy rung động.

Dưới cái nhìn của bọn họ, tiên nhân đã là điểm cuối của việc tu hành, nhưng bây giờ, Khôn Nguyên Đạo Tử lại cho thấy chiến lực nghiền ép tiên nhân!

Chuyện này là đã kích vô cùng to lớn đối với bọn họ.

"Vũ trụ bao có, tiên nhân, có lẽ chỉ là điểm cuối trong mắt chúng ta mà thôi..." Vạn Pháp Đạo Chủ chua xót nói.

"Tất cả mọi người, trốn đến phía sau của ta!"

Cổ Vô Tình lớn tiếng nói.

Sau đó, hắn hiểu khiển hiệu quả phòng thủ của âm phù trong âm Dương Cổ Phù, một lồng ánh sáng phù văn hiện lên, bảo vệ mọi người ở sau lưng.

"Hừ, các ngươi cho rằng chỉ như vậy là có thể ngăn cản ta sao?"

Khôn Thiên Đạo Tử hừ nhẹ một tiếng.

Đánh ra một quyền, quyền ấn cực lớn nện xuống.

Sức mạnh vô song khiến bầu trời đầy sao rung chuyển nện ở phía trên lồng ánh sáng phù văn, phát ra một tiếng vang như sấm rền.

Sắc mặt Cổ Vô Tình xoát trở nên trắng bệch: "Thực lực của người đã gần tới tam phẩm Địa Tiên, cho dù có âm phù bảo vệ, nhưng với thực lực của ta cũng không cản được bao lâu, chư vị, giúp ta!"

Hạo Phong tiên nhân tiến tới một bước, thúc giục tiên nguyên, rót vào trong cơ thể Cổ Vô Tình, trợ giúp hắn duy trì lồng ánh sáng phù văn.

Có được sự trợ giúp của tiên nhân, ánh sáng của lồng ánh sáng phù văn rực rỡ hơn, vô số phù văn huyền diệu bay lên bầu trời, nở rộ quang hoa vô biên.

"Ta cũng muốn nhìn xem, các ngươi có thể chống đỡ được bao lâu."

Khôn Thiên Đạo Chủ lạnh nhạt nói ra.

Tiên nguyên và sức mạnh Thiên Đạo trên người hắn như từng cơn sóng, không ngừng tuôn ra, hóa thành quyền ấn, liên tục đập ra như sao băng.

Đùng, đùng, đùng...

Lồng ánh sáng phù văn liên tục rung chuyển.

"Thực lực của Đạo Tử đại nhân, quả nhiên rất mạnh mẽ! Chỉ là một hình chiếu Thiên Đạo, đã có sức mạnh như thế, bản thể của hắn, thực lực có lẽ là đã vượt qua Địa Tiên tam phẩm! !"

Ở cách đó không xa, Thanh Tùng tiên nhân nhịn không được cảm khái nói ra.

"Tám mạch của Thiên Đạo, thiên địa huyền hoàng, nhật nguyệt càn khôn, Khôn Thiên Đạo Tử chỉ xếp thứ 8, không biết Đạo Tử của bảy mạch còn lại, sẽ có thực lực như thế nào, nhất là Thiên Đạo Tử xếp số một kia..."

Răng rắc...

Ngay khi Thanh Tùng tiên nhân mơ màng, lồng ánh sáng phù văn đã bắt đầu vỡ vụn, nguyên một đám phù văn liên tiếp bị phá nát.

Thấy vậy, Thanh Tùng tiên nhân khẽ cười một tiếng: "Quả nhiên, cho dù những người có dùng hết mọi thủ đoạn, cũng không phải đối thủ của Đạo Tử."

"Hoàng Thiên Thần Ấn! Phá cho ta! !"

Khôn Thiên Đạo Tử lạnh giọng vừa quát, sức mạnh Thiên Đạo ấp tới, hóa thành một ấn kết to lớn, nện ở phía trên lồng ánh sáng phù văn.

Một tiếng vang thật lớn, cuối cùng lồng ánh sáng phù văn khó có thể chịu đựng được...

Ầm ầm vỡ nát! !

Bọn người Cổ Vô Tình, Hạo Phong tiên nhân thổ huyết, bay ngược ra ngoài.

"Xong rồi."

Trong mắt Hạo Phong tiên nhân lộ ra một chút tuyệt vọng.

Thật vất vả đột phá đến Địa Tiên, còn chưa kịp hưởng thụ phong quang của Địa Tiên, đã phải bỏ mạng.

Trên mặt của đám người Cổ Vô Tình, Cổ Hình, lão tổ Hồ cũng đầy vẻ không cam lòng.

Nhất là Cổ Vô Tình.

Hắn là tiên chủng Vương giả, với thiên tư của hắn, chỉ cần bất tử, chuyện thành tiên trong tương lai gần như là chuyện ván đã đóng thuyền.

Còn chưa thành tiên thì chết, sao hắn có thể cam tâm được chứ? !

"Chết đi! !"

Khôn Thiên Đạo Tử đưa tay, hình thành một ấn kết từ sức mạnh Thiên Đạo, lại đánh ra lần nữa, giống như nguyên một mảnh tinh không, ầm vang rơi xuống, bao phủ mọi người Cổ Vô Tình, một đòn này, đủ để nghiền nát 99% số người có mặt ở đây.

Khi mọi người ở đây tuyệt vọng...

Thiên địa đột nhiên run lên.

Một làn sóng dao động vô cùng huyền diệu nổi lên.

Tinh quang lấp lóe, luồng năng lượng cuộn trào hỗn loạn, tất cả mọi thứ, bao gồm cả Ấn kết Thiên Đạo từ trên trời giáng xuống kia, dường như đều bị ấn nút dừng lại, đều bị đóng băng tại chỗ, đứng im bất động.

Đồng tử Khôn Thiên Đạo Tử co rụt lại, đã nhận ra chuyện gì đó.

"Thời gian! !"

"Có người nào đó đã dừng thời gian của tinh vực này! !"

Mặt mũi của hắn tràn đầy hoảng sợ.

Thời gian là một thứ gì đó huyền bí và bí ẩn, cho dù là tu sĩ cao minh cỡ nào, cũng khó có thể chạm tới nó nếu không có đủ cơ duyên.

Từ trước tới nay, tu sĩ có thể lĩnh hội bản nguyên Thời Gian, dùng

Thời Gian chi đạo chứng đạo thành tiên, ít càng thêm ít!

Mà bây giờ, Khôn Thiên Đạo Tử rõ ràng cảm giác được thời gian lực lượng.

"Là ai? Người nào có năng lực như vậy!"

Khôn Thiên Đạo Tử vận dùng sức mạnh Thiên Đạo, ngăn cản luồng sức mạnh đang liên tục ăn mòn thời gian ở bên ngoài.

Hắn nhìn về phía xa, chỉ thấy trong tinh không, một thanh niên từ từ đi tới, toàn thân áo trắng, không nhiễm trần thế, khuôn mặt khôi ngôi, trong lúc giơ tay nhấc chân toát ra cảm giác siêu nhiên, khiến chòm sao bốn phía ảm đạm.

Chuyện càng khiến Khôn Thiên Đạo Tử để ý là, người này chính là ngọn nguồn của sức mạnh thời gian tràn ngập bốn phía! !

"Xem ra, ta tới đúng lúc."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, bóng người lóe lên, đi tới trước mặt Ấn kết Thiên Đạo, mà sức mạnh thời gian bốn phía cũng đã thu liễm lại.

Nháy mắt, tất cả đều được khôi phục.

Bọn người Cổ Vô Tình chỉ cảm thấy, trước mặt mình đột nhiên có thêm một bóng người mặc bạch y.

Chương 1054: Khôn Thiên Đạo Tử tự bạo, cung nghênh ngô vương trở về

Bên ngoài tinh vực Thương Khung.

Bọn người Cổ Vô Tình bị Khôn Thiên Đạo Tử uy hiếp, lúc đứng trước Ấn kết Thiên Đạo, một bóng người mặc bạch y bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Người tới chính là Sở Cuồng Nhân!

Trước tiên hắn dùng năng lực tạm dừng thời gian, tạm dừng đòn tấn công của Ấn kết Thiên Đạo, sau đó lại đi đến trước mặt mọi người, đối diện trực tiếp với ấn kết Thiên Đạo.

Đối mặt với một chiêu vô cùng có uy thế của Khôn Thiên Đạo Tử, ánh mắt hắn lóe lên, nhẹ nhàng nâng tay, đánh ra một quyền.

Quyền phong vô cùng kinh khủng kéo theo một luồng diệt thế chi uy bao phủ khắp nơi, trong chớp mắt đánh vào phía trên Ấn kết Thiên Đạo.

Khi một tiếng động thật lớn vang lên, sức mạnh Thiên Đạo bỗng nhiên tán loạn!

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, không nhúc nhích tí nào!

"Tiên sinh!"

"Vương!"

Mọi người thấy bóng lưng của Sở Cuồng Nhân, vô cùng kinh hỉ, bọn vốn dĩ đã tuyệt vọng, đột nhiên cảm nhận được một cảm giác an toàn.

Sở Cuồng Nhân xuất hiện, giống như một luồng ánh sáng rạng đông, phá vỡ hắc ám.

"Hô..."

Bọn người Cổ Vô Tình thở phào nhẹ nhõm.

"Xem ra ngươi chính là thủ lĩnh của bọn họ." Khôn Thiên Đạo Tử nhìn Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, trong mắt mang theo một tia đề phòng.

Dù sao, thủ đoạn thời gian của tu sĩ vô cùng quỷ dị, so với tu sĩ linh hồn chỉ có hơn chứ không kém, khiến người ta khó mà phòng bị.

"Nói đi, ngươi muốn chết như thế nào."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

"Ngu ngốc, coi như ngươi là tu sĩ thời gian, nhưng mà, ta thấy tu vi của ngươi cũng chỉ là tiên nhân tam phẩmbình thường mà thôi, ngươi cho rằng với thực lực đó của ngươi có thể là đối thủ của ta sao?"

Khôn Thiên Đạo Tử cười lạnh nói.

"Một phân thân hình chiếu, cũng dám phát ngôn bừa bãi."

Sở Cuồng Nhân tiện tay đánh ra một quyền.

Đột nhiên, quyền phong cuồng bạo phóng ra, bao phủ Khôn Thiên Đạo Tử.

"Sức mạnh như vậy, sao lại thế..." Sắc mặt Khôn Thiên Đạo Tử thay đổi, vội vàng thúc giục sức mạnh Thiên Đạo để chống cự.

Phần lớn sức mạnh Thiên Đạo và tiên nguyên kết hợp với nhau, hình thành một màn bảo vệ, nhưng khi một tiếng động thật lớn vang lên, quyền phong kinh khủng xé rách màn bảo vệ, đánh Khôn Thiên Đạo Tử bay ra mấy trăm dặm, nện vào phía trên một hành tinh.

Trong một chớp mắt tiếp theo.

Bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, đi đến trước mặt đối phương, duỗi tay nắm lấy đầu của đối phương, ấn xuống mặt đất.

Nháy mắt, toàn bộ hành tinh trực tiếp lõm xuồng, ầm ầm nổ tung, sóng lửa bao phủ, ánh lửa thắp sáng vũ trụ tối tăm và lạnh lẽo.

Trong ngọn lửa, Sở Cuồng Nhân vọt ra, nắm lấy đầu của Khôn Thiên Đạo Tử, đập vào hành tinh tiếp theo.

Bịch, bịch, bịch...

Tiếng vang liên tiếp vang lên, Sở Cuồng Nhân nắm lấy đầu của Khôn Thiên Đạo Tử, trực tiếp đập vỡ mười mấy tiểu hành tinh.

Hành tinh nổ tung như pháo hoa sáng chói, cảnh tượng hùng vĩ!

"Điều động sức mạnh Thiên Đạo, ngược lại cũng thú vị."

Tay Sở Cuồng Nhân nắm lấy đầu của Khôn Thiên Đạo Tử, xách hắn đến giữa không trung, trong mắt lộ ra vẻ đăm chiêu.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải người như Khôn Thiên Đạo Tử, tu sĩ có thể tùy ý sử dụng phần lớn sức mạnh Thiên Đạo.

Mà đối phương, vẫn chưa được Thiên Đạo tán thành, hơn nữa, giống như là cưỡng ép Thiên Đạo làm nô lệ, loại pháp môn tu hành này, cực kỳ bá đạo!

"Hỗn trướng, hỗn trướng..."

Khôn Thiên Đạo Tử vô cùng tức giận, nội tâm điên cuồng rống giận.

Hắn lại bị người khắc nắm đầu đập vỡ liên tiếp mười mấy hành tinh? !

Loại chuyện này, hắn chưa bao giờ gặp phải trong kiếp sống tu hành này, dù cho cơ thể này chỉ là một hình chiếu.

Nhưng cảm giác lại là thật, không khác với bản thể.

"Ta muốn ngươi chết!"

Khôn Thiên Đạo Tử cắn răng nghiến lợi nói ra, thúc giục sức mạnh Thiên Đạo đến cực hạn, đánh về phía ngực của Sở Cuồng Nhân.

Nói chung, đối mặt loại công kích này, người bình thường đều sẽ buông tay ra, trước tiên phải tránh thoát công kích rồi mới tính tiếp.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại không trốn không né, cứ thế mà nhận lấy đòn tấn công của Khôn Thiên Đạo Tử, mà còn... Không bị tổn hại một sợi lông hay tóc nào! !

"Sao, làm sao có thể! !"

Khôn Thiên Đạo Tử choáng váng.

Một chiêu này của hắn, cho dù là một Địa Tiên, dưới tình huống không có bất cứ chiêu thức phòng thủ nào, cũng sẽ lập tức bị giết chết!

Nhưng mà Sở Cuồng Nhân, không chỉ có lông tóc không tổn hao gì, còn không nhúc nhích tí nào!

Hắn cảm thấy, một đòn này của mình dường như đập vào một khối tiên kim, cơ thể của kẻ trước mắt này đến tột cùng là làm bằng cái gì vậy? !

Chẳng lẽ người này thật sự là tiên kim đắc đạo sao?

"Ngươi đang gãi ngứa cho ta sao?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, sau đó năm ngón tay hơi dùng lực.

"A..."

Khôn Thiên Đạo Tử phát ra một tiếng rú thảm, hắn cảm thấy một giây sau đầu của mình sẽ bị Sở Cuồng Nhân bóp nát.

Nhưng sau đó, lại xảy ra một chuyện càng khiến hắn hoảng sợ hơn.

Chỉ thấy trong cơ thể hắn sức mạnh Thiên Đạo lại không bị khống chế, không ngừng lao mạnh về phía Sở Cuồng Nhân, bị đối phương hấp thu.

"Ngươi, ngươi đang làm cái gì? ! !"

Khôn Thiên Đạo Tử quả thật đang sợ hãi.

Phải biết, sức mạnh Thiên Đạo là bộ phận quan trọng tạo nên sức mạnh của hắn, thậm chí có thể nói là một trong các căn cơ.

Sở Cuồng Nhân không nói gì, Thôn Thiên Thần Đạo Quyết chuyển động, trong mắt hắn, hiện tại Khôn Thiên Đạo Tử cũng giống như một tảng mỡ dày.

Sức mạnh Thiên Đạo khổng lồ kia, là chất dinh dưỡng tốt nhất dùng để giúp tinh vực Thương Khung trở nên lớn mạnh!

"Dừng tay, dừng tay, dừng tay cho ta!"

Khôn Thiên Đạo Tử không ngừng thúc giục tiên nguyên, công kích Sở Cuồng Nhân, nhưng rốt cuộc vẫn không thoát khỏi sự khống chế của đối phương.

Năm ngón tay kia của đối phương giống như năm ngọn thần sơn đã có từ lâu đời, nắm chặt hắn ở trong tay, căn bản là không có cách tránh thoát.

Khi sức mạnh Thiên Đạo liên tục bị hút đi, Khôn Thiên Đạo Tử cảm giác bản thể của mình cũng bị ảnh hưởng.

Tiếp tục như vậy, không chỉ phân thân hình chiếu này, mà ngay cả sức mạnh Thiên Đạo của bản thể cũng sẽ bị hút khô.

"Bạo cho ta! !"

Khôn Thiên Đạo Tử quyết định thật nhanh, tự bạo phân thân hình chiếu.

Khi một tiếng động thật lớn vang lên, trong nháy mắt thân thể của Khôn Thiên Đạo Tử nổ tung, dao động năng lượng kinh khủng tuôn ra, tác động đến ngàn tỉ dặm.

Một số tiểu hành tinh xung quanh liên tiếp bị vỡ nát.

Phía sau bụi mù, chỉ thấy một người đứng tại chỗ, sừng sững không ngã.

"Tự bạo à, thôi, nếu lần sau nhìn thấy bản thể, ta nhất định sẽ hút khô ngươi." Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Thiên Đạo tông...

Đạo thống này, xem ra sau này phải chú ý thật tốt.

Nếu bên trong cơ thể của người của đạo thống này cũng ẩn chứa sức mạnh Thiên Đạo giống như Khôn Thiên Đạo Tử, thì đối với hắn mà nói, thì chính là một đám thuốc bổ đó!

Nơi xa.

Thanh Tùng tiên nhân đã hoàn toàn choáng váng.

"Đạo Tử, tự, tự bạo! !"

Hắn không thể tin được, lại có người có thể khiến cho Khôn Thiên Đạo Tử tự bạo, mà sau khi nhận lấy sức mạnh của việc tự bạo đó, còn không tổn hao chút lông tóc nào! !

"Trốn, mau trốn..."

Thanh Tùng tiên nhân muốn chạy trốn.

Chỉ đáng tiếc, hắn còn chưa bước chân, một đạo khí tức đã khóa chặt trên người hắn, khiến cơ thể của hắn không thể khống chế mà run rẩy không ngừng.

Hắn tin tưởng, chủ nhân của đạo khí thế này hoàn toàn có khả năng giết chết hắn cả trăm lần ngay khi hắn định chạy trốn!

"Nói cho ta biết, mọi thứ mà ngươi biết về Thiên Đạo tông."

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân vang lên bên tai hắn.

Thanh Tùng tiên nhân không dám giấu diếm, kể hết những chuyện mình biết, sau đó bị Sở Cuồng Nhân dùng một quyền giết chết, cũng coi như chết một cách thanh thản, không khiến hắn phải chịu nhiều tra tấn.

Tiếp đó, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía bọn người Cố Linh Lung, khóe miệng hơi vểnh, cười nhạt một cái nói: "Chư vị, ta đã trở về."

Chúng Đạo Chủ khó có thể ngăn chặn sự kích động trong lòng.

Vạn Pháp Đạo Chủ hít sâu một hơi, khom người quỳ xuống: "Cung nghênh ngô vương trở về! !"

Những người còn lại, cũng ào ào hành lễ: "Cung nghênh ngô vương!"

"Cung nghênh ngô vương..."

"Cung nghênh ngô vương..."

Bọn họ chưa bao giờ cúi đầu quỳ gối trước bất kỳ kẻ xâm lược nào, mà bọn họ chỉ vui lòng phục tùng, cam tâm cúi đầu khi đối mặt với Sở Cuồng Nhân.

Chương 1055: Phân phát Vũ Hóa Tiên Đan, nếu ngay cả các ngươi cũng không có tư cách, những người khác càng không xứng

Vũ trụ, phía trên hành tinh cổ có sự sống nào đó.

Một tiếng tiếng rống giận bỗng nhiên vang lên, dao động tiên nguyên kinh khủng khuếch tán ra, tiểu hành tinh ở bốn phía đều bị tiên nguyên này đánh nát!

Phía trên một hành tinh tổ có sự sống.

Một nam tử mặc kim bào tức đến xanh mét cả mặt mày.

Người này chính là bản thể của Khôn Thiên Đạo Tử.

"Đến tột cùng ngươi là, rốt cuộc là ai? !"

"Tinh hệ Tử Kim, tinh vực Thương Khung, ta nhớ kỹ, các ngươi chờ đó cho ta, thù này không báo, Khôn Thiên ta, thề không làm người!"

Khôn Thiên Đạo Tử âm trầm nói.

Thân là Đạo Tử khôn mạch của Thiên Đạo Tông, qua nhiều năm như vậy, không chỉ việc tu hành của hắn xuôi gió xuôi nước, mặc kệ là đi tới chỗ nào, mọi người luôn một mực cung kính đối với hắn, cho dù là tiên nhân thế hệ trước cũng đều nể mặt hắn ba phần, bởi vì hắn là Đạo Tử của Thiên Đạo tông! !

Là một trong những thiên kiêu xuất sắc nhất trong vũ trụ, mà Thiên Đạo tông cũng là một trong các đạo thống Tiên Cổ mạnh mẽ nhất trong vũ trụ này.

Nhưng bây giờ, phân thân hình chiếu của hắn lại bị một tu sĩ không có danh tiếng bên trong một tinh hệ cũng chẳng hề danh tiếng nắm lấy đầu đập vỡ mười mấy hành tinh, còn bị ép phải tự bạo!

Chuyện như thế này, làm sao hắn chịu được!

Hắn lấy ra một khối ngọc lệnh, lập tức truyền tin xuống, lệnh cho người tiến đến tinh hệ Tử Kim, tiêu diệt tinh vực Thương Khung! !

Nhưng nghĩ một lát, hắn lại truyền thêm một tin tức.

Huỷ diệt tinh vực Thương Khung!

Nhưng, nhất định phải bắt sống tu sĩ khiến hắn mất hết thể diện!

"Người kia có thể nuốt chửng sức mạnh Thiên Đạo trên người ta, thậm chí thông qua một phân thân hình chiếu, rung chuyển bản thể của ta."

"Loại năng lực trực tiếp lại nhanh chóng hấp thu Thiên Đạo, cho dù ở Thiên Đạo tông, cũng không có bất kỳ ghi chép nào, nếu như có thể nắm loại năng lực này trong lòng bàn tay, có lẽ ta có thể vượt qua Đạo Tử của mấy mạch còn lại."

Trong mắt Khôn Thiên Đạo Tử lộ ra một tia sáng.

...

Tinh vực Thương Khung.

Sở Cuồng Nhân trở về làm cả đế quốc Thương Khung phấn chấn, chúng Đạo Tử sắp xếp tiệc rượu, mọi người đối ẩm ba ngày ba đêm.

Sau đợt làm càn này, Sở Cuồng Nhân cũng bắt đầu hiểu rõ sự phát triển trong vòng những năm này của đế quốc từ chỗ Cố Linh Lung và trưởng lão Như Yên.

Bây giờ đế quốc Thương Khung manh mẽ hơn nhiều so với lúc hắn vừa rời đi, tuy nhiên ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, cũng chưa có tiên nhân ra đời, nhưng từ khi Thiên Đạo lớn mạnh, hoàn cảnh tu hành được cải thiện rất nhiều.

Các đại đế trẻ, Đạo Chủ như măng mọc sau mưa, liên tục xuất hiện, viết nên truyền kỳ của bọn họ trên tinh vực Thương Khung viết.

Sở Cuồng Nhân dùng tiên thức khẽ quét qua tinh vực Thương Khung, nhanh chóng hiểu rõ thế cục trên tinh vực Thương Khung.

Quả thật là có không ít thanh niên tài tuấn xuất hiện, thậm chí khi so sánh một ít người bên trong tinh hệ, đều thuộc về tiên chủng khó gặp.

Chuyện này khiến hắn hết sức vui mừng.

"Linh lung, vất vả cho ngươi."

Sở Cuồng Nhân kéo tay của Cố Linh Lung, nói ra, thật ra có lúc hắn sẽ cảm thấy, bản thân có chút áy náy với đối phương.

Chính mình chấp nhất truy cầu đỉnh cao của việc tu hành, khiến Cố Linh Lung trông coi đế quốc Thương Khung giúp hắn, có phải bản thân hắn quá ích kỷ hay không?

"Phu quân, không khổ cực, ngươi cũng biết, mơ ước lớn nhất của ta chính là tạo ra một quốc gia hoà bình, nhìn thấy đế quốc Thương Khung phát triển lớn mạnh dưới sự cố gắng của chúng ta, ta cũng rất vui vẻ."

Cố Linh Lung chân thành nói.

Nàng là nữ nhân có tham vọng, có dã tâm, so với chuyện nhi nữ tình trường, nàng càng vui vẻ dấn thân vào trong việc xây dựng Đế quốc hơn.

"Ha, nếu vậy thì, thật sự quá tốt rồi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, được Cố Linh Lung an ủi.

Hắn nhịn không được ôm chặt đối phương: "Ta yêu chết ngươi."

"Nè... Phu quân, ngươi buồn nôn quá đó."

"Ta mặc kệ, dù sao ta cũng yêu ngươi."

"Khụ khụ..."

Bên cạnh, trưởng lão Như Yên không khỏi nhẹ ho hai tiếng.

Nàng liếc mắt.

Đôi vợ chồng trẻ này, chờ nàng đi rồi tiếp tục hâm nóng tình cảm không được nào?

Sắc mặt Cố Linh Lung ửng đỏ, trừng Sở Cuồng Nhân một cái.

Ngược lại là Sở Cuồng Nhân, cũng không phải rất để ý, hắn nhìn trưởng lão Như Yên khẽ cười nói: "Trưởng lão Như Yên, mấy năm không gặp, tu vi của ngươi cũng tăng lên không ít, cũng thành Đạo Chủ rồi."

"Ở trước mặt Vương, còn chả đáng là gì cả."

Hàn huyên một hồi, Cố Linh Lung lại hỏi chuyện của mấy người Lam Vũ, Sở Cuồng Nhân nói ngắn gọn tình hình gần đây của mấy người bọn họ.

Vài ngày sau.

Sở Cuồng Nhân tìm được Cổ Vô Tình: "Vô Tình, dược liệu mà ta bảo ngươi chuẩn bị trước đó, ngươi đã chuẩn bị ra sao rồi?"

"Hồi tiên sinh, đã chuẩn bị xong xuôi."

Ở tinh hệ Thanh Hoàng, lúc Sở Cuồng Nhân còn chưa bắt đầu hấp thu năng lượng của hành tinh, đã bảo Cổ Vô Tình tìm kiếm dược liệu cần thiết để luyện Vũ Hóa Tiên Đan cho hắn.

Bây giờ, đã thu thập được không ít.

Sau khi lấy dược liệu tùe chỗ Cổ Vô Tình, Sở Cuồng Nhân lập tức bế quan trên một hành tinh không người bên ngoài tinh vực Thương Khung, bắt đầu luyện chế đan dược.

Dù sao Vũ Hóa Tiên Đan cũng là tiên đan, dao động của đan dược này cực kỳ mãnh liệt, vì vậy Sở Cuồng Nhân còn bố trí cấm chế rất dày đặc.

Sau một tháng.

Sở Cuồng Nhân dựa vào thủ đoạn luyện đan cao siêu, luyện chế toàn bộ dược liệu thành Vũ Hóa Tiên Đan, luyện được tổng cộng mười ba viên.

Mười ba viên Vũ Hóa Tiên Đan này, đủ để giúp mười ba vị tu sĩ đã hao hết tiềm lực toả sáng trên cong đường tu hành một lần nữa, tiếp tục trèo lên đỉnh núi cao!

"Mười ba viên, hơi ít một chút."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Người khác tạm thời không nói đến, nhưng những vị Đạo Chủ giống như Hỗn Độn Đạo Chủ, Vạn Pháp Đạo Chủ luôn tận tâm tận lực vì tinh vực Thương Khung thì nhất định phải có.

Bọn họ cũng cần cơ hội trở lại này để tiếp tục theo đuổi đại đạo.

Mà ngoại trừ bọn người Hỗn Độn Đạo Chủ, bên trong tinh hệ Tử Kim, hắn cũng có mấy cố nhân, bọn họ, cũng cần loại cơ hội này.

"Về chuyện dược liệu, đến lúc đó đi tìm Tam Thiên thương hành đi, hiện tại, đầu tiên đưa đan dược này cho bọn người Hỗn Độn Đạo Chủ đã."

Bên trong tinh vực Thương Khung, bọn người Hỗn Độn Đạo Chủ nhìn Vũ Hóa Tiên Đan trong tay, lại nghe Sở Cuồng Nhân nói về hiệu quả của đan dược, không khỏi rung động.

Ngay sau đó, trên mặt bọn họ lộ ra vẻ mừng như điên.

"Đan dược này thực sự giúp chúng ta lấy lại tiềm lực tu hành của mình, thậm chí bước vào con đường thành tiên sao?" Thiên Sát Đạo Chủ kích động nói.

"Thế nào, ngươi không tin ta?"

Sở Cuồng Nhân buồn cười nói.

"Dĩ nhiên không phải, ta đang rất kích động."

Thiên Sát Đạo Chủ gãi đầu nói ra.

Chúng Đạo Chủ kích động không thôi, chỉ có Vạn Pháp Đạo Chủ, Hỗn Độn Đạo Chủ nhìn Vũ Hóa Tiên Đan trước, mắt trầm mặc không nói.

"Sao vậy ?"

Sở Cuồng Nhân nhìn hai vị Đạo Chủ, hiếu kỳ nói.

"Vương, muốn luyện chế loại tiên đan này, không phải là chuyện dễ dàng, chỉ riêng dược liệu, đã là một vấn đề khó khăn, thay vì dùng đan dược này trên người những lão già đã hao hết tiềm lực như chúng ta, còn không bằng đưa cho nhóm thiên kiêu có tiềm lực trong đế quốc đi."

Vạn Pháp Đạo Chủ hít sâu một hơi nói ra.

Mọi người sững sờ, không nghĩ tới hắn sẽ nói ra những lời này.

Mà sau đó, chúng Đạo Chủ hai mặt nhìn nhau, im lặng một lúc, sau đó ngầm hiểu, bỏ đan dược trong tay vào lại bên trong bình thuốc.

"Vạn Pháp nói không sai, chúng ta già rồi, những đan dược này cần phải cho những thiên kiêu có hi vọng kia sử dụng."

"Đúng vậy, bọn họ mới là tương lai của đế quốc."

Bọn họ không muốn theo đuổi đại đạo một lần nữa?

Tất nhiên là có.

Nhưng mà, giữa lợi ích cá nhân và lợi ích của đế quốc, bọn họ lựa chọn cái sau.

"Đều cầm lấy cho ta." Giọng điệu Sở Cuồng Nhân trầm xuống: "Đây chính là luyện chế cho các ngươi, những thiên kiêu kia có vận mệnh của bọn họ, hiện tại cũng không cần đến đan dược này, còn về phần sau này, chỉ cần bọn họ có bản lĩnh, đế quốc sẽ có tài nguyên cho bọn họ."

"Các ngươi đều là nguyên lão của đế quốc, không chuyện nào mà không vì đế quốc, chảy máu vì Nhân tộc, đan dược này là các ngươi nên có, nếu đan dược này ngay cả các ngươi cũng không có phần, thì những người khác càng không xứng."

Sở Cuồng Nhân nói năng có khí phách, mọi người nghe vậy, trong lòng không khỏi có một dòng nước ấm chảy qua.

"Hôm nay, ta tuyên bố ở đây, nếu các ngươi không cầm đan dược này, ta sẽ lấy ra đi nuôi chó." Sở Cuồng Nhân nói xong lời cuối cùng, giống như có chút tức giận, vỗ bàn một cái nói ra.

Hắn cũng đã nói đến mức này, chúng Đạo Chủ liền vội vàng đứng lên, cầm lấy đan dược: "Đa tạ Vương."

"Có Vương ở đây, về sau còn sợ không có đan dược, viên này chúng ta sẽ nhận trước."

Lúc này Sở Cuồng Nhân mới hài lòng gật đầu: "Như vậy mới đúng."

Chương 1056: Trần Thiên hư tiên gặp nguy, đến đây thực hiện hứa hẹn

Tinh hệ Tử Kim.

Trần Thiên cổ tinh, Trần Thiên hư tiên đang nghiên cứu một bản điển tịch phù văn, đột nhiên, có một luồng khí tức khó hiểu giáng xuống, khí tức này cực kỳ cường đại, khiến không khí bốn phía như bị đóng băng

"Khí tức này, mang theo địch ý."

Ánh mắt Trần Thiên hư tiên ngưng trọng.

Ngay sau đó, liền nhìn thấy gió giục mây vần nơi chân trời, một nam tử mặc trường bào màu đen cõng trường đao từ trên trời giáng xuống.

Khí tức hư tiên cường đại bao phủ khắp nơi, làm rung chuyển toàn bộ Trần Thiên cổ tinh.

"Là ngươi, Hắc Sa!"

Trần Thiên hư tiên nhìn đối phương, có chút ngoài ý muốn.

Mà trên mặt Hắc Sa lộ ra vẻ lạnh lùng: "Trần Thiên hư tiên, chắc ngươi không ngờ, hôm nay, chính là ngày chết của ngươi!"

Hắn vừa dứt lời, trong hư không có từng đạo hư ảnh xông ra, tu vi của mỗi người ít nhất cũng đạt đến cảnh giới Đại Đạo Chủ.

Thậm chí còn có mấy Thiên Đạo Chủ.

Những người này tập hợp lại, tạo thành một đại trận, kết giới màu đen che lấp trời đất, rất nhanh đã hoàn toàn khiến cho Trần Thiên hư tiên bị bao vây ở bên trong.

"Hắc Sa đạo, xem ra những người đứng đầu ở Hắc Sa đạo các ngươi đều dốc toàn bộ sức mạnh chỉ vì muốn giết ta, ha, thật đúng là vinh hạnh."

Trần Thiên hư tiên khẽ cười một tiếng nói.

"Đây chính là cái giá mà ngươi phải trả vì năm đó từ chối ta."

Hắc Sa lạnh nhạt nói ra.

Nhiều năm trước, hắn nhờ Trần Thiên hư tiên luyện chế một thanh Đạo khí, nhưng mà đối phương cho rằng hắn tâm thuật bất chính, sau đó liền cự tuyệt.

Bây giờ, hắn chính là vì việc này, mới đến báo thù.

"Năm đó ta nên dùng một chưởng đập chết ngươi, thì sẽ không có phiền phức như hôm nay." Trong tay Trần Thiên hư tiên xuất hiện một thanh kiếm.

Kiếm áp lạnh thấu xương bao phủ bốn phía.

"Lên!"

Hắc Sa đạo quát lạnh một tiếng, Đạo Chủ bốn phía thúc giục trận pháp, một luồng áp lực cực lớn đè lên người Trần Thiên hư tiên.

Dưới luồng sức mạnh này, Trần Thiên hư tiên lại cảm thấy sức mạnh của mình bị áp chế, sắc mặt không khỏi hơi thay đổi.

"Trận pháp này lại có tác dụng như thế sao!"

Không chờ hắn tỉnh táo lại, Hắc Sa cũng đã động thủ, chém ra một đao, sức mạnh hư tiên cường đại điên cuồng dũng mãnh lao về phía hắn.

Trần Thiên hư tiên cầm kiếm ngăn cản, một tiếng ầm vang lên, hắn bị đánh lui 100 trượng, cánh tay đang run rẩy không ngừng.

"Trận pháp này, tăng thêm sức mạnh hư tiên, xem ra hôm nay ngươi đã có chuẩn bị trước khi đến đây." Giọng điệu của Trần Thiên hư tiên lạnh lùng nói.

"Nếu không thì sao có thể giết ngươi?"

Hắc Sa cười lạnh, lại ra tay lần nữa.

Phanh phanh phanh...

Kiếm và đao liên tục va chạm, hư không như bị xé rách.

Vì bị trận pháp áp chế, Trần Thiên hư tiên không cách nào phát huy toàn lực, thời gian dần trôi qua, rơi vào thế hạ phong, trên người cũng thêm không ít vết thương.

"Ha ha, Trần Thiên hư tiên, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!"

Hắc Sa cười ha ha.

Những người đứng đầu còn lại của Hắc Sa đạo cũng vô cùng hưng phấn.

Phải biết rằng, Trần Thiên hư tiên am hiểu trận pháp luyện khí, có danh tiếng rất cao ở tinh hệ Tử Kim, trên người có không ít bảo bối, giết hắn, bọn họ sẽ thu hoạch được nhiều thứ, có lẽ còn vượt qua sự tích luỹ trăm ngàn năm.

"Cho dù chết, ta cũng muốn kéo các ngươi chết chung!"

Chỉ thấy trong mắt Trần Thiên hư tiên lộ ra một vẻ băng lãnh.

Sau đó, ở trên người hắn có từng đạo sức mạnh bản nguyên màu máu chuyển động, thật sự khiến cho khí tức của hắn tăng vọt không ít.

"Há, vậy mà lại cưỡng ép sử dụng bí pháp, tăng thực lực lên, nhưng cho dù như thế, ngươi có thể chống đỡ được bao lâu chứ?"

Hắc Sa cười lạnh một tiếng, tiếp tục tấn công, lần này, đòn tấn công của hắn không dồn dập như trước nữa.

Chủ yếu là phòng thủ, hắn hiểu rõ, cho dù là cưỡng ép dùng bí pháp để tăng thực lực thì cũng sẽ có giới hạn.

Hắn đang đợi giới hạn đó đến, quả nhiên, không qua bao lâu, sức mạnh của Trần Thiên hư tiên liền nhanh chóng suy yếu.

"Ngay lúc này!"

Hai mắt Hắc Sa tỏa sáng, sau đó liền nắm lấy cơ hội, chỉ trong một đao mạnh mẽ về phía Trần Thiên hư tiên, đã khiến đối phương trọng thương.

"Đáng chết!"

"Chỉ sợ, hôm nay phải táng thân ở đây."

Khóe miệng Trần Thiên hư tiên chảy máu, bất đắc dĩ cười khổ.

"Chết đi!"

Sức mạnh hư tiên trong cơ thể của Hắc Sa chuyển động, toàn bộ quán chú nhập vào trường đao trong tay, chém ra một đạo đao ảnh khổng lồ!

Nhưng ngay tại lúc này.

Toàn bộ Trần Thiên cổ tinh ầm ầm chấn động, đạo đao ảnh mà Hắc Sa chém ra đã bị một luồng sức mạnh vô hình đập cho vỡ nát hoàn toàn!

Không chỉ có như thế, trận pháp mà mọi người ở Hắc Sa đạo thi triển cũng vì sóng trùng kích của sức mạnh vô hình này làm tan rã trong nháy mắt.

Nguyên một đám Đạo Chủ bị trận pháp phản phệ, ào ào bay ngược ra ngoài.

"Cái gì? !"

Hắc Sa biến sắc.

Cường giả!

Tuyệt đỉnh cường giả!

Hắc Sa hiểu rõ, chủ nhân của luồng sức mạnh vô hình này tuyệt đối là một cường giả còn kinh khủng hơn mình rất nhiều!

"Rút lui!"

Hắn không nói hai lời, dự định mang người rời đi.

Nhưng bọn họ vừa mới bước chân trước ra, trong nháy mắt, trên người như bị hàng tỷ ngôi sao đè lên, trực tiếp bị đè ép đến mức nằm rạp xuống đất.

"Rốt cuộc là ai? !"

Mặt mũi Hắc Sa tràn đầy hoảng sợ.

Trần Thiên hư tiên cũng kinh ngạc không gì sánh nổi, không biết là ai, mà có thể áp chế một hư tiên và một đám Đạo Chủ đến mức độ này.

Thực lực như vậy, thực sự không thể tưởng tượng.

"Trần Thiên đạo hữu, đã lâu không gặp."

Giờ phút này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy cách đó không xa, có một bóng người mặc bạch y từ từ đi tới, tốc độ của hắn nhẹ nhàng, không nhanh không chậm, đi về phía mọi người.

Mà bọn người Hắc Sa cũng bị luồng uy áp vô hình tràn khập tứ phía trên người đối phương áp chế, tất cả đều nằm rạp trên mặt đất, như hoan nghênh đế vương!

"Sở đạo hữu!"

Sau khi Trần Thiên hư tiên nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, cực kỳ vui mừng.

"Là hắn!"

Bọn người Hắc Sa thì hoàn toàn tuyệt vọng.

Sở Cuồng Nhân...

Cái tên này cũng là một truyền kỳ trên tinh hệ Tử Kim, đối phương chánh thức thành danh cũng chỉ vài năm gần đây, nhưng lại náo cho toàn bộ tinh hệ long trời lỡ đất, thậm chí ngay cả một trong hai đại văn minh tiên pháp là Tử Tinh cũng bị phá hủy.

Hắc Sa đạo bọn họ ở trước mặt đối phương, căn bản không đáng nhắc tới.

"Trần Thiên đạo hữu, mấy năm không thấy, sao ngươi lại chật vật thế này."

Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt Trần Thiên hư tiên, trêu đùa một tiếng, sau đó đưa tay thúc giục Xuân Phong Hóa Vũ Thuật, chữa trị cho đối phương.

Chỉ chốc lát, Trần Thiên hư tiên đã khá hơn bảy tám phần.

"Sở đạo hữu, còn ngươi thì phong thái vẫn như cũ."

Trần Thiên hư tiên cười nhạt một tiếng.

Sở Cuồng Nhân vừa đến, hắn cũng thở dài một hơi, đối phương ở đây, hắn căn bản cũng không sợ mấy kẻ nho nhỏ Hắc Sa đạo này.

"Mấy người kia, ngươi dự định xử trí như thế nào?"

Sở Cuồng Nhân hỏi.

"Tất nhiên là giết, còn giữ làm cái gì?"

"A, đúng vậy."

Sở Cuồng Nhân gật đầu, cũng không thấy hắn làm cái gì, tiên thức nhẹ nhàng chuyển động, ngay lập tức, toàn bộ Hắc Sa đạo hóa thành sương máu rồi nổ tung.

Ngay cả một tiếng hét thảm cũng không kịp phát ra.

Chuyện này khiến Trần Thiên hư tiên tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Sở đạo hữu, không phải ngươi đi Tiên giới sao? Tại sao lại đột nhiên trở về?"

"Đi về làm ít chuyện." Sở Cuồng Nhân cười cười: "Hôm nay đến đây, ngoại trừ tìm đạo hữu ôn chuyện, cũng đến tăng một vật."

Hắn lấy ra Vũ Hóa Tiên Đan, đưa tới.

Trần Thiên hư tiên cũng hiểu biết một ít về đan đạo, sau khi nhìn thấy Vũ Hóa Tiên Đan trong tay, lúc này hít vào một ngụm khí lạnh.

"Cái này, cái này, đây là... Tiên đan! !"

"Chính là Vũ Hóa Tiên Đan."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm: "Ta từng nói qua, đợi ta thành tiên, nhất định sẽ báo đáp đạo hữu, hiện tại chính là lúc thực hiện lời hứa."

Trần Thiên hư tiên còn chưa hoàn hồn sau cú sốc về tiên đan, sau khi nghe được câu nói này, càng rung động hơn.

Hắn nghe được ẩn ý trong câu nói này của Sở Cuồng Nhân: "Sở đạo hữu, ngươi nói ngươi đã thành tiên! !"

Sở Cuồng Nhân gật đầu.

Mặt mũi Trần Thiên hư tiên tràn đầy vẻ không thể tin được, bây giờ mới cách lúc đó mấy năm thôi mà!

Chương 1057: Một cuộc hội nghị, bắt đầu mở rộng, tinh hệ Thương Khung

Bây giờ cách lúc đó mới mấy năm chứ!

Mà Sở Cuồng Nhân từ một Đạo Chủ biến thành tiên nhân rồi? !

Không phải Trần Thiên hư tiên không nghĩ tới chuyện đối phương có thể thành tiên, nhưng tuyệt đối nghĩ không đến, đối phương thành tiên nhanh đến như vậy! !

Loại tốc độ này, thật sự không thể tưởng tượng.

Trần Thiên hư tiên bỏ ra một hồi lâu mới tiêu hóa xong chuyện Sở Cuồng Nhân thành tiên, cầm đan dược trong tay, trịnh trọng nói: "Đa tạ!"

Hắn không cự tuyệt.

Lúc trước, hắn tận tâm tận lực trợ giúp Sở Cuồng Nhân, không phải là vì có thể có được cơ hội bước chân vào tiên lộ sao? Đan dược này, hắn không có khả năng bỏ lỡ.

"Hôm nay ngoại trừ đến thực hiện hứa hẹn, ta còn có một việc cần Trần Thiên đạo hữu trợ giúp." Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Sở đạo hữu cứ việc nói."

"Tinh vực Thương Khung của ta, muốn thiết lập liên lạc với các đại văn minh, đạo thống của tinh hệ Tử Kim, ta muốn mời Trần Thiên đạo hữu đến tinh vực Thương Khung của ta giúp đỡ." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, trực tiếp nói thẳng mục đích.

Trong mắt Trần Thiên hư tiên lóe lên vẻ khác thường.

Hắn tất nhiên biết ý tứ của đối phương, cái gì mà thiết lập liên lạc, đây chỉ là một lý do êm tai mà thôi.

Trực tiếp một chút, chính là Sở Cuồng Nhân muốn thống nhất tinh hệ Tử Kim.

"Ha ha, ta sẽ đến."

Trần Thiên hư tiên không cự tuyệt.

Sở Cuồng Nhân đã thành tiên, đó chính là người mạnh nhất tinh hệ Tử Kim này, hắn muốn thống nhất tinh hệ Tử Kim, chỉ cần vũ lực là đủ.

Nếu hắn tham gia, có thể dùng tư lịch của mình, tranh thủ một chút chỗ tốt.

Chuyện tốt như vậy, hắn không có lý do gì để từ chối.

"A, vậy làm phiền đạo hữu."

Sở Cuồng Nhân cười cười.

Trần Thiên hư tiên có uy vọng rất cao ở tinh hệ Tử Kim, có hắn hỗ trợ, tiến trình để tinh vực Thương Khung kiểm soát tinh hệ Tử Kim có thể tăng lên không ít.

Tiếp đó, Trần Thiên hư tiên lại tìm tới một số người.

Những người này, đều là người từng nhận ân huệ của Trần Thiên hư tiên, được hắn tiến cử, lại thêm Sở Cuồng Nhân đã thành tiên, nên những người này ào ào nguyện ý thần phục, ra sức vì tinh vực Thương Khung.

Ở trong đó, bao gồm cả Thần Nguyệt Đạo Chủ.

Nhìn nam tử trẻ tuổi trước mắt, trước đây ít năm còn muốn giúp mình, Thần Nguyệt Đạo Chủ không khỏi cảm khái rất nhiều: "Ngày xưa, thời gian Sở đạo hữu làm khách ở thành Thần Nguyệt ta còn rõ mồn một trước mắt, không nghĩ tới chỉ trong nháy mắt đã trở thành tiên nhân rồi."

Nghe được lời này của hắn, mấy Đạo Chủ, hư tiên còn lại vừa mới thần phục sao mà không nhìn ra, rõ ràng là đối phương đang lôi kéo tình cảm với Sở Cuồng Nhân!

Qủa thật là gia hoả không biết xấu hổ.

"Đúng vậy, nhớ năm đó, Tử Tinh vây công thành Thần Nguyệt, phong thái một bước một câu thơ, một kiếm một câu thơ đó của Sở đạo hữu, cả đời này ta khó mà quên được, đúng rồi, trận chiến kia ta cũng có tham gia."

"Danh tiếng Thi Kiếm Tiên, hiện tại đã danh xứng với thực rồi."

"Đúng vậy, trận chiến kia, ta cũng có tham gia."

Mọi người liền nói.

Sở Cuồng Nhân cười, cũng lấy ra một số bảo vật, phân phát cho mọi người: "Chư vị gia nhập vào tinh vực Thương Khung ta, xin hãy nhận lấy những thứ này, mong sau này chư vị có thể ra sức xây dựng tinh vực Thương Khung."

Những bảo vật này với hắn mà nói không có ý nghĩa.

Nhưng đối với những người này mà nói, lại là chí bảo vô cùng hiếm thấy, nguyên một đám hai mắt tỏa sáng, càng trung thành tuyệt đối với Sở Cuồng Nhân.

"Vậy ta rời đi trước, qua mấy ngày nữa, chúng ta sẽ tổ chức một cuộc hội nghị, mời chư vị tới tham gia."

Sở Cuồng Nhân cười nói với đám người Trần Thiên hư tiên.

Nói xong, hắn quay người rời đi, mà sau khi hắn đi, bọn người Trần Thiên hư tiên tập trung lại một chỗ để bàn luận.

"Không nghĩ tới, chỉ mới mấy năm mà Sở đạo hữu đã trở thành tiên nhân rồi, hơn nữa còn muốn thống nhất tinh hệ Tử Kim."

"Với thực lực của Sở đạo hữu, thống nhất tinh hệ Tử Kim có lẽ cũng không phải việc gì khó, chúng ta phải giúp đỡ thật tốt mới được."

"Đúng vậy, ta nghe nói trình độ văn minh ở tinh vực Thương Khung cũng không phải quá cao, ngay cả hư tiên cũng không được mấy người, sau khi chúng ta đến, nhất định có thể nhanh chóng trở thành trụ cột vững vàng của tinh vực Thương Khung, được Sở đạo hữu coi trọng."

"Đúng vậy, chính là đạo lý này, chỉ cần chúng ta có thể được Sở đạo hữu trọng dụng, về sau nhất định không thể thiếu chỗ tốt."

Một thế lực cường đại sẽ có trợ giúp rất lớn đối với tu sĩ, mà tinh vực Thương Khung, hiện tại là nơi có tiềm lực trở thành thế lực cường đại nhất toàn bộ tinh hệ Tử Kim trong số các hành tinh xung quanh.

Bọn họ có thể gia nhập vào đó, nỗ lực thật nhiều, nếu như có thể trở thành nhân vật cấp bậc nguyên lão, tương lai sẽ không thiếu chỗ tốt cho bọn họ.

Ôm lấy ý nghĩ này, không lâu sau đó, Trần Thiên hư tiên, đám người Thần Nguyệt Đạo Chủ đi tới tinh vực Thương Khung.

Mà sau khi gặp được bọn người Cổ Vô Tình, lão tổ Hồ yêu, vẻ mặt của họ không biết đã sốc đến mức nào.

Vốn dĩ, bọn họ cho rằng thực lực của đám người của mình nhất định là cao nhất trong tinh vực Thương Khung này ngoại trừ Sở Cuồng Nhân.

Nếu bọn họ đến tinh vực Thương Khung, nhất định có thể sẽ được trọng dụng, nhưng bây giờ xem ra, tình hình không giống như bọn họ đã nghĩ.

Cổ Vô Tình, lão tổ hồ yêu, Cổ Hình thậm chí là năm vị thống lĩnh của Ngũ Hành Thần Ảnh Quân, những người này chỉ cần tùy tiện chọn ra một người thì đều có thể treo cả đám bọn họ lên đánh, thực lực của bọn họ ở trước mặt những người này hoàn toàn không tính là gì.

Đám người Trần Thiên hư tiên, Thần Nguyệt Đạo Chủ đưa mắt nhìn nhau, không khỏi cười khổ, Trần Thiên hư tiên nói ra: "Xem ra Sở đạo hữu tìm tới chúng ta cũng không phải là vì thiếu nhân lực, mà là muốn mượn uy vọng của chúng ta ở tinh hệ Tử Kim, khiến cho thế lực ở khắp nơi nhanh chóng thần phục."

"Chậc, nhiều cao thủ như vậy, ở trong đó thậm chí còn có không ít tiên nhân, quan trọng nhất chính là, những người này vậy mà đều cam tâm tình nguyện thần phục với Sở đạo hữu, thực lực của hắn bây giờ đến tột cùng đã ở mức độ nào rồi? Đây thật sự là chuyện không thể tưởng tượng nổi."

"Còn nữa, sau này không thể để gọi đạo hữu, phải gọi là vương."

"Đúng vậy, quy củ cũng là quy củ, không thể vượt qua."

Bọn người Trần Thiên hư tiên càng thêm kính sợ đối với Sở Cuồng Nhân, bọn họ không thể tưởng tượng được, mấy năm Sở Cuồng Nhân đến Tiên giới, đã trải qua chuyện gì, vậy mà lại có thể trưởng thành nhanh đến như vậy.

Sở Cuồng Nhân tập hợp những người đứng đầu ở tinh vực Thương Khung, mở một cuộc hội nghị với mục đích đề ra chiến lược để nhanh chóng thống nhất tinh hệ Tử Kim.

Hội nghị kéo dài ròng rã ba ngày ba đêm, trong đó bao gồm bố cục phân bố của các đại thế lực ở tinh hệ Tử Kim, số lượng cường giả, và con đường tiến quân, sau khi một văn minh đã thần phục thì sẽ sắp xếp một số công việc gì.

Sau cuộc họp, toàn bộ tinh vực Thương Khung lập tức biến thành một cỗ máy có vận tốc và hiệu suất cao, bắt đầu bành trướng ra bên ngoài.

Uy vọng của đám người Có Trần Thiên hư tiên, tên tuổi của Thi Kiếm Tiên và thực lực của đám người Cổ Vô Tình, công cuộc bành trướng này gần như đè bẹp tất cả, chiến thuyền đến chỗ nào, thì các đại thế lực, đạo thống ở chỗ đó không dám không thần phục.

Sau khi Sở Cuồng Nhân đưa ra các chính sách xong, lập tức giao việc bành trướng này cho bọn người Cố Linh Lung, trưởng lão Như Yên toàn quyền phụ trách.

Hắn tìm một hành tinh không người bế quan, lần bế quan này, chủ yếu là hắn muốn đột phá tu vi của bản thân.

Trước đó hắn có được không ít đồ tốt từ bảo tàng Thanh Hoàng ở bên trong tinh hệ Thanh Hoàng, những thứ này có trợ giúp rất lớn đối với việc tăng cao tu vi của hắn, không nói những cái khác, chỉ riêng trăm gốc Địa Tiên Thảo kia cũng là một khoản tài nguyên mà người thường khó có thể tưởng tượng được, đã đủ giúp hắn nhanh chóng đột phá đến Địa Tiên cảnh.

Thời gian trôi qua, thời gian ba năm đi qua.

Trong vòng ba năm, tốc độ mở rộng của tinh vực Thương Khung cực kỳ nhanh, gần như đã kiểm soát hơn phân nửa tinh hệ Tử Kim.

Cho dù là văn minh tiên pháp như Kim Tinh, nhưng khi đối mặt với tiên nhân, cũng không nói hai lời lập tức thần phục.

Bây giờ tinh vực Thương Khung, xứng đáng là bá chủ toàn bộ tinh hệ Tử Kim, tốc độ bành trướng của nó, khiến cho lịch sử của tinh hệ Tử Kim chuyển sang một trang mới.

Dưới cái nhìn của không ít người, bây giờ tinh hệ Tử Kim không cần phải gọi là tinh hệ Tử Kim nữa, cần phải đổi tên thành tinh hệ Thương Khung mới đúng.

Chương 1058: Xuất quan, đột phá Địa Tiên, Hỗn Độn Thần Ma Thể

Tử Kim, không, hiện tại phải gọi là tinh hệ Thương Khung.

Bên trong một hành tinh cổ vô danh nào đó ở tinh hệ Thương Khung, hôm nay có một trụ ánh sáng phóng lên tận trời, một luồng dao động tiên nguyên kinh khủng khuếch tán ra.

Chỉ thấy một thanh niên mặc áo trắng theo đi ra từ bên trong một sơn động.

Thanh niên này có hàng lông mày thanh tú, mắt như sao lạnh.

Chính là Sở Cuồng Nhân bế quan ba năm nay.

Hắn cảm nhận được một chút tiên nguyên trong cơ thể mình, trên mặt lộ ra một nụ cười hài lòng: "Cảnh giới Địa Tiên, cũng không tệ lắm."

Bế quan ba năm, hắn sử dụng mấy chục cây Địa Tiên Thảo, cuối cùng cũng đột phá đến cảnh giới Địa Tiên, thực lực tăng cao.

Giờ đây, suy nghĩ của hắn vừa chuyển động là có thể sử dụng tiên nguyên của bản thân để kết nối với địa khí của các chòm sao, hắn có thể sử dụng nó, thi triển thủ đoạn của Địa Tiên.

Mà tiên nguyên của hắn vượt mức bình thường, có thể điều động địa khí với quy mô vượt xa các Địa Tiên cùng đẳng cấp, cực kỳ kinh khủng.

Ngoại trừ đột phá tu vi, hắn còn nghiên cứu một lần thư viết tay mà Thanh hoàng tiên nhân lưu lại, thủ đoạn phù văn, thủ đoạn luyện khí cũng có bước tiến dài.

Nói tóm lại, lần bế quan này, hắn có được thu hoạch không nhỏ.

"Huyễn Tưởng Luân Bàn, rút thưởng."

Vừa xuất quan, Sở Cuồng Nhân muốn rút phần thưởng để thêm phần vui.

"Chúc mừng kí chủ rút được thể chất Hỗn Độn Thần Ma Thể cấp Thần!"

Thể chất cấp Thần...

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, rất ít lần hắn rút được thể chất, nhưng vẫn rút được Cửu Khiếu Linh Lung Kiếm Tâm, thân thể Bất Tử, Thiên Địa Hồng Lô Thể. Mặc kệ là ở giai đoạn này, hiện tại bọn chúng cũng trợ giúp hắn không ít.

Bây giờ, hắn lại rút được một loại thể chất cấp Thần.

Hỗn Độn Thần Ma Thể...

Hắn nhìn thoáng qua giới thiệu về thể chất này.

Vũ trụ được sinh ra từ Hỗn Độn, trong đó có Thần Ma, Thần Ma Chưởng có uy lực thông thiên triệt địa, Chưởng có thể sáng tạo ra sinh mệnh và hủy diệt...

Hỗn Độn Thần Ma, sự tồn tại cổ xưa lúc vũ trụ mới sinh, khi vũ trụ phát triển, Hỗn Độn Thần Ma cũng dần dần biến mất theo năm tháng, thay vào đó là các loại sinh linh Tiên Thiên, hậu thiên còn lại...

Sau đó, văn minh của tiên nhân bắt đầu phát triển.

Tuy Hỗn Độn Thần Ma biến mất, nhưng bọn họ vẫn còn giữ lại 'Đạo uẩn', các tiên nhân truy tìm những 'Đạo uẩn' này, từ đó phát triển nên Thần Ma nhất mạch, đã từng cường thịnh vô số năm.

Hỗn Độn Thần Ma Thể, chính là thể chất mà tu sĩ Thần Ma nhất mạch mới có thể có, trong kỷ nguyên này, đã gần như tuyệt tích.

"Thú vị."

"Hỗn Độn Thần Ma Thể này còn thú vị hơn ta nghĩ."

Trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra ý cười, sau đó đã rút ra thể chất này.

Hắn chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh vô cùng cổ lão, hoang vu, dường như đang từ Hỗn Độn mênh mông đi vào trong cơ thể của hắn, ầm ầm bạo phát!

Thân thể của hắn cũng đang trải qua quá trình biến hóa, xương cốt máu thịt bị vỡ nát, tái tạo, từng tia từng sợi Hỗn Độn chi khí quấn vào cơ thể.

Một luồng Hỗn Độn chi khí mênh mông, từ trên người hắn khuếch tán ra.

Nếu như nói, vũ trụ này là một hồ nước, thì Hỗn Độn Thần Ma Thể Sở Cuồng Nhân đã rút ra chính là một tảng đá lớn ném vào hồ nước.

Khí tức kia như tảng đá rơi vào hồ nước, làm nó nổi lên gợn sóng, một vòng rồi lại một vòng, khuếch tán ra, phạm vi ảnh hưởng to lớn, bao trùm vô số tinh hệ, thậm chí là hơn phân nửa vũ trụ.

...

"Luồng khí tức này, là Hỗn Độn chi khí, hơn nữa cũng không phải Hỗn Độn chi khí tầm thường... Chuyện này, đây là Hỗn Độn Thần Ma chi khí! !"

"Có chuyện gì vậy? ? Có người thức tỉnh Hỗn Độn Thần Ma Thể sao? Ở thời đại này, vậy mà còn có Hỗn Độn Thần Ma Thể sinh ra? Gặp quỷ!"

"Đã có ghi chép về Hỗn Độn Thần Ma Thể, đều là Tiên Thể cấp Tôn thậm chí là Tiên Thể Chí Tôn! Thể chất như vậy, một khi trưởng thành, tương lai chắc chắn sẽ đứng trên đỉnh của Tiên Lộ, thật là đáng sợ."

"Là ai, đến tột cùng là ai đã thức tỉnh loại thể chất này..."

"Không được, phạm vi khí tức Hỗn Độn Thần Ma Thể này bao trùm thực sự quá rộng, rất khó định vị, chỉ có tu sĩ Thần Ma nhất mạch mới có thể dừa vào thể chất để cảm ứng tìm tới, ai, đáng tiếc..."

Các đại năng trong vũ trụ đều đã bị kinh động.

Hỗn Độn Thần Ma chi khí kia, quá hiếm thấy, hiếm thấy đến mức từ kỷ nguyên trước đến nay thì không xuất hiện được mấy lần.

Bên trong hành tinh cổ có sự sống nào đó.

Một nam tử tóc đen đột nhiên phóng lên tận trời, Hỗn Độn chi khí kinh khủng từ trên người hắn bạo phát, nghiền nát hàng trăm hàng ngàn hành tinh.

Mà việc này, chỉ là bởi vì tâm tình hắn kích động mà nhịn không được tiêu tán ra một số khí tức mà thôi.

Sắc mặt nam tử tóc đen mừng như điên nhìn về nơi xa: "Có Hỗn Độn Thần Ma Thể mới ra đời, bao nhiêu năm rồi, mười ngàn năm hay là hai mươi ngàn năm, sớm đã nhớ không rõ Hỗn Độn Thần Ma Thể lần trước sinh ra vào lúc nào, ha ha, thật sự là quá tốt."

"Bây giờ, Thần Ma nhất mạch ta lại có dòng máu mới sinh ra."

Nam tử tóc đen cảm ứng ngọn nguồn khí tức Hỗn Độn Thần Ma Thể kia một lúc, sau đó nhắm ngay một phương hướng, liền xông ra ngoài.

Trong chớp mắt đã vượt qua hơn vạn năm ánh sáng.

Mà bên trong tinh hệ Thương Khung.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân dung hợp Hỗn Độn Thần Ma Thể, sau khi hắn dung hợp hoàn toàn, luồng Hỗn Độn Thần Ma chi khí cường đại kia dần dần thu liễm.

"Hỗn Độn Thần Ma Thể thật tốt, thể chất này còn mạnh mẽ hơn nhiều so với thể chất như Thiên Địa Hồng Lô Thể, Thần Hoàng thể."

"Trên người của ta, thể chất duy nhất có thể so sánh với nó, đoán chừng cũng chỉ có thân thể Bất Tử." Sở Cuồng Nhân nhịn không được tán thưởng.

Hắn cảm thấy sau khi mình dung hợp hết Thần Ma thể, bởi vì tu hành Tinh Thần Bất Diệt Thể mà thân thể vô cùng mạnh mẽ này lại được tăng cường trên diện rộng.

Hiện tại hắn cảm thấy mình tùy tiện búng ngón tay một cái là có được sức mạnh hủy diệt hành tinh.

"Hỗn Độn Thần Ma sinh ra khi vũ trụ còn chưa có, đại đạo không xuất hiện bên trong Hỗn Độn, mà một luồng Hỗn Độn chi khí thuần túy có thể đè sập sức mạnh tinh thần ngay lập tức, muốn sinh tồn trong loại hoàn cảnh này, cơ thể của Hỗn Độn Thần Ma tất nhiên là phải vô cùng cường đại."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, nhưng mà sức mạnh của thân thể này đột nhiên phóng đại khiến cho hắn có chút không quen, hắn vốn định lập tức trở về tinh vực Thương Khung một chuyến, nhưng mà bây giờ hắn dự định làm quen với sức mạnh này trước.

Nếu không thì sau khi trở về, sơ ý ngã xuống đất một lần, chỉ sợ ngay cả tinh vực Thương Khung cũng không còn.

Mà khi hắn làm quen với sức mạnh này, đột nhiên cảm ứng được ở bên ngoài tinh hệ Thương Khung, có một nhóm người có khí tức cường đại đang đến gần.

Tiên thức của hắn vừa chuyển động, hình ảnh ở phía xa hiện ra trong đầu, chỉ nhìn thấy từng chiếc từng chiếc chiến thuyền đang đi trong vũ trụ, mà kiểu dáng của những chiến thuyền quả thật không khác với đám chiến thuyền mà Thanh Tùng tiên nhân chỉ huy ngày xưa.

"Há, lại là người của Thiên Đạo tông sao?" Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một vẻ băng lãnh.

Không cần nghĩ cũng biết, những ngày này, người của đạo tông này nhất định sẽ tìm đến tinh vực Thương Khung để gây phiền toái.

"Đã như vậy, thì bắt các ngươi đến thử sức mạnh của Thần Ma thể này của ta một lần vậy." Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

...

Bên ngoài tinh hệ Thương Khung.

Từng chiếc từng chiếc chiến thuyền đang đến gần tinh hệ Thương Khung, mấy trăm ngàn chiến thuyền, tu sĩ cũng nhiều vô số kể, thanh thế to lớn.

Ở trong đó, thậm chí còn có một số tiên nhân, sức mạnh như vậy đủ để quét ngang vô số tinh hệ trong vũ trụ.

Mà trong đó cầm đầu chính là ba nam một nữ, cũng là tiên nhân, mà ba người trong số đó lại là Địa Tiên.

Một lão giả tóc trắng mày trắng khác, khí tức của hắn, không ngờ đã đạt tới cảnh giới Thiên Tiên, cho dù đặt ở trong vũ trụ bao la này cũng coi như là cao thủ.

Những người này, chính là theo mệnh lệnh của Khôn Thiên Đạo Tử, đến đây hủy diệt tinh vực Thương Khung, và bắt sống Sở Cuồng Nhân.

Chương 1059: Đường này không đi được, dẫn dắt địa khí, tái chiến Thiên Tiên

"Một tinh vực Thương Khung nho nhỏ này, lại phải phái ba liệp tinh giả cao cấp và một Thiên Tiên xuất chiến, dường như Đạo Tử đại nhân khoa trương quá rồi." Một nam tử mặc khải giáp nhếch miệng nói.

Hai Địa Tiên bên cạnh cũng có bộ dạng đồng ý.

"Đạo Tử làm việc, tất nhiên có thâm ý của hắn, chúng ta chỉ cần huỷ diệt tinh vực Thương Khung, bắt người kia về là được."

Thiên Tiên tóc trắng từ tốn nói.

"Chúng ta cũng chỉ hiếu kỳ thôi, tinh vực Thương Khung nho nhỏ này, có cái gì khiến cho Đạo Tử đại nhân chú ý." Một Địa Tiên nói ra.

Mấy người tùy ý tán gẫu, nhưng đột nhiên, dường như Thiên Tiên tóc trắng kia cảm ứng được cái gì, nhìn về phía quân đội phía trước.

Trong một chớp mắt tiếp theo, một luồng sức mạnh vô cùng cường đại bao phủ bốn phía, đập vỡ toàn bộ chiến thuyền và cùng tu sĩ phía trước!

Chỉ thấy một bóng người mặc bạch y bước ra từ hư không, khí tức trên người chuyển động, một luồng dao động tiên nguyên mênh mông rung chuyển tinh không tứ phương.

"Chư vị, đường này không đi được!"

Người tới lạnh nhạt nói ra, ngưng tụ kiếm chỉ, tiên nguyên hóa Kiếm Khí, bao phủ trăm triệu dặm, một mảng lớn chiến thuyền trên tinh không đều bị chém chết!

"Hỗn trướng! ! Chớ có làm càn!"

Mấy cửu phẩm tiên nhân thấy cảnh này, giận không nhịn nổi, lập tức xuất thủ, kiếm quang đao khí xé rách hư không, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

"Nát!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, kiếm chỉ nhẹ nhàng bắn ra.

Kiếm quang màu tím chói mắt chém ra.

Phanh, phanh, ầm!

Hư không liên tiếp nổ tung, các đòn công kích bị kiếm quang tuỳ tiện đánh vỡ, trong chớp mặt tiếp theo, mấy tiên nhân xuất thủ hoá thành sương máu nhay tại chỗ, nổ tung.

"Địa Tiên! Hắn là Địa Tiên!"

"Bên trong tiểu tinh hệ này lại có kẻ ở cảnh giới Địa Tiên? !"

Một số tiên nhân bình thường biến sắc, lập tức lui lại.

Mà ba liệp tinh giả cầm đầu, cũng chính là Địa Tiên nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, đồng tử hơi co rụt lại, một người trong đó lấy ra một bức họa.

Bên trong bức họa, chính là Sở Cuồng Nhân.

"Người Đạo Tử đại nhân muốn chúng ta bắt, chính là kẻ này!"

"Tốt, vậy mà hắn lại chủ động đến đây, như thế cũng giúp cho chúng ta không cần lãng phí thời gian đi tìm hắn."

"Hừ, thực lực Địa Tiên, quả thật là có mấy phần năng lực, nhưng ở trước mặt chúng ta, ngươi chỉ có thể bó tay chịu trói!"

Một liệp tinh giả trong đó xuất thủ, trong tay hắn cầm một thanh Trượng Nhị trường đao, trên người mặc một kiện khải giáp màu vàng đỏ.

Chỉ thấy bóng người hắn lóe lên, trong chớp mắt đã cách nơi trước đó ngàn tỉ dặm, đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, chém ra một đao.

Lưỡi đao sắc bén, ẩn chứa vô số đạo văn, một đao kia rơi xuống, thậm chí đủ để khiến nguyên một mảnh tinh không đều bị xé thành hai nửa.

Nhưng Sở Cuồng Nhân ngước mắt nhìn đối phương một chút, ngưng tụ kiếm chỉ, phần lớn sức mạnh tiên nguyên tuôn ra, hóa thành một đạo kiếm khí.

Kiếm và đao va chạm, một tiếng leng keng vang lên.

Ngay sau đó, máu nhuộm tinh không!

Liệp tinh giả xuất thủ kia, cả người lẫn đao bị một kiếm chém thành hai nửa, thực lực này khiến cho mấy Địa Tiên còn lại co rụt đồng tử.

"Tại sao có thể như vậy, dựa vào khí tức mà phán đoán, hắn cũng chỉ vừa mới đột phá cảnh giới Địa Tiên, mà lão Triệu đã là tam phẩm Địa Tiên, làm sao lại bị hắn dùng một chiêu đánh giết, chuyện này thật sự không có khả năng."

"Tiên nguyên, tiên nguyên của hắn có gì đó quái lạ."

Sao mọi người biết được, bản nguyên tự cường vô địch mà Sở Cuồng Nhân lĩnh hội, chính là dị số lớn nhất của vũ trụ này, mà căn cứ vào cách sinh ra của tiên nguyên tự cường vô địch, tất nhiên cũng không phải là thứ mà tiên nguyên tầm thường có thể so sánh.

Trong cùng một cảnh giới, Sở Cuồng Nhân gần như là vô địch!

"Đáng chết!"

"Dẫn dắt địa khí!"

Mấy Địa Tiên còn lại liếc nhau, phóng lên tận trời, chỉ thấy tiên nguyên của bọn họ chuyển động, dẫn dắt địa khí của mấy chục ngôi sao ở bốn phía, kết hợp với tiên nguyên, thủ đoạn Địa Tiên bị bọn họ thúc giục đến cực hạn.

"Hủy Diệt Chi Nhận!"

"Long Dương Trảm!"

"Phá Phong Kinh Thần Thương!"

Các loại tiên pháp cường đại liên tiếp bạo phát, cộng thêm địa khí ở bốn phía, điên cuồng đánh về phía Sở Cuồng Nhân, thanh thế vô cùng mạnh mẽ.

Không chỉ có như thế, các tu sĩ còn lại cũng điều khiển trận pháp công kích trên chiến thuyền, phát ra từng đạo từng đạo chùm sáng năng lượng kinh người, giống như mưa to tầm tã, một đạo tiếp lấy một đạo, kết hợp với tiên pháp, cùng nhau đánh ra.

Đối mặt với thế công như thế này, cho dù là Thiên Tiên cũng phải chú ý.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, ánh mắt của hắn vẫn bình tĩnh như lúc ban đầu.

Chỉ thấy hắn ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí ở chung quanh lưu chuyển: "Dẫn dắt địa khí, đừng nghĩ chỉ có một mình các ngươi mới làm được."

Hắn cười nhạt một tiếng, thủ đoạn Địa Tiên cũng được thi triển.

Chỉ thấy tất cả địa khí trong phương viên ngàn tỉ dặm, trên trăm ngôi sao đều bị hắn dẫn dắt, trùng trùng điệp điệp, như trăm sông hợp thành biển, vọt về phía hắn.

Mọi người cực kỳ rung động.

Địa khí mà một Địa Tiên có thể dẫn dắt là có hạn, phẩm cấp của Địa Tiên càng cao, thì có thể dẫn động càng nhiều địa khí.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng chỉ vừa bước vào cảnh giới Địa Tiên, nhưng địa khí mà hắn có thể dùng tinh thần dẫn dắt lại vượt qua tất cả Địa Tiên ở chỗ này!

Loại chuyện này, là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

Đây là, yêu nghiệt đến mức nào!

Lượng lớn địa khí dâng trào, kiếm chỉ của Sở Cuồng Nhân chỉ lên trời, một đạo kiếm ảnh màu tím khổng lồ bay lên không trung, tung hoành nghìn vạn dặm, giống như muốn khiến cho toàn bộ tinh hệ này bị tê liệt.

Kiếm ảnh chém xuống, từng đợt địa khí kết hợp với tiên nguyên hóa thành tử liên, nở rộ ra, bao trùm tinh không, hình thành một biển hoa tuyệt mỹ.

Đùng! ! ! ! !

Một tiếng vang thật lớn, chòm sao bốn phía vì thế mà chấn động, từng chiếc từng chiếc chiến thuyền bị nổ tung dưới luồng năng lượng trùng kích không gì sáng kịp kia.

Mà những tiên nhân, Địa Tiên xuất thủ đứng mũi chịu sào, cả người bị hất bay ra ngoài, tiên khu bị thương, nhịn không được thổ huyết.

Còn Sở Cuồng Nhân vẫn đứng tại chỗ, không nhúc nhích tí nào, sóng trùng kích kia chỉ như một trận gió nhẹ đối với hắn, không hề đáng nhắc đến.

"Làm sao có thể!"

"Chiến lực của người này, lại mạnh mẽ đến loại trình độ này, hắn thật sự là tu sĩ chỉ vừa mới bước vào Địa Tiên cảnh sao?"

"Khó trách Đạo Tử coi trọng người này như thế."

Trong lòng mọi người nhịn không được rung động.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, thần sắc lạnh nhạt, hắn nhìn về phía Thiên Tiên tóc trắng cầm đầu, thản nhiên nói: "Còn không xuất thủ?"

Thiên Tiên tóc trắng nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vài phần ngưng trọng hiếm thấy: "Ngươi quả nhiên là một tên yêu nghiệt."

"Tạm thời, ta xem như là ngươi đang khen ta, nhưng mà, chuyện này cũng không thể giúp ngươi tìm ra đường sống đâu, cuối cùng cũng phải chết."

"Hừ, quả thực là cuồng vọng, sự chênh lệch thực lực giữa Địa Tiên và Thiên Tiên, cũng không phải là thứ ngươi có thể tưởng tượng."

Thiên Tiên tóc trắng vừa sải bước ra, tiên nguyên trên người bạo phát, trùng trùng điệp điệp, vỗ ra một chưởng, lập tức rung chuyển vùng tinh không này, một đạo chưởng ấn bỗng dưng sinh ra, mạnh mẽ trấn áp Sở Cuồng Nhân.

"Thiên Tiên, đạo pháp thông thiên, ta cũng muốn nhìn xem, ngươi có đạo pháp thông thiên gì." Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng, Côn Ngô Kiếm bên hông ra khỏi vỏ, chém ra một đạo kiếm quang màu sắc kinh diễm.

Kiếm khí và chưởng ấn va chạm, chấn động tứ phương.

Chưởng ấn bị kiếm khí xé rách, kiếm khí cũng vì vậy mà tan rã.

Tiên nguyên trong cơ thể Sở Cuồng Nhân chuyển động, lại chém ra liên tiếp mấy kiếm, Thiên Tiên tóc trắng cũng không ngừng tấn công, đánh nát kiếm khí, mà thkhi sức mạnh không ngừng tăng lên, dù là Thiên Tiên tóc trắng cũng nhịn không được cảm thấy rung động.

"Thực lực của người này, đã vượt qua lẽ thường, sao hắn có thể dựa vào thực lực ở cảnh giới Địa Tiên mà giao thủ với Thiên Tiên? !"

"Tiên nguyên của hắn hết sức kỳ lạ, dường như, dường như có thể tạo thành áp chế đối với tiên nguyên của ta, sao hắn có thể làm được?"

Thiên Tiên tóc trắng có chút không thể tin.

Sau đó, hắn hội tụ thần trí, nhẹ giọng quát lên, thúc giục sức mạnh tiên nguyên trong cơ thể đến mức cực hạn, thêm vào đó một luồng sức mạnh Thiên Đạo.

"Hoàng Thiên Thần Ấn! !"

Chương 1060:. Áp chế Thiên Tiên, âm Dương Sinh Tử Đồ, Oán Thiên chi pháp

"Há, Thiên Đạo sứ có sức mạnh Thiên Đạo sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, kiếm phong trong tay hắn bị lệch, sức mạnh tiên nguyên gào thét mà ra, Thiên Liên kiếm ý lại thi triển lần nữa.

Nhưng mà lần này, kiếm khí của hắn đã rơi vào thế hạ phong.

Phịch một tiếng, kiếm khí bị phá nát, ấn kết to lớn được ngưng tụ từ sức mạnh Thiên Đạo và tiên nguyên Thiên Tiên nện xuống người hắn.

"Hắn chết chắc!"

Gần như tất cả mọi người cũng cho là như vậy.

Thiên Tiên, Địa Tiên, kém một chữ, nhưng thiên địa chênh lệch cực kỳ to lớn, Địa Tiên cường đại tới đâu cũng không ngăn được sức mạnh của Thiên Tiên.

Đây gần như là nhận thức chung trong giới tu hành.

Mà đứng trước ấn kết kia, quả thật Sở Cuồng Nhân cũng cảm nhận được một luồng áp lực còn khủng bố hơn so với vừa rồi mấy chục lần.

Nhưng sắc mặt của hắn vẫn không có bất kỳ thay đổi nào.

Trong chớp mắt tiếp theo, ở trước mắt bao người, hắn giơ tay lên, năm ngón tay nắm lại, từ từ đập vào ấn kết kia.

Một quyền này, bình thường, không có gì lạ.

Thậm chí ngay cả tiên nguyên lực hắn cũng không có đụng tới.

Nhưng mà một quyền này, lại làm dấy lên một trận cuồng phong vũ trụ vô cùng mãnh liệt trong tinh không, quyền phong vô cùng khủng bố dựa vào hàng tỷ tiên huy bắn ra, cứ thế mà đánh nát Hoàng Thiên Thần Ấn kia!

Phần lớn sức mạnh Thiên Đạo và tiên nguyên lực tán loạn, hình thành phong bạo bao phủ bốn phương tám hướng, từng tiểu hành tinh bị bao phủ, phá hủy.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, bạch y vẫn như trước, trên người tràn ngập tiên huy sáng chói, ngay cả chòm sao bốn phía cũng vì vậy mà ảm đạm.

"Thiên Tiên, có thể đỡ mấy quyền của ta?" Giọng nói của Sở Cuồng Nhân vang bên tai mọi người, thanh lãnh, cuồng ngạo, khiến người ta rung động.

Sắc mặt của Thiên Tiên tóc trắng nhịn không được ngưng trọng: "Có sức mạnh thân thể như vậy, xem ra đây mới là thủ đoạn mạnh nhất của ngươi."

Sở Cuồng Nhân không nói thêm gì.

Hắn vừa sải bước ra, trong giây lát đã vượt qua tinh không, đi tới trước mặt Thiên Tiên tóc trắng, vươn tay nắm tay đánh ra một đòn!

Thiên Tiên tóc trắng quát lạnh một tiếng, tiên nguyên trong cơ thể phun trào, kết hợp với sức mạnh Thiên Đạo, một Hoàng Thiên Thần Ấn hội tụ ở trong lòng bàn tay, đánh ra.

Nắm đấm và ấn kết, chiến thuyền dưới chân hai người trong nháy mắt hóa thành tro tàn, tu sĩ bốn phía đến trốn còn không kịp làn sóng năng lượng này, bị nuốt chửng trong chớp mắt, ngay cả chút cặn bã cũng không còn.

Một quyền bị ngăn lại, Sở Cuồng Nhân lại đánh ra một quyền nữa, mà sức mạnh của một quyền này còn mạnh hơn so với đòn vừa rồi.

Thiên Tiên tóc trắng rống giận, thúc giục tiên nguyên và sức mạnh Thiên Đạo đến cực hạn, lại đánh ra một đạo Hoàng Thiên Thần Ấn lần nữa, thế nhưng lần này, sức mạnh bạo phát của Sở Cuồng Nhân còn mạnh hơn hắn, trực tiếp đánh lui hắn!

Ngay sau đó, Sở Cuồng Nhân đến gần hơn, các loại thủ đoạn chém giết cận chiến hung mãnh liên tiếp bạo phát, Côn Ngô Kiếm trong tay cũng biến thành nhiều loại binh khí, đao thương kiếm kích, biến đổi thất thường, khiến người ta khó mà phòng bị.

Khi Sở Cuồng Nhân dùng thế công như cuồng phong mưa to, Thiên

Tiên tóc trắng liên tục bị đánh lui, cho dù hắn thúc giục tiên nguyên, phủ lên người mình tầng tầng lớp lớp khiên bằng tiên nguyên, thì vẫn nhận lấy một số thương thế.

Hơn nữa, sức mạnh công kích của Sở Cuồng Nhân còn đang không ngừng tăng lên!

Dường như, không có giới hạn!

Trong các đòn tấn công liên tiếp không ngừng này, uy lực của Hỗn Độn Thần Ma Thể mà Sở Cuồng Nhân vừa dung hợp cũng dần dần được phát huy.

Mỗi một lần tấn công, đều có thêm một luồng Hỗn Độn Thần Ma chi khí.

"Ha ha, vậy thì để ngươi thử chiêu này của ta đi!"

Sở Cuồng Nhân phát động Hỗn Độn Thần Ma Thể, một luồng Hỗn Độn Thần Ma chi khí cường đại tuôn ra từ trong cơ thể hắn.

"Một tay chưởng sinh!" Hắn nâng tay trái lên, một đạo bạch quang sáng chói nở rộ, tràn ngập một cluồng sức mạnh không ngừng sinh sôi.

"Một tay nắm chết!"

Trên tay phải, một ngọn lửa màu đen hiện lên, khí tức hủy diệt kinh khủng tiết ra, dường như muốn mang đến cái chết cho toàn bộ tinh không.

"Hỗn Độn Thần Ma, âm Dương Sinh Tử Đồ!"

Sở Cuồng Nhân sát nhập hai tay, kết ra một đạo ấn quyết huyền diệu.

Bạch quang và hắc hỏa dung hợp, hóa thành một bức tranh trắng đen trộn lẫn, Thái Cực Đồ xoay chầm chậm, ẩn chứa một luồng sinh tử âm dương chi ý vô cùng khủng bố bạo phát, nghiền ép Thiên Tiên tóc trắng! !

Đây chính là thần thông được bổ sung của Hỗn Độn Thần Ma Thể, âm Dương Sinh Tử Đồ!

Đùng! !

Chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, khiên tiên nguyên trên người Thiên Tiên tóc trắng đột nhiên nổ tung, trực tiếp thổ huyết bay ra ngoài.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, vừa sải bước ra, đi đến trước mặt đối phương.

Sắc mặt tóc trắng Thiên Tiên đại biến: "Không tốt! !"

Hắn tranh thủ thời gian, muốn thúc giục tiên nguyên hộ thể.

Hắn biết rõ, ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, loại luyện thể giả am hiểu cận chiến bằng cơ thể cường đại, nếu không có tiên nguyên hộ thể, đó tuyệt đối là một cơn ác mộng! !

Thân thể này của hắn, sẽ bị người ta phá huỷ chỉ trong vài phút.

Đáng tiếc, hắn đã chậm một chớp mắt.

Trong nháy mắt, Sở Cuồng Nhân nắm lấy thời gian tiên nguyên hộ thể của hắn bị phá, Côn Ngô trong tay hóa thành một thanh trọng chùy, hai tay vung lên, đập xuống, hung hăng nện ở trên ngực đối phương.

Tiếng nứt xương vang lên, uy lực của một đòn này, trực tiếp khiến cho ngực của Thiên Tiên tóc trắng ở trực tiếp lõm xuống, xương cốt và máu thịt lăn lộn cùng bị phun ra từ khoé miệng, khiến hắn gần như muốn mất đi ý thức.

Thiên Tiên tóc trắng bị đánh bay ra ngoài, liên tiếp làm vỡ vụn mười mấy hành tinh, tiên thể như ngọc trắng không tì vết trở nên vô cùng chật vật.

Ai nấy đều ngẩn người ra.

Một Thiên Tiên lại bị một Địa Tiên đè đánh! !

Chuyện này thật sự không thể tin nổi.

Thực lực của người này, thật sự quá kinh khủng!

"Ta không có nhìn lầm chứ, đây thật sự là Địa Tiên sao?"

"Con mẹ nó, Địa Tiên mà lại có chiến lực như vậy, gia hỏa này không phải là lão quái vật nào đó giả trang chứ."

"Nhưng tu vi hắn biểu hiện ra quả thực là Địa Tiên!"

"Còn nữa, Thái Cực Đồ kia rốt cục là thứ gì, trong đó ẩn chứa sinh tử chi ý, chỉ ở nơi xa nhìn qua một lần đã khiến cho ta có cảm giác không rét mà run, thật là đáng sợ."

Tất cả mọi người nghị luận ầm ĩ, chấn động không gì sánh nổi.

Nhất là với âm Dương Sinh Tử Đồ đối phương thi triển, loại thần thông kia, khiến cho bọn họ có một loại cảm giác vô cùng kinh khủng.

Một chiêu kia, lại trực tiếp giúp một Địa Tiên vượt qua một đại cảnh giới, đánh vỡ tiên nguyên hộ thể của Thiên Tiên!

Ngoại trừ đáng sợ, bọn họ không còn biết dùng từ gì để hình dung.

Mà lúc này, bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, đi tới trước mặt Thiên Tiên tóc trắng.

Hiện tại, đối phương đang nằm bên trên mảnh vụn của một Tinh Thể, trong miệng không ngừng phun ra máu tươi.

Sở Cuồng Nhân đi tới, một chân giẫm trên ngực đối phương, ở trên cao nhìn xuống nói ra: "Ngươi, bại."

Thiên Tiên tóc trắng nghe như thế, ý thức có chút hoảng hốt, vậy mà hắn lạu thua, hắn đường đường là Thiên Tiên vậy mà lại bại bởi một Địa Tiên!

Nghĩ đến đây, một sự tức giận đến tột cùng xông lên đầu, chỉ thấy ánh mắt hắn lộ ra vẻ dứt khoát: "Ta muốn giết ngươi!"

Một luồng sức mạnh Thiên Đạo cường đại bạo phát ra từ trên người đối phương, mà ở trong đó, còn ẩn chứa một luồng oán khí vô cùng thâm trầm.

Oán khí kia cường đại đến mức không thể tin.

Bởi vì, đây không phải oán khí của người, đây là, oán niệm của trời! !

"Oán thiên! !"

Khi tiếng gầm giận dữ vang lên, oán thiên chi khí trên người Thiên Tiên tóc trắng càng cuồng bạo hơn, trong nháy mắt đã khiến hư không bốn phía vỡ vụn.

Đây là một loại bí pháp của Thiên Đạo tông, có thể thông qua việc thiêu đốt sức mạnh Thiên Đạo, cưỡng ép tăng sức mạnh của bản thân.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, hai mắt tỏa sáng: "Tới tốt lắm."

Hắn không nói hai lời, Thôn Thiên Thần Đạo Quyết thi triển!

Sử dụng oán thiên, tuy sức mạnh của Thiên Tiên tóc trắng tăng vọt, nhưng lại khó có thể khống chế sức mạnh Thiên Đạo trong cơ thể, ở trước mặt Thôn Thiên Thần Đạo Quyết của Sở Cuồng Nhân, căn bản không có chút sức chống cự nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn sức mạnh Thiên Đạo bị Sở Cuồng Nhân không ngừng nuốt chửng.

"Nếu như ngươi không sử dụng Oán Thiên chi pháp, với tu vi Thiên Tiên của ngươi, ta cũng không chắc chắn có thể nuốt chửng hết sức mạnh Thiên Đạo trên người ngươi, chỉ tiếc, thi triển Oán Thiên chi pháp, sức mạnh Thiên Đạo sẽ không bị khống chế, luồng sức mạnh này, ta cũng sẽ không khách khí mà hấp thu toàn bộ!"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Chương 1061: Giết chết tất cả mọi người, Đại La Kim Tiên, Thần Ma nhất mạch, ta tên là Bắc Minh

"Tên hỗn trướng này, ngươi tính kế ta! !"

Hai mắt Thiên Tiên tóc trắng đỏ hoe, quát.

Hiện tại, hắn đã biết rõ, khi vừa mới bắt đầu, trận chiến này đã nằm trong lòng bàn tay của đối phương, đối phương đã đợi hắn sử dụng Oán Thiên chi pháp này, lợi dụng lúc sức mạnh Thiên Đạo không bị hắn khống chế nuốt chửng toàn bộ chúng.

Nhưng hắn cũng hơi nghi hoặc một chút.

Tại sao đối phương lại biết hắn sẽ sử dụng Oán Thiên chi pháp?

Hắn vĩnh viễn không biết, trên thế giới này sẽ có một loại Toàn Tri Chi Linh không thể tin được, khi hắn xuất hiện ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, pháp môn tu hành, tu vi của hắn đã bị đối phương phân tích rõ ràng ngay lập tức.

Hắn hoàn toàn không biết gì về Sở Cuồng Nhân, nhưng đối phương lại hiểu rõ về hắn, cho dù hắn là Thiên Tiên, thì làm sao thắng được Sở Cuồng Nhân?

"Thành thật một chút."

Nhìn thấy Thiên Tiên tóc trắng còn muốn giãy dụa, Sở Cuồng Nhân dùng lực giẫm mạnh, gần như hoàn toàn nghiền nát ngực của đối phương.

Phốc...

Thiên Tiên tóc trắng lại phun ra một ngụm máu lớn, cảm nhận được sức mạnh Thiên Đạo thể nội mất đi, hắn cảm nhận được một sự sợ hãi trước đó chưa từng có.

Hiện tại, rốt cuộc hắn đã hiểu rõ tại sao Đạo Tử muốn bắt người này, loại phương pháp nhanh chóng và trực tiếp nuốt chửng Thiên Đạo này, cho dù là Thiên Đạo tông am hiểu sử dụng sức mạnh Thiên Đạo cũng không hề có.

Nếu Khôn Thiên Đạo Tử có được, có lẽ sẽ có cơ hội áp chế Đạo Tử của mấy mạch còn lại, cho nên mới phái hắn đi.

Chỉ là, hắn đánh giá thấp đối phương.

Cho dù là Thiên Tiên xuất thủ, cũng không phải đối thủ của đối phương.

Chiến lực của người này, không thể tưởng tượng, ngay cả Thiên Tiên cũng có thể chiến thắng, e là cho dù là đệ nhất Thiên Đạo Tử kia cũng không hơn kẻ này được.

Thiên Tiên tóc trắng nghĩ rằng, lúc này hắn đã tuyệt vọng.

Chỉ chốc lát, sức mạnh Thiên Đạo trong cơ thể hắn đã bị Sở Cuồng Nhân hấp thu hầu như không còn, tiên khu cũng gần như bị đối phương bóp nát.

"Ta sẽ cho ngươi chết thật thanh thản."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn tiện tay chém ra một kiếm, giết chết Thiên Tiên tóc trắng, sau đó hắn cảm nhận trong sức mạnh Thiên Đạo trong cơ thể mình tăng vọt, không khỏi liếm môi một cái: "Tốt cho một Thiên Đạo tông, quả nhiên đều là thuốc đại bổ."

Một Thiên Đạo sứ đã có quy mô sức mạnh Thiên Đạo đến mức này.

Vậy thì, những Đạo Tử được coi là trọng điểm bồi dưỡng thì sao?

Thậm chí, chủ nhân của Thiên Đạo tông thì sao?

Nếu như có thể nuốt chửng sức mạnh Thiên Đạo của bọn họ, vậy thì Thiên Đạo của tinh vực Thương Khung sẽ có thể lớn mạnh tới mức nào?

Nghĩ đến đây, Sở Cuồng Nhân không khỏi có chút hưng phấn, dường như hắn đã tìm được một biện pháp giúp cho tinh vực Thương Khung nhanh chóng mạnh mẽ hơn.

Nhưng mà, hắn cũng không có ý định trực tiếp giết tới Thiên Đạo tông.

Theo hắn biết, Thiên Đạo tông chính là một trong những thế lực cường đại nhất trong vũ trụ này, nắm giữ số lượng lớn tiên nhân, thậm chí còn có những người còn mạnh hơn Thiên Tiên là Chân Tiên thậm chí là Kim Tiên! !

Với thực lực hôm nay của hắn, còn chưa đủ đối chọi với bọn họ.

"Thiên Đạo tông, lúc này mới là trò chơi săn giết, vừa mới bắt đầu, ai là con mồi, ai là thợ săn, cũng chưa thể biết được đâu."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía nơi sâu xa trong vũ trụ, nỉ non nói.

Sau đó, hắn nhìn về phía tu sĩ còn sót lại ở bốn phía, trong mắt xẹt qua một tia sắc lạnh: "Các ngươi, cũng không thể giữ lại!"

Thương Khung tinh cần thời gian trưởng thành, hắn cũng giống vậy.

Cho nên tuyệt đối không thể để những người này về Thiên Đạo tông mật báo, hiện tại, nếu Thiên Đạo tông khai chiến, cũng không phải chuyện giỡn.

"Hỗn Độn Thần Ma, âm Dương Sinh Tử Đồ!"

Tiên nguyên trong cơ thể Sở Cuồng Nhân phun trào, thúc giục sức mạnh Hỗn Độn Thần Ma đến cực hạn, bàn tay trái sinh, tay phải nắm chết, hai tay hợp nhất kết ra ấn quyết huyền diệu, một đồ án Thái Cực to lớn bỗng dưng hiện lên!

Phương viên trăm triệu dặm đều bị Thái Cực Đồ to lớn này bao phủ, trong đó có sinh tử chi ý vô cùng kinh khủng chuyển động, từng chiếc từng chiếc chiến thuyền, nguyên một đám tu sĩ ở bên trong Thái Cực Đồ ào ào bạo thể mà chết!

Cho dù là tiên nhân, nhưng bị bao phủ trong Thái Cực Đồ này cũng cảm nhận được một cảm giác không nói nên lời cuồn cuộn ập tới, bọn họ cảm giác mình quá nhỏ bé, nhỏ bé đến mức không thể nắm giữ được chuyện sinh tử!

Thoáng qua chốc lát, toàn bộ tinh không dường như hóa thành Địa Ngục vô thường!

Sau khi Sở Cuồng Nhân giải quyết tất cả tu sĩ, hắn tìm tòi trong chiến trường một phen, tìm được mấy chiếc chiến thuyền coi như còn nguyên vẹn.

Những thứ này, hắn định lấy ra nghiên cứu, công nghệ chiến thuyền thường có thể nói rõ trình độ của một văn minh hoặc là thế lực, hắn định thông qua việc nghiên cứu những chiến thuyền này, cường hóa chiến thuyền công nghệ chế tạo ở tinh vực Thương Khung.

Ngay khi hắn dự định rời khỏi, bỗng nhiên, đồng tử hắn hơi co rụt lại, đứng bất động tại chỗ, một lát sau, hắn khẽ cười một tiếng, cất cao giọng nói với bốn phía xung quanh: "Tiền bối, xin mời hiện thân gặp mặt."

"Ha."

Sau một tiếng cười khẽ, trong hư không có một người trung niên tóc đen bước ra.

Khuôn mặt của nam tử trung niên này kiên nghị, hai mắt như sao, thân hình cao lớn, đứng lơ lửng trên không, trên người chỉ tiêu tán ra một chút khí tức là đã khiến Sở Cuồng Nhân cảm nhận được một luồng áp lực lớn lao.

Đây là một người vô cùng mạnh mẽ!

Thực lực của hắn, vượt xa Thiên Tiên.

Không.

So sánh đối phương với Thiên Tiên, thậm chí là đang vũ nhục đối phương.

Sở Cuồng Nhân trong bóng tối phát động Toàn Tri Chi Linh, cho dù với năng lực của Tiểu Ái, cũng phải bỏ ra một chút thời gian để phân tích.

Mà khi Tiểu Ái bắt đầu phân tích hắn, trung niên tóc đen nhịn không được cau mày, cảm nhận được một cảm giác kỳ lạ không nói nên lời.

Dường như, bị một đấng tối cao nào đó nhìn trộm.

Không thể nào?

Trong vũ trụ này còn tồn tại đấng tối cao nào còn mạnh hơn hắn sao?

Tóc đen trung niên nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, hắn cảm nhận được từ một cái gì đó, người trước mắt này chính là ngọn nguồn của tất cả chuyện kỳ quái này.

"Thú vị, thật sự rất thú vị."

"Ngoại trừ Hỗn Độn Thần Ma Thể, trên người của ngươi dường như còn có không ít bí mật." Trung niên tóc đen sờ lên cằm, tràn đầy hứng thú nói.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, biểu hiện rất bình tĩnh.

Lúc này, kết quả phân tích của Tiểu Ái đã có.

Dù đã có suy đoán, nhưng lai lịch của đối phương vẫn khiến Sở Cuồng Nhân giật nảy mình, đối phương, đúng là một Đại La Kim Tiên! !

Ở trên Thiên Tiên, Chân Tiên, Kim Tiên, đã chứng được Đại La Đạo Quả, có thể được gọi là Đại La Kim Tiên mạnh nhất trong tiên nhân! !

Ngoại trừ tu vi của đối phương, thân phận của đối phương cũng khiến Sở Cuồng Nhân ngoài ý muốn, người này lại là đến từ Thần Ma nhất mạch ở thời kỳ cổ lão!

Thần Ma tu sĩ, ở thời kỳ Tiên Cổ cũng vô cùng thưa thớt, chứ đừng nói ở thời đại này, gần như đã tuyệt tích.

Mà tại sao đối phương lại tới tìm mình, hắn cũng có suy đoán.

Chắc là có quan hệ với Hỗn Độn Thần Ma Thể của hắn.

"Tiểu tử, xem ra ngươi không sợ ta."

Trung niên tóc đen cười nhạt nói, phải biết rằng, cho dù hắn không hoàn toàn triển lộ khí tức, nhưng chỉ một chút uy thế cũng đã đủ để cho đối biết tu vi của mình vượt xa Thiên Tiên.

"Sợ cũng vô dụng, hơn nữa, nếu tiền bối muốn giết ta, lúc nào cũng có thể động thủ, bây giờ ta còn chưa chết, cho thấy tiền bối cũng không muốn giết ta, cho nên ta không cần thiết phải sợ." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lùi lại 10 ngàn bước, dù trung niên tóc đen muốn giết hắn, hắn cũng không sợ, thật sự xem thân thể Bất Tử hoàn thiện là trò đùa sao?

Hắn có thể tự bạo, để mỗi một phần tử tế bào của thân thể đều phân tán ra, chờ đối phương đi rồi sẽ khôi phục lại.

Chỉ bằng chiêu này, Đại La Kim Tiên cũng không giết được hắn, so về năng lực bảo toàn tính mạng, toàn bộ vũ trụ, hắn xưng thứ hai, không người nào dám xưng đệ nhất.

"Ha ha, hảo tiểu tử, thật can đảm!"

Trung niên tóc đen có nhãn lực ở bậc nào chứ, hắn nhìn ra, Sở Cuồng Nhân thật sự không sợ, chứ không phải là đang nói lời hoa mỹ.

Đạo tâm này, can đảm, hắn cũng nhịn không được tán thưởng một tiếng.

"Tự giới thiệu trước, ta đến từ Thần Ma nhất mạch, ta tên là... Bắc Minh!"

Chương 1062: Đạo mà ta muốn đi, đỉnh phối Thần Ma thể, ba đạo Thần Ma chi khí

Bắc Minh!

Hai chữ Bắc Minh vừa thốt ra, một luồng khí tức vô cùng ngông cuồng lan ra từ trên người đối phương, mà trên người đối phương cũng có từng tia từng tia Hỗn Độn Thần Ma chi khí tiêu tán, hiển nhiên, đối phương cũng là một kẻ có Hỗn Độn Thần Ma Thể.

Mà thể chất này cũng phù hợp với Thần Ma nhất mạch.

"Gặp qua Bắc Minh tiền bối."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, thi lễ một cái, đối mặt với một vị Đại La Kim Tiên, lễ nghĩa vẫn phải có.

"Ừm, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, ta tới tìm ngươi, là bởi vì trên người ngươi có Hỗn Độn Thần Ma Thể, ở thời đại này, tu sĩ Thần Ma nhất mạch gần như tuyệt tích, ngươi là Thần Ma thể duy nhất được sinh ra trong mấy vạn năm này, ta muốn ngươi đi theo ta, để ta chỉ dạy cho ngươi thật tốt."

Nghe đến đây, Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút.

Còn có chuyện tốt như vậy?

Vô duyên vô cớ có thêm một chỗ dựa cấp bậc Đại La Kim Tiên?

"Không cần hoài nghi, Thần Ma nhất mạch quá ít, mỗi một người đều rất quý hiếm, huống chi là ở thời đại này, ta là Đại La tu sĩ của Thần Ma nhất mạch, cần phải bảo vệ tốt ngươi."

"Ta muốn hỏi một chút, tu sĩ Thần Ma nhất mạch, có mấy người?"

"Thần Ma tu sĩ đã biết trong vũ trụ, côộng thêm ngươi, thì có tổng cộng bảy người." Bắc Minh có chút bất đắc dĩ nói.

Vũ trụ rộng lớn, có biết bao nhiêu sinh linh?

Nhưng mà tu sĩ của Thần Ma nhất mạch cũng chỉ có bảy người, hơn nữa còn là tích luỹ từ lúc Tiên Cổ, đủ để thấy Thần Ma tu sĩ có bao nhiêu hiếm thấy.

"Bảy người, cũng coi như không ít."

Ngược lại Sở Cuồng Nhân không cảm thấy ngoài ý muốn.

Thể chất cấp đứng đầu như Thần Hỗn Độn Thần Ma Thể, hắn rút thưởng mười mấy năm cũng không có rút trúng được mấy lần.

Có thể có bảy Thần Ma thể, hắn đã cảm thấy rất nhiều rồi.

"Tiền bối có ý tốt, ta xin nhận, nhưng đạo mà ta tu hành có chỗ khác với Thần Ma chi đạo, sợ là phải để tiền bối thất vọng."

Sở Cuồng Nhân không kiêu ngạo, không tự ti nói.

"Thần Ma chi đạo, chính là đại đạo vô thượng, thế gian này có thể có mấy loại pháp môn tu hành có thể vượt qua Thần Ma chi đạo?"

Bắc Minh nhếch miệng, có chút không để bụng, mà trên thực tế, làm một trong bảy người có Thần Ma thể, hắn cũng có tư cách kiêu ngạo.

"Ta muốn đi, là đại đạo mà không có người nào đi được, là độc tôn trong vạn cổ, tự cường vô địch siêu thoát chi đạo! !"

Sở Cuồng Nhân nói năng có khí phách, ngay sau đó, tiên huy trên người hắn tươi sáng, khí tức tự cường vô địch chi đạo lan tràn ra.

Bắc Minh vốn đang lơ đễnh thấy thế, đồng tử co rụt lại, có chút kinh ngạc: "Loại đạo này... Làm sao có thể! !"

Bất luận là đạo gì, cũng đều chung một nhịp thở với vũ trụ.

Dù Hỗn Độn Thần Ma tồn tại trước, sau đó vũ trụ mới được sinh ra, nhưng đạo của bọn họ, cũng không phân tách với vũ trụ.

Nhưng bây giờ, một luồng siêu thoát chi ý mà hắn cảm nhận được từ đạo của Sở Cuồng Nhân, dường như không tồn tại ở trong vũ trụ này.

Loại chuyện này, đừng nói là tu sĩ Thần Ma nhất mạch, cho dù tìm khắp vạn cổ sợ cũng tìm không ra ví dụ tương tự

Tại sao có thể có loại đạo này?

Cho dù là Bắc Minh, cũng có chút không hiểu.

Sở Cuồng Nhân thu liễm khí tức của mình, cười nhạt nói: "Đây cũng là đạo mà ta muốn đi, hoàn toàn khác biệt với đạo Thần Ma."

Bắc Minh trầm ngâm một hồi: "Thì ra là thế, thú vị, đạo của ngươi quả thật là chưa từng có, nhưng ngươi có Thần Ma thể là thật, xem như người của Thần Ma nhất mạch ta, ta vẫn có trách nhiệm bảo vệ tốt cho ngươi như cũ."

"Đã như vậy, vậy ta cả gan xin tiền bối đến chỗ ta làm khách mấy ngày, thế nào?" Sở Cuồng Nhân suy nghĩ một lúc, nói ra.

"Ừm... Đang lúc rảnh rỗi, cũng tốt."

Bắc Minh gật đầu.

Cứ như vậy, Sở Cuồng Nhân mang theo Bắc Minh đi tới tinh vực Thương Khung.

Bước vào tinh vực Thương Khung, Bắc Minh thu liễm khí tức toàn thân, chỉ sợ sơ ý một chút, sẽ tiện tay đánh nát tinh cầu này.

Mà Sở Cuồng Nhân có sức mạnh thân thể mạnh mẽ hơn không ít cũng rất thận trọng, trước việc không hoàn toàn thích ứng, không dám tùy ý dùng sức.

Thiên Đạo của tinh vực Thương Khung hóa thành tiểu kim nhân, có chút run lẩy bẩy khi ở trước mặt hai người, cảm thấy giống như mình sẽ bị chơi chết bất cứ lúc nào.

Tuy đã nuốt chửng không ít sức mạnh Thiên Đạo, bây giờ nó lớn mạnh lớn không ít, nhưng ở trước mặt hai người này vẫn có vẻ hơi yếu đuối.

"Tuy trình độ của văn minh tu hành trên tinh vực Thương Khung không cao, nhưng tiềm lực trưởng thành của thiên đạo cũng không tệ, mới đến, thì đưa ngươi một món đồ chơi nhỏ vậy." Bắc Minh cười nhạt một tiếng, trong nháy mắt đánh ra một vệt kim quang.

Kim quang kia, lại ẩn chứa sức mạnh Thiên Đạo vô cùng tinh khiết!

Kim quang tiến vào bên trong Thiên Đạo tinh vực Thương Khung, giúp nó nhanh chóng lớn mạnh, nó nhịn không được hấp tấp chạy tới tiêu hóa.

"Tiền bối cũng đang thu thập sức mạnh Thiên Đạo?"

"Không có, sức mạnh Thiên Đạo này là có được từ chỗ tu sĩ mạo phạm ta vào nhiều năm trước ở Thiên Đạo tông."

Ngược lại, vẻ mặt của Sở Cuồng Nhân hơi thay đổi.

"Tiền bối cũng có khúc mắc với Thiên Đạo tông sao?"

"Cũng không tính là có quan hệ gì, chỉ là giết mấy Chân Tiên, Kim Tiên của bọn họ mà thôi." Bắc Minh tùy ý nói ra.

Sở Cuồng Nhân nhất thời cảm giác được một luồng bá vương chi khí đập vào mặt.

Rất tốt, rất cường đại.

Đây chính là lão đại trong vũ trụ, nói chuyện cũng rất khí thế.

"Đúng rồi, ta thấy người ngươi giết trước đây đều am hiểu vận dụng sức mạnh Thiên Đạo, làm sao, ngươi có khúc mắc với Thiên Đạo tông sao?"

"Ừm, cũng còn, suýt chút đã hút khô sức mạnh Thiên Đạo của một Đạo Tử của bọn họ." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Bắc Minh có chút ngoài ý muốn, nhìn đối phương một chút.

Phải biết rằng, Đạo Tử của Thiên Đạo tông, không nói đến thực lực, mỗi một người đều là đối tượng trọng điểm bồi dưỡng ở Thiên Đạo tông, địa vị ở trong tông cũng không hề kém hơn Kim Tiên.

Người này suýt nữa thì hút khô sức mạnh Thiên Đạo của Đạo Tử, chậc, cũng không hề kém hơn việc hắn giết mấy Chân Tiên, Kim Tiên của đối phương.

Một Địa Tiên nho nhỏ, dám dùng cứng đối cứng với Thiên Đạo tông, chậc, rất tốt, rất cường đại, có phong phạm của ta năm đó.

Bắc Minh nhìn Sở Cuồng Nhân, càng nhìn càng thuận mắt.

Được Sở Cuồng Nhân chiêu đãi, Bắc Minh tạm thời ở lại tinh vực Thương Khung, mà ở một lần, là tận ba tháng.

Mà trong lúc này, đối phương từng nói đến chuyện muốn thấy Hỗn Độn Thần Ma Thể của hắn, Sở Cuồng Nhân tất nhiên cũng không cự tuyệt.

Mà sau khi nhìn qua, Bắc Minh cũng giật mình kêu lên.

"Hỗn Độn Thần Ma Thể này của ngươi lại dính đến Sinh Tử chi đạo, nhìn vào khí tức, đây là Thần Ma thể đứng đầu, nếu như sắp xếp Thần Ma thể có từ trước đến nay thành bảng xếp hạng, ngươi nhất định là số một số hai."

Sắc mặt Bắc Minh nghiêm túc nói.

Mỗi một loại Thần Ma thể đều có sức mạnh riêng của nó, có Thần Ma thể am hiểu thao túng lửa, có am hiểu thao túng lôi đình...

Nhưng chưởng sinh nắm chết, loại Thần Ma thể này, dù là ở trong lịch sử của Thần Ma nhất mạch, cũng không có mấy người có thể sánh ngang với hắn.

Nếu như nói, Thần Ma thể của các Thần Ma tu sĩ còn lại là tiêu chuẩn, thì Thần Ma thể của Sở Cuồng Nhân, chính là đứng đầu!

Sau khi biết được chuyện này, Bắc Minh càng quyết tâm muốn bảo vệ đối phương, loại Thần Ma thể này có ý nghĩa quá lớn với Thần Ma nhất mạch.

Nhưng mà, hắn cũng biết, đạo của đối phương cũng không phải là Thần Ma chi đạo, mà chính là tự cường vô địch chi đạo trước nay chưa từng có.

Chuyện này khiến hắn khó tránh khỏi có chút tiếc nuối.

Nhưng sau khi tiếc nuối, hắn cũng hết sức tò mò, đạo chưa hề có trước đây mà đối phương muốn đi, cuối cùng có thể đến mức nào?

Sau ba tháng, Bắc Minh liền rời đi, hắn cũng để lại cho Sở Cuồng

Nhân ba đạo Thần Ma chi khí.

Ba đạo Thần Ma chi khí này, là ba phân thân của hắn, một khi được kích hoạt, có thể giúp Sở Cuồng Nhân ứng phó với ba lần nguy cơ.

Càng quan trọng hơn là, ba đạo Thần Ma chi khí này đại biểu cho việc Sở Cuồng Nhân là người của Thần Ma nhất mạch.

Đây mới là ý nghĩa lớn nhất của Thần Ma chi khí mà Bắc Minh để lại cho hắn

Ở vũ trụ này, thậm chí bên trong vô số Tàn Tiên giới, không có mấy thế lực nguyện ý đắc tội với Thần Ma nhất mạch mà mạo hiểm giết Sở Cuồng Nhân.

Chương 1063: Về Thanh Lan Tiên giới, lại đạp đường thăng tiên, thay đổi của các thiên kiêu

Bên trong vũ trụ rộng lớn, bóng người Bắc Minh giống như một đạo lưu quang, lướt qua không mục đích, bỗng nhiên, dường như hắn nghĩ tới điều gì đó, ngừng lại, nhìn về phía nơi xa, sờ lên cằm nói ra: "Thiên Đạo tông, ta vẫn phải đến đó một chuyến, cho bọn họ một cái cảnh cáo."

Thế lực của Thiên Đạo tông không nhỏ, với thực lực bây giờ của Sở Cuồng Nhân cũng không dễ ứng phó, là tu sĩ của Thần Ma nhất mạch, Bắc Minh cảm thấy mình có trách nhiệm đến Thiên Đạo tông, cho những gia hỏa không có mắt này một chút cảnh cáo.

...

Tinh vực Thương Khung.

Qua ba năm phát triển, bây giờ tinh vực Thương Khung đã cực kỳ cường đại, là thế lực cường đại nhất bên trong tinh hệ Thương Khung.

Nhìn thấy tinh vực Thương Khung vui vẻ, phồn vinh, Sở Cuồng Nhân cảm thấy rất vui mừng.

"Việc phát triển của tinh vực Thương Khung đã đi vào quỹ đạo, ta cũng nên trở về Thanh Lan Tiên giới." Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Bọn người Lam Vũ, tiểu hồ ly còn ở Thanh Lan Tiên giới, hơn nữa nơi đó đang tiến hành thiên mệnh chi tranh, khí thế hừng hực.

Ở trong đó, còn có một số bí ẩn chờ hắn đi giải.

Hắn không có khả năng bỏ lỡ.

Hắn lại ở tinh vực Thương Khung hờ đợi thêm hai năm, dốc lòng chỉ điểm đám người Hỗn Độn Đạo Chủ, Vạn Pháp Đạo Chủ tu hành.

Được hỗ trợ bằng một đám tài nguyên và sự chỉ dạy của hắn, đám người Hỗn Độn Đạo Chủ tiến bộ nhanh chóng, rất nhanh đã bước một bước vào con đường thành tiên.

Một ngày này.

Phía trên tinh vực Thương Khung bỗng nhiên có một luồng tiên nguyên mênh mông bạo phát.

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía ngọn nguồn dao động tiên nguyên ở phía xa, trong mắt lộ ra một tia ngoài ý muốn: "Há, Cổ Vô Tình thành tiên."

Cổ Vô Tình vốn là tiên chủng Vương giả, cộng thêm sự chỉ điểm của hắn, có thể thành tiên trong vòng mấy năm, ngược lại cũng lầ chuyện hợp tình hợp lý.

"Cũng không biết bọn người Lam Vũ có thành tiên không?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Vài ngày sau, hắn từng bước giao chuyện ở đế quốc gcho bọn người trưởng lão Như Yên, và Cố Linh Lung thật tốt, sau khi vuốt ve an ủi một phen, để lại một đạo Bắc Minh Thần Ma chi khí, sau đó lập tức lên đường trở về Thanh Lan Tiên giới.

Sau đó không lâu.

Thanh Lan Tiên giới, đường thăng tiên.

Sở Cuồng Nhân lại đặt chân đến nơi này lần nữa.

Trong chốc lát, toàn bộ đường thăng tiên chấn động, 9999 con Long Phượng bay múa, xoay quanh trong hư không, như cung nghênh Tiên Vương!

Tình cảnh này, rung chuyển tinh không ở trong gầm trời.

Cổ Vô Tình đi theo không khỏi trợn mắt hốc mồm.

Trước đó, hắn cũng đi qua con đường thăng tiên này, với tư chất của hắn, chỉ được nghênh đón bằng bách long bách phượng, đây đã là chuyện cực kỳ kinh người.

Nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân bước vào một bước thì được tất cả Long Phượng cung nghênh.

Loại cảnh tượng này, quả thực như lúc Tiên Vương trở về vào thời tiên cổ, cho dù là cường giả chí tôn bên trong tiên nhân cũng không nhất định có đãi ngộ này.

"Trong tương lai, Tiên sinh sẽ đạt được thành tựu ở cấp bậc nào?"

Cổ Vô Tình nỉ non nói.

Hắn không dám tưởng tượng, nhưng hắn tin chắc, chỉ cần Sở Cuồng Nhân không chết giữa đường, thành tựu trong tương lai ít nhất không thể kém hơn so với cường giả chí tôn bên trong tiên nhân.

Trong lòng Cổ Vô Tình càng kiên định hơn với quyết đinh đi theo hắn của mình.

"Đã mấy năm không có về Thanh Lan Tiên giới, cũng không biết, những thiên mệnh chi tử kia trưởng thành đến mức nào, thật khiến người ta mong chờ."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Nói xong, hắn bước một bước vào Thanh Lan Tiên giới.

Mà giờ khắc này.

Khí thế thiên mệnh chi tranh bên trong Thanh Lan Tiên giới đang hừng hực, các đại thiên mệnh chi tử đều trở thành tiên, đồng thời đã bắt đầu tranh đoạt với nhau.

Bảy vị thiên mệnh chi tử, cũng muốn cướp đoạt ý chí Tiên giới trên người đối phương, dung hợp nó, trở thành thiên mệnh giới tử chí cao vô thượng kia.

Không chỉ có như thế, bởi vì sau lưng nhóm thiên mệnh chi tử đều có đạo thống Tiên Cổ tương ứng làm chỗ dựa, đây cũng không phải là tranh đấu đơn thuần giữa các thiên mệnh chi tử, mà là cuộc đọ sức giữa các đại đạo thống Tiên Cổ.

Bên trong một di tích Tiên Cổ.

Các đại đạo thống cấp tiên, thậm chí thế lực Tiên Cổ đều tập trung ở đây.

Những người này, đều đến tranh đoạt cơ duyên bên trong di tích Tiên Cổ, mà ở trong đó, hút mắt nhất chính là các vị thiên mệnh chi tử.

Đùng!

Một đạo hỏa quang màu sắc rực rỡ bay đến, uy thế dồi dào, gần như nung chảy toàn bộ hư không nơi này, khiến cho người ta thấy choáng váng.

Trong ngọn lửa, một thanh niên mặc áo bào đỏ xuất hiện, khí tức trên người nóng rực như mặt trời, khắp nơi đều bị nướng đến nứt ra.

"Là thiên mệnh chi tử của Lâm gia, Lâm Viêm!"

Có thiên kiêu nhận ra người tới.

Lâm Viêm, một trong bảy vị thiên mệnh chi tử, vốn là thiên mệnh chi tử của Thần Hỏa Minh Giáo, nhưng về sau, Thần Hỏa Minh

Giáo bị Sở Cuồng Nhân hủy diệt, Lâm Viêm may mắn trốn thoát một kiếp, gia nhập Tiên Cổ Lâm gia.

Trên người người này có đại kỳ ngộ, khi Thần Hỏa Minh Giáo bị diệt, hắn chẳng những không gượng dậy nổi, ngược lại còn dựa vào một loại bảo vật nào đó, thừa cơ nổi dậy, còn nắm giữu một phương pháp luyện đan cực kỳ cao thâm.

Bây giờ, đan đạo của người này ở toàn bộ Thanh Lan Tiên giới gần không người nào có thể sánh bằng, chỉ dựa vào chuyện này, liền ít có người dám đắc tội hắn.

Chớ nói chi là, hắn còn có Lâm gia chống lưng.

Cách đó không xa.

Có một chiếc chiến thuyền bay đến từ trong không trung, trên chiến thuyền có không ít tu sĩ đang đứng, trong đó có ba thanh niên tu sĩ cực kỳ làm người khác chú ý.

Ba người này, theo thứ tự là Lam Vũ, n Hồng Hoa, Cố Lưu Phương.

Hôm nay, bọn họ đã là tiên nhân.

"Là Bách Gia thư viện, còn có Ngọc Thanh Tiên Môn người, Lam Vũ, n Hồng Hoa, còn có Cố Lưu Phương, đều là tiên nhân đời mới."

"Ngoại trừ thiên mệnh chi tử n Hồng Hoa, cũng không thể khinh thường Lam Vũ, Cố Lưu Phương, nhất là Lam Vũ kia, nghe nói người này tuy không phải thiên mệnh chi tử, nhưng thực lực lại không hề yếu hơn bất cứ thiên mệnh chi tử nào."

"Sở Cuồng Nhân đâu? Tại sao hắn không đến?"

"Ngươi còn không biết sao? Sở Cuồng Nhân đã sớm mất tích, có người nói nhìn thấy hắn đi đến bức tường bão, sau đó liền không xuất hiện nữa."

"Bức tường bão? Hắn đi đến nơi kia làm gì, những năm này, bức tường bão càng ngày càng nguy hiểm, ngay cả Địa Tiên cũng không dám đến."

"Ai biết, từ đó về sau, cũng không có người nào gặp lại hắn, nghe nói hắn đã chết bên trong bức tường bão."

Mọi người nghị luận ầm ĩ, lời đồn liên quan tới Sở Cuồng Nhân, đại đa số mọi người cũng chỉ nói dăm ba câu, không có nói thêm.

Nhưng dù ngày xưa Sở Cuồng Nhân kinh tài tuyệt diễm đến cỡ nào, thì hiện nay ở Tiên giới, thiên mệnh chi tranh mới là màn kịch quan trọng.

Mọi người càng chú ý xem người nào có thể trở thành thiên mệnh giới tử.

"Sở Cuồng Nhân không tới, sẽ không phải đúng như lời đồn chứ, hắn đã chết trong bức tường bão."

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy nơi xa có Long Phượng bay trên không trung mà đến, tiếng rồng gầm to rõ và tiếng phượng hót thanh thúy vang lên, khiến mọi người rung động.

Sau khi Long Phượng đi vào, hóa thành mấy nam nữ thanh niên, mà trong đó, khiến người khác chú ý nhất chính là một thanh niên mặc kim bào, người này trong lúc giơ tay nhấc chân đều mang theo một loại quý khí, chính là thiếu chủ Kim Long, thiên mệnh chi tử của Thần Long đảo.

Khi nói đến Sở Cuồng Nhân, trong mắt hắn lộ ra một tia hận ý, quét một vòng mọi người ở thư viện, lại không phát hiện người này.

"Công tử ở đây, ngươi còn dám nói chuyện như vậy sao?"

Lam Vũ lườm đối phương một chút, giọng điệu lạnh nhạt.

Kim Long thiếu chủ nghe vậy, nhớ tới chuyện ngày xưa mình suýt bị đối phương dùng một ánh mắt giết chết, chợt cảm thấy vô cùng tức giận.

Lần đó, nếu không phải mạng hắn lớn, sợ là đã phải chết.

Sau đó, hắn hít sâu một hơi, đè xuống lửa giận, lạnh lùng nói ra: "Xưa đâu bằng nay, ta đã không còn sợ Sở Cuồng Nhân kia!"

Không sai, hiện tại hắn của tu vi mạnh hơn rất nhiều so với năm đó, không chỉ có như thế, Long Hoàng Tiên Thể cũng đã được tu luyện thành công!

Hiện tại, hắn không sợ bất kì kẻ nào ở thế hệ trẻ tuổi!

"Ha, cũng chỉ có khi công tử không ở đây, ngươi mới có cơ hội mồm mép." Lam Vũ lắc đầu xùy cười một tiếng.

"Sao Hoàng Hồng lại không tới?"

Thiếu chủ Kim Long không tiếp tục chủ đề về Sở Cuồng Nhân, mà là hỏi thăm về một đối tượng khác lúc trước đã mang cho hắn sỉ nhục.

"Há, ngươi đang nói ta?"

Một giọng nói trong trẻo vang lên, sau đó, nơi xa có một Thần Hoàng tuyệt mỹ bay trên không trung mà đến, Hoàng Hỏa bùng cháy, nhuộm đỏ hơn phân nửa bầu trời.

Chương 1064: Cơ duyên hiện thế, thiên kiêu tranh giành, ngầm hiểu lẫn nhau

"Há, ngươi đang nói tới ta?"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Ngay sau đó, một Thần Hoàng tuyệt mỹ từ đằng xa bay đến, toàn thân Thần Hoàng bùng cháy Hoàng Hỏa đỏ thẫm vô cùng tinh khiết, lúc hỏa quang tràn ngập, nhuộm đỏ hơn phân nửa bầu trời, khiến người ta vì thế mà choáng váng.

Đồng tử của mấy phượng tử hoàng nữ ở bên cạnh thiếu chủ Kim Long không khỏi hơi co rụt lại, cảm nhận được huyết mạch của bản thân có loại cảm giác bị áp chế.

Đây chính là uy thế của Thần Hoàng thuần huyết sao?

Quả nhiên, rất đáng sợ!

Mà trong mắt thiếu chủ Kim Long cũng lộ ra oán hận, không cam lòng.

Nếu như lúc trước không có Sở Cuồng Nhân tới quấy rối, hắn nhất định có thể sử dụng Thần Hoàng thuần huyết này tu luyện được Long Hoàng Tiên Thể mạnh hơn.

Cực kỳ phiền não!

Thần Hoàng đi đến trên chiến thuyền, hóa thành một thiếu nữ áo đỏ, chính là Sở Hồng, nàng nhìn thoáng qua thiếu chủ Kim Long, lạnh nhạt nói ra: "Nghe nói ngươi cưới Hoàng Diễm, quan hệ thông gia của Long Hoàng, vẫn thành đó thôi."

"Hừ, quan hệ thông gia của Long Hoàng chính là chiều hướng phát triển, bây giờ, đảo Thần Long và Ngô Đồng sơn chính là đồng minh, ta nhất định có thể trở thành thiên mệnh giới tử, Hoàng Hồng, ngươi nhất định sẽ hối hận vì hành động năm xưa của mình."

Thiếu chủ Kim Long hừ lạnh một tiếng nói.

Sau khi Sở Hồng rời đi, đảo Thần Long, Ngô Đồng sơn vì chống lại Chí Tôn Yêu Đình nhìn chằm chằm, bỏ qua khúc mắc, tiếp tục quan hệ thông gia.

Chỉ là đối tượng kết nối quan hệ thông gia từ Sở Hồng, biến thành Hoàng Diễm mà thôi.

"Sao Hoàng Diễm lại không tới?"

Sở Hồng không để ý đến đối phương, hỏi sang chuyện khác.

Trong mắt thiếu chủ Kim Long lóe lên sự khác thường, lạnh nhạt nói: "Thân thể Diễm Nhi không thoải mái, không tiện đến đây, hơn nữa, cơ duyên ở di tích Tiên Cổ lần này, có ta đủ để, các ngươi chỉ cần đến nhìn mà thôi."

Lời này của hắn, cực kỳ tự tin.

Dường như nhất định sẽ có được cơ duyên trong di tích.

"Há, ngươi quá tự tin rồi, cũng không biết, thực lực của ngươi có đủ chống nổi phần tự tin này của ngươi hay không."

Chân trời, bỗng nhiên có một luồng khí tức bá đạo trút xuống, trong lúc này, hư không bốn phía dường như bị ngưng tụ lại.

Mọi người nhìn lại, trên một chiếc chiến thuyền vàng rực, một nam tử thanh niên mặc hoa bào màu đen, đầu đội ngọc quan nhìn chằm chằm thiếu chủ Kim Long, trong mắt có chiến ý xoay quanh, không chút kiêng kỵ mà phóng khí tức bá đạo ra.

"Thiên mệnh chi tử của Hình Thiên Thánh Môn, Nguyên Hư!"

"Chậc chậc, khí tức thật mạnh, nghe nói chiến lực của người này đã có thể sánh vai với tiên nhân thế hệ trước, xem ra không phải giả."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Đều bị khí tức của Nguyên Hư trấn áp.

Thiên mệnh chi tử liên tục xuất hiện, nhất thời khiến cho không khí ở hiện trường tăng vọt, khi mọi người nhìn lại, những thiên mệnh chi tử này còn muốn ra tay đánh nhau, xem ra lần này phải về tay không rồi.

"Nguyên Hư, hừ, bây giờ ta không ngại để ngươi cút khỏi trận thiên mệnh chi tranh này đâu." Thiếu chủ Kim Long hừ lạnh một tiếng, nói ra.

"Thử xem?"

Nguyên Hư lại không hề sợ hãi.

Hắn Hình Thiên Thánh Điển đã đi đến tầng rất cao, hắn tự hỏi cho dù có đối mặt với Địa Tiên, thì hắn cũng có thể chống lại.

Ầm!

Khi các thiên mệnh chi tử giương cung bạt kiếm, toàn bộ di tích Tiên Cổ bỗng nhiên chấn động, một cột sáng xông thẳng tới chân trời.

Mà ở trong cột ánh sáng, có từng món từng món bảo vật xuất hiện.

"Là cơ duyên, đây là cơ duyên hiện thế."

Mọi người lên tiếng kinh hô.

Chỉ thấy bên trong cột sáng kia, có từng món từng món bảo vật xuất hiện, trong đó có một đống lớn chất lỏng màu vàng, từng trận quang văn đang chuyển động.

"Đó là, Dưỡng Linh Ngọc Dịch! !"

"Trong truyền thuyết, một giọt Dưỡng Linh Ngọc Dịch có thể tăng cường sức mạnh linh hồn cho tiên nhân, ở đây lại có một đống lớn, cho dù là Thiên Tiên dùng thì cũng có tác dụng lớn."

"Lần này quả nhiên đến đúng nơi rồi."

Mọi người thấy Dưỡng Linh Ngọc Dịch kia, trong mắt mang theo vẻ khao khát.

Tuy bọn họ không phải tu hành linh hồn chi đạo, nhưng nếu như linh hồn mạnh mẽ, cũng có trợ giúp lớn với bọn họ.

Không nói những chuyện khác, ở phương diện ngộ đạo sẽ dễ dang hơn.

"Dưỡng Linh Ngọc Dịch này là của ta, người nào cũng đừng hòng tranh giành với ta!"

Trong mắt thiếu chủ Kim Long bắn ra một tia tinh quang.

Chỉ thấy hắn đưa tay bắt lấy chất lỏng ngọc bích, phần lượng tiên nguyên phun trào, hóa thành một long trảo kim sắc, chộp tới.

"Hừ, muốn vật này, còn phải hỏi qua ta trước đã."

Một tiếng hừ nhẹ.

Chỉ thấy Nguyên Hư cũng xuất thủ, hắn đưa tay thúc giục tiên nguyên, một luồng khí tức bá đạo hiện ra, đập ra một quyền.

Quyền và long trảo va chạm nhau, một tiếng đùng vang lên trong hư không.

Sóng không khí cuộn trào, một số thiên kiêu bị hất bay ra ngoài.

Mà khi Nguyên Hư ngăn cản thiếu chủ Kim Long, Lâm Viêm ở một bên cũng xuất thủ, nhiều loại thần hỏa chuyển động, ngưng tụ thành một đại thủ hỏa diễm che lấp bầu trời, chộp về phía Dưỡng Linh Ngọc Dịch.

"Muốn ngư ông đắc lợi, không có cửa đâu!"

Trong mắt n Hồng Hoa xẹt qua một tia sáng lạnh, sau đó, trường thương trong tay được phóng ra, một mũi thương hóa thành hồng quang đánh về phía đại thủ hỏa diễm.

Lâm Viêm bị một kích này đánh lùi lại mấy bước, hừ lạnh một tiếng: "n Hồng Hoa, ngươi thật đúng là kẻ vướng chân, ta không ngại giải quyết ngươi trước!"

"Vậy thì thử một lần!"

n Hồng Hoa cười ha ha một tiếng, cầm thương lao ra, không nói hai lời lập tức chiến đấu với Lâm Viêm, vung vẩy trường thương, tư thế hiên ngang.

Lam Vũ nhìn qua trận chiến một lượt, cũng không có xuất thủ.

Đây là thiên mệnh chi tranh.

Là cuộc chiến của n Hồng Hoa.

Đương nhiên, nếu đối phương gặp nguy hiểm, nàng cũng sẽ không ngồi nhìn.

Cách đó không xa, trận chiến của Nguyên Hư và thiếu chủ Kim Long cũng hừng hực khí thế, dao động tiên nguyên mạnh mẽ không ngừng tuôn ra.

"Cơ hội tốt."

Thấy chúng thiên kiêu đều đánh nhau, Sở Hồng thầm cười một tiếng, bóng người hóa thành một đạo hồng quang phóng về phía Dưỡng Linh Ngọc Dịch kia.

Nhưng lúc này, có mấy bóng người bỗng nhiên cản ở trước mặt nàng.

Là long tử đảo Thần Long và phượng tử hoàng nữ của Ngô Đồng sơn.

"Hoàng Hồng, ngươi phản bội Ngô Đồng sơn, tội ác tày trời, hôm nay ta sẽ thanh lý môn hộ vì Ngô Đồng sơn!"

Một hoàng nữ hừ lạnh một tiếng, đưa tay thúc giục Hoàng Hỏa, phóng ra.

Mà Sở Hồng cũng thi triển Hoàng Hỏa, không chỉ có như thế, uy lực Hoàng Hỏa của nàng cực kỳ cường đại, trực tiếp đánh cho hoàng nữ kia bay ra ngoài, vũ y hoa lệ trên người cũng bị đốt cháy, tạo thành mấy lỗ thủng.

"Ngươi..." Sắc mặt của hoàng nữ kia đầy kinh hãi.

Cùng là hoàng nữ, sao lại có chênh lệch lớn như vậy? !

Chẳng lẽ, đây chính là chênh lệch của Thần Hoàng thuần huyết và bọn họ sao?

Nghĩ đến đây, vị hoàng nữ này không khỏi có chút không cam lòng.

"Nể mặt tình cảm ngày xưa, các ngươi tránh ra, ta sẽ không làm gì các ngươi." Sở Hồng từ tốn nói, Hoàng Hỏa màu vàng đỏ quanh người nàng bùng cháy, uy áp thuần huyết nghiền ép bọn họ.

Mấy vị long tử, phượng tử, hoàng nữ đều cảm nhận được áp lực.

"Hừ, muốn muốn chúng ta tránh ra, ngươi nằm mơ!"

"Đúng vậy, cùng tiến lên!"

Long tử, hoàng nữ cùng ra tay, đánh nhau với Sở Hồng, Thần Thú chi uy tiết ra, oanh động tứ phương.

Chúng thiên kiêu có quan hệ mật thiết, chiến ý dâng cao, mà trong hư không, cường giả của các đại đạo thống cũng đang kiềm chế lẫn nhau.

Đại tiên sinh của thư viện, trưởng lão Ngọc Thanh Tiên Môn, tộc lão Tiên Cổ Lâm gia, đảo Thần Long, trưởng lão Thiên Thánh môn, mỗi một người đều là cường giả nổi tiếng.

Lúc này, bọn họ ở trong hư không chú ý tới trận chiến của các thiên kiêu ở dưới, cũng không người nào tùy tiện ra tay.

Một khi bọn họ xuất thủ, những người còn lại tất nhiên cũng sẽ không ngồi nhìn mặc kệ, đến lúc đó chính là trận chiến giữa các đạo thống.

Cho nên, đối với trận chiến giữa thiên mệnh chi tử và nhóm thiên kiêu trẻ tuổi, không phải lúc vạn bất đắc dĩ, tất cả mọi người ngầm hiểu sẽ không nhúng tay vào.

Chương 1065: Tam nữ bị vây công, át chủ bài của các thiên kiêu

Trên chiến trường, thiên kiêu các phương đánh nhau đến mức hừng hực khí thế.

Tạm thời không nói đến những còn lại thiên kiêu, chiến lực của mấy thiên mệnh chi tử cường hãn, khiến cho mọi người đều vì thế mà choáng váng.

Mấy năm gần đây, Thanh Lan Tiên giới có rất nhiều cơ duyên hiện thế, có không ít tiên chủng thành tiên nhân, mà thiên mệnh chỉ tử không thể nghi ngờ là hút mắt nhất.

Mà sức chiến đấu của bọn họ cũng rất được chú ý.

Chỉ thấy bây giờ, trên chiến trường này, nhóm thiên mệnh chi tử đang tranh giành với nhau, dao động tiên nguyên mạnh mẽ, gần như muốn đánh nát hư không.

Trong tay Lâm Viêm có mấy loại thần hỏa đang bùng cháy hừng hực, uy lực của mỗi một loại hỏa diễm đều vô cùng doạ người, mà dưới sự điều khiển của hắn, thần hỏa dung hợp vào nhau, uy thế đã mạnh, nay càng tăng vọt rất nhiều lần.

Tiện tay đánh ra một đòn cũng có thể đốt cháy cả thương khung.

Mà n Hồng Hoa quyết đấu với hắn cũng không yếu, nàng vung vẩy một thanh trường thương Tiên Khí trong tay, thương xuất như long, thủ pháp dùng thương tinh xảo, liên tục xuất thủ, tư thế hiên ngang, đánh nát từng ngọn thần hỏa bay tới.

Không chỉ có vậy, trên người của nàng có một luồng sát khí chiến đấu vô cùng mạnh mẽ, sát khí này, nhiếp hồn người khác, làm cho người ta sợ hãi.

Một bên khác.

Trận chiến của Nguyên Hư và thiếu chủ Kim Long cũng cực kỳ đặc sắc.

Hai người này, đều là thiên kiêu có tính cách bá đạo, phong cách chiến đấu cũng không khác biệt lắm, đều là lấy sức mạnh đè người!

Tay Nguyên Hư cầm một thanh đại kiếm vàng rực, mỗi một kiếm chém ra, kiếm khí vàng rực mang theo chiến ý lạnh thấu xương, giống như đang tái hiện Chiến Thần ở Viễn Cổ!

Long khí trên người thiếu chủ Kim Long phun trào, tiên nguyên kim loại trộn lẫn trên người, hình thành một kiện chiến giáp kim sắc chống lại các đòn tấn công.

Đồng thời, hai tay của hắn vung vẩy, long khí hóa thành long trảo liên tiếp va chạm với kiếm khí vàng rực kia, không ai chịu thua ai.

Trận chiến này của hai bên, đánh tới đất đai nứt nẻ, hư không rung động.

Cách đó không xa, sau khi Lam Vũ thấy hai nữ tử là n Hồng Hoa, Sở Hồng tạm thời không có nguy hiểm gì, bóng người lóe lên, phóng về phía Dưỡng Linh Ngọc Dịch kia.

"Muốn đoạt bảo, nằm mơ!"

Một tiếng quát lạnh vang lên.

Một tiên nhân trẻ tuổi ngăn ở trước mặt Lam Vũ, người này là một tiên chủng của Lâm gia, tu vi gần với Lâm Viêm.

"Lăn đi!"

Lam Vũ quát lạnh, đưa tay đánh ra một quyền, sức mạnh của Quang Minh Chiến Tiên Thể bộc phát, ánh quyền màu trắng phun trào, trực tiếp đánh cho thiên kiêu của Lâm gia ngăn cản trước mặt mình trực tiếp thổ huyết, bay ngược ra ngoài.

"Chiến lực thật mạnh mẽ!"

"Lam Vũ này, mạnh mẽ đến mức này sao? !"

Đồng tử của mọi người không khỏi hơi co rụt lại, có chút kinh ngạc.

Mọi người nhìn lại, thế hệ trẻ tuội hiện nay của Thanh Lan Tiên giới, thì bảy vị thiên mệnh chi tử là mạnh mẽ nhất, thế nhưng thực lực mà Lam Vũ bày ra đã không kém hơn bất cứ một thiên mệnh chi tử nào.

"Muốn đoạt bảo, không có khả năng!"

Mắt thấy Lam Vũ sắp cầm được Dưỡng Linh Ngọc Dịch, thiếu chủ Kim Long và Nguyên Hư vốn đang giao thủ lại ăn ý ngừng tay, hai người đồng thời xuất thủ, một trảo một kiếm đánh về phía Lam Vũ.

"Hừ!"

Phát hiện đòn tấn công ở sau lưng, lông mày Lam Vũ cau lại, hai cánh màu trắng giương ra, Quang Minh Chiến Tiên Thể được thúc giục đến cực hạn, nắm trong tay một thanh Quang Minh Quyền Trượng, đánh về phía một trảo một kiếm kia.

Phịch một tiếng, Lam Vũ lùi lại vài dặm, ánh mắt lạnh lùng như băng.

Mà thiếu chủ Kim Long, Nguyên Hư cũng có chút giật mình.

"Nàng có thể ngăn đòn liên thủ này!"

"Mặc dù ta và thiếu chủ Kim Long không xuất toàn lực, nhưng cũng không thể coi thường uy lực của đòn liên thủ này, mà nàng lại có thể đỡ được!"

Ánh mắt hai người dần dần trở nên ngưng trọng.

Ầm!

Mũi thương quét phá thần hoả, n Hồng Hoa bức lui Lâm Viêm, bóng người lóe lên đi tới trước mặt Lam Vũ: "Lam Vũ, không có sao chứ?"

"Không sao." Lam Vũ lắc đầu.

Sở Hồng cũng bức lui chúng long tử phượng nữ liên thủ, nhìn chằm chằm thiếu chủ Kim Long, lạnh nhạt nói: "Đánh lén sau lưng, thủ đoạn của hai vị cùng thật tốt."

"Nơi này là chiến trường, dùng thủ đoạn gì cũng không tính là quá phận."

Nguyên Hư cũng không để ý.

"Chậc, một Thần Hoàng thuần huyết, một thiên mệnh chi tử, một người nhận được truyền thừa Vũ Nhân, là cường giả chí tôn trong các tiên nhân, giá trị của các ngươi còn cao hơn so với Dưỡng Linh Ngọc Dịch này."

Lúc này, Lâm Viêm đi tới, tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói.

Nghe được lời của hắn, hai mắt của những người còn lại cũng tỏa sáng.

"Ba nữ nhân này là một nhóm, còn có Cố Lưu Phương, sức mạnh của bọn họ là mạnh nhất, ta đề nghị đá các nàng ra khỏi đây trước."

"Một đám người đối phó mấy nữ tử, có chút quá đáng."

"Đừng xem nhẹ các nàng, hơn nữa, nữ tử thì sao, cũng không phải nương tử của mình, có thể sánh với cơ duyên sao?"

Mọi người nhìn ba nữ tử, trong mắt dần dần mang theo địch ý.

Vốn dĩ, thực lực của tiên nhân trẻ tuổi trong khắp các thế lực đều không khác biệt nhau, nhưng thư viện và Ngọc Thanh Tiên Môn như thể chân tay, mà thực lực của ba nữ tử này, chỉ một người đã không kém hơn bất kỳ một thiên mệnh chi tử nào.

Tam nữ liên hợp, ở nơi này, còn ai là đối thủ của họ?

Cho nên bọn họ định đá đối phương ra khỏi nơi này trước.

"Ha ha, trận này là thiên mệnh chi tranh, ngươi phải rời sân trước."

Lâm Viêm cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm n Hồng Hoa, thần hỏa trên người cháy hừng hực, không nói hai lời lập tức xuất thủ trước.

"Thế thì cũng không nhất định!"

n Hồng Hoa cầm thương tiến công!

Nguyên Hư, thiếu chủ Kim Long cũng đối mặt với Lam Vũ, Sở Hồng.

"Vũ Nhân, hãy cho ta thấy truyền thừa trên người ngươi lợi hại đến mức nào đi." Tay Nguyên Hư cầm đại kiếm vàng rực, kiếm khí liên tiếp chém ra.

"Chiến! !"

Chiến ý của Lam Vũ dâng cao.

Hai người giao thủ, chiến ý tràn ngập khắp vùng đất này.

"Hoàng Hồng, ta có thể cho ngươi một cơ hội, hiện tại cùng ta về đảo Thần Long, ta có thể bỏ qua chuyện cũ, ngươi cũng giống với Hoàng Diễm, đều có thể trở thành đạo lữ của ta, như thế nào?" Thiếu chủ Kim Long nói ra.

Hắn vẫn còn ôm khát vọng với Thần Hoàng thuần huyết.

"Đánh rắm! !"

Sở Hồng quát lạnh một tiếng, Hoàng Hỏa gào thét tuôn ra.

"Chấp mê bất ngộ!"

Sắc mặt thiếu chủ Kim Long vô cùng âm trầm, dùng toàn lực xuất thủ.

Chiến cục lại mở ra!

Nhưng mà là một đám thiên kiêu vây công ba nữ tử.

Trên không trung.

Sắc mặt Đại tiên sinh, trưởng lão Ngọc Thanh Tiên Môn bỗng nhiên trầm xuống, nhưng mà cường giả của các thế lực thì luôn nhìn chằm chằm bọn họ.

Chỉ cần bọn họ xuất thủ, những người còn lại sẽ lập tứcra tay ngăn lại.

Mấy người Đại tiên sinh cực kỳ bất đắc dĩ.

Bọn họ cũng biết, cho dù mình xuất thủ cũng không làm nên chuyện gì, đây là trận chiến giữa các thiên kiêu trẻ tuổi, là thiên mệnh chi tranh!

"Ánh sáng bất diệt, chiến ý không thôi!"

Lúc này, Lam Vũ hét lớn một tiếng.

Chỉ thấy trên người nàng có vạn đạo tiên huy bắn ra, chiến ý trên người phóng lên tận trời, Quang Minh Chiến Tiên Thể được thúc giục đến cực hạn.

Hai cánh của nàng giương ra, trên người lộ ra một luồng thần uy lẫm liệt không thể chạm vào, vung vẩy quyền trượng, nguyên một đám thiên kiêu bị đánh bay ra ngoài.

"Hừ, ngươi cho rằng, chỉ có ngươi có át chủ bài sao?"

Nguyên Hư hừ lạnh một tiếng, giơ cao đại kiếm vàng rực trong tay, chỉ thấy ở phía sau hắn, một hư ảnh không đầu đỉnh thiên lập địa bỗng nhiên hiện lên.

Một luồng chiến ý kinh khủng bạo phát!

Hai luồng chiến ý hoàn toàn khác biệt va chạm trong hư không, hai người Lam Vũ và Nguyên Hư lại giao thủ lần nữa, uy thế còn lớn hơn trước đó.

Một bên khác, n Hồng Hoa, Sở Hồng cũng thi triển át chủ bài của mỗi người.

"Vạn sát tụ hợp! !"

Chỉ thấy trong mắt n Hồng Hoa hiện ra một đạo huyết quang.

Giữa thiên địa, vô số sát khí điên cuồng hội tụ về phía nàng, dường như trong đó còn có âm thanh của tư thế hào hùng.

Bốn phía dường như hóa thành một chiến trường, sát khí ngập trời.

Mà hồng quang trên người Sở Hồng nở rộ, uy lực Hoàng Hỏa trên người nàng tăng vọt, tăng thêm một loại cảm giác cao quý.

Huyết mạch thuần huyết, hoàn toàn bạo phát!

Ánh lửa màu vàng đỏ chiếu sáng chân trời, tầng mây bị nhuộm thành màu đỏ.

"Hừ, xem ra chúng ta cũng phải xuất ra lá bài tẩy."

Trong mắt hai người Lâm Viêm, thiếu chủ Kim Long loé lên sự khác thường, tiếp đó, khí tức trên người bạo phát ra càng mạnh mẽ hơn.

Chương 1066: Tam nữ gặp nguy hiểm, tuyệt không nói bại, hiện tại ta cho ngươi một cơ hội

Mỗi người trong ba nữ tử đều thi triển át chủ bài, chiến lực tăng vọt.

Cố Lưu Phương cũng không bị tụt lại phía sau, lấy ra một món Tiên Khí, nhưng khi đối diện với của bọn họ, mấy người thiếu chủ Kim Long cũng xuất ra át chủ bài.

Sau lưng Nguyên Hư có hư ảnh Chiến Thần Tiên Cổ hiện lên, uy thế rung chuyển trời đất.

Mà Lâm Viêm thét dài một tiếng, lấy ra một đỉnh lô ba chân bằng đồng, bên trên lô có phù văn huyền diệu chuyển động, bên trong có một ngọn lửa màu đen tuôn ra, một luồng khí tức hủy diệt tràn ngập khắp nơi, khiến hư không run rẩy.

"Để ngươi thử một lần uy lực của Phần Tịch Hỏa uy lực đi."

Lâm Viêm cười lạnh một tiếng.

Phần Tịch Hỏa, hạng 40 phía trên bảng Thần Hỏa, uy lực tuyệt đối không thể so sánh với bất cứ một loại thần hỏa nào của hắn trước đó.

"Rống..."

Một tiếng rồng gầm vang lên.

Chỉ thấy thiếu chủ Kim Long thét dài một tiếng, phóng lên tận trời, trên người có một luồng long khí xoay quanh, ngay sau đó, trong long khí kim sắc lại hiện ra một đạo hỏa quang đỏ thẫm, lại hóa thành một Thần Hoàng, phát ra tiếng hót thanh thúy!

Long Hoàng xoay quanh, lúc này tiên huy trên người thiếu chủ Kim Long rạng rỡ, trong lúc giơ tay nhấc chân đều có một loại sức mạnh tuyệt thế có thể hủy thiên diệt địa.

Dao động của khí tức kia, khiến cường giả quan sát trận chiến cũng vì thế mà biến sắc.

"Đây là, Long Hoàng Tiên Thể! !"

"Làm sao có thể, đó là Long Hoàng Tiên Thể, cho dù là Long Hoàng Tiên Thể bình thường nhất cũng là Tiên Thể cấp Hoàng!"

"Vậy mà thiếu chủ Kim Long lại tu thành loại thể chất này, rốt cuộc tại sao hắn lại làm được? Thật không thể tin nổi."

Chỉ có cường giả đảo Thần Long lộ ra vẻ tự hảo.

Hiển nhiên, bọn họ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn đối với chuyện này.

Long Hoàng Tiên Thể, thể chất cấp Hoàng, là Thần Hoàng thể và Chân Long thể dung hợp lại tạo thành một loại thể chất vô cùng cường đại.

Dù là Long Hoàng Tiên Thể bình thường nhất, cũng đủ để khiến một tu sĩ dễ dàng tu hành đến cảnh giới Thiên Tiên.

Thậm chí vượt đến Kim Tiên cũng không phải là không được.

Nghe nói, ở thời kỳ Tiên Cổ, có một vị cường giả đạt được thể chất Long Hoàng, tu vi đã đạt đến cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Chỉ thiếu chút nữa, là có thể Hợp Đạo!

"Hoàng Hỏa, nhìn thấy không? Đây chính là sức mạnh mà ta và Hoàng Diễm kết hợp lại tạo thành, khi đó nếu ngươi không đổi ý, ngươi thậm chí cũng có cơ hội được hưởng loại sức mạnh này, hiện tại, ngươi hối hận sao?"

Thiếu chủ Kim Long cao cao tại thượng nói ra, hắn nhìn chằm chằm Sở Hồng, dường như muốn tìm thấy sự hối hận, oán hận ở trên mặt của đối phương.

Nhưng đáng tiếc, sắc mặt của đối phương vẫn có sự xem thường: "Sở Hồng ta từ trước đến nay cũng không biết hai chữ hối hận viết như thế nào, nói năng huyên thuyên, không cần nhiều lời, muốn chiến, vậy thì nhanh chóng ra tay đi!"

"Vậy thì để cho các ngươi chứng kiến sức mạnh của Long Hoàng Tiên Thể của ta! !"

Thiếu chủ Kim Long hăng hái nói.

Đây là lần đầu tiên hắn bày ra sức mạnh Long Hoàng Tiên Thể ở trước mặt người ngoài, trong lúc giơ tay nhấc chân, tiếng rồng gầm hoàng hót vang vọng, uy lực trải dài, rung động gầm trời, làm cho người ta khiếp sợ không gì sánh nổi.

Sở Hồng thân là Thần Hoàng thuần huyết, lại nhất thời bị hắn áp chế.

"Thần Hoàng Thuần huyết bị áp chế sao?"

Mấy phượng tử hoàng nữ không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Long Hoàng Tiên Thể, lại cường đại đến loại trình độ này sao? !

"Đáng giận, huyết mạch Thần Hoàng của ta chỉ trải qua một lần thức tỉnh, còn chưa hoàn toàn khôi phục, nếu không sẽ không thể bị gia hoả này áp chế."

Sở Hồng âm thầm kêu khổ.

Cách đó không xa, hai nữ tử còn lại cũng đều đang ứng chiến, muốn ra tay cứu viện, nhưng lại không cócơ hội xuất thủ tới.

"n Hồng Hoa, hôm nay ba người các ngươi cũng phải chết ở nơi này! Không biết nếu Sở Cuồng Nhân biết được chuyện này, sẽ có tâm trạng gì đây."

"Ha ha..."

Lâm Viêm cười ha ha, Phần Tịch Hỏa trong tay không ngừng bùng cháy, hóa thành từng ngọn giáo hỏa diễm bắn về phía n Hồng Hoa.

n Hồng Hoa vung vẩy trường thương, đánh nát từng cái.

Nhưng mà kẻ vây công nàng không chỉ là có một mình Lâm Viêm, còn có những thiên kiêu còn lại, nàng chỉ đối phó với một mình là Lâm Viêm cũng đã có chút đỡ trái hở phải, các thiên kiêu còn lại tấn công đột nhiên khiến cho nàng rơi vào cảnh tượng nguy hiểm.

Một bên khác, Lam Vũ cũng gặp phải tình cảnh không quá khác biệt.

Ngoại trừ Nguyên Hư của Hình Thiên Thánh Môn, còn có không ít thiên kiêu, bình thường những người này đều không xuất thủ, nhưng ở trận thiên mệnh chi tranh này lại đồng loạt ra tay, muốn trợ giúp Nguyên Hư tranh giành vị trí thiên mệnh giới tử kia.

Những người này đồng loạt ra tay, cộng thêm một Nguyên Hư, cho dù là Địa Tiên cũng có thể bị đánh giết, Lam Vũ mạnh hơn nữa cũng có chút không chịu nổi.

Phanh phanh!

Lam Vũ bị một đạo kiếm khí của Nguyên Hư đánh trúng, bay ngược ra xa, khóe miệng chảy máu, chiến ý tuy không giảm, nhưng tiên nguyên lại bị hao tổn nghiêm trọng.

"Hoàng Hồng, bại cho ta!"

Một bên khác.

Thiếu chủ Kim Long thúc giục sức mạnh Long Hoàng, đánh ra một quyền, long khí và Hoàng Hỏa quấn quanh, xé rách Hoàng Hỏa của Sở Hồng, đánh bay nàng.

Mấy người n Hồng Hoa, Cố Lưu Phương cũng rơi vào thế hạ phong.

"Chậc chậc, không ai có thể sống sót trong sự vây công của đám thiên kiêu, cho dù là thiên mệnh chi tử, Thần Hoàng thuần huyết cũng giống vậy."

"Không tệ, nếu Sở Cuồng Nhân không chết trong bức tường bão, thì dù có là hắn, chỉ sợ cũng chỉ có ôm hận mà chết thôi."

"Đáng tiếc, Lam Vũ, Sở Hồng, n Hồng Hoa, đây đều là đại mỹ nữ, lại vì thế mà hương tiêu ngọc vẫn."

Mọi người hơi xúc động, có chút tiếc hận.

Trong hư không.

Chúng cường giả nhìn tình cảnh này.

Trong đó, một Long Tiên tóc đỏ của đảo Thần Long nhịn không được nhìn có chút hả hê nói: "Xem ra n Hồng Hoa sẽ là người đầu tiên phải rút lui ở bên trong trận thiên mệnh chi tranh này, Ngọc Thanh Tiên Môn nên chuẩn bị bồi dưỡng người kế nhiệm kế tiếp đi."

"Ừm, thư viện cũng giống vậy."

Sắc mặt Đại tiên sinh, trưởng lão Ngọc Thanh Tiên Môn vô cùng khó coi.

Bọn họ đã kìm nén không được muốn động thủ.

Đáng tiếc.

Những người còn lại đã sớm nhìn chằm chằm bọn họ.

Lúc bọn họ xuất thủ, mười mấy luồng khí tức khóa chặt bọn họ, tiên nguyên bạo phát, chặn bọn họ lại.

"Vô dụng, các ngươi không cứu được bọn họ."

"Thư viện, Ngọc Thanh Tiên Môn, các ngươi chớ làm loạn, đây chính là trận chiến của đám người trẻ, các ngươi không thể nhúng tay."

"Không tệ, trừ phi các ngươi muốn khai chiến toàn diện."

Cường giả của Thư viện, Ngọc Thanh Tiên Môn bị ngăn cản.

Bên trong di tích Tiên Cổ.

Mấy người n Hồng Hoa, Lam Vũ sớm đã gặp nguy hiểm.

Xung quanh thiếu chủ Kim Long có Long Hoàng hiển hiện, vươn tay ra, một luồng sức mạnh Long Hoàng vô cùng cường đại đang chờ phát động!

Tay Nguyên Hư cầm đại kiếm vàng rực, hư ảnh Chiến Thần sau lưng hiện ra, uy áp tứ phương, tràn ngập uy thế của Chiến Thần cổ lão.

Tay Lâm Viêm cầm Phần Tịch Hỏa, ngọn lửa bao phủ bốn phía.

Những người này thúc giục tiên nguyên, chỉ cần lại có một đợt tấn công nữa, bọn người Lam Vũ dường như chắc chắn thất bại.

Cố Lưu Phương cười khổ: "Xem ra thật phải táng thân ở đây."

"Muốn bại, cũng phải dùng hết chút sức lực cuối cùng!"

Tay Lam Vũ cầm Quang Minh Quyền Trượng, thúc giục Quang Minh Chiến Tiên Thể, gần như điên cuồng nghiền ép tiên nguyên trong cơ thể.

"Nói không sai."

Tay n Hồng Hoa cầm trường thương, thân thể thẳng tắp.

Bên cạnh, Hoàng Hỏa của Sở Hồng chuyện động, cũng không nói bại.

Mọi người bị chiến ý của các nàng làm cảm động, nhưng lại không có ý định thủ hạ lưu tình, dạng người này, đã là địch, thì nhất định phải đuổi tận giết tiệt!

"Đáng tiếc, Sở Cuồng Nhân không ở nơi này, nếu không, ta cũng sẽ thu thập hắn, báo thù cho Thần Hỏa Minh Giáo của ta."

Lâm Viêm cười lạnh một tiếng, nói ra.

Mà hắn vừa dứt lời.

Nơi xa, một đạo kiếm quang kéo theo kiếm khí doạ người lướt đến, từ trên trời giáng xuống, không nghiêng không lệch cắm vào giữa nơi giao chiến của hai bên.

Nháy mắt, kiếm khí cuồng bạo như bão trút xuống, càn quét khắp nơi, nguyên một đám thiên kiêu đều bị quét bay ra ngoài, liên tiếp bị thương.

Cho dù là mấy người thiếu chủ Kim Long, Nguyên Hư cũng không khỏi thay đổi sắc mặt.

"Không cần đáng tiếc, hiện tại ta cho ngươi một cơ hội!"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Mọi người chỉ thấy một bóng người mặc bạch y từ từ hạ xuống từ không trung, mũi chân nhẹ nhàng, rơi vào trên chuôi kiếm, ngay sau đó, kiếm khí cuồng bạo quét ra từ thân kiếm, rung động hư không tứ phương!

Nguyên một đám thiên kiêu né tránh không kịp, bị kiếm khí cường đại này xé rách ngay lập tức, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra!

"Sở Cuồng Nhân! !"

Thiếu chủ Kim Long nhìn chằm chằm người tới, mắt đỏ muốn nứt ra, nghiến răng nghiến lợi.

Chương 1067: Một chưởng giết chết thiếu chủ Kim Long, ngươi không phải là muốn báo thù sao?

"Sở Cuồng Nhân! !"

Thiếu chủ Kim Long nói ra tên người này, trong mắt mang theo vẻ ngưng trọng trước nay chưa có, cảnh tượng trong quá khứ hiện lên trong đầu, cuối cùng như ngừng lại ở hình ảnh mình bị đối phương dùng ánh mắt giết chết.

Nháy mắt, một sự nổi giận mãnh liệt, không cam lòng xông lên đầu!

"Sở Cuồng Nhân, thì ra ngươi không chết trong bức tường bão, thật sự là quá tốt, nếu vậy thì ta có thể tự tay giết ngươi, rửa sạch nhục nhã!"

"Chết đi cho ta đi! !"

Thiếu chủ Kim Long thét dài một tiếng, trong nháy mắt xuất thủ.

Chỉ thấy quanh người hắn rồng gầm hoàng hót, tiên huy tươi sáng, một luồng sức mạnh tiên nguyên vô cùng bàng bạc gào thét tuôn ra, rung động hư không tứ phương!

Long Hoàng Tiên Thể bị thiếu chủ Kim Long thúc giục đến cực hạn.

Mà đối mặt với sức mạnh vô cùng cường đại này, Sở Cuồng Nhân lại đứng bất động tại chỗ, Toàn Tri Chi Linh lại đang phân tích thiếu chủ Kim Long.

Lần đầu gặp gỡ, có thể hắn chưa thấy qua Long Hoàng Tiên Thể...

Gần như là trong chớp mắt, Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái đã phân tích rõ ràng Long Hoàng Tiên Thể của thiếu chủ Kim Long.

"Ngày trước để có được Long Hoàng Tiên Thể, phải thông qua phương pháp song tu, nuốt chửng máu của Thần Hoàng, lại dùng bí pháp trợ giúp mới có thể tạo thành..."

Nhìn đến đây, ánh mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia sáng lạnh lẽo.

Thông qua nuốt chửng máu của Thần Hoàng...

Nói cách khác, lần trước, đối phương muốn cưới Sở Hồng, ngoại trừ quan hệ thông gia, chủ yếu là muốn nuốt chửng Sở Hồng, luyện thành Long Hoàng thể này.

"Ngươi thật sự đáng chết vạn lần."

Giọng điệu của Sở Cuồng Nhân băng lãnh, mang theo sát ý lãnh khốc.

Đùng! !

Lúc này, sức mạnh của thiếu chủ Kim Long đã hoàn toàn bạo phát, sức mạnh Long Hoàng trùng trùng điệp điệp ập về phía Sở Cuồng Nhân.

Rồng gầm, hoàng hót, uy thế vô biên!

Một kích này, ngay cả Địa Tiên đều cảm thấy vô cùng khó giải quyết.

Nhưng thần sắc Sở Cuồng Nhân bình tĩnh, giơ tay lên, nhẹ nhàng vẫy một cái như đuổi ruồi, một chưởng kình kinh khủng bạo phát trong nháy mắt.

Trong chốc lát, hư ảnh Long Hoàng bị phá nát.

"Cái gì! !"

Đồng tử thiếu chủ Kim Long đột nhiên co rụt lại: "Làm sao có thể! !"

Phải biết rằng, hắn hao phí tâm cơ luyện thành Long Hoàng Tiên Thể, cho rằng có thể vô địch trong đám người trẻ tuổi.

Nhưng sao lại có thể không chịu nổi một còn của Sở Cuồng Nhân ở trước mặt! !

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Không hiểu, nghi hoặc, rung động quanh quẩn ở trong lòng.

Trong chớp mắt tiếp theo, Sở Cuồng Nhân đứng ở trên chuôi kiếm, trong nháy mắt biến mất trước ánh mắt rung động của tất cả mọi người.

Sự sợ hãi trước đó chưa từng có bao phủ thiếu chủ Kim Long.

"Đây là sức mạnh ngươi hao phí tâm cơ nghiên cứu ra sao?"

"Thật sự là yếu đến đáng thương."

Đột nhiên, một giọng nói vang lên bên tai thiếu chủ Kim Long.

Là Sở Cuồng Nhân!

Ở sau lưng!

Thiếu chủ Kim Long rống giận, quay người đánh ra một quyền!

"Đi chết đi!"

Ầm!

Sức mạnh Long Hoàng bạo phát trong phút chốc!

Một quyền này, cứ thế mà đánh vào trên ngực Sở Cuồng Nhân.

Nhưng mà, lại thấy đối phương không nhúc nhích tí nào!

Ngược lại, thiếu chủ Kim Long lại nhịn không được rên lên một tiếng, bị một luồng phản phệ cường đại, nắm đấm của hắn nổ tung.

Mẹ kiếp!

Hắn đang đánh một khối tiên kim đứng đầu mới đúng! !

Thiếu chủ Kim Long có chút hoảng sợ.

Lúc này, Sở Cuồng Nhân di động, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng nâng lên tay, từ từ nắm lấy đầu của thiếu chủ Kim Long!

Thiếu chủ Kim Long hoảng sợ nhìn bàn tay đang chụp về phía mình, hắn muốn chạy trốn, nhưng lại cảm thấy một luồng sức mạnh thời không kinh khủng tràn ngập bốn phía, hoàn toàn đóng băng bản thân, căn bản không thể động đậy!

Cuối cùng, tay Sở Cuồng Nhân rơi vào trên đầu thiếu chủ Kim Long, năm ngón tay bóp lại, sau đó nâng lên.

Ầm! !

Một dòng máu bắn ra!

Đầu thiếu chủ Kim Long cứ như vậy bị Sở Cuồng Nhân bẻ gãy!

Tất cả mọi người bị cảnh tượng trước mắt làm cho rung động đến không thể nói nên lợi.

Chết trong một chiêu!

Lại là chết trong một chiêu!

Thiếu chủ Kim Long đã luyện thành Long Hoàng Tiên Thể, cho dù là đối mặt với Địa Tiên cũng có thể chiến thắng, nhưng vẫn bị Sở Cuồng Nhân giết trong một chiêu như cũ!

"Hắn còn mạnh hơn so với năm đó."

"Thật là đáng sợ."

Mọi người nuốt nước bọt, mặt mũi tràn đầy rung động.

Bọn họ chợt nhận ra một sai lầm rất lớn.

Đó chính là, người bọn họ biết vẫn luôn là Sở Cuồng Nhân của mấy năm trước.

Mà những năm gần đây, thực lực của bọn họ tiến bộ, thì sao mà Sở Cuồng Nhân có thể dậm chân tại chỗ? ?

Hắn còn tiến bộ nhanh hơn tất cả người ở chỗ này! !

"Thật yếu."

Sở Cuồng Nhân tiện tay ném đầu của thiếu chủ Kim Long vào bên trong Càn Khôn giới, định mang về nghiên cứu một chút về Long Hoàng Tiên Thể.

Pháp môn dung hợp loại thể chất này, cho hắn một số linh cảm.

Ngay sau đó, hắn ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí quét qua, thân thể phía dưới đầu của thiếu chủ Kim Long đã hoàn toàn bị xé vụn, không còn sót lại chút nào.

Tiên hồn của đối phương, cũng hoàn toàn biến thành tro bụi.

"Lần trước không giết chết ngươi, lần này, ta sẽ không phạm sai lầm lần thứ hai." Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Mà sau khi giết chết thiếu chủ Kim Long, một vệt kim quang nổi lên, ẩn chứa trong đó là đạo văn vô cùng huyền diệu.

Và... Một luồng ý chí Tiên giới!

Đây cũng là biểu tượng của thiên mệnh chi tử, một trong thất quang.

Sở Cuồng Nhân cũng nắm lấy nó trong tay, hút vào cơ thể.

Sau đó, hắn nhìn về phía còn lại thiên kiêu, ánh mắt quét tới chỗ nào, thiên kiêu chỗ có đều run sợ, tim đập nhanh, liên tiếp lui về phía sau.

"Một đám người vây công mấy nữ tử, các ngươi cũng rất có năng lực đó." Trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra một nụ cười lạnh như băng.

Hắn nhìn về phía Lâm Viêm: "Không phải ngươi muốn tìm ta báo thù sao?"

Vèo một cái, hắn đi đến trước mặt đối phương: "Hiện tại ta đang ở chỗ này, sao ngươi lại không ra tay đi?"

Sắc mặt Lâm Viêm có chút tái nhợt, thân thể đang không ngừng run rẩy, như là thỏ trắng nhỏ khi đối mặt với Chó Ba Đầu của Địa Ngục.

Chênh lệch quá xa.

Căn bản không phải ở cùng một đẳng cấp.

Hiện tại, hắn hận không thể đánh nát cái miệng quạ đen này của mình, không có việc gì lại nói nếu Sở Cuồng Nhân có mặt ở đây, rội thật sự mang đối phương đến.

"Thần Hỏa Minh Giáo đắc tội Sở đạo hữu, bị trừng phạt đúng tội, chuyện báo thù căn bản chỉ là chuyện giả dối, không có thật."

Lâm Viêm vội vàng nói, trực tiếp nhận sai.

"Không xuất thủ, vậy thì để ta xuất thủ."

Sở Cuồng Nhân giơ tay lên.

"Không tốt!"

Một nỗi hoảng sợ to lớn bao phủ Lâm Viêm.

Sắc mặt của hắn thay đổi.

Đây chính là sức mạnh mà thiếu chủ Kim Long cảm nhận lúc nãy sao?

Kinh khủng! !

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, một cái lô đồng ba chân đập về phía Sở Cuồng Nhân, bên trong có phần lớn Phần Tịch Hỏa đang bùng cháy.

Nhưng Sở Cuồng Nhân trực tiếp đánh ra một bàn tay, đánh cho lô đồng kia bay ngược ra ngoài, sau đó nện ở trên người Lâm Viêm.

Phốc...

Thân thể Lâm Viêm gần như vỡ thành một bãi thịt nát.

Mà Sở Cuồng Nhân khẽ ồ lên một tiếng, nhìn Phần Tịch Hỏa đang cháy trong lô đồng, trong mắt lộ ra một vẻ dị thường.

"Loại cảm giác này, chẳng lẽ..."

Hắn vươn tay cầm lấy cái lô đồng kia, ném vào Càn Khôn giới.

"Đi! !" Cách đó không xa, sắc mặt Nguyên Hư thay đổi, điên cuồng chạy nhanh về phía xa, lúc này hắn đã hoàn toàn đánh mất ý chí chiến đấu, chỉ muốn chạy trốn khỏi Sở Cuồng Nhân, càng xa càng tốt! !

"Ác ma, là ác ma!"

"Trốn nhanh!"

Những người còn lại cũng hoàn toàn đánh mất ý chí chiến đấu, nguyên một đám điên cuồng chạy trốn khắp bốn phương tám hướng, không dám ở lại.

Bảo vật gì đó, hiện tại làm sao quan trọng bằng mạng của bọn họ.

"Các ngươi cho rằng mình có thể đi đâu?"

Trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra nụ cười băng lãnh.

Lời nói vừa được thốt ra.

Một làn sóng dao động huyền diệu khó giải thích lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, một luồng sức mạnh thời không cường đại đến cực hạn hoàn toàn bao phủ nơi này!

Những người vốn dĩ muốn chạy trốn, trên mặt đều lộ ra vẻ hoảng sợ, chỉ cảm thấy dường như mình rơi vào đầm lầy, khó có thể động đậy.

"Sức mạnh thời không!"

"Sức mạnh thời không thật là khủng khiếp, chẳng lẽ pháp môn tu hành chính thức của Sở Cuồng Nhân chính là Thời Không chi đạo sao? ! !"

Chương 1068: Một kiếm trảm chúng thiên kiêu, một chiêu diệt chúng Địa Tiên, ta là kẻ bất khả chiến bại

Trên người Sở Cuồng Nhân có Thời Không Bảo Giám, bản thân thì cực kỳ am hiểu Thời Không chi đạo, bình thường hắn đều dùng Thời Không chi đạo như đạo chính thức của mình. Tỉ như dịch chuyển tức thời, ngược lại, nó không hữu dụng lắm trong thực chiến.

Không phải là không được, chỉ là không cần thiết.

Dù sao, với những đối thủ mà hắn đối mặt, trong cùng một cảnh giới, một mình hắn cũng đủ sức để phá hủy mọi thứ, căn bản là không cần sử dụng đến Thời Không chi đạo.

Nhưng mà, sử dụng để ngăn cản người khác trốn thoát, ngược lại, có hiệu quả không tệ.

Sau khi hắn dùng sức mạnh thời không phong ấn không gian ở đây, chúng thiên kiêu chỉ cảm thấy toàn thân giống như bị hàng tỷ ngôi sao đè lên, khó có thể động đậy.

Mà một chớp mắt tiếp theo.

Sở Cuồng Nhân di chuyển, hắn ngưng tụ kiếm chỉ, tiên nguyên phun trào, ngàn vạn kiếm khí lấy hắn làm trung tâm, tản ra giống như vô số cánh sen tím.

Tử liên nở rộ, bốn phía dường như hóa thành một biển hoa.

Đây là một cảnh đẹp tuyệt mỹ!

Nhưng lại diễn ra một màn cực kỳ bi thảm!

Kiếm khí lướt qua, không có một ngọn cỏ!

Một đám thiên kiêu bị kiếm khí xé rách, đoạn tuyệt sinh cơ!

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân rút đi sức mạnh thời không, một lượng lớn máu lẫn vào đám tay chân bị đứt văng ra, nhuộm đỏ cả mặt đất.

Sở Cuồng Nhân, một kiếm chém giết hàng trăm thiên kiêu!

Người quan sát trận chiến, không khỏi hoảng sợ trừng lớn hai mắt.

Phải biết rằng, trong số những thiên kiêu này có không ít người đã thành tiên, nhưng bây giờ, lại bị Sở Cuồng Nhân dùng một kiếm chém giết toàn bộ!

Ở trong đó thậm chí bao gồm những thiên ¬mệnh chi tử như Lâm Viêm, Nguyên Hư.

"Quái, quái vật!"

"Con quái vật này..."

Tất cả mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, toàn thân không khỏi run rẩy.

"Sở Cuồng Nhân! ! Ta muốn ngươi chết!"

Trong hư không, truyền đến một tiếng rống giận, chỉ thấy một đám Địa Tiên lao ra, ào ào bao vây Sở Cuồng Nhân, chính là các trưởng lão của Lâm gia, đảo Thần Long, Hình Thiên Thánh Môn.

Thiên mệnh chi tử của bọn họ, thiên kiêu của bọn họ đều đã chết!

Đả kích này đối với đạo thống của bọn họ thật sự là quá lớn, quá lớn, hiện tại bọn họ đau lòng đến chảy máu! !

Bọn họ hận không thể rút gân lột da Sở Cuồng Nhân ngay bây giờ!

"Vô sỉ!"

"Đã nói đây là cuộc chiến của thế hệ trẻ nên để thế hệ trẻ giải quyết, nhưng bây giờ, vì sao các ngươi lại đột nhiên xuất thủ."

Đại tiên sinh Tcủa hư viện hừ lạnh một tiếng, nói.

Bên cạnh, sắc mặt của trưởng lão Ngọc Thanh Tiên Môn cũng vô cùng lạnh lùng.

Sắc mặt của những Địa Tiên này có chút khó coi, nhưng một Long Tiên tóc đỏ của đảo Thần Long lạnh lùng nói: "Chuyện này không giống, Sở Cuồng Nhân ra tay quá ác độc, hành động này, khiến người khác tức giận."

Chết tiệt!

Nghe nói như thế, mọi người cũng nhịn không được thầm mắng một tiếng vô sỉ.

Thời điểm bọn người thiếu chủ Kim Long muốn giết đám người Lam Vũ, n Hồng Hoa, tại sao không nói điều đó là tàn nhẫn, hiện tại lại chỉ trích Sở Cuồng Nhân.

Làm người, không, làm Long cũng quá tiêu chuẩn kép rồi!

"Ha..."

Lúc này, Sở Cuồng Nhân cười khẽ một tiếng: "Xem ra lần trước ta ở đảo Thần Long giết còn chưa đủ nhiều, đúng không."

Vừa dứt lời, Sở Cuồng Nhân sải bước tới, trực tiếp đến trước mặt Long Tiên tóc đỏ, đưa tay đánh ra một quyền về phía đối phương.

Long Tiên tóc đỏ kia nổi giận gầm lên một tiếng, cũng đánh ra một

quyền.

Nhưng khi hai nắm đấm va chạm, sắc mặt tóc đỏ Long Tiên lập tức trở nên vô cùng hoảng sợ.

Một luồng sức mạnh vô cùng tràn trề quét qua, quyền phong doạ người xé nát long trảo của hắn, gần như đánh nát cả người hắn! !

Mọi người chỉ thấy một làn sương máu nổ tung trên không trung.

Sở Cuồng Nhân, giết chết Địa Tiên chỉ với một quyền!

"Các ngươi đã muốn giết ta, vậy ta không ngại làm thịt các ngươi." Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Bây giờ hắn đã trở lại, vậy sẽ phải thể hiện thực lực.

Hắn muốn để tất cả mọi người ở Thanh Lan Tiên giới nhìn xem, người nào mới thật sự là vô địch! Ai mới là người không thể trêu chọc!

Hắn muốn để Thanh Lan Tiên giới này, vì Sở Cuồng Nhân hắn mà run rẩy! !

"Cái gì!"

"Thật là quyền phong khủng khiếp!"

Sắc mặt cúng Địa Tiên đột nhiên biến đổi, ngay sau đó, không nói hai lời liền liên hợp xuất thủ, các loại tiên pháp đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Tiên pháp sáng chói, tiên huy rạng rỡ.

Các loại dao động năng lượng bạo phát, một lượng lớn đạo văn xen lẫn...

Toàn bộ hư không đều bị nhuộm thành một đại dương năng lượng có màu sắc rực rỡ, mà Sở Cuồng Nhân ở trong đại dương năng lượng này, vẻ mặt hờ hững.

"Mấy năm không trở về, cũng nên để cho các ngươi nhớ lại, Sở

Cuồng Nhân ta là hạng người gì." Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Đối mặt với năng lượng cuồn cuộn này, dáng người hắn thẳng tắp, giống như một ngọn thần sơn từ xưa đến nay không thể rung chuyển, sừng sững hiên ngang!

Những năng lượng này đánh lên trên người hắn, ào ào vỡ nát!

Cơ thể của hắn cường hãn, ngay cả Địa Tiên cũng khó mà phá hủy.

"Tại sao có thể như vậy!"

"Chẳng lẽ Sở Cuồng Nhân lại là tiên kim đắc đạo sao? !"

Sắc mặt mọi người đại biến, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, thân thể mạnh mẽ như vậy, bọn họ cũng chưa từng nghe nói qua.

Thế nhưng sau đó, chuyện càng khiến bọn hắn kinh ngạc hơn nữa đã xảy ra.

Khí tức của Sở Cuồng Nhân liên tục tăng lên.

Tam phẩm tiên, ngũ phẩm tiên, cửu phẩm tiên...

Địa Tiên! !

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

"Làm sao có thể, chỉ trong mấy năm, hắn đã từ một người vừa mới thành tiên trực tiếp biến thành Địa Tiên! !"

“Tốc độ tiến bộ này, không có khả năng, không có khả năng!"

Phải biết, tiên nhân bình thường tăng một cấp cũng khó khăn, muốn từ Phổ Tiên tăng lên tới Địa Tiên càng khó như lên trời.

Cho dù là Kiếm Quan, người được cho là thiên tài kiếm đạo, cũng phải mất hàng ngàn, hàng vạn năm mới trở thành Địa Tiên.

Nhưng Sở Cuồng Nhân chỉ mất mấy năm đã từ Phổ Tiên lên đến Địa Tiên!

Nhưng khí tức tiên nhân được biểu hiện ra cũng không ngừng, ngược lại, thiên hạ xung quanh chấn động, địa khí ngàn tỉ dặm hội tụ về phía Sở Cuồng Nhân.

Địa Tiên nhất phẩm, Địa Tiên nhị phẩm, Địa Tiên tam phẩm...

Cuối cùng, tu vi của Sở Cuồng Nhân dừng ở Địa Tiên tam phẩm đại viên mãn, gần với tầng thứ phía trên của vô hạn tam phẩm Địa Tiên.

Mà địa khí do hắn điều khiển, cũng đã vượt rất xa phạm vi địa khí mà tam phẩm Địa Tiên bình thường có thể thao túng.

Tất cả Địa Tiên choáng váng.

Tốc độ tiến bộ vượt mức bình thường này, phạm vi địa khí vượt cảnh giới này, người này, là sự tồn tại vượt qua nhận thức sao? !

"Chư vị, mau xuất ra át chủ bài đi!"

Một Địa Tiên hét lớn.

Sở Cuồng Nhân cường đại đã khiến tất cả Địa Tiên ở chỗ này cảm giác được uy hiếp trước nay chưa từng có, ào ào xuất ra chiêu thức áp dưới đáy hòm.

Có người dùng bí pháp cưỡng ép tăng cao tu vi, có người xuất ra Tiên Khí, trang bị cho chính mình, có người xuất ra phù văn, có người xuất ra đan dược...

Nhưng...

"Hữu dụng không?"

Giọng nói lạnh nhạt của Sở Cuồng Nhân vang lên.

Chỉ thấy hắn đưa tay, Thần Ma chi khí tuôn ra, tay trái có bạch quang lưu chuyển, không ngừng sinh sôi, tay phải có ngọn lửa màu đen thiêu đốt, hủy diệt vô cớ, sau đó, song chưởng hợp nhất, tay kết ra ấn quyết huyền diệu!

Trắng và đen, sinh và tử, dung hợp lại tạo thành một Thái Cực Đồ to lớn, xoay chầm chậm, bao phủ đất trời!

"m Dương Sinh Tử Đồ!"

Giọng nói lạnh lùng vang lên, một luồng sức mạnh vô cùng mênh mông to lớn ở bên trong Thái Cực Đồ bạo phát, những Địa Tiên sử dụng lá bài tẩy ào ào nổ tung dưới luồng sức mạnh này, nhỏ bé đến mức không thể khống chế sinh tử!

Sau sự cuồn cuộn, chỉ còn lại sự yên tĩnh hoàn toàn!

Tất cả mọi người ở nơi này nhìn Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không trung, như thần như ma, chỉ cảm thấy tất cả chuyện này đều quá mức mộng ảo.

Một kiếm giết sạch chúng thiên kiêu, một chiêu tàn sát chúng Địa Tiên...

Loại chiến lực này, là thứ mà một thiên kiêu trẻ tuổi nên có sao?

"Hắn trở về, hắn về, Thanh Lan Tiên giới nổi gió cuộn sóng!"

Có thiên kiêu thì thào, ánh mắt rung động.

Chương 1069: Ta đáng sợ như vậy sao? Hạt giống đã gieo xuống, Huyết Phật Tử và tín đồ của hắn

Phía trên di tích Tiên Cổ, hoàn toàn tĩnh mịch, tất cả mọi người còn đắm chìm trong sự bàng hoàng bởi một kiếm trảm thiên kiêu, diệt sát Địa Tiên của Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân đã từ từ thu liễm sinh tử chi ý.

Ánh mắt của hắn đảo qua chiến trường, cố gắng thu thập ý chí Tiên giới từ trên người Lâm Viêm, Nguyên Hư.

Nhưng lại phát hiện, thời điểm hắn giết hết chúng Địa Tiên, hai sợi ý chí Tiên giới kia chẳng biết đã biến mất từ lúc nào.

"Há, chẳng lẽ có người thừa dịp ta không chú ý lấy đi?"

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một chút.

Chỉ là, khả năng này không lớn.

Với thực lực của hắn hiện nay, cho dù là Thiên Tiên hay Chân Tiên muốn ở trước mặt hắn thần không biết quỷ không hay lấy đi thứ nào đó cũng không có khả năng.

Kim Tiên?

Thanh Lan Tiên giới ngay cả Chân Tiên cũng không có, đừng nói là Kim Tiên.

Những người kia ở trong vũ trụ đều là cường giả số một.

Như vậy đáp án cũng chỉ có một.

Ý chí Tiên giới, là tự biến mất, chỉ có ý chí Tiên giới mới có thể ngay lúc chính mình không phát giác mà biến mất.

"Ha, thú vị, không muốn để cho ta lấy được sao? Ý chí Tiên giới, ngươi đang muốn chơi bịt mắt trốn tìm với ta sao?" Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Lập tức, hắn nhìn thoáng qua thi thể Nguyên Hư, Lâm Viêm trên mặt đất, lắc đầu: "Thiên mệnh chi tử, cũng không hơn gì thế này."

Bảy thiên mệnh chi tử, bây giờ đã chết ba.

Ngoại trừ n Hồng Hoa, còn lại ba.

"Còn lại mấy thiên mệnh chi tử kia, không biết các ngươi có thể mang cho ta kinh hỉ gì không đây." Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm một tiếng.

Sau đó, hắn bước tới cột sáng trong di tích Tiên Cổ, giơ tay thu các loại cơ duyên, bảo vật ẩn chứa trong cột sáng kia vào Càn Khôn giới.

Nhưng không có ai ngăn cản hắn.

Ngược lại bọn họ nghĩ, phải có thực lực này mới được.

Làm xong hết thảy, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía bọn người Lam Vũ, giữa lòng bàn tay, sinh tử chi ý lại lần nữa hiện lên, âm Dương Sinh Tử Đồ lại xuất hiện.

Sinh Tử Đồ bao phủ bọn người Lam Vũ.

Mọi người sững sờ.

Sở Cuồng Nhân này điên rồi?

Ngay cả người của mình mà cũng muốn động thủ hay sao?

Ngược lại, bọn người Lam Vũ không có chút nào đề phòng, cực kỳ tín nhiệm đối với Sở Cuồng Nhân, chỉ là có chút nghi hoặc mà thôi.

Rất nhanh, nghi ngờ của bọn họ liền được giải đáp.

Ngay khi Sinh Tử Đồ bao phủ, một luồng khí tức không ngừng sinh sôi tiến vào cơ thể của các nàng, nhanh chóng chữa trị thương thế.

Âm Dương Sinh Tử Đồ, nắm giữ sinh tử, có thể giết người, cũng có thể cứu người, hiệu quả trị liệu so với Xuân Phong Hóa Vũ Thuật tốt hơn nhiều.

Môn thần thông này nếu lĩnh hội đến cực hạn, thậm chí có thể nghịch chuyển sinh tử!

Đây mới thực sự là thủ đoạn tối cao!

"Công tử, hoan nghênh trở về."

Lam Vũ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, hơi kích động.

Những người còn lại, cũng giống như vậy.

"Ừm, ta đã trở về."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

"Đúng rồi tiên sinh, Cổ Vô Tình đâu?"

Cố Lưu Phương tò mò hỏi.

"Hắn và ta trở về cùng nhau, nhưng mà ta cảm giác được sự tình nơi đây, cố ý chạy tới trước, hắn cần phải quay lại thư viện."

"Thì ra là thế."

Sở Cuồng Nhân hàn huyên vài câu với mọi người.

Sau đó, hắn nhìn về phía nữ tử áo đỏ cách đó không xa, đó là hoàng nữ Hoàng Ánh Hồng đến từ Ngô Đồng sơn.

Trong số những thiên kiêu đến từ Ngô Đồng sơn, đảo Thần Long, chỉ có nàng là người hắn nể mặt tình cảm ngày xưa với Sở Hồng nên không xuất thủ.

Bởi vì vậy, nàng mới sống sót được.

Bây giờ, thấy Sở Cuồng Nhân nhìn mình chăm chú, không khỏi dọa nàng đến run lên, sắc mặt trắng bệch, trong mắt lộ ra hoảng sợ.

Sở Cuồng Nhân sờ lên mặt mình: "Ta rất đáng sợ sao?"

Mọi người nghe vậy, khóe miệng co giật một chút.

Ngươi có đáng sợ hay không, trong lòng không tự biết sao? !

Thi thể khắp nơi trên mặt đất, ai làm, ngươi không biết sao?

Mọi người gào thét trong lòng.

Nhưng cũng có một số nữ tu nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Sở Cuồng Nhân, cũng nhịn không được ý loạn tình mê.

"Ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi, nhưng mà nơi này có một vài đồ vật, ngươi có thể mang về cho Thanh Phong xem."

Sở Cuồng Nhân lấy ra một mảnh ngọc bội, ném tới.

Thanh Phong, Thanh Loan của Ngô Đồng sơn.

Hoàng Ánh Hồng lấy ngọc bội, tiên thức chuyển động, cảm nhận một chút, lại phát hiện mình không thể nào nhìn trộm được.

Hiển nhiên, Sở Cuồng Nhân đã áp đặt cấm chế ở trên miếng ngọc bội.

Chỉ có Thanh Phong mới có thể mở ra.

"Ta sẽ mang về đưa cho thiếu chủ, tạm biệt."

Hoàng Ánh Hồng nói xong, quay người rời đi.

Sở Cuồng Nhân ở sau lưng nhìn vậy, khóe miệng lộ ra một nụ cười độc ác: "Hạt giống đã gieo xuống, còn lại, chờ nở hoa thôi."

Đó sẽ là một đóa hoa cừu hận.

"Tốt, chúng ta cũng nên rời đi."

Sở Cuồng Nhân nói với đám người Lam Vũ.

Cơ duyên, bảo vật ở di tích Tiên Cổ đều bị hắn lấy hết, tiếp tục ở lại cũng vô dụng, liền dẫn mọi người trở lại thư viện.

Sau khi bọn người Sở Cuồng Nhân rời đi, phong ba vẫn còn chưa ngừng lại.

Tin tức Sở Cuồng Nhân trở về Thanh Lan Tiên giới giống như cơn lốc nhanh chóng bao phủ toàn bộ Thanh Lan Tiên giới. Mà những gì hắn làm ở di tích Tiên Cổ, chiến lực bày ra càng khiến tất cả tu sĩ rung động.

"Thiên mệnh chi tử, vậy mà thoáng cái bị hắn chém chết ba người? !"

"Ông trời ơi, thực lực của gia hỏa này làm sao lại kinh khủng đến loại trình độ này, cái này, cái này còn là người sao? !"

"Quái vật, gia hỏa này chính là quái vật..."

Toàn bộ Thanh Lan Tiên giới, nghị luận ầm ĩ.

Ba chữ Sở Cuồng Nhân trở thành tiêu điểm nghị luận của tất cả mọi người, lại một lần nữa bị đẩy lên đứng mũi chịu sào, gần như không ai không biết.

Mà một số đạo thống Tiên Cổ, tâm tính như muốn nổ tung.

Lập tức giết chết ba thiên mệnh chi tử!

Còn có nhiều thiên kiêu như vậy, chuyện này đối với bọn họ là đả kích quá lớn.

Lại nói, đây không phải trận chiến của thiên mệnh chi tử sao?

Ở thời đại này, chẳng lẽ không phải là sân khấu của thiên mệnh chi tử sao?

Vì sao lại xuất hiện dị số như Sở Cuồng Nhân? ! So sánh loại người này với những người trẻ khác, đây quả thực là phạm quy rồi! !

Đừng có đùa như vậy!

Các đại đạo thống tiên cổ tức giận tới mức trực tiếp lật bàn.

...

Mà ở phía xa.

Trong một hang động màu máu.

Một vị hòa thượng trẻ tuổi toàn thân bao phủ phật quang huyết sắc đang ngồi xếp bằng, ở trước mặt hắn, có hàng trăm hàng ngàn tu sĩ đang quỳ, giống như tín đồ nhìn thấy Phật Tổ, vẻ mặt tràn đầy thành kính, cuồng nhiệt.

Bỗng nhiên.

Một vệt kim quang đột nhiên bay vào bên trong hang động, rơi xuống trước mặt vị hòa thượng trẻ tuổi, phía trên có vô số đạo văn xen lẫn, vô cùng huyền diệu.

Vị hòa thượng này nhìn thấy nó, không khỏi có chút kinh ngạc: "Đây là ý chí Tiên giới, tại sao lại tới nơi này."

"Chẳng lẽ, ta lại là thiên mệnh giới tử do Tiên giới chỉ định?"

Hai mắt vị hòa thượng trẻ tuổi tỏa sáng, sau đó đưa tay đặt phía trên kim quang, cảm nhận đại lượng xông lên đầu, khiến khí tức của hắn liên tục tăng lên.

Cùng lúc đó, từng bức họa hiện lên trong đầu.

Một bộ bạch y, kiếm trảm thiên kiêu, nắm giữ sinh tử, giết chết một đám Địa Tiên, bất khả chiến bại, như thần như ma...

Vị hòa thượng trẻ tuổi đột nhiên mở hai mắt, ánh mắt lộ ra một vẻ chấn động: "Đó là... Sở Cuồng Nhân! ! Thật mạnh!"

Các tín đồ nhìn thấy thần sắc của hòa thượng trẻ tuổi, hai mắt nhìn nhau, không biết xảy ra chuyện gì, lại khiến trong lòng bọn họ khiếp sợ như vậy.

"Phật tử, chuyện gì đã xảy ra?"

"A di đà phật, ta thấy được một tà ác dị đoan mà trời đất không dung. Phật chỉ thị, muốn chúng ta diệt trừ hắn."

Huyết Phật Tử từ tốn nói.

"Cái gì dị đoan?"

"Sở Cuồng Nhân."

"Hít..."

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

"Là hắn!"

Cái tên này quá huyền thoại, bọn họ ai cũng biết đến.

"Các ngươi thu thập một triệu tinh huyết cho ta, ta muốn bế quan tu luyện một phen, tranh thủ sớm ngày tiêu diệt tà ác dị đoan này."

"Vâng, phật tử."

Chương 1070: Châm ngôn thứ nhất, giới tử chi tranh, tình thế hỗn loạn từ xưa đến nay chưa hề có.

Nơi nào đó trong cung điện kim sắc lộng lẫy.

Phía trên một cây cổ thụ to lớn, một ánh lửa lơ lửng, mà trong ngọn lửa, gần như có thể thấy được có một cái bóng sau lưng mọc ra hai cánh, trên bụng có ba chân, một cỗ yêu khí kinh khủng tuôn ra từ đó.

Lúc này, một luồng sáng bay vào trong ngọn lửa kim sắc.

"A? Lại một sợi ý chí Tiên giới?"

"Chẳng lẽ, ta là thiên mệnh giới tử được chỉ định sao?"

Thân ảnh kia có chút kinh hỉ.

Nhưng sau đó, ngọn lửa kim sắc tán đi, một nam tử thân mặc đế bào vàng rực xuất hiện, trên mặt còn mang theo vẻ kinh ngạc.

"Hình ảnh kia là cái gì? ?"

"Là ý chí Tiên giới ghi lại sao? Thật mạnh, có thể lập tức giết chết ba thiên mệnh chi tử, còn có nhiều Địa Tiên như vậy!"

Giọng điệu của nam tử có chút ngưng trọng.

Vốn dĩ hắn cho rằng thực lực của mình là bất khả chiến bại trong những người trẻ, cho dù là vị thiếu chủ Kim Long kia cũng không phải đối thủ của hắn.

Nhưng bây giờ, sự xuất hiện của Sở Cuồng Nhân đã đánh nát vọng tưởng của hắn.

"Người này nếu không chết, thiên mệnh chi tử ta liền không thể ngủ ngon giấc!

"Trước khi trở thành thiên mệnh giới tử, nhất định phải nghĩ biện pháp giải quyết người này mới được." Nam tử lẩm bẩm.

"Kim Ô vệ đâu!"

Hắn kêu một tiếng trong hư không.

Nhất thời, trong hư không có mấy Kim Ô vệ bước ra.

"Tham kiến thái tử!"

"Truyền lệnh xuống, chú ý nhất cử nhất động của Sở Cuồng Nhân, có động thái gì, kịp thời báo cáo cho ta." Kim Đế nói.

"Tuân lệnh."

Sau khi ra lệnh, Kim Đế xem xét ý chí Tiên giới trong tay, nói: "Hiện tại, ta sẽ luyện hóa sợi ý chí Tiên giới này trước, tương lai đối đầu với Sở Cuồng Nhân, cũng có thể tăng thêm mấy phần tự tin."

Tuy là như thế...

Nhưng nhớ tới cách thủ đoạn chưởng sinh nắm chết của Sở Cuồng Nhân, hắn vẫn nhịn không được cau mày, thực lực như vậy, quá mức mạnh mẽ.

Đã vượt qua khỏi phạm trù của thiên kiêu.

...

Bên trong thư viện Bách Gia.

Sở Cuồng Nhân mang theo bọn người Lam Vũ trở về.

Mà sau khi nhìn thấy hắn, đông đảo học sinh trong thư viện vô cùng mừng rỡ, ào ào vây lại, mở miệng kêu một tiếng tiên sinh.

Sở Cuồng Nhân mang trên mặt nụ cười như gió xuân ấm áp.

Một số nữ tu nhìn thấy, không khỏi càng thêm si mê.

Ở bên trong thư viện Bách Gia, có một bảng xếp hạng các giáo viên, bảng xếp hạng này không dựa vào thực lực, mà dựa trên sự nổi tiếng và uy tín theo đánh giá của những học sinh.

Mà Sở Cuồng Nhân, chính là đứng đầu bảng.

Lại vượt xa người thứ hai một khoảng lớn.

Trình độ dạy học không có gì sánh kịp, tri thức dự trữ toàn tài và tướng mạo tuấn dật, khí chất thoát tục, độ nổi tiếng của Sở Cuồng Nhân ở thư viện Bách Gia rất cao, tuyệt đối là xưa nay chưa từng có.

Mỗi lần hắn giảng bài, đều không còn chỗ ngồi.

"Qua ít ngày, ta sẽ sắp xếp giảng bài một lần. Đến lúc đó ai nguyện ý tới nghe, ta rất hoan nghênh." Sở Cuồng Nhân cười, nói.

Tất cả học sinh nghe vậy, đều mừng rỡ.

"Sở tiên sinh giảng bài, ta nhất định sẽ ủng hộ."

"Đi, ta nhất định sẽ đi."

"Đến lúc đó đừng hòng tranh đoạt vị trí với ta."

Sau một phen ầm ĩ, Sở Cuồng Nhân đi vào nơi ở của mình.

Ở cửa ra vào, viện trưởng đang chờ hắn.

Viện trưởng nhìn thoáng qua, cảm nhận một chút, sau đó hít sâu một hơi, âm thầm chấn kinh: "Nhanh như vậy đã thăng cấp thành Địa Tiên, hơn nữa còn là tam phẩm Địa Tiên, tiếp cận bên trong tam phẩm, không hổ là dị số."

"Viện trưởng."

Sở Cuồng Nhân chắp tay hành lễ.

"Sở đạo hữu, mấy năm không gặp, phong thái của ngươi càng hơn trước kia." Viện trưởng cười nhạt, nói.

"Viện trưởng quá khen."

Hai người đi vào trong sân, bắt đầu ôn chuyện, mà Sở Cuồng Nhân cũng kể lại những gì kiến ngày xưa chính mình chứng ở bên trong bức tường bão.

"Một thế giới khác..."

Viện trưởng trầm ngâm một hồi, sau đó dường như hắn nghĩ đến cái gì, đồng tử hơi co rụt lại, vội vàng lật tìm trong Càn Khôn Giới, sau cùng tìm được một khối ngọc bội.

"Đây là cái gì?" Sở Cuồng Nhân hơi nghi hoặc một chút.

"Sở đạo hữu ngươi cũng biết, ta am hiểu thôi diễn chi đạo, mà phương pháp Thôi Diễn này của ta được kế thừa từ một vị tiền bối. Vị tiền bối kia nhiều năm trước từng là nhân vật nổi tiếng ở Thanh Lan Tiên giới. Sau khi vị tiền bối kia thôi diễn thiên cơ, bị phản phệ, sau đó không lâu hắn lưu lại một câu châm ngôn rồi qua đời."

"Ngọc bội này, chính là châm ngôn của vị tiền bối kia!"

Viện trưởng ngưng trọng nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, có chút hiếu kỳ cầm lấy ngọc bội, tiên nguyên chuyển động, ngọc bội đột nhiên hiện ra mấy hàng chữ nhỏ.

"Thiên mệnh chi tranh, thất quang hợp nhất, là vì thiên mệnh giới tử!"

"Chư giới hợp nhất, giới tử chi tranh, là vì Chủ Nhân Tiên Giới!"

Sở Cuồng Nhân tỏ ra rất hứng thú: "Thú vị, phần trên của châm ngôn này, vừa vặn ứng với thiên mệnh chi tranh lúc này, mà nửa phần dưới, ngược lại càng có ý tứ hơn."

Lý giải theo mặt chữ, cũng không khó phỏng đoán, đó là sự dung hợp của rất nhiều thế giới, sau đó để những đứa trẻ của những thế giới này tranh đấu, người chiến thắng cuối cùng, chính là Chủ Nhân Tiên Giới.

"Bức tường bão là ranh giới của Thanh Lan Tiên giới. Nếu các thế giới hợp nhất, vùng bão kia tất nhiên đứng mũi chịu sào. Có lẽ, đây chính là nguyên nhân của những thay đổi bất thường những năm gần đây trong bức tường bão. Các thế giới, đã bắt đầu hợp nhất!" Viện trưởng hít sâu một hơi, trong mắt mang theo sự kinh ngạc.

"Những thế giới mà nơi này chỉ ra, hẳn là thời kỳ Tiên Cổ, phá nát những mảnh vỡ của Tiên giới, hiện tại, những mảnh vỡ Tiên giới này đang dần dần hợp nhất, khôi phục thành Tiên giới hoàn chỉnh."

"Mà đã nhiều năm như vậy, phần lớn những Tàn Tiên giới này đã ra đời ý chí Tiên giới mới, hiện tại dung hòa vào nhau, nhiều ý chí Tiên giới như vậy, vậy ai là người định đoạt?"

"Dung hợp cùng một chỗ? Hay cũng giống như cá lớn nuốt cá bé, nuốt chửng lẫn nhau, chắc chắn sẽ khiến Tiên giới rung chuyển, cho nên mới có phần sau của châm ngôn này... Giới tử chi tranh!"

"Để mỗi Tàn Tiên giới tung ra một giới tử, tiến hành tranh đấu trong Tiên giới dung hợp hoàn chỉnh, người nào thắng, vậy hắn chính là đại diện cho ý chí Tiên giới mới và ý chí Tiên giới hoàn chỉnh!"

Ngón tay của Sở Cuồng Nhân vô ý thức gõ lên mặt bàn, một suy nghĩ lóe qua trong đầu, hắn cảm thấy, mình đã tiếp cận chân tướng.

Thiên mệnh chi tranh, chỉ là vòng đấu loại.

Giới tử chi tranh, mới thật sự là cuộc cạnh tranh lớn nhất!

"Thú vị, những đứa con của Thế Giới tranh đấu sao?"

"Ha ha, lấy chúng sinh làm quân cờ, những ý chí Tiên giới này, thật sự là đang chơi một ván cờ lớn."

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng, nói.

Mà bên cạnh hắn, viện trưởng cũng đoán được đại khái, trong lòng cũng cực kỳ chấn động: "Thế giới dung hợp, giới tử chi tranh, sợ rằng chuyện này sẽ quét sạch toàn bộ vũ trụ, một sự thay đổi từ xưa tới nay chưa từng gặp."

"Thật thú vị."

Ngược lại, Sở Cuồng Nhân thì hào hứng dạt dào.

Chỉ có một mình hắn độc hành trên Tiên lộ, không khỏi quá mức buồn tẻ, hắn cần một chút gia vị.

Lại nói, một Thanh Lan Tiên giới đã không đủ để hắn chơi.

Tiên giới hoàn chỉnh, càng làm cho hắn chờ mong.

Sau khi trò chuyện với viện trưởng xong, Sở Cuồng Nhân gọi tiểu hồ ly tới, lấy ra Ký Châu Đỉnh và Đồ Sơn Kinh, nói qua chuyện của Hồ tộc một lần: "Đây là những gì phụ thân ngươi để lại cho ngươi."

Tiểu hồ ly nhìn hai thứ trong tay, sau đó đưa Ký Châu Đỉnh cho Sở Cuồng Nhân: "Lão đại, ngươi nói thứ này là bảo vật may mắn của Nhân tộc đúng không, một con hồ ly như ta cũng không dùng đến thứ đồ chơi này, để cho ngươi, ta vẫn tu luyện tiên kinh mà phụ thân ta để lại cho ta."

"Cũng tốt, nếu có cái gì không hiểu, cứ tới hỏi." Sở Cuồng Nhân cũng không cự tuyệt.

Ký Châu Đỉnh này, hắn thật sự có hứng thú.

Chương 1071: Thần Long đảo cùng Ngô Đồng sơn giao chiến, Đan Tiên Hạc Vân, Thanh Châu Đỉnh

Ngô Đồng sơn.

Hoàng Ánh Hồng trở về, mang theo ngọc bội Sở Cuồng Nhân đưa cho, cũng giao ngọc bội cho Thanh Phong, mà sau khi Thanh Phong nhận lấy ngọc bội, xem xét, sắc mặt đột nhiên biến đổi: "Đảo Thần Long lại dám làm ra loại chuyện này!"

Trong ngọc bội ghi lại chính là chân tướng về Long Hoàng Tiên Thể.

Nàng trầm ngâm một hồi.

Nếu như nàng hấp tấp đi gặp phụ thân để nói rõ việc này, đoán chừng đối phương sẽ không tin tưởng, thậm chí còn có thể bứt dây động rừng...

"Trước tiên phải điều tra một phen."

"Ánh Hồng, ngươi cùng ta đến đảo Thần Long một chuyến, nói là muốn tìm Hoàng Diễm ôn chuyện, xem bọn họ nói thế nào." Thanh Loan nói.

Sau đó, hai người tìm một trưởng lão đi theo, tiến về đảo Thần Long.

Nhưng mà, bọn họ không gặp được Hoàng Diễm.

Bên kia một mực kiếm cớ từ chối việc các nàng muốn gặp Hoàng Diễm, điều này khiến Thanh Phong càng chắc chắn hơn về những gì trong ngọc bội.

Lại nói tiếp, Thanh Phong phát hiện, những ngày này, đảo Thần Long luôm chăm chú lo hậu sự cho thiếu chủ Kim Long, nhất là động phủ nơi hắn ở trước đây.

Có một lần, nàng thừa dịp mọi người không chú ý, đi vào trong động phủ của thiếu chủ Kim Long, lại phát hiện một huyết trì.

Mà bên trong huyết trì ngoại trừ long huyết, còn có hoàng huyết!

Điều này khiến nàng không khỏi giật mình và tức giận.

"Hoàng Diễm quả nhiên đã bị giết hại."

"Thiếu chủ Kim Long, tội của ngươi thật sự đáng chết vạn lần!"

Nàng lấy đi một số chứng cứ, sau đó nhanh chóng rời đi.

Sau cùng, bọn họ lặng lẽ trở lại Ngô Đồng sơn.

Cũng báo cáo việc này cho hai vị sơn chủ.

"Đảo Thần Long, thiếu chủ Kim Long, dám lấy tính mạng của hoàng nữ để luyện Long Hoàng Tiên Thể cho ngươi! !"

Sắc mặt của Phượng sơn chủ cực kỳ khó coi.

"Đã như vậy, thì lập tức khai chiến đi! !"

Nếu là ngày trước, có lẽ hắn còn phải cân nhắc về sự khác biệt thực lực của Ngô Đồng sơn và đảo Thần Long, nhưng bây giờ không cần.

Sau lần Sở Cuồng Nhân đại náo trên đảo Thần Long, toàn bộ nguyên khí đảo Thần Long đại thương, tổn thất nặng nề.

Hiện tại sức mạnh đảo Thần Long không đủ để chống lại Ngô Đồng sơn.

Lúc trước kết thông gia, là vì hắn muốn mượn sức mạnh của đảo Thần Long để chống lại Chí Tôn Yêu Đình, và để giúp thiếu chủ Kim Long trở thành thiên mệnh giới tử.

Nhưng bây giờ, nguyên khí đảo Thần Long đại thương, thiếu chủ Kim Long cũng đã chết, đảo Thần Long đã không còn có thể cung cấp cho bọn họ bất kì sự bảo vệ nào.

Chẳng bằng bây giờ chiếm đoạt bọn họ!

"Chỉ cần có thể chiếm đoạt đảo Thần Long, sức mạnh của Ngô Đồng sơn ta nhất định có thể tăng cường rất nhiều. Quả nhiên, kết thông gia với đảo Thần Long, chính là bước ngoặt của Ngô Đồng sơn ta. May mắn lúc đó thiếu chủ Kim Long nuốt chửng Hoàng Diễm, lúc này mới cho chúng ta một cái cớ quang minh chính đại tấn công đảo Thần Long."

Trong mắt Phượng sơn chủ loé lên tinh quang.

Sau đó không lâu.

Tin tức đảo Thần Long và Ngô Đồng sơn khai chiến truyền khắp Tiên giới.

Ngoại giới bấp bênh.

Bên trong Bách Gia thư viện lại là một mảnh bình an.

Sau khi giao Đồ Sơn Kinh cho tiểu hồ ly, Sở Cuồng Nhân cũng phân phát những bảo vật chiếm được trong di tích Tiên Cổ.

Dưỡng Linh Ngọc Dịch kia hắn dự định giữ cho chính mình dùng.

Đã đến lúc Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết của chính mình nên được tăng cấp.

Sau khi giảng bài cho các học sinh trong thư viện xong, hắn liền bế quan.

Mấy tháng sau.

Một trận dao động tiên thức mênh mông lan tràn ra.

Dao động này, vô cùng mạnh mẽ, làm cho người ta run rẩy, nhưng rất nhanh, dao động tiên thức này giống như nước thủy triều nhanh chóng rút đi.

"Đệ bát chuyển!"

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Bây giờ, Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết của hắn đã đạt đến cảnh giới đệ bát chuyển, sức mạnh của Kỳ Tiên hồn so với Thiên Tiên bình thường còn cường đại hơn.

"Bây giờ ta mới chỉ bước vào đệ bát chuyển, muốn phân hóa ra ba tiên hồn, còn phải tăng cường sức mạnh linh hồn gấp ba lần."

"Mà sau khi thành công, muốn hợp nhất tam hồn, bước vào đệ cửu chuyển còn khó hơn." Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm.

Bảo vật có thể tăng cường sức mạnh của linh hồn vốn là cực kỳ hiếm thấy.

Hắn có Huyễn Tưởng Luân Bàn, ngẫu nhiên rút được, cho nên cảnh giới linh hồn của hắn mới có thể cải thiện nhanh như vậy.

Đối với người khác, cả một đời đều không thể đạt tới trình độ của hắn.

"Bây giờ là lúc giải quyết những thứ này." Sở Cuồng Nhân lấy ra một quả cầu ánh sáng, một lò đồng ba chân, và một cái đầu rồng.

Những thứ này, là lúc hắn trở về, có được từ trên người của mấy thiên mệnh chi tử ở trận chiến trong di tích Tiên Cổ.

Kim quang chính là ý chí Tiên giới kia.

Sở Cuồng Nhân dùng Toàn Tri Chi Linh phân tích một chút, phát hiện một lượng lớn đạo văn huyền diệu ẩn chứa trong đó, có thể nhanh chóng tăng cảm ngộ của một người, thậm chí tu vi cũng nhanh chóng tăng lên.

Chỉ là, một khi luyện hóa phần ý chí Tiên giới này, cũng có nghĩa là thừa nhận thân phận thiên mệnh chi tử, sau này kết nối với ý chí của Thanh Lan Tiên giới, xuất lực vì trận chiến của giới tử tương lai của đối phương.

Đương nhiên, đây là đối với những khác người.

Sở Cuồng Nhân không nhận hạn chế này.

Thôn Thiên Thần Đạo Quyết của hắn, hoàn toàn có thể hấp thu, luyện hóa phần ý chí này, từ đó không thừa nhận thân phận thiên mệnh chi tử kia.

Ý chí Tiên giới cũng không khống chế được hắn.

Nhưng trước tiên, hắn không luyện hóa vật này.

"Thất quang hợp nhất, thiên mệnh giới tử, ngược lại ta thật ra muốn nhìn một chút sau khi thất quang dung hòa, có thể tạo thành kết quả gì."

Nghĩ đến đây, hắn liền thu lại ý chí Tiên giới.

Sau đó, hắn nhìn về phía lò đồng ba chân kia.

Hắn không nói hai lời, trực tiếp đập tay lên, uy lực kinh khủng đập đến khiến lò đồng kia rung động không ngừng, trực tiếp xuất hiện từng vết nứt.

Một luồng khói xanh từ đó bay ra, hóa thành một lão giả áo xanh, nhưng lúc này, ánh mắt của lão giả mang theo một chút hoảng sợ, nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, giống như nhìn thấy quái vật, ác ma.

"Quả nhiên, có tin đồn rằng Lâm Viêm có thể dùng một tay đan đạo tung hoành Thanh Lan Tiên giới, ở sau lưng, chính là bút tích của ngươi."

Sở Cuồng Nhân nhìn lão giả áo xanh trước mắt, lạnh nhạt nói.

Toàn Tri Chi Linh phân tích.

Tin tức về thân phận của đối phương đã bị hắn hoàn toàn nắm giữ.

Chủ nhân Vạn Hỏa cốc ngày xưa, Đan Tiên Hạc Vân!

"Không nghĩ tới, thời đại này lại xuất hiện một dị số như ngươi."

"Đây là di ngôn của ngươi sao?"

Sở Cuồng Nhân thờ ơ nói, đưa tay muốn giết chết đối phương, bộ dạng như muốn tàn phá tiên hồn, hắn nhẹ nhàng nâng tay là có thể tiêu diệt được.

"Chờ một chút, chẳng lẽ ngươi không muốn trở thành Đại Đan Tiên sao? Ta có thể chỉ cho ngươi, để ngươi trở thành một Đại Đan Tiên!"

Hạc Vân có chút hoảng sợ nói, hắn hoàn toàn không nghĩ tới, Sở Cuồng Nhân muốn tiêu diệt chính mình nhanh gọn như thế.

"Không cần."

Bản thân hắn chính là Đại Đan Tiên, không cần người khác phải chỉ điểm.

"Chờ một chút, ta còn một bí mật."

"Nói một chút."

"Vạn Hỏa cốc ngày xưa là đạo thống Tiên Cổ vang danh Tiên giới, nhưng sau này lại bị hủy diệt. Tất cả cũng là bởi vì một loại thần hỏa cường đại, Thần Hỏa đứng thứ mười ba bảng Thần Hỏa, Hồng Liên Nghiệp Hỏa! !"

"Bây giờ, loại thần hỏa này vẫn còn ở bên trong tàn tích Vạn Hỏa cốc, chỉ cần ngươi không giết ta, ta có thể dẫn ngươi đi tìm Nghiệp Hỏa này."

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia dị sắc.

Hạng mười ba trong bảng Thần Hỏa.

Phải biết rằng, thần hỏa đứng ở hai mươi vị trí đầu của bảng Thần Hỏa, cho dù đặt trong Tiên giới hoàn chỉnh cũng là những bảo vật tốt nhất.

Mặc dù Hoàng Hỏa của hắn là Vạn Hỏa Chi Tinh cấp ba, nhưng dù gì thì vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, nếu có thể nuốt chửng Hồng Liên Nghiệp Hỏa này, vậy thì Hoàng Hỏa của hắn sẽ tăng lên rất nhiều.

"Chúc mừng ngươi, ngươi thành công kéo dài tuổi thọ của mình."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nhưng mà, cuối cùng một chưởng kia của hắn vẫn rơi xuống, nhưng mà là đánh vào phía trên lò đồng, phịch một tiếng, bên ngoài lò đồng ba chân kia nổ tung, lộ ra hình dáng một đỉnh đồng ba chân.

Mà cái này, mới là bộ dáng thật sự của lò đồng.

"Thanh Châu Đỉnh trong Cửu Châu Đỉnh!"

Chương 1072: Thể chất dung hợp, xuất quan, một kiếm trảm tiên phạt

"Vậy mà ngươi nhận ra vật này? !"

Bên cạnh, Hạc Vân hơi kinh ngạc.

Phải biết rằng, hắn gắn bó với Thanh Châu Đỉnh nhiều năm mới biết được mặt mũi của Thanh Châu Đỉnh này, nhưng Sở Cuồng Nhân vừa cầm được trên tay là biết.

"Đây là chí bảo khí vận của Nhân tộc, lại bị các ngươi lấy ra luyện đan, thật đúng là chà đạp thiên vật." Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Trên người hắn có Ký Châu Đỉnh, thời điểm nhìn thấy Thanh Châu Đỉnh này, hắn đã sớm cảm nhận được.

Lại có thêm Toàn Tri Chi Linh, muốn không biết cũng khó.

Hắn tỉ mỉ quan sát Thanh Châu Đỉnh trong tay, chiếc đỉnh này ít bị hư hại hơn so với Ký Châu Đỉnh, nếu như có thể luyện hóa thật tốt, chắc chắn có thể phát huy ra mấy phần uy lực của món bảo vật này.

Chỉ là muốn luyện hóa chí bảo khí vận của Nhân tộc một cách dễ dàng, nhất định phải nhờ đến người của Nhân tộc.

Mà Sở Cuồng Nhân thân là vương của tinh vực Thương Khung, mà Nhân tộc ở tinh vực Thương Khung không ngừng mở rộng, khí vận Nhân tộc trên người hắn so với năm đó đã cường đại hơn nhiều, tất nhiên hắn có thể luyện hóa.

Không chỉ có như thế, Ký Châu Đỉnh bị hư hại kia, hắn cũng có thể thông qua khí vận trên người từ từ chữa trị.

"Nếu có thể khôi phục hai lô đồng trong Cửu Châu Đỉnh, dùng khí vận Nhân tộc trên người ta điều khiển, không biết có thể phát huy uy lực đến mức độ nào."

Sở Cuồng Nhân nói thầm, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Trên người hắn cũng có chí bảo khí vận là Nhân Vương ấn, nhưng so với Cửu Châu Đỉnh thì còn kém hơn rất nhiều, đây chính là bảo vật từ thời kỳ Tiên Cổ, do Nhân Hoàng trong thời kỳ Tiên giới hoàn chỉnh rèn ra, uy lực mạnh đến mức đủ để so sánh với bảo vật bản nguyên.

Đương nhiên, Nhân Vương Ấn còn đang trong giai đoạn trưởng thành, tương lai ngược lại không phải là không thể trưởng thành được như chí bảo khí vận Cửu Châu Đỉnh này.

Tiếp đó, Sở Cuồng Nhân luyện hóa Phần Tịch Hỏa bên trong Thanh Châu Đỉnh này bằng Hoàng Hỏa.

Thời điểm nhìn thấy Hoàng Hỏa, Hạc Vân ở bên cạnh không khỏi kinh ngạc kêu một tiếng: "Ngươi là phàm nhân, lại có thể sử dụng Hoàng Hỏa? !"

Hạc Vân cảm thấy người trước mắt này thật sự là quá mức phi thường, tu vi, pháp môn tu hành đều ẩn chứa vô số bí mật.

Sau khi luyện hóa Phần Tịch Hỏa, Sở Cuồng Nhân cảm thấy uy lực của Hoàng Hỏa đã tăng lên một chút, hắn cảm giác, hấp thu nhiều chủng thần hoả như vậy, Hoàng Hỏa của hắn đã không còn là Hoàng Hỏa đơn thuần nữa.

"Nuốt chửng vạn hỏa chính là đặc tính Hoàng Hỏa, có lẽ, dung hợp vạn hoả làm một, đây mới là phương pháp tu luyện Hoàng Hỏa chính xác."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Sau đó, hắn nhìn về phía đầu của thiếu chủ Kim Long, trong mắt lộ ra từng tia dị sắc: "Chân Long thể, Thần Hoàng thể dung hợp, thú vị như thế, ta phải nghiên cứu thật tốt mới được."

Tuy nhiên, với hắn mà nói, thiếu chủ Kim Long không đáng nhắc tới, nhưng Long Hoàng Tiên Thể của đối phương lại cho hắn một số linh cảm.

Có lẽ đây là bước đột phá tiếp theo trong công cuộc nghiên cứu Thể Chất Chi Thư của hắn.

Sau khi đột phá tiên hồn, Sở Cuồng Nhân lại tiếp tục bế quan hai năm, hai năm này, hắn đã làm rất nhiều chuyện.

Luyện hóa Phần Tịch Hỏa, chữa trị và luyện hóa Cửu Châu Đỉnh, phân tích Long Hoàng Tiên Thể, nghiên cứu Thể Chất Chi Thư...

Mà thu hoạch của hắn cũng cực kỳ lớn, nhất là trên phương diện nghiên cứu thể chất, thông qua phân tích Long Hoàng Tiên Thể, hắn đã tìm ra phương hướng cho con đường tu luyện thể chất của chính mình.

Đó chính là, dung hợp hàng vạn thể chất làm một!

Hắn thấy, đây mới là mục tiêu cuối cùng của Thể Chất Chi Thư.

Dung hợp hàng vạn thể chất làm một, tạo ra một loại thể chất thế gian có một không hai, thể chất chí cao vô thượng! !

...

Đùng!

Mới hôm nay, trên không thư viện bỗng nhiên có một lượng lớn linh khí điên cuồng phun trào, hình thành một vòng xoáy linh khí to lớn.

Bên trong vòng xoáy, sấm sét vang dội, uy vũ ngút trời, tựa như sinh ra một thứ gì đó tuyệt đối không thể tồn tại trên đời.

Đại tiên sinh, viện trưởng và những người khác bị kinh động.

"Đây là chuyện gì? !"

"Đây là... Tiên phạt!"

Đại tiên sinh nhìn vòng xoáy linh khí trên bầu trời, kinh hô một tiếng.

Những người thành tiên, cần vượt qua tam tai cửu kiếp.

Phía trên tam tai cửu kiếp, còn có một tồn tại vang danh gọi là tiên phạt, uy lực của nó rất đáng sợ, vượt xa tam tai cửu kiếp!

"Trong truyền thuyết, tiên phạt vô cùng hiếm thấy. Nó chỉ xuất hiện khi có một thứ gì đó không cho phép tồn tại trên đời, khiến ý chí Tiên giới cảm nhận được uy hiếp, Thanh Lan Tiên giới đã rất nhiều năm chưa từng xuất hiện tiên phạt."

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

"Sở tiên sinh lại làm chuyện gì? Tam tai cửu kiếp đều không có độ hắn, tại sao bây giờ dẫn đến tiên phạt thế này? !"

Mọi người cảm thấy vô cùng nghi hoặc, không hiểu.

Mà bên trong vòng xoáy linh khí kia, sức mạnh sấm sét càng ngày càng mạnh, uy lực của trời đất, khiến viện trưởng cảm giác được có chút uy hiếp.

"Sở đạo hữu chỉ là một Địa Tiên. Cho dù hắn tạo ra thứ gì đó đủ uy hiếp ý chí Tiên giới, nhưng cũng không đến mức dẫn đến tiên phạt khủng bố như thế, chẳng lẽ hắn làm ra thứ gì quá nghịch thiên rồi?"

Viện trưởng lẩm bẩm, thứ này phải nghịch thiên đến trình độ nào, mới có thể khiến một người cảnh giới Địa Tiên, dẫn tới tiên phạt?

"Ầm ầm rung động, thật sự quá ồn."

Giờ phút này, từ bên trong gian phòng truyền tới một giọng nói lãnh đạm.

Một bóng người từ từ đi ra, vẫn là một bộ bạch y mà mọi người quen thuộc, nhưng khí tức của Sở Cuồng Nhân lúc này lại khiến mọi người trợn mắt há mồm, trong mắt lộ ra sự kinh hãi nồng đậm.

Chỉ thấy dáng người hắn thẳng tắp, tiên huy trên thân tươi sáng, vô số đạo văn lưu chuyển xung quanh, mơ hồ lộ ra khí tức khiến trường kiếm rung động trong phương viên ngàn tỉ dặm, đó là khí tức của Kiếm Đạo Tiên Thể...

Nhưng, đây không phải khí tức duy nhất!

Khí tức hắc ám lưu chuyển, thâm thúy, u ám, giống như một cái giếng sâu hắc ám không thấy đáy, đây là dao động Tiên Thể hắc ám.

Cuồn cuộn, ánh sáng, thánh khiết, ấm áp, như thần tiên hạ phàm, đây là Quang Minh Chiến Tiên Thể.

Long ngâm, phượng hót, đây là Long Hoàng Tiên Thể.

Ánh lửa chiếu sáng, như mặt trời, hàn khí lẫm liệt, như một ngọn băng sơn cổ đại, sát khí trùng thiên, giống như Sát Thần vô thượng...

Dao động Tiên Thể mà mọi người quen thuộc hoặc lạ lẫm, biết hoặc không biết vừa xuất hiện trên người Sở Cuồng Nhân.

Khí tức kia, quá mức hỗn tạp lại dồi dào, mọi người cảm giác, dường như thời khắc này Sở Cuồng Nhân hóa thành ngọn nguồn thể chất của thế gian.

Cho dù là viện trưởng cũng trợn mắt há hốc mồm.

Hắn hoàn toàn không cách nào lý giải những chuyện đang xảy ra trước mắt, càng không biết rõ được, tại sao có thể có nhiều loại thể chất trên người như vậy.

Ngay sau đó, chuyện khiến người ta khiếp sợ đã xảy ra.

Chỉ thấy, đông đảo dao động thể chất trên người Sở Cuồng Nhân lại nhanh chóng thu liễm, cuối cùng hóa thành một luồng dao động thể chất vô cùng cuồn cuộn, không gì sánh được, uy lực của nó vượt xa tất cả thể chất trước đó.

Bọn họ cảm giác Sở Cuồng Nhân trước mắt dường như hóa thân thành một Tiên Vương cao cao tại thượng, mọi cử động đều áp đảo nhật nguyệt, sức mạnh sửa chữa càn khôn vô thượng, làm cho người ta rung động.

Mà trong lúc vô số thể chất của Sở Cuồng Nhân dung hợp, vòng xoáy linh khí trên bầu trời càng thêm cuồng bạo, một đạo sấm sét dày đặc dường như hóa thành Diệt Thế Lôi Long, ngang nhiên nện xuống.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ bất động: "Thật ồn ào."

Một tiếng leng keng vang lên, một đạo kiếm quang bỗng nhiên chém ra, một đạo kiếm quang màu tím chói mắt phóng lên tận trời!

Trong chốc lát, Diệt Thế Lôi Long kia liền bị chém vỡ dễ như trở bàn tay!

Kiếm quang thế như chẻ tre rơi vào trên vòng xoáy linh khí, lại cứ thế mà xé rách, trên bầu trời, xuất hiện một vết rách to lớn kéo dài trăm triệu dặm!

Trời, dường như bị bổ thành hai nửa.

Vòng xoáy linh khí trực tiếp tan biến dưới kiếm khí này.

Sở Cuồng Nhân, một kiếm trảm tiên phạt!

Chương 1073: Bản Nguyên Thể Duy Nhất, trận pháp truyền thừa cấp Thần, rời khỏi thư viện.

Sở Cuồng Nhân một kiếm trảm tiên phạt, khiến mọi người chấn động.

Mà sau khi làm xong tất cả những thứ này, hắn thu hồi Côn Ngô, thần sắc lạnh nhạt, như thể chỉ là làm một việc nhỏ qua quít bình thường.

Phong thái của hắn, làm tất cả những người trong thư viện tin phục.

"Quá trâu bò!"

"Sở tiên sinh vẫn là Sở tiên sinh, lợi hại lợi hại."

"Ông trời ơi, đây chính là tiên phạt, so với tam tai cửu kiếp còn cường đại hơn vô số lần, cứ như vậy bị chém rồi? !"

"Vạn cổ chỉ xuất hiện một lần, còn một người cuồng vạn cổ! Sở tiên sinh thật sự là hình mẫu của chúng ta, tu hành có thể tu đến trình độ này, chết cũng không tiếc!"

Mọi người trong thư viện nghị luận ầm ĩ, cảm thán liên tục.

Bọn họ nhìn về phía bóng người đứng sừng sững trên đỉnh núi kia, áo trắng xuất trần, cử chỉ siêu phàm thoát tục, trong mắt lộ ra cuồng nhiệt sùng bái.

Một số nữ tu càng nhìn càng vô cùng si mê.

Vừa mạnh mẽ, lại vừa ưa nhìn.

Giảng bài lại rất hay.

Trên đời này tại sao có thể có một nam tử hoàn mỹ như vậy?

Bên trong Thanh Lan Tiên giới, có một ít người đang dùng tiên thức nhìn trộm tiên phạt trong thư viện, cũng nhìn thấy một màn Sở Cuồng Nhân một kiếm trảm tiên phạt.

Tất cả tiên nhân đều trầm mặc.

Bọn họ phát hiện, những việc Sở Cuồng Nhân làm càng ngày càng kinh người, tất cả lẽ thường về tu hành đặt ở trên người hắn dường như đều không thích hợp.

"Đây chính là dị số."

Viện trưởng cảm khái một tiếng.

Bên trong Chí Tôn Yêu Đình.

Yêu Chủ nhìn về phía thư viện, ánh mắt lộ ra một vẻ kiêng dè: "Lúc trước không thể ở trên đảo Thần Long mà giết hắn, hiện tại, không ngờ đối phương đã phát triển đến loại trình độ này, muốn giết hắn, sợ là sẽ khó khăn."

"Nhưng nếu hắn không chết, con ta làm sao có thể trở thành thiên mệnh giới tử? !"

"Dao Trì Tiên Kinh kia, làm sao có thể lấy lại?"

Nghĩ đi nghĩ lại, trong mắt hắn lộ ra vẻ lạnh lùng: "Dù là hao hết tuyệt kỹ dưới đáy Yêu Đình ta, cũng nhất định phải diệt trừ người này!"

Một bên khác.

Bên trong một hang động huyết sắc.

Một hòa thượng trẻ tuổi tuấn mỹ đang ngồi ngay ngắn ở một chỗ nổi bong bóng trên huyết trì, rất nhiều máu oán niệm chi khí bị hắn hút vào trong cơ thể từng cái một.

Phật quang xen lẫn oán khí, hóa thành một cảnh tượng Tà Phật quỷ quyệt.

Bỗng nhiên, Huyết Phật Tử mở hai mắt ra, lẩm bẩm: "Một kiếm trảm tiên phạt, thật là khiến người khác kinh ngạc, tương lai đối đầu với người này, ta sợ là phải cửu tử nhất sinh, nhất định phải tìm người liên thủ mới được."

"Cũng nên đi gặp người kia một lần."

"Vị thiên mệnh chi tử cuối cùng."

...

Bên trong thư viện Bách Gia.

Sở Cuồng Nhân một kiếm trảm tiên phạt, lập tức bắt đầu cảm nhận được sức mạnh hình thành từ cỗ thể chất đông đảo dung hợp lại với nhau trong cơ thể mình.

Lần bế quan này, hắn thông qua phân tích Long Hoàng Tiên Thể, dung hợp tất cả thể chất ngoại trừ thân thể Bất Tử, Hỗn Độn Thần Ma Thể lại với nhau, tạo thành một thể chất hoàn toàn mới, vô cùng cường đại!

Vừa rồi, hắn dùng một kiếm trảm tiên phạt là dùng sức mạnh của thể chất này.

"Thân Bất Tử, Hỗn Độn Thần Ma Thể, hai loại thể chất này so với những thể chất còn lại cao hơn nhiều, muốn dung hợp lại cùng nhau cũng không dễ dàng."

"Nhưng phần còn lại của thể chất đã dung hợp hết, chỉ cần ta tiếp tục lĩnh hội, hai loại thể chất này cũng có thể dung hợp thành thể chất hoàn toàn mới, chỉ thuộc về ta." Sở Cuồng Nhân nói.

Trong mắt của hắn lóe ra tinh quang, cảm giác bây giờ thực lực của mình cường đại chưa từng có, mặc dù tu vi của hắn không có tiến bộ, nhưng chiến lực của hắn đã tiến thêm một bước dài.

Không chỉ có như thế, lần dung hợp thể chất này, giúp hắn giải quyết vấn đề về thể chất hỗn tạp của chính mình, hiện tại hắn đã bước đầu hình thành một hệ thống tu hành riêng cho bản thân.

"Dung hợp ngàn vạn thể chất thành duy nhất, từ nay về sau, thể chất này liền gọi là... Bản Nguyên Thể Duy Nhất! !"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt.

Thân thể Bất Tử, Hỗn Độn Thần Ma Thể, Bản Nguyên Thể Duy Nhất, đây cũng là tam đại thể chất mà bây giờ hắn có được.

Mỗi một loại đơn độc xuất ra đi đều đủ để rung động vũ trụ, nhất là Bản Nguyên Thể Duy Nhất, trước đây chưa từng gặp, là thể chất duy nhất và là tồn tại duy nhất được sáng tạo ra bởi Sở Cuồng Nhân từ Thể Chất Chi Thư!

"Chúc mừng Sở đạo hữu đã tiến thêm một bước trên con đường tu hành."

Lúc này, viện trưởng đi tới chúc mừng.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Đa tạ."

Hắn cùng mấy người viện trưởng, đại tiên sinh nói chuyện phiếm một phen, sau đó bắt đầu luận đạo, đàm luận phương pháp tu hành.

Nói là luận đạo, trên thực tế, bọn người viện trưởng, đại tiên sinh càng giống như là hai học sinh đang cẩn thận lắng nghe.

Sở Cuồng Nhân đối với đạo tu hành có cái nhìn quá cao thâm, hiểu biết của hắn đã ở cấp bậc biến thái, lại trải qua biển sách vô tận, nhiều lần sáng tạo tiên pháp, còn có được hai Bản Vô Thượng tiên kinh, con đường tu luyện của hắn, tìm khắp toàn bộ Thanh Lan Tiên giới cũng không có người vượt qua được.

Phen luận đạo này, kéo dài ba ngày ba đêm.

Bọn người Viện trưởng, đại tiên sinh đều là có đại thu hoạch, nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, tôn sùng trong mắt càng dày đặc hơn.

Thậm chí Bọn họ ước gì hóa thành học sinh, mỗi ngày đi theo Sở Cuồng Nhân, lắng nghe hắn dạy bảo.

"Sở đạo hữu thật sự không hổ là có thể tìm hiểu ra bản nguyên Giáo Hóa, đợi một thời gian nữa, trở thành nhân vật như Chí Thánh tiên sư chỉ là vấn đề sớm hay muộn."

Chí Thánh tiên sư của thư viện Bách Gia, loại tồn tại kia, cho dù là cường giả chí tôn bên trong tiên nhân cũng phải dùng lễ để đối đãi nhân vật này.

"Viện trưởng quá khen rồi." Sở Cuồng Nhân cười lắc đầu.

"Khó trách những học sinh lại ưa thích nghe Sở tiên sinh giảng bài, ta nếu học sinh, cũng nguyện mỗi ngày tới nghe."

Tứ tiên sinh cảm khái nói.

"A, nếu thật sự là như thế, vậy chẳng phải ta sẽ rất bận bịu sao."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu cười nói.

Sau khi tiễn viện trưởng và chư vị tiên sinh về, Sở Cuồng Nhân cũng không tiếp tục tu hành, mà là trải qua mấy tháng thanh tịnh.

Chỉ đạo mấy người Lam Vũ, n Hồng Hoa, tiểu hồ ly tu hành, thỉnh thoảng ra ngoài giảng bài một chút, trồng hoa, trồng cỏ, thư giãn thoải mái.

"Chúc mừng kí chủ thu hoạch được trận pháp truyền thừa cấp Thần."

Một ngày này, Sở Cuồng Nhân rút thưởng theo thường lệ.

Phần thưởng khiến hắn có chút hài lòng.

Phần thưởng cấp Thần, nhìn chung cũng không tệ.

Trận pháp truyền thừa này cũng giống vậy.

"Rút ra."

Sau khi Sở Cuồng Nhân đã rút ra phần truyền thừa này, lượng lớn tin tức về trận pháp giống như dòng nước lũ ầm ầm nổ tung trong đầu hắn.

Qua một hồi lâu, Sở Cuồng Nhân nắm rõ gần như toàn bộ trận pháp truyền thừa này, trong mắt lướt qua một đạo tinh quang.

"Xem ra, ta vẫn còn xem thường trận pháp truyền thừa này."

Sở Cuồng Nhân nói.

Trận pháp, chính là một trong những phương tiện hỗ trợ việc tu hành, được đặt song song với luyện đan và luyện khí phù văn, được vinh dự là một trong tứ đại bàng môn.

Mà trước đó Sở Cuồng Nhân cũng hiểu được trận pháp, nhưng bây giờ sau khi hắn có được phần trận pháp truyền thừa này, nhất thời cảm thấy kỹ thuật lĩnh ngộ trận đạo trước kia mình sử dụng thật sự là không đáng nhắc tới.

Trận Pháp Sư, sử dụng các loại tài liệu, tiến hành bày bố bằng các vật liệu chẳng hạn như linh tủy, tiên tinh, bên trong phạm vi đặc biệt sẽ tiến hành công kích, hoặc phòng ngự...

Trận Pháp Sư trên thế gian, phần lớn đều ở giai đoạn này.

Nhưng trận pháp truyền thừa mà hắn có được bây giờ lại không giống, coi trọng nguồn gốc sông núi, cội nguồn đất trời, thậm chí hình thành Chu Thiên Tinh Thần!

Nhất cử nhất động, sức mạnh của đất trời được hình thành!

Vô cùng ảo diệu, vô cùng mạnh mẽ!

Sau khi có được phần truyền thừa này, trình độ trận pháp của Sở Cuồng Nhân trực tiếp vượt qua luyện đan luyện khí phù văn, trở thành bàng môn số một của hắn.

"Ở trong thư viện lâu như vậy, cũng nên ra ngoài đi dạo."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía xa, lẩm bẩm.

Sau đó vài ngày, hắn mang theo hai người Lam Vũ, tiểu hồ ly rời khỏi thư viện, về phần Kiếm Quan thì tiếp tục ở lại thư viện dạy học, Sở Hồng đã chìm vào giấc ngủ say, trải qua lần thức tỉnh huyết mạch thứ hai.

Mà n Hồng Hoa thì trở về Ngọc Thanh Tiên Môn trước.

Chương 1074: Người bị Lâm gia truy sát, các ngươi quay đầu cút ngay

Trên một con đường núi.

Một nam một nữ và một con cáo nhỏ đang đi dạo.

"Công tử, chúng ta đang đi đâu vậy?"

Lam Vũ ở một bên tò mò hỏi, sau khi rời khỏi thư viện, nàng phát hiện Sở Cuồng Nhân cũng không phải là không có mục đích, mà là có chỗ cần đến.

"Di tích Vạn Hỏa cốc."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Vạn Hỏa cốc..." Lam Vũ như có điều suy nghĩ: "Ngược lại cũng có chút ấn tượng, dường như là một đạo thống đã có từ xa xưa."

"Đúng vậy."

Sở Cuồng Nhân gật đầu.

Lần này hắn đi, chính là muốn đến Vạn Hỏa cốc thu thập Hồng Liên Nghiệp Hỏa mà Hạc Vân nói tới, loại thần hỏa xếp hạng thứ 13, uy lực cực kỳ cường đại, nếu có thể dung hợp vào Hoàng Hỏa, sự giúp đỡ cho hắn rất nhiều.

"A, sao trời lại tối rồi?"

Lúc này, tiểu hồ ly khẽ ồ lên một tiếng.

Chỉ thấy bầu trời trên đỉnh đầu bọn họ tối đen, ngẩng đầu nhìn lên, ở đâu ra mà bầu trời đen, rõ ràng là có một chiếc chiến thuyền to lớn từ trên trời giáng xuống, che mất ánh sáng mặt trời trên đỉnh đầu bọn họ.

"Con mẹ nó, có chuyện gì vậy?"

Tiểu hồ ly hú lên một cách quái dị.

Mấy bóng người lóe lên, thoát khỏi chiến thuyền này.

Khi một tiếng ầm thật lớn vang lên, mặt đất rung chuyển, chiếc chiến thuyền nện xuống mặt đất, gây ra từng đợt bão cát.

"Cô nương, chạy đi đâu, giao Hỏa Long phủ ra!"

Lúc này, một tiếng quát lạnh lùng vang lên.

Sau đó, có mấy thân ảnh vọt ra từ bên trong đống đổ nát của chiến thuyền.

Trong đó người xông lên đầu tiên là một nữ tử, nữ tử kia có bộ dạng tinh xảo thanh tú, nhưng lại mang khăn choàng, cực kỳ chật vật.

Ở sau lưng nàng, có mấy cái tu sĩ đang đuổi giết nàng.

Mà những người này, kém nhất cũng là Bán Tiên.

Trong đó thậm chí còn có một vị tiên nhân.

Tu vi của nữ tử không tệ, là một Bán Tiên đỉnh phong, nhưng sao có thể là đối thủ của tiên nhân, chỉ chốc lát liền bị đuổi kịp cũng bị trọng thương.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy một màn này, cũng không để ở trong lòng, trong giới tu hành này, ân oán báo thù, tiết mục tương tự có nhiều lắm.

Nhưng mà lúc này, trong nhẫn của hắn lại hiện ra một luồng khói xanh.

Khói xanh chính là Hạc Vân.

Đầu tiên, hắn nhìn nữ tủ một cách hoài nghi, rồi nói với Sở Cuồng Nhân: "Công tử, hình như nữ tử đó có quan hệ huyết thống với ta, có lẽ là đời sau của ta, thỉnh cầu công tử cứu nàng một lần."

"Há, trùng hợp như vậy?"

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

Lúc này, cách đó không xa, mấy người đang vây giết nữ tử tu sĩ cũng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra sát ý lạnh lẽo.

"Giết bọn họ."

"Đã nhìn thấy, vậy liền chết chung đi."

Vút...

Hai bán tiên một trái một phải phóng về phía mấy người Sở Cuồng Nhân, dao động động bản nguyên bạo phát, hoàn toàn bao phủ bọn họ.

Nhưng không đợi Sở Cuồng Nhân xuất thủ, Lam Vũ bên cạnh hắn, trong mắt lóe lên lãnh ý: "Người nào cho các ngươi lá gan làm càn ở trước mặt công tử!"

Nàng vừa sải bước ra, đánh ra một quyền.

Ánh quyền màu trắng như vũ bão, đánh hai người kia thành sương máu!

"Tiên nhân! !"

Sắc mặt tiên nhân cầm đầu đám ngừoi vây công nữ tử thay đổi, không nghĩ tới trên đường tùy tiện gặp phải mấy người, lại đụng phải tiên nhân.

Vận khí này, không phải ai cũng có.

"Chúng ta là người của Tiên Cổ Lâm gia, nữ tử này, là đối tượng truy sát của Lâm gia ta, mời các hạ không nên nhúng tay."

Tiên nhân cầm đầu mở miệng nói ra.

Lâm gia?

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng: "Đó không phải là thế lực Lâm Viêm tìm đến để nương tựa sao? Sao vậy, chẳng lẽ ngươi không quen biết sao?"

Đằng sau câu nói kia quả thật là nói với Hạc Vân, trước đó Hạc Vân và Lâm Viêm ở cùng nhau, hắn cũng ở Lâm gia một khoảng thời gian.

"Lâm gia là đạo thống Tiên Cổ, có không ít tiên nhân, không phải ai ta cũng gặp qua, nhưng vì sao Lâm gia muốn truy sát hậu nhân của ta?"

Hạc Vân cau mày nói ra.

"Đợi lát nữa hỏi một chút là biết."

Cách đó không xa.

Tiên nhân kia nhìn mấy người Sở Cuồng Nhân, liền đợi mấy người kia từ mình rời đi, dù sao thì, hắn cũng nhận lệnh của Lâm gia mà xuất thủ.

Lâm gia ấy, là thế gia tiên cổ.

Ở Thanh Lan Tiên giới, đạo thống cấp Tiên đã được coi như là đại thế lực ghê gớm, chớ đừng nói chi là thế gia tiên cổ, còn cường đại hơn nữa.

Hắn nghĩ, mấy người Sở Cuồng Nhân nghe tên của Lâm gia, sắc mặt nhất định sẽ trở nên hoảng sợ, sau đó quay đầu rời đi.

Đây chính là lực chấn nhiếp của thế gia tiên cổ.

Nhưng mà, khi thấy mấy người Sở Cuồng Nhân cũng không có bộ dạng muốn rời khỏi, ngược lại, là đang hàn huyên với một tàn hồn.

Bộ dáng kia, dường như không để bọn họ vào mắt.

Khiến sắc mặt vị này tiên nhân này có chút không dễ nhìn.

"Ta lại nói một lần cuối cùng, ta là Lâm gia..."

Hắn còn chưa có nói xong.

Một luồng uy áp khủng bố kinh thiên động địa lan ra từ trên người Sở Cuồng Nhân, bao bọc bầu trời, khiến hư không đang điên cuồng chấn động.

Đồng tử tiên nhân kia co rụt lại, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Dạng khí tức này, mạnh mẽ hơn hắn rất nhiều!

"Ta là Sở Cuồng Nhân, các ngươi, quay đầu cút ngay."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Hít...

Mấy người kia hít vào một ngụm khí lạnh.

Bọn họ chưa thấy qua Sở Cuồng Nhân, nhưng cái tên này lại như sấm bên tai bọn họ, thậm chí là như sấm bên tai ở toàn bộ Tiên giới!

Một kiếm trảm trên trăm thiên kiêu, diệt một đám Địa Tiên!

Mấy đạo thống Tiên Cổ đều bị đối phương làm mất lòng.

Lâm gia bọn họ cũng có không ít thiên kiêu chết ở trong tay đối phương.

"Sở, Sở Cuồng Nhân! Đúng là hắn!"

"Sao, tại sao có thể như vậy!"

Cơ thể của tiên nhân kia không thể khống chế nổi mà run rẩy, hắn nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, lại nhìn về phía Lam Vũ và tiểu hồ ly.

"Nghe đồn bên người Sở Cuồng Nhân có một cô gái tóc bạc là Lam Vũ, còn có một con hồ ly, cộng thêm khí tức này, xem ra thật sự là hắn."

"Ông trời của ta, sao ta lại xui xẻo như vậy chứ, đi chấp hành nhiệm vụ cũng gặp phải kẻ này."

Tiên nhân kia âm thầm khổ sở, cho hắn một trăm lá gan hắn cũng không dám đánh nhau với Sở Cuồng Nhân, đó không phải là đang tìm cái chết sao?

"Đi!"

Hắn không nói hai lời, mang người lập tức rời đi.

"Ngươi cứ như vậy buông tha cho bọn họ sao?" Hạc Vân hơi nghi hoặc một chút, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, người này hình như cũng không phải kẻ hay động lòng trắc ẩn gì đó.

"Đừng nói ta giống như một tên cuồng sát chứ, mặt khác, giết mấy cái con kiến hôi thì có gì vui, có lẽ, sau khi bọn họ trở về có thể mang đến cho ta một số niềm vui khác." Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Giết chết những người này, quá đơn giản.

Nhưng cũng không có ý nghĩa gì.

Nhưng để bọn gia hỏa này trở về, hắn cũng muốn nhìn xem, Lâm gia này lại làm trò quỷ gì, liệu bọn họ có hành động gì khác không.

Đương nhiên, nếu như không có cũng không quan trọng, cũng chỉ là tuỳ tiện bố trí, có thu hoạch thì tốt, không thu hoạch cũng không ảnh hưởng đến toàn cục.

"Đa tạ Sở tiên sinh cứu giúp."

Nữ tử có vẻ hơi chật vật kia đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, khom mình hành lễ gửi tới lời cảm ơn, nàng gọi Sở Cuồng Nhân là tiên sinh, hiển nhiên là có chút hiểu rõ về đối phương, biết hắn là thập tam tiên sinh của thư viện Bách Gia.

"Ừm, không sao."

"Hài tử, vì sao người của Lâm gia phải truy sát ngươi?"

Lúc này, Hạc Vân ở bên cạnh hỏi.

Mà nữ tử nhìn thấy Hạc Vân, có chút nghi ngờ, sau đó kinh ngạc kêu một tiếng, không thể tin được nói: "Ngươi, ngươi là lão tổ tông? !"

"Há, ngươi biết sao?"

"Bên trong Hạc gia có bức họa vẽ lão tổ tông."

"Hạc gia? Thú vị, xem ra huyết mạch của ta không có đoạn tuyệt, còn khai chi tán diệp nữa." Hạc Vân cười nhạt một cái nói.

"Lão tổ tông, hiện tại Hạc gia chỉ còn lại một mình ta."

Nữ tử chua xót nói.

Nghe đến đây, Hạc Vân vốn là còn chút vui mừng, sắc mặt đột nhiên cứng đờ, sau đó giận không nhịn nổi nói: "Có chuyện gì xảy ra? !"

"Đây đều là do Lâm gia gây nên..."

Nữ tử kể lại toàn bộ mọi chuyện.

Chương 1075: Hạc Vân thề trung thành, Lâm gia đến đây thương lượng, cái gì ta cũng không thiếu

Nữ tử tên là Hạc Phi, là con gái của gia chủ Hạc gia.

Mà Hạc gia, chính là đời sau của Hạc Vân.

Lúc trước, sau khi Vạn Hỏa cốc bị huỷ diệt vì Hồng Liên Nghiệp Hỏa, đứa con nhỏ nhất của Hạc gia du lịch ở bên ngoài, cho nên may mắn tránh thoát một kiếp.

Về sau, vị tiểu nhi tử kia lập nên Hạc gia, đồng thời dần dần lớn mạnh, phát triển thành một đạo thống cấp Tiên không tầm thường.

Thế nhưng lại không nghĩ tới, gần đây Lâm gia tìm được di tích Vạn Hỏa cốc ngày trước, đồng thời đào bới ra không ít bảo vật.

Nhưng mà, khu vực trung tâm của Vạn Hỏa cốc vẫn bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa bao trùm như cũ, cho dù là tiên nhân cũng khó có thể tới gần, lúc này bọn họ liền để mắt tới Tiên Khí của Hạc gia... Hỏa Long Tráo!

Hỏa Long Tráo chính là một món Địa Tiên khí, nhưng theo lý mà nói, đạo thống Tiên Cổ như Lâm gia cũng không thiếu Địa Tiên khí.

Chỉ là, Hỏa Long Tráo này có chút đặc biệt, bởi vì đây là một món Tiên Khí có thể tránh lửa, đối với việc tiếp tục khai thác Vạn Hỏa cốc của Lâm gia thì tác dụng của nó cực kỳ quan trọng, Hạc gia cũng vì vậy mà gặp tai hoạ ngập đầu.

"Tốt, tốt cho một Lâm gia!"

"Ngày xưa, Lâm Viêm tìm Lâm gia nương tựa, ta đã nhìn ra gia tộc này, môn phong bất chính, không nghĩ tới, vậy mà bọn họ lại diệt đời sau của ta, ngấp nghé đạo thống của ta! Giỏi, giỏi lắm!" Hạc Vân giận không nhịn nổi.

Một bên, mặt mũi Hạc Phi cũng tràn đầy đau thương.

Nàng quỳ trên mặt đất: "Lão tổ tông, hiện tại Hạc gia chỉ có thể dựa vào người, hi vọng ngươi có thể trở về, chấn chỉnh Hạc gia!"

Hạc Vân hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra vẻ chua xót, bất đắc dĩ nói ra: "Hiện tại ta cũng chỉ là một tiên hồn bị hư tổn, một tiên nhân mạnh hơn một chút ta cũng không chống lại nổi, huống chi là chấn chỉnh Hạc gia?"

"Cái này..."

Trên mặt Hạc Phi lộ ra vẻ thất vọng: "Là ta đường đột."

Bên cạnh, dường như Hạc Vân nghĩ đến chuyện gì đó, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra một vẻ dứt khoát: "Ta nguyện trung thành với công tử, không cầu công tử vì chấn chỉnh Hạc gia giúp ta, nhưng xin công tử có thể tìm một nơi cho Hạc Phi đặt chân, không để cho nàng chịu sự truy sát của Lâm gia."

Hạc Phi biến sắc: "Lão tổ tông, không được."

Từ nhỏ, nàng đã nghe chuyện về Hạc Vân mà lớn lên, biết năm đó, đối phương ở Thanh Lan Tiên giới là nhân vật kinh tài tuyệt diễm cỡ nào.

Nhưng bây giờ, lại vì đệ tử trong tộc là nàng mà nguyện ý thề trung thành với người khác, chuyện này khiến nội tâm của nàng cực kỳ tự trách.

"Hạc Phi, tâm ý ta đã quyết."

Hạc Vân nói ra.

Thật ra hắn đã sớm có ý nghĩ này, trước đó hắn trợ giúp Lâm Viêm, là vì nhìn trúng thân phận thiên mệnh chi tử của đối phương, tương lai có thể có được thành tụ lớn, thậm chí cũng có thể tái tạo lại cơ thể cho hắn.

Nhưng bây giờ, Lâm Viêm chết rồi.

Sở Cuồng Nhân lại là một người còn xuất sắc hơn Lâm Viêm.

Không, thậm chí hắn cảm thấy Lâm Viêm căn bản là không có cách nào so sánh với đối phương, mười, một trăm Lâm Viêm cũng kém một Sở Cuồng Nhân.

Trung thành với loại nhân vật này, tiền đồ sẽ càng thêm rộng lớn.

"Ngươi cũng tính toán hay thật." Sở Cuồng Nhân nhìn Hạc Vân một chút, lập tức nhìn ra ý nghĩ của đối phương.

Nhưng mà, hắn cũng không thèm để ý: "Một Đại Đan Tiên, quả thật là có mấy phần giá trị, thu nhận cũng được."

Dù sao tinh vực Thương Khung cũng cần nhân tài đến xây dựng.

Ngược lại, Hạc Vân rất thích hợp đến đó phát triển.

"Đa tạ công tử!"

Sắc mặt Hạc Vân vui vẻ.

Bên cạnh, Hạc Phi nhìn Sở Cuồng Nhân, hít sâu một hơi, đây chính là Sở Cuồng Nhân sao? Tùy ý là có thể khiến tổ tiên của nàng thần phụ, thề trung thành.

"Đa tạ công tử."

Nàng cũng thi lễ một cái.

"Đi thôi, trước tiên tìm một nơi nghỉ ngơi đã."

"Chờ một lát, ta thu thập một chút."

Hạc Phi đi đến chiếc chiến thuyền rơi xuống đất kia, thu thập một ít thứ gì đó, đồng thời chôn cất con cháu Hạc gia đã Lâm gia giết chết.

"Lâm gia, ta nhất định phải khiến cho các ngươi trả giá đắt!"

Trong mắt Hạc Phi lộ ra vẻ hận thù.

Nhưng nàng tự biết, bây giờ tu vi của mình còn yếu, việc quan trọng nhất bây giờ là sống sót, đợi trong tương lai mạnh hơn, mới có thể đi báo thù!

Mấy người Sở Cuồng Nhân đi tới bên trong một tòa thành, tạm thời nghỉ ngơi.

Mà ở một bên khác.

Một khu vực núi lửa, Lâm gia.

Vị tiên nhân của Lâm gia truy sát Hạc Phi buồn bực trở về, cũng kể chuyện Sở Cuồng Nhân nhúng tay vào.

"Sở Cuồng Nhân, lại là Sở Cuồng Nhân! !"

Sắc mặt gia chủ đương thời của Lâm gia Lâm Chiêu Thiên vô cùng khó coi, cuộc chiến ở di tích Tiên Cổ, có không ít thiên kiêu Lâm gia chết ở trong tay Sở Cuồng Nhân.

Bây giờ, nghe thấy cái tên này, hắn lại đau đầu.

"Tại sao gia hỏa này lại đột nhiên tới đó, còn nhúng tay vào chuyện của Vạn Hỏa cốc, chẳng lẽ hắn cũng để mắt tới Vạn Hỏa cốc."

"Không thể, di tích của Vạn Hỏa cốc vô cùng bí ẩn, qua nhiều năm như vậy cũng chỉ có chúng ta phát hiện, hắn cũng không biết."

Mấy trưởng lão Lâm gia nghị luận.

"Bây giờ chúng ta cần phải lấy được Hồng Liên Nghiệp Hỏa kia vào trong tay, nhưng không có Hỏa Long Tráo này, thật sự rất khó thực hiện."

Một trưởng lão nói ra.

"Hay là, trước tiên chúng ta phái người đến thương lượng với Sở Cuồng Nhân, chuẩn bị một số bảo vật, bảo hắn giao ra nữ nhi của Hạc gia."

"Cũng tốt."

Sau đó không lâu.

Trong Lâm gia, có một đội ngũ xuất phát, đi tới vị trí thành trì của Sở Cuồng Nhân, cũng lấy ra một đống tiên tinh, muốn đổi lấy Hạc Phi.

"Không có hứng thú, ta không thiếu tiên tinh."

Sở Cuồng Nhân cự tuyệt.

"Vậy thì thêm hai món Tiên Khí, như thế nào?"

Tiên nhân kia của Lâm gia, cắn răng nói ra.

"Ta cũng không thiếu Tiên Khí."

"Lâm gia ta am hiểu luyện đan, trong đó nổi danh nhất chính là ba viên Chuyển Nguyên Đan, có thể giúp tiên nhân đột phá lên hai phẩm cấp, ba viên, ta nguyện đưa ra ba viên Chuyển Nguyên Đan, cộng thêm những điều kiện vừa rồi, thế nào."

Sở Cuồng Nhân cười: "Nếu như Lâm gia các ngươi chỉ có thể xuất ra những thứ rác rưởi này, thì xin mời trở về, đừng ở đây uổng phí công sức."

Hắn tiện tay lấy ra một linh quả, đút cho tiểu hồ ly bên cạnh.

Linh quả kia, tiên huy tươi sáng, đạo văn xen lẫn, tràn ngập một luồng mùi trái cây nồng đậm, khiến cho một đám con cháu Lâm gia nhìn đến đỏ mắt.

Phung phí của trời!

Linh quả thế này lại tùy ý lấy ra cho ăn hồ ly? ! !

Bọn họ đã nhìn ra, Sở Cuồng Nhân rất giàu có, căn bản không thiếu cái gì, vật tầm thường này căn bản không có cách nào khiến hắn động lòng.

"Nghe nói Lâm gia các ngươi cất chứa không ít các loại hoả chủng thần hỏa, nếu có thể lấy ra mười cái tám cái, có lẽ ta sẽ đồng ý."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Nghe đến đây, tiên nhân Lâm gia biến sắc: "Những hỏa chủng thần hỏa kia là căn cơ của Lâm gia ta, ta không có khả năng cho ngươi."

"Quên đi."

Sau một cuộc thương lượng không có kết quả, mọi người ở Lâm gia lậpt ức rời đi.

Sau khi trở về, Lâm Chiêu Thiên tức giận đến mức lật bàn.

"Gia hỏa này, hắn lại để mắt tới hỏa chủng thần hỏa của Lâm gia ta, mười cái tám cái, ta dựa vào, tại sao hắn không đi chết đi! !"

Lâm Chiêu Thiên xanh cả mặt.

Hỏa chủng thần hỏa, chính là căn cơ mạnh nhất của Lâm gia, tổng cộng chỉ có vài cái, Sở Cuồng Nhân vừa mở miệng là muốn mười cái tám cái.

Chuyện này làm sao mà hắn chấp nhận được? !

"Mặc kệ, thực lực của Sở Cuồng Nhân quá mạnh, trừ phi là Thiên Tiên xuất thủ, nếu không thì hoàn toàn không có khả năng, nhưng mà Hạc Phi kia cũng chỉ là một Bán Tiên mà thôi, ta cũng không tin hai người bọn họ có thể luôn ở chung một chỗ."

"Ta sẽ phái người nhìn chằm chằm, một khi bọn họ tách ra, lập tức động thủ bắt Hạc Phi, lấy Hỏa Long Tráo ở trên người nàng."

Lâm Chiêu Thiên lạnh giọng nói ra.

...

Một bên khác, Sở Cuồng Nhân đang ở chung một chỗ với Hạc Phi, hắn ngưng tụ kiếm chỉ, phần lớn kiếm ý lưu chuyển trên đầu ngón tay, tràn vào cơ thể Hạc Phi.

Hạc Phi chỉ cảm thấy thân thể của mình như muốn bị xé rách.

Nàng cắn chặt răng nhẫn nhĩn.

Một lát sau, Hạc Phi đổ mồ hôi đầm đìa, co quắp ngồi dưới đất.

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói: "Có thể Lâm gia sẽ thừa dịp lúc ta không chú ý xuống tay với ngươi, cho nên ta lưu lại một đạo kiếm khí ở trong cơ thể ngươi, lúc gặp nguy hiểm sẽ tự động kích hoạt."

"Đa tạ công tử."

Chương 1076.: Một kiếm trảm lưỡng tiên, tuyên chiến với Lâm gia

Từ lần trước tiên nhân Lâm gia đến đây thương lượng với Sở Cuồng Nhân cũng đã qua ba ngày, trong mấy ngày này, Lâm gia luôn không có động tĩnh gì, nhưng Sở Cuồng Nhân, vẫn có thể phát giác được ánh mắt thăm dò.

Không chỉ là Lâm gia.

Còn có một số thế lực khác.

"A, xem ra ta rời khỏi thư viện, có không ít người đều không yên lòng đây." Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, trong mắt lại là lộ ra một tia lạnh lùng.

...

Một ngày này.

Lam Vũ và Hạc Phi đi dạo trong thành để mua chút gì đó.

Hạc gia am hiểu luyện đan, Hạc Phi cũng giống vậy, trong khoảng thời gian này vẫn luôn phải tránh né sự truy sát của Lâm gia, cũng đã một khoảng thời gian rất dài nàng không có đụng vào đan dược, cho nên muốn mua chút dược liệu để luyện đan.

Nhưng lúc này.

Ở bên cạnh, ánh mắt Lam Vũ ngưng trọng.

Chỉ thấy trong hư không xuất hiện một đại thủ tiên nguyên đánh về phía Lam Vũ, Lam Vũ không cam lòng yếu thế, đưa tay đánh ra một quyền.

Khi một tiếng vang thật lớn vang lên, hư không trực tiếp nổ tung, sóng khí đáng sợ quét qua, Lam Vũ bay ngược ra sau mấy chục trượng, một vị tiên nhân cũng bị đánh trúng một đòn, bước ra khỏi hư không, có chút sợ hãi nhìn Lam Vũ.

"Tốt cho một thiên kiêu tiên nhân."

"Lâm gia các ngươi là đang muốn chết!" Lam Vũ nhận ra tiên nhân kia, chính là tiên nhân Lâm gia đến đây tìm Sở Cuồng Nhân thương lượng lúc trước.

"Đây là do các ngươi ép."

Tiên nhân Lâm gia kia xuất thủ ngăn cản Lam Vũ.

Mà trong hư không, lại cso thêm một tiên nhân lao ra, bay về phía Hạc Phi, uy thế tiên nguyên bạo phát, hoàn toàn khóa chặt đối phương.

"Ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi!"

Tiên nhân kia quát lạnh, với thực lực của hắn, muốn lập tức đánh Hạc Phi trọng thương rồi mang đi, cũng hoàn toàn không có vấn đề gì.

"Không tốt!"

Sắc mặt Hạc Phi thay đổi, muốn rời khỏi đây, nhưng với thực lực của nàng, ở trước mặt Tiên Nhân căn bản không có bất cứ chỗ nào có thể trốn.

Tiên nguyên vọt tới, đã rơi vào trên người Hạc Phi.

Trên mặt tiên nhân kia lộ ra nụ cười lạnh.

Nhưng vào thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, trong cơ thể của Hạc Phi đột nhiên có một đạo kiếm ý không có gì sánh kịp, ầm ầm bạo phát! !

Kiếm khí như bão, như thác mà trút xuống, trong chớp mắt đã đập vỡ nát tiên nguyên của tiên nhân kia, trong nháy mắt, nụ cười lạnh trên mặt đối phương cũng biến thành hoảng sợ: "Làm sao có thể! ! !"

Đùng! !

Trong nháy mắt, tiên nhân kia bị kiếm khí chém chết tại chỗ!

Không chỉ có như thế, kiếm khí kia như thế chẻ tre, khí thế như bão, bay vút về phía tiên nhân Lâm gia đang giao thủ với Lam Vũ.

"Sở Cuồng Nhân!"

Đồng tử của tiên nhân Lâm gia kia đột nhiên co rụt lại.

Trong nháy mắt, hắn liền hiểu rõ, đây là do Sở Cuồng Nhân làm ra.

Bọn họ biết Sở Cuồng Nhân rất mạnh, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới sẽ mạnh đến như vậy, chỉ một đạo kiếm khí được để lại trên người Hạc Phi đã có năng lực chém giết tiên nhân, thủ đoạn này, quá mức dọa người.

"Thần hỏa khai dương phá!"

Tiên nhân Lâm gia nổi giận gầm lên một tiếng, thúc giục thần hỏa trong cơ thể, hóa thành một luồng hoả diễm hung mãnh bay vút về phía đạo kiếm khí kia.

Nhưng, còn chưa đủ!

Trong nháy mắt, kiếm khí chém rách hoaar diễm, đồng thời rơi vào trên người tiên nhân Lâm gia, nghiền nát hắn rồi chém giết.

Tu sĩ xung quanh nhìn thấy, mặt mũi tràn đầy rung động.

Đây là thủ đoạn gì vậy?

Một đạo kiếm khí, trảm hai tiên nhân? !

Mà Hạc Phi cũng sững sờ ngay tại chỗ, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, đồng thời cảm thấy không thể tin được: "Cái này, đây chính là năng lực của Sở Cuồng Nhân?"

Nàng nghe nói không ít lời đồn liên quan tới Sở Cuồng Nhân.

Nhưng vẫn chưa từng tận mắt chứng kiến chuyện rung động này!

Vốn dĩ, lúc tiên nhân kia đánh ra tiên nguyên, nàng đã tuyệt vọng, nhưng không nghĩ tới, trong chớp mắt, đối phương cộng thêm một vị tiên nhân khác, toàn bộ đều bị một đạo kiếm khí trong cơ thể mình chém chết!

Mà chính mình, lại không bị tổn thương chút lông tóc nào!

Ở nơi xa.

Trong gian phòng nào đó ở tửu lâu.

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở hai mắt ra, một luồng uy thế dồi dào đột nhiên phóng lên tận trời, đâm thẳng vào mây trời, tạo thành một lỗ thủng lớn trên tầng mây.

Người của cả tòa thành cũng nhịn không được mà run lẩy bẩy.

"Khá lắm Lâm gia, dám ra tay với người của ta!"

Giọng nói lạnh lùng như sấm sét đánh ầm ầm, tất cả tu sĩ trăm triệu dặm xung quanh đều nghe được giọng nói của Sở Cuồng Nhân.

Trong lúc nhất thời, nghị luận ầm ĩ.

"Lâm gia này điên rồi sao? Lại đi trêu chọc Sở Cuồng Nhân."

"Chậc chậc, tên kia cũng chẳng hề kém cuồng đồ, chuyện xảy ra ở đảo Thần Long, ta còn rõ mồn một trước mắt đây."

"Lâm gia muốn làm gì?"

Mà ở trong Lâm gia.

Lâm Chiêu Thiên nắm chặt tay, sắc mặt âm trầm như nước: "Tốt cho một Sở Cuồng Nhân, hắn đang dự định ăn thua đủ với chúng ta sao?"

"Gia chủ, thực lực của Sở Cuồng Nhân thâm sâu khó dò, tạm thời không thích hợp xảy ra xung đột với hắn, chúng ta vẫn nen... Không ổn!"

Một trưởng lão còn muốn khuyên giải Lâm Chiêu Thiên.

Nhưng chỉ trong một chớp mắt tiếp theo, sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, nhìn về phía nơi xa.

Chỉ thấy từ chỗ của Sở Cuồng Nhân, một đạo kiếm ảnh màu tím bỗng nhiên phóng lên tận trời, kéo theo uy thế vô biên, chém về phía Lâm gia!

Kiếm ảnh kia, che lấp trời đất, vô số người đều nhìn thấy.

"Thật là kiếm khí cường đại!"

"Sở Cuồng Nhân là đang khai chiến với Lâm gia sao? !"

Tất cả mọi người nhìn chăm chú kiếm ảnh, sắc mặt vô cùng nghiêm túc.

Trong Lâm gia.

Lâm Chiêu Thiên cũng nhìn thấy kiếm ảnh màu tím đang bay từ nơi cách đó trăm triệu dặm chém tới, hắn bay lên không trung, quanh người có ngọn lửa màu vàng óng gào thét tuôn ra, đạo văn trộn lẫn, tạo thành một Hỏa Diễm Cự Nhân!

"Cản lại cho ta! !"

Lâm Chiêu Thiên quát lạnh một tiếng, Hỏa Diễm Cự Nhân chắp tay trước ngực, nắm kiếm ảnh to lớn kia trong tay, hai luồng sức mạnh va chạm, trong nháy mắt, sóng trùng kích vô cùng mạnh mẽ khuếch tán, làm đất của toàn bộ Lâm gia sụp xuống 100 trượng! !

Kiếm ảnh, hỏa diễm gần như đồng thời tán đi.

Nhưng sắc mặt Lâm Chiêu Thiên lại không dễ nhìn lắm: "Sức mạnh của hắn đã gần đến vô hạn Thiên Tiên."

Hắn là Địa Tiên đỉnh phong, nhưng cho dù là hắn, khi nhận lấy một kiếm này cũng cảm thấy có chút cố hết sức, có thể thấy được thực lực của Sở Cuồng Nhân đã mạnh đến mức nào.

"Trừ phi lão tổ tự mình ra mặt, nếu không Lâm gia không có người nào là đối thủ của hắn, thiên kiêu thế này, quả thật là đáng sợ."

Còn chưa chờ Lâm Chiêu Thiên cảm khái xong, giọng nói của Sở Cuồng Nhân truyền đến từ phía xa: "Hành động của Lâm gia, Sở mỗ sẽ trả lại vào ngày khác!"

Giọng nói này truyền đến, toàn bộ người của Lâm gia đều kinh ngạc.

Lời này của Sở Cuồng Nhân, là đang tuyên chiến với toàn bộ Lâm gia!

"Gia hỏa này, lại muốn khiêu chiến một đạo thống Tiên Cổ? !"

"Đúng là điên cuồng!"

Không chỉ có Lâm gia, gần như hơn phân nửa Thanh Lan Tiên giới đều ngây người.

Sau đảo Thần Long, Sở Cuồng Nhân lại tuyên chiến với Lâm gia!

Gia hỏa này, là đang ăn thua đủ với đạo thống Tiên Cổ sao?

"Tới thì tới, thật sự coi Lâm gia ta ăn chay sao, căn cơ của Lâm gia ta sẽ khiến ngươi thất bại ở đây!" Lâm Chiêu Thiên hừ lạnh nói.

Hạ xong chiến thư, Lâm Chiêu Thiên trầm ngâm một hồi, lập tức nói với trưởng lão bên cạnh: "Xem ra không thể bắt được Hạc Phi, bảo người chuẩn bị Ích Hỏa Đan, chúng ta chỉ có thể mạnh mẽ bắt lấy Hồng Liên Nghiệp Hỏa kia."

"Dạ."

Trưởng lão Lâm gia gật đầu: "Nếu như có thể có được Hồng Liên Nghiệp Hỏa, đến lúc đó, đối đầu với Sở Cuồng Nhân cũng có thể thêm mấy phần tự tin."

...

Trong tửu lâu.

Lam Vũ, Hạc Phi đã trở về.

Mà Hạc Phi cũng nghe được chuyện Sở Cuồng Nhân tuyên chiến với Lâm gia, trong mắt mang theo cảm kích: "Đại ân của tiên sinh, Hạc Phi vô cùng cảm kích."

"Lâm gia tự tìm đường chết thôi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói: "Các ngươi không có sao chứ."

"Không sao."

"May là tiên sinh đã đoán trước, lưu lại trong cơ thể ta một đạo kiếm khí, bằng không hậu quả cũng không dễ tưởng tượng được."

"Ừm, ngày mai liền xuất phát, tiến về di tích Vạn Hỏa cốc."

Sở Cuồng Nhân không lập tức đi tìm người của Lâm gia, mà là muốn lấy được Hồng Liên Nghiệp Hỏa vào trong tay trước rồi mới tính tiếp.

Hơn nữa, Lâm gia cũng đang khai thác di tích Vạn Hỏa cốc, đến chỗ đó tất nhiên sẽ gặp phải, đến lúc đó lại thanh lý môn hộ cũng không muộn.

Dù sao, cũng đã tìm xong một cái cớ.

Chương 1077: Hồng Liên Nghiệp Hỏa bạo động, đưa ta đi, chó ngoan không cản đường

Một ngày này.

Bọn người Sở Cuồng Nhân đang đi đến di tích Vạn Hỏa cốc.

Theo Hạc Vân nói, năm đó hắn thử luyện hóa Hồng Liên Nghiệp Hỏa, nhưng lại gây nên phản phệ Hồng Liên Nghiệp Hỏa, dẫn đến toàn bộ Vạn Hỏa cốc đều bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa bao trùm, tất cả mọi người đều bị thiêu chết bởi Nghiệp Hỏa đốt...

Để ngăn cản Nghiệp Hỏa khuếch tán, Hạc Vân khởi động đại trận của Vạn Hỏa cốc, phong ấn toàn bộ Vạn Hỏa cốc và Nghiệp Hỏa trong hư không.

Mà hắn, cũng chỉ còn lại tàn hồn, bám vào phía trên Thanh Châu Đỉnh, mới miễn cưỡng trốn qua một kiếp, ngủ say nhiều năm.

"Đều là lỗi của ta."

Nói đến việc này, trên mặt Hạc Vân nhịn không được lộ ra vẻ tự trách.

Sở Cuồng Nhân cũng không có an ủi.

Bởi vì đây là tội nghiệt mà Hạc Vân muốn gánh vác cả đời.

Đùng...

Lúc này, nơi xa có một đạo hồng quang đột nhiên phóng lên tận trời.

Hồng quang kia đỏ như máu, hướng vào mây trời, nhuộm đỏ toàn bộ tầng mây, tầng mây cuộn trào như sóng, lộ ra một luồng uy thế kinh khủng.

"Loại khí tức này..."

Sắc mặt Hạc Vân đột nhiên biến đổi: "Hồng Liên Nghiệp Hỏa! !"

Sở Cuồng Nhân cũng không nhịn được cau mày lại: "Không phải Nghiệp Hỏa này bị ngươi phong ấn trong hư không sao? Làm sao lại đột nhiên xuất hiện?"

Sau đó, dừng như hắn nghĩ đến cái gì: "Đúng rồi, Lâm gia."

"Nhất định là vậy! Đám người kia nhất định là muốn cưỡng ép thu lấy Hồng Liên Nghiệp Hỏa, bọn ngu ngốc này, Hồng Liên Nghiệp Hỏa là thần hỏa, có thể dễ dàng thu được sao? Hiện tại, có lẽ đã gây ra Nghiệp Hỏa bạo động."

"Ha, bọn họ đang luống cuống."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Hắn nhìn râ, Lâm gia bắt buộc phải có được Hồng Liên Nghiệp Hỏa, nhưng lại không lấy được Hỏa Long Tráo, cho nên chỉ có thể cưỡng ép thu lấy.

Mặt khác, Sở Cuồng Nhân tuyên chiến với bọn họ, tạo ra áp lực nhất định, bọn họ bắt buộc phải có được Nghiệp Hỏa đế gia tăng phần thắng.

Hỏa quang bay lên bầu trời, ngàn tỉ dặm đều có thể thấy được.

Tất cả mọi người cảm nhận được uy lực ẩn chứa bên trong Nghiệp Hỏa kia.

"Đây là Hồng Liên Nghiệp Hỏa đứng thứ mười ba trong bảng Thần Hỏa!"

"Ông trời của ta, không nghĩ tới thì ra là thần hỏa, nghe nói Hồng Liên Nghiệp Hỏa có thể thiêu đốt tội nghiệt, nếu bị nhiễm phải, sẽ không có cách nào may mắn còn sống sót, uy lực mạnh mẽ, không hề kém thần hỏa ở mười vị trí đầu."

"Đúng vậy, nó xếp ở hạng 13, hoàn toàn bởi vì loại thần hỏa này quá khó để tuần phục, nhưng ta nghe nói, trước đây Nghiệp Hỏa này bị Vạn Hỏa cốc thu lấy, không phải Vạn Hỏa cốc cũng đã biến mất sao?"

"Xem ra Vạn Hỏa cốc tái xuất."

Vạn Hỏa cốc, ngày xưa là thánh địa đan đạo Thanh Lan Tiên giới, nghe nói bên trong cất giấu vô số tiên đan, chồng chất thành núi.

Nhưng về sau, lại thần bí biến mất.

Bây giờ, thánh địa này hiện thế, tất nhiên sẽ gây ra nhiều sự chú ý, có không ít thế lực ào ào chạy tới, muốn tìm hiểu thực hư.

Khi đám người Sở Cuồng Nhân đi tới, nơi đây đã tấp nập người.

"Là Sở Cuồng Nhân!"

Sở Cuồng Nhân hiện thân, khiến cho không ít người chú ý.

Mọi người kinh ngạc kêu lên.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý, hắn nhìn sơn cốc cách đó không xa, sơn cốc kia, khắp nơi đều bị hoả diễm đỏ tươi đốt cháy

Nhưng kỳ lạ chính là, ngọn lửa này lại không có tạo thành bất cứ hư hại gì đối với địa hình bốn phía, ngay cả một gốc hoa, một cây cỏ cũng có thể bình yên vô sự sinh tồn ở bên trong hỏa diễm, dường như không có chút uy hiếp nào.

"Đây chính là Hồng Liên Nghiệp Hỏa sao?"

"Trong truyền thuyết, Nghiệp Hỏa này chỉ thiêu đốt người mang tội nghiệt, sẽ không tạo thành hư hại đối với những vật khác, ngay cả một trang giấy cũng không thiêu được, thật sự rất kỳ lạ." Sở Cuồng Nhân nhìn Nghiệp Hỏa kia, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Sau đó, hắn lại thấy có không ít người đang có hành động trong sơn cốc.

Trên người những người có hào quang nhàn nhạt lưu chuyển, chống cự sự thiêu đốt của Nghiệp Hỏa, thu lấy các loại đan dược, tiên thảo trong sơn cốc.

Những người này chính là con cháu của Lâm gia.

"Thì ra là sử dụng Ích Hỏa Đan."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua là biết được sự thật trong đó.

Ích Hỏa Đan, tên như ý nghĩa, là một loại đan dược có thể ngăn cản sự thiêu đốt của hỏa diễm.

Nhưng mà hiệu quả của đan dược này có hạn, Sở Cuồng Nhân nhìn thấy có vài đệ tử của Lâm gia bởi vì dược hiệu hao hết, bị Nghiệp Hỏa thiêu thành tro tàn.

"Không được, ở chỗ này nhìn người của Lâm gia tùy ý thu hết các loại bảo vật, ta không thể ngồi yên."

Có vài tu sĩ nói ra, sau đó dùng sức mạnh bản nguyên hộ thể, đi vào trong sơn cốc, cũng muốn kiếm một chén canh.

Nhưng không lâu sau đó, liền bị Nghiệp Hỏa ăn mòn, khi tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên cũng là lúc bị thiêu thành tro tàn.

Cũng có một vài tu sĩ dựa vào thực lực cường đại mà chống đỡ, đoạt Ích Hỏa Đan của tử đệ Lâm gia, lúc này mới có thể tạm thời ngăn cản Nghiệp Hỏa.

Khi rất nhiều tu sĩ hành động, toàn bộ Vạn Hỏa cốc loạn thành một đoàn.

"Chúng ta cũng đi thôi."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Hắn đi vào Vạn Hỏa cốc trước, ra tay bắt được một ngọn Nghiệp Hỏa, cảm nhận được sức mạnh ẩn chứa trong đó.

Hắn cảm giác, trong cơ thể mình có vật gì đó đang bị thiêu đốt, vật kia nhìn không thấy, sờ không được, lại quấn quanh người.

"Há, đây chính là cái gọi là tội nghiệt sao?"

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh, Nghiệp Hỏa thiêu đốt tội nghiệt, từ đó ăn mòn cơ thể thậm chí là linh hồn, khiến người ta khó mà phòng bị.

Tội nghiệt càng nhiều, Nghiệp Hỏa có khả năng tạo thành thương tổn lại càng lớn.

Đương nhiên, cũng không phải là không có biện pháp chống cự, dùng tiên nguyên lực cường đại trấn áp, hoặc là diệt trừ ngọn nguồn Nghiệp Hỏa là được.

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, hắn có biện pháp tốt hơn.

Trong lòng bàn tay, Hoàng Hỏa chợt lóe lên.

Nghiệp Hỏa kia, liền bị nuốt chửng đến không còn chút nào.

"Hỏa Long Tráo!"

Lúc này, Hạc Phi hét to một tiếng, lấy ra một món Tiên Khí, đó là một tấm khăn lụa hỏa hồng giống với khăn tay.

Ném khăn lụa đi, nó hóa thành một con Hỏa Long sinh động như thật, xoay quanh mấy người Sở Cuồng Nhân, ngăn cản toàn bộ Nghiệp Hỏa.

"Tiên sinh, mời."

"Ừm."

Mấy người đi sâu vào bên trong Vạn Hỏa cốc, mọi người thấy vậy, mặt mũi không khỏi tràn đầy hâm mộ, nhưng bọn họ không có Tiên Khí tránh lửa như vậy.

Nhưng bảo bọn họ cướp, cho bọn họ mười lá gan cũng không dám.

"Sở tiên sinh, ta là người của Vương gia, ngươi mang theo ta được không."

"Tiểu ca ca, ngươi mang người ta theo đi, chỉ cần có thể tiến vào sâu bên trong Vạn Hỏa cốc này, đến lúc đó ngươi muốn làm gì ta cũng được."

"Lăn, Sở tiên sinh, ta còn sống, mang ta theo đi."

Có không ít người muốn mượn sức mạnh của Sở Cuồng Nhân để xâm nhập vào Vạn Hỏa cốc tầm bảo, có người hứa hẹn đủ điều, có người cho thấy thân phận, thậm chí còn có một số nữ tu không tiếc bán nhan sắc.

Chỉ tiếc, Sở Cuồng Nhân đều không hề bị lay động.

Mọi người không biết làm sao.

Khi mấy người Sở Cuồng Nhân càng đi sâu vào trong Vạn Hỏa cốc, bọn họ thấy uy lực của Hồng Liên Nghiệp Hỏa ngày càng mạnh.

"Phía ngoài kia chỉ là những tàn dư của Nghiệp Hỏa mà thôi, Hồng Liên Nghiệp Hỏa chân chính ở bên trong Thiên Hỏa cung của Vạn Hỏa cốc."

Hạc Vân nói ra.

Sau đó không lâu, bọn họ đã đi tới trước mặt một tòa cung điện kim bích huy hoàng, mà ở chỗ này, còn có một số tiên nhân.

Chính là người của Lâm gia.

Bọn họ sử dụng một lượng lớn Ích Hỏa Đan, cộng thêm tu vi tiên nhân, mới miễn cưỡng sống sót đi đến chỗ này, cũng suy nghĩ cách thu lấy Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, mấy tiên nhân trông coi bên ngoài Thiên Hỏa cung biến sắc, vội vàng đề phòng.

"Sở Cuồng Nhân! Hắn đến rồi!"

"Đáng chết, chắc chắn Nghiệp Hỏa bạo động vừa rồi hấp dẫn hắn tới, nhưng làm sao lại nhanh như vậy? !"

Bọn họ không biết, ngay từ đầu mục đích của Sở Cuồng Nhân chính là di tích Vạn Hỏa cốc này, cho dù không có Nghiệp Hỏa bạo động, hắn cũng sẽ đến.

"Không thể để cho hắn tiến vào quấy rầy bọn người gia chủ."

"Nhất định phải ngăn cản hắn!"

Mấy tiên nhân Lâm gia nhìn thấy Sở Cuồng Nhân lập tức xuất thủ, các loại thần hỏa gào thét bay về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không thèm liếc một chút, vươn tay ra, Hoàng Hỏa màu vàng đỏ gào thét tuôn ra, trực tiếp đánh cho mấy tiên nhân kia thành cặn bã!

"Chó ngoan, đừng cản đường!"

Chương 1078: Sở Cuồng Nhân, ngươi

đừng làm loạn, luyện hóa Hồng Liên Nghiệp Hỏa

"Chó ngoan, đừng cản đường!"

Hoàng Hỏa của Sở Cuồng Nhân lan ra, trực tiếp đánh cho mấy tiên nhân Lâm gia thành cặn bã, sau đó ngẩng đầu dậm chân, trực tiếp bước vào bên trong Thiên Hỏa điện.

Bên trong Thiên Hỏa điện.

Một đóa hỏa liên huyết hồng to bằng đầu người đang lơ lửng giữa không trung, một luồng dao động hỏa năng vô cùng cường hãn khuếch tán.

Đây chính là Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Mà ở xung quanh Nghiệp Hỏa này, Lâm Chiêu Thiên và mấy trưởng lão Địa Tiên còn lại đang bày ra một trận pháp, cưỡng ép thu lấy Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Đột nhiên.

Một loạt tiếng bước chân cộc cộc vang lên, chỉ thấy một thanh niên áo trắng mang theo mấy người từ từ đi vào Thiên Hỏa điện, trên mặt mang theo vẻ đăm chiêu.

Nhìn thấy người này, sắc mặt đám người Lâm Chiêu Thiên đại biến.

"Là hắn, Sở Cuồng Nhân!"

"Đáng chết, sao hắn lại xuất hiện ở đây? !"

"Hỏa Long Tráo, bọn họ dùng Hỏa Long Tráo tới chỗ này, quả nhiên, lúc trước nên lấy được Hỏa Long Tráo mới đúng."

Sắc mặt mấy người Lâm Chiêu Thiên có chút khó coi.

Bọn họ muốn xuất thủ đối phó với Sở Cuồng Nhân, nhưng giờ phút này, là thời khắc mấu chốt để bọn họ thu lấy Nghiệp Hỏa, căn bản không thể ra tay.

"Sở Cuồng Nhân, lập tức rời đi, ân oán giữa ngươi và Lâm gia ta có thể xóa bỏ!" Lâm Chiêu Thiên lớn tiếng nói.

"Ha, ngươi muốn xóa bỏ, nhưng ta thì không muốn đây."

Sở Cuồng Nhân đưa tay đánh ra một đạo Hoàng Hỏa.

Sắc mặt Lâm Chiêu Thiên đại biến, rút về một phần tiên nguyên, cũng đánh ra một đạo thần hỏa, hai luồng hỏa diễm chạm vào nhau, sóng lửa tung toé.

Lâm Chiêu Thiên không khỏi phun ra một ngụm máu, nội tâm của hắn trầm xuống, bây giờ hắn đang thu lấy Hồng Liên Nghiệp Hỏa, căn bản không có cách nào xuất toàn lực.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi đừng làm loạn, một khi mấy người chúng ta rút lại sức mạnh, năng lượng của Hồng Liên Nghiệp Hỏa này sẽ tiết ra, cho dù ngươi có Hỏa Long Tráo cũng không nhất định có thể chịu đựng được."

"Đúng vậy, lập tức rời đi, đừng phạm sai lầm!"

"Sở đạo hữu, tuy ngươi và Lâm gia có ân oán, nhưng Lâm gia ta cực kỳ coi trọng ngươi, ngươi không nên uổng phí tánh mạng ở đây."

Bọn người Lâm Chiêu Thiên vội vàng khuyên.

Nhưng dưới cái nhìn của bọn họ, Sở Cuồng Nhân lại lần nữa giơ tay lên, dựng một ngón giữa về phía bọn họ.

Đương nhiên bọn người Lâm Chiêu Thiên không rõ ý nghĩa của việc này, nhưng chẳng biết tại sao, bọn họ cảm giác dường như mình đang bị sỉ nhục.

Trong chớp mắt tiếp theo, Sở Cuồng Nhân nắm lấy lòng bàn tay, một luồng Hoàng Hỏa còn cuồng bạo hơn so với lúc nãy tuôn ra, đập về phía bọn người Lâm Chiêu Thiên.

"Cái tên điên này!"

"Không tốt, nhanh chóng rời đi!"

Bọn người Lâm Chiêu Thiên tức giận đến mức chửi ầm lên, nhưng đối mặt với đòn tấn công của Sở Cuồng Nhân, bọn họ lại không thể thờ ơ, rút lại sức mạnh dùng để thu lấy Hồng Liên Nghiệp Hỏa, liên thủ đỡ được Hoàng Hỏa.

Mà Hồng Liên Nghiệp Hỏa mất đi áp chế ầm ầm nổ tung, phần lớn Nghiệp Hỏa tuôn ra tứ phía, giống như một đóa Hồng Liên to lớn.

Một trưởng lão Lâm gia bị luồng sức mạnh này tác động đến, hiệu quả của Ích Hỏa Đan trong cơ thể cũng đã hao hết, lập tức bị thiêu thành tro tàn ngay tại chỗ.

Những người còn lại cũng nhanh chóng lùi lại, phá vỡ trần nhà Thiên Hỏa cung, điên cuồng lao về phía xa, sợ bị Nghiệp Hỏa động vào.

Nhưng cho dù bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất để chạy trốn, thì vẫn bị Nghiệp Hỏa ăn mòn như cũ, rất nhiều ngọn lửa đỏ như máu nổi lên từ cơ thể họ, sắc mặt bọn họ thay đổi, tranh thủ thời gian dùng tiên nguyên cường đại hơn áp chế nó.

"Sở Cuồng Nhân đáng chết, tên điên này không muốn sống nữa sao?"

"Đáng chết, đáng chết!"

"Thất bại trong gang tấc, còn tổn thất mấy tiên nhân, đáng chết, Sở Cuồng Nhân, lần này, Lâm gia ta không để yên cho ngươi! !"

Dường như ở ngực đám người Lâm Chiêu Thiên bị áp chế bởi một ngọn núi lớn, vô cùng khổ sở, hận Sở Cuồng Nhân đến cực hạn.

"Vẫn nên trở về để trục xuất Nghiệp Hỏa ra khỏi cơ thể trước."

"Đáng chết."

Mọi người của Lâm gia vô cùng khổ sở rời đi, mặc dù, bọn họ lấy được không ít đồ tốt ở bên trong Vạn Hỏa cốc này, nhưng có cộng tất cả những thứ kia lại cũng không bằng 1 phần Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Bọn họ tính toán lâu như vậy, hao phí vô số nhân lực vật lực, chính là vì thu lấy Hồng Liên Nghiệp Hỏa này.

Thậm chí, còn tổn thất nhiều tiên nhân như vậy, nhưng bây giờ lại không lấy được Nghiệp Hỏa, xem xét lại, đồ vật bọn họ có được thậm chí còn không bù được tổn thất, thật sự là toi công một trận.

Bên trong Thiên Hỏa cung.

Hỏa năng của Hồng Liên Nghiệp Hỏa tiết ra, bọn người Sở Cuồng Nhân có thể nói là đứng mũi chịu sào, Hỏa Long xung quanh bọn họ gào thét một tiếng, dùng toàn lực chống cự lại sự ăn mòn của Nghiệp Hỏa.

Nhưng thời gian dần trôi qua, cũng có dấu hiệu chống đỡ không nổi.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, hắn đã thực sự bước ra khỏi phạm vi bảo vệ của Hoả Long Tráo, khiến Hạc Phi, Hạc Vân giật mình kêu lên.

"Tiên sinh, không thể!"

Nhưng Sở Cuồng Nhân chỉ phất tay, bảo bọn họ không cần lo lắng, trong chớp mắt tiếp theo, hắn đã đi vào phạm vi bao phủ của Nghiệp Hỏa, cả người hoàn toàn bị Nghiệp Hỏa nhấn chìm, tội nghiệt trên người lập tức bốc cháy.

Tội nghiệt của Sở Cuồng Nhân lớn sao?

Cực lớn.

Hắn giết vô số thiên kiêu, tiên nhân.

Thậm chí ngay cả loại chuyện như hủy diệt văn minh, hắn cũng đã làm.

Hắn cảm thụ cảm giác tội nghiệt bị đốt cháy, trong nháy mắt thân thể cũng lập tức bốc cháy, cả người hóa thành một ngọn đuốc, hòa làm một thể với Nghiệp lửa.

"Không hổ là Hồng Liên Nghiệp Hỏa, đích thật bất phàm."

Hắn cảm giác, có thể của mình lại có cảm giác muốn sụp đổ.

Phải biết rằng, ngay cả Địa Tiên cũng không thể tạo thành thương tổn cho hắn, nhưng dưới sự đốt cháy của Nghiệp Hỏa, quả thật muốn sụp đổ.

"Nhưng mà, cũng chỉ là ngọn hỏa không chủ, uy năng của ngươi không cách nào phát huy hoàn toàn." Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Trong cái chớp mắt tiếp theo, Hoàng Hỏa trong cơ thể hắn bạo phát, Hoàng Hỏa màu vàng đỏ hoàn toàn nuôtrs chửng Nghiệp Hỏa quanh người hắn, sau đó lao về phía Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Trong chớp mắt, Hồng Liên Nghiệp Hỏa bị Hoàng Hỏa bao phủ hoàn toàn.

Đặc tính nuốt chửng vạn hỏa của Hoàng Hỏa được phát động!

Trước kia, khi Sở Cuồng Nhân sử dụng Hoàng Hỏa nuốt chửng những còn lại hỏa diễm đều cực kỳ thuận lợi, nhưng lần này, lại gặp phải sự chống cự trước nay chưa từng có.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa đang cháy hừng hực bên trong Hoàng Hỏa, quấn lấy Hoàng Hỏa màu vàng đỏ, trái lại nó đang muốn tiêu diệt Hoàng Hỏa.

"Thật thú vị, nhưng sự ngoan cố chống cự không thể thay đổi vận mệnh của ngươi."

Sở Cuồng Nhân thúc giục tiên nguyên đến cực hạn.

Nhất thời, uy thế của Hoàng Hỏa lại tăng lên!

Không chỉ có như thế, kích hoạt Bản Nguyên Thể Duy Nhất, một luồng sức mạnh rộng rãi tuôn ra, áp chế Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Dưới sự trấn áp của thể chất này, Hồng Liên Nghiệp Hỏa vốn dĩ phách lối, đột nhiên trở nên suy yếu, bắt đầu bị Hoàng Hỏa luyện hóa.

Nghiệp Hỏa còn lại bên trong Thiên Hỏa cung cũng theo đó tán đi.

Hạc Vân nhìn Sở Cuồng Nhân, mặt mũi tràn đầy kinh thán: "Quá mạnh, lúc trước ta dùng tu vi Thiên Tiên cũng không thể luyện hóa Hồng Liên Nghiệp Hỏa này, nhưng công tử lại có thể dùng tu vi Địa Tiên làm được!"

"Không chỉ có như thế, dao động thể chất vừa rồi là cái gì? Khiến cho ta cảm nhận một loại cảm giác run rẩy, quá kinh khủng."

Phải biết rằng, cho dù là bọn người Lâm Chiêu Thiên đến đây, cũng không phải là vì luyện hóa Hồng Liên Nghiệp Hỏa, chỉ vì thu lấy nó.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, dùng sức của một mình mình luyện hóa Hồng Liên Nghiệp Hỏa, làm được chuyện mà mọi người của Lâm gia thậm chí Hạc Vân cũng làm không được.

So với sự kinh ngạc của Hạc Vân, Lam Vũ thì cực kỳ lạnh nhạt, không phải chỉ là luyện hóa một ngọn thần hỏa sao? Có cái gì để kinh ngạc

Dưới cái nhìn của nàng, chuyện mà Sở Cuồng Nhân đang làm, bình thường đến mức không thể bình thường hơn được.

Khi hỏa chủng Hồng Liên Nghiệp Hỏa bị luyện hóa, Nghiệp Hỏa còn lại bên trong Vạn Hỏa cốc cũng đã mất đi ngọn nguồn của sức mạnh, dần dần tán đi.

Không ít người nhìn thấy một màn này, lúc này có suy đoán.

"Hồng Liên Nghiệp Hỏa bị luyện hóa."

"Là ai?"

"Lâm gia sao? Ta nhìn thấy gia chủ Lâm gia Lâm Chiêu Thiên mang theo mấy Địa Tiên tới trước, nhất định bọn họ tới vì Hồng Liên Nghiệp Hỏa này."

"Chậc chậc, Vạn Hỏa cốc này cũng là Lâm gia phát hiện, xem ra bọn họ đã tính toán lâu rồi, bây giờ, Lâm gia vốn dĩ đã nắm giữ không ít hỏa chủng thần hỏa, lại có được Hồng Liên Nghiệp Hỏa, đúng là như hổ thêm cánh."

Chương 1079: Tất cả cũng là vì phật tử, truyền nhân âm Minh nhất mạch

Bên trong Vạn Hỏa cốc, bởi vì hỏa chủng Hồng Liên Nghiệp Hỏa bị luyện hóa, hỏa diễm còn lại đã mất đi ngọn nguồn sức mạnh, dần dần tiêu tán.

Mà các tu sĩ tới chỗ này cũng ào ào chạy tới sâu bên trong Vạn Hỏa cốc, muốn xác định một chút có phải Lâm gia lấy được Hồng Liên Nghiệp Hỏa hay không.

Nhưng khi bọn họ chạy đến, lại là nhìn thấy Lam Vũ, tiểu hồ ly canh giữ bên ngoài Thiên Hỏa cung, lập tức choáng váng.

"Là người của Sở Cuồng Nhân."

"Chờ một chút, không thấy người của Lâm gia, chẳng lẽ luyện hóa Hồng Liên Nghiệp Hỏa không phải là Lâm gia, mà chính là... Sở Cuồng Nhân sao? !"

Khi mọi người hoảng hốt, vội vàng dùng tiên thức nhìn trộm.

Tuy bị thần hỏa ảnh hưởng, khi tiên thức của bọn họ tiến vào Thiên Hỏa cung cũng không thể quan sát rõ ràng, nhưng vẫn mơ hồ thấy được một bóng người mặc bạch y đưa lưng về phía bọn họ đang luyện hóa Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Bóng người siêu việt đó, bọn họ không thể quen thuộc hơn nữa.

"Sở Cuồng Nhân, quả nhiên là hắn."

"Thế mà hắn lại luyện hóa Hồng Liên Nghiệp Hỏa..."

"Gia hỏa này, quả thật là khiến người ta ngạc nhiên, Lâm gia phải vất vả lắm mới tìm được Hồng Liên Nghiệp Hỏa, lại bị hắn lấy mất."

Mọi người tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Vốn dĩ Sở Cuồng Nhân nắm giữ Hoàng Hỏa, nếu có thêm Hồng Liên Nghiệp Hỏa, bọn họ không dám tưởng tượng đối phương sẽ mạnh mẽ đến mức nào trên phương diện tu hành hỏa diễm nhất đạo, ít nhất cũng là người đứng đầu trong thế hệ trẻ tuổi.

Cho dù là thiên mệnh chi tử Lâm Viêm ngày xưa cũng kém xa.

Bọn họ cũng không có ý tứ muốn ngăn cản.

Dù sao, mọi người đều rõ như ban ngày về thực lực của Sở Cuồng Nhân, bọn họ cũng không muốn kết thù với đối phương, hơn nữa, cho dù bọn họ ngăn trở Sở Cuồng Nhân thì sao? Bọn họ cũng không luyện hóa được Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Phần lớn mọi người đều nghĩ như vậy.

Nhưng, cũng có ngoại lệ.

Trong hư không, mấy tiên nhân đưa mắt nhìn nhau.

"Thực lực của Sở Cuồng Nhân vốn đã thâm sâu khó dò, nếu lại để cho hắn đạt được Hồng Liên Nghiệp Hỏa, sẽ như hổ thêm cánh."

"Trong tương lai nhất định sẽ tạo thành uy hiếp với phật tử đại nhân."

"Vì phật tử đại nhân, không thể để cho hắn thành công."

Trong mắt mấy tiên nhân này lộ ra vẻ cuồng nhiệt và quyết liệt, dường như vì họ phật tử đại nhân trong miệng bọn, bọn họ có thể hi sinh tất cả.

Vút!

Trong nháy mắt, mấy người này đã có hành động.

Chỉ thấy bọn họ hóa thành lưu quang, phóng về phía Thiên Hỏa cung.

Lam Vũ cũng có cảm ứng, sắc mặt lạnh lùng: "Muốn chết!"

Đôi cánh của nàng giương ra, thúc giục Quang Minh Chiến Tiên

Thể đến cực hạn, một luồng tiên nguyên màu trắng phun ra ngoài, hóa thành lồng ánh sáng bao phủ toàn bộ Thiên Hỏa cung.

"Rào cản ánh sáng!"

Sau khi bố trí phòng ngự, tạm thời ngăn cản mấy tiên nhân kia, Lam Vũ vừa sải bước ra, nắm trong tay một thanh quyền trượng màu trắng.

Vung quyền trượng, từng đợt sức mạnh quang minh mênh mông tuôn ra, trong đó cũng xen lẫn một luồng chiến ý mãnh liệt.

"Trước tiên, đánh bại người này!"

Mấy tiên nhân liếc nhau, toàn lực xuất thủ vây công Lam Vũ.

"Lam Vũ tỷ, ta tới giúp ngươi!"

Tiểu hồ ly cũng không cam chịu yếu thế, sau khi tu luyện Đồ Sơn Kinh, nàng cũng đã tấn cấp thành tiên, lập tức xuất thủ ngăn cản được một vị tiên nhân.

Song phương chiến đấu đến đất nứt nẻ, hư không chấn động.

Thực lực của Lam Vũ cường hãn, tiên nhân tầm thường không phải là đối thủ, cho dù là đối mặt với sự vây công của mấy tiên nhân cũng không hề rơi vào thế hạ phong.

Phanh phanh phanh...

Doa động tiên nguyên liên tiếp nổ tung.

"Nếu tiếp tục như vậy, chúng ta không thể thắng nổi nàng."

"Liều mạng!"

Hai tiên nhân liếc nhau, một khắc sau đó, song phương lại là đồng thời thét dài một tiếng, trên người có quang hoa huyết hồng di chuyển.

Khí tức của bọn họ lại liên tục tăng lên!

"Đây là, pháp môn thiêu đốt mệnh nguyên!"

Lam Vũ cau mày.

Những người còn lại thấy vậy cũng không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Rốt cuộc thù oán của những người này và Sở Cuồng Nhân lớn đến mức nào, vậy mà lại không tiếc làm đến mức độ này."

"Đúng vậy, cũng quá liều mạng rồi."

"Nếu như ta nhớ không lầm, thế lực mà những người này phụ thuộc cũng không có xung đột lợi ích với Sở Cuồng Nhân, sao lại đột nhiên động thủ?"

Cũng có người nghi hoặc không hiểu.

Mà lúc này, tiên nhân thiêu đốt mệnh nguyên, thu hoạch được chiến lực cường đại hơn, bắt đầu những đòn tấn công mãnh liệt hơn về phía Lam Vũ.

Ngay lúc hai bên giằng co.

Bên trong Thiên Hỏa cung.

Một luồng khí tức to lớn bỗng nhiên bạo phát, mấy đạo kiếm quang kéo theo Hoàng Hỏa màu vàng đỏ, kèm theo tiếng Hoàng kêu to rõ, ngang nhiên chém ra!

"A a!"

Khi mấy iếng kêu thảm thiết vang lên.

Phần lớn tiên nhân xuất thủ, lại bị kiếm khí chém giết, hóa thành tro tàn, chỉ còn lại một người bị chém chết có thể, giữ lại tiên hồn.

Ngay sau đó, một tiên nguyên hóa thành bàn tay lớn bay ra từ bên trong Thiên Hỏa cung, bắt lấy tiên hồn đi.

"Sở Cuồng Nhân xuất thủ."

"Không nghĩ tới, lúc hắn luyện hóa Nghiệp Hỏa, mà còn có thể rảnh tay chém giết tiên nhân, thực lực của hắn rốt cuộc đã đến

đến trình độ nào rồi?"

"Thật sự là nam nhân đáng sợ."

Lúc mọi người ở đây ngạc nhiên.

Một giọng nói lạnh lùng truyền ra từ bên trong Thiên Hỏa cung.

"Tất cả mọi người rời khỏi Vạn Hỏa cốc, nếu không, tự gánh lấy hậu quả!"

Lời nói vừa dứt, kiếm khí như gió lốc, quét ngang phương viên, sắc mặt nguyên một đám tu sĩ thay đổi, sau đó lập tức lui lại.

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, lập tức rời khỏi Vạn Hỏa cốc.

Với thực lực của Sở Cuồng Nhân, bọn họ căn bản không có tư cách phản kháng.

Bên trong Thiên Hỏa cung.

Sở Cuồng Nhân một bên luyện hóa Hồng Liên Nghiệp Hỏa, một bên nhìn tiên hồn bị mình bắt lấy, ánh mắt lạnh lùng, khởi động Toàn Tri Chi Linh, phân tích tất cả tin tức về tiên hồn trước mắt này.

Khi có kết quả, tiên hồn ày, có dấu vết từng bị giở trò.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ đăm chiêu: "Thú vị, liên quan đến thủ đoạn linh hồn sao? Đến tột cùng là ai, có thể làm được chuyện này."

"Loại khí tức này... Là phật quang."

Hắn phát giác được, bên trong tiên hồn kia có phật quang huyết sắc di chuyển.

Điều này khiến hắn nhớ lại luồng khí tức âm tà đột nhiên xuất hiện khi hắn phá hủy Kim Sơn tự năm xưa.

Khí tức kia, giống như đúc với phật quang huyết sắc này.

"Thú vị, ngày hôm đó sinh ra tà vật sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

"Phật tử đại nhân sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Tiên hồn kêu gào, dĩ nhiên không sợ Sở Cuồng Nhân giết hắn.

"Gia hỏa bị tẩy não, ngươi không có bất kỳ giá trị gì."

Năm ngón tay Sở Cuồng Nhân nắm chặt.

Phịch một tiếng, tiên hồn kia bị giết chết trong nháy mắt.

Sau đó, hắn tiếp tục luyện hóa Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

......

Nơi xa.

Huyết Phật Tử nhìn về phía Vạn Hỏa cốc: "Mấy con rối của ta đã bị giết, Sở Cuồng Nhân, trận chiến này, chỉ vừa mới bắt đầu."

Khóe miệng của hắn hơi vểnh, sau đó đi về hướng nguọc lại với Vạn Hỏa cốc, mà ở phía sau hắn có rất nhiều tín đồ theo chân.

Trên mặt mỗi một người đều mang vẻ thành kính, cuồng nhiệt.

Sau đó không lâu, Huyết Phật Tử đi tới một nơi tối tăm, nơi này có rất nhiều ma khí âm u quỷ quyệt đang lưu chuyển.

Ở chỗ này, còn có một tòa cung điện, trong cung điện, một vị nam tử mặt hoa da phấn, khoanh chân ngồi đấy, trên người mặc rường bào màu đen.

Mà người này, cũng là ngọn nguồn của ma khí âm u nơi đây.

"Cảm ơn ngươi có thể tìm tới nơi này."

Nam tử mặt hoa da phấn nhìn Huyết Phật Tử một chút, lạnh nhạt nói.

"Đã lâu không gặp, Minh Tử, truyền nhân của Ma Đạo âm Minh nhất mạch!"

Huyết Phật Tử cười nhạt một cái nói.

"Đừng nói lời khách sáo, nói ra mục đích của ngươi."

"Lần này đến đây, chỉ vì muốn liên thủ ngươi để đối phó một người."

Minh Tử nghe vậy, ánh mắt lộ ra vẻ dị thường: "Nếu ta đoán không sai, người này là Sở Cuồng Nhân đi."

"Đúng vậy, người này đã uy hiếp nghiêm trọng đến thiên mệnh chi tranh, nếu hắn không chết, thiên mệnh chi tử như chúng ta, không có cách nào trở mình."

"Ngươi muốn làm gì."

"Mở ra thông đạo âm Minh, dẫn hắn đến đây..."

Chương 1080: Mười môn Ma Đạo, đạo thống âm Minh, một cái bẫy

Vạn Hỏa cốc, Thiên Hỏa cung.

Khi một trận hỏa quang tuôn ra, Sở Cuồng Nhân ra khỏi Thiên Hỏa cung, lúc này hắn đã hoàn toàn luyện hóa Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Mà luyện hóa Hồng Liên Nghiệp Hỏa xong, Hoàng Hỏa cũng có biến hóa.

Sở Cuồng Nhân mở lòng bàn tay ra, một ngọn hỏa diễm màu vàng đỏ tạo thành Hồng Liên đung đưa trong lòng bàn tay của hắn, phát ra tiếng Hoàng kêu thanh thúy, vô cùng thần dị.

Đây là Hoàng Hỏa, nhưng lại khác với Hoàng Hỏa bình thường.

"Hồng Liên Hoàng Hỏa!"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Sau khi nuốt chửng Hồng Liên Nghiệp Hỏa, có đặc tính nuốt chửng vạn hỏa của Hoàng Hỏa, lại có thể dùng năng lực đốt cháy tội nghiệt của Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Hoàng Hỏa còn kinh khủng hơn nhiều so với bình thường, nếu không thì, Thần Hoàng cũng không nhất định có được cơ duyên nuốt chửng Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

"Tốt lắm, tiếp theo đã đến lúc rời khỏi đây."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Mấy người Lam Vũ, tiểu hồ ly theo sau, bọn họ đi vào một tòa thành, nghỉ ngơi một lát, sau đó Sở Cuồng Nhân liền dự định đi đến Lâm gia một chuyến.

Nhưng mà, còn chưa chờ hắn hành động, bỗng nhiên có một tin tức làm cho người ta rung động truyền ra ở Thanh Lan Tiên giới.

Thế giới âm Minh cổ lão hiện thế!

Trong truyền thuyết cổ đại, giới tu hành có một Ma Đạo, mà Ma Đạo chia làm mười đạo thống, được gọi là mười môn Ma Đạo!

Mà mỗi một đạo thống đều có được một thế giới không gian.

Trong đó, âm Minh môn là một trong mười môn Ma Đạo có được thế giới không gian, người đời gọi nó là thế giới âm Minh, nghe nói bên trong thế giới âm Minh này có giấu một lượng lớn bảo tàng Ma Đạo, lợi khí giết người, cơ duyên đông đảo...

"Thú vị, vào thời kỳ toàn thịnh, mười môn Ma Đạo trong truyền thuyết tương đương với đạo thống Tiên Đình đứng đầu thời cổ lão, trong môn thậm chí có Đại La Kim Tiên trấn giữ, dù chỉ có một môn, nhưng cũng không thể khinh thường."

"Xem ra, lần này thế giới âm Minh hiện thế, chắc chắn sẽ hấp dẫn không ít người đến, vậy thì, chúng ta cũng đi xem một chút đi."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Hắn không chỉ cảm thấy hứng thú đối với thế giới âm Minh này, việc quan trọng hơn chính là, thế giới âm Minh này hiện thế, lại khiến hắn mơ hồ cảm nhận được một loại cảm giác bị nhắm vào, dường như, có người nào đang tính kế hắn.

Đây mới là chuyện hắn quan tâm nhất.

"Ta cũng muốn nhìn xem, là ai muốn đối phó ta."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Sau đó không lâu, hắn mang theo bọn người Lam Vũ tiến về thế giới âm Minh.

Dọc theo con đường này, gặp đủ loại đạo thống, tu sĩ.

Hiển nhiên, ngoại trừ bọn họ, ở bên trong Thanh Lan Tiên giới này còn có rất nhiều người cảm thấy hứng thú đối với thế giới âm Minh.

Thế giới âm Minh nằm trong một dãy núi âm u quỷ quyệt, ngày bình thường ít ai lui tới, nhưng bây giờ lại tấp nập người qua kẻ lại.

Rất nhiều người nhìn thấy một cái hang động đen nhánh sâu bên trong sơn mạch, hang động kia cực kỳ sâu, cũng có ma khí màu đen tiêu tán ra, bốn phía không có một ngọn cỏ, lộ ra một cảm giác tĩnh mịch.

Cái hang động này, chính là thông đạo đi tới thế giới âm Minh, nhưng mà bên trong thông đạo này ẩn chứa rất nhiều ma khí tinh khiết, muốn đi qua những ma khí này, là khảo nghiệm cực kỳ lớn đối với tu sĩ.

Ngay cả Bán Tiên cũng không thể chịu nổi, cho nên phần lớn tu sĩ tới đây cũng chỉ có thể nhìn mà chẳng làm gì được.

"Thú vị, cảm giác càng ngày càng mãnh liệt."

Mí mắt Sở Cuồng Nhân hơi nhúc nhích một chút, cảm giác kích thích càng ngày càng mãnh liệt.

"Lam Vũ, trước tiên ngươi, tiểu hồ ly, và Hạc Phi không cần đi vào."

Sở Cuồng Nhân nói ra, sau đó hắn một mình đi vào thông đạo âm Minh đen nhánh, đi thẳng vào.

Phần lớn ma khí gần như là phun trào trong nháy mắt, gần như điên cuồng ăn mòn cơ thể Sở Cuồng Nhân.

Nhưng hắn lại không thèm quan tâm, dù hắn không làm bất kỳ biện pháp phòng vệ nào, những thứ ma khí này cũng không tạo được bất cứ thương tổn nào đối với hắn.

Cứ như vậy, hắn gần như không gặp bất kỳ cái gì trở ngại nào, bước qua thông đạo âm Minh, đi tới nơi gọi là thế giới âm Minh.

Đập vào mắt là một mảnh vô cùng hoang vu, không chỉ như thế, nơi này còn tràn ngập các loại thi hài, ở trong đó, thậm chí còn bao gồm một số người vừa mới đi vào thông đạo âm Minh để thăm dò.

Trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra một nụ cười: "Cảnh tượng hoang vu như vậy, đây chính là thế giới Ma Đạo âm Minh sao? Không khỏi quá buồn cười rồi."

Giọng nói của hắn không lớn, nhưng lại dài vô tận, quanh quẩn khắp các ngõ ngách của thế giới âm Minh.

Mà khi hắn đi vào, dường như phát động cơ quan nào đó, toàn bộ thế giới âm Minh bắt đầu điên cuồng chấn động, vô số đạo văn huyền diệu dày đặc trong hư không, nở ra một thứ ánh sáng màu tím đen quỷ quyệt.

Bên ngoài.

Thông đạo âm Minh kia bắt đầu biến mất, cả toà sơn mạch cũng vì vậy mà ầm ầm rung động, hư không giống như một bức tranh sơn dầu, bắt đầu hiện ra một hình ảnh, dao động không gian cường hãn giống như thủy triều, tản ra.

Mọi người thấy thế, sắc mặt đột nhiên biến hóa.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Làm sao lại đột nhiên có dạng dị tượng này?"

"Không phải, thông đạo âm Minh đóng lại, hình ảnh xuất hiện trong hư không là... Cảnh tượng thế giới âm Minh!"

"Không đúng, các ngươi nhìn kìa."

Lúc này, có người nhịn không được kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy trong thế giới âm Minh kia có vô số thi hài, mà trong đống thi hài có một bộ dạng mặc bạch y, siêu phàm thoát tục, không hoà hợp với bốn phía.

"Là Sở Cuồng Nhân?"

"Tại sao lại chết nhiều người như vậy, hơn nữa còn là tu sĩ vừa mới tiến vào thăm dò, chẳng lẽ lại là Sở Cuồng Nhân giết?"

"Không đúng, hắn cũng vừa mới đi vào mà thôi, nhưng nhìn qua những thi hài này, có lẽ đã chết một khoảng thời gian, không phải hắn làm."

Lúc mọi người nghị luận ầm ĩ, thế giới âm Minh kia lại có biến hóa lần nữa, chỉ thấy trong hư không của thế giới có vô số đạo văn xen lẫn, lại hóa thành từng cột ánh sáng phóng lên tận trời.

Ngay sau đó, một luồng dao động vô hình nổi lên trong không gian, từng nét bùa chú xiềng xích lan ra, chộp về phía Sở Cuồng Nhân.

"Trò xiếc nhàm chán."

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng, tiện tay đánh ra một quyền, ánh quyền kinh khủng trong nháy mắt đánh vỡ toàn bộ phù văn xiềng xích.

"Ra đây." Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, lạnh nhạt nói.

"Ha ha, Sở Cuồng Nhân, quả nhiên là danh bất hư truyền."

Chỉ thấy cách đó không xa, một hòa thượng tuổi trẻ tuấn mỹ ngẩng đầu dậm chân mà đến, ở phía sau hắn còn có vô số tín đồ trung thành đi theo.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, mới chợt hiểu ra: "Vật chí âm chí tà sinh ra bên trong Kim Sơn tự chính là ngươi."

"Chí âm chí tà? Thật đúng là xưng hô không khách khí, tự giới thiệu một chút, ta tên là Huyết Phật Tử." Phật tử lạnh nhạt nói ra.

Mà ở một bên khác, các loại thần hỏa bùng cháy, quả thật có mấy Địa Tiên đi ra, những người này, tất cả đều là người của Lâm gia.

"Không lâu trước đây, ta xảy ra xung đột với Lâm gia, không nghĩ tới ngươi có thể mời bọn họ đến nhanh như vậy, xem ra ngươi rất để ý đến ta." Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

"Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng, đã quyết định đối phó Sở đạo hữu, đương nhiên phải điều tra một số chuyện."

"Còn một người nữa, ra đây đi."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía hư không, một nam tử có bộ dạng mặt hoa da phấn bước ra, ma khí trên người cuồn cuộn như biển, trong lúc giơ tay nhấc chân, ma khí cuồn cuộn như gió xoáy phá mây, điên cuồng ập về phía Sở Cuồng Nhân: "Thiên mệnh chi tranh, không chấp nhận dị số, Sở Cuồng Nhân, ngươi phải chết! !"

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, sắc mặt lạnh nhạt, không cảm giác được chút áp lực nào: "Lấy thế giới âm Minh làm mồi nhử, dẫn ta đến đây, Lâm gia, Huyết Phật Tử, truyền nhân Ma Môn, ba phương cùng nhau chặn giết."

"Có thể thấy được, các ngươi thật sự rất nhọc lòng, nếu đã như vậy, có chiêu số gì, át chủ bài nào, thì bày ra đi."

Sở Cuồng Nhân phất tay áo, ánh mắt bễ nghễ, dao động tiên nguyên kinh khủng tràn ra, uy thế rung chuyển toàn bộ thế giới âm Minh.

Chương 1081: Ba phương vây giết, một phần thực lực, tất cả đều chỉ là hư danh (mười chương)

Rung động!

Thế giới âm Minh hiện thế, đúng là một mồi nhử!

Mục đích là vì hấp dẫn Sở Cuồng Nhân đến đây, chặn giết hắn!

Bên ngoài thế giới âm Minh, tất cả tu sĩ nhìn thấy một màn này cũng không khỏi chấn động, trong lúc nhất thời, nghị luận ầm ĩ.

"Tốt cho một Huyết Phật Tử, tốt cho một Lâm gia, vậy làm lại tạo ra cái lưới to đến vậy, xem ra bọn họ thật sự muốn giết Sở Cuồng Nhân."

"Còn có thanh niên toả ra ma khí ngập trời kia, phán đoán dựa trên khí tức của hắn, hắn có quan hệ mật thiết với thế giới âm Minh này, xem ra hẳn là chủ nhân của thế giới âm Minh này, là truyền nhân Ma Đạo âm Minh nhất mạch!"

"Người này cũng giống Huyết Phật Tử, cũng là thiên mệnh chi tử."

"Thiên mệnh chi tranh, không chứa dị số, sự tồn tại của Sở Cuồng Nhân quả thật đã ảnh hưởng đến trận thiên mệnh chi tranh này."

Bên trong thế giới âm Minh.

Vô số đạo văn trộn lẫn trong hư không, ma khí cuồn cuộn lộ ra uy áp kinh khủng, điên cuồng ập vào Sở Cuồng Nhân.

Đây là uy áp của thế giới!

Trong đó, cũng ẩn chứa một luồng tiên uy của cường giả chí tôn!

Sở Cuồng Nhân cau mày, cảm giác tu vi của mình quả thật bị áp chế, khó có thể thi triển toàn bộ.

"Sở Cuồng Nhân, thế giới âm Minh này chính là do người của âm Minh nhất mạch ta sáng lập ra, hắn còn là một Đại La Kim Tiên! Nơi này có đạo văn của hắn, thử hỏi, làm sao ngươi có thể chống cự nổi với sức mạnh Đại La!"

Trên khuôn mặt nữ tính của Minh Tử lộ ra cười lạnh.

Những người còn lại nghe vậy, cũng âm thầm líu lưỡi.

Đại La Kim Tiên?

Đó là một sự tồn tại trong truyền thuyết đối với họ, qua nhiều năm như vậy, toàn bộ Thanh Lan Tiên giới cũng không có xuất hiện.

"Cho dù là Sở Cuồng Nhân, nhưng khi đối mặt với sức mạnh Đại La, chỉ sợ cũng khó có thể ứng phó." Có người nói.

"Sở Cuồng Nhân có thể nhiều lần sáng tạo kỳ tích, thực lực của hắn cao thâm khó dò, có lẽ, lần này cũng có thể ngăn cơn sóng dữ?"

Có người nghĩ đến chiến tích của Sở Cuồng Nhân rồi nói ra.

"Đừng đùa, cho dù có Sở Cuồng Nhân mạnh thế nào thì cũng chỉ là Địa Tiên, làm sao có thể đủ sức chống cự sức mạnh Đại La, chênh lệch quá xa."

Cũng có người phản bác.

Mà mặc kệ bên ngoài nghị luận ầm ĩ như thế nào, bên trong thế giới âm Minh, Sở Cuồng Nhân vẫn giữ nguyên bộ dạng vô cùng bình tĩnh.

"Sức mạnh Đại La quả thật là khiến cho người ta kinh ngạc, nếu là thế giới âm Minh hoàn chỉnh ẩn chứa sức mạnh Đại La, có lẽ, thật sự có thể khiến cho ta có cảm giác khó giải quyết, nhưng chỉ dựa vào một thế giới âm Minh hoang tàn, cũng muốn giết ta?"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay nói.

Sự hiểu biết về đạo của hắn sâu sắc đến mức nào chứ, đừng nói chi hắn còn có Toàn Tri Chi Linh, một vật dụng được coi như hack game, liếc một chút là nhìn ra được đạo văn ở thế giới âm Minh này cũng không hoàn chỉnh, chỉ là một bộ phận của thế giới âm Minh hoàn chỉnh.

Quả nhiên, sau khi nghe được lời nói của Sở Cuồng Nhân, sắc mặt Minh Tử hơi đổi một chút, lập tức cười lạnh nói: "Một phần sức mạnh Đại La cũng đủ để ngăn chặn tu vi của ngươi chỉ còn một phần, như vậy, cũng đủ để giết ngươi!"

"Không cần nói nhảm, xông lên!"

Tiên nhân Lâm gia lạnh giọng nói ra.

Bọn họ nhận lời mời của Huyết Phật Tử, đến đây vây giết Sở Cuồng Nhân, Lâm gia đã kết thù kết oán sâu đậm với Sở Cuồng Nhân, bọn họ tất nhiên đồng ý, cơ hội giết Sở Cuồng Nhân đang ở trước mắt, làm sao bọn họ có thể bỏ lỡ?

Tiên nhân Lâm gia xuất thủ trước, thần hỏa gào thét tuôn ra.

"Lâm gia, các ngươi thật sự là hết lần này tới lần khác khiêu khích sát tâm của ta!" Giọng điệu của Sở Cuồng Nhân băng lãnh nói.

Đối mặt với thần hỏa, hắn vươn tay phun ra Hoàng Hỏa màu vàng đỏ để ứng phó.

Hỏa diễm va chạm, hư không có cảm giác vặn vẹo.

Mấy tiên nhân Lâm gia xuất thủ, lại lùi về sau mấy bước, có mấy tiên nhân có tu vi thấp bị Hoàng Hỏa màu vàng đỏ dính vào, trong nháy mắt phát ra tiếng thét thê lương bi thảm, tội nghiệt trên người bị thiêu đốt, cho đến khi hóa thành tro tàn.

Tình cảnh này khiến sắc mặt tiên nhân Lâm gia thay đổi.

"Làm sao lại như vậy, Hoàng Hỏa này có thể thiêu đốt tội nghiệt?"

"Chưa từng nghe qua Hoàng Hỏa có loại đặc tính này?"

"Là Hồng Liên Nghiệp Hỏa, hắn dùng Hoàng Hỏa để nuốt chửng Hồng Liên Nghiệp Hỏa, cho nên Hoàng Hỏa của hắn cũng có năng lực thiêu đốt tội nghiệt."

Có tiên nhân Lâm gia nghĩ thông suốt tất cả, nhất thời chấn động không gì sánh nổi.

Phải biết rằng, bản thân Hoàng Hỏa là Vô Thượng Thần Hỏa đứng thứ ba trong bảng Thần Hỏa, bây giờ lại nuốt chửng Hồng Liên Nghiệp Hỏa, có đặc tính của Nghiệp Hỏa, vậy thì có thể phát huy ra uy lực đạt đến trình độ nào? ?

Mọi người không dám tưởng tượng.

"Hắn chịu áp chế của thế giới âm Minh, sức mạnh có thể phát huy ra nhiều nhất chỉ có một phần, nói cách khác, uy lực của Hoàng Hỏa này cũng chỉ có một phần mà thôi, đáng chết, một phần mà lại đáng sợ như thế sao? !"

Sắc mặt tiên nhân Lâm gia khó coi nói, nếu là Hoàng Hỏa có 100% uy lực, vậy chẳng phải vừa rồi bọn họ chỉ cần chạm vào một chút là sẽ mất mạng sao?

"Hôm nay nhất định phải giết hắn, nếu không Lâm gia ta nguy rồi! Huyết Phật Tử, Minh Tử, các ngươi còn không xuất thủ sao? !"

Tiên nhân Lâm gia lớn tiếng nói với hai người còn lại.

"A di đà phật, chư vị, lúc chúng ta hiến thân vì phật đã đến." Huyết Phật Tử chắp tay trước ngực, niệm một tiếng niệm phật.

Ở phía sau hắn, trong mắt phần lớn tín đồ hiện ra hồng quang, sau đó lập tức giống như không muốn sống, liều mạng lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Ở trong đó, thậm chí không thiếu tiên nhân.

"Thủ đoạn mê hoặc nhân tâm ngược lại cũng là một cách hay."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Huyết Phật Tử dựa vào thủ đoạn mê hoặc nhân tâm này, đủ để thiết lập một đạo thống đứng đầu ở Thanh Lan Tiên giới.

Đối mặt với các tín đồ liều mạng xông tới, cho dù biết bọn họ bị mê hoặc, nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn không có bất cứ ý định nương tay nào.

Ngưng tụ kiếm chỉ, Thiên Liên kiếm ý như thác đổ tuôn ra.

Kiếm khí lướt qua, chỉ để lại một mảnh chân cụt tay đứt.

Nhưng cũng có tín đồ cuồng nhiệt không để ý đến thương thế, vọt tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, sau đó nghịch chuyển tiên nguyên, quả thật đang khởi động tự bạo!

Phanh phanh phanh...

Âm thanh tự bạo liên tiếp vang vọng trong hư không.

Bên ngoài thế giới âm Minh, mọi người nhìn thấy một màn này, âm thầm líu lưỡi.

"Huyết Phật Tử quá kì dị, những tín đồ này lại vì hắn mà điên cuồng đến loại trình độ này, ngay cả tự bạo cũng làm được."

"Sở Cuồng Nhân đã chết rồi sao?"

"Không thể dễ dàng như vậy."

Lúc này, bên trong thế giới âm Minh xảy ra biến hoá, chỉ thấy ma khí cuồn cuộn phóng lên tận trời, trong hư không lại có nguyên một đám âm binh âm tướng bước ra.

Hai mắt Minh Tử tràn ngập màu tím đầy quỷ dị, quát lạnh: "Sở Cuồng Nhân, hãy nếm thử âm binh âm tướng của thế giới âm Minh của ta đi!"

"Giết!"

Nguyên một đám âm binh âm tướng phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

Ma khí nhấp nhô, rung chuyển trời đất.

Uy thế khiến cho mỗi người đều không nhịn mà rét run.

Đối mặt với sự tấn công của đám âm binh âm tướng này, chỉ sợ tiên nhân bình thường ngay cả chiến ý cũng đã mất đi, chớ đừng nói chi là muốn chống lại bọn họ.

"Không hổ là Ma Đạo âm Minh nhất mạch, quả nhiên quỷ dị."

Có người run rẩy nói ra.

Giờ phút này.

Trong bụi mù, một luồng Hoàng Hỏa màu vàng đỏ phóng lên tận trời, một tiếng Hoàng kêu thanh thúy to rõ vang lên, một đóa Hồng Liên to lớn từ từ nở rộ dưới cái nhìn của tất cả mọi người, hỏa năng to lớn bao phủ khắp nơi!

Hồng Liên nở rộ, những nơi hỏa năng đi qua, nguyên một đám âm binh âm tướng bị thiêu thành tro tàn trong chớp mắt, tiêu tán trong trời đất.

Mà bên trong Hồng Liên hỏa diễm to lớn kia, một bóng dáng mặc bạch y từ từ đi ra, đứng chắp tay, ánh mắt bễ nghễ, cuồng ngạo không gì trói buộc.

"Các ngươi hao tổn tâm cơ, dẫn ta tới, thiết lập cục diện vây giết, kết quả làại biểu diễn ra chiến lực chỉ có như thế sao?"

"Ma Đạo âm Minh nhất mạch, huyết phật chí âm chí tà trong thiên địa, thế gia tiên cổ, danh hào nổi tiếng, nhưng tất cả đều chỉ là có tiếng không có miếng."

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói.

Sau đó, hắn ngưng tụ kiếm chỉ: "Đã như vậy, cuộc chơi này nên kết thúc ở đây đi!"

Trong chốc lát, Hoàng Hỏa màu vàng đỏ giữa trời đất co lại, ngưng tụ trên đầu ngón tay hắn, hóa thành một thanh kiếm hỏa diễm khổng lồ!

Chương 1082: Ba Tuần tướng, thủ đoạn linh hồn, quyền phá phật chưởng

Hoàng Hỏa kinh khủng phóng lên tận trời, ngưng tụ thành một thanh đại kiếm màu vàng đỏ ở trên đầu ngón tay Sở Cuồng Nhân, kiếm uy cuồng bạo rung chuyển toàn bộ thế giới âm Minh.

Một kiếm chém ra, hư không sụp đổ từng khúc.

Phần lớn âm binh âm tướng, tín đồ Huyết Phật, hay là đệ tử Lâm gia đều hóa thành tro tàn, ngay cả linh hồn cũng bị thiêu đến không còn cặn bã!

Mấy người Minh Tử, Huyết Phật Tử biến sắc, vội vàng tránh ra.

Mà ở bên ngoài, mọi người cũng hít vào một ngụm khí lạnh.

"Không thể nào, đây cũng quá ác liệt rồi!"

"Không phải Sở Cuồng Nhân bị áp chế đến mức chỉ còn lại một phần thực lực sao? Làm sao lại có chiến lực cường đại như vậy? !"

"Cái này mà gọi một phần thực lực? ?"

"Ông trời ơi, một phần thực lực đã mạnh như vậy, vậy hắn mà dùng toàn lực, thì chiến lực sẽ kinh khủng đến mức nào? !"

"Chẳng lẽ lại có thể đánh đồng với Thiên Tiên?"

Không ít người đều biết chiến lực của Sở Cuồng Nhân cường hãn, vượt qua người cùng cảnh giới, nhưng không nghĩ tới, sẽ cường đại đến loại trình độ này.

Một phần thực lực đã có thể tùy ý chém giết tiên nhân, đè ép thiên mệnh chi tử!

Đây quả thực là vượt qua lẽ thường!

"Muốn giết lão đại, các ngươi còn phải tu luyện thêm một kỷ nguyên nữa, không đúng, có cho các ngươi một kỷ nguyên các ngươi cũng không giết được."

Tiểu hồ ly nhìn thế giới âm Minh, kích động hoa tay múa chân, chỉ thiếu nhảy dựng lên động viên cho Sở Cuồng Nhân.

Bên cạnh, Lam Vũ đè nàng xuống: "Đừng làm rộn, tiếp tục xem, Huyết Phật Tử và Minh Tử có chuẩn bị, sẽ không chỉ có như thế."

Nếu thật sự chỉ có như vậy mà dám đến giết Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ thật sự hoài nghi não của hai người này có phải bị úng nước hay không.

Bên trong thế giới âm Minh.

Huyết Phật Tử nhìn thấy tín đồ của chính mình bị tàn sát hầu như không còn, hắn hít sâu một hơi: "Sở Cuồng Nhân, quả nhiên không dễ giết như vậy."

Hắn khoanh chân ngồi trong hư không, vươn tay ra, phật quang màu máu phun ra, hóa thành một chưởng ấn to lớn đập ra.

"Huyết Phật Đại La ấn!"

Đùng!

Chưởng ấn Huyết Phật lướt qua, hư không lập tức bị phá nát!

Giống như một vị Đại La tiên phật xuất thủ, uy thế vô cùng mạnh mẽ.

Bên cạnh, Minh Tử cũng không cam chịu yếu thế, gầm nhẹ một tiếng, ma khí bốn phía hội tụ về phía hắn: "m Minh Ma Chỉ! !"

Một chỉ được tung ra, ma khí cuồn cuộn ngưng tụ thành một chỉ ấn khổng lồ đánh ra, kéo theo một lượng lớn cảnh tượng ác quỷ âm Minh kêu rên.

"Viêm Lưu Tam Nguyên Chưởng!" Địa Tiên mạnh nhất của Lâm gia cũng xuất thủ, dung nham phun trào ngập, hóa thành ba viên hỏa cầu khổng lồ, như một đường thẳng, bắn thẳng về phía Sở Cuồng Nhân.

Đối mặt với ba luồng công kích, Sở Cuồng Nhân vẫn kiêu ngạo đứng tại chỗ như cũ, bóng người bất động như núi, trên người có Hỗn Độn Thần Ma khí tuôn ra.

Tay trái hiện lên bạch quang thần tính, tay phải có hắc hỏa ma tính bùng cháy.

Một người sáng tạo sinh mệnh, một người hủy diệt!

"Hỗn Độn Thần Ma, âm Dương Sinh Tử Đồ!"

Sở Cuồng Nhân kết ra ấn quyết huyền diệu, sức mạnh âm Dương Sinh Tử gào thét tuôn ra, hóa thành một Thái Cực Đồ hai màu trắng đen phóng lên trời.

Sức mạnh kinh hoàng vô biên khiến cho hư không liên tục rung động.

Cả hai bên đều bị ảnh hưởng nặng nề.

Minh Tử, Huyết Phật Tử lùi lại vài dặm, mà Địa Tiên Lâm gia kia lại trực tiếp thổ huyết, sắc mặt tái nhợt: "Gia hỏa này đến tột cùng là làm sao vậy, một phần thực lực mà còn có chiến lực thế này, hắn thật sự là một Địa Tiên sao?"

Một bên nói, một bên hắn lấy ra một viên đan dược, ăn vào.

Bên cạnh, sắc mặt Minh Tử, Huyết Phật Tử cũng tràn đầy nghiêm túc.

"Chiến lực của Sở Cuồng Nhân đích thật là vượt xa tưởng tượng."

"Nào chỉ là vượt xa tưởng tượng, quả thực là quái vật."

Minh Tử đạt được truyền thừa thế giới âm Minh này, tự cho rằng hắn không có bao nhiêu đối thủ trong thê sheej trẻ tuổi.

Nhưng khi Sở Cuồng Nhân xuất hiện, trực tiếp phá vỡ nhận thức của hắn.

Một phần thực lực còn có thể có sức mạnh như vậy, nếu như ở thời kì toàn thịnh, chẳng phải sẽ giết hắn như giết chó sao? !

Nghĩ đến đây, sát ý trong mắt của hắn càng nồng đậm hơn.

"Loại người như thế này nhất định không thể lưu lại, hắn còn sống, cho dù có trở thành thiên mệnh giới tử cũng không an lòng."

Vút...

Lúc này, Sở Cuồng Nhân ở trước mặt bọn họ đột nhiên biến mất.

"Thủ đoạn không gian? !"

Nhìn thấy vậy, sắc mặt hai người Minh Tử, Huyết Phật Tử biến đổi, vội vàng bố trí tiên nguyên ở bốn phía, phòng ngừa Sở Cuồng Nhân đột nhiên xuất hiện.

Nhưng Địa Tiên Lâm gia ở bên cạnh đang sử dụng đan dược chữa thương nên phản ứng chậm hơn một cái chớp mắt, lúc hắn muốn hành động, Sở Cuồng Nhân đã đi tới trước mặt hắn, Côn Ngô bên hông ra khỏi vỏ.

Một tiếng xẹt vang lên.

Kiếm khí xẹt qua hư không, xé rách hư không, đồng thời cũng xé rách thân thể của Địa Tiên Lâm gia, ngay cả tiên hồn của hắn cũng bị chém chết!

"Thế giới âm Minh, phong ấn cho ta! !"

Minh Tử gầm nhẹ một tiếng.

Chỉ thấy hắn điều khiển đạo văn phủ đầy trong hư không của thế giới âm Minh, gia cố không gian, phòng ngừa Sở Cuồng Nhân dùng thủ đoạn không gian.

Mà quả thật, Sở Cuồng Nhân cũng cảm thấy độ khó khi mình muốn sử dụng Không Gian Bàn Vận Thuật tăng lên không ít.

Nhưng trên mặt hắn vẫn nở nụ cười: "Gia cố không gian, cũng tương đương với việc giảm đi áp lực áp chế tu vi của ta."

"Các ngươi, có năng lực ứng phó hai phần thực lực ta sao?"

Nghe đến đây, sắc mặt Minh Tử, Huyết Phật Tử có chút khó coi.

"Sở Cuồng Nhân, đừng quá phách lối."

Huyết Phật Tử bay lên không trung, rất nhiều phật quang màu máu di chuyển trên không trung, cuối cùng hóa thành một pháp tướng Phật Đà huyết sắc to lớn.

Phật Đà này mọc ra bốn cánh tay, mà biểu cảm cũng có thể thay đổi, giống như đang diễn tả các loại dục vọng sâu bên trong nội tâm của con người.

Yêu, hận, tham, sân, si...

"Huyết sắc Ba Tuần tướng!"

Giọng nói của Huyết Phật Tử vô cùng uy nghiêm, quanh quẩn khắp trời đất, nhưng lại lộ ra một vẻ tà tính ăn mòn nhân tâm, khiến người ta khó mà phòng bị.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, chỉ cảm thấy có một sức mạnh không tên đang tấn công linh hồn của mình: "Đây là... Thủ đoạn linh hồn."

"Ba Tuần... Ma Phật Ba Tuần trong truyền thuyết thời cổ lão, là kẻ địch trong đời Phật tổ, a, ngươi cái này cổ hoặc nhân tâm Huyết Phật, phối hợp với mê hoặc phật, lại rất hợp với Ma Phật là kẻ địch của Phật, cũng tăng thêm sức mạnh."

Nghe được tiếng cười nhạo của Sở Cuồng Nhân, Huyết Phật Tử quát lạnh nói: "Trước mặt Ma Phật, ngươi, còn không cúi đầu! !"

Hắn giơ tay lên, rất nhiều phật quang màu máu phun trào, Ba Tuần tướng sau lưng cũng động thủ, bàn tay to lớn đè về phía Sở Cuồng Nhân!

Bàn tay kia, lớn hơn mười dặm, uy thế to lớn vô biên.

Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ quá tầm thường trước mặt phật chưởng, cộng thêm sức mạnh Ma Phật cũng đang không ngừng đánh thẳng vào linh hồn của hắn.

Tiên nhân tầm thường khi hứng chịu một chưởng này, linh hồn không bị phá nát, thì Tiên Thân cũng bị phá hủy, căn bản khó có đường sống.

Mà ở một bên khác, Minh Tử cũng thúc giục ma khí đến cực hạn, khiến cho áp chế của thế giới âm Minh đối với Sở Cuồng Nhân nhanh chóng tăng lên.

"Đi chết đi cho ta!"

"Chết đi!"

Hai người liên thủ, một người công kích, một người hạn chế, phối hợp hết sức ăn ý, trong nháy mắt đã đẩy Sở Cuồng Nhân vào 'Tuyệt cảnh'.

Chỉ là đối mặt với một đòn này, Sở Cuồng Nhân vẫn bất động như núi.

Hắn giơ tay lên, năm ngón tay nắm lại.

"Để cho các ngươi nhìn một chút, cái gì là sức mạnh! !"

Hắn đột nhiên đập ra một quyền!

Một quyền nhỏ bé như bụi trần đấu với một quyền kéo dài hơn mười dặm, ẩn chứa uy năng vô cùng mạnh mẽ, hai bên va chạm vào nhau.

Khi một tiếng nổ vang trời vang lên, dưới quyền kình của Sở Cuồng Nhân, trong nháy mắt phật chưởng to lớn kia, xuất hiện rất nhiều vết rách.

Chỉ thấy một đạo quyền kình cuồng bạo xé rách phật chưởng, phóng lên tận trời, cứ thế mà đánh vào trên mặt Ba Tuần tướng.

Phịch một tiếng, gương mặt thay đổi liên tục kia bị quyền kình này đánh cho tiêu tan.

Mà pháp tướng bị phá, Huyết Phật Tử bị phản phệ ngay tại chỗ, kêu thảm một tiếng, trực tiếp phun ra một ngụm máu, đầy vẻ hoảng sợ.

"Loại sức mạnh, làm sao có thể! !"

Chương 1083: Thủ đoạn cuối cùng của

Minh Tử, ngươi cho rằng là ngươi đang chiến đấu vì nó?

"Loại sức mạnh này, làm sao có thể? !"

Huyết Phật Tử hít vào một ngụm khí lạnh, máu bị phun ra suýt chút đã bị hắn nuốt trở về, đồng tử đang run rẩy kịch liệt.

Phải biết rằng, chiêu pháp tướng Ba Tuần này là chiêu số cường đại nhất của hắn, cho dù là đối mặt với Địa Tiên trên tam phẩm cũng không hề rơi vào thế hạ phong.

Nhưng bây giờ, lại bị Sở Cuồng Nhân dùng một quyền đánh nát! !

"Minh Tử! ! Đây rốt cuộc là chuyện gì, không phải nói tu vi của hắn bị áp chế đến mức chỉ còn hai phần sao? Vì sao còn có sức mạnh thế này!"

Huyết Phật Tử rống to.

Đây là hai phần chiến lực?

Đùa ta sao? !

Một phần chiến lực của Thiên Tiên cũng không có kinh khủng như vậy đâu? !

"Tu vi của hắn tuyệt đối đã bị áp chế đến mức chỉ còn hai phần, chuyện này tuyệt đối không sai, nhưng chiến lực của hắn... chờ một chút! Cơ thể!"

Minh Tử suy đoán ra được điều gì đó: "Là cơ thể, tuy chiến lực của hắn bị hạn chế, nhưng cơ thể của hắn lại không bị!"

"Cơ thể?"

"Đúng!"

Minh Tử nhìn Sở Cuồng Nhân, không thể tin nói: "Cơ thể của hắn cường đại, lại có thể sánh vai với chiến lực của Địa Tiên đỉnh phong! !"

Bọn họ quả thật biết không thể coi thường cơ thể của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng chưa từng nghĩ, lại không thể coi thường đến loại trình độ này!

Ở Thanh Lan Tiên giới, người luyện thể có không ít, nhưng có cơ thể như Sở Cuồng Nhân, tìm khắp cổ kim cũng tìm không ra một kẻ.

Cho dù là ở thời kỳ Tiên Cổ, cũng là cực kỳ hiếm thấy.

Cho nên, bọn họ vẫn chưa hề cân nhắc về cơ thể của đối phương, nhưng bây giờ, một chút sơ sót của bọn họ lại trở thành đòn trí mạng!

"Đáng chết, Huyết Phật Tử, giúp ta kìm chân hắn!"

"Ngươi muốn làm gì? !"

"Không kịp nói rõ, tóm lại ngươi giúp ta ngăn cản hắn trước, ta có biện pháp giết hắn!" Minh Tử cắn răng nói ra.

"Muốn kéo bao lâu?"

"Nửa khắc đồng hồ."

"Cái gì! Ngươi muốn mạng của ta sao? !"

Huyết Phật Tử trừng lớn hai mắt, một kẻ có cơ thể không bị hạn chế như Sở Cuồng Nhân, chiến lực của hắn kinh khủng đến cỡ nào?

Ngăn hắn ba chiêu hai thức đã là chuyện khó khăn.

Chớ nói chi là, nửa khắc đồng hồ.

"Nếu như không thể, chúng ta đều phải chết!"

Minh Tử nói xong, quay người lao vào sâu bên trong thế giới âm Minh.

Hắn tin tưởng, Huyết Phật Tử không có quyền lựa chọn.

"Hỗn đản."

Huyết Phật Tử chửi bới một tiếng, sau đó hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra vẻ quyết liệ:, "Không phải chỉ là nửa khắc đồng hồ sao? Liều mạng vậy!"

Hắn người mang hai phần ý chí Tiên giới, hắn cũng không tin mình không chặn được Sở Cuồng Nhân trong nửa khắc.

Chỉ thấy Huyết Phật Tử lấy ra một chuỗi phật châu huyết sắc, phía trên phật châu kia mơ hồ có âm thanh kêu rên của oán linh, vô cùng quỷ quyệt.

Phật châu vào tay, khí tức của Huyết Phật Tử lại tăng vọt lần nữa, hắn gầm nhẹ một tiếng, phần lớn phật quang huyết sắc phun trào,:"Pháp tướng Ba Tuần!"

Pháp tướng được ngưng tụ lần nữa.

Chỉ thấy tứ chi của Ba Tuần kia giống như bàn tay lớn trụ trời, hoặc nắm chắc thành quyền, hoặc đánh ra một chưởng, hoặc hóa chưởng thành đao, đè ép về phía Sở Cuồng Nhân, mỗi một loại đều ẩn chứa dao động tiên pháp hoàn toàn khác biệt.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, trên mặt tươi cười: "Đến, dùng hết tất cả sức mạnh, át chủ bài của ngươi, sau đó thỏa thích giãy dụa đi."

Hắn đưa tay đánh ra một quyền.

Khi một tiếng vang thật lớn vang lên, một tay của Ba Tuần bị đánh nát, quyền kình cuồng bạo bao phủ khắp nơi, xé rách hư không, rung động gầm trời.

Mà lúc này, ba cánh tay còn lại của Ba Tuần cũng đã đánh vào trên người của hắn, chỉ thấy tiên huy trên người hắn tươi sáng, di chuyển giống như tiên ngọc đầy màu sắc, sức mạnh kia, chỉ khiến cho thân thể của hắn chấn động một cái.

Nhưng vẫn không thể làm hao tổn chút lông tóc nào!

"Tên quái vật này, là tiên kim đắc đạo sao?"

Huyết Phật Tử thầm mắng một tiếng.

Hắn thúc giục pháp tướng Ba Tuần tướng, không ngừng tấn công, nhưng sức mạnh thân thể của Sở Cuồng Nhân quá cường đại, chỉ cần vung ra một quyền, pháp tướng Ba Tuần của hắn lập tức vỡ nát, không còn chút cặn bã nào.

Trận chiến này hoàn toàn nghiêng hẳn về một phía!

Bên ngoài.

Mọi người nhìn đến mức trợn mắt hốc mồm.

"Đây chính là chiến lực chân chính của Sở Cuồng Nhân sao?"

"Làm sao có thể, đây chỉ là thủ đoạn cơ thể mà thôi, tu vi của hắn vẫn bị áp chế, nếu như toàn bộ tu vi được giải trừ, phối hợp với chiến lực của thân thể này, chỉ sợ Huyết Phật Tử không chống được ba chiêu."

"Quá kinh khủng!"

"Gia hỏa này, thật sự là một con quái vật..."

Bên trong thế giới âm Minh, Huyết Phật Tử dùng hết đủ loại thủ đoạn, trì hoãn bước chân của Sở Cuồng Nhân, rất nhanh liền bị một đống vết thương.

Kim quang trộn lẫn trên người hắn, ngưng tụ đạo văn, giống như một Kim Thân La Hán, nhưng bên ngoài La Hán này lại bị nứt, hiện tại lại giống như một món đồ sứ dễ dàng bị hư, lúc nào cũng có thể vỡ nát.

"Chiêu này của ngươi, ta có chút ấn tượng, là Kim Thân Quyết của Kim Sơn tự đi, nhưng mag, ngăn cản một quyền của thì còn được, lại thêm nhất quyền, ngươi cũng phải chết." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Đáng chết... tại sao tên Minh Tử kia còn chưa làm xong? !"

Huyết Phật Tử âm thầm cắn răng.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân đưa tay, lại muốn đánh ra một quyền.

Nơi xa, một luồng ma khí bỗng nhiên phóng lên tận trời!

Chỉ thấy tất cả ma khí bên trong thế giới âm Minh như đang trăm sông đổ về một biển.

Sở Cuồng Nhân khẽ ồ lên một tiếng, ánh mắt như điện, nhìn về phía xa.

Sâu bên trong âm Minh cốc, Minh Tử khoanh chân ngồi ở trên một tế đài, trên người bộc phát ra một lực hút mạnh mẽ tuyệt luân, hút ma khí dâng trào bốn phía vào trong cơ thể.

Bên ngoài cơ thể của hắn, cũng hiện ra từng đạo từng đạo ma văn màu đen.

Bỗng nhiên, ma khí ngừng lại!

Chỉ thấy Minh Tử mở hai mắt ra, một đạo ma tính màu tím chợt lóe lên, một cái chớp mắt tiếp theo, hắn phóng lên tận trời, khí thế như bão, giống như Ma Vương Hàng Lâm, chỗ hắn đến, núi lở đất nứt, nhật nguyệt trầm luân.

"Sở Cuồng Nhân, nhận lấy cái chết! !"

Minh Tử đánh ra một quyền, ma khí dồi dào hóa thành một quyền ấn to lớn, nện xuống người Sở Cuồng Nhân.

"A, hấp thu ma khí của thế giới âm Minh này, cường hóa thực lực bản thân, thủ đoạn không tệ."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, đánh ra một quyền.

Quyền kình ầm vang va chạm với ma khí, sau đó trực tiếp nổ tung, sơn mạch bốn phía bị vỡ nát trong nháy mắt!

"Sở Cuồng Nhân, ngươi còn cười được? Đợi chút nữa ta nhất định phải làm cho ngươi khóc lóc cầu xin tha thứ!" Minh Tử lạnh giọng nói ra, hắn ghét nhất bộ dạng tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của Sở Cuồng Nhân.

Bên cạnh, Huyết Phật Tử nhìn thấy khí thế đang ép thẳng tới Thiên Tiên của Minh Tử, thở dài một hơi: "Minh Tử, đến rồi thì giao cho ngươi."

"Ừm."

Minh Tử khẽ vuốt cằm.

Một cái chớp mắt tiếp theo, bóng người hắn lóe lên, biến mất tại chỗ, kéo theo ma khí ngập trời, bắt đầu tấn công về phía Sở Cuồng Nhân.

Hai nắm đấm va chạm trong hư không, giống như hai ngôi sao nện vào một chỗ, không gian bốn phía đột nhiên nổ tung.

Sở Cuồng Nhân không nhúc nhích tí nào, nhưng Minh Tử lại lùi ra sau mấy bước.

"Không thể nào."

Huyết Phật Tử biến sắc, như thế này còn không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân?

"Đến tột cùng là cái gì để ngươi cho rằng, bây giờ, ngươi là đối thủ của ta!" Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Chỉ thấy Thần Ma chi khí trên người hắn di chuyển, Bản Nguyên Thể Duy Nhất cũng được khởi động, tuy bị thế giới âm Minh áp chế, nhưng sự gia tăng của hai đại thể chất vẫn vô cùng kinh khủng như cũ.

Thậm chí, Minh Tử cảm giác áp chế của thế giới âm Minh lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Tiên huy quanh người Sở Cuồng Nhân di chuyển, sự gia tăng của sức mạnh Thần Ma, chưởng sinh nắm chết, sức mạnh vô biên của Bản Nguyên Thể Duy Nhất càng làm cho hắn có một loại khí tức áp đảo tất cả, chí cao vô thượng.

Bây giờ Sở Cuồng Nhân, giống như Thần Vương đương đại, không gì địch nổi!

"Ngươi cho rằng nửa khắc đồng hồ là ngươi tranh thủ được?"

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Huyết Phật Tử, lạnh nhạt nói: "Sai, là ta để ngươi chịu đựng được, cho nên ngươi mới có thể chịu đựng được."

Chương 1084: Giết chết Minh Tử và Huyết Phật Tử, chủ nhân Chí Tôn Yêu Đình xuất thủ

Lời nói của Sở Cuồng Nhân khiến cho tâm thần của Huyết Phật Tử sụp đổ.

Hắn cực khổ tranh thủ nửa khắc đồng hồ cho Minh Tử, kết quả là, nửa khắc đồng hồ kia lại là người ta ban ơn cho mình.

Chỉ cần người ta không nguyện ý, lúc nào cũng có thể giết chết mình.

Hắn nhìn ra, Sở Cuồng Nhân không phải đang lừa hắn, là thật sự có thực lực như vậy, bây giờ đối phương được sự gia tăng của Hỗn Độn Thần Ma Thể, Bản Nguyên Thể Duy Nhất, uy lực kia, khiến cho hắn vô cùng kinh sợ.

Hắn cảm thấy, mình sẽ bị giết bất cứ lúc nào.

Giờ khắc này, Huyết Phật Tử run rẩy.

Đạo tâm gần như sụp đổ.

Hắn vốn chỉ vừa được sinh ra không có bao nhiêu năm, tuy dựa vào tư chất được trời đất ưu ái mà nhanh chóng nổi dậy, nhưng đạo tâm không phải là thứ có thể muốn luyện thành là luyện thành, đạo tâm của Huyết Phật Tử cũng không mạnh.

Hiện tại, dưới sự đả kích của Sở Cuồng Nhân, gần như sụp đổ.

Còn ở một bên khác, tuy Minh Tử cũng rung động trước thực lực mạnh mẽ của Sở Cuồng Nhân, nhưng vẫn còn có tâm tư phản kháng như cũ.

Chỉ thấy hắn gầm nhẹ một tiếng, phóng ra một đại ấn đen nhánh, phía trên đại ấn này có vô số đạo văn đan xen, vô cùng huyền diệu, trong đó có một luồng ma khí âm Minh kinh khủng không ngừng phun ra ngoài.

"Sở Cuồng Nhân, mở mang kiến thức một chút về uy lực âm Minh Ấn đi!"

Hắn ném âm Minh Ấn ra ngoài, ấn dài ra theo gió, rất nhanh liền biến thành các dãy núi lớn nhỏ, đập về phía Sở Cuồng Nhân.

Năm ngón tay của Sở Cuồng Nhân nắm lại, đánh ra một quyền.

Ầm! !

Quyền cùvà ng ấn ầm ầm đụng vào nhau.

Đại ấn bay ngược ra ngoài, cánh tay Sở Cuồng Nhân cũng run rẩy một chút.

"Há, uy lực của đại ấn này cũng không tệ lắm."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh.

"Lại đến!"

Minh Tử tuôn ra toàn bộ ma khí trong cơ thể, rót vào bên trong âm Minh Ấn, cùng lúc đó, toàn bộ thế giới âm Minh đều bị chấn động.

Nhìn thấy đại ấn kia ập tới, Sở Cuồng Nhân thúc giục pháp môn vô địch.

Đánh ra một quyền, nhật nguyệt điên đảo, phá nát càn khôn!

Lần này, Sở Cuồng Nhân cũng bị đánh lùi lại mấy bước.

"Sở Cuồng Nhân, ấn âm Minh này là chí bảo của nhất mạch, là một món Kim Tiên khí, cho dù hiện tại ta không có cách nào hoàn toàn phát huy uy lực của nó, nhưng cũng không phải là thứ ngươi có thể ngăn lại." Minh Tử cười ha ha một tiếng nói.

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân cười cười: "Vậy thì bắt ngươi thử vật này một chút."

Chỉ thấy tâm niệm của hắn vừa động, trong cơ thể có hai Tam Túc Đỉnh gào thét tuôn ra, một luồng uy thế dồi dào tuôn ra từ bên trong đỉnh.

Trong chốc lát, thế giới âm Minh vốn dĩ âm u quỷ dị bởi vì hai lô đỉnh này xuất hiện mà rực rỡ hẳn lên, âm Minh chi khí liên tiếp lui tán.

"Đây là cái gì? !"

Minh Tử biến sắc.

Hắn cảm hận được một sự cuồn cuộn, mênh mông từ hai lô đỉnh này.

Hai lô đỉnh lơ lửng ở giữa không trung, điềm lành ngàn vạn, đạo văn phía trên trộn lẫn, chiếu rọi ra vô số đồ văn, sông núi, thú chạy, thành trì...

Một vài bức họa, tượng trưng cho bản đồ Nhân tộc ngày xưa.

Bên ngoài.

Sau khi một số tu sĩ có kiến thức rộng rãi nhìn thấy hai lô đỉnh kia, sắc mặt thay dổi, dường như thấy được chuyện không thể tin được.

"Cái này, đây là Cửu Châu Đỉnh! !"

Một tu sĩ kinh hô một tiếng.

"Làm sao có thể, sao lại là Cửu Châu Đỉnh, chí bảo khí vận do Vũ Hoàng Nhân tộc luyện chế vào thời kỳ Tiên Cổ! !"

"Làm sao loại đồ vật trong truyền thuyết này lại xuất hiện ở trên người Sở Cuồng Nhân, hơn nữa, nghe đồn vật này chính là chí bảo khí vận, chỉ có tu sĩ mang khí vận Nhân tộc mới có thể sử dụng, sao Sở Cuồng Nhân có thể dùng?"

"Rốt cuộc gia hỏa này muốn cho người ta bao nhiêu kinh hỉ?"

Mọi người kinh thán không thôi.

Cửu Châu Đỉnh, chí bảo khí vận cũng đã xuất hiện, bọn họ không dám tưởng tượng rốt cuộc trên người Sở Cuồng Nhân còn cất giấu bài tẩy gì.

Sâu không thấy đáy!

"Đi!"

bên trong thế giới âm Minh, Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng.

Nhất thời, hai Cửu Châu Đỉnh gào thét tuôn ra, kéo theo sức mạnh vô cùng kinh khủng, to lớn, giống như hai mảnh đại lục cổ lão từ trên trời giáng xuống.

Đây chính là một trong Cửu Châu ở thời kỳ Tiên Cổ.

Trong truyền thuyết, Cửu Châu to lớn, vô biên vô hạn, một châu thậm chí có thể sánh vai với một, thậm chí là đến mấy tinh hệ.

"Ngăn lại cho ta! !"

Minh Tử thét dài một tiếng, đánh âm Minh Ấn ra ngoài.

Chí bảo khí vận Nhân tộc đối đầu với chí bảo Ma Đạo!

Đỉnh và ấn ầm ầm đụng vào nhau.

Khi một tiếng nổ rung trời vang lên, đại ấn kia đùng một tiếng, trực tiếp bị đập bay ra ngoài, thậm chí xuất hiện từng vết rách.

Âm Minh Ấn này quả thật là Kim Tiên khí, toàn bộ Thanh Lan Tiên giới cũng không nhất định có thể tìm ra một món để sánh ngang với nó.

Cho dù là Phược Long Tác cũng không được.

Nhưng, Cửu Châu Đỉnh lại không giống.

Cửu Châu Đỉnh là chí bảo có thể so với Đại La Tiên Khí thậm chí chí bảo bản nguyên, cho dù là hai phần chín cũng không thể so sánh với Kim Tiên khí

Phốc...

Âm Minh Ấn bị thương, Minh Tử bị phản phệ, trực tiếp phun ra một ngụm máu lớn, sắc mặt trắng bệch bay ra ngoài.

Mà Sở Cuồng Nhân không có dừng tay, tiếp tục thúc giục Cửu Châu Đỉnh đập ra.

Phịch một tiếng, âm Minh Ấn bị đánh đến mức bảo quang ảm đạm, như một khí cầu bị đâm thủng, nhanh chóng thu nhỏ, rơi trên mặt đất.

Một bên khác, Minh Tử bởi vì phản phệ mà bị thương nặng, ma khí trong cơ thể không bị khống chế tiết ra, ma văn trên người cũng lúc ẩn lúc hiện, khí tức nhanh chóng uể oải giảm xuống, không gượng dậy nổi.

Thậm chí Sở Cuồng Nhân có thể cảm nhận rõ ràng, luồng đạo uy áp chế mình ở bốn phía cũng nhanh chóng tiêu tán.

Sở Cuồng Nhân không bị trói buộc thu hồi Cửu Châu Đỉnh, bóng người lóe lên đi đến trước mặt Minh Tử, chập chỉ thành kiếm, chém ra một đạo kiếm khí.

Thổi phù một tiếng, kiếm khí xẹt qua!

Một cái đầu lâu bị quăng lên cao, máu tuôn ra như suối.

Minh Tử, ngã xuống!

Một bên khác, sắc mặt Huyết Phật Tử tái nhợt, muốn chạy trốn.

"Ngươi muốn chạy đi đâu?"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Một bóng người mặc bạch y hiện ra ở trước mặt của hắn.

"Lăn đi!"

Huyết Phật Tử hoảng sợ, đánh ra một chưởng.

Phật quang huyết sắc hiện lên.

Nhưng Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, không có gì trói buộc hắn, tiên nguyên phun trào, đánh nát phật quang dễ như trở bàn tay.

Trong cái chớp mắt tiếp theo.

Tay của hắn đã rơi vào trên cổ Huyết Phật Tử.

OĐùnganh!

Hoàng Hỏa màu vàng đỏ phun ra từ trong lòng bàn tay Sở Cuồng Nhân.

Khi một tiếng thét thê lương vang lên.

Tội nghiệt, cơ thể, tiên hồn của Huyết Phật Tử đang không ngừng giãy dụa bị Hoàng Hỏa thiêu thành tro tàn.

Hai sợi kim quang bay ra từ trong cơ thể đối phương.

Đó là, ý chí Tiên giới.

Không chỉ có trên người Huyết Phật Tử, còn có ý chí Tiên giới trên người Minh Tử cũng bay ra ngoài, muốn rời khỏi thế giới âm Minh.

"Ha."

Sở Cuồng Nhân nhướng mày, tiên nguyên trong cơ thể hắn tuôn ra, hóa thành một luồng sức mạnh thời không huyền diệu, phong tỏa hư không bốn phía.

Ba đạo kim quang bị sức mạnh thời không ảnh hưởng, tuy không đến mức hoàn toàn đứng im, nhưng tốc độ cũng bị trì hoãn không ít.

Sở Cuồng Nhân giang hai tay chộp tới.

Nhưng mà ngay lúc này, bên ngoài thế giới âm Minh, một hỏa quang kim sắc từ trên trời giáng xuống, ẩn chứa uy lực không có gì sánh kịp, trực tiếp xuyên qua thông đạo âm Minh, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Ở trong đó, ẩn chứa sát ý!

"Khí tức này..."

Sở Cuồng Nhân không thể không thu liễm sức mạnh thời không, đánh phía một quyền vào kim sắc hỏa quang, quyền phong va chạm với hỏa quang, hư không ầm ầm bị phá nát.

Ba sợi ý chí Tiên giới lập tức lùi vào hư không, biến mất không thấy nữa.

"Ha, đường đường là chủ nhân Yêu Đình, lại hiện thân ở đây, còn đánh lén ta, sao nào, Chí Tôn Yêu Đình muốn khai chiến với ta sao?"

Sở Cuồng Nhân ngẩng đầu nhìn về phía bên ngoài thế giới âm Minh.

Ở nơi đó, có một cái lỗ thủng lớnbị hỏa quang xuyên qua.

Ở nơi đó, hắn thấy được một nam tử mặc trường bào kim sắc uy nghiêm, người kia, chính là chủ nhân của Chí Tôn Yêu Đình!

Chương 1085: Vị thiên mệnh chi tử cuối cùng, Ba Tuần Kinh, đi tìm Lâm gia tính toán sổ sách

Chủ nhân của Chí Tôn Yêu Đình hiện thân trong thế giới âm Minh.

Tình cảnh này, khiến cho không ít người vì thế mà kinh ngạc, nghị luận ầm ĩ.

"Trời ạ, chủ nhân của Yêu Đình không đợi ở Yêu Đình, làm sao lại xuất hiện ở đây, hơn nữa còn xuất thủ, tấn công Sở Cuồng Nhân."

"Đây là có chuyện gì? !"

"Chậc chậc, lại có trò hay để xem sao?"

Trên bầu trời.

Yêu Chủ đứng lơ lửng trên không, khí thế uy nghiêm, trên người có ẩn chứa hỏa quang lấp lóe, một luồng uy áp cường đại mang theo sự cao quý lưu chuyển.

Giống như một vị đế vương Chí Tôn.

"Yêu Chủ, ngươi muốn khai chiến với ta sao?"

Đối mặt với sự chất vấn của Sở Cuồng Nhân, trong mắt Yêu Chủ thật sự toát ra một tia sát ý lạnh như băng, muốn lập tức giết chết Sở Cuồng Nhân.

Nhưng mà, hắn phát giác được ở nơi xa có một luồng khí tức vô cùng cường đại đang nhanh chóng chạy đến, đó là viện trưởng thư viện.

Hiện tại Sở Cuồng Nhân đã có thành tựu, cho dù hắn tự mình xuất thủ cũng không thể giết chết kẻ này trong thời gian ngắn.

Mà một khi viện trưởng thư viện đến, đến lúc đó lại có một phen khổ chiến.

"Sở đạo hữu, thiên mệnh chi tranh, không chứa dị số, ngươi tự giải quyết cho tốt đi." Yêu Chủ nói xong, quay người liền muốn rời khỏi.

"Vị thiên mệnh chi tử cuối cùng, ở Chí Tôn Yêu Đình đúng không."

Lúc này, bỗng nhiên Sở Cuồng Nhân mở miệng.

Yêu Chủ nghe vậy, sắc mặt thay đổi: "Làm sao ngươi biết?"

"Hiện tại."

"Ngươi lừa ta."

Trong lòng Yêu Chủ bắt đầu lo lắng, giọng điệu vô cùng băng lãnh.

"Là chính ngươi ngu xuẩn, lúc này mới bị ta nói ra, hơn nữa cho dù không lừa ngươi, ta cũng có bảy tám phần nắm chắc."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Lúc hắn giết chết Huyết Phật Tử, trên người của đối phương có hai đạo ý chí Tiên giới, trong đó một đạo chính là ở trên người Nguyên Hư hoặc Lâm Viêm ngày xưa.

Chuyện này khiến hắn không khỏi suy đoán, sau khi kí chủ của những ý chí Tiên giới này tử vong, sẽ tìm một thiên mệnh chi tử khác để phụ thuộc.

Mà Yêu Chủ xuất hiện ở đây, thật sự là vừa đúng lúc ra tay ngăn cản hắn thu lấy những ý chí Tiên giới.

Đối phương, không muốn để cho hắn có được ý chí Tiên giới.

Nếu như hắn không lấy được ý chí Tiên giới, những ý chí Tiên giới này sẽ đi tìm thiên mệnh chi tử khác để phụ thuộc.

Thiên mệnh chi tử đã biết ngoại trừ n Hồng Hoa, cũng chỉ còn lại một người cuối cùng chưa từng lộ diện, mà đường đường là Yêu Chủ lại xuất hiện ở đây, chỉ vì ngăn cản hắn có được ý chí Tiên giới? Không, mục đích của hắn chính là ý chí Tiên giới.

Cho nên hắn mới suy đoán vị thiên mệnh chi tử cuối cùng ở trong Yêu Đình.

Yêu Chủ chắc chắn ý chí Tiên giới sẽ đi tìm vị thiên mệnh chi tử cuối cùng kia ở Yêu Đình để phụ thuộc, cho nên mới ngăn cản hắn.

Đương nhiên, suy đoán này có chút gượng ép, cho nên hắn mới có thể lừa Yêu Chủ, có thể lừa được tất nhiên là tốt, không được cũng không quan trọng.

"Sở Cuồng Nhân, con ta tất nhiên là thiên mệnh giới tử, mà ngươi cho dù là dị số cũng chỉ phải thần phục!" Yêu Chủ lạnh nhạt nói.

"Ngươi nói là Yêu Đình thái tử sao, ha, vậy ta sẽ khuyên ngươi một câu... Nhanh chóng bồi dưỡng người kế nhiệm kế tiếp đi."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Khí tức lẫm liệt, không ai bì nổi!

Sắc mặt Yêu Chủ âm trầm như nước, hừ lạnh một tiếng: "Sớm muộn gì ngươi cũng phải trả giá vì sự cuồng ngạo của mình."

Nói xong, hắn quay người hóa thành một đạo lưu quang, biến mất.

Sở Cuồng Nhân nhìn bóng lưng của đối phương, trong mắt lộ ra sát ý lạnh như băng: "Có lẽ, Yêu Đình không cần muốn bồi dưỡng người kế nhiệm tiếp theo, dù sao một thế lực sắp không tồn tại, cần người kế nhiệm làm gì?"

Hắn không có lập tức động thủ.

Hắn biết rõ, Yêu Chủ không phải Thiên Tiên bình thường, so với Thiên Tiên ở Thiên Đạo tông hắn giết lần trước phải mạnh mẽ hơn nhiều.

Cho dù bản thân không sợ đối phương, nhưng muốn giết đối phương, vẫn có độ khó nhất định, nhưng, cũng không phải làm không được.

Sau khi Yêu Chủ đi, viện trưởng thư viện đang chạy tới từ xa cũng đã nhận ra, lập tức quay người trở lại thư viện.

Bên trong thế giới âm Minh.

Sau khi Sở Cuồng Nhân giết chết Huyết Phật Tử, Minh Tử, bắt đầu thu hết chiến lợi phẩm, lúc lấy được Càn Khôn giới của Huyết Phật Tử, hắn phát hiện một bản kinh thư màu đen, trên đó viết ba chữ lớn theo phong cách cổ xưa...

Ba Tuần Kinh! !

Đây là một bản tiên kinh!

Chính là tiên kinh do Ma Phật Ba Tuần sáng tạo trong truyền thuyết thời cổ lão!

Ma Phật Ba Tuần, Dục Giới chi vương, kẻ địch trong dời Phật, chính là một tồn tại vô cùng cường đại, chỉ cao hơn chứ không thấp hơn so với Đại La Kim Tiên.

Thậm chí có khả năng Hợp Đạo thậm chí Chứng Đạo Hỗn Nguyên.

Loại tồn tại sáng tạo ra tiên kinh này sao lại là kẻ tầm thường.

Đây cũng là một bản tiên kinh có đẳng cấp không thấp hơn Dao Trì Tiên Kinh, Thượng Thanh Linh Bảo Kinh, vô cùng ảo diệu, không phải tầm thường.

"Đáng tiếc, vẫn thiếu như Dao Trì Tiên Kinh."

Sở Cuồng Nhân nhìn một hồi, lắc đầu nói ra, nếu là Ba Tuần Kinh hoàn chỉnh, chiến lực của Huyết Phật Tử kia sẽ tăng lên hơn một cấp bậc.

Tuy là bản thiếu, nhưng đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, vẫn có tác dụng tham khảo không nhỏ, trong đó có không ít phương diện có thể tham khảo.

"Thứ đồ chơi này, so với ý chí Tiên giới có hoa không quả kia có ý tứ hơn nhiều." Sở Cuồng Nhân hài lòng thu hồi Ba Tuần Kinh.

Sau đó, hắn lại thu hết mọi thứ bên trong thế giới âm Minh một phen, tìm được không ít bảo vật Ma Đạo, những thứ này không có nhiều tác dụng đối với hắn.

Nhưng lấy ra để đổi tiên tinh cũng không tệ.

Còn có món âm Minh Ấn kia, cũng là một món bảo vật không tệ, loại vật như Kim Tiên khí, vô cùng hiếm thấy ở toàn bộ Thanh Lan Tiên giới.

Đáng tiếc, hắn đã có Cửu Châu Đỉnh.

"Tìm thời gian đưa những vật này về tinh vực Thương Khung tinh thôi."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Sau đó, hắn liền rời khỏi thế giới âm Minh.

Mấy ngày sau.

Bên trong một tòa thành.

Một sự dao động huyền diệu nổi lên từ bên trong gian phòng nào đó trong một khách sạn.

Trong đầu tất cả tu sĩ bỗng nhiên hiện ra một hư ảnh Ma Phật doạ người, trong nháy mắt dục vọng trong lòng nổi lên.

May mắn, hư ảnh Ma Phật xuất hiện nhanh, đi cũng nhanh.

Chỉ chốc lát đã biến mất không thấy gì nữa.

Nhưng dù là chỉ trong một cái chớp mắt, bình thường dục vọng được áp chế ở sâu trong nội tâm bỗng nhiên tuôn ra, vẫn khiến mọi người có cảm giác tim đập nhanh như cũ.

Tim đập nhanh không phải dục vọng.

Mà chính là cảm giác dục vọng không bị khống chế.

"Đến tột cùng là ai làm ra chuyện này?"

Có người nhìn về nơi phát ra luồng dao động kỳ lạ kia, mặt đầy hoảng sợ.

Không ít người đều cách xa khách sạn này theo bản năng, dường như ở trong đó có tuyệt thế Đại Ma Vương.

Trong khách sạn.

Sở Cuồng Nhân từ từ mở hai mắt ra, sâu trong đáy mắt, có một phật quang màu đen trang nghiêm mà tà ác chợt lóe lên.

"Ba Tuần Kinh này, quả thật là vô cùng ảo diệu."

Qua nhiều ngày lĩnh hội, hắn đã hoàn toàn nắm giữ Ba Tuần Kinh, đồng thời nắm giữ một loại sức mạnh bản nguyên hoàn toàn mới.

Loại sức mạnh bản nguyên kia hết sức kỳ lạ, là dục vọng xen lẫn phật, cường đại, trang nghiêm, mê người, mà lại nguy hiểm!

Tu sĩ bình thường tu hành loại sức mạnh bản nguyên này, sẽ gặp nguy hiểm vì bị mê loạn tâm trí, sau khi loại bản nguyên này tấn cấp thành tiên nguyên càng thêm nguy hiểm, cho dù là La Hán Bồ Tát am hiểu thiền định cũng có khả năng sa đoạ.

Nhưng Sở Cuồng Nhân sẽ không.

Đạo tâm của hắn không thể phá vỡ, khó có thể bị rung chuyển, cho dù là Ba Tuần Kinh hoàn chỉnh hắn cũng có thể khống chế, huống chi là bản thiếu này.

Sau khi kết thúc bế quan, Sở Cuồng Nhân dự định làm một chuyện khác.

"Hạc Phi, ngươi đi với ta một chuyến đến Lâm gia."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Mà dường như nàng nghĩ đến cái gì, đồng tử run lên: "Công tử, ngươi muốn hạ thủ với Lâm gia sao?"

"Hiện tại ngươi và Hạc Vân đã thần phục ta, mà Lâm gia cũng năm lần bảy lượt khiêu chiến phòng tuyến cuối cùng của ta, cũng nên để bọn họ trả giá đắt."

"Lão đại, lại muốn đi đánh nhau sao? Quá tốt rồi."

Bên cạnh, tiểu hồ ly có chút hưng phấn, khua nắm tay nhỏ, tuy mỗi lần Sở Cuồng Nhân đánh nhau nàng đều đi xem, nhưng nhìn cảnh tượng Sở Cuồng Nhân đại sát tứ phương, nàng đều có loại cảm giác thực sự tự hào.

Chương 1086: Tin tức truyền khắp thiên

hạ, nhàn nhã, đến thẳng Lâm gia

Lâm gia.

Bên trong một gian mật thất.

Lâm Chiêu Thiên ngồi xếp bằng, từng tia từng sợi hỏa diễm đỏ thẫm bị ép ra khỏi lỗ chân lông, những thứ này, chính là Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

"Hô, cuối cùng là ép Hồng Liên Nghiệp Hỏa ra ngoài."

Lâm Chiêu Thiên nhẹ nhàng thở ra.

Nếu Hồng Liên Nghiệp Hỏa chạm vào cơ thể, không hoàn toàn đốt sạch tội nghiệt của mục tiêu thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Cho nên, Nghiệp Hỏa này cực kỳ khó chơi, tuy đứng hạng mười ba trong bảng Thần Hỏa, nhưng so với một số thần hỏa nằm trong mười vị trí đầu còn làm cho người ta kiêng kị hơn.

"Cũng không biết chuyện vây giết Sở Cuồng Nhân làm tới đâu rồi?"

Lâm Chiêu Thiên trầm ngâm một hồi.

Lúc trước, hắn mới từ Vạn Hỏa cốc trở về thì gặp Huyết Phật Tử tới mời bọn họ cùng nhau tham dự kế hoạch vây giết Sở Cuồng Nhân.

Hắn hận thấu xương Sở Cuồng Nhân, cũng đáp ứng.

Hơn nữa kế hoạch kia cũng cực kỳ có tính khả thi.

Một thế giới âm Minh có thể áp chế tu vi của Sở Cuồng Nhân chỉ còn lại có một phần, cộng thêm ba phương Huyết Phật Tử, Minh Tử, Lâm gia vây giết, hắn tin tưởng, cho dù là một Thiên Tiên cũng sẽ gặp cảnh thập tử vô sinh.

Huống chi là Sở Cuồng Nhân?

"Có lẽ hiện tại ngay cả tro cốt hắn cũng không còn."

Lâm Chiêu Thiên cười lạnh một tiếng nói.

Lúc này, ngọc giản bên hông hắn đột nhiên chấn động.

Một phong tin ngắn truyền đến.

Lâm Chiêu Thiên kiểm tra một hồi, lúc này biến sắc, cánh tay run lên, ngọc giản trong tay trực tiếp kêu một tiếng leng keng, rơi trên mặt đất.

Mặt mũi của hắn tràn đầy vẻ không thể tin được: "Tại sao có thể như vậy, mất, thất bại, thế mà lại thất bại, chuyện này, chuyện này sao có thể? !"

"Dưới sự áp chế của thế giới âm Minh, Sở Cuồng Nhân chỉ còn lại có một phần chiến lực, đối mặt với ba phương vây giết, hắn, rốt cuộc tại sao hắn lại còn sống? Thậm chí còn phản sát Minh Tử, Huyết Phật Tử..."

Lâm Chiêu Thiên nghĩ đến nát óc cũng nghĩ không ra lý do vì sao.

Lúc này, ngọc giản trên mặt đất lại chấn động.

Lại là một tin ngắn được truyền đến.

Tin ngắn này, chỉ có năm chữ.

Sở Cuồng Nhân sắp tới! !

Đồng tử Lâm Chiêu Thiên khẽ run lên: "Vậy mà gia hỏa này lại còn dám đến đây, tốt, đã như vậy, thì cũng nên kết thúc thôi!"

Thân là thế gia tiên cổ, căn cơ của Lâm gia tất nhiên không tầm thường.

Tuy tin tức Sở Cuồng Nhân phản sát Huyết Phật Tử, Minh Tử khiến cho hắn cực kỳ rung động, nhưng điều này không có nghĩa là hắn sẽ bó tay chịu trói.

Hơn nữa, vào lúc Sở Cuồng Nhân tuyên chiến với Lâm gia, hắn đã sớm chuẩn bị tốt mọi thứ, chỉ đợi đối phương đến cửa thôi.

Ra khỏi mật thất, lúc này Lâm Chiêu Thiên cho triệu tập nhân thủ.

Mà tin tức Sở Cuồng Nhân sắp chiến một trận với Lâm gia cũng rất nhanh truyền khắp toàn bộ Thanh Lan Tiên giới, không ai không biết, không người không hay.

Trong lúc nhất thời, phần lớn tu sĩ đều chạy tới Lâm gia.

Tất cả mọi người muốn xem xem, đại chiến giữa thế gia tiên cổ và Sở Cuồng Nhân sẽ kích thích đến mức nào, ai có thể cười đến cuối cùng.

Trên đường tiến về Lâm gia.

Sở Cuồng Nhân mang theo Lam Vũ, tiểu hồ ly, Hạc Phi, và Hạc Vân trong trạng thái tiên hồn, đang rất nhàn nhã đi tới.

Thỉnh thoảng dừng lại nghỉ ngơi, thưởng trà, ngắm hoa, du sơn ngoạn thủy, không có một chút gì gọi là lo sợ trước đại chiến.

Người không biết, còn cho là bọn họ đang đi du lịch.

Chúng tu sĩ bí mật quan sát đã gấp đến độ giương mắt nhìn.

"Sở Cuồng Nhân này đang làm gì vậy, không phải nói là muốn đi khiêu chiến Lâm gia sao? Sao hắn lại có thể nhàn nhã, tự tại như thế? ?"

"Gia hỏa này thật sự có suy nghĩ muốn đi quyết chiến sao?"

"Con mẹ nó, gấp chết ta rồi."

"Không phải hắn đang gạt chúng ta chứ."

"Sẽ không, trước đó hắn tuyên chiến với Lâm gia, vấn đề này cũng đã sớm truyền khắp toàn bộ Thanh Lan Tiên giới, nếu như hắn không đi, thì sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ, với ngạo khí của hắn, sẽ không làm chuyện như vậy."

"Nhưng nếu hắn cứ đi như vậy, phải đến năm nào tháng nào mới tới chứ."

Chúng tu sĩ nghị luận ầm ĩ trong bóng tối.

Nơi này cách Lâm gia trăm triệu dặm, với tốc độ đi này của Sở Cuồng Nhân, cho hắn mấy trăm năm cũng không đến nơi được.

Chẳng lẽ bọn họ phải chờ Sở Cuồng Nhân mấy trăm năm sao?

Phía trên một con sông lớn.

Sở Cuồng Nhân đang đi thuyền xuôi theo dòng sông cùng mấy người Lam Vũ.

"Đám người kia, thật sự là hoàng đế không vội thái giám gấp."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

Hắn đã sớm phát giác được trong hư không những khí tức đang nhìn trộm hắn, chỉ là hắn không thèm để ý thôi.

"Ha, công tử chiến một trận với Lâm gia, tin tức này mọi người đều biết cả, những người này tất nhiên sẽ vô cùng chú ý."

Lam Vũ ở một bên cười nhạt một tiếng, sau đó, nàng có chút hiếu kỳ hỏi: "Nhưng mà công tử, lúc nào chúng ta mới đến Lâm gia?"

"Lúc nào cũng có thể, nhưng ta đang đợi, tin tức này truyền khắp toàn bộ Thanh Lan Tiên giới." Sở Cuồng Nhân tùy ý nói ra.

"Công tử là đang muốn ra oai phủ đầu?"

"Diệt một Lâm gia không tính là gì, thứ ta muốn là giết gà dọa khỉ, khiến cho người trong thiên hạ này không còn dám đánh chủ ý lên người bên cạnh ta."

"Thì ra là thế."

Lam Vũ khẽ vuốt cằm.

Vài ngày sau.

Mấy người Sở Cuồng Nhân vẫn ở trên con sông lớn kia.

Con sông lớn này, kéo dài mấy chục vạn dặm, liếc một chút cũng không nhìn thấy điểm cuối.

"Cũng không xê xích gì nhiều."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Thủ đoạn truyền tin trong giới vô cùng phát triển, hiện tại tin tức hắn chiến đấu một trận với Lâm gia chắc hẳn đã khiến mọi người đều biết.

Những người kia, cũng đều nên chạy đến Lâm gia để xem.

"Hạc Phi, ta nghe nói Lâm gia am hiểu luyện đan, am hiểu đạo thuộc tính Hỏa, so với Thần Hỏa Minh Giáo ngày xưa chỉ có hơn chứ không kém, cho nên vị trí của gia tộc của bọn họ là ở trong một vùng núi lửa, đúng không?"

Sở Cuồng Nhân hỏi.

"Đúng, phần lớn tu sĩ của Lâm gia đều tu hành đạo thuộc tính Hỏa, cho nên Lâm gia ở trong một vùng núi lửa, hỏa năng nơi đó phong phú, có trợ giúp rất lớn đối với việc ti hành của bọn họ, thậm chí mỗi khi bọn họ muốn luyện chế đan dược cao cấp nào đó, đều sẽ sử dụng Địa Hỏa."

Hạc Phi khẽ vuốt cằm.

Sự kiện này cũng không tính là bí mật ở Thanh Lan Tiên giới, mỗi nơi ở của thế gia tu hành, đạo thống đều có mục đích.

Cùng loại với Lâm gia cũng có không ít.

Tu hành thuộc tính Hàn, phần lớn lựa chọn địa hình băng sơn, tu hành hơi nước, thì nhiều kẻ chọn ở đầm lầy thủy quốc...

Hoàn cảnh vẫn rất qan trọng đối với việc tu hành.

"Vậy ngươi nói, nếu ta dập tắt lửa của bọn họ thì sẽ thế nào?"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

"Ý của tiên sinh là..."

Hạc Phi có chút không hiểu.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo.

Sở Cuồng Nhân bay lên không trung, bay tới độ cao ngàn dặm.

Hành động của hắn khiến cho không ít chú ý tu sĩ có sắc mặt vui vẻ.

"Gia hỏa này rốt cục cũng có hành động."

"Quá tốt rồi."

"Hắn muốn làm gì?"

Sau đó, chúng tu sĩ đã nhận ra điều gì đó.

Chỉ thấy trên người Sở Cuồng Nhân bộc phát ra dao động vô cùng cường đại, phương viên 1 triệu dặm đều đang điên cuồng chấn động.

"Hắn đang thúc giục địa khí!"

Có người đoán được chuyện gì, kinh hô một tiếng.

"Các ngươi nhìn kìa, nước sông!"

Sông lớn kéo dài mấy chục vạn dặm điên cuồng chuyển động.

Trong lúc nhất thời, tiếng nước ầm ầm, uy thế to lớn.

"Lên!"

Trên bầu trời, Sở Cuồng Nhân mở năm ngón tay ra, nhắm ngay vào sông ngầm cách đó mấy chục vạn dặm, khẽ quát một tiếng.

Đùng, đùng, đùng! ! !

Nước sông vô biên phóng lên tận trời, trôi nổi trong hư không.

Bầu trời, bị nước sông lớn bao trùm, mặt đất chỉ còn lại một đường sông kéo dài mấy chục vạn dặm, không thấy một giọt nước sông nào!

Nước sông vô biên bay lên không trung, che lấp trời đất, giống như một chiếc gương phản chiếu cảnh vật trên đất, mỹ lệ, huyền bí.

Tất cả tu sĩ sững sờ nhìn tình cảnh này, mặt mũi tràn đầy rung động.

"Đi!"

Sở Cuồng Nhân giằng co, xông thẳng đến Lâm gia! !

Chương 1087: Thanh kiếm của sông từ trên trời rơi xuống, núi lửa hóa trạch quốc

Lâm gia.

Bên trong Lâm gia, đông đảo con cháu đang chuẩn bị làm sao để ứng phó với việc Sở Cuồng Nhân đến, mặt mũi mỗi người tràn đầy vẻ ngưng trọng.

Dù sao, gần đây, lời đồn liên quan tới Sở Cuồng Nhân thật sự quá nhiều.

Sự mạnh mẽ của đối phương, sớm đã xâm nhập nhân tâm.

"Ngươi nói chúng ta có thể thắng sao?"

Một tử đệ Lâm gia hiếu kỳ hỏi một người bên cạnh.

Đó là một thiên kiêu Lâm gia.

Hắn nhếch miệng: "Tất nhiên có thể thắng, đừng quên, Lâm gia chúng ta là thế gia tiên cổ, căn cơ truyền thừa không phải là thứ mà đạo thống cấp Tiên có thể so sánh, khác biệt một trời một vực với Sở Cuồng Nhân, cho dù có mạnh hơn, năng lực cũng có hạn."

"Hắn, sao có thể đánh đồng với một thế lực?"

Bên cạnh, một đệ tử khác của Lâm gia cũng phụ họa nói: "Đúng vậy, đệ tử Lâm gia ta đâu chỉ 1 triệu? Chiến thuyền, Tiên Khí, trận pháp, chiến khôi và rất nhiều căn cơ khác, cho dù là Thiên Tiên cũng có thể bị giết, Sở Cuồng Nhân mạnh hơn cũng chỉ là một Địa Tiên, làm sao có thể thắng được chúng ta?"

Phần lớn con cháu Lâm gia đều vô cùng có lòng tin với trận chiến này, đây là một loại cảm giác vinh dự gia tộc.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Lâm gia là cường đại nhất, từ xưa đến nay không ai có thể trực tiếp chống lại toàn bộ Lâm gia.

Cũng có một vài con cháu có tâm lý tâm thần bất định bất an, nhưng nhìn thấy những người khác trấn định, tự tin như thế, bọn họ cũng bị lây.

"Là ta nghĩ nhiều rồi, một Sở Cuồng Nhân, không đủ gây sợ."

"Ừm, hoàn toàn chính xác."

"Vẫn nên chờ nhìn Sở Cuồng Nhân ăn quả đắng đi."

Mà ở bên ngoài Lâm gia.

Các đại thế lực cũng tụ tập ở đây.

Ở trong đó bao gồm Yêu Đình, Hình Thiên Thánh Môn, Đại Nguyên thần triều và một vài người của đạo thống Tiên Cổ hoặc đạo thống cấp Tiên.

Trong đó, có một nơi, có mấy chục tu sĩ mặc áo giáp màu vàng óng đứng đấy, mà trên người những kẻ này đều mang yêu khí nồng đậm.

Những này là Yêu Đình Kim Ô vệ.

"Thống lĩnh, ngươi nói xem lần này Sở Cuồng Nhân có thể thắng sao?"

Một Kim Ô vệ hỏi.

Người được gọi là thống lĩnh, chính là một nam tử toàn thân được bao phủ bởi kim quang, uy áp trên người làm cho người ta vô cùng e dè.

Người này chính là một trong bốn đại thống lĩnh Kim Ô vệ, thống lĩnh Kim Sí!

Mà bản thể của hắn có huyết mạch Thần Thú Kim Sí Đại Bằng, dù không phải thuần huyết, nhưng cũng đủ để khiến cho hắn có địa vị cao cả ở bên trong Yêu Đình.

Trong bốn đại thống lĩnh, thực lực của hắn là mạnh nhất.

"Thực lực của Sở Cuồng Nhân thâm sâu khó dò, mọi dự đoán đều vô nghĩa cho đến khi có được kết quả của trận chiến này."

Thống lĩnh Kim Sí lạnh nhạt nói ra.

Ở bên cạnh hắn còn có hai Kim Ô vệ có khí tức không tầm thường.

Hai kẻ này, chính là hai vị thống lĩnh còn lại.

Theo thứ tự là thống lĩnh Bạch Ưng, thống lĩnh Dạ Tước, ngoại trừ thống lĩnh Mặc Nha bị Sở Cuồng Nhân chém giết lần trước, lần này, ba đại thống lĩnh còn lại đều đi đến Lâm gia, thậm chí còn mang đến không ít Kim Ô vệ.

Nếu nói những kẻ này không có hành động gì lớn, ai cũng không tin.

Nhưng mọi người cũng không có ý định nhúng tay.

Sau trận chiến thế giới âm Minh, mọi người đều biết vị thiên mệnh chi tử cuối cùng ở trong Yêu Đình, mà thiên mệnh chi tử muốn thượng vị, nhất định phải giải quyết chướng ngại vật lớn nhất là Sở Cuồng Nhân này trước.

Yêu Đình và Sở Cuồng Nhân, sớm đã kết thù, bây giờ lại cộng thêm thiên mệnh chi tranh, giữa hai bên đã tự nhiên như nước với lauwr.

"Có lẽ những người này dự định tới đây đối phó Sở Cuồng Nhân."

"Là muốn thừa dịp Sở Cuồng Nhân lưỡng bại câu thương với Lâm gia để động thủ sao? Ha, tính toán hay thật đấy."

Mọi người âm thầm nghĩ tới.

Rất nhanh, hai ngày trôi qua.

Lâm gia vẫn đang đề phòng.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, vẫn không thấy tăm hơi.

"Sở Cuồng Nhân này, tại sao còn chưa tới, ta cũng đã đợi lâu, nơi này nóng đến chết rồi." Có tu sĩ bất mãn nói.

Lâm gia ở trong một vùng núi lửa, nhiệt độ của nơi này cao đến mức không thấy hơi nước, nơi này đối với tu sĩ tu hành đạo thuộc tính Hỏa mà nói là nơi bảo địa, nhưng tu sĩ khác lại cảm thấy khô nóng không chịu nổi.

"Chờ một chút."

"Không lẽ Sở Cuồng Nhân sẽ lỡ hẹn chứ."

"Sẽ không, với tính cách cao ngạo của hắn, sẽ không làm loại chuyện khiến người trong thiên hạ cười, nhất định hắn sẽ tới."

"Nơi này, thật sự nóng đến chết rồi."

"Chờ một chút, âm thanh gì vậy?"

Bỗng nhiên, có người thay đổi sắc mặt.

Nơi xa, truyền đến một trận tiếng ào ào.

"Cái này, tựa như tiếng nước."

"Đừng đùa, loại địa phương này làm sao mà có nước."

"Thật sự là nước."

Có người cảm nhận thấy trong không khí, nhiều hơn từng tia từng tia ẩm ướt.

Âm thanh ầm ầm càng ngày càng gần.

Khí ẩm trong không khí cũng càng ngày càng nặng.

"Mau nhìn, chỗ đó!"

Có người kinh hô một tiếng.

Mọi người nhìn về phía nơi xa.

Chỉ thấy chân trời, một ngọn sóng lớn cuồn cuộn đang dâng trào, mà ở người cầm đầu làn sóng như thuỷ triều này là một thanh niên áo trắng.

Chính là Sở Cuồng Nhân!

Mọi người thấy cảnh này, rung động đến trợn mắt hốc mồm.

"Gia hỏa này lại mang đến một làn sóng sao?"

"Con mẹ nó!"

"Người này thật đúng là khiến người ta bất ngờ mà."

Tiếng nước ầm ầm đã đi đến trên bầu trời của Lâm gia, thậm chí mọi người đã có thể nhìn thấy các loại thực vật, sinh vật Thủy Sinh sống bên trong nước.

Mọi người của Lâm gia nuốt một ngụm nước bọt, hoàn toàn không ngờ lại có loại chuyện này.

"Tại hạ lần đầu đến bái phỏng, đặc biệt chuẩn bị lễ vật, mong Lâm Gia sẽ vui lòng nhận lấy! !" Giọng nói của Sở Cuồng Nhân quanh quẩn trong trời đất.

Một cái chớp mắt tiếp theo, nước sông vô biên từ trên bầu trời ập xuống!

Mục tiêu, là Lâm gia! !

"Mở ra đại trận phòng ngự! !"

Lâm Chiêu Thiên hét lớn một tiếng.

Chỉ thấy bốn phía Lâm gia có hỏa quang bốc cháy, một lồng khí hỏa diễm to lớn giống như một cái bát khổng lồ úp ngược, bảo vệ Lâm gia.

Nước sông dồi dào vô tận ập xuống, đập vào tấm khiên hỏa diễm như chén lớn kia, phát ra tiếng ầm ầm.

Nước sông và hỏa diễm va chạm, tạo thành một lượng lớn hơi nước, bao phủ phương viên mấy chục vạn dặm.

Phần lớn nước sông tản ra, đánh thẳng vào toàn bộ khu vực núi lửa, không khí vốn dĩ khô nóng cộng thêm một lượng lớn hơi nước, vừa ướt vừa nóng.

Vô số tu sĩ cảm thấy dường như mình đang ở trong một nhà tắm hơi.

Nước sông vô biên vô tận không ngừng đổ xuống, giống như một cái thác nước, đụng vào đại trận phòng ngự của Lâm gia.

Tình cảnh này, khiến cho chúng tu sĩ âm thầm líu lưỡi.

Nước sông từ trên trời ập xuống!

"Ha ha, hảo ý của tại hạ, sao Lâm gia lại cự tuyệt ở ngoài cửa vậy?"

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng.

Chỉ thấy hắn biến nó thành kiếm, tiên nguyên dồi dào phun trào, kiếm ý hoà vào nước sông vô tận kia, hóa thành một thanh thủy kiếm khổng lồ!

Thủy kiếm chém thẳng xuống, uy thế vô cùng to lớn!

Nước sông từ trên trời ập xuống!

Thanh kiếm của sống cũng từ trên trời ập xuống!

Đùng! !

Khi một tiếng ầm thật lớn vang lên, đại trận phòng ngự của Lâm gia đột nhiên lõm xuống, nước sông dồi dào vô tận xen lẫn kiếm ý lẫm liệt gần như điên cuồng đánh thẳng vào đại trận, khiến cho nó xuất hiện từng vết rách.

"Không tốt! !"

Sắc mặt Lâm Chiêu Thiên thay đổi.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, màn chắn bảo vệ Lâm gia đột nhiên nổ tung!

Nước sông vô tận xen lẫn kiếm ý ập xuống, trong nháy mắt toàn bộ Lâm gia bị nhấn chìm, phần lớn kiến trúc bị quét ngang, sắc mặt của nguyên một đám tu sĩ đầy hoảng sợ, ào ào thúc giục tu vi chống lại sức mạnh kinh thiên động địa này.

Nước sông không chút kiêng kỵ, tung hoành khắp nơi, tu sĩ đang chống đỡ trong nước, cho đến khi lực trùng kích dần dần tán đi.

Mà giờ khắc này, Lâm gia sớm đã hỗn loạn, kiến trúc bị cuốn trôi, có vô số tu sĩ bị thương vong.

Khiến bọn họ khó có thể chống cự không phải sông lớn mấy chục vạn dặm, mà chính là luồng kiếm ý ngập trời lăn lộn ở trong nước!

Người quan sát trận chiến nuốt ngụm nước bọt, nhìn một màn rung động trước mắt, bàng hoàng đến mức không nói nên lời.

Trong không khí trộn lẫn phần lớn khí ẩm, từng ngọn núi lửa sụp đổ, biến thành bùn đất ẩm ướt, các vũng nước phân bố ở nhiều khu vực rộng lớn khác nhau, thậm chí một số còn tạo thành hồ nước.

Sở Cuồng Nhân nhãn nhã mà đến, dùng bờ sông làm kiếm, vùng núi lửa nơi mà Lâm gia sinh sống lập tức hóa thành trạch quốc! !

Núi lửa hóa trạch quốc!

Chương 1088: Khai chiến, âm Dương Đồ phá Ly Hỏa trận, căn cơ thế gia tiên cổ

"Phần đại lễ này của tại hạ, chư vị có hài lòng không."

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân quanh quẩn.

Mọi người của Lâm gia tức giận đến run rẩy toàn thân, nghiến răng nghiến lợi.

Một kiếm này của Sở Cuồng Nhân, không chỉ khiến cho toàn bộ các kiến trúc ơ Lâm gia bị hủy hoại trong chốc lát, còn làm thương tổn vô số đệ tử Lâm gia.

Thậm chí, núi lửa hóa trạch quốc, đất lành để Lâm gia tu hành cũng bị đối phương dùng một kiếm hủy diệt toàn bộ!

Lâm Chiêu Thiên nhìn Sở Cuồng Nhân, đây lần đầu tiên trong đời hắn hận một người nhiều như thế, hận không thể nuốt đối phương vào bụng!

"Sở Cuồng Nhân, chết đi cho ta! !"

Khi tiếng thét giận dữ vang lên, Lâm gia và Sở Cuồng Nhân chính thức khai chiến!

Người đầu tiên xuất thủ chính là gia chủ Lâm gia Lâm Chiêu Thiên, tu vi của hắn đã đạt đến Địa Tiên đỉnh phong, chiến lực vô cùng cường đại.

Chỉ thấy quanh người hắn có thần lửa tiết ra, hơi nước bốn phía đột nhiê bị quét sạch sành sanh, sau đó đánh ra một quyền.

Ầm! !

Hư không ầm ầm nổ tung!

Một luồng thần hỏa kim sắc gào thét ập về phía Sở Cuồng Nhân.

"Dùng lửa, các ngươi làm sao có thể là đối thủ của Vạn Hỏa Chi Tinh?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Vươn tay ra, một tiếng Hoàng kêu thanh thúy to rõ vang lên, Hoàng Hỏa màu vàng đỏ đổ xuống, nhấn chìm thần hoả đang đánh tới từ phía đối diện.

Hai loại thần hỏa dây dưa, chỉ thấy Hoàng Hỏa đánh ra như thế chẻ tre, Lâm Chiêu Thiên biến sắc, vội vàng tránh né.

Hoàng Hỏa đánh vào trong Lâm gia, ầm ầm nổ tung, những tia lửa bắn ra bắn tung tóe ra xung quanh, một số đệ tử Lâm gia né tránh không kịp, bị ngọn lửa này tác động đến, sau đó, thân thể bị bốc cháy trong nháy mắt.

"Có gì mà rối loạn, chỉ là một số tia lửa nhỏ mà thôi."

"Không, không..."

Một số đệ tử Lâm gia nỗ lực dập tắt ngọn lửa này, nhưng chỉ có lòng không đủ lực, ngọn lửa kia giống như giòi trong xương, nếu không thiêu đốt hoàn toàn mục tiêu sẽ không dừng lại.

"Ngọn lửa này đang thiêu đốt tội nghiệt! Đây là Nghiệp Hỏa! !"

Lâm Chiêu Thiên liếc mắt là nhìn ra đặc tính của Hoàng Hỏa màu vàng đỏ này, sắc mặt đột nhiên biến đổi: "Ngươi thật luyện hoá Hồng Liên Nghiệp Hỏa!"

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh: "Không tệ, các ngươi cũng có thể gọi là.. Hồng Liên Hoàng Hỏa! !"

Hắn từ từ đáp xuống từ trong không trung, trong nháy mắt, khi mũi chân đặt lên mặt đất của Lâm gia, một tiếng Hoàng kêu vang lên, một đóa Hồng Liên to lớn hình thành từ ngọn lửa màu đỏ từ từ nở rộ.

Mà khi Hồng Liên phun ra ngoài, còn có Hồng Liên Hoàng Hỏa mạnh mẽ vô biên, ngọn lửa này vô cùng hung mãnh, gần như bao trùm hơn phân nửa Lâm gia trong chớp mắt.

Sắc mặt của vô số tu sĩ Lâm gia đại biến, ào ào tránh né đòn tấn công của Hoàng Hỏa, mà một số tu sĩ né tránh không kịp, một bên chống cự sự ăn mòn của Hoàng Hỏa, một bên sử dụng Ích Hỏa Đan.

Thế nhưng mà, lần này không thể so với lần ở Vạn Hỏa cốc, lúc ở Vạn Hỏa cốc, Hồng Liên Nghiệp Hỏa không có có chủ nhân, uy lực không cách nào hoàn toàn phát huy, Ích Hỏa Đan còn có thể có một chút hiệu quả.

Nhưng bây giờ, Hồng Liên Nghiệp Hỏa dung hợp với Hoàng Hỏa, uy lực phát huy ra mạnh mẽ hơn, thì làm sao mà Ích Hỏa Đan nho nhỏ có thể có hiệu quả.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt.

Nguyên một đám tu sĩ Lâm gia đầy tội nghiệt bị Hồng Liên Hoàng Hoả đốt cháy, thể xác tinh thần và cả linh hồn đều hóa thành tro tàn.

Bên ngoài, người quan sát trận chiến thấy thế, không khỏi biến sắc.

"Thật là Hoàng Hỏa khủng khiếp, lại có thể thiêu đốt tội nghiệt, loại sức mạnh này, quá đáng sợ."

"Có tu sĩ nào mà trong tay không dính máu của mấy sinh mạng, sức mạnh thiêu đốt tội nghiệt này thật sự là quá kinh khủng."

"Đúng là như thế."

"Hoàng Hỏa vốn là Vạn Hỏa Chi Tinh, vô cùng mạnh mẽ, hiện tại lại dung hợp với Hồng Liên Nghiệp Hỏa thì càng huyền diệu khó lường."

Hồng Liên Hoàng Hỏa, ngọn lửa này là từ Hoàng Hỏa cùng Hồng Liên Nghiệp Hỏa kết hợp mà thành, không tồn tại bên trong bảng Thần Hỏa.

Nhưng uy lực của nó, ngay cả mười vị trí đầu của bảng Thần Hỏa cũng hiếm có thể so sánh.

"Đáng chết, nhanh lên, khởi động quân đoàn Thiên Cơ! !"

Lâm Chiêu Thiên nhìn nguyên một đám đệ tử Lâm gia bên cạnh bị đồ sát, sắc mặt âm trầm hét lớn một tiếng.

Mặt đất Lâm gia bắt đầu chấn động, vô số bóng người vọt ra từ trong lòng đất, mà những bóng người này, đều là chiến khôi!

Mỗi một chiến khôi đều có thực lực có thể so với Thiên Đạo Chủ đỉnh phong, thậm chí là Bán Tiên, ngàn vạn kẻ, gào thét ập về phía Sở Cuồng Nhân.

Chiến khôi không phải là sinh linh, không có tội nghiệp, tất nhiên cũng không sợ đặc tính thiêu đốt tội nghiệt của Hồng Liên Hoàng Hỏa.

Nhưng mà...

"Một đám chiến khôi ngay cả tiên nhân cũng không phải mà muốn ngăn cản bước chân của ta, các ngươi thật sự là ngu không ai bằng mà."

Sở Cuồng Nhân trào phúng một tiếng.

Chập chỉ thành kiếm, vạch ra một đường trong hư không, Hồng Liên Hoàng Hỏa hóa thành một đạo kiếm ảnh, vọt tới chiến khôi, chém ra một nhát.

Mặc dù không có thiêu đốt tội nghiệt, nhưng đòn tấn công của hắn là có thật, đòn tấn công của Hoàng Hỏa sao lại để cho chiến khôi tầm thường có thể ngăn cản.

Phanh phanh phanh...

Vô số chiến khôi bị Sở Cuồng Nhân liên tiếp chém chết.

"Đại trận Bố Ly Hỏa!"

Lâm Chiêu Thiên lớn tiếng nói.

Có mấy Địa Tiên và hắn cùng nhau phóng tới chỗ của Sở Cuồng Nhân, mỗi người đứng ở một phương vị, thúc giục thần hỏa của bản thân, bố trí một trận pháp vô cùng cường đại, dung nham giữa thiên địa điên cuồng hội tụ về phía bọn họ.

Bị trận pháp áp chế, Sở Cuồng Nhân cảm thấy Hoàng Hỏa của mình nhận lấy áp chế, ngược lại, đòn tấn công của đám người Lâm Chiêu Thiên lại được vô số dung nham ở trong thiên địa gia tăng, càng ngày càng amnhj.

"Thần Hỏa Tam Nguyên Phá!"

"Phần Thiên Chi Quyền!"

Mấy người Lâm Chiêu Thiên thúc giục tiên pháp, dưới sự gia tăng của trận pháp, tấn công về phía Sở Cuồng Nhân, uy thế dồi dào.

Đối mặt với sự vây công, Sở Cuồng Nhân lẫm liệt không sợ, vươn tay ra, tiên thức chuyển động, dung hợp tiên nguyên, chiêu thức phòng ngự chí cao lại xuất hiện!

"Vạn Pháp Tận Quy Hư! !"

Một vòng xoáy xuất hiện xung quanh hắn, hút lấy các đòn tấn công, căn bản không gây ra chút thương tổn nào cho hắn, ngay sau đó, Hoàng Hỏa trên người hắn thu liễm, Thần Ma chi khí đang di chuyển quanh người.

Tay trái có bạch quang, sáng tạo sinh mệnh vô tận!

Tay phải có hắc hỏa, hủy diệt chúng sinh!

Sở Cuồng Nhân chắp tay trước ngực, kết ra ấn quyết huyền diệu, âm Dương Sinh Tử chi ý chuyển động trong hư không, hóa thành một Thái Cực Đồ xoay tròn.

"Hỗn Độn Thần Ma, âm Dương Sinh Tử Đồ!"

Sinh Tử Đồ hiện, toàn bộ đại trận Ly Hỏa điên cuồng chấn động, mấy trưởng lão đứng mũi chịu sào, dưới làn sóng trùng kích của sinh tử chi ý trực tiếp thổ huyết bay ngược, sắc mặt tái nhợt, hoảng sợ nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Chiến lực thật mạnh mẽ."

"Sở Cuồng Nhân, mạnh đến mức có chút không thể tưởng tượng nổi."

Đại trận Ly Hỏa bị phá, mấy trưởng lão Lâm gia bị trọng thương.

Chỉ có trên người Lâm Chiêu Thiên nở rộ một luồng tiên huy sáng chói, một kiện khải giáp kim sắc bao trùm ở trên người hắn, phía trên có đạo văn trộn lẫn, dường như trong đó phác hoạ ra một luồng hỏa diễm kim sắc, vô cùng huyền diệu.

Bộ áo giáp này ngăn cản phần lớn sinh tử chi ý cho Lâm Chiêu Thiên.

"Há, đây là Thiên Tiên khí phòng ngự."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

"Vẫn chưa xong đâu! !"

Lâm Chiêu Thiên lấy ra một viên đan dược, ăn vào, đan dược vào bụng, khí tức trên người hắn liên tục tăng lên, tiến gần tới cảnh giới Thiên Tiên vô hạn.

"Pháp tướng Hỏa Thần!"

Ngay sau đó, hắn hét lớn một tiếng, thần hỏa phóng lên tận trời, ngọn lửa màu vàng xen lẫn trong hư không, hình thành một cự nhân hỏa diễm to lớn!

Cự nhân hỏa diễm đỉnh thiên lập địa, trong lúc giơ tay nhấc chân khiến cho sơn hà khắp trăm triệu dặm chấn động, giống như Thần Minh nắm giữ hỏa diễm, thần uy ngập tràn!

"Thiên Tiên khí, đan dược nhanh chóng tăng thực lực, pháp tướng cao minh, thế gia tiên cổ quả thật có mấy phần thực lực."

"Nhưng các ngươi như chỉ có như thế, vậy thì hôm nay vẫn chỉ có một con đường chết!" Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Một cái chớp mắt tiếp theo, trên người hắn bộc phát ra dao động năng lượng mạnh mẽ, hắn ngồi ngay ngắn ở trong hư không, một tay chỉ thiên, một tay chỉ địa, hai tay kết thành pháp ấn huyền diệu, tư thái này, từ trước tới giờ chưa từng có trong trời đất, duy ngã độc tôn!

"Vậy thì dùng pháp tướng đấu với pháp tướng, để cho các ngươi nhìn một chút sức mạnh của Ma Phật Ba Tuần!"

Chương 1089: Ba Tuần đấu với Hỏa Thần, lại bạo Thiên Tiên khí

"Để cho các ngươi nhìn một chút sức mạnh của Ma Phật Ba Tuần!"

"Ba Tuần tướng!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, chỉ thấy hắn một tay chỉ thiên, một tay chỉ địa, tư thế duy ngã độc tôn trong trời đất.

Ngay sau đó, sức mạnh tiên nguyên trong cơ thể hắn chuyển hóa, quả thật là chuyển hóa thành một luồng phật quang màu đen hỗn tạp tạp ham!

Phật quang phóng lên tận trời, trong hư không hóa thành một pháp tướng Phật Đà sinh ra bốn tay, chính là Ma Phật Ba Tuần trong truyền thuyết thời cổ lão!

Pháp tướng Ba Tuần xuất hiện, ma khí dày đặc giữa trời đất, Phật quang chiếu khắp muôn nơi.

Lúc này Sở Cuồng Nhân, vừa trang nghiêm vừa thần thánh, lại quỷ quyệt tà dị.

Hai khí chất hoàn toàn khác biệt chuyển động ở trên người hắn, khéo léo hòa quyện vào nhau, lại khiến người ta có loại cảm giác muốn ngừng mà không được.

Một số nữ tu nhìn đến mức xuân tâm động phách, mắt lộ vẻ si mê.

Mà phần lớn tu sĩ lại trợn mắt hốc mồm.

Cho dù là những chủ nhân của đạo thống Tiên Cổ sau khi nhìn đến tư thái này của Sở Cuồng Nhân cũng không nhịn được hoảng hốt, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc không hiểu.

"Vậy mà Sở Cuồng Nhân còn biết pháp môn tu hành Phật Môn?"

"Đợi một chút, đây không phải là pháp môn Huyết Phật Tử dùng trước đó sao? Sao hắn lại có, mà cách dùng còn tốt hơn cả Huyết

Phật Tử! !"

"Chẳng lẽ sau khi hắn giết Huyết Phật Tử, trong thời gian ngắn như vậy mà học xong pháp môn tu hành của Huyết Phật Tử sao? Làm sao có thể? ! !"

"Kì lạ, quá kì lạ, kiếm đạo, hỏa đạo, thời không, hiện tại lại có thêm một pháp môn tu hành Phật Môn, cái này cũng quá nhiều rồi, rốt cuộc tiên nguyên của hắn xảy ra chuyện gì? ?"

Phần lớn tu sĩ chỉ tu hành một đạo, cho dù tu sĩ kiêm tu vẫn tồn tại, nhưng cũng không thể tinh thông tất cả mọi thứ, bởi vì khi tu sĩ ngưng tụ tiên nguyên sẽ thành lập quan hệ cùng một nhịp thở với đạo của họ.

Dùng loại tiên nguyên này đi điều khiển các đạo còn lại, là chuyện phí công tốn sức, thậm chí nếu làm không tốt sẽ bị phản phệ.

Nhưng ở trên người Sở Cuồng Nhân, mọi người không thấy được điều này, tiên nguyên của hắn quá kỳ quái, dường như có thể thích hợp với bất cứ đạo nào.

Mà bản thân hắn cũng có những thành tựu phi thường trong nhiều đạo.

"Mặc kệ ngươi tu hành tiên nguyên kỳ quái gì, pháp môn tu hành kỳ quái, hôm nay ta đều sẽ giết ngươi, vĩnh viễn diệt trừ hậu hoạn! ! !"

Lâm Chiêu Thiên lớn tiếng nói.

Chỉ thấy tiên huy trên người hắn lưu chuyển, pháp tướng Hỏa Thần sau lưng đánh ra một quyền về phía Sở Cuồng Nhân, thần hỏa kinh khủng phun trào.

"Vậy thì thử một chút."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, thúc giục Ba Tuần tướng sau lưng, phật quang màu đen mênh mông phun trào, cũng đánh ra một quyền.

Hai pháp tướng khổng lồ đánh nhau.

Sức mạnh cường đại khiến cho trời đất lay động.

"Phá cho ta!"

Lâm Chiêu Thiên rống giận, thúc giục thần hỏa trên người, dưới sự gia tăng của Thiên Tiên khí, dùng một quyền đánh lui Ba Tuần tướng.

"Sở Cuồng Nhân, bây giờ tu vi của ta đã tới gần Thiên Tiên, lại được sự gia tăng của Thiên Tiên khí, ngươi không phải là đối thủ của ta!"

"Bại cho ta!"

Hỏa Thần tướng đánh ra hai quyền, thần hỏa dồi dào tiết ra.

Uy năng vô biên muốn nhấn chìm Ba Tuần.

Một bên khác, tu sĩ Lâm gia cũng tự thúc giục sức mạnh, lấy ra Tiên Khí, đủ loại chiêu thức đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

"Thiên Tiên khí, không phải đạo của người nào cũng giống nhau."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Sau đó, hắn lấy ra một món Tiên Khí cùng loại với Kim Cương Xử.

Đó là Oán Phật Ma Xử ngày xưa hắn lấy được ở Kim Sơn tự!

Ma xử nơi tay, hai mắt Ba Tuần tướng bỗng nhiên hiện ra một luồng ma tính màu tím, uy năng phật quang màu đen trên người tăng vọt!

Đùng một tiếng, nguyên một đám đệ tử Lâm gia bị phật quang đánh lui, đòn tấn công của bọn họ còn chưa tới gần Sở Cuồng Nhân thì đã sụp đổ.

Không chỉ có như thế.

Phật quang màu đen như thủy triều vô biên khuếch tán khắp bốn phía, một số đệ tử Lâm gia không địch lại sức mạnh của phật quang, trực tiếp bị đánh chết.

Ngay cả Hỏa Thần tướng cũng bị đánh lui ra ngoài.

"Tại sao có thể như vậy? !"

Lâm Chiêu Thiên biến sắc, thúc giục tiên nguyên trong cơ thể đến cực hạn.

Nhưng Hỏa Thần tương vẫn không thể địch lại.

Phanh, ầm!

Ba Tuần tướng đánh ra mấy quyền, mỗi một quyền đều đủ để phá nát hàng trăm hàng ngàn ngôi sao, Hỏa Thần tướng bị đánh đến mức thân thể vỡ tan, phần lớn hỏa năng tiêu tán ra ngoài, gần như muốn sụp đổ.

Lúc này.

Phía trên một ngọn núi lửa nơi xa.

Một luồng dao động tiên nguyên kinh khủng phóng lên tận trời, nước trong không khí nhanh chóng bị bốc hơi, nước sông dài mấy chục vạn dặm Sở Cuồng Nhân mang đến bị luồng dao động thiêu đốt, nhanh chóng bốc hơi sạch sẽ.

Khắp nơi rạn nứt, phương viên 1 triệu dặm dường như hóa thành một cái cái lò lửa!

"Luồng khí tức này là... Thiên Tiên!"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân hơi nheo lại, nhìn về một ngọn núi lửa ở phía xa.

Dao động kia, tuôn ra từ bên trong núi lửa kia.

Các tu sĩ quan sát trận chiến ở nơi xa, mặt mũi cũng không nhịn được tràn vẻ đầy ngưng trọng.

"Thiên Tiên, lão tổ tông Lâm gia chuẩn bị xuất thủ!"

"Thiên Tiên, đạo pháp thông thiên, là cấp bậc hoàn toàn khác với Địa Tiên, Sở Cuồng Nhân có thể đối phó với loại tồn tại như vậy

sao?"

"Thật là khí tức đáng sợ..."

Dung nham bên trong múi lửa phun ra ngoài.

Mặt đất dường như trở nên điên cuồng.

"Đến Lâm gia ta gây chuyện, tiểu tử hậu bối, ngươi phảichết! !"

Giọng nói của lão tổ Lâm gia truyền ra từ miệng núi lửa kia.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, chỉ lạnh lùng cười một tiếng: "Lâm gia ngươi năm lần bảy lượt mạo phạm ta, ta nào chỉ muốn gây chuyện, còn muốn tiêu diệt các ngươi!"

"Còn ngươi, một lão bất tử cũng muốn ngăn cản ta?"

Lời nói vừa thốt ra, hắn ném mạnh Oán Phật Ma Xử trong tay ra ngoài, phía trên ma xử bộc phát ra một luồng quang mang u ám, giống như muốn hoàn toàn nuốt chửng bốn phía, trong chốc lát đã đến bên trong miệng núi lửa kia.

Ngay sau đó, một giọng nói hoảng sợ truyền ra.

"Tự bạo Thiên Tiên khí? !"

"Đồ điên! !"

Khi một tiếng đùng to lớn vang lên, ma quang màu đen thâm thúy đổ xuống, lấy núi lửa của lão tổ Lâm gia làm trung tâm, toàn bộ núi lửa trong phương viên mấy chục vạn dặm bị ma quang bao phủ, hóa thành tro tàn! !

Tất cả mọi người nhìn tình cảnh này, hít vào một ngụm khí lạnh!

Đây chính là một món Thiên Tiên khí đó!

Nói tự bạo là tự bạo!

Tuyệt không do dự, đây là cách chiến đấu gì vậy? !

"Gia hỏa này, quá quyết đoán rồi!"

"Tu sĩ bình thường, nếu có được một món Thiên Tiên khí, nếu không phải cẩn thận cất giấu, làm lá bài tẩy bảo vệ mạng sống, gia hỏa này thì ngược lại, vậy mà lại lấy ra tụe bạo, ông trời của ta, chuyện này, chuyện này cũng không khỏi quá phá của rồi!"

"Đây mà được gọi là cách chiến đấu sao!"

"Suy nghĩ kỹ một chút, dường như đây không phải lần thứ nhất Sở Cuồng Nhân làm như vậy, lần trước ở đảo Thần Long hắn cũng tự bạo một món Thiên Tiên khí."

"Ông trời của ta, hắn xem Thiên Tiên khí như rau cải trắng sao? !"

Đông đảo tu sĩ không khỏi rùng mình một cái.

Cách chiến đấu động một chút lại tự bạo Thiên Tiên khí như Sở Cuồng Nhân, toàn bộ Thanh Lan Tiên giới đoán chừng cũng không có người nào chịu được.

Quá biến thái.

Đương nhiên, bản thân Sở Cuồng Nhân không hề có ý thức tự phát giác chuyện này.

Hắn thấy, loại vật như Tiên Khí này cũng chỉ là công cụ, phát huy triệt để giá trị của công cụ mới là cách dùng chính xác.

Trên người hắn có chí bảo khí vận là Cửu Châu Đỉnh, thì một ma xử phải làm gì? Đương nhiên là lấy ra tự bạo.

"A a a! !"

Mọt tiếng thét dài truyền ra trong đống đổ nát.

Chỉ thấy một thân ảnh chật vật vọt ra.

Đây là một lão giả, khăn choàng trải rộng, hai mắt đỏ như muốn nứt ra, trên người mặc một khải giáp đã trở nên tả tơi, đạo văn trên tiên khu có nhiều chỗ bị hao tổn, hiển nhiên bị thương không nhỏ.

"Ha, vậy mà cũng chưa chết, chắc là món Tiên Khí phòng ngự trên người ngươi cứu được ngươi đi, nhưng mà xem ra ngươi cũng không chịu nổi rồi."

Sở Cuồng Nhân nhìn lão giả, cũng chính là lão tổ Lâm gia, khẽ cười nói.

Chương 1090: Trảm lão tổ Lâm gia, dùng địa khí bố trận, lá bài tẩy của ta sao lại có thể cho các ngươi nhìn hết

"Ngươi đáng chết! !"

Lửa giận trong mắt lão tổ Lâm gia gần như tràn ra, tuy bị trọng thương, nhưng uy lực Thiên Tiên vẫn vô cùng mạnh mẽ.

Mà ở phía xa.

Mấy thống lĩnh Kim Ô Vệ liếc nhau, lập tức mang theo Kim Ô vệ xông vào chiến trường, bao vây Sở Cuồng Nhân.

Thống lĩnh Kim Sí cầm đầu, lạnh lùng nói với lão tổ Lâm gia: "Lão tổ Lâm gia, ngươi trị thương trước đã, chúng ta giúp ngươi ngăn chặn người này."

Hai mắt lão tổ Lâm gia tỏa sáng, nói: "Người của Yêu Đình, các ngươi cũng có quan hệ gì với Sở Cuồng Nhân sao?"

"Ừm, như nước với lửa." Thống lĩnh Kim Sí gật đầu.

"Vậy thì tốt, người này giao cho các ngươi trước, đợi ta điều chỉnh một chút, nhất định sẽ dùng chiến lực Thiên Tiên, hoàn toàn giải quyết người này!"

Lão tổ Lâm gia nói ra.

Nói xong, hắn lấy ra một viên đan dược quý giá, muốn ăn vào ngay lập tức.

"Ngươi cho rằng, ngươi còn có cơ hội kia sao?"

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân vang lên.

Sau đó hắn lập tức vọt tới chỗ lão tổ Lâm gia.

"Vọng tưởng!"

Thống lĩnh Kim Sí hừ lạnh một tiếng, muốn xuất thủ ngăn cản.

Nhưng đột nhiên.

Một trận dao động kỳ lạ khuếch tán ra từ trên người Sở Cuồng Nhân.

Đó là sức mạnh thời không!

Sức mạnh thời gian phong thiên khóa địa, bốn phía bị đình trệ trong giây lát, cho dù là Địa Tiên đỉnh phong như thống lĩnh Kim Sí cũng bị ảnh hưởng.

Mà khi bọn họ khôi phục như cũ thì đã không kịp.

Sở Cuồng Nhân đã đi tới trước mặt lão tổ Lâm gia.

"Tiểu tử, thật sự cho rằng ta bị trọng thương, thì ngươi có thể giết ta sao? Nằm mơ! !" Lão tổ Lâm gia vừa giận vừa sợ.

Đạo văn trên người hắn lấp lóe, vươn tay thúc giục tiên nguyên, tuy bị trọng thương, nhưng sức mạnh vẫn vượt xa Địa Tiên đỉnh phong như cũ.

Thần hỏa của hắn phun trào, điên cuồng đánh một quyền về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lại thấy trên người Sở Cuồng Nhân bộc phát ra một luồng sức mạnh còn mạnh hơn, Thần Ma chi khí di chuyển, phát động Bản Nguyên Thể Duy Nhất!

Được hai đại thể chất gia tăng, Sở Cuồng Nhân thúc giục tiên nguyên đến cực hạn, Hồng Liên Hoàng Hoả màu vàng đỏ nuốt chửng trời đất, gào thét tuôn ra.

"Cái gì? !"

Sắc mặt lão tổ Lâm gia lập tức trở nên trắng bệch.

Trong khoảnh khắc, hỏa diễm của hắn bị Hoàng Hỏa nuốt chửng, mà vốn dĩ hắn đã bị trọng thương, Thiên Tiên Chi Khu cũng bị Hoàng Hỏa bao trùm.

Tội nghiệt bị đốt cháy, thể xác tinh thần bắt đầu cháy rừng rực.

"A..."

Khi một tiếng hét thảm vang lên, lão tổ Lâm gia bị đốt thành một cục than đen, rơi trên mặt đất, vỡ thành nhiều mảnh.

Cho đến khi... Hóa thành tro tàn!

"Chết, chết rồi? !"

"Lão tổ Lâm gia... Chết rồi! !"

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, đồng tử rung động kịch liệt, cảm giác da đầu như muốn nổ tung, tế bào toàn thân đều đang run rẩy.

Lão tổ Lâm gia, là nhân vật ở cấp Thiên Tiên lại bị Sở Cuồng Nhân dùng một chiêu giết ngay lập tức, mặc dù hắn bị trọng thương, nhưng đó cũng là một vị Thiên Tiên, không phải nói chém giết là có thể tuỳ tiện chém giết đâu!

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại chỉ dùng một chiêu!

Loại thực lực này, khiến cho tất cả mọi người cảm thấy thật sự không thể tin nổi.

"Không, điều đó không có khả năng!"

"Làm sao có thể như thế? !"

Tất cả tu sĩ Lâm gia cũng đều mơ hồ.

Nhưng còn chưa chờ bọn họ kịp phản ứng, Ma Phật Ba Tuần tướng sau lưng Sở Cuồng Nhân đánh ra hai chưởng, giết chết mấy tiên nhân.

"Nhanh, mau trốn!"

"Quái vật, kẻ kia là một tên quái vật!"

Vô số tu sĩ Lâm gia luống cuống, điên rồi.

Lão tổ Lâm gia tử vong giống như tín ngưỡng của bọn họ bị đánh tan, bọn họ cũng không còn nhìn thấy hi vọng đánh bại Sở Cuồng Nhân.

Cộng thêm biểu hiện cường thế của Sở Cuồng Nhân, tư thế vô địch, tất cả mọi người cảm thấy, giờ phút này hắn chính là Tiên Vương Phật Tổ trấn áp Cửu Thiên Thập Địa!

Ai có thể tranh với hắn?

Ai dám so tài với hắn? !

"Đáng chết!"

Sắc mặt thống lĩnh Kim Sí vô cùng khó coi, sở dĩ hắn chọn hành động vào lúc này là bởi vì hắn thấy lão tổ Lâm gia cũng xuất thủ, bọn họ liên hợp với Thiên Tiên, sẽ nắm chắc mười phần có thể giết chết Sở Cuồng Nhân.

Mà sau đó, lão tổ Lâm gia bị trọng thương.

Nhưng vẫn chưa có chết.

Lâm gia am hiểu luyện đan, trên người có không ít đan dược trị thương, chỉ cần bọn họ liên thủ, ngăn cản Sở Cuồng Nhân, cho lão tổ Lâm gia thời gian nhất định để khôi phục, đến lúc đó, kế hoạch vẫn có thể thực hiện như cũ.

Thế nhưng ai có thể nghĩ tới, vậy mà Sở Cuồng Nhân còn che giấu thực lực, trước tiên dùng sức mạnh thời không tạm thời trì hoãn hành động của bọn họ, sau đó lại dùng một chiêu giết chết lão tổ Lâm gia!

Lần này, tất cả tính toán đều thất bại.

Bọn họ còn bị ép đối mặt với Sở Cuồng Nhân!

Đây quả thực là tình huống xấu nhất.

"Rút lui trước!"

Thống lĩnh Kim Sí quyết định thật nhanh, liền muốn rút lui.

Lúc này, Lâm Chiêu Thiên ở một bên phát ra một tiếng hét dài: "Giết lão tổ của ta, làm loạn ở Lâm gia, Sở Cuồng Nhân, ta muốn ngươi trả giá đắt!"

Lâm Chiêu Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, sâu bên trong Lâm gia, bỗng nhiên có từng ngọn từng ngọn thần hỏa có màu sắc không đồng nhất bay ra, dung hoà vào bên trong Hỏa Thần tướng sau lưng Lâm Chiêu Thiên, khiến cho khí tức của hắn nhanh chóng tăng vọt một cấp bậc.

"Sở Cuồng Nhân, ta muốn dùng tất cả hỏa chủng thần hoả của Lâm gia ta đánh với ngươi một trận! ! Hôm nay ngươi không chết, thì Lâm gia của ta tiêu tan!"

Lâm Chiêu Thiên giận không nhịn nổi.

Quanh người hắn có các loại thần hỏa xoay quanh, cẩn thận đếm, thì có đến mười mấy loại, mặc dù xếp hạng không cao trên bảng Thần Hỏa, nhưng nói thế nào thì cũng là thần hỏa, uy lực khi kết hợp cũng cực kỳ mạnh mẽ.

"Có hi vọng!"

Thống lĩnh Kim Sí nhìn thấy khí thế đã đạt tới cấp bậc Thiên Tiên của Lâm Chiêu Thiên, hai mắt tỏa sáng, vốn dĩ định rút lui, hắn lập tức dừng bước, lớn tiếng nói: "Tất cả mọi người hiệp trợ Lâm gia, đánh giết Sở Cuồng Nhân!"

Lâm Chiêu Thiên điều khiển một đám thần hỏa, Tam đại thống lĩnh của Kim Ô Vệ công thêm một đám tinh anh Kim Ô vệ, hai thế lực cùn xông lên vây giết Sở Cuồng Nhân, đủ loại tiên pháp gào thét tuôn ra.

Sở Cuồng Nhân lại lẫm liệt không sợ, lạnh nhạt ứng chiến.

Các chiêu thức như Pháp môn vô địch, Thiên Liên kiếm ý, Ba Tuần tướng, âm Dương Sinh Tử Đồ đều được hạ bút thành văn, cộng thêm sự gia tăng của Hỗn Độn Thần Ma Thể, Bản Nguyên Thể Duy Nhất, bấy nhiều đây cũng đủ giúp cho hắn dù có phải đối mặt với tồn tại cấp bậc Thiên Tiên cũng có thể ứng phó tự nhiên, không rơi vào thế hạ phong.

Chớ nói chi là, Tinh Thần Bất Diệt Thể của hắn đã hoàn thiện, cộng thêm thân thể Bất Tử, muốn giết hắn, chỉ sợ Đại La Kim Tiên cũng làm không được.

"Đáng chết, sao gia hỏa này lại khó chơi như vậy?"

"Ngay cả thế trận như vậy cũng không giết được hắn?"

Thống lĩnh Kim Sí, các Kim Ô vệ, còn có Lâm Chiêu Thiên đã ra hết thủ đoạn, át chủ bài cũng dùng hết, nhưng nhưng vẫn không gây thương tổn cho Sở Cuồng Nhân.

Chuyện này khiến bọn họ vô cùng tức giận.

Người quan sát trận chiến, cũng đều tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Thiên Tiên, Sở Cuồng Nhân này tuyệt đối có chiến lực cấp bậc Thiên Tiên, hơn nữa cũng không phải là Thiên Tiên tầm thường, với tiềm lực của hắn, chỉ sợ không bao lâu nữa là có thể vượt qua Thiên Tiên."

"Đúng vậy, thật sự là một quái vật khong đoán trước được."

Hiện nay Lâm gia đã biến thành một phế tích, khắp nơi tràn đầy dấu vết chiến đấu và sự hỗn loạn của năng lượng cuồng bạo.

"Át chủ bài của các ngươi đã ra hết rồi đúng không."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

"Hừ, chúng ta dùng hết át chủ bài, nhưng ngươi thì tốt hơn sao, chúng ta không giết được ngươi, nhưng chẳng phải ngươi cũng không làm gì được chúng ta sao?"

"Hơn nữa, ngươi đừng quên, ngươi chỉ có một người, dù mạnh thế này cũng có giới hạn, cũng có lúc hao hết tiên nguyên!"

"Đến lúc đó, chính là lúc ngươi chết!"

Thống lĩnh Kim Sí lạnh giọng nói ra.

"Muốn đánh luân xa chiến sao?"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Nhưng mà, điều gì khiến ngươi cho rằng, ta đã dùng hết át chủ bài!"

Chỉ thấy hắn ngưng tụ kiếm chỉ, dao động Địa Tiên hoàn toàn khuếch tán, làm chấn động phương viên ngàn tỉ dặm, địa khí khủng bố dâng trào, hội tụ ở toàn bộ bốn phía Lâm gia, hình thành một đại trận không gì sanhs được!

Sở Cuồng Nhân thao túng địa khí, bày bố trận pháp, thần hủy quanh người tươi sáng: "Lá bài tẩy của ta, sao có thể để cho các ngươi nhìn thấy hết!"

Chương 1091: Uy lực của đại trận địa khí, diệt thế gia tiên cổ

Sở Cuồng Nhân thao túng địa khí ngàn tỉ dặm tụ lại đây, bố trí một đại trận tuyệt thế, bao vây một đám Kim Ô vệ, toàn bộ tu sĩ Lâm gia vào trong đó, uy năng không có gì sánh kịp rung chuyển hư không bốn phía! !

Mọi người bị địa khí ngăn cản, chỉ cảm thấy bốn phía như hóa thành một đầm lầy to lớn, nhất cử nhất động của bọn họ đều phải chịu một loại áp lực nào đó.

Đối mặt với tất cả, sắc mặt mọi người cực kỳ khó coi.

"Đây là trận pháp!"

"Gia hỏa này lại còn biết bố trận! Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra? Chưa từng nghe nói người này biết bày trận!"

"Đáng chết, trận pháp này quá huyền diệu."

"Hắn là một cái Địa Tiên tam phẩm mà lại có thể thao túng loại địa khí có quy mô này, hắn, rốt cuộc tại sao hắn lại làm sao."

"Không đúng, rốt cuộc tại sao hắn lại có thể bố trí trận pháp này, dùng địa khí bày trận, rốt cuộc phải ở trình độ trận đạo nào mới làm được? !"

Kim Ô vệ, tu sĩ Lâm gia thậm chí tất cả đạo thống, thế lực quan sát trận chiến đều choáng váng, nhìn Sở Cuồng Nhân, mặt mũi tràn đầy vẻ khó hiểu.

Trận pháp, là một trong bốn đạo bàng môn, đại đa số tu sĩ hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ hiểu một chút, nhưng người tinh thông đã ít lại càng ít.

Cho dù có là đại sư trận pháp nổi danh nhất Thanh Lan Tiên giới đương đại cũng tuyệt đối không làm được như Sở Cuồng Nhân! !

Dùng địa khí ngàn tỉ dặm bố trận, loại chuyện này, trong không phải chưa từng xảy ra lịch sử, nhưng phần lớn là nhiều đại sư trận pháp hợp tác, đồng thời dùng đủ loại tài liệu, thủ đoạn mới có thể làm được.

Còn giống như Sở Cuồng Nhân, dùng sức một mình thao túng địa khí bố trí ra đại trận bậc này, thì gần như không tồn tại! !

"Loại chuyện này, trong lịch sử trận đạo tuyệt đối là một trang nổi bật, chỉ dựa vào trận pháp này, hắn đủ để được ghi vào sử sách trận đạo!"

"Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc hắn cất giấu bao nhiêu át chủ bài?"

"Vậy mà hắn còn là một tiên nhân hiểu biết trận đạo!"

Mọi người kinh thán không thôi.

Mà đối mặt với đại trận địa khí, Kim Ô vệ, các tu sĩ Lâm gia lại cảm nhận được một sự hoảng sợ khó nói lên lời, bao phủ bọn họ.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, cả người rét lạnh.

Mỗi lần khi bọn họ cho là mình sẽ thắng, Sở Cuồng Nhân luôn có thể xuất ra đồ vật mới, thay đổi càn khôn.

Bọn họ căn bản nhìn không thấu, rốt cuộc giới hạn của đối phương ở nơi nào.

Hoặc là nói, người này thật sự không hề có giới hạn?

"Chư vị, lãnh giáo một chút uy lực của đại trận địa khí này đi."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Chính hắn cũng có chút hiếu kỳ, dù sao từ khi được truyền thừa trận pháp cấp Thần đến nay, đây là lần đầu tiên hắn dùng trận pháp để chiến đấu với kẻ địch.

Chỉ thấy hắn ngưng tụ kiếm chỉ, địa khí dồi dào vô tận ngưng tụ trên bầu trời nơi mọi người đứng, hóa thành một tòa thần sơn cổ xưa, nện xuống giữa trời! !

Uy áp không có gì sánh kịp bao phủ tất cả mọi người.

"Mau tránh ra! !"

Thống lĩnh Kim Sí hét lớn một tiếng.

Mọi người hốt hoảng bắt đầu trốn tránh, nhưng vẫn không có cách nào hoàn toàn tránh thoát, thần sơn rơi xuống, khiến cả vùng đất điên cuồng rung động.

Toàn bộ Lâm gia bị nện thành một cái hố cực lớn, nguyên một đám tu sĩ bị thần sơn nghiền ép, hóa thành từng làn từng làn sương máu, nổ tung.

Chỉ có một đòn, đã giết chết gần như 99% người ở nơi này.

Còn lại, phần lớn là một số tiên nhân.

Nhưng mà sắc mặt của bọn họ vô cùng tái nhợt, nhìn Sở Cuồng Nhân như nhìn thấy một vị Ma Vương không gì địch nổi.

"Trốn, mau chạy đi!"

"Đi!"

Mọi người muốn thoát khỏi phạm vi bao phủ của đại trận.

"Đi đâu vậy?"

Trong lòng Sở Cuồng Nhân vừa động, vươn tay ra, mặt đất chuyển động, địa khí vô tận hóa thành từng ngọn núi lớn sừng sững ở trước mặt mọi người.

"Phá cho ta! !"

Có người điên cuồng tấn công vào ngọn núi, nhưng lại vô dụng.

"Bạo cho ta! !"

Thống lĩnh Kim Sí ném ra một món Địa Tiên khí, mà uy lực khi Địa Tiên khí tự bạo cũng rất kinh khủng, trực tiếp nổ tung từng ngọn núi lớn, nhưng mà, vẫn không thể hoàn toàn phá vỡ đại trận địa khí.

"Tại sao có thể như vậy..."

"Có phải toàn bộ chúng ta đều phải chết ở chỗ này không?"

Sắc mặt thống lĩnh Kim Sí biến đổi không chừng.

Bỗng nhiên, hắn nhìn về phía bầu trời.

"Đúng rồi, bầu trời!"

"Ta không tin ngay cả bầu trời hắn cũng có thể phong tỏa!"

Thống lĩnh Kim Sí thét dài một tiếng, hóa thành một con Đại Bàng toàn thân vàng rực, lông vũ như kiếm bay vút về phía xa.

"Nhanh, nhanh chóng rời đi với thống lĩnh!"

"Đi mau."

Kim Ô vệ còn lại cũng đi theo.

Từng con tung cánh lao về nơi xa.

"Ha, thật đúng là ý nghĩ hão huyền, cũng được, bỏ qua chuyện của Yêu Đình, lita tính sổ sách với các ngươi trước." Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí phóng lên tận trời.

Trên bầu trời, địa khí phun trào, một tiếng rồng gầm vang vọng!

"Rồng gầm? Ở đâu ra tiếng rồng gầm? ?"

"Đảo Thần Long và Ngô Đồng sơn đang đánh đến mức khí thế hừng hực, cũng chẳng thể phân thân nổi, làm sao có thể sẽ xuất hiện ở đây?"

Mọi người hơi nghi hoặc một chút, nhìn lên bầu trời.

Sau đó, chỉ thấy một đầu rồng to lớn ló ra từ bên trong tầng mây, uy áp kinh khủng nghiền ép phương viên ngàn tỉ dặm!

Uy áp kia còn kinh khủng hơn so với Chân Long!

Mọi người thấy đầu rồng khổng lồ kia, nuốt một ngụm nước miếng.

"Cái này, đây là Địa Long! !"

Cự Long màu vàng óng lăn lộn bên trong tầng mây, uy áp lay động Cửu Thiên Thập Địa, mà đây không phải một con Chân Long, mà chính là một con Địa Long!

Một con Địa Long kinh khủng ngưng tụ từ địa khí! !

"Ông trời ạ!"

Một đám Kim Ô vệ bay trên trời, nhìn Địa Long vàng rực trước mắt, hai mắt thất thần, thân thể nhịn không được run lấy.

"Gầm! !"

Chỉ thấy Địa Long nổi giận gầm lên một tiếng, mở cái miệng rộng như muốn nuốt chửng trời đất, trực tiếp nuốt chửng thống lĩnh Kim Sí bay ở phía trước!

Địa khí kinh khủng phun trào, đè ép thống lĩnh Kim Sí đến ngay cả cặn bã cũng không còn, Kim Ô vệ còn lại bị dọa đến không ngừng run lên, thậm chí có vài kẻ đều trực tiếp ngã xuống từ trên không trung, trực tiếp ngã thành thịt nát.

Địa Long xoay quanh trên bầu trời, liên tiếp đánh giết Kim Ô vệ.

Cho dù là cấp bậc thống lĩnh cũng không đáng giá nhắc tới, chỉ chốc lát, mấy ngàn Kim Ô vệ đã chết sạch.

"Gầm! !"

Lúc này, Hỏa Thần tướng của Lâm Chiêu Thiên hét lớn một tiếng, vọt tới chỗ Sở Cuồng Nhân: "Ngươi là người bày trận, cũng là mắt trận, giết ngươi, trận pháp này tự nhiên sẽ tự sụp đổ! !"

Hỏa Thần tướng uy thế vô song, dung nham vô tận giữa thiên địa hội tụ, đập ra một quyền, hư không bốn phía trong nháy mắt sụp đổ.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, lạnh nhạt nói: "Ngu xuẩn! !"

Hắn chập chỉ thành kiếm, Địa Long kinh khủng nổ tung, một lần nữa hóa thành địa khí vô tận, dũng mãnh lao về phía hắn, hóa thành một đạo kiếm ảnh khổng lồ!

Đây là kiếm địa khí!

Là thanh kiếm vô thượng hội tụ địa khí ngàn tỉ dặm!

Chém xuống một kiếm, dung nham vô tận trực tiếp bị chém ra, Hỏa Thần tướng cũng nứt thành từng khúc, hỏa chủng thần hỏa bay ra!

Hỏa Thần tướng, phá! !

Lâm Chiêu Thiên gào lên thê thảm, lập tức ngã xuống!

"Ta thật sự là mắt trận, nhưng người nào nói với ngươi, mắt trận nhất định sẽ yếu ớt?" Sở Cuồng Nhân từ từ nói ra.

Địa khí ngàn tỉ dặm để cho hắn sử dụng, hắn là mắt trận, nhưng cũng là nhân vật mạnh nhất bên trong đại trận này! !

Lâm Chiêu Thiên muốn giết hắn, còn khó hơn phá trận!

Tiếp đó, Sở Cuồng Nhân thao túng địa khí, giết chết tu sĩ Lâm gia còn lại, cho đến khi... Một tên cũng không còn!

Đến tận đây, thế gia tiên cổ, diệt!

Sau đó, Sở Cuồng Nhân gỡ bỏ đại trận địa khí, hắn nhìn các loại bảo vật rải rác trên mặt đất, thu vào từng món.

Nhất là những hỏa chủng thần hỏa kia, không để sót một cái nào.

Mà bên ngoài.

Tất cả mọi người nhìn thấy Lâm gia và Kim Ô vệ thất bại, tất cả đều trầm mặc, kinh hỉ Sở Cuồng Nhân mang đến cho bọn họ, một sau lớn hơn lần trước.

Lần trước, hắn đại náo đạo thống Tiên Cổ, đảo Thần Long, đã đủ làm cho người ta chấn kinh, nhưng bây giờ, hắn lại dùng sức của một người trực tiếp tiêu diệt một thế gia tiên cổ! !

Chương 1092: Kim Đế Nhất tự tin, quả nhiên, ta vẫn quá yếu

Sau khi tiêu diệt Lâm gia, Sở Cuồng Nhân liền dẫn người rời đi.

Mà Lâm gia Tiên Cổ bị diệt, tin tức này dùng tốc độ cực nhanh truyền ra, toàn bộ Thanh Lan Tiên giới đã không ai không biết chuyện này.

Nhất là các đại đạo thống tiên cổ, càng trầm mặc hơn.

Khi Sở Cuồng Nhân bày ra tài hoa, bọn họ liền biết đây là một dị số không bị khống chế, nhưng bọn hắn tuyệt đối không ngờ vậy mà rằng dị số này có thể trưởng thành nhanh đến như vậy.

Trong khoảng thời gian ngắn đã có thể dùng sức của một mình mình tiêu diệt một đạo thống Tiên Cổ, chiến lực như vậy hoàn toàn có thể dùng bốn chữ để hình dung...

Không thể tưởng tượng! !

Nhất là sau khi hắn bày ra đại trận địa khí, Thiên Tiên bình thường hãm sâu trong đó, chỉ sợ cũng chỉ có một con đường chết.

Chỉ có kẻ cao hơn cảnh giới Thiên Tiên mới có thể chống lại chúng!

Muốn hoàn toàn đánh bại, chỉ có Thiên Tiên trên tam phẩm.

Thiên Tiên có cảnh giới cao nhất bên trong Thanh Lan Tiên giới cũng không trên tam phẩm, nói cách khác, hiện tại, chỉ cần Sở Cuồng Nhân có thể sử dụng đại trận địa khí kia, bên trong Thanh Lan Tiên giới, gần như không người nào là đối thủ!

Nhiều nhất chỉ có thể cùng hắn bất phân thắng bại.

"Quái vật!"

Bên trong Chí Tôn Yêu Đình.

Yêu Chủ hít sâu một hơi, phun ra hai chữ.

Dưới đáy, một đám yêu tu hai mặt nhìn nhau, bọn họ tát nhiên biết quái vật trong miệng Yêu Chủ là chỉ thần thánh phương nào.

Mà trên thực tế, bọn họ cũng cảm thấy như vậy.

Yêu Chủ trầm mặc một hồi, sau đó quay người rời đi, hắn đi tới một chỗ thần bí, ở chỗ này, có một cây cổ thụ che trời.

Bên trong cổ thụ, có một thanh niên mặc kim bào.

Người này chính là thái tử Yêu Đình, Kim Đế Nhất.

Mà giờ khắc này, xung quanh thanh niên mặc kim bào có năm đạo ánh sáng màu vàng lơ lửng, mỗi một vệt kim quang đều ẩn chứa một đạo ý chí Tiên giới.

Năm sợi ý chí Tiên giới lơ lửng quanh người, tiên huy tươi sáng, đạo văn huyền diệu xen lẫn trong hư không, gíup cho Kim Đế Nhất giống như một vị Thần Vương.

Khí tức của hắn, cũng làm Yêu Chủ bên cạnh cũng phải kinh thán.

"Năm tia ý chí Tiên giới tại một thân, quả nhiên không tầm thường."

Không tệ.

Sau khi Sở Cuồng Nhân đánh giết Huyết Phật Tử, Minh Tử, ý chí Tiên giới trên người hai người này cũng giống như Yêu Chủ đoán, tự động tìm được Kim Đế Nhất, tự động quy thuận, phóng đại thực lực của Kim Đế Nhất.

Đến mức vì sao không đi tìm n Hồng Hoa kia, Yêu Chủ gần như có được suy đoán, có lẽ là có quan hệ với Sở Cuồng Nhân.

Ý chí Tiên giới... Dường như đang nhằm vào Sở Cuồng Nhân.

n Hồng Hoa có quan hệ không tầm thường với Sở Cuồng Nhân, cho nên đi tìm n Hồng Hoa, chẳng bằng tìm đến Kim Đế Nhất.

"Phụ vương." Kim Đế Nhất thi lễ với Yêu Chủ.

"Ừm, tu hành đến đâu rồi?"

"Bây giờ ta đã đột phá Địa Tiên, thậm chí cách Địa Tiên nhị phẩm cũng không xa, có thêm ba đạo ý chí Tiên giới, quả thật bất phàm."

Kim Đế Nhất nói ra.

"Ngươi xem cái này một chút."

Yêu Chủ đưa tay đánh ra một vệt kim quang, kim quang trên không trung hóa thành một chiếc gương, vô số hình ảnh nổi lên.

Chính là cảnh tượng Sở Cuồng Nhân diệt Lâm gia.

Nhìn Sở Cuồng Nhân chiến đấu, đồng tử Kim Đế Nhất khẽ run, đợi đến khi xem hết, hắn hít sâu một hơi: "Hiện tại nếu ta đối đầu với hắn, phần thắng không đến... Một thành! !"

"Thậm chí, còn ít hơn!"

Kim Đế Nhất tự hiểu mình, nói ra.

"Không tệ, nhưng ta tin tưởng ngươi có thể, bây giờ ngươi có năm đạo ý chí Tiên giới, tốc độ tu hành nhất định có thể tiến triển cực nhanh, đợi một thời gian nữa, nhất định có thể đối phó Sở Cuồng Nhân, đánh bại hắn, trở thành giới tử! !"

"Đó là tất nhiên."

Trong mắt Kim Đế Nhất dần lộ ra vẻ kiên định.

Đạo tâm của hắn kiên định, lại được năm đạo ý chí Tiên giới gia tăng, tự cho mình siêu phàm, hắn tin tưởng mình sớm muộn gì cungx có thể đánh bại Sở Cuồng Nhân!

"Đến lúc đó, ta nhất định sẽ đường đường chính chính đánh bại hắn trước mặt người của toàn bộ Tiên giới, chứng minh ta mới là người mà thiên mệnh lựa chọn!"

Kim Đế Nhất trầm giọng nói ra.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân trong tấm hình, nói: "Phụ vương, để lại quá trình chiến đấu ở đây đi, ta phải nghiên cứu một chút."

"Đó là tất nhiên, ngoại trừ một phần này, còn có ghi chép Sở Cuồng Nhân quyết đấu với Minh Tử, Huyết Phật Tử tại thế giới âm Minh."

Yêu Chủ lại lấy ra một ngọc giản ghi chép hình ảnh chiến đấu.

"Ừm, đa tạ phụ vương."

Kim Đế Nhất cầm trong tay hai ngọc giản, nỉ non nói: "Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, Sở Cuồng Nhân, ta sẽ phân tích cách chiến đấu của ngươi, hoàn toàn nắm rõ thủ đoạn của ngươi, mà ngươi đối với ta, hoàn toàn không biết gì cả!"

Từ trước tới giờ, hắn không đánh trận chiến mình không nắm chắc.

Đáng tiếc, Kim Đế Nhất cũng không biết trên thế giới này có một loại thủ đoạn gọi là Toàn Tri Chi Linh, cũng là khi ngươi đứng ở trước mặt hắn, là có thể bị phân tích thấu đáo trong nháy mắt.

Mà hack như thế, ở trong tay Sở Cuồng Nhân.

Không ai có thể nói mình biết người biết ta trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Bởi vì có khả năng hắn hiểu rõ ngươi hơn chính ngươi.

...

"Báo thù xong rồi?"

Hạc Phi đứng trên boong tàu của chiến thuyền, còn chưa lấy lại tinh thần.

Vốn dĩ nàng nghĩ muốn báo thù vì Hạc gia, ít nhất phải tiêu tốn vài vạn năm thậm chí thời gian dài hơn để lên kế hoạch, tu hành.

Nhưng nàng không nghĩ tới, lúc này chỉ mới qua mấy ngày, một thế gia tiên cổ lớn như vậy, cứ như vậy bị Sở Cuồng Nhân hoàn toàn hủy diệt.

Nghĩ đến đây, nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng cách đó không xa, đang tính lại thắng thua của trận chiến này, trong đôi mắt đẹp lóe ra hào quang dị thường.

Cảm giác sùng bái gần như lộ rõ trên mặt.

Bên cạnh, tiểu hồ ly vỗ vỗ bờ vai của nàng, ý vị thâm trường nói: "Lão đại ưu tú như vậy, cũng không phải ai cũng có thể lấy được."

Hạc Phi hơi đỏ mặt, sau đó gật đầu: "Ta có thể theo tiên sinh thì đã đủ hài lòng, không dám có bất kỳ vọng tưởng nào."

Nàng tự mình hiểu rõ.

Người giống như Sở Cuồng Nhân, giống như mây trên trời, chỉ có thể nhìn mà thèm, tuy nàng cũng không quá xấu, nhưng cũng chỉ là một đoá hoa một trong hàng ngàn bông hoa sặc sỡ trên mặt đất, cũng không tính là đoá hoa quá thu hút.

Hoa dù đẹp đến mấy, làm sao có thể chạm đến mây trên trời?

"Hiểu rõ liền tốt, có lúc, không ôm ấp hi vọng, mới sẽ không quá thất vọng, ta đây cũng chỉ đang nhắc nhở ngươi thôi."

Tiểu hồ ly nói lời thấm thía.

Bên cạnh, Lam Vũ trực tiếp đập một bàn tay tới.

"Ấy nha..."

"Hồ ly lông còn chưa mọc đủ cũng dám ở đây giả bộ rõ đời."

Lam Vũ nhếch miệng.

Cách đó không xa.

Sở Cuồng Nhân không có hứng thú đối với việc đùa giỡn của mấy người.

Hắn đang phân tích trận chiến vừa trải qua..

Nhất là Ba Tuần tướng, đại trận địa khí, đây đều là lần thứ nhất hắn sử dụng chúng trong thực chiến, còn có vài chỗ thiếu sót.

Chẳng hạn như đại trận địa khí.

Tuy trận pháp này cường đại, nhưng lại cần thời gian nhất định để tập hợp địa khí, trước đó Lâm gia cũng không biết hắn biết bày trận pháp, cho nên không có chú ý tới thủ đoạn tập hợp địa khí để bày trận của hắn trong chiến đấu.

Nhưng bây giờ, thủ đoạn này đã bại lộ, sau này, khi giao chiến với người khác, những người khác nhất định sẽ để bụng, đến lúc đó muốn bố trận cũng không có dễ dàng như vậy, trừ khi tu vi của hắn có thể mạnh hơn, là có thể nhanh chóng tập hợp địa khí, thậm chí chỉ dùng một ý niệm trong đầu cũng sẽ hoàn thành.

"Quả nhiên, ta vẫn qu yếu."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Bên cạnh, Hạc Phi, Hạc Vân vừa muốn đi tới cảm tạ hắn báo thù vì Hạc gia nghe nói như thế, đầu đầy hắc tuyến.

Bọn họ nghe được cái gì? Một người đã làm cả Thanh Lan Tiên giới kiêng kỵ thế mà lại nói mình quá yếu? ?

Nếu ngươi yếu, 99% tu sĩ cả một cái Tiên giới này đều thành người bình thường không có bất kỳ tu vi gì.

Hai người chửi thầm đậu đen rau muống trong lòng.

"Tiên sinh, đa tạ ngươi báo thù vì Hạc gia ta."

Đậu đen rau muống thì đậu đen rau muống, lễ nghĩa vẫn phải có.

Hạc Phi quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân, cảm kích nói ra.

"Không sao, các ngươi đã là người của ta, vậy thì chỉ có ta mới có thể khi dễ, những người khác, không được." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Có vài lúc, hắn vẫn rất bao che khuyết điểm.

Nghe lời nói của hắn, Hạc Vân, Hạc Phi càng trung thành hơn nữa.

Chương 1093: Thiên Quang Thần Trượng, Tam Thanh Tụ Tiên Đan, liên tiếp đột phá, ta kích động

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần Thiên Quang Thần Trượng!"

Trên chiến thuyền.

Sở Cuồng Nhân vừa mới rút xong phần thưởng, đạt được một thanh Tiên Khí.

Hắn lấy ra xem xét, khá lắm, món đồ chơi này cũng không tệ, là một món Tiên Khí có thể trưởng thành.

Đẳng cấp ban đầu chính là một món Địa Tiên khí, nhưng khi tu vi của chủ nhân tăng lên sẽ không ngừng tăng lên, sau cùng thậm chí có thể so với chí bảo bản nguyên.

"Vật này không tầm thường, có thể so sánh với Côn Ngô của ta, nhưng mà ta đã có Côn Ngô, vật này cũng vô dụng với ta."

"Cho Lam Vũ đi."

Sở Cuồng Nhân suy tư một hồi, Tiên Khí này chính là Tiên Khí thuộc tính Quang Minh, ngược lại rất thích hợp với Lam Vũ, cũng tăng thêm sức mạnh, vừa vặn phù hợp.

Rất nhanh, Lam Vũ đã có được thanh Tiên Khí này.

Lam Vũ mới có được vũ khí mới nên cực kỳ hưng phấn, cực kỳ yêu thích đối với Thiên Quang Thần Trượng này, sau đó lập tức bế quan luyện hóa một phen.

Ngày thứ hai.

"Chúc mừng kí chủ rút được đồ vật cấp Thần Tam Thanh Tụ Tiên Đan!"

Lại là một món cấp Thần.

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm nói ra: "Hai ngày liên tiếp đạt được phần thưởng cấp Thần, gần nhất vận khí của mình cũng không tệ lắm."

Tam Thanh Tụ Tiên Đan, chính là một loại tiên đan, vật này chỉ là phần thưởng cấp Thần bình thường, so với loại này phần thưởng cấp Thần đỉnh phong như Hỗn Độn Thần Ma Thể thì vẫn kém xa, cho dù nhân thêm mấy chục ngàn lần vẫn kém.

Giữa cấp Thần và cấp Thần cũng có chênh lệch thật lớn.

Nhưng mà, dù sao tiên đan này cũng là phần thưởng cấp Thần, khi sử dùng viên đan dược này có thể giúp cho tu vi của mình đột phá một cảnh giới nhỏ.

"Vừa lúc, bản thân cũng chỉ thiếu một chút nữa là đột phá."

Sở Cuồng Nhân cầm lấy đan dược, muốn sử dụng ngay lập ticws.

Nhưng sau khi lấy ra ngoài: "Suýt nữa quên mất, dường như Tam Thanh Tụ Tiên Đan đã thất truyền, Tiểu Ái, phân tích một chút."

Thanh Lan Tiên giới chỉ là Tàn Tiên giới, có rất nhiều truyền thừa đều bị khuyết, như đan đạo, rất nhiều đan dược cổ lão chỉ nghe tên chứ không thấy hình.

Tam Thanh Tụ Tiên Đan chính là một loại trong đó.

Rất nhanh, Tụ Tiên Đan Đan nhanh chóng bị phân tích ra.

Lúc này Sở Cuồng Nhân mới sử dụng nó.

Sau một ngày.

Một luồng khí tức tiên nhân cường đại bạo phát.

"Ha, công tử đột phá."

Hạc Vân phát giác được khí tức sâu bên trong chiến thuyền, có chút ngoài ý muốn.

Phải biết, tu hành càng cao, cho dù là một cảnh giới nhỏ cũng rất khó có thể đột phá, Địa Tiên tam phẩm đến tứ phẩm, nhìn qua chỉ chênh lệch một cảnh giới, nhưng phần lớn tu sĩ cũng phải tốn hơn mấy ngàn vạn năm để tu luyện, chỉ có những tu sĩ thiên kiêu có cơ duyên dồi dào, thiên phú trác tuyệt mới có thể trong khoảng thời gian ngắn nhanh chóng đột phá.

Mà trong khoảng thời gian này, Sở Cuồng Nhân luôn đợi ở trên chiến thuyền, cũng không thấy được hắn có được cơ duyên gì, làm sao lại đột nhiên đột phá chứu?

"Chẳng lẽ là chiến lợi phẩm ở Lâm gia sao?"

Hạc Vân nỉ non nói.

Lâm gia là thế gia đan dược, cất giữ rất nhiều đan dược, nếu Sở Cuồng Nhân hấp thu những đan dược này để đột phá cảnh giới, ngược lại cũng hợp tình hợp lý.

Cũng chỉ có thể giải thích như vậy.

Hạc Vân không nghĩ nhiều nữa, hiện tại hắn đã thần phục Sở Cuồng Nhân, thực lực của Sở Cuồng Nhân càng mạnh, sự bảo về dành cho hắn cũng tăng lên.

Vài ngày sau.

Bên trong chiến thuyền có một luồng yêu khí cường đại bạo phát.

Là tiểu hồ ly.

Tu vi của Tiểu hồ ly cũng đột phá.

"Đây là tiên nhân thất phẩm? !"

"Chờ một chút, không phải trước đó tiểu hồ ly này là ngũ phẩm tiên nhân sao? Sao có thể nhanh chóng đột phá đến thất phẩm tiên nhân, một lần đột phá hai phẩm!"

Hạc Vân rất kunh ngạc.

Mà tiểu hồ ly cũng đi ra, mặt mũi tràn đầy hưng phấn.

Hạc Vân hiếu kỳ đi lên hỏi thăm một chút, biết được là vì Sở Cuồng Nhân cho tiểu hồ ly đan dược đoạt được ở Lâm gia.

Dấu hỏi đầy đầu hắn.

Đan dược của Lâm gia đều cho tiểu hồ ly sử dụng, như vậy, Sở Cuồng Nhân làm sao đột phá được Địa Tiên tứ phẩm? ?

Địa Tiên đột phá, còn khó hơn tiên nhân thăng liền hai phẩm.

"Có lẽ, đan dược ở Lâm gia nhiều hơn so với ta tưởng tượng."

Hạc Vân lắc đầu nói ra.

Ầm!

Lúc này.

Lại có một trận dao động tiên nguyên bạo phát.

Hạc Vân nhìn lại, đó là chỗ của Hạc Phi, mặt mũi hắn tràn đầy vẻ mừng rỡ nói: "Khí tức này, Hạc Phi nàng đột phá tiên nhân rồi."

Hắn vội vàng đi qua thăm dò.

Lúc này Hạc Phi quả thật đã từ Bán Tiên tấn cấp thành tiên nhân, dao động tiên nguyên trên người rất lớn, trực tiếp vượt qua nhất phẩm tiên nhân, trở thành nhị phẩm tiên nhân, bây giờ nàng đang kích động, học cách thích ứng với sức mạnh của mình.

"Hạc Phi, ngươi đột phá."

Hạc Vân đi vào.

"Đúng, nhờ có tiên sinh cho đan dược của Lâm gia, không chỉ giúp cho ta thành công đột phá thành tiên nhân, mà còn là nhị phẩm tiên nhân."

"Công tử cũng cho ngươi đan dược?"

"Đúng vậy, tiên sinh phân phát tất cả đan dược đoạt được ở Lâm gia cho ta, tiểu hồ ly, còn có Lam Vũ cô nương." Hạc Phi nói ra.

Như để xác nhận lời nói của mình, vài ngày sau, chỗ Lam Vũ bế quan, một trận dao động tiên nguyên cường đại bạo phát.

Lam Vũ thành công tấn cấp thành cửu phẩm tiên nhân!

Trong khoảng thời gian ngắn, ngoại trừ Hạc Vân ở trạng thái tiên hồn, tất cả những người khác bên trong chiến thuyền đều có được bước tiến dài.

Hạc Vân đã bị việc liên tiếp đột phá làm cho chấn mộng.

Hắn cũng không rối rắm việc sau khi Sở Cuồng Nhân phân phát tất cả đan dược ở Lâm gia, thì làm sao bản thân có thể đột phá.

Hắn chỉ biết, công tử giống như một vị thần!

Người bên cạnh công tử cũng không có một người nào đơn giản, cho dù có đan dược của Lâm gia, nhưng có thể luyện hóa nhanh như vậy cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

"Hạc Vân, ngươi đọc phương pháp luyện đan này một chút."

Lúc này, Sở Cuồng Nhân xuất quan, ném ra một bản phương pháp luyện đan cho Hạc Vân hỏi: "Đan dược này, ngươi có lòng tin luyện chế sao?"

Hạc Vân tiếp nhận phương pháp luyện đan, càng đọc càng kinh ngạc: "Đây là, đây là Tam Thanh Tụ Tiên Đan đã sớm thất truyền ở Thanh Lan Tiên giới!"

"Đúng." Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

"Trời ạ..."

Hạc Vân cầm lấy phương pháp luyện đan, tiên hồn run rẩy một trận, loại phương pháp luyện đan này đối với mỗi một Đan Sư ở Thanh Lan Tiên giới mà nói, đều là thứ mà người ta tha thiết ước mơ.

Hắn cũng không ngoại lệ.

"Cho ta thời gian nhất định và dược liệu, sẽ có thể luyện chế."

Hạc Vân hít sâu một hơi nói ra.

"Ừm, rất tốt."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Xem ra năng lực luyện đan của Hạc Vân còn xuất sắc hơn so với tưởng tượng của hắn, sẽ có trợ giúp rất lớn đối với sự phát triển của tinh vực Thương Khung.

Ông.

Lúc này, ngọc giản bên hông Sở Cuồng Nhân bắt đầu chấn động.

Đó là ngọc giản truyền tin của thư viện Bách Gia.

"Tiên sinh, Sở Hồng đã xuất quan, hiện tại đang đến Long Hoàng chiến trường, ta cảm thấy nên nói với ngươi một tiếng."

Bên trong ngọc giản truyền đến giọng nói của Cổ Vô Tình.

Chiến trường Long Hoàng, chính là đại sự kiện thu hút sự chú ý nhất hiện nay ở Thanh Lan Tiên giới, tên như ý nghĩa, chính là đấu trường của đảo Thần Long và Ngô Đồng sơn, nghe nói hai đại thế lực Tiên Cổ chiến đấu rất khốc liệt, gần như đánh sập một phần ba vùng biển và hòn đảo ở Thanh Lan Tiên giới.

"Cô nương ngốc này, ta cố ý kích thích đảo Thần Long và Ngô Đồng sơn chiến đấu là vì nàng, nàng chạy tới xem náo nhiệt làm gì."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu nói ra.

Vì sao đảo Thần Long, Ngô Đồng sơn khai chiến, toàn bộ Thanh Lan Tiên giới đều biết, đơn giản cũng là vì chuyện ngày trước thiếu chủ Kim Long vì tu hành Long Hoàng Tiên Thể, giết hại hoàng nữ của Ngô Đồng sơn bị bại lộ.

Mà sự kiện này là do hắn nói cho Thanh Phong, lại để cho Ngô Đồng sơn biết đến, cho nên, nói hắn là kẻ đứng sau màn cũng không phải giả.

Vì sao?

Tất nhiên là vì báo thù cho Sở Hồng.

Nếu không phải lúc trước hắn kịp thời đuổi tới đảo Thần Long, như vậy hậu quả khó mà lường được, loại chuyện này, thật sự cho rằng hắn sẽ tuỳ tiện tính toán?

Giết một thiếu chủ Kim Long làm sao đủ?

Diệt hơn phân nửa căn cơ của đảo Thần Long làm sao đủ?

Cổ Vô Tình đối diện với ngọc giản truyền tin đột nhiên trầm mặc, hiện tại hắn rất bối rối, hắn vừa mới nghe được cái gì? ?

Trận chiến giữa hai đại chủng tộc Thần Thú, lại do tiên sinh kích thích! Ông trời ơi, tiên sinh đã làm cái gì vậy? ?

Chương 1094: Chiến trường Long Hoàng, Sở Hồng đi vào, lần thứ hai thức tỉnh huyết mạch Thần Hoàng

"Được rồi, chuyện Tiểu Hồng ta đã biết, giao cho ta xử lý là được." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một cái nói.

Sau đó, hắn đóng truyền tin.

Bên cạnh, Lam Vũ đi tới: "Công tử, nếu dùng chiến thuyền, thì phải đi ba tháng mới tới chiến trường Long Hoàng."

"Ừm, không ngồi chiến thuyền."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Hắn có Không Gian Bàn Vận Thuật, có thể nhanh chóng đến chiến trường Long Hoàng.

"Hạc Vân, ngươi và Hạc Phi đi đến thư viện Bách Gia trước, ta sẽ nói với bọn người viện trưởng một tiếng." Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Tiên sinh có việc muốn làm, chúng ta không dám làm phiền tiên sinh."

Hạc Phi nói ra.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân mang theo tiểu hồ ly, Lam Vũ rời đi.

Mà vì sao Sở Hồng muốn đến chiến trường Long Hoàng, Sở Cuồng Nhân cũng có thể đoán ra bảy tám phần tới.

Sở Hồng và Ngô Đồng sơn dù có bất hòa, nhưng cũng là Thần Hoàng, là đồng tộc, cộng thêm Ngô Đồng sơn cũng đã từng giúp đỡ rất nhiều cho Sở Hồng khi nàng vừa tới Tiên giới, cung cấp cho nàng sự bảo vệ, cũng giúp nàng thức tỉnh huyết mạch Thần Hoàng thuần huyết.

Chỉ dựa vào điều này, bây giờ Ngô Đồng sơn và đảo Thần Long lâm vào khổ chiến, nàng cũng sẽ không bỏ mặc, muốn thông qua việc này báo đáp những gì sơn Ngô Đồng đã từng giúp nàng.

"Cô nương ngốc này, được rồi, khi sơn Ngô Đồng và đảo Thần Long đại chiến, ta cũng đã sớm đoán được sẽ xảy ra chuyện này, cũng không tính là ngoài ý muốn."

Thân là ca ca của Sở Hồng, làm sao Sở Cuồng Nhân có thể không hiểu rõ tính tình Sở Hồng, việc này coi như nằm trong dự liệu của hắn.

...

Bên trong chiến trường Long Hoàng.

Ngô Đồng sơn và đảo Thần Long chiến đấu hừng hực khí thế

Vốn dĩ, đảo Thần Long đã từng bị Sở Cuồng Nhân đại náo, nguyên khí đại thương, cộng thêm thiếu chủ Kim Long bị Sở Cuồng Nhân giết chết, là lúc sĩ khí xuống thấp nhất, ở thế yếu khi đối mặt với Ngô Đồng sơn.

Mà trên thực tế, chiến tranh vừa mới bắt đầu, Ngô Đồng sơn cũng ở thế thượng phong, cũng đã nuốt hết không ít địa bàn của đảo Thần Long, từng bước từng bước tiến công vaod hòn đảo trung tâm của đảo Thần Long, thu hoạch rất lớn.

Nhưng về sau, đột nhiên Chí Tôn Yêu Đình cũng tham dự.

Thần Long đảo dùng việc thần phục Chí Tôn Yêu Đình làm điều kiện, đổi lấy sự trợ giúp của Chí Tôn Yêu Đình, giúp bọn họ đánh lui Ngô Đồng sơn.

Không, không chỉ có đánh lui.

Chí Tôn Yêu Đình muốn dựa vào trận đại chiến Long Hoàng này, có xu thế muốn chiếm đoạt cả đảo Thần Long, và Ngô Đồng sơn.

Trên không một vùng biển.

Vài con Thần Hoàng và Chân Long đang giao thủ, mà bên phía Chân Long, còn có vài chục Kim Ô vệ đang hỗ trợ.

Chí Tôn Yêu Đình, đảo Thần Long liên thủ, chỉ có vài con Thần Hoàng này căn bản là chống đỡ không nổi, rất nhanh đã xuất hiện thương vong.

"Đáng chết!"

Sắc mặt một vị Hoàng Tiên có chút âm lãnh: "Chí Tôn Yêu Đình thừa dịp đại chiến Long Hoàng xuất thủ, không khỏi quá hèn hạ đi!"

Mà ở phía đối diện nàng, một Yêu Tiên cười lạnh nói: "Cái gì mà bỉ ổi hèn hạ, từ khi nào Ngô Đồng sơn các ngươi cũng học được bộ dạng đó của nhân loại vậy, chỉ cần có thể thắng, còn suy nghĩ xem phải dùng thủ đoạn gì sao?"

"Chớ nhiều lời với nàng, giết các nàng, sau đó công phá đạo phòng tuyến này, tụ họp với đại đội, trong một lần hành động phải vây quanh đảo Bán Nguyệt, tiêu diệt toàn bộ Phượng Hoàng!" Một vị Long Tiên lạnh giọng nói ra.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ băng lãnh.

"Được!"

Yêu Tiên, Long Tiên xuất thủ, dần dần đẩy Hoàng Tiên kia vào trong tuyệt cảnh, Thần Hoàng còn lại cũng sắp không chịu được.

"Chẳng lẽ Ngô Đồng sơn ta chạy không khỏi một kiếp này sao?"

Trong mắt Hoàng Tiên kia lộ ra vẻ tuyệt vọng.

"Chết đi! !"

Mỗi người Long Tiên, Yêu Tiên đánh ra một đạo tiên pháp.

Nhưng ngay tại lúc này.

Sau lưng Hoàng Tiên kia bỗng nhiên có một luồng hỏa diễm màu vàng đỏ gào thét mà đến, cản lại hai luồng năng lượng tiên pháp kia.

Long Tiên, Yêu Tiên thấy thế không khỏi thay đổi sắc mặt.

"Là ai? !"

Nơi xa, một tiếng hoàng kêu bén nhọn vang vọng khắp chiến trường!

Một con Thần Hoàng tuyệt mỹ kéo theo Hoàng Hỏa đầy trời bay đến, hơn phân nửa bầu trời đều bị nhuộm thành một màu vàng đỏ.

Thần Hoàng tuyệt mỹ bay lượn trong biển mây, ngoại trừ Hoàng Hỏa đầy trời kia, còn có từng đợt điềm lành, uy áp Thần Thú kinh khủng bao trùm bốn phía.

Nhóm Thần Hoàng cảm nhận được một sự rung động bên trong uy áp, đó là sự kính sợ và thần phục từ sâu bên trong huyết mạch đối với huyết mạch cao cấp hơn.

"Đó là huyết mạch Thần Hoà thuần khiết!"

"Đó là ai?"

"Thần Hoàng thuần huyết, nàng, nàng là Hoàng Hồng!"

Có thần hoàng nhận ra Sở Hồng, không khỏi kinh hô một tiếng.

Mà Long Tiên, Yêu Tiên nhìn Sở Hồng đang bay đến, trong mắt cũng nhịn không được toát ra vẻ cực kỳ nghiêm túc.

"Thần Hoàng thuần huyết này, chưa từng nghe qua ở Thanh Lan Tiên giới, chẳng lẽ là Thần Hoàng thuần huyết thức tỉnh lần thứ hai?"

Giọng điệu của Long Tiên mang theo sự kinh ngạc, nói ra.

Trong truyền thuyết, một số Thần thú có huyết mạch tinh khiết có thể tiến hành nhiều lần thức tỉnh huyết mạch, mà mỗi một lần thức tỉnh, ngoại trừ tu vi có thể tăng trưởng trên diện rộng, thiên phú cũng có thể tăng cường rất nhiều.

Ở Thanh Lan Tiên giới, Thần Thú thuần huyết vốn đã hiếm thấy, chớ nói chi là Thần Hoàng thuần huyết thức tỉnh lần thứ hai.

Ví dụ duy nhất cũng chỉ có mỗi Sở Hồng.

Sở Hồng bay đến, hóa thành bộ dáng thiếu nữ mặc chiến giáp màu vàng đỏ, mày liễu của nàng dựng thẳng, mắt lạnh nhìn Yêu Tiên, Long Tiên đối diện, giọng điệu lạnh lùng nói: "Các ngươi trắng trợn đồ sát Phượng Hoàng, thực sự đáng chết!"

Giọng điệu của Long Tiên lạnh lùng nói: "Quả nhiên là ngươi, Hoàng Hồng, ngươi đã rời khỏi Ngô Đồng sơn, vì sao còn muốn nhúng tay vào trận đại chiến Long Hoàng này."

"Hừ, không có quan hệ với các ngươi."

Sở Hồng không nói nhảm, tu vi bạo phát, vươn tay đánh ra một luồng Hoàng Hỏa màu vàng đỏ về phía Long Tiên, Yêu Tiên ở đối diện.

"Tu vi này, cửu phẩm tiên nhân!"

Sắc mặt Yêu Tiên, Địa Tiên hơi đổi một chút.

Bọn họ liên thủ đánh ra một kích, hai luồng sức mạnh va chạm, khiến cho nước biển bên dưới lăn lộn không ngừng, trên mặt biển có từng tia lửa rơi xuống, trong nháy mắt làm bốc hơi một phần lớn nước biển.

"Hoàng Hỏa không hề kém cạnh Thần Hoàng ở cảnh giới Địa Tiên, không, chỉ sợ Thần Hoàng Địa Tiên cũng không có loại Hoàng Hỏa này."

Nội tâm Yêu Tiên, Long Tiên rung động.

Mà lúc này, Sở Hồng lại ra tay lần nữa, Hoàng Hỏa màu vàng đỏ cường đại không ngừng đánh ra, dù đối diện là Long Tiên, Yêu Tiên liên thủ cũng không phải là đối thủ, chỉ chốc lát đã bị Hoàng Hỏa thiêu thành tro tàn.

"Thật mạnh, đây chính là Thần Hoàng thuần huyết thức tỉnh lần thứ hai sao?"

Hoàng Tiên may mắn được cứu nỉ non nói.

Nàng nhìn thiếu nữ mặc chiến giáp đỏ tươi kia, đột nhiên cảm thấy Ngô Đồng sơn đã mất đi thứ gì rất quan trọng.

Nếu như Sở Hồng có thể luôn ở trong Ngô Đồng sơn, không cần kết hôn với đảo Thần Long thì sao?

Đợi một thời gian nữa, với tư chất của Sở Hồng, trở thành thiên tiên thậm chí là Chân Tiên cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Đến lúc đó, dưới sự chỉ huy của nàng, Ngô Đồng sơn sao phải sợ Chí Tôn Yêu Đình, thậm chí là bất kỳ thế lực nào ở Thanh Lan Tiên giới?

"Các ngươi không có sao chứ?"

Sở Hồng đi đến trước mặt chúng thần hoàng dò hỏi.

Nhóm Thần Hoàng hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì mới tốt, các nàng được phản đồ của Ngô Đồng sơn cứu giúp sao?

"Hoàng Hồng, đa tạ ngươi."

Vẫn là Hoàng Tiên kia dẫn đầu lấy lại tinh thần, đi đến trước mặt Sở Hồng gửi tới lời cảm ơn.

Mà Sở Hồng khoát tay áo, thản nhiên nói: "Không cần khách khí, Ngô Đồng sơn từng có ân với ta, lần này ta đến đây cũng chỉ vì báo ân, mặt khác, ta tên là Sở Hồng."

Sở Hồng nói ra, câu trước nói rõ mục đích mình tới đây, câu sau là nói rõ lập trường, nói rõ bản thân đã không phải người của Ngô Đồng sơn, lần này đến đây, chỉ vì báo đáp ân tình.

"Ừm, ta đã biết, Sở Hồng."

Hoàng Tiên kia thở dài một hơi, cũng không nói thêm gì nữa.

"Thanh Phong và hai vị sơn chủ đâu?" Sở Hồng hỏi.

"Ở đảo Bán Nguyệt."

Chương 1095: Ngươi còn biết trở về, Phượng sơn chủ ngã xuống, Ngô Đồng sơn tuyệt vọng

Đảo Bán Nguyệt.

Nơi đây chính là một hòn đảo nằm cách đảo Thần Long mấy ngàn vạn dặm.

Mà giờ khắc này, hai vị sơn chủ của Ngô Đồng sơn và một đám Phượng Hoàng đang chiếm cứ nơi đây, chật vật chống cự lại sự của tiến công đảo Thần Long.

"Đáng chết, đáng chết!"

Nơi nào đó trên hòn đảo.

Sắc mặt Phượng sơn chủ vô cùng khó coi: "Không nghĩ tới vậy mà đảo Thần Long lại từ bỏ tôn nghiêm của Thần Thú, quy phục Chí Tôn Yêu Đình, đổi lấy sự tương trợ của Yêu Đình, đáng chết, đáng chết, là ta quá coi trọng Kim Long chủ."

Thần Thú tự cho mình siêu phàm, sẽ rất ít chủ động thần phục với những người khác hoặc thế lực khác, nhiều nhất cũng chỉ là liên minh, nhưng lần này, vậy mà đảo Thần Long lại thần phục với Chí Tôn Yêu Đình, chuyện này khiến cho Phượng sơn chủ trở tay không kịp.

Hiện tại, đảo Thần Long và Chí Tôn Yêu Đình hợp lực, ý đồ một lần hành động chiếm đoạt Ngô Đồng sơn, ý định muốn chiếm đoạt đảo Thần Long của Phượng sơn chủ hoàn toàn thất bại, không chỉ có như thế, thậm chí có thể bọn họ còn phải trả giá bằng mạng sống của mình.

"Thanh Phong đâu? Ngô Đồng sơn ta có cơ hội chuyển mình không?"

Phượng sơn chủ nói với Hoàng sơn chủ ở bên cạnh.

Thanh Phong, con Thanh Loan duy nhất ở Ngô Đồng sơn, có năng lực suy diễn thiên cơ, mà nay Ngô Đồng sơn lại lâm vào đại nguy cơ trước đó chưa từng có, nàng đã tiên đoán, Ngô Đồng sơn sẽ có một cơ hội chuyển mình.

Nhưng bây giờ, bọn họ bị vây quanh ở đảo Bán Nguyệt, hết sức chèo chống, mắt thấy toàn bộ đều sắp xong đời, nhưng cơ hội chuyển mình đến nay vẫn chưa từng xuất hiện.

"Thanh Phong nói Ngô Đồng sơn có cơ hội chuyển mình, nhưng cơ hội chuyển mình này khi nào mới tới thậm chí là có tới hay không, cũng không nằm trong khống chế của nàng."

Hoàng sơn chủ nói ra.

Lúc này.

Nơi xa, một tiếng hoang kêu to rõ phóng lên tận trời.

Hoàng Hỏa màu vàng đỏ tràn ngập chân trời.

Sắc mặt Phượng sơn chủ hơi đổi một chút, bên trong tiếng hoang kêu này, quả thật hắn cảm nhận được một luồng áp chế có nguồn gốc từ huyết mạch.

"Loại cảm giác này, là Hoàng Hồng, nàng tới."

Hoàng sơn chủ có chút ngoài ý muốn, hai mắt lập tức tỏa sáng: "Chẳng lẽ cơ hội chuyển mình mà Thanh Phong nói chính là nàng sao?"

Sở Hồng mang theo vài con Phượng Hoàng nàng cứu được bay thẳng đến đảo Bán Nguyệt, trên đường gặp sự vây giết của tu sĩ Chí Tôn Yêu Đình.

Mà bên trong đảo Bán Nguyệt, Hoàng sơn chủ thấy thế, tranh thủ thời gian dẫn người tiến về cứu viện, đợi nàng đi vào chiến trường, vừa lúc nhìn thấy Sở Hồng thúc giục Hoàng Hỏa thiêu đốt một vị Địa Tiên thành tro bụi, không khỏi chấn kinh.

"Nàng đã trưởng thành đến loại trình độ này sao? Thực lực này, khí tức này, là Thần Hoàng thuần huyết thức tỉnh huyết mạch lần thứ hai!"

Hoàng sơn chủ nỉ non nói.

Nội tâm của nàng cũng có chút mê mang, lúc trước Ngô Đồng sơn chính đã ép buộc Thần Hoàng thuần huyết này đến mức nàng phải bỏ đi, bọn họ đã làm những chuyện gì?

"Sơn chủ."

Sau khi Sở Hồng nhìn thấy Hoàng sơn chủ tới, ánh mắt có chút phức tạp.

Ngày xưa, khi ở Ngô Đồng sơn, Hoàng sơn chủ đối xử với nàng cũng không tệ, ít nhất là thật sự coi nàng là hoàng nữ mà bồi dưỡng.

Chuyện quan hệ thông gia phần lớn là do Phượng sơn chủ làm chủ.

Hoàng sơn chủ đã từng phản đối, đáng tiếc là không có ích lợi gì.

"Sở Hồng, đa tạ ngươi có thể tới giúp chúng ta."

Hoàng sơn chủ cảm kích nói ra.

"Không cần nhiều lời, Phượng sơn chủ đâu?"

"Đi thôi, ta mang ngươi tới gặp hắn."

Bên trong đảo Bán Nguyệt, Phượng sơn chủ gặp được Sở Hồng, hắn hừ nhẹ một tiếng nói ra: "Không nghĩ tới ngươi còn biết trở về."

Sắc mặt Sở Hồng có chút lạnh nhạt: "Dù sao Ngô Đồng sơn cũng có ân với ta, Sở Hồng ta không phải người biết ơn không báo, nhưng chuyện ngày xưa ngươi ép buộc ta kết hôn, ta cũng không hề quên."

"Sau trận chiến này, ta và Ngô Đồng sơn, sẽ không còn liên quan."

Phượng sơn chủ không cho nàng sắc mặt tốt, nàng cũng lười nói lời tốt lành với đối phương, lãng phí tình cảm.

"Ngươi, hồ ngôn loạn ngữ, ngươi là Thần Hoàng, sinh là người của Ngô Đồng sơn ta, chết cũng giống vậy, nếu là Thần Hoàng của Ngô Đồng sơn ta, xuất lực vì Ngô Đồng sơn ta chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa."

Sắc mặt Phượng sơn chủ có chút khó coi nói.

Nghe đến đây, trên mặt Sở Hồng nhịn không được lộ ra một nụ cười giễu cợt: "Ban đầu ở đảo Thần Long, là chính miệng ngươi nói sẽ không để ta tiếp tục chân đến Ngô Đồng sơn nửa bước, hiện tại lại trở thành ta xuất lực vì Ngô Đồng sơn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, Phượng sơn chủ, ngươi không cảm thấy buồn cười chứ?"

"Được rồi, phu quân, Sở Hồng nàng đến đây trợ giúp chúng ta, là có lòng tốt, ngươi bớt tranh cãi đi."

Ở bên cạnh, Hoàng sơn chủ thất một Phượng một Hoàng đối chọi gay gắt, liền vội vàng tiến lên tìm cách giảng hòa.

Phượng sơn chủ hừ lạnh một tiếng cũng không nói thêm gì nữa.

Mà cách đó không xa, Thanh Phong đi tới, tìm Sở Hồng, kéo nàng đến bên cạnh ôn chuyện.

Sở Hồng đến, khiến chiến lực của Ngô Đồng sơn mạnh hơn một phần, nhưng mà trận đại chiến Long Hoàng này, thanh thế to lớn, không phải chỉ một hai con Thần Hoàng là có thể chi phối, nhất là trong tình huống có Chí Tôn Yêu Đình nhúng tay vào.

Một ngày này.

Bọn người Phượng sơn chủ, Hoàng sơn chủ muốn thử phá vòng vây, nhưng cuối cùng lại chịu thất bại, chỉ có thể lần nữa trở lại đảo Bán Nguyệt tu dưỡng.

Thế nhưng còn không chờ bọn họ hoàn toàn hồi phục, trong hư không có từng đợt khí tức cường hãn ầm ầmbạo phát.

"Ngô Đồng sơn, hôm nay tất diệt! !"

Một giọng nói hùng hồn bá đạo vang lên quanh quẩn, chỉ thấy một con Thần Long kim sắc ló ra từ bên trong biển mây.

Kèm theo đó, còn có các loại Thần Long như Xích Long, Hoàng Long, Thanh Long, Hồng Long, bao vây toàn bộ đảo Bán Nguyệt.

Long uy kinh khủng tràn ngập thiên địa.

Mà ngoại trừ Long tộc, còn có nguyên một đám tu sĩ mặc áo giáp màu vàng óng, ngàn vạn, Kim Ô vệ chính thức của Chí Tôn Yêu Đình.

Sắc mặt Phượng sơn chủ, Hoàng sơn chủ vô cùng nghiêm túc.

Phượng Hoàng còn lại cũng ào ào vọt ra, bọn họ nhìn thanh thế to lớn của Long tộc và Kim Ô vệ trước mắt, vô cùng đề phòng.

"Tất cả năm vị Long Chủ của đảo Thần Long đều dốc toàn bộ sức mạnh, nhìn bộ dạng này có lẽ là định một lần là xong, giải quyết chúng ta trong một lần duy nhất."

Phượng sơn chủ cười lạnh nói.

"Không tệ, hôm nay, Ngô Đồng sơn chỉ có hai kết quả, hoặc là thần phục với Yêu Đình, hoặc là, tất cả đều chết ở chỗ này."

Thanh Long chủ lạnh giọng nói ra.

Hắn mới nhậm chức Thanh Long chủ, cần phải lập công để chứng minh bản thân, lần vây công Ngô Đồng sơn này, hắn phải giết được nhiều nhất.

"Cũng phải khúm núm giống với đảo Thần Long các ngươi? Nằm mơ!"

"Nếu vậy thì không còn gì đáng nói, đánh đi!"

Kim Long chủ cũng không nói thêm gì, cùng mấy vị Long Chủ khác xuất thủ về phía Phượng sơn chủ, Hoàng sơn chủ.

Năm vị Long Chủ kém nhất cũng là Địa Tiên đỉnh phong, trong đó hai người Kim Long chủ và Xích Long chủ còn có chiến lực Thiên Tiên.

Cộng thêm Kim Ô vệ ở một bên càn quét, trận chiến này, tuy Phượng Hoàng Ngô Đồng sơn liều mạng chống cự, nhưng vẫn bị áp chế gắt gao như cũ.

Rất nhanh, liền ở thế yếu.

Phanh, phanh...

Phía trên mặt biển, bị các loại năng lượng cường đại bao phủ.

Năm vị Long Chủ đối phó với hai vị sơn chủ, nói chính xác là, Xích Long chủ ngăn chặn Hoàng sơn chủ, mà Kim Long chủ mang theo các còn lại Long Chủ tiến hành vây giết Phượng sơn chủ, cách làm này có hiệu quả cực kỳ tốt.

"Kim Long Thiên Dương phá!"

Kim Long chủ thừa dịp Phượng sơn chủ xuất hiện điểm yếu, phát động công kích, đánh cho đối phương thổ huyết bay ngược ra ngoài.

Long Chủ còn lại xông lên, các loại tiên pháp tầng tầng lớp lớp được đánh ra.

Không đến mấy hơi thở, Phượng sơn chủ liền bị mấy vị Long Chủ liên thủ vây giết, hoàn toàn chết đi.

"Không! !"

Hoàng sơn chủ nhìn thấy Phong Sơn chủ ngã xuống, phát ra một tiếng thê lương.

"Ta muốn các ngươi đền mạng! !"

Mắt Hoàng sơn chủ đỏ đến mức muốn nứt ra, thúc giục Hoàng Hỏa trên người đến cực hạn, nhưng Phượng sơn chủ vẫn khó có thể thoát khỏi cái chết dưới sự liên thủ của mấy vị Long Chủ, chớ nói chi là nàng, không lâu sau đã bị trọng thương, bay ra ngoài.

Đến bây giờ, hai vị sơn chủ của Ngô Đồng sơn, một chết một bị thương.

Ngô Đồng sơn, lâm vào tuyệt cảnh!

Chương 1096: Cơ hội chuyển mình ở đâu? Ta bảo vệ các nàng, còn ngươi thì chết

"Thần phục, hoặc là chết!"

Mấy vị Long Chủ và một đám Kim Ô Vệ bao vây người của Ngô Đồng sơn, uy áp như bão, mọi người cảm thấy áp lực trước đó chưa từng có.

"Muốn ta thần phục, các ngươi nằm mơ đi! !"

Mắt của Hoàng sơn chủ đỏ đến mức muốn nứt ra, nói.

Phu quân của nàng bị mấy vị Long Chủ cường thế vây giết, hiện tại lại muốn nàng thần phục, đây tuyệt đối là chuyện không thể nào.

"Ha, Hoàng sơn chủ, ngươi không muốn sống, cũng không có nghĩ là Phượng Hoàng còn lại muốn đi theo ngươi để cùng mất mạng." Kim Long chủ cười lạnh nói.

Ánh mắt của hắn nhìn qua đám Phượng Hoàng còn lại, lạnh nhạt nói: "Nơi này đã bị chúng ta bao vây, người đầu hàng sẽ không bị giết! !"

Lời nói thốt ra.

Trong đám người xảy ra một trận nghị luận ầm ĩ.

Đại đa số sinh linh đều là muốn sống sót, cho dù là Phượng Hoàng cũng giống vậy, nếu như có thể, bọn họ cũng không muốn chết ở đây.

Hiện tại, Kim Long chủ cho bọn họ cơ hội để lựa chọn.

"Sơn chủ, hay là, chúng ta đầu hàng đi."

Một Hoàng Tiên chần chờ một chút nói ra.

"Không có khả năng! !"

Hoàng sơn chủ cười lạnh một tiếng: "Hôm nay dù ta có tử chiến cũng tuyệt đối sẽ không đầu hàng đảo Thần Long, Chí Tôn Yêu Đình."

Nói xong, nàng nhìn về phía một đám Phượng Hoàng sau lưng, hít sâu một hơi nói: "Nhưng Tân Hỏa Ngô Đồng sơn không thể tuyệt hậu, nếu các ngươi muốn đầu hàng bảo vệ mạng sống, ta cũng sẽ không trách các ngươi."

Nàng hiểu rõ, ai cũng muốn sống sót.

Nàng cũng sẽ không ích kỷ đến mức lôi kéo tất cả mọi người chôn cùng một chỗ với nàng.

"Chuyện này..."

Chúng Phượng Hoàng hai mặt nhìn nhau.

"Sự kiên nhẫn của ta có hạn, thời gian của các ngươi không nhiều lắm."

Kim Long chủ lạnh nhạt nói.

Sau lưng, một đám Thần Long đang nhìn chằm chằm.

"Ta, ta đầu hàng."

Một con Phượng Hoàng giơ tay lên, hắn vẫn chưa muốn chết ở đây.

"Sơn chủ, thật xin lỗi."

Sắc mặt hắn đỏ bừng nhìn Hoàng sơn chủ một chút, hổ thẹn nói ra.

Hoàng sơn chủ không nói gì thêm.

Khi có một con Phượng Hoàng đầu hàng, cũng không ít Phượng Hoàng còn lại lựa chọn đầu hàng, mà Phượng Hoàng lựa chọn ngoan cố chống lại chỉ còn 10%.

"Phượng Hoàng chính là Thần Thú, không có khả năng đầu hàng."

"Hừ, chỉ là một mái mạng mà thôi, muốn thì tới lấy đi!"

Hoàng sơn chủ nhìn về phía Thanh Phong và Sở Hồng bên cạnh, bất đắc dĩ thở dài một hơi nói ra: "Thanh Phong, các ngươi đi đi."

Thanh Phong lắc đầu,:"Mẫu thân, ta sẽ không đi."

"Ta là tới báo ân, không phải xin đầu hàng."

Sở Hồng tiến tới một bước, khí tức Thần Hoàng thuần huyết thức tỉnh lần thứ hai trên người không giữ lại chút nào, ào ào tuôn ra, Hoàng Hỏa màu vàng đỏ ngút trời, thiêu đốt chân trời, lại khiến Long Chủ đối diện cũng cảm nhận được một chút áp chế.

"Thần Hoàng thuần huyết thức tỉnh lần thứ hai sao? Quả nhiên không tầm thường, coi như ngươi muốn đầu hàng, ta cũng tuyệt đối không cho phép! !"

Trong mắt Kim Long chủ lộ ra hận ý: "Ngày xưa chính là bởi vì ngươi, đảo Thần Long ta mới có thể bị Sở Cuồng Nhân đánh trọng thương, con ta bị sỉ nhục, hiện tại, con ta cũng bị Sở Cuồng Nhân giết chết!"

"Ngươi cho rằng, ta sẽ bỏ qua cho ngươi sao? Nằm mơ! !"

Kim Long chủ nhìn chằm chằm Sở Hồng, uy áp Thiên Tiên hoàn toàn bạo phát, cho dù Sở Hồng là Thần Hoàng thuần huyết thức tỉnh lần thứ hai, nhưng dù sao tu vi cũng chỉ là cửu phẩm Tiên nhân, đối mặt với uy áp cái vượt qua hai cảnh giới vẫn có chút khó có thể chịu đựng, nhưng nàng vẫn cắn răng chèo chống, không lùi nửa bước!

"Con trai của ngươi tự tìm đường chết, không thể đổ lên người kẻ khác!"

Sở Hồng lạnh giọng nói ra.

"Muốn chết!"

Kim Long chủ nhịn không được, vươn tay thúc giục tiên nguyên: "Ta giết ngươi trước, để cho Sở Cuồng Nhân nếm thử thống khổ khi mất đi chí thân!"

Hắn vươn một tay ra, tiên nguyên hóa thành long trảo kim sắc!

Đối mặt với một kích này, Sở Hồng thúc giục Hoàng Hỏa đến cực hạn, ở sau lưng nàng, Hoàng sơn chủ, Thanh Phong, Hoàng Ánh Hồng cũng xuất thủ.

Sức mạnh Hoàng Hỏa, Thanh Loan liên tiếp đánh vào phía trên long trảo kim sắc kia.

Ầm!

Sức mạnh trùng kích, khiến cho hư không nổ tung, sóng không khí cuồn cuộn.

Bọn người Sở Hồng, Hoàng Ánh Hồng đều bị đẩy lui.

Hoàng sơn chủ vốn đã bị trọng thương thì vết thương ngày càng nặng.

"Để mạng lại đi."

Long khí quanh người Kim Long chủ phun ra ngoài, lại lần nữa hóa thành một long trảo to lớn, Hoàng sơn chủ vốn đã trọng thương thét dài một tiếng, trực tiếp hóa thành bản thể, Hoàng Hỏa trên người bùng cháy, vọt tới chỗ long trảo.

Một tiếng đùng vang lên, lượng lớn hoàng huyết vương trên mặt biển.

Hoàng sơn chủ bay ngược ra ngoài, té xuống đất mặt, đập thành một cái hố to, nàng nằm ở đáy hố, tiên huy ảm đạm, hấp hối.

"Mẫu thân!"

"Sơn chủ!"

Mấy người Thanh Phong, Sở Hồng vội vàng xông tới.

"Coi như ngươi cược cả tánh mạng, cũng chỉ uổng công."

Kim Long chủ cười lạnh nói.

Cách đó không xa, sau khi nhóm Phượng Hoàng đã đầu hàng thấy cảnh này, không khỏi nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn thêm nữa.

"Chẳng lẽ cơ hội chuyển mình thật sự không đến sao?"

Ánh mắt Thanh Phong lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Thanh Loan có khả năng dự đoán.

Nàng đã từng báo trước trận chiến này, có lẽ Ngô Đồng sơn có cơ hội chuyển mình, nhưng bây giờ đã lâm sâu vào tuyệt cảnh, nhưng cơ hội chuyển mình rốt cuộc ở đâu?

"Hô..."

Sở Hồng hít sâu một hơi, đứng ở trước mặt mọi người, Hoàng Hỏa trên người bùng cháy đến cực hạn, chuẩn bị đánh cược lần cuối.

"Sau hôm nay, Thanh Lan Tiên giới sẽ không còn Thần Hoàng thuần huyết!"

Kim Long chủ lại lần nữa đánh ra một chưởng.

Một lượng lớn đạo văn trộn lẫn trong hư không, tạo thành một long trảo khổng lồ, trong đó ẩn chứa tiên nguyên kinh khủng, hư không bốn phía vỡ vụn!

Lúc này.

"Muốn chết! !"

Trong hư không, truyền đến một tiếng quát lạnh.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Một luồng uy áp kinh thiên động địa bao phủ trời đất, một lô đỉnh ba chân màu xanh lướt đến từ trong hư không, đánh về phía long trảo kim sắc kia.

Lô đỉnh ba chân màu xanh và long trảo va chạm nhau trong nháy mắt, khi một tiếng đùng vang lên, hư không không chịu nổi mà nổ tung, kình khí dồi dào quét ngang, làm cả mặt biển cũng vì đó maf chấn động, thủy triều cuồn cuộn.

Chỉ thấy long trảo bị phá nát, đạo văn tán loạn, Kim Long chủ nhịn không được lùi lại mấy chục bước, sắc mặt âm trầm nhìn về phía nơi xa.

Nơi xa.

Tầng mây cuồn cuộn.

Một bóng người mặc bạch y đạp không mà đến, mỗi bước chân có thể vượt qua khoảng cách mấy vạn dặm, mỗi một bước đi, kéo theo một phần uy áp mạnh trên người mẽ, ùn ùn kéo đến, bao phủ mặt biển nơi đây.

Mà ở phía sau hắn, có Lam Vũ, tiểu hồ ly theo sau.

Hắn đi đến trước mặt mấy người Sở Hồng.

Tất cả mọi người ở đây nhìn thấy hắn, ánh mắt vô cùng kiêng kị.

"Sở Cuồng Nhân! !"

Kim Long chủ cắn răng nghiến lợi nói ra.

Hắn nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra hận ý ngập trời, bởi vì con của hắn chính là thiếu chủ Kim Long, đã chết trong tay người này.

"Tốt lắm, nơi này là chiến trường Long Hoàng, các đại thế lực đều không dám bước đến, ngươi lại dám tới nơi này chịu chết! !"

"Vậy thì hôm nay ta sẽ thành toàn cho ngươi!"

Kim Long chủ sát ý đầy mình nói.

Hắn không nói hai lời, long khí trên người được thúc giục đến cực hạn, long khí kim sắc kéo theo khí tức vô cùng bá đạo tuôn ra.

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, vươn tay ra, lại có một Cửu Châu Đỉnh bay ra, cộng thêm một lô đỉnh trước đó, hai Cửu Châu Đỉnh đồng thời đập ra, kéo theo uy thế vô biên đánh về phía long khí của Kim Long chủ.

Bên trong tiếng vang, nước biển bốn phía cuồn cuộn, hòn đảo dưới chân càng khó có thể chịu đựng sức mạnh vô cùng to lớn, trực tiếp nứt ra, hơn phân nửa chìm vào đáy biển.

Sau lớp bụi mù, mọi người chỉ thấy Sở Cuồng Nhân sừng sững tại chỗ, giống như một ngọn thần phong đỉnh thiên lập địa từ xưa đến nay, không nhúc nhích tí nào.

Ở bên người hắn, hai Cửu Châu Đỉnh xoay quanh, sau cùng vững vàng rơi trên mặt đất, một phần còn lại của hòn đảo sắp chìm dường như bị trấn áp, trực tiếp dừng rung chuyển.

Sắc mặt tu sĩ đảo Thần Long, đám người Kim Ô vệ biến hóa.

"Đây chính là thực lực của Sở Cuồng Nhân sao? Có thể đối chọi với Thiên Tiên! !"

"Thật mạnh, người này nhúng tay vào địa chiến Long Hoàng, thắng thua trận này chỉ sợ là khó đoán được."

Mọi người nghị luận ầm ĩ, thần sắc Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, phất tay áo lên, nhìn Kim Long chủ lạnh nhạt nói: "Các nàng, có ta bảo vệ, mà về phần ngươi, phải chết! !"

Chương 1097: Đấu với các Long Chủ, nếu gặp phải Sở Cuồng Nhân, rút lui!

Sở Cuồng Nhân mạnh mẽ đi vào, mở miệng chính là lời nói khinh người.

Hắn muốn bảo vệ bọn người Sở Hồng, Hoàng sơn chủ dưới sự vây công của đám Kim Ô Vệ và Long Chủ! !

Còn sẽ giết chết Thiên Tiên là Kim Long chủ!

"Ca ca!"

Nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đến, Sở Hồng có chút kinh hỉ, mà đối phương chỉ trừng nàng một cái: "Đợi chút nữa lại tìm ngươi tính sổ."

Sau lưng, Thanh Phong nhìn bóng dáng màu trắng quen kia, trong lòng không khỏi an tâm, đột nhiên nàng hiểu rõ chuyện gì đó.

Sở Hồng là cơ hội chuyển mình của Ngô Đồng sơn...

Không phải bởi vì nàng là Thần Hoàng thuần huyết.

Mà bởi vì sau lưng của nàng chính là Sở Cuồng Nhân! !

"Thì ra là thế, thì ra là thế..."

Mọi người ở phía đối diện.

Kim Long chủ nghe được lời của Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lạnh lùng, cười lạnh một tiếng nói: "Ngươi muốn bảo vệ những người này? Quả thực là ý nghĩ hão huyền, nhìn xung quanh của ngươi xem, hơn ngàn tiên nhân, trên trăm Địa Tiên, còn có quân đội, chiến thuyền đếm mãi không hết, còn có Thiên Tiên trấn giữ! !"

"Đừng nói bảo vệ những người này, cho dù là chính ngươi cũng khó có thể bảo vệ bản thân, còn muốn bảo vệnhững người khác? ! Còn muốn giết ta?"

Dường như là đang chứng minh cho lời nói của hắn, từng chiếc từng chiếc chiến thuyền ở xung quanh ào ào thay đổi họng pháo, nhắm vào Sở Cuồng Nhân, những tu sĩ đảo Thần Long, Kim Ô vệ cũng đều chuẩn bị để sẵn sàng đón quân địch, khí tức lẫm liệt.

"Việc ta muốn làm, cho tới bây cũng không bao giờ thất bại."

Sắc mặt Sở Cuồng Nhân vô cùng bình tĩnh.

"Tấn công!"

Kim Long chủ lười nói nhiều lời, trực tiếp hạ lệnh.

Chỉ thấy từng đạo từng đạo chùm sáng năng lượng phát ra từ bên trong chiến thuyền, như con mưa to trút xuống người Sở Cuồng Nhân.

Mà đối mặt với thế công như thế này, thần sắc Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, ngưng tụ kiếm chỉ, một đóa tử liên to lớn mọc ra từ mặt đất.

Ngàn vạn chùm sáng năng lượng đều bị đóa tử liên này ngăn lại, mà một cái chớp mắt tiếp theo, tử liên hóa thành ngàn vạn kiếm khí quét ra.

Kiếm khí như mưa, từng chiếc từng chiếc chiến thuyền bị đánh trúng, trong chốc lát, chiến thuyền như pháo bông, liên tiếp nổ tung, sóng lửa mãnh liệt.

"Đáng chết, đi chết đi!"

Kim Long chủ xuất thủ, sức mạnh cấp bậc Thiên Tiên bạo phát.

Mà không chỉ có là hắn.

Mấy vị Long Chủ còn lại cũng xuất thủ, ngoại trừ Kim Long chủ, một vị Xích Long chủ khác cũng là cường giả cấp bậc Thiên Tiên.

Mấy vị Long Chủ liên thủ xuất thủ, chiến lực vô cùng mạnh mẽ, bên trong toàn bộ Thanh Lan Tiên giới, có thể đỡ được cũng không có mấy người.

"Ha, đến đi!"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Chỉ thấy tay trái của hắn có bạch quang di chuyển, tay phải có hắc hỏa chạy trốn, kết ra ấn quyết huyền diệu, một luồng âm Dương Sinh Tử chi ý đổ xuống.

Âm Dương Sinh Tử Đồ, thi triển!

Sinh Tử Đồ xoay tròn, bao phủ thiên địa, cứ như vậy mà đỡ được đòn tấn công của mấy vị Long Chủ, làm cho người ta vô cùng hoảng hốt.

Phải biết rằng, ở trong đó còn bao gồm hai kẻ ở cấp bậc Thiên Tiên, Sở Cuồng Nhân chỉ là một Địa Tiên, vậy mà lại đỡ được? ?

Chuyện này không khỏi quá mức không hợp lẽ thường đi.

"Loại âm Dương Sinh Tử Hỗn Độn chi khí này rốt cuộc có lai lịch gì, là một loại thể chất nào đó sao? !"

Sắc mặt Kim Long chủ có chút âm trầm.

Hỗn Độn Thần Ma Thể cho dù là ở thời kỳ Tiên Cổ cũng vô cùng hiếm thấy, Kim Long chủ cũng không biết loại thể chất này, chẳng có gì lạ.

Thậm chí ngay cả biển sách của thư viện Bách Gia cũng không có ghi chép.

Dù sao Thanh Lan Tiên giới chỉ là một Tàn Tiên giới, có quá nhiều truyền thừa đều bị tàn phá, thậm chí đoạn tuyệt.

"Như thế này mà lại khiến cho các ngươi kinh ngạc rồi? Nếu có thêm thứ nữa thì sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, Bản Nguyên Thể Duy Nhất cũng được phát động.

Một luồng dao động vô cùng rộng rãi, dường như áp đảo hết tất cả các loại thể chất khuếch tán ra, sức mạnh này, cũng không hề kém hơn so với Hỗn Độn Thần Ma Thể của hắn.

Thậm chí còn huyền diệu hơn.

Sự gia tăng của hai đại thể chất, mọi cử động của Sở Cuồng Nhân giống như Tiên Vương giáng thế, sức mạnh kinh khủng có thể điên đảo càn khôn.

Côn Ngô bên hông ra khỏi vỏ, chém ra một kiếm, thôi động pháp môn vô địch, kiếm quang bùng nổ, bao phủ hai Địa Tiên.

Cái hai người kia tuyệt đối được xem như cao thủ Địa Tiên đứng đầu ở Thanh Lan Tiên giới, lại bị kiếm quang nhje nhàng xé rách, không có chút lực phản kháng nào!

"Chết đi cho ta!"

Xích Long chủ thúc giục long khí, dung nham bốn phía hướng tập trung về phía hắn, dung hợp với long khí, tạo thành một ngọn lửa long trảo màu đỏ.

"Dùng lửa sao?"

Sở Cuồng Nhân cười.

Hắn vươn tay ra, trong lòng bàn tay có một đóa Hồng Liên đang đung đưa.

Chính là Hồng Liên Hoàng Hỏa!

Hoàng Hỏa vừa ra, quả thật trực tiếp nhân chìm ngọn lửa long trảo kia, Xích Long chủ biến sắc, giống như gặp phải khắc tinh.

Bóng người hắn lóe lên, tiến hành tránh né.

Nhưng vẫn bị dính một tia lửa, hắn lập tức cảm giác được có thứ gì đó trong cơ thể đang bị thiêu đốt.

Loại kia cảm giác, khiến cho hắn nhịn không được cau mày lại.

"Một ngọn Hoàng Hỏa kì lạ, loại đồ vật bị thiêu đốt kia, là một loại tồn tại nào đó không nhìn thấy, là... Tội nghiệt! !"

"Hoàng Hỏa này đang thiêu đốt tội nghiệt! !"

Sắc mặt Xích Long chủ thay đổi, lập tức dùng long khí trấn áp: "Tại sao có thể như vậy, tại sao Hoàng Hỏa này có thể có đặc tính của Hồng Liên Nghiệp Hỏa?"

Những ngày này, đảo Thần Long và Ngô Đồng sơn luôn đánh nhau trong chiến trường Long Hoàng, không biết nhiều về tin tức bên ngoài.

Không biết được chuyện Sở Cuồng Nhân luyện hóa Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Cho nên hiện tại Xích Long chủ chỉ có thể rung động.

Mà nhóm Thần Hoàng nắm giữ Hoàng Hỏa cũng đầy hoang mang.

Đó là Hoàng Hỏa sao?

Nhưng sao lại không giống với của bọn họ?

Những nghi ngờ chưa được giải đáp, nhưng cường địch trước mắt, Xích Long chủ cũng không kịp nghĩ nhiều, sau khi trấn áp Nghiệp Hỏa lại tiếp tục tấn công Sở Cuồng Nhân, nhưng lần này lại cẩn thận hơn rất nhiều, sợ dính phải Hoàng Hỏa lần nữa.

"Sở Cuồng Nhân, bại cho ta!"

Kim Long chủ xuất thủ, long khí hóa thành một bàn tay lớn. đánh ra.

Sở Cuồng Nhân thúc giục Cửu Châu Đỉnh.

Đùng!

Cửu Châu Đỉnh và long trảo ầm ầm đụng vào một chỗ, cân sức ngang tài!

"Gầm!"

Khi một tiếng thét dài vang lên, hai vị Long Chủ hóa thành bản thể, một trái một phải, thân thể cao lớn đánh về phía Sở Cuồng

Nhân.

"So xem ai lớn?"

Sở Cuồng Nhân không nhúc nhích tí nào, một tay chỉ thiên, một tay chỉ địa, trên trời dưới đất, chỉ một mình ta, phật quang màu đen bỗng nhiên phóng lên tận trời.

Phật quang xuất hiện trong hư không, hóa thành một vị Ma Phật tướng.

Chính là Ba Tuần!

Ma Phật tướng to lớn gần trăm vạn trượng, bốn bàn tay đồng thời vươn ra, bắt lấy hai vị Long Chủ đang vọt tới.

Sau đó trực tiếp nện hai vị Long Chủ vào một chỗ.

"Con mẹ nó, đây là pháp tướng gì vậy? !"

"Sở Cuồng Nhân này, vậy mà lại biết loại pháp môn tu hành này? !"

"Đáng chết!"

Chúng tu sĩ đảo Thần Long có chút không dám tin tưởng.

"Chúng ta cũng ra tay đi."

Một vị cửu phẩm Địa Tiên bên trong Kim Ô vệ nói ra, nhưng khi bọn họ định xuất thủ, tin tức từ Yêu Đình truyền đến.

"Sao lúc này lại có tin tức?"

Vị Địa Tiên này hơi nghi hoặc một chút.

Hắn mở tin tức ra xem, sau đó sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Tin tức rất ngắn, chỉ có mấy cái chữ.

"Nếu gặp Sở Cuồng Nhân, rút lui!"

Các yêu tu còn lại của Yêu Đình cũng nhận được tin tức.

"Có chuyện gì vậy? Gặp phải Sở Cuồng Nhân trực tiếp rút lui?"

"Tin tức này, là do Yêu Chủ trực tiếp hạ xuống, rốt cuộc Sở Cuồng Nhân đã làm gì? Mà lại khiến cho Yêu Chủ kiêng kỵ như vậy."

"Làm sao bây giờ, có rút lui hay không?"

Mấy Địa Tiên hai mặt nhìn nhau.

"Đi!"

Một Địa Tiên hít sâu một hơi.

Hắn lớn tiếng nói với Kim Long chủ: "Long Chủ, rút lui!"

"Rút lui? !"

Kim Long chủ sầm mặt lại: "Làm sao có thể rút lui, Sở Cuồng Nhân này giết nhi tử của ta, bây giờ hắn đang ở đây, sao ta có thể rút lui, ta nhất định phảigiết hắn, báo thù cho con ta! !"

"Nếu vậy thì, ta đưa ngươi đi đoàn tụ với hắn!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Sau đó, hắn ngưng tụ kiếm chỉ, toàn bộ mặt biển vì vậy mà chấn động, nước biển vô tận cuồn cuộn, một lượng lớn địa khí lẫn vào hơi nước, dâng lên!

"Đại trận địa khí, kết! !"

Chương 1098: Đại trận địa khí lại nổi lên, chém chết Long Chủ, ngươi đang cầu xin ta

"Đại trận địa khí, kết!"

Sở Cuồng Nhân nhẹ giọng quát!

Trong chốc lát, thiên địa phong vân phun trào, địa khí sôi trào!

Khiến mặt biển ngàn tỉ dặm cuồn cuộn, nhấc sóng to vạn trượng, từng cơn sóng liên tiếp dâng lên, như muốn phóng lên tận trời, mà ở dưới đáy biển, Sơn Mạch Địa Khí ngủ say vô số năm tháng dứoi đáy biển bị thúc giục.

Địa khí kết hợp với hơi nước, phóng lên tận trời, bao trùm phương viên bốn phía!

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ.

Nhưng giờ phút này, hắn chính là sự tồn tại mạnh mẽ, tối cao trong trời đất nơi này, ngàn tỉ dặm địa khí di chuyển theo ý niệm của hắn, rung chuyển Thương Khung! !

Uy áp kinh khủng, khiến Cửu Thiên Thập Địa vì vậy mà chấn động.

Khiến Chân Long Thần Hoàng Kim Ô vệ ở chỗ này, cũng cảm thấy khủng hoảng.

"Cái này, đây là cái gì? !"

Sắc mặt Kim Long chủ khủng hoảng nói.

Hắn cảm nhận được luồng sức mạnh kinh thiên động địa trước mặt, cho dù mình là thiên tiên cũng lộ ra vẻ nhỏ bé khi đối mặt với nó.

"Khó trách, khó trách Yêu Chủ muốn chúng ta rút lui, trước mặt sức mạnh như thế này, chúng ta căn bản không có chút phần thắng nào!"

Một Địa Tiên Kim Ô vệ nỉ non nói.

Đáy lòng của những người còn lại cũng dần dần hiện ra vẻ tuyệt vọng.

Nơi xa.

Bên trong Yêu Đình, Yêu Chủ bỗng nhiên mở hai mắt ra, nhịn không được nắm chặt nắm tay, đột nhiên nện ở lên trên lan can bên cạnh vương tọa một cái.

Phịch một tiếng, toàn bộ vương tọa trực tiếp sụp đổ!

Một đám đại yêu ở bên dưới đều đang run lẩy bẩy.

"Người ở chiến trường Long Hoàng, xem như không còn."

Giọng điệu của Yêu Chủ lạnh như băng nói, thực lực của Sở Cuồng Nhân, hắn đã biết, một khi đại trận địa khí kia mở ra, cho dù hai người Kim Long chủ, Xích Long chủ là Thiên Tiên, nhưng chỉ sợ cũng khó thoát tai kiếp.

Chuyện này khiến hắn vô cùng tức giận, thật vất vả mới thu phục được đảo Thần Long, mắt thấy Ngô Đồng sơn cũng sắp bị mình khống chế, không nghĩ tới Sở Cuồng Nhân đột nhiên nhúng tay vào, trực tiếp phá vỡ kế hoạch của hắn.

"Cũng may, đã tiếp nhận hơn phân nửa căn cơ của đảo Thần Long, cũng không tính là chịu nhiều thiệt thòi, nhưng không có Sở Cuồng Nhân, chúng ta lại có thêm một khoản."

Yêu Chủ lạnh giọng nói ra.

Hắn càng kiên định hơn với suy nghĩ giết chết Sở Cuồng Nhân.

"Chư vị, các ngươi có kế sách đối phó với Sở Cuồng Nhân chưa?"

Yêu Chủ nói ra.

Một đám đại yêu ở phía dưới hai mặt nhìn nhau.

Nói đùa cái gì vậy?

Bảo bọn họ đối phó Sở Cuồng Nhân?

Gia hỏa kia diệt thế gia tiên cổ, hiện tại lại nhanh chóng diệt đảo Thần Long, ngươi còn bảo chúng ta nghĩ biện pháp đối phó hắn? ?

Chủ nhân của ta ơi, ngươi đề cao chúng ta quá rồi! !

Yêu Chủ nhìn một đám đại yêu phía dưới, cũng biết đám người này không có chủ ý gì tốt, không khỏi có chút phiền nhiễu.

"Một đám giá áo túi cơm, còn nuôi các ngươi làm gì? !"

……

Trên chiến trường Long Hoàng.

Sở Cuồng Nhân mở ra đại trận địa khí, uy thế chấn động Cửu Thiên Thập Địa!

"Sau hôm nay, Thanh Lan Tiên giới sẽ không còn đảo Thần Long!"

Sở Cuồng Nhân nhìn Long Chủ trước mắt lạnh nhạt nói ra.

"Hỗn trướng!"

"Ai chết ai sống còn chưa biết đâu!"

Mấy vị Long Chủ biết không thể coi thường trận pháp này, nhưng mubảo bọn họ cứ như vậy mà bó tay chịu trói, thì cũng không thể nào.

Năm vị Long Chủ đồng thời hóa thành bản thể, ngũ long đều xuất hiện, uy năng kinh khủng, đảo loạn địa khí bốn phía, điên cuồng tấn công về phía Sở Cuồng Nhân.

"Đáng tiếc, cũng chỉ là tốn công vô ích mà thôi."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, địa khí bốn phía điên cuồng vọt về phía hắn, hóa thành một đạo kiếm ảnh to lớn kinh thiên động địa, ngang nhiên chém ra! !

Đùng! !

Kiếm khí như gió lốc, xé trời nứt đất! !

Dưới một kiếm này, Hoàng Long, Thanh Long, Bạch Long bên trong ngũ long bị kiếm khí xé rách tại chỗ, thân rồng to lớn bị xé thành mấy khúc.

Mà Xích Long, Kim Long có tu vi đạt tới Thiên Tiên cũng khó có thể chịu đựng được luồng sức mạnh cường đại, bị hất bay ra ngoài, thần sắc hoảng sợ.

"Thật mạnh!"

"Được trận pháp gia tăng, vậy mà chiến lực của hắn có thể đạt tới loại trình độ này, gia hỏa này lại có thể làm tới mức này!"

Hai người Kim Long chủ vô cùng hoảng hốt.

Vốn dĩ Kim Long chủ còn muốn tìm Sở Cuồng Nhân báo thù, nhưng bây giờ hắn không có ý định này, hiện tại hắn chỉ muốn trốn!

Trốn càng xa càng tốt!

Cái gì mà báo thù, căn bản không đáng nhắc tới ở trước mặt mạng sống của bản thân.

Hai vị Long Chủ không có chút do dự, quay người rời đi, ngay khi bọn họ muốn chạy để giữ mạng, đáng tiếc, ở trong đại trận địa khí, bọn họ căn bản không có đường để chạy trốn!

"Địa Long, ngưng tụ!"

Tâm niệm Sở Cuồng Nhân vừa động, địa khí hóa rồng!

"Gầm!"

Một tiếng thét vang lên, Địa Long đối mặt với Chân Long, cho dù Kim Long chủ có tu vi Thiên Tiên, nhưng trước mặt ngàn tỉ dặm địa khí vẫn không đáng nhắc tới như cũ, rất nhanh đã bị Địa Long nghiền ép, đập xuống đất.

"Kiếm, ngưng!"

Sở Cuồng Nhân lại ngưng tụ địa khí, hóa thành kiếm ảnh, chém xuống.

Kim Long chủ, Xích Long chủ chết ngay tại chỗ!

"Tiếp đó, là đến các ngươi."

Sở Cuồng Nhân nhìn bọn người Kim Ô vệ còn lại, trong mắt loé lên tia sáng lạnh, ngưng tụ kiếm chỉ, địa khí hóa kiếm, ngang nhiên chém ra.

Chỉ chốc lát, toàn bộ Kim Ô vệ, ngã xuống!

Giải quyết xong tất cả địch nhân, đại trận địa khí tán đi, mà mặt biển trong phương viên mấy chục vạn dặm, đã sớm bị máu tươi nhiễm đỏ.

Long huyết, tiên huyết liên tiếp dao động, giống như biển máu!

Tình cảnh này, vô cùng doạ người, giống như luyện ngục tu la.

Mà đối với những sinh linh may mắn sống dưới đáy biển, đây là một lần tạo hóa, long huyết tiên huyết có tác dụng tẩm bổ rất lớn đối với bọn chúng, thậm chí có thể giúp cho huyết mạch của bọn chúng tiến hóa đến tầng cao hơn.

Đương nhiên, tất cả chuyện này cũng chẳng có quan hệ gì với Sở Cuồng Nhân.

Hắn cũng không thèm để ý chuyện mình làm khiến người bên ngoài cảm thấy kinh thiên động địa đến mức nào, thần sắc của hắn vô cùng bình tĩnh, đối với chuyện giết chết Kim Ô vệ, Long Chủ dường như không để ý chút nào.

"Ca ca, ngươi không sao chứ."

Sở Hồng chạy đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

"Ta có thể có chuyện gì?"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, tiếp đó sắc mặt hắn nghiêm lại, trầm giọng nói ra: "Gan ngươi cũng lớn lắm, dám gạt ta chạy đến chỗ nguy hiểm như vậy, sau khi trở về, ta nhất định sẽ cấm túc ngươi."

"A..."

Mặt Sở Hồng đột nhiên sa sầm xuống.

Nhưng mà, nàng cũng biết lần này Sở Cuồng Nhân thật sự có chút tức giận, cũng không dám phản bác, chỉ có thể mở to đôi mắt ngập nước nhín Sở Cuồng Nhân, cắn môi, trưng ra bộ dạng đáng thương.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, không hề bị lay động.

"Đừng ở đây giả dạng đáng thương, vô dụng."

Lúc này.

Bọn người Hoàng sơn chủ đi tới.

"Đa tạ ân cứu mạng của Sở tiên sinh."

Hoàng sơn chủ thi lễ một cái, tâm tình có chút phức tạp.

Ngày xưa tuy Sở Cuồng Nhân cũng không phải kẻ thù không đội trời chung với Ngô Đồng sơn, nhưng cũng tuyệt đối không phải bằng hữu.

Dù sao, lúc trước chính là hắn phá hủy quan hệ thông gia của Long Hoàng.

Mà bây giờ, Sở Cuồng Nhân lại cứu các nàng.

Nhân quả trong đó, quả thật vô cùng kì diệu.

"Ta chỉ vì Sở Hồng mà thôi, nếu không có nàng, dù Ngô Đồng sơn các ngươi có đánh như thế nào với đảo Thần Long, ta cũng lười tới."

Sở Cuồng Nhân thẳng thắn nói.

"Ta hiểu rõ."

Hoàng sơn chủ gật đầu.

"Nếu đã, ta sẽ mang Sở Hồng đi, sau này, nàng sẽ không còn quan hệ gì với Ngô Đồng sơn các ngươi."

Sở Cuồng Nhân lôi kéo Sở Hồng, muốn rời khỏi.

"Chờ một chút."

Hoàng sơn chủ cắn răng nói: "Chuyện thông gia ngày xưa, quả thật là chúng ta có lỗi với nàng, nhưng dù sao nàng cũng là Thần Hoàng, thân phận này không có cách nào dứt bỏ, ta muốn cho Sở Hồng trở về, ta sẽ bồi dưỡng nàng như sơn chủ đời tiếp theo của Ngô Đồng sơn, xin Sở tiên sinh hãy đồng ý."

"Há, nếu ta nói không thì sao?"

"Nếu Sở tiên sinh không đồng ý, vậy ta cũng không còn gì để nói, với năng lực của Sở tiên sinh, bây giờ ở Thanh Lan Tiên giới này, còn có ai có thể ép tiên sinh chứ?" Hoàng sơn chủ cười khổ một tiếng nói.

"Cho nên, ngươi đang cầu xin ta, đúng không."

"Đúng thế."

Chương 1099: Cửu Biến Niết Bàn Kinh, Hoàng sơn chủ cực kỳ có thành ý

"Cho nên, ngươi đang cầu xin ta sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Đúng."

Hoàng sơn chủ hít sâu một hơi, gật đầu.

Thân là Thần Thú, vậy mà nàng lại cầu xin một nhân loại? Loại chuyện này, nếu là trước kia thì nàng sẽ không thể tượng tượng ra được.

Nhưng bây giờ, nàng cầu xin, còn cầu xin đến cam tâm tình nguyện.

Bởi vì nàng hết sức tất cả, hiện tại, sau cuộc chiến này, Ngô Đồng sơn cực kỳ yếu ớt, căn cơ không còn nổi một phần.

Ngay cả nàng cũng bị trọng thương, ít nhất trong ngàn năm sẽ không cách nào phát huy toàn lực, mà chuyện này là một đả kích trí mạng với Ngô Đồng sơn, sẽ khiến cho Ngô Đồng sơn bị các đại thế lực còn lại ngấp nghé.

Thần Thú, từ xưa đến nay có sức hấp dẫn rất mạnh đối với tu sĩ, thú huyết luyện đan chế phù, xương thú da lông lấy ra luyện khí, nếu có thể bắt được một con Thần Thú làm thú cưỡi, đó là chuyện cực kỳ có mặt mũi.

Cho nên, hiện tại Ngô Đồng sơn cần nhanh chóng có một cường giả đủ để chấn nhiếp tứ phương đến trấn giữ, đến chấn nhiếp những người trong lòng có quỷ với Thần Thú.

Đây cũng là nguyên nhân nàng muốn để Sở Hồng trở về Ngô Đồng sơn, ngoại trừ nhìn trúng thiên phú, tiềm lực của Sở Hồng, hơn hết, ở sau lưng của nàng có Sở Cuồng Nhân, có hắn ở đây, ai còn dám ngấp nghé Ngô Đồng sơn?

"Để Tiểu Hồng về Ngô Đồng sơn, việc này ta không làm chủ được, Tiểu Hồng, cái nhìn của ngươi thế nào?" Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Sở Hồng nói ra.

Hắn giao quyền quyết định việc này cho chính nàng.

"Ta muốn ở chung một chỗ với ca ca."

Sở Hồng gần như không có chút do dự nào.

"Ừm, ngươi nghe thấy chưa."

"Sở Hồng, bên trong Ngô Đồng sơn có một bộ bí điển được lưu truyền từ thời kỳ Tiên Cổ tới nay, thích hợp cho Thần Hoàng thuần huyết tu hành, hiện nay Thanh Lan Tiên giới ngoại trừ ngươi, không có người nào thích hợp có được quyển bí điển này."

Sở Hồng nghe được chuyện này, có chút động lòng.

Quả thật nàng đang thiếu một bộ công pháp để Thần Hoàng tu hành, khi ở núi Thần Hoàng, nàng vẫn luôn thức tỉnh huyết mạch, ngược lại đã quyên mất chuyện này.

"Mặt khác, sau khi ngươi trở lại, chúng ta sẽ không ở ép buộc ngươi làm chuyện ngươi không đồng ý, ngươi cũng có thể tự do hành động."

Hoàng sơn chủ thấy Sở Hồng có chút động lòng, tiếp tục nói.

Tự do hành động?

Cái này có khác gì không trở về?

Sở Hồng trừng mắt.

Bên cạnh, trong mắt Sở Cuồng Nhân lướt qua tia dị sắc, hắn đã đoán ra ý định của Hoàng sơn chủ.

Muốn dùng tên tuổi của hắn để bảo vệ Ngô Đồng sơn sao?

Thú vị.

"Chuyện này..."

Trong lúc nhất thời, Sở Hồng có chút không quyết định chắc chắn được.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, thản nhiên nói: "Đi đến Ngô Đồng sơn trước đã."

Nghe được lời này, hai mắt Hoàng sơn chủ tỏa sáng.

Ý tứ trong lời này là... Có hi vọng!

"Được."

Hoàng sơn chủ được Hoàng Ánh Hồng, Thanh Phong nâng đỡ, chuẩn bị trở về Ngô Đồng sơn, mà những người đầu hàng trước đó cũng ào ào chạy trở về.

Hoàng sơn chủ cũng không có cự tuyệt những người này, dù sao, hiện tại nguyên khí của Ngô Đồng sơn đại thương, cần phải có người xây dựng lại.

Đương nhiên, nàng âm thầm ghi nhớ những người này ở trong lòng, sau này chắc chắn sẽ không là ủy thác trách nhiệm quan trọng.

...

Ngô Đồng sơn.

Bọn người Hoàng sơn chủ trở về, nhìn Ngô Đồng sơn quen thuộc trước mắt, mọi người đều có loại cảm giác dường như đã trải qua mấy đời.

Đại chiến Long Hoàng, bọn họ mất đi rất nhiều.

Thậm chí bọn họ còn cho rằng mình không thể về được.

"Trở về thật tốt."

Có người nhịn không được cảm khái nói.

Mọi người chấn chỉnh lại một chút.

Sau đó, Hoàng sơn chủ lập tức dẫn Sở Hồng, Sở Cuồng Nhân đi tới bên trong một hang động, trong hang động ẩn chứa rất nhiều hỏa năng, một khi tới gần tu sĩ tầm thường, thậm chí sẽ bị đốt thành tro bụi.

Chỉ có Phượng Hoàng là Thần Thú thuộc tính Hỏa mới có thể bình yên vô sự, mà Sở Cuồng Nhân có Hồng Liên Hoàng Hỏa, chút hỏa năng ấy với hắn mà nói tất nhiên cũng không có bất cứ vấn đề gì, không hề khác một luồng gió mát.

Bọn họ đi vào hang động, trong lòng đất phun ra dung nham nóng rực.

"Nơi này là địa mạch giao hội lớn nhất của Ngô Đồng sơn, chỉ có các đời sơn chủ mới có thể tiến vào nơi này tu hành."

Hoàng sơn chủ nói, mang theo Sở Cuồng Nhân, Sở Hồng đi tới chỗ sâu nhất trong hang động, ở nơi đó, có một khối bia đá màu đỏ.

Trên tấm bia đá khắc vô số kinh văn huyền diệu.

"Há, đây chính là bí điểnmà ngươi nói?"

"Đúng vậy."

Sở Cuồng Nhân nhìn văn bia, Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái khởi động, dưới sự phân tích của hắn, lai lịch của bia đá và văn bia đều được tra rõ.

"Cửu Biến Niết Bàn Kinh!"

Sở Cuồng Nhân đọc lên tên của bí điển này.

Mà Sở Hồng cũng nhịn không được đi lên, đưa tay đặt ở trên tấm bia đá, chỉ thấy bia đá chấn động, lại bắt đầu hưởng ứng với huyết mạch của Sở Hồng, vô số kinh văn huyền diệu tràn vào trong đầu của nàng.

Sở Hồng lập tức ngồi xếp bằng, tiếp nhận truyền thừa bí điển.

Qua một hồi lâu, nàng mới thức tỉnh.

"Tiên kinh này thật huyền diệu, tiên kinh này, quả thật là cực kỳ thích hợp để ta tu hành, chỉ tiếc, đây là phiên bản bị khuyết."

Sở Hồng lắc đầu thở dài.

Đúng vậy, Cửu Biến Niết Bàn Kinh này cũng không phải là phiên bản hoàn chỉnh, mà bị khuyết, chỉ có nội dung của năm bản đầu tiên.

Mà bốn bản cuối cùng, lại không có bất kỳ ghi chép nào.

"Đây ít nhất là một bản tiên kinh được một vị tiên nhân chí tôn đã Hợp Đạo sáng tạo." Sở Cuồng Nhân cảm khái nói ra.

Năng lực lĩnh hội của hắn cực kỳ mạnh mẽ, toàn bộ Cửu Biến Niết Bàn Kinh đã được hắn ghi lại trong đầu, thậm chí cũng tìm hiểu được đại khái.

Tình độ huyền diệu của nó, không thấp hơn Đồ Sơn Kinh, Dao Trì Tiên Kinh.

"Các đời sơn chủ Ngô Đồng sơn ta đều tìm hiểu Cửu Biến Niết Bàn Kinh này, chỉ tiếc, cho dù lĩnh hội hoàn toàn, cũng không thể tu hành tiên kinh này, đây là thứ chỉ chuẩn bị cho Thần Hoàng thuần huyết."

Hoàng sơn chủ nhìn về phía Sở Hồng nói ra.

Tiên kinh này, có tổng cộng chín bản, bản thứ nhất chỉ có Thần Hoàng thuần huyết mới có thể tu hành, bản thứ hai chỉ có Thần Hoàng thức tỉnh lần thứ hai có thể tu hành...

Cứ thế mà suy ra, bản thứ chín, chỉ có Thần Hoàng trải qua chín lần thức tỉnh huyết mạch mới có thể tu hành, điều kiện này, quá khắc nghiệt.

Qua nhiều năm như vậy, ngay cả một con Thần Hoàng thuần huyết Ngô Đồng sơn cũng không sinh được, chớ nói chi là Thần Hoàng thức tỉnh huyết mạch chín lần, cho dù là ở Tiên giới hoàn chỉnh, Thần Thú thức tỉnh huyết mạch lần thứ bảy cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

"Cửu Biến Niết Bàn Kinh này, các ngươi đã nhìn qua, không biết thỉnh cầu của ta, Sở tiên sinh suy tính như thế nào?"

Hoàng sơn chủ nhìn về phía Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Ngươi giao Cửu Biến Niết Bàn Kinh cho chúng ta trước, chẳng lẽ không sợ chúng ta không đồng ý sao?" Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Mặc kệ Sở tiên sinh có đồng ý không, Cửu Biến Niết Bàn Kinh này ta cũng định giao cho Sở Hồng, bởi vì nàng là Thần Hoàng thuần huyết duy nhất được sinh ra ở Ngô Đồng sơn trong từng ấy năm." Hoàng sơn chủ nói ra.

"Ha, ngược lại ngươi cũng rất có thành ý đó."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, sau đó, hắn nhìn về phía Sở Hồng: "Tiểu Hồng, đồng ý làm hoàng nữ, kế thừa Ngô Đồng sơn sao?"

"Ta nghe lời ca ca, nhưng ta muốn đi theo bên người ca ca."

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân gật đầu, lập tức nhìn về phía Hoàng sơn chủ: "Tiểu Hồng có thể tiếp tục đảm nhiệm vai trò hoàng nữ Ngô Đồng sơn, nhưng mà, nàng tiếp tục đi theo bên cạnh ta, không về Ngô Đồng sơn các ngươi."

"Đương nhiên, ngươi cũng có thể dùng danh nghĩa của ta để che chở cho Ngô Đồng sơn."

Câu nói phía sau của Sở Cuồng Nhân vừa ra khỏi miệng, trong lòng Hoàng sơn chủ đột nhiên thở dài một hơi, đây mới là chuyện nàng muốn nhất.

Mà nàng cũng lấy lại tinh thần, thì ta suy tính của mình, đều bị Sở Cuồng Nhân nhìn rõ.

"Đa tạ tiên sinh." Hoàng sơn chủ trịnh trọng nói ra.

"Không cần nói cảm ơn, nghiêm túc mà nói, đây chỉ là một giao dịch mà thôi, ta giúp Tiểu Hồng có được Cửu Biến Niết Bàn Kinh, mà các ngươi thì sống dưới sự che chở của ta." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Ta thật tâm hi vọng Sở Hồng có thể trở về."

Hoàng sơn chủ chân thành nói ra.

Sở Cuồng Nhân nhìn nàng một cái, thản nhiên nói: "Chuyện đó nói sau."

Hoàng sơn chủ gật đầu, nàng biết, chuyện quan hệ thông gia lần trước, Sở Cuồng Nhân rất có thành kiến với Ngô Đồng sơn, khúc mắc này, không phải có thể giải trừ trong thời gian ngắn.

Chương 1100: Đạo Đức Kinh, đạo căn bản nhất

Sau khi ở Ngô Đồng sơn vài ngày, Sở Cuồng Nhân liền chuẩn bị dẫn người rời đi, trong thời gian này, hắn dùng âm Dương Sinh Tử Đồ chữa khỏi thương thế cho Hoàng sơn chủ, đồng thời, hắn cũng trả Thanh Loan kính lại cho Thanh Phong.

Vật này, hắn đã không cần.

Ngoại trừ Thanh Loan Kính, hắn trả lại một khối ngọc giản cho đối phương.

"Bên trong ngọc giản này có sự lý giải của ta về Dao Trì Tiên Kinh, ngươi có thể cầm lấy tham khảo." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Tại sao ngươi phải làm như vậy?"

Thanh Phong có chút không hiểu.

Sở Cuồng Nhân trả Thanh Loan kính cho nàng, chuyện này đã làm cho nàng có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới, còn vì nàng làm ra một bản lý giải tiên kinh.

"Tương lai nếu Tiểu Hồng chân chính chấp chưởng Ngô Đồng sơn, vậy thì nàng sẽ cần có người giúp nàng quản lý công việc, ngươi thân là Thanh Loan, có năng lực dự báo, là lựa chọn tốt nhất." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Bây giờ Thanh Phong mới hiểu được.

Thì ra, Sở Cuồng Nhân là đang trải đường cho Sở Hồng.

Hại nàng cao hứng hụt một trận.

Còn tưởng rằng, Sở Cuồng Nhân là vì nàng.

Nghĩ đến đây, Thanh Phong không khỏi có chút u oán nhìn Sở Cuồng Nhân một chút, nhưng mà đối phương là làm như không thấy đối với ánh mắt của nàng.

"Chư vị, sau này gặp lại."

Sở Hồng nói với Hoàng sơn chủ, quay người theo Sở Cuồng Nhân rời đi.

Rất nhanh, tin tức Sở Hồng trở thành hoàng nữ của Ngô Đồng sơn cũng rất nhanh đã truyền ra, không ít người đều biết hàm ý chân chính ở trong đó.

Ngô Đồng sơn, được Sở Cuồng Nhân bảo vệ.

Ai dám đánh chủ ý lên Ngô Đồng sơn, cũng là đánh chủ ý lên muội muội của Sở Cuồng Nhân, cũng sẽ phải đối mặt với lửa giận của Sở Cuồng Nhân.

Toàn bộ Thanh Lan Tiên giới, không có mấy người có lá gan này, khả năng này.

Những ngày tiếp theo, Sở Cuồng Nhân trôi qua rất thoải mái, đi lịch các nơi ở Thanh Lan Tiên giới du, đột nhiên có một ngày, hắn hồi tưởng lại con đường bản thân đã lúc vừa bước vào tu hành, từng bái phỏng các đại đạo thống tu hành.

Hắn dự định, làm điều đó một lần nữa.

Sau đó, hắn một bên du lịch, một bên bái phỏng các đại đạo thống.

Đợt du lịch này kéo dài hai năm.

Hai năm này, hắn bái phỏng các đại đạo thống ở Thanh Lan Tiên giới, hoặc là giao dịch, hoặc là cưỡng ép mượn đọc điển tịch tu hành của bọn họ.

Không người nào dám cự tuyệt hắn.

Mà trên thực tế, với gia tài hiện giừo của hắn, hắn đưa ra một điều kiện bình thường cũng khiến cho rất nhiều đạo thống khó có thể cự tuyệt.

Tiên đan, Tiên Khí, tiên kinh...

Những vật này, Sở Cuồng Nhân rút thưởng được thì thôi đi, phần lớn lại không có tác dụng đối với hắn, đều bị hắn lấy ra để trao đổi kiến thức tu hành.

Mà hai năm qua, tri thức tu hành của hắn cũng phong phú hơn không ít.

Tu vi của hắn không tăng lên bao nhiêu, chỉ từ Địa Tiên tứ phẩm tăng lên tới ngũ phẩm, nhưng còn về tu hành, lý giải về đạo lại có bước tiến dài, chuyện này có trợ giúp rất lớn đối với tương lai của hắn.

Sau khi đến bái phỏng gần hết các đạo thống, Sở Cuồng Nhân liền về thư viện, dự định dốc lòng bế quan, sắp xếp một chút những gì học được trong lần du ngoạn này.

Lần bế quan này, lại hơn một tháng.

"Chúc mừng kí chủ rút được cấp Thần phần thưởng Đạo Đức Kinh!"

Hôm nay, Sở Cuồng Nhân xuất quan.

Hắn vẫn rút thưởng giống như thường ngày.

Mà phần thưởng rút được, khiến hắn có chút ngoài ý muốn.

Đạo Đức Kinh? !

Hắn nhìn thoáng qua giới thiệu về kinh thư này, phát hiện đây cũng không phải là một loại tiên kinh tu hành nào đó, mà càng giống như là được một cường giả chí tôn nào đó lý giải đạo của bản thân mình, sau đó tiến hành chỉnh sửa, biên soạn thành kinh thư.

"Ở kiếp trước, Đạo Đức Kinh nổi tiếng xa gần, mà ở thế giới này cũng chỉ nghe đồn, nghe nói một vị Chí Thánh tiên sư ở thư viện Bách Gia đã biên soạn qua một bản Đạo Đức Kinh, không biết có phải là bản này hay không?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn rút ra Đạo Đức Kinh, đây là một bản kinh thư có phong cách cực kỳ cổ xưa, trang bìa ố vàng, nhìn vào là cảm giác nó rất lớn tuổi.

Nhưng ngoại trừ cảm giác lớn tuổi, cũng không có bao nhiêu chỗ kỳ lạ.

Không có dị tượng, không có đạo văn, thậm chí ngay cả chút dao động Tiên Khí cũng không có, thật giống như một bản kinh thư bình thường.

Nhưng mà, phần thưởng cấp Thần sao lại có thể bình thường chứ?

Sở Cuồng Nhân nâng kinh thư trên tay, mở ra tờ thứ nhất.

Trang sách trống không, không có chữ, nhưng khi hắn tập trung ý niệm, chỉ cảm thấy trước mắt bắt đầu xuất hiện có kiểu chữ.

"Đạo Khả Đạo, Phi Thường Đạo..."

Chỉ có mấy chữ, một cỗ đạo nhân kinh người đập vào mặt, đạo vận này rất mạnh, đúng là khiến cho Sở Cuồng Nhân có loại cảm giác trầm mê.

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân tiếp tục xem.

Bất chợt, thời gian ba tháng troi qua.

Ba tháng này, Sở Cuồng Nhân đọc cả bản Đạo Đức Kinh này một lần, đúng, ba tháng, hắn chỉ mới đọc một lần.

Mỗi dòng mỗi chữ, đều ẩn chứa đạo vận thâm sâu khó hiểu, khiến cho hắn nhịn không được vừa đi vừa suy nghĩ, bình phẩm.

Cả quyển sách, cũng chỉ có mấy ngàn chữ, nhưng từng chữ lại như châu ngọc, dường như diễn dịch một chữ 'Đạo' này vô cùng tinh tế.

Tuy Sở Cuồng Nhân đã đọc một lần, nhưng hắn cảm giác mình chỉ hiểu được da lông bên ngoài, còn có thể tiếp tục nghiên cứu.

"Bản Đạo Đức Kinh này thật tốt."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Sau khi đọc Đạo Đức Kinh một lần, hắn cảm giác mình lại có lý giải sâu hơn về đạo, những gì học được trong hai năm qua không ngừng chiếu lại ở trong đầu hắn, những thứ này vốn dĩ đã được coi là tri thức hắn hiểu rõ, bây giờ, khi đọc lại một lần nữa, đúng là có cảm ngộ mới.

Sở Cuồng Nhân nhìn Đạo Đức Kinh kia, sau đó đeo ở bên hông.

Hắn cũng định sau này có thời gian rảnh sẽ lấy Đạo Đức Kinh này ra đọc một phen, vật này có tác dụng rất lớn đối với việc tìm hiểu đoạ cản mình!

Đây tuyệt đối là một trong những phần thưởng cấp Thần tốt nhất mà mình rút được.

Không hề kém hơn so với Hỗn Độn Thần Ma Thể, thân thể Bất Tử.

"Công tử."

Sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân xuất quan, Lam Vũ đứng lên nghênh đón.

Sau đó, nàng lập tức phát hiện một chút khác thường.

Công tử ở trước mặt, có chút không giống.

Nhưng không giống chỗ nào, lại không thể chỉ ra, chỉ cảm thấy so với trước kia, dường như công tử... Càng thêm mê người.

Trước kia, cử chỉ của công tử siêu phàm thoát tục, làm cho người ta chỉ có thể nhìn mà thèm, nhưng bây giờ, công tử lại có thêm mấy phần bình dị gần gũi.

Mặt khác, nàng còn phát hiện bên hông Sở Cuồng Nhân có thêm một quyển sách.

Bên trái đeo Côn Ngô, bên phải đeo cổ thư, hiện tại Sở Cuồng Nhân nhìn giống với một học giả đi khắp thế giới với một thanh kiếm.

"Lam Vũ, giúp ta thông báo một chút, ta muốn giảng bài."

Sở Cuồng Nhân dự định truyền dạt những gì mình học được trong hai năm này.

"Dạ."

Lam Vũ gật đầu.

Tin tức Sở Cuồng Nhân muốn giảng bài rất nhanh đã truyền ra khắp thư viện, trong lúc nhất thời, vô số học sinh ngay cả giáo sư, tiên sinh cũng cực kỳ mong đợi.

Ngày giảng bài ấy, người đông tấp nập, náo nhiệt bất phàm.

Gần như người của toàn bộ thư viện đều tới.

Sở Cuồng Nhân ngồi trên bục giảng, nhìn hơn 100 ngàn học sinh, giáo viên ở bên dưới, cười nhạt nói: "Trước khi giảng bài, ta muốn hỏi mọi người một vấn đề trước, đó chính là... Như thế nào là đạo?"

Giọng nói của hắn không lớn, lại vang rõ ở bên tai mỗi người.

Nghe thấy lời của hắn, mọi người đưa mắt nhìn nhau.

"Đạo mà ta tu hành, là đạo thuộc tính hoả, trong mắt của ta, đạo giống như là hỏa diễm, ấm áp, ánh sáng."

Có một học sinh cao giọng nói ra.

"Trong mắt của ta, đạo là nước, nước là nguồn sống, không có nước, vạn linh trong thế gian này sẽ không sống được."

Lại có học sinh nói ra.

"Đạo là kiếm trong tay của ta, kiếm, thà bị gãy chứ không chịu cong, thẳng tiến không lùi, tiến bộ dũng mãnh, đây cũng là đạo của ta."

"Đạo là trăng sáng, cao cao tại thượng, chỉ có thể nhìn mà thèm."

"Đạo là mây, phiếu miểu khó dò."

Đám học sinh ào ào đáp lời.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, cười nhạt một tiếng, hắn khoát tay áo, ra hiệu mọi người yên lặng: "Các ngươi nói đều đúng, mỗi người đều có đạo của chính mình, nhưng thứ các ngươi nói đều là đạo tu hành."

"Mà thế gian này có ngàn vạn đạo tu hành, đều bắt nguồn từ đạo, mà đạo này, chính là đạo căn bản."

"Hôm nay, ta muốn giảng chính là đạo căn bản."

Mọi người nghe vậy, vội vàng nghiêm mặt, chuẩn bị rửa tai lắng nghe.

Sở Cuồng Nhân ho hai tiếng: "Đạo Khả Đạo, Phi Thường Đạo..."

Đùng! ! !

Chương 1101: Chư Tử Bách Gia đồ, tiên nhân điên cuồng, đạo không thể bị khinh thường mà truyền dạy

"Đạo Khả Đạo, Phi Thường Đạo..."

Câu nói đầu tiên vừa nói ra miệng.

Đùng! !

Chân trời đột nhiên nổ tung, như đại đạo bị chấn động!

Linh khí bốn phía điên cuồng phun trào, tập trung về phía Sở Cuồng Nhân.

Đột nhiên xuất hiện dị tượng khiến cho đông đảo học sinh, giáo viên cảm thấy thật không thể tin được, nguyên một đám đều nghẹn họng nhìn trân trối tình cảnh này.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không hề để ý.

Hắn tiếp tục giảng bài: "Danh Khả Danh, Phi Thường Danh..."

Khi Sở Cuồng Nhân giảng thuật, dị tượng bốn phía ào ào xuất hiện, đạo âm truyền khắp trăm triệu dặm, từng đoá kim liên nở rộ, các loại Tường Thụy Thần Thú cùng bước ra từ trong hư không, Long Phượng trình tường, Kỳ Lân vượt biển, bia Huyền Vũ lạc đà...

Viện trưởng nhìn đủ loại dị tượng trước mắt, mặt mũi sớm đã tràn đầy rung động.

Những người còn lại cũng cảm thấy thật không thể tin nổi.

"Chí lý danh ngôn, đây là chí lý danh ngôn! !"

"Có thể gây ra loại dị tượng này, chỉ có chí lý danh ngôn ẩn chứa tinh hoa đại đạo, ông trời ơi..."

Viện trưởng khó có thể lấy lại tinh thần.

Đại đạo chí lý danh ngôn, dù là những Đại La Kim Tiên có tu vi cao thâm, đủ để được vinh danh là là tối cao cũng không nhất định có thể nói ra được.

Nhưng bây giờ, từng câu chí lý danh ngôn đang không ngừng truyền ra từ trong miệng Sở Cuồng Nhân, dẫn đến dị tượng trong thiên địa.

Loại chuyện này, cho dù viện trưởng tự cho rằng bản thân có kiến thức rộng rãi, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa nghe nói qua, hoàn toàn vượt qua lý giải của hắn.

Đùng! !

Lúc này, linh khí thiên địa dâng trào.

Chỉ thấy trong hư không bỗng nhiên xuất hiện từng hư ảnh, những hư ảnh này hoặc là tay nâng quyển sách, hoặc là tay cầm binh khí, hoặc là tay cầm thước...

Nhưng những người này đều giống nhau, đều khoanh chân ngồi ở sau lưng Sở Cuồng Nhân, xung quanh có tiên huy di chuyển, đạo vận hiển linh.

"Đây là, Chư Tử Bách Gia đồ! !"

Viện trưởng hít vào một ngụm khí lạnh.

Vốn đã chấn động không gì sánh nổi, suýt nữa hắn đã hít thở không thông.

Chư Tử Bách Gia đồ, đây là một loại dị tượng vô cùng khủng bố.

Thế gian có ngàn vạn dị tượng, đều có sự huyền diệu, mà loại dị tượng Chư Tử Bách Gia đồ này, tuyệt đối có thể đứng hàng đầu bên trong vô số dị tượng, dù trong lịch sử của Bách Gia thư viện, chỉ có một vài người có thể nắm giữ.

Cho dù là những Chí Thánh tiên sư kia cũng không nhất định có thể lĩnh hội.

Nhưng bây giờ.

Lúc Sở Cuồng Nhân giảng đạo cho mọi người, loại dị tượng này xuất hiện!

"Cơ duyên, cơ duyên to lớn!"

Viện trưởng thư viện cũng không quan tâm đến chấn động trong lòng, vội vàng lắng nghe Sở Cuồng Nhân dạy bảo, các học sinh còn lại cũng tập trung tinh thần nghe.

Khi Sở Cuồng Nhân giảng đạo, sức mạnh dị tượng dần dần khuếch tán ra, toàn bộ thư viện đều được bao phủ bên trong quang huy Thanh Thánh.

Thời gian dần trôi qua, dao động từ việc Sở Cuồng Nhân giảng đạo sinh ra dần dần khuếch tán đến hơn phân nửa Thanh Lan Tiên giới, dẫn tới sự chú ý của vô số người.

Từng đạo từng đạo tiên thức lướt đến.

Mà khi bọn họ nhìn thấy người mà dị tượng xoay quanh, chính là Sở Cuồng Nhân đang giảng đạo, tất cả mọi người nhịn không được rung động.

"Đây là tình huống gì vậy? !"

"Hắn đang giảng đạo, hắn giảng, đều là chí lý danh ngôn, ông trời ơi, một Địa Tiên lại có được sự lý giải về đạo cao thâm đến vậy!"

"Ông trời của ta, nhanh, nhanh lắng nghe."

Tất cả các tiên nhân đều điên cuồng.

Một vị có thể nói ra chí lý danh ngôn, khi hắn giảng đạo, cho dù là tiên nhân cũng đều chạy theo như vịt.

Nơi xa.

Bên trong Chí Tôn Yêu Đình.

Yêu Chủ đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin được.

"Hắn lại có thể nói ra chí lý danh ngôn, gia hỏa này, rốt cuộc hắn còn muốn cho người khác bao nhiêu kinh hỉ? !"

"Rốt cuộc hắn đã đến cảnh giới nào rồi? !"

"Cho dù có được năm đạo ý chí Tiên giới, nhưng Đế Nhất thật sự có thể thắng nổi loại tồn tại này sao? ?"

Trong lòng Yêu Chủ dao động.

Hắn thậm chí hoài nghi, cho dù Kim Đế Nhất trở thành thiên mệnh giới tử cũng còn kém rất rất xa Sở Cuồng Nhân.

Một kẻ há miệng cũng là chí lý danh ngôn, căn bản không phải là người bọn họ có đủ khả năng phỏng đoán, thật là đáng sợ.

"Chẳng lẽ hắn là lão gia hỏa nào đó đã Hợp Đạo chuyển thế chứ? ?" Yêu Chủ nỉ non nói, càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Nếu không thì, tại sao đối phương có thể lý giải đạo một cách cao thâm như vậy?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Yêu Chủ có chút chần chờ.

Bản thân có nên lắng nghe hay không?

Hiện tại Sở Cuồng Nhân là kẻ địch của mình, cứ như vậy hấp tấp đi nghe người ta giảng đạo, không khỏi quá không có tôn nghiêm rồi.

Nhưng không chần chờ một hồi, tiên thức của hắn lại đến thư viện nhìn trồm.

Đại đạo ở phía trước, còn cần mặt mũi gì nữa?

Khi vì một câu chí lý danh ngôn vọt tới, Yêu Chủ chỉ cảm giác trong đầu của mình phịch một tiếng, có loại cảm giác hiểu ra.

Thì ra đây chính là đạo sao...

Sở Cuồng Nhân, thật sự là Chí Thánh tiên sư!

Cho dù là Yêu Chủ, lúc này cũng nhịn không được tán thưởng từ đáy lòng, thậm chí hắn còn sinh ra sự sùng bái với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng một giây sau liền bị hắn chặt đứt.

Sùng bái thì sùng bái.

Nhưng người ngăn cản đại nghiệp của Yêu Đình, đều phải chết!

Sở Cuồng Nhân, càng không thể giữ.

Ánh mắt Yêu Chủ lộ ra sát ý, sau đó là lắng nghe Sở Cuồng Nhân dạy bảo, trên mặt lộ ra vẻ say mê.

Bên trong thư viện Bách Gia.

Mấy ngàn chữ Đạo Đức Kinh, Sở Cuồng Nhân đã kể xong.

Nhưng dị tượng bốn phía vẫn thật lâu không dứt, ngàn vạn kim liên nở rộ, giống như một biển hoa, mà Sở Cuồng Nhân ngồi ở chính giữa biển hoa này, tiên huy tươi sáng, đạo vận lưu chuyển, giống như một vị Đạo Tổ!

Mọi người từ từ lấy lại tinh thần, mặt mũi tràn đầy kinh thán.

"Thì ra, đây chính là đạo."

"Quá cao thâm."

"Đây chính là lời Sở tiên sinh nói, đạo căn bản nhất, tất cả đạo tu hành, đều sinh ra từ một đạo căn bản..."

"Các ngươi còn nhớ lời Sở tiên sinh nói không?"

Bỗng nhiên, có người nghi ngờ nói ra.

Lời vừa nói ra.

Mọi người đột nhiên quá sợ hãi, bởi vì ở trong đầu của bọn họ, nội dung mà Sở Cuồng Nhân mới vừa nói quả thật đang bắt đầu biến mất.

Bọn họ liều mạng muốn nhớ kỹ, nhưng lại không làm được.

Với trí nhớ của bọn họ, đừng nói mấy ngàn chữ, cho dù là mấy trăm ngàn chữ, chỉ cần có lòng, đều có thể nhanh chóng ghi nhớ.

Nhưng bây giờ, Đạo Đức Kinh cũng chỉ không hơn mấy ngàn chữ.

Rất nhanh, nội dung Đạo Đức Kinh từ từ biến mất trong đầu mọi người, cho dù là viện trưởng thư viện, cũng không có cách nào giữ lại.

Nhưng kỳ lạ chính là, bởi vì cảm ngộ mà bọn họ thu được khi nghe Đạo Đức Kinh lại không có biến mất, vẫn tồn tại như cũ.

"Chí lý danh ngôn, có thể nghe một lần đã có ích lợi không nhỏ, nếu muốn ghi lại, sao có thể dễ dàng như vậy."

Viện trưởng cảm khái một tiếng.

"Hắc hắc, may mắn ta thông minh, sớm dùng Lưu Ảnh Thạch ghi lại hình ảnh Sở tiên sinh giảng đạo."

Một học sinh dương dương đắc ý xuất ra một khối Lưu Ảnh Thạch.

Trước mắt mọi người sáng lên.

Học sinh kia cũng mở Lưu Ảnh Thạch ra, lộ ra một vài bức hình ảnh, trong tấm hình, Sở Cuồng Nhân đang giảng đạo, nhưng...

"Tại sao không có âm thanh?"

"Nội dung Sở tiên sinh giảng đâu? Tại sao không có."

"Lưu Ảnh Thạch này của ngươi quá thấp kém rồi."

Mặt mũi học sinh kia cũng tràn đầy hoảng hốt: "Không có khả năng, đây chính là Lưu Ảnh Thạch tốt nhất của ta, sao có thể không ghi lại được gì cả?"

Đại tiên sinh ở bên cạnh thấy được, khẽ cười một tiếng: "Các ngươi nghĩ cũng quá đơn giản rồi, đạo không thể bị khinh thường mà truyền dạy, làm sao có thể dùng thủ đoạn tầm thường mà có thể ghi chép lại, nội dung giảng đạo vừa rồi, ngoại trừ Sở tiên sinh, những người khác sợ là không nhớ được mấy chữ."

Hắn nói xong, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân trên bục giảng, trong mắt mang theo tôn kính, sùng bái, cuồng nhiệt, vân vân.

Giờ khắc này, kính ngưỡng của hắn đối với Sở Cuồng Nhân giống như nước sông cuồn cuộn, liên miên bất tuyệt, như Hoàng Hà tràn lan, đã xảy ra là không thể ngăn cản.

Hắn tin tưởng, những người còn lại cũng giống như vậy.

Chương 1102: Nắm giữ Chư Tử Bách Gia Đồ, Kim Đế Nhất tự tin, Cửu Tiêu Thần Sát Kinh

Trên bục giảng.

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, đợt giảng đạo vừa rồi, tuy hắn giảng cho mọi người nghe, nhưng bản thân hắn, cũng có chút tâm đắc.

Hắn nhìn dị tượng quanh người mình, âm thầm kinh ngạc.

"Xem ra lần giảng đạo này gây ra động tĩnh không nhỏ đây."

Sau đó, ánh mắt của hắn liền đặt ở trên dị tượng Chư Tử Bách Gia Đồ sau lưng, trong mắt lộ ra vẻ do dự.

Không giống với những dị tượng còn lại, Sở Cuồng Nhân cảm thấy, Chư Tử Bách Gia Đồ này mình có thể nắm trong tay, hóa thành lực lượng.

Tâm niệm của hắn vừa động, Chư Tử Bách Gia Đồ kia từ từ tán đi.

Dị tượng còn lại, cũng dần dần biến mất.

Nhưng Sở Cuồng Nhân có loại cảm giác, chỉ cần mình nghĩ, Chư Tử Bách Gia Đồ này có thể xuất hiện lần nữa, cho mình sử dụng.

"Thú vị, xem ra lần giảng bài này, thu hoạch không nhỏ."

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng.

Sau đó, hắn nói với mọi người: "Lần giảng bài này, đến đây là kết thúc, sau ba tháng, ta sẽ giảng lại một lần nữa."

Nói xong, hắn liền đứng dậy rời đi.

Mọi người liền vội vàng đứng lên cúi người chào.

"Cung tiễn tiên sinh!"

"Cung tiễn tiên sinh!"

Cho dù là những tiên sinh kia, cũng đứng dậy hành lễ giống như vậy, ngay cả viện trưởng thư viện cũng thật tâm hành lễ.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân rời đi, nỉ non nói: "Xem ra thời đại này, thư viện ta lại có thêm một vị Chí Thánh tiên sư rồi."

Nơi xa.

Những tiên nhân thông qua tiên thức lắng nghe Sở Cuồng Nhân giảng đạo trầm ngâm một hồi, sau đó hành lễ với thư viện ở phía xa.

Lần này Sở Cuồng Nhân giảng đạo, cũng cho bọn họ lợi ích không nhỏ.

Cái thi lễ này, hắn chịu được.

Đồng thời, mọi người cũng rất mong chờ đối với lần giảng đạo vào ba tháng sau.

Bên trong thư viện Bách Gia.

Sau khi Sở Cuồng Nhân trở về liền nghiên cứu dị tượng Chư Tử Bách Gia Đồ kia.

Dị tượng, đây là biểu hiện của Đạo.

Có khi, cũng có thể nguồn sức mạnh hóa thành cho tu sĩ, thật lâu trước đó, Sở Cuồng Nhân vừa bước vào con đường tu hành là đã có thể nắm giữ.

Thậm chí, hiện tại hắn cũng có thể điều khiển không ít dị tượng.

Những cái kia, phần lớn là các loại Tiên Thể tự có.

Nhưng so sánh những dị tượng kia với Chư Tử Bách Gia Đồ, lại hoàn toàn không cùng một cấp bậc, thậm chí là, không cách nào đánh đồng.

Làm một phép so sánh.

Một cái là than, một cái thì là kim cương.

Cả hai có bản chất giống nhau, nhưng không thể nghi ngờ, giá trị của cái sau lớn hơn.

"Chư Tử Bách Gia Đồ xuất hiện lúc ta giảng đạo, nếu muốn tự do nắm giữ trong lòng bàn tay, còn phải nghiên cứu một phen."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Trước lần giảng đạo tiếp theo, Sở Cuồng Nhân một mực nghiên cứu Chư Tử Bách Gia Đồ, thỉnh thoảng sẽ đọc Đạo Đức Kinh mấy lần.

Sau ba tháng.

Bên trong chỗ ở của Sở Cuồng Nhân.

Một trận bạch quang lưu động, một luồng đạo vận huyền diệu hiển hóa, sau đó chỉ thấy trong hư không hiện ra từng bóng người.

Hoặc tay nâng quyển sách, hoặc tay cầm binh khí, hoặc tay cầm thước...

Những hư ảnh này, chính là Chư Tử Bách Gia.

Mỗi một hư ảnh, đại diện cho một loại đạo tu hành của Nhân tộc.

"Rốt cục cũng có thể tự do nắm trong tay."

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng, trải qua ba tháng lĩnh hội nghiên cứu, bây giờ rốt cục hắn có thể tự do nắm giữ Chư Tử Bách Gia Đồ.

Dị tượng này, có trợ giúp rất lớn đối với hắn.

Có thể tính là một lá bài tẩy.

"Nên đi giảng đạo."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Thời gian trôi qua tháng ba, hắn đứng trên bục giảng một lần nữa.

Lần này, bên dưới vẫn không còn chỗ ngồi như cũ, người người nhốn nháo, thậm chí Sở Cuồng Nhân còn phát hiện được nơi xa còn có nhiều tiên thức đang nhìn trộm nơi này, nhưng hắn vẫn không thèm để ý đến những thế đó.

"Gặp qua tiên sinh."

Sau khi Sở Cuồng Nhân đi vào, mọi người liền vội vàng đứng lên hành lễ.

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, sau đó tiếp tục giảng đạo.

Cùng với tiếng ầm ầm của bầu trời, hắn bắt đầu giảng đạo, từng âm thanh truyền ra, từng đóa kim liên nở rộ, khí thế vẫn vô cùng rộng rãi như cũ.

Dù cho đây không phải lần đầu tiên mọi người thấy, nhưng mỗi lần nhìn thấy loại cảnh tượng này xong, bọn họ vẫn sẽ nhịn không được tán thưởng, rung động.

Lần giảng đạo này lâu hơn lần trước một chút.

Sở Cuồng Nhân giảng nhiều lần.

Mọi người vẫn say mê nghe giảng như cũ, được ích lợi không nhỏ.

Sau khi kết thúc giảng đạo, Sở Cuồng Nhân cũng không ở thêm.

...

Đùng!

Bên trong Chí Tôn Yêu Đình, nơi nào đó.

Một trận dao động khí tức cường đại ầm ầm bạo phát, chỉ thấy bên trong một cây cổ thụ che trời, một thanh niên mặc kim bào bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Nam tử này, chính là thái tử Yêu Đình Kim Đế Nhất!

"Rốt cục đột phá đến Địa Tiên ngũ phẩm!"

Kim Đế Nhất nỉ non nói.

Trong mắt của hắn, có hỏa quang kim sắc chợt lóe lên, vươn tay ra, có một đạo hỏa diễm vàng óng ánh đang bùng cháy trong tay hắn.

Ngọn lửa này có nhiệt độ cực kỳ đáng sợ, bốn phía hư không dường như đều bị ngọn lửa này thiêu đến vặn vẹo, như muốn sụp đổ.

"Kim Ô thần hỏa này, ta cũng đã hoàn toàn nắm giữ, cộng thêm năm đạo ý chí Tiên giới, hiện tại, ta đã mạnh hơn trước đây rất nhiều!"

"Hiện tại, ta có thể chiến một trận với Sở Cuồng Nhân, không, thậm chí ta có thể vượt qua hắn! !" Kim Đế Nhất hít sâu một hơi, trong mắt lóe ra tinh quang, trên người dần dần lộ ra chiến ý.

Một lát sau, hắn bình tĩnh lại: "Tuy hiện tại ta có lòng tin, nhưng rốt cuộc vẫn không thể khinh thực lực của Sở Cuồng Nhân, muốn đối phó hắn, ta còn cần có sách lược vẹn toàn mới được."

Hắn lấy ra mấy cái ngọc giản.

Ở bên trong ngọc giản kia, cất giấu các loại tư liệu có quan hệ với Sở Cuồng Nhân, trong đó phần lớn là thủ đoạn tu hành của hắn, và ghi chép chiến đấu.

Những năm gần đây, Kim Đế Nhất luôn nghiên cứu.

"Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng."

"Sở Cuồng Nhân, ta đã hoàn toàn nghiên cứu ngươi rõ ràng, còn lại, chính là phải đánh bại ngươi! !"

...

Bên trong thư viện Bách Gia.

Khoảng cách Sở Cuồng Nhân giảng đạo lần thứ hai lại trôi qua mấy tháng.

Trong khoảng thời gian này, hắn không hề giảng đạo, mà chuyên tâm chỉ điểm đám người Lam Vũ, Sở Hồng, tiểu hồ ly tu hành.

Dưới sự chỉ điểm của hắn, mấy người tiến bộ nhanh chóng.

Leng keng leng keng...

Trên bầu trời, hai bóng người đang đánh nhau.

Là Lam Vũ còn có n Hồng Hoa.

Hai người là đang luận bàn, đánh cho hừng hực khí thế.

Nếu có người ở chỗ này nhìn thấy thủ đoạn của hai nữ tử, nhất định sẽ hết sức kinh ngạc, bởi vì bây giờ tu vi hai nữ tử đã cùng đạt đến Địa Tiên.

"Lam Vũ, Quang Minh Chiến Tiên Thể của ngươi thật sự quá mạnh, tdù ta có xuất ra toàn lực cũng không thể ngăn cản được."

n Hồng Hoa thu hồi trường thương, tán thưởng một tiếng nói.

"Ngươi cũng không tệ."

"So với ngươi, thì kém xa, ta cảm thấy ý chí Tiên giới trong cơ thể ta đã bắt đầu bão hoà, khó có thể tiến bộ nửa phần."

n Hồng Hoa bất đắc dĩ nói ra, thật ra nàng hiểu rõ, bản thân có thể tiến bộ đến mức này, phần lớn là bởi vì ý chí Tiên giới trong cơ thể.

Nếu như không có phần cơ duyên này, nàng rất khó tiến bộ nhanh đến như vậy.

"Coi như không có ý chí Tiên giới, thiên phú của ngươi cũng không kém, có thể có thành tựu như hôm nay, cùng có cố gắng của ngươi trong đó."

Lam Vũ nói ra.

Hai nữ tử trở lại chỗ ở của Sở Cuồng Nhân.

Bên trong sân nhỏ, tiểu hồ ly và Sở Hồng đang chơi đùa, mà Sở Cuồng Nhân và Hạc Vân đang loay hoay với một đống dược liệu, giống như là đang luyện đan.

Trong lúc rảnh rỗi, những ngày này Sở Cuồng Nhân luôn nghiên cứu bốn đạo bàng môn, trên phương diện trận pháp, hắn đã đạt tới bình cảnh, nhưng phù văn, luyện khí và cả luyện đan, ở trong đó, còn rất nhiều kiến thức, đáng giá nghiên cứu.

"Hồng Hoa, ngươi đã đến, vừa tốt, ta có vật này muốn cho ngươi." Sở Cuồng Nhân nói ra, lấy ra một cái ngọc giản.

"Đây là vật gì?"

n Hồng Hoa có chút ngoài ý muốn.

Nàng tiếp nhận ngọc giản, tâm niệm nhất động, sau một khắc, vô số Tự Văn huyền diệu hiện lên trong đầu, hóa thành một phần tiên kinh.

Cửu Tiêu Thần Sát Kinh! !

Chương 1103: Thái Thanh Đạo Đức Kinh,

bí mật của tam đại tiên kinh

"Cửu Tiêu Thần Sát Kinh? !"

n Hồng Hoa nhìn tiên kinh trong tay, không khỏi tán thưởng, mặc dù đã nhìn một lúc, nhưng hiện tại nàng đã là Địa Tiên, ngộ tính cũng không bình thường, nàng liếc một chút đã nhìn ra, tiên kinh này không giống bình thường đến cỡ nào.

Tiên kinh này, vượt xa tiên kinh bây giờ mình tu hành.

"Vương, tiên kinh này, là cho ta?"

"Đúng."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm: "Tiên kinh này, thích hợp với ngươi."

Đây là một quyển tiên kinh cấp Thần hắn rút thưởng được, nếu như dựa theo đẳng cấp tu hành để tính, ít nhất là tiên kinh Đại La đỉnh phong.

Thậm chí không hề kém hơn tiên kinh Hợp Đạo đâu.

Hắn nghiên cứu một phen, tuy có không ít chỗ thích hợp, nhưng trên người hắn đã có rất nhiều tiên kinh, Cửu Tiêu Thần Sát Kinh này, với hắn mà nói có cũng được mà không có cũng không sao, vừa lúc, n Hồng Hoa tu hành sát khí chi đạo, kết hợp với bản Thần Sát Kinh này lại càng tăng thêm sức mạnh, nên quyết định đưa cho nàng.

"Đây cũng quá quý giá rồi, đa tạ vương."

n Hồng Hoa nói, tiện tay thu tiên kinh vào.

Nàng hiểu rõ, nếu Sở Cuồng Nhân đã cho nàng, vậy thì cho dù nàng muốn cự tuyệt cũng vô dụng, hơn nữa, nàng cũng đang cần một bản tiên kinh.

Lời cảm kích nàng không nói, toàn bộ để ở trong lòng.

"Tu hành thật tốt, không hiểu thì hỏi lại, đúng rồi, ý chí Tiên giới trong cơ thể ngươi gần đây có khác thường gì không?"

Sở Cuồng Nhân hỏi thăm một tiếng.

n Hồng Hoa nghĩ một lát: "Dường như có một chút, có lúc, nó sẽ giống như là bị triệu hồi, muốn thoát thể mà ra."

"Thật sao." Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một hồi: "Xem ra, trận thiên mệnh chi tranh này sớm sẽ chuẩn bị kết thúc."

Loại cảm giác n Hồng Hoa nói tới, hắn cũng có.

Ý chí Tiên giới rrong cơ thể hắn, gần đây quat thật có hơi khác thường.

Có điều hắn cũng không nghĩ nhiều.

Mấy ngày sau.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần Thái Thanh Đạo Đức Kinh!"

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút.

Thái Thanh Đạo Đức Kinh?

Cái này có liên hệ gì đó với Đạo Đức Kinh hắn rút được lúc trước sao?

Hắn nhìn thoáng qua giới thiệu, sau đó giật mình.

Tuy cái tên không khác biệt lắm, nhưng mà không hề giống nhau.

Đạo Đức Kinh hắn rút được trước đó đúng là cảm ngộ đạo căn bản được chỉnh lý biên soạn, mà Thái Thanh Đạo Đức Kinh này là một bản tiên kinh tu hành.

Hắn mơ hồ cảm nhận được bản tiên kinh này có liên hệ nào đó với hắn.

"Rút ra."

Trong chốc lát, một lượng lớn cảm ngộ xông lên đầu.

Trong nháy mắt, cảm ngộ của hắn đối với Thái Thanh Đạo Đức Kinh đạt đến đỉnh phong.

Mà cùng lúc đó, một bộ tiên kinh hắn tu hành, Thượng Thanh Linh Bảo Kinh ngày xưa được truyền thừa từ Tiệt Giáo Chi Chủ, thật sự bắt đầu tự mở ra.

Hai loại tiên kinh, đang cộng hưởng!

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Thì ra, đây chính là liên hệ hắn cảm nhận được.

Thái Thanh Đạo Đức Kinh này chính là do cường giả tối cao trong tiên nhân là Thái Thanh Thiên Tôn trong truyền thuyết sáng tạo, mà Thái Thanh Thiên Tôn này có cùng nguồn gốc với Tiệt Giáo Chi Chủ, tiên kinh của bọn họ có thể cảm ứng lẫn nhau, ngược lại cũng hợp tình hợp lý.

Hai đại tiên kinh là Thượng Thanh Linh Bảo Kinh trong cơ thể Sở Cuồng Nhân, và Thái Thanh Đạo Đức Kinh cùng nhau vận chuyển, khiến cho tiên huy xung quanh hắn tươi sáng, một luồng đạo vận vô cùng huyền diệu di chuyển, hóa thành đạo văn trộn lẫn với nhau...

Đồng thời, tu vi của hắn cũng đang nhanh chóng tăng lên.

Giống như nước chảy thành sông, đạt đến cảnh giới Địa Tiên ngũ phẩm.

Mà lần tăng trưởng này cũng dừng lại ở cảnh giới Địa Tiên ngũ phẩm đại viên mãn, khóe miệng của hắn lộ ra một nụ cười: "Thú vị, tu vi Địa Tiên ngũ phẩm ngược lại cũng không tính là gì, chuyện thú vị là tu hành cả hai bản tiên kinh này, có thể xúc tiến lẫn nhau, dường như trong đó, lại có loại cảm giác bổ sung..."

"Chẳng lẽ, hai bản tiên kinh này vốn dĩ là một?"

"Nếu thật sự là như thế, Ngọc Thanh cũng là một trong Tam Thanh, có phải nó cũng có một bản tiên kinh có thể cộng hưởng với hai bản tiên kinh này hay không? Sau khi tập hợp đủ ba bản tiên kinh, sẽ phát sinh chuyện gì?"

Sở Cuồng Nhân hứng thú.

Xem ra, hắn phải đi đến Ngọc Thanh Tiên Môn một chuyến.

Trong truyền thuyết, Ngọc Thanh Tiên Môn truyền lại từ Tiên Cổ, có chút quan hệ với Xiển Giáo Chi Chủ Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, là một vị trong Tam Thanh.

Sở Cuồng Nhân cũng không do dự, sau khi tìm hiểu Thái Thanh Đạo Đức Kinh một phen, lập tức đi ra ngoài, một thân một mình tiến về Ngọc Thanh Tiên Môn.

Ngọc Thanh Tiên Môn, ở trong một vùng núi, nơi này có linh khí nồng đậm, địa mạch giao hội, là đất lành khó gặp để tu hành.

Bên trong Ngọc Thanh Tiên Môn.

Cung Nguyệt đang ngồi xếp bằng.

Bỗng nhiên, nàng mở hai mắt ra, có chút ngoài ý muốn nhìn về phía bên ngoài tiên môn: "Há, sao Sở đạo hữu lại đột nhiên tới đây?"

Tuy có chút ngoài ý muốn, nhưng Sở Cuồng Nhân tới chơi tuyệt đối là một chuyện đại sự.

Không nói tới thực lực của hắn, chỉ riêng hai lần hắn giảng đạo ở thư viện Bách Gia, cũng đủ để khiến bất kỳ đạo thống nào cũng phải chú ý.

Cung Nguyệt tự mình đi ra ngoài nghênh đón.

"Cung Nguyệt đạo hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Sở Cuồng Nhân nhìn Cung Nguyệt trước mắt, thi lễ một cái, đối phương là sư tôn của n Hồng Hoa, cũng đã giúp hắn mấy lần, hắn có chút hảo cảm.

"Sở đạo hữu, mời vào."

Sau khi tiến vào Ngọc Thanh Tiên Môn, Sở Cuồng Nhân trực tiếp nói rõ mục đích mình đến đây, yêu cầu được xem điển tịch tu hành của đối phương một chút.

Điển tịch tu hành của đạo thống dính căn cơ của đạo thống đó, không thể tuỳ tiện truyền ra ngoài, Cung Nguyệt không khỏi có chút chần chờ.

"Ta nguyện ý trao đổi bản tiên kinh này." Sở Cuồng Nhân lấy ra một ngọc giản, bên trong ghi lại một phần Thái Thanh Đạo Đức Kinh.

Cung Nguyệt tiếp nhận, nhìn thoáng qua, cực kì kinh ngạc: "Cái này, đây là Thái Thanh Nhất Mạch Thái Thanh Đạo Đức Kinh! ! Vì sao đạo hữu lại có? !"

"Thái Thanh Nhất Mạch?"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, xem ra ngoại trừ hắn, vẫn còn có người tu hành Thái Thanh Đạo Đức Kinh này.

"Ừm, thời kỳ Tiên Cổ, từng có một đạo thống, tên là Tam Thanh Đạo Môn, thờ phụng Tam Thanh, phân thành Thượng Thanh Nhất Mạch, Ngọc Thanh Nhất Mạch, Thái Thanh Nhất Mạch, Ngọc Thanh Tiên Môn chính là do tu sĩ Ngọc Thanh Nhất Mạch sáng tạo ra."

Cung Nguyệt từ từ nói ra.

Tam Thanh Đạo Môn...

Sở Cuồng Nhân âm thầm ghi nhớ đạo thống này.

"Tiên kinh này, ta có được là nhờ cơ duyên..."

Chuyên rút thưởng đương nhiên không thể bại lộ, hắn tùy ý viện một cái cớ, mà Cung Nguyệt cũng không có quá nhiều hoài nghi.

"Nếu đạo hữu đã xuất ra Thái Thanh Đạo Đức Kinh để trao đổi, vậy Ngọc Thanh Tiên Môn ta cũng không thể keo kiệt, tất cả điển tịch của Ngọc Thanh Tiên Môn chúng ta tên là Ngọc Thanh Nguyên Thủy Kinh, nhưng mà, kinh này cũng chia làm chín tầng, trong tay chúng ta có chỉ là sáu tầng trước, ba tầng sau, chúng ta cũng không có..."

Ban đầu tu sĩ sáng lập Ngọc Thanh Tiên Môn ở Thanh Lan Tiên giới chỉ là Thiên Tiên bên trong Ngọc Thanh Nhất Mạch, ở bên trong Tam Thanh Tiên Môn của Tiên giới hoàn chỉnh cũng không coi là đệ tử xuất sắc, chỉ nắm giữ sáu tầng trước của Ngọc Thanh Nguyên Thủy Kinh.

"Ta hiểu."

Sở Cuồng Nhân gật đầu, trao đổi tiên kinh với đối phương.

Sau đó, hắn liền trở lại thư viện nghiên cứu.

Trong thư viện.

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, trong đầu, nội dung ba bản tiên kinh liên tiếp hiện lên, bên tai dường như có đạo âm huyền diệu quanh quẩn.

Thượng Thanh Linh Bảo Kinh, Thái Thanh Đạo Đức Kinh, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Kinh, tam đại tiên kinh vận chuyển trong cơ thể Sở Cuồng Nhân.

Mà trong đó, cảm giác cộng hưởng càng ngày càng mãnh liệt.

Mà khi Sở Cuồng Nhân không ngừng lĩnh hội, trong đầu, vô số tự phù ẩn chứa bên trong tam đại tiên kinh lại bắt đầu chuyển động, đúng là dần dần dung hợp vào nhau, trong mơ hồ, có một phần pháp ẩn tu hành mới chứa trong đó.

Nhưng bản pháp môn tu hành này cực kỳ mơ hồ, chỉ tồn tại một lúc, lập tức hoá thành nội dung tam đại tiên kinh một lần nữa, tản ra.

"Quả nhiên, vì thiếu sót ba tầng sau của Ngọc Thanh Nguyên Thủy Kinh, cho nên không có cách nào hoàn toàn dung hợp." Sở Cuồng

Nhân nỉ non nói.

Hiện tại, hắn có thể xác định, tam đại tiên kinh vốn là một thể, chỉ là bị Tam Thanh tách ra mà thôi.

Hắn hết sức tò mò, chỉ riêng mỗi một bản tiên kinh đã huyền diệu đến như vậy, nếu tam kinh dung hợp, loại tiên kinh kia sẽ huyền diệu đến mức nào?

Chương 1104: Thiên Ý Như Kiếm, Yêu Đình sứ giả, Kim Đế Nhất khiêu chiến

"Nguyên Thủy hoàn chỉnh có lẽ nằm trong tay Ngọc Thanh Nhất Mạch, có lẽ sau khi rất nhiều Tàn Tiên giới dung hợp, có cơ hội có thể đạt được."

"Dung hợp tam đại tiên kinh, cũng không cần gấp gáp."

"Ta tu tự cường vô địch chi đạo, tiên kinh của người khác, chỉ lấy ra tham khảo, có thể dung hợp thì tốt, không thể cũng không quan trọng."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn có một mục tiêu, đó chính là tu hành đạo mà xưa nay chưa từng có, vậy pháp môn mình tu hành, cũng nên là xưa nay chưa từng có, tự bản thân sáng tạo pháp môn tự cường vô địch! !

Tiên kinh, cũng giống vậy.

Hắn lĩnh hội rất nhiều tiên kinh, chính là vì đặt nền móng cho việc tự sáng tạo tiên kinh cho mình, đây là một chuyện vô cùng khó khăn.

Nhưng hắn, không hề do dự.

"Tuy lần này không thể dung hợp tam đại tiên kinh, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, ít ra, tu vi cũng đột phá Địa Tiên lục phẩm."

Tam đại tiên kinh cộng hưởng, có thể tăng lên tu vi của hắn.

Lần trước, Thượng Thanh Linh Bảo Kinh và Thái Thanh Đạo Đức Kinh cộng hưởng giúp hắn đột phá đến Địa Tiên ngũ phẩm đại viên mãn, lần này đột phá đến lục phẩm.

"Rút thưởng."

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần Thiên Ý Như Kiếm!"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Thiên Ý Như Kiếm!

Đây là một tiên pháp kiếm đạo tấn công đứng đầu!

Nếu dựa theo phẩm cấp tiên pháp để phân chia, đây là một pháp môn Kim Tiên, so với Thiên Liên kiếm ý của hắn còn cường đại hơn mấy cấp bậc.

Có tiên pháp này, lực tấn công của hắn có thể tăng lên không ít.

"Rất tốt."

"Vốn dĩ Thiên Liên kiếm ý đã có chút theo không kịp trình độ của ta, pháp môn vô địch còn cần thời gian đi nghiên cứu, tuy âm Dương Sinh Tử Đồ cường đại, nhưng cũng không thể mỗi lần gặp kẻ địch thì trực tiếp thi triển."

"Thiên Ý Như Kiếm này, tới rất đúng lúc."

Sở Cuồng Nhân cười nói.

"Sở Cuồng Nhân!"

Lúc này, bên ngoài thư viện truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

"Há, dường như kẻ đến đây không có thiện ý."

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm nỉ non nói.

Trên bầu trời của thư viện.

Một nam tử mặc áo giáp màu vàng óng đứng lơ lửng trên không, trên người tràn ngập khí tức vô cùng sắc bén, đây là một Địa Tiên.

Hắn không chút kiêng kỵ phóng ra uy áp, có rất nhiều học sinh trong toàn bộ thư viện đều bị uy áp ép tới mức có chút không chịu nổi.

"Đây là Kim Ô vệ cấp bậc Địa Tiên!"

"Lá tới tìm Sở tiên sinh."

"Mẹ nó, quá phách lối rồi, một Kim Ô vệ của Yêu Đình lại dám làm càn ở thư viện, không muốn sống nữa sao? !"

Kim Ô vệ không chút kiêng kỵ thả ra khí tức.

Hắn cũng có sức mạnh này, bởi vì hiện giờ hắn đang đại diện cho Chí Tôn Yêu Đình, ai dám giết hắn, chính là khai chiến với Yêu Đình.

Hắn tin, thư viện sẽ không như thế làm.

Kẽo kẹt.

Một bóng dáng đẩy cửa phòng ra, từ từ đi ra.

Mà Kim Ô vệ liếc một chút liền thấy được người kia, áo trắng như tuyết không nhiễm trần thế, trái đeo cổ kiếm bạch ngọc, bên phải hông có một quyển sách cổ.

Người kia tài trí bất phàm, chính là Sở Cuồng Nhân.

Kim Ô vệ thấy hắn, lại nhịn không được cau mày.

Bởi vì tuy khí chất của người siêu nhiên, thoát tục, xuất trần, nhưng khí tức lại bình thường không có gì lạ, dường như không có chút tu vi nào.

Đây quả thật là Sở Cuồng Nhân?

Sở Cuồng Nhân danh chấn Thanh Lan Tiên giới, không ai không biết?

Chỉ tiếc.

Địa Tiên này không biết có cái gọi là... Trở về với thiên nhiên.

Khi Sở Cuồng Nhân không ngừng có những lý giải sâu sắc về đạo, khí tức của hắn cũng phát sinh một chút biến hóa, rõ ràng nhất chính là, hắn không để lộ ra tu vi của mình, bề ngoài nhìn giống như một người bình thường.

Nếu không phải là tiên nhân có tu vi cực mạnh căn bản nhìn không ra.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi rốt cục cũng đi ra."

Kim Ô vệ kia nhìn Sở Cuồng Nhân, cười lạnh một tiếng: "Lần này ta đến đây, chủ yếu là thay thái tử điện hạ hạ chiến thư, mười..."

Hắn còn chưa nói hết lời.

Một tiếng ông vang lên.

Hư không đột nhiên run lên.

Một luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ rơi ở trên người hắn, sắc mặt hắn đại biến, nháy mắt sau đó, thân thể của hắn lập tức không bị khống chế té xuống từ trên không trung, đập xuống đất, trực tiếp đập thành một cái hố to.

"Ta không thích có người ở trước mặt ta cao cao tại thượng."

Sở Cuồng Nhân từ từ đi đến trước mặt đối phương, ở trên cao nhìn xuống, ánh mắt lạnh nhạt: "Mặt khác, ngươi hù đến học sinh của ta."

Nghe lời nói của hắn, trong lòng học sinh bốn phía đều âm thầm nói tốt.

Cho ngươi phách lối.

Ở trước mặt Sở tiên sinh, vẫn phải nằm sấp.

"Được rồi, hiện tại ngươi muốn nói cái gì, có thể nói."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi lại dám đối xử với ta như vậy, ta là sứ giả của Chí Tôn Yêu Đình!" Sắc mặt Kim Ô vệ kia đỏ lên, hắn điên cuồng thúc giục yêu khí, muốn đứng lên.

Nhưng Sở Cuồng Nhân liếc hắn, ngưng tụ kiếm chỉ, sức mạnh thời không bốn phía trực tiếp tăng lên, hoàn toàn ép hắn tới mức không thể động đậy.

Âm thanh kẽo kẹt kẽo kẹt như nứt xương không ngừng vang lên, lỗ chân lông của Kim Ô vệ này bắt đầu thấm ra máu tươi.

Hắn chỉ cảm thấy dường như mình sắp bị đè ép thành một cục thịt nát.

Đây chính là Sở Cuồng Nhân...

Trong nháy mắt đã có thể khiến cho một Địa Tiên không thể động đậy!

Thật mạnh! !

"Yêu Tiên ta đã giết không ít, thêm một người nữa cũng không nhiều, cẩn thận cân nhắc lời nói sau này của ngươi, ta không thích nghe nói nhảm."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Mồ hôi lạnh trên trán Kim Ô vệ chảy xuống ròng ròng, trong lòng có chút hoảng sợ, từng cái hung danh ngày xưa của Sở Cuồng Nhân lướt qua trong đầu.

Trảm thiên kiêu, diệt địa tiên, diệt đạo thống Tiên Cổ...

Những năm gần đây, thiên kiêu, tiên nhân thậm chí một đống đại đạo thống chết ở trong tay hắn, hắn chỉ là một Kim Ô vệ thì nhằm nhò gì!

Nghĩ đến đây, hắn cũng dám có nửa phần ngạo mạn, dù có tên tuổi của Chí Tôn Yêu Đình, cũng không thể cho hắn nửa phần cảm giác an toàn.

"Ta thay mặt thái tử điện hạ hạ chiến thư với ngươi, thái tử mời ngươi vào mười ngày sau, đánh một trận ở hư không cốc, chấm dứt thiên mệnh chi tranh!"

Kim Ô vệ này nhanh chóng nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ đăm chiêu: "Ngược lại rất thú vị, hắn lại có lá gan khiêu chiến ta."

"Sở Cuồng Nhân, thực lực của thái tử không phải là thứ mà các thiên mệnh chi tử trước kia có thể so sánh được, hắn sẽ kết thúc truyền thuyết bất bại của ngươi!"

"Ngược lại khiến cho ta rất mong chờ."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, lập tức thu hồi sức mạnh thời không.

Kim Ô vệ không còn bị trói buộc vội vàng đứng lên, bóng người hóa thành một đạo lưu quang kim sắc, nhanh chóng rời đi.

Hắn sợ Sở Cuồng Nhân, không còn dám tiếp tục ở lại nơi này.

"Thôi đi, chạy cũng nhanh thật."

Sở Cuồng Nhân xùy cười một tiếng.

Hắn cũng lười đi tìm một Kim Ô vệ để thêm phiền phức, hai bên giao chiến không giết Sứ giả, hắn cũng chẳng nhỏ nhen đến mức độ đó.

"Thái tử Yêu Đình Kim Đế Nhất sao? Thú vị."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh.

Hắn cũng muốn nhìn xem Kim Đế Nhất này có thể mang cho hắn hứng thú gì.

"Hi vọng đừng để ta quá thất vọng mới tốt."

Mà sau khi Kim Ô vệ đi, toàn bộ thư viện đều nổ tung.

Cái gì?

Thiên mệnh chi tử cuối cùng Kim Đế Nhất muốn tuyên chiến với Sở tiên sinh? !

Thiên mệnh chi tranh sắp kết thúc?

Tin tức này khiến cho mọi người đều vô cùng phấn chấn.

"Kim Đế Nhất này thật là to gan, lại dám khiêu chiến Sở tiên sinh, ha ha, để xem tiên sinh làm sao ngược hắn."

"Kim Đế Nhất... Thái tử Yêu Đình sao? Người này lại có chút thần bí, có rất ít người thấy được thực lực chân chính của hắn."

"Dù sao chắc chắn sẽ không phải là đối thủ của tiên sinh."

Thái tử Chí Tôn Yêu Đình khiêu chiến Sở Cuồng Nhân!

Loại chuyện này không gạt được ai, chưa được mấy ngày đã truyền khắp toàn bộ Thanh Lan Tiên giới.

Trong lúc nhất thời, vô số người trở nên khiếp sợ, sự kiện này cũng lập tức thành đề tài sốt dẻo nhất Thanh Lan Tiên giới.

Chương 1105: Thực lực của Kim Đế Nhất, mọi thứ đã sẵn sàng

Thái tử Yêu Đình Kim Đế Nhất tuyên chiến Sở Cuồng Nhân!

Tin tức này như cuồng phong, truyền khắp toàn bộ Thanh Lan Tiên giới!

Các đại tu sĩ, các đại đạo thống đều mong mỏi và trông mong.

"Sở Cuồng Nhân là nhân vật kinh tài tuyệt diễm thế nào, mấy thiên mệnh chi tử trước đó đều bị hắn đánh bại nghiền nát, Kim Đế Nhất này thật sự có năng lực đánh bại Sở Cuồng Nhân sao? ?"

"Dù sao ta cũng cảm thấy có chút khó khăn."

"Đúng vậy, ta cũng cảm thấy khả năng không lớn."

Các đại đạo thống cũng không coi trọng Kim Đế Nhất.

Bởi vì chiến tích trước đó của Sở Cuồng Nhân thật sự là quá mức kinh người, thậm chí đã đạt đến một cấp độ không thể tưởng tượng nổi.

Ngay cả Thiên Tiên cũng có thể giết chết!

Loại tồn tại này, đừng nói thiên kiêu thế hệ trẻ tuổi, ngay cả cường giả Thiên Tiên thế hệ trước cũng vô cùng kiêng kỵ hắn.

Nhưng bây giờ, Kim Đế Nhất muốn tuyên chiến với loại tồn tại này?

Không có mấy người cho rằng Kim Đế Nhất có thể thắng.

Nhưng không lâu sau đó, bên trong Chí Tôn Yêu Đình, bỗng nhiên truyền ra một tin tức, đó là một câu nói của Yêu Chủ.

"Thái tử đã ở trên ta!"

Chỉ một câu nói như vậy, lại nhấc lên sóng to gió lớn ở bên ngoài.

Thái tử đã ở trên ta? !

Yêu Chủ thế là Thiên Tiên lâu năm, mặc dù không có mấy người biết tu vi của hắn đã đạt đến mấy phẩm, nhưng ít ra cũng là tam phẩm!

Thậm chí có khả năng đã đạt đến cảnh giới cao hơn tam phẩm!

Có thể khiến cho một Thiên Tiên lâu năm nói bản thân không bằng thái tử Yêu Đình, điều này không khỏi khiến người ta cảm thấy thật không thể tin nổi.

Tạo thế!

Trong đầu mọi người đều nảy ra ý nghĩ này.

Yêu Chủ là đang tạo thế cho Kim Đế Nhất!

Dù sao, bây giờ còn chưa đánh, toàn bộ Thanh Lan Tiên giới đã có suy đoán, đối với Yêu Đình, đối với thái tử đều là suy đoán bất lợi.

Cho nên Yêu Chủ đang tạo thế cho Kim Đế Nhất!

Ít nhất trước khi đánh trận, không thể thua về khí thế!

"Chậc chậc, lợi hại, tạo thế cho Kim Đế Nhất, ngay cả yêu chủ còn nói bản thân không bằng con của mình?"

"Ha ha, chuyện này không hợp lẽ thường."

"Đúng vậy, Kim Đế Nhất thật sự lợi hại như thế sao?"

"Đừng đùa, cho dù muốn tạo thế cho Kim Đế Nhất cũng phải đưa ra một lý do chính đáng chứ, nhiêu đó thì tính là gì? Thật sự cho rằng có người tin sao?"

"Hắc hắc, hai ngày nữa ta đến thử Kim Đế Nhất kia một lần."

Có rất nhiều người tỏ ra không tin.

Thậm chí có Địa Tiên muốn đi dò thám căn cơ của Kim Đế Nhất.

Gần Chí Tôn Yêu Đình.

Bên cạnh một cái hồ.

Kim Đế Nhất đang ngồi xếp bằng, lĩnh hội năm đạo ý chí Tiên giới trong cơ thể, nhưng ở phía xa, có mấy ánh mắt đang theo dõi hắn.

Mấy người kia ẩn núp trong hư không, dùng một loại thủ pháp ẩn nấp nào đó cực kỳ cao cấp, cho dù là Địa Tiên đỉnh phong cũng rất khó phát hiện bọn họ.

"Hắc hắc, đây chính là Kim Đế Nhất sao? Nhìn qua quả thật không tầm thường, cũng không biết thực lực thế nào."

"Hắn có thể khiêu chiến Sở Cuồng Nhân?"

"Đợi chút nữa chúng ta xuất thủ, thăm dò hắn một chút."

Mấy người kia đang trao đổi.

Bọn họ vô cùng tự tin đối với thực lực của mình, hơn nữa sau khi bọn họ điều trau, nơi này cách Chí Tôn Yêu Đình một khoảng, đến lúc đó thăm dò xong thì rút lui, cũng là một chuyện đơn giản.

"Ra đây."

Lúc này, Kim Đế Nhất từ từ mở miệng.

Mấy người đưa mắt nhìn nhau.

Bị phát hiện rồi?

"Ta không muốn nói lần thứ hai."

Kim Đế Nhất lạnh nhạt nói ra, trong mắt lộ ra một tia sáng lạnh, nhìn về phía một chỗ hư không ở bên cạnh, chính là phương hướng của bọn người đang ẩn nấp.

Lúc này, những người kia mới xác định bọn họ thật sự bị phát hiện.

"Hắc hắc, không nói những cái khác, năng lực nhận biết của người này quả thật không tệ." Mấy người từ từ bước ra hư không, dẫn đầu, chính là một Địa Tiên ngũ phẩm, ở Thanh Lan Tiên giới tuyệt đối là cường giả đứng đầu.

"Ta biết rõ không ít người đều nghi ngờ về sức mạnh của ta, cũng được, vậy thì dùng cái chết của các ngươi để chứng minh cho thế nhân đi."

Kim Đế Nhất lạnh nhạt nói ra.

Hắn từ từ đứng lên, khí thế không ngừng tăng lên, rung chuyển hư không tứ phương, tu vi cuả bản thân cũng hoàn toàn lộ ra ở trước mặt mọi người.

"Tu vi này, là Địa Tiên ngũ phẩm! !"

Sắc mặt Địa Tiên dẫn đầu hơi đổi một chút.

Thực lực của Kim Đế Nhất, đúng là đạt đến Địa Tiên ngũ phẩm, giống với cảnh giới của hắn, đây tuyệt đối là tu vi mà tu sĩ thế hệ trước mới có.

"Khó trách có can đảm khiêu chiến Sở Cuồng Nhân, ngay cả Huyết Phật Tử, Minh Tử lúc trước cũng kém xa ngươi."

"Cũng không biết chiến lực, sẽ như thế nào đây?"

Tuy Địa Tiên kia có chút kinh ngạc, nhưng cũng không hề hoảng sợ, dù sao hắn cũng là Địa Tiên ngũ phẩm, hai người cùng chung cấp bậc.

Chỉ thấy bóng người hắn lóe lên, lao về phía Kim Đế Nhất.

Những người còn lại, trong nháy mắt cũng xuất thủ thăm dò.

"Ngu xuẩn." Kim Đế Nhất lạnh nhạt nói ra, sau đó, chỉ thấy trên người hắn bị một tầng ánh lửa kim sắc chói mắt bao trùm.

Đó là, Kim Ô chi hỏa!

Xếp song song thứ ba với Hoàng Hỏa trên bảng Thần Hỏa!

Ngay khi mấy Địa Tiên kia đến gần, Kim Ô Hỏa giống như sóng to phun trào, đánh vào phía trên mấy Địa Tiên đến gần nhất.

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, có ba Địa Tiên bị đốt thành một mảnh than cốc, Địa Tiên ngũ phẩm còn lại kia biến sắc, bóng người nhanh chóng lùi lại trong nháy mắt, đồng thời đưa tay đánh ra một đạo tiên pháp, tấn công Kim Đế Nhất.

"Hừ."

Kim Đế Nhất hừ nhẹ một tiếng, vừa sải bước ra, không trốn không né, một quyền đánh thẳng vào tiên pháp, hoàn toàn đánh nát nó!

"Kim Ô giơ vuốt!"

Kim Đế Nhất lại ra tay lần nữa.

Hắn đánh ra một trảo, Kim Ô Hỏa hóa thành một cự trảo!

"Không tốt!"

Địa Tiên ngũ phẩm kia biến sắc, hắn cảm nhận được một luồng uy lực vô cùng kinh khủng bố bên trong một kích này, khiến hắn cũng vì vậy mà tim đập nhanh!

"Ngăn lại cho ta!" Địa Tiên ngũ phẩm thúc giục toàn lực, điều khiển địa khí và tiên nguyên bốn phía hóa thành một ngọn thần sơn khổng lồ ngăn ở trước mặt.

Một vụ nổ ầm ầm vang lên, cự trảo hỏa diễm và thần sơn đụng vào nhau.

Chỉ thấy thần sơn nổ tung!

Cự trảo hỏa diễm như thế chẻ tre, đánh lên người Địa Tiên ngũ phẩm kia, đánh cho thân thể của hắn nổ tung, chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ!

Một Địa Tiên còn lại thấy cảnh này, thần sắc vô cùng hoảng sợ.

Mấy Địa Tiên bọn họ đồng loạt ra tay lại bị Kim Đế Nhất nghiền nát, đánh bại, thực lực của đối phương còn kinh khủng hơn những gì bọn họ tưởng tượng!

"Ngươi biết vì cái gì ngươi còn chưa chết không?"

Kim Đế Nhất nhìn về phía Địa Tiên còn sống sót, lạnh nhạt nói ra.

Địa Tiên kia cố nén khủng hoảng trong lòng, lắc đầu, hắn không trốn, bởi vì hắn biết ở trước mặt Kim Đế Nhất, mình trốn không thoát.

"Bởi vì ta muốn ngươi đi tuyên truyền sự mạnh mẽ của ta, đi đi, để cho bên ngoài biết Kim Đế Nhất ta so với Sở Cuồng Nhân... Còn mạnh hơn!"

"Ta, ta hiểu rồi."

Địa Tiên kia gật đầu, lập tức quay người nhanh chóng rời đi.

Hắn muốn đi nói cho tất cả mọi người.

Bọn họ sai rồi!

Thực lực của Kim Đế Nhất còn mạnh hơn nhiều lần so với bọn họ tưởng tượng!

Có lẽ, đối phương thật sự có thể chiến thắng Sở Cuồng Nhân!

Chiến thắng truyền kỳ bất bại kia!

Bên cạnh hồ.

Yêu Chủ mặc trường bào kim sắc hoa lệ đi ra từ trong rừng cây, tán thưởng nhìn Kim Đế Nhất một chút: "Thái tử, quả nhiên ngươi không để cha thất vọng, ngươi đã hoàn toàn nắm giữ Kim Ô Hỏa."

Trận chiến vừa rồi, hắn xem từ đầu tới đuôi.

Tuy trước đó hắn nói Kim Đế Nhất mạnh hơn hắn, quả thật là vì tạo thế cho Kim Đế Nhất, có phần khuếch đại trong đó, nhưng Kim Đế Nhất thật sự mạnh mẽ, với thiên phú của hắn, vượt qua bản thân cũng chỉ là vấn đề thời gian.

"Chỉ tiếc, Kim Ô Hỏa cũng không đủ, thực lực của Sở Cuồng Nhân, cũng không phải chỉ dựa vào Kim Ô Hỏa thì có thể chống đỡ."

Kim Đế Nhất nói ra, hắn vẫn luôn nghiên cứu Sở Cuồng Nhân, hắn biết, chỉ dựa vào Kim Ô Hỏa mà muốn chiến thắng đối phương là không thể nào.

"Bên phía Hư Không cốc, cũng đã chuẩn bị xong."

Yêu Chủ nói ra.

"Tốt, mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ chờ Sở Cuồng Nhân."

Kim Đế Nhất khẽ vuốt cằm, nhìn về phía thư viện, trong mắt lóe ra tinh quang: "Sở Cuồng Nhân, ta nhất định sẽ chiến thắng ngươi! Ta sẽ giẫm lên thi thể của ngươi, trở thành thiên mệnh giới tử, đạt tới đỉnh phong! !"

Chương 1106: Một bàn tay của ta là có thể đập chết một đống, Hư Không cốc, các phương hội tụ

Kim Đế Nhất giết chết Địa Tiên ngũ phẩm! !

Tin tức này không biết đột nhiên truyền ra từ nơi nào, chuyện này khiến những tu sĩ vốn dĩ coi thường Kim Đế Nhất không thắng được Sở Cuồng Nhân đột nhiên không bình tĩnh nổi, cả đám đều bắt đầu điều tra.

Mà kết quả chính là tin tức này là thật!

Không chỉ có như thế, lúc Kim Đế Nhất giết chết Địa Tiên ngũ phẩm kia và thêm mấy Địa Tiên, rất có thể không có xuất toàn lực.

"Thay đổi lớn! Không có nghĩ đến Kim Đế Nhất này lại che giấu thực lực kinh khủng như thế, Địa Tiên ngũ phẩm nói giết chết thì giết ngay!"

"Loại chuyện này, chỉ có Địa Tiên cửu phẩm đỉnh phong mới làm được, hoặc có lẽ chỉ có Thiên Tiên mới làm được, mà rất có thể Kim Đế Nhất còn che giấu thực lực, chậc chậc, gia hỏa này, không thể khinh thường."

"Xem ra, lần này Sở Cuồng Nhân gặp phải kình địch rồi."

"Đúng vậy..."

"Thái tử Yêu Đình, danh bất hư truyền."

"Trong truyền thuyết, bản thể của Yêu Chủ chính là Thần Thú Kim Ô, Kim Đế Nhất tất nhiên cũng có huyết mạch Kim Ô, các ngươi nói xem, huyết mạch Thần Thú của hắn rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào? Có phải là Kim Ô thuần huyết hay không? !"

"Cũng không phải là không thể..."

Vốn dĩ, đối với thắng bại của trận này thiên mệnh chi tranh cuối cùng này, mọi người đều có xu thế nghiêng về một phía, nhưng bây giờ, Kim Đế Nhất cường thế xuất thủ, đã chứng minh thực lực của mình, có không ít người đều phản chiến, cảm thấy Kim Đế Nhất sẽ thắng.

"Ta nói mà, dù sao Kim Đế Nhất này cũng là thái tử Yêu Đình, làm sao có thể ngu đến mức tự đi tìm chết, thì ra đã tính trước."

"Chậc, xem ra Sở Cuồng Nhân truyền kỳ bất bại phải kết thúc rồi

"Đúng vậy, thiên hạ này, cuối cùng cũng không phải sân khấu của một mình hắn, cũng nên đổi cho những người khác lên biểu diễn."

"Không ai tốt ngàn năm, thời trẻ qua mau."

Bên ngoài mưa gió huyên náo.

Nhưng bên trong thư viện Bách Gia, Sở Cuồng Nhân lại vô cùng thoải mái.

Đối với sự khiêu chiến của Kim Đế Nhất, hắn vẫn chưa để vào mắt, chỉ xem như đến lúc đó mình đạp chết thêm một con ruồi mà thôi.

"Lão đại, lão đại, nghe nói Kim Đế Nhất kia giết chết một Địa Tiên ngũ phẩm!" Tiểu hồ ly xông vào bên trong sân nhỏ nói ra.

Lúc nàng vừa mới nghe được tin tức này, cũng vô cùng giật mình, đây chính là ngũ phẩm Địa Tiên, cao thủ đứng đầu bên trong Thanh Lan Tiên giới!

Thế mà lại bị giết chết?

Kim Đế Nhất kia, vậy mà lợi hại như vậy? !

Sau đó nàng lập tức chạy về thông báo cho Sở Cuồng Nhân, muốn xem Sở Cuồng Nhân có đối sách gì để ứng đối không.

Mà Sở Cuồng Nhân nghe được tin tức này cũng có chút ngoài ý muốn, nghĩ đến thực lực của Kim Đế Nhất còn mạnh hơn nhiều so với mấy thiên mệnh chi tử còn lại.

Nhưng hắn cũng không hề để ý, nhìn vẻ mặt kiêng kỵ của tiểu hồ ly ngáp một cái, hoàn toàn thất vọng: "Biết rôic."

Tiểu hồ ly hơi sững sờ, chỉ có phản ứng như vậy thôi?

"Lão đại, ngươi không có ý kiến gì sao?"

"Thấy thế nào?"

Tiểu hồ ly cũng có chút mơ hồ: "Lão đại, cho dù ngươi rất lợi hại, nhưng hình như Kim Đế Nhất này cũng không kém, ngươi..."

Lúc này, Sở Cuồng Nhân đang được Lam Vũ ở sau lưng hắn bóp vai, vô cùng thoải mái.

"Cũng quá không có cảm giác khẩn trương rồi."

Như thế này thật sự có được không?

Trong lòng thồ ly nhịn không được có chút không nói nên lời.

"Cũng chỉ đập chết một Địa Tiên ngũ phẩm mà thôi, có cái gì mà khẩn trương, một bàn tay của ta cũng có thể đập chết một đống lớn."

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói.

Ơ...

Một bàn tay đập chết một đống lớn?

Ngươi xem Địa Tiên thành cái gì vậy? !

Hơn nữa, không phải chính ngươi cũng là Địa Tiên sao?

Tiểu hồ ly không biết nên trả lời như thế nào.

"Được rồi, tóm lại lão đại lợi hại nhất."

Tiểu hồ ly nói ra, sau nhiều năm ở chung với Sở Cuồng Nhân, nàng cũng dần dần có một loại sùng bái mù quáng đối với Sở Cuồng Nhân.

...

Hư Không cốc.

Đây là một hiểm địa bên trong Thanh Lan Tiên giới.

Không gian nơi này cực kỳ không ổn định, thỉnh thoảng sẽ hình thành nhiễu loạn không gian, hút con người vào bên trong hư không, cho nên nơi đây cũng bị mọi người gọi là Hư Không cốc, trừ một vài nhà thám hiểm, có rất ít người sẽ đến nơi này.

Nhưng hôm nay.

Bên ngoài Hư Không cốc, người người nhốn nháo, người đông tấp nập.

Có không ít người ngồi trên chiến thuyền, chống cự nhiễu loạn không gian, đi đến bên ngoài Hư Không cốc, đều mong mỏi và trông mong điều gì đó.

Bởi vì, kỳ hạn mười ngày sắp tới!

"Người tới thật sự rất nhiều đó."

Trên một chiếc chiến thuyền, mấy thanh niên tu sĩ hội tụ, bọn họ nhìn lít nha lít nhít chiến thuyền, tu sĩ ở bốn phía, không khỏi có chút kinh thán.

"Các ngươi nhìn kìa, đó là tiên nhân!"

Bỗng nhiên, một thiếu nữ kinh hô một tiếng.

Chỉ nhìn thấy một vài luồng ánh sáng đi qua phía trên họ, đó là nguyên một đám tiên nhân tràn ngập dao động tiên nguyên cường hóa.

Bọn họ đạp không mà đến, không cần sử dụng chiến thuyền, bảo vật, chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân là có thể không cần nhìn nhiễu loạn không gian bốn phía.

Đây là tiên nhân.

Thiếu nữ lộ ra vẻ hết sức kích động, đối với phần lớn tu sĩ ở Thanh Lan Tiên giới mà nói, tiên nhân vẫn hết sức hiếm thấy.

"Sư huynh, trận chiến này thật sự quan trọng như vậy sao? Vậy mà hấp dẫn nhiều tiên nhân đến đây quan sát như vậy?"

Thiếu nữ kích động xong, nhìn về phía một thanh niên bên cạnh.

Bọn họ đến từ một đạo thống cấp Tiên, nhưng đối với bọn họ mà nói, tiên nhân vẫn là tồn tại khó có thể tiếp xúc, chỉ có thể nhìn mà thèm.

"Tất nhiên." Thanh niên được gọi là sư huynh gật đầu, sau đó ngưng trọng nói: "Sư muội, ngươi phải biết, trận chiến này rất có thể sẽ được ghi vào sử sách! Hai bên tham chiến, đều là thế hệ thiên kiêu trẻ tuổi, không, dùng thế hệ trẻ tuổi để hình dung bọn họ đã có chút không hợp thích lắm, tuy bọn họ cùng thế hệ với chúng ta, nhưng thực lực của bọn họ lại sớm đứng sừng sững ở vị trí đầu trong Thanh Lan Tiên giới!"

"Ta biết, ta biết, bên trong một kẻ là Kim Đế Nhất, mấy ngày nay ta vừa xuống núi, khắp nơi đều có lời đồn về hắn, nói hắn giết chết một Địa Tiên ngũ phẩm, ông trời ơi, vậy thì thật quá dọa người."

Thiếu nữ nói xong cũng cảm thấy thật không thể tin.

Đối với nàng mà nói, tiên nhân bình thường cũng đã là nhân vật cao cao tại thượng, chớ nói chi là, Địa Tiên còn mạnh hơn tiên nhân bình thường một cấp bậc.

"Ừm, thực lực của Kim Đế Nhất quả thật là làm cho người ta kinh ngạc, nhưng một bên tham chiến khác, là Sở Cuồng Nhân, càng là một truyền kỳ! !"

Nói đến ba chữ Sở Cuồng Nhân, trong mắt thanh niên sư huynh kia lộ ra một vẻ gần như là sùng bái cuồng nhiệt.

Bên cạnh, sư muội có chút không thể nào hiểu được: "Sở Cuồng Nhân này thật sự có lợi hại như sư huynh ngươi nói sao?"

"Sư muội, mấy năm này ngươi đang bế quan nên cũng không rõ ràng, ta nói cho ngươi nghe một ít, Sở Cuồng Nhân này thật sự là một truyền kỳ..."

Lúc này thanh niên sư huynh giới thiệu Sở Cuồng Nhân cho sư muội, bộ dáng kia cực kỳ giống khi giới thiệu người mình yêu cho người khác.

Mà sâu bên trong Hư Không cốc.

Nơi này, là chỗ nguy hiểm nhất bên trong Hư Không cốc, không gian thỉnh thoảng nứt ra, tràn ngập một lượng lớn nhiễu loạn không gian.

Cho dù tiên nhân cũng phải thường xuyên dùng tiên nguyên để chống đỡ.

Mà khu vực nào đó trong hư không, một đám tiên nhân tề tụ.

Ngọc Thanh Tiên Môn, thư viện Bách Gia, Hình Thiên Thánh Môn, Ngô Đồng sơn, Đại Nguyên thần triều và một đám người đứng đầu của các đạo thống đều có mặt.

"Tốt cho một Chí Tôn Yêu Đình, thế mà lại chọn loại địa phương này ứng chiến." Cung Nguyệt nhìn Hư Không cốc trước mắt, nói ra.

Bên cạnh, n Hồng Hoa cũng nhịn không được cau mày: "Tuyệt đối là cố ý, bọn họ biết vương am hiểu thủ đoạn không gian, cho nên chọn tại địa phương có không gian cực kỳ không ổn định tiến hành chiến đấu, muốn dùng sự không ổn định của không gian nơi đây, để vương không có cách nào sử dụng thủ đoạn không gian."

"Cũng không chỉ như vậy đâu."

Viện trưởng đi tới, nhìn Hư Không cốc nói: "Các ngươi tỉ mỉ quan sát một chút địa mạch nơi đây là biết."

Chương 1107: Kim Đế Nhất ra mắt, ánh bình minh vừa ló rạng, biển cưỡi phượng hoàng, đuổi theo mặt trời mà đến

"Địa mạch?"

Mọi người nghe được lời nói của viện trưởng, đều quan sát địa mạch của Hư Không cốc, sau đó trên mặt đều lộ ra vẻ kì quái.

"Địa mạch nơi này, đều bị phá hư."

"Không, không chỉ là địa mạch của Hư Không cốc, tất cả địa mạch trong phương viên ngàn tỉ dặm này đều bị phá hủy! !"

"Nói cách khác, ở chỗ này, Địa Tiên không có cách nào điều động địa khí đến gia tăng cho bản thân, chậc chậc, thật là chuẩn bị thỏa đáng."

"Nếu như ta nhớ không lầm, Sở Cuồng Nhân am hiểu trận pháp, nhất là có một đại trận địa khí, uy lực mạnh mẽ, nhưng bây giờ, địa mạch nơi đây bị phá hư hoàn toàn, trận pháp kia của hắn cũng sẽ không dùng được."

"Ha ha, Yêu Đình chọn nơi quyết đấu cũng đã phí hết tâm tư, xem ra lần này bọn họ ăn chắc Sở Cuồng Nhân."

"Quyết đấu như thế, không khỏi có chút không công bằng đi."

"Chậc, đại trận địa khí vốn chính là một dạng thủ đoạn gian lận, ta lại cảm thấy như thế này mới làm cho trận chiến này càng đáng xem hơn."

Chúng tiên nhân nghị luận ầm ĩ.

Có người cảm thấy Yêu Đình hèn hạ, cũng có người cảm thấy Yêu Đình suy tính rất tốt, nhưng phần lớn vẫn mang bộ dang xem trò vui như cũ.

"Một trận chiến này, có nên khuyên Sở đạo hữu đừng đến hay không."

Cung Nguyệt nhíu mày nói.

Hiển nhiên, Yêu Đình đã chuẩn bị rất lâu cho trận chiến này, mà Sở Cuồng Nhân lại chỉ vội vàng ứng chiến, ngay từ đầu hai bên đã không có sự công bằng.

"Sư tôn, điều đó không có khả năng."

n Hồng Hoa lắc đầu nói ra: "Hắn đã đồng ý đánh trận chiến này, vậy sẽ không có lý do gì không đến, cho dù Yêu Đình dốc toàn bộ lực lượng, hắn cũng nhất định sẽ tới, bởi vì, hắn là vương!"

Mặc kệ là vua, hay là tu sĩ, Sở Cuồng Nhân đều có sự kiêu ngạo của chính mình, không đánh mà lui, đây không phải phong cách của Sở Cuồng Nhân.

n Hồng Hoa biết rõ điểm này.

Đùng! !

Giờ phút này, phong vân trên chân trời bỗng nhiên dâng trào!

Chỉ thấy một chiếc chiến thuyền hoàng kim vô cùng rộng rãi bay đến, mà trên chiến thuyền kia có nguyên một đám Kim Ô vệ mặc áo giáp kim sắc đứng đó.

Ngoại trừ Kim Ô vệ, còn có vài chục đại yêu đứng đầu bình thường khó gặp, tất cả toàn là Địa Tiên.

"Chí Tôn Yêu Đình, đến rồi!"

"Chậc, bộ dáng yêu khí trùng thiên, không hổ là Chí Tôn Yêu Đình, nghe nói Chí Tôn Yêu Đình chiếm đoạt Thần Long đảo, đoán chừng không bao lâu nữa, thực lực của bọn họ sẽ tăng thêm một bậc."

"Đúng vậy, nếu Kim Đế Nhất thắng trận chiến này, thì chỉ cần thêm một chút thời gian nữa, Thanh Lan Tiên giới này cũng sẽ do Yêu Đình định đoạt."

"Nói như vậy, chẳng phải Nhân tộc ta gặp nguy sao?"

"Ngược lại sẽ không, Nhân tộc có các loại đạo thống Tiên Cổ như thư viện, Ngọc Thanh Tiên Môn, liên hợp lại đủ để có địa vị ngang hàng với Yêu Đình."

Mọi người trao đổi, đều hơi kinh ngạc với căn cơ bây giờ của Yêu Đình, nhưng mà sau đó, bọn họ liền bị một bóng người hấp dẫn ánh mắt.

Phía trên chiến thuyền hoàng kim, đại yêu hội tụ.

Mà đứng đầu trong đám đại yêu, có một thanh niên.

Thanh niên này mặc chiến giáp màu vàng sẫm, phía trên phủ đầy gai ngược, yêu khí sát khí lăn lộn hòa vào nhau, bao phủ phong vân, rung động tứ phương.

Chỉ một cái liếc mắt, mọi người liền cảm giác được một luồng uy áp kinh khủng từ trên người thanh niên kia, như núi thét biển gầm, nghiền ép bọn họ!

"Khí tức thật là mạnh, hắn chính là Kim Đế Nhất!"

"Thái tử Yêu Đình Kim Đế Nhất, quả nhiên bất phàm."

Mọi người nhìn vào thân ảnh màu vàng sẫm, biết người này chính là một trong những nhân vật chính lần quyết đấu này, thái tử Yêu Đình Kim Đế Nhất.

Sau khi phát hiện khí tức của người này, không khỏi tán thưởng.

Tuy nghe đồn đối phương có thể giết chết Địa Tiên ngũ phẩm, nhưng dù sao chỉ là nghe đồn mà thôi, tận mắt nhìn thấy, bọn họ mới xác định, đối phương thật sự có thể giết chết Địa Tiên ngũ phẩm, thậm chí là có thực lực dễ dàng giết chết!

Trong đám người, Thanh Phong nhìn Kim Đế Nhất, trong mắt lướt qua một vẻ kinh ngạc: "Thực lực của hắn mạnh hơn nhiều! !"

Ngày xưa, Thanh Phong bị Kim Đế Nhất bắt đến Yêu Đình, ban đầu được sử dụng như một quân cờ để chiếm đoạt Ngô Đồng sơn trong tương lai.

Nhưng về sau, Thanh Phong giác tỉnh huyết mạch Thanh Loan, sử dụng Thanh Loan Kính trốn thoát, sau cùng được Sở Cuồng Nhân cứu, trở lại Ngô Đồng sơn.

Cho nên nàng đã gặp qua Kim Đế Nhất.

Nhưng bây giờ dưới Thanh Loan Chi Nhãn của nàng, Kim Đế Nhất trước mắt và Kim Đế Nhất lúc trước hoàn toàn giống như hai người! !

"Đây chính là thiên mệnh chi tử cuối cùng sao? ! Sở công tử đối phó được hắn sao?" Thanh Phong cũng có chút đắn đo, không rõ.

Từ lần từ biệt trước đó ở Ngô Đồng sơn, nàng và Sở Cuồng Nhân đã không gặp mấy năm, không biết hiện tại đối phương đã đạt đến trình độ nào.

Nhưng, người có mệnh cách hư vô, cũng không có dễ dàng đối phó như vậy.

Nghĩ đến đây, lúc này Thanh Phong mới thở dài một hơi.

"Người này, có gì đó quái lạ."

n Hồng Hoa nhìn Kim Đế Nhất, nhướng mày.

Từ sau khi nhìn thấy đối phương, nàng cảm giác ý chí Tiên giới trong cơ thể mình có xu hướng muốn phá thể mà ra, bay về phía đối phương.

Người này thật sự là thiên mệnh giới tử mà ý chí Tiên giới tuyển chọn sao?

Mà Kim Đế Nhất cũng chú ý tới n Hồng Hoa, nhưng cũng chỉ nhìn đối phương một chút, sau đó liền không tiếp tục để ý.

Với hắn mà nói, một n Hồng Hoa chỉ có một đạo ý chí Tiên giới căn bản không đáng để lo, bây giờ hắn đang chú ý, chỉ có một việc!

Ánh mắt của hắn quét qua đám người: "Sở Cuồng Nhân, còn chưa tới sao?"

Mọi người nhìn về phía viện trưởng thư viện.

Mọi người đều biết, Sở Cuồng Nhân là thập tam tiên sinh của thư viện.

"Ha, bây giờ còn chưa đến thời điểm quyết chiến, không nóng nảy, không nóng nảy, Sở đạo hữu luôn luôn đúng giờ." Viện trưởng khẽ cười một tiếng nói.

Hoàn toàn chính xác, hiện tại mới là ngày thứ chín.

Ngày mai mới là kỳ hạn mười ngày.

"Vậy ta liền chờ hắn một đêm!"

Kim Đế Nhất nhìn thoáng qua sắc trời dần dần đen lại, lập tức thả người bước xuống chiến thuyền, thực sự bước vào bên trong hư không cốc.

Khoảnh khắc hắn đi vào, cả sơn cốc cũng vì đó mà chấn động, không gian vốn dĩ đã yếu ớt lại như muốn nổ tung thành từng khúc!

Mọi người âm thầm líu lưỡi.

Khí thế hung mãnh như vậy, nếu chiến đấu sẽ kinh khủng đến mức nào? ?

Rất nhanh, màn đêm buông xuống.

Đối với tu sĩ mà nói, cảnh ban đêm không tính là gì, nhưng mà, cảnh ban đêm ở Hư Không cốc hôm nay lại cực kỳ sáng ngời.

Không sai.

Thật sự sáng chói.

Trong không khí, thậm chí còn mang theo một sự nóng rực.

Chỉ thấy bên trong Hư Không cốc, Kim Đế Nhất ngạo nghễ đứng đó, người mặc chiến giáp màu vàng sẫm, quanh người có hỏa diễm kim sắc đang bùng cháy.

Ngọn lửa kia, vô cùng sáng chói, chiếu sáng thập phương, xua tán đi sự tối tăm trong Hư Không cốc, làm cho phương viên mấy vạn dặm có độ sáng như ban ngày!

Không chỉ có như thế, ngọn lửa kia, ẩn chứa chiến ý!

Kim Đế Nhất cảm thấy hưng phấn đối với trận chiến sắp tới.

"Đó chính là Kim Ô Hỏa sao? Quả thật đáng sợ."

"Kim Ô Hỏa, thần hoả xếp hạng thứ ba, song song với Hoàng Hỏa bên trong bảng Thần Hỏa, khí tức này, tám chín phần mười hắn cũng là Kim Ô thuần huyết."

Chúng tiên nhân nhìn Kim Đế Nhất, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Rất nhanh, thời gian một đêm trôi qua.

Nơi xa.

Tia nắng ban mai tờ mờ sáng, mặt trời mới lên.

"Kỳ hạn mười ngày đã đến, Sở Cuồng Nhân còn chưa tới sao?"

Kim Đế Nhất nhìn về phía viện trưởng.

"Mời thái tử an tâm, chớ vội."

Viện trưởng từ tốn nói.

"Hừ, nếu Sở Cuồng Nhân tránh chiến, ta không ngại đi thư viện một chuyến, khiến cho thư viện các ngươi long trời lỡ đất! !"

Kim Đế Nhất hừ lạnh một tiếng, giọng điệu bá đạo nói ra.

Nghe lời này của hắn, trong mắt viện trưởng loé lên lãnh ý: "Tiểu bối tuổi trẻ, khẩu xuất cuồng ngôn, cẩn thận lão phu dùng một chưởng đập chết ngươi!"

"Viện trưởng, không cần tức giận đâu."

Yêu Chủ lạnh nhạt nói: "Nhưng mà, kỳ hạn mười ngày đã đến, Sở Cuồng Nhân lại không đến, chẳng lẽ hắn thật sự e sợ trận chiến này sao?"

"Thôi đi, mặt trời vẫn chưa hoàn toàn mọc đâu, kỳ hạn mười ngày vẫn chưa tới." n Hồng Hoa bĩu môi một cái nói.

Mà lúc này.

Rít...

Một tiếng hoàng kêu to rõ bỗng nhiên vang tận mây xanh!

Mọi người dường như cảm nhận được gì đó, nhìn về phía nơi xa.

Chỉ thấy bên trong hình ảnh mặt trời đang mọc, có một con Thần Hoàng tuyệt mỹ đang bay lên bầu trời trong ánh bình minh rực rỡ, Hoàng Hỏa mãnh liệt, nhuộm đỏ hơn nửa bầu trời.

Mà ở trên lưng Thần Hoàng, có một người mặc bạch y, đang đứng ngược gió, tia nắng ban mai chiếu trên mặt của hắn, siêu phàm thoát tục!

Ánh bình minh vừa ló rạng, biển mây cưỡi phượng hoàng, Sở Cuồng Nhân đuổi theo mặt trời mà đến!

Chương 1108: Ta không cho phép ngươi nâng cao giá trị bản thân, Kim Ô Hỏa và Hoàng Hỏa

Trên chiến thuyền, sư huynh hâm mộ Sở Cuồng Nhân kể cho chính sư muội của mình không ít truyền kỳ liên quan tới Sở Cuồng Nhân.

Không biết sao, người sư muội này lại không có hứng thú lắm.

Dù sao chỉ là tin đồn, cũng chưa từng thấy tận mắt, vị sư muội này rất khó tin tưởng thế gian này có người ưu tú như thế.

"Thái tử Yêu Đình kia đã là tuyệt đỉnh thiên kiêu thế gian, khí thế kia ít có người so được, thực sự có người có thể sánh ngang với hắn sao?"

Người sư muội này nhìn về phía Kim Đế Nhất, có chút hiếu kỳ thầm nghĩ.

Bên cạnh, sư huynh thanh niên kia còn đang kể về Sở Cuồng Nhân: "Sư muội, ngươi có biết là ngoại trừ tu vi, thiên phú, chuyện về Sở Cuồng Nhân làm cho người ta say mê nhất là gì hay không?"

"Là cái gì?" Sư muội hững hờ hồi đáp.

"Là tướng mạo! Nghe nói diện mạo của Sở Cuồng Nhân, thế gian không người nào có thể so sánh, không biết có bao nhiêu nữ tu chỉ nhìn hắn một lần là nhớ mãi không quên, nhớ nhung ngày đêm." Sư huynh thanh niên cảm khái nói ra.

"Làm sao có thể có nam tử như thế?"

Sư muội rõ ràng không tin.

Nhưng lúc này, nơi xa đột nhiên truyền đến một tiếng hoàng kêu, chỉ thấy bên trong mặt trời đang từ từ ló rạng, một con Thần Hoàng tuyệt mỹ bay đến, mà phía trên Thần Hoàng, một bóng người mặc bạch y đứng ngược hướng gió, siêu phàm thoát tục.

Tia nắng ban mai chiếu vào mặt của người kia, bay đến từ trên bầu trời nơi mọi người đứng, không ít người đều thấy được gương mặt hoàn mỹ không một tì vết kia.

Sư muội cũng nhìn thấy.

Trong nháy mắt đónàng ngây ngẩn cả người.

"Sư huynh, hắn chính là Sở Cuồng Nhân ngươi nói tới?"

Bên cạnh, sư huynh thanh niên đã sớm kích động đến đỏ bừng cả khuôn mặt, nhìn Thần Hoàng ở phía xa nói: "Không sai, hắn đến ứng chiến."

"Trên thế gian, vậy mà thật sự có nam từ kỳ lạ đến vậy..."

Sư muội nỉ non nói.

Giờ khắc này, nàng thừa nhận, nàng động tâm, nàng đoán chừng cũng sẽ giống với những nữ tu kia, nhớ mãi không quên, nhớ nhung ngày đêm.

......

Sâu bên trong Hư Không cốc.

"Ha ha, ta đã nói Sở đạo hữu sẽ tới đúng giờ."

Viện trưởng khẽ cười một tiếng nói.

Chúng tiên nhân nhìn Sở Cuồng Nhân ngồi trên lưng Thần Hoàng mà đến, mặt mũi cũng đầy vẻ kinh thán.

"Hắn tới."

"Chậc chậc, đây chính là Thần Hoàng thuần huyết duy nhất ở Thanh Lan Tiên giới, vậy mà bị hắn cưỡi tới, không tầm thường không tầm thường."

Kim Đế Nhất đứng lên trên chiến thuyền hoàng kim, vô cùng khí phái.

Mà Sở Cuồng Nhân, biển mây cưỡi phượng hoàng, càng hơn một bậc.

Dù sao, đó cũng là Thần Thú.

Hơn nữa, đó còn là Thần Hoàng thuần huyết duy nhất bên trong Thanh Lan Tiên giới, tính về thiên phú tiềm lực, chỉ có hơn chứ không kém hơn Kim Đế Nhất.

Mà một Thần Thú không kém gì Kim Đế Nhất cũng cam nguyện làm vật cưỡi của Sở Cuồng Nhân, trong đó, Sở Cuồng Nhân chưa chiến đã chặn một đầu của Kim Đế Nhất.

Sở Cuồng Nhân đi đến trên không Hư Không cốc, bóng người nhảy lên, nhảy xuống từ độ cao 10 ngàn dặm, giống như một viên sao băng rơi xuống đất, khoảnh khắc chạm đất, toàn bộ Hư Không cốc ầm ầm chấn động, hư không tan tành!

Mọi người thấy thế, không khỏi mắng đậu đen rau muống một trận.

Hai người này không thể đáp đất nhẹ hơn một chút sao?

Nhưng khi nghĩ đến chút nữa sẽ bắt đầu đại chiến, thiệt hại từ lần đáp đất này, căn bản không đáng là bao.

"Rốt cuộc ngươi cũng đến!"

Kim Đế Nhất nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt tràn đầy vẻ hưng phấn, ngọn lửa trên người bùng cháy càng mạnh mẽ hơn.

Không gian bốn phía liên tục bị thiêu đến sụp đổ, lõm vào, hiện ra cảnh tượng mảng hư không đen nhánh to lớn.

So với chiến ý dạt dào của Kim Đế Nhất, thì Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ vô cùng bình tĩnh, hai mắt như một cái giếng cổ, không nổi sóng.

Nhưng mà, hắn cũng chú ý tới hoàn cảnh bốn phía.

"Không gian hỗn loạn không ổn định, còn có địa mạch bị phá hư hầu như không còn, nơi này, ngược lại các ngươi lựa chọn rất tốt, là vì phòng ngừa ta sử dụng thủ đoạn không gian còn có đại trận địa khí đúng chứ, các ngươi kiêng kị ta, còn hơn những gì ta tưởng tượng."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Trong giọng nói, mang theo một chút mỉa mai.

Ngụ ý chính là, quyết chiến mà còn làm nhiều thủ đoạn như vậy, rốt cuộc các ngươi sợ ta đến mức nào?

Kim Đế Nhất cũng nghe ra ý tứ của Sở Cuồng Nhân, nhưng hắn lại không để ý chút nào, ngược lại còn cười một tiếng: "Sở Cuồng Nhân, ngươi không phải đối thủ bình thường, đương nhiên không thể dùng thủ đoạn bình thường để đối phó!"

"Ngươi là dị số, mà ta là thiên mệnh chi tử, giữa ta và ngươi vốn đã là kẻ thủ, chỉ cần có thể đánh bại ngươi, thủ đoạn gì cũng có thể..."

"Im ngay!"

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên quát lạnh một tiếng, ngăn lời của Kim Đế Nhất, lạnh lùng nói: "Có phải ngươi quá đề cao bản thân rồi không?"

Kim Đế Nhất sững sờ, không biết đối phương có ý gì.

Sở Cuồng Nhân lạnh giọng nói: "Cái gọi là kẻ địch trời sinh, là chỉ năng lực hai bên không khác nhau lắm, đồng thời có thể mang lại nhiều chuyện phiền phức cho đối phương, mà ngươi, có tư cách sao? Ta không cho phép ngươi tự nâng cao giá trị của bản thân như thế! !"

Nghe lời nói của hắn, sắc mặt Kim Đế Nhất dần dần trở nên tái nhợt, nắm chặt tay, trong mắt tuôn ra lửa giận.

Hắn xem đối phương thành kẻ địch trời sinh, những năm gần đây, luôn nghiên cứu đối phương, trong đầu một lần rồi lại một lần diễn tập trận chiến giữa mình và đối phương, ngày nối tiếp đêm, một chút cũng không dám lơ là.

Có thể nói, vì đánh bại Sở Cuồng Nhân, hắn đã dồn toàn bộ tinh thần và thể xác của mình vào, phát huy hai trăm phần trăm tiềm năng của mình!

Nhưng ở trong mắt Sở Cuồng Nhân, bản thân không hề có tư cách trở thành địch nhân, ở trong mắt đối phương tất cả hành động của bản thân, chỉ là vì... Tự nâng giá trị của bản thân? ! !

Giận!

Sự tức giận trước nay chưa từng có!

Dù tức giận đến mức như thế, Kim Đế Nhất cũng không đánh mất lý trí, hắn biết, bị lửa giận thao túng, bản thân sẽ không cách nào đánh bại Sở Cuồng Nhân.

Hắn muốn đánh bại Sở Cuồng Nhân!

Hắn muốn khiến cho đối phương trả giá đắt vì xem thường mình!

"Sở Cuồng Nhân, hôm nay, ta muốn khiến truyền kỳ bất bại của ngươi ngừng tại đây, ta muốn khiến cho dị số như ngươi hoàn toàn biến mất! Ta muốn đạp lên thi thể của ngươi, trở thành thiên mệnh giới tử, trèo lên đỉnh phong! !"

Mỗi một chữ Kim Đế Nhất nói ra, khí tức trên người cũng mạnh hơn một phần, Kim Ô Hỏa trên người cũng bùng cháy dữ dội hơn!

Hắn xuất thủ!

Tiên nguyên phun trào, vươn tay đánh ra một quyền, lượng lớn Kim Ô Hỏa phun ra ngoài, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Ngọn lửa này, mạnh mẽ vô biên, thiêu đốt cả một vùng không gian rộng lớn, khiến nó sụp đổ, trong chớp mắt đã nuốt chửng Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Kim Đế Nhất lại biết, đòn tấn công như vậy không có cách nào giết chết Sở Cuồng Nhân.

Cho nên hắn cũng không hề từ bỏ tấn công, liên tục đánh ra một ngọn rồi lại một ngọn Kim Ô Hỏa, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Rất nhanh, lấy Sở Cuồng Nhân làm trung tâm, phương viên hơn mười dặm cũng đã hóa thành một biển lửa kim sắc, mặt đất bị đốt thành bùn cát, không gian bốn phía vỡ nát, làm xuất hiện một mảng hư không đen nhánh.

"Đây là đòn tấn công của ngươi sao?"

Một giọn nói lạnh nhạt theo vang lên từ bên trong biển lửa, chỉ thấy một đóa hỏa liên to lớn màu vàng đỏ từ từ nở rộ.

Kim Ô Hỏa ở bốn phía tự động tránh xa hỏa liên màu vàng đỏ trước mặt, căn bản không thể gây thương tổn cho bóng người mặc bạch y bên trong Hồng Liên.

"Quả nhiên."

Kim Đế Nhất cũng không cảm thấy ngoài ý muốn: " Hoàng Hỏa kỳ lạ được dung hợp từ Vạn Hỏa Chi Tinh Hoàng Hỏa và Hồng Liên Nghiệp Hỏa, tuy Kim Ô Hỏa của ta lợi hại, nhưng ở phương diện hỏa diễm, ta cũng không chiếm cứ bất kỳ ưu thế nào."

Ầm!

Giờ phút này, một đạo hỏa diễm màu vàng đỏ bay ra từ trong biển lửa kim sắc, đánh về phía Kim Đế Nhất!

Kim Đế Nhất đưa tay đập ra một quyền, Kim Ô Hỏa và Hoàng Hỏa ầm ầm đụng vào nhau, ai đi đường nấy.

"Tuy trên phương diện hỏa diễm ta không chiếm ưu thế, nhưng Hoàng Hỏa của ngươi cũng đừng hòng làm gì được ta!"

Kim Đế Nhất cười lạnh nói, một cái chớp mắt tiếp theo, hắn lấy ra một thanh trường kích màu vàng sẫm, trường kích kia lóe ra hàn quang, đạo văn phía trên trộn lẫn, toát ra một luồng dao động vô cùng mạnh mẽ.

Đây là một thanh Tiên Khí, hơn nữa là Tiên Khí có đẳng cấp cực cao!

Chương 1109: Chỉ có như thế sao? Sắp xếp của Yêu Đình, Xích Ô Trận

"Đây là Bá Thiên Kích! Chính là một món Chân Tiên khí đỉnh phong, so về uy lực công kích, thậm chí có thể sánh với Kim Tiên khí!"

"Vật này, do ta tình cờ có được, toàn bộ Thanh Lan Tiên giới, luận sức mạnh công kích, hiếm có Tiên Khí nào có thể so sánh với kích này."

Kim Đế Nhất tay cầm trường kích, khí thế như bão, chấn nhiếp tứ phương.

Tu sĩ bốn phía thấy thế, không khỏi thay đổi sắc mặt.

Chân Tiên khí đỉnh phong?

Thậm chí có thể sánh ngang với Kim Tiên khí? !

Một món Thiên Tiên khí đã là chí bảo hiếm thấy bên trong Thanh Lan Tiên giới, bảo vật có thể so sánh với Kim Tiên khí, ít đến đáng thương.

Từ thời kỳ Tiên Cổ đến nay thì chưa từng xuất hiện mấy lần.

"Không nghĩ tới trong tay Kim Đế Nhất lại có loại bảo vật này."

"Vật này là thần binh cấp cao, có thể nói hắn đã vứt Sở Cuồng Nhân một khoảng, Sở Cuồng Nhân muốn ứng phó ra sao?"

"Không nhất định, đừng quên Sở Cuồng Nhân còn có Cửu Châu Đỉnh."

Bên trong Hư Không cốc.

Sở Cuồng Nhân đối mặt với sự xuất hiện của Bá Thiên Kích, cũng không thay đổi nét mặt, thản nhiên nói: "Cũng chỉ là một thanh kích, ngươi cho rằng bản thân có tư cách chống lại ta sao?"

Leng keng một tiếng.

Côn Ngô bên hông hắn bỗng nhiên ra khỏi vỏ.

Côn Ngô nơi tay, uy áp trên người hắn lại tăng một đoạn dài, nhưng so với biên độ tăng trưởng của Kim Đế Nhất mà nói thì vẫn kém hơn.

Khóe miệng Kim Đế Nhất lộ ra một nụ cười lạnh: "Sở Cuồng Nhân, ngươi xuất ra Cửu Châu Đỉnh đi, Côn Ngô của ngươi cũng chỉ là Địa Tiên khí mà thôi, làm sao có thể sánh ngang với ta? Đừng lấy ra để khỏi mất mặt."

Ong ong...

Côn Ngô run lẩy bẩy, giống như đang tức giận.

Kiếm khí lạnh thấu xương phun ra ngoài!

Kim Đế Nhất tay cầm Bá Thiên Kích ngăn kiếm khí lại, có chút ngoài ý muốn nhìn Côn Ngô một chút, thanh kiếm kia, như có ý thức của bản thân?

Tiên Khí có linh, đó cũng không phải chuyện kỳ lạ, nhưng có dao động linh hồn hoàn chỉnh, vẫn rất ít gặp.

"Hiện tại, nó rất tức giận đó."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, vươn tay chém ra một đạo kiếm khí, Kiếm Khí như bão, khắp nơi, mảng lớn hư không bị xé nứt, phá nát.

Kim Đế Nhất thấy thế, vung trường kích lên.

Phịch một tiếng, phá nát kiếm khí!

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn vọt tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, trường kích trong tay giơ lên cao, sau đó đột nhiên nện xuống người đối phương!

Một chiêu này, vừa nhanh vừa mạnh, đủ để đập vỡ tinh cầu!

Nhưng Sở Cuồng Nhân không thèm để ý chút nào, giơ tay lên, Côn Ngô bên cạnh chặn lại.

Sắc mặt mọi người khẽ biến.

"Hắn điên rồi sao?"

"Địa Tiên khí và Chân Tiên khí đỉnh phong có chênh lệch quá lớn."

"Thanh kiếm này sợ là sẽ hỏng rồi."

Bên trong tiếng kinh hô của mọi người ở đây, Côn Ngô Kiếm và Bá Thiên Kích đã va chạm vào nhau, chỉ nghe một tiếng nổ lớn như sét đánh, kình khí kinh khủng như sóng to gió lớn tuôn ra.

Không gian bốn phía không ngừng bị vỡ nát, lộ ra một mảng lớn, một mảng lớn khu vực hư không đen nhánh, mà hai người Sở Cuồng Nhân, Kim Đế Nhất đứng ở trong khu vực hư không đen nhánh này, bóng người bất động như núi.

"Thanh kiếm này của ngươi..."

Kim Đế Nhất có chút ngoài ý muốn nhìn Sở Cuồng Nhân.

Hoặc là nói, là kiếm trong tay hắn.

Dựa theo dự đoán của mình, thanh kiếm này rất có thể sẽ bị một chiêu này của mình đánh nát, nhưng thanh kiếm này lại không như vậy.

Thậm chí ngay cả một vết rách cũng không có.

"Đây thật là Địa Tiên khí? !"

Kim Đế Nhất hơi kinh ngạc, phán đoán dựa trên khí tức, thanh kiếm này quả thật là Địa Tiên khí, nhưng làm sao có thể ngăn Bá Thiên Kích của mình lại.

"Là chất liệu, chất liệu của thanh kiếm này không tầm thường."

Rất nhanh Kim Đế Nhất liền nghĩ thông suốt mọi chuyện.

Vậy mà ta lại tính sót chỗ này?

Sắc mặt Kim Đế Nhất có chút khó coi, tuy trình độ bền bỉ của một thanh binh khí vượt quá tưởng tượng quả thật khiến hắn có chút ngoài ý muốn.

Nhưng mà, một thanh kiếm cũng không tạo thành uy hiếp gì.

Chuyện hắn lo lắng hơn, chính là tình báo của mình không thu thập đầy đủ, trên người Sở Cuồng Nhân vậy mà còn cất giấu thanh kiếm này!

Một thay đổi nhỏ vượt ngoài kế hoạch.

Vậy có phải chứng minh Sở Cuồng Nhân còn cất giấu bí mật hay

không.

Kim Đế Nhất không kịp suy nghĩ nhiều, Bá Thiên Kích trong tay hắn lại vung lên lần nữa, một đòn lại tiếp một đòn, liên miên bất tuyệt.

Leng keng, leng keng, leng keng...

Bên trong âm thanh kim thiết đan xen, Sở Cuồng Nhân không nhúc nhích tí nào, cánh tay vung vẩy, kiếm tùy ý động, ngăn cản tất cả công kích dưới đáy quần.

"Đây là thực lực của ngươi sao?"

"Quả nhiên làm cho người ta thất vọng."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Thanh trường kiếm chém ra, tiên nguyên lực dồi dào phun trào, làm trường kích trong tay Kim Đế Nhất bật ra, sau đó đâm một kiếm vào ngực đối phương.

Kiếm khí khủng bố phun ra ngoài.

Kim Đế Nhất bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng chiến giáp màu vàng sẫm trên người hắn vô cùng cứng cỏi, quả thật đã giúp hắn cản lại toàn bộ kiếm khí.

Hiển nhiên, đó cũng là một kiện khải giáp có đẳng cấp cực cao.

"Thiên Tiên khí phòng ngự đỉnh phong."

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một vẻ nghiền ngẫm: "Ha, ngược lại ta thật muốn nhìn một chút, vì đối phó ta, ngươi đã chuẩn bị bao nhiêu?"

"Ta chuẩn bị, sẽ nhiều hơn so với tưởng tượng của ngươi."

Kim Đế Nhất lạnh giọng nói ra.

Chỉ thấy hắn cắm trường kích trên mặt đất, tay kết ra pháp quyết huyền diệu, một lượng lớn Kim Ô Hỏa xông lên trời, hóa thành một con chim to lớn!

Toàn thân của loài chim này có màu đen và vàng, để lộ ra một vẻ quý phái.

"Pháp Tướng Kim Ô!"

Kim Đế Nhất lạnh giọng quát.

Trên bầu trời, Pháp Tướng Kim Ô rít lên một tiếng, bay về phía Sở Cuồng Nhân, thân thể cao lớn làm cả bầu trời chấn động.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, tay kết ra thủ ấn huyền diệu.

Một tay chỉ thiên, một tay chỉ địa, chỉ ta độc tôn!

Phật quang màu đen phóng lên tận trời, đạo văn xen lẫn bên trong, một Ba Tuần tướng to lớn ngưng tụ, đánh về phía Kim Ô.

Hai đại pháp tướng ầm ầm va chạm vào nhau, sức mạnh không có gì sánh kịp khiến hư không bốn phía liên tiếp vỡ nát, sụp đổ!

Phần lớn Kim Ô Hỏa và phật quang màu đen quấn lấy nhau, khuếch tán ra.

Uy lực của hai đại pháp tướng, rung động thiên địa!

Sau đó, gần như là đồng thời phát ra âm thanh vỡ nát!

"Vẫn chưa xong đâu."

Kim Đế Nhất cười lạnh một tiếng, đột nhiên nện ra một quyền lên mặt đất ở hư không cốc, lượng lớn Kim Ô Hỏa tuôn xuống lòng đất!

Đừng! !

Nhất thời, trong lòng đất, một đạo hỏa trụ phóng kim sắc phóng lên tận trời, hoàn toàn bao phủ Sở Cuồng Nhân ở bên trong.

Trong hư không, đạo văn trộn lẫn, một quả cầu lửa khổng lồ trông giống như một ngôi sao được hình thành trên bầu trời bên trên Sở Cuồng Nhân! !

Uy áp kinh khủng, bao phủ toàn bộ Hư Không cốc.

"Há, đây là trận pháp." Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua hỏa trụ bốn phía, liếc một chút là nhìn ra bản chất ở trong đó.

"Đúng vậy, đây chính là trận pháp! Không phải loại trận pháp dùng địa khí làm năng lượng của ngươi, đây là Xích Ô Trận dựa vào Kim Ô Hỏa của ta làm nguồn năng lượng! ! Cảm thụ một chút uy lực của nó đi! !"

Kim Đế Nhất cười ha ha một tiếng nói.

Mà người quan sát trận chiến không khỏi cau mày.

"Yêu Đình này không chỉ lựa chọn địa điểm quyết đấu ở Hư Không cốc, trước đó còn phá hủy địa mạch nơi này, thậm chí còn bố trí trận pháp chỉ có thái tử Yêu Đình mới có thể sử dụng!"

"Lựa chọn địa điểm, phá hư địa mạch, bố trận, Kim Tiên khí, Thiên Tiên khí phòng ngự, Yêu Đình chơi cũng đủ lớn đó."

"Rất nhiều thủ đoạn, lợi hại, lợi hại, trên đời này, người khiến cho Yêu Đình phí nhiều tâm tư như vậy, đoán chừng cũng chỉ có Sở Cuồng Nhân."

...

"Xích Ô, rơi! !"

Bên trong Hư Không cốc, Kim Đế Nhất hét lớn một tiếng, quả cầu lửa khổng lồ lơ lửng trên bầu trời như một hành tinh đập vào Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân thấy thế, thần sắc không hề hoảng sợ chút nào.

Chỉ thấy hắn giang hai tay ra, trái nắm bạch quang, tay phải có hắc hỏa, Thần Ma chi khí hiện lên, một chưởng sáng tạo sinh mệnh và hủy diệt.

Hai tay hợp lại, âm Dương Sinh Tử chi ý khuếch tán ra.

"Hỗn Độn Thần Ma, âm Dương Sinh Tử Đồ!"

Chương 1110: Át chủ bài của Kim Đế Nhất, ý chí Tiên giới hóa thành thiên mệnh chi tử, Thiên Ý Như Kiếm

"Hỗn Độn Thần Ma, âm Dương Sinh Tử Đồ!"

Sở Cuồng Nhân giang hai tay ra, âm Dương Sinh Tử chi ý hiện lên.

Một Hắc Bạch Thái Cực Đồ bỗng dưng xuất hiện trong khoảng không, nhanh chóng mở rộng, bao phủ hàng nghìn dặm, sau đó rơi xuống rồi đập về phía hành tinh màu đỏ kia.

Hai luồng sức mạnh va chạm trên không trung.

Sinh tử chi ý và Kim Ô Hỏa như sóng dữ phun trào, càn quét khắp bốn phía!

Toàn bộ Hư Không cốc gần như hoàn toàn tan vỡ!

Trong bụi mù.

Sở Cuồng Nhân đứng một cách ngạo nghễ, bóng người bất động như núi.

"Trận pháp này của ngươi, uy lực không được tốt lắm."

Giọng nói lạnh nhạt vang lên.

"Hừ, ngươi cho rằng Xích Ô Trận chỉ có một kích như thế này thôi sao?"

Kim Đế Nhất lạnh lùng nói, Kim Ô Hỏa của hắn tuôn ra, tràn xuống lòng đất, hắn lại tiếp tục sử dụng trận pháp này.

Nhưng lúc này, Sở Cuồng Nhân vừa sải bước, tiên nguyên khủng bố từ mũi chân của hắn bỗng nhiên tuôn ra, xông phá mặt đất! !

Phanh, ầm!

Những tiếng ầm ầm từ lòng đất liên tiếp truyền đến, ngay sau đó, những cột lửa lớn dâng trào từ khắp nơi trong lòng đất liên tiếp tiêu tán.

Sắc mặt của Kim Đế Nhất hơi đổi một chút.

Hắn cảm giác, Xích Ô Trận trong lòng đất đã bị phá hủy!

"Tại sao lại có thể như vậy? Trận pháp này vô cùng huyền diệu, hơn nữa điểm mấu chốt khi bố trận cũng vô cùng bí ẩn, lại bị hắn dễ dàng phá hủy như thế!"

"Rốt cuộc tại sao hắn có thể làm được?"

Giống như là phát giác được sắc mặt của Kim Đế Nhất thay đổi, Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Ta có thể lấy địa khí ngàn tỉ dặm dùng cho trận phận, Xích Ô Trận nhỏ xíu này của ngươi, trong mắt ta căn bản không có chút nào là bí mật!"

"Ở trước mặt ta loay hoay bày bố trận pháp, ngươi không cảm thấy buồn cười sao?"

Kim Đế Nhất hít sâu một hơi, thu liễm sự kinh ngạc: "Vốn dĩ, ta cũng không có ý định sử dụng trận pháp này để giải quyết ngươi."

"Ngươi còn chuẩn bị cái gì, mau lấy ra hết đi."

"Sở Cuồng Nhân, để đánh bại ngươi, ta đã chuẩn bị nhiều hơn so với những gì ngươi tưởng tượng!" Kim Đế Nhất cười lạnh nói.

Trên người hắn đột nhiên có quang hoa lưu chuyển, chỉ thấy có bốn đạo kim quang bắn ra từ trên người hắn.

Ở phía trên kim quang kia có vô số đạo văn, lộ ra một luồng uy áp cực kỳ khủng bố, đó là bốn đạo... ý chí Tiên giới!

"Sở Cuồng Nhân, đến đây mở mang kiến thức một chút, nhìn xem con át chủ bài chính thức mà ta đã nghiên cứu trong mấy năm nay đi! Thiên mệnh chi tử, hiện!"

Kim Đế Nhất rống to một tiếng, Kim Ô Hỏa trên người tuôn ra, dung hợp cùng bốn đạo kim quang xung quanh kia.

Rất nhanh, bốn hỏa nhân bỗng nhiên xuất hiện.

Mà thời điểm bốn hỏa nhân này xuất hiện, đồng tử của tất cả mọi người đều co rụt lại, nhịn không được hít vào một ngụm khí lạnh.

Bốn người kia thực sự là Lâm Viêm, Nguyên Hư, Huyết Phật Tử, Minh Tử!

Bốn vị thiên mệnh chi tử đã bị Sở Cuồng Nhân giết chết lại mượn nhờ Kim Ô Hỏa của Kim Đế Nhất, cùng nhau xuất hiện trở lại, tái chiến với Sở Cuồng Nhân!

"Cái này, cái này sao có thể!"

"Ông trời ạ, làm sao thái tử Yêu Đình lại làm được chuyện này? !"

"Vì sao tất cả bọn họ đều còn sống?"

"Không đúng, bọn họ không còn sống, đây là do thái tử Yêu Đình dùng ý chí Tiên giới dung hợp với Kim Ô Hỏa mà tạo thành bốn hình nhân này! Những đạo ý chí Tiên giới kia, đoán chừng là của những thiên mệnh chi tử trước đó. Đây có lẽ cũng là nguyên nhân vì sao hắn có thể biến ra được mấy người kia." Giọng điệu của viện trưởng ngưng trọng nói.

Tuy có thể giải thích, nhưng khi nhìn đến những thiên mệnh chi tử đã chết đi lại một lần nữa xuất hiện, mọi người vẫn có cảm giác thật không thể tin được như cũ.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi kinh ngạc sao? Đây chính là phép thần thông mà ta đã nghiên cứu ra được chỉ để đối phó ngươi!" Kim Đế Nhất nhìn Sở Cuồng Nhân, nói.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, sau đó lắc đầu, khóe miệng nhịn không được lộ ra một tia trào phúng: "Thật là buồn cười, một đám bại tướng này, khi còn sống ta còn không để vào mắt, mà bây giờ, mấy cái hóa thân muốn đánh bại ta, đầu óc ngươi bị úng nước hết rồi sao?"

Kim Đế Nhất sầm mặt lại: "Vậy thì thử nhìn một chút đi!"

Ầm ầm ầm!

Sau khi dứt lời, mấy vị thiên mệnh chi tử công kích về phía Sở Cuồng Nhân.

Lâm Viêm xuất thủ trước, trong mắt hắn bắn ra một tia lạnh lùng, khắp người có thần hoả lượn lờ xung quanh, hóa thành một quyền lửa hoả lớn đập về phía Sở Cuồng Nhân.

"Sở Cuồng Nhân, mau nộp mạng đi!"

Một bên khác, Nguyên Hư bay lên trời, chiến ý di chuyển, ở phía sau hắn, lại có một pháp tướng Chiến Thần không đầu hội tụ.

Tay hắn cầm một thanh kiếm lớn màu vàng óng, khí tức bá đạo lộ ra không thể nghi ngờ.

"Hình Thiên Thánh Điển, chém!"

Kiếm ảnh to lớn bay lên không trung, chém xuống, xé rách hư không!

Huyết Phật Tử ngồi ngay ngắn trên không trung, nắm chặt ấn quyết huyền diệu trong tay.

"A di đà phật."

Nháy mắt, phật quang huyết sắc lưu chuyển, Ba Tuần tướng ngưng tụ ra.

Minh Tử cũng thúc giục ma khí cuồn cuộn, hóa thành những Đại Chỉ Ấn!

Những hóa thân này không chỉ giống thiên mệnh chi tử, mà chiêu thức cũng không kém bao nhiêu, nếu nói có điểm gì không giống nhau, đó chính là tu vi của bọn họ mạnh hơn so với khi còn sống!

Mỗi người bọn họ, đều đạt đến trình độ bên trong Địa Tiên tam phẩm, mà dưới sự phối hợp lẫn nhau, chiến lực dường như còn tăng thêm đến mức nào đó!

Đây là sự cộng hưởng của ý chí Tiên giới, tương tự như một loại trận pháp hợp kích nào đó.

Bốn đại thiên mệnh chi tử, cùng nhau tấn công.

Sức mạnh như vậy, toàn bộ Thanh Lan Tiên giới không có mấy người có thể ngăn cản, cho dù là Thiên Tiên, đoán chừng cũng khó có thể chống cự.

Thế nhưng thần sắc của Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, không hề bị lay động.

Chỉ thấy hắn từ từ giơ tay lên, giơ cao trường kiếm, phong vân bốn phía ùa về, linh khí ào ào đến như thác lũ.

Tiên nguyên của Sở Cuồng Nhân lưu chuyển, hóa thành kiếm khí tinh khiết và sắc bén!

Trong phạm vi ngàn tỉ dặm, đồng tử của những kiếm tu hơi hơi co rụt lại, so với các tu sĩ khác, bọn họ càng có thể cảm nhận được sự khủng bố từ một kiếm này của Sở Cuồng Nhân.

"Thiên Ý Như Kiếm!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt mở miệng.

Nháy mắt, thiên uy huy hoàng phun ra ngoài, thiên ý hóa kiếm ý!

Một đạo kiếm ảnh màu tím xuyên qua mười ngàn dặm trên không trung đột nhiên chém xuống!

Lửa quyền to lớn, tượng phật huyết sắc, ma khí, chiến ý và những đòn công kích dưới một kiếm này toàn bộ tan thành mây khói.

Mấy vị thiên mệnh chi tử kia thấy thế, không khỏi biến sắc, dùng hết toàn lực ngăn cản một kích này, nhưng vẫn bị kiếm uy khủng bố này càn quét như cũ, từng người bị đánh bay ra ngoài, đạo văn trên người dường như muốn sụp đổ.

Ánh mắt Kim Đế Nhất ngưng trọng: "Kiếm pháp này ta chưa bao giờ thấy qua! Vậy mà hắn còn ẩn giấu pháp môn tu hành! !"

Những tu sĩ khác cũng không nhịn được kinh thán trước một kiếm này.

"Thật là tiên pháp kiếm đạo khủng khiếp."

"Đây ắt hẳn phải là pháp môn Kim Tiên, quá mức lợi hại, lực công kích này so với âm Dương Sinh Tử Đồ của hắn không yếu hơn bao nhiêu."

Sau một kiếm đó, toàn bộ không gian của Hư Không cốc bị chia thành hai nửa, một đạo kiếm ngân cực lớn kéo dài một triệu dặm!

Kiếm khí còn sót lại di chuyển, khiến cho mọi người nhìn mà phát khiếp.

"Một kiếm này, có thể gọi là kiếm đạo số một của Thanh Lan Tiên giới!"

Kiếm Quan nhịn không được kinh thán.

Những kiếm tu khác cũng không phản bác.

Một kiếm này, đã khiến bọn họ được chứng kiến một đỉnh cao trước nay chưa có!

Chín mươi chín phần trăm những kiếm tu ở đây đều hiểu rằng, cho dù bọn họ có khổ luyện cả một đời, chỉ sợ cũng không có cách nào đạt tới trình độ của một kiếm này.

Không gian của Hư Không cốc thật lâu không có cách nào khôi phục, mà Sở Cuồng Nhân ngạo nghễ đứng đó, trong tay cầm Côn Ngô, thần sắc lạnh nhạt nhìn mấy vị thiên mệnh chi tử ở đối diện: "Trò chơi này, ta đã chơi chán rồi."

Kiếm phong bị chệch hướng, kiếm ý Thiên Ý Như Kiếm lại tuôn ra lần nữa!

Lại chém ra một kiếm, kiếm quang màu tím chói mắt phá nát đất trời, mấy vị thiên mệnh chi tử khác căn bản là không có cách nào để chống cự, vỡ tan ngay tại chỗ, một lần nữa hóa thành Kim Quang Độn quay về trong cơ thể của Kim Đế Nhất.

"Đáng chết!"

Kim Đế Nhất có chút oán hận, chính mình đã chuẩn bị nhiều như vậy, vậy mà còn không thể đánh bại được Sở Cuồng Nhân, người này, thật sự là bất khả chiến bại sao?

"Kim Ô giơ vuốt!"

Hắn biến ra một trảo, hóa thành hỏa diễm cự trảo!

Một tiếng xẹt vang lên, một đạo kiếm quang xẹt qua, hỏa diễm cự trảo bị xé rách, mà kiếm quang như thế chẻ tre rơi vào trên người Kim Đế Nhất, trực tiếp chém hắn bay ra xa hơn mười dặm.

Nếu không phải trên người có Thiên Tiên khí phòng ngự, sau một kiếm này, chỉ sợ hắn đã bị đả thương nặng nề.

Chương 1111: Bảy đạo ý chí Tiên giới tề tụ, Kim Ô đệ tam túc đối mặt với Chư Tử Bách Gia Đồ

"Lựa chọn địa điểm, phá hư địa mạch, trận pháp, Tiên Khí, hay là hóa thân ý chí Tiên giới, vì đánh bại ta, thật đúng là khó khăn cho ngươi."

"Nhưng mà, trò chơi này ta không muốn chơi nữa."

"Cho nên, chúng ta kết thúc ở đây đi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, từng bước một tới gần Kim Đế Nhất.

Trong tay hắn, kiếm ý Thiên Ý Như Kiếm quấn quanh ở phía trên Côn Ngô, giống như là bạch ngọc trên thân kiếm, hàn quang lưu chuyển làm lòng người sợ hãi.

"Sao có thể như thế được! !"

"Tại sao ta có thể thất bại, Sở Cuồng Nhân, đừng xem thường ta, ta còn có át chủ bài khác! !" Kim Đế Nhất rống to.

Chỉ thấy hắn lấy ra từng món từng món Tiên Khí, những Tiên Khí kia, phần lớn là Tiên Khí bình thường, trong đó thậm chí còn lẫn vào mấy món Địa Tiên khí.

"Đi!"

Từng món từng món Tiên Khí lao nhanh về phía Sở Cuồng Nhân, mà sau khi chúng đến gần hắn, nở rộ ra hào quang óng ánh, uy năng khủng bố ấp ủ phía trong đó.

"Bạo!"

Kim Đế Nhất quát lạnh một tiếng.

Hàng loạt vụ nổ kinh hãi không ngừng vang khắp toàn bộ Hư Không cốc.

Quả thật hắn đang tự bạo một lượng lớn Tiên Khí!

Mọi người thấy thế, không khỏi ngạc nhiên.

"Yêu Đình không hổ là Yêu Đình, căn cơ cũng thật sự phong phú, thế mà có thể cho thái tử Yêu Đình nhiều Tiên Khí để hắn chơi tự bạo như vậy."

"Không tệ, quả thật là có đủ của để phá."

"Loại sức mạnh tự bạo này, cho dù là Thiên Tiên cũng có hơi quá sức."

Bên trong Hư Không cốc.

Kim Đế Nhất nhìn thấy Sở Cuồng Nhân bị năng lượng cuồng bạo vùi lấp, cười ha ha một tiếng, nói: "Sở Cuồng Nhân, tự bạo Tiên Khí, đây là một trong những thủ đoạn ngươi am hiểu nhất, không biết tư vị này thế nào! !"

Hắn tin tưởng.

Dưới loại công kích này, Sở Cuồng Nhân nếu không chết cũng sẽ bị trọng thương.

"Giống như bình thường."

Giọng nói lạnh nhạt truyền ra từ trong khói bụi mù mịt.

Sở Cuồng Nhân bước ra từ trong bụi mù, ánh mắt vẫn bình tĩnh như lúc ban đầu, một bộ bạch y như cũ, không nhiễm trần thế, càng không thấy nửa điểm thương thế.

"Làm sao, làm sao có thể? !"

Đồng tử của Kim Đế Nhất co rụt lại.

Sức mạnh như vậy, hắn lại không tổn hao lông tóc gì? !

Cho dù thể chất của hắn có mạnh mẽ cỡ nào, cho dù hắn có thật sự là tiên kim đắc đạo, nhưng với những đòn tấn công như vậy, không có lý nào lại không tổn hao lông tóc gì!

Hắn, thực sự đánh giá thấp thể lực của Sở Cuồng Nhân! !

"Thiên Ý Như Kiếm!"

Sở Cuồng Nhân giơ Côn Ngô trong tay lên, chém ra một kiếm.

Kiếm quang màu tím lại lần nữa đánh ra, lần này, Thiên Tiên khí trên người Kim Đế Nhất bỗng nhiên nổ tung, đạo văn phía trên trực tiếp bị phá nát.

Kim Đế vừa bị kiếm khí chém thổ huyết, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

"Đáng chết!"

Kim Đế Nhất đứng dậy, thét dài một tiếng, hai mắt đỏ thẫm, Kim Ô Hỏa phóng lên tận trời, năm đạo ý chí Tiên giới xoay quanh người hắn.

Uy áp kinh khủng khuếch tán ra, rung chuyển Thương Khung!

Nơi xa, ý chí Tiên giới bên trong cơ thể n Hồng Hoa đúng là không khống chế nổi phá thể mà ra, bay vút về phía Kim Đế Nhất.

"Chuyện gì đã xảy ra?"

Không chỉ có n Hồng Hoa, mà những tu sĩ khác cũng kinh ngạc.

"Đây là... cộng hưởng ý chí Tiên giới sao? !"

"Ý chí Tiên giới đang giúp đỡ Kim Đế Nhất?"

Bên trong Hư Không cốc, Sở Cuồng Nhân cũng cảm giác ý chí Tiên giới trong cơ thể mình không khống chế được mà bay về phía Kim Đế Nhất.

Tại thời điểm này, toàn bộ bảy đạo ý chí Tiên giới hội tụ!

Kim Đế Nhất đứng lơ lửng trên không, bảy đạo ý chí Tiên giới xoay quanh người hắn, giờ phút này, toàn thân hắn được kim quang bao phủ, vô số đạo văn ở trong hư không lưu chuyển, ngàn vạn điềm lành chi khí phun trào, uy thế kinh người.

Giống như một vị Tiên Vương!

Không hề nghi ngờ, thời khắc này Kim Đế Nhất chính là tiêu điểm duy nhất giữa trời đất, ánh mắt mọi người đều đổ dồn ở trên người hắn.

Về phía Yêu Đình, Yêu Chủ nhịn không được cười ha ha: "Con ta mới là thiên mệnh chân chính! Là thiên mệnh giới tử! Cái gì mà Sở Cuồng Nhân, cái gì mà dị số, ở trước mặt hắn đều chỉ là một đám ô hợp, không có gì đáng để nhắc tới!"

Mọi người cau mày.

"Không nghĩ tới thiên mệnh giới tử sẽ được sinh ra dưới loại tình huống này."

"Yêu Đình... Đến thiên mệnh."

Trong không trung.

Kim Đế Nhất vốn dĩ bị đánh đến vô cùng chật vật, giờ phút này lại tiên huy rạng rỡ, hăng hái nhìn về phía Sở Cuồng Nhân: "Ta chính là thiên mệnh giới tử, hôm nay muốn thay trời hành đạo, diệt trừ dị số! !"

Chỉ thấy khí tức trên người hắn liên tục tăng lên, ngay sau đó, hư không nổ tung, một cự trảo lửa màu vàng sậm trên không trung hiện lên.

Trên móng vuốt kia tràn ngập dao động mạnh mẽ, dường như chỉ cần một động tác nhẹ nhàng là có thể xé rách hư không, hỏa diễm phía trên thì có thể thiêu đốt cả một phần giang sơn và biển cả.

"Kim Ô, đệ tam túc! !"

Kim Đế Nhất thét dài một tiếng.

Nơi xa, Yêu Chủ vui mừng quá đỗi: "Đúng là Thần Thú Kim Ô thức tỉnh lần thứ hai mới có thể nắm giữ dị tượng huyết mạch, Kim Ô đệ tam túc!"

Theo truyền thuyết, Kim Ô sinh ra đã có ba chân.

Ngoại trừ ngoại hình đặc thù, chiếc chân thứ ba này khác hẳn với Yêu thú có cánh tầm thường, còn ẩn chứa sức mạnh vô cùng kinh khủng, có thể sinh ra một loại sức mạnh dị tượng huyết mạch, Kim Ô đệ tam túc!

Nhưng loại dị tượng cường đại này thường chỉ có Kim Ô thức tỉnh lần thứ hai mới có thể nắm giữ, nhưng bây giờ, Kim Đế Nhất nhờ vào bảy đạo ý chí Tiên giới, sớm nắm giữ loại dị tượng huyết mạch này.

"Sở Cuồng Nhân, hãy cảm nhận sức mạnh của Kim Ô đệ tam túc đi!"

Kim Đế Nhất thúc giục sức mạnh, lúc này dị tượng Kim Ô đệ tam túc trấn áp về phía Sở Cuồng Nhân, dưới cự trảo hỏa diễm to lớn kia, thân thể của Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ cực kỳ nhỏ bé.

Được bảy đạo ý chí Tiên giới gia tăng, lại thêm dị tượng đệ tam túc, hiện tại Kim Đế Nhất vô cùng mạnh mẽ.

"Cho dù có ý chí Tiên giới giúp đỡ ngươi, cho dù là dị tượng Thần Thú thì như thế nào? Ta là Sở Cuồng Nhân, vạn cổ chỉ vừa hiện, một người cuồng vạn cổ! Còn dám kiêu ngạo với trời đất, huống chi ngươi chỉ là một tiểu Kim Ô!"

Trong mắt Sở Cuồng Nhân bắn ra một đạo tinh quang, đồng thời thi triển Hỗn Độn Thần Ma Thể và Duy Nhất Bản Nguyên Thể!

Dưới sự gia tăng của hai đại thể chất, khí tức của Sở Cuồng Nhân mạnh đến mức trấn áp Cửu Thiên Thập Địa, so với Kim Đế Nhất, còn nhiều thêm một luồng siêu nhiên chi ý!

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Sau lưng Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên có đạo âm truyền ra, từng bóng người lần lượt hiện lên, hoặc tay nâng quyển sách, hoặc tay cầm binh khí...

Một luồng khí tức trang nghiêm sừng sững tuôn ra.

"Chư Tử Bách Gia Đồ!"

Viện trưởng kinh hô một tiếng: "Không nghĩ tới Sở đạo hữu thật sự nắm giữ cái này, ngay cả Chí Thánh tiên sư cũng không nhất định có thể nắm giữ Chư Tử Bách Gia Đồ!"

Kim Ô đệ tam túc, Chư Tử Bách Gia Đồ!

Hai đại dị tượng va chạm trong hư không!

Kim Ô đệ tam túc bắt đầu run rẩy, như sắp bị phá nát!

"Sao có thể! Kim Ô đệ tam túc lại phải chịu thua sao? !"

Yêu Chủ cảm thấy không thể tin được.

Mà viện trưởng thì mặt mũi tràn đầy vẻ tự hào: "Đó là lẽ tự nhiên, tuy Thần Thú Kim Ô mạnh, nhưng sao có thể địch lại Chư Tử Bách Gia của ta?"

"Phá!"

Sở Cuồng Nhân siết chặt năm ngón tay, đánh ra một quyền, bên trong thân thể nhìn như gầy yếu kia bắn ra một luồng sức mạnh kinh khủng!

Quyền kình quét ra, dưới gia tăng của hai đại thể chất và Chư Tử Bách Gia Đồ, khắp mọi nơi, sông núi trầm luân, trời đất sụp đổ!

Dưới một quyền này, Kim Ô đệ tam túc kia hoàn toàn sụp đổ!

"Không có khả năng!" Mặt mũi Kim Đế Nhất tràn đầy vẻ không tin, sau đó, hắn nắm chặt Tiên Khí Bá Thiên Kích trong tay, dưới sự gia tăng của ý chí Tiên giới ngang nhiên chém về phía Sở Cuồng Nhân: "Bá Thiên Kích, chém cho ta! !"

"Cửu Châu Đỉnh!"

Sở Cuồng Nhân không nói hai lời, lấy Cửu Châu Đỉnh ra.

Cửu Châu Đỉnh và Bá Thiên Kích ầm ầm va chạm, sức mạnh kinh khủng chấn động hư không bốn phía, toàn bộ Hư Không cốc trực tiếp bị phá hủy!

Mà đỉnh và kích va chạm tạo thành lực phản chấn mạnh mẽ đã khiến cho Kim Đế Nhất gần như bị xé nứt.

Bá Thiên Kích, quả thật bị chấn động đến mức trực tiếp tuột ra khỏi tay.

"Thắng bại đã định!"

Trong đầu tất cả mọi người bỗng nhiên nảy ra ý nghĩ này.

Chương 1112: Yêu Đình không cần giữ lại, ba Thiên Tiên vây công Yêu Chủ

"Thắng bại đã định!"

"Sở Cuồng Nhân, thắng!"

Trong đầu nọi người nảy ra ý nghĩ này.

Tuy đã sớm đoán trước được, nhưng vẫn cảm thấy một số chuyện thật không thể tin như cũ.

Phải biết, đây chính là thiên mệnh giới tử đã tập hợp bảy đạo ý chí Tiên giới, từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, đây cũng đại biểu cho sự tồn tại của Thanh Lan Tiên giới, nhưng nó lại bị Sở Cuồng Nhân đánh bại!

Nói cách khác, Sở Cuồng Nhân, đã đánh bại Thanh Lan Tiên giới? !

"Ta thua, ta thua..." Sắc mặt của Kim Đế Nhất thay đổi không ngừng, lâm vào sự hoài nghi chính mình sâu sắc.

Chuẩn bị lâu như vậy, nhưng rốt cuộc vẫn bị đánh bại.

Hơn nữa, lại bị đánh bại đến rối tinh rối mù!

Thậm chí hắn còn không thể khiến cho Sở Cuồng Nhân bị thương, đủ loại thủ đoạn mà hắn thi triển ra ở chỗ này, đều bị đối phương phá bỏ một cách dễ dàng.

"Ha ha... Ta thua, ta thua..."

"Thiên mệnh giới tử cái gì chứ, tất cả đều chết tiệt!"

Bỗng nhiên Kim Đế Nhất cười ha ha, thần thái điên cuồng.

Hắn đúng là điên rồi!

Trong mắt Sở Cuồng Nhân không có bất kỳ một sự thương hại nào, trường kiếm trong tay chém ra, kiếm khí lạnh lẽo lúc nào cũng có thể phun ra ngoài.

"Sở Cuồng Nhân, dừng tay!"

Ở nơi xa, Yêu Chủ nói.

Bóng người của hắn hóa thành lưu quang bay vút về phía của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại ngoảnh mặt làm ngơ.

Côn Ngô Kiếm chém ra một kiếm.

Ông!

Thiên ý hóa kiếm ý, thiên uy huy hoàng!

Kiếm quang màu tím hoàn toàn bao phủ Kim Đế Nhất, mà Thiên Tiên khí phòng ngự kia trên người hắn đã sớm bị tổn hại, căn bản không thể ngăn cản được một kiếm này.

Ầm!

Một làn sương máu, nổ tung ngay tại chỗ!

"Sở Cuồng Nhân! ! Ta muốn ngươi phải chết! !"

Chậm một bước, Yêu Chủ nhìn thấy Kim Đế Nhất bị giết, tức đến xanh mét cả mặt mày, hai mắt đỏ đến mức muốn nứt ra, hắn đưa tay đánh ra một quyền.

Kim Ô Hỏa hóa thành hỏa cầu khổng lồ, hung mãnh đập về phía Sở Cuồng Nhân!

"Yêu Đình hôm nay, không cần thiết phải giữ lại."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Giơ tay chém ra một kiếm, Thiên Ý Như Kiếm, xé nát hỏa cầu, liều mạng với Yêu Chủ ở cấp bậc Thiên Tiên, không thể để rơi vào thế hạ phong.

Một cái chớp mắt tiếp theo, tu vi của hắn đã hoàn toàn đột phá.

Địa Tiên lục phẩm!

Mọi người giật mình kêu lên.

Thời điểm Sở Cuồng Nhân vừa trở về Tiên giới mấy năm trước, hắn cũng chỉ là Địa Tiên tam phẩm mà thôi, hiện tại trực tiếp thăng cấp lên thành lục phẩm.

Tốc độ này, không khỏi quá mức dọa người, phải biết rằng, Địa Tiên tầm thường muốn thăng cấp lên nhất phẩm, nếu không phải tu luyện trăm ngàn năm thì cũng rất khó khăn.

"Lúc nãy khi hắn vừa mới chiến đấu với Kim Đế Nhất, tu vi hắn sử dụng cũng không mạnh hơn so với Kim Đế Nhất, đều là ngũ phẩm Địa Tiên."

"Nói một cách khác, trận chiến trước đó, hắn đã không sử dụng hết toàn lực!"

"Hoặc là nói, hiện tại mới là toàn bộ sức mạnh của hắn sao?"

Có tu sĩ nhịn không được sợ hãi, nói ra.

Sở Cuồng Nhân che giấu, thật sự là quá sâu.

Sẽ không bao giờ cho người ta thấy rõ, rốt cuộc hắn đã giấu những quân bài gì!

"Ngươi, vậy mà còn ẩn giấu đi thực lực của chính mình."

Sắc mặt Yêu Chủ âm trầm nói.

"Ngươi đoán xem, hiện tại chính là toàn bộ thực lực của ta sao?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, tu vi đột phá đến Địa Tiên lục phẩm, hai đại thể chất, lại cộng thêm sự gia tăng của dị tượng Chư Tử Bách Gia Đồ, hiện tại cho dù hắn có phải đối mặt với trung phẩm Thiên Tiên, cũng có sức để đánh một trận.

"Kim Ô giơ vuốt! !"

Yêu Chủ nổi giận, gầm lên một tiếng, dung hết toàn lực thúc giục tu vi, một cự trảo hỏa diễm đánh về phía của Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân vung trường kiếm lên, thi triển Thiên Ý Như Kiếm.

Hai luồng sức mạnh va chạm, mỗi người đều bị đẩy lui!

"Yêu Chủ, Yêu Đình của ngươi làm càn quá rồi!" Viện trưởng hừ nhẹ một tiếng.

Hắn cũng xuất thủ, không chỉ có hắn, Cung Nguyệt của Ngọc Thanh Tiên Môn cũng theo sát mà xuất thủ, hai đại Thiên Tiên xuất thủ, lập tức ngăn chặn Yêu Chủ.

"Yêu Chủ, đền mạng cho phu quân của ta đi!"

Lúc này, một giọng nói băng lãnh vang lên.

Chính là Hoàng sơn chủ của Ngô Đồng sơn!

Chí Tôn Yêu Đình thu phục đảo Thần Long, ý đồ chiếm đoạt Ngô

Đồng sơn, tuy nhiên, bởi vì có sự nhúng tay của Sở Cuồng Nhân nên đã thất bại.

Nhưng Phượng sơn chủ của Ngô Đồng sơn lại chết trong trận chiến ấy.

Hiện tại, làm sao Hoàng sơn chủ có thể không xuất thủ?

"Đáng chết! !"

Sắc mặt Yêu Chủ vô cùng âm trầm, chỉ cần là một viện trưởng thư viện hắn cũng chịu đủ rồi, chớ nói chi là ba vị Thiên Tiên liên thủ.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua tam đại Thiên Tiên vây công Yêu Chủ, sau đó lại nhìn về chiến thuyền của Yêu Đình phía xa xa, trong mắt lướt qua một tia sát ý.

Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc!

Hắn đã nói rồi, Yêu Đình, không thể giữ lại!

Nếu vậy, nó cũng chỉ có thể bị hủy diệt!

Hắn vừa sải bước ra, chớp mắt đã biến mất ngay tại chỗ.

Mà ở phía trên chiến thuyền hoàng kim kia, một đám đại yêu dường như đã nhận ra được điều gì đó, sắc mặt đại biến, một trong những đại yêu quát lên: "Đề phòng! ! !"

"Đề phòng cái gì? Đề phòng ta sao?"

Một giọng nói lạnh nhạt bỗng nhiên vang lên bên tai chúng yêu.

Chẳng biết từ lúc nào, boong tàu của chiến thuyền lại xuất hiện thêm một bóng người mặc bạch y, chính là Sở Cuồng Nhân.

Đồng tử của chúng yêu run rẩy kịch liệt, sau đó liền thúc giục yêu khí, giống như nổi điên mà tấn công về phía hắn.

Bọn họ biết rõ, nếu hôm nay không phải là Sở Cuồng Nhân chết thì cũng là bọn họ chết!

"Các ngươi còn có dũng khí để phản kháng, không tệ."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, sau đó, Côn Ngô Kiếm của hắn cũng không chịu thua, ngưng tụ kiếm chỉ, bỗng nhiên chém một kiếm về phía xung quanh!

Kiếm quang màu tím xẹt qua hư không, tiêu diệt một đám yêu khí, ở thời điểm chúng yêu không kịp phản ứng đã xuyên qua thân thể của bọn họ.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Phanh, phanh, phanh...

Từng làn từng làn sương máu liên tiếp bạo phát!

Thân thể của cả một đám đại yêu trực tiếp đứt gãy! !

Thiên Ý Như Kiếm, trảm cả một bầy yêu!

Mà trong những đại yêu này cũng không thiếu Địa Tiên, nhìn thấy cảnh này, mặt mũi nhóm yêu tu tràn đầy hoảng sợ, làm sao còn có chiến ý?

"Ác ma, ác ma này..."

"Đi mau, chúng ta vốn dĩ không phải là đối thủ của hắn."

"Ma quỷ, ngươi không được qua đây..."

Cả bầy yêu, hoặc là chạy trốn bán sống bán chết, hoặc là ngu ngơ đứng nguyên tại chỗ, hoặc là bị dọa đến co quắp mà ngã xuống đất, sợ chết khiếp...

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm ý, kiếm chỉ lên trời.

Kiếm ý hóa thiên ý!

Một luồng uy áp kinh khủng từ trên trời giáng xuống, như thiên uy khó dò, những yêu tu kia muốn chạy trốn đều bị uy áp này đè sấp trên mặt đất.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân lại thi triển thiên ý hóa kiếm ý, bỗng nhiên chém ra.

Kiếm khí tung hoành, lại là một mảnh chân cụt tay đứt.

Tất cả mọi người nhìn thấy bóng người kia đang giết hại những yêu tu ngay tại chỗ này, không khỏi âm thầm nuốt nước miếng, từ sâu trong mắt toát ra một sự kiêng kị.

Bọn họ đã có thể xác định.

Về sau, bất kể là người nào trong Thanh Lan Tiên giới cũng không thể đắc tội với Sở Cuồng Nhân, thánh thành, Thần Hỏa Minh Giáo, Kim Sơn tự, thậm chí ngay cả đảo Thần Long, Lâm gia, Chí Tôn Yêu Đình hay đạo thống Tiên Cổ...

Mỗi một người, đều bị hắn dùng một kiếm mà giết sạnh sành sanh!

Ầm!

Lúc này, đằng xa bộc phát ra một luồng khí tức cường đại.

Chỉ thấy quanh người Yêu Chủ có huyết quang đang bùng cháy, đúng là cường thế đột phá sự vây công của tam đại Thiên Tiên, hóa thành một đạo lưu quang lướt về phía nơi xa.

Đó là một loại bí pháp tiêu hao mệnh nguyên nào đó.

"Há, chạy trốn."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Yêu Chủ biến mất ở phía chân trời, sau đó cũng không quá mức để ý tới, hiện tại Yêu Chủ đã không còn là uy hiếp đối với hắn.

Sau đó, hắn giết chết tất cả những yêu tu còn lại.

Hắn nhìn về phía bảy đạo ý chí Tiên giới trên bầu trời kia, cũng không biết tại sao, bảy đạo ý chí này Tiên giới lại lơ lửng giữa không trung, không rời đi giống như trước.

Sở Cuồng Nhân cũng không để ý tới, bàn tay lớn vồ lấy một cái, nắm bảy đạo ý chí Tiên giới này trong tay, ném vào bên trong Càn Khôn giới, sau đó nói với bọn người viện trưởng: "Chư vị, ta muốn đến Yêu Đình một chuyến, mọi người có muốn đi cùng ta hay không?"

"Ha ha, cùng đi!"

"Thù của phu quân ta, ta nhất định phải báo."

Hai mắt Viện trưởng, Cung Nguyệt, Hoàng sơn chủ đều tỏa sáng.

Bây giờ Yêu Đình đã là nỏ mạnh hết đà, bọn họ không có lý gì lại buông tha cơ hội này, mà các thế lực khác cũng có ý muốn chia nhau miếng bánh này.

Nhưng mà, Sở Cuồng Nhân không cần đến bọn họ.

Chẳng bao lâu, Sở Cuồng Nhân và những người khác liền tiến về phía Yêu Đình.

Ở sau lưng, một đám tu sĩ cũng theo sát đến, coi như cho dù không có cách nào chia nhau miếng bánh kia, nhưng mà loại náo nhiệt này, cũng không thể không đến xem.

Có lẽ còn có thể đục nước béo cò, nhưng đến chỗ tốt thế này cũng không nhất định là không kiếm được cái gì.

Chương 1113: Diệt Yêu Đình, lưỡng kiếm trảm Thiên Tiên, thần thụ Phù Tang

Chí Tôn Yêu Đình, đạo thống Tiên Cổ.

Một trong những đạo thống Tiên Cổ ngày xưa, căn cơ của Chí Tôn Yêu Đình bất phàm, tuy nhiên bởi vì một trận chiến ở hư không cốc, phần lớn mọi người đều tiến về đó xem, nhưng vẫn để lại một số Địa Tiên để trấn thủ.

Nghe nói, ẩn sâu trong Yêu Đình vẫn còn cất giấu một vị Thiên Tiên nhất phẩm.

Tuy không bằng Yêu Chủ, nhưng cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Suy cho cùng, tuy chỉ là nhất phẩm, nhưng đó cũng là Thiên Tiên.

"Trận chiến của thái tử với Sở Cuồng Nhân, khẳng định là một trận chiến vô cùng đặc sắc, đáng tiếc, chúng ta không thể đi được."

"Đúng, thật là đáng tiếc."

Ở cổng chính của tòa Kim bích Yêu Đình huy hoàng, có mấy yêu tu tán gẫu, khi nói tới trận chiến ở Hư Không cốc đều có loại cảm giác tiếc nuối.

Thái tử Yêu Đình, chủ nhân của năm đạo ý chí Tiên giới, và Sở Cuồng Nhân, hiện nay là người có danh tiếng cao nhất ở Thanh Lan Tiên giới.

Trận chiến giữa hai người này nhất định sẽ cực kỳ gây cấn, thậm chí, thắng bại của trận chiến này còn liên quan trực tiếp đến tương lai của Thanh Lan Tiên giới.

"Sau trận chiến này, thái tử sẽ trở thành thiên mệnh giới tử, tương lai chắn chắn sẽ dẫn dắt Yêu Đình thống trị Tiên giới."

Một yêu tu cực kỳ tôn sùng đối với Kim Đế Nhất nói ra.

"Đúng vậy, thực lực của thái tử thâm sâu khó lường, cho dù là Sở Cuồng Nhân chắc chắn cũng không phải là đối thủ của thái tử."

"Chà, đây là thời điểm Sở Cuồng Nhân cần phải bị đánh bại."

"Sở Cuồng Nhân kia đoán chừng chỉ có tiếng mà không có miếng."

Mấy yêu tu vừa cười vừa nói.

Tuy rằng bọn họ biết Sở Cuồng Nhân rất mạnh, thế nhưng địa vị của yêu tu tôn sùng thái tử cũng không thấp, những yêu tu còn lại tất nhiên cũng phụ họa mấy câu.

Hơn nữa, nơi này là Yêu Đình, cũng không thể quá tâng bốc kẻ khác, đúng không?

Đùng! !

Ngay khi mấy yêu tu vẫn đang đàm tiếu.

Xa xa, linh khí dâng trào, phong vân nhấp nhô, một đạo kiếm ảnh màu tím dài trăm vạn trượng phóng lên tận trời, chém nát đất trời bay đến! !

Kiếm ý như thiên ý, không thể lường được!

"Không tốt! !"

"Cái gì! !"

Sắc mặt nhóm yêu tu đột nhiên đại biến, mặt mũi tràn đầy sự hoảng sợ.

Trong ánh mắt kinh hãi của bọn họ, kiếm ảnh màu tím kia cứ thế mà chém ở trên cửa lớn của Yêu Đình, ầm một tiếng, toàn bộ đại môn của Yêu Đình bị chém thành hai nửa!

Không chỉ có như thế, kiếm khí khổng lồ vẫn tiếp tục chém về phía sâu bên trong Yêu Đình, kiếm khí lan tràn đến đâu thì tất cả các loại cung điện hoa lệ kiến trúc, đất lành để tu luyện đều bị phá nát!

Chưa kể một số yêu tu bị kiếm khí liên lụy, ở trước mặt kiếm khí này hoàn toàn không có sức phản kháng, ào ào bạo thể mà chết.

"Có người đến tập kích Yêu Đình."

"Hỗn trướng, là ai, sao lại to gan như vậy!"

"Không muốn sống nữa sao?"

"Kiếm khí thật, thật khủng bố, đến tột cùng là ai làm ra?"

"Đáng sợ..."

Toàn bộ Yêu Đình rơi vào trạng thái hỗn loạn, trước nay chưa từng có.

Khi kiếm khí tán đi, toàn bộ Yêu Đình đã thủng trăm ngàn lỗ, một đạo kiếm ngân vô cùng to lớn, từ đầu đến cuối, chia cắt toàn bộ Yêu Đình thành hai nửa, khiến cho người khác ta phải trợn mắt hốc mồm, cực kỳ chấn động.

Chúng yêu tu nhìn về phía xa.

Chỉ thấy một thanh niên mặc bạch y đạp không mà đến, mỗi bước đi ra đều làm lộ ra uy thế cường hãn trên người.

Khi hắn đi tới trước cổng Yêu Đình, sức mạnh vô biên kia gần như muốn bao trùm tất cả yêu tu, tất cả mọi người, giống như bị sức mạnh của trời đè ép!

"Khí tức thật, thật kinh khủng!"

"Là hắn! Sở Cuồng Nhân!"

Có người nhận ra người tới là ai, hít vào một ngụm khí lạnh.

"Làm sao có thể! Không phải hắn đang ở Hư không cốc sao?"

"Chẳng lẽ lại..."

Có người đoán được cái gì.

"Chẳng lẽ thái tử thua sao? ! Nếu không thì sao hắn lại xuất hiện ở đây! ! Không, không, điều đó không có khả năng."

Yêu tu cực kỳ tôn sùng Kim Đế Nhất nhìn thấy một màn này, trong mắt mang theo kinh hãi và không thể tin được.

Sở Cuồng Nhân đi tới trước cửa Yêu Đình, ở phía sau hắn, từng bóng người liên tiếp hiện lên.

Cung Nguyệt, viện trưởng, Hoàng sơn chủ, Kiếm Quan và đại tiên sinh...

"Hôm nay, Yêu Đình xem như không còn!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Giọng nói của hắn không lớn, nhưng lại truyền khắp toàn bộ Yêu Đình.

Bên trong Yêu Đình, vô số tu sĩ ào ào vọt ra, nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo ngưng trọng, kiêng kị, và không thể tin nổi.

"Tại sao Sở Cuồng Nhân lại ở đây?"

"Bọn người Yêu Chủ đâu rồi?"

Mọi người không hiểu.

Ngay cả khi thái tử thua, Yêu Chủ cùng với đại yêu khác đâu?

Một số tu sĩ đến đây vây xem, nhìn những yêu tu này, ánh mắt lộ ra thương hại, bọn họ còn không biết toàn bộ đám người Yêu Chủ ở hư không cốc bị diệt sạch, bây giờ còn không hiểu tại sao bị đánh.

"Muốn diệt Yêu Đình ta, nằm mơ! !"

Một tiếng quát lạnh lùng vang lên từ sâu bên trong Yêu Đình.

Một luồng uy thế Thiên Tiên bạo phát!

Kèm theo một tiếng rít lên, một con hổ khổng lồ có hai cánh xông ra từ sâu bên trong Yêu Đình, sát khí cuồng bạo tuôn ra.

"Há, Cùng Kỳ!"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái.

Cùng Kỳ, thiên phú huyết mạch không thua gì Thần Thú Hung thú.

Hắn từng gặp qua không ít Cùng Kỳ, tứ hung đều gặp, nhưng những Yêu thú kia chỉ có một tia huyết mạch của tứ hung.

Mà đầu Cùng Kỳ trước mắt này, Kỳ Huyết mạch đã vô cùng gần gũi với Cùng Kỳ thuần huyết, lại cộng thêm chiến lực cấp bậc Thiên Tiên, vô cùng mạnh mẽ.

"Đáng tiếc, nếu như ngươi là Cùng Kỳ thuần huyết, cộng thêm tu vi Thiên tiên, có lẽ ta còn kiêng kị một chút, nhưng chỉ có như thế, người nào cho ngươi lá gan ở trước mặt ta làm càn!" Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Hắn sải bước, Duy Nhất Bản Nguyên Thể, Hỗn Độn Thần Ma Thể bạo phát cùng một lúc, chập chỉ thành kiếm, kiếm ý kinh thiên quét ra!

"Thiên Ý Như Kiếm!"

Thiên Ý Như Kiếm, trảm Cùng Kỳ!

"Cái gì! !"

Sắc mặt Cùng Kỳ đột nhiên đại biến, mặt mũi không thể tin được.

Nhìn kiếm quang tử sắc rơi xuống, chỉ cảm thấy thân thể run rẩy, hắn là Thiên Tiên, lại run rẩy ở trước mặt Địa Tiên? !

Chuyện này sao có thể? !

Thiên Tiên Cùng Kỳ trực tiếp bị chém trúng, bay ngược ra ngoài, kiếm quang xé nát tiên nguyên hộ thể trên người hắn, xé rách thân thể của hắn.

Cùng Kỳ thổ huyết tung toé.

Dưới một nhát kiếm, Thiên Tiên Cùng Kỳ bị đả thương nặng!

Sở Cuồng Nhân không có chút do dự, lại lần nữa chém ra một kiếm, lần này, đầu của Thiên Tiên Cùng Kỳ hoàn toàn bị chặt đứt, mất mạng tại chỗ!

Hai kiếm!

Sở Cuồng Nhân, hai kiếm trảm Thiên Tiên!

Những người còn lại thấy thế, cảm thấy quá mức khó tin.

Viện trưởng và những người khác cũng thấy choáng váng.

"Loại chiến lực này vượt xa cảnh giới, bất kể lúc nào gặp, ta đều cảm thấy thật không thể tin được." Cung Nguyệt tấm tắc lấy làm kỳ lạ, nói ra.

Thiên Tiên Cùng Kỳ chết khiến cho những đại yên bên trong Yêu Đình hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch, không có chút chiến ý nào, lập tức chạy trốn khắp tứ phía.

Những người còn lại xuất thủ chặn giết.

Cảnh tượng này, gần như là nghiêng về một phía.

Mà Sở Cuồng Nhân chuyển động tiên thức, đảo qua toàn bộ Yêu Đình, cũng không có phát hiện sự tồn tại củaYêu Chủ: "Bị dọa đến không dám trở về rồi sao?"

Sở Cuồng Nhân xùy cười một tiếng.

Hắn cũng không quá để ý.

Chí Tôn Yêu Đình, thân là một trong những đạo thống Tiên Cổ cường đại nhất Thanh Lan Tiên giới, căn cơ không nhỏ, giấu không ít bảo vật.

Mục tiêu hiện tại của Sở Cuồng Nhân chính là những bảo vật này.

Sau khi thu hết một phen, hắn có thu hoạch không nhỏ.

"Ồ..."

Hắn bỗng nhiên ồ lên một tiếng, dường như phát hiện đồ vật gì thú vị, bóng người lóe lên, biến mất tại chỗ.

Mà khi hắn xuất hiện trở lại, hắn đã đi tới tận sâu bên trong Yêu Đình.

Ở trước mặt hắn, có một cây đại thụ che trời.

Một cây đại thụ này, thân đỏ, lá cây vàng rực, phía trên có tiên huy quanh quẩn, thụ văn như đạo văn, vô cùng huyền diệu.

"Đây là... Phù Tang!"

Chương 1114: Dọn sạch toàn bộ Yêu Đình, lực bạt sơn hà khí cái thế

"Đây là... Phù Tang!"

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn nhìn thoáng qua cây cổ thụ trước mắt.

"Tiểu Ái, phân tích một chút."

"Bên trong phân tích... Nhành cây của Thần thụ Phù Tang, thuộc tính là có khả năng tụ hội và dẫn dụ linh khí, có thể hỗ trợ cho việc tu hành..."

Sau khi Tiểu Ái phân tích, tin tức của Phù Tang hiện lên trong đầu.

Sở Cuồng Nhân tấm tắc mà lấy làm ngạc nhiên, nhìn về phía cây cổ thụ cao mấy vạn trượng che trời trước mắt: "Nhành cây Phù Tang, gốc cây Phù Tang trước mắt này vậy mà chỉ là một trong những nhánh cây của cây Phù Tang hoàn chỉnh, vậy Phù Tang hoàn chỉnh kia thật sự lớn bao nhiêu?"

"Thuộc tính là dương... Ngược lại có tin đồn rằng, Phù Tang thực chất là được tạo thành từ hai cây dâu to lớn giúp đỡ lẫn nhau, một âm một dương. Đây chính là nhánh cây dương của Phù Tang kia sao? Thu hoạch cũng không tệ."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Sau đó, hắn tự hỏi làm như thế nào để mang cây cổ thụ Phù Tang này đi.

Bỏ vào Càn Khôn giới?

Không được, Càn Khôn giới còn thả vật chết, cây Phù Tang này rõ ràng là vật sống, muốn thả vào Càn Khôn giới, không bao lâu nữa chắc chắn sẽ chết đi.

Mặt khác, cây Phù Tang này ẩn chứa năng lượng khổng lồ, tuy rằng Càn Khôn giới trong tay hắn thuộc loại cao cấp, nhưng có lẽ không nhất định sẽ chịu đựng được.

Luyện hóa vào trong cơ thể...

Hắn chỉ luyện hóa Tiên Khí và những thứ giống vậy.

Hắn chưa từng luyện hóa những vật sống thế này, không có chút kinh nghiệm nào.

Nhổ tận gốc?

Tiên thức của Sở Cuồng Nhân chuyển động, phát hiện rễ cây Phù Tang này tuy được kết nối trực tiếp cùng toàn bộ Yêu Đình, nhưng với năng lực của hắn, muốn nhổ tận gốc cũng không có gì khó khăn, nhưng sau khi nhổ lên thì sao?

Trồng ở đâu?

Chẳng may, nếu như chuyển sang nơi khác, không quen khí hậu, cây sẽ chết sao?

Sở Cuồng Nhân suy nghĩ một hồi: "Quyết định, trước tiên mang Yêu Đình này đi, còn về phần cây Phù Tang này, đến lúc đó lại nói."

Hắn nghĩ nghĩ, tiên thức lập tức phun trào, bao trùm toàn bộ Yêu Đình.

Yêu Đình này, giống như một hòn đảo lơ lửng giữa không trung, bóng người của hắn lóe lên, biến mất ngay tại chỗ, đi vào phía dưới của Yêu Đình.

Có người phát hiện ra hành động của Sở Cuồng Nhân.

"Hắn muốn làm cái gì?"

Có tu sĩ nhịn không được hiếu kỳ mà hỏi.

Những người còn lại cũng ào ào nhìn lại.

Phía dưới Yêu Đình.

Vô số đạo văn bao trùm bên ngoài Yêu Đình, hình thành một đại trận, chính đại trận này mới là thứ khiến cho Yêu Đình này có thể dừng ở giữa không trung.

Sở Cuồng Nhân muốn di chuyển Yêu Đình, trước tiên phải phá vỡ trận này.

Chuyện này, đối với hắn không có gì là khó.

Trình độ trận pháp của hắn rất cao, ở Thanh Lan Tiên giới không một ai có thể sánh bằng, nhưng cho dù là hắn, muốn phá giải được trận pháp này cũng phải tốn một chút thời gian.

Hắn quá lười để hao tốn thời gian, vì vậy đã lựa chọn biện pháp đơn giản nhất.

"Tiểu Ái, phân tích một chút điểm yếu của trận pháp này."

"Bên trong phân tích... Đã khóa chặt điểm yếu!"

Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái rất nhanh đã phân tích thật kỹ lưỡng đại trận này, đồng thời tìm được chỗ yếu nhất của trận pháp này.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân sáng như đuốc, trước mắt hiện ra chỗ yếu nhất của trận pháp này, tiên nguyên trong cơ thể lập tức lưu chuyển, đập ra một quyền.

Tiên nguyên, tiên thức và sức mạnh của thân thể, toàn bộ bạo phát vào lúc này!

Đùng! !

Trong chốc lát, toàn bộ Yêu Đình run rẩy một cách điên cuồng.

Vô số đạo văn liên tiếp bị phá nát!

Yêu Đình lung lay sắp đổ.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Yêu Đình khổng lồ như vậy, bắt đầu hạ xuống từ trên không trung.

Mọi người thấy thế, sắc mặt cũng có chút thay đổi.

"Sở Cuồng Nhân muốn phá hủy toàn bộ Yêu Đình."

"Chậc chậc, ngay cả bản thân Yêu Đình cũng không buông tha, thật hung ác."

"Thật đáng tiếc, ta nghe nói các đời Yêu Chủ vì để xây dựng Yêu

Đình này mà tiêu tốn không ít vật liệu, các loại tiên sắt đá tài, nhiều vô số kể, chỉ riêng những vật liệu xây dựng này đáng giá không ít tiên tinh đâu."

"Đúng vậy, nhưng bây giờ tất cả đều đã biến mất."

"Không đúng, các ngươi nhìn xem..."

Bỗng nhiên có tu sĩ phát hiện ra rằng, Yêu Đình hạ xuống, nhưng Sở Cuồng Nhân lại ở phía dưới Yêu Đình, không nhúc nhích, Yêu Đình kia to như vậy rơi xuống trên đầu hắn giống như một mảnh của bầu trời giáng xuống, nhưng hắn vẫn không hề bị lay động như cũ!

Hắn muốn làm gì? Mọi người hơi nghi hoặc một chút.

Một màn tiếp theo, bọn họ chỉ thấy Sở Cuồng Nhân giơ tay lên, Yêu Đình to như vậy rơi vào trong tay của hắn, lực trùng kích kinh khủng khiến thân thể của hắn run lên, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, mỗi một khối bắp thịt trên người hắn đều run rẩy, lực trùng kích kinh khủng kia lại biến mất một cách kì diệu.

Đây là phương pháp giảm bớt lực.

Sở Cuồng Nhân đã trải qua nhiều trận chiến như vậy, đã sớm thành thục một số kỹ thuật chiến đấu, phương pháp giảm bớt lực này chính là một trong số đó.

Hắn nâng Yêu Đình, bóng người vững vàng như thần sơn!

Mọi người thấy mà trợn mắt hốc mồm.

"Lực trùng kích nện xuống Yêu Đình kia đủ để nghiền nát cơ thể một vị Thiên Tiên, vậy mà thực sự bị hắn tiếp nhận? !"

"Rốt cuộc cơ thể của hắn đã đạt đến trình độ nào rồi? !"

Mọi người cảm thấy thật không thể tin được.

Mà một số tu sĩ đã đoán được Sở Cuồng Nhân muốn làm gì.

"Hắn định mang cả tòa Yêu Đình này đi! !"

"Ông trời của ta, thật đúng là không có để lại chút nào cho chúng ta."

Một số tu sĩ dự định đến đục nước béo cò, đợi sau khi Sở Cuồng Nhân đi, lại đến Yêu Đình nhìn xem có thể tìm được vài thứ hay không, mặt mũi tràn đầy vẻ choáng váng.

Sở Cuồng Nhân này mang toàn bộ Yêu Đình đi, làm sao bọn họ còn có thể đục nước béo cò? ? Chuyến này, đúng là công cốc rồi.

Ngược lại Sở Cuồng Nhân không có ý kiến gì, hắn mang Yêu Đình đi, chỉ là vì Thần Thụ Phù Tang ở trong đó mà thôi.

"Đi!"

Sở Cuồng Nhân kêu lên một tiếng, mang theo Yêu Đình lao về phía thư viện.

...

Bên trong thư viện Bách Gia.

Các học sinh đang tu hành, và cũng có một số người lại đang tán gẫu.

Bỗng nhiên, một người trong đó nhìn về phía nơi xa, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

"Cái kia, đó là cái gì? !"

Chỉ thấy ở trong tầng mây, một tòa cung điện huy hoàng đang lao thẳng đến thư viện, dường như trong cung điện kia còn có vô số thi thể của những yêu tu.

"Đó là, Chí Tôn Yêu Đình? !"

Có học sinh đã nhận ra Yêu Đình.

"Đây là tình huống gì, tại sao Yêu Đình lại tới nơi này? ?"

"Bọn họ dự định khai chiến toàn diện với thư viện của ta sao? Còn có, phía trên đó tại sao có thể có nhiều thi thể như vậy?"

Chúng học sinh nghi hoặc không hiểu, nhưng tâm thế lại như đang đối mặt với kẻ thù.

"Các ngươi nhìn, dưới đáy Yêu Đình kia..."

Đột nhiên, một học sinh tinh mắt phát hiện ra cái gì đó.

Chỉ thấy ở dưới đáy Yêu Đình có một bóng trắng.

Bóng trắng kia so với Yêu Đình to lớn kia quả thật là quá mức không đáng kể đến, thế nhưng bóng trắng ở dưới đáy Yêu Đình lại làm cho mọi người có một loại cảm giác vô cùng kì quái, tựa như, bóng trắng này đang chống đỡ toàn bộ Yêu Đình!

Khi nhìn kỹ, bọn họ hít vào một ngụm khí lạnh.

Bóng trắng kia chẳng phải là Sở tiên sinh mà bọn họ cực kỳ kính trọng và yêu quý nhất sao?

Chỉ thấy tay Sở Cuồng Nhân nâng Yêu Đình, đạp không mà đến, tiên huy quanh thân lưu chuyển, mái tóc đen tung bay, giống như một vị Thần Vương cái thế! !

Lực bạt sơn hà hề khí cái thế! !

Chúng học sinh nuốt một ngụm nước bọt, mặt mũi tràn đầy vẻ chấn động!

"Sở tiên sinh chuyển toàn bộ Yêu Đình về đây sao!"

"Yêu Chủ đâu? Thái tử Yêu Đình đâu?"

"Mẹ kiếp, các ngươi không nhìn thấy những thi thể phía trên đó sao? Không cần nói, chắc chắn là đã bị Sở tiên sinh giết chết!"

"Sở tiên sinh quá trâu bò! !"

Mọi người nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, mặt mũi tràn đầy sự sùng bái.

Mà Sở Cuồng Nhân nâng Yêu Đình trong tay, chẳng mấy chốc đã đi tới phía trên một dãy núi gần thư viện, cánh tay chấn động, ném

Yêu Đình ra ngoài.

Khoảnh khắc Yêu Đình tiếp đất, trăm triệu dặm xung quanh vì vậy mà chấn động!

"Ừm, trước hết cứ như vậy đi." Sở Cuồng Nhân âm thầm nói.

Lúc này, vô số học sinh trong thư viện đều chạy đến để vây xem.

"Đây chính là Yêu Đình sao, ngược lại rất rực rỡ và tráng lệ."

"Cho dù có nguy nga và tráng lệ như thế nào cũng không phải là để một mình Sở tiên sinh chuyển về, các ngươi nhìn xem, đạo kiếm ngân cự đại kia, gần như chém Yêu Đình kia thành hai nửa, đây nhất định cũng là dấu vết do Sở tiên sinh làm ra."

"Còn có cái kia, đó là... Cùng Kỳ! Vật này chết rồi mà còn lưu lại sát khí kinh khủng như thế, lúc còn sống chẳng lẽ cũng là một vị Thiên Tiên sao? !"

Chương 1115: Thế giới tùy thân, vạch ra khai thiên, tạo ra thế giới từ đất và nước

Sở Cuồng Nhân chuyển Yêu Đình về khu vực gần thư viện, thu hút một đám học sinh đến vây xem, mà hắn cũng không thèm để ý, mặc cho những học sinh kia đi lại ở bên trong Yêu Đình, chỉ là, hắn bố trí một chút cấm chế ở khu vực xung quanh Phù Tang.

Sau đó không lâu.

Hắn về nghỉ ngơi.

Trước thì chiến đấu với Kim Đế Nhất, sau đó lại tái chiến với Yêu Chủ và một đám đại yêu, hiện tại còn dời Yêu Đình về đây, nếu là những người khác, cho dù là ở cảnh giới Thiên Tiên, đoán chừng tiên nguyên cũng đã sớm khô kiệt đến mấy lần rồi.

Ngay cả Sở Cuồng Nhân cũng đã tiêu hao gần một nửa tiên nguyên.

Hắn phải điều chỉnh thật tốt một phen đã.

Hắn ưa thích bảo trì bản thân luôn ở trạng thái đầy điện.

Không lẽ, hắn mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế mất rồi sao?

"Hô... Khôi phục hoàn thành."

Hai ngày sau.

Sở Cuồng Nhân, người đã sử dụng một lượng lớn đan dược, đã khôi phục trạng thái đỉnh phong.

"Rút thưởng."

Sở Cuồng Nhân tìm ra Huyễn Tưởng Luân Bàn, tiến hành rút thưởng.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Siêu Thần thế giới tùy thân."

Sở Cuồng Nhân ngây ngẩn cả người.

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân nở nụ cười.

Sở Cuồng Nhân nhịn không được cười to lên.

"Đã bao nhiêu năm như vậy rồi, rốt cục cũng để cho ta rút được một phần thưởng cấp Siêu Thần, quả thật không dễ dàng chút nào." Sở Cuồng Nhân có chút hưng phấn, nói.

Lập tức, hắn hít sâu một hơi, từ từ trấn tĩnh tâm trí.

Hắn mở ra thùng vật phẩm, ấn nút chuyển sang phần giới thiệu liên quan tới thế giới tùy thân.

Thế giới tùy thân.

Phần thưởng cấp Siêu Thần, đây là một thế giới độc quyền của kí chủ, không bị ảnh hưởng bởi các quy tắc ngoại lai cùng với những thứ ý chí khác...

Sở Cuồng Nhân nhìn giới thiệu, nhịn không được lấy làm kinh thán, thế giới tùy thân này, giống như tên gọi của nó, đây quả thật là một thế giới.

Hắn rút ra phần thưởng này.

Ngay sau đó, một chùm sáng năm màu lộng lẫy xuất hiện ở trong hư không, chùm sáng này, chính là thế giới độc quyền của Sở Cuồng Nhân.

Vút...

Chùm sáng chui vào trong cơ thể của Sở Cuồng Nhân.

Trong nháy mắt, ý thức của hắn cũng theo đó đi tới bên trong chùm sáng kia, sau đó, hắn đi đến bên trong một thế giới hoàn toàn mới.

Mà thế giới này một mảnh u ám, giống như Hỗn Độn.

"Đây cũng là thế giới của ta sao? Cảnh tượng này, thật sự là có chút khó coi." Sở Cuồng Nhân âm thầm nói.

Sau đó, tâm niệm hắn vừa động, đưa tay vạch một đường trên không trung.

Trong chốc lát.

Chỉ thấy Hỗn Độn vô tận từ một cái rạch này của hắn mà bị tách ra, Hỗn Độn chi khí dũng mãnh lao ra bốn phương tám hướng, xuất hiện một không gian hư vô to lớn, mà bên trong không gian kia, có vô số ánh sáng hội tụ.

Các ngôi sao hình thành, hóa thành một dải ngân hà to lớn.

Sở Cuồng Nhân, vạch một vạch khai thiên! !

"Con mẹ nó..."

Sở Cuồng Nhân đột nhiên hú lên một cách quái dị, ý thức nhanh chóng trở về với thân thể của mình, sau đó suýt nữa xụi lơ trên mặt đất.

Hắn cảm giác, đầu của mình muốn nổ tung, cảm giác choáng váng mãnh liệt đánh thẳng vào tinh thần của hắn.

"Cảm giác này, sức mạnh linh hồn của ta gần như cạn kiệt! !" Sở Cuồng Nhân thì thào nói, lấy ra một lượng lớn đan dược dùng để khôi phục sức mạnh linh hồn, bất chấp tất cả mà trực tiếp nuốt vào.

Qua một hồi lâu, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

"Có lầm hay không, ta chỉ vạch có một đường, thế mà sức mạnh linh hồn của ta gần như bị hao hết sao? !"

Phải biết rằng, bây giờ sức mạnh linh hồn của hắn không nhất định là thứ mà Thiên Tiên bình thường có thể vượt qua được, nhưng bởi vì vạch một đường ở bên trong Hỗn Độn vô tận kia mà gần như tiêu hao hầu như không còn, nếu như hắn lại làm lần thứ hai, vậy chẳng phải linh hồn của hắn sẽ bởi vì thế mà sụp đổ sao? !

Xem ra phần thưởng cấp Siêu Thần này, không thể tùy tiện làm loạn được.

Nhưng mà, Sở Cuồng Nhân nhớ lại cảnh tượng khai thiên khi mình vạch một đường ở bên trong Hỗn Độn vô tận kia, lượng lớn cảm ngộ đột nhiên xông lên đầu.

Lần này là cảm ngộ về đạo.

Vốn dĩ, hắn đã đọc qua Đạo Đức Kinh, cảm ngộ đối với đạo đã sớm đạt đến trình độ cực kỳ thâm sâu.

Hắn đạt đến cảnh giới này, muốn nâng cao thêm nữa rất là khó khăn, có thể bởi vì vừa mới vạch một đường khai thiên, hắn cảm thấy sự lý giải của mình đối với đạo lại nhiều thêm, còn được cải thiện hơn rất nhiều.

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân thì thào nói.

Tâm niệm hắn vừa động, tâm thần lại lần nữa đi vào bên trong thế giới tùy thân kia.

Vốn dĩ brrn trong là Hỗn Độn vô tận, lại có thêm vô số ngôi sao tạo thành một ngân hà sáng chói, đây là một dải tinh hệ.

Đây cũng là kết quả của việc Sở Cuồng Nhân vừa mới vạch một đường khai thiên.

Hắn đặt tên cho tinh hệ này là hệ ngân hà.

Nhìn hệ ngân hà lớn như vậy ở trước mắt, Sở Cuồng Nhân đột nhiên cảm giác sức mạnh linh hồn mà mình tiêu hao gần như là cực kỳ bé nhỏ.

Thậm chí có thể bỏ qua không tính.

Vạch một đường khai thiên, đây là đang sáng tạo thế giới đó! !

Vạch một đường đã sáng tạo ra cả một hệ ngân hà, năng lực như vậy, gần như vượt qua tưởng tượng của Sở Cuồng Nhân, thậm chí còn vượt qua tưởng tượng của tiên nhân!

Hắn, một Địa Tiên làm ra hành động vĩ đại như vậy, chỉ tiêu hao một chút xíu sức mạnh linh hồn, quả thực cũng thật sự không thể tin được.

"Tuy những ngôi sao này đã hình thành, nhưng dường như chúng vẫn còn thiếu đi một thứ gì đó."

Sở Cuồng Nhân nhìn hệ ngân hà, hắn trầm ngâm một hồi, sau đó hai mắt tỏa sáng: "Sinh mệnh, một thế giới sao có thể không có sinh mệnh?"

Đùng...

Toàn bộ hệ ngân hà chấn động mạnh.

Hỗn Độn bốn phía càng điên cuồng phun trào.

Sở Cuồng Nhân từ nơi sâu xa cảm giác được cái gì đó: "Với năng lực hiện tại của ta không thể trực tiếp sáng tạo sinh mệnh sao?"

"Vậy thì, sáng tạo ra sinh mệnh cần có hoàn cảnh như thế nào?"

Trong đầu Sở Cuồng Nhân lóe qua vô số ý nghĩ.

Hắn đi đến phía trên một hành tinh.

Tinh cầu này một mảnh hoang vu, không có chút sinh khí nào.

"Sinh mệnh cần ánh sáng và nhiệt độ."

Sở Cuồng Nhân thì thào nói, nhìn về phía bầu trời.

Đột nhiên, chỉ thấy một chút tia sáng lóe lên bên trong hệ ngân hà.

Tia sáng mới đầu vô cùng yếu ớt, cũng chỉ lớn chừng cái trứng gà, nhưng sau đó nó nhanh chóng bành trướng, rất nhanh liền trở nên lớn hơn cả các vì sao.

Đó là... Mặt trời!

Mặt trời tràn ngập ánh sáng cùng với nhiệt độ, tỏa sáng khắp vì sao cằn cỗi này.

"Nhất niệm tạo mặt trời, chuyện này không tiêu hao quá nhiều sức mạnh linh hồn của ta, so với vạch một đường khai thiên vừa rồi thì kém xa, xem ra, loại chuyện này, ta còn có thể tuỳ tiện làm ở trong thế giới này."

"Ừm, tiếp tục."

"Ngoại trừ ánh sáng và nhiệt độ, còn cần đến nước."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Đột nhiên, trên bầu trời, sấm sét vang dội, mây đen phun trào.

Ào ào ào, mưa to như trút xuống.

"Cái này quá chậm."

"Có thể để thời gian nhanh thêm một chút hay không."

Tâm niệm Sở Cuồng Nhân vừa động.

Đột thời, cả ngôi sao nhanh chóng xoay tròn, mặt trời rơi xuống lại dâng lên, thời gian đang nhanh chóng trôi qua.

Đối với Cuồng Nhân mà nói, đó chỉ là trong nháy mắt, mà đối với ngôi sao mà hắn quan sát được kia, lại dường như đã trải qua năm tháng vô tận.

Mưa to dồi dào tạo thành đại dương bao la trên các vì sao.

"Ngừng lại."

Tâm niệm Sở Cuồng Nhân vừa động, cơn mưa nặng hạt cũng ngừng.

Nhìn trước mắt gần như hoàn toàn hóa thành một đại dương, hắn nhướng mày, lẩm bẩm nói: "Trận mưa này, hình như hơn nhiều."

Hắn nhìn về phía mặt trời, sau đó dẫn dắt ánh sáng mặt trời hóa thành vô số quả cầu lửa đập về phía ngôi sao kia.

Phanh, phanh, phanh...

Quả cầu lửa nện ở bên ngoài các ngôi sao, một lượng lớn nước bị bốc hơi, mặt đất cũng bởi vì vậy mà tạo thành một cái hố, hình dạng mặt đất thay đổi lớn.

Nước và lửa, tưới nước và làm bốc hơi khắp nơi, xuất hiện không ít đất đai phì nhiêu và đủ các loại địa hình.

Nhưng cùng lúc đó, quả cầu lửa va vào đại dương bao la hình thành một lượng lớn hơi nước bao phủ toàn bộ ngôi sao, trong một thời gian dài.

"Bốn nguyên tố chính tạo thành thế giới, đất gió nước lửa, hiện tại chỉ thiếu gió." Tâm niệm Sở Cuồng Nhân vừa động, trong vũ trụ, đột nhiên xuất hiện một luồng gió, rơi vào phía trên ngôi sao.

Gió thổi bay hơi nước, một luồng không khí bởi vì gió mà chuyển động, hoặc là bay lên, hoặc là chìm xuống, tạo thành bầu khí quyển và vô số đám mây.

"Đất, gió, nước, lửa, đã đầy đủ!" Tâm trạng Sở Cuồng vô cùng vui vẻ.

Hắn đã sáng tạo ra một thế giới, đây là một trải nghiệm, trước nay chưa từng có, hắn cảm giác rằng từ nơi sâu xa, bản thân đã tìm hiểu được cái gì đó.

Loại cảm giác huyền diệu khó giải thích kia, thật không thể diễn tả.

Nhưng hắn biết rằng đây là một cơ duyên lớn mà trước nay chưa có.

Chương 1116: Trò chuyện với ý chí của Thanh Lan Tiên giới, trước kia vậy, hiện tại vậy, tương lai cũng vậy

Trong thế giới tùy thân.

Sở Cuồng Nhân mắc chứng nghiện trở thành Thần Sáng Thế.

Sau đó, hắn nhìn về phía Hỗn Độn chi khí vô cùng vô tận bên ngoài hệ ngân hà, hắn cảm giác, ở bên trong Hỗn Độn vô cùng vô tận kia dường như có đồ vật gì đang nổi lên, đó là một loại, rung động sinh mệnh!

Bên trong Hỗn Độn, có sinh mệnh đang nổi lên.

Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ suy tư.

Trong vũ trụ, có thuyết pháp Hỗn Độn Ma Thần, chẳng lẽ, trong thế giới tùy thân này của hắn, cũng có Hỗn Độn Ma Thần đang nổi lên sao?

Sở Cuồng Nhân suy tư, tâm thần tiến vào bên trong Hỗn Độn.

Hắn đi vào bên trong một làn khí Hỗn Độn, làn khí này, giống như một quả trứng lớn, quả thật đang liên tục hấp thu Hỗn Độn chi khí ở bốn phía, từ bên trong truyền ra một cảm giác rung động của sinh mệnh.

"Đây chính là Hỗn Độn Ma Thần sao?"

Bên trong Hỗn Độn này có không ít trứng Hỗn Độn.

Trong đó cũng truyền ra rung động sinh mệnh giống như vậy.

Sở Cuồng Nhân vươn tay an ủi, sờ trứng Hỗn Độn trước mắt một chút, cười nhạt một tiếng: " Ta rất mong chờ ngươi sinh ra."

Hỗn Độn Ma Thần...

Suy nghĩ về nó khiến cho người ta chờ mong.

Đùng!

Khi suy nghĩ của Sở Cuồng Nhân sinh ra, Hỗn Độn chi khí bốn phía giống như bách xuyên quy hải, nhanh chóng tràn vào trứng Hỗn Độn.

Một cảm xúc không thể giải thích được truyền tới từ bên trong trứng đến chỗ Sở Cuồng Nhân.

Đó là... Biết ơn.

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một chút.

Thế giới tùy thân này thuộc về hắn, nói theo một ý nghĩa nào đó, hắn chính là ý chí đại đạo của thế giới tùy thân này.

Mỗi một hành động của hắn, thậm chí suy nghĩ đều sẽ tạo thành ảnh hưởng to lớn với thế giới này, câu nói vừa rồi của hắn, tương đương với sự ưu ái của đại đạo.

Quả trứng lớn ở trước mặt hắn, sẽ dùng tốc độ nhanh hơn để trưởng thành.

"Thú vị."

"Ta mong chờ người sẽ mở ra thế giới này cho ta."

Suy nghĩ của Sở Cuồng Nhân vừa vụt qua, dường như bên trong trứng lớn tiếp nhận một loại sứ mệnh nào đó, hơi hơi rung động, giống như đang kích động.

"Trưởng thành thật tốt nhé."

Nhìn quả trứng này một chút, sao đó, tâm thần Sở Cuồng Nhân lập tức rời khỏi thế giới này, ý thức trở về thể xác.

...

"Rất yếu."

"Thật sự quá yếu."

Sau khi ý thức của Sở Cuồng Nhân trở về thể xác, cảm nhận tu vi thực lực bây giờ của mình, không khỏi lộ ra một nụ cười khổ.

Trong thế giới tùy thân, ý chí của hắn gần như không gì làm không được.

Vạch một đường khai thiên.

Một ý niệm sáng tạo thế giới.

Hắn chính là Thần Sáng Thế, Thần Sáng Thế không gì không làm được!

Nhưng bây giờ, vừa trở về thể xác ở hiện thực, hắn mới hồi phục tinh thần, bản thân vẫn chỉ là một Địa Tiên mà thôi.

Đừng nói Thần Sáng Thế, đến mấy cái Thiên Tiên hắn cũng đánh không lại.

"Loại cảm giác Sáng Thế kia, thật sự khiến người ta mê say, nhưng cũng không có nghĩa là ta sẽ buông tha cho vũ trụ này."

"Ở trong thế giới kia, ta có thể tùy ý sáng tạo tất cả, ở trong vũ trụ này, sao ta có thể không làm được gì?"

"Chỉ cần ta, trở nên đủ mạnh!"

Chứng kiến mọi thứu trong thế giới tuỳ thân cũng không khiến cho Sở Cuồng Nhân đánh mất bản thân, liều lĩnh từ bỏ tất cả ở thực tại, trở lại thế giới kia làm Thần Sáng Thế, mà còn khiến bản thân hắn quyết tâm trở nên mạnh mẽ hơn.

Trong thế giới tùy thân hắn là Thần Sáng Thế.

Thì trong vũ trụ này, hắn cũng muốn làm chúa tể của tất cả cường giả!

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ kiên định.

"Hiện tại, cũng nên xử lý chuyện này."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, lấy ra bảy chùm sáng kim sắc.

Đây là bảy đạo ý chí Tiên giới.

"Ý chí Thanh Lan, còn không hiện thân nhìn ta một lần sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn vừa dứt lời, chỉ thấy ý chí Tiên giới trước mắt bỗng nhiên dung hòa vào nhau, hóa thành một tiểu kim nhân cùng loại với ý chí Thiên Đạo.

Đây cũng là ý chí Thanh Lan Tiên giới.

"Lần đầu gặp mặt, dị số." Một giọng nói lạnh nhạt không mang theo một chút cảm tình, không phân rõ nam nữ vang lên bên tai Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân nhìn tiểu kim nhân trước mắt, khi liên tưởng đến ý chí Thiên Đạo của tinh vực Thương Khung: "Chậc, có phải những ý chí thế giới các ngươi đều ưa thích biến thành này bộ dáng kim quang lóng lánh hay không."

"Vậy thì, thế này thì sao?"

Ý chí Thanh Lan trước mắt lại biến đổi lần nữa, quả thật đã hóa thành bộ dáng của một nữ tử, tóc bạc mặc ngân giáp, chính là Lam Vũ.

Ngay cả giọng nói, khí tức cũng giống Lam Vũ như đúc.

Mắt Sở Cuồng Nhân tràn đầy lạnh lẽo, vận chuyển Thôn Thiên Thần Đạo Quyết, một luồng dao động kinh khủng khuếch tán: "Hiện tại, ta không ngại nuốt chửng ngươi đâu."

Trên mặt 'Lam Vũ' lộ ra vẻ hoảng sợ, hai mắt đỏ bừng, bộ dạng như sắp khóc: "Công tử, ngươi thật đáng sợ."

"Ngươi đang thực sự khiêu chiến sự chịu đứng của ta."

Bỗng nhiên Sở Cuồng Nhân giơ tay lên chụp vào 'Lam Vũ ', bóp lấy cổ của đối phương, giơ lên, vận chuyển Thôn Thiên Thần Đạo Quyết.

Một phần lớn ý chí Tiên giới đột nhiên bị hắn hấp thu, mà sức mạnh Thương Khung Thiên Đạo trong cơ thể hắn cũng đang nhanh chóng lớn mạnh.

'Lam Vũ' biến sắc, sau đó thân thể hóa thành vô số điểm sáng màu vàng óng, tản ra khắp nơi từ trong lòng bàn tay của Sở Cuồng Nhân.

Điểm sáng màu vàng óng lại kết hợp lần nữa, hóa thành một tiểu nữ hài bảy tám tuổi, mặc váy hoa màu vàng.

Cô bé này, môi hồng răng trắng, ngũ quan tinh xảo đến mức giống như một con búp bê, lúc này, mặt mũi tràn đầy lạnh lùng nhìn Sở Cuồng Nhân.

Vẻ mặt đó, giống như nàng đang không hề tức giận.

"Ngươi cho rằng, ngươi biến thành bộ dáng này, thì ta không hạ thủ được sao?" Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

"Sở Cuồng Nhân, lần này ta hiện thân, là muốn bàn điều kiện với ngươi."

Tiểu nữ hài ý chí Thanh Lan nói ra.

"Nói đi, bàn chuyện gì?"

"Giới tử chi tranh."

"Ha, quả nhiên."

Sở Cuồng Nhân không hề cảm thấy ngoài ý muốn.

"Ngươi đã nhìn qua châm ngôn của vị kia ở chỗ viện trưởng thư viện, chuyện giới tử chi tranh là thật."

Ý chí Thanh Lan tiếp tục nói.

Nàng thân là ý chí Tiên giới, mỗi một hành động của bất cứ người nào bên trong Thanh Lan Tiên giới này nàng đều biết, trong đó cũng bao gồm viện trưởng.

Ngoại trừ Sở Cuồng Nhân.

Đây là một dị số nàng không có cách nào khống chế.

"Ta cần ngươi thay ta tham gia giới tử chi tranh, giúp ta trở thành ý chí Tiên giới hoàn chỉnh." Ý chí Thanh Lan nói ra.

"Ha, buồn cười, trước đó ngươi một mực nhằm vào ta, hiện tại thì muốn ta giúp ngươi đi tham gia giới tử chi tranh, ngươi mơ mộng hơi quá rồi."

Sở Cuồng Nhân xùy cười một tiếng nói.

"Đây không phải là nhằm vào, là khảo nghiệm, từ khi mới bắt đầu, ta cũng đã chọn ngươi là thiên mệnh giới tử!" Ý chí Thanh Lan nói.

"Ta cần ngươi khảo nghiệm ta sao."

Sở Cuồng Nhân vẫn không hề bị lay động như cũ.

"Giới tử chi tranh, không thể so sánh với thiên mệnh chi tranh, ta là một trong rất nhiều Tàn Tiên giới, cũng không kẻ xuất sắc gì, cho dù có tuyển được giới tử, cũng cơ bản không có khả năng trổ hết tài năng ở bên trong giới tử chi tranh."

"Mà ngươi là dị số, dị số không bị khống chế, có lẽ ngươi có năng lực trổ hết tài năng ở bên trong trận giới tử chi tranh này."

Ý chí Thanh Lan tiếp tục nói.

"Giúp ngươi trở thành hoàn chỉnh ý chí Tiên giới, ta có thể thu được chỗ tốt gì?" Sở Cuồng Nhân tùy ý hỏi.

"Chủ Nhân Tiên Giới! Nếu như ta trở thành ý chí Tiên giới hoàn chỉnh, thì ngươi chính là Chủ Nhân của Tiên Giới mới!"

"Chỉ như vậy?" Sở Cuồng Nhân nhếch miệng: "Ta cảm thấy không cần sự trợ giúp của ngươi, ta cũng có thể trở thành Chủ Nhân Tiên Giới."

Ý chí Thanh Lan:...

Sở Cuồng Nhân nói rất tùy ý.

Nhưng nàng nghe được một sự không thể nghi ngờ bên trong lời này, dường như vị trí Chủ Nhân Tiên Giới trong mắt hắn, giống như đồ vật hắn dễ dàng lấy từ trong túi ra.

Giống như dị số.

Nhưng, nhuw vậy cũng quá kiêu ngạo rồi.

"Mỗi một giới tử đều được mỗi Tàn Tiên giới tuyển chọn tỉ mỉ, trong đó không thiếu Thần Thú thuần huyết, Đại La chi tử, còn có cả Chí Tôn chi tư, ai ai cũng xuất sắc hơn so với Kim Đế Nhất."

Ý chí Thanh Lan nói ra, nàng đang nhắc nhở Sở Cuồng Nhân, một Kim Đế Nhất, không tính là gì, đối thủ của ngươi, rất nhiều.

"Ha, lần đầu ta bước vào giới tu hành, từng nói qua một câu nói như thế này... Mặc cho cả vườn hoa nở, ta vẫn có thể vươn lên đỉnh cao, phát đạt, hiện tại, câu nói này, đã là sự thật không thể chối cãi."

"Ta trăm trận trăm thắng, được gọi là vô địch!"

"Trước kia vậy, hiện tại vậy, tương lai cũng vậy!"

Chương 1117: Giao dịch với ý chí Thanh Lan Tiên giới, chuyến lịch luyện dễ dàng

Giọng điệu của Sở Cuồng Nhân bình tĩnh, nhưng lại như đang nói rõ một sự thật, chuyến này khiến ý chí Thanh Lan không khỏi có chút cảm động.

Từ sau khi Sở Cuồng Nhân đi vào Thanh Lan Tiên giới, nàng luôn chú ý đối phương, trên thực tế, từ đầu tới cuối, quả thật đối phương chưa bại một lần, cho dù bị tính kế thế nào, nhưng với hắn mà nói, tất cả đối thủ đều như một đám ô hợp.

"Ngươi thật sự chưa từng thất bại sao?"

Ý chí Thanh Lan nói ra.

"Nếu ta không thừa nhận thất bại, thì ta cũng không bị coi là bại trận!"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Trên đời này, mạnh hơn hắn, có cả khối người.

Tỉ như những Đại La Kim Tiên lánh đời kia, nhưng cho dù là những người này, cũng rất khó hoàn toàn giết chết hắn.

Hơn nữa đạo của hắn, là tự cường vô địch chi đạo!

Đối thủ của hắn, vĩnh viễn chỉ có bản thân hắn!

Chỉ cần hắn không thừa nhận thất bại, hắn thì sẽ không bại trận!

"Ngươi thay Thanh Lan tham gia giới tử chi tranh, cơ duyên bên trong Thanh Lan Tiên giới, ngươi muốn gì thì cứ lấy." Ý chí Thanh Lan nói ra.

"Chuyện này cũng được à."

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm nói ra, sau đó, hắn bàn bạc một chút về giới tử chi tranh với ý chí Thanh Lan.

Ước chừng nửa ngày sau.

"Cứ quyết định như vậy đi."

Ý chí Thanh Lan từ tốn nói, sau đó, thân thể của nàng hóa thành vô số ánh sáng tiến vào trong cơ thể Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân ngoại trừ sức mạnh Thiên Đạo của tinh vực Thương Khung, lại có thêm một luồng sức mạnh ý chí Thanh Lan Tiên giới.

Cũng giống với sức mạnh Thiên Đạo, luồng sức mạnh ý chí Tiên giới này cũng có tác dụng tăng phúc đối thực lực của hắn.

Sở Cuồng Nhân đoán sơ qua, tăng phúc này có thể khiến tu vi của mình tăng lên một đến hai cái cảnh giới nhỏ trong thời gian ngắn.

Đối với những người khác mà nói, đây chính là hack.

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân, người từ đầu tới chân đều là hack như hắn, tăng phúc này cũng không cảm thấy quá kinh ngạc, nhưng có chút ít còn hơn không.

"Giới tử chi tranh sao? Ngược lại làm cho người ta có chút chờ mong đây."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Căn cứ vào thuyết pháp của ý chí Thanh Lan, chẳng mấy chốc Tiên giới sẽ hoàn thành việc dung hợp, nhưng rất nhanh này là bao lâu, nàng cũng không rõ ràng.

Đối với tiên nhân mà nói, trăm năm ngàn năm cũng xem như nhanh.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng không nóng nảy.

......

"Lam Vũ, Hồng Hoa, Tiểu Hồng, các ngươi muốn ra ngoài lịch luyện một phen không?" Một ngày, Sở Cuồng Nhân tìm tới các nữ tử, vừa cười vừa nói.

Nghe đến đây, mấy người đều hơi nghi hoặc một chút.

"Công tử, vậy là có ý gì?"

"Có lẽ, sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn nào đó không chừng."

Sở Cuồng Nhân tiếp tục cười nói.

"Vừa đúng lúc, ta đang định ra ngoài du lịch một phen đây."

n Hồng Hoa cười ha ha nói, gần đây nàng cảm giác tu vi của mình đạt tới bình cảnh, đang cần lịch luyện một phen.

"Ừm, vậy chúng ta cùng đi chứ."

Lam Vũ gật đầu.

"Bên phía Ngô Đồng sơn, ta cũng muốn đi một chuyến."

Sở Hồng cười nói.

Các nàng đều đã trưởng thành, tuy muốn lúc nào cũng ở bên người Sở Cuồng Nhân, nhưng cũng biết, đó là chuyện không có khả năng.

Sau đó không lâu, chúng nữ xuất ngoại lịch luyện.

Mà trong khoảng thời gian này, Sở Cuồng Nhân cũng đi bế quan.

Một bên khác.

Lam Vũ và n Hồng Hoa xuất ngoại lịch luyện, với thực lực bây giờ của các nàng đã sớm không e ngại đa số tiên nhân ở Thanh Lan Tiên giới đại rồi.

Lần lịch luyện này, ngược lại cũng không gặo quá nhiều nguy hiểm.

"A, Lam Vũ, ngươi nhìn kìa."

Bỗng nhiên, hai mắt n Hồng Hoa tỏa sáng, chỉ một ngọn núi ở phía xa, ở nơi nào, có mấy gốc tiên thảo sinh mọc lên.

"Đó là Địa Tiên Thảo đỉnh phong!"

Lam Vũ đi theo bên người Sở Cuồng Nhân đã lâu, mưa dầm thấm đất, cũng đã tiếp xúc với một số khiến thức về dược liệu.

Tiên thảo này, nàng đã gặp qua.

Địa Tiên Thảo, hơn nữa còn là Địa Tiên Thảo đỉnh phong, cửu phẩm tiên nhân sử dụng, tấn cấp Địa Tiên gần như là chuyện ván đã đóng thuyền.

"Quá tốt rồi, không nghĩ tới lại có kỳ ngộ."

n Hồng Hoa có chút cao hứng.

Hai nữ tử tiến lên hái Địa Tiên Thảo kia, các nàng tìm một chỗ ở gần đó, thiết lập cấm chế, chuẩn bị đột phá.

Một tháng sau, dao động năng lượng cường đại ầm ầm bạo phát từ bên trong một trong dãy núi, khí tức của Lam Vũ tuôn ra, uy thế Địa Tiên cuồn cuộn.

Nàng đã đột phá Địa Tiên.

Sau đó không lâu, n Hồng Hoa cũng thành công đột phá Địa Tiên.

Hai nữ tử còn chưa kịp lấy lại tinh thần sau khi hưng phấn, ở nơi xa bỗng nhiên truyền đến tiếng đánh nhau, hai nữ tử liếc nhau, dự định tới xem.

Chỉ thấy một đám người đang vây công một lão giả.

Ở trong đó, lại còn có tồn tại cấp bậc Địa Tiên.

"Lão quỷ, giao đồ vật ra, chúng ta tha chết cho ngươi!"

"Đừng nói nhảm, hắn đã nỏ mạnh hết đà."

Hai nữ từ nhìn thoáng qua, phát hiện dường như những người này đang cướp đoạt thứ gì đó, đang do dự có nên ra tay hay không.

Không phải là các nàng muốn cứu người, các nàng chỉ cảm thấy hứng thú đối với món bảo vật có thể gây nên sự tranh đoạt giữa Địa Tiên mà thôi.

"Ta liều mạng với các ngươi!"

Lão giả kia vận dụng bí pháp, thiêu đốt mệnh nguyên, nhưng cho dù hắn có xuất ra toàn lực, vẫn không là đối thủ của kẻ ở đối diện như cũ.

Chỉ chốc lát đã thua trận.

Lúc này, bọn tu sĩ này cũng phát hiện Lam Vũ, n Hồng Hoa.

"Người nào? !"

"Hừ, cũng muốn đến cướp đoạt bảo đồ sao? Nằm mơ!"

Những tu sĩ này đang định xuất thủ.

Nhưng lúc này, một tu sĩ bên trong đó bỗng nhiên hoảng sợ nói: "Là các nàng, là Lam Vũ và cả n Hồng Hoa! !"

Nghe được hai cái tên này, đầu tiên mọi người sững sờ, sau đó dường như nghĩ đến chuyện gì đó, liền hít vào một ngụm khí lạnh.

"Lam Vũ, n Hồng Hoa, người bên cạnh Sở Cuồng Nhân! !"

"Sở Cuồng Nhân? ! Hắn ở đâu? !"

Nghĩ đến Sở Cuồng Nhân, tu sĩ ở chỗ này gần như sợ mất mật.

Bây giờ, ở Thanh Lan Tiên giới, cái tên Sở Cuồng Nhân đại biểu cho sự tồn tại tuyệt đối không thể trêu chọc!

"Hai vị, tại hạ không có ý đối địch với các ngươi, xin hai vị thứ lỗi, bảo đồ này, nếu hai vị muốn, thì cho hai vị."

Địa Tiên cầm đầu nuốt một ngụm nước bọt, có chút sợ hãi nói.

Mặc dù bảo đồ quan trọng, nhưng phải còn mạng mới hưởng thụ kho báu được.

Hắn e ngại nhìn thoáng qua hư không, sợ đột nhiên có một đạo kiếm khí bay ra chém chết mình.

"Các ngươi đi đi." n Hồng Hoa thản nhiên nói.

Địa Tiên kia thở dài một hơi, sau đó dẫn người nhanh chóng rời đi, mà lão giả bị vây công, giờ phút này đã hấp hối.

Tay hắn lấy ra một cuộn da cừu, nói: "Nửa cuộc đời này của ta đều sống vì vật này, không nghĩ tới lại rơi vào kết cục như vậy."

"Thôi được, vật này cho các ngươi."

Hắn hất cuộn da cừu lên, ném cho hai người Lam Vũ, hai người tiếp nhận cuộn da cừu, phát hiện đây là một tấm bản đồ kho báu, lúc muốn hỏi thăm một vài vấn đề, lão giả kia đã chết bởi vì mệnh nguyên tiêu hao hầu như không còn.

"Cái này... Chuyện này là thế nào?"

n Hồng Hoa có chút sững sờ.

"Muốn đi xem một chút không?" Lam Vũ nói ra.

"Cũng được."

Hai nữ tử mang theo bản đồ kho báu bước lên con đường tầm bảo, đoạn đường này thuận lợi ngoài dự đoán, rất nhanh đã tìm được kho báu.

Đó là một kho báu Chân Tiên.

Tuyệt đối không hề kém hơn so với bảo tàng Thanh Hoàng ngày xưa, có thể nói đây là một trong những cơ duyên lớn nhất ở Thanh Lan Tiên giới.

"Chuyện này, không khỏi quá thuận lợi đi."

Sau khi n Hồng Hoa đạt được kho báu, vẫn cảm thấy có chút không thực tế, chuyến lịch luyện này của các nàng, dường như có chút quá dễ dàng.

Vừa ra khỏi cửa thì gặp Địa Tiên Thảo, tăng cảnh giới, lại có chút hồ đồ có được bản đồ kho báu, còn thuận lợi, không gặp một chút trở ngại nào tìm được kho báu, cơ duyên này, tới quá dễ dàng rồi.

"Dường như, có một thế lực nào đó trong bóng tối đang đẩy những cơ duyên này đến với chúng ta." Lam Vũ nỉ non nói.

Đột nhiên, trong lòng nàng hơi động, nhớ tới lần lịch luyện này là do Sở Cuồng Nhân gợi ý, mà đối phương còn từng nói, các nàng sẽ có thu hoạch.

"Chẳng lẽ công tử đã sớm biết chuyện này?"

"Chẳng lẽ, vương không cần đoán cũng biết?"

Hai nữ tử liếc nhau, đều cảm thấy có chút khó tin.

Chương 1118: Nghiên cứu thế giới tùy thân, tiểu vũ trụ, Tụ Lý Càn Khôn

Ngoại trừ Lam Vũ, n Hồng Hoa có một chuyến lịch luyện dễ dàng, thì bên phía Sở Hồng, nàng cũng thu được một cơ duyên.

Lần này, nàng về Ngô Đồng sơn, kì thực là do Hoàng sơn chủ bảo nàng trở về, nguyên nhân là Ngô Đồng sơn phát hiện một di tích.

Di tích kia, là do một Thần Hoàng thuần huyết lưu lại.

Thông qua di tích này, Sở Hồng thành công tăng từ Thần Hoàng thức tỉnh huyết mạch lần thứ hai lên tới thức tỉnh lần thứ tư.

Kỳ Huyết mạch, vượt qua một bước dài.

Cho dù là ở trong Tiên giới hoàn chỉnh, Thần Thú trải qua bốn lần thức tỉnh cũng không có nhiều, đều là thiên kiêu Thần Thú đứng đầu.

Sở Hồng cũng có chút ngoài ý muốn.

Nàng cảm thấy, cơ duyên này tới có chút đột nhiên, rõ ràng nàng chẳng làm gì cả, cơ duyên này lại đột nhiên bày ở trước mặt.

Về sau, nàng và Lam Vũ, n Hồng Hoa truyền tin, nói đủ chuyện trời đất, hai nữ tử cũng ói về kỳ ngộ của bản thân.

Các nàng lại liên tưởng vào lúc rời đi, biểu hiện thần bí kia của Sở Cuồng Nhân, đột nhiên cảm thấy những chuyện này không thể không liên quan tới đối phương.

"Chẳng lẽ, công tử còn có thể bỗng dưng chế tạo cơ duyên cho chúng ta hay sao?" Lam Vũ cười lắc đầu.

……

Bỗng dưng chế tạo cơ duyên?

Sở Cuồng Nhân đương nhiên không làm được loại chuyện như vậy, nhưng cơ duyên của chúng nữ tử quả thật là có quan hệ với hắn.

Ý chí Thanh Lan Tiên giới từng nói qua, chỉ cần mình thay mặt nàng tham gia lần giới tử chi tranh này, cơ duyên bên trong Thanh Lan Tiên giới muốn cái nào thì lấy cái đó.

Điểm này, đương nhiên Sở Cuồng Nhân sẽ không bỏ lỡ.

Tuy phần lớn các cơ duyên bên trong Thanh Lan Tiên giới đều không còn tác dụng gì đối với hắn, nhưng đối mấy người Lam Vũ mà nói, vẫn rất có tác dụng.

Cho nên, hắn mới có thể để chúng nữ tử ra ngoài lịch luyện.

Lại để cho Thanh Lan Tiên giới đưa những cơ duyên này đưa đến trước mặt các nàng.

Đãi ngộ này còn tốt hơn nhiều so với thiên mệnh giới tử.

Mà lúc chúng nữ tử đi lịch luyện, thì Sở Cuồng Nhân đang bế quan nghiên cứu thế giới tùy thân trong cơ thể, thu hoạch của hắn cũng không thể coi thường.

Thời gian trôi qua, Thanh Lan Tiên giới đi trôi qua hai năm.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng đã trải qua vài vạn năm trong thế giới tùy thân.

Giờ phút này, ý thức của hắn đang dừng lại ở trên không trung của hệ ngân hà, quan sát thay đổi trong vài vạn năm tới của hệ ngân hà.

Đối với vũ trụ mà nói, thời gian vài vạn năm không tính là gì, nhìn chung hệ ngân hà cũng không có thay đổi rõ ràng.

Mà Sở Cuồng Nhân đối với vài vạn năm trôi qua này cũng không có cảm giác gì, cũng không cảm thấy dài dằng dặc.

Dường như hắn không phát hiện được thời gian đang trôi qua.

Hoặc là nói, lúc nghiên cứu thế giới tùy thân, hắn không hề biết về thời gian trôi qua trong thế giới này.

Hắn, dường như hóa thân thành thế giới này.

Phù du sinh ra rồi chết đi.

Đối với phù du mà nói, một ngày, chính là cả đời.

Mà một đời của một người bình thường cũng chỉ có vài chục năm, lãng phí một ngày với hắn mà nói cũng sẽ không có cảm giác gì.

Mà cuộc đời vũ trụ dài bao nhiêu?

Rất dài, sự thay đổi trong vài vạn năm cũng giống như một ngày thậm chí một phút một giây của một đời người mà thôi.

Loại thời gian như một giây này nhắm mắt một cái là đã biến mất.

"Bên ngoài, đã trôi qua hai năm rồi."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Tâm thần hắn chuyển động, trở về thể xác.

Hắn vuốt vuốt đầu: "Thế giới tùy thân này quá huyền ảo khó lường, chỉ sợ còn cao hơn một cấp bậc so với Thời Không Bảo Giám, Thể Chất Chi Thư, hiện tại năng lực của ta khó mà có thể nghiên cứu nó một cách kỹ càng."

"Từ từ rồi sẽ được."

Tuy nói như thế, nhưng hai năm bế quan này của hắn, thu hoạch cũng không nhỏ.

Đầu tiên, hắn phát hiện mình có thể điều động sức mạnh của Thanh Lan Tiên giới, giống như sức mạnh Thiên Đạo, điều động sức mạnh tùy thân của thế giới.

Nhưng bởi vì quy tắc của thế giới tùy thân và vũ trụ này cũng không giống nhau, cho nên, Sở Cuồng Nhân chỉ có thể điều động một chút.

Nhưng cho dù là một tia cũng đủ để khiến hắn có được ích lợi không nhỏ.

Hắn gọi sức mạnh của thế giới thuỳ thân này là tiểu vũ trụ! !

Ngoài vấn đề này ra, vẫn còn có một số nghiên cứu, tỉ như đồ vật trong thế giới tùy thân tạm thời không có cách nào xuất hiện trong vũ trụ này, mà con người và sự vật trong vũ trụ này cũng không có cách nào tiến vào thế giới tùy thân...

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần Tụ Lý Càn Khôn!"

Lúc Sở Cuồng Nhân dự định xuất quan đã đi rút phần thưởng.

Đạt được một phần thưởng cấp Thần.

Đây là một loại tiên pháp không gian, cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí còn mạnh mẽ hơn nhiều so với Kim Tiên pháp như Thiên Ý Như Kiếm.

"Thú vị, tiên pháp không gian trong truyền thuyết như Tụ Lý Càn Khôn này chỉ có tiên nhân ở cảnh giới Đại La mới có khả năng nắm giữ."

"Nhưng mà, chắc ta cũng có thể."

Sở Cuồng Nhân rút ra tiên pháp này, chỉ thấy hắn phất tay áo lên, sức mạnh tiên nguyên trong cơ thể chuyển động, chuyển hóa thành một luồng sức mạnh không gian.

Ghế dựa ở rước mặt hắn đột nhiên biến mất không thấy nữa.

Không phải bị hắn thu vào Càn Khôn giới.

Mà bị hắn nắm chặt trong một không gian hư vô khác.

Là không gian Tụ Lý Càn Khôn!

Không gian này lớn hay nhỏ, được quyết định dựa vào tu vi của người tu hành, hơn nữa cũng có sự khác biệt với Càn Khôn giới, không gian này không chỉ có thể để vật sống, còn có thể dùng để chứa sức mạnh không gian đánh tán đòn tấn công từ sức mạnh ngoại lai.

Có thể nói là vô cùng diệu dụng.

Nghe nói, thậm chí một số tu sĩ Đại La Kim Tiên tinh thông Tụ Lý Càn Khôn này còn có thể sử dụng tiên pháp này để chứa đựng hàng trăm hàng ngàn tinh cầu.

Tu hành một giới hạn nào đó, thậm chí có thể dùng một tay áo chứa đựng cả một tinh hệ.

Sở Cuồng Nhân làm quen một chút với Tụ Lý Càn Khôn, sau đó liền ra khỏi phòng, bên ngoài, đám người Lam Vũ đang đợi.

Sau khi mấy ngừơi Lam Vũ đứng dậy nghênh đón, các nàng nói về chuyến lịch luyện hai năm này của mình với Sở Cuồng Nhân, hơi nghi hoặc một chút.

"Công tử, có phải là là có liên quan đến ngươi hay không?"

Lam Vũ hiếu kỳ hỏi.

"Coi như có một chút quan hệ."

Sở Cuồng Nhân cũng không có giấu diếm, nói ra chuyện mình giao dịch với ý chí Thanh Lan Tiên giới.

Mọi người rất ngạc nhiên.

"Thiên mệnh chi tranh ở Thanh Lan Tiên giới đã kết thúc, chúng ta về tinh vực Thương Khung một chuyến đi." Sở Cuồng Nhân nói ra.

Bên trong Thanh Lan Tiên giới đã không có thứ gì có thể gây ra hứng thú cho hắn, trừ phi là Tiên giới dung hợp, giới tử chi tranh mở ra.

"Được."

Trong mắt mấy người Lam Vũ cũng lộ ra vẻ hoài niệm, quả thật các nàng cũng đã lâu không về tinh vực Thương Khung.

Sau đó không lâu, Sở Cuồng Nhân cáo biệt với bọn người viện trưởng.

……

Tinh hệ Thương Khung.

Một chiếc chiến thuyền trống rỗng xuất hiện.

Trên chiến thuyền này chính là bọn người Sở Cuồng Nhân, ngoại trừ ba nữ tử, tiểu hồ ly và hắn, Cổ Vô Tình, Kiếm Quan, Hạc Vân, Hạc Phi cũng ở đây.

Dù sao, bọn họ đều là tùy tùng của Sở Cuồng Nhân.

Mà bọn họ cũng có thể góp một viên gạch để xây dựng nên tinh vực Thương Khung.

Tiên thức của Sở Cuồng Nhân chuyển động, bao trùm phương viên ngàn tỉ dặm, thu thập tin tức, tìm hiểu một chút tình huống của tinh vực Thương Khung.

Bây giờ tinh vực Thương Khung vui vẻ phồn vinh, nền văn minh rõ ràng thịnh vượng hơn nhiều so với khi hắn rời đi trước đây..

Thậm chí trong những năm hắn rời đi cũng có một thế hệ tiên nhân mới ra đời, cộng thêm sự hỗ trợ của đám người lão tổ Hồ yêu, Cổ Hình, bây giờ cương vực của tinh vực Thương Khung đã bao trùm mấy chục tinh hệ lân cận.

Đây là điều mà Sở Cuồng Nhân đã không nghĩ tới trước khi rời đi.

"Linh Lung các nàng làm không tệ."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Tinh vực Thương Khung.

Đế quốc, bên trong đế đô.

Linh Lung đang xử lý chính vụ, khi phạm vi cương vực không ngừng mở rộng, chuyện mà đế quốc phải xử lý cũng càng ngày càng nhiều.

Tuy đế quốc Thương Khung có một tổ chức hoàn chỉnh để giúp nàng hoàn thành công việc quản lý các đại văn minh, nhưng có một ít văn kiện vẫn cần nàng tự mình xem qua, nhất là những văn minh có tiên nhân trấn giữ.

Mặc dù những văn minh kia đã thần phục tinh vực Thương Khung, nhưng vẫn còn có một số tai hoạ ngầm như cũ, dù sao, tinh vực Thương Khung cũng trỗi dậy quá nhanh.

Lúc nàng xử lý chính vụ, bỗng nhiên có một loạt tiếng bước chân vang lên ở trước mặt nàng, khiến nàng phải cảnh giác.

Khoảng cách không lớn hơn ba trượng.

Là ai? !

Là ai có năng lực đến gần mình mà lại không bị mình phát hiện, cho dù là những tiên nhân trên tam phẩm cũng không làm được!

Nàng ngẩng đầu, lúc nhìn thấy người tới, đề phòng trong mắt dần dần rút đi, thay vào đó là một vẻ ôn nhu: "Hoan nghênh trở về."

Chương 1119: Sở tiên sinh của Thiên Cơ các, đế quốc thiên kiêu bị tập kích

Tinh vực Thương Khung.

Sở Cuồng Nhân trở về, ngoại trừ mấy người thân cận thì cũng không có bao nhiêu người biết, hắn cực kỳ điệu thấp.

Mà mấy năm sau, trong đế quốc tinh vực Thương Khung có một tòa Tàng Thư lâu vô cùng to lớn vụt lên từ mặt đất, thu nạp điển tịch trong thiên hạ.

Đây là đề nghị của Sở Cuồng Nhân.

Một văn minh muốn phát triển thì thứ quan trọng nhất chính là tri thức, chinh phạt cũng không phải là con đường phát triển lâu dài tốt nhất cho một văn minh.

Tri thức mới là yếu tố phát triển đầu tiên.

Chinh phạt, chỉ là thủ đoạn.

Cùng với việc xây dựng Tàng Thư lâu, tri thức của các đại văn minh tu hành lệ thuộc vào tinh vực Thương Khung không ngừng bị thu thập.

Mà đế quốc Thương Khung cũng đặc biệt xây dựng một Thiên Cơ các, tiến hành phân loại, chỉnh lý những kiến thức này sau đó lại bỏ vào Tàng Thư các.

Nghe nói, nữ vương đương nhiệm của đế quốc cực kỳ coi trọng Thiên Cơ các, cung cấp không ít tài nguyên, thậm chí còn không biết tìm tù đâu ra một tu sĩ tới đảm nhiệm vị trí Các chủ Thiên Cơ các.

Vị Các chủ này cực kỳ thần bí, không có người nào từng gặp hắn.

Chỉ là thỉnh thoảng nghe người khác nhắc qua, dường như gọi là... Sở tiên sinh.

Sở tiên sinh?

Đây giống như là một tôn xưng hơn, đến mức tên thật cũng không có ai biết, nhưng rất nhiều người đều biết, Sở tiên sinh này không phải người bình thường.

Nếu không thì cũng sẽ không được vương hậu ủy thác trách nhiệm này.

Đế quốc, Thiên Cơ các.

Sở Cuồng Nhân đang tiến hành phân loại một số điển tịch văn minh, thậm chí thỉnh thoảng cũng sẽ sắp xếp kinh nghiệm của bản thân thành sách.

Không sai, hắn chính là vị Sở tiên sinh kia.

Về phần tại sao không tuyên bố với toàn thể quốc dân mình đã trở về, chủ yếu là vì hắn không muốn gây ra náo động quá lớn.

Lại nói, bây giờ đế quốc Thương Khung phát triển rất tốt, có hắn hay không có hắn đều không khác mấy, hắn không muốn can thiệp quá mức vào sự phát triển của đế quốc.

Có lẽ, không bao lâu nữa hắn sẽ rời đi, nếu đã như vậy, cần gì phải quá gióng trống khua chiêng chứ?

Cố Linh Lung hiểu rõ ý nghĩ của hắn, cũng buông xuôi bỏ mặc.

"Sở tiên sinh, đây là Thất Vũ tinh năm nay đưa tới."

Một lão giả mặc áo bào xám đi tới, đưa lên một Càn Khôn giới.

Trong Càn Khôn Giới là một số lượng lớn điển tịch tu hành.

Tâm niệm Sở Cuồng Nhân chuyển động, tiên thức quét qua, các loại tri thức tu hành ẩn chứa trong điển tịch bị hắn nhìn không sót thứ gì.

"Thất Vũ tinh... Ta nghe nói chỗ bọn họ có một loại bí pháp chắt lọc tiên tinh, vì sao không thấy ở đây?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Chuyện này, các đại văn minh đều có bí mật không truyền ra ngoài, cho dù bọn họ đã thần phục đế quốc, nhưng có nhiều thứ không nguyện ý giao ra cũng là chuyện có thể thông cảm được." Lão giả mặc áo bào xám cau mày nói ra.

"Ừm, ngoại trừ bí pháp chắt lọc tiên tinh kia, những tri thức tu hành ở đây đều là điển tịch liên quan tới phía dưới tiên nhân, liên quan tới tiên nhân, lại chỉ lác đác vài món, nếu như ta nhớ không lầm, bên trong Thất Vũ tinh có tiên nhân, hơn nữa, còn có không ít." Sở Cuồng Nhân cười nói.

"Chuyện này..."

Lão giả mặc áo bào xám đột nhiên không biết đáp lại như thế nào.

Sở Cuồng Nhân cũng không làm khó hắn, để hắn đi xuống trước.

Hắn vuốt vuốt Càn Khôn giới trong tay, ánh mắt lấp lóe, đế quốc phát triển quá nhanh, căn cơ tích luỹ được xem ra cũng không đủ tư cách đứng trước mặt một số văn minh cấp Tiên còn lại, mặt ngoài thần phục, nhưng văn minh hoặc đạo thống vụng trộm lá mặt lá trái cũng không ít.

"Có lẽ, nên tìm thời gian giết gà dọa khỉ mới được."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Sau khi ở Thiên Cơ các chờ đợi vài ngày, Sở Cuồng Nhân liền đi Tàng Thư lâu một chuyến, nơi này là chỗ hắn thường xuyên đến.

Mặc dù với tu vi bây giờ của hắn, phần lớn điển tịch tu hành ở nơi này không có tác dụng gì đối với hắn, nhưng thỉnh thoảng vẫn có một ít tri có tác dụng hệ quả với hắn.

Bên trong Tàng Thư lâu, Sở Cuồng Nhân tùy ý tìm vị trí, tìm tới một số điển tịch tu hành mới bắt đầu đọc.

Đây là một ít thời gian nhàn nhã ít ỏi mà hắn có được.

Lúc này.

Trước mặt hắn bỗng nhiên nhiều hơn một bóng người, có người ngồi ở trước mặt của hắn, đó là một cái cô gái mặc áo trắng.

"Gặp qua tiên sinh."

Nữ tử thi lễ một cái với Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm: "Ngồi đi."

Nữ tử tên là Nhậm Doanh, là dòng chính của Nhậm gia trong đế quốc, ngẫu nhiên đụng phải một số nghi hoặc trong lúc tu hành sẽ thường xuyên đến Tàng Thư lâu.

Có mấy lần, Sở Cuồng Nhân thấy nàng buồn rầu, liền mở miệng chỉ điểm vài câu, dù sao Nhậm Doanh cũng là một trong những thiên kiêu đế quốc xuất sắc nhất ở thế hệ trẻ tuổi.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua quyển sách Nhậm Doanh cầm trong tay, đó là một bản điển tịch tu hành tên là 'Cuồng Sinh Lục'.

Tên gọi rất quen thuộc.

Sở Cuồng Nhân nhớ ra, đây không phải một bản điển tịch tu hành mà hắn biên soạn hai năm trước sao, bên trong có một số tâm đắc khi tu hành của hắn.

"Tiên sinh, ngươi đọc qua Cuồng Sinh Lục rồi sao?"

Nhậm Doanh chú ý tới ánh mắt của Sở Cuồng Nhân, có chút hiếu kỳ.

"Xem như thế đi." Sở Cuồng Nhân cười cười: "Có cái gì không hiểu có thể tới hỏi, quyển sách này, cũng coi như quen thuộc với ta."

"Vâng, đa tạ tiên sinh."

Nhậm Doanh gật đầu, sau đó, nàng tiếp tục vùi đầu đọc sách, chỉ chốc lát, nàng cảm khái nói ra: "Người biên soạn cuốn sách này nhất định là một tu sĩ không tầm thường."

"Ha, tạm được." Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Hai người tiếp tục xem sách, ngẫu nhiên giao lưu hai câu, thời gian dần trôi qua, Sở Cuồng Nhân phát hiện một số chỗ không đúng.

Dường như có người đang bí mật quan sát Nhậm Doanh, đó là một nam tử thanh niên, tướng mạo thanh tú, tu vi cũng không tệ, cảnh giới Tiểu Đạo Chủ.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại phát hiện một số chỗ không đúng.

Thứ nhất, tuy nam tử thanh niên này ẩn giấu rất khá, nhưng trong ánh mắt hắn ngẫu nhiên nhìn về phía Nhậm Doanh, mang theo sát ý mịt mờ.

Thứ hai, tu vi Tiểu Đạo Chủ của hắn cũng là ẩn giấu, tu vi chân chính là Thiên Đạo Chủ đỉnh phong, tiếp cận trình độ Bán Tiên.

Ẩn giấu sát ý, ẩn giấu tu vi, đi theo bên người Nhậm Doanh, nếu nói kẻ này không có gì mờ ám, Sở Cuồng Nhân cũng không tin.

"Muốn gây bất lợi cho Nhậm Doanh sao?"

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Nhậm Doanh là một tiên chủng đỉnh phong, tỷ lệ thành tiên rất lớn, tiền đồ vô lượng, tương lai nhất định là trụ cột vững vàng của đế quốc.

Mà qua khoảng thời gian ở chung này, hắn phát hiện tính tình của đối phương cũng không tệ lắm, hắn cũng không muốn nhìn thấy đối phương xảy ra chuyện.

Nhưng mà, hắn cũng không có tùy tiện xuất thủ.

"Tiên sinh, ta đi trước."

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân gật đầu.

Sau khi Nhậm Doanh rời đi, thanh niên lén lén lút lút kia cũng rời đi theo.

Hai người một trước một sau rời khỏi Tàng Thư lâu, khi đi đến một nơi yên tĩnh, nam tử thanh niên nhìn Nhậm Doanh, trong mắt đột nhiên lộ ra một tia sát ý lạnh lùng, cũng không ẩn giấu nữa.

Vút!

Nam tử thanh niên vừa sải bước ra, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một thanh chủy thủ màu đen đánh về phía Nhậm Doanh.

"Đắc thủ!"

Ánh mắt nam tử thanh niên lộ ra một tia vui mừng, tuy Nhậm Doanh cũng là Thiên Đạo Chủ, nhưng vẫn kém một khoảng so với Thiên Đạo Chủ đỉnh phong như hắn, hơn nữa, hắn cũng chọn cách đánh lén nàng.

Một kích này, hắn nắm chắc mười phần!

Nhưng khi hắn sắp đắc thủ, một luồng sức mạnh vô danh bao phủ hắn.

"A? Chuyện gì xảy ra?"

Dường như Nhậm Doanh Đi trên đường cảm nhận được cái gì đó, quay đầu nhìn thoáng qua, nhưng cũng chẳng nhìn thấy gì.

Trên gương mặt xinh đẹp của nàng lộ ra một tia nghi hoặc: "Ảo giác sao? Vừa rồi giống như cảm thấy có người nào đó muốn giết ta..."

Một bên khác, nam tử thanh niên chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, trước mắt không còn bóng dáng Nhậm Doanh, không chỉ có như thế, xung quanh hắn biến thành một màu đen kịt, dường như đi vào trong một mảnh hư vô.

"Tình huống gì thế này? !"

"Đáng chết, cái này, đây là có chuyện gì? !"

Sắc mặt nam tử thanh niên đại biến, hắn thúc giục sức mạnh của bản thân, ý đồ đánh vỡ hư không bốn phía, nhưng lại không có một chút tác dụng nào.

Ngay khi hắn đang hoảng sợ, trong bóng tối bỗng nhiên có một luồng bạch quang lấp lóe, một thanh niên có tiên huy rạng rỡ từ từ đi đến từ trong bóng đêm, qua giây lát, bốn phía sáng như ban ngày.

Chương 1120: Sứ giả Thất Vũ tinh, Thời Không Tinh Thạch, ám sát

"Hoan nghênh đến với không gian Tụ Lý Càn Khôn."

Sở Cuồng Nhân nhìn nam tử thanh niên trước mắt cười nhạt một cái, nói.

Trong nháy mắt khi người này chuẩn bị ám sát Nhậm Doanh, hắn đã mang kẻ đó vào trong không gian của mình.

"Rốt cuộc ngươi là ai? !"

Thanh niên ám sát nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo nồng đậm kiêng kị, sâu trong mắt còn mang theo... Hoảng sợ.

Thủ đoạn của Sở Cuồng Nhân khiến cho hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Có thể thần không biết quỷ không hay chuyển một Thiên Đạo Chủ đỉnh phong như hắn vào bên trong một không gian quỷ dị, người này thấp nhất cũng phải là một tiên nhân.

Mà đối mặt tiên nhân, hắn, không có chút lực phản kháng nào!

"Là ai bảo ngươi tới giết Nhậm Doanh."

Sở Cuồng Nhân không có trả lời, trực tiếp mở miệng hỏi.

"Làm một sát thủ, ta sẽ không dễ dàng bán cố chủ của mình." Kẻ ám sát lạnh giọng nói ra.

"Thật sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, từ từ mở tay ra, một đóa Hoả Liên sinh động như thật, yêu diễm tuyệt mỹ màu đỏ đang đung đưa.

Hắn ném hỏa liên ra ngoài, rất nhanh, Hỏa Liên rơi vào trên người kẻ ám sát ở đối diện.

"Cái này, đây là cái gì?"

Sắc mặt kẻ ám sát hơi đổi một chút, hắn cảm giác, có đồ vật gì đó trên người mình bị thiêu đốt.

Hắn thúc giục sức mạnh muốn chống lại sự ăn mòn của hỏa diễm, nhưng không làm nên chuyện gì, đau khổ kịch liệt đang không ngừng đánh thẳng vào tinh thần của hắn.

Tội nghiệt bị thiêu đốt, thống khổ đó, không phải người thường có thể chịu được.

Mà Sở Cuồng Nhân, có năng lực phóng đại loại thống khổ này lên gấp mười gấp trăm lần, khiến người ám sát này đau đến không muốn sống.

Không có bao nhiêu người có thể kiên trì không hé miệng dưới loại tra tấn này.

Hiển nhiên, người ám sát này cũng giống vậy.

Hắn nói ra kẻ chủ mưu phía sau, là một đạo thống đứng đầu bên trong tinh hệ Thương Khung phái người làm, mà bọn họ giết Nhậm Doanh, mục đích cũng không chỉ là vì Nhậm Doanh, mà dự định sau khi giết đối phương, sẽ giá hoạ cho một thế lực khác bên trong đế quốc, chính là Bạch gia.

Mà mặc kệ là Nhậm gia, hay là Bạch gia đều có một đặc điểm.

Đều là những người tuyệt đối trung thành với đế quốc!

Có người muốn châm ngòi tranh đấu giữa thế gia, khiến đế quốc lâm vào hỗn loạn.

"Xem ra bên trong đế quốc cũng không ổn định."

Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm nói.

Hắn tiện tay đốt người ám sát này thành tro bụi, tiếp đó thông báo việc này cho Cố Linh Lung, để nàng đi điều tra.

Quản lý đế quốc nhiều năm, xử lý những chuyện này, Cố Linh Lung cũng coi như thuận buồm xuôi gió, rất nhanh đã có thu hoạch.

"Lần làm loạn này là dó Thiên Kính đạo thống, nhưng khó giải quyết nhất không phải Thiên Kính đạo thống, mà chính là thế lực sau lưng đạo thống này, chính là một văn minh ngoài hành tinh... Thất Vũ tinh!" Cố Linh Lung lạnh nhạt nói.

Mà một đám nòng cốt đế của quốc nghe lời nói của nàng, hai mặt nhìn nhau.

"Thất Vũ tinh, không thể khinh thường văn minh này, nó khác với những văn minh còn lại, khi chúng ta tiếp xúc với văn minh này, bọn họ gần như không đánh đã thuần phục, sức mạnh văn minh gần như không có tổn thất gì."

"Ta có nghe được một số tiếng gió, những năm gần đây, Thất Vũ tinh cố gắng làm lung lạc một số văn minh chiến bại, muốn phản kháng tinh vực Thương Khung, ta luôn phái người điều tra, vốn dĩ muốn chuẩn bị tốt chứng cứ để báo cáo, thật không nghĩ đến, ngược lại bọn họ lại bắt đầu hạ thủ trước."

Hỗn Độn Đạo Chủ lạnh giọng nói ra.

"Đã như vậy, vậy thì không cần nói thêm gì nữa, trực tiếp xuất binh, đánh bọn họ một trận."

Thiên Sát Đạo Chủ là phe chiến bên trong đế quốc, vẫn tin rằng vũ lực là cách tốt nhất để giải quyết mâu thuẫn.

"Xuất binh thì có thể, nhưng không phải hiện tại, hiện tại nếu đánh, khó tránh khỏi có chút đả thảo kinh xà." Cố Linh Lung nói ra: "Gần đây Thất Vũ tinh từng phái mấy cái sứ giả đến đây, cứ gặp trước đã."

"Vậy còn Thiên Kính đạo thống ám sát đích nữ Nhậm gia thì sao?"

"Ăn cây táo rào cây sung, không cần giữ lại."

Cố Linh Lung lạnh lùng nói ra.

...

Đế đô, bên trong đế thành, một số tu sĩ đang tụ tập với nhau, trong đó người dẫn đầu là một nữ tử mặc váy dài màu đen, đùi ngọc thon dài, dáng người yểu điệu.

Những người này chính là sứ giả Thất Vũ tinh phái tới lần này.

"Chư vị, các ngươi cũng nghe nói về chuyện của Thiên Kính đạo thống rồi đúng không."

Nữ tử váy đen lạnh nhạt nói ra.

"Ừm, đã biết."

Mọi người gật đầu, trong mắt mang theo ngưng trọng.

"Không nghĩ tới đế quốc Thương Khung có thể tìm ra Thiên Kính đạo thống nhanh như vậy, cũng không biết chúng ta có bị vạch trần hay không."

"Hẳn là không có, nếu không, vị nữ hoàng Linh Lung kia đã sớm có hành động rồi, không cần kinh hoảng, kế hoạch vẫn như cũ."

"Được."

Trong mắt nữ tử váy đen lộ ra một tia lạnh lùng: "Lần này tới thăm tinh vực Thương Khung, chủ yếu là phải ám sát được nữ hoàng Linh Lung, nếu có thể thành công, đế quốc Thương Khung như rồng không đầu, tất nhiên đại loạn."

"Đến lúc đó, dựa vào sức mạnh của chúng ta, một lần hành động phản công, nhất định có thể nuốt chửng đế quốc trong một lần, thay thế bọn họ!"

Nghe đến đây, trong mắt mọi người đều lộ ra hưng phấn, và sự dứt khoát.

Bọn họ cũng biết rõ.

Lần này, đến ám sát nữ hoàng Linh Lung là một chuyện vô cùng nguy hiểm, cho dù thành công hay không, bọn họ đều sẽ cửu tử nhất sinh, nhưng vì Thất Vũ tinh, vì vinh quang của văn minh, bọn họ vẫn không hề do dự như cũ!

"Qua mấy ngày nữa chính là lúc gặp mặt nữ hoàng Linh Lung, mấy ngày nay chư vị cố gắng không nên đi ra ngoài, càng không đàm luận bất cứ chuyện gì có liên quan đến Thiên Kính đạo thống." Nữ tử váy đen nói ra.

"Được."

"Đã rõ."

Ba ngày sau.

Sứ giả Thất Vũ tinh đi tới đế cung, gặp mặt nữ hoàng Linh Lung.

Nhìn nữ hoàng Linh Lung ngồi trên ngai vàng, nắm giữ quyền điều hành mấy chục tinh hệ chí cao, mấy người nữ tử váy đen không khỏi kinh thán.

"Gặp qua nữ hoàng bệ hạ."

Mọi người hành lễ.

"Không cần khách khí."

Nữ hoàng Linh Lung lạnh nhạt nói, nàng nhìn mấy người nữ tử váy đen, ánh mắt bình tĩnh như nước, không có một chút cảm xúc.

Ngược lại, nữ tử váy đen lại cảm thấy lúc những người xung quanh nhìn các nàng, trong mắt mang theo địch ý như có như không.

Là bởi vì bọn họ đến từ văn minh khác hay sao?

Trong lòng nữ tử váy đen hơi có chút bất an.

"Bẩm nữ hoàng, hôm nay chúng ta đến đây, đại diện cho Thất Vũ tinh dâng lên 10 tỷ linh tủy, 100 ngàn tiên tinh, bày tỏ thành ý."

10 tỷ linh tủy, nhất là 100 ngàn tiên tinh kia, cho dù là đối với một văn minh có tiên nhân trấn giữ mà nói, cũng không dễ dàng lấy ra, chí ít ngoài mặt Thất Vũ tinh cực kỳ có.

"Ta thay mặt đế quốc đa tạ Thất Vũ tinh."

Cố Linh Lung từ tốn nói.

Nữ tử váy đen nhìn thoáng qua bốn phía, tuy mọi người cực kỳ đề phòng các nàng, nhưng nghĩ tới năng lực của lá bài tẩy trong tay mình, trong lòng của nàng đột nhiên nhiều hơn mấy phần sức mạnh.

"Nữ hoàng bệ hạ, ngoại trừ linh tủy và tiên tinh, chúng ta còn có một bảo vật muốn dâng cho đế quốc." Nữ tử váy đen nói ra.

"Há, thú vị vậy sao, không biết là bảo vật gì?"

"Nữ hoàng bệ hạ, mời xem."

Nữ tử váy đen lấy ra một tinh thạch màu trắng lớn chừng quả đấm.

Tinh thạch này có tiên huy màu trắng nhàn nhạt lưu chuyển, có đạo văn huyền diệu trộn lẫn, lộ ra một luồng sức mạnh thời không vô cùng cường đại.

"Vật này tên là Thời Không Chi Tinh, tác dụng lớn nhất là có thể... Ngưng kết thời không!" Nữ tử váy đen nói ra.

Một cái chớp mắt tiếp theo, tinh thạch màu trắng bùng lên bạch quang sáng chói, một chiếc lồng ánh sáng màu trắng khuếch tán, bao phủ toàn bộ đế cung.

Trong chốc lát, cho dù là tiên nhân cũng cảm nhận được một luồng sức mạnh trói buộc vô cùng mạnh mẽ, khiến cho bọn họ khó có thể động đậy!

"Không tốt!"

Sắc mặt mọi người biến đổi.

Lúc này, bọn người nữ tử váy đen kia động thủ, trong nháy mắt, lúc phát động Thời Không Tinh Thạch, đột nhiên bay vút về phía nữ hoàng Linh Lung.

Chương 1121: Đế quốc lại còn có loại cao thủ này, Thất Vũ tinh, gặp nguy rồi

Lồng ánh sáng Thời Không Chi Tinh quét ra, bao phủ toàn bộ đế cung.

Ở bên trong lồng ánh sáng này, cho dù là tiên nhân cũng bị trói buộc vì thời không bị đọng lại, khó có thể tránh thoát.

Ở bên trong lồng ánh sáng này, ngoại trừ kẻ thao túng và những người được kẻ thao túng cho phép, những người còn lại hoàn toàn không thể tự do di chuyển.

Mà đây cũng là át chủ bài của nữ tử váy đen và những kẻ ám sát khác!

Vút, vút, vút!

Bọn người nữ tử váy đen vọt về phía nữ hoàng Linh Lung, các loại binh khí được nắm chặt trong tay, trong mắt mang theo vẻ hưng phấn.

Nhưng sau đó, nữ tử váy đen phát hiện một chút không thích hợp.

Đối mặt với việc bị ám sát, nữ hoàng Linh Lung biểu hiện quá bình tĩnh, đôi mắt kia hoàn toàn lạnh nhạt như trước đây, không hề sợ hãi chút nào.

Đã xảy ra chuyện gì? !

Chẳng lẽ nữ hoàng Linh Lung có biện pháp ngăn cản các nàng ám sát hay sao?

Không, chuyện này là không thể nào.

Thời Không Chi Tinh vô cùng cường đại, thậm chí cường đại đến mức chỉ có thể sử dụng một lần, ngay cả tiên nhân cửu phẩm, thậm chí là Địa Tiên cũng không thể tránh thoát sự khống chế của nó.

Các nàng đã sớm điều tra, toàn bộ đế quốc Thương Khung, mạnh nhất cũng chỉ là Địa Tiên, căn bản không có cách nào ngăn cản các nàng.

100 trượng, mười trượng, một trượng...

Sắp xong rồi!

Trong mắt nữ tử váy đen lộ ra vui mừng.

Nhưng ngay tại lúc này.

Sắc mặt đám người nữ tử váy đen đột nhiên thay đổi, trở nên vô cùng hoảng sợ, bởi vì các nàng phát hiện, bản thân lại bị dừng ở giữa không trung, không thể động đậy!

Chuyện gì xảy ra? !

"Thời không... Bị phong tỏa!"

Những người khác không hiểu, nhưng là người thao túng Thời Không Chi Tinh, nữ tử váy đen đã bén nhạy nhận ra cái gì đó.

Nhưng bởi vì biết được, nên nàng mới hiểu đây là một chuyện kinh khủng cỡ nào.

Có người ngưng đọng thời không một lần nữa dưới tác động từ sức mạnh của Thời Không Chi Tinh! !

Chuyện này cần phải có sức mạnh thời không kinh khủng đến mức nào mới có thể làm được!

Loại chuyện này, nàng nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nơi xa.

Một bóng người mặc bạch y bước nhẹ nhàng, từ từ đi vào cung điện, bộ quần áo trắng như tuyết, không nhiễm trần thế.

Lúc hắn đi qua Thời Không Chi Tinh, tiện tay chỉ một gón tay lên trên, trong chốc lát, tinh thạch vốn đã tiêu hao hơn phân nửa sức mạnh thời không kêu răng rắc mấy tiếng, trực tiếp vỡ toang, hóa thành mảnh vụn rơi đầy đất.

Phụt...

Là người thao túng Thời Không Tinh Thạch, nữ tử váy đen đứng mũi chịu sào, trực tiếp phun ra một ngụm máu lớn, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

"Đến tột cùng là ai? !"

Trong đầu sứ giả Thất Vũ tinh đều nảy ra ý nghĩ này.

Bọn họ cảm thấy, dường như thân thể bị một con rắn độc trói chặt, băng lãnh thấu xương, nhịn không được mà run lấy.

Một sự sợ hãi trước đó chưa từng có bao phủ bọn họ.

"Ngu xuẩn."

Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt mấy người này, tiện tay chỉ một cái.

Ngay sau đó, những người kia nhìn thấy một đạo kiếm quang phun ra từ đầu ngón tay của bọn họ, tràn ngập trong tầm mắt của bọn họ.

Ở trong mắt nữ tử váy đen, chỉ thấy thân thể của mấy đồng bọn bên cạnh bị kiếm quang nhấn chìm, sau đó liền hóa thành vô số tia sáng màu máu rồi tiêu tán, bị kiếm quang chém đến mức biến thành tro bụi! !

Đáng chết! !

Trong đế quốc vậy mà giấu một kẻ kinh khủng như thế này!

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? !

Trong mắt nữ tử váy đen đầy sự hoảng sợ.

Lúc này, bên ngoài bỗng nhiên có một chùm sáng màu trắng kéo theo uy thế dồi dào phá không mà đến, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

"Ha."

Sở Cuồng Nhân khẽ ồ lên một tiếng, tiện tay đánh tan quang thúc kia.

Mà sức mạnh thời không bao phủ bốn phía cũng tán đi.

"Cơ hội!" Nữ tử váy đen tránh thoát trói buộc của sức mạnh thời không, lập tức bay vút về phía sau.

Thế nhưng, nàng cũng không có chú ý tới, có một đạo kiếm quang tử sắc xẹt qua hư không, lặng yên không tiếng động tiến vào trong cơ thể nàng.

"Đáng chết!"

"Dám ám sát nữ hoàng!"

Mọi người đã khôi phục như cũ giận tím mặt, muốn truy sát nữ tử váy đen kia, nhưng có một thân ảnh màu trắng vọt ra, dùng một tấm gương màu trắng đánh ra một chùm sáng, chặn họ lại.

"Là Thiên Kính Tử!"

"Hừ, tên phản đồ này còn chưa có chết sao? !"

Ánh mắt chúng người băng lãnh nhìn chằm chằm người tới.

Thiên Kính Tử, chủ nhân của Thiên Kính đạo thống, cũng là phản đồ cấu kết với Thất Vũ tinh mà bọn người Cố Linh Lung điều tra ra được,.

"Đi!"

Thiên Kính Tử bắt lấy nữ tử váy đen, tấm gương trong tay nở ra quang hoa huyền diệu, mang theo hai người trực tiếp bước vào bên trong hư không.

Bọn người Hỗn Độn Đạo Chủ còn muốn truy sát.

"Không cần đuổi theo."

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Là Sở Cuồng Nhân lên tiếng.

Trên đại điện, có ít người nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt mang theo vẻ nghi hoặc và đề phòng.

Những người này, phần lớn là tân binh của đế quốc.

Một người trong đó đứng dậy, nhìn Sở Cuồng Nhân trực tiếp chất vấn: "Ngươi là ai, tại sao lại xuất hiện ở đây."

Nhưng không đợi hắn làm rõ, có mấy người đã vọt tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, tâm trạng cực kỳ kích động.

Mọi người nhìn thấy, không khỏi càng thêm nghi ngờ.

Bởi vì địa vị của những người kia ở trong đế quốc cũng không thấp, tất cả đều là nhân vật cấp nguyên lão, như Hỗn Độn Đạo

Chủ, Lạc Thủy, Kiếm Đạo Chủ...

Cho dù là Cố Linh Lung cũng dùng lễ để đối đãi.

Chưa từng có ai nhìn thấy cảm xúc của họ bị mất khống chế, vậy mà hiện tại bọn họ lại kích động trước mặt một người như vậy.

Tâm tình lộ ra trong mắt, là mừng rỡ, là sùng bái.

Có ít người đã đoán được điều gì đó.

"Vương, ngài trở về lúc nào?"

Hỗn Độn Đạo Chủ kích động hỏi.

Vương...

Xưng hô thế này làm cho tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Bọn họ biết, đế quốc ngoại trừ một nữ hoàng, còn có một vị Vương, đó là người sáng lập ra đế quốc Thương Khung, nhưng đại đa số tân binh đều chưa từng gặp người này, chỉ là nghe nói qua lời đồn đại mà thôi.

Nhưng bây giờ, nhân vật trong truyền thuyết này cứ như vậy hiện ra ở trước mặt bọn họ, đều này khiến cho bọn họ cảm thấy thật không thể tin.

"Quả nhiên..."

Một số người nói thầm một tiếng quả nhiên.

Ngoại trừ vị Vương trong truyền thuyết, còn có ai có thể làm cho bọn người Hỗn Độn Đạo Chủ, Lạc Thủy kích động như vậy chứ?

"Hai năm trước, cận vệ của Vương là Lam Vũ, Sở Hồng, n Hồng Hoa đột nhiên trở về, có người suy đoán Vương cũng quay về rồi, nhưng lại chẳng thấy tăm hơi, suy đoán này cũng không giải quyết được gì."

"Hiện tại xem ra, vị Vương này thật sự trở về."

Một số tân binh chỉ nghe đến Sở Cuồng Nhân trong lời đồn âm thầm suy nghĩ, nhìn đối phương, trong mắt mang theo hiếu kỳ.

Đến tột cùng là nhân vật phong hoa tuyệt đại bực nào mới có thể sáng tạo ra đế quốc lớn như vậy, mới có thể khiến cho bọn người Hỗn Độn, Lạc Thủy tôn sùng như thế?

"Cung nghênh Vương thượng."

Sau khi Hỗn Độn Đạo Chủ bình tĩnh lại, lui về phía sau mấy bước, khom mình hành lễ, mấy người còn lại, cũng làm theo.

Ngay cả mấy vị nguyên lão đều làm vậy, những người còn lại đương nhiên cũng không có lý do gì không làm, cũng thi lễ, cung nghênh Sở Cuồng Nhân trở về.

"Không cần đa lễ."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, sau đó chỉ lưu lại bọn người Hỗn Độn Đạo Chủ, những người khác thì để bọn họ lui ra.

"Vương, vậy mà ngươi lại giấu diếm chúng ta, Lam Vũ các nàng cũng vậy, ngươi quay về rồi cũng không nói một tiếng."

Lạc Thủy có chút oán trách nói ra.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Ha, ta không muốn gây ra bạo động, nếu không phải lần này Linh Lung gặp nguy, đoán chừng ta cũng sẽ không xuất hiện, tiếp tục ở Thiên Cơ các yên tâm làm Sở tiên sinh của ta."

"Thì ra Sở tiên sinh cũng là Vương."

"Ta đã nói rồi, sao nữ hoàng lại đột nhiên tìm một tu sĩ xa lạ để ủy thác trách nhiệm chứ."

"Đúng rồi, Vương, Thất Vũ tinh kia, ngươi dự định xử lý như thế nào?" Hỗn Độn Đạo Chủ hỏi.

Lúc này mọi người mới nhớ tới, mới vừa rồi là Sở Cuồng Nhân ngăn cản bọn họ tiếp tục đuổi giết.

"Chuyện này giao cho ta xử lý, các ngươi tiếp tục hỗ trợ Linh Lung quản lý tốt đế quốc." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, hắn nhìn về phía nơi xa, trong mắt lộ ra vẻ băng lãnh.

Thất Vũ tinh... Gặp nguy hiểm!

Chương 1122: Sở Cuồng Nhân đến, các ngươi đều là nghịch thần, đều nên chết đi

Bên ngoài tinh vực Thương Khung.

Hai bóng người một đen một trắng xuất hiện, chính là nữ tử váy đen mới vừa chạy khỏi tinh vực Thương Khung và Thiên Kính Tử phản đồ của tinh vực Thương Khung.

"Thiên Kính Tử, không nghĩ tới ngươi còn chưa chết."

Nữ tử váy đen nhìn vào Thiên Kính Tử, có chút ngoài ý muốn nói.

"Ừm."

Sắc mặt Thiên Kính Tử khá khó coi: "Tuy ta may mắn trốn khỏi một kiếp, nhưng mà, đạo thống của ta cũng đã không còn."

Nói đến đây, giọng điệu của hắn tràn đầy oán hận.

Đây chính là đạo thống mà hắn dành ra vô số năm tháng để xây dựng, vậy mà cứ thế biến mất, nếu đổi lại là người nào khác, trong lòng cũng sẽ không dễ chịu.

"Không sao, sau khi tinh chủ chiếm đoạt được tinh vực Thương Khung, ngươi có thể lại thành lập được một đạo thống còn mạnh hơn so với Thiên Kính đạo thống."

Nữ tử váy đen nói ra.

Sau đó, nàng nghĩ tới điều gì, trong mắt lộ ra một tia hoảng sợ: "Ngươi có biết, người ngăn cản chúng ta là ai không?"

Người kia, quá kinh khủng.

Thậm chí nàng có một loạicảm giác, cho dù là tinh chủ, ở trước mặt người kia, có phải cũng sẽ không chịu nổi một kích như các nàng hay không?

Không, không thể nào.

Tinh chủ mạnh mẽ như vậy, không có khả năng như thế.

"Nếu ta đoán không sai, người kia, hẳn là người sáng lập đế quốc Thương Khung... Sở Cuồng Nhân!" Thiên Kính Tử ngưng trọng nói ra.

"Sở Cuồng Nhân, có nghe nói qua, chỉ là không nghĩ tới hắn lại mạnh mẽ đến mức này, hơn nữa còn am hiểu Thời Không chi đạo, ngay cả Thời Không Tinh Thạch cũng không làm gì được hắn, người này chính là trở ngại lớn nhất của chúng ta."

"Đi thôi, đi về tìm tinh chủ trước."

Nữ tử váy đen nói ra.

"Ừm."

Người kia gật đầu.

Sau đó, bóng dáng hai người lóe lên, lao về nơi xa.

Bọn họ cẩn thận từng li từng tí, sợ bị người của đế quốc phát hiện, nhưng làm cho bọn họ nghi ngờ là, dọc theo con đường này, vậy mà không có bất kỳ người nào đến ngăn cản hoặc lùng bắt bọn họ, dường như chuyện ám sát không hề tồn tại.

Tuy nghi ngờ, nhưng bỏ trốn quan trọng, hai người cũng không nghĩ nhiều.

Mấy tháng sau.

Thiên Kính Tử, nữ tử váy đen về tới một ngôi sao.

Nơi này, cũng không phải là Thất Vũ tinh.

Mà chính là một hành tinh không có Thiên Đạo, cũng là địa phương mà Thất Vũ tinh chủ tụ trung các đại thế lực, chuẩn bị phản kháng tinh vực Thương Khung.

Giờ phút này, bên trong một cung điện trên hành tinh.

"Bái kiến tinh chủ."

Hai người nữ tử váy đen, Thiên Kính Tử quỳ gối trước mặt một người nam tử trung niên, khuôn mặt nam tử kia có dạng vuông, người mặc trường bào kim sắc, trên đầu còn đột một đỉnh vương quan, nhìn cực kỳ uy nghiêm.

Người này, chính là chủ nhân của Thất Vũ tinh.

"Nhiệm vụ của các ngươi thất bại rồi?"

Thất Vũ tinh chủ cau mày nói.

Nghe được hắn, sắc mặt hai người có chút hổ thẹn.

"Tinh chủ bảo ta gây ra phân tranh trong đế quốc, nhưng không biết sao, Thiên Kính đạo thống bị bại lộ, thuộc hạ không thể hoàn thành nhiên vụ, xin tinh chủ trách phạt." Thiên Kính Tử không dám có bất kỳ ngụy biện nào.

Bên cạnh, nữ tử váy đen cũng chi tiết bẩm báo chuyện ám sát.

"Há, Sở Cuồng Nhân..."

Nghe cái tên này, ánh mắt Thất Vũ tinh chủ lóe lên: "Ta từng nghe về người này, tinh hệ Thương Khung, bên trong tinh hệ Thanh Hoàng, thanh danh của người này rất cao, hiếm người nào có thể so sánh, nhưng nghe nói người này đi Thanh Lan Tiên giới, không nghĩ tới hắn lại trở về vào lúc này."

"Có lẽ đã sớm trở về, chỉ là một đứng sau hậu trường?"

Thất Vũ tinh chủ đang suy đoán.

Bỗng nhiên, dường như hắn nghĩ đến chuyện gì đó: "Không đúng, Sở Cuồng Nhân đã xuất thủ, vậy tại sao các ngươi có thể yên ổn đào thoát? Mặt khác, lúc các ngươi trở về, có gặp phải trở ngại gì không."

"Chúng ta hành động rất bí mật, vẫn chưa bị phát hiện."

"Ngu xuẩn!"

Thất Vũ tinh chủ quát lạnh một tiếng: "Nhanh, tranh thủ thời gian thông báo cho các đại chưởng môn, tinh chủ, bảo bọn họ lập tức rời khỏi nơi này."

Dường như hai người đã hiểu rõ chuyện gì, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Các đại tinh chủ, chưởng môn nhân được thông báo Thất Vũ tinh chủ thì lập tức hành động, dự định rời khỏi nơi này.

Một tinh chủ bay về phía bên ngoài tinh vực, muốn nhanh chóng rời đi.

Nhưng ngay lúc này, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một kết giới vô hình, tinh chủ kia trực tiếp đụng mạnh vào, phát ra một tiếng phịch.

"Chuyện gì xảy ra? !"

"Không tốt, hành tung của chúng ta bại lộ!"

Có người nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt đại biến.

Có người tỉ mỉ quan sát kết giới kia.

Phát hiện phía trên kết giới kia phủ đầy vô số đạo văn, tiên huy lưu chuyển, trong đó cũng ẩn chứa một luồng sức mạnh thời không vô cùng mênh mông.

"Đây là kết giới thời không hình thành từ sức mạnh thời không!"

"Là ai mà lại có loại năng lực này, vậy mà có thể tạo ra kết giới thời không, là tinh thông tiên nhân Thời Không chi đạo sao?"

Thất Vũ tinh chủ ngưng trọng, nói với nữ tử váy đen bên cạnh: "Ngươi nói Sở Cuồng Nhân kia tinh thông Thời Không chi đạo đúng không?"

"Đúng vậy."

"Xem ra, hắn đã tới."

Đùng, đùng, đừng...

Một số tinh chủ, chưởng môn đạo thống không thể chịu đựng được việc mình bị vây ở trên hành tinh này, không ngừng thúc giục sức mạnh, đánh vào kết giới thời không.

Kết giới phát ra tiếng đùng đùng, nhưng cũng chỉ làm nổi lên vài gợn sóng.

Đòn tấn công của mọi người, không cách nào phá hư kết giới này.

"Đáng chết, kết giới này quá mạnh."

"Rốt cuộc là ai?"

Lúc mọi người ở đây nghi hoặc, chấn kinh, bên ngoài kết giới kia, một bóng người mặc bạch y từ từ rơi xuống, xuyên qua kết giới.

Đó là một bóng người siêu nhiên, eo đeo cổ kiếm bạch ngọc và một cuốn sách, áo trắng như tuyết, tóc dài đến eo, nhưng khí tức tràn ngập sự kinh khủng, giống như sóng to phun trào, bao phủ cửu thiên thập địa, như Tiên Vương giáng lâm!

"Tự giới thiệu một chút, ta là vương của đế quốc Thương Khung, bây giờ vương đang ở trước mặt, các ngươi, còn không quỳ xuống sao?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Ngay sau đó, khí tức trên người hắn lại tăng vọt lần nữa, uy áp khủng bố khiến hai đầu gối của tất cả 99% tu sĩ đều trở nên mềm nhũn, trực tiếp quỳ rạp xuống đất, như cung nghênh Vương đến.

Chỉ có một số ít Địa Tiên mới có thể gắng gượng chống cự.

"Thật, thật là uy thế khủng bố!"

Sắc mặt đám người Thất Vũ tinh chủ toát ra vẻ hoảng sợ.

Chỉ uy áp đã có sức mạnh như vậy, nếu như xuất thủ, thì sẽ kinh thiên động địa đến mức nào! !

Mọi người không dám tưởng tượng, nhưng bọn họ biết, người trước mắt này là tồn tại mà bọn họ không có cách nào địch nổi!

Thật là đáng sợ!

"Ngươi, rốt cuộc làm sao ngươi có thể tìm được nơi này." Tuy trong lòng nữ tử váy đen có suy đoán, nhưng vẫn không nhịn được hỏi.

Sở Cuồng Nhân lườm đối phương một chút, ngưng tụ kiếm chỉ, sau đó thân thể của đối phương ầm ầm nổ tung, kiếm khí tiêu tán ra từ trong cơ thể của đối phương, một số tu sĩ bị uy áp ép nằm rạp trên mặt đất ào ào bị giết chết.

"Đây chính là đáp án, nếu không muốn các ngươi dẫn đường cho ta, ngươi nghĩ đám các ngươi có thể rời khỏi đế quốc sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn Thiên Kính Tử kia, từ tốn nói.

Đúng vậy.

Trước khi Thiên Kính Tử xuất hiện cứu nữ tử váy đen, hắn đã tính toán xong, để cho đối phương rời đi, cũng âm thầm lưu lại kiếm khí ở trên người nữ tử váy đen, nhờ vào kiếm khí này để truy tìm.

"Trốn! !"

Thiên Kính Tử biến sắc, với uy thế đó của Sở Cuồng Nhân, hắn căn bản không có bất cứ cách nào để chống lại.

Hắn quay người đào tẩu, nhưng lại bị kết giới thời không ngăn chặn đường lui.

Kết giới thời không này là một loại tiên pháp Sở Cuồng Nhân căn cứ vào Thời Không chi đạo mà nghiên cứu ra, cho dù là Thiên Tiên muốn phá vỡ cũng phải tốn rất nhiều sức lực, chớ nói chi Thiên Kính Tử chỉ là Địa Tiên tầm thường.

"Các ngươi đều là nghịch thần, đều nên chết đi! !"

Giọng điệu của Sở Cuồng Nhân băng lãnh, sát ý như bão, đè ép khiến cho mọi người trở nên run rẩy, trong mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Chương 1123: Giết Thất Vũ tinh chủ, lại lần nữa nuốt chửng hành tinh, Cự Thú Tinh Không

"Các ngươi đều là nghịch thần, đều nên chết đi!"

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân lạnh lùng như băng, sát khí phun trào bao phủ cả tinh cầu, tất cả mọi người ở chỗ này đều nhịn không được mà run sợ.

"Liều mạng với ngươi! !"

Thất Vũ tinh chủ lạnh giọng nói ra.

Chỉ thấy trên người hắn bùng cháy lên một luồng ánh sáng màu đỏ như máu, quả thật đã khiến quyết sử dụng pháp môn thiêu đốt mệnh nguyên.

Nhờ vào sức mạnh thiêu đốt mệnh nguyên, thực lực của Thất Vũ tinh chủ nhanh chóng tăng cao, lúc này hắn đã tiếp cận vô hạn Địa Tiên cửu phẩm!

"Giết! !"

Thất Vũ tinh chủ thét dài, phóng về phía Sở Cuồng Nhân, trong tay xuất hiện một thanh trường thương màu đỏ sẫm, đó là một thanh Địa Tiên khí đỉnh phong.

Đâm ra một thương, đạo văn như bão táp vòi rồng, bao phủ Sở Cuồng Nhân.

"Quá yếu."

Sở Cuồng Nhân chỉ tùy ý nâng lên một ngón tay.

Ngón tay mảnh khảnh bỗng nhiên va chạm với trường thương, chỉ nghe thấy một tiếng leng keng, kình khí như bão trút xuống khắp nơi.

Sơn mạch bốn phía đột nhiên nổ tung, vỡ nát.

Một số tu sĩ có tu vi yếu cũng khó có thể ngăn cản luồng sức mạnh cường đại này, nhận lấy dao động của năng lượng trùng kích, trực tiếp ngã xuống!

"Cái gì? !"

Thất Vũ tinh chủ không thể tin được nhìn một màn trước mắt.

Hắn dùng toàn lực đánh ra một đòn, lại bị Sở Cuồng Nhân dùng một đầu ngón tay chặn lại: "Cái này, làm sao có thể? ! !"

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Sở Cuồng Nhân cong ngón tay lại, búng ra, chạm vào phía tren trường thương.

Phịch một tiếng.

Thanh trường thương kia run rẩy một cách điên cuồng, tiếp theo, trong ánh mắt kinh sợ của Thất Vũ tinh chủ, vỡ tan thành từng khúc, hóa thành vô số mãnh vụn.

Một thanh Địa Tiên khí, bị Sở Cuồng Nhân phá nát trong nháy mắt!

Đây là sức mạnh to lớn đến mức nào? !

Thất Vũ tinh chủ không khỏi cảm thấy tuyệt vọng.

Sớm biết vương của đế quốc Thương Khung là nhân vật như vậy đáng sợ, cho dù có cho hắn mười lá gan, hắn cũng không dám đi trêu chọc! !

"Tới." Sở Cuồng Nhân khẽ vẫy tay.

thân thể Thất Vũ tinh chủ không bị khống chế bay về phía hắn.

"Không tốt."

Thất Vũ tinh chủ lập tức thúc giục sức mạnh Thiên Đạo trong cơ thể, gia tăng sức mạnh của mình, sau đó thuận thế đánh nhất một ra.

Đây là một loại tiên pháp quyền thuật cường đại.

Nhưng khi một kích này rơi vào trong lòng bàn tay Sở Cuồng Nhân, lại giống như trâu đất xuống biển, trong nháy mắt đã hoàn toàn biến mất.

Đây là Tụ Lý Càn Khôn!

Tụ Lý Càn Khôn nuốt chửng sức mạnh của Thất Vũ tinh chủ.

Không chỉ có thế, sau khi bắt được Thất Vũ tinh chủ, Sở Cuồng Nhân vận chuyển Thôn Thiên Thần Đạo Quyết, hấp thu sức mạnh Thiên Đạo trong cơ thể đối phương.

Rất nhanh, sức mạnh Thiên Đạo bên trong cơ thể của Thất Vũ tinh chủ như nước sông cuồn cuộn đổ xuống, bị Sở Cuồng Nhân hút sạch sẽ.

Từ đầu đến cuối, đối phương đều không có chút lực phản kích nào.

"Chết đi."

Hút xong sức mạnh Thiên Đạo, Sở Cuồng Nhân tùy ý vỗ ra một chưởng, Thất Vũ tinh chủ mạnh mẽ nhất ở nơi này bị đập thành một làn sương máu.

Loại sức mạnh cường đại như vậy, khiến cho mọi người đều không thể tin được.

"Tại sao có thể như vậy..."

"Quái, quái vật!"

"Đi mau, chúng ta căn bản không phải là đối thủ!"

"Trốn, có thể chạy trốn tới đâu đây?"

"Vương, vương, van cầu ngươi tha cho ta một mạng, sau này chúng ta cũng không dám nữa, chúng ta nhất định xem ngươi như thiên lôi đánh đâu làm đó..."

Có người tuyệt vọng, có người đào tẩu, có người quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Ở trước mặt sức mạnh gần như tuyệt đối, không người nào dám phản kháng.

Nhưng mà, mặc kệ bọn họ sử dụng biện pháp gì, sắc mặt của Sở Cuồng Nhân vẫn luôn lạnh nhạt, không hềkhông dao động.

Chỉ thấy hắn ngưng tụ kiếm chỉ, một luồng dao động thiên ý rộng rãi khuếch tán ra, thiên ý hóa kiếm ý, kiếm ý hóa kiếm khí càn quét bốn phía.

Phanh, phanh, phanh...

Kiếm khí như mưa to, chỗ nó lướt qua trở thành một mảnh hỗn độn.

Chỉ qua vài lần hô hấp, hành tinh trước mắt đã hoàn toàn vỡ nát, hóa thành bụi bặm trong vũ trụ.

Mà về phần người trên hành tinh này, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, còn có một số xác chết chân cụt tay đứt..

Còn nhiều hơn chính là cái xác không hồn, biến thành tro bụi!

Sau khi làm xong tất cả những điều này, Sở Cuồng Nhân hoá giải kết giới thời không.

Hắn lấy ra một khối ngọc giản, truyền tin cho bọn người Cố Linh Lung, nói rằng các nhân vật chủ chốt như Thất Vũ tinh chủ đã bị mình tiêu diệt.

Còn những việc còn lại, thì để bọn họ đi giải quyết sau.

Những văn minh kia, là muốn đánh, hay là hủy diệt, tùy ý bọn họ, dù sao cũng đã không còn có thể uy hiếp tinh vực Thương Khung.

Sau đó, hắn nhìn một hành tinh ở phía xa, ánh mắt lóe lên: "Rất lâu rồi không có hấp thu hành tinh, cũng nên tăng lên một chút thể lực rồi."

Bóng người hắn lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang, phóng tới hành tinh ở phía xa, chỉ chốc lát đã xâm nhập vào bên trong hành tinh.

Mấy tháng sau, một hành tinh bị Sở Cuồng Nhân cắn nuốt sạch sẽ, hắn cảm thấy Tinh Thần Bất Diệt Thể của mình lại có tiến bộ.

"Bên phía tinh vực Thương Khung tạm thời không cần ta trợ giúp, vậy ta sẽ đi du lịch trong vũ trụ này một phen, tăng cường Tinh Thần Bất Diệt Thể một chút."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Sau đó, hắn hóa thành Thôn Phệ Giả hành tinh đi du lịch đến các đại tinh hệ, thôn phệ tinh cầu để luyện thể, nhất là khi gặp một số tinh hệ có nhiều hành tinh, hắn đã hấp thụ một hai hành tinh.

Tốc độ hắn nuốt chửng hành tinh càng lúc càng nhanh, hiệu suất cũng càng ngày càng cao, trong ba năm ngắn ngủi, hắn đã nuốt chửng hết 18 hành tinh!

Các đại tinh hệ đều biết một nhân vật như vậy, không khỏi vì vậy mà động dung, mà nơi hắn đi tới, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có tinh cầu bị nuốt chửng chỉ còn để lại thi thể.

Nhưng nếu gặp được ở những nơi này, một số tu sĩ biết hắn đều sẽ đi đường vòng, chỉ sợ gặp phải một sự tồn tại kinh khủng như hắn.

Một ngày này, Sở Cuồng Nhân vừa hấp thu hết một hành tinh.

Hắn cảm giác, thể lực của đã đạt đến một trình độ cực kỳ kinh khủng, gấp bội so với trước kia.

Hiện tại, hắn cảm thấy không cần những thủ đoạn khác, chỉ cần thân thể này, Thiên Tiên tầm thường đều không phải là đối thủ của mình.

Nhưng mà, hắn cũng phát hiện một vấn đề, đó chính là hắn phát hiện, tuy hiệu suất và tốc độ mình nuốt chửng hành tinh càng lúc càng nhanh, nhưng hiệu quả lại càng ngày càng không rõ ràng.

Hắn đột nhiên ý thức được, một hai hành tinh không còn giúp được nhiều cho hắn, trừ khi hấp thu một trăm, một ngàn hành tinh, thì mới có thể giúp cơ thể của mình được tăng cường trên diện rộng.

"Vũ trụ lớn như vậy, tinh cầu như hằng hà xa số, ngược lại cũng không sợ không thể tiếp tục tăng cường, thứ ta thiếu, chỉ là thời gian."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

"Gầm!"

Lúc này, nơi xa truyền đến một tiếng gầm gừ kì quái.

Sắc mặt Sở Cuồng Nhân toát ra một tia dị sắc, tiên thức chuyển động, khuếch tán ra, nhất thời tìm được nơi phát ra tiếng gầm gừ.

Đó là một con cự thú!

Kích thước của nó to lớn, vượt qua trăm triệu dặm, bộ dáng của nó, cùng một loại với Kình Ngư, bên ngoài cơ thể có tinh quang đang lưu chuyển.

Đây là... Cự Thú Tinh Không! !

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Cái gọi là Cự Thú Tinh Không, chính là một trong số các con thù sống trong tinh không, đặc điểm lớn nhất của những con thú này chính là sự to lớn của nó!

Vô cùng to lớn, cho nên được gọi là cự thú.

Bởi vì thân thể quá cao lớn, đồ vật có thể cung cấp năng lượng cho bọn nó không nhiều, trong đó có một loại là... Hành tinh.

Không tệ, Cự Thú Tinh Không dùng hành tinh làm thức ăn.

Thậm chí có vài loại có thể nuốt chửng hành tinh như tSở Cuồng Nhân, nhưng loại Cự Thú Tinh Không này hầu hết đều không có trí tuệ.

Cũng giống như những con thú bình thường, chúng hành động theo bản năng.

Bây giờ con Cự Thú Tinh Không đang ở trước mặt Sở Cuồng Nhân đang nuốt chửng một hành tinh cấp 9, trên hành tinh kia có văn minh tồn tại, nhưng ở trước mặt Cự Thú Tinh Không, văn minh của bọn họ quá nhỏ yếu.

Sau một vài ngụm, nền văn minh đã bị hủy hoại.

Một số văn minh không đủ mạnh mẽ, ở trước mặt Cự Thú Tinh Không cũng chỉ như món ăn trong mâm, căn bản không có bất kỳ khả năng kháng cự nào.

Sở Cuồng Nhân ở một bên quan sát, ngược lại cũng không phải không muốn ra tay, nhưng lúc hắn đến, văn minh kia đã bị huỷ diệt hầu như không còn.

Xuất thủ hay không cũng không có gì khác biệt.

Chương 1124: Tiến vào bên trong cơ thể Cự Thú Tinh Không, Tiên giới bắt đầu dung hợp

Nhìn Cự Thú Tinh Không chỉ cần hai ba đã nuốt chửng toàn bộ một hành tinh cấp chín, Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên cảm thấy tinh vực Thương Khung rất may mắn.

Ít ra trước khi trưởng thành, không có gặp phải loại tai nạn kinh khủng này Cự Thú Tinh Không, nếu không, với thân thể nhỏ bé kia của tinh vực Thương Khung có lẽ cũng không đủ cho con Cự Thú Tinh Không trước mắt này nhét kẽ răng.

Sau khi nuốt chửng hành tinh cấp chín, Cự Thú Tinh Không kia xoay quanh trong vũ trụ, bên ngoài cơ thể dần dần tiêu tán ra một số tinh quang.

Đó là năng lượng hành tinh, hiện tại, con Cự Thú Tinh Không trước mắt này đang tiêu hóa hết hành tinh cấp chín nó vừa nuốt.

"Chờ một chút."

Nơi xa, bỗng nhiên hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

"Con Tinh Không Cự Thú này nuốt chửng hành tinh, tất nhiên trong cơ thể nó ẩn chứa phần lớn năng lượng hành tinh, nếu vậy, ta có thể dùng Tinh Thần Bất Diệt Thể hấp thu những năng lượng này, biến nó thành sức mạnh để bản thân sử dụng hay không?"

"Tiểu Ái, phân tích một chút." Sở Cuồng Nhân càng nghĩ càng thấy có khả năng, lập tức dùng Tiểu Ái phân tích con Cự Thú Tinh Không này.

Mà kết quả phân tích khiến hắn vô cùng hài lòng.

Tính khả thi trong suy nghĩ của hắn, cao đến 80%.

"Rất tốt."

"Xem ra hôm nay ta phải xông vào bụng của con cự thú này một lần."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Bóng người hắn lóe lên, bay về phía Cự Thú Tinh Không.

Cự Thú Tinh Không vừa mới ăn xong, đang tiêu hóa, dường như đã nhận ra chuyện gì đó, đầu bỗng nhúc nhích, một đôi tròng mắt còn muốn lớn hơn một số tiểu hành tinh nhìn chằm chằm về phía Sở Cuồng Nhân.

"Gầm..."

Một tiếng gầm gừ vang lên, quanh quẩn trong gầm trời, một số tiểu hành tinh ở lan cận đều bị tiếng gào này ào ào vỡ nát.

Ngay sau đó, một cột sangs thô to màu xanh lam phun ra từ trên người Cự Thú Tinh Không, bắn về phía Sở Cuồng Nhân.

Con Cự Thú Tinh Không này là kẻ đó trí tuệ.

Vậy mà cũng có thể phát giác được nguy hiểm.

Trong mắt Tinh Không Cự Thú, Sở Cuồng Nhân cũng không bằng hạt bụi nhỏ bé kia, hiện tại lại mang đến cho mình uy hiếp không có gì sánh kịp.

"Dùng năng lượng tinh thần có độ tinh khiết cao hình thành đòn tấn công sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn quang trụ màu xanh lam đang lao đến kia, cảm nhận uy lực phía trên, chỉ sợ ngay cả Thiên Tiên tầm thường cũng không chịu được.

Nhưng hắn lại không trốn không né, thậm chí còn đánh ra một quyền.

Đùng!

Gây ra một trận cuồng phong vô cùng kinh khủng trong vũ trụ!

Quyền phong dồi dào tuôn ra, đánh vào quang trụ màu xanh lam, hai luồng năng lượng ầm ần va chạm, hành tinh ở bốn phía liên tiếp sụp đổ.

"Tuy không phải pháp môn tu hành gì, nhưng chỉ cần đơn giản phóng năng lượng là có thể có loại công kích này, thật không hổ là Cự Thú Tinh Không."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Khó trách có lời đồn, kể một ít Vương giả bên trong Cự Thú Tinh Không, cho dù là tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên cũng không muốn tùy tiện trêu chọc.

Trước mắt hắn cũng không phải là cự thú Vương giả, nhưng ở bên trong Cự Thú Tinh Không có lẽ cũng không tính là yếu.

Sau khi cản được đòn tấn công, bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp chiu vào trong kẽ răng của cự thú.

Vừa vào trong cơ thể của cự thú, năng lượng hành tinh không gì sánh kịp, vô cùng bàng bạc ở chỗ này hoàn toàn bao phủ Sở Cuồng Nhân.

"Năng lượng thật khổng lồ."

"Thật mạnh."

Năng lượng hành tinh kinh khủng đánh thẳng vào thân thể Sở Cuồng Nhân, ý đồ đánh nát hắn, nếu là Thiên Tiên tầm thường thì dưới sự nghiền ép của loại năng lượng này cũng tuyệt đối không chịu được.

Nhưng cơ thể của Sở Cuồng Nhân mạnh mẽ, có thể chống đỡ nổi.

Mà ở chỗ này, hắn còn chứng kiến thi thể của hành tinh cấp chín bị nuốt chửng trước đó, đang bị năng lượng hành tinh không ngừng phân giải, chuyển hóa thành năng lượng hành tinh mới, duy trì sự sống của Cự Thú Tinh Không.

"Bắt đầu đi."

Sở Cuồng Nhân hít sâu một hơi, sau đó, Tinh Thần Bất Diệt Thể trong cơ thể hắn bắt đầu vận chuyển, nuốt chửng năng lượng hành tinh trong cơ thể của cự thú này.

Năng lượng hành tinh cuồn cuộn không dứt vọt tới từ bốn phía, Sở Cuồng Nhân cảm thấy chuyện này còn hiểu qua hơn việc tự mình đi nuốt chửng hành tinh mười mấy lần: " Có vẻ như chuyến đi này là một chuyến đi đúng đắn."

Cứ như vậy, Sở Cuồng Nhân ở trong cơ thể của Cự Thú Tinh Không, nuốt chửng năng lượng hành tinh cuồn cuộn không dứt được Cự Thú Tinh Không tích lũy vô số năm qua, cự thú nỗ lực nhiều năm, chỉ làm áo cưới cho hắn.

Mà ở bên ngoài.

Cự Thú Tinh Không phát ra từng tiếng gầm.

Nó cảm thấy, bản thân dường như lại có chút đói bụng.

Nó lại phải đi tìm thức ăn.

Mà lúc Sở Cuồng Nhân không ngừng nuốt chửng năng lượng của Cự Thú Tinh Không, bên ngoài lại xảy ra sự thay đổi trước nay chưa từng có.

Tiên giới, dần dần dung hợp!

Trong toàn bộ vũ trụ, thế lực khắp nơi đều đã nhận ra Tiên giới dần dần dung hợp, không khỏi có chút kích động.

"Bao nhiêu năm rồi, rốt cục Tiên giới cũng dung hợp."

"Ha ha, đã rất nhiều năm rồi, đoán trước chuyện này rồi cũng sẽ xảy ra, trù tính nhiều năm, rốt cuộc đã đợi được lần cơ duyên này."

"Quá tốt rồi."

"Một kỷ nguyên mới, đến rồi!"

Nơi nào đó trong vũ trụ.

Trong một tòa cung điện rộng rãi.

Có tám đạo quang ảnh lần lượt đi vào, mà khi tám đạo quang ảnh đi vào, một luồng sức mạnh Thiên Đạo kinh khủng từ trên trời giáng xuống.

Một lão giả mặc áo bào trắng xuất hiện trước mặt tám đạo quang ảnh.

"Gặp qua tông chủ!"

"Ừm." Lão giả mặc áo bào trắng khẽ vuốt cằm: "Tàn Tiên giới đang dung hợp, Tiên giới hoàn chỉnh sẽ lập tức xuất hiện, giới tử chi tranh cũng sắp mở màn, bên trong mỗi Tàn Tiên giới đều có Thiên Đạo tông, chính là vì hôm nay, mà bây giờ các ngươi cũng đã trở thành giới tử."

"Phải làm gì, không cần ta dạy cho các ngươi, đi thôi, tiến vào Tiên giới hoàn chỉnh, bất kể là ai, chỉ cần có thể trổ hết tài năng tại bên trong trận giới tử chi tranh này, thì hắn chính là tông chủ đời tiếp theo của Thiên Đạo tông ta!"

Lão giả mặc áo bào trắng nói xong, thân thể của tám đạo quang ảnh hơi rung động.

Trong đó một vệt quang ảnh lạnh nhạt nói: "So với vị trí tông chủ Thiên Đạo tông, chuyện ta quan tâm hơn, là vì trí Chủ Nhân Tiên Giới chí cao vô thượng kia!"

"Chủ Nhân Tiên Giới, ngoài ta còn ai đảm đương được!"

Trên người quang ảnh kia bộc phát ra một luồng khí thế không có gì sánh kịp.

Nghe được lời của hắn, mấy ngừoi còn lại ngoài ý muốn nhìn hắn một cái.

Chủ Nhân Tiên Giới...

So với Thiên Đạo Tông Chủ, tất nhiên vị trí Chủ Nhân Tiên Giới càng có sức hấp dẫn hơn, nhưng mà, bọn họ cũng chỉ nghĩ trong lòng mà thôi, người nào cũng không dám chắc đoạt được vị trí Chủ Nhân Tiên Giới.

Lần này, thiên kiêu, yêu nghiệt, nhiều lắm.

"Ta có nên nói, không hổ là Thiên Đạo Tử mạnh nhất không? Quả nhiên rất có khí phách, ta chờ mong biểu hiện của ngươi."

Lão giả cười nhạt một tiếng, quang ảnh kia khẽ vuốt cằm, sau đó lập tức biến mất ngay tại chỗ.

Bảy người còn lại cũng chuẩn bị rời đi.

Lúc này, lão giả mặc áo bào trắng lên tiếng: "Khôn Thiên Đạo Tử, lần trước ngươi nói về Sở Cuồng Nhân kia, ta hi vọng ngươi có thể chú ý một chút, nếu trong tay hắn thật sự có loại công pháp mà ngươi nói, thì đó chính là thiên địch của chúng ta!"

Mấy Đạo Tử còn lại chuẩn bị rời đi cũng lộ ra hứng thú.

"Há, Sở Cuồng Nhân... Thú vị."

"Là người mà tu sĩ Thần Ma muốn bảo vệ nên lần trước đã đến Thiên Đạo tông gây chuyện sao? Nhưng trận giới tử chi tranh này, tu sĩ cấp bậc Đại La không được phép nhúng tay, tu sĩ Thần Ma kia, có thể không bảo vệ được hắn."

Sau khi Khôn Thiên Đạo Tử nghe được ba chữ Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra một tia sáng lạnh: "Tông chủ yên tâm, nếu ta gặp được người này, chắc chắn sẽ nghiền xương hắn thành tro, mang công pháp trên người hắn về."

"Ừm."

Lão giả tóc trắng khẽ vuốt cằm.

Mấy đạo quang ảnh rời đi, sau khi bọn họ đi, lão giả tóc trắng như có điều suy nghĩ: "Thú vị, thời đại này có thể sinh ra một kẻ có Thần Ma thể, không biết trận giới tử chi tranh này, hắn có tham gia hay không."

"Mặt khác, những đạo thống kia cũng nên ngồi không yên rồi."

"Chủ Nhân Tiên Giới, danh tiếng lớn như vậy, người nào mà không tâm động chứ, cũng không biết cuối cùng hoa sẽ rơi vào nhà nào."

Chương 1125: Tứ thiên môn Tiên giới hiện thế, săn giết Cự Thú Tinh Không

Trong vũ trụ, nơi nào đó.

Ngay hôm nay, bên trong hắc ám vô biên, có một đạo bạch quang sáng chói bỗng nhiên phóng lên tận trời, ngàn vạn tiên huy lưu chuyển, chiếu rọi vũ trụ u ám, vô số dị tượng điềm lành hiện lên ở khắp nơi trong vũ trụ.

Sau đó, một tiên môn bạch ngọc to lớn, rộng rãi nổi lên trong vũ trụ, bắn ra tiên huy chiếu rọi khoảng không mấy năm ánh sáng.

9999 Bạch Ngọc Long Phượng trụ đứng sừng sững phía trên hành tinh, một luồng khí tức dồi dào, mênh mông nổi lên.

Trong vũ trụ, có đại năng nhìn thấy tiên môn bằng bạch ngọc kia, không khỏi chấn kinh.

"Cái kia, đó là đường thăng tiên? !"

"Tại sao khí tức của đường thăng tiên này lại không giống nhau?"

Lúc mọi người chấn kinh.

Dị biến lại nổi lên.

Chỉ thấy trong tiên môn bạch ngọc to lớn kia bỗng nhiên truyền ra từng đợt đạo âm, phía trên tiên môn bạch ngọc có vô số đạo văn trộn lẫn hình thành ba chữ cổ lớn, cứng cáp có lực... Nam Thiên môn! !

Chúng đại năng thấy thế, đã hiểu ra cái gì.

"Đây mới thực sự là đường thăng tiên!"

"Tứ thiên môn của Tiên giới, đông tây nam bắc, đây là thông đạo tiến vào Tiên giới hoàn chỉnh, mà đường thăng tiên ở các Tàn Tiên giới còn lại, đoán chừng đã bị thủ tiêu, hiện tại cũng chỉ còn lại bốn đường thăng tiên này."

"Nam Thiên môn, chậc chậc, ta nghe nói trong Tiên giới hoàn chỉnh có Tiên Đình cổ lão, bọn họ cũng có tứ thiên môn kaf đông tây nam bắc, giống như phỏng chế từ tứ thiên môn của Tiên giới."

Ngoại trừ Nam Thiên môn, trong vũ trụ, tam đại thiên môn còn lại cũng liên tiếp hiện thế, các đại văn minh, đạo thống chấn động.

Ngay hôm nay.

Một đạo bóng người cuồng ngạo bước vào Nam Thiên môn, đi đến Tiên lộ trước, chỉ thấy bách long bách phượng phóng lên tận trời, tràn ngập tiên huy.

"Tiên giới hoàn chỉnh, ta đến đây!"

Thân ảnh kia vọt thẳng vào bên trong Nam Thiên môn.

Mà khi có người đầu tiên tiến vào Tiên giới, trong vũ trụ, mặc kệ là thiên kiêu hay một số đại năng lâu năm cũng muốn tiến vào xông xáo một chút.

Không ít người tràn vào trong Tiên giới hoàn chỉnh.

Mà ở thời điểm này, một số thế lực đã sớm biết Tàn Tiên giới sẽ dung hợp đã làm nổi bật lợi thế to lớn của họ.

Bọn họ sắp đặt thế lực của mình bên trong các đại Tàn Tiên giới nhiều năm, bây giờ Tàn Tiên giới dung hợp, bọn họ dùng tốc độ cực nhanh nhanh chóng tập hợp lực lượng.

Trong Tiên giới hoàn chỉnh, gió giục mây vần, các đại thế lực đang bận bịu chiếm lĩnh tài nguyên, phân chia địa bàn, vô cùng náo nhiệt.

Mà bên trong một tinh hệ.

Một con Cự Thú Tinh Không to lớn lại đang nuốt chửng hành tinh ở khắp nơi, tốc độ của nó quá nhanh, giống như là đang đói như điên.

Một số thế lực thấy vậy, cũng nhịn không được ngạc nhiên.

Nói chung, Cự Thú Tinh Không luôn dùng hành tinh làm thức ăn, nhưng cũng sẽ không giống như hiện tại, trong một thời gian ngắn liên tiếp nuốt chửng hành tinh, nguyên nhân của việc này, lại không có người nào tìm được.

Không chỉ có như thế.

Có người còn phát hiện, con Cự Thú Tinh Không này tuy không ngừng nuốt chửng hành tinh, nhưng lại không hề có dấu hiệu lớn mạnh, ngược lại còn đang không ngừng suy yếu.

Điều này khiến cho không ít thế lực chú ý.

Nếu con Cự Thú Tinh Không này ở thời kỳ toàn thịnh, cũng không có mấy thế lực dám đi quấy rầy.

Nhưng bây giờ, Cự Thú Tinh Không này bởi vì một loại nguyên nhân nào đó mà mọi người không biết trở nên vô cùng suy yếu, khiến cho không ít người động tâm tư.

Phải biết rằng, thi thể của một con Cự Thú Tinh Không có giá trị không nhỏ, thi dầu có thể dùng để tăng tốc độ tu hành, xương có thể dùng để luyện khí, thậm chí bên trong một số Cự Thú Tinh Không sẽ sinh ra một thứ gọi là bảo vật Tinh Hạch.

Mà trong vũ trụ này, dù có tiền cũng chưa chắc mau được một Tinh Hạch.

Một ngày này.

Khi Cự Thú Tinh Không đang nuốt chửng một hành tinh, hành tinh này đang biến mất với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Nhưng chuyện kì lạ là, trên người Cự Thú Tinh Không cũng chưa từng xuất hiện đặc điểm tiêu hóa năng lượng hành tinh, ngược lại, hơi thở, mệnh nguyên của nó đang không ngừng suy yếu.

Nơi xa, từng chiếc từng chiếc chiến thuyền đi vào, bao vây Cự Thú Tinh Không lại, bên trong đám người này, dẫn đầu chính là một Thiên Tiên, trên người mặc chiến giáp màu vàng óng, uy phong lẫm liệt, khí thế bất phàm.

"Tấn công! !"

Thiên Tiên mặc kim giáp nổi giận gầm lên một tiếng, từng chiếc từng chiếc chiến thuyền bắt đầu bắn ra chùm sáng năng lượng, không ngừng tấn công cự thú.

Phanh, phanh, phanh...

Từng đạo từng đạo chùm sáng năng lượng đánh vào trên người cự thú, khiến cho nó phát ra tiếng kêu rên.

Sau đó, bên ngoài cơ thể của cự thú có tinh quang lưu chuyển, hình thành một lá chắn năng lượng thật mỏng, ngăn cản chùm sáng năng lượng ở bốn phía.

Nhưng Thiên Tiên mặc kim giáp thấy thế, lại cau mày, bởi vì ánh sáng từ lá chắn năng lượng này mang đến cho hắn một cảm giác... Rất yếu!

"Vì nguyên nhân gì, lại khiến một con Cự Thú Tinh Không suy yếu đến mức này?" Thiên Tiên mặc kim giáp nỉ non nói.

Trước kia, hắn đã từng gặp một con Cự Thú Tinh Không, mà đối phương ẩn chứa năng lượng hành tinh, khiến cho Thiên Tiên như hắn cũng vô cùng kiêng kị.

Nhưng con trước mắt này... Quá yếu.

Phanh, phanh...

Vô số chùm sáng năng lượng nện ở trên người Cự Thú Tinh Không, khi bị tấn công không ngừng, lá chắn ánh sáng bên ngoài cơ thể cự thú căn bản không chống đỡ được bao lâu, khi một tiếng động thật lớn vang lên, ầm ầm nổ tung!

"Gầm, gầm..."

Trên người con Cự Thú Tinh Không có đạo văn đang lưu chuyển, dường như muốn ngưng tụ năng lượng hành tinh, phát động công kích.

Thế nhưng tinh quang chỉ lấp lóe hai lần liền bị dập tắt.

"Đây là có chuyện gì?"

Mọi người không hiểu, nhưng Cự Thú Tinh Không suy yếu lại khiến bọn họ vui mừng, lúc này càng ra sức phát động công kích.

Chỉ chốc lát, Cự Thú Tinh Không yếu ớt chỉ có thể rú lên một tiếng thảm thiết, t cơ thể khổng lồ của nó trôi nổi như một hòn đảo hoang trong vũ trụ.

"Ha ha, thành công."

"Cuối cùng cũng thành công."

"Nhanh, đi lên thu thập tài liệu."

Một số tu sĩ vô cùng hưng phấn đi đến bên thi thể Cự Thú Tinh Không bắt đầu thu thập tài liệu, nhưng rất nhanh, bọn họ liền phát hiện có chuyện không đúng.

Quá ít.

Tài liệu có thể sử dụng bên trong con Cự Thú Tinh Không này quá ít.

Sinh lực của máu thịt không đủ, xương cốt ít ỏi ngay cả việc chế tạo thành tiên khí cũng khó khăn, còn về Tinh Hạch, thì có thể tìm được, nhưng năng lượng hành tinh bên trong đã sớm không thấy tung tích.

Cả con Tinh Không Cự Thú, dường như bị móc rỗng.

Không phải nội tạng và máu thịt.

Mà năng lượng hành tinh bị móc rỗng.

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Có tu sĩ tức giận đến xanh mặt.

Vì săn giết con Cự Thú Tinh Không này, chỉ riêng việc bố trí lực lượng đã phải tiêu một khoản không nhỏ.

Nhưng bây giờ, thu hoạch ít hơn nhiều so với dự kiến.

Bọn họ lỗ mất một khoảng rồi.

Trong đám người, dần dần xuất hiện bạo động.

Sắc mặt Thiên Tiên mặc kim giáp cũng không dễ nhìn lắm, hành động lần này là hắn phát động, nhưng kết quả lại như vậy, nếu không có cách giải thích, uy nghiêm của hắn sẽ không còn nữa.

Ầm!

Lúc này, thi thể Cự Thú Tinh Không dưới chân mọi người bỗng nhiên chấn động, một đạo quang trụ đột nhiên phá thể mà ra.

Quang trụ tán đi, một bóng người xuất hiện.

Bạch y tóc đen, tuấn dật tuyệt luân.

Chuyện khiến người ta để ý hơn là, trên người của người này quấn đầy dao động sức mạnh hành tinh vô cùng nồng đậm.

"Chuyện gì xảy ra, sao trong cơ thể của cự thú này lại có người?"

"Người này ở đâu ra?"

Mọi người nghi hoặc không hiểu.

Một lát sau, dao động sức mạnh hành tinh trên người bóng người mặc bạch y kia dần dần tán đi.

Người này, dĩ nhiên chính là Sở Cuồng Nhân, hắn nhìn mọi người, hơi nghi hoặc một chút, tại sao lại đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy?

Tiên thức của hắn chuyển động, tiếng nghị luận của mọi người truyền đến, lúc này hắn mới hiểu rõ nguyên do, không khỏi cười nhẹ lắc đầu.

"Đáng tiếc, năng lượng hành tinh trong cơ thể Cự Thú Tinh Không này đều bị ta hấp thu hầu như không còn, những người này chỉ có thể uổng công một trận."

Nhưng nếu không phải bởi vì hắn hấp thu năng lượng hành tinh trong cơ thể Cự Thú Tinh Không, làm sao những người này có thể săn giết được Cự Thú Tinh Không?

Hắn không muốn để ý tới, quay người muốn rời khỏi.

"Đứng lại!"

Lúc này, một tiếng quát lạnh vang lên.

Thiên Tiên mặc kim giáp đột nhiên ngăn ở trước mặt hắn.

"Có việc?"

Chương 1126: Một quyền giết chết Thiên Tiên, giá lâm Bắc Thiên môn, tứ thiên môn chấn động

"Có việc?"

Sở Cuồng Nhân nhìn Thiên Tiên mặc kim giáp trước mắt, thần sắc lạnh nhạt.

Ở đối diện, Thiên Tiên mặc kim giáp giương đôi mắt lạnh lẽo nhìn Sở Cuồng Nhân: "Chẳng lẽ các hạ cảm thấy không cần cho chúng ta một lời giải thích sao?"

"Ngươi muốn ta giải thích chuyện gì?"

"Chúng ta cực khổ săn giết con Cự Thú Tinh Không này, nhưng năng lượng hành tinh ở trong đó lại biến mất không thấy, mà đúng lúc này các hạ lại xuất hiện từ bên trong cơ thể cự thú, chuyện này không cần phải giải thích sao?"

Thiên Tiên mặc kim giáp nói ra.

Hắn nói xong, những người còn lại cũng dần dần xông tới.

Trong nháy mắt, Sở Cuồng Nhân đã trở thành mục tiêu công kích, dường như hắn trở thành kẻ trộm, cướp đi thu hoạch của mọi người.

Mà Sở Cuồng Nhân lại chỉ dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn bọn người Thiên Tiên mặc kim giáp: "Xem ra, các ngươi muốn ra tay với ta."

"Cho chúng ta một lời giải thích, nếu như có thể bù đắp tổn thất của chúng ta, có lẽ chúng ta sẽ để cho ngươi rời đi."

Thiên Tiên mặc kim giáp nói ra.

Những người còn lại, cũng ào ào phụ họa.

"Đúng vậy, chúng ta không thể đi một chuyến uổng công."

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, ngươi nhất định phải nói rõ."

Đùng!

Ngay khi đám người đang hăng hái, một luồng khí tức lãnh liệt đột nhiên khuếch tán ra, bao phủ hoàn toàn phương viên nơi này.

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, lạnh nhạt nói: "Cả đời này, chuyện ta làm không cần giải thích với người khác, nhường đường, hoặc là, chết!"

Giọng điệu băng lãnh như một cơn gió lạnh thấu xương.

Ánh mắt mọi người run lên.

Bọn họ biết, người trước mắt này khó đối phó.

Mà Thiên Tiên mặc kim giáp lại bén nhạy phát giác tu vi Sở Cuồng Nhân bày ra, Địa Tiên thất phẩm!

Hắn cười.

"Ngươi chỉ là một Địa Tiên thất phẩm cũng dám ở trước mặt ta phát ngôn bừa bãi, có biết Thiên Tiên có đạo pháp thông thiên không! !"

Hắn vừa bước ra, khí tức thiên tiên hoàn toàn bạo phát!

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn đưa tay chộp tới chỗ Sở Cuồng Nhân, bên trong bàn tay kia ẩn chứa một lượng lớn dao động tiên nguyên trộn lẫn đạo văn.

"Tiểu tử, trước để ngươi chịu chút đau khổ vậy!"

Đối mặt với đòn tấn công này, bóng người Sở Cuồng Nhân bất động như núi.

Bàn tay kia cứ thế mà đánh lên trên vai của hắn.

Thiên Tiên mặc kim giáp cười lạnh một tiếng, sau đó biến chưởng thành trảo, muốn xé một cánh tay của Sở Cuồng Nhân rồi tính sau.

Nhưng sau đó, sắc mặt hắn hơi đổi một chút.

Bởi vì hắn phát hiện, dường như ngón tay của mình nắm phải một khối tiên kim đỉnh phong, căn bản không thể phá hư nó dù chỉ một chút.

Hắn hiện tại mới nhận ra, sau khi Sở Cuồng Nhân nhận một chưởng của hắn, bóng người vẫn đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích tí nào!

Tiểu tử này, có gì đó quái lạ!

Một cái chớp mắt tiếp theo, Thiên Tiên mặc kim giáp dự định lập tức lùi lại.

Nhưng đã chậm.

Một bàn tay trắng nõn như ngọc bắt lấy cánh tay của hắn.

"Buông ra!"

Tiên nguyên của Thiên Tiên mặc kim giáp phun trào, muốn lay chuyển Sở Cuồng Nhân, nhưng lại không có chút tác dụng nào, khi tiên nguyên của hắn chạm vào Sở Cuồng Nhân thì giống như trứng gà nện vào tảng đá, lập tức tán loạn!

"Vừa rồi ngươi không có ý định này."

Giọng nói đầy bình tĩnh của Sở Cuồng Nhân vang lên.

Sau đó, cánh tay xoắn lại, kéo một phát, Thiên Tiên mặc kim giáp chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh không thể chống cự đang kéo cánh tay của hắn.

Một làn sương máu phun ra ngoài.

Cánh tay của Thiên Tiên mặc kim giáp đã bị xé đứt! !

"Đáng chết! !"

Thiên Tiên mặc kim giáp cố nén sự đau đớn vì tay bị gãy, tay trái lấy ra một thanh cổ kiếm đen nhánh, thúc giục tiên nguyên rót vào trong đó, chém ra một kiếm.

Một kiếm này, là một loại tiên pháp kiếm đạo nào đó, sắc bén khó cản!

Trong mắt Thiên Tiên mặc kim giáp lộ ra vẻ oán độc.

Cho dù thân thể của ngươi mạnh thì thế nào, còn có thể ngăn cản thanh Tiên Khí này sao?

"Ngu xuẩn!"

Sở Cuồng Nhân ném cánh tay bị gãy ra khỏi tay, sau đó nhẹ nhàng nâng hai ngón tay lên, kẹp lấy một kiếm đủ để chém rách tinh cầu.

Cái gì? !

Đồng tử của Thiên Tiên mặc kim giáp đột nhiên co rụt lại.

Những người còn lại cũng đều choáng váng.

Hai ngón tay kẹp lấy một kiếm của Thiên Tiên? !

Đây là sức mạnh gì vậy? !

"Thiên Tiên? Đạo pháp thông thiên? Ngươi cũng xứng?"

Sở Cuồng Nhân xùy cười một tiếng, hai ngón tay hơi dùng sức, kéo Thiên Tiên mặc kim giáp về phía minh, sau đó thuận thế đánh ra một quyền.

Đùng! !

Một âm thanh kinh hãi vang lên!

Chiến giáp kim sắc trên người Thiên Tiên trực tiếp bị đánh nát, cả người như ngôi sao chổi bị đánh bay ra ngoài, liên tiếp đập vỡ mười mấy hành tinh, thân thể gần như nát thành một bãi thịt.

Một quyền này, đánh vỡ cơ thể và linh hồn của hắn!

Mọi người nhìn thấy một màn này, đều rung động đến không nói được lời nào.

Trong tinh không, yên tĩnh như chết.

Một quyền giết chết Thiên Tiên! !

Đây là thực lực kinh khủng gì vậy? !

"Cũng không tệ lắm."

Sở Cuồng Nhân cảm thấy sức mạnh của cơ thể mình đã tăng vọt, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng, sau khi hấp thu năng lượng hành tinh trong cơ thể Tinh Không Cự Thú, Tinh Thần Bất Diệt Thể của hắn lại có tiến bộ không ít.

Hắn cẩn thận tính toán, cho dù là ngũ phẩm thậm chí lục phẩm Thiên Tiên, muốn gây ra vết thương cho hắn cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Sau khi giết chết Thiên Tiên mặc kim giáp, Sở Cuồng Nhân liền lao về phía xa, mà những người còn lại, không ai dám cản hắn.

...

"Tiên giới hoàn chỉnh xuất hiện, thật khiến người ta bất ngờ." Tiên thức của Sở Cuồng Nhân thu tập các loại tình báo ở bên trong một tinh hệ.

Hắn lấy ra một khối ngọc giản truyền tin, muốn liên hệ với đế quốc.

Lại phát hiện, vị trí tinh hệ cách đế quốc quá xa.

"Chậc, cự thú này còn có thể chạy xa đến vậy."

Hắn thi phát triển Không Gian Bàn Vận Thuật, dùng cảm ứng của mình và Thiên Đạo của tinh vực Thương Khung, nhanh chóng trở về đế quốc.

Trên đường, hắn đã liên hệ với đế quốc.

Bên phía Đế quốc cũng biết tin tức Tiên giới hoàn chỉnh hiện thế, tuy những năm gần đây đế quốc phát triển nhanh chóng, nhưng muốn đi vào Tiên giới hoàn chỉnh vẫn còn có chút khó khăn.

Sở Cuồng Nhân bảo trước tiên đế quốc không nên vọng động.

Sau đó không lâu, hắn trở lại đế quốc.

Bọn người Lam Vũ, n Hồng Hoa, tiểu hồ ly, Sở Hồng cũng tập trung một chỗ, chuẩn bị đi theo hắn đến Tiên giới.

Bây giờ, ở trong đế quốc, có năng lực, lại có cơ hội trôe tài năng trong Tiên giới hoàn chỉnh cũng chỉ có mấy người kia.

Những người khác cũng không phải là không có tiềm lực, nhưng dù sao thời gian vẫn quá ngắn, còn chưa hoàn toàn trưởng thành.

Sau khi chỉnh đốn tốt đế quốc, Sở Cuồng Nhân mang theo mấy người Lam Vũ, Sở Hồng bắt đầu tiến về Tiên giới hoàn chỉnh.

Bắc Thiên môn.

Một trong tứ thiên môn của Tiên giới hoàn chỉnh, đây là thiên môn gần đế quốc nhất, nhưng cũng phải vượt qua vô số năm ánh sáng.

Mấy người Sở Cuồng Nhân bỏ ra thời gian gần một năm mới đi đến đây.

"Cũng không biết sau khi dung hợp rất nhiều Tàn Tiên giới, thư viện ở Thanh Lan Tiên giới có còn ở đó hay không?" Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Bên trong Thanh Lan Tiên giới cũng không có thứ gì đáng giá để hắn lưu luyến, thứ ràng buộc duy nhất, cũng chỉ có thư viện.

Sở Hồng, n Hồng Hoa cũng nghĩ đến Ngô Đồng sơn, Ngọc Thanh Tiên Môn.

Rất nhiều Tàn Tiên giới dung hợp, đứng mũi chịu sào nhất định là các đại thế lực đạo thống đứng đầu bên trong Tàn Tiên giới.

"Đi thôi."

Sở Cuồng Nhân dẫn người bước vào đường thăng tiên.

Mà ngay khi hắn bước vào, 9999 Long Phượng phóng lên tận trời, cuồn cuộn điềm lành khí tượng, oanh động vũ trụ!

Không chỉ là Bắc Thiên môn, trong vũ trụ, tam đại thiên môn còn lại cũng đồng thời xuất hiện khí tượng giống nhau như đúc.

Một ngày này, dường như toàn bộ vũ trụ cũng có thể nghe được tiếng long ngâm phượng minh liên miên bất tuyệt kia, nhìn tiên huy vô biên vô tận vô lượng kia bao phủ cửu thiên thập địa, truyền ra đạo âm huyền diệu khắp hư không...

Khí tượng kinh khủng bậc này dẫn tới sự chú ý của vô số đại năng trong vũ trụ, bọn họ ào ào phóng thích tiên thức nhìn trộm.

Mà bên trong Bắc Thiên môn, Sở Cuồng Nhân đối mặt với khí tượng như đang ngênh đón Tiên Vương giá lâm kia, vẻ mặt không hề bận tâm.

Dù sao, loại đãi ngộ này cũng không phải lần đầu tiên hắn gặp.

Nhưng mà lần này, thanh thế lớn một chút mà thôi.

Chương 1127: Thư viện hợp nhất, thư viện Mặc Tuyết gây chuyện, đồ của ta ngươi cũng xứng đụng

Tứ đại thiên môn đồng thời chấn động.

Các loại dị tượng điềm lành liên tiếp xuất hiện, oanh động vũ trụ.

Mỗi đại năng trong vũ trụ liên tiếp phóng thích tiên thức nhìn trộm, cuối cùng khóa chặt trên người Sở Cuồng Nhân ở Bắc Thiên môn, vẻ mặt khiếp sợ không gì sánh nổi.

"Khá lắm, dị tượng này thật sự do một Địa Tiên gây ra?"

"Đại La Kim Tiên cũng không có loại đãi ngộ này."

"Người không biết còn tưởng rằng Chủ Nhân Tiên Giới về Tiên giới nữa đó."

"Người này là ai?"

Nơi nào đó trong vũ trụ.

Một trung niên tóc đen bỗng nhiên mở hai mắt ra, lập tức nhịn không được cười to lên: "Ha ha, tốt, không hổ là một trong Hỗn Độn Thần Ma Thể mạnh nhất từ trước tới nay, quả nhiên đủ kinh thiên động địa! !"

Sau khi cười xong, trung niên tóc đen cũng lộ ra vẻ suy tư.

"Nhưng mà, cho dù là Hỗn Độn Thần Ma Thể cũng không đủ gây ra loại khí tượng không hề tầm thường này, xét đến cùng, có thể gây ra loại khí tượng này, có lẽ là bởi vì bản thân Sở Cuồng Nhân..."

"Tự Cường chi đạo trước nay chưa có, mệnh cách hư không chưa từng có, tương lai của hắn, không thể tưởng tượng..."

Chính vì vậy, trung niên tóc đen là Bắc Minh mới cảm thấy mình cần phải bảo vệ tốt đối phương, chỉ cần hắn có thể trưởng thành thật tốt, tương lai nhất định có thể giúp cho Thần Ma nhất mạch lại huy hoàng lần nữa!

...

Sở Cuồng Nhân cũng không quá để ý đối với việc mình đưa tới nhiều động tĩnh lớn, hắn mang theo mọi người tiến vào Tiên giới.

Khi hắn vừa bước vào Tiên giới, đã phát hiện Tiên giới lúc này và Tàn Tiên giới rõ ràng rất khác nhau.

Không chỉ linh khí càng thêm nồng đậm, không gian càng thêm vững chắc, đại đạo thiên địa và khí tức bản nguyên càng thêm rõ ràng, một câu, Tiên giới hoàn chỉnh, giúp cho điều kiện tu hành của hắn còn tốt hơn nhiều so với Tàn Tiên giới.

"Trước tiên, đi tìm thư viện đã."

Tiên thức của Sở Cuồng Nhân chuyển động, bắt đầu thu thập tình báo ở đây.

So với Tàn Tiên giới, cương vực của Tiên giới hoàn chỉnh lớn hơn rất rất nhiều, vô biên vô hạn, mênh mông bát ngát.

Thậm chí Sở Cuồng Nhân phát hiện, ở phía trên thiên khung, còn có các hành tinh nằm rải rác, đó là, Tiên giới tinh không!

Trong Tiên giới hoàn chỉnh lại nắm giữ một mảnh tinh không thuộc về mình!

Rất nhanh, Sở Cuồng Nhân đã thu tập được đầy đủ tình báo.

"Thư viện, hợp nhất..."

Thư viện Bách Gia chính là đạo thống Tiên Cổ, thư viện Bách Gia ở Thanh Lan Tiên giới chỉ là thư viện mà một học sinh ngày xưa tạo ra.

Mà bên trong các Tàn Tiên giới còn lại cũng có thư viện Bách Gia.

Bây giờ, khi các đại Tàn Tiên giới dung hợp, những thư viện Bách Gia bên trong Tàn Tiên giới cũng hợp nhất thành một.

Hình thành một thư viện Bách Gia mới.

"Vậy xem ra, bọn người viện trưởng đã đến thư viện Bách Gia mới hợp nhất, vậy thì đi xem một chút đi."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Thư viện Bách Gia ở trong Tiên giới hoàn chỉnh có danh khí rất lớn, dù sao cũng là đạo thống Tiên Cổ, chỗ của nó, tất nhiên cũng không phải bí mật gì.

Bên trong thư viện Bách Gia hoàn toàn mới.

"Muốn sát nhập, thôn tính sao?"

Viện trưởng của thư viện Thanh Lan Tiên giới nhìn một tờ văn thư trong tay không khỏi cau mày, mà ở phía đối diện hắn, thì là một văn sĩ áo trắng.

Văn sĩ này, là một trong những người đứng đầu của thư viện Bách Gia mới.

"Đúng, hiện tại thư viện Bách Gia có quá nhiều phân viện, nhất định phải hợp nhất với nhau, sau này phân chia tài nguyên cũng sẽ dễ dàng."

Văn sĩ áo trắng từ tốn nói.

"Ta hiểu được."

Thanh Lan viện trưởng gật đầu, cho dù trong lòng có chút không muốn, nhưng hắn cũng biết, dưới bố cục bây giờ, đây là cách làm tốt nhất.

"Phía trên dự định quy hoạch một số thư viện không có đại diện giới tử cho những thư viện có đại diện giới tử quản lý."

"Thư viện Thanh Lan các ngươi bị quy hoạch cho... thư viện Mặc Tuyết."

Bên cạnh, sắc mặt Cố Lưu Phương hơi đổi một chút: "Mặc Tuyết? Không được, có thể đổi một cái hay không."

"Đây là quyết định của phía trên, các ngươi không có quyền lựa chọn."

Văn sĩ áo trắng nói ra.

Thanh Lan viện trưởng cũng không nhịn được cau mày, trong khoảng thời gian gần đây, thư viện Mặc Tuyết và thư viện Thanh Lan phát sinh xung đột, mà sức mạnh tổng thể của đối phương cao hơn thư viện Thanh Lan, hiện tại, bọn họ lại bị quy hoạch để cho đối phương quản lý, chỉ sợ không phải chuyện tốt.

Hắn thì có thể nhịn, nhưng nếu để học sinh ở thư viện Thanh Lan chịu ủy khuất, đây là chuyện hắn không muốn nhìn thấy nhất.

"Thật không thể đổi một cái khác sao?"

"Không được, hiện tại thế cục ở Tiên giới căng thẳng, chuyện hợp nhất nhất định phải nhanh chóng giải quyết, không có chỗ để các ngươi tuỳ hứng."

Văn sĩ áo trắng trực tiếp cự tuyệt Thanh Lan viện trưởng: "Hai ngày nữa người của thư viện Mặc Tuyết sẽ đến khảo sát, đến lúc đó sẽ căn cứ vào sức mạnh của giáo viên các ngươi, mức độ học sinh, phân phát tài nguyên cho các ngươi."

Vài ngày sau.

Nhân viên khảo sát của thư viện Mặc Tuyết đi vào, trong đó, dẫn đầu chính là một thanh niên mặc bạch y, trong tay đong đưa một cây quạt.

Thanh niên nhìn hoàn cảnh bên trong thư viện Thanh Lan, trên mặt lộ ra vẻ chi sắc: "Thư viện Thanh Lan này thật sự quá tồi tàn, nhìn xem, những giáo sư này, học sinh, tiên nhân cũng không có mấy cái."

"Nhất là mấy tiên sinh kia, buồn cười quá, chỉ là cảnh giới Phổ Tiên cũng được gọi là tiên sinh, thật sự là mất mặt thư viện chúng ta."

Thanh niên tên là Lâm Hiến, là một trong các học tử xuất sắc nhất thư viện Mặc Tuyết, lần này hắn chính là một trong những nhân viên đến đây khảo sát.

Nói là đến khảo sát, chẳng bằng nói là đến kiếm chuyện.

Từ nguyên nhân nào đó, hắn và học sinh thư viện Thanh Lan có một số cừu hận, cho nên nhịn không được châm chọc đối phương khắp nơi.

"Lâm Hiến, ngươi đừng quá mức."

Sắc mặt Cố Lưu Phương có chút không dễ nhìn.

"Sao lại quá đáng?"

Lâm Hiến nghiền ngẫm nói.

"Không phải vì chúng ta không chịu đưa gốc Phù Tang Thụ kia cho ngươi nên ngươi mới nhằm vào chúng ta ở khắp nơi sao? Lòng dạ không khỏi quá nhỏ hẹp đi."

Đúng vậy.

Khi hợp nhất, thư viện Thanh Lan và thư viện Mặc Tuyết từng đụng chạm một lần, mà Lâm Hiến cũng nhìn thấy gốc Phù Tang Thụ mà Sở Cuồng Nhân chuyển về, muốn nhổ nó đến trồng ở chỗ của mình.

Nhưng lại bị cự tuyệt.

Bởi vì nguyên nhân này nên phát sinh không ít xung đột.

"Được rồi, Lâm Hiến, ngươi nghiêm túc khảo sát đi."

Lúc này, văn sĩ áo trắng đi tới nói ra.

Nhìn thấy hắn, Lâm Hiến khom mình hành lễ: "Dạ, Bạch thúc thúc."

Xem ra, hắn có chút quen biết với người văn sĩ áo trắng này.

Tình cảnh này không khỏi làm trong long Thanh Lan viện trưởng, Cố Lưu Phương lộp bộp một chút, văn sĩ áo trắng này và Lâm Hiến có quen biết?

Vậy lần này, thư viện Thanh Lan bị quy hoạch cho thư viện Mặc Tuyết quản lý, có phải cũng do đối phương nhúng tay vào hay không?

Nghĩ tới đây, sắc mặt của mọi người có chút khó coi.

Tuy ngoài miệng Lâm Hiến nói phải xem xét cho thật kỹ, nhưng vẫn phê bình thư viện Thanh Lam không ra gì.

"Nói như vậy, với tình hình của thư viện Thanh Lan, chúng ta không có khả năng cho quá nhiều tài nguyên, nhiều nhất chỉ có thể dựa theo 10% quy cách của thư viện Mặc Tuyết." Lâm Hiến từ tốn nói.

Nghe đến đây, sắc mặt Thanh Lan viện trưởng có chút không dễ nhìn: "Bên trong thư viện Thanh Lan có nhiều học sinh có tiềm lực..."

"Ngay cả giới tử mà các ngươi cũng không có, không có có tư cách nói đến tiềm lực." Lâm Hiến không khách khí chút nào nói.

Hắn nhìn về phía cổ thụ kim sắc cách đó không xa,:"Mặt khác, thép tốt dùng ở trên lưỡi đao, Phù Tang Thụ này đặt ở thư viện Thanh Lan các ngươi thật sự là quá lãng phí, mang đến thư viện Mặc Tuyết của chúng ta đi."

Phù Tang Thụ có tác dụng tụ dẫn linh khí, đối với việc tu hành của tiên nhân có tác dụng xúc tiến vô cùng lớn, Lâm Hiến ngấp nghé đã lâu, hiện tại thư viện Thanh Lan phải chịu sự quản lý của thư viện Mặc Tuyết, hắn tất nhiên muốn lấy nó đi.

"Không có khả năng, Phù Tang Thụ này là của Sở tiên sinh, không cho phép ngươi lấy đi." Cố Lưu Phương trở nên gấp gáp.

"Các ngươi không có tư cách cự tuyệt."

Lâm Hiến phất tay áo lên, lạnh giọng nói ra.

"Đồ của ta, ngươi cũng xứng đụng vào?"

Lúc này, một giọng nói băng lãnh vang lên.

Chương 1128: Nhất chỉ đánh bại Lâm Hiến, quỳ xuống, quyết định của Danh Sư các

"Đồ của ta, ngươi cũng xứng đụng vào?"

Một giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang lên.

Cách đó không xa, một bóng người mặc bạch y đạp không mà đến, mặc dù trên người không lộ ra chút khí tức nào, nhưng khí chất lại cực kỳ siêu phàm thoát tục.

Người tới, chính là Sở Cuồng Nhân trở về thư viện.

Nhìn thấy hắn, sắc mặt mọi người vui vẻ.

"Sở tiên sinh!"

"Là Sở tiên sinh trở về."

Bọn người Thanh Lan viện trưởng, Cố Lưu Phương đi ra nghênh đón.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, sau đó nhìn thoáng qua Lâm Hiến, khi hắn trở về đã gần như nắm được tình hình chung ở đây.

"Phù Tang này là của ta, ngươi không xứng nắm giữ."

"Ha."

Lâm Hiến nhướng mày, cẩn thận quan sát Sở Cuồng Nhân một chút, hắn đã sớm nghe nói bên trong thư viện Thanh Lan có một Sở tiên sinh.

Hôm nay lần đầu gặp.

"Nhìn qua, cũng chẳng có gì ghê gớm, ngoại trừ khí chất tướng mạo, còn lại cũng chỉ bình thường, không có gì lạ."

"Mặc dù không cách nào nhìn ra tu vi chính xác, nhưng tuổi của xương nhiều nhất không đến ngàn năm, không, có khả năng còn thấp hơn."

"Dạng tuổi tác tu hành này, cho dù có thiên phú tốt, có thể thành tiên cũng đã là cực kỳ không tầm thường, còn nói về cấp độ cao hơn, ha, đoán chừng ngay cả Địa Tiên cũng chưa tới."

Lâm Hiến âm thầm nghĩ tới, bên trong ánh mắt nhìn Sở Cuồng Nhân đã mang theo một chút khinh miệt, thản nhiên nói: "Hiện tại thư viện Thanh Lan đã chịu sự quản lý của thư viện Mặc Tuyết ta, các loại tài nguyên đều phải phân phối thật hợp lý, Phù Tang Thụ này chỉ khi đặt ở chỗ ta mới có thể phát huy ra giá giá trị cao hơn, chỗ..."

"Cho nên ngươi nghe không hiểu tiếng người sao?"

Lâm Hiến còn chưa nói dứt lời đã bị Sở Cuồng Nhân cắt đứt, hắn lạnh nhạt nói ra: "Ta nói, Phù Tang này, ngươi không xứng có được."

Nghe đến đây, mặt Lâm Hiến như phủ băng: "Xem ra thư viện Thanh Lan các ngươi hơi cứng đầu, không cho chút giáo huấn là không được."

Khí tức trên người hắn dần dần toát ra.

Địa Tiên lục phẩm!

Cảnh giới này đã cực kỳ ưu tú bên trong đám người cùng thế hệ.

Thậm chí bên trong Thanh Lan Tiên giới lúc trước, tuyệt đại đa số cường giả thế hệ trước cũng không sánh nổi

Lâm Hiến bị Sở Cuồng Nhân chọc giận, chuẩn bị động thủ, mà văn sĩ áo trắng ở bên cạnh thấy thế, mí mắt nhướng lên, nhìn Sở Cuồng Nhân một chút sau đó cũng không có phản ứng, hiển nhiên hắn cũng không muốn nhúng tay.

"Có lẽ bên trong Tàn Tiên giới lúc trước ngươi là thiên kiêu có một không hai, nhưng ở Tiên giới bây giờ, người ưu tú hơn ngươi quá nhiều, tiểu tử, mở mang kiến thức một chút cái gì là thiên kiêu chân chính đi."

Lâm Hiến vừa sải bước ra, thân thủ chộp về phía Sở Cuồng Nhân, trong lòng bàn tay có tiên nguyên lưu chuyển, hình thành một vòng xoáy.

Một lực hút không thể giải thích bạo phát ra từ trong đó, Địa Tiên bình thường bị vướng vào lực hút này cũng khó mà tránh thoát.

"Học sinh động thủ với tiên sinh, xem ra, ta có cần phải dạy dỗ ngươi như thế nào là tôn ti." Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Hắn chập chỉ thành kiếm, tùy ý chạm vào lòng bàn tay của đối phương.

Ầm!

Thiên ý hóa kiếm ý, kiếm ý hóa kiếm khí!

Khi một tiếng nổ vang lên, vòng xoáy trong lòng bàn tay Lâm Hiến trực tiếp bị phá nát, kiếm khí xuyên qua lòng bàn tay của hắn, lưu lại một lỗ máu.

Lâm Hiến kêu thảm một tiếng, nhanh lùi lại mấy chục trượng, nhìn lỗ máu phía trên lòng bàn tay của mình, trong mắt mang theo vẻ hoảng sợ.

Có chuyện gì vậy? !

Tiên pháp của mình bị đối phương dùng một kiếm phá nát!

Không chỉ có như thế, từ đầu đến cuối đối phương đều không lộ ra dao động tu vi, điều này nói rõ đối phương một bên công kích, một bên ẩn giấu đi tu vi của mình, căn bản không hề sử dụng toàn lực!

Ba phần? Năm phần?

Sắc mặt Lâm Hiến biến hóa không chừng, bên trong thư viện Thanh Lan bản thân xem thường vậy mà lại cất giấu một thiên kiêu đứng đầu sao? !

Bên cạnh, trong mắt văn sĩ áo trắng cũng toát ra một tia kinh ngạc.

Vút.

Không chờ mọi người lấy lại tinh thần từ trong kinh ngạc, Sở Cuồng Nhân lại có động tác, bóng người lóe lên, biến mất ngay tại chỗ, lúc xuất hiện lại, đã đi tới trước mặt Lâm Hiến.

Hắn đưa tay chỉ một cái, một luồng uy áp kinh khủng tuyệt luân hoàn toàn bao phủ Lâm Hiến.

"Không tránh khỏi! ! Không tránh khỏi! !"

Hai mắt Lâm Hiến trừng lớn, chỉ có thể trơ mắt nhìn ngón tay này không ngừng phóng đại ở trong mắt mình.

Sau đó, rơi vào trên vai của mình.

"Quỳ xuống!"

Một tiếng quát lạnh kéo theo thiên uy huy hoàng nổ tung bên tai Lâm Hiến!

Một cái chớp mắt tiếp theo, trên vai của hắn dường như thừa nhận uy áp thiên ý không thể chịu được, một loạt tiếng nứt xương vang lên, cánh tay bị gãy, hai đầu gối mềm nhũn, cả người không bị khống chế quỳ trên mặt đất.

Sở Cuồng Nhân nhìn ở trên cao xuống, lạnh nhạt nói: "Mặc kệ là ngươi, hay là thư viện Mặc Tuyết cũng không có tư cách cầm đồ của ta, càng không có tư cách đến khoa tay múa chân với ta, hiểu không?"

"Thư viện Thanh Lan bị quy hoạch, phải chịu sự quản lý của thư viện Mặc Tuyết, đây là quyết định của những người đứng đầu ở thư viện Bách Gia."

Văn sĩ bạch ngọc ở bên cạnh lạnh nhạtnói ra.

"Ta nghe nói, bên trong thư viện Bách Gia có hơn 360 phân viện trải dài khắp các Tàn Tiên giới, mà các phân viện này cần phải hợp nhất, trong đó chỉ có 18 phân viện nắm giữ giới tử."

"Nói cách khác, các thư viện còn lại đều phải bị quy hoạch, chịu sự quản lý của 18 thư viện này, đúng không?"

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía văn sĩ áo trắng lạnh nhạtnói ra.

"Đúng."

"Vậy nếu thư viện Thanh Lan có giới tử của chính mình thì sao?"

Sở Cuồng Nhân nói xong, trên người có một luồng khí tức vô cùng cường đại, huyền diệu tuôn ra, chính là sức mạnh ý chí Tiên giới!

Sau khi cảm nhận được ý chí Tiên giới trên người Sở Cuồng Nhân, đồng tử của văn sĩ áo trắng và Lâm Hiến cũng không khỏi run rẩy.

Ngay cả tiên sinh thư viện cũng hai mặt nhìn nhau.

"Giới tử, ngươi là giới tử!"

Sắc mặt văn sĩ áo trắng nghiêm túc nói.

"Đúng vậy." Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, nói ra.

"Chuyện này, chuyện này, tại sao có thể như vậy."

Mặt mũi Lâm Hiến tràn đầy vẻ không tin, thư viện Thanh Lan nho nhỏ này có thể sinh ra một giới tử? !

Văn sĩ áo trắng rơi vào trầm tư, vậy mà bên trong thư viện Thanh Lan lại có một giới tử, đây cũng không phải là một chuyện nhỏ.

Mỗi một giới tử, đều đáng giá bồi dưỡng, đều là chiến lực quan trọng của trận giới tử chi tranh trong tương lai, ai biết tương lai, Chủ Nhân Tiên Giới Chi Chủ có thể sinh ra từ bên trong những giới tử ở thư viện này hay không?

"Việc này ta sẽ bẩm báo cho Danh Sư các, thư viện Thanh Lan trở thành thư viện độc lập thứ mười chín, hay tiếp tục quy hoạch, chịu sự quản lý của thư viện Mặc Tuyết, thì ngươi hãy chờ thông báo đi." Văn sĩ áo trắng nói ra.

Danh Sư các, nơi tụ hội của những người đứng đầu ở thư viện Bách Gia, trong đó, các chủ Danh Sư các chính tổng viện của thư viện Bách Gia.

"Rất tốt."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Hắn nhìn thoáng qua Lâm Hiến: "Mang theo ngươi của người, rời đi."

"Mối hận này, ta nhớ kỹ."

Lâm Hiến cắn răng nói ra.

Sau đó, hắn quay người rời đi.

Văn sĩ áo trắng cũng đi, hắn trở lại Danh Sư các, lập tức bẩm báo chuyện của Sở Cuồng Nhân.

Bên trong Danh Sư các, lão giả tiên phong đạo cốt, khoác trường bào màu trắng cả người, nỉ non nói: "Sở Cuồng Nhân, dường như là một tiểu tử thẳng thắn thú vị, trừ hắn ra, thư viện Thanh Lan vẫn còn có người nào đáng chú ý không?"

Văn sĩ áo trắng nghĩ nghĩ, trả lời: "Bên người Sở Cuồng Nhân còn có một con Nguyệt Quang Hồ, một nữ tu từng là thiên mệnh chi tử, một cường giả tiên nhân chí cao bên trong Vũ Nhân tộc được nhận truyền thừa Vũ Nhân, còn có một con Thần Hoàng thuần huyết, còn về những học sinh còn lại, tuy cũng có chút người rất có tiềm lực, nhưng không đuổi kịp mấy người này, nếu so sánh thì cũng chỉ bình thường."

"Cũng tính là nhân tài đông đúc nha, đã như vậy thì để thư viện Thanh Lan trở thành phân viện độc lập thứ mười chín đi."

Danh Sư các chủ, viện trưởng của tổng thư viện Bách Gia, Lữ Tử từ tốn nói.

"Dạ, đã biết."

Rất nhanh, thông báo đã truyền xuống.

Bố cục của hơn một trăm thư viện tạm thời ổn định lại, lấy Danh

Sư các cầm đầu, phía dưới thiết lập 19 phân viện bao gồm thư viện Thanh Lan ở bên trong.

Mà bên trong mỗi phân viện, đều có một đại diện giới tử.

Chương 1129: Giới tử yếu nhất Sở Cuồng Nhân? Có lẽ là ta xem trọng hắn

Bên trong tiên giới, phân tranh không ngừng.

Là một trong các đạo thống Tiên Cổ, thư viện Bách Gia đã sớm hoàn thành việc hợp nhất, đang ổn định phát triển.

19 giới tử của thư viện Bách Gia cũng đang bí mật tích luỹ sức mạnh.

Mặc dù nói là bí mật tích luỹ sức mạnh, nhưng bởi vì là giới tử của các viện, tất nhiên cũng thu hút không ít sự chú ý.

Những giới tử này, hoặc nhiều hoặc ít đều có lần biểu hiện thực lực, để những người khác biết mặt mình, ở các viện, có người hiểu chuyện, căn cứ vào thực lực của những giới tử này làm thành bảng xếp hạng, dùng để sắp xếp thực lực của giới tử từ cao đến thấp.

Nhưng cho dù sắp xếp thế nào, đều không thể thuyết phục người khác, bởi vì thực lực của giới tử khó có thể dự đoán.

Chưa từng có người nào nhìn thấy bất cứ giới tử nào xuất thủ toàn lực, đã không xuất thủ toàn lực, tất nhiên không biết được thực lực chân chính.

Nếu đã không biết thực lực chân chính, thì sắp xếp bằng cách nào?

Cho nên, việc này cũng không giải quyết được gì.

Đáng nhắc tới chính là, mặc kệ có sắp xếp như thế nào, có một vị giới tử, thực lực luôn luôn ở hạng nhất từ dưới đếm lên...

Đó chính là, Sở Cuồng Nhân của thư viện Thanh Lan.

Có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, thực lực tổng thể của thư viện Thanh Lan là yếu nhất bên trong 19 phân viện, là giới tử của thư viện Thanh Lan, tất nhiên Sở Cuồng Nhân cũng sẽ bị người ta coi thường.

Thứ hai, tuổi tác của Sở Cuồng Nhân nhỏ nhất, đúng vậy, theo lời của những người quyết tâm nhìn trộm, tuổi xương của Sở Cuồng Nhân cao nhất cũng không hơn 500 tuổi, thậm chí thấp hơn.

Nhận thức chung của hầu hết mọi người là khi thiên phú tương đương nhau, thì ai đã tu hành trong thời gian dài hơn, tất nhiên thực lực sẽ mạnh hơn.

Sở Cuồng Nhân sinh ra ở thư viện Thanh Lan, tuổi tác nhỏ nhất, cho nên liền bị mọi người cho rằng là giới tử yếu nhất.

Tin đồn này, đã sớm truyền ra khắp thư viện Bách Gia, nhưng đại đa số cũng chỉ có thể nói một câu trong bóng tối.

Dù sao, dù có yếu thì giới tử cũng là giới tử, địa vị vượt xa học sinh tầm thường, là đối tượng được đặc biệt bồi dưỡng của thư viện.

...

Bên trong thư viện Thanh Lan.

Sở Cuồng Nhân chỉnh lại bề ngoài, lập tức ra khỏi cửa.

Lần này, hắn muốn đến phân viện lớn nhất trong mười chín phân viện, cũng được công nhận là phân viện có thực lực tổng thể mạnh nhất, thư viện Bạch Lộc.

"Đây chính là biển sách của thư viện Bạch Lộc sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn một tòa Tàng Thư lâu cao vút trong mây trước mắt, không khỏi nỉ non nói, trong mắt lướt qua một tia chờ mong.

Hắn còn ở lại thư viện Bách Gia này, chính là vì biển sách có quy mô vượt xa thư viện Thanh Lan này.

Từ rất lâu trước đó, Sở Cuồng Nhân đã hiểu rất rõ ràng... Tri thức, mới là sức mạnh.

Mặc kệ là người bình thường hay là tu sĩ, đều giống như vậy.

Bển sách có quy mô to lớn bậc này của thư viện Bạch Lộc, làm sao Sở Cuồng Nhân lại có thể không đến nhìn một chút chứ?

Mà thân là giới tử của thư viện, một trong những đặc quyền mà hắn có là có thể tự do tiến vào bên trong biển sách của các đại phân viện, quan sát học tập.

"Mau nhìn, mau nhìn, là giới tử Sở Cuồng Nhân."

"Hắn lớn lên thật là đẹp."

"Đúng vậy, đúng vậy."

Bên trong thư viện Bạch Lộc, không ít người châu đầu ghé tai nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt của một số nữ tu sĩ đều sắp biến thành sao nhỏ rồi.

Giới tử Sở Cuồng Nhân có danh khí không nhỏ ở bên trong thư viện Bách Gia, dù sao cũng là giới tử, mặc dù bị trộm gọi là giới tử yếu nhất, nhưng dựa vào khí chất tướng mạo xuất sắc, vẫn có một nhóm người ủng hộ như cũ.

Ở trong đó, phần lớn là nữ tu.

Bên trong 19 giới tử, có thể nói, nữ tu sĩ ủng hộ Sở Cuồng Nhân nhiều nhất, đây cũng là chuyện khiến mọi người bàn tán.

Dưới ánh nhìn soi mói của mọi người, Sở Cuồng Nhân tiến vào biển sách của thư viện Bạch Lộc, biển sách lớn như vậy, lưu trữ hàng trăm triệu văn thư, vô cùng hùng vĩ.

Sở Cuồng Nhân tìm được một vị trí, tiên thức chuyển động, bắt đầu quan sát các loại tri thức được viết trong biển sách.

Thứ đầu tiên hắn tìm được, là tri thức liên quan tới tu hành Tiên Đạo.

Mà phần này, lại là phần thiếu sót bên trong Thanh Lan Tiên giới.

Trước đó, phần lớn tu sĩ ở Thanh Lan Tiên giới chỉ biết là Tiên Đạo chia làm Phổ Tiên, Địa Tiên, Thiên Tiên...

Mà phía trên nó, thì rất ít người biết đến.

Mà bây giờ, Sở Cuồng Nhân tìm được phần bổ sung ở bên trong biển sách của thư viện Bạch Lộc, phía trên Thiên Tiên, làm Chân Tiên, Kim Tiên, sau đó là Đại La Đạo Quả, được gọi là Đại La Kim Tiên.

Phía trên Đại La, chính là Hợp Đạo.

Mà Đại La đã đủ để được gọi là cường giả tối cao bên trong tiên nhân, Hợp Đạo phía trên Đại La, càng là tối cao bên trong tối cao.

Dù là ở bên trong thời kỳ Tiên Cổ, cũng ít càng thêm ít.

Còn về Chứng Đạo Hỗn Nguyên ở trên Hợp Đạo, càng không cần phải nói, cũng chỉ biết được rải rác mấy người.

"Theo ta được biết, tổng viện trưởng đương nhiệm của thư viện Bách Gia, chủ nhân Danh Sư các chính là một vị Đại La Kim Tiên."

"Mà còn là cường giả đứng đầu bên trong Đại La Kim Tiên, cũng không biết có phải đã âm thầm Hợp Đạo rồi hay không?"

Sở Cuồng Nhân suy tư.

Nếu thư viện Bách Gia không có, Thần Ma nhất mạch, có không?

Sở Cuồng Nhân cũng không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục tra xét tri thức còn lại bên trong biển sách, với ngộ tính có thể gọi là biến thái của mình, các loại tri thức thượng vàng hạ cám bên trong biển sách bị hắn nhanh chóng hấp thu.

Thời gian nhoáng một cái, chính là ba năm.

Trong ba năm này, Sở Cuồng Nhân không hề tu hành, phần lớn thời giờ đều ở bên trong biển sách của Thư Viện Bạch Lộ.

Ở trong mắt rất nhiều người, Sở Cuồng Nhân gần như biến thành một con mọt sách học vẹt, càng công nhận danh xưng giới tử yếu nhất của hắn.

...

"Tình hình gần đây của mấy vị giới tử như thế nào?"

Bên trong Danh Sư các.

Tổng viện trưởng Lữ Tử dò hỏi một danh sư bên cạnh.

Người này mặc một bộ bạch y, là văn sĩ đến thư viện Thanh Lan khảo sát vào mấy năm trước, tên là Bạch Thụy.

Bạch Thụy nhìn Lữ Tử, trong mắt lộ ra vẻ chi sắc.

Ở thư viện, không phải ai cũng đều có tư cách gọi là giới tử, đây là xưng hô chỉ có người đức cao vọng trọng nhất được gọi.

Đồng thời, cũng là một loại biểu tượng cho thực lực.

Hiện tại, trong thư viện, được gọi giới tử, cũng chỉ có hai người, một là Lữ Tử, một người khác, thì là Trương Tử đang du học ở bên ngoài.

"Bẩm Lữ Tử, tình hình gần đây của chư vị giới tử hoàn toàn như trước đây, trong đó Tào Vân của thư viện Bạch Lộc, bây giờ đã thuận lợi đột phá Địa Tiên cửu phẩm, đoán chừng không được bao lâu nữa có thể thành công tấn cấp Thiên Tiên."

Bạch Thụy nói ra.

Lữ Tử khẽ vuốt cằm, mặc kệ Địa Tiên hay là Thiên Tiên, trong mắt hắn cũng không có khác biệt quá lớn.

Nhưng mà, đặt ở bên trong rất nhiều giới tử, Địa Tiên cửu phẩm cũng coi là tu vi đứng đầu, còn về Thiên Tiên, chỉ có lác đác mấy người.

"Giới tử chi tranh, không tầm thường, thực lực mạnh mẽ thì người nào cũng có, còn rất có tiềm lực, ai cũng không nói chắc được sau cùng bọn họ có thể đi tới bước nào, một bước lạc hậu, từng bước lạc hậu, bảo bọn họ không nên tùy tiện lười biếng." Lữ Tử từ tốn nói.

Sau đó, dường như hắn nghĩ đến cái gì: "Sở Cuồng Nhân thì thế nào?"

Nói đến Sở Cuồng Nhân, Bạch Thụy nhướng mày: "Hắn vẫn tiêu thời gian vào bên trong biển sách như cũ, bộ dạng giống như thề không đọc hết biển sách thì không bước ra, còn về tu hành, chưa bao giờ thấy hắn tu hành."

"Thật sao?"

Lữ Tử không khỏi cau mày lại, biển sách mênh mông, ngay cả hắn cũng chưa từng đọc hết.

Sở Cuồng Nhân lại đắm chìm ở bên trong biển sách vào lúc giới tử chi tranh, làm trễ nải việc tu hành, đây không thể nghi ngờ là chuyện cực kỳ bất lợi.

"Biển sách nhiều như vậy, không có hơn mấy ngàn vạn năm, căn bản không đọc xong, chớ nói chi là hiểu thấu đáo, nếu Sở Cuồng Nhân cứ tiêu phí thời gian vào bên trong biển sách, đoán chừng giới tử chi tranh cũng sẽ kết thúc."

Bạch Thụy lắc đầu nói.

"Không hiểu nên giữ nên bỏ thứ nào, có lẽ, là ta coi trọng người này, còn những người bên cạnh hắn thì sao."

"Tuy mấy người Lam Vũ, Sở Hồng kia không phải giới tử, nhưng tu vi của các nàng lại tiến triển cực nhanh, không kém bao nhiêu so với giới tử."

"Ừm, có lẽ mấy người kia càng đáng giá bồi dưỡng hơn."

Chương 1130: Tuyết Sơn Văn Tâm, họa từ trong miệng mà ra, đầu nở hoa

"Sở tiên sinh khoẻ."

"Sở tiên sinh, trở về."

"Ừm."

Bên trong thư viện Thanh Lan, Sở Cuồng Nhân đáp lại lời chào hỏi của học sinh, ôn hòa nho nhã, gió thoảng nhẹ khiến người ta không khỏi cảm thấy thân thiết.

Hắn mới trở về từ thư viện Bạch Lộc.

Trở lại chỗ ở, trước tiên là nhìn thoáng qua gian phòng của mấy người Sở Hồng, Lam Vũ, hắn nhạy bén cảm nhận được, khí tức của đối phương đang không ngừng tăng mạnh.

Hắn hài lòng gật đầu.

Trở lại gian phòng của mình, hắn ngồi xếp bằng, cũng không phải là đang tu hành, mà là đang nếm thử suy diễn công pháp của mình.

Không tệ.

Những năm này, hắn luôn hấp thụ các loại tri thức trong biển sách, cũng đang chuẩn bị tự sáng tạo công pháp thuộc về mình.

Một tháng sau.

Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra, hắn cau mày lại: "Tự sáng tạo công pháp quả nhiên không phải một chuyện đơn giản, nhất là căn cứ vào tự cường vô địch chi đạo này của ta mà sáng tạo công pháp, càng là khó càng thêm khó."

Với tri thức và ngộ tính bây giờ của hắn, tự sáng tạo công pháp với hắn mà nói cũng không tính là một việc khó khăn, nhưng vấn đề là, căn cứ vào tự cường vô địch chi đạo của hắn tự sáng tạo ra công pháp thích hợp nhất dành cho hắn.

"Có lẽ, ta nên tìm thời gian đến Tam Thanh Đạo Môn một chuyến."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Tam Thanh Đạo Môn, đây là một đạo thống đứng đầu Tiên giới hiện nay, cũng là tiền thân của Ngọc Thanh Tiên Môn.

Giống với thư viện Bách Gia, Tam Thanh Đạo Môn cũng tiến hành hợp nhất khi Tiên giới dung hợp, ngày càng cường đại.

Hắn muốn đi Tam Thanh Tiên Môn, tất nhiên là để mắt tới Ngọc Thanh Nguyên Thủy Kinh, dung hợp tam đại tiên kinh, có lẽ có thể cho hắn một số linh cảm.

"Thuận tiện nhìn xem Hồng Hoa ở bên kia trải qua như thế nào."

Đoạn thời gian trước, Cung Nguyệt tới tìm n Hồng Hoa, mang nàng về Tam Thanh Đạo Môn bồi dưỡng, nghe nói trôi qua cũng không tệ lắm.

"Trước tiên, rút phần thưởng đã."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần Tuyết Sơn Văn Tâm."

Tuyết Sơn Văn Tâm...

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, mở thùng vật phẩm ra.

Ở giới tu hành, một số người có học thức uyên bác, cơ thể có thi thư kí, tự vẽ ra dị tượng, ở phía trên, có thể sinh ra văn tâm.

Cái gọi là văn tâm, là một loại thiên phú, có thể khiến người có học thức uyên bác tăng cao khả năng tự thông hiểu đạo lí, ngộ tính của bản thân.

Mà Tuyết Sơn Văn Tâm, chính là một trong các văn tâm có đẳng cấp tối cao.

Không chỉ có như thế, nếu người sở hữu Tuyết Sơn Văn Tâm có thể khai thác thiên phú thật tốt, còn có thể tiến thêm một bước, nắm giữ dị tượng văn tâm.

"Tuyết Sơn Văn Tâm này, cũng không tệ."

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng, Tuyết Sơn Văn Tâm này, có thể nói là hắn một trong những phần thưởng tốt nhất hắn rút được trong những năm gần đây.

Sau khi rút ra hết Tuyết Sơn Văn Tâm, Sở Cuồng Nhân cảm thấy mình dường như có chút không giống như trước, trong đầu, dường như hiện ra một mảnh Tuyết Sơn nguy nga liên miên, một đất mênh mông giữa thiên địa, chỉ có tuyết trắng mênh mông.

Trống trải, tịch mịch...

Cho hắn một loại cảm giác kỳ ảo trước nay chưa từng có.

"Đây chính là Tuyết Sơn Văn Tâm sao? Quả nhiên không tầm thường."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn vốn có học thức uyên bác, ít có người có thể so được, Tuyết Sơn Văn Tâm này vừa bắt đầu đã thuận buồm xuôi gió, dường như trời sinh đã có.

Có lẽ, không cần rút thưởng.

Không được bao lâu, hắn cũng có thể tự mình nắm giữ văn tâm, lần rút thưởng này, chỉ tăng nhanh tiến trình này mà thôi.

Ngày thứ hai.

Hắn tiến về biển sách của thư viện Bạch Lộc như thường lệ.

Bên trong biển sách, có không ít học sinh.

Khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đến, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, mấy năm qua, đối phương đã thành khách quen của nơi này.

"Nhìn kia, con mọt sách này lại tới."

"Chậc chậc, không phải hắn nhất định phải đọc hết sách trong này chứ, dù là viện trưởng cũng làm không được."

"Ha, sao hắn lại lãng phí thời gian như thế, những giới tử khác đã hoàn toàn bỏ hắn ở sau lưng rồi."

"Đúng vậy, người này cũng không biết nên giữ nên bỏ cái gì sao?"

Không ít người nghị luận trong bóng tối.

Trong đó có một người liếc qua Sở Cuồng Nhân: "Đừng nói là giới tử, chỉ sợ hiện tại ngay cả ta hắn cũng không nhất định đánh thắng được."

Người nói chuyện, là Lâm Hiến của thư viện Mặc Tuyết.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vài phần oán hận, hiển nhiên còn tức giận vì bị Sở Cuồng Nhân làm nhục mấy năm trước.

Nhưng mà, Sở Cuồng Nhân là giới tử, hắn cũng không tiện nói gì.

Nhiều nhất thì ở bên cạnh nói vài câu âm dương quái khí.

"Nhưng mà nói thật, tướng mạo khí chất của Sở Cuồng Nhân này thì lại số một, ngược lại rất xứng với giới tử Mặc Tuyết."

Một thanh niên bên cạnh Lâm Hiến cười nhạt nói.

Nghe như thế, Lâm Hiến đột nhiên trừng lớn hai mắt, nhìn chằm chằm thanh niên kia nói: "Đánh rắm, Sở Cuồng Nhân cũng chỉ là bùn nhão không trát nổi tường, hắn có tư cách gì sánh ngang với giới tử Mặc Tuyết chứ."

Tâm tình của hắn có chút kích động, giọng nói cũng không nhỏ.

Tu sĩ bên trong biển sách đồng loạt nhìn sang.

"Mặc Tuyết? Giới tử thư viện Mặc Tuyết, cũng là nữ thần của thư viện Mặc Tuyết, có vẻ như Lâm Hiến này cũng là người ngưỡng mộ nàng."

"Chậc, khó trách tâm tình lại kích động như vậy."

"Chỉ tiếc, dường như giới tử Mặc Tuyết cũng chướng mắt hắn."

Dường như phát giác được tâm tình của mình có chút thất thố, Lâm Hiến bình tĩnh lại, quay người muốn rời khỏi đây.

Nhưng lúc này, một bóng người ngăn ở trước mặt hắn.

Là Sở Cuồng Nhân.

Hắn cũng nghe được lời nói của Lâm Hiến.

"Ngươi cũng đã biết, cái gì gọi là hoạ từ trong miệng mà ra."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nhìn Lâm Hiến.

"Sở Cuồng Nhân, nhín cho rõ, nơi này là biển sách, cho dù ngươi là giới tử cũng không được phép động thủ ở chỗ này."

Lâm Hiến không sợ hãi, nói ra.

Biển sách, là trọng địa của thư viện, cho dù là một biển sách của phân viện cũng không cho phép bất cứ kẻ nào động thủ ở chỗ này.

Nếu không, cũng là mạo phạm uy nghiêm của thư viện.

Cho dù là giới tử, cũng nhất định sẽ bị nghiêm trị.

"Tất nhiên, động thủ ở chỗ này, nếu làm bị thương những thư tịch quý giá này thì không đền bù nổi." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn chập ngón tay thành kiếm, duỗi ra.

"Ngươi muốn làm gì? !"

Đồng tử Lâm Hiến co rụt lại, hắn cảm giác dường như mình bị một luồng uy áp trước nay chưa có bao phủ, kiếm chỉ kia chạm vào người mình, nhưng mình lại không thể tránh khỏi, thậm chí là không thể động đậy.

Đông...

Một chỉ này, điểm ở trên trán Lâm Hiến.

Trong chốc lát, một luồng uy áp kinh khủng cũng tiêu tán ra.

Đầu Lâm Hiến đầy mồ hôi, co quắp ngồi dưới đất, có chút hoảng sợ nhìn Sở Cuồng Nhân: "Ngươi, ngươi làm cái gì? !"

Sở Cuồng Nhân không trả lời: "Hãy cảm nhận thật tốt đi."

Nói xong, hắn tùy ý tìm một chỗ ngồi ở bên trong biển sách.

"Giả thần giả quỷ."

Lâm Hiến hừ lạnh một tiếng, sau đó tranh thủ thời gian đứng dậy rời đi, chỉ là chẳng biết tại sao, trong lòng hơi có chút bất an.

"Chờ ta một chút." Thanh niên sau lưng Lâm Hiến nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, sau đó bước nhanh đi theo.

"Ha, chết không có gì đáng tiếc." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

...

Lâm Hiến bước nhanh, đi ra biển sách, ánh mắt vô cùng băng lãnh.

Lần thứ hai.

Đây là lần thứ hai hắn ăn quả đắng ở trong tay Sở Cuồng Nhân.

Nhất là lần này, ở trước mặt mọi người, lại bị Sở Cuồng Nhân dọa đến xụi lơ ngồi trên mặt đất, quả thực là mất hết thể diện.

"Nỗi nhục này, ta nhất định phải trả lại!"

"Đi tìm đại ca, đại ca là thiên kiêu giới tử gần với giới tử bên trong thư viện Mặc Tuyết, nếu hắn xuất thủ, có lẽ có thể áp chế Sở Cuồng Nhân!"

Nói xong, bước chân của hắn càng lúc càng nhanh.

Nhưng lúc này.

Hắn cảm thấy không được bình thường.

Hắn cảm giác, trong cơ thể của mình bỗng nhiên truyền đến một cảm giác nhói nhói.

Cảm giác nhói nhói này càng ngày càng mãnh liệt, sau đó phun lên đại não, cuối cùng phịch một tiếng, hắn đã mất đi tất cả ý thức.

"Lâm Hiến, chờ chút... A!"

Ở sau lưng, thanh niên đuổi theo Lâm Hiến đi ra biển sách đột nhiên kinh hô một tiếng, thần sắc đột nhiên trở nên vô cùng hoảng sợ.

Chỉ thấy Lâm Hiến vốn dĩ đi ra khỏi biển sách trước hắn mấy bước, đột nhiên phịch một tiếng, đầu nổ tung, máu bắn tung tóe!

Chương 1131: Lâm Giác đến đây trả thù, đề nghị của viện trưởng Mặc Tuyết, dị tượng văn tâm

Ầm!

Một cái đầu ầm ầm nổ tung, máu bắn tung tóe!

Một ít máu trộn lẫn với kiếm ý nhàn nhạt văng lên trên người của thanh niên, khiến thanh niên trợn mắt hốc mồm, nhịn không được kinh hô một tiếng.

Mà thi thể không đầu kia thì ngã trên mặt đất, thân thể co quắp vài cái, rồi cũng không còn động tĩnh.

Lâm Hiến... Đã chết! !

Tiếng kinh hô hấp dẫn sự chú ý của không ít người, rất nhiều người ào ào vây quanh, nhìn thi thể Lâm Hiến, nghị luận ầm ĩ.

"Cái này, đây là có chuyện gì? !"

"Đây là... Kiếm ý! Máu này trộn lẫn với kiếm ý, người xuất thủ chính là một kiếm tu, nhưng mà, là ai?"

"Không thấy có người nào xuất thủ."

"Kiếm ý này, không phải xâm nhập từ bên ngoài, mà chính là từ bên trong bạo phá ra, có người chôn xuống một đạo kiếm khí ở trong cơ thể hắn sau đó dẫn bạo."

"Là Sở Cuồng Nhân! !"

Thanh niên đi theo sau lưng Lâm Hiến dường như nghĩ đến gì đó, kinh hô một tiếng, nhớ tới hành vi vừa rồi của Sở Cuồng Nhân.

Đối phương chỉ một cái trên trán Lâm Hiến, sau khi Lâm Hiến bước ra biển sách không được mấy bước thì bị bể đầu.

Nếu nói không phải Sở Cuồng Nhân làm, ai mà tin?

Mà lúc này Sở Cuồng Nhân đang ngồi ở bên cửa sổ phía trên biển sách, ánh sáng mặt trời chiếu ở trên người hắn, hắn đang nhàn nhã xem sách.

Dung mạo tuấn dật, khí chất thoát tục, bộ dạng rất ôn hoà, dường như cái chết của Lâm Hiến căn bản không hề gây ra sóng gió trong lòng của hắn.

Mọi người nhìn hắn, ánh mắt lộ ra vẻ kiêng dè.

Dù nói thế nào Lâm Hiến cũng là một Địa Tiên lục phẩm, lại bị hắn dùng loại phương thức thần không biết quỷ không hay này giết chết.

Thủ đoạn như vậy, quả thực làm cho người cảm thấy kiêng kị, thậm chí...

Hoảng sợ!

"Sở Cuồng Nhân này, cũng ẩn giấu đủ sâu."

"Quả nhiên, giới tử không có một ai dễ trêu."

Mọi người nghị luận.

Mà ở một bên khác, người quản lý biển sách của thư viện Bạch Lộc đi tới, nhìn Sở Cuồng Nhân, sắc mặt nghiêm túc nói: "Lâm Hiến chết có phải có liên quan với ngươi hay không, có phải là ngươi ra tay hay không?"

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm: "Đúng."

Hắn cũng rất thản nhiên, cũng không phủ nhận.

Một chỉ vừa rồi chủa hắn, quả thật là chôn một đạo kiếm khí ở trong đầu Lâm Hiến, đoán chắc thời gian dẫn bạo.

Với mức độ thao túng kiếm khí của hắn, làm đến mức này cũng không tính là khó khăn, với thực lực của Lâm Hiến, cũng không ngăn cản được.

"Ngươi đã vi phạm quy định của thư viện."

"Quy định của thư viện là bên trong biển sách không được đả thương người khác, nhưng ta không đả thương người ở trong biển sách, hắn chết ở bên ngoài biển sách."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Ngươi..."

Trong lúc nhất thời, người quản lý biển sách không có cách nào phản bác.

Mà ở cách đó không xa, thanh niên đi chung với Lâm Hiến, sau khi nhìn thấy Lâm Hiến chết, hắn hít sâu một hơi, vội vàng rời đi.

Có lẽ do hắn sợ hãi.

Có lẽ là muốn trở về cáo trạng.

Nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý, hắn không làm trái quy củ của biển sách, bản thân lại là giới tử, người quản lý biển sách không làm gì được hắn.

Cho nên, hắn tiếp tục học tập bên trong ở biển sách.

Ba năm này, văn thư lưu trữ bên trong thư viện Bạch Lộc này gần như bị hắn đọc hơn phân nửa, hơn nữa, có Tuyết Sơn Văn Tâm tương trợ, tốc độ học tập của hắn nhanh hơn không ít, đạt đến cấp độ không thể tưởng tượng nổi.

Sau ba tháng.

Bên ngoài biển sách thư viện Bạch Lộc, một nam tử thanh niên đạp không mà đến.

Sắc mặt nam tử này lạnh lùng, trên người có sát khí chuyển động, mọi người thấy thế không khỏi âm thầm líu lưỡi, cũng không dám tới gần.

"Nếu như ta không nhìn lầm, người này hẳn là Lâm Giác của thư viện Mặc Tuyết." Một học sinh nhận ra Lâm Giác.

"Đúng vậy, chính là hắn."

"Hắn đến thư viện Bạch Lộc chúng ta làm cái gì?"

"Ngươi còn không biết sao? Mấy tháng trước, Lâm Hiến đến thư viện chúng ta tìm một số tư liệu, nhưng sau đó phát sinh một số xung đột với Sở Cuồng Nhân, bị Sở Cuồng Nhân giết chết, Lâm Giác là ca ca của Lâm Hiến, lần này là đến báo thù cho hắn."

"Ừm, hẳn là vậy."

"Xem ra, có trò hay để xem rồi."

Sát khí dồi dào buông xuống biển sách, Lâm Giác đứng ở bên ngoài biển sách, lạnh giọng nói ra: "Sở Cuồng Nhân, ra đây tìm cái chết đi! !"

Hắn đã tìm người hỏi qua, bây giờ Sở Cuồng Nhân còn đang ở bên trong biển sách, thù của Lâm Hiến, hắn không phải không thể báo.

Khi Lâm Giác công khai tuyên chiến, đám học sinh bên trong biển sách nghị luận ầm ĩ, ào ào nhìn về phía Sở Cuồng Nhân ngồi ở một bên.

Nhưng mà, lúc này Sở Cuồng Nhân đang ngồi xếp bằng, tiên thức phiêu dạt bên trong biển sách, hấp thu các loại tri thức.

Đối với sự tuyên chiến của Lâm Giác, ngoảnh mặt làm ngơ.

Mà trên thực tế, hắn cũng khinh thường để ý tới.

Nhìn thấy bộ dáng này của hắn, tiếng học sinh nghị luận bên trong biển sách ngày càng nhiều, đều đang suy đoán có phải hắn sợ hay không.

"Tất cả yên lặng cho ta."

Giờ phút này, người quản lý biển sách quát lạnh một tiếng.

Lúc này, mọi người mới thu liễm.

"Không ra đúng không, tốt, ngược lại ta muốn nhìn xem ngươi có thể trốn ở biển sách tới khi nào!" Bên ngoài biển sách, Lâm Giác hừ lạnh một tiếng, lập tức ngồi trên mặt đất, bày ra bộ dạng ngăn ở cửa.

Bên trong biển sách, không thể gây tổn thương cho người khác.

Vậy thì hắn sẽ ở chỗ này, chờ Sở Cuồng Nhân đi ra, hắn cũng không tin Sở Cuồng Nhân có thể trốn cả một đời ở bên trong biển sách.

Hắn cũng không tin, đường đường là một giới tử, phòng thủ mà không chiến, đối phương có thể thờ ơ giữa sự chế giễu của toàn bộ thư viện.

Người quản lý nhìn thoáng qua Lâm Giác thề không giết Sở Cuồng Nhân sẽ không bỏ qua, nhíu mày: "Xem ra chuyện này không giải quyết dễ dàng, vẫn nên thông báo cho bọn người Bạch Lộc viện trưởng, để cho bọn họ tới xử lý."

Liên quan đến giới tử, không qua loa được.

Người quản lý phát một tin tức cho Bạch Lộc viện trưởng.

Rất nhanh, tầng mây cuồn cuộn, một con Tiên Lộc màu trắng từ từ đạp không mà đến, mà ở trên lưng Bạch Lộc có một lão giả đang ngồi.

Lão giả mặc một bộ đạo bào màu trắng, tiên phong đạo cốt, trong tay cầm một cây phất trần, chính là viện trưởng thư viện Bạch Lộc.

Ngoại trừ Bạch Lộc viện trưởng.

Mặc Tuyết viện trưởng, Thanh Lan viện trưởng cũng đi tới trước.

Dù sao, lần này, người gây chuyện là người của hai bên phân viên.

"Gặp qua viện trưởng."

"Gặp qua viện trưởng."

Chúng học sinh vội vàng hành lễ.

Nhưng phần lớn là với Bạch Lộc viện trưởng và Mặc Tuyết viện trưởng, còn về Thanh Lan viện trưởng, hoàn toàn bị người khác xem thành phông nền.

Dù sao, Thanh Lan thư viện ngoại trừ một Sở Cuồng Nhân, những người khác không hề có cảm giác tồn tài, ngay cả viện trưởng cũng giống vậy.

Là phân viện có thực lực tổng hợp yếu nhất...

Đây cũng không phải là nói đùa.

Giống như thư viện Mặc Tuyết, thực lực tổng thể chỉ có thể coi là trung hạ đẳng trong 19 viện, nhưng vẫn mạnh hơn nhiều so với thư viện Thanh Lan.

"Hai vị, các ngươi nói một chút xem, bây giờ nên làm gì đi."

Bạch Lộc viện trưởng từ tốn nói.

Hai bên gây chuyện không phải học sinh của hắn, tất nhiên hắn sẽ ném chuyện phiền toái này cho Mặc Tuyết viện trưởng, Thanh Lan viện trưởng.

"Giết người thì đền mạng, thiên kinh địa nghĩa." Mặc Tuyết viện trưởng là một bà lão, nàng nhìn thoáng qua Thanh Lan viện trưởng, sau đó lạnh giọng nói ra.

"Há, nhưng theo ta được biết, là Lâm Hiến kia không lựa lời mà nói, mạo phạm Sở tiên sinh trước." Thanh Lan viện trưởng nói ra.

Tuy thực lực không bằng Mặc Tuyết viện trưởng, nhưng hắn cũng sẽ không khúm núm, chuyện này, hắn cũng không cho rằng Sở Cuồng Nhân sai.

"Bởi vì một câu mà giết một người, đó là một trong những học tử ưu tú nhất của thư viện Mặc Tuyết ta, Sở Cuồng Nhân không khỏi quá mức kiêu ngạo rồi, theo ta thấy, thân phận giới tử vẫn quá sức với hắn, giao ý chí Tiên giới trên người ra, cho những người khác đi." Mặc Tuyết viện trưởng nói ra.

"Ngươi là đang ngấp nghé thân phận giới tử."

"Hừ, những năm này Sở Cuồng Nhân trầm mê ở biển sách, căn bản không tu hành, đã sớm trở thành phế vật, còn không bằng nhanh chóng giao ra ý chí Tiên giới, để những người có năng lực còn lại tới đảm nhiệm giới tử, ta thấy Lâm Giác cũng rất không tệ, ta sẽ nói việc này với Danh Sư các."

Mặc Tuyết viện trưởng nói ra.

Nhưng, nàng vừa mới dứt lời, bên trong biển sách, bỗng nhiên có một luồng dao động về đạo vô cùng cường đại lan ra.

Trong hư không, một mảnh Tuyết Sơn nguy nga liên miên toả sáng, từng tia từng sợi hàn khí khuếch tán, bao phủ thư viện Bạch Lộc.

Đồng tử của mấy viện trưởng co rụt lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

"Cái này, đây là..."

Chương 1132: Nắm giữ hai đại dị tượng, giết ngươi không cần công tử xuất thủ

Bên trong Danh Sư các.

Lữ Tử cùng một đám danh sư đang thảo luận cái gì đó.

Lúc này.

Nơi xa đột nhiên truyền đến một loại dao động về đạo kỳ diệu, trong đó xen lẫn từng tia từng tia hàn khí thấm vào ruột gan.

"Hàn khí này, chuyện gì xảy ra? !"

"Luồng dao động này là... Dao động dị tượng!"

Sắc mặt các danh sư ở chỗ này biến hóa.

Trong đó, Lữ Tử dường nghĩ đến cái gì, đồng tử hơi co lại, nhìn về nơi phát ra dao động kỳ lạ: "Đó là thư viện Bạch Lộc!"

Mọi người liếc nhau, sau đó lao đến nơi xa.

Mà lúc này.

Bên trong thư viện Bạch Lộc.

Mấy viện trưởng đang kinh hoặc nhìn hư không bên trên biển sách.

Trong hư không, vô số đạo văn trộn lẫn, hình thành một cảnh tượng Tuyết Sơn nguy nga liên miên, giữa thiên địa, một mảnh mênh mông, được bao phủ trong làn áo bạc.

"Cái này, đây là dị tượng Tuyết Sơn Văn Tâm!"

"Làm sao có thể! Dị tượng Tuyết Sơn Văn Tâm, trong thư viện đã rất nhiều năm chưa từng xuất hiện loại dị tượng văn tâm này!"

"Là ai? !"

Dị tượng văn tâm, trong thư viện, rất ít có người có thể nắm giữ.

Chớ nói chi là, dị tượng Tuyết Sơn Văn Tâm này tuyệt đối thuộc về cấp bậc cao nhất bên trong dị tượng văn tâm, không hề kém hơn so với dị tượng Chư Tử Bách Gia Đồ.

"Chẳng lẽ là..."

Thanh Lan viện trưởng dường như nghĩ tới điều gì đó, thần sắc hơi động, sau đó trên mặt tươi cười: "Nhất định là Sở tiên sinh."

Hắn gần như khẳng định trăm phần trăm là Sở Cuồng Nhân phát ra dị tượng này.

Có lẽ trước đó, Sở Cuồng Nhân thông qua biển sách của thư viện Thanh Lan giúp cơ thể có thi thư khí, tự vẽ dị tượng, sau này thăng hoa thành Giáo Hóa sức mạnh bản nguyên, sau này, Sở Cuồng Nhân lại nắm giữ dị tượng Chư Tử Bách Gia Đồ, hiện tại thêm một Tuyết Sơn Văn Tâm cũng không phải là không được.

"Sở tiên sinh vốn là người am hiểu sáng tạo kỳ tích, ta biết những năm này, Sở tiên sinh nhất định không hề uổng phí."

"Ha ha, thì ra là thế."

Thanh Lan viện trưởng thoải mái cười to, có loại cảm giác dương dương đắc ý.

Mà bên trong biển sách.

Đông đảo học sinh nhìn Sở Cuồng Nhân đang khoanh chân ngồi một chỗ, trên người có vô số đạo văn trộn lẫn, tiêu tán ra hàn khí mà trợn mắt hốc mồm.

Ngay cả người quản lý biển sách cũng ngây ngẩn cả người.

"Đúng là Tuyết Sơn Văn Tâm..."

Sau đó không lâu.

Lữ Tử và danh sư của Danh Sư các cũng cùng nhau đến, bọn họ nhìn mảnh Tuyết Sơn liên miên chập trùng trong hư không, không khỏi kinh thán.

"Quả nhiên là dị tượng Tuyết Sơn Văn Tâm."

"Là ai?"

Tiên thức của bọn người Lữ Tử chuyện động, rất nhanh đã khóa chặt Sở Cuồng Nhân bên trong biển sách, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ kỳ quái.

"Đúng là hắn."

"Không nghĩ đến con mọt sách này lại lĩnh ngộ Tuyết Sơn Văn Tâm."

Danh khí của Sở Cuồng Nhân, bọn họ cũng có nghe thấy.

Dù sao, giới tử không tu hành, chỉ đọc sách, ở bên trong toàn bộ thư viện Bách Gia cũng chỉ có một người, không biết cũng khó.

"Ta còn tưởng rằng, hắn trầm mê biển sách, không thể tự kềm chế, đã là không có tác dụng lớn, không nghĩ tới, hắn lại tìm hiểu dị tượng Tuyết Sơn Văn Tâm."

Lữ Tử nỉ non nói.

Hắn đột nhiên có chút xấu hổ, có loại cảm giác bị vả mặt.

May mắn, lúc bản thân nói chỉ có Bạch Thụy biết, hắn nhìn thoáng qua Bạch Thụy, ánh mắt tĩnh mịch.

Mà Bạch Thụy rùng mình một cái, cũng nhớ tới lần trò chuyện trước đó vài ngày, vội vàng đáp lại một ánh mắt cam đoan sẽ không nói ra.

Bên trong biển sách.

Sở Cuồng Nhân chậm rãi mở hai mắt ra, hình như bên trong hai mắt có Tuyết Sơn, hình như có tuyết lớn đầy trời: "Đây chính là dị tượng Tuyết Sơn Văn Tâm sao? Sự gia tăng cho ta cũng không yếu hơn Chư Tử Bách Gia Đồ bao nhiêu."

Hôm nay, cuối cùng hắn cũng nhìn thấu tất cả văn thư lưu trữ bên trong thư viện Bạch Lộc, cũng mượn cơ hội này, tìm hiểu dị tượng Tuyết Sơn Văn Tâm.

Bên cạnh, đồng tử của người quản lý biển sách đột nhiên co rụt lại.

Hắn vừa mới nghe được cái gì?

Chư Tử Bách Gia Đồ? !

Sở Cuồng Nhân này không chỉ nắm giữ dị tượng Tuyết Sơn Văn

Tâm, chẳng lẽ ngay cả Chư Tử Bách Gia Đồ cũng đã nắm giữ sao.

Cái này, cái này sao có thể? !

Bên ngoài biển sách.

Lữ Tử nhìn về phía Thanh Lan viện trưởng, hỏi: "Ta nghe nói Sở Cuồng Nhân còn có Đồ dị tượng Chư Tử Bách Gia, chuyện này có thật không?"

Thanh Lan viện trưởng khẽ vuốt cằm: "Chắc chắn 100%."

Hắn biết, những năm gần đây, đánh giá của Danh Sư các đối với Sở Cuồng Nhân luôn giảm xuống, thậm chí có ít người đã có ý nghĩ giống với Mặc Tuyết viện trưởng, thủ tiêu thân phận giới tử của hắn.

Cho nên, hắn nhất định phải tranh thủ một chút vị trí cho Sở Cuồng Nhân.

Ít nhất, phải bảo vệ được vị trí giới tử.

Chuyện Chư Tử Bách Gia Đồ, mọi người ở Thanh Lan Tiên giới đều biết, điều tra một chút sẽ biết, căn bản không cần phải che giấu.

"Chư Tử Bách Gia Đồ, cộng thêm dị tượng Tuyết Sơn Văn Tâm, nếu như đây là sự thật, người này chính là người duy nhất nắm giữ hai đại dị tượng từ thời kỳ Tiên Cổ đến nay của thư viện Bách Gia ta."

Lữ Tử trịnh trọng nói.

Những người khác cũng hiểu rõ tầm quan trọng của chuyện này.

"Xem ra phải đề cao đánh giá đối với Sở Cuồng Nhân."

"Hai trong số tam đại dị tượng nổi danh nhất trong thư viện, đều tập trung ở trên người một người, loại chuyện này, quá hiếm thấy."

Từ trước tới nay, có ba dị tượng nổi danh nhất ở thư viện Bách

Gia, theo thứ tự là Chư Tử Bách Gia Đồ, Tuyết Sơn Văn Tâm, Kim Khoa Ngọc Luật Chương.

Từ trước tới nay, phàm là người có thể nắm giữ một loại trong đó, đã có tiềm lực trở thành một trong trăm nhà thư quán Chí Thánh tiên sư.

Mà Sở Cuồng Nhân, tự bản thân hắn nắm giữ hai loại trong đó.

Có thể nói, chỉ cần Sở Cuồng Nhân không nửa đường ngã xuống, tương lai, chuyện hắn trở thành Chí Thánh tiên sư gần như là chuyện ván đã đóng thuyền.

Cửa biển sách.

Lâm Giác có chút mơ hồ.

Hắn nhìn một đám danh sư bên trong Danh Sư các đều nói tốt về Sở Cuồng Nhân, sắc mặt cũng càng ngày càng khó coi.

"Tại sao có thể như vậy!"

"Tại sao con mọt sách này có thể nắm giữ Tuyết Sơn Văn Tâm? Đáng chết đáng chết, cái này, ta làm sao mà báo thù? !"

Trong lòng Lâm Giác vô cùng phẫn hận, hắn dám đến trả thù, chính là vì thấy bên trong Danh Sư các đánh giá không cao Sở Cuồng Nhân, có chủ ý đưa thân phận giới tử của đối phương cho người có năng lực hơn.

Nhưng bây giờ, Danh Sư các lại nhất trí nói tốt về Sở Cuồng Nhân, tỷ lệ hắn có thể báo thù trở nên cực kỳ bé nhỏ.

"Mới vừa rồi là ai muốn tới tìm ta báo thù?"

Lúc này, bên trong biển sách truyền tới một giọng nói lạnh nhạt.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân từ từ đi ra.

Hắn, khiến chi thân thể Lâm Giác run lên.mãnh liệt

Lúc này, nếu hắn lùi bước, thì sẽ trở thành trò cười của toàn bộ thư viện, mặc dù biết Danh Sư các sẽ không để cho bản thân đối phó Sở Cuồng Nhân, nhưng hắn vẫn cắn răng đứng dậy như cũ.

"Là ta! Sở Cuồng Nhân, ngươi giết bào đệ của ta, thù này không đội trời chung, nếu như ngươi còn có khí độ của một giới từ, thì tử chiến một trận với ta đi!" Lâm Giác trầm giọng nói ra.

Tuy Sở Cuồng Nhân là giới tử, nhưng hắn lại lẫm liệt không sợ.

Giới tử, không có nghĩa là thực lực mạnh, chỉ là có tư cách tham dự giới tử chi tranh mà thôi.

Mà hắn, tuy không phải giới tử, nhưng thực lực đã sớm đạt đến cảnh giới Địa Tiên bát phẩm, thậm chí tiếp cận cửu phẩm.

Cho dù là giới tử, bản thân hắn có gì phải sợ?

"Tử chiến một trận? Ngươi quá yếu."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu: "Không đáng giá để ta xuất thủ."

"Cuồng vọng! ! Coi như ngươi nắm giữ dị tượng Tuyết Sơn Văn Tâm thì như thế nào, chiến lực cũng không phải chỉ do một dị tượng định đoạt."

"Hoàn toàn chính xác, giết ngươi cũng không cần vận dụng dị tượng."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lâm Giác cau mày: "Chẳng lẽ thân phận giới tử của ngươi là dựa vào miệng lưỡi lợi hại nên có được sao?"

"Thôi, ddánh bại ngươi cũng không phí bao nhiêu công phu."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, đang muốn xuất thủ giải quyết Lâm Giác.

Cách đó không xa, bọn người Lữ Tử nhìn thấy cũng không có ngăn cản, bọn họ cũng muốn thấy được chiến lực của Sở Cuồng Nhân đạt đến trình độ nào.

Lúc này.

Một đạo bạch sắc lưu quang bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống!

Lưu quang này, mặc một bộ áo giáp trắng bạc, sau lưng mọc ra hai cánh, chính là Lam Vũ, nàng nhìn Lâm Giác lạnh nhạt nói: "Giết ngươi, không cần công tử xuất thủ, có ta là đủ."

Chương 1133: Lam Vũ chiến Lâm Giác, Thiên Thần Chi Quang, Lâm Giác phải chết

"Giết ngươi, không cần công tử xuất thủ!"

Lam Vũ phát giác được dị tượng Tuyết Sơn Văn Tâm, nàng có dự cảm đây là do Sở Cuồng Nhân gây ra, cho nên liền đuổi tới xem một chút.

Quả nhiên chính là Sở Cuồng Nhân.

Thấy Lâm Giác muốn xuất thủ với Sở Cuồng Nhân, nàng nghĩ bản thân cũng vừa xuất quan, cũng nên thăm dò một chút thực lực của mình.

Sau đó, nàng xuất thủ.

"Lam Vũ, ngươi xuất quan."

"Ừm, công tử, người này giao cho ta, như thế nào?"

Lam Vũ nói ra.

Sở Cuồng Nhân dùng toàn tri nhãn phân tích một chút chênh lệch thực lực của hai bên, sau đó trầm ngâm một hồi: "Có thể, ngươi cẩn thận một chút."

"Công tử yên tâm."

Lam Vũ gật đầu.

Mà Lâm Giác nhìn Lam Vũ đột nhiên xuất thủ, sau khi cảm nhận được tu vi của đối phương, cười lạnh một tiếng: "Địa Tiên lục phẩm cũng muốn chiến thắng ta? Không khỏi quá không biết trời cao đất rộng, nhanh lăn đi!"

"Thử một chút."

Trong tay Lam Vũ xuất hiện một thanh quyền trượng màu trắng.

Chính là Thiên Quang Thần Trượng ngày xưa Sở Cuồng Nhân tặng cho.

Tay cầm sắc trời, làm khí tức của Lam Vũ tăng vọt, dao động Quang Minh Chiến Tiên Thể khuếch tán ra, rung chuyển hư không tứ phương.

Sắc mặt Lâm Giác thoáng ngưng trọng xuống: "Xem ra thư viện Thanh Lan ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, cũng không phải hoàn toàn là phế vật."

Cách đó không xa, trong mắt đám người Lữ Tử lướt qua một tia dị sắc.

"Đây là, Quang Minh Chiến Tiên Thể!"

"Thể chất mạnh nhất của Vũ Nhân nhất tộc, nghe nói hình thái cuối cùng của Chiến Tiên thể này có thể so sánh với Tiên Thể Chí Tôn! !"

"Không nghĩ tới, Lam Vũ này lại có tiềm lực như thế."

Tiên Thể Chí Tôn, đó là thể chất đứng đầu vô cùng hiếm thấy từ xưa tới nay, có thể so sánh với Hỗn Độn Thần Ma Thể.

Mỗi một Tiên Thể Chí Tôn, chỉ cần không nửa đường ngã xuống, đều có cơ hội rất lớn tiến tới cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Thậm chí ngay cả Hợp Đạo cũng không phải là không có cơ hội.

"Chiến!"

Lam Vũ quát lạnh một tiếng, trong nháy mắt xuất thủ.

Chỉ thấy nàng vừa sải bước ra, trong nháy mắt bóng người biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại đã đi tới trước mặt Lâm Giác.

Sắc trời trong tay giơ lên, sau đó đột nhiên nện xuống!

Mà Lâm Giác thấy thế, ánh mắt ngưng trọng, trên người có vô số đạo văn trộn lẫn ngưng tụ, hóa thành một kiện áo giáp đen nhánh.

Phía trên phủ đầy gai ngược, vô cùng dữ tợn hung ác.

Lâm Giác giơ cao cánh tay lên, lấy giáp tay cản sắc trời.

Đùng! !

Khi một âm thanh kinh hãi bạo phát!

Giáp tay và sắc trời ầm ầm va chạm, trùng kích vô cùng kinh khủng khuếch tán ra, hơn phân nửa thư viện Bạch Lộc cũng chấn động một cái.

Phanh, phanh, phanh...

Trong nháy mắt, Lam Vũ và Lâm Giác đã giao thủ trên trăm chiêu.

Quyền đầu của Lâm Giác, thần trượng trong tay Lam Vũ, hai bên không ngừng đụng chạm, hư không tứ phương cũng vì vậy mà rung chuyển.

Vô số học sinh nhìn một trận chiến này, không khỏi có chút kinh thán.

"Bên trong thư viện Thanh Lan lại có nhân vật này? !"

"Thật mạnh!"

"Nữ tử này lại dùng thực lực Địa Tiên lục phẩm đánh với Lâm Giác là Địa Tiên bát phẩm, chiến lực này, thật sự không hề tầm thường."

Quanh người Lam Vũ lóe ra ánh sáng màu trắng, ánh sáng vô song và tiên nguyên quang minh Chiến Tiên phun trào, như thuỷ triều đập vào hư không.

Tay nàng nắm sắc trời, mày liễu dựng thẳng, bên trong con mắt màu xanh lam ấp ủ chiến ý lẫm liệt, giống như một vị nữ Võ Thần tư thế hiên ngang.

Lãnh khốc, đẹp tuyệt!

Tuy thực lực Lâm Giác cao hơn Lam Vũ hai phẩm, nhưng hắn chỉ là một Địa Tiên bát phẩm bình thường mà thôi.

Mà Lam Vũ lại là người mang Quang Minh Chiến Tiên Thể, mà Chiến Tiên thể này giống như còn đang trong thời kỳ phát triển nhanh chóng!

Cho nên dù dùng lục phẩm chiến bát phẩm, cũng không rơi vào thế hạ phong!

"Đáng chết, tiếp tục như vậy nữa, cho dù ta có thể thắng, mặt mũi cũng mất hết! Nhất định phải nhanh chóng đánh bại nàng!"

Sắc mặt Lâm Giác vô cùng âm trầm.

Bát phẩm chiến lục phẩm, vốn là lấy mạnh hiếp yếu, nếu đánh mãi không xong, đây nhất định sẽ trở thành trò cười.

Nghĩ đến đây, Lâm Giác thúc giục tiên nguyên trong cơ thể đến cực hạn, sát khí khủng bố lấy hắn làm trung tâm, từng cơn sóng liên tiếp khuếch tán.

"Thiên Sát Ma Long Trảm! !"

Lâm Giác thét dài một tiếng, sát khí cuồn cuộn ngưng tụ trong hư không, hóa thành một con Ma Long màu đen sinh động như thật gào thét bay ra!

Ma Long kéo theo sát khí như muốn nuốt chửng tất cả!

Mà Lam Vũ không lùi không tránh, trong mắt rộ lên ánh sáng: "Dùng ngươi thử chiến kỹ Vũ Nhân ta mới nắm giữ một chút!"

Chiến Tiên thể của nàng cũng thúc giucj đến cực hạn, hai cánh tung ra, ánh sáng thần thánh, đồng thời còn lộ ra một luồng chiến ý lẫm liệt.

"Thiên Thần Chi Quang! !"

Tay nàng nắm sắc trời, đột nhiên đập ra.

Một cột sáng màu trắng giống như đạo quang thứ nhất phá vỡ Hỗn Độn tuôn ra, uy thế mạnh mẽ, trực tiếp xé rách không gian.

Ma Long màu đen, sắc trời màu trắng ầm ầm đâm vào nhau.

Trắng và đen trộn lẫn, hình thành một chùm sáng Hỗn Độn to lớn, sau đó khi một tiếng động ầm ầm vang lên, chùm sáng nổ tung, năng lượng trùng kích giống như thủy triều không ngừng nghỉ, bao phủ bốn phương tám hướng.

Lữ Tử thấy thế, phất tay áo lên, trung kích kinh khủng kia như mây khói, tán loạn khắp nơi, căn bản không đả thương được một ngọn cây cọng cỏ ở bốn phía.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, cũng không ngoài ý muốn.

Đại La Kim Tiên, nếu không có chút năng lực ấy mới là lạ chứ.

Cũng không biết so sánh Lữ Tử và Bắc Minh thì ai mạnh ai yếu?

"Tiểu Ái, có thể so sánh không?"

Sở Cuồng Nhân hỏi dưới đáy lòng.

"Căn cứ vào tin tức đã có mà phán đoán, Bắc Minh có tỷ số thắng là 95%, Lữ Tử có tỷ số thắng là 4%, ngang tay là 1%."

Tiểu Ái nói ra.

Nghe đến đây, Sở Cuồng Nhân có chút hoảng hốt.

Theo hắn biết, Lữ Tử cũng là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, vậy mà khi so sánh với Bắc Minh, tỷ số thắng chỉ có 4%? ?

Bắc Minh, mạnh bao nhiêu?

Mấy tu sĩ còn lại của Thần Ma nhất mạch mạnh đến mức nào?

Sau lưng mình có một chỗ dựa như vậy.

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh.

Mà lúc này, cuộc chiến của Lam Vũ và Lâm Giác đã chuẩn bị kết thúc.

Sau khi chiêu thúc của hai bên va chạm, cả hai lùi về sau.

Ngay sau đó, Lam Vũ ổn định cơ thể, lại xông lên lần nữa, mà lúc này Lâm Giác vẫn còn bị lực trùng kích ảnh hưởng.

Lam Vũ nắm chặt cơ hội này, sắc trời liên tiếp vung vẩy, không ngừng nện ở trên áp giáp đen nhanh trên người đối phương.

Khi mấy tiếng rắc rắc vang lên, khải giáp kia trực tiếp nổ tung!

"Thiên Thần Chi Quang!"

Lam Vũ lại thúc giục chiến kỹ lần nữa, một đạo bạch quang phun ra ngoài, trực tiếp xuyên qua ngực Lâm Giác.

Khi máu tươi phun ra, trên mặt Lâm Giác mang theo vẻ không thể tin được, đến chết cũng không tin mình lại bại bởi một Địa Tiên lục phẩm.

"Hô..."

Lam Vũ thở phào nhẹ nhõm.

Một trận chiến này, tiêu hao rất nhiều sức lực của nàng.

"Người này, vậy mà lại thắng Lâm Giác! !"

"Chuyện này, chuyện này sao có thể? !"

"Bên trong thư viện Thanh Lan lại giấu loại thiên kiêu như thế này, người này đủ sánh ngang với phân nửa học sinh của thư viện Mặc Tuyết."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà sắc mặt của Mặc Tuyết viện trưởng lại cực kỳ không dễ nhìn, Lâm Giác chính là học sinh ưu tú của thư viện Mặc Tuyết đó!

Thế nhưng nàng biết, Lâm Giác nhất định phải chết!

Bởi vì hắn hận Sở Cuồng Nhân, mối thù giết đệ đệ, hắn không bỏ xuống được.

Mà Sở Cuồng Nhân lại là giới tử nắm giữ hai đại dị tượng Chư Tử Bách Gia Đồ, Tuyết Sơn Văn Tâm.

Hai người này giữ ai bỏ ai, người sáng suốt cũng nhìn ra được.

Kỳ thật bọn người Lữ Tử thật sự không thể cứu Lâm Giác sao?

Không, là bọn họ không muốn cứu.

Nếu như vậy sẽ để cho Sở Cuồng Nhân sinh ra hiềm khích đối với thư viện, mà thư viện cũng sẽ không truy cứu chuyện đối phương giết Lâm Hiến.

Lâm Giác vì chuyện này, có khả năng cũng sẽ bất mãn đối với thư viện, đã như vậy, để Lâm Giác chết ở trong trận quyết đấu, chính là kết quả tốt nhất.

"Thư viện Thanh Lan, xem ra là ta xem thường các ngươi." Mặc Tuyết viện trưởng nhìn thoáng qua Thanh Lan, sau đó quay người rời đi.

Thanh Lan viện trưởng cười ha ha không ngừng, mấy năm này, hỏa khí tích tụ vì bị các thư viện khác chế giễu rốt cục cũng được phát tiết.

Trận chiến này của Lam Vũ, cũng bước đầu làm nên danh tiếng của thư viện Thanh Lan.

Chương 1134: Lời mời của Lý Vong Trần, giới tử liên tiếp hiện thân

Sau khi Lam Vũ giết chết Lâm Giác, mấy người Sở Cuồng Nhân và Lữ Tử khách sáo vài câu, trong đó Lữ Tử nhìn thoáng qua tu vi của Sở Cuồng Nhân.

Tuy Sở Cuồng Nhân ẩn giấu tu vi rất khá, nhưng Lữ Tử là Đại La Kim Tiên, vẫn chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra.

"Địa Tiên thất phẩm, Sở giới tử, nhưng ngươi vẫn phải cố gắng lên, tri thức trong biển sách cuồn cuộn, sau này sẽ có rất nhiều cơ hội học tập, nhưng trận giới tử chi tranh này lại là tình thế hỗn loạn từ xưa đến nay chưa hề có."

Lữ Tử khuyên một câu.

Hắn thấy, Sở Cuồng Nhân có thể tìm hiểu ra dị tượng Tuyết Sơn Văn Tâm trong vài năm, thiên phú tiềm lực của hắn rất cao, không thể khinh thường.

Nếu có thể dùng những thứ đó để tăng cao tu vi, cộng thêm sự bồi dưỡng của thư viện, nhất định có thể đột nhiên tăng mạnh, nhiều đất dụng võ.

"Lữ Tử yên tâm, tại hạ hiểu rõ."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Tri thức bên trong biển sách của thư viện Bạch Lộc, hắn đã xem hết toàn bộ, đọc tiếp cũng không có tác dụng gì.

"Như vậy thì tốt, ta tràn ngập chờ mong đối với ngươi."

Lữ Tử khẽ cười nói.

"Nếu không có chuyện khác, tại hạ xin cáo từ trước."

Sở Cuồng Nhân mang theo Lam Vũ rời đi.

Mà Thanh Lan viện trưởng thi lễ một cái, cũng đi cùng.

Nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân, một danh sư khẽ cười nói: "Các ngươi nói xem, Sở Cuồng Nhân này phải tốn bao nhiêu thời gian mới có thể đuổi kịp giới tử khác? Ta nghe nói, Tào Vân đã đột phá Địa Tiên cửu phẩm."

"Ha, đoán chừng phải tốn mấy chục năm đi."

"Mấy chục năm, có lẽ không chỉ nhiêu đó, dù sao, giới tử khác cũng không phải ăn chay, cũng sẽ tiến bộ." Một danh sư khác nói ra.

Tất cả mọi người đang suy đoán tốc độ tu hành của Sở Cuồng Nhân.

Dù sao, thân phận giới tử vốn được trời ưu ái, có gia tăng khí vận, cộng thêm thiên phú tiềm lực của Sở Cuồng Nhân, tiền đồ không thể vô lượng.

...

Sau khi trở lại thư viện Thanh Lan, Sở Cuồng Nhân lập tức bế quan.

"Địa Tiên thất phẩm sao? Qủa thật cũng nên tiến bộ."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Hắn lấy ra một đống lớn bình bình lọ lọ và một số kỳ trân dị bảo.

Mỗi một thứ đều có tiên huy tươi sáng, tràn ngập dao động năng lượng cường đại, đây đều là phần thưởng mà Sở Cuồng Nhân rút thưởng trong mấy năm này.

Trong đó không thiếu một số phần thưởng cấp Thần.

Tất cả đều là dùng để đột phá tu vi.

Vì mấy năm này hắn luôn ở trong biển sách dốc lòng nghiên cứu, cũng không nóng nảy đột phá tu vi, thì đều tích góp mấy thứ này

Tuy có một cho bọn người Lam Vũ một phần, nhưng những thứ còn lại này cũng đủ để tu vi của hắn nhanh chóng đột phá.

"Vậy thì... Bắt đầu đi." Sở Cuồng Nhân cầm lấy một bình ngọc, xem đan dược bên trong thành đường đậu, nhai hết nuốt vào bụng.

Hiệu quả của Thiên Địa Hồng Lô Thể phát động!

Tuy thể chất này đã bị luyện hóa vào bên trong Bản Nguyên Thể

Duy Nhất, nhưng Bản Nguyên Thể Duy Nhất lại có thể mô phỏng hiệu quả của nó.

Thậm chí, còn mạnh hơn!

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân giống như một cái lò luyện đan, nhanh chóng luyện hóa hiệu quả của đan dược trong cơ thể, tu vi của hắn từ từ tăng lên.

...

Một tháng sau.

Một nam tử áo xanh đi vào chỗ ở của Sở Cuồng Nhân.

"Tại hạ là Lý Vân Cao của thư viện Phù Vân đến đây bái phỏng."

Nam tử áo xanh Lý Vân Cao nói ra.

Lam Vũ đi ra, nhìn Lý Vân Cao trước mắt, lạnh nhạt nói ra: "Công tử nhà ta đang bế quan, không tiếp khách."

Trên mặt Lý Vân Cao lộ ra tiếc hận, sau đó hắn cười nói: "Chắc hẳn các hạ chính là Lam Vũ cô nương."

Hắn lấy ra hai tấm thư mời, nói: "Giới tử Lý Vong Trần của thư viện Phù Vân cử hành một buổi nhã hội, phái ta đến đây mời hai vị."

Lam Vũ tiếp nhận thư mời.

"Nếu lúc này Sở giới tử đang bế quan, vậy ta cũng không tiện quấy rầy nhiều, nếu đến lúc đó hắn có thể xuất quan, thì mời hắn nể mặt đến tham gia, đương nhiên, nếu hắn không thể tới, nếu Lam Vũ cô nương rảnh rỗi, cũng có thể đến đây, vậy tại hạ cũng không quấy rầy nữa."

Lý Vân Cao chắp tay, sau đó quay người rời đi.

Lam Vũ cầm hai tấm thư mời trong tay, ánh mắt lộ ra một tia dị thường: "Lý Vong Trần của thư viện Phù Vân, một trong 19 vị giới tử, nghe nói tu vi đã đột phá đến Địa Tiên bát phẩm đại viên mãn."

"Tu vi, ngược lại không quá khác biệt với Lâm Giác, nhưng có thể đứng ở hàng giới tử vị trí, chắc hẳn có chỗ gì đó hơn người."

"Thú vị."

Lam Vũ cất kỹ thư mời.

Thời gian đã sắp đến, nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn không có dấu hiệu xuất quan, nàng giao thư mời cho Sở Hồng, để cho nàng thay mình chuyển cho hắn.

"Ta đi đến đó xem một chút thực lực của những giới tử kia như thế nào trước."

Lam Vũ cười nói.

"Được." Sở Hồng gật đầu.

Thư viện Phù Vân.

Bên trên một ngọn núi, hàng trăm học sinh của thư viện tụ hội, những người này đều nhận được lời mời đến tham dự buổi nhã hội này.

Mỗi một người, đều là người nổi bật bên trong đám học sinh ở thư viện.

Lam Vũ cũng đến chỗ này.

Mà nàng đến, dẫn tới sự chú ý của không ít người.

"Là Lam Vũ."

"Há, chính là người đánh bại và giết chết Lâm Giác, đó là lần đầu tiên ta nghe thấy bên trong thư viện Thanh Lan xuất hiện loại thiên kiêu này."

"Lớn lên còn rất xinh đẹp."

"Mẹ nó, tư sắc bậc này, không hề kém giới tử Triệu Phương Phỉ của thư viện Mặc Tuyết bao nhiêu."

"Có thể nói là mỗi người mỗi vẻ."

Mọi người thấp giọng nghị luận Lam Vũ, bây giờ, ở thư viện, nàng đã được coi là người có danh tiếng chỉ đứng sau giới tử, thậm chí có người so sánh nàng với giới tử Mặc Tuyết, và mấy vị nữ giới tử khác.

Lam Vũ cũng không để ý đối với việc mình nổi tiếng.

Lần này đến đây, nàng chỉ tới xem thực lực của nhóm giới tử.

"Nhóm giới tử, còn chưa tới sao?"

Lam Vũ hơi nhíu mày.

Mà lúc này, tường vân ở chân trời phun trào.

Chỉ thấy bên trong tầng mây, một bóng người mặc bạch y nhanh nhẹn buông xuống.

Người nay, tay cầm một cây quạt, đung đưa, sinh ra có một cặp mắt đào hoa, có mấy phần khí tức của tài tử phong lưu.

"Là giới tử Diêu Tài Tử của thư viện Đào Hoa!"

Có người nhận ra người tới.

Diêu Tài Tử, nghe nói lúc người này còn chưa bước vào tu hành, từng làm một tài tử của một vương quốc ở nhân gian, cho nên được gọi là Diêu Tài Tử.

Mà khi Diêu Tài Tử đi vào, bên trong một tầng mây khác, một đạo kiếm quang xẹt qua, tầng mây 10 ngàn dặm bị một kiếm vạch phá.

Tầng mây cuối cùng, một thanh niên tóc đen tay cầm cổ kiếm đi vào.

"Là Lý Vong Trần của thư viện Phù Vân, cũng là hắn tổ chức buổi nhã hội này, nghe nói người này am hiểu kiếm đạo, một kiếm vừa rồi, vạch phá tầng mây 10 ngàn dặm, dường như hư không cũng muốn bị chém rách."

"Thực lực quả thật bất phàm."

"Ha ha, các ngươi đều tới rồi."

Lúc này, một tiếng cười to vang lên.

Chỉ thấy cả ngọn núi bỗng nhiên bắt đầu chấn động, không, không chỉ là ngọn núi này, sơn mạch ở phương viên mấy chục vạn dặm đều đang chấn động.

Mọi người nhìn về nơi phát ra tiếng cười.

Tráng hán cả người khoác chiến giáp, trong tay cầm theo một thanh trường kích bước nhanh tới, bước tiến của hắn vô cùng kỳ diệu, mỗi một bước bước ra có đạo văn xen lẫn, sức mạnh kinh khủng rung chuyển sơn mạch mấy chục vạn dặm.

Một người, khi bước đi lại có khí thế của thiên quân vạn mã!

"Giới tử Vương Trầm Thiên của thư viện Chiến Phong!"

"Khí tức thật bá đạo."

Ánh mắt mọi người vô cùng ngưng trọng.

Lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên có vô số đạo văn ngưng tụ, hóa thành một bức phù văn to lớn từ trên trời giáng xuống, rơi vào khắp nơi.

Khắp nơi chấn động không ngừng, lại bắt đầu ổn định.

"Vương đạo hữu, nơi này chính là nơi mà giới tử Phù Vân tổ chức nhã hội, nếu làm hỏng rồi, chẳng phải chúng ta đi không một chuyến sao."

Một tiếng cười khẽ vang lên.

Bên trong tầng mây, một thanh niên mặc hắc bạch đạo bào rơi xuống.

"Phù Sơn của thư viện Tử Thành!"

Phù Sơn, giới tử am hiểu phù văn nhất bên trong 19 vị giới tử.

Khi từng người trong nhóm giới tử hiện thế, bầu không khí của buổi nhã hội này cũng dần dần bị đẩy tới đỉnh điểm.

Mà Lam Vũ nhìn qua những giới tử này, trong mắt hình như có chiến ý đang chuyển động.

Chương 1135: Triệu Phương Phỉ tôn sùng Sở Cuồng Nhân, nàng đang kéo cừu hận

Bên trong thư viện Thanh Lan.

Sở Hồng đang vuốt tấm thư mời trong tay: "Cũng không biết Lam Vũ ở bên kia thế nào, chơi đến mức quên hết mọi thứ."

"Sớm biết vậy, ta cũng đi xem một chút."

Lúc này, một tiếng kẽo kẹt vang lên.

Cửa phòng mở ra.

Một trận dao động tiên nguyên hùng hậu khuếch tán ra, dao động tiên nguyên mạnh mẽ kia, khiến cho hai nữ tử Sở Hồng, tiểu hồ ly rung động, run một cái.

Nhưng mà, dao động tiên nguyên này thu liễm rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã biến mất không thấy.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân từ từ ra khỏi phòng.

Sở Hồng, tiểu hồ ly nghênh đón.

"Ca ca, rốt cục ngươi cũng xuất quan."

"Ừm." Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, quét một vòng bốn phía, tò mò hỏi: "Lam Vũ đâu?"

Sở Hồng lấy thư mời ra, nói rõ đầu đuôi mọi chuyện.

"Há, nhã hội ở thư viện Phù Vân sao? Chắc hẳn sẽ có không ít giới tử tụ tập, ngược lại làm cho người ta có chút chờ mong."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

......

Thư viện Phù Vân.

Trên ngọn núi.

Khi nhóm giới tử hiện thân, bầu không khí dần dần đạt đến đỉnh cao, trong đó, người tổ chức lần nhã hội này, Lý Vong Trần quét bốn phía một cái: "Xem ra chỉ có 13 giới tử là chúng ta."

19 giới tử của thư viện, nơi này tập trung 13 vị.

Mỗi một người đều là kẻ nổi bật bên trong Địa Tiên.

Luận chiến lực, thậm chí có thể sáng ngang với Thiên Tiên!

"Đây chính là giới tử của thư viện sao? Luận tu vi, bọn họ không cao hơn Lâm Giác bao nhiêu, nhưng khí tức này, lại mạnh mẽ hơn nhiều lắm."

"Mỗi người bọn họ, đều có khả năng khiêu chiến vượt cấp!"

Trong đám người, Lam Vũ âm thầm nghĩ tới.

Lúc này, có một ánh mắt của giới tử rơi vào trên người Lam Vũ, là Diêu Tài Tử của thư viện Đào Hoa.

Hai mắt hắn tỏa sáng, bóng người lóe lên đi đến trước mặt Lam Vũ, cười nhạt nói: "Chắc hẳn các hạ chính là Lam Vũ."

"Chính là tại hạ."

Lam Vũ khẽ vuốt cằm.

Nàng cũng không khó nhận ra, một đầu tóc bạc, khí tức quang minh, cực kì dễ thấy, nhưng khi nàng nhìn Diêu Tài Tử, thì lại cau mày.

Đối phương cho mình một cảm giác, khiến nàng cực kỳ không thích.

Nhất là ánh mắt đối phương nhìn mình, tuy cặp mắt đào hoa kia ẩn giấu rất khá, nhưng vẫn lộ ra dục vọng khiến nàng lạnh sống lưng.

"Tại hạ là Diêu Tài Tử, gặp qua Lam Vũ cô nương." Diêu Tài Tử khom mình hành lễ, sau đó muốn nắm lấy cánh tay Lam Vũ.

Bóng người Lam Vũ lóe lên, đề phòng nói: "Ngươi muốn làm gì?"

"A, Lam Vũ cô nương không nên hiểu lầm, đây là cách hôn tay chào hỏi, tại hạ từng đi du lịch nhiều nước, đây là lễ nghi bên trong một quốc gia."

Diêu Tài Tử cười nhạt nói.

"Không cần."

Lam Vũ nhíu mày nói.

Hôn tay chào hỏi?

Nghe tên thì biết ngay là có ý gì.

Nàng cũng không nghi ngờ tính xác thực của nghi thức này, giới tu hành lớn như vậy, loại đất đai nhân tình nào cũng có, chỉ là nàng chán ghét Diêu Tài Tử này, cũng không muốn để cho đối phương đụng vào mình.

"A, xem ra là ta đường đột."

Diêu Tài Tử cười cười, cũng không thấy xấu hổ.

"Lam Vũ đạo hữu, Sở giới tử không tới sao?" Một nữ tử mặc váy dài trắng như tuyết, tóc búi cao đi đến trước mặt Lam Vũ, hỏi.

Da nữ tử này như mỡ đông, vuốt tay mày ngài, mái tóc đen dài rủ xuống thắt lưng, tóc búi cao, đùi ngọc thon dài, dáng người yểu điệu.

Nhất là nốt ruồi lệ ở đầu lông mày, tăng thêm mấy phần phong tình.

Đây là một nữ tử có tư sắc không hề kém Lam Vũ.

Nàng chính là giới tử của thư viện Mặc Tuyết, Triệu Phương Phỉ.

"Lúc ta tới, công tử còn đang bế quan."

Lam Vũ từ tốn nói.

"Công tử? Ngươi gọi Sở Cuồng Nhân là công tử?"

Bên cạnh, mắt Diêu Tài Tử lộ dị sắc.

"Có gì không thể sao?"

"Không phải, chỉ là tuyệt đại giai nhân giống như Lam Vũ cô nương, cần phải đặt trong lòng bàn tay mà che chở mới đúng, ta thực sự không nghĩ ra, có người nào có thể khiến ngươi thuần phục." Diêu Tài Tử cười nói.

Trong mắt của hắn, lóe qua vẻ ghen ghét.

Đối với Sở Cuồng Nhân chưa từng gặp mặt kia, hắn đã có địch ý.

"Chuyện này không có quan hệ gì với ngươi."

Lam Vũ đã nhận ra cái gì đó, càng không thích Diêu Tài Tử.

"Nghe nói Sở giới tử nắm giữ hai đại dị tượng của thư viện, là một kỳ tài khó gặp ở thư viện, vốn nghĩ lần này đến đây có thể gặp hắn một lần, hắn đã không tới, buổi nhã hội này chán hơn không ít."

Triệu Phương Phỉ lắc đầu thở dài nói.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Diêu Tài Tử bên cạnh hơi đổi một chút.

Lam Vũ này khăng khăng một mực với Sở Cuồng Nhân còn chưa tính, mà ngay cả giới tử giống với hắn là Triệu Phương Phỉ cũng tôn sùng hắn như thế?

Nghĩ đến đây, ghen ghét trong lòng Diêu Tài Tử tăng gấp bội.

Nhưng vì bảo trì phong độ ở trước mặt hai vị mỹ nữ, hắn mới luôn duy trì thần sắc không thay đổi, chỉ vụng trộm nắm chặt nắm tay.

Lam Vũ nhíu mày, cảm giác có chút kỳ quái.

Theo đạo lý mà nói, Sở Cuồng Nhân giết Lâm Hiến, mà nàng giết Lâm Giác, Triệu Phương Phỉ thân là giới tử của thư viện Mặc Tuyết tại sao lại hiền lành với nàng như thế? Dù sao, đó chính là học sinh ưu tú chung một thư viện với nàng.

Chẳng lẽ, nàng hiểu rõ đại nghĩa sao?

"Được rồi, bắt đầu nhã hội đi."

Lúc này, Lý Vong Trần nói ra.

Nhã hội chia làm hai phần, một là luận đạo, hai là tỷ thí.

"Nghe nói Sở giới tử có cảm ngộ cực cao đối với đạo, từng nói ra chí lý danh ngôn, nếu có thể luận đạo với hắn một phen, nhất định sẽ được ích lợi không nhỏ."

Sau khi kết thúc luận đạo, Triệu Phương Phỉ còn nói thêm.

Trong mắt nàng lóe ra tia dị thường.

Giới tử còn lại thấy thế, cau mày lại.

Triệu Phương Phỉ này thật sự tôn sùng Sở Cuồng Nhân đến vậy sao? Luận đạo với bọn họ, lại không tốt bằng luận đạo với một mình Sở Cuồng Nhân?

Nghĩ đến đây, trong lòng mấy vị giới tử đều có chút không thoải mái.

Triệu Phương Phỉ không chỉ là giới tử, tướng mạo lại xuất chúng, là nữ thần trong suy nghĩ của không ít người bên trong thư viện Bách Gia.

Nhưng bây giờ, nữ thần lại ở ngay trước mặt bọn họ, tôn sùng đủ kiểu đối với một nam tử xa lạ khác, chuyện này sao bọn họ chịu được?

Nhất là Diêu Tài Tử kia, khóe miệng đều có chút co quắp.

"Giới tử Mặc Tuyết, ngươi nói cũng quá khoa trương rồi, cho dù Sở Cuồng Nhân kia có ưu tú, cũng không đáng được ngươi tôn sùng như thế."

Một giới tử nhịn không được nói ra.

"Câu này của ta là thật tâm."

"Không thể nào, giới tử Mặc Tuyết, ngươi sẽ không thích Sở Cuồng Nhân kia chứ, ta nghe nói tướng mạo của Sở Cuồng Nhân xuất chúng, không thiếu nữ tu cũng vì vậy mà mê muội, ngươi sẽ không..." Sắc mặt của giới tử kì lạ, nói ra.

Hắn không nói câu nói kế tiếp, nhưng mọi người đều biết ý tứ của hắn.

Không thể nào, nữ thần của bọn họ cũng xem mặt sao?

Nông cạn như thế sao? !

Mọi người có chút khóc không ra nước mắt.

"Tướng mạo khí chất của Sở giới tử thật là thế gian hiếm thấy, ta từng may mắn gặp qua một lần, đến bây giờ ký ức vẫn còn mới mẻ, nhưng các ngươi đã hiểu lầm rồi, ta chỉ có sự tôn sùng với Sở giới tử, tuyệt đối không có ý làm loạn, hơn nữa, sao hắn lại để ý đến loại người dong chi tục phấn như ta chứ."

Triệu Phương Phỉ vừa cười vừa nói.

Trong mắt lộ ra mấy phần u buồn cực kỳ đúng lúc.

Thấy vậy, không ít người ở chỗ này đều muốn thổ huyết vì xúc động.

Trong mắt bọn họ, Triệu Phương Phỉ cũng là nữ thần của bọn họ, nhưng bây giờ, nữ thần lại nói mình là dong chi tục phấn, làm Sở Cuồng Nhân chướng mắt?

Sao lại hạ thấp bản thân như thế?

Đối với Sở Cuồng Nhân, phải tôn sùng đến cỡ nào? !

Làm thần sao?

Mọi người nghiến răng nghiến lợi, hận Sở Cuồng Nhân đến nghiến răng.

Trong đám người, Lam Vũ nhìn Triệu Phương Phỉ, không khỏi cau mày.

Không thích hợp!

Chuyện này rất không thích hợp!

Từng câu từng chữ của Triệu Phương Phỉ này đều đang tôn sùng Sở Cuồng Nhân, thế nhưng lại tạo thành kết quả là làm cho địch ý của mọi người đối với Sở Cuồng Nhân tăng thêm!

Nữ nhân này, đang kéo cừu hận cho công tử! !

Nghĩ đến đây, trong mắt Lam Vũ dần dần trở nên lạnh lẽo.

Chương 1136: Lam Vũ chiến Diêu Tài Tử, một tay của Sở Cuồng Nhân

Phía trên nhã hội.

Bên ngoài Triệu Phương Phỉ thì tỏ vẻ tôn sùng, kì thực là đang kéo cừu hận cho Sở Cuồng Nhân, dùng dăm ba câu châm ngòi địch ý của mọi người đối với Sở Cuồng Nhân.

Sau khi luận đạo.

Phân đoạn thứ hai của nhã hội chính là so tài, mà đây cũng là phân đoạn mọi người mong đợi nhất, thực lực của nhóm giới tử thần bí, tất cả mọi người muốn biết bọn họ đã đạt đến trình độ nào.

Trận bàn luận này có lẽ có thể nhìn ra một phần nào đó.

"Trận bàn luận này, hẳn là ta cũng có thể tham gia đúng không."

Lúc này, Lam Vũ từ tốn nói.

"Tất nhiên."

"Đã vậy thì, giới tử Mặc Tuyết, ngươi có bằng lòng chỉ giáo hay không?"

Lam Vũ trực tiếp chỉ đầu mâu về phíaTriệu Phương Phỉ.

Đối phương ngoài sáng trong tối châm ngòi địch ý của mọi người với Sở Cuồng Nhân, việc này đủ để nàng vô cungf khó chịu, cho nên quyết định xuất thủ.

"Ha."

Triệu Phương Phỉ nghe vậy, trong mắt lộ ra một tia dị thường: "Không nghĩ tới Lam Vũ cô nương vậy mà lại chọn ta làm đối thủ."

"Dám chiến hay không?"

"Nếu Lam Vũ cô nương có nhã hứng này, tất nhiên ta sẽ không cự tuyệt."

Triệu Phương Phỉ cười cười.

Những người còn lại cũng lộ ra vẻ tò mò, đều muốn xem hai nhân vật cấp bậc nữ thần này đọ sức một chút, để xem rốt cuộc là ai hơn ai một bậc?

Chỉ thấy Triệu Phương Phỉ lấy ra một thanh kiếm.

Thanh kiếm này, vừa mảnh vừa dài, cực kỳ thanh tú, nhưng khi mũi kiếm chuyển động lại lộ ra hàn quang làm cho người ta không rét mà run.

"Mời."

Triệu Phương Phỉ chắp tay cười một tiếng, lập tức xuất thủ.

Trường kiếm đâm ra, một đạo kiếm quang gần như muốn cắt đứt hư không.

Sắc trời trong tay Lam Vũ vung ra.

Ầm!

Kiếm và sắc trời giao hội, một làn sóng không khí bùng lên.

Bởi vì Triệu Phương Phỉ tính kế Sở Cuồng Nhân, lúc Lam Vũ xuất thủ cũng không lưu tình, bên trong mỗi một chiêu đều xen lẫn lửa giận.

Mọi người thấy thế không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Hai người này, có thù?

"Lam Vũ cô nương, ngươi thật sự không khách khí chút nào, chẳng lẽ cho rằng ta ngấp nghé Sở đạo hữu, xem ta thành tình địch?"

Triệu Phương Phỉ cười nhạt một tiếng, trêu đùa một tiếng.

"Hừ, trong lòng ngươi tự biết."

Lam Vũ hừ nhẹ một tiếng nói.

Tay nàng nắm sắc trời, lại tấn công lần nữa.

Mà Triệu Phương Phỉ cũng không cam chịu yếu thế.

Mọi người liếc nhau, dường như hiểu rõ cái gì đó.

Hai nàng này, tại tranh giành tình nhân?

"Sở Cuồng Nhân này, có tài đức gì, có thể để cho hai đại nhân vật cấp bậc nữ thần tranh giành tình cảm của hắn chứ?"

"Người so với người, tức chết người!"

Hai nữ tử chiến đấu vô cùng kịch liệt.

Một trận chiến này, đánh hơn nửa canh giờ, sau cùng Triệu Phương Phỉ chủ động nhượng bộ: "Lam Vũ cô nương thực lực cao cường, ta cam bái hạ phong."

Lam Vũ không khỏi nhướng mày.

Nàng cảm giác, Triệu Phương Phỉ căn bản không xuất ra toàn lực, nếu như đối phương xuất thủ toàn lực, thắng bại còn chưa thể biết được.

Nữ nhân này đang ẩn giấu thực lực của mình.

Đương nhiên, nàng cũng không xuất toàn lực.

"Vậy mà giới tử Mặc Tuyết lại thua."

"Không nghĩ tới thực lực của Lam Vũ mạnh như vậy."

Những người khác không biết tình huống cụ thể khi hai người giao thủ, mọi người chỉ thấy giới tử Mặc Tuyết nhận thua với Lam Vũ.

Chuyện này khiến mọi người hết sức kinh ngạc.

Lam Vũ không phải giới tử, lại có thể thắng được giới tử? !

Đây tuyệt đối là một chuyện lớn có thể oanh động thư viện.

"Lam Vũ cô nương có thực lực cao cường, ta cũng có mấy phần hứng thú muốn lĩnh giáo một chút." Diêu Tài Tử ở một bên nói ra.

Hắn từ từ đứng dậy, cây quạt ngọc trong tay nhẹ nhàng lay động.

Lam Vũ trầm ngâm một hồi, khẽ vuốt cằm, cũng không cự tuyệt, nàng đi đến đây trước, chính là vì nhìn thực lực của chư vị giới tử.

"Mời."

Diêu Tài Tử phong độ, nhẹ nhàng nói, hắn đứng tại chỗ, mang trên mặt một nụ cười ung dung, mộgiống như đã tính trước.

Trên thực tế, lúc nhìn Lam Vũ và Triệu Phương Phỉ chiến đấu, Diêu Tài Tử chắc chắn tám đến mười phần mình có thể chiến thắng.

"Nữ nhân đều thích thần phục với cường giả, chỉ cần ta có thể đánh bại nàng, thể hiện ra thực lực của mình, cho dù không thể lập tức bắt được trái tim của nàng, cũng có thể để lại một ấn tượng khắc sâu trong lòng nàng."

"Có ấn tượng này, sau này có thể từ từ tính kế."

Diêu Tài Tử âm thầm nghĩ tới.

Hắn rất tự tin với bản thân, trên thực tế, hắn tung hoành Phong Nguyệt nhiều năm như vậy, cũng không có mấy nữ tử mà hắn không bắt được.

Tướng mạo, tu vi, tài năng, thực lực...

Những thứ này, mọi thứ hắn đều hơn người.

Lúc trước, bên trong Tàn Tiên giới, hắn phong lưu, danh tiếng Diêu Tài Tử không ai không biết, không người không hay, truyền khắp thiên hạ, thuận buồm xuôi gió.

"Lam Vũ, ngươi trốn không thoát lòng bàn tay của ta."

Trong mắt Diêu Tài Tử hiện ra một cảm giác muốn sở hữu.

Mà Lam Vũ đột nhiên cảm nhận được một trận gió lạnh, tuy Diêu Tài Tử ẩn giấu rất khá, nhưng dục vọng bẩn thỉu của đối phương, nàng vẫn có thể nhận ra.

Nàng nắm sắc trời, ánh mắt dần dần trở nên băng lãnh.

"Tiếp chiêu đi."

Lam Vũ cũng không nói nhảm, trực tiếp xuất thủ, vung vẩy Thần Trượng, phía trên ẩn chứa dao động quang minh Chiến Tiên tiên nguyên hùng hậu.

Thần thái của Diêu Tài Tử ung dung, giơ quạt ngọc trong tay lên cản, quạt ngọc kia là một món Tiên Khí có đẳng cấp cực cao, cực kỳ không tầm thường.

Hắn tự tin có thể ngăn cản đòn tấn công của Lam Vũ.

Nhưng khi Thần Trượng và ngọc phiến va chạm, trong nháy mắt, sắc mặt của hắn có biến hóa: "Luồng dao động tiên nguyên này, sao lại thế..."

Sức mạnh tiên nguyên vượt qua tưởng tượng trực tiếp đánh Diêu Tài Tử lui về sau hơn trăm trượng, nhanh chóng lảo đảo, lại có vẻ hơi chật vật.

Chúng giới tử thấy thế, ánh mắt ngưng trọng.

"Trận chiến vừa rồi, nàng không có dùng toàn lực?"

Lý Vong Trần có chút ngoài ý muốn nói.

Mà khóe miệng Triệu Phương Phỉ hơi vểnh, lại không cảm thấy ngoài ý muốn: "Quả nhiên, nàng cũng che giấu thực lực giống như ta, mà Diêu Tài Tử, dục vọng buồn nôn kia của ngươi, chỉ khiến nàng càng thêm tức giận mà thôi."

"Đáng chết."

Diêu Tài Tử nhìn Lam Vũ đang tấn công tới thì biến sắc, vội vàng thúc giục tiên nguyên bên trong, quạt ngọc trong tay không ngừng đánh về phía Thần Trượng.

Phanh, phanh, phanh...

Hư không không ngừng nổ tung.

Diêu Tài Tử bắt đầu bất lợi, bị Lam Vũ áp chế.

"Thực lực của nàng mạnh hơn nhiều so với mong đợi, tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ ta sẽ bại ở chỗ này? !"

"Làm sao có thể như thế này!"

Lòng tự trọng của Diêu Tài Tử rất mạnh, hắn không cho phép bản thân bại bởi một Lam Vũ ngay cả giới tử cũng không phải.

Nhất là, người này còn là nữ tử mà hắn định tấn công.

"Thần Phong Quyển Thiên Cương!"

Diêu Tài Tử cũng không quan tâm đến bất cứ thứ gì, trực tiếp xuất thủ toàn lực, vung quạt ngọc trong tay lên, từng đạo từng đạo kình khí như đao gió tuôn ra, mỗi một đạo kình khí đều ẩn chứa sức mạnh đủ để chém giết tiên nhân.

"Thiên Thần Chi Quang!"

Lam Vũ thúc giục Vũ Nhân chiến kỹ, một đạo chùm sáng màu trắng bắn ra từ phía trên thần trượng, dường như xé rách cuồng phong không ngừng nghỉ kia.

"Lại đến!"

"Cụ Phong Thần Kiếm Quyết!"

Diêu Tài Tử lại thi triển tiên pháp lần nữa.

Dùng quạt ngọc trong tay làm kiếm, ngang nhiên chém xuống!

Chiêu tiên pháp này hắn cũng không nắm giữ một cách thuần thục, nhưng uy lực lại vô cùng mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức hắn không có cách nào hoàn toàn nắm giữ.

Nhưng bây giờ, hắn cũng không nghĩ được nhiều như vậy.

Kiếm ảnh ầm ầm chém xuống, uy thế mạnh mẽ tuyệt luân, xé rách hư không.

Đối mặt với một kích này, thần sắc Lam Vũ vô cùng ngưng trọng, Thần Trượng trong tay đánh về phía kiếm ảnh, khi một tiếng động lớn vang lên, nàng bị đánh lui ra vài dặm, khóe miệng chảy máu, làm sơn phong dưới chân rung chuyển.

Mà Diêu Tài Tử thấy thế, thừa thắng xông lên, bóng người lóe lên phóng về phía Lam Vũ, đánh ra một chưởng về phía đối phương.

Một chưởng này vô cùng hung mãnh, cộng thêm một kiếm vừa rồi, Lam Vũ rất khó chống cự được, nếu đứng đó mà chịu đựng, nhất định sẽ bị trọng thương.

Mọi người kinh hô không thôi.

Không nghĩ tới vậy mà Diêu Tài Tử lại đột nhiên ra sát chiêu!

Một trận bàn luận, lại chuyển thành trận đấu sinh tử? !

Mà đúng lúc này.

Một bàn tay ló ra từ trong hư không.

Một chưởng hung mãnh của Diêu Tài Tử lại bị bàn tay mảnh khảnh này bắt lấy giữa không trung, tiến thoái lưỡng nan.

Mà nhìn theo bàn tay kia, mọi người chỉ thấy trong hư không có một thanh niên mặc bạch y từ từ bước ra, dung mạo tuấn dật, trong lúc giơ tay nhấc chân đều toát ra một sự thoát tục siêu phàm.

"Sở Cuồng Nhân! Hắn đến rồi!"

Chương 1137: Một kiếm ước hẹn, không tiếp nổi, nguyên một đám đến hay là từng người lên

"Sở Cuồng Nhân, hắn đến rồi!"

Đồng tử của mọi người hơi co rụt lại, nhất là nhóm giới tử, bọn họ nhìn chằm chằm người tới, trong mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu, hiếu kỳ.

Mấy năm này, những giới tử này hoặc nhiều hoặc ít đều hiểu rõ về các giới tử khác, nhưng Sở Cuồng Nhân, không giống vậy.

Giới tử bị gọi là yếu nhất trong đám giới tử, cả ngày chỉ biết ngồi trong biển sách, căn bản không cho giới tử khác có cơ hội tiếp xúc.

Trong mắt nhiều giới tử, Sở Cuồng Nhân vô cùng thần bí.

Nhất là sau khi đối phương nắm giữ hai đại dị tượng trong truyền thuyết thời cổ lão của thư viện, bọn họ càng thấy đối phương có chút sâu không lường được.

"Hôm nay là lúc tốt nhất để thăm dò?"

Trong đầu nhóm giới tử gần như đồng thời nảy ra ý nghĩ này.

Mà giờ khắc này, Diêu Tài Tử cách Sở Cuồng Nhân gần nhất, thì mí mắt lại giật loạn, trong lòng hơi có loại cảm giác bất an.

Hắn thúc giục tiên nguyên muốn rút tay của mình trở về, nhưng lại phát hiện tay của Sở Cuồng Nhân khó có thể rung chuyển, không nhúc nhích tí nào.

Trong chớp nhoáng này, Diêu Tài Tử hiểu rõ chênh lệch giữa mình và Sở Cuồng Nhân, trên trán không khỏi chảy ra mồ hôi lạnh.

"Sở giới tử, ngươi bắt đủ rồi chứ."

Diêu Tài Tử nuốt một ngụm nước bọt, trong mắt mang theo một tia e ngại.

Mà Sở Cuồng Nhân nghe vậy, nhìn thoáng qua Lam Vũ chảy máu khóe miệng ở bên cạnh, thản nhiên nói: "Lần nhã hội này là quyết chiến sinh tử sao? Vừa rồi nếu như ta đến chậm một bước, một chưởng kia của ngươi sợ là sẽ muốn nửa cái mạng của nàng."

"Xin lỗi, ta thừa nhận là ta ra tay có chút nặng, nhưng đây là tỉ thí bàn luận, bị thương cũng là chuyện khó tránh khỏi."

Diêu Tài Tử vừa cười vừa nói, vừa rồi, quả thật hắn bị Lam Vũ làm loạn tâm thần, muốn nhanh chiến thắng, không nghĩ tới thực lực của đối phương mạnh hơn so với mình tưởng tượng, lại bức bản thân không thể không sử dụng sát chiêu.

Hiện tại, hắn cũng không muốn gây ra xung đột kịch liệt gì với Sở Cuồng Nhân, cho nên cũng thản nhiên nói xin lỗi, sau đó lại bồi thường ít đồ, cộng thêm thân phận giới tử của mình, hắn tin tưởng đối phương sẽ không truy cứu quá mức.

Sở Cuồng Nhân buông lỏng tay của Diêu Tài Tử.

Diêu Tài Tử vò cổ tay, nói thầm một tiếng quả nhiên.

Đối phương cũng không muốn cùng cứng đối cứng với mình.

"Một kiếm."

Lúc này, lại nghe Sở Cuồng Nhân mở miệng.

"Cái gì?"

Diêu Tài Tử sửng sốt một chút.

"Một kiếm, ngăn cản được một kiếm của ta, việc này coi như bỏ qua."

Giọng điệu của Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Mọi người nghe vậy, hai mặt nhìn nhau.

"Sở Cuồng Nhân là muốn tìm một bậc thang đi xuống sao."

"Ừm, nếu Sở Cuồng Nhân không làm gì cả, sẽ làm tổn hại uy nghiêm giới tử của hắn, cho nên hắn muốn Diêu Tài Tử ngăn một kiếm của hắn, tất cả mọi người là giới tử, có lý do gì mà ngay cả một kiếm cũng không tiếp nổi."

"Đúng vậy, nếu thật sự muốn truy cứu, sợ sẽ là quyết chiến."

Mấy giới tử lắc đầu.

Chịu một kiếm?

Người của mình suýt nữa bị trọng thương, thế mà chỉ bảo đối phương tiếp một kiếm là được, Sở Cuồng Nhân này, cũng không hề cuồng ngạo đâu.

"Có chút không đúng."

Triệu Phương Phỉ nỉ non nói.

Căn cứ tình báo nàng thu thập trong khoảng thời gian này, Sở Cuồng Nhân này hẳn không phải là loại người dễ nói chuyện mới đúng.

Chẳng lẽ địa vị của Lam Vũ ở trong lòng Sở Cuồng Nhân không hề cao sao?

"Ha ha, nếu Sở giới tử đã có nhã hứng, thì sao lại không thể tiếp một kiếm của ngươi chứ?" Diêu Tài Tử cười nhạt một cái nói.

Suy nghĩ của hắn cũng không khác với những người còn lại cho lắm.

Không phải chỉ là một kiếm thôi sao, cần gì tiếc nuối?

Tất cả mọi người là giới tử, chênh lệch dù lớn nhưng có thể lớn đến mức nào?

Cũng không có khả năng ngay cả một kiếm cũng không tiếp nổi.

"Cái kia, ngươi chuẩn bị xong rồi nhỉ."

"Chuẩn bị... Móa! !" Diêu Tài Tử vốn còn muốn nói chuẩn bị xong, nhưng một giây sau hắn lại không để ý hình tượng của bản thân, nói ra một câu chửi bậy, sắc mặt đại biến, trong mắt lộ ra sợ hãi nồng đậm.

Chỉ thấy trên người Sở Cuồng Nhân đột nhiên bộc phát ra một luồng kiếm ý vô cùng doạ người, giống như thiên uy huy hoàng, bao bọc gầm trời!

Tất cả mọi người nhìn thấy kiếm ý này, đồng tử đều hơi co lại.

"Kiếm ý thật mạnh!"

"Cái này, tiên pháp này, ít nhất là Kim Tiên pháp!"

Sắc mặt nhóm giới tử toát ra vẻ ngưng trọng.

Bọn họ không đối đầu trực diện với một kiếm này, nhưng đều cảm nhận được uy áp vô cùng mãnh liệt, huống chi Diêu Tài Tử phải trực tiếp chịu một kiếm này.

Lúc này Diêu Tài Tử chỉ cảm thấy một sự sợ hãi trước đó chưa từng có đang bao phủ mình, mỗi một tế bào trên người đều đang run rẩy, đều đang phát ra tiếng kêu rên, đều đang thúc giục hắn... Mau rời đi! !

Một kiếm này, hắn không chặn được! !

"Thiên Ý Như Kiếm!"

Sở Cuồng Nhân chập chỉ thành kiếm, thiên ý huy hoàng hóa kiếm ý, kiếm ý lại hóa Kiếm Khí, hình thành một thanh kiếm ảnh Thông Thiên màu tím khổng lồ! !

Trong nháy mắt, kiếm ảnh chém xuống, luồng uy áp bao phủ Diêu

Tài Tử cũng trong nháy mắt đạt đến đỉnh phong, ý chí sinh tồn mạnh mẽ khiến hắn đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, thét dài một tiếng, thúc giục tiên nguyên đến cực hạn.

"Cụ Phong Thần Kiếm Quyết! !"

Quạt ngọc trong tay Diêu Tài Tử giơ cao, cũng chém ra một kiếm.

Ầm! !

Hai đạo kiếm ảnh ầm ầm va chạm, hư không nổ tung!

Mà kiếm ảnh màu tím thì thì như thế chẻ tre, Thiên Ý Như Kiếm không thể bị ngăn cản, hoàn toàn xé rách kiếm khí của Diêu Tài Tử!

Một cái chớp mắt tiếp theo, Diêu Tài Tử bị kiếm ảnh chém trúng, phịch một tiếng, thân thể hóa thành một làn sương máu, nổ tung ngay tại chỗ!

Thể xác và tiên hồn, không một thứ nào may mắn thoát khỏi!

Tĩnh!

Yên tĩnh như chết!

Tất cả mọi người nhìn bóng người mặc bạch y đứng lơ lửng trên không, ánh mắt có chút đờ đẫn, dường như đang nằm mơ.

"Ngay cả một kiếm cũng không tiếp nổi, phế vật."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu nói ra.

Giọng nói của hắn phá vỡ sự yên tĩnh.

Ngay sau đó, chính là âm thanh xôn xao ngút trời.

"Ta, ta vừa mới nhìn thấy cái gì vậy? !"

"Một kiếm! Sở Cuồng Nhân dùng một kiếm chém chết Diêu Tài Tử!"

"Trời ạ, hắn là quái vật sao?"

Một Sở Cuồng Nhân bị tất cả mọi người coi là giới tử yếu nhất, thế mà dùng một kiếm chém chết Diêu Tài Tử! !

Loại thực lực này là giới tử yếu nhất? !

Sao lại không giống gì với lời đồn vậy! !

Trong hư không, có một đạo bạch quang hiện lên, chui vào trong cơ thể Sở Cuồng Nhân, đó là ý chí Tiên giới trong cơ thể Diêu Tài Tử.

Mà ý chí Tiên giới trong cơ thể Sở Cuồng Nhân thì là phát ra một loạt tiếng vui sướng, đang hấp thu ý chí Tiên giới của Diêu Tài Tử, sau đó trở nên lớn mạnh hơn.

Sở Cuồng Nhân hiểu rõ cái gì đó.

Giới tử chi tranh, nói trắng ra là, cũng để một đám giới tử nắm giữ ý chí Tiên giới chém giết lẫn nhau, chiếm lấy ý chí Tiên giới trong cơ thể của bọn họ.

Người nào sống đến cuối cùng, người đó chính là Chủ Nhân Tiên Giới.

Đương nhiên, nhóm giới tử cũng có thể chủ động giao ra ý chí Tiên giới, nhưng nếu như vậy thì sẽ đánh mất tư cách tranh giành vị trí Chủ Nhân Tiên Giới.

"Sở Cuồng Nhân! Ngươi dám công khai sát hại giới tử?"

Là người tổ chức nhã hội lần này, Lý Vong Trần của thư viện Phù Vân biến sắc, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, chất vấn.

Mà Sở Cuồng Nhân vẫn không hề để ý như cũ: "Ta đã cho hắn cơ hội, nhưng mà, hắn không có nắm chặt mà thôi."

Mọi người có chút trầm mặc.

Hoàn toàn chính xác.

Sở Cuồng Nhân nói, chỉ cần có thể tiếp một kiếm của hắn, vậy hắn có thể không truy cứu chuyện đối phương thương tổn Lam Vũ.

Nhưng mà, Diêu Tài Tử không tiếp nổi mà thôi.

Tất cả mọi người coi là, một kiếm này là Sở Cuồng Nhân cho mình một bậc thanh, là không muốn cứng đối cứng với Diêu Tài Tử.

Bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới, một kiếm này, sẽ muốn mạng của hắn! !

Đả thương Lam Vũ, từ đầu đến cuối Sở Cuồng Nhân không có ý định buông tha cho Diêu Tài Tử, một kiếm ước hẹn, chính là vì hắn nhìn ra đối phương không tiếp nổi.

"Tốt, hiện tại chúng ta tiếp tục buổi nhã hội này đi, bàn luận đúng không, các ngươi dự định nguyên một đám đến, hay là, từng người lên!"

Sở Cuồng Nhân từ từ hạ xuống từ trong không trung.

Tốc độ của hắn nhẹ nhàng, nhưng trời đất khó chịu, thời điểm hắn tiếp đất, toàn bộ sơn phong ầm ầm chấn động, quả thật trực tiếp nụp xuống mặt đất hơn phân nữa!

Chương 1138: Một người đối mặt với chúng giới tử, tu vi Địa Tiên cửu phẩm

Sở Cuồng Nhân rất điệu thấp.

Đúng, mấy năm này hắn luôn rất điệu thấp.

Chỉ cần không có người chọc tới hắn, mấy năm này hắn đều ở trong biển sách dốc lòng nghiên cứu các loại tri thức.

Mà bây giờ, điển tịch bên trong biển sách đã bị hắn đoch hết.

Hắn cảm thấy, bản thâncó cần phải tìm chút chuyện khác để làm, tỉ như, chèn ép những giới tử này một chút.

Hiện tại, hắn đã ở thư viện, vậy thì, hắn cảm thấy mình cần phải thu thập một ít địa vị và quyền lợi cho mình.

Giới tử?

Không, cái này không đủ.

19 vị giới tử, à không, hiện tại chỉ còn 18 vị, hắn chỉ là một trong số đó thôi.

Hắn muốn trở thành người duy nhất không thể thiếu ở thư viện Bách Gia!

Vấn đề đầu tien là... Bày ra thực lực!

"Nguyên một đám các ngươi cùng lên, hay là từng người lên?"

Sở Cuồng Nhân nhìn một đám giới tử trước mắt từ tốn nói, hắn đứng chắp tay, áo trắng tung bay, khí tức không lộ ra dù chỉ một chút.

Ngược lại, nhóm giới tử đứng đối diện với hắn, khí tức trên người lưu chuyển, uy áp dồi dào như bão, tuôn ra!

Nhìn bề ngoài, Sở Cuồng Nhân ở trước mặt uy áp này lộ ra vẻ quá nhỏ bé, giống như con kiến hôi đối mặt với thiên địa chi uy.

Nhưng, mọi người ở đây, không ai dám nghĩ như vậy.

Một kiếm vừa rồi, Sở Cuồng Nhân đã phô bày sức mạnh mang tính áp đảo đối với giới tử.

"Ta vẫn không thể nhìn thấu tu vi của người này, vừa rồi hắn dùng một kiếm chém chết Diêu Tài Tử, mơ hồ bày ra tu vi là Địa Tiên lục phẩm? Thất phẩm? Quá mơ hồ, khó có thể phỏng đoán."

"Điều này nói rõ, vừa rồi hắn vẫn chưa dùng toàn lực!"

"Người này rất mạnh, rất có thể còn mạnh hơn bất cứ người nào ở chỗ này, vấn đề duy nhất chính là, hắn mạnh bao nhiêu? !"

Mỗi người trong nhóm giới tử đều có tâm trạng khác nhau.

Cuối cùng, người tổ chức buổi nhã hội này là Lý Vong Trần dẫn đầu tiến tới một bước: "Vậy thì để tại hạ tới lãnh giáo một chút."

Hắn chỉ dùng kiếm.

Hắn cũng nhìn thấy một kiếm vừa rồi của Sở Cuồng Nhân, tuy trong lòng có kiêng kị, nhưng cũng có một sự hưng phấn.

Một tiếng leng keng vang lên, trường kiếm bên hông Lý Vong Trần ra khỏi vỏ, một luồng kiếm ý mênh mông tuôn ra, kiếm khí trút về phía Sở Cuồng Nhân.

"Đại Hà kiếm khí!"

Một kiếm này, hắn không có giữ lại, xuất ra toàn lực!

Một kiếm này, giống như nước sông cuồn cuộn, sôi trào mãnh liệt, vô số đạo văn trộn lẫn, mơ hồ hiện ra một con sông lớn dài 10 ngàn dặm.

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, chập chỉ thành kiếm, vạch một đường trong hư không, thiên ý hóa kiếm ý, kiếm ý hóa kiếm khí.

Kiếm khí xé rách sông lớn, chia một thành hai!

Một kiếm hoa sông!

Mà Lý Vong Trần tiếp tục xuất thủ, vung vẩy trường kiếm trong tay, từng đạo từng đạo kiếm ảnh trộn lẫn, hóa thành một kiếm võng dầy đặc.

"Uông Dương Chi Kiếm!"

Bên trong kiếm võng có kiếm khí chuyển động, phát ra âm thanh mãnh liệt của thủy triều.

Nếu như nói, đòn vừa rồi là một con sông.

Vậy bây giờ, là cả một đại dương bao la có vô số ngọn sóng đang cuồn cuộn!

"Mặc cho ngươi là sông lớn cuồn cuộn, trong mắt ta, cũng chỉ là một ao nước nhỏ, thì có thể nhấc lên bao nhiêu sóng to gió lớn chứ?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Hắn chập chỉ thành kiếm, chỉ về phía kiếm võng trước mắt.

Nhưng lúc kiếm chỉ rơi vào bên trong kiếm võng dầy đặc, kiếm khí bốn phía giống như biển gầm, gào thét ra, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, đầu ngón tay nuốt lấy kiếm khí, cứ thế mà xé rách kiếm võng vô biên kia! !

"Không tốt! !"

Đồng tử Lý Vong Trần co rụt lại, cầm kiếm chặn lại ở trước ngực.

Kiếm chỉ và kiếm va chạm.

Kiếm khí dồi dào bắn ra bốn phía!

Tiên kiếm trong tay Lý Vong Trần rơi xuống, phịch một tiếng, hắn bị kiếm chỉ của Sở Cuồng Nhân trực tiếp đánh bay mấy trăm trượng.

Tiên kiếm Trong tay hắn đang kêu ong ong không thôi.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ sợ hãi: "Kiếm quyết của ta lại bị hắn tuỳ tiện phá vỡ, mà ta thì không thể làm hắn bị thương!"

Tu sĩ quan sát trận chiến ở bốn phía cũng hít vào một ngụm khí lạnh.

Dưới cái nhìn của bọn họ, giới tử đều là kẻ cao cao tại thượng.

Nhưng bây giờ.

Giới tử ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, dường như không có chút ý nghĩa nào.

"Cùng lên đi, có lẽ còn có thể để cho ta có chút hứng thú."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe đến đây, giới tử còn lại hai mặt nhìn nhau, sau đó hít sâu một hơi, đằng không mà lên, khí tức trên người bạo phát đến cực hạn.

"Sở giới tử, mở mang kiến thức một chút thực lực của ta đi!"

"Dùng ít địch nhiều? Ngươi thật sự cho rằng bản thân có thể chống đỡ được sự liên thủ của chúng ta?"

Khi nguyên một đám giới tử hoàn toàn phóng thích tu vi, dao động tiên nguyên doạ người khuếch tán, toàn bộ người của thư viện Phù Vân vì thế mà chấn động.

Thậm chí mấy thư viện gần đó cũng chú ý tới.

"Hơi thở thật là mạnh."

"Đây đều là khí tức của nhóm giới tử, bọn họ lại đồng thời phóng ra khí thế cường đại như thế, bọn họ đang làm gì vậy? !"

Từng đạo từng đạo tiên thức bay đến nhìn trộm.

Rất nhanh, bọn họ đã thấy được tình huống ở buổi nhã hội.

Mà trước mắt một màn, đều khiến cho bọn họ hoảng hốt không thôi!

"Chúng giới tử, tại nhằm vào Sở Cuồng Nhân?"

"Đây là có chuyện gì? !"

Nhóm giới tử thúc giục khí tức đến cực hạn, ánh mắt ngưng trọng, đối mặt với Sở Cuồng Nhân bày ra thực lực cường đại, đều không dám khinh thường.

Mà Sở Cuồng Nhân đối mặt với sự liên thủ của giới tử, cũng chỉ ngạo nghễ đứng đó.

"Rất tốt."

Hắn khẽ cười một tiếng.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Một luồng uy áp vô cùng dồi dào bạo phát ra từ trên người hắn, tu vi của hắn trực tiếp lộ ra toàn bộ, dao động tiên nguyên giống như thủy triều liên tiếp khuếch tán.

Địa Tiên cửu phẩm! !

Nơi xa.

Bên trong Danh Sư các, Lữ Tử và một đám danh sư cũng đều chú ý tới trận chiến này, sau khi nhìn thấy tu vi của Sở Cuồng Nhân, nhịn không được hít vào một ngụm khí lạnh, trầm ổn như Lữ Tử, cũng không nhịn được phủi đất đứng lên.

"Địa Tiên cửu phẩm? ! !"

"Mà khí tức này, là Địa Tiên cửu phẩm đại viên mãn!"

"Cái này, cái này sao có thể!"

Tu vi này cũng không phải quá mạnh.

Nhưng mấy tháng trước, bọn họ đã gặp được Sở Cuồng Nhân, thời điểm đó Sở Cuồng Nhân cũng chỉ là Địa Tiên thất phẩm mà thôi.

Nhưng bây giờ, đối phương trực tiếp bạo kích, tăng tới cửu phẩm đại viên mãn!

Lúc trước, bọn họ còn đang suy đoán Sở Cuồng Nhân phải tốn thời gian bao nhiêu năm thì tu vi mới đuổi kịp các giới tử còn lại.

Nhưng hiện tại xem ra, căn bản không cần mấy năm.

Người ta chỉ cần có mấy ngày đã trực tiếp đuổi kịp, còn có xu thế vượt qua! !

"Yêu nghiệt!"

"Đây là một yêu nghiệt không chọn không giữ tu hành, e là cho dù là Tào Vân của thư viện Bạch Lộc cũng kém xa tít tắp."

Tào Vân, là đệ nhất giới tử ở thư viện mà nội bộ Danh Sư các công nhận.

Địa Tiên cửu phẩm, đồng thời còn có một loại Tiên Thể cường đại nào đó, người mang truyền thừa của một vị Chí Thánh tiên sư nào đó, chiến lực không thể so với người bình thường.

Nhưng cho dù là Tào Vân, từ Địa Tiên thất phẩm lên tới cửu phẩm cũng phải bỏ ra trọn vẹn hơn mười năm.

Nhưng Sở Cuồng Nhân dùng bao lâu?

Nhiều nhất không cao hơn một tháng.

"Tu vi không có nghĩa là chiến lực, vẫn chưa thể nhanh chóng kết luận, hắn không nhất định mạnh hơn Tào Vân." Một danh sư nói ra.

"Tiếp tục xem đi, hiện tại hắn đối mặt với rất nhiều giới tử, đây là một cơ hội quan sát chiến lực thực sự của hắn."

Thư viện Phù Vân.

Trên ngọn núi, chúng giới tử nhìn Sở Cuồng Nhân biểu lộ ra tu vi Địa Tiên cửu phẩm, cũng không có chút nào ngoài ý muốn.

Dù sao, có thể dùng một kiếm giết chết Diêu Tài Tử, có tu vi như vậy không thể bình thường hơn được, ngay cả đám bọn họ cũng có mấy Địa Tiên cửu phẩm.

"Càng khiến người ta để ý, là chiến lực của hắn."

"Nhưng dù chiến lực có mạnh hơn đi nữa, cũng không có khả năng vượt quá xa so với tu vi, tu vi Địa Tiên cửu phẩm, cũng không phải Thiên Tiên, có thể thắng!"

"Lên đi!"

Một giới tử xuất thủ trước.

Hắn vươn tay thúc giục tiên pháp, đánh ra một chưởng, trong đó lại có sức mạnh ngũ hành hội tụ, hóa thành một đạo chưởng ấn màu sắc rực rỡ.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, cũng chỉ chém ra một kiếm.

Nhất kiếm phá ngũ hành!

Giới tử còn lại cũng nhanh chóng xuất thủ, các loại tiên pháp, tầng tầng lớp lớp, dao động tiên nguyên dồi dào, tràn ngập bên trong mảnh hư không này.

Chương 1139: Đại trận địa khí xuyên thủng bầu trời, ngươi cũng muốn đánh một trận?

Đối mặt với Sở Cuồng Nhân, nhóm giới tử tiếp liền xuất thủ.

"Bá Vương Thiên Quân Ảnh! !"

Giới tử Vương Trầm Thiên đến từ thư viện Chiến Phong nổi giận gầm lên một tiếng, trong tay hắn xuất hiện một thanh trường thương đen nhánh, trên người có bá khí và chiến ý kinh khủng tuôn ra, sau lưng hiện ra từng tiếng gầm của trận chiến.

Trong đó, dường như nổi lên hư ảnh của thiên quân vạn mã!

Mà Vương Trầm Thiên giống như một vị bá vương thông lĩnh vạn quân, uy thế vô biên!

Điều này khiến không ít người kinh ngạc.

"Đây là dị tượng Bá Vương Thiên Quân Ảnh, thật mạnh!"

"Bá Vương, đây là cường giả binh gia trong lịch sử của thư viện, một trong Chí Thánh tiên sư, Vương Trầm Thiên này lại đạt được truyền thừa của hắn sao? !"

Chí Thánh tiên sư trong thư viện đều là cường giả tiếng tăm lừng lẫy bên trong Nhân tộc, mà Bá Vương, chính là tên một vị trong đó.

Nghe nói là người am hiểu binh gia chinh phạt, bá đạo vô song!

Một cây phá quân thương, hoành tảo bát hoang!

Một bên khác.

Lý Vong Trần thu liễm tiên nguyên hóa thành kiếm nguyên thuần khiết, ngưng tụ trường kiếm ở trong tay, kiếm khí lạnh thấu xương tuôn ra, tích góp sức mạnh kinh khủng.

"Trấn Sơn Phù!"

Người đầu tiên xuất thủ là Phù Sơn của thư viện Tử Thành.

Đầu ngón tay hắn phác hoạ trong hư không, vẽ ra đạo văn huyền diệu, cuối cùng hóa thành một phù văn to lớn, kinh thiên động địa đến trấn áp Sở Cuồng Nhân.

Phù văn này, giống như ẩn chứa sức mạnh thần sơn vô biên.

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, ngưng tụ kiếm chỉ, thi triển Thiên Ý Như Kiếm, cứ thế mà chém nát phù văn kia.

Một bên khác, lại có một giới tử xuất thủ.

Người này cầm trong tay một thanh trường đao, vạch ra một đao, lộ ra một luồng u ám chi ý vô cùng thâm thúy, giống như muốn nuốt chửng tất cả.

Sở Cuồng Nhân cũng dùng kiếm chỉ để đáp lại.

Kiếm chỉ và trường đao va chạm tạo thành một tiếng leng keng, đao quang u ám kia căn bản không thể gây ra chút thương tổn nào cho hắn.

Ngược lại, giới tử kia lại bị đẩy lui mấy chục trượng.

"Tinh Thần Chỉ!"

Đầu ngón tay của một giới tử hướng lên trời, lại có vô số tinh quang tập trung về phía hắn, hóa thành một cự chỉ màu xanh thăm thẳm, điểm ra.

"Chỉ có như thế sao?"

Sở Cuồng Nhân vỗ tay.

Sức mạnh thân thể kinh khủng trực tiếp đánh nát cự chỉ kia.

Một bên khác, Lý Vong Trần đang tích tụ kiếm khí xuất thủ, lần này, kiếm khí của hắn thiếu đi mấy phần mãnh liệt so với lúc trước, nhưng lại nhiều hơn một tia sắc bén, một kiếm đâm ra trực tiếp xé rách hư không.

Mà Vương Trầm Thiên dựa vào sức mạnh dị tượng, đâm ra một thương phá không, một chút hàn quang hiện ra, trường thương dựa vào uy thế Thiên Quân, dường như hóa thành một con Ma Long màu đen dữ tợn bá đạo, cắn xé Sở Cuồng Nhân.

Một người kiếm, một người thương.

Một người sắc bén khó cản, một người bá đạo vô song.

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, ngưng tụ kiếm chỉ, đầu ngón tay có kiếm quang màu sắc tuôn ra như nước, trong hư không, từ một thành hai.

Hai đạo kiếm quang, mỗi cái nhằm vào một vị giới tử.

Bên trong tiếng vang phanh phanh, hư không nổ tung.

Trùng kích năng lượng cường đại gần như xé nát tất cả.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, trùng kích kinh khủng rơi vào trên người hắn, cũng không thể khiến hắn lui lại dù là nửa bước.

Nhìn về phía hai người Lý Vong Trần, Vương Trầm Thiên, thì bị lực trùng kích mạnh mẽ không có gì sánh kịp kia làm cho rung động, bị đánh bay ra ngoài.

"Xông lên, ta không tin hắn lại là đối thủ của tất cả chúng ta."

"Đúng vậy."

Giới tử còn lại, hô hào xông lên.

Tầng tầng lớp lớp các loại tiên pháp gào thét tuôn ra, mà Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, đầu ngón tay ngưng tụ kiếm khí, phá nát từng tiên pháp mà tất cả mọi người tung ra, trong lúc giơ tay nhấc chân, đều là uy lực bất phàm!

Mà có hai giới tử, từ đầu đến cuối cũng không có xuất thủ.

Một là nam tử mặc áo đen, hai tay của hắn không ngừng biến đổi trên không trung, từng đạo từng đạo ấn quyết đánh về phía bốn phương tám hướng.

Dường như đang bố trí gì đó.

Một kẻ khác thì là Triệu Phương Phỉ.

Nàng đứng tại chỗ, nhìn Sở Cuồng Nhân bị mọi người vây công, trong mắt hiện ra vẻ khác thường: "Hắn... Còn không có xuất toàn lực? !"

Sở Cuồng Nhân quá thong dong.

Các loại tiên pháp đều không đả thương được hắn chút nào, mà hắn tiện tay chém ra một kiếm, cũng đã đủ khiến các giới tử không thể không sử dụng xuất toàn lực ứng phó.

"Thực lực của người này, sợ là còn hơn cả Tào Vân."

Triệu Phương Phỉ nỉ non nói, ít ra, nàng biết Tào Vân sẽ không thể ung dung như thế trước sự vây công của nhiều giới tử như vậy.

"36 Thiên Cương trận! !"

Lúc này, một giới tử không có xuất thủ khác thét dài một tiếng.

Đột nhiên, lấy hắn làm trung tâm, dao động tiên nguyên to lớn bạo phát, trong hư không bắt đầu có vô số đạo văn trộn lẫn khuếch tán ra, hóa thành một kết giới giống như lồng ánh sáng, bao phủ Sở Cuồng Nhân và chúng giới tử ở bên trong.

Bên trong lồng ánh sáng, có 36 hành tinh lớn lơ lửng, hoặc là tràn ngập hàn khí, hoặc là như mặt trời trên bầu trời, uy thế vô biên!

Đây là một trận pháp!

"Há, được hình thành từ việc mô phỏng quỹ tích chuyển động của các hành tinh, được gọi là song trận hành tinh cung với Thất Thập Nhị Địa Sát trận, là một trong 36 Thiên Cương trận."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua hành tinh lớn trên không, cười nhạt một tiếng.

Thất Thập Nhị Địa Sát, 36 Thiên Cương, đây là hai trận pháp khá nổi danh trong giới tu hành, nghe nói khi hợp nhất hai đại trận pháp, còn có thể thi triển ra Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, được gọi là trận pháp tối ca trong truyền thuyết.

"Nghe nói trận này cần 36 Kim Tiên mới có thể thúc giục đến cực hạn, uy lực có thể giết chết Đại La."

"Mà ngươi dựa vào ngoại vật, dùng bản thân làm trận nhãn, dùng sức mạnh của một người để thi triển, mặc dù uy lực không thể so sánh với Thiên Cương trận hoàn chỉnh, nhưng có thể nói, Thiên Tiên tầm thường rơi vào trận này, gần như là thập tử vô sinh."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, phê bình một phen.

Giới tử bày trận cau mày lại: "Xem ra ngươi cũng có nghiên cứu đối với trận đạo, đã biết uy lực của trận này, còn không nhận bại!"

Lời vừa nói xong, hắn thúc giục trận pháp.

Trên bầu trời, ánh sáng của 36 hành tinh lớn rực rỡ, tràn ngập uy áp vô biên gào thét tuôn ra, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

"Đáng tiếc, trận pháp này của ngươi vẫn chưa đủ để đánh bại ta, mà muốn phá trận pháp này của ngươi, cũng chỉ cần vung tay một cái là được."

"Nhìn kỹ."

Sở Cuồng Nhân từ từ giơ tay lên.

Trong chốc lát, làm chấn động sơn hà ngàn tỷ dặm ở xung quanh!

Địa khí kinh khủng, vô biên gào thét mà đến!

Địa khí này, dường như mang theo một loại trình tự quy tắc nào đó, điên cuồng đánh thẳng vào đại trận 36 Thiên Cương, khiến cho đồng tử của giới tử bố trận co rụt lại, toàn thân nhịn không được mà run rẩy: "Cái này, cái này sao có thể? ! !"

Mặt đất phải chịu lực trùng kích, đại trận 36 Thiên Cương ầm ầm sụp đổ, 36 hành tinh lớn trong hư không trực tiếp nổ tung!

Giới tử bố trận bị trận pháp phản phệ, bay ngược ra ngoài, miệng phun máu tươi, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ không thể tin nổi.

"Trong một ý niệm, dùng địa khí của sơn khắp ngàn tỷ dặm bố trận!"

"Ngươi lại có thể làm được đến mức này!"

Dùng sơn hà bố trận, hắn cũng có thể làm được, nhưng tuyệt đối không hề dễ dàng như Sở Cuồng Nhân, trong lúc giơ tay nhấc chân là có thể tập trung địa khí của sơn hà ngàn tỷ dặm, còn dùng những địa khí này đánh tan Đại Trận Thiên Cương của hắn.

"Đối với trận pháp, ta cũng hiểu sơ một ít."

Sở Cuồng Nhân thao túng địa khí bố trận, từ tốn nói.

Mà chúng giới tử ở trong đại trận địa khí, chỉ cảm nhận được một luồng áp lực vô biên vọt tới, trên người như đang gánh vác một tòa Thái Cổ Thần Sơn.

"Tốt, cũng nên kết thúc rồi."

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, ngàn vạn địa khí phun trào, dưới sự thao túng của hắn hóa thành một thanh trường kiếm địa khí khổng lồ.

Đùng một tiếng, trường kiếm địa khí nện vào đám người, địa khí cuồng bạo như sóng to phun trào, đánh cho một đám giới tử bay ra ngoài, dưới một kiếm này, có mấy giới tử bị thương nặng, không còn sức tái chiến.

"Thiên Quân Phá! !"

Vương Trầm Thiên dùng hết toàn lực, lại được dị tượng gia tăng, đanh ra một thương.

Sở Cuồng Nhân chém ra một kiếm.

Dị tượng Bá Vương Thiên Quân Ảnh kia, bị phá nát ngay tại chỗ!

Vương Trầm Thiên thổ huyết bay ngược.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân lại chém ra vài kiếm, giới tử ở chỗ này bị hắn đánh ngục từng người, ngổn ngang lộn xộn ngã trên mặt đất.

Chỉ có một mình Triệu Phương Phỉ còn đứng đó.

Bởi vì, nàng không có xuất thủ.

"Ngươi, cũng muốn chiến một trận sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương, lạnh nhạt hỏi.

Chương 1140: Vậy mà nàng lại đỏ mặt, chọn ra một vị thủ tịch

"Ngươi cũng muốn chiến một trận sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn Triệu Phương Phỉ, lạnh nhạt hỏi.

Nghe được lời nói của hắn, Triệu Phương Phỉ có chút mất tự nhiên, tuy miễn cưỡng bảo trì trấn định, nhưng trong mắt vẫn không nhịn được toát ra vẻ hoảng sợ.

"Sở giới tử nói đùa, sao ta có thể là đối thủ của ngươi."

Triệu Phương Phỉ gượng cười hai tiếng nói ra.

Quái, quái vật!

Nhiều giới tử như vậy, lại bị một mình hắn đánh bại!

Loại chiến lực này, không khỏi quá vượt qua lẽ thường rồi! !

Cho dù mình có xuất ra toàn lực, có lẽ cũng chỉ chống đỡ lâu hơn những người khác một chút mà thôi, căn bản không có phần thắng.

Hơn nữa, nàng trăm phần trăm dám khẳng định, Sở Cuồng Nhân không có xuất toàn lực!

Ít nhất, nàng không thấy được hai loại dị tượng trong truyền thuyết cái kia.

Chư Tử Bách Gia Đồ, Tuyết Sơn Văn Tâm.

Nếu như thi triển hai loại dị tượng này, sự gia tăng mà hắn có được sẽ còn mạnh hơn Bá Vương Thiên Quân Ảnh của Vương Trầm Thiên.

"Coi như thức thời." Sở Cuồng Nhân lườm Triệu Phương Phỉ một chút, từ trên người đối phương, hắn cảm nhận được một loại khí tức dị dạng.

Loại khí tức kia có chút khác biệt với tiên nguyên của người tu hành tầm thường.

"Tiểu Ái, phân tích một chút."

"Dạ, đang phân tích..."

Sau khi có kết quả phân tích, trong mắt Sở Cuồng Nhân lướt qua một tia dị thường, khóe miệng lộ ra một nụ cười: "Thú vị."

Chẳng biết tại sao, đột nhiên Triệu Phương Phỉ cảm nhận được một sự quái dị.

Nàng cảm thấy, bản thân giống như bị cởi hết quần áo, trần như nhộng đứng ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, không thể giữ được bất cứ bí mật nào.

Gia hỏa này...

Cười rộ lên thật đúng là đẹp mắt.

Tuy Triệu Phương Phỉ cảm giác được có chút không thoải mái, nhưng nhìn thấy nụ cười trên mặt Sở Cuồng Nhân, sắc mặt không khỏi hơi đỏ lên.

Sau khi nhóm giới tử nằm dưới đất và mọi người quan sát trận chiến thấy cảnh này, không khỏi có chút trợn tròn mắt, vậy mà nữ thần lại đỏ mặt? !

Vậy mà nàng lại đỏ mặt! !

Nếu nói nàng không có ý đối với Sở Cuồng Nhân mới là lạ!

Thế nhưng, mọi người lại phát hiện, tuy mình ghen ghét hâm mộ, nhưng địch ý đối với Sở Cuồng Nhân đã không còn rõ ràng như trước.

Có ít người, thậm chí còn có sùng bái.

Thực lực mà đối phương bày ra, quá cường đại!

Đối địch với hắn, muốn chết sao? ?

Khi chênh lệch về trình độ của hai bên lớn tới một mức độ nhất định, ghen ghét sẽ bị cắt giảm trên diện rộng, thậm chí sẽ chuyển thành sùng bái.

Người yếu, luôn khao khát giống với cường giả.

Đây là định luật tự nhiên.

"Ta muốn là Lam Vũ hoặc là Triệu Phương Phỉ, gặp loại người như Sở Cuồng Nhân, ta cũng sẽ yêu người đó mất." Một nam tu cảm khái nói.

Mà ở bên cạnh hắn, hai mắt của mấy nữ tu đã trở thành sao nhỏ.

"Trước kia, ta chỉ thích mặt của hắn, hiện tại, ta thèm tất cả của hắn, đây mới là Sở Cuồng Nhân sao? Yêu yêu."

"Nếu ta là giới tử, nhất định sẽ đi theo đuổi hắn."

Một đám nữ tu đều cảm mến.

Triệu Phương Phỉ thu biểu hiện của mọi người ở bốn phía vào trong mắt, nàng đột nhiên cảm thấy tính toán của mình có chút buồn cười.

Vốn dĩ, Sở Cuồng Nhân trực tiếp hoặc gián tiếp hại chết hai học sinh của thư viện Mặc Tuyết, trong lòng của nàng rất bất mãn, cho nên dùng lời nói trêu chọc địch ý của mọi người đối với Sở Cuồng Nhân, muốn tìm một chút phiền phức cho đối phương.

Thuận tiện, thăm dò thực lực của đối phương.

Nhưng nàng lại quên.

Dốc hết toàn lực!

Ở trước mặt Sở Cuồng Nhân có thực lực tuyệt đối, bất cứ sự tính toán nào cũng chỉ uổng công, giống như bọt biển, đâm một cái là rách.

Sau khi Sở Cuồng Nhân phân tích Triệu Phương Phỉ, tuy nhìn ra bí mật mà đối phương ẩn giấu, nhưng cũng không có nói ra.

Hắn vươn tay ra, tán đi địa khí vô cùng vô tận kia.

Nơi xa, bên trong Danh Sư các.

Lữ Tử hít sâu một hơi, thản nhiên nói: "Chư vị, thực lựccủa Sở Cuồng Nhân, các ngươi cũng đã thấy."

Danh sư còn lại có chút im lặng.

Trước ngày hôm nay, cho dù bọn họ phát huy ra sức tưởng tượng mạnh nhất, cũng tuyệt đối không đoán được Sở Cuồng Nhân lại có loại chiến lực này!

"Sở Cuồng Nhân không tầm thường, chỗ này của ta, còn có một phần tư liệu liên quan tới hắn, các ngươi nhìn một chút đi."

Lữ Tử nghĩ, lấy ra một ngọc giản, đưa ra.

Mọi người tiếp nhận ngọc giản, từng người quan sát một phen, sau đó sắc mặt đều thay đổi theo các mức độ khác nhau.

"Chí lý danh ngôn?"

"Người này có thể nói ra chí lý danh ngôn khi giảng đạo? !"

"Hơn nữa còn từng vượt qua tiên phạt? Mặc dù chỉ là tiên phạt của một Tàn Tiên giới, nhưng hắn đã sáng tạo ra cái gì mới dẫn tới tiên phạt?"

Thứ mà ngọc giản ghi lại chính là một số sự kiện liên quan tới Sở Cuồng Nhân lúc ở thư viện của Thanh Lan Tiên giới.

Những thứ này chỉ cần có lòng, sẽ dễ dàng tra được.

"Những chuyện bên trong ngọc giản, là thật hay là giả?"

Vẫn có một danh sư có chút không dám tin tưởng như cũ.

Lữ Tử thản nhiên nói: "Không nói đến những chuyện này là thật hay là giả, nhưng chiến lực mà người này bày ra hôm nay, lại là chuyện mà chúng ta tận mắt nhìn thấy, tiềm lực của người này rất cao, chính là giới tử số một của thư viện."

"Lữ Tử có ý gì?"

"Ta nghĩ, thư viện nhiều giới tử như vậy, cũng nên chọn ra một vị thủ tịch đến lãnh đạo chúng học sinh đi." Lữ Tử từ tốn nói.

"Chuyện này..."

Chúng danh sư hai mặt nhìn nhau.

"Đúng rồi, còn chuyện hắn giết chết Diêu Tài Tử thì sao?"

"Bên phía thư viện Đào Hoa, tìm người đi khai sáng một phen đi, Diêu Tài Tử kia cũng chỉ là kẻ bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa mà thôi, không đáng so sánh với Sở Cuồng Nhân." Lữ Tử bình tĩnh nói.

"Tuy nói như thế, nhưng Sở Cuồng Nhân trước thì giết học sinh của thư viện Mặc Tuyết, sau lại giết giới tử của thư viện Đào Hoa, hành động như thế, nếu thành thủ tịch, sợ là sẽ bị chỉ trích?" Có danh sư lo lắng nói.

"Kẻ này hạ thủ quả thực tàn nhẫn, nhưng cũng có chừng mực, Lâm Hiến và Diêu Tài Tử chạm đến ranh giới cuối cùng của hắn, cho nên mới dẫn tới họa sát thân, các ngươi nhìn giới tử còn lại, người giao thủ với hắn, nhìn như là bị thương nặng, nhưng lại không có một người nào bị thương căn cơ, tịnh dưỡng một khoảng thời gian là có thể khôi phục, còn về chỉ trích, ha, ta tin hắn ứng phó được."

Lữ Tử cười nhạt một cái nói.

Hắn cũng đã nói như vậy, danh sư còn lại tất nhiên không có ý kiến.

"Đúng vậy."

"Vậy thì cứ làm theo lời Lữ Tử nói."

Thư viện Phù Vân.

Trên ngọn núi.

Sau khi Sở Cuồng Nhân đánh bại chúng giới tử, vẫn chưa rời đi.

"Ha ha, Sở giới tử, thực lực ngươi cao cường, ta hoàn toàn bái phục, về sau xin chỉ giáo nhiều hơn, khụ khụ..."

Vương Trầm Thiên cười ha ha một tiếng, vừa cười còn ho ra hai ngụm máu.

Tuy bị Sở Cuồng Nhân đánh trọng thương, nhưng hắn lại không có chút oán hận nào, ngược lại, còn có mấy phần tôn kính đối với đối phương.

Đối với loại người như Vương Trầm Thiên mà nói, muốn hắn chịu phục thật ra cực kỳ đơn giản, đánh cho hắn phục là được.

Sở Cuồng Nhân nhìn hắn một cái, lập tức từ từ vươn tay ra.

Trong chốc lát, sinh tử chi ý lưu chuyển.

Một Thái Cực Đồ to lớn hoàn toàn bao phủ mọi người, ẩn chứa trong đó là dao động khủng bố, khiến trong lòng nhóm giới tử lạnh lẽo.

Đây là thần thông gì? !

Còn có, Sở Cuồng Nhân muốn làm gì?

Chẳng lẽ, hắn còn đánh chưa đủ sao?

Lúc mọi người nghi hoặc, chỉ thấy Thái Cực Đồ kia nợ rộ một luồng bạch quang sáng chói đại biểu cho sự sinh trưởng, một hơi thở của sự sống vô cùng mạnh mẽ tràn vào trong cơ thể của bọn họ, lại nhanh chóng chữa trị thương thế của bọn họ.

Chúng giới tử không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Thật là thủ đoạn trị thương mạnh mẽ."

"Sinh tử chi ý, có thể tự do hoán đổi sinh tử trong tức khắc, xem ra Sở giới tử có thành tựu không tầm thường trong Sinh Tử chi đạo."

"Đa tạ Sở giới tử."

Bọn họ nói lời cảm tạ với Sở Cuồng Nhân.

Sau đó, cảm thấy có chút kỳ quái.

Bởi vì, vốn dĩ là Sở Cuồng Nhân đánh bọn họ bị thương, nhưng bây giờ, bọn họ lại nói lời cảm tạ với đối phương? !

Chuyện này là sao?

Mọi người liếc nhau, không khỏi cười khổ.

"Không cần đa lễ, chúng ta đều là giới tử của thư viện, hôm nay may mắn tề tụ một nơi, không bằng, cùng ngồi đàm đạo, như thế nào?"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

"Có thể."

Trong mắt mọi người sáng lên, ào ào gật đầu.

Chương 1141: Giới tử nhóm vui lòng phục tùng, ván cờ trong biển mây, không phải trò chơi của người

Xét ở phương diện nào đó, luận đạo cũng là một loại phương thức tỷ thí.

Bọn họ không thể thăm dò độ sâu về mặt lực chiến của Sở Cuồng Nhân, có lẽ trong quá trình luận đạo, có thể nhìn ra mấy phần.

Chúng giới tử ôm lấy ý nghĩ như vậy, luận đạo với Sở Cuồng Nhân.

Sau đó không lâu...

Chỉ thấy trên không thư viện Phù Vân có đạo âm truyền ra, kim liên bay múa đầy trời, Thần Thú điềm lành, Chư Tử Bách Gia ào ào chiếu rọi...

Từng câu chí lý danh ngôn tuôn ra từ trong miệng Sở Cuồng Nhân.

Giới tử, học sinh tới tham gia nhã hội, đều say mê lắng nghe, vốn dĩ là luận đạo, lại biến thành Sở Cuồng Nhân đi giảng đạo.

Nơi xa, bên trong Danh Sư các.

Mấy người Lữ Tử cũng chú ý tới dị tượng bên trong thư viện Phù Vân.

Tất nhiên, cũng nghe được chí lý danh ngôn mà Sở Cuồng Nhân nói ra.

Từ đó, bọn họ không còn nghi ngờ gì với Sở Cuồng Nhân.

"Người này, nếu không làm thủ tịch thư viện, thì đạo trời khó tha thứ!"

"Đừng nói thủ tịch, cho dù để hắn tiến vào Danh Sư các, trở thành danh sư, cũng vẫn dư sức."

"Khó có thể nghĩ đến, một Địa Tiên trẻ tuổi, vậy mà có thể nói ra nhiều chí lý danh ngôn như vậy, hắn thật sự là một Địa Tiên sao?"

"Cảm ngộ của người này, quả thực không thể tưởng tượng nổi."

Cho dù là Lữ Tử cũng không nhịn được mà kinh thán.

"Kẻ này, nên gọi là tử!"

Tử.

Là một tôn xưng trong thư viện.

Hiện tại thư viện cũng chỉ có hai cái tử mà thôi, có thể thấy được, sau khi Lữ Tử nghe xong chí lý danh ngôn mà Sở Cuồng Nhân nói ra, có bao nhiêu rung động.

Nhưng mà, hắn cũng không có ý định lập tức ban cho đối phương một xưng hào tử, loại xưng hào kia, không thể tuỳ tiện ban xuống.

Sẽ tạo thành oanh động quá lớn.

Hơn nữa, thực lực của Sở Cuồng Nhân cũng mới chỉ là Địa Tiên mà thôi, đạt được xưng hào này, với hắn mà nói, hại nhiều hơn lợi.

Các đời tử của thư viện, ít nhất cũng ở cảnh giới Đại La.

...

Thư viện Phù Vân.

Trên ngọn núi.

Dị tượng khắp trời đã tán đi.

Mọi người dần dần lấy lại tinh thần từ cuộc giảng đạo của Sở Cuồng Nhân, chí lý danh ngôn trong đầu dần dần biến mất không thấy gì nữa.

Thứ còn lại, chỉ có cảm ngộ bọn họ lấy được từ đó.

Giờ khắc này.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, kinh động như gặp thiên nhân!

Vốn dĩ, bọn họ còn muốn thông qua luận đạo để xò xét căn cơ của Sở Cuồng Nhân, nhưng nhìn vào hiện thực, đây quả thực là ý nghĩ hão huyền!

Cảm ngộ về đạo của đối phương vượt xa chiến lực!

Bọn họ còn không thăm dò được chiến lực của đối phương, thì nói chi là cảm ngộ về đạo.

"So sánh với hắn, cảm ngộ của ta với đạo, giống như sóng và dòng nước, khó có thể với tới!" Lý Vong Trần lắc đầu nói ra.

Những người còn lại, cũng có ý nghĩ không khác biệt lắm, giờ khắc này, phần lớn bọn họ người đã vui lòng phục tùng Sở Cuồng Nhân.

Một đạo thân ảnh màu trắng từ đằng xa lướt đến.

Người kia mặc bạch y, chính là Bạch Thụy của Danh Sư các.

"Sở giới tử, Lữ Tử cho mời."

Bạch Thụy nói ra.

Trong lời nói, quả thật mang theo mấy phần kính trọng.

Mặc dù nói, tu vi của hắn mạnh hơn Sở Cuồng Nhân, nhưng sau khi nghe Sở Cuồng Nhân nói ra chí lý danh ngôn, hắn cảm thấy cảm ngộ về đạo của mình kém xa tít tắp đối phương, khác biệt quá lớn.

Ngoại trừ một số ít người bên ngoài tô vàng nạm ngọc còn bên trong thối rữa như Diêu Tài Tử, những người khác ở thư viện, vẫn rất hiểu lễ nghĩa, nhất là coi trọng các vi sư có thành tựu, người có tu vi càng cao, càng sẽ như thế.

Hắn kính trọng Sở Cuồng Nhân cũng là chuyện đương nhiên.

"Đã biết."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, hắn để Lam Vũ trở về trước, sau đó liền nói với Bạch Thụy: "Làm phiền dẫn đường."

Hắn vẫn chưa từng đến Danh Sư các.

"Mời."

Sau khi hai người đi, học sinh bốn phía không khỏi nghị luận.

"Vừa rồi các ngươi có nghe thấy không? Mời ấy, Lữ Tử cho mời, Lữ Tử lại dùng chữ mời này đối với Sở Cuồng Nhân."

"Chậc chậc, trâu bò, trâu bò."

"Lần này, Sở Cuồng Nhân thật sự sẽ nổi danh rồi."

"Mấy năm qua, hắn luôn chôn chân trong biển sách, bị người khác xem thành ngốc tử học vẹt, ai có thể nghĩ, đối phương lại có thực lực như vậy, đối với đạo, lại có loại cảm ngộ này!"

"Có lẽ, cũng chỉ có người như vậy mới có thể chẳng quan tâm đối với tin đồn xung quanh, mấy năm như một ngày, chỉ làm chuyện của mình."

...

Bên trong Danh Sư các.

Sở Cuồng Nhân gặp mặt Lữ Tử ở trong một gian phòng.

Bốn phía, ngoại trừ Lữ Tử, cũng không có những người khác.

Bạch Thụy mang theo hắn đi vào, sau đó cũng rời đi.

"Gặp qua Lữ Tử."

Sở Cuồng Nhân chắp tay, không kiêu ngạo không tự ti thi lễ một cái.

Đây là sự kính trọng đối với những trưởng lão có tu vi cao hơn bản thân rất nhiều, tuy Sở Cuồng Nhân kiêu ngạo từ trong xương, thậm chí có thể nói là tự phụ.

Nhưng cũng không phải người không hiểu lễ nghĩa.

"Ngồi đi."

Lữ Tử chỉ một cái ghế bên cạnh.

Mà ngay khi Sở Cuồng Nhân ngồi xuống, quang cảnh bốn phía đột nhiên biến đổi, hắn và Lữ Tử lại xuất hiện ở bên trong một biển mây.

Biển mây cuồn cuộn, có đường vân kim sắc thẳng tắp hiện lên.

Đó là một... Bàn cờ!

Một bàn cờ to lớn, bao phủ thiên địa!

"Sở giới tử, có biết đánh cờ không?"

Lữ Tử cười nói.

"Hiểu sơ một chút."

Sở Cuồng Nhân nói ra, mặc dù hắn không có cẩn thận nghiên cứu kỳ đạo, nhưng những năm gần đây học tập nhiều tri thức như vậy.

Kỳ đạo này, hắn cũng có tiếp xúc qua, nhưng so với những đạo khác mà nói, cũng thật sự chỉ hiểu sơ một chút.

"Ha ha, vậy thì chơi với lão hủ mấy ván, có được không?"

"Cung kính không bằng tuân mệnh."

Sở Cuồng Nhân gật đầu.

"Sở giới tử, mời đi trước."

Sở Cuồng Nhân cũng không cự tuyệt, hạ tiên cơ, chỉ thấy tâm niệm hắn chuyển động, kiếm khí ngưng tụ đầu ngón tay, bỗng nhiên đánh ra.

Kiếm khí rơi vào bàn cờ, hóa thành một quân cờ màu đen.

Bàn cờ này, có thể chuyển hóa tiên nguyên thành bộ dạng quân cờ.

Lữ Tử cũng bắt đầu, hắn cầm cờ trắng.

Hai người ở trong mây, mỗi một đạo tiên nguyên đánh ra đều gây ra gió lật mây, hóa thành như núi quân cờ, rơi vào trên bàn cờ trong biển mây.

Đen trắng ngang dọc, không ai nhường ai.

Sau khi hạ cờ, Sở Cuồng Nhân ý thức được chênh lệch của mình và Lữ Tử không nhỏ, muốn tại thắng nổi đối phương ở kỳ đạo, cũng không đơn giản.

Chí ít, hiện tại hắn còn chưa làm được.

Trên bàn cờ, hắn bắt đầu bị động phòng thủ.

"Sở giới tử, lần này tìm ngươi đến đây, ta muốn để ngươi làm thủ tịch thư viện, không biết ý của ngươi như thế nào?"

Lữ Tử đánh ra một đạo tiên nguyên, hóa thành cờ trắng, sau khi ăn hết một mảng lớn cờ đen của Sở Cuồng Nhân thì khẽ cười một tiếng nói ra.

"Có thể."

Sở Cuồng Nhân không cự tuyệt.

Hắn nhìn ván cờ trước mắt, nhắm mắt suy nghĩ miên man.

Đã lâu rồi, đây là lần đầu tiên hắn nếm thử cảm giác bị người khác áp chế, mặc dù hắn không am hiểu kỳ đạo, mặc dù phải đối diện với một Đại La Kim Tiên không biết đã sống bao lâu.

"Tiểu Ái, biết đánh cờ không?"

Tự giác cảm thấy không thắng nổi Lữ Tử, Sở Cuồng Nhân quyết định tìm viện binh.

"Có thể phân tích."

"Há, vậy thì làm phiền ngươi."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Đánh cờ, nói trắng ra là so về tính toán, mà trên thế giới này còn có thứ gì vượt qua được Toàn Tri Chi Linh có thể phân tích thiên địa vạn vật?

Sau đó, thế cờ của Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên biến đổi.

Hắn từ cẩn thận từng li từng tí biến thành tùy ý thong dong, mỗi lần đều hạ cờ nhanh đến mức giống như không hề suy nghĩ.

Nhưng mỗi một bước, dường như đã được tính toán qua vô số lần.

"Ha?"

Lữ Tử khẽ ồ lên một tiếng, phát hiện được biến hóa.

"Hắn nghiêm túc rồi sao?"

Hắn hứng thú, cũng bắt đầu xuất ra toàn lực.

Nhưng mà, qua hơn nửa canh giờ, hắn nhìn ván cờ trước mắt, lâm vào suy nghĩ miên man, sau đó lắc đầu: "Ta thua, không nghĩ tới Sở giới tử lại có cảm ngộ về kỳ đạo đến mức này."

"Lữ Tử quá khen rồi."

"Lại thêm một ván?"

"Có thể."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Có Tiểu Ái trong tay, ta có thiên hạ.

Sau mấy ván cờ, Lữ Tử thua đến mức có chút hoài nghi nhân sinh, nhìn quân cờ đen trắng trước mắt, cũng không biết nên đi như thế nào.

"Trên đời này lại có người có tài đánh cờ có như thế sao?"

"Ta nghiên cứu kỳ đạo mấy trăm ngàn năm, vốn đã được coi là không người nào trên đời này có thể so sánh được, thật không nghĩ đến, lại bại bởi một hậu bối!"

Sở Cuồng Nhân ở một bên nhìn Lữ Tử ngu ngơ, cảm thấy có phải mình đã đả kích Lữ Tử quá mức hay không.

Trên thực tế, đạo tâm của Lữ Tử cứng cỏi, rất nhanh đã khôi phục lại, nói: "Ta không bằng Sở giới tử, hôm nay dừng ở đây là được."

Hắn tán bàn cờ đi.

Quang cảnh trước mắt biến đổi, Sở Cuồng Nhân lại về tới Danh Sư các.

"Vậy tại hạ cáo từ trước."

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân quay người rời đi.

"Tiểu Ái, ngươi giỏi lắm."

Trong lòng hắn âm thầm khen Tiểu Ái một trận.

"Ừm hừ."

Tiểu Ái có chút đắc ý hừ nhẹ một tiếng.

Nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, ánh mắt Lữ Tử có chút phức tạp: "Kẻ này thâm sâu khó lường, khó có thể đoán được, hơn nữa còn tinh thông tính kế, đa trí gần giống yêu quái, nếu lấy thiên địa làm ván cờ, chúng sinh là quân cờ, thiên hạ này, sợ là không có có bao nhiêu người có thể trốn khỏi tính toán của hắn."

Kỳ đạo, coi trọng tính toán và nhận thức.

Lần này Lữ Tử mời Sở Cuồng Nhân đánh cờ chính là muốn mượn cơ hội này thăm dò tâm tính và nhận thức của Sở Cuồng Nhân.

Thật không nghĩ đến, kết quả lại khiến bản thân cũng sợ ngây người.

Sở Cuồng Nhân, tâm trí và nhận thức, đều không phải con người!

Sợ là đã vượt qua giới hạn của con người!

Chương 1142: Ổn định vị trí thủ tịch, ai dám quấy rối thì ta liều mạng với kẻ đó

Chuyện Sở Cuồng Nhân đánh bại một đám giới tử liên thủ ở thư viện Phù Vân dùng tốc độ cực nhanh truyền ra, gần như toàn bộ người của thư viện đều biết.

Trong lúc nhất thời, danh tiếng của Sở Cuồng Nhân oanh động thư viện.

19 phân viện, đều nghị luận ầm ĩ.

"Nghe nói lúc ấy có tổng cộng 13 vị giới tử đến thư viện Phù Vân tham gia nhã hội, trong đó, Diêu Tài Tử không cản nổi một kiếm của Sở Cuồng Nhân nên bị giết chết, mười hai người còn lại ai cũng bị thương."

"Trận chiến kia, ta thấy rõ ràng, Sở Cuồng Nhân quá mạnh."

Cũng có người biểu hiện nghi ngờ.

"Chắc là giả, Sở Cuồng Nhân dù có mạnh đến thế nào, nhưng nhóm giới tử cũng không phải ăn chay, làm sao có thể dễ dàng bị đánh bại như vậy."

"13 giới tử mà lại kém một người? ? Nói đùa, đây là đang khoác lác cũng không làm thử một bản nháp sao? Người nào tin thì người đó là kẻ ngu ngốc."

Nhưng rất nhanh.

Từ bên trong Danh Sư các đột nhiên truyền ra một đạo khẩu dụ.

Ngay hôm đó, Sở Cuồng Nhân trở thành thủ tịch thư viện!

Khẩu dụ này, xuất phát từ miệng Lữ Tử, không thể nghi ngờ, mà đạo khẩu dụ này vừa truyền xuống, những người chất vấn kia hoàn toàn câm miệng.

Hơn nữa, mọi người còn cực kỳ khiếp sợ.

Đây chính là thủ tịch thư viện đó.

Từ khi thư viện hợp nhất đến nay, có không ít người đều đang suy đoán vị trí còn trống này cuối cùng sẽ rơi vào nhà nào.

Trong đó, khả năng lớn nhất chính là Tào Vân của thư viện Bạch Lộc, nhưng không nghĩ tới, lại bị một tên Sở Cuồng Nhân nhảy ra cướp mất.

"Thủ tịch thư viện, địa vị này trong thư viện, còn cao hơn giới tử một cấp bậc."

"Tốt cho một Sở Cuồng Nhân, vậy mà có thể làm đến mức này."

"Thú vị..."

"Sở Cuồng Nhân bị gọi là giới tử yếu nhất, lại đột nhiên trở thành thủ tịch thư viện, ai mà có thể nghĩ đến chuyện này chứ?"

Cũng có người nghi ngờ vị trí của Sở Cuồng Nhân.

Nhất là thư viện Đào Hoa, giới tử Diêu Tài Tử của bọn họ chết ở trong tay Sở Cuồng Nhân, tất nhiên cực kỳ bất mãn với vị trí này của hắn.

"Sở Cuồng Nhân lạm sát thành tính, không tu đức hạnh, hắn có tư cách gì trở thành thủ tịch thư viện Bách Gia?"

"Đúng vậy, thư viện Đào Hoa ta không phục."

Nhưng mà, những tiếng chất vấn này chỉ tồn tại một lúc.

Rất nhanh, những học sinh ưu tú đến tham dự nhã hội ở thư viện Phù Vân ào ào lên tiếng, biểu thị ủng hộ Sở Cuồng Nhân trở thành thủ tịch.

Trong đó, giới tử Vương Trầm Thiên của thư viện Chiến Phong càng ngang nhiên buông lời.

"Nếu ai có ý kiến với Sở thủ tịch, thì chính là đang đối đầu với ta, không phục? Đi ra đánh một trận đi!"

Ngoại trừ Vương Trầm Thiên.

Bọn người Lý Vong Trần, Triệu Phương Phỉ cũng tràn đầy tôn sùng với Sở Cuồng Nhân.

Mặc kệ là chiến lực, hay là một phen giảng đạo kia, Sở Cuồng Nhân đủ khiến cho tất cả học sinh, giới tử tham dự buổi nhã hội kia đều vui lòng phục tùng.

Sở Cuồng Nhân trở thành thủ tịch, những người khác có lẽ sẽ có ý kiến, nhưng bọn họ sẽ không, bởi vì bọn họ biết đối phương có năng lực đó.

Hơn nữa, nếu hắn không thể trở thành thủ tịch.

Thì trong thư viện, cũng không có người nào có thể làm chức thủ tịch này.

Dưới sự ủng hộ của đám học sinh, giới tử này, Sở Cuồng Nhân hầu như không cần làm bất cứ chuyện gì, cũng đã ngồi vững vàng vị trí thủ tịch.

Những người còn lại cũng không có ý kiến gì.

Bên trong thư viện Thanh Lan.

Mấy ngày nay, mặt mũi của chúng học sinh đều tràn đầy vui sướng, bộ dạng dương dương tự đắc, có trời mới biết hiện tại bọn họ vui vẻ đến cỡ nào.

Vốn dĩ, thư viện Thanh Lan là phân viện có thực lực yếu nhất trong 19 phân viện, nhưng giới tử Sở Cuồng Nhân của Thanh Lan lại là thủ tịch của thư viện Bách Gia!

Chuyện này khiến bọn họ vô cùng tự hào.

Hiện tại, còn ai dám xem thường bọn họ?

Đương nhiên, bọn họ cũng biết, Sở Cuồng Nhân có thể ngồi ở vị trí thủ tích là vì bản thân hắn tự giành lấy, bọn họ không thể lười biếng, nếu không thư viện Thanh Lan chỉ có một mình Sở Cuồng Nhân chống đỡ, thì mọi chuyện sẽ như thế nào?

"Tiên sinh, ngươi muốn giảng bài?"

Bên trong chỗ ở của Sở Cuồng Nhân.

Đại tiên sinh có chút ngoài ý muốn nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Đúng vậy, hơn nữa còn là giảng cho cả thư viện bách Gia."

Sở Cuồng Nhân nói ra: "Hiện tại ta đã là thủ tịch, nhưng muốn hoàn toàn ngồi vững ở địa vị này, ta còn cần tăng cao uy vọng."

Ở thư viện, có cách nào tăng cao uy vọng dễ hơn giảng bài?

Không có.

Mà giảng bài cũng rất quen thuộc đối với Sở Cuồng Nhân.

"Ta hiểu được."

Đại tiên sinh gật đầu.

Rất nhanh, chuyện liên quan tới việc Sở Cuồng Nhân giảng bài đã an bài xong xuôi, cũng truyền khắp toàn bộ thư viện Bách Gia.

Ngày giảng bài, rất nhiều học sinh lộn xộn kéo tới.

Bọn họ đều tới nghe Sở Cuồng Nhân giảng bài.

Ở trong đó, không thiếu một số người dự định đến gây náo loạn.

"Hừ, đợi chút nữa, khi Sở Cuồng Nhân giảng bài, chúng ta sẽ cố gắng tìm ra lỗi của hắn, khiến cho kẻ mới bước lên vị trí thủ tích này mất hết thể diện."

Một học tử mặc bạch y nói ra.

Người này là học sinh của thư viện Đào Hoa.

Bên cạnh hắn, còn có mấy tu sĩ cũng đến gây chuyện.

"Đúng vậy, Sở Cuồng Nhân này cũng không biết dùng biện pháp gì, vậy mà có thể khiến cho mấy giới tử kia tâm phục khẩu phục, ta cũng không tin, lát nữa hắn giảng bài cũng có thể khiến chúng ta tâm phục?"

"Chỉ cần lần giảng bài này của hắn xảy ra sai sót, sau đó chúng ta lại châm ngòi thổi gió, nhất định sẽ làm cho hắn khó mà ngồi vững ở vị trí này."

Mấy tu sĩ này tràn đầy tự tin.

Bên trong thư viện Thanh Lan, người đông tấp nập.

Vô số học sinh mong mỏi và trông mong.

Giờ phút này.

Một bóng người mặc bạch y từ trên trời giáng xuống, một bộ trường bào màu trắng có tay áo lớn không nhiễm trần thế, eo đeo cổ kiếm và quyển sách, áo trắng tung bay, tóc dài đến eo, như Chân Tiên giáng trần, lúc giơ tay nhấc chân đều toát ra cảm giác siêu nhiên.

"Đây chính là Sở Cuồng Nhân sao?"

Những tu sĩ dự định quấy rối, khi nhìn thấy dáng người của Sở Cuồng Nhân cũng không nhịn được có chút bị khuất phục, hai mắt thất thần.

Nhưng sau đó, bọn họ lấy lại tinh thần, mặt mũi tràn đầy vẻ đề phòng.

"Tốt cho một Sở Cuồng Nhân, còn chưa bắt đầu giảng bài, đã khiến sĩ khí của chúng ta hao tổn, quả nhiên không thể khinh thường."

"Nếu ta là nữ, có khả năng không nỡ đi gây chuyện."

"Đáng tiếc, dù ngươi có đẹp hơn nữa cũng bỏ ý n ghĩa đó đi cho ta!"

Đối với ý nghĩ của một số người ở phía dưới, Sở Cuồng Nhân cũng không rõ ràng.

Sau khi hắn đến, bắt đầu giảng bài.

Từng câu chí lý danh ngôn tuôn ra, các loại dị tượng điềm lành khởi động.

Mà chính những tu sĩ chuẩn bị quấy rối khi thấy cảnh này thì đều choáng váng, nhìn Sở Cuồng Nhân, giống như nhìn thấy một con quái vật.

Vốn dĩ, dựa theo kế hoạch của bọn họ, chuẩn bị tìm một số sơ hở trong quá trình giảng bài của Sở Cuồng Nhân để đối phó đối phương.

Thế nhưng.

Đừng nói lỗ thủng.

Một câu chí lý danh ngôn kia, bọn họ còn không có khả năng hiểu thấu! Đây là chí lý danh ngôn, sao bọn họ tìm ra lỗi được? ?

Bài toán này, cực kỳ khó giải!

Bọn họ không biết!

Một phen giảng đạo xuống, Sở Cuồng Nhân nói đến mức miệng đắng lưỡi khô.

Mà các tu sĩ còn lại thì lại đang say sưa mà nghe!

Những tu sĩ vốn định đến gây chuyện với Sở Cuồng Nhân từ đầu đến cuối cũng không nói nửa câu, đơn giản là do bọn họ không gượng dậy nổi!

"Chúng ta là ai?"

"Chúng ta ở đâu?"

"Ta định tới đây làm gì?"

...

"Được rồi, lần giảng bài này đến đây là kết thúc."

Sở Cuồng Nhân vừa cười vừa nói.

Hắn đứng dậy rời đi.

Chúng học sinh cũng vội vàng đứng dậy hành lễ.

"Cung tiễn tiên sinh."

"Cung tiễn tiên sinh..."

Các đại thư viện, tất cả giới tử đến đây, giờ phút này hoặc nhiều hoặc ít đều có sự tôn kính đối với Sở Cuồng Nhân.

"Lão đại, chúng ta còn muốn quấy rối sao?"

Một học sinh của thư viện Đào Hoa nói với thanh niên áo trắng, thanh niên mặc áo trắng kia hít sâu một hơi: "Còn quấy rối cái rắm gì, sau này ai đối đầu với Sở thủ tịch cũng là đang chống lại ta."

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Sự trở mặt, cũng đến nhanh quá rồi! !

Sở Cuồng Nhân giảng đạo, quá cao thâm, dường như khiến cho thanh niên áo trắng cảm nhận được hi vọng đột phá.

Nếu có thể tiếp tục nghe mấy lần, việc hắn đột phá gần như là chuyện chắc như đinh đóng cột, lúc này, ai dám quấy rối, hắn liều mạng với kẻ đó!

Chương 1143: Hỗn Độn Ma Thần khai thiên tích địa, Phong Đô Địa Phủ hiện thế

Sau khi Sở Cuồng Nhân giảng bài mấy lần ở thư viện, uy thế càng ngày càng tăng, nagy cả đám danh sư trong Danh Sư các cũng rất tôn sùng hắn, vị trí thủ tịch của hắn đã hoàn toàn vững vàng.

Bên trong thư viện Thanh Lan.

Sở Cuồng Nhân đang nghiên cứu thế giới tùy thân của mình.

Trong thế giới tùy thân, tinh hệ ngân hà mà hắn tạo ra đang di chuyển một cách có trật tự, và trên một ngôi sao màu xanh lam, ý thức của Sở Cuồng Nhân đang đi ở trên mặt đất ở đó, chứng kiến những thăng trầm của cuộc sống.

Trên bờ biển.

Sở Cuồng Nhân nhìn đại dương vô biên, hắn cảm giác được, ở trong biển rộng, có vô số vi trùng thật nhỏ đang sinh sôi.

"Tiếp tục phát triển theo quá trình này, sau hàng chục triệu năm nữa, có lẽ sẽ có một sự sống thực sự được sinh ra."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Mấy chục triệu năm, nghe vô cùng xa xôi.

Nhưng đối với sự phát triển của vũ trụ mà nói, cũng không tính là gì.

Hơn nữa, Sở Cuồng Nhân phát hiện thời gian của thế giới tùy thân trong cơ thể mình không giống với bên ngoài.

Bởi vì, hắn ở bên ngoài mấy năm, trong thế giới tùy thân đã qua hàng mấy chục, mấy trăm vạn năm.

"Có lẽ, sau khi ta đạt đến một độ cao nhất định, ta có thể tự do điều khiển những thay đổi thời gian trong vũ trụ này."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hiện tại, hắn cũng có thể điều khiển những thay đổi thời gian trong vũ trụ này, nhưng hắn lại bị hạn chế rất nhiều khi làm vậy, phải tiêu hao rất nhiều sức mạnh linh hồn, không cẩn thận sẽ cạn kiệt sức mạnh linh hồn.

Đùng...

Lúc này, trong Hỗn Độn truyền đến một tiếng đùng!

Một luồng dao động cường đại bao phủ hơn phân nửa vũ trụ, dường như Sở Cuồng Nhân cảm giác được cái gì đó, hai mắt tỏa sáng.

"Đây là... Sinh mệnh rung động!"

"Trong Hỗn Độn, có sinh mệnh ra đời."

Bóng người hắn lóe lên, đột nhiên biến mất ngay tại chỗ, ý nghĩa trong nháy mắt đi tới luồng dao động sinh mệnh kia.

Chỉ thấy bên trong Hỗn Độn vô tận, một quả trứng lớn màu xám tràn ngập khí tức kinh khủng, tiếng tim đập phanh phanh như sấm rền, oanh động bốn phía!

Răng rắc...

Một tiếng vang thật lớn vang lên.

Chỉ thấy bên ngoài quả trứng lớn kia bắt đầu xuất hiện vết rách.

Ngay sau đó, vết rách càng ngày càng nhiều, cuối cùng dày đặc cả quả trứng lớn, sau cùng trứng lớn vỡ nát, hóa thành luồng khí Hỗn Độn vô tận tán loạn.

Bên trong trứng lớn, một bóng dáng vô cùng cao lớn hiện lên, đây là một sinh vật hình người, không có dấu vết, không có đặc điểm nam nữ.

Tạm thời cho là người đi.

Người này có mái tóc dài màu đen, dung mạo tuấn mỹ đến mức khiến cho cả nam nữ chém giết lẫn nhau, dung hợp đặc điểm khiến cả nam và nữ đều ngưỡng mộ.

Không phải âm không phải dương, không phải nam không phải nữ.

Đây là Hỗn Độn Ma Thần!

"Trong Hỗn Độn, còn chưa xuất hiện khái niệm âm dương nam nữ, cho nên mới như vậy sao?" Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn cảm thấy, khí tức của Hỗn Độn Ma Thần có chút quen thuộc.

Bỗng nhiên, hắn nghĩ tới.

Đây không phải chính là trứng lớn Hỗn Độn lúc trước mình tiếp xúc sao?

Xem ra, do sự ưu ái của mình, Hỗn Độn Ma Thần trở thành Hỗn Độn Ma Thần đầu tiên sinh ra bên trong Hỗn Độn này!

Cũng là sinh mệnh đúng nghĩa đầu tiên tron vũ trụ này!

Sở Cuồng Nhân không hiện thân, mà đang bí mật quan sát hành động của Hỗn Độn Ma Thần, Ma Thần kia cũng không phát hiện ra hắn.

Trong vũ trụ này, chỉ cần Sở Cuồng Nhân không nguyện ý, cho dù là Hỗn Độn Ma Thần này cũng không có cách nào phát hiện ra sụ tồn tại của hắn.

"Tra!"

Lúc này, chỉ thấy Hỗn Độn Ma Thần kia quát lớn một tiếng.

Giọng nói là của một nữ tử.

Một tiếng hét dài vang lên, Hỗn Độn chi khí bốn phía phun trào, tập trung ở trước mặt Hỗn Độn Ma Thần, hình thành một thanh... Kiếm? !

Tạm thời xem như kiếm.

Thân kiếm được cấu tạo bởi hai trụ dài màu đen và trắng, phía trên phủ đầy vô số đường vân huyền diệu, tinh quang di chuyển, sáng chói khiến người ta chói mắt.

Bởi vì thanh kiếm này, sáng hơn nhiều so với Hỗn Độn u ám, đó là ánh sáng của các hành tinh, là sức mạnh vũ trụ!

Hỗn Độn Ma Thần này bắt lấy thanh kiếm trước mắt, tiếp đo vung mạnh về phía Hỗn Độn ở bên cạnh, nói ra chữ thứ hai từ khi sinh ra.

"Mở! !"

Một lượng lớn Hỗn Độn chi khí bị bổ ra.

Vô số sức mạnh hành tinh bắn ra từ trong thanh kiếm kia, cuốn Hỗn Độn vào bên trong, hóa thành một tinh hà sáng chói!

Một kiếm khai thiên!

Phanh, phanh, phanh...

Hỗn Độn Ma Thần cầm cự kiếm trong tay đang không ngừng khua tay bên trong Hỗn Độn, từng đạo từng đạo sức mạnh hành tinh tuôn ra.

Hỗn Độn liên tiếp bị bổ ra.

Từng đạo từng đạo tinh hà, nguyên một đám tinh hệ liên tiếp hình thành.

Ma Thần này, đang khai thiên lập địa!

"Khai thiên, là sứ mệnh của ta!"

Hỗn Độn Ma Thần nỉ non nói.

Âm thanh đó, lại là truyền khắp toàn bộ Hỗn Độn.

Sở Cuồng Nhân nghe được câu này, hồi tưởng lại lúc trước, quả thật hắn đã từng nói với đối phương, chờ mong ngươi mở ra thế giới cho ta.

Câu nói này, là thiên mệnh!

Mà khai thiên, chính là thiên mệnh của vị Hỗn Độn Ma Thần đầu tiên này!

Không biết qua bao lâu, Hỗn Độn Ma Thần này không biết đã mở ra bao nhiêu tinh hà tinh hệ, dường như nàng đã mệt mỏi, nằm bên trong Hỗn Độn, hai mắt nhắm nghiền, lúc hô hấp, một lượng lớn Hỗn Độn chi khí dũng mãnh lao về phía nàng.

Nàng đang dùng cách này để khôi phục sức mạnh của mình.

Nhưng mà, không biết phải tốn bao nhiêu thời gian mới khôi phục được.

Sở Cuồng Nhân cũng không tiếp tục để ý.

Tâm niệm của hắn chuyển động, ý thức trở về thể xác.

Thế giới hiện thực.

Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra, như có điều suy nghĩ.

"Trong thế giới tùy thân, đã có Hỗn Độn Ma Thần đầu tiên ra đời, nàng đang mở ra thế giới, là do chính ta ra lệnh."

"Cũng không biết, trong vũ trụ hiện thực này, có phải cũng do Hỗn Độn Ma Thần tạo ra hay không."

"Phải chăng, nó được tạo ra dưới sự hướng dẫn của một ý chí tương tự như của ta hay không, có lẽ ngay cả trong vũ trụ này, cũng có một ý chí tương tự như ta, thống trị sự vận hành của vũ trụ..."

Sở Cuồng Nhân tự hỏi.

Cuối cùng, hắn lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, bởi vì bây giờ hắn căn bản không có năng lực đi chứng thực ý nghĩ này.

...

Tiên giới.

Một di tích Tiên Cổ nào đó, một đám tu sĩ đang chém giết lẫn nhau.

Lúc này.

Mặt đất rung chuyển, bốn phía có vô số địa khí hình thành cột khí phóng lên tận trời, tất cả tu sĩ đều biến sắc.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Tại sao địa khí này lại đột nhiên bạo động."

"Dường như lòng đất có vật gì đó muốn đi ra."

Các tu sĩ đằng không mà lên.

Không lâu, chỉ thấy mặt đất lõm xuống, một tòa thành cổ nguy nga trồi lên mặt đất, toà thành màu đen, những tòa nhà đổ nát, tử khí âm trầm tràn ngập toàn thành, vô số vong hồn lang thang trên đường phố.

Tất cả tu sĩ thấy cảnh này, đồng tử không khỏi đột nhiên co rụt lại.

"Cái này, đây là có chuyện gì?"

"Vong hồn, rất nhiều vong hồn!"

Bỗng nhiên, có tu sĩ chú ý tới, trên tường thành của toà thành cổ nguy nga này, dường như nổi lên hai chữ to.

Phong Đô! ! !

Có tu sĩ đã đoán được cái gì đó.

"Đây là Phong Đô!"

"Một trong tam đại Địa Phủ trong truyền thuyết ở Tiên giới thời Cổ Lão!"

"Phong Đô, âm Phủ, Thái Sơn, tam đại Địa Phủ trong truyền thuyết ở Tiên giới thời cổ lão, nơi này đúng là Địa Phủ Phong Đô! !"

"Khó trách có nhiều vong hồn như vậy, nghe nói tam đại Địa Phủ chưởng quản việc sinh tử luân hồi của toàn bộ sinh linh dưới tiên nhân bên trong Tiên giới, là chỗ bí ẩn nhất thế gian, vậy mà bây giờ lại hiện thế."

Rất nhanh.

Tin tức Địa Phủ Phong Đô hiện thế truyền khắp toàn bộ Tiên giới, vô số tu sĩ vì thế mà chấn động, các đại đạo thống, thế lực cũng có hành động.

Thời kỳ Tiên Cổ có câu nói, trên trời có hai thiên đình, lòng đất có ba địa phủ, mà năm thế lực này cũng là năm thế lực đứng đầu thời Tiên Cổ.

Địa Phủ Phong Đô là một trong ba địa phủ, căn cơ của nó, tất nhiên khó có thể tưởng tượng, đủ để khiến cho đạo thống các phương coi trọng.

Chương 1144: Luân Hồi Thiên Thể, tiến về Phong Đô, sợi tơ vô hình thao túng vong hồn

"Chúc mừng kí chủ rút được thể chất cấp Thần, Luân Hồi Thiên Thể!"

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân đang rút thưởng.

Rút được thể chất khiến hai mắt hắn tỏa sáng, thể chất này, chính là một loại Tiên Thể, mà còn là Tiên Thể có đẳng cấp cực kỳ cao.

Thậm chí không hề kém hơn so với Hỗn Độn Thần Ma Thể.

Luân Hồi Thiên Thể, khống kế sức mạnh Luân Hồi.

Được vinh danh là một trong mười đại Tiên Thể Chí Tôn.

Ở thời kỳ Tiên Cổ, những tu sĩ nắm giữthể chất này, chỉ cần không nửa đường chết yểu, thành tựu ít nhất cũng là cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Thậm chí có khả năng rất lớn sẽ đột phá Hợp Đạo.

"Công tử, Lữ Tử cho mời."

Lúc này, Lam Vũ ở ngoài phòng nói ra.

"Ta biết rồi, chẳng lẽ còn thua chưa đủ sao?"

Câu sau, Sở Cuồng Nhân nhỏ giọng thầm thì nói.

Những ngày gần đây, thỉnh thoảng Lữ Tử sẽ tìm hắn đánh cờ, nhưng dưới sự chỉ đạo của Tiểu Ái, hắn sẽ không thua.

Thua một hai ván, tất cả đều là do hắn cố ý thua.

Cũng không thể không nể mặt của Lữ Tử được.

Sau này, Lữ Tử cũng hiểu rõ chênh lệch về tài đánh cờ của mình và Sở Cuồng Nhân, sau một thời gian ngắn thua cuộc cung không tìm hắn nữa.

Sao hôm nay lại tìm đến hắn rồi?

Bên trong Danh Sư các.

Lữ Tử tìm Sở Cuồng Nhân, nói ra mục đích của hắn.

"Phong Đô Địa Phủ hiện thế rồi?"

Sở Cuồng Nhân thoáng có chút ngoài ý muốn.

Điển tịch bên trong biển sách thư viện Bách Gia hắn đều xem hết, không phải loại bí văn Tiên Cổ nào cũng biết, nhưng cũng có thể nói ra bảy tám phần, Địa Phủ Phong Đô này, tất nhiên hắn cũng biết.

"Thú vị."

"Ý của Lữ Tử là, muốn để ta mang theo mấy giới tử đi thăm dò một phen, xem như lịch luyện đúng không?" Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Đúng."

Lữ Tử khẽ vuốt cằm: "Giới tử chi tranh, không thể tránh né, thư viện không có khả năng luôn che chở các ngươi, các ngươi cũng nên tự mình đi xông xáo."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm: "Đã rõ."

Sau đó không lâu.

Chúng giới tử dưới sự chỉ huy của Sở Cuồng Nhân tiến về Địa Phủ Phong Đô.

...

Địa Phủ Phong Đô.

Từ khi Địa Phủ Phong Đô hiện thế đã qua một tháng.

thời gian một tháng này, tu sĩ ở khắp nơi trong Tiên giới chạy đến Phong Đô nhiều không kể xiết, trong đó thậm chí còn không thiếu giới tử.

Tất cả mọi người muốn thu hoạch được cơ duyên nào đó bên trong Phong Đô.

Nhưng mà, mong ước của bọn họ quá khó thực hiện.

Địa Phủ Phong Đô này, không thể khinh thường.

Chỉ riêng số lượng vong hồn ở đây, đã là thứ không thể đo lường, cho dù là Chân Tiên, Kim Tiên đến đây cũng phải thận trọng.

Đùng, đừng...

Trên không Địa Phủ Phong Đô, một chiếc chiến thuyền đi vào.

Trên chiến thuyền, Sở Cuồng Nhân mang theo Lam Vũ, Sở Hồng, tiểu hồ ly và một đám giới tử của thư viện đi vào.

Nhìn Phong Đô Địa Phủ khí thế hùng vĩ bên dưới, nhưng lại lộ ra sự âm u, mọi người không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Đây chính là Địa Phủ Phong Đô, quả nhiên không thể khinh thường, quy mô vong hồn này, rốt cuộc đã có bao nhiêu người chết."

"Các ngươi nhìn kia, có vài vong hồn còn đang cắn nuốt lẫn nhau."

Lý Vong Trần ngạc nhiên nói ra.

Chỉ thấy ở bên trong thành Phong Đô kia, vô số vong hồn đang chém giết lẫn nhau, mà vong hồn thắng lợi thì xé rách vong hồn chiến bại, căn nuốt linh hồn của bọn họ, từ đó đạt tới mục đích lớn mạnh của mình.

Nhưng, vong hồn làm như thế dường như không có một kẻ nào còn giữ thần trí bình thường, tất cả đều như dã thú, trên người lộ ra oán khí vô cùng nồng đậm, chỉ biết điên cuồng giết chóc.

Ngoài ra, Sở Cuồng Nhân còn phát hiện bốn phía Địa Phủ Phong Đô có vô số đạo văn huyền diệu vờn quanh, hình thành một kết giới to lớn, chính kết giới này đã phong tỏa, ngăn cản những vong hồn này, giam bọn họ ở trong đó.

Không chỉ như thế, kết giới này, còn đang không ngừng phát tán một loại dao động kỳ quái nào đó ra bên ngoài, một loại, dao động hấp dẫn vong hồn.

"Tiểu Ái, phân tích một chút."

Sở Cuồng Nhân nhìn Phong Đô Địa Phủ ở phía dưới, nói ra.

"Đang phân tích, mảnh vỡ Địa Phủ Phong Đô, bên trong bao gồm kết giới Lục Đạo Luân Hồi cổ lão, hiện chỗ đang trong trạng thái khiếm khuyết... Nhắc nhở, năng lượng vong hồn bên trong Địa Phủ Phong Đô này đã quá tải, bất cứ lúc nào có thể sụp đổ..."

Giọng nói của Tiểu Ái vang lên.

Sở Cuồng Nhân lâm vào trong trầm tư: "Năng lượng vong hồn quá tải, chỉ sợ đó chính là nguyên nhân khiến cho Địa Phủ Phong Đô đột nhiên hiện thế."

"Tiến vào bên trong quan sát đi."

Sở Cuồng Nhân mang theo mọi người tiến vào Địa Phủ Phong Đô.

Vừa vào trong đó, rất nhiều vong hồn gào thét bay đến, hình thành một luồng phong bạo vong hồn vô cùng kinh khủng, trong đó không ngừng truyền ra tiếng kêu rên, gào thét thê lương, có thể đánh thẳng vào tâm thần của tu sĩ.

"Hừ, chỉ như vậy mà muốn rung chuyển tâm thần của chúng ta, nằm mơ!"

Lý Vong Trần chém ra một kiếm.

Kiếm khí như sóng thuỷ triều, chém nát vô số vong hồn.

Mà Vương Trầm Thiên cười ha ha một tiếng, lập tức bước ra, triển khai dị tượng Bá Vương Thiên Quân Ảnh, thiên quân vạn mã tạo ra cuồng phong, sát khí chiến ý đầy trời hoàn toàn đánh bay phong bạo vong hồn kia.

Mọi người tiếp tục thâm nhập sâu vào Địa Phủ Phong Đô, mà càng đi sâu vào bên trong, bọn họ cảm thấy số lượng vong hồn ở bốn phía ngày càng nhiều, thực lực cũng càng ngày càng mạnh mẽ, thậm chí còn xuất hiện vong hồn có chiến lực sánh ngang với Địa Tiên.

Những vong hồn ở cảnh giới Địa Tiên này cũng không thật sự là vong hồn Địa Tiên, mà là do một vong hồn cắn nuốt vô số vong hồn dưới tiên nhân mà thành.

"Nhiều vong hồn như vậy, chỉ sợ bên trong còn có vong hồn có sức mạnh vượt xa cảnh giới Địa Tiên." Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Quả nhiên, không bao lâu.

Một nhóm lớn vong hồn ngăn cản bọn người Sở Cuồng Nhân, phần lớn những vong hồn này đều không còn lý trí, oán niệm đầy trời.

Mà trong đó, dẫn đầu là một vong hồn có thực lực mạnh mẽ nhất.

Theo thứ tự là vong hồn của một thú nhân họ hổ, một người mặc trường bào màu trắng, sắc mặt của nam tử trắng bệch, cuối cùng là vong hồn nhìn giống như một núi thịt, còn chảy nước.

Thực lực của ba vong hồn đều đạt đến cảnh giới Thiên Tiên, hơn nữa dường như họ còn sở hữu một lượng trí tuệ nhất định.

"Người sống, người sống, ta muốn ăn người sống..."

Vong hồn núi thịt kia cười ha ha, vẩy ra một ngụm nước, nhìn bọn người Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra sự tham lam nồng đậm.

Giông như một con quỷ đói nhìn thấy tuyệt đỉnh sơn hào hải vị.

Thân thể cao lớn chợt lóe lên trên không trung, trong chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa, một cái chớp mắt tiếp theo, xuất hiện ở trước mặt bọn người Sở Cuồng Nhân.

"Người sống, ta muốn ăn ngươi!"

Thể xác của vong hồn nhào về phía một giới tử.

Giới tử này tên là Lục Minh, am hiểu quyền đạo.

Lục Minh hừ lạnh một tiếng, lập tức đánh ra một quyền, đánh vào phía trên thể xác của vong hồn kia, đánh nó bay ra xa mấy trăm trượng.

Nhưng bản thân, cũng bị đẩy lui, quyền đầu đang không ngừng run rẩy.

"Thực lực của vong hồn này, thật mạnh!"

Lục Minh âm thầm kinh ngạc nói.

Một quyền kia, hắn cũng không hề lưu tình, cho dù là Địa Tiên trên tam phẩm cũng sẽ bị trọng thương, nhưng lại chỉ có thể đánh bay vong hồn núi thịt kia mà thôi.

"Đau quá đau quá, ta muốn ăn ngươi!"

Vong hồn núi thịt khóc thét, lại vọt lên lần nữa.

Ánh mắt Lục Minh ngưng tụ, đang muốn tái chiến.

Lúc này.

Chỉ thấy giữa thiên địa có mưa gió phun trào, thiên ý huy hoàng phun trào, hóa thành kiếm ý kinh người, lại hóa kiếm ảnh ầm ầm chém ra!

Ầm! !

Vong hồn núi thịt kia bị xé rách dưới một kiếm này!

Người xuất thủ, chính là Sở Cuồng Nhân.

"Có chút thú vị."

Sở Cuồng Nhân nhìn vong hồn núi thịt bị hắn chém rách, sức mạnh vong hồn của đối phương đang nhanh chóng tiêu tán.

Mà ở một nơi mọi người không thấy được, có một sợi tơ vô hình đang lặng lẽ rút về một nơi nào đó, Sở Cuồng Nhân muốn đuổi theo, thì thấy sợi tơ vô hình kia nhanh chóng tiêu tán ở giữa không trung.

"Thú vị."

"Vô hình, sợi tơ điều khiển vong hồn."

"Một loại pháp môn tu hành ngự hồn nào đó sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Chương 1145: Côn Lôn Tiên Đình Tiểu Chúc Dung, cộng hưởng nào đó, Thần Đồ cung

"Đa tạ thủ tịch."

Lục Minh nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, nói ra.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, lập tức nhìn về phía nhóm vong hồn vô biên vô tận cách đó không xa: "Các ngươi lui về phía sau, giao cho ta đi."

Bọn người Lục Minh, Lý Vong Trần gật đầu.

Bọn họ cũng muốn nhìn xem Sở Cuồng Nhân muốn giải quyết những vong hồn này như thế.

"Giết! !"

Khí thế kia có thể so với Thiên Tiên, vong hồn sắc mặt trắng bệch lớn tiếng nói, đột nhiên, vô số vong hồn gào thét, lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Những vong hồn này có già, có trẻ, có nam, có nữ...

Nhưng mỗi một kẻ, đều tràn ngập oán khí.

"Vậy thì siêu độ các ngươi một chút đi."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Hắn nhẹ nhàng nâng tay, trong chốc lát, một đạo hỏa liên kim hồng sắc bùng cháy trong lòng bàn tay hắn, tràn ngập ánh sáng như đang trong mơ.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Hắn ném hỏa liên màu vàng đỏ trong tay ra ngoài.

Hỏa liên màu vàng đỏ rơi vào bên trong vô số vong hồn, giống như rơi vào một biển dầu hỏa, nổ tung trong nháy mắt, hỏa diễm kinh khủng nuốt sống tất cả vong hồn, ánh lửa chói mắt chiếu rọi cả mảnh trời hư không.

Rất nhiều tu sĩ xông vào bên trong Địa Phủ Phong Đô đều thấy được biển lửa chói mắt ở chân trời, mặt mũi không khỏi tràn đầy chấn kinh.

"Đó là cái gì?"

"Hoàng Hỏa? Có con Thần Hoàng nào tới đây sao?"

"Không đúng, không giống Hoàng Hỏa lắm, càng giống như Nghiệp Hỏa? !"

Mọi người thấy hỏa diễm trên bầu trời, vừa chấn kinh, vừa nghi ngờ.

Chỉ có một ít các tu sĩ am hiểu Hỏa Diễm chi đạo mới nhìn ra bí ấn bên trong ngọn lửa này, trong mắt mang theo ngưng trọng.

"Dung hợp Hoàng Hỏa và Nghiệp Hỏa Dung sao? Thú vị, thật sự thú vị, không biết so sánh với lửa của Chúc Dung ta, thì ai cao hơn một bậc!"

Một thanh niên tóc đỏ nhìn sóng lửa bên trong bầu trời, cười nói.

Xung quanh thanh niên này cũng có rất nhiều vong hồn vây quanh, hắn đưa tay thúc giục hỏa diễm, hỏa quang kim sắc đột nhiên gào thét tuôn ra.

Hỏa quang tàn phá bừa bãi, thiêu đốt bát hoang.

Vô số vong hồn chạm đến ngọn lửa màu vàng óng này, trong chớp mắt đã bị nhiệt độ nóng rực kia đốt thành vô số tro tàn.

Cho dù là vong hồn cấp bậc Thiên Tiên, cũng khó thoát khỏi cái chết.

Sóng lửa trên bầu trời dần dần tán đi.

Mà vong hồn đầy trời đã sớm tiêu tán hầu như không còn.

Sở Cuồng Nhân đứng ở boong tàu của chiến thuyền, Hồng Liên Hoàng Hỏa đốt cháy toàn bộ vong hồn và oán khí vô tận, mù mịt tán đi, ánh sáng mặt trời thông qua tầng mây chiếu ở trên người hắn, giống như phủ thêm một tầng lụa mỏng màu vàng cho hắn.

Sau lưng, bọn người Lục Minh, Lý Vong Trần thấy cảnh này, trong mắt không khỏi lộ ra rung động, sùng bái.

"Thật là ngọn lửa khủng khiếp! Không nghĩ tới thủ tịch vậy mà còn cất giấu thủ đoạn như vậy."

"Ngọn lửa này, giống như dung hợp Hoàng Hỏa và Nghiệp Hỏa mà thành, thành tựu của thủ tịch ở Hỏa Diễm chi đạo, khó có thể đánh giá."

"Đúng vậy..."

Sau khi Sở Cuồng Nhân giết chết một đám vong hồn, cũng không cảm thấy đắc ý gì cả, với hắn mà nói, chuyện này cũng chỉ là tiện tay mà thôi.

Dù ở trong đó còn có hai vong hồn ở cấp bậc Thiên Tiên.

Nhưng đối với hắn của hiện tại tới nói, trừ phi là đấng tối cao, hoặc là thiên kiêu yêu nghiệt cấp bậc Thiên Tiên.

Nếu không, cho dù Thiên Tiên trên tam phẩm cũng không phải là đối thủ của hắn.

Chớ nói chi là, hai vong hồn này cũng chỉ là Thiên Tiên nhất phẩm, cho dù có mười tám con, cũng chỉ cần thêm hai, ba chiêu là xong.

"Chuyện ta cảm thấy hứng thú nhất, vẫn là người đứng sau lưng, tu sĩ thao túng vong hồn, ngược lại cũng rất hiếm thấy."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh.

Hắn quay người muốn bảo mọi người rời đi, bỗng nhiên, hắn chú ý tới thần sắc của Triệu Phương Phỉ cách đó không xa trở nên khác thường, giống như đang suy tư điều gì.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, cũng lộ ra vẻ đăm chiêu, hắn đi lên trước khẽ cười nói: "Triệu đạo hữu, ngươi có ý kiến gì không."

Triệu Phương Phỉ gượng cười hai tiếng: "Không có."

"Thật sao?"

Sở Cuồng Nhân cũng không hỏi thêm nữa.

...

Đỉnh núi ở nơi xa.

Một nam tử thanh niên mặc một bộ trường bào màu đen nhìn sóng lửa tiêu tán kia, trong mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

"Thật là ngọn lửa cường đại, chỉ sợ không kém hơn so với giới tử sử dụng Chúc Dung Hỏa ở bên trong Côn Lôn Tiên Đình bao nhiêu."

"Chậc, thật vất vả ta mới bắt được vài vong hồn, vậy mà lại bị hắn đốt sạch sẽ, thôi, lại đi bắt thêm vài con nữa, nhưng không nghĩ tới, người của Bách Mị nhất mạch cũng trốn ở thư viện."

"Xem ra, phải mưu tính một phen."

Nam tử thanh niên nỉ non nói.

Tu sĩ đạo thống các lộ xông vào bên trong Địa Phủ Phong Đô, mà căn cơ của Địa Phủ Phong Đô cũng quả thật không tầm thường, liên tiếp có người tìm ra các loại tiên dược hoặc đồ vật âm khí.

Mấy người Sở Cuồng Nhân cũng có thu hoạch.

Nhưng vẫn chưa đó món đồ nào khiến hắn thật sự động tâm.

Một ngày này.

Nơi nào đó bên trong Địa Phủ Phong Đô, bỗng nhiên có một luồng sóng vô cùng mạnh mẽ truyền ra, dẫn tới lực chú ý của không ít người.

"Loại dao động này, chẳng lẽ là có âm khí cường đại nào xuất hiện sao? Thú vị, qua đó xem một chút."

"Chỗ kia, là chỗ có vong hồn dầy đặc nhất."

Mấy người Sở Cuồng Nhân cũng đã nhận ra luồng sóng mạnh mẽ kia.

Đợi đến lúc mọi người chạy đến, chỉ thấy được một cung điện vô cùng cổ đại đứng sừng sững, bên trong lộ ra dao động tử khí nồng đậm.

Dường như trong đó, ẩn chứa một luồng dao động Luân Hồi chi đạo trong đó.

Trong lòng Sở Cuồng Nhân đột nhiên rung động.

Giống như bên trong cung điện này, có đồ vật gì đó đang hấp dẫn hắn.

Nhưng hắn không tùy tiện hành động, mà cẩn thận quan sát bốn phía một chút, phát hiện phía trên cung điện này có một tấm bảng hiệu.

"Thần Đồ cung..."

Trong lòng Sở Cuồng Nhân hơi động.

Trong truyền thuyết, Địa Phủ Phong Đô có Quỷ Đế Ngũ Phương, mặc dù nói là Quỷ Đế Ngũ Phương, trên thực tế là có chín người tạo thành.

Giống như, Quỷ Đế phía đông chính là hai người Thần Đồ, Úc Lũy.

"Xem ra, nơi này chính là chỗ ở của Quỷ Đế Thần Đồ, Quỷ Đế, ít nhất cũng là nhân vật cấp bậc Đại La."

"Nhưng mà, đó là nhân vật ở kỷ nguyên trước, có lẽ đã chết rồi, không biết đối phương có để lại gì hay không?"

Ngay khi Sở Cuồng Nhân suy tư, một thanh niên đứng dậy, đưa tay đánh ra một quyền, một ngọn lửa màu vàng tuôn ra.

Đùng! !

Ngọn lửa rơi vào trên cung điện, làm tiêu tán rất nhiều tử khí.

Mà Thần Đồ cung này, cũng đang lung lay sắp đổ.

Mọi người nhìn về phía thanh niên kia, không khỏi có chút ngạc nhiên.

"Người kia là ai? Không nói gì đã ra tay xuất thủ."

"Chậc, chớ xem thường người này, người này là giới tử được chú ý bồi dưỡng bên trong Côn Lôn Tiên Đình, nghe nói, hắn đạt được truyền thừa của cường giả Tiên Đình là Hỏa Thần Chúc Dung ngày xưa, cho nên được gọi là Tiểu Chúc Dung."

"Hỏa Thần Chúc Dung? ? Vậy thì thật sự không thể khinh thường."

Ánh mắt mọi người nhìn Tiểu Chúc Dung có thêm mấy phần kiêng kị.

Cổ lão Côn Lôn Tiên Đình vô cùng cường đại, cường giả như mây, mà Chúc Dung lại là tồn tại thuộc hàng đầu bên trong đám cường giả đông đúc kia.

Sở Cuồng Nhân cũng nhìn Tiểu Chúc Dung kia một chút, nhưng sau đó lập tức thu hồi ánh mắt, có chút thực lực, nhưng còn chưa đủ lấy khiến cho hắn coi trọng.

Hiện tại, hắn càng cảm thấy hứng thú với đồ vật gây ra cộng hưởng với hắn bên trong Thần Đồ cung hơn: "Nghe đồn phần lớn cường giả Phong Đô tu hành Luân Hồi chi đạo, cộng hưởng này, hẳn là do Luân Hồi Thiên Thể mà ta vừa có được."

Sau Thần Đồ cung bị ngọn lửa tấn công cũng không bị thương tổn quá lớn, mà Tiểu Chúc Dung thấy thế, nhếch miệng cười một tiếng: "Vẫn rất cứng rắn."

"Đã như vậy, thì ta tự vào đó tìm tòi thôi!"

Mặc dù biết bên trong Thần Đồ cung có thể sẽ gặp nguy hiểm, nhưng thân là người thừa kế Chúc Dung, sao hắn lại tuỳ tiện lùi bước? !

Mà khi Tiểu Chúc Dung có hành động, những người còn lại cũng ào ào hành động, ai cũng không nguyện ý nhường cơ duyên cho những người khác.

Cho dù người này là Tiểu Chúc Dung đến từ Côn Lôn Tiên Đình.

Chương 1146.:Quỷ Vương bên trong Phong Đô, Luân Hồi Đế Ấn, chiến đấu bên trong Thần Đồ cung

Bên trong Thần Đồ cung.

Tiểu Chúc Dung và một đám tu sĩ đột nhiên xông vào.

Mọi người bắt đầu tầm bảo.

"Nơi này thật đúng là âm trầm."

Một tu sĩ nói ra.

Tia sáng tối tăm bên trong Thần Đồ cung, tử khí dày đặc, bốn phía còn có một vài bức vẽ các loại ác quỷ, Tu La.

Những ác quỷ tu la kia sinh động như thật, dường như trong một cái chớp mắt tiếp theo sẽ sống lại, nuốt chửng tất cả mọi người ở chỗ này.

"Hừ, đều là đồ vật ở kỷ nguyên trước, cho dù Quỷ Đế như Thần Đồ Úc Lũy cũng là tiêu vong từ lâu, có gì phải sợ."

Một tu sĩ nhếch miệng.

Mọi người ở phía sau.

Sở Cuồng Nhân mang theo chúng giới tử không nhanh không chậm đi tới.

Hắn cũng không nóng nảy tầm bảo.

"Có chút kỳ quái, lúc mới đến Thần Đồ cung, thế mà không gặp phải bất cứ vong hồn quấy nhiễu nào, chẳng lẽ là e ngại Thần Đồ?"

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới, trực giác nhạy bén khiến hắn ngửi được một chút khí tức không giống bình thường.

...

Bên ngoài Thần Đồ cung.

Khi tất cả mọi người đều tiến vào trong cung điện tầm bảo, đột nhiên có một lượng lớn vong hồn đi vào, bao vây toàn bộ Thần Đồ cung.

Oán niệm của những vong hồn này ngập trời, vốn đã không còn lý trí.

Nhưng bây giờ, lại tập trung ở một chỗ, không có phát sinh bất cứ xung đột nào, giống như có một luồng sức mạnh nào đó đang áp chế bản tính của bọn họ.

Bên trong vô số vong hồn, có một vong hồn đặc biệt nhất.

Đây là một nữ tử mặc bạch y, mái tóc đen suôn dài như thác nước, oán khí trên người gần như ngưng tụ thành vật chất, làm cho người ta sợ hãi.

Vong hồn nhìn về phía nàng, trong mắt lộ ra vẻ e ngại.

"Đại vương, hiện tại có nên xuất thủ chưa?"

Một vong hồn mặc chiến giáp đi đến trước mặt nữ tử, nói ra.

Bên trong Phong Đô này, cơ chế Luân Hồi bị hư tổn, dẫn đến số lượng vong hồn bị quá tải, cắn nuốt lẫn nhau, mà cường giả tối cao trong đó, chính là Quỷ Vương!

Nữ tử này, chính là Quỷ Vương bên trong Phong Đô.

"Không nóng nảy, chờ bọn họ lấy ra đế ấn bên trong Thần Đồ cung rồi nói." Nữ Quỷ Vương nói ra, ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

Đế ấn, là biểu tượng của Quỷ Đế.

Chỉ cần nàng có thể có được đế ấn, vậy thì nàng chính là Quỷ Đế tân nhiệm của Địa Phủ Phong Đô này, từ đó chân chính thống lĩnh vạn quỷ!

Thậm chí, rời khỏi Phong Đô, đi ra bên ngoài xông xáo cũng là chuyện có thể xảy ra.

"Nhưng mà đại vương, nếu bên trong bọn họ có người nhận được sự chấp nhận của đế ấn, vậy phải làm thế nào?" Vong hồn mặc chiến giáp lo lắng nói ra.

"Hừ, những tu sĩ ở bên trong, tu vi mạnh nhất cũng chỉ là Thiên Tiên mà thôi, chỉ bằng bọn họ, cũng muốn lấy được sự chấp nhận của đế ấn sao?"

Nữ Quỷ Vương hừ nhẹ một tiếng, mặt mũi tràn đầy khinh thường: "Nếu không phải bên trong Thần Đồ cung có giữ lại sức mạnh của Quỷ Đế, vong hồn không có cách nào tới gần, ta đã sớm cầm lấy đế ấn, cũng không cần nhờ vào bọn họ đâu?"

"Đúng vậy."

Vong hồn mặc chiến giáp cũng không nói gì nữa.

Mà giờ khắc này.

Bên trong Thần Đồ cung.

"Mau nhìn, đó là cái gì? !"

Một tu sĩ bỗng nhiên kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy ở trước mặt mọi người, có một đại ấn màu đen cổ xưa lơ lửng giữa không trung, phía trên có đạo văn trộn lẫn, lộ ra khí tức huyền diệu.

Mà sau khi nhìn thấy đại ấn màu đen này, Sở Cuồng Nhân cảm giác sự rung động trong cơ thể mình càng rõ ràng hơn.

Gây ra cộng hưởng với hắn, chính là vật này!

"Luân Hồi Đế Ấn!"

Một tu sĩ có kiến thức rộng rãi, hai mắt tỏa sáng: "Nghe đồn mỗi người trong Quỷ Đế Ngũ Phương ở Phong Đô chấp chưởng đế ấn một phương, quản lý Phong Đô, người nào có được đế ấn là có thể tiếp quản Phong Đô, trở thành Quỷ Đế chí cao vô thượng! !"

Nghe đến đây, hơi thở của không ít tu sĩ đều trở nên trầm hơn.

Trở thành Quỷ Đế, thống lĩnh hàng tỉ quỷ ở Phong Đô!

Uy phong đến mấy, vinh dự đến mấy!

Tu sĩ ở chỗ này đều động tâm

Lui lại 10 ngàn bước mà nói, cho dù không thành quỷ đế, thì Luân Hồi Đế Ấn này cũng là một món Đại La Tiên Khí có đẳng cấp cực kỳ cao! !

Bảo vật như vậy, cho dù là Kim Tiên cũng sẽ đỏ mắt.

"Đế ấn này, là của ta!"

Có tu sĩ đã kiềm chế không được.

Trong nháy mắt, hắn xuất thủ, nhào về phía đế ấn, tiên nguyên trong cơ thể phun trào, hóa thành một bàn tay lớn, chộp ra ngoài.

"Hừ, muốn đế ấn, quả thực là ý nghĩ hão huyền!"

Một tiếng hừ lạnh vang lên.

Một luồng hỏa quang trùng thiên, Tiên Đình Tiểu Chúc Dung xuất thủ, Chúc Dung Hoả kinh khủng gào thét tuôn ra, đánh tu sĩ kia bay ra ngoài.

"Thật mạnh!"

"Không thể khinh thường thực lực của Tiểu Chúc Dung, cùng xông lên."

"Cho dù là Tiên Đình thì như thế nào, đế ấn này, đừng người nào cũng hòng ngăn cản ta lấy được nó! !"

Nguyên một đám tu sĩ giống như điên cuồng, vì có được Luân Hồi Đế Ấn đúng là không để ý đến khác biệt thực lực, liên tiếp xuất thủ.

Mà Sở Cuồng Nhân và nhóm giới tử ở bên cạnh cũng có chút rục rịch.

"Tình hình không đúng, đế ấn này có hiệu quả mê hoặc đạo tâm."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng.

Sau đó, hắn quạt lạnh một tiếng với chúng giới tử: "Tỉnh lại! !"

Nháy mắt, thân thể của nhóm giới tử bị đế ấn dụ dỗ chấn động, ánh mắt khôi phục như bình thường, có chút kiêng kỵ nhìn thoáng qua Luân Hồi Đế Ấn.

"Đế ấn này thật là lợi hại, nó có thể vô thức ảnh hưởng đạo tâm của chúng ta, suýt chút nữa đã khiến cho chúng ta mất lý trí."

"Nếu không có thủ tịch, thì chúng ta thảm rồi."

Nghĩ đến đây, bọn họ nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, ánh mắt sùng bái.

Phải biết rằng, tu sĩ ở trong sân, cho dù là cường giả thiên kiêu như Tiểu Chúc Dung cũng bị đế ấn làm ảnh hưởng tới.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn tỉnh táo như cũ, thậm chí còn là người đầu tiên nhận ra hiệu quả của đế ấn, đánh thức bọn họ.

Đạo tâm như vậy, không người nào ở trong sân có thể sánh bằng.

Trận chiến tranh giành đế ấn vẫn còn tiếp tục, một mình Tiểu Chúc Dung chiến đấu với mọi người, một tay Chúc Dung sử dụng lửa, giống như trở thành lò lửa, ngọn lửa bùng cháy quanh người, khuôn mặt uy nghiêm, giống như Hỏa Thần cổ lão lại hiện thế.

"Hừ, Tiểu Chúc Dung sao? Vậy thì thử một chút xem!"

Một tu sĩ tuổi trẻ hừ lạnh một tiếng, tiến tới một bước.

Hét dài một tiếng, sau lưng tu sĩ trẻ tuổi này xuất hiện một hư ảnh không đầu, chiến ý trên người ngút trời, tràn ngập sát phạt chi khí.

"Là giới tử của Hình Thiên Thánh Môn!"

Lý Vong Trần bên cạnh Sở Cuồng Nhân nói ra.

Hình Thiên Thánh Môn, một trong đạo thống Tiên Cổ, cũng nhanh chóng hợp nhất thế lực khi Tiên giới dung hợp giống thư viện Bách Gia.

Không chỉ có như thế, bên trong đạo thống này cũng có một vài giới tử.

Người trước mắt này là một trong số đó.

"Còn có ta."

Một nam tử mặc đạo bào từ từ đi ra, trong tay cầm một cây phất trần, tiên huy trên thân chuyển động, khí thế dồi dào.

"Là giới tử của Tam Thanh Đạo Môn."

Lý Vong Trần ở bên cạnh nói với Sở Cuồng Nhân.

Khác với Sở Cuồng Nhân không để ý đến chuyện bên ngoài, bọn người Lý Vong Trần luôn chú ý tới động tĩnh của các giới tử khác.

Không phải ai cũng biết, nhưng cũng biết đến phần lớn.

"Hừ, Hình Thiên Thánh Môn, Tam Thanh Đạo Môn, chỉ bằng các ngươi cũng muốn so sánh với Tiên Đình ta? Vậy thì tiêu diệt các ngươi trước rồi nói!"

Tiểu Chúc Dung cười lạnh nói.

Hắn vươn tay thúc giục Chúc Dung Hoả, hỏa quang trùng thiên, kinh khủng vô biên phóng lên, hóa thành một pháp tướng hỏa diễm cao lớn.

Uy thế của pháp tướng này hiển hách, hỏa diễm trên người có đạo văn di chuyển, ẩn chứa một ý chí doạ người, giống nhưu muốn đốt hết tất cả!

Giống như một vị Thần Ma cổ lão lại hiện ra!

"Hỏa Thần Nộ! !"

Tiểu Chúc Dung quát lạnh một tiếng, pháp tướng hỏa diễm sau lưng bạo phát uy năng kinh khủng, đánh ra một quyền về phía hai đại giới tử.

Hai đại giới tử đồng thời xuất thủ, liên hợp chống cự.

Ầm! !

Khi một tiếng động lớn vang lên, hai đại giới tử lại bị đánh lui!

"Thật mạnh, đây chính là thực lực của Tiểu Chúc Dung sao?"

"Giới tử Tiên Đình, quả nhiên không thể khinh thường."

Mà ngay khi tam đại giới tử giao chiến.

Có một bóng đen yên lặng không một tiếng động, còn rất quỷ dị tới gần Luân Hồi Đế Ấn, không người nào phát giác ra.

"Đắc thủ!"

Trên mặt bóng đen lộ vẻ nét mừng, một tay chụp vào đế ấn.

"Không tốt!"

Lúc mọi người phát hiện, đã không còn kịp rồi.

Chương 1147: Luân Hồi Đế Ấn tới tay, Luân Hồi Thiên Thể giết chết truyền nhân âm Minh

"Không còn kịp rồi."

Sắc mặt mọi người hơi đổi một chút.

Nhất là ba giới tử đang giao thủ, không nghĩ tới ba người bọn họ ở chỗ này quyết đấu sinh tử, lại để người khác ngư ông đắc lợi? !

"Thật sự dễ dàng như thế sao?"

Trong đám người, khóe miệng Sở Cuồng Nhân lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

Quả nhiên.

Chỉ thấy lúc bóng đen kia tiếp xúc với Luân Hồi Đế Ấn, bên trong đế ấn đột nhiên bộc phát ra một luồng tử khí kinh khủng, đánh bay bóng đen ra ngoài.

Bóng đen lộ ra thân hình, hóa thành một thân thanh niên mặc trường bào màu đen, nhìn Luân Hồi Đế Ấn kia, ánh mắt nghi ngờ.

Bốn phía đế ấn, đột nhiên có tử khí vờn quanh.

Lộ ra một cảm giác u ám, tĩnh mịch, làm cho người ta không rét mà run.

"Bên trên đế ấn này có khí tức của Quỷ Đế lưu lại, thật mạnh, dù qua lâu như vậy, đạo khí tức này vẫn mạnh mẽ như trước!"

"Xem ra muốn lấy được đế ấn, phải đánh nát khí tức này trước."

Nhín giới tử vốn còn đang quyết đấu sinh tử đã dừng tay lại.

Nhưng không có người nào cũng tiếp tục đi lấy đế ấn.

Dù sao, muốn đánh vỡ đạo khí tức Quỷ Đế để lại cũng không dễ dàng, nếu lúc mình xuất thủ, bị người khác đánh lén sẽ không tốt.

Trước tiên phải giải quyết hết những người này mới được! !

Trong đầu tất cả mọi người gần như đồng thời nảy ra ý nghĩ này.

"Hừ, trước tiên giải quyết tiểu tặc ngươi đã."

Chúc Dung nhìn về phía thanh niên mặc áo bào đen thừa dịp mọi người giao chiến, muốn lấy đi đế ấn, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

Hắn đánh ra một quyền, Chúc Dung Hỏa đột nhiên gào thét tuôn ra.

Đối mặt với ngọn lửa kinh khủng này, thanh niên mặc áo bào đen không dám khinh thường, điểm ra một chỉ, lượng lớn ma khí gào thét, ngưng tụ thành một cự chỉ, điểm ra.

Hai luồng sức mạnh va chạm, thanh niên mặc áo bào đen bị đánh lui xa vài chục trượng, nhưng cũng không nhận lấy thương thế lớn.

"Đây là... Ma khí!"

"Ngươi là người của Ma Đạo, một chiêu vừa rồi của ngươi... âm Minh chỉ! Truyền nhân của âm Minh nhất mạch của Ma Đạo sao?"

Chúc Dung nhìn chằm chằm thanh niên áo bào đen, nói ra.

Mà cách đó không xa, Sở Cuồng Nhân cũng nhìn thoáng qua thanh niên kia, ngày xưa hắn đã từng quen biết với một thiên mệnh chi tử của âm Minh nhất mạch.

Đối phương cũng biết âm Minh chỉ này.

Xem ra, người của Ma Đạo cũng bắt đầu phát triển.

"Chỉ là âm Minh một mạch sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn nhìn thoáng qua Triệu Phương Phỉ bên cạnh, khóe miệng hơi vểnh.

"Mấy vị, thực lực của Tiểu Chúc Dung này rất mạnh, đơn đả độc đấu, rất khó chế phục hắn, không bằng liên thủ lại thì thế nào?"

Thanh niên mặc áo bào đen nói với giới tử của Tam Thanh Đạo Môn, Hình Thiên Thánh Môn.

Hai người này gật đầu, biểu thị đồng ý.

Sau đó, thanh niên mặc áo bào đen nhìn về phía thư viện: "Chư vị ở thư viện, chẳng lẽ các ngươi không tâm động đối với Luân Hồi Đế Ấn này sao?"

Lý Vong Trần nhìn về phía bọn người Sở Cuồng Nhân.

Bọn họ đều nghe Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng: "Luân Hồi Đế Ấn này, ta cảm thấy rất hứng thú, nhưng mà liên thủ với các ngươi sao? Cũng không cần lắm."

Nói xong, hắn sải bước ra, đi về phía Luân Hồi Đế Ấn.

Mọi người thấy thế, thần sắc cứng lại.

"Hắn muốn mạnh mẽ bắt lấy đế ấn!"

"Muốn chết!"

"Khi còn chưa phân thắng bại, ai dám xuất thủ nhằm vào đế ấn, sẽ bị tất cả mọi người lien thủ tấn công."

"Người của thư viện lại ngu xuẩn như thế sao?"

Bọn người giới tử là Tiểu Chúc Dung, Hình Thiên Thánh Môn ào ào xuất thủ.

Các loại năng lượng tiên pháp đánh về phía Sở Cuồng Nhân, mà đối phương vẫn không quan tâm, vẫn cư slao về phía đế ấn.

Ngay lúc những năng lượng này đánh đến người hắn, hắn mới động thủ!

Chập chỉ thành kiếm, kiếm khí như bão!

"Chém! !"

Thiên ý hóa kiếm ý, kiếm ý hóa thành kiếm khí, một đạo kiếm quang màu tím vô cùng bá đạo gào thét tuôn ra, chém về phía chúng giới tử liên thủ.

Năng lượng tiên pháp va chạm trong hư không, nổ tung hư không.

Khiến cho cả tòa Thần Đồ cung cũng bị rung chuyển.

"Cái gì! !"

"Làm sao có thể!"

Sắc mặt mọi người khẽ biến.

Bọn họ có thể cảm nhận được, năng lượng này, vậy mà lại ngang nhau!

Nói cách khác, Sở Cuồng Nhân dùng sức một người đỡ được đòn tấn công của bọn họ, chuyện này khiến cho bọn họ cảm thấy thật không thể tin nổi.

Thực lực đối phương lại kinh khủng như thế? !

Mà lúc này, sau khi Sở Cuồng Nhân ngăn cản đòn tấn công của mọi người, bóng người lóe lên, đã đi tới trước mặt Luân Hồi Đế Ấn.

Chỉ thấy hắn đưa tay cầm lấy đế ấn.

Đùng!

Khi bàn tay tiếp xúc với tử khí phía trên đế ấn, một luồng khí tức cực kỳ kinh người bộc phát, lao về bốn phía xung quanh.

Thanh niên mặc áo bào đen là truyêng nhân của âm Minh nhất mạch nhìn thấy vậy, đồng tử không khỏi hơi co rụt lại: "Hắn có thể cùng chống lại tử khí kia!"

Phải biết rằng, cho dù là hắn cũng bị tử khí kia đánh lui trong nháy mắt.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại có thể chống lại chúng!

Hơn nữa, nhìn bộ dáng đó, cũng không rơi vào thế hạ phong!

"Dù sao cũng chỉ là một đạo khí tức mà thôi."

"Hơn nữa, đã tồn tại không biết bao nhiêu năm, nhưng có thể chống lại khí tức này, cũng đã nói rõ thực lực của người này."

Mọi người âm thầm nghĩ tới, ánh mắt càng thêm ngưng trọng.

Mà khi Sở Cuồng Nhân chống lại tử khí, trong nháy mắt cũng cảm thấy Luân Hồi Thiên Thể của mình đang tiếp xúc với tử khí, bắt đầu tự xoay chuyển.

Một luồng sức mạnh Luân Hồi cường đại ầm ầm bạo phát, luồng tử khí chống lại hắn tự sụp đổ khi nó tiếp xúc với sức mạnh Luân Hồi.

Sở Cuồng Nhân gần như không gặp chút trở ngại nào đã lấy được đế ấn.

Cảm giác hoà quyện như nước và sữa truyền đến, Luân Hồi Đế Ấn trong tay và Luân Hồi Thiên Thể của hắn lại phát sinh sự cộng hưởng kỳ diệu.

"Ha..."

Bên trong đế ấn, một tiếng kêu kinh ngạc vang lên.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên.

Bên trong đế ấn này, có người? !

Không, không phải có người.

Là, có ma!

Ý thức của Thần Đồ, một trong Quỷ Đế Ngũ Phương!

Sở Cuồng Nhân mở Toàn Tri Chi Linh ra, phân tích đế ấn trong tay.

Nhưng mà, còn chưa chờ hắn phân tích xong, Tiểu Chúc Dung và giới tử khác cách đó không xa liền xông tới, mặt mũi tràn đầy địch ý.

"Giao đế ấn ra!"

"Giới tử thư viện, đừng nghĩ có thể lấy đế ấn đi."

Mấy người Lý Vong Trần, Vương Trầm Thiên cũng đi tới, đi đến bên cạnh Sở Cuồng Nhân, nhìn địch nhân bốn phía, ánh mắt lạnh lẽo.

"Luân Hồi Đế Ấn, người có khả năng sẽ lấy được."

"Đúng vậy, thủ tịch có thể cầm lấy, tất nhiên nó là của thủ tịch."

Thư viện Bách Gia cũng không e ngại những người này.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn lướt qua mấy người Tiểu Chúc Dung: "Muốn Luân Hồi Đế Ấn, có thể, chỉ cần các ngươi thắng được ta là được."

"Hừ, vậy thì để ta mở mang kiến thức một chút về thực lực của ngươi đi."

Mấy người Tiểu Chúc Dung lại dự định ra tay.

Nhưng lúc này, Sở Cuồng Nhân lại động thủ trước bọn họ một bước.

Hắn sải bước ra, đi tới trước mặt thanh niên mặc áo bào đen kia, đồng tử của đối phương co rụt lại, bóng người hóa thành một bóng đen muốn đi vào hư không.

"Đi đâu vậy?"

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng, đưa tay đánh ra một chưởng.

Trong lòng bàn tay có vòng xoáy đen nhánh đang lưu chuyển, một lực hút kinh khủng hoàn toàn bao phủ thanh niên mặc áo bào đen kia.

Một sức mạnh khủng bố khiến cho thanh niên bị dọa đến tê cả da đầu.

Đó là, sức mạnh Luân Hồi!

Sở Cuồng Nhân đang thúc giục Luân Hồi Thiên Thể trong cơ thể! !

Hắn muốn thử sức mạnh của thể chất này một lần.

Mà dưới tác dụng của luồng sức mạnh Luân Hồi này, thanh niên mặc áo bào đen gần như không có chút sức chống cực nào, lập tức bị một chưởng của hắn đánh trúng.

Sức mạnh Luân Hồi cộng thêm tiên nguyên vượt xa Địa Tiên cửu phẩm tầm thường ầm ầm bạo phát, thanh niên mặc áo bào đen kia bị đánh thành một làn sương máu ngay tại chỗ!

Không chỉ có như thế.

Sở Cuồng Nhân còn phát hiện bên trong tiên hồn của thanh niên mặc hắc bào này có một sợi tơ vô hình đang kết nối với hắn, giống như đang điều khiển tượng gỗ.

"Há, lại là sợi tơ này sao?"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, ngưng tụ kiếm chỉ, bắn ra một đạo kiếm khí, chém về phía sợi tơ vô hình kia! !

Chương 1148: Ngự Hồn nhất mạch, Kim Quang Thần Kiếm Phù, uy thế của nữ quỷ mặc bạch y

Bên ngoài Thần Đồ cung.

Nơi xa, trên một ngọn núi, một thanh niên mặc áo bào đen đang dùng mười ngón tay để điều khiển, giống như thợ múa rối đang điều khiển tượng gỗ.

Bỗng nhiên, thanh niên mặc áo bào đen ngừng tay, thần sắc khẽ biến.

"Không tốt!"

Vút...

Một đạo kiếm khí từ đằng xa chém tới.

Thanh niên mặc áo bào này thấy thế, vội vàng thúc giục ma khí trong cơ thể, đánh ra một chưởng, chưởng và kiếm khí ầm ầm va chạm, hư không bốn phía vì vậy mà chấn động, từng tòa sơn mạch cũng bởi vậy mà nứt toác, nổ nát!

Sau lớp bụi mù.

Cánh tay trong ống tay áo của thanh niên mặc áo bào đen đã hoàn toàn bị xé rách, phía trên cánh tay hiện đầy vết máu, nhìn qua vô cùng thê thảm.

"Tốt cho một thủ tịch thư viện!"

"Một kiếm này, có thể vượt qua khoảng cách xa như vậy khiến ta trọng thương, chiến lực của người này, vượt xa ta."

Thanh niên mặc áo bào đen nỉ non nói.

Lập tức, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười: "Nhưng mà, trò chơi ngự hồn giả trận này của ta và ngươi, chỉ vừa mới bắt đầu."

Hắn quay người rời khỏi hiện trường.

Mà bên trong Thần Đồ cung.

Sở Cuồng Nhân nhìn phía xa, như có điều suy nghĩ: "Há, một kiếm này không chém chết ngươi sao? Thú vị, vậy thì chơi với ngươi một lát vậy."

Hiện tại hắn đã biết rõ về thân phận của người đứng sau lưng, thủ đoạn dùng vô hình sợi tơ thao túng linh hồn, trong biển sách cũng có ghi chép về nó, là trò vui sở trường của Ngự Hồn nhất mạch ở Ma Đạo.

Người sau lưng, có lẽ là truyền nhân của Ngự Hồn nhất mạch.

Truyền nhân âm Minh này, cũng chỉ là tượng gỗ của đối phương.

Mà những người khác bên trong Thần Đồ cung cũng không biết Sở Cuồng Nhân và ngự hồn giả giao thủ ở khoảng cách xa, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân dùng một chiêu giết chết truyền nhân âm Minh nhất mạch trong nháy mắt, trên mặt đều lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Truyền nhân âm Minh nhất mạch dễ giết như vậy sao?

Không.

Đối phương còn là giới tử, tu vi cũng là Địa Tiên cửu phẩm, cộng thêm thân phận giới tử, thậm chí có thể đối địch với Thiên Tiên.

Nhưng vẫn bị giết chết trong một chiêu như cũ.

Điều này chỉ rõ, thực lực của Sở Cuồng Nhân, rất mạnh! !

Mạnh hơn bất cứ ngừoi nào ở chỗ này!

Nghĩ đến đây, một số tu sĩ vốn đang định cướp đoạt Luân Hồi Đế Ấn, ào ào bỏ đi suy nghĩ này.

Cho dù tu sĩ như Tiểu Chúc Dung, mặt mũi cũng tràn đầy kiêng kị.

"Chiến lực của người này sợ là đã cao hơn phần lớn giới tử ở Tiên Đình, chỉ sợ chỉ có Thiếu Ngự Năng mới địch nổi, chọn cách đối đầu với hắn, là ý nghĩ không hề khôn ngoan."

Tiểu Chúc Dung âm thầm nghĩ tới.

Hắn nhìn Luân Hồi Đế Ấn trong tay Sở Cuồng Nhân một chút, trong mắt mang theo vẻ không cam lòng: "Rút lui trước, sau đó lại nghĩ biện pháp đoạt lấy đế ấn này!"

Nghĩ đến đây, hắn không ở lâu, quay người rời đi.

Mọi người thấy thế, âm thầm kinh ngạc.

"Tiểu Chúc Dung này cũng là một người quả quyết."

"Đúng vậy."

Một bên khác, giới tử của Hình Thiên Thánh Môn, Tam Thanh Tiên Môn liếc nhau, cũng không tiếp tục ở lại, cũng quay người rời đi.

Sở Cuồng Nhân nhìn bóng lưng của bọn họ, cười lắc đầu: "Muốn rời khỏi đây, chỉ sợ không có dễ dàng như vậy."

"Công tử có ý gì?" Lam vũ có chút không hiểu.

"Chúng ta đã sớm bị vây hãm."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Mà hắn vừa mới dứt lời, bên ngoài truyền đến tiếng đánh nhau ầm ầm.

Mọi người dường như nghĩ đến chuyện gì, vội vàng xông ra ngoài.

Khi mọi người nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

Chỉ thấy bên ngoài Thần Đồ cung, đã sớm bị vô số vong hồn vây quanh, mà Tiểu Chúc Dung, giới tử của Hình Thiên Thánh Môn, Tam Thanh Đạo Môn đang giao chiến với vô số vong hồn.

Nhưng mà, số lượng vong hồn thật sự rất nhiều, trong đó cũng không thiếu vong hồn có chiến lực cấp bậc Thiên Tiên.

Cho dù với thực lực của ba người bọn họ cũng phải gặp cảnh thập tử nhất sinh.

"Đáng chết, đây là một cái bẫy!"

Sắc mặt Tiểu Chúc Dung âm trầm, thúc giục Chúc Dung Hỏa đốt cháy toàn bộ một mảng lớn vong hồn trước mặt.

Nhưng vẫn không đủ.

Rất nhanh, đã có mới vong hồn xông tới.

Giết mãi không hết, diệt mãi không dứt!

"Ta đã nói tịa sao gần Thần Đồ cung lại không có vong hồn, thì ra là ẩn nấp rồi, dao động truyền ra từ Thần Đồ cung trước đó cũng là do những vong hồn này giở trò quỷ, vì dẫn chúng ta tới nơi này."

Giới tử Hình Thiên Thánh Môn trầm giọng nói.

"Những vong hồn này hoạt động có quy luật như thế, sau lưng nhất định có người làm chủ, chỉ cần giết kẻ đó, là có thể phá trận!"

Giới tử Tam Thanh Đạo Môn nói ra.

Ánh mắt của hắn tìm kiếm trong vô số vong hồn.

Rất nhanh, hắn liền khóa chặt mục tiêu, đó là một nữ quỷ mặc bạch y đứng lơ lửng trên không, mái tóc đen suôn dài như thác nước, khuôn mặt lạnh lùng, oán khí trên người dày đặc, không cùng một cấp bậc với những vong hồn khác.

"Chính là nữ quỷ này sao? !"

"Hừ, xem ta đây, Kim Quang Thần Kiếm Phù! !"

Giới tử Tam Thanh Đạo Môn lấy ra phù văn, bóp nát, một lượng lớn tiên nguyên bạo phát, hóa thành một thành thần kiếm có kim quang sáng chói phá không mà ra, những nơi kiếm phong đi qua, vô số vong hồn đều bị tuỳ tiện xé rách.

Tam Thanh Đạo Môn am hiểu phù văn chi đạo.

Mà Kim Quang Thần Kiếm Phù này lại là phù văn số một số hai bên trong Tam Thanh Đạo Môn, uy lực của nó rất mạnh, ngay cả Thiên Tiên cũng khó mà chống cự.

Có thể nói là một lá bài tẩy của giới tử Tam Thanh Đạo Môn.

"Chết đi! !"

Giới tử Tam Thanh Đạo Môn nhìn nữ quỷ kia, lạnh giọng nói ra.

Trong cái nhìn của tất cả mọi người, thần kiếm kim quang giống như thế chẻ tre đi tới trước mặt nữ quỷ mặc bạch y.

Kiếm khí màu vàng óng kinh khủng hoàn toàn khóa chặt đối phương, so sánh với kiếm khí này, nữ quỷ mặc bạch y lộ ra vẻ quá nhỏ bé.

Nhưng lúc này, đã thấy nữ quỷ động.

Nàng duỗi ra một ngón tay.

Ngón tay kia, tinh tế, trắng nõn, thanh tú.

Nhưng chính ngón tay nhìn nhu nhược khiến người ta nhịn không được muốn bảo vệ điểm một cái lên trên thần kiếm kim quang, sau đó bên trong ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người, kiếm uy dồi dào kia lập tức sụp đổ! !

Kiếm khí màu vàng óng tán loạn, hoàn toàn hóa thành hư vô!

Choáng váng!

Tất cả mọi người nhìn tình cảnh này, hoàn oàn choáng váng!

Nhất là giới tử Tam Thanh Đạo Môn kia, cũng hít vào một ngụm khí lạnh, một luồng hơi lạnh len lỏi lên từ bàn chân, nổ tung ở da đầu!

Kim Quang Thần Kiếm Phù kia, ngay cả Thiên Tiên cũng có thể tuỳ tiện chém giết, nhưng lại bị nữ quỷ mặc bạch y đụng nhẹ một cái là phá nát.

Thực lực như vậy...

Giới tử Tam Thanh Đạo Môn nghĩ tới điều gì, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

"Chân, Chân Tiên! !"

Chỉ có Chân Tiên mới có thể làm được chuyện này.

Nhưng còn chưa kịp để hắn xác nhận, chỉ thấy ngón tay mảnh khảnh của nữ quỷ mặc bạch y kia động đậy lần nữa, đứng cách một khoảng, nhẹ nhàng điểm một cái về phía hắn.

Trong chốc lát, một sự im ắng kinh khủng bao phủ hắn.

Trốn! !

Hắn muốn trốn!

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, một luồng tử khí chẳng biết lúc nào đã leo lên trên người hắn, sau đó nổ tung, sau đó... Hắn mất đi tất cả tri giác.

Mà trong tầm mắt của mọi người, chỉ thấy nữ quỷ mặc bạch y kia đứng cách đó một khoảng, điểm ra một chỉ về phía giới tử Tam Thanh Đạo Môn.

Sau đó, đối phương lập tức hóa thành một làn sương máu, nổ tung.

"Giao Luân Hồi Đế Ấn ra!"

Nữ quỷ mặc bạch y lạnh nhạt nói ra, một luồng oán khí tử khí vô cùng kinh khủng bộc phát ra từ trên người của nàng, bao phủ bốn phía.

Khí lạnh bao phủ mọi người, khiến mọi người cảm thấy như rớt vào hầm băng.

"Chân, Chân Tiên!"

"Đây tuyệt đối là tồn tại cấp bậc Chân Tiên!"

Tất cả mọi người nuốt một ngụm nước bọt, mặt mũi tràn đầy kinh sợ.

"Xem ra nữ quỷ mặc bạch y chính là Quỷ Vương nơi đây."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Đối mặt với tình huống trước mắt, hắn vẫn bình tĩnh như cũ.

"Thủ tịch, chúng ta nên làm gì?"

Lý Vong Trần nói ra.

"Yên tâm, giao cho ta đi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Tuy nói như vậy, nhưng mọi người vẫn cực kỳ bất an.

Dù sao, trước mắt cũng là một tồn tại ở cấp bậc Chân Tiên, hơn nữa rất có thể còn là Chân Tiên đỉnh phong.

Dù Sở Cuồng Nhân có mạnh đến mức nào, thì làm sao có thể là đối thủ của kẻ kia?

Chương 1149: Thúc giục Luân Hồi Đế Ấn, Quỷ Đế mới ra đời

Bên ngoài Thần Đồ cung.

Nữ quỷ mặc bạch y dẫn đầu một đại quân vong hồn vô tận tấn công, tất cả tu sĩ, thiên kiêu thậm chí là giới tử của các đại đạo thống đều bị vây quanh.

Cho dù là Tiểu Chúc Dung cũng phải cau mày, giống như còn còn kế sách nào.

"Luân Hồi Đế Ấn ở trên người thủ tịch thư viện, nữ quỷ, ngươi muốn tìm thì đi tìm hắn đi, mau thả chúng ta ra."

Lúc này, một tu sĩ không kìm nén được sợ hãi trong lòng, lớn tiếng nói, muốn thông qua mật báo để có được cơ hội sống sót.

Những người còn lại thấy thế, cũng ào ào đẩy Sở Cuồng Nhân ra.

"Đúng vậy, là ở chỗ hắn, không có ở trong tay chúng ta."

"Nữ quỷ, ngươi mau thả chúng ta ra, nếu không, khi đại quân của các đại đạo thống đến đây, cho dù người là Chân Tiên cũng khó thoát khỏi cái chết."

Sắc mặt của mọi người ở thư viện có chút khó coi.

Nhưng chưa chờ bọn họ nói cái gì, Sở Cuồng Nhân lại động thủ trước.

Ngưng tụ kiếm chỉ, từng đạo từng đạo kiếm khí bắn ra từ đầu ngón tay, sắc mặt của những kẻ mật báo đại biến, muốn chống cự, nhưng bọn họ đánh giá thấp sức mạnh của kiếm khí, trong chớp mắt đã bị giết sạch.

Trong chớp mắt, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh gay mũi.

"Há, xem ra ngươi chính là thủ tịch thư viện mà bọn họ nói."

Nữ quỷ mặc bạch y nhìn về phía Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Nàng liếc một chút là đã nhìn ra tu vi của Sở Cuồng Nhân, Địa Tiên cửu phẩm đại viên mãn, mặc dù không tệ, nhưng đối với nàng mà nói, không có chút uy hiếp nào.

Chân Tiên và Địa Tiên, kém hai đại cảnh giới.

Chớ nói chi là, chiến lực của nàng là Chân Tiên đỉnh phong, dù là bên trong Địa Phủ Phong Đô, ch dù là Kim Tiên tới, nàng cũng có thể chiến một phen.

"Ngươi chính là Quỷ Vương nơi đây."

"Đúng vậy."

"Thú vị, thông qua cắn nuốt vong hồn mà lớn mạnh đến loại trình độ này, ngược lại là có chút hiếm thấy, đáng tiếc chỉ có tử khí, không có cảnh giới."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu.

Nhãn lực của hắn không tầm thường, liếc mắt là nhìn ra nữ quỷ mặc bạch y trước mắt chỉ có ẩn chứa tử khí cường đại thong qua việc cắn nuốt một lượng lớn vong hồn mà thôi, luận về cảnh giới, có khả năng ngay cả Địa Tiên cũng không đạt tới.

Không chỉ có nữ quỷ mặc bạch y này, phần lớn vong hồn bên trong Địa Phủ Phong Đô cũng như vậy, dù sao, Địa Phủ trong truyền thuyết, chỉ thu nạp vong hồn dưới tiên nhân, trên tiên nhân, đã không vào sinh tử luân hồi.

Trừ phi là chủ động đến đây.

"Tuy không có cảnh giới, nhưng giết ngươi cũng dư sức, nhưng ta có thể cho ngươi một cơ hội, giao Luân Hồi Đế Ấn ra, ta có thể giữ lại tiên hồn cho ngươi, sau đó trở thành một đại tướng dưới trướng của ta."

Nữ quỷ mặc bạch y nói ra.

"Vậy ta cũng có thể cho ngươi một cơ hội, bây giờ rời đi, có lẽ còn có thể tiếp tục dùng thân thể hồn thể để sinh tồn."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Nghe được lời của hắn, tất cả mọi người trợn tròn mắt.

Bọn họ hoài nghi mình có nghe lầm hay không?

Một Địa Tiên, dám nói như thế với Quỷ Vương có chiến lực Chân Tiên đỉnh phong ở Địa Phủ Phong Đô?

Chẳng lẽ hắn ngại mạng mình quá dài sao?

"Quả thực là đang tìm cái chết!"

Tiểu Chúc Dung cười lạnh một tiếng nói ra.

Cho dù là Thiếu Ngự của Tiên Đình cũng chưa đạt tới cảnh giới Chân Tiên, hắn thấy, Sở Cuồng Nhân ở trước mặt Chân Tiên chỉ có một con đường chết.

Chớ nói chi là, còn cuồng vọng như thế.

Đùng...

Một luồng tử khí, oán niệm khí càng thêm bàng bạc phóng lên tận trời, bao phủ hiện trường, khiến cho mọi người cũng nhịn không được sợ hãi, tim đập nhanh.

Quả nhiên, sau khi nghe Sở Cuồng Nhân nói như vậy, sắc mặt nữ quỷ mặc bạch y vô cùng khó coi, đã không nhịn được muốn động thủ giết chết đối phương.

"Nếu ngươi muốn tìm cái chết, thì ta thành toàn cho ngươi!"

Giọng nói âm u lạnh lùng truyền khắp toàn bộ Địa Phủ Phong Đô, ngoại trừ các tu sĩ, cho dù là những vong hồn kia cũng không nhịn được mà run lẩy bẩy.

Mấy giới tử ở thư viện như Lý Vong Trần, Triệu Phương Phỉ, Vương Trầm Thiên nhìn Sở Cuồng Nhân, cũng tràn đầy lo lắng, lòng nóng như lửa đốt.

Cho dù bọn họ có lòng tin đối với Sở Cuồng Nhân, cũng không nghĩ ra đối phương có thể dùng cách nào để đối phó với một Chân Tiên đỉnh phong? !

Thần Ma chi khí trên người Sở Cuồng Nhân bắt đầu chuyển động.

Nữ quỷ mặc bạch y thấy thế, đồng tử đột nhiên co rụt lại, nàng đột nhiên cảm nhận được một sự uy hiếp trước nay chưa có từ trên người Sở Cuồng Nhân.

Dường như trên người đối phương ẩn chứa sức mạnh nào đó rất kinh khủng.

"Xem ra phải dùng hết Thần Ma chi khí này rồi."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Lúc trước, Bắc Minh của Thần Ma nhất mạch tìm được hắn, đồng thời cho hắn ba đạo Thần Ma chi khí, bảo hắn dùng để hộ thân.

Hắn cho tinh vực Thương Khung một đạo, bản thân lưu lại hai đạo.

Mà thân là Đại La Kim Tiên tối đỉnh phong, Bắc Minh còn là tu sĩ Thần Ma, uy lực Thần Ma chi khí của hắn tất nhiên không cần nói cũng biết.

Sở Cuồng Nhân đoán chừng, ngay cả Kim Tiên cũng có thể chém giết.

Chớ nói chi là, nữ quỷ mặc bạch y này.

"Tiểu hữu, không ngại thử dùng Luân Hồi Thiên Thể của ngươi điều khiển Luân Hồi Đế Ấn một lần chứ."

Ngay khi Sở Cuồng Nhân chuẩn bị sử dụng Thần Ma chi khí của Bắc Minh, trong đầu bỗng nhiên truyền đến một giọng nói.

Nghe được giọng nói này, tâm thần Sở Cuồng Nhân chuyển động, sau đó lập tức thu liễm Thần Ma chi khí, lấy Luân Hồi Đế Ấn ra.

Đế ấn đen nhánh nằm trong lòng bàn tay hắn, phía trên có khắc đạo văn huyền diệu, một luồng dao động kỳ lạ tản ra.

Khi nữ quỷ mặc bạch y nhìn thấy đế ấn, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam nồng đậm: "Là đế ấn, quả nhiên là Luân Hồi Đế Ấn!"

Vút...

Nữ quỷ mặc bạch y hóa thành một bóng trắng xông về đế ấn, nhấc tay nắm lấy, tử khí kinh khủng hoàn toàn bao phủ Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lúc này.

Chỉ thấy Luân Hồi Đế Ấn bay lên không trung.

Ánh sáng màu đen tuôn ra từ trong đế ấn, tử khí của nữ quỷ mặc bạch y lập tức sụp đổ dưới sự khuếch tán của ánh sáng này, bản thân bị ánh sáng đánh trúng, bị đánh bay ra xa mấy chục dặm.

"Làm sao có thể! !"

Tất cả mọi người thấy cảnh này, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

Nữ quỷ mặc bạch y bị đánh bay! !

Nữ quỷ mặc bạch y thân là Chân Tiên đỉnh phong, bị một Địa Tiên có tu vi kém xa nàng đánh bay! !

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? !

Không chờ mọi người hiểu rõ chuyện gì xảy ra, chỉ thấy ánh sáng màu đen phía trên Luân Hồi Đế Ấn kia càng ngày càng dày đặc.

Một luồng uy áp vô cùng kinh khủng khuếch tán ra từ bên trong đế ấn, toàn bộ Địa Phủ Phong Đô đều lâm vào chấn động.

Vô số vong hồn dường như cảm nhận được cái gì đó, thân thể nhịn không được mà run rẩy, sau đó cùng nhau quỳ xuống đất.

Cho dù là vong hồn cấp bậc Thiên Tiên cũng không ngoại lệ.

Bộ dáng kia... Giống như đang cung nghênh đế vương bên trong vạn quỷ! !

"Luân Hồi Đế Ấn, là Luân Hồi Đế Ấn! !"

Chúng tu sĩ nhìn chằm chằm đế ấn trên không trung, biết tất cả đều có quan hệ với đế ấn, nhưng bọn họ lại không hiểu, vì sao Luân Hồi Đế Ấn lại đột nhiên có biến hóa này? !

"Chẳng lẽ là thủ tịch thư viện điều khiển đế ấn sao?"

Sắc mặt Tiểu Chúc Dung có chút biến hóa: "Nhưng, điều đó không có khả năng, đây chính là Đại La Tiên Khí, hắn chỉ là một Địa Tiên, làm sao có thể điều khiển nó? Hơn nữa hắn chỉ vừa mới có nó trong tay, rốt cuộc chuyện này là sao?"

Tiên Khí có cấp bậc càng cao, muốn sử dụng sẽ càng khó, thậm chí, tu sĩ bình thường muốn luyện hóa cũng khó có khả năng.

Chớ nói chi là, Sở Cuồng Nhân vừa mới có đế ấn trong tay, ngay cả luyện hóa cũng không làm, làm sao có thể điều khiển nó?

"Trừ phi là, đế ấn chủ động nhận chủ? ! !"

Tiểu Chúc Dung nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt càng thêm không thể tin nổi.

Đại La Tiên Khí chủ động nhận chủ? !

Hơn nữa còn là Luân Hồi Đế Ấn, vật tượng trưng cho thân phận Quỷ Đế, một Đại La Tiên Khí sẽ chủ động nhận chủ sao? !

Loại chuyện này, quá kinh thiên động địa.

Không chỉ Tiểu Chúc Dung, tu sĩ còn lại cũng đều đoán được chuyện gì, nhìn người có được đế ấn trên bầu trời, trên người có sức mạnh Luân Hồi chuyển động, tiên huy tươi sáng của Sở Cuồng Nhân, trợn mắt hốc mồm! !

"Quỷ Đế mới, ra đời? !"

Chương 1150: Thỉnh cầu của Thần Đồ, tái tạo Luân Hồi, cánh của của Lục Đạo Luân Hồi

Bên trong Địa Phủ Phong Đô.

Đế ấn tản ra ánh sáng màu đen, sức mạnh Luân Hồi cường đại khuếch tán ra, bao phủ toàn bộ Địa Phủ Phong Đô.

Tất cả vong hồn đều không tự chủ được, nằm rạp trên mặt đất.

Cho dù là bị oanh bay nữ quỷ mặc bạch y cũng không ngoại lệ, nàng thân là cấp bậc Chân Tiên đỉnh phong, hiện tại cũng chỉ có thể quỳ trên mặt đất.

"Không có khả năng, điều đó không có khả năng! !"

"Tại sao Luân Hồi Đế Ấn có thể chủ động nhận chủ chứ? !"

"Rốt cuộc hắn có lai lịch gì? !"

Rung động, không hiểu, nghi hoặc quanh quẩn trong lòng nữ quỷ mặc bạch y, nhưng ngay sau đó chính là một sự khủng hoảng trước nay chưa từng có.

Phải biết rằng, bây giờ đế ấn nhận Sở Cuồng Nhân làm chủ, Sở Cuồng Nhân chính là chúa tể Địa Phủ Phong Đô, hàng tỉ vong hồn có tồn tại hay không, tất cả đều nằm trong một ý niệm của đối phương mà thôi, mà trong đó, tất nhiên cũng bao gồm nàng!

Vừa rồi, nàng bất kính với Sở Cuồng Nhân, hiện tại nếu đối phương muốn giết nàng, chỉ cần một ý niệm là đủ.

Đây chính là sự mạnh mẽ của Quỷ Đế!

Là sự nghiền ép tuyệt đối của cấp trên đối với những kẻ ở dưới!

Cho dù Sở Cuồng Nhân không có tu vi của Quỷ Đế, nhưng dựa vào Luân Hồi Đế Ấn này, hắn vẫn có thể nắm giữ quyền năng của Quỷ Đế bên trong Địa Phủ Phong Đô, đế ấn, bá đạo như vậy, không nói đạo lý.

Trên bầu trời, toàn thân Sở Cuồng Nhân được bao phủ bởi tiên huy, quanh người có sức mạnh Luân Hồi chuyển động, trong lúc giơ tay nhấc chân, có thể tùy ý điều động tử khí và sức mạnh bản nguyên của Địa Phủ Phong Đô.

Thậm chí, hắn có loại cảm giác.

Mình muốn vong hồn nào tiêu vong, người đó sẽ phải tiêu vong!

"Đây chính là quyền năng của Quỷ Đế sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

"Đúng, Quỷ Đế thống trị quỷ chúng, là tồn tại chí cao vô thượng nhất bên trong Phong Đô, mà bây giờ, ngươi chính là Quỷ Đế! !"

Một giọng nói vang lên bên tai Sở Cuồng Nhân, nói một cách chính xác hơn, là truyền đến từ bên trong Luân Hồi Đế Ấn ở trước mặt hắn.

Sở Cuồng Nhân cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, nhìn đế ấn trong tay, thản nhiên nói: "Nếu ta đoán không sai, ngươi chính là Quỷ Đế Thần Đồ."

Thần Đồ khẽ cười một tiếng: "Đúng vậy."

"Nên nói thật không hổ là Quỷ Đế sao? Đã nhiều năm như vậy, vậy mà tiên thức vẫn còn lưu lại đến đời này."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Chỉ là một luồng tiên thức gửi vào bên trong đế ấn để kéo dài hơi tàn thôi, bây giờ, đế ấn này đã nhận tiểu hữu làm chủ, không bao lâu nữa, sợi tiên thức này cũng sẽ hoàn toàn tiêu tán." Quỷ Đế Thần Đồ nói ra.

"Vì sao để đế ấn nhận ta làm chủ? Bởi vì ta có Luân Hồi Thiên Thể sao?" Sở Cuồng Nhân tò mò hỏi.

Hắn biết, Thần Đồ nhất định nhìn ra bản thân có Luân Hồi Thiên Thể, nhưng mà, nếu Thần Đồ không nguyện ý để đế ấn nhận mình làm chủ, thì bản thân muốn luyện hóa đế ấn này, cũng muốn mất một khoảng thời gian.

Tuyệt đối không có khả năng thuận lợi giống như bây giờ, ngay cả luyện hóa cũng không cần, đế ấn này đã tuỳ tiện rơi vào sự khống chế của mình.

"Luân Hồi Thiên Thể, cổ kim hiếm thấy, từ trước kỷ nguyên Tiên Cổ tới nay, Luân Hồi Thiên Thể nổi danh nhất chỉ có hai trường hợp, đầu tiên chính là người sáng lập ra tam đại Địa Phủ, vua của âm Phủ."

"Thứ hai chính là Ma Quân của Ma Đạo Luân Hồi, mà ngươi, chính là trường hợp thứ ba mà ta biết, cho dù ta không chủ động đưa đế ấn cho ngươi, thì với năng lực của Luân Hồi Thiên Thể, luyện hóa đế ấn cũng chỉ là vấn đề sớm hay muộn, ta chủ động đưa đế ấn cho ngươi, chủ yếu là có một chuyện muốn nhờ."

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một hồi: "Nói."

"Ta hi vọng ngươi có thể... Tái tạo Luân Hồi! !"

Tái tạo Luân Hồi!

Bốn chữ ngắn ngủi lại ẩn chứa trách nhiệm lớn lao, nghe vậy, Sở Cuồng Nhân không khỏi bắt đầu lo lắng: " Tái tạo Luân Hồi? ! Ha, dường như tiền bối đánh giá tại hạ cao quá rồi."

"Ngày xưa, tam đại Địa Phủ là thứ có một không hai ở Tiên giới, có thể tranh đấu với hai đại Tiên Đình, với sức của một mình ta, làm sao có thể tái tạo Luân Hồi?"

"Ngày xưa, vua của âm Phủ cũng có Luân Hồi Thiên Thể giống như ngươi, hắn còn có thể sáng lập ra tam đại Địa Phủ, làm sao, tiểu hữu không có lòng tin à?"

Sở Cuồng Nhân nhướng mày: "Há, kế khích tướng, là thủ đoạn cũ rích rồi, ngươi cho rằng sẽ có tác dụng đối với ta sao?"

"Tuyệt đối không có ý này."

"Ha, thú vị, nhưng sau khi ta trở thành chủ nhân của Tiên giới, ngược lại, tái tạo Luân Hồi cũng không phải là chuyện không thể."

Nghe đến đây, Thần Đồ sửng sốt một chút.

Hắn không nghĩ tới, Sở Cuồng Nhân lại có dã tâm lớn như vậy.

Hắn muốn trở thành chủ nhân của Tiên giới!

Sau đó, lại thuận tay tái tạo Luân Hồi? !

"Vậy ta liền chúc tiểu hữu trèo lên đỉnh cao của Tiên Đạo."

Thần Đồ cười nhạt nói.

Sau đó, có một đạo hắc quang bắn ra từ bên trong Luân Hồi Đế Ấn, tiến vào bên trong não của Sở Cuồng Nhân, hóa thành vô số tin tức.

Đây là một số việc liên quan tới tái tạo Luân Hồi, còn có một số kinh nghiệm tu hành của Thần Đồ, các loại pháp môn tu hành quỷ đạo.

Trong đó, quan trọng nhất chính là tin tức về địa phủ.

Muốn tái tạo Luân Hồi, bước đầu tiên chính là tái tạo Địa Phủ!

Mà bây giờ, Địa Phủ đã sớm diệt vong, có chút khác biệt với một số đạo thống Tiên Cổ còn có truyền thừa lưu lại, Địa Phủ Phong Đô lại đứng mũi chịu sào bên trong kiếp nạn dẫn đến việc Tiên giới bị phá nát vào thời kỳ Tiên Cổ.

Kiếp nạn kia, tới quá nhanh.

Nhanh đến mức Phong Đô Địa Phủ gần như không thể để lại bất cứ truyền thừa nào.

"Tái tạo Luân Hồi, vậy thì bắt đầu từ đây đi."

Sở Cuồng Nhân nhìn Địa Phủ Phong Đô bị tàn phá, nỉ non nói.

Tay hắn cầm lấy Luân Hồi Đế Ấn, bay lên không trung, quanh người tràn ngập vô cùng tiên huy, uy áp doạ người như từng cơn sóng liên tiếp khuếch tán.

Vong hồn bốn phía không ngừng run rẩy.

"Hắn muốn làm gì?"

Có tu sĩ không hiểu.

Nhưng sau đó, chỉ thấy trên bầu trời của Địa Phủ Phong Đô, có vô số đạo văn chuyển động, chiếu ra, hóa thành sáu vòng xoáy khổng lồ.

Bên trong vòng xoáy lộ ra dao động huyền diệu.

"Cái này, đây là cửa của Lục Đạo Luân Hồi! !"

Có tu sĩ nghĩ tới điều gì đó, hít vào một ngụm khí lạnh.

Cửa của Lục Đạo Luân Hồi, đây là căn cơ vận hành của Địa Phủ, tất cả Luân Hồi được xây dựng ở trên cửa của Lục Đạo Luân Hồi.

"Vậy mà hắn lại triệu hồi cửa của Lục Đạo Luân Hồi!"

"Sao hắn có thể làm được?"

"Chẳng lẽ, hắn thật sử trở thành Quỷ Đế của Phong Đô rồi? !"

"Chắc chắn là như vậy, nếu không phải Quỷ Đế, làm sao hắn có thể tuỳ tiện triệu hồi cửa của Lục Đạo Luân Hồi."

Tất cả mọi người nhìn cửa của Lục Đạo Luân Hồi, không khỏi kinh ngạc.

Cho dù đối với bọn họ tới nói, cửa của Lục Đạo Luân Hồi chỉ là sự tồn tại thuộc về truyền thuyết.

Trên bầu trời, Sở Cuồng Nhân nhìn cánh cửa Luân Hồi trước mắt, thấy rằng cánh cửa Luân Hồi Chi Môn cũng có không ít dấu vết bị phá nát.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho vong hồn ở Địa Phủ Phong Đô quá tải.

Bởi vì, cơ chế vận hành của Luân Hồi Phong Đô xuất hiện vấn đề, dẫn đến phần lớn vong hồn bị cản lại, tiếng oán than của vong hồn dậy đất, nảy sinh oán khí, cắn nuốt lẫn nhau, cho nên mới tạo thành cục diện như hôm nay.

Muốn xây dựng lại Địa Phủ, thì phải chữa trị cửa của Lục Đạo Luân Hồi trước.

"Căn cứ vào trí nhớ của Thần Đồ, cửa của Lục Đạo Luân Hồi được hình thành từ trận pháp Lục Đạo Luân Hồi."

"Đúng lúc, trận pháp, vừa rồi ta đã hiểu sơ một chút, cộng thêm quyền năng của Quỷ Đế, muốn hoàn toàn chữa trị là chuyện không có khả năng, nhưng cũng có thể giúp nó vận hành bình thường trước." Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Sau đó, hắn lập tức có hành động.

Chỉ thấy hắn dùng Luân Hồi Thiên Thể thúc giục Luân Hồi Đế Ấn, bắt đầu tu sửa những đạo văn bị hư tổn, cũng chính là trận pháp Lục Đạo Luân Hồi.

Đây là một công trình vĩ đại, phải tốn thời gian nhất định.

Sau đó, ánh mắt Sở Cuồng Nhân đảo qua nữ quỷ mặc bạch y ở phía xa, tâm niệm chuyển động, bảo đối phương mang theo vong hồn đuổi những người không có phận sự ngoại trừ người của thư viện ra khỏi Địa Phủ Phong Đô.

Nữ quỷ mặc bạch y nào dám ngỗ nghịch, vội vàng làm theo.

Nàng cho rằng, đây là cơ hội để mình sống sót, chỉ cần mình biểu hiện tốt, để Sở Cuồng Nhân nhìn thấy giá trị của nàng, có lẽ sẽ có cơ hội được sống.

Chương 1151: Các ngươi đã chết, nguyện chết không từ vì Quỷ Đế

Bên trong Địa Phủ Phong Đô.

Sở Cuồng Nhân luôn chữa trị trận pháp Lục Đạo Luân Hồi, còn về phần bọn người Tiểu Chúc Dung, đã sớm bị nữ quỷ mặc bạch y đuổi ra ngoài.

Bên trong Thần Đồ cung.

Bọn người Lam Vũ tập trung ở một chỗ.

"Các ngươi có phát hiện không, hơn một tháng qua, oán khí bên trong Địa Phủ Phong Đô càng ngày càng ít." Triệu Phương Phỉ nói ra.

Giới tử còn lại gật đầu, biểu thị mình cũng đã nhận ra.

"Tất cả chuyện này, nhất định là do thủ tịch gây ra."

"Thật không thể tin nổi, hiện tại ta vẫn không dám tin tưởng, thủ tịch lại trở thành Quỷ Đế của Địa Phủ Phong Đô."

"Chậc chậc, không hổ là thủ tịch."

Khi bàn luận về Sở Cuồng Nhân, cuối cùng trong mắt chúng giới tử sẽ không tự giác mà toát ra vẻ sùng bái.

Mà loại xu thế này càng ngày càng rõ ràng theo thời gian.

Đùng!

Bên ngoài Thần Đồ cung truyền đến một tiếng vang lớn.

Mọi người đi ra ngoài.

Chỉ thấy trên bầu trời kia có vô số đạo văn ngưng tụ, cửa của Lục Đạo Luân Hồi chiếu ra hào quang vô cùng óng ánh.

Giữa thiên địa, có đạo âm truyền ra, địa dũng kim liên.

Ngàn vạn điềm lành quang hoa toả sáng, dưới những ánh sáng điềm lành này, oán khí giữa thiên địa bị gột rửa sạch sẽ.

Lúc này Địa Phủ Phong Đô không còn loại cảm giác làm cho người ta không rét mà run nữa, chỉ có cảm giác uy thế hùng vĩ.

Nhất là cửa của Lục Đạo Luân Hồi trên bầu trời kia, ngoại trừ sự huyền diệu vô tận, cũng khiến người khác cảm nhận được một loại cảm giác trang nghiêm, thần thánh.

"Nơi này là nơi nào?"

"Ta, tại sao ta lại xuất hiện ở nơi này?"

"Ô ô... Cha, mẹ... Các ngươi ở đâu..."

"Các ngươi nhìn kia, sáu xoáy nước lớn trên bầu trời kia là cái gì."

Lúc này, vong hồn trên đường phố mờ mịt nhìn bốn phía, đợi sau khi tỉnh hồn lại, không ít người lâm vào khủng hoảng.

"Ta, ta nhớ rồi, dường như ta bị người khác giết."

"Ta cũng thế."

"Chẳng lẽ nơi này là Địa Phủ sao?"

Khi cửa của Lục Đạo Luân Hồi vận hành bình thường, tất cả vong hồn đều khôi phục lại từ trong trạng thái đần độn, đã nhớ được một số chuyện lúc còn sống.

Lúc mọi người chân tay luống cuống.

Trên bầu trời, một bóng người mặc bạch y từ từ hạ xuống, khí thế hùng vĩ trên người tràn ngập bốn phía, khiến không ít vong hồn có loại cảm giác thần phục phát ra từ sâu trong lòng.

Thời khắc này, Sở Cuồng Nhân giống như vua của âm Phủ tái thế.

"Tất cả mọi người, yên lặng!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, khuôn mặt không giận mà uy.

Giọng nói của hắn truyền khắp toàn bộ Địa Phủ Phong Đô, mọi người nhìn hắn, quả thật đã yên tĩnh lại.

"Các ngươi đã chết."

Câu nói tiếp theo của Sở Cuồng Nhân, khiến đám người lại có một ít bạo động.

Nhưng tất cả mọi người đã có suy đoán, cũng không kinh hoảng thất thố giống trước đó, tiếp tục chờ nghe.

"Trong khoảng thời gian tới, ta sẽ an bài nhân lực xây dựng chỗ ở cho các ngươi, sau đó lại an bài chuyện chuyển kiếp của các ngươi."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía nữ quỷ mặc bạch y cách đó không xa.

Nữ quỷ mặc bạch y bị hắn nhìn thoáng qua, thân thể run lên, nếu như nàng còn thể xác, trái tim nhất định sẽ đập phanh phanh.

Không phải động tâm.

Mà là hoảng sợ.

"Đến rồi đến rồi."

"Hắn muốn tìm ta tính sổ sao? ! Trời ạ, hắn muốn giết ta bằng cách nào? Lên núi đao, xuống biển lửa hay là cầm chảo dầu chiên ta? ?"

Trong đầu nữ quỷ mặc bạch y lóe qua vô số suy nghĩ.

"Ngươi tên là gì?" Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt hỏi.

"Quên, quên rồi."

Nữ quỷ mặc bạch y nói ra.

Nàng thật sự quên rồi, những năm gần đây, nàng đã chết quá lâu, cộng thêm những năm gần đây cắn nuốt không ít vong hồn, khiến cho trí nhớ bị hỗn loạn, cho nên nàng sớm đã quên tên của mình.

"Quên rồi? Cũng được, từ hôm nay trở đi, ta muốn ngươi hôc trợ ta quản lý Địa Phủ này, ngươi có bằng lòng hay không?" Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Hắn muốn tái tạo Luân Hồi, chỉ có một mình đương nhiên không được.

Cần trợ thủ.

Tu vi của nữ quỷ mặc bạch y này không tệ, còn sống ở bên trong Địa Phủ Phong Đô này lâu như vậy, rất quen thuộc với nơi này, cực kỳ thích hợp.

"Nguyện ý, nguyện ý." Nữ quỷ mặc bạch y sửng sốt một chút, sau đó vội vàng quỳ xuống,: "Nguyện chảy máu rơi đầu vì Quỷ Đế, muôn lần chết cũng không từ!"

Ngu ngốc mới không muốn đó.

Vốn dĩ, nàng cảm thấy mình có thể bảo vệ mạng quỷ, không bị tiêu vong cũng không tệ rồi, không nghĩ tới còn có thể được Sở Cuồng Nhân trọng dụng.

Loại cơ hội này, đương nhiên nàng phải nắm thật chắc, dù không làm được Quỷ Đế, làm người đứng thứ hai ở Địa Phủ cũng rất có tiền đồ.

"Vậy các ngươi thì sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía những vong hồn cường đại sau lưng nữ quỷ mặc bạch y.

"Nguyện chảy máu rơi đầu vì Quỷ Đế, muôn lần chết cũng không từ!"

Những vong hồn kia cũng ào ào nói ra.

Bây giờ Sở Cuồng Nhân có quyền lên tiếng tuyệt đối ở bên trong Địa Phủ Phong Đô, không có bất cứ vong hồn nào có thể ngỗ nghịch, cải mệnh lệnh của hắn.

"Ừm, đã là cấp dưới của ta, vậy thì đặt tên cho ngươi, sau này cũng dễ dàng làm việc." Sở Cuồng Nhân nhìn nữ quỷ mặc bạch y, nói ra.

"Mời Quỷ Đế ban tên cho."

Nữ quỷ mặc bạch y cung kính nói.

Cách đó không xa, trong lòng Lam Vũ lộp bộp một tiếng.

Không thể nào, không thể nào.

Công tử lại đặt tên cho người khác nữa sao? !

"Nhìn ngươi mặc một bộ y phục màu trắng, sau này liền gọi ngươi là..."

Đến rồi đến rồi.

Nhìn mặt đặt tên đại pháp của công tử.

Trong lòng Lam Vũ đã bất lực, chửi đậu đen rau muống.

Bản thân có mắt màu lam thì tên là Lam Vũ, Sở Hồng thì do lông màu đỏ, ban đầu thì được gọi là Tiểu Hồng...

Hiện tại, nữ quỷ này cũng không thoát khỏi định luật này sao?

"Bạch Si đi."

Ha?

Vậy mà không phải tên là Tiểu Bạch?

Lam Vũ có chút ngoài ý muốn.

Hoặc là những thứ tương tự.

Nhưng, ngu ngốc? !

Cái tên gì vậy, chẳng lẽ công tử cố ý hạ nhục nữ quỷ sao?

Lam Vũ nghi hoặc nhìn Sở Cuồng Nhân.

Mà nữ quỷ mặc bạch y cũng choáng váng, ngu ngốc? ?

Đây là cái tên gì vậy?

Chẳng lẽ Quỷ Đế còn bất mãn về hành động trước đó của ta sao?

"Thời kỳ Tiên Cổ, từng có bốn quỷ tu cường đại, tên là yêu ma quỷ quái, hi vọng sau này ngươi có thể đạt tới trình độ như bọn họ."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Hắn cũng không nói dối, tuy bây giờ yêu ma quỷ quái bị dùng để hình dung tiểu nhân, nhưng ghi chép bên trong điển tịch ở biển sách, yêu ma quỷ quái đều là quỷ tu có tiếng tăm lừng lẫy ở thời kỳ Tiên Cổ.

Thì ra không phải ngu ngốc, là Bạch Si.

Nhưng cái tên này vẫn làm cho người ta không thoải mái, sau này luôn bị mọi người gọi ngu ngốc ngu ngốc, tính ra cũng rất khó chịu.

Sau đó, nữ quỷ mặc bạch y khẽ cắn môi, dùng hết dũng khí cả đời này của mình nói ra: "Quỷ Đế, ta thích chữ mị, hay ngài gọi ta là Bạch Mị, có được?"

Nói xong, trong lòng nàng bất an, quỳ tại chỗ.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, nhướng mày: "Bạch Mị? Ta cảm thấy gọi Bạch Si thuận miệng hơn một chút, nhưng nếu ngươi đã thích, gọi là Bạch Mị cũng không phải không được."

"Tạ Quỷ Đế ban tên cho!"

Nữ quỷ mặc bạch y, không, Bạch Mị thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó, được Sở Cuồng Nhân an bài, Bạch Mị mang theo chúng vong hồn bắt đầu tái tạo Địa Phủ, phần lớn kiến trúc dần dần dâng lên, đông đảo vong hồn cũng đều có chỗ sinh sống.

Không chỉ có như thế, Sở Cuồng Nhân còn lập ra một số cơ sở chuyên giữ gìn trật tự ở Địa Phủ, dẫn độ chuyển kiếp.

Chẳng hạn như, Minh Kính các, quỷ nha môn, âm binh bộ, Chuyển Sinh tivà một vài nơi khác, mà nhân lực tất nhiên là chọn lựa từ bên trong vong hồn.

Sau ba tháng.

Địa Phủ Phong Đô vốn dĩ rách nát, bây giờ đã ngay ngắn rõ ràng, bọn người Lý Vong Trần chứng kiến tất cả những chuyện này.

Lúc này, bọn họ mới hiểu rõ, ngoại trừ thực lực, thiên phú, tài quản lý của thủ tịch cũng không tầm thường.

Ngược lại, Lam Vũ không hề kinh ngạc về những chuyện này.

Dù nói thế nào, cũng đã từng làm chưởng môn, làm chủ nhân của đế quốc, nếu không có chút tài quản lý thì mới là lạ đó.

Khi mọi thứ đang diễn ra một cách có trật tự, nghi thức chuyển sinh đầu tiên sau khi tái tạo lại Địa Phủ Phong Đô được bắt đầu.

Chương 1152: Nghi thức chuyển sinh đầu tiên, ôm ấp Triệu Phương Phỉ

Nghi thức chuyển sinh đầu tiên, bắt đầu.

Chỉ thấy ở một nơi trống trải bên trong Địa Phủ Phong Đô, sáu cánh cửa của Lục Đạo Luân Hồi từ trên bầu trời phóng ra cột sáng, nối liền trời đất, mà phía trước cột sáng, có vô số vong hồn tụ tập.

Những người này đang chờ đợi được chuyển sinh luân hồi.

Mà sáu cột sáng kia đại diện cho Thiên Đạo, Nhân Đạo, Tu La Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Súc Sinh Đạo và Địa Ngục đạo...

"Quỷ Đế, nghi thức chuyển sinh đã chuẩn bị xong."

Bạch Mị đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Tốt, bắt đầu đi."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Rất nhanh.

Phần lớn vong hồn đi vào trong cột ánh sáng kia, sau đó bị cánh cửa Lục Đạo Luân Hồi to lớn trên bầu trời kia hấp thu, rồi chuyển sang số phận tương ứng.

Không thành tiên, thì vào luân hồi.

Sở Cuồng Nhân nhìn tình cảnh này, như có điều suy nghĩ.

"Không, không, ta không muốn đi vào Địa Ngục đạo, đó không phải là nơi cho người ở, đều cút hết cho ta."

"Thiên Đạo, ta muốn chuyển đến Thiên Đạo, đi làm tiên nhân."

Lúc này, một vong hồn đột nhiên bắt đầu đại náo, không biết từ nơi nào xuất hiện một cây đao, bắt đầu phóng về phá cột sáng đại diện cho Thiên Đạo.

"Hừ, sinh tử luân hồi, không phải do ngươi quyết định!"

Một âm binh hừ lạnh một tiếng, bóng người lóe lên, đi tới trước mặt vong hồn kia, dùng một chân đạp hắn về Địa Ngục đạo.

"Lúc ngươi còn sống, từng tàn nhẫn sát hại 1800 dân chúng vô tội, cần chịu phạt ở Địa Ngục đạo 1800 năm mới có thể chuyển thế."

Âm binh kia lạnh giọng nói ra.

Âm binh còn lại giương mắt lạnh lẽo nhìn những người sắp đi vào Địa Ngục đạo khác, ánh mắt vô cùng băng lãnh, phòng ngừa các vong hồn còn lại tạo phản.

Nơi xa, Sở Cuồng Nhân nhìn thấy vậy cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Địa Ngục đạo, hắn đã xem qua, các loại cực hình tầng tầng lớp lớp, chịu hình phạt ở nơi đó quả thực là sống không bằng chết.

Sẽ có vong hồn phản kháng cũng bình thường.

"1800 cái mạng, chịu hình phạt 1800 năm sao?"

"Chậc, vậy nếu ta phải chịu hình phạt, chẳng phải sẽ chịu hình phạt đến thiên hoang địa lão?" Sở Cuồng Nhân chậc chậc nói ra.

Tu sĩ chết ở trong tay hắn, đâu chỉ 1800, đằng sau cũng thêm không hề ít số không, phần lớn tu sĩ cũng như thế.

Cho nên, một khi bước vào con đường tu hành, trừ khi có thể thành tiên, thoát khỏi sinh tử luân hồi, nếu không, khi chết khả năng còn khó chịu hơn lúc sống.

Đường tu hành, đã đi là không thể trở về, chỉ có tiến không có lùi.

Tuy nghi thức chuyển sinh đầu tiên có một ít gợn sóng, nhưng nhìn chung mà nói vẫn tương đối thuận lợi.

Mà Sở Cuồng Nhân lại biết, nhiệm vụ tái tạo Địa Phủ, tái tạo luân hồi còn rất lâu nữa mới hoàn thành, con đường hắn đi còn rất dài.

Không nói những chuyện khác, hiện tại cơ chế luân hồi còn chưa đủ mạnh mẽ, tùy tiện chọn một đạo thống Tiên Cổ cũng có thể khiến cho Địa Phủ ăn đủ một trận.

Không chỉ có như thế, sức mạnh của Lục Đạo Luân Hồi cũng có hạn, một lần chỉ có thể đưa một nhóm vong hồn đi chuyển sinh, cách một khoảng thời gian rồi mới có thể tiếp tục.

"Vẫn còn một chặng đường dài để đi."

"Muốn xây dựng cửa của Lục Đạo Luân Hồi với sức mạnh hoàn chỉnh nhất, ít nhất phải tìm đủ tám Luân Hồi Đế Ấn còn lại mới được."

Địa Phủ Phong Đô có Quỷ Đế Ngũ Phương.

Đông Tây Nam Bắc Trung, tổng cộng chín vị Quỷ Đế, cũng chính là chín Luân Hồi Đế Ấn, hiện tại trong tay hắn mới chỉ có một mà thôi.

Đế ấn còn lại hiện đang phân tán tứ phương, cũng không biết ở đâu.

"Gánh nặng đường xa."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Có điều hắn cũng không nóng nảy, có Luân Hồi Thiên Thể và một Luân Hồi Đế Ấn trong tay, hắn có một loại nào đó cảm giác đối với đế ấn.

Chuyện này có trợ giúp rất lớn khi hắn tìm đế ấn còn lại.

Bây giờ Địa Phủ Phong Đô đã hoạt động có trật tự, Sở Cuồng Nhân dự định rời đi trước, dự định vừa lịch luyện vừa tìm đế ấn.

Trước khi đi, hắn giao một số pháp môn tu hành quỷ đạo trong trí nhớ của Thần Đồ cho bọn người Bạch Mị, để bọn họ tu hành.

Bạch Mị rất có tiềm lực, không tu hành bất cứ pháp môn tu hành nào, chỉ căn nuốt vong hồn mà đã đạt đến cảnh giới tiếp cận Kim Tiên.

Tu luyện pháp môn tu hành mà Thần Đồ để lại, tin tưởng không bao lâu là có thể đạt tới cảnh giới Kim Tiên, thành một viên tướng tài đắc lực của Địa Phủ.

Trên bầu trời Địa Phủ Phong Đô.

Sở Cuồng Nhân lấy Luân Hồi Đế Ấn ra, vận chuyển Luân Hồi Thiên Thể, chỉ thấy đế ấn chiếu ra quang hoa vô biên, bao phủ Địa Phủ Phong Đô.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Cả vùng đất rung chuyển, bắt đầu nứt ra, xuất hiện một vực sâu đen kịt khổng lồ, nuốt chửng Địa Phủ Phong Đô.

Địa Phủ Phong Đô biến mất ở ngay trước mặt mọi người.

"Nghe đồn Địa Phủ có một không gian thần bí nằm sâu trong lòng đất, chỗ đó được gọi là âm Phủ, có vẻ như việc này đúng như lời đồn trong truyền thuyết."

Lý Vong Trần nói ra.

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân gật đầu.

Âm Phủ, thế giới thần bí dưới lòng đất, chỗ của tam đại Địa Phủ, hiện tại Sở Cuồng Nhân trở thành Quỷ Đế Phong Đô, ngược lại có thể tự do lui tới.

Nhưng mà, tạm thời hắn không có ý nghĩ đi đến đó lịch luyện.

"Chư vị, chuyện liên quan tới Phong Đô ta đã truyền tin cho đám người Lữ Tử, nhưng ta tạm thời chưa có ý định trở về thư viện, cho nên trước tiên ta sẽ tạm biệt với chư vị ở chỗ này." Sở Cuồng Nhân nói ra.

Giới tử còn lại nghe vậy, hai mặt nhìn nhau.

Vương Trầm Thiên cười ha ha một tiếng nói: "Thủ tịch, thật ra ý nghĩ của chúng ta cũng không khác với ngươi lắm, cũng tạm thời không muốn trở về."

"Đúng vậy, bế quan trong thư viện, rốt cuộc thu hoạch cũng có hạn, chỉ khi đối mặt với sinh tử từ trong lịch luyện, mới có thể gặp được đại cơ duyên!"

Lý Vong Trần cũng nói.

"Chúng ta cũng định đi đến nơi khác lịch luyện một phen."

"Thủ tịch, sau này còn gặp lại, tương lai gặp lại, ta nhất định sẽ làm cho ngươi thấy một ta còn mạnh mẽ hơn bây giờ."

Triệu Phương Phỉ nhìn Sở Cuồng Nhân, bỗng nhiên bước nhanh về phía trước, giang hai cánh tay nói: "Thủ tịch, lần này chia cách, muốn không ôm một cái không."

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút: "Không cần đâu."

"Đừng thẹn thùng nha."

Triệu Phương Phỉ không nói hai lời, trực tiếp ôm lấy Sở Cuồng Nhân.

Nhuyễn ngọc trong lòng, một mùi thơm quanh quẩn ở chóp mũi.

"Thủ tịch, ngươi phải bảo trọng, cẩn thận Ma Đạo, nhất là Ngự Hồn nhất mạch." Triệu Phương Phỉ thở ra một hơi ở bên tai Sở Cuồng Nhân, nói ra.

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh, cũng nói khẽ: "Vậy ngươi cũng phải cẩn thận một chút, truyền nhân Bách Mị có tính dụ hoặc không nhỏ với người của Ma Đạo."

Hắn cảm nhận rất rõ ràng, thân thể mềm mại của Triệu Phương Phỉ trong ngực chấn động, hiển nhiên là kinh ngạc vì mình có thể nói ra một câu vạch trần thân phận của nàng.

"Thì ra thủ tịch đã sớm biết."

"Lần thứ nhất gặp đã biết."

"Nhưng thủ tịch vẫn không nói ra, chẳng lẽ là đang nhìn chuyện cười của ta hay sao?" Triệu Phương Phỉ có chút u oán nói.

"Ha..."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, không có nói rõ, bỗng nhiên, hắn cảm giác vành tai của mình dường như bị thứ gì đó ngậm lấy.

Thì ra là Triệu Phương Phỉ tức không nhịn nổi, cắn một cái lên vành tai của hắn.

Nhưng mà chỉ trong chớp mắt, sau đó hai người tách ra.

Sở Cuồng Nhân sờ lên lỗ tai.

Hình như mình đang bị chiếm tiện nghi.

Còn có, những lời vừa rồi, đối phương cũng có thể dùng truyền âm để nói với mình, không cần thiết ôm một cái, quả nhiên, vẫn là đang chiếm tiện nghi của ta.

Sơ suất.

Ken két ken két...

Đột nhiên, Sở Cuồng Nhân nghe được một tiếng nghiến răng.

Chỉ thấy ba nữ tử là Lam Vũ, Sở Hồng, tiểu hồ ly ở bên cạnh nhìn chằm chằm Triệu Phương Phỉ, bộ dáng cắn răng nghiến lợi.

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút, có chuyện gì vậy?

Có thù sao?

"Ha ha, Triệu đạo hữu, chúng ta cũng quen biết lâu rồi, lần này phải tách ra, hay là chúng ta cũng ôm một cái đi."

Vương Trầm Thiên giang hai tay ra, cười ha ha nói.

Triệu Phương Phỉ liếc hắn một cái: "Không muốn."

"Ách, thật đau lòng."

Vương Trầm Thiên cũng chỉ pha trò, không có quá để ý.

Mà Triệu Phương Phỉ nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, nhất là nhìn chằm chằm vành tai của đối phương, liếm môi một cái, giống như là đang hồi tưởng chuyện gì đó, sau đó chắp tay nói: "Thủ tịch, vậy thì sau này gặp lại."

"Ừm, sau này gặp lại."

Sau đó, mọi người tách ra, mỗi người đi đến nơi lịch luyện.

Chương 1153: Tứ đại giới tử hiện thân vây giết, Tứ Tượng Diệt Tiên Trận

"Đi đến Tam Thanh Đạo Môn một chuyến..."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Lần lịch luyện này, không phải hắn chẳng có mục đích nào, ngoại trừ tìm đế ấn để hoàn thiện luân hồi, hắn cũng muốn tự sáng tạo ra một loại pháp môn tu hành thuộc về mình, mà trong đó, bí mật của tam đại tiên kinh là quan trọng.

Trước hết, hắn muốn dung hợp tam đại tiên kinh.

Bây giờ, phiên bản hoàn chỉnh của Thái Thanh Đạo Đức Kinh, Thượng Thanh Linh Bảo Kinh đã ở trong tay, hiện tại chỉ còn thiếu phần cuối cùng là Ngọc Thanh Nguyên Thủy Kinh.

"Đến Tam Thanh Đạo Môn, nhìn xem có thể tìm cơ hội mượn Ngọc Thanh Nguyên Thủy Kinh hay không, thuận tiện thăm Hồng Hoa một chút..."

Trong lòng Sở Cuồng Nhân đã có quyết định.

Mà ngay khi hắn chuẩn bị hành động, đột nhiên cảm nhận được trong hư không trước mắt nổi lên vài luồng dao động yếu ớt.

Ánh mắt hắn lạnh lẽo: "Há, có tiểu trùng tử tìm tới cửa."

Đùng! !

Trong hư không, vài luồng dao động yếu ớt kia cũng không tiếp tục ẩn giấu, trong nháy mắt bạo phát, uy áp doạ người hoàn toàn bao phủ Sở Cuồng Nhân.

Mấy thân ảnh xuất hiện ở trên bầu trời nơi Sở Cuồng Nhân đứng.

Mà trong đó, có một người, chính là giới tử Tiểu Chúc Dung của Tiên Đình.

"Đi rồi vẫn quay lại, xem ra ngươi vẫn không hết hi vọng đối với Luân Hồi Đế Ấn." Sở Cuồng Nhân nhìn Tiểu Chúc Dung lạnh nhạt nói.

"Đế ấn kia, nhất định phải thuộc về Tiên Đình ta."

"Ta rất hiếu kì, rốt cuộc là thứ gì cho ngươi dũng khí, dám ở trước mặt ta nói ra chuyện như vậy?" Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn đảo qua mấy người bên cạnh Tiểu Chúc Dung: "Là bọn họ sao?"

Phán đoán dựa vào khí tức, mấy người kia đều là giới tử.

Theo thứ tự là hai nam một nữ.

Trong đó, một thanh niên nam tử có mái tóc dài màu xanh, lông mi hẹp dài, quanh người có từng đạo phong nhận quấn quanh.

Một nam tử khác thì lại cao lớn uy mãnh, trên trán còn có một cái sừng, nhìn qua thì không phải người của nhân tộc.

Nữ tử cuối cùng có khuôn mặt tinh xảo, dáng người cao gầy, mặc một bộ nhuyễn giáp màu xanh lam, tư thế có mấy phần hiên ngang.

Toàn Tri Chi Linh khởi động, theo phân tích, tu vi, lai lịch và các loại tin tức của mấy người kia đều hiện lên ở trong não.

Bên trong Côn Lôn Tiên Đình có bốn bộ, theo thứ tự là hỏa bộ, lôi bộ, phong bộ và thủy bộ, là bốn cơ cấu chiến đấu của Tiên Đình.

Mà trong đó, Tiểu Chúc Dung đến từ hỏa bộ, hơn nữa, hắn còn là giới tử mạnh nhất bên trong hỏa bộ, cho nên mới được gọi là Tiểu Chúc Dung.

Ba người này thì là đến từ lôi bộ, phong bộ, thủy bộ, tuy không bằng Tiểu Chúc Dung, nhưng cũng là giới tử đứng đầu ở các bộ.

"Thủ tịch thư viện, rời khỏi Phong Đô, ngươi có thể phát huy ra mấy phần uy lực của Luân Hồi Đế Ấn chứ? !" Giọng nói của Tiểu Chúc Dung lạnh lùng, nói ra.

"Đối phó với ngươi, không cần đế ấn?"

"Vậy thì thử một lần đi, mở ra Tứ Tượng Diệt Tiên Trận!"

Một câu nói tiếp theo, là Tiểu Chúc Dung nói với mấy giới tử đứng bên cạnh, mà mấy người kia cũng lập tức phản ứng lại.

Chỉ thấy bốn người, bao gồm cả Tiểu Chúc Dung đồng thời thúc giục sức mạnh.

Trong chốc lát, giữa thiên địa có vô số đạo văn hiện lên, bốn cột sáng bạo phát từ trên người của bốn người này, xông thẳng tới chân trời.

Dao động tiên nguyên mênh mông khuếch tán, điên cuồng đập vào hư không.

"Đây là, sức mạnh trận pháp."

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Giữa thiên địa có đạo văn chuyển động, cột sáng ngút trời, mà bên trong bốn cột sáng này còn ẩn chứa bốn loại sức mạnh hoàn toàn khác biệt.

Viêm lưu, thủy khí, lôi đình, phong bạo...

Dao động của Tứ Tượng Diệt Tiên Trận vô cùng cường đại, khuếch tán ra xung quanh, không ít đại năng bên trong tiên nhân đã nhận ra luồng sức mạnh này.

Vô số tiên thức vì nhìn trộm mà đến.

Mà khi bọn họ nhìn thấy hai bên giao chiến, có chút kinh ngạc.

"Người của Tiên Đình, còn có đủ người của bốn bộ, Tiểu Chúc Dung giới tử mạnh nhất hỏa bộ cũng ở đó, bọn họ muốn đối phó với người nào?"

"Tứ Tượng Diệt Tiên Trận, đây là đại trận Tiên Đình."

Giới tử bốn bộ chiếm cứ tứ phương đông nam tây bắc.

Tiểu Chúc Dung cầm trong tay một thanh trường thương đỏ thẫm, giới tử lôi bộ cầm trong tay một thanh trường kiếm phóng ra lôi quang, giới tử thủy bộ thì cầm trong tay một ấn tỷ màu xanh lam, còn về giới tử phong bộ thì cầm trong tay một cây cờ lớn.

Tứ giới tử phối hợp với Tiên Khí tương hợp với thuộc tính của bọn họ, phát huy toàn bộ uy lực của trận pháp này, tiên huy loá mắt sáng chói lưu chuyển ở trong thiên địa, cuồng bạo tiên nguyên rung động bốn phương tám hướng.

"Đây chính thủ đoạn các ngươi dùng để đối phó ta sao? Vậy thì để cho ta trông đợi vào nó một chút."

Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, một luồng sức mạnh không gian kỳ lạ bao phủ ba người Lam Vũ, Sở Hồng, tiểu hồ ly.

Ba người này, biến mất ở dưới mí mắt của mọi người.

Chiêu này khiến cho ánh mắt mấy người Tiểu Chúc Dung ngưng trọng.

"Đây là thủ đoạn không gian? !"

"Có thể đưa người đi trong trận pháp của chúng ta, không thể khinh thường phần năng lực không gian này, chư vị phải cẩn thận một chút."

Mà nhãn lực của một số các đại năng đang xem trận chiến này không tầm thường, đã nhìn ra một ít bí mật.

"Đó là Tụ Lý Càn Khôn!"

"Đúng vậy, đích thật là Tụ Lý Càn Khôn, loại thủ đoạn không gian cao cấp này chỉ có Kim Tiên mới có thể nắm giữ, sao hắn lại có được?"

"Hắn không thể nào là Kim Tiên, điều này chỉ có thể giải thích rằng, hắn có lĩnh hội không kém gì Kim Tiên ở Không Gian chi đạo, thậm chí còn cao hơn, cho nên mới có thể thi triển ra Tụ Lý Càn Khôn khi ở cảnh giới Địa Tiên."

Nếu nói vậy, bọn người Tiểu Chúc Dung chỉ có thể kinh ngạc.

Sau đó, những đại năng Tiên giới có thể nhìn ra sự huyền diệu của Tụ Lý Càn Khôn thì nhịn không được có chút chấn kinh.

"Đến, ra tay đi."

Sau khi Sở Cuồng Nhân chuyện bọn người Lam Vũ đến không gian Tụ Lý Càn Khôn, nhìn mấy người Tiểu Chúc Dung trước mắt nói.

Côn Ngô bên hông chưa ra khỏi vỏ, đầu ngón tay có kiếm khí màu tím đang lưu chuyển, kiếm áp lạnh thấu xương cũng đã khuếch tán, tấn công vào đại trận.

"Xuất thủ!"

Tiểu Chúc Dung quát lạnh, hắn dẫn đầu vung trường thương trong tay, một đạo mũi thương hỏa diễm kim sắc phun ra ngoài.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, ngưng tụ kiếm chỉ, chém ra kiếm khí, bổ hỏa diễm ra, mà sau lưng và hai bên, ba giới tử còn lại cũng đã xuất thủ.

Phong bạo, dòng nước, lôi đình, ba luồng năng lượng ẩn chứa đạo văn đánh thẳng tới, như muốn hoàn toàn nghiền ép Sở Cuồng Nhân.

"Chỉ có bây nhiêu thôi sao, còn thiếu rất nhiều đó."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, ngưng tụ Hồng Liên Hoàng Hỏa trên người, sau đó như sóng to phun trào mà phun ra, đánh nát ba luồng năng lượng.

"Ngọn hỏa diễm này... Thì ra là ngươi!"

Tiểu Chúc Dung có chút ngoài ý muốn.

Hắn ở bên trong Địa Phủ Phong Đô từng thấy được một ngọn hỏa diễm kinh khủng đốt cháy vạn quỷ, hắn cảm thấy hết sức hứng thú đối với chủ nhân của ngọn lửa kia, nhưng lại chưa từng gặp được.

Không nghĩ tới, đúng là Sở Cuồng Nhân.

Kiếm đạo, Không Gian chi đạo, Hỏa Diễm chi đạo... Trước mắt, trên thân thể người này, rốt cuộc còn có bao nhiêu thủ đoạn chưa thi triển ra?

Ánh mắt Tiểu Chúc Dung ngưng trọng đến mức trước nay chưa có: "Thực lực của người này thật sự không thể khinh thường, chư vị, sử dụng tứ tượng nộ đi!"

Tứ tượng nộ, thủ đoạn cuối cùng của Tứ Tượng Diệt Tiên Trận.

"Được!"

Ba vị giới tử còn lại gật đầu.

"Hỏa Thần Nộ!"

Tiểu Chúc Dung thúc giục tiên nguyên, hỏa quang đánh thẳng lên trời, hóa thành một pháp tướng Hỏa Thần cổ xưa, uy thế lay động đất trời.

Tam đại giới tử còn lại cũng tự thúc giục sức mạnh pháp tướng.

"Phong Thần Nộ!"

"Thủy Thần Nộ!"

"Lôi Thần Nộ!"

Phong Thần thao túng phong bạo, Thủy Thần điều khiển biển lớn mênh mông, và Lôi Thần cả người tỏa ra lôi quang, mọi cử động như có sức mạnh diệt sạch mọi thứ, cộng thêm Hỏa Thần, bốn đại pháp tướng xuatas hiện trên thế giới!

Bốn đại pháp tướng, giống như bốn cự nhân đỉnh thiên lập địa, bọn họ đứng sừng sững trong bốn phía của trời đất, lạnh lùng nhìn chăm chú Sở Cuồng Nhân.

"Đây chính là thủ đoạn mạnh nhất của các ngươi sao? Nếu vậy thì, chuẩn bị... Nhận lấy cái chết đi!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, vừa sải bước ra, sức mạnh Luân Hồi Thiên Thể được phát động, một luồng dao động luân hồi mênh mông khuếch tán ra.

Chương 1154: Luân Hồi Kiếp Quang, hai đại dị tượng gia tăng, giết chết tứ giới tử của Tiên Đình

Bên trong Tứ Tượng Diệt Tiên Trận, bốn đại pháp tướng đứng sừng sững, như bốn cự nhân đỉnh thiên lập địa, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Dưới dạng uy áp này, tu sĩ tầm thường đã sớm bị dọa đến sợ chết khiếp, sợ là ngay cả đứng cũng không vững.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn ung dung bình tĩnh như cũ.

Chỉ thấy khí tức trên người hắn lưu chuyển, một luồng dao động luân hồi huyền diệu vô cùng khuếch tán ra, rung chuyển thương khung khắp nơi!

Mà khi luồng dao động luân hồi này lưu chuyển, những đại năng theo dõi trong bóng tối cũng nhịn không được mà co rụt đồng tử, trở nên khiếp sợ.

"Luồng sức mạnh này là... Luân Hồi Thiên Thể! !"

"Một trong mười đại Tiên Thể Chí Tôn, Luân Hồi Thiên Thể, chuyện này, vậy mà thủ tịch thư viện lại có Luân Hồi Thiên Thể, thì ra là như vậy..."

"Khó trách người này có thể điều khiển Luân Hồi Đế Ấn."

Mỗi một đại năng đều nhịn không được hít vào một ngụm khí lạnh.

Là một trong mười đại Tiên Thể Chí Tôn, Luân Hồi Thiên Thể này vô cùng nổi tiếng, sức mạnh Luân Hồi, cũng là một trong các loại sức mạnh huyền ảo nhất trong thiên địa này, được vô số tiên nhân nghiên cứu.

"Xuất thủ!"

Tiểu Chúc Dung cũng phát hiện dao động luân hồi trên người Sở Cuồng Nhân, sắc mặt hơi đổi một chút, trong lòng có chút bất an.

Lúc này, hắn bảo ba người còn lại cùng ra tay.

Chỉ thấy trên người bốn pháp tướng có tiên nguyên phun trào, mỗi người đánh ra một đạo tiên pháp, từ bốn phương tám hướng, tấn công vào Sở Cuồng Nhân.

Uy lực của bốn đạo tiên pháp vô cùng mạnh mẽ, mỗi một đạo đều đủ để giết chết Thiên Tiên tầm thường, mà còn đồng thời xuất thủ, được trận pháp gia tăng, uy lực cũng tăng thêm một bậc.

Có thể nói, một chiêu này, ngay cả Thiên Tiên tam phẩm cũng khó mà chống cự.

"Luân Hồi Kiếp Quang! !"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát lên, tiên nguyên trên người phun trào, một vòng ánh sáng màu xám ẩn chứa sức mạnh Luân Hồi vô cùng kinh khủng lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, đánh thẳng vào tiên pháp đang tiến tới từ bốn phía.

Chính là thần thông Luân Hồi Thiên Thể tự có, Luân Hồi Kiếp Quang!

Dưới luồng ánh sáng này, vạn sự vạn vật đều như muốn sụp đổ.

Khi va chạm với luồng sức mạnh này, cho dù sức mạnh tứ tượng có bá đạo đến nỗi ngay cả Thiên Tiên trên tam phẩm cũng có thể bị giết chết, thì cũng chỉ có thể bị... Phá nát! !

Tứ tượng bị phá, bốn người Tiểu Chúc Dung đứng mũi chịu sào, ào ào thổ huyết bay ngược, ánh mắt kinh hãi nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Thực lực thật là khủng khiếp!"

"Đáng chết, chúng ta không phải là đối thủ của hắn."

"Ba người các ngươi toàn lực giúp ta!"

Tiểu Chúc Dung gầm nhẹ một tiếng.

Sau đó, hắn lấy ra một viên đan dược đỏ như máu, ăn vào, một luồng khí tức bá đạo lại cường đại từ trên người hắn phun ra ngoài.

Lúc này, Tiểu Chúc Dung dựa vào sức mạnh của đan dược, cưỡng ép đột phá Địa Tiên cửu phẩm đại viên mãn, bước vào Thiên Tiên! !

Với tu vi thiên phú của hắn, một khi bước vào Thiên Tiên, chiến lực tất nhiên không phải thứ mà Thiên Tiên tầm thường có thể so sánh, cộng thêm được Tứ Tượng Diệt Tiên Trận gia tăng, thậm chí có thể sánh ngang với Thiên Tiên đỉnh phong.

"Tiểu Chúc Dung, trông cậy vào ngươi!"

Giới tử ba bộ còn lại liếc nhau, sau đó thúc giục tiên nguyên vận chuyển trận pháp, tập trung sự gia tăng sức mạnh của trận pháp vào người Tiểu Chúc Dung.

"Thủ tịch thư viện, chịu chết đi!"

Tiểu Chúc Dung thét dài một tiếng, pháp tướng Hỏa Thần sau lưng bùng lên ngọn lửa vô tận, sau đó nắm chặt trường thương trong tay, đâm ra!

Một đạo hỏa trụ dâng trào, thiêu cháy một mảng hư không.

Lúc này.

Chỉ thấy trên người Sở Cuồng Nhân có quang hoa huyền diệu lưu chuyển, trong hư không có đạo âm truyền ra, quả thật có Chư Tử Bách Gia chi tướng hiện ra.

Dị tượng, Chư Tử Bách Gia!

Nhưng vẫn chưa hết.

Trong không khí, bỗng nhiên có hàn ý phun trào.

Từng tòa Tuyết Sơn liên miên chập trùng bỗng dưng hiện lên.

Trống trải, tịch mịch.

Dị tượng Tuyết Sơn Văn Tâm!

Sở Cuồng Nhân triển khai hai đại dị tượng, được dị tượng gia tăng, lại thúc giục thần thông của Luân Hồi Thiên Thể lần nữa, Luân Hồi Kiếp Quang!

Kiếp quang đánh ra, bốn phía hư không bị sức mạnh Luân Hồi nghiền ép đến mức nứt toác thành từng khúc, tất cả mọi thứ, đều bị chôn vùi trong luân hồi, mà ở trong đó tất nhiên cũng bao gồm tiên pháp Tiểu Chúc Dung đánh ra.

"Không, không! !"

Đứng trước kiếp quang đang tiến đến, Tiểu Chúc Dung mang trên mặt vẻ hoảng sợ trước nay chưa từng có.

Hắn muốn tránh, muốn trốn, thế nhưng bên trong kiếp quang lại ẩn chứa một sức hút không hiểu, muốn hút hắn vào trong.

Trong chốc lát.

Luân Hồi Kiếp Quang che mất Tiểu Chúc Dung và giới tử ba bộ còn lại.

Bốn làn sương máu nổ tung trên không trung!

Bốn vị giới tử... Đã chết!

Mà sức mạnh ý chí Tiên giới trong cơ thể của bọn họ bay ra, bị Sở Cuồng Nhân hấp thu hết một cách tự nhiên.

"Giới tử Tiên Đình, cũng chỉ có như vậy."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu.

Mà hắn lại khiến cho không ít đại năng theo dõi trong bóng tối nghe được.

"Chậc chậc, thật sự can đảm, loại lời này cũng dám nói, sợ là hắn muốn kết thù với Côn Lôn Tiên Đình."

"Tiên Đình chết một lần bốn vị giới tử, cho dù Tiên Đình người đông thế mạnh, nhưng chỉ sợ cũng phải đau lòng không thôi."

"Chờ mà xem, đoán chừng Tiên Đình sẽ không dễ dàng buông tha thủ tịch thư viện này đâu, chỉ với thực lực của người này, không nói tới những tiên nhân ở thế hệ trước, bên trong thế hệ trẻ có lẽ cũng chỉ có mấy thiếu ngự mới có thể sánh bằng."

"Hai đại dị tượng của thư viện, cộng thêm Luân Hồi Thiên Thể, chậc, có lẽ cho dù gặp được thiếu ngự cũng có thể treo người ta lên đánh."

Chúng đại năng dùng tiên thức giao lưu với nhau.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng có thể cảm nhận rõ ràng, trong đó có mấy đạo tiên thức rơi vào trên người mình, mang theo địch ý nồng đậm.

Đó là, cường giả đến từ Tiên Đình, họ đang nhìn chăm chú.

Nhưng mà, những cường giả này cũng không có xuất thủ, dù sao đây cũng là giới tử chi tranh, cường giả thế hệ trước, nhất là Đại La không thể tuỳ tiện động thủ.

Nếu không sẽ bị Tiên giới ý chí nhằm vào.

"Tiên Đình sao? Có lẽ sẽ là một đối thủ thú vị."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, sau đó, hắn phất tay áo lên, đứa mấy người Lam Vũ ở bên trong không gian Tụ Lý Càn Khôn ra ngoài.

Mấy người tiếp tục lên đường.

Mà trên đường, Sở Cuồng Nhân lại đang suy tư một việc.

Trước đó, lúc hắn sử dụng Luân Hồi Thiên Thể, trên người hắn một loại thể chất khác, dường như Hỗn Độn Thần Ma Thể có phản ứng.

Nó không nhịn được mà tự mình vận chuyển.

Chuyện này khiến hắn không thể coi thường.

"Luân Hồi Thiên Thể, nắm giữ sức mạnh Luân Hồi!"

"Mà Hỗn Độn Thần Ma Thể này của ta, thì nắm giữ sinh tử chi ý, sinh và tử, vốn là một vòng luân hồi."

"Sinh tử, luân hồi..."

"Sinh tử luân hồi, chẳng lẽ, hai loại thể chất này của ta còn có thể hỗ trợ lẫn nhau, thậm chí có khả năng dung hợp sao? !"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Mặc kệ là Hỗn Độn Thần Ma Thể hay là Luân Hồi Thiên Thể, chỉ riêng một thể chất đã ẩn chứa sức mạnh và tiềm lực vô cùng cường đại.

Cho dù là hắn của hiện tại, cũng không thể nắm giữ hoàn toàn, chỉ nắm giữ một trong các thần thông mà hai đại thể chất này bổ sung mà thôi.

Chỉ một thể chất đã lợi hại như vậy, nếu có thể sung hợp thì sẽ cường đại đến mức độ nào? ?

Không dám tưởng tượng.

"Ừm... Nếu có thể dung hợp, vậy thì dung hợp hai đại thể chất này trước, sau đó lại dung nhập vào bên trong Duy Nhất Bản Nguyên Thể."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

So với hai đại thể chất này, hắn coi trọng nhất chính là Bản Nguyên Thể Duy Nhất mình sáng tạo, tiềm lực trưởng thành của thể chất này là thứ không thể đoán trước, thậm chí, trong tương lai còn có thể trở thành thể chất cấp Siêu Thần.

Chuyện thể chất, gạt nó sang một bên trước.

Mấy người Sở Cuồng Nhân tiếp tục tiến về Tam Thanh Đạo Môn, dọc theo con đường này, họ du sơn ngoạn thủy, ngẫu nhiên gặp một số tranh chấp, nhưng với thực lực của bọn họ đều có thể thuận lợi giải quyết.

Mấy tháng sau, mấy người đi tới Tam Thanh Đạo Môn, đồng thời cũng liên lạc với Cung Nguyệt và n Hồng Hoa.

Chương 1155: Bái phỏng Cung Nguyệt, n Hồng Hoa bị thương, bất kể là ai cũng phải chết

Tam Thanh Đạo Môn, đạo thống Tiên Cổ ở Tiên giới, truyền thừa từ xa xưa, nghe nói tổ sư từng được cường giả tối cao bên trong tiên nhân là Tam Thanh chỉ điểm, đạt được ba bộ tiên kinh cũng lập ra đạo thống này.

Phải biết rằng, Tam Thanh cũng không phải cường giả tối cao bên trong tiên nhân tầm thường, thậm chí có thể nói là có một không hai trong Tiên giới, ngoại trừ những tồn tại ở cảnh giới Hỗn Nguyên, gần như không người nào có thể so sánh với hắn.

Tu sĩ tầm thường có thể được một người trong số bọn họ chỉ điểm cũng đã là một tạo hóa vô cùng lớn.

Mà tổ sư Tam Thanh Đạo Môn lại có thể được ba người này đồng thời chỉ điểm, phần cơ duyên này, hiếm người nào có thể so sánh.

Cho nên, vị sư tổ Tam Thanh Đạo Môn này cũng bị không ít người gọi đùa người đứng thứ tư Tiên giới.

Mà sau đó, vị sư tổ Tam Thanh Đạo Môn này cũng thật sự lấy cho mình một đạo hào, tự xưng là Diệu Thanh đạo nhân!

Ở thời kỳ Tiên Cổ, vị Diệu Thanh đạo nhân này có thiên phú, thực lực có thể nói là tuyệt đỉnh, thậm chí còn có hi vọng đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên.

Nhưng cuối cùng có thành công hay không thì không có người nào biết, cho tới bây giờ, cũng trở thành một trong những bí ẩn chưa có lời đáp của Tiên giới.

Trước sơn môn Tam Thanh Đạo Môn.

Sở Cuồng Nhân nhớ lại ghi chép có quan hệ với Tam Thanh Đạo Môn, không khỏi hơi nghi hoặc một chút: "Tam Thanh đồng thời chỉ điểm, thật sự là tạo hóa đại cơ duyên của vị Diệu Thanh đạo nhân này sao?"

"Hơn nữa, ba bộ tiên kinh có thể xảy ra cộng hưởng, thậm chí có khả năng dung hợp, có lẽ là Tam Thanh cố ý làm như vậy..."

Nhưng có thể nhận được chỉ điểm của Tam Thanh, Diệu Thanh đạo nhân này tất nhiên có chỗ hơn người, đáng tiếc một người ưu tú như vậy đã qua đời, nếu không, hắn nhất định muốn luận đạo với đối phương một phen, thảo luận tâm đắc khi tu hành đồng thời ba bộ tiên kinh.

Mặt khác, nếu Tam Thanh thật sự cố ý truyền thụ ba bộ tiên kinh cho Diệu Thanh đạo nhân, chuyện này càng khiến hắn tò mò với tiên kinh sau khi dung hợp ba bộ tiên kinh này.

"Sở đạo hữu."

Lúc này, Cung Nguyệt đi ra sơn môn, nhìn Sở Cuồng Nhân, sau đó lên tiếng chào hỏi, nàng ra nghênh tiếp Sở Cuồng Nhân.

"Gặp qua Cung Nguyệt đạo hữu."

Sở Cuồng Nhân cười cười: "Lần này đến đây, có hơi đường đột."

"Đạo hữu nói quá lời."

"Đúng rồi, sao không thấy Hồng Hoa."

"Chuyện này... Hồng Hoa đang bế quan."

Cung Nguyệt vừa cười vừa nói.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại cau mày, tuy Cung Nguyệt ẩn giấu tốt, nhưng hắn vẫn chú ý tới sắc mặt của đối phương có chút mất tự nhiên.

"Hồng Hoa xảy ra chuyện rồi?"

Sở Cuồng Nhân trầm giọng hỏi.

"Chuyện này..."

Đầu tiên, Cung Nguyệt trầm mặc một hồi, sau đó thở dài: "Ta vẫn nên đưa đạo hữu tới chỗ ở của ta trước đã."

"Được."

Sở Cuồng Nhân gật đầu.

Mấy người đi theo Cung Nguyệt vào Tam Thanh Đạo Môn, mà dọc theo con đường này cũng gặp phải một số tu sĩ Tam Thanh Đạo Môn.

Mặc dù rất khó hiểu, nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn chú ý, địa vị của Cung Nguyệt bên trong Tam Thanh Đạo Môn cũng không cao.

Một số đệ tử đi ngang qua cũng không nói một tiếng.

Sở Cuồng Nhân đối cũng không có gì ngoài ý muốn với chuyện này.

Các đại Tàn Tiên giới dung hợp, các đại thế lực tiên cổ hợp nhất, vốn dĩ Ngọc Thanh Tiên Môn chỉ là một chi nhánh bên trong Tam Thanh Đạo Môn, hơn nữa còn là một chi nhánh có thực lực không cao.

Bây giờ, khi hợp nhất, địa vị khó tránh khỏi không thể bằng khi còn ở Thanh Lan Tiên giới.

Không nói Cung Nguyệt, cho dù Thanh Lan viện trưởng cũng giống vậy, nếu không có Sở Cuồng Nhân, hiện tại thư viện Thanh Lan cũng không phải phân viện thứ mười chín của thư viện Bách Gia, mà bị sát nhập vào thư viện Mặc Tuyết.

Theo Cung Nguyệt, mấy người tới một ngọn núi, so với một số động thiên phúc địa có linh khí dồi dào, bảo dược khắp trên đất bên trong Tam Thanh Đạo Môn, ngọn núi mà Cung Nguyệt ở chỉ có thể dùng hai chữ hình dung, khó coi.

Nồng độ linh khí còn không bằng 10% ở những động thiên phúc địa kia, hang động như thế này có khắp nơi bên trong Tam Thanh Đạo Môn.

"Điều kiện đơn sơ, không thể chiêu đãi Sở đạo hữu thật tốt, thật sự xin lỗi." Cung Nguyệt cười khổ một tiếng nói ra.

Ngày xưa nàng là chủ nhân của Ngọc Thanh Tiên Môn, nhưng mà bây giờ lại chỉ là một tiểu chấp sự của Tam Thanh Đạo Môn mà thôi.

"Lần này đến đây là tới bái phỏng bạn cũ, sơn bất tại cao, hữu tiên tắc danh, thuỷ bất tại thâm, hữu long tắc linh, tư thị lậu thất, duy ngô đức hinh (1)." Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

(1): Trích trong bài “Lậu thất minh” của Lưu Vũ Tích

Cung Nguyệt sửng sốt một chút, lập tức khẽ cười nói: "Sở đạo hữu thật sự là người độ lượng rộng rãi, khó trách Hồng Hoa một mực tôn sùng ngươi."

"Hồng Hoa ở đâu?"

"Ta đi gọi nàng đến."

Cung Nguyệt đứng dậy đi tìm n Hồng Hoa.

Mà khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, sắc mặt n Hồng Hoa có chút xấu hổ: "Vương, ngài đã tới."

"Trong mắt ngươi còn có Vương như ta sao? Ta đến thăm ngươi, vậy mà ngươi còn gạt ta nói là đang bế quan."

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt của hắn lập tức ngưng trọng, phát hiện n Hồng Hoa không thích hợp, nàng, bị thương.

Hơn nữa, vết tổn còn rất nặng! !

Nếu trị liệu trễ, sợ sẽ bị thương đến căn cơ, đến lúc đó coi như thương thế lành lại, thiên phú tu hành cũng sẽ giảm bớt đi nhiều.

"Thương thế của ngươi, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?"

"Vết thương nhỏ mà thôi."

n Hồng Hoa sờ lên mũi, nói ra.

"n Hồng Hoa!" Sở Cuồng Nhân đột nhiên quát lạnh một tiếng, khuôn mặt nghiêm túc trước nay chưa từng có: "Nói, chuyện gì xảy ra!"

n Hồng Hoa bị Sở Cuồng Nhân vừa quát như thế, giật nảy mình, sau đó nói ra mọi chuyện.

Thì ra, từ khi n Hồng Hoa trở lại Tam Thanh Đạo Môn với Cung

Nguyệt vẫn không được trọng dụng, thứ nhất, nàng không phải giới tử, thứ hai, nàng tu hành Cửu Tiêu Thần Sát Kinh được Sở Cuồng Nhân cho, cũng không phải là bất cứ một bộ tiên kinh nào bên trong Tam Thanh.

Vốn dĩ, nếu chỉ như thế cũng không có gì.

Dù sao, Tam Thanh Đạo Môn nhiều đệ tử như vậy, cũng không phải mỗi một người đều có thể được coi là trọng điểm bồi dưỡng.

n Hồng Hoa cũng không thèm để ý, nhưng sau này, trong một lần luận bàn n Hồng Hoa đánh bại một giới tử của Tam Thanh Đạo Môn.

Vốn dĩ, nàng cho rằng mình thể hiện ra thực lực thiên phú như vậy, hẳn là có thể đạt được sự trọng dụng của Tam Thanh Đạo Môn.

Nhưng lại chưa từng nghĩ đến, giới tử bị đánh bại kia là đời sau của một vị trưởng lão trong Tam Thanh Tiên Môn, giới tử kia dùng quan hệ đè việc này xuống, khiến n Hồng Hoa vẫn không cách nào đạt được trọng dụng như cũ.

Đồng thời từ đó về sau còn thường xuyên ức hiếp n Hồng Hoa, thậm chí trong một lần thí luyện Đạo Môn, còn dùng kế khiến n Hồng Hoa bị thương nặng.

Chuyện đã xảy ra, cũng không có gì khác biệt lắm.

Sở Cuồng Nhân nghe xong chuyện đã xảy ra, sắc mặt từ đầu đến cuối cũng chỉ có nghiêm túc, không có bất kỳ biến hóa nào.

Nhưng hàn ý trong mắt lại càng lúc càng nồng nặc, dường như cất giấu hai tòa băng sơn cổ xưa, làm cho người ta không rét mà run.

Nói xong chuyện đã xảy ra, n Hồng Hoa ngẩng đầu nhìn Sở Cuồng Nhân một chút, sau đó lại nhanh chóng cúi đầu, giống như một con đà điểu.

Nàng có chút sợ hãi.

Giống như đã làm chuyện gì xấu, bị phụ mẫu phát hiện.

"Hiện tại thì biết sợ rồi, lúc ngươi quyết định gạt ta, sao lại không biết sợ?" Sở Cuồng Nhân tức giận nói.

Hắn thu liễm tức giận, nhìn về phía Cung Nguyệt, trầm giọng nói: "Cung Nguyệt đạo hữu, nàng gạt ta cũng ỏ qua, ngay cả ngươi cũng gạt ta? Nếu Hồng Hoa bởi vì việc này mà xảy ra bất trắc, ngươi làm sao giải thích với ta?"

"Là ta sai rồi."

"Vương, là ta bảo sư tôn đừng nói với ngươi."

n Hồng Hoa nói ra.

"Sở đạo hữu, thật ra Hồng Hoa cũng sợ ngươi vì nàng mà đối địch với Tam Thanh Đạo Môn, dù sao, Tam Thanh Đạo Môn..."

Cung Nguyệt cũng giải thích một câu, dù sao, nội tình của Tam Thanh Đạo Môn cũng không tầm thường, càng có Đại La Kim Tiên trấn giữ, hiện tại tu vi của Sở Cuồng Nhân căn bản không thể xảy ra xung đột trực tiếp với bọn họ.

"Nói nhảm!"

Cung Nguyệt còn chưa nói xong, Sở Cuồng Nhân liền quát lạnh một tiếng: "Bọn họ đả thương người của ta, chẳng lẽ muốn ta ngồi nhìn mặc kệ sao? !"

"Bất kể là ai khiến Hồng Hoa bị thương thành thế này, hắn đều phải chết!"

Chương 1156: Tuyên chiến Tam Thanh Đạo Môn, một kiếm giết Hồ Kình, ngươi dám giết tôn nhi của ta

"Bất kể là ai đả thương Hồng Hoa, hắn đều phải chết! !"

Giọng điệu của Sở Cuồng Nhân băng lãnh, sát ý lẫm liệt.

Còn Sở Hồng, Lam Vũ bên cạnh cũng tràn đầy tức giận, các nàng và n Hồng Hoa tình như tỷ muội, bây giờ thấy tỷ muội bị thương thành như vậy, các nàng cũng tức giận như Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân nhìn n Hồng Hoa, trong lòng bàn tay có một luồng sinh tử chi ý lưu chuyển, hóa thành một Thái Cực Đồ đánh vào trên người đối phương.

Thần thông của Hỗn Độn Thần Ma Thể, âm Dương Sinh Tử Đồ!

Hắn dùng thứ này để nghịch chuyển sinh tử cho n Hồng Hoa, chữa trị thương thế, nhưng nhiều nhất chỉ có thể chữa trị bảy phần.

Phải biết rằng, hiệu quả trị liệu của âm Dương Sinh Tử Đồ rất mạnh, vượt trội hơn so với phần lớn tiên pháp trị liệu trên thế gian.

Cho dù là một số tiên đan cao cấp cũng không có cách nào trị thương tốt như nó có thể làm.

Nhưng bây giờ, cho dù là âm Dương Sinh Tử Đồ cũng chỉ có thể chữa bảy phần thương thế trên người n Hồng Hoa, có thể thấy được nàng bị thương nặng bao nhiêu.

"Trong thư, ngươi nói ngươi sống rất tốt ở Tam Thanh Đạo Môn, thì ra là tốt như thế này à?" Sở Cuồng Nhân phát hiện được thương thế của n Hồng Hoa, trong lòng vừa sợ vừa giận, kiềm chế cơn giận, lạnh giọng nói ra.

"Ta sợ vương lo lắng."

n Hồng Hoa rụt cổ một cái nói.

Đây là lần đầu tiên nàng bị vương nghiêm khắc dạy dỗ, nên có chút sợ.

Nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng lại ấm áp.

Dù sao thì, Vương tức giận chẳng phải là vì quan tâm nàng sao?

Nghĩ đến đây, nàng thậm chí có chút mừng thầm.

"Hừ."

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng, lấy ra một lượng lớn đan dược chữa thương, đánh nát, một luồng sinh khí dồi dào tràn ngập trong không khí.

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, ngưng khí thành châm, điều khiển đan dược chi khí bốn phía đâm vào trong cơ thể n Hồng Hoa, tiếp tục chữa trị thương thế.

Âm Dương Sinh Tử Đồ không thể hoàn toàn chữa cho n Hồng Hoa.

Nhưng hắn có thể!

Quyển sách thuốc cấp Thần Thanh Nang Thiên Kinh rút thưởng được, hắn đã sớm nghiên cứu hoàn toàn, với trình đồ y đạo của hắn, không nói có một không hai ở Tiên giới, nhưng cũng không có mấy người có thể so sánh được.

Âm Dương Sinh Tử Đồ, y thuật tiếp liền thi triển, thương thế bên trong cơ thể n Hồng Hoa được chữa trị nhanh chóng, cuối cùng hoàn toàn phục hồi như cũ.

Cung Nguyệt ở bên cạnh mở rộng tầm mắt, liên tục tán thưởng.

"Thương thế đã chữa khỏi, vậy kế tiếp, cũng nên đi tính sổ với Tam Thanh Đạo Môn." Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay nói.

Nghe đến đây, n Hồng Hoa, Cung Nguyệt biến sắc.

"Vương, đừng xúc động."

"Sở đạo hữu, nơi này là Tam Thanh Đạo Môn, có mấy Đại La Kim Tiên trấn giữ, chúng ta vẫn đừng nên làm loạn."

Hai người khuyên.

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói: "Ta tự có chừng mực."

Hắn nhìn một ngọn núi cao ở phía xa bên trong Tam Thanh Đạo Môn: "Vốn dĩ, ta dự định vui vẻ đến nói chuyện, xem có thể trao đổi Ngọc Thanh Nguyên Thủy Kinh hay không, nhưng bây giờ, ta thay đổi chủ ý."

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, thiên ý huy hoàng đổ xuống, vạch một đường trong hư không, một đạo kiếm khí màu tím bay ra!

Thanh kiếm kia có uy lực giống như một thanh kiếm lớn màu tím, xuyên qua bầu trời chém về một điểm ở phía xa!

Bên trong Tam Thanh Đạo Môn, không ít người đều chú ý tới đạo kiếm khí này.

"Người nào phát ra kiếm khí?"

"Thật mạnh!"

Đùng! !

Kiếm khí rơi vào trên đỉnh núi cao kia, ầm ầm nổ tung, vô số kiếm khí tàn phá bừa bãi ở nơi đó, cuối cùng khắc lên một chữ lớn.

Chiến! !

Chiến ý lạnh thấu xương tiết ra, tấn công bốn phương tám hướng, sắc mặt toàn bộ tu sĩ Tam Thanh Đạo Môn không khỏi hơi thay đổi.

"Đây là một bức... Chiến thư? !"

"Là ai, sao lại to gan như vậy!"

Không ít tu sĩ bay lên không trung, nhìn chữ chiến thật to phía trên ngọn núi kia, trong mắt lóe ra lửa giận.

Mà Cung Nguyệt, n Hồng Hoa đều choáng váng.

Cái này mà gọi là có chừng mực? !

Đây là trực tiếp hạ chiến thư với Tam Thanh Đạo Môn đó! !

Còn chưa chờ các nàng kịp phản ứng, Sở Cuồng Nhân trước mặt các nàng đã biến mất không thấy đâu.

Một cái chớp mắt tiếp theo, liền trực tiếp xuất hiện ở trên bầu trời của ngọn núi có chữ chiến.

Bộ áo trắng tung bay, toàn thân có tiên huy quanh quẩn, một luồng dao động tiên nguyên mênh mông giống như thủy triều khuếch tán ra, đập vào hư không.

Khi mũi chân rơi vào sơn phong, toàn bộ đỉnh núi sơn phong nứt toác trong nháy mắt, hóa thành tro tàn!

Nhìn kỹ, đỉnh núi kia đã trở nên vô cùng nhẵn nhụi, dường như bị người ta dùng kiếm mài nó, tạo thành một lôi đài.

Đầu tiên là hạ chiến thư, tiếp theo là chế tạo lôi đài, tất cả tu sĩ của Tam Thanh Đạo Môn nhìn Sở Cuồng Nhân, trong lòng đã có suy đoán.

"Tại hạ là Sở Cuồng Nhân, giới tử thư viện kiêm thủ tịch, hôm nay cố ý tới Tam Thanh Đạo Môn để thỉnh giáo chư vị giới tử!"

"Ai dám... Ứng chiến? !"

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân truyền khắp toàn bộ Tam Thanh Đạo Môn.

Một số người đứng đầu của Đạo Môn chuẩn bị xuất thủ ứng chiến với Sở Cuồng Nhân ào ào ngừng lại, hai mặt nhìn nhau.

Người này, là tới khiêu chiến nhóm giới tử.

Đây là, giới tử chi tranh!

Nếu người đứng đầu của Tam Thanh Đạo Môn xuất thủ, sợ là không ổn.

"Hừ, thủ tịch thư viện, ngươi đừng càn rỡ!"

Trong hư không truyền đến một tiếng hừ lạnh.

Chỉ thấy một bóng người bỗng nhiên đi tới, đây là một giới tử Đạo Môn mặc trường bào màu trắng, cõng một thanh kiếm.

Khí tức trên người hắn lưu chuyển, một luồng uy thế Địa Tiên cường đại ầm ầm bạo phát, ánh mắt băng lãnh nhìn Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân nhìn hắn một cái, khởi động Toàn Tri Chi Linh.

"Trình Vân, giới tử Tam Thanh Đạo Môn..."

Trình Vân?

Không phải kẻ kia.

Theo n Hồng Hoa nói, giới tử khiến nàng bị thương tên là Hồ Kình.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân suy tư, Trình Vân kia đã xuất thủ, trường kiếm sau lưng ra khỏi vỏ, rơi vào tay, bỗng nhiên chém ra một đạo kiếm khí!

Sở Cuồng Nhân cũng không thèm nhìn, tiện tay chém ra một đạo kiếm chỉ.

Một tiếng leng keng vang lên, kiếm khí kia trực tiếp bị phá nát.

"Có thể tuỳ tiện xé rách kiếm khí của ta, thực lực của người này, hẳn là cao hơn ta rất nhiều." Sắc mặt Trình Vân thay đổi, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Lúc này, lại có mấy thân ảnh đi đến, đều là giới tử của Tam Thanh Đạo Môn, đã có người tới khiêu chiến, sao bọn họ có thể không đến?

Trong đó có một thanh niên nhìn Sở Cuồng Nhân, trên mặt lộ ra bộ dạng cà lơ phất phơ: "Ha, đây chính là người tới khiêu chiến chúng ta sao? Nhìn khí thế cũng không quá nổi trội, không biết thực lực như thế nào."

Thanh niên này vừa mới dứt lời, hắn liền thấy Sở Cuồng Nhân cũng nhìn về phía mình, trên mặt còn lộ ra một nụ cười kỳ quái.

Còn chưa chờ hắn kịp phản ứng, Sở Cuồng Nhân đã biến mất ở dưới tầm mắt của mọi người, ngay sau đó, hắn thấy hoa mắt, Sở Cuồng Nhân đã biến mất kia, trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt mình.

"Tìm được ngươi rồi, Hồ Kình."

Thanh niên này, chính là Hồ Kình.

Giới tử của Tam Thanh Đạo Môn, cũng là người khiến n Hồng Hoa bị thương.

Hồ Kình nhìn Sở Cuồng Nhân đột nhiên xuất hiện trước mắt, phát giác đối phương không có hảo ý, lúc này đánh ra một quyền về phía đối phương.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân chập chỉ thành kiếm, kiếm chỉ đâm ra, kiếm khí lạnh thấu xương trực tiếp xé rách quyền kình của đối phương.

Ầm! !

Một làn sương máu dâng trào!

Hồ Kình chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, tầm mắt không ngừng chuyển động, sau đó thấy được một thân thể quen thuộc.

Đó là, thân thể của mình.

Tại sao mình có thể nhìn thấy thân thể của bản thân?

Đầu của hắn, bị chém xuống!

Nhưng lúc Hồ Kình phát hiện được chuyện này, hắn đã hoàn toàn mất đi ý thức, trực tiếp bị giết chết!

Mà giới tử còn lại nhìn thấy Sở Cuồng Nhân gọn gàng, linh hoạt chém giết Hồ Kình như thế, sắc mặt đều đại biến.

"Ngươi đang làm cái gì? !"

"Sao ngươi dám làm vậy! !"

Mọi người đều choáng váng.

Nơi này chính là Tam Thanh Đạo Môn!

Coi như người này tới khiêu chiến giới tử, nhưng sai lại dám tuỳ tiện giết người? ! Mà còn quả quyết như thế, không lưu tình chút nào!

Đùng, đùng...

Trong hư không, bộc phát ra vài luồng khí tức vô cùng cường đại.

Mấy người đứng đầu của Tam Thanh Đạo Môn vọt tới, trong đó có một lão giả, sắc mặt người này vô cùng âm trầm, nhìn Sở Cuồng Nhân, giọng điệu gay gắt: "Ngươi dám giết tôn nhi của ta! !"

Chương 1157: Thần Ma chi khí hiển uy, Bắc Minh dùng chưởng áp chế Kim Tiên, quả nhiên là nghe nhầm rồi

"Ngươi dám giết tôn nhi của ta! !"

Sắc mặt của người đi tới vô cùng âm trầm, sát ý lẫm liệt, chính là gia gia của Hồ Kình, cũng là Cửu trưởng lão ở Tam Thanh Đạo Môn.

Tu vi, là Kim Tiên!

Uy thế Kim Tiên kinh khủng, trùng trùng điệp điệp, bao phủ Sở Cuồng Nhân, dưới uy thế này, Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ nhỏ bé.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không hề sợ hãi, lạnh nhạt nói: "Giới tử chi tranh tất nhiên phải gặp chuyện sinh tử, có gì hiếm lạ?"

"Ngươi..."

Cửu trưởng lão tức đến xanh mét cả mặt mày, hắn vừa mới thấy rõ ràng, Sở Cuồng Nhân này rõ ràng là đang nhằm vào Hồ Kình.

Nhiều giới tử như vậy, Trình Vân xuất thủ với hắn đầu tiên hắn không giết, hết lần này tới lần khác để mắt tới Hồ Kình tới sau.

Hơn nữa còn xuất thủ không hề nương tay, trực tiếp đánh chết!

"Đừng cho là ta không biết, ngươi là vì chuyện của n Hồng Hoa, mượn danh nghĩa khiêu chiến, kì thực là đang trả thù!"

Nghe lời nói của Cửu trưởng lão, Sở Cuồng Nhân cười, lập tức, giọng điệu của hắn trở nên băng lãnh nói: "Thì ra, ngươi đều biết hết! !"

"Thì tính sao? n Hồng Hoa ngay cả giới tử cũng không phải, nàng có tư cách gì so sánh với tôn nhi của ta? !"

"Vậy tôn nhi của ngươi bại dưới tay n Hồng Hoa, lại dùng quyền lợi đè tin tức xuống, còn thông qua quan hệ trưởng lão của ngươi để ức hiếp nàng, khiến nàng bị trọng thương bên trong thí luyện Đạo Môn, ta trả thù vì chuyện này, là sai sao? !"

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân truyền khắp toàn bộ Tam Thanh Đạo Môn.

Tất cả mọi người đều xôn xao.

Ở Tam Thanh Đạo Môn, tuy giới tử có địa vị cao, nhưng đệ tử còn lại chỉ cần biểu hiện ra đầy đủ thiên phú tiềm lực, vẫn có cơ hội được trọng dụng, thậm chí, địa vị ccungx có thể sánh ngang với giới tử!

Ít ra, là các trưởng lão nói thế với bọn họ.

Thế nhưng, bây giờ lại có người mượn quyền thế của trưởng lão ức hiếp một vị đệ tử ưu tú, thậm chí khiến cho nàng suýt nữa mất đi tánh mạng.

Chuyện này khiến các đệ tử đang phấn đấu còn lại đều xôn xao, cảm thấy ớn lạnh.

"Làm sao có thể như thế được?"

"Sao Cửu trưởng lão có thể làm ra loại chuyện này, vậy nếu chúng ta mạnh hơn giới tử, có phải cũng gặp loại chuyện này hay không?"

"Không được, nhất định Đạo Môn phải cho chúng ta một cái công đạo."

Sắc mặt tất cả trưởng lão có chút khó coi, các đệ tử bởi vì lời nói của Sở Cuồng Nhân mà trở nên kích động, nếu như không có giải pháp, lòng của đệ tử sẽ phân tán, với đội ngũ như vậy, khó mà trở thành kẻ đứng đầu.

Nghĩ đến đây, bọn họ không khỏi có chút oán trách đối với Cửu trưởng lão.

Mà Cửu trưởng lão cũng biết chuyện ám muội mà mình làm, lúc này bị Sở Cuồng Nhân vạch trần, sắc mặt cực kỳ khó coi.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi không nên ở chỗ này yêu ngôn hoặc chúng, cho dù ngươi là giới tử, trên người có khí vận, ta không thể giết ngươi, nhưng áp chế hoặc phong ấn ngươi, với ta mà nói cũng là dễ như trở bàn tay."

Ý chí Tiên giới có hạn chế, giới tử chi tranh, Đại La không được tuỳ tiện nhúng tay, nếu một số cường giả thế hệ trước cưỡng ép nhúng tay, cũng sẽ nhận phản phệ của khí vận, bị nhân quả quấn thân.

Nhẹ thì tu vi cả đời không thể tiến bộ thêm, nặng thì trời giáng tại họa bất ngờ, thân tử đạo tiêu.

Nhưng Cửu trưởng lão có tự tin, chbản thân không làm Sở Cuồng Nhân bị thương, chỉ áp chế hoặc phong ấn, thì nhân quả phải chịu sẽ không quá lớn, với thực lực Kim Tiên, vẫn có thể chống cự.

"Há, ngươi thử một chút xem?"

Sở Cuồng Nhân vẫn đứng bất động, không có sợ hãi nói ra.

"Tự mình chuốc khổ!"

Cửu trưởng lão hừ lạnh một tiếng, khi hắn vừa đọng, bóng người hóa thành một đạo lưu quang lướt đi, trong nháy mắt, sức mạnh Kim Tiên bao phủ Sở Cuồng Nhân.

Kim Tiên, là cảnh giới phía trên Thiên Tiên, Chân Tiên.

Như thế nào là Kim Tiên?

Trải qua vạn kiếp, kim thân bất diệt, là Kim Tiên!

Kim Tiên cường đại hơn Thiên Tiên, Chân Tiên rất nhiều, cho dù chỉ là một luồng sức mạnh Kim Tiên, cũng không phải Thiên Tiên có thể chịu được.

Tuy chiến lực của Sở Cuồng Nhân có thể sánh vai với Thiên Tiên đỉnh phong, nhưng đối mặt với sự tồn tại ở cảnh giới Kim Tiên cũng không có bất cứ phần thắng nào.

Tất cả mọi người đều nghĩ Sở Cuồng Nhân chắc chắn thất bại.

Nhưng dù cho đến lúc này, sắc mặt Sở Cuồng Nhân vẫn vô cùng bình tĩnh như cũ, giống như một đầm nước, không nổi sóng.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Ở trên người hắn bỗng nhiên có một đạo sương mù màu xám phun ra ngoài!

Sương mù kia trực tiếp đánh vỡ sức mạnh Kim Tiên của Cửu trưởng lão, cứ thế mà đánh lui nó.

"Đây là cái gì? !" Sắc mặt Cửu trưởng lão khẽ biến, kinh ngạc nhìn đạo sương mù màu xám kia.

Trong sương mù, kéo theo một luồng Hắc Ám chi ý nồng hậu dày đặc, uy áp kinh khủng giống như thủy triều điên cuồng khuếch tán ra.

Toàn bộ Tam Thanh Đạo Môn bị bao phủ dưới uy áp này, theo đáy lòng của tất cả tu sĩ sinh ra một sự hoảng sợ.

Cho dù là Cửu trưởng lão, thì trong mắt cũng không nhịn được lộ ra vẻ sợ hãi.

"Giả thần giả quỷ, phá cho ta!"

Cửu trưởng lão lại ra tay lần nữa, lần này, hắn thúc giục tiên nguyên của bản thân đến cực hạn, điểm ra một chỉ, hóa thành một cự chỉ màu lam.

Chính là tiên pháp của Tam Thanh Đạo Môn, Ngọc Hư chỉ!

"Khí tức này, tu sĩ Tam Thanh nhất mạch sao? !"

Lúc này, trong sương mù màu xám kia truyền ra một tiếng cười khẽ.

Sau đó, một bàn tay to lớn, hào phóng nhô ra khỏi màn sương mù, chụp vào Ngọc Hư chỉ, trong nháy mắt, chỉ kình to lớn kia tiếp xúc với bàn tay, vỡ toang thành từng khúc, ầm ầm vỡ nát thành linh khí.

Sương mù màu xám co lại, một bóng người hiện ra.

Đây là một nam tử trung niên mặc trường bào màu đen, có một đầu tóc đen dày đặc, khuôn mặt kiên nghị, không giận tự uy.

Hắn đứng lơ lửng trên không, trên người lộ ra khí thế bàng bạc khiến hắn dường như thành trung tâm của mảnh trời đất này.

"Chính là ngươi, muốn thương tổn người của Thần Ma nhất mạch ta?"

Người trung niên tóc đen là Bắc Minh, nhìn về phía Cửu trưởng lão.

Một câu hỏi đơn giản, lại khiến trán của Cửu trưởng lão thấm ra mồ hôi lạnh, thân thể nhịn không được mà run rẩy.

Không thể địch lại! !

Người trước mắt này, là tồn tại hắn không thể địch lại! !

Cửu trưởng lão cảm giác mỗi một tế bào bên trong cơ thể mình đều đang kêu gào, bảo hắn nhanh đào tẩu, cách Bắc Minh càng xa càng tốt.

"Không nói lời nào? Thì chính là chấp nhận."

Bắc Minh lạnh nhạt nói.

Sau đó, hắn nhẹ nhàng nâng tay, phía chân trời bỗng nhiên có mây đen cuồn cuộn mà đến, ngày nắng chói chang trở nên âm trầm hẳn.

Trong mây đen, lộ ra một luồng Hắc Ám chi ý nồng hậu dày đặc.

Tất cả người cảm nhận được luồng Hắc Ám chi ý này, như rơi vào Bắc Minh Chi Hải sâu không thấy đáy, lạnh lẽo, tĩnh mịch!

Trong mây đen, một bàn tay to lớn dường như tạo thành từ trí thức, từ trên trời giáng xuống, đè xuống Cửu trưởng lão!

"Không, không! !"

Trên mặt Cửu trưởng lão lộ ra vẻ hoảng sợ, sợ hãi trước đó chưa từng có bao phủ lấy hắn, khiến da đầu hắn như muốn nổ tung.

Hắn thúc giục tiên nguyên toàn thân đến cực hạn, đánh ra một chiêu.

Nhưng sức mạnh Kim Tiên đánh vào lòng bàn tay kia của Bắc Minh, giống như trâu đất xuống biển sẽ bị nuốt chửng, căn bản không có chút tác dụng nào.

Sức mạnh Kim Tiên cuồn cuộn bàng bạc trong mắt mọi người, lại giống như một đứa trẻ hoàn toàn bất lực trước bàn tay của Bắc Minh.

"Đạo hữu, dừng tay! !"

Nơi xa, một giọng nói truyền đến.

Cùng lúc đó, một luồng khí tức cường đại phóng ra, đó là một luồng sức mạnh còn cao hơn cả của Cửu trưởng lão.

Là, sức mạnh Đại La Kim Tiên!

Nhưng khi nghe được âm thanh này, cảm nhận được luồng sức mạnh Đại La Kim Tiên này, Bắc Minh lại không quan tâm, cự chưởng đen nhánh rơi xuống từ trong mây đen chẳng những không dừng lại, ngược lại còn hạ xuống với tốc độ nhanh hơn.

Một tiếng đùng vang lên!

Cửu trưởng lão ở cảnh giới Kim Tiên nổ tung, hoá thành một làn sương máu dưới một chưởng này, thể xác, tiên hồn, đều không còn tồn tại ở thế gian!

Bắc Minh nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, nói ra: "Vừa rồi, ngươi có nghe được tiếng có người gọi dừng tay không?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói: "Ta không nghe thấy."

"Há, quả nhiên là nghe nhầm rồi."

Chương 1158: Thanh Linh đạo nhân, giới tử mạnh nhất Đạo Môn, Diệp Trúc

Sở Cuồng Nhân nhìn Bắc Minh, trong mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Lý do hắn dám đại náo Đạo Môn, ngoại trừ nguyên nhân có thân phận giới tử, khí vận trên người, thì thứ còn quan trọng hơn, chính là ba đạo Thần Ma chi khí Bắc Minh cho lúc trước, cái sau, còn tốt hơn những thứ trước.

Nhưng sự mạnh mẽ của đạo Thần Ma chi khí này, càng vượt qua tưởng tượng của hắn.

Một chưởng diệt Kim Tiên.

Thậm chí, còn dư sức.

Mà cái này, chỉ là một đạo Thần Ma chi khí của Bắc Minh.

Bản thể của hắn không chừng còn đang ngồi ở góc nào đó trong vũ trụ.

Vút...

Một bóng người đi đến nơi của Sở Cuồng Nhân, Bắc Minh, đây là một lão giả mặc hắc bạch đạo bào, tay cầm phất trần.

Trên người hắn tràn ngập một luồng dao động tiên nguyên vô cùng cường đại, quanh người có đạo văn đan xen, hào quang huyền diệu đang lưu chuyển.

Người này chính là chưởng môn đương nhiệm của Tam Thanh Đạo Môn, Thanh Linh đạo nhân.

Mà giờ khắc này, Thanh Linh đạo nhân nhìn Bắc Minh trước mắt, ánh mắt ngưng trọng trước nay chưa từng có, còn đối phương, lại có bộ dáng hững hờ, dường như không lo lắng chút nào cho tình cảnh của mình.

Thanh Linh đạo nhân cũng biết, đối phương có năng lực kia.

Bởi vì trước mắt chỉ là một đạo Thần Ma chi khí của Bắc Minh mà thôi, cho dù bản thân có thể hủy diệt thứ này thì sao?

Nếu bản thể của đối phương đánh tới, Tam Thanh Đạo Môn sẽ đại nạn lâm đầu.

Nghĩ đến đây, trong lòng Thanh Linh đạo nhân vô cùng trầm trọng.

Hắn nhìn về phía Sở Cuồng Nhân: "Không nghĩ tới các hạ ngoại trừ có Luân Hồi Thiên Thể, vậy mà còn có quan hệ mật thiết với Thần Ma nhất mạch."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt không nói.

Ngược lại, Bắc Minh ở bên cạnh hắn có chút ngoài ý muốn: "Há, không nghĩ tới ngươi còn có Luân Hồi Thiên Thể."

Hắn càng ngày càng tò mò đối với Sở Cuồng Nhân, Hỗn Độn Thần Ma Thể, Luân Hồi Thiên Thể, hai đại thể chất trong một cơ thể, đây chính là cổ kim hiếm có.

"A, một phần cơ duyên tạo hóa mà thôi."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

"Ừm."

Bắc Minh gật đầu, cũng không nhiều hỏi, sau đó hắn nhìn về phía bọn người Thanh Linh đạo nhân, ở sau lưng Sở Cuồng Nhân nói ra: "Sở tiểu tử, không nghĩ tới ngươi lại trêu chọc Tam Thanh nhất mạch, đạo Thần Ma chi khí này của ta có thể không đối phó được tất cả mọi người ở nơi này, hay là ta mang ngươi rời đi trước, sau đó chờ bản thể của ta đến đây, chúng ta lại tiêu diệt bọn họ, như thế nào?"

Nghe được lời nói của Bắc Minh, trong lòng mấy người Thanh Linh đạo nhân lộp bộp một tiếng, ào ào nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, sợ hắn gật đầu đồng ý.

Mặc dù căn cơ của Tam Thanh Đạo Môn thâm hậu, nhưng khi đối mặt với một Đại La Kim Tiên đỉnh phong thậm chí toàn bộ Thần Ma nhất mạch, vậy thì có chút không đáng chú ý, đây chính là tu sĩ một mạch cổ xưa nhất bên trong vũ trụ.

"Ha, thật cũng không khoa trương như vậy."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói, hắn cũng không biết cụ thể thực lực của Bắc Minh đã đến loại trình độ nào, nếu vì hắn mà đối phó với toàn bộ Tam Thanh Đạo Môn, cho dù cuối cùng có thể giành được thắng lợi, thì hắn có phải trả giá gì không?

Hơn nữa, lần này hắn gọi Bắc Minh ra, cũng không phải muốn diệt môn.

Nếu thật sự muốn diệt môn, hắn sẽ đợi tương lai tự mình động thủ.

Hô...

Trong lòng Thanh Linh đạo nhân thở dài một hơi.

Nếu có thể, hắn cũng không muốn đối đầu trực diện với Thần Ma nhất mạch.

Sau đó, hắn nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, nói ra: "Sở tiểu hữu, chuyện của n Hồng Hoa, ta sẽ điều tra rõ ràng, cho nàng một cái công đạo."

"Như vậy là tốt nhất."

Hắn thấy sắc mặt trưởng lão, giới tử còn lại có chút khó coi.

Sở Cuồng Nhân giết một giới tử, một trưởng lão, nhưng bọn họ còn phải cho đối phương một cái công đạo, tuy bọn họ hiểu, khai chiến với Thần Ma nhất mạch, sẽ khiến bọn họ không có kết quả tốt, nhưng thế này thật sự có chút oan uổng.

Đùng! !

Lúc này.

Trên một ngọn núi ở nơi xa, có một luồng kình khí cường đại phóng lên tận trời, một cột sáng màu trắng giống như một thanh trường kiếm thẳng tắp đâm thẳng vào thương khung, từng đợt uy áp kiếm đạo sắc bén mênh mông khuếch tán ra.

Tất cả mọi người cảm nhận được luồng khí tức này.

"Hướng đó là... Diệp Trúc sư huynh!"

"Diệp Trúc sư huynh xuất quan."

Sắc mặt các đệ tử Tam Thanh Đạo Môn vui vẻ.

Chỉ thấy cột sáng màu trắng tán đi.

Một bóng người mặc thanh sam bay lên không trung mà đến.

Người này nhắm chặt hai mắt, trong tay cầm một gậy trúc, khuôn mặt tuấn dật, khí tức ôn hòa, nhưng trong lúc mơ hồ lại lộ ra một luồng sắc bén.

Giống với một thanh kiếm giấu ở trong vỏ, thu liễm sự sắc bén, nhưng một khi ra khỏi vỏ, nhất định sẽ long trời lở đất! !

"Há, thú vị."

Sở Cuồng Nhân nhìn người tới, có chút hăng hái.

Cảm giác nhạy bén nói với hắn, thực lực của người trước mắt này rất mạnh, quả thật thực lực của người này mạnh, nhưng nếu so với Đại La Kim Tiên như Bắc Minh, Thanh Linh đạo nhân, thì loại sức mạnh kia có thể nói là không hề đáng kể.

Nhưng bên trong thế hệ trẻ, tuyệt đối là người đứng đầu.

Ít ra, Tiểu Chúc Dung không bằng đối phương.

Thậm chí, bốn giới tử bao gồm cả Tiểu Chúc Dung liên hợp lại sử dụng Tứ Tượng Diệt Tiên Trận có lẽ cũng không phải đối thủ của đối phương.

Hiếm thấy, Sở Cuồng Nhân có một chút hào hứng.

"Gặp qua sư huynh."

"Diệp Trúc sư huynh, ngươi đã đến."

Chúng giới tử nhìn thanh niên Diệp Trúc, ánh mắt lộ ra một chút kính nể.

Làm cho một đám giới tử vui lòng phục tùng như thế, có thể thấy được năng lực của Diệp Trúc, cũng giống với địa vị của Sở Cuồng Nhân ở trong thư viện.

Diệp Trúc mỉm cười chào hỏi với chư vị giới tử, sau đó hắn đi đến trước mặt mấy người Thanh Linh đạo nhân, chắp tay hành lễ.

"Gặp qua chưởng môn, trưởng lão."

"Diệp Trúc, ngươi đột phá cảnh giới Thiên Tiên."

Thanh Linh đạo nhân nhìn Diệp Trúc, hai mắt tỏa sáng nói.

"Đúng vậy."

Diệp Trúc khẽ vuốt cằm.

"Ha ha, thật sự quá tốt."

Thanh Linh đạo nhân nhịn không được cười ha ha một tiếng.

Tất cả trưởng lão cũng vui vẻ ra mặt, vốn dĩ đang phiền muộn bởi vì Sở Cuồng Nhân cũng tiêu tán không ít.

Thiên Tiên và Địa Tiên, kém một chữ, một trời một vực.

Diệp Trúc vốn là giới tử mạnh nhất của Tam Thanh Đạo Môn, hiện tại lại đột phá đến cảnh giới Thiên Tiên, chiến lực càng sâu không lường được.

Nếu vậy, thì sẽ tăng thêm mấy phần tự tin trong trận giới tử chi tranh này.

"Nghe nói thủ tịch thư viện tới khiêu chiến Đạo Môn, ta là đại sư huynh của Đạo Môn, lý ra nên ứng chiến, không biết thủ tịch thư viện dám chiến hay không? !"

Diệp Trúc nói với Sở Cuồng Nhân, tuy hai mắt đóng chặt, nhưng trong giọng nói lộ ra chiến ý lẫm liệt, khiến mọi người ở đây phấn chấn.

"Ha ha, Diệp Trúc sư huynh muốn xuất thủ."

"Quá tốt rồi."

"Diệp Trúc sư huynh là giới tử mạnh nhất Đạo Môn ta, bây giờ lại đột phá cảnh giới Thiên Tiên, nhất định có thể đánh bại đối phương."

Chúng giới tử, đệ tử Đạo Môn vô cùng hưng phấn, đợi Diệp Trúc giúp bọn họ ngẩng cao đầu.

Mà Sở Cuồng Nhân nghe vậy, khóe miệng hơi vểnh: "Ngươi muốn cầu bại, ta không có lý do gì không thành toàn cho ngươi!"

So với chiến ý lẫm liệt lộ ra từ trên người Diệp Trúc, Sở Cuồng Nhân biểu hiện vô cùng bình tĩnh, đứng chắp tay, lạnh nhạt.

"Đã như vậy, Diệp Trúc, ngươi hãy luận bàn với thủ tịch thư viện một chút đi, bây giờ ngươi đã là Thiên Tiên, nhớ phải chừa chút thể diện."

Thanh Linh đạo nhân nói ra.

Lần này, Sở Cuồng Nhân sát giới tử, diệt trưởng lão, khiến Tam Thanh Đạo Môn rất mất thể diện, thế nhưng lại gặp trở ngại là giới tử chi tranh, thư viện Bách Gia và cả Thần Ma nhất mạch, những cường giả đứng đầu như bọn họ không thể trực tiếo xuất thủ đối phó Sở Cuồng Nhân.

Diệp Trúc xuất thủ thì vừa đúng lúc.

Hắn tin tưởng, với cảnh giới tu vi Thiên Tiên củaDiệp Trúc, đủ để đánh bại Sở Cuồng Nhân, cứu lại danh dự cho Tam Thanh Đạo Môn.

"Ta đã biết." Diệp Trúc khẽ vuốt cằm, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân: "Thủ tịch thư viện, mời!"

"Ha, Sở tiểu tử, người này không đơn giản, hơn nữa tu vi còn cao hơn ngươi, ngươi cũng phải cẩn thận một chút."

Bắc Minh cười nhạt, nói với Sở Cuồng Nhân.

"Tu vi cao hơn ta, ta giết còn ít sao?"

Sở Cuồng Nhân cười một tiếng, lẫm liệt không sợ, bóng người lóe lên đi đến đỉnh núi có chữ chiến, kiếm chưa ra, uy áp đã gào thét trăm triệu dặm!

Chương 1159: Chiến Diệp Trúc, áp chế Diệp Trúc, Diệp Trúc khai hỏa toàn bộ tu vi

Ngọn núi có chữ chiến.

Hai người Sở Cuồng Nhân, Diệp Trúc cách xa nhau mấy trăm trượng, đang ở trạng thái giằng co.

Khí tức của hai người lưu chuyển, điên cuồng va chạm, giương cung bạt kiếm!

Không phát động chiêu thức, chỉ có uy áp vô hình mà đã khiến cho hư không có cảm giác vặn vẹo.

"Cường giả tối cao trong thế hệ trẻ tuổi ở Tam Thanh Đạo Môn, quả thật sáng giá hơn đám Hồ Kình không ít." Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

"Ta đã đột phá Thiên Tiên, dùng cảnh giới Thiên Tiên chiến với cảnh giới Địa Tiên, chuyện này không công bằng, ta sẽ hạn chế tu vi của mình."

Diệp Trúc từ tốn nói.

Hắn có sự kiêu ngạo của chính mình, lấy mạnh hiếp yếu, hắn không muốn làm.

Mà Sở Cuồng Nhân nghe vậy, nhịn không được khẽ cười một tiếng: "Đây là lần đầu tiên ta nghe người khác nói muốn nhường ta, xin khuyên một câu, xuất thủ toàn lực, nếu không, ngươi không kiên trì được mấy chiêu đâu."

"Há, ngược lại ta thật sự muốn thử một chút."

Lời nói của Sở Cuồng Nhân, lại khơi dậy sự kiêu ngạo của Diệp Trúc.

Hắn cầm gậy trúc trong tay, kiếm khí sắc bén lưu chuyển.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, thiên ý hóa kiếm ý, kiếm ý hóa thành uy áp kiếm khí vô biên vô tận, bao phủ phong vân, uy áp tứ phương!

"Chiến!"

Diệp Trúc quát lạnh một tiếng, trên đỉnh núi có chữ chiến, vang lên âm thanh chiến đấu!

Chỉ thấy hắn vung gậy trúc trong tay lên, kiếm khí sắc bén như bão, trong nháy mắt đã lướt đến trước người Sở Cuồng Nhân.

Hắn sử dụng, là trình độ Địa Tiên cửu phẩm.

Mà Sở Cuồng Nhân thấy thế, chập chỉ thành kiếm, Thiên Ý Như Kiếm, một đạo kiếm quang màu tím gào thét, đánh nát kiếm khí của Diệp Trúc!

Hai luồng kiếm khí va chạm, kiếm khí tung bay, bốn phía trên mặt đất khắc từng đạo từng đạo kiếm ngân, cả ngọn núi có chữ chiến vì thế mà chấn động.

Nơi xa, Thanh Linh đạo nhân đưa tay đánh ra một đạo ấn quyết, rơi vào bên trong ngọn núi có chữ chiến, ổn định ngọn núi này.

Nếu không, đừng nói ngọn núi này, sơn mạch ở phương viên trăm triệu dặm chỉ sợ đều vì trận chiến của hai người này mà bị phá nát.

Bên trong kiếm khí trùng kích, trong nháy mắt, hai bóng người tới gần nhau.

Một xanh, một trắng.

Một người cầm gậy trúc, một người chập chỉ thành kiếm!

Trong nháy mắt, gậy trúc nhọn và kiếm chỉ phát sinh va chạm!

Ầm! !

Kiếm khí càng mạnh hơn lúc trước quét ngang.

Nhưng một màn kế tiếp, khiến cho mọi người vì vậy hoảng hốt.

Chỉ thấy sau khi hai người va chạm, Sở Cuồng Nhân đè ép Diệp Trúc, lực trùng kích cường đại đánh Diệp Trúc lui mấy chục trượng.

Sau đó, tiên nguyên trong cơ thể Sở Cuồng Nhân vận chuyển, đầu ngón tay có kiếm quang màu tím không ngừng bay ra, mỗi một đạo, đều mang theo uy áp huy hoàng!

Diệp Trúc vung gậy trúc trong tay, không ngừng đánh nát kiếm khí.

Nhưng tất cả mọi người cũng nhìn ra được, hắn bị áp chế! !

"Diệp Trúc sư huynh bị, bị áp chế rồi? !"

"Làm sao có thể!"

Mặt mũi các đệ tử Tam Thanh Đạo Môn tràn đầy vẻ không thể tin

được.

Mà Thanh Linh đạo nhân thì lắc đầu: "Đứa nhỏ Diệp Trúc này cũng quá kiêu ngạo, không muốn dùng thực lực Thiên Tiên để chiến đấu."

Nói thì nói như thế, nhưng hai người cùng sử dụng tu vi Địa Tiên cửu phẩm đối chiến, Diệp Trúc bị áp chế đến mức độ này cũng là chuyện hắn không nghĩ đến.

Có thể thấy được chiến lực của Sở Cuồng Nhân khi ở cùng một cảnh giới kinh khủng đến mức nào.

Có thể xưng là vô địch!

"Ha ha, tốc độ phát triển của tiểu tử này, còn vượt xa tưởng tượng của ta." Khóe miệng Bắc Minh hơi vểnh, lộ ra vẻ vui mừng.

"Thiên Ý Như Kiếm!"

Sở Cuồng Nhân lại đưa tay chém ra một kiếm lần nữa, lần này, kiếm khí của hắn sắc bén hơn trước đó rất nhiều, mà trong đó còn lộ ra một luồng khí tức để cho tất cả đệ tử Tam Thanh Đạo Môn đều hết sức quen thuộc.

Khí tức này, giống y hệt Diệp Trúc.

"Cái này, đây là khí tức Thượng Thanh Linh Bảo Kinh!"

Có trưởng lão bỗng nhiên thay đổi sắc mặt.

Mà sắc mặt của Thanh Linh đạo nhân cũng vô cùng nghiêm túc: "Không chỉ là Thượng Thanh Linh Bảo Kinh, mà còn là Thượng Thanh Linh Bảo Kinh hoàn chỉnh nhất, không hề thiếu sót! So với Diệp Trúc, tiên nguyên Thượng Thanh của hắn còn tinh khiết hơn nhiều!"

Ở Tam Thanh Đạo Môn, ai trong số những người đứng đầu đều biết bí mật này.

Ba bộ tiên kinh căn bản nhất của Tam Thanh Đạo Môn, trong đó, truyền thừa của Thượng Thanh Linh Bảo Kinh, lại bị khiếm khuyết.

Tuy được các người đứng đầu đời sau bù đắp, vẫn có thể phát huy uy lực như cũ, nhưng uy lực đã không bằng Thượng Thanh Linh Bảo Kinh nguyên bản.

Mà Diệp Trúc tu hành, chính là Thượng Thanh Linh Bảo Kinh.

"Chuyện này sao có thể, Thượng Thanh Linh Bảo Kinh đã sớm xuất hiện khiến khuyết từ rất lâu, cho dù chúng ta có hợp nhất tất cả đạo môn ở mỗi Tàn Tiên giới cũng không có cách nào khôi phục Thượng Thanh Linh Bảo Kinh nguyên bản."

"Hắn, làm sao có thể có được nó? ?"

Các trưởng lão tràn đầy nghi hoặc không hiểu.

Nhưng trận chiến, vẫn còn tiếp tục.

Diệp Trúc ngăn cản kiếm khí mà Sở Cuồng Nhân chém tới lần nữa, nhưng kết quả còn thê thảm hơn trước, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, khóe miệng cũng nhịn không được tràn ra máu tươi, hiển nhiên là đã bị thương.

"Ta nói rồi, tốt nhất là ngươi thi triển toàn lực đi!"

Giọng điệu của Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, làm cho hắn cảm thấy thú vị, là Diệp Trúc cấp bậc Thiên Tiên.

Mà Diệp Trúc ở cảnh giớiĐịa Tiên cửu phẩm, căn bản không khiến hắn hứng thú nổi.

"A, xem ra quả thật phải làm như thế."

Diệp Trúc khẽ cười một tiếng.

Hắn có cao ngạo hơn nữa thì cũng đã nhận thấy rõ sự chênh lệch thực lực, ở cảnh giới Địa Tiên, dù hắn sử dụng át chủ bài cũng không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

"Vậy thì mời chỉ giáo! !"

Diệp Trúc hét dài một tiếng, cũng không tiếp tục khắc chế tu vi của mình, từng đạo từng đạo kiếm khí màu xanh lấy hắn làm trung tâm điên cuồng khuếch tán!

Kiếm khí như sóng biển, điên cuồng đánh vào bốn phương tám hướng.

Mà Thanh Linh đạo nhân đưa tay thúc giục tiên nguyên, hình thành một lồng ánh sáng hình tròn to lớn, bao phủ hai người Sở Cuồng Nhân ở bên trong, thuận tiện hạn chế dao động khi hai người chiến đấu ở bên trong lồng ánh sáng.

Bên trong lồng ánh sáng.

Diệp Trúc khai hỏa toàn bộ tu vi, kiếm khí kinh khủng tàn phá hư không, giờ phút này dường như hắn chính là một Kiếm Thần chí cao vô thượng.

Tùy ý đánh ra một đạo kiếm khí cũng có đủ sức mạnh xé rách một hành tinh.

Đệ tử ở bốn phía Tam Thanh Đạo Môn thấy thế, không khỏi chấn động theo.

"Đây chính là Diệp Trúc sư huynh ở cấp bậc Thiên Tiên sao? Thực sự quá cường đại, ta cảm giác một đạo kiếm khí cũng có thể tuỳ tiện nghiền ép ta!"

"Ta gặp qua không ít Thiên Tiên, nhưng ngoại trừ những Thiên Tiên đứng đầu kia, Thiên Tiên còn lại căn bản không có cách nào so sánh với Diệp Trúc sư huynh."

Thiên Tiên và Thiên Tiên cũng có khoảng cách.

Mà thiên kiêu đỉnh phong bước vào cảnh giới Thiên Tiên, chiến lực của hắn tất nhiên cũng sẽ không giống với Thiên Tiên bình thường còn lại.

Không hề nghi ngờ, Diệp Trúc chính là loại thiên kiêu đỉnh phong này.

Diệp Trúc nắm gậy trúc trong tay, mặt quay về phía Sở Cuồng

Nhân, kiếm khí trên người lưu chuyển, gậy trúc trong tay bỗng nhiên xuất hiện từng vết rách.

Ngay sau đó, chỉ thấy gậy trúc bị phá nát, lộ ra một thanh trường kiếm màu xanh, mà đây, mới là khuôn mặt chân chính của gậy trúc.

"Kiếm tên là, Thanh Trúc!"

"Ngươi, còn không rút kiếm sao?"

Diệp Trúc từ tốn nói.

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, để tay phía trên chuôi của Côn Ngô Kiếm: "Ta không cần rút kiếm cũng có thể chiến thắng ngươi, nhưng mà, hiếm khi gặp được một cao thủ kiếm đạo bên trong thế hệ trẻ, vậy thì thành toàn cho ngươi."

Lời nói vừa dứt, Côn Ngô ra khỏi vỏ!

Một luồng kiếm áp mạnh mẽ đổ xuống!

Kiếm khí trong tay tu sĩ bốn phía nhịn không được mà rung động.

"Kiếm Đạo Tiên Thể?" Thanh Linh đạo nhân cau mày lại: "Không chỉ có Luân Hồi Thiên Thể, người này còn có Kiếm Đạo Tiên Thể."

Bên cạnh hắn, một trưởng lão cười nói: "Nhưng mà, nếu bàn về Kiếm Đạo Tiên Thể, hắn lại kém hơn Diệp Trúc."

"Đúng vậy."

Mấy trưởng lão phụ họa nói, bọn họ đều biết, bên trong cặp mắt kia của Diệp Trúc ẩn giấu sức mạnh kiếm đạo kinh khủng đến mức nào.

"Kiếm tên là, Côn Ngô!"

Sở Cuồng Nhân cầm kiếm, từ tốn nói.

Mà Côn Ngô Kiếm trong tay hắn nhẹ nhàng run rẩy, tựa hồ đang cảm thấy hưng phấn vì cuộc chiến này.

"Là thanh kiếm tốt, đẳng cấp không cao, nhưng lại ẩn chứa tiềm năng vô hạn." Diệp Trúc từ tốn nói.

Hắn có cảm giác vô cùng nhạy bén đối với kiếm khí, hắn có thể cảm nhận được, mặc dù bây giờ Côn Ngô trong tay Sở Cuồng Nhân chỉ là Địa Tiên khí, nhưng chất liệu của nó không tầm thường, kiếm hồn hoàn mỹ, tiềm lực trưởng thành rất lớn.

Chương 1160: Át chủ bài của Diệp Trúc, Thanh Diệp Kiếm Đồng, ai nói với ngươi không thắng được

Trên đỉnh núi có chữ chiến, Diệp Trúc khai hỏa toàn bộ tu vi.

Bóng người hắn lóe lên, đã xuất hiện ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, Thanh Trúc Kiếm trong tay chém ra, kéo theo kiếm khí vô cùng sắc bén.

Côn Ngô của Sở Cuồng Nhân chém ra.

Ầm!

Kiếm và kiếm va chạm, kiếm khí bắn ra.

Không gian bốn phía bị kiếm khí xé ra từng đạo từng đạo vết nứt không gian.

Trong chớp mắt, hai người Sở Cuồng Nhân, Diệp Trúc dùng trường kiếm trong tay đã giao chiến mấy chục kiếm, mỗi người thi triển ra sức mạnh kiếm đạo vô cùng mạnh mẽ.

Mà trong quá trình giao thủ, Diệp Trúc cảm nhận được một chút kì quái, tiên nguyên của hắn, lại có loại cảm giác bị áp chế.

"Thượng Thanh Linh Bảo Kinh!"

"Là Thượng Thanh Linh Bảo Kinh, hắn cũng tu hành Thượng Thanh Linh Bảo Kinh giống như ta, nhưng tiên kinh của hắn hoàn chỉnh hơn của ta!"

Diệp Trúc nghĩ thông suốt tất cả.

Nhưng hắn cũng vô cùng nghi ngờ.

Thượng Thanh Linh Bảo Kinh, đây là tiên kinh của Tam Thanh Tiên Môn, sao Sở Cuồng Nhân lại có? Hơn nữa, còn hoàn chỉnh hơn của mình!

Nhưng lúc đang chiến đấu, hắn cũng không có suy nghĩ nhiều.

Thanh Trúc Kiếm trong tay liên tiếp chém ra, kiếm quang chói mắt giống như vũ bão, một đạo tiếp lấy một đạo lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Thiên Tiên, đạo pháp Thông Thiên.

Một khi tu vi đạt tới cảnh giới Thiên Tiên, cảm ngộ đối với đạo pháp không giống người bình thường, uy lực đạo pháp thi triển ra không thể so sánh nổi.

Huống chi là thiên kiêu như Diệp Trúc, các loại pháp môn kiếm đạo trong tay hắn được phát huy đến cực hạn, uy thế lay động đất trời.

"Thanh Bình Vô Song Kiếm!"

Diệp Trúc đưa tay chém ra một kiếm, kiếm khí màu xanh giống như từng chiếc lá xanh, trôi nổi ở giữa không trung, chập chờn trong gió.

Trong chớp mắt cũng đã hoàn toàn bao trùm Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân vung Côn Ngô trong tay, kiếm khí Thiên Ý Như Kiếm như sóng to phun trào, phá hủy lá xanh bốn phía.

"Cửu Tiêu Lôi Đình Kiếm!"

Diệp Trúc ngưng tụ kiếm chỉ, trong hư không phác hoạ ra từng đạo từng đạo phù văn huyền diệu, phù văn chiếu ra lôi quang nhập vào Thanh Trúc Kiếm.

Một kiếm chém ra, lôi đình cuồng bạo bám vào kiếm khí, chém ra!

Diệp Trúc lấy phù nhập kiếm, phù kiếm tương thông!

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân vẫn đứng bất động tại chỗ.

Phát động Luân Hồi Thiên Thể.

Sức mạnh Luân Hồi rót vào bên trong kiếm khí, ầm ầm chém ra một kiếm.

Kiếm khí tấn công, hư không ầm ầm nổ tung!

Khí lưu bay tán loạn.

Bóng dáng Sở Cuồng Nhân thẳng tắp, thẳng tắp như kiếm, sừng sững không ngã.

Hai chiêu liên tiếp bị phá, Diệp Trúc cau mày lại: "Không nghĩ tới dù ta thi triển ra tu vi Thiên Tiên nhưng vẫn không thể khiến ngươi bị thương, Luân Hồi Thiên Thể, quả thật là danh bất hư truyền, không hổ là một trong mười đại Tiên Thể Chí Tôn."

"Ngươi, còn không mở mắt sao?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Thực lực của Diệp Trúc quả thật rất mạnh, trình độ kiếm đạo có thể nói là đứng đầu trong thế hế trẻ, cộng thêm phù văn chi đạo của hắn, phù kết hợp với kiếm, mặc dù chỉ mới bước vào Thiên Tiên, nhưng chiến lực lại ép thẳng tới Thiên Tiên đỉnh phong.

Nhưng đây đều không phải chuyện Sở Cuồng Nhân coi trọng và cảm thấy hứng thú nhất.

Hắn cảm thấy hứng thú, chỉ có một thứ.

Chính là cặp mắt kia của đối phương.

"Mở mắt sao?"

Diệp Trúc lẩm bẩm một tiếng, dường như đang trầm ngâm suy nghĩ điều gì.

Cho dù hắn đã bước vào cảnh giới Thiên Tiên, nhưng Sở Cuồng Nhân tu hành Thượng Thanh Linh Bảo Kinh hoàn chỉnh hơn mình, tiên nguyên bị khắc chế, cộng thêm Luân Hồi Thiên Thể gần như là Tiên Thể Chí Tôn được bật hack, bản thân muốn đánh bại đối phương, vẫn không phải một chuyện đơn giản.

Hơn nữa, hắn cảm giác được, Sở Cuồng Nhân còn ẩn giấu.

Có khả năng không chỉ ẩn giấu một thứ.

Nếu mình không mở mắt, phần thắng gần như là... Số không!

Nghĩ đến đây, Diệp Trúc hít sâu một hơi, trong nháy mắt, thu liễm kiếm khí trên người, khí tức vốn dĩ sắc bén đột nhiên biến mất sạch sẽ.

Đệ tử Tam Thanh Đạo Môn ở bốn phía thấy thế, hai mặt nhìn nhau.

"Có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Tại sao khí tức của sư huynh đột nhiên yếu xuống rồi?"

Các đệ tử cảm thấy không hiểu.

Mà sắc mặt một số giới tử thì vô cùng ngưng trọng.

"Rốt cục cũng xuất hiện sao?"

"Đôi mắt kia..."

Trong mắt Thanh Linh đạo nhân cũng lộ ra vẻ trịnh trọng: "Không nghĩ tới dù Diệp Trúc thi triển tu vi Thiên Tiên nhưng vẫn bị ép buộc đến loại trình độ này."

Bên cạnh, Bắc Minh có chút hăng hái: "Đôi mắt kia, có chút thú vị, trong thế hệ này, thật đúng là thiên kiêu xuất hiện tầng tầng lớp lớp."

Trên đỉnh núi có chữ chiến.

Diệp Trúc thu liễm kiếm khí toàn thân, nhưng Sở Cuồng Nhân lại không cảm thấy đối phương muốn nhận thua, ngược lại, hắn biết đối phương phải thật sự xuất toàn lực.

"Đến, để ta mở mang kiến thức về đôi mắt kia của ngươi."

Sở Cuồng Nhân có chút hăng hái nói.

Lời nói vừa dứt.

Phong vân bốn phía đột nhiên dâng trào, linh khí bên trong phương viên hơn 10 triệu dặm giống như dòng nước lũ, đang lao về phía Diệp Trúc! !

Ông...

Giữa thiên địa, một sự sắc bén hiện lên.

Ngay cả không khí, đều như hóa thành kiếm khí tinh xảo.

Thiên địa dị biến.

Chỉ vì Diệp Trúc mở mắt! !

Một đạo thanh quang bắn ra từ trong mắt Diệp Trúc, hóa thành kiếm khí không có gì sánh kịp, quét sạch toàn bộ ngọn núi có chữ chiến.

Sở Cuồng Nhân vẫn bất động, kiếm khí trên người lưu chuyển, ngăn cản kiếm khí đang quét tới từ phía đối diện.

Hắn hiếu kỳ đánh giá Diệp Trúc.

Thời khắc này Diệp Trúc đã mở hai mắt, đó là một đôi tròng mắt màu xanh, đường vân kinh mạch trong mắt giống như lá cây đang lưu chuyển.

Mà phía trên đường vân kia, giống như ẩn chứa kiếm khí vô cùng vô tận!

Mỗi một đạo đều đủ để xé rách một hành tinh.

Trong mắt Diệp Trúc, cất giấu hai chiếc lá cây!

Hai chiếc lá ẩn chứa kiếm khí.

"Thú vị, đây chính là Thanh Diệp Kiếm Đồng, một trong mười đại Tiên Thể Chí Tôn sao? Nhưng mà, dường như cũng không hoàn chỉnh."

Thanh Diệp Kiếm Đồng, một trong mười đại Tiên Thể Chí Tôn.

Nhưng mà, kiếm đồng tử của Diệp Trúc cũng không hoàn chỉnh, có chỗ khiếm khuyết, có lẽ đó cũng là nguyên nhân mà bình thường Diệp Trúc không dễ dàng mở mắt.

Nhưng dù có khiếm khuyết, thì đây cũng là một trong mười đại Tiên Thể Chí Tôn, uy lực của nó rất mạnh, Tiên Thể cấp Hoàng, cấp Chí Tôn bình thường đều khó mà bằng được.

"Thủ tịch thư viện, mời chỉ giáo!"

Trong mắt Diệp Trúc phun ra nuốt vào kiếm ý, từ tốn nói.

Thanh Bình Kiếm trong tay hắn lệch đi, kiếm khí lạnh lẽo phun ra từ trong thân kiếm, uy lực còn cao hơn trước đó một cấp bậc.

Côn Ngô của Sở Cuồng Nhân cũng chém ra.

Nhưng kiếm khí, lại kém một bậc!

Hắn dùng hai kiếm, mới có thể đánh nát kiếm khí của Diệp Trúc.

Cảnh giới Thiên Tiên, cộng thêm Thanh Diệp Kiếm Đồng, loại tổ hợp này, quá kinh khủng, trong thế hệ trẻ, có thể nói là khó tìm địch thủ.

"Thanh Diệp Kiếm Đồng là Tiên Thể am hiểu nhất kiếm đạo nhất thế gian, thủ tịch thư viện, tuy ngươi mạnh mẽ, nhưng luận về kiếm khí, vẫn phải kém hơn một bậc!"

Diệp Trúc từ tốn nói.

"Không sao, kiếm đạo, cũng không phải thứ ta am hiểu nhất."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, thu Côn Ngô Kiếm vào trong vỏ kiếm.

Trên người hắn, có sức mạnh Luân Hồi lưu chuyển, một đạo quang mang u ám như ẩn như hiện ở trên người hắn, đó là, Luân Hồi Kiếp Quang! !

"Vô dụng, tuy ngươi cũng có Chí Tôn Tiên Thể, nhưng đừng quên, ta đã có tu vi Thiên Tiên! Luận cảnh giới, ngươi kém ta một bậc."

Diệp Trúc bình tĩnh như đang trình bày một sự thật.

Hắn nắm Thanh Trúc Kiếm trong tay, giơ lên cao, trong mắt có thanh quang bùng nổ.

Một đạo kiếm ảnh thanh sắc phóng lên tận trời, ở sau lưng, một ngọn cỏ có được năng lượng kiếm khí vô tận hiện lên.

Ngọn cỏ rung động, kiếm khí chém ra, ngay cả nhật nguyệt hành tinh cũng bị phá nát!

"Vâth dùng một chiêu này kết thúc trận đấu đi!"

"Thanh Diệp Kiếm Đồng, Thảo Kiếm Quyết!"

Thảo Kiếm Quyết, thần thông bổ sung của Thanh Diệp Kiếm Đồng!

Đây là một thần thông công phạt vô biên, cây cỏ chuyển động, là có thể chém nát nhật nguyệt, hành tinh, là thần thông Kiếm Đạo đứng đầu trong thế gian.

"Ha, ai nói với ngươi Địa Tiên không thắng được Thiên Tiên? Hơn nữa, ai nói với ngươi, ta chỉ có Luân Hồi Thiên Thể này?"

Chương 1161: âm Dương Sinh Tử Đồ chiến Thảo Kiếm Quyết, ta cho phép ngươi ôm hi vọng

"Ai nói với ngươi Địa Tiên không thắng được Thiên Tiên? Hơn nữa, ai nói với ngươi, ta chỉ có Luân Hồi Thiên Thể này?"

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân vang lên, ngay sau đó, trong cơ thể hắn phun ra một luồng Thần Ma chi khí vô cùng cường đại!

Lập tức, một luồng sinh tử chi ý nổi lên!

Sinh tử, luân hồi!

Thần Ma thể, Luân Hồi Thiên Thể!

Hai đại thể chất, thi triển đồng thời hai luồng sức mạnh, lại phát sinh một loại cộng hưởng kỳ diệu nào đó, khiến cho khí tức của Sở Cuồng Nhân liên tục tăng lên!

"Hỗn Độn Thần Ma Thể!"

Cách đó không xa, Thanh Linh đạo nhân âm thầm líu lưỡi.

Hắn nhìn thoáng qua Bắc Minh bên cạnh, hít sâu một hơi, nói ra: "Thì ra là thế, khó trách ngươi lại trợ giúp người này."

Bắc Minh cười nhạt một tiếng: "Đừng động đến hắn, tin tưởng ta, lửa giận của Thần Ma nhất mạch, Tam Thanh Đạo Môn các ngươi không chịu đựng nổi!"

"Vậy phải xem bản lãnh của hắn, Tiên giới này, cường đại hơn Tam Thanh Đạo Môn ta không nhiều, nhưng, cũng có một ít."

Tuy Thần Ma nhất mạch cường đại.

Nhưng cũng không phải không có đối thủ.

Tỉ như hai đại Tiên Đình cổ lão kia.

"Hiện tại đang là giai đoạn giới tử chi tranh, những lão gia hỏa kia sẽ không dễ dàng xuất thủ, mà trong thế hệ trẻ, ta tin tưởng hắn."

Trong mắt Bắc Minh lộ ra vẻ tự tin sâu sắc, cho dù người đời biết Sở Cuồng Nhân có Luân Hồi Thiên Thể, Hỗn Độn Thần Ma Thể thì như thế nào?

Thứ đáng sợ nhất của đối phương, cũng không phải thể chất.

Thanh Linh đạo nhân nhìn Bắc Minh, sau đó nhìn về phía Sở Cuồng

Nhân, cảm giác khí tức Thần Ma thể trên người đối phương, ánh mắt ngưng trọng.

"Hơn nữa, luồng khí tức Thần Ma thể này, bất phàm!"

"Tiềm lực của hắn vượt xa Thần Ma thể tầm thường!"

Hỗn Độn Thần Ma Thể cũng không được xếp vào mười đại Tiên Thể Chí Tôn, bởi vì loại thể chất này phát huy không ổn định.

Tuy Hỗn Độn Thần Ma Thể cường đại, nhưng một số Thần Ma thể chỉ có thể so với Tiên Thể cấp Tôn, thậm chí còn kém hơn Tiên Thể Chí Tôn một bậc.

Chỉ có Thần Ma thể đứng đầu nhất mới có thể sánh bằng Tiên Thể Chí Tôn.

Không hề nghi ngờ.

Hỗn Độn Thần Ma Thể của Sở Cuồng Nhân chính là loại đứng đầu nhất.

"Kết quả của trận chiến này, khó có thể dự đoán."

...

Trên đỉnh núi có chữ chiến.

Hai đại thể chất của Sở Cuồng Nhân đều xuất hiện, sinh tử luân hồi chi ý đổ xuống, tiên huy tươi sáng, điên cuồng đánh thẳng vào hư không bốn phía.

Nếu như nói, khi Diệp Trúc thi triển Thanh Diệp Kiếm Đồng sẽ trở thành một vị Kiếm Thần cao cao tại thượng, đứng trên đỉnh cao, nhìn xuống thiên hạ!

Thì Sở Cuồng Nhân chính là một vị Tiên Vương nắm giữu sinh tử!
!

"Thủ tịch thư viện, ngươi thật sự đáng giá để ta xuất thủ toàn lực, chuẩn bị tiếp một kiếm cuối cùng của ta đi!" Diệp Trúc trầm giọng nói ra.

"Ngươi cho rằng, chỉ có như thế sao?"

"Đừng quên, ta là thủ tịch thư viện!"

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng.

Sau đó, đạo âm truyền ra, từng đạo từng đạo hư ảnh hiện lên.

Đó là Chư Tử Bách Gia Đồ!

Trong không khí, khí tức băng lãnh tràn ngập, từng tòa Tuyết Sơn được chiếu sáng, trống trải, tịch mịch, đây là dị tượng Tuyết Sơn Văn Tâm!

"Ồ, vậy mà gia hỏa này còn có ngón nghề này."

Bắc Minh kinh ngạc nói ra.

Hai đại dị tượng này, gia tăng của mỗi một loại đều không kém gì một loại Tiên Thể cấp Tôn, chớ nói chi là đồng thời xuất hiện trên người của một người.

"Ta muốn để ngươi bại đến mức tâm phục khẩu phục! !"

Hai đại dị tượng trên đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân, sinh tử luân hồi trên người vận chuyển.

Thần uy vô biên, rung động Cửu Thiên Thập Địa!

Tất cả mọi người ở Tam Thanh Tiên Môn đều choáng váng.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy tu sĩ kinh khủng như thế, sức mạnh như vậy, thật sự là một Địa Tiên sao?

"Thảo Kiếm Quyết, chém!"

Diệp Trúc thét dài một tiếng, chém xuống một kiếm!

Kiếm ảnh Thanh sắc kéo theo kiếm khí sắc bén vô biên vô tận, khắp nơi, hư không vỡ nát, kiếm khí phong bạo liên tiếp tràn ra.

Sở Cuồng Nhân trái vận sinh, phải nắm chết!

Luân Hồi Kiếp Quang lưu chuyển bên ngoài cơ thể.

Sinh Tử hợp nhất, một âm Dương Sinh Tử Đồ to lớn ngưng tụ, che lấp bầu trời, dung hợp với Luân Hồi Kiếp Quang, nghiền ép phun ra!

Dưới sự gia tăng của hai đại dị tượng, sinh tử luân hồi chi ý vô biên đập vào hư không, vạn sự vạn vật cũng bị chôn vùi trước mặt sức mạnh này.

Kiếm ảnh thanh sắc và âm Dương Sinh Tử Đồ ầm ầm va chạm!

Tiếng động kinh khủng vang lên!

Kiếm khí, sinh tử chi khí, sức mạnh Luân Hồi, dung hợp lại sinh ra kình khí dồi dào như dòng nước lũ đang trút xuống, điên cuồng phá nát mọi thứ xung quanh.

Ngọn núi có chữ chiến dưới chân hai người, trong nháy mắt đã hóa thành tro tàn!

Mà năng lượng dồi dào còn đang không ngừng khuếch tán ra bên ngoài, nếu không phải có Thanh Linh đạo nhân là Đại La Kim Tiên ở đây, chỉ sợ này phương viên trăm triệu dặm đều bị huỷ hoại vì trận chiến của hai người.

Phanh, phanh, phanh...

Hư không không ngừng nứt toác!

Kiếm ảnh thanh sắc và âm Dương Sinh Tử Đồ còn đang chống cự.

Diệp Trúc thúc giục tiên nguyên của bản thân đến cực hạn, hai chiếc lá cây bên trong hai mắt lưu chuyển, tiên huy tươi sáng, phun ra nuốt vào kiếm ý vô biên.

"Một chiêu này, ngươi không chặn được."

So với Diệp Trúc, Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ thong dong hơn rất nhiều.

Mà hắn vừa dứt lời.

Chỉ thấy kiếm ảnh thanh sắc nứt toác thành từng khúc! !

Cuối cùng, kiếm ảnh bị phá nát!

Âm Dương Sinh Tử Đồ, vẫn nghiền ép tiến lên!

Diệp Trúc bị Sinh Tử Đồ bao phủ, sinh tử luân hồi chi ý kinh khủng đánh thẳng vào người, tiên khu vỡ tan từng khúc, máu tươi chảy ròng ròng.

Khi âm Dương Sinh Tử Đồ tiêu tán, Diệp Trúc cũng co quắp ngã xuống đất, cả người gần như không có một chỗ nào còn lành lặn.

Điều khiến Thanh Linh đạo nhân cảm thấy may mắn chính là.

Diệp Trúc, còn sống.

Mà chuyện này, đã là may mắn trong bất hạnh của Đạo Môn.

Nghĩ đến đây, Thanh Linh đạo nhân lại có một chút cảm kích đối với Sở Cuồng Nhân.

Bởi vì hắn biết, vừa rồi Sở Cuồng Nhân hoàn toàn có năng lực giết chết Diệp Trúc, mà cho dù hắn giết Diệp Trúc, Tam Thanh Đạo Môn cũng sẽ không liều lĩnh tìm hắn báo thù.

Bởi vì đây là giới tử chi tranh, mặt khác, cộng thêm sự bảo hộ của Thần Ma nhất mạch và thư viện Bách Gia, hắn không có gì phải sợ.

Nhưng hắn lại không có, mà lại buông tha cho Diệp Trúc.

Thanh Linh đạo nhân có thể hiểu rõ mọi người, mà Diệp Trúc bị trọng thương cũng giống vậy, hắn miễn cưỡng chống đỡ đứng dậy, quỳ một chân trên đất, nhìn Sở Cuồng Nhân cách đó không xa, trong mắt mang theo các loại tâm tình phức tạp, rung động, cảm kích, không cam lòng.

"Thực lực chân chính của ngươi, rốt cuộc mạnh bao nhiêu?"

Giọng điệu của Diệp Trúc có chút suy yếu, hỏi.

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, lạnh nhạt nói: "Ngươi không cần phải xoắn xuýt vấn đề này, bởi vì ta sẽ không ngừng mạnh lên, ngày mai sẽ mạnh hơn hôm nay!"

"Thứ ngươi có thể truy đuổi, chỉ có ta ở hiện tại, mà ta của ngày mai, thì ngươi vĩnh viễn không có cách nào với tới dù chỉ là bóng lưng!"

Sở Cuồng Nhân nói xong, lập tức quay người rời đi, mà Diệp Trúc nhìn bóng lưng của hắn, hít sâu một hơi: "Ta sẽ trở nên mạnh hơn, mặc kệ là ngươi bây giờ, hay là ngươi của ngày mai, ta nhất định sẽ đuổi kịp, vượt qua, sau đó là đánh bại ngươi! !"

"Ta cho phép ngươi ôm hi vọng, nếu có thể khiến ngươi có động lực trở nên mạnh hơn, thì có lẽ nó sẽ là chuyện khiến ta cảm thấy hứng thú."

Sở Cuồng Nhân cũng không quay đầu lại, nói ra.

Mà ánh mắt Diệp Trúc dần dần mơ hồ, lập tức nghiêng đầu một cái, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Từ nay về sau, Sở Cuồng Nhân sẽ thành mục tiêu mà hắn truy đuổi cả đời này.

Có lẽ, hắn có thể trở nên mạnh mẽ hơn vì điều này đại.

Nhưng đây cũng là một chuyện thật đáng buồn, đáng tiếc, bởi vì hắn vĩnh viễn không có cách nào đuổi kịp Sở Cuồng Nhân.

Ngay cả thoáng chạm tới bóng lưng của hắn cũng là chuyện vô cùng gian khổ.

Bọn người Thanh Linh đạo nhân, trưởng lão Đạo Môn nhìn chiến trường bừa bộn trước mắt, ánh mắt có chút phức tạp.

Luân Hồi Thiên Thể, Hỗn Độn Thần Ma Thể, chỉ một trong hai đã có thể giúp vô số thiên kiêu đứng trên đỉnh cao.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại một mình độc chiếm hai loại, còn có hai đại dị tượng giúp gia tăng sức mạnh.

Mặt khác, thậm chí bấy nhiêu cũng không phải tất cả của Sở

Cuồng Nhân, trên người hắn, còn cất giấu bí mật!

"Ai, giới tử chi tranh, lại có một vị yêu nghiệt như thế này, đối cái giới tử khác mà nói, thật đúng là áp lực không nhỏ."

Thanh Linh đạo nhân cảm khái nói ra.

Chương 1162: Nắm giữ Thanh Diệp Kiếm Đồng, Cửu Diệp Hồn Thảo, Thanh Linh đạo nhân tới chơi

Diệp Trúc bại.

Tin tức này dùng tốc độ cực nhanh truyền khắp toàn bộ Tam Thanh Đạo Môn.

Tất cả mọi người đều đang nghị luận về thủ tịch thư viện.

Nhưng bây giờ vị thủ tịch thư viện bị mọi người nghị luận lại đang bế quan tu hành ở một ngọn núi nhỏ không có hình dáng gì đặc biệt.

Ngọn núi này chính là chỗ ở của Cung Nguyệt.

Về chuyện Sở Cuồng Nhân có thể đánh bại Diệp Trúc, thật ra bọn người Cung Nguyệt và n Hồng Hoa cũng không quá kinh ngạc.

Dù sao thì lúc ở Thanh Lan Tiên giới, người này gần như nghiền ép toàn bộ thế hệ trẻ, không người nào có thể so sánh, các nàng đã sớm quen thuộc.

Điều khiến các nàng kinh ngạc hơn chính là, Sở Cuồng Nhân, có thể khiến cho Tam Thanh Đạo Môn ăn thiệt thòi lớn như vậy, nhưng chỉ có thể giữ im lặng.

Chuyện này còn khiến bọn họ kinh ngạc hơn việc hắn đánh bại Diệp Trúc rất nhiều.

"Thần Ma nhất mạch..."

"Thật sự là bối cảnh đáng sợ."

Cung Nguyệt lắc đầu cảm khái nói ra.

Nàng cũng không phải hiểu rất rõ về tu sĩ của mạch này, mà những ngày này, sau khi nghe ngóng một phen thì mới biết được mạch này kinh khủng đến mức nào.

Mới biết được, đây mới là chỗ dựa chân chính của Sở Cuồng Nhân.

Còn về hiện thân của Bắc Minh, đã biến mất, hắn vốn chỉ là một đạo Thần Ma chi khí hóa thân mà thành, không thể ở lâu.

"Sư tôn, vương đã bế quan mấy ngày rồi, có phải lúc chiến đấu với Diệp Trúc bị thương rồi không?" n Hồng Hoa có chút lo lắng nói.

"Yên tâm đi, lão đại lợi hại như vậy, chắc chắn không có việc gì."

Tiểu hồ ly ở bên cạnh nói ra.

"Đúng vậy, Hồng Hoa, ngươi không cần lo lắng, trận chiến kia, chúng ta đều thấy được, Sở đạo hữu căn bản không bị thương, lúc này bế quan, tất nhiên có dụng ý của hắn." Cung Nguyệt vừa cười vừa nói.

Bị thương?

Hiện tại nàng lại lo lắng Diệp Trúc có thể xảy ra chuyện hay không hơn, nếu không thì quan hệ của Sở Cuồng Nhân và Đạo Môn sẽ trở nên xấu đi.

Còn về Sở Cuồng Nhân...

Ừm...

Nàng không thấy đối phương bị thương.

Hơn nữa, từ trước đến giờ, đối phương sẽ thật sự bị thương sao?

Lúc này.

Sở Cuồng Nhân vẫn đang bế quan, hắn khoanh chân ngồi ở trên giường, trước mặt có một mẫu máu đang lơ lửng, đó là, máu của

Diệp Trúc!

"Thành công!"

Sở Cuồng Nhân đột nhiên mở hai mắt ra.

Bên trong tròng mắt màu đen dường như có một đạo thanh quang lướt qua, hai chiếc lá cây hiện lên, trong đó có kiếm khí sắc bén đang cuộn trào.

Nếu có những người khác ở đây, chắc chắn sẽ sợ hãi.

Sở Cuồng Nhân, lại nắm giữ Thanh Diệp Kiếm Đồng!

"Không hổ là một trong mười đại Tiên Thể Chí Tôn, mặc dù ở trạng thái khiếm khuyết, nhưng vẫn tạo ra tăng phúc không nhỏ đối với kiếm đạo của ta."

"Ừm, không tệ, không tệ."

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười.

Trong lúc chiến đấu, hắn lặng lẽ thu thập một ít máu của Diệp Trúc huyết, sử dụng máu của hắn để phân tích Thanh Diệp Kiếm Đồng kia.

Hắn bế quan trong khoảng thời gian này, chính là vì làm việc này, có Thể Chất Chi Thư trong tay, chuyện này cũng được tiến hành rất thuận lợi.

Tiếc nuối duy nhất chính là, Thanh Linh Kiếm Đồng lại ở trạng thái khiếm khuyết, tiềm lực của nó, cũng không như Tiên Thể Chí Tôn hoàn chỉnh.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút.

Nếu là Tiên Thể Chí Tôn hoàn chỉnh, hắn cũng không có cách nào chỉ dựa vào một ít máu mà có thể phân tích ra được.

"Có Thể Chất Chi Thư trong tay, có lẽ, trong tương lai ta có thể tu bổ để Tiên Thể Chí Tôn này trở nên hoàn thiện."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Thanh Diệp Kiếm Đồng, Luân Hồi Thiên Thể, Hỗn Độn Thần Ma Thể, tam đại thể chất tập trung ở trên người một người, quả thực là chuyện khó có thể tưởng tượng.

Chớ nói chi là, còn có một Bản Nguyên Thể Duy Nhất đầy tiềm lực cấp Siêu Thần!

Trên thể chất chi đạo, Sở Cuồng Nhân gần như là kẻ không ai có thể bằng.

"Mặt khác, thông qua trận chiến này, cũng tiến thêm một bước chứng minh khả năng dung hợp của Luân Hồi Thiên Thể và Hỗn Độn Thần Ma Thể kiêm."

"Sinh tử luân hồi chi ý, xem ra phải nghiên cứu một chút."

Một trận chiến này, cuối cùng hắn dùng Luân Hồi Kiếp Quang dung hợp với âm Dương Sinh Tử Đồ kết thúc trận đấu, mà một chiêu này, chỉ là ý nghĩ thoáng qua của hắn, ngẫu nhiên mà thành thôi, thật ra nó vẫn chưa hoàn thiện.

Nhưng dù chỉ là một chiêu thức chưa hoàn thiện đã có thể đánh bại Diệp Trúc, một khi hoàn thiện, uy lực của nó nhất định sẽ tăng vọt một lần nữa.

Không chỉ có như thế.

Thứ hắn dung hợp, chỉ là thần thông bổ sung của hai đại thể chất.

Vẫn chưa dung hợp thể chất.

Mà chuyện này, mới là thứ Sở Cuồng Nhân thật sự muốn nghiên cứu.

Chỉ cần dung hợp hai đại thể chất, hắn có thể tùy ý sử dụng sức mạnh sinh tử luân hồi, tùy ý kết hợp thần thông sinh tử luân hồi.

Nói tóm lại, trận chiến này, hắn thu hoạch không ít.

"Rút phần thưởng đã."

Tâm trạng của Sở Cuồng Nhân không tệ, mở ra Huyễn Tưởng Luân Bàn.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần, Cửu Diệp Hồn Thảo!"

Cửu Diệp Hồn Thảo?

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

"Tuyệt đỉnh tiên dược, Cửu Diệp Hồn Thảo sao?"

Tiên dược, tiên đan ứng với cảnh giới Tiên Nhân, mà tuyệt đỉnh tiên dược tương ứng với cảnh giới Kim Tiên, là tiên dược có thể có tác dụng đối với Kim Tiên.

Cửu Diệp Hồn Thảo, càng là tuyệt đỉnh bên trong tuyệt đỉnh.

Hơn nữa, Hồn Thảo này còn là một trong những tiên dược hiếm thấy nhất, có thể dùng để tăng cảnh giới linh hồn.

"Không tệ, Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết của ta dừng ở đệ bát chuyển được một khoảng thời gian rồi, cũng nên đột phá."

"Cửu Diệp Hồn Thảo này, đến vừa đúng lúc."

Sở Cuồng Nhân cũng không lập tức sử dụng tiên dược này.

Hiện tại hắn còn có chuyện quan trọng hơn: "Tính toán thời gian, chủ nhân của Tam Thanh Đạo Môn cũng nên tới bái phỏng rồi."

Ngoài phòng.

Một lão giả tay cầm phất trần bỗng nhiên đi vào.

Mà nhìn thấy người này, Cung Nguyệt liền vội vàng hành lễ.

"Gặp qua chưởng môn."

Người tới, chính là Thanh Linh đạo nhân.

Lúc này, trong lòng Cung Nguyệt có chút thấp thỏm, phải biết rằng, Sở Cuồng Nhân đại náo Tam Thanh Đạo Môn, mà nàng thì quen biết với Sở Cuồng Nhân.

Chưởng môn, sẽ không làm gì nàng đúng không?

"Ừm, không cần khách khí."

Ngược lại, Thanh Linh đạo nhân không biểu hiện ra điều gì cả, hắn nhìn về phía n Hồng Hoa cách đó không xa, cười gật đầu: "Không tệ, ở tuổi này đã có tu vi như thế, có thể so sánh với giới tử."

"Chưởng môn quá khen rồi." n Hồng Hoa từ tốn nói.

"Chuyện của ngươi, ta đã điều tra xong, hôm nay ta đến cấp cho ngươi một cái công đạo, từ nay về sau, ngươi chính là đệ tử hạch tâm của Đạo Môn, được hưởng đãi ngộ giống với giới tử."

n Hồng Hoa chần chờ một hồi, sau đó nói: "Đa tạ chưởng môn."

Kỳ thật, khi phải chịu những uỷ khuất này từ Tam Thanh Đạo Môn, nàng cũng từng nghĩ tới chuyện rời khỏi đây, đi theo Sở Cuồng Nhân không ngon hơn sao? ?

Nhưng mà, nàng không làm được.

Cung Nguyệt và các đệ tử của Ngọc Thanh Tiên Môn đều ở nơi này, nếu nàng bỏ đi, những người này sẽ càng không có cuộc sống dễ chịu gì.

Đừng nói Thanh Linh đạo nhân sẽ quản.

Những người đứng đầu có nhiều chuyện phải làm, đối với một số tranh đấu của các đệ tử cấp thấp, bọn họ căn bản không có tâm tư đi để ý.

Cho nên n Hồng Hoa dự định ở lại, nàng muốn leo đến chỗ cực kỳ cao trong Tam Thanh Tiên Môn, lúc đó nàng mới có thể bảo vệ những sư đệ sư muội trước kia, mới là sự báo đáp tốt nhất đối với những chiếu cố của Cung Nguyệt dành cho nàng.

Hơn nữa, bị ủy khuất liền chạy đi, nếu làm vậy, chẳng phải là đang nói n Hồng Hoa nàng nhu nhược lại nhát gan sao?

"Lần này Chưởng môn đến đây, vẫn còn có chuyện cần làm sao?"

Cung Nguyệt hỏi.

Nàng mới không tin Thanh Linh đạo nhân chỉ đến cho n Hồng Hoa một cái công đạo, loại chuyện này, tùy tiện tìm một trưởng lão đến là được.

Mà hắn lại đích thân đến, nhất định còn có chuyện quan trọng hơn.

"Ta muốn gặp mặt Sở tiểu hữu."

Thanh Linh đạo nhân nói ra, nhìn về phía một gian phòng cách đó không xa.

Trong lòng Cung Nguyệt nói thầm một tiếng quả nhiên.

Một tiếng kẽo kẹt vang lên.

Cửa phòng mở ra.

"Thanh Linh chưởng môn, mời vào."

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân truyền ra, hiển nhiên, việc đối phương tới chơi không hề làm hắn kinh ngạc, thậm chí có thể nói là nằm trong dự liệu.

Chương 1163: Trao đổi tiên kinh, linh hồn kim tính, dung hợp tam đại tiên kinh

"Thanh Linh chưởng môn, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Sở Cuồng Nhân nhìn Thanh Linh đạo nhân, từ tốn nói.

Thanh Linh đạo nhân nhìn người thanh niên trước mắt, trong mắt lướt qua một vẻ phức tạp, sau đó bất đắc dĩ thở dài.

"Chắc Sở tiểu hữu biết vì sao ta lại tới đây."

"Tất nhiên."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, sau đó, trên người hắn có một luồng dao động kỳ diệu nổi lên, đó là dao động Thượng Thanh Linh Bảo Kinh.

"Quả nhiên là Thượng Thanh Linh Bảo Kinh hoàn chỉnh, không biết Sở tiểu hữu có được tiên kinh này từ nơi nào." Thanh Linh đạo nhân trịnh trọng hỏi.

"Bồng Lai."

"Bồng Lai... Bồng Lai... Tiệt Giáo!"

Đồng tử Thanh Linh đạo nhân co rụt lại, đã hiểu chuyện gì: "Không nghĩ tới các hạ lại đạt được truyền thừa của Tiệt Giáo."

"Tạm thời xem là như thế đi."

Sở Cuồng Nhân gật đầu.

"Tiểu hữu, Thượng Thanh Linh Bảo Kinh của Đạo Môn ta vì một số nguyên nhân ngoài ý muốn đã bị khiếm khuyết, cho nên, ta muốn xin bản Thượng Thanh Linh Bảo Kinh hoàn chỉnh ở chỗ tiểu hữu, đương nhiên, sẽ không bạc đãi tiểu hữu."

Thanh Linh đạo nhân trực tiếp nói rõ ý đồ đến đây.

"Muốn tiên kinh cũng được, yêu cầu của ta cũng rất đơn giản, dùng Ngọc Thanh Nguyên Thủy Kinh để trao đổi." Sở Cuồng Nhân cũng nói ra điều kiện của mình.

Đây chính là nguyên nhân hắn cố ý để lộ dao động Thượng Thanh Linh Bảo Kinh trong trận đấu, và giữ lại mạng cho Diệp Trúc.

Tất cả chuyện này, cũng là vì mục đích trao đổi tiên kinh của Tam Thanh Tiên Môn.

"Ngươi muốn Ngọc Thanh Nguyên Thủy Kinh?"

Thanh Linh đạo nhân cau mày lại, sau đó, dường như hắn nghĩ tới điều gì, đồng tử hơi co lại: "Ngươi muốn dung hợp ba bộ tiên kinh! !"

"Há, đoán được sao."

"Trên người Cung Nguyệt có dấu vết tu hành Thái Thanh Đạo Đức Kinh, đây chắc hẳn cũng là bút tích của ngươi đi, mà ngươi bây giờ còn muốn Ngọc Thanh Nguyên Thủy Kinh, ba bộ tiên kinh đều ở trong tay, ngươi muốn dung hợp bọn chúng!"

"Xem ra ở Tam Thanh Đạo Môn từng có người làm chuyện này."

Nếu không phải Tam Thanh Đạo Môn có người thử qua, Thanh Linh đạo nhân cũng sẽ không suy nghĩ đến phương hướng dung hợp Tiên kinh trước tiên.

"Đúng vậy, giữa ba bộ tiên kinh có sự cộng hưởng nào đó, đại năng bên trong chúng ta từng hoài nghi ba bộ tiên kinh này có thể dung hợp, cũng thử qua, nhưng đều có chung một kết quả... Tất cả đều tẩu hỏa nhập ma, thân tử đạo tiêu!"

Thanh Linh đạo nhân nghiêm túc nói: "Ta biết Sở đạo hữu ngươi thiên tư hơn người, kinh tài tuyệt diễm, nhưng ta khuyên ngươi đừng nên làm loạn thì hơn."

"Chuyện này không cần Thanh Linh chưởng môn quan tâm."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Tùy ngươi."

Thanh Linh đạo nhân cũng không hỏi thêm nữa.

Hắn và Sở Cuồng Nhân trao đổi hết tiên kinh, sau đó lập tức rời đi.

Đến bây giờ, ba bộ tiên kinh đều rơi vào trong tay Sở Cuồng Nhân.

"Tẩu hỏa nhập ma sao?"

"Thú vị, ta cũng muốn nếm thử thế nào là tẩu hoả nhập ma." Sở Cuồng Nhân đạt được tiên kinh, sau đó dự định bế quan.

Hắn bảo bọn người Lam Vũ làm hộ pháp cho hắn.

Tuy Tam Thanh Đạo Môn không dám làm loạn, nhưng để phòng ngừa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hắn vẫn giao một đạo Thần Ma chi khí cuối cùng cho Lam Vũ.

Cứ như vậy.

Sở Cuồng Nhân đường hoàng bế quan ở Đạo Môn.

Bọn người trưởng lão Đạo Môn, Thanh Linh đạo nhân luôn chú ý tới động tĩnh của Sở Cuồng Nhân không khỏi tức giận đến khóe miệng co giật, sắc mặt tái xanh.

Giết giới tử, trưởng lão của Đạo Môn, khiến cho Đạo Môn mất hết thể diện.

Hiện tại, lại đường hoàng bế quan ở Đạo Môn?

Còn có chuyện gì phách lối hơn thế này không? !

"Tính cách của người này, không tầm thường!"

Thanh Linh đạo nhân cảm khái một tiếng: "Hắn biết Tam Thanh Đạo Môn sẽ không dám làm gì hắn, thay vì bế quan ở nơi khác, thì cứ trực tiếp thực hiện bên trong Đạo Môn, để Đạo Môn làm hộ pháp cho hắn!"

"Hừ, lòng hắn cũng thật to lớn."

"Nếu xuất hiện biến cố gì, chúng ta bỏ mặc, hắn đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ còn có thể đổ chuyện này lên đầu chúng ta hay sao?"

Có trưởng lão bất mãn nói.

"Chỉ sợ người này còn giữ hậu chiêu, chẳng hạn như, giống như trước đó, sử dụng Thần Ma chi khí, hắn có một đạo, tất nhiên có thể còn một đạo thứ hai."

"Đúng vậy."

Mọi người dứt khoát không tiếp tục để ý tới Sở Cuồng Nhân.

Mà trên thực tế, Thanh Linh đạo nhân cũng rất là hiếu kỳ đối với lần này bế quan của Sở Cuồng Nhân: "Dung hợp tam đại tiên kinh, loại chuyện này, từ trước tới nay không có người nào ở Đạo Môn có thể làm được, ngươi, có thể sao?"

Nghĩ nghĩ, Thanh Linh đạo nhân lắc đầu.

Loại chuyện này, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Trong lịch sử Đạo Môn, không thiếu Đại La Kim Tiên, thậm chí còn xuất hiện người ở cảnh giới Hợp Đạo, không nói những người còn lại, chỉ riêng vị sư tổ của Tam Thanh Đạo Môn, chính là một vị có thể đột phá Hỗn Nguyên.

Thế nhưng chưa từng nghe nói hắn dung hợp ba bộ tiên kinh, đám nhân vật kia đã không làm được, chớ nói chi là, Sở Cuồng Nhân ở cảnh giới Địa Tiên.

"Chỉ hy vọng hắn không tẩu hỏa nhập ma, chết ở chỗ này, nếu không sẽ không tiện bàn giao với thư viện Bách Gia, và Thần Ma nhất mạch."

...

"Trước khi thử dung hợp tiên kinh, thì đột phá Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết đến tầng thứ chín đã." Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn lấy Cửu Diệp Hồn Thảo ra.

Hồn Thảo sinh ra chín mảnh, có tiên huy huyền diệu quấn quanh.

Đây là một gốc tuyệt đỉnh tiên dược, không thể phủ nhận, là gốc tiên dược có phẩm chất tốt nhất mà Sở Cuồng Nhân nhìn thấy trong giai đoạn này.

Hắn ăn tiên dược ăn, bắt đầu luyện hóa nó, dược lực hùng hồn bạo phát, hóa thành từng đạo từng đạo tiên huy, quấn quanh người Sở Cuồng Nhân, Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết rất lâu không có động tĩnh bắt đầu đột phá đệ cửu chuyển.

Thời gian trôi qua, đã qua một tháng.

Sở Cuồng Nhân sử dụng Cửu Diệp Hồn Thảo, chính thức đột phá Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết đến đệ cửu chuyển đỉnh phong! !

Bên trong Tinh Thần Hải, Thiên Hồn, Địa Hồn, Nhân Hồn, ngồi đối diện với nhau tạo thành hình tam giác, trên người có tiên huy lượn lờ, vô cùng thần thánh.

Trong đó, trên người tam đại tiên hồn có một chút kim quang lưu chuyển.

Đó là, linh hồn kim tính!

Mà kim tính, là phẩm chất riêng chỉ Kim Tiên mới có.

Kim tính bất diệt, tiên khu bất hủ, tiên hồn bất diệt!

Dù hiện tại Sở Cuồng Nhân cũng chưa đạt tới cảnh giới Kim Tiên, nhưng linh hồn lại sớm nắm giữ một tia kim tính, có thể nói là không thể tưởng tượng.

"Thành công!"

Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra, trong mắt có tinh quang lóe lên.

Cuối cùng, hắn cũng tu hành bộ công pháp cấp Thần này đến cực hạn, sau này, nếu hắn muốn thăng cấp cảnh giới linh hồn sẽ không dễ dàng như vậy.

"Hiện tại linh hồn của ta sớm nắm giữ một tia kim tính, linh hồn của Chân Tiên bình thường cũng không mạnh mẽ bằng ta."

Phẩm chất linh hồn chia làm phổ thông, tiên hồn, Chân Thần, kim hồn, Thái Hư, tự tại, Hỗn Độn, siêu thoát.

Hiện tại, Sở Cuồng Nhân đã ở Chân Thần đỉnh phong, thậm chí còn tạo ra một tia kim tính chỉ có đẳng cấp kim hồn mới có.

"Chỉ cần phủ kim tính lên toàn bộ linh hồn, là có thể hình thành kim hồn, nhưng chuyện này cũng không dễ dàng gì, tu sĩ bình thường, chỉ khi đột phá cảnh giới Kim Tiên, mới có thể dùng tiên nguyên kim tính, thể xác kim tính tác động vào linh hồn."

"Để linh hồn dẫn đầu nắm giữ kim tính, cổ kim hiếm có."

"Trừ phi, là tu sĩ chuyên tu hành linh hồn, có pháp môn tu hành linh hồn cao thâm, chỉ tiếc, Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết của ta đã đạt đến cực hạn, nếu muốn thăng cấp, không phải chuyện đơn giản."

"Thôi, chuyện này tạm thời hoãn lại đây, tiếp đó, cũng nên nhìn diện mạo chân chính khi dung hợp ba bộ tiên kinh này rồi."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn tiến hành dung hợp tiên kinh.

Phía trên Tinh Thần Hải, vô số văn tự huyền diệu lơ lửng, dưới sự suy luận của ba đại linh hồn, dần dần hình thành một phần pháp môn hoàn toàn mới.

"Cũng không có gì khó khăn."

Sở Cuồng Nhân cười nói, ngộ tính của hắn quá cường đại, cộng thêm cảm ngộ đối với đạo thâm sâu hiếm người nào có thể sánh ngang, dù sao, không phải ai cũng từng đọc qua Đạo Đức kinh và có kinh nghiệm khai sáng thế giới.

Dung hợp tam đại tiên kinh, đối với những người khác, thậm chí là

Đại La Kim Tiên mà nói là chuyện vô cùng khó khăn, thậm chí không thể nào làm được.

Nhưng đối với hắn mà nói, lại không phải vậy.

Chương 1164: Nhất Khí Hóa Tam Thanh, Tam Thanh chưa chết? Đột phá Thiên Tiên

Bên trong Tinh Thần Hải.

Ngay khi ba đại linh hồn của Sở Cuồng Nhân suy luận tiên kinh, vô số văn tự huyền ảo lưu chuyển, dường như trong đó hình thành một phần pháp môn hoàn toàn mới.

Chỉ thấy vô số văn tự tán đi, hóa thành một chùm sáng màu trắng.

Linh hồn của Sở Cuồng Nhân tiến đến, đụng vào chùm sáng.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, có đủ loại ảo ảnh hiện ra.

"Ha."

"Khó trách Thanh Linh đạo nhân nói dung hợp tiên kinh dễ bị tẩu hỏa nhập ma, thì ra là vì như thế." Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Tiên kinh này quá huyền ảo.

Huyền ảo đến mức, sẽ tự mình sinh ra các loại ảo ảnh để mê hoặc người tu hành, muốn dung hợp tiên kinh, phải bước qua khảo nghiệm của ảo ảnh.

Nếu không thì sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, thân tử đạo tiêu.

"Nhưng đáng tiếc, ảo ảnh này vẫn không làm gì được ta."

Đạo tâm của Sở Cuồng Nhân cứng cỏi đến mức nào?

Có thể nói là không thể phá vỡ, thế gian không gì có thể rung chuyển.

Tuy ảo ảnh mà tiên kinh xây dựng không hề tầm thường, nhưng muốn làm loạn đạo tâm của hắn, thì vẫn chưa đủ.

"Phá!"

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, toàn bộ ảo ảnh trước mắt tán loạn.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Chỉ thấy bên trong chùm sáng màu trắng kia lại chiếu ra một hào quang sáng chói loá mắt hơn, chùm sáng lại chia ra làm ba, hóa thành ba bóng người hư ảo.

Người thứ nhất, là nam tử trung niên mặc trường bào màu đen, mày kiếm chói mắt, không giận tự uy, người thứ hai, là lão giả tóc trắng mày trắng, tiên phong đạo cốt, khí chất xuất trần, người thứ ba, là một lão giả tóc bạc mặt hồng hào, tay nâng quyển sách, mặt mũi hiền lành, giống như một tiên sinh dạy học.

"Tam Thanh..."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, theo bản năng nói ra tên của ba người này.

Hắn chưa từng gặp Tam Thanh.

Nhưng, hắn biết ba người trước mắt này chính là Tam Thanh.

Ba người này nhìn Sở Cuồng Nhân một chút, trong mắt mang theo tán thưởng.

Giờ khắc này, đột nhiên Sở Cuồng Nhân có loại cảm giác mãnh liệt, giống như Tam Thanh cổ lão này vẫn chưa hoàn toàn chết đi.

Bọn họ, dường như vẫn sống ở một góc nào đó trên thế giới này, lặng lẽ dõi theo những biến chuyển của thế giới, những thăng trầm của cuộc sống.

Thậm chí là đang... Chú ý tới mình? !

Loại cảm giác này, không có lý do, nhưng lại cực kỳ mãnh liệt.

Còn chưa chờ Sở Cuồng Nhân suy nghĩ nhiều, chỉ thấy hư ảnh Tam Thanh trước mắt bỗng nhiên tản ra, hóa thành vô số văn tự huyền diệu kết hợp lại với nhau.

Ba bộ tiên kinh dung hợp tạo thành một bộ tiên kinh, hoàn toàn hiện ra ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, tên của nó là... Nhất Khí Hóa Tam Thanh! !

Sở Cuồng Nhân lĩnh hội bộ tiên kinh hoàn toàn mới này, chỉ cảm thấy tầng tầng lớp lớp đạo pháp trong thiên hạ xuất hiện ở trước mặt mình.

Tiên kinh này, dường như chính là ngọn nguồn của đạo pháp trong thiên hạ.

Nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật...

Nhất Khí Hóa Tam Thanh!

Tam Thanh vốn là một!

Một lượng lớn cảm ngộ huyền diệu xông lên đầu.

Tam Thanh Đạo Môn.

Hôm nay, là một ngày yên bình.

Nơi nào đó.

Diệp Trúc đi ra khỏi cửa phòng, hắn vẫn nhắm hai mắt như cũ, tuy sắc mặt còn hơi tái nhợt, nhưng thương thế đã không có đáng ngại.

Hắn hồi tưởng lại trận đấu trên đỉnh núi có chữ chiến lúc đó.

Bản thân cót tu vi Thiên Tiên, cộng thêm Thanh Diệp Kiếm Đồng, vốn nên hiếm có địch thủ bên trong thế hệ trẻ tuổi, nhưng cuối cùng, hắn vẫn bại.

Bị đánh bại đến rối tinh rối mù.

Bởi vì hắn không thể gây ra bất cứ vết thương nào cho Sở Cuồng

Nhân.

Bởi vì Sở Cuồng Nhân vẫn chỉ là một Địa Tiên.

"Sư huynh, ngươi đã tỉnh."

Lúc này, mấy giới tử liền vội vàng đến nghênh đón.

Diệp Trúc khẽ vuốt cằm: "Thủ tịch thư viện đâu?"

"Hiện tại hắn đang bế quan."

"Bế quan? Ở đâu?"

"Ngay ở Đạo Môn của chúng ta."

Trình Vân có chút cắn răng nghiến lợi nói ra, sau khi khiến Đạo Môn mất hết thể diện, còn dám ngang nhiên bế quan ở Đạo Môn.

Người này thực sự quá phách lối.

"Ha, thủ tịch thư viện này, cũng rất yên tâm thoải mái."

Diệp Trúc khẽ cười một tiếng, lại không để ý chút nào.

"Diệp Trúc sư huynh, ngươi không sao chứ."

Có giới tử lo lắng hỏi.

Mặc dù Diệp Trúc không mở mắt, nhưng tiên thức luôn luôn chuyện động, lo lắng trong mắt mọi người, hắn đều thấy được.

Hắn biết, mọi người sợ hắn không gượng dậy nổi.

"Ha, các ngươi yên tâm đi, ta không có yếu ớt như vậy."

"Mặc dù trận chiến này ta bị đánh bại, nhưng cũng để ta biết cái gì là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, ta còn còn lâu mới được phép kiêu ngạo."

Diệp Trúc nói xong, hồi tưởng lại lời nói của Sở Cuồng Nhân trước khi té xỉu.

Ngươi có thể truy đuổi, chỉ là ta của hôm nay...

Ta cho phép ngươi ôm hi vọng...

"Thủ tịch thư viện Sở Cuồng Nhân, một ngày nào đó, ta sẽ đuổi kịp cũng sẽ chiến thắng ngươi, mời ngươi nhìn cho thật kỹ."

"Thanh Diệp Kiếm Đồng, là thể chất đứng đầu kiếm đạo trong thiên hạ!"

Diệp Trúc âm thầm nghĩ tới.

Nhưng ngay tại lúc này.

Nơi xa, bỗng nhiên có một cột sáng màu trắng phóng lên tận trời!

Cột sáng kia, dường như được tạo thành từ vô số văn tự huyền diệu, tiên huy tươi sáng, một luồng dao động tiên nguyên vô cùng cường đại khuếch tán ra.

Đùng, đùng...

Hư không chấn động, thiên địa bốn phương đều bị lay động.

"Luồng khí thế này là... Thiên Tiên? ! Có người đột phá cảnh giới Thiên Tiên, nhưng, động tĩnh này không khỏi quá kinh khủng đi! Cho dù là lúc Diệp Trúc sư huynh đột phá cũng không đạt đến loại trình độ này đâu."

"Còn có, những chữ kia là gì vậy? Vì sao, vì sao ta cảm thấy tiên kinh trong cơ thể có chút mất khống chế."

Diệp Trúc hít sâu một hơi: "Đó là, thủ tịch thư viện!"

Hắn gần như chắc chắn trăm phần trăm, chỉ có Sở Cuồng Nhân đột phá cảnh giới Thiên Tiên mới có thể tạo thành động tĩnh như vậy.

Đây thì tính là gì? Bản thân vừa mới nói muốn vượt qua đối phương, một khắc sau đối phương liền trực tiếp đột phá đến cảnh giới Thiên Tiên!

Cái vả mặt này, cũng đến quá nhanh rồi.

Hơn nữa...

"Lúc hắn ở cảnh giới Địa Tiên đã có thể đánh bại ta, bây giờ lại đột phá đến Thiên Tiên, chiến lực của hắn, rốt cuộc đã đạt tới mức nào? !"

Diệp Trúc nỉ non nói.

Nhưng mà, hắn sẽ không nhận thua.

"Đi, đi xem một chút."

Thân ảnh của đám người lóe lên, lao đến chỗ của Sở Cuồng Nhân.

Cùng lúc đó.

Toàn bộ trưởng lão của Tam Thanh Đạo Môn cũng có hành động.

Ngoại trừ Sở Cuồng Nhân đột phá đến cảnh giới Thiên Tiên, bọn họ còn cảm thấy một luồng dao động vô cùng kỳ diệu.

Loại dao động này, có thể ảnh hưởng đến tiên kinh trong cơ thể của bọn họ!

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

"Sở Cuồng Nhân, đến tột cùng đã làm cái gì?"

Mọi người không hiểu.

Khi bọn họ đi đến chỗ ở của đối phương, nhìn thấy vô số văn tự kia bên trong cột sáng màu trắng kia, ánh mắt có chút kinh ngạc.

"Những văn tự này dường như là phần tiên kinh nào đó..."

"Chờ một chút, sao lại hơi giống với Ngọc Thanh Nguyên Thủy Kinh? !"

"Không đúng, là Thái Thanh Đạo Đức Kinh."

"Các ngươi đều sai rồi, là Thượng Thanh Linh Bảo Kinh."

Các tu sĩ tu hành các loại tiên kinh khác biệt nên trong mắt chỉ thấy tiên kinh mà bọn họ tu hành, chuyện này khiến cho tất cả mọi người chấn động.

Đây rốt cuộc là loại tiên kinh nào.

Cũng có người muốn thử xem có thể lĩnh hội bản tiên kinh này hay không.

Trong đó, cũng bao gồm những cường giả ở cảnh giới Kim Tiên, mỗi một chữ phía trên tiên kinh này, bọn họ đều biết.

Nhưng mà, khi kết hợp lại thì bọn họ đọc không hiểu.

Tiên kinh này, quá huyền diệu.

"Chẳng lẽ hắn dung hợp thành công tam đại tiên kinh rồi? ! !"

Thanh Linh đạo nhân hít sâu một hơi, khó có thể tin.

Còn bên cạnh, mấy trưởng lão cũng nghe được lời nói của hắn, nguyên một đám đều trợn mắt hốc mồm, không cách nào tin nổi.

Các giới tử như Diệp Trúc cũng tới, cũng nghe được câu nói kia của Thanh Linh đạo nhân.

Bọn họ trực tiếp choáng váng.

Dung hợp tam đại tiên kinh? Còn có thể có chuyện này sao? !

"Quả thật bên trong Đạo Môn có lời đồn rằng có thể dung hợp tam đại tiên kinh, nhưng đó là chuyện mà ngay cả sư tổ của Đạo Môn cũng không thể làm được, vậy mà thủ tịch thư viện, lại thành công! !"

"Chẳng lẽ, thiên tư của hắn còn vượt qua cả sư tổ của Đạo Môn? !"

"Ông trời ơi..."

Diệp Trúc có chút hoảng hốt.

Hắn lại lấy loại tồn tại này làm mục tiêu?

Hắn thật sự có thể vượt qua đối phương sao?

Chương 1165: Đại trạch Vân Mộng, giới tử Cửu Anh, hiện trạng của Địa Phủ

Sở Cuồng Nhân thành công dung hợp tam đại tiên kinh, hóa thành công pháp Nhất Khí Hóa Tam Thanh, đồng thời lĩnh hội công pháp này, giúp hắn tăng lên tới cảnh giới Thiên Tiên.

Lần bế quan này, có thể nói là công đức viên mãn.

Nghĩ đến đây, hắn lộ ra nụ cười hài lòng, đi ra chỗ ở.

Khi hắn xuất hiện, cột sáng và văn tự kia tán đi.

"Ngươi, ngươi dung hợp thành công tam đại tiên kinh rồi?"

Thanh Linh đạo nhân nhìn Sở Cuồng Nhân, kinh hãi nói ra.

"Đúng."

"Sao ngươi có thể làm được?"

"Rất đơn giản, thiên phú của ta hơn hẳn các ngươi."

Lời vừa nói dứt, mọi người sững sờ.

Con mẹ nó!

Lời nói này cũng quá trực tiếp rồi!

Nhưng mọi người lại không có cách nào phản bác, bởi vì đây là sự thật.

"Yêu nghiệt!"

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, trong lòng nhịn không được cảm khái.

"Hồng Hoa, ta muốn rời khỏi Tam Thanh Đạo Môn, ngươi muốn đi cùng ta không?" Sở Cuồng Nhân nhìn về phía n Hồng Hoa, nói ra.

n Hồng Hoa lắc đầu: "Vương, ta muốn ở lại."

"Ừm, tốt."

Sở Cuồng Nhân cũng không có ép buộc n Hồng Hoa rời đi với mình, sau đó hắn nhìn về phía Thanh Linh đạo nhân, thản nhiên nói: "Hồng Hoa là người quan trọng với ta, làm phiền Thanh Linh chưởng môn chiếu cố thật tốt."

Uy hiếp?

Đây tuyệt đối là đang uy hiếp đúng không? !

Trong lòng mọi người âm thầm nghĩ tới.

"Ở Tam Thanh Đạo Môn ta, chỉ cần nàng có thể thể hiện ra đầy đủ thiên phú thực lực, tất nhiên sẽ được trọng dụng."

Thanh Linh đạo nhân cũng nhàn nhạt đáp lại một câu.

"Ha, chuyện của Hồ Kình, rõ mồn một trước mắt, ngược lại ta không hi vọng nó lại diễn ra một lần nữa." Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Trong lời nói mang theo một chút trào phúng.

Nhưng mọi người, cũng không thể phản bác.

Dù sao, người ta cũng nói sự thật.

Rất nhanh.

Sở Cuồng Nhân liền dẫn người rời khỏi Tam Thanh Đạo Môn.

...

Trong Tiên giới, phong vân biến ảo.

Khi Tiên giới dung hợp, cương vực của Tiên giới không biết đã mở rộng bao nhiêu lần, có thể cung cấp vô số nơi nguy hiểm để mọi người lịch luyện.

Chẳng hạn như các hòn đảo lớn bên trong Vô Tận Hải Vực, sơn mạch không thể tưởng tượng bên trong Thập Vạn Đại Sơn, những thế giới bí ẩn như ẩn như hiện trong hư không...

Tiên giới.

Đại trạch Vân Mộng.

Nơi này là một hiểm cảnh, xuất hiện sau khi Tiên giới dung hợp.

Nhưng mà, nơi nguy hiểm thường có cơ duyên, mà ở trong đầm lầy Vân Mộng, quả thật có không ít cơ duyên.

Bởi vậy có rất nhiều tu sĩ đều đi tới nơi này lịch luyện.

"Nơi này chính là đại trạch Vân Mộng sao?"

Một thanh niên mặc áo đen đi vào đại trạch Vân Mộng, nhìn đầm lầy dưới đáy bị bao phủ bởi một lượng lớn sương mù, ánh mắt lộ ra tinh quang.

"Nghe đồn lão tổ tông từng ở chỗ này một khoảng thời gian, nếu có thể tìm được một số cơ duyên hắn để lại, thì sẽ có trợ giúp rất lớn đối với ta." Thanh niên mặc áo đen có chút mong đợi nói ra.

Một số thiên kiêu tới đây lịch luyện cũng chú ý tới hắn.

"Trên ngừoi kẻ này, có yêu khí nồng hậu dày đặc."

"Người này là ai?"

"Đừng nói chuyện, cũng đừng trêu chọc hắn."

Có một thiên kiêu Nhân tộc nhìn ra thân phận của thanh niên mặc áo đen này, đồng tử không khỏi hơi co lại, vội vàng ngăn những người còn lại nghị luận.

Nhưng lúc này, ánh mắt của thanh niên mặc áo đen kia rơi xuống.

"Ha ha, Nhân tộc đến đây tầm bảo sao?"

Ánh mắt hắn lộ ra vẻ lạnh lẽo.

Ngay lập tức, yêu khí trên người hắn phun trào, lại hóa thành một cự thủ yêu khí kinh khủng, chộp về phía một Nhân tộc, Nhân tộc này căn bản không có cách nào phản kháng, bị hắn bắt lấy, ném lên không trung.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Thanh niên mặc áo đen hóa thành bản thể.

Là một cự xà kinh khủng mọc ra chín cái đầu.

Cự xà há to miệng, trực tiếp nuốt tu sĩ Nhân tộc kia vào trong bụng, mà tu sĩ còn lại thấy thế, vội vàng chạy trốn.

"Móa, bị phát hiện."

"Quả nhiên là Yêu Vương Tiên Cổ bên trong Cửu Anh nhất mạch, đáng chết!"

Tu sĩ nhân tộc liên tiếp đào tẩu.

Nhưng vẫn có mấy người bị bắt lại, sau đó bị ăn sạch.

"Ha ha, quả nhiên Nhân tộc chỉ xứng làm thức ăn của ta, lần này tới đây tầm bảo, thuận tiện ăn một số người, tốt nhất là thiên kiêu Nhân tộc, chẳng hạn như giới tử gì đó." Cự xà nói, đi sâu vào trong đầm lầy.

Chỉ để lại sự bừa bộn khắp mặt đất.

Sau khi cự xà đi không lâu, bên trong một góc tối tăm có một thanh niên bước ra, cảm thấy thú vị nhìn về phía cự xà rời đi.

"Giới tử Cửu Nguyên của tộc Cửu Anh cũng tới, thật thú vị."

Sắc mặt thanh niên này trắng bệch, không có chút máu nào.

Mà ở phía sau hắn, còn có hai tùy tùng, hai người này một người mặc bạch y, một người mặc áo đen, trên người lộ ra tử khí nồng đậm.

Giống như... Hắc Bạch Vô Thường trong truyền thuyết! !

"Thiếu chủ, Cửu Nguyên này có gây trở ngại cho chúng ta không."

Người trung niên mặc áo đen kia từ tốn nói.

"Trong truyền thuyết, lão tổ tông của tộc Cửu Anh từng xuất hiện ở bên trong đại trạch Vân Mộng, có lẽ hắn đến đây là vì nguyên nhân này, không có bất kỳ xung đột nào với mục đích của chúng ta, cho dù có cũng không sao, trấn áp là được."

Trên mặt thanh niên mặt trắng lộ ra vẻ ngạo nghễ.

Dường như việc trấn áp Cửu Anh chỉ là một chuyện tiện tay với hắn.

"Hiện tại, chuyện quan trọng nhất chính là tìm ra mảnh vỡ Phong Đô, nếu để cho Quỷ Đế mới nhậm chức kia nhanh chân đến trước sẽ không tốt."

Một trung niên mặc bạch y nhịn không được cau mày lại: "Nạn kiếp năm đó, cơ chế luân hồi của tam đại Địa Phủ gần như bị phá huỷ hoàn toàn, nhưng Địa Phủ Phong Đô còn bị hư hại nghiêm trọng hơn âm Phủ của chúng ta, không có để lại truyền thừa, không nghĩ tới bây giờ lại sinh ra một Quỷ Đế."

"Không quan trọng, Phong Đô bị tàn phá, không được đầy đủ, hiện tại chỉ có một Quỷ Đế được truyền thừa mà thôi, mà âm Phủ ta, truyền thừa của Thập Điện Diêm La đều đầy đủ, truyền nhân Thái Sơn lại không hỏi thế sự, một lòng bảo vệ cơ chế luân hồi tràn ngập nguy hiểm kia, không đủ gây sợ."

"Sau khi chúng ta hoàn toàn chiếm đoạt được Phong Đô, lại thu nạp Địa Phủ Thái Sơn, từ nay về sau, âm Phủ chỉ có một địa phủ! !"

"Cũng chỉ có một vị vua!"

Thanh niên mặt trắng nói ra, ánh mắt lộ ra dã tâm.

Hiện tại hắn chỉ là một trong những truyền nhân của Thập Điện Diêm La, cho dù có phát huy phần truyền thừa này đến cực hạn, cũng chỉ là một trong thập vương.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy chưa đủ.

Hắn muốn làm vua của âm Phủ, là kẻ thống trị âm Phủ, sau đó trở thành Chủ Nhân Tiên Giới, trở thành quân chủ chí cao vô thượng! !

Vì vậy, hắn cần sức mạnh của Phong Đô.

"Truyền nhân của chín điện còn lại đều không dám tùy tiện ngoi đầu lên, vậy thì để ta tới, chờ ta lấy được Phong Đô, xem bọn họ có hối hận không."

Thanh niên mặt trắng nói ra.

"Đi."

Hắn mang theo Hắc Bạch Vô Thường đi sâu vào bên trong đại trạch Vân Mộng.

Một bên khác, một thanh niên mặc hắc bào đang săn giết một lượng lớn vong hồn ở sâu bên trong đại trạch Vân Mộng.

Thanh niên mặc hắc bào này chính là truyền nhân của Ngự Hồn nhất mạch của Ma Môn thập môn.

"Chậc chậc, vận khí không tệ, không nghĩ tới bên trong đại trạch Vân Mộng này lại cất giấu một phần mảnh vỡ Phong Đô, nhiều vong hồn như vậy, đủ để ta xây dựng thành một đại quân vong hồn." Ngự hồn giả tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Mười ngón của hắn nhảy múa nhịp nhàng trong hư không, mấy chục vong hồn cấp bậc Địa Tiên thậm chí Thiên Tiên đang chém giết dưới sự thao túng của hắn.

"Ngoại trừ vong hồn, cũng phải tìm ra đế ấn, đây sẽ là một quả cân quan trọng để đối phó với thủ tịch thư viện."

Bên trong đại trạch Vân Mộng, các phương hội tụ, sóng ngầm mãnh liệt.

Mà bên ngoài đại trạch Vân Mộng mấy vạn dặm.

Một đoàn người đang du sơn ngoạn thủy.

"Nhất Khí Hóa Tam Thanh này, quả thực quá huyền diệu."

"Có một ít đại cương của đạo pháp trong thiên hạ."

Sau khi thư giãn, Sở Cuồng Nhân tiếp tục lĩnh hội Nhất Khí Hóa Tam Thanh, mà càng lĩnh hội, càng cảm thấy ngạc nhiên.

Sự huyền diệu của Nhất Khí Hóa Tam Thanh, thật khiến cho người ta phải tán thưởng.

Sau khi lĩnh hội bản tiên kinh này, Sở Cuồng Nhân cảm thấy trình độ nắm giữ đạo pháp của mình đã tăng vọt.

Không chỉ có như thế, hắn còn cảm thấy tốc độ tìm hiểu đạo pháp của bản thân tăng lên rất nhiều, có thể nói là chỉ cần thông thạo một loại đạo pháp, là có thể thông hiểu hàng vạn đạo pháp khác.

Chương 1166: Thăng cấp công pháp, đế ấn cảm ứng, Thất Châu Bạch Liên

"Nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật."

"Nhân Pháp Địa, Địa Pháp Thiên, Thiên Pháp Đạo, đạo pháp tự nhiên."

"Nhất Khí Hóa Tam Thanh, vạn pháp hóa làm một, nhất hóa vạn pháp, cho nên thông hiểu nhất pháp, thì vạn pháp đều thông thạo sao? !" Sở Cuồng Nhân cảm ngộ Nhất Khí Hóa Tam Thanh chi pháp, ánh mắt càng ngày càng sáng ngời, thu hoạch rất nhiều.

Bây giờ, hắn đã tấn cấp Thiên Tiên, cộng thêm cảm ngộ về đạo, các loại đạo pháp với hắn mà nói đều như hạ bút thành văn.

Lại thêm Nhất Khí Hóa Tam Thanh chi pháp, thành tựu về đạo pháp của hắn đã đạt đến trình độ không kém bất cứ Kim Tiên nào.

Hơn nữa, đây không phải cực hạn của Nhất Khí Hóa Tam Thanh, cũng không phải cực hạn của hắn, đạo pháp của hắn, còn có thể rộng hơn cả trời đất.

Ngoài ra.

Hắn phát hiện Nhất Khí Hóa Tam Thanh còn có một tác dụng cực lớn, chính là dùng để suy luận công pháp trong thiên hạ, tiến hành hoàn thiện nó.

Tác dụng này vô cùng cường đại.

Thậm chí có thể nói, là tác dụng quan trọng nhất của Nhất Khí Hóa Tam Thanh!

Chẳng hạn như, trên người Sở Cuồng Nhân có một bộ Dao Trì Tiên Kinh, nhưng lại bị khiếm khuyết, hắn có thể sử dụng Nhất Khí Hóa Tam Thanh suy luận ra phần còn lại.

Điều này sẽ có tác dụng rất lớn đối với việc sáng tạo tiên kinh của Sở Cuồng Nhân.

Hắn đã có ý tưởng sơ bộ.

Đó chính là dùng Nhất Khí Hóa Tam Thanh làm cơ sở, tích hợp các công pháp khác thành một bản duy nhất, hình thành một bộ tiên kinh có một không hai! !

"Chuyện tự sáng tạo tiên kinh không thể nóng vội, trước tiên rút phần thưởng đã."

Sở Cuồng Nhân mở Huyễn Tưởng Luân Bàn ra, bắt đầu rút thưởng.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần, thẻ thăng cấp công pháp."

Thẻ thăng cấp công pháp?

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Hắn rất ít khi rút được phần thưởng loại thẻ này.

Nhưng loại phần thưởng này thường có tác dụng lớn với hắn.

Nhìn thoáng qua giới thiệu về tấm thẻ, thẻ thăng cấp công pháp, tên như ý nghĩa, có thể tăng đẳng cấp của công pháp.

Chuyện này khiến hai mắt hắn tỏa sáng, tăng đẳng cấp của công pháp?

Đây chính là một tác dụng rất tốt.

Trên người hắn có nhiều công pháp cao cấp lắm.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh, Ba Tuần Kinh, Dao Trì Tiên Kinh, Tinh Thần Bất Diệt Thể, Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết, vân vân...

Nhưng thẻ thăng cấp công pháp này cũng không phải là không có hạn chế.

Công pháp có cấp bậc càng cao, tỷ lệ tăng cấp càng thấp, cho dù có thể thành công, nhưng tăng phúc cũng sẽ không nhiều.

"Tiểu Ái, phân tích công pháp trên người ta một chút, xem xem dùng thẻ thăng cấp này với loại công pháp nào là có lời nhất."

"Vâng, đang phân tích..."

Rất nhanh.

Tiểu Ái phân tích ra tỷ lệ thăng cấp thành công của các loại công pháp.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh, xác xuất thành công là không phẩy không một phần trăm...

Sở Cuồng Nhân cũng không ngoài ý muốn.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh quá huyền diệu, cao hơn những công pháp khác trên người một cấp bậc, thậm chí còn hơn thế nữa.

Dù không phải cấp Siêu Thần, nhưng cũng không kém nhiều lắm.

Xác xuất thành công của những công pháp khác như sau.

Tinh Thần Bất Diệt Thể, xác xuất thành công 20%.

Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết, xác xuất thành công 7%.

Ba Tuần Kinh, 22%.

Dao Trì Tiên Kinh, 50%.

...

Trong đó, thật ra đẳng cấp của Dao Trì Tiên Kinh và Ba Tuần Kinh không kém hơn bao nhiêu, nhưng bởi vì đang trong trạng thái khiếm khuyết, nên dễ thăng cấp.

Nếu thăng cấp, thì có thể bù đắp vào phần bị thiếu.

Điều này không cần thiết.

Hắn có Nhất Khí Hóa Tam Thanh, có thể tự bù đắp.

Các loại công pháp tu hành như Ba Tuần Kinh, Dao Trì Tiên Kinh, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Kinh đều bị hắn loại bỏ, hắn có Nhất Khí Hóa Tam Thanh là đủ rồi.

Còn lại, theo thứ tự là luyện thể Tinh Thần Bất Diệt Thể và Luyện Hồn Luyện Hồn Quyết, mà tỷ lệ thăng cấp của cái sau muốn thấp hơn cái trước rất nhiều.

Nhưng thăng cấp thành công, thu hoạch cũng sẽ lớn hơn.

"Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, đã có quyết định.

"Thăng cấp Luyện Hồn Quyết."

"Đã chọn mục tiêu công pháp muốn thăng cấp, có muốn thăng cấp hay không."

"Có."

"Sử dụng thành công, Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết đang thăng cấp..."

Một lúc lâu sau.

"Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết thăng cấp thành công."

"Mời nghiệm thu."

Khi một tiếng tiếng nhắc nhở vang lên, Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng thở ra.

Trên mặt hắn lộ ra một nụ cười: "Ta thừa nhận là có tố chất đánh cược, nhưng ai kêu ta có vầng sáng may mắn hộ thể chứ, ha ha."

Một lượng lớn tin tức nổ tung tại não.

Đó là Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết mới tinh!

Sau khi Luyện Hồn Quyết được thăng cấp, công pháp này càng huyền ảo hơn nữa, từ tầng thứ chín, trực tiếp thăng lên tầng mười tám, tăng lên gấp đôi!

Hiện tại cần phải gọi là 18 chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết.

"Bây giờ, linh hồn của ta lại có thể tiếp tục tu hành, có lẽ, có cơ hội luyện chế ra một linh hồn kim tính bất hủ trước cả thể xác và tiên nguyên! !" Sở Cuồng Nhân cười nhạt một cái nói.

Mà vào lúc này.

Trong cơ thể hắn đột nhiên truyền đến một sự run rẩy.

"Loại cảm giác này là... Luân Hồi Đế Ấn? !"

Đế ấn trong cơ thể hắn, có phản ứng.

"Ha ha, xem ra gần nhất ta thật sự liên tục gặp chuyện tốt, trước là Nhất Khí Hóa Tam Thanh, sau đó là thăng cấp Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết, hiện tại thì đế ấn thứ hai cũng xuất hiện." Sở Cuồng Nhân không có bất cứ do dự nào, mang theo mấy người Lam Vũ tiến về nơi đế ấn cảm ứng được.

Chỗ đó, chính là đại trạch Vân Mộng.

Mà khi hắn càng tới gần đại trạch Vân Mộng, không chỉ là Luân Hồi Đế Ấn, ngay cả Luân Hồi Thiên Thể của hắn cũng có phản ứng.

Bên ngoài đại trạch Vân Mộng.

Mấy người Sở Cuồng Nhân chạy đến.

"Sương mù trong đầm lầy này, thật nặng."

Sở Hồng cau mũi lại.

Nàng là Thần Thú thuộc tính Hỏa, là biểu tượng của điềm lành.

Mà nơi đây, đầm lầy dày đặc hơi nước, vừa ướt vừa nóng, nước bùn bị bao phủ bởi một lượng lớn khí metan đang nổi lên, khiến cho nàng có chút không thoải mái.

"Không chỉ có như thế, trong đầm lầy này, dường như còn cất giấu không ít dị vật." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn nhẹ nhàng nâng tay, Hoàng Hỏa màu vàng đỏ gào thét tuôn ra, thiêu sạch sẽ làn sương mù kia, lộ ra một con đường rộng rãi.

Nhưng lúc này.

Trong đầm lầy có một con cá sấu khổng lồ màu đen vọt ra, há cái miệng to như chậu máu, cắn về phía mấy người Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lúc này, một đạo bạch quang chói mắt lướt qua.

Lam Vũ đưa tay đánh ra một quyền, một cột sáng màu trắng trực tiếp xuyên thủng hư không, đánh nát con cá sấu khổng lồ kia.

Chuyện này khiến cho một vài tu sĩ gần đó đến đây lịch luyện kinh ngạc.

"Thực lực của cô gái tóc bạc kia thật mạnh!"

"Có thể dùng một chiêu thì đánh bại cá sấu màu đen nơi này, xem chừng là Địa Tiên đỉnh phong, quá lợi hại."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý đối với lời nghị luận của mọi người, hắn lần theo cảm ứng, lao vào sâu bên trong đại trạch Vân Mộng.

"Công tử, ngươi nhìn kìa."

Bỗng nhiên, Lam Vũ chỉ một đầm lầy cách đó không xa.

Chỉ thấy ở nơi đó, có một đóa Bạch Liên đang đung đưa, mà bên trong đài sen của Bạch Liên mọc ra bảy viên trân châu giống như hạt sen màu trắng.

"Đây là, cực phẩm tiên dược Thất Châu Bạch Liên!"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, cực phẩm tiên dược ứng với Chân Tiên, cũng có thể tạo được một số tác dụng đối với Chân Tiên.

Đối với bọn người Sở Cuồng Nhân mà nói, cũng có hiệu quả không tầm thường.

"Không nghĩ tới còn có thu hoạch ngoài ý muốn này."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

"Dường như xung quanh tiên dược này có một ít cấm chế thiên nhiên."

Lam Vũ nói ra.

Có một ít thiên tài địa bảo vì muốn yên ổn sinh trưởng, sau khi đạt đến trình độ nhất định sẽ có thể tự tạo ra cấm chế.

Những cấm chế này có thể ngăn cản cảm giác của tu sĩ ở một mức độ nhất định.

Nhưng khoảng cách của bọn người Sở Cuồng Nhân và Thất Châu Bạch Liên rất gần, căn bản không cần cảm giác, cũng có thể nhìn thấy, cấm chế tự nhiên kia sẽ không có hiệu lực.

"Giao cho ta đi."

Tiểu hồ ly nói ra.

Nàng chạy về phía Thất Châu Bạch Liên, cấm chế bốn phía đối với nàng mà nói căn bản không có tác dụng nào, giống như không khí.

Đây là thần thông của Nguyệt Quang Hồ, có thể dễ dàng vượt qua cấm chế, với tu vi hiện giờ của nàng, chỉ cần không phải Kim Tiên bày cấm chế, nàng đều có thể tới lui tự nhiên, năng lực này, vô cùng cường đại.

Vút...

Ngay khi tiểu hồ ly sắp lấy được Thất Châu Bạch Liên, một đạo kiếm khí lại đột nhiên xẹt qua hư không, chém nát cấm chế dày đặc mà Thất Châu Bạch Liên bày ra, chém về phía tiểu hồ ly!

"Cẩn thận! !"

Chương 1167: Bỉ Ngạn nhất tộc, gặp lại Cửu Diệp Hồn Thảo, Cửu Nguyên gặp Sở Cuồng Nhân

"Cẩn thận!"

Một đạo kiếm khí xẹt qua hư không, trực tiếp chém về phía tiểu hồ ly.

Kiếm khí này vô cùng cường đại, đã đạt tới trình độ Thiên Tiên.

Thực lực của tiểu hồ ly không tầm thường, nhưng cũng khó có thể chống cự, cộng thêm đang vội vàng, không kịp chuẩn bị lại bị người khác đánh lén, rất có thể sẽ bị trọng thương.

"Hừ."

Một tiếng hừ nhẹ vang lên.

Trước người tiểu hồ ly bỗng nhiên có thêm một thân ảnh màu trắng.

Chính là Sở Cuồng Nhân xuất thủ.

Hắn tùy ý khoát tay, đập vỡ kiếm khí, lập tức nhìn về phía sâu bên trong đầm lầy, trong mắt mang theo vẻ băng lãnh.

"Đi ra!"

Một tiếng quát lạnh, Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên.

Kiếm khí như cuồng phong thổi tan sương mù bốn phía, bên trong đầm lầy, có mấy bóng người xuất hiện.

Mấy người kia đều mặc áo đen, trên trán có một đóa hoa đỏ sậm, là ấn ký Hoa Bỉ Ngạn.

"Gốc Thất Châu Bạch Liên kia, Bỉ Ngạn nhất tộc chúng ta muốn, các ngươi tốt nhất là giao ra đây." Người cầm đầu nói ra.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, ánh mắt lộ ra vẻ suy tư.

Bỉ Ngạn nhất tộc.

Hắn từng nghe nói về chủng tộc này, là một trong các gia tộc có nguồn gốc từ Tiên Cổ, căn cơ thâm sâu, không thấp hơn Tam Thanh Đạo Môn.

Bên trong gia tộc, cũng từng xuất hiện cường giả chí tôn ở cảnh giới Hợp Đạo.

Mà chuyện được người đời nhắc đến nhiều nhất chính là, nghe nói chủng tộc này có liên hệ nào đó với người của âm Phủ, tổ tiên từng là đại năng ở âm Phủ.

Những tin tức này lướt qua trong não của Sở Cuồng bộ một lần, sau đó hắn cũng không tiếp tục để ý, hiện tại hắn chỉ có sát ý đối với mấy người kia.

"Ta không quan tâm các ngươi là tộc gì, hiện tại các ngươi chỉ có một đường chết!"

Sở Cuồng Nhân không nói nhảm, dường như trong mắt có thanh quang lóe qua, ngưng tụ kiếm chỉ, thi triển Thiên Ý Như Kiếm, kiếm khí bay ra.

"Cái gì? !" Sau khi mấy tộc nhân Bỉ Ngạn nhìn kiếm khí này, đồng tử đột nhiên co rụt lại, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Kiếm khí này, bọn họ không cách nào ngăn lại!

Chọc tới kẻ không nên chọc!

Phanh, phanh, phanh...

Từng làn từng làn sương máu nổ tung.

Những người của Bỉ Ngạn tộc đã xuất thủ, không một người nào may mắn thoát khỏi, chết ngay tại chỗ!

Nhưng mà, sau khi máu phun tung toé ra mặt đất, lại có từng đoá từng đoá Hoa Bỉ Ngạn yêu diễm màu đỏ sậm mọc lên.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, sau đó thu hồi ánh mắt, nghe đồn, sau khi tộc nhân Bỉ Ngạn chết sẽ hóa thành Hoa Bỉ Ngạn, xem ra quả thật như thế.

Là chủng tộc kỳ lạ...

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới, nhưng cũng không để ở trong lòng.

"Đi thôi."

Sở Cuồng Nhân nói với tiểu hồ ly.

Đối phương đã hái được Thất Châu Bạch Liên.

Sau khi mọi người đi, có không ít tu sĩ xông tới, nhìn bóng lưng mấy người rời đi, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Người kia là ai, thực lực thật cường đại, vậy mà có thể dùng một kiếm chớp nhoáng giết chết nhiều tộc nhân Bỉ Ngạn như vậy."

"Đúng vậy, kiếm khí kia, quá sắc bén."

"Bạch y, eo đeo cổ kiếm, quyển sách, bên người còn có Thần Hoàng và cô gái tóc bạc đi theo, ta biết là người nào, là thủ tịch thư viện gần đây có thanh danh vang dội, nghe nói người này từng đánh bại Tiểu Chúc Dung..."

Có người đoán được thân phận của Sở Cuồng Nhân.

Bên trong trận giới tử chi tranh này, có không ít thiên kiêu toả sáng.

Mà trước đó không lâu, Sở Cuồng Nhân có được truyền thừa của Phong Đô, thành Quỷ Đế Phong Đô, tất nhiên danh khí cũng không thấp, không ít người đều có thể nhận ra hắn.

"Không nghĩ tới đại trạch Vân Mộng này lại có thể thu hút cả Quỷ Đế."

"Nghe nói, còn có người nhìn thấy truyền nhân âm Phủ Chuyển Luân nhất mạch đã từng xuất hiện ở đây, không biết là thật hay giả."

"Chậc chậc, đều không thể coi thường được."

Lúc này, có một đoàn người đi vào.

Trong đó, dẫn đầu là một thanh niên mặc hồng y, mà trên trán tất cả những người này đều có ấn ký Hoa Bỉ Ngạn.

Những người này cũng là Bỉ Ngạn nhất tộc.

Sau khi nhìn thấy Hoa Bỉ Ngạn trên đất, sắc mặt thanh niên mặc hồng y kia đột nhiên co rụt lại: "Là ai, là ai giết tộc nhân của ta!"

Ánh mắt hắn quét qua, khí tức âm lãnh tĩnh mịch khuếch tán ra.

Những người bị khí tức này bao phủ đều không tự chủ được rùng mình một cái, e ngại nhìn thanh niên mặc hồng y kia.

Vút...

Bóng người thanh niên mặc hồng y lóe lên, đi đến trước mặt một tu sĩ, giương mắt lạnh lẽo nhìn đối phương: "Nói, là ai giết tộc nhân của ta? !"

"Ta, ta không biết."

Tu sĩ kia không nguyện ý vướng vào việc này.

Nhưng hắn vừa dứt lời, một đạo quang mang huyết sắc bắn ra từ trên người thanh niên mặc hồng y, bao phủ hắn.

Một tiếng phịch vang lên, một làn sương máu ầm ầm nổ tung!

Sau khi giết chết một người, thanh niên mặc hồng y lại bắt một tu sĩ khác, lạnh giọng hỏi: "Người nào giết tộc nhân của ta."

"Là, là thủ tịch thư viện."

Người kia run rẩy nói.

"Thủ tịch thư viện... Thủ tịch thư viện... Ta nhớ kỹ, dám giết tộc nhân của ta, ta bắt ngươi nhất định phải trả giá đắt!"

Thanh niên mặc hồng y lạnh giọng nói ra.

Hắn mang theo người đi sâu vào trong đầm lầy.

Tu sĩ bốn phía nhẹ nhàng thở ra.

"Thật là khí tức tử vong khủng khiếp, người này nhất định là giới tử được tộc Bỉ Ngạn bồi dưỡng, rất có thể đã đạt đến trình độ Địa Tiên đỉnh phong."

"Cũng không biết thủ tịch thư viện có phải là đối thủ của hắn hay không."

Sâu bên trong đầm lầy.

Sở Cuồng Nhân đi theo cảm ứng để tìm đế ấn tiếp theo.

Bỗng nhiên.

Ở trước mặt hắn truyền đến một luồng khí tức âm lãnh.

Chỉ thấy mấy chục vong hồn kết bè kết đội, đi tới từ nơi cách đó không xa.

"Há, là vong hồn."

"Xem ra ta cách chỗ cần đến không xa."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn phất tay áo lên, trong hư không đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy màu xám, trong đó lộ ra từng đợt tử khí âm u.

Đây là, Quỷ Môn quan!

Là Quỷ Đế Phong Đô, người mang Luân Hồi Thiên Thể và đế ấn, Sở Cuồng Nhân có thể tùy ý mở ra Quỷ Môn Quan, tự do lui tới trần gian và âm Phủ, cũng có thể dẫn độ vong hồn về Địa Phủ Phong Đô.

Trong hư không, vòng xoáy màu xám xuất hiện theo Quỷ Môn Quan tản ra một lực hút, hút những vong hồn kia vào bên trong.

Sở Cuồng Nhân dẫn người tiếp tục đi tới.

Mà lúc này, ở cách đó không xa, truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt.

Tiên thức chuyển động.

Chỉ thấy ở cách đó không xa, một đám tu sĩ đang tranh giành một gốc tiên dược, mà tiên dược kia, cũng không xa lạ gì với Sở Cuồng Nhân.

Đúng là Cửu Diệp Hồn Thảo hắn đã sử dùng trong khoảng thời gian trước!

"Không nghĩ tới bên trong đầm lầy này lại có thể sinh ra loại bảo dược ở trình độ này, đúng là khiến người ta bất ngờ." Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Cửu Diệp Hồn Thảo, hắn đã dùng một lần, hiệu quả cường đại, trực tiếp giúp cho cường độ linh hồn của hắn tăng lên tới Chân Thần đỉnh phong.

Thậm chí, còn giúp hắn có một tia linh hồn kim tính.

Nếu có thể sử dụng thêm một gốc, cộng thêm thăng cấp hết 18 chuyển tam nguyên Luyện Hồn Quyết, linh hồn kim tính của hắn sẽ tăng trưởng thêm không ít.

Nghĩ đến đây, hắn có chút nóng lòng muốn thử.

"Gầm..."

Lúc này, bên trong trận tranh đoạt truyền đến một tiếng hét dài.

Chỉ thấy có một con cự thú tiến vào chiến trường trước Sở Cuồng Nhân một bước, đó là một con cự xà mọc ra chín cái đầu.

"Là giới tử tộc Cửu Anh."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Trên chiến trường.

Giới tử Cửu Nguyên của tộc Cửu Anh cường thế tham gia chiến đấu, đạo văn trên người lưu chuyển, tiên huy tươi sáng, sức mạnh thủy hỏa kinh khủng ầm ầm bạo phát.

Không ít tu sĩ bị sức mạnh thủy hỏa kia đánh bay.

"Cửu Diệp Hồn Thảo này là của ta, bọn ngươi Nhân tộc hèn mọn như các người cũng vọng tưởng tranh giành với ta sao? Đều cút hết cho ta! !"

Thân thể cao lớn mạnh mẽ của Cửu Nguyên phóng tới, tới gần Cửu Diệp Hồn Thảo, trong mắt lộ ra vẻ tham lam.

Tuy hắn không tu hành linh hồn chi đạo, nhưng nếu có thể tăng cường độ linh hồn, cũng có tác dụng không nhỏ với hắn.

Mà ngay khi hắn sắp cầm được Cửu Diệp Hồn Thảo trong tay, bên cạnh Hồn Thảo kia bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh màu trắng.

Nhưng hắn cũng không thèm để ý.

Thân ảnh kia quá nhỏ bé so với hắn.

"Nhân tộc vướng víu, đi chết đi!"

Chương 1168: Cơ duyên của Cửu Nguyên, mảnh vỡ Phong Đô, một lời nói ra, vạn quỷ quỳ

"Nhân tộc vướng víu, đi chết đi! !"

Cửu Nguyên gầm nhẹ một tiếng.

Trên người hắn bộc phát ra một luồng yêu khí cường đại, há miệng ra, đạo văn thủy hỏa đang ngưng tụ, hóa thành một cột sáng thủy hỏa phun ra.

Cửu Anh, giỏi tu luyện thủy hỏa.

Nhất là Cửu Anh thuần huyết, lại vô cùng cường đại.

Nhưng Sở Cuồng Nhân chỉ ngẩng đầu nhìn một chút, ngưng tụ kiếm chỉ, tùy ý vạch một đường trên không trung, chém ra một đạo kiếm khí.

Kiếm khí xé rách cột sáng thủy hỏa.

Đồng tử Cửu Nguyên kịch liệt co lại, kiếm khí kia nhanh chóng chém về phía hắn, dần dần tràn ngập tầm mắt, trực tiếp bao phủ gầm trời! !

Giữa thiên địa, chỉ còn lại đạo kiếm khí này!

Hoảng sợ, rung động!

Cửu Nguyên thậm chí còn không kịp phát ra âm thanh, đã bị kiếm khí chém xuống, một lượng lớn máu văng ra.

Một kiếm, chém đứt một cái đầu của hắn!

Mà đây chỉ là một kiếm Sở Cuồng Nhân tùy ý chém ra.

Thậm chí, hắn còn không dùng đến một phần sức mạnh.

Trong nháy mắt, Cửu Nguyên biết mình không phải là đối thủ, quay người đào tẩu, thậm chí còn thiêu đốt mệnh nguyên, nhanh chóng tăng tốc, cực kỳ quả quyết.

"Ha."

Lúc Sở Cuồng Nhân đưa tay muốn kết thúc đối phương, bỗng nhiên, một thân ảnh màu đen tựa như tia chớp nhanh chóng phóng về phía Cửu Diệp Hồn Thảo.

Lại có người muốn ngư ông đắc lợi!

Mà người này, là một Thiên Tiên thế hệ trước.

"Lão gia hỏa, tốc độ của ngươi quá chậm."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Thân hình hắn thay đổi, ngưng tụ kiếm chỉ, lúc Thiên Tiên lâu năm kia đến trước mặt Cửu Diệp Hồn Thảo, tuỳ tiện cản lại.

"Cái gì? !"

Thiên Tiên lâu năm này biến sắc: "Thật nhanh! !"

Phải biết rằng, tốc độ của hắn tuyệt đối là hạng nhất bên trong cảnh giới Thiên Tiên, nhưng lại bị Sở Cuồng Nhân tuỳ tiện cản lại.

Hiện tại, thế hệ trẻ đều biến thái như vậy sao? !

"Hừ, ta chắc chắn phải có được Cửu Diệp Hồn Thảo, cút ngay cho ta."

Thiên Tiên lâu năm này trực tiếp thúc giục tu vi đến cực hạn.

Hắn cũng không sợ nhân quả khi nhúng tay vào giới tử chi tranh, tuy không nguyện ý thừa nhận, nhưng hắn cũng chỉ là một Thiên Tiên mà thôi.

Một Thiên Tiên nhúng tay vào cũng sẽ không ảnh hưởng đại cục.

Chỉ có những cường giả chí tôn bên trong tiên nhân mới bị hạn chế.

"Ngươi, còn chưa đủ tư cách!"

Bóng người Sở Cuồng Nhân bất động như núi.

Ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí lạnh thấu xương tuôn ra từ đầu ngón tay.

Cường đại đến mức khiến cho Thiên Tiên lâu năm cũng khó mà chống cự kiếm khí đang gào thét tuôn ra, chỉ trong chớp mắt, đã hoàn toàn nhấn chìm đối phương.

Sương máu nổ tung, Thiên Tiên lâu năm ngã xuống!

Tu sĩ bốn phía thấy thế, vô cùng kiêng kị.

"Giới tử này, sao lại kinh khủng như vậy? !"

"Hắn tuyệt đối không phải giới tử bình thường, ít nhất đã đột phá đến Thiên Tiên, đoán chừng còn có thể chiến đấu ngang tay với Thiên Tiên tam phẩm."

"Nếu ta đoán không sai, hắn chính là thủ tịch thư viện."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Sở Cuồng Nhân lấy Cửu Diệp Hồn Thảo đi, cũng không để ý tới những người khác.

Một bên khác.

Cửu Nguyên chật vật xuất hiện ở phía trên một vùng núi.

Chín cái đầu của hắn đã bị chém đứt một cái, còn đang không ngừng chảy máu, tám cái đầu còn lại cũng có bộ dạng uể oải.

"Gia hỏa, rốt cuộc là ai? !"

"Kiếm khí như thế, tuyệt đối không phải là kẻ vô danh tiểu tốt, rốt cuộc là giới tử của đạo thống nào? ?" Cửu Nguyên trầm giọng nói ra.

Nghĩ đến đạo kiếm khí vừa rồi, hắn nhịn không được lộ ra vẻ sợ hãi.

Lập tức, hắn gắt gao đè chuyện này xuống: "Ta đường đường là Cửu Anh thuần huyết mà lại sợ một Nhân tộc sao? !"

"Hừ, Nhân tộc đáng chết, chờ ta tìm được bảo vật do lão tổ để lại, ta nhất định sẽ báo mối thù này! !"

Cửu Nguyên nói.

Lúc này, bỗng nhiên hắn cảm ứng được cái gì đó, hai mắt tỏa sáng: "Loại cảm giác này, chẳng lẽ lại là..."

Hắn đi theo cảm ứng, đi tới trước mặt một sơn động.

Sơn động này, sâu không thấy đáy.

Bốn phía có cỏ dại rậm rạp.

Nhưng mơ hồ trong đó, Cửu Nguyên cảm nhận được một khí tức quen thuộc truyền ra từ bên trong hang động kia, xảy ra cộng hưởng với huyết mạch của hắn.

"Đi vào nhìn một cái."

Cửu Nguyên trực tiếp đi vào sơn động, một lát sau, hắn đi vào sâu bên trong sơn động, thấy được một huyết trì bị trận pháp phong ấn.

"Đây chẳng lẽ là tinh huyết mà lão tổ tông để lại sao?"

Cửu Nguyên tới gần trận pháp.

Trận pháp này, không có bất kỳ thương tổn nào đối với hắn.

"Quả nhiên, trận pháp này là dùng để đối phó với các chủng tộc khác ngoại trừ Cửu Anh, đây quả thật là cơ duyên lão tổ để lại."

"Ha ha, quá tốt rồi."

Ánh mắt Cửu Nguyên rực lửa, nhìn huyết trì.

Hắn nghĩ tới Sở Cuồng Nhân: "Chờ ta luyện hóa xong huyết trì này, đột phá tu vi, nhất định phải tìm ngươi tính sổ! !"

...

Lúc này.

Mấy người Sở Cuồng Nhân đã đi tới một toà thành cổ bị tàn phá.

Khắp nơi bên trong tòa thành cổ này tràn ngập vong hồn.

"Nơi này chính là mảnh vỡ Phong Đô."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Nơi đây chứa đựng rất nhiều oán khí, tử khí, cơ chế Lục Đạo Luân Hồi bị phá nát, nhóm vong hồn còn đang cắn nuốt lẫn nhau.

Giống như đúc với Địa Phủ Phong Đô hắn gặp trước đó.

Càng đi vào sâu bên trong, Sở Cuồng Nhân cảm nhận được khí tức đế ấn càng ngày càng đậm: "Đã cách ta không xa."

"Hơi thở của người sống?"

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng vang lên ở trong thiên địa.

Ngay sau đó, một vong hồn mặc chiến giáp xuất hiện ở trước mặt bọn người Sở Cuồng Nhân, một thân oán khí tử khí, hô hào khắp trời đất.

"Giết!"

Vong hồn mặc chiến giáp đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Lộ ra tu vi Thiên Tiên.

Sở Cuồng Nhân đưa tay chém ra một đạo kiếm chỉ.

Ầm!

Kiếm khí gào thét, vong hồn mặc chiến giáp này bị đánh bay ra ngoài.

"Người sống này, có thực lực không tầm thường."

Vong hồn mặc chiến giáp giật nảy mình, sau đó hắn thét dài một tiếng, giống như đang kêu gọi đồng bọn, không ít vong hồn đột nhiên tiến về nơi này.

Vong hồn đếm mãi không hết, ùn ùn kéo đến.

Thiên địa như lâm vào trong bóng tối.

Tiếng kêu rên, tiếng gầm gừ, tiếng chém giết không dứt bên tai.

"Người sống, là người sống."

"Người sống, giết, giết, giết!"

Vô số vong hồn vờn quanh bọn người Sở Cuồng Nhân, khiến vùng thế giới này, giống như đứng trước ngày tận thế.

Nơi xa.

Không ít các tu sĩ xâm nhập vào đại trạch Vân Mộng, đi đến Phong Đô cũng chú ý tới việc vong hồn đang tập trung với quy mô lớn.

"Vong hồn tập trung với quy mô lớn, đã xảy ra chuyện gì?"

"Thú vị."

"Xảy ra chuyện này, chắc là có việc khác thường."

Một số tu sĩ không bị vong hồn phát hiện, lén lút tới gần, sau đó liền chú ý tới mấy người Sở Cuồng Nhân bị vong hồn vây ở giữa.

"Chậc chậc, xem ra chính là bọn họ gây ra dị động trong vong hồn, mấy người kia, sợ là không bao lâu nữa sẽ bị giết chết."

Có tu sĩ lắc đầu nói ra.

Bọn họ phát hiện, trong đám vong hồn kia có mấy Thiên Tiên, có mười mấy Địa Tiên, vong hồn khác cũng nhiều vô số kể.

Ở trước mặt loại sức mạnh này, trừ phi là Chân Tiên.

Nếu không, rất khó sống sót.

"Người sống, chỉ có thể trách các ngươi đi tới một nơi không nên tới, cho nên chỉ có thể khiến cho các ngươi chết đi."

Vong hồn mặc chiến giáp lạnh giọng quát: "Giết! !"

Vô số vong hồn đọt nhiên gào thét tiến về phía bọn người Sở

Cuồng Nhân.

Đùng!

Lúc này, một luồng uy áp kinh khủng ầm ầm bạo phát.

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, thần sắc lạnh nhạt, trên người lộ ra uy áp vô biên vô tận đối với đám vong hồn.

Uy áp kia, là sự kiểm soát tuyệt đối của cấp trên đối với cấp dưới!

Là sự tồn tại mà vong hồn không cách nào trái lời!

"Cái này, đây là có chuyện gì? !"

Toàn thân vong hồn mặc chiến giáp đều đang run rẩy.

"Quỳ xuống! !"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát.

Trong chốc lát, hai đầu gối của vô số vong hồn mềm nhũn, mặc kệ là Thiên Tiên hay là Địa Tiên, đều không tự chủ được mà quỳ trên mặt đất.

Một lời nói ra, vạn quỷ quỳ! !

Chương 1169: Ngự hồn giả quyết đoán, Thiên Mục Trận, luyện hóa đế ấn

Một lời nói ra, vạn quỷ quỳ!

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, trước mặt là đại quân vong hồn dày đặc tử khí, nhưng bây giờ những vong hồn này lại quỳ trên mặt đất.

Mặc kệ là Địa Tiên, hay Thiên Tiên cũng đều như thế.

Tất cả mọi người thấy cảnh này, tất cả đều ngây ngẩn cả người.

Đây là tình huống gì vậy?

Một câu, lại khiến cho vạn quỷ quỳ xuống đất! !

"Người này rốt cuộc là ai?"

"Sao hắn có thể làm được?"

Mọi người không hiểu, nghi hoặc.

Vạn quỷ thì hoảng sợ không thôi.

Mà khi trong mắt mọi người và vạn quỷ đều cảm thấy kinh sợ, Sở Cuồng Nhân từ từ đi đến trước mặt vong hồn mặc chiến giáp kia, ánh mắt lạnh nhạt.

Hắn nhìn chăm chú vào sau lưng vong hồn mặc chiến giáp, ở nơi mọi người không thấy được, thì hắn lại thấy được một sợi tơ.

Một sợi tơ vô hình!

"Lại là Ngự Hồn nhất mạch, thật đúng là oan gia ngõ hẹp mà."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, lúc trước ở Địa Phủ Phong Đô, hắn đã gặp được đối phương, không nghĩ tới lần này lại gặp tiếp.

Ngay khi hắn chuẩn bị làm gì đó, thì phát hiện những sợi tơ vô hình kia đã tự cắt đứt, biến mất không thấy gì nữa.

"Há, chạy cũng nhanh thật."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên.

Mà vong hồn mặc chiến giáp thì cảm nhận được luồng sức mạnh luôn trói buộc mình đã biến mất, hắn biết, nhất định là bởi vì Sở Cuồng Nhân trước mắt, người này, khiến cho ngự hồn giả kia e ngại.

"Rốt cuộc ngươi là ai?"

Giọng điệu của vong hồn mặc chiến giáp run rẩy hỏi.

Sở Cuồng Nhân đưa tay lấy đế ấn ra: "Đế vương của các người!"

Đồng tử của đông đảo vong hồn có ý thức đột nhiên co rụt lại.

Quỷ Đế!

Người trước mắt này, lại là Quỷ Đế!

Chuyện này, bọn họ đã rõ, tại sao ở trước mặt đối phương bọn họ sẽ không có chút lực phản kháng nào.

Bên trong Địa Phủ Phong Đô này, trở thành kẻ địch với Quỷ Đế, quả thực là đang nói đùa, chớ nói chi là, một đám vong hồn như bọn họ.

Cho dù ở nơi khác, Quỷ Đế cũng có lực áp chế tuyệt đối đối với vong hồn, đế vương bên trong vạn quỷ, há phải là chuyện đùa?

"Đi thôi, mang ta đi đến đế cung."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Dạ."

Vong hồn mặc chiến giáp kia không còn bất cứ lòng phản kháng nào, cho dù vong hồn này ở cấp bậc Kim Tiên trong Phong Đô, nhưng trước mặt Sở Cuồng Nhân cũng chỉ có thể phục tùng, chớ nói chi là Thiên Tiên nho nhỏ như hắn.

"Thì ra, hắn cũng là Quỷ Đế tân nhiệm."

"Là thủ tịch thư viện trong truyền thuyết, nhân vật phong hoa tuyệt đại đến bậc này, khó trách có thể đánh bại Tiểu Chúc Dung."

Mọi người nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

...

Bên trong đế cung.

Ngự hồn giả bỗng nhiên mở hai mắt ra, hắn cau mày lại: "Không nghĩ tới Sở Cuồng Nhân lại tới đây nhanh như vậy, khiến người ta thật bất ngờ."

Hắn nhìn lên một đại ấn màu đen ở trước mặt.

Đó là Luân Hồi Đế Ấn.

"Độ khó khăn khi luyện hóa đế ấn này còn hơn cả tưởng tượng của ta, với năng lực của ta, muốn luyện hóa nó trong thời gian ngắn là chuyện không thể."

"Muốn mang nó đi sao?"

"Không được, Sở Cuồng Nhân đã tới, trên người hắn cũng có một đế ấn, chắc chắn có thể cảm ứng lẫn nhau, ta còn chưa luyện hóa, mang theo đế ấn này, tương đương với việc lúc nào cũng có thể bại lộ vị trí của mình, mà bên trong Phong Đô, đối địch với Sở Cuồng Nhân, cũng không phải thượng sách."

"Ném đế ấn này, rút lui!"

Tâm trạng của ngự hồn giả thay đổi cực nhanh, đã có quyết định, hắn cắn răng, quyết định ném đế ấn có thể so với Đại La Tiên Khí này đi.

"Nhưng Sở Cuồng Nhân, trước khi đi, ta phải chuẩn bị cho ngươi một số lễ vật mới được." Ngự hồn giả lấy ra một khối ngọc giản, bóp nát nó.

Trong nháy mắt, vô số phù văn tuôn ra từ trong ngọc giản, khắc vào vách tường đế cung, trên cây cột, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

"Sở Cuồng Nhân, Thiên Mục Trận này, hi vọng ngươi có thể khiến ngươi ưa thích."

Nói xong, bóng người ngự hồn giả lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Chỉ còn lại, một đế ấn đang lơ lửng.

Sau đó không lâu.

Sở Cuồng Nhân và vong hồn đi tới đế cung.

Trong nháy mắt, khi bước vào đế cung, Sở Cuồng Nhân liền cảm thấy không thích hợp.

Ông...

Trong hư không nổi lên gợn sóng.

Bức tường ở bốn phía đế cung, trên cây cột hiện ra từng con ngươi màu tím, lít nha lít nhít nhìn chằm chằm vào Sở Cuồng Nhân.

Một luồng dao động vô cùng kì quái nổi lên.

Đó là, linh hồn sức mạnh!

Ở sau lưng Sở Cuồng Nhân, nguyên một đám vong hồn bị dao động linh hồn này tấn công, phát ra tiếng hét thảm, có vong hồn trực tiếp hồn phi phách tán.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn đứng tại chỗ, không bị ảnh hưởng.

Linh hồn của hắn rất mạnh mẽ, đã có một luồng kim tính, luồng dao động linh hồn này gần như không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cho hắn.

"Phù văn kết hợp với thủ đoạn linh hồn sao?"

Tiên thức của Sở Cuồng Nhân phun trào, tiên thức lấp kín hư không, mạnh mẽ cản luồng trùng kích linh hồn kia lại.

Thủ đoạn linh hồn, là thứ thích hợp nhất để đối phó với thủ đoạn linh hồn, tiên nguyên tầm thường, trừ phi ở cảnh giới mạnh hơn đối phương nhiều lần, nếu không hiệu quả sẽ không lớn.

Mà tiên thức, là thủ đoạn dùng sức mạnh linh hồn để kéo dài.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, tiên thức dung hợp vào kiếm khí, kiếm khí sắc bén bàng bạc gào thét tuôn ra, xé rách từng bức phù văn ở bốn phía.

Trong háy mắt, Thiên Mục Trận, sụp đổ!

Nơi xa.

Ngự hồn giả đã rời khỏi khu vực Phong Đô hơi kinh ngạc: "Nhanh như vậy đã xé rách Thiên Mục phù trận của ta, không hổ là Sở

Cuồng Nhân."

Hắn nhắm mắt suy tư, liên tiếp ăn quả đắng trong tay Sở Cuồng Nhân, nếu nói hắn không hề oán hận, thì đó là giả.

Nhưng ngự hồn giả cũng hiểu rõ, bây giờ mình không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, tùy tiện xuất thủ, sẽ chỉ tự tìm đường chết.

"Tuy ta không muốn đối mặt trực diện với người này, nhưng, tìm chút phiền phức cho hắn thì vẫn có thể."

"Nghe nói người của âm Tào Địa Phủ cũng đã đến, bọn họ hẳn sẽ cảm thấy hết sức hứng thú đối với Luân Hồi Đế Ấn này."

"Nếu truyền ra tin tức Sở Cuồng Nhân tìm được đế ấn, hẳn sẽ thu hút rất nhiều người." Ngự hồn giả tinh ranh nói ra.

...

Bên trong đế cung, Sở Cuồng Nhân dùng một kiếm phá Thiên Mục phù trận, luồng dao động linh hồn quỷ quyệt kia cũng tiêu tán theo.

Hắn quét mắt một vòng, không có phát hiện bóng dáng của ngự hồn giả.

"Xem ra đã rời đi rồi, chạy cũng nhanh thật, muốn chơi trò chơi mèo vờn chuột với ta sao? Ha, thú vị."

Sở Cuồng Nhân không để ý chút nào.

Hắn thấy, ngự hồn giả này cũng chỉ là một con chuột núp trong bóng tối không dám gặp người, một khi ngoi đầu lên, giết chết là được.

Hắn nhìn về phía đế ấn lơ lửng ở trên không.

Giang hai tay.

Dường như đế ấn kia bị triệu hoán, tự động rơi vào trong tay hắn.

"Các ngươi ở bên ngoài hộ pháp, ta muốn luyện hóa đế ấn này ở bên trong đế cung!" Sở Cuồng Nhân nói với các vong hồn mặc chiến giáp.

"Dạ, Quỷ Đế."

Bọn người vong hồn mặc chiến giáp không dám ngỗ nghịch.

"Lam Vũ, Tiểu Hồng, tiểu hồ ly, Thất Châu Bạch Liên này có tác dụng không nhỏ đối với các ngươi, Lam Vũ, ngươi lấy ba viên, Tiểu Hồng, tiểu hồ ly, mỗi người các ngươi hai viên, cũng bế quan luyện hóa nó ở nơi này đi."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Thất Châu Bạch Liên, cực phẩm tiên dược, cũng có tác dụng đối với Chân Tiên.

Sở Cuồng Nhân ước tính tư chất của Lam Vũ, sau khi luyện hóa ba viên hạt sen, thậm chí nàng có năng lực đột phá đến cảnh giới Thiên Tiên.

"Dạ."

Tam nữ chia hạt sen xong, lập tức tự tìm địa phương để luyện hóa.

Sở Cuồng Nhân cũng bắt đầu luyện hóa Luân Hồi Đế Ấn, lần trước, do có Thần Đồ trợ giúp, hắn có thể không cần luyện hóa, để đế ấn trực tiếp nhận chủ.

Nhưng lần này hắn cần tự mình luyện hóa, nhưng hắn có Luân Hồi Thiên Thể, với hắn mà nói, chuyện luyện hóa đế ấn cũng không quá khó khăn.

Mà ngay khi bọn người Sở Cuồng Nhân bế quan, tin tức hắn có được đế ấn thứ hai của Phong Đô, nhanh chong truyền ra.

Không ít tu sĩ đều chạy tới Phong Đô, nhưng mà, cho dù bọn họ có mơ tưởng đối với đế ấn cũng không dám tùy tiện tiến vào.

Ở Phong Đô, chính là sân nhà của Sở Cuồng Nhân.

Bọn họ chỉ dám ở đây đợi Sở Cuồng Nhân tự đi ra.

Chương 1170: Phản ứng của các phương, Ngưu Đầu Mã Diện, thành công luyện hóa đế ấn

Đại trạch Vân Mộng.

Nơi nào đó.

Trên một ngọn núi, một nam tử mặc áo trắng bỗng nhiên mở hai mắt ra, sức mạnh tiên nguyên hùng hậu lấy hắn làm trung tâm nhanh chóng khuếch tán.

"Rốt cục cũng đột phá cảnh giới Thiên Tiên."

"Nếu như tăng thêm sức mạnh Thiên Đạo trong cơ thể ta, cho dù gặp phải Thiên Tiên trên tam phẩm, ta cũng có thể chiến một trận! !"

Nam tử mặc bạch y nỉ non nói.

Sử dụng sức mạnh Thiên Đạo, nổi tiếng nhất trong vũ trụ chính là Thiên Đạo tông, mà nam tử này, chính là Khôn Thiên Đạo Tử của Thiên Đạo tông!

Cũng là một trong các giới tử của lần giới tử chi tranh này.

"Cũng không biết bây giờ Sở Cuồng Nhân kia đang ở nơi nào, nghe đồn hắn đã trở thành thủ tịch thư viện và Quỷ Đế Phong Đô, thật khiến người ta bất ngờ mà, sức mạnh Thiên Đạo trong cơ thể hắn, đã tiến bộ đến đâu rồi?"

Khôn Thiên Đạo Tử nghĩ đến Sở Cuồng Nhân, cau mày lại.

Trên người đối phương có loại pháp môn Nuốt Chửng Thiên Đạo kỳ quái, điều này, khiến hắn thậm chí là toàn bộ Thiên Đạo tông đều cực kỳ để ý.

Hắn có loại dự cảm nào đó, nếu có thể nắm giữ pháp môn kia, thì trình độ tu hành trên Thiên Đạo của hắn nhất định sẽ tiến bộ nhanh chóng.

Thậm chí, vượt qua Đạo Tử đệ nhất của Thiên Đạo tông, Thiên Đạo Tử!

"Bây giờ, ta đã đột phá đến cảnh giới Thiên Tiên, giới tử chi tranh bắt đầu còn chưa được bao lâu, có thể có tu vi như ta, cũng không nhiều, nhìn qua chuyện đối phó Sở Cuồng Nhân có thể đưa vào danh sách quan trọng."

Khôn Thiên Đạo Tử nỉ non nói, trên mặt nở nụ cười tự tin.

Hắn rời khỏi sơn phong, muốn đến bên trong đại trạch Vân Mộng đeer tìm một số cơ duyên, sau đó hắn liền nghe được một vài tin đồn.

"Biết gì chưa, sâu bên trong đại trạch Vân Mộng lại có một mảnh vỡ Phong Đô, thủ tịch thư viện lại có thêm một Luân Hồi Đế Ấn ở nơi đó."

"Hút... Thủ tịch thư viện, Sở Cuồng Nhân, hắn vốn đã có được một đế ấn, không ngờ hiện giờ lại có thêm một cái? !"

"Thật sự là quá kinh người."

"Xem ra Quỷ Đế Phong Đô, không phải hắn thì không được."

"Đúng vậy."

Đại trạch Vân Mộng có mảnh vỡ Phong Đô?

Sở Cuồng Nhân cũng ở Phong Đô?

Nghe được mấy tin tức này, hai mắt Khôn Thiên Đạo Tử tỏa sáng: "Thật đúng là đi mòn gót giày tìm không thấy, gặp được chẳng tốn chút công phu."

"Sở Cuồng Nhân, ta đến rồi! !"

...

Một bên khác.

Bên trong một sơn động của đại trạch Vân Mộng.

Cửu Nguyên khoanh chân lơ lửng bên trên huyết trì, từng đạo từng đạo huyết khí không ngừng tràn vào trong cơ thể của hắn, cải thiện huyết mạch của hắn, tăng cao tu vi.

Ngày nối tiếp đêm.

Cuối cùng.

Cửu Nguyên bỗng nhiên mở mắt, huyết quang lóe lên.

Tinh huyết còn lại bên trong ao máu bị hắn trực tiếp hút vào không trung, yêu khí kinh khủng như bão lộ ra, rung động toàn bộ dãy núi.

"Thành công đột phá cảnh giới Thiên Tiên, không chỉ có thế, huyết mạch của ta cũng đạt tới trình độ thức tỉnh lần thứ tư."

"Ha ha, thức tỉnh lần thứ tư, ngoại trừ những kẻ trực hệ, trực tiếp kế thừa huyết mạch tổ tiên, bên trong đám Thần Thú, Hung thú, có thể đạt tới trình độ thức tỉnh lần thứ tư thì không được bao nhiêu."

"Dám làm ta bị thương, ngươi chờ đó cho ta!"

Cửu Nguyên phóng lên tận trời, trực tiếp đâm xuyên qua sơn mạch.

Chuyện thứ nhất hắn làm chính là điều tra Sở Cuồng Nhân.

Hắn nhớ đến đặc điểm về tướng mạo, hình dáng của người kia, cổ kiếm, quyển sách, còn có kiếm khí như thế, chắc sẽ dễ dàng tìm ra.

Quả nhiên, không bao lâu, hắn đã tra được tin tức của người này.

"Thủ tịch thư viện Sở Cuồng Nhân sao? !"

"Ngay tại Phong Đô sao? Tốt, ta sẽ đi tìm ngươi!"

Trong mắt Cửu Nguyên loé lên lãnh ý.

Hắn vừa sải bước, nhanh chóng tới gần Phong Đô.

Đùng, đùng...

Từng đợt tử khí gào thét, một thân ảnh màu đen vươn tay ra, trực tiếp đánh vài con cá sấu khổng lồ trong đầm lầy thành sương máu.

Bên cạnh, sắc mặt của thanh niên mặt trắng, cũng chính là truyền nhân Chuyển Luân nhất mạch bên trong âm Tào Địa Phủ vô cùng âm trầm, tâm trạng có chút không vui.

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

"Vì sao tìm lâu như vậy cũng không tìm được mảnh vỡ Phong Đô, không phải nói khoảng thời gian trước, nơi này xuất hiện khí tức Phong Đô sao?"

Truyền nhân Chuyển Luân lạnh giọng nói ra.

"Thiếu chủ không cần nóng vội, đại trạch Vân Mộng vô cùng to lớn, không dễ tìm được mảnh vỡ Phong Đô trong thời gian ngắn, nhưng chỉ cần nó ở đây, chúng ta nhất định có thể tìm ra."

Hắc Vô Thường an ủi.

Một thân ảnh màu trắng bỗng nhiên đi đến.

Người này là một trong những tùy tùng của truyền nhân Chuyển Luân, Bạch Vô Thường.

"Thiếu chủ, có tin tức."

"Ha, nói." Hai mắt truyền nhân Chuyển Luân tỏa sáng.

"Nghe bên ngoài đồn, bên trong đại trạch Vân Mộng xuất hiện mảnh vỡ Phong Đô, mà bây giờ, Quỷ Đế Sở Cuồng Nhân, đang ở bên trong Phong Đô!"

Nghe đến đây, sắc mắt của truyền nhân Chuyển Luân vốn đã tái nhợt lại u ám hơn mấy phần: "Ta tìm lâu như vậy cũng không thu hoạch được gì, vậy mà vẫn để Quỷ Đế tân nhiệm kia nhanh chân đến trước, đáng chết! !"

"Thiếu chủ, Sở Cuồng Nhân này đã đạt được hai đế ấn, nếu đối mặt trực tiếp với hắn, chỉ sợ không phải việc làm khôn ngoan." Hắc Vô Thường nói ra.

"Chẳng lẽ muốn ta trơ mắt nhìn vịt bay tới tay mà không ăn được sao?" Giọng điệu của truyền nhân Chuyển Luân băng lãnh nói ra.

"Cũng không nhất định là vậy."

Bên cạnh, Bạch Vô Thường tiếp tục nói: "Căn cứ vào những gì điều tra được, dường như tin tức Sở Cuồng Nhân ở bên trong Phong Đô là có người cố ý thả ra, hiện tại bên trong đại trạch Vân Mộng, thế lực khắp nơi đều đến đó, có khả năng cũng sẽ ra tay, có lẽ, chúng ta có thể dựa vào sức mạnh của bọn họ."

"Tốt lắm!"

Truyền nhân Chuyển Luân lạnh giọn nói ra: "Nếu ngừơi này là Quỷ Đế, thì sớm muộn gì cũng phải đối mặt, không bằng thừa cơ hội này giết chết hắn!"

Hắn vươn tay đánh vào hư không.

Một luồng sức mạnh Luân Hồi đột nhiên tuôn ra.

Chỉ thấy trong hư không, hiện lên một vòng xoáy màu xám.

Chính là Quỷ Môn quan mà Địa Phủ chuyên dùng để dẫn độ vong hồn!

Tử khí âm u, kinh khủng phun ra từ bên trong vòng xoáy, hai bóng người vô cùng cao lớn, giống như cự nhân bước ra.

Hai thân ảnh này, một là Ngưu Đầu, tay cầm đinh ba, một là Mã Diện, tay cầm Phương Thiên Họa Kích, âm khí khủng bố bao phủ khắp nơi.

Ngưu Đầu Mã Diện, thống lĩnh âm binh bên trong âm Tào Địa Phủ!

Ngoại trừ bọn họ, còn có nguyên một đám âm binh mặc áo giáp lao ra từ bên trong vòng xoáy, rất nhanh đã tràn ngập khắp gầm trời này.

"Gặp qua thiếu chủ!"

"Gặp qua thiếu chủ!"

Ngưu Đầu Mã Diện đi đến trước mặt truyền nhân Chuyển Luân, hành lễ nói.

"Ừm, lần này điều các ngươi ra khỏi Địa Phủ, là muốn bảo các ngươi đi theo ta đối phó với một người."

"Người nào lại khiến thiếu chủ làm qua khí thế lớn như vậy, lại để hai huynh đệ ta phái 100 ngàn âm binh đến đây?" Ngưu Đầu hỏi.

"Quỷ Đế!"

...

Bên trong Địa Phủ Phong Đô.

Sở Cuồng Nhân đã thành công luyện hóa hoàn toàn đế ấn này, đây là đế ấn của Quỷ Đế phía đông, Úc Lũy, khác với Thần Đồ, Úc Lũy không hề để lại tiên thức, cho nên để luyện hóa đế ấn này, hắn phải phí một chút công phu.

Hiện tại, có hai đế ấn trong tay, Sở Cuồng Nhân cảm thấy việc mình nắm giữ sức mạnh Luân Hồi càng ngày càng thuận buồm xuôi gió.

Tâm niệm của hắn chuyển động, tất cả cảnh tượng bên trong mảnh vỡ Phong Đô đều đập vào mi mắt, mà biến hóa ở bên ngoài, hắn cũng đã nhận ra.

"Há, mảnh vỡ Phong Đô bại lộ, hấp dẫn không ít người, có chút thú vị." Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh.

Tuy có không ít người đến đây, nhưng bởi vì có các loại vong hồn mặc chiến giáp bảo vệ, xung quanh đế cung vẫn không có người nào có thể đến gần như cũ.

Hắn lại xem tình hình của đám người Lam Vũ.

Còn đang luyện hóa hạt sen.

Trong đó, khí tức của Lam Vũ mạnh mẽ hơn không ít, đã đạt đến Địa Tiên cửu phẩm đại viên mãn, khoảng cách với Thiên Tiên, chỉ còn một thiếu chút nữa.

Có lẽ không được bao lâu nữa là có thể đột phá.

Sở Cuồng Nhân hài lòng gật đầu: "Quang Minh Chiến Tiên Thể quả thật không hề tầm thường, xem ra còn có nhiều chỗ có thể phát triển."

Hắn lại nhìn Sở Hồng, tiểu hồ ly một chút.

Một người là Thần Hoàng thuần huyết đã thức tỉnh bốn lần, một người là Nguyệt Quang Hồ, dị chủng bên trong Cửu Vĩ Thiên Hồ, mỗi người cũng có biểu hiện không tầm thường.

Chương 1171: Thuật Phong Ấn Thời Không, Quỷ Môn quan hiện ra, các ngươi, ai lên trước

Thấy còn phải tốn thêm một khoảng thời gian nữa mấy người Lam Vũ mới xuất quan, Sở Cuồng Nhân lấy Cửu Diệp Hồn Thảo ra, dự định luyện hóa tiên dược này.

Cửu Diệp Hồn Thảo tăng đến 18 chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết, chuyện này khiến cho cường độ linh hồn của Sở Cuồng Nhân đang không ngừng tăng lên.

Mà kim tính ẩn chứa bên trong cũng càng ngày càng nồng đậm.

Tuy còn chưa đột phá đến tầng thứ mười, nhưng kim tính phía trên ba đại linh hồn đã nồng nặc hơn trước đó mấy lần.

"Ừm, cũng không tệ lắm." Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Sau đó, hắn mở Huyễn Tưởng Luân Bàn ra.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần, Thuật Phong Ấn Thời Không!"

Tiếng nhắc nhở vang lên từ Luân Bàn.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Thuật Phong Ấn Thời Không!

Tiên pháp loại thời không!

Đây chính là tiên pháp rất hiếm thấy, dù sao thì, tu sĩ tu hành Thời Không chi đạo ít hơn tu sĩ của những thuộc tính còn lại rất nhiều.

Sở Cuồng Nhân đã rút được loại tiên pháp này.

Khi một lượng lớn tin tức hiện lên trong đầu, hắn gần như hoàn toàn nắm giữ được loại tiên pháp này một cách dễ dàng.

"Thì ra là thế..."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ giật mình.

Thuật Phong Ấn Thời Không, tên như ý nghĩa, chính là một loại tiên pháp phong ấn thời không, giống với thần thông có thể tạm dừng thời gian.

Nhưng lại huyền diệu hơn nhiều.

Sở Cuồng Nhân đưa tay.

Vô số đạo văn huyền diệu lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, đạo văn kia ẩn chứa sức mạnh thời không vô cùng nồng đậm.

Chỉ thấy, vào lúc này, tất cả gió, khí lưu ở bốn phía Sở Cuồng Nhân đều đứng im bất động, ngay cả một số vong hồn đang hoạt động ở nơi cũng sững sờ ngay tại chỗ, trên mặt còn mang theo biểu tình trước đó.

Giống như, vô số bức tượng gỗ.

Chỉ có những vong hồn cấp bậc Thiên Tiên như vong hồn chiến mặc giáp này mới có thể cảm nhận được một số biến hóa, dùng tử khí chống cự sự ăn mòn của thời không, nhưng dù vậy, ý thức, thân thể của bọn họ cũng phải hứng chịu ảnh hưởng to lớn.

Giờ phút này, yên lặng như tờ.

Thời gian, không gian, dường như đều đứng im bất động.

Sức mạnh thời không này tới nhanh, mà đi cũng nhanh.

Chỉ một cái chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Những vong hồn hạ cấp kia không có cảm giác gì, dường như tất cả đều chưa từng xảy ra, tiếp tục làm công việc của mình.

Nhưng vong hồn cấp bậc Thiên Tiên lại nhịn không được quỳ trên mặt đất, mặt hướng về đế cung, toàn thân run lẩy bẩy, vô cùng hoảng sợ.

Luồng sức mạnh kia...

Truyền ra từ bên trong đế cung.

Là Quỷ Đế!

Hắn làm cái gì?

Loại cảm giác không thể làm chủ, cảm giác giống như bị lột trần kia quá dọa người, sức mạnh thời không như thế, quá mạnh.

"Tiếp tục làm tốt chuyện của các ngươi là được."

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân vang lên bên tai các vong hồn mặc chiến giáp.

"Dạ, Quỷ Đế."

Chúng vong hồn tiếp tục bảo vệ đế cung.

Mà Sở Cuồng Nhân cảm thấy tiên nguyên trong cơ thể đã bị tiêu hao, đại khái là tiêu hao hết ba phần tiên nguyên, còn nhiều hơn so với thi triển Tụ Lý Càn Khôn mười lần, đẳng cấp của Thuật Phong Ấn Thời Không này còn cao hơn cả Tụ Lý Càn Khôn.

Tiên pháp của Đại La Đỉnh phong sao?

Có lẽ, còn hơn cả vậy.

Tiên pháp Hợp Đạo? !

Nếu không phải trên người mình có Thời Không Bảo Giám là bảo vật thời không cấp Siêu Thần, đoán chừng cũng không thể thi triển được loại tiên pháp này.

Hơn nữa, cho dù bây giờ mình có thể thi triển được, uy lực của nó còn lâu mới đạt được cực hạn của Thuật Phong Ấn Thời Không này.

"Ha, đây cũng là một lá bài tẩy."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Đùng!

Giờ phút này.

Bên ngoài đế cung, một luồng tiên nguyên cường đại ầm ầm bạo phát!

Tiên nguyên kia, mang theo một luồng khí tức quang minh.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng: "Lam Vũ đột phá!"

Bên trong một tòa cung điện.

Lam Vũ mở hai mắt ra, cảm thấy sức mạnh tiên nguyên trong cơ thể mình đã cường đại hơn không chỉ gấp mười lần, trên mặt tươi cười: "Rốt cục cũng đột phá Thiên Tiên, mà Chiến Tiên thể cũng đạt tới trình độ cấp Tôn."

Quang Minh Chiến Tiên Thể, thể chất chí tôn của Vũ Nhân nhất tộc.

Loại thể chất này, không phải đã hình thành thì không thay đổi, mà có thể tiến hoá.

Nếu nó tiến hoá đến trình độ tối thượng, thậm chí có thể sánh ngang với mười đại Tiên Thể Chí Tôn, vô cùng cường đại.

Nhưng mà, Chiến Tiên thể tối thượng cũng chỉ xuất hiện một, hai lần trong lịch sử Vũ Nhân tộc, quá hiếm có.

Lam Vũ hiểu rõ, có thể tiến hóa đến loại trình độ này, đã là cực hạn của nàng, nếu không có đại cơ duyên, đoán chừng sẽ không thể tiến bộ được nữa.

Mà sau khi Lam Vũ đột phá.

Tiểu hồ ly, Sở Hồng cũng có tiến bộ.

Một người đạt đến Địa Tiên bát phẩm, một người đạt đến Địa Tiên cửu phẩm đại viên mãn, chỉ kém nửa bước là có thể đột phá Thiên Tiên.

Dù đặt ở bên trong một đám giới tử cũng là người rất xuất sắc.

"Cũng đến lúc nên xử lý một chút chuyện ở đây rồi."

Sở Cuồng Nhân đi ra khỏi đế cung.

Một đám vong hồn, vong hồn mặc chiến giáp ào ào tiến lên nghênh đón.

"Ừm, ta dự định đưa các ngươi đến âm Phủ, ở nơi đó, sẽ có người đến đón các ngươi, an bài việc làm cho các ngươi, nếu các ngươi biểu hiện tốt, chuyển sinh, hoặc là tu hành pháp môn quỷ đạo cao cấp."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Nghe theo phân phó của Quỷ Đế."

"Vậy thì tốt."

Sở Cuồng Nhân bay lên không trung, chỉ thấy hắn vươn tay ra, một lượng lớn sức mạnh Luân Hồi phun ra ngoài, điên cuồng đập vào hư không.

Đùng, đùng...

Hư không chấn động.

Giữa thiên địa, xuất hiện hai cột đá khổng lồ.

Một cái điêu khắc các loại ác quỷ tu la Dạ Xoa, một cái khác thì điêu khắc các loại âm binh âm tướng và các vị thần của âm Phủ.

Một luồng khí tức cổ lão, bàng bạc tràn ngập thiên địa.

Hai mặt cột đá bị phân chia thành hai thế giới.

Một là trần gian, nơi con người sống!

Một là âm Phủ, nơi vạn quỷ sống!

Trên hai trụ đá, xuất hiện ba chữ lớn màu xám...

Quỷ Môn quan! !

"Nhập quan đi!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Các loại vong hồn và vong hồn mặc chiến giáp thấy thế, hành lễ với Sở Cuồng Nhân, sau đó mang theo vô số vong hồn tràn vào Quỷ Môn quan, tiến vào Địa Phủ Phong Đô.

Bên ngoài Phong Đô.

Vô số tu sĩ hội tụ.

Tất cả mọi người nhìn Quỷ Môn quan đứng sừng sững trong trời đất, xuyên qua hai giới âm Dương, đồng tử không khỏi run rẩy, tâm thần rung động.

"Đây chính là Quỷ Môn quan liên thông hai giới âm Dương, dẫn độ vong hồn trong truyền thuyết sao? Quả thật rất kinh khủng!"

"Nghe nói, Quỷ Đế âm Phủ, Diêm La có thể dùng Quỷ Môn nhốt này để tự do lui tới giữa hai giới âm Dương, cũng có thể dùng Quỷ Môn quan để dẫn ra hàng triệu âm binh, ngang dọc âm dương, vô cùng kinh khủng."

"Sở Cuồng Nhân này, đã có phong phạm Quỷ Đế thời cổ."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà truyền nhân Chuyển Luân cũng nhìn thấy Quỷ Môn quan, sắc mặt của hắn có chút âm trầm: "Ta nhiều nhất chỉ có thể khiến Quỷ Môn quan xuất hiện một vòng xoáy, mà hắn có thể làm cho cả Quỷ Môn quan hoàn toàn xuất hiện! !"

"Đây chính là quyền năng của Quỷ Đế Phong Đô sao?"

Quỷ Đế Ngũ Phương của Phong Đô, Thập Điện Diêm La của âm Phủ.

Đây là tồn tại cùng cấp, cùng địa vị ở âm Phủ.

Mà hiện tại hắn chỉ là truyền nhân Chuyển Luân, một trong thập điện, chỉ là truyền nhân, nhưng Sở Cuồng Nhân, đã là Quỷ Đế chân chính, chấp chưởng hai đế ấn!

Có lẽ tu vi còn chưa đủ, nhưng quyền năng lại tuyệt đối không thiếu.

Chỉ dựa vào điểm này, truyền nhân thập điện không có một ai vượt qua được Sở Cuồng Nhân.

Vô số vong hồn tràn vào Quỷ Môn quan.

Sau đó, Quỷ Môn quan từ trên không trung rơi xuống, nện vào phía trên Địa Phủ Phong Đô, một lượng lớn sức mạnh Luân Hồi bao vây mãnh vỡ Phong Đô này, dường như mặt đất nứt ra một vực thẳm đen nhánh, hoàn toàn nhấn chìm mảnh vỡ Phong Đô.

Trong chớp mắt, Địa Phủ Phong Đô và Quỷ Môn quan to lớn đã biến mất trước mặt mọi người.

"Hắn đưa Địa Phủ Phong Đô ở đây về âm phủ!"

Ánh mắt mọi người sáng lên, vốn dĩ bọn họ đang lo lắng Sở Cuồng Nhân đang ở Phong Đô Địa Phủ, tay cầm đế ấn, cộng thêm Địa Phủ, sẽ không có cách nào đối phó.

Cho nên những người dự định đối phó với Sở Cuồng Nhân mới không tiến vào Phong Đô, mà ở bên ngoài Phong Đô, chờ đối phương tự đi ra.

Không nghĩ tới, vậy mà đối phương lại chủ động thu hồi Phong Đô về âm Phủ.

"Tốt, hiện tại các ngươi không cần phải cố kỵ chuyện gì nữa."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, nhìn về phía mọi người.

Hắn vừa sải bước ra, tiên nguyên phun trào, tiên huy tươi sáng, ánh mắt bễ nghễ: "Các ngươi ai lên trước, hoặc là, cùng lên cả đi! !"

Chương 1172: Các lộ tề tụ, khiêu khích không ít người, vua của âm Phủ trong tương lai

Địa Phủ Phong Đô đã nhập vào âm Phủ.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, vung tay áo, thi triển Tụ Lý Càn Khôn, thu vào ba nữ tử Lam Vũ vào không gian của Tụ Lý Càn Khôn.

Hắn nhìn về phía mọi người, từ đó cảm nhận được nhiều phần địch ý.

"Các ngươi ai lên trước, lại hoặc, cùng lên cả đi? !"

Giọng nói lạnh nhạt của Sở Cuồng Nhân vang vọng đất trời.

Đồng tử của tất cả mọi người nhịn không được hơi co lại.

"Chậc chậc, thủ tịch thư viện, quả thật cuồng ngạo."

"Cũng không biết là có bao nhiêu người muốn đối phó hắn."

Không ít người châu đầu ghé tai.

Sau khi chứng kiến thủ đoạn mở ra Quỷ Môn quan của Sở Cuồng Nhân, có một ít tu sĩ dự định tìm phiền toái đã bỏ cuộc giữa đường.

Những tu sĩ còn tự tin, cũng không nhiều.

"Chính là ngươi, giết tộc nhân của ta? !"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Ngay sau đó, một luồng khí tức tĩnh mịch ầm ầm bạo phát!

Nơi xa, mười tu sĩ bay lên không trung, mà trong đó có một người mặc trường bào huyết hồng, trên trán có Hoa Bỉ Ngạn huyết sắc, luồng khí tức tĩnh mịch tràn ngập bốn phía, bắt đầu từ trên người đối phương, sau đó khuếch tán ra.

"Là giới tử của Bỉ Ngạn nhất tộc."

"Giới tử Bỉ Ngạn, âm Thiên Nhai! Là nhân vật kiệt xuất bên trong lần giới tử chi tranh này, nghe nói hắn chỉ còn cách Thiên Tiên nửa bước."

"Nghe đồn vị thánh nữ bên trong Bỉ Ngạn tộc kia còn lợi hại hơn, dường như đã sớm đột phá cảnh giới Thiên Tiên."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng nhìn thoáng qua âm Thiên Nhai: "Mấy gia hỏa tự tìm đường chết, giết cũng đã giết, ngươi muốn làm gì?"

"Rất tốt, ngươi thừa nhận đến rất dứt khoát, hôm nay ta muốn báo thù cho bọn họ!" Sắc mặt âm Thiên Nhai âm trầm nói.

"Không vội, chịu chết, không chỉ có một mình ngươi."

Sở Cuồng Nhân vừa mới dứt lời.

Trong hư không, lại có một người bước ra, tiên huy trên người lưu chuyển, một luồng khí tức Thiên Đạo mênh mông lấy hắn làm trung tâm, khuếch tán khắp nơi.

"Sở Cuồng Nhân, rốt cục chúng ta cũng gặp mặt."

Người tới, chính là Khôn Thiên Đạo Tử của Thiên Đạo tông.

"Thì ra là ngươi."

Sở Cuồng Nhân cũng nhận ra đối phương, nhưng cũng không thèm để ý.

Mà sau khi nhìn thấy bộ dạng hững hờ kia của hắn, Khôn Thiên Đạo Tử sầm mặt lại, có chút nổi giận.

Mấy ngày nay, bản thân luôn nghĩ cách làm sao đối phó với Sở Cuồng Nhân, hắn xem đối phương là kẻ địch cả đời này.

Nhưng đối phương lại không thèm quan tâm tới hắn.

Chuyện này khiến hắn cảm thấy, mình giống như một tên hề.

Đùng!

Ngay khi Khôn Thiên Đạo Tử chuẩn bị hành động, nơi xa lại bộc phát ra một luồng yêu khí cường đại.

Chân trời có mây đen cuồn cuộn, thanh thế to lớn, một con cự xà mọc ra tám cái đầu mạnh mẽ đâm tới.

Chính là giới tử Cửu Anh bị Sở Cuồng Nhân chém đứt một cái đầu.

Không ai khác chính là Cửu Nguyên.

Một chỗ khác trên bầu trời, đột nhiên có một lượng lớn tử khí đâm thẳng lên trời, từng đợt tiếng kêu rên, tiếng gầm gừ quỷ dị vang vọng đất trời.

Một mảnh mây đen to lớn đang từ từ bao phủ bầu trời trên đỉnh đầu của mọi người, nhìn kỹ, đó nào phải mây đen?

Rõ ràng đó là âm binh quỷ tướng đếm mãi không hết! !

Mà dẫn đầu chính là truyền nhân Chuyển Luân nhất mạch của âm Tào Địa Phủ, ở bên cạnh đối phương, còn có Hắc Bạch Vô Thường, Ngưu Đầu Mã Diện.

"Con mẹ nó, đại quân Địa Phủ sao? !"

"Đây là người của âm Phủ."

"Quá kinh khủng."

Cửu Anh Cửu Nguyên, truyền nhân âm Phủ Chuyển Luân, bọn họ đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ băng lãnh vô tận.

Hiển nhiên cũng đến đối đầu với Sở Cuồng Nhân.

Mọi người thấy vậy vội vàng thối lui một khoảng cách, nghị luận ầm ĩ.

"Quá kích thích, có quá nhiều người tới."

"Thủ tịch thư viện lại đắc tội nhiều người như vậy."

Nơi xa.

Ngự hồn giả nhìn chiến trường này, cũng nhịn không được tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Vốn chỉ định tùy tiện tìm chút phiền phức cho ngươi mà thôi, không nghĩ tới vậy mà lại đưa tới nhiều người như vậy."

"Chậc, Sở Cuồng Nhân a Sở Cuồng Nhân, nên nói ngươi cs bản lãnh lớn, hay là vận khí kém, lại đồng thời đắc tội nhiều thế lực như vậy."

Hắn có chút chờ mong, vốn dĩ, hắn tính toán ra mình không thể giết được Sở Cuồng Nhân nên cũng không ôm hy vọng quá lớn.

Nhưng bây giờ, có lẽ có thể chờ mong một chút.

Âm Phủ, Bỉ Ngạn, Thiên Đạo tông, Cửu Anh...

Những thế lực này đều không phải dễ trêu.

...

"Sở Cuồng Nhân, ngươi chém một đầu của ta, hôm nay ta muốn ngươi nợ máu phải trả bằng máu! !" Giọng điệu của Cửu Nguyên băng lãnh nói ra.

Tám cái đầu kia đang nhảy múa điên cuồng, yêu khí doạ người bao phủ khắp nơi.

Từng đợt dao động thủy hỏa ngưng tụ, lúc nào cũng có thể bạo phát.

Mà ánh mắt của truyền nhân Chuyển Luân cũng lạnh lùng đến cùng cực, Ngưu Đầu Mã Diện, Hắc Bạch Vô Thường bên cạnh hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, có chút hiếu kỳ.

Đây chính là Quỷ Đế Phong Đô?

Nhìn qua, ngoại trừ gương mặt kia, ngược lại có chút bình thường, không có gì lạ.

"Sở Cuồng Nhân, tự ngươi giao ra đế ấn, ta sẽ để ngươi được chết một cách thoải mái." Truyền nhân Chuyển Luân lạnh nhạt nói.

"Một truyền nhân Chuyển Luân nho nhỏ như ngươi, cũng dám nói như vậy với ta, xem ra ta cần phải dạy dỗ ngươi, như thế nào là tôn ti."

Ở âm Phủ, rất nghiêm khắc về chuyện đẳng cấp.

Quỷ Đế và Diêm La, ngồi ngang hàng, mà truyền nhân của Thập Điện Diêm La kém hơn Quỷ Đế không ít, thấp hơn cả một thế hệ.

"Ngươi chỉ là Quỷ Đế Phong Đô, cũng không phải Diêm La của âm Phủ ta, muốn bảo ta phải cung kính đối với ngươi sao? !"

"Sai, không phải Quỷ Đế Phong Đô, cũng không phải Diêm La âm Phủ, mà chính là... Vua cầu âm Phủ trong tương lai! !"

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước, dao động Luân Hồi Thiên Thể trên người khuếch tán ra, sức mạnh Luân Hồi ở trên người hắn hóa thành kiếp quang, chiếu sáng thiên địa.

Tất cả âm binh quỷ tướng, sau khi cảm nhận được sức mạnh Luân Hồi cường đại kia đều co rụt đồng tử, cảm thấy sợ hãi từ trong bản năng.

"Luân Hồi Thiên Thể? ! !"

Thần sắc của truyền nhân Chuyển Luân trầm xuống: "Không nghĩ tới ngươi lại giống với người kia trong truyền thuyết, trên người có Luân Hồi Thiên Thể! !"

Hắn ghen ghét đến phát cuồng.

Luân Hồi Thiên Thể, một trong mười đại Tiên Thể Chí Tôn, trong truyền thuyết thời kỳ tiên cổ, vị vua lập ra tam đại Địa Phủ âm Phủ cũng có thể chất này.

Sở Cuồng Nhân có thể chất này, cộng thêm hiện tại chấp chưởng Phong Đô, tương lai, nếu có thể trưởng thành rất có thể sẽ trở thành vua của âm Phủ.

Ít nhất, so với hắn, tỷ lệ thành công của người nọ lớn hơn nhiều.

"Giết hắn cho ta! !"

Truyền nhân Chuyển Luân quát lạnh một tiếng.

Đột nhiên, tất cả âm binh quỷ tướng gào thét lao về phía Sở Cuồng Nhân, trong đó thậm chí còn bao gồm Hắc Bạch Vô Thường, Ngưu Đầu Mã Diện.

Tứ đại vong hồn này, đều là Thiên Tiên đỉnh phong.

Trong chốc lát, tử khí dồi dào, tràn ngập thiên địa.

Mà Sở Cuồng Nhân thấy thế, không khỏi cười lạnh một tiếng: "Dùng âm binh để đối phó với Quỷ Đế? Ngươi thật sự quá ngu xuẩn."

Chỉ thấy trên người hắn lộ ra một luồng dao động Luân Hồi doạ người, đế ấn trong cơ thể hiện ra, sức mạnh Luân Hồi kinh khủng giống như thủy triều, khuếch tán.

Nguyên một đám âm binh âm tướng ở trước mặt sức mạnh Luân Hồi, đều bị hồn phi phách tán, cho dù là Hắc Bạch Vô Thường, Ngưu Đầu Mã Diện cũng không nhịn được bị đánh bay ra ngoài, nhìn Sở Cuồng Nhân, mặt mũi tràn đầy kiêng kị.

"Đây chính là Luân Hồi Đế Ấn!"

"Trên người hắn có Luân Hồi Thiên Thể, lại là Quỷ Đế Phong Đô, cộng thêm đế ấn, thật sự có lực khắc chế quá lớn đối với vong hồn, cho dù chúng ta có thể so với Thiên Tiên đỉnh phong, cũng không làm gì được người nọ."

Ngưu Đầu Mã Diện nói ra.

Bởi vì bọn hắn là âm binh của âm Phủ, nếu là Phong Đô, Sở Cuồng Nhân nói một câu thì có thể khiến bọn họ quỳ xuống.

"Hừ, các ngươi giúp ta kiềm chế lại hắn."

Truyền nhân Chuyển Luân lạnh giọng nói ra.

Sau đó, hắn lập tức xuất thủ.

Những người còn lại thấy thế, cũng biết Sở Cuồng Nhân khó đối phó, nhưng bởi vì các loại nguyên nhân, cũng sẽ không ngồi nhìn mặc kệ, cũng ra tay.

"Ngươi là Quỷ Đế Phong Đô thìthế nào? Chúng ta là người sống, quyền năng Quỷ Đế của ngươi không có bất kỳ tác dụng nào đối với chúng ta."

"Đúng vậy, hôm nay, ta sẽ khiến ngươi phải thất bại ở nơi này!"

Chương 1173: Một chiêu đánh bại ba đại thiên kiêu liên thủ, thi triển Thuật Phong Ấn Thời Không

Bốn người truyền nhân âm Phủ Chuyển Luân, Cửu Nguyên, âm Thiên Nhai, Khôn Thiên Đạo Tử gần như đồng thời xuất thủ, phát động công kích về phía Sở Cuồng Nhân.

Thực lực của bốn người này vô cùng cường đại.

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, cũng không quá khác biệt.

Hắn phát động Luân Hồi Thiên Thể, một đạo kiếp quang gào thét tuôn ra, dao động kiếp quang doạ người trong nháy mắt đánh lui đồng thời đòn tấn công của bốn người.

Sức mạnh cường đại khiến cho mọi người hoảng sợ.

"Thiên Tiên, tu vi của hắn cũng là cảnh giới Thiên Tiên!"

Cánh tay âm Thiên Nhai có chút run rẩy.

Đạo kiếp quang vừa rồi, hắn chỉ nhận lấy một số tác động, nhưng sức mạnh ẩn chứa trong đó cũng đủu khiến hắn cảm thấy bất lực.

Tại sao có thể như vậy?

Cho như đối phương là Thiên Tiên cũng không nên cường đại như thế mới đúng.

Vút!

Khi mọi người ở đây chấn kinh vì thực lực của Sở Cuồng Nhân.

Đối phương đột nhiên biến mất giữa không trung.

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn đi tới trước mặt âm Thiên Nhai.

"Không tốt! !" Đồng tử âm Thiên Nhai đột nhiên co rụt lại, một luồng khí tức tử vong trước nay chưa có bao phủ hắn.

Đó là cảm giác tử vong chân chính, mạnh liệt đến từ nội tâm! !

Hoa Bỉ Ngạn trên trán âm Thiên Nhai chiếu ra hồng quang nhàn nhạt, sau đó hắn thúc giục tu vi đến cực hạn.

Sau đó, hắn đánh ra một chưởng về phía Sở Cuồng Nhân, tiên nguyên dồi dào lẫn vào một luồng khí tức tử vong, hóa thành chưởng ấn huyết hồng to lớn.

Hắn không trông cậy vào một chiêu này có thể thắng được Sở Cuồng Nhân.

Chỉ hy vọng, có thể tranh thủ một chút thời gian, để hắn rời đi.

"Thiên Ý Như Kiếm!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, tùy ý chém ra một kiếm.

Chưởng ấn huyết sắc kia căn bản không đáng nhắc tới ở trước mặt kiếm khí này, bị tuỳ tiện xé rách, sau đó âm Thiên Nhai cũng bị kiếm khí bao phủ.

Một làn sương máu nổ tung trên không trung.

Máu văng khắp nơi, hoa Bỉ Ngạn nở rộ!

Âm Thiên Nhai, đã chết!

Một vị Địa Tiên cửu phẩm đại viên mãn lại không có cách nào ngăn được một kiếm của Sở Cuồng Nhân, bị giết chết chỉ trong chớp mắt!

"Thực lực của hắn..."

Đồng tử của những người còn lại co rụt lại, mặt mũi tràn đầy vẻ ngưng trọng.

"Hắc Bạch Vô Thường, Ngưu Đầu Mã Diện, kết trận! !"

Truyền nhân Chuyển Luân quát lớn.

Chỉ thấy âm binh âm tướng xoay quanh mọi người, một lượng lớn tử khí âm u gào thét, hội tụ về phía truyền nhân Chuyển Luân.

"Tập hợp sức mạnh âm binh âm tướng để đối phó ta sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

"Hắc Vương Kiếm!"

Truyền nhân Chuyển Luân lấy ra một thanh cự kiếm đen nhánh, phía trên có hội tụ âm khí, chém ra một kiếm, kiếm ảnh to lớn bay lên không trung.

Cùng lúc đó, trong cơ thể hắn còn tản ra một luồng dao động kỳ lạ.

Đó là, sức mạnh của ý chí Tiên giới!

Cửu Nguyên cũng nhịn không được gầm nhẹ một tiếng, hội tụ sức mạnh thủy hỏa.

Từng cột sáng màu đỏ lam như mưa to, không ngừng bắn về phía Sở Cuồng Nhân, mỗi một đạo đều có sức mạnh cấp bậc Thiên Tiên.

"Chấn Thiên Chưởng! !"

Khôn Thiên Đạo Tử thúc giục sức mạnh Thiên Đạo trong cơ thể.

Đánh ra mt chưởng bàn tay, to lớn màu vàng óng rơi xuống từ không trung, trong đó có ẩn chứa uy áp Thiên Đạo huy hoàng và sức mạnh của ý chí Tiên giới, nặng nề vô biên.

Ba đại thiên kiêu đồng thời công kích, thậm chí vận dụng sức mạnh của ý chí Tiên giới chỉ có giới tử mới có thể thúc giục, uy thế vô biên.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn đứng tại chỗ, bóng người bất động như núi.

"Vậy ta để cho các ngươi nhìn một chút, chênh lệch giữa các ngươi và ta!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Hắn không lùi không tránh, Luân Hồi Kiếp Quang lưu chuyển, trộn lẫn với Thần Ma chi khí trong tay, dung hợp thành một bức Thái Cực Đồ to lớn.

Một luồng sinh tử chi ý tràn ngập thiên địa!

Luân Hồi Kiếp Quang, âm Dương Sinh Tử Đồ, hai đại thần thông được hai đại thể chất bổ sung dung hợp lại, một luồng sinh tử luân hồi chi ý, rung động thập phương.

Đùng! !

Ba luồng sức mạnh gồm Thiên Đạo chi chưởng, tử khí chi kiếm, sức mạnh thủy hỏa ầm ầm va chạm với Sinh Tử Đồ, bộc phát ra trùng kích kinh khủng.

Làm toàn bộ đại trạch Vân Mộng rung chuyển.

Người quan sát trận chiến ở bốn phía không chớp mắt, nhìn chăm chú vào chiến trường.

Chỉ thấy mấy luồng sức mạnh doạ người kia va chạm, kết quả đúng là...

Sức mạnh thủy hỏa sụp đổ!

Tử khí chi kiếm bị phá nát!

Thiên Đạo chi chưởng tan rã!

Âm Dương Sinh Tử Đồ cường thế nghiền ép tất cả!

Sinh tử luân hồi chi ý vô biên bao phủ ba đại thiên kiêu, khiến cho bọn họ kẻ thì thương tích mình, người thì bị thương nặng chỉ trong một nhịp thở!

"Làm sao có thể! !"

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Phải biết rằng, mặc kệ là truyền nhân Chuyển Luân hay là Khôn Thiên Đạo Tử, hay là Cửu Nguyên, bọn họ đều là giới tử đột phá đến Thiên Tiên!

Sức chiến đấu của bọn họ cường đại hơn so với Thiên Tiên bình thường.

Nhưng cho dù như thế, khi bọn họ liên thủ, vẫn bị một chiêu của Sở Cuồng Nhân làm trọng thương, chuyện này thật sự là khó có thể tin được.

"Tại sao có thể như vậy? !"

Mấy người truyền nhân Chuyển Luân không thể tin nổi.

"Các ngươi và ta, cách nhau giống như một trời một vực, các ngươi mà cũng muốn giết ta? Mơ mộng hão huyền có lẽ còn có thể."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Mặc kệ là truyền nhân Chuyển Luân, Khôn Thiên Đạo Tử, tuy bọn họ đã đột phá đến cảnh giới Thiên Tiên, cũng không thể so sánh với Diệp Trúc.

Mà khi hắn ở cảnh giới Địa Tiên đã có thể đánh bại Diệp Trúc.

Bây giờ, hắn đã đột phá đến cảnh giới Thiên Tiên, lại có công pháp như Nhất Khí Hóa Tam Thanh, đánh những người này cũng chỉ như đang chơi đùa thôi.

Quá yếu.

Yếu đến mức không thể khơi dậy một chút hứng thú nào của hắn.

Bóng người hắn lóe lên, đi đến trước mặt Cửu Nguyên, ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo kiếm quang màu tím lấp lóe, thi triển Thiên Ý Như Kiếm.

Cửu Nguyên rống giận thúc giục yêu khí đến cực hạn.

Nhưng đã không kịp.

Kiếm quang lóe lên, che lấp ánh nắng thiên địa.

Tám cái đầu còn lại của Cửu Nguyên cũng không kịp phản ứng, trong nháy mắt đã bị chặt xuống toàn bộ, hoàn toàn chết đi!

"Không phải là đối thủ, hoàn toàn không phải là đối thủ! !"

"Trốn, nhất định phải trốn!"

Chỉ còn lại truyền nhân Chuyển Luân, Khôn Thiên Đạo Tử đã nhận rõ sự chênh lệch về thực lực, trên mặt toát ra vẻ hoảng sợ, trốn bán sống bán chết.

"Các ngươi ngăn hắn lại cho ta!"

Truyền nhân Chuyển Luân hét lớn với Hắc Bạch Vô Thường, Ngưu Đầu Mã Diện.

Sau đó, hắn mở ra một vòng xoáy màu xám trong hư không.

Đó là Quỷ Môn quan.

Sau khi Hắc Bạch Vô Thường, Ngưu Đầu Mã Diện nhận được mệnh lệnh, lập tức thúc giục tử khí tấn công về phía Sở Cuồng Nhân.

Tuy Sở Cuồng Nhân là Quỷ Đế, có sự áo chế đối với bọn họ.

Nhưng tốt xấu bọn họ cũng là Thiên Tiên đỉnh phong, bọn họ tự cho rằng, cho dù không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, nhưng cũng có thể kéo chân đối phương một lát.

Đến lúc đó, truyền nhân Chuyển Luân đã chạy về âm phủ.

Sở Cuồng Nhân dù có mạnh hơn, cũng không khả năng đuổi tới âm Phủ đúng không?

"Ha, muốn rời khỏi đây, các ngươi có hỏi qua ta chưa?"

Lúc này.

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt mở miệng.

"Thuật Phong Ấn Thời Không!"

Trên người hắn bỗng nhiên có một lượng lớn đạo văn khuếch tán ra.

Đạo văn kia, quá mức huyền diệu, thậm chí chỉ một đạo cũng đủ để đa số tu sĩ trên thế gian lĩnh hội cả một đời.

Mà bên trong những đạo văn này còn ẩn chứa một luồng sức mạnh thời không vô cùng cường đại, hoàn toàn bao phủ gầm trời này.

Giờ khắc này.

Gió ngừng, mây cũng dừng lại.

Tử khí đang gào thét kia bị ngưng đọng ở giữa không trung, vô số tiếng kêu rên gào thét của nhóm âm binh âm tướng cũng bị dừng ở giữa không trung.

Nơi này dường như đã bị nhấn nút dừng lại.

Yên lặng như tờ! !

Khôn Thiên Đạo Tử, truyền nhân Chuyển Luân chuẩn bị đào tẩu cũng bị sức mạnh thời không ảnh hưởng, thân thể dường như bị vô số gông xiềng trói buộc, ánh mắt hoảng sợ bị dừng ở giữa không trung, không cách nào động đậy.

Ngay cả ý thức của bọn họ cũng có loại cảm giác bị bóc trần.

Rốt cuộc chuyện này là như thế nào? !

Đây là tiên pháp gì? !

Bọn họ muốn lên tiếng, nhưng lại không có cách nào làm được.

"Nếu như ta không cho phép, dù là trên trời hay dưới đất, các ngươi có thể trốn đến đâu?" Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, ngữ khí lạnh nhạt.

Trong gầm trời này, chỉ có hoạt động tự nhiên khác, tiên huy trên người tươi sáng, sức mạnh thời không khuếch tán, khiến vạn vật đứng im.

Giờ phút này, dường như hắn trở thành trung tâm của nơi này, chúa tể thời không! !

Chương 1174: Giết truyền nhân Chuyển Luân, diệt Khôn Thiên Đạo Tử, bí giới Côn Lôn hiện thế, Từ Châu Đỉnh

Yên lặng như tờ.

Dưới phạm vi bao phủ của Thuật Phong Ấn Thời Không, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân và những người khác ở bên ngoài, tất cả đều bị cố định tại chỗ, không thể động đậy.

Hiệu quả của một chiêu này, có thể gọi là... Rung động! !

Tất cả mọi người nhìn tình cảnh này, trợn mắt hốc mồm.

Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt truyền nhân Chuyển Luân, vươn tay ra, có một luồng sức mạnh Luân Hồi sôi trào mãnh liệt bạo phát, đóng vòng xoáy màu xám kia lại.

Là Quỷ Đế, ở âm Phủ, hắn có quyền năng cao hơn truyền nhân Chuyển Luân.

Hắn hoàn toàn có thể cưỡng chế đóng Quỷ Môn quan của đối phương.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Hắn trở tay chém ra một kiếm.

Truyền nhân Chuyển Luân bị Thuật Phong Ấn Thời Không phong ấn, vốn dĩ đã không có bất kỳ biện pháp nào, trong chớp mắt đã bị kiếm khí xé rách.

Một đạo ý chí Tiên giới bay ra, bị Sở Cuồng Nhân hấp thu.

Tiếp đó.

Hắn nhìn về phía Khôn Thiên Đạo Tử.

"Di chuyển, nhanh chóng di chuyển cho ta! !"

Trong lòng Khôn Thiên Đạo Tử đang điên cuồng gầm thét.

Ánh mắt hắn lộ ra vẻ quyết tuyệt, ngay sau đó, một luồng oán khí kinh khủng ầm ầm bạo phát từ trên người của đối phương, đánh thẳng vào phong ấn thời không!

Đó là Oán Thiên chi pháp của Thiên Đạo tông!

Thiêu đốt sức mạnh Thiên Đạo, để có thể nhanh chóng tăng sức mạnh.

Một chiêu này cực kỳ cường đại.

Nhưng cho dù Khôn Thiên Đạo Tử sử dụng loại chiêu thức tự tổn tám phần này cũng không thể đột phá phong ấn thời không.

"Tốn công vô ích."

Ngược lại, Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt hắn, đưa tay thúc giục Thôn Thiên Thần Đạo Quyết, hấp thu sức mạnh Thiên Đạo trong cơ thể của đối phương không còn một mảnh, dùng để cường hoá Thiên Đạo tinh vực Thương Khung.

"Phương pháp này, ngươi quả thật là thiên địch của Thiên Đạo tông ta!"

Khôn Thiên Đạo Tử yếu ớt nói ra.

"Thiên địch? Các ngươi quá coi trong mình rồi, trong mắt ta các ngươi cũng chỉ là lương thực Thương Khung Thiên Đạo mà thôi."

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ.

Biết mình sắp chết, Khôn Thiên Đạo Tử cũng không cầu xin, chỉ oán độc nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân: "Giết đi, Sở Cuồng Nhân, Đạo Tử của Thiên Đạo tông ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, bọn họ sẽ báo thù cho ta!"

Thiên Đạo tông có tám vị Đạo Tử.

Thiên địa huyền hoàng, nhật nguyệt càn khôn.

Tám vị Đạo Tử này, bây giờ toàn bộ đều là giới tử, đến đây tham dự trận giới tử chi tranh này, mà Khôn Thiên Đạo Tử cũng chỉ là một trong số đó, hơn nữa còn ở hạng chót, được cho là kẻ yếu nhất bên trong tám đạo tử.

"Yên tâm, ta sẽ đưa bọn họ đi gặp ngươi."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Chém ra một kiếm, Khôn Thiên Đạo Tử cũng ngã xuống!

Tiếp đó.

Sở Cuồng Nhân chém giết những vong hồn còn lại.

"m Tào Địa Phủ sao? Thú vị, một ngày nào đó, âm Phủ chỉ có một địa phủ, và, cũng chỉ có một vị vua."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn muốn tái tạo Luân Hồi, vậy sẽ phải làm đến cực hạn.

Ba Địa Phủ?

Nhiều lắm.

Hắn chỉ cần một là đủ rồi.

Trận chiến này, tuyên bố kết thúc.

Nhưng đông đảo tu sĩ vây xem vẫn còn đắm chìm trong khiếp sợ.

"Này này, thực lực này thật sự quá kinh khủng rồi, âm Tào Địa Phủ liên hợp với Cửu Anh, Bỉ Ngạn, Thiên Đạo tông, ba Giới tử Thiên Tiên, một Địa Tiên đại viên mãn, thêm hơn 100 ngàn âm binh âm tướng, tình hình như vậy mà lại bị hắn nhẹ nhàng đánh tan, thực lực này quá mạnh."

"Người này, quả thực là quái vật."

"Bên trong giới tử, còn ai có thể so sánh với hắn?"

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà nơi xa.

Trên một ngọn núi.

Ngự hồn giả thấy toàn bộ quá trình chiến đấu của Sở Cuồng Nhân, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt:"Quái vật, thật sự một con quái vật! Thực lực như vậy, không cứng đối cứng với hắn là hành động sáng suốt."

"Có lẽ chỉ có giới tử của Xi Vưu nhất mạch, người am hiểu chiến đấu nhất bên trong Ma Đạo, khi đối đầu với Sở Cuồng Nhân, đoán chừng cũng là thua nhiều hơn thắng."

Hắn hít sâu một hơi, đang muốn quay người rời đi.

Nhưng lúc này.

Ở phía xa, một đạo bạch quang phóng lên tận trời.

Trong bạch quang có vô số điềm lành hiện lên.

Một luồng dao động kỳ lạ lấy bạch quang kia làm trung tâm, truyền khắp hơn phân nửa Tiên giới, không ít đại năng cảm nhận được dao động này đều cảm thấy rung động.

"Khí tức này, chẳng lẽ là chỗ kia hiện thế rồi? !"

"Rất có thể!"

"Thú vị, xem ra lại gây ra một phen gió tanh mưa máu."

Đông đảo đại năng nhìn cột sáng màu trắng kia, sợ hãi nói ra.

Cột sáng màu trắng nối liền thiên địa, từng vòng từng vòng ánh sáng khuếch tán, mà trong vầng sáng kia chiếu rọi ra các loại cảnh tượng kỳ diệu.

Sơn xuyên đại hà, kỳ trân dị thú, tiên thác nước và đỉnh núi...

Khỉ thế của tiên gia.

Tất cả mọi người nhìn khí tượng này, không khỏi kinh thán.

"Cái này, đây chẳng lẽ là Côn Lôn trong truyền thuyết? ! !"

Có tu sĩ nghĩ tới điều gì đó, không khỏi kinh hô.

Côn Lôn!

Bí giới trong truyền thuyết cổ lão!

Ở thời kỳ Tiên Cổ, có rất nhiều lời đồn liên quan tới Côn Lôn này, Tây Vương Mẫu, Côn Lôn Tiên Đình, Xiển Giáo đạo trường...

Tương truyền, những cường giả chí tôn, đại danh đỉnh đỉnh bên trong tiên nhân, thậm chí là đạo thống cường đại vô thượng, hoặc nhiều hoặc ít đều có liên quan đến Côn Lôn.

Bây giờ, bí giới Côn Lôn hiện thế, đủ để khiến người ta chấn kinh.

"Thú vị, đúng là Côn Lôn sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

"Công tử, chúng ta đi sao?"

Lam Vũ mới đi ra từ trong không gian Tụ Lý Càn Khôn hỏi.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm: "Tất nhiên."

Bí giới bậc này, nhất định cất giấu vô số cơ duyên, tuy Sở Cuồng Nhân không thiếu cơ duyên, nhưng cũng không có đạo lý sẽ buông tha, mà có lẽ chuyến này còn có thể đụng phải một số chuyện thú vị hoặc có thu hoạch cũng khó nói.

Nhưng mà, Sở Cuồng Nhân cũng không nóng nảy lập tức chạy tới.

Hắn thu lại Càn Khôn giới của mấy thiên kiêu như truyền nhân Chuyển Luân, tiên thức chuyển động, muốn nhìn xem bên trong có vật hữu dụng hay không.

Phần lớn đều là một số đan dược, tiên tinh...

Những thứ này vốn không có tác dụng gì đối với hắn.

Nhưng có một vật, hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Đó là một đỉnh lò ba chân bằng đồng thau.

Tìm được từ bên trong Càn Khôn Giới của truyền nhân Chuyển Luân.

"Đây là... Cửu Châu Đỉnh!"

Sở Cuồng Nhân liếc một cái là đã nhìn ra đỉnh lò bằng đồng thau này chính là một phần trong Cửu Châu Đỉnh, Từ Châu Đỉnh! !

"Ha ha, thật đúng là thu hoạch ngoài ý muốn."

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng.

Cửu Châu Đỉnh, đây là chí bảo khí vận, nếu có thể thu thập toàn bộ, thậm chí không hề kém hơn chí bảo bản nguyên.

"Không nghĩ tới trong tay truyền nhân Chuyển Luân lại có một Cửu Châu Đỉnh, chẳng lẽ Cửu Châu Đỉnh bị lưu lạc đến âm Phủ sao?"

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm, âm thầm nghĩ tới.

Sau đó, hắn định luyện hoá Từ Châu Đỉnh này trước, còn về bí giới Côn Lôn, hắn không nóng nảy.

Bên ngoài đại trạch Vân Mộng.

Bởi vì tin tức bí giới Côn Lôn hiện thế, không ít người đều đuổi theo tới đó, cố gắng tiến vào trước để tranh giành cơ duyên.

Các đại đạo thống cũng ào ào điều động giới tử tiến về đó lịch luyện.

Nơi nào đó.

Từng đạo từng đạo bóng người trống rỗng xuất hiện.

Khí tức của mỗi một người đều không đơn giản.

"Khôn Thiên Đạo Tử đã bị Sở Cuồng Nhân giết."

Một bóng người lạnh nhạt nói ra.

"Đã biết, tên kia không giữ được bình tĩnh, không thể trách ai, nhưng mà dám đối nghịch với Thiên Đạo tông chúng ta, lá gan rất lớn."

Một người khác nói ra.

Đây là một thanh niên có vóc người cường tráng, trên người lộ ra dao động uy áp Thiên Đạo, còn mạnh hơn cả Khôn Thiên Đạo Tử.

Những người này, đều là Đạo Tử của Thiên Đạo tông.

"Lần này, Côn Lôn hiện thế, cơ duyên không thể bỏ lỡ, các ngươi, người nào dự định đi đến đó." Lại có một Đạo Tử hỏi.

"Tận dụng thời cơ, mất rồi sẽ không trở lại, có lẽ còn có thể gặp phải Sở Cuồng Nhân kia bên trong Côn Lôn cũng nên, đến lúc đó, nhất định phải lãnh giáo hắn một chút." Thanh niên cường tráng cười ha ha một tiếng nói ra.

"Không thể lỗ mãng, ngoại trừ Thiên Đạo Tử, những người còn lại muốn đối phó Sở Cuồng Nhân, đều không phải là một chuyện đơn giản, chớ nói chi trên người kẻ này rất có thể còn có thủ đoạn đối phó với sức mạnh Thiên Đạo."

"Ha ha, đã biết."

Chương 1175: Dao Trì thánh nữ, Ma Đạo hành động, Tào Vân xuất quan

Côn Lôn bí giới xuất hiện đã khiến các đại đạo thống phấn chấn không thôi.

Các đại giới tử ào ào tiến về.

Bên trong, có một trận gió tanh mưa máu đang nổi lên.

Tiên giới.

Ở một nơi được bao quanh bởi mây và sương mù.

Từng tiếng đàn uyển chuyển vang lên, khiến lòng người như si, như say.

Giữa những đám mây mù, mơ hồ có thể thấy được một nữ tử mặc bạch y, tư thế yểu điệu đang khảy đàn, mười ngón tay mảnh khảnh gảy dây đàn, tiếng đàn vang vọng khắp nơi.

Bỗng nhiên, một trận gió nổi lên.

Một nữ tử mặc hoa bào, quanh người có tiên huy tươi sáng đi tới.

Những đám mây và sương mù xung quanh tán đi.

Nữ tử dáng vẻ yểu điệu trong mây mù kia cũng xuất hiện, chỉ thấy người kia có khuôn mặt tinh xảo, làn da như mỡ đông, khí chất xuất trần.

Ba ngàn sợi tóc dài đến eo, người mặc một bộ y phục dài màu trắng, khoanh chân ngồi ở ven hồ, Thất Huyền Cổ Cầm đặt ngang ở trước mặt.

Nữ tử mặc bạch y từ từ đứng dậy, dáng người có lồi có lõm, hai chân thon dài, hơi hơi hành lễ về phía người vừa đến: "Ngọc Trí bái kiến sư tôn."

"Ừm, Ngọc Trí, Côn Lôn bí giới đã xuất hiện."

"Ngọc Trí biết."

"Côn Lôn chính là nơi sinh ra thánh địa Dao Trì chúng ta. Thánh địa này chính là nơi ở của Tây Vương Mẫu, lần này ngươi đi đến đó, có lẽ có thể tìm được một số cơ duyên có liên quan đến Tây Vương Mẫu."

Nữ tử lộng lẫy.

Cũng chính là chưởng giáo Thanh Dao của Dao Trì thánh môn, từ tốn nói.

Nàng nhìn Ngọc Trí, trong mắt mang theo sự tán thưởng: "Ngươi là thánh nữ trẻ tuổi nhất của Dao Trì, là người mang Dao Trì Thánh Thể xuất sắc nhất từ trước tới nay, tài năng của ngươi đã rất gần với Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết."

"Nếu ngươi có thể tìm được một số đồ vật truyền thừa liên quan tới nàng, như vậy trong cuộc giới tử chi tranh lần này, nhất định có thể giành được vị trí thứ nhất."

"Đúng rồi, lần này giới tử Trác Đông Lai của Đông Vương giáo cũng sẽ tiến về Côn Lôn giáo với ngươi, các ngươi có thể chăm sóc lẫn nhau thật tốt."

Nghe đến đây, lông mày thanh tú của Ngọc Trì cau lại: "Trác Đông Lai... Ta không thích hắn, sư tôn, ngươi có thể để cho ta một mình tiến về đó hay không?"

"Bố cục của Tiên giới còn lâu mới có được sự ổn định như vẻ bề ngoài của nó, Đông Vương giáo và Dao Trì thánh môn của ta có liên quan mật thiết, có thể giúp đỡ lẫn nhau. Nếu có thể có quan hệ tốt, vẫn không nên trở mặt. Đương nhiên, nếu Ngọc Trí ngươi thực sự không thích hắn như lời ngươi nói, ta cũng có thể giúp ngươi từ chối."

Thanh Dao cực kỳ yêu thích Ngọc Trí.

Nàng cũng không muốn ép buộc đối phương đi làm chuyện không muốn làm.

"Không cần, nếu chỉ là đồng hành thì có thể."

Ngọc Trí trầm ngâm một hồi nói ra, nàng cũng không muốn để sư tôn vì nàng mà quá khó xử, hơn nữa chỉ là đồng hành, nàng cũng không phải là không nhẫn nhịn được.

"Được, tốt."

...

Thập Vạn Đại Sơn.

Nơi này chính là vùng đất của yêu tu.

Ở trong Tiên giới, phần lớn vô số Hung thú, Thần Thú cổ lão đều cư ngụ ở nơi này, tu sĩ loài người rất ít khi tới chỗ này.

Cửu Anh nhất mạch.

Một thanh niên mặc hồng y phóng lên tận trời, yêu khí tràn ngập.

Người này chính là giới tử mạnh nhất của Cửu Anh, Cửu Phương!

"Cửu Phương, lần này tiến đến Côn Lôn bí giới, ngươi nhớ chú ý lấy một cái tên là Sở Cuồng Nhân, chính là người đã giết Cửu Nguyên."

Một giọng nói trầm muộn vang lên.

"Ta đã hiểu rõ, ta sẽ vì Cửu Nguyên mà báo thù."

Trong mắt Cửu Phương lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

"Không."

"Không phải muốn ngươi báo thù, thực lực của người này cường đại, tất cả cường giả trong Tiên giới đều không thể nhìn thấu được, nếu ngươi gặp được hắn, nhớ lấy không thể cứng đối cứng với hắn." Giọng nói ngột ngạt kia tiếp tục nói.

Nghe đến điều này, Cửu Phương sửng sốt một chút: "Làm cho tộc trưởng kiêng kỵ như vậy, xem ra người này không thể coi thường, ngược lại thật ra ta rất có hứng thú."

"Nhớ lấy lời của ta."

"Tộc trưởng cứ yên tâm, ta tự biết chừng mực."

"Ừm, lần này tiến đến Côn Lôn, ngoài ngươi ra, Cùng Kỳ còn có các tộc Đào Ngột, Cửu Vĩ Hồ, Lôi Thú, Quỳ Ngưu cũng sẽ ra tay hành động, nếu như ngươi và bọn họ gặp mặt, có thể hỗ trợ và giúp đỡ lẫn nhau."

"Chỉ hi vọng bọn họ đừng ngán chân, kéo ta lại phía sau là được rồi."

Cửu Phương không thèm quan tâm, nói xong, bóng người của hắn lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang, lao về phía Côn Lôn bí giới.

...

Tiên giới.

Một tòa cung điện nào đó đang ẩn mình trong bóng đêm.

Hôm nay.

Trong cung điện, đèn đuốc sáng trưng.

Mấy làn sương mù màu đen tạo thành bóng người xuất hiện ra.

Những người này, chính là nhóm truyền nhân Ma Đạo thập mạch.

"Chuyện của Côn Lôn, các ngươi thấy như thế nào?"

"Cơ duyên của Côn Lôn là không thể bỏ lỡ, nhưng mà, tiến trình bên phía tổ địa La Hầu kia cũng không thể lười biếng."

"Các trưởng lão có ý tứ để cho chúng ta tự mình quyết định, ta dự định để hai người tiến về phía Côn Lôn thăm dò, các ngươi, ai sẽ đi?"

Một giọng nói ôn nhu, nhẹ nhàng vang lên.

Những bóng người này hai mặt nhìn nhau.

"Nghe nói gần đây trong Tiên giới có một thủ tịch thư viện, thực lực rất mạnh, ta lại rất muốn đến đó gặp hắn một lần."

Một bóng đen cao lớn lãnh ngạo nói.

"Há, Xi Chiến, cũng tốt, trong chúng ta, sức chiến đấu của ngươi có thể xếp vào ba vị trí đầu, cho nên để ngươi đi cũng rất phù hợp."

"Ba vị trí đầu? Một ngày nào đó, ta sẽ là đệ nhất."

Xi Chiến lạnh giọng nói ra.

Giọng nói ôn nhuận kia cũng không thèm để ý, tiếp tục nói: "Mặt khác, nghe ngự hồn giả nói, truyền nhân của Bách Mị nhất mạch cũng ở trong thư viện, ngươi có thể lưu ý một chút, nếu như có thể, thuận đường mang nàng trở về đây."

"Há, Bách Mị nhất mạch gần như diệt vong thế mà còn có truyền nhân lưu lại ngược lại rất thú vị, nghe nói người, của Bách Mị nhất mạch, mỗi một ngươi đều là đỉnh của đỉnh, ta nghĩ muốn thử một lần."

Xi Chiến lộ ra một nụ cười mà nam nhân đều hiểu.

...

Hình Thiên thánh môn.

Một bóng người phóng lên tận trời.

Một luồng khí tức doạ người gào thét tuôn ra, trong hư không hóa thành một đạo hư ảnh không đầu khổng lồ, chiến ý ngang nhiên bao phủ khắp đất trời.

"Rốt cục ta cũng đột phá Thiên Tiên!"

"Lần này đi Côn Lôn, nhất định có thể tỏa sáng rực rỡ!"

Thanh niên đứng lơ lửng trên không, mang trên mặt vẻ tự tin.

"Hình Phong, lần này Côn Lôn phong vân tụ hội, thiên kiêu như đại quân sang sông, nhiều vô số kể, ngươi phải cẩn thận một chút."

"Chưởng môn yên tâm, ta đã biết."

...

Bên trong thư viện Bách Gia.

Trên một ngọn núi có hạo quang ngút trời, hóa thành vô số ký tự màu vàng, nhìn kỹ, từng câu này đúng là những điều lệ và điều cấm của thư viện.

"Kỷ sở bất dục, vật thi vu nhân." (Điều mình không muốn thì cũng đừng áp đặt cho người khác.)

"Đừng thấy việc thiện nhỏ mà không làm, chớ thấy việc ác nhỏ mà làm."

"Dùng đức báo đức, lấy đức báo oán."

Trong lúc nhất thời, giữa trời đất hình như có âm thanh trang nghiêm đọc những lời này.

Tất cả các học sinh của thư viện Bách Gia thấy thế không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Đây là một trong tam đại dị tượng của thư viện, Kim Khoa Ngọc Luật Chương!"

"Phương hướng đó chính là thư viện Bạch Lộc, là Tào Vân, giới tử của thư viện Bạch Lộc, hắn đã xuất quan, khí tức này, thật sự rất cường đại."

"Hắn đã đột phá cảnh giới Thiên Tiên sao?"

"Khí tức này, quá cường đại."

Thư viện Bạch Lộc.

Một thanh niên tuấn tú, người mặc bạch y đi ra.

Thanh niên này có dáng người thon dài, khuôn mặt kiên nghị, bên trong hai mắt dường như có vô số văn tự huyền diệu lưu chuyển, khiến hắn cực kỳ thần bí.

Người này chính là giới tử của thư viện Bạch Lộc, Tào Vân.

Tào Vân xuất quan, Bạch Lộc viện trưởng tự mình bước đến đón tiếp.

Sau đó, Tào Vân hỏi thăm một số tình hình trong thư viện gần đây.

"Trong thư viện, có thủ tịch rồi?"

Sau khi nghe xong tin tức này, Tào Vân cau mày lại, hắn vốn dĩ cho rằng sau khi mình đột phá Thiên Tiên thì có thể lên làm thủ tịch của thư viện.

Nhưng thật không nghĩ đến, lại bị người khác nhanh chân đến trước rồi?

Điều này khiến hắn có chút bất ngờ.

"Sở Cuồng Nhân này, thật sự là kinh tài tuyệt diễm như thế sao?"

Tào Vân hỏi.

Viện trưởng Bạch Lộc trầm ngâm một hồi, lập tức gật đầu.

"Tài năng của hắn, ta chưa từng thấy qua, không một ai có thể so sánh được. Nếu không phải vậy, Lữ Tử cũng sẽ không để hắn làm thủ tịch của thư viện."

"Viện trưởng đã nói như thế, điều này ngược lại thật khiến ta tò mò."

Viện trưởng Bạch Lộc nói năng uyển chuyển, nhưng Tào Vân đã hiểu.

Không người nào có thể đụng vào, chẳng phải là đến hắn cũng không thể hay sao.

Hắn bị khơi dậy lòng háo thắng.

"Lần này Côn Lôn bí giới xuất hiện, ta sẽ dẫn mấy giới tử tiến về đó tìm kiếm cơ duyên, hi vọng đến lúc đó có thể nhìn thấy vị thủ tịch này."

Tào Vân thản nhiên nói.

Chương 1176: Huyết Cửu Nha ôm cây đợi thỏ, tranh đoạt tiên dược, Sở Cuồng Nhân ở đâu

Ở sâu bên trong đại trạch Vân Mộng.

Sở Cuồng Nhân đang luyện hóa Từ Châu Đỉnh.

Một ngày này, rốt cục hắn cũng thành công luyện hóa Từ Châu Đỉnh, cộng thêm Thanh Châu Đỉnh, Ký Châu Đỉnh trước đó, trong tay hắn đã có ba Cửu Châu Đỉnh.

"Có lẽ sẽ có một ngày, ta thật sự có thể thu thập hết Cửu Châu

Đỉnh, đến lúc đó khi Cửu Châu xuất hiện, còn ai dám tranh phong?!"

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên, trong lòng có chút chờ mong.

Khi hắn xuất quan, chúng nữ tử là Sở Hồng, Lam Vũ, tiểu hồ ly cũng tiến lên đón, mọi người dự định tiến về Côn Lôn bí giới.

"Côn Lôn sao..."

"Ta hi vọng nó sẽ không khiến ta thất vọng."

Sở Cuồng Nhân chắp tay, nhìn về phía cột sáng màu trắng ở phía xa.

...

Một cột sáng nối liền trời đất.

Cột sáng này, chính là lối vào Côn Lôn bí giới.

Với sự xuất hiện của Côn Lôn bí giới, không ít tu sĩ đều đến nơi này khám phá.

Ở trong số đó không thiếu thiên kiêu, giới tử, vân vân của đạo thống các phương.

Bên ngoài cột sáng, có không ít tu sĩ.

Nhưng điều khiến người ta bất ngờ chính là, những tu sĩ này lại tập hợp ở một chỗ, cũng không có một ai có ý tứ muốn tiến vào Côn Lôn để tìm tòi.

Mà người cầm đầu những tu sĩ này chính là một nam tử vóc người gầy gò, nhưng hai mắt giống như chim ưng.

Nam tử này tên là Huyết Cửu Nha, trong tay mang theo một Lang Nha Bổng, ở phía trên có những mũi nhọn nhô ra phía ngoài, trên mũi nhọn lóe ra hàn quang.

Hắn nhìn cột sáng, xùy cười một tiếng: "Thay vì cùng tiến vào Côn

Lôn bí giới và tranh đoạt cơ duyên với nhiều giới tử như vậy, quyết đấu sinh tử, không bằng canh giữ ở bên ngoài nơi này, ôm cây đợi thỏ, săn tìm cơ duyên từ những người khác!"

Trước đây Huyết Cửu Nha dùng biện pháp này thu hoạch được không ít cơ duyên, từng bước một đi đến bây giờ, trở thành một giới tử.

Hiện tại, thậm chí hắn còn là con nuôi của cốc chủ Ác Tiên cốc tiếng tăm lừng lẫy nhất trong Tiên giới, không kém gì so với giới tử của đạo thống đỉnh phong kia.

"Lão đại, ngươi nhìn xem."

Lúc này, một tiểu đệ bên cạnh Huyết Cửu Nha nói ra.

Chỉ thấy một bóng người bạch y đi ra từ trong hư không, đi theo phía sau là hai nữ tử có khí chất không hề tầm thường và một con hồ ly.

Người tới, chính là bọn người Sở Cuồng Nhân.

Nhìn thấy người tới, trong mắt Huyết Cửu Nha lướt qua một tia dị thường: "Nam tử mặc áo trắng này khí tức không tầm thường, hình như ta đã nhìn thấy ở đâu rồi?"

Huyết Cửu Nha nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, giống như đang suy tư điều gì, hắn từng thực hiện qua một số điều tra đối với các đại giới tử trong Tiên giới.

Dù sao, cướp bóc cũng phải nhìn người.

Nếu như đụng phải một người không nên đụng đến, vậy cũng không tốt.

Ngay sau đó, hai mắt của hắn tỏa sáng, nhớ tới thân phận của Sở Cuồng Nhân.

"Là hắn, thủ tịch thư viện, Quỷ Đế Phong Đô Sở Cuồng Nhân!"

Huyết Cửu Nha nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, hai mắt hơi nheo lại.

Nhưng mà, dường như Sở Cuồng Nhân không có chú ý đến hắn, thậm chí ngay cả nhìn cũng chưa từng liếc qua một chút, quay người là lập tức đi vào cột sáng màu trắng.

Trong chớp mắt, Sở Cuồng Nhân và những người khác biến mất ở trong cột ánh sáng.

"Quỷ Đế Phong Đô, thật thú vị, nhưng cũng là một con cá lớn."

Huyết Cửu Nha liếm môi một cái: "Ngược lại, hi vọng ngươi đừng để ta thất vọng, ở bên trong Côn Lôn bí giới này, ngươi có thể tìm kiếm và thu hoạch càng nhiều cơ duyên, vậy thì ta mới có thể đoạt được càng nhiều hơn nữa! !"

...

Côn Lôn bí giới.

Vừa vào trong đó, Sở Cuồng Nhân đột nhiên cảm nhận được một luồng Tiên Linh khí vô cùng nồng đậm đập vào mặt, trong lòng một trận sảng khoái.

"Không hổ là Côn Lôn bí giới, linh khí vô cùng nồng nặc."

Sở Cuồng Nhân cười, nói.

Bên cạnh, Lam Vũ cau mày lại, nói: "Công tử, vừa rồi lúc chúng ta tiến vào, dường như bị người khác theo dõi."

"Không sao, một số tôm tép nhãi nhép thôi."

Sở Cuồng Nhân biết người mà Lam Vũ nói tới là Huyết Cửu Nha.

Tất nhiên hắn cũng chú ý tới ánh mắt của đối phương, loại ánh mắt kia giống như đang quan sát con mồi, làm sao có thể che giấu được hắn?

Thấy đối phương không tiến vào bí giới, mà lại thủ ở bên ngoài, không khó đoán ra ý nghĩ chân chính đối phương là gì.

Nhưng mà...

"Muốn ôm cây đợi thỏ, thế nhưng các ngươi làm sao biết được, kẻ tới là con thỏ hay là mãnh hổ đâu?" Khóe miệng Sở Cuồng Nhân khẽ nhếch lên.

Hắn nhìn bí giới trước mặt: "Thăm dò nơi đây trước đã."

...

Côn Lôn bí giới, ở một nơi nào đó.

Một đoàn người đang thăm dò bí giới.

Mà trong đó người cầm đầu, là người mặc bạch y, khuôn mặt kiên nghị.

Người này chính là giới tử Tào Vân của thư viện.

Người hắn dẫn theo cũng là một đám giới tử thư viện.

"Phù Sơn, Sở Cuồng Nhân kia thật sự có kinh tài tuyệt diễm như ngươi nói hay không?" Tào Vân đang hỏi Phù Sơn những chuyện liên quan tới Sở Cuồng Nhân.

Mà Phù Sơn gật đầu: "Tào Vân, tuy rằng ta biết rõ nói như vậy ngươi có thể sẽ không cao hứng, nhưng biểu hiện của thủ tịch hoàn toàn ở phía trên người."

"Có thể để các ngươi vui lòng phục tùng như thế, ta thật sự càng ngày càng cảm thấy hứng thú đối với vị thủ tịch chưa từng gặp mặt này là." Tào Vân mong đợi, nói ra.

"Tào Vân, cách đó không xa có động tĩnh."

Bỗng nhiên, một thư viện giới tử đi phía trước nói ra.

Chỉ thấy bên trong dãy núi phía trước, có đạo bảo quang chợt lóe lên.

Mọi người đi theo bảo quang, đi vào bên trong sơn mạch kia, lập tức nhìn thấy một gốc linh quả màu đỏ thắm đang sinh trưởng ở một sườn đồi phía trên.

Linh quả kia có kích thước cỡ nắm tay, bốn phía xung quanh có cấm chế, linh khí trong trời đất không ngừng hội tụ về phía linh quả kia.

"Đây là... Nguyên Linh Đạo Quả!"

Trong đội ngũ, hai mắt một nữ tử tỏa sáng.

Nữ tử này tên là Hoa Vân, am hiểu nhất là y dược, đan đạo, các loại tiên dược kỳ trân trên thế gian, không có bao nhiêu loại mà nàng không quen biết.

"Nguyên Linh Đạo Quả chính là cực phẩm tiên dược tốt nhất. Nó cũng không kém hơn tuyệt đỉnh tiên dược bao nhiêu, vô cùng hiếm thấy. Chỉ cần sử dụng một khỏa, cũng đủ để cho một Thiên Tiên dưới tam phẩm đột phá tới hai phẩm cấp."

Ngay tại chỗ, chỉ có Tào Vân là Thiên Tiên, nói cách khác, Nguyên Linh Đạo Quả này đối với mỗi một người bọn họ mà nói đều có tác dụng rất lớn.

"Ta sẽ đến hái nó xuống."

Một giới tử kìm nén không được, nói.

Hắn tiến lên lấy thuốc.

"Chờ một chút."

Sắc mặt Hoa Vân biến hóa, thế nhưng giới tử đã xuất thủ, dúng sức mạnh tiên nguyên đánh nát cấm chế xung quanh Nguyên Linh Đạo Quả.

Chỉ thấy Đạo Quả này nở rộ ra quang hoa sáng chói.

Một luồng dao động kỳ diệu nổi lên, tất cả các tu sĩ thăm dò ngay ở bên trong Côn Lôn bí giới đều cảm giác được khí tức này, hai mắt ào ào tỏa sáng.

"Khí tức này, chẳng lẽ có bảo vật gì ra đời sao?"

"Loại dao động như vậy, ít nhất cũng là tuyệt đỉnh tiên trân!"

"Ha ha, Côn Lôn quả thật là cơ duyên ở khắp nơi trên đất."

Không ít tu sĩ ào ào chạy tới nơi phát ra dao động.

Ở nơi Nguyên Linh Đạo Quả sinh trưởng.

"Sao lại như thế này?"

Giới tử xuất thủ kia cũng rất mơ hôg.

"Một khi cấm chế của Nguyên Linh Đạo Quả bị phá hư, sẽ lập tức tự động hấp thu một lượng lớn linh khí để tự bảo vệ, đồng thời sẽ phát ra dao động năng lượng, dao động kia đủ để hấp dẫn toàn bộ tu sĩ ở gần nơi này đến đây."

"Mau hái đạo quả kia rồi rời đi."

Hoa Vân nói ra.

Nhưng vào lúc này.

Trong hư không truyền đến một luồng dao động chiến ý vô cùng doạ người.

Một bóng người bạch y đi ra từ trong hư không, nhìn về phía Nguyên Linh Đạo Quả kia, hai mắt tỏa sáng: "Quả nhiên là có bảo vật xuất hiện."

Hắn đưa tay thúc giục tiên nguyên, hóa thành một bàn tay lớn, chộp tới.

"Thiên Tiên! !"

Đồng tử của nhóm giới tử thư viện hơi hơi co rụt lại.

"Hừ."

Một tiếng hừ nhẹ vang lên.

Chỉ thấy Tào Vân cũng xuất thủ, dao động tiên nguyên cường hãn bạo phát, một tiên nguyên đại thủ cũng được hình thành, đập ra ngoài.

TRrong tiếng va chạm ầm ầm, mỗi người đều bị đẩy lui.

"Há, ngươi cũng là Thiên Tiên."

"Với chiến ý như thế này, ngươi chính là người của Hình Thiên Thánh Môn."

Tào Vân thản nhiên nói.

"Đúng vậy, chính là Hình Phong của Hình Thiên Thánh Môn!"

Hình Phong ngạo nghễ nói ra, sau đó, hắn nhìn về phía Tào Vân: "Tay của ta không dính máu những kẻ vô danh, ngươi là ai, mau xưng tên ra."

"Thư viện, Tào Vân!"

"Rất tốt, ngươi và ta chiến đấu một trận, quyết định tiên dược này sẽ thuộc về ai."

Ngay tại thời điểm song phương đại chiến hết sức căng thẳng.

Giữa trời đất, yêu khí dồi dào bao phủ.

Bên trong tầng mây, một bóng người bay lên không trung, giương mắt lạnh lẽo nhìn bọn người Tào Vân: "Người của thư viện sao? Sở Cuồng Nhân, ngươi ở đâu? !"

Chương 1177: Trác Đông Lai có ý muốn sở hữu, trận chiến giữa Tào Vân và Hình Phong

"Sở Cuồng Nhân ở đâu? !"

Người vừa tới lạnh giọng nói ra.

Hắn mặc một bộ hồng y, khuôn mặt yêu dị, nhất là đôi mắt hẹp dài kia và con ngươi thẳng đứng vàng nhạt, càng cho người ta một loại cảm giác không giống con người.

Trên thực tế.

Yêu khí bàng bạc kia cũng đang tuyên bố rằng...

Người tới cũng xác thực không phải người!

Tào Vân cau mày lại, nhìn về phía người tới, hai mắt có một lượng lớn phù văn đang lóe lên, mơ hồ trong đó, hắn nhìn thấy được hư ảnh của một con rắn khổng lồ chín đầu.

"Tộc Cửu Anh!"

"Há, cặp mắt kia của ngươi, ngược lại rất thú vị, thế mà có thể nhìn ra được bản thể của ta." Trong mắt người đó lướt qua một tia dị sắc.

Sau đó, hắn lạnh lùng nói: "Ta tên là Cửu Phương, chỉ là muốn đến xem một chút, thực lực của Sở Cuồng Nhân mạnh như thế nào? !"

Người tới chính là Cửu Phương, giới tử mạnh nhất tộc Cửu Anh.

Mặc dù nói, tộc trưởng của tộc Cửu Anh đã dặn dò hắn không nên tùy tiện trêu chọc Sở Cuồng Nhân, nhưng trong lòng hắn lại không kìm nén được xao động.

Sau khi suy nghĩ về điều đó, hắn vẫn có ý định muốn mở mang tầm mắt một chút.

Hắn có tự tin, với thực lực của chính mình, cho dù không thể đánh lại người kia, nhưng cũng đủ để tự bảo vệ bản thân.

Bản thân hắn là Hung thú Cửu Anh đã thức tỉnh huyết mạch năm lần!

Nghe được lời của Cửu Phương, Tào Vân cau mày lại: "Sở Cuồng Nhân không có ở nơi này, muốn tìm hắn, các ngươi đã tìm nhầm người rồi."

"Người không ở đây cũng không quan trọng, dù sao các ngươi đều là người của thư viện, mà đối với tiên dược này, ta cũng không có ý định buông tha." Cửu Phương nói ra.

"Vậy xem ra, hôm nay nhất định phải có một trận chiến rồi."

Tào Vân từ tốn nói.

Ở phía sau hắn, Phù Sơn, Hoa Vân và những người khác xông tới, bọn họ lạnh lùng nhìn về phía đối diện, khí tức lưu chuyển, luôn sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Dao động của Nguyên Linh Đạo Quả đã thu hút không ít tu sĩ đến.

Ngoại trừ Cửu Phương và Hình Phong, còn có một số tu sĩ khác, nhưng mà những tu sĩ này còn đang quan sát, vẫn chưa một ai xuất thủ trước.

"Người của Thư viện, xem ra bọn họ gặp phải phiền toái rồi."

Một giọng nói như đang cười trên nỗi đau của người khác vang lên.

Trên một ngọn núi, ngự hồn giả khẽ cười, nói.

Ở bên cạnh hắn, một nam tử mặc trên người một bộ áo giáp màu đen, mang theo một thanh cự kiếm im lặng không nói, ánh mắt lạnh lẽo.

Người này, chính là truyền nhân của Xi Vưu nhất mạch của Ma Môn, Xi Chiến.

Mà Xi Chiến chỉ liếc nhìn bọn người Tào Vân một chút, lập tức liền dời ánh mắt sang một bên, nhìn phía hai bóng người ở nơi xa bên trong tầng mây.

"Khí tức của cường giả!"

Xi Chiến lạnh giọng nói ra.

"Há, có thể để ngươi nói là mạnh, xem ra hai người kia không hề tầm thường, bọn họ thuộc đạo thống nào vậy?"

Ngự hồn giả hiếu kỳ nhìn về phía sâu bên trong tầng mây.

Chỉ thấy ở nơi đó, có hai bóng người của một nam và một nữ.

Nữ tử mặc quần dài trắng, da như mỡ đông, trên người có tiên huy lưu chuyển, đôi chân thon dài, giống như tiên tử cao quý cao cao tại thượng.

Một người khác, khuôn mặt thật tuấn tú, đôi mắt như sao, người mặc trường bào kim sắc, trên người cũng có một loại khí tức cao quý không thể nào tả nổi.

"Loại quý khí này, chẳng lẽ là thiếu ngự Tiên Đình?"

Ngự hồn giả âm thầm nói.

"Ngoại trừ thiếu ngự Tiên Đình, còn lại một số đạo thống cũng có thể nuôi dưỡng được người mang theo loại quý khí này, chẳng hạn như người của Hoàng tông, thánh địa Dao Trì, hoặc là Đông Vương giáo." Xi Chiến nói.

"Bọn họ không có động thái gì, không dễ để phán đoán."

"Hay là, ta đi đánh với bọn họ một trận? !"

Xi Chiến nhếch miệng cười một tiếng, nóng lòng muốn thử, nói.

"Được rồi, đừng gây chuyện nữa, không cần thiết vì thăm dò hai vị cường giả không nằm trong kế hoạch này mà hao tổn chiến lực."

"Vậy được rồi, lại nói, Minh Thi đã đi được một khoảng thời gian, hắn đã tìm được nữ nhân của Bách Mị nhất mạch kia hay chưa?"

"Vẫn chưa có tin tức gì, đừng nóng nảy, dù sao cũng có dấu hiệu cho thấy nữ tử kia quả thực đã đi vào Côn Lôn." Ngự hồn giả nói.

"Ừm."

Bên trong tầng mây.

Hai đạo bóng người cao quý kia đứng sóng vai.

"Ngọc Trí, ngươi nói xem, trận chiến giữa hai bên, người nào có thể giành thắng lợi?"

Nam tử mặc kim bào cười nhạt, nói.

Người này tên là Trác Đông Lai, chính là giới tử của Đông Vương giáo, hắn nhìn về phía Dao Trì thánh nữ Ngọc Trí bên cạnh, trong mắt lộ ra một sự hâm mộ.

Nhưng Ngọc Trí lại không thích hắn, làm như không thấy đối với ánh mắt hâm mộ kia của đối phương, thản nhiên nói: "Về số lượng người, thư viện chiếm ưu thế, nhưng Cửu Phương và Hình Phong đều là Thiên Tiên, mà thư viện, ngoại trừ Tào Vân ra, những người khác đều là Địa Tiên, cho nên bọn người Cửu Phương có tỷ lệ thắng tương đối lớn."

Thiên Tiên, Địa Tiên.

Chỉ kém một chữ, nhưng chênh lệch lại là một trời một vực.

"Ha, ngươi nói rất đúng."

"Trừ phi Sở Cuồng Nhân đến, thì mới có thể thay đổi được tình thế của trận chiến."

Ngọc Trí từ tốn nói, ánh mắt lộ ra vẻ hiếu kỳ.

Lần này tới Côn Lôn, nàng có nghe một vài tin đồn liên quan tới Sở Cuồng Nhân, đối với vị Quỷ Đế Phong Đô mới nhậm chức này, có một chút hiếu kỳ.

Bên cạnh, Trác Đông Lai lại cau mày.

Hắn là một người có tính chiếm hữu rất cao, hắn hâm mộ Ngọc Trí, cho nên không cho phép trong mắt của đối phương có người nào khác tồn tại.

Cho dù là nửa câu tán dương nam nhân khác cũng không được.

"Sở Cuồng Nhân, phần lớn đánh giá của bên ngoài đều ca tụng đối phương, trong mắt của ta, có hơi quá. Ngoại trừ may mắn đạt được hai đế ấn và Luân Hồi Thiên Thể, những thứ khác của hắn đều không đủ để khen ngợi."

"Luân Hồi Thiên Thể, mười đại Tiên Thể Chí Tôn. Với Tiên Thể này, đã vượt qua đại đa số các thiên kiêu trên thế gian. Ngay cả ngươi và ta đều là người mang Tiên Thể cấp Tôn đỉnh phong, nhưng so với Tiên Thể Chí Tôn vẫn kém hơn một bậc."

Ngọc Trí tự nói với bản thân rằng thiên phú của nàng cực cao, không kém người khác.

Nhưng nàng cũng sẽ không coi thường người trong thiên hạ.

Nhất là Tiên Thể Chí Tôn kia, mỗi một cái đều không thể coi thường được, chỉ cần nửa đường không chết yểu, thậm chí có cơ hội bạo kích Hợp Đạo.

"Thể chất cũng không phải là tất cả."

Trác Đông Lai hừ nhẹ một tiếng.

Ngọc Trí không có ý định tiếp tục nói chuyện với đối phương, vì vậy nàng liền im lặng.

Nhưng trong lòng lại cho rằng Trác Đông Lai là một người kiêu ngạo, tự cao tự đại, đồng thời cũng có chút bất đắc dĩ.

Nếu không phải cân nhắc đến mối quan hệ của Đông Vương giáo và thánh địa Dao Trì, nàng mới không thèm hành động cùng với dạng người này.

Mà lúc này, phía dưới bộc phát ra một luồng dao động tiên nguyên cường đại.

Lại là bọn người Hình Phong, Cửu Phương và Tào Vân giao thủ, trùng kích năng lượng doạ người bao phủ, làm chấn động bốn phương tám hướng.

Tào Vân đối đầu với Hình Phong.

Mà giới tử còn lại của thư viện thì liên thủ để chiến đấu với Cửu Phương.

Chỉ thấy Tào Vân vung tay lên, từng đạo từng đạo năng lượng tiên pháp đánh ra, trong đó còn ẩn chứa sức mạnh phù văn huyền diệu.

Chiến ý của Hình Phong ngút trời, quyền cước vung vẩy, khí thế lẫm liệt, đánh tan từng đạo từng đạo tiên pháp ập đến.

"Tào Vân từ Thư viện, dung hợp sức mạnh phù văn với tiên pháp, nghe đồn Tào Vân đạt được truyền thừa của chí thánh Thương Hiệt của thư viện, quả nhiên là sự thật."

Có tu sĩ nhịn không được sợ hãi cảm thán.

Thương Hiệt, Chí Thánh tiên sư bên trong thư viện Bách Gia, cũng là người đầu tiên của Nhân tộc suy luận được quỹ tích thiên địa, kết chúng thành phù văn mà Nhân tộc có thể tu hành, có thể nói, là người khai sáng phù văn chi đạo của Nhân tộc.

Mà Tào Vân, chính là truyền nhân của hắn.

"Nghe đồn rằng Thương Hiệt suy luận quỹ tích thiên địa, thậm chí còn có thể dùng vận mệnh của thiên địa, suy luận mệnh cách của vạn linh."

"Ừm, hai mắt của Tào Vân vô cùng kỳ diệu, có thể có được loại sức mạnh suy luận của phù văn, cho nên vừa rồi hắn chỉ cần liếc một cái là lập tức nhìn ra bản thể của Cửu Phương, người này, không thể khinh thường được."

"Đúng vậy, Hình Phong cũng không kém, có được truyền thừa của Chiến Tiên Hình Thiên cổ lão của Hình Thiên Thánh Môn, nghe nói chiến ý của người này đến chết cũng không dứt. Theo lời đồn, hắn còn có thể chiến đấu với chủ nhân Tiên Đình trong truyền thuyết."

Một đám người đến xem trận đấu, ánh mắt tập trung vào trận chiến giữa Hình Phong và Tào Vân, còn về một bên khác, Cửu Phương và chúng giới tử thư viện chiến đấu cũng hừng hực khí thế, thế nhưng kết quả lại là, chúng giới tử, ở thế hạ phong tuyệt đối!

"Quá yếu, các ngươi quá yếu!"

Sức mạnh thuỷ hoả trên người Cửu Phương phun ra ngoài.

Mỗi một chiêu thức đều khiến mọi người trong thư viện ứng phó đến mệt mỏi.

Chương 1178: Tử Vi nhất mạch của Tiên

Đình, truyền nhân Cự Linh, các ngươi muốn ta nợ máu trả bằng máu như thế nào

"Quá yếu, các ngươi quá yếu."

Cửu Phương đưa tay thúc giục sức mạnh thủy hỏa, đánh bay bọn người Phù Sơn, Hoa Vân, mang trên mặt theo nụ cười khinh miệt: "Các ngươi thật sự quá yếu, cho dù liên hợp lại cũng không phải là đối thủ của ta."

Thần sắc của đám người Phù Sơn, Hoa Vân vô cùng ngưng trọng.

Tất nhiên bọn họ biết thực lực của đối phương, không nói những cái khác, chênh lệch giữa Địa Tiên và Thiên Tiên không phải thứ dễ dàng bù đắp.

Chớ nói chi là, đối phương lại còn là một Hung thú Cửu Anh thuần huyết đã thức tỉnh năm lần, bọn họ liên hợp lại, cũng chỉ có thể chống cự một thời gian.

Đối phương muốn giết bọn họ, căn bản không cần phí bao nhiêu công phu.

"Vậy thì dùng một chiêu này giải quyết hoàn toàn các ngươi đi."

Cửu Phương khẽ quát một tiếng, trên người có quang mang hai màu đỏ, lam quấn lấy nhau, dao động thủy hỏa cường đại gào thét tuôn ra.

"Luồng dao động này là, không tốt, là Kim Tiên pháp!"

Sắc mặt Phù Sơn ngưng trọng.

Kim Tiên pháp đã được coi là đỉnh phong ở bên trong tất cả tiên pháp, cho dù là giới tử trong thư viện cũng không có mấy người có thể nắm giữ Kim Tiên pháp.

"Thủy Hỏa Hồng Tai!"

Cửu Phương khẽ quát một tiếng, một lượng lớn đạo văn hiện lên ở bốn phía, trong đó có ẩn chứa một luồng dung nham trộn với dòng nước.

Hai luồng năng lượng hoàn toàn khác biệt dung hợp lại với nhau, hóa thành một dòng nước lũ cuồn cuộn, gào thét lao về phía bọn người Phù Sơn!

Chúng giới tử biến sắc, ào ào thúc giục tiên nguyên, một luồng năng lượng tiên pháp tuôn ra, liên tiếp nện vào dòng nước lũ.

Nhưng không thể làm được gì.

Các loại tiên pháp ào ào vỡ nát!

Dòng nước lũ dồi dào kia cứ thẳng tiến không lùi, đánh về phía chúng giới tử.

"Ngăn lại cho ta! !"

Phù Sơn thúc giục tiên nguyên đến cực hạn, hội tụ sức mạnh của từng nét bùa chú, hóa thành bức tường phù văn, ngăn cản mọi thứ ở bên ngoài.

Ầm! !

Hai luồng sức mạnh va chạm trong nháy mắt.

Từng lớp từng lớp phù văn bị phá nát!

Sắc mặt Phù Sơn trở nên trắng bệch!

"Không tốt!"

Nơi xa, sắc mặt Tào Vân đại biến, muốn cứu viện, nhưng Hình Phong bên cạnh không nhường một bước nào, ngăn chặn hắn.

Thời khắc nguy cơ.

Một cây trường thương bay đến từ đằng xa!

Trường thương xuyên qua phù văn, kéo theo khí tức vô cùng bá đạo, xé rách dòng nước lũ cuồn cuộn, bắn về phía Cửu Phương!

"Ừm, lại còn có cao thủ?"

Ánh mắt Cửu Phương ngưng trọng, sau đó đánh ra một quyền.

Quyền nhọn lạnh thấu xương, đánh bay trường thương.

Nhưng bản thân hắn cũng lui về sau mấy chục trượng, nhìn về nơi xa.

Chỉ thấy một thanh niên có vóc người cường tráng, bước đi như long như hổ, mỗi một bước, đều khiến cho bốn phía rung chuyển.

Một luồng khí tức vô cùng bá đạo, rung chuyển hư không tứ phương.

"Thiên Tiên!"

Hai mắt Cửu Phương hơi nheo lại.

Mà sắc mặt của các giới tử như Phù Sơn, Hoa Vân lại rất vui vẻ.

"Vương Trầm Thiên!"

Người tới, chính là giới tử của thư viện Vương Trầm Thiên.

Lần trước, hắn và các loại giới tử như Triệu Phương Phỉ, Lý Vong Trần theo Sở Cuồng Nhân tiến về Phong Đô, sau khi tách ra cũng tự mình đi lịch luyện.

Không nghĩ tới, lúc xuất hiện đã là Thiên Tiên.

"Muốn làm hại người của thư viện ta, phải hỏi qua Bá Vương Thiên Quân Ảnh trước!"

Vương Trầm Thiên thét dài một tiếng, tiên nguyên trên người gào thét, trong hư không nổi lên từng đợt tiếng gầm rú, hiện ra cảnh tượng thiên quân vạn mã.

Đây là dị tượng, Bá Vương Thiên Quân Ảnh! !

Vương Trầm Thiên vươn tay chộp lấy, trường thương bị Cửu Phương đánh bay ra ngoài đột nhiên bay trở về trong tay hắn, phát ra tiếng ông ông.

Dưới dị tượng Thiên Quân ảnh, giờ phút này hắn giống như một vị Bá Vương bách chiến bách thắng, khí tức mạnh mẽ, hiếm người nào có thể so sánh.

"Ha ha, Vương Trầm Thiên, ngươi đến rất đúng lúc, hôm nay phải để bọn họ thấy thư viện chúng ta không phải nơi dễ trêu chõ!"

Tào Vân cười cười, sau đó trong mắt lóe lên lãnh ý.

Tiên nguyên của hắn lưu chuyển, Hạo quang trên người ngút trời, vô số văn tự hiện lên trong hư không, tạo thành vô số điều lệ điều cấm.

Chính là một trong tam đại dị tượng của thư viện, Kim Khoa Ngọc Luật Chương! !

"Hình Phong, tái chiến!"

Tào Vân được Kim Khoa Ngọc Luật Chương gia tăng, trong lúc giơ tay nhấc chân đều có một luồng cảm giác uy nghiêm, uy lực của mỗi một chiêu thức đều tăng lên không ít.

Hình Phong thấy thế, sắc mặt cũng không nhịn được mà nghiêm túc, trong tay hắn xuất hiện một thanh búa lớn đen nhánh, phía trên có sát khí lưu chuyển.

"Vậy thì để ngươi nhìn một chút uy lực của pháp tướng Hình Thiên mạnh nhất!"

Hét dài một tiếng.

Uy lực của pháp tướng Hình Thiên không đầu sau lưng Hình Phong tăng vọt, pháp tướng hư ảo kia dường như muốn ngưng kết thành như thực thể.

Khuôn vàng thước ngọc quyết đấu với pháp tướng Hình Thiên, khí tức của hai người lưu chuyển, hư không bốn phía bị rung chuyển, gió giục mây vần, mặt đất vỡ nát!

Mà một bên khác.

Vương Trầm Thiên quyết đấu Cửu Phương.

Một người giống như Bá Vương tái thế, một người thì là Hung thú Cửu Anh cổ lão, là Cửu Anh đã trải qua năm lần thức tỉnh huyết mạch!

Song phương đại chiến, khí thế dồi dào.

Người quan sát trận chiến ở bốn phía, không khỏi sợ hãi, than thở liên tục.

"Ha ha, trận chiến này vô cùng có khí thể, giới tử mới đi tới của thư viện, thực lực không kém, dị tượng Bá Vương Thiên Quân Ảnh kia, có lẽ là đạt được truyền thừa của một trong Chí Thánh của thư viện là Bá Vương."

Trên tầng mây.

Một tu sĩ mặc áo giáp màu vàng óng cười nói.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ nóng lòng muốn thử.

"Cự Linh, chớ làm loạn." Ở bên cạnh tu sĩ mặc kim giáp, một nam tử mặc đạo bào màu tím cau mày nói.

"Ha ha, Tử Lôi, Tử Vi nhất mạch các ngươi là một trong Lục Ngự của Tiên Đình, tại sao sau khi đến Côn Lôn, lại sợ đầu sợ đuôi rồi."

Tráng hán được gọi là Cự Linh cười nói.

"Lần này Côn Lôn tụ tập không ít cường giả thiên kiêu, Tiên Đình ta còn chưa hoàn toàn đứng vững, vẫn không muốn tùy ý gây chuyện."

Thanh niên được gọi là Tử Lôi thản nhiên nói.

"Nếu đổi thành thiếu ngự nhất mạch của ngươi, đoán chừng đã sớm xuất thủ, ngươi cứ như vậy, là đang hạ thấp uy phong của thiếu ngự Tử Vi đó."

Cự Linh tinh ranh nói ra.

"Ngươi..."

Sắc mặt Tử Lôi cứng đờ, hắn vô cùng sùng bái đối với vị thiếu ngự Tử Vi kia, Cự Linh nói như thế, không thể nghi ngờ là đang gây hấn với hắn.

"Lại nói, Sở Cuồng Nhân của thư viện giết mấy giới tử Tiểu Chúc Dung, món nợ này, cũng không thể không tính được."

Ánh mắt Cự Linh đột nhiên trở nên băng lãnh.

Không đợi Tử Lôi nói cái gì, Cự Linh cũng đã xuất thủ, lao về phía chiến trường, đánh ra một quyền về phía Vương Trầm Thiên.

Tiên nguyên dồi dào hóa thành một quyền ấn cực lớn, đánh ra.

Ầm! !

Hư không bốn phía đột nhiên nổ tung!

Sắc mặt của Vương Trầm Thiên thay đổi, trường thương hất lên, đánh về phía quyền ấn!

Hai luồng sức mạnh va chạm, Vương Trầm Thiên lại bị trực tiếp đánh lui ra xa mấy trăm trượng, sắc mặt âm trầm nhìn Cự Linh: "Ngươi là ai?"

"Truyền nhân Cự Linh của Tiên Đình! !"

Giọng nói của Cự Linh gây chấn động tứ phương!

Mọi người vì vậy mà kinh ngạc.

"Truyền nhân Cự Linh? !"

"Cường giả Tiên Đình cổ lão, truyền nhân của Cự Linh Thần."

"Chậc, không nghĩ tới tộc Cự Linh cũng tới nơi này tham gia náo nhiệt."

Bên trong Tiên Đình cổ lão có rất nhiều cường giả, như Hỏa Thần Chúc Dung, Thủy Thần Cộng Công, vân vân, mà Cự Linh Thần, cũng là một trong số đó.

Cự Linh là truyền nhân của hắn, cũng là một vị giới tử, thực lực tu vi của hắn đã đạt tới cảnh giới Thiên Tiên, còn cường đại hơn so với Tiểu Chúc Dung.

"Sở Cuồng Nhân của thư viện từng giết giới tử của Tiên Đình ta, hôm nay, ta sẽ để cho các ngươi nợ máu trả bằng máu! !" Giọng điệu của Cự Linh lạnh như băng nói.

Rất nhiều người đang ở chỗ này quan sát trận chiến thấy thế, đều cho rằng thư viện đã không chống đỡ nổi.

Hai người Cửu Phương, Hình Phong đã đủ khiến thư viện dùng toàn ứng phó, chớ nói chi bây giờ lại có thêm một Cự Linh có tu vi không kém gì hai người trước.

"Há, nợ máu trả bằng máu? Ngược lại ta muốn nhìn xem, các ngươi muốn ta nợ máu trả bằng máu như thế nào! !"

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng quanh quẩn trong hư không.

Một bóng người mặc bạch y siêu nhiên từ từ hạ xuống, trong nháy mắt một luồng uy thế dồi dào đè ép tất cả mọi người ở nơi này.

Người tới mặc bạch y, tóc đen, hai mắt như sao, cử chỉ siêu nhiên, uy áp trên người giống như một vị Tiên Vương cái thế!

Chương 1179: Ba kiếm giết ba người, không thể nhìn thẳng, vẫn còn có ai sao?

"Ngược lại ta muốn nhìn xem các ngươi muốn ta làm sao nợ máu trả bằng máu!"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân từ trên trời giáng xuống, một bộ áo trắng như tuyết, không nhiễm trần thế, tóc đen đến eo, uy áp vô biên rung chuyển khắp nơi!

Tất cả mọi người nhìn thấy hắn, hai mắt cũng không khỏi tỏa sáng.

"Thủ tịch thư viện, hắn đến rồi!"

"Khí tức bực này, quả nhiên không thể coi thường!"

Sở Cuồng Nhân xuất hiện, trong nháy mắt đã hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Bên trong tầng mây.

Dao Trì thánh nữ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lướt qua tia dị thường: "Hắn chính là Sở Cuồng Nhân sao? Khí tức này, quả thật bất phàm."

Mơ hồ trong đó.

Nàng cảm nhận được một tia cộng hưởng kỳ dị từ trên người đối phương.

"Loại cảm giác này... Là cái gì?"

Nàng có chút không hiểu, nhưng lại càng thêm tò mò đối với Sở Cuồng Nhân.

Mà sau khi Đông giới tử Trác Đông Lai của Vương giáo nhìn thấy Dao Trì cảm thấy hứng thú như thế đối với Sở Cuồng Nhân, ánh mắt không khỏi trở nên âm trầm hơn.

Hắn nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra địch ý.

Một bên khác.

Ngự hồn giả, Xi Chiến cũng lộ ra một chút ngưng trọng.

"Gia hỏa này tới rồi."

"Cường giả! ! Đáng giá để ta dùng toàn lực thậm chí là đánh cược tánh mạng để chiến một trận! !" Giọng điệu của Xi Chiến mang theo một chút hưng phấn.

Xi Vưu nhất mạch, am hiểu chiến đấu nhất, cũng nóng lòng chiến đấu.

Khi cảm nhận được uy áp tiêu tán ra từ trên người Sở Cuồng

Nhân, thực chất chiến ý bên trong Xi Chiến giống như bị đốt lên, nếu không phải cân nhắc đến kế hoạch của ngự hồn giả, chỉ sợ đã không hẳn kìm được mà xuất thủ.

"Sẽ có lúc để ngươi và hắn đánh một trận, nhưng không phải hiện tại."

Ngự hồn giả nói ra.

"Ta rất mong chờ." Xi Chiến nhếch miệng cười một tiếng.

Sở Cuồng Nhân đến, chấn động toàn trường.

Bọn người Tào Vân, Hình Phong không tự chủ được ngừng lại.

"Hắn chính là thủ tịch thư viện sao?"

Tào Vân nỉ non nói.

"Ha ha, Sở Cuồng Nhân, rốt cục ngươi cũng hiện thân, hôm nay hãy để ta mở mang kiến thức một chút về thực lực của ngươi! !"

Cửu Phương thét dài một tiếng, yêu khí trên người sôi trào, toàn thân phun ra sức mạnh thủy hỏa vô cùng mênh mông, bắn về phía đối phương.

"Thủy Hỏa Hồng Tai! !"

Đánh ra một chưởng, sức mạnh thủy hỏa hóa thành dòng nước lũ bao phủ khắp nơi.

Hư không bị chấn động đến mức vỡ nát.

"Ngươi cũng xứng thấy thực lực của ta?"

Thần sắc Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt.

Trong mắt của hắn, có một luồng thanh quang nổi lên, hình như có hai chiếc lá cây, sau đó, ngưng tụ kiếm chỉ, thiên ý hóa kiếm ý, lại hóa kiếm khí!

Vạch ra một đường.

Kiếm khí phá không, không có bất kỳ thanh thế loè loẹt nào.

Nếu có, thì chỉ là sự sắc bén vô cùng vô tận!

Kiếm khí xé rách dòng nước lũ, rơi vào trên người Cửu Phương, một tiếng phịch vang lên, sương máu nổ tung, một lượng lớn máu của Hung thú vẩy khắp nơi! !

Một kiếm...

Cửu Phương, ngã xuống! !

Giờ khắc này, tất cả mọi người im ắng rung động.

Bọn họ trừng lớn hai mắt, đồng tử run nhè nhẹ, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ không thể tin nổi vô cùng nồng đậm.

Cửu Phương, bị một kiếm giết chết? ! !

"Ta, có phải ta đang nằm mơ hay không? !"

"Cái này, điều đó không có khả năng!"

"Dù nói thế nào thì Cửu Phương cũng là một giới tử, làm sao có thể sẽ bị một kiếm giết chết, chuyện này thật sự là chuyện không thể tin nổi."

"Thủ tịch thư viện, rốt cuộc cường đại đến trình độ nào rồi? !"

Tất cả mọi người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

"Vừa rồi là... Thanh Diệp Kiếm Đồng?"

Nhưng cũng có người chú ý tới một tia thanh quang vừa mới xẹt qua trong mắt Sở Cuồng Nhân, chú ý tới hai chiếc lá cây trong đôi mắt đó.

Đó chính là Tiên Thể Chí Tôn, đặc điểm của Thanh Diệp Kiếm Đồng.

Thế nhưng, không phải thủ tịch thư viện có Luân Hồi Thiên Thể sao?

Tại sao có thể có Thanh Diệp Kiếm Đồng?

Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra? !

Mọi người không hiểu, nghi hoặc.

Nhưng cho dù như thế nào, Sở Cuồng Nhân ở trước mặt mọi người dùng một kiếm giết chết Cửu Phương, đây là chuyện không thể nghi ngờ.

Thực lực của hắn, khiến cho mọi người kính sợ.

"Ta cho ngươi một cơ hội, nợ máu trả bằng máu, ngươi muốn làm sao nợ máu trả bằng máu?" Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Cự Linh, lạnh nhạt nói ra.

Mà lúc này, đồng tử của Cự Linh khẽ run.

"Sao lại thế này?"

"Tu vi của hắn không nên hơn ta nhiều mới đúng, tại sao có thể dùng một kiếm giết chết Cửu Phương, rốt cuộc là có chuyện gì?"

Trong lòng Cự Linh không tin nổi.

Giờ phút này, trong lòng hắn đã có chút hối hận, nếu không phải nhúng tay vào việc này, hắn cũng không cần đối mặt với nhân vật khủng bố như Sở Cuồng Nhân.

Đúng vậy.

Vào lúc này, Cự Linh xem Sở Cuồng Nhân là nhân vật kinh khủng.

"Trả lời ta!"

"Ngươi muốn ta làm sao nợ máu trả bằng máu!"

Sở Cuồng Nhân quát lạnh một tiếng.

Khí tức khí thế to lớn, gào thét tuôn ra, bao phủ Cự Linh.

Cự Linh lại bị dọa đến nổi thân thể run lên.

Không phải là đối thủ!

Lui!

Cự Linh nổi giận gầm lên một tiếng, trên người phun trào ra một luồng tiên nguyên kim sắc.

Trong hư không, có đạo văn xen lẫn, hình thành một pháp tướng vô cùng cao lớn, người mang chiến giáp kim sắc, uy áp khủng bố, khuếch tán ra.

"Pháp tướng Cự Linh! !"

Pháp tướng Cự Linh đánh ra một quyền về phía Sở Cuồng Nhân, còn bản thân Cự Linh lại quay người hóa thành một vệt kim quang, lao về nơi xa.

"Ngu xuẩn!"

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, kiếm khí trên người phun trào, trong nháy mắt, gần như là hoàn toàn xé nát pháp tướng Cự Linh kia!

Thậm chí, hắn cũng không vận dụng chiêu thức gì, chỉ sử dụng kiếm khí đơn giản nhất, nhưng dưới sự gia tăng của Thanh Diệp Kiếm Đồng, dù chỉ là kiếm khí đơn giản, uy lực của nó cũng sẽ tăng trưởng theo cấp số nhân.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Sở Cuồng người đi tới trước mặt Cự Linh.

"Ngươi, muốn đi đâu?"

Lời nói lạnh lùng, không mang theo một chút dao động cảm tình nào.

Trong tai Cự Linh, đây còn là lời nói của Tử Thần.

"Cút ngay cho ta!"

Cự Linh đánh cược tất cả sức mạnh, ý chí Tiên giới cũng được, thiêu đốt mệnh nguyên cũng được, dùng hết tất cả thủ đoạn để tăng sức mạnh.

Hắn đánh ra một quyền đời mạnh nhất, quyền ấn kim sắc trùng trùng điệp điệp, giống như muốn trấn áp mọi thứ!

Nhưng thần sắc Sở Cuồng Nhân vẫn bình tĩnh như lúc ban đầu, ngưng tụ kiếm chỉ, lập tức điểm về phía quyền ấn đang đánh tới!

Ầm! !

Kiếm khí điên cuồng tuôn ra từ đầu ngón tay, trong chớp mắt đã phá hủy quyền ấn kim sắc, sau đó rơi vào trên người Cự Linh.

Áo giáp màu vàng óng nở rộ tiên huy sáng chói trên người đối phương muốn chống cự một kiếm này, nhưng cuối cùng, lại bị xé thành từng mảnh nhỏ!

Ngay cả Cự Linh Thần cũng bị đánh thành một làn sương máu rồi nổ tung.

"Quái, quái vật!"

Tất cả mọi người nuốt một ngụm nước bọt, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Mà một bên khác.

Hình Phong hoàn toàn không còn bất kỳ chiến ý nào, thúc giục tu vi, hóa thành một đạo lưu quang, nhanh chóng lao về nơi xa,

Trốn! !

Trốn được càng xa càng tốt! !

Đây cũng là ý niệm duy nhất của Hình Phong nào lúc này!

Nhưng ngay lúc này, một đạo kiếm khí xẹt qua hư không, dùng tốc độ còn nhanh hơn Hình Phong, đuổi kịp hắn.

Khi một làn sương máu hiện lên.

Hình Phong, ngã xuống!

Ba đại thiên kiêu giới tử.

Sở Cuồng Nhân chỉ dùng ba kiếm!

Ba kiếm giết ba người!

Không có bất cứ chiêu thức nào khác, chỉ cần giơ tay nhấc chân bày ra thần uy vô thượng đã đủ để rung động tất cả mọi người!

"Đây chính là thủ tịch sao?"

Tào Vân nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt có chút mất mác.

Giờ khắc này, hắn chỉ cảm thấy hào quang của đối phương quá loá mắt, loá mắt đến mức khiến cho hắn không thể sinh ra một chút tâm tư tranh đấu nào.

Hắn lấy lại tinh thần, trong mắt có phù văn lưu chuyển, muốn nhìn trộm mệnh cách của vị thủ tịch thư viện này, nhưng kết quả lại khiến đồng tử của hắn run lên, đạo phù văn vận mệnh huyền diệu trong mắt suýt nữa đã hoàn toàn sụp đổ!

Không cách nào phỏng đoán! Không cách nào nhìn trộm!

Thậm chí... Không thể nhìn thẳng!

Hắn vội vàng thu hồi ánh mắt, khóe mắt đổ ra một tia máu, đối với vị thủ tịch thư viện lần đầu gặp mặt này, càng thêm kính sợ.

"Vẫn còn có người muốn ta nợ máu trả bằng máu sao?"

Sau khi Sở Cuồng Nhân giết chết ba vị giới tử, đứng chắp tay, ánh mắt đảo qua hư không, sơn phong, khí tức như nước lũ chảy xiết, rung chuyển sơn hà khắp nơi!

Tất cả thiên kiêu, giới tử nhìn thấy một trận chiến này, không một người nào dám lên tiếng.

Chương 1180: Tào Vân vui lòng phục vụ, Xiển Giáo đạo trường, Ngọc Hư cung xuất hiện

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, hơi thở như thác lũ.

Tu vi của hắn cũng không cao hơn chút nào so với một số vị giới tử đứng đầu, đều có tu vi Thiên Tiên, không có sức đàn áp.

Nhưng sức chiến đấu của hắn lại hoàn toàn vượt qua cảnh giới!

Sức chiến đấu đó.

Ngoại trừ kinh khủng, thì không ai ở chỗ này có thể nghĩ ra từ thứ hai để hình dung.

“Không trả lời, vậy chính là không dám.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng rồi nói.

Tiếng cười mang theo sự chế nhạo, khiến vẻ mặt của một số giới tử ngưng trọng.

“Đúng là một gia hoả kiêu ngạo.”

“Thủ tịch thư viện này thật đúng là khiến người ta nổi giận.”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng mọi người vẫn không có ý định ra tay như cũ.

Sức chiến đấu đối phương phô bày ra, ở đây không có ai dám nói mình có thể nắm chắc phần thắng, thậm chí tự bảo vệ bản thân cũng trở thành vấn đề.

Hơn nữa ngoại trừ một gốc tiên dược, cũng không còn tuyệt thế cơ duyên nào, hiện tại chống lại Sở Cuồng Nhân là một quyết định không sáng suốt.

“Sở Cuồng Nhân, Tiên Đình ta và ngươi, không chết sẽ không ngừng lại! !”

Ở giữa tầng mây, Tử Lôi hừ lạnh một tiếng, trong mắt toát ra vẻ băng lãnh, trước có Tiểu Chúc Dung và giới tử của bốn bộ, hiện tại, truyền nhân Cự Linh cũng đã chết, giới tử ở Tiên Đình đã có năm người ngã xuống trong tay Sở Cuồng Nhân.

Tuy nói sáu vị thiếu ngự mạnh nhất của Tiên Đình còn chưa ra tay, nhưng những giới tử ngã xuống cũng không phải cải trắng.

Tương lai Tiên Đình còn phải dựa vào những giới tử này để chống đỡ.

“Hay cho một Sở Cuồng Nhân, ta cảm thấy nếu đánh một trận với, ta sẽ thua nhiều hơn thắng.” Xi Chiến nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân nói, mặc dù lời nói như vậy, nhưng ý chí chiến đấu trong mắt hắn lại không giảm chút nào.

Chẳng qua có thể làm cho truyền nhân Xi Vưu hiếu chiến nói ra những lời này, cũng đủ để chứng minh Sở Cuồng Nhân đã bày ra sức mạnh khiến cho người ta khiếp sợ đến mức nào.

“Cho nên mới nói, hiện tại không phải lúc phát sinh xung đột với hắn, chờ một thời gian, ta sẽ chuẩn bị tốt một chiến trường cho ngươi.”

Ngự hồn giả nhàn nhạt nói, hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt chớp chớp hai cái: “Sở Cuồng Nhân, ta thật mong chờ có thể giết được ngươi.”

Giữa tầng mây.

Sắc mặt Trác Đông Lai trầm xuống, hắn vốn định ra tay, nhưng cẩn thận ngẫm nghĩ vẫn quyết định tạm thời án binh bất động,: “Hiện tại, đây cũng chỉ là một hoá thân của ta, tuy rằng có một nửa thực lực của ta, nhưng đối với cao thủ như Sở Cuồng Nhân đây, chỉ sợ kể cả chỗ tốt cũng chiếm không được.”

“Thua không quan trọng, nếu là trước mặt ở Ngọc Trí thì thật mất mặt, vậy thì không ổn cho lắm, Sở Cuồng Nhân…… Ta nhớ kỹ ngươi!”

Trong mắt Trác Đông Lai lướt qua một tia sắc lạnh, cho tới nay, có thể được hắn coi là đối thủ chỉ có Lục Ngự của Tiên Đình, đám người truyền nhân Hợp Đạo.

Nhưng hiện tại, có thêm một Sở Cuồng Nhân.

…………

"Thủ tịch."

Vương Trầm Thiên và giới tử ở thư viện tiến lên nghênh đón.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt hiện lên vẻ sùng bái và kính sợ.

"Ừm, các ngươi không sao chứ."

"Không đáng ngại."

"Nơi đây không phải chỗ để nói chuyện, rời đi trước đã."

Tiếp theo, mọi người hái gốc tiên dược xuống, sau đó liền đi tới một chỗ yên lặng nói chuyện, thăm hỏi lẫn nhau về tình hình gần đây.

Trong đó, Sở Cuồng Nhân và Tào Vân gặp mặt, khiến cho đám giới tử ở thư viện lo lắng, sợ rằng hai người sẽ đánh nhau.

Dù sao trước khi gặp Sở Cuồng Nhân, Tào Vân cũng được hi vọng sẽ tiếp nhận chức vụ thủ tịch thư viện này.

Nhưng hiện tại, chức danh này lại rơi trên đầu Sở Cuồng Nhân.

"Tào Vân gặp qua thủ tịch."

Nhưng nằm ngoài dự kiến của mọi người chính là, Tào Vân cũng không có bất cứ ý định muốn tranh giành với Sở Cuồng Nhân, mà còn cung kính hành lễ một cái.

Chuyện này làm cho mọi người cảm thấy ngoài ý muốn.

"Tào Vân, ngươi...... Chuyện này?"

Sắc mặt Vương Trầm Thiên nghiền ngẫm nói ra.

Tào Vân liếc mắt, sau đó nghiêm mặt nói: "Trước khi gặp qua thủ tịch, ta thật sựu có ý so sánh hơn thua với hắn, nhưng hiện tại sau khi nhìn thấy thủ đoạn của thủ tịch, ta liền biết, ta kém rất xa thủ tịch, chức vị thủ tịch, hắn xứng đáng với danh xưng đó, ta vui lòng phục tùng."

Trong giọng nói của hắn thậm chí còn mang theo một chút kính trọng.

Đây là suy nghĩ chân thực nhất của hắn.

Mọi người thấy thế, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đều là người trong thư viện, tất nhiên bọn họ cũng không muốn nhìn thấy Tào Vân vì chức vụ thủ tịch kia mà đánh nhau với Sở Cuồng Nhân.

“Thủ tịch, sau này làm phiền ngươi dẫn dắt chúng ta.”

Tào Vân nói.

Trước khi Sở Cuồng Nhân tới, mọi người đều nghe theo Tào Vân, nhưng khi Sở Cuồng Nhân tới, dĩ nhiên vị thủ tịch này có toàn quyền chỉ huy.

“Được, tốt lắm.”

Sở Cuồng Nhân cũng không hề cự tuyệt.

Tiếp đó, mọi người ở thư viện được Sở Cuồng Nhân dẫn dắt, thăm dò khắp nơi bên trong bí giới Côn Luân, có hắn cùng với tiểu hồ ly có năng lực thần thông là làm lơ cấm chế, thu hoạch của hắn có thể nói là thẳng tắp tăng lên.

“Lại là một gốc cực phẩm tiên dược.”

Hoa Vân và tiểu hồ ly mang về một gốc tiên dược, cẩn thận quan sát một hồi, sau đó tán thưởng nói.

Bên trong bí giới Côn Luân này phần lớn là nhiều loại tiên dược.

Trong khoảng thời gian này, đám người Sở Cuồng Nhân đã kiếm được không dưới mười cây cực phẩm tiên dược, thậm chí có một vài gốc còn không hề thua kém với Nguyên Linh Đạo Quả.

Có thể đoán được, sau khi có nhóm tiên dược này, giới tử bên trong thư viện sẽ có không biết bao nhiêu tồn tại ở cấp bậc Thiên Tiên.

Một ngày này.

Đám người Sở Cuồng Nhân lại tìm được một gốc tiên dược.

Nhân tiện, bọn họ còn tìm được một động thiên bị tàn phá, hẳn là một vị đại tu sĩ nào đó bên trong Côn Luân đã lưu lại.

Ở bên trong, bọn họ tìm được không ít đan dược, công pháp ngọc giản vân vân, trong đó còn có một phần của Ngọc Hư Nguyên Thủy Kinh.

Đây cũng được xem như một thu hoạch không lớn không nhỏ.

“Ngọc Hư Nguyên Thủy Kinh, chẳng lẽ tu sĩ bên trong động thiên này có quan hệ với Xiển Giáo sao?” Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Trong thời kì Tiên Cổ, thiên địa chia làm hai giáo phái.

Xiển Giáo, Tiệt Giáo.

Tiệt Giáo ở Bồng Lai, còn Xiển Giáo ở Côn Luân.

Hai đại giáo phái này, thanh danh hiển hách, cổ kim có một không hai, cái trước thì được chư Phật thăm viếng, Vạn Tiên Lai Triều, thanh danh tốt đẹp.

Mà cái sai, môn hạ Thập Nhị Kim Tiên ở thời kỳ Tiên Cổ cũng đều là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, thanh danh truyền xa.

“Nghe đồn Xiển Giáo ở Côn Luân, cũng không biết lần này có thể tìm được một số ít truyền thừa có quan hệ với Xiển Giáo ở chỗ này hay không?”

Sở Cuồng Nhân tò mò nghĩ đến.

Lúc này.

Lại thấy bốn phía hư không vì vậy mà chấn động.

Chỉ thấy ở nơi xa, một cột sáng màu trắng xông thẳng tới chân trời, một lượng lớn mây mù không biết từ chỗ nào đó bốc lên không trung, bao phủ bốn phương.

Ở trong làn mây mù, một tòa tiên sơn đồ sộ, đứng sừng sững ở đó.

Tất cả tu sĩ cảm nhận được dao động nầy đều ào ào tiến về.

Vô số các tu sĩ tiến đến thăm dò đỉnh tiên sơn kia, từng đạo từng đạo tiên thức phun trào, thám hiểm tình huống bên trong đỉnh tiên sơn.

Chỉ thấy ở đỉnh tiên sơn kia, từng tòa ngọc các ban công liên tiếp xen kẽ từng cây tiên thụ, cao lớn đứng thẳng, trên phiến lá còn mang theo những hạt sương sớm trong suốt, khói sương tán màu, nhật nguyệt diêu quang……

Mà ở giữa lầu các, có một tòa cung điện bị một mảng lớn biển mây bao phủ, bên trong tiên huy tươi sáng, mơ hồ có thể thấy được ba chữ to.

Ngọc Hư cung! !

Tất cả tu sĩ đi tới đây thấy cảnh tượng đó, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, trong mắt mang theo sự chấn động.

“Đúng là Ngọc Hư cung! !”

“Ông trời ơi, cái này, đây quả thật là Ngọc Hư Cung sao? Trong truyền thuyết, đây là đạo trường của Xiển Giáo Chi Chủ, Hỗn Nguyên Đại La tiên Nguyên Thủy Thiên Tôn! !”

“Đây là Ngọc Hư Cung sao? Quả nhiên vô cùng khí thế.”

“Đi, vào xem.”

Một vài tu sĩ kìm nén không được, muốn tiến vào Ngọc Hư Cung.

Thế nhưng mà.

Quang mang cấm chế bên trong biển mây chợt lóe lên, một đám lốc xoáy hiện lên mang theo luồng linh khí dồi dào nghiền áp mọi thứ bên trong vòng xoáy.

Mấy tu sĩ đứng ở chỗ đó hoá thành một làn sương máu rồi nổ tung.

“Bên trong biển mây này có cấm chế, không thể xông vào được!”

Sắc mặt của một vị tu sĩ biến hóa, nói ra.

Chương 1181: Nguyên Dương Tiên Thể của Trác Đông Lai, tiểu hồ ly dẫn đường, giao cho ta đi

Ngọc Hư cung xuất hiện, thiên kiêu giới tử bốn phương cùng nhau chạy đến đây, nhưng lại quan ngại cấm chế bên trong biển mây, mọi người cũng không tiến vào ngay lập tức.

“Cấm chế này, thật sự quá huyền diệu.”

Có một ít tu sĩ chuyên môn nghiên cứu cấm chế không khỏi tán thưởng nói.

“Cho dù nói như vậy, cơ duyên tốt ở ngay trước mắt, làm sao ta có thể chờ đợi mà không tiến vào tìm tòi đây.”

Có tu sĩ nói.

Người này mặc trên người chiến giáp màu đen, khuôn mặt kiên nghị, trên người có ma khí cuồn cuộn quét ra, đúng là truyền nhân Xi Vưu nhất mạch của Ma Đạo, Xi Chiến!

Bóng người Xi Chiến chợt lóe, xông thẳng vào biển mây.

Đùng!

Hắn kích hoạt cấm chế trong nháy mắt.

Một lượng lớn vòng xoáy linh khí xoay quanh người hắn, nghiền áp ra.

“Vỡ cho ta!”

Xi Chiến quát lạnh một tiếng, trong cơ thể có một luồng ma khí bạo phát, giống như dòng nước lũ, nghiền nát vòng xoáy ở bốn phía.

“Cũng không có gì khác biệt.”

Xi Chiến tiếp tục tiến về phía Ngọc Hư cung.

Mà càng thâm nhập sâu vào bên trong, sức mạnh của cấm chế bốn phía càng ngày càng cường đại.

Cách Ngọc Hư cung còn khoảng trăm dặm, sức mạnh của cấm chế kia đã cường đại đến mức có thể tuỳ tiện giết chết Thiên Tiên.

Lúc này, Xi Chiến không dám làm càng.

Thanh cự kiếm sau lưng hắn phát ra một tiếng leng keng, đã ra khỏi vỏ, ánh kiếm màu đen chói mắt bạo phát, chém vỡ từng cấm chế trước mắt.

Nơi xa, ngự hồn giả nhìn thấy, tấm tắc lấy làm kì lạ: “Thực lực của Xi Chiến thật đúng là không tầm thường, tuy rằng tu vi trên kiếm đạo không bằng Kiếm Ma nhất mạch, nhưng cũng không thể coi thường, mà kiếm đạo cũng không phải át chủ bài của hắn.”

Ma Môn thập mạch, ai cũng có sở trường riêng.

Ví dụ như Ngự Hồn nhất mạch am hiểu cách thao túng vong hồn, Thi Ma nhất mạch am hiểu luyện thi, Kiếm Ma nhất mạch chú trọng quy tắc lấy kiếm nhập ma……

Mà sở trường đặc biệt của Xi Vưu nhất mạch lại không rõ ràng.

Nếu thật sự phải nói, thì chỉ có hai chữ…… Nghịch chiến!

Tác chiến trong nghịch cảnh, càng đánh càng mạnh!

Cho nên Xi Vưu nhất mạch là mạch am hiểu chiến đấu nhất bên trong Ma Đạo.

Sức mạnh của Xi Chiến khiến cho không ít tu sĩ chú ý, một luồng sức mạnh ma khí kinh khủng kia của đối phương khiến nhóm tu sĩ tới đây lóa mắt.

“Người của Ma đạo ……”

“Thật thú vị.”

Lúc này, có một bóng người xông vào biển mây.

Là Tử Lôi đến từ Tử Vi nhất mạch của Tiên Đình.

Trên người hắn hiện lên từng đạo lôi đình màu tím lấp loé, đánh nát từng cấm chế ở bốn phía rồi không ngừng tới gần Ngọc Hư cung.

Ngay sau đó, một số ít thiên kiêu giới tử cũng có hành động.

Trong đó, có từ Hung thú nhất mạch của Thập Vạn Đại Sơn Tiên Cổ là Cùng Kỳ, Quỳ Ngưu, Cửu Vĩ Hồ và các giới tử của các tộc, cũng có Đạo Môn, Thiên Đạo tông, thiên kiêu được các thần triều cổ lão bồi dưỡng, vân vân ……

Những người này có thể nói là bát tiên quá hải, đều hiện thần thông, các loại tiên pháp thần thông được thi triển, xuyên thẳng qua tầng mây, chạy tới Ngọc Hư cung.

Đùng! !

Lúc này, một vòng Đại Nhật Hoành Không kim sắc bay đến, nhập vào biển mây.

Chỉ thấy một lượng lớn mây mù tan biến, cấm chế bị phá hủy!

Có hai bóng người, một nam một nữ cùng nhau đi tới.

Trên người nam nhân mặc kim bào, khí thế quý phái khiến người ta phát điên.

Nữ nhân mặc một chiếc váy dài màu trắng, khuôn mặt tuyệt mỹ, khí chất cao quý lãnh diễm, tựa như một nữ tiên vương cao cao tại thượng.

Hai người này không ai khác là Trác Đông Lai và Dao Trì thánh nữ Ngọc Trí.

Mà trên người Trác Đông Lai còn có dao động tiên nguyên hùng hậu tràn ngập, hiển nhiên, vòng mặt trời vừa rồi là do hắn phát ra.

“Ngọc Trí, mời.”

Trác Đông Lai cười nhạt một cái, nói.

Ngọc Trí cau mày lại: “Ta không thích gây chú ý như vậy.”

“Được, lần sau ta sẽ chú ý một chút.”

Hai người tiến thẳng vào trong mây.

Tiên nguyên của Trác Đông Lai phun trào, phát ra một luồng ánh sáng nóng rực, tỏa sáng, phía sau có một cảnh tượng mặt trời đang mọc.

Khí ánh sáng mặt trời chiếu xuống, từng cấm chế bị phá nát một cách tùy ý.

“Sức mạnh thật ghê gớm, hai người này là ai vậy?”

“Loại sức mạnh này, chẳng lẽ là Nguyên Dương Tiên Thể! !”

Có tu sĩ nghĩ tới điều gì đó, con ngươi hơi co rụt lại.

“Nguyên Dương Tiên Thể, một loại thể chất cấp Tôn đỉnh phong, rất gần với Tiên Thể Chí Tôn, là thể chất thuộc về truyền thuyết.”

“Chậc, lợi hại như vậy sao?”

“Chưa hết đâu, nghe nói, Nguyên Dương Tiên Thể này, nếu có thể tìm được một loại chí âm chi vật rồi kết hợp lại, thậm chí có hy vọng trở thành Lưỡng Nghi Tiên Thể vô cùng cường đại, đó chính là Tiên Thể Chí Tôn! !”

“Nhân vật này, rốt cuộc là người đến từ đạo thống phương nào?”

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Đều đang suy đoán thân phận của Trác Đông Lai và Ngọc Trí.

“Nguyên Dương Tiên Thể…… Ha, thì ra là Đông Vương giáo.”

Ngự hồn giả khẽ cười một tiếng.

So với những người khác, tình báo của hắn có nhiều thông tin hơn.

Một số thiên kiêu giới tử của đạo thống cổ lão hắn cũng biết.

Trác Đông Lai này, cũng là đối tượng hắn chú ý nhiều nhất.

Đột nhiên, dường như hắn cảm giác có gì đó đang tới, lập tức thu liễm toàn bộ hơi thở đến cực hạn, trốn vào trong hư không.

Chỉ thấy phía chân trời có gió nổi mây phun.

Một bóng người mặc bạch y siêu nhiên mang theo mấy giới tử đi đến.

“Là Sở Cuồng Nhân.”

“Bọn họ tới rồi.”

Một ít tu sĩ thấy Sở Cuồng Nhân, ánh mắt liền trở nên kiêng kị.

Đối phương có thể hạ gục mấy giới tử CHỈ trong nháy mắt, ký ức của bọn họ vẫn còn mới mẻ, sức mạnh kia, có thể gọi là kinh khủng.

“Tiểu hồ ly, giao cho ngươi.”

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua biển mây, sau đó nhìn về phía tiểu hồ ly.

“Lão đại, hãy giao cho ta.”

Tiểu hồ ly vỗ vỗ ngực.

Tiếp theo, ấn ký nguyệt nha trên trán nàng nở rộ ánh huỳnh quang, trong hư không hiện ra từng đạo đạo văn huyền diệu.

Đạo văn hóa này hóa thành một vầng trăng sáng, bao phủ đám người Sở Cuồng Nhân.

“Đi.”

Tiểu hồ ly hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi về phía biển mây.

Bọn người Lam Vũ đi theo phía sau nàng, chỉ thấy cấm chế trong biển mây kia lại không hề ảnh hưởng đến bọn họ, giống như thùng rỗng kêu to.

Một màn này làm mọi người đưa mắt nhìn nhau, không khỏi ngạc nhiên.

“Đó là…… Nguyệt Quang Hồ!”

“Chậc, Cửu Vĩ Hồ dị chủng, Nguyệt Quang Hồ, không để ý đến cấm chế, không nghĩ tới bên cạnh Sở Cuồng Nhân lại có loài vật hiếm có này.”

Ngự hồn giả ẩn mình trong hư không cũng chẳng suy nghĩ gì đối với thần thông của tiểu hồ ly, tình báo này, hắn cũng thu thập được.

Nhìn bóng lưng của Sở Cuồng Nhân, ngự hồn giả nghĩ tới Nguyên Dương Tiên Thể của Trác Đông Lai, lẩm bẩm nói: “Nguyên Dương Tiên Thể đúng là rất mạnh, nhưng làm sao có thể so được với Luân Hồi Thiên Thể, Hỗn Độn Thần Ma Thể trong người yêu nghiệt này?”

“Đây mới là thân thể mà ta tha thiết ước mơ nhất!”

Trong mắt hắn lộ rõ dã tâm, cùng với khát vọng nồng đậm.

Bên trong biển mây.

Chúng giới tử đang đến gần Ngọc Hư cung.

Bọn họ đều thi triển thần thông, chống đỡ cấm chế.

Lúc này.

Có một đám người đang nhanh chóng vượt qua cấm chế,, tiến gần đến chỗ bọn họ.

Mà những người này, chính là đám người Sở Cuồng Nhân.

Có thần thông của tiểu hồ ly, bọn họ nhàn nhã đi bộ xuyên qua cấm chế, căn bản không phải chịu nhiều trở ngại.

So sánh với những người khác, quả thực là khác nhau một trời một vực.

“Má, lão tử liều sống liều chết mới đi được đến đây, mà đám người bọn họ lại giống như chỉ cần tản bộ là có thể đi tới nơi này?”

“Có còn thiên lý hay không?”

Một ít giới tử đều choáng váng.

Đám người Xi Chiến, Trác Đông Lai thấy thế cũng có chút khó chịu.

Đi đến chỗ nào cũng đều gặp tên Sở Cuồng Nhân này.

“Đó là Nguyệt Quang Hồ, khó trách.”

Bên trong Cửu Vĩ Hồ nhất mạch, có một người mặc chiếc váy dài hồng nhạt, là một nữ nhân quyến rũ động lòng người đang nhìn Nguyệt Quang Hồ, ánh mắt lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Nàng nhìn tiểu hồ ly, ánh mắt lấp loé: “Nguyệt Quang Hồ này, vậy mà lại cho ta một cảm giác đầy quen thuộc, liệu đây có phải là duyên hay không?”

Mọi người càng thâm nhập sâu về phía Ngọc Hư cung, cấm chế cũng càng ngày càng mạnh mẽ, dường như tiểu hồ ly cũng cảm thấy có chút quá sức.

Một mình nàng thì không sao.

Nhưng muốn bảo vệ cho đám người Sở Cuồng Nhân, Sở Hồng bên trong nhiều cấm chế như vậy, sức mạnh bị tiêu hao không thể nói là không lớn.

“Hừ, Nguyệt Quang Hồ kia sắp chịu đựng không nổi rồi, cho dù có thần thông làm lơ cấm chế, nhưng dù sao tu vi cũng yếu ớt, những cấm chế này có thể tùy tiện chém giết Thiên Tiên, rốt cuộc có thể chịu đựng được bao lâu?”

Trác Đông Lai cười lạnh một tiếng nói.

Quả nhiên.

Ánh trăng trên đầu mọi người ở thư viện bắt đầu ảm đạm.

“Lão đại, có chút không chịu đựng nổi.”

Tiểu hồ ly nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

“Không sao, ngươi đã làm rất tốt rồi.”

Sở Cuồng Nhân sờ đầu tiểu hồ ly, thản nhiên nói: “Rút lại thần thông đi, kế tiếp, hãy giao cho ta.”

“Lão đại xin hãy cẩn thận một chút.”

Tiểu hồ ly có trăm phần tin tưởng đối với Sở Cuồng Nhân.

Tiếp theo, nàng thu hồi thần thông.

Ngay lập tức, cấm chế tràn ngập trên trời kia đã nhận ra sự tồn tại của đám người Sở Cuồng Nhân, đòn tấn công của từng đạo cấm chế bạo phát, ùn ùn kéo đến.

Dưới sự tò mò của mọi người, Sở Cuồng Nhân sải bước ra, tiên nguyên hùng hồn như trút xuống, cùng với một luồng sinh tử chi ý siêu nhiên, có đạo văn xen lẫn, từ từ triển khai hắc bạch âm Dương Sinh Tử Đồ! !

Chương 1182: Khảo nghiệm của Ngọc Hư cung, bảy cái bồ đoàn, nhanh chóng di chuyển

Sở Cuồng Nhân vừa bước một bước, tiên nguyên hùng hậu gào thét tuôn ra.

Trong phút chốc, sinh tử chi ý hiện lên.

Một bức âm Dương Thái Cực Đồ khổng lồ từ từ triển khai!

Thái Cực Đồ hoàn toàn bao phủ Sở Cuồng Nhân cùng với đám người Lam Vũ, Sở Hồng, Tào Vân ở bên trong, tiên huy màu trắng đen tràn ngập khắp nơi.

Đòn tấn công của cấm chế ở bốn phía, ào ào bị phá nát.

“Đi thôi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn mở ra âm Dương Sinh Tử Đồ, mang theo mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Tu sĩ bốn phía thấy thế, trong mắt hiện lên vẻ kiêng kị càng dày đặc hơn.

“Thật là thần thông quảng đại.”

“Đây chính là thủ đoạn của thủ tịch thư viện, Quỷ Đế Phong Đô sao? Sinh tử chi ý như vậy, vậy mà lại khiến cho ta có một cảm giác không rét mà run.”

…………

“Sinh Tử Đồ kia là do Thần Ma nhị khí tạo thành, nghe đồn thủ tịch thư viện này còn có một loại Hỗn Độn Thần Ma Thể, xem ra là sự thật.”

Giọng điệu của Trác Đông Lai mang theo ngưng trọng, nói ra.

Luân Hồi Thiên Thể, Hỗn Độn Thần Ma Thể, hai đại thể chất tuyệt thế lại ở trên người của một người, điều này thật sự khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Hắn hiếm khi cảm thấy nguy hiểm.

Tu vi của bản thân hắn quả thật cao hơn Sở Cuồng Nhân.

Nhưng đó chỉ là tạm thời.

Ai biết qua một vài năm nữa, Sở Cuồng Nhân sẽ trưởng thành đến mức độ như thế nào, có hai đại tuyệt thế thể chất trong người, tốc độ tu hành của hắn chắc chắn vượt quá sức tưởng tượng, so với chính mình chỉ sợ chỉ cao hơn chứ không hề thấp hơn.

“Thủ tịch thư viện, quả thật là người phi thường!”

Ngọc Trí cũng không khỏi cảm thán nói.

Hứng thú của nàng đối với Sở Cuồng Nhân càng ngày càng sâu đậm.

Điều này làm cho Trác Đông Lai đứng bên cạnh không khỏi nghiến răng nghiến lợi.

Mọi người tiếp tục đi tới gần Ngọc Hư cung.

Chỉ trong chốc lát, một ít thiên kiêu giới tử có thực lực không tầm thường đã xuyên qua biển mây, đi thẳng tới đạo trường Ngọc Hư cung.

“Linh khí thật nồng đậm.”

“Thật không hổ là phúc địa tiên gia, Ngọc Hư cung bên trong bí giới Côn Luân tuyệt đối là tiên sơn đứng đầu.”

“Đúng vậy.”

Không ít tu sĩ liên tục tán thưởng.

“Mau xem, nơi đó có tiên dược.”

Lúc này, một vài tu sĩ nhìn một ngọn núi giả ở phía xa, phía trên có một gốc cực phẩm tiên dược đang sinh trưởng, vội vàng muốn xông lên hái xuống.

Những người khác cũng tiến lên tranh đoạt.

Thật ra Sở Cuồng Nhân không có hứng thú quá lớn đối với những giới tử đứng đầu này.

“Ếch ngồi đáy giếng.”

Trác Đông Lai hừ nhẹ một tiếng.

Bên trong Ngọc Hư đạo trường này chẳng lẽ chỉ có một vài gốc tiên dược thôi sao?

Ngược lại, cây tiên dược kia vô cùng có khả năng chỉ là một vật bên trong Ngọc Hư cung, không đáng được nhắc tới, bởi vì một gốc tiên dược mà bỏ lỡ cơ duyên khác ở nơi đây, quả thực chính là mất nhiều hơn được.

“Cơ duyên thực sự, ắt hẳn nằm ở bên trong Ngọc Hư cung.”

Đám người Trác Đông Lai nhìn về phía Ngọc Hư cung.

Chỉ thấy ở bên trong cung điện huy hoàng kia, có bảy cái bồ đoàn, mà bên trên bồ đoàn ẩn chứa vô số đạo văn huyền diệu.

“Bồ đoàn kia, hình như có cơ duyên.” Hai mắt Trác Đông Lai toả sáng, đi vào Ngọc Hư cung, muốn tới gần xem xét.

Nhưng lúc hắn tiến vào, một luồng áp lực to lớn bỗng nhiên bao phủ ở trên người hắn, khiến lông mày hắn nhịn không được mà cau lại.

“Đây là khảo nghiệm của Ngọc Hư cung sao?”

“Có khảo nghiệm càng tốt, khảo nghiệm càng khó, chứng minh nơi này ẩn chứa cơ duyên càng tốt!” Trong giọng nói của Trác Đông Lai mang theo sự hưng phấn.

Những người khác cũng từng bước tiến vào Ngọc Hư cung.

Giống như Trác Đông Lai, mọi người cũng cảm nhận được một luồng áp lực vô cùng lớn đang bao phủ trên người bọn họ.

Mọi người chống lại áp lực, từng bước đến gần bồ đoàn.

Nhưng có rất nhiều người không thể chống cự nổi áp lực này, ào ào quỳ rạp trên mặt đất, không thể động đậy.

“Xem ra cơ duyên này không có duyên với ta, thay vì tiếp tục lưu lại nơi này để cưỡng cầu, chi bằng ta đến nơi khác tra xét xem.”

Có tu sĩ đứng dậy rời khỏi Ngọc Hư cung, đôi khi, biết xem xét thời thế và nhận rõ năng lực của chính mình cũng rất quan trọng.

“Thủ tịch, cơ duyên bên trong Ngọc Hư cung chỉ sợ không có quan hệ gì với chúng ta, hay là chúng ta đến nơi khác thăm dò thử.”

Hoa Vân, Phù Sơn và giới tử thư viện nói với Sở Cuồng Nhân.

“Được, các ngươi cẩn thận.”

“Vâng.”

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua bồ đoàn kia, trên người chợt lóe, đi thẳng vào Ngọc Hư cung, trừ hắn ra, Sở Hồng, Lam Vũ, Tào Vân cũng thử nghiệm để xem mình có thể đạt được phần cơ duyên này hay không.

“Áp lực này, cũng có chút thú vị.”

Sở Cuồng Nhân cười cười.

So với những người khác, hắn có vẻ nhẹ nhàng hơn nhiều, quanh người có sức mạnh sinh tử luân hồi lưu chuyển, giúp hắn chống đỡ áp lực.

“Ha……”

Bỗng nhiên, Sở Cuồng Nhân khẽ ồ lên một tiếng, nhìn về phía một tu sĩ ở bên cạnh, đó là một tiên nữ khoác trên người bộ bạch y lộng lẫy.

Đó là Ngọc Trí, Sở Cuồng Nhân tới gần đối phương một lúc, bỗng nhiên cảm nhận được một loại phản ứng cộng hưởng kỳ lạ.

Dao Trì Tiên Kinh mà hắn tu hành, quả thật có phản ứng.

Mà tiên nữ này cũng tu hành Dao Trì Tiên Kinh!

Hơn nữa còn là Dao Trì Tiên Kinh hoàn chỉnh nhất, mặt khác, cộng hưởng kỳ quái kia không chỉ có mỗi tiên kinh, mà còn có những yếu tố khác.

Ngọc Trí cũng phát hiện Sở Cuồng Nhân đang nhìn nàng, mà khi nàng càng đến gần đối phương, luồng cộng hưởng kỳ lạ kia cũng càng thêm mãnh liệt.

“Loại cảm giác này……”

“Là cầm!”

“Tiên cầm của ta và người này cộng hưởng.”

Cuối cùng Ngọc Trí cũng tìm được nơi phát ra luồng cộng hưởn kia, nhưng lại càng thêm nghi ngờ, vì sao tiên cầm của nàng lại có cộng hưởng với người này?

“A, thì ra là thế.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, trong mắt hiện ra vẻ giật mình.

Hắn nhìn Ngọc Trí, ánh mắt nghiền ngẫm.

Bị đối phương nhìn như vậy, Ngọc Trí cảm giác mặt mình có chút nóng lên, nói: “Vị đạo hữu này không cảm thấy quá mức vô lễ sao?”

Giọng nói của nàng rất dịu dàng, cũng không nghiêm khắc.

Ngược lại càng giống như có chút ngại ngùng.

Dù sao, gương mặt kia của Sở Cuồng Nhân cũng có lực sát thương quá lớm.

“Xin lỗi.” Sở Cuồng Nhân áy náy cười một tiếng, cũng cảm thấy mình nhìn chằm chằm vào vị tiên nữ này quả thật có chút thất lễ.

Chẳng qua……

Thánh nữ của thánh địa Dao Trì.

Có lẽ, tương lai sẽ có cần dùng đến chỗ nào đó cũng khó nói.

Hắn thu hồi ánh mắt, sau đó tiếp tục đi về phía bồ đoàn.

Phía sau Ngọc Trí, lửa giận ở hai mắt Trác Đông Lai cơ hồ muốn phun trào ra, đây là lần đầu tiên hắn thấy Ngọc Trí đỏ mặt khi đứng trước một nam nhân.

Cái tên Sở Cuồng Nhân này, rốt cuộc có gì đặc biệt hơn người.

Không phải trên người mang hai đại tuyệt thế tiên thể thôi sao?

Không phải lớn lên đẹp một chút thôi sao?

Không phải chỉ là Quỷ Đế Phong Đô thôi sao?

Ngoại trừ những điều đó, hắn có điểm nào nổi bật hơn chính mình chứ? !

Trác Đông Lai hít sâu một hơi, mạnh mẽ đè ép hỏa khí trong lòng xuống, thúc giục tiên nguyên, chống đỡ áp lực đi nhanh về phía bồ đoàn.

Hắn muốn chứng minh mình còn mạnh hơn Sở Cuồng Nhân!

Chẳng qua, hắn vẫn luôn đi theo phía sau Sở Cuồng Nhân, chỉ có thể nhìn theo bóng lưng Sở Cuồng Nhân, mà bóng lưng ấy cách hắn ngày càng xa.

“Đáng chết? !”

“Tại sao lại như vậy!”

“Cho dù đây chỉ là một hoá thân, thực lực không bằng bản thể của ta, nhưng cũng không đến mức kém xa như vậy chứ!”

Trác Đông Lai cắn răng nói.

“Không đúng, áp lực này không chỉ đang khảo nghiệm tu vi, mà còn đối với cảm ngộ về đạo, đạo tâm và các loại nhân tố khác của tu sĩ.”

“Nhưng dù vậy, làm thế nào mà Sở Cuồng Nhân có thể bước đi nhẹ nhàng như thế, cảm ngộ đối với đạo của hắn, thật sự sâu sắc như vậy sao?”

Các tu sĩ còn lại nhìn theo bóng lưng Sở Cuồng Nhân, cũng có cảm giác không bắt kịp, khóe miệng toát ra vẻ chua xót.

Mà Sở Cuồng Nhân nhanh chóng di chuyển, cũng không để ý đến cảm giác của mọi người, hắn đi bộ hai ba bước, cách bọn họ một khoảng xa, đi tới trước mặt bảy cái bồ đoàn, trầm ngâm một chút, sau đó ngồi xuống.

Trong nháy mắt.

Quang cảnh trước mắt hắn bỗng nhiên thay đổi.

Một không gian trắng xóa xuất hiện trước mặt hắn, mà bên trong không gian bỗng nhiên có tiên huy nở rộ, bên trong tỏa ra ánh hào quang, một lão giả mặc bạch y, tóc trắng, tiên phong đạo cốt xuất hiện.

Lão giả này nhìn Sở Cuồng Nhân một chút, trên mặt lộ ra ý cười.

Chương 1183: Truyền đạo Hỗn Nguyên, Địa Tàng Kinh, cướp bóc cơ duyên ở Ngọc Hư đạo trường

Bên trong Ngọc Hư cung.

Sở Cuồng Nhân ngồi ở trên bồ đoàn, quang cảnh trước mắt hắn bỗng nhiên thay đổi, một không gian trắng xóa xuất hiện trước mặt hắn, còn gặp một lão giả tóc bạc.

Lão giả tiên phong đạo cốt này, tiên huy tươi sáng, quanh người có đạo văn huyền diệu lưu chuyển, xây dựng thành thế gian vạn tượng, khiến cho người ta hoa mắt say mê.

Lão giả nhìn chăm chú vào Sở Cuồng Nhân, khóe miệng mang theo ý cười.

Tiếp theo, lão giả mở miệng bắt đầu giảng đạo.

“Đây là Ngọc Thanh Nguyên Thủy sao?”

“Hắn đang...... Truyền đạo.”

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên bừng tỉnh, thì ra thứ ẩn chứa bên trong bồ đoàn, chính là cảm ngộ về đạo của Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hai mắt hắn tỏa sáng.

Cảm ngộ đối với đạo của một Hỗn Nguyên Đại La tiên, là thứ vô cùng hiếm thấy, đây chính là một phần đại cơ duyên không hơn không kém!

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, bắt đầu cảm ngộ.

Lĩnh hội của bản thân hắn đối với nói đã đạt tới cấp độ không thể tưởng tượng, rất nhiều tiên nhân thế hệ trước đều không bằng hắn.

Hiện tại, lại nghe Nguyên Thủy giảng đạo, hiểu được rất nhiều, mà lúc hắn ngộ đạo, mấy cái bồ đoàn còn lại cũng nghênh đón người tới.

Bảy cái bồ đoàn, bị bảy thiên kiêu phân biệt chiếm cứ, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, sáu người còn lại là Dao Trì thánh nữ Ngọc Trí, giới tử Trác Đông Lai của Đông Vương giáo, Xi Chiến truyền nhân Xi Vưu nhất mạch của Ma Đạo, Đồ Sơn Phỉ Vũ tộc Cửu Vĩ Hồ, Tử Lôi Tử Vi nhất mạch của Tiên Đình, còn có Lam Vũ.

Sáu người này lần lượt ngồi xuống.

Sau đó, ý thức của bọn họ cũng đi tới không gian màu trắng kia.

Mà lúc này, bên trong không gian màu trắng, địa dũng kim liên, muôn vàn ánh sáng điềm lành lưu chuyển, đại đạo hiện hóa, khiến mọi người không khỏi kinh ngạc cảm thán liên tục.

“Lão giả này đang giảng đạo.”

“Người này, chẳng lẽ là Nguyên Thủy Thiên Tôn trong truyền thuyết sao? !”

“Mau, nhanh cảm ngộ.”

Có người chú ý tới Sở Cuồng Nhân đang ngồi ngộ đạo.

Sắc mặt bọn họ ngưng trọng, vội vàng bắt đầu ngộ đạo.

Thời gian trôi qua, bên trong Ngọc Hư cung, chúng giới tử ngồi xuống bảy ngày, đều cảm ngộ những điều Nguyên Thủy Thiên Tôn lưu lại.

Ngay lúc này.

Sở Cuồng Nhân từ từ mở hai mắt ra.

Trong mắt, có một luồng tinh chợt lóe qua.

“Đã lĩnh hội đến mức không sai biệt lắm.”

Những điều Nguyên Thủy Thiên Tôn lưu lại đối với cảm ngộ về đạo thật sự vô cùng huyền diệu, cho dù là đối với hắn cũng có dẫn dắt rất lớn.

Chẳng qua, hiện tại hắn đã cảm ngộ đến không sai biệt lắm.

Tiếp tục lĩnh hội cũng không có gì tác dụng.

Nhưng với những người còn lại, một đám người đều lộ vẻ mặt say mê.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua cũng không thèm để ý tới.

Hắn mở Huyễn Tưởng Luân Bàn ra để rút thưởng.

“Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần, Địa Tạng Kinh!”

Địa Tạng Kinh, đây là một bộ tiên kinh đứng đầu, giống với Ba Tuần Kinh, cũng có liên quan tới Phật Môn.

Tuy nói là tiên kinh đứng đầu, nhưng lại không có tác dụng lớn đối với Sở Cuồng Nhân.

Hắn có tiên kinh đứng đầu là Nhất Khí Hóa Tam Thanh, những thứ tiên kinh còn lại đối với hắn mà nói nhiều nhất cũng chỉ là dệt hoa trên gấm.

Tuy nói như thế, nhưng tóm lại có chút ít còn hơn không.

"Rút ra."

Sở Cuồng Nhân lấy Địa Tạng Kinh ra.

Tiếp theo, hai mắt hắn tỏa sáng: "Thật là thú vị, bên trong Địa Tạng Kinh này quả nhiên còn ẩn chứa một thủ đoạn linh hồn huyền diệu."

Phải biết rằng, cho dù Sở Cuồng Nhân tu hành mười tám chuyển tam nguyên Luyện Hồn Quyết, có thể được coi là công pháp đứng đầu, nhưng công pháp này chỉ tu hành cường độ linh hồn, còn về thủ đoạn tấn công linh hồn, trên người hắn cũng không có bao nhiêu loại.

"Địa Tạng pháp chú!"

"Dùng sức mạnh linh hồn xây dựng một tượng Phật, có thể siêu độ vong hồn, cũng có thể trực tiếp tấn công linh hồn của tu sĩ."

"Không tồi, không tồi."

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng, tiếp theo liền đứng dậy rời khỏi Ngọc Hư cung.

Bọn họ quấy rầy đám người Lam Vũ.

Ra khỏi Ngọc Hư cung, tiên thức của hắn chuyển động, bao trùm hơn phân nửa Ngọc Hư đạo tràng, nhìn về phía một vài người đang tranh đoạt các loại cơ duyên.

"Cơ duyên ở đây, đều do ta tiếp nhận hết."

Bóng người hắn chợt lóe lên, đi vào một ngọn núi.

Ở chỗ này, Vương Trầm Thiên của thư viện đang chiến đấu kịch liệt với một Hung thú Tiên Cổ, tranh đoạt một hồ nước có chứa linh dịch.

"Vương Trầm Thiên của thư viện, ngươi không phải đối thủ của ta, cút ngay cho ta!" Hung thú kia hét lớn một tiếng, đánh rra một chưởng, yêu khí cuồng bạo tuôn ra, ẩn chứa sức mạnh lôi đình cường đại.

Vương Trầm Thiên bị một kích này đánh lui: “Đáng chết!”

Ngay khi hắn chuẩn bị tái chiến, một bóng người mặcbạch y bỗng nhiên xuất hiện, tham gia vào chiến trường: “Là thủ tịch.”

Vương Trầm Thiên có chút ngoài ý muốn.

“Sở Cuồng Nhân?”

“Không phải hắn ở bên trong Ngọc Hư cung để ngộ đạo sao? Sao lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này? !” Hung thú phía đối diện cũng vô cùng kinh ngạc.

Không ít thiên kiêu đều đi đến Ngọc Hư cung, tất nhiên đều biết Sở Cuồng Nhân là một trong bảy thiên kiêu giới tử ngộ đạo ở nơi đó.

Có thể nói Ngọc Hư cung kia là cơ duyên lớn nhất, thế nhưng những người khác còn không đi ra, sao Sở Cuồng Nhân này lại bước ra trước?

“Cơ duyên nơi đây, ta muốn.”

Giọng điệu Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói.

“Há, ngươi muốn cướp cơ duyên?”

“Cơ duyên ở đây không phải do ngươi sở hữu, tại sao lại nói cướp đoạt, hiện tại ngươi rời khỏi đây, có lẽ còn giữ được mạng sống.” Sở Cuồng Nhân nói.

“Ngươi……” Hung thú hít sâu một hơi, hồi tưởng lại ngày xưa Sở Cuồng Nhân dùng ba kiếm với sức mạnh kinh khủng hạ gục ba giới tử trong nháy mắt.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân thật lâu, sau đó liếc mắt một cái: “Cây dẫu có mọc thành rừng, gió vẫn có thể thổi bật rễ, ngươi không nên lúc nào cũng kiêu ngạo như vậy.”

Nói xong, hắn liền quay người rời đi.

“Trầm Thiên, lấy được cơ duyên, chúng ta đi đến địa điểm khác.”

"Vâng, thủ tịch." Vương Trầm Thiên ẩn ẩn đoán được Sở Cuồng Nhân muốn làm cái gì, trong mắt toát ra vẻ hưng phấn, hắn thu lấy cơ duyên, sau đó cùng Sở Cuồng Nhân đến chỗ cơ duyên tiếp theo.

Nơi đó vốn dĩ có không ít người đang tranh đoạt, nhưng Sở Cuồng Nhân vừa đến, tất cả những người khác đều không dám lên tiếng.

Hiện giờ ở Côn Luân bí giới, căn bản không có người nào dám nói thực lực của mình có thể chống lại Sở Cuồng Nhân.

Đối phương, quá mạnh.

Hắn mạnh mẽ đến mức bọn họ căn bản không dám chống cự một chút nào.

Cứ như vậy, Sở Cuồng Nhân mang theo nhóm người thư viện thu thập các loại cơ duyên ở bên trong Ngọc Hư đạo trường, căn bản không có người có thể cùng tranh tài.

Tuy rằng oán khí của mọi người bay đầy trời, nhưng lại không thể làm gì khác.

Mặc dù cũng có mấy người nhịn không nổi, tiến đến tìm phiền toái, nhưng đều không ngoại lệ, đều bị Sở Cuồng Nhân dùng một bàn tay đập đến chết.

Từ đó về sau, những người bất mãn cũng không dám nói điều gì nữa.

Giới tu hành chính là tàn khốc như vậy.

Kẻ mạnh làm vua.

Kẻ yếu không có quyền được lên tiếng.

Một tháng sau.

Bên trong Ngọc Hư cung.

Đám người Lam Vũ lấy lại tinh thần từ trong ngộ đạo, mỗi người đều có nhiều thu hoạch lớn, trên mặt mang theo nét vui mừng.

“A, công tử đâu?”

Bỗng nhiên, Lam Vũ cau mày.

Nàng quét một vòng đều không thấy bóng dáng Sở Cuồng Nhân đâu.

“Hẳn là thức tỉnh trước chúng ta một bước, đã rời khỏi chỗ này rồi.”

Lam Vũ nói.

Tiếp theo, nàng liền đứng dậy rời khỏi đây.

“Đứng lại.”

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Trác Đông Lai đi đến trước mặt nàng, trong mắt toát ra một tia kinh diễm, nhưng ngay sau đó lập tức thu lại: “Sở Cuồng Nhân ở đâu?”

Những người còn lại cũng dần dần nhìn về phía nàng.

Bọn họ gần như là ngộ đạo cùng một khoảng thời gian rồi khôi phục lại trạng thái, nhưng Sở Cuồng Nhân lại rời đi trước bọn họ một bước.

Chẳng lẽ đối phương không có hứng thú đối với việc truyền đạo của Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Điều này làm cho mọi người vô cùng ngạc nhiên.

“Há, ngươi muốn tìm ta?”

Một giọng nói vang lên.

Sở Cuồng Nhân tiến vào từ bên ngoài Ngọc Hư cung.

“Công tử.”

Lam Vũ tiến lên nghênh đón.

“Thu hoạch như thế nào?”

“Rất tốt.” Trong mắt Lam Vũ toát ra tia kích động, Hỗn Nguyên Đại Năng truyền đạo, khiến nàng được lợi không ít.

“Vậy thì tốt rồi.”

“Sở Cuồng Nhân, ngươi thức tỉnh từ lúc nào?”

Trác Đông Lai hỏi.

“Nếu so các ngươi thì thức tỉnh sớm hơn mấy ngày.”

“Hỗn Nguyên truyền đạo chưa kết thúc, vậy mà ngươi lại bỏ đi trước?”

“Không liên quan gì đến ngươi.”

Chương 1184: Nơi ở của Tây Vương Mẫu, mảnh vỡ Phục Hi Cầm, Ngọc Trí chờ mong

“Hừ.”

Trác Đông Lai hừ lạnh một tiếng nhưng cũng không nói điều gì.

Hắn và các thiên kiêu giới tử khác rời khỏi Ngọc Hư Cung.

Khi đi qua bên cạnh Sở Cuồng Nhân, bọn họ nhìn thấy Tào Vân, Vương Trầm Thiên và giới tử của thư viện, một đám người mặt đầy hồng quang.

Bộ dạng kia, dường như đã đạt được thiên đại cơ duyên.

Điều này làm cho bọn họ có chút nghi hoặc, nhưng cũng không quá để tâm, Ngọc Hư đạo trường có rất nhiều cơ duyên, có được cơ duyên cũng là điều hết sức bình thường.

“Sở Cuồng Nhân này thật sự quá kiêu ngạo, trong một tháng, tất cả mấy chục cơ duyên lớn bé đều bị hắn ôm hết.”

“Thật đáng ghét.”

“Tiên dược, Tiên Khí, hắn không chừa lại một chút nào cho chúng ta.”

Bên trong Ngọc Hư đạo trường, một ít tu sĩ đều đang bàn luận.

Mà khi đám người Trác Đông Lai, Tử Lôi nghe đến mấy lời bình luận này, đều nhịn không được mà sửng sốt, ngay sau đó liền tìm người truy vấn một phen.

Khi biết được chuyện đã xảy ra, một đám bọn họ đều ngây người.

Vậy mà Sở Cuồng Nhân lại tỉnh sớm hơn so với bọn họ một tháng? !

Lại còn cướp đi hơn phân nửa cơ duyên ở đây? !

“Sao gia hỏa này lại làm như thế, tỉnh sớm hơn chúng ta một tháng, chẳng lẽ cơ duyên Hỗn Nguyên truyền đạo không có bất kì sự thu hút gì đối với hắn sao?”

“Ngọc Hư đạo trường có nhiều cơ duyên như vậy, thế mà hắn lại chiếm đoạt toàn bộ?”

“Hừ, thật không nghĩ tới người này lại có thể tham lam như thế.”

Đám người Trác Đông Lai, Xi Chiến nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, tâm trạng có chút không thoải mái, nhiều cơ duyên như vậy, thế mà đều bị người này ôm hết?

Khó trách một đám người trong thư viện mặt đầy hồng quang.

Thì ra là thế.

“Rời đi thôi.”

Sở Cuồng Nhân nói với đám người Lam Vũ.

Cơ duyên bên trong Ngọc Hư đạo trường, bọn họ đã lĩnh hội không sai biệt lắm, nếu tiếp tục chờ đợi, đoán chừng cũng không còn chỗ nào tốt.

Muốn rời khỏi Ngọc Hư đạo trường thì phải xuyên qua biển mây kia lần thứ hai.

Đối với người đã tiến vào cũng không tính là khó.

Có thể tiến vào, đương nhiên cũng có thể đi ra ngoài.

Phần lớn mọi người đều nghĩ như thế.

Nhưng sự thật là, bọn họ phát hiện bản thân đã sai.

Cấm chế bên trong biển mây này đã thay đổi khi bọn họ tiến vào, càng thêm thiên biến vạn hóa, càng thâm sâu khó đoán.

Ông……

Từng đạo kim quang đánh về phía mọi người.

Đám người Trác Đông Lai ra tay ứng phó.

Sở Cuồng Nhân lại đơn giản hơn nhiều, mở ra âm Dương Sinh Tử Đồ, bao phủ mọi người, cấm chế bốn phía căn bản không làm gì được bọn họ.

Nhưng ở một khoảng cách sau đó.

Phía xa, có một cấm chế khiến người ta khiếp sợ, phong bạo cuốn tới, uy thế mạnh mẽ, khiến mọi người ở đây biến sắc.

“Cấm chế kia thật quá kinh khủng.”

Cho dù là đám người Trác Đông Lai, Ngọc Trí thì cũng có chút ngưng trọng.

“Đồng loạt ra tay đi!”

Trác Đông Lai nói.

Hắn giơ tay ngưng tụ đạo văn, dao động tiên nguyên cuồn cuộn mà nóng rực khuếch tán, ngưng tụ thành một vòng mặt trời đánh ra ngoài.

Những người khác cũng lần lượt thi triển tiên pháp.

Đùng! !

Một tiếng vang thật lớn, biển mây bốn phía quay cuồng, hư không nổ tung.

Cấm chế phong bạo kia đã bị đánh nát.

Nhưng mơ hồ trong đó, ở bên trong biển mây bị phá nát kia, hiện ra một ngọn núi cao, rộng rãi, khí thế không thua Ngọc Hư đạo trường một chút nào.

“Đó là……”

Ngọc Trí nhìn ngọn núi cao kia, đồng tử hơi co lại, trong lòng nàng có chút rung động, trong cõi u minh cảm giác được bên trong ngọn núi kia có thứ gì đó đang kêu gọi mình: “Cảm giác này, là…… nơi ở của Tây Vương Mẫu! !”

Trên người nàng có Dao Trì Thánh Thể, bản thân còn là Dao Trì thánh nữ, cũng được coi như truyền nhân của Tây Vương Mẫu, đối với khí tức của Tây Vương Mẫu cũng có một chút cảm ứng.

Nàng nhạy bén ý thức được, bên trong ngọn núi này ẩn chứa một phần truyền thừa của bản thân, lúc này, trong lòng cảm thấy ngứa ngáy khó chịu.

“Đi!”

Ngọc Trí không nói hai lời, bay vút về phía ngọn núi trong hư không kia, những người còn lại liếc mắt nhìn nhau, cũng ào ào hành động.

Chỗ ở của Tây Vương Mẫu.

Đây tuyệt đối là một nơi đáng để thăm dò.

Mà khi bọn họ bay về phía ngọn núi, trong hư không truyền ra một trận dao động không gian kỳ lạ, khiến bọn họ biến mất không dấu vết.

“Há, một loại sức mạnh không gian nào đó sao?”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ hịp một cái.

Hắn nhìn về phía đám người Tào Vân nói: “Nơi đó không biết có cái gì nguy hiểm không, các ngươi muốn cùng ta đi vào hay là rời đi?”

“Ha ha, đương nhiên là muốn đi vào rồi.”

“Nếu chúng ta sợ nguy hiểm thì còn gì là người tu hành nữa.”

Không có người nào muốn lùi bước.

Sở Cuồng Nhân cười cười: “Vậy thì đi thôi.”

Mọi người phi thân lướt về phía chỗ ở của Tây Vương Mẫu, vừa vào trong đó, một luồng sức mạnh thời không vô cùng cường đại bao phủ bọn họ lại.

Ngay sau đó quang cảnh trước mắt liền biến đổi, mọi người bước vào chỗ ở của Tây Vương Mẫu.

“Mọi người đều bị phân tán đi nơi khác.”

Sở Cuồng Nhân nhìn xung quanh, trừ hắn ra, bên trong trống rỗng không có một bóng người, hiển nhiên đều bị đưa đến một nơi nào khác.

“Nơi đây, ở trong Côn Luân, nhưng lại không giống ở trong Côn Luân, là một thế giới trong thế giới sao?” Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Thế giới trong thế giới.

Đó là tạo ra thêm một bí giới khác ở bên trong một bí giới, loại thủ đoạn này, chỉ có một ít đại năng đứng đầu mới có thể làm được.

Không hề nghi ngờ, Tây Vương Mẫu chính là đại năng đó.

“Nơi đây là trung tâm của thế giới trong thế giới sao?”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía xa có một ngọn núi cao ngất, ngọn núi kia đỉnh thiên lập địa, tiên khí nơi này là dày đặc nhất, tiên dược ở khắp nơi trên mặt đất, tiên tinh linh lộ, nhiều không đếm xuể, một phái tiên gia phúc địa khí tượng.

“Tiến đến xem thử.”

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước đã bước ra bên ngoài mấy vạn dặm.

Khi hắn đang bay nhanh về phía trung tâm của thế giới, nửa đường đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng mênh mông.

Hắn liền dừng lại xem xét, lại nhìn thấy một con hổ lớn màu trắng đang giao chiến với một tiên nữ mặc bạch y.

Tiên nữ kia dáng người yểu điệu, khuôn mặt lãnh túc, trong tay bưng một thanh cổ cầm, từng đạo cầm âm bành trướng không ngừng tuôn ra.

“Là nàng ấy.”

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Tiên nữ này, chính là Dao Trì thánh nữ Ngọc Trí.

Mà khi từng đợt tiếng đàn vang lên, trong cơ thể Sở Cuồng Nhân lại truyền đến một trận rung động, hắn đưa tay lấy ra một thanh cổ cầm.

Đây là Cửu Tiêu Ngọc Bội ngày xưa hắn lấy được!

Cửu Tiêu Ngọc Bội, cũng chỉ là một Thiên Tiên khí đỉnh phong, nhưng đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, cũng không có tác dụng gì.

Nhưng đàn này lại là một mảnh vỡ của một món chí bảo bản nguyên, lúc này, Cửu Tiêu Ngọc Bội này đang phát sinh cộng hưởng với cổ cầm trong tay Ngọc Trí.

“Quả nhiên là như thế này.”

Không nằm ngoài dự đoán của Sở Cuồng Nhân.

Quả nhiên, cổ cầm trong tay Dao Trì kia và Cửu Tiêu Ngọc Bội là cùng một loại, cũng là một mảnh vỡ của món chí bảo bản nguyên.

Đây cũng là lí do hắn và Dao Trì có phản ứng cộng hưởng.

“Chí bảo bản nguyên loại cầm không có nhiều, mà nổi tiếng nhất, không thể nghi ngờ đó chính là Tiên Cổ đệ nhất cầm Phục Hy Cầm.”

“Tám chín phần mười chính là món chí bảo này.”

Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm nói.

“Nên đoạt lấy nó hay không nhỉ?”

Hắn suy tư.

Một món chí bảo bản nguyên, đây chính là một bảo vật còn cao cấp hơn cả Đại La Tiên Khí, thậm chí có thể trợ giúp tu sĩ bạo kích vào cảnh giới Hợp Đạo.

“Gầm……”

Lúc này, cự thú Bạch Hổ kia gào thét một tiếng, dyêu khí kinh khủng đánh Ngọc Trí bay xa mấy trăm trượng, làm khóe miệng nàng tràn ra máu tươi.

Cự thú Bạch Hổ này thật sự quá mạnh.

Bạch Hổ, một trong các Thần Thú, am hiểu nhất là sát phạt!

Mà Bạch Hổ ngay trước mặt Ngọc Trí, còn là một con thuần huyết ở cảnh giới Thiên Tiên cửu phẩm, thậm chí đã qua rất nhiều lần thức tỉnh.

Lúc này Ngọc Trí cũng chỉ là Thiên Tiên tam phẩm, muốn đối phó với thần thú như vậy, cũng không phải một việc đơn giản.

“Nhờ hắn giúp đỡ sao?”

Ngọc Trí nhìn về phía Sở Cuồng Nhân trong không trung.

Thời điểm đối phương vừa tới, nàng đã phát hiện, chỉ là không biết vì sao, đối phương chỉ đứng ở một bên quan sát trận đấu, vẫn chưa ra tay.

Tuy nàng biết đối phương không có nghĩa vụ phải ra tay, dù sao ở bên trong trận giới tử chi tranh này, có thể thiếu đi một đối thủ cũng tốt.

Cũng không biết vì sao, trong lòng của nàng vẫn có chút mong chờ.

“Gầm!”

Lúc này, thần thú Bạch Hổ lại ra tay lần nữa, cả người kéo theo yêu khí vô cùng dồi dào, và mạnh mẽ đánh về phía Ngọc Trí.

Chương 1185: Song cầm hợp tấu, tri âm khó tìm, Vương Mẫu Bất Tử Dược

Bạch Hổ dùng toàn lực mà đánh.

Ngọc Trí ngưng thần đề phòng, tiên nguyên lưu chuyển, đã chuẩn bị dùng hết toàn lực, nhưng vào lúc này, Sở Cuồng Nhân ở trong không trung đã hành động.

Hắn tiến lên một bước, bay trên không trung, đến chỗ của Ngọc Trí.

Cùng lúc đó, tiên nguyên trên người lưu chuyển, sinh tử luân hồi chi ý bùng nổ, hóa thành một bức âm Dương Sinh Tử Đồ đánh xuống từ trên không!

Đùng! !

Không gian xung quanh chấn động!

Sinh Tử Đồ dừng ngay trên người Bạch Hổ, Bạch Hổ cảnh giới Thiên Tiên cửu phẩm này lại bị một chưởng đánh cho đè sấp trên mặt đất!

“Gầm……”

Bạch Hổ phát ra từng tiếng gầm nhẹ, thú đồng run rẩy.

“Hắn thật sự ra tay!”

Ngọc Trí hiện lên một tia vui mừng, đồng thời lại có chút khiếp sợ.

Nàng đoán được Sở Cuồng Nhân sẽ ra tay, nhưng không nghĩ tới thực lực của đối phương lại cường đại đến trình độ như thế này, chỉ một chiêu đã có thể trấn áp Bạch Hổ.

“Tiên tử, người hãy cẩn thận, ta không thể trấn áp hắn được lâu đâu.”

Lúc này Sở Cuồng Nhân chợt nói.

Chỉ thấy yêu khí trên người Bạch Hổ liên tục tăng lên, mà bức âm Dương Sinh Tử Đồ ẩn chứa đạo văn kia cũng ầm ầm bị phá nát.

Thoát khỏi sự trói buộc, Bạch Hổ tiếp tục cắn xé về phía Ngọc Trí.

Tranh!

Lúc này, một trận tiếng đàn vang lên.

Không phải Ngọc Trí.

Là Sở Cuồng Nhân, hắn gảy Cửu Tiêu Ngọc Bội trong tay, từng tiếng đàn huyền diệu bùng nổ, không ngừng đánh thẳng về phía Bạch Hổ.

Cầm đạo, Sở Cuồng Nhân cũng hiểu.

Hơn nữa, còn đạt tới cảnh giới cực cao.

“Cơ hội tốt!”

Ngọc Trí thấy thế, hai mắt tỏa sáng.

Nàng cũng bắt đầu gảy cầm cổ trong tay, âm thanh của hai cổ cầm va chạm vào nhau ở trên không trung, mơ hồ trong đó, lại như núi cao gặp nước chảy, kết hợp lại sẽ càng tăng thêm sức mạnh.

Trong thoáng chốc, cầm đạo của hai người cộng hưởng, hợp tấu tiếng đàn!

Một khúc tiên âm vô danh, tung hoành xuất thế!

Không chỉ như vậy, uy lực của tiếng đàn rất mạnh mẽ, không thể địch nổi, khiến trời đất rung chuyển, thần uy ép thẳng về phía Bạch Hổ!

Bị ép dưới uy lực này, tuy Bạch Hổ là Thiên Tiên cửu phẩm cũng không khỏi phát ra từng tiếng gào thét thê lương, thân thể dần dần sụp đổ.

Một khúc nhạc, Bạch Hổ bị đánh chết!

“Không nghĩ tới khi mảnh vỡ của Phục Hy Cầm cộng hưởng lại có sức mạnh kinh khủng đến thế.”

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ, Cửu Tiêu Ngọc Bội trong tay hắn cũng chỉ là Thiên Tiên khí, nhưng khi hợp tấu một bản với Ngọc Trí, lại có thể phát huy ra sức mạnh vượt xa tiêu chuẩn tuyệt đối của một Thiên Tiên khí.

Nếu là Phục Hy Cầm hoàn chỉnh, không biết sẽ mạnh đến nhường nào?

Trong lòng Sở Cuồng Nhân âm thầm kinh ngạc.

Có điều hắn không hề có ý muốn cướp đoạt, không phải là không làm được, càng không phải vì thấy Ngọc Trí lớn lên xinh đẹp mà thương hoa tiếc ngọc.

Nguyên nhân chính.

Là bởi vì nơi đây là chỗ ở của Tây Vương Mẫu.

Mà Ngọc Trí là thánh nữ của thánh địa Dao Trì, cũng có Dao Trì Thánh Thể, giữ đối phương lại để thăm dò nơi đây, chắc sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.

Còn về thanh cầm kia……

Cũng chỉ là một trong những mảnh vỡ mà thôi, không cần phải đoạt lấy vào lúc này.

Chờ thu thập xong những mảnh vỡ khác rồi sau đó đoạt lấy cũng không muộn.

“Đa tạ Sở đạo hữu ra tay tương trợ.”

Ngọc Trí từ từ hành lễ với Sở Cuồng Nhân.

“Tiên tử khách sáo, đúng rồi, không biết thanh cầm trong tay tiên tử có lai lịch như thế nào?” Sở Cuồng Nhân thuận thế hỏi.

“Xem ra Sở đạo hữu cũng chú ý tới.”

“Ừm.”

“Thanh cầm này tên là Thái Cổ di âm, có chút liên hệ cùng với thanh cầm trong tay Sở đạo hữu, không biết thanh cầm này gọi là gì?”

“Cửu Tiêu Ngọc Bội.”

“Xem ra lời đồn là có thật.”

Trong mắt Ngọc Trí toát ra tia dị thường: “Nghe đồn thời kỳ Tiên Cổ, Nhân Hoàng Phục Hy từng có một món chí bảo bản nguyên, tên là Phục Hy Cầm, về sau cây đàn bị phá hư trong một trận đại chiến, sức mạnh bị chia ra thành bốn, hóa thành bốn thanh cổ cầm lưu truyền trong thế gian, hai thanh trong đó chính là Cửu Tiêu Ngọc Bội trong tay ngươi và Thái Cổ Di âm của ta.”

“Khó trách lần đầu tiên ta nhìn thấy Sở đạo hữu, liền có một loại cảm giác cộng hưởng kỳ lạ, thì ra là bởi vì nguyên nhân này.”

Ngọc Trí suy nghĩ cẩn thận hết thảy, lập tức bừng tỉnh, sau đó, nàng nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt toát ra vẻ tán thưởng: “Hơn nữa, cầm đạo của Sở đạo hữu, thật khiến người ta mở rộng tầm mắt, khó trách được sức mạnh của Phục Hy Cầm tán thành.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt: “Khiến tiên tử phải chê cười rồi.”

“Sở đạo hữu khiêm tốn.”

“Đúng rồi, không biết hai thanh cầm khác được gọi là gì?”

“Nghe sư tôn của ta nói, hai thanh cầm khác tên là Đại Thánh Lôi âm và Bôn Lôi Tảng Sáng, nhưng không ai biết hai thanh cầm này đang ở đâu.”

“Thì ra là thế.”

Sở Cuồng Nhân âm thầm đem ghi nhớ hai cái tên này lại.

Tương lai, nếu có cơ hội tìm được hai thanh cổ cầm này, lại tập hợp cùng với Thái Cổ Di âm trong tay Ngọc Trí.

Đến lúc đó là có thể tái hiện lại chí bảo Phục Hy Cầm.

Hoàn mỹ.

Lúc này Ngọc Trí hoàn toàn không hay biết, gia hỏa được nàng coi là tri âm trước mắt này đang tính toán tương lai làm cách nào đoạt thanh cầm của nàng.

Hiện tại, nàng tràn đầy hứng khởi muốn trao đổi một chút về cầm đạo cùng với Sở Cuồng Nhân, dưới cái nhìn của nàng, cầm đạo của Sở Cuồng Nhân cũng không kém gì mình, thậm chí còn cao hơn, nàng thật lòng muốn lĩnh giáo thật tốt.

Hai người cùng đi đến ngọn tiên sơn phía xa kia, đồng thời dọc đường đi cũng tranh thủ trao đổi cầm đạo với nhau.

Một lượng lớn Hung thú sinh hoạt bên trong thế giới trong thế giới, dọc đường đi hai người gặp không ít, nhưng đều có thể ứng phó được.

Mà ở trong quá trình này, bọn họ đều lấy cầm đạo để đối địch, càng có lý giải sâu sắc đối với tiếng đàn của đối phương.

Lúc này, Ngọc trí cảm thấy Sở Cuồng Nhân giống như tri âm của bản thân.

Mặt khác, một màn hợp tấu vô danh mà trước đó hai người dùng để tiêu diệt Bạch Hổ cũng càng thêm hoàn thiện, Ngọc Trí muốn đặt cho nó một cái tên.

Nàng dò hỏi ý kiến của Sở Cuồng Nhân.

“Vật thì gọi nó là Bạch Hổ sát khúc đi.”

Sở Cuồng Nhân thuận miệng đáp.

Là âm khúc được sáng tác ra khi giết chết Bạch Hổ, cho nên gọi là Bạch Hổ sát khúc, ừm, không có gì xấu, hắn còn cảm thấy rất dễ nghe.

“Cái này thật quá tùy ý rồi, hơn nữa tên gọi này, sát khí cũng quá dày đặc.” Ngọc Trí chần chờ một chút liền nói.

“Vậy tiên tử muốn đặt tên nó là gì?”

“Điều này……”

Ngọc Trí nhíu đôi lông mày thanh tú, tự mình suy nghĩ một hồi, sau đó gật đầu nói: “Vậy thì nghe theo Sở đạo hữu, gọi là Bạch Hổ sát khúc cũng tốt.”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân toả sáng.

Vậy mà đối phương cũng chọn cái tên này?

Trong mắt hắn toát ra một tia tán thưởng hiếm thấy, có một loại cảm giác giống như ngọc Trí, cảm giác như tìm thấy tri âm.

Đương nhiên, trong tương lai, hắn vẫn muốn cướp cầm.

Nơi xa.

Tiên sơn.

Một đám thiên kiêu giới tử tiến vào thế giới trong thế giới cũng hội tụ tại đây, bọn họ nhìn đỉnh tiên sơn, trong mắt toát ra sự kinh ngạc và cảm thán, ở nơi đó, một lượng lớn tiên dược đang sinh trưởng, mỗi một gốc đều đạt tới cấp bậc cực phẩm tiên dược.

Đây quả là một bảo địa có một không hai!

“Các ngươi xem, ở bên đó.”

Đột nhiên, có một thiên kiêu giới tử hô to một tiếng.

Chỉ thấy ở bên trong một lượng lớn tiên dược, có một gốc tiên dược có vẻ ngoài khác biệt, hình dáng cũng bình thường không khác gì cỏ dại, nhưng toàn thân lại vàng rực, phía trên có tiên huy trong suốt lưu chuyển, vô cùng bất phàm.

Hơi cảm nhận một chút, bên trong ẩn chứa sức mạnh sinh cơ khổng lồ càng làm cho người ta hít vào một ngụm khí lạnh, mặt đầy kinh ngạc và cảm thán.

“Này, đây là Vương Mẫu Bất Tử Dược!”

“Nghe đồn chỗ ở của Tây Vương Mẫu là nơi sinh ra Bất Tử Dược, mặc kệ là phàm nhân hay là tiên nhân ăn vào, đều có thể trường sinh bất tử! !”

Mặc dù là tiên nhân, nếu không có Chứng Đạo Hỗn Nguyên, đều bị hạn chế về thọ mệnh, cho dù là Đại La Hợp Đạo cũng sống không quá một kỷ nguyên.

Nhưng nếu dùng Bất Tử Dược, thì điều này có thể xảy ra!

Một nguyên niên bằng 12,9600 năm.

Một kỷ nguyên chính là 12,9600 nguyên niên!

Đây là kiểu thọ mệnh khoa trương đến mức?

Có thể tự hào nói là, đồng thọ với trời đất!

“Bất Tử Dược này, cho dù là Đại La cũng phải động lòng.”

“Chậc chậc, đây tuyệt đối là cơ duyên không hề kém so với Ngọc Hư Cung, chỗ ở của Tây Vương Mẫu, quả nhiên không hề tầm thường.”

Chương 1186: Chiếm đoạt Bất Tử Dược, các ngươi có năng lực tiếp một kiếm của ta sao?

Vương Mẫu Bất Tử Dược xuất hiện, khiến vô số người tán thưởng.

Tất cả mọi người đều ôm mộng, ảo tưởng có được vật này.

Cho dù là Trác Đông Lai, Tử Lôi cũng vô cùng nóng lòng.

Nhưng không có ai dám hành động trước, tất cả mọi người đều biết, ai ra tay trước tiên sẽ trở thành đối tượng bị những người khác nhắm đến.

Bất Tử Dược lay động trên đỉnh núi, tiên huy tươi sáng, toát ra vẻ dao động mê người, giống như yêu tinh câu dẫn khiến tâm can mọi người ngứa ngáy.

Nhưng mọi người đều ngưng thần đề phòng.

Lúc này.

Nơi xa có hai bóng người cùng nhau đi tới.

Hai người này một nam một nữ, vừa nói vừa cười, phá tan bầu không khí khẩn trương ở hiện trường, tất cả mọi người theo bản năng đều quay lại nhìn.

“Là bọn họ.”

“Khoan đã, sao bọn họ có thể ở bên nhau như thế được.”

Mọi người không khỏi kinh ngạc nói.

Người đi tới, chính là Sở Cuồng Nhân và Ngọc Trí.

Mà Trác Đông Lai nhìn thấy Sở Cuồng Nhân và Ngọc Trí đi gần nhau, hai mắt lập tức trở nên đỏ bừng, sắc mặt vô cùng khó coi.

Cái loại tươi cười kiểu này, cái loại giọng điệu thế này……

Khi Ngọc Trí ở cùng hắn cũng chưa từng để lộ quá nhiều.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? !!

Mới không gặp nhau chưa được bao lâu, vì cái gì mà Sở Cuồng Nhân lại trở nên thân mật như thế với Ngọc Trí? !

Trác Đông Lai dường như ghen ghét đến mức phát cuồng, thậm chí hắn không thể khống chế bước nhanh đến, lạnh giọng hỏi: “Ngọc Trí, sao ngươi lại đi chung với người này? !”

Nghe được lời hắn nói, Ngọc Trí cau mày lại, không vui nói: “Sở đạo hữu là bằng hữu của ta, cầu mong Trác đạo hữu tôn trọng một chút.”

Nàng nói gia hoả này là gì?

Đây chính là tri âm của nàng.

Còn có, đây là loại giọng điệu gì?

Bản thân và đối phương chỉ kết bạn rồi tiến vào để thăm dò bí giới, trên thực tế quan hệ cũng không có gì thân mật, sao nàng lại thấy mình giống như đang vượt tường vậy?

Phi phi phi……

Ngay cả đối tượng mà màng cũng không có, vượt tường gì chứ.

“Bằng hữu? Ngươi và hắn quen biết được bao lâu, sao lại trở thành bằng hữu.” Giọng điệu của Trác Đông Lai lạnh lẽo cứng rắn nói.

“Mới gặp đã thân.”

Ngọc Trí cũng không nghĩ đến việc giải thích quá nhiều, càng giải thích, càng giống như bản thân và Sở Cuồng Nhân có quan hệ mập mờ gì đó.

“Mới gặp đã quen? ! Hay cho câu mới gặp đã quen.”

Trác Đông Lai cắn răng nói.

Khi hắn nghe những lời này, không khác gì nhất kiến chung tình là mấy.

Hắn nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ băng lãnh, nhưng lại phát hiện đối phương từ trước đến sau, từ đầu đến cuối không thèm nhìn hắn bằng nửa con mắt, ánh mắt vẫn luôn đặt ở trên Bất Tử Dược trên đỉnh núi kia.

“Thú vị, không nghĩ tới còn có loại thu hoạch ngoài ý muốn này.”

Trên thực tế, sự dụ hoặc của Bất Tử Dược này không hề lớn đối với Sở Cuồng Nhân.

Dù sao, hắn cũng có Thân thể Bất Tử.

Cái này lợi hại hơn nhiều so với Bất Tử Dược.

Bất Tử Dược chỉ kéo dài thọ mệnh mà thôi, đối với tu sĩ đã chịu tổn thương trí mạng mà nói, đều có thể chết.

Nhưng Thân thể Bất Tử không giống vậy.

Chỉ cần hắn có ý chí bất tử, thân thể sẽ không tiêu vong.

Đây mới thật sự là sức mạnh to lớn.

Nhưng cho dù sức mê hoặc không lớn, nhưng không thể phủ nhận Bất Tử Dược này rất có giá trị, ở trong tay bản thân, tóm lại, tốt hơn nhiều so với bị người khác cầm lấy, ai biết được lỡ sau này lại cần dùng thì sao?

Muốn lấy thì liền lấy.

Sở Cuồng Nhân làm lơ thế cục giằng co, đi trước một bước, tới gần Bất Tử Dược, duỗi tay ra, muốn hái gốc tiên dược này xuống.

“Hay cho tên Sở Cuồng Nhân!”

“Quả nhiên không tầm thường, có dũng khí!”

Khi Sở Cuồng Nhân ra tay, mọi người cũng tùy ý ra tay theo.

Tất cả mọi người vô cùng ăn ý, thúc giục tiên pháp công kích về phía Sở Cuồng Nhân, muốn đá kẻ địch lớn nhất ra khỏi nơi này.

Trác Đông Lai vốn dĩ cũng muốn ra tay.

Nhưng, Ngọc Trí ngăn cản hắn.

“Không cần.”

“Ngọc Trí, ngươi đang làm cái gì vậy? !”

Sắc mặt Trác Đông Lai trầm xuống.

“Ngươi không phải đối thủ của Sở đạo hữu.”

Ngọc Trí từ tốn nói.

Dọc theo đường đi, nàng đã thấy qua thực lực của Sở Cuồng Nhân, đó là một loại thực lực làm nàng cảm thấy không thể theo kịp.

Mà đó, rất có thể chỉ là một góc của tảng băng chìm khi nói về thực lực của đối phương.

Thực lực của Trác Đông Lai không hề yếu kém trong đám giới tử, nhưng so với Sở Cuồng Nhân mà nói, cũng chỉ như gió nhỏ gặp bão lớn.

Cho nên nàng mới ngăn cản đối phương, không muốn để đối phương đi chịu chết, tốt xấu gì hai người cũng coi như là đồng bọn cùng tới thăm dò bí giới.

“Có phải đối thủ hay không, đánh qua thì mới biết được.”

Trác Đông Lai hừ lạnh một tiếng.

Ngọc Trí nói, làm hắn bực bội đến cực điểm, trong mắt nữ nhân mà bản thân mến mộ, thế mà lại không bằng một tên nam nhân khác?

Làm sao hắn có thể chịu đựng được điều này?

Chẳng qua, hắn cũng không lập tức ra tay.

Bởi vì tiên pháp do các đại thiên kiêu giới tử đánh ra, hình thành một luồng năng lượng vô cùng kinh khủng, càn quét về phía Sở Cuồng Nhân.

Sức mạnh to lớn như vậy ở trước mặt, cho dù là Trác Đông Lai cũng không nắm chắc bản thân có thể sống sót.

Lại thấy Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, trên người bùng phát ra một luồng sinh tử luân hồi chi ý, đồng thời thi triển Hỗn Độn Thần Ma Thể và Luân Hồi Thiên Thể, hình thành một bức âm Dương Sinh Tử Đồ khuếch tán bốn phương.

Sinh tử kết hợp với Luân Hồi, sức manh này uy phong cuồn cuộn, tiên pháp đang đánh tới ở bốn phía đều bị một chiêu trước mặt đánh cho ào ào sụp đổ, vỡ nát!

Sở Cuồng Nhân dường như không hao tổn bất kỳ lông tóc nào, đi tới trước mặt Bất Tử Dược, duỗi tay hái xuống, thu vào không gian Tụ Lý Càn Khôn.

Đồng tử của đám người Tử Lôi, Xi Chiến co rụt lại.

“Sao có thể!”

“Thế mà hắn lại không bị tổn hại dù là một sợi tóc, đỡ được đòn liên thủ của mọi người chỉ bằng một kích, loại thực lực này…… Đùa ta sao! !”

“Rốt cuộc hắn là tên quái vật nào vậy? !”

Thiên kiêu giới tử nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, không thể tưởng tượng được.

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, ánh mắt đảo qua mọi người, tiên nguyên trên người như sóng to phun trào, bao phủ khắp nơi, lay động đất trời.

“Ra tay với ta, các ngươi có năng lực tiếp được một kiếm của ta sao?”

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ chỉ kiếm.

Trong phút chốc, thiên ý hóa kiếm ý, kiếm ý hóa kiếm khí, Thiên Ý Như Kiếm bị hắn thúc giục đến cực hạn, tiên huy lưu chuyển, chiếu sáng khắp thiên hạ!

Trong mắt hắn, có một tia thanh quang lưu chuyển.

Từ trong mắt, hai chiếc lá cây tạo thành từ kiếm khí như ẩn như hiện.

Đó là Thanh Diệp Kiếm Đồng!

Kiếm đồng cộng với tiên pháp kiếm đạo, uy thế tăng vọt!

Giờ phút này Sở Cuồng Nhân giống như Tiên Thần tối cao trong giới kiếm đạo, tay cầm một kiếm là có thể tung hoành thiên địa, chém vỡ nhật nguyệt sao trời!

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Sở Cuồng Nhân chỉ kiếm lên trời!

Một đạo kiếm ảnh thanh sắc khổng lồ phóng lên trời, chém rách mây xanh!

“Không ổn rồi!”

“Mau lui lại! !”

Sắc mặt của tất cả mọi người biến hóa, toát ra vẻ hoảng sợ.

“Chém!”

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, kiếm chỉ vạch một đường ở trong hư không, đạo kiếm ảnh khổng lồ kia cũng hoành không mà ra, chém về phía đám người kia!

Kiếm ảnh lướt qua, hư không bị phá nát!

Khi một tiếng động thật lớn vang lên, dưới kiếm phong hơn mười thiên kiêu giới tử hóa thành sương máu rồi nổ tung, chết không toàn thây!

Nhưng điều này còn chưa hết, kiếm ảnh thanh sắc kia ầm ầm nổ tung, kiếm khí ẩn chứa trong đó giống như sóng to quét ngang bốn phương tám hướng! !

Một đám thiên kiêu giới tử ào ào kích hoạt tiên pháp chống đỡ.

Cho dù chỉ là một đạo kiếm khí, nhưng sức mạnh ẩn chứa trong đó lại to lớn đến dọa người, Thiên Tiên bình thường khó có thể ngăn lại.

Trong phút chốc, từng làn sương máu giống như pháo hoa màu máu nổ tung ra.

Một kiếm lướt qua, thiên địa trở thành một đống hỗn độn.

Từng đạo ý chí Tiên giới hội tụ về phía Sở Cuồng Nhân, đây là ý chí Tiên giới của những giới tử đã bị hắn chém giết.

Hai mươi đạo, ba mươi đạo, năm mươi đạo……

Số lượng thiên kiêu giới tử tăng lên không ít.

Một kiếm này của Sở Cuồng Nhân, chém giết khoảng chừng hơn trăm người!

Hơn một trăm thiên kiêu giới tử! !

“Đây là thực lực của thủ tịch thư viện, Quỷ Đế Phong Đô sao? !”

Có một thiên kiêu giới tử không nhịn được mà run rẩy cả người, nói ra.

Hắn may mắn còn sống sau một kiếm kia, nhưng một kiếm kia lại trở thành một cơn ác mộng cả đời này của hắn, mãi không vứt đi được! !

Chương 1187: Manh mối về phụ thân của Tiểu hồ ly, hương khí kỳ lạ

Trên đỉnh tiên sơn, Sở Cuồng Nhân dùng một kiếm chém giết hơn trăm thiên kiêu giới tử.

Mọi người thấy một màn trước mắt như vậy, đều nghẹn họng trân trối nhìn hắn!

Bọn họ đều biết Sở Cuồng Nhân rất mạnh, đã từng dùng ba kiếm tiêu diệt ba vị giới tử cấp bậc Thiên Tiên.

Nhưng hoàn toàn không nghĩ tới đối phương có thể mạnh đến trình độ này.

Một kiếm tiêu diệt hơn một trăm thiên kiêu giới tử?

Đây là người hay là quái vật?

Đây thực sự là giới tử cùng tuổi cùng giai cấp với bọn họ sao?

“Rút lui thôi!”

Tử Lôi đến từ Tử Vi nhất mạch của Tiên Đình không nói hai lời, thân ảnh hóa thành một đạo điện quang màu tím, nháy mắt rời khỏi hiện trường.

Sở Cuồng Nhân quá mạnh, khiến hắn có cảm giác tuyệt vọng.

Phía bên kia.

Hai mắt Xi Chiến đầy khiếp sợ, nhưng vẫn còn có ý định chiến đấu như cũ.

“Chiến đấu một trận với nhân vật như thế này, nếu như không chết, tu vi của ta nhất định sẽ rất tiến bộ!” Giọng điệu Xi Chiến run nhè nhẹ nói.

Hắn muốn chiến đấu, nhưng lại có chút sợ hãi.

Hắn sợ…… Chính mình sẽ chết!

“Xi Chiến, rút lui!”

Lúc này, một giọng nói vang lên bên tai hắn.

Là ngự hồn giả.

Mà giọng nói của ngự hồn giả cũng làm hắn lấy lại tinh thần, hít sâu một hơi, sau đó trốn vào hư không, biến mất không thấy.

Còn lại một ít thiên kiêu giới tử cũng lần lượt rời khỏi hiện trường.

Một kiếm này của Sở Cuồng Nhân, thật sứ quá đáng sợ.

Không có người nào dám phản kháng trước mắt hắn.

Nếu có thì chính là đi tìm cái chết.

“Tại sao lại như vậy…… Thực lực như vậy, cho dù bản thể ta ở đây, chỉ sợ cũng không phải đối thủ.”

“Rốt cuộc hắn mạnh mẽ đến mức nào? !”

Hai mắt Trác Đông Lai biến hóa không ngừng, thân là giới tử được Đông Vương giáo toàn lực bồi dưỡng, hắn vô cùng kiêu ngạo.

Thậm chí lần này tới Côn Luân thăm dò, chỉ để một hóa thân đến, bởi vì hắn cho rằng mặc dù là hóa thân, cũng không có người nào có thể so sánh với mình.

Nhưng khi Sở Cuồng Nhân xuất hiện, hắn cảm thấy bị uy hiếp.

Sự uy hiếp xưa nay chưa từng có!

Thậm chí nữ tử mà hắn yếu quý, Dao Trì thánh nữ Ngọc Trí cũng có phần tình cảm không bình thường với đối phương.

“Thủ đoạn của Sở đạo hữu, quả thật khiến người ta kinh ngạc cảm thán.”

Ngay khi Trác Đông Lai đang suy nghĩ, Ngọc Trí oẻ bên cạnh lại cảm thán một tiếng, làm lòng hắn càng thêm hụt hẫng.

“Công tử.”

“Thủ tịch.”

Lúc này, đám người Lam Vũ cũng đi tới tiên sơn, bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo sự sùng bái và hâm mộ sâu sắc.

Một kiếm kia của Sở Cuồng Nhân, bọn họ đều nhìn thấy.

Một kiếm khiến Thần Quỷ sợ hãi, làm bọn họ kinh thán không thôi.

Bọn họ tin tưởng, trong thế hệ trẻ tuổi, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, không còn người nào khác có thể tung ra một kiếm như vậy.

“Tiểu hồ ly đâu?”

Sở Cuồng Nhân quét một vòng, bỗng nhiên phát hiện thiếu mất tiểu hồ ly.

“Lão đại, lão đại, ta ở đây.”

Lúc này, tiểu hồ ly từ một nơi không xa chạy tới, đôi chân bé nhỏ nhanh chóng di chuyển, rất nhanh đã chạy đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, mặt đầy kích động: “Lão đại lão đại, một kiếm kia của ngươi thật sự quá đẹp rồi!”

Sở cuồng nhân xoa xoa đầu nàng.

Ngay sau đó, hắn nhìn về phía sau đối phương, phát hiện còn có mấy người, đó là tuấn nam tịnh nữ, đặc biệt là nữ tử đi đầu, dáng người thướt tha, dung mạo vũ mị, đặc biệt là cặp mắt ngập nước mang theo ý quyến rũ, giống như có thể khiến người ta hồn xiêu phách lạc, liếc mắt một cái liền không thể dời.

Đây là một tuyệt thế vưu vật.

Trong lòng Sở Cuồng Nhân âm thầm đưa ra lời bình luận.

Mà nữ tử này, hắn đã từng gặp qua.

Đúng là một trong bảy người có được cơ duyên truyền đạo ở Ngọc Hư Cung.

“Tại hạ Phỉ Vũ của Đồ Sơn thị, gặp qua Sở đạo hữu.”

Đồ Sơn Phỉ Vũ chắp tay nói.

“Lão đại, các nàng nói họ là tộc nhân của ta, còn nữa, các nàng nói có khả năng quen biết phụ thân của ta.” Tiểu hồ ly nói.

Nghe thế, Sở Cuồng Nhân có chút kinh ngạc.

Hắn biết Tiểu Hồ Ly còn có phụ thân, sở dĩ nàng rời khỏi tộc đàn, cũng là vì muốn tìm kiếm phụ thân của mình.

Không nghĩ tới, ở chỗ này lại có thu hoạch.

“Đồ Sơn thị sao?”

“Phụ thân của tiểu hồ ly để lại một quyển tiên kinh, chính là Đồ Sơn Kinh, các nàng nói có thể nhận ra phụ thân của tiểu hồ ly cũng không phải là không có khả năng, có lẽ họ thật sự có thể giúp tiểu hồ ly tìm được phụ thân của nàng cũng không chừng.”

Đối với tiểu hồ ly, không phải hắn không có cảm tình.

Dù nói như thế nào, nàng ở bên cạnh mình gọi lão đại lão đại cũng đã lâu.

Nếu có thể giúp đối phương tìm được phụ thân, điều này không còn gì tốt hơn.

“Sở đạo hữu, phụ thân của Tiểu Nguyệt rất có khả năng là một trong những người đứng đầu đời sau bên trong Đồ Sơn thị, ta muốn đưa nàng trở về.”

Đồ Sơn Phỉ Vũ nói.

Nàng có thể nhận thấy được, tuy tiểu hồ ly là Nguyệt Quang Hồ biến dị, nhưng huyết mạch Thiên Hồ trong cơ thể lại cực kỳ nồng đậm.

Huyết mạch Thiên Hồ này, thậm chí là Thiên Hồ phải trải qua sáu lần thức tỉnh huyết mạch mới có được, mà nhân vật này ở trong lịch sử Đồ Sơn thị, không người nào không phải là nhân vật kinh tài tuyệt diễm, thiên kiêu được lưu danh sử sách.

Những người này, đa số đều là nhưng người đứng đầu của Đồ Sơn thị.

“Việc này là quyết định của bản thân tiểu hồ ly.”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía tiểu hồ ly, trưng cầu ý kiến của nàng.

Tiểu hồ ly có chút chần chờ.

Một bến, nàng không muốn rời khỏi Sở Cuồng Nhân, nhưng về phương diện khác, nàng rời khỏi tộc đàn, vì muốn tìm được phụ thân của mình.

Hiện giờ đã có manh mối, nàng không có thể làm ngơ.

“Như vậy đi.”

“Sau khi kết thúc hành trình Côn Luân này, ta sẽ tự mình đưa tiểu hồ ly về Thập Vạn Đại Sơn, bái kiến Đồ Sơn, như thế nào?”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Đồ Sơn Phỉ Vũ nói.

Hắn có chút không yên lòng để một mình tiểu hồ ly đi Đồ Sơn, tiểu hồ ly này có chút ngốc ngếch, nếu có chuyện gì bất trắc thì phải làm sao?

Đồ Sơn Phỉ Vũ này cũng chỉ mới vừa gặp mặt, làm sao có thể tin được?

“Được, ta hiểu rồi.”

Đồ Sơn Phỉ Vũ gật đầu.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân mang theo mọi người ở thư viện đi thăm dò tiên sơn, thu thập tiên dược, mà cùng đồng hành còn có Ngọc Trí và Trác Đông Lai.

Người trước là đi theo Sở Cuồng Nhân, người sau đi theo là vì không muốn để Ngọc Trí và Sở Cuồng Nhân tiếp xúc quá thân mật, cho nên mới luôn đi theo.

Sau khi chứng kiến thực lực của Sở Cuồng Nhân càng ngày càng mạnh mẽ, khí thế của Trác Đông Lai thu liễm không ít, không hề biểu hiện địch ý quá rõ ràng.

Nhưng dọc theo đường đi, hắn đều trưng ra một khuôn mặt lạnh ngắt.

Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý.

Đối phương tốt nhất là nên thành thật một chút.

Nếu không được, cũng chỉ cần chém hai kiếm là được.

Hắn nhìn ra được đối phương chỉ là một hóa thân, nhưng cho dù bản thể đến đây, hắn cũng không thèm để mắt tới, huống chi đây chỉ là một hóa thân?

“Ta cảm nhận được, ở phía trước, có một cơ duyên thuộc về ta.” Ngọc Trí nhìn cách đó không xa nỉ non nói.

Rất nhanh, mọi người đi tới một nơi mây mù lượn lờ.

Bởi vì lúc trước gặp biển mây bên ngoài Ngọc Hư Cung, mọi người đều trở nên đề phòng, cho rằng bên trong mây mù cũng có cấm chế.

Nhưng nhìn kỹ, bên trong mây mù này không hề có cấm chế.

Không chỉ có như thế, còn có một luồng hương khí như có như không.

Hương khí này, thấm vào trong lòng, khiến người ta mê say.

Mọi người không tự chủ bị hương khí này hấp dẫn, đi vào trong mây mù.

“Không đúng lắm.”

Sở Cuồng Nhân cau mày lại.

Hắn ngừng thở, muốn ngăn cách với hương khí, nhưng lại phát hiện này hương khí này chỗ nào cũng có, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Mặc dù đã phong tỏa cảm giác, cũng không có cách nào ngăn cản sự ăn mòn của hương khí.

Hắn muốn ngăn cản đám người Lam Vũ, lại phát hiện hai mắt mấy người này vô thần, ánh mắt mê ly, giống như sa vào bên trong ảo giác nào đó.

Cho dù là Trác Đông Lai cũng giống như vậy.

“Hương khí có hiệu quả ăn mòn tâm thần, mê hoặc đạo tâm?”

“Thú vị.”

Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, thi triển Tụ Lý Càn Khôn, thu toàn bộ đám người Lam Vũ vào bên trong, chừa lại Trác Đông Lai.

“A, Ngọc Trí đâu rồi?” Bỗng nhiên, Sở Cuồng Nhân phát hiện Ngọc Trí không biết từ khi nào, đã thâm nhập sâu vào bên trong mây mù, biến mất không thấy.

Chương 1188: Côn Lôn Dao Trì, tiên tử tắm rửa, chính nhân quân tử Sở Cuồng Nhân

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một lúc, ngay sau đó liền đi vào sâu bên trong đám mây mù.

Hiện trường chỉ còn lại một mình Trác Đông Lai.

Càng thâm nhập vào sâu bên trong đám mây mù, Sở Cuồng Nhân phát hiện hương khí bên trong mây mù càng ngày càng nồng đậm, mây mù bốn phía cũng có một ít cấm chế như có như không, ngăn cách năng lực cảm nhận của các tu sĩ.

“Bên trong đám mây mù này, thật sự có cơ duyên như lời Ngọc Trí nói sao?”

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn bước một bước, tiến sâu vào bên trong mây mù.

Hương khí kia, không hề có ảnh hưởng đối với hắn.

Hương khí có tác dụng làm mê hoặc tâm thần, ảnh hưởng đến đạo tâm, nhưng đạo tâm của hắn đã sớm đạt đến trình độ vạn tà không nhiễu.

Cho dù là đạo tâm của Đại La Kim Tiên thậm chí đại năng Hợp Đạo cũng không thể so sánh được với hắn, huống chi đây chỉ là hương khí kỳ quái không quan trọng?

Không biết đi bao lâu.

Đột nhiên Sở Cuồng Nhân cảm thấy tầm nhìn trước mắt trở nên trống trải.

Một cái ao kim sắc xuất hiện ngay trước mặt hắn.

Ao kim sắc này vô cùng không tầm thường, phía trên tràn ngập tiên huy dày đặc, đồng thời cũng là nơi phát ra hương khí trong mây mù kia.

“Ao này, thật thú vị.”

“Tiểu Ái, phân tích một chút về cái ao này.”

Sở Cuồng Nhân mặc niệm trong lòng, nói.

“Dạ.”

“Đang phân tích, Côn Luân Dao Trì, là nơi Tây Vương Mẫu từng trú ngụ, ao này là nơi hàng năm Tây Vương Mẫu đến tắm gội thân thể, ẩn chứa sức mạnh tiên nguyên của Tây Vương Mẫu, có thể gột rửa tiên khu, kéo dài tuổi thọ, vô cùng vi diệu……”

“Nhưng trong ao ẩn chứa mùi hương trên thân thể Tây Vương Mẫu, hương khí này mê hoặc tâm thần, nếu không phải là người có đạo tâm kiên định, không thể bước vào, nếu không sẽ vĩnh viễn lún sâu bên trong ảo giác, cho đến khi thọ nguyên cô quạnh……”

Đợi sau khi có kết quả phân tích, Sở Cuồng Nhân tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Tây Vương Mẫu không hổ là cường giả chí tôn bên trong tiên nhân, tu vi cảnh giới này sớm đã vượt qua cảnh giới Đại La, cho dù là một bộ tiên khu, cũng vô cùng ảo diệu, khiến nước tắm của nàng trở nên vô cùng quý giá.

Nhưng mà, vấn đề là.

Hắn, rốt cuộc có nên đi vào tắm rửa một lúc hay không?

Đây chính là một cơ duyên đó.

“Tiên nhân chi khu vô cấu vô trần, Tây Vương Mẫu này là cường giả chí tôn bên trong tiên nhân, thân hình lại hoàn mỹ không tì vết, xin chủ nhân yên tâm, trong ao này không có một vật dơ bẩn nào, chắc chắn có thể vào gột rửa tiên khu.”

Tiểu Ái lờ mờ đoán được suy nghĩ trong lòng Sở Cuồng Nhân, liền nói.

“A, vậy thì liền vào thôi.”

Người tu hành không câu nệ tiểu tiết.

Sở Cuồng Nhân cũng không ngượng ngùng.

Bóng người hắn chợt lóe, trút đi quần áo trên người, nhảy một cái vào bên trong Dao Trì, vẩy lên lượng lớn bọt nước.

Ngay sau đó.

Sở Cuồng Nhân nhận thấy có một lượng lớn tiên khí dũng mãnh tràn vào trong cơ thể.

Tiên khí này đang không ngừng cải thiện thể chất của bản thân, đồng thời cũng khiến tu vi, căn cơ của mình càng ngày càng được củng cố.

Vốn dĩ đang ở cảnh giới Thiên Tiên nhất phẩm cũng ẩn chứa dấu hiệu đột phá.

“Nếu đây thực sự là nơi cơ duyên mà Tây Vương Mẫu lưu lại, hẳn là không chỉ ngừng lại ở một cái Dao Trì nho nhỏ.”

“Ở trong này, hẳn là còn có loại cơ duyên nào nữa.”

“Tiểu Ái, có phân tích khác sao?”

Sở Cuồng Nhân hỏi.

“Đang tiến hành thâm nhập vào sâu để phân tích…… bên trong Dao Trì, ẩn chứa một luồng tiên thức cực lớn, nghi là do Tây Vương Mẫu lưu lại, nhưng tiên thức này đang ở trạng thái ngủ say, không biết cần điều kiện gì mới có thể thức tỉnh nó.”

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, lại rơi vào trầm tư.

Tiên thức của Tây Vương Mẫu, điều kiện gì mới có thể kích hoạt nó đây?

Hắn bỗng nhiên nghĩ tới Ngọc Trí.

Bọn họ có thể đi đến Dao Trì, cũng là do Ngọc Trí dẫn đường, nàng nói ở nơi này có một cơ duyên thuộc về của nàng.

Chẳng lẽ nói, nàng có thể không biết điều kiện này sao?

“Lại nói, Ngọc Trí này đi đâu mất rồi?”

Sở Cuồng Nhân tò mò nghĩ đến.

Mà lúc này.

Bên trong mây mù, có một bóng người từ từ đi tới.

Đó là một nữ tử mặc váy dài màu trắng, dáng người cao gầy thướt tha, da như mỡ đông, ngũ quan tuyệt mỹ, chính là Ngọc Trí.

“Đến rồi.”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Hắn đang muốn lên tiếng kêu gọi, nhưng bỗng nhiên phát hiện ra bản thân đang trần trụi ngâm mình trong bồn tắm, nếu như bị đối phương nhìn thấy thì chẳng phải rất xấu hổ sao?

Mà Dao Trì này rất lớn, hơn nữa còn có mây mù lượn lờ, tầm nhìn cũng không thực sự rõ ràng, trong lúc nhất thời Ngọc Trí cũng không nhìn thấy Sở Cuồng Nhân.

Lúc này nàng nhìn Dao Trì trước mắt, mặt mũi tràn đầy kích động: “Nơi đây chính là Dao Trì, là nơi truyền thừa của Tây Vương Mẫu.”

Nàng hít một hơi thật sâu, sau đó cởi váy áo trên người xuống.

Nàng không sợ có người khác có thể tiến vào nơi này, đây là Dao Trì, tu sĩ tầm thường, cho dù là Kim Tiên đỉnh phong cũng sẽ bị hương khí bên trong mây mù kia thâm nhập tạo ảo giác, trừ phi người đó giống như mình, sở hữu Dao Trì thánh thể.

Hoặc là, có vô thượng đạo tâm.

Nhưng thiên kiêu giới tử tới đây rèn luyện, có khả năng đó sao?

Không có khả năng.

Mà ở bên trong Dao Trì, Sở Cuồng Nhân nhìn Ngọc Trí đang trút bỏ váy áo, lộ ra thân hình trơn bóng, không khỏi sửng sốt một chút.

Cô nương này, thật quá đơn thuần.

Bắp đùi của Ngọc Trí thon dài, thân hình cao gầy, phập phồng quyến rũ, da như mỡ đông, tiên huy lưu chuyển nhàn nhạt, u cốc cỏ thơm um tùm.

Đây là một tiên khu gần như hoàn mỹ.

Sở Cuồng Nhân đánh giá một hồi, sau khi đối phương đi vào Dao Trì, liền xoay người làm ra dáng vẻ đang tu hành.

Nếu bản thân bị phát hiện ở một bên nhìn lén, hình tượng có chút bị tổn hại.

Tiên khí bốn phía cuồn cuộn không dứt tiến vào trong thân thể hắn.

Mà Ngọc Trí cũng đã nhận ra tiên khí bên trong Dao Trì đang biến hóa, sau đó liền nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Khi thấy nàng và Sở Cuồng Nhân thân thể trần truồng, lập tức hét to một tiếng, gương mặt thoáng trở nên đỏ bừng.

Mà Sở Cuồng Nhân lại là làm ra bộ dạng bị quấy rầy, bỗng nhiên mở hai mắt, trong mắt có thanh quang lưu chuyển, kiếm khí phát ra.

“Ai? !”

Chỉ thấy hắn ngưng tụ kiếm chỉ, bỗng nhiên đâm về phía trước!

Kiếm khí sắc bén, khiến người ta vô cùng sợ hãi!

Một kiếm này, thế mà khiến Dao Trì có cảm giác sắp tử vong!

Mà dường như Sở Cuồng Nhân cũng nhận ra nàng, sắc mặt biến đổi, kiếm chỉ xẹt qua bên cạnh, kiếm khí xẹt qua Dao Trì.

Nước ao quay cuồng, bọt sóng tung tóe.

“Ngọc Trí cô nương? !”

Trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tiếp theo, hắn nhìn thoáng qua thân hình của đối phương, vội vàng xoay người sang chỗ khác: “Tại hạ không biết Ngọc Trí cô nương ở đây, đường đột rồi.”

Mà Ngọc Trí cũng phục hồi lại tinh thần từ bên trong sự uy hiếp của kiếm khí, nhìn Sở Cuồng Nhân đang trần trụi, nhưng bóng lưng lại góc cạnh rõ ràng, sắc mặt tái nhợt lại trở nên đỏ bừng.

“Là, là Ngọc Trí đường đột mới đúng, Sở đạo hữu hẳn là đi vào nơi này trước ta một bước, là ta không nhận ra, còn quấy rầy đạo hữu đang tu hành.” Ngọc Trí nói, trong lời nói mang theo áy náy.

“Ngọc Trí cô nương quá lời rồi.”

Sở Cuồng Nhân nói.

Sau đó, hắn tiếp tục nói: “Ngọc Trí cô nương nếu đã tới đây, ta xin phép rời đi trước, ra bên ngoài vì cô nương mà hộ pháp.”

“Không cần, Dao Trì này là nơi gột rửa tiên khu, là một cơ duyên hiếm có, Sở đạo hữu, cùng, cùng nhau dùng đi.”

Ngọc Trí có chút lắp bắp nói.

Đây là vì không muốn khiến Sở Cuồng Nhân bởi vì mình mà đánh mất cơ duyên.

“Vậy ta sẽ cố gắng đi xa một chút.”

Sở Cuồng Nhân nói, sau đó bơi sang một phía khác của Dao Trì, từ đầu đến cuối, hắn đều nhìn thẳng, không hề nhìn nàng dù chỉ một cái.

Ngọc Trí thấy thế, trong lòng không khỏi cảm khái.

Sở đạo hữu thật sự là một chính nhân quân tử!

Chẳng qua……

Nàng ngắm nhìn ngọc thể của mình.

Hừm……

Chẳng lẽ đối với đối phương, bản thân mình không có một chút hấp dẫn nào sao?

Nàng nghĩ vậy, trong lòng ẩn chứa một chút mất mát.

Nàng vỗ vỗ gương mặt: “Ngọc Trí à Ngọc Trí, sao ngươi lại có thể có loại suy nghĩ đó, còn biết xấu hổ hay không? ?”

Chương 1189: Truyền thừa của Tây Vương Mẫu, bảo vật dưới đáy ao, cô nương Ngọc Trí ngốc nghếch

Bên trong Côn Luân Dao Trì.

Hai người Sở Cuồng Nhân, Ngọc Trí đang dùng Dao Trì để gột rửa tiên khu.

“Sở đạo hữu đến được nơi đây bằng cách nào?”

Ngọc Trí tò mò hỏi.

Phải biết rằng, nàng có Dao Trì Tiên Thể mới có thể đến được nơi đây.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đâu có?

“Ta cứ như vậy đi đến nơi này.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Nghe thấy thế, thần sắc Ngọc Trí đột nhiên chấn động.

Cứ như vậy đi đến nơi này?

Lời này nói ra thật quá mức dọa người.

Chẳng lẽ, Sở Cuồng Nhân có vô thượng đạo tâm sao? !

Thật là đáng sợ.

Tu sĩ này ở cùng một độ tuổi giai tầng với nàng, vậy mà lại đáng sợ như vậy, một lần nữa thay đổi nhận biết của nàng đối với tu hành.

“Ha……”

Bỗng nhiên, Sở Cuồng Nhân khẽ ồ lên một tiếng.

Hắn nhìn qua, bên trong Dao Trì này có vô số điểm sáng trôi nổi, giao nhau ở trong hư không, dần dần hóa thành một thân ảnh.

Đó là một nữ tử mặc trường bào kim sắc hoa lệ, đầu đội châu trâm, khuôn mặt tuyệt mỹ, một đôi mắt phượng toát lên vẻ uy nghiêm.

Đây là một tuyệt thế tiên nữ.

Thậm chí là đứng đầu trong số tiên nữ đỉnh phong, Nữ Tiên Chi Thủ! !

“Tây Vương Mẫu!”

Ngọc trí hô to một tiếng, nhận ra nữ tử trong hư không này, đúng là nhân vật trong truyền thuyết cổ lão, thiên hạ Nữ Tiên Chi Thủ Tây Vương Mẫu!

“Hậu sinh mang trong người Dao Trì Thánh Thể và ……”

Tây Vương Mẫu nhìn Ngọc Trí một cái, sau đó nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt toát ra tia dị thường: “Dị số mang mệnh cách hư vô!”

Sở Cuồng Nhân biết đối phương đang nói mình.

Hắn không hề để ý tới loại mệnh cách này của mình, không kiêu ngạo không tự ti mà hành lễ: “Gặp qua tiền bối Tây Vương Mẫu.”

“Hậu sinh, ngươi quả thực không tồi.” Tây Vương Mẫu nhìn Sở Cuồng Nhân nói, cũng không biết là đang nói về hắn, hay nói về người khác.

Ngọc Trí bên cạnh thì không bình tĩnh giống như Sở Cuồng Nhân.

Nàng thẹn thùng lấy ra một cái áo choàng, khoác lên người, sau đó mới đứng trên mặt nước hành lễ với Tây Vương Mẫu: “Xin ra mắt tiền bối.”

“Không cần khách khí, hiện tại các ngươi đều nhìn thấy, đây chỉ là một đạo tiên thức của ta mà thôi, hậu sinh, ngươi muốn truyền thừa của ta sao?”

Tây Vương Mẫu nhìn về phía Ngọc Trí nói.

Ngọc Trí sắc mặt vui vẻ: “Muốn!”

Đây chính là truyền thừa của Tây Vương Mẫu, ai mà không muốn chứ? !

Đây cũng là mục đích mà nàng tới đây.

Sở Cuồng Nhân ở một bên nhìn, vẫn chưa nhiều lời, cũng không có tranh giành làm gì, bởi vì hắn biết, phần truyền thừa này là do Tây Vương Mẫu chuẩn bị cho Ngọc Trí, tiên thức cũng thức tỉnh vì Ngọc Trí.

Cho dù mình muốn tranh giành, có lẽ cũng không có cửa.

Hơn nữa.

Nơi này là Dao Trì.

Nếu bản thân có hành động gây rối, ai biết được có bị một số hậu thủ mà Tây Vương Mẫu lưu lại nhằm vào hay không?

“Có thể cảm ngộ được nhiều hay ít là do bản thân ngươi rồi.”

Chỉ thấy tiên thức mà Tây Vương Mẫu lưu lại bị phá nát, hóa thành vô số văn tự huyền diệu, nhanh chóng tràn vào trong cơ thể Ngọc Trí.

“Hậu sinh, sâu bên trong đáy ao này còn có một ít bảo vật, có lẽ ngươi sẽ cảm thấy hứng thú, ta tặng cho ngươi đó.”

Thanh âm Tây Vương Mẫu vang lên bên tai Sở Cuồng Nhân.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân toả sáng: “Đa tạ.”

Nói xong, bóng người hắn chợt lóe, lập tức tiến vào sâu bên trong đáy ao, nhìn thấy bên trong đáy ao có một tầng cấm chế huyền diệu.

Cấm chế giống như một màng ánh sáng, dường như phong ấn thứ gì đó bên trong.

Sở Cuồng Nhân tiến vào trong, màng ánh sáng kia bị phá nát, trong phút chốc có bảo quang chiếu rọi ra, từng món từng món bảo vật hiện ra trước mắt.

Tiên Khí, tiên kim, công pháp, ngọc giản, vân vân nhiều đếm không xuể.

Trong đó có mấy bộ chiến giáp của nữ sĩ, trên người có tiên huy tươi sáng lưu chuyển, tất cả đều là Đại La Tiên Khí!

Sở Cuồng Nhân hô to khá lắm.

Đại La Tiên Khí ở Tiên giới này đều là đỉnh cấp trọng bảo.

Chỉ nằm sau chí bảo bản nguyên, Hợp Đạo Tiên Khí.

“Chỉ tiếc, đều là đồ của nữ nhân, nhưng mà, ta có Thân Thể Bất Tử, ngược lại cũng không cần dùng đến loại chiến giáp này.”

Sở Cuồng Nhân nói, thu chiến giáp vào Tụ Lý Càn Khôn.

Nghĩ một chút, định để lại cho Ngọc Trí một món.

Vừa rồi, truyền thừa của Tây Vương Mẫu này là vì đối phương mới mở ra, nếu không có đối phương, ngược lại hắn cũng không có được mấy món bảo vật này.

Thứ hai, tạo mối quan hệ tốt, có lẽ sẽ có tác dụng trong tương lau.

Ai biết lỡ sau này có lúc dùng đến đối phương thì sao?

Cuối cùng, còn một lý do nữa.

Chính là……

Ai biết Tây Vương Mẫu thật sự ngã xuống, hay còn ẩn mình ở nơi nào đó trong thiên địa, nếu là ý trước thì càng tốt.

Nếu là ý sau……

Nếu bản thân mang hết tất cả đồ vật đi, rất có thể sẽ lưu lại cho đối phương một ấn tượng không tốt, vì một chút món lời nhỏ, thật không đáng giá.

Cũng không phải hắn suy nghĩ quá nhiều.

Mà chính là, ngày ấy khi hắn suy luận Nhất Khí Hóa Tam Thanh, cảm giác bị Tam Thanh nhìn chăm chú quá mức mãnh liệt.

Hắn có dự cảm.

Nhóm đại năng tiên nhân đứng đầu thời kỳ Tiên Cổ, rất có thể còn chưa chết hết, bọn họ vẫn còn tồn tại ở nơi nào đó chú ý thế cục biến hóa.

“Nhưng những cái còn lại, đừng trách ta lấy thêm.”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía những món bảo vật còn lại, thi triển Tụ Lý Càn Khôn.

Từng món bảo vật bị hắn thu vào hết.

Mà trong đó, vậy mà còn bao gồm hai Cửu Châu Đỉnh.

Theo thứ tự là cửu châu chi Kinh Châu Đỉnh, cửu châu chi Duyện Châu Đỉnh.

Sau khi trải qua một phen luyện hóa, đã có năm Cửu Châu Đỉnh nằm trong tay Sở Cuồng Nhân, át chủ bài này, càng ngày càng lớn.

Chớ nói chi là chuyến đi này còn thu hoạch được rất nhiều cơ duyên khác.

Chỉ cần có thể hấp thu từng cái, thực lực của hắn sẽ tăng vọt lần nữa.

“Không tồi, không tồi.”

“Ngày đó không giết Ngọc Trí quả là không sai, một thanh Thái Cổ di âm, tuy rằng trân quý, nhưng sao có thể so sánh với thu hoạch ở nơi đây?”

“Ha……”

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng.

Sau đó, hắn bay ra khỏi Dao Trì, thay một bộ áo bào màu trắng.

Dao Trì này không có nhiều tác dụng đối với hắn.

Bên trong Dao Trì, Ngọc Trí vẫn còn ở hấp thụ tiêu hóa truyền thừa của Tây Vương Mẫu, hắn có thể cảm giác rõ ràng rằng, khí tức của đối phương đang không ngừng mạnh lên.

Đầu tiên là cơ duyên truyền đạo ở Ngọc Hư Cung, hiện tại là truyền thừa của Tây Vương Mẫu, tiềm lực của Ngọc Trí trong tương lai, không thể tưởng tượng được.

So với Đông Vương giáo Trác Đông Lai kia, chỉ cao hơn chứ không hề thấp.

Nhưng, Sở Cuồng Nhân vẫn không thèm để trong mắt.

Trong thế hệ trẻ tuổi, không người nào có thể tranh phong với hắn, trước kia không, hiện tại không, tương lai cũng không!

Thật ra hắn càng hy vọng thể xuất hiện đối thủ khiến hắn cảm thấy hứng thú, nếu vậy thì còn có thể đánh nhau trong khoảng thời gian nhàm chán.

Chẳng qua, xác suất này cực kỳ bé nhỏ.

Qua ba ngày.

Ngọc Trí bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Trong mắt nàng chợt lóe lên tinh quang tươi sáng, lúc này nàng càng thêm cao quý xuất trần, có chút phong phạm của Nữ Tiên Chi Thủ Tây Vương Mẫu.

Sau đó, nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân cách đó không xa, trên người hiện ra hoa quang tươi sáng, một bộ váy dài màu trắng đã được mặc chỉnh tề.

“Đa tạ Sở đạo hữu hộ pháp cho ta.”

Ngọc Trí nói.

Tuy rằng nàng biết ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, không có người nào có khả năng tiến vào Dao Trì này, nhưng ai biết có xảy ra trường hợp khác hay không?

“Ngọc Trí cô nương khách khí.” Sau đó, hắn lấy ra một ít bảo vật: “Đây là bảo vật ta tìm được ở đáy ao, nghĩ đến cũng là một phần truyền thừa của Tây Vương Mẫu, ta nghĩ ngươi cũng nên sở hữu nó.”

Ừm.

Đúng là tìm được ở đáy ao.

Nhưng chỉ là một phần mười trong số đó thôi.

Nhưng mà Ngọc Trí cũng không biết việc này, nhìn bảo vật trên mặt đất mà cảm khái: “Đức độ của Sở đạo hữu thật tốt, Ngọc Trí bội phục, ngươi và ta đến Dao Trì này, ta đã có truyền thừa của Tây Vương Mẫu, không thể để ngươi ra về tay không được, món bảo vật này, vẫn nên thuộc về Sở đạo hữu đi.”

“Ngọc Trí cô nương quá lời rồi, nếu là vật của Tây Vương Mẫu, tất nhiên tất cả đều là truyền thừa của Tây Vương Mẫu, làm sao ta có thể lấy đây.”

“Sở đạo hữu chớ có từ chối.”

Hai người từ chối một lúc, cuối cùng, Ngọc Trí chỉ lấy chiến giáp nữ sĩ kia, còn lại, đều trở về trong tay Sở Cuồng Nhân.

“Chậc, vậy mà cô nương ngốc này chỉ lấy chiến giáp, Tây Vương Mẫu à Tây Vương Mẫu, không phải ta không cho nàng nhiều, mà là nàng không cần nha.”

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ đến.

“Ai, chiến giáp này chính là Đại La Tiên Khí, Sở đạo hữu cố tình để vật ấy lại cho ta, có thể thấy được hắn thật lòng suy nghĩ cho ta.”

“Quân tử như thế, thế gian khó gặp được.”

Trong lòng Ngọc Trí cảm khái, hảo cảm đối với Sở Cuồng Nhân tăng lên không ít.

Chương 1190: Bế quan, mọi người tiến bộ, Triệu Phương Phỉ bị đuổi giết

Bên ngoài làn mây mù.

Trác Đông Lai đang đứng chờ, nhìn về phía mây mù, trong mắt chợt lóe lên tia kiêng kị: “Đám mây mù này, thực sự kỳ quái, nếu không phải trên người ta có bảo vật bảo vệ tâm thần, tại thời khắc sống còn đánh thức ta, nếu không cũng chả biết ta sẽ ở bên trong mây mù mà trầm luân bao lâu nữa.”

“Nhưng Ngọc Trí, còn có bọn người Sở Cuồng Nhân kia, hiện tại đang ở đâu, chẳng lẽ bản thân bị lạc bên trong mây mù sao?”

Sở Cuồng Nhân, thật ra hắn không để tâm chút nào.

Nhưng hắn lại không nỡ lạc mất Ngọc Trí.

“Chẳng lẽ muốn ta đi vào thăm dò một phen sao?”

“Không, như vậy quá nguy hiểm.”

Trác Đông Lai lắc lắc đầu.

Lúc này.

Một bóng người đen tuyền đi đến bên cạnh hắn.

“Ai?”

Ánh mắt Trác Đông Lai trầm xuống.

“Ha, giới tử Đông Vương giáo, tại hạ là ngự hồn giả của Ma Đạo, hữu lễ.” Bóng người đen tuyền kia, chính là truyền nhân Ngự Hồn nhất mạch.

“Há, người của Ma Đạo, các ngươi muốn làm gì?”

Trác Đông Lai lạnh nhạt nói.

Hắn và Ma Đạo cũng không có quan hệ gì.

“Tới mời các hạ tham dự một cái kế hoạch.”

“Ta không có hứng thú đối với kế hoạch của Ma Đạo các ngươi, nếu như muốn tìm ta hỗ trợ, vậy các ngươi tìm lầm người rồi.”

Trác Đông Lai lạnh nhạt nói.

“Nếu kế hoạch này có liên quan đến Sở Cuồng Nhân thì sao?”

Ngự hồn giả khẽ cười một tiếng.

Nghe thấy thế, đồng tử Trác Đông Lai hơi co rụt lại, sau đó bình tĩnh nói: “Vậy thì ta đây lại có chút hứng thú, nói đi.”

…………

Bên ngoài mây mù.

Trác Đông Lai trầm tư.

“Sở Cuồng Nhân…… Ha, hiện tại gia hỏa này ở bên trong mây mù không biết sống chết ra sao, nói gì đến kế hoạch?”

Nhớ tới kế hoạch mà ngự hồn giả nói, hắn cười lạnh hai tiếng.

Mà lúc này.

Từ trong mây mù có hai bóng người bước ra.

Chính là Sở Cuồng Nhân và Ngọc Trí, nhìn thấy bọn họ, ánh mắt Trác Đông Lai nhíu lại, hắn nhạy bén cảm nhận được hai người này có chút không thích hợp.

Dường như…… Trở nên thân mật hơn trước.

Bọn họ đã trải qua điều gì ở bên trong mây mù?

Còn nữa, vì sao Sở Cuồng Nhân không bị ảnh hưởng bởi mây mù?

Trong đầu hắn liên tục nảy sinh những nghi hoặc.

Hắn vội vàng đi tới, quan tâm hỏi: “Ngọc Trí, ngươi không gặp chuyện gì chứ, ngươi có biết ta lo lắng cho ngươi muốn chết không?”

Không biết có phải ảo giác hay không, Trác Đông Lai cảm giác Ngọc Trí trước mắt có điểm khác biệt, hình như càng thêm cao quý lãnh diễm.

Chẳng lẽ……

Nàng thật sự đạt được cơ duyên lớn sao? !

Có quan hệ với Tây Vương Mẫu sao?

Trác Đông Lai âm thầm nghĩ đến.

Nhưng Ngọc Trí cũng không có nhiều lời, thần sắc lãnh đạm nói bản thân không có việc gì, ngược lại khi nói chuyện với Sở Cuồng Nhân, trên mặt lại lộ ra vẻ tươi cười vui thích mà bản thân chưa bao giờ gặp.

Nụ cười kia, ở trong mắt Trác Đông Lai thì vô cùng chói mắt.

Giờ khắc này, hắn trầm mặc, hắn nghĩ đến việc lúc nãy ngự hồn giả tới tìm mình, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

Sau đó, đám người Sở Cuồng Nhân tìm được nhược điểm của không gian thế giứoi trong thế giới, từ nơi đó quay trở về Côn Luân bí giới.

Đến tận đây, Côn Luân bí giới này, đám người Sở Cuồng Nhân đã thăm dò đến mức không còn gì, có thể đạt được cơ duyên không sai biệt lắm.

“Kế tiếp nên tìm một chỗ luyện hóa cơ duyên này.”

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Linh khí dư thừa bên trong Côn Luân bí giới, tiên khí dạt dào, là nơi vô cùng thích hợp để bế quan.

Cho nên Sở Cuồng Nhân liền tính toán tìm nơi bí ẩn ở đây để luyện hóa cơ duyên đoạt được trong khoảng thời gian này.

Hắn tìm được một tòa sơn mạch thích hợp, bày ra một ít cấm chế, sau đó thả đám người Lam Vũ, Tào Vân ra ngoài.

Lúc này, bọn họ đã khôi phục lại từ ảo giác được xây dựng bởi hương khí bên trong Dao Trì kia, chỉ là khi nhìn nhìn bốn phía vẫn có đôi chút mê mang.

Sở Cuồng Nhân nói đơn giản một chút chuyện vừa trải qua cho bọn họ, sau đó lấy vật đoạt được trong chuyến đi này ra, bắt đầu phân chia.

Một chuyến tới Côn Luân bí giới này, mọi người thu hoạch rất nhiều.

Các loại tiên dược, Tiên Khí nhiều không đếm xuể, sau khi phân phát, mỗi người đều cảm thấy mỹ mãn.

Giờ phút này, mỗi người bọn họ đều sùng bái Sở Cuồng Nhân đến mức tột cùng.

Bọn họ vô cùng rõ ràng, nếu không có Sở Cuồng Nhân, chỉ dựa vào bọn họ, căn bản không có khả năng thu hoạch được nhiều như vậy.

Có khả năng là đến một phần mười cũng không có.

Sau khi phân phát xong các loại tài nguyên, Sở Cuồng Nhân bí mật tìm Sở Hồng, Lam Vũ và tiểu hồ ly để phân phát cho các nàng một bộ chiến giáp.

Đó là chiến giáp hắn lấy được ở bên trong Dao Trì.

Mỗi một món, đều ở cấp bậc Đại La Tiên Khí, tổng cộng năm món, một món cho Ngọc Trí, còn dư lại bốn món.

Vừa vặn cho mấy người Lam Vũ.

Dù sao cũng là người thân cận nhất với mình, tất nhiên muốn phá lệ chiếu cố.

“Chiến giáp này, các ngươi luyện hóa cho tốt, cũng coi như là một món át chủ bài để bảo mệnh.” Sở Cuồng Nhân cười nói.

“Dạ, công tử.”

Lam Vũ trịnh trọng gật gật đầu.

Đương nhiên nàng biết món Đại La Tiên Khí này có bao nhiêu trân quý, cho dù là những truyền nhân của đại giáo cũng không nhất định có được.

Sau đó.

Sở Cuồng Nhân bắt đầu bế quan hấp thu các loại cơ duyên.

Một nơi trong sơn động.

Hắn lấy ra đủ loại kỳ trân dị bảo, tùy tiện một món cũng đủ khiến một vài Thiên Tiên tranh giành đến đầu rơi máu chảy.

Mà hiện tại, lại được đặt chồng chất ở trước mặt hắn.

“Ha.”

Sở Cuồng Nhân tiện tay lấy một gốc tiên dược.

Bỏ nó vào miệng.

Tiên dược hóa thành dược lực bành trướng, tràn đầy khắp cơ thể.

Thời gian lưu chuyển.

Nửa năm trôi qua.

Trong nửa năm này.

Đám người Tào Vân, Lam Vũ đã lần lượt xuất quan, mỗi người đều tiến bộ vượt bậc, đều bước vào cảnh giới Thiên Tiên tam phẩm.

Đặc biệt là Lam Vũ, một bước tiến vào Thiên Tiên lục phẩm!

Kém một bước nữa là có thể đạt tới thượng tam phẩm, hơn nữa nàng còn có Quang Minh Chiến Tiên Thể, dù là đối mặt với Thiên Tiên đỉnh phong cũng không sợ.

Lúc này, một tiếng thét vang lên.

Chỉ thấy một đạo hoả quang phóng lên cao.

Đó là Hoàng Hỏa.

Chỉ thấy Sở Hồng bay lên không trung, dao động khí tức mạnh mẽ khuếch tán, luồng khí tức kia cũng không hề kém hơn Lam Vũ.

“Cảnh giới Thiên Tiên Ngũ phẩm!”

Lam Vũ tán thưởng nói.

Một đạo khí tức bá đạo truyền ra từ bên trong dãy núi.

Trong hư không, truyền ra từng đợt âm thanh gào thét, một bóng người bá đạo phóng lên cao, giống như Bá Vương tại thế!

Chính là Vương Trầm Thiên.

Hắn cũng đột phá tới cảnh giới Thiên Tiên tứ phẩm.

Các giới tử còn lại của thư viện cũng xuất quan, mỗi một người, đều đạt tới cảnh giới Thiên Tiên, thu hoạch vô cùng lớn.

“Thủ tịch vẫn chưa xuất quan sao?”

Vương Trầm Thiên hỏi.

Tào Vân lắc đầu: “Còn đang bế quan ở bên trong.”

“Ha, chúng ta đều có thể tiến bộ nhanh như vậy, không biết thủ tịch sẽ đạt tới cảnh giới nào, thật khiến người ta mong đợi.”

Vương Trầm Thiên cười ha ha nói.

Các giới tử còn lại cũng đều chờ mong.

Mấy ngày sau.

Sắc mặt Hoa Vân có chút khó coi tìm đến đám người Vương Trầm Thiên.

"Chuyện gì xảy ra?"

Phát hiện ra sắc mặt khác thường của Hoa Vân, Tào Vân liền hỏi.

“Vừa rồi ta xuất ngoại thu thập thêm tiên dược, nghe được một tin tức, có người đang đuổi giết Triệu Phương Phỉ! !”

“Cái gì? !”

Chúng giới tử của thư viện nghe vậy, sắc mặt đều trở nên âm trầm.

Triệu Phương Phỉ, cũng là giới tử của thư viện.

“Tào Vân, ngươi tính toán xem chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Vương Trầm Thiên nhíu mày hỏi.

Hiện tại Sở Cuồng Nhân đang bế quan, mà trong bọn họ, Tào Vân là người có thực lực mạnh nhất, cho nên tất nhiên sẽ để hắn quyết định.

“Nếu là thủ tịch, hắn sẽ làm như thế nào?”

Tào Vân hít sâu một hơi, sau đó hỏi lại một câu.

Mọi người nghe vậy đều lộ ra vẻ tươi cười.

“Đương nhiên là chơi chết kẻ kia!”

Vương Trầm Thiên cười ha ha nói.

“Thư viện chúng ta cũng không thể để mặc người ta khinh nhục được.”

“Hừ, vừa lúc ta mới vừa đột phá, thật muốn tìm một người tiếp chiêu thử.”

“Phải để người trong thiên hạ nhìn thấy, ngoại trừ thủ tịch thư viện, còn có chúng ta đây, đi, ngược lại ta muốn nhìn một chút xem ai dám đến thư viện tìm phiền toái!”

Chương 1191: Triệu Phương Phỉ lâm vào tuyệt cảnh, mọi người ở thư viện đi tới, tất cả đều là Thiên Tiên

Côn Luân bí giới.

Ở một nơi nào đó.

Triệu Phương Phỉ từ bên trong núi rừng nhảy ra, chạy về nơi xa.

Lúc này nhìn nàng có chút chật vật, sắc mặt tái nhợt, bả vai có một vết cào, trên mặt có hôi khí đang lưu chuyển.

“Đáng ghét, Thi Ma nhất mạch này đúng thật là âm hồn không tan, đã đuổi giết ta bao lâu rồi, cư nhiên vẫn muốn đuổi theo không từ bỏ.”

“Ma Đạo đối với Bách Mị nhất mạch, thật đúng là khao khác muốn có.”

Ánh mắt Triệu Phương Phỉ lãnh lẽo nghĩ đến.

Vút, vút……

Ở phía sau nàng.

Mấy bóng người lao ra từ bên trong núi rừng, theo sát không thả.

Sắc mặt mấy người này tái nhợt, biểu cảm cứng ngắt, ánh mắt không chút dao động, trên người có khí tức màu xam nhạt lưu chuyển.

Một loại cảm giác băng lãnh, tĩnh mịch bùng phát ra.

Đây không phải là khí tức của người sống.

Hoặc có thể nói, bọn họ căn bản không phải người sống.

Đây là, cương thi!

Mà trong mấy con cương thi ở phía sau này, có một tên thanh niên trong tay cầm chuông đồng, ánh mắt lạnh băng.

Tên thanh niên này, chính là truyền nhân Thi Ma nhất mạch của Ma Đạo.

Mà mấy con cương thi này cũng là do đối phương luyện chế ra.

Triệu Phương Phỉ nhìn cương thi theo đuổi phía sau không từ bỏ, trong mắt toát ra vẻ băng lãnh, nhưng không nghênh kích.

Tay của truyền nhân Thi Ma nhất mạch kia không ngừng điều khiển mấy con cương thi, một khi bị cuốn vào đó, sợ rằng bản thân không cơ hội tẩu thoát.

“Đáng ghét.”

Triệu Phương Phỉ thầm mắng một tiếng, chạy hùng hục.

Chẳng qua, nàng cảm thấy có chút kỳ quái.

Mấy ngày này, rất nhiều lần nàng bị cương thi vây quanh, có rất nhiều lần, truyền nhân Thi Ma nhất mạch này có thể đưa mình vào chỗ chết.

Nhưng bản thân, lại không chết.

Còn nhiều lần xông ra khỏi vòng vây.

Đối phương, rốt cuộc muốn làm gì?

Triệu Phương Phỉ có chút khó hiểu, nhưng ngay lúc sinh tử, nàng cũng không nghĩ được nhiều như vậy, chỉ có thể vừa chiến đấu vừa chạy thoát.

Nàng tuyệt đối không muốn mình bị ma đạo bắt trở về.

Bách Mị nhất mạch, mỗi một người đều là tuyệt đỉnh lô đỉnh, mà nàng còn là truyền nhân của Bách Mị nhất mạch, thì còn hơn cả vậy.

Nếu là Bách Mị nhất mạch ở thời kỳ hưng thịnh, những tên tu sĩ của Ma Đạo cũng sẽ kiêng kị vài phần, không dám làm điều xằng bậy.

Nhưng hiện tại, toàn bộ Bách Mị nhất mạch chỉ còn lại duy nhất một người, một khi bị bắt trở về, tuyệt đối sẽ có kết cục còn khó chịu hơn so với chết.

Ba ngày sau.

Sau khi bị cương thi đuổi giết, Triệu Phương Phỉ đi tới một sơn cốc.

Lúc này.

Con đường phía trước mặt nàng đột nhiên nhảy ra mấy con cương thi, nàng đánh ra một chưởng theo bản năng, ma khí bùng nổ, đánh cương thi bay ra ngoài.

Nhưng nháy mắt sau đó.

Bên trong sơn cốc có vô số con cương thi từ bốn phương tám hướng nhảy ra.

Nhìn chung thực lực của cương thi cũng không tính là quá cao, nhưng lại thắng ở số lượng đông đảo, lít nha lít nhít, nhanh chóng bao vây xung quanh nàng.

“Đáng chết.”

“Sao trong sơn cốc này lại có nhiều cương thi như vậy? !”

Bỗng nhiên Triệu Phương Phỉ nghĩ tới cái gì đó, sắc mặt khó coi: “Không phải truyền nhân Thi Ma kia cố ý ép ta đến nơi này đấy chứ? Mất công ép ta đến nơi này, rốt cuộc hắn đang muốn làm cái gì? !”

Lít nha lít nhít cương thi đánh tới.

Thi khí ma khí tràn ngập trong hư không, làm cho người ta ngạt thở.

Trong tay Triệu Phương Phỉ xuất hiện một thanh tiên kiếm thon dài, thi triển từng đạo tiên pháp, đẩy lùi từng đợt cương thi đến gần.

Trên không sơn cốc.

Truyền nhân Thi Ma kia thấy một màn như vậy, cũng không ra tay, nhìn Triệu Phương Phỉ chật vật giãy giụa ở trong đàn cương thi, trên mặt mang theo nét tươi cười nghiền ngẫm.

Bộ dáng kia, tựa như mèo vờn chuột.

“Đáng ghét, thật đáng ghét!”

“Truyền nhân Thi Ma, mục đích của ngươi là cái gì? !”

Triệu Phương Phỉ khẽ quát một tiếng, ma khí bị thúc giục đến mức tận cùng, vọt ra từ trong đàn cương thi, vọt về phía truyền nhân Thi Ma.

Nhưng còn chưa đợi nàng tới gần, truyền nhân Thi Ma đã ra lệnh cho mấy con cương thi ra tay, tùy tiện đánh nàng lùi lại.

Mấy con cương thi này mạnh hơn nhiều so với cương thi khác, thân thể cứng cỏi như tiên kim, thi khí mạnh mẽ cũng có thể so với Thiên Tiên.

“Truyền nhân Bách Mị, ngươi quá yếu, quả nhiên, người của Bách Mị nhất mạch vẫn thích hợp làm lô đỉnh nhất.” Truyền nhân Thi Ma nghiền ngẫm nói, nhìn dáng người phập phồng quyến rũ của Triệu Phương Phỉ, ánh mắt lộ ra ý dâm uế.

Triệu Phương Phỉ tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, mày liễu dựng ngược.

Nàng vung kiếm, xông về phía đám cương thi, không phải bị nàng xé rách cánh tay, đầu, thì cũng bị nàng chém thành hai mảnh.

Cảnh tượng kia, cực kỳ hung tàn.

Trận đánh ở sơn cốc cũng thu hút không ít tu sĩ.

Rất nhiều người ngừng chân quan sát, nhận thấy thủ đoạn của hai người Triệu Phương Phỉ, truyền nhân Thi Ma, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

“Đây là tranh đấu giữa tu sĩ của Ma Đạo à.”

“Nhiều cương thi như vậy, chắc là truyền nhân Thi Ma nhất mạch.”

“Cương thi, bất lão bất tử bất diệt, không hồn không phách, nghe đồn một số cương thi có đẳng cấp cao, thậm chí có thể dùng thể xác để đập vỡ một hành tinh, há miệng hút vào, biến máu thịt của nền văn minh trên hành tinh đó làm chất dinh dưỡng cho mình.”

“Mà người của Thi Ma nhất mạch lại luyện chế cương thi, thủ đoạn quỷ quyệt khó lường, làm không ít đạo thống cổ lão rất kiêng kị.”

“Từ từ, nữ tu kia dùng ma khí, nhưng dường như ta đã gặp qua nàng, nàng không phải giới tử của thư viện Bách Gia sao? !”

Bốn chữ thư viện Bách Gia vừa nói ra, mọi người không khỏi vô cùng kinh ngạc.

Vừa nói đến thư viện Bách Gia.

Bọn họ liền không thể tránh khỏi nghĩ đến người kia.

Thủ tịch thư viện, Sở Cuồng Nhân!

“Giới tử của thư viện lại là người của Ma Đạo sao?”

“Dường như ta ngửi thấy một chút âm mưu ở đây.”

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà đại chiến trong sơn cốc kia càng thêm kịch liệt.

Triệu Phương Phỉ gần như dùng hết thủ đoạn sẵn có, nhưng cương thi trước mặt thật sự là quá nhiều, giống như một mảnh thi hải, liên miên không dứt.

Nàng căn bản không thể trụ được lâu.

Sau ba ngày đại chiến, tiên nguyên của nàng đã gần khô kiệt.

Nàng không biết bản thân giết được bao nhiêu cương thi, nhưng lại biết, chính mình đã mau chóng đến cực hạn: "Phải dừng lại ở đây rồi sao?"

Nàng lộ ra một nụ cười tuyệt vọng.

Nhưng lúc này.

Nơi xa có mấy bóng người từ trên không bay đến.

"Ai dám làm tổn thương người trong thư viện của bọn ta! !"

Gầm lên giận dữ, ngay sau đó, một luồng khí tức bá đạo vô biên càn quét, trong hư không đột nhiên xuất hiện từng âm thanh chiến đấu.

Trong thoáng chốc, có thiên quân vạn mã lao nhanh đến!

Một bóng người từ trên trời giáng xuống, trong tay cầm trường thương, bá khí toát ra ngoài!

Chính là giới tử Vương Trầm Thiên của thư viện!

"Ma Đạo, dám làm tổn thương người của thư viện ta, thật sự quá can đảm! !"

Giọng nói lạnh lùng vang vọng.

Trong hư không, vô số văn tự hiện lên, đó là điều cấm điều lệ của thư viện, cũng là một trong tam đại dị tượng của thư viện Bách Gia, Kim Khoa Ngọc Luật chương!

Tào Vân tiến tới!

Một tiếng thét gào vang lên.

Ngay sau đó, một Thần Hoàng tuyệt mỹ bay lên trên không trung, Hoàng Hỏa màu vàng đỏ từ trên trời giáng xuống, không ít cương thi tại đây bị Hoàng Hỏa đốt thành tro bụi.

Sở Hồng cũng đi đến!

Ở phía sau nàng còn có một đám giới tử của thư viện đi tới.

Hoa Vân, Phù Sơn……

Bọn họ đi đến trước người Triệu Phương Phỉ, bảo vệ người này ở phía sau.

Đàn cương thi khổng lồ, giờ phút này lại là khó tiến lên nửa bước!

“Mọi người……”

Triệu Phương Phỉ nhìn mọi người trong thư viện, có chút xúc động.

Mà những người đang đứng xem cuộc chiến, nhìn thấy cảnh này mà không khỏi hút một ngụm khí lạnh.

“Thiên Tiên! !”

“Tất cả đều là Thiên Tiên!”

“Trời ạ, cái này, vậy mà tất cả giới tử của thư viện đều đột phá đến cảnh giới Thiên Tiên, rốt cuộc bọn họ đã tiếp nhận bao nhiêu cơ duyên? !”

Đùng!

Lúc này.

Một luồng chiến ý to lớn cùng với khí tức quang minh lưu chuyển đến, chỉ thấy một nữ tử tóc bạc mặc chiến giáp trắng bạc, sau lưng còn có hai cánh bước vào sơn cốc, mà sau khi nàng đi vào, toàn bộ sơn cốc đều run bần bật.

Vô số cương thi cảm thấy sợ hãi theo bản năng.

“Công tử không ở đây, người của hắn sẽ do ta đây tới bảo vệ! Hôm nay, ai dám đụng đến Triệu Phương Phỉ, liền phải hỏi qua Thiên Quan Thần Trượng trong tay ta ! !”

Trong tay Lam Vũ xuất hiện một thanh quyền trượng, tùy ý vung lên, từng đạo bạch quang như thác trút xuống, đánh nát từng con cương thi bốn phía!

Nàng nhìn truyền nhân Thi Ma trong không trung, trong con ngươi màu lam lờ mờ ẩn chứa hai tòa băng sơn, tràn đầy lạnh lẽo.

Chương 1192: Ngự hồn giả hiện thân, các ngươi chỉ là con mồi, ngươi tuyệt đối không nên không đến

Đám người Lam Vũ, Tào Vân đồng loạt hiện thân.

Thực lực mỗi người đều đạt tới cảnh giới Thiên Tiên, dao động khí tức khuếch tán mạnh mẽ, khiến mọi người ở đây khiếp sợ.

Cho dù là truyền nhân Thi Ma cũng không khỏi kinh ngạc.

Ánh mắt hắn lộ ra vẻ ngưng trọng.

“Không nghĩ tới chuyến hành trình đi tới Côn Luân bí giới lần này, lại có thể khiến thực lực của bọn người giới tử thư viện tăng mạnh đến mức độ này.”

“Rốt cuộc bọn họ đã thu hoạch được bao nhiêu cơ duyên mới có thể làm cho tất cả mọi người tiến bộ tới trình độ Thiên Tiên, Sở Cuồng Nhân, thật muốn gặp một lần.”

Truyền nhân Thi Ma biết rõ ràng, chúng giới tử của thư viện có được tiến bộ nhanh như vậy tất cả đều nhờ vào Sở Cuồng Nhân mang theo bọn họ ở thu hoạch cơ duyên ở bên trong bí giới.

Không nói đến những cái khác, cơ duyên ở bên trong Ngọc Hư cung cũng đủ để dọa người rồi.

Chưa cần nói đến chuyến hành trình đến Dao Trì sau đó.

“Bọn họ đều tiến bộ như vậy, còn Sở Cuồng Nhân thì sao? Tiến bộ của hắn lớn như thế nào?” Trong lòng truyền nhân Thi Ma âm thầm nghĩ đến.

Tiếp theo, hắn nhìn về phía Lam Vũ, phất phất tay: “Đi.”

Mấy con cương thi bên cạnh hắn gào thét xông tới.

Thực lực của mấy con cương thi này rất mạnh mẽ, không phải thứ mà những con cương thi trước đó có thể so sánh, mỗi một con đều có chiến lực có thể so với Thiên Tiên.

“Vậy trước mắt hãy thử một chút thực lực của các ngươi đi.”

Truyền nhân Thi Ma thầm nghĩ.

Ánh mắt Lam Vũ chợt lóe, tay cầm ánh Thiên Quang Thần Trượng xông đến, từng đạo ánh sáng Chiến Tiên Nguyên Hoành được tung ra, đánh về phía vài con cương thi.

Một bên khác.

Đám người Tào Vân cũng bày ra thực lực của mình, đánh vào trong đám cương thi.

Hiện giờ bọn họ đều là Thiên Tiên, hơn nữa ba người Tào Vân, Sở Hồng, Vương Trầm Thiên còn là Thiên Tiên tam phẩm.

Hoàng Hỏa, Kim Khoa Ngọc Luật Chương, Bá Vương Thiên Quân Ảnh, ba luồng sức mạnh được phóng thích, dao động năng lượng giết chết một lượng lớn cương thi khiến cho người ta sợ hãi.

“Có điểm không thích hợp lắm.”

Tuy rằng tình hình chiến đấu bày ra có xu thế nghiêng về một phía.

Nhưng Tào Vân vẫn cảm nhận được một chút không thích hợp, Vương Trầm Thiên bên cạnh cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái: “Chúng ta có nhiều Thiên Tiên như vậy, cho dù là truyền nhân Thi

Ma cao cao tự đại cũng nên nhìn rõ thế cục này mới đúng.”

“Trong tình huống bình thường, hẳn là phải dẫn đầu rút lui mới đúng, nhưng hắn lại không có, ngược lại càng kiên trì chiến đấu, chẳng lẽ hắn cho rằng chỉ dựa vào một mình bản thân là có thể đánh bại chúng ta sao?”

Tào Vân chớp mắt hai cái: “Sợ là có bẫy.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Cứu Triệu Phương Phỉ, trước tiên hãy rời đi, còn về món nợ này, về sau tính toán một chút cũng không muộn.” Tào Vân muốn rời đi trước.

“Người trong thư viện, các ngươi có biết, Triệu Phương Phỉ mà hôm nay các ngươi tới cứu có bộ mặt như thế nào không?” Lúc này, truyền nhân Thi Ma mở miệng.

Lời hắn nói khiến sắc mặt Triệu Phương Phỉ hơi thay đổi.

“Nàng ta chính là truyền nhân Bách Mị nhất mạch của Ma Đạo! !”

“Ha, Bách Mị nhất mạch, tuyệt đỉnh lô đỉnh bên trong Ma Đạo, không phải các ngươi không biết đến chuyện này chứ.”

“Đáng thương, các ngươi đều chẳng hay biết gì bị nàng ta lừa, cũng chỉ có đám ngốc tử các ngươi mới ngây ngốc tới cứu nàng ta như thế.”

Truyền nhân Thi Ma cười ha ha, hết sức trào phúng.

Lúc này.

Một đạo bạch quang lóe qua!

Đó là một đạo tiên nguyên quang minh ngưng tụ mà thành trường mâu vô cùng tinh khiết, phía trên còn kéo theo một luồng chiến ý lạnh thấu xương.

“Không ổn rồi!”

Sắc mặt truyền nhân Thi Ma lập tức biến đổi.

Hắn đánh ra một quyền, từng luồng ma khí màu xám tĩnh mịch gào thét xông ra, phát sinh va chạm mãnh liệt với trường mâu kia.

Trường mâu nổ tung, năng lượng kinh khủng gần như bao phủ toàn bộ cánh tay hắn, khiến toàn bộ cánh tay hắn nổ tung, máu thịt be bét, gần như bị phá nát.

“Đáng chết, đáng chết!”

Truyền nhân Thi Ma nhìn về phía Lam Vũ cách đó không xa, mặt đầy oán độc.

Mấy con cương thi kia đều đã bị đối phương giải quyết, thân thể tàn khuyết không còn nguyên vẹn gục ngã trên mặt đất, thi khí mỏng manh đều tiêu tán.

Thực lực của Lam Vũ, nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn.

“Ngươi, quá ồn ào.”

Giọng điệu của Lam Vũ lạnh băng.

“Cái gì truyền nhân Ma Đạo, Bách Mị nhất mạch, ta quản không được nhiều như vậy, ta chỉ biết, nàng là người của thư viện Bách Gia, giới tử của thư viện Mặc Tuyết, như vậy là đủ rồi.” Vương Trầm Thiên cười ha ha nói.

Đám người Tào Vân cũng trưng ra bộ dạng chẳng thèm để tâm đến.

Thư viện có giới luật, thư viện Bách Gia, giáo dục không phân biệt, người bình thường gia nhập vào thư viện, đều là học sinh của thư viện, đương nhiên sẽ nâng đỡ lẫn nhau.

Thư viện không nhìn xa thân.

Tu sĩ của Ma Đạo, thư viện cũng có một ít, chỉ cần bọn họ không gây sự, không vi phạm giới luật của thư viện, như vậy tất cả đều dễ nói chuyện.

“Hừ, một đám gia hỏa không biết tốt xấu.”

“Ngự hồn, mau ra đây, ta không thể giữ được chân bọn họ lâu đâu.”

Truyền nhân Thi Ma hét lớn một tiếng.

Ngay lập tức.

Chỉ thấy từ bốn phía sơn cốc, từng cột sáng màu đen phóng lên tận trời.

Những cột sáng này va chạm với bầu trời, sương mù màu đen cuồn cuộn lan ra, bốn phía bị sương mù màu đen bao phủ, hình thành một kết giới đen nhánh.

Mọi người chỉ cảm thấy bản thân như rơi vào một không gian khác.

“Đây là kết giới trận pháp!”

“Sao lại như thế này? !”

“Quả nhiên là có bẫy.”

Hai mắt đám người Lam Vũ, Tào Vân nhíu lại, lập tức đề phòng.

Trong hư không.

Một bóng người đen nhánh bước ra, trên người người này toát ra từng đợt khí tức vong hồn, cả người, trông giống như một u linh.

“Loại khí tức này, là Ngự Hồn nhất mạch của Ma Đạo.”

Ánh mắt Triệu Phương Phỉ nhíu lại.

Nàng hồi tưởng mấy ngày này bị đuổi giết, dường như hiểu ra được chuyện gì đó: “Mục tiêu của các ngươi, cũng không phải ta, không, ta chỉ là con mồi của các ngươi, dùng để đối phó với chúng giới tử của thư viện mà thôi.”

“Các ngươi, muốn một mẻ hốt gọn toàn bộ giới tử của thư viện?”

Giọng điệu của Triệu Phương Phỉ lạnh lẽo, đồng thời lại có chút khiếp sợ.

Nàng không rõ vì sao Ma Đạo phải làm như vậy?

Thư viện Bách Gia rất ít khi kết thù với thế lực khác, nàng không rõ tại sao Ma Đạo lại mất công đối phó thư viện như vậy?

“Đúng được phân nửa.”

Ngự hồn giả cười ảm đạm: “Ngươi thật sự là mồi, nhưng đám giới tử của thư viện không phải là mục tiêu đối phó của chúng ta, bọn họ, miễn cưỡng cũng coi như là con mồi đi, mục tiêu đích thực của chúng ta, từ đầu đến cuối chỉ có một.”

“Thủ tịch!”

Tào Vân dẫn đầu nói ra mục tiêu của đám người ngự hồn giả.

“Mục tiêu của các ngươi, là thủ tịch!”

“Đúng vậy, chính là Sở Cuồng Nhân.” Ngự hồn giả cười nói.

“Ngu xuẩn!”

Lam Vũ cười lạnh nói: “Chỉ bằng các ngươi mà nghĩ có thể đối phó với công tử, ta thật sự không biết, các ngươi lấy đâu ra nhiều tự tin như vậy.”

“Ha, con mồi, chuyện này không phải điều các ngươi nên quan tâm.”

Ngự hồn giả nhàn nhạt cười nói.

“Chỉ sợ, ngay cả con mồi như chúng ta ngươi cũng không khống chế được.”

Tay Lam Vũ cầm Thiên Quang Thần Trượng, đánh ra.

Giờ phút này.

Lại thấy bốn phía bên trong lồng ánh sáng đen nhánh bỗng nhiên có từng cự nhãn màu tím mở ra, lít nha lít nhít, bao phủ chân trời.

Mà ở bên trong những con mắt to lớn đó, có một luồng dao động kỳ lạ khuếch tán ra.

Đám người Lam Vũ chỉ cảm thấy tâm thần rung chuyển, đau đầu liên tục.

“Loại thủ đoạn này…… Thì ra ngươi chính là kẻ nhằm vào chúng ta ở bên trong Địa Phủ Phong Đô!” Lam Vũ thúc giục tiên nguyên chống đỡ luồng dao động kỳ lạ kia.

Ở bên trong Phong Đô, nàng đã gặp qua đôi mắt này.

“Đáng tiếc, lần đó vốn dĩ ta muốn mau chóng đưa Luân Hồi Đế Ấn đi, nhưng không nghĩ tới Sở Cuồng Nhân xuất hiện nhanh đến như vậy, cho nên ta đành phải thiết lập một Thiên Mục Trận để gây phiền toái cho các ngươi.”

Ngự hồn giả tiếc hận nói.

“Thứ này, công tử chỉ cần tiện tay là có thể phá bỏ nó.”

“Nhưng các ngươi, thì không làm được.”

Đúng là như vậy.

Uy lực của Thiên Mục Trận này rất mạnh mẽ, nhằm vào linh hồn, giờ phút này đám người Lam Vũ phải phân ra lượng lớn tâm thần để chống đỡ luồng sức mạnh này.

Nhưng truyền nhân Thi Ma thao túng đàn cương thi, đã hô nhau xông lên.

Bọn họ chịu ảnh hưởng của Thiên Mục Trận, thực lực bị hao tổn nhiều, chỉ có thể chống cự lại thi hải vô biên vô tận kia, nhất thời khó có thể thoát thân.

“Vậy làm phiền các ngươi ở chỗ này nghỉ ngơi một khoảng thời gian.”

Ngự hồn giả cười cười.

Hắn nhìn về phía bầu trời ở phía xa, “Sở Cuồng Nhân, ta nguyện vì ngươi chuẩn bị một sát trận, ngươi ngàn vạn lần không nên không tới nha."

Chương 1193: Sở Cuồng Nhân xuất quan, cửu phẩm đại viên mãn, ngũ quan truyền nhân

Côn Luân bí giới, bên trong một dãy núi.

Một cột sáng màu trắng ngút trời.

Một đạo thân ảnh tuyệt mỹ màu trắng bước ra.

Đùi ngọc thon dài, thân hình thướt tha, nhất cử nhất động đều mang theo khi tức cao quý không tả nổi, giống như tái hiện Nữ Tiên Chi Thủ ngày xưa.

Người này chính là Dao Trì thánh nữ Ngọc Trí.

"Đột phá đến Thiên Tiên bát phẩm."

Ngọc Trí cảm giác một chút thực lực của bản thân, âm thầm kinh thán.

Hiện giờ bên trong chúng giới tử, tu vi đạt tới Thiên Tiên đã được xem như nhất đẳng, chớ nói chi là Thiên Tiên bát phẩm.

"Không biết Sở đạo hữu đột phá đến mức độ như thế nào."

Ngọc Trí nỉ non nói.

Cơ duyên mà Sở Cuồng Nhân có được không hề ít hơn nàng.

Chẳng qua, bởi vì trước kia nàng đã là Thiên Tiên ngũ phẩm, mà Sở Cuồng Nhân chẳng qua cũng chỉ là Thiên Tiên nhất phẩm.

Cho nên nàng đánh giá sơ, hiện tại Sở Cuồng Nhân nhiều nhất có thể đạt được đến Thiên Tiên lục phẩm, cao nhất, chính là giống nàng, cùng là thượng tam phẩm.

“Thật khiến người ta chờ mong a.”

Mà lúc này.

Bên trong sơn động ở ngọn núi nào đó.

Trên người Sở Cuồng Nhân có tiên huy lưu chuyển, dao động khí tức mạnh mẽ đang ngưng tụ, giống như một vị Tiên Vương vô thượng khiến cho người ta sợ hãi.

Trải qua thời gian nửa năm tu hành, lần này hắn hấp thu hơn phân nửa cơ duyên ở bên trong Côn Luân bí giới.

Tu vi này sớm đã vượt qua trước đó không biết bao nhiêu.

Không giống như Ngọc Trí suy đoán là lục phẩm hay thất phẩm.

Mà chính là thừa thắng xông lên đạt tới Thiên Tiên cửu phẩm!

Thậm chí, vẫn còn tiến bộ!

Ong……

Bỗng nhiên, Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra, trong mắt có một tia tinh quang làm cho người ta sợ hãi, khí tức của hắn cũng theo đó mà tăng vọt một phần lớn.

“Cửu phẩm đại viên mãn!”

“Chỉ thiếu một chút nữa liền có thể đột phá cảnh giới Chân Tiên! !”

Như thế nào là Chân Tiên?

Hiểu rằng bản thân thật sự là tiên!

Trở về bản chất ban đầu, thật sự thành tiên!

Chênh lệch giữa Chân Tiên và Thiên Tiên vô cùng to lớn, so với chênh lệch giữa Thiên Tiên và Địa Tiên còn lớn hơn gấp mười lần.

Một bước này, rất khó vượt qua, không biết có bao nhiêu Thiên Tiên bị kẹt tại thời khắc sống còn này, sống không bằng chết.

Nhưng mà Sở Cuồng Nhân không có băn khoăn như vậy, cảm ngộ về đoạ của hắn rất sâu, sớm đã vượt qua phạm trù của Chân Tiên tầm thường.

Đột phá Chân Tiên đối với hắn mà nói chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.

Hắn còn thiếu, chỉ là tích lũy.

“Cửu phẩm đại viên mãn, không nói là thiên hạ vô địch, nhưng chỉ dựa vào phần tu vi này cũng đủ để quét sạch một thế hệ trẻ tuổi.”

“Chớ nói chi là, trong tay ta còn có rất nhiều át chủ bài.”

Trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ tươi cười.

Sau đó hắn mở Huyễn Tưởng Luân Bàn ra, rút thưởng.

“Chúc mừng ký chủ rút được phần thưởng cấp Thần Kim Khoa Ngọc Luật Chương.”

Ồ?

Sở Cuồng Nhân khẽ ồ lên một tiếng.

Kim Khoa Ngọc Luật Chương, một trong tam đại dị tượng của thư viện.

Cộng thêm Chư Tử Bách Gia Đồ, dị tượng Tuyết Sơn Văn Tâm mà hắn có, hiện tại lại được thêm Kim Khoa Ngọc Luật Chương, tam đại dị tượng của thư viện đều đã tề tụ.

“Cũng không biết sự xuất hiện của tam đại dị tượng này, sẽ khiến trình độ của ta có thể tăng thêm bao nhiêu!” Sở Cuồng Nhân mong chờ nói.

Sau đó, hắn liền đi ra khỏi sơn động.

Tiên thức hắn đảo xung quanh, phát hiện Ngọc Trí cũng xuất quan.

“Lão đại, lão đại, rốt cuộc người cũng xuất quan rồi.”

Lúc này, tiểu hồ ly không biết nhảy tới từ nơi nào, vội vàng nói:

“Triệu Phương Phỉ xảy ra chuyện, Lam Vũ cùng với Tào Vân, bọn họ……”

Nàng nói mọi chuyện ra.

Nghe thế, ánh mắt Sở Cuồng Nhân chợt lóe.

“Ha, bọn họ đây là muốn…… Tìm chết sao.”

…………

Trong sơn cốc.

Chiến đấu kịch liệt vẫn còn đang kéo dài.

Tuy rằng đám người Lam Vũ, Tào Vân bị Thiên Mục Trận ảnh hưởng, hao tổn không ít chiến lực, nhưng một đám người tốt xấu gì cũng đều là cao thủ cấp bậc Thiên Tiên.

Tuy cương thi nhiều, nhưng trong chốc lát cũng không thể bắt được bọn họ.

Mặt khác.

Mục đích thực sự của ngự hồn giả cũng không phải là bọn họ.

Chỉ cần Sở Cuồng Nhân không đến, bọn họ sẽ không cần vận dụng át chủ bài thực sự, cho nên đám người Lam Vũ mới luôn cố gắng chống đỡ.

“Không nghĩ tới bọn họ có thể chống đỡ lâu như vậy.”

Ngự hồn giả tán thưởng một tiếng.

Bị Thiên Mục Trận của hắn gây ảnh hưởng, đám tu sĩ tầm thường đã sớm tâm thần thất thủ, tùy ý để mặc cho đám cương thi xâu xé, nhưng đám người Lam Vũ còn có thể bảo toàn chiến lực như vậy, cũng không phải là một việc đơn giản.

Có thể thấy được ý chí của nhóm giới tử ở thư viện này cứng cỏi đến cỡ nào.

“Đáng tiếc, bọn họ lại có quan hệ với Sở Cuồng Nhân.”

Bên trong kết giới của trận pháp.

Một đôi mắt lạnh lẽo nhìn đám người Lam Vũ, lạnh nhạt nói.

Người này, chính là Tử Lôi của Tử Vi nhất mạch của Tiên Đình.

Mà ngoại trừ hắn ra.

Bên trong kết giới này, còn cất giấu không ít người.

Những người này, tất cả đều do ngự hồn giả tìm tới để đối phó với Sở Cuồng Nhân.

“Sở Cuồng Nhân, còn không hiện thân sao?”

Một giọng nói lạnh lùng khàn khàn truyền vào trong tai đám người ngự hồn giả.

Đây là tiên thức truyền âm.

“Chúng ta vì chờ đối phó với Sở Cuồng Nhân mà tụ tập cùng một chỗ, nếu hắn không tới, kế hoạch lần này coi như bỏ phí.”

“Đúng vậu.”

“Ngự hồn giả, hy vọng ngươi đừng làm cho chúng ta thất vọng.”

Từng đạo tiên thức truyền âm truyền đến.

Nhưng nét mặt ngự hồn giả vẫn như cũ, tự tin tươi cười: “Thỉnh chư vị yên tâm, Sở Cuồng Nhân nhất định sẽ hiện thân, chờ một chút đi.”

Hắn tin tưởng, với tính cách của Sở Cuồng Nhân, tuyệt sẽ không ngồi nhìn đám người Lam Vũ bị nhốt trong ngục tù.

Hơn nữa, cho dù đối phương có thể nhìn ra sát trận này là vì hắn mà thiết lập, đối phương nhất định vẫn sẽ đến.

Bởi vì, hắn là Sở Cuồng Nhân.

Là thủ tịch của thư viện, là Quỷ Đế Phong Đô!

Sự kiêu ngạo của hắn, không cho phép hắn không tới.

“Có lẽ, bởi vì chưa đủ kích thích, nếu không trước mắt chúng ta cứ giết vài tên để trợ hứng đi!”

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy một bóng người đen nhánh bước ra từ trong hư không, thanh niên có sắc mặt hơi tái nhợt, cả người có tử khí lưu chuyển.

Âm lãnh, tĩnh mịch.

Đây là cảm giác mà người thanh niên này mang lại cho người khác.

So với truyền nhân Thi Ma chỉ hơn chứ không kém.

“Truyền nhân ngũ quan của âm Phủ, ngươi xác định ngươi muốn xuất thủ vào lúc này?”

Ngự hồn giả nhàn nhạt nói, thanh niên này chính là truyền nhân ngũ quan nhất mạch, một trong Thập Điện Diêm La ở âm Tào Địa Phủ.

“Không có gì phải sợ, dù sao sớm muộn gì âm Tào Địa Phủ ta cũng sẽ đối mặt với Quỷ Đế Phong Đô, hiện tại lộ diện cũng giống như nhau.”

Truyền nhân ngũ quan bày ra vẻ mặt không sao cả rồi nói.

Vốn dĩ hắn tới đây để đối phó với tu sĩ Sở Cuồng Nhân, nếu Sở Cuồng Nhân không xuất hiện cũng không dễ dàng hiện thân.

Bởi vì bọn họ không xác định được sau khi bại lộ, Sở Cuồng Nhân có tới hay không.

Nếu bọn họ hiện thân, Sở Cuồng Nhân không tới, chẳng phải sẽ rất xấu hổ sao?

Về sau còn bị đối phương nhớ mặt.

Nhưng truyền nhân ngũ quan cũng không để ý điều này, dù sao sớm muộn gì cũng phải đối địch, bại lộ trước hay sau đều không có vấn đề gì.

Ánh mắt của truyền nhân ngũ quan như điện, nhìn chằm chằm đám người Lam Vũ, sau đó trong nháy mắt, hắn liền ra tay, bóng người như điện, vạch phá bầu trời.

“Nguy hiểm!”

Lam Vũ cảm giác có gì đó đang tới, trở tay vung ra một trượng.

Thần Trượng ẩn chứa quang minh chi khí va chạm với một bàn tay khô gầy, hai luồng sức mạnh kinh khủng trực tiếp nổ tung.

Lam Vũ lùi lại mấy trăm trượng.

Mà truyền nhân ngũ quan còn tấm tắc lấy làm kỳ lạ: “Bị Thiên Mục Trận ở đây gây ảnh hưởng mà vẫn có năng lực nhận biết, ngươi thật sự bất phàm.”

“Loại khí tức này, ngươi là người ở Địa Phủ.”

Lam Vũ lạnh nhạt nói, ánh mắt đảo qua hư không: “Truyền nhân Địa Phủ ở chỗ này, như vậy có nghĩa là còn có những người khác.”

“Các ngươi sợ hãi công tử đến mức này sao?”

Lời nói của nàng mang theo sự trào phúng.

“Miệng lưỡi sắc bén cũng không thể giúp ngươi có cơ hội tranh thủ cơ hội sống sót đâu.”

Sắc mặt truyền nhân ngũ quan trầm xuống, ánh mắt lạnh như băng, vươn tay bộc phát một luồng năng lực Luân Hồi cường đại, đánh vào bên trong hư không.

Vòng xoáy Quỷ Môn quan hiện lên.

Một đám âm binh âm tướng vọt ra.

Trong đó bao gồm Hắc Bạch Vô Thường, Ngưu Đầu Mã Diện.

“Giết chết tất cả bọn họ ngay tại chỗ!”

Truyền nhân ngũ quan lạnh lùng nói.

Trong nháy mắt.

Âm binh âm tướng gào thét xông ra.

Nhưng đột nhiên, dường như bọn họ cảm nhận được cái gì đó, đồng thời run rẩy toàn thân, nhìn về khoảng không, trong mắt mang theo vẻ kiêng kị, hoảng sợ.

Đùng! !

Khi một tiếng động thật lớn vang lên, toàn bộ kết giới của trận pháp bắt đầu chấn động.

Chương 1194: Sát trận, thiên kiêu giới tử liên tiếp lên sàn, chỉ vì giết một người

Đùng! !

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, toàn bộ kết giới của trận pháp chấn động!

Bên trong kết giới, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn về phía trên không, ánh mắt trở nên ngưng trọng: “Hắn tới rồi! !”

Khóe miệng ngự hồn giả lộ ra ý tươi cười: “Rốt cuộc cũng tới rồi! !”

Kết giới bị chấn động!

Một vết rách thật lớn bỗng nhiên bị xé nứt, từng đạo kiếm khí như sóng to phun trào, tiêu tán mà ra, chấn động mọi người ở đây.

Ngay sau đó.

Từ bên trong vết rách kia, một bóng người mặc bạch y từ từ hạ xuống.

Bạch y, tóc đen, cử chỉ thoát tục.

Tiên huy trên người tươi sáng, chiếu khắp trời đất, như Tiên Vương lâm trần!

Khoảnh khắc chạm xuống đất.

Kiếm khí cuồng bạo liền bao phủ bốn phương tám hướng.

Những nơi kiếm khí đi qua, cương thi, âm binh đều bị đánh cho tan rã!

Trong lúc nhất thời, núi bị dời đi, bụi bay mù mịt đầy trời!

Toàn bộ sơn cốc, chia năm xẻ bảy!

“Thủ tịch!”

“Công tử!”

Sắc mặt đám người Lam Vũ, Tào Vân vui vẻ.

Tu sĩ ẩn nấp bên trong kết giới nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, ánh mắt ngưng trọng.

“Hắn tới rồi.”

“Khí tức thật là khủng khiếp.”

“Gia hỏa này, so với trước kia còn kinh khủng hơn.”

“Suy nghĩ một chút cũng đúng, bọn người Lam Vũ có thể đạt được tiến bộ như vậy, hắn thân là thủ tịch của thư viện, sao có thể không tiến bộ cơ chứ? !”

Mọi người đều có dự cảm.

Đây sẽ là một trấn ngạnh chiến.

Nhưng bọn hắn sớm đã giác ngộ.

“Các ngươi không sao chứ.”

Sở Cuồng Nhân nhìn mấy người Lam Vũ rồi nói.

“Không sao cả.”

“Ừm, vậy thì, kế tiếp chính là việc của ta và bọn chúng.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, phất tay áo lên, thi triển Tụ Lý Càn Khôn.

Đám người Lam Vũ lập tức bị thu vào.

Hắn liếc mắt quét qua ngự hồn giả, truyền nhân Thi Ma một cái, sau đó nhìn về phía hư không lạnh nhạt nói: “Mất công như thế, dụ ta đến đây, chẳng lẽ các ngươi còn muốn tiếp tục ẩn mình sao?”

“Sở Cuồng Nhân, ngươi đúng là to gan lớn mật, biết rõ đây là một cái bẫy nhằm vào ngươi, cư nhiên vẫn dám nhảy vào trong này.”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Ngay sau đó, một thanh niên bước ra hư không, trên người có từng đạo điện quang màu tím lập loè, uy thế hiển hách.

Đúng là Tử Lôi của Tử Vi nhất mạch của Tiên Đình.

Ở phía sau hắn còn có mấy tên giới tử của Tiên Đình, tu vi mỗi người đều đạt tới trình độ Thiên Tiên, vô cùng mạnh mẽ.

“Sở Cuồng Nhân, hôm nay ngươi nhất định phải ngã xuống ở đây.”

Trong hư không, bỗng nhiên có một luồng yêu khí cuồn cuộn ngút trời.

Một tên tráng hán bước ra.

Đây là Yêu tộc.

Sở Cuồng Nhân nhìn hắn một cái, có chút ấn tượng, là Hung Thú từng tranh đoạt cơ duyên với Vương Trầm Thiên ở bên trong Ngọc Hư đạo trường.

Mặt khác, bên cạnh hắn cũng có một vài giới tử của Hung thú nhất mạch đến từ Thập Vạn Đại Sơn Tiên Cổ, Cùng Kỳ, Lôi Thú, Quỳ

Ngưu, vân vân.

Mỗi một tên đều không kém hơn so với Cửu Phương của tộc Cửu Anh ngày xưa bao nhiêu.

Ngoại trừ có thêm Tiên Đình, Hung thú.

Còn có một ít đạo thống Tiên Cổ, phần lớn đều là thiên kiêu giới tử bị Sở Cuồng Nhân chiếm đoạt cơ duyên ở bên trong Ngọc Hư đạo tràng.

Bên ngoài kết giới của trận pháp.

Một số người quan sát trận chiến đều nhìn thấy màn này, ai cũng bị làm cho khiếp sợ.

“Ông trời ơi, cảnh tượng thật lớn.”

“Chậc chậc, nhiều thiên kiêu giới tử như vậy, cũng chỉ để đối phó với một mình Sở Cuồng Nhân, gia hỏa này, rốt cuộc là có bao nhiêu người hận hắn a.”

“Còn phải nói, rốt cuộc những người này có bao nhiêu sự sợ hãi đố với Sở Cuồng Nhân, thế mà nguyện ý để xuống khác biệt về môn phái, giới tử chi tranh, ngăn cách với Ma Đạo, toàn bộ liên hợp lại, chỉ để, đối phó với một người! !”

Có tu sĩ hít sâu một hơi nói.

Tất cả mọi người tập trung tinh thần nhìn tình thế phát triển, bọn họ đều biết rằng, chuyện này tuyệt đối sẽ là một cuộc đại chiến kinh thiên động địa! !

Hơn nữa mặc kệ thắng hay thua, Sở Cuồng Nhân đều sẽ khắc ghi từng người, rốt cuộc không phải ai cũng có thể bị nhiều thế lực liên thủ nhằm vào như vậy.

Ong!

Lúc này, hư không lại chấn động.

Một vòng mặt trời bay lên trời!

Bên trong mặt trời, một người mặc trường bào kim sắc, nam tử mà chỉ cần giơ tay nhấc chân cũng đều có quý khí phát ra, uy thế hiển hách, giống như tiên tử bên trong dòng dõi quý tộc.

Chính là giới tử của Đông Vương Giáo, Trác Đông Lai!

Phía bên kia, ma khí cuồn cuộn, thao thao bất tuyệt.

Một người mặc áo giáp màu đen, nam tử tóc đen bay phấp phới ngẩng đầu dậm chân bước ra, mỗi một bước đi, thiên địa liền chấn động một chút.

Giống như bá chủ ma đạo, không ai bì nổi!

Đúng là truyền nhân Xi Vưu nhất mạch của Ma Đạo, Xi Chiến! !

Mà ngự hồn giả tay kết pháp quyết, ma khí bao phủ, đánh vào bốn phía bên trên kết giới, chỉ thấy vết rách kết giới bị xé mở kia trực tiếp khép lại.

Không chỉ có như vậy.

Còn trở nên càng thêm cứng cỏi.

Khi Trác Đông Lai, Xi Chiến, và ngự hồn giả hành động, lúc này đây, sát trận nhằm vào Sở Cuồng Nhân cũng hoàn toàn lộ diện.

Tiên Đình, Hung Thú, Ma Đạo, Địa Phủ, Đông Vương giáo……

Thiên kiêu giới tử của khắp các thế lực vây giết!

Hơn nữa ngự hồn giả còn tỉ mỉ bố trí kết giới trận pháp mạnh mẽ này.

Loại đội hình này, lên trời xuống đất, bên trong thế hệ trẻ tuổi, cho dù là thiếu ngự Tiên Đình, truyền nhân Hợp Đạo cũng sẽ thập tử vô sinh!

“Sở Cuồng Nhân, ta vì ngươi thiết lập sát trận này, không biết ngươi có vừa lòng không? !” Ngự hồn giả cười ha ha nói.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng yên tại chỗ, đối mặt với cường địch ở bốn phía, từ đầu đến cuối, sắc mặt của hắn đều không hề bận tâm, bình tĩnh như lúc ban đầu.

“Có thể tìm tới nhiều người như vậy, thật vất vả cho ngươi quá.”

Sở Cuồng Nhân nhìn ngự hồn giả thản nhiên nói.

Từ lúc ở Phong Đô Địa Phủ, người này liền nhằm vào hắn ở khắp nơi, cho đến hôm nay, thậm chí còn bày ra sát trận này cho hắn!

Có thể nói quả thực không dễ dàng.

“Ha, Sở Cuồng Nhân, cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ, muốn trách thì trách ngươi hành sự quá mức bừa bãi, chọc người kiêng kị.”

“Bằng không, ta cũng không dễ dàng điều động nhiều người như vậy tới đây để giết ngươi, hôm nay, ngươi nhất định thập tử vô sinh! !”

Ngự hồn giả cười nói.

“Thập tử vô sinh? Ha, cho dù là trời muốn diệt ta, nhưng ta vẫn có thể giết để tạo đường, các ngươi, không phải quá xem trọng bản thân rồi chứ.”

Sở Cuồng Nhân tiến tới một bước, khí tức trên người hoàn toàn bùng nổ, tiên nguyên mênh mông như thác trút xuống, điên cuồng bao phủ hư không.

Tu vi lộ ra, đồng tử của tất cả mọi người không khỏi run rẩy.

“Luồng khí tức này, Thiên Tiên cửu phẩm đại viên mãn! !”

Phải biết rằng, trước đây, tu vi của Sở Cuồng Nhân bất quá cũng chỉ là Thiên Tiên nhất phẩm, nhưng nửa năm không gặp, lại trực tiếp bạo kích đến Thiên Tiên cửu phẩm đại viên mãn, khoảng cách đến Chân Tiên, chỉ còn kém một bước! !

Tiến bộ thần tốc như vậy, không thể nói là dọa người.

Mà phải nói là hù chết người rồi! !

Một số ít tu sĩ tại đây vì luồng khí tức mạnh mẽ này mà rùng mình.

“Tu vi của hắn, sao có thể tiến bộ nhanh đến như vậy!”

“Đáng ghét, tính sai rồi sao? !”

“Nhất phẩm đến cửu phẩm, Thiên Tiên bình thường phải tốn thượng vô số năm tháng để mài giũa, cho dù là thiên kiêu, không có điều kiện tiên quyết là cơ duyên cũng phải tốn hơn vạn năm trăm tháng, vậy mà hắn chỉ dùng...... Nửa năm! !”

“Đây là tên quái vật nào vậy? !!”

Tâm thần của ngự hồn giả cũng chấn động.

Sở Cuồng Nhân tiến bộ thần tốc, vượt xa những gì hắn tưởng tượng.

“Không hổ là đối thủ mà ta coi trọng, Sở Cuồng Nhân, ngươi thật sự khiến người ta cảm thấy kinh diễm, nhưng, Thiên Tiên cửu phẩm thì như thế nào, hôm nay ở sát trận này, Chân Tiên cũng phải chết thôi! !”

“Chư vị, nếu sau này không muốn bị Sở Cuồng Nhân nhắm vào, vậy chỉ có thể lập tức tiêu diệt hắn, chúng ta đã không còn đường lui rồi!”

Ngự hồn giả lớn tiếng nói.

Sau đó, tay hắn kết ấn quyết, phía trên kết giới bốn phía, từng cự nhãn màu tím phóng thích ra dao động linh hồn mãnh liệt, trùng kích mà ra.

Sở Cuồng Nhân cứ thế tiếp nhận luồng dao động linh hồn này, thần sắc không hề biến hóa.

Mà trong mắt những thiên kiêu giới tử còn lại toát ra vẻ kiên quyết, ngay sau đó, mỗi người mang theo một bụng no tiên nguyên, thúc giục tiên pháp, hô nhau cùng xông lên!

Chiến đấu, khai hỏa! !

Chương 1195: Trước sau trái phải bao vây, âm binh âm Phủ quỳ trước Quỷ Đế Phong Đô

“Giết hắn! !”

Một con Hung thú Cùng Kỳ dẫn đầu phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

Yêu khí sát khí kinh khủng gào thét tuôn ra.

Bình tĩnh mà xem xét, thực lực của con Hung thú này không hề kém, đã đạt tới cảnh giới Thiên Tiên, ở trong chúng giới tử cũng được coi là nhất đẳng.

Nhưng đáng tiếc, so với Sở Cuồng Nhân trước mặt vẫn là quá nhỏ bé.

“Để kẻ yếu châm ngòi một cách dễ dàng, chết cũng không có gì đáng tiếc.”

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, lạnh nhạt nói ra.

Một tiếng kẽo kẹt.

Kiếm khí phá không, Hung thú Cùng Kỳ kia bị xé rách ngay tại chỗ!

Bên trong sương máu đang phun trào, lại có một đám thiên kiêu giới tử trong tay cầm các loại Tiên Khí, tiên nguyên phun trào, thi triển tiên pháp đánh thẳng tới.

Những người này, tùy tiện thả ở bên ngoài giới đều có thể chiếm được danh khí cao.

Nhưng hiện tại, lại liên thủ đối phó với Sở Cuồng Nhân!

Sở Cuồng Nhân đối mặt với sự vây công khắp nơi, ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm pháp tinh diệu hạ bút thành văn, kiếm khí sắc bén trút xuống từ đầu ngón tay.

Trong mắt hắn, có thanh quang lưu chuyển.

Được sự gia tăng của Thanh Diệp Kiếm Đồng, uy năng của kiếm khí tùy ý của hắn đều không có gì sánh kịp, căn bản không phải thứ mà tu sĩ bình thường có thể cản.

Phanh phanh phanh……

Mỗi loại tiên pháp bị kiếm khí phá nát.

Một đám tu sĩ, bị kiếm khí xé rách.

Từng làn sương máu nở rộ trong không trung.

Sở Cuồng Nhân trong lúc giương tay, cử chỉ thong dong, nhưng xuất thủ lại vô cùng uy thế, kiếm khí lưu chuyển, đảo mắt một cái thì thi thể đã ở khắp nơi trên đất.

“Các ngươi, thật sự quá yếu.”

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, thanh quang trong mắt hừng hực.

Một gốc Thất Diệp thảo hiện ra sau lưng hắn, cây cỏ vừa động liền có vô số kiếm khí xông ra, hủy diệt trời đất!

Chính là thần thông bổ sung của Thanh Diệp Kiếm Đồng, Thảo Kiếm Quyết!

Thần thông triển khai, khí thế dồi dào vô biên.

Giống như Kiếm Thần huy kiếm, chớp mắt đã chém vỡ nhật nguyệt tinh thần!

Ở dưới một chiêu này, ít nhất cũng mấy chục thiên kiêu giới tử ngã xuống.

“Ha ha, Sở Cuồng Nhân, tiếp một kiếm của ta đi! !”

Lúc này, một tiếng thét dài vang lên.

Chỉ thấy một đạo kiếm ảnh đen nhánh chém về phía Sở Cuồng Nhân, kiếm quang đen nhánh xen lẫn ma khí cuồn cuộn che trời, tựa muốn nuốt hết vạn vật xung quanh!

“Ha, truyền nhân Xi Vưu của Ma Đạo.”

Ánh mắt của Sở Cuồng Nhân chợt lóe, ngay sau đó, ngưng tụ kiếm chỉ, đầu ngón tay có kiếm khí ngưng tụ, thi triển Thiên Ý Như Kiếm, điểm ở phía trên kiếm ảnh.

Hai luồng sức mạnh va chạm, khi một tiếng động lớn vang lên, hư không bốn phía bị ma khí, kiếm khí xé rách, đại đa số thiên kiêu trực tiếp bị văng xa.

Kiếm ảnh bị phá nát!

Xi Chiến bị một kiếm đánh bay ra ngoài.

Áo giáp màu đen trên người hắn đã chặn phần kiếm khí còn sót lại, nhưng dù là vậy, hắn vẫn bị chấn động đến nội tạng như cũ.

“Hay, hay cho một tên Sở Cuồng Nhân!”

“Chiến một trận với ngươi, đích thực là thú vui trời sinh!”

Xi Chiến cười ha ha.

Tay hắn cầm đại kiếm màu đen, lại liều chết xông ra, khi chiến ý tăng lên, khí tức của hắn cũng đang không ngừng tăng lên.

“Bố trí Tứ Tượng Diệt Tiên Trận!”

Tử Lôi nói với mấy giới tử bên cạnh.

Mấy người này, đều xuất thân từ bốn bộ của Tiên Đình, mà trong hành trình bọn họ đến Côn Luân bí giới thu hoạch cũng không ít, tiến cảnh nhanh chóng.

Tu vi đã đột phá Thiên Tiên.

So với Tiểu Chúc Dung ngày xưa còn mạnh mẽ hơn.

Giới tử bốn bộ Tiên Đình nhắm vào Sở Cuồng Nhân ở trên không, từng người lấy ra một món Tiên Khí, tiên nguyên trên người lưu chuyển, cộng hưởng lẫn nhau.

Trong phút chốc, sức mạnh tứ tượng lưu chuyển, hóa thành một trận pháp khổng lồ, bao phủ Sở Cuồng Nhân ở bên trong.

“Sở Cuồng Nhân, ngày xưa ngươi giết hỏa bộ Tiểu Chúc Dung, ta muốn ngươi nợ máu phải trả bằng máu! !” Giới tử hỏa bộ lạnh lùng nói.

Tiểu Chúc Dung, giới tử có thiên phú tốt nhất hỏa bộ ngày trước.

Nếu không phải sớm bị Sở Cuồng Nhân dồn vào chỗ chết, với thiên phú của đối phương, thực lực hiện tại sẽ còn cao hơn so với bọn họ.

“Sở Cuồng Nhân, chịu chết đi!”

Giới tử thủy bộ lạnh giọng nói.

Giới tử bốn bộ ở bên trong trận pháp, thiết lập sức mạnh tứ tượng.

Phong, hỏa, lôi, thủy!

Bốn luồng năng lượng hoàn toàn khác biệt ầm ầm bạo phát, hóa thành một quang cầu năng lượng thật lớn, trực tiếp ném về phía Sở Cuồng Nhân.

Một đòn này, sợ là Thiên Tiên đỉnh phong cũng khó có thể ngăn cản.

Mà Xi Chiến cũng chém ra một kiếm.

“Bá Long Trảm! !”

Ma khí đen nhánh tung hoành, hóa thành long ảnh dữ tợn gào thét tuôn ra.

Một bên khác, Tử Lôi Tiên Đình quát lạnh một tiếng, giơ tay hội tụ sức mạnh lôi đình trong thiên địa, một đạo lôi trụ to lớn từ trên trời giáng xuống.

Trác Đông Lai cũng đánh ra một quyền.

Vô số đạo văn ngưng tụ trên không trung, hóa thành mặt trời huy hoàng!

Long ảnh kiếm khí, sức mạnh tứ tượng, trái phải vây công!

Lôi quang màu tím, mặt trời chi quyền, vây quanh trước sau!

Sở Cuồng Nhân lập tức lâm vào cảnh bốn bề bị tấn công!

“Ha!”

Lại nghe một tiếng cười khẽ.

Trên mặt Sở Cuồng Nhân hiện ra một nụ cười khinh miệt, coi thường.

Hắn bên trái vận Bạch Quang Sinh chi ý, bên phải nắm Hắc Diễm Tử chi khí, hai bên hợp nhất, tay kết thành ấn quyết huyền diệu, sức mạnh Thần Ma bạo phát!

Thần thông, âm Dương Sinh Tử Đồ! !

Không chỉ có như vậy.

Một luồng dao động Luân Hồi khuếch tán ra.

Luân Hồi Kiếp Quang lưu chuyển ở bên người Sở Cuồng Nhân, tùy ý rót vào bên trong âm Dương Sinh Tử Đồ, sinh tử luân hồi chi ý, tràn ngập tứ phương.

Vài luồng năng lượng phát sinh trùng kích vô cùng kinh khủng, năng lượng kình khí trút xuống, trực tiếp hủy hoại toàn bộ sơn cốc chỉ trong chốc lát.

Một lượng lớn cương thi, âm binh, ào ào sụp đổ! !

Tứ Tượng Diệt Tiên Trận bao phủ Sở Cuồng Nhân bởi vì trùng kích này mà trực tiếp bị phá vỡ, bốn vị giới tử bay ngược, hộc máu tại chỗ.

Trác Đông Lai, Tử Lôi, Xi Chiến cũng không tốt hơn chút nào, sắc mặt tái nhợt lùi lại mấy trăm trượng, nện ở phía trên kết giới trận pháp.

“Sức mạnh thật là khủng khiếp!” Trác Đông Lai nhìn năng lượng cuồng bạo trung tâm, giọng điệu ngưng trọng: “Hôm nay xem như là liều mạng để khối hóa thân này bị hủy cũng phải giết chết người này, nếu không tương lai nhất định là họa lớn trong lòng!”

Hắn đồng ý ngự hồn giả tiến đến vây sát Sở Cuồng Nhân, một là đã nhận ra sự uy hiếp của đối phương, hai là bởi vì đối phương được ở gần Ngọc Trí.

Vốn dĩ, tâm tư hắn đố kị nên mới đến quấy phá.

Không muốn nhìn thấy cảnh Ngọc Trí sùng bái Sở Cuồng Nhân.

Nhưng hiện tại, hắn càng muốn Sở Cuồng Nhân chết, bởi vì thiên phú của đối phương là uy hiếp nghiêm trọng của bản thân.

Người này không chết, tương lai nào có ngày để giới tử khác được nổi danh?

“Năng lượng công kích kinh khủng như thế, cho dù thực lực của Sở Cuồng Nhân mạnh mẽ hơn, sợ rằng cũng phải trọng thương?”

Có tu sĩ nhìn chằm chằm bên trong bụi mù mà nói.

Không lâu sau đó.

Bụi mù tan đi, một bóng người mặc bạch y hiện ra.

Bạch y vẫn như cũ, tóc dài đến eo.

Sở Cuồng Nhân ngạo nghễ đứng đấy, bễ nghễ ngang ngược, không hề bị hao tổn tí lông tóc nào!

“Sao có thể như thế? !!”

“Chiến lực của hắn, sao có thể đạt đến trình độ kinh khủng như thế này? !”

Vút, vút……

Lúc này.

Trong hư không có từng đạo xiềng xích xé gió bay lên.

Chỉ thấy trong tay âm binh bốn phía xuất hiện xiềng xích đen nhánh, vung về phía Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng bị xiềng xích này bao lấy, trong lúc nhất thời vậy mà thực sự có cảm giác bước đi khó khăn.

“Sở Cuồng Nhân, ngoan ngoãn chịu thua đi!”

Truyền nhân ngũ quan lạnh giọng nói.

Quả nhiên là hắn chỉ huy âm binh, Sở Cuồng Nhân trầm mặc cười: “Dùng thủ đoạn âm Phủ để đối phó với ta, đúng là một ý tưởng ngu xuẩn.”

Đế ấn trong cơ thể Sở Cuồng Nhân hơi rung động, phát ra quang mang, một luồng sức mạnh Luân Hồi cường đại lưu chuyển.

“Đánh nát cho ta!”

Hắn quát nhẹ một tiếng, từng sợi xiềng xích trực tiếp bị phá nát, hắn nhìn về phía đám âm binh, ánh mắt băng lãnh: “Quỳ xuống cho ta!”

Trong phút chốc, quyền năng cao cấp hơn âm Phủ trực tiếp đè qua mệnh lệnh của truyền nhân ngũ quan, khiến cho đám âm binh này không tự chủ mà quỳ trên mặt đất.

Chỉ còn Hắc Bạch Vô Thường, Ngưu Đầu Mã Diện có thể tự mình kiên trì tiếp tục đứng.

“m binh của âm Phủ, vậy mà lại quỳ trước Quỷ Đế Phong Đô!”

“Gia hỏa này đã hoàn toàn luyện hóa hai khối đế ấn kia sao? Nếu không âm binh tuyệt đối sẽ không bị áp lực này khống chế!”

Sắc mặt truyền nhân ngũ quan có chút khó coi.

Chương 1196: Át chủ bài của các phương đều ra hết, tam đại dị tượng, đại đạo sở chung

Quyền năng của Quỷ Đế trực tiếp áp chế đến mức âm binh không còn cách nào để nhúc nhích.

Bên kia, mặt ngự hồn giả cũng đầy ngưng trọng, hắn nhận thấy được Thiên Mục Trận của mình không có tác dụng gì đối với Sở Cuồng Nhân.

Có thể thấy, ý chí linh hồn của Sở Cuồng Nhân cũng là vô cùng cường đại.

“Nhưng cho dù linh hồn có mạnh mẽ đến mấy, cũng tuyệt đối không có khả năng không hề bị Thiên Mục Trận ảnh hưởng.”

“Ta phải chờ đợi, chờ đợi thời cơ thích hợp.”

“Sau đó, mới có thể một phát giết chết hắn!”

Ngự hồn giả rời xa chiến trường, ánh mắt như điện, vô cùng trầm ổn.

Hắn nói với truyền nhân Thi Ma ở một bên khác: “Minh Thi, không cần cất giấu, mau lấy mấy con cương thi áp đáy hòm ra đi, trận chiến ngày hôm nay, tuyệt đối không thể có sai sót!”

“Được thôi.”

Minh Thi hít sâu một hơi, bất đắc dĩ nói.

Sau đó, hắn lấy ra mấy cỗ quan tài.

Cỗ quan tài này toàn thân đen nhánh, phía trên điêu khắc vô số văn tự huyền diệu, lộ ra một luồng thi khí âm trầm quỷ quyệt.

“Lên! !”

Minh Thi tay nắm huyền diệu pháp quyết, quát lạnh một tiếng.

Tức khắc, chỉ thấy nắp của mấy cỗ quan tài kia đột nhiên nhấc lên, từng luồng thi khí trút xuống làm cho người ta vô cùng sợ hãi.

“Gầm! !”

Từng tiếng gầm nhẹ vang lên phía trong quan tài.

Trong phút chốc, thiên địa thất sắc.

Trong tay truyền nhân Thi Ma cầm lục lạc, lay động vài cái, mấy con cương thi sắc mặt trắng bệch, trên người mặc chiến giáp từ trong quan tài bước ra.

Đôi đồng tử màu đỏ ngòm bốc lên hơi lạnh âm u, đối mặt với đôi mắt này, các tu sĩ đều cảm thấy không rét mà run.

“Đi!”

Mấy con cương thi này nhận được mệnh lệnh, ngay sau đó nhằm về phía Sở Cuồng Nhân bên trong chiến trường, tốc độ cực nhanh, giống như hóa thành vài tia chớp màu đen.

“Ha, cương thi cấp bậc Thiên Tiên đỉnh phong sao?”

Sở Cuồng Nhân cảm nhận được mấy con cương thi tới gần, ngưng tụ kiếm chỉ, không chút hoang mang, thi triển Thiên Ý Như Kiếm.

Kiếm khí và mấy con cương thi va chạm vào nhau, phát ra tiếng động kim thiết giao kích, khiến cho trong mắt Sở Cuồng Nhân xẹt qua một tia dị sắc.

Tuy rằng kiếm khí này của hắn là tùy ý phát ra, nhưng uy lực đủ để chém giết Thiên Tiên tam phẩm.

Nhưng lại không có cách nào phá hư thân thể của mấy con cương thi này.

“Đều nói cương thi chi khu kiên cố không thể phá vỡ, quả nhiên có vài phần môn đạo.” Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên.

Côn Ngô bên hông hắn ra khỏi vỏ, kiếm quang lạnh lẽo chợt lóe, kiếm khí gào thét càng thêm lạnh thấu xương, đánh mấy con cương thi bay ra ngoài.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Xi Chiến cầm đại kiếm trong tay, lại liều chết xông đến lần nữa.

Đối mặt với Sở Cuồng Nhân, hắn càng đánh càng mạnh, trong mơ hồ, trên mặt hiện ra từng đạo ma văn màu tím.

Đó là ma văn đặc biệt của Xi Vưu nhất mạch!

Chỉ khi gặp được cường địch, ma văn này mới xuất hiện, khiến người nắm giữ nó càng đánh càng mạnh, vô cùng huyền diệu.

Cũng nhờ vào ma văn này, cho nên tu sĩ Xi Vưu nhất mạch ở trong Ma Đạo đều là những kẻ điên có tiếng tăm chiến đấu lừng lẫy.

Rất ít người có thể trêu chọc bọn họ.

“Sở Cuồng Nhân, cùng ta chém giết đi! !”

Truyền nhân Xi Vưu cuồng tiếu, đại kiếm trong tay mỗi một lần vung ra đều sẽ nhấc lên từng đợt kiếm khí mãnh liệt, xé rách hư không.

Một tiếng leng keng vang lên!

Lúc này, kiếm của Sở Cuồng Nhân trảm phía trên một con cương thi.

Thế nhưng con cương thi kia lại hung hãn không sợ chết, cứ thế nhận lấy một kiếm này, gắt gao bắt lấy kiếm của Sở Cuồng Nhân.

Mà kiếm của Xi Chiến, đã chém về phía Sở Cuồng Nhân.

“Ngươi cho rằng như vậy có thể làm tổn thương ta sao?”

“Thật là quá ngu xuẩn!”

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên giơ tay, sức mạnh thân thể bạo phát, trực tiếp áp chế đám cương thi, cánh tay chấn động, trực tiếp đánh bay cương thi kia.

Một cánh tay khác bóp chặt năm ngón tay, đánh ra một quyền về phía kiếm phong của Xi Chiến.

Một quyền nhấc lên vạn trượng phong vân, tiên huy tận trời!

Quyền phong lay động kiếm phong!

Hai luồng năng lượng va chạm, Xi Chiến lại bị đánh bay ra ngoài lần nữa, chiến giáp màu đen trên người đã xuất hiện vài vết rách.

Phốc……

Xi Chiến trực tiếp thổ huyết, sắc mặt trắng bệch.

“Thân thể hắn lại có loại năng lượng như thế? !”

“Hắn còn luyện thể?”

Trong mắt Xi Chiến mang theo vẻ khiếp sợ.

“Cho dù ngươi có muôn vàn thủ đoạn, hôm nay, ta nhất định phải giết ngươi!”

Một tiếng quát lạnh.

Trác Đông Lai giơ tay hội tụ dương khí trong thiên địa, trên người bộc phát ra một luồng khí tức chí dương chí cương, một vòng mặt trời kim sắc hiện lên.

Đại Nhật Phổ Chiếu đại thiên!

Giờ phút này, Trác Đông Lai giống như một vị thần mặt trời!

“Hạo Dương giữa trời! !”

Đánh ra một quyền, quang mang nóng rực bao phủ Sở Cuồng Nhân.

“Một khối hóa thân, cũng dám đứng trước mặt ta kiêu ngạo sao?”

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ đạo văn trên thân kiếm.

Một kiếm chém ra, kiếm khí xé rách mặt trời.

Còn xé rách một cánh tay của Trác Đông Lai, máu bắn tung tóe.

“Luân Hồi Chỉ!”

Một bên khác.

Truyền nhân ngũ quan vận chuyển sức mạnh Luân Hồi, điểm ra một chỉ.

Chỉ hạ chuyển luân hồi!

Sinh tử không do người!

Nhưng so với hắn, Sở Cuồng Nhân càng hiểu rõ Luân Hồi hơn, Luân Hồi Kiếp Quang đánh ra, đập nát chỉ kình, dường như nghiền nát nửa thân thể của hắn.

Tử Lôi, giới tử bốn bộ Tiên Đình.

Hung thú nhất mạch.

Các đại giới tử thiên kiêu, các loại thủ đoạn đều đánh ra hết.

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân, vẫn không hề có tác dụng.

Một trận chiến đến bây giờ.

Hắn không hề bị thương một chút nào.

“Xi Vưu ma ảnh! !”

Xi Chiến thét dài một tiếng, một tầng ma văn màu tím dày đặc bao trùm trên người hắn, tuy rằng bị thương không ít.

Nhưng khí thế, càng đáng sợ hơn so với trước kia.

Dưới áp lực của Sở Cuồng Nhân, chiến lực của hắn đột phá cực hạn, ngay sau đó thi triển ra át chủ bài mạnh nhất của bản thân!

Chỉ thấy bên trong ma khí cuồn cuộn, một hư ảnh Cự Ma cổ lão hiện ra ở trên hư không trung, một đôi mắt lạnh lẽo, bễ nghễ thương sinh!

Chính là một trong những người sáng lập Ma Đạo cổ lão, Ma Tổ Xi Vưu!

“Nguyên Dương Thần Quang! !”

Trác Đông Lai gãy một cánh tay, thúc giục tiên nguyên đến cực hạn, một đạo chùm sáng màu vàng óng chờ phát động ở trong lòng bàn tay hắn!

Đó là thần thông Nguyên Dương Tiên Thể.

Tuy rằng chỉ là một khối hóa thân, thần thông này cũng không hoàn thiện.

Nhưng sức mạnh vẫn đáng sợ như cũ.

“Tử Diệu chi cực! !”

Lôi quang trên người Tử Lôi nở rộ.

Một luồng sức mạnh lôi đình cuồng bạo ầm ầm bạo phát!

Từng luồng khí tức cường đại liên tiếp bạo phát, một đám thiên kiêu giới tử thi triển át chủ bài, muốn đánh chết Sở Cuồng Nhân trong một chiêu.

“Trận chiến này, cũng nên.kết thúc rồi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Hắn vừa sải bước ra, khí tức càng làm cho người ta sợ hãi ầm ầm bạo phát.

Hạo quang ngút trời, từng bị Bách Gia Thánh Nhân hiện lên!

Hàn khí lạnh thấu xương bao phủ, là dị tượng Tuyết Sơn Văn Tâm!

Trong hư không, có vô số văn tự ngưng tụ, tạo thành từng điều lệ điều cấm, đây là, Kim Khoa Ngọc Luật Chương! !

Tam đại dị tượng của thư viện đều xuất hiện!

Uy thế làm rung chuyển trời đất, bốn phương khiếp sợ!

Ở phía xa.

Vô số người đang quan sát cuộc chiến bởi vì cảnh tượng này mà tâm thần rung chuyển.

Lúc này, nhìn Sở Cuồng Nhân thi triển ra tam đại dị tượng của thư viện, bọn họ lại có cảm giác hoang đường.

“Hỗn Độn Thần Ma Thể, Luân Hồi Thiên Thể, Thanh Diệp Kiếm Đồng, tam đại dị tượng của thư viện …… Tu sĩ bình thường chỉ cần có một cái đã trở thành thiên kiêu đỉnh phong, hắn lại một mình độc chiếm tất cả, chuyện này, sao lại có chuyện như vậy chứ?”

“Quái, quái vật! !”

“Đại đạo sở chung!”

Trong hư không, hình như có một tiếng thở dài vang lên.

Đó là vị đại năng nào đó đang chú ý đến trận chiến này, phát ra tiếng cảm khái.

Đại đạo sở chung.

Bốn chữ ngắn ngủi này, dùng ở trên người Sở Cuồng Nhân lại không có gì thích hợp bằng.

Nếu không phải đại đạo sở chung, người như thế nào mới có được thiên phú này?

Nếu không phải đại đạo sở chung, sao có người có thể ôm đồm hết các đại cơ duyên bên trong Côn Luân bí giới được?

Bên trong kết giới trận pháp.

Tam đại dị tượng, Luân Hồi Thiên Thể, Hỗn Độn Thần Ma Thể đồng loạt bạo phát trên đầu Sở Cuồng Nhân.

Sinh tử luân hồi chi ý vô biên vô hạn hóa thành một bức âm Dương Sinh Tử Đồ, cộng thêm sự gia tăng của tam đại dị tượng, nghiền áp tất cả! !

Chương 1197: Mục đích thực sự của Ngự hồn giả, trận chiến linh hồn, Địa Tạng pháp chú

Âm Dương Sinh Tử Đồ nghiền áp tất cả!

Sinh tử luân hồi chi ý kinh khủng, bao trùm toàn bộ kết giới trận pháp!

Đám người Xi Chiến, Tử Lôi, Trác Đông Lai toàn lực chống cự, các con át chủ bài tầng tầng lớp lớp không dứt, liên tiếp thi triển ra.

Nhưng ở trước mặt âm Dương Sinh Tử Đồ được tam đại dị tượng gia tăng lại có vẻ hơi yếu kém, căn bản không thể ngăn cản được.

Xi Vưu ma ảnh, ầm ầm bị phá nát!

Cuồng bạo lôi quang, bị sức mạnh sinh tử luân hồi làm cho hao mòn!

Nguyên Dương Thần Quang, cũng bị một kích đánh bại!

Thiên kiêu giới tử còn lại thì không cần phải nói, ở trước mặt sức mạnh sinh tử luân hồi, bọn họ căn bản không có chút sức chống cự nào.

Một chiêu đánh xuống, hơn phân nửa thiên kiêu giới tử ngã xuống!

Số thiên kiêu giới tử còn lại cũng bị thương nặng!

Bụi bay mù mịt đầy trời, chỉ có một người ngạo nghễ đang đứng, bễ nghễ ngang ngược nhìn thiên hạ, quanh người có tiên huy tươi sáng, giống như Tiên Vương, bao trùm chúng sinh!

Ong! !

Lúc này, dị biến tái sinh!

Chỉ thấy vô số đôi mắt phía trên trận pháp kết giới bỗng nhiên hội tụ, hóa thành một con mắt khổng lồ, ma nhãn màu tím phảng phất bao phủ đất trời.

Ma nhãn kia, bộc phát ra tà quang vô cùng cường đại, nếu như thiên kiêu bị tà quang chiếu vào, thân hình đều sẽ trở nên cứng ngắc, khó có thể nhúc nhích.

“Tử Tình Ma Quang! !”

Ở Phía Xa, truyền nhân Ngự Hồn thét dài một tiếng.

Chỉ thấy cự nhãn khổng lồ màu tím kia phát ra một chùm tia sáng màu tím khổng lồ, từ trên trời giáng xuống, hoàn toàn bao phủ Sở Cuồng Nhân ở trong đó.

Một luồng năng lượng khổng lồ phát động, trực tiếp tác động đến linh hồn, khiến cho Sở Cuồng Nhân cảm nhận được từng đợt áp lực.

“Ha, đây mới chính là át chủ bài của ngươi sao?”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía truyền nhân Ngự Hồn ở nơi xa.

Lại thấy bóng người đối phương chợt lóe, hóa thành một đạo hắc khí, xông đến từ nơi xa, tiến vào chùm sáng, trực tiếp lướt vào trong tinh thần hải của hắn.

Tinh thần trong hải.

Một đạo hắc khí bỗng nhiên đi vào.

Hắc khí biến hóa, hóa thành bóng dáng truyền nhân Ngự Hồn.

“Ha ha, Sở Cuồng Nhân, chắc ngươi sẽ không nghĩ tới, mục đích thật sự của ta không phải là giết ngươi, mà là phải dùng mọi người, dùng Thiên Mục Trận làm hao mòn sức mạnh của ngươi, như vậy ta mới có thể đoạt xá thân thể của ngươi!”

“Luân Hồi Thiên Thể, Hỗn Độn Thần Ma Thể, thậm chí còn có

Thanh Diệp Kiếm Đồng, tam đại tuyệt thế thể chất này, ta rất vui lòng đón nhận nó! !”

Truyền nhân Ngự Hồn vô cùng hưng phấn.

Đúng vậy.

Hắn tính toán lâu như vậy, chính là vì muốn có được thân thể này của Sở Cuồng Nhân.

Ngự Hồn nhất mạch có một bí pháp, có thể xâm nhập vào bên trong tinh thần các tu sĩ khác, giết chết tiên hồn của đối phương, sau đó chiếm đoạt thân thể.

Bí pháp này, vô cùng kinh khủng.

Nhưng tương tự nhau, mỗi một tu sĩ Ngự Hồn nhất mạch cả đời này chỉ có thể thi triển một lần, một khi thất bại, kết cục chính là hồn phi phách tán.

Cho nên, truyền nhân Ngự Hồn cũng không dám sử dụng.

Cho đến khi hắn gặp Sở Cuồng Nhân.

Thiên phú gia hỏa này tốt đến mức làm hắn ghen ghét, sự tồn tại của đối phương đối với hắn mà nói, chính là mê hoặc trí mạng.

Tam đại tuyệt thế thể chất tập trung ở trên người một cá nhân.

Trên đời này, còn có thân thể nào tốt hơn để tu hành sao?

Không có! !

Nếu có thể đoạt xá thân thể đối phương, con đường tu hành của hắn sẽ thuận buồm xuôi gió, thậm chí có thể đặt chân đến đỉnh cao của Tiên Đạo!

Cho nên, từ lần đầu tiên gặp được Sở Cuồng Nhân, hắn vẫn luôn tính toán, làm sao để đoạt lấy thân thể của đối phương.

Vì đối phương, hắn đã tìm mọi cách để thăm dò.

Chính là vì bố trí sát trận có một không hai này cho đối phương!

“Sở Cuồng Nhân, ngươi ngoan ngoãn trở thành kẻ trợ giúp ta bước vào đỉnh cao Tiên Đạo đi.” Truyền nhân Ngự Hồn hưng phấn cười nói.

Hắn nhìn về phía sâu bên trong Tinh Thần Hải.

Nơi đó, là tiên hồn của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng bỗng nhiên, sắc mặt của hắn cứng đờ tại chỗ.

Hắn nhìn thấy cái gì?

Ba tiên hồn đang khoanh chân ngồi trên không trung, tạo thành thế tam giác, trên người có vầng sáng kim sắc lưu chuyển, nhuộm tiên hồn thành màu vàng kim nhạt.

Mà lúc này, cả ba tiên hồn này đều chống cằm, cười như không cười nhìn về phía hắn.

Truyền nhân Ngự Hồn ngây ngốc.

Tình huống này là như thế nào?

Ba tiên hồn?

Sở Cuồng Nhân lại có đến ba tiên hồn? !

Điều này đến tột cùng là cái gì, gặp phải quái vật tu hành pháp môn linh hồn! !

Hiện tại hắn có thể khẳng định, Sở Cuồng Nhân nhất định là tu hành một loại pháp môn linh hồn nào đó, hơn nữa pháp môn tu hành này còn vô cùng huyền diệu.

Nếu không, sao có thể có đến ba tiên hồn?

Mặt khác.

Hào quang màu vàng óng kia là ……

“Kim tính! !”

“Linh hồn kim tính! ! Vậy mà cường độ linh hồn của lại tiếp cận

Kim Tiên! ! Sao có thể có chuyện như vậy? !!”

Truyền nhân Ngự Hồn không thể tin được.

Nếu Sở Cuồng Nhân chỉ đơn giản tu hành pháp môn linh hồn, hắn sẽ không khiếp sợ đến mức như thế, nhưng vấn đề là, vậy mà linh hồn của Sở Cuồng Nhân lại ẩn chứa linh hồn kim tính, thế nhưng lại tiếp cận đến trình độ Kim Tiên.

Cho dù là tu sĩ chuyên tu linh hồn cũng không thể có được linh hồn kim tính, Sở Cuồng Nhân, sao có thể có? !

Tu vi, thân thể, dị tượng, Chí Tôn Tiên Thể……

Hiện tại, lại còn có thêm linh hồn kim tính!

Đối phương, đến tột cùng có bao nhiêu con át chủ bài?

Đối phương, rốt cuộc có điểm yếu hay không?

Trên đời này, vì sao lại có tu sĩ không có kẽ hở như thế này?

Truyền nhân Ngự Hồn chỉ cảm thấy đầu mình như một đống keo dán.

Nghi hoặc nảy sinh từng cái một.

“Chuột, chúng ta lại gặp mặt.”

Lúc này, giọng nói của Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên vang vọng bên trong Tinh Thần Hải.

Uy nghiêm, giống như một chúa tể.

Tinh thần ngự hồn giả chấn động, vội vàng phục hồi lại tinh thần.

Hắn trấn tĩnh lại.

“Ta là tu sĩ Ngự Hồn nhất mạch, chuyên tu linh hồn chi đạo, mặc cho linh hồn của hắn kỳ quái như thế nào, ta nhất định sẽ không thua!”

“Ta tính toán lâu như vậy, sao có thể thua ở lĩnh vực ta am hiểu nhất là linh hồn được chứ! ! Đúng, ta chắc chắn không có khả năng thua!"

Ngự hồn giả nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra tia kiên quyết.

Tấm thân thể này, hắn nhất định phải có.

"Sở Cuồng Nhân, tuy rằng thủ đoạn của ngươi bất phàm, nhưng nếu luận về linh hồn thủ đoạn, ngươi, không phải là đối thủ của Ngự Hồn nhất mạch."

Ngự hồn giả nói xong, bóng người chợt lóe, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Giơ tay đánh ra một chưởng, sức mạnh linh hồn bạo phát.

"Ha."

Sở Cuồng Nhân thiên hồn tùy ý đánh ra một chưởng.

Sức mạnh linh hồn bạo phát.

Ngự hồn giả bị hất bay ra ngoài, nện xuống phía dưới dáy của tinh thần hải, một lượng lớn tinh thần lực biến thành nước biển bao phủ hắn lại.

Dưới loại sức mạnh kia, linh hồn dưới cảnh giới Chân Thần hẳn sẽ chết không thể nghi ngờ.

Tuy ngự hồn giả chuyên tu linh hồn, linh hồn không phải loại tầm thường, nhưng vẫn chỉ ở trình độ Thiên Tiên, chưa đạt tới cảnh giới Chân Thần của Chân Tiên.

Ầm!

Lúc này, ngự hồn giả lao ra khỏi Tinh Thần Hải.

Linh hồn của hắn lại không có chút tổn thương nào.

Ở trên người hắn, có một đạo phù văn huyền diệu đang lưu chuyển, đó là một loại phù văn chuyên môn để phòng ngự các đòn tấn công linh hồn!

“Sở Cuồng Nhân, có Thủ Hồn Phù này, mặc cho linh hồn của ngươi có cường đại đạt tới trình độ kim tính, cũng không thể gây thương tổn đến ta.”

Trên mặt ngự hồn giả lộ ra vẻ tự tin tươi cười.

“Một tên chuột nhắt vẫn luôn ở trước mặt ta trốn đông trốn tây, bỗng nhiên có dũng khí đi đến trước mặt ta, chính là bởi vì đạo phù văn này sao?”

“Sở Cuồng Nhân, hiện tại ngươi chỉ có thể thừa dịp miệng lưỡi lợi hại, có Thủ Hồn Phù này ở trong tay, ngươi không thể gây thương tổn cho ta, ngược lại, ta sẽ từ từ làm hao mòn năng lượng linh hồn của ngươi, sau đó độc chiếm thân thể ngươi! !”

Ngự hồn giả vươn tay ra, từng luồng sức mạnh linh hồn ngưng tụ thành gai nhọn, lơ lửng ở bốn phía xung quanh hắn, đang chờ phát động.

Ánh mắt hắn như lửa đốt.

Giống như nhìn thấy cảnh tượng chính mình chiếm đoạt được thân thể của Sở Cuồng Nhân, dựa vào tam đại tuyệt thế Tiên Thể bước lên đỉnh cao của Tiên Đạo.

“Một con chuột nhắt cũng dám mơ ước đến thân thể của ta? Nực cười.”

“Ta muốn giết chết ngươi, cũng chỉ là chuyện trong lòng bàn tay, ông trời, cũng không giữ nổi cái mạng của ngươi, huống chi chỉ là một đạo Thủ Hồn Phù?”

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, trong phút chốc, năng lượng linh hồn mênh mông phun trào, trong Tinh Thần Hải, đột nhiên có từng đợt phạm âm truyền ra, một bức tượng Phật cổ lão trang nghiêm bỗng nhiên hiện ra!

“Địa Tạng pháp chú!”

Chương 1198: Giết ngự hồn giả, sát trận bại hoàn toàn, không một người nào có thể động tới ngươi

“Địa Tạng pháp chú!”

Một giọng nói lạnh lùng vang vọng trong Tinh Thần Hải.

Chỉ thấy sức mạnh linh hồn trên người Sở Cuồng Nhân điên cuồng phun trào, một pháp tướng Phật Đạo trang nghiêm, thần thánh hiện ra! !

Phật tướng phật quang ngút trời, thần sắc trách trời thương dân.

Từng đợt tiếng Phạn quanh quẩn bên trong Tinh Thần Hải.

“Sao có thể nhưu thế! !” Truyền nhân ngự hồn nhìn Phật tướng, trợn mắt há hốc mồm, trong mắt toát ra vẻ hoảng sợ xưa nay chưa từng có.

…………

Bên ngoài.

Bên trong kết giới trận pháp.

Ma quang màu tím chiếu rọi xuống, Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ.

Giống như, giống như bị trấn áp.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Chẳng lẽ truyền nhân ngự hồn có chuẩn bị hậu chiêu sao?”

Một ít nhóm thiên kiêu giới tử còn sống cảm thấy nghi hoặc.

“Nghe đồn ngự hồn nhất mạch có bí pháp đoạt chiếm thân thể, xem ra, quả nhiên là như thế.” Trong mắt Xi Chiến toát ra một tia bừng tỉnh.

Thì ra, đây mới là mục đích thực sự của ngự hồn giả.

“Hừ, đoạt chiếm thân thể?”

“Loại yêu nghiệt này, căn bản không được phép tồn tại trên đời!”

Ánh Mắt Trác Đông Lai lạnh như băng nói.

Mặc kệ là Sở Cuồng Nhân, hay là truyền nhân ngự hồn, bất luận kẻ nào tập hợp ba loại tuyệt thế thể chất làm một thể, đều là một sự uy hiếp lớn đối với hắn.

Hắn không cho phép kẻ như vậy tồn tại hay lưu lại trên đời.

Trác Đông Lai muốn sử dụng số tiên nguyên cuối cùng trong cơ thể, giết chết Sở Cuồng Nhân, nhưng lại bị Xi Chiến ngăn cản lại.

“Ta không cho phép ngươi làm như vậy.”

Xi Chiến lạnh lùng nói.

Lại phải nói thêm, truyền nhân ngự hồn cũng là người của Ma Đạo bọn họ, hắn không có khả năng nhìn người khác dễ dàng phá hỏng kế hoạch của hắn như vậy.

“Hừ, mặc kệ là Sở Cuồng Nhân, hay là Ma Đạo, loại tồn tại này sẽ uy hiếp đến thiếu ngự của Tiên Đình, đều phải bị hủy diệt!”

Cách đó không xa.

Trong mắt Tử Lôi bắn ra một tia lãnh ý.

Bóng người hắn chợt lóe, vọt về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng ngay lúc này.

Trên người Sở Cuồng Nhân đột nhiên bộc phát ra một luồng dao động kỳ lạ, từng đợt tiếng Phạn truyền ra từ trong cơ thể đối phương.

Bị hạ chú tiếng Phạn, Tử Lôi căn bản định ra tay nhưng chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, cả người không khỏi đau đến mức quỳ rạp trên mặt đất.

“Đáng chết, đây, đây là có chuyện gì? !”

Những người còn lại cũng chịu ảnh hưởng.

Khi mọi người vẫn còn đang nghi hoặc.

Một trận phật quang ngút trời.

Trên người Sở Cuồng Nhân, phật quang phun trào, hiện thành một vị Phật tướng thật lớn, thần thánh trang nghiêm chi ý, bao phủ đất trời.

Mọi người nhìn Phật tướng này, chỉ cảm thấy linh hồn của chính mình giống như bị tách rời cơ thể, vô cùng khó chịu.

Bên trong Tinh Thần Hải.

Linh hồn Sở Cuồng Nhân giơ tay hướng về phía ngự hồn giả.

Mà sau lưng, Địa Tạng Phật tướng cũng đồng thời có động tác.

“Không! !”

Ngự hồn giả điên cuồng rống giận, thúc giục năng lượng linh hồn tới mức cực hạn, bắn ra một gai nhọn linh hồn.

Nhưng đáng tiếc, Địa Tạng Phật tướng lại dùng một chưởng áp xuống, từng gai nhọn linh hồn ào ào vỡ nát, căn bản không thể ngăn cản được.

Đùng!

Một chưởng này dừng ở trên người ngự hồn giả.

Chỉ thấy trên người hắn có phù văn lưu chuyển, đó là Thủ Hồn Phù!

Là át chủ bài cuối cùng của ngự hồn giả.

Nhưng cho dù là Thủ Hồn Phù, đối mặt với Địa Tạng Phật chưởng cũng không có cách nào chặn lại, tan vỡ thành từng khúc, cuối cùng hóa thành tro tàn.

Thủ Hồn Phù bị phát nát!

Ngự hồn giả cũng bị Phật chưởng trực tiếp đánh cho hồn phi phách tán, hóa thành vô số điểm sáng, Sở Cuồng Nhân tùy ý vung tay lên, bắt lấy những điểm sáng đó vào trong tay, trong đầu hiện ra một vài hình ảnh.

Đó là, một đoạn ký ức của ngự hồn giả.

“Ha, xem ra còn có thu hoạch ngoài ý muốn.”

Sở Cuồng Nhân dùng Toàn Tri Chi Linh phân tích một phen.

Phát hiện những điểm sáng này có thể bị hấp thu, hắn không nói hai lời lập tức hấp thụ điểm sáng đó, trong đầu hiện ra một lượng lớn ký ức.

Mà trong đó, phần lớn là về tin tức liên quan tới Ma Đạo thập mạch.

“Ha, thú vị.”

Sau đó, ý thức của Sở Cuồng Nhân từ trong Tinh Thần Hải trở lại thể xác.

Hắn mở hai mắt ra, trong ánh mắt có phật quang lưu chuyển, giống như hai cái lốc xoáy, dường như muốn hút linh hồn của tất cả mọi người vào trong.

Mà ở trước mặt hắn, là một đám thiên kiêu giới tử bị sức mạnh của Địa Tạng pháp chú làm chấn động đến mức linh hồn đau đớn khó chịu.

“Ha, hiện tại, mời các ngươi đi tìm chết đi.”

Địa Tạng Phật tướng ở phía sau Sở Cuồng Nhân vỗ rra một chưởng.

Dao động linh hồn vô thanh vô tức bùng nổ.

Đám người Trác Đông Lai, Tử Lôi, Xi Chiến, truyền nhân ngũ quan hứng chịu một chưởng này, trực tiếp hồn phi phách tán, thân thể tê liệt ngã trên mặt đất.

“Trốn thôi! !”

Ở phía xa, sắc mặt truyền nhân Thi Ma đầy vẻ hoảng sợ, muốn đào tẩu.

Nhưng đột nhiên.

Không gian bốn phía bị phong tỏa, hiện tại hắn khó có thể nhúc nhích!

Đây là, Thuật Phong Ấn Thời Không! !

“Thôi xong rồi! !”

Truyền nhân Thi Ma tuyệt vọng nghĩ đến.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Một đạo kiếm khí phá nát hư không, truyền nhân Thi Ma đến năng lực chống cự cũng không có, trực tiếp bị kiếm khí chém nứt! !

Đến tận bây giờ.

Sát trận nhằm vào Sở Cuồng Nhân này, kết thúc hoàn toàn bại trận!

Những người này, thậm chí còn không thể làm Sở Cuồng Nhân bị thương.

Nơi xa, đám thiên kiêu giới tử theo dõi trận chiến đều trầm mặc, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác bất lực.

Giới tử chi tranh ……

Bọn họ muốn cùng người như vậy tranh đấu sao? !

Đùa cái kiểu gì vậy? !!

Chẳng khác nào đi tranh đấu cùng quái vật, đây không phải là muốn mạng của bọn họ sao?

Dường như Sở Cuồng Nhân không để bụng suy nghĩ của mọi người ở đây, tiên thức hắn đảo qua, thu thập một ít đồ vật hữu dụng bên trong chiến trường.

Ví dụ như Tiên Khí, chiến giáp hoặc là Càn Khôn giới.

Hoặc ví dụ như, bên trong các thiên kiêu giới tử kia, có một chút Tiên Thể, Tiên Thể của bọn họ cũng có thể coi như là tư liệu nghiên cứu.

Tóm lại, trận chiến này thu hoạch không ít.

“Ai, đi thật xa tới đây để tặng lễ vật cho ta, những người này đều là người tốt mà.” Sở Cuồng Nhân bước về phía đông, tiện tay thu hồi tiên kiếm bên cạnh Xi Chiến, cảm khái nói.

Tu sĩ ở phía xa nghe được lời hắn nói, không khỏi rùng mình một cái.

Ác ma!

Người này tuyệt đối là ác ma! !

“Từ hôm nay trở đi, nếu có thể không chọc người này, liền tận lực không đi trêu chọc, hắn căn bản không phải là người! !”

“Ta hoài nghi nếu như ta đứng trước mặt hắn, không chừng ta còn phải ngoan ngoãn dùng hai tay dâng ý chí Tiên giới lên cho hắn, thật sự quá đáng sợ.”

“Ai, thế hệ trẻ tuổi trong Tiên giới này còn có ai có thể tranh tài với hắn?”

“Truyền nhân Lục Ngự của Côn Luân Tiên Đình cũng rất khó khăn.”

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng thả đám người Lam Vũ từ trong Tụ Lí Càn Khôn ra.

Mọi người nhìn cảnh tượng tàn phá trước mắt, thi thể khắp nơi, lại nhìn Sở Cuồng Nhân bên cạnh lông tóc không tổn hại gì, cảm giác khó có thể tin được.

Chỉ tới vây giết thủ tịch mà lại có nhiều thiên kiêu giới tử sao? !

Càng quan trọng chính là.

Nhiều thiên kiêu giới tử như vậy, thế mà đều bị một mình thủ tịch giết hết!

Sao mà hắn có thể làm được vậy?

Chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi! !

“Triệu Phương Phỉ.”

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở miệng nói.

“Có!”

Triệu Phương Phỉ giật mình một cái, vội vàng đáp có.

Nàng nhìn Sở Cuồng Nhân, đột nhiên có chút cảm giác xa lạ, mới bao lâu đâu, không ngờ thủ tịch đã mạnh đến mức không ai có thể chạm tới.

Sở Cuồng Nhân giơ tay lên, đánh ra âm Dương Sinh Tử Đồ.

Nghịch chuyển sinh tử!

Trong tức khắc, thương thế của Triệu Phương Phỉ chuyển biến tốt đẹp hơn không ít, không chỉ như thế, hắn còn ép thi khí trong cơ thể của đối phương ra ngoài.

“Đa tạ thủ tịch.”

Trong lòng Triệu Phương Phỉ ấm áp.

“Cẩn thận nói một chút, sao lại như thế này.” Sở Cuồng Nhân hỏi.

Sau đó, Triệu Phương Phỉ nói ra chuyện của bản thân một lần, trong đó còn bao gồm cả quá trình bản thân làm cách nào để trở thành truyền nhân Bách Mị Giáo.

Mọi chuyện cũng không có gì phức tạp.

Chính là Triệu Phương Phỉ gặp được kỳ ngộ, lấy được truyền thừa của Bách Mị Giáo ở bên trong một di tích, sau đó biết được tình huống hiện nay của Bách Mị Giáo không mấy lạc quan, vì tự bảo vệ mình nên đã che giấu tung tích, gia nhập thư viện Bách Gia.

Lúc sau chính là bị người Ma Đạo phát hiện rồi đuổi giết.

Chuyện sau đó, mọi người cũng đều đã biết.

Bị coi như con mồi, dẫn Sở Cuồng Nhân đến đây.

“Từ nay về sau, ngươi không cần ẩn mình nữa rồi, chỉ cần ta còn là thủ tịch thư viện, trên đời này, không người nào dám động đến ngươi!”

Thần sắc của Sở Cuồng Nhân bình tĩnh.

Nhưng giọng điệu lại chân thật đáng tin.

“Đa tạ thủ tịch!”

Trong lòng Triệu Phương Phỉ có chút cảm động.

Giới tử còn lại thư viện cũng đầy ý cười.

Một thủ tịch có thực lực không gì sánh kịp lại bênh vực người của mình, lớn lên xinh đẹp, gần như hoàn mỹ không tì vết, ai mà không thích cơ chứ? ?

Chương 1199: Trác Đông Lai tức giận, thiếu ngự Tử Vi, Luyện Mộc Khôi Lỗi Thuật

“Đáng chết, thật sự đáng chết! !”

Tiên giới, ở một nơi nào đó.

Bên trong một tòa cung điện kim bích huy hoàng phát ra tiếng gào thét!

Một vòng mặt trời bay lên không trung.

Thần uy tràn ngập cuồn cuộn cùng với…… lửa giận bừng bừng!

Bốn phía cung điện, một số ít thị nữ tôi tớ đều bị uy áp này dọa sợ tới mức quỳ rạp trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, sợ hãi không thôi.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy giới tử phẫn nộ như thế.

So với việc tỏ tình thất bại với Dao Trì thánh nữ lúc trước còn phẫn nộ hơn gấp trăm lần!

Bên trong cung điện.

Giới tử Trác Đông Lai của Đông Vương giáo tức giận đến mức sắc mặt xanh mét, hai mắt dày đặc tơ máu, lửa giận hừng hực thiêu đốt như muốn phun trào ra ngoài.

“Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân!”

“Ta và ngươi, không đội trời chung! !”

Trác Đông Lai nghiến răng nghiến lợi nói.

Chẳng qua, tuy rằng hắn phẫn nộ, nhưng lại không hoàn toàn đánh mất lý trí, hắn biết rõ hiện tại bản thân không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

“Có lẽ, chỉ có thể mau chóng tìm được vật chí âm, kết hợp với nguyên dương chi thể của ta, tạo thành Lưỡng Nghi Tiên Thể, như vậy mới có khả năng chống lại Sở Cuồng Nhân, nhưng vật chí âm này, phải đi đâu để tìm bây giờ?”

Trác Đông Lai suy nghĩ.

Lúc này.

Ngọc giản bên hông hắn chấn động một chút.

“Là tin tức của chưởng giáo.”

“Cái gì, chưởng giáo đã tìm thấy nơi mà vật chí âm rơi xuống? !”

Hai mắt Trác Đông Lai tỏa sáng.

Hắn nhịn không được cười ha ha: “Ha ha, thật tốt quá, xem ra đến ông trời cũng muốn giúp ta, Sở Cuồng Nhân, ngươi hãy chờ xem, chờ ta luyện thành Lưỡng Nghi Tiên Thể, nhất định sẽ tìm ngươi báo thù! !”

…………

“Sở Cuồng Nhân, quả nhiên là yêu nghiệt!”

“Ngự hồn nhất mạch, Thi Ma nhất mạch, Xi Vưu nhất mạch, cả ba vị truyền nhân cùng ra tay, liên hợp với nhiều thiên kiêu giới tử như vậy cũng không thể giết chết người này, loại thực lực này, sợ là đến ta cũng không thể sánh bằng.”

Bên trong một tòa cung điện âm u.

Một giọng nói ôn nhuận kinh ngạc cảm thán vang thán.

“Ma Đạo mười môn ta, có thể xác định truyền nhân Bách Mị đã làm phản, truyền nhân bốn mạch Ngự Hồn, Thi Ma, Xi Vưu, âm Minh đều đã chết, đối với Ma Đạo ta, cũng không phải là một tin tức tốt.”

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

“Chuyện này, những người ở phía trên sẽ suy xét, tin tưởng chẳng bao lâu sẽ chọn lựa ra truyền nhân mới, hiện tại, chuyện quan trọng nhất vẫn là khai phá La Hầu tổ địa, nếu có thể tìm được truyền thừa có quan hệ với Ma Tổ La Hầu, có lẽ chúng ta sẽ có cơ hội chống lại tên Sở Cuồng Nhân kia.” Giọng nói ôn nhuận nói ra.

Ma Tổ La Hầu, trong truyền thuyết, chính là nguồn gốc của Ma Đạo.

Là tu sĩ Ma Đạo còn cổ xưa hơn so với Ma Tổ Xi Vưu, hắn có thể nhờ vào nó mà trở nên mạnh mẽ, thậm chí có thể ngược dòng tìm đến khai thiên tích địa thuở sơ khai.

…………

Tiên giới.

Tiên Đình.

Một người mặc bạch y đang bẩm báo một ít đại sự phát sinh trong Tiên giới gần đây cho một thanh niên mặc hoa bào màu tím.

Trong đó, hắn có nhắc đến Sở Cuồng Nhân.

Cũng nhắc tới trận đại chiến được vô số người bàn luận kia.

“Thú vị, nói như thế, Tiên Đình ta đã có không ít giới tử chết trong tay người này.” Thanh niên áo tím kia cười nhạt nói.

Đối với chuyện những giới tử kia đã chết, tựa hồ cũng không để tâm đến.

Người mà hắn để ý chính là Sở Cuồng Nhân.

Tiên Đình, chấp chưởng Lục Ngự sở.

Phân biệt là Ngọc Hoàng Đại Đế, Thiên Hoàng Đại Đế, Trường Sinh Đại Đế, Tử Vi Đại Đế, Thanh Hoa Đại Đế cùng với Hậu Thổ Đại Đế.

Mà người này, là một trong Lục Ngự Tiên Đình, truyền nhân Tử Vi Đại Đế nhất mạch, cũng chính là thiếu ngự Tử Vi!

“Năm vị thiếu ngự kia có hành động gì chưa?”

“Vẫn chưa có hành động.”

“Còn đang bế quan sao? Hay phải nói là, muốn nhóm giới tử giết hại lẫn nhau trước, chờ giới tử chi tranh xong rồi mới ra tay.”

Tử Vi thiếu ngự khẽ cười nói.

Sau đó, hắn nhìn vòm trời phía nơi xa: “Thú vị, không nghĩ tới giới tử chi tranh chưa đến phần kết, mà đã xuất hiện một loại tồn tại như Sở Cuồng Nhân, điều này khiến cho ta sớm muốn xuất thế, cùng hắn đánh một trận.”

Nghĩ một lúc, hắn đè xuống tâm tư của mình.

“Tiếp tục chú ý xem tình thế phát triển như thế nào.”

“Vâng, thiếu ngự.”

…………

Bên trong Côn Luân bí giới.

Trận đại chiến kia đã qua được mấy ngày.

Mấy ngày này, đám người Tào Vân tiếp tục thăm dò ở Côn Luân bí giới, bởi vì sau trận đại chiến kia, một ít thiên kiêu giới tử cao cấp gần như tất cả đều chết ở trong tay Sở Cuồng Nhân, còn lại cũng sợ hãi danh tiếng của Sở Cuồng Nhân, có phần nhượng bộ đối với giới tử của thư viện, không dám mạo phạm.

Điều này khiến giới tử của thư viện qua lại vô cùng tự nhiên ở bên trong Côn Luân bí giới, cũng thu hoạch được một ít cơ duyên, cũng không ai dám tranh giành với bọn họ.

“Thủ tịch có thể là thủ tịch của chúng ta, thật sự quá tốt.”

Vương Trầm Thiên cảm khái nói.

Đây không phải lần đầu tiên hắn có suy nghĩ như vậy.

Mà những người còn lại cũng có suy nghĩ tương tự nhau.

“Đúng rồi, từ lần đại chiến đó, sau khi trở về thủ tịch liền chạy đi bế quan, cũng không biết khi nào xuất quan.”

Tào Vân nói, hắn nhìn về phía Lam Vũ, Sở Hồng.

Ở nơi này các nàng là người thân thuộc với Sở Cuồng Nhân nhất.

“Công tử nói, người muốn nghiên cứu một ít vật.”

Lam Vũ nói.

Trong sơn động.

Sở Cuồng Nhân đang bế quan, đúng thật là đang nghiên cứu một ít đồ vật.

Đồ vật mà hắn nghiên cứu, chính là một ít tài liệu Tiên Thể hắn mang về từ chiến trường ngày trước, trong đó bao gồm Nguyên Dương Tiên Thể của Trác Đông Lai, lôi đình Tiên Thể của Tử Lôi, Ma Thể của Xi Chiến, còn có một ít huyết mạch Hung thú.

Những món đồ này, tất cả hắn đều dùng Thể Chất Chi Thư phân tích ra.

Sau đó, dung nhập vào bên trong Bản Nguyên Thể Duy Nhất.

Chuyện này khiến bản nguyên thể của hắn càng thêm cường đại.

Mặt khác, sau khi hắn trở về từng tìm Ngọc Trí luận bàn, lén lấy một ít máu của đối phương, nhân tiện phân tích Dao Trì Tiên Thể.

Lại phải nói tiếp, Ngọc Trí đối với việc hắn giết chết Trác Đông Lai cũng không có phản ứng quá lớn, dù gì đây cũng chỉ là một khối hóa thân, nhưng cũng nhìn ra được, Ngọc Trí đối với Trác Đông Lai, cũng không có hảo cảm quá lớn.

Không, thậm chí có thể nói là chán ghét.

“Đông Vương giáo…… Nếu ta nhớ không lầm, truyền thừa của Đông Vương giáo là đến từ Đông Vương Công cổ lão.”

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Nghe đồn vào thời kỳ Tiên Cổ, Tây Vương Mẫu tự xưng là Nữ Tiên Chi Thủ, mà Đông Vương Công này, cũng từng tự hào xưng danh Nam Tiên Chi Thủ.

Tuy rằng có chút khuếch đại, nhưng không thể phủ nhận đối phương thật sự mạnh mẽ.

Ít nhất cũng tồn tại cùng cấp bậc với Tây Vương Mẫu kia.

“Đông Vương Giáo và thánh địa Dao Trì, quan hệ hẳn là không cạn, giới tử Đông Vương kia cũng có lòng mơ ước đối với Dao Trì thánh nữ là Ngọc Trí.”

“Chẳng biết sao, Đông Vương có ý, Thánh Nữ vô ý, thậm chí hắn càng mơ ước càng làm cho Ngọc Trí phản cảm, ừm, có lẽ chuyện này không quá đáng giá để lợi dụng trong tương lai.” Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Sau khi xong việc, Sở Cuồng Nhân liền chuẩn bị xuất quan.

Trước khi xuất quan, hắn rút một phần thưởng.

“Chúc mừng ký chủ rút được phần thưởng cấp Thần Luyện Mộc Khôi Rỗi Thuật!”

Luyện Mộc Khôi Lỗi Thuật? !

Sở Cuồng Nhân có chút nghi hoặc.

Hắn lấy món khen thưởng này ra.

Ngay lập tức, trong đầu hiện lên một lượng lớn tin tức.

“Hay cho một Luyện Mộc Khôi Lỗi Thuật! Có thể dung hợp thiên hạ linh mộc với tinh huyết của bản thân, luyện chế ra con rối tương đương với phân thân! !”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Hiện tại trong tay hắn cũng có một ít linh mộc, hắn tính toán sau khi trở về sẽ thí nghiệm Luyện Mộc Khôi Lỗi Thuật này một phen.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân liền xuất quan.

Đám người Lam Vũ, Sở Hồng tiến lên đón.

“Gần đây các ngươi thu hoạch như thế nào rồi?”

Sở Cuồng Nhân hỏi.

“Cơ duyên bên trong Côn Luân bí giới cơ bản đã bị chúng ta thăm dò đến mức không sai biệt lắm.” Tào Vân cười nói.

“Ừm, chúng ta cũng nên rời khỏi nơi này rồi.”

“Được.”

Mà ở bên ngoài Côn Luân bí giới.

Rất nhiều tu sĩ vây quanh cửa ra vào ở bí giới, trên người mang theo sát khí, người cầm đầu, thân mặc huyết bào, ánh mắt hẹp dài.

Chính là con nuôi của cốc chủ Ác Tiên cốc, Huyết Cửu Nha.

Chương 1200: Huyết Cửu Nha cướp bóc Đồ Sơn thị, Sở Cuồng Nhân ra khỏi bí giới

Bên ngoài Côn Luân bí giới.

Có một đám tu sĩ sát khí bừng bừng, khiến cho người ta sợ hãi.

Nhóm người này do tu sĩ Ác Tiên cốc Huyết Cửu Nha cầm đầu, chuyên môn bao vậy ở cửa vào Côn Luân bí giới, cướp đoạt cơ duyên của tu sĩ đi ra từ bên trong bí giới, mà bọn họ, đã có không ít thành quả.

“Ha, thật là quá tuyệt vời, nhiều bảo vật như vậy, so với tự bản thân đi vào bí giới tranh đoạt thì dễ dàng hơn nhiều.”

Có tu sĩ nhịn không được mà vui vẻ lên tiếng.

“Đúng vậy, đều nhờ có lão đại.”

"Nhờ lão đại có phương pháp chỉ huy."

Khóe miệng Huyết Cửu Nha hơi nhếch lên, nói: “Tuy rằng trong khoảng thời gian này thu hoạch được không ít, nhưng những thứ này, vẫn chưa đủ, những nhóm thiên kiêu giới tử đứng đầu còn chưa ra tới, bọn họ mới là mục tiêu của chúng ta.”

“Lão đại nói không sai.”

“Lão đại, nếu gặp phải Sở Cuồng Nhân thì nên làm sao bây giờ?”

Lúc này, bỗng nhiên có một giọng nói phá hỏng bầu không khí vang lên.

Mà sau khi nghe thấy cái tên này, cảm xúc của mọi người căn bản đang tăng vọt nhanh chóng bị tạt một chậu nước lạnh.

Sở Cuồng Nhân……

Cái tên này, bọn họ đều biết đến.

Bọn họ muốn cướp bóc từ tu sĩ trở về từ bên trong bí giới, sao lại có thể không chú ý đến động tĩnh của tu sĩ bên trong bí giới chứ?

Ở bên trong bí giới, có mật thám của bọn họ, cho nên tuy rằng bọn họ không ở trong bí giới, nhưng đối với tình huống trong đó lại nắm rõ như lòng bàn tay.

Ví dụ như trận đại chiến kia.

Sở Cuồng Nhân lấy sức mạnh của bản thân phá hủy vô số thiên kiêu đại chiến.

Đại chiến như vậy, sao bọn họ có thể không chú ý đến chứ?

“Nếu gặp được Sở Cuồng Nhân, rút!”

Huyết Cửu Nha hít sâu một hơi nói.

Hắn từng đứng phía xa liếc mắt quan sát Sở Cuồng Nhân một cái, vốn dĩ muốn xem đối phương thành con mồi, hiện tại xem ra, ý tưởng này thật sự quá buồn cười.

Đối phương căn bản không phải là người bản thân có thể chống lại.

Những người còn lại nghe vậy đều im lặng.

“Quái vật như vậy, vẫn không nên đụng tới thì tốt hơn.”

Một tu sĩ nói.

“Ai, đáng tiếc, Sở Cuồng Nhân kia tuyệt đối là người thu hoạch lớn nhất, nếu có thể giết hắn, thu hoạch sẽ vô cùng to lớn, tuyệt đối so với việc săn giết thiên kiêu giới tử trước đây còn sở hữu nhiều cơ duyên hơn nữa.”

“Đừng suy nghĩ hão huyền.”

Tuy là nói như vậy, nhưng hai mắt mọi người lại sáng lên, một đám đều nhịn không được ảo tưởng nếu thật sự có thể giết chết Sở Cuồng Nhân, chiếm đồ vật của đối phương làm của riêng, thật là tốt biết bao nhiêu!

Vút.

Lúc này.

Có vài bóng người bước ra từ bên trong Côn Luân bí giới, cầm đầu trong đó chính là một nữ tử quyến rũ, dáng người thướt tha, tóc dài bay phất phới.

Nhìn thấy điều này, hai mắt đám người Huyết Cửu Nha tỏa sáng.

“Ha, là các nàng, người của Đồ Sơn thị.”

Đồ Sơn thị, danh tiếng ở Tiên giới không hề nhỏ.

Huyết Cửu Nha lập tức nhận ra người đi đường này, ánh mắt hắn lưu luyến đặt trên người của Đồ Sơn Phỉ Vũ, tấm tắc lấy làm lạ: “Đều nói tu sĩ Cửu Vĩ Hồ nhất tộc đều là tuyệt sắc giai nhân, quả nhiên không tầm thường.”

“Lão đại, người có muốn thử một chút hay không……” Một hán tử nhỏ gầy đi đến bên cạnh Huyết Cửu Nha, trên mặt lộ ra một nụ cười bỉ ổi.

“Tiểu tử ngươi, ngược lại cũng không phải không thể.”

Huyết Cửu Nha gật đầu.

Sau đó, hắn khoát tay áo.

Những tu sĩ còn lại ngầm hiểu, lập tức có hành động, vọt tới trước mặt đám người Đồ Sơn Phỉ Vũ, bao vây các nàng.

“Các ngươi muốn làm cái gì?”

Đồ Sơn Phỉ Vũ cau mày, yêu khí trên người đang chờ phát động.

“Thứ chúng ta muốn rất đơn giản, lưu lại toàn bộ bảo vật trên người các ngươi là được.” Huyết Cửu Nha cười nhạt nói.

“Hừ, thì ra là một đám cường đạo.”

Đồ Sơn Phỉ Vũ hừ lạnh một tiếng.

Nàng lấy Tiên Khí ra, ngưng thần đề phòng, nàng vô cùng rõ ràng, dám ở bên ngoài Côn Luân bí giới làm ra hành vi cường đạo, tuyệt không phải người bình thường.

Bọn họ tuyệt đối có chỗ ỷ lại.

“Nhìn dáng vẻ đó, xem ra các ngươi không có ý định phối hợp với bọn ta.”

Huyết Cửu Nha giơ tay chém một đường trên hư không.

Tức khắc, chỉ thấy từng đạo đạo văn lưu chuyển ở trên hư không, một cỗ thần uy cuồn cuộn trút xuống, bao phủ trong phạm vi vạn dặm.

Một đạo phù văn thật lớn màu tím, ẩn ẩn hiện lên.

Đám người Đồ Sơn Phỉ Vũ chỉ cảm thấy thân thể của mình như bị một luồng sức mạnh vô hình trói buộc, trong nháy mắt khó có thể nhúc nhích.

“Đây là, phù văn!”

“Đây là cái phù văn gì vậy, sao lại có sức mạnh như vậy, có thể đem trói buộc tất cả chúng ta? Cho dù là Chân Tiên phù cũng không có loại sức mạnh này!”

Trên mặt Huyết Cửu Nha lộ ra một nụ cười, nói: “Nếu không có một chút át chủ bài, làm sao ta dám tới đây cướp bóc cơ duyên chứ.”

Phù văn phân làm hai loại.

Phù văn sử dụng duy nhất một lần và vĩnh cố phù văn.

Phù văn dùng một lần là thường thấy nhất, một ít Phù Văn Sư tại thời điểm chiến đấu có thể tùy tiện ném ra hàng trăm hàng nghìn đạo, không tính là hiếm lạ.

Sử dụng một lần, sau đó sức mạnh sẽ tiêu tán.

Mà loại thứ hai, vĩnh cố phù văn, tên giống như ý nghĩa đó là loại sức mạnh này có thể tồn tại mãi mãi, phù văn được sử dụng nhiều lần.

Loại phù văn này, dường như có một ít đặc điểm, tác dụng giống Tiên Khí.

Đương nhiên, muốn vẽ phù văn như vậy cũng không phải một việc đơn giản, yêu cầu về trình độ phù văn rất cao.

Loại mà Huyết Cửu Nha sử dụng chính là một vĩnh cố phù văn đứng đầu Kim Tiên, hơn nữa còn là một trong số phù văn hiếm thấy nhất, loại phù văn không gian.

Phù văn như vậy, một ít Đại La Kim Tiên chuyên tu phù văn chi đạo cũng chưa chắc có thể vẽ ra được.

Đây cũng là cơ duyên lớn nhất của Huyết Cửu Nha.

Dựa vào phù văn này, hắn mới có thể cướp bóc thành công nhiều lần như thế.

“Chỉ sợ Sở Cuồng Nhân đứng trước sức mạnh phù văn này cũng phải ngoan ngoãn bó tay.” Huyết Cửu Nha âm thầm nghĩ đến.

Đùng!

Lúc này, một đạo yêu khí ầm ầm bạo phát.

Đồ Sơn Phỉ Vũ động thủ với hắn.

Chẳng qua, sức mạnh của nàng bị sức mạnh phù văn này hạn chế, sức mạnh bị suy yếu rất lớn, căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Một quyền đánh ra, một đạo huyết sắc quyền kình mang theo khí tức vô cùng cuồng bạo bạo phát, trực tiếp đánh Đồ Sơn Phỉ Vũ bay ra xa trăm trượng.

“Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!”

“Vậy ta liền thu phục ngươi trước tiên, sau đó cho ngươi nếm thử sự lợi hại của ta!”

Huyết Cửu Nha nói đến vế sau, trên mặt lộ ra một nụ tươi cười âm tà, khiến Đồ Sơn Phỉ Vũ tức giận đến mức mặt đỏ bừng bừng.

“Nhân loại bỉ ổi, hôm nay do đồng quy vu tận với ngươi, ta đây cũng không hối tiếc! !”

Đồ Sơn Phỉ Vũ thúc giục yêu khí, tiến hành tấn công lần nữa.

Mà bốn phía, cũng có không ít tu sĩ chú ý tới trận chiến này, nhưng không có ai dám đi lên làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Ác Tiên cốc, cũng không phải là thế lực dễ chọc vào.

Thậm chí đối với một ít tu sĩ mà nói, bọn họ tình nguyện đắc tội với những danh môn đạo thống truyền thừa lâu đời, cũng không muốn đắc tội với Ác Tiên cốc.

Ác Tiên cốc……

Tên như ý nghĩa, chính là một ít tiên nhân làm nhiều việc ác hội tụ một chỗ, những ác nhân này tụ tập với nhau, cho dù là một vài Đại La Kim Tiên cũng đều vô cùng kiêng kị, chớ nói chi là bọn họ.

“Nghe đồn, cốc chủ Ác Tiên cốc chính là một trong những Đại La đứng đầu ở Tiên giới, từng huyết tẩy một vài đạo thống, đại ác nhân như vậy, ai dám tuỳ tiện đi trêu chọc chứ?”

“Đúng vậy.”

“Nghe nói Ác Tiên cốc chủ thu nhận vài giới tử làm con nuôi, cũng muốn nhúng tay vào trận giới tử chi tranh lần này, sau đó lấy ác đạo thống trị Tiên giới, làm Tiên giới trở thành nơi vui chơi của tội ác.”

“Huyết Cửu Nha này, là một trong số những đứa con nuôi của Ác Tiên cốc chủ kia, bối cảnh như thế, ai dám tuỳ tiện trêu chọc hắn cớ chứ?”

Mọi người bàn luận.

Khi nhắc tới Ác Tiên cốc, mặt mũi đều tràn đầy kiêng kị.

Mà lúc này, bên trong Côn Luân bí giới, có một bóng người mặc bạch y từ từ bước ra.

Vốn dĩ đang bàn luận rằng Ác Tiên cốc có mạnh mẽ như thế nào, sau khi mọi người nhìn thấy bóng người mặc bạch y này, ào ào lỡ lời, đồng tử đột nhiên run rẩy.

Chương 1201: Ta không tin một kiếm ta cũng không chặn được, chém Huyết Cửu Nha, trở về thư viện

Bên trong Côn Luân bí giới.

Một bóng người từ từ bước ra.

Bạch y, tóc đen, bên hông đeo cổ kiếm, quyển sách.

Tuấn dật tuyệt luân, như tiên thoát tục.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

Mọi người ở đây căn bản đang bàn luận về Ác Tiên cốc, sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, đồng tử ào ào co rụt lại, thân thể run nhè nhẹ.

“Là hắn! !”

“Hắn ra ra rồi.”

Mọi người nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, ánh mắt kiêng kị, đặc biệt là sau khi chính mắt thấy qua trận đại chiến tu sĩ kia, càng có chút hoảng sợ.

Nhìn thấy đối phương, giống như nhìn thấy một con quái vật.

Ngoại trừ Sở Cuồng Nhân.

Phía sau hắn, còn có đám người Lam Vũ và tiểu hồ ly.

“A, là các nàng.”

Vừa ra khỏi bí giới, tất nhiên Sở Cuồng Nhân thấy được cảnh đám người Đồ Sơn Phỉ Vũ đang bị vây quanh, không khỏi có chút ngoài ý muốn.

Thật là đúng dịp mà.

“Lão đại……”

Tiểu hồ ly có chút khẩn trương kéo kéo ống tay áo của Sở Cuồng Nhân.

Nàng không muốn trơ mắt đứng nhìn, Đồ Sơn Phỉ Vũ và nàng đều là người của Hồ tộc, hơn nữa rất có khả năng nàng ấy có manh mối của phụ thân nàng.

“Yên tâm đi.”

Sở Cuồng Nhân xoa xoa đầu nàng cười nói.

“Vâng.”

Sau khi đạt được lời đảm bảo, tiểu hồ ly như trút được gánh nặng liền gật đầu.

Bên trong kết giới phù văn.

Đồ Sơn Phỉ Vũ đang ra sức chống lại Huyết Cửu Nha, nhưng tu vi của đối phương vốn không kém hơn nàng, lại thêm dùng khỏe ứng mệt, lại có thêm một vĩnh cố phù văn loại không gian tương trợ, rất nhanh nàng liền rơi vào thế hạ phong.

“Bại cho ta! !”

Huyết Cửu Nha đột nhiên đánh ra một quyền!

Quyền kình kinh khủng bao phủ khắp nơi, bao phủ hoàn toàn Đồ Sơn Phỉ Vũ, một quyền này, nếu thật sự phải hứng chịu, đủ để khiến nàng bị thương nặng.

Nhưng lúc này.

Kết giới phù văn nổi lên từng gợn sóng.

Còn chưa chờ Huyết Cửu Nha phán đoán ra chuyện gì đang xảy ra, trước mắt bỗng nhiên có thêm một bóng người màu trắng, ngăn quyền kình trước mặt hắn.

Chỉ thấy đối phương nhẹ nhàng nâng tay lên.

Ầm! !

Quyền kình kinh khủng cách đối phương một khoảng cách rất xa, nhưng lại giống như gặp phải màn chắn kiên cố không thể phá vỡ, hoàn toàn bị ngăn cách ở bên ngoài, căn bản không thể làm được gì!

“Sao có thể như thế! !”

Đồng tử Huyết Cửu Nha co rụt lại, có chút kinh hãi.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Chỉ thấy năm ngón tay của người đó hơi uốn lượn, nhẹ nhàng vồ một cái về phía hư không.

Ầm! !

Quyền kình của Huyết Cửu Nha bị phá hủy ngay tại chỗ, hóa thành tro tàn!

Không chỉ như thế, một luồng sức mạnh phản phệ vô cùng kinh khủng cuốn tới, đánh hắn bay ra xa mấy trăm trượng, miệng phun máu tươi.

“Cái này, có chuyện gì vậy hả? !”

“Sức mạnh như vậy!”

Sắc mặt Huyết Cửu Nha tái nhợt nhìn về phía người vừa tới.

Mà sau khi hắn nhìn thấy bộ mặt của người vừa tới, đồng tử co rụt lại, cả người nhịn không được có chút run rẩy: “Là ngươi, Sở Cuồng Nhân! !”

Không chỉ có thế.

Hắn chú ý tới kết giới phù văn của mình đã bị xé ra một lỗ hổng.

Kết giới phù văn đứng đầu Kim Tiên do bản thân thiết lập thế mà lại bị Sở Cuồng Nhân xé ra một lỗ hổng trong nháy mắt!

Cái này, sao có thể? !

Huyết Cửu Nha khiếp sợ trước thực lực của Sở Cuồng Nhân, ngay sau đó, hắn lập tức tập trung ý chí nói: “Sở Cuồng Nhân, ta và ngươi không oán không thù, vì sao ngươi phải bất chấp nguy hiểm đắc tội với Ác Tiên cốc, chịu nguy hiểm mà nhúng tay vào chuyện của ta.”

Hắn trực tiếp lấy tên tuổi của Ác Tiên cốc ra hù dọa.

Muốn mượn điều này làm Sở Cuồng Nhân kinh sợ.

Nhưng đáng tiếc.

Sở Cuồng Nhân không hề bị uy hiếp chút nào, hắn dựng thẳng một ngón tay lên, lạnh nhạt nói: “Chỉ cần, một kiếm.”

“Ngươi có ý gì?”

“Chống đỡ được một kiếm, ta liền tha cho ngươi một mạng.”

“Ngươi……”

Sắc mặt Huyết Cửu Nha trầm xuống: “Sở Cuồng Nhân, ngươi không cần quá đáng như vậy, ta và ngươi không có bất kỳ khúc mắc gì, vì sao ngươi cứ dồn ép không tha.”

Sở Cuồng Nhân không có trả lời.

Chỉ ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí đã ngưng tụ.

Thời điểm hắn vừa mới bắt đầu bước vào Côn Luân bí giới, Huyết Cửu Nha liền coi bản thân là con mồi, đây là một sự mạo phạm đối với hắn.

Khi đó, hắn không có ý giết đối phương, đã là nhân từ rồi.

Mặt khác.

Ác Tiên cốc nhiều người làm việc ác, có thể giết liền giết, coi như hắn giết chết một con rệp hại người, còn cần phải có lý do sao?

“Đáng chết, đáng chết!”

Huyết Cửu Nha có chút luống cuống.

Hắn nhìn ra được, Sở Cuồng Nhân nhất định muốn chém ra một kiếm này.

“Được, một kiếm thì một kiếm!”

“Ta cũng không tin, đến một kiếm ta cũng không ngăn được!”

Huyết Cửu Nha hít một hơi thật sâu, ánh mắt lộ ra một tia kiên quyết, hắn cũng là một thiên kiêu giới tử đứng đầu.

Hắn không tin, bản thân không thể ngăn một kiếm của Sở Cuồng Nhân! !

Hơn nữa, ở đây vẫn trong vòng kết giới của phù văn!

“Thiên Ý Như Kiếm!”

Giờ phút này.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm khí, kiếm chỉ bỗng nhiên vạch một đường!

Mà vào lúc hắn ra đòn, Huyết Cửu Nha đã thúc giục sức mạnh phù văn kết giới, đánh toàn bộ sức mạnh phù văn về phía Sở Cuồng Nhân!

Hắn muốn mượn luồng sức mạnh này hạn chế kiếm khí của đối phương!

Nhưng mà.

Ong!

Hư không nổi lên gợn sóng.

Sức mạnh phù văn kia, bị phá nát ngay tại chỗ! !

Ngay cả cản trở kiếm khí của Sở Cuồng Nhân trong chớp mắt cũng không làm được!

Thiên ý huy hoàng, hoàn toàn bao phủ Huyết Cửu Nha.

Không chặn được!

Thật sự không thể ngăn chặn!

Đáy mắt Huyết Cửu Nha hiện ra tia tuyệt vọng, giờ khắc này, rốt cuộc hắn cũng hiểu Sở Cuồng Nhân kinh khủng như thế nào.

Đây là một kẻ còn vượt trội hơn so với tồn tại cấm kỵ trong thế hệ! !

Khi một tiếng động lớn vang lên, thân thể Huyết Cửu Nha bị chém thành một làn sương máu, trực tiếp ngã xuống! !

Một màn này, làm không ít người hút một ngụm khí lạnh.

Ở đây có không ít người chỉ nghe qua về thực lực của Sở Cuồng Nhân, căn bản không hiểu biết quá nhiều.

Nhưng hiện tại.

Bọn họ tận mắt nhìn thấy rồi.

Một đám khiếp sợ đến mức không thốt lên được một lời nào, mà những người đã gặp qua trận đại chiến các tu sĩ kia lại không có cảm giác kinh ngạc mấy.

“Giới tử đứng đầu như Xi Chiến, Trác Đông Lai, Tử Lôi chết ở trong tay Sở Cuồng Nhân còn không đáng để nhắc tới, huống chi chỉ là một kẻ hèn như Huyết Cửu Nha, muốn đấu với hắn, kém đến mức rõ rệt.”

“Hắn căn bản không biết, người mà hắn đối mặt chính là kiểu tồn tại gì.”

Sương máu nổ tung trong không trung.

Một đạo ý chí Tiên giới tiến vào trong cơ thể Sở Cuồng Nhân.

Không biết là hắn đã thu thập được bao nhiêu ý chí Tiên giới, sức mạnh ý chí Thanh Lan Tiên giới trong thân thể hắn đã mạnh mẽ đến trình độ cực kỳ kinh khủng, so với lúc ban đầu còn mạnh hơn gấp mười lần.

Ngoại trừ ý chí Tiên giới.

Sở Cuồng Nhân dồn nhiều lực chú ý đến phù văn trên không trung, đó là phù văn của Huyết Cửu Nha lưu lại sau khi chết.

Hắn nắm phù văn kia trong tay, đánh giá một hồi.

“Ừm, phù văn này, ngược lại là có chút thú vị, có thể nghiên cứu một phen.” Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm nói.

Cái loại phù văn không gian này là vĩnh cố phù văn Kim Tiên đỉnh phong, nếu có thể nghiên cứu triệt để, có thể trợ giúp phù văn chi đạo của hắn.

Tuy rằng hắn rất ít khi vận dụng phù văn chi đạo, nhưng hắn cũng sẽ không bỏ qua bất cứ thứ gì có thể tăng cơ hội cho bản thân.

Sau khi Huyết Cửu Nha chết, những tu sĩ còn lại đi theo bên cạnh hắn cũng hoảng hốt bỏ chạy, tan tác như chim muông.

“Đa tạ Sở đạo hữu ra tay cứu trợ.”

Đồ Sơn Phỉ Vũ đứng trước mặt Sở Cuồng Nhân, chắp tay nói.

“Không có gì.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu: “Mấy ngày nữa, ta sẽ mang tiểu hồ ly lên Đồ Sơn bái phỏng, ngược lại còn muốn làm phiền Phỉ Vũ đạo hữu chiếu cố.”

“Sở đạo hữu khách khí.”

Đồ Sơn Phỉ Vũ nhìn Sở Cuồng Nhân, sắc mặt ngưng trọng.

Một thiên kiêu giới tử không thể coi thường như vậy lại cân nhắc tới bái phỏng Đồ Sơn, đây cũng không phải là một chuyện nhỏ.

Sau khi trở về, nhất định phải thông báo với những người đứng đầu ở Đồ Sơn mới được.

Không thể tùy tiện chậm trễ.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân mang theo mọi người trở lại thư viện.

Mấy ngày sau.

Thư viện Bách gia, bên trong thư viện Thanh Lan.

Sở Cuồng Nhân đứng dưới Phù Tang thụ, nhìn lá cây kim sắc, thân cây màu đỏ trước mặt, lộ ra vẻ trầm ngâm.

Sau đó, hắn ngưng tụ kiếm chỉ, chém về phía Phù Tang thụ một nhát, một lượng lớn lá cây và nhánh cây bị hắn trực tiếp chém xuống, lơ lửng giữa không trung.

“Vậy thì, tiếp thep ta sẽ thử Luyện Mộc Khôi Lỗi Chi Thuật này một lần.” Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một chút chờ mong.

Chương 1202: Moi tim luyện con rối, tiến về Thập Vạn Đại Sơn, La Hầu tổ địa

Luyện Mộc Khôi Lỗi Thuật, đây là một loại pháp môn tu hành hắn rút được trong khoảng thời gian trước, có thể tiến hành dung nhập các loại linh mộc và tinh huyết, từ đó luyện chế ra một con rối có sức mạnh tương đương với phân thân, vô cùng huyền diệu.

Hiện tại Sở Cuồng Nhân tính toán thí nghiệm một chút.

Chỉ thấy hắn ngưng tụ kiếm chỉ, chém về phía Phù Tang Thụ lấy từ Chí Tôn Yêu Đình, khiến một lượng lớn lá cây và nhánh cây ào ào rơi xuống.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân lại lấy ra một ít linh lực.

Lấy Phù Tang Thụ là chủ, cộng thêm các loại linh mộc còn lại, bị hắn thao túng, dần dần hóa thành một con rối có hình dáng con người.

Con rối này cũng không có ngũ quan.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, dùng một kiếm đâm về phía lồng ngực của bản thân, chỉ thấy một lượng máu lớn phun trào, hắn cứ thế mà móc trái tim của mình ra, cảnh tượng này làm cho người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi.

“Nếu đã nói đến tinh huyết, còn cái gì có thể so được với tâm huyết chứ?”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Khi nói chuyện, lỗ thủng đầy máu trên ngực hắn nhanh chóng phục hồi như cũ, một trái tim mới, mọc ra một lần nữa.

Đây chính là sức mạnh của Thân Thể Bất Tử!

Trừ phi là trực tiếp diệt đi ý chí tinh thần của Sở Cuồng Nhân, nếu không, muốn phá hủy thân thể của hắn, đến Đại La Hợp Đạo cũng không thể làm được.

“Đi!”

Sở Cuồng Nhân ném trái tim có tiên huy quấn quanh, còn đang nhảy nhót ở trong tay ra ngoài, dung hợp vào bên trong con rối hình người kia.

Trong tức khắc.

Một luồng dao động vô cùng huyền diệu tràn ngập khắp nơi toát ra từ bên trong con rối hình người nọ, con rối kia, dần dần biến thành bộ dạng của Sở Cuồng Nhân.

Ngay sau đó, Sở Cuồng Nhân phân ra một đạo tiên thức, đặt trên người con rối kia, con rối mở to hai mắt, một luồng tiên nguyên mạnh mẽ khuếch tán.

Năng lượng này thậm chí còn cường địa hơn so với Thiên Tiên trên tam phẩm!

Nói như vậy, thực lực của con rối được luyện chế ra cao hay thấp được quyết định bởi cường độ, số lượng, vân vân, tinh huyết của người luyện chế đưa vào.

Bình thường tinh huyết của tu sĩ là có hạn.

Dù sao nó cũng liên quan đến thọ nguyên, căn cơ, vân vân.

Tổn thất một lượng tinh huyết lớn như vậy, đối với một tu sĩ mà nói là một việc vô cùng nghiêm trọng, cho nên tuy Luyện Mộc Khôi Lỗi Thuật rất mạnh, nhưng những tu sĩ luyện chế nó đều lo trước lo sau, bó tay bó chân.

Sợ tổn thất quá nhiều tinh huyết, sẽ ảnh hưởng tiền đồ, cho nên luyện chế ra được một con rối có một phần thực lực như bản thể cũng là một việc không tồi.

Làm gì có ai giống như Sở Cuồng Nhân, trực tiếp dùng cả một trái tim để luyện chế, chuyện như thế này, chưa bao giờ xảy ra.

Đến kẻ điên cũng không làm được.

Chỉ có quái thai có Thân Thể Bất Tử như Sở Cuồng Nhân mới dám.

Cho nên, con rối hắn luyện chế ra có chiến lực cực mạnh.

Quả thật đã nắm giữ ba phần thực lực của hắn!

“Hừm, không đủ.”

“Con rối này không hoàn toàn phát huy tác dụng của tâm huyết, theo lý mà nói, ở mức cực hạn, Luyện Mộc Khôi Lỗi Thuật có thể luyện chế ra được con rối có năm phần thực lực của bản thể.”

“Xem ra nguyên nhân là do nguyên liệu.”

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Phù Tang Thụ trước mắt hắn đây tuy là tiên thụ hiếm thấy, nhưng cũng chỉ là một cành cây của Phù Tang Thụ chân chính mà thôi.

So với Phù Tang Thụ chân chính mà nói, đúng là kém hơn không ít.

“Có lẽ, chỉ khi tìm được Phù Tang Thụ chân chính, hoặc tìm ra được một loại tiên mộc không kém gì Phù Tang Thụ mới có thể phát huy tác dụng của Luyện Mộc Khôi Lỗi Thuật này đến mức tối đa.” Trong mắt Sở Cuồng Nhân mang theo chờ mong.

Hắn vô cùng xem trọng đối với Luyện Mộc Khôi Lỗi Thuật này.

Những người khác sợ tổn thất tinh huyết, sợ đầu sợ đuôi.

Nhưng hắn hoàn toàn không có cái kiêng kỵ này, nói cách khác, chỉ cần có đủ nguyên liệu Tiên Mộc, hắn có thể luyện chế con rối một cách vô hạn!

Mà còn có thể luyện chế ra một con rối có thực lực bằng một nửa của hắn!

Điều này sẽ khiến bao nhiêu người kinh sợ?

Sở Cuồng Nhân có thực lực mạnh mẽ, cho dù chỉ là một phần cũng đủ để đứng đầu trong đám giới tử, chứ đừng nói là một nửa.

Ngoại trừ những tên giới tử yêu nghiệt như thiếu ngự của Tiên Đình, truyền nhân Hợp Đạo, nếu không, không một tên giới tử nào có thể chống lại một nửa thực lực của hắn!

Hắn, có thể sản sinh ra hàng loạt con rối như vậy.

Chỉ cần suy nghĩ một chút, là sẽ cảm thấy đây là một sự kiện vô cùng đáng sợ.

Chỉ có Thân Thể Bất Tử kết hợp với Luyện Mộc Khôi Lỗi Thuật mới có thể làm được việc này, là điều vô cùng siêu phàm mà không một ai có thể tưởng tượng!

“Ngày mai ta sẽ mang tiểu hồ ly đến Thập Vạn Đại Sơn trước, đến lúc đó ngươi đi La Hầu tổ địa của Ma Đạo kia một chuyến, thăm dò tình huống trước.”

La Hầu tổ địa của Ma Đạo.

Chỗ này là nơi mà hắn biết được ở trong trí nhớ ngự hồn giả.

Hắn cảm thấy rất hứng thú.

Dù sao, có liên quan đến vị La Hầu là nguồn gốc của Ma Đạo ở thời kỳ Tiên Cổ kia, trong đó có lẽ sẽ có thu hoạch gì đó không chừng.

“Vâng, bản tôn.”

Con rối Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

La Hầu tổ địa bị Ma Đạo nắm giữ chặt chẽ, không chừng có thể có điều gì đó nguy hiểm, đưa con rối đi thăm dò trước cũng tốt hơn.

Cho dù bị hủy diệt cũng không ảnh hưởng đến toàn cục.

…………

Ngày hôm sau.

Sở Cuồng Nhân mang theo tiểu hồ ly đi đến Thập Vạn Đại Sơn trước, mà sau khi con rối Sở Cuồng Nhân chuẩn bị, cũng đi đến La Hầu tổ địa.

Thập Vạn Đại Sơn.

Nơi Yêu tộc ở Tiên giới sinh sống.

Ở chỗ này, hẻo lánh ít dấu chân người, cho dù là những tiên nhân đứng đầu, dưới tình huống không cần thiết cũng sẽ không dễ dàng đặt chân đến nơi đây.

Tuy nói hai tộc Nhân Yêu cũng không đến nỗi như nước với lửa.

Nhưng không phải tộc ta, tất nhiên sẽ có dị tâm.

Hoặc nhiều hoặc ít vẫn có một ít đề phòng.

Vút.

Hai bóng người đi đến trên bầu trời của Thập Vạn Đại Sơn.

Chính là Sở Cuồng Nhân, tiểu hồ ly.

“Xem ra phải tìm người dò hỏi một chút xem Đồ Sơn ở đâu.”

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Thập Vạn Đại Sơn này vô cùng bao la, tuỳ tiện chọn một ngọn núi đều có quy mô, chất lượng sánh ngang với một hành tinh, muốn dùng tiên thức tìm kiếm Đồ Sơn, cũng không phải là một việc đơn giản.

Hơn nữa, là một tu sĩ Nhân tộc, ngang nhiên sử dụng tiên thức trên quy mô lớn tại Thập Vạn Đại Sơn này, nhìn trộm sang lãnh địa khác, đối với Yêu tộc ở Thập Vạn Đại Sơn mà nói, không thể nghi ngờ rằng đây là một loại khiêu khích.

Tuy rằng Sở Cuồng Nhân không sợ.

Nhưng cũng không cần thiết gây chuyện thị phi.

Đùng, đùng……

Lúc này.

Phía dưới Thập Vạn Đại Sơn.

Có hai bộ lạc Yêu tộc đang phát sinh đại chiến.

Đây là chuyện thường thấy, ở bên trong Thập Vạn Đại Sơn tồn tại vô số chủng tộc yêu thú, mà Yêu tộc còn coi trọng pháp tắc tự nhiên hon so với Nhân tộc, khôn sống mống chết, cho nên ma sát là chuyện thường xuyên xảy ra.

Hiện tại đang phát sinh chiến đấu, chỉ là hai bộ tộc Yêu thú tầm thường, nói về thực lực, cũng không tính là mạnh.

Thậm chí có thể nói là tương đối yếu.

Trong đó thủ lĩnh mạnh nhất cũng chỉ ở cảnh giới Thiên Tiên cửu phẩm.

“Vậy tìm bọn họ hỏi đường một chút.”

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Bóng người hắn chợt lóe, mang theo tiểu hồ ly biến mất tại chỗ.

Mà hai bên chủng tộc yêu thú đánh đến hừng hực khí thế bỗng nhiên cảm nhận được một luồng khi tức vô cùng kinh khủng, bao phủ đám người bọn họ.

“Luồng năng lượng này, chuyện gì đang xảy ra thế? !”

“Thật là uy thế khủng khiếp, đây là vị đại nhân nào?”

Lũ Yêu thú có chút kinh nghi bất định.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân vạt áo tung bay xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Nhân tộc?”

“Vậy mà là Nhân tộc sao?”

“Trẻ tuổi như thế, tuyệt đối là thiên kiêu đứng đầu bên trong Nhân tộc, thế lực sau lưng hắn, chỉ sợ không thua kém gì Thú Vương tộc Tiên Cổ!”

Giọng điệu của một tên Yêu thú đầu chó không khỏi run rẩy nói ra.

Đại bộ phận Nhân tộc chia Yêu thú làm hai loại là Thần Thú và Hung Thú, ở Thập Vạn Đại Sơn, đám Yêu thú lại phân chia thế lực làm tộc Yêu thú bình thường, tộc Đại Yêu thú, tộc Cự Yêu thú và đứng đầu là chủng tộc Thú Vương!

Ví dụ như Cùng Kỳ, Đào Ngột, Cửu Anh……

Những tên này chính là chủng tộc Thú Vương.

Huyết mạch của bọn họ mạnh hơn nhiều so với yêu thú tầm thường, vừa sinh ra đã có điều kiện tu hành tốt hơn Yêu thú.

Chương 1203: Một kiếm cứu Ngưu Đầu Nhân khỏi nguy hiểm, hắn tên là Sở Cuồng Nhân

Sở Cuồng Nhân đột nhiên hiện thân, lập tức khiến hai đại chủng tộc yêu thú bình thường đang giao chiến ngừng tay, tất cả đều bị khiếp sợ.

“Không biết các hạ có gì chỉ giáo?”

Một tên Yêu tộc đầu trâu nói.

Hắn biết, sức mạnh của Sở Cuồng Nhân không hề đơn giản, bối cảnh càng thêm không đơn giản, cho nên cũng không dám có chút chậm trễ.

“Ta muốn đi Đồ Sơn, các ngươi có biết đi đường nào không?”

Sở Cuồng Nhân trực tiếp hỏi.

“Chủng tộc Thú Vương Đồ Sơn thị?”

“Đúng vậy.”

Sở Cuồng Nhân hơi gật đầu.

Lấy thực lực, căn cơ của Đồ Sơn, đều đủ để làm chủng tộc Thú Vương.

“Đồ Sơn cách nơi này ít nhất 3000 ngọn núi, ở sâu bên trong Thập Vạn Đại Sơn, các hạ muốn đi đến đó cũng không phải là chuyện dễ.”

“Không sao, chỉ đường liền được.”

“Nơi này ta có một bức bản đồ của Thập Vạn Đại Sơn, đây là bảo vật mà tộc của ta vô cùng trân quý, có vật này, có lẽ các hạ có thể tới Đồ Sơn nhanh hơn, xin vui lòng nhận cho.” Tên Yêu tộc đầu trâu kia khẽ cắn môi.

Sau đó lấy ra một vật màu vàng nhạt, một quyển da cừu có niên đại xa xưa.

Nghe thế, khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên.

“Ngươi rất thức thời.”

Hắn nhận lấy quyển da cừu, trong tức khắc, quyển da dê kia hóa thành vô số điểm sáng tiến vào trong não, hóa thành bản đồ Thập Vạn Đại Sơn.

Tên của các loại sông núi đều hiện lên.

Mà trong đó, cũng bao gồm tuyến đường đến Đồ Sơn.

“Hừ, Ngưu Đầu Nhân, ngươi cho rằng dâng một món bảo vật lên liền có thể để người này ra tay tương trợ giúp đỡ các ngươi sao? Đừng ngu ngốc như thế, Nhân tộc đều là gia hỏa ti tiện, bọn họ sẽ không giúp đỡ ngươi đâu.”

“Hơn nữa, nếu hắn chịu giúp đỡ các ngươi thì như thế nào, hắn cũng chỉ là một Thiên Tiên mà thôi, có thêm hắn cũng không nhiều lắm, để hắn ngăn cơn sóng dữ, quả thực là một suy nghĩ hão huyền.” Một tên Cẩu Đầu Nhân cười lạnh nói.

Hiển nhiên hắn có thành kiến rất lớn đối với Nhân tộc.

Hắn biết sau lưng Sở Cuồng Nhân rất có thể có thế lực Nhân tộc mạnh mẽ ghê gớm, chẳng qua, nơi đây là Thập Vạn Đại Sơn, cho dù là thế lực Nhân tộc ghê gớm cũng không dễ dàng nhúng tay vào việc ở đây.

Còn về Sở Cuồng Nhân.

Chỉ là một tên Thiên Tiên, thực lực có thể mạnh như thế nào?

Chẳng lẽ còn có thể đảo lộn thắng bại của hai chủng tộc yêu thú này sao?

Ngưu Đầu Nhân cười khổ một tiếng, tất nhiên hắn biết điều Cẩu Đầu Nhân nói không phải là giả, nhưng trong trận chiến này bọn họ đã lâm vào hoàn cảnh cực kỳ xấu, nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, hôm nay sẽ bị Cẩu Đầu Nhân tiêu diệt hoàn toàn.

Cho nên hắn mới tính toán liều một phen.

Dùng một món bảo vật, đổi lấy sự trợ giúp từ người thần bí.

“Lấy đồ của các ngươi, cũng không thể không làm gì cả, một kiếp này hôm nay, ta tạm thời giúp các ngươi chặn lại vậy.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn tùy tay nâng lên tay.

Trong phút chốc, một luồng kiếm ý cường đại lạnh thấu xương gào thét tuôn ra, khiến Yêu tộc ở đây đều không nhịn được mà đồng loạt biến sắc.

“Khí tức này……”

“Không ổn, mau ngăn cản hắn! !”

Đột nhiên.

Một đám Cẩu Đầu Nhân đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Từng đợt yêu khí ầm ầm bạo phát!

“Năng lực như con kiến hôi này, cần gì phải tiếc nuối?”

Một tiếng cười khẽ.

Kiếm chỉ của Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên vạch một đường trong hư không.

Trong phút chốc.

Kiếm ý hóa kiếm khí, giống như một con sóng to phun trào!

Kiếm khí không gì sánh kịp bao phủ tất cả đám Cẩu Đầu Nhân ở đây lại, từng làn sương máu liên tiếp nổ tung trên không trung.

Trong nháy mắt.

Trên mặt đất đã phủ kín từng khối thi thể Cẩu Đầu Nhân.

Chân cụt tay đứt, máu chảy tràn lan!

Mà trong đó, thậm chí còn bao gồm vài tên ở trình độ Thiên Tiên.

Cẩu Đầu Nhân cầm đầu kia bị kiếm khí làm trọng thương, xụi lơ trên mặt đất, cả người run bần bật, mặt đầy hoảng sợ, không thể tin tưởng.

Phải biết rằng.

Hắn vì muốn chiếm đoạt Ngưu Đầu Nhân mà hao tổn vô số tâm huyết, tính toán đến bây giờ, cuối cùng cũng có thể tiêu diệt hết Ngưu Đầu Nhân.

Nhưng mà tất cả, đều bị một kiếm của Sở Cuồng Nhân phá vỡ.

“Tiếp đó, liền giao cho các ngươi tự mình giải quyết vậy.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nói xong, hắn mang theo tiểu hồ ly rời đi.

Với hắn mà nói, trợ giúp Ngưu Đầu Nhân giải quyết Cẩu Đầu Nhân, chỉ là một việc tiện tay mà thôi.

Mà một đám Ngưu Đầu Nhân kia còn đang đắm chìm trong kinh hoàng khi một kiếm của hắn chém giết vô số Cẩu Đầu Nhân, thật lâu không thể tỉnh táo lại.

“Loại thực lực này, thật, thật sự chỉ là một Thiên Tiên sao?”

Một tên Ngưu Đầu Nhân nhịn không được khiếp sợ nói.

“Xem ra lúc nãy lựa chọn liều một phen là đúng.”

Ngưu Đầu Nhân cầm đầu kia hưng phấn nói.

…………

Đồ Sơn.

Một nơi ven hồ.

Một nữ tử quyến rũ người mặc bạch y nhìn hồ nước trước mắt, mặt đầy sầu bi, mà người này, chính là Đồ Sơn Phỉ Vũ.

“Phỉ Vũ tỷ, ngươi còn đang vì sự kiện kia mà ưu sầu sao?”

Lúc này.

Một thiếu nữ Hồ tộc có lỗ tai hồ ly, còn chưa hoàn toàn biến hóa thành công tiến lên quan tâm dò hỏi.

“Chuyện này, là việc liên quan đến tương lai của Đồ Sơn, ta không thể không thận trọng.” Đồ Sơn Phỉ Vũ lắc đầu cảm khái.

“Hừ, đều do tên thái tử Kim Ô Thiên Sơn kia, nếu không phải vì lời nói của hắn, Phỉ Vũ tỷ ngươi cũng không cần phiền lòng như vậy.”

Thiếu nữ tai hồ ly nói ra.

“Kim Ô Thiên Sơn chính là chủng tộc thú vương đứng đầu trong Thập Vạn Đại Sơn, cho dù là Đồ Sơn, cũng hơi kém hơn một chút, mà bọn họ lại có dã tâm bừng bừng, vẫn luôn muốn thống nhất Thập Vạn Đại Sơn, thành lập vô thượng Yêu Đình!”

“Lúc này đây, Đồ Sơn của chúng ta chẳng qua là vừa hay bị bọn họ lựa chọn coi như mục tiêu khai đao đầu tiên, nếu ta đáp ứng yêu cầu của Kim Ô Thái Tử, gả cho hắn, tương lai Đồ Sơn tất nhiên sẽ phụ thuộc vào Kim Ô Thiên Sơn, nếu không gả, bọn họ liền nhân cơ hội này công chiếm Đồ Sơn, mượn việc này giết gà dọa khỉ, trấn áp các chủng tộc Thú Vương khác.”

Đồ Sơn Phỉ Vũ nói, nàng nhìn thoáng qua ánh mắt mê mang của thiếu nữ tai hồ ly, cười cười: “Được rồi, nói chuyện này với Tiểu Ngọc ngươi, ngươi cũng không hiểu lắm, ngươi đó, vẫn nên ngoan ngoãn tu hành đi.”

“Ta rất lợi hại, hiện tại ta sắp trở thành Địa Tiên rồi.”

“Vâng vâng vâng.”

“Phỉ Vũ tỷ, ngươi nói nếu Đồ Sơn Thanh Khâu liên hợp lại, thì có thể chống lại Kim Ô Thiên Sơn hay không.”

Tiểu Ngọc bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó nói.

Bỗng nhiên hai mắt Đồ Sơn Phỉ Vũ toả sáng, ngay sau đó ánh mắt liền ảm đạm âm trầm, “Đồ Sơn Thanh Khâu tuy đều là Hồ tộc, nhưng lại có ngăn cách, tuy rằng mấy trăm năm trước, Thanh Khâu Hồ Vương và Đồ Sơn nữ vương cố gắng tiêu trừ tầng ngăn cách này, nhưng lại vì một trận tai hoạ khó hiểu, cuối cùng tất cả đều thất bại.”

“Hiện giờ, Đồ Sơn nữ vương ngủ say đến nay, Thanh Khâu Hồ Vương kia càng bởi vì bệnh điên mà bị Thanh Khâu phong ấn, việc này khiến ngăn cách giữa hai đại Hồ tộc không những không được cởi bỏ, ngược lại càng sâu hơn, làm sao có thể liên hợp đây?”

Nháy mắt, khuôn mặt nhỏ của Tiểu Ngọc trở nên có chút uể oải.

“Được rồi, tỷ tỷ sẽ nói một ít chuyện thú vị khi ra ngoài lịch luyện với người.”

Đồ Sơn Phỉ Vũ cười nói.

“Được, được.”

Tiểu Ngọc lập tức vui vẻ ra mặt: “Tỷ tỷ ngươi mau nói cho ta biết, có phải lần này đi bên ngoài, gặp được một ít người đặc biệt lợi hại hay không.”

Yêu tộc sùng bái cường giả.

Tiểu hài tử Yêu tộc cũng không ngoại lệ, bọn họ thích nghe nhất. Một số chuyện liên quan đến cường giả Nhân tộc hoặc Yêu tộc.

“Người này đặc biệt lợi hại.”

Đồ Sơn Phỉ Vũ bỗng nhiên nghĩ đến Sở Cuồng Nhân.

“Có, có một người đặc biệt lợi hại, tỷ tỷ thấy hắn hẳn là thiên kiêu lợi hại nhất.”

“So với tỷ tỷ còn lợi hại hơn sao?”

“Tỷ tỷ so với hắn, có thể nói là kém xa.”

Đồ Sơn Phỉ Vũ cười khổ nói.

Mặc dù nàng cũng là thiên kiêu giới tử, nhưng so với Sở Cuồng Nhân, lại như một trời một vực, căn bản không có tư cách để so sánh.

“Ha, lợi hại như vậy sao, hắn là ai vậy?”

Tiểu Ngọc mở to cái miệng nhỏ nhắn, mặt mũi tràn đầy vẻ giật mình, bên trong thế giới quan của nàng, tỷ tỷ đã là một người cực kì lợi hại.

So với nàng còn lợi hại hơn nhiều, vậy là kiểu người như thế nào?

“Hắn tên là Sở Cuồng Nhân…”

Chương 1204: Thích thì phải nói ra chứ, phụ mẫu của tiểu hồ ly

“Nơi này chính là Đồ Sơn.”

Sở Cuồng Nhân đi theo bản đồ trong đầu, mang theo tiểu hồ ly đi tới Đồ Sơn, mà hắn đi vào khiến cho không ít Hồ tộc chú ý.

Chỉ chốc lát, liền có vài người trong Hồ tộc xông ra.

Người của Hồ tộc này, đều là nam thanh nữ tú.

Đương nhiên, cũng không thể so với Sở Cuồng Nhân.

Mặt hắn gần như là tạo vật hoàn mỹ nhất của tạo hoá.

Ít nhất với những người có hình dạng sinh vật thì là như thế.

“Nhân loại này, lớn lên còn dễ nhìn hơn so với nam hồ ly đẹp nhất bên trong Đồ Sơn thji, thật là quá sức tưởng tượng mà.”

Nhóm Hồ yêu nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đều vô cùng kinh ngạc.

Một ít nữ hồ yêu thì âm thầm nuốt nước miếng.

Đẹp đến mức khiến người ta thèm thuồng.

Không chỉ nữ, mà cả nam cũng cảm thấy như thế.

“Người vừa đến là ai?”

Tuy rằng kinh ngạc với tướng mạo của Sở Cuồng Nhân, nhưng bọn họ cũng không quên cương vị công tác, lập tức dò hỏi lai lịch của hắn.

“Tại hạ là Sở Cuồng Nhân, đưa Nguyệt Quang Hồ đến đây bái phỏng Đồ Sơn, đây là ước định giữa ta và với Đồ Sơn Phỉ Vũ.”

“Cái gì, ước định với thánh nữ sao?”

Một ít hồ yêu có chút kinh ngạc.

“Dẫn hắn vào trong đi.”

Lúc này, sâu thẳm bên trong Đồ Sơn truyền đến một giọng nói.

Đó là trưởng lão của Đồ Sơn nhất tộc.

“Dạ.”

…………

“Sở Cuồng Nhân ở trận chiến ấy chém giết hơn mấy trăm vị thiên kiêu giới tử, trong đó thậm chí có một ít tên chẳng kém gì tỷ tỷ, vô cùng cường đại, toàn bộ người trong thế hệ trẻ tuổi ở Tiên giới, cũng không có người nào có thể so được với hắn.”

Bên ven hồ, Đồ Sơn Phỉ Vũ nói.

Ở trước mặt nàng, tâm trí Tiểu Ngọc sớm đã hướng về những gì mình nghe được, cảm khái nói: “Nếu sau này ta phải gả đi, nhất định phải gả cho anh hùng cái thế như vậy, cho dù hắn là Nhân tộc cũng không quan trọng.”

“Đúng vậy ……”

Đồ Sơn Phỉ Vũ cảm khái nói.

Nàng nghĩ tới Sở Cuồng Nhân, nghĩ đến đối phương một người một kiếm chém giết địch nhân như thế nào, cứu nàng từ trong tay Huyết Cửa Nha như thế nào ……

Thậm chí, nghĩ tới tướng mạo tuấn dật xuất trần của đối phương ……

Tất cả đều hoàn mỹ như vậy.

Thậm chí hoàn mỹ đến mức không thực tế.

"Nếu có thể gả cho người như vậy, nhất định rất không tồi."

Đồ Sơn Phỉ Vũ nỉ non nói.

Sau đó, nàng lắc đầu: "Sao có thể, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chỉ sợ, ta phải gả cho Kim Ô Thái Tử."

Nàng biết.

Hiện tại Đồ Sơn không có năng lực chống cự lại Kim Ô Thiên Sơn.

Vì bảo vệ Đồ Sơn, dù các trưởng lão không nguyện ý cũng phải gả nàng đi, cho dù chỉ là tạm thời cũng tốt hơn.

Nghĩ đến đây, trên mặt nàng lộ ra nụ cười khổ.

"Phỉ Vũ, Sở Cuồng Nhân tới."

Lúc này, một tên hồ yêu chạy tới báo.

"Ha, ta biết rồi."

Đồ Sơn Phỉ Vũ đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền gật đầu.

"Thật là Sở Cuồng Nhân sao? Ta cũng phải đi nhìn xem."

Tiểu Ngọc vội vàng nói.

Nàng có cảm giác muốn đi gặp thần tượng.

“Đi thôi.”

…………

Bên trong Đồ Sơn, cũng không phải phong cảnh tự nhiên trong trí tưởng tượng của Sở Cuồng Nhân.

Ở chỗ này, cũng có rất nhiều kiến trúc.

Thậm chí so với thành trì của Nhân tộc cũng không có khác biệt quá lớn, chẳng qua, nơi này đều là hồ yêu mà thôi.

Lúc này, bên trong đại sảnh Đồ Sơn.

Một vài trưởng lão Đồ Sơn đang tiếp kiến Sở Cuồng Nhân, đối với việc đối phương tới bái phỏng, bọn họ đã sớm biết, nên không dám chậm trễ.

Dù sao, đây cũng là một vị thiên kiêu mạnh mẽ đến mức không hợp với lẽ thường, trong trận chiến ở Côn Luân bí giới ấy, bọn họ ít nhiều cũng đã nghe nói đến, có vài đại năng của Hồ tộc thậm chí còn nhìn trộm trận đại chiến kia.

Bất quá so với Sở Cuồng Nhân, hiện tại bọn họ càng cảm thấy hứng thú với tiểu hồ ly hơn, bọn họ có thể cảm nhận được trong cơ thể đối phương tràn đầy huyết mạch Thiên Hồ.

“Thiên Hồ dị chủng Nguyệt Quang Hồ, quả là rất hiếm thấy.”

“Ừm, trong lịch sử Đồ Sơn cũng không xuất hiện qua mấy lần, nhưng từ bên ngoài trở về là lần đầu tiên gặp được từ trước tới nay.”

Chúng trưởng lão Hồ yêu đánh giá tiểu hồ ly, hứng thú dạt dào.

Có trưởng lão Hồ yêu nhìn chằm chằm tiểu hồ ly, đột nhiên nhíu mày nói: “Các ngươi có cảm thấy, dung mạo của tiểu hồ ly này có chút quen thuộc không.”

Nghe thấy thế, mặt các trưởng lão khác cũng kịp phản ứng lại, nhìn tiểu hồ ly tấm tắc lấy làm lạ.

“Đúng như ngươi nói, dung mạo này thật sự có chút quen thuộc.”

“Chẳng lẽ thật sự có một vị đứng đầu nào đó trong chúng ta có con riêng ở bên ngoài Đồ Sơn sao? Thật đúng là ghê gớm mà.”

“Không đúng, dung mạo của nàng ta, có chút giống nữ vương.”

Đột nhiên, một trưởng lão lên tiếng.

Lời vừa nói ra, mọi người đều sửng sốt, sau đó ánh mắt nhìn tiểu hồ ly dần dần trở nên ngưng trọng.

“Thật là có vài phần giống nhau.”

“Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy? !”

Tiểu hồ ly bị chúng trưởng lão Hồ tộc nhìn chằm chằm có cảm giác run sợ nhút nhát, nhịn không được trốn phía sau lưng Sở Cuồng Nhân một chút.

Sở Cuồng Nhân xoa xoa đầu nàng, trấn an một chút.

“Sở đạo hữu, ta cho người đi lấy huyết mạch tinh thạch, đến lúc đó là có thể giám định được huyết mạch của nàng có quan hệ với ai.”

“Ừm, ta hiểu rồi.”

Chỉ trong chốc lát.

Huyết mạch tinh thạch còn chưa tới.

Ngược lại Đồ Sơn Phỉ Vũ lại tới đây trước.

Nàng gật đầu chào với Sở Cuồng Nhân: “Gặp qua Sở đạo hữu.”

“Hữu lễ.”

Sở Cuồng Nhân cũng mỉm cười đáp lại.

Sau đó hắn phát hiện ở sau lưng đối phương, xuất hiện một cái đầu nhỏ đang tò mò đánh giá bản thân.

Đó là một thiếu nữ phấn điêu ngọc trác, vô cùng đáng yêu.

“Tiểu Ngọc, đây là Sở Cuồng Nhân mà ta nói với ngươi, còn không mau qua đây.” Đồ Sơn Phỉ Vũ cười nói.

“Tiểu Ngọc gặp qua Sở đạo hữu.”

Tiểu Ngọc đi ra, dáng vẻ chắp tay thi lễ nói.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: “Tiểu ngọc đạo hữu hữu lễ.”

“Sở đạo hữu, ngươi so với những gì tỷ tỷ ta nói đúng là giống nhau như đúc.”

“Ha, tỷ tỷ của ngươi đã nói điều gì?”

“Tỷ của ta nói ngươi rất lợi hại rất lợi hại, là thiên kiêu còn lợi hại hơn nàng, dung mạo cũng rất đẹp, còn nói nếu có thể gả cho ngươi, nhất định quả thực không tồi……”

Nàng lời nói còn chưa nói xong, đã bị Đồ Sơn Phỉ Vũ mặt mày đỏ bừng nhanh chóng che kín miệng.

“Tiểu hài tử nói năng không có chừng mực, cầu mong Sở đạo hữu thứ lỗi.”

Hai tai nàng đỏ ửng, cảm giác như gương mặt của bản thân nóng hầm hập, cơ hồ như muốn bốc khói.

“Tỷ tỷ, ta không còn nhỏ, ta đã 230 tuổi rồi.”

Tiểu Ngọc vất vả thoát ra khỏi tay của Đồ Sơn Phỉ Vũ, có chút bất mãn nói: “Thích thì phải nói ra chứ?”

“Ngươi còn nói nữa, cẩn thận ta đánh chết ngươi.”

Đồ Sơn Phỉ Vũ nghiến răng nghiến lợi nói.

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh cười cười, cũng không để những lời Tiểu Ngọc nói ở trong lòng, nhưng mà hắn bỗng nhiên nhận thấy không khí của mấy vị trưởng lão ở bên cạnh bỗng nhiên trở nên có chút không thích hợp.

Một đám người đều trầm mặc ít nói, thậm chí sắc mặt có chút âm trầm.

Chuyện này bắt đầu từ khi nào?

Hình như, ngay tại thời điểm Tiểu Ngọc nói Đồ Sơn Phỉ Vũ thích mình, trong chuyện này, có vấn đề gì sao?

Người Yêu khác biệt, không cho phép Đồ Sơn Phỉ Vũ thích mình sao?

Hay là vẫn còn có nguyên nhân khác?

"Ai, đáng giận, nếu không phải vì Kim Ô Thiên Sơn kia, cho dù Phỉ Vũ nàng có thích một tên phàm phu tục tử, ta cũng chống đỡ cho nàng."

Một trưởng lão bỗng nhiên thở dài nói.

Kim Ô Thiên Sơn?

Kim Ô nhất tộc sao……

Sở Cuồng Nhân âm thầm lưu lại một cái tâm nhãn.

Một lát sau, một tên hồ yêu chuyển huyết mạch tinh thạch đến, bắt đầu kiểm tra đo lường huyết mạch trên người tiểu hồ ly.

Mà kết quả, vừa vặn khớp với phỏng đoán của chúng trưởng lão Hồ yêu.

"Đúng thật là huyết mạch của nữ vương!"

"Như vậy là như thế nào? ! Nữ vương có huyết mạch từ khi nào, hơn nữa làm sao mà lại lưu lạc ở bên ngoài?"

"Thanh Khâu Hồ Vương, nếu nữ vương thật sự có huyết mạch, có khả năng rất lớn là năm đó nàng và Thanh Khâu Hồ Vương sinh ra."

Sắc mặt chúng trưởng lão có chút phức tạp nhìn tiểu hồ ly.

Chương 1205: Trị liệu cho Đồ Sơn nữ vương, thất châm nghịch mệnh, Kim Ô Thiên Sơn đến thăm

Huyết mạch của Nữ vương.

Tiểu hồ ly chính là huyết mạch của nữ vương Hồ tộc!

Điều này làm cho Sở Cuồng Nhân vô cùng kinh ngạc, nhìn tiểu hồ ly, không phải nàng ấy tới tìm phụ thân sao? Sao lại tìm được mẫu thân rồi?

Tiểu hồ ly cũng có chút choáng váng.

Mẫu thân?

Hồ tộc nuôi dưỡng nàng, cũng chỉ nói về phụ thân của nàng, còn về mẫu thân của nàng, thật ra trước nay đều không hề nghe nói qua.

“Mẫu thân của ta, ở nơi nào?”

Tiểu hồ ly hỏi.

“Nàng hiện đang ngủ say ở bên trong.”

“Ngủ say?”

“Đúng vậy, nàng đã bị thương nặng, chức năng thân thể gần như bị phá hủy hoàn toàn, vì để giữ tính mạng của nàng, chúng ta chỉ có thể khiến nàng rơi vào trạng thái ngủ say.” Một Đồ Sơn trưởng lão nói.

Tiểu hồ ly có chút nôn nóng: “Vậy phụ thân của ta ở đâu?”

“Phụ thân ngươi chắc hẳn là Thanh Khâu Hồ Vương, hiện tại hẳn là hắn đang bị Thanh Khâu phong ấn.” Đồ Sơn trưởng lão nói.

“Hắn không phải Thanh Khâu Hồ Vương sao? Vì cái gì mà lại phong ấn hắn?”

“Việc này nói ra thì rất dài.”

Ánh mắt Đồ Sơn trưởng lão lộ ra một tia hồi ức.

Thanh Khâu, Đồ Sơn có ngăn cách.

Mà mấy trăm năm trước, Hồ Vương kinh tài tuyệt diễm nhất Thanh Khâu và Đồ Sơn nữ vương yêu nhau, cũng dự định làm hao mòn vách ngăn để liên hôn.

Những người đứng đầu của hai mạch này cãi nhau một hồi lâu, cuối cùng cũng đồng ý.

Nhưng về sau, Thanh Khâu Hồ Vương và Đồ Sơn nữ vương xuất ngoại lịch luyện, bên trong một tích gặp tai hoạ khó hiểu.

Nữ vương bị thương nặng, suýt nữa tử vong, bị ép rơi vào trạng thái ngủ say.

Mà trên người Hồ Vương cũng đã xảy ra biến hóa kì lạ, thường xuyên lâm vào trạng thái điên cuồng, cho nên liền bị Thanh Khâu phong ấn.

Chuyện này đối với Thanh Khâu, Đồ Sơn phải nói là một đả kích vô cùng lớn.

Cuối cùng, liên hôn không những không thành công, ngược lại bởi vì việc này mà làm vách ngăn tăng thêm, hai bên đều cho rằng đối phương hại vương của chính mình.

“Đến nỗi chuyện liên quan đến ngươi, thật ra bọn họ chưa bao giờ nói qua.”

Đồ Sơn trưởng lão nhìn tiểu hồ ly nói.

“Thì ra là thế, ta có thể đi gặp mẫu thân của mình không?”

Tiểu hồ ly nói.

“Tất nhiên.”

Sau đó, Đồ Sơn trưởng lão mang theo tiểu hồ ly đi đến nơi Đồ Sơn nữ vương ngủ say, đó là một cái sơn động dạt dào sinh cơ.

Trong động, có một nữ tử ngủ say ở bên trong một khối quan tài thủy tinh.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy, hơn phân nửa linh khí của Đồ Sơn đều tụ tập tại đây, chỉ vì duy trì một đường sinh cơ cho nữ tử này.

Đồ Sơn nữ vương, người thống trị Đồ Sơn.

Mấy trăm năm này, nhóm Đồ Sơn trưởng lão vì duy trì sinh mệnh của vị nữ vương này, có thể nói là hao tổn tâm cơ, dốc hết sức lực.

Nhưng dù vậy, sinh mệnh của nữ vương này vẫn giống như cũ, như ánh nến trong gió, có khả năng tắt bất cứ lúc nào.

“Mẫu thân……”

Tiểu hồ ly nhìn nữ tử bên trong quan tài thủy tinh, một luồng cảm giác huyết mạch tương liên nảy sinh trong lòng, làm nàng nhịn không được mà lệ tràn khóe mắt.

“Tiểu Ái, phân tích một chút về thương thế của Đồ Sơn nữ vương.”

“Vâng…… Đang phân tích…… Phân tích thành công, ngũ tạng của Đồ Sơn nữ vương bị hao tổn nghiêm trọng, tiên nguyên trong cơ thể gần như rách nát……”

“Thoạt nhìn, đúng là rất nghiêm trọng.”

Sở Cuồng Nhân cau mày lại.

Thương thế như vậy, cho dù là hắn cũng cảm thấy khó giải quyết.

“Lão đại, người có thể cứu mẫu thân ta sao?”

Tiểu hồ ly nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân hiểu biết y thuật, điều này nàng biết, hơn nữa trình độ còn cực cao, nàng chỉ có thể gửi gắm kỳ vọng này trên người đối phương.

Đồ Sơn trưởng lão bên cạnh lắc đầu.

Thật ra hắn cũng không nuôi hy vọng gì đối với Sở Cuồng Nhân, nếu có thể trị được, Đồ Sơn đã sớm tìm người trị hết.

“Ta sẽ cố gắng thử một lần.”

“Sở đạo hữu, vẫn là thôi đi, hiện tại việc duy trì sinh mệnh cho nữ vương quả thực rất khó khăn, nếu trong quá trình trị liệu xảy ra sai lầm gì, vậy thì không tốt lắm.” Đồ Sơn trưởng lão ngăn cản nói.

“Cho ta thử một lần đi.”

Sở Cuồng Nhân trực tiếp lấy ra một gốc tiên dược.

Đột nhiên, một luồng sinh cơ kinh khủng tràn ngập toàn bộ sơn động.

“Đây, đây là……”

Đồ Sơn trưởng lão nhìn tiên dược trong tay Sở Cuồng Nhân, nhịn không được nuốt nước miếng, đã đoán ra lai lịch của tiên dược này.

“Nếu trong quá trình trị liệu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta sẽ lập tức sử dụng Bất Tử Dược này.” Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Thứ hắn lấy ra, chính là Bất Tử Dược.

Tây Vương Mẫu Bất Tử Dược!

Một khi dùng đến, không chỉ gần như đạt được thọ nguyên vô hạn, mà khi ăn vào, dù trước đó có thương thế gì cũng đều có thể nhanh chóng phục hồi như cũ.

“Đây thật sự là Bất Tử Dược? !”

“Vậy mà ngươi lại lấy Bất Tử Dược ra để cứu Đồ Sơn nữ vương của chúng ta! !”

Đồ Sơn trưởng lão cảm thấy có chút không thể tin được.

Đây chính là Bất Tử Dược đó!

Là tiên dược trân quý nhất thế gian, mặc dù là đạo thống Tiên Cổ có truyền thừa cổ xưa nhất cũng không nhất định sẽ lấy nó ra.

Có Bất Tử Dược, giống như có thể có thêm một cái mạng, cũng có thể nói là thọ nguyên vô tận! !

Vậy mà Sở Cuồng Nhân lại nguyện ý lấy ra để cứu Đồ Sơn nữ vương?

Vì một Yêu tộc?

“Lão đại……”

Tiểu hồ ly cũng sửng sốt một chút, ngay sau đó trong lòng liền trở nên ấm áp, nàng tự biết rằng Sở Cuồng Nhân là vì nàng nên mới nguyện ý làm đến bước này.

“Hiện tại có thể cho ta trị liệu rồi chứ?”

Sở Cuồng Nhân nói.

Với hắn mà nói, Bất Tử Dược không có ý nghĩa gì lớn.

Dùng để cứu người, không có gì thích hợp bằng, nếu có thể đổi lấy tình hữu nghị với Đồ Sơn, ngược lại cũng có thể xem là một vụ mua bán có lời.

“Có thể.”

Đồ Sơn trưởng lão gật đầu thật mạnh.

Có Bất Tử Dược đảm bảo, hắn có thể buông tay để Sở Cuồng Nhân làm.

Nếu Đồ Sơn nữ vương còn tiếp tục như vậy, gần như không có khả năng khôi phục, mà hiện tại có cơ hội, hắn không thể bỏ lỡ nó được.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân bắt đầu tiến hành trị liệu cho Đồ Sơn nữ vương.

Hắn cũng không vận dụng Bất Tử Dược ngay từ đầu.

Mà là sử dụng y thuật của bản thân trước.

Việc này đối với hắn như một lần khiêu chiến.

Mười ngày sau.

Trong sơn động.

Đầu ngón tay Sở Cuồng Nhân ngưng tụ sinh cơ vô hạn, biến thành bảy cây châm thon dài màu xanh lục, ngay sau đó đâm vào trong cơ thể Đồ Sơn nữ vương.

Sinh cơ mà đối phương bị mất đang từ từ phục hồi như cũ.

“Thất châm nghịch mệnh này, chính là thủ pháp y đạo có cấp bậc cao nhất được ghi lại bên trong Thanh Nang Thiên Thư, nếu thất châm này ứng phó không được, ta chỉ có thể sử dụng Bất Tử Dược.” Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ đến.

Muốn hoàn toàn phát huy hiệu quả của thất châm nghịch mệnh này, thời gian yêu cầu là bảy ngày, Sở Cuồng Nhân cũng không nóng vội.

Mà đến ngày thứ ba.

Trên người Đồ Sơn nữ vương có một luồng dao động tiên thức khuếch tán.

“Có động tĩnh, có động tĩnh, tiên thức của nữ vương có động tĩnh, hiện tại nàng đang quan sát Đồ Sơn.”

Đồ Sơn trưởng lão vô cùng kích động nói ra.

“Đại trưởng lão? Hiện tại tình huống của ta như thế nào?”

Một giọng nói ôn nhu vang lên trong đầu mọi người.

Đó là giọng nói của Đồ Sơn nữ vương.

“Bẩm nữ vương……”

Đại trưởng lão nói qua mọi chuyện một lần.

Thời điểm khi nhắc đến tiểu hồ ly, rõ ràng tiên thức của Đồ Sơn nữ vương có dao động kịch liệt: “Nữ nhi của ta……”

Tiểu hồ ly đứng một bên nhìn Đồ Sơn nữ vương, mặt đầy thấp thỏm.

“Chờ thất châm nghịch mệnh hoàn toàn phát huy hiệu quả, chắc hẳn nàng có thể hoàn toàn thức tỉnh, trong khoảng thời gian này, tiểu hồ ly ngươi nên lưu lại nơi này chăm sóc nàng.” Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Sau đó, hắn liền xoay người đi ra khỏi sơn động.

Mấy ngày kế tiếp, hắn nghiễm nhiên bị Đồ Sơn trưởng lão coi như khách quý cấp bậc tối cao, sự tiếp đãi dành cho khách vô cùng chu đáo.

Mà ngày thứ bảy.

Đồ Sơn có khách tới chơi.

Nói là khách nhân, nhưng với mọi người ở Đồ Sơn mà nó, chính là ác nhân!

“Đồ Sơn đại trưởng lão, ngươi suy xét như thế nào rồi.”

Trên đại sảnh.

Một nam tử mặc trên người trường bào kim sắc hoa lệ từ tốn nói.

Người này chính là thái tử Kim Ô Thiên Sơn.

Ở bên cạnh hắn, còn có mấy người mặc giáp trụ kim sắc, cùng một loại với tu sĩ hộ vệ, mỗi một người đều là Thiên Tiên đỉnh phong.

“Ha, Kim Ô vệ.” Sở Cuồng Nhân đi vào đại sảnh, nhìn những người này, trên mặt lộ ra một vẻ ngoài ý muốn.

Chương 1206: Chém giết Yêu Chủ ngày xưa, gả cái gì mà gả, Đồ Sơn nữ vương thức tỉnh

Kim Ô vệ.

Khi Sở Cuồng Nhân còn ở Thanh Lan Tiên giới đã từng tiếp xúc với những người này.

Chẳng qua những người hắn tiếp xúc đều là Kim Ô vệ của Chí Tôn Yêu Đình, tất cả chỉ là một đám Yêu thú phi hành tạo thành, giả mạo Kim Ô vệ phi pháp.

Nhưng hiện tại đứng trước mặt hắn, tất cả đều là Kim Ô vệ có huyết mạch thuần huyết, không thể đánh đồng với những tên trước đó.

“Sở Cuồng Nhân!”

Lúc này, bên trong đám Kim Ô vệ truyền đến một giọng nói giận dữ.

Chỉ thấy từ bên trong đám Kim Ô vệ có một bóng người bước ra, hai mắt đầy lửa giận, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, hận không thể lột da rút gân người này.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua đối phương: “Ha, là ngươi sao.”

Người này chính là chủ nhân của Kim Ô vệ ở Chí Tôn Yêu Đình của Thanh Lan Tiên giới ngày xưa, chẳng qua hiện giờ, đã biến thành một tên Kim Ô vệ.

Tuy rằng nói như thế, dường như huyết mạch của đối phương cũng được tiến hóa, trở thành Kim Ô thuần huyết, vô cùng thú vị.

“Không nghĩ tới lại có thể gặp ngươi ở chỗ này, Sở Cuồng Nhân!”

Giọng điệu của Yêu Chủ lạnh như băng nói.

Trong mắt hắn, sát ý không ngừng phun trào.

Ngày xưa hắn chạy thoát khỏi tay của Sở Cuồng Nhân, khi Tiên giới dung hợp, sau đó liền trở về Kim Ô Thiên Sơn, trải qua thật nhiều trắc trở, rốt cuộc huyết mạch cũng được tiến hóa, trở thành Kim Ô thuần huyết.

Hơn nữa còn nhận được cơ duyên rất lớn, trở thành hộ vệ bên cạnh thái tử Kim Ô Thiên Sơn.

“Sở Cuồng Nhân, ta không biết vì sao ngươi lại xuất hiện ở chỗ này, nhưng nếu đã tới đây, đừng nghĩ tới chuyện rời đi.”

Yêu Chủ xoay người nói với Kim Ô Thái Tử: “Thái Tử, ta và người này có huyết hải thâm thù, cầu mong người cho phép ta ra tay.”

Hắn biết.

Sở Cuồng Nhân đang ở Đồ Sơn, chắc chắn có quan hệ gì đó với Đồ Sơn.

Nhưng theo như hắn thấy, Đồ Sơn gần như đã là vật trong lòng bàn tay Kim Ô Thiên Sơn, chỉ cần hắn được Kim Ô Thái Tử ch phép ra tay, giết Sở Cuồng Nhân, dù Đồ Sơn không muốn cũng sẽ không nói gì.

Một Yêu tộc, một Nhân tộc, có thể có bao nhiêu cảm tình sâu đậm đây?

“Nếu như ngươi muốn chết, ta có thế thành toàn cho ngươi.”

Ai mà ngờ được, giọng điệu của Kim Ô Thái Tử lạnh lùng nói ra.

Hắn có chút ngây ngốc.

Sao lại như thế này?

“Chỉ bằng ngươi mà cũng muốn giết hắn, đúng là không biết tự lượng sức mình.”

Kim Ô Thái Tử tiếp tục nói.

Yêu Chủ không biết năng lực của Sở Cuồng Nhân, đó là bởi vì địa vị của hắn quá thấp, lại cư ngụ lâu ở Kim Ô Thiên Sơn, không có ai bẩm báo cho hắn.

Nhưng Kim Ô Thái Tử không giống hắn.

Hắn thân là thiên kiêu xuất sắc nhất Kim Ô nhất tộc, tất nhiên có hiểu biết đối với Sở Cuồng Nhân, ở trong trận chiến ở Côn Luân bí giới ấy, đã hoàn toàn lan truyền thanh danh của đối phương ở trong đám giới tử.

“Tại sao lại có thể như vậy.”

Yêu Chủ có chút không thể tin được.

Bản thân đã là Kim Ô thuần huyết, đã là Thiên Tiên đỉnh phong, vì sao trong mắt Kim Ô Thái Tử, việc bản thân giết Sở Cuồng Nhân lại là không biết lượng sức chứ?

Mấy năm nay, người này đã làm cái gì vậy?

Vút……

Lúc này.

Một đạo kiếm khí được bắn ra.

Yêu Chủ còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị xé thành hai nửa.

Sương máu bắn ra tung tóe.

Một màn này, khiến cho mọi người ở đây vô cùng sửng sốt.

Đặc biệt là Kim Ô Thái Tử, sắc mặt càng lúc càng vô cùng âm trầm nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân: “Tốt nhất ngươi nên cho ta một lời giải thích! !”

“Giải thích? Giết một tên muốn giết ta, ta cần cho ngươi lời giải thích sao?” Giọng điệu Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói.

Thanh Lan Yêu Chủ sớm đã phải chết.

Hiện tại gặp lại, còn dám biểu lộ ra sát ý với hắn, hắn không giết đối phương, chẳng lẽ còn muốn giữ đến sang năm hay sao?

“Hay, hay cho một tên Sở Cuồng Nhân, quả nhiên ngông cuồng, ngươi cũng nên thấy cho rõ, hiện tại ngươi đang ở Thập Vạn Đại Sơn, ngươi có tin chỉ cần Kim Ô Thiên Sơn ta ra lệnh một tiếng, là có thể khiến cho ngươi vĩnh viễn lưu lại nơi này hay không!”

Kim Ô Thái Tử lạnh giọng nói, hắn chưa từng gặp qua một tên Nhân tộc nào dám hành động bừa bãi như thế ở Thập Vạn Đại Sơn.

“Vậy ngươi có tin hay không, chỉ cần ta nguyện ý, chưa cần nói đến san bằng Thập Vạn Đại Sơn, diệt Kim Ô nhất tộc ngươi cũng không phải việc gì quá khó.”

Giọng điệu Sở Cuồng Nhân lạnh lẽo nói.

Thập Vạn Đại Sơn có nhiều người mạnh không?

Nhiều!

Rất nhiều!

Đại La cũng có không ít.

Chẳng qua, không phải tất cả cũng sẽ nghe theo sự điều khiển của Kim Ô nhất tộc, xem xét bối cảnh của Sở Cuồng Nhân, chỉ cần hắn nguyện ý, không thể tung hoành không kiêng kỵ ở Thập Vạn Đại Sơn, nhưng diệt Kim Ô nhất tộc vẫn là có khả năng.

Thần Ma nhất mạch, cũng không phải là nói giỡn.

Đó là một trong những thế lực cổ xưa nhất trên vũ trụ.

“Ngươi……”

Kim Ô Thái Tử hiển nhiên cũng nghĩ đến bối cảnh của Sở Cuồng Nhân, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, tức giận đến mức không nói nên lời.

“Giới tử chi tranh, Đại La không thể nhúng tay, cho dù là Thần Ma nhất mạch ngươi cũng không ngoại lệ.” Kim Ô Thái Tử nghĩ rồi nói ra.

Sở Cuồng Nhân không nhịn được cười: “Nếu chỉ là giới tử chi tranh, cho dù ngươi dốc toàn bộ sức mạnh của giới tử ở Thập Vạn Đại Sơn, ta sẽ sao sợ?”

Giọng điệu nhẹ nhàng bâng quơ, lại lộ ra vẻ tự tin không gì sánh kịp.

Khuôn mặt nhỏ của Tiểu Ngọc đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng này mà tràn đầy sùng bái.

“Hừ, nói năng mạnh miệng, ngươi sẽ không.”

“Muốn thử xem không?”

“Hôm nay ta tới đây không phải tới tìm ngươi để gây phiền toái.”

Kim Ô Thái Tử cũng không muốn dây dưa tiếp với Sở Cuồng Nhân, tuy rằng một tên Kim Ô vệ bị giết, hắn cũng chỉ có thể nuốt cơn giận này xuống.

Rốt cuộc, tuy hắn có sự tự tin đối với bản thân, nhưng lại không cho rằng hiện tại mình là đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

Nếu hiện tại nảy ra xung đột, không phải chuyện tốt đối với hắn.

“Đồ Sơn đại trưởng lão, hiện tại mong ngươi cho ta một lời hồi đáp, Đồ Sơn Phỉ Vũ, gả hay không gả! !”

Giọng điệu của Kim Ô Thái Tử lạnh nhạt nói ra.

Bên cạnh, Đồ Sơn Phỉ Vũ cắn môi, sắc mặt có chút tái nhợt.

Mặt mày của vài vị trưởng lão Đồ Sơn cũng đầy khó xử.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, cũng không lên tiếng.

Mấy ngày nay, hắn đã nghe thấy đôi điều về việc này, chẳng qua đây là chuyện của Đồ Sơn và Kim Ô Thiên Sơn, hắn cũng không muốn nhúng tay vào.

Nói cho cùng, hắn và Đồ Sơn Phỉ Vũ cũng không thân quen.

Nếu không phải bởi vì mối quan hệ với tiểu hồ ly, thậm chí có khả năng hắn sẽ vì thân phận giới tử của đối phương mà trở thành kẻ địch.

“Gả cái gì mà gả! !”

Lúc này.

Một tiếng quát lạnh của nữ tử bỗng nhiên vang lên.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Một luồng yêu khí kinh khủng tuôn ra từ nơi xa, bao phủ toàn bộ Đồ Sơn, lúc này Hồ yêu ở Đồ Sơn chỉ cảm thấy huyết mạch có một loại cảm giác cộng hưởng với yêu khí này, sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng kích động.

“Khí tức này chính là…… Nữ vương!”

“Là nữ vương!”

Ở nơi xa.

Một nữ tử tuyệt sắc mặc trường bào màu trắng, đầu đội trâm cài, chín cái đuôi cáo sau lưng lung lay từ từ đi tới.

Nữ tử này, tuyệt mỹ.

Đẹp đến mức như trở thành sắc thái duy nhất giữa trời đất này.

Khí tức trên người nàng lại càng mạnh mẽ vô biên.

Yêu khí bao phủ phong vân, kinh động trời đất!

Nàng chính là Đồ Sơn nữ vương!

Nữ vương làm chủ Đồ Sơn!

“Gả cái gì mà gả, từ khi nào Đồ Sơn ta cần thông qua việc kết thân để đạt được mục đích gì đó vậy?”

Đồ Sơn nữ vương đi vào đại sảnh, lạnh nhạt nói.

Tiểu hồ ly cũng đi theo bên cạnh nàng, bộ dạng vô cùng ngoan ngoãn.

“Gặp qua nữ vương!”

Chúng trưởng lão Đồ Sơn vội vàng hành lễ, biểu tình kích động.

Mà Kim Ô Thái Tử nhìn Đồ Sơn nữ vương, cau mày lại.

Sao có thể như vậy?

Trong lời đồn, không phải Đồ Sơn nữ vương đã ngủ say rồi sao?

Sao lại đột nhiên thức tỉnh?

Vốn dĩ Kim Ô Thiên Sơn để mắt tới Đồ Sơn, chính là vì thấy Đồ Sơn nữ vương ngủ say, mất đi chiến lực đứng đầu, tuy rằng Đồ Sơn vẫn là chủng tộc Thú Vương, nhưng so với Kim Ô Thiên Sơn, lại kém cỏi hơn không ít.

Nhưng hiện tại, nữ vương thức tỉnh, thay đổi bất thình lình này, quấy rầy Kim Ô Thái Tử thậm chí là kế hoạch của Kim Ô Thiên Sơn.

“Trở về nói với Kim Ô Vương, muốn cưới người của Đồ Sơn ta, không phải không được, chỉ cần tâm đầu ý hợp là có thể, nếu như muốn bàng môn tà đạo, thì bảo hắn nằm mơ đi! !”

“Hắn nếu muốn chiến, Đồ Sơn ta, từ trước đến giờ cũng không ngại chiến một trận! !”

Chương 1207: Kim Ô Thiên Sơn hành động, Yêu tộc vây giết, đối thủ của ngươi là chúng ta

“Nếu Đồ Sơn nữ vương đã không muốn, ngày khác tại hạ lại đến.”

Kim Ô Thái Tử từ tốn nói.

Đồ Sơn nữ vương xuất hiện nằm ngoài dự liệu hắn, hắn cần phải nhanh chóng về bẩm báo với những người đứng đầu của Kim Ô Thiên Sơn.

“Vậy thứ cho ta không tiễn xa được.”

Đồ Sơn nữ vương lạnh lùng nói.

Khi Kim Ô Thái Tử vừa đi, trong nháy mắt khí tức của Đồ Sơn nữ vương lập tức uể oải.

“Nữ vương, ngươi thấy thế nào?”

Mấy vị Đồ Sơn trưởng lão vội vàng đi lên dò hỏi.

“Không sao, chỉ là vừa mới hồi phục, vẫn chưa thể vận dụng thực lực thôi.”

Đồ Sơn nữ vương cười khổ một tiếng.

Tuy rằng y thuật của Sở Cuồng Nhân vô cùng cao minh, nhưng thương thế của nàng thật sự quá trầm trọng, cho dù có thể chữa khỏi, nhưng muốn hồi phục đến thời kỳ toàn thịnh vẫn phải mất một khoảng thời gian.

Vừa rồi nàng cố ý lan tỏa khí thế cường đại ra chỉ là để khiến Kim Ô Thái Tử kinh sợ, làm cho đối phương biết khó mà lui.

“Nữ vương, hiện tại chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Đồ Sơn đại trưởng lão dò hỏi.

Hiện tại Đồ Sơn nữ vương đã thức tỉnh, giống như bọn họ tìm ra được một người đáng tin cậy, đương nhiên muốn để đối phương quyết định.

“Nói mấy sự tình phát sinh mấy năm nay cho ta.”

“Vâng ạ.”

Chỉ trong chốc lát, nhóm Đồ Sơn trưởng lão liền kể lại chuyện phát sinh mấy năm qua cho Đồ Sơn nữ vương.

“Xem ra trong khoảng thời gian ta ngủ say quả thật là xảy ra không ít chuyện, Tiên giới cũng đã dung hợp.”

Đồ Sơn nữ vương cảm khái nói.

Sau đó, nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, từ từ hành lễ: “Ta muốn đa tạ vị bằng hữu Nhân tộc này, Tiểu Nguyệt đã nói với ta không ít chuyện về ngươi, nàng nói là ngươi vẫn luôn chiếu cố cho nàng, mà ta có thể thức tỉnh, tất cả cũng là dựa vào đạo hữu, từ nay về sau, đạo hữu chính là khách nhân và bạn bè tôn quý nhất của Đồ Sơn ta.”

“Nữ vương khách khí.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Thật ra lần này tới Đồ Sơn cũng không lỗ, không chỉ tìm được cha mẹ của tiểu hồ ly, còn có được sự hữu nghị với Đồ Sơn.

“Không biết tiếp theo nữ vương có tính toán gì không, thật sự có tự tin đối phó với Kim Ô Thiên Sơn sao?”

“Mặc kệ như thế nào, Đồ Sơn ta tuyệt đối sẽ không hy sinh hạnh phúc của Thánh Nữ tộc ta để mưu cầu sự sống.”

Đồ Sơn hồ yêu, chí tình chí nghĩa.

Chuyện này ở vô cùng có tiếng Yêu giới, Đồ Sơn nữ vương có cách làm này, thật ra Sở Cuồng Nhân cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

“Nữ vương, nhưng với tình hình của Đồ Sơn hiện tại mà nói, muốn chống lại Kim Ô Thiên Sơn, chỉ sợ không phải là một việc đơn giản.”

Một vị trưởng lão có chút lo lắng nói.

“Nữ vương, nếu không thì vẫn nên đồng ý với Kim Ô Thiên Sơn đi, người vừa mới thức tỉnh, còn cần thời gian hồi phục sức mạnh, chỉ cần có thể tranh thủ đến một khoảng thời gian nhất định, chờ người hồi phục, như vậy Đồ Sơn sẽ không cần phải sợ hãi Kim Ô Thiên Sơn, ta đây hy sinh, cũng là đáng giá.” Đồ Sơn Phỉ Vũ khẽ cắn môi nói.

“Hồ đồ, ta không cho phép chính là không cho phép.”

Đồ Sơn nữ vương khẽ quát một tiếng, nói tiếp: “Còn về việc chống lại Kim Ô Thiên Sơn, ta đã có quyết định, ta dự định đi Thanh Khâu một chuyến.”

Nói đến Thanh Khâu, nàng xoa xoa đầu tiểu hồ ly, ôn nhu nói: “Sự kiện năm đó, cũng có việc cần bàn giao, không thể để Thanh Khâu và Đồ Sơn tiếp tục có ngăn cách nữa, bên trong Thập Vạn Đại Sơn này cường tộc san sát, nếu Hồ tộc không thể đoàn kết một lòng, ngoại trừ Kim Ô Thiên Sơn, không sớm thì muộn, những cường tộc khác cũng sẽ để mắt chúng ta.”

“Nếu đây là quyết định của nữ vương, chúng ta toàn lực ủng hộ.”

“Nếu là nữ vương, có lẽ thật sự có khả năng làm hao mòn ngăn cách của Thanh Khâu và Đồ Sơn.”

“Chẳng qua lần này đi Thanh Khâu, khó có thể chắc chắn sẽ không gặp chuyện gì nguy hiểm, vẫn nên phái người hộ tống.”

“Ta cũng muốn đi.” Tiểu hồ ly nói.

“Nếu đã như vậy, ta đây cũng đi một chuyến, Thanh Khâu hồ yêu, ta cũng cảm thấy có chút hứng thú.”

Sở Cuồng Nhân cười một cái nói.

Sau khi quyết định được người đi ttowis Thanh Khâu, Đồ Sơn nữ vương liền xuất phát.

Mà lúc này, ở một bên khác

Thập Vạn Đại Sơn, bên trong Kim Ô Thiên Sơn.

Kim Ô Thái Tử đã nói chuyện Đồ Sơn nữ vương thức tỉnh cùng với sự xuất hiện của Sở Cuồng Nhân cho những người đứng đầu Kim Ô.

“Đồ Sơn nữ vương…… Không nghĩ tới nhiều năm như vậy, nàng ta lại đột nhiên thức tỉnh, chuyện này đúng thật là một việc phiền toái.”

“Đúng là như thế, chẳng qua, nếu không giải quyết chuyện này cho xong, chỉ sợ sẽ tổn hại đến uy nghiêm của Kim Ô Thiên Sơn ta.”

“Đồ Sơn nữ vương vừa mới thức tỉnh, nàng không có khả năng hồi phục đến thời kỳ toàn thịnh nhanh như vậy, nếu có thể giải quyết nàng ta, kế hoạch sẽ lại như cũ, ta đoán nàng ta sẽ đi tìm Thanh Khâu để liên thủ, để những tên Yêu tộc đã quy phục chúng ta giải quyết trên đường đi.”

Mấy vị đứng đầu Kim Ô giao lưu với nhau.

“Vậy còn Sở Cuồng Nhân thì sao? Nếu như hắn cũng cùng đi đến đó, nếu là hắn, thì làm cách nào để ngăn cản bây giờ?” Một vị đứng đầu của Kim Ô nói.

Không giống với Đồ Sơn nữ vương, Sở Cuồng Nhân là giới tử, có vận khí trong người, hơn nữa sau lưng còn có Thần Ma nhất mạch, mặc dù là Kim Ô Thiên Sơn cũng không dám làm điều xằng bậy.

“Chuyện của giới tử, liền để giới tử đi giải quyết đi, để những giới tử Yêu tộc quy phục chúng ta xuất thủ toàn bộ, mặc kệ dùng biện pháp gì cũng phải giữa chân Sở Cuồng Nhân lại, đừng để cho hắn làm ảnh hưởng đến chúng ta, nếu có thể giết được hắn thì càng tốt, chết ở trong trận giới tử chi tranh, cho dù là Thần Ma nhất mạch cũng không dám nói gì.”

“Đã rõ.”

…………

“Năm đó phụ thân ngươi là Thanh Khâu Vương, thời điểm đó ta và với hắn vẫn là thánh tử thánh nữ, gặp được nhau ở trong một buổi giao lưu ……”

Trên đường đi đến Đồ Sơn, Đồ Sơn nữ vương đang nói với tiểu hồ ly về chuyện năm đó của mình và Thanh Khâu Hồ Vương, cũng chính là chuyện liên quan tới phụ thân của tiểu hồ ly.

Khi nàng nói đến những việc này, trên mặt mang theo một tia nhung nhớ.

Đột nhiên, vẻ mặt ôn nhu của Đồ Sơn nữ vương biến mất không thấy, thay vào đó là một tia lạnh băng.

Chỉ thấy trong hư không xuất hiện từng bóng người, trên người mỗi một tên đều mang dao động tiên nguyên cường đại, tất cả đều là Yêu tộc, đến từ chủng tộc khác.

Có Hổ Yêu, Xà Yêu, Ưng Yêu, vân vân……

“Thế nào, Kim Ô Yêu Vương sợ hãi đối mặt với ta, nên phái các ngươi tới đây sao?”

Đồ Sơn nữ vương lạnh nhạt nói.

“Ha, Đồ Sơn nữ vương, ta nghe nói ngươi thức tỉnh từ trong cơn ngủ say, liền cố ý đến đây thỉnh an.”

Một tên xà yêu có cái đầu hẹp dài mọc ra hai con mắt âm dương quái khí nói.

“Thỉnh an? Ở trước mặt ta, các ngươi vẫn nên quỳ thỉnh an đi.”

Đùng! !

Một luồng khí tức kinh khủng từ trên người Đồ Sơn nữ vương ầm ầm bạo phát, yêu khí ngút trời kia khiến không ít Yêu tộc rùng mình sợ hãi, lại trực tiếp ngã xuống từ trên không trung, hai đầu gối quỳ trên mặt đất.

“Đây là thực lực của Đồ Sơn nữ vương sao? Thật là khủng khiếp!”

“Đúng là không thể khinh thường được, trong lời đồn, thậm chí ở thời kỳ toàn thịnh, Đồ Sơn nữ vương còn tiếp cận đến cảnh giới Hợp Đạo, không biết là thật hay giả?”

“Tuy rằng yêu khí này kinh khủng, nhưng lại có chút phù phiếm, thực lực của nàng cũng không hề hồi phục.”

Một ít Yêu tộc cấp bậc Kim Tiên liếc nhau.

Mà thời khắc bọn họ chuẩn bị ra tay, một bóng người mặc bạch y bỗng nhiên che ở trước mặt bọn họ, là Sở Cuồng Nhân.

Hắn mặc một bộ bạch y, vạt áo tung bay, đối mặt với chúng Chân Tiên trước mắt, thậm chí là cường giả cấp bậc Kim Tiên, mặt cũng không đổi sắc như cũ, lạnh nhạt nói: “Các ngươi xác định muốn động thủ sao?”

“Sở Cuồng Nhân!”

Trong mắt chúng Yêu tộc chợt lóe lên tia dị sắc.

Tự nhiên bọn họ biết đối phương, càng rõ ràng bối cảnh của đối phương có bao nhiêu kinh khủng.

Thư viện Bách Gia, Thần Ma nhất mạch……

Không nói đến hai đại thế lực này, chỉ cần thân phận giới tử của đối phương, đã không phải người bọn họ có thể dễ dàng động vào.

Đây chính là chuyện liên quan đến ý chí Tiên giới, bên trong lại có đại nhân quả.

“Sở Cuồng Nhân, đối thủ của ngươi, là chúng ta!”

Lúc này, từng bóng người xuất hiện ở trên hư không, nhanh chóng bao vây xung quanh Sở Cuồng Nhân, tuy rằng khí tức này không bằng những Chân Tiên, Kim Tiên Yêu tộc còn lại, nhưng bọn họ đều là giới tử!

Chương 1207: Kim Ô Thiên Sơn hành

động, Yêu tộc vây giết, đối thủ của ngươi là chúng ta

“Nếu Đồ Sơn nữ vương đã không muốn, ngày khác tại hạ lại đến.”

Kim Ô Thái Tử từ tốn nói.

Đồ Sơn nữ vương xuất hiện nằm ngoài dự liệu hắn, hắn cần phải nhanh chóng về bẩm báo với những người đứng đầu của Kim Ô Thiên Sơn.

“Vậy thứ cho ta không tiễn xa được.”

Đồ Sơn nữ vương lạnh lùng nói.

Khi Kim Ô Thái Tử vừa đi, trong nháy mắt khí tức của Đồ Sơn nữ vương lập tức uể oải.

“Nữ vương, ngươi thấy thế nào?”

Mấy vị Đồ Sơn trưởng lão vội vàng đi lên dò hỏi.

“Không sao, chỉ là vừa mới hồi phục, vẫn chưa thể vận dụng thực lực thôi.”

Đồ Sơn nữ vương cười khổ một tiếng.

Tuy rằng y thuật của Sở Cuồng Nhân vô cùng cao minh, nhưng thương thế của nàng thật sự quá trầm trọng, cho dù có thể chữa khỏi, nhưng muốn hồi phục đến thời kỳ toàn thịnh vẫn phải mất một khoảng thời gian.

Vừa rồi nàng cố ý lan tỏa khí thế cường đại ra chỉ là để khiến Kim Ô Thái Tử kinh sợ, làm cho đối phương biết khó mà lui.

“Nữ vương, hiện tại chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Đồ Sơn đại trưởng lão dò hỏi.

Hiện tại Đồ Sơn nữ vương đã thức tỉnh, giống như bọn họ tìm ra được một người đáng tin cậy, đương nhiên muốn để đối phương quyết định.

“Nói mấy sự tình phát sinh mấy năm nay cho ta.”

“Vâng ạ.”

Chỉ trong chốc lát, nhóm Đồ Sơn trưởng lão liền kể lại chuyện phát sinh mấy năm qua cho Đồ Sơn nữ vương.

“Xem ra trong khoảng thời gian ta ngủ say quả thật là xảy ra không ít chuyện, Tiên giới cũng đã dung hợp.”

Đồ Sơn nữ vương cảm khái nói.

Sau đó, nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, từ từ hành lễ: “Ta muốn đa tạ vị bằng hữu Nhân tộc này, Tiểu Nguyệt đã nói với ta không ít chuyện về ngươi, nàng nói là ngươi vẫn luôn chiếu cố cho nàng, mà ta có thể thức tỉnh, tất cả cũng là dựa vào đạo hữu, từ nay về sau, đạo hữu chính là khách nhân và bạn bè tôn quý nhất của Đồ Sơn ta.”

“Nữ vương khách khí.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Thật ra lần này tới Đồ Sơn cũng không lỗ, không chỉ tìm được cha mẹ của tiểu hồ ly, còn có được sự hữu nghị với Đồ Sơn.

“Không biết tiếp theo nữ vương có tính toán gì không, thật sự có tự tin đối phó với Kim Ô Thiên Sơn sao?”

“Mặc kệ như thế nào, Đồ Sơn ta tuyệt đối sẽ không hy sinh hạnh phúc của Thánh Nữ tộc ta để mưu cầu sự sống.”

Đồ Sơn hồ yêu, chí tình chí nghĩa.

Chuyện này ở vô cùng có tiếng Yêu giới, Đồ Sơn nữ vương có cách làm này, thật ra Sở Cuồng Nhân cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

“Nữ vương, nhưng với tình hình của Đồ Sơn hiện tại mà nói, muốn chống lại Kim Ô Thiên Sơn, chỉ sợ không phải là một việc đơn giản.”

Một vị trưởng lão có chút lo lắng nói.

“Nữ vương, nếu không thì vẫn nên đồng ý với Kim Ô Thiên Sơn đi, người vừa mới thức tỉnh, còn cần thời gian hồi phục sức mạnh, chỉ cần có thể tranh thủ đến một khoảng thời gian nhất định, chờ người hồi phục, như vậy Đồ Sơn sẽ không cần phải sợ hãi Kim Ô Thiên Sơn, ta đây hy sinh, cũng là đáng giá.” Đồ Sơn Phỉ Vũ khẽ cắn môi nói.

“Hồ đồ, ta không cho phép chính là không cho phép.”

Đồ Sơn nữ vương khẽ quát một tiếng, nói tiếp: “Còn về việc chống lại Kim Ô Thiên Sơn, ta đã có quyết định, ta dự định đi Thanh Khâu một chuyến.”

Nói đến Thanh Khâu, nàng xoa xoa đầu tiểu hồ ly, ôn nhu nói: “Sự kiện năm đó, cũng có việc cần bàn giao, không thể để Thanh Khâu và Đồ Sơn tiếp tục có ngăn cách nữa, bên trong Thập Vạn Đại Sơn này cường tộc san sát, nếu Hồ tộc không thể đoàn kết một lòng, ngoại trừ Kim Ô Thiên Sơn, không sớm thì muộn, những cường tộc khác cũng sẽ để mắt chúng ta.”

“Nếu đây là quyết định của nữ vương, chúng ta toàn lực ủng hộ.”

“Nếu là nữ vương, có lẽ thật sự có khả năng làm hao mòn ngăn cách của Thanh Khâu và Đồ Sơn.”

“Chẳng qua lần này đi Thanh Khâu, khó có thể chắc chắn sẽ không gặp chuyện gì nguy hiểm, vẫn nên phái người hộ tống.”

“Ta cũng muốn đi.” Tiểu hồ ly nói.

“Nếu đã như vậy, ta đây cũng đi một chuyến, Thanh Khâu hồ yêu, ta cũng cảm thấy có chút hứng thú.”

Sở Cuồng Nhân cười một cái nói.

Sau khi quyết định được người đi ttowis Thanh Khâu, Đồ Sơn nữ vương liền xuất phát.

Mà lúc này, ở một bên khác

Thập Vạn Đại Sơn, bên trong Kim Ô Thiên Sơn.

Kim Ô Thái Tử đã nói chuyện Đồ Sơn nữ vương thức tỉnh cùng với sự xuất hiện của Sở Cuồng Nhân cho những người đứng đầu Kim Ô.

“Đồ Sơn nữ vương…… Không nghĩ tới nhiều năm như vậy, nàng ta lại đột nhiên thức tỉnh, chuyện này đúng thật là một việc phiền toái.”

“Đúng là như thế, chẳng qua, nếu không giải quyết chuyện này cho xong, chỉ sợ sẽ tổn hại đến uy nghiêm của Kim Ô Thiên Sơn ta.”

“Đồ Sơn nữ vương vừa mới thức tỉnh, nàng không có khả năng hồi phục đến thời kỳ toàn thịnh nhanh như vậy, nếu có thể giải quyết nàng ta, kế hoạch sẽ lại như cũ, ta đoán nàng ta sẽ đi tìm Thanh Khâu để liên thủ, để những tên Yêu tộc đã quy phục chúng ta giải quyết trên đường đi.”

Mấy vị đứng đầu Kim Ô giao lưu với nhau.

“Vậy còn Sở Cuồng Nhân thì sao? Nếu như hắn cũng cùng đi đến đó, nếu là hắn, thì làm cách nào để ngăn cản bây giờ?” Một vị đứng đầu của Kim Ô nói.

Không giống với Đồ Sơn nữ vương, Sở Cuồng Nhân là giới tử, có vận khí trong người, hơn nữa sau lưng còn có Thần Ma nhất mạch, mặc dù là Kim Ô Thiên Sơn cũng không dám làm điều xằng bậy.

“Chuyện của giới tử, liền để giới tử đi giải quyết đi, để những giới tử Yêu tộc quy phục chúng ta xuất thủ toàn bộ, mặc kệ dùng biện pháp gì cũng phải giữa chân Sở Cuồng Nhân lại, đừng để cho hắn làm ảnh hưởng đến chúng ta, nếu có thể giết được hắn thì càng tốt, chết ở trong trận giới tử chi tranh, cho dù là Thần Ma nhất mạch cũng không dám nói gì.”

“Đã rõ.”

…………

“Năm đó phụ thân ngươi là Thanh Khâu Vương, thời điểm đó ta và với hắn vẫn là thánh tử thánh nữ, gặp được nhau ở trong một buổi giao lưu ……”

Trên đường đi đến Đồ Sơn, Đồ Sơn nữ vương đang nói với tiểu hồ ly về chuyện năm đó của mình và Thanh Khâu Hồ Vương, cũng chính là chuyện liên quan tới phụ thân của tiểu hồ ly.

Khi nàng nói đến những việc này, trên mặt mang theo một tia nhung nhớ.

Đột nhiên, vẻ mặt ôn nhu của Đồ Sơn nữ vương biến mất không thấy, thay vào đó là một tia lạnh băng.

Chỉ thấy trong hư không xuất hiện từng bóng người, trên người mỗi một tên đều mang dao động tiên nguyên cường đại, tất cả đều là Yêu tộc, đến từ chủng tộc khác.

Có Hổ Yêu, Xà Yêu, Ưng Yêu, vân vân……

“Thế nào, Kim Ô Yêu Vương sợ hãi đối mặt với ta, nên phái các ngươi tới đây sao?”

Đồ Sơn nữ vương lạnh nhạt nói.

“Ha, Đồ Sơn nữ vương, ta nghe nói ngươi thức tỉnh từ trong cơn ngủ say, liền cố ý đến đây thỉnh an.”

Một tên xà yêu có cái đầu hẹp dài mọc ra hai con mắt âm dương quái khí nói.

“Thỉnh an? Ở trước mặt ta, các ngươi vẫn nên quỳ thỉnh an đi.”

Đùng! !

Một luồng khí tức kinh khủng từ trên người Đồ Sơn nữ vương ầm ầm bạo phát, yêu khí ngút trời kia khiến không ít Yêu tộc rùng mình sợ hãi, lại trực tiếp ngã xuống từ trên không trung, hai đầu gối quỳ trên mặt đất.

“Đây là thực lực của Đồ Sơn nữ vương sao? Thật là khủng khiếp!”

“Đúng là không thể khinh thường được, trong lời đồn, thậm chí ở thời kỳ toàn thịnh, Đồ Sơn nữ vương còn tiếp cận đến cảnh giới Hợp Đạo, không biết là thật hay giả?”

“Tuy rằng yêu khí này kinh khủng, nhưng lại có chút phù phiếm, thực lực của nàng cũng không hề hồi phục.”

Một ít Yêu tộc cấp bậc Kim Tiên liếc nhau.

Mà thời khắc bọn họ chuẩn bị ra tay, một bóng người mặc bạch y bỗng nhiên che ở trước mặt bọn họ, là Sở Cuồng Nhân.

Hắn mặc một bộ bạch y, vạt áo tung bay, đối mặt với chúng Chân Tiên trước mắt, thậm chí là cường giả cấp bậc Kim Tiên, mặt cũng không đổi sắc như cũ, lạnh nhạt nói: “Các ngươi xác định muốn động thủ sao?”

“Sở Cuồng Nhân!”

Trong mắt chúng Yêu tộc chợt lóe lên tia dị sắc.

Tự nhiên bọn họ biết đối phương, càng rõ ràng bối cảnh của đối phương có bao nhiêu kinh khủng.

Thư viện Bách Gia, Thần Ma nhất mạch……

Không nói đến hai đại thế lực này, chỉ cần thân phận giới tử của đối phương, đã không phải người bọn họ có thể dễ dàng động vào.

Đây chính là chuyện liên quan đến ý chí Tiên giới, bên trong lại có đại nhân quả.

“Sở Cuồng Nhân, đối thủ của ngươi, là chúng ta!”

Lúc này, từng bóng người xuất hiện ở trên hư không, nhanh chóng bao vây xung quanh Sở Cuồng Nhân, tuy rằng khí tức này không bằng những Chân Tiên, Kim Tiên Yêu tộc còn lại, nhưng bọn họ đều là giới tử!

Chương 1209: Sức mạnh tiểu vũ trụ, Cửu Châu Đỉnh giết chết Chân Tiên

"Sở Cuồng Nhân, để ngươi mở mang kiến thức một chút về sức mạnh Chân Tiên chân chính! !"

Chân Tiên không may kia gầm nhẹ một tiếng, lúc này, tu vi Chân Tiên trên người hoàn toàn lộ ra.

Tuy bị sức mạnh nhân quả ăn mòn, không cách nào hoàn toàn phát huy ra, nhưng cũng có sáu bảy phần thực lực, luồng sức mạnh này đã không phải là thứ mà Thiên Tiên có khả năng chống cự.

Một quyền đánh ra!

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, âm Dương Sinh Tử Đồ bạo phát trong nháy mắt!

Sinh Tử Đồ thật lớn kia bao phủ một nửa thiên địa, mênh mông nghiền ép tuôn ra!

Hai luồng sức mạnh ầm ầm va chạm, Sở Cuồng Nhân bị đánh bay ra xa mấy trăm trượng, cả người nện vào bên trong một dãy núi.

"Sở Cuồng Nhân, ta có thể là Chân Tiên, sao có thể đánh đồng với ngươi, cho dù ngươi là yêu nghiệt, nhưng cũng chỉ ở cảnh giới Thiên Tiên mà thôi."

Chân Tiên không may đứng lơ lửng trên không, lạnh lùng nói ra.

Tuy chế trụ được Sở Cuồng Nhân, nhưng sắc mặt của hắn lại không được tốt cho lắm.

Bởi vì hắn có thể cảm nhận được luồng sức mạnh nhân quả trên người kia càng cường đại hơn, hôm nay cho dù hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ của Kim Ô Thiên Sơn, nhưng bởi vì luồng này sức mạnh nhân quả, từ nay về sau, việc tu hành của hắn sẽ nửa bước khó tiến, thậm chí sớm đi vào cảnh giới Thiên Nhân Ngũ Suy, tuổi già lực suy.

Mặc kệ nhiệm vụ của lần này thành công hay thất bại, đối với hắn mà nói thì đều là thua.

"Ha ha, đây chính là sức mạnh Chân Tiên sao? Xem ra, ta cũng không nên giấu diếm gì nữa."

Sở Cuồng Nhân vọt ra bên trong từ sơn phong.

Hắn nhìn lên Chân Tiên không may trước mặt, trên người đột nhiên bộc phát ra một luồng khí tức không có gì sánh kịp.

Hỗn Độn Thần Ma Thể, Luân Hồi Thiên Thể, Bản Nguyên Thể Duy Nhất, Thanh Diệp Kiếm Đồng, bốn loại tuyệt thế thể chất cùng nhau bạo phát!

Không chỉ có như thế.

Ở trong cơ thể hắn, còn có một luồng sức mạnh vô thượng còn mạnh hơn cả sức mạnh của bốn loại thể chất.

Luồng sức mạnh kia dường như không tồn tại ở thế giới này, vũ trụ này, là một loại sức mạnh Siêu thoát khó nói lên lời!

Khi Chân Tiên không may cảm nhận được luồng sức mạnh này, cảm giác được một cảm giác run rẩy đến từ sâu trong linh hồn.

"Luồng sức mạnh này là cái gì?"

"Tiểu vũ trụ! !"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, nói ra.

Giờ phút này, sức mạnh hắn điều động, chính là sức mạnh vũ trụ đến từ thế giới tùy thân trong người, thứ được hắn gọi là tiểu vũ trụ!

"Tiểu vũ trụ? Đó là cái gì?"

Sắc mặt Chân Tiên không may nghi hoặc, nhưng lại cảm nhận được sự uy hiếp trước nay chưa từng có.

Mà ở một nơi sâu xa trong vũ trụ, bên trong một khu vực Hỗn Độn.

Có một lão giả tóc trắng người mặc đạo bào màu tím bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Trong chốc lát, làm cả mảnh hỗn độn lăn lộn.

Trong Hỗn Độn, cũng truyền ra một luồng dao động tiên thức, dường cũng cảm nhận được điều gì đó.

"Luồng sức mạnh này, là sức mạnh bên ngoài vũ trụ này, là sức mạnh siêu thoát!"

"Chuyện gì xảy ra, vì sao lại có sức mạnh như vậy tồn tại?"

Quanh thân lão giả mặc đạo bào màu tím kia có vô số đạo văn huyền diệu bắt đầu lưu chuyển, từng đợt tiên huy tươi sáng chiếu rọi Hỗn Độn.

Hắn đang thử suy luận nơi phát ra sức mạnh siêu thoát kia!

Thế nhưng, mặc cho hắn suy luận như thế nào cũng không thể đạt được kết quả chính xác.

"Tuy luồng sức mạnh nằm trong tầm quan sát của đại đạo Vũ Trụ, nhưng lại không nằm trong sự khống chế của đại đạo Vũ Trụ, quả thật là sức mạnh tách rời khỏi vũ trụ."

"Dường như có quan hệ với lần giới tử chi tranh ở Tiên giới này."

"Thú vị, rất có thể vẫn xuất từ trên người vị dị số kia..."

Tiên giới, Thập Vạn Đại Sơn.

Sở Cuồng Nhân thúc giục sức mạnh tiểu vũ trụ.

Hắn đưa tay lấy ra năm cái đỉnh lò đồng thau, đó là năm đỉnh lò tượng trưng cho Cửu Châu Đỉnh bao gồm Từ Châu Đỉnh, Thanh Châu Đỉnh, Ký Châu Đỉnh, Kinh Châu Đỉnh, Duyện Châu Đỉnh!

Năm cửu châu đều xuất hiện, sức mạnh không có gì sánh kịp ầm ầm bạo phát, giống như năm đại lục to lớn có sức trấn áp còn kinh khủng hơn so với hành tinh, vô cùng kinh khủng!

Mà ở trong đó, còn ẩn chứa sức mạnh tiểu vũ trụ của Sở Cuồng Nhân, khiến hư không nứt toác thành từng khúc!

"Sức mạnh như vậy... Không tốt! !"

Sắc mặt Chân Tiên không may đột nhiên trở nên vô cùng khó coi.

Hắn thét dài một tiếng, tiên nguyên trông cơ thể như bão đổ xuống, vô số đạo văn hiện lên, tiên huy lấp lóe, trong chớp mắt đã hình thành một luồng tiên nguyên như dòng nước lũ tuôn ra.

Sức mạnh Chân Tiên, sức mạnh Cửu Châu Đỉnh lập tức va chạm vào nhau.

Bên trong tiếng ầm ầm, chỉ thấy tiên nguyên như dòng nước lũ vỡ vụn thành từng mảnh!

Năm Cửu Châu Đỉnh được sức mạnh từ tiểu vũ trụ của Sở Cuồng Nhân, đã hoàn toàn đạt tới trình độ Chân Tiên, thậm chí còn cường đại hơn so với Chân Tiên tầm thường.

"Không! !"

Khi một tiếng nổ ầm ầm vang lên, năm Cửu Châu Đỉnh kia trực tiếp đập vào người Chân Tiên kia, đánh hắn thành một làn sương máu!

Cửu Châu Đỉnh nện ở trên mặt đất, trực tiếp đập ra một hố lớn sâu vạn trượng!

Cả vùng đất vì thế mà chấn động.

Bụi mù cuồn cuộn bao phủ.

Đám Kim Tiên, Chân Tiên còn đang giao thủ, đều chú ý tới tình cảnh này.

Đồng tử của tất cả mọi người đột nhiên co rụt lại, khẽ run.

Mí mắt của Đồ Sơn nữ vương cũng nhảy lên một cái: "Thiên phú thực lực của người nọ, thật đúng là không thể dùng lẽ thường để xem xét."

Dùng thực lực Thiên Tiên giết chết Chân Tiên!

Chuyện này còn khó hơn mấy chục lần so với việc Địa Tiên giết chết Thiên tiên!

Mà Chân Tiên bị hắn giết chết, cũng không phải Chân Tiên bình thường, thực lực đã rất gần với tam phẩm.

"Quái vật! !"

"Rốt cuộc làm sao hắn lại làm được?"

Kim Tiên, Chân Tiên còn lại nhìn Sở Cuồng Nhân, trên mặt đều mang theo vẻ không thể tin được.

Mà Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, chỉ thấy năm Cửu Châu Đỉnh kia bỗng nhiên bay lên không trung, xoay quanh người hắn.

Hắn cầm lấy Cửu Châu Đỉnh, tiên huy tươi sáng, vô số đạo văn sinh ra ở dưới chân hắn, uy áp mạnh mẽ, vượt xa trình độ mà một Thiên Tiên nên có.

"Nếu các ngươi còn muốn tái chiến, ta không ngại để nơi này lại thêm mấy thi thể Chân Tiên đâu."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn, cuồng vọng đến mức gần như không ai bì nổi.

Một Thiên Tiên, cũng dám uy hiếp một đám Chân Tiên thậm chí là Kim Tiên.

Nhưng mà, lại không ai hoài nghi thực lực của hắn.

Bởi vì hắn đã dùng thực lực để chứng minh, hắn thật sự có thực lực giết Chân Tiên!

Hắn không hề cuồng vọng!

Cái này gọi là tự tin!

"Chân Tiên không có cách nào ngăn cản Sở Cuồng Nhân, nếu như ở tiếp tục, chỉ có để Kim Tiên xuất thủ ngăn cản hắn, nhưng nếu đưa chiến lực cấp bậc Kim Tiên qua đó, sẽ khó mà giết được Đồ Sơn nữ vương, càng quan trọng chính là, cho dù là Kim Tiên, thật sự có thể ngăn lại được Sở Cuồng Nhân trong tình thế bị nhân quả quấn thân sao?"

"Hoặc là, có Kim Tiên nào nguyện ý chịu đựng mạo hiểm bị nhân quả quấn thân đi ngăn cản Sở Cuồng Nhân sao?"

Những Kim Tiên này hai mặt nhìn nhau, tâm tư dị biệt.

Không có một người nào dám tuỳ tiện mạo hiểm.

Vốn dĩ, bọn họ tập trung một chỗ đến nơi này là vì mệnh lệnh của Kim Ô Thiên Sơn, căn bản cũng không phải đồng lòng.

Mặc dù bọn họ là một đám cường giả ở trình độ Chân Tiên, Kim Tiên, nhưng trên bản chất, vẫn là đám người ô hợp, ai cũng không nguyện ý tuỳ tiện hi sinh.

"Biến số quá nhiều, lui!"

Một Kim Tiên cầm đầu nói ra.

"Ừm, đi!"

Đột nhiên, những người này phân tán như chim muông.

Hộ vệ bên cạnh Đồ Sơn nữ vương còn muốn truy kích, nhưng lại bị ngăn lại.

"Không cần đuổi, đến Thanh Khâu quan trọng hơn."

Nói xong, nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, tán thưởng nói: "Không nghĩ tới, vậy mà Sở đạo hữu lại sử dụng Cửu Châu Đỉnh."

"Trên người tại hạ có chút khí vận Nhân tộc."

Sở Cuồng Nhân thu liễm dao động tiểu vũ trụ, thu hồi Cửu Châu Đỉnh.

Cửu Châu Đỉnh là chí bảo khí vận của Nhân tộc, chỉ có người mang khí vận Nhân tộc mới có thể sử dụng.

Mà Sở Cuồng Nhân, vừa vặn là vương của tinh vực Thương Khung.

Mà bây giờ tinh vực Thương Khung có được mấy chục tinh hệ, thống lĩnh vô số Nhân tộc, Sở Cuồng Nhân có khí vận Nhân tộc khổng lồ, không thể so với trước kia.

"Cửu Châu Đỉnh, có chút hoài niệm."

Đồ Sơn nữ vương nhớ lại nói.

Chương 1210: Thanh Khâu Hồ Vương, vật chất không rõ, khắc tinh của tất cả tu sĩ

"Ký Châu Đỉnh trong Cửu Châu Đỉnh này là ta phát hiện ở bên trong một di tích, sau này đã tặng cho Thanh Quân, là tín vật đính ước của chúng ta, nhưng chúng ta cũng không có khí vận Nhân tộc trên người, không có cách nào sử dụng vật này, hiện tại rơi vào trong tay Sở đạo hữu ngược lại là không gì thích hợp bằng."

Đồ Sơn nữ vương cười nhạt nói.

Sau đó, mọi người tiếp tục tiến lên, rất nhanh đã đi tới Thanh Khâu.

Biết được Đồ Sơn nữ vương tới chơi, những người đứng đầu ở Thanh Khâu đều vô cùng coi trọng, đại trưởng lão đương nhiệm của Thanh Khâu ra mặt tiếp đãi.

"Lần này đến đây, chỉ vì kết minh, giải trừ màn ngăn cách giữa hai chúng ta, hiện nay Tiên giới dung hợp, cục diện của Thập Vạn Đại Sơn phức tạp, cường tộc san sát, nếu như Hồ tộc vẫn không thể một lòng, tương lai rất có thể sẽ bị cường tộc còn lại chiếm đoạt, Kim Ô Thiên Sơn nhìn chằm chằm đối với Đồ Sơn ta chính là một ví dụ, khó đảm bảo mục tiêu kế tiếp của bọn họ không phải là Thanh Khâu..."

Đồ Sơn nữ vương từ tốn nói.

Trong mắt Thanh Khâu đại trưởng lão lộ ra vẻ do dự.

Đồ Sơn nữ vương, một trong những hồ yêu có uy vọng nhất lớn Hồ tộc ngày xưa.

Nàng nói rất có sức thuyết phục, bọn người Thanh Khâu đại trưởng lão không khỏi có chút dao động.

Bỗng nhiên, hắn phát hiện tiểu hồ ly bên cạnh Đồ Sơn nữ vương: "Nàng là..."

"Nàng là đời sau của ta và Thanh Quân."

Thanh Quân, chính là tục danh của Thanh Khâu Hồ Vương.

Đồ Sơn nữ vương không có bất kỳ khiêng ky gì, thoải mái thừa nhận.

"Cái gì, đời sau của vương?"

"Khó trách ta lại cảm nhận được khí tức quen thuộc từ trên người của nàng."

Sắc mặt Thanh Khâu đại trưởng lão có chút phức tạp: "Không nghĩ tới ngươi và vương lại có đời sau."

Sau đó, hắn nói ra: "Muốn kết minh, không phải là không thể được."

Cuộc nói chuyện này kéo dài rất lâu.

Hai bên đều biết biết rõ ràng đối với cục diện của Thập Vạn Đại Sơn, cộng thêm Đồ Sơn nữ vương trở về, thúc đẩy, lần kết minh này gần như là chuyện chắc như đinh đóng cột.

"Có thể để cho ta mang theo Tiểu Nguyệt đi gặp Thanh Quân hay không."

Sau khi hội đàm kết thúc, Đồ Sơn nữ vương đưa ra thỉnh cầu.

"Có thể."

Thanh Khâu đại trưởng lão trầm ngâm một lúc, sau đó gật đầu, sau đó dẫn theo mấy người đi đến một chỗ Phong Ấn.

Chỉ thấy ở trên một bệ đá, có một nam tử tuấn mỹ áo xanh ngồi ngay thẳng, trên người bị xiềng xích quấn quanh, cầu thang đá bốn phía còn có vô số phù văn huyền diệu.

"Khí tức này, là ngươi, Yên."

Thanh Khâu Hồ Vương mở hai mắt ra, nhìn về phía Đồ Sơn nữ vương và tiểu hồ ly.

Mà sau khi tiểu hồ ly nhìn thấy Thanh Khâu Hồ Vương, trí nhớ sâu bên trong não liền nhịn không được dâng lên, bước nhanh về phía trước, giọng nói có chút run rẩy: "Lão cha!"

"Tiểu Nguyệt!"

"Lão cha, ta cuối cùng tìm được ngươi..."

"Xin lỗi, Tiểu Nguyệt, những năm nay ngươi sống có tốt không?"

"Rất tốt, Tam Nương các nàng đều đối xử với ta rất tốt."

Đồ Sơn nữ vương cũng đi tới, ánh mắt đỏ lên.

Ba người bắt đầu ôn chuyện.

Thì ra năm đó, lúc Thanh Khâu Hồ Vương và Đồ Sơn nữ vương xuất ngoại lịch luyện đã có tiểu hồ ly, về sau, lúc thăm dò một di tích, Đồ Sơn nữ vương nhận lấy trọng thương, mà Thanh Khâu Hồ Vương cũng bị một loại vật chất giống như nguyền rủa nào đó ăn mòn cơ thể, sau đó sẽ thỉnh thoảng lâm vào trạng thái điên cuồng.

Lúc Đồ Sơn nữ vương trọng thương miễn cưỡng sinh hạ tiểu hồ ly, nhưng cũng bởi vậy mà rơi vào trạng thái ngủ say, Thanh Khâu Hồ Vương mang nàng về Đồ Sơn, lý do che dấu sự hiện diện của tiểu hồ ly, là bởi vì thời điểm đó ngăn cách giữa Đồ Sơn và Thanh Khâu chưa được hoá giải, hai vị Hồ Vương, một người ngủ say, một người điên, như mang nàng về Tiên giới, khó tránh khỏi sẽ bị người có dã tâm lợi dụng.

Cho nên mới tạm thời để nàng ở bên ngoài.

Sở Cuồng Nhân ở một bên nghe, đồng thời bắt đầu phân tích trạng thái của Thanh Khâu Hồ Vương.

Hắn phát hiện, trạng thái của Thanh Khâu Hồ Vương rất tốt, thân thể khỏe mạnh, vô bệnh vô tai, tu vi cũng là Đại La Kim Tiên đỉnh phong...

Nhưng, trong cơ thể của đối phương tồn tại ở một luồng hắc khí.

Một luồng hắc khí vô cùng kỳ quái.

Hắc khí kia, không phải tiên nguyên không là độc khí.

Cho dù là Tiểu Ái cũng phải tốn một khoảng thời gian để giải tích, phân tích hắc khí kia, còn tốn sức hơn khi phân tích Thanh Khâu Hồ Vương rất nhiều.

"Vật chất không rõ, có hiệu quả ăn mòn tâm trí, vật này ẩn chứa một loại sức mạnh bản nguyên nào đó của vũ trụ, đối với tu sĩ trong này vũ trụ tới nói, có tác dụng giống như khắc tinh, sức mạnh của vật này cũng không mạnh, nhưng bản chất cua nó lại áp đảo tất cả sức mạnh đã biết trên thế giới này..."

Trong đầu Sở Cuồng Nhân hiện ra tin tức mà Tiểu Ái phân tích ra, nhịn không được nhíu mày.

Vật chất không rõ.

Cũng chính là đồ vật còn chưa được ghi nhận trong vũ trụ này.

Mà bản chất của thứ này còn mạnh mẽ một cách đáng kinh ngạc, vượt trội hơn tất cả sức mạnh đã biết trên thế giới.

"Thật là kỳ quái, thứ đồ chơi này, có biện pháp nào giải quyết không?"

Sở Cuồng Nhân có một loại dự cảm kỳ diệu nào đó.

Có lẽ tương lai mình sẽ có liên quan tới thứ này cũng không chừng.

Nếu đã như vậy, nếu có thể sớm biết biện pháp ứng phó, vậy sẽ tốt hơn.

"Đnag phân tích sức mạnh trong người chủ nhân, cố gắng tìm kiếm đáp án..."

"Trên người chủ nhân có hai loại sức mạnh có thể chống cự sức mạnh của hắc khí kia, một là tự cường vô địch chi đạo, hai là sức mạnh tiểu vũ trụ."

"Ha."

Sở Cuồng Nhân không khỏi có chút ngoài ý muốn.

Trong phân tích của Tiểu Ái, bản chất của hắc khí kia cường đại đến mức không hợp lẽ thường, ngay cả loại tồn tại như Thanh Khâu Hồ Vương đều không thể chống cự việc bị nó ăn mòn.

Cho nên cho dù chính mình không có biện pháp ứng phó, hắn cũng sẽ không cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhưng bây giờ Tiểu Ái lại nói cho hắn biết, hắn có hai loại sức mạnh có thể chống cự việc bị hắc khí kia ăn mòn?

Điều này thật thú vị.

"Vì sao hai loại sức mạnh này có thể chống lại sự ăn mòn của hắc khí?"

"Hắc khí ẩn chứa một loại sức mạnh bản nguyên nào đó trong vũ trụ, cho nên tu sĩ tu hành sức mạnh bản nguyên của vũ trụ này đều sẽ bị nó ăn mòn, nhưng tự cường vô địch chi đạo trên người chủ nhân không phải sức mạnh mà vũ trụ này sinh ra, tiểu vũ trụ cũng thế, cho nên sự ăn mòn của hắc khí kia vô dụng đối với chủ nhân."

"Nhưng mà dựa vào sức mạnh để phán đoán, bây giờ chủ nhân muốn ứng phó hắc khí, chỉ có sức mạnh tiểu vũ trụ mới có thể có hiệu quả."

Nghe xong lời giải thích, Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ do dự.

Nói cách khác, hắc khí kia là khắc tinh của tất cả tu sĩ của vũ trụ này, mà hắn, thì là khắc tinh của hắc khí kia? !

Đây thật sự là một chuyện vô cùng kỳ diệu.

"Lão cha, lão cha, ngươi sao vậy?"

Lúc này, giọng nói hốt hoảng của tiểu hồ ly truyền đến.

Chỉ thấy trên bệ đá, sắc mặt Thanh Khâu Hồ Vương đột nhiên bắt đầu trở nên vặn vẹo, giống như đang cực lực áp chế cái gì đó.

"Nhanh, mau tránh xa ta ra!"

Thanh Khâu Hồ Vương thống khổ nói.

Dường như Đồ Sơn nữ vương nghĩ tới điều gì, biến sắc. Mang theo tiểu hồ ly rời đi.

Chỉ thấy trên người Thanh Khâu Hồ Vương có hắc khí bốc lên, mà cặp mắt của hắn cũng dần dần bị nhuộm bởi một lớp màu như mực.

Sau khi trong trắng trong đôi mắt của hắn đều bị nhuộm thành màu đen, hắn nhịn không được phát ra một tiếng hét dài, yêu khí cuồng bạo bao phủ tuôn ra, ẩn chứa một luồng Hủy Diệt chi ý.

Trong chốc lát, phù văn trên bệ đá chiếu ra hào quang rực rỡ, từng sợi xiềng xích cũng thẳng băng trong nháy mắt, khóa chặt Hồ Vương.

"Lão cha, tại sao có thể như vậy..."

Tiểu hồ ly nhìn Thanh Khâu Hồ Vương đang lâm vào trạng thái điên cuồng, vè mặt đầy bi thương.

"Đều tại ta, nếu như lúc trước ta có thể ngăn cản Thanh Quân tiến đến thăm dò di tích kia, có lẽ sự tình sẽ trở thành thế này."

Đồ Sơn nữ vương tự trách nói.

"Mẫu thân, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

"Ai, chỉ có thể chờ Thanh Quân phát tiết xong sức mạnh trong cơ thể, chờ hắn từ từ bình tĩnh trở lại lại nói."

"Thế thì cũng không nhất định."

Lúc này, Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau đó, hắn nhấc chân đi về phía cầu thang đá.

Chương 1211: Hấp thu hắc khí, nó đang sợ, thăm dò La Hầu tổ địa

"Sở đạo hữu, không được! !"

Đồ Sơn nữ vương biến sắc.

Nàng hiểu rất rõ, luồng hắc khí kia ẩn chứa loại sức mạnh gì.

Sức mạnh kia không mạnh, nhưng lại giống như khắc tinh khắc chế tất cả tu sĩ.

Nhưng nhắc nhở của nàng cũng không thể khiến Sở Cuồng Nhân dừng bước lại, hắn chạy tới bệ đá.

"Gầm..."

Trong cổ họng Thanh Khâu Hồ Vương phát ra từng tiếng gầm, giống như một dã thú đè nén cảm giác giết chóc.

Xem ra, hắn còn chưa hoàn toàn mất đi lý trí, còn đang chống cự sự ăn mòn của hắc khí.

Nhưng mà luồng uy áp kinh khủng của Đại La Kim Tiên tràn ngập khắp nơi kia cũng khiến cho Sở Cuồng Nhân cảm thấy rất áp lực.

"Không hổ là Đại La Kim Tiên, chỉ là uy thế mà đã cường đại như thế."

Sở Cuồng Nhân âm thầm kinh ngạc, sau đó, trên người hắn có một luồng sức mạnh Siêu Thoát lan tràn ra, đó là sức mạnh tiểu vũ trụ!

Mà sau khi cảm nhận được luồng sức mạnh này, rõ ràng thân thể của Thanh Khâu Hồ Vương rung lên một cái, quả thật đang không tự chủ được mà lui về phía sau hai bước, hắc khí trên người đang co vào trong cơ thể hắn.

Cách đó không xa, Đồ Sơn nữ vương, bọn người Thanh Khâu đại trưởng lão thấy cảnh này, mặt mũi đều tràn đầy vẻ khó tin.

"Hắn đã làm cái gì?"

"Luồng sức mạnh trên người Vương, giống như đang... Sợ hãi? ?"

"Chuyện này sao có thể, luồng sức mạnh trên người vương, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng khó mà chống cự, làm sao lại sợ một Thiên Tiên? ? Chuyện này thật sự không thể xảy ra."

Trên bệ đá.

Sở Cuồng Nhân bước từng bước tới gần Thanh Khâu Hồ Vương, thản nhiên nói: "Thả người mà hắc khí ngươi đang áp chế ra."

Hắn vươn tay đặt ở trên đầu Thanh Khâu Hồ Vương, mà trong mắt Thanh Khâu Hồ Vương lóe lên vẻ giãy dụa, tiếp đó, hắc khí trong cơ thể tùy ý tán loạn.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Một lực hút cường đại bạo phát trong lòng bàn tay Sở Cuồng Nhân.

Dưới tác động của tiểu vũ trụ, hắc khí kia đang dần dần chảy từ trên người Thanh Khâu Hồ Vương vào trong cơ thể Sở Cuồng Nhân.

"Hắn đang hấp thu hắc khí trên người vương?"

"Hắn muốn làm gì?"

Sắc mặt mọi người biến đổi.

Hắc khí kia, vô số tu sĩ đều e sợ, tránh còn không kịp. Sao lại có người có thể chủ động đi hấp thu chứ?

Hơn nữa, hắc khí kia cũng không phải nói muốn hấp thu thì có thể hấp thu.

Hắc khí, là vật chất vượt qua sự lý giải của bọn họ.

Khi luống hắc khí bị Sở Cuồng Nhân hấp thu, màu mực trong mắt

Thanh Khâu Hồ Vương cũng dần dần rút đi, khôi phục lý trí, gần như mệt lả quỳ một chân trên đất.

"Ngươi là ai?"

Thanh Khâu Hồ Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ khó tin.

Bởi vì hắc khí này mà hắn phải chịu thống khổ mấy trăm năm, giờ phút này lại đang xoay quanh trên đầu ngón tay Sở Cuồng Nhân, dịu dàng giống như cừu non.

Mà tu vi của Sở Cuồng Nhân rõ ràng chỉ là Thiên Tiên mà thôi!

Đây là chuyện hắn không thể nào hiểu được!

Sở Cuồng Nhân nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Ta là bằng hữu của tiểu hồ ly."

Tiếp đó, hắn nhìn về phía hắc khí trong tay, hắc khí kia đang bị sức mạnh tiểu vũ trụ của hắn áp chế nên căn bản không tạo nên bất cứ tác dụng gì, sau đó hắn hút nó vào trong cơ thể.

"Không có cảm giác gì."

Hắc khí đi vào trong cơ thể, bị Sở Cuồng Nhân đặt ở bên cạnh chùm sáng đại diện cho thế giới tùy thân.

Ở bên cạnh thế giới tùy thân, hắc khí lưu chuyển, không ngừng co lại, tiêu tán, giống như đang run rẩy.

Nó tràn đầy e ngại đối với thế giới tùy thân.

Sở Cuồng Nhân thu liễm sức mạnh tiểu vũ trụ, dù vậy, hắc khí kia vẫn không dám có bất kỳ động tĩnh gì như cũ.

"Sở đạo hữu, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?"

Lúc này, bọn người Đồ Sơn nữ vương tiến lên dò hỏi.

"Không có gì, ta chỉ giải quyết hắc khí kia mà thôi, từ nay về sau, Thanh Khâu Hồ Vương không cần lại lo lắng bị hắc khí nhiễu loạn."

Nghe đến đây, bọn người Đồ Sơn nữ vương có chút choáng váng.

Hắc khí kia, cứ như vậy mà đã được giải quyết?

Chuyện này không khỏi cũng quá dễ dàng đi!

"Sở đạo hữu, trên người ngươi rốt cuộc cất giấu bí mật gì..."

Đồ Sơn nữ vương nỉ non nói.

Nhưng trong lòng của nàng càng phát ra ý định muốn giao hảo với Sở Cuồng Nhân.

"Vương, ngươi thế nào?"

Bọn người Thanh Khâu đại trưởng lão đi đến trước mặt Thanh Khâu Hồ Vương.

"Rất tốt, ta chưa bao giờ thoải mái giống như hiện tại."

Trên mặt Thanh Khâu Hồ Vương lộ ra sự vui vẻ như trút được gánh nặng, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, toát ra vẻ cảm kích: "Đa tạ đạo hữu."

Không bị hắc khí quấy nhiễu, rốt cuộc Thanh Khâu Hồ Vương không cần bị phong ấn nữa.

Hắn đi ra cầu thang đá, một lần nữa chấp chưởng vương quyền của Thanh Khâu.

Sau khi hắn trở về, trên dưới Thanh Khâu vô cùng kích động, có hắn và Đồ Sơn nữ vương, việc hoà giải của Đồ Sơn Thanh Khâu cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Sau đó không lâu.

Thanh Khâu và Đồ Sơn kết minh hoà giải, đồng thời tin tức Đồ Sơn nữ vương và Thanh Khâu Hồ Vương trở về nhanh chóng truyền khắp toàn bộ Thập Vạn Đại Sơn.

Trong lúc nhất thời, các đại cường tộc đều vô cùng chấn động.

Nhất là Kim Ô Thiên Sơn, cngx vô cùng tức giận.

"Hỗn trướng, không chỉ có Đồ Sơn nữ vương thức tỉnh, mà ngay cả vị Hồ Vương Thanh Khâu kia cũng quay về rồi, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?"

"Thanh Khâu Đồ Sơn vốn là chủng tộc Thú Vương, hiện tại bọn họ liên hợp, thế lực Hồ tộc được thống nhất, chỉ sợ không thể dễ dàng đối phó."

"Trong đó, rốt cuộc là đã xảy ra biến cố gì?"

"Có thể có quan hệ với Sở Cuồng Nhân hay không?"

Một trưởng lão Kim Ô suy đoán nói.

Lời vừa nói ra, những người đứng đầu ở Kim Ô Thiên Sơn đều trầm mặc.

Không thể không nói, suy đoán này vẫn có khả năng rất lớn.

Dù sao, Đồ Sơn nữ vương thức tỉnh, Thanh Khâu Hồ Vương trở về, thế lực Hồ tộc thống nhất đều là chuyện phát sinh sau khi Sở Cuồng Nhân đi đến.

Nhưng mà, chuyện này thật sự có chút khó tin.

Một Thiên Tiên, lại có thể giúp hai đại chủng tộc Thú Vương liên hợp, gây ra ảnh hưởng đến toàn bộ cục diện ở Thập Vạn Đại Sơn??

"Sở Cuồng Nhân này, quả nhiên là thâm sâu khó dò!"

"Người này còn có thể dùng cảnh giới Thiên Tiên chém giết Chân Tiên, quả nhiên là một con quái vật."

"Không chỉ có là thiên phú thực lực, tầm ảnh hưởng của hắn cũng khó có thể dự đoán, thư viện Bách Gia, Thần Ma nhất mạch, hiện tại Thanh Khâu, Đồ Sơn cũng bởi vì hắn mà hoà giải kết minh, mấy đại thế lực này đều có quan hệ mật thiết với hắn, bên trong tất cả giới tử, bối cảnh có thể so được với hắn cũng không có mấy người."

……

Thanh Khâu, đang tổ chức một buổi yến hội, chúc mừng Thanh Khâu Hồ Vương trở về.

"Đến, Sở đạo hữu, ta mời ngươi một chén."

Thanh Khâu Hồ Vương giơ lên chén rượu trong tay ra hiệu với Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân cười một tiếng, cũng giơ ly rượu lên: "Mời."

"Lão đại, đa tạ ngươi, ta cũng kính ngươi một chén."

Tiểu hồ ly cầm lấy chén rượu tiến đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, nói ra.

"Ngươi có thể đoàn tụ với người nhà, ta cũng rất vui cho ngươi."

Sở Cuồng Nhân cười cười.

"Sở đạo hữu, ta cũng không muốn nói nhiều, từ nay về sau, ngươi chính là bằng hữu Thanh Khâu và cả Đồ Sơn ta, có gì cần trợ giúp, cứ việc tìm chúng ta, không nói phương diện Nhân tộc, ở Thập Vạn Đại Sơn này, ta vẫn có mấy phần mặt mũi." Thanh Khâu Hồ Vương cười nói.

"Vậy thì đa tạ Hồ Vương."

Buổi yến hội này, chủ và khách đều vui vẻ.

Mà ở một bên khác.

Tiên giới.

Trong dãy núi nào đó.

"Nơi này chính là La Hầu tổ địa trong trí nhớ của truyền nhân Ngự Hồn."

Một bóng người mặc bạch y xuất hiện ở trên không của dãy núi.

Thân ảnh này, chính là con rối phân thân mà Sở Cuồng Nhân luyện chế ra.

Dựa theo trí nhớ của truyền nhân Ngự Hồn, hắn đi tới La Hầu tổ địa, nguồn gốc của Ma Đạo.

Trong cảm nhận của hắn, bên trong La Hầu tổ địa này nhìn như bình thường không có gì lạ, nhưng lại bí mật bố trí vô số cấm chế, đây đều là thủ đoạn của Ma Đạo.

Nơi đây, sợ là có không ít người trong Ma Đạo.

"Thú vị, vậy để cho ta nhìn xem, rốt cuộc nơi đây ẩn giấu bí mật gì đi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, bóng người lóe lên, trong nháy mắt lướt vào bên trong dãy núi kia.

Đây sẽ là một lần giao phong của hắn và Ma Đạo.

Chương 1212: Tuyệt học của Ngự Hồn nhất mạch, không nháo long trời lỡ đất thì sao mà được

Bên trong La Hầu tổ địa.

Một thân ảnh màu trắng lách mình tiến vào bên trong.

"Nghe nói tu sĩ Thiên Ma nhất mạch vừa tìm được một mỏ ma tinh, vận khí không khỏi quá tốt rồi."

"Cái gì mà tìm ra, ta nghe nói rõ ràng là có được do cướp đoạt của âm Minh nhất mạch."

"Chậc chậc, có thể làm được gì bây bây? Ai bảo Thiên Ma nhất mạch là thế lực cường đại nhất bên trong Ma Đạo chúng ta chứ."

Mấy tu sĩ Ma Đạo đang trao đổi.

Lúc này, dường như một tu sĩ Ma Đạo phát hiện cái gì đó, nhìn về phía trước, trên mặt mang theo vẻ đề phòng: "Người nào?"

Chỉ thấy một thân ảnh màu trắng từ từ đi ra.

Người tới, bạch y tóc đen, tướng mạo tuấn dật tuyệt luân, không cười không nói, chỉ bình tĩnh nhìn mấy tu sĩ Ma Đạo.

"Trên người ngươi, không có ma khí, ngươi là ai?"

Sắc mặt tu sĩ Ma Đạo Cầm đầu nghiêm túc nói.

Hắn có thể cảm nhận được, trên người Sở Cuồng Nhân không có chút ma khí nào, nói cách khác, không phải là người của Ma Đạo.

Mà La hầu tổ địa này, là một nơi mà Ma Đạo nắm trong tay, một người không có ma khí xuất hiện ở đây, chuyện này khiến hắn vô cùng nghi hoặc lại đề phòng.

"Ma khí sao?"

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, một luồng khí tức phóng ra từ đầu ngón tay, đó là ma khí!

Hắn tu tự cường vô địch chi đạo, đạo của hắn, là dung hợp vô số đạo, có thể biến đổi thành đạo của các thuộc tính còn lại, ma đạo, cũng bao gồm ở trong đó.

Mà hắn tu luyện Nhất Khí Hóa Tam Thanh, cũng có thể tuỳ tiện suy diễn ra công pháp Ma Đạo.

Cộng thêm Sở Cuồng Nhân tiếp thu trí nhớ của truyền nhân Ngự Hồn, nếu như hắn muốn tu Ma Đạo, vậy sẽ là tu sĩ Ma Đạo tài năng nhất!

"Làm sao lại như vậy?"

Tu sĩ Ma Đạo kia ngây ngẩn cả người.

Nhưng sau đó, khí tức tuôn ra từ đầu ngón tay Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên có biến hóa, hóa thành từng sơi tơ vô hình quấn lấy mấy tu sĩ Ma Đạo ở chỗ này.

"Đây là Thao Hồn Thủ của Ngự Hồn nhất mạch! !"

"Ngự Hồn nhất mạch, vì sao ngươi lại xuất thủ với chúng ta? !"

Sắc mặt mọi người đại biến, vội vàng muốn trốn tránh sợi tơ vô hình quấn quanh người, nhưng mà tu vi của bọn họ kém xa Sở Cuồng Nhân, dù đây chỉ là ba phần thực lực của Sở Cuồng Nhân, nhưng cũng không phải thứ bọn họ có thể chống đỡ.

Chỉ chốc lát, tu sĩ Ma Đạo ở chỗ này bị sợi tơ vô hình quấn chặt, ngu ngơ đứng tại chỗ, giống như người gỗ.

Ngón tay Sở Cuồng Nhân hơi động một chút.

Một tu sĩ Ma Đạo lấy ra trường đao bên hông, dùng một tay trực tiếp chặt đầu của một tu sĩ Ma Đạo ở bên cạnh.

"Thao Hồn Thủ của Ngự Hồn nhất mạch thật sự dùng rất tốt."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh, có chút hài lòng.

Thao Hồn Thủ, chính là tiên pháp tuyệt học của Ngự Hồn nhất mạch, có thể nô dịch linh hồn của người khác.

Điều kiện tiên quyết là cường độ linh hồn và tu vi của tu sĩ bị nô dịch nhất định phải thấp hơn mình mới được.

"Mang ta đi tới mỏ ma tinh trong miệng ngươi đi."

Ánh mắt tu sĩ Ma Đạo kia lộ ra một vẻ giãy dụa, nhưng cuối cùng vẫn vô lực rủ xuống đầu, gật đầu: "Được."

Mỏ ma tinh, và mỏ tiên tinh là đồ vật có cùng tính chất.

Nhưng mỏ ma tinh này sản xuất ra ma tinh, một loại tinh thể đặc thù chuyên cung cấp cho tu sĩ Ma Đạo để họ tu hành, rất được hoan nghênh trong giới tu sĩ của Ma Đạo.

Mà bên trong La Hầu tổ địa này lại có rất nhiều loại mỏ ma tinh này.

Rất nhanh, Sở Cuồng Nhân liền đi tới một mỏ ma tinh, ở chỗ này, có không ít tu sĩ Ma Đạo đang canh giữ.

"Ha, các ngươi trở về rồi, thu hoạch thế nào?"

Mấy tu sĩ Ma Đạo bị Sở Cuồng Nhân thao túng chính là người khảo sát của nhất mạch Xi Vưu, sau khi nhìn thấy bọn họ trở về lập tức có người đi lên chào hỏi.

Nhưng còn chưa chờ người kia kịp phản ứng, một thanh trường đao liền trực tiếp xuyên qua lồng ngực của hắn.

"Ngươi..."

Mặt mũi tu sĩ Ma Đạo tới chào hỏi tràn đầy vẻ không thể tin được, đến chết cũng không biết tạo sao cùng là tu sĩ Xi Vưu nhất mạch, mà đối phương lại đột nhiên hạ sát thủ với mình?

"Các ngươi đang làm cái gì vậy? Điên rồi sao?"

Tu sĩ Xi Vưu nhất mạch còn lại thấy thế vội vàng xông tới.

Có người đang chất vấn, nhưng đáp lại bọn họ chỉ có từng đạo ma khí và đao quang.

Trong lúc nhất thời, hiện trường vô cùng hỗn loạn.

Không chỉ có như thế, trong hư không hình như có từng sợi tơ vô hình vẩy xuống, quấn chặt lấy không ít tu sĩ Xi Vưu nhất mạch, để bọn họ bắt đầu tự giết lẫn nhau.

"Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?"

"Hỗn đản, dường như bọn họ bị thứ gì đó thao túng."

"Bị thao túng, chẳng lẽ, chẳng lẽ là người của Ngự Hồn nhất mạch sao? Bọn hỗn trướng này!"

Ma Đạo mười môn, từ trước đến nay đều không hề đồng lòng.

Lần khai phát La Hầu tổ địa này cũng không ít chuyện, tranh đoạt cơ duyên, tư nguyên thường xuyên xảy ra.

Trong hư không.

Mười ngón cjuar Sở Cuồng Nhân đang khuấy động, giống như đang điều khiển một đám tượng gỗ, nguyên một đám tu sĩ Xi Vưu nhất mạch bị hắn thao túng, đang chém giết lẫn nhau.

Thao Hồn Thủ trong tay hắn được phát huy tới mức cực hạn, so với khi ở trong tay truyền nhân Ngự Hồn thì còn xuất sắc hơn.

"Người đứng sau hậu trường, hiện thân cho ta! !"

Lúc này, một đạo chưởng ấn ma khí đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

"Há, bị phát hiện rồi?"

Sở Cuồng Nhân vỗ ra một chưởng, đánh nát ma khí kia, sau đó đi ra hư không.

Lúc này sắc mặt hắn được bao phủ bởi một tầng linh quang, không nhín rõ hình dáng.

Ở đối diện hắn, một thanh niên mặc áo bào đen, mặt mũi tràn đầy âm trầm: "Ngự Hồn nhất mạch, các ngươi muốn chính thức khai chiến sao? !"

Tuy Ma Đạo mười môn có sự khác biệt trong việc phân phối tài nguyên, nhưng vẫn có rất ít trường hợp công khai chiếm đoạt như hiện tại, không thể nghi ngờ đây chính là một lời tuyên chiến.

"Ha, tuyên chiến thì như thế nào? Đã chướng mắt bọn điên không có não thích chiến đấu như các ngươi lâu rồi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Giọng nói của hắn có chút khàn khàn, hiển nhiên giọng nói đã trải qua cải biến, cộng thêm linh quang trên mặt, trong lúc nhất thời, thanh niên mặc áo bào đen ở đối diện cũng không có cách nào phán đoán tuổi của hắn.

"Hừ, muốn chết!"

Thanh niên mặc áo bào đen hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên xuất thủ, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Người này là một thiên kiêu của Xi Vưu nhất mạch, tu vi đã đạt đến Địa Tiên cửu phẩm đại viên mãn, xuất thủ tàn nhẫn, các loại tuyệt học của Xi Vưu nhất mạch không ngừng được thi triển ra.

Nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không yếu thế, đưa tay đánh ra một chưởng, ma khí cuồn cuộn vô tận, hóa thành vô số vong hồn, dữ tợn doạ người.

Đùng! !

Khi một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, các loại tuyệt học mà thanh niên mặc áo bào đen thi triển ra ào ào bị phá nát, cả người nhịn không được thổ huyết bay ngược ra sau, sắc mặt trắng bệch.

"Đây là Chiêu Hồn Chưởng của Ngự Hồn nhất mạch! !"

Hắn càng xác định Sở Cuồng Nhân là người của Ngự Hồn nhất mạch.

Thao Hồn Thủ, Chiêu Hồn Chưởng.

Mặc kệ là loại nào cũng đều là tuyệt học của Ngự Hồn nhất mạch.

Mà Sở Cuồng Nhân lại nắm giữ chúng cực kỳ sâu sắc, rõ ràng cũng đã tu hành nhiều năm, đây không phải người của Ngự Hồn nhất mạch thì còn có thể là ai?

"Không được, Ngự Hồn nhất mạch lại dám cướp tài nguyên của Xi Vưu nhất mạch ta, sự kiện này nhất định phải nói cho những người khác, để bọn họ tìm cách đề phòng mới được."

Thanh niên mặc áo bào đen hít sâu một hơi, chỉ thấy trên người hắn có ma văn màu tím đặc biệt của Xi Vưu nhất mạch lấp lóe, khí thế phóng đại.

"Hắc Long Trảm! !"

Thanh niên mặc áo bào đen dùng chưởng làm đao, dùng toàn lực chém ra một đao.

Sở Cuồng Nhân đưa tay ngăn lại.

Mà thừa dịp này, thanh niên mặc áo bào đen đã hóa thành một đạo lưu quang màu đen lướt về phía nơi xa.

Sở Cuồng Nhân cũng không truy sát, khóe miệng dưới linh quang lộ ra một nụ cười nhàn nhạt: "Ma Đạo mười môn, để ta bồi các ngươi chơi một trò thú vị."

Thanh niên mặc áo bào đen này là hắn cố ý thả đi.

Thậm chí, hắn còn cố ý bị phát hiện.

Nếu không thì với năng lực của hắn, sao lại tuỳ tiện bị phát hiện, để đối phương đào tẩu chứ?

Hắn làm như thế, chính là muốn lợi dụng đối phương, để đối phương truyền ra tin tức Ngự Hồn nhất mạch cướp đoạt mỏ ma tinh, dựa vào đó nhấc lên nội đấu trong Ma Đạo.

Đắc tội Sở Cuồng Nhân hắn, không nháo cho các ngươi trở nên long trời lỡ đất, thì sao mà được?

Chương 1213: Trợ giúp, Ma Đạo đại loạn bên trong La Hầu tổ địa

Sau đại chiến đó, nơi đây chỉ còn lại một mảnh hỗn độn.

Các loại chân cụt tay đứt, cảnh tượng doạ người, mà Sở Cuồng Nhân lại ngoảnh mặt làm ngơ, mười ngón của hắn gảy một chút, chỉ thấy những tu sĩ Ma Đạo bị hắn thao túng ào ào giơ đao trong tay lên, lại chém về phía cổ của mình, trong chớp mắt đã có mấy chục cái đầu lâu rơi xuống đất.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy vậy, thần sắc không buồn không vui, không có chút gợn sóng nào.

Hắn vuốt một miếng tinh thể màu đen trong tay, đó là một miếng ma tinh, bên trong ẩn chứa ma khí tinh khiết.

Sở Cuồng Nhân thu sạch ma tinh nơi đây.

Hiện tại bản tôn của hắn đang ở Thiên Tiên cửu phẩm Đại Viên Mãn, là thời khắc mấu chốt để đột phá Chân Tiên, cần tích lũy rất nhiều năng lượng.

Tuy những ma tinh này tạo ra không nhiều năng lượng, nhưng có chút ít còn hơn không.

Hơn nữa, bên trong La Hầu tổ địa này, có rất nhiều ma tinh.

Ngoại trừ ma tinh, Sở Cuồng Nhân còn tìm được một số Chân Tiên pháp trên người mấy tu sĩ Xi Vưu nhất mạch, đều là tuyệt học của Xi Vưu nhất mạch.

"Có lẽ, mấy loại công pháp này có thể có tác dụng gì đó."

Sở Cuồng Nhân mất một chút thời gian, dễ dàng nắm giữ những công pháp này, với ngộ tính của hắn, cho dù là Đại La pháp cũng có thể nhanh chóng nắm giữ, chớ nói chi là Chân Tiên pháp.

Sau đó không lâu, tu sĩ Ngự Hồn nhất mạch gây ra một trận chiến, tin tức tranh đoạt mỏ ma tinh của Xi Vưu nhất mạch nhanh chóng truyền khắp La Hầu tổ địa.

Trong lúc nhất thời, quan hệ giữa Ngự Hồn nhất mạch và Xi Vưu nhất mạch như nước với lửa, giương cung bạt kiếm.

Không ít nơi thậm chí còn nảy sinh xung đột!

Sâu bên trong La Hầu tổ địa, bên trong tòa cung điện nào đó.

Nhóm thiên kiêu giới tử của Ma Đạo thập môn hội tụ.

"Ngự Hồn nhất mạch, các ngươi tốt nhất nên cho chúng ta một lời giải thích."

Một thiên kiêu của Xi Vưu nhất mạch nhìn về phía tu sĩ Ngự Hồn nhất mạch, giọng điệu băng lãnh nói.

Người này có thân hình cao lớn, người mặc chiến giáp màu đen, là một thiên kiêu đỉnh phong gần với Xi Chiến ngày xưa bên trong Xi Vưu nhất mạch, tên là Xi Trọng.

Ở bên cạnh hắn, còn lại một số thiên kiêu của Xi Vưu nhất mạch, trong mắt cũng đầy địch ý.

"Ta đã hạ mệnh lệnh, để tu sĩ Ngự Hồn nhất mạch không được tùy ý tranh đoạt tài nguyên của người khác, còn về kẻ đầu têu lần này, ta đã để người đi điều tra, ta hi vọng Xi Vưu nhất mạch các ngươi có thể bình tĩnh một chút, không thể gây ra nội chiến." Thiên kiêu Tư Mã Hàn của Ngự Hồn nhất mạch nói ra.

Hắn là người tỉnh táo, biết hiện tại nội đấu với Xi Vưu nhất mạch sẽ không có chỗ tốt, cho nên chủ động chịu thua.

Mà trong lòng hắn, đã sớm mắng tên tu sĩ không biết tên của Ngự Hồn nhất mạch kia thành đầu đầy máu chó.

Hắn thề, nếu để cho hắn tìm được ai là người gây ra nội đấu, nhất định sẽ làm cho người đó biết cái gì gọi là cực hình nhân gian, cái gì gọi là sống không bằng chết!

"Tốt nhất là như thế."

Giọng nói của Xi Trọng lạnh lùng, sau đó hắn liền hạ lệnh để cho tu sĩ Xi Vưu nhất mạch bên trong La Hầu tổ địa không được xảy ra nội đấu.

Tu sĩ hai mạch vốn dĩ như nước với lửa, lúc này mới có thể hòa hoãn.

Mà nơi nào đó của La Hầu tổ địa.

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân lộ ra một nụ cười kỳ quái: "Cứ như vậy mà dừng tay sao? Sai lại dễ dàng như vậy như vậy?"

Sau đó, hắn tìm được một trụ sở của Ngự Hồn nhất mạch ở bên trong La Hầu tổ địa.

"Người nào?"

Sau khi tu sĩ trông coi trụ sở Ngự Hồn nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, tiến lên tra hỏi.

"Tới nơi này vì để báo thù cho những tu sĩ của Xi Vưu nhất mạch vô tội chết oan ở trong tay các ngươi!"

Giọng điệu của Sở Cuồng Nhân băng lãnh nói.

Sau đó, trên người hắn có một luồng ma khí vô cùng cường đại ầm ầm bạo phát, chém ra một đao, một con Hắc Long vô cùng dữ tợn gào thét bay ra!

Chính là tuyệt học của Xi Vưu nhất mạch, Hắc Long Trảm!

Hắc Long lướt qua, không có một ngọn cỏ, sơn hà nứt toạc! !

Tu sĩ trông coi trụ sở Ngự Hồn kia không thể chịu nổi một chiêu này, bị Hắc Long xé thành một làn bọt máu ngay tại chỗ!

"Đây là Hắc Long Trảm! Là tu sĩ Xi Vưu nhất mạch!"

"Dừng tay! Nhóm thiên kiêu giới tử đã hạ lệnh, tất cả tu sĩ của Ma Đạo không được nội đấu, Xi Vưu nhất mạch các ngươi cũng giống vậy, ngươi làm vậy là đang chống lại mệnh lệnh!"

Nguyên một đám tu sĩ vọt ra, lạnh nhạt nhìn Sở Cuồng Nhân, nói ra.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không chịu để ý đến: "Hừ, những người khác sợ Ngự Hồn nhất mạch các ngươi, nhưng ta không sợ! !"

Lúc này, hắn xuất thủ, các loại pháp môn tu hành cường đại của Xi Vưu nhất mạch không ngừng được thi triển đi ra.

"Hắc Long Trảm!"

"Xi Vưu ma ảnh!"

Chỉ chốc lát, trụ sở Ngự Hồn nhất mạch này gần như bị anh ta tàn sát toàn bộ.

Đương nhiên, hắn cố ý thả đi mấy tu sĩ.

Cứ như vậy, dưới sự quấy rối của Sở Cuồng Nhân, tu sĩ hai mạch vốn dĩ đã hòa hoãn lại trở nên căng thẳng một lần nữa.

Trong cung điện Xi Vưu nhất mạch.

Sắc mặt Xi Trọng vô cùng âm trầm: "Báo thù? Đây là kẻ ngu nào làm ra, hắn muốn tu sĩ hai mạch không chết không thôi sao? !"

Mấy ngày trước hắn vừa mới nói chuyện vui vẻ với Tư Mã Hàn của Ngự Hồn nhất mạch.

Nhưng bây giờ, tu sĩ dưới tay mình lại phá huỷ một trụ sở của người ta, đây là chuyện gì vậy?

"Lập tức truyền tin cho Tư Mã Hàn, không thể để cho quan hệ hai mạch tiếp tục căng thẳng như thế nữa."

Xi Trọng nói ra.

Lúc hắn đang định truyền tin, bỗng nhiên có một tin tức truyền đến.

Trụ sở của Xi Vưu nhất mạch, bị một tu sĩ Ngự Hồn huyết tẩy!

Chuyện này khiến lông mày của hắn cau lại.

"Tư Mã Hàn không phải người lỗ mãng như thế, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?"

Trong lòng của hắn, có một loại cảm giác bất an.

"Trận nội đấu này, thật sự quá kỳ quái."

"Ở trong đó, rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì?"

Không chỉ có Xi Trọng không hiểu.

Tư Mã Hàn của Ngự Hồn nhất mạch cũng vo cùng nghi ngờ.

Từ nơi sâu xa, dường như có một bàn tay vô hình đang trợ giúp, dẫn đường cho cuộc chiến này.

Nếu tình thế tiếp tục phát triển như thế này, càng ngày càng vượt ra khỏi tầm kiểm soát mọi người.

Vốn dĩ, chỉ có Ngự Hồn nhất mạch và Xi Vưu nhất mạch tranh đấu, nhưng đột nhiên, truyền ra tin tức trụ sở của âm Minh nhất mạch cũng bị tu sĩ Xi Vưu nhất mạch huyết tẩy.

Trong chớp nhoáng đã khiến âm Minh nhất mạch nổ tung.

Vốn chỉ muốn an tĩnh ăn dưa, sống chết mặc bây.

Nhưng chiến hỏa lại đột nhiên đốt tới trên người mình.

Điều này làm sao mà tu sĩ của âm Minh nhất mạch chịu được, lúc này cũng gia nhập vòng chiến đấu, triển khai kế hoạch nhằm vào Xi Vưu nhất mạch.

Không chỉ là trụ sở của các mạch khác trong Ma Đạo như âm Minh nhất mạch, Luyện Thi nhất mạch, Kiếm Ma nhất mạch thậm chí là Thiên Ma nhất mạch đều hứng chịu công kích, hơn nữa, người tấn công bọn họ đều dùng công pháp Ma Đạo, có thể xác nhận là tu sĩ Ma Đạo, trong miệng còn có khẩu hiệu là báo thù vì một nhất mạch nào đó.

Trong lúc nhất thời, tất cả Ma Đạo mười môn đều vướng vào ngọn lửa chiến tranh.

Toàn bộ La Hầu tổ địa, loạn thành một đoàn! !

"Loạn rồi loạn rồi, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?"

"Luyện Thi nhất mạch chúng ta không đắc tội đồng môn Ma Đạo còn lại, nhưng lại vô duyên vô cớ bị người ta công kích, làm sao có thể nhịn được? ?"

"Hừ, muốn đại chiến sao? Vậy thì chiến, chẳng lẽ còn phải sợ các ngươi sao?"

"Xi Vưu nhất mạch đáng chết, âm Minh nhất mạch chúng ta cũng không phải dễ trêu!"

Bên trong La Hầu tổ địa, Ma Đạo đại chiến.

Mà nhóm thiên kiêu giới tử được xem là chủ lực trong lần thăm dò La Hầu tổ địa này cũng đều mơ hồ.

Xảy ra chuyện gì? ?

Đang tốt lành thì lại đột nhiên đánh nhau?

Trở tay không kịp.

Chỉ trong vòng chưa đầy một tháng, toàn bộ La Hầu tổ địa đã vô cùng hỗn loạn, ngươi đánh ta, ta đánh hắn, hắn đánh ngươi, hỗn chiến khắp nơi, tử thương vô số.

Nhóm thiên kiêu giới tử cũng đã thử đến ngăn cản nội đấu.

Nhưng không có tác dụng.

Từ nơi sâu xa, có một luồng sức mạnh ở sau hậu trường thêm dầu vào lửa.

"Rốt cuộc là ai, rốt cuộc là ai đang quấy phá? Hắn muốn để Ma Đạo đại loạn sao?"

"Không phả bây giờ Ma Đạo đã đại loạn rồi sao?"

"Tuyệt đối đừng để cho ta tìm được hắn, nếu không ta nhất định sẽ mang hắn ra băm thành ngàn mảnh! !"

Chương 1214: Tung tích của Trác Đông Lai, linh hồn của âm Phù Tang

Bên trong La Hầu tổ địa.

Ma Đạo đại loạn, các mạch tranh chấp, có thể nghe thấy tiếng chém giết ở khắp nơi.

Nơi nào đó.

Xi Vưu nhất mạch và âm Minh nhất mạch chém giết lẫn nhau, để lại một mớ hỗn độn trên mặt đất.

Một tu sĩ Ma Đạo may mắn còn sống sót nhìn cảnh tượng trước mắt, mặt mũi tràn đầy khó hiểu.

Vì sao hắn lại chém giết tu sĩ âm Minh nhất mạch?

Vừa mới bắt đầu, là vì báo thù, tuy hắn cũng không biết báo thù vì ai, hắn cũng không quen biết với những tu sĩ âm Minh đã chết kia.

Nhưng sau khi giết rồi lại giết, lý do đã không còn quan trọng.

Hắn nhìn thấy người khác chém giết, thì cũng chém giết theo, giống như có một luồng ma lực đang thúc giục hắn làm vậy.

"Chúng ta, rốt cuộc đã làm những gì?"

Vị tu sĩ Ma Đạo này nhìn một đám thi thể trước mắt, chỉ cảm thấy hoang đường.

Lúc này.

Nơi xa, một bóng người mặc bạch y bỗng nhiên đi tới, trên mặt người kia có một tầng linh quang, không thấy rõ tướng mạo, nhưng cử chỉ lại có loại khí thế xuất trần không tầm thường.

Hắn đứng trên chiến trường có xác chết ngổn ngang, có loại cảnh tượng đứng đó mà không tanh mùi bùn.

"Bên trong Ma Đạo, vì sao lại có tu sĩ có khí chất bực này?"

Tu sĩ Ma Đạo này hơi nghi hoặc một chút.

Tu sĩ của Ma Đạo thập môn, hắn đều đã gặp qua, nhưng tuyệt đối không có một kẻ nào có khí chất như người trước mắt, loại khí chất này không thể xuất hiện trên người của tu sĩ Ma Đạo.

"Ngươi là..."

Hắn vẫn muốn hỏi gì đó.

Nhưng đột nhiên, một đạo kiếm khí đang phóng đại trong tầm mắt của hắn, rồi bao phủ toàn bộ thế giới của hắn.

Ầm!

Một làn sương máu nở rộ.

Cuối cùng, vị tu sĩ Ma Đạo này không thể nói ra câu nói kế tiếp.

Sở Cuồng Nhân thu liễm kiếm khí trên đầu ngón tay, nhìn thi thể khắp nơi trên đất, tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Hiệu quả của việc này, còn lợi hại hơn so ới tưởng tượng của ta."

Vừa mới bắt đầu, hắn chỉ dùng pháp môn tu hành của Ma Đạo giết mấy tu sĩ Ma Đạo, áu đó lại bí mất thêm dầu vào lửa mấy lần, và rồi La Hầu tổ địa này hoàn toàn bị náo loạn.

Ngươi giết ta, ta giết ngươi, ngọn lửa chiến tranh càng ngày càng hừng hực, phạm vi càng lúc càng rộng.

Tu sĩ Ma Đạo hạ tầng căn bản không có sức chống cự ngọn lửa chiến tranh, hoặc chỉ có thể bị ngọn lửa chiến tranh này thiêu đốt, trở thành một bộ phận của ngọn lửa chiến tranh này.

Còn về nhóm thiên kiêu giới tử đứng đầu của Ma Đạo, tuy bọn họ còn có thể duy trì sự bình tỉnh, nhưng tất cả mọi người giết đỏ cả mắt, cục diện đã không phải thứ bọn họ có thể nắm trong tay.

Những ngày này, Sở Cuồng Nhân gần như không cần làm gì, chỉ nhìn bọn tu sĩ Ma Đạo này tự giết lẫn nhau, còn hắn thì ngư ông đắc lợi, bỏ tất cả tài nguyên vào trong túi.

Những ngày gần đây, những thiên kiêu giới tử kia cũng nghĩ đến là có người đang giở trò quỷ, cũng thử tìm kiếm Sở Cuồng Nhân, nhưng lại không thể làm được, Sở Cuồng Nhân tinh thông tuyệt học Ma Đạo, Nhất Khí Hóa Tam Thanh có thể suy luận công pháp Ma Đạo, tự cường vô địch chi đạo có thể huyễn hóa ma đạo, hắn còn thuần thục Ma Đạo hơn đám tu sĩ của Ma Đạo, lại còn lẫn trong đám người này, thì làm sao bọn họ có thể tìm được?

Hắn có thể là tu sĩ của âm Minh nhất mạch, cũng có thể là Ngự Hồn nhất mạch, Xi Vưu nhất mạch...

Sở Cuồng Nhân thu sạch tài nguyên nơi đây, sau đó liền muốn rời khỏi.

Bỗng nhiên.

Hắn nhìn thấy cách đó không xa có một thân ảnh quen thuộc xẹt qua trên không trung.

"Há, đó là... Trác Đông Lai của Đông Vương giáo."

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Hắn tới nơi này làm gì?

Thú vị.

Sở Cuồng Nhân có một chút hứng thú.

Bóng người hắn lóe lên, đi theo.

...

"Hừ, phương hướng mà linh hồn Phù Tang kia chạy trốn là nơi này không sai, chỉ là, rốt cuộc là ở nơi nào chứ?"

Trác Đông Lai cau mày lại nói.

Hắn đến đây một chuyến, chính là vì tăng lên Nguyên Dương Tiên Thể của mình, muốn thăng lên Lưỡng Nghi Tiên Thể, nhờ vào đó để chống lại Sở Cuồng Nhân.

Nhưng mà, Nguyên Dương Tiên Thể của hắn muốn tăng lên Lưỡng Nghi thể, nhất định phải dựa vào vật chí âm.

Mà Đông Vương giáo thông qua điều tra đã phát hiện, gần đây trong Tiên giới vừa lúc xuất hiện một vị linh hồn Phù Tang.

Phù Tang, một trong các loại Thần Mộc thời Tiên Cổ.

Mà Phù Tang phân thành âm dương, giúp đỡ lẫn nhau, cho nên tên là Phù Tang Thụ.

Nhưng sau khi Tiên giới bị phá nát, Phù Tang Thụ này cũng bị phá nát, âm dương chia cắt.

Đông Vương giáo tìm kiếm được linh hồn Phù Tang, chính là Tiên Linh do âm Phù Tang biến thành, ẩn chứa sức mạnh chí âm của thế gian này!

Nếu có thể hấp thu, hắn nhất định có thể thăng Dương Thể thành Lưỡng Nghi Tiên Thể!

"Ta nhất định phải có được Lưỡng Nghi Tiên Thể, nếu không thì, cả đời này chỉ sợ ta sẽ không có cơ hội chống lại Sở Cuồng Nhân!"

"Linh hồn âm Phù Tang, ta nhất định sẽ có được ngươi! !"

Ánh mắt Trác Đông Lai kiên định nói.

Chỉ thấy hắn lấy ra một chiếc gương, vung ra giữa không trung.

Tấm gương phóng ra quang mang, chiếu rọi khắp nơi.

Chỉ thấy từng đạo từng đạo khí tức màu đen hiện lên trong hư không, đó là khí tức của âm Phù Tang!

"Tìm âm kính này có thể tìm ra tất cả âm khí trên thế gian, âm Phù Tang, cho dù ngươi trốn đến chân trời góc biển cũng đừng nghĩ có thể trốn khỏi sự tìm kiếm của nó."

Trác Đông Lai cười lạnh, đi theo quỹ đạo được chiếu sáng bởi tìm âm kính.

Mà Sở Cuồng Nhân ở phía sau hắn đi tới.

"Thú vị, linh hồn âm Phù Tang? Lưỡng Nghi Tiên Thể?"

"Ha, có lẽ lần này đến Ma Đạo tổ địa sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn đây."

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm, trên mặt mang theo ý cười.

Hắn tiếp tục đi theo sau lưng Trác Đông Lai.

Mà ở một bên khác.

La Hầu tổ địa.

Bên trong một tòa cung điện.

Nhóm thiên kiêu giới tử của Ma Đạo thập môn lại tập trung ở một chỗ lần nữa.

"Có tin tức gì không?"

Một giọng nói ôn nhuận vang lên, đây là truyền nhân Thiên Ma nhất mạch, Thạch Thiên Hiên!

"Không có."

Xi Trọng lắc đầu.

Những ngày này, vì xử lý những tu sĩ Ma Đạo hạ tầng tự giết lẫn nhau, bọn họ loay hoay đến sứt đầu mẻ trán.

Đồng thời cũng đang tìm kẻ đứng sau hậu trường đã gây ra những việc này, nhưng đáng tiếc, lại không có bất kỳ thu hoạch gì.

"Vậy các ngươi có biết, ta phát hiện cái gì không?"

Thạch Thiên Hiên từ tốn nói.

"Ngươi có phát hiện gì?"

"Ma Đạo mười môn thiết lập một trăm bảy mươi ba cứ điểm ở bên trong La Hầu tổ địa này, khai thác tài nguyên, bây giờ bởi vì một trận nội loạn, trong một tháng ngắn ngủi, 81 cứ điểm bị phá huỷ, mà tài nguyên ở tám mươi mốt cứ điểm kia, tất cả đều... Biến mất trong hư không! !" Nhìn qua, giọng điệu của Thạch Thiên Hiên rất bình tĩnh.

Nhưng lại đè nén một chút tức giận.

Đó là một loại oán hận vì bị người khác trêu đùa, một loại khó chịu khi cục diện hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát!

"Cái gì? !"

"Tại sao có thể như vậy."

"Tại sao tài nguyên của tám mươi mốt cứ điểm kia lại biến mất, không phải là bị tu sĩ Ma Đạo còn lại lấy đi sao?"

Chúng tu sĩ quá sợ hãi.

Ma Đạo nội loạn, các mạch tự giết lẫn nhau, bọn họ vốn nghĩ rằng, tài nguyên của mình bị đối phương lấy đi.

Nhưng bây giờ, Thạch Thiên Hiên lại nói với bọn họ, là biến mất không hư không! !

"Nói cách khác, lúc chúng ta gặp phải nội loại, vị đứng sau hậu trường thúc đẩy lần nội loạn này đã kiếm được đầy bồn đầy bát đúng không? !"

Một tu sĩ mặt trắng lạnh lùng nói.

"Đúng."

"Thạch Thiên Hiên, ngươi là người dẫn đầu lần thăm dò La Hầu tổ địa này, bây giờ Ma Đạo chịu tổn thất này, ngươi phải chịu hoàn toàn trách nhiệm."

Tu sĩ mặt trắng kia lạnh giọng nói ra.

Thạch Thiên Hiên trầm mặc một hồi, lạnh nhạt nói: "Ngươi tên là U Anh, tân truyền nhân của âm Minh nhất mạch, đúng không."

"Phải thì như thế nào."

"Nghe nói trong người ngươi có Nguyên âm Ma Thể mạnh nhất từ trước tới nay trong âm Minh nhất mạch đúng không."

"Phải thì như thế nào?"

Trên mặt U Anh lộ ra một tia kiêu ngạo.

Nguyên âm Ma Thể, thể chất cấp Tôn đỉnh phong gần với mười đại Tiên Thể Chí Tôn, có thể nói hắn là một trong những truyền nhân có thiên phú cao nhất ở âm Minh nhất mạch từ trước tới nay.

"Ngươi có tin ta có thể giết ngươi, chỉ trong một chiêu không! !"

Giọng điệu của Thạch Thiên Hiên lạnh như băng, trong mắt bắn ra sát ý không có gì sánh kịp, bóng người lóe lên, đi đến trước mặt U Anh, một luồng ma khí lạnh lẽo lưu chuyển tuôn ra.

Dưới luồng ma khí này, trong lòng U Anh lạnh lẽo, đúng là nhịn không được mà run rẩy.

Đây chính là uy thế của truyền nhân mạnh nhất của Thiên Ma nhất mạch sao? !

Chương 1215: Ta bảo vệ, ngươi không thể động, đồng bạn của ta tới

U Anh biết mình rất có thể không phải đối thủ của Thạch Thiên Hiên, sau đó liền giữ im lặng.

Mà lúc này, bỗng nhiên Xi Trọng của Xi Vưu nhất mạch nhận được tin tức: "Có người không phải tu sĩ Ma Đạo xuất hiện tại La Hầu tổ địa."

Mọi người nghe vậy, hai mắt tỏa sáng: "Chẳng lẽ là người đứng sau hậu trường sao?"

"Không rõ."

"Hẳn là không phải, năng lực ẩn giâu của kẻ đứng sau hậu tường kia vô cùng tốt, chúng ta tìm lâu như vậy cũng không phát hiện, có lẽ đây là một người khác."

Thạch Thiên Hiên thu liễm ma khí, từ tốn nói.

"Nói tóm lại, đây cũng coi như là một manh mối, đi xem một chút đi."

"Ừm."

...

La Hầu tổ địa.

Trong một sơn động bị bố trí cấm chế dày đặc.

Một nữ tử mặc váy dài màu đen, tóc đen dài đến eo đang ngồi xếp bằng.

Nữ tử này có tướng mạo tuyệt mỹ, vuốt tay mày ngài, da như mỡ đông, khí tức có chút âm lãnh, giống như băng sương.

"Nơi đây đông đảo tu sĩ Ma Đạo, nhưng không biết bởi vì lí do gì lại lâm vào nội chiến, hi vọng gia hỏa kia sẽ không đuổi tới đây."

Nữ tử lẩm bẩm, trong mắt hiện ra một tia băng lãnh.

Nàng chính là linh hồn âm Phù Tang Trác Đông Lai đang tìm, nàng tên là Phù âm.

Đùng! !

Lúc này, bên ngoài truyền đến một động tĩnh.

Đó là vì cấm chế nàng bày ra đang bị người khác công kích tạo thành.

"Đáng chết, không nghĩ tới vẫn đuổi theo tới đây."

Sắc mặt Phù âm có chút khó coi.

Mà bên ngoài sơn động.

Trác Đông Lai đang công kích nơi Phù âm bày cấm chế.

"m Phù Tang, ngươi không thoát khỏi lòng bàn tay ta đâu, ngoan ngoãn bị ta hấp thu đi!"

Trác Đông Lai một bên công kích cấm chế, một bên cười lạnh.

Đối với linh hồn âm Phù Tang, có thể nói là hắn nhất định phải có được.

Mà ở phía sau hắn, Sở Cuồng Nhân nhìn sơn động, trong mắt cũng toát ra vẻ kỳ dị.

Hắn có thể cảm nhận được, có một loại cảm giác cộng hưởng giữa hắn và linh hồn âm Phù Tang bên trong sơn động kia.

"Phù Tang phân thành âm dương, phân thân này của ta là luyện chế từ Dương Phù Tang, có cộng hưởng với âm Phù Tang cũng hợp tình hợp lý."

Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ nói.

Lúc này, cấm chế trong sơn động đã gần như bị phá hư.

Một thân ảnh màu đen vọt ra từ trong sơn động, lao về nơi xa, muốn rời khỏi đây.

Nhưng Trác Đông Lai đã sớm có phòng bị, tay vung ra một cái lưới lớn, trong chớp mắt giống như bao phủ trời đất nơi này, phong tỏa toàn bộ đường lui của âm Phù Tang.

"Đáng chết."

Phù âm sầm mặt lại.

"Ngươi trốn không thoát! !"

Trác Đông Lai cũng không nói nhảm, trực tiếp vận chuyển tiên nguyên, đại thủ chộp về phía Phù âm.

Tiên nguyên to lớn hóa thành một bàn tay lớn màu vàng óng có từng luồng tiên huy lưu chuyển xung quanh, uy thế kinh khủng hoàn toàn khóa chặt Phù âm.

"Muốn khiến cho ta bó tay chịu trói, nằm mơ đi! !"

Bàn tay trắng trẻo của Phù âm đẩy ra, âm khí băng lãnh gào thét tuôn ra, đánh vào bàn tay lớn màu vàng óng.

Một tiếng nổ ầm ầm vang lên, hư không bốn phía đột nhiên nổ tung.

Phù âm bị một chiêu bức lui 100 trượng.

"Ngươi cũng chỉ là Thiên Tiên thất phẩm, sao có thể là đối thủ của ta?"

Trác Đông Lai cười lạnh nói, hắn đã sớm đạt tới cảnh giới Thiên Tiên cửu phẩm, cao hơn Phù âm hai phẩm cấp, đối phương căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Cách đó không xa, Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm: "Đây chính là thực lực của bản thể của Trác Đông Lai sao? Cảnh giới Thiên Tiên cửu phẩm, cộng thêm Nguyên Dương Tiên Thể, tuyệt học Đông Vương giáo, chiến lực của hắn vượt quá xa Thiên Tiên cửu phẩm tầm thường, so với cửu phẩm đại viên mãn cũng không kém chút nào."

Đùng, đùng! !

Trong kết giới của lưới lớn, Trác Đông Lai đang ra tay thu phục Phù âm, trong cử chỉ đều có uy thế bất phàm, tiên huy tươi sáng, giống như một vị Tiên Vương.

Tuy Phù âm có thực lực cường đại, nhưng so với Trác Đông Lai thì lại kém hơn rất nhiều, sau một phen giãy dụa, đã rơi vào thế hạ phong.

"Đáng chết, chẳng lẽ ta thật sự chạy không khỏi một kiếp này sao?"

Trong lòng Phù âm dần dần lộ ra vẻ tuyệt vọng.

"Bại cho ta!"

Tiên nguyên của Trác Đông Lai lưu chuyển, sức mạnh Nguyên Dương Tiên Thể bạo phát, đánh ra một quyền, giống như sóng lớn cuồn cuộn đánh vào bầu trời.

Uy lực của một quyền này vô cùng cường đại, với thực lực của Phù âm căn bản không có cách nào ngăn cản.

Dưới một quyền này, tất nhiên nàng sẽ bị trọng thương, đến lúc đó chỉ có thể mặc cho Trác Đông Lai làm thịt.

Nhưng ngay vào lúc này.

Một đạo ma khí vô cùng kinh khủng bạo phát!

Chỉ thấy một đạo kiếm quang gào thét tuôn ra, kéo theo âm lãnh chi ý, vô số đạo văn rơi vào phía trên kết giới lưới lớn kia.

Kết giới mà Phù âm không thể phá vỡ đã bị một kiếm này xé ra một lỗ hổng hớn!

Kiếm quang tiến quân thần tốc, chém về phía Trác Đông Lai, quét sạch quyền ấn của hắn!

Đùng!

Một tiếng vang thật lớn, kình khí bao phủ khắp nơi.

Trác Đông Lai bị chấn động lui lại mấy trăm trượng, sắc mặt âm trầm nhìn cách đó không xa: "Ma khí? ! Người của Ma Đạo!"

Chỉ thấy ở phía trước hắn, một tu sĩ mặc bạch y, trên mặt bị bao phủ bởi một tầng linh quang từ từ đi ra.

Ma khí cuồn cuộn bao phủ phong vân, chấn động hư không!

Người này ngẩng đầu đạp không mà đến, những ngọn núi dưới chân liên tiếp bị ma khí vô biên kia đánh nát!

Sơn hà động đãng, nhật nguyệt vô quang!

Giống như một vị Tuyệt Thế Ma Vương không ai bì nổi!

Khí tức kia, khiến Trác Đông Lai có chút kinh hãi: "Thật là ma khí cường đại!"

Phù âm ở bên cạnh nhìn người tới, ánh mắt có chút nghi ngờ.

Tuy ma khí của người này cường đại, nhưng bộ y phục trắng như tuyết, trên người lại có một loại khí thế xuất trần, rất không tương đồng với ma khí kinh khủng kia.

Giống như ma tính kết hợp với thần tính.

Thần Ma Nhất Thể, bên trong Ma Đạo, sao lại xuất hiện loại tu sĩ này?

Càng làm cho nàng ngoài ý muốn chính là, nàng cảm nhận được một loại cảm giác từ trên người của người này... Cảm giác thân thiết? !

"Người này, ta bảo vệ, ngươi không thể động vào."

Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt Trác Đông Lai, giọng nói có chút khàn khàn, nói ra.

"Ma Đạo, các ngươi phải suy nghĩ cho rõ, ngươi khẳng định muốn đối địch với Đông Vương giáo ta sao?"

"Nơi này là La Hầu tổ địa, là địa bàn của Ma Đạo ta, ngươi không mời mà tới, đã là mạo phạm chúng ta, giết ngươi, chắc hẳn Đông Vương giáo cũng sẽ không nói được gì."

"Ngươi thật to gan!"

Trác Đông Lai sầm mặt lại.

Hắn không nghĩ tới tu sĩ Ma Đạo kỳ quái trước mắt này lại có lá gan lớn như vậy, lại muốn giết hắn? !

Chẳng lẽ không sợ dấy lên lên phân tranh giữa Đông Vương giáo cùng Ma Đạo sao?

Thế nhưng, còn chưa chờ hắn nghĩ rõ ràng, Sở Cuồng Nhân cũng đã động thủ.

"Hắc Long Trảm!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, trong hư không vạch một đường, một con Ma Long dữ tợn mãnh liệt xông ra.

Trác Đông Lai đánh ra một quyền, ánh quyền nóng rực mênh mông đánh nát Ma Long.

"Chiêu thức kia, ngươi là người của Xi Vưu nhất mạch!"

"Há, vậy cái này thì sao?"

Sở Cuồng Nhân điểm ra một chỉ, ma khí vô biên mãnh liệt, hóa thành một ngón tay cự đại, phía trên có vô số đạo văn ngưng tụ.

"Đây là âm Minh chỉ, âm Minh nhất mạch?"

Trác Đông Lai lại ra tay đối phó lần nữa.

Nhưng sau một chỉ đó, Sở Cuồng Nhân lại thay đổi chiêu thức lần nữa, ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo kiếm ảnh đen nhánh bỗng dưng ngưng tụ, lập tức chém xuống từ giữa không trung!

"Chiêu thức của Kiếm Ma nhất mạch?"

Trác Đông Lai biến sắc, bị kiếm ảnh đánh lui ra 100 trượng.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, kinh nghi bất định.

Xi Vưu, âm Minh, Kiếm Ma.

Đến bây giờ Sở Cuồng Nhân đã thi triển pháp môn tu hành của ba môn phái bên trong Ma Đạo, thậm chí có khả năng còn chưa hết.

Đây rốt cuộc là tu sĩ Ma Đạo nào vậy?

"Xi Vưu ma ảnh!"

Ma khí trên người Sở Cuồng Nhân phun trào, đang muốn huyễn hóa ra tuyệt học của Xi Vưu nhất mạch.

Nhưng đột nhiên, tâm niệm hắn chuyển động, thu liễm ma khí, ôm eo nhỏ của Phù âm, nói với Trác Đông Lai: "Đồng bạn của ta tới, vậy thì để cho bọn họ tới giết ngươi đi!"

Nói xong, hắn mang theo Phù âm, hóa thành một đạo lưu quang lướt đi.

Chương 1216: Trác Đông Lai hợp tác với Ma Đạo, tốt nhất là nên mang theo nhiều người tới

“Đáng chết!”

Sắc mặt Trác Đông Lai vô cùng âm trầm, hắn muốn truy đuổi.

Đột nhiên, trước mặt hắn có một đám người vây quanh, trên người mỗi tên đều có ma khí mạnh mẽ đang lưu chuyển.

Người đến chính là nhóm thiên kiêu giới tử của Ma Đạo.

Mà những người này, không phải là đồng bạn đáng chết của tên gia hỏa kia sao? !

Quả nhiên không tầm thường.

“Cút hết cho ta!”

Trác Đông Lai không nói hai lời, đánh ra một quyền, một vòng mặt trời đang toả ra tiên huy vô tận tuôn ra.

Mà Xi Trọng của Xi Vưu nhất mạch đứng mũi chịu sào.

Sắc mặt hắn biến đổi, không nghĩ tới người này đến thương lượng cũng không có, liền trực tiếp ra tay với người đứng gần nhất.

“Hắc Long Trảm!”

Tay hắn cầm một thanh trường đao, bỗng nhiên chém ra.

Hắc Long dữ tợn và mặt trời va chạm vào nhau, khí lãng bốn phía tung bay, hư không nổ tung.

Xi Trọng bị đẩy lùi mấy trăm trượng.

“Thực lực thật mạnh, ngươi là ai?”

Thiên kiêu còn lại của Ma Đạo thấy thế, sắc mặt thoáng chút trở nên âm trầm.

“Ngươi thật can đảm, dám tới La Hầu tổ địa quấy rối.”

“Hừ, không nói hai lời liền động thủ, xem ra, ngươi chính là kẻ đứng phía sau hậu trường gây ra lần nội loạn này của Ma Đạo!”

“Đi chết đi cho ta!”

“Chiến! !”

Những tên thiên kiêu còn lại của Ma Đạo cũng lập tức động thủ.

Ma khí cuồn cuộn và sức mạnh nguyên dương đan xen vào nhau, giống như ban ngày và ban đêm va chạm với nhau, vô số đạo văn xen lẫn, dao động năng lượng kinh khủng làm vỡ nát mấy tòa sơn phong.

Nhưng mà, tuy thực lực của Trác Đông Lai rất mạnh, nhưng cũng chỉ có một người, dùng ít địch nhiều, khó tránh rơi vào thế hạ phong.

“Đáng chết!”

“Còn tiếp tục như vậy, ta sẽ thua! ! Thậm chí, có khả năng sẽ chết ở chỗ này? !”

Trong lòng Trác Đông Lai bỗng nhiên có một loại cảm giác sợ hãi.

“Dừng tay! !”

Lúc này, một tiếng quát lạnh vang lên.

Chỉ thấy Thạch Thiên Hiên đi vào, kêu mọi người dừng tay.

“Thạch Thiên Hiên, ngươi có ý gì?”

Mọi người nhìn hắn, có chút khó hiểu.

Thạch Thiên Hiên nhìn về phía Trác Đông Lai, lạnh nhạt nói: “Các hạ sử dụng pháp môn tu hành của Đông Vương giáo, các hạ là ai?”

“Hừ, giới tử của Đông Vương giáo, Trác Đông Lai!”

“Là ngươi, ngày xưa ngươi và Xi Chiến đối phó với Sở Cuồng Nhân, không phải ngươi đã chết rồi sao?”

“Đó chỉ là một khối hóa thân của ta mà thôi.”

“Thì ra là thế, vậy ngươi tới nơi đây để làm gì?”

Thạch Thiên Hiên hỏi.

Có thể nhìn ra được, hắn cũng không muốn giết chết Trác Đông Lai, không muốn gây chuyện với phía Đông Vương giáo.

“Ta tới đây tìm kiếm một người, nhưng hiện tại, người kia đã bị người của Ma Đạo các ngươi mang đi rồi.”

Sắc mặt Trác Đông Lai rất khó coi.

Hắn vì bắt lấy Phù âm, tốn biết bao nhiêu thời gian và sức lực, mắt thấy sắp thành công, lại bị một tên tu sĩ Ma Đạo không biết từ đâu ra phá hỏng, tâm tình của hắn không cần nói cũng biết là khó chịu biết bao nhiêu.

“Tu sĩ Ma Đạo? Tu sĩ Ma Đạo nào có thể đoạt người từ trong tay ngươi?”

Thạch Thiên Hiên cau mày lại, nói.

Thực lực Trác Đông Lai vô cùng mạnh mẽ, Ma Đạo thập mạch bọn họ có nhiều thiên kiêu giới tử như vậy, đồng loạt ra tay mới có thể áp chế đối phương.

Cho dù là hắn cũng không dám nói có thể cướp người trên tay đối phương?

Ở bên trong La Hầu tổ địa này, vậy mà còn có một tu sĩ Ma Đạo như vậy sao? ?

“Gia hỏa kia vô cùng cổ quái, hắn có thể thi triển pháp môn tu hành của Xi Vưu, âm Minh thậm chí cả Kiếm Ma nhất mạch, người mà ta muốn bắt kia vô cùng quan trọng đối với ta, nếu các ngươi không muốn hoàn toàn trở mặt với Đông Vương giáo ta, ta khuyên các ngươi nên chủ động giao người ra đây.”

Trác Đông Lai lạnh lùng nói.

Nghe hắn nói như vậy, trên mặt Thạch Thiên Hiên lộ ra tia trầm ngâm.

“Có thể thi triển pháp môn tu hành của Ma Đạo tam mạch ……”

“Không dám dối lừa Trác đạo hữu, chúng ta cũng đang tìm người này, người này, chính là kẻ cầm đầu gây ra nội loạn ở Ma Đạo ta!”

Thạch Thiên Hiên hít sâu một hơi nói.

Những thiên kiêu còn lại của Ma Đạo nghe vậy, hai mặt nhìn nhau.

“Làm sao ngươi có thể xác định được người đó là tên cầm đầu nội loạn gây tội lần này?” U Anh hỏi.

“Chúng ta vẫn luôn tìm kiếm người này, nhưng lại tìm không thấy, nếu như người này là tu sĩ Ma Đạo, vậy hắn có thể ở đâu? Hơn nữa, trên người hắn có các loại tuyệt học của Ma Đạo, có thể bắt chước ra các chiêu thức khiến tu sĩ các mạch giết hại lẫn nhau là điều hết sức bình thường, chính vì có năng lực như vậy, mới có thể ở trong khoảng thời gian ngắn khiến La Hầu tổ địa loạn thành bộ dạng như hiện tại.”

“Thì ra là vậy.”

Mọi người nghe vậy, cũng cảm thấy có chút đạo lý.

“Vậy hắn ở đâu?”

U Anh nhìn về phía Trác Đông Lai nói ra.

“Còn về Trác đạo hữu, là vì tìm người mà tới La Hầu tổ địa này, người này sở dĩ nhằm vào đối phương, chủ yếu là vì muốn khiến Ma Đạo và Đông Vương giáo xảy ra mâu thuẫn, người này, vô cùng âm hiểm!”

Thạch Thiên Hiên lạnh lùng nói.

“Hỗn trướng, tuyệt đối đừng để cho ta tìm được hắn.”

“Ta nhất định phải bằm thây người này thành nghìn mảnh!”

Toàn bộ Ma Đạo, bị một người xoay qua xoay lại như chong chóng, điều này làm cho tất cả mọi người vô cùng tức giận.

“Trác đạo hữu, nếu ngươi và ta đã có cùng mục tiêu, vậy chi bằng hợp tác, cùng nhau tìm ra người kia, đến lúc đó, chúng ta giết người, ngươi tìm được người của ngươi!”

Thạch Thiên Hiên nói.

“Được!” Trác Đông Lai trầm ngâm một hồi, sau đó gật đầu đáp ứng.

Sau đó, hắn nhìn về phía truyền nhân âm Minh nhất mạch là U Anh, ánh mắt kinh nghi: “Trên người vị đạo hữu này mang thể chất chí âm gì vậy?”

Vừa rồi hắn đã chú ý tới.

Mặc dù U Anh là nam tử, nhưng đối với hắn lại có một sức hấp dẫn kỳ lạ.

Không phải tính hướng của hắn có vấn đề gì, mà là Nguyên Dương Tiên Thể có cảm ứng đối với vật chí âm.

“Chính là Nguyên âm Ma Thể!”

U Anh ngạo nghễ nói.

“Quả nhiên là như thế.”

Trác Đông Lai nỉ non nói, sau đó trên mặt liền lộ ra một tia thất vọng.

Đáng tiếc lại là nam tử.

Nếu như là một nữ tử, kết hợp cùng với hắn, hiệu quả cũng không kém hơn so với hấp thu linh hồn Phù Tang, cũng có thể thăng cấp đến Lưỡng Nghi Tiên Thể.

…………

Sở Cuồng Nhân mang theo Phù âm đi đến một ngọn núi.

Hắn vung tay một cái, bố trí cấm chế dày đặc.

“Lại nói, ngươi có thể buông ta ra rồi.”

Ở trong lòng ngực hắn, giọng nói của Phù âm lãnh đạm, nói ra.

Sở Cuồng Nhân cười cười, buông đối phương ra.

Sắc mặt của hắn vô cùng bình tĩnh, đối với nhuyễn ngọc trong ngực này không có chút cảm giác lưu luyến nào.

Ngược lại trên mặt Phù âm lại lộ ra một tia phấn hồng mất tự nhiên.

Tuy rằng rất kỳ quái, nhưng vừa rồi ở trong lồng ngực Sở Cuồng Nhân, nàng thật sự cảm thấy một loại cảm giác an toàn xưa nay chưa từng có.

Nàng vốn là một vị băng sơn mỹ nhân, hiện tại sắc mặt hơi ửng đỏ, giống như băng tuyết tan rã, trăm hoa đua nở, trông rất đẹp mắt.

Nhưng rất nhanh, nàng liền khôi phục lại, nhìn Sở Cuồng Nhân, từ từ hành lễ: “Tại hạ đa tạ ân cứu giúp của đạo hữu, không biết tục danh của đạo hữu là gì?”

“Tại hạ, Sở Cuồng Nhân.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, cũng không giấu giếm thân phận của bản thân.

Chỉ thấy linh quang trên mặt hắn tan đi.

Một khuôn mặt tuấn dật tuyệt luân xuất hiện, trong lúc nhất thời, thiên địa vạn vật đều vì vậy mà thất sắc.

Phù âm cũng không khỏi cảm thấy hoảng hốt.

Cộng thêm một luồng cảm giác thân thiết cảm nhận được từ trên người Sở Cuồng Nhân, giờ phút này, trong lòng vị băng sơn mỹ nhân lại đang có một chút rung động.

Hơn nữa càng làm cho nàng khiếp sợ chính là cái tên Sở Cuồng Nhân này.

Sở Cuồng Nhân, đối với nàng có thể nói là như sấm bên tai.

Trận chiến ở Côn Luân bí giới ấy, sớm đã khiến thanh danh của đối phương lan truyền ở trong vòng giới tử.

Phù âm cũng là một giới tử, nàng vẫn luôn rất muốn gặp được đối phương, chẳng qua không nghĩ tới sẽ gặp nhau ở tình huống như vậy.

“Sở đạo hữu, vì sao ngươi lại cứu ta?”

Phù âm tò mò hỏi.

“Không có gì, Trác Đông Lai muốn giết người, ta liền muốn cứu, chỉ đơn giản như vậy mà thôi.”

Sở Cuồng Nhân tùy ý nói.

Đây đúng thật là nguyên nhân mà hắn ra tay.

Mặt khác chính là thân thể Dương Phù Tang của hắn và Phù âm có loại cảm giác cộng hưởng, hắn muốn thử một chút xem loại cảm giác cộng hưởng này có thể làm được gì.

Tóm lại, đối với hắn mà nói cứu Phù âm cũng chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức gì, lại có thể phá hỏng kế hoạch của Trác Đông Lai, cớ sao lại không làm.

“Thì ra là thế, nhưng mà dường như Trác Đông Lai có một loại truy tung chi pháp đặc biệt để tìm ra ta, hẳn là hắn sẽ mau chóng tìm tới đây thôi.”

“Ha, tốt nhất là hắn cũng nên mang theo nhiều người tới.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, trong mắt lóe lên một tia khó hiểu.

Sau đó, hắn ngưng tụ kiếm chỉ, trong phạm vi hàng tỉ dặm, địa khí dồi dào mãnh liệt kéo đến, thao thao bất tuyệt!

Chương 1217: Ta dùng còn thuận tay hơn ngươi, hình dáng bại lộ

“Nghe đồn Sở đạo hữu đã từng đánh chết Trác Đông Lai, không biết vì sao hắn vẫn còn chưa chết?”

Trên ngọn núi, Phù âm tò mò dò hỏi.

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt nói: “Đó chỉ là một khối hóa thân của hắn mà thôi.”

“Thì ra là thế, không biết nếu Sở đạo hữu và bản thể của hắn chém giết, thì sẽ có mấy phần thắng?”

“Chém giết chẳng qua chỉ là chiến đấu có qua có lại thôi, nếu ta thật sự muốn giết hắn, chỉ cần một chiêu là đủ, đâu ra hai chữ “chém giết” ?”

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Nghe hắn nói như vậy, thần sắc Phù âm có chút chấn động, bị khí phách của đối phương làm cho kinh sợ.

Nhưng ngay sau đó, nàng lắc đầu cười nói: “Sở đạo hữu nói đùa rồi, dù sao Trác Đông Lai kia cũng là giới tử ở cảnh giới Thiên Tiên cửu phẩm, hơn nữa trên người có Nguyên Dương Tiên Thể, còn sở hữu rất nhiều tuyệt học của Đông Vương giáo, muốn giết hắn, không phải chuyện đơn giản đâu.”

Nàng chỉ nghĩ rằng Sở Cuồng Nhân đang nói giỡn, rốt cuộc, vừa rồi Sở Cuồng Nhân và Trác Đông Lai đánh một trận, cũng không phải ở cục diện tuyệt đối nghiền áp.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng không giải thích.

Lúc này, nơi xa có từng đạo khí tức mạnh mẽ nhanh chóng tới gần.

“Đến rồi!”

“Không thể nào, sao lại có nhiều người như vậy? !”

Sắc mặt Phù âm biến đổi.

Nàng có thể cảm nhận được ngoại trừ Trác Đông Lai đang đến, còn có mười mấy luồng khí tức cường đại, mỗi một người đều không thấp hơn cảnh giới Thiên Tiên!

Không chỉ có như vậy, trong đám người đó thậm chí còn có vài luồng khí tức không kém cạnh nàng.

“Ma khí, tát cả đều là ma khí vô cùng cường đại!”

“Người đang tới chính là người trong Ma Đạo!”

Phù âm ngưng trọng nói, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, nói: “Sở đạo hữu, chúng ta vẫn nên mau chóng rời đi, nhiều người như vậy, chúng ta không thể ứng phó được.”

“Vì sao phải rời đi, chỉ là một đám ô hợp thôi.”

“Sở đạo hữu, ngươi……”

Phù âm có chút không biết nên nói những gì.

Nàng cảm thấy Sở Cuồng Nhân là đang cậy mạnh.

Một Trác Đông Lai cũng đủ để hắn ứng phó rồi, càng đừng nói còn nhiều thiên kiêu Ma Đạo như vậy, bọn chúng mà hô nhau xông lên, bọn họ tuyệt đối không phải đối thủ.

Nàng muốn rời đi.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Nàng cắn chặt răng, cũng ở lại.

Thôi vậy, dù sao tính mạng này cũng là do đối phương cứu, cùng lắm thì trả cho đối phương là được.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy Phù âm cũng lưu lại, khóe miệng lộ ra một nụ cười, tuy rằng hắn không thèm để ý đối phương có ở lại hay không, nhưng nếu đối phương có thể ở lại, ít nhất có thể chứng minh người hắn cứu không phải là một bạch nhãn lang, điều này khiến cho hắn có cảm giác đáng giá.

“Tìm được các ngươi rồi! !”

Đám người Trác Đông Lai, Thạch Thiên Hiên, Xi Trọng xông lên, nhanh chóng bao vây xung quanh đỉnh núi.

Trác Đông Lai cầm tìm âm kính trong tay, cười lạnh nói: “Ta nói rồi, cho dù ngươi có chạy trốn tới chân trời góc biển cũng vô dụng!”

Có tìm âm kính, mặc kệ Phù âm chạy đến nơi nào, hắn đều có thể tìm được nàng.

“Đa tạ Trác đạo hữu chỉ đường.”

Thạch Thiên Hiên cười cười.

Sau đó, hắn nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo sát ý lạnh như băng: “Chính là ngươi làm hại toàn bộ Ma Đạo bọn ta xảy ra nội loạn.”

“Ai bảo các ngươi ngu xuẩn chứ.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, giờ phút này trên mặt hắn được che bởi một tầng linh quang, mọi người cũng không nhìn thấy hình dáng của hắn.

“Hừ, gia hỏa giấu đầu lòi đuôi, khiến cho Ma Đạo ta nội loạn, ta nhất định phải chém ngươi ra thành trăm mảnh! !”

Giới tử Xi Trọng của Xi Vưu nhất mạch lạnh giọng nói ra.

Sau đó hắn bước ra một bước, trong tay cầm một thanh đại đao chuôi dài, đột nhiên vung lên, thi triển tuyệt học của Xi Vưu nhất mạch, một con Hắc Long dữ tợn lao ra!

Chính là Hắc Long Trảm!

Sở Cuồng Nhân một bước cũng không nhường, ngưng tụ kiếm chỉ, ma khí cuồn cuộn thổi ra, một kiếm tương tự được vạch ra.

Ầm! !

Hai con Hắc Long va chạm trên không trung, sơn mạch bốn phía vỡ nát!

Mà Xi Trọng bị một chiêu này trực tiếp đánh bay, sắc mặt kinh nghi bất định nhìn về phía Sở Cuồng Nhân: “Tại sao lại như vậy!”

Sở Cuồng Nhân có Hắc Long Trảm, hắn cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Dù sao, chuyện đối phương có một vài tuyệt học của Ma Đạo, hắn cũng biết.

Nhưng đối phương dùng Hắc Long Trảm còn thuần thục hơn so với giới tử của Xi Vưu nhất mạch là hắn đây, còn phải nói là mạnh mẽ hơn, chuyện này thật không thể tin nổi!

“Hắc Long Trảm này, ta dùng còn thuận tay hơn cả ngươi.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, giọng điệu mang theo tia trào phúng.

“Hừ, hãy xem đây!”

Tư Mã Hàn của Ngự Hồn nhất mạch ra tay, hắn giơ tay đánh một chưởng ra, vô số vong linh ác quỷ bạo phát, giống như một cơn lũ lớn đang càn quét.

Đó là tuyệt học của Ngự Hồn nhất mạch, Chiêu Hồn Chưởng!

Sở Cuồng Nhân giơ tay, cũng thi triển Chiêu Hồn Chưởng.

Vô số đạo văn xen lẫn, ngàn vạn vong hồn ác quỷ ở trên hư không chiếu rọi, quy mô này còn kinh khủng hơn rất nhiều so với Tư Mã Hàn.

Vong hồn như một dòng nước lũ đánh ra, Tư Mã Hàn trực tiếp bay ngược lại, so với Xi Trọng, hắn bị thương còn nghiêm trọng hơn, trực tiếp phun ra một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

“Hắn nắm giữ tuyệt học Ma Đạo còn xuất sắc hơn so với chúng ta.”

“Đây tính chuyện gì vậy? ?”

“Gia hỏa này, làm sao lại có nhiều tuyệt học Ma Đạo như vậy?”

Hai mắt Thạch Thiên Hiên hơi híp lại một cái: “Vậy để ta tiến đến tiếp ngươi một lần!”

Hắn bước ra một bước, điểm ra một chỉ, ma khí kinh khủng hội tụ, hóa thành một Ma Viêm cự chỉ đen nhánh đang bùng cháy!

Chỉ kình tung hoành, ma khí cuồn cuộn, núi sông vạn dặm bị phá nát, Ma Viêm thiêu đốt một mảng lớn hư không!

“Thiên Ma Viêm Chỉ! !”

Thạch Thiên Hiên khẽ quát một tiếng, đây là một trong các tuyệt học của Thiên Ma nhất mạch, là một Kim Tiên pháp cường đại!

Chỉ có một số ít người mới có thể nắm giữ nó.

Sở Cuồng Nhân cũng không cam lòng yếu thế hơn, ma khí hội tụ trên đầu ngón tay, điểm ra một chỉ tương tự.

Có điều thứ hắn dùng lại là âm Minh Chỉ của âm Minh nhất mạch!

Âm khí hội tụ, cự chỉ kéo theo khí tức âm lãnh vô biên điểm ra.

Đùng! !

Hai luồng năng lượng va chạm, mỗi người ở hai bên đều bị đẩy lui.

“Là âm Minh Chỉ, âm Minh Chỉ này thật mạnh!”

U Anh kinh ngạc hô một tiếng.

Hắn cũng có âm Minh Chỉ, đây chỉ là một Chân Tiên pháp.

Nhưng ở trong tay Sở Cuồng Nhân này lại bộc phát ra uy lực mạnh mẽ không kém gì Kim Tiên pháp.

Điều này khiến hắn vô cùng khiếp sợ.

Người này rốt cuộc là yêu nghiệt nào của Ma Đạo? !

“Thực lực cũng không kém, xem ra ngươi chính là truyền nhân của Thiên Ma nhất mạch.”

Sở Cuồng Nhân nhìn Thạch Thiên Hiên cười nhạt nói.

Trong khoảng thời gian này ở La Hầu tổ địa hắn cũng nghe nói về đối phương, cũng hơi có chút hiểu biết.

Thực lực của đối phương không hề kém hơn so với Trác Đông Lai.

“Rốt cuộc ngươi là ai?”

Thạch Thiên Hiên nhìn Sở Cuồng Nhân lạnh giọng nói ra.

Coi như hắn đã nhìn ra, đối phương nắm giữ một ít công pháp của Ma Đạo, nhưng phần lớn là một số Chân Tiên pháp, còn về Kim Tiên pháp chỉ có một số ít người mới có thể nắm giữ, thì hắn lại không có.

Nói cách khác, địa vị của đối phương ở trong Ma Đạo cũng không cao.

Tại sao bên trong tu sĩ hạ tầng của Ma Đạo lại có một nhân vật như vậy tồn tại, vì sao trước đây lại không có chút tiếng tăm gì?

Điều này làm cho Thạch Thiên Hiên vô cùng khó hiểu.

Làm sao mà hắn biết được, mấy công pháp Ma Đạo này của Sở Cuồng Nhân là vừa mới học được từ những tu sĩ Ma Đạo mới chết gần đây.

Loại chuyện này, không thể tưởng tượng nổi, mà với sự thông minh tài trí của hắn cũng không đoán ra được.

“Hà tất gì phải nói nhảm với hắn, cùng nhau xông lên! Giết hắn!”

Tiên huy trên người Trác Đông Lai phun trào, tiên nguyên cuồn cuộn đột nhiên ngưng tụ thành một vòng mặt trời.

Mà Thạch Thiên Hiên cũng đồng loạt ra tay.

Giới tử mạnh nhất Ma Đạo và Trác Đông Lai hợp tác liên thủ, khí tức kinh khủng bao quanh Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo kiếm ảnh thật lớn được ngưng tụ: “Ma kiếm, Phong Hỏa Quyết! !”

Phong bạo bao phủ, Ma Viêm ngập trời!

Đó là pháp môn tu hành của Kiếm Ma nhất mạch.

Ba luồng năng lượng giao nhau, đạo văn che phủ nửa bầu trời, núi sông bốn phía bị phá nát.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng bị đẩy lùi mấy chục trượng.

Linh quang trên mặt hắn cũng dần dần tán đi vì lực trùng kích cực đại này, để lộ ra một dung mạo tuyệt sắc khiến thiên địa thất sắc!

Chương 1218: Chiến đấu với chúng thiên kiêu Ma Đạo, ngươi chỉ là một bộ phân thân

Ba luồng năng lượng trùng kích, Sở Cuồng Nhân bị đẩy lui mấy chục trượng, linh quang trên mặt tan đi, lộ ra chân dung.

Trong phút chốc, thiên địa thất sắc.

Đồng tử mọi người ở đây co rụt lại, lộ ra một tia không thể tưởng tượng.

“Ngươi, ngươi là Sở Cuồng Nhân! !”

“Tại sao, sao ngươi lại ở chỗ này! !”

Thạch Thiên Hiên, Trác Đông Lai, Xi Trọng, tất cả mọi người đều cảm thấy kinh ngạc, khiếp sợ.

Mà Sở Cuồng Nhân chỉ là cười nhạt một tiếng: “Làm sao. Ma Đạo các ngươi nhiều lần ra tay với ta, chẳng lẽ không cho phép ta tới đây sao?”

“Chuyện này không có khả năng, ngươi không phải người của Ma Đạo ta, làm sao lại có pháp môn tu hành của Ma Đạo?”

“Cái trò mèo cào kia của các ngươi, ta tùy tiện học là biết.”

Sở Cuồng Nhân nói ra, điều hắn nói ngược lại cũng không khác biệt với sự thật lắm.

Hắn học mấy loại pháp môn tu hành kia của Ma Đạo, đều là Chân Tiên pháp, hắn tùy tiện học là được.

“Ăn nói lung tung! !”

U Anh lạnh giọng nói, vẻ mặt không tin.

Sở Cuồng Nhân thi triển vài loại pháp môn tu hành Ma Đạo, tất cả đều là cấp bậc Chân Tiên pháp, làm sao muốn học là có thể học được?

Mà đám người Trác Đông Lai, Thạch Thiên Hiên nghe vậy có chút trầm mặc.

Đúng.

Chuyên này đối những người khác mà nói, tuyệt đối không có khả năng.

Thế nhưng lời này lại từ trong miệng Sở Cuồng Nhân phát ra, mà người trước mắt này, lại là quái vật thiên kiêu không có cách nào dùng lẽ thường để cân nhắc!

Nếu là điều mà hắn nói, có lẽ thật sự có khả năng đó!

“Mặc kệ như thế nào, người nào làm loạn Ma Đạo ta, đều đáng chết!”

Xi Trọng lạnh giọng nói, trên mặt hắn hiện ra từng đạo ma văn màu tím, sức mạnh tiên nguyên trút xuống, ở phía sau hắn, một ma ảnh màu tím phóng lên tận trời!

Chính là ma ảnh Xi Vưu của Xi Vưu nhất mạch!

Biết người trước mắt là Sở Cuồng Nhân, bọn họ không dám có bất kỳ sự khinh thường nào, khai hỏa toàn bộ tu vi!

Đùng! !

“Hừ, Sở Cuồng Nhân trong truyền thuyết, ta cũng muốn mở mang kiến thức một chút về thực lực của ngươi.”

Bên trong Kiếm Ma nhất mạch, một kiếm khách mặc bạch y cao ngạo lạnh giọng nói ra, kiếm khí trên người phóng lên tận trời.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi phá hủy phân thân của ta, hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy thực lực chân chính của bản thể! !”

Trác Đông Lai thét dài một tiếng.

Nguyên Dương tiên nguyên trên người lưu chuyển, phía sau lưng hắn dường như hiện ra một vòng mặt trời kim sắc!

Nếu chỉ có một mình hắn đối mặt với Sở Cuồng Nhân, có lẽ hắn sẽ không dám, nhưng hiện tại, thiên kiêu Ma Đạo tề tụ, hắn không tin không có đủ sức đánh một trận!

“Cho ngươi nhìn thấy đại quân vong hồn của ta!”

Tư Mã Hàn gầm nhẹ một tiếng, trên người có một đội quân vong hồn dữ tợn lướt đi, tử khí vô biên vô hạn tràn ngập đất trời!

“Dùng vong hồn để đối phó với ta, ngươi là ngốc thật hay là giả vờ ngốc vậy? !”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Tuy hắn là một bộ phân thân, nhưng cũng là do tâm huyết biến thành, nắm giữ một phần quyền năng của Quỷ Đế.

“Ta biết ngươi là Quỷ Đế, vong hồn này không giết được ngươi, nhưng nếu như thế này thì sao?”

Trên người Tư Mã Hàn bộc phát ra một lực hút cường đại.

Tất cả toàn bộ vong hồn bị hắn hút vào trong cơ thể, khiến khí tức của hắn vì vậy mà tăng vọt! !

Thiên Tiên cửu phẩm đại viên mãn!

“Ha, Ngự Hồn nhất mạch Phệ Hồn Pháp.”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân xẹt qua một tia dị sắc, Phệ Hồn Pháp, đây là pháp môn tối cao của Ngự Hồn nhất mạch, so với Thao Hồn Thủ, Chiêu Hồn Chưởng lại càng cường đại hơn rất nhiều.

“Ha, vậy thì cho ta nhìn xem, Ma Đạo các ngươi còn có bao nhiêu thủ đoạn đi!”

Sở Cuồng Nhân vượt trước một bước, trên người không còn phát ra ma khí nữa, mà là tiên nguyên tự cường vô địch thuộc về hắn!

Tiên nguyên kinh khủng như thủy triều điên cuồng che phủ bốn phía, không gian vậy mà vỡ thành từng khúc!

Ở dưới chân hắn, từng tòa sơn phong sụp đổ!

“Đây là Sở Cuồng Nhân sao? Khí tức thật mạnh mẽ!”

Trong mắt tu sĩ Kiếm Ma nhất mạch toát ra chiến ý.

Mà ánh mắt Trác Đông Lai nhịn không được nhíu lại: “Khí tức này…… Có chút kỳ quái.”

Hóa thân của hắn đã từng giao thủ với Sở Cuồng Nhân, hắn biết Sở Cuồng Nhân cường đại.

Nhưng khí tức như bây giờ, cũng không phải Sở Cuồng Nhân đỉnh phong.

Chẳng lẽ, hắn còn đang che dấu hay sao?

“Chiến!”

Còn chưa đợi Trác Đông Lai suy nghĩ cẩn thận, tu sĩ Kiếm Ma nhất mạch đã xông tới.

Chém ra một kiếm, kiếm khí kéo theo ma khí lạnh thấu xương, xé rách trời cao.

“Kiếm của ngươi, quá yếu.”

Sở Cuồng Nhân bất động như núi, ngưng tụ kiếm chỉ, thi triển Thiên Ý Như Kiếm.

Một đạo kiếm quang màu tím từ trên đầu ngón tay hắn phun trào, trong nháy mắt đã đập nát kiếm khí của tu sĩ Kiếm Ma nhất mạch, đánh đối phương bay ra xa.

Mà ở phía bên kia.

Xi Trọng đã xông đến trước mặt Sở Cuồng Nhân lần nữa, ma ảnh Xi Vưu phía sau cầm một thanh trường đao trong tay, đột nhiên chém xuống, ma khí cuồn cuộn làm cho người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, chém ra một đạo kiếm chỉ!

Đao kiếm đánh nhau, hai bên đều bị đẩy lui.

“Chiêu Hồn Chưởng!”

“m Minh Chỉ!”

“Phong Hỏa Diệt Hoàn Vũ!”

Tư Mã Hàn, U Anh cùng với nhóm thiên kiêu Ma Đạo còn lại cũng đồng loạt ra tay, các loại tuyệt học Ma Đạo gần như gào thét lao về phía hắn.

Vô số đạo văn luân chuyển trên không trung, ẩn chứa uy năng ngập trời như có thể hủy diệt tất cả!

“m Dương Sinh Tử Đồ! !”

Lúc này, Sở Cuồng Nhân trái vận Sinh chi ý, phải chưởng Tử chi khí, một bức Hắc Bạch Thái Cực Đồ to lớn bao trùm toàn bộ, nghiền áp tất cả.

Một luồng sinh tử chi ý vô cùng mạnh mẽ bao phủ nơi đây ngay lập tức.

Ma khí và sinh tử chi ý va chạm kịch liệt, không gian bốn phía không ngừng nổ tung, giống như hóa thành vô số mảnh nhỏ tản ra.

Mà núi non ở dưới chân bọn họ cũng liên tiếp bị hao mòn, biến mất theo mặt đất.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi chỉ có như thế thôi sao?”

Một tiếng quát lạnh vang lên.

Chỉ thấy Thạch Thiên Hiên đã đứng trước mặt Sở Cuồng Nhân, điểm ra một chỉ, Ma Viêm đen nhánh ẩn chứa ma khí cuồn cuộn hóa thành chỉ ảnh thật lớn đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, không lùi không tránh, trong tay xuất hiện một thanh cự kiếm đen nhánh.

Một kiếm vung ra, trảm lên chỉ ảnh.

Sở Cuồng Nhân lùi lại mấy chục trượng.

“Nguyên Dương Thần Quang!”

Giờ phút này, Trác Đông Lai vẫn luôn ở thế bị động nhìn Sở Cuồng Nhân bị đánh lui, bộc phát ra thần thông Nguyên Dương Tiên Thể.

Một chùm tia sáng kim sắc ẩn chứa vô số nhiệt năng từ trong lòng bàn tay hắn bắn ra, xuyên qua hư không!

“Luân Hồi Kiếp Quang!”

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, sức mạnh Luân Hồi trên người lưu chuyển, thần thông Luân Hồi Thiên Thể cũng theo đó mà bùng nổ, từng đạo kiếp quang xám xịt tùy ý bắn ra.

Kiếp quang chạm thần quang!

Năng lượng kinh khủng, khiến không ít tu sĩ Ma Đạo bị đánh bay ra ngoài.

Mà Phù âm cũng bị đẩy lui.

Nàng nhìn trận chiến này, trong mắt mang theo tia hoảng sợ: “Đây là thực lực của Sở Cuồng Nhân sao? Độc chiến với nhiều thiên kiêu như vậy, thế mà cũng không bị rơi vào thế hạ phong dù chỉ một chút! !”

Những tu sĩ Ma Đạo còn lại cũng ở trong tối tự cảm thán kinh ngạc.

Nhóm giới tử thiên kiêu ở đây, tùy tiện chọn ra một người, cũng đủ để làm nên tên tuổi đặt ở ngoại giới.

Nhưng hiện tại, liên thủ để đối phó Sở Cuồng Nhân, lại vẫn không thể áp chế được đối phương.

Có thể thấy được Sở Cuồng Nhân có bao nhiêu yêu nghiệt.

“Thực lực của gia hỏa này, thật sự không bình thường!”

“Không có gì ngạc nhiên khi hắn có thể tạo nên tên tuổi như vậy ở ngoại giới.”

Sở Cuồng Nhân khoanh tay đứng nhìn, độc chiến với chúng thiên kiêu Ma Đạo, bạch y như tuyết, không dính bụi trần.

“Đến, tiếp tục đi.”

Sở Cuồng Nhân rất tò mò, trên người những người này còn có tuyệt chiêu gì.

Đáng tiếc, bộ phân thân này không dùng được Toàn Tri Chi Linh, nếu không chỉ cần liếc mắt một cái là có thể phân tích hết tin tức của những người ở đây.

“Ngươi không phải Sở Cuồng Nhân! !”

Lúc này, sắc mặt Trác Đông Lai âm trầm nói ra.

Nghe được những gì hắn nói, mọi người đều hơi sửng sốt.

Sao lại có thể như thế?

Thực lực cường đại như vậy còn không phải Sở Cuồng Nhân sao?

“Sở Cuồng Nhân, tuyệt đối không chỉ có như thế, ngươi chỉ là một bộ phân thân của hắn! !”

Chương 1219: Át chủ bài của chúng thiên kiêu, kết cục của các ngươi đã được định trước

“Ngươi chỉ là một bộ phân thân của hắn thôi!”

Những lời này vừa ra, sắc mặt của tất cả tu sĩ Ma Đạo ở đây đều thay đổi.

“Nói đùa cái kiểu gì vậy! !”

U Anh không thể tin được liền hét lớn một tiếng.

Một bộ phân thân? ?

Chỉ là một bộ phân thân mà có thể chống lại chúng thiên kiêu Ma Đạo bọn họ? ?

Vậy bản thể của Sở Cuồng Nhân cường đại đến mức nào? !

Hắn không tin!

Tuyệt đối không tin trên thế giới này có một người kinh khủng như vậy tồn tại! !

Không chỉ có hắn, mặt mày nhóm thiên kiêu Ma Đạo còn lại cũng không thể tin nổi.

Nếu những gì Trác Đông Lai nói chính là thật sự, thì đã tạo thành chấn động xưa nay chưa từng có đối với đạo tâm bọn họ.

“Chuyện này, chỉ sợ chính là sự thật!”

Thạch Thiên Hiên cũng hít một hơi thật sâu, nhìn Sở Cuồng Nhân nói: “Sở Cuồng Nhân trong truyền thuyết, người mặc bạch y, eo mang bạch ngọc kiếm cùng một quyển sách, nhưng hiện tại Sở Cuồng Nhân ở trước mặt chúng ta không có bạch ngọc kiếm và quyển sách, khả năng cao, hắn thật sự không phải Sở Cuồng Nhân, ít nhất cũng không phải là bản thể!”

“Chỉ dựa vào những thứ đó là có thể tùy tiện suy luận phán đoán sao? !”

U Anh vẫn có chút không thể tin được.

Lúc này, một người từ bên trong đám tu sĩ thiên kiêu Ma Đạo đi ra, trong mắt hắn có phù văn huyền diệu lưu chuyển.

Sở Cuồng Nhân có cảm giác, bản thân bị nhìn trộm.

“Thân thể của hắn, không phải thân thể của một tu sĩ, mà là thân thể bằng Tiên Mộc! !”

Giọng điệu của tu sĩ Ma Đạo có chút run rẩy nói ra.

Hắn chính là tu sĩ Huyễn Ma nhất mạch Ma Đạo, một đôi ma nhãn có thể phân biệt hư ảo vô cùng chân thật, thấy rõ bản chất của sự vật, vô cùng cường đại.

Có chút giống với Động Sát Chi Nhãn của Sở Cuồng Nhân ngày xưa.

Nghe hắn nói vậy, đám tu sĩ Ma Đạo cuối cùng cũng xác nhận người hiện tại ở trước mặt bọn họ chỉ là một bộ phân thân của Sở Cuồng Nhân!

Một bộ phân thân được tạo thành từ Tiên Mộc! !

Hít!

Có người nhịn không được mà hít một ngụm khí lạnh.

Chỉ là một bộ phân thân!

Sở Cuồng Nhân ở trước mặt bọn họ, thật sự chỉ là một bộ phân thân! !

Một bộ phân thân lại có thể chống lại chúng thiên kiêu Ma Đạo, vậy bản thể của hắn sẽ cường đại đến trình độ như thế nào? ?

Nghĩ như vậy, cho dù là Thạch Thiên Hiên, trong mắt cũng nhịn không được lộ ra một tia chua xót.

Quá mạnh.

Thực lực thiên phú như vậy quả thực làm cho người ta không theo kịp!

Phù âm nhìn Sở Cuồng Nhân, mặt cũng đầy vẻ kinh ngạc và cảm thán.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới đối phương đã từng nói qua, có thể dùng một chiêu hạ gục Trác Đông Lai trong nháy mắt, vốn dĩ nàng cho rằng đối phương chỉ đang nói giỡn.

Nhưng hiện tại xem ra, nếu để bản thể ra tay, có lẽ, thật sự có khả năng! !

Không, nhất định là chắc chắn!

“Các ngươi hẳn là may mắn lắm, ta chỉ là một bộ phân thân, nếu bản thể đến đây, hiện tại các ngươi đã chết rồi.”

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

“Sở Cuồng Nhân, ta không thể phủ nhận ngươi cường đại, chẳng qua, một bộ phân thân liền muốn chống lại nhóm người bọn ta, không khỏi không biết tự lượng sức mình, hôm nay bộ phân thân này của ngươi đã định là để ta hủy diệt rồi, mà ngươi cũng không giữ nổi linh hồn Phù Tang này đâu! !” Giọng điệu của Trác Đông Lai lạnh như băng nói.

Sở Cuồng Nhân cường đại một lần lại một lần, làm thay đổi nhận thức của hắn.

Hắn cần phải mau chóng thăng cấp trở thành Lưỡng Nghi Tiên Thể, như vậy mới có cơ hội chống lại đối phương!

“Vậy ngươi thử một lần đi!”

Trên người Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên có hoa quang phóng lên tận trời.

Ở phía sau hắn, từng hư ảnh Chí Thánh của thư viện hiện lên.

Hàn ý lưu chuyển, Tuyết Sơn chiếu rọi liên miên.

Một đám tự phù tạo thành điều lệ điều cấm ở thư viện.

Chư Tử Bách Gia Đồ, Tuyết Sơn Văn Tâm, Kim Khoa Ngọc Luật Chương, tam đại dị tượng của thư viện cùng xuất hiện, gia tăng sức mạnh cho Sở Cuồng Nhân.

“Hừ, chỉ là một bộ phân thân, ta cũng không tin ngươi có thể cường đại hơn nữa!”

Xi Trọng lạnh giọng nói ra, ma văn màu tím trên người hắn lưu chuyển, thậm chí lan tới trường đao màu đen đang nắm trong tay, phía trên có ma quang màu tím chiếu rọi.

Đó là một thanh Kim Tiên khí!

Hơn nữa còn là Kim Tiên khí đứng đầu, hiện tại, Xi Trọng kích phát thứ này, sức mạnh Tiên Khí càng thêm cường đại, làm khí thế của hắn tăng lên rất nhiều.

Những người còn lại cũng đều thi triển ra át chủ bài.

Trên người Thạch Thiên Hiên có ma khí cường đại tuôn ra, chỉ thấy tay hắn kết ấn quyết, trong hư không hiện ra từng hư ảnh Thiên Ma cổ lão!

Hư ảnh này, hoặc là ác quỷ dữ tợn, hoặc là vũ mị giai nhân……

“Đại La Pháp, Thiên Ma Loạn Vũ! !”

Đây đúng là Đại La pháp của Thiên Ma nhất mạch!

Chỉ có Đại La Kim Tiên mới có thể hoàn toàn phát huy sức mạnh của Đại La pháp!

Nếu không phải Đại La Kim Tiên, không thể thi triển được pháp môn tu hành này, mà Thạch Thiên Hiên có tu vi Thiên Tiên lại có thể cưỡng ép thúc giục Đại La pháp, dù chỉ là một tia uy năng Đại La pháp, nhưng cũng đủ cho thấy thực lực thiên phú của hắn, không thẹn với danh xưng giới tử mạnh nhất Ma Đạo.

“Chiêu Hồn Chưởng!”

“Ma Kiếm, Phong Hỏa Quyết!”

“m Minh Chỉ!”

“Nguyên Dương Thần Quang! !”

Đám người Trác Đông Lai, U Anh cũng lần lượt thúc giục cực chiêu.

Dao động năng lượng kinh người khuếch tán ra, không gian bốn phía liên tiếp sụp đổ.

“m Dương Sinh Tử Đồ! !”

“Luân Hồi Kiếp Quang!”

Sở Cuồng Nhân tay trái chưởng sinh, tay phải nắm tử, trên người có sức mạnh Luân Hồi lưu chuyển.

Hai đại thần thông hợp nhất, Luân Hồi sinh tử chi ý cuồn cuộn vô biên trực tiếp bùng nổ, trùng trùng điệp điệp khuếch tán ra.

Thiên Ma Loạn Vũ, Hắc Long Ánh Đao, Vô Tận Vong Hồn, Nguyên Dương Chi Lực……

Năng lượng sinh tử luân hồi chi ý dần dần bị hao mòn!

Chẳng qua, mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ của âm Dương Sinh Tử Đồ đang nhanh chóng ảm đạm đi.

Rốt cuộc không phải do bản thể Sở Cuồng Nhân thi triển, năng lượng của âm Dương Sinh Tử Đồ này chung quy vẫn có hạn.

Khi cực chiêu va chạm với nhau, chúng thiên kiêu Ma Đạo và đám người Trác Đông Lai bị đánh bay, mà Sở Cuồng Nhân cũng lùi lại trăm trượng.

“Sở Cuồng Nhân, bộ phân thân này của ngươi, có thể trụ được bao lâu đây?”

Nguyên Dương Tiên Nguyên trên người Trác Đông Lai lưu chuyển, chuẩn bị thúc giục tiên pháp tuyệt học lần nữa.

Mà đám thiên kiêu Ma Đạo còn lại cũng vận sức chờ phát động.

“Hôm nay, bộ phân thân này của ngươi đừng hòng trốn thoát, hơn nữa cho dù ngươi thoát được lần vây sát này, cũng không trốn thoát ra khỏi La Hầu tổ địa được.”

Thạch Thiên Hiên lạnh nhạt nói.

“Đúng vậy, chỉ cần ngươi mang theo linh hồn Phù Tang kia, ta đều có thể tìm được ngươi!”

Trác Đông Lai lại nói ra lần nữa.

Hắn nhìn về phía Phù âm, muốn mượn chuyện này châm ngòi một chút mối quan hệ của Sở Cuồng Nhân và đối phương.

Chẳng qua, Sở Cuồng Nhân chỉ lắc đầu cười khẽ: “Từ đầu tới đuôi, các ngươi đã hiểu lầm một việc, đó chính là, không phải các ngươi tìm được ta, mà là ta cho các ngươi tìm được!”

Mọi người có chút nghi hoặc.

Mà Thạch Thiên Hiên dường như lại suy nghĩ ra chuyện gì đó, biến sắc: "Không tốt! !"

“Chậm rồi!”

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, bốn phía bộc phát ra địa khí không gì sánh kịp.

Địa khí này phun trào ra từ mặt đất với tốc độ cực nhanh, hóa thành từng cây địa khí hình trụ, hình thành một đại trận địa khí, hoàn toàn phong tỏa phạm vi nghìn dặm!

“Đây là trận pháp! !”

“Sao lại như thế, hắn bày ra từ khi nào?”

“Đáng chết, gia hỏa này, hắn đã sớm có ý định một lưới bắt hết chúng ta sao?”

Sắc mặt Thạch Thiên Hiên vô cùng âm trầm.

Hắn đã suy nghĩ cẩn thận hết thảy.

Sở Cuồng Nhân, là cố ý để cho bọn họ tìm được, hoặc là nói, Sở Cuồng Nhân biết Trác Đông Lai có thể dẫn bọn hắn tìm đến mình!

Cho nên, trước tiên liền bày ra đại trận địa khí này, chính là muốn một lưới bắt hết bọn họ!

“Từ khi các ngươi bắt đầu bước vào nơi đây, kết cục, sớm đã được định sẵn.”

“Hôm nay, chúng thiên kiêu Ma Đạo cùng với giới tử Đông Vương giáo hoàn toàn chôn thây tại đây!”

Sở Cuồng Nhân mặc một bộ bạch y như tuyết, quanh người có vô số địa khí xoay quanh, giống như một vị thần khống chế địa khí khắp nơi!

Trong nháy mắt, sắc mặt của tất cả thiên kiêu Ma Đạo tại đây trở nên tái nhợt.

Một loại cảm giác sợ hãi đối với sinh tử, không thể kiềm chế đột nhiên sinh ra.

Chương 1220: Đại La xuất thủ, một trang sách, thật sự coi thư viện ta không có người sao

Bên trong một tòa cung điện âm u màu đen cổ xưa.

Đây là... Ma Cung!

Căn cứ của những người đứng đầu Ma Đạo, cường giả bên trong Ma Đạo mười môn dường như đều tụ tập ở chỗ này.

Mà khi địa khí của La Hầu tổ địa ở nơi xa nội tuôn ra, trong Ma cung này đột nhiên bộc phát ra một luồng ma khí ngập trời.

Ma khí này, đủ để khiến hành tinh rung chuyển, mặt đất chấn động!

Một lão giả bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lộ ra vẻ kinh sợ.

"Tốt cho một Sở Cuồng Nhân, lại muốn một mẻ hốt gọn nhóm thiên kiêu giới tử ưu tú nhất của Ma Đạo ta! !"

"Tốt, tốt lắm! !"

Lão giả vô cùng phẫn nộ, trong mắt có Ma Viêm đang bùng cháy.

Hắn trầm ngâm một hồi, lập tức cắn răng: "Cho dù có bị nhân quả ăn mòn, cũng tuyệt không thể để Sở Cuồng Nhân đạt được múc đích, bằng không, Ma Đạo ta sợ sẽ suy sụp!"

Hắn thúc giục ma khí, chỉ thấy trên không Ma Cung, một vòng xoáy ma khí to lớn được hình thành.

Một bạch cốt ma trảo vô cùng kinh khủng ló ra, với khoảng cách ngàn tỉ dặm, bỗng nhiên chộp tới La Hầu tổ địa!

Mà sau khi lão giả ra tay, thân thể liền nhịn không được run rẩy, thất khiếu chảy máu, thân hình vỡ tan.

Hắn nhịn không được phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Hắn, bị nhân quả phản phệ.

Toàn bộ Ma Cung vì vậy mà chấn động.

Lập tức, từng tiếng thở dài vang lên.

"Bạch Cốt Ma Vương, Ma Đạo sẽ khắc ghi cống hiến của ngươi."

"Sở Cuồng Nhân đáng chết, lại làm cho Đại La Kim Tiên nhúng tay vào giới tử chi tranh, bị nhân quả ảnh hưởng, thật sự là đáng chết mà!"

Mà ở một bên khác.

Trong tòa cung điện huy hoàng nào đó, một nam tử khoanh chân ngồi bên trong trên đám mây ánh mắt ngưng tụ, hừ lạnh một

tiếng.

"Sở Cuồng Nhân! Muốn giết giới tử đệ nhất Đông Vương giáo ta, ngươi, thật can đảm!"

"Cho dù bị nhân quả quấn thân, cũng không thể ngồi nhìn mặc kệ."

Vị cường giả Đông Vương giáo này hừ nhẹ một tiếng, trong nháy mắt, có một đạo năng lượng bay ra từ đầu ngón tay hắn.

Mà ngay khi hắn xuất thủ.

Từ nơi sâu xa, có một luồng sức mạnh vô cùng cường đại tác dụng ở trên người hắn.

Phốc!

Cường giả Đông Vương giáo này nhịn không được phun ra một ngụm máu, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Ở trên đỉnh đầu hắn, dường như có ba đóa hoa giả tưởng mỹ lệ hiện ra, mà một đóa hoa trong đó, đang nhanh chóng khô héo.

"Chỉ là xuất thủ, liền bị nhân quả làm bị thương đến mức này, tam hoa trên đỉnh đầu, quả thật đã bị héo một đóa..."

Cường giả Đông Vương giáo nhịn không được cười khổ một tiếng.

Cường giả Đại La của Ma Cung, Đông Vương giáo đồng loạt ra tay, ý đồ cản trở Sở Cuồng Nhân giết chết bọn người Trác Đông Lai, Thạch Thiên Hiên.

Bạch cốt ma trảo, kim sắc lưu quang lấy tốc độ cực nhanh lao về phía La Hầu tổ địa.

Đây là sức mạnh Đại La Kim Tiên.

Trong Tiên giới, rất nhiều đại năng đều cảm nhận được luồng sức mạnh này, sắc mặt nguyên một đám đều biến hóa.

"Đông Vương giáo, Ma Cung, bọn họ muốn làm gì?"

"Khí tức thật mạnh, có Đại La xuất thủ."

"Mục tiêu của bọn hắn là... Ha, đó là La Hầu tổ địa mà Ma Đạo đang thăm dò gần đây? !"

Có đại năng nhanh chóng phóng ra tiên thức, cảm nhận La Hầu tổ địa.

Bọn họ, cũng chú ý tới chuyện đang xảy ra bên trong La Hầu tổ địa.

"Chậc chậc, thú vị, khó trách Đông Vương giáo và Ma Cung ngồi không yên."

"Sở Cuồng Nhân này, vậy mà có thể làm ra loại chuyện này, hơn nữa, đây cũng chỉ là một bộ phân thân của hắn!"

Bên trong La Hầu tổ địa.

Sở Cuồng Nhân bố trí đại trận địa khí, đang chuẩn bị giết chết bọn người Thạch Thiên Hiên, Trác Đông Lai.

Mà mấy người Trác Đông Lai cũng cảm nhận được đại trận địa khí mà Sở Cuồng Nhân bày ra vô cùng cường đại, căn bản không phải là thứ bọn họ có thể chống lại.

Đây là sức mạnh có thể giết chết cả Chân Tiên!

"Đầu tiên là trong một tháng ngắn ngủi khiến Ma Đạo ta đại loạn, bây giờ lại lấy thân làm mồi, muốn một mẻ hốt gọn thiên kiêu Ma Đạo ta, tốt cho một Sở Cuồng Nhân!"

Khóe miệng Thạch Thiên Hiên lộ ra vẻ chua xót.

Mặc kệ là thực lực, thiên phú, mưu kế, đúng là hắn không thể nào so sánh với Sở Cuồng Nhân!

Bị đả kích ở mọi mặt!

Chuyện này khiến đạo tâm của hắn, rung chuyển không thôi.

"Một trận chiến này, là hắn thắng, bên trong giới tử chi tranh lần này, người nào có thể cùng hắn tranh phong?"

Trong mắt Thạch Thiên Hiên, cho dù là những thiếu ngự Tiên Đình, truyền nhân Hợp Đạo kia, chỉ sợ cũng kém xa tít tắp kẻ đáng sợ như Sở Cuồng Nhân.

"Tốt, hiện tại tiễn các ngươi lên đường."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nhưng ngay lúc này, dường như hắn cảm nhận được cái gì đó, nhìn về phía nơi xa, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo.

Trong cảm nhận của hắn.

Nơi xa, có hai luồng sức mạnh vô cùng cường đại đang nhanh chóng lao đến.

Sức mạnh mạnh mẽ kia, còn chưa đến mà đã khiến cho đại trận địa khí mình bày ra bị rung chuyển.

Từng cây trụ địa khí dần dần có dấu hiệu sụp đổ.

"Sức mạnh này, ẩn chứa Đại La chi ý, là, Đại La Kim Tiên xuất thủ! !"

Sở Cuồng Nhân gặp qua Lữ Tử, gặp qua Bắc Minh, cũng đã gặp Thanh Linh đạo nhân của Tam Thanh Đạo Môn, những người này, đều là Đại La Kim Tiên.

Mà Đại La ý của bọn họ, hắn cũng cảm thụ qua.

Cho nên hắn vô cùng nhạy cảm đối với Đại La ý.

Không cần nhiều lời, hắn dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán ra là Đông Vương giáo, còn có người của Ma cung xuất thủ.

Khóe miệng của hắn lộ ra một nụ cười lạnh: "Thú vị, Đại La Kim Tiên lại không để ý nhân quả phản phệ cưỡng ép xuất thủ, cũng không biết cái giá phải trả là bao nhiêu."

Trước mặt sức mạnh Đại La, hắn không có cách nào chống cự.

Nhưng mà, hắn cũng không sợ.

Dù sao, hiện tại ở chỗ này chỉ là một bộ phân thân của hắn, bị hủy, chế tạo một bộ nữa là được, dù sao cũng không tốn bao nhiêu khí lực.

Nhưng mà, mối thù này, hắn nhớ kỹ.

Đại La xuất thủ, lấy lớn hiếp nhỏ.

Tương lai chờ hắn tăng lên tới cảnh giới nhất định, nhất định sẽ tự mình đến nhà bái phỏng một chuyến!

Đùng, đùng! !

Hư không chấn động theo.

Một bạch cốt cự trảo tràn ngập ma khí cuồn cuộn và một vệt kim quang đã đi tới trên bầu trời chỗ mọi người.

Uy áp vô cùng vô tận kia, rung chuyển toàn bộ La Hầu tổ địa.

"Đây là, Bạch Cốt Ma Vương của Ma Cung ta! !"

"Còn có Pháp Vương của Đông Vương giáo ta!"

Bọn người Trác Đông Lai, Thạch Thiên Hiên vui mừng quá đỗi, có một loại cảm giác sống lại từ trong tuyệt cảnh.

Mà vào lúc này.

Nơi xa, có một trang sách bay đến, nhẹ nhàng ngăn cản hai luồng sức mạnh Đại La trước mặt.

Không sai, kia chính là một trang sách.

Một trang sách nhìn qua rất bình thường không có gì lạ, nhưng chính trang sách này đã ngăn cản hai luồng sức mạnh Đại La trước mặt, mà lại không bị phá hủy.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Trang sách kia nở rộ hạo quang sáng chói, trong nháy mắt đã trở nên vô cùng to lớn, che lấp bầu trời!

Một ký tự được viết trên đó đều có kích thước như một ngọn núi lớn.

Những chữ kia tổ hợp lại với nhau, giống như một đoạn văn, một đoạn văn bình thường, giống như là một cuộc đối thoại bên trong một cuốn thoại bản nào đó.

Đùng! !

Bạch cốt cự trảo và kim quang đập vào phía trên trang sách.

Trong chốc lát, cự trảo vỡ nát, kim quang tiêu tán, mà trang sách kia cũng dần dần sụp đổ, hóa thành mảnh giấy.

Mọi người thấy cảnh này, trợn mắt hốc mồm.

Một trang giấy, đỡ được một đòn liên thủ của hai vị Đại La!

Đây là đại năng nào xuất thủ.

Mà bên trong tiểu trấn nào đó ở Tiên giới.

Một nam tử trung niên mặc thanh sam, khí chất nho nhã đang cưỡi một con lừa, trong tay cầm lấy một cuốn sách đọc say sưa ngon lành.

Nhưng mà, cuốn sách hắn đang xem lại có dấu vết bị rách, thiếu một trang ở giữa.

Nam tử trung niên nhìn tờ giấy kia, cau mày lại: "Thật phiền phức, sớm biết vậy thì đã xem hết rồi mới xé, lại phải đi mua một quyển thoại bản."

Hắn nhìn về phía nơi xa, hừ nhẹ một tiếng nói: "Đông Vương giáo, Ma Cung, thật sự coi thư viện ta không có người sao?"

Chương 1221: Giết chết thiên kiêu Ma Đạo, sức mạnh âm Dương giao hợp, trấn sát cương thi cấp bậc Chân Tiên

Trong La Hầu tổ địa.

Hai luồng sức mạnh Đại La Kim Tiên và trang sách kia đột nhiên va chạm, lực trùng kích vô cùng kinh người tuôn ra.

Cho dù có trang sách chống đỡ, nhưng chiến lực cường đại kia vẫn khiến cho toàn bộ đại trận địa khí dần dần sụp đổ như cũ.

“Cơ hội tốt!”

Bên kia, hai mắt của đám người Thạch Thiên Hiên, Trác Đông Lai toả sáng.

Tiên nguyên của bọn họ phun trào, thúc giục đánh ra cực chiêu.

“Xi Vưu ma ảnh!”

“Chiêu Hồn Chưởng!”

“Thiên Ma Loạn Vũ!”

Đại trận địa khí bị phá hỏng, Sở Cuồng Nhân lại bị cực chiêu đánh tới.

Nhưng hắn không để tâm, thần sắc điềm nhiên như lúc ban đầu: “Các ngươi cho rằng không có đại trận này, ta không thể làm gì được các ngươi sao?”

Tiên nguyên trong thân thể hắn cuồn cuộn phun trào.

Sinh tử luân hồi chi ý lưu chuyển.

Âm Dương Sinh Tử Đồ bạo phát.

Vài luồng năng lượng đánh vào một chỗ, từng người bị đẩy lui.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, lại hấp dẫn địa khí còn sót lại, hội tụ ở đầu ngón tay, một đạo kiếm quang cuồn cuộn phun ra nuốt vào!

Kiếm quang chợt lóe, Tư Mã Hàn của Ngự Hồn nhất mạch đứng mũi chịu sào, bản thân chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết liền hóa thành sương máu nổ tung.

Vô số vong hồn bị hắn hấp thu tiêu tán.

“Tên thứ nhất! !”

Sở Cuồng Nhân lại ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí chém về phía Xi Trọng.

Một tiếng xẹt vang lên.

Kiếm khí xé rách toàn bộ không gian!

Mặc dù Xi Trọng xuất toàn lực, thúc giục uy lực Kim Tiên khí trong tay đến mức cực hạn, nhưng căn bản vẫn không có cách chặn một kiếm này!

Địa khí hỗn tạp và kiếm quang dồi dào bao phủ xung quanh hắn trong nháy mắt!

Áo giáp bị phá nát!

Trường đao rời khỏi tay!

Xi Trọng chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ, chết không toàn thây!

“Tên thứ hai!”

Giọng nói lạnh băng của Sở Cuồng Nhân vang lên, giống như giọng điệu của một Tử Thần!

“Chạy mau! !”

Thạch Thiên Hiên hét lớn một tiếng.

Tất cả tu sĩ Ma Đạo tại đây đột nhiên tan tác như chim muông, hoảng loạn chạy trốn bán sống bán chết.

“Trốn ư, các ngươi có thể chạy trốn tới nơi nào?”

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân lại vang lên lần nữa.

Một luồng dao động tiên pháp vô cùng huyền diệu bộc phát ra từ trên người hắn.

Vô số đạo văn lấy hắn làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán, mỗi một mảnh đạo văn đều tỏa ra tiên huy tươi sáng.

Ẩn chứa một luồng sức mạnh thời không to lớn! !

Đó chính là, Thuật Phong Ấn Thời Không! !

Thời không bị phong ấn, đám người Thạch Thiên Hiên, Trác Đông Lai chỉ cảm thấy bản thân như bị hãm sâu trong vũng bùn, khó có thể nhúc nhích.

Trong đầu mỗi người ở đây đều bị bao phủ bởi sự sợ hãi.

Lúc này, Sở Cuồng Nhân đã là thu liễm tất cả địa khí tiêu tán bốn phía, ngưng tụ thành một luồng kiếm khí vô cùng cường đại như thác lũ!

“Trảm! !”

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát, kiếm chỉ vạch ra một đường.

Trong phút chốc, kiếm khí gào thét như sóng to phun trào!

Tất cả mọi người ở đây đều bị luồng nước lũ này bao phủ.

Dưới sự tàn sát bừa bãi của kiếm khí, núi sông rách nát, đất trời sụp đổ! !

Phanh, phanh, phanh……

Từng làn sương máu ầm ầm nổ tung ở trong không trung!

Đó là máu của nhóm thiên kiêu Ma Đạo!

Kiếm khí qua đi.

Chỉ còn ba người Trác Đông Lai, Thạch Thiên Hiên, U Anh còn tồn tại.

Ba người này, trên người đều có trọng bảo thủ hộ, nên lúc này mới miễn cưỡng thoát khỏi cái chết, nhưng dù vậy, vẫn bị thương vô cùng nghiêm trọng.

“Ngược lại ta càng muốn xem xem, Đại La phía sau các ngươi có dám mạo hiểm nhận lấy phản phệ nhân quả để ra tay lần nữa hay không.”

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Giờ phút này, địa khí trên người hắn đã hoàn toàn tán đi.

Tuy không cường đại như trước, nhưng đối phó với ba người Thạch Thiên Hiên, cũng tính là dư dả.

Ở phía sau lưng hắn, cái miệng nhỏ của Phù âm đã sớm nhếch lên, đôi mắt đẹp mở lớn, nét mặt mang vẻ khó tin.

“Đây là Sở Cuồng Nhân!”

“Không đúng, đây chỉ là một bộ phân thân của hắn mà thôi, thật khó có thể tưởng tượng, bản thể của hắn có sức mạnh to lớn như thế nào.”

“Bên trong thiên kiêu giới tử, không một người nào có thể đánh đồng với hắn.”

Phù âm nỉ non nói.

Khi Sở Cuồng Nhân sắp động thủ chấm dứt mạng sống của ba người còn lại, nơi xa bỗng nhiên có một bóng đen lao đến.

Đó là, cương thi! !

Hơn nữa đây không phải là cương thi bình thường, khí tức vô cùng cường đại.

So với một số Chân Tiên cũng không kém hơn chút nào.

“Luyện chế chân tiên thành cương thi sao?”

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn nhìn về phía nơi xa, một lão giả tóc đen đang đứng ở phía trên ngọn núi, ma khí cơ trên người hắn có thể dẫn dắt cương thi kia.

Hiển nhiên, chính lão giả này đang thao túng cương thi.

Người này, là ma tu cấp bậc Chân Tiên có khoảng cách gần nhất với La Hầu tổ địa, khi Sở Cuồng Nhân mở ra đại trận địa khí, hắn liền phát hiện, hơn nữa nhanh chóng đuổi tới đây.

Cuối cùng lại đến vào thời điểm đối phương đang đuổi cùng giết tận.

"Tuy rằng đã chịu nhân quả phản phệ, nhưng ta cũng chỉ là một Chân Tiên mà thôi, bị phản phệ cũng không đến mức mất mạng tại chỗ, hơn nữa còn có cương thi gánh nhân quả cùng ta, vấn đề này không lớn."

Chân Tiên Ma Đạo này nỉ non nói.

Hắn thao túng cương thi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, một trảo, trảo phong sắc bén trực tiếp xé rách không gian.

Một đòn này, uy lực vô cùng mạnh mẽ.

Bộ phân thân này của Sở Cuồng Nhân khó có thể ngăn cản.

"Cẩn thận!"

Giờ phút này, Phù âm ở phía sau lưng Sở Cuồng Nhân hô to một tiếng.

Tiên nguyên trên người nàng phun trào, đôi tay trắng chưởng ra một đòn.

Chưởng khí dồi dào thiêu đốt luồng âm lãnh chi ý.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, bỗng nhiên trong lòng có cảm giác rung động, hắn ngưng tụ kiếm chỉ theo bản năng, chém ra một đạo kiếm khí.

Trong thân thể hắn, một dòng nước ấm tuôn trào, dung hợp với kiếm khí.

Kiếm khí phối hợp với chưởng phong, uy thế vô biên.

Trong mơ hồ, một luồng sức mạnh âm dương không ngừng sinh sôi.

Âm Dương tương hợp.

Cương thi kia bị luồng năng lượng cường đại này trực tiếp đánh bay!

Ở nơi xa, Chân Tiên thao túng cương thi kia cũng nhịn không được mí mắt nhảy dựng, cảm giác có chút khó tin.

“Cương thi kia của ta là cấp bậc Chân Tiên, thế mà lại bị hắn đánh lui? !”

Bị phân thân của thiên tiên thất phẩm như Sở Cuồng Nhân đánh bay, chuyện này không khỏi khiến cho người ta giật mình.

“Vừa rồi là……”

Sở Cuồng Nhân cảm giác trong cơ thể có một luồng năng lượng, ánh mắt lộ ra một tia dị sắc.

Đây là, sức mạnh của Dương Phù Tang!

“Gầm!”

Giờ phút này, cương thi bị đánh lui kia lại gào thét, lao đến lần nữa.

Sở Cuồng Nhân lập tức ôm chầm Phù âm bên cạnh.

“Phối hợp với ta.”

Phù âm có chút ngây ngốc: “Phối hợp như thế nào?”

“Rót tiên nguyên trong cơ thể ngươi vào trong cơ thể ta!”

“Được.”

Phù âm cũng không chậm trễ, bị Sở Cuồng Nhân dùng một tay ôm lấy, tiên nguyên dũng mãnh tràn vào trong cơ thể đối phương từ bàn tay.

Tiên nguyên của nàng có chút lạnh lẽo.

Khiến cho người ta không rét mà run.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại cảm nhận được một loại cảm giác vô cùng thân thiết.

Thân thể này của hắn chính là do Dương Phù Tang luyện chế mà thành, có sức mạnh âm Phù Tang của Phù âm, có thể nói là duyên trời tác hợp!

Sức mạnh âm Phù Tang tiến vào cơ thể.

Sở Cuồng Nhân vận chuyển sức mạnh Dương Phù Tang.

Trong phút chốc, âm dương giao hòa.

Một luồng tiên uy cuồn cuộn khuếch tán, chấn động khắp nơi! !

Sở Cuồng Nhân thi triển ra âm Dương Sinh Tử Đồ!

Đùng! !

Thái Cực Đồ hai màu trắng đen bao phủ chân trời, nghiền áp tuôn ra!

Đen là âm, là sức mạnh của tử!

Trắng là dương, là sức mạnh của sinh!

Trong đó có vô số đạo văn lưu chuyển, tiên huy tươi sáng lấp loé.

Âm Dương Sinh Tử Đồ trực tiếp đè lên người cương thi cấp bậc Chân Tiên kia, gắt gao trấn áp đối phương trên mặt đất.

Sinh Tử Đồ xoay tròn.

Sức mạnh âm Dương đang không ngừng phá hủy thân thể của hắn.

“Gầm! !”

Cương thi phát ra từng tiếng gầm nhẹ, có ý muốn trốn thoát.

Nhưng lại không thể làm gì được.

Cuối cùng, tên cương thi này bị sức mạnh âm Dương làm cho hao mòn hơn phân nửa thân thể, một lượng lớn thi khí dần tán đi, hóa thành một khối thi thể chân chính.

Ở nơi xa.

Cương thi bị giết, Chân Tiên Ma Đạo dùng ma khí thao túng nó lập tức chịu phản phệ, cộng thêm sức mạnh nhân quả, sắc mặt hắn thoáng chút trở nên trắng bệch, một mồm máu tươi trực tiếp phun ra.

“Hay cho một tên Sở Cuồng Nhân, quả nhiên là quái vật! !”

Trong mắt Chân Tiên Ma Đạo mang theo sự chấn động khó miêu tả.

Một con cương Thi có thể so với Chân Tiên.

Thế nhưng lại bị Sở Cuồng Nhân nhanh chóng chém chết!

Hơn nữa, đối phương chỉ là một bộ phân thân! !

Chương 1222: Đại tạo hóa chân chính, Diệt Thế Hắc Liên nhận chủ, để chính bọn họ lựa chọn

Sở Cuồng Nhân một kiếm giết chết đông đảo thiên kiêu giới tử của Ma Đạo.

Thậm chí còn dùng sức mạnh Phù Tang giết chết một con cương thi cấp bậc Chân Tiên, mà đó lại chỉ là một bộ phân thân của hắn mà thôi.

Chiến tích như vậy, làm không ít đại năng âm thầm quan sát chấn động.

“Loại năng lượng này, là sức mạnh Phù Tang.”

Cũng có đại năng nhìn ra Sở Cuồng Nhân đang sử dụng luồng năng lượng kia.

Thời kỳ Tiên cổ, có một số kỳ trân dị bảo, chí bảo hoặc sinh linh hình thành bản nguyên, sở hữu sức mạnh mà người thường không thể tưởng tượng được.

Phù Tang Thụ này là một trong số đó.

Sức mạnh Phù Tang cũng được coi như có danh tiếng rất cao ở tiên cổ thời kỳ.

Chẳng qua, cho dù là Sở Cuồng Nhân hay là Phù âm cũng đều không phải là sức mạnh Phù Tang hoàn chỉnh, chỉ có thể phát huy ra một phần uy năng trong đó mà thôi, nhưng dù vậy cũng không thể khinh thường được.

Lại trực tiếp giết chết một tên cương thi cấp bậc Chân Tiên.

“Thú vị, sức mạnh Phù Tang sao? Thật đúng là thu hoạch ngoài ý muốn.”

Sở Cuồng Nhân nhìn Phù âm trong lòng ngực của bản thân, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Mà ở bên kia.

Ba người U Anh, Thạch Thiên Hiên, Trác Đông Lai thừa dịp lúc Sở Cuồng Nhân giết chết cương thi, đã nhanh chóng thoát khỏi chiến trường.

Sở Cuồng Nhân cũng không đuổi theo.

Lần này giết chết nhiều thiên kiêu Ma Đạo như vậy, đã là thu hoạch không nhỏ rồi.

Hắn thu dọc chiến trường, thu lại toàn bộ những đồ vật dùng được.

Kim Tiên khí, tuyệt học Ma Đạo, thể chất Ma Đạo, vân vân, cho dù giống nhau, hắn cũng không có ý định buông tha.

“Đáng tiếc, tuy rằng lần này tới La Hầu tổ địa có nhiều thu hoạch, nhưng không có đồ vật nào thật sự làm ta động tâm.”

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Đúng là như vậy.

Lần này tới La Hầu tổ địa, hắn lấy được không ít đồ vật, quặng Ma Tinh, Tiên Dược, Tiên Khí, tuyệt học Ma Đạo vân vân, có thể nói là thu hoạch rất nhiều.

Chẳng qua mấy thứ này cũng không thể mang lại cho hắn tăng trưởng về thực lực quá lớn.

Ngay cả đột phá Chân Tiên, cũng không đủ.

Muốn trong khoảng thời gian ngắn từ Thiên Tiên đột phá lên Chân Tiên, yêu cầu về tài nguyên vô cùng rộng lớn.

Mặt khác, phần lớn Chân Tiên phải tiêu tốn vô số năm tích lũy mới thành công.

Tuy rằng Sở Cuồng Nhân có ưu thế về thiên phú, nhưng yêu cầu trong khoảng thời gian ngắn vượt qua vô số năm tích lũy của người khác, vẫn cần có không ít tài nguyên trợ giúp.

Mà khi Sở Cuồng Nhân cảm thấy có chút thất vọng đối với chuyến hành trình đi La Hầu tổ địa lần này, bỗng nhiên khắp nơi chấn động.

Địa khí căn bản đã bị hắn rút cạn, đột nhiên vỡ ra khắp nơi, một đạo ma quang màu đen phóng lên tận trời, chiếu rọi thiên địa.

“Đây là……”

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc, hắn và Phù âm, hai người bay thẳng lên trời.

Từ trên cao nhìn xuống mặt đất, chỉ thấy mặt đất nứt ra thành một khe đất vô cùng lớn, kéo dài gần một triệu dặm!

Mà ở bên trong khe đất, tràn ngập ma khí nồng đậm.

Tiên thức Sở Cuồng Nhân vừa động, xác định nơi ma khí phát ra, chính là nơi phát ra ma quang kia.

Đó là một đóa hoa sen màu đen!

Đóa hoa sen màu đen này có tổng cộng mười hai cánh hoa, trên mỗi một cánh hoa đều đạo văn vô cùng huyền diệu lưu chuyển, một lu khí tức mang tính chất hủy diệt vô cùng kinh khủng tràn ngập khắp nơi.

Hắc Liên mười hai phẩm, ma khí cuồn cuộn!

Dường như Sở Cuồng Nhân nghĩ tới cái gì đó, trước mắt bỗng nhiên sáng ngời: "Đây chẳng lẽ là…… Diệt Thế Hắc Liên! !"

Hắn có kiến thức uyên thâm, đối với một số ghi chép về thời kỳ Tiên Cổ đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Hắn từng xem qua một quyển sách ghi chép lại một ít chí bảo bản nguyên.

Nghe đồn, chí bảo bản nguyên chia làm chí bảo Hậu Thiên bản nguyên, chí bảo Tiên Thiên bản nguyên.

Chí bảo Hậu Thiên bản nguyên, bản nguyên được sinh ra sau khi khai thiên lập địa, mà chí bảo Tiên Thiên bản nguyên là hình thành từ lúc thiên địa chưa được hình thành.

Cái sau có uy lực mạnh hơn so với cái trước.

Mặc kệ là Hậu Thiên bản nguyên, hay là Tiên Thiên bản nguyên đều chia làm bốn loại cực phẩm, thượng phẩm, trung phẩm, hạ phẩm.

Trên người Sở Cuồng Nhân có Cửu Tiêu Hoàn Bội, vốn dĩ là Phục Hy Cầm, đó là một món chí bảo Hậu Thiên bản nguyên.

Mà hiện tại, Diệt Thế Hắc Liên xuất hiện ở trước mặt hắn lại là một món thượng phẩm…… Chí bảo Tiên Thiên bản nguyên! !

Đây chính là đại tạo hóa chân chính!

Một vài đại năng nhận thấy được sự tồn tại của Diệt Thế Hắc Liên, hô hấp không khỏi trở nên có chút trầm trọng.

“Chí bảo Thiên Tiên bản nguyên, Diệt Thế Hắc Liên! ! Vậy mà lại xuất hiện ở chỗ này!”

“Nghe đồn vật này chính là chí bảo bản nguyên cộng sinh với Ma Tổ La Hầu, ẩn chứa sức mạnh Diệt Thế, chính là một trong Thiên Tiên tứ liên, vô cùng kinh khủng.”

“Chí bảo Thiên Tiên bản nguyên, cho dù là ở thời kỳ Tiên Cổ cũng tuyệt đối là vật vô cùng hiếm thấy, thế nhưng lại xuất hiện ở nơi này.”

Đặc biệt là những nhóm đại năng Ma Đạo, tất cả đều cảm thấy mơ hồ.

Bọn họ tìm khắp La Hầu tổ địa cũng không thể tìm được đóa Hắc Liên này, nhưng hiện tại, lại xuất hiện ngay lúc này.

Đây được tính là gì? ?

“Sở Cuồng Nhân này, đúng là có đại khí vận! !”

“Là địa khí, lúc trước đóa Hắc Liên này bị chôn sâu dưới nền đất, bị địa khí bao trùm, cho nên chúng ta mới không phát hiện được, nhưng hiện tại, địa khí nơi đó bị Sở Cuồng Nhân hút cạn, đáng chết, vận khí của hắn không khỏi cũng quá tốt đi, tùy tiện chọn đại một địa điểm để bày trận, thế mà có thể tìm được một món chí bảo bản nguyên được cất giấu kĩ như vậy!”

“Đừng có gấp, Diệt Thế Hắc Liên này chính là chí bảo Thiên Tiên bản nguyên, muốn món bảo vật như vậy, nhất định phải thông qua khảo nghiệm của nó mới được, Sở Cuồng Nhân không nhất định có thể làm được.”

Một tên Ma Vương trong Ma cung nói ra.

Mà giờ phút này Sở Cuồng Nhân đã đi tới trước mặt Diệt Thế Hắc Liên kia.

Thần sắc hắn điềm nhiên, giơ tay bắt lấy Diệt Thế Hắc Liên, trong tức khắc, trước mặt hắn hiện lên một vài cảnh tượng diệt thế.

Thiên địa sụp đổ, Tiên Thần ngã xuống……

Cho dù là Kim Tiên đứng trước sức mạnh diệt thế này, cũng chỉ giống như một đám ô hợp, không hề có sức chống cự.

Tu sĩ tầm thường nhìn thấy cảnh tượng diệt thế này, chỉ sợ đạo tâm đã trực tiếp bị phá hỏng.

Đây là khảo nghiệm của Hắc Liên.

“Chỉ có như thế thôi sao?”

Đạo tâm của Sở Cuồng Nhân vô cùng kiên định, không thể dao động.

Hắn duỗi tay ra, trực tiếp bắt lấy rễ cây của đóa Hắc Liên.

Trong nháy mắt!

Ma khí bốn phía tán loạn, tiêu tán trên không.

Sức mạnh bản nguyên hủy diệt thuần túy nhất của Hắc Liên, rót vào trong cơ thể Sở Cuồng Nhân.

Hắc Liên này, trước kia là vật La Hầu, cho nên chứa đầy ma khí, nhưng hiện tại, nó đã nhận Sở Cuồng Nhân là chủ, tất nhiên ma khí trên người cũng tán đi.

“Hắn thành công rồi sao?”

“Tại sao, sao nào mà lại hắn nhẹ nhàng như vậy? ?”

Phần lớn đại năng chỉ cảm thấy mí mắt giật giật.

Có thể khiến một món chí bảo Thiên Tiên bản nguyên nhận chủ, cho dù là bọn họ cũng không dễ dàng làm được.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại có thể làm được rất dễ dàng.

Chuyện này đối với bọn họ như một cái tát mạnh, so với việc Sở Cuồng Nhân giết chết Chân Tiên còn khủng khiếp hơn.

Bên trong Ma Cung.

Một tiếng thét dài vang lên.

“Sở Cuồng Nhân! !”

Bạch Cốt Ma Vương tức giận đến mức da mặt run run, bởi vì lúc trước bị nhân quả phản phệ, hiện tại mặt hắn đầy máu tươi, nhìn qua giống như một tên ác quỷ dữ tợn.

“Giết chết rất nhiều thiên kiêu của Ma Đạo ta, hiện tại còn tìm thấy Diệt Thế Hắc Liên ở La Hầu tổ địa!”

“Đáng chết, đáng chết! !”

“Người này không hề tầm thường, phải cân nhắc cẩn thận, hiện tại lại tìm thấy Diệt Thế Hắc Liên này, chỉ sợ trong đám giới tử, không một người nào có thể chống lại hắn!”

“Không, vẫn còn cơ hội.”

Bạch Cốt Ma Vương hít một hơi thật sâu: “Ngoại trừ Diệt Thế Hắc Liên, Ma tộc La Hầu còn có một món chí bảo bản nguyên khác!”

“Món đồ kia quá nguy hiểm.”

“Nếu như muốn chống lại Sở Cuồng Nhân, món đồ kia chính là cơ hội cuối cùng của Ma Đạo ta, để nhóm giới tử tự mình cân nhắc, muốn luôn ở dưới trướng Sở Cuồng Nhân, hay là tranh thủ cơ hội này, nghịch thiên sửa mệnh, giẫm đạp Sở Cuồng Nhân dưới chân!” Bạch Cốt Ma Vương lạnh lùng nói.

“Cũng tốt, vậy để cho bọn họ tự mình lựa chọn đi.”

Chương 1223: Phù âm đi theo, vạn độc bất xâm, Thiên Yêu cổ động

Bên trong La Hầu tổ địa.

Sở Cuồng Nhân nâng lòng bàn tay lên, một đóa hắc liên đung đưa ở trong bàn tay hắn, chính là Diệt Thế Hắc Liên.

Nhìn đóa hắc liên này, trên mặt Sở Cuồng Nhân nở một nụ cười: "Vốn dĩ đang không hài lòng lắm đối với thu hoạch ở La Hầu tổ địa, không nghĩ tới lại trực tiếp cho ta một đóa Diệt Thế Hắc Liên."

Chí bảo Tiên Thiên bản nguyên, Diệt Thế Hắc Liên.

Chỉ với món đồ này, lần này hắn đã không uổng công đến đây, không, thậm chí có thể nói là thu hoạch thật to.

"Cho dù là có được Phục Hi Cầm hoàn chỉnh cũng kém xa tít tắp Diệt Thế Hắc Liên này."

Chí bảo Tiên Thiên bản nguyên, làm sao có thể so sánh với chí bảo Hậu Thiên bản nguyên?

Ở bên cạnh, trong mắt Phù âm cũng không khỏi lộ ra một tia cực kỳ hâm mộ.

Vốn dĩ Sở Cuồng Nhân đã vô cùng biến thái, hiện tại lại có thêm Diệt Thế Hắc Liên này, nàng nghĩ không ra ở Tiên giới này, còn có thiên kiêu giới tử nào có thể chống lại hắn.

Sở Cuồng Nhân đánh giá Diệt Thế Hắc Liên một hồi, với thực lực hiện giờ của hắn quả thật không có cách nào hoàn toàn phát huy uy lực của vật này, nhưng cho dù là một tia sức mạnh Diệt Thế Hắc Liên cũng đủ để giúp hắn khinh thường toàn bộ đám thiên kiêu giới tử, chớ nói chi là, hắn vẫn còn có át chủ bài.

"Đi thôi."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Phù âm, nói ra.

Tuy sức mạnh Phù Tang kém hơn Diệt Thế Hắc Liên, nhưng cũng là sức mạnh cường đại, hắn không có ý định bỏ lỡ.

Mà về phần làm cách nào để nắm giữ sức mạnh Phù Tang, hắn đã có manh mối.

Phù âm trầm ngâm một hồi, nói ra: "Đi đâu?"

"Về thư viện."

"Lấy thân phận gì?"

"Đây là một câu hỏi hay, ta hỏi ngươi, ngươi có bằng lòng trở thành tuỳ tùng của ta hay không."

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt hỏi.

Phù âm cúi đầu tự hỏi.

Nàng cũng không có gia nhập bất kỳ thế lực nào ở Tiên giới này, mà bây giờ nàng bị Trác Đông Lai để mắt tới, cần nhanh chóng tìm kiếm một sự che chở.

Sở Cuồng Nhân, không thể nghi ngờ là lựa chọn rất tốt.

Hắn cứu mình.

Sau lưng cũng có hai thế lực Tiên Cổ đứng sừng sững là thư viện Bách Gia, Thần Ma nhất mạch, trở thành tùy tùng của hắn, cũng không mất mặt.

"Được, ta nguyện ý trở thành tùy tùng của ngươi!"

Phù âm khẽ cắn môi, sau đó gật đầu nói.

"Ngươi sẽ không hối hận, theo ta, có lẽ ngươi sẽ có cơ hội có thể nắm giữ sức mạnh Phù Tang hoàn chỉnh."

Thần sắc Phù âm chấn động.

Sức mạnh Phù Tang hoàn chỉnh, đây chính là sức mạnh đại danh đỉnh đỉnh vào thời kỳ Tiên Cổ, nếu như nàng có thể nắm giữ nó, nhất định sẽ trở thành một trong những tồn tại đứng đầu bên trong nhóm giới tử.

Nghĩ đến đây, nàng có chút chờ mong.

Người khác nói, có lẽ nàng sẽ không tin, nhưng người nói với nàng lời này, lại là Sở Cuồng Nhân.

Nàng có lý do tin tưởng đối phương có thể làm được.

...

Bên trong Thập Vạn Đại Sơn.

Thanh Khâu, Đồ Sơn, hai đại thế lực Hồ tộc hợp nhất, bọn họ vốn dĩ chỉ là chủng tộc Thú Vương đã nhảy lên trở thành một trong những bá chủ ở Thập Vạn Đại Sơn.

Cho dù là Kim Ô Thiên Sơn cũng không dám khinh thường, hành động vốn đang nhằm vào Đồ Sơn cũng bị ép tạm dừng.

Bên trong Kim Ô Thiên Sơn.

Gương mặt Kim Ô Thái Tử đầy tức giận: "Cứ như vậy buông tha Đồ Sơn, buông tha Sở Cuồng Nhân sao?"

Ở trước mặt hắn, là một nam tử mặc trường bào kim sắc đang ngồi, nam tử này phong thần tuấn lãng, hai đầu lông mày mang theo uy nghi nhàn nhạt.

Người này chính là Kim Ô Thiên Sơn chi chủ, Kim Ô Vương!

"Đồ Sơn, Thanh Khâu liên hợp, cho dù là ta cũng không dám khinh thường nửa phần, Hồ tộc, đã không phải là thế lực mà chúng ta có thể tuỳ tiện đánh tan, còn về Sở Cuồng Nhân..."

Nói đến cái tên này, Kim Ô Vương dừng lại một chút: "Người này là giới tử, ta không tiện nhúng tay."

Nói cách khác, Kim Ô Thái Tử muốn báo thù, phải dựa vào chính mình.

Kim Ô Thái Tử trầm mặc.

Dựa vào bản thân, tìm Sở Cuồng Nhân báo thù?

Hắn phải ngu ngốc lắm mới có thể đi tìm tên quái vật kia gây phiền phức.

Thập Vạn Đại Sơn cách La Hầu tổ địa rất xa xôi, nhưng Kim Ô Thiên Sơn cũng thu được tình báo đối với chuyện phân thân của Sở Cuồng Nhân.

Một bộ phân thân đã có thực lực cường đại như vậy, càng đừng đề cập đến bản thể ở Thập Vạn Đại Sơn.

"Chẳng lẽ trong tương lai, danh hiệu Chủ Nhân Tiên Giới sẽ rơi vào trên đầu Sở Cuồng Nhân kia sao?" Kim Ô Thái Tử không cam lòng nói ra.

"Vậy cũng không nhất định, giới tử chi tranh càng về sau càng kịch liệt, cơ duyên cũng sẽ càng ngày càng nhiều, bên trong đó, không thiếu khả năng thứ sau vượt thứu trước, tỉ như, không bao lâu nữa, có một động thiên Yêu tộc cổ lão bên trong Thập Vạn Đại Sơn sẽ mở ra, có lẽ, ngươi có thể đi thăm dò một phen."

"Là Thiên Yêu Động Thiên!"

"Đúng, Thiên Yêu Động Thiên là nơi cường giả Yêu tộc bên trong Thập Vạn Đại Sơn chết đi, chỗ đó, có truyền thừa của bọn họ, Kim Ô Vương duy nhất bước vào Hợp Đạo cảnh bên trong Kim Ô nhất tộc ta cũng có lưu lại một phần cơ duyên ở bên trong, nếu như ngươi có thể lấy được, có lẽ có thể chống lại Sở Cuồng Nhân kia."

Kim Ô Vương từ tốn nói, sau đó, hắn lấy ra một mầm cây nhỏ.

Đó là một gốc cây có thân màu đỏ, lá cây màu vàng, trên mỗi một chiếc lá cây đều được khắc đạo văn huyền diệu, phía trên ẩn chứa một luồng năng lượng dồi dào mà nóng rực.

"Đây là, Phù Tang Thụ!" Hai mắt Kim Ô Thái Tử tỏa sáng.

"Đúng vậy, đây là giống Phù Tang mà ta góp nhặt một lượng lớn thân cành Dương Phù Tang luyện chế thành, không chỉ có thể trợ gíup ngươi tu hành, cũng có thể là một món Tiên Khí công kích, có vật này, tương lai coi như ngươi gặp tồn tại ở cảnh giới Chân Tiên, cũng có thể ngăn cản một lần." Kim Ô Vương nói ra.

"Đa tạ phụ vương."

Kim Ô Thái Tử tiếp nhận giống Phù Tang Thụ.

"Trừ ta ra, ngươi là Kim Ô duy nhất trải qua sáu lần thức tỉnh huyết mạch bên trong Kim Ô nhất tộc, còn là giới tử, tương lai thậm chí có cơ hội thức tỉnh bảy lần, thậm chí phản tổ, đạt tới cảnh giới như Kim Ô chi tổ, tương lai Kim Ô, ở trên người ngươi, hi vọng ngươi đừng để ta thất vọng."

Kim Ô chi tổ, con Kim Ô thứ nhất giữa thiên địa.

Chỉ khi trải qua chín lần thức tỉnh huyết mạch, Kim Ô mới có thể đạt tới độ cao như Kim Ô chi tổ.

"Yên tâm đi phụ vương, lần này tiến về Thiên Yêu cổ động, ta nhất định sẽ tìm ra truyền thừa của vị Kim Ô Vương kia, ta nhất định sẽ vượt qua Sở Cuồng Nhân."

Dáng vẻ Kim Ô Thái Tử lộ ra vẻ kiên định.

...

Một bên khác.

Bên trong Đồ Sơn.

Sở Cuồng Nhân tỉnh lại từ trong trạng thái tu luyện.

Mà tất cả hành động của phân thân ở bên trong La Hầu tổ địa, hắn đã hiểu rõ toàn bộ.

"Diệt Thế Hắc Liên, sức mạnh Phù Tang."

"Ha ha, chuyến đi đến La Hầu tổ địa lần này, quả thực không lỗ, để xem lần này bên trong Thập Vạn Đại Sơn có thể tìm ra cơ duyên gì."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Thập Vạn Đại Sơn là căn cứ địa của Yêu tộc, một số núi lớn ở nơi này tràn ngập linh khí nồng nặc, đủ để sinh ra không ít cơ duyên.

Mấy ngày nay, Sở Cuồng Nhân thăm dò ở xung quanh một phen, quả thực cũng tìm được một số bảo vật loại tiên dược.

Nhưng mà những thứ này đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, đều là có cũng được mà không có cũng không sao.

"Với cảnh giới hiện tại của ta, muốn tìm được một số cơ duyên có tác dụng lớn đối với ta, quả thật là có chút khó khăn."

Sở Cuồng Nhân cảm khái nói ra.

"Chẳng bằng nhìn xem có thể rút được vật gì tốt hay không."

Sở Cuồng Nhân mở Huyễn Tưởng Luân Bàn ra để rút thưởng.

"Chúc mừng kí chủ rút được thuộc tính cấp Thần vạn độc bất xâm!"

Vạn độc bất xâm?

Sở Cuồng Nhân đã rút ra phần thưởng này.

Tuy không có trợ giúp gì đối với thực lực, nhưng mà, ngược lại cũng coi là một thuộc tính không tệ.

Bỗng nhiên, Đồ Sơn Phỉ Vũ và mấy hồ yêu đi tới.

Sở Cuồng Nhân nhận biết những hồ yêu này, đều là thiên kiêu giới tử của Thanh Khâu, Đồ Sơn, thiên phú thực lực đều không tầm thường.

"Phỉ Vũ đạo hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

"Ừm, Sở đạo hữu, ngươi tốt, lần này chúng ta đến đây chủ yếu là muốn lĩnh giáo một chút về pháp môn tu hành của ngươi."

Đồ Sơn Phỉ Vũ nói ra.

"Có thể."

Sở Cuồng Nhân cũng không có cự tuyệt.

Đối với pháp môn tu hành, đối với lý giải về đạo, hắn vượt xa mấy người Đồ Sơn Phỉ Vũ, cũng đủ để chỉ điểm bọn họ.

Sau một phen chỉ điểm, bọn người Đồ Sơn Phỉ Vũ đều có được ích lợi không nhỏ.

"Đáng tiếc, nếu như lại cho ta một chút thời gian, dưới sự chỉ điểm của Sở đạo hữu, ta nhất định có thể đột phá ràng buộc hiện giờ, nhưng mà, Thiên Yêu cổ động sắp mở ra, chúng ta nhất định phải chạy tới đó." Đồ Sơn Phỉ Vũ có chút tiếc hận nói.

Chương 1224: Thiên Yêu cổ động, Đấu Chiến Thánh Viên, tại sao lại có Nhân tộc

"Thiên Yêu cổ động?"

Sở Cuồng Nhân chú ý tới trọng điểm trong lời nói Đồ Sơn Phỉ Vũ, không khỏi có chút hiếu kỳ.

"Thiên Yêu cổ động là một động thiên bí cảnh bên trong Thập Vạn Đại Sơn ta..."

Đồ Sơn Phỉ Vũ nói một lần chuyện có quan hệ với cổ động cho Sở Cuồng Nhân.

Sau khi hắn nghe xong, có mấy phần hứng thú.

"Cổ động này, ta có thể tiến vào hay không?"

"Chuyện này..."

Mặt Đồ Sơn Phỉ Vũ lộ vẻ khó xử: "Sở đạo hữu, ngươi là quý nhân của Đồ Sơn, Thanh Khâu, nếu như ngươi muốn đi Thiên Yêu cổ động, tất nhiên có thể, nhưng mà bên trong Thiên Yêu cổ động này có cấm chế, chỉ cho phép Yêu tộc tiến vào, còn vè tu sĩ Nhân tộc, cũng chưa từng nghe nói qua có Nhân tộc có thể đi vào."

"Há, thật sao?"

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một chút, lập tức khẽ cười một tiếng: "Chuyện này cũng không khó."

Hắn đi tìm Hồ Vương, nói ra ý nghĩ mình muốn đi Thiên Yêu cổ động tìm tòi, mà đối phương cũng đồng ý để hắn tiến về.

Nhưng mà, có thể tiến vào cổ động hay không, lại không phải chuyện hắn có thể cam đoan.

Đối với chuyện này, Sở Cuồng Nhân biểu hiện không sao.

Rất nhanh.

Sở Cuồng Nhân và bọn người Đồ Sơn Phỉ Vũ tiến về Thiên Yêu cổ động.

Mà ngoại trừ Hồ tộc, thế lực chủng tộc Thú Vương còn lại bên trong Thập Vạn Đại Sơn cũng đều có hành động.

Các tộc như Cửu Anh, Cùng Kỳ, Đào Ngột, đều phái ra thiên kiêu giới tử tiến về.

Thập Vạn Đại Sơn, phía trên tòa núi cao nào đó.

Bỗng nhiên, nơi đây mưa gió phun trào, linh khí vô cùng bàng bạc hội tụ về nơi nào đó, sau đó biến mất không thấy.

Dường như bị một cái miệng lớn nuốt chửng mất.

Chỉ thấy một con Yêu thú mọc sừng kinh khủng mở cái miệng to như chậu máu kia ra, dậm chân, há miệng hút vào, vô số linh khí đều bị hắn nuốt chửng hầu như không còn.

"Gầm! !"

Khi một tiếng rít vang lên, trên người yêu thú này bộc phát ra một luồng uy thế kinh khủng, tòa núi cao dưới chân cũng trực tiếp vỡ nát! !

Lập tức, yêu thú này hóa thành một thanh niên tóc đen.

Hắn nhìn về phía nơi xa, trên người có yêu khí cuồng bạo lưu chuyển: "Ha ha, rốt cục ta cũng đột phá đến cảnh giới Thiên Tiên thất phẩm, cộng thêm thôn thiên đại pháp, Thiên Tiên cửu phẩm cũng không nhất định là đối thủ của ta, lần này, ta nhất định sẽ lấy truyền thừa của Thao Thiết Vương bên trong Thiên Yêu cổ động kia!"

Một bên khác.

Một con Bạch Hổ bước ra khỏi nơi bế quan, yêu khí trộn lẫn sát phạt chi khí bao quanh, trực tiếp phá vỡ từng tòa sơn phong.

Hắn lao về phiad Thiên Yêu cổ động, chỗ hắn đến, vô số Yêu thú đều bị luồng sát phạt chi khí doạ người kia trấn áp.

Một vòi rồng màu đen cuốn sạch tất cả.

Hắc phong này ẩn chứa một luồng độc tính vô cùng kinh người, dù chỉ dính một chút xíu, một số Yêu thú có cảnh giới dưới Tiên Nhân trực tiếp hóa thành dòng máu.

Trong lúc nhất thời, nơi hắc phong này khuếch tán tới, vạn vật điêu linh, sinh linh vẫn lạc.

Mà ở bên trong hắc phong, dường như có thể thấy được một con rết to lớn có ngàn chân.

"Quá kinh khủng, những thiên kiêu chủng tộc Thú Vương này thật sự quá kinh khủng."

"Thao Thiết, Bạch Hổ, Thiên Ngô, những thiên kiêu này, tùy tiện chọn ra một người đều không phải là kẻ mà Thiên Tiên tầm thường có thể chống lại."

"Xem ra lần Thiên Yêu cổ động mở ra này, có đông đảo thiên kiêu Yêu tộc tranh giành."

Vô số Yêu tộc đang nghị luận.

Mà sâu bên trong Thập Vạn Đại Sơn, có một màn ánh sáng rực rỡ chiếu rọi trong hư không.

Bên trong màn sáng chính là một thế giới khác.

Nơi này, chính là lối vào Thiên Yêu cổ động.

Bọn người Đồ Sơn Phỉ Vũ, Sở Cuồng Nhân trải qua mấy ngày đi đường, cuối cùng cũng đến nơi này.

Nhìn một thế giới khác bên trong màn sáng, bọn người Đồ Sơn Phỉ Vũ đều lộ ra vẻ khao khát.

"Nơi này chính là Thiên Yêu cổ động, nếu có thể tìm ra một số truyền thừa liên quan tới đại năng của Yêu tộc cổ đại ở chỗ này thì tốt rồi."

"Tốt nhất là có thể tìm ra một số truyền thừa của Yêu Vương."

"Đừng có nằm mộng, sao truyền thừa Yêu Vương lại có thể dễ tìm như vậy, phần lớn là tồn tại cảnh giới Đại La."

"Coi như không có có cơ hội lấy được truyền thừa Yêu Vương, nhưng một số cơ duyên của họ cũng đầy đủ để cho chúng ta được lợi."

Mấy Hồ tộc sau lưng Đồ Sơn Phỉ Vũ đang châu đầu ghé tai thảo luận.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn màn sáng kia, đang dùng Tiểu Ái phân tích cấm chế bên trong cổ động này.

Đúng như Đồ Sơn Phỉ Vũ nói, cấm chế bên trong cổ động này có một loại tác dụng phân biệt nào đó, chỉ có Yêu tộc mới có thể đi qua.

Nếu có người của chủng tộc khác muốn tùy tiện tiến vào, sẽ nhận cấm chế phản phệ, bị giết chết ngay tại chỗ, mà có thể phần lớn những cấm chế này là do Yêu Vương của Yêu tộc, cũng chính là Đại La bày ra, hơn nữa còn không chỉ là một vị Đại La, là Đại La các đời của Thập Vạn Đại Sơn, ít nhất cũng có hơn mười vị.

Hơn mười vị Đại La liên thủ bày cấm chế, cho dù là tồn tại Đại La Kim Tiên đến đây, chỉ sợ cũng bị ngăn cản ở ngoài.

Đùng! !

Lúc này, bỗng nhiên phía chân trời có một luồng sát phạt chi khí kinh khủng truyền đến.

Đó là một con bạch hổ khổng lồ, chỗ hắn đến, từng tòa sơn phong bị hắn đạp nát, uy thế vô cùng cường đại.

Một hướng khác.

Hắc phong cuốn tới, một con rết ngàn chân như ẩn như hiện bên trong hắc phong.

Dọc theo đường đi, một số sinh linh bị dính hắc phong kia, đều hóa thành dòng máu, vô cùng doạ người.

Còn có một cự thú màu đen, mở cái miệng to như chậu máu, một đường nuốt chửng linh khí mà đến, linh khí bên người tạo thành một dòng nước lũ, mà một số Yêu tộc bị dòng nước lũ linh khí kia kéo theo, cũng bị hắn hút vào trong miệng, bị hắn trực tiếp nhai nuốt vào trong bụng.

"Là Bạch Hổ, Thao Thiết, còn có Thiên Ngô."

"Không chỉ là bọn họ."

Chỉ thấy sau khi tam đại Yêu thú đi vào, còn có một lượng lớn thiên kiêu Yêu tộc đi vào.

Đào Ngột, Cùng Kỳ, Cửu Anh, Hắc Thủy Huyền Xà, … vân vân.

"Gầm!"

Lúc này, một tiếng hét dài vang vọng đất trời.

Sau đó, một trận thanh thế to lớn.

Chỉ thấy một con vượn màu đen khổng lồ chạy đến, trên người kéo theo bá khí vô biên.

Lông tóc trên người con vượn khổng lồ này giống như từng cây kim thép, bắp thịt như nước thép đổ bê tông mà thành, góc cạnh rõ ràng, đường gân giống như rồng ngủ yên, ẩn chứa sức mạnh to lớn kinh người.

"Là thiên kiêu Đấu Chiến Thánh Viên nhất tộc! Viên Phong!"

Trong mắt không ít Yêu tộc lộ ra vẻ kiêng kị.

Đấu Chiến Thánh Viên, đây là thế lực bá chủ bên trong Thập Vạn Đại Sơn, đủ để chống lại Kim Ô nhất tộc.

Trong truyền thuyết, tổ tiên Đấu Chiến Thánh Viên chính là một vị tồn tại kinh khủng ở chiến trường Đấu Thiên, dựa vào một cái Kim Côn trong tay từng đại chiến một trận với Tiên Đình cổ lão.

Ngay sau khi Đấu Chiến Thánh Viên hiện thân, nơi xa chân trời bỗng nhiên có hỏa quang trùng thiên.

Một con chim to màu vàng toàn thân đen nhánh, bụng sinh ba chân, toàn thân có ngọn lửa đang bùng lên giống như một vòng mặt trời, bay trên không trung mà đến.

Chính là Kim Ô thái tử!

"Ha ha, hắn cũng tới."

Trên mặt Viên Phong của Đấu Chiến Thánh Viên nhếch miệng cười một tiếng, trong mắt lộ ra một tia chiến ý.

Đấu Chiến Thánh Viên, đấu với trời, đấu với đất, đấu với Yêu, đấu với người, cả đời sinh ra là vì chiến đấu.

Nếu gặp phải đối thủ, bọn họ sẽ hưng phấn.

Mà trong mắt Viên Phong, bên trong một đời trẻ tuổi tại Thập Vạn Đại Sơn này, cũng không nhiều có tư cách đánh với mình một trận, mà Kim Ô thái tử chính là một trong số đó.

"Đều đã tới, thì tiến vào đi."

Kim Ô thái tử từ tốn nói.

Hắn nhìn về phía màn sáng, liền muốn đi vào Thiên Yêu cổ động.

"Chậm đã!"

Lúc này, một giọng nói vang lên.

Chỉ thấy con rết ngàn chân kia nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, giọng điệu lạnh như băng nói: "Vì sao nơi này lại có một tên nhân loại."

Xoát xoát...

Nhất thời, ánh mắt tất cả Yêu tộc đều nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Có Yêu tộc nhận biết Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra sự ngưng trọng, vẻ kiêng dè.

Nhưng càng nhiều hơn, lại là bất mãn.

Nơi này là Thiên Yêu cổ động, là nơi Yêu tộc lịch luyện, sao đột nhiên lại có Nhân tộc đến đây? ?

Chương 1225: Tiến vào cổ động, đại năng Yêu tộc choáng váng, còn giống Yêu tộc hơn so với Yêu tộc

Sâu bên trong Thập Vạn Đại Sơn, Thiên Yêu cổ động.

Tất cả Yêu tộc đều đồng loạt nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo ý chất vấn.

Nơi này chính là Thập Vạn Đại Sơn, mà Thiên Yêu cổ động này cũng là nơi chỉ có Yêu tộc mới có thể đến rèn luyện, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện một Nhân tộc, sao chúng yêu tộc có thể tiếp nhận được?

Nếu không phải người này là Sở Cuồng Nhân, bọn họ đã sớm động thủ, giết chết đối phương.

Sở Cuồng Nhân nhìn một đám Yêu tộc trước mắt, thần sắc lạnh nhạt không thay đổi.

Mà trong hư không, cũng có từng đạo tiên thức đang giao lưu.

Đó là các cường giả ở Thập Vạn Đại Sơn.

"Hồ tộc mang một Nhân tộc đến đây, là có ý gì?"

Kim Ô Vương từ tốn nói.

"Sở đạo hữu muốn tìm hiểu một chút về sự mỹ lệ của Thiên Yêu cổ động, ta bảo người ta dẫn hắn đến đây nhìn một chút, thì có gì đâu?"

Hồ Vương bình thản nói ra.

Thiên Yêu cổ động là một chỗ đặc biệt, không lệ thuộc bất kỳ thế lực nào ở Thập Vạn Đại Sơn, theo đạo lý mà nói, chỉ cần là Yêu tộc, đều có thể tiến vào Thiên Yêu cổ động lúc nó mở ra, nhưng mà những năm gần đây, dưới sự kiểm soát của một số chủng tộc Thú Vương, có rất ít Yêu tộc hạ cấp có thể tiến vào.

Nhưng dù như thế nào đi nữa, tới nơi này đều là Yêu tộc.

Còn về Nhân tộc, cũng là lần đầu tiên xuất hiện ở đây, chuyện này khiến một số Yêu tộc có chút bất mãn đối với cách làm của Hồ tộc.

"Thôi, tới thì tới, dù sao cũng chỉ là một Nhân tộc mà thôi, không vào Thiên Yêu cổ động được, không đủ gây sợ."

Một đại năng Yêu tộc từ tốn nói.

Yêu tộc còn lại suy nghĩ, cũng cảm thấy rất có đạo lý, cũng không tiếp tục để ý.

"Được, trước hết để cho bọn người Kim Ô thái tử đi vào đi."

Có đại năng lên tiếng.

Lập tức, chúng yêu tộc cũng không nhằm vào Sở Cuồng Nhân, tiến vào Thiên Yêu cổ động.

"Một Nhân tộc cũng đòi ngấp nghé cơ duyên của Thiên Yêu cổ động, quả thực là không biết lượng sức."

Lúc đó thiên kiêu Ngô Nhất tộc lạnh lùng cười nói, lập tức dẫn đầu đi vào bên trong Thiên Yêu cổ động.

"Sở đạo hữu, chúng ta cũng đi vào trước."

"Được."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Đồ Sơn Phỉ Vũ mang theo mấy người Hồ tộc, cũng cùng nhau bước vào.

Đợi sau khi tất cả Yêu tộc đều đi vào, Sở Cuồng Nhân nhìn Thiên Yêu cổ động này, lộ ra vẻ do dự: "Liền thử một lần đi."

Kỳ thật hắn cũng không hoàn toàn chắc chắn có thể tiến vào Thiên Yêu cổ động này, nhưng điều này cũng không thể cản chuyện hắn muốn thử một lần, cho dù có cấm chế của Đại La thì như thế nào?

Dù sao hắn cũng có Bất Tử chi thân, không chết được.

Hắn đi về phía Thiên Yêu cổ động, một số đại năng Yêu tộc thấy thế, không khỏi xùy cười ra tiếng.

"Buồn cười, thế mà gia hỏa này thật sự dám đi tìm chết."

"Không khỏi quá cuồng vọng rồi đi, những cấm chế này đều do Đại La tiên bày ra, gan hắn lớn bao nhiêu mới dám ngấp nghé cơ duyên bên trong cổ động này."

"Cuồng vọng, thật sự là cuồng vọng."

"Quả nhiên, người này luôn đứng ở chỗ cao, cũng dễ dàng kiêu ngạo tự mãn, coi trời bằng vung, Thiên Tiên nho nhỏ, lại cũng dám khiêu chiến Đại La, thật là buồn cười."

"Sở Cuồng Nhân này, hôm nay sẽ phải chết ở chỗ này."

Một số đại năng Yêu tộc nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đi về phía Thiên Yêu cổ động, vừa cảm thấy buồn cười, vừa cảm thấy hưng phấn.

Bọn họ rất tình nguyện nhìn Sở Cuồng Nhân tìm đường chết.

Dù sao thì, đối phương quá mức yêu nghiệt, yêu nghiệt này, chỉ cần hắn còn sống ở trên thế giới này, thì các giới tử còn lại sẽ không có bất kỳ cơ hội nào để nổi danh.

Giới tử của Yêu tộc bọn họ cũng giống như vậy.

Nếu Sở Cuồng Nhân chết ở chỗ này, vậy thì đối với bọn họ, đối với tất cả giới tử ở Tiên giới này mà nói đều là một chuyện tốt!

"Mau đi vào thôi, nhanh đi vào, sau đó bị cấm chế Đại La đánh thành cặn bã đi! !"

Tất cả đại năng Yêu tộc nhìn Sở Cuồng Nhân, thầm nghĩ.

Như bọn họ dự đoán.

Sở Cuồng Nhân đã bước vào đã bước vào bức màn sáng bên ngoài Thiên Yêu cổ động.

Chỉ thấy màn sáng chấn động một cái.

"Đến rồi!"

Hai mắt chúng Yêu tộc tỏa sáng, dưới cái nhìn của bọn họ, một cái chớp mắt tiếp theo, chính là vô số cấm chế Đại La sẽ hoàn toàn giết chết Sở Cuồng Nhân.

Thế nhưng màn sáng kia chỉ chấn động một cái, sau đó cũng không có động tĩnh khác.

Bước chân của Sở Cuồng Nhân cũng không dừng lại, đi vào Thiên Yêu cổ động.

Tình cảnh này, hoàn toàn khiến cho chúng đại năng Yêu tộc choáng váng.

"Cái này, đây là có chuyện gì? ?"

"Vì sao cấm chế Đại La không phát động? ?"

"Gia hỏa này, rốt cuộc là dùng biện pháp gì giấu diếm lừa gạt cấm chế Đại La..."

"Không có khả năng, qua nhiều năm như vậy cấm chế Đại La của Thiên Yêu cổ động cũng chưa từng xuất hiện bất kỳ chỗ sơ suất nào, làm sao có thể hết lần này tới lần khác mất hiệu lực ở trên người Sở Cuồng Nhân chứ? Điều đó không có khả năng!"

"Hồ Vương, cuối cùng là xảy ra chuyện gì?"

Cũng có đại năng Yêu tộc chĩa mũi giáo vào hai vị Yêu Vương của

Thanh Khâu, Đồ Sơn.

Nhưng cho dù là bọn họ thì cũng có chút nghi ngờ.

Nhưng khi đối mặt với sự chất vấn của nhóm Yêu Vương, bọn họ cũng không sợ hãi, lạnh nhạt nói: "Sở đạo hữu có thể tiến vào Thiên Yêu cổ động, chẳng phải chứng minh hắn đạt được sự tán thành của Yêu Vương các đời, có thể tiến vào tranh giành cơ duyên sao? Các ngươi hỏi ta, vì sao không đi hỏi Yêu Vương các đời kia đi? !"

Nghe đến đây, chúng Yêu Vương suýt nữa phun ra một ngụm máu tới.

Đi hỏi Yêu Vương các đời?

Yêu Vương các đời đều đã chết, bọn họ đến hỏi cái rắm!

Nhưng Hồ Vương nói cũng không phải là không có đạo lý, nếu không đạt được sự tán thành của Yêu Vương các đời, sao Sở Cuồng Nhân có thể tiến Thiên Yêu cổ động? !

"Chẳng lẽ, Sở Cuồng Nhân này thật ra là một yêu tộc sao?"

Bỗng nhiên có đại năng Yêu tộc suy đoán nói.

Mà suy đoán này đột nhiên làm một đám đại năng Yêu tộc chấn động.

"Làm sao có thể."

"Không thích hợp, trên người hắn, lại thật sự có yêu khí."

Bỗng nhiên, một số đại năng Yêu tộc phóng thích yêu khí nhìn trộm khí tức của Sở Cuồng Nhân, lại thật sự phát hiện sự tồn tại của yêu khí.

Nhưng mà yêu khí này vô cùng hỗn tạp.

Có khí tức Cửu Anh, cũng có Cùng Kỳ, thậm chí còn có Thần Hoàng...

"Chuyện này cũng không khỏi quá kỳ quái rồi."

Nghi ngờ của chúng đại năng Yêu tộc vẫn không có lời giải.

Mà lúc này.

Bên trong Thiên Yêu cổ động.

Sở Cuồng Nhân thuận lợi thông qua cấm chế của cổ động, trên mặt nở nụ cười: "Thật sự thành công, xem ra ý nghĩ của ta có thể dùng được."

Sở dĩ hắn có thể thông qua cấm chế của Thiên Yêu cổ động, là bởi vì hắn có thể tự do cải biến thể chất của mình.

Một trong những tác dụng của Bản Nguyên Thể Duy Nhất chính là mô phỏng ra những sức mạnh thể chất bị mình dung hợp.

Hắn có Thần Hoàng thể, cũng nghiên cứu qua thể chất của Hung thú còn lại, tỉ như Cửu Anh, Cùng Kỳ, Bạch Hổ, vân vân.

Cho nên, hắn dùng Bản Nguyên Thể Duy Nhất mô phỏng ra khí tức của đám hung thú này.

Lại thật sự giúp hắn lừa gạt được cấm chế Đại La, tiến vào Thiên Yêu cổ động.

Không.

Cũng không thể nói là giấu diếm, bởi vì sự huyền diệu của của Thể Chất Chi Thư và Bản Nguyên Thể Duy Nhất, chỉ cần hắn nguyện ý, hắn sẽ là Yêu tộc chân chính!

Còn giống Yêu tộc hơn so với Yêu tộc!

Điểm này, là không thể nghi ngờ.

"Những đại năng Yêu tộc kia chắc cũng đã choáng váng, vậy kế tiếp, chính là nhìn xem bên trong Động Thiên Thiên Yêu này có cơ duyên bảo vật gì đáng giá để ta thăm dò."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn nhìn về phía sâu bên trong Thiên Yêu cổ động, tiên thức lưu chuyển, bao trùm phương viên nghìn vạn dặm."

Rất nhanh, hắn đã có phát hiện, bóng người lóe lên, biến mất ngay tại nguyên, đi vào trước mặt một sơn động.

Trong sơn động này có một cấm chế dày đặc đang lưu chuyển.

Mà ở cửa vào sơn động, có viết một hàng chữ: "Cùng Kỳ có thể vào, không phải người của Cùng Kỳ, chết! !"

Hiển nhiên, sơn động này là nơi một vị cường giả Cùng Kỳ chết đi, chuyên lưu lại cơ duyên cho hậu bối của mình.

"Đáng tiếc, lại gặp ta."

Sở Cuồng Nhân phát động Bản Nguyên Thể Duy Nhất, thành công mô phỏng thể chất Cùng Kỳ, lập tức bước vào trong sơn động kia, từ đó tìm được một số truyền thừa liên quan tới Cùng Kỳ.

Phần lớn là một số trải nghiệm, tâm đắc tu hành, còn có tiên pháp tuyệt học.

Nếu để những thứ này rơi vào tay thiên kiêu Cùng Kỳ, có lẽ sẽ có lợi ích cực kỳ lớn đối với việc tăng thực lực của bọn họ.

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, lại không có tác dụng gì.

Trải nghiệm, tâm đắc tu hành?

Đạo của hắn, từ cổ chí kim tới nay, chỉ có một mình hắn có thể đi, trải nghiệm tu hành của cường giả Cùng Kỳ này đối với hắn mà nói, giống như gà mờ.

Tiên pháp tuyệt học?

Trên người hắn còn thiếu tiên pháp tuyệt học sao?

"Không quan trọng, cơ duyên bên trong Thiên Yêu cổ động này không ít, ít nhất cũng có một thứ có tác dụng với ta."

Chương 1226: Ngũ độc vây giết Hồ yêu,

bọn bò sát cắc ké, các ngươi muốn chết hả

Bên trong Thiên Yêu cổ động, vô số thiên kiêu Yêu tộc tìm kiếm cơ duyên.

Được xem như nơi cường giả Yêu tộc các đời ngã xuống, bên trong Thiên Yêu cổ động này quả thật có không ít cơ duyên.

Hơn nữa, vì thường xuyên có cường giả chết đi, cho nên cơ duyên bên trong Thiên Yêu cổ động này thường sẽ gia tăng sau một khoảng thời gian.

Với biểu hiện xuất sắc của một đám thiên kiêu, có không ít cơ duyên liên tiếp hiện thế bên trong ở động thiên này, rất nhiều thiên kiêu Yêu tộc đỉnh phong đều có thu hoạch.

Nơi nào đó.

Một gốc tiên dược kim sắc hiện thế, hạo quang ngút trời, đạo văn trộn lẫn, một luồng khí nóng rực bao phủ khoảng trời đất này, khắp nơi khô cạn, đất ở trăm triệu dặm trở nên nứt nẻ!

Gốc tiên dược kia, giống như mặt trời tràn ngập ánh sáng và nhiệt độ vô tận.

Không ít Yêu tộc tu hành Hỏa thuộc tính chi đạo đi vào, nhìn tiên dược kim sắc kia, trong mắt lộ ra vẻ nóng rực.

"Đây là, Kim Dương Tiên Dược!"

"Nghe đồn thuốc này có thể khiến người tạo ra Thuần Dương chi thể, vô cùng cường đại."

"Gốc tiên dược này, ta chắc chắn phải có được."

Không ít Yêu tộc đều đang rục rịch.

Mà lúc này, bên trong tầng mây ở nơi xa có hỏa quang kim sắc cuồn cuộn, một bóng người kim sắc đi vào.

Người tới có ngọn lửa màu vàng vây quanh người, uy năng cuồn cuộn bao phủ tứ phía, giống như một vị thần nắm giữ hỏa năng vô tận, trên người tràn ngập khí tức không hề yếu hơn so với tiên dược kia.

"Là Kim Ô thái tử của Kim Ô Thiên Sơn."

"Hơi thở thật là mạnh, nghe nói trong khoảng thời gian này, Kim Ô thái tử có không ít cơ duyên, thực lực tiến hơn một bước so với trước kia, không chỉ có như thế, trên người hắn còn có một gốc Phù Tang Thụ, có thể sử dụng sức mạnh Phù Tang, vô cùng cường đại, có người đoán rằng chiến lực của hắn cũng không yếu hơn Chân Tiên bao nhiêu."

Nhóm thiên kiêu Yêu tộc nhìn người tới, ánh mắt kiêng kị.

Thiên kiêu bên trong Thập Vạn Đại Sơn cũng có rất nhiều loại, mà không thể nghi ngờ, Kim Ô thái tử là một trong những người đứng đầu trong đám Yêu tộc này.

"Gốc Kim Dương Tiên Dược này, ta muốn, mời chư vị nể mặt ta."

Kim Ô thái tử lạnh nhạt nói ra.

Nghe thấy lời này của hắn, tuy chúng yêu bất mãn, nhưng cũng không có mấy ai thật sự dám tới tranh đoạt với hắn.

Thực lực của Kim Ô thái tử quá cường đại, căn bản không phải là kẻ mà thiên kiêu tầm thường có thể so sánh.

"Chư vị không nói gì, vậy thì ta xem như các ngươi chấp nhận, đa tạ."

Kim Ô thái tử nhìn về phía Kim Dương Tiên Dược, một tay hắn bắt lấy, nhìn tiên dược trong tay, ánh mắt hắn nóng rực: "Chỉ cần ta sử dụng gốc tiên dược này, Kim Ô Hỏa của ta nhất định có thể tăng lên rất nhiều, giúp việc thức tỉnh huyết mạch lần thứ bảy của ta tiến thêm một bước dài!"

Bảy lần thức tỉnh huyết mạch, đây là chuyện vô cùng hiếm thấy bên trong vô số Hung thú, Thần Thú Tiên Cổ, thậm chí có thể coi là tồn tại vô cùng quý hiếm.

Mà theo Kim Ô thái tử biết, bên trong Yêu tộc, có thể trải qua bảy lần thức tỉnh huyết mạch chỉ có tam đại giới tử yêu nghiệt bên trong đám bá chủ Yêu tộc là Long Cung, Phượng Hoàng sào, Kỳ Lân động.

Ba tồn tại kia, cực kỳ ít hiện thế, đều đang yên lặng tích lũy, chờ đợi thời khắc mấu chốt của giới tử chi tranh mới đi vào.

Ngoại trừ Kim Ô thái tử của Kim Ô Thiên Sơn.

Một chỗ khác.

Bên trong một dãy núi truyền đến loạt tiếng chém giết.

Chỉ thấy một con vượn khổng lồ màu đen, trong tay cầm theo một cự côn kim sắc, mỗi lần vung ra thì sẽ đánh một con yêu thú thành sương máu, nện một ngọn núi thành bột mịn.

Thần Viên phấn khởi Thiên Quân Bổng, 10 ngàn dặm thương khung bị cuồng phong bao phủ!

"Ha ha, lại đến, lại đến! !"

Con vượn khổng lồ màu đen có chiến ý ngút trời, cười ha ha, uy thế khiến Yêu thú bốn phía sợ hãi.

"Nhanh, đi mau, chúng ta không phải là đối thủ của hắn!"

"Đáng chết, Đấu Chiến Thánh Viên này quá cường đại."

Yêu tộc có mặt ở đây đều cảm thấy tim đập nhanh, đều bị uy thế của con vượn khổng lồ màu đen này trấn áp, trong lúc nhất thời đều chạy trối chết.

"Thôi đi, một đám đồ hèn nhát."

Con vượn khổng lồ màu đen xùy cười một tiếng, sau đó hắn nhìn về phía sâu bên trong sơn mạch, ở nơi đó có một trái tim huyết sắc, vẫn còn đang đập, phía trên có đạo văn trộn lẫn, mỗi một lần đập đều khiến hư không rung chuyển một chút, đây là một trái tim, một trái tim của cường giả Yêu tộc!

Ở trong đó, ẩn chứa cảm ngộ tu hành suốt đời và tiên pháp tuyệt học của vị cường giả Yêu tộc kia.

"Ta có thể cảm nhận được, quả tim này là cường giả Đấu Chiến Thánh Viên nhất tộc ta lưu lại, nhìn vào uy năng ẩn chứa bên trong quả tim này, thực lực của vị cường giả kia ít nhất cũng đạt đến Kim Tiên đỉnh phong, khoảng cách tới Đại La rất có thể cũng chỉ còn một bước nữa."

"Nếu ta có thể hấp thu luyện hóa, đạt được truyền thừa của hắn, như vậy việc tu hành đến cảnh giới Kim Tiên của ta sẽ không còn bình cảnh!"

Trong mắt con vượn khổng lồ màu đen, chính là Viên Phong lộ ra ý mừng rỡ.

...

Đùng!

Hư không nổ tung, có hai phe Yêu tộc đang giao thủ.

Mà một bên trong đó chính là Hồ tộc do Đồ Sơn Phỉ Vũ dẫn đầu.

Một bên khác, thì là một đám Yêu tộc trên người tản ra khí độc quỷ dị, trong đó, dẫn đầu chính là một con rết ngàn chân biến thành thanh niên mặc áo đen.

"Ngô Thiên, ngươi lại dám đánh lén chúng ta, ngươi muốn khai chiến với Hồ tộc ta sao?"

Đồ Sơn Phỉ Vũ nhìn thanh niên Ngô Thiên mặc áo đen, sắc mặt âm trầm nói.

"Thôi đi, xuống tay với ngươi thì như thế nào, tất cả mọi người là giới tử, đây là giới tử chi tranh, ngươi chết cũng là do tài nghệ không bằng người thôi, chẳng lẽ Đồ Sơn nữ vương còn có thể tìm một tên tiểu bối như ta gây phiền phức sao? Lại nói, Đồ Sơn các ngươi và cả Thanh Khâu Vương vừa trở về, chắc hẳn còn có rất nhiều chuyện phải xử lý, làm sao quản được ta?"

Thanh niên mặc áo đen không sợ hãi nói ra.

Lúc này, một con cóc đi đến trước mặt Ngô Thiên, nói ra: "Lão đại, nếu cứ đánh chết các nàng thì rất đáng tiếc, ngươi nhìn những cô nương hồ yêu này đi, lớn lên thật đẹp."

Hai mắt con cóc yêu này đang đánh giá qua lại chỗ tư mật của nhóm hồ yêu, lộ ra nụ cười dâm đãng.

"Tư vị Hồ yêu, ta cũng muốn thử một chút."

Một con độc xà có đầu tam giác lượn quanh ở giữa không trung, thè cái lưỡi rắn, nói ra.

"Hai tên sắc quỷ."

Bên cạnh, một Kim Hạt yêu nhếch miệng, khinh thường nói.

"Quả thật là một đám hồ ly tinh, thật muốn xé nát mặt của các nàng, để xem các nàng làm sao câu dẫn người khác."

Một nữ yêu Tri Chu có vóc người nóng bỏng nhìn đám Hồ yêu Đồ Sơn Phỉ Vũ, trong mắt lộ ra vẻ ghen ghét.

Nói xong, nàng biến thành một hình dạng vô cùng xinh đẹp.

Nhưng vẫn kém hơn một chút so với Đồ Sơn Phỉ Vũ, nhất là luồng khí chất kia, càng không có cách nào so sánh.

Giống như nàng chỉ có mỗi dung mạo, nhưng nội tâm lại độc ác, mà Đồ Sơn Phỉ Vũ lại có khí chất cao quý lãnh diễm, là một quý nữ cao cao tại thượng.

Hai cái này, tất nhiên là cái sau càng hấp dẫn người khác.

"Đợi chút nữa sẽ để lại cho các ngươi mấy người."

Ngô Thiên từ tốn nói, hắn cũng không có hứng thú đối với sắc đẹp, thứ hắn muốn chỉ là các loại cơ duyên, bảo vật trong tay đám người Đồ Sơn Phỉ Vũ.

"Hắc hắc, được, ta muốn thánh nữ Hồ tộc kia."

Xà yêu cười lạnh nói.

Ngũ độc lại tấn công lần nữa, các loại thủ đoạn độc dịch khí độc ào ào thi triển, vô cùng doạ người.

Tuy thực lực của Đồ Sơn Phỉ Vũ không tầm thường, nhưng Ngô Thiên cũng không yếu hơn nàng, cộng thêm sự hỗ trợ của tứ độc, chỉ chốc lát các nàng đã phải chịu đựng việc bị ăn mòn kịch độc, chiến lực nhanh chóng giảm xuống.

Cách đó không xa, một đám Yêu tộc nhìn thấy, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Quả nhiên không thể khinh thường thực lực của ngũ độc này."

"Đúng vậy, cầm đầu ngũ độc này là con rết ngàn chân Ngô Thiên, khi liên hợp lại, quả thật đủ sức để đứng đầu một đời trẻ tuổi của Thập Vạn Đại Sơn."

"Doán chừng bọn người Đồ Sơn Phỉ Vũ này sắp không xong rồi."

"Đáng tiếc, hồ yêu xinh đẹp rung động lòng người như vậy lại chết trong tay ngũ độc này, trước khi chết không chừng còn bị tra tấn một phen."

Có người tiếc hận, thương hương tiếc ngọc, nhưng không có người nào dám tiến lên tương trợ.

Dù sao, đây cũng là ngũ độc.

Đùng!

Đồ Sơn Phỉ Vũ bị Ngô Thiên đánh trúng một chưởng, bay ngược ra xa.

Bị kịch độc ăn mòn thân thể, sắc mặt nàng trắng bệch, bờ môi đỏ bừng, tiên nguyên trong cơ thể lại giống như một bãi nước đọng, không có cách nào thúc giục.

"Hắc hắc, đại ca, chuyện phía sau giao cho ta là được."

Con cóc yêu kia hóa thành hình người đi về phía Đồ Sơn Phỉ Vũ, trên mặt mang theo nụ cười dâm đãng.

Trên mặt Đồ Sơn Phỉ Vũ lộ ra vẻ tuyệt vọng, vừa nghĩ đến những chuyện có khả năng sẽ gặp phải sắp tới, quả thật trong đầu nàng đã có ý nghĩ tự kết thúc sinh mạng.

Lúc này.

Nơi xa có tiên huy tươi sáng lấp lóe, một bóng người mặc bạch y bay trên không trung đi đến, trên người phun ra Tiên Khí dồi dào.

Hắn đi tới từng bước một, mỗi một bước đi ra, hư không liền rung động một cái, sơn phong dưới chân bị phá nát.

Trong lúc nhất thời, sơn hà động đãng, phong vân biến ảo.

"Một đám loài bò sát, các ngươi đang muốn chết sao."

Chương 1227: Ngũ Độc Pháp Trận, độc huyết bản mệnh, nếm thử một chút đi

"Một đám bò sát, các ngươi đang muốn chết sao!"

Một giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang vọng trong hư không.

Chỉ thấy nơi xa có một bóng người tuyệt thế mặc bạch y đạp không mà đến, một bước bước ra, sơn hà vỡ nát, phong vân biến ảo.

Bên hông có đeo Bạch Ngọc Kiếm và quyển sách, khuôn mặt tuấn dật, thoát tục như tiên, dường như cũng khiến nhật nguyệt vì vậy mà thất sắc, khí tức vô cùng cường đại khiến hư không tứ phương rung chuyển.

Người tới, chính là Sở Cuồng Nhân!

Nhìn thấy hắn, tất cả Yêu tộc đều bị choáng váng, nguyên một đám trợn mắt hốc mồm, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin.

"Tình hình gì vậy? ? Ta không có nằm mơ chứ? ?"

"Sở Cuồng Nhân... Làm sao hắn lại xuất hiện ở đây! ! Hắn là một

Nhân tộc, làm sao có thể tiến vào Thiên Yêu cổ động này? ?"

Cho dù là Đồ Sơn Phỉ Vũ cũng vô cùng nghi hoặc.

Nhưng càng nhiều hơn chính là kinh hỉ.

Sở Cuồng Nhân xuất hiện khiến cho các nàng thấy được hi vọng.

"Đáng chết, làm sao gia hỏa này lại xuất hiện ở nơi này?"

Ngô Thiên sầm mặt lại.

Cho dù hắn có tự tin thế nào, nhưng sau khi nghe nói qua một số lời đồn về Sở Cuồng Nhân cũng không dám làm càn.

Người trước mắt này, tuyệt đối là một trong những tồn không thể trêu chọc nhất ở bên trong đám giới tử.

"Thiềm Thừ, Kim Hạt, chuẩn bị thi triển Ngũ Độc Pháp Trận."

Ngô Thiên lạnh giọng nói ra.

"Được, ta cũng muốn nhìn xem Sở Cuồng Nhân có thật sự cường đại như lời đồn hay không."

"Hừ, Ngũ Độc Trận vừa mở, cho dù là Chân Tiên, nếu không cẩn thận cũng đều bị lấy mạng, huống chi là Sở Cuồng Nhân."

"Đúng vậy, vậy hãy để cho chúng ta kết thúc thần thoại bất bại của đối phương ở chỗ này đi."

Ngũ độc liếc nhau, bóng người lập tức lóe lên, phóng về phía năm phương hướng, bao vây toàn bộ bọn người Sở Cuồng Nhân.

Ngay sau đó, trong tay bọn họ có độc khí phun ra ngoài, bao phủ toàn bộ gầm trời này.

Năm loại độc tố hoàn toàn khác biệt đang kết hợp thành một dưới tác dụng của trận pháp, tạo thành một thứ hoàn toàn mới, kịch độc vô cùng cường đại, kịch độc kia, cho dù là Thiên Tiên tầm thường bị nhiễm phải một tia đều sẽ bị xâm nhiễm tiên khu, dần dần hóa thành một dòng máu, vô cùng kinh khủng.

Ngay khi khí độc dâng trào mà đến, Sở Cuồng Nhân đã đưa tay thi triển Tụ Lý Càn Khôn, ném bọn người Đồ Sơn Phỉ Vũ vào trong không gian Tụ Lý Càn Khôn.

Khí độc ăn mòn mà đến, Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, không nhúc nhích tí nào, mặc cho khí độc ăn mòn thân thể của hắn.

Nhìn thấy một màn này, hai mắt ngũ độc không khỏi tỏa sáng.

"Ha ha, không nghĩ tới vậy mà Sở Cuồng Nhân lại làm ra loại chuyện này, vậy mà lại lấy thân thể cưỡng ép chống cự loại kịch độc này."

"Hừ, liền đợi đến lúc hắn bị độc phát thân vong đi."

"Để hắn độc phát thân vong? Không, nếu để cho hắn chết đi như vậy, thì làm sao thể hiện sự cường đại của ngũ độc ta?"

Ngô Thiên cười lạnh một tiếng.

Lập tức, lấy hắn làm chủ đạo, ngũ độc bắt đầu thúc giục trận pháp.

Chỉ thấy bên trong trận pháp có vô số khí độc bắt đầu cuồn cuộn lên, từng tia khí độc tạo thành độc vật doạ người xuất hiện.

Bọ cạp, nhện, độc xà, con rết, cóc.

Năm loại độc vật lít nha lít nhít, tràn ngập thiên địa, khiến tất cả tu sĩ ở chỗ này chỉ nhìn thôi đã cảm thấy lạnh cả người, trán lấm tấm mồ hôi, không khỏi cảm thấy ớn lạnh, kinh dị.

"Ngũ Độc Pháp Trận thật là khủng khiếp."

"Đúng vậy, chỉ nhìn những độc vật này thôi cũng làm người ta cảm thấy buồn nôn, chớ nói chi là đối mặt trực tiếp với khí độc ẩn chứa trong đó."

Sắc mặt vô số Yêu tộc tái nhợt, trao đổi.

Cho dù là những yêu tộc như bọn họ, hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút e ngại đối với độc vật, loại vật này, quá khó lòng phòng bị.

"Thật là cảnh tượng khiến người ta buồn nôn."

Sở Cuồng Nhân nhìn vô số độc vật trước mắt, không khỏi lắc đầu xùy cười một tiếng.

Sau đó, hắn ngưng tụ kiếm chỉ, từng đạo từng đạo kiếm khí ngưng tụ tại đầu ngón tay của hắn, trong mắt của hắn, có thanh quang lưu chuyển, thi chuyển Thanh Diệp Kiếm Đồng.

Chém ra một kiếm!

Kiếm khí tươi sáng còn như thuỷ triều khuếch tán ra bốn phương tám hướng, vô số độc vật liên tiếp sụp đổ dưới loại sức mạnh này!

Toàn bộ Ngũ Độc Pháp Trận đều đang rung chuyển kịch liệt.

"Tại sao lại như vậy?"

"Dưới tình huống bị độc tố ăn mòn, vậy mà hắn còn có thể bảo trì chiến lực như vậy, rốt cuộc hắn là quái vật gì vậy."

Đồng tử của Ngũ độc co rụt lại, ai nấy đều hoảng sợ.

"Độc của các ngươi với ta mà nói, hoàn toàn không có tác dụng."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Trước mấy ngày, hắn mới vừa rút được một thuộc tính vạn độc bất xâm, khí độc của ngũ độc này với hắn mà nói, căn bản không có chút tác dụng nào.

Giống như không khí bình thường mà thôi.

"Hừ, không có khả năng, trên thế giới này không có ai có thể hoàn toàn miễn dịch với độc tố."

Ngô Thiên lạnh giọng nói ra, có lẽ sẽ có tu sĩ có thể chống lại độc tố, nhưng muốn hoàn toàn miễn dịch đối với độc tố, theo hắn thấy thì đó là chuyện hoàn toàn không thể nào.

"Giết! !"

Ngô Thiên thao túng Ngũ Độc Pháp Trận đến cực hạn.

Vô số khí độc màu xám đen lưu chuyển trong không gian, điên cuồng hội tụ, từ trạng thái khí hóa thành trạng thái dịch, tạo thành năm con Giao Long màu đen kinh khủng có chứa độc dịch!

"Độc Long thôn thiên! !"

Ngô Thiên quát lạnh một tiếng.

Đột nhiên, năm con Độc Long kia lao về các hướng khác biệt, tiến đến cắn xé Sở Cuồng Nhân.

Bên trong mỗi một Độc Long đều ẩn chứa độc dịch, chỉ cần một giọt đã có thể hạ độc giết chết 1 triệu sinh linh.

Năm con Độc Long đều xuất chiến, độc tính ẩn chứa trong đó vô cùng cường đại, cho dù là bản thân ngũ độc cũng vô cùng e dè.

"Phế chiêu vô dụng thôi!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, trong mắt có thanh sắc quang mang đang lóe lên, đường vân có hình dáng như hai chiếc lá cây như ẩn như hiện ở trong mắt.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Ở phía sau hắn có một gốc kiếm thảo ngưng tụ.

Cây cỏ chuyển động, từng đạo từng đạo kiếm khí màu xanh thô to như giang hà sơn lĩnh muốn xé rách hư không được chém ra.

Chính là thần thông ẩn chứa bên trong Thanh Diệp Kiếm Đồng, Thảo Kiếm Quyết!

Phanh, ầm! !

Kiếm khí xẹt qua, từng con Độc Long tán loạn, bị kiếm khí trảm nứt.

Một lượng lớn độc dịch phun tung toé vào núi sông bên dưới, trong chốc lát, độc dịch làm ô nhiễm mọi thứ, sơn hà biến sắc, chướng khí mù mịt, vạn vật điêu linh, sinh cơ không còn.

Vút...

Mà bên trong vô số độc dịch, một thân ảnh màu đen vô cùng quỷ mị, bỗng nhiên đi đến trước người Sở Cuồng Nhân.

Đó là xà yêu.

Hắn đánh ra một chưởng, yêu khí kinh khủng gào thét tuôn ra

"Ngu xuẩn."

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, tiện tay chém một cái!

Kiếm khí phun ra ngoài, cánh tay và nửa người của xà yêu kia đều bị chém rách, bị kiếm khí chém thành sương máu.

Sau một tiếng hét thảm, chỉ thấy máu trên người xà yêu kia phun ra tung toé, dung nhập vào bên trong khí độc bốn phía, muốn ăn mòn Sở Cuồng Nhân!

"Sở Cuồng Nhân, sương độc này dung hợp độc huyết bản mệnh của ta, uy lực mạnh hơn, để ta nhìn xem ngươi làm thế nào để chống cự."

Xà yêu bị chém vỡ nửa người nói ra.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, tiện tay chộp tới một làn khí độc dung hợp với độc huyết của xà yêu kia, ở trước mặt tất cả mọi người, vuốt thử trong tay, không hề e ngại độc tính bên trong.

Tình cảnh này khiến cho thần sắc của xà yêu mạo hiểm phóng thích độc huyết bản mệnh chấn động.

"Chuyện này, chuyện này sao có thể! !"

Độc huyết bản mệnh của hắn lại bị người khác cầm trong tay vuốt vuốt, trên thế giới này, thật sự có người có thể miễn dịch với độc sao? ?

"Độc huyết bản mệnh? Cũng chỉ là một chuyện cười mà thôi."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Sau đó, bóng người hắn lóe lên, nắm lấy đám độc huyết bản mệnh kia đi tới trước mặt Kim Hạt.

Đối phương biến sắc, xuất thủ ngăn cản, nhưng Sở Cuồng Nhân đánh ra một quyền, sức mạnh tiên nguyên kinh khủng ẩn chứa đạo văn tuôn ra, chấn động hư không, trực tiếp đánh nát yêu khí của đối phương!

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Hắn trực tiếp nhét làn khí độc ẩn chứa độc huyết bản mệnh của xà yêu kia vào trong miệng Kim Hạt.

"Nếm thử một chút đi."

Chương 1228: Côn trùng trăm chân chết còn giãy giụa, truyền thừa Yêu Phi Đát Kỷ

"Không tốt! !"

Khi khí độc bị nhét vào trong miệng, sắc mặt Kim Hạt thay đổi ngay lập tức.

Khí độc này, chính là độc tố của ngũ độc dung hòa mà thành, tuy bọn họ có thể thao túng, nhưng cũng rất khó chống cự, bởi vì ngoại trừ độc của bọn họ, ở trong đó vẫn còn có bốn loại độc tố.

Chớ nói chi là, thứ hiện tại Sở Cuồng Nhân nhét vào trong miệng hắn còn có độc huyết bản mệnh của xà yêu.

Chỉ chốc lát, Kim Hạt kêu rên ngay tại chỗ, độc tính kịch liệt khiến cho thân thể của hắn bắt đầu vỡ tan, đạo văn phía trên tiên khu cũng dần dần sụp đổ.

"Hỗn trướng! !"

Sau khi Ngô Thiên thấy cảnh này, sắc mặt vô cùng âm trầm.

Nhưng cũng cảm thấy sợ hãi.

Sở Cuồng Nhân lại có thể miễn dịch với độc tố, đây hoàn toàn cũng là khắc tinh của bọn họ! !

Chuyện này thật sự quá đáng sợ.

"Cùng tiến lên, ta cũng không tin không diệt được hắn! !"

Ngô Thiên lạnh giọng nói ra.

Thiềm Thừ, Tri Chu Nữ, độc xà ào ào hóa thành bản thể, lao vào cắn xé Sở Cuồng Nhân.

Mà Ngô Thiên nói muốn cùng tiến lên với bọn họ lại thừa dịp ba người công kích Sở Cuồng Nhân mà thoát khỏi trận pháp, bay vút về nơi xa.

Chúng thiên kiêu Yêu tộc thấy vậy, không khỏi sững sờ.

"Chậc, Ngô Thiên này quả thật đã một tay bán rẻ đồng đội."

"Nói là muốn cùng tiến lên, kết quả là bản thân lại xoay người chạy mất, một chút phong phạm thiên kiêu cũng không có."

"Ha, đối mặt với quái vật như Sở Cuồng Nhân, còn muốn phong phạm thiên kiêu gì đó, tất nhiên là bảo mệnh quan trọng hơn."

"Đúng là vậy."

Chúng Yêu tộc đều thích xem náo nhiệt, không ngại chuyện lớn.

Nhưng sau khi tam độc còn lại đối mặt với Sở Cuồng Nhân nhìn thấy Ngô Thiên chạy mất, nhất thời tức giận đến xanh mặt, vừa giận lại sợ.

"Ngô Thiên, đồ hỗn trướng này! !"

"Ngươi sẽ không được chết yên lành!"

"Yên tâm, hắn giống như các ngươi, không đi được."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, tiếp đó, ngưng tụ kiếm chỉ, dưới sự gia tăng của Thanh Diệp Kiếm Đồng, kiếm khí như sóng to phun trào, chém chết toàn bộ Thiềm Thừ, Tri Chu Nữ, xà yêu còn lại!

Sau đó, ánh mắt của hắn khóa chặt Ngô Thiên đã chạy ra xa, cười lạnh một tiếng.

Côn Ngô bên hông hắn ra khỏi vỏ, sau lưng có một gốc kiếm thảo hiện lên, cây cỏ chuyển động, kiếm khí sắc bén vạch phá bầu trời, như muốn chém rơi ngôi sao đầy trời kia!

Kiếm khí phá không, dường như vượt qua khoảng cách thời không, trong chớp mắt đi tới trước mặt Ngô Thiên.

Hắn dùng toàn lực chống cự, nhưng cũng chỉ uổng công.

Một tiếng xét vang lên!

Một lượng lớn độc huyết văng ra khắp nơi.

Ngô Thiên bị một kiếm này chém thành hai nửa, hóa thành bản thể, thân thể con rết ngàn chân to lớn bị chém rơi trên mặt đất, gây ra bụi mù cuồn cuộn vạn trượng.

Yêu tu còn lại ở bốn phía cũng vô cùng e dè, nhìn Sở Cuồng Nhân.

Ngũ độc này tùy tiện chọn một người đều là thiên kiêu bên trong Thập Vạn Đại Sơn, nhất là Ngô Thiên, còn là thiên kiêu giới tử đỉnh phong.

Nhưng dù cho ngũ độc liên thủ vẫn không chặn được ba chiêu hai thức của Sở Cuồng Nhân, thực lực thế này quá mức kinh khủng.

"Chỉ sợ đến Kim Ô thái tử, Đấu Chiến Thánh Viên kia cũng kém xa tít tắp so với người này."

"Ai, so với chuyện này, ta càng hiếu kỳ tại sao một Nhân tộc như hắn lại có thể tiến vào Thiên Yêu cổ động này, chuyện này thật sự quá kì quái."

Mặc kệ rất nhiều Yêu tộc có bao nhiêu nghi hoặc, sau khi Sở Cuồng Nhân giải quyết hết ngũ độc liền rời đi.

Bóng người hắn lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Mà sau khi hắn đi.

Nơi xa, trong thi thể con rết to lớn kia có một lượng lớn độc huyết phun trào.

Chỗ độc huyết lan đến, vạn linh khô héo.

Mà bên trong một dòng độc huyết, một con rết màu đen lớn bằng ngón cái từ từ bò ra.

"Đáng chết, đáng chết! !"

"Một kiếm này, hủy đi thân thể của ta, nếu không phải ta sớm gieo vào trong cơ thể một hạt giống độc bản mệnh, lần này sợ là thật sự phải chết."

Hạt giống độc bản mệnh chính là một loại bí thuật bảo mệnh của Thiên Ngô nhất tộc.

Con rết trăm chân, chết mà không ngã.

Huống chi là con rết ngàn chân này.

Nhưng nếu sử dụng hạt giống độc bản mệnh này, sẽ tổn thất hết hơn chín phần tu vi, phải trả cái giá rất lớn, khó có thể tưởng tượng.

Nhưng so với mất đi tính mạng, hi sinh lớn hơn nữa cũng có đáng gì đâu?

"Sở Cuồng Nhân, ngươi chờ đó, đợi sau khi ta khôi phục, nhất định sẽ nghĩ biện pháp tìm ngươi báo thù rửa hận! !"

...

"Phỉ Vũ cô nương, chỗ này của ta có chút Giải Độc Đan, trước ăn vào đi."

Sau khi đi vào một chỗ không người, Sở Cuồng Nhân thả bọn người Đồ Sơn Phỉ Vũ từ trong Tụ Lý Càn Khôn ra ngoài, lấy ra một số Giải Độc Đan, bảo các nàng ăn vào.

Nhưng độc tố của đám người Ngô Thiên vô cùng cường đại, Giải Độc Đan tầm thường có hiệu quả không lớn.

May mắn là, ngoại trừ giải độc đan, Sở Cuồng Nhân còn có một thân y thuật kinh khủng, quỷ thần khó đoán, không bao lâu đã giúp mọi người hoàn toàn giải độc.

"Đa tạ Sở đạo hữu."

Đồ Sơn Phỉ Vũ trịnh trọng hành lễ với Sở Cuồng Nhân.

Cộng thêm lần này, đối phương đã cứu nàng hai lần, phần ân tình này, nàng cũng không biết làm sao để đáp trả.

Thậm chí nàng đang nghĩ, chính mình lấy thân báo đáp, Sở đạo hữu có thể đồng ý hay không?

Nhưng không bao lâu, ý tưởng này liền bị nàng ném ra sau ót.

Quá nông cạn.

Làm sao Sở đạo hữu có thể là loại người nông cạn như thế.

Chính mình có ý nghĩ như vậy, đã làm dơ bẩn Sở đạo hữu, thật sự là không thể tha thứ.

"Không sao."

Sở Cuồng Nhân cũng không biết Đồ Sơn Phỉ Vũ đang suy nghĩ chuyện gì.

Với hắn mà nói, cứu đối phương cũng chỉ là chuyện tiện tay mà thôi, dù sao cũng bởi vì tiểu hồ ly, hiện tại có thể nói là hắn phải duy trì quan hệ hữu hảo với Đồ Sơn, Thanh Khâu.

Có lẽ, trong tương lai, Thanh Khâu Đồ Sơn cũng có thể để cho hắn sử dụng cũng không chừng.

Nếu để người khác biết ý tưởng này của hắn, nhất định sẽ khịt mũi coi thường.

Thanh Khâu Đồ Sơn, đó là nơi có thể lực cao đến mức nào chứ?

Căn cơ của bọn họ cũng không thấp hơn bất kỳ một thế lực Tiên Cổ nào, hai vị Hồ Vương cũng là cường giả Đại La Kim Tiên đỉnh phong, làm sao có thể tuỳ tiện để người khác sử dụng? ?

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại có lực lượng và tự tin này.

Với thiên phú thực lực của hắn, trở thành Đại La Kim Tiên cũng chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

Mục tiêu của hắn, là Chúa Tể Vũ Trụ chí cao vô thượng kia!

Ngay cả Chủ Nhân Tiên Giới cũng không thỏa mãn được hắn.

Những ý nghĩ này, hắn không nói với bất kì kẻ nào, nhưng lại đang từ từ thực hiện trong âm thầm.

"Cơ duyên bên trong Thiên Yêu cổ động này rất nhiều, Hồ tộc ta cũng có đại năng từng để lại truyền thừa ở nơi này, chúng ta đang muốn tiến về tìm kiếm, không bằng Sở đạo hữu kết bạn đi với chúng ta đi, như thế nào?"

Đồ Sơn Phỉ Vũ mời.

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một hồi, gật gật đầu: "Được."

Thiên Yêu cổ động này, hắn cũng không quá quen thuộc, mà Thanh Khâu Đồ Sơn là thế lực lâu đời ở bên trong Thập Vạn Đại Sơn, quen thuộc với Thiên Yêu cổ động này hơn hắn.

Cùng nhau hành động, có lẽ sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn cũng không chừng.

Cứ như vậy, Sở Cuồng Nhân và bọn người Đồ Sơn Phỉ Vũ rời đi, tiến về chỗ của đại năng Hồ tộc trong miệng các nàng.

Mà lai lịch của vị đại năng Hồ tộc này cũng vô cùng bất phàm.

Có danh khí rất lớn bên trong Nhân tộc, còn lớn hơn nhiều so với phần lớn yêu quái.

Chính là Yêu Phi trong truyền thuyết, Đát Kỷ!

Ở bên trong Tiên giới vào thời đại cổ lão, Nhân tộc có Hoàng, thành lập vương quốc, thống trị Nhân tộc.

Mà trong đó, từng có một cái triều đại tên là n Thương, Nhân Hoàng, được người đời gọi là Trụ Vương!

Trong truyền thuyết cổ lão, bởi vì Trụ Vương mê luyến Yêu Phi Đát Kỷ, giết hại trung lương Nhân tộc, làm người người oán trách, gián tiếp dẫn đến sự diệt vong của n Thương.

Sau khi n Thương diệt vong, Yêu Phi Đát Kỷ cũng biến mất không thấy.

Không nghĩ tới, Yêu Phi Đát Kỷ này lại lưu lại truyền thừa của mình ở bên trong Thiên Yêu Động Thiên này.

"Thú vị."

"Trong truyền thuyết, Yêu Phi Đát Kỷ khuynh quốc khuynh thành, dung nhan tuyệt thế, ngược lại cũng người ta rất tò mò."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, có chút chờ mong.

Ngược lại không phải thật sự chờ mong biết được dáng dấp của đối phương ra sao, mà là hiếu kỳ Yêu Phi trong truyền thuyết này sẽ để lại loại truyền thừa như thế nào.

Chương 1229: Hồ yêu dị đoan Hắc Hồ, Thiên Cẩu thánh tử, ta còn biết nhiều hơn

Bên trong Thiên Yêu cổ động.

Trong dãy núi nào đó, Sở Cuồng Nhân và đám người Đồ Sơn Phỉ Vũ đi tới.

"Căn cứ vào chỉ thị của nữ vương, truyền thừa Đát Kỷ ở cuối vùng núi này, nhưng mà truyền thừa Đát Kỷ này vô cùng hiếm thấy, muốn thông qua khảo nghiệm của nó không phải là chuyện dễ dàng, các đời Hồ tộc ta cũng có thiên kiêu tiến vào nơi này, nhưng không có một ai có thể thu hoạch được truyền thừa của nàng, cho dù là ta cũng không có bất kỳ sự chắc chắn nào."

Đồ Sơn Phỉ Vũ nói ra.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, cười nhạt nói: "Dùng hết sức thử một lần là được."

"Ừm."

Đồ Sơn Phỉ Vũ gật đầu.

Nhưng bỗng nhiên, tựa như nàng đã nhận ra chuyện gì đó, sắc mặt hơi đổi một chút: "Khí tức này..."

Sở Cuồng Nhân cũng cau mày lại.

Hắn cảm nhận được phía trước có một yêu khí dị dạng, yêu khí này khá giống với bọn người Đồ Sơn Phỉ Vũ, nhưng lại vô cùng cực đoan, mang theo một luồng tà tính.

"Luồng yêu khí này cũng là Hồ tộc sao?"

Sở Cuồng Nhân có chút nghi hoặc.

"Đúng, nhưng cũng không phải!"

Đồ Sơn Phỉ Vũ cắn răng: "Yêu khí này, là thuộc về Hồ tộc dị đoan, Hắc Hồ nhất tộc! !"

"Hắc Hồ? Thú vị."

Sở Cuồng Nhân là người học rộng biết nhiều, trong đầu lập tức xuất hiện tin tức liên quan tới Hắc Hồ.

Hắc Hồ, cũng là một loại hồ yêu.

Nhưng hồ yêu này lại không chính thống, không được chấp nhận, nhất là ở Thanh Khâu, Đồ Sơn.

So với pháp tướng tu hành của Hồ yêu ở Thanh Khâu, Đồ Sơn, pháp môn tu hành của Hắc Hồ vô cùng quái dị quỷ quyệt, thứ am hiểu nhất là hấp thu tinh khí, mệnh nguyên của những sinh linh khác để tăng thực lực bản thân.

Cùng loại với thải bổ chi pháp bên trong Ma Đạo.

Càng quan trọng hơn là, Hắc Hồ không chỉ hút những sinh linh khác, ngay cả nhóm Hồ yêu của Hồ tộc cũng không buông tha.

Chỉ cần điểm này cũng đủ bị vô số Hồ yêu gạt sang một bên, xa lánh.

Nhưng Hắc Hồ lại không hề xấu hổ, ngược lại còn cho đó là vinh hành, từng năm lần bảy lượt xâm chiếm Hồ yêu còn lại, là đối thủ một mất một còn lớn nhất của Thanh Khâu, Đồ Sơn.

"Xem ra Hắc Hồ không biết từ nơi nào biết được nơi này có truyền thừa Đát Kỷ, không được, tuyệt đối không thể để cho những tên kia đạt được truyền thừa, nếu không hậu quả khó mà lường được!"

Đồ Sơn Phỉ Vũ hít sâu một hơi, sau đó liền tranh thủ thời gian lao về phía sơn mạch cuối cùng.

Sở Cuồng Nhân cũng đi theo.

Mà ngoại trừ yêu khí của Hắc Hồ nhất tộc, bọn người Sở Cuồng Nhân còn cảm giác được một luồng yêu khí khác.

"Là Thiên Cẩu nhất tộc."

Đồ Sơn Phỉ Vũ đã đoán được nơi luồng yêu khí khác phát ra.

Thiên Cẩu nhất tộc, cũng là chủng tộc thù địch của Thanh Khâu, Đồ Sơn, mà quan hệ của bọn họ và Hắc Hồ nhất tộc vô cùng mật thiết.

"Hắc Hồ, Thiên Cẩu, bọn gia hỏa này lại đều tới chỗ này."

Trong lòng Đồ Sơn Phỉ Vũ hơi trầm xuống một chút.

Sau đó, nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân bên cạnh, bỗng nhiên nội tâm có một loại cảm giác an tâm.

May mắn, có Sở đạo hữu ở đây.

……

Sơn mạch cuối cùng.

bên trên một ngọn núi nguy nga có một toà cung điện xinh đẹp đứng sừng sững.

Cung điện lát bằng bạch ngọc, khảm từng viên bảo thạch, tiên huy sáng chói, vô số đạo văn ẩn chứa trong đó, bên trong có một cấm chế dày đặc.

Mà ở bên ngoài cung điện.

Một đám Yêu tộc mặc áo đen đang bắt tay phá giải cấm chế nơi đây.

Trong đó, dẫn đầu là một nam một nữ, chính là giới tử của Thiên Cẩu nhất tộc và giới tử của Hắc Hồ nhất tộc.

Thánh Nữ Hắc Hồ mặc một bộ váy dài màu đen bó sát người, đường cong có lồi có lõm làm cho người ta miên man bất định, mái tóc dài màu đen, dung nhan tinh xảo, da thịt trắng như tuyết, môi đỏ như lửa, nhất là đôi mắt kia lại lộ ra một sự quyến rũ vô cùng mãnh liệt, còn mãnh liệt hơn rất nhiều so với Đồ Sơn Phỉ Vũ.

Vẻ quyến rũ này, dường như có thể câu ra khát vọng nguyên thủy nhất của mỗi một động vật giống đực, làm lòng người bùng nổ.

Thánh Tử Thiên Cẩu nhìn đối phương, trong mắt không khỏi toát ra vẻ si mê.

Làm Thánh Tử như hắn còn như vậy, chớ nói chi là Thiên Cẩu tộc còn lại, cả đám đều đang trộm nhìn đối phương, bụng dưới giống như có một đám lửa đang thiêu đốt.

Có vài Thiên Cẩu tộc đã không nhịn được mà lau súng bóp còi.

Mà nữ tử Hắc Hồ tộc còn lại cũng vô cùng xinh đẹp, nhưng mà vẫn kém hơn không ít so với Thánh Nữ Hắc Hồ.

"Thánh Nữ Hắc Hồ, ngươi có lòng tin đạt được truyền thừa Đát Kỷ này không, ta nghe nói, Đát Kỷ này là đại năng Thanh Khâu, nàng có thể giap truyền thừa cho ngươi sao?"

Tướng mạo hình người của Thánh Tử Thiên Cẩu có chút tuấn tú, hắn nhìn Hắc Hồ Thánh Nữ, hỏi.

"Yên tâm, đối với chuyện này ta đã sớm chuẩn bị."

Hắc Hồ Thánh Nữ lấy ra một viên đan dược đỏ như máu, "Đây là đan cáo tộc ta bí mật luyện chế, chỉ cần ta ăn vào, liền có thể ẩn giấu khí tức Hắc Hồ của ta, Yêu Phi Đát Kỷ kia cũng đã chết nhiều năm như vậy, ta cũng không tin nàng còn có thể dựa vào một đạo tiên thức còn lưu lại mà nhìn ra việc ta ngụy trang."

Nói xong, nàng nhìn về phía Thánh Tử Thiên Cẩu, lạnh nhạt nói: "Ngược lại là các ngươi, đang êm đẹp lại theo ta tới này, còn xác định nơi này có di vật Nhân Hoàng để lại, từ chỗ nào có được tình báo?"

"Ha, đây là một bí mật của ta, lại nói, ta tới đây, không phải có thể giúp ngươi sao?"

"Đừng ở phía sau kéo chân ta là được rồi."

Hắc Hồ Thánh Nữ nhếch miệng, khinh thường nói ra.

"Được, được."

Thánh Tử Thiên Cẩu vội vàng hơn, đối với sự khinh thị của Thánh Nữ Hắc Hồ không có chút nào tức giận.

Ngược lại, hắn nhìn về phía những tộc nhân đang phá bỏ cấm chế kia, tức giận nói: "Các ngươi tăng thêm tốc độ cho ta, không nên ảnh hưởng việc Thánh Nữ tiếp nhận truyền thừa."

Trong lòng những Thiên Cẩu tộc bị hắn mắng âm thầm bất mãn.

Khá lắm.

Nói thế nào Thiên Cẩu cũng là chủng tộc Thú Vương nổi tiếng, làm Thánh Tử Thiên Cẩu, lại bị một con Hắc Hồ hô tới quát lui.

"Được rồi, ta vẫn nên đi vào trước."

Hắc Hồ Thánh Nữ nói ra, sau đó, nàng ăn viên đan dược trong tay.

Chỉ chốc lát, khí tức của nàng đang dần dần phát sinh biến hóa.

"Hắc Hồ nhất tộc, quả nhiên là các ngươi!"

Lúc này.

Một giọng nói khẽ truyền đến.

Chỉ thấy đám người Sở Cuồng Nhân, Đồ Sơn Phỉ Vũ đi tới.

Nhìn Thánh Nữ Hắc Hồ trước mắt, ánh mắt Đồ Sơn Phỉ Vũ vô cùng băng lãnh, nàng nhận biết đối phương, hai người đều là Thánh Nữ Hồ tộc, nhưng mà một là Thánh Nữ Đồ Sơn, một là Thánh Nữ Hắc Hồ dị đoan, trước kia còn đánh nhau vài lần, thắng thua nửa này nửa kia, bất phân cao thấp.

"Xú hồ ly Đồ Sơn, không nghĩ tới ngươi tới đây nhanh như vậy, hơn nữa còn mang theo..."

Thánh Nữ Hắc Hồ nhìn về phía Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng, nhưng lập tức, ánh mắt biến đổi, kiều mị nói: "Tiểu ca ca tuấn tú như vậy, không biết ngươi theo Đồ Sơn Phỉ Vũ làm cái gì vậy, không bằng theo ta đi, thứ ta biết, chắc chắn còn nhiều hơn nàng."

Sự quyến rũ trong mắt nàng lưu chuyển.

Yêu tu Thiên Cẩu nhất tộc nhìn mà lòng ngứa ngáy khó nhịn, hận không thể lập tức nhào tới đè ngã đối phương xuống đất.

"Phi, Hắc Hồ chết tiệt, không biết xấu hổ, dựa vào ngươi mà cũng muốn câu dẫn Sở đạo hữu."

"Đúng vậy, về điểm này, đạo hạnh của người còn kém quá xa."

Sở Cuồng Nhân cũng không nói gì thêm, một đám Hồ yêu phía sau hắn cũng đã giận tím mặt, trong mắt toát ra ý lạnh âm u.

Giống như bảo vật trân quý nhất bị người ta ngấp nghé.

Đối với nữ Hồ yêu của Thanh Khâu, Đồ Sơn mà nói, Sở Cuồng Nhân là một sự tồn tại khác biệt.

Cho dù là khí chất hay là dung mạo, hoặc là thực lực không có gì sánh kịp, đều là người mà các nàng vô cùng khao khát.

Cho dù các nàng biết mình không xứng với đối phương.

Nhưng cũng không thể ngăn cản các nàng hâm mộ.

Loại này người, đặt ở Đồ Sơn Thanh Khâu để trang trí cho đẹp mắt cũng tốt.

Nhưng bây giờ, con Hắc Hồ chết tiệt này lại muốn cướp Sở Cuồng Nhân đi, chuyện này sao bọn nàng chịu được?

Nếu không phải biết bản thân không phải là đối thủ, đã sớm xông lên.

"Há, đám cáo con chưa từng trải qua sự đời như các ngươi có biết rõ cách lấy lòng nam nhân sao?"

Hắc Hồ xùy cười một tiếng, sau đó nhìn Sở Cuồng Nhân, mị hoặc cười nói: "Tiểu ca ca, ta biết rất nhiều, cam đoan để ngươi... Dục tiên dục tử, hơn nữa, mặc dù ta được nhiều người để ý, nhưng lần đầu tiên còn chưa có cho bất kỳ kẻ nào đâu, nếu như là ngươi, ta vô cùng nguyện ý."

Chương 1230: Ta cho phép các ngươi tùy tiện động sao? Truyền nhân Hiên Viên

Thánh Nữ Hắc Hồ nói cũng không giả.

Tuy Hắc Hồ nhất tộc am hiểu Mị Hoặc chi đạo, nhưng các nàng chỉ dựa vào pháp môn tu hành để hút tinh khí mệnh nguyên, cũng không cần tiến hành sinh hoạt vợ chồng, hơn nữa Hắc Hồ nhất tộc cũng rất là xem trọng đối với trinh tiết của mình, nếu không gặp được người mình thật sự thích, bình thường sẽ không chủ động hiến thân.

Điểm này ngược lại rất giống với Đồ Sơn Thanh Khâu.

Có lẽ đây cũng là nguyên nhân các nàng còn mang trên người tên tuổi của Hồ yêu.

Đáng chết, đáng chết! !

Ở bên cạnh, Thánh Tử Thiên Cẩu đã ghen ghét đến mức ánh mắt đỏ lên.

Bình thường hắn nịnh nọt đủ kiểu đối với Thánh Nữ Hắc Hồ, nhưng mà đối phương còn chẳng thèm nhìn thẳng vào mình.

Nhưng bây giờ, lại làm điệu làm bộ đối với Sở Cuồng Nhân như thế! !

Đây là nữ thần trong con mắt của hắn sao?

Đáng chết, đáng chết!

Thánh Nữ Hắc Hồ cũng không hề để ý đến tâm trạng của Thánh Tử Thiên Cẩu đang biến hóa.

Dưới cái nhìn của nàng, mười Thánh Tử Thiên Cẩu cũng kém hơn một Sở Cuồng Nhân.

Không, hai người này thậm chí không có chút khả năng nào để so sánh.

Tại thời khắc mấu chốt này, nàng nhất định phải tìm cách kéo Sở Cuồng Nhân về phía của mình, ít nhất cũng đừng để đối phương can thiệp vào việc mình thu hoạch truyền thừa Đát Kỷ.

Nếu không, mười mình cũng không phải đối thủ của đối phương.

Vì thế, bán nhan sắc cũng không phải là không thể được.

Lại nói, đối phương lớn lên đẹp mắt như vậy, xuất sắc như vậy, quả thật cũng khiến nàng động tâm.

Thánh Nữ Hắc Hồ thỏa thích phô diễn đường cong thân thể của mình, dùng ngôn ngữ, dùng ánh mắt trêu chọc Sở Cuồng Nhân, thi triển mị hoặc chi thuật đến cực hạn.

Nàng tin tưởng, cho dù là một Chân Tiên cũng không ngăn cản được dạng mị hoặc này.

Bên trong toàn bộ một đời thiên kiêu trẻ tuổi, cũng không ai có thể thờ ơ đối với bộ dạng này của mình.

Chỉ tiếc.

Nàng gặp phải Sở Cuồng Nhân.

Hắn chỉ nhàn nhạt nhìn đối phương, ánh mắt bình tĩnh, không hề bận tâm, sắc mặt cũng không thay đổi chút nào.

Quả thật, mị hoặc chi thuật của Thánh Nữ Hắc Hồ cực kỳ cao minh, nhưng đạo tâm của hắn làm sao có thể là thứ mà đối phương đủ khả năng rung chuyển.

Cho dù là Yêu Phi Đát Kỷ ngày xưa còn sống cũng không thể!

Thời gian dần trôi qua, Thánh Nữ Hắc Hồ có chút câu dẫn không nổi nữa, thủ đoạn của nàng lại chẳng có tác dụng gì đối với đối phương.

Nàng cảm thấy mình giống như một tên hề, ở chỗ này làm điệu làm bộ. Xấu hổ đến mức sắc mặt đều mất tự nhiên, khóe miệng co giật.

Tốt cho một Sở Cuồng Nhân!

Tốt một đạo tâm không thể bị rung chuyển!

Thánh Nữ Hắc Hồ nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, lập tức quay người lao về phía cung điện sau lưng.

"Không đúng, khí tức của nàng có biến hóa? !"

Đồ Sơn Phỉ Vũ nhìn Thánh Nữ Hắc Hồ lướt vào cung điện, lúc cấm chế bốn phía không có ngăn cản, sắc mặt hơi đổi một chút.

Cung điện này, là truyền thừa Đát Kỷ.

Nói như vậy, ngoại trừ Hồ yêu, những người khác căn bản không vào được.

Mặc dù Hắc Hồ cũng là Hồ yêu, nhưng là Hồ yêu dị đoan, cũng cần phải bị bài trừ bên ngoài mới đúng, nhưng hiện tại Thánh Nữ Hắc Hồ lại tiến vào được.

"Hừ, mặc kệ ngươi dùng thủ đoạn gì, ta tuyệt đối không nhường truyền thừa Đát Kỷ cho ngươi."

Bóng người Đồ Sơn Phỉ Vũ lóe lên, cũng lao về phía cung điện.

"Hừ, người nào cũng đừng hòng làm hỏng chuyện tốt của Thánh Nữ Hắc Hồ."

Lúc này, Thánh Tử Thiên Cẩu nổi giận gầm lên một tiếng, đánh một quyền về phía Đồ Sơn Phỉ Vũ.

Yêu khí dồi dào hóa thành một cơn gió đen, giống như muốn nuốt chửng trời đất.

Giờ phút này, một đạo kiếm khí vạch phá bầu trời, tuỳ tiện xé rách Hắc Phong kia, mở ra một đường nối thẳng tới cung điện cho Đồ Sơn Phỉ Vũ!

Đùng! !

Ngay sau đó, một luồng dao động tiên nguyên vô cùng mạnh mẽ bỗng nhiên bạo phát!

Uy thế vô biên bao phủ vùng trời này.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, nhìn bọn người Thánh Tử Thiên Cẩu trước mắt, giọng điệu lạnh nhạt nói: "Ta cho phép các ngươi tùy tiện động sao? !"

Luồng uy thế này...

Làm sao có thể! !

Thánh Tử Thiên Cẩu chỉ cảm thấy trên người mình bị một tòa Thái Cổ Thần Sơn đè xuống, khó có thể động đậy, trong lòng không thể khống chế mà sinh ra một sự sợ hãi.

Hắn không thể tin được, mình và Sở Cuồng Nhân chênh lệch lớn như vậy sao?

Lớn đến mức, chỉ uy thế thôi đã khiến cho mình đánh mất đấu chí? ! !

"Không, điều đó không có khả năng! !"

"Thiên Cẩu Thực Nhật! !"

Thánh Tử Thiên Cẩu hét lớn một tiếng, trên người hắn có một luồng yêu khí phóng lên tận trời.

Yêu khí hóa thành một hình tượng Thiên Cẩu to lớn, già thiên tế nhật, che lấp mặt trời, khiến cho thiên địa lâm vào cảnh tượng chỉ còn một màu đen kịt.

Chính là dị tượng Thiên Cẩu nhất tộc, Thiên Cẩu Thực Nhật!

"Sở Cuồng Nhân, ta tuyệt đối sẽ không để ngươi phá hư kế hoạch của Thánh Nữ, tiếp một chiêu này của ta đi!"

"Vạn Cẩu Kinh Thiên Khiếu! !"

Chỉ thấy trên đỉnh đầu của Thánh Tử Thiên Cẩu có dị tượng Thiên

Cẩu Thực Nhật, yêu khí vô biên trong hư không biến hoá thành từng con chó lớn, phát ra tiếng gào kinh người, vang vọng đất trời.

Một chiêu này, vô cùng cường thế.

Vạn chó thôn thiên, yêu khí doạ người bao phủ khắp nơi, phá vỡ sơn hà nhật nguyệt.

"Ngươi thật đúng là trung thành tuyệt đối đối với Thánh Nữ Hắc Hồ kia, tên gọi Thiên Cẩu này của ngươi thật đúng là danh xứng với thực... Liếm chó!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Trong mắt của hắn có thanh quang lấp lóe, thúc giục Thanh Diệp Kiếm Đồng, sau lưng có một gốc kiếm thảo hiện lên, cây cỏ chuyển động, kiếm khí ngập trời đột nhiên tuôn ra.

Phía dưới kiếm khí kinh thiên này, cảnh tượng tận thế vạn chó thôn thiên kia đột nhiên sụp đổ.

Dị tượng sau lưng Thánh Tử Thiên Cẩu cũng trực tiếp nổ nát vụn!

Mà bản thân hắn cũng bay ngược ra sau, miệng phun máu tươi, tiên khu chấn động mãnh liệt, đạo văn trong cơ thể vỡ tan, gần như tan rã.

Không chỉ có như thế, Thiên Cẩu tộc nhân ở phía sau hắn cũng bị kiếm khí tác động đến, một số Thiên Cẩu tộc có tu vi không đủ cao bị kiếm khí xé rách ngay tại chỗ.

"Ngươi yếu đến mức ngay cả tư cách gây hứng thú cho ta cũng không có."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

"Không được, tiếp tục như vậy nữa, ta nhất định sẽ bị hắn giết."

Thánh Tử Thiên Cẩu cắn răng, sau đó trong cơ thể bắn ra một vệt kim quang: "Chủ nhân, cứu ta! !"

Chỉ thấy đạo kim quang kia biến ảo trong hư không, tạo thành một thanh niên người mặc trường bào kim sắc, phía trên thêu Ngũ Trảo Kim Long.

Thanh niên này mắt sáng như sao, hai đầu lông mày mang theo vẻ uy nghi.

Giống như một vị Đế Vương cao cao tại thượng, chưởng quản hàng tỉ sinh linh ở Nhân Gian.

Sau khi Sở Cuồng Nhân nhìn thấy thanh niên này, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, vừa rồi hắn đã sớm phát giác được sự tồn tại của luồng sức mạnh này trong cơ thể của Thánh Tử Thiên Cẩu.

Nếu không phải hắn muốn khiến cho đối phương thúc giục luồng sức mạnh này, đối phương, ngay cả một kiếm của hắn cũng không tiếp nổi.

"Sở Cuồng Nhân!"

Thanh niên nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra một tia hoảng hốt, lập tức khôi phục lạnh nhạt: "Không nghĩ tới có thể nhìn thấy ngươi ở bên trong Thiên Yêu cổ động này."

Sở Cuồng Nhân đã mở ra Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái, phân tích thân phận, lai lịch của đối phương.

Kết quả cho ra khiến hắn có chút ngoài ý muốn.

"Giới tử của Nhân Hoàng tông, truyền nhân Hiên Viên nhất mạch, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, một câu nói toạc ra thân phận của thanh niên trước mắt.

Mà nhóm Hồ yêu ở phía sau hắn thì khiếp sợ không gì sánh nổi.

Truyền nhân Hiên Viên? !

Đó không phải là Nhân tộc sao?

Tại sao đối phương lại xuất hiện ở nơi này?

Ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, vậy mà bên trong Thiên Yêu cổ động này lại có thêm một Nhân tộc? !

Khá lắm.

Những người này, thật sự coi cấm chế của Thiên Yêu cổ động thành vật trang trí hả?

Trong lúc nhất thời, chúng Hồ yêu vô cùng hoài nghi đối với vấn đề bảo an của Thiên Yêu cổ động.

Mà truyền nhân Hiên Viên cũng hết sức kinh ngạc đối với việc Sở Cuồng Nhân có thể dùng một câu nói toạc ra thân phận của mình, nhìn Sở Cuồng Nhân thật sâu: "Ta còn chưa chính thức xuất thế, ngươi lại có thể nói toạc ra, xem ra trên người ngươi có một ít tình báo không muốn để người khác biết được là nó từ đâu ra, quả nhiên ngươi ẩn giấu rất sâu."

Không giống với Sở Cuồng Nhân có danh tiếng xuất sắc trong đám giới tử, truyền nhân Hiên Viên vô cùng điệu thấp, còn chưa chính thức xuất thế, theo đạo lý mà nói, sẽ không có bao nhiêu người biết đến.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, thì lại lập tức nhận ra.

Chuyện này khiến hắn hoài nghi có phải đối phương sắp xếp tai mắt ở Nhân Hoàng tông hay không, hơn nữa còn là loại tai mắt có địa vị không thấp.

Chương 1231: Hiên Viên Kiếm Khí, quân vương chỉ có thể chết trong trận chiến, không có đầu hàng nhận thua với giặc

Sở Cuồng Nhân không giải thích nhiều về sự hiểu lầm của truyền nhân Hiên Viên.

Hắn tiếp tục nhìn đối phương: "Thân là truyền nhân Nhân Hoàng, ngươi không tiếc thu phục Thánh Tử Thiên Cẩu, thả một đạo tiên thức phân thân ở trên người đối phương, ngươi hao tổn tâm cơ như thế chỉ vì muốn chui vào bên trong Thiên Yêu cổ động này, không biết bên trong cổ động này có cơ duyên gì mà khiến ngươi động tâm đến như vậy."

Khác với biện pháp cải biến thể chất của Sở Cuồng Nhân.

Truyền nhân Hiên Viên trước mắt cũng chỉ là một đạo tiên thức hóa thân, dùng bí pháp gửi ở trên người Thánh Tử Thiên Cẩu, khí tức của Thiên Cẩu giấu diếm được cấm chế Đại La, lúc này mới tiến vào Thiên Yêu cổ động.

Nhưng chuyện này nói thì đơn giản nhưng làm được thì rất khó.

Dù sao cũng là cấm chế Đại La, sao lại dễ dàng giấu diếm như vậy.

Có thể nghĩ, truyền nhân Hiên Viên vì luyện chế luồng tiên thức phân thân này nhất định đặc biệt hao tốn rất nhiều tâm huyết.

Trên đời này có nhiều cơ duyên mà hắn không đi, hết lần này tới lần khác lại lao tâm lao lực đến Thiên Yêu Động Thiên, đây còn là địa bàn Yêu tộc, ở trong đó tất nhiên có nguyên nhân gì đó.

Truyền nhân Hiên Viên không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Trụ Vương!"

Sở Cuồng Nhân lại nói ra một cái tên.

Mà lời vừa nói ra, sắc mặt truyền nhân Hiên Viên đột nhiên hơi đổi một chút, không còn bình tĩnh.

"Xem ra, ta đoán đúng rồi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói: "Thân là giới tử của Nhân Hoàng tông, truyền nhân Nhân Hoàng Hiên Viên, cơ duyên có thể làm cho ngươi phí sức như thế, cũng chỉ có truyền thừa Nhân Hoàng, mà ở bên trong Thiên Yêu cổ động này, có khả năng tồn tại cơ duyên của Nhân Hoàng, cũng chỉ có vị sủng phi của Trụ Vương trong truyền thuyết, Yêu Phi Đát Kỷ."

"Sở Cuồng Nhân, ngươi thật sự là nhạy bén hơn người."

Truyền nhân Hiên Viên từ tốn nói, cũng coi như thừa nhận, quả thật hắn là vì cơ duyên của Trụ Vương mà đến.

"Quá khen."

"Đã như vậy..."

Truyền nhân Hiên Viên còn chưa nói hết lời, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm màu vàng óng.

Phía trên thanh kiếm kia, một mặt thân kiếm khắc nhật nguyệt tinh thần, một mặt khắc sơn xuyên thảo mộc, một mặt của chuôi kiếm khắc nhân văn địa lý, một mặt khắc kế sách thống trị tứ hải.

Một luồng kiếm uy vô biên lan tràn ra từ trong đó, rung động nhật nguyệt tinh thần, hư không tứ phương!

Kiếm này, chính là Chí Bảo Nhân Hoàng, Hiên Viên Kiếm!

Khi kiếm hiện thế, kiếm áp cũng đã hoàn toàn khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Truyền nhân Hiên Viên chém ra một kiếm, ánh kiếm màu vàng óng mang theo khí tức đường hoàng bá đạo, bao bọc gầm trời bay đến, uy thế vô biên!

"Ha, một đạo hóa thân lại thêm một thanh hư ảnh Hiên Viên Kiếm, chỉ có như vậy mà ngươi cũng muốn tranh giành với ta? Buồn cười đến cùng cực!"

Sở Cuồng Nhân xùy cười một tiếng.

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, chỉ tùy ý trong vạch một đường trong hư không.

Trong mắt có thanh quang lưu chuyển, triển khai Thanh Diệp Kiếm Đồng, sau lưng có một gốc kiếm thảo chập chờn, kiếm khí quét ngang, rộng lớn như núi sông, chấn động tinh thần nhật nguyệt.

Thảo Kiếm Quyết của Thanh Diệp Kiếm Đồng va chạm với Hiên Viên Kiếm Khí!

Thần thông Kiếm Đạo đứng đầu thời đại này chiến với pháp môn tu hành kiếm đạo tối cao!

Kiếm khí và kiếm khí va chạm trong nháy mắt, sơn hà bốn phía hỗn loạn, từng tòa sơn phong bị phá nát, không gian cũng bị xé ra, tạo thành những miệng hố lớn màu đen.

Mà Thánh Tử Thiên Cẩu, người gần nhất với nơi hai đạo kiếm khí giao phong là kẻ đứng mũi chịu sào, bị kiếm khí vô tận xé rách, hóa thành một làn sương máu ngay tại chỗ, nổ tung, chết không toàn thây!

Tuy Hiên Viên Kiếm Khí cường đại, nhưng truyền nhân Hiên Viên lại chỉ là một đạo hóa thân, mà một đạo kiếm khí tùy ý của Sở Cuồng Nhân cũng không phải thứ một đạo hóa thân có thể ngăn cản.

Chỉ thấy Hiên Viên Kiếm Khí bị phá nát, hóa thân truyền nhân Hiên Viên kia bị kiếm khí tàn phá bừa bãi, dần dần sụp đổ.

Trước khi tiêu tán, hắn nhìn Sở Cuồng Nhân thật sâu: "Sở Cuồng Nhân, ngày sau gặp lại, là lúc ta để ngươi nhìn một chút cái gì là Hiên Viên Kiếm Khí chân chính! !"

"Ngày sau gặp lại, là lúc ta sẽ cho ngươi biết, đối với ta, ngươi nên có sự kính sợ đối với một vị Vương!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

"Hừ, nói ngoa!"

Truyền nhân Hiên Viên hừ lạnh một tiếng, hóa thân lập tức hoàn toàn tiêu tán.

Mà bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, đi vào cung điện trước mặt, ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí quét ra, chém chết toàn bộ Thiên Cẩu tộc còn lại.

Còn về những Hắc Hồ kia, đã sớm nhận ra có chuyện không ổn, chạy rất xa.

Sau đó, hắn nhìn về phía cung điện, đi vào bên trong.

Lúc hắn bước vào cấm chế bên ngoài cung điện, những cấm chế này cũng không phát động công kích đối với hắn.

Mà hắn, cũng không có sử dụng thể chất Thiên Hồ.

Nói cách khác, cấm chế này, không có tác dụng đối với Nhân tộc.

"Quả nhiên, nơi đây thật sự có truyền thừa Trụ Vương, bởi vì Trụ Vương là Nhân tộc, cho nên Đát Kỷ mới không có hạn chế Nhân tộc tiến vào nơi đây, thú vị, Yêu Phi Đát Kỷ trong truyền thuyết gián tiếp làm hại Trụ Vương nước mất nhà tan, nhưng truyền thừa của hắn lại thiết lập ở nơi này của Đát Kỷ, ở trong đó, sợ là có ẩn tình khác."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Trong cung điện, vô cùng hoa lệ, tiên tinh, Ngọc Tủy, tiên dược có ở khắp nơi.

Mà sâu bên trong cung điện, có một pho tượng được điêu khắc từ bạch ngọc.

Pho tượng kia sinh động như thật, dung nhan tinh xảo, sắc mặt ôn nhu, tư thái thướt tha, có một vẻ đẹp không cách nào nói rõ.

Vẻ đẹp vô cùng tinh tế được kết hợp giữa ôn và yêu mị.

Đẹp đến nổi khiến người ta kinh tâm động phách.

"Đây chính là Yêu Phi Đát Kỷ, thú vị."

Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm nói.

Yêu Phi này, quả thật rất đẹp.

Còn yêu mị hơn so với Thánh Nữ Hắc Hồ, còn cao quý hơn so với Đồ Sơn Phỉ Vũ.

Nhưng mà đẹp thì đẹp, đạo tâm của Sở Cuồng Nhân vẫn không có bất cứ sự dao động nào.

Mà trong bạch ngọc pho tượng trước mặt, có hai chùm sáng màu trắng, chùm sáng này được ngưng tụ từ vô số đạo văn, giống như hai quả trứng khổng lồ, đang ấp thứ gì đó.

Dường như, Sở Cuồng Nhân nhìn thấy có hai bóng người như ẩn như hiện bên trong quả trứng khổng lồ.

Đó là, Thánh Nữ Hắc Hồ và Đồ Sơn Phỉ Vũ.

"Há, hai người bọn họ quả thật đang đồng thời tiếp nhận khảo nghiệm của Đát Kỷ, thú vị."

"Cũng không biết, thứ ta muốn tìm ở nơi nào."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân đảo qua cung điện.

Hắn muốn tìm, là cơ duyên có liên quan tới Nhân Hoàng Trụ Vương, mà truyền thừa Đát Kỷ, hắn cũng không cảm thấy rất hứng thú.

"Không nghĩ tới, vậy mà bên trong Thiên Yêu cổ động này thật sự có một Nhân tộc."

Lúc này, một giọng nói thăm thẳm vang lên.

Đây là giọng nói của một nữ tử, mang theo một chút sự mềm mại đáng yêu.

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía pho tượng bạch ngọc trước mặt.

Mà dường như pho tượng kia cũng đang nhìn hắn.

"Xin ra mắt tiền bối."

Sở Cuồng Nhân hơi hơi chắp tay.

Một đạo quang ảnh bạch sắc đi ra từ tượng trong pho, chính là một luồng tiên thức của Yêu Phi Đát Kỷ.

So với pho tượng, sợi tiên thức này của nàng lại càng sinh động như thật.

"Nhân tộc, ngươi tới nơi này là để tìm kiếm truyền thừa của Trụ Vương phải không."

"Đúng vậy."

Sở Cuồng Nhân gật đầu.

"Truyền thừa của Trụ Vương mà ngươi muốn, ở ngay chỗ này, nhưng mà ngươi có thể nhận được sự công nhận của hắn hay không, thì phải xem chính bản thân ngươi."

Ống tay áo của Đát Kỷ vung lên, chỉ thấy có một kiện khôi giáp màu đỏ sậm, một thanh song thủ đại kiếm màu đỏ thẫm xuất hiện ở trước mặt hắn.

Mặc kệ là khải giáp hay là đại kiếm, phía trên đều khắc đạo văn huyền diệu, chảy ra một luồng khí tức mênh mông.

Đó là Đại La ý!

Đại La ý vô cùng cường đại! !

Lúc Trụ Vương còn sống, chính là một vị Đại La Kim Tiên có tu vi cực kỳ kinh khủng.

Sở Cuồng Nhân nhìn khải giáp và thanh kiếm trước mắt, đột nhiên trong lòng cảm nhận được từng đợt rung động, giống như đang sinh ra sự cộng minh nào đó.

Ở trên người hắn, có một chút khí tức vô hình lan tràn ra.

Đó là, sức mạnh khí vận của Nhân tộc.

Trong thoáng chốc, dường như Sở Cuồng Nhân thấy được giữa thiên địa có một bóng người mặc khải giáp đỏ sậm, tay cầm đại kiếm, ngang nhiên sừng sững.

Ở quanh người hắn, là một mảnh núi thây biển máu.

Ở trước mặt hắn, là đại quân tu sĩ liên miên bất tuyệt.

Trên đỉnh đầu hắn, là Tiên Phật Thần Ma cao cao tại thượng.

Trên trời dưới đất, bốn phương tám hướng, đều là kẻ địch!

"Trụ Vương, đầu hàng đi!"

"Đầu hàng, thần phục Tiên Đình, phía trên Phong Thần Bảng, sau này ta sẽ để lại một vị trí cho ngươi!"

"Đầu hàng, sẽ tránh được cái chết!"

Đối mặt với mọi người, chúng tiên phật chiêu hàng, bóng người có mái tóc đen bay trong gió kia vẫn ngang nhiên, kiệt ngao bất thuần, cao giọng quát lớn: "Nhân tộc ta, cho tới bây giờ chỉ có quân vương chết trên chiến trường, chưa bao giờ có việc đầu hàng nhận thua với giặc! !"

Chương 1232: Tuyệt thế chi chiến, Trụ Chi Kiếm, vị Nhân Hoàng cuối cùng

"Nhân tộc ta, cho tới bây giờ chỉ có quân vương chết trên chiến trường, chưa bao giờ có việc đầu hàng nhận thua với giặc! !"

Một câu nói ngạo nghễ, Trụ Vương có tư thế đỉnh thiên lập địa, tiên nguyên dồi dào trút xuống như bão, rung động bát hoang thập địa!

Ở trên người hắn, có chín đạo Long khí kim sắc phóng lên tận trời, mỗi một đạo, đều dài trăm vạn trượng, đuôi rồng quét qua, liền có vô số Tiên Thần vẫn lạc!

"Làm càn!"

"Từ nay về sau, thế gian sẽ không có Nhân Hoàng, chỉ có Thiên Tử!"

Tiên Thần bốn phía thấy Trụ Vương thà chết chứ không chịu khuất phục, lập tức phát động thế công, các loại tiên pháp tầng tầng lớp lớp đánh về phía đối phương.

Mà Trụ Vương lẫm liệt không sợ, trong thoáng chốc, dường như hắn cảm nhận được gì đó, ánh mắt thoáng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, xuyên qua vô số thời không, ở phía xa nhìn vào nhau.

Trên mặt hắn nở nụ cười, kiêu ngạo nói ra: "Hậu sinh, nhìn kỹ, như thế nào là Trụ Chi Kiếm! !"

Tay hắn nắm đại kiếm đỏ thẫm, chém ra một kiếm!

Kiếm khí cuồng bạo xẹt qua hư không, vô số đạo văn huyền diệu hiện lên, một luồng khí tức vô cùng bạo ngược phun ra ngoài, đảo loạn phong vân!

"Trụ Chi Kiếm, bạo ngược! !"

Kiếm khí giống như một luồng gió bão không ngừng nghỉ, cuốn Tiên Thần bốn phía vào trong đó, từng kẻ bị đánh thành sương máu, trăm vạn đại quân vì thế mà bị diệt gần một nửa!

Lúc này, Tiên Phật trên trời ngồi không yên.

Có một Hỏa Thần tóc hồng xuất thủ, đưa tới dung nham vô tận, hóa thành tám con Hỏa Long lao về phía Trụ Vương mà cắn xé.

Có Lôi Thần xuất thủ, trên chín tầng trời, lôi trụ thô to, một đạo rồi lại một đạo không ngừng đánh xuống.

Phong Thần đưa tới cuồng phong, Thủy Thần đưa tới hồng thủy...

Cường giả Phật Môn cũng tụng phật hiệu trong miệng, đè xuống một chưởng, phật chưởng kim sắc dường như muốn thâu tóm cửu thiên, mạnh mẽ trấn áp xuống!

Đối mặt với Tiên Phật liên thủ, Trụ Vương vẫn không giảm cuồng ngạo.

Hắn cầm đại kiếm đỏ thẫm trong tay, chín đạo long khí kim sắc sau lưng gào thét, uy thế vang vọng chín tầng trời!

"Trụ Chi Kiếm, bá lâm! !"

Lại chém ra một kiếm, vô biên bá đạo chi khí bao phủ thiên địa.

Thời khắc này, dường như Trụ Vương chính là sự tồn tại duy nhất giữa thiên địa, vạn vật vạn linh ở trước mặt hắn, chỉ có thể thần phục!

Kiếm quang bá đạo kéo theo vô số đạo văn, lấy tư thái vô cùng cường thế quét ra, chém về phía năng lượng như dòng nước lũ do

Tiên Phật liên thủ mà thành!

Hai luồng sức mạnh bất thế ầm vang va chạm, mặt đất vỡ nát, hư không bị huỷ diệt...

Vô số tu sĩ hóa thành sương máu ở bên trong dư âm năng lượng, liên tiếp nổ tung.

"Thật mạnh!"

Sở Cuồng Nhân nhìn cảnh tượng này trong bóng tối, không ngừng tìm hiểu Trụ Chi Kiếm huyền diệu.

Mà giờ khắc này, trong trời cao.

Một bàn tay màu đen vô cùng to lớn từ trên trời giáng xuống, bên trong ẩn chứa đạo văn vô tận, vô biên, sức mạnh to lớn.

Dưới một chưởng này, hư không bị phá nát, sơn hà nứt toác, thiên địa thất sắc!

Tiên Phật thấy thế, sắc mặt cũng không nhịn được mà hoàn toàn thay đổi.

"Ngọc Đế xuất thủ! !"

"A di đà phật, Chủ Nhân Tiên Đình cũng ngồi không yên, Nhân Hoàng quả thật là anh hùng."

Bàn tay to lớn giống như che lấp một vùng trời, uy thế mạnh mẽ, cho dù là Đại La Kim Tiên gặp phải, cũng không nhịn được mà kinh hãi!

Tại thời khắc này, Trụ Vương cũng cảm thấy áp lực trước đó chưa từng có.

"Ngọc Đế, chính là kẻ cầm đầu làm loạn Nhân tộc ta, ha ha, rốt cục cũng nhìn thấy ngươi."

Trụ Vương cười ha ha một tiếng, thét dài một tiếng, chín con Kim Long sau lưng cùng nhau phát ra tiếng gầm

"Trụ Chi Kiếm, vô đạo! !"

Một kiếm sau cùng, Trụ Vương thúc giục tất cả sức mạnh tiên nguyên, chém ra một đạo ánh kiếm màu đỏ ngòm.

Huyết sắc kiếm quang ẩn chứa một luồng khí tức hủy diệt đến cực hạn vô cùng kinh khủng.

Kiếm quang và bàn tay ầm ầm va chạm, đạo văn ẩn chứa bên trong bàn tay kia quả thật đang bị kiếm quang không ngừng huỷ diệt, bị xé thành một lỗ hổng khổng lồ.

Mà sau lưng Trụ Vương, chín con Kim Long kia cũng phóng lên tận trời, va chạm với bàn tay to lớn kia.

Dưới sự trùng kích không có gì sánh kịp, một sự kinh hãi trước nay chưa từng có bao trùm Cửu Thiên Thập Địa, tất cả mọi thứ ở bốn phía đều bị hao mòn, sụp đổ!

Dưới sự trùng kích kinh khủng, ý thức của Sở Cuồng Nhân đi tới một mảnh không gian trắng xoá.

Ở chỗ này, một nam tử người mặc hoa bào đang chăm chú nhìn hắn.

Người này, chính là Trụ Vương!

Mà hình ảnh chiến đấu mới vừa rồi, cũng do đối phương dẫn đường cho hắn nhìn thấy.

Sở Cuồng Nhân không chào hỏi, ý thức của hắn còn đắm chìm trong ba kiếm Trụ Vương chém ra trước đó.

Ba kiếm kia, tuyệt đối là một trong các pháp môn kiếm đạo cường đại nhất hắn thấy qua.

Không hề thua kém so với Hiên Viên Kiếm Khí.

Trụ Vương không quấy rầy Sở Cuồng Nhân lĩnh hội Trụ Chi Kiếm, chỉ lẳng lặng nhìn đối phương.

Ba ngày sau đó.

Sở Cuồng Nhân tỉnh lại từ trong trạng thái lĩnh hội.

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, vạch một đường trong hư không, một luồng bạo ngược chi khí hiện lên, đó là thức thứ nhất của Trụ Chi Kiếm, bạo ngược!

Trong mắt Trụ Vương lộ ra một tia kinh thán.

"Ngộ tính của người này quả thật rất yêu nghiệt, lại có thể lĩnh ngộ thức thứ nhất của Trụ Chi Kiếm trong vòng ba ngày, phần ngộ tính này, cổ kim không có mấy người có thể so sánh."

Phải biết rằng, cho dù là con nối dõi ưu tú nhất của hắn được hắn tự mình chỉ dạy, cũng phải bỏ ra mấy năm mới miễn cưỡng lĩnh hội được thức thứ nhất.

Ngay khi Trụ Vương muốn khích lệ Sở Cuồng Nhân đôi câu.

Lại thấy đối phương lại có hành động.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, sau khi thi triển ra bạo ngược, lại vạch ra một kiếm trong hư không.

Kiếm khí hoành không, khí tức vô biên bá đạo phun ra nuốt vào, giống như muốn để cho vạn vật vạn linh trong thiên địa đều thần phục dưới chân.

Chính là thức thứ hai của Trụ Chi Kiếm, bá lâm!

Nhưng vẫn chưa hết.

Trong mắt Sở Cuồng Nhân tách ra một đạo tinh quang, kiếm chỉ chuyển động, lại chém ra một kiếm, một đạo kiếm quang huyết sắc hiện lên trong hư không, giống như muốn huỷ diệt toàn bộ mọi thứ trong thế gian.

Chính là thức thứ ba của Trụ Chi Kiếm, vô đạo! !

Bạo ngược, bá lâm, vô đạo! !

Ba thức của Trụ Chi Kiếm.

Trong vòng ba ngày ngắn ngủi, Sở Cuồng Nhân đã nắm giữ toàn bộ, tuy vì trở ngại tu vi nên không cách nào hoàn toàn phát huy uy lực của nó, nhưng trình độ thuần thục của hắn, đoán chừng đã không thấp hơn Trụ Vương bao nhiêu.

Trụ Vương thấy cảnh này, đồng tử cũng khẽ run.

Đây là yêu nghiệt gì vậy? ?

Gia hỏa này, thật sự là người sao? ?

Trụ Chi Kiếm hắn sáng tạo cũng không phải mặt hàng như hoa cỏ đầu đường, đây chính là sự thông suố của hắn đối với vương đạo, là Hợp Đạo chi pháp! !

Là Hợp Đạo chi pháp còn cường đại hơn so với Đại La pháp! !

Trong vòng ba ngày mà lĩnh hội được Hợp Đạo chi pháp, loại chuyện này thật sự có khả năng sao?

"Trụ Vương tiền bối, vãn bối hữu lễ."

Sở Cuồng Nhân nhìn Trụ Vương, cười nhạt một tiếng.

"Hậu sinh, ngươi rất không tệ."

Trụ Vương miễn cưỡng lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ.

"Không biết phần truyền thừa này của Trụ Vương, ta có tư cách thu hoạch chứ?"

"Qua nhiều năm như vậy, ngươi là người duy nhất bước vào Thiên Yêu cổ động, ngươi, có tư cách."

"Đa tạ, nhưng mà tại hạ có một nỗi nghi hoặc, thế nhân đều nói Yêu Phi Đát Kỷ làm loạn n Thương, là nàng gián tiếp khiến cho n Thương bị hủy diệt, vì sao truyền thừa của Trụ Vương lại ở chỗ này?"

"Ha ha, Yêu Phi họa quốc? Ha, thì ra dưới cái nhìn của bọn họ, bản vương chính là một người thấy sắc liền mờ mắt sao? Cái gọi là Yêu Phi họa quốc cũng chỉ là sự kiện lịch sử do người thắng lợi biên soạn, n Thương bị hủy diệt cũng không phải do Đát Kỷ, mà vấn đề chính là... Chiều hướng phát triển!" Trụ Vương bất đắc dĩ lắc đầu.

"Ngày xưa, Tiên Đình vừa lập, cần nhân thủ, cho nên liền bố trí một trận Phong Thần Chi Kiếp, dùng n Thương và xung quanh làm chiến trường, cuốn đạo thống, tu sĩ các phương vào đó. Tất cả tu sĩ chết đi trong đại kiếp đều bị hút vào Phong Thần Bảng, hóa thành chính thần Tiên Đình, đời đời kiếp kiếp không vào luân hồi, góp sức cho Tiên Đình."

"Không chỉ có như thế, trận Phong Thần Chi Kiếp này, cũng làm cho vị trí Nhân Hoàng Nhân Tộc không còn, Vương của Nhân tộc vào những đời sau cũng không tự xưng Nhân Hoàng, mà đổi tên thành Thiên Tử, con của trời, mà Chu Thiên Tử, chính là vị Thiên Tử thứ nhất, Nhân Hoàng đã mất đi địa vị ngang hàng với trời, trận chiến này, khiến Tiên Đình lập uy, mua chuộc nhân thủ, cũng làm mất đi vị trí Nhân Hoàng, khiến cho Tiên Đình không còn kiêng kỵ, tiếp tục chiêu mộ các tu sĩ của Nhân tộc, để bọn họ góp sức cho Tiên Đình, có thể nói là đại chiến toàn thắng."

"Mà ta, Trụ Vương, chính là vị Nhân Hoàng cuối cùng!"

Chương 1233: Nhân Hoàng Kinh Thế Quyết, Xích Huyết Kiếm và giáp

Nhân Hoàng, bình đẳng với trời!

Trời ở đây, là chỉ ý chí Tiên giới cổ lão!

Ở thời kỳ Tiên Cổ, Nhân Hoàng, cho dù không có nửa phần tu vi, chỉ cần hắn là Nhân Hoàng, vậy hắn chính là sự tồn tại bình đẳng với trời!

Nhưng khi hai đại Tiên Đình bày mưu gây ra trận Phong Thần chi chiến kia, sau Trụ Vương, thế gian cũng không còn Nhân Hoàng!

Nghe nói ở đời sau, có một vị Tần Hoàng kinh thiên vĩ địa muốn lập lại uy thế Nhân Hoàng như thời cổ lão, nhưng đáng tiếc vẫn thất bại.

Trụ Vương, là vị Nhân Hoàng sau cùng giữa thiên địa.

"Ta chết trong Phong Thần chi chiến, nhưng lại lưu lại một luồng tiên thức, Đát Kỷ mang ta ra từ bên trong chiến trường, khi đó nàng là nữ nhi của Hồ Vương Thanh Khâu, Tiên Đình cũng không làm khó nàng, về sau, nàng đi vào Thiên Yêu cổ động, đặt truyền thừa của nàng và ta chung một chỗ."

"Ta không cách nào nghịch chuyển số mệnh Nhân Hoàng bị biến mất, nhưng đại tế ti của ta lại từng tiên đoán, tương lai, có một ngày, có người có thể thay ta, thay Nhân tộc lấy lại vinh quang của Nhân Hoàng!"

"Hiện tại ta có lý do tin tưởng, người kia chính là ngươi."

Trụ Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt sáng ngời có thần.

Có thể trong vòng ba ngày ngắn ngủi hoàn toàn nắm giữ Trụ Chi Kiếm của hắn, ngộ tính như vậy, dùng yêu nghiệt để hình dung vẫn còn thiếu rất nhiều.

Hắn có lý do tin tưởng, Sở Cuồng Nhân chính là người mà hắn chờ.

Người có thể lấy lại vinh quang cho Nhân Hoàng.

Chớ nói chi là, hắn cảm nhận được khí vận Nhân tộc ở trên người Sở Cuồng Nhân.

"Khôi phục vinh quang cho Nhân Hoàng sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, lập tức hắn hít sâu một hơi: "Nhân Hoàng có mạnh hơn, thì cũng chỉ ngang hàng với trời cao, mà mục tiêu của ta, chính là, vượt qua trời cao! !"

Vượt qua trời cao!

Làm Hoàng Đế của Nhân Hoàng, Thiên Ngoại Chi Thiên!

"Vượt qua trời cao..."

"Ha ha, thú vị, thú vị, ngươi còn có dã tâm hơn so với suy nghĩ của ta, vậy thì, ngươi đã chuẩn bị tốt để tiếp nhận phần truyền thừa này sao?"

Ánh mắt Trụ Vương ngưng trọng nói.

"Tới đi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau đó, chỉ thấy bóng người Trụ Vương tiêu tan, hóa thành vô số ánh sáng dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhất thời, một phần pháp môn tu hành vô cùng huyền diệu hiện lên ở trong đầu hắn.

Nhân Hoàng Kinh Thế Quyết! !

Đây là một phần pháp môn tu hành có quan hệ với khí vận.

Người tu hành, không cách nào dùng bản pháp môn tu hành này để tăng cao tu vi, nhưng lại có thể sử dụng phương pháp này ngưng luyện khí vận Nhân tộc, ngưng tụ ra Hoàng Đạo Chân Long! !

Đây là pháp môn tu hành quan trọng nhất của Nhân Hoàng, chỉ có Nhân Hoàng trong quá khứ mới có thể tu hành.

Mà Trụ Vương là vị Nhân Hoàng cuối cùng, hiện tại truyền phần công pháp này cho Sở Cuồng Nhân, nói cách khác, trong thời đại này, Sở Cuồng Nhân chính là người duy nhất biết bản pháp môn tu hành này.

Hắn, tiếp nhận phần sứ mệnh này của Nhân Hoàng!

"Tại tinh vực Thương Khung, ta là Nhân Vương, đến Tiên giới, ta là Nhân Hoàng, quả thật có chút nhân quả kỳ diệu."

Sau khi Sở Cuồng Nhân lĩnh hội Nhân Hoàng Kinh Thế Quyết, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Bên trong cung điện.

Thánh Nữ Hắc Hồ dẫn đầu đi ra từ bên trong chùm sáng kia.

Nàng cau mày lại, có chút tức giận: "Rốt cuộc vẫn không thể đạt được truyền thừa của Đát Kỷ."

Nàng nhìn về phía Đồ Sơn Phỉ Vũ ở bên cạnh còn đang tiếp thụ truyền thừa, trong mắt lộ ra một tia sát ý lạnh lẽo, có nên giết đối phương ở chỗ này hay không?

"Ta khuyên ngươi vẫn nên đừng làm loạn thì tốt hơn."

Một giọng nói mềm mại đáng yêu vang lên.

Chỉ thấy Đát Kỷ đứng ở sau lưng nàng, thần sắc lạnh nhạt bình tĩnh.

"Vì sao ngươi không chọn ta làm truyền nhân của ngươi."

"Hắc Hồ không thích hợp làm truyền nhân của ta."

Đát Kỷ từ tốn nói.

Sắc mặt Thánh Nữ Hắc Hồ hơi đổi một chút: "Ngươi nhìn ra bản thể của ta."

"Chuyện này với ta mà nói, cũng không khó."

"Hừ, một ngày nào đó, Hắc Hồ nhất mạch ta sẽ thay thế Thanh Khâu Đồ Sơn, trở thành Hồ yêu chính thống."

"Ai là chính thống, chuyện này cũng không quan trọng, quan trọng là, nếu Hắc Hồ không thể đền bù thiếu hụt của bản thân, một ngày nào đó sẽ tự chịu diệt vong."

"Chuyện này không cần ngươi quản."

Thánh Nữ Hắc Hồ lạnh giọng nói ra, tiếp đó nàng liền muốn rời khỏi.

Nhưng đột nhiên nàng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, không khỏi rùng mình một cái: "Tại sao gia hỏa này lại ở đây?"

"Hắn đang tiếp thụ truyền thừa."

"Là Nhân Hoàng?"

Trong lòng Thánh Nữ Hắc Hồ hơi động, nghĩ đến Thánh Tử Thiên Cẩu đã từng nói với nàng nơi này có di vật của Nhân Hoàng.

Nàng nhìn thoáng qua chiến giáp và đại kiếm màu đỏ sậm kia, trong mắt lộ ra một tia khao khát, nhưng lập tức đè xuống nội tâm tham lam.

Dù có thế nào, hai món đồ này cũng không phải là thứ nàng có thể nhúng chàm.

Không nói tới Sở Cuồng Nhân, sự uy hiếp của Đát Kỷ, thì chỉ cần đây là di vật của Nhân Hoàng, đã nói lên đây không phải thứ Yêu tộc có thể tuỳ tiện nhúng chàm.

"Sở Cuồng Nhân này vốn đã đủ yêu nghiệt, hiện tại lại có thêm truyền thừa Nhân Hoàng này, sẽ như hổ thêm cánh."

"Ngươi xác định hắn có thể có được truyền thừa Nhân Hoàng sao?"

Đát Kỷ hiếu kỳ nói.

Nàng cũng không hiểu rõ, cũng chưa nghe nói qua về Sở Cuồng Nhân.

"Ha, nếu là những người khác thì ta không biết, nhưng đối phương là Sở Cuồng Nhân, thì khả năng rất lớn, đây chính là một quái vật không thể dùng lẽ thường cân nhắc."

Thánh Nữ Hắc Hồ từ tốn nói.

Tuy đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, nhưng đối với một số lời đồn về đối phương, nàng vẫn nghe được không ít.

Đây tuyệt đối là một tồn tại khó có thể suy đoán.

Tuyệt đại đa số truyền thừa đều lấy thiên phú làm tiêu chuẩn để cân nhắc, mà tất nhiên cũng không cần nhiều lời về thiên phú của Sở Cuồng Nhân, truyền thừa Nhân Hoàng không cho hắn, còn có thể cho ai?

Lại nói, bên trong Thiên Yêu cổ động này có thể có một thiên kiêu Nhân tộc tới thì đã rất cám ơn trời đất rồi.

Không cho chẳng lẽ còn giữ đó để nó tiêu tán sao?

"Có đúng không, nếu thật sự có thể đạt được truyền thừa, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện của Trụ Vương."

Đát Kỷ nói ra.

Mà Thánh Nữ Hắc Hồ cũng không nói tiếp, nàng nhìn Sở Cuồng Nhân, cau mày.

Có nên thừa dịp này đối phó đối phương hay không?

Nghĩ nghĩ, nàng vẫn từ bỏ ý nghĩ này.

"Một tiểu ca ca đẹp mắt như vậy, nếu chết đi thì rất đáng tiếc."

Hơn nữa, nàng cũng không có nắm chắc Sở Cuồng Nhân hoặc là Đát Kỷ không có để lại hậu thủ gì.

Động thủ ở chỗ này, mạo hiểm quá lớn.

Làm không tốt, cái mạng nhỏ của mình sẽ bị ném ở nơi này.

Nàng quay người rời khỏi cung điện.

"Hắc Hồ nhất tộc, cũng là một mạch đáng thương."

Đát Kỷ lắc đầu cảm khái một tiếng.

Lúc này.

Sở Cuồng Nhân từ từ mở hai mắt ra.

Ý thức của hắn trở về thể xác, lập tức nhìn chiến giáp và đại kiếm đỏ thẫm trước mắt, tâm niệm vừa động.

Chiến giáp và đại kiếm này cũng đã chủ động tiến vào trong cơ thể của hắn.

Hiển nhiên, hai món Đại La Tiên Khí này đã nhận hắn làm chủ.

Mặc kệ là kiếm, hay là chiến giáp đều có tên là Xích Huyết.

Xích Huyết Kiếm, Xích Huyết Giáp, đây cũng là Đại La Tiên Khí đi theo Trụ Vương chinh chiến năm đó, tuy không bằng chí bảo Nhân tộc như Cửu Châu Đỉnh, Hiên Viên Kiếm, nhưng cũng vô cùng không tầm thường.

Cộng thêm tu vi của bản thân Trụ Vương, hắn cũng không hề kém hơn so bất cứ Nhân Hoàng nào.

"Xem ra ngươi đã có được truyền thừa của hắn."

Đát Kỷ nhìn Sở Cuồng Nhân cười nói.

"Ừm, đúng thế."

"Rất tốt, vậy cũng coi hoàn thành tâm nguyện của hắn và ta."

Đát Kỷ nhìn về phía Đồ Sơn Phỉ Vũ bên cạnh: "Thiên phú của nàng không tệ, cũng không lâu nữa là có thể hoàn toàn tiếp nhận truyền thừa của ta."

Quả nhiên.

Nàng lời nói vừa dứt, Đồ Sơn Phỉ Vũ liền mở hai mắt ra, trong mắt có tinh quang chợt lóe lên.

Chùm sáng quanh người cũng tán đi.

Trên mặt nàng lộ ra một nụ cười: "Thành công, rốt cục ta cũng thu hoạch được truyền thừa của Đát Kỷ."

Các đời Thanh Khâu Đồ Sơn có không ít Hồ yêu muốn thu hoạch được truyền thừa của Đát Kỷ, nhưng lại thất bại thảm bại mà quay trở về, cuối cùng chỉ có nàng thành công.

Sở Cuồng Nhân chú ý tới khí tức của nàng có chút biến hóa. Càng thêm cao quý lãnh diễm.

"Sở đạo hữu, không nghĩ tới ngươi cũng tiến vào, đúng rồi, Thánh Nữ Hắc Hồ đâu?"

Đồ Sơn Phỉ Vũ nghi ngờ nói.

Nàng và Thánh Nữ Hắc Hồ đồng thời tiếp nhận khảo nghiệm, nhưng bây giờ, đối phương lại không thấy đâu.

"Cũng đã rời đi rồi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Khiến hắn có chút ngoài ý muốn chính là, vậy mà Thánh Nữ Hắc Hồ không có thừa dịp hắn đang tiếp thụ truyền thừa động thủ đối phó hắn.

Tuy nhiên, cho dù đối phương động thủ thì cũng không làm nên chuyện gì.

Ngược lại đối phương là một người thông minh.

Chương 1234: Cơ duyên của Kim Ô thái tử, truyền thừa Thiên Yêu Vương hiện thế

Sở Cuồng Nhân đạt được truyền thừa của Trụ Vương, mà Đồ Sơn Phỉ Vũ thì đạt được truyền thừa của Đát Kỷ, song phương đều có thu hoạch không nhỏ.

Nhất là Sở Cuồng Nhân.

Hắn vốn là Nhân Vương của tinh vực Thương Khung, trong người có khí vận Nhân tộc, hiện tại lại cộng thêm truyền thừa của Trụ Vương, học xong Trụ Chi Kiếm, Nhân Hoàng Kinh Thế Quyết, đây đều là sự giúp đỡ không nhỏ dành cho hắn.

"Tiếp đó, chính là tìm một chỗ tu hành Nhân Hoàng Kinh Thế Quyết, ngưng tụ Hoàng Đạo Chân Long."

"Mặc dù với khí vận Nhân tộc của ta bây giờ không cách nào ngưng tụ ra Hoàng Đạo Chân Long cường đại, nhưng cũng đủ để khiến sức chiến đấu của ta tăng trưởng, không chỉ có như thế, sau khi tu hành Nhân Hoàng Kinh Thế Quyết, ta còn có thể điều khiển Cửu Châu Đỉnh càng thêm thuận buồm xuôi gió."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Sau đó, hắn và Đồ Sơn Phỉ Vũ rời khỏi cung điện.

Sau khi bọn họ đi, cung điện kia có vô số cấm chế bốc lên, hoàn toàn phong tỏa cung điện kia.

Trong cung điện, dường như có thể thấy được hai bóng người.

Một người mặc vương bào, gõ chuông nhạc, một người có dáng người thướt tha, mặc áo dài tay đang ca múa, điệu múa khuynh thế!

Trụ Vương, Đát Kỷ.

Một vị bạo quân, một vị Yêu Phi.

Vào thời khắc tiên thức của bọn họ hấp hối, họ bỏ xuống tất cả, chỉ sống vì đối phương.

Âm thanh chuông nhạc hoà cùng điệu múa rung động lòng người dần dần tiêu tán.

......

Rời khỏi sơn mạch.

Sở Cuồng Nhân vẫn chưa lập tức tu hành Nhân Hoàng Kinh Thế Quyết, dự định sau khi rời khỏi Thiên Yêu cổ động này rồi tính tiếp.

Dù sao, thời gian động thiên này mở ra có hạn, với thực lực của hắn, dù tạm thời không cần phải thăng cấp cũng có thể nổi bật giữa đám quần hùng.

Hắn phải tìm kiếm càng nhiều cơ duyên ở chỗ này mới được.

Mà ngay khi Sở Cuồng Nhân tiếp tục tìm kiếm cơ duyên, ở một nơi khác của Thiên Yêu cổ động, cũng lần lượt có thiên kiêu Yêu tộc lấy được truyền thừa.

Trong dãy núi nào đó.

Phía trên một cây cổ thụ màu vàng óng, một Kim Ô ba chân được bao phủ trong ngọn lửa vàng rực, toàn thân tản ra một luồng khí tức vô cùng cường đại.

Khí tức này, vô cùng nóng rực.

Nóng đến mức, dường như có thể sử dụng ngọn lửa này để đốt hết Cửu Thiên Thập Địa.

Người này, chính là thái tử của Kim Ô Thiên Sơn.

Bỗng nhiên, đột nhiên Kim Ô thái tử mở hai mắt ra, trong mắt có hỏa quang chợt lóe lên, Kim Ô Hỏa bốn phía cũng nhanh chóng co lại, bị hắn hút vào trong cơ thể.

"Thành công, rốt cục Kim Ô Vương Kim Ô Hỏa cũng thành công bị ta luyện hóa, dung hợp với Kim Ô Hỏa của ta, ở trong đó, còn bao gồm cảm ngộ tu hành của vị Kim Ô Vương kia cùng đủ loại tuyệt học Kim Ô nhất tộc, ha, có luồng sức mạnh này, ta lo gì việc không thể chống lại Sở Cuồng Nhân?"

Kim Ô thái tử cười ha ha một tiếng, toát ra vẻ hưng phấn.

Một bên khác.

Thao Thiết có chiếc sừng góc cạnh ở trên đầu, mở to cái miệng như chậu máu ợ một cái.

Lập tức, từ trên người hắn toát ra một luồng yêu khí vô cùng cuồng bạo, bên trong yêu khí ẩn chứa một luồng tham lam chi ý, giống như muốn nuốt thiên hạ vạn linh vào trong bụng.

"Rất tốt, cắn nuốt thân thể đại yêu kia, cuối cùng cũng giúp tu vi của ta đạt tới Thiên Tiên cửu phẩm đại viên mãn."

Đại yêu, ít nhất cũng là tồn tại ở cảnh giới Kim Tiên.

Mà ở bên trong Thiên Yêu cổ động này, nếu muốn tìm được một thi thể Kim Tiên, cũng không phải là một chuyện đơn giản, nhưng thể xác của Kim Tiên ẩn chứa kim tính, kim tính bất hủ, thể xác không hề tồi.

Sau khi Kim Tiên chết, chỉ cần thân thể hắn không bị hư hại nghiêm trọng, thì có thể giữ trong một thời gian dài.

Cho nên, tuy là không dễ dàng, nhưng chỉ cần vận khí tốt, tìm được một thi thể Kim Tiên cũng không phải là chuyện không thể.

Vận khí của Thao Thiết này cũng rất tốt.

Đúng lúc giúp hắn tìm được một thân thể Kim Tiên.

Tuy sức mạnh của thân thể ấy bị xói mòn nghiêm trọng, nhưng dù sao cũng là thân thể Kim Tiên, có tác dụng cực lớn với hắn.

"Hiện tại, cho dù là đối mặt với Sở Cuồng Nhân, coi như không địch lại, nhưng chắc hẳn ta cũng sẽ không dễ dàng bị thua."

Trong mắt Thao Thiết này lộ ra ý nóng lòng muốn thử.

Lúc này, bỗng nhiên hắn cảm nhận được cái gì đó, nhìn về phía xa, một luồng chiến ý vô cùng cường đại từ nơi đó ầm ầm bạo phát.

Chiến ý kia, bao phủ phong vân, chấn động thương khung nhật nguyệt.

"Chiến ý này, là Đấu Chiến Thánh Viên."

Trong mắt Thao Thiết lộ ra một tia ngoài ý muốn.

"Gầm!"

Hét dài một tiếng, chỉ thấy một con vượn khổng lồ màu đen tay cầm trường côn kim sắc, phóng lên tận trời, yêu khí cường đại tuôn ra.

Con vượn khổng lồ nhìn về phía Thao Thiết, trong mắt lộ ra một tia chiến ý: "Há, khí tức cường giả, đến, đánh với ta một trận đi! !"

Tay con vượn khổng lồ cầm trường côn kim sắc, đánh một côn về phía Thao Thiết!

Kèm theo một tiếng vang thật lớn.

Hư không nổ tung.

Sơn hà bốn phía chấn động.

Bóng người Thao Thiết lóe lên, tránh thoát một côn này.

Mà một côn đó nện trên mặt đất, bộc phát ra lực trùng kích vô cùng kinh khủng, khắp nơi nổ tung, từng vết rách khuếch tán ra, làm cho mặt đất bốn phía bị biến dạng, tạo thành nguyên một đám khe núi.

"Đấu Chiến Thánh Viên, Viên Phong, hiện tại ta cũng không muốn đánh với ngươi, ha, không muốn, hay là không dám?"

Viên Phong cười ha ha một tiếng, vung trường côn kim sắc trong tay, tiếp tục đánh về phía Thao Thiết.

Đùng, đùng!

Không gian liên tục bị đánh nát, từng đợt từng đợt gợn sóng làm chấn động không gian khuếch tán khắp bốn phía.

"Hừ, ta không phát uy, ngươi thật sự coi ta dễ khi dễ sao?"

Thao Thiết hừ lạnh một tiếng, há miệng hút vào, linh khí bốn phía hội tụ về phía hắn, hình thành một quả cầu ánh sáng màu đen to lớn, bên trong ẩn chứa năng lượng vô cùng mênh mông.

"Ha ha, tới đi! !"

Viên Phong cười ha ha một tiếng.

Ngay khi song phương sắp bạo phát xung đột, bỗng nhiên ở nơi xa có một luồng dao động huyền diệu truyền ra.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Toàn bộ Thiên Yêu cổ động vì thế mà chấn động.

Tất cả Yêu tộc đều cảm nhận được luồng dao động huyền diệu kia, chỉ trong một cái chớp mắt, huyết mạch của bọn họ thật sự sinh ra một loại cảm giác rung động.

Dường như nơi phát ra dao động huyền diệu kia có loại dụ hoặc khó nói nên lời đối với bọn họ.

"Loại cảm giác này là cái gì?"

"Tại sao có thể như vậy, luồng dao động này lại có thể khiến cho tất cả Yêu tộc rung động."

"Chờ một chút, chẳng lẽ lại là, Thiên Yêu Vương! !"

Có Yêu tộc nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt đại biến.

Thiên Yêu Vương, cũng là người sáng lập Thiên Yêu Động Thiên này, là một vị Yêu Vương mạnh nhất trong huyền thoại bên trong Thập Vạn Đại Sơn!

Nghe nói, Thiên Yêu Vương vốn chỉ là một Yêu tộc bình thường, không có huyết mạch Thú Vương cao quý, cũng không phải dị chủng cường đại gì.

Nhưng vào thời kì xa cưa trước đó, vị Yêu Vương này lại từng trỗi dậy một cách mạnh mẽ, đánh cho vô số Yêu tộc bên trong Thập Vạn Đại Sơn không ngóc đầu lên được.

Từ trước đến nay, Yêu tộc đều mạnh được yếu thua, cường giả vi tôn.

Mà Thiên Yêu Vương cường đại giúp hắn thuận lý thành chương trở thành chủ nhân của Yêu tộc trong Thập Vạn Đại Sơn!

Nghe nói, trong lúc vị Thiên Yêu Vương này đương nhiệm đã từng góp nhặt mấu của vạn yêu, luyện chế được một pháp ấn vạn yêu!

Pháp ấn này vừa xuất hiện, huyết mạch vạn yêu đều bị áp chế, có thể nói, là một món chí bảo chuyên dùng để đối phó với Yêu tộc.

Có vật này trong tay, Thiên Yêu Vương cũng càng dễ dàng thống trị vạn yêu.

Sau đó, Thiên Yêu Vương cũng mở ra Thiên Yêu Động Thiên, khiến cường giả các tộc sắp vẫn lạc tiến vào bên trong, lưu lại truyền thừa, mới tạo thành Thiên Yêu Động Thiên bây giờ.

Truyền thừa của Thiên Yêu Vương, cũng ở bên trong động thiên này.

Nhưng vô số năm qua, đừng nói đạt được truyền thừa, ngay cả cái bóng của truyền thừa này, đám yêu tộc cũng không nhìn thấy.

Nhưng hiện tại.

Bỗng nhiên đám yêu tộc có một loại dự cảm.

Truyền thừa Thiên Yêu Vương hiện thế!

Bởi vì luồng dao động này có thể làm huyết mạch của tất cả Yêu tộc đều sinh ra rung động, chỉ có pháp ấn vạn yêu do Thiên Yêu Vương luyện chế ra trong truyền thuyết mới có thể làm được!

Vừa nghĩ tới đó, tất cả Yêu tộc đều trở nên vô cùng hưng phấn.

"Ông trời ơi, bao nhiêu năm rồi, vô số Yêu tộc tìm kiếm truyền thừa của Thiên Yêu Vương đã bao nhiêu năm, vẫn luôn không có tin tức, hiện tại cuối cùng cũng xuất hiện."

"Thiên Yêu Vương, vị chủ nhân Yêu tộc đầu tiên và cũng là duy nhất của Thập Vạn Đại Sơn từ trước tới nay, sau hắn, cũng không có một cường giả Yêu tộc nào có thể thống nhất Thập Vạn Đại Sơn giống như hắn, nếu có thể đạt được truyền thừa của hắn, có lẽ sẽ có hi vọng trở thành chủ nhân Thập Vạn Đại Sơn thứ hai! !"

Chương 1235: Truyền thừa của Thiên Yêu Vương, các phương đi vào, không gì là không thể

Truyền thừa của Thiên Yêu Vương hiện thế, đã làm chấn động tất cả Yêu tộc bên trong Thiên Yêu cổ động.

Trong lúc nhất thời, vô số Yêu tộc ào ào chạy tới nơi phát ra luồng dao động kia.

"Truyền thừa của Thiên Yêu Vương sao? Ta nhất định phải lấy được nó!"

"Nếu như có thể lấy được truyền thừa của Thiên Yêu Vương, vậy thì ta tuyệt đối có hi vọng trở thành chủ nhân của Thập Vạn Đại Sơn! !"

"Đây chính là, một phần khó cơ duyên khổng lồ có thể tưởng tượng."

Tất cả Yêu tộc đều chấn phấn.

Cho dù là thiên kiêu đỉnh phong như Đấu Chiến Thánh Viên, Thao Thiết, Kim Ô thái tử cũng vô cùng kích động.

"Vốn dĩ ta đã có được truyền thừa của Kim Ô Vương, nếu như có thể lấy được truyền thừa của Thiên Yêu Vương, vậy thì, ta vượt qua Sở Cuồng Nhân đã là chuyện chắc như đinh đóng cột."

"Sở Cuồng Nhân, ngươi chờ đó cho ta!"

Bóng người Kim Ô thái tử lóe lên, điên cuồng lao về phía truyền thừa của Thiên Yêu Vương.

Một bên khác, Đấu Chiến Thánh Viên vốn định quyết đấu với Thao Thiết, cũng đều tự ngừng lại.

Bọn họ nhìn truyền thừa của Thiên Yêu Vương ở phía xa, sau đó liếc nhau, đều thu liễm yêu khí.

"Hừ, trước hết đi lấy truyền thừa của Thiên Yêu Vương rồi lại tìm ngươi tính sổ!"

"Ha ha, truyền thừa của Thiên Yêu Vương, nhất định có thể hấp dẫn phần lớn thiên kiêu tiến đến, ở trong đó, nhất định có không ít đối thủ đáng giá đánh một trận!"

Thao Thiết, Đấu Chiến Thánh Viên Viên Phong đều lao về phía truyền thừa của Thiên Yêu Vương.

Mà ở nơi nào đó.

Bọn người Sở Cuồng Nhân, Đồ Sơn Phỉ Vũ tất nhiên cũng cảm nhận được luồng dao động truyền thừa cường đại kia.

"Đi, tiến đến tìm tòi đi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Truyền thừa của Thiên Yêu Vương, có lẽ đây sẽ là một thu hoạch mới cũng không chừng.

Đã tới Thiên Yêu cổ động này, thì đối với dạng truyền thừa này, tất nhiên là không thể bỏ qua.

Về phần hắn là Nhân tộc, Thiên Yêu Vương có thể cho hắn truyền thừa này hay không, chuyện này không nằm bên trong phạm vi cân nhắc của hắn.

Hắn có thể thay đổi thể chất của mình, lừa gạt Thiên Yêu Vương.

Nếu như không thể lừa gạt, thì cướp thôi!

Bên trong Thiên Yêu cổ động này, hắn ngạo thị quần hùng, hoàn toàn có thể nói là không cố kỵ gì.

...

Một quả cầu ánh sáng màu xám to lớn lơ lửng ở giữa không trung, từng đợt dao động kỳ lạ từ trong đó khuếch tán ra.

Vút, vút...

Đột nhiên, lần lượt từng bóng người bay đến.

Những người này chính là đám yêu tộc bị truyền thừa của Thiên Yêu Vương hấp dẫn tới.

"Đây chính là truyền thừa của Thiên Yêu Vương sao? Cũng không biết rốt cuộc sẽ là khảo nghiệm như thế nào đây."

Một Yêu tộc hiếu kỳ nói.

Không có người nào cho là mình có thể dễ dàng đạt được truyền thừa của Thiên Yêu Vương.

Ở trong đó, nhất định có một loại khảo nghiệm nào đó.

Mà hiển nhiên, khảo nghiệm này được lưu giữ ở bên trong quả cầu ánh sáng màu xám này.

Đùng!

Nơi xa, một luồng hỏa quang kim sắc trùng thiên mà lên.

Trong ngọn lửa, Kim Ô thái tử bay trên không trung mà đến, yêu khí kinh khủng tràn ngập toàn trường.

"Là Kim Ô thái tử, khí tức thật mạnh."

"Thực lực của hắn cường đại hơn nhiều so với trước kia, đoán chừng đã sắp tiếp cận Chân Tiên."

"Chân Tiên làm sao có dễ dàng đột phá như vậy, nhưng mà ở bên trong cảnh giới Thiên Tiên, đoán chừng Kim Ô thái tử hiếm có địch thủ."

"Ta cũng hoài nghi, nếu gặp phải Chân Tiên, có lẽ Kim Ô thái tử này cũng có thể chống lại họ."

Kim Ô thái tử đi đến hiện trường, nhìn quả cầu ánh sáng màu xám, trong mắt lộ ra vẻ nóng rực.

Bỗng nhiên, ánh mắt của hắn ngưng trọng, nhìn về phía xa.

Chỉ thấy một Thao Thiết, một Đấu Chiến Thánh Viên lấy tốc độ cực nhanh chạy tới nơi này.

Bọn họ đi đến đâu, đất nứt núi lở, một lượng lớn linh khí phun trào.

Uy áp yêu khí của bọn họ cũng không kém hắn bao nhiêu.

"Là bọn họ."

Kim Ô thái tử cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Dao động truyền thừa của Thiên Yêu Vương này truyền khắp toàn bộ Thiên Yêu cổ động, Đấu Chiến Thánh Viên và Thao Thiết không có khả năng không phát hiện ra.

Bọn họ đến là chuyện rất bình thường, không đến mới khiến hắn phải hoài nghi.

Ngoại trừ Đấu Chiến Thánh Viên Viên Phong, Thao Thiết, giới tử cường đại của một số chủng tộc còn lại cũng đi vào.

Tỉ như Bạch Hổ nhất tộc.

Bạch Hổ nhất tộc có danh tiếng rất lớn bên trong Thập Vạn Đại Sơn, mà thực lực của giới tử Bạch Hổ cũng không yếu, có thể nói là nổi danh bên trong thế hệ trẻ tuổi của Yêu tộc.

Hắn vừa ra trận, yêu khí kinh khủng xen lẫn sát phạt chi khí liền bao phủ toàn trường, rung chuyển khắp nơi.

So với lúc vừa mới bắt đầu tiến vào Thiên Yêu Động Thiên, khí tức của hắn, rõ ràng tđã ăng lên.

"Bạch Hổ, Thao Thiết, Đấu Chiến Thánh Viên, Kim Ô, còn có Cửu Anh, Cùng Kỳ, giới tử của các loại chủng tộc Thú Vương đều tới, xem ra lần cạnh tranh này sẽ rất kịch liệt đây."

"Đây chính là truyền thừa của Thiên Yêu Vương, có thể không kịch liệt sao?"

"Đúng vậy, nếu là có thể thu hoạch được truyền thừa của Thiên Yêu Vương, nói không chừng sẽ là chủ nhân của Thập Vạn Đại Sơn thứ hai, loại dụ hoặc này thật sự quá lớn."

"Tại sao Ngũ độc lại không đến?"

Lúc này, giới tử Bạch Hổ lạnh nhạt nói ra, một đôi mắt hổ như điện đảo qua toàn trường.

"Ngươi tìm bọn họ làm cái gì?"

Tuy danh khí của Ngũ độc ở bên trong Thập Vạn Đại Sơn rất lớn, nhưng cũng không phải là danh tiếng tốt.

Nhất là Ngô Thiên đứng đầu ngũ độc, cũng là tên ác ôn khét tiếng, động một chút là độc chết Yêu tộc còn lại, chỗ hắn đến, nhất định sẽ có khí độc tràn ngập, chướng khí mù mịt.

"Hắn giết thiên kiêu Bạch Hổ nhất tộc ta, ta muốn tìm hắn báo thù!"

Trong mắt giới tử Bạch Hổ bắn ra một tia sắc lạnh, nói ra.

"Vậy có khả năng ngươi không cần báo thù." Một thiên kiêu Cùng Kỳ nói ra.

"Có ý gì?"

"Bởi vì ngũ độc đã chết, bị chết không còn một mống."

"Người nào giết?"

Giới tử Bạch Hổ có chút ngoài ý muốn.

Những người còn lại cũng vô cùng kinh ngạc.

Ngũ độc cũng không phải thiên kiêu bình thường, năm người này liên thủ, cho dù là Kim Ô thái tử cũng không dám khinh thường, là ai có năng lực giết chết toàn bộ bọn họ?

"Sở Cuồng Nhân!"

Thiên kiêu Cùng Kỳ kia nói ra, khi nói ra cái tên này, trong mắt còn không tự chủ toát ra vẻ kính sợ.

"Ngươi nói người nào? !"

Trong nháy mắt, ánh mắt Kim Ô thái tử đã trở nên vô cùng băng lãnh.

"Sở Cuồng Nhân!"

"Điều đó không có khả năng, nơi này là Thiên Yêu cổ động, làm sao hắn có thể tiến vào?"

Kim Ô thái tử không nguyện ý tin tưởng, một số thiên kiêu còn lại không nghe nói việc này, vẻ mặt cũng giống như gặp phải quỷ.

"Tại sao chuyện này lại không thể."

Một giọng nói lạnh nhạt bỗng nhiên vang vọng khắp đất trời.

Chỉ thấy cách đó không xa, một bóng người tuyệt thế mặc bạch y nhanh nhẹn đi tới.

Vừa sải bước ra, tiên nguyên to lớn tiết ra, công khai chứng minh với trời đất về sự tồn tại của chính mình.

Khoảnh khắc này.

Bộ bạch y kia chính là sự tồn tại bắt mắt nhất trong trời đất này! !

Đồng tử của tất cả thiên kiêu Yêu tộc đột nhiên co rụt lại, run nhè nhẹ.

"Thật sự là hắn! ! Hắn lại thật sự tiến vào Thiên Yêu cổ động này, hắn, làm sao hắn lại làm được?"

"Thật không thể tin nổi!"

Kim Ô thái tử, giới tử Bạch Hổ, Thao Thiết, Đấu Chiến Thánh Viên Viên Phong, các thiên kiêu Yêu tộc không khỏi khiếp sợ.

Chỉ có một ít thiên kiêu Yêu tộc từng gặp qua Sở Cuồng Nhân đã sớm chuẩn bị tâm lý, lúc này mới không bị hù dọa.

Ở sau lưng Sở Cuồng Nhân, mấy người Đồ Sơn Phỉ Vũ cũng đi vào.

"Sở Cuồng Nhân, làm sao ngươi lại tiến vào Thiên Yêu cổ động."

Kim Ô thái tử nhìn Sở Cuồng Nhân, nhịn không được chất vấn.

"Chuyện này có quan hệ gì với ngươi sao?"

"Hừ, mặc kệ ngươi làm sao tiến vào được, truyền thừa của Thiên Yêu Vương này tuyệt đối không có khả năng sẽ cho một nhân tộc như ngươi."

Kim Ô thái tử nói ra, tiếp đó bóng người hắn lóe lên bay vút về phía chùm sáng màu xám kia.

Trong chớp mắt, Kim Ô thái tử đã tiến vào bên trong chùm sáng.

Ngay sau đó, một đạo yêu khí hiện lên ở bên ngoài chùm sáng.

Luồng yêu khí kia, vô cùng nóng rực, giống như một luồng hỏa quang, đại biểu cho Kim Ô thái tử.

Khi những Yêu tộc còn lại vừa tiến vào chùm sáng màu xám, bên ngoài chùm sáng kia cũng liên tiếp hiện ra từng đạo từng đạo yêu khí.

Mỗi một đạo yêu khí đại biểu cho Yêu tộc tiến vào tiếp nhận khảo nghiệm.

Chương 1236: Khảo nghiệm truyền thừa của Thiên Yêu Vương, từng cơn sóng liên tiếp

Khi nguyên một đám Yêu tộc tiến vào bên trong chùm sáng màu xám, tiến hành khảo nghiệm truyền thừa của Thiên Yêu Vương, lúc này chùm sáng hiện ra từng đạo yêu khí.

Một đạo yêu khí đại biểu cho một tên Yêu tộc.

Hơn nữa, đạo yêu khí này có mạnh có yếu.

Tỉ như đạo đại biểu cho Kim Ô thái tử, yêu khí như ngọn lửa, yêu khí của hắn là mạnh nhất, tràn ngập từng đạo tiên huy.

Ngoài ra.

Yêu khí của thiên kiêu Yêu tộc đỉnh phong còn lại cũng không yếu.

Tỉ như giới tử Bạch Hổ, Đấu Chiến Thánh Viên Viên Phong, vân vân.

Yêu khí đại biểu cho bọn họ mạnh hơn xa với Yêu tộc tầm thường còn lại.

"Chậc chậc, đây chính là giới tử Yêu tộc đỉnh phong, yêu khí này quả thật cường đại hơn nhiều so với những người còn lại."

"Truyền thừa của Thiên Yêu Vương này thật là huyền diệu, lại có thể gián tiếp nhìn ra kẻ mạnh yếu trong những thiên kiêu Yêu tộc này."

Chúng Yêu tộc nghị luận ầm ĩ.

Dựa vào yêu khí bên trong chùm sáng màu xám này chiếu rọi ra, có thể nhìn rõ người nào có khả năng cao lấy được truyền thừa.

Tuy nhiên đây cũng không phải là tuyệt đối.

Nhưng thiên kiêu càng mạnh, tất nhiên sẽ càng có cơ hội.

"Sở đạo hữu, chúng ta đi vào đi."

Đồ Sơn Phỉ Vũ nói ra.

"Được."

Mấy người cũng phi thân tiến vào bên trong chùm sáng.

Mà ngay khi Sở Cuồng Nhân tiến vào chùm sáng, một đạo hạo quang ngút trời, một đạo tiên huy nở rộ bên trong chùm sáng kia!

Tiên huy kia, quá mức sáng chói.

Cho dù là yêu khí của Yêu tộc mạnh nhất cũng yếu hơn hắn không chỉ gấp mười lần, không chỉ có như thế, trong đó còn ẩn chứa một luồng siêu thoát chi ý.

"Đây chính là khí đại biểu cho Sở Cuồng Nhân sao?"

"Khí thật mạnh, những người khác căn bản không có cách nào so sánh với hắn, Sở Cuồng Nhân này cường đại hơn những người khác rất nhiều!"

"Quái vật!"

Chúng thiên kiêu Yêu tộc nhìn đạo tiên huy tươi sáng kia, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, trong mắt mang theo vẻ kinh ngạc nồng đậm.

...

Bên trong chùm sáng.

Sở Cuồng Nhân đi vào trong một hoang mạc vô cùng trống trải.

Trong hoang mạc này, trừ hắn ra không còn người nào khác, cho dù là Đồ Sơn Phỉ Vũ đồng thời tiến vào với hắn cũng không thấy bóng dáng.

"Tách ra để khảo nghiệm sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn cũng không thấy ngoài ý muốn.

"Vậy thì, để ta xem một chút rốt cuộc Thiên Yêu Vương đã chuẩn bị khảo nghiệm như thế nào đi."

Trong mắt của hắn mang theo một chút hào hứng.

Lúc này.

Ở phía cuối hoang mạc, lần lượt có từng bóng người hiện lên.

Đó là, một đám thú đang chạy!

Ở trong đó, bao gồm rắn, chuột, sói và một vài Yêu tộc khác.

Trên thân mỗi một Yêu tộc đều ẩn chứa yêu khí.

Nhưng mà đều là cảnh giới phía dưới tiên nhân, dù là Yêu tộc mạnh nhất, thì Sở Cuồng Nhân chỉ cần dùng một luồng khí tức cũng có thể tiêu diệt trăm ngàn kẻ.

"Khảo nghiệm bắt đầu."

Sở Cuồng Nhân vung tay áo lên.

Tiên nguyên dồi dào giống như cuồng triều đổ xuống.

Đùng!

Trong chốc lát, trời đất chấn động!

Dường như toàn bộ hoang mạc đều bị tiên nguyên của hắn làm cho tê liệt.

Vô số Yêu tộc bị tiên nguyên của hắn bao trùm, dường như bị phá hủy hoàn toàn chỉ trong chớp mắt, hóa thành bột mịn! !

Trong nháy mắt, Yêu tộc bốn phía bị thanh tẩy toàn bộ.

Ngay cả một thi thể cũng không còn.

Những yêu tộc này, cũng không phải là thực thể.

Mà là tồn tại do yêu khí của Thiên Yêu Vương ngưng tụ thành.

"Tuy nói thực lực của những Yêu tộc này không được tốt lắm, nhưng có thể mô phỏng yêu khí của bọn họ đến mức giống như đúc, mỗi con mỗi khác, Thiên Yêu Vương này đích thật không hề bình thường, có chút thú vị."

Sở Cuồng Nhân rất rõ ràng, khảo nghiệm chỉ vừa mới bắt đầu.

Quả nhiên.

Chỉ một lát sau, phía cuối hoang mạc lại có một đợt Yêu tộc chạy tới, thực lực tổng thể của những Yêu tộc này mạnh mẽ hơn nhiều so với đợt Yêu tộc thứ nhất, trong đó đã xuất hiện cảnh giới Yêu Tiên.

Không chỉ có như thế, chủng loại cũng nhiều hơn.

Thanh Nguyệt Lang, Viêm Hổ, Lôi Chuẩn vân vân, nhưng cũng không đặc biệt lắm.

Những thứ này vẫn không đáng giá nhắc tới ở trước mặt Sở Cuồng Nhân như cũ.

Hắn phất tay áo lên.

Trong nháy mắt, Hoàng Hỏa màu vàng đỏ gào thét tuôn ra, hoàn toàn bao trùm những Yêu tộc này, đốt toàn bộ thành tro bụi.

"Đợt thứ hai."

Rất nhanh, đợt Yêu thú thứ ba cũng đã đi đến.

So với đợt thứ hai, đã có sự tăng cường rõ ràng.

Đã có tồn tại ở cảnh giới Địa Tiên.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, tiếp tục xuất thủ.

Đùng!

Thi triển Thiên Ý Như Kiếm, ngàn vạn kiếm ý bay ra như nước chảy.

Đợt thứ ba, diệt.

Đợt thứ tư, diệt.

Đợt thứ năm, diệt.

Từng cơn sóng Yêu thú liên tiếp, mà càng về sau, thực lực của chúng cũng càng ngày càng mạnh, đã có Yêu thú ở cảnh giới Thiên Tiên xuất hiện.

Không chỉ có như thế, còn xuất hiện chủng tộc Thú Vương là Hung thú Tiên Cổ như Cửu Anh, Cùng Kỳ, Đào Ngột.

Khi làn sóng thứ bảy tới.

Phía cuối hoang mạc có từng bóng Yêu tộc đi đến.

Mỗi một kẻ, đều tràn ngập khí tức Thiên Tiên cường đại.

Hơn nữa.

Tất cả những yêu tộc này đều là Hung thú có nguồn gốc từ Tiên Cổ!

Cùng Kỳ, Đào Ngột, Bạch Hổ, Kim Ô, Quỳ Ngưu...

Tổng cộng có mười con!

Mười Tiên Cổ Hung thú ở cảnh giới phía trên Thiên Tiên tam phẩm!

Sở Cuồng Nhân nhìn đến chiến trận này, cũng không có chút bối rối nào, thần sắc lạnh nhạt như lúc ban đầu, ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí lưu chuyển ở đầu ngón tay.

Không nói hai lời.

Trong mắt của hắn có thanh quang lưu chuyển.

Ở sau lưng, một gốc kiếm thảo hiện lên.

Cây cỏ chuyển động, kiếm khí hoành không chém ra, làm tê liệt bầu trời!

Thanh Diệp Kiếm Đồng Thảo Kiếm Quyết!

"Gầm! !"

Quỳ Ngưu kia nổi giận gầm lên một tiếng, khí huyết trên người cuồn cuộn, sóng âm kinh khủng giống như thực thể khuếch tán ra, chấn động không gian.

Nhưng cái này cũng không thể ngăn cản kiếm khí.

Kiếm khí vẫn như thế chẻ tre như cũ!

Các loại Kim Ô, Cùng Kỳ, Bạch Hổ cũng lần lượt xuất thủ.

Từng đạo từng đạo tiên pháp được thi triển.

Kim Ô Hỏa, sát phạt chi khí vân vân liên tiếp bạo phát, va chạm với kiếm khí màu xanh, toàn bộ hoang mạc đều đang chấn động.

Một vụ nổ ầm ầm bạo phát!

Kiếm khí bị phá nát!

Mà mười Tiên Cổ Hung thú cũng bị đánh bay ra ngoài.

"Thử lại chiêu này lần nữa."

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, tiên nguyên phun trào.

Giờ phút này, trên người hắn đột nhiên bộc phát ra một luồng bạo ngược chi khí vô cùng cường đại, giống như một vị bạo quân giáng thế!

Kiếm chỉ vạch một đường trong hư không.

Kiếm khí không ngừng nghỉ xen lẫn với bạo ngược chi ý, giống như cuồng phong không ngừng nghỉ bao trùm lên mười con Yêu thú.

Chính là...

"Trụ Chi Kiếm, bạo ngược! !"

Bạo ngược chi kiếm, rung động gầm trời!

Mười con Yêu thú bị cuồng phong kiếm khí bao trùm, tiên khu khó có thể ngăn cản luồng sức mạnh to lớn này, chỉ chốc lát đã tan rã thành từng khúc.

Sở Cuồng Nhân, một kiếm chém chết mười Tiên Cổ Hung thú!

Hắn đứng lơ lửng trên không, thần sắc lạnh nhạt.

Dường như một kiếm vừa rồi không hề tiêu hao một chút sức lực nào của hắn.

Hắn đang lẳng lặng chờ đợi đợt khảo nghiệm tiếp theo.

Mà cũng đang ở bên trong khảo nghiệm truyền thừa của Thiên Yêu Vương.

Một chiến trường khác.

Một dãy núi.

Yêu khí kịch liệt trùng thiên, các loại năng lượng đang điên cuồng va chạm.

Mỗi lần va chạm là có một ngọn núi bị phá nát.

Kim Ô thái tử vận chuyển Kim Ô Hỏa xưa đâu bằng nay, tiến hành tấn công một con Cùng Kỳ, một quyền đánh ra, Kim Ô Hỏa gào thét, bao trùm Cùng Kỳ kia, đốt nó thành than cốc.

Lúc này, một con Đấu Chiến Thánh Viên vọt tới, dùng một quyền đánh bay hắn.

Ầm!

Kim Ô thái tử nện vào bên trong một dãy núi.

Hắn nhìn chín Tiên Cổ Hung thú còn lại, trong mắt mang theo vẻ ngưng trọng trước nay chưa từng có: "Quả nhiên thủ đoạn của Thiên Yêu Vương cao thâm khó lường, thế mà có thể mô phỏng ra nhiều khí tức và thần thông của Tiên Cổ Hung thú như vậy, muốn đánh bại đợt sóng Yêu thú thứ bảy này, thực sự vô cùng khó khăn."

Hắn hít sâu một hơi, lại xông lên lần nữa.

Lần này, hắn thi triển át chủ bài.

Một gốc cây non kim sắc xuất hiện.

Vung cây non lên, một luồng sức mạnh Phù Tang vô cùng nóng rực bạo phát trong nháy mắt, đánh cho một con Đào Ngột bay ra ngoài.

Hắn điều khiển hạt giống Phù Tang Thụ, quanh người có tiên huy vạn đạo.

Mấy canh giờ sau.

Hắn thở hồng hộc quỳ rạp xuống đất.

"Cuối cùng cũng vượt qua đợt sóng thứ bảy này, cũng không biết lát nữa còn gặp phải loại khảo nghiệm gì, muốn thu hoạch truyền thừa của Thiên Yêu Vương quả nhiên không phải là một chuyện đơn giản."

"Nhưng ta biểu hiện như vậy, cũng nên là một trong những kẻ đứng đầu trong đông đảo thiên kiêu giới tử, truyền thừa của Thiên Yêu Vương, ta chắc chắn phải có được."

Kim Ô thái tử lộ ra vẻ kiên quyết.

Hắn lấy ra một viên thuốc, ăn vào, bắt đầu khôi phục thể lực.

Mà ở một bên khác.

Sở Cuồng Nhân cảm giác được một luồng yêu khí kinh khủng đang bạo phát ở phía trước cách đó không xa, một con Đấu Chiến Thánh Viên to lớn dậm chân mà đến.

"Sóng thứ tám, đến rồi!"

Chương 1237: Kịch chiến Viên Tổ, Đấu Chiến Bí Pháp, làm thật

Trong truyền thừa của Thiên Yêu Vương.

Làn sóng Yêu tộc thứ tám đột kích.

Chỉ thấy một luồng khí tức vô cùng cường đại tuôn ra rừ phía cuối hoang mạc, uy áp cuồng bạo bao phủ toàn trường.

Đó là một con Đấu Chiến Thánh Viên!

Trong tay Đấu Chiến Thánh Viên này cầm một thanh trường côn kim sắc, người mặc Tỏa Tử Giáp, yêu khí trùng thiên, giống như một vị Yêu Vương cái thế! !

Hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái.

"Dạng khí tức này, Thiên Tiên cửu phẩm đại viên mãn, nhưng mà, khí tức này, cũng không phải Thiên Tiên cửu phẩm bình thường."

"Chiến lực này, đã có thể chống lại Chân Tiên! !"

Nói tóm lại một câu, Đấu Chiến Thánh Viên này, rất mạnh!

Một bên khác.

Kim Ô thái tử cũng gặp phải một con Đấu Chiến Thánh Viên giống như đúc với Sở Cuồng Nhân.

Hắn cảm nhận khí tức của Đấu Chiến Thánh Viên này, không khỏi nuốt nước miếng: "Loại khí tức này, thật là quá đáng sợ! !"

Thật sự có thể đánh thắng được sao? ?

Trong lòng Kim Ô thái tử bồn chồn, lập tức cắn răng nói: "Cho dù như thế nào, nhất định phải thử một lần, nếu ngay cả ta cũng không được, thì những người khác cũng càng không được."

Nói xong, giống cây Phù Tang Thụ trong tay hắn quét qua, một luồng sức mạnh Phù Tang cường đại trực tiếp bạo phát.

Đấu Chiến Thánh Viên kia thấy thế, trực tiếp vung vẩy trường côn kim sắc trong tay, yêu khí kinh khủng quấn quanh ở phía trên, chỉ một kích cũng đã phá huỷ hư không.

Ầm! !

Sức mạnh Phù Tang và trường côn kim sắc kia va chạm vào nhau, tiết ra lực trùng kích không có gì sánh kịp.

Kim Ô thái tử bị đánh bay ra ngoài ngay lập tức, thân thể run rẩy kịch liệt, trong mắt mang theo sợ hãi: "Kẻ này tuyệt đối có thể so với Chân Tiên! !"

Nếu không phải trong tay hắn có Phù Tang Thụ, một kích vừa rồi tuyệt đối có thể khiến hắn trọng thương thậm chí là giết chết! !

Đùng, đùng! !

Đấu Chiến Thánh Viên khua trường côn trong tay tiếp tục công kích, vô số đạo văn, yêu khí khuếch tán ra bốn phương tám hướng, uy thế rung chuyển thiên địa bốn phương.

Kim Ô thái tử tay cầm Phù Tang Thụ miễn cưỡng chống cự.

Ngay cả phản kích cũng không làm được.

"Rốt cuộc Đấu Chiến Thánh Viên này có lai lịch gì, lại kinh khủng như thế! Cho dù là Viên Phong cũng kém xa tít tắp."

"Sẽ không phải là một con Đấu Chiến Thánh Viên trải qua bảy lần, tám lần thức tỉnh huyết mạch chứ! !"

"Chỉ có dạng Đấu Chiến Thánh Viên này mới có thể nắm giữ được chiến lực kinh khủng như thế này ở cảnh giới Thiên Tiên."

Kim Ô thái tử âm thầm nghĩ tới.

Lại có một côn đánh tới.

Kim Ô thái tử trực tiếp bị đánh ra ngoài chùm sáng màu xám, khảo nghiệm thất bại! !

Một bên khác.

Đấu Chiến Thánh Viên Viên Phong cũng gắng gượng vượt qua bảy đợt khảo nghiệm phía trước, gặp Đấu Chiến Thánh Viên kia.

Chỉ một cái liếc mắt, Viên Phong liền biết, mình tuyệt đối không phải là đối thủ.

"Dạng khí tức này, chẳng lẽ... Viên Tổ? ! !"

Viên Tổ, chính là con Đấu Chiến Thánh Viên đầu tiên giữa thiên địa.

Cũng là tồn tại từng đại náo Tiên Đình, khiến cho Tiên Đình đại loạn trong truyền thuyết.

Đấu Chiến Thánh Viên trước mắt này tất nhiên không thể nào là chân thân của Viên Tổ, chỉ là tồn tại mà Thiên Yêu Vương mô phỏng khí tức của Viên Tổ chế tạo ra, nhưng mặc dù là như thế, cũng vô cùng kinh khủng.

"Có thể mô phỏng khí tức của Viên Tổ đến mức giống như đúc thế này, chẳng lẽ Thiên Yêu Vương và Viên Tổ từng gặp nhau sao?"

Viên Phong âm thầm nghĩ tới.

Lúc này, Viên Tổ kia đã giơ trường côn kim sắc lên, đánh một đòn cảnh cáo về phía hắn! !

Viên Phong thét dài một tiếng: "Có thể đánh một trận với Viên Tổ, là vinh hạnh của ta, Đấu Chiến Bí Pháp, mở cho ta! ! !"

Yêu khí trên người hắn điên cuồng tăng vọt, một luồng khí tức kinh khủng của Đấu Thiên chiến trường tuôn ra.

Một côn quét ra, hai cự côn kim sắc đang va chạm vào một chỗ.

Ong ong ong...

Nhất là sóng âm như thực thể đang khuếch tán, làm chấn động hư không, phá nát sơn phong bốn phía!

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Viên Phong liền cảm nhận được một luồng cự lực không có gì sánh kịp nằm bên trong trường côn kim sắc đang đánh tới, khiến thân thể của hắn gần như nổ tung!

Một chiêu!

Viên Phong bại!

Một đạo quang hoa bao phủ hắn, truyền tống hắn ra khỏi chùm sáng màu xám.

Trong hoang mạc.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, tiên huy lưu chuyển, tiên nguyên trên người trút xuống như nước lũ, khuấy động hư không.

Ở đối diện hắn, trên người Đấu Chiến Thánh Viên cũng có chiến ý ngập trời phóng lên tận trời, địa vị ngang nhau với hắn!

"Vậy thì để ta mở mang kiến thức một chút, Viên Tổ trong truyền thuyết lợi hại đến mức nào đi."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh, đã dùng Động Tất Chi Nhãn phân tích ra lai lịch của Đấu Chiến Thánh Viên trước mắt.

Quả thật là tồn tại mà Thiên Yêu Vương mô phỏng Viên Tổ chế tạo ra.

"Gầm! !"

Một tiếng gầm nhẹ, Viên Tổ ngang nhiên xuất thủ, trường côn trong tay trực tiếp đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân cũng không yếu thế, ngưng tụ kiếm chỉ, trong mắt có thanh quang lưu chuyển, thi triển Thanh Diệp Kiếm Đồng, chém ra Thảo Kiếm Quyết.

Kiếm khí to lớn như núi, muốn chém rớt nhật nguyệt tinh thần!

Kiếm khí và trường côn đánh vào nhau, toàn bộ hoang mạc trực tiếp nổ tung, từng vết rách to lớn được hình thành, tạo ra vô số hố cát lún và vết nứt.

Sau một kích đó, Viên Tổ và Sở Cuồng Nhân đều bị đẩy lui.

"Thú vị, lại đến."

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một chút chiến ý.

Đã rất lâu rồi, bên trong những kẻ cùng cảnh giới, không có mấy người có thể đánh lui hắn.

Biểu hiện của Đấu Chiến Thánh Viên này, khiến hắn nảy sinh chiến ý đã mất từ lâu.

"Trụ Chi Kiếm, bạo ngược! !"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, thi triển Trụ Chi Kiếm thức thứ nhất!

Kiếm quang kinh khủng giống như cuồng phong không ngừng nghỉ, nuốt chửng thiên địa tuôn ra!

Đấu Chiến Thánh Viên thét dài một tiếng, vung vẩy cự côn trong tay, không có bất cứ tiên pháp đạo thuật nào, chỉ có một luồng chiến ý và yêu khí không có gì sánh kịp!

Cự côn kim sắc điên cuồng vung vẩy trong hư không.

Liên tiếp đánh nát kiếm khí bốn phía, ngay sau đó, con vượn khổng lồ nhảy lên cao, cự côn dùng khí thế của Lực Phách Hoa Sơn nện vào Sở Cuồng Nhân.

"Hàaa... ! Đến!"

Sở Cuồng Nhân cười cười, Hỗn Độn Thần Ma Thể, Luân Hồi Thiên Thể đồng thời bạo phát, sinh tử luân hồi chi ý tuôn ra, hóa thành một bức âm Dương Sinh Tử Đồ to lớn!

Sinh Tử Đồ bao trùm bầu trời, va chạm với cự côn kim sắc trong tay Viên Tổ.

Phía trên Sinh Tử Đồ, một lượng lớn sinh tử luân hồi chi ý tán loạn, mà yêu khí trên người Viên Tổ cũng không ngừng bị tiêu diệt.

Một kích này, vẫn không thể phân thắng thua như cũ.

"Gầm! !"

Viên Tổ lại thét dài một tiếng lần nữa, hai con mắt trợn trừng, yêu khí trên người đúng là tăng vọt một đoạn, chiến ý càng điên cuồng đập vào hư không bốn phía.

"Há, đây là Đấu Chiến Bí Pháp của Đấu Chiến Thánh Viên nhất mạch!"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Đấu Chiến Bí Pháp, pháp môn tu hành của Đấu Chiến Thánh Viên nhất mạch, có thể tăng trưởng chiến lực trong khoảng thời gian ngắn.

Bí pháp tương tự có không ít.

Nhưng Đấu Chiến Bí Pháp tuyệt đối là một trong mấy loại xuất sắc nhất bên trong những bí pháp này.

Mà loại bí pháp này, hoàn toàn không có tác dụng phụ.

Đây mới là thứ thật sự đáng sợ của bí pháp này.

"Ha ha, ngươi cho rằng cũng chỉ có ngươi mới có thể tăng thực lực sao?"

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, tiên huy trên người lưu chuyển, hạo quang ngút trời, triển khai tam đại dị tượng của thư viện!

Bản Nguyên Thể Duy Nhất, phát động!

Ba đại thể chất tuyệt thế, tam đại dị tượng của thư viện.

Thời khắc này Sở Cuồng Nhân được sáu loại sức mạnh này gia tăng, trong lúc giơ tay nhấc chân có Luân Hồi chi ý lưu chuyển, nắm chắc sức mạnh sinh tử, giống như một vị Tiên Vương vô thượng siêu việt hơn mọi thứ!

"Viên Tổ thì như thế nào?"

"Ta ban cho ngươi, bại một lần! !"

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân vang vọng đất trời, chỉ thấy tay trái hắn chưởng quan sinh ý, tay phải nắm giữ tử ý, tại thời khắc này thúc giục sức mạnh sinh tử luân hồi đến cực hạn.

Một bức âm Dương Sinh Tử Đồ to lớn lại hiện lên lần nữa.

Mà lần này, uy lực của nó tăng hơn mấy lần so với vừa rồi.

Sở Cuồng Nhân, làm thật! !

Chương 1238: Đánh bại Viên Tổ, Kim Ô thái tử bàn tính

Trong hoang mạc.

Tam đại thể chất, tam đại dị tượng của Sở Cuồng Nhân đều được khai hỏa.

Trong lúc giơ tay nhấc chân, giống như Tiên Vương vô thượng giáng trần, quét sạch mọi thứ, trấn áp tất cả! !

Tay trái hắn chưởng sinh, phải nắm chết, âm Dương Sinh Tử Đồ bao trùm bầu trời, trấn áp xuống!

Mà Viên Tổ thét dài, vung vẩy trường côn kim sắc trong tay, yêu khí dồi dào và chiến ý như muốn phá nát thương khung! !

Sinh Tử Đồ, cự côn kim sắc va chạm vào nhau.

Uy áp doạ người bao phủ, rung động khắp nơi, trùng kích doạ người trực tiếp nghiền nát bốn phía!

Chỉ thấy cự côn kim sắc vỡ tan thành từng khúc!

Âm Dương Sinh Tử Đồ rơi vào trên người Viên Tổ, đúng là làm tiên khu bất khuất kia của đối phương chấn động, hai đầu gối khuỵ xuống, dù hắn ra sức chống cự, gào rú, chiến ý ngút trời, nhưng dưới sinh tử luân hồi chi ý kinh khủng này, cuối cùng cũng chỉ có thể quỳ gối xuống đất, trực tiếp bị trấn áp! !

"Dù nói thế nào, thì cũng không phải Viên Tổ chân chính."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Bàn tay hắn nhẹ giơ lên, nhẹ nhàng nhấn một cái đối với chỗ của Viên Tổ.

Sức mạnh bên trong Sinh Tử Đồ bạo phát đến mức cực hạn, sức mạnh kinh khủng tuyệt luân, trực tiếp phá nát thân hình của Viên Tổ.

Sóng khảo nghiệm thứ tám, vượt qua.

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía cuối hoang mạc, đứng chắp tay.

"Tiếp đó, ngươi còn có thể làm ra dạng khảo nghiệm gì đây, Thiên Yêu Vương!"

...

Bên ngoài chùm sáng màu xám.

Chúng yêu tụ tập, bọn họ đều là Yêu tộc tiến vào chùm sáng, sau đó không cách nào thông qua khảo nghiệm bị truyền tống đi ra ngoài.

"Thật là đáng sợ, truyền thừa Thiên Yêu Vương thật sự quá đáng sợ."

"Đúng vậy, thật sự có người có thể vượt qua, ta thì bị đào thải vào đợt thú triều thứ ba, không biết phía sau còn có mấy đợt."

"Ta ở sóng thú triều thứ năm, sóng thứ năm, đã có tồn tại cảnh giới Thiên Tiên, cộng thêm thú triều tựa như liên miên vô tận kia, quá gian nan."

Chúng yêu tộc nghị luận ầm ĩ.

Lúc này.

Mấy đạo quang ảnh bay ra từ bên trong chùm sáng.

Quang ảnh kia, chính là bọn người Kim Ô thái tử, Viên Phong bị đào thải.

"Đáng chết, đáng chết!"

Sắc mặt Kim Ô thái tử có chút khó coi.

Hắn bị truyền tống ra chùm sáng, đã nói lên hắn thất bại.

"Phần truyền thừa của Thiên Yêu Vương này rõ ràng cũng không muốn để cho chúng ta vượt qua, làm gì có ai có thể đánh bại Đấu Chiến Thánh Viên kia chứ? !"

Giọng điệu của Kim Ô thái tử lạnh lùng, trầm giọng nói.

Trên người hắn có truyền thừa của Kim Ô Vương, lại có hạt giống Phù Tang Thụ trong tay, nhưng cho dù là như vậy hắn cũng chỉ có thể thua.

Hơn nữa còn thảm bại tới mức ngay cả một chút lực phản kích cũng không có!

Có thể thấy được Đấu Chiến Thánh Viên kia kinh khủng cỡ nào.

Hắn căn bản không tin tưởng bên trong thế hệ trẻ tuổi có người có thể đánh bại Đấu Chiến Thánh Viên kia, lấy được truyền thừa.

"Ai, Đấu Chiến Thánh Viên kia là Viên Tổ, bại ở trong tay của hắn, cũng coi như bình thường."

Viên Phong cảm khái nói ra, trong mắt lộ ra một vẻ khao khát.

Viên Tổ là người hắn sùng bái nhất.

Lần này, có thể giao thủ với Viên Tổ, tuy thảm bại trong một chiêu, nhưng hắn đã đủ hài lòng.

"Viên Tổ các ngươi nói, là sóng khảo nghiệm thứ tám sao?"

Lúc này, giới tử Bạch Hổ tò mò hỏi.

"Đúng."

Viên Phong gật đầu.

Giới tử Bạch Hổ nghe vậy, có chút trầm mặc.

Ở sóng thứ bảy, hắn đã thất bại khi đối mặt với mười con Tiên Cổ Hung Thú kia.

Nhưng Viên Phong, Kim Ô thái tử lại có thể xông đến sóng thứ tám, đủ để thấy hai người này phải cường đại so với hắn.

"Bất kể như thế nào, không ai có thể lấy được truyền thừa của Thiên Yêu Vương, tiếp tục ở lại nơi này, cũng không có tác dụng gì..."

Kim Ô thái tử nhìn về phía chùm sáng màu xám, ngay khi vừa muốn rời đi, bỗng nhiên đồng tử đột nhiên co rụt lại, nhìn qua chùm sáng kia, trong mắt mang theo vẻ khó tin.

"Chuyện này, chuyện này làm sao lại có thể? !"

Chỉ thấy bên trong chùm sáng màu xám, bất ngờ có một đạo tiên huy đang lưu chuyển.

Tiên huy kia, vô cùng tươi sáng loá mắt.

Nhưng lại không mang theo yêu khí.

Bọn người Kim Ô thái tử lập tức nghĩ ra tiên huy này đại biểu cho ai.

"Sở Cuồng Nhân! !"

"Vậy mà hắn còn đang tiếp nhận khảo nghiệm của Thiên Yêu Vương! !"

Kim Ô thái tử cảm thấy có chút không thể tin được.

Yêu tộc còn lại cũng hai mặt nhìn nhau.

Yêu tộc bọn họ cùng tiến vào khảo nghiệm, nhưng mà ngay cả tất cả thiên kiêu Yêu tộc đỉnh phong như Kim Ô thái tử, Viên Phong cũng thất bại.

Vậy mà kẻ cuối cùng còn trụ lại lại là một Nhân tộc! !

Chuyện này khiến bọn họ cảm giác được một sự nhục nhã khó hiểu!

"Tại sao Sở Cuồng Nhân còn đang khảo nghiệm? !"

"Chẳng lẽ, ngay cả đám người Kim Ô thái tử, Viên Phong, Thao Thiết cũng không bằng một Sở Cuồng Nhân sao? !"

"Không phải bọn họ, mà là tất cả Yêu tộc ở đây."

Yêu tộc bốn phía liên tiếp nghị luận.

Mà sắc mặt của các thiên kiêu đỉnh phong như Kim Ô thái tử, Thao Thiết cũng trở nên khó coi.

"Đấu Chiến Thánh Viên ở sóng khảo nghiệm thứ tám quá kinh khủng, căn bản không có ai trong thế hệ trẻ tuổi có thể đánh bại hắn, Sở Cuồng Nhân cũng giống vậy! !"

"Hẳn là hắn còn đang giằng co, một lát nữa sẽ ra tới."

Kim Ô thái tử thầm nghĩ.

Nhưng mà, qua thật lâu, một đạo tiên huy đại biểu cho Sở Cuồng Nhân vẫn tươi sáng loá mắt như cũ, cũng không có một chút ý tứ ảm đạm đi.

Ít ra, chuyện này cũng nói rằng Sở Cuồng Nhân không phải chịu chút thương thế nào.

Hắn vẫn bảo trì trạng thái đỉnh phong như cũ.

Đối mặt với con Đấu Chiến Thánh Viên kinh khủng kia mà còn có thể bảo trì trạng thái đỉnh phong?

Nói đùa gì vậy!

Khi thời gian trôi qua, sắc mặt Kim Ô thái tử càng ngày càng khó coi.

Không nói chuyện khác, cho dù Sở Cuồng Nhân không có cách nào thông qua khảo nghiệm, nhưng có thể kiên trì lâu như vậy, cũng đủ để chứng minh thực lực của hắn mạnh hơn mình.

"Ta cực khổ đạt được truyền thừa của Kim Ô Vương, dùng hết tất cả thủ đoạn tăng thực lực của mình, nhưng cuối cùng, vẫn cứ kém hơn Sở Cuồng Nhân sao? !"

"Điều đó không có khả năng! !"

Kim Ô thái tử xanh cả mặt.

"Các ngươi nói xem, Sở Cuồng Nhân có khả năng đạt được truyền thừa của Thiên Yêu Vương hay không? !"

Lúc này, một Yêu tộc bỗng nhiên nói ra.

Nghe được lời này của hắn, thần sắc đám người chấn động mạnh.

"Chuyện này, điều đó không có khả năng."

"Đúng vậy, Thiên Yêu Vương chính là Yêu tộc, không có khả năng để lại truyền thừa cho một Nhân tộc."

"Đây tuyệt đối là chuyện không thể nào."

Nhưng trong lòng đám người Kim Ô thái tử, Viên Phong lại loáng thoáng có dự cảm.

Những người khác có lẽ không thể.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, không thể dùng lẽ thường để cân nhắc, có lẽ, có khả năng.

"Nếu thật sự để Sở Cuồng Nhân đạt được truyền thừa của Thiên Yêu Vương, vậy bọn ta thật sự sẽ mất hết mặt mũi."

Kim Ô thái tử nói ra.

Nhiều thiên kiêu Yêu tộc như vậy, ở địa bàn Yêu tộc lại để cho một Nhân tộc đạt được truyền thừa của Thiên Yêu Vương!

Chuyện này mà truyền ra ngoài, thì sẽ như thế nào đây?

"Nếu thật sự để Sở Cuồng Nhân đạt được truyền thừa của Thiên Yêu Vương, thì cho dù có thế nào, cũng phải đoạt lại!"

Kim Ô thái tử âm thầm nghĩ tới.

Trong tay hắn xuất hiện một viên bảo châu màu vàng óng, bên trong ẩn chứa hỏa năng vô cùng nồng đậm.

"Có lẽ, đã đến lúc chuẩn bị một chút."

Thực lực của Sở Cuồng Nhân vô cùng cường đại, hắn tuyệt đối không dám xem thường đối phương nửa phần.

Muốn đoạt lại truyền thừa Yêu Vương từ trong tay đối phương, tuyệt đối là một việc khó khăn, hắn nhất định phải có sách lược vẹn toàn mới được.

Mà bảo châu trong tay hắn, chính là át chủ bài cuối cùng của hắn.

Cách đó không xa.

Đồ Sơn Phỉ Vũ nhìn thấy hành động của Kim Ô thái tử, lại nhìn thoáng qua Yêu tộc xung quanh nhìn chằm chằm chùm sáng, lông mày cau lại.

Trong mắt Yêu tộc, Sở Cuồng Nhân chính là một Nhân tộc.

Nếu để cho hắn đạt được truyền thừa của Thiên Yêu Vương, chúng yêu chắc chắn sẽ không phục, đến lúc đó, chỉ sợ việc này sẽ không phải chuyện đơn giản.

"Hi vọng Sở đạo hữu có thể ứng phó được."

Chương 1239: Quyết đấu Thiên Yêu Vương, Tứ Tượng Thần Hình, Thập Hung Thần Hình

Bên trong quả cầu ánh sáng màu xám.

Một mình Sở Cuồng Nhân đứng ở trong hoang mạc, đứng chắp tay, thần sắc lạnh nhạt, ngắm nhìn phía cuối hoang mạc, vô cùng cô độc.

Trong mắt hắn lộ ra một vẻ suy tư.

"Từ khi khảo nghiệm bắt đầu, ta gặp qua rất nhiều Hung thú, Cùng Kỳ, Cửu Anh, Đào Ngột, thậm chí là Đấu Chiến Thánh Viên."

"Nhưng, bản thể của Thiên Yêu Vương là gì?"

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới, bản thể của Thiên Yêu Vương, có thể nói đây là đại bí ẩn chưa có lời đáp ở Thập Vạn Đại Sơn.

Tất cả mọi người biết, huyết mạch của bản thể của Thiên Yêu Vương cũng không thể được xem là cao quý, thậm chí có thể nói là bình thường.

Nhưng đối phương, từ một yêu thú bình thường lại có thể từng bước vươn lên, thậm chí trở thành chủ nhân của Thập Vạn Đại Sơn.

Đây tuyệt đối là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Ở trong đó, nhất định có bí mật gì đó.

Mà bí mật này, rất có thể được giấu ở trong truyền thừa này.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân chờ đợi sóng khảo nghiệm thứ chín, hắn dành thời gian rút một phần thưởng.

"Chúc mừng kí chủ thu hoạch được phần thưởng cấp Thần, Phá Nhật Tiễn Pháp!"

Tâm thần Sở Cuồng Nhân khẽ nhúc nhích.

Phá Nhật Tiễn Pháp, đây là một tiễn pháp cường đại, là Đại La pháp đỉnh phong, cực kỳ không tầm thường.

Trong truyền thuyết thời cổ lão, Nhân tộc có một anh hùng, tên là Hậu Nghệ.

Hắn dựa vào tiễn pháp này bắn rơi chín con Kim Ô biến thành mặt trời.

"Cũng không tệ lắm."

Sở Cuồng Nhân đã rút ra công pháp này, hài lòng cười một tiếng.

Mà lúc này, trong không khí, nổi lên gợn sóng.

Chỉ thấy không gian bị xé nứt.

Một móng vuốt làm tê liệt không gian, một luồng yêu khí vô cùng mạnh mẽ ầm ầm bạo phát, bao phủ vùng thế giới này.

Yêu khí này, còn kinh khủng hơn so với Đấu Chiến Thánh Viên trước đó.

"Tới."

Sóng khảo nghiệm thứ chín, tới.

Chỉ thấy sau khi chủ nhân của móng vuốt kia xé rách hư không, đi ra từ trong đó, cái đầu tròn trịa, thân thể đầy lông, phía trên bộ lông màu vàng quýt có một chút kim quang, lập loè.

Sở Cuồng Nhân nhìn con yêu thú trước mắt này, rơi vào trầm mặc.

Mèo? !

Không sai.

Xuất hiện ở trước mặt Sở Cuồng Nhân chính là một con mèo.

Chính xác mà nói, đây là một con mèo yêu.

"Đây chính là Thiên Yêu Vương sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Tuy bề ngoài con mèo này không có tính uy hiếp.

Nhưng trên người đối phương lại tràn ngập yêu khí ngập trời, không hề đơn giản, khí tức kia, còn kinh khủng hơn Đấu Chiến Thánh Viên vừa rồi.

"Khí tức này, là Nhân tộc? !"

Con mèo nhỏ cau mày lại, mở miệng nói chuyện.

Giọng nói tang thương, giống như lão giả.

Ánh mắt hắn lộ ra một tia cảm khái: "Không nghĩ tới người thông qua tám vòng khảo nghiệm phía trước lại là Nhân tộc, chẳng lẽ đây là thiên ý?"

"Thiên ý?"

Sở Cuồng Nhân hơi nghi hoặc một chút.

Đang êm đẹp, vì sao lại nói thiên ý?

"Thôi, Nhân tộc, ta không biết ngươi dùng cách nào tiến vào Thiên Yêu Động Thiên này, nhưng mà, ngươi muốn có được truyền thừa của ta thì trước đó phải đánh bại ta đã!" Con mèo nhỏ từ tốn nói.

Lời này của hắn, cũng đã chứng minh hắn chính là Thiên Yêu Vương.

Thần sắc Sở Cuồng Nhân bình tĩnh: "Mời!"

Thiên Yêu Vương, chủ nhân của Thập Vạn Đại Sơn ngày trước.

Tồn tại ở cảnh giới Hợp Đạo!

Thiên Yêu Vương trước mắt chẳng qua chỉ là một tia sức mạnh hắn để lại, nhưng dù vậy thì vẫn không thể khinh thường như cũ.

Sở Cuồng Nhân không dám có chút kinh thường.

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, trong mắt có thanh quang lưu chuyển.

Thanh Diệp Kiếm Đồng, mở ra!

Một gốc kiếm thảo hiện lên ở sau lưng, kiếm khí ngang nhiên chém ra.

"Há, Tiên Thể Chí Tôn, Thanh Diệp Kiếm Đồng, đáng tiếc, không phải Thanh Diệp Kiếm Đồng hoàn chỉnh, có chỗ thiếu hụt."

Thiên Yêu Vương từ tốn nói.

Hắn vừa nhấc móng vuốt lên, một hư ảnh Bạch Hổ hiện lên.

Sát phạt chi khí kinh khủng hiện lên.

Đùng! !

Bạch Hổ và kiếm khí ầm ầm va chạm!

Hai luồng năng lượng của mỗi người đều bị tiêu tán.

"Há, vậy cái này thì sao."

Sở Cuồng Nhân thi triển Hỗn Độn Thần Ma Thể.

Một bức âm Dương Sinh Tử Đồ hai màu trắng đen nghiền ép ra!

"Vậy mà ngươi còn có Hỗn Độn Thần Ma Thể? !"

Thiên Yêu Vương cảm thấy ngoài ý muốn.

Sau đó, hắn lại nhấc móng vuốt lên, một con Kim Ô phát ra tiếng thét dài bén nhọn, đánh về phía âm Dương Sinh Tử Đồ.

"Bạch Hổ, lại thêm Kim Ô, cộng thêm những Yêu tộc vô cùng hoàn mỹ trước đó, công pháp này của ngươi vô cùng kỳ lạ."

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra dị sắc.

Khi đang nói chuyện, vận chuyển Luân Hồi Thiên Thể, một đạo Luân Hồi Kiếp Quang màu xám ẩn chứa sức mạnh Luân Hồi, nhanh chóng lao đi.

"Cái gì, còn có Luân Hồi Thiên Thể? !"

Thiên Yêu Vương giật nảy mình.

Đây là quái vật tới từ nơi nào?

Lại tập hợp Thanh Diệp Kiếm Đồng, Luân Hồi Thiên Thể, Hỗn Độn Thần Ma Thể vào một thân? !

Đối mặt với kiếp quang, Thiên Yêu Vương gào thét một tiếng, sóng âm kinh khủng khuếch tán ra, giống như tiếng rống giận của một con Quỳ Ngưu!

Yêu khí doạ người phá vỡ kiếp quang.

Sở Cuồng Nhân cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, hắn đồng thời vận chuyển Hỗn Độn Thần Ma Thể, Luân Hồi Thiên Thể, dung hợp sức mạnh của hai đại thể chất, một luồng sức mạnh sinh tử luân hồi mênh mông hóa thành âm Dương Sinh Tử Đồ.

"Có thể kết hợp Luân Hồi Thiên Thể và Hỗn Độn Thần Ma Thể đến mức hoàn mỹ như vậy, Nhân tộc, ngươi khiến ta kinh ngạc."

Đối mặt với một chiêu này của Sở Cuồng Nhân, Thiên Yêu Vương cũng lộ ra vẻ nghiêm túc.

Trên người hắn có yêu khí phóng lên tận trời, trong chốc lát, trong hư không có Thanh Long gào, Chu Tước kêu, Bạch Hổ khiếu, Huyền Vũ rống!

Hình bóng Tứ Phương Thần Thú hiện lên, rung chuyển thập phương! !

"Tứ Tượng Thần Hình!"

Thiên Yêu Vương đánh ra một trảo.

Móng vuốt lông xù kia lại ẩn chứa uy thế tuyệt thế khó có thể tưởng tượng, sức mạnh tứ tượng đánh nát phần lớn hư không.

Một kích này nện ở phía trên Sinh Tử Đồ.

Một vụ nổ ầm ầm vang lên!

Toàn bộ hoang mạc liên tục bị phá nát.

Vô số đạo văn trên không trung trộn lẫn, va chạm, lộng lẫy sáng chói.

"Ha ha, Thiên Yêu Vương, danh bất hư truyền, một chiêu này không làm gì được ngươi, vậy cái này thì sao? !"

Sau lưng Sở Cuồng Nhân hiện lên ba đại dị tượng của thư viện.

Dị tượng gia tăng, Bản Nguyên Thể Duy Nhất cũng được vận chuyển!

Đánh ra một quyền.

Sinh Tử Đồ lại mở, sinh tử luân hồi chi ý vô biên vô tận không ngừng khuấy động trong hư không, nghiền nát từng khúc hư không.

Sắc mặt Thiên Yêu Vương ngưng trọng.

Không phải bởi vì thực lực của Sở Cuồng Nhân.

Mà là bởi vì tiềm lực thiên phú mà đối phương bày ra.

Thể chất, dị tượng.

Mỗi một loại đều là thứ hiếm thấy trên đời.

Tùy tiện chọn một loại đều có thể tạo ra một thiên kiêu đỉnh phong.

Nhưng bây giờ, tất cả những thứ này đều tập trung ở trên người một người, vậy tương lai, người này sẽ đạt tới độ cao bực nào?

"Ngươi, có hi vọng trùng kích Hợp Đạo!"

"Không, thậm chí có một cơ hội Chứng Đạo thành Hỗn Nguyên!"

Thiên Yêu Vương hít sâu một hơi nói ra.

Hỗn Nguyên.

Đó là cảnh giới tối cao mà Tiên giới biết được, vô cùng kinh khủng.

Cho dù là ở trong Tiên giới hoàn chỉnh thời cổ lão, Hỗn Nguyên, cũng chỉ có rải rác mấy vị mà thôi.

Có một cơ hội trùng kích Hợp Đạo đã là yêu nghiệt bên trong thiên kiêu.

Tỉ như đám thiếu ngự Tiên Đình, truyền nhân Hợp Đạo.

Nhưng Thiên Yêu Vương lại nói Sở Cuồng Nhân có một cơ hội Chứng Đạo bước đến cảnh giới Hỗn Nguyên, đủ để chứng minh Sở Cuồng Nhân khiến cho hắn kinh ngạc đến mức nào.

"Thập Hung Thần Hình!"

Đối mặt với Sở Cuồng Nhân lại thi triển Sinh Tử Đồ lần nữa, yêu khí trên người Thiên Yêu Vương lại tăng cao lần nữa.

Trong hư không, có từng bóng Hung thú cổ lão hiện lên.

Cửu Anh, Cùng Kỳ, Tưởng Liễu, Cùng Kỳ, Thao Thiết...

Áp Du, Cổ Điêu, Họa Đấu, Hống, Tranh...

Mười con Hung thú cùng nhau xuất hiện, một luồng sát khí vô cùng doạ người phóng lên tận trời, chấn nhiếp cõi trần, Cửu Thiên Thập Địa đều bị rung chuyển!

Thập Hung Thần Hình quyết đấu với âm Dương Sinh Tử Đồ!

Dưới sự trùng kích của hai luồng sức mạnh, vô số đạo văn trộn lẫn, năng lượng trùng kích, tiếng thú gào kinh thiên động địa, vang vọng đất trời.

Phanh, phanh, ầm! !

Trùng kích cường đại khiến cho hư không bốn phía và đạo văn liên tiếp nổ tung!

Sở Cuồng Nhân, Thiên Yêu Vương, mỗi người đều bị đẩy lui.

"Thiên Yêu Vương, không tệ."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Hắn nhìn ra được, tu vi của vị Thiên Yêu Vương trước mắt này cũng cùng chung một cảnh giới với hắn, đều là Thiên Tiên cửu phẩm đại viên mãn.

Mà trước đó, một chiêu này của hắn có thể đánh bại Viên Tổ kia.

Nhưng lại không có cách nào đánh bại Thiên Yêu Vương này.

Có thể thấy được thực lực của đối phương.

Không hổ là chủ nhân của Thập Vạn Đại Sơn ngày trước!

Tồn tại ở cảnh giới Hợp Đạo!

"Nhân tộc, tên của ngươi."

Thiên Yêu Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, hỏi.

"Sở Cuồng Nhân! Đây là người đánh bại ngươi!"

Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, tiên nguyên khuấy động khắp nơi.

Trên người hắn, có một luồng sức mạnh cường đại hơn đang nổi lên.

Chương 1240: Trụ Chi Kiếm chiến Vạn Yêu Thần Hình, đánh bại Thiên Yêu

Vương

Sở Cuồng Nhân đã thi triển liên tục ba đại thể chất tuyệt thế, tam đại dị tượng, hoàn toàn làm thật.

Nhưng Thiên Yêu Vương vẫn không rơi vào thế hạ phong.

Cho nên, ở trên người Sở Cuồng Nhân có một luồng sức mạnh còn cường đại hơn đang nổi lên.

Sau khi cảm nhận được luồng sức mạnh này, Thiên Yêu Vương quả thật cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm, ánh mắt của hắn hơi ngưng trọng.

"Nếu như ngươi có thể đánh bại ta, cho dù ngươi là Nhân tộc, cũng có thể đạt được phần truyền thừa của ta."

"Tiền đề tất nhiên là ngươi phải có phần thực lực kia mới được."

Thiên Yêu Vương rất ngạc nhiên, rốt cuộc Sở Cuồng Nhân có thể làm đến bước nào.

"Ta sẽ để ngươi nhìn thấy."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Ngươi chỉ dùng kiếm chỉ, sao lại không sử dụng kiếm?"

Thiên Yêu Vương hỏi.

"Không cần, bấy nhiêu cũng có thể đánh bại ngươi."

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, ánh mắt ngưng trọng, một kiếm trảm về phía hư không.

"Trụ Chi Kiếm, bạo ngược!"

Kiếm khí bạo ngược giống như cuồng phong không ngừng nghỉ khuếch tán ra, bao phủ Thiên Yêu Vương.

Đối mặt với loại uy năng doạ người này, Thiên Yêu Vương cũng không nhịn được mà giật mình: "Đây là, Hợp Đạo chi pháp! !"

Thiên kiêu có thể nắm giữ Đại La pháp cũng đã là thiên kiêu đỉnh phong, mà Hợp Đạo pháp, thiên kiêu có thể nắm giữ Hợp Đạo pháp, không có chỗ nào mà không phải là yêu nghiệt bên trong thiên kiêu.

Nhưng nghĩ đến các loại thủ đoạn Sở Cuồng Nhân vừa mới bày ra.

Lại nghĩ tới đối phương có thể nắm giữ Hợp Đạo pháp, dường như cũng không phải là chuyện rất đáng kinh ngạc như vậy.

"Thập Hung Thần Hình! !"

Thiên Yêu Vương quát lạnh một tiếng, mười đại Hung Thú Thần Hình lại xuất hiện lần nữa, điên cuồng cắn xé kiếm khí.

Hai luồng sức mạnh ầm ầm va chạm vào một chỗ, lực trùng kích khuếch tán.

Một kiếm sau đó, Sở Cuồng Nhân lại ngưng tụ kiếm chỉ, khí tức càng cường đại hơn gào thét tuôn ra.

Đó là một luồng khí tức vô cùng bá đạo.

Thời khắc này, dường như Sở Cuồng Nhân hóa thành một vị bá chủ mở rộng biên giới đất đai, muốn để toàn bộ vạn linh vạn vật trong thế gian này thần phục dưới chân hắn.

"Trụ Chi Kiếm, bá lâm! !"

Bá đạo chi kiếm, rung động thương khung trong gầm trời!

"Đây là truyền thừa của Trụ Vương, ha, không nghĩ tới ngươi có thể đạt được truyền thừa của Nhân Hoàng, thật sự là không đơn giản."

Thiên Yêu Vương nhận ra nguồn gốc trong chiêu thức của Sở Cuồng Nhân.

Tuy tu vi của Trụ Vương không bằng hắn, nhưng mà, dựa vào thân phận Nhân Hoàng, ở thời kỳ Tiên Cổ cũng không yếu hơn bất kỳ một tồn tại ở cảnh giới Hợp Đạo nào.

"Đối mặt với tuyệt học Nhân Hoàng, vậy ta liền dùng một chiêu này đáp lễ ngươi vậy."

Yêu khí trên người Thiên Yêu Vương lưu chuyển, từng hư ảnh Yêu thú hiện lên, ở trong đó thậm chí còn bao gồm một số Yêu thú Thần Hình cường đại thời cổ lão.

"Bách thú Thần Hình! !"

Trên trăm Yêu thú Thần Hình cường đại ngưng tụ trong hư không, hung sát chi khí tràn ngập trời đất.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, bá lâm chi kiếm ngang nhiên chém ra!

Bách thú Thần Hình chiến với bá lâm chi kiếm, hai luồng sức mạnh chạm vào nhau, vô số đạo văn trộn lẫn trong hư không va chạm, yêu khí cuồng bạo và kiếm khí trộn lẫn vào nhau, liên tiếp nổ tung!

Chỉ thấy kiếm khí tiêu tán, hình thú tán đi.

"Ha ha, ngươi, cuối cùng cũng không phải là đối thủ của ta! !"

Thiên Yêu Vương thét dài một tiếng, thúc giục yêu khí đến cực hạn, thân thể vốn dĩ nhỏ nhắn xinh xắn quả thật đã tăng vọt mấy lần.

Yêu khí Vvô tận phun ra từ trên người hắn, dung hợp số lượng đạo văn đếm mãi không hết, hình thành từng Yêu thú Thần Hình trong hư không!

Hình thần đề phòng, là vì Thần Hình!

Mà hiện tại Thiên Yêu Vương ngưng tụ đến hơn một vạn Thần Hình, bao gồm đủ loại Yêu thú, từ Thần Thú Chân Long chí cao, Hung thú Kim Ô, cho tới Lang Yêu, Hồ yêu bình thường...

Từng con Hung thú, Thần Thú, Yêu thú xoay quanh ở trên không, yêu khí vô biên vô tận khuấy động bốn phương tám hướng.

Thiên địa này, dường như biến thành một bức tranh!

Một bức tranh miêu tả lấy vô số Yêu thú sinh động như thật.

Mà Thiên Yêu Vương, chính là hoạ sư ưu tú nhất thế gian này, mỗi một con yêu thú đều là hình thần đề phòng.

"Vạn Yêu Thần Hình tối chung thức, Vạn Yêu Đồ! !"

Thiên Yêu Vương gầm nhẹ một tiếng, yêu khí tuyệt luân kinh khủng tràn ngập thiên địa.

Ở phía sau hắn, Vạn Yêu Thần Hình kia phát ra từng tiếng gào thét, kéo theo yêu khí giống như dòng nước lũ cắn xé Sở Cuồng Nhân.

Trong chớp mắt, Sở Cuồng Nhân liền bị vạn yêu nhấn chìm.

"Ngươi có thể đi đến một bước này đã là cực kỳ không dễ, nhưng cũng tiếc, một chiêu này, rốt cuộc ngươi vẫn không có cách nào chống cự."

Thiên Yêu Vương từ tốn nói.

Hắn dần dần thu liễm yêu khí, lộ ra bộ dạng cảm thấy đã nắm chắc phần thắng.

Một chiêu Vạn Yêu Đồ này của hắn là dùng cảnh giới Thiên Tiên cửu phẩm đại viên mãn thi triển ra, ngay cả Chân Tiên cũng không có cách nào ngăn cản.

Tuy Sở Cuồng Nhân yêu nghiệt.

Nhưng hắn thấy, là không có cách nào ngăn cản một chiêu này của hắn.

Yêu nghiệt cường đại tới đâu, cũng nên có một giới hạn.

"Đáng tiếc, nếu là một Yêu tộc tới đây lịch luyện, có thể tiếp tứ tượng, Thập Hung Thần Hình, ta sẽ cho hắn, nhưng ngươi lại là Nhân tộc, truyền thừa này, không thể tuỳ tiện cho ngươi."

Thiên Yêu Vương âm thầm nghĩ tới.

"Sức mạnh vạn yêu thì như thế nào, ta nói, ta sẽ đánh bại ngươi!"

Giờ phút này.

Một giọng nói lạnh nhạt vang vọng ở giữa đất trời.

Bên trong Vạn Yêu Đồ kia, một luồng dao động tiên nguyên vô cùng mạnh mẽ giống như sóng to phun trào, bao phủ thập phương, từng con Yêu thú Thần Hình đều bị xé nứt!

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân phóng lên tận trời, tiên huy trên người tươi sáng, vô số đạo văn đang lưu chuyển quanh người hắn, một luồng khí tức dường như áp đảo tất cả mọi thứ trên thế gian này đang lưu chuyển.

Đó là, sức mạnh siêu thoát!

Là tiểu vũ trụ của Sở Cuồng Nhân!

Trừ cái đó ra.

Đạo văn quanh người Sở Cuồng Nhân ngưng tụ thành một đạo kiếm quang tuyệt thế, kiếm quang kia, ẩn chứa một luồng sức mạnh to lớn khó nói lên lời, bá đạo, bạo ngược, dường như có thể phá hủy tất cả!

Đó là vương đạo được gọi là bạo quân vô đạo! !

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, tiên nguyên rung động hư không tứ phương, tiên huy chiếu rọi Cửu Thiên Thập Địa: "Một kiếm cuối cùng, đánh bại ngươi! !"

Hắn chỉ kiếm lên trời, trong mắt có thanh quang lưu chuyển, Thanh Diệp Kiếm Đồng bị hắn thúc giục đến cực hạn.

Một đạo kiếm ảnh dài trăm vạn trượng được ngưng tụ ra.

Đó là...

"Trụ Chi Kiếm, vô đạo! !"

Vô đạo chi kiếm ngang nhiên chém xuống, dưới sự gia tăng của tiểu vũ trụ, Thanh Diệp Kiếm Đồng, uy lực tăng gấp bội, tất cả Yêu thú Thần Hình đều bị kiếm khí này phá nát, vô số đạo văn ẩn chứa bên trong Vạn Yêu Đồ cũng bị kiếm khí này tiêu diệt! !

Trước mặt vô đạo, chỉ có vương đạo của bạo quân vô đạo! !

Ngoài vương đạo, đạo còn lại, đều phải bị tiêu diệt! !

Đây cũng là bản chất của vô đạo chi kiếm, cũng là chỗ kinh khủng thật sự của một kiếm này.

"Dạng khí tức này, sức mạnh siêu thoát, đúng là sức mạnh siêu thoát."

"Hắn lại nắm giữ sức mạnh siêu thoát."

So với vô đạo chi kiếm, Thiên Yêu Vương càng khiếp sợ hơn với sức mạnh tiểu vũ trụ mà Sở Cuồng Nhân thi triển ra.

Đó không phải là sức mạnh tồn tại ở vũ trụ này.

Là sức mạnh vượt ra khỏi vũ trụ này, sức mạnh siêu thoát!

Vô đạo kiếm quang đi tới đâu, toàn bộ Vạn Yêu Thần Hình ở đó tán loạn.

Hư không vỡ vụn, sơn hà sụp đổ, thiên địa thất sắc.

Sau một kiếm đó, toàn bộ hoang mạc vô cùng an tĩnh.

Kiếm quang tiêu tán, chỉ để lại một mảng không gian lớn bị phá nát.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, thần thái ngạo nghễ, lạnh nhạt nói: "Thiên Yêu Vương, ngươi, bại."

Thiên Yêu Vương cũng không có tranh luận gì cả.

Hắn thật sự bị đánh bại.

Vạn Yêu Đồ là thủ đoạn mạnh nhất của hắn, nhưng dù vậy, vẫn bị Sở Cuồng Nhân phá giải như cũ.

Hắn thật sự đã thua.

Cho dù là bản tôn của hắn, dù trong cùng một cảnh giới, cũng không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

"Truyền thừa, là của ngươi."

"Há, còn dễ dàng hơn so với suy nghĩ của ta, ta còn tưởng rằng ngươi thấy ta là Nhân tộc, sẽ không truyền cho ta chứ."

"Ngươi đã hoàn toàn đánh bại ta, truyền thừa này, cho ngươi cũng không sao, hơn nữa Vạn Yêu Thần Hình này, vốn là ta có được từ trên người một vị tu sĩ Nhân tộc."

Bỗng nhiên, Thiên Yêu Vương lại nói ra những lời khiến người ta kinh ngạc.

Nghe đến đây, Sở Cuồng Nhân hứng thú: "Giải thích một chút?"

Chương 1241: Thu hoạch được truyền thừa của Thiên Yêu, dấu vết lạc tử của đại năng các phương, chỉ cần nghiền ngươi đến chết

"Giải thích một chút?"

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Phương pháp tu hành mà Thiên Yêu Vương này dựa vào để thành danh, ngang dọc Thập Vạn Đại Sơn vậy mà lại tới từ một Nhân tộc, thật là khiến người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

"Thời kỳ Tiên Cổ, bên trong Nhân tộc ngoại trừ Nhân Hoàng, cũng xuất hiện không ít tu sĩ kinh tài tuyệt diễm."

"Ngay lúc đó ta chỉ là một Miêu Yêu bình thường, sau này gặp một tu sĩ Nhân tộc, hắn đi vào bên trong Thập Vạn Đại Sơn, quan sát lũ yêu thú tu hành, chiến đấu với bọn họ, thu hoạch đạo vận Thần Hình của bọn họ, từ đó sáng tạo ra pháp môn Vạn Yêu Thần Hình này."

"Đoạn thời gian kia, ta và người kia lịch luyện chung một chỗ ở bên trong Thập Vạn Đại Sơn, có cảm tình sâu đậm, chỉ tiếc, tuy người kia có ngộ tính yêu nghiệt, có thể tự sáng tạo Vạn Yêu Thần Hình, nhưng tu vi lại không tới Kim Tiên, trong một lần lịch luyện, bị đại yêu giết chết."

"Trước khi chết, hắn truyền pháp môn Vạn Yêu Thần Hình này cho ta, sau đố, ta dựa vào phương pháp này quật khởi bên trong Thập Vạn Đại Sơn, chuyển sức mạnh vạn yêu vào một thân, trở thành chủ nhân của Thập Vạn Đại Sơn."

"Tự xưng, Thiên Yêu Vương."

Thiên Yêu Vương thuật lại lai lịch của pháp môn Vạn Yêu Thần Hình.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao vừa rồi hắn nói là "Thiên ý".

Pháp môn Thần Hình này của hắn đến từ Nhân tộc.

Hiện tại, đi đến trước mặt hắn tiếp nhận truyền thừa, không phải bất kỳ một Yêu tộc nào của Thập Vạn Đại Sơn, mà là một Nhân tộc.

Nhân tộc truyền cho hắn, hắn lại truyền cho Nhân tộc.

"Thì ra là thế."

Sở Cuồng Nhân bừng tỉnh đại ngộ.

Một tồn tại chỉ có tu vi Kim Tiên, lại có thể sáng tạo ra pháp môn tu hành cấp bậc Hợp Đạo, thật sự lợi hại.

Ngay cả hắn cũng không nhịn được mà tán thưởng.

"Được rồi, ngươi đã thông qua khảo nghiệm, pháp môn Vạn Yêu Thần Hình này, cho ngươi, mặt khác, ta đã từng luyện chế ra một Vạn Yêu Pháp Ấn, ấn này có tác dụng khắc chế đối với Yêu tộc, là một trong những vật quan trọng nhất mà ta dùng để thống lĩnh chúng yêu ở Thập Vạn Đại Sơn, cũng truyền cho ngươi."

"Há, ngươi không sợ ta dùng này ấn làm cái gì sao? Tỉ như giết hại Yêu tộc, ta chỉ là một Nhân tộc."

Sở Cuồng Nhân ranh ma nói ra.

"Chuyện sau này, thì để người đời sau quan tâm, một Vạn Yêu Pháp Ấn không diệt được Yêu tộc, hơn nữa, trên người của ngươi, có dấu vết lạc tử của biết bao nhiêu vị đại năng, ta cảm thấy rất hứng thú, cũng muốn lạc tử!"

Thiên Yêu Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt hào hứng dạt dào.

Quá thú vị.

Thật sự là quá thú vị.

Sức mạnh Luân Hồi, Luân Hồi Đế Ấn...

Đây là âm Phủ, vết tích của Địa Phủ Phong Đô.

Hỗn Độn Thần Ma Thể, Thần Ma nhất mạch.

Tam đại dị tượng của thư viện, là thư viện Bách Gia của Nhân tộc.

Còn có truyền thừa Nhân Hoàng.

Không chỉ có như thế, hắn còn cảm nhận được khí tức Tam Thanh.

Âm Phủ, Thần Ma, thư viện, Nhân Hoàng, Tam Thanh...

Nhiều đại năng như vậy đều có liên hệ với người trước mắt này, nhân vật thú vị như thế, làm sao có thể không khiến hắn hiếu kỳ chứ?

"Lạc tử? Hợp đạo các ngươi coi ta là bàn cờ, hi vọng các ngươi đừng mắc sai lầm, tự chơi chết mình."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

"Lạc tử vô hối, ngươi không cần lo lắng."

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Thiên Yêu Vương hóa thành vô số điểm sáng, tiến vào trong cơ thể của Sở Cuồng Nhân.

Đột nhiên, pháp môn Vạn Yêu Thần Hình huyền ảo lại phù hiện.

Sở Cuồng Nhân xem hết, cảm giác đây là một pháp môn tu hành rất thích hợp với bản thân, giống như được tạo ra cho chính bản thân.

Hắn vốn có Thể Chất Chi Thư, có thể mô phỏng thể chất của ngàn vạn Yêu thú, hoàn toàn có thể nói bản thân hắn là Yêu thú.

Chuyện này có trợ giúp cực lớn đối với việc thi triển Vạn Yêu Thần Hình của hắn.

Những người khác dù có mô phỏng thế nào, cũng chỉ là có thể tạo ra hình thần với nhiều sắc thái.

Nhưng hắn, lại chân chính hóa thành yêu thú kia!

Hắn lĩnh hội công pháp này trong một ngày một đêm.

Bởi vì sự phù hợp giữa hắn và thứ này, nên tốc độ hắn lĩnh hội công pháp này nhanh hơn rất nhiều so với lĩnh hội Trụ Chi Kiếm.

"Trong tay ta, Vạn Yêu Thần Hình này còn rực rỡ hào nhoáng hơn so với ở trong tay Thiên Yêu Vương! !"

Sở Cuồng Nhân cười cười.

Sau đó, hắn nhìn về phía một đại ấn cổ lão màu đen trước mặt.

Phía trên đại ấn này, khắc vô số thần hình Yêu thú.

Chính là chí bảo do Thiên Yêu Vương luyện chế, Vạn Yêu Pháp Ấn!

"Thần Hình pháp, Vạn Yêu Pháp Ấn, những thứ này đều đã tề tụ, cũng đến lúc phải rời đi rồi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Ngay khi hắn suy nghĩ.

Hư không bốn phía bắt đầu sụp đổ.

Bên ngoài chùm sáng màu xám.

Chúng yêu tề tụ, chăm chú nhìn chùm sáng.

Tất cả yêu, mong mỏi và trông mong.

Ngoại trừ Đồ Sơn Phỉ Vũ và rải rác mấy Hồ yêu ở Thanh Khâu, Đồ Sơn, gần như không có người nào nguyện ý nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đạt được truyền thừa.

Ông...

Lúc này.

Màu xám chùm sáng kia bắt đầu xuất hiện từng vết rách.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Truyền thừa Thiên Yêu này phải biến mất sao?"

"Sở Cuồng Nhân làm sao bây giờ?

"Không, còn có một lời giải thích, chính là truyền thừa thành công, tất nhiên chùm sáng này không cần phải tồn tại nữa."

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm chùm sáng sắp sụp đổ kia.

Răng rắc, răng rắc.

Chùm sáng kia, rốt cục cũng vỡ vụn!

Bên trong điểm sáng tiêu tán, một bóng người tuyệt thế mặc bạch y hiện ra, người này, chính là Sở Cuồng Nhân!

Mà ở trong tay của hắn, có một đại ấn màu đen.

Phía trên khắc vô số đạo văn huyền diệu, xen kẽ từng Thần Hình Yêu thú, khiến tất cả Yêu tộc ở chỗ này phải rung động.

"Dạng khí tức này, nhất định là Vạn Yêu Pháp Ấn! !"

"Lại thật sự bị một Nhân tộc như hắn lấy được truyền thừa của Vạn Yêu Vương, cuối cùng là đã có chuyện gì xảy ra?"

"Đáng chết..."

Tất cả Yêu tộc nhìn đại ấn màu đen trong tay Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo khát vọng vô cùng nồng đậm.

Đối bọn họ mà nói, đại ấn kia, không chỉ có ẩn chứa sức mạnh cường đại, mà còn là biểu tượng của quyền lực! !

"Sở Cuồng Nhân, chủ động giao Vạn Yêu Pháp Ấn ra! Ta có thể bỏ qua chuyện cũ, thậm chí để ngươi an toàn rời khỏi nơi đây!"

Kim Ô thái tử cao giọng nói ra.

Hắn nhìn đại ấn kia, ánh mắt cũng vô cùng tham lam.

"Một Nhân tộc, làm sao xứng nắm giữ loại bảo vật này?"

Giới tử Thao Thiết vừa sải bước ra, giọng điệu băng lãnh.

"Ha ha, Sở Cuồng Nhân, ta đã sớm muốn đánh với ngươi một trận, hiện tại vừa vặn có cơ hội này, tới đi."

Đấu Chiến Thánh Viên Viên Phong cũng có bộ dạng nóng lòng muốn thử.

Yêu tộc còn lại cũng đang rục rịch.

Bọn họ biết Sở Cuồng Nhân rất mạnh.

Nhưng, Vạn Yêu Pháp Ấn có sự cám dỗ quá lớn đối với bọn họ.

Hơn nữa nơi này có nhiều Yêu tộc như vậy, mà Sở Cuồng Nhân chỉ là một Nhân tộc, trong lúc vô hình, cũng tăng thêm không ít sức mạnh cho bọn họ.

"Muốn chiến, thì tới đi!"

"Hơn nữa, ta không ngại các ngươi dùng ít địch nhiều!"

Sở Cuồng Nhân cất kỹ Vạn Yêu Pháp Ấn.

Hắn đứng lơ lửng trên không, nhìn đám người Kim Ô thái tử, nói ra.

"Hừ, vậy thì để cho ta tới lĩnh giáo trước một chút!"

Giới tử Thao Thiết dẫn đầu, tiến hành công kích.

Chỉ thấy hắn há miệng hút vào, hội tụ vô số linh khí, hóa thành một quang cầu năng lượng màu đen đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Đó là linh khí bị dồn ép đến cực hạn.

Uy lực đủ mạnh để xuyên thủng hư không và hành tinh.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại nhìn như không thấy, chỉ tiện tay phất tay áo lên, một đạo kiếm khí lướt ra từ trong ống tay áo.

Quang cầu năng lượng còn chưa tới gần, đã bị kiếm khí xé thành hai nửa.

"Cái gì, kiếm khí của hắn lại mạnh đến mức này? !"

Sắc mặt Thao Thiết biến hóa.

Mà Kim Ô thái tử nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt hơi trầm xuống: "Sở Cuồng Nhân, ngươi và ta cũng nên có kết thúc."

Trên người hắn có một ngọn lửa màu vàng óng tiết ra.

Đó là Kim Ô Hỏa!

Mà còn là Kim Ô Hỏa đã trải qua gần bảy lần thức tỉnh huyết mạch.

Sở Cuồng Nhân đưa tay đánh ra.

Một đóa hỏa liên màu đỏ chập chờn chuyển động.

Chính là Hồng Liên Hoàng Hỏa!

Hoàng Hỏa, Kim Ô Hỏa, ầm ầm va chạm!

Sở Cuồng Nhân vẫn đứng bất động, Kim Ô Hỏa bốn phía đều bị Hoàng Hỏa nhấn chìm, căn bản không đả thương được hắn.

"Vốn dĩ, ngươi không tìm ta gây phiền phức, ta cũng lười đi để ý tới ngươi, nếu ngươi đã muốn đến trước mặt ta nhảy nhót, thì ta cũng không thể làm gì khác hơn là cố mà nhấc tay lên, nghiền ngươi đến chết."

Chương 1242: Để cho các ngươi mở mang kiến thức một chút, Tứ Tượng Thần Hình áp chế chúng yêu

Bên trong Thiên Yêu cổ động, Sở Cuồng Nhân đối mặt với sự vây công của Kim Ô thái tử và chúng yêu, thần sắc lạnh nhạt không thay đổi.

Hắn đứng lơ lửng trên không, bạch y tung bay, thoát tục như tiên khiến không ít nữ yêu hoa mắt mê say.

"Tới."

Sở Cuồng Nhân ngoắc ngón tay với bọn người Kim Ô thái tử.

"Để ngươi nhìn một chút, uy lực chân chính của Kim Ô Hỏa ta!"

Kim Ô thái tử lạnh giọng nói ra.

Chỉ thấy Kim Ô Hỏa trên người hắn điên cuồng bùng cháy, thiêu đốt không gian bốn phía thành không gian u ám đầy vết nứt.

Chỉ là một luồng, đã ẩn chứa uy lực giết chết một Thiên Tiên.

Thời khắc này Kim Ô thái tử đã tiếp cận rất gần với trình độ yêu nghiệt, cũng chỉ kém thiếu ngự Tiên Đình một bậc.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ở bên trong Thập Vạn Đại Sơn này, chỉ sợ không có một Yêu tộc trẻ tuổi nào có thể sánh ngang với hắn.

Đùng! !

Kim Ô Hỏa trên người Kim Ô thái tử cũng bạo phát, hóa thành một luồng hỏa diễm nhue dòng nước lũ gào thét ập về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân còn không có xuất thủ, trên người có một lượng lớn Hoàng Hỏa màu vàng đỏ lại phun trào lần nữa, hóa thành một đóa Hồng Liên bảo hộ quanh người hắn, ngăn cách Kim Ô Hỏa ở bên ngoài.

"Quả nhiên là Hoàng Hỏa! Thân là Nhân tộc, ngươi lại có thể sử dụng Hoàng Hỏa, thật là khiến người ta bất ngờ."

Kim Ô thái tử ngưng trọng nói ra.

Càng quan trọng hơn chính là, Sở Cuồng Nhân sử dụng Hoàng Hỏa lại có thể chống cự lại Kim Ô Hỏa của mình.

Phải biết rằng, hắn là Kim Ô đã tiếp cận bảy lần thức tỉnh huyết mạch, Kim Ô Hỏa của hắn mạnh hơn rất nhiều so với Hoàng Hỏa của Thần Hoàng tầm thường, mà Hoàng Hỏa Sở Cuồng Nhân sử dụng lại có thể có địa vị ngang hàng với hắn, đủ để chứng minh Hoàng Hỏa của hắn không hề kém hơn so với Thần Hoàng đã có sáu lần thức tỉnh huyết mạch.

Mà thứ này, chỉ là một loại bên trong đông đảo thủ đoạn của Sở Cuồng Nhân mà thôi.

"Kim Ô Hỏa của ngươi, chỉ có như thế thôi sao?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Tuy Hoàng Hỏa không phải thủ đoạn tấn công chính của hắn, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ nghiên cứu một chút.

Ngộ tính của hắn vô cùng kinh khủng, dù chỉ ngẫu nhiên nghiên cứu, cũng đủ để khiến uy lực của Hoàng Hỏa tiếp tục tăng lên.

"Sở Cuồng Nhân, đừng quá ngông cuồng."

Lúc này, Thao Thiết lại ra tay lần nữa.

Yêu khí trên người hắn phun trào, bên ngoài có đạo văn xen lẫn: "Thôn thiên thực địa! !"

Đánh ra một chưởng, trong hư không hiện ra một vòng xoáy đen kịt, giống như một cái miệng lớn, muốn cắn nuốt tất cả mọi thứ trên thế gian.

"Thôn thực thiên địa? Đáng tiếc, ta lại kẻ ở phía trên thiên địa! !"

Sở Cuồng Nhân cong ngón búng ra.

Cuồng Bạo Kiếm Ý gào thét mà ra, giống như bạo quân giáng trần, một đạo kiếm khí bạo ngược bay ra từ đầu ngón tay của hắn!

Chỉ trong nháy mắt.

Vòng xoáy thôn thiên phệ địa kia đã bị kiếm khí xé rách, mà kiếm khí thẳng tiến không lùi, ép thẳng tới Thao Thiết!

"Cái gì? ! !"

Đối mặt kiếm khí gào thét mà đến này, đồng tử Thao Thiết co rụt lại, da đầu trực tiếp nổ tung, một sự nguy hiểm trí mạng hoàn toàn khóa chặt hắn, khiến hắn thấy lạnh khắp cả người.

Hắn không có chút do dự nào, tay trực tiếp lấy ra phù văn, bóp nát, hình thành một tấm khiên.

Đây là đồ vật bảo mệnh của hắn.

Ầm! !

Kiếm khí nện ở phía trên hộ tráo, bộc phát ra một tiếng vang thật lớn.

Tấm khiên bị phá nát, Thao Thiết bị kiếm khí đánh bay ra ngoài, nện ở phía trên một dãy núi, bụi mù cuồn cuộn.

"Ha ha, nhận lấy côn này đi! !"

Lúc này, trên đầu Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên xuất hiện một bóng râm.

Đó là Đấu Chiến Thánh Viên Viên Phong.

Hắn cầm cự côn kim sắc trong tay, nhảy lên thật cao, tay cầm trường côn kim sắc đột nhiên nện về phía Sở Cuồng Nhân, một mảng lớn hư không bị đánh nát!

Sở Cuồng Nhân vẫn đứng tại chỗ như cũ, không lùi không tránh.

Ngưng tụ kiếm chỉ, điểm về phía cự côn.

Kiếm chỉ và cự côn va chạm vào một chỗ.

Khi một tiếng vang thật lớn vang lên, thân thể Sở Cuồng Nhân vững như bàn thạch, không nhúc nhích chút nào.

Cự côn kia, bị kiếm chỉ của hắn chống đỡ, không thể đập về phía trước!

"Đấu Chiến Bí Pháp! !"

Viên Phong thét dài một tiếng, trong cơ thể bộc phát ra một luồng yêu khí càng thêm cuồng bạo, bắp thịt trên người trực tiếp phồng lên, giống như từng gò núi.

Nhưng mặc kệ hắn dùng lực như thế nào, Sở Cuồng Nhân vẫn không nhúc nhích tí nào như cũ.

Một đạo kiếm khí giống như tường đồng vách sắt, khiến Viên Phong không có cách nào đột phá.

"So với Viên Tổ, ngươi, thật sự kém quá xa."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Kiếm khí ở đầu ngón tay hắn phun ra ngoài, sức mạnh vô cùng cường đại trực tiếp đánh bật cự côn, trực tiếp đánh cho Viên Phong bay ra ngoài.

"Bạch Hổ Thần Quyền!"

Giới tử Bạch Hổ cũng xuất thủ theo, sát phạt chi khí bàng bạc ầm ầm bạo phát, hóa thành một hư ảnh Bạch Hổ cắn xé lao ra.

Nơi xa, Thao Thiết bị đánh bay lại xông ra từ bên trong dãy núi lần nữa, há mồm phun ra một đạo chùm sáng năng lượng, xuyên qua ngọn núi, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Một số thiên kiêu Yêu tộc còn lại muốn đối phó Sở Cuồng Nhân cũng xuất thủ theo.

Từng đạo từng đạo yêu khí bạo phát, mỗi loại tiên pháp được thúc giục, vô số đạo văn quanh quẩn trên không trung, hóa thành một luồng năng lượng như dòng nước lũ, ập xuống chỗ Sở Cuồng Nhân.

"Kim Ô, đệ tam túc!"

Giờ phút này, Kim Ô thái tử thét dài một tiếng, bay lên không trung, linh khí bốn phía như trăm sông hợp thành biển, phóng về phía hắn.

Chỉ trong chớp mắt, thiên địa trầm xuống.

Một vòng xoáy khổng lồ hiện lên trên không trung, mà bên trong vòng xoáy, một cự trảo khổng lồ màu đen kéo theo ngọn lửa màu vàng ló ra, từ trên trời giáng xuống!

Đó là, sức mạnh dị tượng của Kim Ô nhất tộc, Kim Ô đệ tam túc!

Bạch Hổ chi quyền, Thao Thiết ma quang, Kim Ô đệ tam túc, lại thêm các loại tiên pháp cường đại của một đám Hung thú, dưới loại sức mạnh này, cho dù là Chân Tiên cũng phải nhượng bộ lui binh.

Mặc dù Sở Cuồng Nhân không phải Chân Tiên, nhưng hơn hẳn Chân Tiên!

"Không phải các ngươi muốn truyền thừa của Thiên Yêu Vương sao? !"

"Vậy ta, không ngại để cho các ngươi mở mang kiến thức một chút."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Trên người hắn, tiên huy tươi sáng lưu chuyển, tiên nguyên phun ra ngoài.

Một Chu Tước hỏa hồng bay lên không trung, Thần Long thanh sắc phóng lên tận trời, Bạch Hổ kéo theo sát phạt chi khí gào thét thiên địa, Huyền Vũ nắm bia, hống lạc tinh thần!

Chu Tước kêu, Thanh Long ngâm, Bạch Hổ khiếu, Huyền Vũ rống!

Chính là...

"Tứ Tượng Thần Hình! !"

Sở Cuồng Nhân từ từ giơ tay lên, Tứ Phương Thần Thú Thần Hình bỗng dưng ngưng tụ, sinh động như thật, dường như thật sự là bốn Thần Thú giáng thế.

Tứ Phương Thần Thú kéo theo yêu khí vô tận bao phủ thiên địa, khuấy động gầm trời.

Bạch Hổ Thần Quyền, vỡ nát!

Thao Thiết ma quang, tiêu tán!

Kim Ô đệ tam túc, tan rã!

Các loại tiên pháp Yêu tộc trực tiếp sụp đổ trước mặt sức mạnh tứ tượng cường đại hơn, quân lính tan rã.

Sức mạnh tứ tượng quét ngang chư thiên, như Tứ Phương Thần Thú tàn phá bừa bãi.

Trong nháy mắt, khắp nơi đều bị tàn phá.

Nguyên một đám thiên kiêu Yêu tộc càng khó có thể chịu đựng được luồng sức mạnh kinh khủng này, không ngừng bị đánh bay ra ngoài ngay tại chỗ.

Một số thiên kiêu có tu vi không đủ cao càng khó có thể chống cự sức mạnh như vậy, tiên khu bị phá nát, đầu Cửu Anh, sừng Quỳ Ngưu, cánh Cùng Kỳ, các loại chân cụt tay đứt bay lượn trên không trung.

Cảnh tượng đẫm máu, tàn bạo, khiến cho một đám Yêu tộc ở chỗ này phải nuốt một ngụm nước bọt, khó có thể tin.

"Ta dựa vào, chuyện này cũng quá kinh khủng rồi."

"Một chiêu? Cũng chỉ có một chiêu, đã đánh cho nhiều Thú Vương như vậy thành quân lính tan rã, đây chính là truyền thừa của Thiên Yêu Vương sao? !"

"So với truyền thừa Thiên Yêu Vương, Sở Cuồng Nhân mới đáng được chú ý hơn, mặc kệ là dạng công pháp truyền thừa gì, cũng phải nhìn xem là ai sử dụng, nếu là những người khác sử dụng, làm sao có thể có được uy lực như vậy, thứ đáng sợ, là Sở Cuồng Nhân! !"

"Trăm nghe không bằng một thấy, sức mạnh này, thật là đáng sợ."

Bọn người Đồ Sơn Phỉ Vũ nhìn bóng người tuyệt thế mặc bạch y đứng lơ lửng trên không cách đó không xa, trong đôi mắt đẹp không khỏi toát ra dị sắc, trong lòng rung động.

Một người, nửa bước không động, khiến chúng yêu quân lính tan rã!

Thế gian này có thiên kiêu trẻ tuổi nào có thể làm được đến mức này? !

Chương 1243: Thập Nhật Lăng Không thì như thế nào? Học hỏi Hậu Nghệ kia bắn mặt trời

“Các ngươi quá yếu, yếu đến mức ngay cả một chiêu của ta cũng không đỡ nổi.”

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không trung, giọng điệu lạnh nhạt.

Lần này ở bên trong Thiên Yêu Động Thiên, hắn liên tiếp đạt được truyền thừa của Trụ Vương, Thiên Yêu Vương.

Một người là Nhân Hoàng, một người là chủ nhân của Thập Vạn Đại Sơn.

Truyền thừa của hai người này, tùy tiện một cái đều có thể tạo ra một thiên kiêu đỉnh phong, thậm chí là nhân vật cấp yêu nghiệt.

Nhưng hai thứ này, đều bị Sở Cuồng Nhân đoạt được.

Lại thêm trước đó hắn đã khinh thường thế hệ trẻ tuổi, hiện tại hắn mạnh bao nhiêu, chính hắn cũng không thể nói được.

Nhưng, tuyệt đối không phải người mà bọn người Kim Ô thái tử có thể so sánh.

Chỉ sợ ngay cả tập hợp thiên kêu bên trong Thập Vạn Đại Sơn, hắn cũng không để trong mắt.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi đừng quá đắc ý, ta còn có hậu chiêu đây! !”

Kim Ô thái tử lạnh giọng nói ra.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Chỉ thấy mặt đất ầm ầm chấn động.

Từng đạo từng đạo hỏa trụ phóng lên tận trời, hỏa năng dồi dào vô tận tràn ngập khắp thiên địa trong nháy mắt.

Hỏa trụ này ngút trời, quả thật tạo thành mười khối hỏa cầu thật lớn ở trên không trung, mỗi một khối hỏa cầu đều có đường kính đạt tới trăm vạn trượng, trong đó ẩn chứa năng lượng dồi dào khiến cho Yêu tộc ở đây hít hà một hơi, bọn họ cảm giác khoảnh khắc hỏa cầu này xuất hiện, hơi nước trong cơ thể bọn họ đều bị bốc hơi sạch sẽ.

Cái này sao có thể gọi là hỏa cầu, đây rõ ràng là mười mặt trời mà! !

“Sở Cuồng Nhân, đây là đại trận Thập Nhật Lăng Không, ngươi, cảm thấy như thế nào! !”

Kim Ô thái tử đắc ý cười.

Đây cũng là một phần của truyền thừa mà hắn lấy được từ chỗ Kim Ô Vương.

Trong truyền thuyết Cổ Lão, thế gian từng có mười con Kim Ô biến thành mặt trời, chiếu sáng khắp nơi, khiến núi sông khô cạn, vạn linh khô héo, tạo thành một trận đại họa vô tận đối với Nhân tộc.

Rồi sau đó, Nhân tộc có Hậu Nghệ bắn mặt trời, lúc này đại nạn mới kết thúc.

Đại trận Thập Nhật Lăng Không này chính là một đại trận tuyệt thế do y nghe theo lời đồn mà sáng tạo ra.

Sở Cuồng Nhân nhìn mười mặt trời trên bầu trời, hơi nước, máu tươi, thậm chí là tiên nguyên trong cơ thể đều có cảm giác bị bốc hơi.

“Thập Nhật Lăng Không, thú vị.”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Thập Nhật trên bầu trời kia, hai mắt khẽ híp một cái.

Tiên thức của hắn vô cùng nhạy cảm, lập tức đã phát hiện trong Thập Nhật kia, ẩn chứa mười viên bảo châu màu vàng óng.

Hiển nhiên, đây là vật dùng để bố trận.

“Ở dưới Thập Nhật Lăng Không, Sở Cuồng Nhân, hôm nay ngươi nhất định sẽ thua ở trong tay của ta!”

Kim Ô thái tử cười lạnh nói.

Sau đó, hắn lấy ra một vật, đó là một cây non kim hồng sắc.

Trên thân, cành của cây non, cả phía trên lá cây đều có vô số đạo văn lưu chuyển, vô cùng huyền diệu, bên trong cây non còn ẩn chứa một luồng sức mạnh chí dương chí cương.

“Đây là…… Phù Tang thụ.”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân đột nhiên toả sáng, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười: “Ta vốn đang nghĩ đến phải làm thế nào để tăng thực lực luồng phân thân kia của ta, cùng với việc nắm giữ hoàn chỉnh sức mạnh Phù Tang, ngược lại ngươi vô cùng đáng khen. Trực tiếp mang đến cho ta một giống cây Phù Tang, ta không biết nên cảm tạ ngươi như thế nào.”

“Hừ, muốn Phù Tang, ngươi phải còn mạng mới lấy được.”

Kim Ô thái tử hừ lạnh một tiếng, sau đó, đột nhiên vung mạnh Phù Tang thụ trong tay về phía Sở Cuồng Nhân.

Sức mạnh Phù Tang dung hợp với vô số viêm lưu bên trong đại trận Thập Nhật Lăng Không này, dường như muốn thiêu đốt tất cả mọi thứ trong thiên địa thành tro tàn.

Một chiêu này, khiến Chân Tiên cũng phải cẩn thẩn ứng phó.

Nhưng Sở Cuồng Nhân nghiêm nghị không sợ, tiên nguyên phun trào, trong hư không ngưng tụ ra từng Thần Hình của các Hung thú Cổ Lão.

Cửu Anh, Đào Ngột, Áp Du, Cùng Kỳ……

Mỗi một con đều sinh động như thật, yêu khí tỏa ra mênh mông, hung thần chi khí bao phủ hư không.

Ngay cả những hung thú khác cũng cảm thấy rùng mình.

“Thập Hung Thần Hình!”

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát, Thập Hung Thần Hình liền giương nanh múa vuốt, gào thét khắp thế gian!

Yêu khí sát khí vô tận cùng với sức mạnh Phù Tang mà Kim Ô thái tử thi triển, phát sinh va chạm cực kỳ đáng sợ, khiến cho núi sông bốn phía bị phá nát, hư không nổ tung!

Vô số đạo văn rách nát bắn tung tóe ra, cũng ẩn chứa sức mạnh vô cùng đáng sợ.

Một ít thiên kiêu tầm thường căn bản không chống đỡ được, bị bắn tung toé đến mức ào ào hóa thành sương máu, nổ tung.

Mà Kim Ô thái tử cũng bị luồng sức mạnh này đánh lui, sắc mặt khẽ biến.

“Thân ở trong trận pháp Thập Nhật Lăng Không, vậy mà hắn còn có loại thực lực như vậy, chuyện này, sao có thể chứ? !”

Phải biết rằng, đại trận Thập Nhật Lăng Không này có thể nói là một trong các đại trận tuyệt đỉnh nhất thế gian này, tuy thực lực của hắn không có khả năng bố trí ra một đại trận Thập Nhật Lăng Không hoàn chỉnh, chỉ có thể miễn cưỡng mượn dùng một ít bảo vật để bày trận, nhưng uy lực cũng đã vô cùng cường đại.

Chân Tiên tầm thường tiến vào trận pháp này, rốt cuộc cũng không phải đối thủ của hắn.

Hơn nữa còn có sức mạnh Phù Tang.

Kim Ô thái tử cảm thấy bản thân ở bên trong trận pháp này, gần như là vô địch.

Nhưng hắn vô địch như vậy, vẫn bị một chiêu của Sở Cuồng Nhân đánh lui như cũ.

Ngược lại, dường như đối phương hoàn toàn không chịu ảnh hưởng gì.

Chẳng lẽ, hắn thật sự không thể chiến thắng sao? !

Không!

Chuyện này không có khả năng!

“Ta không tin, thế gian này thật sự tồn tại cái thứ gọi là “vô địch”, cho dù có, người đó cũng tuyệt đối không phải là ngươi, Thập Nhật Lăng Không, thiêu cháy hết cho ta! !!”

Kim Ô thái tử thét dài một tiếng, Thập Nhật trên bầu trời lập tức bùng phát ánh lửa đại thịnh, viêm lưu vô cùng vô tận phun trào ra ngoài.

Trong phút chốc, đại địa bị thiêu cháy đến khô nứt, vô số tu sĩ Yêu tộc chỉ có thể miễn cưỡng dùng yêu khí để chống cự lại nhiệt độ cao khắp mọi nơi kia.

Dù vậy, Yêu tộc vẫn liên tiếp bị bắt lửa như cũ, bị đốt thành tro tàn.

“Moá, cứ tiếp tục như vậy, Sở Cuồng Nhân không bị thiêu chết, mà chúng ta đã đi trước hắn ta.”

“Kim Ô thái tử vì giết Sở Cuồng Nhân mà điên rồi, căn bản sẽ không để ý tới chúng ta sống chết ra sao, đáng chết!”

“Đừng nhiều lời, chừa chút sức lực chống đỡ năng lượng của trận pháp đi.”

“Khó có thể tưởng tượng, chúng ta không phải đối tượng bị trận pháp này nhằm vào cũng phải chịu đựng áp lực kinh khủng như thế, Sở Cuồng Nhân kia thì sao? Hắn phải chịu đựng áp lực kiểu gì đây? !"

Có thiên kiêu Yêu tộc nhìn vào thân hình ở trung tâm trận pháp, nhưng vẫn bị dáng vẻ mây trôi nước chảy kia của Sở Cuồng Nhân khiến bản thân âm thầm nuốt nước miếng như cũ.

Chỉ cảm thấy khoảng cách hai bên bị kéo ra đến vô tận.

"Thập Nhật Lăng Không thì như thế nào? Hôm nay, ta liền phá Thập Nhật của ngươi!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói lớn.

Chỉ thấy Côn Ngô bên hông hắn đã ra khỏi vỏ.

Một cái chớp mắt tiếp theo, Côn Ngô biến hóa, hóa thành một thanh trường cung bằng bạch ngọc!

Côn Ngô, là Tiên Khí được tạo thành từ Thiên Huyễn Thiết.

Hình thái của nó có thể tự do biến hóa, hoặc là thương, hoặc là đao, hoặc là kiếm, hoặc là khiên……

Chẳng qua, Sở Cuồng Nhân rất ít dùng đến công năng này.

Khoảnh khắc mà trường cung bạch ngọc xuất hiện, tất cả Yêu tộc đều có chút mơ hồ.

Không phải bởi vì Côn Ngô kỳ lạ.

Mà chính là, Sở Cuồng Nhân còn hiểu biết về tiễn thuật sao? ?

"Ha ha, buồn cười, Sở Cuồng Nhân, ngươi cho rằng ngươi là anh hùng Nhân tộc Hậu Nghệ cổ lão kia sao? Chỉ bằng ngươi mà cũng muốn học Hậu Nghệ xạ nhật? !"

Kim Ô thái tử nhịn không được lên tiếng cười nhạo.

Ngày xưa, Thập Nhật lăng không khiến Nhân tộc gặp tai nạn, sau có Nhân tộc Hậu Nghệ bắn rơi chín mặt trời.

Truyền thuyết này được lưu truyền rộng rãi ở trong Nhân tộc.

Nhưng mà, Hậu Nghệ trong lời đồn kia am hiểu tiễn đạo, hơn nữa còn là Đại La Kim Tiên, thực lực cường đại.

Còn Sở Cuồng Nhân?

Chỉ là một tên Thiên Tiên, cũng chưa từng thấy hắn bắn mũi tên nào, thế mà hắn lại muốn bắt chước Hậu Nghệ xạ nhật sao? !

Quả thực là làm trò cười cho thiên hạ!

“Hậu Nghệ chính là anh hùng Nhân tộc, học hỏi hắn, thì có chuyện gì sao?”

“Bất quá, Hậu Nghệ bắn chín mặt trời, ta hôm nay, muốn bắn mười một mặt trời! !”

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân quanh quẩn khắp đất trời, sau đó, hắn giơ trường cung bạch ngọc trong tay lên, kéo căng dây cung!

Trong phút chốc, một luồng uy năng kinh khủng không gì sánh kịp từ trên người hắn tuôn ra.

Thiên địa xung quanh vì uy năng này mà rung chuyển, Thập Nhật trên bầu trời cũng đang run sợ.

Trong nháy mắt, sắc mặt Kim Ô thái tử liền thay đổi.

Chương 1244: Phá mười một mặt trời, chiếm Dương Phù Tang, vốn liếng đều bồi vào hết

Sở Cuồng Nhân kéo căng dây cung, một luồng uy năng cuồn cuộn vô cùng từ trên người hắn trút xuống, chấn động hoàn vũ hư không.

Nếu ở thời điểm khác, hắn muốn dùng tiễn pháp bắn rơi chín mặt trời quả thực vô cùng khó khăn, nhưng hiện tại, hắn có thể!

Thời điểm đang tiếp thụ Thiên Yêu Vương khảo nghiệm, hắn rút được Phá Nhật Tiễn Pháp, mà đây đúng là Hậu Nghệ tuyệt học thành danh ngày xưa.

Hắn chính là nhờ tiễn pháp này, bắn rơi Thập Nhật do Kim Ô biến thành.

Tu vi hiện giờ của Sở Cuồng Nhân đương nhiên không có biện pháp phát huy uy lực của tiễn pháp đến mức cực hạn.

Chẳng qua, đối phó với trận pháp này, cũng gọi là đủ.

Dù sao, đây cũng không phải mặt trời Kim Ô chân chính biến thành.

“Khí tức như vậy, sao lại làm, sao có thể được……”

Sắc mặt Kim Ô thái tử có chút khó coi, trong mơ hồ hắn cũng đã đoán được điều gì đang xảy ra.

Ngay sau đó, hắn thúc giục đại trận Thập Nhật Lăng Không, dẫn động viêm lưu vô tận ở bốn phía, dung hoà với sức mạnh Phù Tang, hóa thành một con Hỏa Long vô cùng dữ tợn, bay về phía Sở Cuồng Nhân mà cắn xé.

Hỏa Long này, uy thế mạnh mẽ, khiến người ta kinh ngạc cảm thán.

Một ngọn lửa cũng đủ để thiêu đốt hư không.

Càng đừng nói Hỏa Long dữ tợn này hình thành bởi viêm lưu đầy trời dung hợp với sức mạnh Phù Tang, Chân Tiên tầm thường đều có thể dễ dàng bị tiêu diệt.

“Đi chết đi cho ta! !”

Kim Ô thái tử rống giận.

Mà đối mặt với Hỏa Long đang ập tới trước mặt, sắc mặt Sở Cuồng Nhân trước sau cũng không có chút biến hóa.

Nhưng linh khí vô tận từ bốn phía dâng trào về phía hắn, gần như hội tụ tất cả linh khí trong phạm vi trăm triệu vào một thân.

Dây cung, kéo căng.

Một mũi tên kim sắc trống rỗng được hình thành.

“Phá!”

Sở Cuồng Nhân nhẹ giọng quát, sau đó buông lỏng dây cung!

Dây cung động, một tiếng phựt vang lên.

Mũi tên bắn ra, vèo một cái phá không.

Mũi tên kim sắc giống như một đạo lưu quang, kéo theo gió lốc xé rách trời cao vô biên, khiến Yêu tộc ở đây cảm thấy rùng mình.

Mũi tên va chạm với Hỏa Long.

Chỉ thấy mũi tên như thế chẻ tre, phá nát Hỏa Long dữ tợn!

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Mũi tên nhanh chóng lướt về phía một trong Thập Nhật trên bầu trời kia.

Đùng! !!

Cùng với một tiếng vang lớn xưa nay chưa từng có.

Thiên địa khắp nơi bị chấn động!

Một trong Thập Nhật kia ầm ầm bị phá nát!

Hỏa năng vô cùng vô tận từ trong đó tuôn ra, một vòng tiếp lấy một vòng sóng lửa giống như gợn sóng khuếch tán trên mặt hồ.

Hỏa năng tàn sát bừa bãi ở trong thiên địa.

Đại trận vì thế mà chấn động.

“Cái thứ nhất.”

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân vang lên.

Sau đó, hắn giương cung lần thứ hai, thi triển Phá Nhật Tiễn Pháp lần thứ hai.

Vèo!

Mũi tên như lưu quang, phá không mà ra!

Lại là một tiếng vang lớn.

Mặt trời thứ hai bị phá nát!

“Hỗn trướng!”

Đồng tử Kim Ô thái tử run rẩy, vừa kinh giận lại vừa sợ hãi.

Hắn dẫn động viêm lưu bốn phía, cầm Phù Tang trong tay, tấn công về phía Sở Cuồng Nhân lần thứ hai.

“Đừng nóng vội, còn chưa đến phiên ngươi.”

Sở Cuồng Nhân giơ tay lên, sinh tử luân hồi chi ý lưu chuyển, hóa thành một bức Sinh Tử Đồ, tạm thời trấn áp Kim Ô thái tử.

Sau đó, hắn tiếp tục bắn mặt trời.

Cái thứ ba……

Cái thứ tư……

Cái thứ năm……

Cùng với từng đạo mũi tên từ trường cung trong tay Sở Cuồng Nhân bắn nhanh ra, trên mặt trời trên bầu trời liên tiếp bị phá nát.

Hỏa năng vô tận nhanh chóng tán loạn.

Mọi người đều cảm thấy, nhẹ nhàng khoan khoái hơn không ít.

Nhưng trong lòng, lại nhanh chóng cảm thấy ớn lạnh.

Thật là đáng sợ.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Sở Cuồng Nhân này đáng sợ đến mức cực hạn.

Thủ đoạn liên tiếp, át chủ bài một cái tiếp nối một cái, tựa như động không đáy, không người nào biết hắn đến tột cùng còn cất giấu những gì.

Ví dụ như Hoàng Hỏa kia.

Lại ví dụ như Phá Nhật Tiễn Pháp này.

Không người nào biết Sở Cuồng Nhân còn có chiêu thức ấy.

Sở Cuồng Nhân ngạo nghễ đứng đó, tay cầm trường cung bạch ngọc, linh khí vô biên ngưng tụ lại, tạo thành mũi tên, mũi tên như sao băng, bắn rơi mặt trời.

Giờ phút này, hắn giống như anh hùng Nhân tộc kia, Hậu Nghệ lại hiện ra!

Chỉ chốc lát.

Mười mặt trời, đã bị Sở Cuồng Nhân phá nát toàn bộ.

Kim Ô thái tử cũng đã đánh vỡ Sinh Tử Đồ, kịp thời tránh thoát.

Hắn nhìn đại trận kia bị phá hỏng, mảnh vỡ bảo châu rơi rụng trên mặt đất, trong mắt mang theo lửa giận, gắt gao nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Nhưng trong ánh mắt đầy phẫn hận, còn ẩn chứa sự sợ hãi!

Đại trận Thập Nhật Lăng Không, đây là át chủ bài mạnh nhất của hắn, nhưng trước mặt Sở Cuồng Nhân, vẫn là thứ không đáng để nhắc tới như cũ.

Hiện tại, hắn lấy cái gì tiếp tục đấu với Sở Cuồng Nhân đây? !

“Lui! !”

Kim Ô thái tử âm thầm nghĩ đến, thân ảnh chợt lóe, bay vút về phía xa, không màng đến mặt mũi thiên kiêu, xoay người bỏ chạy.

“Ta nói, hôm nay ta muốn bắn…… Mười một mặt trời!”

“Ngươi, chính là mặt trời thứ mười một kia!”

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Hắn cầm trường cung bạch ngọc trong tay, ánh mắt lạnh thấu xương.

Lần thứ hai giương cung, kéo căng dây.

Lúc này Kim Ô thái tử đã trốn ra xa ngàn vạn dặm, nhưng hắn vẫn có cảm giác sởn tóc gáy như cũ.

Nhanh lên, nhanh nữa lên! !

Tiên nguyên trong cơ thể Kim Ô thái tử bị thúc giục đến mức cực hạn, thậm chí thi triển bí pháp thiêu đốt mệnh nguyên để tăng tốc độ.

Kim Ô hỏa bùng cháy khắp cơ thể hắn, giống như một vòng mặt trời phi tốc hành tẩu, những nơi hắn đi qua, núi sông khô cạn, đại địa khô nứt.

“Đi!”

Sở Cuồng Nhân buông dây cung ra.

Mũi tên kim sắc như sao băng, kéo theo gió lốc vô biên phá không, trong giây lát đã lướt đi hơn ngàn vạn dặm.

“Không, không! !”

Vẻ mặt của Kim Ô thái tử vô cùng hoảng sợ.

Hắn có thể cảm giác được, mũi tên kia đang nhanh chóng tới gần.

Mũi tên kia khóa chặt hắn, hắn căn bản không thể trốn thoát! !

Mũi tên xé rách Kim Ô hỏa.

Kim Ô thái tử hóa thành bản thể, triển khai hai cánh, thật sự che lấp bầu trời, muốn dùng thân thể cao lớn này ngăn cản mũi tên đang bay tới kia.

Nhưng thứ này vẫn vô dụng.

Phá Nhật Chi Tiễn dừng ở trên người hắn, uy năng bùng nổ, uy lực mũi tên kinh khủng, thân thể hắn tan rã thành từng khúc.

Một lượng lớn huyết vũ rơi rụng, máu tươi tưới khắp sơn hà.

“Sở Cuồng Nhân, ta nguyền rủa ngươi! !”

“Ta nguyền rủa ngươi chết không được tử tế, vĩnh viễn không được siêu thoát! !!”

Lúc lâm chung.

Kim Ô thái tử gào rống, phát ra những lời nguyền rủa vô cùng oán hận.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, cũng không để ý chút nào.

“Thiên mệnh còn có thể nghịch, làm sao ta phải sợ lời nguyền rủa nhỏ nhoi này?”

Thân ảnh hắn chợt lóe, đi tới nơi Kim Ô thái tử ngã xuống.

Một gốc cây non kim hồng rơi trên mặt đất, tiên huy tươi sáng.

“Đây là Dương Phù Tang.”

Sở Cuồng Nhân bắt lấy vật này trong tay, đánh giá một hồi, sau đó phất tay áo lên, ném vào bên trong Tụ Lý Càn Khôn.

Vật này hữu dụng đối với hắn, có lẽ có thể chờ đến lúc hội hợp với phân thân, tìm được Phù âm, nghiên cứu ra sức mạnh Phù Tang hoàn chỉnh.

“Kế tiếp, liền đến lượt các ngươi.”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía mấy tên thiên kiêu Yêu tộc Thao Thiết, Bạch Hổ.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi muốn như thế nào mới có thể buông tha cho chúng ta?”

Giới tử Bạch Hổ nói.

Tình thế còn mạnh hơn người, hiện tại, bọn họ căn bản không có tư cách chống lại Sở Cuồng Nhân, chỉ có đầu hàng xin tha.

“Ta muốn một giọt tinh huyết của các ngươi, còn có pháp môn tu hành, cùng với cơ duyên lần này đoạt được trong Thiên Yêu Động Thiên!”

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngây ngốc.

Này đâu chỉ là công phu sư tử ngoạm!

Đây căn bản là bóc lột đến tận xương tủy!

Một chút cặn bã đều không để lại cho bọn họ!

“Sở Cuồng Nhân, ngươi thật sự phải làm đến mức tận cùng như vậy sao?”

Giọng điệu Thao Thiết âm trầm nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, cũng không nói nhiều.

Kiếm chỉ nhất động, một đạo kiếm khí từ trên không trung chém xuống.

Kiếm khí này, tàn bạo đến cực độ.

Thao Thiết căn bản không thể ngăn cản, bị chém ngay tại chỗ.

“Các ngươi có thể lựa chọn nói không, dù sao, giết các ngươi cũng chỉ là chuyện trong lòng bàn tay.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nhìn thi thể của Thao Thiết ở trên mặt đất, chúng yêu trầm mặc.

Hiện tại, bọn họ đến ruột gan đều bị làm hỏng.

Sớm biết như vậy, bọn họ liền không tìm tới tên quái vật này để gây phiền toái.

Hiện tại thì hay rồi, ăn trộm gà không thành còn mất một nắm gạo.

Không, là bao nhiêu vốn liếng đều bồi vào hết.

Chương 1245: Khiêu khích Kim Ô Vương, lửa giận của Kim Ô Vương, Kim Ô huyết trì

Dưới sự cuồng thế của Sở Cuồng Nhân, đông đảo Yêu thú căn bản không có tư cách chống cự, ào ào bị hắn thu hết cơ duyên.

“Ngươi muốn tinh huyết của chúng ta để làm gì?”

Đấu Chiến Thánh Viên Viên phong tò mò hỏi.

Hắn đối với Sở Cuồng Nhân cũng không có địch ý, chỉ bởi vì Đấu Chiến Thánh Viên trời sinh bản tính hiếu chiến, lúc nãy mới ra tay.

Hiện tại hắn hoàn toàn bị Sở Cuồng Nhân thu phục.

Không chỉ giao toàn bộ cơ duyên ra, ngay cả Bí Pháp Đấu Chiến của Đấu Chiến Thánh Viên nhất mạch cũng đưa.

Chẳng qua, cơ duyên bí pháp hắn có thể lý giải.

Sở Cuồng Nhân lại còn muốn tinh huyết của bọn họ, điều này làm cho bọn họ nghĩ trăm lần cũng không ra, chẳng lẽ, muốn sử dụng phương pháp gì đó để nguyền rủa sao?

Nghĩ vậy, trong lòng chúng yêu có chút bồn chồn.

Thế gian này, pháp môn tu hành vô cùng kỳ quặc, cái gì cũng có.

Lấy tinh huyết của người khác để nguyền rủa, cũng không phải không có khả năng.

“Yên tâm, sẽ không làm hại các ngươi.”

Sở Cuồng Nhân không có giải thích quá nhiều.

Hắn muốn tinh huyết của những người này, tất nhiên là muốn nghiên cứu các loại thể chất, hoàn thiện Vạn Yêu Thần Hình pháp.

Đúng vậy.

Trong cái nhìn của Sở Cuồng Nhân, Vạn Yêu Thần Hình pháp không chưa đạt tới trình độ hoàn mỹ, mà còn có thể tăng trưởng.

Chỉ khi hoàn toàn phân tích thể chất của các loại yêu thú, sau đó dựa vào đạo vận Thần Hình, đây mới chính là Vạn Yêu Thần Hình pháp chân chính!

Sau đó, chúng yêu ở Thiên Yêu Động Thiên thăm dò một phen.

Rất nhanh.

Ngày đóng cửa Động thiên sắp tới.

Sở Cuồng Nhân và đám người Đồ Sơn Phỉ Vũ chuẩn bị rời đi.

Mà khoảnh khắc Sở Cuồng Nhân bước ra khỏi Thiên Yêu Động Thiên, bốn phía bỗng nhiên có từng đạo tiên thức dừng trên người hắn.

Đây là, là nhóm đại năng Yêu tộc bên trong Thập Vạn Đại Sơn.

“Tu vi của hắn, cũng không có đột phá, nhưng khí tức lại cường đại hơn, chuyện gì đang xảy ra vậy? ?”

“Xem ra hắn ở bên trong Thiên Yêu Động Thiên cũng có thu hoạch không ít.”

“Đến bây giờ ta vẫn chưa rõ, rốt cuộc làm sao hắn giấu diếm được cấm chế của Thiên Yêu Động Thiên, tiến vào bên trong đó.”

“Chuyện này thật sự là quá kỳ quái.”

“Thủ đoạn của người này thật khiến người ta phải kiêng kị.”

Ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, thiên kiêu Yêu tộc còn lại cũng đi ra khỏi Thập Vạn Đại Sơn, không ít đại năng bắt đầu dò hỏi chiến quả.

Nhưng một đám đều mang sắc mặt xấu hổ.

Bọn họ nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo tia kính sợ.

Chúng đại năng ngây ngốc.

Sở Cuồng Nhân này đã làm cái gì?

Vậy mà khiến nhiều thiên kiêu kiêng kị khi nhìn hắn như vậy?

Mà sau khi mọi người dần dần hiểu những chuyện mà Sở Cuồng Nhân đã làm ở Thiên Yêu Động Thiên, sắc mặt nguyên một đám đều đen kịt.

Chiếm đoạt truyền thừa Thiên Yêu Vương?

Cướp bóc cơ duyên của chúng thiên kiêu Yêu tộc?

Chuyện này còn có thiên lý hay không?

Đây chính là Thập Vạn Đại Sơn! !

Làm sao hắn, làm sao hắn dám làm điều đó? !

Từng đạo tiên thức dừng ở trên người Sở Cuồng Nhân, trong đó xen lẫn sự tức giận, đặc biệt là Thiên Ngô nhất tộc, Thao Thiết nhất tộc, Kim Ô nhất tộc, hận không thể bầm thây người này thành từng khúc, ăn tươi nuốt sống! !

Nhưng bọn họ lại không thể làm như vậy.

Bọn họ không dám nhúng tay vào giới tử chi tranh.

“Sở Cuồng Nhân! !”

“Mối hận này, Kim Ô nhất tộc ta, tuyệt sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, ta sẽ tìm mọi cách, kết thúc tiền đồ của ngươi!”

Giọng nói của Kim Ô vương lạnh như băng, vang vọng trong hư không.

Một luồng uy áp to lớn, bao phủ khắp thiên địa.

Thiên kiêu Yêu tộc đều nhịn không được mà run rẩy.

Chỉ có vẻ mặt Sở Cuồng Nhân vẫn bình tĩnh, ánh mắt nhìn về hư không, lạnh nhạt nói: “Có lẽ, ngươi có thể thử ra tay.”

Hắn dám khiêu khích Kim Ô vương.

Khiêu khích một Đại La Kim Tiên!

Chuyện này làm cho mọi người âm thầm líu lưỡi, Sở Cuồng Nhân này, thật là điên cuồng, một Thiên Tiên nhỏ nhoi cũng dám khiêu chiến với Đại La Kim Tiên.

Rốt cuộc hắn lấy đâu ra nhiều tự tin vậy?

Thấy hắn không sợ, Kim Ô vệ bởi vì quá tức giận, không màng đến nhân quả phản phệ, lập tức muốn một chiêu giết chết hắn ngay tại chỗ.

Dù sao, Kim Ô thái tử là con nối dõi của Kim Ô vệ.

Mối thù giết con này, mất đi lý trí cũng thực bình thường.

“Ngươi, muốn chết sao? !”

Giọng điệu của Kim Ô vệ càng thêm băng lãnh.

Sát ý lưu chuyển ở mỗi góc trong thiên địa làm cho người ta sợ hãi.

Thiên Tiên tầm thường, cho dù là Chân Tiên, đối mặt với Đại La có sát ý như vậy, sợ là đã sớm bị dọa đến tè ra quần.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn như cũ, sắc mặt không hề thay đổi.

“Ra tay đi.”

Hắn tiếp tục lạnh nhạt nói.

Mí mắt của đại năng Yêu tộc đều nhảy dựng lên.

Gia hỏa này, thật là quá to gan lớn mật.

Đồ Sơn nữ vương, Thanh Khâu Hồ Vương cũng âm thầm líu lưỡi, tiên nguyên trong cơ thể âm thầm vận chuyển, tùy cơ ứng biến chuẩn bị cứu viện Sở Cuồng Nhân.

“Không dám sao?”

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân vang lên lần thứ hai.

Dù sao hắn cũng có Thân Thể Bất Tử.

Chỉ cần không đánh chết, hắn muốn làm gì thì làm.

“Hô……”

Kim Ô vương hít một hơi thật sâu, mạnh mẽ áp lửa giận trong lòng xuống.

Hắn thề.

Vừa rồi suýt chút nữa hắn đã ra tay.

Nhưng tưởng tượng đến hậu quả khi nhúng tay vào giới tử chi tranh, nghĩ lại sau lưng Sở Cuồng Nhân còn có Thần Ma nhất mạch, thư viện Bách Gia, hắn liền gắt gao kiềm chế sát ý này lại.

“Việc này, ta sẽ khiến ngươi trả giá thật lớn!”

Kim Ô vương cười lạnh nói.

Sau đó, khí tức của hắn liền biến mất trong hư không.

Hắn đúng là tức giận nên bỏ đi rồi!

“Ha, Kim Ô vương quả thực là kẻ biết nhẫn nại, người thường không thể nhẫn nại như vậy.”

“Có lẽ, Sở Cuồng Nhân đã đoán ra được Kim Ô vương không dám ra tay, cho nên mới dám khiêu khích như thế, tâm kế thật sâu.”

“Có người này ở đây, những giới tử khác làm sao dám ra mặt đây?”

Tiên thức của chúng đại năng Yêu tộc giao hội giao lưu trong không trung.

Nhưng mà Sở Cuồng Nhân cũng không để ý đến.

Hắn và đám người Đồ Sơn Phỉ Vũ quay về Đồ Sơn.

Lần tiến vào Thiên Yêu cổ động này, đoạt được rất nhiều, hắn cần tốn chút thời gian để chỉnh lý lại cũng như tiêu hóa.

Mà ở một bên khác.

Bên trong Kim Ô Thiên Sơn.

Đùng! !

Một luồng uy năng kinh khủng bùng nổ!

Kim Ô Thiên Sơn, sơn phong trong phạm vi thượng trăm đồng loạt sụp đổ, hóa thành bột mịn, khiến không ít Kim Ô run sợ.

Sơn mạch ngàn tỉ dặm, hoàn toàn tĩnh mịch.

Có một vài nơi, trực tiếp hóa thành đất khô cằn!

Kim Ô vương bùng nổ lửa giận.

“Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân, ngươi nhất định phải chết! !”

Kim Ô vương nghiến răng nghiến lợi, Kim Ô hỏa trên người nhịn không được mà tiêu tán ra, một luồng tùy ý cũng có thể đốt không gian xung quanh thành hư không.

Sau khi phát tiết một phen, Kim Ô vương dần dần bình tĩnh lại.

Hắn muốn giết Sở Cuồng Nhân không phải việc khó.

Nhưng mấu chốt chính là, giết Sở Cuồng Nhân, hắn phải đối mặt với nhân quả phản phệ, chỉ sợ là hắn không thể chống đỡ được.

“Nghe nói sau khi Đại La của Đông Vương giáo, Ma Cung nhúng tay vào giới tử chi tranh đều bị thương nặng, tam hoa trên đỉnh của vị Đại La Đông Vương giáo kia trực tiếp gọt bỏ một đóa, cảnh giới cũng bị rơi xuống.”

“Chỉ là nhúng tay liền chịu loại phản phệ này, nếu ta ra tay đánh chết Sở Cuồng Nhân, chỉ sợ sẽ có nguy cơ chết bất đắc kỳ tử ngay lập tức, nếu để cho những người khác đi giết? Sợ rằng người chỉ thị là ta cũng sẽ bị liên lụy.”

“Thật khó chịu.”

“Hơn nữa, nếu giết Sở Cuồng Nhân như vậy, không phải quá tiện nghi cho hắn sao, ta muốn để hắn…… Sống không bằng chết! !”

Ý nghĩ khác lưu chuyển.

Sau đó, hắn nghĩ tới điều gì đó.

Hắn đi vào sâu bên trong Kim Ô Thiên Sơn.

Ở chỗ này, có một hồ nước màu vàng óng.

Nhưng bên trong hồ nước màu vàng óng này lại tràn ngập một mùi máu tanh.

Bởi vì đây là, huyết trì!

“Ngươi, tới đây.”

Bên trong huyết trì, truyền ra một giọng nói.

Sau đó, ao nước huyết trì kia sôi trào.

Một gương mặt hiện ra.

Đó là một thanh niên có gương mặt tuấn tú.

“Ta cần ngươi vì ta đánh bại một người.”

“Há, đến ngươi còn không đánh bại được, sao ta có thể chứ?”

“Ta chịu hạn chế của nhân quả, không có cách ra tay, đó là một tên thiên kiêu yêu nghiệt, ta muốn ngươi, đánh nát sự kiêu ngạo của hắn! !”

Kim Ô vương lạnh giọng nói.

Thiên kiêu đều có sự cao ngạo từ bên trong xương cốt.

Nếu có thể đánh bại bọn họ, sau đó chà đạp dưới chân, đặc biệt là thiên kiêu như tên Sở Cuồng Nhân, chuyện này là đả kích lớn nhất đối với bọn họ, là cách dễ dàng nhất khiến cho bọn họ sống không bằng chết.

Chương 1246: Kim Ô Vương điên cuồng, sáu tộc liên hợp, Thanh Khâu Đồ Sơn gặp nguy hiểm

"Người mà ngươi muốn ta đánh bại, vậy mà lại là một thiên kiêu giới tử?"

Mặt người bên trong ao máu hiếu kỳ hỏi.

"Đúng."

"Thế nào, Kim Ô thái tử không xử lý được sao?"

"Hắn đã bị giết."

Sắc mặt Kim Ô Vương vô cùng âm trầm, nói.

"Ha."

Mặt người bên trong ao máu sửng sốt một chút, lập tức lộ ra vẻ vô cùng hào hứng: "Kim Ô thái tử có thực lực thiên phú không tầm thường, đã tiếp cận rất gần với yêu nghiệt, vậy mà hắn lại chết ở trong tay đối phương, điều này khiến ta có chút hứng thú, làm sao, đó là một yêu nghiệt hay sao?"

"Tuyệt đối yêu nghiệt! !"

Kim Ô Vương hít sâu một hơi.

Cho dù hắn đối với Sở Cuồng Nhân có oán hận như thế nào, nhưng cũng không thể phủ nhận tu vi thiên phú của đối phương.

"Thật sự rất thú vị, ngươi muốn ta báo thù cho Kim Ô thái tử, việc này không thành vấn đề, thế nhưng, hiện tại ta cần một thân thể, muốn thực hiện điều này, ngươi biết phải làm thế nào rồi chứ."

"Một trăm thi thể của thiên kiêu Kim Ô!"

Kim Ô Vương lạnh nhạt nói, trong mắt lộ ra một vẻ điên cuồng.

Kim Ô huyết trì, chính là một giọt tinh huyết của tổ tiên Kim Ô ngày xưa biến thành, trải qua vô số năm tiến hóa, bên trong huyết trì này đúng là sinh ra một linh trí hoàn chỉnh, không chỉ có như thế, trên người còn có một phần truyền thừa từ tổ tiên Kim Ô, chỉ tiếc, chỉ có linh trí mà không có cơ thể.

Mà muốn để Kim Ô trong huyết trì này có một cơ thể thực, vậy thì nhất định phải hiến tế một trăm thiên kiêu Kim Ô.

Tìm khắp toàn bộ Kim Ô tộc cũng mới có bao nhiêu vị thiên kiêu?

Một trăm vị, gần như là hiến tế tất cả thiên kiêu trẻ tuổi của Kim Ô tộc.

Nhưng mà, để báo thù, để có thể giành lấy chiến thắng trong trận giới tử chi tranh này, trở thành Chủ Nhân Tiên Giới, Kim Ô Vương đã không còn sự lựa chọn nào khác.

"Nếu không có Kim Ô thái tử, cho dù những thiên kiêu còn lại có xuất sắc như thế nào, cũng khó có thể chống lại được Sở Cuồng Nhân!"

"Ta, Kim Ô nhất tộc, cần một yêu nghiệt!"

"Vì thế, cho dù là hiến tế một trăm vị thiên kiêu, cũng sẽ không tiếc! !"

Kim Ô Vương nắm chặt quyền, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng doạ người.

Linh hồn trong huyết trì nhìn thấy cảnh này, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ hưng phấn.

Đã bao nhiêu năm rồi.

Hắn đã chờ đợi bao nhiêu năm, cuối cùng cũng có thể nắm giữ một cơ thể.

"Ha ha, xem ra ta còn phải đa tạ vị thiên kiêu còn không biết tên kia, vì đã tạo ra một cơ hội như vậy."

"Làm cho Kim Ô Vương không tiếc đại giới như thế, thiên kiêu kia, khiến ta chờ mong."

Linh hồn huyết trì âm thầm nghĩ tới.

"Ngươi muốn một trăm thân thể của thiên kiêu Kim Ô, ta sẽ vì ngươi mà đưa đến thật nhanh, trước đó, ta còn muốn làm một chuyện nữa."

"Chuyện gì?"

"Trước khi đánh bại Sở Cuồng Nhân, đánh nát niềm kiêu ngạo của hắn, ta muốn thu một chút lợi tức."

"Há, hóa ra người kia tên là Sở Cuồng Nhân, ta nhớ kỹ rồi, về phần lợi tức mà ngươi nói tới, ngươi muốn làm cái gì?"

"Sở Cuồng Nhân có thể đi vào Thiên Yêu Cổ Động, ở trong đó, có Thanh Khâu, Đồ Sơn giật dây, ta muốn trước tiên xử lý hết cả hai thế lực này mới được."

"Hai đại thánh địa Thanh Khâu Đồ Sơn, Hồ tộc, ngươi xác định, chỉ bằng Kim Ô Thiên Sơn cũng có thể ứng phó?"

"Ha, đương nhiên không chỉ là đối thủ một mất một còn của Kim Ô Thiên Sơn, Thanh Khâu Đồ Sơn, Hắc Hồ nhất mạch có thể trợ lực, còn có Thiên Cẩu nhất tộc cũng có hi vọng lôi kéo, ngoài ra, những gì Sở Cuồng Nhân đã làm lần này ở bên trong Thiên Yêu Động Thiên đã khiến chúng yêu phẫn nộ. Trong số đó, nhất định sẽ dẫn đến việc một số Yêu tộc bất mãn đối với Thanh Khâu Đồ Sơn, bọn họ cũng có thể kết minh với chúng ta."

"Há, nói đến việc này, ngươi còn phải cảm tạ cái người tên là Sở Cuồng Nhân, vì đã tạo ra cho ngươi cơ hội tập hợp nhiều thế lực như vậy."

"Đến lúc đó, ngươi liền thay ta mà cảm ơn hắn, để hắn, sống không bằng chết!"

"Ta hiểu rồi."

...

Bên trong Thập Vạn Đại Sơn, Thiên Ngô nhất mạch.

Phía trên một dãy núi.

Một con rết to lớn ngàn chân đang bò lổm ngổm, chỗ hắn đến, có khí độc kinh khủng phóng ra, biến khu vực xung quanh thành một mảnh tuyệt địa.

Trên người con rết này lóe lên một tia sáng màu đen, thân hình co lại nhanh như tia chớp, lập tức liền hóa thành hình người.

Đây là một thanh niên tuấn lãng.

Chính là người đứng đầu trong thế hệ trẻ tuổi của ngũ độc, Ngô Thiên.

"Ha ha, lần này bên trong Thiên Yêu Động Thiên, tuy rằng ta bị Sở Cuồng Nhân một kiếm chặt đứt chín mươi phần trăm tu vi, nhưng trong quá trình chạy trốn, tình cờ lạc vào vùng đất của Độc Hoàng, dung luyện thiên hạ ngũ độc vào cơ thể, thành công có được ngũ độc diệt tiên thể có một không hai này, thật sự là quá tuyệt vời."

Ngô Thiên cảm nhận được sức mạnh hoàn toàn mới trong cơ thể, không khỏi lộ ra một nụ cười.

Ngũ độc diệt tiên thể, Tiên Thể cấp Tôn đỉnh phong, tuy rằng không bằng Tiên Thể Chí Tôn, nhưng cũng là một trong những thể chất mạnh nhất dưới Tiên Thể Chí Tôn.

Dù sao, trên đời này, yêu nghiệt có thể có được Tiên Thể Chí Tôn, có bao nhiêu kẻ đâu?

"Cho dù là có ngũ độc diệt tiên thể cũng không thể khinh thường, Sở Cuồng Nhân kia, thế nhưng lại có ba loại thể chất tuyệt thế trong thân thể. Xét về thể chất mà nói, ta cũng không phải là đối thủ của hắn, muốn trả thù hắn, nhất định phải bàn bạc kỹ hơn, đầu tiên, phải tìm ra dược liệu để luyện chế ra hóa Tiên độc mới được."

Ngô Thiên nỉ non nói.

Lúc này, hắn đã được tộc trưởng trong tộc truyền tin.

"Há, Kim Ô Vương muốn kết minh với Thiên Ngô nhất tộc, đối phó Thanh Khâu, Đồ Sơn, thật thú vị."

"Xem ra là những gì Sở Cuồng Nhân làm ở Thiên Yêu Động Thiên đã khiến những chủng tộc Thú Vương này đều bất mãn đối với Thanh Khâu Đồ Sơn, Sở Cuồng Nhân, nếu như Thanh Khâu Đồ Sơn bởi vì ngươi mà chết, chắc hẳn biểu cảm trên mặt của ngươi nhất định sẽ rất đặc sắc đúng không? Thống khổ? Bi thương? Tuyệt vọng? Thật là làm cho người ta chờ mong, ha ha..."

Ngô Thiên cười ha ha.

Hắn tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ bộ phim này.

Đồng thời, hắn cũng không sợ Sở Cuồng Nhân sẽ tạo thành ảnh hưởng gì đối với trận chiến của mấy đại chủng tộc Thú Vương này.

Chủng tộc Thú Vương, có không ít cường giả tiên nhân, trong số đó, còn bao gồm Chân Tiên, Kim Tiên và thậm chí có cả Đại La!

Yêu nghiệt Sở Cuồng Nhân này bất quá cũng chỉ là một Thiên Tiên, một Thiên Tiên, có thể tạo thành ảnh hưởng gì đối với loại đại chiến có quy mô như thế này chứ? !

Bên trong Thao Thiết nhất tộc.

Thao Thiết Vương nhìn truyền tin trong tay, trong mắt mang theo một tia dị thường.

"Há, Kim Ô Vương muốn mời chúng ta cùng tấn công Thanh Khâu

Đồ Sơn, rất thú vị."

"Hiện tại Thanh Khâu Đồ Sơn không hề giống như ngày xưa nữa. Sự quay về của hai vị Hồ Vương, trực tiếp đưa mối đe dọa của hai thế lực lớn này lên một cấp độ cao hơn. Kim Ô Vương, ngươi có thể liên hợp được bao nhiêu thế lực để cùng nhau đối phó với bọn họ chứ, Thao Thiết ta, có nên liên thủ cùng ngươi đánh một trận hay không đây."

Thao Thiết Vương nghĩ nghĩ, triệu tập các trưởng lão trong tộc vội vàng mở một cuộc hội nghị.

Mà kết quả của cuộc thương nghị này chính là, đánh!

Nhưng trước tiên phải lên kế hoạch phân chia tốt lợi ích.

Sau khi đánh xong Đồ Sơn Thanh Khâu, bọn họ ít nhất phải được chia ba phần chiến lợi phẩm, nếu không thì sẽ mặc kệ.

Ở tại một nơi khác.

Hắc Hồ nhất mạch.

Một vị nữ tử mặc trên người váy dài màu đen, dáng người thướt tha, trong mắt hiện lên vẻ mềm mại đáng yêu đang ngồi phía trên một vương tọa.

Người này, chính là Hắc Hồ Vương.

"Tấn công Thanh Khâu Đồ Sơn, do Kim Ô nhất tộc dẫn đầu, xem ra, tỷ lệ thắng không hề nhỏ, Thanh Khâu Đồ Sơn... Ngày tận thế của các người đã đến, chỉ cần tiêu diệt được các ngươi, Hắc Hồ nhất mạch ta liền có thể thuận lý thành chương trở thành hồ yêu chính thống, ha, tâm nguyện của tộc ta, rốt cuộc ta cũng có thể hoàn thành ở trong tay ta."

Hắc Hồ Vương mềm mại đáng yêu cười một tiếng, lập tức bắt đầu triệu tập nhân thủ.

Ngoại trừ Thiên Ngô, Thao Thiết, Hắc Hồ, bên trong còn có hai mạch Thiên Cẩu, Cửu Anh.

Có thêm Kim Ô, hết thảy có sáu chủng tộc Thú Vương muốn đối phó với Thanh Khâu Đồ Sơn.

Dưới một đội hình như vậy, thất bại của Thanh Khâu Đồ Sơn gần như đã được định!

Khi đại quân của sáu đại chủng tộc Thú Vương xuất động, toàn bộ Thập Vạn Đại Sơn lâm vào chấn động trước nay chưa từng có.

Chương 1247: Cơ duyên quá nhiều, sự tồn vong của hồ yêu, ở trận chiến Đồ Sơn này.

Sở Cuồng Nhân đang bế quan tu hành ở bên trong một sơn động.

Trong sơn động này, mấy vạn dặm xung quanh đều bị hắn bố trí vô số cấm chế, để phòng ngừa những người khác xâm nhập.

Không chỉ có như thế, nhóm Hồ yêu Đồ Sơn biết nơi này là địa điểm mà hắn bế quan, cho nên cũng không có bao nhiêu người sẽ tuỳ tiện bước vào, thậm chí còn có thể chủ động ra tay bảo vệ cho hắn.

Dù nói thế nào, đây chính là người đã cứu được Nữ Vương của bọn họ.

Thậm chí còn thúc đẩy việc liên hợp kết minh của Thanh Khâu, Đồ Sơn, đóng một vai trò cực kì lớn trong thời đại mới của Hồ yêu.

Bên trong sơn động.

Khí tức trên người của Sở Cuồng Nhân không ngừng biến hóa.

Khí tức của hắn vô cùng kỳ quái.

Mặc dù là Nhân tộc, nhưng yêu khí tinh khiết đang lưu chuyển kia đến ngay cả Hung Thú Tiên Cổ đều theo không kịp.

Không chỉ có như thế, yêu khí này còn biến hóa rất đa dạng.

Thỉnh thoảng là sát khí Cùng Kỳ, thỉnh thoảng là Đào Ngột, thỉnh thoảng là Bạch Hổ, thỉnh thoảng là Kim Ô...

Những khí tức của Yêu thú này, gần như đều bị hắn mô phỏng một lần.

Nếu có những Yêu tộc khác ở nơi này, nhất định sẽ bị hoảng sợ mà kêu to một tiếng.

Hiện tại Sở Cuồng Nhân, nếu nói là Nhân tộc, chẳng bằng nói là tập hợp Yêu tộc vô cùng kỳ quái, gần như lấy được các loại thể chất Yêu thú, vô cùng kỳ quặc.

Điều này trong mắt của mọi người, chính là một chuyện khó mà tin nổi.

"Tinh huyết của Cùng Kỳ, Thao Thiết, Đào Ngột và các loại Hung thú khác đã gần như được phân tích."

Bỗng nhiên, trong mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên một đạo tinh quang.

Yêu khí ở trên người hắn dần dần thu liễm, thay vào đó là một Tiên Khí siêu phàm thoát tục.

"Tiếp đó, liền dung nhập thể chất vạn yêu này vào bên trong Vạn Yêu Thần Hình, hoàn thiện pháp môn tu hành này."

"Ngoài việc này ra, ta còn muốn luyện hóa Vạn Yêu Pháp Ấn, luyện hóa Xích Huyết Kiếm, Xích Huyết Giáp, còn muốn ngưng tụ khí vận của Nhân tộc, tu luyện ra Hoàng Đạo Chân Long."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Sau khi đi một chuyến đến Thiên Yêu Động Thiên, hắn cảm giác công việc của mình lại sắp bận rộn thêm.

"Ai, ngoại trừ những thứ này ra, vẫn còn một số cơ duyên khác, tỉ như một số loại tiên dược phải hấp thu và luyện hóa, đúng rồi, còn có Diệt Thế Hắc Liên mà phân thân lấy được ở bên trong Ma Đạo tổ địa cùng các loại mỏ ma tinh, thậm chí còn phải nghiên cứu một chút làm cách nào để nắm giữ sức mạnh hoàn chỉnh của Phù Tang."

"Cơ duyên này quá nhiều, có lẽ phải bận rộn không ít đây."

Sở Cuồng Nhân có hơi phiền não rồi.

Từ từ rồi sẽ đến.

……

Ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân bế quan.

Ở bên ngoài.

Sự tình sáu đại chủng tộc Thú Vương liên hợp bao vây Thanh Khâu Đồ Sơn đã gây ra xôn xao, chấn động toàn bộ Thập Vạn Đại Sơn.

Vô số Yêu tộc đều vì thế mà bị chấn động.

Trong lúc nhất thời, tất cả thế lực khắp nơi đều chú ý tới trận chiến này.

Mà đối với ngòi nổ của trận chiến này, bọn họ cũng vô cùng rõ ràng.

"Thanh Khâu, Đồ Sơn, có thể có được như ngày hôm nay, hết thảy những điều này đều là bởi vì Sở Cuồng Nhân."

"Đúng vậy, nếu không phải vì những gì mà Sở Cuồng Nhân đã làm ở bên trong Thiên Yêu Cổ Động, chọc nhiều người tức giận, làm thế nào có thể gây ra tình trạng như bây giờ?"

"Cũng có lý. Sở Cuồng Nhân này, cũng là một người chuyên đi gây họa mà thôi. Trên cơ bản cũng là hắn đi đến nơi đâu thì mang tai họa đến nơi đó, người nào có dính líu quan hệ với hắn thì người đó sẽ gặp chuyện không may."

Đông đảo Yêu tộc đều đang nghị luận.

Mà ở Đồ Sơn, rất nhiều người đúng đầu cũng tập hợp lại với nhau, thương thảo cách đối phó.

Ngoại trừ Nữ Vương Đồ Sơn và các trưởng lão Đồ Sơn ra, còn có Thanh Khâu Hồ Vương và các cường giả Thanh Khâu.

Sở dĩ toàn bộ đều tập trung ở Đồ Sơn, nguyên nhân chính là vì chuyện sáu đại chủng tộc Thú Vương liên thủ, mục tiêu là nhắm thẳng vào Đồ Sơn!

Bọn họ thậm chí đã tung ra tin tức.

Diệt Đồ Sơn trước, sau đó sẽ tiêu diệt Thanh Khâu!

Cho nên, nhóm hồ yêu Thanh Khâu cũng đi tới Đồ Sơn, dự định ở chỗ này tập trung lực lượng chống cự liên quân.

Nhưng sau khi so sánh thực lực của hai bên, bọn họ phát hiện, chênh lệch thật sự là có chút lớn.

Yêu Vương của sáu đại chủng tộc Thú Vương đều là đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, mà tuy rằng hai người Thanh Khâu Hồ Vương, Đồ Sơn Nữ Vương cũng là Đại La Kim Tiên, nhưng muốn dùng sức mạnh của hai người đối phó với tất cả sáu Đại La Kim Tiên, đây là một chuyện vô cùng khó khăn, thậm chí là điều không thực tế.

"Đại La Kim Tiên sẽ không dễ dàng xuất thủ. Một khi Đại La xuất thủ, chuyện này sẽ đẩy cục diện tới tình huống cực đoan nhất. Hơn nữa, biến động do Đại La giao thủ gây ra thật sự là quá lớn, dễ dàng tạo thành rủi ro không thể cứu vãn được, chỗ quan trọng của trận chiến này là ở chiến lực của Kim Tiên, Chân Tiên." Thanh Khâu Hồ Vương nói.

Đại La xuất thủ, tất nhiên là thạch phá thiên kinh.

Một chiêu một thức, cho dù là tiên pháp bình thường nhất, dưới sự gia trì của Đại La ý cũng sẽ bộc phát ra uy lực khó có thể tưởng tượng.

Một đòn của Đại La, thậm chí đủ để hủy diệt một chủng tộc đại yêu, làm trọng thương chủng tộc Cự Yêu.

Loại tồn tại này nếu không có chút kiêng kỵ nào mà toàn lực nhất chiến, sẽ tạo thành khung cảnh đổ nát khó có thể tưởng tượng cho tình huống xung quanh của cả hai phía địch ta.

Cho nên, trong bất kỳ một trận chiến có quy mô lớn nào, tồn tại từ cảnh giới Đại La trở lên đều sẽ không dễ dàng xuất thủ.

Trận chiến phá nát Tiên giới vào thời xa xưa kia, rất có thể là do có thật nhiều Đại La, thậm chí tồn tại ở phía trên Đại La cũng gia nhập chiến trường, cho nên mới đánh nát Tiên giới.

"Nhưng cho dù là chiến lực bậc trung, Thanh Khâu Đồ Sơn của chúng ta cũng kém xa tít tắp đối phương."

"Đúng vậy, sáu đại chủng tộc Thú Vương, cho dù bọn họ chỉ xuất ra một phần thế lực của mình, nhưng số lượng Chân Tiên Kim Tiên cũng đạt đến mấy trăm, thậm chí hơn ngàn. Thanh Khâu Đồ Sơn ta, Chân Tiên gộp lại cũng không đủ 300, còn về Kim Tiên, cũng chỉ có một ít hai ba mươi vị mà thôi, kém xa sáu đại chủng tộc Thú Vương."

Có trưởng lão Hồ yêu lo lắng nói.

"Có thể nhờ đến sự giúp đỡ của Sở đạo hữu hay không? Trên người hắn có Thần Ma nhất mạch, có thư viện Bách Gia, nếu như hắn nguyện ý trợ giúp chúng ta, có lẽ, vẫn còn có cơ hội."

Một vị trưởng lão hồ yêu đề nghị.

Nhưng Thanh Khâu Hồ Vương lại lắc đầu: "Đừng quên, nơi này là Thập Vạn Đại Sơn, là địa bàn của Yêu tộc, đây là nội chiến của Yêu tộc, thế lực của Nhân tộc không tiện nhúng tay."

"Đúng vậy."

"Vậy làm sao bây giờ, nói cho cùng, trận chiến này cũng là vì Sở Cuồng Nhân mới xảy ra, chẳng lẽ hắn không cần gánh chịu trách nhiệm gì sao?" Một Hồ yêu bất mãn nói.

Thanh Khâu Hồ Vương nghe vậy, liếc mắt nhìn hắn, giọng điệu lạnh nhạt nói ra: "Cửu trưởng lão, xin hãy ăn nói cho cẩn thận."

"Đúng vậy, ta và Thanh Quân có thể khôi phục được, tất cả đều là dựa vào sự trợ giúp của Sở đạo hữu, nếu không phải nhờ hắn, hiện tại hai người chúng ta một người vẫn đang ngủ say, còn người kia thì bị điên rồi. Phần ân tình to lớn này, cho dù là khiến chúng ta dốc hết tất cả để hoàn lại cũng không quá đáng. Hơn nữa, lần này Sở đạo hữu cũng có làm điều gì sai hay không."

Đồ Sơn Nữ Vương cũng vì Sở Cuồng Nhân mở miệng nói đỡ.

"Là ta lỡ lời."

Cửu trưởng lão nói, trên mặt mang một vẻ áy náy.

Giống như Đồ Sơn Nữ Vương nói, trong lòng hầu hết những Hồ yêu của Đồ Sơn và cả Thanh Khâu vẫn mang cảm kích đối với Sở Cuồng Nhân.

Nếu không có đối phương, hai vị Vương của bọn họ chỉ sợ khó có thể trở về.

"Hiện tại vẫn nên nghĩ biện pháp chống cự bọn người Kim Ô Vương trước đi."

Mọi người tiếp tục thương lượng biện pháp đối phó.

Hàng loạt biện pháp phòng ngự nhanh chóng được triển khai.

Toàn bộ Đồ Sơn dường như hóa thành một cỗ máy chiến đấu, các loại trận pháp, cấm chế đều nhanh chóng được đưa vào hoạt động.

Mỗi một Hồ yêu đều cảnh giác cao độ, chờ đợi sự xuất hiện của địch quân.

Một ngày này.

Bên ngoài Đồ Sơn, bỗng nhiên có yêu khí bao phủ, giống như một luồng phong bạo màu đen, lan tràn về phía Đồ Sơn.

Yêu khí này thật sự kinh khủng, khiến tâm trí của mỗi một Hồ yêu đều trầm xuống, mặt mũi tràn đầy ngưng trọng.

Một số Hồ yêu có tu vi hơi yếu, càng không thể nhịn được mà toàn thân run rẩy.

"Hồ yêu sống hay chết, đều là ở trong trận chiến này!"

Chương 1248: Sáu Đại Yêu Vương hiện

thân, Đồ Sơn sát trận, bắt đầu chém giết

Bên ngoài Đồ Sơn, đột nhiên có yêu khí quét qua, bao phủ cả trời đất!

Yêu khí này, vô cùng kinh khủng, thậm chí còn thật sự hình thành một đám mây đen, bao trùm mấy vạn dặm trên bầu trời, lan tràn về phía Đồ Sơn.

Đám mây yêu khí đen kịt kia kéo theo một áp lực kinh khủng, giống như mưa gió sắp đến, bao trùm lấy trái tim của mỗi một Hồ yêu, nhìn thấy mây đen kia, một số Hồ yêu có tu vi hơi yếu nhịn không được mà thân hình run rẩy, trái tim dường như bị một bàn tay vô hình bắt lại, gần như là hít thở không thông.

"Yêu khí thật là khủng khiếp, đây rốt cuộc là có tới bao nhiêu Yêu tộc vậy! !"

"Điều này thật sự là quá kinh khủng."

"Một trận chiến này, thật sự có cơ hội có thể thắng sao? !"

"Đừng hốt hoảng."

Đùng! !

Lúc này, trên bầu trời lại bộc phát ra một luồng yêu khí kinh khủng hơn.

Chỉ thấy một con quạ đen có lông vũ đen nhánh, ở bụng có ba chân, toàn thân bao phủ trong ngọn lửa kim sắc bay đến từ trên không trung.

Hai cánh chuyển động, một luồng yêu khí kinh khủng quét qua như cuồng phong bao phủ mọi nơi.

Yêu khí đã khiến cấm chế bên ngoài Đồ Sơn rung chuyển, tự động khởi động.

"Là Kim Ô Vương! !"

Có Hồ yêu nhận ra người tới, sắc mặt thay đổi.

Kim Ô Vương, cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Lúc này, Kim Ô Vương cũng không có xuất thủ, chỉ là đi tới bầu trời phía trên Đồ Sơn, tùy ý thả ra một luồng uy áp liền khiến chúng Hồ yêu như lâm đại địch, thân hình run rẩy.

Ngoại trừ Kim Ô Vương ra.

Một bên khác, một tiếng thú gào vang vọng đất trời, tiếng gầm kia ẩn chứa một luồng khí tức doạ người dường như muốn nuốt chửng cả trời đất.

Linh khí bốn phía xung quanh dâng trào, lao về một hướng khác.

Trong chớp mắt, linh khí trăm triệu dặm liền bị một loại tồn tại nào đó hấp thu hoàn toàn.

Chỉ thấy một con Thao Thiết bay trên không trung.

Mỗi một lần hô hấp của hắn đều kéo theo linh lực kinh khủng, phun ra nuốt vào, đạo văn lưu chuyển, linh khí phong bạo bao phủ.

"Là Thao Thiết Vương! !"

Ngoại trừ Thao Thiết Vương ra.

Rừng núi phía xa bỗng nhiên có hắc khí bùng lên, vô số hoa cỏ cây cối, sông núi, vạn linh đều ào ào khô héo dưới sự bao phủ của hắc khí kia.

Một con rết ngàn chân từ phía cuối mặt đất bò tới.

Đó là Thiên Ngô Vương.

"Các ngươi nhìn xem, bầu trời biến thành màu đen."

Chỉ thấy bầu trời bỗng chốc bị nhiễm một tầng màu mực, mặt trời bị màu mực kia bao trùm, ánh sáng bị nuốt chửng, ban ngày biến thành đêm tối.

Một con Thiên Cẩu đạp không mà đến.

Là Vương giả của Thiên Cẩu nhất tộc, sắc trời này tối sầm lại, chính là dị tượng Thiên Cẩu Thực Nhật, mà cái này, chỉ là một phần sức mạnh của dị tượng Thiên Cẩu Vương thôi.

Núi rừng chấn động, một con đại xà mọc ra chín cái đầu bò đến, mỗi một cái đầu đều cao hơn vạn trượng, giống như chín ngọn núi.

Bất cứ nơi nào hắn đi đến, sức mạnh thủy hỏa lưu chuyển.

Sông lớn khô cạn, hoang mạc biến thành đầm lầy, hai loại sức mạnh hoàn toàn khác biệt, sáng tạo ra hai loại địa hình cực hạn xung quanh nó.

Đây chính là Cửu Anh Vương!

"Thanh Khâu Đồ Sơn, tất cả đều tụ họp lại đây sao? Đúng thật là khéo nha."

Một giọng nói mềm mại đáng yêu vang lên.

Chỉ thấy một con Hắc Hồ bay đến từ trong không trung, trên người có yêu khí lưu chuyển, tuy là hình dáng của hồ ly, nhưng hai mắt cùng con ngươi chuyển động, vẫn lộ ra một sự dụ hoặc, quyến rũ chúng sinh như cũ.

Đây là Hắc Hồ Vương.

Sáu Đại Yêu Vương giáng xuống Đồ Sơn, yêu khí vô biên vô tận khuấy động trong hư không, rung động Cửu Thiên Thập Địa!

Mà sau khi bọn họ đến, đại quân Yêu tộc đếm mãi không hết kia cũng từ đằng xa kéo tới, lít nha lít nhít, đầy khắp núi đồi, khoảng chừng có hơn hàng vạn người.

Ngoại trừ sáu đại chủng tộc Thú Vương, còn có không ít chủng tộc đại yêu phụ thuộc vào bọn họ, chủng tộc Cự Yêu.

Đối mặt với đội hình như vậy, toàn bộ Đồ Sơn, bị bao phủ ở bên trong một sự hoảng sợ kinh hoàng!

Đám yêu tộc đang bí mật theo dõi trận chiến này cũng không nhịn được mà âm thầm líu lưỡi.

"Một đội hình như vậy, khó tránh khỏi có chút kinh khủng."

"Đúng vậy, cho dù Thanh Khâu Đồ Sơn mạnh đến đâu, chắc chắn cũng sẽ thất bại dưới lực lượng như vậy."

"Thanh Khâu Đồ Sơn, sau trận chiến này, sợ sẽ không còn tồn tại được nữa."

Gần như không có một Yêu tộc nào cho rằng Thanh Khâu Đồ Sơn có thể ngăn cản được đại quân Yêu tộc với quy mô lớn như thế này.

Hoặc là nói.

Trong toàn bộ Thập Vạn Đại Sơn, không có một chủng tộc nào có thể chống lại lực lượng như vậy.

Chỉ có trong số các thế lực Yêu tộc cổ xưa nhất như Long Cung, Phượng Hoàng tổ, Kỳ Lân động mới có thể, nhưng ba đại thế lực này mặc dù cũng là Yêu tộc, nhưng lại không có ở Thập Vạn Đại Sơn.

Ngay tại thời điểm này.

Sâu bên trong Đồ Sơn, có hai luồng khí tức cường đại ầm ầm bạo phát!

Một đám Hồ yêu cảm nhận được khí tức này, vẻ mặt đều là kinh ngạc.

Chỉ thấy sâu trong Đồ Sơn, Thanh Khâu Hồ Vương và Đồ Sơn Nữ Vương, hai người cùng nhau đi tới, khí tức trên người lưu chuyển, chấn động trời đất, địa vị ngang bằng với sáu Đại Yêu Vương!

Nhìn bọn họ đến, trong lòng của đông đảo Hồ yêu mới có một chút sức mạnh.

"Thanh Khâu Hồ Vương, Đồ Sơn Nữ Vương, hôm nay, chính là ngày tận thế của các ngươi!"

Hắc Hồ Vương nói, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

Chỉ cần giết được hai người trước mắt này, sau đó tiêu diệt Thanh Khâu và Đồ Sơn, Hắc Hồ nhất tộc liền có thể trở thành Hồ yêu chính thống.

"Hắc Hồ Vương, uổng cho việc ngươi cũng là Hồ tộc, thế mà lại cấu kết với thế lực khác, tấn công đồng tộc."

Đồ Sơn Nữ Vương hừ lạnh một tiếng, nói.

Nghe như vậy, Hắc Hồ Vương nhịn không được xùy cười một tiếng: "Đồ Sơn Nữ Vương, ngươi nói lời này không cảm thấy dối trá sao? Hắc Hồ nhất mạch ta từ trước tới giờ chưa từng được các ngươi tiếp nhận, bị các ngươi coi là đối lập, nếu chúng ta không tay làm hàm nhai, chẳng lẽ còn phải chờ các ngươi bố thí sao?"

"Hắc Hồ nhất mạch, ngay cả tinh khí đồng tộc cũng hút, ngươi nói xem, chúng ta làm cách nào tiếp nhận các ngươi?"

"Còn không phải là các ngươi đuổi giết chúng ta trước sao?"

"Nếu như các ngươi không hút tinh khí đồng tộc, tại sao chúng ta lại truy giết các ngươi?"

"Nếu các ngươi không gạt bỏ chúng ta, làm sao chúng ta lại đi hút tinh khí các ngươi?"

"Nếu như không phải... Được rồi, giằng co nhiều năm như vậy cũng không có kết quả, hôm nay muốn đánh, Thanh Khâu Đồ Sơn ta, từ trước tới giờ cũng không e sợ phải chiến đấu!"

Đồ Sơn Nữ Vương lười nhác lại tiếp tục tranh luận với Hắc Hồ Vương.

Hắc Hồ nhất mạch và Thanh Khâu Đồ Sơn có mâu thuẫn từ xưa đến nay, đã không biết phải bắt đầu tìm hiểu từ chỗ nào nữa.

Tóm lại, chuyện này vô cùng phiền phức.

Trải qua thời gian dài tích lũy ân oán, đã khiến đôi bên giống như nước với lửa, đến mức không thể cứu vãn được nữa.

"Hừ, hôm nay, Thanh Khâu Đồ Sơn, chắc chắn sẽ bị tiêu diệt!"

Thao Thiết Vương hừ lạnh một tiếng.

"Thao Thiết Vương, nếu không có chỗ tốt ngươi tuyệt đối sẽ không xuất thủ, Kim Ô Vương, lần này đã hứa cho ngươi cái gì tốt?"

Thanh Khâu Hồ Vương nhàn nhạt hỏi.

"Cũng không phải chỗ tốt gì, chính là sau khi tiêu diệt các ngươi, Thao Thiết nhất tộc ta độc chiếm ba phần chiến lợi phẩm mà thôi."

"Ha, thì ra là thế, sáu đại chủng tộc Thú Vương, Thao Thiết của ngươi độc chiếm ba phần, ngươi vẫn là kẻ tham lam giống như trước đây."

"Không cần nhiều lời, đánh đi!"

Kim Ô Vương lạnh nhạt nói ra.

Sau đó, dưới mệnh lệnh của hắn, liên quân của sáu đại chủng tộc Thú Vương lao về phía Đồ Sơn.

Đùng! !

Vô số Yêu tộc xông vào bên trong cấm chế.

Đột nhiên, đạo văn xen lẫn trong hư không, hình thành nguyên một đám sát trận kinh thiên!

Chính là biện pháp phòng ngự của Đồ Sơn.

Một số yêu tộc xông vào bên trong sát trận này đều bị từng đạo từng đạo quang mang của sát trận đánh trúng, hóa thành bột mịn!

"Muốn phạm vào Đồ Sơn của ta, các ngươi thật sự cho rằng có thể không cần phải trả cái giá gì sao?"

Đồ Sơn Nữ Vương lạnh giọng nói ra.

"Đồ Sơn sát trận quả thật là có mấy phần môn đạo, nhưng, cho dù sát trận có mạnh tới đâu, làm thế nào có thể ngăn cản được đại quân của chúng ta ở bên ngoài? !"

Bộ dáng của Kim Ô Vương vẫn giống như đã tính trước.

Quả nhiên.

Chỉ thấy tuy rằng ánh sáng của sát trận đã đánh chết không ít Yêu tộc xâm phạm, nhưng đại quân Yêu tộc này thật sự là quá nhiều.

Dưới sự tấn công liên tiếp không ngừng, sát trận Đồ Sơn căn bản không có khả năng hoạt động, giết sạch tất cả Yêu tộc, rất nhanh đã có không ít Yêu tộc vọt vào Đồ Sơn.

"Giết! !"

Hồ yêu của Đồ Sơn đã sớm chuẩn tốt chuẩn bị tâm lý, phóng về phía những kẻ trong đại quân Yêu tộc xông vào Đồ Sơn!

Chém giết, bắt đầu!

Chương 1249: Đồ Sơn Vạn Linh Trận, lại không ngăn cách, sức mạnh chí tình chí nghĩa

Bên trong Đồ Sơn, một cuộc chiến bi thảm đang diễn ra.

Liên quân sáu đại Thú Vương đều tới, giống như nước sông thao thao bất tuyệt chảy về phía Đồ Sơn, mà tuy rằng sát trận Đồ Sơn cường đại, nhưng lại không ngăn cản nổi loại đại quân Yêu tộc có quy mô như thế này, có không ít Yêu tộc xông vào bên trong Đồ Sơn, xảy ra va chạm trực diện với Hồ yêu ở Đồ Sơn.

"Hồ yêu Đồ Sơn, nhận lấy cái chết! !"

Một tiếng gào rú, chỉ thấy một con Cửu Anh xông vào bên trong Đồ Sơn, yêu khí không có gì sánh kịp phóng lên tận trời.

Đây là một Yêu tộc cấp bậc Chân Tiên.

"Hừ, Đồ Sơn ta, thà chết chứ không chịu khuất phục! !"

Một Hồ yêu Đồ Sơn lạnh lùng cười một tiếng, yêu khí lưu chuyển, bất ngờ cũng là một Chân Tiên.

Chân Tiên đấu Chân Tiên!

Kim Tiên chiến Kim Tiên!

Còn về Yêu tộc còn lại, một đám tiếp lấy một đám chém giết chung một chỗ, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Tuy Hồ yêu Đồ Sơn dùng khỏe ứng mệt, lại có Đồ Sơn sát trận ngăn cách một phần của liên quân, nhưng Đồ Sơn, rõ ràng vẫn ở thế yếu như cũ.

Trên bầu trời.

Hai người Đồ Sơn Nữ Vương, Thanh Khâu Hồ Vương đứng lơ lửng trên không, chiến trường phía dưới, bọn họ cũng thấy rất rõ ràng.

Đối với loại cục diện này, bọn họ sớm có đoán trước, nhưng vẫn nhịn không được mà bắt đầu lo lắng như cũ.

"Xem ra cục thế đã hết sức rõ ràng, một kiếp này, Đồ Sơn Thanh Khâu không thể tránh khỏi." Kim Ô Vương lạnh nhạt nói.

"Hừ, hươu chết vào tay ai, cũng còn chưa biết!"

Đồ Sơn Nữ Vương hừ lạnh một tiếng, Đồ Sơn, cũng không phải không có chút chuẩn bị nào.

"Bất luận các ngươi chuẩn bị át chủ bài gì, trận chiến này, các ngươi đều không thể cứu vãng."

Kim Ô Vương cũng không nóng nảy.

Cho dù Đồ Sơn có át chủ bài, nhưng liên quân sáu đại chủng tộc Thú Vương, lực lượng này quá kinh khủng, căn bản không phải là thứ Đồ Sơn có thể ngăn cản.

Đùng! !

Sâu bên trong Đồ Sơn, một luồng yêu khí không có gì sánh kịp phóng lên tận trời.

Chỉ thấy từng đạo từng đạo vầng sáng xanh biếc như gợn sóng, từng vòng từng vòng khuếch tán ra bên ngoài.

Toàn bộ Đồ Sơn được bao phủ bên trong ánh sáng này, Hồ yêu vốn dĩ đã bị thương thương đã nhanh chóng khôi phục, Hồ yêu không bị thương thì thực lực lại đạt được một loại gia tăng nào đó.

"Đây là cái gì? !"

Có Yêu tộc kinh nghi bất định.

Mà bọn người Kim Ô Vương thì hai mắt khẽ híp một cái, nhìn về phía sâu bên trong Đồ Sơn, ánh mắt lộ ra một tia hiểu rõ.

"Thì ra là thế, đây chính là Đồ Sơn Vạn Linh Trận sao?"

"Sớm đã nghe nói, hôm nay cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, quả thật là huyền diệu bất phàm."

Đồ Sơn Vạn Linh Trận, đây là một trận pháp đã có từ rất lâu trước đây của Đồ Sơn.

Nghe nói trận pháp này có thể điều động vạn linh sơn hà bên trong khu vực Đồ Sơn, dùng sức mạnh của bọn họ trợ giúp Hồ yêu đối kháng ngoại địch.

Nói cách khác, trận pháp này, hoàn toàn điều động toàn bộ sức mạnh của Đồ Sơn.

Hiện tại không chỉ là Hồ yêu Đồ Sơn.

Thậm chí một cục đá, một cây cỏ, đều đang đối kháng với liên quân sáu đại Thú Vương.

"Cho dù vạn linh ở Đồ Sơn tề tụ, cũng chỉ là thoáng ngăn cản bước chân của đại quân chúng ta, ngươi cho rằng, thật sự có thể dựa vào trận này để ngăn cơn sóng dữ sao?"

Kim Ô Vương vẫn bày ra bộ dạng nắm chắc thắng lợi trong tay như cũ.

Bên trong Đồ Sơn.

Nhóm Hồ yêu Đồ Sơn được Đồ Sơn Vạn Linh Trận gia tăng đều đang anh dũng giết địch.

Từ Kim Tiên, cho tới Hồ Tiên bình thường, tất cả đều đang cố gắng hết sức, nghiền ép mỗi một tia yêu khí trong cơ thể.

"Nhận lấy cái chết! !"

Một Hồ yêu Đồ Sơn trọng thương bị đánh bay ra ngoài, rơi trên mặt đất.

Một đạo ánh đao hoàn toàn bao phủ nàng.

Nhưng ngay lúc này, một bóng người cản ở trước mặt nàng, dùng tánh mạng giúp nàng đỡ được một kích này, đây là một Hồ yêu Thanh Khâu.

Hắn ngăn lại đao quang, cũng vì Hồ yêu Đồ Sơn sau lưng tạo ra một cơ hội phản kích.

"Không! !"

Hồ yêu Đồ Sơn kia cực kỳ bi thương, yêu khí cuồng loạn tuôn ra, đột nhiên đánh một con Thao Thiết ở đối diện thành sương máu!

Thế nhưng Hồ yêu Thanh Khâu, cũng đã không thể trở về, hoàn toàn chết đi.

Cảnh tượng tương tự, liên tiếp diễn ra trên chiến trường.

Thanh Khâu, Đồ Sơn, tuy được hai vị vương chỉ huy, dần dần cùng tồn tại, nhưng ngăn cách từ xưa đến nay giữa hai mạch, không cách nào hoàn toàn hoà nhập trong khoảng thời gian ngắn.

Nhưng hôm nay, một trận đại chiến khiến Thanh Khâu Đồ Sơn thực sự không còn cách biệt.

Đồ Sơn, Thanh Khâu, cùng nhau kháng địch, đã không còn ngăn cách, giờ phút này bọn họ đã là chiến hữu, có thể đặt tánh mạng vào nhau!

"Tình nghĩa giữa Đồ Sơn Thanh Khâu làm cho người ta cảm động, nếu vậy thì, các ngươi vẫn cùng nhau xuống Hoàng Tuyền đi."

"Đúng vậy, để tránh cho một bên ở dưới đó cảm thấy cô đơn."

"Ha ha, đi chết đi!"

Thanh Khâu Đồ Sơn, tuy có vạn linh trận gia tăng, nhưng vẫn tử thương vô số như cũ.

Nghe đám địch nhân lạnh giọng, nhìn chiến hữu, thân nhân ở bên cạnh liên tiếp chết thảm, nhóm Hồ yêu cực kỳ bi thương.

Nhưng chuyện này cũng không làm hao mòn chiến ý của bọn họ.

Bọn họ bi thương, bọn họ phẫn nộ, bọn họ hận! ! !

Hận bọn đao phủ này xâm nhập vào nhà mình, hận bản thân vô năng, không thể bảo hộ người bên cạnh!

Sự bi thương này, sự không cam lòng này, sự hận thù này, thật sự khiến yêu khí của bọn họ có được sự tăng trưởng, bộc phát ra một luồng chiến lực còn kinh khủng hơn.

"Phạm Đồ Sơn ta, giết bạn thân ta, các ngươi đều đáng chết! ! !"

Một trưởng lão Đồ Sơn đang chém giết đột nhiên bộc phát ra một luồng yêu khí mạnh mẽ hơn trước, hai mắt đỏ thẫm, hắn hoàn toàn xé nát một con Cửu Anh ở phía đối diện! !

Ánh mắt của hắn quét về phía một đám địch nhân, trong mắt phun ra nuốt vào lửa hận cuồn cuộn.

Hai mắt đỏ thẫm, giống như hai ngọn núi lửa, lửa hận lửa giận trong đó, dường như muốn đốt hết cửu thiên!

Tất cả Yêu tộc nhìn thẳng vào hắn, đều nhịn không được mà cảm thấy tim đập nhanh.

Ngoại trừ vị trưởng lão Đồ Sơn này, Hồ yêu còn lại cũng hoặc nhiều hoặc ít đạt được tăng trưởng, khiến cho chiến lực tổng thể của Hồ yêu tăng lên rất nhiều.

Nhóm Hồ yêu như không để ý đến mạng sống, hận ý ngập trời, đem chém giết toàn bộ, báo thù cho bạn thân!

Dưới thế công này, liên quân sáu đại chủng tộc Thú Vương quả thật nhận lấy sự phản kháng trước nay chưa từng có, thật sự gặp khó khăn!

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Tại sao bọn hồ ly đáng chết này lại mạnh lên!"

"Đáng chết, một Đồ Sơn ở trước mặt liên quân sáu đại chủng tộc Thú Vương chúng ta, chẳng lẽ còn có thể lật trời hay sao? !"

Tuy sáu đại chủng tộc Thú Vương cường đại, nhưng giờ phút này, lại cảm thấy một luồng áp lực.

Số lượng Hồ yêu còn lâu mới có thể nhiều như bọn họ.

Nhưng nguyên một đám không màng sống chết, đều có thể hi sinh vì chiến hữu, thậm chí không để ý việc tự tổn 800, giết địch 1000.

Trong lúc nhất thời, sáu đại chủng tộc Thú Vương đúng là cảm thấy sự lạnh lẽo từ trong đáy lòng.

Trên bầu trời.

Đồ Sơn Nữ Vương hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra một vẻ đau thương.

"Đây là tấm át chủ bài thứ hai của Đồ Sơn ta."

"Hồ yêu, chí tình chí nghĩa, tình cảm, cùng đạo của chúng ta, cùng một nhịp thở với yêu lực của chúng ta, phẫn nộ, hận, bi thương, những thứ này đều có thể nhanh chóng thăng thực lực của chúng ta."

Đồ Sơn Nữ Vương nỉ non nói.

Nàng nhìn qua sáu Đại Yêu Vương ở đối diện, trên người cũng khó có thể ngăn chặn lửa giận đang bùng cháy.

Một luồng yêu khí doạ người, bộc phát ra từ trên người nàng.

Yêu khí kia, khiến sáu vị Yêu Vương ở đối diện đều có loại sợ hết hồn hết vía.

"Lá bài tẩy của các ngươi, cũng đã ra hết rồi nhỉ, như vậy, bây giờ đến phiên chúng ta."

Giờ phút này, lại nghe Kim Ô Vương dùng giọng điệu lạnh nhạt nói ra.

Lời vừa nói ra, sắc mặt hai vị Hồ Vương đều là nhịn không được mà hơi đổi.

Chỉ thấy phía dưới chiến trường bỗng nhiên có một lượng lớn Kim Ô Hỏa bạo phát, chỉ thấy gần mười vị Kim Ô Kim Tiên đánh vào chiến trường!

Không chỉ là Kim Ô nhất tộc.

Thao Thiết, Thiên Cẩu, Cửu Anh, Thiên Ngô, Hắc Hồ, Chân Tiên, Kim Tiên của ngũ đại chủng tộc Thú Vương đang ẩn nấp cũng nhanh chóng gia nhập vào chiến trường.

Số lượng, còn nhiều hơn Đồ Sơn, Thanh Khâu.

Trước mặt lực lượng này, Hồ yêu của Thanh Khâu Đồ Sơn, liên tiếp chết thương tổn.

"Ta nói, ở trước mặt đại quân của chúng ta, Thanh Khâu Đồ Sơn ngươi, không có sức chống cự! !"

Giọng điệu của Kim Ô Vương lạnh như băng nói.

Chương 1250: Truyền thừa Tân Hỏa, Hoàng Đạo Chân Long, bách vạn âm binh

Thanh Khâu Đồ Sơn lâm vào nguy cơ trước đó chưa từng có.

Kim Tiên, Chân Tiên của sáu đại chủng tộc Thú Vương xuất thủ, lập tức chế trụ được Thanh Khâu Đồ Sơn.

Tuy nhóm Hồ yêu ra sức phản kháng, nhưng vẫn thương vong thảm liệt như cũ.

Mà ở một bên khác.

Nhóm thiên kiêu giới tử của Thanh Khâu Đồ Sơn thì đang chạy về phía sâu bên trong Đồ Sơn.

Ở nơi đó, có một truyền tống trận.

Nếu mở ra, sẽ có thể đưa những thiên kiêu giới tử nhóm này ra khỏi Đồ Sơn.

Những người này, tất cả đều là hạt giống Hồ yêu, là Tân Hỏa, là hi vọng tương lai của Hồ yêu, chỉ cần bọn họ vẫn còn, Thanh Khâu Đồ Sơn không thể vong được.

"Nhanh, sắp đến rồi."

Cửu trưởng lão phụ trách hộ tống những thiên kiêu giới tử này nhìn thấy đã dần đến gần truyền tống trận, âm thầm nghĩ tới.

Nhưng hắn cũng không dám có chút bất cẩn.

Càng tiếp cận mục tiêu, càng phải đề phòng.

Quả nhiên.

Trong hư không chợt bộc phát ra từng đạo từng đạo dao động yêu khí.

Chỉ thấy nguyên một đám Yêu tộc tuổi trẻ đi ra, thực lực của những yêu tộc này không cao, phần lớn là cảnh giới Thiên Tiên, những người này, đều là thiên kiêu giới tử của sáu đại chủng tộc Thú Vương.

"Ngươi cho rằng, các ngươi chạy được sao?"

Một thiên kiêu của Kim Ô tộc cười lạnh một tiếng nói.

"Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, hôm nay không chỉ muốn diệt Thanh Khâu Đồ Sơn, còn muốn diệt trừ bọn ngươi, các ngươi đừng có thể chạy thoát dù là một người!"

Thiên kiêu của tộc Cửu Anh cũng dùng ánh mắt băng lãnh nhìn bọn người Đồ Sơn Phỉ Vũ, tiểu hồ ly ở đối diện.

Cửu trưởng lão hít sâu một hơi: "Hôm nay, cho dù lão phu phải chịu nhân quả phản phệ, mạo hiểm mất đi tánh mạng, cũng sẽ không để cho các ngươi được như ý."

Khí tức Kim Tiên trên người hắn lưu chuyển ra.

Nhưng vào lúc này.

Trong hư không có mấy đạo thân ảnh bước ra.

Trong đó cầm đầu chính là một con Kim Ô Yêu Tiên, mà khí tức của đối phương, bất ngờ cũng là một vị Kim Tiên! !

"Lão hồ ly, chuyện của nhóm thiên kiêu giới tử hãy để chính bọn họ đi giải quyết đi."

Kim Ô Yêu Tiên cầm đầu từ tốn nói.

Trong lòng Cửu trưởng lão bắt đầu lo lắng.

Hiển nhiên, đối phương đã sớm chuẩn bị.

Để một Kim Tiên đến ngăn chặn bước chân của hắn, sau đó lại để nhóm thiên kiêu giới tử của sáu đại chủng tộc Thú Vương cùng nahu xông lên, đánh giết bọn người Đồ Sơn Phỉ Vũ, hoàn toàn diệt đi tương lai của Hồ yêu.

Để nhóm thiên kiêu giới tử động thủ, bản thân cũng không cần sợ hãi bị nhân quả phản phệ.

"Thật sự là một tính toán rất tốt."

Sắc mặt Cửu trưởng lão vô cùng âm trầm.

Sau đó, hắn đột nhiên xuất thủ, dùng hết toàn lực công kính Kim Ô Yêu Tiên cầm đầu.

Hắn phải dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết Kim Ô Yêu Tiên, như vậy mới có cơ hội đối phó giới tử khác, mới có cơ hội phá vỡ cục diện.

Mà Kim Ô Yêu Tiên cũng đoán được ý nghĩ của đối phương, không khỏi cười lạnh một tiếng: "Sao có thể dễ dàng như vậy? !"

Một luồng Kim Ô Hỏa ầm ầm bạo phát.

Hai đại Kim Tiên tiến hành quyết đấu, mà Chân Tiên còn lại thì vây quanh bốn phía, hoàn toàn phong tỏa đường lui của đám người Đồ Sơn Phỉ Vũ.

"Chỉ có thể, ra sức đánh một trận!"

Đồ Sơn Phỉ Vũ hít sâu một hơi, trong mắt đẹp tuôn ra lửa giận vô tận: "Ta đã sớm giận không nhịn nổi! !"

Hồ yêu còn lại, ánh mắt cũng đã băng lãnh.

"Chiến! !"

...

Đồ Sơn, trong dãy núi nào đó tràn ngập cấm chế.

Mấy chục Thiên Tiên đang được một Chân Tiên dẫn đầu, đang bắt tay vào phá giải cấm chế, xâm nhập sơn mạch.

"Ha ha, nơi này thiết lập nhiều cấm chế như vậy, nhất định cất giấu bảo bối gì đó ghê gớm, hiện tại chúng yêu đều đang ở chiến trường, ngược lại, nơi này không có bất cứ sức mạnh phòng bị nào, chỉ cần chúng ta giải cấm chế của nơi này, xâm nhập vào đó, nhất định có thể có được lợi ích lướn!" Chân Tiên Cửu Anh cầm đầu kia nói ra.

Nghe đến đây, bên trong ánh mắt của chúng yêu đều toát ra vẻ chờ mong.

Mà sâu bên trong sơn mạch.

Bên trong một sơn động.

Tiên huy lưu chuyển, xen lẫn vô số đạo văn huyền diệu, trong đó, dường như truyền ra từng tiếng rồng gầm.

Chỉ thấy quanh người Sở Cuồng Nhân tràn ngập tiên huy trong suốt, từng Chân Long màu vàng óng đang tới lui quanh người hắn, tràn ngập ra một luồng khí tức vô cùng tôn quý.

Giống như, đế hoàng bên trong Nhân tộc, dòng dõi quý tộc bên trong tiên nhân!

"Hoàng Đạo Chân Long được ngưng tụ từ Hoàng Cực Kinh Thế quyết này quả thật bất phàm."

Người này mở hai mắt ra, nhìn chín đạo long khí đang lưu chuyển quang người mình, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng.

Hoàng Đạo Chân Long này, mỗi một con không hơn trăm trượng, tất nhiên không thể so sánh nổi với mỗi con Hoàng Đạo Chân Long dài trăm vạn trượng kia của Trụ Vương.

Nhưng cũng đã đủ để Sở Cuồng Nhân sử dụng trong giai đoạn này, đủ để mang đến cho hắn một sự tăng trưởng không nhỏ.

"Ngoại trừ Hoàng Đạo Chân Long này, Xích Huyết Kiếm, Xích Huyết Giáp còn có Vạn Yêu Pháp Ấn đều đã bị ta luyện hóa, Vạn Yêu Thần Hình cũng đã hoàn thiện."

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười.

Thực lực của hắn vốn cũng không có bất cứ địch thủ nào ở bên trong một đời trẻ tuổi, hiện tại càng không cần nói.

Đã đuổi sát những cường giả thế hệ trước của Tiên giới.

Mà thiên phú tiềm lực của hắn, cũng không biết đã vượt qua những người kia không biết bao nhiêu lần.

Đợi một thời gian, hắn nhất định có thể vượt trội hơn tất cả.

"Tu vi của ta, cũng nên chuẩn bị đột phá."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn muốn trong khoảng thời gian ngắn từ cảnh giới Thiên Tiên đột phá đến Chân Tiên, nhất định phải tích lũy một lượng lớn tư nguyên.

Mà lần này, đích thật thu hoạch được không ít tư nguyên ở bên trong Thiên Yêu Động Thiên, muốn đột phá đến cảnh giới Chân Tiên, không phải là không được.

Nghĩ nghĩ, Sở Cuồng Nhân cũng không có lập tức đột phá.

"Vì lý do an toàn, vẫn nên chờ tụ hợp với phân thân, cầm được đám tư nguyên phân thân lấy được từ bên trong Ma Đạo tổ địa kia, sau đó mới tập trung đột phá."

Sở Cuồng Nhân thì thào nói ra.

Sau đó, hắn lấy Huyễn Tưởng Luân Bàn ra để rút thưởng.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần '1 triệu âm binh' !"

1 triệu âm binh? !

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, đây là một đội quân đó.

Hắn có chút ngoài ý muốn.

Kể từ lần trước hắn rút được Ngũ Hành Thần Ảnh Quân, thì sau này không rút được loại phần thưởng là một quân đội như thế này nữa.

Hắn mở phần thưởng này ra.

Chỉ cảm thấy, từ nơi sâu xa, Luân Hồi Đế Ấn trong cơ thể của mình chấn động một cái.

Bách vạn âm binh kia cũng không xuất hiện, mà là vào trong Phong Đô!

"Thú vị, âm binh phối hợp với Phong Đô, cũng không tệ, có thể góp phần xây dựng cơ chế Luân Hồi."

Sở Cuồng Nhân xem giới thiệu về bách vạn âm binh này một chút.

Nếu không xem thì không biết, mà xem thì lại giật mình.

Bên trong bách vạn âm binh này, từ Quỷ Tiên bình thường, đến Kim Tiên, toàn bộ đều có! !

Hơn nữa, ở trong đó thậm chí còn bao gồm một tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên! !

Đại La Kim Tiên, đây chính là cường giả chí tôn bên trong tiên nhân.

Nhưng bây giờ, loại tồn tại này phải nghe theo mệnh lệnh của chính mình.

Chớ nói chi là, bên trong 1 triệu âm binh kia còn có không ít Chân Tiên, Kim Tiên.

Thật là đáng sợ.

Chỉ cần một thế lực như thế này, cũng đủ để chống lại một thế lực Tiên Cổ.

"Ngũ Hành Thần Ảnh Quân, 1 triệu âm binh đều là quân đội, chợt nhìn lại, 1 triệu âm binh này còn cường đại hơn, nhưng trên thực tế, Ngũ Hành Thần Ảnh Quân bất tử bất diệt, lại còn có thể tăng cường thực lực khi tu vi của ta được đề cao, dạng đặc tính này, càng thêm đáng sợ, ngược lại, bách vạn âm binh không có loại đặc tính này."

"Chết một âm binh, là tổn thất một kẻ."

"Nếu so sánh như thế, tiềm lực của 1 triệu âm binh này còn không bằng Ngũ Hành Thần Ảnh Quân."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Nhưng mà, dù nói thế nào, 1 triệu âm binh này cũng là một thế lực không thể khinh thường.

Đối với lần rút thưởng này, Sở Cuồng Nhân vẫn rất hài lòng.

"Cũng nên xuất quan rồi."

Lần bế quan này, có thể nói là viên mãn, tâm tình của hắn rất tốt, trên mặt mang theo vui vẻ.

Nhưng đột nhiên, sắc mặt của hắn dần dần lạnh xuống.

Hắn phát giác được, có vài chục luồng khí tức đang tới gần mình.

"Không phải Hồ yêu, là khí tức Cửu Anh, tại sao Cửu Anh nhất mạch lại xuất hiện ở đây, hơn nữa còn ngang nhiên phá hư cấm chế của ta mà không có bị ngăn lại."

Chương 1251: Cảm ứng nhân quả yếu ớt, thập hung diệt Cửu Anh, quái vật

"Đồ Sơn xảy ra chuyện!"

Sở Cuồng Nhân tâm niệm vừa động, rất nhanh đã suy đoán ra được cái gì đó.

Mà ở bên ngoài sơn động hắn bế quan.

Mấy chục Thiên Tiên, Chân Tiên của tộc Cửu Anh đã phá hủy một lượng lớn cấm chế, đi tới bên ngoài sơn động.

Nhìn tiên huy tươi sáng trước mắt, đạo văn lưu chuyển trên sơn động, trên mặt của bọn họ mang theo hưng phấn.

"Nơi này quả nhiên cất giấu bảo vật gì đó."

"Dạng khí tức này, cực kỳ không tầm thường."

"Ha ha, cũng không biết là dạng bảo vật gì, vậy mà bố trí nhiều cấm chế để bảo vệ như vậy."

Ngay khi bọn họ chuẩn bị xâm nhập để dò xét.

Đã thấy tiên huy và đạo văn bên trong hang núi kia đồng loạt tán đi, ngay sau đó, một bóng người mặc bạch y chậm rãi đi ra.

Người kia mặc bạch y, tóc đen, thoát tục như tiên, bên hông đeo cổ kiếm, quyển sách.

"Là... Sở Cuồng Nhân! !"

Sắc mặt của Chân Tiên cầm đầu đột nhiên biến đổi, trong mắt lộ ra vẻ kiêng dè.

Mặt mũi Thiên Tiên còn lại cũng tràn đầy vẻ ngưng trọng.

"Ta còn tưởng rằng là bảo vật gì chứ, thì ra là Sở Cuồng Nhân ở chỗ này."

"Vậy mà hắn còn ở Đồ Sơn? !"

"Hắn sẽ nhúng tay lần đại chiến Yêu tộc này sao?"

"Nhúng tay thì như thế nào, hắn chỉ là một Thiên Tiên, muốn ngăn cơn sóng dữ, không khác nào là nói chuyện viển vông."

"Khí tức vừa tuôn ra từ bên trong hang núi kia quá mức không tầm thường, hơn nữa, nghe nói hắn thu được không ít cơ duyên ở bên trong Thiên Yêu cổ động, nếu có thể bắt tới tay, đối với chúng ta mà nói cũng có tác dụng rất lớn, Vân lão, có nên động thủ hay không?"

Trong mắt chúng yêu tiên lộ ra vẻ khát vọng.

Bọn họ nhìn về phía Chân Tiên Yêu tộc cầm đầu kia, cũng chính là Vân lão trong miệng bọn họ.

Mà Vân lão nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt không khỏi toát ra vẻ kinh nghi bất định.

Bởi vì Sở Cuồng Nhân là giới tử, nếu người đời trước muốn đánh giết hắn, sẽ nhận lại nhân quả phản phệ.

Cho nên, khi Vân lão nhìn đến những giới tử kia, cuối cùng sẽ có một loại cảm ứng như có như không.

Đó là cảnh báo của nhân quả.

Nhưng hiện tại, loại cảnh báo này ở trên người Sở Cuồng Nhân, lại suy yếu đến mức thật nhỏ bé, khó có thể nhận ra.

Nói cách khác, cho dù hắn xuất thủ đối với Sở Cuồng Nhân, cũng sẽ không phải chịu phản phệ nhân quả quá lớn.

Thậm chí, với năng lực của hắn hoàn toàn có thể chống cự nhân quả như thế.

Đây là có chuyện gì?

Sở Cuồng Nhân, đã mất đi sự che chở của ý chí Tiên giới sao?

Vân lão vô cùng nghi hoặc.

Mà nghe được lời nói của mọi người bên cạnh, trong lòng cũng có rục rịch.

Bản thân là Chân Tiên, đối mặt với kẻ cũng chỉ là một Thiên Tiên, chính mình hoàn toàn có khả năng đánh giết đối phương, lấy được các loại cơ duyên trên người đối phương.

Không chỉ có như thế, không biết bởi vì nguyên nhân gì, cho dù chính mình xuất thủ với Sở Cuồng Nhân, cũng sẽ không phải chịu nhân quả phản phệ quá lớn.

Đây chính là một cơ hội ngàn năm có một! !

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân đi ra sơn động, nhìn Chân Tiên, Thiên Tiên của Cửu Anh nhất tộc ở đối diện, ánh mắt vô cùng bình tĩnh.

Tiên thức của hắn đã tuôn ra, cảm giác cục diện mà Đồ Sơn gặp phải.

Càng xem, sát ý trong lòng càng phát ra lạnh thấu xương.

"Sáu đại chủng tộc Thú Vương vây công, thật đúng là vết tích rất lớn! !"

Giọng điệu của hắn lạnh như băng nói.

Trên người có một chút sát ý không át chế nổi mà lưu chuyển ra.

Thân thể của nhóm Thiên Tiên của tộc Cửu Anh ở đối diện không khỏi run lên, sát ý kia, đúng là khiến bọn họ nhịn không được mà giật mình một cái.

"Động thủ! !"

Chân Tiên Cửu Anh đột nhiên không kìm nén được sự tham lam trong lòng mà xuất thủ.

Cơ thể của hắn như điện, trong chớp mắt đã đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, trong tay có sức mạnh thủy hỏa cường đại lan tràn ra, vô số đạo văn lưu chuyển ở trong lòng bàn tay.

"Thủy hỏa ngập trời! !"

Một tay Chân Tiên của tộc Cửu Anh này nắm giữ thuộc tính thủy, một tay nắm giữ thuộc tính hỏa.

Hai luồng sức mạnh hoàn toàn khác biệt trong nháy mắt bạo phát, dung hợp lại với nhau, hóa thành năng lượng cuồn cuộn như dòng nước lũ gào thét xông về phía Sở Cuồng Nhân!

Hắn nghe nói danh tiếng yêu nghiệt của Sở Cuồng Nhân, cho nên vừa ra tay đã thi triển toàn lực!

Một kích này, cho dù là Thiên Tiên cửu phẩm đại viên mãn gặp phải cũng sẽ phải chết không nghi ngờ!

"Sức mạnh thủy hỏa thì như thế nào, sống chết của ngươi, nằm trong khống chế của ta!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Hắn từ từ vươn tay, một tay chưởng sinh, một tay nắm tử, Hỗn Độn Thần Ma Thể bạo phát, Luân Hồi Thiên Thể bạo phát! !

Vô biên vô tận sinh tử luân hồi chi ý tuôn mà ra, hóa thành một bức Sinh Tử Đồ.

Dòng nước lũ thủy hỏa và Sinh Tử Đồ ầm ầm đụng vào một chỗ.

Chỉ thấy hư không nổ tung, trong nháy mắt, toàn bộ cấm chế còn sót lại ở bốn phía đã bị phá nát.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Chân Tiên Cửu Anh kia phun ra một ngụm máu, cả người bay ngược ra ngoài, nện vào bên trong một ngọn núi.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, cơ thể bất động, trên người có tiên huy tươi sáng, tiên nguyên vô cùng cường đại đổ xuống, điên cuồng đập vào hư không.

"Làm sao có thể! !"

Chân Tiên Cửu Anh này biến sắc, cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Chính mình đường đường là một Chân Tiên, thế mà bị một Thiên Tiên như Sở Cuồng Nhân dùng một chiêu đánh lui! !

Hơn nữa, còn thổ huyết!

Hiện tại, cuối cùng hắn đã hiểu rõ vì sao chính mình xuất thủ với Sở Cuồng Nhân sẽ không nhận nhân quả phản phệ quá lớn.

Vì sao ý chí Tiên giới sẽ che chở giới tử?

Sẽ có nhân quả phản phệ?

Bởi vì việc giới tử chi tranh có quan hệ với ý chí Tiên giới, những trên người của những giới tử này mang khí vận, được Tiên giới che chở, vì phòng ngừa một số tiên nhân cường đại lâu năm xuất thủ, cho nên mới có nhân quả phản phệ.

Nhưng nếu cả hai đều là giới tử, thiên kiêu tuổi trẻ chém giết sẽ không phát động nhân quả phản phệ.

Vì cái gì?

Bởi vì giới tử cũng cần được khảo nghiệm.

Chém giết với giới tử, chém giết với thiên kiêu, đây cũng là khảo nghiệm của bọn họ!

Mà tiên nhân lâu năm, tỉ như Kim Tiên, Đại La thì có thực lực quá cường đại, tùy tiện là có thể nghiền sát giới tử, đó căn bản không phải là khảo nghiệm, cho nên mới không cho phép bọn họ xuất thủ.

Nhưng bây giờ, thực lực của Sở Cuồng Nhân quá mạnh, đã có thể so với Chân Tiên!

Cảnh giới Chân Tiên với hắn mà nói đã không còn tồn tại nào mà hắn khó có thể chiến thắng, cho nên cũng bị đặt vào trong giới hạn khảo nghiệm.

Cho nên, Chân Tiên đối mặt với Sở Cuồng Nhân, cho dù xuất thủ, cũng sẽ không phải chịu nhân quả phản phệ quá lớn.

Sau khi suy nghĩ minh bạch điểm này, Vân lão không khỏi nuốt ngụm nước bọt, đồng tử khẽ run, khiếp sợ không gì sánh nổi: "Yêu nghiệt! ! Thật sự là một yêu nghiệt!"

Sở Cuồng Nhân này, quả nhiên như lời đồn, không, thậm chí còn biến thái hơn so với trong truyền thuyết!

"Sáu đại chủng tộc Thú Vương, hôm nay nhất định phải trả giá đắt vì xâm chiếm Đồ Sơn, vậy thì, liền bắt đầu từ các ngươi trước đi."

Giọng điệu của Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Hắn vừa sải bước ra, tiên nguyên dồi dào đổ xuống.

"Nhanh, đồng loạt ra tay! !"

Vân lão không khỏi hét lớn một tiếng.

Đông đảo Thiên Tiên cũng lấy lại tinh thần từ trong rung động Vân lão bị một chiêu đánh lui, ào ào thúc giục tiên nguyên trong cơ thể, ngang nhiên xuất thủ!

Từng đạo từng đạo sức mạnh thủy hỏa liên tiếp đánh ra, hóa thành dòng nước lũ cuồn cuộn, thôn thiên phệ địa mà ra.

Một số Thiên Tiên thì trực tiếp hóa thành bản thể, chín cái đầu to lớn phun ra nuốt vào ra sức mạnh thủy hỏa, không ngừng đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

"Thập Hung Thần Hình!"

Sở Cuồng Nhân đối mặt với chúng Yêu Tiên liên thủ, không chút hoang mang, vươn tay ra, tiên nguyên đạo văn lưu chuyển, trong hư không phác hoạ ra từng Thần Hình của Hung thú cổ lão.

Cùng Kỳ, Cửu Anh, Đào Ngột, Áp Du...

Thập hung xuất hiện, vô cùng hung sát chi khí khuấy động hư không ở trong gầm trời.

Một chiêu này, sau khi được Sở Cuồng Nhân phân tích hết tinh huyết của mỗi Hung thú, lấy được thể chất của bọn họ, đã trở nên hoàn thiện hơn, uy lực càng thêm cường đại.

Thập Hung Thần Hình sinh động như thật, rất sống động, giống như chân thân giáng xuống!

Mà Sở Cuồng Nhân điều khiển thập hung, tập hợp sức mạnh thập hung làm một thể, càng dường như hóa thân thành cự hung tuyệt thế! !

Khí thế, muốn hủy thiên diệt địa! !

Thập Hung Thần Hình và thủy hỏa sức mạnh ầm ầm va chạm, dao động năng lượng kinh người khuếch tán ra, sơn hà bốn phía bị phá nát, khắp nơi rung động!

Sau khi cực chiêu va chạm, mấy chục Thiên Tiên Cửu Anh kia đã bị sức mạnh thập hung xé rách thân thể, bị giết chết không còn một mống, chỉ có Vân lão kia là Chân Tiên, còn sót lại một hơi tàn, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ sợ hãi cực độ: "Quái, quái vật! !"

Chương 1252: Ngươi cứ muốn gặp ta như vậy, bởi vì ta mạnh hơn so với các ngươi

"Quái vật! !"

Vân lão nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi khó nói lên lời.

Mà Sở Cuồng Nhân lại không để ý đến hắn, ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo kiếm khí bạo ngược gào thét tuôn ra.

Kiếm khí như bão, trong chớp mắt đã bao trùm Vân lão, xé rách thân thể của hắn, hóa thành một làn sương máu, nổ tung!

Sau đó, hắn nhìn về phía nơi xa, ánh mắt băng lãnh: "Sáu tộc, các ngươi đã thành công chọc giận ta."

Bóng người hắn lóe lên, biến mất ngay nguyên chỗ.

Một chỗ khác.

Bọn người Đồ Sơn Phỉ Vũ, tiểu hồ ly đang chống cự sự vây công của nhóm thiên kiêu giới tử của sáu tộc, tình huống dần dần trở nên không mấy lạc quan.

"Đáng chết, tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ thật sự phải chết ở đây."

Đồ Sơn Phỉ Vũ nhìn mọi người trước mặt, trong mắt lộ ra vẻ tức giận.

Nhưng cùng lúc, cũng có một chút không cam lòng.

Tuy nàng đạt được truyền thừa của Đát Kỷ, nhưng dù sao cũng chỉ trong thời gian ngắn, còn không kịp hoàn toàn luyện hóa, bây giờ bị thiên kiêu sáu tộc vây công, căn bản không phải là đối thủ.

Mà tuy Cửu trưởng lão dùng hết toàn lực muốn cứu trợ bọn họ, nhưng bị một Kim Tiên của tộc Kim Ô quấn lấy, căn bản không rảnh phân thân.

Chớ nói chi là, bốn phía còn có Chân Tiên sáu tộc đang nhìn chằm chằm nhìn bọn họ.

Căn bản không để lại cho bọn họ chút đường sống nào!

"Hồ yêu Đồ Sơn, các ngươi không phải đối thủ của chúng ta, ngoan ngoãn chịu chết đi."

Một thiên kiêu Cửu Anh lạnh giọng nói ra.

"Ha ha, Đồ Sơn, Thanh Khâu các ngươi hãm nguy, làm sao không thấy Sở Cuồng Nhân kia xuất hiện tới cứu các ngươi vậy? Chẳng lẽ là sợ sao? 1 "

Thiên kiêu Thao Thiết cười nói, trong mắt mang theo vẻ trào phúng.

"Há, ngươi cứ muốn muốn gặp ta như vậy sao?"

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Giữa thiên địa, bị một luồng khí tức kinh khủng lại vô hình bao trùm.

Chỉ thấy ở cuối chân trời, một bóng người mặc bạch y từ từ đạp không mà đến, dao động tiên nguyên trên người giống như thủy triều, từng cơn sóng liên tiếp khuếch tán, chấn động hư không tứ phương!

Người tới mặc bạch y, tóc đen, như tiên thoát tục.

Mỗi một bước hắn bước ra, đã vượt qua vạn lý hà sơn, mỗi một bước bước ra, tiên nguyên bắn tung toé ra, phá nát từng ngọn sơn phong.

Cũng chỉ trong mấy bước, hắn đã đi tới trên bầu trời của chiến trường.

Thiên kiêu ở đây nhìn người này, trong mắt đều toát ra vẻ cực kỳ nghiêm túc.

"Sở Cuồng Nhân, thật sự là hắn!"

"Gia hỏa này, thế mà thật sự dám ngoi đầu lên, bên trong loại đại chiến có quy mô thế này, hắn không sợ chết sao? !"

Tất cả thiên kiêu Yêu tộc nhìn Sở Cuồng Nhân, kiêng kị mà kính sợ.

Ở bên trong Thiên Yêu Động Thiên, những gì hắn làm đã sớm để lại bóng ma tâm lý trong lòng của không ít Yêu tộc.

"Không đúng, có chút kỳ quái."

"Loại cảm giác này... Nhân quả chế ước, biến mất?"

Mấy Chân Tiên ở chỗ này đều gặp cùng một loại vấn đề với Vân lão, bọn họ cảm giác, đối mặt với Sở Cuồng Nhân, luồng nhân quả phản ứng kia yếu ớt đến mức có thể xem nhẹ.

Nói cách khác, bọn họ có thể xuất thủ với Sở Cuồng Nhân.

Chỉ có Kim Tiên còn có thể cảm nhận được sức mạnh nhân quả chế ước cường đại.

"Ha ha, tuy không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng nếu phản ứng nhân quả đã biến mất, vậy thì Sở Cuồng Nhân, đừng trách chúng ta ra tay với ngươi! !"

Mặt mũi của một Chân Tiên Yêu tộc tràn đầy hưng phấn, toàn lực xuất thủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Hắn vừa sải bước ra, cả người giống như đạn pháo bắn ra, lúc đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, trực tiếp nện xuống một quyền, yêu khí dồi dào kéo theo vô số đạo văn, khí thế doạ người!

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, không hề động đậy!

Nhìn thấy như vậy, bọn người Đồ Sơn Phỉ Vũ không khỏi hét lên một tiếng.

"Sở đạo hữu, cẩn thận! !"

"Không tốt!"

Có một ít Hồ yêu thậm chí đã nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn thấy cảnh tượng máu của Sở Cuồng Nhân bắn tung toé.

Đùng! !

Lúc này, một luồng dao động năng lượng vô cùng cường đại bạo phát.

Một bóng người phun máu bay ngược ra ngoài!

Nhưng người này, không phải Sở Cuồng Nhân trong suy nghĩ của chúng yêu.

Mà chính là Chân Tiên Yêu tộc xuất thủ kia!

"Làm sao có thể! !"

Đồng tử của chúng yêu tộc nhịn không được mà đột nhiên co rụt lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ!

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, trên người có tiên huy tươi sáng, tiên nguyên lưu chuyển, giống như Tiên Vương lâm trần!

"Chẳng lẽ các ngươi không có nghĩ qua, vì sao nhân quả của ta không có bất kỳ phản ứng gì đối với các ngươi sao?"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, lạnh nhạt nói: "Bởi vì, ta mạnh hơn so với các ngươi!"

"Không có khả năng, ngươi chỉ là một Thiên Tiên mà thôi!"

Giọng điệu của Chân Tiên Yêu tộc bị đánh bay kia không khỏi run rẩy nói ra.

Vút...

Sở Cuồng Nhân lập tức biến mất ngay tại chỗ.

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn đã đi tới trên bầu trời của Chân Tiên Yêu tộc kia.

Vươn tay ra, sinh tử luân hồi chi ý vận chuyển ở trong lòng bàn tay, hóa thành một bức âm Dương Sinh Tử Đồ bỗng nhiên đè xuống! !

Chân Tiên Yêu tộc biến sắc, sức mạnh tiên nguyên gào thét tuôn ra, đánh về phía Sinh Tử Đồ.

Nhưng khi sức mạnh của của hắn gặp phải Sinh Tử Đồ, đúng là bị áp chế gắt gao, dần dần tán loạn!

Sinh Tử Đồ, từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đè hắn nằm sấp trên mặt đất.

"Là ai nói, Thiên Tiên thì không thắng được Chân Tiên chứ?"

Sở Cuồng Nhân giẫm ở phía trên Sinh Tử Đồ kia, sinh tử luân hồi chi ý còn cường đại hơn ầm ầm bạo phát, ở trên đầu, còn có tam đại dị tượng của thư viện lưu chuyển.

Đùng! !

Được sức mạnh của dị tượng gia tăng, uy thế của Sinh Tử Đồ lại tăng vọt lần nữa!

Thân thể của Chân Tiên Yêu tộc vỡ tan thành từng khúc, chảy máu không ngừng!

Chân Tiên, là tồn tại mà ở giai đoạn hiện giai nhóm thiên kiêu giới tử tuổi trẻ khó có thể chiến thắng.

Nhưng bây giờ, đường đường là Chân Tiên lại giống như con kiến hôi, bị Sở Cuồng Nhân giẫm ở dưới lòng bàn chân, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị hắn nghiền nát! !

"Đáng chết, đừng có càn rỡ! !"

"Sở Cuồng Nhân, đền tội cho ta!"

Mấy Chân Tiên Yêu tộc còn lại đồng loạt ra tay.

Thực lực của mỗi một người bọn họ đều ở cao hơn Vân lão rất nhiều.

Vân lão cũng chỉ là Chân Tiên nhất phẩm bình thường, nhưng ở trong bọn họ kém nhất cũng là tam phẩm, thậm chí còn có Chân Tiên tam phẩm đại viên mãn.

Chân Tiên có cửu phẩm, mỗi một phẩm, chênh lệch còn xa hơn so với khi ở cảnh giới Thiên Tiên.

Dù sao, để trở thành Chân Tiên, nhất định phải ở tuyến đầu của Tiên Đạo.

"Các ngươi cùng lên, thì có thể làm được gì?"

Sở Cuồng Nhân vươn tay lấy ra một chiếc ấn lớn màu đen, phía trên có một luồng khí tức Yêu tộc vô cùng huyền diệu đang lưu chuyển.

Đại ấn này vừa ra, thân thể chúng yêu chấn động một cái, chiến lực đúng là bị áp chế lại mấy phần!

"Đây là Vạn Yêu Pháp Ấn! !"

"Trời ạ, thật là Vạn Yêu Pháp Ấn, biểu tượng vương quyền của Thiên Yêu Vương!"

"Hắn là một Nhân tộc, vậy mà có thể luyện hóa Vạn Yêu Pháp Ấn, hơn nữa còn làm nhanh đến vậy."

Thần sắc của mấy Chân Tiên Yêu tộc hoảng sợ.

Mà Kim Tiên Yêu tộc đang kịch chiến với Cửu trưởng lão cũng cảm nhận được áp chế.

Cửu trưởng lão thấy thế, bắt lấy cơ hội này, các loại tiên pháp tầng tầng lớp lớp được đánh ra, một cái lại tiếp một cái, đánh cho Kim Tiên kia nhiều lần gặp khó, thậm chí bị trọng thương thổ huyết!

"Không tốt, nhất định phải mau rút lui! !"

Kim Tiên kia biến sắc, biết Sở Cuồng Nhân có Vạn Yêu Pháp Ấn phụ trợ, hắn căn bản cũng không phải là đối thủ của Cửu trưởng lão, lúc này quay người rời đi.

Bởi vì Cửu trưởng lão lo lắng cho bọn người Sở Cuồng Nhân, Đồ Sơn Phỉ Vũ, cũng không có tiếp tục truy kích.

Tuy Sở Cuồng Nhân có Vạn Yêu Pháp Ấn, nhưng dù sao cũng chỉ là một Thiên Tiên, mà ở chỗ này, thế nhưng lại có mấy Chân Tiên.

Nhưng tiếp đó, hắn phát hiện lo lắng của mình hoàn toàn dư thừa.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân thúc giục Vạn Yêu Pháp Ấn, áp chế mấy Yêu tộc có tu vi Chân Tiên.

Sau đó, trong mắt của hắn có thanh quang lưu chuyển, khai hỏa toàn bộ Thanh Diệp Kiếm Đồng, tiên nguyên dồi dào đổ xuống, ngưng tụ kiếm chỉ, bạo ngược chi kiếm vô cùng kinh khủng ầm ầm bạo phát! !

Kiếm khí giống như cuồng phong không ngừng nghỉ, đang tàn phá bừa bãi ở trong thiên địa.

Mấy Chân Tiên kia bị áp chế thực lực, bị kiếm khí quét qua, chớp mắt đã trở thành cái xác không hồn! ! !

Chương 1253: Ta sẽ giữ vững Đồ Sơn, xâm nhập chiến trường chính, hắn vẫn còn chưa đi

"Thật là kiếm khí khủng khiếp, Sở Cuồng Nhân thật là đáng sợ!"

Cửu trưởng lão nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra một tia kính sợ, mặc dù hắn là Kim Tiên, nhưng giờ phút này lại cảm nhận được luồng uy hiếp vô cùng kinh khủng ở trên người Sở Cuồng Nhân! !

Hắn có một loại dự cảm.

Cho dù bản thân mình là Kim Tiên, nếu chiến đấu với Sở Cuồng Nhân, người còn sống cuối cùng, rất có thể cũng sẽ là Sở Cuồng Nhân! !

Loại dự cảm này, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Khiến cho Cửu trưởng lão có một loại cảm giác hoang đường.

"Sở đạo hữu, nhờ có ngươi tới kịp thời, nếu không thì hậu quả khó mà lường được." Cửu trưởng lão tiến lên nói, lòng vẫn còn sợ hãi.

Nếu không có Sở Cuồng Nhân, vậy hạt giống tương lai của Thanh Khâu Đồ Sơn bọn họ sẽ phải hoàn toàn chôn vùi ở chỗ này.

Làm người hộ tống, hắn sẽ phải trở thành tội nhân thiên cổ.

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, nhìn về phía tiểu hồ ly ở đối diện.

Hiện tại hai mắt đối phương đỏ bừng, nhìn hắn, trong mắt lộ ra vẻ ủy khuất, đúng là nhịn không được mà chạy về phía hắn.

"Lão đại, nhà của ta đều không còn rồi... Hu hu..."

Nàng hao hết trăm cay nghìn đắng, thật vất vả mới tìm được cha mẹ của mình, thật vất vả mới có ngôi nhà là Đồ Sơn này.

Nhưng mà bây giờ, Kim Ô các tộc muốn hủy diệt nhà của nàng.

Thậm chí, còn muốn giết chết cha mẹ của nàng.

Chuyện này khiến nàng vô cùng bi thương.

Nàng hận, nàng hận chết Kim Ô, Cửu Anh và yêu tộc.

"Ngươi yên tâm, nhà của ngươi, ta sẽ giữ vững cho ngươi."

Sở Cuồng Nhân xoa đầu của đối phương, từ tốn nói.

Hắn, lộ ra một vẻ không thể nghi ngờ.

Nghe đến đây, thần sắc của chúng Hồ yêu không khỏi chấn động, trong mắt lộ ra chờ mong, nhưng lập tức, ánh sáng trong mắt lại phai nhạt xuống.

Lần này, đến đây vây công Thanh Khâu Đồ Sơn có đến sáu đại chủng tộc Thú Vương, sáu Đại La Kim Tiên, cộng thêm một lượng lớn Kim Tiên, Chân Tiên.

Sở Cuồng Nhân cũng chỉ là một Thiên Tiên, mặc dù là yêu nghiệt, thiên phú khó có được từ cổ chí kim, nhưng dù sao vẫn còn chưa trưởng thành.

Làm sao hắn có thể bảo vệ được Thanh Khâu Đồ Sơn chứ?

Nhóm Hồ yêu chỉ coi đây là lời Sở Cuồng Nhân an ủi tiểu hồ ly.

"Sở đạo hữu, hiện tại ta đang chuẩn bị mang bọn họ rút lui khỏi Đồ Sơn, ngươi cũng cùng đi đi, bên trong Nhân tộc có một câu, gọi là lưu được núi xanh, không sợ không có củi đốt, đi thôi."

Cửu trưởng lão nói ra.

Hắn tin tưởng, với thiên phú thực lực của Sở Cuồng Nhân, cho hắn đầy đủ thời gian, tương lai nhất định sẽ khiến cho Kim Ô các tộc trả giá đắt!

"Đi? Vì sao ta phải đi?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, hắn nhìn về phía chiến trường ở nơi xa: "Ta đã nói, ta sẽ giữ vững Đồ Sơn vì tiểu hồ ly."

"Nên đi không phải ta, kẻ phải sợ hãi kia, là Kim Ô, là Thao Thiết, là Yêu tộc đến xâm chiếm Đồ Sơn lần này! !"

"Hiện tại bọn họ, ở ngay phía trước."

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra.

Bóng người lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Sắc mặt Cửu trưởng lão biến đổi: "Không tốt, Sở đạo hữu thật sự là quá vọng động rồi, làm sao hắn có thể chống cự được bọn người Kim Ô Vương!"

"Ta tin tưởng lão đại hắn nhất định có biện pháp."

Tiểu hồ ly nói ra, trong mắt lộ ra vẻ vô cùng tín nhiệm.

Thời gian nàng theo Sở Cuồng Nhân không ngắn, nàng biết, chỉ cần nam nhân này đưa ra hứa hẹn thì nhất định sẽ thực hiện.

"Ta cũng nguyện ý tin tưởng hắn..."

Đồ Sơn Phỉ Vũ cũng nỉ non nói.

Nàng tin tưởng sẽ có kỳ tích xảy ra, mà bản thân Sở Cuồng Nhân tồn tại đã là một kỳ tích, hắn cũng là người sáng tạo kỳ tích.

……

Chiến trường chính ở nơi xa.

Chúng Hồ yêu đang dấn thân vào cuộc chiến đẫm máu với Yêu tộc của sáu đại chủng tộc Thú Vương, nhưng bằng mắt thường có thể thấy đã rơi vào thế hạ phong.

Trên mặt đất, là thi thể Hồ yêu đếm mãi không hết.

Chồng chất thành núi, máu chảy thành sông.

Trận chiến này này, quá thảm liệt.

Trên bầu trời.

Sáu vị Đại La Kim Tiên đang đối đầu với nhau.

Không có người nào chủ động xuất thủ trước.

Đại La xuất thủ, nhất định sẽ kinh thiên động địa, chỉ cần là dư âm của trận chiến, đã đủ để khiến chiến trường phía dưới bị ảnh hưởng to lớn, đến lúc đó hai phe địch ta đều sẽ bị thương tổn.

"Đồ Sơn Nữ Vương, sát trận Đồ Sơn của các ngươi, sắp không kiên trì được nữa rồi." Lúc này, Kim Ô vệ từ tốn nói.

Chỉ thấy ở bên ngoài Đồ Sơn, phần lớn sát trận ngăn cản liên quân của sáu đại chủng tộc Thú Vương kai đã dần dần sụp đổ.

Một khi sát trận này hoàn toàn bị phá nát, phần lớn sáu đại chủng tộc Thú Vương sẽ không còn trở ngại, liền có thể cùng nhau xông lên, một mẻ hốt gọn Hồ yêu Thanh Khâu Đồ Sơn, hoàn toàn đánh tan! !

Mà Đồ Sơn Nữ Vương cũng biết chuyện này.

Nàng hít sâu một hơi, yêu khí trên người lưu chuyển, uy áp tiêu tán ra, trực tiếp làm tê liệt hư không.

Thấy vậy, ánh mắt đám người Kim Ô vệ ở đối diện trở nên ngưng trọng.

"Há, cái này là chuẩn bị xuất thủ sao?"

Thao Thiết Vương lạnh giọng nói ra.

Hắn cũng điều động yêu khí trong bóng tối.

Đại La giao thủ, hắn sẽ không dám khinh thường, nhất là đối mặt với Đại La đỉnh phong như Đồ Sơn Nữ Vương, Thanh Khâu Hồ Vương này.

"Tiếp tục như vậy nữa, một khi sát trận bị phá, sẽ không còn cách nào ngăn cơn sóng dữ, đã không thể trở về, vậy không bằng..."

"Ngọc đá cùng vỡ! !"

Trong mắt Đồ Sơn Nữ Vương lộ ra một tia quyết ý.

Mà Thanh Khâu Hồ Vương cũng cảm nhận được ý nghĩ của nàng, tiến tới một bước, sóng vai cùng nàng, đứng chung một chỗ.

"Hôm nay hãy để cho chúng ta, đồng sinh cộng tử!"

Thanh Khâu Hồ Vương nhu tình nói ra.

Ánh mắt Đồ Sơn Nữ Vương lưu chuyển, nắm chặt tay của đối phương: "Nếu có kiếp sau, ngươi và ta, lại làm phu thê!"

"Được."

Bọn người Kim Ô Vương ở đối diện có cảm giác bị dồn cẩu lương.

Hắc Hồ Vương có chút nghiến răng nghiến lợi: "Hừ, sắp chết đến nơi còn ở nơi này tình chàng ý thiếp, đợi chút nữa ta sẽ thành toàn cho các ngươi."

Nhưng mà, sâu trong mắt nàng cũng toát ra một tia hâm mộ.

Mặt mũi các Yêu Vương còn lại tràn đầy ngưng trọng.

Hồ Vương liều mạng, cũng không phải dễ trêu, nếu sơ ý một chút, hôm nay bọn họ phải có một hai người bỏ mạng ở đây cũng không phải là không thể.

Ngay khi đại chiến giữa song phương sắp mở ra.

Nơi xa.

Bỗng nhiên có một luồng dao động kỳ lạ nổi lên.

Dao động kia, lại ẩn chứa một luồng khí tức khiến vạn yêu đều cảm nhận được run rẩy, nhất thời hấp dẫn tất cả sự chú ý của Yêu tộc.

"Đây là có chuyện gì? !"

"Khí tức này, là cái gì?"

Chúng yêu tộc nhìn về phía xa.

Chỉ thấy sâu bên trong Đồ Sơn, có một nam tử mặc bạch y từ từ đi ra, uy áp trên người lưu chuyển, giống như Tiên Vương lâm trần.

Chỗ hắn đến, những Yêu tộc xâm chiếm Đồ Sơn kia, toàn bộ bị tiên nguyên kinh khủng trên người đối phương đánh cho tan nát.

Từng làn từng làn sương máu nổ tung, giống như huyết hoa nở rộ.

Một số Thiên Tiên đỉnh phong vây công, cũng chỉ là chuyện cần ba kiếm của đối phương là giải quyết xong, căn bản là không có cách nào ngăn cản bước chân của đối phương.

"Sở Cuồng Nhân!"

"Hắn dám xâm nhập chiến trường chính diện này!"

"Há, hắn lại còn không đào tẩu."

Bọn người Kim Ô Vương, Thao Thiết Vương không khỏi vô cùng kinh ngạc.

Không chỉ bọn họ.

Yêu tộc chú ý trận chiến này trong bóng tối cũng vô cùng giật mình.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Thanh Khâu Đồ Sơn gần như phải bại, chỉ cần là kẻ có chút não, cũng sẽ không chủ động trợ giúp Hồ yêu.

Cho dù là Sở Cuồng Nhân, cũng không có khả năng ngăn cơn sóng dữ.

Dưới loại tình huống này, cách làm sáng suốt nhất chính là rời đi.

Với thiên phú thực lực của hắn, cũng không tốn bao nhiêu năm là đã có thể trùng kích Đại La, thậm chí Hợp Đạo, căn bản không cần thiết mất đi tính mạng ở nơi này.

Thế nhưng.

Cách làm sáng suốt nhất ở trong mắt chúng yêu, lại là chuyện Sở Cuồng Nhân chẳng thèm ngó tới, hắn thật sự, lựa chọn chủ động tham gia chiến đấu!

Tham gia trận chiến có Đại La, có Kim Tiên!

Mà hắn, chẳng qua chỉ là một Thiên Tiên.

Chương 1254: Giáp trên người, kiếm trong tay, vô đạo lay chuyển Chân Tiên

"Hảo khí phách!"

Một cường giả Đấu Chiến Thánh Viên sai khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đi vào chiến trường, trong mắt không khỏi toát ra một tia tán thán.

Đấu Chiến Thánh Viên nhất mạch hiếu chiến thành tính, thích nhất loại cách làm vượt khó tiến lên này.

Hành động của Sở Cuồng Nhân, đã giành được sự kính trọng của bọn họ.

"Hừ, hảo khí phách, nhưng cũng là, rất ngu ngốc!"

Một đại năng Yêu tộc khác không thích Sở Cuồng Nhân nói ra: "Là một thiên kiêu giới tử có tiền đồ vô lượng, ngay lúc này nên bảo tồn thực lực đợi đến tương lai trưởng thành tới trình độ nhất định thì lại đến đây báo thù cho Đồ Sơn mới đúng, chứ không phải, hiện tại tới nơi này chịu chết."

"Cũng không nhất định, hẳn là hắn có nơi dựa dẫm, đừng quên, hắn là giới tử, trên người có đại khí vận, mà lại sau lưng còn có Thần Ma nhất mạch, thư viện Bách Gia."

"Phải thì như thế nào? Nơi này là chiến trường, hơn nữa còn là chiến trường Chân Tiên, Kim Tiên, trong lúc hỗn loạn giết chết hắn cũng là chuyện vô cùng có khả năng, không có người nào quản hắn có phải giới tử hay không, hơn nữa hắn lại chủ động nhúng tay vào nội chiến Yêu tộc, cho dù bị giết, Thần Ma nhất mạch, thư viện Bách Gia có thể nói cái gì đây."

"Nói như vậy cũng đúng."

"Khoan đã, các ngươi nhìn đồ vật trong tay hắn đi."

Lúc này, chúng yêu tộc thấy được đại ấn màu đen Sở trong tay Cuồng Nhân.

Đó là nơi phát ra dao động kỳ lạ mà bọn họ cảm giác được.

"Loại khí tức này, là Vạn Yêu Pháp Ấn, không nghĩ tới, hắn lại thật sự luyện hóa pháp ấn này!"

"Truyền thừa của Thiên Yêu Vương lại ở trong tay một Nhân tộc, thật sự khiến người ta chê cười."

Trên chiến trường.

Sở Cuồng Nhân ném Vạn Yêu Pháp Ấn trong tay đến giữa không trung.

Đột nhiên, một luồng khí tức còn muốn hùng hậu hơn so với mới vừa rồi rất nhiều lần lan ra, phía trên pháp ấn, có vô số hoa văn huyền diệu lưu chuyển, tiên huy tươi sáng.

Mà ngoại trừ Hồ yêu, Yêu tộc còn lại cảm nhận được luồng khí tức này, chiến lực của bọn họ đều nhận lấy hạn chế.

Ở trước mặt Vạn Yêu Pháp Ấn, bọn họ tự nhiên cảm nhận thấy bị khắc chế.

Đây cũng chính là, thứ quan trọng nhất mà Thiên Yêu Vương dựa vào để nhất thống Thập Vạn Đại Sơn!

"Cơ hội tốt!"

"Sở đạo hữu dùng Vạn Yêu Pháp Ấn hạn chế thực lực của bọn họ."

Nhóm Hồ yêu Thanh Khâu, Đồ Sơn đều vô cùng mừng rỡ.

Bọn họ nhân cơ hội này, bắt đầu phản kích.

Mà đại năng Yêu tộc phát giác được một màn này, âm thầm líu lưỡi.

"Không thể nào, sao Sở Cuồng Nhân này lại có thể luyện hóa Vạn Yêu Pháp Ấn đến loại trình độ này chỉ trong thời gian ngắn như vậy!"

"Không chỉ đơn giản là luyện hóa, hắn thao túng pháp ấn này vô cùng thành thục, nhưng khi dùng ấn lại có thể tách Hồ yêu ra một bên, khiến pháp hiệu quả của ấn chỉ tác dụng lên người của Yêu tộc khác, một chiến trường lớn như vậy, muốn làm được loại chuyện này, tuyệt đối không dễ dàng."

Đông đảo đại năng Yêu tộc âm thầm kinh thán.

Đồng thời, trong lòng bọn họ cũng có sầu lo.

Một kiện lợi khí đối phó với Yêu tộc, vậy mà lại nằm trong tay của một Nhân tộc, đối với Yêu tộc mà nói, đây tuyệt đối không phải một tin tức tốt.

Chớ nói chi là người này còn là Sở Cuồng Nhân.

Với thiên phú của hắn, để đạt tới trình độ của Thiên Yêu Vương cũng không phải chuyện không thể nào.

Đến lúc đó, hắn có trong tay Vạn Yêu Pháp Ấn, chỉ sợ mọi chuyện ở Thập Vạn Đại Sơn này sẽ do hắn làm chủ.

Hắn, chính là chủ nhân thứ hai của Thập Vạn Đại Sơn.

Nhưng hắn, chỉ là một Nhân tộc!

Thập Vạn Đại Sơn, căn cứ địa của Yêu tộc, tương lai lại để cho một Nhân tộc làm chủ? !

Loại chuyện này mà truyền đi, Yêu tộc còn mặt mũi nào mà tồn tại?

Tương lai của Yêu tộc, có còn sao?

Nghĩ đến đây, không thể không khiến nhóm đại năng Yêu tộc lo lắng.

"Nếu hôm nay hắn chết ở chỗ này, chính là chuyện tốt nhất, nếu không thể, vậy sẽ có hậu hoạn khôn lường."

"Đúng vậy..."

Chúng đại năng Yêu tộc nhìn Sở Cuồng Nhân thúc giục Vạn Yêu Pháp Ấn, đi vào chiến trường như vào nơi không có yêu tộc, tâm tư dị biệt.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng không biết mình bị móc nối với tương lai của Yêu tộc trong mắt một đám đại năng Yêu tộc.

Hiện tại, hắn chỉ nghĩ bắt những Yêu tộc xâm chiếm Đồ Sơn phải trả giá đắt!

Hắn thúc giục Vạn Yêu Pháp Ấn, áp chế chiến lực Yêu tộc ngoại trừ Hồ yêu, sáng tạo ra một chiến trường tuyệt đối có lợi cho nhóm Hồ yêu.

Vốn dĩ Hồ yêu đã ở xu hướng suy tàn thì sĩ khí lại tăng lên, quả thật đã dần dần có thể đánh ngang tay với liên quân sáu tộc.

"Bọn Hồ yêu này, thật sự là ngoan cố phản kháng."

"Muốn hoàn toàn đánh tan bọn họ, trước hết phải nghĩ biện pháp đối phó Sở Cuồng Nhân."

"Đúng vậy, người này xuất hiện đã có khuynh hướng nắm giữ được chiến trường của hai bên, mặc dù Kim Tiên không bị ảnh hưởng quá lớn, nhưng nếu chiến lực hạ tầng bị tổn thất quá nhiều mà nói thì cũng không tốt."

"Ta cảm thấy, luồng nhân quả kia phản ứng yếu hơn rất nhiều, có lẽ, bây giờ chúng ta có thể giết hắn!"

"Chớ khinh thường, nhân quả phản ứng yếu đi, đây cũng không phải một chuyện tốt, hoặc có thể nói rõ hiện tại hắn đã cường đại đến mức có thể tùy ý chống lại Chân Tiên!"

"Thì tính sao, ở đây chúng ta đâu chỉ có mười, một trăm Chân Tiên? Đủ để giết hắn! !"

Một Chân Tiên tộc Thiên Cẩu đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Yêu khí cường đại nhấp nhô, hóa thành một hình tượng Thiên Cẩu to lớn, há miệng ra, thật sự làm cho trời đất lâm vào một cảnh tượng tăm tối.

Chính là sức mạnh từ dị tượng của Thiên Cẩu nhất tộc, Thiên Cẩu Thực Nhật!

Đối mặt với Thiên Cẩu như muốn thôn thiên phệ địa mà đến kia, thần sắc Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, dường như không chịu chút ảnh hưởng nào.

Chỉ thấy hư ảnh Bách Thánh bay lên không trung, Tuyết Sơn hiện lên, vô số điều lệ điều cấm được hình thành, trong nháy mắt, tam đại dị tượng của thư viện được thi triển.

Ba đại tuyệt thế thể chất bạo phát.

Âm Dương Sinh Tử Đồ lưu chuyển, bao trùm bầu trời, nghiền ép tất cả!

Bên trong tiếng ầm ầm, hư không sụp đổ!

Trong nháy mắt sắc mặt của Chân Tiên Thiên Cẩu nhất tộc kia thay đổi, trở nên hoảng sợ!

Cực chiêu ầm ầm va chạm!

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Lúc đó Chân Tiên Cẩu Tộc bị đánh đến mức tiên khu vỡ nát, thổ huyết không ngừng, đúng là bị một chiêu đánh gần chết!

Tĩnh!

Toàn bộ chiến trường đột nhiên trở nên tĩnh mịch!

Nhưng sau đó, lại có Chân Tiên Yêu tộc lần lượt xuất thủ, mà lần này chính là mười Chân Tiên xuất thủ.

"Kim Ô đệ tam túc! !"

Chân Tiên Kim Ô trực tiếp thúc giục sức mạnh dị tượng Kim Ô.

Một cự trảo đen nhánh kéo theo ngọn lửa màu vàng óng từ trên trời giáng xuống, chộp về phía Sở Cuồng Nhân.

"Thao Thiết ma quang! !"

Chân Tiên Thao Thiết gầm nhẹ một tiếng, há miệng thu nạp linh khí trong thiên địa, hóa thành một đạo chùm sáng màu đen từ trong miệng của hắn phun ra ngoài.

"Thiên Cẩu Thực Nhật!"

Chân Tiên Thiên Cẩu gầm nhẹ một tiếng, một con chó to lớn như muốn nuốt chửng bầu trời phóng ra.

"Yêu Tâm Chưởng!"

Cửu Anh nhất tộc, Thao Thiết nhất tộc, Kim Ô nhất tộc...

Chân Tiên của sáu đại chủng tộc Thú Vương đồng loạt ra tay, thi triển đủ loại tiên pháp, hình thành một luồng yêu khí như dòng nước lũ kinh thiên động địa.

Luồng sức mạnh này, rung động bầu trời!

Mà ở trước mặt luồng sức mạnh này, Sở Cuồng Nhân lại lộ ra vẻ nhỏ bé, giống như một hạt bụi nhỏ.

Nhưng hắn ngạo nghễ đứng đó, tiên nguyên trên người phóng lên tận trời.

Khi một tiếng rồng gầm vang lên, chín con Hoàng Đạo Chân Long phóng lên tận trời, gào thét khắp thế gian!

Cửu long xoay quanh, thời khắc này Sở Cuồng Nhân, giống như một vị đế vương vô thượng, uy nghiêm vô tận rung động Cửu Thiên Thập Địa!

Không chỉ có Hoàng Đạo Chân Long.

Một bộ áo giáp màu đỏ sậm bao trùm ở trên người hắn, một thanh đại kiếm đỏ thẫm, cũng đuọc hắn nắm trong tay.

Chính là Đại La Tiên Khí ngày xưa Trụ Vương nắm giữ, Xích Huyết Giáp, Xích Huyết Kiếm!

Chiến giáp trên người, chiến kiếm trong tay!

Hoàng Đạo Chân Long xoay quanh người, rồng gầm vang vọng đất trời, tiên huy soi sáng muôn phương!

Thời khắc này Sở Cuồng Nhân giống như Trụ Vương tại thế, khí thế vô song!

"Trụ Chi Kiếm, vô đạo! !"

Chương 1255: Vạn Yêu Thần Hình, Quỷ Môn quan lại hiện ra, bái kiến Quỷ Đế

Giáp trên người, kiếm trong tay!

Xích Huyết Kiếm trong tay Sở Cuồng Nhân bổ vào năng lượng như dòng nước lũ trước mắt kia, chỉ thấy một đạo ánh kiếm màu đỏ ngòm dưới sự gia tăng của Đại La khí, lấy khí thế không có gì sánh kịp chém ra! !

Vô đạo chi kiếm, đối cứng với chiêu liên thủ của chúng Chân Tiên Yêu tộc!

Hai luồng sức mạnh va chạm!

Giống như có đến hàng vạn hành tinh đồng thời nổ tung, dao động năng lượng kinh khủng bao phủ toàn bộ chiến trường, khuấy động hư không trong gầm trời.

Mà bên trong năng lượng vô tận kia, có vô số đạo văn đang đan xen vào nhau, ở trong đó, có một mảnh kiếm quang huyết sắc chói mắt nhất!

Kiếm quang màu đỏ ngòm này đang nhanh chóng làm hao mòn đạo văn còn lại, phá hủy sức mạnh tiên pháp của chúng Chân Tiên Yêu tộc.

Đây là vô đạo kiếm quang!

Chỉ chốc lát.

Chỉ thấy các loại tiên pháp mà chúng Chân Tiên Yêu tộc liên thủ thúc giục ra tan rã, tán loạn trước mặt vô đạo kiếm quang.

Kiếm quang còn sót lại quét ra, mà cho dù là kiếm quang còn sót lại này cũng vẫn đánh cho chúng Chân Tiên lui ra ngoài như cũ.

Tất cả Yêu tộc hít vào một ngụm khí lạnh, cực kỳ chấn động.

"Chuyện này, chuyện này không khỏi thật quá đáng sợ đi, hắn chỉ là một Thiên Tiên mà lại có thể ngăn cảm nhiều Chân Tiên liên thủ như vậy? !"

"Yêu nghiệt, không, là quái vật!"

"Bên cạnh hắn có chín đạo long khí, còn có một chiến giáp đỏ lòm và đại kiếm, đây đều là cơ duyên hắn chiếm được ở bên trong Thiên Yêu Động Thiên sao? Nhưng mà, sao lại không giống với truyền thừa của Yêu tộc?"

"Chín con Chân Long kia... Hít, nếu ta không nhìn lầm, đây chính là Hoàng Đạo Chân Long mà chỉ có Nhân Hoàng ở thời kỳ Tiên Cổ mới có thể ngưng luyện ra được, ngoại trừ Nhân Hoàng, căn bản không có người nào khác có thể nắm giữ!"

"Trên người Sở Cuồng Nhân, có truyền thừa của Nhân Hoàng!"

Truyền thừa của Thiên Yêu Vương đã vô cùng hiếm có.

Hiện tại lại có thêm một truyền thừa của Nhân Hoàng.

Một kẻ là chủ nhân của Thập Vạn Đại Sơn.

Một kẻ là chủ nhân của Nhân tộc.

Hai đại truyền thừa này lại tập trung ở trên cùng một người, quả thực là không thể tưởng tượng, khiến người ta có loại cảm giác như đang nằm mơ.

"Hôm nay, Yêu tộc xâm chiếm Đồ Sơn, đều phải trả giá đắt! !" Giọng điệu của Sở Cuồng Nhân lạnh như băng nói.

"Cuồng vọng! !"

Bên ngoài Đồ Sơn, một lượng lớn Yêu tộc xông phá cấm chế, vọt về phía Sở Cuồng Nhân, người cầm đầu chính là một Chân Tiên Kim Ô.

"Một Thiên Tiên cũng muốn ngăn cơn sóng dữ, nói chuyện viển vông!"

Sở Cuồng Nhân không có nhiều lời.

Hắn vừa sải bước ra.

Ngay sau đó, từng hư ảnh Yêu thú hội tụ trên không trung, giống như một bức tranh từ từ triển khai.

Từ Thần Hoàng Chân Long, cho tới Yêu thú tầm thường.

Mỗi một con đều là sinh động như thật, giống như đúc.

Càng quan hơn trọng chính là.

Số lượng những Yêu thú này, rất nhiều.

Nhiều hơn một vạn!

Hơn một vạn Thần Hình Yêu thú bay lên không trung, rung động thiên địa trong gầm trời.

Tất cả Yêu tộc nhìn tình cảnh này, tất cả đều mơ hồ.

Một Nhân tộc, rốt cuộc phải làm như thế nào, mới có thể nắm giữ nhiều Thần Hình Yêu thú như vậy? !

Rốt cuộc là phải có sự lý giải như thế nào đối với Yêu tộc, mới có thể xây dựng ra nhiều thần hình Yêu tộc sinh động như thật như vậy?

"Vạn Yêu Thần Hình, Vạn Yêu Đồ!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát lên.

Dưới sự gia tăng của Đại La khí, các loại sức mạnh dị tượng, hắn thúc giục uy lực Vạn Yêu Đồ đến mức cực hạn, hàng vạn Yêu thú bay ra như dòng nước lũ, kéo theo yêu khí sát khí vô tận.

Bên trong tiếng ầm ầm.

Sắc mặt của Chân Tiên Kim Ô và chúng Yêu tộc hắn dẫn theo xông qua sát trận tiến vào Đồ Sơn đều đại biến.

Dưới sự tấn công của vạn yêu, có thể nói Chân Tiên Kim Ô kia là kẻ đứng mũi chịu sào, bị vô số Yêu thú xé rách ngay tại chỗ.

Chúng yêu phía sau hắn cũng giống vậy, ào ào bị đánh thành từng làn từng làn sương máu, vô số chân cụt tay đứt bay múa trên không trung.

Cảnh tượng này, quá doạ người.

Nhất là khi người tạo thành cảnh tượng như thế này vẫn chỉ là một Thiên Tiên, càng khiến cho người ta kinh ngạc sợ hãi.

Trên bầu trời.

Sắc mặt đám người Kim Ô Vương vô cùng khó coi.

"Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân, lại là hắn đi ra gây rối!"

"Người này có tính uy hiếp quá lớn, nếu không thừa dịp hôm nay giết hắn, như vậy hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi."

"Đúng vậy."

"Không cần lo lắng, hôm nay hắn dấn thân vào trong nội chiến Yêu tộc, hắn chỉ là một Thiên Tiên, không sống nổi."

Đùng, đùng! !

Bên ngoài sát trận Đồ Sơn, đại bộ phận liên quân sáu tộc đang dần phá nát sát trận, mà khi tiếng vang sau đó vang lên, sát trận liên tiếp phá nát, quang mang từ trận pháp tiêu tán.

Đại quân thừa cơ hội này, xông vào Đồ Sơn.

Thanh Khâu Đồ Sơn Hồ yêu còn có Sở Cuồng Nhân, liền bị đại quân lít nha lít nhít này vây chặt đến không lọt một giọt nước!

Nhưng mà những người này cũng không có tùy tiện hành động.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, vô cùng kiêng kị.

Thực lực đối phương vừa mới bày ra, quá đáng sợ, đáng sợ đến mức bọn họ dù có một số lượng lớn Chân Tiên cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mà bởi vì Kim Tiên phải chịu nhân quả phản phệ, cũng không dám tùy tiện xuất thủ.

"Sở Cuồng Nhân, đầu hàng, giao Vạn Yêu Pháp Ấn và truyền thừa Thiên Yêu Vương ra, ta có thể tha cho ngươi khỏi chết!"

Thao Thiết Vương bỗng nhiên lớn tiếng nói, trong mắt mang theo vẻ tham lam.

So với chiếm lĩnh Thanh Khâu Đồ Sơn, sau đó đạt được mấy phần chiến lợi phẩm, hiển nhiên là Vạn Yêu Pháp Ấn và truyền thừa Thiên Yêu Vương có dụ hoặc lớn hơn.

"Đầu óc ngươi bị nước vào sao?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nhìn Thao Thiết Vương trên không trung, nói ra.

Nghe nói như thế, sắc mặt Thao Thiết Vương trở nên âm trầm: "Ta tốt bụng chỉ cho ngươi một con đường sáng, hết lần này tới lần khác ngươi muốn đi vào đường chết!"

"Ngươi xác định, ngươi giết được ta?"

"Ha, Sở Cuồng Nhân, ngươi quá tự tin, nhìn chung quanh ngươi đi, đại quân Yêu tộc nhiều Thiên Tiên, Chân Tiên như vậy, thậm chí còn có Kim Tiên, một mình ngươi, lấy cái gì đấu với chúng ta?"

Thao Thiết Vương lạnh nhạt nói.

Mấy Yêu Vương còn lại cũng không ai cho rằng Sở Cuồng Nhân có thể thắng.

Chênh lệch quá lớn.

Sức mạnh một người có thể chiến với Chân Tiên.

Nhưng 10 ngàn Yêu tộc, 100 ngàn Yêu tộc, thậm chí 1 triệu thì sao?

Nhiều Yêu tộc cùng nhau xông lên như vậy, Kim Tiên cũng có thể tuỳ tiện bị giết, chớ nói chi là Sở Cuồng Nhân?

"Các ngươi có quân đội, vậy thì, người nào nói cho các ngươi biết, ta không có quân đội thuộc về ta?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau đó, hắn bay lên không trung, lấy ra hai khối Luân Hồi Đế Ấn!

Đế ấn nở rộ quang hoa vô biên.

Chỉ thấy một luồng Luân Hồi chi ý lưu chuyển ra, tạo thành một vòng xoáy khổng lồ trong hư không.

Bên trong vòng xoáy, một cái cửa khẩu to lớn hiện lên.

Đây là... Quỷ Môn quan! !

Quỷ Môn quan từ trên trời giáng xuống, rơi vào phía trên đại địa, trong đó lộ ra từng cảnh tượng ở âm Phủ.

"Quỷ Môn quan, hắn triệu hồi Quỷ Môn quan ra thì làm được cái gì? Chẳng lẽ còn muốn triệu hồi âm binh âm tướng sao?"

Thao Thiết Vương lạnh lùng chế giễu một tiếng: "Nếu như có được truyền thừa âm Tào Địa Phủ hoàn chỉnh, có lẽ ta còn kiêng kị một hai phần."

"Nhưng, Phong Đô đã hoàn toàn bể tan tành, ngay cả truyền thừa cũng bị đoạn tuyệt, cho dù ngươi là Phong Đô Quỷ Đế thì như thế nào? Bên trong Phong Đô nho nhỏ kia của ngươi, có thể đủ để gọi ra bao nhiêu âm binh âm tướng chứ?"

Nhóm Yêu Vương không để bụng đối với hành động của Sở Cuồng Nhân.

Dưới cái nhìn của bọn họ, sáu đại chủng tộc Thú Vương liên hợp, trừ phi là Phong Đô Địa Phủ thời kỳ toàn thịnh.

Nếu không, thì Sở Cuồng Nhân nắm giữ chút năng lượng Phong Đô Địa Phủ này căn bản không tạo nổi sóng gió gì.

"Kỳ thật cũng không nhiều."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Cũng chỉ có một triệu mà thôi."

Lời nói ra khỏi miệng.

Quỷ Môn quan, hoàn toàn mở ra!

Một luồng âm khí ngập trời phóng lên tận trời, bao phủ hơn phân nửa Thập Vạn Đại Sơn, âm binh đếm mãi không hết từ trong đó bước ra.

Âm khí dồi dào khó có thể tưởng tượng hội tụ thành dòng nước lũ, đem cả mảnh trời ở đây nhuộm thành một mảnh màu mực.

Bách vạn âm binh, đảo mắt đã tràn ngập chiến trường, khiến cho người ta cảm thấy tim đập vô cùng nhanh.

Ở trong đó, thậm chí không thiếu Chân Tiên, Kim Tiên.

Mà bây giờ, những âm binh này được cầm đầu bởi một âm tướng là bộ xương màu đen chỉ huy, quỳ xuống trước mặt Sở Cuồng Nhân.

"Bái kiến Quỷ Đế! !"

Chương 1256: Trận chiến của Đại La, tội của ngươi đáng chết vạn lần, phân thân Bắc Minh lại hiện ra

Trên chiến trường Đồ Sơn, bách vạn âm binh tề tụ!

Âm khí phóng lên tận trời kia khuấy động toàn bộ Đồ Sơn, một đám đại năng Yêu tộc nhìn luồng âm khí kia, đều bị chấn động không gì sánh nổi.

"Chuyện này, đây là có chuyện gì? !"

"Làm sao hắn có thể triệu hồi ra nhiều âm binh âm tướng như vậy? ! Không phải nói Phong Đô đã bị phá nát rồi sao?"

"Tại sao hắn lại làm được? !"

"Thật không thể tin nổi!"

Kim Ô vệ, Thiên Cẩu Vương, Thao Thiết Vương, mấy Yêu Vương nhìn âm binh đầy trời này, sắc mặt dần dần ngưng trọng

Nhất là lúc nhìn đến âm binh khô lâu kia quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân, trong mắt càng là toát ra vẻ kiêng kị.

Âm binh khô lâu kia toàn thân đen nhánh, hai mắt lóe ra ngọn lửa màu xanh lục, lộ ra một luồng âm u quỷ quyệt chi ý.

Càng quan trọng hơn chính là.

Âm binh này, là một Đại La Kim Tiên! !

Là một Đại La Kim Tiên giống như bọn họ! !

Nhưng bây giờ.

Đại La Kim Tiên này lại quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân, bộ dáng một mực cung kính.

Chuyện này khiến cho chúng yêu rung động không gì sánh kịp.

Thần sắc Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, lãnh đạm nói: "Hôm nay, tất cả Yêu tộc xâm phạm Đồ Sơn... Giết không tha! !"

"Vâng!"

Âm binh khô lâu gật đầu đáp lời.

Sau đó, hắn từ từ đứng dậy, hai ngọn lửa ma trơ màu xanh lục trong hốc mắt bùng cháy lên: "Phụng mệnh lệnh của Quỷ Đế, người xâm chiếm Đồ Sơn, giết không tha! !"

"Giết, giết! !"

"Giết không tha, Yêu tộc ngoại trừ Hồ yêu, đều phải chết!"

Tiếng gào thê lương quanh quẩn ở trên bầu trời Đồ Sơn, vô số âm binh âm tướng phóng về phía đám Yêu tộc vây giết Đồ Sơn ở bốn phía.

"Đáng chết, giết!"

"Đều xông lên cho ta!"

Yêu tộc còn lại cũng nhịn không được mà biến sắc, tiếp đó khẽ cắn môi, cũng lao lên chém giết âm binh.

Âm binh âm tướng quyết đấu với Yêu binh Yêu tướng.

Âm khí, yêu khí, xen khẽ trong hư không, khuấy động tứ phương.

Nhóm Hồ yêu Đồ Sơn thấy thế, quá đỗi vui mừng.

"Quá tốt rồi, quá tốt rồi, có Sở đạo hữu ở đây, chúng ta nhất định có thể thắng."

"Bách vạn âm binh, ở trong đó thậm chí có không ít cường giả Chân Tiên Kim Tiên, sức mạnh này, quá cường đại."

"Đúng vậy, có sức mạnh này, chúng ta nhất định có thể chống cự lại liên quân sáu đại chủng tộc Thú Vương."

Hồ yêu Đồ Sơn, Thanh Khâu vôcungf phấn chấn.

Nhưng bọn họ cũng không có nhàn rỗi, dưới sự trợ giúp của Đồ Sơn Vạn Linh Trận, một số người có thương thế hơi nhẹ ở trong bọn họ đã khôi phục, theo âm binh âm tướng, cũng đánh về phía liên quân sáu đại chủng tộc Thú Vương.

Tiếng chém giết vang vọng đất trời, sát ý khuấy động khắp nơi.

Nhưng cục diện lại hoàn toàn khác biệt với trước đó.

Ở trước mặt Vạn Yêu Pháp Ấn và bách vạn âm binh, liên quân sáu đại chủng tộc Thú Vương quả thật đã nhận lấy áp chế to lớn.

Nguyên một đám Chân Tiên, lần lượt ngã xuống.

Thậm chí ngay cả một số Kim Tiên cũng không thể may mắn thoát khỏi.

"Đáng chết, đáng chết, nếu tiếp tục như thế, trận chiến tranh này sẽ bị nghịch chuyển, không thể cho phép việc này xảy ra!"

"Bây giờ có thể quyết định tình hình chiến đấu chỉ có Đại La!"

Bọn người Kim Ô vệ, Thao Thiết Vương liếc nhau.

Vốn dĩ, bọn họ vững vàng chiếm thế thượng phong, nhưng bây giờ, bởi vì Sở Cuồng Nhân xuất hiện, cục thế lại chuyển đổi đột ngột.

Bọn họ ngồi không yên.

"Lên! !"

Kim Ô vệ và Thao Thiết Vương và đám Đại La xuất thủ.

"Muốn ra tay, các ngươi sợ hay sao? !"

Hai người Thanh Khâu Hồ Vương, Đồ Sơn Nữ Vương cũng không cam chịu yếu thế, đột nhiên ra tay tiếp đón đám người Kim Ô Vương và Yêu Vương.

Đùng! !

Đại La va chạm trong nháy mắt.

Vô số đạo văn nổ tung, giống như vô số ngôi sao bị phá nát.

Đại La tiên nguyên có kèm theo Đại La ý, giống như một cơn bão táp to lớn tuôn ra, xé rách hư không, làm khắp nơi vỡ nát...

Chỉ là một số Đại La ý tiêu tán ra rơi tại chiến trường, đã trực tiếp tạo thành thương vong cho hàng vạn Yêu tộc.

Cho dù là Kim Tiên, cũng khó có thể chống cự sức mạnh của Đại La.

Sáu Yêu Vương, quyết đấu với hai vị Hồ Vương.

Nhìn về số lượng, một phương Đồ Sơn đã thế yếu.

Nhưng thực lực của Đồ Sơn Nữ Vương, Thanh Khâu Hồ Vương cao cường, tuyệt đối không tính yếu ở bên trong cảnh giới Đại La.

Thậm chí là một trong những người đứng đầu trong nhóm Đại La.

Hai người bọn họ liên thủ, quả thật có thể kéo chân bốn vị Yêu Vương là Kim Ô vệ, Hắc Hồ Vương, Thao Thiết Vương, Cửu Anh Vương.

Nhưng Thiên Ngô Vương, Thiên Cẩu Vương, bọn họ lại không thể ngăn cản.

"Hừ, hủy Đồ Sơn trước!"

Thiên Cẩu Vương lạnh giọng nói ra.

Trong mắt của hắn mang theo vẻ băng lãnh, âm binh ở bốn phía đánh tới, nhưng đều bị Đại La ý nhấp nhô chung quanh hắn xé nát.

"Há, muốn diệt Đồ Sơn, ngươi có hỏi qua ta chưa? !"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy âm tướng khô lâu toàn thân đen nhánh kia đi ra, ma trơ trong hốc mắt chập chờn, giống như một đôi tròng mắt âm trầm nhìn chằm chằm Thiên Ngô Vương, mang theo sát ý lạnh như băng.

"Tu sĩ âm Phủ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, thật sự là hiếm thấy, với thực lực của ngươi, hoàn toàn có thể thay thế vị trí Quỷ Đế đó của Sở Cuồng Nhân, vì sao ngươi còn muốn nghe lệnh của hắn chứ?"

Thiên Cẩu Vương nói, ý đồ ly gián Sở Cuồng Nhân và âm binh khô lâu.

Nhưng âm lãnh chi ý trong mắt âm binh khô lâu càng nồng nặc, giọng điệu lạnh như băng nói: "Ý đồ châm ngòi quan hệ của ta và Quỷ Đế, tội của ngươi quả thực đáng chết vạn lần! !"

Thiên Cẩu Vương không biết, Sở Cuồng Nhân có được những âm binh này từ bên trong rút thưởng, cũng hoàn toàn trung thành tuyệt đối đối với hắn.

Dù Sở Cuồng Nhân muốn bọn họ chết, có lẽ bọn họ cũng sẽ không chút do dự tự mình kết thúc.

Đùng! !

Âm binh khô lâu đánh ra một trảo.

Cốt trảo màu đen to lớn kéo theo ma trơ âm u xanh lét đánh về phía Thiên Ngô Vương, vô số đạo văn bao trùm hư không.

"Hừ."

Thiên Cẩu Vương hừ lạnh một tiếng, thi triển dị tượng Thiên Cẩu Thực Nhật.

Hắn thúc giục dị tượng này, uy lực của nó rất mạnh, Thiên Cẩu tộc còn lại không thể nào sánh bằng.

Thiên địa đột nhiên lâm vào bên trong một vùng đất tăm tối.

Sức mạnh dị tượng và cốt trảo màu đen va chạm, khuấy động lên năng lượng loạn lưu đánh vỡ hàng trăm sơn phong ở xung quanh.

Phải biết rằng.

Mỗi một tòa sơn phong này đều cách nhau 1 triệu trượng, giống như từng hành tinh, nhưng chỉ cần dư âm khi Đại La giao thủ, đã phá nát hàng trăm sơn phong.

Có thể thấy được, thực lực Đại La kinh khủng đến mức nào.

Một bên khác.

Thiên Ngô Vương lạnh nhạt nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, cười lạnh nói: "Dù bách vạn âm binh này của ngươi có mạnh, thì làm sao có thể ngăn cản được Đại La? ! Hôm nay ta sẽ diệt bách vạn âm binh này của ngươi, rồi sẽ hủy Đồ Sơn! !"

Mặc dù vì sức mạnh nhân quả, hn không thể ra tay đối với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng đối với mấy âm binh này, có thể không cố kỵ chút nào.

"Há, thật sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Chỉ thấy một đạo hắc quang bắn ra từ trên người hắn.

Đó là một đạo, Thần Ma chi khí!

Thần Ma chi khí biến hoá trong hư không, hóa thành một nam tử trung niên tóc đen, uy áp Thần Ma doạ người, nháy mắt đã bao phủ khắp nơi.

Người này chính là Thần Ma nhất mạch, Bắc Minh!

Bắc Minh hiện thân, ánh mắt như điện, nhìn về phía Thiên Ngô Vương, cười lạnh nói: "Một con rết, cũng dám ở chỗ này làm càn."

"Thần Ma nhất mạch... Phân thân!"

Sắc mặt Thiên Ngô Vương hơi trầm xuống một cái, trong mắt lộ ra vẻ kiêng dè trước nay chưa từng có.

Bởi vì từ bên trong luồng phân thân này của Bắc Minh, hắn lại cảm nhận được một luồng sức mạnh không kém mình chút nào.

Chuyện này khiến hắn cảm thấy khiếp sợ không gì sánh nổi.

Chỉ là một phân thân đã có thực lực không yếu hơn một Đại La Kim Tiên là mình.

Như vậy, thực lực của bản tôn Bắc Minh này đã đạt đến cảnh giới đáng sợ đến mức nào? ! !

"Đại La Tiên đỉnh phong, thậm chí có khả năng đã tiếp cận được cánh cửa Hợp Đạo!"

"Thần Ma nhất mạch, không hổ là một trong những người tu hành cổ xưa nhất trong vũ trụ, bối cảnh này, hoàn toàn làm cho người ta chấn kinh."

Trong lòng Thiên Ngô Vương thầm nghĩ.

Hắn nhìn về phía Sở Cuồng Nhân cách đó không xa, ánh mắt phức tạp.

Thiên phú thực lực không có gì sánh kịp, tầng tầng lớp lớp thủ đoạn, pháp môn tu hành, bối cảnh cường đại đến mức khiến cho mọi người đều phải kiêng kỵ...

Tương lai của thiên kiêu tuổi trẻ trước mắt này, khó có thể tưởng tượng được!

Chương 1257: Kim Tiên vứt mạng xuất thủ, Kim Tiên Bạch Mị, ngày đó sẽ không quá lâu

"Ha ha, tiểu tử, mỗi lần ngươi gọi phân thân của ta ra, cảnh tượng mỗi lúc một lớn hơn."

Bắc Minh nhìn Sở Cuồng Nhân cười nói.

Lần trước, Sở Cuồng Nhân ở trong Tam Thanh Đạo Môn kêu phân thân của hắn ra, ứng phó với Tam Thanh Đạo Môn.

Lần này còn đáng chú ý hơn.

Lại là ứng phó với Yêu tộc ở Thập Vạn Đại Sơn, ở trong đó, thậm chí còn bao gồm chiến lực cấp bậc Đại La Kim Tiên.

"Vất vả cho tiền bối."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một cái nói.

"Không sao, nhưng lần này hiện trường lớn như vậy, không biết phân thân này của ta có thể chống đỡ hay không đây."

Bắc Minh cười cười, ánh mắt lập tức như điện, nhìn lướt qua Thiên Ngô Vương, cùng với vô số Yêu tộc sau lưng đối phương.

"Tiền bối chỉ cần đối phó Thiên Ngô Vương này là được, còn về những người khác, tất nhiên có những người khác đi ứng phó."

"Vậy ta sẽ buông tay buông chân."

Bắc Minh cười ha ha một tiếng, trên người có một luồng Thần Ma chi ý kinh khủng đang lưu chuyển.

Luồng Thần Ma chi ý này, lộ ra một cảm giác u ám, tĩnh mịch, băng lãnh, giống như một biển sâu hắc ám.

Bóng người Bắc Minh lóe lên, lao về phía Thiên Ngô Vương, Thần Ma chi khí gào thét tuôn ra, đánh ra một chưởng, hắc ám thâm thúy giống như muốn nuốt chửng toàn bộ ánh sáng trên thế gian.

Thiên Ngô Vương không dám khinh thường, cũng xông lên đánh một trận với đối phương.

Dao động năng lượng cường đại quét ra, khiến tu sĩ Yêu tộc bốn phía liên tiếp ngã xuống.

Bên trong Đồ Sơn, một trận chiến Đại La hiếm thấy trên thế gian đang diễn ra, từng sợi Đại La ý khuếch tán, ẩn chứa uy lực không có gì sánh kịp.

Mà về phần các tu sĩ khác.

Tỉ như tu sĩ Chân Tiên, Kim Tiên, bọn họ đối mặt với bách vạn âm binh, cũng đã đánh ra toàn lực, nhưng mà, thực lực của quân đội âm binh này thật sự quá mức cường đại, cho dù liên quân sáu đại chủng tộc cùng nhau xuất toàn lực, cũng bị áp chế đến sít sao, cán cân thắng lợi, dần dần nghiêng về phía Đồ Sơn.

"Giết Sở Cuồng Nhân trước! !"

Một Chân Tiên Yêu tộc lạnh giọng nói ra.

Vạn Yêu Pháp Ấn là do đối phương thúc giục, bách vạn âm binh là đối phương triệu hoán, hắn chính là chìa khoá của trận chiến này.

Chỉ cần giết đối phương, là có thể thay đổi càn khôn!

Một số Chân Tiên Yêu tộc cũng nghĩ như vậy, mà bọn họ, cũng quả thực làm như vậy.

Một số Chân Tiên của Kim Ô tộc, Cửu Anh tộc và các tộc khác ra tay, thừa cơ bay về phía Sở Cuồng Nhân.

"Ngu xuẩn!"

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, trên người hắn có vô số đạo văn trộn lẫn đang lưu chuyển, từng con Hung thú bỗng dưng ngưng tụ, sinh động như thật.

Yêu khí cực kỳ cường hãn, sát khí bạo phát trong hư không.

Chính là Vạn Yêu Đồ của Vạn Yêu Thần Hình! !

Vạn Yêu Đồ hiện thế, sức mạnh vạn yêu khiến một đám Chân Tiên Yêu tộc đều cảm thấy một chút run rẩy.

Đây quả thật là chiêu thức mà một Thiên Tiên có thể thi triển ra sao?

Cũng quá kinh khủng đi!

Đùng! !

Ở dưới uy thế của Vạn Yêu Đồ, một đám Chân Tiên Yêu tộc trực tiếp bị hất bay ra ngoài, cho dù là một số Chân Tiên tam phẩm cũng không ngoại lệ.

Hiện tại Sở Cuồng Nhân có Vạn Yêu Pháp Ấn trong tay, quá có ưu thế khi đối chiến với Yêu tộc.

Cộng thêm trên người có hai món Đại La khí, cho dù không có cách nào hoàn toàn phát huy ra uy lực của Đại La khí, nhưng dù chỉ là một tia cũng không phải Chân Tiên tầm thường có thể ngăn cản.

Hiện tại, trừ phi là Chân Tiên Yêu tộc trên tam phẩm hoặc là Kim Tiên trực tiếp ra tay!

Nếu không, Yêu tộc còn lại đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, căn bản cũng không phải là uy hiếp gì.

"Hừ, hôm nay cho dù liều mạng bị nhân quả phản phệ, ta cũng muốn đánh chết ngươi ở đây, có ngươi ở đây, Kim Ô nhất tộc ta, tương lai của Yêu tộc ta sẽ rất đáng lo ngại! !"

Trong mắt một Kim Tiên Kim Ô bắn ra một tia hoảng sợ.

Bóng người hắn lóe lên, lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Sức mạnh Kim Tiên bạo phát, trong nháy mắt, uy năng cuồn cuộn hoàn toàn bao phủ Sở Cuồng Nhân, vô số đạo văn ùn ùn kéo đến, hóa thành từng cây xiềng xích, hoàn toàn phong tỏa thiên địa.

Kim Tiên Kim Ô xuất thủ, sức mạnh nhân quả cường đại lập tức phản phệ lại hắn!

Phốc...

Hắn trực tiếp thổ huyết, tiên khu gần như vỡ tan.

Nhưng hắn lại quyết chết mà chống cự, tiên nguyên trong cơ thể như hồ thuỷ điện đang xả lũ, tuôn về phía Sở Cuồng Nhân, gần như hủy thiên diệt địa!

"Đi chết đi! !"

Đối mặt với Kim Tiên không để ý nhân quả phản phệ mà cường thế đánh giết, sắc mặt Sở Cuồng Nhân không thay đổi, bộ dáng vẫn vân đạm phong khinh như cũ.

"Ngu xuẩn!"

Sở Cuồng Nhân lắc đầu.

Ngay khi luồng sức mạnh Kim Tiên sắp đánh vào trên người hắn, một đạo thân ảnh màu trắng vô cùng quỷ mị xuất hiện, đánh ra một chưởng, trực tiếp đánh Kim Tiên Kim Ô kia bay ra ngoài.

Thân ảnh kia mặc một bộ y phục màu trắng, tướng mạo tuyệt mỹ, trên người có âm khí dày đặc.

Chính là Bạch Mị mà ngày xưa Sở Cuồng Nhân thu phục ở Địa Phủ Phong Đô.

Vốn dĩ Bạch Mị chỉ là một tồn tại Chân Tiên đỉnh phong, nhưng sau này, Sở Cuồng Nhân đạt được Luân Hồi Đế Ấn, đạt được truyền thừa của Quỷ Đế Thần Đồ, truyền thụ một số pháp môn tu hành quỷ đạo bên trong cho nàng.

Bây giờ, nàng đã là cường giả cảnh giới Kim Tiên.

Trong 1 triệu âm binh tới đây, nàng cũng là một thành viên trong đó, nhưng mà, nàng không phải có được do rút thưởng.

"Muốn hại Quỷ Đế, ngươi, thật ngu xuẩn! !"

Bạch Mị đứng ở bên cạnh Sở Cuồng Nhân, giống như một hộ vệ tận trung với cương vị công tác, nhìn qua Kim Tiên Kim Ô ở đối diện, trong mắt mang theo sát ý lạnh như băng.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi..."

Kim Tiên Kim Ô kia không nghĩ tới vậy mà Sở Cuồng Nhân còn cất giấu một thủ đoạn như vậy.

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương, giống như đang nhìn một kẻ ngu ngốc: "Chiến trường này nguy hiểm như vậy, Chân Tiên Kim Tiên chạy khắp nơi trên đất, ta chỉ là một Thiên Tiên, tất nhiên phải cẩn thận một chút, ở bên người an bài mấy hộ vệ Kim Tiên, chuyện này cũng không quá phận đi, ngược lại là ngươi, đần độn đánh tới, muốn chết sao?"

Hắn vừa mới dứt lời.

Sau lưng Kim Tiên Kim Ô kia hiện ra một âm tướng mặc trường bào màu đen, tay cầm lưỡi hái, vô thanh vô tức.

Lưỡi hái trong tay lộ ra ánh sáng, một đao xẹt qua.

"Không tốt!"

Kim Ô Kim Tiên vừa kịp phản ứng, muốn rời khỏi, nhưng đã chậm.

Trường đao xẹt qua.

Một nửa cơ thể của Kim Tiên Kim Ô kia trực tiếp bị xé rách.

Ngay sau đó, gần đó có đến hàng vạn âm binh gào thét xông lên, hoàn toàn nuốt chửng Kim Tiên Kim Ô kia!

Bạch Mị nhìn âm tướng tay cầm lưỡi hái kia, trong mắt lướt qua một tia kiêng kị.

Tồn tại tương tự với âm tướng này, bên trong bách vạn âm binh mà Sở Cuồng Nhân triệu hoán tuy không nhiều, nhưng cũng có hơn mấy chục, thả mỗi một kẻ ra bên ngoài, đều là cường giả một mình đảm đương một phía!

Nhưng bây giờ, tất cả đều nghe theo mệnh lệnh của Sở Cuồng Nhân.

Nàng nhận thấy.

Ánh mắt những âm binh âm tướng này nhìn Sở Cuồng Nhân mang theo cuồng nhiệt và sùng bái vô tận.

Giống như, đang nhìn đấng tạo hoá của mình.

"Quỷ Đế thật sự quá thần thông quảng đại, cũng không biết hắn tìm được một đại quân âm Phủ như thế từ chỗ nào, toàn bộ âm Phủ cũng không gặp nhiều."

"Có đội quân này, về sau, ở âm Phủ, rốt cuộc Địa Phủ Phong Đô ta cũng không cần sợ những thế lực âm Phủ kia ngấp nghé!"

Thần sắc Bạch Mị có chút kích động nói ra.

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh nghe vậy, tâm thần hơi động một chút: "Có người ngấp nghé Địa Phủ Phong Đô sao?"

"Ừm, ở âm Phủ, ngoại trừ tam đại Địa Phủ, còn có một số thế lực, ngay trong bọn họ có không ít người muốn chiếm lấy cơ chế luân hồi của Địa Phủ, những ngày gần đây, ta xử lý không ít chuyện, nhưng mà Phong Đô còn chưa khôi phục thời kỳ toàn thịnh, có vài thế lực, thuộc hạ vẫn có chút ứng phó không nổi."

"Nhưng bây giờ, được bách vạn âm binh gia tăng, thuộc hạ nhất định có thể hoàn toàn giữ vững Phong Đô, chờ đợi Quỷ Đế tái tạo lại luân hồi, ngày mà người trở thành Thiên Tử âm Phủ!"

Bạch Mị nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo sự mong chờ.

"Ừm, tin tưởng ta, ngày đó sẽ không để cho ngươi chờ quá lâu."

Chương 1258: Yêu Vương chuẩn bị rút lui, Ám Triều Thôn Thế Giới, Bắc Minh trảm Thiên Ngô Vương

Âm Phủ như trần gian, cũng có tranh đấu.

Nhưng mà ở trần gian, kẻ tranh đoạt là người, còn ở âm Phủ phần lớn đều là quỷ.

Mà Địa Phủ Phong Đô cũng không phải thế lực mạnh nhất ở âm Phủ, cùng nổi danh còn có âm Tào Địa Phủ, Thái Sơn Địa Phủ.

Ngoại trừ tam đại Địa Phủ, còn có một số thế lực còn lại, tình thế rắc rối phức tạp.

Sở Cuồng Nhân tính toán đợi đến thời cơ thích hợp rồi lại đến âm Phủ chỉnh đốn thật tốt.

Địa Phủ, chỉ có thể có một.

Mà âm Phủ, cũng chỉ có một thiên tử.

Thế lực thượng vàng hạ cám còn lại, hoặc là cúi đầu xưng thần, hoặc là chỉ có hồn phi phách tán! !

Phía trên Đồ Sơn.

Trận chiến Đại La Tiên hừng hực khí thế, chiến đến túi bụi, thế lực của bọn người Kim Ô Vương, Thao Thiết Vương, Hắc Hồ Vương và Thanh Khâu Hồ Vương, Đồ Sơn Nữ Vương vốn dĩ là ngang nhau, căn bản không xuất hiện tình huống người nào có thể áp chế người nào, mà Đại La Tiên rất khó bị giết chết, muốn hoàn toàn phân thắng bại có lẽ cần rất nhiều thời gian.

Nhưng mà, dưới chiến trường Kim Tiên, Chân Tiên, thì tình hình lại sáng tỏ hơn rất nhiều.

Liên quân sáu đại chủng tộc Thú Vương dưới Vạn Yêu Pháp Ấn, bách vạn âm binh của Sở Cuồng Nhân, đang dần dần sụp đổ.

"Đáng chết, nếu cứ tiếp tục đánh như vậy, tu sĩ Hắc Hồ nhất mạch ta sẽ hoàn toàn bị chôn vùi ở nơi này."

Hắc Hồ Vương cắn răng, trong mắt lướt qua một tia không cam lòng.

"Lui! !"

Khi mệnh lệnh của Hắc Hồ Vương truyền ra, Hắc Hồ tộc vốn dĩ đang giao đấu với đông đảo âm binh đột nhiên nhanh chóng rút lui khỏi chiến trường.

"Hắc Hồ Vương, ngươi đang làm cái gì! !"

Kim Ô Vương vô cùng tức giận nói.

"Ta muốn để tộc nhân của ta không chịu chết ở chỗ này! Kim Ô Vương, ngươi còn thấy không rõ cục diện sao? Sở Cuồng Nhân có bách vạn âm binh trong tay, lại có Vạn Yêu Pháp Ấn, quân đội chúng ta mang tới căn bản không có cách nào công chiếm Đồ Sơn, nếu tiếp tục như thế, chỉ có trăng tay cộng thêm thương vong mà thôi."

Hắc Hồ Vương nói ra.

Sắc mặt Kim Ô Vương biến hóa không chừng.

Lời nói của Hắc Hồ Vương, làm sao hắn không biết? !

Nhưng mà, hắn không cam tâm!

Không cam tâm cứ như vậy lại thua ở Sở Cuồng trong tay một lần nữa.

"Kim Ô Vương, bây giờ không phải là lúc vì thể diện nhất thời để đánh nhau mà khiến tộc nhân uổng mạng, nhanh chóng rời đi đi."

Thao Thiết Vương cũng nhịn không được mà khuyên can.

Tất nhiên, hắn cũng đã có ý rút lui.

Ngoại trừ quan tâm thương vong của tộc nhân, hắn cũng đang lo lắng cho tính mạng của mình.

Uy lực mà Đồ Sơn Nữ Vương, Thanh Khâu Hồ Vương bạo phát ra thật sự quá mạnh, lấy hai địch bốn không rơi vào thế hạ phong.

Điểm này, vốn cũng trong dự liệu của bọn họ.

Bọn họ có sáu Đại La liên thủ, ngược lại cũng không sợ.

Nhưng mà, bọn họ không nghĩ đến, sẽ còn có một âm tướng cấp bậc Đại La Kim Tiên, còn có phân thân của Bắc Minh.

Hai đại chiến lực này thêm vào, gần như làm ưu thế ở phương diện Đại La của bọn họ không còn sót lại chút gì.

"Lui! !"

Kim Ô Vương cắn răng nói ra.

Khi mệnh lệnh truyền ra, liên quân sáu đại chủng tộc Thú Vương nhanh chóng rút lui.

"Ha ha, nói đến là đến, nói đi là đi, ta còn chưa đánh đủ đâu, sao có thể để các ngươi đi như vậy được! !"

Một tiếng cười sang sảng vang lên.

Chỉ thấy Bắc Minh nhìn lên Thiên Ngô vương, trong mắt bắn ra một luồng u quang màu đen, vươn tay ra, hình thành một bàn tay lớn đen như mực ẩn chứa khí tức u ám vô tận.

Hạo Hãn Vĩ Lực hoàn toàn khóa chặt Thiên Ngô Vương.

"Hỗn trướng, ngươi không nên được một tấc lại muốn tiến một thước!"

Thiên Ngô Vương vô cùng tức giận.

Hắn trực tiếp hóa ra bản thể, một con rết ngàn chân to lớn dài mấy triệu trượng bay lên không trung, đụng nát vô số sơn phong bốn phía.

Bàn tay màu đen đánh ở trên người hắn, nện đến vỏ ngoài của hắn bị lõm vào.

Nhưng thương thế này cũng không tính là gì với Thiên Ngô Vương, hắn quanh quẩn trên không trung, tản ra hung sát chi khí kinh khủng vô biên vô tận.

Khiến cho trời đất nơi này đều bị cái bóng của thân thể khổng lồ kia bao phủ.

"Ha ha, ngươi cho rằng hóa ra bản thể, thì ta không làm gì được ngươi sao? Ngu xuẩn! !"

Bắc Minh phóng lên tận trời.

Trên người hắn có Thần Ma chi khí hùng hậu không gì sánh nổi đang lưu chuyển, cả người tản ra tiên huy sáng chói: "Bắc Minh Quyết, Ám Triều Thôn Thế Giới! !"

Thần Ma chi khí lưu chuyển theo đạo văn, hóa thành một mảnh sóng ngầm màu đen tuôn ra, trong chớp mắt đã bao phủ thiên địa, dường như có thể trực tiếp nuốt chửng thế giới này.

Một luồng Thần Ma chi ý vô cùng u ám, tĩnh mịch bao phủ khắp mỗi ngõ ngách của Đồ Sơn.

Khiến mỗi một Yêu tộc cảm nhận được luồng khí tức này đều không rét mà run!

Mà Thiên Ngô Vương cũng đứng mũi chịu sào.

Hắn bị sóng ngầm mà Bắc Minh tạo ra trực tiếp nuốt vào.

Vào khoảnh khắc đó, dường như hắn đã đi tới biển sâu tử vong đen nhánh, tĩnh mịch, băng lãnh, còn có một luồng áp lực kinh khủng cuốn tới từ bốn phương tám hướng, nghiền ép thân thể của hắn.

"Cái này, đây là Hợp Đạo chi pháp? !"

"Đây là Hợp Đạo pháp do Đại La Kim Tiên thi triển ra! !"

Trong mắt Thiên Ngô Vương lộ ra vẻ hoảng sợ.

Hợp Đạo pháp, tồn tại ở một đẳng cấp so còn cao hơn cả Đại La pháp.

Ở Tiên giới, Hợp Đạo pháp gần như được mọi người cho rằng là pháp môn tu hành cao cấp nhất, chỉ có Tiên nhân Hợp Đạo mới có thể hoàn toàn nắm giữ.

Cho dù là Đại La Tiên, trong tình huống không có cơ duyên mà muốn nắm giữ một Hợp Đạo pháp cũng là chuyện cực kỳ khó khăn.

Nhưng hiện tại, Thiên Ngô Vương cảm nhận được không chỉ là những thứ này, hắn cảm nhận được khí tức riêng của Bắc Minh từ Bắc Minh Hợp Đạo pháp, nói cách khác, Hợp Đạo pháp này, rất có thể là pháp môn tu hành do Bắc Minh căn cứ vào Thần Ma chi đạo của chính mình sáng tạo ra!

Tự sáng tạo Hợp Đạo pháp? !

Chỉ có Đại La Tiên sắp bước vào cảnh giới Hợp Đạo mới có thể làm được.

"Trách không được phân thân của hắn lại có thực lực như vậy, thì ra, thì ra hắn thật sự sắp bước vào cảnh giới Hợp Đạo!"

Trong lòng Thiên Ngô Vương sợ hãi.

Áp lực băng lãnh lại doạ người trong bóng tối ở bốn phía không ngừng bao phủ đến, nghiền ép thân thể của hắn.

Hắn gần như vận dụng tất cả sức mạnh, điên cuồng đánh thẳng vào hắc ám bốn phía, muốn thoát khỏi đây, nhưng những thứ này lại chỉ uổng công.

Trong bóng tối, sức mạnh càng cường đại hơn đang nổi lên.

"Diệt!"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên trong bóng đêm.

Chỉ thấy một vệt sáng mang theo tĩnh mịch chi ý vô tận trực tiếp xuyên thủng thân thể của hắn!

Một lượng lớn độc huyết phun tung toé ra.

Đùng! !

Một tiếng vang to lớn, một thi thể Thiên Ngô vô cùng to lớn từ không trung rơi xuống, gây ra bụi mù cuồn cuộn.

Tất cả Yêu tộc nhìn qua thi thể kia, trong mắt mang theo rung động vô tận.

Bởi vì, đó là thi thể của Thiên Ngô Vương!

"Thiên Ngô Vương... Chết! !"

"Chuyện này, chuyện này sao có thể? !"

Không ít Yêu tộc, nhất là Yêu tộc của Thiên Ngô nhất tộc, cũng cảm thấy tình cảnh này thật sự quá không thể tưởng tượng nổi.

Đại La Kim Tiên rất ít khi chết đi.

Nhưng bây giờ, một Yêu Vương cấp bậc Đại La Kim Tiên cứ như vậy chết ở trước mặt bọn họ, chuyện này khiến hắn có một loại cảm giác có phải đang nằm mơ hay không.

"Chỉ là một phân thân đã có thể chém giết Đại La Kim Tiên, chiến lực của Bắc Minh, rốt cuộc mạnh bao nhiêu?"

Sở Cuồng Nhân có chút hiếu kỳ.

Hắn đã từng phân tích qua tin tức về Bắc Minh, kết quả biểu hiện đối phương là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Nhưng 'Đỉnh phong' này rốt cuộc là loại tầng thứ nào, ngược lại hắn cũng không rõ ràng lắm, không có tiếp tục phân tích sâu xuống.

Nguyên nhân trong đó, cũng vì tu vi lúc ấy của hắn không đủ, không cách nào phân tích ra càng nhiều tin tức hơn.

"Điển tịch ghi chép, không phân chia thành cửu phẩm giống với tiên nhân còn lại, Đại La chia làm Tam Hoa Tụ Đỉnh, Tiên Thiên ngũ khí, đại viên mãn có ba giai đoạn, chẳng lẽ Bắc Minh đã đạt đến giai đoạn đại viên mãn sao?"

Chương 1259: Ngô Thiên lấy Yêu Vương

tâm, tự mình đưa tới cửa

"Lui! !"

Sau khi Thiên Ngô Vương bị chém giết, mấy người Kim Ô Vương cũng xác định phương châm rút lui, mang người nhanh chóng nhanh rời khỏi Đồ Sơn.

Mà sau khi thi thể của Thiên Ngô Vương rơi xuống đất, phân thân Bắc Minh đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, cười ha ha một tiếng.

"Ám Triều Thôn Thế Giới này của ta cũng không tệ đi."

"Hợp Đạo chi pháp, tất nhiên là tuyệt không thể tả, được thi triển ra ở trong tay tiền bối, uy lực càng không gì sánh kịp."

Sở Cuồng Nhân không lớn không nhỏ vuốt mông ngựa.

"Đó là tất nhiên."

Sau đó, dường như Bắc Minh đã nhận ra cái gì đó, bóng người hắn lóe lên, biến mất ngay tại chỗ, đi đến trước mặt thi thể Thiên Ngô Vương.

Ở nơi đó, một con rết có hình thể chỉ lớn bằng ngón cái đang muốn rời khỏi, lại bị Bắc Minh nhanh chóng tóm vào trong tay.

"Đây là..."

Trong lòng Sở Cuồng Nhân hơi động một chút.

"Con rết trăm chân, chết mà không ngã, đây là một loại bí pháp của Thiên Ngô nhất tộc, trước kia ta gặp được một số Thiên Ngô tộc, đúng lúc biết, Thiên Ngô Vương này muốn lặng lẽ rời đi, nằm mơ."

Thần Ma chi lực trong tay Bắc Minh chuyển động.

Phịch một tiếng, Thiên Ngô Vương kia hoàn toàn chết đi.

Sở Cuồng Nhân thấy cảnh này, tâm thần khẽ nhúc nhích, lúc trước hắn cũng đã giết một thiên kiêu giới tử của Thiên Ngô tộc.

Khi đó, hắn cũng không sao chú ý những chuyện này.

Cũng không biết, đối phương có dùng bí pháp này để đào thoát hay không?

Nghĩ nghĩ, Sở Cuồng Nhân cũng không tiếp tục để ý.

Mặc kệ đối phương có đào thoát hay không, với hắn mà nói, vấn đề cũng không lớn, nếu đến lúc đó gặp lại, cũng chỉ là chuyện dùng một kiếm để giải quyết.

"Tốt, quân đội những Yêu Vương kia cơ bản đã lui hết, sức mạnh phân thân này của ta cũng đã hao hết."

Bắc Minh nói ra.

"Đa tạ tiền bối."

"Không cần khách khí, đúng rồi, chỗ của ta có kmột chuyện muốn nói với ngươi một chút, hi vọng sau này ngươi có thể chú ý một chút."

"Chuyện gì?"

"Là có liên quan tới Thần Ma nhất mạch, ta nghe nói một mạch phụ thuộc Thần Ma cũng tham gia lần giới tử chi tranh này, hi vọng đến lúc đó nếu ngươi gặp được, có thể lưu ý thêm."

Nghe đến đây, Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Ngày xưa Bắc Minh nói, Thần Ma nhất mạch hiện tại, cộng thêm hắn, tất cả cũng chỉ có bảy người mà thôi.

Tại sao bây giờ lại nhảy ra một mạch phụ thuộc Thần Ma?

Sau khi Bắc Minh giải thích một phen, hắn mới biết được, bên trong Thần Ma nhất mạch có một vị chuyên gia nghiên cứu, muốn phân tích Thần Ma thể, để những người không phải vừa sinh đã có Thần Ma thể cũng trở nên có Thần Ma thể.

Nhưng mà kế hoạch này thất bại.

Loại nghiên cứu ra hậu thiên Thần Ma thể này, mặc kệ là tiềm lực hay là uy lực cũng không bằng Tiên Thiên Thần Ma thể.

Tuy kế hoạch này thất bại, nhưng Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch vẫn được giữ lại, tẩu các nơi trong vũ trụ du.

Từng giành được uy danh hiển hách.

Sau đó, bởi vì một số nguyên nhân không biết, Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch này, thời gian dần trôi qua, thanh danh không hiển hách, cho đến một lúc đã biến mất không thấy gì nữa.

Nhưng hiện tại, Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch này lại xuất hiện lần nữa, đồng thời còn tham dự trận giới tử chi tranh này.

"Nghe nói Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch này có được không ít thiên kiêu giới tử, ở trong đó, còn có một tồn tại rất gần với Hỗn Độn Tiên Thiên Thần Ma thể, chính là một yêu nghiệt, rất là cường đại."

"Ha, mạnh hơn, có thể tranh với ta sao?"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Trong lời nói, lộ ra một sự ngang ngược bễ nghễ thiên hạ tự tin tuyệt đối, đó là vô địch chi tâm của hắn, là vô địch chi đạo của hắn.

"Ta chờ mong biểu hiện của ngươi."

Bắc Minh cười cười, thân thể dần dần biến mất không thấy gì nữa.

Sau khi hắn đi, mấy người Sở Cuồng Nhân cũng xử lý hiện trường.

Sau một phen đại chiến, khắp nơi trên đất ở Đồ Sơn bừa bộn.

Muốn chấn chỉnh sơn hà, không phải một chuyện đơn giản.

Sở Cuồng Nhân không thu hồi âm binh về Phong Đô trước, mà để bọn họ ở chỗ này cùng nhau thu thập chiến trường.

Lúc mọi người ở đây bận rộn.

Một bóng người đi đến bên cạnh thi thể của Thiên Ngô Vương.

Người này nhìn thi thể của Yêu Vương, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp, có cảm giác tổn thương, cũng có nóng lòng muốn thử.

Người này, chính là kẻ đứng đầu ngũ độc, Ngô Thiên.

Hắn đã sớm đi vào chiến trường để quan sát, mà khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân gọi ra bách vạn âm binh, không cần nói hắn rung động đến mức nào.

Mà khi nhìn thấy Thiên Ngô Vương ngã xuống, hắn đã thương tâm.

Cũng nhìn thấy một chút hi vọng.

Trong truyền thừa của Độc Hoàng ngày trước có một Hóa Tiên Độc, vô cùng cường đại, mà muốn luyện chế loại độc dược này, nhất định phải thu thập tốt các loại dược liệu, mà trong đó có một loại dược liệu khó tìm nhất chính là Yêu Vương chi tâm.

"Hiện tại, vương đã vẫn lạc, nhưng độc tâm của ngươi, ta sẽ luyện chế nó thật tốt, dung hợp vào bên trong Hóa Tiên Độc."

"Đợi một thời gian, có lẽ có thể tìm Sở Cuồng Nhân báo thù."

Hắn mang độc tâm đi, lập tức nhanh chóng nhanh khỏi nơi này.

Mà sau khi hắn đi.

Một âm binh xuất hiện.

Hắn nhìn thoáng qua phương hướng Ngô Thiên biến mất, lập tức tìm đến Sở Cuồng Nhân, một năm một mười nói rõ chuyện mình phát hiện.

"Độc tâm của Yêu Vương, Hóa Tiên Độc sao?"

"Ha, thú vị."

Hắn cười nhạt một tiếng, lập tức không tiếp tục để ý.

Hắn có thuộc tính vạn độc bất xâm, nếu Ngô Thiên này muốn dùng Hóa Tiên Độc gì đó tới đối phó hắn, vậy coi như đó là một tính toán sai lầm.

Một con rết, hắn cũng không để trong lòng.

"Sở đạo hữu, lần này nhờ có ngươi giải vây giúp."

Hai người Đồ Sơn Nữ Vương đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Không sao, hai vị đã từng nói, ta là bằng hữu của Đồ Sơn, nếu là bằng hữu, giúp đỡ lẫn nhau là điều nên làm."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một cái nói.

"Dù nói thế nào, nhân tình này chúng ta nhớ kỹ."

Thanh Khâu Hồ Vương cười nói.

Đồ Sơn.

Trong sơn động nào đó.

Sau khi Sở Cuồng Nhân đã xử lý tốt chuyện trên chiến trường, liền trở lại nơi bế quan của mình ở Đồ Sơn.

Thế nhưng khi bước vào nơi đây một bước, hắn đã phát giác được một chút không đúng.

Nơi đây, có một luồng khí tức khác biệt.

Nơi này, có người khác.

"Không cần ẩn núp, ra đi."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Vút...

Một đạo mị ảnh màu đen xuất hiện ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Đây là một nữ yêu.

Một nữ yêu vô cùng mị hoặc.

Tư thái thướt tha, đùi ngọc thon dài, khuôn mặt tuyệt mỹ, da thịt như ngọc, trắng như tuyết, tiên huy trong suốt, nhất là ý quyến rũ trong mắt kia lại càng câu hồn đoạt phách, khiến cho bụng dưới của người khác nhịn không được mà bùng lên dục hỏa.

Nhưng ánh mắt Sở Cuồng Nhân lại vô cùng bình tĩnh.

"Thì ra là ngươi, thánh nữ Hắc Hồ."

Không sai.

Nữ yêu trốn ở trong sơn động của hắn chính là thánh nữ Hắc Hồ.

Nhưng mà, hiện tại tình huống của thánh nữ Hắc Hồ này cũng không tính là quá tốt, khí tức uể oải, trên người còn mang theo thương thế.

"Là đang tránh né truy sát sao?"

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Liên quân sáu Đại Yêu Vương rút lui.

Nhưng vẫn có không ít kẻ còn sót lại ở bên trong Đồ Sơn, bị Hồ yêu truy sát lùng bắt, đối phương có thể là một kẻ trong đó.

Thánh nữ Hắc Hồ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ đề phòng.

Trong lòng của nàng thầm mắng một tiếng không may.

Nàng vì bảo hộ các tộc nhân rút lui khỏi Đồ Sơn, đối kháng với nhóm Hồ yêu, nhưng lại làm chính mình hãm sâu vào Đồ Sơn, khó có thể rời đi.

Hiện tại, Đồ Sơn đã bị phong tỏa, bên trong mỗi cửa khẩu đều có Hồ yêu đang lùng bắt, bất đắc dĩ nàng chỉ có thể tìm một nơi trốn trước.

Sơn động này thanh tịnh, rất ít Hồ yêu đi vào.

Nàng vốn cho rằng nơi này là một địa phương ẩn núp tốt.

Nhưng không nghĩ tới, nơi này lại là chỗ ở của Sở Cuồng Nhân!

Sở Cuồng Nhân...

Chính là nam nhân này lấy sức một mình mình thay đổi chiến cục, là nguyên bản làm cho liên quân sáu đại Thú Vương đã nắm chắc thắng lợi trong tay bị đánh tơi bời, chịu trọng thương, chỉ có thể xám xịt rời đi.

Trong mắt liên quân sáu đại chủng tộc Thú Vương, Sở Cuồng Nhân chính là ma quỷ, chính là ác mộng, vô số Yêu tộc e sợ tránh còn không kịp.

Nhưng bây giờ, nàng lại đưa mình tới cửa.

Chương 1260: Thánh nữ Hắc Hồ dị dạng, hận không thể tìm kẽ đất chui vào, chữa trị thiếu hụt

"Từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Sở Cuồng Nhân nhìn thánh nữ Hắc Hồ trước mắt từ tốn nói.

"Ngươi muốn như thế nào?"

Thánh nữ Hắc Hồ hít sâu một hơi, làm bộ trấn định nói.

Trên thực tế, hiện tại trong lòng nàng vô cùng bối rối.

Với thực lực của nàng, căn bản không đáng giá nhắc tới ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, nếu đối phương muốn giết nàng, chỉ cần động một ngón tay là được.

Hai bên chênh lệch, quá lớn.

"Muốn như thế nào..."

Sở Cuồng Nhân nhìn thánh nữ Hắc Hồ từ trên xuống dưới.

Toàn Tri Chi Linh mở ra, phân tích tin tức về đối phương.

Hắn đang xem nữ yêu trước mắt này có giá trị lợi dụng hay không.

Mà tuy thánh nữ Hắc Hồ làm bộ trấn định, nhưng vẫn bị Sở Cuồng Nhân nhìn đến hoảng sợ, vô cùng bất an mà đứng tại chỗ.

Nàng cảm thấy, dường như tầm mắt của Sở Cuồng Nhân mang theo một luồng ma lực, lột sạch mình, biết sạch toàn bộ bí mật của mình.

Loại cảm giác này, khiến nàng cảm thấy xấu hổ.

Nhưng nàng lại không dám phản kháng.

Gia hỏa này, chẳng lẽ lại có ý nghĩ làm loạn với mình sao? Sở Cuồng Nhân, sẽ là hạng người như vậy sao?

Sẽ không, sẽ không.

Gia hỏa này hẳn sẽ không nông cạn như thế mới đúng.

Trước đó đã từng dụ hoặc hắn, nhưng người này đều có thể thờ ơ.

Vậy thì, hiện tại người này muốn làm cái gì?

Thánh nữ Hắc Hồ đang miên man suy nghĩ.

Đột nhiên, sắc mặt nàng hơi đổi một chút, thân thể nhịn không được mà khẽ run, trên mặt cũng hiện ra sắc đỏ không bình thường.

"Ha?"

Sở Cuồng Nhân khẽ ồ lên một tiếng.

Hắn đã nhận ra một chút dị dạng.

"Thú vị."

Thánh nữ Hắc Hồ đang run rẩy, hàm răng bạc cắn chặt, trên người cũng lộ ra một mùi thơm như có như không.

Mùi thơm này, câu dẫn nhân tâm, vô cùng dễ ngửi.

Không chỉ có như thế, mùi thơm này mang theo sự đặc thù nào đó, có thể làm cho người ta sinh ra dục vọng nguyên thuỷ nhất.

Cùng loại với một loại mị dược nào đó.

"Đáng chết, đáng chết, tại sao lại phát tác ở thời điểm này!"

"Nhất định là trận chiến vừa rồi, khiến cho tiên nguyên của ta hao tổn quá nghiêm trọng, khó có thể ngăn chặn được sự xao động huyết mạch này."

Thánh nữ Hắc Hồ nghĩ đến, trong lòng càng bối rối hơn.

Nàng nhìn Sở Cuồng Nhân trước mặt.

Tư thái thoát tục không nhiễm bụi trần của đối phương, khuôn mặt tuấn dật tuyệt luân dường như hóa thành cảnh sắc rung động lòng người nhất, đang câu dẫn nàng.

Hiện tại nàng hận không thể đi lên, bổ nhào vào Sở Cuồng Nhân, đòi hỏi.

Không được, không được.

Đây chính là một ác ma!

Nếu mình đi lên, rất có thể sẽ bị một bàn tay đập chết!

Thánh nữ Hắc Hồ gắt gao áp chế sự vọng động của mình.

Nhưng càng áp chế, luồng xao động kia lại càng mãnh liệt.

Dưới sự dẫn dắt của huyết mạch, sự hoản sợ cực độ của nàng đối với Sở Cuồng Nhân đang nhanh chóng yếu đi, bị một loại dục vọng khác thay vào đó.

Đó là... Tình dục.

"Thì ra là thế."

Sở Cuồng Nhân nhìn thánh nữ Hắc Hồ trước mắt, giật mình cười một tiếng.

Lúc này.

Rốt cuộc thánh nữ Hắc Hồ không kìm nén được dục vọng của mình, hai mắt mông lung, mang theo mãnh liệt khao khát xông về phía Sở Cuồng Nhân.

"Làm càn!"

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng.

Tiên nguyên chấn động, trực tiếp đánh cho thánh nữ Hắc Hồ bay ra ngoài.

Tiếp đó.

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, điểm vào trán của đối phương.

"Xong..."

Thánh nữ Hắc Hồ nhắm mắt lại, bộ dạng chờ chết.

Nhưng mà, kiếm chỉ rơi vào trên trán, thống khổ trong tưởng tượng cũng không có tới, chỉ có một trận mát lạnh nhàn nhạt.

Đó là thứ nàng khát cầu.... Tinh khí

Làm sao lại như vậy?

Thánh nữ Hắc Hồ có chút ngoài ý muốn.

Sở Cuồng Nhân, lại cho mình ăn tinh khí? !

Nàng vô cùng không hiểu nhìn Sở Cuồng Nhân, lại thấy ánh mắt, thần sắc của đối phương hoàn toàn lãnh đạm như trước đây, khiến cho người ta nhìn không thấu.

"Mặc kệ như thế nào, trước tiên giải quyết xao động huyết mạch rồi nói."

Thánh nữ Hắc Hồ khẽ cắn môi.

Tiếp tục hấp thụ tinh khí của Sở Cuồng Nhân...

Thật dày đặc, tinh khí thật mê người.

Nếu là tinh khí của Nhân tộc thì cũng có đủ loại khác biệt, nhưng tinh khí của Sở Cuồng Nhân tuyệt đối là loại tốt nhất nàng từng thấy qua.

Loại cảm giác kia, khiến cho sự thiếu hụt hãm sâu trong huyết mạch của nàng đạt được thỏa mãn to lớn trước nay chưa từng có.

Dường như sự thiếu hụt kia, đã được lấp đầy hoàn toàn.

Loại cảm giác thỏa mãn này, thậm chí khiến cho ý thức của nàng có loại cảm giác lâng lâng, linh hồn như muốn bay lên.

Theo bản năng, nàng muốn hấp thụ càng nhiều tinh khí hơn.

Nàng tới gần nơi phát ra tinh khí kia, cái miệng nhỏ nhắn lại nhịn không được mà khẽ nhếch, ngậm lấy kiếm chỉ của Sở Cuồng Nhân, hấp thụ tinh khí trong đó.

"Hửm?"

Sở Cuồng Nhân cau mày lại.

Một cảm giác ẩm ướt ôn nhu truyền đến từ đầu ngón tay.

"Uổng cho ngươi còn là một thánh nữ, thật không biết giữ vệ sinh."

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng.

Hắn thúc giục tinh khí, không ngừng đưa vào trong cơ thể thánh nữ Hắc Hồ.

Một lát sau.

Hắn cảm giác đã đủ, thu hồi kiếm chỉ.

Mà thánh nữ Hắc Hồ cũng lấy lại tinh thần, nghĩ đến hành vi vừa rồi của mình, sắc mặt trở nên đỏ bừng.

Một luồng cảm giác vô cùng xấu hổ, khiến cho nàng hận không thể tìm một kẽ đất mà chui vào, không còn mặt mũi gặp người.

Nhưng sau đó.

Chuyện mà Sở Cuồng Nhân làm càng khiến cho khóe miệng của nàng nhịn không được run rẩy.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân ghét bỏ lắc lắc ngón tay, bỗng dưng ngưng tụ ra một dòng nước, cẩn thận rửa ngón tay.

Không tức giận, không tức giận...

Thánh nữ Hắc Hồ hít sâu một hơi, nói: "Ngươi nuôi ta bằng tinh khí, rốt cuộc là có ý đồ gì, nói đi."

"Thẳng thắn lắm."

Đương nhiên Sở Cuồng Nhân sẽ không vô duyên vô cớ cứu thánh nữ Hắc Hồ.

"Những chuyện ta muốn ngươi làm cũng không khó, đó chính là, để Hắc Hồ nhất tộc từ đây nghe lệnh của ta, ta bảo gì... Thì phải như thiên lôi sai đâu đánh đó!"

Lời vừa nói ra, sắc mặt thánh nữ Hắc Hồ đột nhiên biến đổi.

"Ngươi nói cái gì? ! Điều đó không có khả năng!"

"Hơn nữa, ta chỉ là một thánh nữ mà thôi, cũng không phải Hắc Hồ Vương, không có bản lãnh đại biểu cho toàn bộ Hắc Hồ nhất tộc."

Hắc Hồ thánh nữ nói ra.

Nàng cảm thấy Sở Cuồng Nhân cũng đang nghĩ ngợi hão huyền.

Làm cho cả Hắc Hồ nhất mạch nghe lời hắn, như thiên lôi sai đâu đánh đó?

Hắn xem Hắc Hồ nhất mạch thành cái gì rồi?

"Không ngại nghe điều kiện của ta chứ."

"Điều kiện gì?"

"Ta có thể cho chữa trị thiếu hụt trong huyết mạch của Hắc Hồ nhất mạch các ngươi, từ đó về sau, các ngươi sẽ không cần dựa vào hút tinh khí mà sống, như thế nào?" Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau khi nghe nói như thế, đồng tử thánh nữ Hắc Hồ đột nhiên co rụt lại, cả người đều khẽ run, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin.

"Ngươi, lời ngươi nói là sự thật?"

Huyết mạch của Hắc Hồ nhất mạch có chỗ thiếu hụt, chính là bởi vì chỗ thiếu hụt này, cho nên Hắc Hồ không thể không thường cách một đoạn thời gian hút tinh khí của người khác, các đời Hắc Hồ vì có thể giải quyết chỗ thiếu hụt này đã hao phí vô số tâm huyết, nhưng từ đầu đến cuối cũng không thành công.

Nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân nói hắn có thể tu bổ sự thiếu hụt này? !

"Không đúng, làm sao ngươi biết việc này?"

Thánh nữ Hắc Hồ nghi ngờ hỏi.

Chuyện huyết mạch bị thiếu hụt ngoại trừ Hắc Hồ nhất mạch, chỉ có một số ít Hồ yêu biết, Sở Cuồng Nhân biết được từ nơi nào?

Thanh Khâu, Đồ Sơn nói cho hắn biết sao?

"Làm sao mà ta biết được không quan trọng, chuyện quan trọng là, ta có năng lực chữa trị thiếu hụt trong huyết mạch của Hắc Hồ, để cho các ngươi, không cần dựa vào việc hút tinh khí mà sống."

Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái phân tích ra, trong huyết mạch của Hắc Hồ có sự thiếu hụt, hắn vừa nhìn là hiểu ngay.

Cộng thêm Thể Chất Chi Thư, hắn hoàn toàn có năng lực thôi diễn ra thân thể Hắc Hồ hoàn mỹ, không có thiếu hụt.

"Ngươi, chứng minh bằng cách nào?"

Sở Cuồng Nhân không nói nhảm.

Bóng người lóe lên, đi đến trước mặt thánh nữ Hắc Hồ, thi triển trực tiếp Thuật Phong Ấn Thời Không, cô định đối phương ở một chỗ.

Một cái chớp mắt tiếp theo, kiếm khí ở đầu ngón tay hắn lướt đi, điểm ở trên người thánh nữ Hắc Hồ, kiếm khí lưu chuyển trong cơ thể của đối phương.

"Theo kiếm khí của ta, vận chuyển tiên nguyên."

Thánh nữ Hắc Hồ nghe vậy, lập tức làm theo, dù sao hiện tại sinh tử của nàng đều nằm trong một ý niệm của Sở Cuồng Nhân, căn bản không thể phản kháng được.

Chương 1261: Thần Lôi Quyền Pháp, rời khỏi Đồ Sơn, mộng tưởng của tiểu hồ ly

Trong sơn động.

Thánh nữ Hắc Hồ vận chuyển tiên nguyên trong cơ thể theo chỉ dẫn từ kiếm khí của Sở Cuồng Nhân, thời gian dần trôi qua, nàng đã nhận ra biến hóa.

Thiếu hụt hãm sâu trong huyết mạch của nàng, dường như có biến hóa.

Đợi sau khi Sở Cuồng Nhân thu hồi kiếm chỉ, thánh nữ Hắc Hồ đã ngu ngơ ngay tại chỗ, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin.

Nàng cảm thấy, cảm giác xao động trong huyết mạch của mình, biến mất!

Vốn dĩ, bởi vì huyết mạch bị thiếu hụt, nàng luôn luôn phải chia ra một phần tiên nguyên để áp chế luồng xao động kia.

Thậm chí phải thông qua việc hấp thu tinh khí mới có thể đè nó lại.

Nhưng hiện tại, nàng có cảm giác nhẹ nhõm trước nay chưa từng có.

Xao động trong cơ thể biến mất.

Nàng vận chuyển tiên nguyên rất tự nhiên, không bị hạn chế.

"Ngươi, ngươi thật sự có thể chữa trị thiếu hụt trong huyết mạch của Hắc Hồ!"

Đồng tử thánh nữ Hắc Hồ run rẩy, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt tản ra quang mang trước nay chưa từng có.

Vì huyết mạch bị thiếu hụt này, Hắc Hồ ăn quá nhiều khổ.

Vô số Hắc Hồ vì để có thể giải quyết chỗ thiếu hụt này, tre già măng mọc, nhưng lại không ai có thể thành công.

Không nghĩ tới, lại bị một Nhân tộc hoàn thành.

"Đừng vui mừng quá sớm, chỉ là chữa trị tạm thời mà thôi."

"Có ý tứ gì?"

"Ta chỉ để ngươi tin tưởng, ta có năng lực chữa trị thiếu hụt trong huyết mạch của Hắc Hồ nhất tộc, tạm thời chữa trị thiếu hụt của ngươi, muốn hoàn toàn chữa trị, còn cần một ít thứ nữa."

"Thứ gì?"

"Đan dược."

Thánh nữ Hắc Hồ trầm ngâm một hồi.

Sự thật bày ở trước mặt, hiện tại, cuối cùng nàng đã tin tưởng Sở Cuồng Nhân có năng lực chữa trị thiếu hụt trong huyết mạch của Hắc Hồ.

"Ngươi muốn thu phục Hắc Hồ nhất mạch, có mục đích gì?"

"Tâm huyết dâng trào thôi."

Dù nói thế nào, Hắc Hồ nhất mạch cũng là một chủng tộc Thú Vương, nếu có cơ hội thu phục, tương lai có lẽ sẽ có chỗ dùng được.

"Chỉ là tâm huyết dâng trào..."

Thánh nữ Hắc Hồ cười khổ một tiếng.

Hắc Hồ nhất tộc nói thế nào cũng là chủng tộc Thú Vương, nhưng ở trong mắt Sở Cuồng Nhân, lại là thế lực muốn thu phục lúc tâm huyết dâng trào.

Nếu những người khác nói lời này, chắc chắn nàng sẽ khịt mũi coi thường.

Nhưng Sở Cuồng Nhân...

Sáu đại chủng tộc Thú Vương vây công Đồ Sơn, vốn đã nắm chắc chiến thắng, nhưng bởi vì đối phương mà cuối cùng đều phải thất bại.

Đối phương lấy sức một mình mình thay đổi toàn bộ chiến cục.

Thử hỏi, còn có chuyện gì mà nam nhân này không làm được?

"Mấy ngày nay, ngươi hãy ở lại đây, ta sẽ chữa trị huyết mạch bị thiếu hụt cho ngươi, sau đó đưa ngươi rời khỏi Đồ Sơn."

"Sau khi về Hắc Hồ nhất mạch, thay ta chuyển lời cho Hắc Hồ Vương, thần phục với ta, Hắc Hồ nhất mạch từ nay sẽ không bị thiếu hụt, tộc nhân không cần lại bị hạn chế bởi tinh khí, nếu không phục, cũng không quan trọng, Thanh Khâu Đồ Sơn đã mất ngăn cách, từ đó, Hồ tộc sẽ không còn nơi cho Hắc Hồ đặt chân."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Ta sẽ chuyển lời."

Giọng điệu của thánh nữ Hắc Hồ có chút phức tạp.

Hắc Hồ nhất mạch...

Tương lai, sẽ như thế nào?

Có lẽ, người nam nhân trước mắt này sẽ cho các nàng một đáp án.

Thời gian kế tiếp, Sở Cuồng Nhân luôn ở Đồ Sơn tìm một chút dược liệu, luyện chế một số đan dược tu bổ thiếu hụt trong huyết mạch của Hắc Hồ.

Có Toàn Tri Chi Linh còn có Thể Chất Chi Thư, cộng thêm y thuật, đan thuật của hắn, tu bổ thiếu hụt trong huyết mạch của Hắc Hồ, cũng không phải chuyện khó.

Đại năng Hồ tộc các đời thất bại.

Nhưng, hắn có thể.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần Thần Lôi Quyền Pháp!"

Ha, quyền pháp? !

Sở Cuồng Nhân hơi ngoài ý muốn.

Hắn rất ít rút được quyền pháp của một loại pháp môn tu hành.

Sau khi rút ra môn công pháp này, hắn tìm hiểu một phen, hai mắt lập tức tỏa sáng: "Pháp môn tu hành này cũng không tệ."

Thần Lôi Quyền Pháp, đây được coi là một Đại La pháp đỉnh phong.

Pháp môn này, có thể thao túng sức mạnh lôi đình, nếu là Đại La Kim Tiên dùng toàn lực thi triển, thậm chí có thể đánh ra một lôi đình chi hải đủ để phá vỡ hàng vạn hành tinh, kinh khủng vô biên! !

Nhưng đây đều không phải là thứ Sở Cuồng Nhân coi trọng nhất.

Nếu chỉ vẻn vẹn là sức tấn công, âm Dương Sinh Tử Đồ của hắn còn có Thảo Kiếm Quyết, Luân Hồi Kiếp Quang, những thần thông này tăng trưởng theo tu vi của hắn, uy lực của nó cũng sẽ tăng lên một mức tương ứng.

Tương lai có thể so với Đại La pháp, cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Chớ nói chi là, hắn còn có Hợp Đạo pháp là Trụ Chi Kiếm, Vạn Yêu Thần Hình, thứ hắn không thiếu nhất, chính là pháp môn tu hành loại tấn công.

Thứ hắn coi trọng Thần Lôi Quyền Pháp này, chủ yếu là bởi vì quyền pháp này có khả năng thực dụng rất cao.

Đó chính là, có thể dẫn lôi đình tôi luyện thân thể!

"Tinh Thần Bất Diệt Thể của ta có thể nuốt chửng hành tinh, dùng năng lượng hành tinh để tôi luyện thân thể, nhưng Thần Lôi Quyền Pháp này gồm cả hai loại tác dụng là công kích và luyện thể, hiệu quả ở mặt luyện thể, còn cao hơn cả Tinh Thần Bất Diệt Thể!"

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng.

Bóng người hắn lóe lên, đi đến trên không Đồ Sơn.

Từng Thần Lôi Quyền Pháp ảo diệu xông lên đầu, sau đó, hai quyền của hắn vung ra, có một chút sức mạnh lôi đình quấn quanh trong đó.

Trong chốc lát.

Giữa thiên địa gió giục mây vần.

Vô số linh khí tụ đến cùng với quyền pháp của Sở Cuồng Nhân, hình thành một mảng mây đen lớn.

Mà ở giữa mây đen kia, sức mạnh lôi đình kinh khủng hội tụ ở trong đó, giống như từng con Lôi Long dữ tợn, ầm ầm rung động.

Một luồng khí tức vô cùng bá đạo, tràn ngập thiên địa.

Trong mây đen.

Dáng người Sở Cuồng Nhân di chuyển, vung hai quyền, quanh người có sức mạnh lôi đình vô tận quấn quanh, giống như một vị thần chưởng khống lôi đình.

Ở phía dưới mây đen.

Thánh nữ Hắc Hồ nhìn tình cảnh này, chỉ cảm thấy một luồng uy áp vô cùng mạnh mẽ ập vào trong người, khiến cho nàng khó có thể thở dốc.

"Thật, thật là quyền pháp kinh khủng! !"

"Thật là sức mạnh lôi đình bá đạo!"

"Cho tới bây giờ chưa nghe nói qua, trên người Sở Cuồng Nhân còn có loại quyền pháp bá đạo này, rốt cuộc hắn cất giấu bao nhiêu tấm át chủ bài? !"

Thánh nữ Hắc Hồ nỉ non nói.

Cả đời này nàng gặp được vô số người.

Nhưng chưa bao giờ gặp một người phong hoa tuyệt đại như Sở Cuồng Nhân!

Trước kia nàng gặp qua một số kẻ gọi là thiên kiêu, nếu so với Sở Cuồng Nhân thì đều không đáng giá nhắc tới, căn bản không thể so sánh.

Trên bầu trời.

Sở Cuồng Nhân vung quyền, dẫn sức mạnh lôi đình tôi luyện thân thể.

Sau khi thi triển xong một bộ quyền pháp, hắn cảm thấy, cường độ cơ thể của bản thân quả thật có tăng lên một chút.

Chớ xem thường một chút này.

Với nhục thân cường đại bây giờ của hắn, cho dù có hấp thu mười mấy hành tinh cấp bảy cấp tám cũng chưa chắc sẽ tăng lên một chút.

Nhưng hắn chỉ diễn luyện Thần Lôi Quyền Pháp một lần, đã giúp nhục thể của hắn có tăng lên.

Đây là chuyện cực kì không đơn giản.

"Ta chỉ đơn thuần hội tụ sức mạnh lôi đình trong thiên địa, nếu như đến một số bảo địa giàu có khí tức lôi đình rồi tu hành quyền pháp này, tăng trưởng ta có thể thu được sẽ càng thêm to lớn."

"Quyền pháp này, rất hữu dụng!"

Sở Cuồng Nhân thu quyền đứng lơ lửng trên không.

Mây đen bốn phía tán đi.

"Tiếp đó, cũng nên rời khỏi Đồ Sơn rồi."

Hắn ở Đồ Sơn, cũng đã được một khoảng thời gian rồi.

Cũng nên về thư viện.

Vài ngày sau.

Đồ Sơn.

Trời sáng khí trong.

Sở Cuồng Nhân muốn rời khỏi Đồ Sơn, chúng Hồ yêu đưa tiễn.

Tiểu hồ ly cũng ở trong đó.

"Lão đại..."

Tiểu hồ ly nhìn Sở Cuồng Nhân, mặt mũi tràn đầy không muốn.

"Ở lại Đồ Sơn, tu hành thật tốt, ngươi là đời sau của Đồ Sơn Nữ Vương và Thanh Khâu Hồ Vương, cũng đừng làm mất tên tuổi của bọn họ."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

"Ừm, ta sẽ cố gắng."

Tiểu hồ ly trịnh trọng gật đầu.

Nàng có một mơ ước.

Nàng muốn đuổi kịp tốc độ của Sở Cuồng Nhân.

Vì thế, nàng cần phải có bối cảnh cường đại, cần tư nguyên, cần phải cố gắng, cho nên, ở lại Đồ Sơn tài hành là cách làm tốt nhất.

Nàng là nữ nhi của hai đại Hồ Vương, là thiếu chủ của cộng đồng Thanh Khâu Đồ Sơn, nơi này có Đại La Kim Tiên chỉ đạo, có tài nguyên của Thanh Khâu Đồ Sơn, nàng nhất định có thể nhanh chóng tiến bộ khi tu luyện ở đây.

"Chư vị, sau này còn gặp lại."

Sở Cuồng Nhân sờ lên đầu tiểu hồ ly, lập tức nhìn về phía một đám Hồ yêu, cười nhạt một tiếng, quay người rời đi.

Hắn đi rất tiêu sái, không có chút lưu luyến nào, nhưng ánh mắt một đám Hồ yêu sau lưng lại rất quyến luyến.

Chương 1262: Về thư viện, ta vốn dĩ phong hoa tuyệt đại, nắm giữ sức mạnh Phù Tang hoàn chỉnh

Sau khi Sở Cuồng Nhân rời khỏi Đồ Sơn, hắn vung tay áo lên.

Một bóng người bay ra từ bên trong ống tay áo của hắn, chính là thánh nữ Hắc Hồ.

Lúc này thánh nữ Hắc Hồ đã hoàn toàn giải quyết được huyết mạch bị thiếu hụt, cũng không cần dựa vào hút tinh khí mà sống.

Thời khắc này cảm giác của nàng đối với Sở Cuồng Nhân hết sức phức tạp, có e ngại, cũng có cảm kích, còn có một chút... Hâm mộ.

Không sai, chính là hâm mộ.

Cường giả dễ khiến những người khác hướng tới, mà không hề nghi ngờ, Sở Cuồng Nhân cũng hoàn toàn xứng đáng là cường giả bên trong một đời trẻ tuổi, chớ đừng nói tới tướng mạo và khí chất còn rất xuất sắc.

Ở bên trong một đời trẻ tuổi, kẻ hận Sở Cuồng Nhân không ít.

Nhưng tương tự, người thích hắn cũng nhiều.

Thánh nữ Hắc Hồ tự hỏi mình đã là một trong số ít thiên kiêu đứng đầu bên trong một đời trẻ tuổi.

Muốn dáng người có dáng người, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn thiên phú có thiên phú, tự cho rằng bên trong một đời trẻ tuổi, không có mấy người xứng với mình.

Thánh tử tộc Thiên Cẩu ngày xưa ra sức theo đuổi nàng, nàng ngay cả một ánh mắt cũng không cho, chỉ xem đối phương trở thành công cụ.

Thế nhưng hiện tại, khi đối mặt với Sở Cuồng Nhân nàng lại có loại cảm giác tự ti mặc cảm.

"Sau khi trở về, truyền lời của ta cho Hắc Hồ nhất tộc, trước kia, các ngươi không có lựa chọn khác, hiện tại, ta cho các ngươi lựa chọn, tiếp tục chịu đựng huyết mạch bị thiếu hụt, dựa vào tinh khí của người khác để tồn tại, trở thành dị đạng bên trong Hồ tộc thậm chí là Yêu tộc còn lại, hay là thần phục với ta, sau đó, huyết mạch sẽ không bị hạn chế."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói với thánh nữ Hắc Hồ.

"Ta sẽ chuyển lời của ngươi."

Thánh nữ Hắc Hồ biết, đây sẽ là bước ngoặt quan trọng nhất bên trong Hắc Hồ nhất tộc.

Sau khi nàng đi, Sở Cuồng Nhân cũng rời khỏi Thập Vạn Đại Sơn.

Bên trong thư viện Bách Gia.

Lam Vũ, Sở Hồng đang tu hành.

Nhưng mà ở bên cạnh của các nàng, lại nhiều hơn một bóng người, đó là một nữ tử mặc váy đen, khí chất có chút băng lãnh.

Nữ tử này có tướng mạo tuyệt mỹ, dáng người cao gầy.

Người này, chính là linh hồn âm Phù Tang được phân thân Sở Cuồng Nhân cứu từ trong tay Trác Đông Lai, Phù âm.

Bây giờ, nàng còn có một thân phận khác, đó chính là tùy tùng của Sở Cuồng Nhân.

"Tính toán thời gian, bản tôn cũng nên trở về rồi."

Phân thân Sở Cuồng Nhân nói ra.

Nghe được lời của hắn, hai mắt Lam Vũ, Sở Hồng, còn có Phù âm đều tỏa sáng.

"Công tử sắp trở về rồi."

"Thật sự quá tốt rồi."

"Rốt cục cũng sắp trở về rồi sao? Bản tôn Sở Cuồng Nhân."

Trong mắt Phù âm lộ ra một tia chờ mong.

Nàng gặp qua phân thân của Sở Cuồng Nhân, hắn kinh tài tuyệt diễm, hoàn toàn vượt xa đám thiên kiêu giới tử đứng đầu như Trác Đông Lai, Thạch Thiên Hiên.

Coi nếu so với thiên kiêu cấp độ yêu nghiệt thì cũng không thua bao nhiêu.

Như vậy, bản tôn Sở Cuồng Nhân sẽ có phong thái cỡ nào?

Khẳng định là rất yêu nghiệt.

Nhưng cũng không biết yêu nghiệt đến trình độ nào.

Lúc này.

Trên bầu trời thư viện Bách Gia.

Một trận gió giục mây vần, một đạo hạo quang kim sắc tràn ngập, chỉ thấy bên trong tầng mây, một bóng người ngang nhiên từ từ đạp không mà đến.

Người tới mặc bạch y, tóc đen.

Bên hông đeo cổ kiếm, quyển sách, tay áo phấp phới ở giữa, phong độ tuyệt thế rung động lòng người, làm cho tâm trí người ta phải hướng về.

Trong thư viện, không ít học sinh đều nhìn thấy màn này.

"Là thủ tịch!"

"Là thủ tịch về rồi!"

Thần sắc của không ít học sinh vô cùng kích động, trên mặt mang theo vẻ cuồng nhiệt.

Đối với phần lớn học sinh bình thường mà nói, cái tên Sở Cuồng Nhân này đại biểu cho một truyền kỳ.

Mỗi một việc hắn làm ra ở trong Tiên giới đều khiến người ta bàn luận say sưa, được vô số người ca tụng.

Bên trong Địa Phủ Phong Đô, vinh đăng vị trí Quỷ Đế!

Bên trong đại trạch Vân Mộng, đánh thiên kiêu đứng đầu, bên trong bí giới Côn Lôn, một kiếm chém mấy trăm thiên kiêu giới tử, đoạt Bất Tử Dược!

Bị thế lực nhóm Đông Vương giáo, Địa Phủ, Ma Đạo, Yêu tộc liên thủ vây công, nhưng vẫn tạo được một con đường máu, đạp lên vô số hài cốt, thành tựu, uy danh vô song!

Từng thứ từng thứ, từng chuyện từng chuyện, đến bây giờ vẫn khiến vô số đám học sinh trong thư viện nhớ kỹ.

Đối với hắn, chúng học sinh đều có cuồng nhiệt sùng bái.

Cũng có người coi hắn là mục tiêu truy đuổi suốt đời.

Phù âm tất nhiên cũng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trong lúc nhất thời không khỏi cũng có chút hoảng hốt.

Bản tôn của Sở Cuồng Nhân, cho dù là khí tức hay là khí chất đều mạnh hơn phân thân rất nhiều, cho dù là Phù âm, trong lúc nhất thời cũng nhịn không được mà hoảng hốt.

"Đây chính là yêu nghiệt Sở Cuồng Nhân sao?"

"Quả nhiên là không tầm thường."

Sở Cuồng Nhân đi ra từ bên trong tầng mây, đi đến trước mặt Phù âm, trong mắt lóe lên vẻ khác thường: "Đây chính là linh hồn âm Phù Tang sao?"

Hắn mở ra Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái để phân tích.

Rất nhanh, kết quả phân tích liên quan đều hiện lên trong đầu.

"Linh hồn âm Phù Tang, là sinh linh do thân thể âm Phù Tang sinh ra, có sức mạnh chí âm..."

"Tiểu Ái, phân tích một chút, ta có khả năng thông qua Thể Chất Chi Thư phân tích thể chất của đối phương, sau đó nắm giữ sức mạnh Phù Tang hay không?"

"Tỉ lệ có thể thành công, 70%."

"70% sao? Xác xuất thành công cũng rất cao, đáng giá thử một lần."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Nói đến, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt đúng nghĩa, ngươi, có cảm tưởng gì sao?"

"Công tử phong hoa tuyệt đại, ta thì kém xa."

Phù âm cười nhạt một cái nói.

Dù nói thế nào, bản thân đã lựa chọn đi theo đối phương, phần mặt mũi này vẫn phải đủ.

"Ha, lời thật tình."

Khóe miệng Phù âm co giật một chút, thật đúng là không khiêm tốn mà.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng không có ý muốn khiêm tốn.

Hắn vốn đã phong hoa tuyệt đại, không cần che dấu?

"Công tử, hoan nghênh trở về."

Lam Vũ cười nhạt một cái nói.

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, hắn nhìn về phía Sở Hồng, Lam Vũ, mở ra Toàn Tri Chi Linh, bắt đầu phân tích tu vi của đối phương.

Rất không tệ.

Trong khoảng thời gian hắn không có ở đây, tu vi của hai nữ tử cũng không có rơi xuống, toàn bộ đạt đến cảnh giới Thiên Tiên cửu phẩm.

Cảnh giới này, cho dù là những kẻ còn chưa xuất thế, tỉ như thiếu ngự Tiên Đình, truyền nhân Hợp Đạo cũng không nhất định có thể đạt tới.

Mấy ngày kế tiếp, hắn vẫn chưa đi đến nơi khác.

Mà chính là đợi ở trong thư viện, phân tích thể chất Phù âm, nếm thử việc điều khiển sức mạnh Phù Tang.

Điều này đã có kết quả sơ bộ.

Thể chất Phù âm, hắn đã hoàn toàn nắm giữ, mà cây non Dương Phù Tang hắn có được từ chỗ Kim Ô thái tử cũng bị hắn hoàn toàn luyện hóa.

Trở lại thư viện ngày thứ mười.

Bên trong chỗ ở của Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên có một luồng sức mạnh vô cùng kỳ lạ bạo phát.

Sức mạnh kia, do âm và dương kết hợp mà thành, vô cùng cường đại, vô số đạo văn huyền diệu bao phủ hơn phân nửa sơn phong.

"Luồng sức mạnh này, là sức mạnh Phù Tang hoàn chỉnh? !"

Sắc mặt Phù âm hơi đổi một chút.

Nàng nhìn về phía chỗ ở của Sở Cuồng Nhân, chỉ cảm thấy có chút khó tin.

Sở Cuồng Nhân mới trở về bao lâu chứ?

Thế mà lại nhanh chóng nắm giữ sức mạnh Phù Tang hoàn chỉnh, đây quả thực là chuyện thật không thể tin nổi.

"Công tử có thể làm ra thật nhiều chuyện khiến người ta không thể tin nổi."

Phù âm cảm khái nói ra.

Nàng càng cảm thấy kiên định với ý muốn đi theo Sở Cuồng Nhân của mình.

Sở Cuồng Nhân đã từng nói, muốn trợ giúp nàng nắm giữ sức mạnh Phù Tang hoàn chỉnh.

Hiện tại nàng hoàn toàn tin tưởng, Sở Cuồng Nhân có năng lực có thể làm được chuyện này.

Bên trong thư viện.

Lữ Tử cũng không nhịn được mà lắc đầu cảm khái: "Phù Tang, một trong thập đại linh căn thời kỳ Tiên Cổ, mà sức mạnh Phù Tang, không nghĩ tới sẽ bị tiểu tử này đoạt được, dù là chỉ là một tia, tiềm lực của hắn cũng đã không thể đo lường, đủ để tạo ra một vị yêu nghiệt, chớ nói chi là, cũng không ai biết được trên người hắn có bao nhiêu át chủ bài."

"Giới tử chi tranh, lại có một dị số như thế, cũng may mắn, dị số này, đứng ở phía thư viện ta."

Chương 1263: Sân thi đấu tinh không, Trác Đông Lai và U Anh

"Đây chính là sức mạnh Phù Tang sao?"

Trong lòng bàn tay Sở Cuồng Nhân có một bóng cây hư ảo.

Bóng cây này, thân cành màu đỏ, lá cây màu kim, xanh um tươi tốt, mà đây còn là hư ảnh của hai cây dây to lớn nối liền một chỗ.

Hai cây dâu to lớn này, giống như hai người dìu dắt nhau.

Một người là âm, một người là dương.

Chính là sức mạnh âm Dương ẩn chứa bên trong Phù Tang thụ.

Sở Cuồng Nhân có thể cảm giác rõ ràng, bên trong Phù Tang Thụ ẩn chứa sức mạnh rất cường đại.

Nếu khai thác tốt, tiềm lực của nó nhất định không thấp hơn bất cứ một loại Tiên Thể Chí Tôn nào.

"Ngoại trừ sức mạnh Phù Tang này, cũng còn có Diệt Thế Hắc Liên này."

Sở Cuồng Nhân lấy ra một đóa hắc liên màu đen nhánh.

Hoa sen có mười hai cánh, phía trên ẩn chứa sức mạnh hủy diệt không có gì sánh kịp, dường như trong đó hiện ra mỗi loại cảnh tượng diệt thế.

Chính là một trong Tiên Thiên Tứ Liên, Diệt Thế Hắc Liên.

Sở Cuồng Nhân từng nhìn qua ghi chép về nó trong điển tịch ở thư viện, Tiên Thiên Tứ Liên này đều là chí bảo Tiên Thiên bản nguyên, chính là một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, xếp hàng thứ nhất là Tạo Hóa Thanh Liên được tạo thành từ bốn viên hạt sen, phân thành Diệt Thế Hắc Liên, Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Công Đức Kim Liên và Tịnh Thế Bạch Liên.

Tu sĩ tầm thường có thể có được một loại, đã là cơ duyên tạo hóa to lớn.

"Diệt Thế Hắc Liên này chính là vật của Ma Tổ La Hầu, hiện tại đã nhận ta làm chủ, chỉ cần luyện hóa thật tốt, lá bài tẩy của ta sẽ lại nhiều hơn một thứ."

"Sức mạnh Diệt Thế Hắc Liên, đây chính là sức mạnh không thấp hơn sức mạnh Phù Tang."

Trong truyền thuyết, khi có người có thể đạt được Tiên Thiên Tứ Liên, có lẽ sẽ có cơ hội tái tạo lại đệ nhất linh căn Tạo Hóa Thanh

Liên giữa thiên địa!

Dựa theo suy đoán của Sở Cuồng Nhân, Tạo Hóa Thanh Liên kia phải là đồ vật cấp Siêu Thần.

Hắn có được một trong Tiên Thiên Tứ Liên, đã là thiên đại tạo hóa, hắn cũng không hy vọng xa vời có thể thu thập được toàn bộ.

Tỷ lệ này, còn không bằng rút được một phần thưởng cấp Siêu Thần đâu.

Sở Cuồng Nhân bắt đầu luyện hóa Diệt Thế Hắc Liên, đồng thời, hắn còn dự định lợi dụng những mỏ ma tinh mà phân thân mang về cùng với cơ duyên lấy được bên trong Thiên Yêu cổ động.

Hắn dự định, thừa thế xông lên, đột phá cảnh giới Chân Tiên!

Mà khi Sở Cuồng Nhân bế quan, ngbên ngoài cũng không yên tĩnh.

Giới tử chi tranh hừng hực khí thế.

Chưa bao giờ ngừng.

Đùng! !

Nơi nào đó, một luồng năng lượng to lớn ầm ầm bạo phát.

Hai giới tử đang quyết đấu mỗi người đều bị đẩy lui.

"Chủ Nhân Tiên Giới chỉ có thể có một, các ngươi đều phải chết! !"

Một đại hán có vóc người to con lạnh giọng nói ra.

Ở hắn đối diện, cũng là một giới tử, ánh mắt của hắn cũng băng lãnh.

"Hươu chết vào tay ai, còn chưa biết được đâu."

Hai người lại giao thủ lần nữa, dao động năng lượng doạ người truyền khắp phương viên trăm triệu dặm, làm cả vùng bị rung chuyển.

Nhưng ngay tại lúc này.

Dường như trong lòng hai vị giới tử này đều cảm nhận được gì đó, hai người đồng thời ngừng tay, nhìn về chân trời phía xa.

Chỉ thấy ở trên đường chân trời, bên trong hành tỷ hành tinh, đột nhiên có hạo quang ngút trời, hạo quang vô lượng hiện ra giữa thiên địa, hơn phân nửa tu sĩ Tiên giới đều có thể thấy được.

"Tiên giới tinh không, có động tĩnh dị thường!"

"Đây là có chuyện gì?"

Tiên giới, có một mảnh tinh không thuộc về mình.

Tinh không kia, vô cùng bao la to lớn, có hành tỷ hành tinh nằm rải rác, ở trong đó, thậm chí có không ít cơ duyên bảo địa.

Nhưng mà sau khi Tiên giới dung hợp, không biết bởi vì duyên cớ gì mà mảnh tinh không này bị một luồng lực trường vô hình bao phủ, không ai có thể tiến vào.

Cho dù là Đại La Kim Tiên cũng không ngoại lệ.

Nhưng mà bây giờ, có không ít người phát hiện, luồng lực trường vô hình kia, biến mất!

Sâu bên trong tinh không, bên trong các hành tinh đều tràn ngập khí tức không tầm thường, có vài hành tinh bị vô số đạo văn bao phủ, huyền diệu bất phàm, bảo quang ngút trời, không ít đại năng Tiên giới nhìn thấy đều nói quá tốt, bên trong những hành tinh kia rõ ràng ẩn chứa vô số cơ duyên bảo vật.

Mà ở trong đó, thậm chí có một ít Đại La Kim Tiên đều vô cùng động tâm.

"Ngay hôm nay, sân thi đấu tinh không mở ra!"

"Thiên kiêu giới tử, đều có thể vào!"

Một giọng nói to lớn truyền khắp toàn bộ Tiên giới.

Giọng nói này, vô cùng kỳ quái.

Không phân biệt được nam nữ, nhưng lại có loại cảm giác uy nghiêm không hiểu, cho dù là Đại La cũng nhịn không được có loại cảm giác thần phục.

Đây là, ý chí Tiên giới!

Mà tin tức ý chí Tiên giới tiết lộ ra ngoài, càng khiến cho vô số thiên kiêu giới tử kích động.

"Sân thi đấu tinh không, chẳng lẽ đây cũng là sân khấu chuẩn bị riêng cho giới tử chi tranh sao?"

"Ha ha, trong tinh không kia, ẩn chứa một lượng lớn cơ duyên, đáng giá để chúng ta đi vào thăm dò, không thể bỏ lỡ."

"Đúng vậy, tiến vào bên trong trước, nếu có thể tìm được một loại đại cơ duyên nào đó trước, đột phá cảnh giới Chân Tiên, vậy thì có thể cách giới tử khác một mảng lớn."

Trong Tiên giới, vô số thiên kiêu giới tử vô cùng kích động.

Bọn họ ào ào chạy tới sân thi đấu tinh không.

Bên trong Đông Vương giáo.

Một nam tử người mặc trường bào kim sắc đi ra cung điện, nhìn qua tinh không, trong mắt mang theo vẻ lạnh lùng: "Sân thi đấu tinh không, ta muốn đi nơi đó, tìm kiếm cơ duyên."

"Cùng đi đi."

Ở sau lưng nam tử, có một thanh niên có bộ dạng yêu dị, trên mặt tái nhợt như có bệnh đi đến.

Khí tức của hai người này hoà vào nhau.

Trong đó, vô số đạo văn hiện lên trong hư không, có loại cảm giác âm dương giao hợp.

Hai người này, chính là giới tử Đông Vương giáo Trác Đông Lai.

Còn về một người khác, thì đến từ âm Minh nhất mạch của Ma

Đạo, nắm giữ Nguyên âm Ma Thể, U Anh.

"Ừm, Lưỡng Nghi thể của ta và ngươi đã gần thành công, nếu như có thể tìm được một số cơ duyên ở trong sân đấu tinh không, không lo không có cách nào chống lại Sở Cuồng Nhân."

Trác Đông Lai nói ra.

Từ lần trước ở bên trong La Hầu tổ địa, sau khi thua Sở Cuồng Nhân lần nữa, hắn vẫn muốn tìm đối phương báo thù.

Nhưng bởi vì Phù âm bị Sở Cuồng Nhân cứu đi, hắn muốn thông qua việc hấp thu linh hồn âm Phù Tang, kế hoạch thăng Nguyên Dương Tiên Thể thành Lưỡng Nghi thể đã thất bại.

Nhưng ngay lúc này, U Anh xuất hiện.

Hắn là kẻ có Nguyên âm Ma Thể có thiên phú tốt nhất trong âm Minh nhất mạch từ trước tới nay, vừa lúc là sức mạnh hoàn toàn ngược lại với Nguyên Dương Tiên Thể, nếu kết hợp với loại thể chất này, Nguyên Dương Tiên Thể của hắn cũng có cơ hội thăng làm Lưỡng Nghi Tiên Thể, dù cho đối phương là nam, hắn cũng không nghĩ được nhiều như vậy.

Mối hận của hắn với Sở Cuồng Nhân, quá sâu.

Hắn có thể không tiếc bất cứ giá nào, để có được sức mạnh để báo thù.

Vì chuyện này mà bán một chút nhục thể thì như thế nào?

Mà U Anh không kịp chờ đợi muốn tăng địa vị của mình ở Ma Đạo, cũng ôm cừu oán đối với Sở Cuồng Nhân, cho nên đáp ứng lời mời của Trác Đông Lai.

Trong khoảng thời gian này, hai người thông qua bí pháp bên trong Đông Vương giáo, tăng thể chất của cả hai lên rất nhiều.

Khoảng cách trở thành Lưỡng Nghi Tiên Thể, cũng chỉ còn cách một bước.

Nếu hai người ở chung một chỗ, cùng nhau thúc giục Tiên Thể, thậm chí có thể phát huy ra sức mạnh của Lưỡng Nghi Tiên Thể chân chính.

Hắn nhìn về phía U Anh bên cạnh, ánh mắt có chút phức tạp.

Không nghĩ hắn đường đường là nam nhi cao bảy thước, lại muốn dùng loại biện pháp này để tìm kiếm sức mạnh có thể báo thù Sở Cuồng Nhân.

Chuyện này khiến hắn, có loại cảm giác xấu hổ giận dữ.

U Anh ở bên cạnh thì ngược lại, cũng không có bất cứ gánh nặng trong lòng nào.

Người trong Ma Đạo hành sự không kiêng nể gì cả, hơn nữa bên trong tam giáo cửu lưu của Ma Đạo, loại người gì cũng có, trong đó không thiếu một vài chuyện Long Dương, U Anh cũng thấy qua không ít.

"Chắc hẳn đã có không ít tu sĩ thiên kiêu đi đến sân thi đấu tinh không kia, chỉ sợ ngay cả những thiếu ngự Tiên Đình kia cũng sẽ có hành động, chúng ta vẫn nên thừa dịp hiện tại tu hành bí pháp nhiều hơn mấy lần, trước khi tiến vào sân thi đấu, cố gắng tăng thể chất lên càng nhiều càng tốt." U Anh nhìn về phía Trác Đông Lai, ánh mắt mong đợi nói ra.

Trác Đông Lai hít sâu một hơi, khẽ gật đầu: "Được!"

Sở Cuồng Nhân đáng chết, đều tại ngươi!

Nếu không phải vì ngươi, Trác Đông Lai ta không cần bị làm nhục như thế? !

Ta nhất định phải giết ngươi! !

Chương 1264: Tiên tử thẹn thùng, Thí Thần Thương, linh hồn ở Kim Ô huyết trì biến hóa

Sân thi đấu tinh không mở ra, khiến Tiên giới lâm vào chấn động trước nay chưa từng có.

Vô số thiên kiêu giới tử ào ào chạy tới sân thi đấu, muốn tìm kiếm cơ duyên trong đó để tăng cao thực lực.

Bên trong thánh địa Dao Trì.

Một bóng hình nhẹ nhàng xinh đẹp đang ngồi xếp bằng, đây là một nữ tử tuyệt sắc người mặc váy dài màu trắng, băng cơ ngọc cốt, trên người nàng có tiên huy lưu chuyển, trang nghiêm thần thánh, có loại cảm giác cao không thể chạm.

Người này, chính là thánh nữ Dao Trì Ngọc Trí.

Từ khi đạt được truyền thừa của Tây Vương Mẫu, tu vi của nàng càng ngày càng tăng, cộng thêm sự gia tăng từ tài nguyên của thánh địa Dao Trì, nàng bây giờ, khoảng cách tới Chân Tiên cũng chỉ còn cách một bước.

Không chỉ có như thế, có truyền thừa của Tây Vương Mẫu trong tay, cho dù gặp phải Chân Tiên, nàng cũng không phải không có năng lực đánh một trận.

Bên trong thiên kiêu, nàng hoàn toàn được xưng tụng một câu yêu nghiệt.

Đủ để đánh đồng với những thiếu ngự Tiên Đình kia.

"Sân thi đấu tinh không đã mở ra, hắn, chắc hẳn cũng sẽ tiến về đó."

Ngọc Trí mở hai mắt ra, nhìn về nơi xa nỉ non nói.

Lúc này, một người từ từ đi tới, là chưởng giáo đương nhiệm của thánh địa Dao Trì Thanh Dao.

"Hắn trong miệng ngươi, là Sở Cuồng Nhân sao?"

Thanh Dao trêu chọc một tiếng nói.

Ngọc Trí hơi đỏ mặt, giống như tiên tử thẹn thùng, vô cùng rung động lòng người, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, nàng liền khôi phục thần sắc bình thường, dường như bộ dáng tiên tử thẹn thùng kia chỉ là ảo giác.

"Sư tôn, vì sao ngươi nhắc đến hắn?"

"Nếu không phải Sở Cuồng Nhân, thì còn có thể là người nào? Chẳng lẽ lại là Trác Đông Lai hay sao?"

Nhắc đến Trác Đông Lai, Ngọc Trí cau mày lại, bộ dạng không thích: "Làm sao có thể."

Biểu hiện hoàn toàn khác so với khi Thanh Dao nhắc đến Sở Cuồng Nhân lúc vừa rồi.

Thanh Dao không khỏi lắc đầu, xem ra tâm của đồ nhi này của nàng, dường như có lẽ đã bị Sở Cuồng Nhân kia câu đi rồi.

Nhưng mà đối với chuyện này, mặc dù là ngoài ý liệu, nhưng cũng hợp tình lý.

Đối với Sở Cuồng Nhân, nàng cũng có quan sát qua.

Không thể không nói, loại yêu nghiệt nhân kiệt kia, đích thật là loại hình khiến lòng của nữ nhân dễ bị dao động nhất, ngay cả chưởng giáo Dao Trì là nàng cũng có chút ý muốn động tâm.

Nếu như có thể, Ngọc Trí kết hợp với Sở Cuồng Nhân, cũng không tệ.

Thanh Dao âm thầm nghĩ tới.

"Nói đến Trác Đông Lai, ta nghe người bên Đông Vương giáo nói, gần đây hắn và một tu sĩ Ma Đạo tiếp xúc rất gần nhau, gần như là như hình với bóng."

"Há, vậy ta còn phải cảm tạ vị ma nữ kia, nhờ có nàng, Trác Đông Lai này đã thật lâu không đến tìm ta, ngược lại giúp ta thanh tịnh không ít."

"Ha, đây không phải là nữ, là giới tử âm Minh nhất mạch của Ma Đạo, là nam tu."

Ngọc Trí có chút ngoài ý muốn, lập tức cũng không thèm để ý: "Không quan trọng là nam hay nữ."

"Nghe nói tu sĩ Ma Đạo kia có Nguyên âm Ma Thể, ngược lại là kẻ như hai thái cực với Nguyên Dương Tiên Thể của Trác Đông Lai, hai người này ở chung một chỗ, là vì tu hành ra Lưỡng Nghi Tiên Thể, chậc chậc. Nhìn không ra Trác Đông Lai này vì tu hành Lưỡng Nghi Tiên Thể, thế mà cam nguyện hi sinh đến mức này, có khí phách."

"Vậy hắn thành công không?" Ngọc Trí nhíu mày hỏi.

"Há, ngươi đây là đang sợ Trác Đông Lai tu thành Lưỡng Nghi Tiên Thể sẽ tạo thành uy hiếp đối với ngươi, hay là sợ hắn đối phó với Sở Cuồng Nhân vậy?"

Thanh Dao hiếu kỳ hỏi.

Nghe nói như thế, trên mặt Ngọc Trí lộ ra một nụ cười: "Nếu hắn muốn đối phó Sở đạo hữu, vậy chỉ sợ là... Tự chuốc lấy đau khổ."

Nàng cũng không rõ ràng đối với thực lực hiện giờ của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng mà, cho dù là nàng, bây giờ tại đối mặt với Sở Cuồng Nhân của lúc trước, cũng không có bất kỳ cảm giác chắc chắn có thể thắng.

Chớ nói chi là, Sở Cuồng Nhân sẽ không trì trệ không tiến.

Tiến bộ của hắn, chỉ so còn muốn lớn mình, chỉ sợ sớm đã vượt qua lúc trước không biết bao nhiêu.

……

Trong một cổ địa tối tăm nào đó.

Một bóng người bỗng nhiên phóng lên tận trời, một luồng ma khí vô cùng kinh khủng tuôn ra, khuấy động trong gầm trời.

Ma khí mạnh mẽ này, kéo theo một luồng ý chí kinh khủng như muốn đồ thần diệt phật, làm cho toàn bộ sinh linh khắp phương viên trăm triệu dặm cũng nhịn không được mà nằm rạp trên mặt đất.

Cho dù là sinh linh cấp bậc Thiên Tiên cũng nhịn không được mà run lẩy bẩy.

Thân ảnh kia tay cầm một thanh trường thương màu đen, phía trên được bao trùm một tầng đạo văn huyền diệu, dường như trong đó có ma quang hắc sắc lấp lóe, đánh nát vạn lý sơn hà, vô cùng kinh khủng.

"Một món chí bảo Tiên Thiên bản nguyên khác của Ma tộc La Hầu, Thí Thần Thương! Cuối cùng ta cũng được ngươi công nhận!"

Thạch Thiên Hiên nhìn ma thương trong tay nỉ non nói.

Thí Thần Thương, đây là một món chí bảo bản nguyên được Ma Đạo phát hiện ở La Hầu tổ địa, là đồ vật ngang cấp với Diệt Thế Hắc Liên, không chỉ có như thế, ở bên trong Thí Thần Thương này còn ẩn chứa một phần truyền thừa của Ma tộc La Hầu, có thể nói, đây là một phần cơ duyên to lớn.

Nhưng mà, muốn có được Thí Thần Thương, muốn đạt được truyền thừa, trước hết phải thông qua khảo nghiệm cửu tử nhất sinh.

Cho dù là Thạch Thiên Hiên hiện đang hồi tưởng lại trận khảo nghiệm kia, hắn cũng có loại cảm giác không rét mà run.

Thật là đáng sợ.

Nhóm Ma Vương triệu tập vô số thiên kiêu Ma Đạo đến đây tiếp nhận khảo nghiệm của ma thương này, ở trong đó, có không ít thiên kiêu đứng đầu, nhưng kẻ chống cự đến sau cùng chỉ có một mình hắn.

"Có thanh Thí Thần Thương này, cộng thêm phần truyền thừa của Ma Tổ La Hầu kia, Sở Cuồng Nhân, ta không kém gì ngươi! !"

"Sân thi đấu tinh không lần này, hi vọng ngươi đừng để ta gặp phải ngươi lần nữa, nếu không, ta sẽ rửa sạch nhục nhã, hoàn toàn giẫm ngươi ở dưới chân! !"

Thạch Thiên Hiên tay cầm Thí Thần Thương, hăng hái nói.

……

Bên trong Thập Vạn Đại Sơn.

Kim Ô Thiên Sơn.

Một trận huyết tế cực kỳ tàn nhẫn đang được triển khai.

Chỉ thấy Kim Ô Vương ném vô số thi thể thiên kiêu Kim Ô vào bên trong Kim Ô huyết trì.

Huyết trì đang ùng ục ùng ục xì xào bốc khói, nước trong huyết trì tạo thành một khuôn mặt người, cắn nuốt vô số thân thể thiên kiêu Kim Ô.

Chỉ chốc lát.

Toàn bộ một trăm thi thể thiên kiêu Kim Ô đã được hiến tế thành công.

Sắc mặt Kim Ô Vương âm trầm đến đáng sợ.

Thoáng một cái hiến tế một trăm thiên kiêu Kim Ô, cho dù hắn là Yêu Vương của Kim Ô nhất tộc, cũng vô cùng đau lòng.

Hắn không ngừng nói với chính mình.

Đây là vì đối phó Sở Cuồng Nhân, là vì tương lai của Kim Ô Thiên Sơn.

Nhưng cho dù như thế nào, một trăm thiên kiêu Kim Ô này, cuối cùng vẫn mất đi, đều là vì tương lai của Kim Ô Thiên Sơn.

Ầm! !

Lúc này.

Chỉ thấy huyết trì ầm ầm nổ tung, một đạo cột nước kim sắc phóng lên tận trời!

Trong cột nước ẩn chứa vô số đạo văn kim sắc, từng đợt tiên huy lưu chuyển, một trăm thi thể thiên kiêu Kim Ô kia nhanh chóng bị phân giải thành vô số huyết nhục ở bên trong dòng nước, cuối cùng, một lần nữa ngưng tụ thành một thân thể Kim Ô bụng có ba chân, toàn thân tràn ngập trong ngọn lửa màu vàng ở giữa không trung.

Toàn bộ nước trong huyết trì tiến vào bên trong thân thể Kim Ô này.

Một cái chớp mắt tiếp theo, Kim Ô này bỗng nhiên mở hai mắt ra, phát ra một tiếng thét dài bén nhọn, Kim Ô Hỏa vô tận phun ra ngoài.

Toàn bộ Kim Ô ở Kim Ô Thiên Sơn sau khi nghe được một tiếng hét dài này, chỉ cảm thấy thân thể run rẩy, huyết mạch đúng là có loại cảm giác bị áp chế.

Dù là Kim Ô Vương cũng không ngoại lệ.

"Loại cảm giác này... Là Kim Ô trải qua bảy lần thức tỉnh huyết mạch! ! !"

"Hơn nữa, đã rất gần với vô hạn tám lần thức tỉnh huyết mạch, yêu nghiệt, tuyệt đối là yêu nghiệt ở bên trong thiên kiêu, yêu nghiệt có cơ hội trùng kích cảnh giới Hợp Đạo trong tương lai!"

Trên mặt Kim Ô Vương mang theo vẻ vui sướng, cảm thấy một trăm thiên kiêu Kim Ô kia chết cũng đáng.

Phải biết rằng, trong lịch sử của Kim Ô Thiên Sơn, xuất hiện qua không dưới hơn trăm thiên kiêu trải qua sáu lần thức tỉnh huyết mạch, nhưng bảy lần thức tỉnh huyết mạch, chỉ lác đác không có mấy người.

Chớ nói chi là, Kim Ô này đã rất gần với vô hạn tám lần thức tỉnh huyết mạch.

"Không hổ là Linh thể được sinh ra từ một giọt máu của Kim Ô chi tổ, quả thật đáng sợ!"

"Có hắn ở đây, sân thi đấu tinh không lần này, Kim Ô Thiên Sơn ta, lo gì không thể lấy được hạng nhất chứ? !"

Chương 1265: Cơ duyên của Lam Vũ, Ác Tiên cốc, Ngũ Tuyệt Trận

Khoảng cách Sở Cuồng Nhân bế quan đã qua gần hai năm.

Mà trong thời gian hai năm này, không ít thiên kiêu giới tử tiến vào trong sân đấu tinh không tìm kiếm cơ duyên, có không ít thiên kiêu đều đạt được tiến bộ.

Thậm chí, nghe đồn còn xuất hiện tồn tại cảnh giới Chân Tiên.

Nhưng mà, những thiên kiêu được gọi là yêu nghiệt, cực kỳ hiếm thấy.

Nhưng cho dù nói thế nào, ở trong sân đấu tinh không, không ít thiên kiêu đều vô cùng sáng chói, nhất là những yêu nghiệt kia lại càng ngày càng nổi bật, danh chấn tinh không.

Dần dần, danh chấn trong đám giới tử ngày xưa Sở Cuồng Nhân, dường như, đã xuống dốc, có rất ít người đề cập đến.

Thay vào đó, là tên của mấy người Trác Đông Lai, U Anh, Thạch Thiên Hiên, Kim Ô thiếu tổ.

Trong sân đấu tinh không.

Một vùng đại lục phía trên ngôi sao nào đó.

Một nữ tử tóc bạc, người mặc chiến giáp ngân sắc đang tìm kiếm cơ duyên gì đó.

Người này, chính là Lam Vũ.

Khi sân thi đấu tinh không mở ra, đông đảo thiên kiêu giới tử liên tục tiến vào, mà Lam Vũ cũng là một thành viên trong đó.

Vốn dĩ, Sở Hồng, Phù âm, còn có một số giới tử còn lại của thư viện cũng đi cùng với nàng, nhưng thời gian hai năm trôi qua, mỗi người đều có cơ duyên của mình, sau đó mỗi người tách ra.

Ngoại trừ ngẫu nhiên lại liên hệ, thì rất ít tụ ở một chỗ.

Cừu non luôn luôn kết bè kết đội, mãnh thú luôn luôn độc hành.

Không người nào nguyện ý làm một con cừu non mặc người chém giết, nhóm thiên kiêu giới tử đi vào sân thi đấu tinh không đều tìm kiếm, nghĩ cách biến bản thân thành mãnh thú.

"Căn cứ vào thăm dò hơn một năm nay, di tích vị tiền bối Vũ Nhân kia ghi lại cần phải ở đây mới đúng."

Lam Vũ nỉ non nói.

Trong hai năm qua, nàng cũng thu hoạch một ít cơ duyên, tu vi đã đạt đến cảnh giới Thiên Tiên cửu phẩm đại viên mãn.

Không chỉ có như thế, nàng tìm được một số dấu vết mà đại năng Vũ Nhân để lại trong sân đấu tinh không này, ở trong đó, có lẽ có biện pháp trợ giúp nàng thăng cấp thể chất.

Ở trong đó, có một di tích vô cùng quan trọng.

Căn cứ vào những dấu vết đại năng Vũ Nhân kia lưu lại, trên ngôi sao này chính là chỗ của di tích kia.

Lam Vũ tìm kiếm ở hành tinh này.

Gần mười ngày sau.

Phía trên một hoang mạc.

Dường như Lam Vũ phát hiện cái gì đó, ra tay đánh vào một chỗ hư không phía trên hoang mạc.

Chỉ thấy hư không kia đột nhiên nổi lên từng gợn sóng lăn tăn.

"Đây là, kết giới nào đó!"

"Khí tức của kết giới này, là quang mang chiến tiên nguyên lực, tìm được rồi."

Quang Minh Chiến Tiên nguyên, là thể chất chí cao của Vũ Nhân, sức mạnh mà chỉ có Quang Minh Chiến Tiên Thể mới có thể tu hành ra.

Bên trong kết giới này lại ẩn chứa loại dao động này.

Điều này khiến Lam Vũ vô cùng mừng rỡ.

Nàng phi thân tiến vào bên trong.

Mà sau khi Lam Vũ tiến vào kết giới, trong hư không, có mười mấy đạo nhân ảnh đi ra.

Những người này cũng muốn đi vào kết giới, nhưng lại bị ngăn cách ở bên ngoài.

"Đáng chết, kết giới này có hạn chế, chỉ có Vũ Nhân nhất tộc mới có thể tiến vào, còn về những người khác, căn bản không được."

"Vậy làm sao bây giờ?"

Bên trong những người này, cầm đầu chính là một nam tử mặt thẹo, hắn nhìn chằm chằm kết giới, trầm ngâm một hồi, sau đó nói: "Chờ!"

"Chờ?"

"Chờ sau khi Lam Vũ đạt được cơ duyên bên trong kết giới này rồi đi ra, chúng ta lại động thủ."

Kẻ có vết sẹo kia cười lạnh nói: "Vốn dĩ, thực lực của Lam Vũ này cực mạnh, nếu chúng ta tùy tiện động thủ, chỉ sợ sẽ làm cho đối phương có thể chạy thoát, hiện tại tốt rồi, trong khoảng thời gian nàng tiến vào kết giới thăm dò, chúng ta có thể bố trí một chút, hoàn toàn ngăn chặn khả năng đào tẩu của đối phương."

"Bố trí Ngũ Tuyệt Trận đi, có trận pháp này ở đây, cho dù Lam Vũ này có thực lực mạnh hơn nữa, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn bó tay chịu trói!"

"Đúng vậy."

Lúc này, cách đó không xa trong hoang mạc có một đội ngũ thám hiểm đi tới.

Đợi sau khi nhìn đến mặt thẹo, sắc mặt đại hán cầm đầu đột nhiên biến đổi: "Không tốt, là người của Ác Tiên cốc! !"

Đại hán xoay người bỏ chạy.

Nhưng ngay lúc này, mặt thẹo kia đã động thủ.

Bóng người hắn lóe lên, biến mất ngay tại chỗ, đi đến trên bầu trời của đội ngũ thám hiểm kia, đưa tay vung ra một chưởng hóa thành đao, một đạo đao quang cẩn trọng dồi dào, kéo theo sát khí vô biên từ trên trời giáng xuống.

Chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, ngay sau đó, bụi mù cuồn cuộn.

Trong nháy mắt, đội ngũ này đã bị đao quang tàn sát.

"Ha ha, Thiên Sát Cửu Đao của lão đại càng ngày càng cường đại, một đao kia, luận về uy lực, đã có ba phần bóng dáng của tam cốc chủ."

Một tu sĩ đi đến trước mặt mặt thẹo, nịnh nọt nói.

Những người này, toàn bộ đều đến từ Ác Tiên cốc.

Mà bên trong Ác Tiên cốc phần lớn là loại người cực kỳ hung ác, trong đó, mấy vị cốc chủ càng là ác bên trong ác!

Tam cốc chủ, am hiểu đao pháp.

Uy năng đao pháp của hắn được lưu truyền rộng rãi bên trong Tiên giới.

Thanh niên sẹo mặt này, chính là con nuôi của tam cốc chủ bên trong Ác Tiên cốc.

"Được rồi, vẫn đi bố trận đi."

Mặt thẹo từ tốn nói.

Sau đó, mọi người bắt đầu bố trận.

Mà giờ khắc này.

Lam Vũ tiến vào trong kết giới đã gặp phải khảo nghiệm mà đại năng Vũ Nhân ngày xưa để lại ở nơi đây.

Đùng! !

Lam Vũ đánh ra một quyền, đánh cho một con rối trước mặt thành phấn vụn.

Nhưng mà đánh nát một con, còn có không ít con rối hô nhau xông lên, liên miên bất tuyệt.

Lam Vũ hít sâu nhìn một hơi, vung Thiên Quang Thần Trượng trong tay, liên tiếp thi triển các loại chiến kỹ, tiên pháp Vũ Nhân, phá hủy con rối xông lên.

Trận khảo nghiệm này kéo dài rất lâu.

Cuối cùng, Lam Vũ dựa vào một luồng chiến ý bất khuất đi vào sâu bên trong di tích.

Ở chỗ này, có một cái tế đàn.

Trên tế đài, có một bóng người sau lưng mọc lên hai cánh ngồi ngay thẳng.

Hơi thở này thiêng liêng lại thần thánh, giống như che giấu một vị Tiên Vương cửu thiên.

Chính là một vị tiền bối đại năng của Vũ Nhân nhất tộc.

Nhưng mà, đại năng tiền bối này nhìn qua sinh động như thật, trên thực tế, trên người lại không có chút sinh cơ nào.

Hiển nhiên, đây là một bộ di hài.

Mà ở bên cạnh di hài còn trưng bày một bản thư viết tay.

Lam Vũ tiến lên, đầu tiên là hành lễ, sau đó cầm lấy bản viết tay kia, bắt đầu đọc.

Bản thư tay này ghi lại một số kinh nghiệm tu hành của vị đại năng Vũ Nhân này, đối với Lam Vũ mà nói, có giá trị tham khảo rất lớn.

Nhưng thứ trân quý nhất là biện pháp có liên quan tới việc làm cách nào để thăng cấp Quang Minh Chiến Tiên Thể vô cực.

Thì ra, vị Vũ Nhân này trước mắt đã từng là một Vũ Nhân nắm giữ Quang Minh Chiến Tiên Thể vô cực.

"Thì ra là thế, muốn tăng lên Quang Minh Chiến Tiên Thể, đầu tiên phải thu thập một lượng lớn tài nguyên về thuộc tính Quang Minh."

"Xem ra sau này phải chú ý nhiều hơn."

Nàng thu thập xong đồ vật, sau đó lại chuẩn bị rời đi.

Mà khi nàng đi ra kết giới, đột nhiên đồng tử hơi hơi co rụt lại, Thiên Quang Thần Trượng đã cầm trong tay.

"Ha ha, năng lực cảnh giác của ngươi vô cùng nhạy bén, lại có thể phát hiện trận pháp chúng ta ẩn giấu."

Mặt thẹo và tu sĩ không có hảo ý còn lại bao vây Lam Vũ.

"Hừ, thì ra là người của Ác Tiên cốc, khó trách luôn làm những chuyện trộm gà trộm chó này."

Lam Vũ xùy cười một tiếng.

Tên tuổi Ác Tiên cốc, nàng cũng có nghe nói qua, hơn nữa còn thấy tận mắt.

Nàng biết đức hạnh của đám người này, không nói hai lời, vung Thiên Quang Thần Trượng trong tay, tiên nguyên Quang Minh Chiến Tiên bàng bạc tuôn ra.

Mà mặt thẹo một bước cũng không nhường.

Hắn vừa sải bước ra, trực tiếp dẫn động sức mạnh bên trong Ngũ Tuyệt Trận.

Chỉ thấy năm luồng khí tức kim mộc thủy hỏa thổ hoàn toàn khác biệt bạo phát, hóa thành một dòng nước lũ màu sắc rực rỡ cản lại đòn tấn công của Lam Vũ.

"Thân hãm Ngũ Tuyệt Trận, ngươi chỉ có con đường bại vong mà thôi."

Mặt thẹo lạnh nhạt nói.

"Vậy thì thử một lần đi."

Lam Vũ cũng không có chút khiếp đảm nào, chiến giáp trên người, thần trượng trong tay, tự có một luồng uy thế lẫm liệt không thể xâm phạm.

Chương 1266: Đột phá Chân Tiên, Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới, Chư Giới Sinh Tử Luân

Bên trong thư viện Bách Gia.

Lữ Tử đang đánh cờ với một danh sư của thư viện.

"Lữ Tử, sân thi đấu tinh không đã mở ra hai năm, nhưng thủ tịch vẫn một mực bế quan, như vậy có thể sẽ bị lạc hậu hơn người khác hay không?"

Người danh sư kia hiếu kỳ có chút lo lắng hỏi.

Nhưng Lữ Tử chỉ cười nhạt một tiếng, nói: "Tin tưởng thủ tịch, hắn tự có chừng mực, không cần lo lắng, hơn nữa, nhìn vào thực lực hai năm trước của thủ tịch, cũng đủ để khinh thường một đời trẻ tuổi."

Đúng vậy, cho dù Sở Cuồng Nhân hoang phí thời gian hai năm cũng không quan trọng.

Hai năm trước thực lực của hắn đã khiến vô số tu sĩ của một đời trẻ tuổi phải ngước mắt mà nhìn.

Thậm chí Lữ Tử còn hoài nghi, Sở Cuồng Nhân còn đang cố ý cho những người của một đời trẻ tuổi thời gian hai năm để đuổi kịp hắn.

Nếu không, giới tử chi tranh này chỉ sợ sẽ thắng quá mức nhàm chán.

Ông! !

Ngay khi Lữ Tử và danh sư đánh cờ nói chuyện với nhau, bỗng nhiên, một luồng dao động vô cùng mạnh mẽ bạo phát ở nơi nào đó trong thư viện.

Khí tức này, kéo theo một trận tiếng rồng gầm, phóng lên tận trời!

Lữ Tử, danh sư thậm chí rất nhiều học sinh giáo viên trong thư viện đều chú ý tới luồng khí tức doạ người này, ào ào nhìn về nơi phát ra khí tức này.

"Hướng kia là... Chỗ của thủ tịch! !"

"Ha, hắn rốt cục cũng xuất quan."

Lữ Tử cười nhạt một tiếng.

Nơi Sở Cuồng Nhân bế quan.

Vô số đạo văn huyền diệu lưu chuyển trên không trung, hóa thành hư ảnh Bách Thánh, Tuyết Sơn liên miên, điều lệ điều cấm, khí tức của hắn mênh mông, rung động tám phương thiên địa.

Đây là tam đại dị tượng của thư viện.

Mà phía trên dị tượng này, còn có sinh tử luân hồi chi ý đang lưu chuyển, hóa thành một bức âm Dương Sinh Tử Đồ to lớn, bao trùm bầu trời.

Vạn linh vạn vật ở bên trong Sinh Tử Đồ này, bị sức mạnh Luân Hồi cuốn lấy, như vừa đi tới thời khắc giao thoa của sinh tử.

"Khí tức này, quá mênh mông."

"Khí tức của thủ tịch quá cường đại, hắn đã đột phá Chân Tiên! !"

"Chân Tiên tầm thường ở trước mặt luồng sức mạnh này, cũng không đáng giá nhắc tới, không hổ là thủ tịch."

Vô số học sinh trong thư viện nhìn tam đại dị tượng, Thần Ma chi khí xen lẫn cảnh tượng sinh tử luân hồi, mặt mũi đều tràn đầy kinh thán.

Lúc này.

Trong hư không bỗng nhiên hiện ra một hư ảnh đại thụ cổ lão che trời.

Đại thụ này quá to lớn, dường như từ hai cây dâu dìu dắt nhau tạo thành, thân cành màu đỏ, lá cây màu kim, một âm một dương, âm dương giao hợp, không phân khác biệt.

Chính là Phù Tang Thụ trong truyền thuyết cổ lão.

Phù Tang này, cho dù là một cành cây đều có phẩm chất vạn trượng, cả cây đại thụ cao tới 1 triệu trượng, dường như chống đỡ toàn bộ thiên địa.

"Gầm! !"

Một trận tiếng rồng gầm vang vọng.

Chỉ thấy chín con Thần Long kim sắc bay lên không trung, bay lượn ở xung quanh Phù Tang.

Mỗi một con Thần Long kim sắc đều dài đến vạn trượng, do vô số đạo văn huyền diệu ngưng tụ mà thành, khí thế mênh mông, càng có một loại khí tức cao quý không tả nổi.

Đây là Hoàng Đạo Chân Long, là biểu tượng của Nhân Hoàng, là vật tôn quý nhất thế gian!

Khi Phù Tang Thụ và Hoàng Đạo Chân Long xuất hiện, tất cả mọi người, bao gồm những danh sư kia cũng không tự chủ được mà hít vào một ngụm khí lạnh.

"Ông trời ơi, đây là sức mạnh Phù Tang, còn có... Hoàng Đạo Chân Long! !"

"Hoàng Đạo Chân Long, thứ này không phải chỉ có Nhân Hoàng mới có thể tu hành ra sao? Vậy mà thủ tịch hắn còn thành công nắm giữ truyền thừa của Nhân Hoàng! !"

"Sức mạnh Phù Tang, truyền thừa Nhân Hoàng, cộng thêm các loại thể chất tuyệt thế, thành tựu tương lai của thủ tịch, không thể tưởng tượng nổi!"

"Ha ha, hai năm, thủ tịch bế quan hai năm, mà những thiên kiêu giới tử kia cũng đi sân thi đấu tinh không trong thời gian hai năm, cũng không biết những người kia có đuổi kịp thủ tịch hay không!"

"Đừng nói hai năm, cho dù có cho bọn họ trăm năm đoán chừng cũng đuổi không kịp."

Tam đại dị tượng của thư viện, Hỗn Độn Thần Ma Thể, Luân Hồi Thiên Thể, sức mạnh Phù Tang, Hoàng Đạo Chân Long...

Sở Cuồng Nhân đột phá Chân Tiên, khí tức tiết ra ngoài, diễn hóa ra các loại dị tượng đạo văn.

Khí tức kia cường đại đến mức trực tiếp rung chuyển vùng thế giới này.

Cảnh tượng tuyệt mỹ đó, giống như Cửu Thiên Tiên Vương giáng trần.

Nơi bế quan.

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, khí tức trên người mênh mông, giống như biển lớn mênh mông, vô biên vô tận.

Trên người hắn có tiên huy lưu chuyển, vô cùng không tầm thường.

Bỗng nhiên, hắn mở hai mắt ra.

Trong mắt có sức mạnh Luân Hồi huyền diệu đang lưu chuyển, giống như hai vòng xoáy, dường như ngay cả linh hồn đều có thể bị hút vào.

Ngay sau đó, ở quanh người hắn, có vô số đạo văn xen lẫn, hóa thành một lĩnh vực vô hình.

Ở bên trong lĩnh vực này, có sáu loại quang hoa huyền diệu đang lưu chuyển.

Dáng vẻ của sáu đạo quang hoa kia không đồng nhất, mỗi một loại đều đại biểu cho một loại sức mạnh hết sức mạnh mẽ.

Theo thứ tự là sức mạnh Thiên Đạo có uy năng mênh mông, sức mạnh Nhân Đạo biến hóa đa dạng, sức mạnh Súc Sinh Đạo quỷ quyệt, sức mạnh A Tu La Đạo bạo ngược, sức mạnh Địa Ngục đạo âm trầm, và sức mạnh Ngạ Quỷ Đạo tràn ngập sự đói khát, giống như muốn cắn nuốt tất cả mọi thứ trên thế gian.

"Luân Hồi Thiên Thể đệ nhị thần thông, Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới!"

Sở Cuồng Nhân nhìn lực trường bốn phía, ánh mắt lộ ra nụ cười hài lòng.

Luân Hồi Thiên Thể là Tiên Thể Chí Tôn, tất nhiên sẽ không đơn giản, Tiên Thể này, có tam đại thần thông.

Đệ nhất thần thông Luân Hồi Kiếp Quang.

Mà bây giờ, sau khi Sở Cuồng Nhân đột phá Chân Tiên, đã nắm giữ được đệ nhị thần thông, Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới!

Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới, ẩn chứa sức mạnh Lục Đạo Luân

Hồi, vô cùng kinh khủng.

Ngoại trừ Luân Hồi Thiên Thể đã được khai thác đệ nhị thần thông, Hỗn Độn Thần Ma Thể cũng có loại sức mạnh thần thông thứ hai, tên là, Chư Giới Sinh Tử Luân!

Đây là một loại thần thông có tính công kích còn cường đại hơn so với âm Dương Sinh Tử Đồ.

Sinh tử luân chuyển, sụp đổ chư giới!

Sinh tử của chúng sinh, đều ở trong lòng bàn tay Sở Cuồng Nhân.

Mặc kệ là Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới, hay là Chư Giới Sinh Tử Luân, đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, đều là một lá bài tẩy.

"Không biết người nào có thực lực làm cho ta thi triển ra hai loại thần thông này đây?"

"Nhóm yêu nghiệt trong sân đấu tinh không, các ngươi, đủ tư cách sao?"

Sở Cuồng Nhân thu liễm lại khí tức thần thông trên người, ánh mắt dường như vượt qua vô số tầng mây núi chướng, tinh thần nhật nguyệt, nhìn thẳng vào sân thi đấu tinh không.

Đối với việc sân thi đấu xuất hiện, tuy hắn đang bế quan, nhưng loại khí tức lúc sân thi đấu xuất hiện, hắn vẫn có phát hiện.

Trong thư viện.

Tam đại dị tượng, Hoàng Đạo Chân Long và một vài dị tượng tiêu tán.

Sở Cuồng Nhân, đi ra khỏi nơi bế quan.

Khí tức của hắn thu liễm đến cực hạn, cũng không có đáng sợ như trong tưởng tượng của mọi người.

Đông đảo học sinh còn vì chuyện này mà sửng sốt một chút, lập tức liền bừng tỉnh đại ngộ.

"Phản phác quy chân!"

"Thủ tịch trở thành Chân Tiên, phản phác quy chân."

"Thì ra là thế."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua chúng học sinh, mỉm cười.

Nụ cười kia, làm cho người ta cảm thấy như gió xuân ấm áp.

"Thủ tịch cũng quá đẹp trai rồi."

"Công tử như ngọc, trên đời vô song, mặt của thủ tịch giết ta rồi."

Không ít thiếu nữ học sinh nhìn thấy hắn, hai mắt đều biến thành sao nhỏ.

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía tinh không nơi xa, phất tay áo lên, trong nháy mắt, bóng người biến mất ngay tại chỗ.

"Thủ tịch là đi sân đấu."

"Ha ha, chuyện này, những thiên kiêu trong sân thi đấu phải nghênh đón tuyệt vọng."

Đông đảo học sinh cười nói.

Cuồng Nhân đột phá cảnh giới Chân Tiên Sở cường đại đến mức nào, đông đảo đám học sinh cũng không rõ ràng.

Nhưng mà, còn chưa đột phá Chân Tiên, Sở Cuồng Nhân đã có thực lực chém giết Chân Tiên.

Chớ nói chi là hiện tại Sở Cuồng Nhân, đối với tu sĩ một đời trẻ tuổi mà nói, đây tuyệt đối là tồn tại vô cùng kinh khủng.

Mà lúc này, các tu sĩ trong sân thi đấu tinh không cũng không biết, một con quái vật, sắp tới!

Chương 1267: Lôi Thần Châu, Sở Cuồng Nhân giáng xuống, ta muốn

Bên trong sân đấu tinh không.

Các thiên kiêu các lộ đều tranh đoạt các loại cơ duyên bảo vật, chém giết có thể xảy ra ở mọi nơi có khả năng phát sinh.

Mà vào hôm nay.

Một đạo thân ảnh màu trắng giống như lưu quang, nhanh chóng lướt vào bên trong phiến tinh không này.

Người vừa mới bước vào sân đấu tinh không này, chính là Sở Cuồng Nhân.

Từ lúc hắn đến chỗ này, tiên thức cuồn cuộn phun trào, thu thập các loại tin tức ở nơi đây.

Một ít đại sự liên quan phát sinh bên trong đấu trường này, có dạng thiên kiêu nào, toàn bộ đều được hắn hiểu rõ mồn một.

Mà trong đó cũng chỉ có vài sự tình ít ỏi đáng giá khiến hắn chú ý đến mà thôi.

Ví dụ như ở bên trong sân đấu tinh không có giới tử thiên kiêu nào tỏa ra hào quang rực rỡ.

“Thiếu ngự Tiên Đình Tử Vi, Đông Vương giáo Trác Đông Lai, Ma Đạo Thạch Thiên Hiên, Kim Ô thiếu tổ, Tiểu Như Lai…… Ngược lại cũng có không ít Thiên kiêu giới tử, tên tuổi cũng được gọi là có tiếng vang, cũng không biết trong số đó, có mấy người chân chính đáng giá cho ta để ý.” Sở Cuồng Nhân cười nhạt một cái nói.

Đùng!

Lúc này.

Cách đó không xa bên trong viên cổ tinh nào đó bộc phát ra một luồng dao động năng lượng vô cùng cường đại.

Bên trong cổ tinh kia có hạo quang ngút trời, uy áp cường đại thổi quét một phương tinh không này, rung chuyển khắp nơi.

“Ha, có cơ duyên gì hiện thế sao.”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía viên cổ tinh kia, trong mắt lộ ra một tia ngoài ý muốn.

Không nghĩ tới bản thân mới bước vào sân đấu tinh không này chưa bao lâu, đã gặp cơ duyên hiện thế bên trong một viên cổ tinh.

Hắn bay nhanh về phía viên cổ tinh kia.

Bên trong cổ tinh, trên một mảnh đại lục.

Một luồng năng lượng lôi đình cường đại lấy nơi nào đó làm trung tâm, một lượng lớn sức mạnh lôi đình tiết ra, chấn động thiên địa tám phương, hình thành một mảnh lôi đình cuồn cuộn như hải dương.

Mà ở trung tâm mảnh lôi hải này, có một viên bảo châu màu lam vô cùng lộng lẫy.

Trên viên bảo châu này có đạo văn lưu chuyển, ẩn chứa một luồng năng lượng vô cùng kinh người.

Các thiên kiêu tu sĩ ở gần đó nhận thấy được bảo châu xuất thế, sôi nổi muốn đến gần nó.

“Khí tức thật cường đại, viên bảo châu này, rốt cuộc là thứ gì vậy? !”

“Vật này thật sự không tầm thường, sức mạnh lôi đình, chẳng lẽ có quan hệ với cường giả chí tôn của Lôi Đạo ở thời kỳ Tiên Cổ, Lôi Thần Cường Lương? !”

Lôi Thần Cường Lương, vị thần khống chế lôi đình.

Cũng giống như Hỏa Thần Chúc Dung, đều là cường giả đứng đầu ở Côn Luân tiên đình.

“Đây không phải truyền thừa của đệ nhất Lôi Thần, Cường Lương.”

Một thiên kiêu tóc xanh từ tốn nói.

Nghe hắn nói vậy, mọi người cũng không hoài nghi, chỉ là trong mắt toát ra một tia thất vọng.

“Nếu giới tử lôi bộ Lôi Chấn đã nói như vậy, xem ra vật ấy đích xác không phải đồ vật của Cường Lương.”

“Chậc, Lôi Chấn là giới tử lôi bộ cường đại nhất trong tiên đình, hắn đã nói đây không phải truyền thừa của Cường Lương, vậy chắc chắn là không phải.”

Một tên thiên kiêu nói ra, vô cùng tin phục đối với lời nói của Lôi Chấn.

“Tuy rằng đây không phải truyền thừa của đệ nhất Lôi Thần, nhưng cũng là bảo vật của một vị Lôi Thần nào đó, đối với tu sĩ tu hành sức mạnh lôi đình mà nói có tác dụng rất lớn.”

Lôi Chấn nói, trong mắt toát ra một tia nhiệt huyết.

Lôi Thần là một danh hiệu, cũng là chức vị của người lãnh đạo tối cao bên trong bốn bộ của Tiên Đình.

Nghe đồn, thần đời thứ nhất trong bốn bộ của Tiên Đình được gọi là đệ nhất thần, ví dụ như đệ nhất Hỏa Thần Chúc Dung, Thuỷ Thần Cộng Công.

Mà Cường Lương cũng là Lôi Thần đời thứ nhất của lôi bộ, không những thế Cường Lương còn là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nếu hắn có để lại truyền thừa mà nói, cảm ứng của Lôi Chấn hẳn phải càng thêm mãnh liệt mới đúng.

“Không cần biết hắn là vị Lôi Thần nào, lấy được rồi hẵn nói.”

Một đạo thân ảnh lóe lên, bay vút về phía bảo châu lôi đình kia.

Nhưng ngay lúc này, lôi đình chi hải kia ầm ầm rung động, trong đó bỗng nhiên có từng đạo sức mạnh lôi đình phát nổ, đánh cho vị thiên kiêu kia thành cặn bã.

Lôi Chấn lắc đầu cười nói: “Mặc dù là truyền thừa Lôi Thần bình thường, nhưng dù sao cũng không phải thứ mà thiên kiêu tầm thường có khả năng chạm tới.”

Thân ảnh hắn lóe lên, lao về phía lôi đình chi hải.

Chỉ thấy quanh người hắn có đạo văn huyền diệu vờn quanh, lôi đình bốn phía quả thật tự động tránh đi.

“Quả nhiên, Lôi Thần Quyết của ta có tác dụng!”

“Lôi Thần châu này, chính là truyền thừa Lôi Thần để lại cho lôi bộ, ta vận chuyển Lôi Thần Quyết là một trong những công pháp tối cao của lôi bộ, sau khi mảnh lôi đình chi hải này cảm nhận được sức mạnh của ta, quả nhiên không làm khó ta, chỉ cần ta có viên Lôi Thần châu này, tu vi nhất định có thể đột phá đến Chân Tiên! !”

Ánh mắt Lôi Chấn tràn đầy lửa nóng, không ngừng đến gần Lôi Thần châu.

Lúc này, từng đạo thân ảnh từ các nơi cũng lướt về phía Lôi Thần châu.

Những người này, đều là nhóm thiên kiêu đứng đầu.

Bọn họ cũng có khát vọng đối với Lôi Thần châu này, sẽ không dễ dàng khoanh tay nhường cho người khác.

“Hừ, chỉ bằng các ngươi cũng muốn được có được Lôi Thần châu này, quả thực là mơ mộng viễn vông.”

Lôi Chấn hừ lạnh một tiếng, lập tức tung ra một chỉ, đánh về phía những tên thiên kiêu kia.

Chỉ thấy bên trong lôi đình chi hải có vô số lôi đình bỗng nhiên hội tụ, hóa thành một ngón tay thật lớn bay ra, xé rách hư không!

“Lôi Thần Chỉ! !”

Lôi Thần Chỉ, Kim Tiên pháp của lôi bộ.

Bên trong mảnh lôi đình chi hải này thi triển, còn ẩn chứa sức mạnh cực kì kinh khủng.

Nhóm thiên kiêu bị tiên pháp này nhằm vào, sắc mặt biến đổi, có chút hoảng sợ, ào ào bước nhanh rời khỏi lôi đình chi hải.

Nhưng mà động tác của đám bọn họ đã chậm một bước.

Có người bị Lôi Thần Chỉ đánh trúng, mặc dù là Thiên Tiên cửu phẩm cũng bị đánh cho nổ tung thành sương máu!

"Thật là tiên pháp đáng sợ!"

“Đáng sợ không phải tiên pháp, không phải Lôi Chấn, mà là mảnh lôi đình chi hải này!”

“Đúng vậy, giới tử lôi bộ thu hoạch được gia tăng ở bên trong lôi đình chi hải này, khiến cho chiến lực ở nơi này của bọn họ vượt xa khi ở những nơi khác.”

Mọi người bắt đầu bàn tán sôi nổi, trong mắt mang theo vẻ kiêng kị.

“Hừ.”

Lôi Chấn hừ nhẹ một tiếng, ngạo nghễ đứng đó, trong mắt loé lên lôi quang màu xanh lam, giống như Lôi Thần tại thế.

“Còn có ai muốn tranh giành Lôi Thần châu này với ta không?”

Hắn nhìn bốn phía xung quanh, ngạo nghễ nói.

Ở bên trong lôi đình chi hải này, hắn thậm chí còn có thể đấu một trận với Chân Tiên.

Những thiên kiêu đứng đầu tầm thường căn bản cũng không được hắn để ở trong mắt.

Không có người nào đáp lời.

“Nếu không có, món bảo vật kia, ta liền vui lòng thu nhận vậy.”

Lôi Chấn giơ tay chộp về phía Lôi Thần châu.

Nhưng ngay lúc này.

Thiên địa bỗng nhiên chấn động.

Chỉ thấy tầng mây phía chân trời cuồn cuộn, một luồng khí tức vô cùng kinh khủng từ trên trời giáng xuống!

Lôi đình chi hải cũng bởi vì luồng khí tức này mà bắt đầu rung động.

Một số thiên kiêu bình thường cũng vì đó mà run rẩy, nhìn tầng mây phía chân trời, trong mắt lộ ra vẻ chấn động.

“Hơi thở thật là khủng khiếp, rốt cuộc là vị thiên kiêu nào giáng xuống vậy?”

“Dạng khí tức này, chẳng lẽ là những yêu nghiệt đó sao? !”

Bên trong tầng mây.

Một đạo bạch y phiêu nhiên bay xuống.

Bạch y, tóc đen.

Lưng đeo cổ kiếm, thư viện, phong thái tuyệt thế, tiên huy lưu chuyển, giống như Cửu Thiên Tiên Vương hạ xuống phàm trần.

Nhất cử nhất động, đều có luồng siêu nhiên chi ý.

Giờ khắc này, núi sông rung chuyển, nhật nguyệt thất sắc, mọi người đều run sợ, tim đập nhanh.

Cho dù là Lôi Chấn ở trong lôi đình chi hải kia, hai mắt cũng hơi co rụt lại, ánh mắt ngưng trọng rất nhiều.

“Người này là…… Sở Cuồng Nhân! !”

“Vậy mà hắn lại xuất hiện ở chỗ này!”

Người vừa tới, chính là Sở Cuồng Nhân.

Những người còn lại cũng nhận ra hắn, nguyên một đám hai mặt nhìn nhau, có chút không tưởng tượng được.

“Người này đã hai năm không thấy bóng dáng, không nghĩ tới lại xuất hiện ở chỗ này.”

“Hắn cũng tới để đoạt Lôi Thần châu này sao.”

Sở Cuồng Nhân bay trên không trung, ánh mắt như điện, nhìn về phía Lôi Thần châu kia, nhàn nhạt nói: “Vật này, ta muốn nó.”

Chương 1268: Ngươi sẽ tự phụ đối với một con kiến hôi sao? Để ngươi nhìn một chút cái gì gọi là lôi đình chân chính

“Vật này, ta muốn nó.”

Sở Cuồng Nhân nhìn Lôi Thần châu bên trong mảnh lôi đình chi hải kia, nhàn nhạt nói.

Mà Lôi Chấn nghe được lời này, ánh mắt ngưng trọng: “Ngươi nói ngươi muốn nó, chẳng lẽ ta phải đưa nó cho ngươi sao?”

“Ta muốn, thì ngươi chỉ có thể đưa!”

“Ha, Sở Cuồng Nhân, theo ta được biết, ngươi đã hai năm không tiến vào sân đấu tinh không này, ngươi có biết, mấy năm nay, vô số nhóm thiên kiêu giới tử đã sớm có sự thay đổi to lớn, căn bản không thể đánh đồng với hai năm trước.”

“Hai năm trước, ngươi có thể ngạo thị quần hùng, nhưng hai năm sau, ngươi, cũng chỉ là một kẻ tương đối xuất sắc mà thôi.”

Lôi Chấn nói ra, đạo văn trên người lưu chuyển, sức mạnh lôi đình vờn quanh người hắn, vô cùng bá đạo.

Sau khi Sở Cuồng Nhân nghe được lời này, trên mặt lộ ra ý cười: “Vậy ngươi hãy cho ta xem, mấy năm nay, các ngươi đã tiến bộ tới loại nào trình độ nào rồi.”

“Vậy thì ngươi nhìn cho kỹ đây! !”

Lôi Chấn quát nhẹ một tiếng, sức mạnh lôi đình bốn phía hội tụ xung quanh hắn, hóa thành một căn lôi đình cự chỉ cự đại màu xanh thẳm đánh ra.

Những nơi cự chỉ đi đến, hư không đều bị phá nát! !

Vạn vật giống như đều bị luồng sức mạnh lôi đình chí cương chí cường ở trước mắt này phá nát!

Một chiêu này, đủ để phá hủy một hành tinh.

Nếu không phải hành tinh dưới chân mọi người được sức mạnh từ quy tắc của sân đấu tinh không bảo hộ, chỉ sợ đã sớm bị một chiêu này phá huỷ.

“Sức mạnh thật lớn! !”

Mặt mày chúng thiên kiêu giới tử không khỏi ngưng trọng.

Bọn họ không chút nghi ngờ, sức mạnh của một kích này có thể giết chết Chân Tiên.

Mà vẻ mặt Lôi Chấn tràn đầy hưng phấn, thúc giục sức mạnh tiên nguyên đến mức cực hạn, có lôi đình chi hải củng gia tăng, thúc giục Lôi Thần Chỉ đến cực hạn.

Dù sao hai năm trước, Sở Cuồng Nhân cũng vô cùng danh chấn trong vòng giới tử, mặc dù lúc nào hắn mở miệng thì cũng xem thường đối phương, nhưng lúc động thủ thì tuyệt đối vô cùng nghiêm túc.

Chỉ cần ta có thể giết Sở Cuồng Nhân.

Vậy thì tuyệt đối có thể dẫm lên đối phương để thượng vị, khiến thanh danh của hắn lan truyền ra toàn bộ sân thi đấu tinh không! !

Lôi Chấn âm thầm nghĩ đến.

“Đây chính là sức mạnh mà ngươi có thể phát huy ra sao? Quá yếu!”

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân từ từ duỗi một ngón tay, khí tức cuồn cuộn lưu chuyển điểm về phía Lôi Thần Chỉ to lớn kia.

Một chỉ này so với Lôi Thần Chỉ kia, chỉ là một chỉ bình thường không có gì lạ, bình thường tới mức cực hạn.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo.

Đầu ngón tay kia bỗng nhiên có một đạo sức mạnh tiên nguyên đang ngưng tụ, tuy rằng chỉ là một đạo, nhưng lại lộ ra một luồng dao động vô cùng cường đại khiến cho người ta sợ hãi.

Ầm! !

Sau đó là một tiếng vang thật lớn.

Sở Cuồng Nhân điểm ra một chỉ ngay phía trên Lôi Thần Chỉ cự đại kia!

Tiên nguyên trên đầu ngón tay hắn hóa thành kiếm khí vô cùng bạo ngược như thác trút xuống, trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ Lôi Thần Chỉ!

Sau một tiếng ầm ầm, Lôi Thần Chỉ ầm ầm bị phá nát! !

Sức mạnh lôi đình hóa thành vô số mảnh vụn nhỏ rồi tản ra.

Mà Sở Cuồng Nhân vẫn đứng yên tại chỗ, thân thể bất động như núi, tay áo phấp phới, không bị tổn hại lông tóc gì! !

“Làm sao có thể! !”

Sau khi mọi người ở đây thấy một màn như vậy, trong mắt đều là toát ra tia hoang mang cực độ, không thể tưởng tượng được.

Một chỉ, phá nát Lôi Thần!

“Sao mà hắn lại có được sức mạnh như vậy!”

“Chân Tiên! ! Hắn đã đột phá đến cảnh giới Chân Tiên! !”

“Ông trời ơi, hắn bế quan hai năm, liền trực tiếp một hơi đột phá đến cảnh giới Chân Tiên, phải biết rằng, Thiên Tiên đến Chân Tiên, nếu không có thiên đại cơ duyên tạo hóa, cho dù là tu sĩ có thiên phú trác tuyệt, cũng phải tích lũy mất hàng trăm hàng ngàn, thậm chí phải trên mấy vạn năm!”

“Nhóm yêu nghiệt muốn tiến vào được bên trong sân thi đấu tinh không lần này, tiêu phí hai năm, trải qua các loại khảo nghiệm, hao hết trăm cay ngàn đắng mới có thể đột phá, gia hỏa này, cư nhiên chỉ ở thư viện bế quan hai năm, liền trực tiếp đột phá Chân Tiên, gia hỏa này khá lắm, đãi ngộ này cũng thật quá khác biệt rồi.”

Mọi người nghị luận ầm ĩ, không khỏi sợ hãi kinh thán.

Mà mặt mũi Lôi Chấn cũng tràn đầy vẻ không tin, hắn bước một bước, đi đến trước mặt Lôi Thần châu, giơ tay ra cầm lấy, một tay hắn nắm chặt.

Một cái chớp mắt tiếp theo, sức mạnh lôi đình cường đại từ trên người hắn bạo phát!

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn thấy, cũng không lo lắng Lôi Thần châu này sẽ bị Lôi Chấn trực tiếp mang đi.

“Sở Cuồng Nhân, chết đi cho ta! !”

Tay Lôi Chấn cầm Lôi Thần châu, thúc giục Lôi Thần Quyết tới cực hạn.

Chỉ thấy bốn phía mảnh lôi đình chi hải kia tăng vọt trong nháy mắt, bao phủ phạm vi mấy chục vạn dặm.

Vô số ngọn núi ở trong lôi đình chi hải, bị phá nát toàn bộ, hoàn toàn biến mất!

“Không tốt, mau lui lại! !”

“Lôi Chấn này, vậy mà lại có thể thao túng mảnh lôi đình chi hải kia! !”

“Sức mạnh thật cường đại, ngàn vạn lần không được để lôi đình chi hải này bao trùm, bằng không, cho dù là Chân Tiên cũng phải chết, không thể nghi ngờ, Lôi Chấn thân là giới tử của lôi bộ, hiện tại còn có Lôi Thần châu, ở bên trong mảnh lôi đình chi hải này, chỉ sợ rằng ngay cả yêu nghiệt cũng không thể chiếm được chút chỗ tốt nào.”

Đông đảo thiên kiêu giới tử ào ào lui về phía sau, sợ bị lôi đình chi hải kia lan đến gần, mọi người hình thành tiên minh đối lập hoàn toàn so với thân ảnh bạch y đang đứng lơ lửng trên không kia.

Sở Cuồng Nhân vẫn đứng yên tại chỗ, không lùi cũng không tránh, tùy ý để lôi đình chi hải bao phủ hắn.

Mà vô số lôi đình đánh lên trên người hắn, phát ra tiếng vang bùm bùm, nhưng mà lại không cách nào khiến hắn bị thương tổn.

“Hay cho một tên Sở Cuồng Nhân, ngươi quả nhiên rất lớn mật! !”

Lôi Chấn nhìn Sở Cuồng Nhân, lạnh giọng nói: “Mảnh lôi đình chi hải này là do Lôi Thần của Tiên Đình ta để lại, mà ta thân là giới tử của lôi bộ, hiện tại trong tay có Lôi Thần châu, ở trong lôi đình chi hải này có thể phát huy ra vài phần quyền năng của Lôi Thần, cho dù ngươi có là Chân Tiên đi nữa, làm sao có thể chống lại Lôi Thần đây? !”

Hắn cầm Lôi Thần châu trong tay, trút toàn bộ tiên nguyên vào bên trong.

Chỉ thấy từng đạo lôi trụ thô to điên cuồng bổ nhào về phía Sở Cuồng Nhân, một đạo tiếp lấy một đạo, giống như mưa to như trút nước!

Trong chớp mắt, Sở Cuồng Nhân liền bị lôi đình chi hải vô tận kia bao trùm, nhìn không thấy bóng dáng.

“Hừ, Sở Cuồng Nhân, ngươi quá tự phụ, đây là nguyên nhất ngươi thất bại! !”

Lôi Chấn hừ lạnh nói.

Hắn tin tưởng, ở dưới sức mạnh lôi đình như vậy, Sở Cuồng Nhân căn bản không có khả năng không bị tổn hại gì.

Thậm chí còn có khả năng bị đánh thành bột mịn!

“Ha, ngươi nói ta tự phụ sao?”

Lúc này, một luồng khí tức kinh khủng dày đặc từ bên trong lôi đình chi hải bạo phát.

Chỉ thấy vô số sức mạnh lôi đình cứ thế bị đánh nát.

Sở Cuồng Nhân lại xuất hiện, bạch y trên người vẫn không dính bụi trần như cũ.

“Ngươi sẽ tự phụ đối với một con kiến hôi sao?”

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói.

Nghe hắn nói như vậy, sắc mặt Lôi Chấn xanh mét, đồng thời cũng cảm nhận được sự chấn động.

Bên trong lôi đình chi hải, hắn vẫn không thể đả thương Sở Cuồng Nhân như cũ! !

Thực lực của đối phương, cũng quá mức kinh khủng rồi! !

“Không được, nếu cứ tiếp tục như vậy, ta rất có khả năng sẽ chết ở chỗ này!”

“Dù sao Lôi Thần Châu cũng đã tới tay, chỉ cần ta có thể luyện hóa vật này, sau này sẽ có rất nhiều cơ hội tìm Sở Cuồng Nhân để báo thù, hiện tại vẫn nên rời đi trước rôi nói.”

Lôi Chấn âm thầm nghĩ đến, liền muốn rời khỏi.

Hắn muốn thao túng sức mạnh lôi đình, hóa thành từng cây Lôi Đình Tỏa Liên thật lớn, trước mắt muốn ngăn cản Sở Cuồng Nhân lại.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, vô số Lôi Đình Tỏa Liên kia, lại không nghe hắn thao túng, điên cuồng run rẩy ở trên không trung.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy? !”

Mặt mũi Lôi Chấn tràn đầy kinh ngạc.

Phải biết rằng, hắn tu hành Lôi Thần Quyết, lại có Lôi Thần châu trong tay, là có thể khống chế từng đạo lôi đình trong lôi đình chi hải này.

Nhưng tình huống không thao túng được này là như thế nào?

“Lôi Đạo của ngươi, quá yếu, hôm nay, ta có thể cho ngươi mở rộng tầm mắt, trông thấy như thế nào gọi là …… Lôi đình chân chính! !”

Chương 1269: Tiêu diệt Lôi Chấn, hấp thu lôi đình chi hải, nhục thân kim tính

“Để ta cho ngươi trông thấy, như thế nào mới gọi là lôi đình chân chính! !”

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân nâng bàn tay lên.

Trong phút chốc, vốn dĩ sức mạnh lôi đình bị Lôi Chấn thao túng kia tức khắc không chịu sự khống chế mà điên cuồng lui về quanh người Sở Cuồng Nhân.

Lôi đình này, vờn xung quanh người Sở Cuồng Nhân, đúng là để cho hắn sử dụng!

Một màn này, khiến Lôi Chấn hoàn toàn rung động!

“Chuyện này, chuyện này sao có thể xảy ra được? !”

“Vì cái gì, vì cái gì mà hắn có thể thao túng lôi đình chi hải này? !”

Mặt mũi Lôi Chấn đầy nghi hoặc, và chấn động.

Sau đó, hắn phát hiện trên người Sở Cuồng Nhân tràn ra một luồng dao động tiên pháp cường đại, vô số đạo văn và lôi đình quấn lấy nhau ở một chỗ, trong đó ẩn chứa sức mạnh làm cho giới tử của lôi bộ là hắn vì vậy mà tim đập nhanh, luồng dao động tiên pháp này, tuyệt đối vượt xa Lôi Thần Chỉ của hắn!

“Đây là…… Đại La pháp! ! Hơn nữa còn là Đại La pháp có quan hệ với Lôi Đình chi đạo! !”

Cuối cùng hắn cũng biết vì sao mà Sở Cuồng Nhân có thể thao túng sức mạnh lôi đình.

Bởi vì đối phương cũng có tiên pháp Lôi Đạo, hơn nữa cấp bậc còn ở trên cao so với hắn!

“Không, không có khả năng, ta là giới tử của lôi bộ ở Tiên Đình, sao có thể bại trên Lôi Đình chi đạo của những người khác được?!”

Lôi Chấn gầm nhẹ một tiếng, tay cầm Lôi Thần châu, thúc giục Lôi Thần Quyết tới mức cực hạn.

Chẳng qua, những thứ này đều không có tác dụng.

Tại thời khắc này, mảnh lôi đình chi hải này đã hoàn toàn thoát ly khỏi sự khống chế của hắn.

“Nhìn cho kỹ, đây mới gọi là …… Lôi đình chân chính!”

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân quanh quẩn ở trong thiên địa.

Vô số lôi đình bên trong lôi đình chi hải vờn xung quanh hắn, lôi quang lập loè, khiến cho hắn giống như là một vị Thần lôi đình chí cao vô thượng!

Hắn từ từ đánh ra một quyền. Vô số lôi đình hội tụ, hóa thành một quyền ấn lôi đình to lớn!

Sức mạnh lôi đình vô tận tràn ngập trong đó, đạo văn xen lẫn, dù chỉ là một luồng khí tức tiêu tán, đều khiến nhóm thiên kiêu ở đây cảm thấy tim đập mạnh.

Chớ nói chi là, Lôi Chấn bị một quyền này trực tiếp đánh vào.

Hắn cảm thấy, vốn dĩ lôi đình ở trong tay mình đã được thuần hóa như một con cừu non ôn thuần, trong một khắc, lại cuồng bạo giống như hung thú tuyệt thế hủy thiên diệt địa.

“Không, không……”

Lôi Chấn luống cuống, hắn đang sợ hãi.

Hắn lấy ra từng món bảo vật, trong đó có Tiên Khí phòng ngự, cũng có một ít bảo vật phù văn.

Những thứ này, phần lớn là cơ duyên bảo vật mà mấy năm nay hắn tìm thấy được ở bên trong sàn thi đấu tinh không, hiện tại, hắn không màng tất cả ném ra thu hoạch của bản thân mấy năm nay, hình thành từng đạo kết giới, cấm chế, chỉ vì chặn lại một quyền của Sở Cuồng Nhân, giữ được một mạng.

Nhưng vô số bảo vật mà hắn sử dụng ở trước một quyền của Sở Cuồng Nhân lại không chịu nổi một đòn.

Đùng! !

Khi một tiếng động cực lớn vang lên.

Một quyền trực tiếp hủy thiên diệt địa dập nát một lượng lớn kết giới, cấm chế.

Mà Lôi Chấn dưới một quyền này, trực tiếp hóa thành một làn sương máu, nổ tung, tiên hồn, nhục thân, tất cả đều tiêu vong!

Lần đầu tiên Sở Cuồng Nhân thi triển Thần Lôi Quyền Pháp này trước mặt người khác.

Nhưng một đòn này, đủ để chấn động thế nhân!

Rất nhiều thiên kiêu giới tử đều nhìn thấy dao động tiên pháp chưa hoàn toàn tán đi kia, nhịn không được mà nuốt nước miếng, đồng tử run rẩy, trong mắt mang theo tia hoảng sợ.

“Thật là một quyền khủng khiếp!”

“Đây tuyệt đối là Đại La pháp đỉnh phong, vậy mà Sở Cuồng Nhân này còn có thủ đoạn như vậy, vì cái gì mà trước kia đều chưa từng nhìn thấy?”

“Ha, có lẽ, môn Đại La pháp này đối với những người khác mà nói là một con át chủ bài ghê gớm, nhưng đối với hắn mà nói, cũng không khác thứ tầm thường.”

Có người nhịn không được lắc đầu cười khổ.

Sở Cuồng Nhân còn thiếu thủ đoạn sao?

Một bộ công pháp lôi đạo, tuy rằng là Đại La pháp, nhưng so với một ít thủ đoạn còn lại trên người hắn mà nói, cũng không có vẻ gì là xuất sắc.

Trụ Chi Kiếm, Vạn Yêu Thần Hình, chỉ với hai loại này, chính là pháp môn Hợp Đạo.

Sau khi dùng một quyền tiêu diệt Lôi Chấn, Sở Cuồng Nhân từ từ bước đến lôi đình chi hải, coi lôi đình xung quanh như không có gì.

Hắn đi đến trước mặt viên Lôi Thần châu kia, cầm trong tay thưởng thức.

“Lôi Thần châu, Kim Tiên khí, hơn nữa còn là Kim Tiên khí tiếp cận Đại La Tiên Khí.”

Một món Kim Tiên khí đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, không tính là cái gì.

Diệt Thế Hắc Liên, Xích Huyết Kiếm, Xích Huyết Giáp, Cửu Châu Đỉnh, Luân Hồi Đế Ấn……

Mấy thứ này tùy tiện lấy ra một món, đều có thể hạ gục Lôi Thần châu này trong nháy mắt.

Điều khiến Sở Cuồng Nhân cảm thấy hứng thú chính là, bên trong Lôi Thần châu này ẩn chứa năng lượng lôi đình cực kỳ tinh khiết, thứ này có thể trợ giúp hắn luyện thể.

Muốn làm là làm.

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Lôi Đình châu, hai quyền múa may ở trong lôi đình chi hải, vô số đạo văn lấy hắn làm trung tâm xen lẫn, khuếch tán, vô số sức mạnh lôi đình vờn quanh người hắn.

Từng đạo lôi đình đánh lên trên người hắn, đều bị hắn hấp thu, luyện hóa.

Thiên kiêu bốn phía trông thấy cảnh này, không khỏi âm thầm tắc lưỡi.

Sức mạnh lôi đình ẩn chứa bên trong lôi đình chi hải này không hề yếu, mà còn vô cùng cường đại, dùng lôi đình nơi này để luyện thể, cũng không phải không được.

Nhưng tu vi Sở Cuồng Nhân chỉ vừa mới đột phá Chân Tiên a!

Loại hành vi này, có thể nói là điên cuồng!

“Mặc dù môn tiên pháp lôi đạo kia của hắn là Đại La pháp đỉnh phong, nhưng năng lượng của mảnh lôi đình chi hải này vô cùng kinh người, muốn luyện hóa, tuyệt đối không phải việc dễ dàng, mặc dù Chân Tiên am hiểu luyện thể, nhưng muốn luyện hóa mảnh lôi đình chi hải này, cũng phải chuẩn bị vẹn toàn mới trước.”

Có tu sĩ am hiểu luyện thể, ánh mắt ngưng trọng nhìn Sở Cuồng Nhân.

Mà bên trong lôi đình chi hải, Sở Cuồng Nhân không thèm để ý năng lượng lôi đình chi hải này có bao nhiêu cường đại, bản thân chỉ lo thi triển Thần Lôi Quyền Pháp, dẫn động lôi đình vô tận để tôi luyện thân thể!

Quả thật.

Sở Cuồng Nhân không màng đến hậu quả như thế, điên cuồng hấp thu lôi đình để luyện hóa thân thể nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng mà, hắn cũng không sợ hãi.

Hắn có Thân Thể Bất Tử, dù lôi đình này có biến hắn thành bột mịn, hắn cũng có thể nhanh chóng khôi phục lại.

Cho nên, hắn hoàn toàn không kiêng nể gì mà luyện thể.

Dù sao thân thể này luyện như thế nào cũng không phải sợ.

Nếu là một tu sĩ luyện thể khác biết điểm này mà nói, tuyệt đối sẽ ghen ghét đến mức phát cuồng.

Phải biết rằng, tuy rằng thân thể của vô số tu sĩ luyện thể cường đại, nhưng ở thời điểm luyện thể, bọn họ cũng đều vô cùng cẩn thận, sợ lưu lại vết thương đối với bản thân.

Nếu đã có Thân Thể Bất Tử này, làm sao phải kiêng kỵ nhiều như vậy? !

Đùng, đùng! !

Sức mạnh lôi đình như roi, như mưa, không ngừng đánh lên trên người Sở Cuồng Nhân.

Thời gian lưu chuyển, bảy ngày trôi qua.

Vốn dĩ lôi đình chi hải kia bao trùm mấy chục vạn dặm, giờ phút này chỉ còn lưu lại không đến mấy chục dặm.

Còn về sức mạnh lôi đình thì đã bị Sở Cuồng Nhân hấp thu, luyện hóa toàn bộ.

“Ngưng cho ta!”

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, năm ngón tay tung một trảo ở trên hư không.

Sức mạnh lôi đình trong phạm vi mấy chục dặm giống như tia chớp nhanh chóng co rút lại, bị hắn trực tiếp hút vào trong cơ thể.

Trong chớp mắt, thiên địa bốn phía chỉ còn lại sót lại một chút hồ quang điện đang nhảy nhót.

Trong bảy ngày ngắn ngủn, mảnh lôi đình chi hải vô tận này, thế mà lại bị Sở Cuồng Nhân hấp thu luyện hóa.

Một số các tu sĩ am hiểu luyện thể thấy một màn như vậy, sớm đã choáng váng.

Bọn họ cảm giác so với Sở Cuồng Nhân, trước kia bản thân luyện thể thực sự yếu đến phát nổ! !

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, da thịt trong suốt như ngọc, tiên huy lưu chuyển, trong mơ hồ, còn có một tia kim quang lập loè.

Có tu sĩ thấy một màn như vậy, không khỏi chấn động.

“Kia chẳng lẽ là nhục thân kim tính! !”

Kim tính, vạn kiếp bất diệt là kim tính!

Kim tính, là một điều kiện cho việc chuẩn bị trở thành Kim Tiên.

Mà hiện tại Sở Cuồng Nhân còn chưa trở thành Kim Tiên, thậm chí, hắn mới vừa đột phá Chân Tiên, nhưng lại dẫn đầu tu hành ra một đạo nhục thân kim tính! !

Loại chuyện này đối với tu sĩ tầm thường mà nói, là chuyện khó có thể tưởng tượng nổi.

Chương 1270: Thái Thanh nhất mạch Tô Vân, tin tức của Lam Vũ, muốn chết

"Không nghĩ tới lại có thể luyện ra một đạo nhục thân kim tính, đây là một niềm vui bất ngờ."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn vốn đã có linh hồn kim tính, hiện tại lại nhiều thêm một đạo nhục thân kim tính.

Khi chưa đột phá đến Kim Tiên, loại vật như kim này này vô cùng hiếm thấy, mà cái này, cũng là dấu hiện chuẩn bị đột phá Kim Tiên.

Nói cách khác.

Sở Cuồng Nhân vừa mới đột phá đến Chân Tiên, nhưng cũng đã chuẩn bị trùng kích Kim Tiên.

Loại chuyện này, đối với vô số giới tử thiên kiêu mà nói, là khó có thể tưởng tượng nổi, dù sao thì, phần lớn bọn họ còn chưa đột phá tới Chân Tiên.

Chớ nói chi là, một đạo cảnh giới còn cao hơn Chân Tiên là Kim Tiên.

Hơn nữa, cho dù là thiên kiêu đứng đầu sau khi bước vào cảnh giới Chân Tiên, cũng không phải nắm chắc trăm phần trăm có thể đột phá đến Kim Tiên.

Chân Tiên và Kim Tiên, chênh lệch một cảnh giới, nhưng còn lớn hơn ngàn vạn lần so với chênh lệch giữa Địa Tiên và Thiên Tiên!

Chân Tiên cửu phẩm, một phẩm nặng tựa một núi!

Kim Tiên cửu phẩm, một phẩm nặng tựa như trời!

Cho dù là một phẩm cấp nhỏ, cũng đều rất khó vượt qua.

"Chỉ hấp thu mảnh lôi đình chi hải này là có một đạo kim tính, nếu như có thể hấp thu hết năng lượng ẩn chứa bên trong Lôi Thần châu này, thì nhục thân kim tính của ta sẽ cường đại hơn ít nhất phải gấp mười lần, chỉ cần dựa vào thân thể là có thể tuỳ tiện giết chết Chân Tiên tầm thường."

Sở Cuồng Nhân nhìn Lôi Thần Châu nỉ non nói.

Hắn chỉ hấp thụ chưa đến mười phần trăm sức mạnh có trong Lôi Thần Châu này.

Hắn không có ý định tiếp tục hấp thụ nó.

Ngay khi hắn chuẩn bị rời khỏi nơi này, bỗng nhiên, ở sau lưng có một giọng nói truyền đến.

"Sở đạo hữu, xin dừng bước."

Sở Cuồng Nhân quay người nhìn lại, chỉ thấy một nam tử mặc đạo bào màu xanh, tay cầm phất trần từ từ đi tới.

Lối ăn mặc của đối phương ngược lại để hắn liên tưởng đến một thế lực Tiên Cổ.

Đó chính là Tam Thanh Đạo Môn.

Mà đối phương khí tức trên người đối phương, cũng quả thật là Thái Thanh nhất mạch bên trong Tam Thanh Đạo Môn

"Có chuyện gì sao?"

"Tại hạ là Tô Vân của Thái Thanh nhất mạch ở Tam Thanh Đạo Môn."

Tô Vân cười nhạt một cái nói: "Chỗ này của ta có một tin tức, chắc hẳn Sở đạo hữu sẽ cảm thấy hứng thú."

"Há, nói một chút."

"Ta nghe nói, ở phía trên Địa Linh Tinh, tu sĩ Ác Tiên cốc đang bố trận muốn giết hại Lam Vũ đạo hữu, ta nghĩ, Sở đạo hữu cần phải biết tin tức này."

Tô Vân nói ra.

Tin tức này, hắn cũng nghe người khác nói, nhưng độ tin cậy hẳn là có.

Và lý do tại sao hắn chọn nói với Sở Cuồng Nhân về vấn đề này là vì hắn muốn sử dụng điều này để kéo mối quan hệ với Sở Cuồng Nhân.

Thực lực và thiên phú của đối phương thật sự quá xuất sắc, nếu như có thể tạo mối quan hệ, như vậy sau này nói không chừng sẽ có trợ giúp đối với hắn.

Ông...

Ngay khi Tô Vân vừa báo tin tức của Lam Vũ cho Sở Cuồng Nhân, một luồng sát khí xem lẫn khí tức vô cùng lạnh lùng bỗng nhiên bạo phát, phong vân bao phủ tứ phía.

Tất cả tu sĩ cảm nhận được luồng khí tức này đều nhịn không được mà cảm thấy lạnh cả người.

Thật là đáng sợ.

Giờ khắc này, bọn họ thực sự có cảm giác bị đao gác lên cổ, sống chết không theo ý mình.

"Ở Địa Linh Tinh, đúng không?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

"Đúng." Tô Vân nuốt một ngụm nước bọt nói ra.

Mặc dù biết rằng sát khí của Sở Cuồng Nhân không nhắm vào mình, nhưng luồng khí tức kia vẫn khiến hắn rùng mình

"Nếu là sự thật, vậy nhân tình này, ta nhớ kỹ."

Bóng người của Sở Cuồng Nhân lóe lên, rồi lập tức biến mất ngay tại chỗ.

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn xuất hiện ở bên trong vũ trụ mênh mông.

Trong sân đấu tinh không, có vô số hành tinh, trong đó phần lớn là cổ tinh vô danh.

Nhưng mà, ở trong đó cũng có một vài hành tinh có tên, có lịch sử lâu đời.

Ví dụ như Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh, Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, Nhị Thập Bát Tinh Tú, Bắc Đẩu Thất Tinh, vân vân.

Địa Linh Tinh mà Tô Vận nhắc tới là một trong Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh

Sở Cuồng Nhân có kiến thức uyên bác, tất nhiên cũng hết sức quen thuộc đối với Tinh Túc.

Sau khi hắn đi vào tinh không, tiên thức phun trào, nhanh chóng nhận ra vị trí của Địa Linh Tinh, liền nhanh chóng lao về phía đó.

Ánh mắt của hắn lạnh lùng, sát khí kinh người.

"Dám ra tay với người của ta, hay lắm, hay lắm, Ác Tiên cốc, các ngươi đã thành công chọc giận ta."

...

Phía trên Địa Linh Tinh.

Tu sĩ Ác Tiên cốc bố trí Ngũ Tuyệt Trận, muốn nhờ vào đó giết chết Lam Vũ, chiếm lấy cơ duyên trên người đối phương.

Mà một trận chiến này, đã kéo dài gần mười ngày mười đêm.

Ngày càng có nhiều tu sĩ bị thu hút bởi những dao động của trận chiến, nhưng người của Ác Tiên cốc vẫn không thể nào bắt được Lam Vũ.

"Thực lực của Lam Vũ này thật sự không hề tầm thường, lại có thể kiên trì dưới tay đám người Phi Long lâu như vậy."

"Đúng vậy, tu vi của Phi Long tuyệt đối không yếu, cũng là thiên kiêu đứng đầu có đại danh đỉnh đỉnh trong sân thi đấu tinh không, bên trong Ác Tiên cốc, gần với vị ác bá Vương Thiên Bá kia."

"Nhưng đám bọn họ bố trí Ngũ Tuyệt Trận, đã lâu như vậy mà vẫn không bắt được Lam Vũ, nếu đơn đả độc đấu, Lam Vũ có thể thắng bất kỳ ai trong những người này."

Mọi người nghị luận ầm ĩ, hết sức kinh ngạc đối với trận chiến đấu này.

Bên trong Ngũ Tuyệt Trận, Lam Vũ người mặc chiến giáp trắng bạc, tay cầm Thiên Quang Thần Trượng, sức mạnh tiên nguyên Quang Minh Chiến Tiên trên người phun trào, vô cùng bành trướng.

Mặc dù nàng đã có vết thương chồng chất, nhưng một chiêu một thức, vẫn mang theo một luồng chiến ý bất khuất.

"Đáng chết, gia hỏa này cũng quá trâu bò rồi!"

Tu sĩ mặt thẹo cầm đầu, cũng chính là thiên kiêu Phi Long của Ác Tiên cốc, sắc mặt âm trầm nói.

Hắn nhìn bộ chiến giáp trên người Lam Vũ, trong mắt mang theo vẻ tham lam.

Sở dĩ Lam Vũ có thể trụ vững trong Ngũ Tuyệt Trận lâu như vậy, có thể nói là nhất định không thể bỏ qua công lao của món chiến giáp kia. Nó đã cản phần lớn công kích của Ngũ Tuyệt Trận cho nàng.

Nếu không, Lam Vũ căn bản không có khả năng kiên trì lâu như vậy.

"Món chiến giáp kia tuyệt đối không phải Kim Tiên khí bình thường, thậm chí có thể là Đại La Tiên khí! !"

"Đúng vậy, nhất định là Đại La Tiên khí."

Đại La Tiên khí, cho dù là ở sân đấu tinh không, nơi cơ duyên có khắp nơi trên mặt đất thì cũng là bảo vật vô cùng hiếm có.

Chỉ có số ít thiên kiêu đứng đầu hoặc là yêu nghiệt mới có.

Về phần Phi Long, một món Tiên Khí tốt nhất trong tay hắn cũng chỉ là Kim Tiên khí mà thôi.

"Lam Vũ, phải chết!"

"Giết nàng, liền có thể lấy được chiến giáp và cơ duyên trên tay nàng."

Trong mắt Phi Long có sát ý lẫm liệt.

Hắn thúc giục tiên nguyên, dẫn động sức mạnh ngũ hành ẩn chứa bên trong Ngũ Tuyệt Trận, từng dòng nước lũ màu sắc rực rỡ ập về phía Lam Vũ, uy thế cuồn cuộn.

"Thiên Thần Chi Quang!"

Lam Vũ không cam lòng yếu thế, vung vẩy thần trượng của mình, liên tiếp thi triển chiến kỹ của Vũ Nhân tộc.

Đùng! !

Hai luồng sức mạnh va chạm, Lam Vũ lùi lại trăm thước, khóe miệng chảy máu.

"Ha, coi như chiến ý của ngươi có mạnh hơn, nhưng dù sao cũng chỉ có một người, tiên nguyên có hạn, mà Ngũ Tuyệt Trận này, ngũ hành tuần hoàn vô tận, sao ngươi có thể là đối thủ của nó?" ! "? !"

Phi Long cười lạnh một tiếng nói ra.

"Lam Vũ này phải thua "

"Ừm, có thể kiên trì lâu như vậy, đã là cực kỳ khó rồi."

Có thiên kiêu tuổi trẻ nhịn không được cảm khái nói ra.

Nhưng cũng có người thở dài một hơi.

Lam Vũ bày ra thực lực vô cùng cường đại, thậm chí đã tiếp cận rất gần với yêu nghiệt trong đám thiên kiêu.

Đây là một kẻ địch lớn!

Nếu có thể chết ở chỗ này, vậy bọn họ cũng sẽ mất đi một đối thủ cường đại.

"Chết đi!"

Phi Long thúc giục Ngũ Tuyệt Trận, ngũ hành cuồn cuộn như dòng nước lũ liền nghiền ép về phía Lam Vũ.

"Muốn chết! !"

Nhưng vào lúc này, trên bầu trời vang lên một tiếng động lớn kinh người, trăm triệu dặm tầng mây đột nhiên nổ tung!

Chương 1271: Nhất kiếm phá ngũ hành, trảm ác tiên, đồ tốt ở Địa Linh Tinh

Bên trong Ngũ Tuyệt Trận, Lam Vũ đối mặt với đòn tấn công của sức mạnh ngũ hành, tiên nguyên của nàng đã sắp khô cạn, khó có thể chống cự sức mạnh như vậy.

Mà vào lúc này, trong hư không lại truyền tới một tiếng quát băng lãnh.

"Muốn chết! !"

Trong chốc lát, trăm triệu dặm tầng mây ầm ầm nổ tung.

Chỉ thấy một đạo kiếm khí tràn ngập bạo ngược vô tận phá không mà ra, tiến quân thần tốc, phá vỡ Ngũ Tuyệt Trận!

Kiếm khí bạo ngược trực tiếp làm hao mòn từng sức mạnh ngũ hành.

Sau khi bọn người Phi Long nhìn thấy đạo kiếm khí này, đồng tử hơi hơi co rụt lại, lập tức nhìn về phía tầng mây nơi xa.

Một bóng người mặc bạch y tóc đen đạp không mà đến, khí tức trên người tiết ra ngoài, chỉ là khí tức tiêu tán cũng đã khiến vô số sơn hà khắp nơi sụp đổ.

Phong vân biến sắc, nhật nguyệt vô quang.

Vùng thế giới này, bởi vì người này đến mà lâm vào chấn động to lớn.

"Là hắn, Sở Cuồng Nhân! !"

Có người nhận ra Sở Cuồng Nhân, không khỏi kinh hô một tiếng.

Trên mặt Lam Vũ tươi cười, trong lòng tuôn ra một cảm giác an toàn.

Nàng biết, chỉ cần Sở Cuồng Nhân đến, thì nàng sẽ an toàn, mặc kệ là dạng khó khăn gì, đều có thể giải quyết dễ dàng.

"Sở Cuồng Nhân..."

Phi Long nhìn người tới, mặt mũi cũng tràn đầy vẻ ngưng trọng.

Khí tức Sở Cuồng Nhân hiện đang tản ra thật sự là quá cường đại, khiến hắn cảm thấy rất áp lực.

"Ác Tiên cốc, các ngươi là đang tuyên chiến với ta sao? !"

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân băng lãnh, quanh quẩn trong thiên địa.

Hắn vừa sải bước ra, đi vào trên bầu trời Ngũ Tuyệt Trận.

Vốn dĩ trận pháp đã bị phá vỡ bởi Trụ Chi Kiếm, lại vì khí tức cường đại của hắn mà lâm vào chấn động to lớn, vô số đạo văn liên tiếp bị phá nát, gần như muốn sụp đổ.

Phi Long thấy thế, tranh thủ thời gian cùng với những tu sĩ Ác Tiên cốc khác ổn định lại trận pháp này.

"Sở Cuồng Nhân, không nghĩ tới ngươi sẽ tới nơi này."

"Trả lời vấn đề của ta, Ác Tiên cốc, các ngươi đang tuyên chiến với ta sao? !"

hai con mắt Sở Cuồng Nhân như điện, ẩn chứa băng lãnh chi ý vô tận.

"Sở Cuồng Nhân, nơi này là sân thi đấu tinh không, mỗi thiên kiêu đều đang tranh đoạt cơ duyên, ta không cảm thấy ta làm gì có lỗi cả."

Phi Long từ tốn nói.

Hắn nói không sai, sân thi đấu tinh không, chém giết lúc nào cũng có thể xảy ra.

Cho dù là bằng hữu lúc bình thường vô cùng thân mật, ở giây tiếp theo vì một món cơ duyên bảo vật cũng có thể trong nháy mắt trở mặt, đao binh đối mặt, sinh tử chém giết!

"Hoàn toàn chính xác, ngươi làm không sai, chỉ tiếc, ngươi tìm nhầm người!"

"Người bên cạnh Sở Cuồng Nhân ta, ai dám động đến, sẽ chết! !"

Sở Cuồng Nhân không cần phải nhiều lời nữa, ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí bạo ngược vô cùng vô tận hội tụ ở đầu ngón tay hắn.

Kiếm khí này, quá đáng sợ!

Giờ khắc này, thiên địa dường như đều bị luồng bạo ngược chi ý kia ảnh hưởng, lâm vào bên trong cuồng loạn.

"Loại này sức mạnh, là Chân Tiên! !"

"Sở Cuồng Nhân, đột phá cảnh giới Chân Tiên! !"

Có thiên kiêu nhịn không được hít vào một ngụm khí lạnh.

Cho dù là Phi Long cũng không nhịn được mà đồng tử co rụt lại, thần sắc hoảng sợ.

"Lại là Chân Tiên!"

"Nhanh, nhanh, thúc giục Ngũ Tuyệt Trận! !"

Phi Long biết, chỉ dựa vào chính mình thì tuyệt đối không chặn được một kiếm này của Sở Cuồng Nhân.

Hắn liên hợp với tu sĩ khác của Ác Tiên cốc, lập tức thúc giục sức mạnh trận pháp này đến cực hạn, chỉ thấy năm đạo quang hoa có dáng vẻ không đồng nhất ngút trời bay lên, quấn lấy nhau trong hư không.

Vô số đạo văn xen lẫn lưu chuyển, hóa thành một dòng nước lũ màu sắc rực rỡ.

"Ngũ Tuyệt Trận, ngũ hành đại hủy diệt! !"

Phi Long thét dài một tiếng, không dám giữ lại chút tiên nguyên nào trong cơ thể, rót toàn bộ vào trong trận pháp.

Dòng nước lũ ngũ hành gào thét xông ra.

Kim chi sắc bén, mộc chi sinh cơ, thủy chi cuồn cuộn, hỏa chi xâm lược, thổ chi cẩn trọng...

Năm loại sức mạnh dung hợp thành một, hóa thành một luồng sức mạnh hủy diệt cùng cực, giống như muốn phá hủy tất cả mọi thứ trên thế gian! !

"Chém!"

Thần sắc Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, kiếm chỉ tùy ý vạch một đường trong hư không.

Bạo ngược chi kiếm giống như cuồng phong không ngừng nghỉ mà đánh ra, đánh vào phía trên dòng nước lũ màu sắc rực rỡ, trong chốc lát đã nghịch loạn cả ngũ hành! !

Phanh phanh...

Trong hư không liên tiếp nổ tung, hai luồng sức mạnh va chạm, làm cho sơn hà bốn phía chân động, long trời lở đất!

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Dòng nước lũ ngũ hành bị kiếm khí phá nát!

Ngũ Tuyệt trận bị kiếm khí bao trùm, sụp đổ!

Tu sĩ Ác Tiên cốc bị kiếm khí bao phủ, bạo ngược chi ý vô cùng vô tận, làm bọn họ sợ hãi đến cực hạn.

Giống như là một người dân bình thường đối mặt với một vị quân chủ đang nổi giận!

Từng làn từng làn sương máu ầm ầm nổ tung!

Tu sĩ Ác Tiên cốc, liên tiếp ngã xuống ở bên trong kiếm khí.

Chỉ có Phi Long dựa vào một số bảo vật bảo mệnh đang khổ cực chống đỡ, nhưng mà, vẫn bị kiếm khí bạo ngược này dọa đến mức mặt mũi tràn đầy bối rối, hoảng sợ cùng cực như cũ.

Đợi sau khi kiếm khí tán đi, luồng bạo ngược chi ý kia vẫn du đãng ở bốn phía thiên địa như cũ.

Ngũ Tuyệt Trận kia, đã sớm bị chôn vùi.

Tu sĩ Ác Tiên cốc cũng bị giết hết, chỉ còn lại một mình Phi Long.

Nhưng mà cho dù là Phi Long, thì khí tức trên người hắn cũng uể oải đến cực hạn, mệnh nguyên đã như ánh nến trong gió, bất cứ lúc nào cũng có thể bị dập tắt.

Một kiếm, phá ngũ hành, diệt ác tiên!

Uy lực của một kiếm này, khiến tu sĩ bốn phía vô cùng kinh thán.

"Hai năm không gặp, phong thái của hắn vẫn khiến lòng người rung động như cũ, quả thật đáng sợ."

"Vốn cứ nghĩ, hắn bế quan hai năm, bỏ qua rất nhiều cơ duyên ở sân thi đấu tinh không này, thực lực của hắn hẳn sẽ bị những yêu nghiệt kia kéo dài khoảng cách mới đúng, nhưng không nghĩ tới, yêu nghiệt còn lại trăm cay nghìn đắng mới đột phá Chân Tiên, hắn bế quan hai năm, cũng đột phá, hơn nữa, còn kinh khủng hơn! !"

"Thật sự là một yêu nghiệt mà!"

Phi Long nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, hắn biết, hôm nay chính mình hẳn phải chết không nghi ngờ.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi không nên đắc ý, Vương Thiên Bá của Ác Tiên cốc ta nhất định sẽ báo thù cho ta."

Phi Long trầm giọng nói ra.

Vương Thiên Bá, thiếu cốc chủ của Ác Tiên cốc, người xưng tiên bên trong ác bá!

Chính là một trong số các yêu nghiệt ở sân thi đấu tinh không, tu vi, nghe nói đã đột phá đến cảnh giới Chân Tiên.

"Nếu là hắn có gan tới tìm ta, ta sẽ ban cho hắn... Cái chết!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, lập tức, kiếm khí từ đầu ngón tay tuôn ra.

Thiên kiêu đứng đầu, Phi Long, hoàn toàn chết đi!

Sau đó, bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên đi đến trước mặt Lam Vũ, trên người có sinh tử chi ý lưu chuyển ra.

Âm Dương Sinh Tử Đồ hiện lên, chuyển sinh nghịch tử! !

Chỉ chốc lát, thương thế trên người Lam Vũ đã trở nên tốt hơn.

"Công tử, ngươi đã đến."

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu, tiếp đó cười nói: "Ở đây ta cảm nhận được khí tức của cường giả chí cao thuộc Vũ Nhân tộc, có lẽ nơi này có truyền thừa của đại năng Vũ Nhân?"

"Đúng thế."

Lam Vũ gật gật đầu, nói ra thu hoạch của mình.

"Há, hình thái vô cực của Quang Minh Chiến Tiên Thể sao? Thú vị, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp ngươi tăng lên, Tiểu Hồng các nàng đâu?"

"Bọn họ có cơ duyên, hiện tại hẳn là cũng đang lịch luyện ở nơi nào đó trong sân thi đấu tinh không."

"Thì ra là thế."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Tiếp đó, hắn và Lam Vũ du hành khắp Địa Linh Tinh, muốn nhìn một chút bên trong cổ tinh thuộc Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh có cơ duyên gì.

Nhưng đã qua mười mấy ngày, cơ duyên bọn họ thu hoạch được cũng không tính nhiều.

Phần lớn trong số đó, Sở Cuồng Nhân còn nhìn không thuận mắt, còn không bằng Lôi Thần Châu hắn lấy được lúc vừa tới sân thi đấu tinh không.

Nói đến Lôi Thần Châu, trong khoảng thời gian này hắn cũng dành thời gian luyện hóa sức mạnh lôi đình ẩn chứa trong đó, nhục thể của hắn lại tăng cường thêm không ít, nhục thân kim tính càng thêm nồng nặc.

Nửa tháng sau.

Sở Cuồng Nhân luyện hóa hơn phân nửa năng lượng bên trong Lôi Thần Châu, đang định mang theo Lam Vũ rời đi.

Nhưng ngay lúc này, phía trên Địa Linh Tinh chợt bộc phát ra một luồng dao động kỳ lạ, một trụ ánh sáng rực rỡ từ lòng đất phóng lên tận trời, bay thẳng vào tinh không!

Sở Cuồng Nhân đang muốn rời khỏi lại cảm nhận được luồng dao động này, trong mắt lộ ra một tia dị thường.

"Thú vị, xem ra Địa Linh Tinh này cũng không phải là không có đồ tốt, không phải sao, rốt cục cũng xuất hiện."

Chương 1272: Địa Linh Tinh tinh nguyên, truyền nhân của Vũ Hoàng, Cự Thú Tinh Không

Phía trên Địa Linh Tinh, hạo quang ngút trời.

Một luồng dao động năng lượng cường đại quét ra, tu sĩ ở mấy chục tinh hệ gần đó đều cảm nhận được nó.

“Loại khí tức này, chẳng lẽ là trọng bảo gì đó hiện thế?”

“Nhất định là như vậy.”

“Dao động năng lượng cường đại như thế, nhất định là một món trọng bảo ghê gớm, nhanh, nhanh đi qua nhìn một chút.”

Trong lúc nhất thời, vô số nhóm thiên kiêu giới tử ở các tinh hệ gần đó ào ào tiến về Địa Linh Tinh phía trước, muốn tìm kiếm cơ duyên bảo vật.

Trên bầu trời Địa Linh Tinh.

Hai đạo lưu quang nhanh chóng lướt đến, hai người này, một người mặc kim sắc trường bào, tràn ngập khí tức lộng lẫy, một người khác, trên người mặc hắc y, khuôn mặt tái nhợt yêu dị, nét mặt lộ ra vẻ âm trầm.

“Là bọn họ, giới tử Đông Vương giáo Trác Đông Lai, cùng với U Anh âm Minh nhất mạch!”

Bên ngoài Địa Linh Tinh, có thiên kiêu nhìn thấy người đang đến, nhịn không được hô to một tiếng.

Ở bên trong sân thi đấu tinh không này, có vô số thiên kiêu giới tử, nhưng số người thực sự xuất sắc thì lại không nhiều.

Mà trong đó, phải kể đến những giới tử yêu nghiệt cường đại bên trong thế lực Tiên Cổ.

Mà Trác Đông Lai của Đông Vương giáo này, chính là một trong số đó.

Người này thân mang Tiên Thể cấp Tôn đỉnh phong là Nguyên Dương Tiên Thể, một thân nguyên dương tiên nguyên, vô cùng sáng chói ở trong chúng giới tử thiên kiêu, có thể sánh ngang với hắn, cũng chỉ có những yêu nghiệt, là những kẻ thực sự đứng trên đỉnh cao trong đám thiên kiêu, mà những nhân vật này, lại cực kỳ hiếm thấy ở trong sân thi đấu tinh không.

Trong lòng đất của Địa Linh Tinh, vô số đạo văn đang lưu chuyển, quang hoa màu sắc rực rỡ xông thẳng về phía chân trời, mà ở trong đó có một đoàn tinh quang tinh khiết nhấp nháy, tràn ngập dao động Tiên Đạo hùng hậu.

“Đây là tinh nguyên mà tự bản thân Địa Linh Tinh sinh ra!”

Trác Đông Lai nhìn tinh quang trước mắt kia, hai mắt toả sáng.

Tinh nguyên, là bảo vật mà chỉ có một số ít cổ tinh mới có thể tự sinh ra, bảo vật này, có tác dụng cực lớn đối với việc tu hành của tu sĩ, có thể xúc tiến tu vi của tu sĩ cùng với cảm ngộ về đạo.

“Dao động tinh nguyên như vậy, hẳn là tinh nguyên đứng đầu, dù là đối với Chân Tiên mà nói, tác dụng cũng không hề nhỏ.”

“Địa Linh Tinh này không hổ là một trong số Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh có truyền thừa xa xưa, tinh nguyên mà nó sinh ra, quả nhiên không phải thứ tầm thường.”

U Anh nói, trong mắt toát ra tia nhiệt huyết.

Ông!

Trong hư không nổi lên gợn sóng.

Một thân ảnh mặc chiến giáp màu vàng kim, khí tức bá đạo từ phía xa tinh không, ngẩng đầu dậm chân mà đến, mỗi một bước bước ra, tràn ngập dao động phá nát từng hành tinh vô danh!

“Tinh nguyên của Địa Linh Tinh, ngoại trừ ta ra, không một ai được đụng đến! !”

Thân ảnh bá đạo này lạnh giọng nói, giọng nói truyền khắp một phương tinh không.

Có tu sĩ nhanh chóng nhận ra người vừa tới: “Hắn là người của Nhân Hoàng tông…… Truyền nhân của Vũ Hoàng! !”

Nhân Hoàng tông, thế lực cường đại ở một phương Tiên giới.

Nghe nói, mục đích của tông môn này là thu thập các loại truyền thừa mà Nhân Hoàng lưu lại, vì thế bên trong tông môn này ra đời không ít giới tử thiên kiêu tự xưng là truyền nhân Nhân Hoàng.

Mà truyền nhân Vũ Hoàng này, chính là một trong số đó.

“Trong lời đồn, truyền nhân Nhân Hoàng của Nhân Hoàng tông vô cùng bá đạo, quả nhiên là danh bất hư truyền.”

“Nhưng mà khí tức của người này cũng vô cùng cường đại, mặc dù là Thiên Tiên cửu phẩm đại viên mãn, nhưng lại không hề kém cạnh Chân Tiên.”

“Nghe nói truyền nhân Vũ Hoàng này không phải giới tử mạnh nhất Nhân Hoàng tông, giới tử mạnh nhất chính là truyền nhân Hiên Viên, mà người này, cũng là một trong số các yêu nghiệt bên trong sân thi đấu tinh không, cũng không kém cỏi chút nào so với những thiếu ngự Tiên Đình còn có truyền nhân Hợp Đạo kia, nghe nói đã từng có chiến tích chém giết Chân Tiên!”

Truyền nhân Vũ Hoàng hiện thế, khiến trong mắt của không ít người toát ra vẻ kiêng kị.

Cho dù là Trác Đông Lai hay U Anh, thần sắc cũng ngưng trọng.

Chẳng qua, tuy rằng truyền nhân Vũ Hoàng này bá đạo, nhưng bọn họ cũng không có ý định chắp tay nhường lại tinh nguyên của Địa Linh Tinh này.

“Chỉ cần hai người chúng ta ở bên nhau, cho dù đối mặt với thiên kiêu cấp bậc yêu nghiệt thì sẽ như thế nào? Lưỡng Nghi Tiên Thể, cũng không phải là dễ chọc.”

U Anh cười lạnh nói.

Trác Đông Lai hơi hơi gật đầu, cũng không có ý phản bác.

“Ha ha, truyền nhân Vũ Hoàng quả nhiên bá đạo, chẳng qua, muốn có tinh nguyên của Địa Linh Tinh này, ngươi phải đánh bại ta trước mới được.”

Giờ phút này, lại có một giọng nói khác vang lên.

Ở phía cuối của tinh không.

Có vô số đạo văn xen lẫn đang lưu chuyển, hóa thành một mảnh cảnh tượng như thủy triều.

Thủy triều này, hội tụ vô số linh khí hỗn tạp bên trong tinh không, điên cuồng bao phủ hư không, phá nát tinh không bốn phía!

“Là một trong bốn bộ của Tiên Đình, giới tử mạnh nhất thủy bộ, Tiểu Cộng Công!”

“Tiểu Cộng Công, lại là một tên thiên kiêu đứng đầu gần với yêu nghiệt, khí tức này cũng không hề kém truyền nhân Vũ Hoàng.”

“Cuộc chiến tranh giành tinh nguyên của Địa Linh Tinh lần này, đúng thật là rất kịch liệt.”

Ở phía sau Tiểu Cộng Công, lại có một đám thiên kiêu liên tiếp hiện thân.

Mỗi một người nhìn về phía tinh nguyên của Địa Linh Tinh kia, trong mắt mang theo tia nhiệt huyết nồng đậm.

Mặc dù bọn họ biết nơi này có một số ít thiên kiêu sở hữu thực lực vượt xa mình, chẳng qua đám người bọn họ vẫn không hề có ý định muốn từ bỏ như cũ.

Dù sao, nơi này nhiều thiên kiêu như vậy, nếu có đánh thật, cục diện hỗn loạn như vậy, có ai thèm quan tâm đến ai đâu? !

Thiên kiêu có tâm thế thừa nước đục thả câu, vậy mà lại có không ít.

“Càng ngày càng nhiều người đến.”

Ánh mắt của truyền nhân Vũ Hoàng như điện, nhìn lướt qua chúng thiên kiêu bên trong tinh không, trong mắt mang theo một chút ý khinh miệt.

Tuy rằng nơi này nhiều thiên kiêu, nhưng kẻ chân chính có thể được hắn để mắt tới cũng không có mấy ai.

Ngoại trừ Trác Đông Lai, U Anh, Tiểu Cộng Công, những người khác, cũng chỉ có vài tên thiên kiêu đứng đầu có thể làm hắn thoáng để trong mắt.

“Cấm chế kia, cũng nên biến mất rồi.”

Có thiên kiêu nhìn qua lòng đất của Địa Linh Tinh rồi nói.

Tinh nguyên ẩn chứa dưới lòng đất của Địa Linh Tinh kia, có đạo văn xen lẫn, hóa thành cấm chế.

Chẳng qua, cấm chế kia nhanh chóng trở nên yếu đi, dường như sắp biến mất.

“Gầm! !”

Lúc này, ở bên trong tinh không phía xa, truyền đến một tiếng rống giận.

Chỉ thấy một con cự thú giống như Kình Ngư, thân dài vượt qua mấy chục vạn dặm tinh không, từ nơi xa lướt tới.

Cự thú này, trên người tràn ngập năng lượng tinh không hùng hậu.

Cặp mắt to lớn giống như tiểu hành tinh kia nhìn chằm chằm Địa Linh Tinh, trong mắt hiện ra vẻ tham lam của con người.

Hiển nhiên, là dao động tinh nguyên bên trong Địa Linh Tinh này hấp dẫn Cự Thú Tinh Không bay tới.

“Một con cự thú nho nhỏ, cư nhiên dám mơ tưởng đến tinh nguyên này?”

Truyền nhân Vũ Hoàng lạnh lùng nói ra.

Sau đó, hắn nhẹ nhàng nâng tay, một luồng dao động tiên nguyên vô cùng kinh khủng từ trong lòng bàn tay hắn phun trào ra, bên trong có đạo văn trộn lẫn, dường như hoá thành một đại lục vô tận muốn nghiền ép mọi thứ.

Một chưởng này trực tiếp nện thẳng vào bên trong não của cự thú, bộc phát ra một tiếng vang thật lớn.

Dao động năng lượng khuếch tán, hành tinh ở bốn phía bị sụp đổ!

Cự Thú Tinh Không bị đau, phát ra một tiếng rít gào, đầu rạn nứt, một lượng lớn máu của cự thú phun ra tung toé.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Một đạo năng lượng hành tinh hội tụ thành tinh quang từ trong miệng cự thú bắn ra, đánh thẳng về phía truyền nhân Vũ Hoàng!

“Làm càn!”

Truyền nhân Vũ Hoàng hừ lạnh một tiếng, lấy ra một lô đỉnh bằng đồng thau, mang đi hiến tế.

Trên lô đỉnh bằng đồng thau có khắc từng mảnh sơn hà, cuồn cuộn vô biên.

Năng lượng hành tinh nện ở trên lô đỉnh bằng đồng thau, trực tiếp bộc phát ra âm thanh oanh động hư không.

Ngay sau đó, chùm sáng bị phá nát.

Lô đỉnh bằng đồng thau nện ở trên người Cự Thú Tinh Không, sức mạnh này đủ để đập nát hành tinh, trực tiếp đập vỡ nó đến mức đầu rơi máu chảy.

Nhưng dù là vậy, Cự Thú Tinh Không này có sinh mệnh vô cùng cường hãn, sau khi chịu một kích này, năng lượng hành tinh trong cơ thể giống như sóng to phun trào.

“Xem ra, chúng ta muốn tinh nguyên bên trong Địa Linh Tinh này, trước hết cần giải quyết cái con Cự Thú Tinh Không này.”

Truyền nhân Vũ Hoàng nói.

Những thiên kiêu còn lại nghe vậy, cũng ào ào xuất thủ.

Chương 1273 - Thiên kiêu đại chiến, loại khí tức này, chính là hắn!

Cự Thú Tinh Không đột kích, có ý đồ muốn cắn nuốt tinh nguyên của Địa Linh Tinh.

Mà nhóm thiên kiêu giới tử ở đây sẽ không tự nhiên ngồi im mặc kệ, ào ào ra tay, các loại dao động tiên pháp cường đại bạo phát, bạo phát về phía Cự Thú Tinh Không!

Luồng sức mạnh vô cùng cường đại kia, trực tiếp phá vỡ từng hành tinh.

Tuy rằng Cự Thú Tinh Không này cường đại, nhưng bị một đám thiên kiêu giới tử ở đây liên thủ ra tay, căn bản không phải đối thủ, rất nhanh đã bị đánh giết.

Bên trong tinh không, thú huyết phun trào, lượng lớn năng lượng hành tinh từ trong cơ thể Cự Thú Tinh Không tiêu tán ra.

Trong đó có Tinh Hạch xuất hiện ở trong tinh không, tràn ngập tiên huy nhàn nhạt.

Tinh Hạch này, cũng là một món bảo vật không tồi.

Giá trị của nó, cũng không kém hơn chút nào so với một món Kim Tiên khí.

Không ít thiên kiêu nhìn đến nóng lòng, tất cả đều muốn chiếm làm của riêng.

Ngay lúc này.

Cấm chế bên trong Địa Linh Tinh rốt cuộc cũng biến mất không còn dấu vết.

Không ít nhóm thiên kiêu giới tử thấy thế, ào ào chạy tới, nhìn vô số đạo văn ngưng tụ tạo thành tinh nguyên kia, trong mắt mang theo vẻ nhiệt huyết.

“Thứ này, nhất định phải là của ta!”

Một tên thiên kiêu cười lớn vươn năm ngón tay ra, chộp về phía tinh nguyên.

“Hừ, chỉ bằng ngươi mà cũng muốn tinh nguyên, thật đúng là mơ mộng hão huyền!”

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Ngay sau đó, bầu trời trầm xuống, một bàn tay thật lớn từ trên trời giáng xuống.

Trong lòng bàn tay kia, dường như ẩn chứa một tòa đại lục.

Áp lực kinh khủng trực tiếp phá nát hư không, khiến vị thiên kiêu này chưa kịp phản ứng đã bị một đòn này trực tiếp đánh thành một làn sương máu.

“Sức mạnh thật cường đại.”

“Không hổ là truyền nhân Vũ Hoàng!”

Có thiên kiêu nhìn thấy truyền nhân Vũ Hoàng ra tay, không khỏi âm thầm kinh ngạc và cảm thán.

Một số tu sĩ vốn định đục nước béo cò cũng ào ào hít vào một ngụm khí lạnh, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cho dù bọn họ muốn thừa nước đục thả câu, nhưng cũng phải có thực lực mới được.

“Ha ha, sức mạnh Vũ Hoàng sao? Giúp ta mở mang kiến thức một chút thì như thế nào? !”

Tiểu Cộng Công cười lớn một tiếng.

Hắn giơ tay thúc giục vô số đạo văn, giống như hóa thành một mảng thủy triều cắn nuốt thiên địa.

Mà truyền nhân Vũ Hoàng thấy thế, cũng không ngoài ý muốn, đánh ra một chưởng!

Hai luồng sức mạnh rung chuyển, hơn phân nửa Địa Linh Tinh bị đánh cho chấn động một chút.

Nếu không phải bên trong Địa Linh Tinh này có quy tắc của sân thi đấu bảo hộ, dựa vào luồng sức mạnh này, đủ để khiến Địa Linh Tinh này bị phá hư hơn phân nửa.

“Không hổ là truyền nhân Vũ Hoàng, thực lực quả nhiên khác biệt.”

Tiểu Cộng Công cười ha ha một tiếng, trong mắt cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Lúc này, lại có người ra tay về phía truyền nhân Vũ Hoàng.

Đó là Trác Đông Lai cùng với U Anh.

Hai người liên hợp xuất thủ, sức mạnh hoàn toàn bất đồng từ trên người bọn họ bạo phát.

Một luồng chí dương chí cương, một luồng chí âm chí nhu.

Dưới tác động của âm dương giao hợp, trong lúc nhất thời, cho dù là truyền nhân Vũ Hoàng cũng nhịn không được mà trực tiếp bị đẩy lui.

“Luồng sức mạnh này là…… Lưỡng Nghi Tiên Thể? !”

Truyền nhân Vũ Hoàng có chút kinh nghi bất định nói.

“Không đúng, không phải là Lưỡng Nghi Tiên Thể chân chính, nếu không phải Tiên Thể Chí Tôn chân chính, ta đây có gì mà phải sợ? !”

Truyền nhân Vũ Hoàng lấy ra lô đỉnh bằng đồng thau, hiến tế lần thứ hai.

Cự đỉnh này đón gió mà lớn lên, hóa thành vạn trượng khổng lồ, tựa như một đỉnh núi trực tiếp đánh ra ngoài.

Hai người Trác Đông Lai, U Anh trực tiếp bị đánh lui.

“Nếu ta đoán không sai, đây chắc hẳn là một trong Vũ Hoàng cửu đỉnh.”

Tiểu Cộng Công ngạc nhiên nói ra.

Vũ Hoàng đúc cửu đỉnh, dường như là chuyện xưa mà nhà nhà đều biết ở Nhân tộc.

“Cũng không biết một trong Cửu Châu Đỉnh của ngươi có thể so được với Thuỷ Thần ấn này của ta không? !”

Tiểu Cộng Công lấy ra một đại ấn màu đen.

Phía trên đại ấn này có vô số đạo văn lưu chuyển, trong mơ hồ truyền ra từng đợt tiếng vang của thủy triều.

Dao động thuộc tính thủy nồng đậm đến cực điểm, tràn ngập khắp thiên địa.

“Cũng chỉ là Thuỷ Thần ấn, há có thể tranh phong với chí bảo nhân đạo của ta sao? !”

Truyền nhân Vũ Hoàng cười lạnh nói.

“Hoàn toàn chính xác, nếu là Cửu Châu Đỉnh hoàn chỉnh mà nói, thuỷ thần ấn này của ta đúng là không phải đối thủ của ngươi, nhưng hiện tại, trong tay ngươi cũng chỉ là một trong cửu đỉnh mà thôi.”

Tiểu Cộng Công từ tốn nói.

Hắn thúc giục Thuỷ Thần ấn, sức mạnh thuộc tính thủy vô biên vô hạn bạo phát, đánh về phía Cửu Châu Đỉnh.

Cách đó không xa.

Rất nhiều nhóm thiên kiêu đều đứng quan sát trận chiến.

“Càn Thiên Đạo tử, ngươi cảm thấy, trận chiến này, ai sẽ là người giành chiến thắng?”

Một thanh niên nhàn nhạt hỏi.

Mà người được hắn gọi là Càn Thiên Đạo tử kia cũng là một tên tuổi thiên kiêu giới tử gần bằng tuổi.

“Nhật Thiên Đạo tử, ngươi nói thử xem?”

Càn Thiên Đạo tử không có trả lời, mà lại nhìn về phía thanh niên cầm cây quạt bạch ngọc trong tay, nhìn rất phong độ nhẹ nhàng ở bên cạnh.

Ba người này, chính là ba vị trong tám vị Đạo Tử của Thiên Đạo tông, Càn Thiên Đạo tử, Nguyệt Thiên Đạo tử, Nhật Thiên Đạo tử.

Thiên Địa Huyền Hoàng, Nhật Nguyệt Càn Khôn!

Đây là tám vị Đạo Tử của Thiên Đạo tông, cũng là tám vị thiên kiêu đứng đầu.

Trong đó, Khôn Thiên Đạo tử đã chết ở trong tay Sở Cuồng Nhân, mà bảy vị đạo tử còn lại cũng tiến vào bên trong sân thi đấu tinh không này để tìm kiếm cơ duyên.

Càn Thiên, Nguyệt Thiên, Nhật Thiên, lần này ba người là bị dao động ở Địa Linh Tinh này hấp dẫn mà nhanh chóng đến đây.

“Thực lực của truyền nhân Vũ Hoàng mạnh nhất, thực lực của

Tiểu Cộng Công cũng không kém hơn bất kỳ một ai trong ba người chúng ta, nhưng càng làm cho người ta để ý chính là Trác Đông Lai cùng với vị tu sĩ Ma Đạo U Anh kia, hai người này liên hợp lại, thế mà có thể phát huy ra uy năng của Lưỡng Nghi Tiên Thể, điều này không thể khinh thường được."

Nhật Thiên Đạo tử nhẹ lay động cây quạt cầm trong tay, từ tốn nói.

"Tạm thời chúng ta cứ đứng yên quan sát biến động, chờ đợi thời cơ thích hợp rồi ra tay cướp lấy tinh nguyên."

"Được, với thực lực của ba người chúng ta, nếu như liên thủ, cho dù là yêu nghiệt giới tử, cũng có thể chiến một trận!"

Ba người Càn Thiên Đạo tử có vẻ vô cùng tự tin.

Đùng, đừng!

Hư không liên tiếp rung chuyển.

Mỗi một lần Thuỷ Thần ấn và Cửu Châu Đỉnh va chạm đều vô cùng mãnh liệt, khiến người ta không khỏi chấn động.

Mỗi một lần va chạm, đều làm hư không, núi sông bốn phía nứt toạc, từng vết rách không gian trông như mạng nhện tràn lan, bao phủ một phương thiên địa này.

Chỉ sợ rằng với một ít một chút uy năng tiêu tán, cũng đủ để tùy tiện giết chết đại đa số Thiên Tiên ở đây.

"U Anh, ta đến giúp ngươi ! !"

Một tiếng hét dài vang lên.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh màu đen xông vào giữa chiến cục.

Ma khí trên người cuồn cuộn, kéo theo một luồng khí tức bá đạo, chính là tu sĩ Xi Vưu nhất mạch của Ma Đạo.

Mà sau khi vị tu sĩ Ma Đạo này tham gia chiến cục, một số nhóm thiên kiêu còn lại cũng đứng ngồi không yên, dần dần gia nhập chiến cục, cướp đoạt tinh nguyên kia.

Trên bầu trời Địa Linh Tinh diễn ra một trận hỗn chiến.

Nhưng trong bóng tối, một đôi mắt âm trầm nhìn chằm chằm chiến cục.

Giống như con rắn độc núp mình trong bóng tối, đang chờ đợi một nhát trí mạng.

“Đánh đi, đánh đi, đánh càng kịch liệt càng tốt.”

“Chờ các ngươi đánh cho đến lúc thích hợp, ta sẽ dùng Hóa Tiên Độc này hoàn toàn giải quyết các ngươi, cơ duyên ở đây sẽ thuộc về ta.”

Chủ nhân của đôi mắt lạnh lẽo nỉ non nói.

Người này, chính là Ngô Thiên của Thiên Ngô nhất tộc ngày xưa bị Sở Cuồng Nhân chém tới mất gần chín phần tu vi!

Hắn cũng để mắt tới cơ duyên nơi đây.

Đồng thời hắn cũng tính toán chờ đợi đến lúc tất cả mọi người đánh cho lưỡng bại cầu thương, dùng Hóa tiên độc đầu độc tất cả mọi người, sau đó độc chiếm cơ duyên nơi này.

Ngay khi đến thời điểm như ý mà Ngô Thiên bàn tính.

Tầng mây nơi xa phía chân trời cuồn cuộn, hạo quang ngút trời, một luồng khí tức vô cùng to lớn trong phút chốc đã bao phủ toàn bộ chiến trường.

Tất cả tu sĩ đều cảm nhận được luồng khí tức cường đại này, trở nên khiếp sợ.

Đặc biệt là một số ít người có tu vi yếu ớt tại đây, nhịn không được mà cả người run rẩy dưới uy áp này.

“Dạng khí tức này, chính là hắn! !”

Đồng tử của Ngô Thiên đang tránh ở chỗ tối co rụt lại, trong đầu hiện ra một cơn ác mộng không thể nào vứt bỏ được!

Chương 1274 - Cửu Châu Đỉnh lại ra, đừng bôi nhọ danh tiếng của Vũ Hoàng, quỳ xuống

Phí trên Địa Linh Tinh, vì tranh đoạt tinh nguyên, thiên kiêu tu sĩ các phương đồng loạt ra tay.

Thời điểm mà những người ở đây đang chiến đấu quyết liệt, một luồng khí tức vô cùng to lớn bất chợt bạo phát, giống như cuồng phong quá cảnh, bao phủ tinh không bốn phía.

Tất cả tu sĩ đều cảm nhận được luồng khí tức này, không khỏi sợ hãi kinh than.

Cho dù là loại người như truyền nhân Vũ Hoàng là thiên kiêu đứng đầu rất gần với yêu nghiệt cũng nhịn không được mà lộ ra vẻ ngưng trọng.

“Dạng khí tức này, người tới không phải dạng tầm thường a!”

Mà mặt mũi Trác Đông Lai, U Anh thì đầy vẻ âm trầm.

Đặc biệt là Trác Đông Lai, lửa giận trong mắt gần như muốn phun trào ra: “Loại khí tức này, tuyệt đối không có sai, chắc chắn là hắn! !”

Phía trên Địa Linh Tinh.

Một đạo thân ảnh từ phía cuối mặt đất chậm rãi đi về phía tinh nguyên.

Một bộ bạch y, tóc đen.

Bên người mang theo một nữ tử tóc bạc tuyệt sắc người mặc chiến giáp ngân sắc.

Chính là Sở Cuồng Nhân cùng với Lam Vũ.

Bọn họ phát hiện ra tinh nguyên của Địa Linh Tinh này, cho nên chạy tới, đồng thời tản mát ra khí tức trấn áp các tu sĩ muốn chiếm đoạt tinh nguyên này.

Vật này, nhất định phải là của hắn.

“Tinh nguyên của Địa Linh Tinh, có thể sinh ra vật như vậy, đây mới là dáng vẻ nên có của Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một cái nói.

Mấy ngày này, hắn ở bên trong Địa Linh Tinh này cũng không đạt được cơ duyên bảo vật nào đáng để ý, hiện tại tinh nguyên của Địa Linh Tinh này, vừa hay có thể lọt vào tầm mắt của hắn.

“Chẳng qua, muốn lấy thứ này, trước hết cần phải giải quyết một ít phiền toái nhỏ ở đây.”

Sở Cuồng Nhân có thể cảm nhận được, lúc này đang có từng đạo tiên thức dừng ở trên người mình, trong đó ẩn chứa địch ý vô cùng nồng đậm.

Trong đó có vài luồng, địch ý với hắn vô cùng mãnh liệt, đều hận không thể dùng ngàn đao băm hắn thành mảnh vụn.

Mặc dù hắn phóng ra khí tức làm kinh sợ đám tu sĩ này, bọn họ vẫn không có ý định dễ dàng chắp tay nhường lại tinh nguyên này như cũ.

“Như vậy cũng tốt, trên người những người này, có lẽ cũng có một ít đồ vật có giá trị.”

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ đến.

Từng đạo lưu quang từ trong tinh không lướt tới, bay lên đi đến phía trên mặt đất Địa Linh Tinh.

Một đám giới tử thiên kiêu tuổi trẻ nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ kiêng kị, địch ý, cùng sự tò mò.

“Quả nhiên là ngươi, Sở Cuồng Nhân! !”

Trác Đông Lai nghiến răng nghiến lợi nói.

Sở Cuồng Nhân nhìn hắn một cái, phát hiện thể chất nguyên dương của đối phương tăng lên rất nhiều, trong mơ hồ đã tiếp cận Tiên Thể Chí Tôn Lưỡng Nghi Tiên Thể trong truyền thuyết kia.

Không chỉ có như thế, thể chất của U Anh kia cũng đã cường đại hơn không ít.

“Ha, khí tức của hai người này, lại có một loại như nước sữa hòa nhau, âm dương cộng minh chi ý.”

Trên mặt hắn lộ ra vẻ kỳ quái, trong đầu lập tức toát ra một ít pháp môn âm dương song tu, thải bổ lẫn nhau để tu hành.

“Hai vị đây là…… Một đôi sao?”

Nghe hắn nói những lời này, ngược lại U Anh cũng không có gì.

Sắc mặt Trác Đông Lai thoáng chút liền trở nên âm trầm, một luồng sát ý âm trầm vô cùng lãnh khốc từ sâu trong cơ thể toát ra.

“Sở Cuồng Nhân, hôm nay ta muốn hoàn trả lại gấp mười lần những nhục nhã mà ngươi cho gây ra cho ta trong quá khứ! !”

Nói xong, hắn thúc giục Nguyên Dương Tiên Thể tới mức cực hạn, một vòng mặt trời từ phía sau hắn bay lên không trung, tràn ra từng đạo hạo quang kim sắc, liên tiếp đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân thấy thế cũng không thèm để ý.

Tiên nguyên lưu chuyển xung quanh hắn, hóa thành kiếm khí, ngăn cách từng luồng hạo quang kim sắc kia ở bên ngoài.

“Ngươi vẫn trước sau như một…… Yếu.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu nói ra.

“U Anh, liên hợp xuất thủ! !”

Trác Đông Lai nói với U Anh, mà U Anh cũng lập tức ra tay phối hợp.

Nguyên Dương Tiên Thể, Nguyên âm Ma Thể, hai đại Tiên Thể cấp Tôn đỉnh phong đồng thời thi triển, âm dương chi ý bao phủ tám phương thiên địa, làm rung chuyển bốn phía.

Một luồng dung hợp hắc bạch hình thành dòng nước lũ âm dương bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

“m Dương Tịnh Lưu! !”

Uy lực của một chiêu này rất mạnh, cho dù là Chân Tiên muốn ứng phó cũng phải cẩn thận.

“Trụ Chi Kiếm, bạo ngược!”

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí bạo ngược vô cùng vô tận theo kiếm chỉ vạch ra mà phun trào.

Chiêu thức âm dương đụng độ với kiếm khí bạo ngược!

Chỉ thấy sức mạnh âm Dương rách nát, kiếm khí bạo ngược đánh vào hai người Trác Đông Lai, khiến bọn họ bay ngược ra ngoài.

“Chân Tiên? ! Hắn đã đột phá đến cảnh giới Chân Tiên!”

“Hay cho một tên Sở Cuồng Nhân!”

Ánh mắt của một ít thiên kiêu tối lại, mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Hai năm trước Sở Cuồng Nhân không phải Chân Tiên đã có sức mạnh chém giết Chân Tiên, hiện tại đột phá đến cảnh giới Chân Tiên, chiến lực của hắn cao đến mức nào, còn khiến người khác khó mà tính toán được.

Đùng! !

Lúc này, bầu trời bỗng nhiên bị một mảnh bóng râm bao phủ.

Chỉ thấy một lô đỉnh bằng đồng thau từ trên không trung nện xuống, giống như một mảnh đại lục, tràn ngập khí tức cuồn cuộn.

“Một trong Vũ Hoàng cửu đỉnh!”

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy lô đỉnh bằng đồng thau này, hai mắt sáng ngời: “Đây quả thật là một thu hoạch ngoài ý muốn.”

Cửu Châu Đỉnh hoành không đè xuống, hắn vẫn không lùi cũng không tránh như cũ.

Chỉ thấy hắn giơ tay đánh ra một quyền, vô số đạo văn cuồng bạo kéo theo quyền phong, sức mạnh lôi đình ngưng tụ cuồn cuộn đánh lên phía trên Cửu Châu Đỉnh.

Cửu Châu Đỉnh giống như một mảnh đại lục lại bị một quyền này đánh bay ra ngoài.

“Hừ, một cái không đủ, vậy thêm một cái nữa!”

Truyền nhân Vũ Hoàng hừ lạnh một tiếng, lấy ra thêm một Cửu Châu Đỉnh!

Hai Cửu Châu Đỉnh ở trên không trung.tràn ra uy áp mạnh mẽ, một sợi khí tức tiêu tán cũng đủ để phá vỡ hư không.

“Hai cái sao? Vậy cũng không thể tốt hơn.”

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng, chỉ thấy ở trên người hắn, có năm đạo lưu quang thanh sắc bay vút ra.

Năm đạo lưu quang này từ trong không trung hóa thành năm Cửu Châu Đỉnh! !

Năm Cửu Châu Đỉnh vờn quanh phía trên hai Cửu Châu Đỉnh kia của truyền nhân Vũ Hoàng, vậy mà khi đụng độ với nhau lại phát sinh cộng hưởng mãnh liệt!

Dưới áp lực của loại cộng hưởng cường đại ở đây, truyền nhân Vũ Hoàng liền phát hiện ra, bản thân, có chút không thể khống chế được Cửu Châu Đỉnh này! !

Cảm giác như liên hệ giữa Cửu Châu Đỉnh và hắn đang dần bị cắt đứt.

Sở Cuồng Nhân dùng năm Cửu Châu Đỉnh, trực tiếp áp chế hai Cửu Châu Đỉnh còn lại! !

Loại chuyện này, khiến hắn khó mà tưởng tượng ra được.

“Năm Cửu Châu Đỉnh! ! Trên người hắn, làm sao có thể có đến năm Cửu Châu Đỉnh! !”

Truyền nhân Vũ hoàng không tin vào mắt mình, nhịn không được mà gào thét thành tiếng.

Phải biết rằng.

Hắn tự xưng là truyền nhân Vũ Hoàng, bởi vì bản thân có đến hai Cửu Châu Đỉnh trong người, nhưng hiện tại, Sở Cuồng Nhân lại một hơi lấy ra năm Cửu Châu Đỉnh!

Chuyện này không phải là đánh vào mặt truyền nhân Vũ Hoàng là hắn sao? !

So với truyền nhân Vũ Hoàng là hắn, không phải Sở Cuồng Nhân càng giống hơn sao? !

“Như vậy cũng đủ làm ngươi kinh động rồi sao?”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Trong nháy mắt sau đó.

Trên người hắn bỗng nhiên có từng trận tiếng rồng gầm vang vọng khắp đất trời.

Chín đạo Long khí kim sắc phóng lên tận trời, mỗi một đạo, đều dài đến hàng vạn trượng, tràn ngập khí tức vô cùng tôn quý.

Giờ phút này Sở Cuồng Nhân, có Cửu Long chi khí vờn quanh, giống như một vị đế vương vô thượng, cao quý không thể tả nổi.

“Chỉ dựa vào ngươi, cũng tự xưng là truyền nhân Vũ Hoàng? Xin đừng nên bôi nhọ danh tiếng của Vũ Hoàng.”

Sở Cuồng Nhân nói ra, bước ra một bước, Hoàng Đạo Chân Long chi khí lưu chuyển, uy áp tràn ngập, hai Cửu Châu Đỉnh kia vốn dĩ còn cần năm Cửu Châu Đỉnh áp chế, nhưng sau khi cảm nhận được khí tức Hoàng Đạo Chân Long của Sở Cuồng Nhân, lại trở nên vô cùng an tĩnh, ngoan ngoãn nghe theo sự khống chế của hắn.

Cửu Châu Đỉnh, chí bảo nhân đạo!

Mà Hoàng Đạo Chân Long, chính là vật tôn quý được ngưng tụ từ khí vận của Nhân tộc.

Cửu Châu Đỉnh, tất nhiên sẽ thân cận với người mang Hoàng Đạo Chân Long.

Cũng chính là …… Nhân Hoàng chân chính! !

Trên đầu Sở Cuồng Nhân có bảy Cửu Châu Đỉnh, uy áp của Hoàng Đạo Chân Long trực tiếp nghiền ép truyền nhân Vũ Hoàng, giống như Nhân Hoàng lại hiện thế, quát lạnh một tiếng: “Quỳ xuống! !”

Chương 1275 - Giết chết Tiểu Cộng Công và truyền nhân Vũ Hoàng, Thương Thiên, sao ngươi có thể bất công như vậy!

“Quỳ xuống! !”

Cùng với một tiếng quát lạnh, uy áp Hoàng Đạo vô tận tràn ngập, nghiền áp về phía truyền nhân Vũ Hoàng.

Bị khí tức như vậy nghiền áp, tru; yền nhân Vũ Hoàng nhịn không được mà cả người run rẩy “Sao có thể, sao có thể như thế được? !”

Ầm!

Hai đầu gối của hắn mềm nhũn, lại thật sự nhịn không được mà quỳ rạp xuống đất.

“Hoàng Đạo Chân Long, trên đời này, làm gì có người có đủ khả năng để ngưng tụ ra Hoàng Đạo Chân Long này? !”

“Sở Cuồng Nhân này, rốt cuộc đã làm như thế nào? !”

Mặt mày của truyền nhân Vũ Hoàng đầy vẻ khiếp sợ, khó hiểu, và nghi hoặc.

Nhân Hoàng tông tìm kiếm các loại truyền thừa Nhân Hoàng trong lịch sử, nhưng cho dù là bọn họ, cũng không có Hoàng Cực Kinh Thế quyết, không thể ngưng tụ ra Hoàng Đạo Chân Long này.

Bởi vì, Hoàng Cực Kinh Thế quyết này là phương pháp tu hành do Nhân Hoàng đời đời truyền xuống, chỉ có Nhân Hoàng đương nhiệm mới có tư cách lựa chọn truyền xuống pháp môn tu hành này.

Những người khác, cho dù là là các Hoàng đế khác đi nữa, cũng không thể tự tiện truyền lại pháp môn tu hành này cho người khác.

Hơn nữa, trong Nhân Hoàng tông, cũng không có ai có đủ tư cách chân chính tiếp nhận mệnh cách Nhân Hoàng này!

Mà vị Nhân Hoàng cuối cùng là Trụ Vương, mà Sở Cuồng Nhân, cũng có tư cách tiếp nhận mệnh cách Nhân Hoàng này!

Lúc này mới có thể làm cho Hoàng Cực Kinh Thế quyết, làm Hoàng Đạo Chân Long hiện thân trên cõi trần một lần nữa.

Tất cả thiên kiêu ở đây sau khi nhìn thấy truyền nhân Vũ Hoàng quỳ rạp xuống đất, đều nhịn không được mà lộ ra vẻ chấn động. Nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, lại nhịn không được tấm tắc làm làm kì lạ.

“Quá cường đại, thật sự là quá cường đại, đây chính là truyền nhân Vũ Hoàng đó, vậy mà cứ như vậy quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân.”

“Hoàng Đạo Chân Long, mệnh cách Nhân Hoàng, Sở Cuồng Nhân này, thật sự có thể lấy ra đồ vật ghê gớm này.”

“Nhân Hoàng tông dùng truyền thừa Nhân Hoàng để ngạo thị thiên hạ, nhưng hiện tại, Hoàng Đạo Chân Long đại diện cho Nhân Hoàng chân chính này lại rơi vào tay Sở Cuồng Nhân, thật sự là châm chọc mà.”

Có người nhịn không được kinh ngạc, cảm thán nói.

“Nhân Hoàng…… Hừ, loại tồn tại như Nhân Hoàng, đã khiến thiên địa bất dung, ngươi, quả nhiên là đại địch của Tiên Đình!”

Lúc này, giới tử thủy bộ của Côn Luân Tiên Đình là Tiểu Cộng Công nhìn Sở Cuồng Nhân, hừ lạnh một tiếng.

Ngày xưa hai đại Tiên Đình vì mua chuộc nhân thủ, bố trí cục diện Phong Thần, cuối cùng thành công phá hủy địa vị Nhân Hoàng ngang với trời đất.

Hiện tại, Sở Cuồng Nhân tiếp nhận mệnh cách Nhân Hoàng, tất nhiên cũng nhận lấy ân oán giữa Nhân Hoàng và Tiên Đình.

Tiểu Cộng Công hiến tế Thuỷ Thần Ấn, đại ấn màu đen kéo theo sức mạnh dòng nước vô tận, giống như một con sông lớn mênh mông cuồn cuộn.

Con sông lớn này nhìn như được tạo thành từ dòng nước, nhưng kỳ thật, lại là từ vô số đạo văn ngưng tụ thành, uy thế cuồn cuộn, một giọt bọt sóng bắn tung toé cũng có sức mạnh xé rách núi sông.

“Tiên Đình, sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày, ta sẽ khiến Tiên Đình thần phục ở dưới chân ta, lấy ta vi tôn! Lấy Nhân Hoàng vi tôn! !”

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, thi triển Trụ Chi Kiếm lần thứ hai.

Kiếm khí quét qua, khuấy động bầu trời trong thiên địa.

Vô số đạo văn ngưng tụ mà thành con sông lớn kia, trước mặt kiếm khí này lại ào ào bị phá nát!

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, khí thế ngút trời, lay động thiên địa!

Tất nhiên hắn biết nếu thân phận Nhân Hoàng bị bại lộ, thì sẽ đối lập với Tiên Đình.

Nhưng mà hắn cũng không để ý.

Nhân Hoàng, hoàng đế bên trong Nhân tộc, sánh ngang trời đất!

Tiên Đình thì như thế nào?

Tương lai cũng sẽ có một ngày, hắn dùng Nhân Hoàng chi tôn, làm chúa tể Tiên giới! !

Đến lúc đó, Tiên Đình chỉ có thể thần phục hắn!

Vạn linh ở Tiên giới này, đương nhiên sẽ tôn hắn làm chúa tể!

“Đi!”

Sở Cuồng Nhân nhẹ giọng quát lên, phía sau có bảy đạo Hoàng Đạo Chân Long bắt lấy thất Cửu Châu Đỉnh lao về phía giới tử mạnh nhất thủy bộ là Tiểu Cộng Công kia.

Thất long thúc giục thất đỉnh!

Uy áp vô cùng cường đại tràn ngập thiên địa.

Sắc mặt Tiểu Cộng Công biến đổi, thúc giục sức manh của Thuỷ Thần Ấn đến cực hạn, sức mạnh dòng nước bàng bạc khuấy động, tuôn ra.

Nhưng thực lực của hắn ở trước mặt thất long thất đỉnh thật sự quá mỏng manh yếu đuối, căn bản không có ý nghĩa.

Một tiếng đùng vang lên, thất long thất đỉnh trực tiếp đập nát dòng nước đầy trời.

Mà Thuỷ Thần Ấn kia thân là Kim Tiên khí cũng bị đập vỡ, bảo quang ảm đạm bay ngược lại, dừng ở trên một đỉnh núi.

Thần sắc của Tiểu Cộng Công có chút hoảng sợ.

“Không! !”

Cùng với một tiếng rống kinh sợ, Tiểu Cộng Công bị Cửu Châu Đỉnh trực tiếp nện thành bột mịn, hoàn toàn hồn phi phách tán! !

Mà chúng thiên kiêu giới tử cũng vì cảnh tượng này mà hãi hùng khiếp vía.

“Hiện tại, còn có ngươi.”

Sở Cuồng Nhân thúc giục Cửu Châu Đỉnh, nghiền ép về phía truyền nhân Vũ Hoàng.

Chỉ thấy đối phương kích hoạt một món bảo vật bảo mệnh.

Một lồng ánh sáng màu vàng bao phủ lấy hắn.

Cửu Châu Đỉnh nện ở phía trên, không thể đánh nát dù chỉ một chút.

Thần sắc của Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, tiếp tục thúc giục Cửu Châu Đỉnh đập vào đó.

Bảy Cửu Châu Đỉnh xếp thành một hàng, đập vào chiếc lồng kia từng chút một.

Một lần không được, vậy thì hai lần, ba lần……

Phanh, phanh!

Tiếng vang lớn liên tiếp không ngừng oanh động thiên địa.

Cuối cùng, lồng ánh sáng màu vàng kia của truyền nhân Vũ Hoàng bị đập đến mức rách nát!

Truyền nhân Vũ Hoàng căn bản không có năng lực phản kháng, nối gót theo sau Tiểu Cộng Công, bị đánh thành bột mịn.

Hắn, chết ở trong tay Cửu Châu Đỉnh mà hắn kiêu ngạo nhất.

“Còn có các ngươi.”

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân vang lên, giống như giọng điệu của Tử Thần, khiến người nghe không rét mà run.

Hắn nhìn về phía Trác Đông Lai, U Anh.

Hai người này sớm đã nhịn không được mà run rẩy, Sở Cuồng Nhân bày ra thực lực như vậy, làm bọn họ cảm thấy vô cùng chấn động, hoảng sợ.

Mặc kệ là truyền nhân Vũ Hoàng hay là Tiểu Cộng Công.

Những người này, đều không thua kém gì sự hiện hữu của bọn họ, nhưng hiện tại, lại bị Sở Cuồng Nhân dễ dàng giết chết! !

Bọn họ căn bản không phải là đối thủ.

“Tại sao lại như vậy, ta hao hết trăm cay nghìn đắng mới tăng lên tới cấp độ như hiện tại, nhưng vẫn không thể chống lại hắn như cũ! !”

Đôi mắt Trác Đông Lai khẽ run.

“Vì cái gì mà hắn lại mạnh đến như vậy? !”

U Anh bên cạnh liền cắn răng nói: “Ta liều mạng với ngươi! !”

Hắn thúc giục Nguyên âm Ma Thể đến cực hạn, ma khí âm trầm kinh khủng lưu chuyển, hóa thành một ma ảnh ngập trời.

Trác Đông Lai cũng có hành động tương tự.

Hắn cũng không muốn bó tay chịu trói như vậy.

“Nguyên Dương Thần Quang! !”

Hắn thúc giục thần thông của Tiên Thể, một chùm tia sáng lộng lẫy lóa mắt ngưng tụ ở trong lòng bàn tay, sau đó trực tiếp bạo phát!

Ma ảnh ngập trời sau lưng U Anh kia cũng tùy ý đánh ra một chưởng.

Ma ảnh, thần quang!

Sức mạnh âm Dương cộng hưởng, sức mạnh lớn như vậy khiến một mảng hư không lớn bị phá nát!

“Luận về sức mạnh âm Dương, làm sao các ngươi có thể so sánh với Phù Tang? !”

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Ở hắn phía sau, một thần thụ màu vàng hiện ra, tràn ngập khí tức cổ lão mênh mông, chính là Phù Tang!

Chỉ thấy nhánh cây Phù Tang vừa động, một luồng sức mạnh âm Dương mênh mông trực tiếp bạo phát.

Một bên là sức mạnh âm Dương Tiên Thể.

Một bên là sức mạnh âm Dương đến từ một trong Tiên Thiên Thập Đại Linh Căn - Phù Tang.

Hai luồng sức mạnh này va chạm vào nhau, lại thấy sức mạnh Phù Tang chiếm thế thượng phong, trực tiếp phá hủy sức mạnh âm Dương của Trác Đông Lai và U Anh.

“Không ổn rồi! âm Dương Thuẫn! !”

Hai người Trác Đông Lai, U Anh thúc giục sức mạnh âm Dương, hóa thành một tấm chắn dày đặc đạo văn chắn ở trước mặt.

Âm Dương Thuẫn ngăn cản sức mạnh âm dương của Phù Tang!

Một tiếng ầm vang lên!

Tấm chắn rách nát, hai người Trác Đông Lai, U Anh bị thương nặng đến mức bay ngược ra ngoài, máu me tung toé, tiên khu đạo văn tan vỡ không ít.

“Đáng chết! Đáng chết!”

“Căn bản không phải đối thủ của hắn, không luyện thành Chí Tôn Lưỡng Nghi Tiên Thể chân chính, căn bản không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân! !”

Sắc mặt Trác Đông Lai âm trầm nghĩ đến.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ ghen ghét nồng đậm.

Vì cái gì? !

Vì cái gì mà hắn hao tổn hết tâm lực, nỗ lực trả giá vô số đại giới cũng không thể có được Tiên Thể Chí Tôn, nhưng mà Sở Cuồng Nhân……

Hỗn Độn Thần Ma Thể, Thanh Diệp Kiếm Đồng, Luân Hồi Thiên Thể, sức mạnh Phù Tang ……

Trên người đối phương, vì sao lại có nhiều thứ sức mạnh không kém gì so với Chí Tôn Tiên Thể như vậy? !

Thương Thiên, sao ngươi có thể bất công như vậy! !

Chương 1276 - Đạo Tử của Thiên Đạo tông, Hóa Tiên Độc, còn chê ít

Trác Đông Lai nhìn Sở Cuồng Nhân, ghen tỵ gần nhưu muốn phát điên.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại như không nhìn thấy ánh mắt của hắn, hắn ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí bạo ngược hội tụ ở đầu ngón tay, một cái chớp mắt tiếp theo liền muốn chém ra!

Nhưng lúc này, hắn cảm nhận được cái gì đó, nhìn về phía tinh nguyên.

Ở trong cảm nhận của hắn, có mấy đạo khí tức đang âm thầm nhanh chóng đến gần tinh nguyên.

"Muốn đục nước béo cò sao?"

Sở Cuồng Nhân xùy cười một tiếng, kiếm khí bạo ngược ở đầu ngón tay bắn về phía mấy đạo khí tức kia.

Ầm!

Hư không ầm ầm nổ tung!

Mấy bóng người bị kiếm khí đánh trúng.

Trên người của ba kẻ này tràn ngập khí tức Thiên Đạo vô cùng hùng hậu, giống như thiên chi Đại Hành Giả.

Nhưng mà, khí tức Thiên Đạo này cũng không phải là ý chí Tiên giới, mà chính là ở bên ngoài Tiên giới, Thiên Đạo của những hành tinh có sinh mệnh.

Sở Cuồng Nhân liếc một chút đã nhận ra những người này: "Người của Thiên Đạo tông."

Ba người này, chính là ba vị Đạo Tử của Thiên Đạo tông.

"Chiến! !"

Hành tung bại lộ, tam đại Đạo Tử quyết định thật nhanh, lập tức thúc giục bí pháp, đánh một trận với Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy ba người bày ra cục thế tam giác, vây Sở Cuồng Nhân lại.

Sau đso, ở trên tay của bọn họ bỗng nhiên xuất hiện một cây cờ lớn, phía trên có khắc đạo văn, bảo quang lưu chuyển.

Ba người khua đại kỳ trong tay, một luồng dao động kỳ diệu tràn ngập ra.

Một kết giới vô hình hình thành trong nháy mắt.

Ở bên trong kết giới này, Sở Cuồng Nhân quả thật cảm thấy, tiên nguyên trong cơ thể mình đúng là có loại xu thế bị áp chế.

"Sở Cuồng Nhân, Tam Nguyên Kỳ này có thể phong toả tiên nguyên của tu sĩ, ngươi nhất định phải thua!"

Nhật Thiên Đạo Tử cầm đầu quát lạnh một tiếng nói.

Tam Nguyên Kỳ, chính là một món bí bảo trong tay bọn họ, vô cùng cường đại, có thể nói là át chủ bài cuối cùng.

Đối mặt với Sở Cuồng Nhân, bọn họ không dám có chút giữ lại, trực tiếp sử dụng.

Tam Nguyên Kỳ ra, kết giới được hình thành, trong nháy mắt có thể phong tỏa tiên nguyên!

Hai người Càn Thiên Đạo Tử, Nguyệt Thiên Đạo Tử bay về phía Sở Cuồng Nhân, từng đợt dao động Thiên Đạo trực tiếp bạo phát!

"Chấn Thiên Chưởng! !"

Hai bàn tay to đánh ra, dao động Thiên Đạo cường đại ẩn chứa ở trong đó.

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, tiện tay đánh ra một quyền, quyền phong kinh khủng càn quét ra, trực tiếp đánh cho tiên pháp của hai vị Đạo Tử thành phấn vụn!

"Làm sao có thể? !"

Đồng tử của hai vị Đạo Tử co rụt lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Bị phong tỏa tiên nguyên, vậy mà còn có chiến lực như vậy? !

Rốt cuộc là quái vật gì vậy? !

"Nhục thân, sức mạnh nhục thể của hắn vô cùng cường đại! !"

Trong nháy mắt, Nhật Thiên Đạo Tử có phán đoán.

"Hừ, nhục thân cường đại, vậy thì, ngươi không có cách nào sử dụng tiên nguyên, thì có biện pháp chống lại Hóa Tiên Độc bất khả chiến bại này sao? !"

Giờ phút này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Trong nháy mắt, chỉ thấy một đạo hắc khí đánh vào trong kết giới được hình thành bởi Tam Nguyên Kỳ, ầm ầm nổ tung.

Sau đó, một luồng khí độc doạ người khuếch tán ra.

Cho dù là một chút, cũng làm cho ba vị Đạo Tử có loại cảm giác không rét mà run.

"Thật là độc dược khủng khiếp, đó là ai? !"

"Bên trong khí độc, có yêu khí tồn tại, là một vị Yêu tộc nào đó!"

Ba vị Đạo Tử nhìn về phía cách đó không xa.

Chỉ thấy Ngô Thiên đạp không mà đến, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân trong kết giới tam nguyên, trên mặt mang theo vẻ oán hận.

Ba vị Đạo Tử liếc nhau, lập tức cũng không tiếp tục để ý.

Nếu là địch nhân của Sở Cuồng Nhân, vậy thì, bọn họ có thể tạm thời hợp tác làm minh hữu.

Trong kết giới.

Khí độc cuốn về phía Sở Cuồng Nhân, chỗ nào cũng có.

Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, trước tiên thu Lam Vũ vào trong không gian của Tụ Lý Càn Khôn.

Sau đó, hắn đứng đó đối chọi với khí độc.

Khí độc xâm nhập vào trong cơ thể của hắn, nếu là tu sĩ khác, cho dù là Chân Tiên đỉnh phong, dưới tình huống không có cách nào sử dụng tiên nguyên mà đối mặt với khí độc này, cũng sẽ bị ăn mòn hóa thành một vũng máu.

Khí độc này, vô cùng kinh khủng!

Không chỉ có như thế, Sở Cuồng Nhân cảm thấy khí độc này còn chưa đạt đến cực hạn, dường như còn có thể tăng lên.

"Thì ra đây chính là độc dược mà Ngô Thiên luyện chế ra khi lấy đi Yêu Vương độc tâm sao?"

"Có chút thú vị."

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, mặc cho khí độc ăn mòn thân thể, nhưng vẫn không tổn hao chút lông tóc gì.

Thể chất vạn độc bất xâm, cũng không phải chuyện đùa.

"Thiên Đạo tông, Thiên Ngô nhất tộc, thật đúng là ngưu quỷ xà thần nào cũng xuất hiện."

Sở Cuồng Nhân không nhìn khí độc, từ tốn nói.

Hắn nhìn ba cây đại kìa lơ lửng ở bốn phía kia: "Các ngươi cho rằng dựa vào những vật này, là có thể áp chế ta sao? Ý nghĩ hão huyền!"

Vừa sải bước ra, tiên nguyên trong cơ thể của Sở Cuồng Nhân hoàn toàn bạo phát! !

Sức mạnh tiên nguyên dồi dào vô tận giống như thủy triều điên cuồng đập vào hư không, ba cây đại kỳ kia bị tiên nguyên đánh tới, vì vậy run rẩy, bảo quang bắt đầu ảm đạm.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Ba cây đại kỳ trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Kết giới tam nguyên, phá!

Khí độc đầy trời cũng bị tiên nguyên xua tan.

"Ngươi lại có thể ngăn cản Hóa Tiên Độc của ta? !"

Ngô Thiên biến sắc, chẳng lẽ trên thế giới này thật sự có người không bị khí độc ảnh hưởng sao? !

Vút!

Giờ phút này, Sở Cuồng Nhân biến mất ở giữa không trung.

Đồng tử Ngô Thiên co rụt lại: "Không tốt! !"

Vậy mà Hóa Tiên Độc lại vô dụng, vậy hắn căn bản không dám ở lại nơi này, quay người liền muốn rời khỏi.

Nhưng ngay lúc này.

Sở Cuồng Nhân hiện ra ở trước mặt của hắn.

Tiện tay đánh ra một quyền, sức mạnh kinh khủng trực tiếp đánh nát Ngô Thiên!

Nhưng mà, vượt qua dự kiến của Sở Cuồng Nhân chính là, sau khi Ngô Thiên này bị hắn đánh trúng trực tiếp hóa thành một làn khí độc, nổ tung.

"Há, thú vị, chỉ là một phân thân bằng khí độc sao?"

Sở Cuồng Nhân nghiền ngẫm cười một tiếng: "Xem ra lần trước bị ta chém một kiếm, bây giờ đã trở nên cẩn thận hơn."

Hắn không để ý, nhìn về phía ba vị Đạo Tử Càn Thiên.

Chỉ thấy hắn nhấc tay vồ một cái, sức mạnh Thiên Đạo trong cơ thể của ba vị Đạo Tử đúng là không bị khống chế, dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân!

Thôn Thiên Thần Đạo Quyết được thi triển!

Đoạt Thiên chi pháp, trực tiếp tước đoạt sức mạnh Thiên Đạo trên người mấy kẻ này!

Thần sắc của ba vị Đạo Tử hoảng sợ, vô cùng bối rối, muốn khống chế tiên nguyên đang tuôn ra từ trong cơ thể, nhưng cũng chỉ tốn công vô ích.

Cuối cùng, sức mạnh Thiên Đạo của ba vị Đạo Tử bị hấp thu hầu như không còn.

Sở Cuồng Nhân lại ngưng tụ kiếm chỉ, thi triển bạo ngược chi kiếm, kiếm khí như cuồng phong, chớp mắt đã bao trùm ba người.

Ở bên trong kiếm khí này, huyết nhục của đối phương không ngừng tan rã.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi không nên đắc ý, một ngày nào đó Thiên Đạo Tử của Thiên Đạo tông ta sẽ báo thù cho chúng ta! !"

Nhật Thiên Đạo Tử oán hận nói ra.

Thiên Đạo Tử, thiên kiêu mạnh nhất bên trong Thiên Đạo tông.

Thiên địa huyền hoàng, nhật nguyệt càn khôn, tồn tại xếp hàng thứ nhất bên trong tám vị Đạo Tử.

Đối với lời nói của Nhật Thiên Đạo Tử, Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý.

Muốn tìm hắn trả thù, có nhiều lắm.

Thêm một Thiên Đạo Tử cũng không nhiều, thiếu hắn thì cũng không ít.

Hơn nữa, hắn vốn có quan hệ đối lập với Thiên Đạo tông.

Sau khi đánh chết ba vị Đạo Tử, ánh mắt Sở Cuồng Nhân quét một vòng bốn phía, phát hiện thừa dịp vừa rồi hắn đánh giết ba vị Đạo Tử của Thiên Đạo tông, Trác Đông Lai và U Anh đã rời đi.

"Lưỡng Nghi Tiên Thể... Có lẽ có chút giá trị lợi dụng."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Riêng Nguyên Dương Tiên Thể, Nguyên âm Ma Thể cũng không thể được hắn để vào mắt.

Chỉ có Lưỡng Nghi Tiên Thể được xếp vào trong mười đại Tiên Thể Chí Tôn mới có một chút giá trị được hắn xem trọng.

"Trác Đông Lai, ta hi vọng ngươi có thể tu hành ra Lưỡng Nghi Tiên Thể chân chính."

Trác Đông Lai có Tiên Thể Chí Tôn, vậy nhất định sẽ tiếp tục tới tìm hắn báo thù.

Đến khi đó, Lưỡng Nghi Tiên Thể này không phải sẽ thành của hắn sao?

Thứ như Tiên Thể Chí Tôn này, hắn không chê ít.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía tinh nguyên bên trong Địa Linh Tinh, bóng người lóe lên, lao về phía lòng đất, trực tiếp đi đến chỗ có tinh nguyên.

Trong chốc lát, một luồng sức mạnh hành tinh vô cùng mênh mông trút xuống!

Chương 1277 - Trác Đông Lai điên cuồng, dung tâm dung huyết chi pháp

Sâu bên trong Địa Linh Tinh, bên trong tinh nguyên.

Sở Cuồng Nhân cảm thấy bốn phía phun trào ra năng lượng hành tinh dồi dào, trong mắt lộ ra một tia dị thường.

"Có ý tứ, dạng năng lượng hành tinh dư thừa này, vừa lúc có thể giúp ích cho Tinh Thần Bất Diệt Thể của ta."

Hắn cười cười, lập tức mang Lam Vũ ra ngoài.

Cảm nhận được năng lượng hành tinh ở bốn phía, Lam Vũ cũng vô cùng giật mình.

"Đây chính là tinh nguyên sao? Ta cảm giác ở chỗ này tu hành, sẽ vượt xa ở bên ngoài mấy chục lần."

"Nơi đây có tinh nguyên dồi dào, cũng là một chỗ tu hành tốt."

Sở Cuồng Nhân nói ra, tiếp đó hắn phất tay áo lên, một vệt kim quang bay lượn ra từ ống tay áo của hắn.

Đó là một phân thân của hắn.

Có phân thân ở một bên chăm sóc, hắn và Lam Vũ mới có thể yên tâm tu luyện ở trong tinh nguyên này.

Đi vào sâu bên trong tinh nguyên, Sở Cuồng Nhân vận chuyển Tinh Thần Bất Diệt Thể, hấp thu sức mạnh hành tinh ở bốn phía vào trong cơ thể, tăng lên Bất Diệt Thể.

Mà Lam Vũ cũng tìm một chỗ, ngồi xếp bằng.

Khi thời gian trôi qua.

Những tu sĩ ngấp nghé tinh nguyên của Địa Linh Tinh kia cũng đã rời đi.

Có phân thân của Sở Cuồng Nhân ở đây, coi như bọn họ muốn làm cái gì cũng không được.

"Ai, thực lực của Sở Cuồng Nhân quá mạnh, đồ vật hắn coi trọng, căn bản không có phần để chúng ta nhúng tay vào."

Có thiên kiêu nhịn không được cảm khái nói ra.

Trảm thiên kiêu đứng đầu đơn giản như ăn cơm uống nước, thực lực như vậy, làm cho người ta theo không kịp.

"Trong sân đấu tinh không này, ngoại trừ mấy yêu nghiệt kia, sợ là không có người nào có thể chân chính phân cao thấp với Sở Cuồng Nhân."

"Chỉ sợ cho dù là những yêu nghiệt kia, cũng không nhất định có thể làm được."

...

Nơi nào đó.

Hai đạo thân ảnh chật vật lảo đảo nghiêng ngã đi ra từ bên trong hư không.

Hai người này, chính là Trác Đông Lai còn có U Anh.

"Đáng chết, đáng chết! !"

Trác Đông Lai rống giận, nguyên dương tiên nguyên trên người tuôn ra, trực tiếp đánh nát mấy chục toà sơn phong bốn phía!

Khắp nơi cũng bởi vì một luồng tiên nguyên này, bị tiên nguyên nóng rực đốt thành một mảnh đất hoang vu.

"Sở Cuồng Nhân! Vì cái gì, vì cái gì? !"

"Thương Thiên, sao mà ngươi lại bất công như thế, vì sao ngươi yêu quý Sở Cuồng Nhân như thế, Thanh Diệp Kiếm Đồng, Luân Hồi Thiên Thể, sức mạnh Phù Tang, truyền thừa Nhân Hoàng, Hỗn Độn Thần Ma Thể... Nhiều đồ tốt như vậy, tất cả ngươi đều cho Sở Cuồng Nhân, vậy ta thì sao? ! Chúng ta thì sao? ! !"

"Đáng chết, đáng chết! !"

Hai mắt Trác Đông Lai phủ đầy tia máu, hoàn toàn đỏ đậm, sắc mặt dữ tợn như dã thú.

Một luồng oán niệm chi ý nồng đậm đến cực hạn tràn ngập khắp người hắn, ngay cả U Anh thấy được cũng nhịn không được mà có loại cảm giác không rét mà run.

Nhưng nghĩ đến Sở Cuồng Nhân, trong mắt của hắn cũng không nhịn được toát ra một tia tuyệt vọng.

Tồn tại như thế, bọn họ thật sự có thể địch nổi sao?

Bọn họ thật sự có thể truy đuổi được sao?

"Lưỡng Nghi Tiên Thể!"

"Ta muốn Lưỡng Nghi Tiên Thể, chỉ có nắm giữ Lưỡng Nghi Tiên Thể, ta mới có thể có một chút khả năng chiến thắng Sở Cuồng Nhân! !"

Trác Đông Lai ngẩng đầu nhìn chằm chằm U Anh nói ra.

Mà U Anh cau mày lại: "Chúng ta dùng nhiều biện pháp như vậy, đều không thể thăng cấp thể chất thành Lưỡng Nghi Tiên Thể, trong thời gian ngắn sợ là không làm được."

"Không, có thể!" Trác Đông Lai nói ra: "Ta còn có một biện pháp cuối cùng? !"

"Biện pháp gì? !"

"Dung tâm dung huyết chi pháp! !"

"Muốn làm thế nào?"

"Rất đơn giản."

Trác Đông Lai từ từ đi về phía U Anh, mà trong lòng U Anh bỗng nhiên có một cảm giác lạnh lẽo.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Trác Đông Lai bỗng nhiên xuất thủ, năm ngón tay tạo thành trảo vung ra, tiên nguyên nguyên dương kinh khủng bạo phát, xuyên thấu tiên khu của U Anh, bắt lấy trái tim của hắn.

"Trác Đông Lai, ngươi..."

Mặt mũi U Anh tràn đầy hoảng sợ, lộ ra hoảng sợ, mờ mịt, không hiểu.

"Dung tâm dung huyết chi pháp, chỉ cần dung hợp tim của ngươi, hòa máu tươi của ngươi và ta thành một thể, như vậy, ta sẽ có cơ hội tăng Nguyên Dương Tiên Thể lên tới cảnh giới Lưỡng Nghi

Tiên Thể!"

Trác Đông Lai nói, cánh tay chấn động.

Tiên nguyên cuồng bạo hoàn toàn đoạn tuyệt sinh cơ của U Anh.

Đệ nhất thiên kiêu Ma Đạo, cứ thế mà ngã xuống.

Trong tay Trác Đông Lai cầm lấy ma tâm ấm áp, còn đang đập, trong mắt có tia điên cuồng đang lưu chuyển.

Dung tâm dung huyết chi pháp, đây là một loại pháp môn tu hành vô cùng nguy hiểm.

Chỉ cần không cẩn thận một chút, sẽ bởi vì sự xung đột giữa hai loại huyết mạch mà thân tử đạo tiêu, hồn phi phách tán.

Cho nên, trước đó Trác Đông Lai luôn không dám tùy tiện nếm thử.

Nhưng hiện tại, hắn không nghĩ được nhiều như vậy.

Sự tồn tại của Sở Cuồng Nhân khiến hắn đứng ngồi không yên, khiến hắn gần như điên cuồng!

Vì đánh bại Sở Cuồng Nhân, dù là phương phá mạo hiểm có thể chết đi, hắn cũng muốn thử một lần, hơn nữa, nếu hắn không thử một chút, tương lai đối mặt với Sở Cuồng Nhân, tất nhiên sẽ là cục diện phải chết không nghi ngờ.

Chẳng bằng, hiện tại tranh thủ một đường sinh cơ! !

"Sở Cuồng Nhân, ngươi chờ đó cho ta, ta nhất định, sẽ trở về tìm ngươi! !"

...

Một bên khác.

Phía trên một dãy núi.

Ngô Thiên của Thiên Ngô nhất tộc nhìn một dòng máu trên mặt đất, lâm vào trong trầm tư.

Đó là một thiên kiêu đứng đầu bị hắn dùng Hóa Tiên Độc giết chết.

Đối phương ở trước mặt Hóa Tiên Độc, căn bản không có bất cứ sức phản kháng nào.

"Vì cái gì?"

"Vì cái gì Sở Cuồng Nhân có thể chống cự Hóa Tiên Độc chứ? !"

"Cho dù hắn có tính kháng độc rất mạnh, nhưng cũng không thể hoàn toàn không bị ảnh hưởng mới đúng."

Ngô Thiên nỉ non nói.

Hắn lấy ra một viên bảo châu màu xanh lục, bên trong ẩn chứa một luồng độc tố vô cùng kinh người, chỉ cần nhìn một cái, cũng làm cho người ta có loại cảm giác không rét mà run.

"Quả nhiên, nguyên nhân là ta còn chưa hoàn toàn luyện hóa tâm độc này, chưa phát huy Hóa Tiên Độc đến cực hạn."

"Hóa Tiên Độc đại thành, cho dù là một tia khí độc cũng có thể khiến cho hàng tỉ sinh linh bên trong một hành tinh có sinh mệnh hóa thành dòng máu, vô cùng cường đại."

Ngô Thiên nắm chặt bảo châu màu xanh lục trong tay, trong mắt lộ ra một tia kiên định: "Ta nhất định phải hoàn toàn luyện hóa độc tâm này, hạ độc chết Sở Cuồng Nhân! !"

Thậm chí hắn có loại dự cảm nào đó.

Nếu độc của hắn có thể độc chết Sở Cuồng Nhân, vậy thì trên thế giới này sẽ không có đồ vật gì mà mình không hạ độc được.

...

Một trận chiến ở Địa Linh Tinh, nhanh chóng truyền ra toàn bộ sân thi đấu tinh không.

Vốn dĩ là một cái tên đã bị quên lãng, lại một lần nữa lấy phương thức khiến mọi người vô cùng kinh diễm xuất hiện.

"Sở Cuồng Nhân, rốt cục người này cũng đi tới sân đấu tinh không này."

"Thời gian hai năm, người này bế quan hai năm, mà rất nhiều thiên kiêu giới tử cũng lịch luyện ở trong sân đấu tinh không này hai năm, không nghĩ tới, vẫn không có cách nào đuổi kịp người này như cũ."

"Chiến lực của người này, làm cho người ta theo không kịp."

"Hai năm trước, hắn đã có thể tuỳ tiện chém giết Chân Tiên, hiện tại, hắn càng sâu không lường được."

Nơi nào đó.

Trong cung điện của một tòa cổ tinh.

Một thiếu ngự Tiên Đình người mặc trường bào màu tím đang luyện hóa một phần cơ duyên của cường giả Tiên Đình cổ lão.

"Sở Cuồng Nhân, liên tiếp giết chết giới tử của bốn bộ ở Tiên Đình, ngươi thật sự coi người của Tiên Đình nhất mạch ta chết hết rồi sao?"

"Tương lai nếu gặp gỡ, ta nhất định sẽ giết ngươi! !"

Giọng điệu của thiếu ngự Tử Vi băng lãnh nói.

Đã có bao nhiêu giới tử của Tiên Đình chết ở trong tay Sở Cuồng Nhân rồi?

Hắn không rõ ràng.

Nhưng bây giờ Sở Cuồng Nhân đã đứng ở mặt đối lập với Tiên Đình, hắn không có khả năng ngồi nhìn đối phương tiếp tục lớn mạnh thêm.

Một chỗ khác.

Trên một ngọn núi cắm đầy cổ kiếm.

Một thanh niên tay cầm trúc trượng bích lục, hai mắt nhắm nghiền, trên người có một chút kiếm khí tiêu tán ra.

Ngọc giản bên hông hắn chấn động một cái.

Tin tức có quan hệ với Sở Cuồng Nhân truyền đến.

"Há, rốt cuộc Sở đạo hữu cũng đến."

Thanh niên nhắm mắt nỉ non nói, hắn chính là giới tử mạnh nhất của Tam Thanh Đạo Môn, Diệp Trúc.

Cũng chính là người sở hữu Tiên Thể Chí Tôn, Thanh Diệp Kiếm Đồng.

Nhưng mà, kiếm đồng của hắn cũng không hoàn chỉnh.

"Hiện tại so với Sở đạo hữu, đoán chừng ta vẫn có chênh lệch không nhỏ, việc cấp bách, là phải tìm được Kiếm Tiên chi lăng trước, chỉ có ở nơi đó, ta mới có cơ hội hoàn toàn bù đắp sự khuyết thiếu của Thanh Diệp Kiếm Đồng, mới có một tia cơ hội tranh phong với Sở đạo hữu!"

Chương 1278 - Vạn độc ma thân, Lam Vũ đột phá Chân Tiên, Xá Lợi bên trong Địa Khôi Tinh

Địa Linh Tinh, dưới lòng đất.

Bên trong tinh nguyên.

Một bóng người lơ lửng ở giữa không trung, trên người có tinh quang lưu chuyển, làn da trong suốt như ngọc, đạo văn xen lẫn, giống như một thân thể lưu ly bất động.

Đột nhiên.

Người này mở hai mắt ra, trong mắt có ánh sáng nhạt chợt lóe lên.

"Đây chính là cực hạn của Tinh Thần Bất Diệt Thể sao? !"

Sở Cuồng Nhân cảm thấy nhục thân đã lớn mạnh hơn không ít, liền nhận thức được mình đã tu hành đến cực hạn của Tinh Thần Bất Diệt Thể.

Hiện tại, chỉ dựa vào thân thể của mình, hắn cũng đủ sức để nghiền ép Trác Đông Lai, thiên kiêu hàng đầu như truyền nhân của Vũ Hoàng, cũng không kém cạnh so với yêu nghiệt.

Mà đây đã là cực hạn của Tinh Thần Bất Diệt Thể.

Nếu hắn muốn dùng năng lượng hành tinh tiếp tục luyện hóa thân thể, cũng không phải là không thể được, thế nhưng hiệu suất sẽ chậm hơn rất nhiều so với trước đó.

So với lãng phí thời gian, sự cải thiện mà hắn có thể thu được cũng không tính là nhiều.

"Tinh Thần Bất Diệt Thể có thể lớn mạnh đến loại trình độ này đã là cực kỳ không dễ dàng. Về phương diện tôi luyện thân thể, sau này vẫn nên dựa vào Thần Lôi Quyền Pháp."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Cho dù Tinh Thần Bất Diệt Thể đã đạt đến mức cực hạn, nhưng hắn cũng không nói sẽ từ bỏ ý định luyện hóa cơ thể.

Từ khi dấn thân vào con đường tu hành cho đến bây giờ, ba con đường thể xác, linh hồn, tu vi của hắn đều là kề vai sát cánh cùng nhau, lúc này mới khiến sự tồn tại của hắn gần như là vô địch bên trong cùng một cảnh giới.

Có không ít tu sĩ cũng giống như hắn.

Nhưng mà, có thể đạt đến loại trình độ như hắn, từ xưa đến nay, thì lại chẳng có mấy người.

Sở Cuồng Nhân sẽ tiếp tục đi tới đích.

Đi đến giới hạn mà những người đi trước có thể đạt tới, sau đó... Vượt qua cả tiền nhân!

"Lam Vũ cũng đã tu hành đến thời điểm thích hợp rồi."

Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm một tiếng, nhìn Lam Vũ đang hấp thu tinh nguyên, cảm ngộ đại đạo.

Sau đó, bóng người của hắn lóe lên, đi ra bên ngoài.

Sau khi phân thân nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, khẽ gật đầu, sau đó liền bị hắn thu vào trong Tụ Lý Càn Khôn.

Sau đó, hắn vì bảo vệ Lam Vũ, đồng thời cũng đang suy nghĩ về hành động kế tiếp của mình.

Sân thi đấu tinh không có không ít cơ duyên, nhưng thu thập mà chẳng có mục đích cũng không phải là một cách hay, một số cơ duyên bình thường, hắn căn bản không để vào mắt.

"Tình báo, ta cần thêm nhiều tình báo."

Tiên thức của Sở Cuồng Nhân giống như thủy triều lấy Địa Linh Tinh làm trung tâm, nhanh chóng bắn về phía ngoại giới, bắt đầu thu thập các loại tình báo.

Sau khi đột phá cảnh giới Chân Tiên, sức mạnh linh hồn của hắn cũng có tăng lên rất nhiều, cảnh giới linh hồn chỉ còn cách một bước nữa là có thể tiến vào kim hồn, tiên thức của hắn có thể bao phủ một phạm vi vô cùng to lớn.

Tiên thức bao phủ ngàn tỉ dặm tinh không, vô số tin tức giống như thủy triều vọt tới.

Những tu sĩ tầm thường, cho dù là Chân Tiên, nếu ngay lập tức tiếp nhận nhiều tin tức như vậy, chỉ sợ đầu sẽ bị nổ tung.

Thế nhưng cảnh giới linh hồn của Sở Cuồng Nhân vô cùng cường đại, lại tu hành pháp môn linh hồn là mười tám chuyển tam nguyên Luyện Hồn Quyết, đủ để phân loại những tin tức này một cách có trật tự.

"Kim Ô thiếu tổ của Yêu tộc ở Thiên Cứu Tinh đã giết chết ba thiên kiêu đứng đầu, triển lộ ra tu vi Chân Tiên..."

"Thái tử của vương triều Thần Võ, dùng một quyền giết chết hai giới tử hàng đầu là Thao Thiết, Cửu Anh..."

"Bên trong Địa Khôi Tinh, có rất nhiều cơ duyên xuất hiện, tất cả thiên kiêu giới tử đều tiến về tranh đoạt..."

"Thiếu ngự Tử Vi của Côn Lôn Tiên Đình và truyền nhân Đại Tư Mệnh của Đông Hoàng Tiên Đình chiến một trận, không phân thắng thua..."

Từng tin tức từ bốn phương tám hướng vọt tới.

Thiên hồn, địa hồn, nhân hồn của Sở Cuồng Nhân tổng hợp những tin tức này, trong số đó, những thứ khiến hắn cảm thấy hứng thú cũng không nhiều.

Ngoại trừ những giới tử yêu nghiệt kia làm cho hắn chú ý một chút, còn lại, chỉ lọc qua một lần, cũng không để ý tới nữa.

Đột nhiên, có một đạo tin tức hiện ra trong đầu.

"Ở bên trong Địa Khôi Tinh, có sự xuất hiện của Phật Môn Xá Lợi! !"

Thông tin này đã khiến hai mắt của Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Phật Môn Xá Lợi.

Đây là bảo vật lưu lại sau khi đại năng Phật Môn tọa hóa, trong đó có ẩn chứa kinh nghiệm, tu vi và tiên nguyên của người đã tu hành ra nó.

"Phật khí của tu sĩ Phật Môn phần lớn là thuộc tính Quang Minh, mà Lam Vũ muốn tăng Quang Minh Chiến Tiên Thể lên tới hình thái vô cực, điều đầu tiên cần chính là rất nhiều năng lượng quang minh."

"Phật Môn Xá Lợi này, có lẽ sẽ là một trợ lực không tệ, Địa Khôi Tinh trong Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh sao? Ừm, có thể đi một chuyến."

Sở Cuồng Nhân thì thào nói.

Sau khi khóa chặt mục tiêu thật tốt, trong lúc đang chờ đợi Lam Vũ xuất quan, hắn cũng đang dùng tiên thức bắt đầu thu thập một số tin tức ở Địa Khôi Tinh.

Trên đường đi, hắn còn rút được một phần thưởng khiến hắn có chút ngạc nhiên.

"Chúc mừng kí chủ đã rút được phần thưởng cấp Thần vạn độc ma thân!"

Vạn độc ma thân, đây là một bộ Đại La pháp đỉnh phong chuyên dùng để luyện hóa cơ thể, so với thần lôi pháp tướng cũng không kém hơn bao nhiêu.

Sự khác biệt duy nhất giữa hai cái này chính là một cái thì dùng lôi đình để luyện hóa cơ thể.

Mà một cái khác, thì là dùng độc để tôi luyện thân thể!

Đúng vậy.

Vạn độc ma thân cũng không phải là pháp môn điều khiển độc, mà chính là phương pháp tu hành sử dụng độc để tôi luyện cơ thể.

Chất độc càng mạnh, thì cũng càng có lợi cho việc luyện thể.

Mà phương pháp tu hành này, mức độ nguy hiểm so với Thần Lôi Quyền Pháp có thể nói là chỉ có hơn chứ không kém.

Hấp thu độc tố vào bên trong cơ thể, lấy độc tố thôi luyện lục phủ ngũ tạng, nếu như không cẩn thận, độc sẽ nhiễm vào tận xương tủy, khó có thể trở về.

Tuy nhiên, so với các tu sĩ khác, Sở Cuồng Nhân hoàn toàn không có chút nào lo lắng về phương diện này.

Ai bảo trên người hắn có một loại thuộc tính vạn độc bất xâm chứ.

"Thần Lôi Quyền Pháp, vạn độc ma thân, thuộc tính vạn độc bất xâm cộng thêm Thân thể Bất Tử... Ha, nếu như ta không đạt được thành tựu ở phương diện luyện hóa cơ thể mà nói, chuyện này quá không hợp lý rồi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một cái, nói.

Nói đến độc.

Hắn đang nghĩ cách làm sao để chính mình có khả năng đối phó với Ngô Thiên, giới tử của Thiên Ngô nhất tộc.

Vậy mà đối phương là người trong nghề chơi độc.

Hơn nữa, trên người đối phương còn có một loại kịch độc được gọi là Hóa Tiên Độc.

"Có lẽ, lần sau gặp mặt, có thể thử vạn độc ma thân này một chút."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Hắn cảm thấy có chút thương hại Ngô Thiên, có lẽ đối phương sẽ không bao giờ nghĩ rằng, kịch độc mà chính mình khổ sở luyện ra, kết quả lại trở thành trợ lực trong việc tu hành của Sở Cuồng Nhân.

Đùng!

Lúc này, có một cột sáng màu trắng từ dưới lòng đất Địa Linh Tinh phóng lên tận trời.

Một luồng khí tức vô cùng cường đại lưu chuyển ở trong đó, một cô gái tóc bạc, người mặc chiến giáp ngân sắc, tư thế hiên ngang từ từ bước ra.

Chính là Lam Vũ.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy Lam Vũ, cảm giác được khí tức của đối phương có tiến bộ cực lớn, đúng là đã đột phá đến cảnh giới Chân Tiên!

Cảnh giới Chân Tiên, cảnh giới này đã có thể sánh được với những yêu nghiệt kia.

"Ha ha, rất không tệ."

Từ tận đáy lòng, Sở Cuồng Nhân cũng cảm thấy cao hứng vì Lam Vũ.

"Công tử."

Lam Vũ đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, trên mặt mang theo ý cười.

"Ừm."

Sau đó, Sở Cuồng Nhân nói qua dự định mang đối phương đi đến Địa Khôi Tinh của chính mình một chuyến, cũng nói về Xá Lợi.

Hai mắt Lam Vũ tỏa sáng: "Nếu như có thể luyện hóa được Xá Lợi, vậy Quang Minh Chiến Tiên Thể của ta sẽ có tỷ lệ rất lớn tăng lên tới hình thái vô cực."

"Ừm, vậy thì tốt, việc này không nên chậm trễ, chúng ta mau chóng đi tới Địa Khôi Tinh đi."

"Được!"

Sở Cuồng Nhân hết sức quen thuộc đối với vị trí phân bố của Tinh Túc, rất nhanh đã tìm được vị trí của Địa Khôi Tinh.

Hắn thu Lam Vũ vào trong không gian của Tụ Lý Càn Khôn, sau đó thi triển Không Gian Bàn Vận Thuật, nhanh chóng tiến về phía Địa Khôi Tinh.

Tốc độ của hắn rất nhanh, khoảng cách mỗi một lần di chuyển trong không gian là ngàn tỉ dặm.

Cũng không lâu lắm, hắn đã thấy được một hành tinh có bảo quang ngút trời ở xa xa, có vô số đạo văn xen lẫn lưu chuyển, bao trùm ở bên ngoài.

Mà ở trong đó, chính là Địa Khôi Tinh!

"Cuối cùng cũng đã tới."

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy Địa Khôi Tinh, lẩm bẩm, từ bên trong hành tinh này, hắn cảm giác được rất nhiều khí tức của thiên kiêu.

Trong số đó, thậm chí có một ít là người mà hắn quen biết.

Chương 1279 - Ngươi rất thức thời, sự tồn tại của bản thân đã khiến người ta e ngại

Trên bầu trời của Địa Khôi Tinh.

Sở Cuồng Nhân đến chỗ này, dao động tiên thức quét ra, bao phủ cả ngôi sao này, tìm kiếm dao động của Phật Môn Xá Lợi.

Tuy nhiên, Phật Môn Xá Lợi vẫn còn chưa được tìm thấy, hắn đã cảm nhận được trước một số dao động khí tức quen thuộc.

"Là nhóm giới tử của thư viện."

Địa Khôi Tinh, ngoại trừ Phật Môn Xá Lợi, còn có một số cơ duyên.

Tuy rằng những cơ duyên này không bằng Phật Môn Xá Lợi, nhưng cũng hấp dẫn không ít người đến tranh đoạt, tranh chấp không ngừng.

Mà vào lúc này, phía trên một lục địa nào đó của Địa Khôi Tinh.

Giới tử của thư viện và một số thiên kiêu Yêu tộc đang tranh giành lấy một cái Càn Khôn giới của truyền thừa Đại La Kim Tiên để lại.

Ở trong đó cất giấu bảo vật mà Đại La Kim Tiên thu thập cả đời.

"Giao Càn Khôn giới ra, bọn ta sẽ tha cho giới tử của thư viện các ngươi!"

Ở đối diện Tào Vân, mấy Yêu tộc lạnh giọng nói.

Khí tức của bọn họ lưu chuyển, yêu khí vô cùng mạnh mẽ đột nhiên tuôn ra, khuấy động khắp nơi, hoàn toàn vây chặt bọn người Tào Vân.

"Muốn đánh thì đánh, nói mấy lời vô dụng này làm gì?"

Vương Trầm Thiên hừ lạnh một tiếng, trường thương trong tay quét qua, lộ ra khí tức bá đạo, khí thế không kém chút nào so với những Yêu tộc ở đối diện.

Cầm đầu đám Yêu tộc ở đối diện chính là một con Hung thú Bạch Hổ.

Hắn so sánh thực lực của hai bên một chút, cảm thấy cơ hội chiến thắng của phe mình là không nhỏ, lập tức liếc nhìn Yêu tộc bên cạnh.

Chiến!

Không nói hai lời, trong nháy mắt hai bên đã tiến lên chém giết lẫn nhau.

Các loại dao động tiên pháp trùng kích.

Tào Vân thúc giục dị tượng khuôn vàng thước ngọc, trong mắt có sức mạnh phù văn đang lóe lên, mỗi một chiêu thức đều ẩn chứa sức mạnh phù văn.

Trường thương của Vương Trầm Thiên quét ngang, lộ ra bá khí.

"Các ngươi chỉ có như thế sao?"

Vương Trầm Thiên cười lớn, đánh cho một Yêu tộc ở đối diện liên tục bại lui, mà các giới tử khác của thư viện cũng chế ngự được Yêu tộc.

"Đáng chết, ngộ phán!"

Thiên kiêu Bạch Hổ âm thầm cắn răng.

Hắn nhìn về phía một nữ tử váy đen cách đó không xa, nữ tử kia dáng người có lồi có lõm, khuôn mặt vô cùng quyến rũ.

Nhất cử nhất động, đều khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

"Thánh nữ Hắc Hồ, còn không mau xuất thủ tương trợ? !"

Thiên kiêu Bạch Hổ hét lớn một tiếng.

Bản thân thánh nữ Hắc Hồ là một thiên kiêu tuyệt đỉnh, nếu nàng có thể xuất thủ, nhất định sẽ ngăn được cơn sóng dữ.

Nhưng mà, đối phương vẫn đứng im tại chỗ, có chút chần chờ.

"Người của thư viện..."

"Nếu ta xuất thủ ở nơi này, bị Sở Cuồng Nhân biết được, vậy thì khẳng định sẽ không có kết quả gì tốt đẹp."

Càn Khôn giới của Đại La Kim Tiên có sự cám dỗ phi thường lớn đối với nàng.

Tuy nhiên, nàng lại không dám tùy tiện xuất thủ.

Sở Cuồng Nhân có ảnh hưởng đến nàng quá nhiều.

Dù bây giờ đối phương không có ở nơi này, nhưng vừa nghĩ tới những chuyện mà đối phương từng làm, nàng không khỏi cảm thấy run rẩy.

Không được, tuyệt đối không thể ra tay.

Thánh nữ Hắc Hồ khẽ cắn môi, quyết định từ bỏ Càn Khôn giới của Đại La Kim Tiên kia, bóng người nhanh chóng lùi lại mấy chục trượng.

Điều này khiến bọn người Vương Trầm Thiên, Tào Vân không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

"Xem ra thánh nữ Hắc Hồ này kiêng kị điều gì đó."

"Như vậy cũng tốt, nếu như đối phương xuất thủ, thật sự sẽ tạo ra cho chúng ta không ít phiền toái, không xuất thủ vẫn là tốt nhất."

Bọn người giới tử của thư viện đẩy mạnh thêm lực độ công kích, dự định đánh tan thiên kiêu Bạch Hổ, Yêu tộc trong một lần hành động.

"Đáng chết!"

"Con hồ ly chết tiệt này, thật sự sợ hãi như thế đối với Sở Cuồng Nhân sao? Sợ đến mức không dám động thủ? !"

Thiên kiêu Bạch Hổ cũng có suy đoán đối với hành động của thánh nữ Hắc Hồ.

Nhưng mà, hắn không bao giờ nghĩ đến, Sở Cuồng Nhân sẽ có ảnh hưởng lớn đến mức độ như thế này đối với thánh nữ Hắc Hồ.

Sự vắng mặt của người này, lại khiến cho nàng e sợ mà không dám chiến đấu.

Tuy nhiên, thiên kiêu Bạch Hổ cũng không thể hiểu được, đối với thánh nữ Hắc Hồ, đối với Hắc Hồ nhất mạch mà nói, Sở Cuồng Nhân có ý nghĩ gì đây?

Đây chính là, đây chính là bước ngoặt của Hắc Hồ nhất mạch!

"Ngươi rất thức thời."

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên bên cạnh thánh nữ Hắc Hồ.

Thân thể của thánh nữ Hắc Hồ nhịn không được mà run lên, trong mắt lộ ra vẻ khó tin, liền vội vàng xoay người.

Chẳng biết từ lúc nào, một bóng người mặc bạch y đã xuất hiện ở bên cạnh nàng.

Bạch y và tóc đen, phong thái tuyệt thế.

Chỉ an tĩnh đứng ở nơi đó, nhưng dường như lại tuyệt đối trở thành trung tâm của cả thế giới này, khiến cho người khác nhịn không được mà đặt ánh mắt ở trên người của đối phương, sự tồn tại của hắn, mãnh liệt đến dọa người!

Thế nhưng, cũng là một nhân vật có ý thức tồn tại rất mạnh mẽ.

Nàng, vậy mà không có chút phát giác nào!

Điều này nói rõ rằng, đối phương cố ý ẩn giấu khí tức của mình.

"Hắn lại có thể thần không hay quỷ không biết mà tiếp cận ta như thế này, nếu như hắn muốn giết ta, thì dù ta có đến mười cái mạng, chỉ sợ cũng không sống được! !"

"So với hai năm trước, hắn càng thêm đáng sợ, bên ngoài đồn rằng hắn đã đột phá cảnh giới Chân Tiên, e rằng là sự thật!"

Trong lòng của thánh nữ Hắc Hồ vô cùng kinh thán.

Người tới, chính là Sở Cuồng Nhân.

Hắn đi tới nơi này, đã được một lúc rồi.

Thế nhưng, hắn cũng không hiện thân.

"Ngươi rất thức thời, không có xuất thủ, nếu không, bây giờ ngươi đã là một cỗ thi thể."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe được lời hắn nói, thánh nữ Hắc Hồ chỉ cảm thấy sợ hãi, sau lưng trở nên lạnh lẽo, trán cũng toát ra mồ hôi lạnh.

Nàng không hoài nghi chút nào về lời nói của Sở Cuồng Nhân.

Vừa rồi, nếu như nàng thực sự phạm sai lầm, thì nhất định sẽ phải chết.

"Là Sở Cuồng Nhân! !"

Bọn người Tào Vân đang giao thủ với nhóm thiên kiêu Bạch Hổ cũng chú ý tới Sở Cuồng Nhân, nhịn không được mà có chút run rẩy.

Đối với phần lớn Yêu tộc ở Thập Vạn Đại Sơn mà nói, cái tên Sở Cuồng Nhân này, bọn họ đã quá quen thuộc.

Thậm chí có thể nói là ác mộng của bọn họ! !

Hắn vừa xuất hiện, thậm chí không cần động thủ, mỗi một Yêu tộc ở chỗ này đều cảm thấy da đầu tê dại, hai chân run lên.

Ngay cả thiên kiêu Bạch Hổ kia cũng không tránh khỏi bị phân tâm trong trận chiến.

"Sở Cuồng Nhân tới, hắn thật sự lại tới sao? !"

"Ta lại cảm thấy... Sợ hãi? !"

Thiên kiêu Bạch Hổ cảm nhận được một sự xấu hổ.

Vì sao chuyện này lại xảy ra? !

Rõ ràng đối phương chỉ đứng ở nơi đó, không hề động thủ, thế nhưng bản thân lại cảm thấy sợ hãi! !

Hắn vốn cho rằng, hai năm này bản thân đã tiến bộ không ít, đối mặt với Sở Cuồng Nhân, cho dù không địch lại, nhưng cũng sẽ không quá tệ đi.

Nhưng không nghĩ tới, ngay cả giao thủ còn chưa có, bản thân đã cảm thấy sợ.

Từng cảnh, từng cảnh hiện lên trong đầu.

Đó là những gì mà Sở Cuồng Nhân đã làm ở bên trong Thập Vạn Đại Sơn, ở Thiên Yêu Động Thiên, một người, áp đảo vô số thiên kiêu Yêu tộc ở Thập Vạn Đại Sơn đến mức không ngóc đầu lên được, khiến cho Yêu tộc cảm thấy xấu hổ.

Sở Cuồng Nhân, lưu lại cho thế hệ trẻ của Thập Vạn Đại Sơn một cái bóng thật sự là quá lớn, quá lớn!

Mà bọn người Tào Vân, Vương Trầm Thiên tất nhiên cũng chú ý tới sự xuất hiện của Sở Cuồng Nhân, cũng phát hiện ra sự kỳ lạ của đám Yêu tộc.

Bọn họ không khỏi có chút ngạc nhiên.

Rốt cuộc thủ tịch đã làm cái gì?

Vậy mà lại khiến cho những Yêu tộc này đối với hắn sợ hãi như thế, sợ hãi sao?

Chỉ cần đứng ở nơi đó thôi, đã để chiến lực của những Yêu tộc này hao tổn rất nhiều.

Bọn họ cũng không cho rằng đây là bởi vì đạo tâm của Yêu tộc quá mức yếu ớt, chỉ có thể nói là Sở Cuồng Nhân đã làm gì đó đả kích nghiêm trọng đến đạo tâm của bọn họ, thậm chí gần như đánh bại nó.

"Thôi, đánh bại bọn họ trước rồi lại nói."

"Ha ha, có thủ tịch ở chỗ này, ta có thể biểu hiện thật tốt, để thủ tịch nhìn thấy sự tiến bộ của ta mới được."

Tào Vân, Vương Trầm Thiên và những người khác toàn lực xuất thủ.

Mà đám Yêu tộc bởi vì sự xuất hiện của Sở Cuồng Nhân, chiến ý vốn đã giảm đi rất nhiều, chưa chiến mà đã e sợ, nhất thời liên tục bại lui.

Một bên khác.

Sở Cuồng Nhân nhìn thánh nữ Hắc Hồ ở bên cạnh, nói: "Sự tình lần trước ta để cho Hắc Hồ nhất mạch các ngươi xem xét, thế nào rồi?"

Tới...

Thánh nữ Hắc Hồ hít sâu một hơi.

Quyết định quan trọng liên quan đến tương lai vận mệnh của Hắc Hồ nhất mạch, đến rồi!

Chương 1280 - Thu phục Hắc Hồ nhất mạch, một người tùy tùng, Vạn Phật động

Đối mặt với vấn đề của Sở Cuồng Nhân, thánh nữ Hắc Hồ hít sâu một hơi, sau đó một luồng hắc khí từ trong cơ thể của nàng tuôn ra.

Hắc khí biến hoá, hóa thành một đạo bóng người thướt tha.

Đó là Hắc Hồ Vương.

Đương nhiên, Hắc Hồ Vương thân là Đại La Kim Tiên, không có khả năng sẽ tùy tiện xuất hiện bên trong sân đấu tinh không này.

Hiện tại, thứ xuất hiện ở trước mặt Sở Cuồng Nhân chỉ là một đạo tiên thức của đối phương mà thôi, là đến đàm phán với Sở Cuồng Nhân.

Lại một lần nữa nhìn thấy người thanh niên trước mắt này, ánh mắt Hắc Hồ Vương có chút phức tạp, có địch ý, cũng có khuất nhục.

Chính là người này đã một mình thay đổi chiến cục ở Đồ Sơn, Thanh Khâu, khiến cho kế hoạch của Hắc Hồ nhất mạch cùng với những chủng tộc Thú Vương khác thất bại.

Chính người này, muốn đánh đuổi Hắc Hồ nhất tộc các nàng.

Thế nhưng, ngoại trừ địch ý và khuất nhục.

Càng nhiều hơn, đó là sự chờ mong.

"Ngươi, thật sự có biện pháp chữa trị sự thiếu hụt huyết mạch của Hắc Hồ ta sao?"

Hắc Hồ Vương đi thẳng vào vấn đề, nói ra.

"Kết quả, chẳng phải ở trước mặt ngươi sao?"

Sở Cuồng Nhân đương nhiên là muốn nói đến thánh nữ Hắc Hồ.

Thiếu hụt trong huyết mạch của đối phương đã được hắn chữa trị hoàn toàn, Hắc Hồ Vương chỉ cần kiểm tra lại thì sẽ biết lời của hắn không phải là nói bậy.

"Thánh nữ Hắc Hồ chính là thiên kiêu giới tử, không thể so sánh với những hồ yêu bình thường khác."

"Ta có thể chữa trị huyết mạch của nàng, đương nhiên cũng có thể chữa trị cho những người khác, điểm này, không thể nghi ngờ."

"Ngươi muốn đạt được cái gì từ trên người Hắc Hồ nhất mạch ta?"

Ánh mắt Hắc Hồ Vương ngưng trọng, nói.

Đây cũng là điều khiến nàng quan tâm nhất.

Trên đời này không có bữa trưa nào là miễn phí cả.

Sở Cuồng Nhân trợ giúp Hắc Hồ nhất tộc như thế, nhất định sẽ có điều kiện.

"Ha."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, lắc đầu nói: "Các ngươi đừng quá coi trọng bản thân như vậy."

"Ngươi..." Đôi mày thanh tú của Hắc Hồ Vương nhăn lại, có chút tức giận.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không chút nào để ý, tiếp tục nói: "Thành thật mà nói với các ngươi, giúp đỡ bọn ngươi chữa trị thiếu hụt trong huyết mạch chỉ là chuyện mà ta tiện tay làm thôi, điểm mấu chốt nhất, chính là các ngươi thần phục ta, đây là ta đang ban ơn cho các ngươi!"

"Hắc Hồ xâm chiếm Thanh Khâu Đồ Sơn, bây giờ Thanh Khâu Đồ Sơn đã hợp nhất, sau đó, Hắc Hồ nhất mạch sẽ không còn chỗ đứng trong Hồ tộc nữa, thậm chí, diệt vong, cũng không phải là chuyện không thể."

"Mà bây giờ, chỉ có ta mới có thể cứu các ngươi, quan hệ giữa ta và Thanh Khâu Đồ Sơn không cạn, nếu ta ra mặt, hai vị Hồ Vương có thể tạm thời không truy cứu chuyện các ngươi xâm chiếm nữa."

"Hơn nữa, ta có thể chữa trị thiếu hụt trong huyết mạch của Hắc Hồ, tất cả chuyện này, đều là Hắc Hồ các ngươi chiếm được hết lợi ích, mà ta đây chỉ yêu cầu các ngươi thần phục ta, làm việc cho ta thôi."

"Cái này, chẳng lẽ không phải là ban ơn sao?"

Sở Cuồng Nhân chậm rãi nói ra.

Mỗi một câu nói ra, sắc mặt của Hắc Hồ Vương và thánh nữ Hắc Hồ cũng càng trở nên âm trầm, trong lòng cũng chìm đến đáy cốc.

Các nàng hiểu rõ rằng, mặc dù Sở Cuồng Nhân có chút khoa trương, nhưng đối với phân tích về thế cục của Hắc Hồ nhất mạch thì đúng đến tám chín phần mười.

Chính là bởi vì hiểu được như vậy, sắc mặt các nàng mới càng thêm khó coi.

Trong cuộc thương lượng với Sở Cuồng Nhân lần này, các nàng đã hoàn toàn rơi vào sự kiểm soát của đối phương, căn bản không có chỗ cho việc cò kè mặc cả nữa.

"Hắc Hồ Vương, hiện tại, đưa ra sự lựa chọn của ngươi đi."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, lạnh nhạt nói.

Sắc mặt của Hắc Hồ Vương biến đổi không chừng.

Cuối cùng, nàng hít sâu một hơi, nàng không biết quyết định của mình sẽ đẩy Hắc Hồ nhất mạch xuống vực sâu hay là đến một tương lai tươi sáng.

Nhưng bây giờ, nàng chỉ có thể đánh cược một phen này.

"Ta, đại diện cho Hắc Hồ nhất mạch, thần phục ngươi!"

Hắc Hồ Vương trịnh trọng nói ra.

"Rất tốt."

"Đây sẽ là quyết định đúng đắn nhất mà ngươi đã đưa ra trong cuộc đời của mình."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt, nói.

Rất nhanh.

Tiên thức của Hắc Hồ Vương liền tiêu tán.

Mà thánh nữ Hắc Hồ đứng tại chỗ, nhìn Sở Cuồng Nhân ở trước mặt chỉ có tu vi Chân Tiên mà có thể thu phục một thế lực chủng tộc Thú Vương, ánh mắt có chút phức tạp.

Trong đầu, hiện ra lời của Hắc Hồ Vương trước khi đi đã nói.

"Thánh nữ, từ nay về sau, ngươi hãy đi theo bên người Sở Cuồng Nhân, người này chính là tương lai của Hắc Hồ nhất mạch ta. Ngươi nhất định phải tạo mối quan hệ thật tốt với hắn, cho dù là hi sinh chính mình, cũng không được tiếc."

Hắc Hồ Vương nói hi sinh, là có ám chỉ khác.

Hắc Hồ nhất mạch, am hiểu mị hoặc chi thuật.

Trong mắt của Hắc Hồ Vương, tuy Sở Cuồng Nhân xuất sắc, nhưng cũng là một nam nhân, không có khả năng thật sự thanh tâm quả dục.

Chỉ cần thánh nữ Hắc Hồ ở bên người đối phương, một lúc sau, không sợ đối phương sẽ không có chút động lòng nào.

Nhưng thánh nữ Hắc Hồ vừa nghĩ tới chính mình đã gặp gỡ Sở Cuồng Nhân mấy lần, không khỏi cười khổ một tiếng.

Muốn quyến rũ một người nam nhân như thế, cũng không phải một chuyện đơn giản, đạo tâm của người này, căn bản là khó có thể rung chuyển!

Được rồi.

Còn nhiều thời gian, từ từ rồi sẽ đến.

Lúc này.

Một tiếng hét thảm vang lên.

Chỉ thấy nơi xa thiên kiêu Bạch Hổ bị Vương Trầm Thiên quét trúng một thương, thương kình mênh mông trực tiếp đánh đối phương bay ra ngoài.

Máu me tung tóe.

Mà các thiên kiêu Yêu tộc khác cũng bị những người của thư viện đánh bại từng người một.

"Thủ tịch."

Đám người Tào Vân, Vương Trầm Thiên đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, hành lễ.

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, nhìn mọi người cười cười: "Xem ra các ngươi đều các có cơ duyên, tu vi tiến bộ không ít."

"Ha, cái này có lợi hại hơn nữa cũng không thể vượt qua được thủ tịch."

"Đúng vậy, chuyện của ngươi ở trên Địa Linh Tinh, chúng ta đều nghe nói qua, phong thái không thua gì năm đó."

Mấy người nói chuyện phiếm vài câu.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân hỏi thăm về Phật Môn.

"Phật Môn Xá Lợi ở Vạn Phật động, chỗ đó hiện tại tụ tập không ít người, nghe nói, ngay cả Phật Môn cũng có hành động."

Tào Vân cười nhạt nói.

Phật Môn, cũng có không ít thiên kiêu giới tử.

Trong số đó, cũng có mấy tồn tại được vinh dự gọi là yêu nghiệt.

Sau đó, Tào Vân và Sở Cuồng Nhân nói chút chuyện liên quan tới Vạn Phật động, chuyện bên trong Vạn Phật động có Xá Lợi là thật, thế nhưng Xá Lợi này cũng không dễ dàng lấy được, chỗ đó có bố trí một bài khảo nghiệm do đại năng Phật giáo đặt ra.

Cho tới bây giờ, không một ai có thể thông qua khảo nghiệm.

Cho dù là một số thiên kiêu Phật Môn cũng không qua được.

Nghe nói, yêu nghiệt Phật Môn sắp tới.

"Có đúng không, điều này ngược lại rất thú vị."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh.

"Thủ tịch, vị này là..."

Triệu Phương Phỉ chú ý tới thánh nữ Hắc Hồ ở bên cạnh Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo một vẻ đề phòng.

Nàng là truyền nhân của Bách Mị nhất mạch, cũng am hiểu mị hoặc.

Tuy nhiên, nàng phát hiện mị hoặc chi thuật của mình so với thánh nữ Hắc Hồ, quả thật vẫn kém hơn một bậc.

"Không cần lo lắng, nàng không có uy hiếp, nàng tạm thời tính là... tùy tùng của ta." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Bên cạnh, khóe miệng thánh nữ Hắc Hồ co giật một chút, cũng không có phản bác gì, tùy tùng thì cứ là tùy tùng vậy đi.

Mấy người Tào Vân không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Thánh nữ Hắc Hồ, đây chính là tuyệt đỉnh thiên kiêu chỉ đứng sau yêu nghiệt, nhưng lại cam nguyện ở bên người Sở Cuồng Nhân làm tùy tùng.

Thủ đoạn này, không tầm thường.

"Bên người thủ tịch, vì sao lại luôn có Hồ yêu vây quanh như vậy?"

Giọng điệu của Triệu Phương Phỉ có chút ê ẩm.

Tiểu hồ ly, thánh nữ Hắc Hồ, đều là Hồ yêu.

"Không cần để ý đến chuyện này, đến Vạn Phật động trước đã."

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Phật Môn Xá Lợi, đây mới là mục đích chính của chuyến đi này của hắn.

Còn về việc thu phục Hắc Hồ nhất mạch, chỉ là thuận tiện mà thôi.

Vạn Phật động.

Nơi hội tụ nhiều thiên kiêu nhất ở Địa Khôi Tinh.

Tất cả những người đến nơi này, đều là thiên kiêu giới tử các phương, ai cũng muốn có được Phật Môn Xá Lợi.

Phật Môn Xá Lợi ngoại trừ có truyền thừa của đại năng Phật Môn, bản thân nó còn có tác dụng tăng cao tu vi, bảo vệ đạo tâm, không bị tâm ma quấy phá.

Có được vật này, ngộ đạo có thể nói là làm ít công to.

Cho nên, dù không phải tu sĩ Phật Môn, cũng chạy theo như vịt với vật này.

Chương 1281 - Phật tử Tuệ Giác, Bồ Đề Tâm, đúng là làm càn

Địa Tinh Khôi.

Bên trong một mảnh hoang mạc, tại nơi đây, có một hang đá khổng lồ.

Hang đá này, bên trong có động thiên.

Trong đó ẩn chứa một vài bức bích hoạ hoa lệ, hoặc là Bồ Tát Đê Mi, hoặc là Kim Cương Nộ Mục, hoặc là Phật Tổ Niêm Hoa Vi Tiếu……

Bích hoạ sinh động như thật, giống như có chư thiên thần phật thực sự đang hội tụ tại đây.

Nơi này, chính là Vạn Phật quật.

Ở chỗ này, vô số tu sĩ quan sát bích hoạ bốn phía, mọi người đều nhịn không được mà lộ ra vẻ kinh thán.

Có người nhìn thấy chúng sinh bách thái ở trên bích hoạ, có người từ trong đó còn thấy được quá khứ tương lai, cũng có người nhìn thấy vinh hoa phú quý……

Mỗi chỗ mọi người đã thấy đều không giống nhau, vô cùng thần dị.

Mà ở phía cuối những bích hoạ, còn có một pho tượng Phật giả khoanh chân ngồi thẳng lưng.

Pho tượng này, giống như chân nhân, chắp tay mà ngồi, mà trong lòng bàn tay, có một ‘hòn đá’ màu vàng óng bất quy tắc.

Trên ‘hòn đá’ kia có phật quang nhàn nhạt lưu chuyển, phía trên có đạo văn xen lẫn, trong mơ hồ có từng đợt tiếng Phạn truyền ra, chính là Phật Môn Xá Lợi!

Không ít thiên kiêu tu sĩ tới gần Xá Lợi kia, hoặc là thần thái mê mang, hoặc là cử chỉ điên cuồng, dường như lâm vào bên trong ảo giác nào đó, càng tới gần Phật Môn Xá Lợi kia, lại càng nghiêm trọng.

Cảnh tượng này khiến rất nhiều người không dám tùy tiện tới gần, vô cùng kiêng kị.

“Xá Lợi này tuy tốt, nhưng mà khảo nghiệm của đại năng Phật môn này cũng không phải trò đùa.”

“Muốn có được Xá Lợi này, nhất định phải trải qua tâm cảnh ma khảo, độ thế Phạn âm, mà chỉ là ma khảo, thường có thể làm cho các tu sĩ đối diện với sự tình mà nội tâm sợ hãi nhất, thật quá khó khăn.”

Mọi người nhìn Xá Lợi kia rồi cảm khái mà nói.

Người ở gần Xá Lợi nhất, chính là một tăng nhân người mặc áo cà sa màu vàng đỏ.

Người này là một vị thiên kiêu Phật môn.

Giờ phút này khoảng cách giữa hắn và Xá Lợi chỉ cách xa trăm bước, nhưng chỉ trăm bước này, đã khiến bước đi kế tiếp của hắn khó khăn, khó có thể tiến đến.

Mồ hôi của hắn lấm tấm đầy đầu, dường như đang đấu tranh với sự tồn tại kinh khủng nào đó!

Cuối cùng, hắn khoanh chân ngồi dưới đất, chắp tay trước ngực, bắt đầu niệm tụng kinh Phật, phật quang trên người lưu chuyển, như là chống đỡ điều gì đó.

Một thiên kiêu thấy thế, lắc đầu nói: “Ngay cả thiên kiêu Phật môn cũng không thể chống đỡ ma khảo, càng đừng nói đến những người khác.”

Lúc này, ở bên ngoài hang đá, lại có mấy người đi đến.

Những người này, cũng là thiên kiêu giới tử tới nếm thử Xá Lợi.

Mà trong đó có một người cầm đầu, chính là một tăng nhân xinh đẹp mặc bạch y.

Hắn mang giày vải, trên mặt mang theo một nụ cười khiến người người khác như tắm mình trong gió xuân.

Chẳng qua khi mọi người nhìn thấy hắn, mặt mày lại nhịn không được mà khẽ biến sắc.

“Là hắn, yêu nghiệt Phật Môn, Tuệ Giác phật tử!”

“Không ngờ hăn scũng đi vào Vạn Phật quật này, thật thú vị.”

“Nghe nói người này mang trên người một trong Phật Môn Bát Đại Bồ Tát ở thời kỳ Tiên Cổ, truyền thừa Phổ Hiền Bồ Tát, thực lực cường đại, Chân Tiên tầm thường đều không phải đối thủ của hắn.”

Tuệ Giác đi vào Vạn Phật quật, nhìn về phía cuối hang đá, pho tượng tay cầm Xá Lợi kia, miệng niệm phật hiệu: “A di đà phật.”

Ngay sau đó, hắn bước ra từng bước, đi về phía pho tượng.

Hắn bước đi nhẹ nhàng, quanh người có phật quang lưu chuyển, tựa hồ sức mạnh ma khảo tràn ngập khắp bốn phía của pho tượng kia hoàn toàn không có ảnh hưởng gì đối với hắn.

Mọi người ngạc nhiên không thôi.

“Thật không hổ là yêu nghiệt Phật Môn, quả nhiên là không giống người bình thường.”

“Vừa rồi, thiên kiêu Phật Môn kia căn bản không có cái gì có thể so sánh cùng với Tuệ Giác phật tử.”

Thời gian dần dần trôi qua.

Tuệ Giác đã đi đến bên cạnh thiên kiêu Phật môn kia, hắn nhìn đối phương khoanh chân ngồi dưới đất, trên trán đổ mồ hôi đầm đìa, nhịn không được lắc đầu rồi nói: “Phật hữu, nếu ngươi lại hãm sâu vào ma khảo, Phật tâm này chỉ sợ sẽ bị phế, nên xin hãy tha thứ cho sự vô lễ này của ta."

Hắn phất tay áo lên, một đạo phật quang nhanh chóng bao phủ thiên kiêu Phật môn kia, nháy mắt đã đưa hắn ra khỏi phạm vi của ma khảo.

Thiên kiêu Phật môn kia từ từ mở hai mắt, trong mắt toát ra vẻ sợ hãi từ đáy lòng: "Quá gian nan, nếu không phải có Phật tử tương trợ, chỉ sợ ta khó có thể thoát khỏi ma khảo."

Nghĩ vậy, hắn nhìn về phía Phật tử Tuệ Giác, trong mắt nhịn không được hiện lên vẻ cảm kích.

Mà Tuệ Giác cũng tiếp tục đi lại gần pho tượng.

Sự xuất hiện của hắn hấp dẫn sự chú ý của tất cả thiên kiêu ở đây.

Tất cả mọi người đều muốn nhìn một chút, đối phương có thật sự đạt được Xá Lợi này hay không.

Rất nhanh.

Tuệ Giác đã tới gần pho tượng kia trong vòng 50 bước.

Mà tới được nơi này rồi, Tuệ Giác phải thừa nhận sức mạnh ma khảo này cũng trở nên cường đại hơn.

Không chỉ có như thế, ở xung quanh, còn có từng đạo Phạn âm vang vọng.

Phạn âm này quanh quẩn, lại đánh sâu vào tâm thần của Tuệ Giác, tựa như muốn nhanh chóng lung lay ý thức của hắn.

Cho dù là Tuệ Giác, dưới ảnh hưởng của song trùng khảo nghiệm, trên mặt cũng không nhịn được mà toát ra vẻ ngưng trọng, phật quang trên người được thúc giục đến đến cực hạn.

Nhưng tiến thêm vài chục bước, hắn đã cảm thấy bản thân khó mà đến gần nổi.

Vào lúc này.

Trên người Tuệ Giác có một đạo quang mang màu sắc rực rỡ chợt lóe lên.

Quang mang kia, ẩn chứa một luồng phật tính.

Trong đó, một mảnh đồ án lưu ly tâm long lanh trong suốt.

Nhóm thiên kiêu Phật tử kia thấy thế, nhịn không được hô to một tiếng: "Đây là…… Bồ Đề Tâm! !"

Phật Môn quả vị ngũ đẳng, mà Bồ Đề Tâm, chính là quả vị đệ tứ đẳng, sức mạnh chỉ có Bồ Tát mới có thể tu hành ra.

"Trong lời đồn, Phật tử Tuệ Giác đạt được truyền thừa của Phổ Hiền Bồ Tát, hiện tại xem ra, quả nhiên là sự thật."

Nếu không, cũng không có cách nào giải thích Bồ Đề Tâm ở trên người Tuệ Giác từ đâu mà đến.

Có Bồ Đề Tâm tương trợ, Tuệ Giác cảm thấy tác dụng của ma khảo cùng với độ thế Phạn âm đối với bản thân đã hạ thấp đi nhiều.

Hắn tiếp tục đi về phía pho tượng phía cuối hang đá.

Mà ngay tại thời điểm Tuệ Giác đang tiếp thu khảo nghiệm, lại có mấy người nữa tiến vào hang đá.

Người cầm đầu, bạch y tóc đen, tuấn dật như Chân Tiên.

Không ít người chú ý tới đối phương, tự động hít một ngụm khí lạnh ngay tại chỗ, còn chấn động hơn nhiều so với lúc nãy Tuệ Giác đi vào.

"Là, là hắn! Sở Cuồng Nhân tới! !"

Xẹt xẹt xẹt……

Từng ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo tia khiếp sợ.

Sở Cuồng Nhân, vốn dĩ người này đã rất ít khi được nhắc đến, nhưng gần đây danh tiếng lại nổi lên, khiến vô số thiên kiêu giới tử vô cùng chú ý.

Hiện tại, đối phương đã đi vào Vạn Phật quật.

Không cần phải nói, đối phương khẳng định cũng là vì Xá Lợi kia mà đến.

Sau khi Sở Cuồng Nhân đi vào hang đá, hắn nhìn thoáng qua bích hoạ bốn phía, tấm tắc lấy làm kỳ lạ: “Chư thiên thần phật, khá lắm!”

Sau đó, hắn liền chú ý đến Xá Lợi ở cuối hang đá.

Kia mới đúng là mục tiêu mà hắn tiến đến lần này.

Ngay thời điểm hắn đang tính toán đi lấy, một thân ảnh chắn trước mặt hắn, chính là thiên kiêu Phật Môn kia.

“A di đà phật, thí chủ, Phật tử của Phật Môn ta đang tiếp thu khảo nghiệm, cầu xin thí chủ không nên quấy rầy.”

Thiên kiêu Phật môn này chắp tay trước ngực, từ tốn nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, nhịn không được mà xuỳ cười một tiếng: “Như thế nào, hắn có thể tiếp thu khảo nghiệm, thì những người khác liền không thể tiếp nhận sao? Tuy đây là truyền thừa của đại năng Phật Môn, nhưng nơi này cũng là sân thi đấu tinh không, cơ duyên truyền thừa, người tài mới có được, không quản ngươi có là đạo tử Phật tử không.”

Nói xong, hắn bước ra một bước, đi về phía pho tượng.

“Thí chủ, xin dừng bước!”

Thiên kiêu Phật môn kia còn muốn ngăn cản.

Nếu là những người khác, hắn cũng không sợ đối phương gây ra bất kỳ ảnh hưởng gì đối với Tuệ Giác.

Nhưng mà, đối phương là Sở Cuồng Nhân đại danh đỉnh đỉnh, người này không giống như vậy.

Ai biết được đối phương sẽ làm ra sự tình gì.

Vì bảo đảm Tuệ Giác có thể lấy được Xá Lợi, hắn nhất định phải ngăn cản Sở Cuồng Nhân.

“Đúng là làm càn!”

Khi thiên kiêu Phật môn kia bước nhanh, tiến lên ngăn cản, sắc mặt Sở Cuồng Nhân lạnh lùng.

Chỉ thấy thân thể hắn chấn động, có một luồng sức mạnh tiên nguyên như sóng to phun trào, trút xuống.

Sắc mặt thiên kiêu Phật môn kia biến đổi, không hề có sức phản kháng, liền bị luồng sức mạnh này trực tiếp đánh bay ra ngoài.

Chương 1282 - Ta có một đạo tâm vô thượng, chiếu phá chư thiên thần phật, khảo nghiệm cuối cùng

“Chỉ mới là tiên nguyên mà đã có sức mạnh như vậy, thực lực của hắn rốt cuộc đã mạnh đến mức nào? !”

Thiên kiêu Phật môn nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ không thể tưởng tượng được.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng không để ý đến việc những người khác kinh ngạc, hắn đi về phía pho tượng ở cuối hang đá.

Thời điểm hắn bước vào phạm vi ma khảo, từng bức họa ở trước mắt biến ảo ra vô số vật quỷ quyệt, gào thét xông về phía hắn.

Giống như muốn kéo người ta vào trong bóng đêm vô tận.

“Đây là ma khảo sao?”

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, ngay sau đó phất tay áo lên, vô số vật quỷ quyệt ở trước mắt ào ào tán loạn.

Sức mạnh ma khảo này có thể huyễn hóa ra vật quỷ quyệt, căn bản không có bất kì ảnh hưởng nào đối với hắn.

Hắn đi về phía pho tượng.

Càng đến gần pho tượng, sức mạnh ma khảo hắn gặp phải cũng càng ngày càng cường đại, yêu cầu trình độ đối đạo tâm càng cao.

Hắn thấy được vô số quái vật khiến người ta la hét sợ hãi, cũng thấy được thân nhân chết thảm ngay trước mặt bản thân, thấy được đế quốc mà một tay hắn sáng tạo tiêu vong……

Ma khảo dùng các loại ảo tưởng, ý đồ phá hư đạo tâm của mình.

Nhưng khi đối mặt với những điều này, Sở Cuồng Nhân vẫn không chút sứt mẻ như cũ, bước đi nhẹ nhàng, đạo tâm kiên định, không có gì có thể phá hỏng!

Tu sĩ ở bên ngoài đứng nhìn, biểu hiện của Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng, so với Phạt tử Tuệ Giác chỉ có hơn chứ không kém, khiến người khác kinh ngạc cảm thán.

“Đạo tâm thật cường đại.”

“Thật không hổ là Sở Cuồng Nhân.”

“Rất nhanh, hắn đã tiếp cận Xá Lợi trong vòng trăm bước.”

Trong phạm vi trăm bước với pho tượng, ngoại trừ việc sức mạnh ma khảo tăng mạnh, còn có độ thế Phạn âm, cho dù là Phạt tử Tuệ Giác cũng không có khả năng hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Chẳng qua điều khiến mọi người kinh ngạc chính là, sau khi Sở Cuồng Nhân bước đến gần pho tượng trong phạm vi trăm bước, tốc độ bước đi không hề chậm lại chút nào.

Độ thế Phạn âm quanh quẩn ở bên tai hắn, đánh sâu vào tâm thần của hắn, có ý đồ làm hắn trầm luân ở trong ảo cảnh vô biên.

Nhưng hết thảy những điều này, đối với Sở Cuồng Nhân mà nói đều là vô dụng.

Rất nhanh, hắn đã đuổi kịp phạt tử Tuệ Giác.

“Đạo tâm của hắn sao có thể cường đại đến mức độ này, cho dù là Phạt tử Tuệ Giác cũng phải dựa vào Bồ Đề Tâm mới có thể tiếp tục kiên trì, thế mà hắn chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân, đã đi tới trước mặt pho tượng!”

Giọng điệu của thiên kiêu Phật môn nhịn không được mà run rẩy.

Xem ra, đạo tâm của Sở Cuồng Nhân còn khiến người khác khiếp sợ hơn so với tu vi của hắn.

Đạo tâm của hắn, vậy mà có thể so với Bồ Đề Tâm của Phật môn! !

Thậm chí có khả năng còn cường đại hơn!

Ở phía cuối hang đá, trong vòng mười bước tới Xá Lợi.

Để đi tới nơi này, cho dù là phật tử Tuệ Giác có Bồ Đề Tâm trợ giúp, mỗi một bước bước ra, cũng trải qua muôn vàn gian nan.

Bỗng nhiên.

Hắn nhận thấy phía sau có tiếng bước chân truyền đến.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân trực tiếp lướt qua hắn, tốc độ bước đi không nhanh không chậm, đi về phía Xá Lợi.

“Hắn là…… Sở Cuồng Nhân? !”

Đồng tử Tuệ Giác hơi hơi co rụt lại.

Chỉ có bản thân ở trong hoàn cảnh này mới biết được ma khảo ở đây có bao nhiêu kinh khủng!

Nhưng Sở Cuồng Nhân, đối với chuyện này lại như không thấy!

Đạo tâm như vậy, làm hắn theo không kịp!

“Rốt cuộc là hắn chống đỡ thần phật đầy trời kia bằng cách nào? !”

Tuệ Giác nỉ non nói.

Sức mạnh ma khảo vô hình bao phủ bốn phía, độ thế Phạn âm quanh quẩn.

Trong mơ hồ, vô số bích hoạ ở bốn phía hang đá kia dường như sống dậy, thần uy tràn ngập khắp nơi, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Trong đó, có Tứ Đại Kim Cương, Bát Bộ Thiên Long, Mười Tám Vị La Hán, 800 Tì Khưu Ni …… của Phật Môn.

Vô số thần phật, vượt qua dòng chảy thời gian, từ trong bích hoạ kia đi ra, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

“Sở Cuồng Nhân to gan! Dám khiêu khích chúng ta!”

Lúc này, Tứ Đại Kim Cương của Phật Môn tức giận nhìn Sở Cuồng Nhân, tiếng nói uy nghiêm quanh quẩn trong hư không.

Nếu là tu sĩ tầm thường, sợ là đã sớm bị này giọng nói chất vấn này làm kinh sợ tới mức hồn phi phách tán.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không thèm để ý chút nào, lạnh nhạt nói: “Hiện tại còn huyễn hóa ra thần phật đầy trời này sao? Thật thú vị.”

“To gan! !”

“Ta chờ chính là Phật Môn Kim Cương, Mười Tám Vị La Hán, Bát Bộ Thiên Long, ngươi dám nói ta là ảo cảnh sao? ! Buồn cười!”

“Cuồng đồ, nhìn thấy chúng thần Phật môn ta, còn không mau quỳ xuống!”

Kim Cương Nộ Mục, Bồ Tát Đê Mi, và La Hán lạnh giọng chất vấn.

Vào giờ phút này, vô số thần phật đồng thời nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, loại áp lực vô biên này, dường như muốn làm sụp đổ đất trời!

Cho dù là yêu nghiệt, dưới loại uy áp này, sợ là cũng phải quỳ xuống ngay tại chỗ!

“Ha……”

Giờ phút này, lại nghe một tiếng cười khẽ.

Sở Cuồng Nhân khoanh tay đứng nhìn, bạch y như tuyết, đối mặt với sự chất vấn và trừng mắt của thần phật đầy trời, vân đạm khinh phong.

Chúng thần Phật càng giận, uy áp càng thêm kinh khủng!

Nhưng vào lúc này, trên người Sở Cuồng Nhân có một luồng siêu thoát chi ý không gì sánh kịp tuôn ra từ trong cơ thể!

“Ta không quỳ trời, không lạy đất, thiên địa còn không thể làm ta thần phục, chỉ bằng các ngươi cũng muốn khiến cho ta quỳ xuống? !”

“Thần phật thì như thế nào? !”

“Ai dám cản trở con đường của ta, ta sẽ thần chắn sát thần, Phật chắn diệt Phật, ma chắn tiêu ma! !”

“Chư thiên Quỷ Thần, thập địa Phật Ma, đều phải vì ta mà nhường đường! !”

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân vang tận mây xanh, quanh quẩn bên trong toàn bộ huyễn tượng thiên địa.

Khí thế cường đại này, khiến thần phật đầy trời trở nên chấn động.

Ngay sau đó, Sở Cuồng Nhân bước ra một bước.

Đạo tâm vô thượng chiếu ra quang huy sáng chói, nơi mà quang huy đến, thần phật tiêu vong! !

Ta có một đạo tâm vô thượng, chiếu phá chư thiên thần phật!

“Tốt cho một tên cuồng đồ!”

“Tốt cho một tên cuồng đồ thiên địa bất dung! !”

Chư thiên thần phật bình tĩnh nhìn Sở Cuồng Nhân, một khắc tiêu vong kia, trong mắt bọn họ còn mang theo tia chấn động.

Chẳng qua, Sở Cuồng Nhân lại không để ý chút nào.

Hắn tiếp tục đi về phía trước, cuối cùng, độ thế Phạn âm, ma khảo đều không có cách nào cản trở một nửa bước chân của hắn.

Hắn đi tới trước mặt pho tượng kia.

Trước mặt pho tượng, có một cái đệm hương bồ.

Sở Cuồng Nhân cảm nhận được, ở bốn phía Xá Lợi, có từng đạo cấm chế vờn quanh, mặc dù là Chân Tiên, cũng khó có thể phá hư.

Chỉ có đệm hương bồ kia, không có cấm chế, đặt ở trên mặt đất, không dính chút bụi trần.

“Ha, đây là muốn mời ta ngồi xuống sao?”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, ngay sau đó cũng không cự tuyệt, trực tiếp ngồi lên.

Trong phút chốc, chỉ thấy pho tượng tràn ngập phật quang vô biên.

Một luồng trang nghiêm, thần thánh chi ý tràn ngập ở bên trong toàn bộ hang đá.

Chỉ thấy trong phật quang vô biên kia, khóe miệng pho tượng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Pho tượng…… Sống!

Mọi người nhìn thấy một màn này, không khỏi khiếp sợ.

“Đây là có chuyện gì? !”

“Pho tượng này, là nơi do một sợi tiên thức của đại năng Phật môn biến thành, đây mới là khảo nghiệm cuối cùng!”

Có thiên kiêu suy nghĩ, hiểu rõ mọi chuyện.

Ma khảo, độ thế Phạn âm phía trước cũng đã vô cùng khó khăn.

Như vậy, khảo nghiệm cuối cùng này sẽ có bao nhiêu khó khăn đây? !

Mọi người đều không dám tưởng tượng.

“Gặp qua đạo hữu.”

Pho tượng kia biến thành tăng nhân tay cầm Xá Lợi, hơi hơi gật đầu với Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, gật đầu chào lại: “Gặp qua Phật hữu.”

“Đạo hữu đến đây, hẳn là vì viên Xá Lợi này.”

“Đúng vậy.”

“Có thể vượt qua khảo nghiệm ma khảo và độ thế Phạn âm, đạo tâm của đạo hữu rất kiên định, tiểu tăng vô cùng bội phục.”

“Vì sao Phật hữu lại lưu lại khảo nghiệm?”

“Chưa nói tới khảo nghiệm, chỉ muốn nói chuyện Phật học với đạo hữu thôi.”

Tăng nhân cười nhạt một cái nói.

Luận Phật, đây cũng chính là khảo nghiệm cuối cùng mà vị tăng nhân này lưu lại cho Sở Cuồng Nhân.

Chỉ khi được tăng nhân này tán thành, mới có đủ điều kiện đạt được Xá Lợi.

Ở nơi xa, chúng tu sĩ nghe vậy không khỏi lấy làm kỳ lạ.

“Nói giỡn à?”

“Luận Phật học? Sở Cuồng Nhân cũng không phải là tu sĩ Phật môn, nói chuyện Phật học gì chứ?”

“Đúng vậy, đây không phải là đại năng Phật môn này nói rõ không muốn đưa Xá Lợi này cho Sở Cuồng Nhân, mà chỉ muốn đưa cho Tuệ Giác sao.”

“Đúng vậy, không nghĩ tới này đại năng Phật môn cũng bất công như thế.”

Chương 1283 - Trao đổi Phật pháp, ngươi nhìn ta, có giống Phật hay không?

Khảo nghiệm cuối cùng của Vạn Phật quật lại là phải đàm luận Phật học cùng với vị đại năng Phật Môn này? !

Khảo nghiệm này, khiến chân mày không ít tu sĩ thiên kiêu cau lại.

Không có người nào xem trọng Sở Cuồng Nhân.

Dù sao thì, Sở Cuồng Nhân không phải người trong Phật Môn, thì sẽ có bao nhiêu phần hiểu biết đối với Phật học?

Trong mắt mọi người, đại năng Phật Môn này nói rõ bản thân thiên vị Tuệ Giác, muốn đưa Xá Lợi này cho hắn, nên lúc lâm thời mới thiết lập khảo nghiệm như vậy.

Mà trên thực tế, Tuệ Giác cũng cho là như vậy.

Cho dù hắn thân là Phật tử, tâm tính không tồi, nhưng lúc này cũng không nhịn được mà lộ ra một nụ cười.

“Xá Lợi này, phải là của ta a!”

Các tu sĩ Phật Môn còn lại nhìn Sở Cuồng Nhân, muốn nhìn xem sắc mặt của đối phương như thế nào.

Là không cam lòng, hay là phẫn nộ?

Chẳng qua, Sở Cuồng Nhân vẫn trước sau như một, vô cùng bình tĩnh, tựa hồ như không vì bị vị đại năng Phật Môn này làm khó dễ mà có nửa phần bất mãn.

“Luận Phật, có thể.”

Sở Cuồng Nhân hơi gật đầu, cũng không có cự tuyệt.

Mọi người nghe vậy, lắc đầu thở dài.

“Đáng tiếc, với biểu hiện lần này của Sở Cuồng Nhân, Xá Lợi này vốn nên là của hắn, ai biết đại năng Phật Môn này lại bất công như thế.”

“Đúng vậy, một vị đại năng Phật Môn cư nhiên lại muốn đàm luận Phật học với một người ngoài nghề? Quả thực chính là trêu đùa người khác.”

“Người người đều có tâm tư, ngay cả đại năng Phật Môn này cũng không hề ngoại lệ.”

Sở Cuồng Nhân ngồi ngay ngắn ở trước mặt đại năng Phật Môn kia, thản nhiên nói: “Mời.”

Phật giả hơi hơi gật đầu, trong mắt toát ra một tia tự thẹn.

Đúng như lời của những người khác nói về hắn, hành vi của hắn có chút bất công.

Nhưng hắn thân là tu sĩ Phật Môn, có Phật tử ở chỗ này, phần truyền thừa này đương nhiên lựa chọn Phật tử là phương án tối ưu nhất.

“Như thế nào là Phật?”

Đại năng Phật Môn nói ra.

Đây là một cái vấn đề vô cùng thường gặp ở Phật Môn.

Ở trong Phật Môn có quả vị thuyết pháp, mà quả vị thế gian chia thành ngũ đẳng, phân biệt là chúng sinh, tăng nhân, La Hán, Bồ Tát, cùng với Phật!

Mà tất cả tu sĩ Phật Môn, đều lấy Phật trở thành mục tiêu cuối cùng.

Cảnh giới Phật, nếu dựa theo tu vi mà nói, tương đương với Hợp Đạo, thậm chí là cảnh giới Hỗn Nguyên, mà cảnh giới này, vô cùng thưa thớt ở Tiên giới.

Sau khi nghe câu hỏi của đại năng Phật Môn, trong đầu một đám người còn lại không thể không nghĩ đến những đại lão Phật Môn đã trở thành Phật.

Thích Ca Mâu Ni?

Dược Sư Phật?

A Di Đà Phật?

Phật tử Tuệ Giác cùng với một đám tu sĩ Phật Môn cũng đều tự hỏi đáp án của vấn đề này, trong lòng cũng đang âm thầm trả lời.

“Ở Phật Môn, Phật, là một khái niệm, rất khó có người có thể nói được thành lời, vấn đề này nói có khó không, muốn trả lời cho hoàn chỉnh cũng không phải một chuyện đơn giản.”

Trong lòng Phật tử Tuệ Giác âm thầm nghĩ đến.

“Phật, vì chúng sinh, chúng sinh, đều là Phật!”

“Tự tính tức Phật, Phật tức giác ngộ.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn ở thư viện đọc nhiều sách vở, cũng có đề cập đối với một ít việc kinh điển của Phật Môn, hơn nữa kiếp trước cũng có một ít hiểu biết, đối với Phật học, xem như có nghiên cứu qua.

Mà sau khi nghe được câu trả lời của hắn, hai mắt của Phật tử Tuệ Giác cách đó không xa và đại năng Phật Môn đều sáng ngời.

Sở Cuồng Nhân này…… Có chút tiền đồ.

“Chậc chậc, không nghĩ tới, Sở Cuồng Nhân thật sự có nghiên cứu đối với Phật pháp.”

“Có chút thú vị.”

“Có lẽ, hắn thật sự có khả năng thông qua khảo nghiệm, không chừng còn lấy được Xá Lợi.”

Không ít thiên kiêu tu sĩ thấy thế, tấm tắc lấy làm lạ.

Thiên kiêu Phật Môn ngăn cản Sở Cuồng Nhân trước đó nghe vậy, nhịn không được cười nhạo một tiếng: “Ngươi cho rằng trả lời được một hai vấn đề về Phật học là có thể nhận được Xá Lợi sao?

Phật học bác đại tinh thâm, cho dù là đại năng cao tăng bên trong vùng tịnh thổ cỗ đức ta cũng không dám nói mình đã hoàn toàn nghiên cứu hết Phật pháp, huống chi là một người ngoài nghề như hắn."

Ở trong Phật Môn, phân chia thành ngũ phương tịnh thổ, đại diện cho năm thế lực Phật Môn cường đại nhất.

Mà Phật tử Tuệ Giác cùng với thiên kiêu Phật Môn này là xuất phát từ chung một trong ngũ phương tịnh thổ là cỗ đức tịnh thổ.

Nghe nói, phía trên tịnh thổ này, còn có Phật Môn Vô Thượng Thánh Địa, Linh Sơn!

Chẳng qua, Linh Sơn ở đâu, hiện nay còn tồn tại hay không, điều này không một ai biết.

"Lại hỏi, Phật ở nơi nào?"

Sau khi đại năng Phật Môn kia nghe được câu trả lời của Sở Cuồng Nhân, trầm ngâm một lúc, tiếp tục hỏi.

"Phật, không tồn tại, cũng tồn tại."

"Chúng sinh đều là Phật, nhưng chúng sinh chưa giác ngộ, chưa thành Phật."

"Phật, tồn tại từng chút một trong cuộc sống, đang thay đổi và cũng không thay đổi, ở trong trái tim của chúng sinh!"

"Sau khi thành Phật, hoàn toàn nhập vào niết bàn, như băng hóa thành nước, hòa vào vùng biển chết, mà tất cả mọi thứ đều hoà vào nước, cho nên, tồn tại, không tồn tại, đều không còn nữa!"

Sở Cuồng Nhân đối đáp trôi chảy.

Chuyện này làm cho đại năng Phật Môn cùng với một chúng tu sĩ Phật Môn ở đây đều vô cùng giật mình.

Câu trả lời của Sở Cuồng Nhân, có thể nói là đã đạt tới trình độ nhất định đối với lý giải về Phật pháp.

Cho dù là Phật tử Tuệ Giác cũng tự hỏi, không có cách nào trả lời đầy đủ thông thấu hơn so với Sở Cuồng Nhân.

“Xem ra, là ta đã xem thường Sở Cuồng Nhân này, thành tựu của người này ở con đường Phật học, tuyệt đối không thể khinh thường.”

Tuệ Giác nghĩ đến, sắc mặt ngưng trọng.

Hắn cảm thấy, Phật Môn Xá Lợi này, rất có thể đúng thật là bị Sở Cuồng Nhân lấy đi cũng không chừng.

“Đến nơi nào tìm Phật?”

Đại năng Phật Môn lại dò hỏi một lần nữa.

“Tìm Phật phải tìm trong tim!”

“Phật ở Linh Sơn chứ không ở xa, Linh Sơn chỉ ở trong lòng người, nếu thức tỉnh, thấy núi, thấy nước, thấy chúng sinh, đều là Phật, tâm ta là Phật!”

“Như thế nào là Phật pháp?”

“Giác ngộ chi pháp, tránh thoát chi pháp, nhất thiết hữu vi pháp, như ảo ảnh trong mơ, như sương mù cũng như điện……”

“Tu sĩ tu hành, muốn siêu thoát luân hồi, Phật giả, siêu thoát như thế nào?”

“Tất cả mọi phương diện, đều là hư ảo. Nếu thấy hết mọi phương diện, tức thấy Như Lai!”

“Vạn sự vạn vật, đều đang sinh diệt biến hoá, nhưng trên thực tế, sinh diệt không tồn tại, sinh diệt đã không tồn tại, luân hồi cũng là hư ảo, liền không có luân hồi!”

Đại năng Phật Môn liên tục đặt câu hỏi.

Mà Sở Cuồng Nhân vẫn giữ nguyên tư thế, diệu ngữ liên châu, biết nghe lời phải, khiến mọi người nhìn thấy không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

“Đây là Sở Cuồng Nhân sao? Hắn đối với Phật pháp, vậy mà có thể lý giải đến trình độ này, thật khiến người khác ngoài ý muốn!”

“Thành tựu của người này ở Phật học, quả thật không tầm thường.”

“Rốt cục là còn có thứ gì mà hắn không biết không, yêu nghiệt!”

“Các ngươi nghe hiểu bọn họ nói cái gì sao?”

“Cái hiểu cái không.”

“Chẳng qua, các ngươi nhìn những tu sĩ Phật Môn đó đi, một đám đều có bộ dạng trợn mắt há hốc mồm, vừa thấy là biết biểu hiện của Sở Cuồng Nhân làm cho bọn họ cảm thấy kinh diễm.”

Đám giới tử của thư viện Vương Trầm Thiên, Tào Vân nhìn Sở Cuồng Nhân, mặt cũng đầy sùng bái.

Thánh nữ Hắc Hồ nhìn Sở Cuồng Nhân, vẻ mặt đầy sự kinh ngạc.

Gia hỏa này, cư nhiên thật sự hiểu Phật pháp?

Từ từ, không phải Phật gia chú trọng lòng từ bi sao?

Vì điều gì mà gia hỏa này ở Thập Vạn Đại Sơn giết yêu, cũng không có hạ thủ lưu tình một chút nào, so với ma quỷ còn giống ma quỷ hơn? !

Sở Cuồng Nhân luận Phật với đại năng Phật Môn, trên người có Phật quang thánh khiết lưu chuyển, trang nghiêm mà thần thánh.

Giờ khắc này, dường như hắn đã hóa thân thành một vị Bồ Tát sống.

Dường như thánh nữ Hắc Hồ không có cách nào xem người trước mắt này và cơn ác mộng trong lòng bầy yêu ở Thập Vạn Đại Sơn kia thành một.

Gia hỏa này khá lắm.

Người này còn có gương mặt thứ hai sao.

Đại năng Phật Môn nhìn Sở Cuồng Nhân trước mắt, trong mắt toát ra vẻ ngưng trọng xưa nay chưa từng có.

Thanh niên trước mắt này có thành tựu không hề thấp ở Phật pháp của Phật học, lại có chút không kém gì hắn, khiến người ta phải kinh ngạc cảm thán!

“Tốt, vẫn luôn là ngươi hỏi, hiện tại, đến phiên ta hỏi ngươi.”

Sở Cuồng Nhân cắt ngang đại năng Phật Môn rồi nói.

Phật giả hơi hơi gật đầu: “Xin hỏi.”

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Phật quang trên người Sở Cuồng Nhân tan đi, thay vào đó là một luồng ma khí cuông cuộn bao phủ khắp nơi, lay động thiên địa.

Giờ phút này hắn dường như hóa thân thành một vị tuyệt thế đại ác ma tàn sát chúng sinh!

Nhất cử nhất động, dù chỉ là một biểu tình cũng khiến người xem cảm thấy vô cùng dữ tợn.

“Ta liền hỏi ngươi, ngươi nhìn ta, có giống Phật hay không? !”

Chương 1284 - Pháp tướng Ba Tuần, sức mạnh Địa Tạng, Phật tâm ảm đạm

Kinh khủng! !

Ma khí vô cùng kinh khủng bao phủ toàn bộ Vạn Phật quật, giống như có một vị Ma Vương tự mình giáng xuống thế gian!

Tất cả tu sĩ ở đây, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt đều toát lên vẻ hoảng sợ xưa nay chưa từng có, cho dù là đại năng Phật Môn cũng biểu lộ một tia ngưng trọng.

Giờ phút này quanh người Sở Cuồng Nhân có Ma khí lưu chuyển, đạo văn xen lẫn.

Trong thoáng chốc, mọi người nhìn thấy phía sau đối phương, dường như có hàng tỉ oan hồn đang kêu rên, gào rống thảm thiết!

Ở quanh người hắn, dường như có núi thây biển máu!

“Cho dù là ta đã từng thấy Ma khí của tu sĩ Ma đạo yêu nghiệt nhất, cũng không có ai kinh khủng bằng thủ tịch thư viện này!”

“Chẳng lẽ, bộ mặt thật của gia hỏa này, kỳ thật chính là tu hành Ma đạo sao?”

Mọi người bàn luận không ngừng.

Mà thánh nữ Hắc Hồ lại cảm khái nói: “Quả nhiên, đây mới là bộ mặt chân thật của người này!”

Dáng vẻ cao tăng Phật Môn gì chứ, căn bản là không thích hợp với gia hỏa này.

Người này, phải là loại làm loạn thiên địa, nghịch loạn âm dương tuyệt thế đại Ma vương mới đúng!

Sở Cuồng Nhân ngồi trên đệm hương bồ, Ma khí trên người cuồn cuộn.

Mà ở trong Ma khí vô tận, có một hư ảnh của Phật quỷ dị hiện lên.

Đó là một vị tăng nhân sinh ra có bốn cánh tay, khuôn mặt yêu dị.

Một đôi mắt hắc kim sắc, dường như có hai vòng xoáy, giống như muốn nhanh chóng hút linh hồn của người khác vào trong.

“Đây là…… Ma Phật Ba Tuần! !”

Đại năng Phật Môn kia và một số chúng tu sĩ Phật Môn sau khi nhìn thấy hư ảnh ngồi ngay ngắn trong Ma khí kia, trong mắt không khỏi toát ra một tia hoảng sợ.

Đối với tu sĩ Phật Môn mà nói, tên Ma Phật Ba Tuần này là đại diện cho hết thảy tội ác căn nguyên!

Ma Phật!

Ma trong chúng Phật, Phật trong chúng Ma!

Là chủ nhân Dục Giới trong truyền thuyết, là địch nhân lớn nhất của Phật, chuyên môn dụ dỗ Phật giả sa đọa!

Thậm chí hắn còn có thể hóa thành tâm Ma của tất cả Phật giả, là trở ngại thành Phật lớn nhất của vô số Phật giả!

“Sở Cuồng Nhân, vậy mà ngươi lại có sức mạnh Ba Tuần! !”

“Chuyện này tuyệt đối không thể khinh thường, chắc chắn hắn là địch nhân lớn nhất Phật Môn ta! !”

Một ít tu sĩ Phật Môn nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt toát ra địch ý.

Mà Sở Cuồng Nhân đối với ánh mắt bốn phía lại xem như không nhìn thấy, hắn nhìn đại năng Phật Môn trước mắt, thản nhiên nói: “Ngươi xem ta, có giống Phật hay không? !”

Hắn lại hỏi thăm một lần lần nữa.

“Làm càn, ngươi cư nhiên dám phỉ báng Phật Tổ!”

“Ma khí như thế, còn mang trên người sức mạnh Ma Phật, ngươi có mặt mũi gì dám nói mình là Phật? !”

“Hừ, nếu như ngươi là Phật, trong thiên hạ này, sẽ không có Ma!”

“Sở Cuồng Nhân, trên người ngươi mang sức mạnh Ba Tuần, là địch nhân lớn nhất của Phật Môn ta, làm sao ngươi dám nói bản thân mình là Phật? !”

Tu sĩ Phật Môn ở bốn phía ào ào lên tiếng chất vấn.

Mà đại năng Phật Môn kia nhìn chăm chú vào Sở Cuồng Nhân, im lặng không nói, chỉ là trong ánh mắt, ẩn ẩn có địch ý lưu chuyển.

Ba Tuần, một cái tên bị Phật giả chán ghét mà vứt bỏ.

Hiển nhiên, người mang sức mạnh Ba Tuần như Sở Cuồng Nhân, gần như là đứng về phía đối lập với Phật Môn.

Vị đại năng Phật Môn này, tất nhiên không thích.

“Nếu ngươi là Phật, thiên hạ không Ma cũng không có Phật!”

Đại năng Phật Môn từ tốn nói.

Ý tứ thực sự đã rõ ràng.

Ma khí trên người Sở Cuồng Nhân cuồn cuộn, lại còn có sức mạnh Ba Tuần.

Nếu người như vậy là Phật, thì vị Phật kia, sẽ trở thành trò cười, trên thế giới cũng sẽ không có Phật.

Nếu người như vậy cũng không tính là Ma, cho dù là người cực kỳ hung ác, cũng có thể xem như là người lương thiện.

“Ha.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, đối với câu trả lời của đại năng Phật Môn, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn: “Phật viết, Phật không có hình dạng, ngươi thấy ma khí quanh người ta, liền phán đoán ta không phải Phật, cũng đã đi ngược lại với lý niệm của Phật, Phật ở trong tâm, nhất niệm khai ngộ, chúng sinh đều là Phật, ngươi thấy ta không phải Phật, đó là bởi vì, trong lòng ngươi…… Không có Phật!”

“Nói năng hồ đồ! ! Ta tu Phật trăm triệu năm nay, đã được chứng thành Bồ Tát, trong lòng ta, như thế nào lại không có Phật? !”

Vị đại năng Phật Môn này lạnh giọng nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, trên mặt mang theo vẻ tươi cười: “Vậy ngươi nhìn lại xem, ta giống Phật hay không?”

Lời nói vừa dứt.

Tiên nguyên trong cơ thể Sở Cuồng Nhân vận chuyển, lại hóa ma khí thành Phật quang!

Chuyện này đối với hắn, người có thuộc tính Huyễn Hóa Vạn Thiên này của tiên nguyên tự cường vô địch mà nói, cũng không tính là khó.

Chỉ thấy trong một khoảnh khắc, ma khí tiêu hết, Phật quang đại thịnh!

Sở Cuồng Nhân ngồi ngay ngắn bên trong Phật quang, cả người có một loại vô tận từ bi chi ý lưu chuyển, trang nghiêm, thần thánh!

So với hắn, Phật tử Tuệ Giác cách đó không xa, dường như trở thành một vị tiểu sa di vô cùng bình thường.

“Đây là, đây là thuyết pháp gì?”

“Một hồi Ma khí, một hồi Phật quang, Sở Cuồng Nhân này, rốt cuộc là tu hành đạo gì, pháp gì? !”

Đông đảo tu sĩ mờ mịt khó hiểu.

Sở Cuồng Nhân biến hóa, thật sự là quá mức quỷ dị, căn bản làm cho người khác nghĩ không ra.

Mà ngay thời điểm Sở Cuồng Nhân vận chuyển Phật quang, pháp tướng Ba Tuần phía sau hắn cũng tan đi, thay vào đó là hư ảnh của một vị Phật giả khác ngồi ngay ngắn ở trên đài sen.

Phật giả này, tay trái nắm bảo châu, tay phải cầm Tích Trượng.

Mà ở trước người hắn, có vô số vong hồn quỷ mị vờn quanh, đắm chìm bên trong Phật quang.

Phật này, trên người có từ bi chi ý, giống như đang siêu độ hàng tỉ vong hồn, khiến mọi người ở đây đều bị rung động.

Đại năng Phật Môn cùng với đám tu sĩ Phật Môn còn lại liếc mắt một cái đã nhận ra lai lịch của Phật giả trước mắt này.

“Là, là Địa Tạng Vương Bồ Tát! !”

Địa Tạng Vương, một trong tám đại Phật Môn Bồ Tát, thậm chí ở trong tám đại Bồ Tát cũng là sự tồn tại đứng số một số hai, là cường giả chí cao trong Phật Môn!

Tuy rằng người này còn chưa thành Phật, nhưng mà, địa vị của hắn ở trong Phật Môn cũng không thấp hơn so với Phật một chút nào.

Thực lực của hắn, cũng cao thâm khó đoán.

“Chuyện này, sao có thể chứ? !”

“Ngoại trừ sức mạnh Ba Tuần, vậy mà trên người hắn còn có truyền thừa của Địa Tạng Vương Bồ Tát sao? !”

“Chuyện này, chuyện này đến tột cùng là như thế nào?”

Ma Phật Ba Tuần, chủ nhân Dục Giới, địch nhân của Phật.

Địa Tạng Vương Bồ Tát, cường giả chí cao trong Phật Môn, sự tồn tại đứng số một số hai trong Phật Môn.

Truyền thừa của hai người này, cư nhiên cùng tồn tại ở trên người một cá nhân? !

Điều này đã đánh sâu vào Phật tâm của tất cả Phật giả ở đây, tạo thành tác động xưa nay chưa từng có, làm bọn hắn gần như muốn hoài nghi nhân sinh.

Sở Cuồng Nhân ngồi trên đệm hương bồ, trên mặt có ý trách trời thương dân, hỏi lại: “Ngươi nhìn ta có giống Phật hay không!”

Đại năng Phật Môn kia đã có chút ngây ngốc.

Thế giới quan của hắn, bị đả kích to lớn.

“Địa Tạng Vương Bồ Tát chính là Đại Bồ Tát trong Phật Môn, làm sao hắn có thể đưa truyền thừa của mình cho một người nắm giữ sức mạnh Ba Tuần được chứ? !”

“Không không, coi như không phải Địa Tạng Vương Bồ Tát đưa cho, Sở Cuồng Nhân, sao có thể đồng thời kiêm tu hai loại sức mạnh này được? !”

Tuy rằng hắn cũng là Bồ Tát, nhưng so với Đại Bồ Tát như Địa Tạng vương mà nói, phải nói là kém xa vạn dặm.

Giống Phật hay không?

Trên người Sở Cuồng Nhân mang sức mạnh Địa Tạng vương, không thể nghi ngờ, giờ phút này so với Phật còn giống Phật hơn!

“Phật không có hình dáng, ngươi lại chấp nhất với vẻ ngoài, Phật tâm của ngươi, đã phủ bụi trần!”

“Bồ Đề Bản Vô Thụ, Minh Kính Diệc Phi Đài, Bổn Lai Vô Nhất Vật, Hà Xứ Nhạ Trần Ai.”

Sở Cuồng Nhân tiếp tục nói.

Hắn, giống như một thanh đao cuối cùng, trực tiếp cắm vào bên trong Phật tâm của vị đại năng Phật Môn này.

Trong nháy mắt, Phật tâm trong đại năng Phật Môn này, gần như bị phá hỏng!

“Ha ha, không nghĩ tới, ta tu Phật trăm triệu năm, hôm nay, cư nhiên lại bại trong khi biện luận với một hậu sinh trẻ tuổi, thật buồn cười, buồn cười!”

Vị đại năng Phật Môn này cười ha ha, giống như điên cuồng.

Thân ảnh này, giống như ảo ảnh trong mơ, quả thật đã bắt đầu tiêu tán.

Phật tâm bị phá, tiên thức này của hắn, cũng không có khả năng tiếp tục duy trì.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy hết thảy một màn này, thần thái lạnh nhạt.

Khi vị đại năng Phật Môn này suy nghĩ đưa Xá Lợi cho Tuệ Giác, vào lúc sai lầm bất công xảy ra, hắn cũng đã rơi vào hồng trần.

Phật gia coi trọng lục căn thanh tịnh, đại thông đại ngộ.

Vị đại năng Phật Môn này muốn đưa Xá Lợi cho Tuệ Giác, trong suy nghĩ là vì tốt cho Phật Môn, nhưng tâm tư như vậy, vào thời khắc ấy, Phật tâm của hắn đã có sơ hở!

Hơn nữa sau một phen biện luận với Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc cũng khiến cho Phật tâm của hắn trở nên ảm đạm, sau cùng cũng không còn cách nào duy trì sự tồn tại của tiên thức.

Chương 1285 - Tuệ Giác đâm lao phải theo lao, Vô Tướng thân thể lưu ly

“Tuổi trẻ hậu sinh, nói cho ta, tên của ngươi!”

Đại năng Phật Môn, thân hình gần như tiêu tán, nhìn Sở Cuồng Nhân rồi hỏi.

“Sở Cuồng Nhân!”

“Sở Cuồng Nhân...... Ha, Sở Cuồng Nhân, nếu ngươi nhập Phật Môn ta, Phật Môn ta, lại có thêm một vị Phật!”

Đại năng Phật Môn này cảm khái nói.

Nhưng mà, hắn nhìn ra được, Sở Cuồng Nhân rốt cuộc không phải Phật Môn, cũng sẽ không phải là người của Phật Môn.

Người này có mục tiêu của bản thân, trước khi đạt được mục tiêu đó, tâm tính của hắn vô cùng kiên định, sẽ không bị ngoại vật ảnh hưởng.

Muốn độ hắn nhập Phật Môn, là chuyện căn bản không có khả năng.

Chẳng qua, lời bình của hắn khiến tu sĩ bốn phía vô cùng khiếp sợ, lại có thêm một vị Phật?

Phật, đó là tôn vị tối cao trong Phật Môn, mỗi một vị Phật, đều là sự tồn tại vô cùng cường đại, ít nhất phải ở cảnh giới Hợp Đạo!

Nhưng vị đại năng Phật Môn này lại nói, Sở Cuồng Nhân nhập Phật Môn, sẽ là Phật? !

Chẳng phải là nói, Sở Cuồng Nhân có khả năng trùng kích vào cảnh giới Hợp Đạo, mà khả năng này được xem như vô cùng phi thường, gần như là ván đã đóng thuyền!

“Nếu thiên kiêu có một tia khả năng nhỏ nhoi trùng kích cảnh giới Hợp Đạo, sẽ được gọi là yêu nghiệt.”

“Mà Sở Cuồng Nhân, lại được vị đại năng Phật Môn này định giá tất thành Phật, tất thành Hợp Đạo, đây được tính là gì? Yêu nghiệt trong số các yêu nghiệt sao! !”

“Người này, kinh tài tuyệt diễm, khiến người ta nhìn mà than thở!”

Mọi người nghị luận ầm ĩ, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt ngoại trừ sự khiếp sợ, cũng có khao khát vô tận.

Thiên kiêu làm được đến trình độ này, cũng coi như là tài năng xưa nay chưa từng có.

Hư ảnh của đại năng Phật Môn dần dần tan biến.

Mà pho tượng vốn dĩ còn đang đứng sừng sững ở cuối hang đá cũng phát ra một tiếng ầm, trực tiếp đổ nát, chỉ còn lại một viên xá lợi lơ lửng ở giữa không trung.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, tiến lên một bước, đưa tay nắm lấy nó.

Một cảm giác ấm áp truyền đến.

“Đây là Phật Môn xá lợi sao? Quả thật không tầm thường.”

Sở Cuồng Nhân cảm nhận được trong đó có luồng sức mạnh quang minh cuồn cuộn, hài lòng cười.

Loại sức mạnh này, phỏng chừng cũng đủ để Lam Vũ tăng Quang Minh Chiến Tiên Thể lên tới hình thái vô cực.

“Phật Môn xá lợi, thế mà lại rơi vào tay một kẻ ngoại đạo.”

Cách đó không xa, Tuệ Giác nhìn Sở Cuồng Nhân cầm xá lợi trong tay, trong mắt toát ra vẻ tham lam.

Hắn muốn ra tay, chiếm xá lợi này làm của riêng.

Chẳng qua, cũng không rõ ràng lắm đối với thực lực của Sở Cuồng Nhân, có chỗ cố kỵ.

“Thực lực của người này không như những người bình thường, nghe đồn đã đột phá đến cảnh giới Chân Tiên, trong Địa Linh Tinh đã có chiến tích từng chém giết mấy vị thiên kiêu đứng đầu, thực lực không hề yếu hơn so với yêu nghiệt.”

“Hơn nữa trên người kẻ này còn mang sức mạnh của hai vị đại năng là Ba Tuần, Địa Tạng Vương, cũng không rõ ràng lắm về thủ đoạn mà hắn có……”

Tuệ Giác đang âm thầm so sánh thực lực hai bên.

Ở trong Phật Môn, có một vị yêu nghiệt cũng mang trên người truyền thừa của Địa Tạng Vương, kỳ thật thực lực so với hắn, còn phải nói là cường đại hơn một chút.

Tuệ Giác không biết thực lực của Sở Cuồng Nhân cùng vị truyền nhân Địa Tạng Vương kia chênh lệch như thế nào, nhưng cẩn thận một chút cũng không có gì sai.

Sau một phen cân nhắc lợi hại, Tuệ Giác vẫn giữ ý định tạm thời không động thủ.

“Sở Cuồng Nhân! Trên người ngươi có sức mạnh Ba Tuần, còn không mau giao xá lợi ra đây, bó tay chịu trói! !”

Lúc này.

Vị thiên kiêu Phật Môn trước kia có ý đồ ngăn cản Sở Cuồng Nhân phẫn nộ quát lớn, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo địch ý mãnh liệt.

“Ha, nếu ta không đưa thì sao?”

Sở Cuồng Nhân thưởng thức xá lợi, nghiền ngẫm nói.

“Sở Cuồng Nhân, ta biết thực lực của ngươi cường đại, ta không phải đối thủ của ngươi, nhưng có Phật tử của Phật Môn của ta ở đây, không chấp nhận được việc ngươi ở đây làm càn!”

Vị thiên kiêu Phật Môn này nhìn về phía Tuệ Giác, trên mặt mang theo ý chờ mong: “Cầu xin Phật tử ra tay, chế phục Sở Cuồng Nhân!”

Mà Tuệ Giác nghe vậy, khóe miệng run rẩy co giật.

Hiện tại, trong lòng hắn hận không thể dùng một tay đập chết vị thiên kiêu Phật Môn này.

Thực lực hai bên địch ta đều còn chưa xem xét rõ ràng, hiện tại ra tay, thật sự không phải là hành động sáng suốt.

“Tên ngốc này, sớm biết vậy vừa rồi nên để hắn trầm luân ở bên trong ma khảo, không nên cứu hắn ra!”

Trong lòng Tuệ Giác âm thầm nghĩ đến.

Không chỉ có vị thiên kiêu Phật Môn được hắn cứu kia, các tu sĩ Phật Môn còn lại ở đây cũng đều nhìn về phía Tuệ Giác, trên mặt mang theo vẻ mong chờ.

Hiển nhiên, tại hiện trường, tu sĩ Phật giáo đều đang chờ Tuệ Giác ra tay.

Hiện tại, có thể nói là Tuệ Giác đang cưỡi lên lưng cọp, khó mà leo xuống.

Không ra tay, sẽ bị mọi người cho rằng bản thân sợ Sở Cuồng Nhân, sẽ mất hết mặt mũi trước mặt chúng Phật tu.

Cuối cùng, Tuệ Giác hít sâu một hơi.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt toát ra tia sắc lạnh: “Ba Tuần chính là địch nhân của Phật, xá lợi tuyệt đối không thể rơi vào tay thí chủ, còn xin thí chủ giao ra đây.”

Hắn vẫn quyết định ra tay.

Dù nói như thế nào, bản thân cũng được xem là một yêu nghiệt, cho dù Sở Cuồng Nhân cũng là yêu nghiệt, nhưng bản thân cũng không phải hoàn toàn không có phần thắng.

Dù có vô dụng, thì vẫn phải có thủ đoạn bảo mệnh.

“Ha, ta có thể nhường ngươi ra tay trước, để cho ta xem, Phật tử Phật Môn có năng lực như thế nào.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

“Nếu đã như vậy, thì xin đắc tội!”

Chỉ thấy Phật quang trên người Tuệ Giác lưu chuyển, hoàn toàn khai triển ra tu vi cảnh giới Chân Tiên.

Tay hắn kết ra ấn quyết huyền diệu, Phật quang vô tận hội tụ, hóa thành một ấn ký chữ “Vạn”, tràn ngập một luồng sức mạnh trang nghiêm bàng bạc to lớn, bay trên không trung, đánh về phía Sở Cuồng Nhân!

Một chiêu này, Tuệ Giác không dám giữ lại một chút nào.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, hơi ngưng tụ kiếm chỉ, một luồng kiếm khí bạo ngược hội tụ ở đầu ngón tay, ngay sau đó điểm ra một chỉ!

Một tiếng xẹt vang lên.

Hư không bị kiếm khí vô cùng bạo ngược này trực tiếp xé rách!

Sức mạnh kinh khủng tuyệt luân, trực tiếp khiến cho vạn tự kia trở thành điểm sáng màu vàng óng bay đầy trời rồi tiêu tán.

“Kiếm khí thật mạnh!”

Đồng tử Tuệ Giác hơi hơi co rụt lại, sau đó hắn lấy ra một cây tích trượng kim sắc.

Tích trượng này, là một món Đại La Khí!

Hắn đánh ra một trượng, Phật quang kim sắc phun trào, giống như sóng triều đập vào hư không.

“Thực lực không tệ, nhưng mà, chỉ có như vậy mà muốn đối phó với ta, vẫn còn xa lắm.”

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, cũng không vận dụng Đại La

Khí gì, tuy rằng hắn cũng có.

Chém ra một kiếm, Kiếm Khí Bá Đạo vô biên vô hạn quét ra, khuấy động khắp nơi ở trong gầm trời, khiến không ít người ở đây vì vậy mà sinh ra một cảm giác thần phục!

Ầm! !

Phật quang và kiếm khí va chạm giữa không trung, dao động năng lượng kinh người đánh thẳng vào vào toàn bộ vạn Phật quật này!

Một vài bức bích hoạ hoa mỹ ở bốn phía bị phá hỏng, hóa thành tro bụi.

Chẳng qua các tu sĩ không có thời gian mà thở dài, một đám trốn tránh dao động sức mạnh tiêu tán ở bốn phía, e sợ tránh còn không kịp!

Dù vậy, không ít tu sĩ vẫn bị luồng sức mạnh này tác động như cũ, ào ào bị đánh cho bay ngược ra.

“Đây là trânh chiến của yêu nghiệt sao? Quả nhiên không giống người thường!”

“Tuệ Giác này đã dùng đến Đại La khí, nhưng Sở Cuồng Nhân lại không vận dụng bất kì Tiên Khí nào như cũ, chỉ dựa vào tu vi của bản thân mà đối địch, đúng là không đơn giản.”

Phật quang và kiếm khí va chạm, Tuệ Giác không khỏi lùi lại mấy trăm trượng.

Mà ngược lại, Sở Cuồng Nhân vẫn đứng ở chỗ đó, thân ảnh bất động như núi, một bước cũng không rời.

“Vô Tướng thân thể lưu ly! !”

Lúc này.

Chỉ thấy Phật quang trên người Tuệ Giác bỗng nhiên ngưng tụ, bị nhuộm thêm một tầng sắc màu lưu li.

Tay hắn cầm tích trượng, một luồng ý cảnh bất động không xấu lan ra.

Vô Tướng thân thể lưu ly, pháp môn luyện thể của cỗ đức tịnh thổ, ngay cả trong toàn bộ Phật Môn, cũng là phương pháp luyện thể đứng số một số hai!

Sau khi thi triển ra pháp môn này, tay Tuệ Giác cầm tích trượng, nhanh chóng lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Tích trượng đánh ra, trong đó ẩn chứa Phật quang, cộng thêm sự gia tăng của thân thể lưu ly, sức mạnh của một trượng này vô cùng mãnh liệt, mạnh mẽ tuyệt luân!

Nhưng Sở Cuồng Nhân không lùi, không tránh, chỉ giơ nắm tay ra, sau đó đánh trả!

Trong quyền có đạo văn đang ngưng tụ, quyền phong gây ra phong vân vạn trượng!

Chương 1286 - Ba Tuần đối Phổ Hiền, Ngô Thiên âm thầm ra tay, tác dụng của Hóa Tiên Độc

Tích trượng kéo theo Phật quang dồi dào, lại thêm được thân thể lưu ly gia tăng, đánh về phía Sở Cuồng Nhân, sức mạnh này cực kỳ mãnh liệt.

Sở Cuồng Nhân không lùi, cũng không tránh.

Hắn giơ nắm tay ra, đập ra một quyền!

Đùng ! !

Quyền này gây ra phong vân vạn trượng!

Quyền và tích trượng ầm ầm va chạm, không gian trong nháy mắt đã nổ tung!

Từng vết rách không gian giống như mạng nhện lan tràn khắp nơi, mà Tuệ Giác còn cảm nhận được một luồng sức mạnh mạnh hơn so với bản thân, bá đạo đến mức khiến cho người ta sợ hãi đang kéo đến, đánh thẳng vào thân thể lưu ly.

Dưới tác động của luồng sức mạnh, vậy mà hắn bị đánh lùi lại mấy trăm trượng.

“Sức mạnh thân thể hắn, làm sao có thể mạnh mẽ đến như thế? !”

Tuệ Giác không thể tin được mà nhìn Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy đối phương đứng lơ lửng trên không trung, trên người có bảo quang kim sắc đang lưu chuyển, trong hơi thở, bên ngoài cơ thể có đạo văn ngưng tụ.

Kim tính!

Bảo quang kim sắc kia, chính là kim tính!

Chỉ có cảnh giới Kim Tiên mới có thể tu hành ra kim tính!

Nhìn thấy điều này, Tuệ Giác nuốt một ngụm nước bọt.

Bản thân tu hành Vô Tướng thân thể lưu ly đã là pháp môn luyện thể cao minh nhất trong cỗ đức tịnh thổ, nhưng cho dù hắn tu hành được loại pháp môn luyện thể này, cũng không có cách nào tu hành ra nhục thân kim tính!

“Luyện thể, ta cũng có chút am hiểu.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn bước ra một bước, lao về phía Tuệ Giác, giơ nắm tay, phía trên có từng đạo sức mạnh lôi đình quấn lấy nhau.

Thần Lôi Quyền Pháp!

Đùng!

Một quyền đánh ra, giống như có muôn vàn lôi đình nổ tung.

Sắc mặt Tuệ Giác biến đổi, tay cầm tích trượng chặn lại, nhưng vẫn bị một quyền này của Sở Cuồng Nhân đánh cho bay ngược ra ngoài như cũ.

Ong ong……

Tích trượng trong tay chấn động không ngừng.

Tuệ Giác cảm thấy hai cánh tay của bản thân như sắp đứt rời.

“Bồ Đề Tam Chứng!”

Tuệ Giác lại thúc giục pháp môn tu hành cường đại lần nữa.

Chỉ thấy tay hắn cầm tích trượng, phía sau có một viên bồ đề tâm màu sắc rực rỡ lưu chuyển, đánh ra một trượng, Phật quang cuồn cuộn bao phủ khắp nơi.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, dùng một quyền đập nát nó.

Tuệ Giác lại đánh ra một trượng.

Phật quang dường như càng khủng bố, hóa thành một pháp tướng Bồ Tát.

“Trụ Chi Kiếm, bạo ngược!”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân có thanh quang lấp lánh.

Được gia tăng bởi Thanh Diệp Kiếm Đồng.

Kiếm khí bạo ngược ầm ầm bạo phát, xé rách Phật quang!

“Bồ Đề đệ tam chứng, Bồ Tát Đê Mi!”

Tuệ Giác khoanh chân ngồi ngay ngắn trên hư không, trên người hắn có một luồng khí tức trách trời thương dân tràn ngập, Phật quang phóng lên tận trời, xen lẫn trong hư không, tạo thành một bảo tướng Bồ Tát trang nghiêm thần thánh.

Đó là một vị Bồ Tát có gương mặt hiền từ bức, tay cầm Bạch Ngọc Tượng.

Chính là một trong Phật Môn Bát Đại Bồ Tát, Phổ Hiền Bồ Tát!

“Sở Cuồng Nhân, mở mang một chút kiến thức về sức mạnh Bồ Tát đi!”

Tuệ Giác quát lạnh nói.

Trên người hắn có Bồ Đề Tâm quang lập loè, Phật quang hóa thành pháp tướng Phổ Hiền Bồ Tát, lấy Bồ Đề Tâm thúc giục Bồ Tát tướng, giờ phút này, sức mạnh của hắn vô cùng cường đại, thậm chí đã tiếp cận Chân Tiên tam phẩm!

Cửu phẩm Chân Tiên, một phẩm nặng ngang núi!

Đạt tới cảnh giới Chân Tiên, muốn chiến đấu vượt qua nhất phẩm là chuyện vô cùng khó khăn, mà Tuệ Giác bất quá cũng chỉ Chân Tiên nhất phẩm, nhưng lại có thể phát huy ra chiến lực đạt đến Chân Tiên tam phẩm.

Không hổ là yêu nghiệt trong đám thiên kiêu.

Chẳng qua, hắn lại gặp phải một tên càng yêu nghiệt hơn là Sở Cuồng Nhân!

“Sức mạnh Bồ Tát, làm sao địch được với Ma Phật Ba Tuần? !”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Trên người hắn, có Phật quang huyết sắc ngút trời, ma khí cuồn cuộn bao phủ khắp nơi, ma khí và huyết quang xen lẫn vào nhau, huyết sắc Ba Tuần tướng hiện thế!

Bốn cánh tay của Ba Tuần đánh về phía pháp tướng Phổ Hiền!

Ầm! !

Hai đại pháp tướng ầm ầm va chạm.

Hai luồng sức mạnh làm cho người ta sợ hãi, bao phủ tứ phương!

Chỉ thấy hư không liên tiếp nổ tung, toàn bộ Vạn Phật quật không ngừng rung chuyển, từng vết rách dày đặc xuất hiện bên ngoài hang đá.

Cuối cùng, cùng với từng tiếng vang lớn, hang đá bắt đầu sụp đổ!

“Không ổn rồi, mau lui lại!”

“Vạn Phật quật này, sắp sụp đổ rồi.”

Đông đảo thiên kiêu giới tử điên cuồng lùi lại, chạy ra khỏi Vạn Phật quật.

Nhìn Vạn Phật quật đã hóa thành phế tích, đông đảo thiên kiêu giới tử không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ, mặt mày đầy vẻ kinh thán.

“Đây là trận chiến của yêu nghiệt sao, thật là kinh khủng.”

“Không biết nếu đánh tiếp sẽ như thế nào, cũng không biết ai chết trong tay ai.”

Mọi người tập trung tinh thần nhìn phế tích hang đá kia.

Chỉ thấy hai bóng người phóng lên tận trời.

Chính là Tuệ Giác cùng với Sở Cuồng Nhân.

Chẳng qua trạng thái của hai người này lại hoàn toàn không giống nhau.

Áo cà sa của Tuệ Giác đã xuất hiện tổn hại, Bồ Đề Tâm phía sau cùng với quang đang trên pháp tướng Bồ Tát đã trở nên dần dần ảm đạm.

Trái lại một bộ bạch y của Sở Cuồng Nhân vẫn như tuyết, không dính bụi trần.

Ba Tuần tướng ở phía sau, vẫn tràn ngập ma khí vô cùng cường đại, vô biên vô tận, cùng Phật quang quỷ quyệt, làm cho người ta vô cùng sợ hãi như cũ.

“Yêu nghiệt Phật môn, thì ra cũng chỉ có như vậy.”

Sở Cuồng Nhân lắc lắc đầu.

Sau đó, Ba Tuần tướng phía sau hắn liền tung một chưởng về phía

Tuệ Giác.

Bàn tay này, che lấp trời đất!

Ma khí dày đặc, Phật quang huyết sắc ngút trời, hoàn toàn khóa chặt Tuệ Giác, làm cho hắn căn bản không có cơ hội đào tẩu.

“Ngăn lại cho ta! !”

Tuệ Giác gào rống ra tiếng.

Đôi tay của pháp tướng Bồ Tát phía sau hắn đột nhiên chống lên, Bạch Ngọc Tượng dưới đầu kia cũng phát ra tiếng gầm phóng về phía một chưởng của Ba Tuần.

Dưới sức mạnh trùng kích, chỉ thấy quang mang của pháp tướng Bồ Tát vốn đã trở nên ảm đạm, trực tiếp bị từng vết rách dần dần bao trùm ở phía trên.

Nhìn dáng vẻ này, xem ra là có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Tuệ Giác dùng hết toàn bộ sức lực, sắc mặt đỏ lên, trên trán nổi gân xanh, thúc giục tiên nguyên Phật quang đến cực hạn.

Ngược lại bàn tay Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng áp xuống, vân đạm khinh phong!

Nhưng sức mạnh, lại kinh khủng vượt quá sức tưởng tượng.

“Không chặn được, nếu cứ tiếp tục bị trấn áp như vậy, ta, sẽ chết? !”

Tuệ Giác nỉ non nói, trong mắt dần dần toát ra vẻ hoảng sợ.

Nhưng lúc này.

Nơi xa có từng đạo lưu quang màu đen lao đến.

Lưu quang kia, ẩn chứa khí độc vô cùng kinh người.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, trong mắt có ánh sáng nhạt chợt lóe lên.

“Ha, khí độc này, lại là ngươi.”

Sở Cuồng Nhân giơ tay đánh ra một quyền, đánh tan lưu quang màu đen kia, khí độc ẩn chứa trong đó bạo phát, bao phủ khắp nơi.

Nhưng hắn có thể chất vạn độc bất xâm, cũng không thèm để ý.

Chẳng qua, vài luồng độc khí này lại lao về phía xa.

Mục tiêu của nó, chính là đám người Tào Vân, Vương Trầm Thiên.

Khí độc bao phủ khắp nơi, mọi nơi nó đi đến, vạn linh khô héo, một ít thiên kiêu giới tử bất hạnh bị dính vào, đều hóa thành dòng máu.

Mấy tên thiên kiêu Phật môn, cũng không ngoại lệ.

“Không ổn rồi!”

“Mau lui lại!”

Sắc mặt đám người Tào Vân khẽ biến đổi.

Khí độc này, quá kinh khủng.

Sở Cuồng Nhân đang chuẩn bị đánh chết Tuệ Giác thấy thế, thân ảnh chợt lóe rồi biến mất ngay tại chỗ, xuất hiện trước mặt đám người Tào Vân.

Nhấc tay vồ một cái.

Một lượng lớn khí độc bị hắn trực tiếp hút vào trong cơ thể!

Độc khí xâm nhập vào cơ thể, vận chuyển vạn độc ma thân.

Lục phủ ngũ tạng của hắn, vậy mà lại từ từ được tăng cường.

“Cơ hội tốt!”

Hai mắt Tuệ Giác sáng ngời, trong tức khắc thân ảnh hóa thành một đạo lưu quang.

Trong chớp mắt liền biến mất ở chân trời.

Đường đường là một Phật tử, lại chạy trối chết!

“Chuyện này sao có thể chứ? !”

Mấy tu sĩ Phật môn còn may mắn sống sót sau khi bị hạ khí độc nhìn thấy Phật tử bại lui, có cảm giác như đang nằm mơ.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Phật tử là trụ cột tương lai của Phật môn.

Nhưng hiện tại, lại bị đánh cho chạy trối chết!

Chuyện này bảo bọn họ phải tiếp thu như thế nào đây?

“Thủ tịch, ngươi không sao chứ.”

Đám người Tào Vân lo lắng đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân rồi nói.

Vừa rồi bọn họ chính mắt nhìn thấy, Sở Cuồng Nhân trực tiếp nhanh chóng hút khí độc kia vào trong cơ thể.

Khí độc kia, đến thiên kiêu đứng đầu dính vào cũng đều hóa thành dòng máu, chứ đừng nói đến, trực tiếp hút vào trong cơ thể.

Trong mắt của tất cả mọi người, không thể nghi ngờ là hành động tự tìm đến tử thần.

“Ha, ta không sao cả, lại còn trở nên mạnh hơn.”

Sở Cuồng Nhân mỉm cười.

Hắn cảm thấy, lục phủ ngũ tạng của mình đang lớn mạnh hơn một ít, tuy rằng không rõ ràng, nhưng lại là sự thật.

“Hóa Tiên Độc này, có tác dụng rất lớn đối với ta!”

“Ha, Ngô Thiên, ta rất mong chờ ngươi có thể tu hành Hóa Tiên Độc này đến cực hạn, như vậy ngươi mới càng có giá trị!”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía nơi xa, ánh mắt lộ ra tia chờ mong.

Còn về Phật tử đào tẩu Tuệ Giác kia, hắn cũng không để ở trong lòng, lần sau gặp lại, đánh chết là được.

Dù sao cũng không phải việc gì khó khăn.

Chương 1287 - Tám trăm Chứng Pháp Chi Ấn, cơ hội tiến hóa của Côn Ngô

Sau khi lấy được xá lợi, Sở Cuồng Nhân liền thả Lam Vũ ra từ trong không gian Tụ Lý Càn Khôn, giao xá lợi cho đối phương.

Xá lợi này tuy tốt, ở trong tay Lam Vũ sẽ phát huy ra giá trị càng lớn, nhưng đối với hắn mà nói, tác dụng thật của nó cũng không lớn như vậy.

Lam Vũ cảm nhận xá lợi trong tay, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

"Khí tức quang minh thật dày đặc, nếu như có thể hấp thu nó, Quang Minh Chiến Tiên Thể của ta sẽ có tỷ lệ tăng lên tới hình thái vô cực cực lớn."

Chiến Tiên thể của Lam Vũ đã tăng lên không ít trong suốt hai năm vừa qua.

Khoảng cách đến hình thái vô cực, cũng chỉ kém một cơ hội, mà viên xá lợi này, chính là cơ hội kia.

"Đa tạ công tử."

"Giữa ta và ngươi, không cần nói cảm ơn."

Sở Cuồng Nhân ôn nhu cười nói.

Bên cạnh, trong mắt thánh nữ Hắc Hồ lộ ra một tia hâm mộ.

Nghe nói lúc mới bắt đầu, Lam Vũ cũng là một tùy tùng của Sở Cuồng Nhân.

Cùng là tùy tùng như nhau, đãi ngộ cũng không tránh khỏi có sự khác biệt quá lớn đi.

Liệu một ngày nào đó, chính mình cũng có thể được Sở Cuồng Nhân đối đãi như vậy sao? ?

Thánh nữ Hắc Hồ âm thầm nghĩ tới, trong lòng mơ hồ có chút chờ mong.

Trong thời gian tiếp theo, Lam Vũ ở Địa Khôi Tinh tìm kiếm một nơi thích hợp để chuẩn bị bế quan, luyện hóa xá lợi, nâng cấp thể chất của mình lên đến hình thái vô cực.

...

Một bên khác.

Sau trận chiến với Sở Cuồng Nhân, Tuệ Giác chật vật chạy trốn tới một nơi nào đó, thấy Sở Cuồng Nhân không đuổi theo, hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

"Đường đường là Phật tử của Phật Môn, thế nhưng lại sa sút đến như vậy, thật là khiến người ta cảm thấy thổn thức."

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt bỗng nhiên vang lên.

Ở cách đó không xa, có một thanh niên người mặc trường bào màu đen từ từ đi ra, trên người tràn ngập một luồng yêu khí vô cùng mãnh liệt.

"Yêu? Luồng yêu khí này, cũng là người vừa mới ra tay giúp ta."

Tuệ Giác từ tốn nói.

Yêu tộc này, chính là Ngô Thiên.

Chính là hắn xuất thủ giúp đỡ cho Tuệ Giác, lúc này mới giúp hắn trốn khỏi một kiếp.

"Vì sao lại giúp ta?"

"Rất đơn giản, chỉ cần đều có kẻ thù là Sở Cuồng Nhân, tất cả đều là bằng hữu của ta."

"Xem ra, khúc mắc của ngươi và Sở Cuồng Nhân cũng không nhỏ."

"Khúc mắc của hắn và toàn bộ Yêu tộc, cũng không nhỏ."

Tuệ Giác sửng sốt một chút.

Hắn nghĩ không ra, rốt cuộc là Sở Cuồng Nhân đã gây ra những chuyện gì, lúc này mới kết thù kết oán cùng toàn bộ Yêu tộc đến như vậy.

Ngay lập tức, hắn nghĩ tới chuyện trước đó bị thua trong tay của Sở Cuồng Nhân, trong mắt không tự giác hiện lên một tia oán hận.

"Một mình ngươi, không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân."

Ngô Thiên chú ý tới thần sắc của Tuệ Giác, từ tốn nói: "Cho dù có thêm ba người nữa giống như ngươi, đoán chừng cũng không làm gì được Sở Cuồng Nhân."

"Há, vậy ngươi có biện pháp gì để đối phó Sở Cuồng Nhân?"

"Tạm thời không có, tạm thời ta chỉ muốn tập hợp một số người là kẻ thù của Sở Cuồng Nhân lại một chỗ, có lẽ bằng cách này, chúng ta mới có thể chống lại được người này."

"Sở Cuồng Nhân, thật sự cường đại như ngươi nói sao?"

Tuệ Giác cau mày lại.

Hắn phát hiện ra rằng, Ngô Thiên trước mắt tuy không phải là một yêu nghiệt, thế nhưng khoảng cách chênh lệch với yêu nghiệt cũng không xa, lại có thêm kịch độc kia, thì ngay cả hắn cũng vô cùng e dè.

Nhưng một tồn tại như vậy, cũng cực kì kiêng kị đối với Sở Cuồng Nhân, !

"Tin tưởng ta, đối phó với Sở Cuồng Nhân, ngươi có cẩn thận cỡ nào cũng không đủ, nếu như nói các ngươi là yêu nghiệt, như vậy hắn chính là... Quái vật! !"

Giọng điệu của Ngô Thiên ngưng trọng nói ra, hắn mãi mãi không bao giờ quên, đối phương ở Thiên Yêu Động Thiên, dùng sức của một mình mình chống lại vô số thiên kiêu Yêu tộc, càng không cách nào quên được cảnh tượng, ở thời điểm sáu đại chủng tộc Thú Vương vây công Thanh Khâu Đồ Sơn, Sở Cuồng Nhân triệu hồi ra bách vạn âm binh, ngăn cơn sóng dữ.

Loại tồn tại này, không thể đo lường bằng lẽ thường!

"Quái vật sao? Thật sự là một từ phù hợp để hình dung."

Tuệ Giác hít sâu một hơi: "Như vậy, bước kế tiếp, ngươi định làm gì?"

"Có tin đồn rằng, Kiếm Tiên chi lăng sắp được mở ra, đó là một phần đại cơ duyên trong sân đấu tinh không này, rất đáng để đến đó thăm dò một phen."

"Kiếm Tiên chi lăng sao?"

Ánh mắt Tuệ Giác lộ ra một vẻ suy tư.

Trong đầu, hiện ra một thanh niên người mặc kim giáp, tay cầm bảo kiếm hàng ma.

Đó là kiếm tu cường đại nhất trong thế hệ trẻ của Phật Môn!

Người đó, được gọi là Phật Chi Kiếm!

"Kiếm Tiên chi lăng, hẳn là Phật Chi Kiếm sẽ đi thôi, nếu như hắn có thể được thêm vào trong đội ngũ đối phó với Sở Cuồng Nhân, vậy sẽ là một trợ thủ cường đại."

...

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần tám trăm viên Chứng Pháp Chi Ấn!"

Sở Cuồng Nhân đang hộ pháp cho Lam Vũ.

Hắn đã rút một phần thưởng, mà phần thưởng lấy được lần này lại khiến cho hai mắt của hắn tỏa sáng, không khỏi ngạc nhiên.

Chứng Pháp Chi Ấn!

Đây là đồ vật mà tiên nhân ở thời điểm tự sáng tạo tiên pháp mới có thể có được.

Đối với tiên pháp của tu sĩ, nó có tác dụng gia tăng nhất định.

Chỉ là tu vi của Sở Cuồng Nhân càng ngày càng cao, mười mấy viên Chứng Pháp Chi Ấn đối với hắn đã không có tác dụng gì lớn.

Thật không nghĩ đến, hiện tại chỉ trong một lần duy nhất mà hắn rút được tám trăm viên Chứng Pháp Chi Ấn!

"Tám trăm viên Chứng Pháp Chi ấn, nếu như luồng sức mạnh này có thể dung nhập vào Chứng Pháp Côn Ngô, đối với Côn Ngô mà nói sẽ là một lần tiến bộ rất lớn!"

Sở Cuồng Nhân đưa tay đặt ở trên chuôi Côn Ngô Kiếm ở bên hông.

Hiện tại, với việc nâng cao tu vi của hắn, Côn Ngô đã là một thanh Chân Tiên khí.

Nhưng mà, so với những yêu nghiệt có cơ duyên nghịch thiên kia, động một chút là lại có Kim Tiên khí, thậm chí Đại La khí mà nói, vẫn còn có chút không đáng chú ý.

Không nói đến những cái khác, thì trong tay Sở Cuồng Nhân đã có Cửu Châu Đỉnh, Xích Huyết Kiếm, Xích Huyết Giáp, Luân Hồi Đế Ấn...

Những thứ này, có thứ nào mà không mạnh hơn Côn Ngô?

Chỉ là, bởi vì đặc thù của Côn Ngô, Sở Cuồng Nhân vẫn luôn không muốn vứt bỏ nó, đây chính là bạn đồng hành của hắn trên con đường tu hành cho đến bây giờ.

Mà bây giờ, Sở Cuồng Nhân đã thấy được hi vọng tăng uy lực cho Côn Ngô Kiếm!

Côn Ngô, là một thanh kiếm đặc thù.

Là Tiên Khí mà Sở Cuồng Nhân dùng phù văn cùng luyện khí kết hợp với nhau, có thể chịu đựng Chứng Pháp Chi Ấn và gia tăng sức mạnh tiên pháp cho người sử dụng.

Về mặt lý thuyết, chỉ cần chất liệu của Côn Ngô đủ mạnh, có đầy đủ Chứng Pháp Chi Ấn, uy lực của nó sẽ có thể tăng lên gấp bội.

800 viên Chứng Pháp Chi Ấn, đủ để tăng uy lực của Côn Ngô lên tới một mức độ kinh khủng.

"Côn Ngô, ta nhất định sẽ làm cho ngươi trở thành tiên kiếm vô thượng danh động chư thiên! !"

Sở Cuồng Nhân nắm chặt Côn Ngô bên hông, nỉ non nói.

Mà dường như Côn Ngô cũng cảm nhận được cái gì đó, thân kiếm hơi hơi chấn động một cái.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân đã rút ra tám trăm viên Chứng Pháp Chi Ấn.

Trong chốc lát, từng viên từng viên Chứng Pháp Chi Ấn bay ra từ trên người hắn, nhảy vào hư không, tràn ngập tiên huy vô tận.

Bọn người Tào Vân, Vương Trầm Thiên nhìn thấy cảnh này, không khỏi trợn mắt hốc mồm.

"Cái này, đây là Chứng Pháp Chi Ấn! !"

"Ông trời ơi, trên người của thủ tịch tại sao có thể có nhiều Chứng Pháp Chi Ấn như vậy? !"

"Hơn nữa, phẩm chất của những Chứng Pháp Chi Ấn này vô cùng cao, chỉ có tự sáng tạo Kim Tiên pháp, mới có thể thu hoạch được loại Chứng Pháp Chi Ấn ở cấp độ này!"

Tự sáng tạo Kim Tiên pháp?

Đó là điều mà Kim Tiên cũng có thể không làm được.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại lập tức lấy ra tám trăm viên Chứng Pháp Chi Ấn, mỗi một viên, đều có dao động không thấp hơn Kim Tiên pháp!

Chuyện này thật sự là quá kinh khủng!

Chẳng lẽ nói, Sở Cuồng Nhân tự chế ra tám trăm loại Kim Tiên pháp? ?

Mọi người nghi ngờ suy nghĩ.

Nếu như là những người khác, bọn họ có đánh chết cũng không tin.

Nhưng nếu là Sở Cuồng Nhân...

Có lẽ, có thể!

Ở trong suy nghĩ của bọn họ, không thể nghi ngờ Sở Cuồng Nhân đã là danh từ đồng nghĩa với kỳ tích!

Dường như trên thế giới này, không có chuyện gì mà đối phương làm không được.

Đừng nói tự sáng tạo ra Kim Tiên pháp, Sở Cuồng Nhân tự sáng tạo Đại La pháp, Hợp Đạo pháp, đoán chừng bọn họ cũng sẽ không hoài nghi!

Chương 1288 - Côn Ngô tiến hóa, kiếm quang phá vỡ núi sông, dị động ở Thiên Cương Tinh

Tám trăm viên Chứng Pháp Chi Ấn bay lên không trung, tiên huy tươi sáng tràn ngập, khí thế dồi dào, giống như tám trăm Kim Tiên giáng xuống, chấn động cả đất trời!

Bọn người Tào Vân, Vương Trầm Thiên không khỏi có chút hãi hùng khiếp vía.

Sở Cuồng Nhân cũng có chút kinh ngạc.

Tám trăm viên Chứng Pháp Chi Ấn này, thậm chí còn xuất sắc hơn so với những thứ mà hắn đã gặp qua.

"Nếu như có thể dung hợp những Chứng Pháp Chi Ấn này vào Côn Ngô Kiếm, tuyệt đối có thể khiến sức mạnh của Côn Ngô tăng lên thêm mấy bậc nữa!"

Sở Cuồng Nhân thì thào nói.

Mà Côn Ngô, cảm nhận được một lượng lớn Chứng Pháp Chi Ấn cũng nhịn không được mà rung động, lộ ra một vẻ cực kỳ hưng phấn.

"Côn Ngô, đừng gấp gáp, những thứ này, đều là của ngươi!"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một cái, nói.

Sau đó, hắn bắt đầu dung nhập những Chứng Pháp Chi Ấn này vào trong Côn Ngô.

Đối với người thông thạo phù văn đạo và luyện khí đạo như Sở Cuồng Nhân mà nói, cũng không tính là việc gì quá khó khăn.

Thời gian trôi qua.

Một tháng trôi qua.

Trong khoảng thời gian một tháng này, Sở Cuồng Nhân lần lượt dung nhập từng viên Chứng Pháp Chi Ấn vào bên trong Côn Ngô.

Mà trong quá trình này, phẩm chất của Côn Ngô cũng đang không ngừng nâng lên.

"Viên thứ bảy trăm chín mươi bảy!"

Sở Cuồng Nhân khảm một viên Chứng Pháp Chi Ấn vào bên trong Côn Ngô.

Lúc này Côn Ngô hoàn toàn khác biệt so với lúc trước.

Như là bạch ngọc trên thân kiếm, có từng đạo phù văn huyền diệu đang lưu chuyển, dâng trào lên một luồng dao động khiến cho người khác sợ hãi.

Những phù văn kia, đều là Chứng Pháp Chi Ấn!

"Chất liệu Thiên Huyễn Thiết này quả nhiên không tầm thường, lại có thể chịu được nhiều Chứng Pháp Chi Ấn như vậy."

Thiên Huyễn Thiết, là chất liệu làm nên thân Kiếm Côn Ngô.

Đây là một loại tài liệu cấp Thần đỉnh phong, toàn bộ vũ trụ cũng không thể tìm thấy được mấy loại khoáng thạch có thể so sánh với chất liệu này.

Chịu được mấy trăm viên Chứng Pháp Chi Ấn, dường như còn kém xa hoàn toàn so với cực hạn của Thiên Huyễn Thiết!

"Viên thứ tám trăm!"

Khi Sở Cuồng Nhân khảm một viên Chứng Pháp Chi Ấn cuối cùng vào Côn Ngô, chỉ thấy thân Côn Ngô Kiếm run lên, một luồng kiếm khí lạnh thấu xương tự phát ra, giống như cuồng phong bao phủ cửu thiên thập địa! !

Kiếm áp không có gì sánh kịp, bao trùm cả trời đất!

Cho dù là thiên kiêu hàng đầu như Tào Vân, Vương Trầm Thiên gặp được cũng không khỏi lấy làm kỳ lạ.

"Thật là kiếm áp lợi hại, thủ tịch lại thật sự có loại phương pháp luyện khí này."

"Rốt cuộc, còn cái gì mà thủ tịch không có không?"

"Nếu như bây giờ ngươi nói thủ tịch sẽ sinh con, ta cũng tin tưởng."

Mọi người kinh thán không thôi.

Mà dao động cường đại mà Côn Ngô Kiếm phát ra cũng thu hút sự chú ý của không ít người.

Trong lúc nhất thời, không ít tu sĩ ào ào kéo đến.

Khi nhìn đến Côn Ngô kia đứng lơ lửng trên không, tràn ngập vô tận kiếm áp, tiên huy sáng chói, tất cả đều là kinh ngạc.

Nhất là một số kiếm tu, càng có chút rục rịch.

"Thật là một thanh kiếm lợi hại, trong đó ẩn chứa phù văn huyền diệu, làm cho người ta kinh thán."

"Cái đó là... Chứng Pháp Chi Ấn? ! Dung luyện Chứng Pháp Chi Ấn vào một thân kiếm... Thật sự là Tiên Khí kỳ lạ."

"Chờ một chút, vì sao nhìn thanh kiếm này, ta lại cảm thấy có chút quen thuộc?"

Có tu sĩ nhìn thấy thanh kiếm kia, lông mày cau lại.

Ngay sau đó, có người đồng tử hơi hơi co rụt lại: "Đây không phải thanh kiếm của Sở Cuồng Nhân sao? !"

Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi!

Bọn họ nhìn xuống phía dưới Côn Ngô Kiếm, quả nhiên thấy được Sở Cuồng Nhân đang đứng chắp tay.

Ban đầu, một số tu sĩ vẫn đang bàn tính, cũng nhất thời từ bỏ ý nghĩa của mình.

Kiếm này đã là của Sở Cuồng Nhân, vậy cho dù có cho bọn họ mười cái lá gan, bọn họ cũng không dám làm loạn!

Ong ong ong...

Côn Ngô Kiếm lơ lửng trong hư không, tràn ngập kiếm áp sắc bén và uy nghiêm, một trận kiếm ngân thanh thúy vang lên!

Côn Ngô có linh!

Mà bây giờ, Côn Ngô hết sức kích động!

Cho tới nay, nó đi theo Sở Cuồng Nhân nam chinh bắc chiến, đánh bại không biết bao nhiêu địch nhân.

Thế nhưng trong những năm gần đây, nó phát hiện mình đã không theo kịp tốc độ tiến hóa của Sở Cuồng Nhân, địch nhân mà Sở Cuồng Nhân gặp phải càng ngày càng nhiều, càng ngày càng mạnh!

Mà hắn lấy được bảo vật cơ duyên, cũng không ít.

Trong đó, thậm chí còn có không ít Đại La khí, mỗi một món đều xuất sắc hơn so với nó, uy lực cũng mạnh hơn.

Điều này khiến Côn Ngô gấp gáp muốn tiến hóa, cũng muốn trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhưng nó là Tiên Khí mà Sở Cuồng Nhân tự lấy tiên nguyên của bản thân tẩm bổ, tốc độ tiến hóa của chính mình, không có khả năng vượt qua được tiến độ của Sở Cuồng Nhân.* *

**

Điều này khiến nó, vô cùng thương tâm.

Nó cảm thấy, chính mình không có ích gì cho Sở Cuồng Nhân.

Thậm chí ở một thời điểm nào đó Sở Cuồng Nhân sẽ vứt nó đi, nó cũng sẽ không hề cảm thấy bất ngờ.

Đối với tu sĩ mà nói, điều này không thể bình thường hơn được.

Nhưng mà, Sở Cuồng Nhân cũng không làm như vậy, vẫn trước sau như một mang nó theo bên người, không hề bỏ rơi nó.

Điều này khiến nó cảm động, đối với khát vọng trở nên mạnh mẽ hơn cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Mà bây giờ, hấp thu tám trăm viên Chứng Pháp Chi Ấn, nó rốt cục cũng tiến hóa thành công, làm sao nó có thể không kích động? !

Côn Ngô xuyên thẳng qua hư không, kiếm khí quét ngang, kiếm quang phá vỡ núi sông!

Kiếm áp to lớn, phóng lên tận trời, khiến cho chư thiên hành tinh đều chao đảo!

Giờ khắc này, Côn Ngô cảm thấy bên trong cơ thể của mình ẩn chứa một luồng sức mạnh vô cùng kinh khủng, rốt cục nó cũng có thể dùng luồng sức mạnh này để giúp đỡ Sở Cuồng Nhân.

"Côn Ngô, đến đây!"

**

**

Lúc này, Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng.

Mà Côn Ngô bị tác động mà hóa thành một đạo lưu quang, nhanh chóng rơi vào trong tay của Sở Cuồng Nhân.

Kiếm tới tay, bạch y phấp phới.

Kiếm khí giương lên, Hạo Nhiên Kiếm Khí bao phủ trăm triệu dặm, chỉ thấy trên mặt đất của Địa Khôi Tinh bị xé thành một vết nứt to lớn!

Uy thế kiếm khí của hắn, vô số kiếm tu nhìn thấy đều hãi hùng khiếp vía.

Mà cái này, chỉ là một đạo kiếm khí Sở Cuồng Nhân tùy ý chém ra, thậm chí hắn còn chưa sử dụng đến bất kỳ pháp môn tu hành nào!

Nhưng chỉ như vậy, mà uy lực của nó, cũng đủ để khiến Chân Tiên phải kiêng kị.

"Ha ha, kiếm khí không tệ."

"Côn Ngô, ngươi đã cường đại hơn nhiều đấy."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, kiếm chỉ mơn trớn thân Kiếm Côn Ngô, nhìn về đạo văn được tạo thành từ từng viên từng viên Chứng Pháp Chi Ấn phía trên, trong mắt lóe lên vẻ dị thường.

Ngoài những Chứng Pháp Chi Ấn mà trước đó hắn đã khảm vào phía trên Côn Ngô, thời khắc này Côn Ngô Kiếm có đến chín trăm viên Chứng Pháp Chi Ấn!

Chín trăm viên Chứng Pháp Chi Ấn, nếu như tiên pháp của hắn có thể có được 900 viên Chứng Pháp Chi Ấn gia tăng, vậy đó sẽ là một chuyện cực kỳ kinh khủng.

Ngay cả khi hắn thi triển pháp môn kiếm đạo bình thường nhất, hắn cũng sẽ có sức mạnh đủ để hủy thiên diệt địa.

Chỉ là, với thực lực của hắn hiện tại, nhiều nhất chỉ có thể thúc giục một trăm viên Chứng Pháp Chi Ấn trong đó, muốn hoàn toàn thúc giục chín trăm viên Chứng Pháp Chi Ấn, ít nhất hắn phải đạt tới cảnh giới Kim Tiên!

Thời khắc này, Côn Ngô đã có thể sánh vai với Đại La khí!

Nếu như Sở Cuồng Nhân có thể tiếp tục nhận được Chứng Pháp Chi Ấn, dung nhập vào Côn Ngô, Côn Ngô sẽ càng ngày càng mạnh.

Vượt qua cả Đại La khí, Hợp Đạo khí, thậm chí sánh vai cùng chí bảo Tiên Thiên bản nguyên, cũng không phải là chuyện không thể.

Ông...

Lúc này, dường như Côn Ngô trong tay Sở Cuồng Nhân cảm ứng được điều gì đó, chuôi kiếm chuyển động, liền tự chủ chỉ về phía tinh không nơi xa.

"Ha."

Sở Cuồng Nhân có chút kinh ngạc.

Hắn nhìn theo hướng Côn Ngô, chỉ thấy trong tinh không có một đạo tinh quang đang lóe lên.

Đó là một cổ tinh được bao quanh bởi vô số đạo văn cổ, được bao phủ trong cấm chế dày đặc.

Mà giờ khắc này, cấm chế trên cổ tinh này đang dần dần tan rã.

Không chỉ có như thế, từ trong cấm chế kia tiêu tán ra, có kiếm khí sắc bén quét ra, khuấy động hành tinh ở bốn phía.

Một số cổ tinh có thể tích nhỏ bé thậm chí trực tiếp bị xé rách, hóa thành bụi trong vũ trụ!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, trong mắt lộ ra dị sắc.

"Dựa theo sự sắp xếp Tinh Túc, cái kia hẳn là... Thiên Cương Tinh!"

Chương 1289 - Kiếm Tiên chi lăng, Lệnh Hồ Tôn, Phật Chi Kiếm

Dị động của Thiên Cương Tinh thu hút sự chú ý của không ít tu sĩ.

Trong sân đấu tinh không, tu sĩ ào ào nhìn về phía của Thiên Cương Tinh, trên mặt lộ ra vẻ kích động.

"Dị động của Thiên Cương Tinh, ở trong đó, sẽ có cơ duyên gì xuất hiện hay không đây? !"

"Hẳn là như vậy!"

"Thiên Cương Tinh, trong số ba mươi sáu Thiên Cương, Thiên Cương Tinh gần với Thiên Khôi Tinh, ở trong đó, nhất định ẩn chứa một loại cơ duyên to lớn nào đó!"

"Là kiếm khí... Chẳng lẽ là xuất hiện ở chỗ kia sao?"

Có tu sĩ tiến về đó dò xét, rất nhanh đã đưa ra kết luận.

Phía trên Thiên Cương Tinh, Kiếm Tiên chi lăng, xuất hiện! !

Sở Cuồng Nhân ở Địa Khôi Tinh phía xa, tất nhiên cũng nghe được tin tức này.

"Trong truyền thuyết cổ xưa, Thiên Cương Tinh đã từng là thánh địa của kiếm tu trong tinh không, ra đời không ít kiếm khách lừng danh trong tinh không. Sau này, ở thời điểm những kiếm khách này gần chết đi đều chọn trở lại Thiên Cương Tinh, về sau có người ở trong Thiên Cương Tinh xây dựng một lăng mộ để mai táng những Kiếm Tiên này!"

"Mà trong số những Kiếm Tiên này, có một số kiếm tu cường đại đạt đến cảnh giới Đại La, truyền thừa của bọn họ, chính là nằm ở bên trong Kiếm Tiên chi lăng!"

Thông tin có liên quan đến Kiếm Tiên chi lăng hiện ra trong đầu của Sở Cuồng Nhân.

"Thú vị."

"Nơi mai táng của các kiếm tu cổ đại sao? Ở trong đó, có lẽ sẽ có một số thu hoạch đây."

Trên người Sở Cuồng Nhân mang theo Thanh Diệp Kiếm Đồng, kiếm đạo cũng luôn là tu hành chi đạo mà hắn am hiểu nhất.

Lần này Kiếm Tiên chi lăng mở ra, hắn không thể dễ dàng bỏ lỡ như vậy.

Rầm! !

Ngay lúc Sở Cuồng Nhân còn đang suy nghĩ.

Ở nơi Lam Vũ bế quan, một luồng khí tức vô cùng cường đại phóng lên tận trời, chấn động khắp mọi nơi.

Một luồng ánh sáng, thánh khiết, lại ẩn chứa dao động phật quang tiên nguyên nhàn nhạt khuếch tán ra.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng: "Loại khí tức này, là Lam Vũ, Lam Vũ xuất quan!"

Cách đó không xa.

Một bóng người tóc bạc, người mặc áo giáp trắng bạc, tư thế hiên ngang đi về phía của Sở Cuồng Nhân.

Chính là Lam Vũ.

Lúc này Lam Vũ, khí tức của nàng đã cường đại, đã là không kém yêu nghiệt chút nào, hình thái vô cực của Quang Minh Chiến Tiên Thể tràn ngập dao động khí tức cường đại, đạo văn xen lẫn, tiên huy rạng rỡ.

Giống như một vị nữ Võ Thần bách chiến bách thắng.

"Sức mạnh thật cường đại, đây chính là Quang Minh Chiến Tiên Thể có thể so sánh với Tiên Thể Chí Tôn sao? Quả nhiên không phải tầm thường!"

"Đáng sợ!"

Tào Vân, Vương Trầm Thiên và các giới tử thư viện thấy thế, cũng thật sự kinh ngạc.

Giờ phút này, bọn hắn cảm thấy, nếu như mình chiến đấu với Lam Vũ, tuyệt đối không đánh được mấy chiêu.

"Chúc mừng Lam Vũ đạo hữu."

"Chúc mừng..."

Mọi người tiến lên, từng người một chắp tay chúc mừng.

Sở Cuồng Nhân cũng cười nhạt một tiếng: "Chúc mừng, Lam Vũ."

"Tất cả đều là công lao của công tử, cuối cùng viên xá lợi này cũng không bị lãng phí."

Lam Vũ cười nói, nàng cảm nhận được cơ thể dồi dào sức mạnh, trong lòng cũng rất vui sướng, trên mặt mang theo nụ cười vui vẻ.

"Ừm, tiếp theo, chúng ta sẽ đi Thiên Cương Tinh một chuyến, Kiếm Tiên chi lăng xuất hiện, Quang Minh Chiến Tiên Thể của ngươi vừa mới tăng lên tới hình thái vô cực, có thể ở nơi đó thi triển sức mạnh."

"Được." Lam Vũ gật gật đầu.

Kiếm Tiên chi lăng hiện thế, tất cả thiên kiêu trong sân đấu tinh không đều nghe tin mà hành động, từng người một chạy tới.

Bên ngoài Thiên Cương Tinh.

Một bóng người đi vào, người này mặc một bộ trường sam màu xanh, hai mắt nhắm nghiền, trong tay cầm một cây gậy trúc, kiếm khí trên người như có như không tiêu tán.

Chỉ là một luồng, liền khiến tinh không bốn phía có loại cảm giác giống như bị xé nứt.

"Ta có thể cảm nhận được, ở bên trong Thiên Cương Tinh này, có vật gì đó đang kêu gọi ta, chính là cảm ứng giữa thể chất giống nhau!"

"Nghe nói một vị đại kiếm tu nắm giữ Thanh Diệp Kiếm Đồng đã từng đi ra từ bên trong Thiên Cương Tinh này, xem ra những lời đồn đại đích thị là thật."

Người tới, chính là Diệp Trúc, giới tử mạnh nhất của Tam Thanh Đạo Môn!

Mà Tiên Thể hắn có, được mệnh danh là Tiên Thể mạnh nhất ở kiếm đạo, Thanh Diệp Kiếm Đồng!

Bất quá, kiếm đồng tử trên người hắn là tàn khuyết, nhưng chỉ là kiếm đồng tử tàn khuyết này cũng khiến cho hắn nắm giữ danh xưng là yêu nghiệt!

Nếu như có thể bù đắp, thực lực của hắn tuyệt đối có thể tăng lên thêm một bậc.

Sau khi nghĩ đến điều này, trên mặt hắn hiện rõ sự vui sướng.

Bóng người của hắn lóe lên, bay vào Thiên Cương Tinh.

Mà ngoại trừ Diệp Trúc.

Những thiên kiêu còn lại cũng đều lần lượt đi vào.

Nơi cuối cùng của tinh không.

Một chiếc chiến thuyền đi vào, mà ở boong tàu trên chiến thuyền này có một thanh niên đeo trường kiếm màu đen đứng đấy.

Trên người của thanh niên này, tràn ngập một luồng ma khí ngập trời, khí tức của hắn mạnh mẽ, khiến cho linh khí xung quanh đều sinh ra một loại cảm giác hỗn loạn.

"Là giới tử mạnh nhất Kiếm Ma nhất mạch của Ma Đạo, Lệnh Hồ Tôn!"

"Nghe đồn trong vòng hai năm gần đây, người này là một nhân vật nhanh chóng thăng tiến bên trong Ma Đạo. Chỉ dựa vào một thanh ma kiếm trong tay, chém giết không ít thiên kiêu đứng đầu, nghe đồn còn từng đánh một trận với yêu nghiệt, không thể phân định thắng thua, cho dù không bằng yêu nghiệt, nhưng chắc hẳn cũng chênh lệch không xa đâu."

Có người nhận ra Lệnh Hồ Tôn, trong mắt lộ ra vẻ kiêng dè.

Người trong Ma Đạo, từ trước đến nay được biết đến là hành sự không kiêng nể bất kỳ điều gì cả, tất nhiên khiến cho không ít người chán ghét mà vứt bỏ.

Nhưng thực lực của Lệnh Hồ Tôn cường đại, tuy trong lòng mọi người không thích, nhưng cũng không dám nói thêm cái gì.

Mà Lệnh Hồ Tôn đứng trên boong tàu, thu hết ánh mắt của nhóm thiên kiêu xung quanh vào mắt, khịt mũi coi thường, lập tức nhìn Thiên Cương Tinh, trong mắt lộ ra vẻ khát vọng.

"Nghe đồn tiền bối của Kiếm Ma nhất mạch ta đã từng lưu lại truyền thừa bên trong Thiên Cương Tinh này. Nếu như có được nó, địa vị của ta ở trong Ma Đạo tuyệt đối có thể tăng lên nữa!"

"Thậm chí, cũng không phải không thể so sánh với Thạch Thiên Hiên của Thiên Ma nhất mạch."

Thạch Thiên Hiên, thiên kiêu trẻ tuổi cường đại nhất Ma Đạo hiện nay.

Với một cây ma thương trong tay, ở trong sân đấu tinh không này, gần như không có người nào có thể địch nổi.

Đây chính là mục tiêu truy đuổi của Lệnh Hồ Tôn.

Lúc này, một tiếng động làm cho tinh thần người ta thanh thản vang lên.

Chỉ thấy ở phía xa trong tinh không.

Một thanh niên người mặc kim giáp, quanh người có vô số đạo văn xen lẫn, hình thành từng đoá từng đoá Phật Liên kim sắc đang đạp không mà đến.

Xung quanh thanh niên này phật quang lưu chuyển, có Phạn âm trang nghiêm đang vang vọng.

Hoàn toàn là hai thái cực với ma khí ngập trời của Lệnh Hồ Tôn.

Không chỉ có như thế, thanh niên mặc kim giáp này còn cầm một thanh kiếm trong tay, trên chuôi kiếm cũng có hình đóa sen vàng.

"Kiếm tu Phật Môn trẻ tuổi có thể có loại khí tức này, vậy cũng chỉ có Phật Chi Kiếm, đệ nhất kiếm khách của thế hệ trẻ trong Phật Môn!" Lệnh Hồ Tôn từ tốn nói.

Mà Phật Chi Kiếm giương mắt liếc nhìn Lệnh Hồ Tôn một chút: "Người của Ma Đạo? Đáng chết!"

Trường kiếm kim sắc trong tay hắn lộ ra một nửa!

Một đạo kiếm khí bắn ra.

Kiếm khí ẩn chứa phật quang bành trướng, dung hợp hủy diệt và ý từ bi lại với nhau, làm cho người ta có loại cảm giác không hài hòa.

Nhưng một kiếm này, lại vô cùng cường đại.

Lệnh Hồ Tôn nhìn thấy, đồng tử cũng không nhịn được hơi co lại, trường kiếm màu đen sau lưng ngang nhiên chém ra, ma khí bao phủ, đánh nát kiếm khí phật quang!

Một kiếm này, nhìn như có vẻ không thể phân định cao thấp.

Nhưng Lệnh Hồ Tôn biết rằng, mình đã thất bại.

Mình đã rút kiếm ra, mà kiếm của Phật Chi Kiếm, chỉ mới rút ra được một nửa thôi.

Vút, vút...

Sau lưng Lệnh Hồ Tôn, từng bóng người lần lượt vọt ra, nhìn thấy Phật Chi Kiếm, trên mặt đều là một vẻ cảnh giác.

Tất cả những người này, mỗi một người đều là thiên kiêu hàng đầu của Ma Đạo, có Xi Vưu nhất mạch, Luyện Thi nhất mạch… vân vân.

Phật Chi Kiếm thấy thế, lông mày cau lại: "Há, còn có trợ thủ sao."

Hắn trầm ngâm một hồi, hiện tại giao thủ với Lệnh Hồ Tôn, bên người đối phương có nhiều giới tử Ma Đạo như vậy, tất nhiên cũng sẽ không mặc kệ mà ngồi nhìn.

Chính mình còn muốn xông xáo đi vào bên trong Kiếm Tiên chi lăng, nếu như tổn hao quá nhiều thể lực tiên nguyên ở nơi này, tuyệt đối bất lợi đối với việc vào kiếm lăng.

Nghĩ đến đây, Phật Chi Kiếm liền từ bỏ suy nghĩ tiếp tục đánh giết Lệnh Hồ Tôn, bóng người của hắn lóe lên, lao về phía Thiên Cương Tinh.

Chương 1290 - Cự kiếm như bia, các ngươi đac làm tốt giác ngộ rồi sao?

Thiên Cương Tinh, Kiếm Tiên chi lăng hiện thế, vô số thiên kiêu giới tử ào ào chạy tới, chỉ mong giành được cơ duyên trong đó.

Thiên kiêu đứng đầu, thậm chí yêu nghiệt như Ma Đạo Kiếm Ma, Phật Môn Phật Chi Kiếm đều lần lượt đi vào.

Mà ở nơi nào đó trong sân đấu tinh không.

Phía trên một viên cổ tinh vô danh.

Trong một ngọn núi, bộc phát ra một luồng dao động mãnh liệt.

Một luồng âm dương chi ý, xông thẳng tới chân trời.

Bên trong ngọn núi, một thanh niên mặc trường bào hoa lệ, tròng mắt một đen một trắng từ từ bước ra, khí tức cường đại, lay động trời đất!

“Thành công rồi, ta rốt cuộc cũng thành công rồi!”

“Đây là sức mạnh của Lưỡng Nghi Tiên Thể sao? Quả nhiên không hề tầm thường! Có sức mạnh này, Sở Cuồng Nhân, ngươi chờ đó cho ta!”

Người này, chính là Trác Đông Lai của Đông Vương giáo.

Lúc này, hắn đã sử dụng thành công bí thuật dung tâm dung huyết, thành công tăng thể chất lên đến Lưỡng Nghi Tiên Thể.

Hiện tại, hắn nắm giữ sức mạnh Lưỡng Nghi âm Dương, vô cùng cường đại.

Tiên thức của Trác Đông Lai tuôn trào ra, thu thập tình báo tứ phương.

Ngay sau đó, chữ Kiếm Tiên chi lăng mở ra đập vào mi mắt.

“Ha, Kiếm Tiên chi lăng ở Thiên Cương Tinh sao? Đây là một nơi không tồi để rèn luyện, vừa đúng lúc thích hợp cho ta thi triển Lưỡng Nghi Tiên Thể, hơn nữa, cơ duyên như vậy hiện thế, chắc chắn Sở Cuồng Nhân sẽ không bỏ lỡ, nếu có thể gặp gỡ, vừa đúng lúc có thể tìm cơ hội rửa sạch mối nhục xưa!”

Giọng điệu của Trác Đông Lai lạnh băng, nói.

Thân ảnh hắn chợt lóe, lao về phía Thiên Cương Tinh.

Thiên Cương Tinh lúc này, có thể nói là gió giục mây vần.

Bên ngoài Thiên Cương Tinh.

Có một chiếc chiến thuyền đi vào.

Mà ở trên boong tàu của chiến thuyền, còn có một thanh niên mặc bạch y nhẹ nhàng đứng, bạch y phấp phới, tuấn dật như Chân Tiên.

Tu sĩ bốn phía nhìn thấy người vừa tới, lại nhịn không được mà khiếp sợ.

“Rốt cuộc hắn cũng tới.”

“Biết có cơ duyên như vậy, hắn nhất định sẽ không bỏ lỡ.”

Người vừa tới, chính là Sở Cuồng Nhân.

Bọn họ bỏ ra hơn mười ngày, cuối cùng hôm nay cũng tới Thiên Cương Tinh.

Đám người Tào Vân, Vương Trầm Thiên nhìn đạo văn dày đặc trước mắt, kiếm khí phóng lên tận trời, kiếm ý vô cùng kinh khủng tràn ngập tinh không Thiên Cương Tinh, thần sắc rung động.

“Thật là cổ tinh khủng khiếp, dường như ta không phải đối mặt với một hành tinh, mà là vô số vị Kiếm Tiên cường đại.”

Tào Vân cảm khái nói ra.

“Đi thôi.”

Sở Cuồng Nhân nhìn Thiên Cương Tinh, trong mắt cũng toát ra vẻ chờ mong.

Ngay sau đó, đoàn người liền tiến vào Thiên Cương Tinh.

Đi vào…… Kiếm Tiên chi lăng!

Đây là một thế giới của kiếm, một thanh cự kiếm tiếp lấy một thanh cắm ngược trên mặt đất, giống như từng bia mộ.

Mà ở phía trên cự kiếm, vô số đạo văn trộn lẫn lấp loé, dường như như hiện ra tục danh của một đám cổ lão.

“Lâm Trác, tu hành hỏa diễm kiếm đạo, dựa vào một thanh hỏa lân kiếm trong tay, tung hoành khắp nơi, tổng cộng trải qua 7860 trận chiến……”

“Hách Vân, tu hành băng thuộc kiếm đạo, một kiếm chém ra, có thể đóng băng cổ tinh, tu vi Kim Tiên, trải qua 6900 trận chiến.”

“Phong Tuyệt, tu hành phong chi kiếm đạo, kiếm khí nhanh nhẹn nổi tiếng khắp hậu thế, một kiếm đã ra, có thể chém qua hàng tỉ dặm……”

Phía trên cự kiếm, một đám tục danh hiện lên.

Mặt trên ghi lại cuộc đời của không ít kiếm tu.

Không chỉ có như thế, bên trong đạo văn trộn lẫn kia, còn ẩn chứa tu hành kiếm đạo của kiếm tu, có thể cung cấp sự tham khảo cho kẻ khác.

Sở Cuồng Nhân nhìn lướt qua.

Đạo văn phía trên cự kiếm bốn phía rơi vào tầm mắt.

Đạo văn này với hắn mà nói cũng không có bao nhiêu khó khăn, chỉ cần hắn muốn, tốn một ít thời gian là có thể tìm hiểu toàn bộ.

Chẳng qua, kiếm tu kiếm đạo này phần lớn là cấp bậc Kim Tiên, cho nên dù có tìm hiểu, cũng không trợ giúp được gì nhiều.

“Bên trong Kiếm Tiên chi lăng này, hẳn là có không ít tuyệt thế Kiếm Tiên cấp bậc Đại La, chỉ có những truyền thừa Kiếm Tiên đó, mới thực sự hữu ích đối với ta.” Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm nói.

Lúc này.

Cách đó không xa, một luồng dao động kiếm khí cường đại quét tới.

Bên trong luồng dao động kia, ẩn chứa Đại La ý.

Cho dù là một tia, nhưng vẫn khiến Sở Cuồng Nhân cảm nhận được.

“Đại La ý, đây là có truyền thừa Kiếm Tiên cấp bậc Đại La hiện thế sao? Đi xem thử.” Sở Cuồng Nhân nói ra.

Hắn mang theo mọi người đi đến nơi phát ra luồng dao động kia.

Chỉ thấy trước mặt một thanh cự kiếm kim sắc, có không ít kiếm đạo thiên kiêu tề tụ, tất cả mọi người đều nhìn đạo văn phía trên cự kiếm kim sắc kia.

Mà ở trên cự kiếm kia, có vài đạo thân ảnh xuyên qua, vô số kiếm khí vờn quanh người bọn họ, khuấy động lẫn nhau.

Những người này, đang muốn cướp đoạt chùm sáng kim sắc.

Chùm sáng mơ hồ hiện ra hư ảnh một thanh tiểu kiếm.

Tiểu kiếm, chính là truyền thừa của một vị Đại La Tiên.

“Hừ, kiếm tu Ma Đạo muốn cướp đoạt truyền thừa này sao, nằm mơ đi!”

“Nếu chúng ta không có được nó, Lang Gia Kiếm Tông các ngươi cũng đừng nghĩ đến việc lấy được, cùng lắm thì ngọc đá cùng vỡ!”

Vài đạo thân ảnh đang chiến đấu kịch liệt.

Thỉnh thoảng phát ra mấy lời nói uy hiếp lẫn nhau.

“Là Ma Đạo, còn có người của Lang Gia Kiếm Tông.”

“Ma Đạo mười môn, những người này là Kiếm Ma nhất mạch, nghe nói Độc Cô tôn của Kiếm Ma nhất mạch vô cùng gần với yêu nghiệt, mà Lang Gia Kiếm Tông này cũng là đại thế lực vang danh ở Tiên giới, giới tử này, cũng không kém hơn Độc Cô tôn chút nào, nếu hai bên chiến một trận, không biết hươu chết vào tay ai.”

“Đáng tiếc, không thấy Độc Cô tôn và Lang Gia quân tử.”

Độc Cô tôn, Lang Gia quân tử đều là kiếm tu tiếng tăm lừng lẫy trong thế hệ trẻ tuổi, lần này cũng đến Kiếm Tiên chi lăng để tìm kiếm cơ duyên.

Mà cơ duyên bọn họ đã muốn, đương nhiên cũng không giống người thường.

Không chừng lúc này bọn họ đang tiếp thu khảo nghiệm.

Ầm, ầm!

Kiếm tu Ma Đạo và với kiếm tu Lang Gia tranh đấu đến mức khí thế hừng hực.

Từng đạo kiếm khí mạnh mẽ, giống như muốn xé rách hư không.

Nhưng ngay tại thời điểm này.

Kim quang của cự kiếm bị hai bên tranh đoạt kia đột nhiên bay lên.

Kim quang này, lại lao về một hướng khác, mà phương hướng kia, thật vừa đúng lúc, chính là nơi đám người Sở Cuồng Nhân đang đứng.

“Ha, ta còn chưa động thủ mà.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Bảo vật bay đến chỗ mình, hắn cũng không muốn bỏ lỡ.

Chỉ thấy hắn giơ tay vồ lấy, nắm chùm kim quang kia trong tay.

Kim quang hóa thành tiểu kiếm, phía trên thân kiếm, có vô số đạo văn ngưng tụ, kiếm khí nhè nhẹ từ trong đó tiêu tán bay ra.

“Hỗn trướng, giao ra đây!”

Nhóm kiếm tu Ma Đạo cùng với kiếm tu Lang Gia kiếm tông kia đang giao thủ, nhìn thấy truyền thừa bị người khác mang đi, sắc mặt lập tức biến đổi.

Bọn họ còn không kịp thấy rõ đối phương là ai, đã nhảy vọt lên.

Đột nhiên.

Kiếm khí Ma Đạo, kiếm khí Lang Gia bao vây xung quanh đám người Sở Cuồng Nhân.

Mà không đợi Sở Cuồng Nhân động thủ, Lam Vũ đã bước ra trước, trên người lộ ra một luồng chiến ý lạnh thấu xương!

Đánh ra một quyền, Quang Minh Chiến Tiên nguyên bao phủ khắp nơi!

Tiếng một vụ nổ ầm ầm vang lên!

Kiếm khí đầy trời bị một quyền của Lam Vũ đánh nát!

“Quyền kình này, làm sao có thể như vậy được? !”

Sắc mặt kiếm tu Ma Đạo, kiếm tu Lang Gia đều biến đổi.

Khi bọn họ nhìn kĩ người vừa đến, đồng tử hơi co rụt lại.

“Là, Sở Cuồng Nhân!”

“Lại là hắn!”

Sắc mặt của một ít kiếm tu trở nên trắng bệch.

Sở Cuồng Nhân, cái tên này nghe như sét đánh ngang tai.

Nhóm thiên kiêu giới tử ở trong sân đấu tinh không đều biết rõ, tuyệt đối không nên chọc vào người này.

Nhưng mà, hết lần này đến lần khác bọn họ lại tìm đối phương để gây phiền toái.

“Mạo phạm công tử, các ngươi, đã làm tốt giác ngộ rồi sao?”

Lam Vũ đứng lơ lửng trên không, cầm Thiên Quang Thần Trượng trong tay, một luồng chiến ý nghiêm nghị không thể xâm phạm phóng lên tận trời.

Quang Minh Chiến Tiên nguyên, như thủy triều điên cuồng đập vào hư không.

Chúng kiếm tu bốn phía đều bị khí tức này làm cho kinh sợ.

“Lam Vũ này, khí tức thật là khủng khiếp.”

“Làm sao nàng ta có thể mạnh như vậy?”

“Ta cảm thấy, nàng ta cũng không kém hơn những yêu nghiệt kia bao nhiêu đâu, thật là đáng sợ.”

“Người bên cạnh Sở Cuồng Nhân, quả nhiên không có người nào dễ trêu.”

Chương 1291 - Sức mạnh của Quang Minh Chiến Tiên Thể, ở nơi nào?

Lam Vũ nhìn đám người kiếm tu Ma Đạo cùng với kiếm tu Lang Gia trước mắt, trong mắt lộ ra chiến ý lạnh thấu xương.

Nàng rất tò mò, hình thái vô cực của Quang Minh Chiến Tiên Thể của bản thân rốt cuộc mạnh bao nhiêu, mà chuyện này, sẽ là một cái cơ hội thí nghiệm cực tốt.

“Đến đây đi!”

Chiến ý trên người Lam Vũ ngút trời, giống như một vị nữ Võ Thần bách chiến bách thắng!

Nàng bước ra một bước, đi đến trước mặt kiếm tu Ma Đạo, giơ cao Thiên Quang Thần Trượng trong tay, ngay sau đó lập tức nện xuống!

Quang Minh Chiến Tiên nguyên kinh khủng ẩn chứa trong đó!

Đối mặt với một chiêu này, sắc mặt kiếm tu Ma Đạo kia đại biến, giơ tiên kiếm trong tay lên để ngăn cản.

Nhưng sau một tiếng keng, tiên kiếm và người, cùng bị luồng tiên nguyên cuồn cuộn của Quang Minh Chiến Tiên kia đánh cho nổ tung thành sương máu, chết không toàn thây!

Hít! !

Những kiếm tu còn lại không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

“Nhanh, không muốn chết thì mau liên thủ!”

“Thực lực của Lam Vũ này không thể khinh thường, càng đừng nói còn có Sở Cuồng Nhân đứng một bên như hổ rình mồi!”

Vốn dĩ vừa rồi hai đại thế lực kiếm tu còn đánh thừa sống thiếu chết, dưới sự uy hiếp của Lam Vũ, ngay lập tức vứt bỏ hiềm khích, liên hợp với nhau cùng chiến đấu với Lam Vũ.

“Ha, không thể tốt hơn!”

Lam Vũ khẽ cười một tiếng, chỉ có đối thủ càng cường đại, lúc này mới có thể thí nghiệm xem thể chất của nàng rốt cuộc cường đại đến mức nào!

“Kiếm Khí Phong Lôi Trảm!”

Kiếm tu Ma Đạo thúc giục Kim Tiên pháp, bên trong ma khí ẩn chứa sức mạnh phong lôi cuồn cuộn, chém về phía Lam Vũ.

Bên kia, kiếm tu Lang Gia cũng thúc giục tiên nguyên đến mức cực hạn.

“Yên Tuyết Đống Tinh! !”

Hàn khí vô tận trên tiên kiếm từ trong tay bọn họ phun ra, lại ngưng tụ thành một ngôi sao lớn.

Ma Đạo Phong Lôi Chi Kiếm, Lang Gia Hàn Khí Đại Tinh, hai luồng sức mạnh, một trái một phải, giáp công hướng tới Lam Vũ, uy thế cuồn cuộn, lay động tinh không!

“Thiên Thần Chi Quang!”

Lam Vũ vung thần trượng trong tay, từng đạo Quang Minh Chiến Tiên nguyên phun trào ra, vô số đạo văn trộn lẫn ở trong đó, hình thành một mảnh quang mang màu trắng hừng hực.

Quang mang và kiếm khí ầm ầm va chạm vào một khối.

Chỉ thấy không gian đột nhiên nứt toạc, vô số kiếm khí tán loạn!

Sức mạnh quang minh vững vàng chiếm thế thượng phong, trực tiếp đánh chúng kiếm tu Ma Đạo, kiếm tu Lang Gia bay ra ngoài.

Tu vi hơi yếu một chút thì bị đánh đến trực tiếp hộc máu, phía trên tiên khu, đạo văn rạn nứt.

“Quá mạnh! !”

“Yêu nghiệt, đây tuyệt đối là thiên kiêu cấp bậc yêu nghiệt!”

Một ít kiếm tu không thể tin được mà thốt lên.

Vì sao yêu nghiệt lại hiếm thấy?

Mấy năm nay, Lam Vũ lang bạt ở trong sân đấu tinh không, có không ít người nhận ra nàng, nhưng trước kia đối phương không phải là yêu nghiệt.

Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Chiến lực của đối phương làm thế nào mà tăng lên nhanh chóng như vậy! !

“Là thể chất! !”

“Trong lời đồn, Tiên Thể tối cao của Vũ Nhân nhất tộc, Quang Minh Chiến Tiên Thể mà tiến hóa đến hình thái vô cực, có thể chống lại Tiên Thể Chí Tôn! !”

Có người đoán ra điều gì đó, giọng điệu run rẩy nói.

Tiên Thể Chí Tôn, còn hiếm thấy hơn so với yêu nghiệt này.

Gần như mỗi một loại Tiên Thể Chí Tôn, đều là yêu nghiệt, giống như Sở Cuồng Nhân có được mấy loại Tiên Thể Chí Tôn, càng là yêu nghiệt trong đám yêu nghiệt!

“Vậy thì dùng một chiêu này, kết thúc trận đấu đi!”

Lam Vũ lạnh nhạt nói.

Chỉ thấy nàng đứng lơ lửng trên không, bung hai cánh ra, quang minh chi ý vô cùng vô tận từ trên người nàng phun trào ra.

Sức mạnh quang minh vô cùng mênh mông ngưng tụ ở trong hư không như Trường Hà cuồn cuộn, bọt nước bắn tung toé, mỗi một giọt đều muốn sức mạnh phá vỡ tinh không!

“Quang Minh Trường Hà!”

Lam Vũ quát lạnh nói.

Quang Minh Trường Hà, một trong những thần thông bổ sung của hình thái vô cực của Quang Minh Chiến Tiên Thể.

Uy lực của nó cường đại, còn muốn kinh khủng hơn so với một ít Đại La pháp.

Mà thực lực của Lam Vũ tăng cường, thần thông này, còn có thể tiếp tục tăng cường!

Đây chính là chỗ kỳ diệu của thần thông!

“Sức mạnh như vậy, quả nhiên là hình thái vô cực của Quang Minh Chiến Tiên Thể! !”

“Không, không!”

Sắc mặt kiếm tu Ma Đạo, kiếm tu Lang Gia trở nên vô cùng hoảng sợ trong nháy mắt.

Quang Minh Trường Hà!

Đây là thứ sức mạnh bọn họ tuyệt đối không có cách nào chống đỡ!

Ầm ầm ầm……

Chỉ thấy Quang Minh Trường Hà mênh mông cuồn cuộn quét xuống, uy thế cường đại, khiến không gian không ngừng vỡ nát!

Mà dưới luồng sức mạnh kia, chúng kiếm tu ở đây hoàn toàn không có bất kì sức chống cự nào, trong chớp mắt liền bị nghiền nát, hóa thành bột mịn!

Lam Vũ thu liễm tiên nguyên, từ từ đáp xuống mặt đất, khí tức không hề hỗn loạn chút nào.

Dường như, giết chết những kiếm tu này đối với nàng mà nói là chuyện dễ như trở bàn tay.

Mà trên thực tế, chuyện này đối với nàng mà nói cũng không phải chuyện gì khó khăn.

Mọi người thấy thế, thần sắc ngưng trọng.

“Thực lực của Lam Vũ đã cường đến mức như vậy, Sở Cuồng Nhân kia thì sao? Thực lực của hắn đã đạt tới mức độ nào? !”

Vừa tưởng tượng đến, trong lòng mọi người không khỏi tuôn ra hàn ý.

Mà ở nơi xa.

Ở trên một đỉnh núi, một đôi mắt lãnh trầm thu hết trận chiến của Lam Vũ vào đáy mắt, trong mắt không khỏi toát ra một tia ghen ghét.

“Đáng chết!”

“Ta hao hết trăm cay ngàn đắng, cửu tử nhất sinh mới tăng Nguyên Dương Tiên Thể lên tới Lưỡng Nghi Tiên Thể, Lam Vũ này dựa vào cái gì mà đứng cùng một vị trí với ta? !”

“Thể chất của nàng dựa vào cái gì mà có thể so với Tiên Thể Chí Tôn? !”

Nguyên Dương Tiên Thể, Quang Minh Chiến Tiên Thể đều là thể chất cường đại có khả năng tăng lên rất cao.

Mà Trác Đông Lai vì tăng cường Nguyên Dương Tiên Thể, có thể nói là hao phí tâm huyết, thậm chí không tiếc bán đứng thân thể, song tu với U Anh, sau đó lại không tiếc mạo hiểm cửu tử nhất sinh, giết chết U Anh, sử dụng dung tâm dung huyết chi pháp, lúc này mới gian nan tăng thể chất lên Lưỡng Nghi Tiên Thể.

Nhưng Lam Vũ, cứ như vậy, vô thanh vô tức tăng Quang Minh Chiến Tiên Thể lên tới hình thái vô cực.

Chuyện này khiến cho hắn có cảm giác ghen ghét.

Hắn cảm thấy, bản thân ăn nhiều đau khổ như vậy mới có được tất cả, tại sao người khác lại có được dễ như trở bàn tay? !

Đặc biệt là Sở Cuồng Nhân.

Một người có nhiều loại thể chất Tiên Thể Chí Tôn như vậy, khiến hắn ghen ghét gần như muốn phát cuồng.

“Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ, ta tuyệt đối không cho phép các ngươi tiếp tục lưu lại trên cuộc đời này! !”

Sắc mặt Trác Đông Lai âm lãnh nói.

Chẳng qua, hắn cũng rõ ràng, thực lực của Sở Cuồng Nhân cao thâm khó đoán, muốn đối phó với đối phương, không thể hành động lỗ mãng.

Cho dù bản thân đã tăng lên đến Lưỡng Nghi Tiên Thể cũng vẫn vậy.

Bên kia.

Có hai cặp mắt cũng đang nhìn chăm chú vào chiến trường.

Chính là Ngô thiên, còn có Phật tử của Phật môn, Tuệ Giác.

“Ta cảm thấy, tiên nguyên bên trong Lam Vũ này, ẩn chứa một tia phật tính, nếu như ta đoán không sai, chắc chắn là nàng đã luyện hóa viên xá lợi kia.”

Tuệ Giác nói, trong mắt toát ra vẻ không cam lòng.

Hắn thấy, nhất định là Lam Vũ đã hấp thu xá lợi mới có được thành tựu như ngày hôm nay.

Xá lợi kia vốn nên thuộc về hắn!

Nhưng hiện tại, lại bị người khác luyện hóa đến mức không còn một mảnh.

“Lam Vũ đã tăng Quang Minh Chiến Tiên Thể lên tới hình thái vô cực, nàng có Sở Cuồng Nhân ở bên người, lúc này muốn đối phó với đối phương, càng không dễ dàng.”

Ánh mắt Ngô Thiên nhíu lại nói.

Sau đó, hắn nhìn đến Trác Đông Lai ở bên trong ngọn núi phía xa: “Ha, là hắn.”

Đối với Trác Đông Lai, hắn cũng có biết đến.

Trong đó, tất nhiên cũng bao gồm chuyện đối phương liên tiếp thua trong tay Sở Cuồng Nhân.

Rốt cuộc, muốn đối phó với Sở Cuồng Nhân, địch nhân của đối phương, chính là bằng hữu của mình.

“Có lẽ, người này cũng là một người trợ lực cũng không chừng.”

Ngô Thiên cười nói.

…………

“Lam Vũ, cảm thấy như thế nào?”

Sở Cuồng Nhân nhìn Lam Vũ, nhàn nhạt hỏi.

“Hình thái vô cực của Quang Minh Chiến Tiên Thể quả thật không hề tầm thường, ta cảm thấy, ta còn chưa dùng hết toàn lực!”

Trong mắt Lam Vũ toát ra một tia kinh thán.

“Ha, không có việc gì, bên trong Kiếm Tiên chi lăng này có nhiều thiên kiêu như vậy, không sợ không có đối thủ cho ngươi tận hứng.”

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt cười nói, sau đó, hắn về phía xa, ánh mắt sâu thẳm: “Chỉ là, đối thủ có thể khiến ta tận hứng, lại không biết ở nơi nào?”

Chương 1292 - Diệp Trúc luyện hóa kiếm đồng, tiên bên trong ác bá, Đạo Môn gặp nguy

Sở Cuồng Nhân nhìn kiếm nhỏ màu vàng kim trong tay, lập tức bóp nát!

Đột nhiên, mọt lượng lớn tin tức hiện lên trong đầu.

Đó là truyền thừa của một vị Kiếm Tiên ở cảnh giới Đại La, nếu như Chân Tiên khác đạt được phần truyền thừa này, trong nháy mắt là có thể tăng lên một hai cấp bậc đối với cảm ngộ về kiếm đạo.

Nhưng bản thân Sở Cuồng Nhân đối với cảm ngộ về đạo cũng đã ở một cảnh giới cực cao.

So với Đại La chỉ có hơn chứ không kém!

Mà kiếm đạo, cũng nằm trong giới hạn về đại.

Phần cảm ngộ này, có trợ giúp không lớn đối với hắn, nhiều nhất cũng chỉ có một số tác dụng tham khảo.

Trợ giúp lớn nhất, ngược lại là một loại Đại La pháp về kiếm đạo được ghi lại trong truyền thừa này, tên là... Kinh Thần Đạo Kiếm!

Ở kiếm đạo giới, ngoài thần thông Kiếm Đạo là Thảo Kiếm Quyết ra, còn có 24 loại pháp môn kiếm đạo nổi danh nhất, được vinh dự gọi là kiếm đạo 24 pháp!

Kiếm đạo 24 pháp, được vô số kiếm tu tôn sùng.

Mà Kinh Thần Đạo Kiếm, chính là một loại trpng kiếm đạo 24 pháp, là Đại La pháp đỉnh phong!

"Kiếm đạo 24 pháp, tuy Kinh Thần Đạo Kiếm không tính đứng hàng đầu, nhưng cũng ở tầng giữa, mà nghe nói, bên trong kiếm đạo 24 pháp có bốn loại đứng đầu, mỗi một loại đều là Hợp Đạo pháp!"

"Ngày xưa Hiên Viên Kiếm Khí của Hiên Viên Nhân Hoàng, và Trụ Chi Kiếm của Trụ Vương, chính là hai trong số đó!"

"Cộng thêm Kinh Thần Đạo Kiếm này, kiếm đạo 24 pháp, ta đã có được hai loại."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, hắn cũng không có ý định thu thập kiếm đạo 24 pháp, nhưng loại pháp môn này, tất nhiên là càng nhiều càng tốt.

Đối với việc sáng tạo pháp môn tu hành của hắn, có trợ giúp rất lớn.

Sau khi tìm hiểu Kinh Thần Đạo Kiếm, Sở Cuồng Nhân và bọn người Lam Vũ tiếp tục chu du trong Kiếm Tiên chi lăng, tìm kiếm cơ duyên thích hợp.

Dọc theo con đường này, cũng gặp phải không ít cao thủ, Quang Minh Chiến Tiên Thể của Lam Vũ đạt được đầy đủ sự tôi luyện, giúp nàng càng thuận buồm xuôi gió đối với việc nắm giữ loại thể chất này.

Mà bọn người Tào Vân, Vương Trầm Thiên cũng đều có được lịch luyện không nhỏ, có được thu hoạch cho mình.

Sau một tháng.

"Nghe nói ở phía trước, người của Tam Thanh Đạo Môn và Kiếm Ma Lệnh Hồ Tôn phát sinh xung đột, nhanh, mau đi xem một chút."

"Ta dựa vào, Lệnh Hồ Tôn? ! Tồn tại tiếp cận với danh xưng yêu nghiệt nhất? !"

"Nhất định phải đi xem một chút."

Không ít tu sĩ ở một bên nghị luận, một bên thì thân ảnh hóa thành lưu quang, lao về nơi xa.

Mà dao động tiên thức của Sở Cuồng Nhân khuếch tán bốn phía, cũng đều nghe đoạn đối thoại của những người đang giao lưu tiên thức.

Trong mắt hắn lộ ra một tia dị sắc.

"Người của Tam Thanh Đạo Môn, cũng không biết Hồng Hoa có ở đó hay không."

Tuy n Hồng Hoa luôn kính hắn như một người bề trên, nhưng trong lòng hắn, n Hồng Hoa được tính là một trong số ít mấy người bằng hữu của mình.

Đối phương, chính là thiên kiêu của Tam Thanh Đạo Môn.

Bây giờ nghe nói Tam Thanh Đạo Môn có chuyện, hắn không có khả năng ngồi nhìn mặc kệ, tất nhiên muốn đi nhìn một chút.

...

Một thanh kiếm lớn màu xanh đứng vững giữa thiên địa.

Một luồng khí tức lẫm liệt lan tràn ra, bao trùm khắp nơi, từng tia từng tia kiếm khí vờn quanh trong hư không, làm cho người ta khó có thể tới gần.

Thanh cự kiếm này, được tạo thành từ kiếm khí tinh khiết nhất!

Mà bên trong thanh cự kiếm này, lại có một thanh niên mặc trường sam màu xanh nhắm mắt ngồi đó, kiếm khí vô tận ở bốn phía xuyên tới xuyên lui bên ngoài người hắn.

Đáng lưu ý chính là, ở trước mặt thanh niên này, có một cặp bảo châu màu xanh!

Bảo châu này, tràn ngập kiếm khí vô cùng vô tận, là ngọn nguồn của kiếm khí tạo thành thanh kiếm lớn màu xanh này!

Càng quan trọng chính là, bên trong bảo châu này có hai mảnh lá cây hình đường vân, không khỏi làm người liên tưởng đến Tiên Thể Chí Tôn chấn động Tiên giới, Thanh Diệp Kiếm Đồng! !

Trên thực tế, bảo châu này cũng chính là Thanh Diệp Kiếm Đồng!

Bên ngoài cự kiếm.

Vô số kiếm tu vờn quanh, nhìn bóng người bên trong cự kiếm kia, trong mắt lộ ra vẻ cực kỳ hâm mộ, ghen ghét, tham lam.

"Không nghĩ tới, Diệp Trúc này lại có cơ duyên như vậy, vậy mà để hắn tìm được một đôi Thanh Diệp Kiếm Đồng hoàn chỉnh, nếu để hắn luyện hóa, vậy thì, hắn có thể hoàn toàn bổ sung sự thiếu hụt của bản thân, sức mạnh Thanh Diệp Kiếm Đồng hoàn chỉnh, đủ để cho hắn vươn lên trở thành yêu nghiệt đứng đầu nhất!"

Có tu sĩ nhịn không được sợ hãi nói ra.

"Vậy thì hắn cũng phải chắc chắn dung hợp thành công mới được, nơi này nhiều kiếm tu nhìn chằm chằm như vậy, ta cũng không cho rằng những người này sẽ ngồi nhìn Diệp Trúc lớn mạnh!"

Có kiếm tu nói ra, bản thân cũng có chút rục rịch.

Hắn nhìn về phía cách đó không xa, tu sĩ của Tam Thanh Đạo Môn vì bảo vệ Diệp Trúc có thể an tâm luyện hóa Thanh Diệp Kiếm Đồng, đang chiến đấu với một nhóm kiếm tu ngấp nghé Thanh

Diệp Kiếm Đồng.

Trong đó, kẻ khiến Tam Thanh Đạo Môn cảm thấy khó giải quyết nhất chính là Độc Cô tôn của Kiếm Ma nhất mạch!

Chiến lực của người này mạnh mẽ, cũng không kém chút nào so với yêu nghiệt.

Chiến đấu với Lệnh Hồ Tôn, là một thiên kiêu bên trong Thái Thanh nhất mạch của Tam Thanh Đạo Môn, tên là Tô Vân.

Một tiếng leng keng vang lên, kiếm khí quét ra.

Sóng gió khiến bốn phương tám hướng chấn động!

Lệnh Hồ Tôn dùng một kiếm bức lui Tô Vân, nhìn về phía Diệp Trúc bên trong kiếm lớn màu xanh ở nơi xa, trong mắt lộ ra vẻ tham lam.

"Nếu ta có thể luyện hóa một đôi Thanh Diệp Kiếm Đồng kia, không nói đến việc nắm giữ sức mạnh Thanh Diệp Kiếm Đồng hoàn chỉnh, nhưng cho dù nắm giữ Thanh Diệp Kiếm Đồng bị tàn khuyết giống Diệp Trúc, cũng có thể giúp thực lực của ta lại tăng lên một cấp bậc nữa, cộng thêm trước đó lấy được truyền thừa Kiếm Ma, thì cho dù đối mặt với yêu nghiệt, ta cũng có thể chiến thắng!"

"Cho đến lúc đó, ta có thể chân chính đuổi kịp Thạch Thiên Hiên, sánh vai cùng hắn!"

Lệnh Hồ Tôn âm thầm nghĩ tới, trong lòng càng nóng nảy.

Nhưng mà, Tô Vân và người của Tam Thanh Đạo Môn ở một bên cũng sẽ không để hắn tuỳ tiện đạt được.

Những người này, thủ hộ Diệp Trúc, ngăn trở từng kiếm tu ngấp nghé kiếm đồng ở bốn phía, tử chiến không lùi!

"Muốn cướp đoạt kiếm đồng của Diệp sư huynh, các ngươi đang nằm mơ sao!"

"Đúng, muốn cướp đoạt kiếm đồng, trước tiên phải bước qua xác của chúng ta!"

Tô Vân cầm tiên kiếm thanh sắc trong tay, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng kiên quyết, nhìn lấy Lệnh Hồ Tôn ở đối diện.

"Há, bước qua xác của các ngươi, chuyện này có gì khó sao?"

Giờ phút này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy cách đó không xa bỗng nhiên có một luồng đao khí vô cùng cường đại bạo phát!

Đao khí kinh khủng như cuồng phong, giết chết mấy tu sĩ của Tam Thanh Đạo môn đứng ở phía trước!

Uy lực cường đại, khiến Lệnh Hồ Tôn cũng nhịn không được mà hai mắt khẽ híp một cái.

Mọi người nhìn về nơi phát ra đao khí.

Chỉ thấy một thanh niên mặc trường bào màu đen, lông mi hẹp dài, trong tay cầm theo một thanh loan đao màu đen, đạp không mà đến!

Trên người người này mang theo một luồng khí tức bá đạo, bạo ngược.

Làm cho người ta không rét mà run!

Đây là một hung nhân, một ác nhân! !

Trong lòng mọi người đều không tự chủ được toát ra ý nghĩ này.

"Là hắn, tiên bên trong ác bá, Vương Thiên Bá!"

"Thiếu cốc chủ của Ác Tiên cốc, được gọi là yêu nghiệt tiên nhân bên trong ác bá!"

"Hắn cũng tới, chuyện này, cục thế của Tam Thanh Đạo Môn sẽ càng thêm gian nan."

Tiên bên trong ác bá Vương Thiên Bá, thiếu cốc chủ của Ác Tiên cốc.

Người này là một yêu nghiệt, chiến lực không hề tầm thường, càng quan trọng chính là, cách làm người ngang ngược, hỉ nộ vô thường, khiến người ta kiêng kị.

"Thanh Diệp Kiếm Đồng, vật này có chút thú vị, vật này, ta muốn!"

Vương Thiên Bá cười lạnh nói.

Dường như, Thanh Diệp Kiếm Đồng kia đã là vật trong túi của hắn.

Tuy hắn tu hành đao đạo, nhưng nếu có thể đoạt Thanh Diệp Kiếm Đồng vào tay, với tu vi thêm tư chất của hắn, song tu đao kiếm cũng chưa chắc không thể!

"Vật này, ngươi không thể lấy."

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Trong chốc lát, chỉ thấy giữa thiên địa có từng đợt tiếng Phạn trang nghiêm vang lên.

Chương 1293 - Quân tử động thủ, Phật giả động sát tâm, khí tức này là cường giả

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên, lập tức, giữa thiên địa liền có một tiếng Phạn trang nghiêm thần thánh vang lên.

Chỉ thấy một thanh niên người mặc kim giáp chậm rãi đi tới, chỗ hắn đến, từng đóa sen vàng nở rộ, giống như Phật Đà hạ phàm.

"Là hắn, Phật Chi Kiếm! !"

"Cường giả kiếm đạo tối cao bên trong thế hệ tuổi trẻ của Phật Môn, Phật Chi Kiếm! !"

Có nhận biết người này, nhịn không được lên tiếng kinh hô.

Phật Chi Kiếm, đây là một yêu nghiệt!

"Phật Chi Kiếm tu hành kiếm đạo, cho dù hắn là người của Phật Môn, nhưng đối với Thanh Diệp Kiếm Đồng này, đoán chừng cũng sẽ không dễ dàng buông tha."

"Phật Chi Kiếm, Vương Thiên Bá, thêm một Lệnh Hồ Tôn không kém gì yêu nghiệt, lần này, Tam Thanh Đạo Môn thật sự xong đời rồi."

"Nào chỉ là bọn họ, các ngươi nhìn mấy kiếm tu kia đi, toàn là kẻ đang đợi thừa cơ đục nước béo cò kìa."

Mà cho dù là tiên bên trong ác bá Vương Thiên Bá nhìn người nọ, trong mắt cũng không nhịn được toát ra từng tia từng tia ngưng trọng.

"Thế nào, Phật Môn cũng muốn xen vào vũng nước đục này sao?"

"Thanh Diệp Kiếm Đồng, quyết không thể rơi vào trong tay kẻ bàng môn tà đạo như ngươi."

Phật Chi Kiếm nhìn Lệnh Hồ Tôn, Vương Thiên Bá, lạnh nhạt nói ra.

Vương Thiên Bá xùy cười một tiếng: "Nói thật dễ nghe, nói cho cùng, chẳng phải ngươi cũng vì Thanh Diệp Kiếm Đồng hay sao!"

"Ta có được kiếm đồng, và ngươi có được kiếm đồng, khác một trời một vực, ngươi dùng cho tà đạo, mà ta dùng cho chính đạo, bảo hộ thương sinh, mới là chính đạo!"

Phật Chi Kiếm chắp tay trước ngực, phật quang trên người lưu chuyển, hiên ngang lẫm liệt.

"Đại Sư nói không sai, kiếm đồng này, quyết không thể rơi vào Ma Môn hoặc trong tay ác tiên này."

Một giọng nói ôn hòa vang lên.

Một đạo kiếm quang bay lượn mà tới.

Đó là một nam tử thanh niên mặc áo trắng, trong tay cầm một thanh Thiết Phiến, phong độ nhẹ nhàng, công tử như ngọc.

Vừa hiện thân, trong mắt không ít nữ tu đã lộ ra dị sắc.

"Là hắn, Lang Gia Quân Tử của Lang Gia Kiếm Tông!"

Lang Gia Quân Tử, thiên kiêu cường đại nhất bên trong Lang Gia Kiếm Tông hiện tại, giống với Lệnh Hồ Tôn, là thiên kiêu đứng đầu gần với yêu nghiệt.

Nghe đồn người này hành sự quang minh lỗi lạc, khí độ hơn người, cho nên có được danh xưng quân tử.

"Lang Gia Quân Tử, lớn lên quả nhiên rất đẹp."

"Đúng vậy, quá bất phàm."

"Phong độ nhẹ nhàng, mày kiếm mắt sáng, giống như người bước ra từ bên trong bích họa."

"Nghe đồn Sở Cuồng Nhân kia cũng là một mỹ nam tử thế gian hiếm thấy, không biết nếu so với Lang Gia Quân Tử thì sẽ như thế nào?"

Một đám nữ tu nhìn Lang Gia Quân Tử, trong đôi mắt đẹp liên tục lộ ra dị sắc.

"Gặp qua thí chủ."

Phật Chi Kiếm chắp tay trước ngực, cười nhạt một tiếng với Lang Gia Quân Tử.

Lang Gia Quân Tử cũng cười đáp lễ.

Còn về Tô Vân và đám người của Tam Thanh Đạo Môn cách đó không xa, trong mắt đã toát ra vẻ tuyệt vọng.

Một Lệnh Hồ Tôn mà bọn họ đã khó đối phó.

Nhưng bây giờ, lại cộng thêm yêu nghiệt và thiên kiêu đứng đầu như Vương Thiên Bá, Phật Chi Kiếm, Lang Gia Quân Tử này, bọn họ gần như không có bất kỳ phần thắng nào.

"Quân tử, tăng nhân?"

"Ha, buồn cười, nói cho cùng, không cũng cũng là vì Thanh Diệp Kiếm Đồng của sư huynh ta mà đến sao, còn làm bộ đại nghĩa lẫm liệt gì chứ."

Tô Vân hít sâu một hơi nói ra.

Lang Gia Quân Tử nghe vậy, khẽ cười một tiếng: "Kiếm đồng nên đưa cho người có lòng thiện, người tài mới đúng, ta tin tưởng Diệp Trúc huynh là người lương thiện, nhưng mà, loại bảo vật như kiếm đồng này tất nhiên sẽ bị vô số người ngấp nghé, ở trong đó thậm chí không thiếu tà đạo như Kiếm Ma, Vương Thiên Bá, với thực lực của Diệp Trúc huynh, chỉ sợ không thể bảo quản nổi."

"Không bằng, giao cho chúng ta, chúng ta tất nhiên sẽ xử lý thích đáng, không để tà ma đụng vào nó."

Nghe thấy lời của hắn, bọn người Tô Vân còn không nói gì thêm, Lệnh Hồ Tôn bên cạnh liền nhịn không được xùy cười ra tiếng: "Tốt cho một ngụy quân tử, đoạt bảo vật của người khác cũng có thể nói thoải mái thoát tục tới mức này, so với Ma Đạo chúng ta, ngươi chỉ có hơn chứ không kém, chí ít Ma Đạo chúng ta dám làm dám nói!"

"Ma Đạo ngươi, cũng xứng đánh đồng với ta!"

Trong mắt Lang Gia Quân Tử lóe lên ý lạnh, Thiết Phiến trong tay lắc một cái, kiếm khí lạnh thấu xương lượn vòng trước nan quạt.

Nhìn kỹ, nan quạt kia, đúng là từ một tiên kiếm tạo thành.

"Nhiều lời vô ích, không bằng trước tiên đánh một trận lại nói, ta đã sớm muốn nhìn một chút, ngươi và ta ai mới là kẻ mạnh nhất phía dưới yêu nghiệt!"

Lệnh Hồ Tôn cười lạnh nói.

Tiên kiếm màu đen trong tay hắn run nhè nhẹ, tràn ngập ra một luồng khát máu chi ý, trong đó, dường như có huyết quang lưu chuyển.

"Ta nói, các ngươi tranh đấu lúc nào cũng được, nhưng Diệp Trúc kia, sắp luyện hoá Thanh Diệp Kiếm Đồng rồi kìa."

Vương Thiên Bá từ tốn nói, nhìn về phía kiếm lớn màu xanh ở xa.

Khí tức của Diệp Trúc đã càng ngày càng mạnh, đoán chừng đã có thể hoàn toàn luyện hóa kiếm đồng kia.

Hắn vốn đã có Thanh Diệp Kiếm Đồng tàn khuyết, luyện hóa kiếm đồng này, tất nhiên phải nhanh hơn so với tu sĩ khác.

Vừa nhìn thấy chuyện này, Lệnh Hồ Tôn, Lang Gia Quân Tử vốn dĩ còn đang tranh luận, thậm chí suýt chút đã đánh nhau đều cùng nhau thu liễm khí tức, ánh mắt lộ ra một tia nóng nảy.

"Tam Thanh Đạo Môn, chớ có chấp mê bất ngộ, giao kiếm đồng tử ra đây!"

Lang Gia Quân Tử bay vút về phía kiếm lớn màu xanh.

Trên người hắn có kiếm khí phun ra ngoài, ẩn chứa trong đó là một luồng hàn ý làm nội tâm đông cứng, khiến không gian đều bị ngưng kết thành băng.

"Muốn đoạt kiếm đồng tử, phải hỏi qua ta trước! !"

Tô Vân không lùi không tránh, trực tiếp phóng về phía Lang Gia Quân Tử, pháp môn tu hành của Thái Thanh nhất mạch bị hắn thúc giục đến cực hạn.

Kiếm khí đập vào phía dưới, tuy thành công đỡ được Lang Gia Quân Tử, nhưng bởi vì tiêu hao nhiều sức lực trong trận chiến với Lệnh Hồ Tôn nên Tô Vân cũng bị đánh cho thổ huyết, bay ngược ra ngoài.

Phật Chi Kiếm vừa sải bước ra, muốn đoạt kiếm đồng tử.

Nhưng tu sĩ còn lại của Tam Thanh Đạo Môn cùng nhau xông lên, trên mặt của mỗi một người đều mang theo vẻ kiên quyết.

Có tu sĩ, còn không tiếc thiêu đốt mệnh nguyên, tăng cường thực lực, chỉ vì có thể ngăn cản Phật giả trong một cái chớp mắt.

"Chấp mê bất ngộ!"

Phật Chi Kiếm cau mày lại, phật quang chung quanh hóa thành kim liên, vô số cánh hoa hóa thành từng đạo kiếm khí, phá nát mọi thứ.

Nguyên một đám tu sĩ của Tam Thanh Đạo môn, ào ào bị kiếm khí xé rách.

Phật giả động sát tâm, trên người vẫn lộ ra một luồng từ bi chi ý như cũ, nhưng dưới kiếm khí, lại tạo nên một cảnh tượng như địa ngục.

Vương Thiên Bá, Lệnh Hồ Tôn cũng liên tiếp xuất thủ.

Bốn người này, không là yêu nghiệt, cũng là thiên kiêu đứng đầu nhất, dù tu sĩ Tam Thanh Đạo Môn có đánh cược cả tánh mạng cũng khó để có thể ngăn cản, mọi người không ngừng ngã xuống.

Mà Tô Vân nhìn thấy thì tròng mắt đỏ muốn nứt ra, đau lòng không thôi.

"Các ngươi, đáng chết! !"

Tô Vân gầm thét, thiêu đốt mệnh nguyên trên người, kiếm khí bộc phát ra từ trong cơ thể, quả thật có thể ép Lang Gia Quân Tử lui mấy chục trượng.

"Đốt mệnh nguyên chi pháp, nhưng vẫn là con kiến hôi như cũ!"

Phật Chi Kiếm từ tốn nói, kiếm chưa ra, nhẹ nhàng nâng tay, trên mặt bỗng nhiên lộ ra vẻ thương xót: "Buồn phiền chém!"

Hắn lấy chưởng làm kiếm, phật quang vô tận ngưng tụ thành một thanh cự kiếm kim sắc, khí tức trách trời thương dân, tràn ngập giữa thiên địa này!

Tô Vân thúc giục tiên nguyên đến cực hạn, cũng chém ra một kiếm.

Nhưng đối mặt với yêu nghiệt, cho dù hắn có đánh cược cả tánh mạng, vẫn chỉ uổng công như cũ!

Kiếm khí bị phá nát!

Một kiếm trách trời thương dân tàn khốc chém lên người hắn, lưu lại một đạo kiếm ngân gần như sâu đến mức thấy cả xương trắng ở trên người hắn, như muốn hoàn toàn chém đứt hắn!

"Đây chính là yêu nghiệt sao?"

Lang Gia Quân Tử nhìn Phật Chi Kiếm, trong mắt lộ ra vẻ kiêng dè.

Hắn cảm thấy nếu mình đánh một trận với đối phương, rất có thể sẽ không chống được mười chiêu!

Mà Phật Chi Kiếm nhìn Tô Vân cách đó không xa, chính diện tiếp một kiếm của hắn, nhưng vẫn còn kéo dài hơi tàn như cũ, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

"Còn sống, nhưng mà, cố gắng giãy dụa, cũng chỉ khiến bản thân chịu thêm thống khổ thôi."

Hắn đưa tay, dự định chấm dứt tánh mạng của Tô Vân ngay lập tức.

Nhưng ngay tại lúc này.

Phật Chi Kiếm bỗng nhiên dừng động tác, ánh mắt ngưng trọng, nhìn về phía chân trời nơi xa: "Khí tức này... Là cường giả! !"

Chương 1294 - Một kiếm kinh thần tru ma, người tu hành có đẳng cấp khác nhau

Phật Chi Kiếm cường đại, khiến lòng Tô Vân sinh tuyệt vọng.

Mà ngay khi Phật Chi Kiếm chuẩn bị động thủ giết hắn, đối phương lại đột nhiên ngừng động tác, nhìn về phía nơi xa, trong mắt lộ ra một tia ngưng trọng.

Không chỉ có hắn!

Vương Thiên Bá cũng cảm nhận được cái gì đó, nhìn về phía nơi xa: "Khí tức không thể coi thường!"

Ong ong ong...

Một trận tiếng kiếm ngân vang lên, bỗng nhiên vang vọng khắp đất trời.

Nơi xa, một lưu quang màu trắng bỗng nhiên bay lượn mà tới, kéo theo kiếm khí vô biên, không nghiêng không lệch cắm vào chính giữa chiến trường.

Đó là một thanh kiếm!

Một thanh kiếm như ngọc, thân kiếm có khắc vô số đạo văn huyền diệu!

Kiếm cắm trên mặt đất, một luồng kiếm áp vô cùng vô tận như sóng to phun trào, bao phủ mọi như, bao phủ tất cả mọi người ở đây!

Kiếm áp kinh thiên, khiến vô số kiếm khách đều cảm nhận một loại cảm giác hít thở không thông.

"Thật là kiếm áp khủng khiếp!"

Giọng điệu của Lang Gia Quân Tử không khỏi ngưng trọng nói ra.

"Thanh kiếm này, rất quen!"

Mà Lệnh Hồ Tôn nhìn cổ kiếm bạch ngọc này, đồng tử lại hơi hơi co rụt lại, đã đoán ra điều gì đó: "Là hắn đến rồi! !"

Lời vừa thốt ra.

Uy áp phô thiên cái địa từ trên trời giáng xuống, quét ngang Cửu Thiên Thập Địa!

Một bóng người mặc bạch y, từ không trung từ từ đáp xuống, tay áo phấp phới, phong thái rung động lòng người, tuấn dật như Chân Tiên!

Người tới, cước bộ nhẹ nhàng!

Nhưng trong nháy mắt, khi mũi chân rơi xuống đất, lại có trọng lượng mà mặt đất khó có thể chịu đựng!

Chỉ thấy mảnh đất trăm triệu dặm giống như bị một hành tinh đập trúng, ầm ầm chấn động, từng vết rách to lớn lan tràn ra, giống như núi lở đất nứt, địa hình đại biến!

Cự kiếm cắm thẳng ở giữa Thiên Địa, cũng vì vậy mà run rẩy!

Một người, một kiếm, uy áp giống như đang đè ép vùng thế giới này, khiến người ta thần phục!

Không ít người thấy cảnh này, thần sắc đều vô cùng chấn động.

"Sở Cuồng Nhân! !"

Có người nói ra tên người nọ, tồn tại làm rung chuyển cả sân đấu tinh không.

"Hắn đến rồi!"

"Hắn cũng đến tranh đoạt Thanh Diệp Kiếm Đồng sao? !"

"Khí tức thật là đáng sợ, đây chính là yêu nghiệt đứng đầu nhất sao? !"

Một số người liên tục kinh thán.

Mà một số nữ tu cũng nhịn không được mà mắt biến thành trái tim, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong đôi mắt xinh đẹp, lộ ra vẻ hâm mộ.

Nếu như nói, Lang Gia Quân Tử là công tử như ngọc ở nhân gian.

Thì Sở Cuồng Nhân, chính là Chân Tiên trên trời, siêu phàm thoát tục, hai người này, căn bản không có bất kỳ cái gì để so sánh.

Lang Gia Quân Tử ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, dường như biến thành một tiểu nhị bưng trà rót nước, mặc kệ là khí chất hay là tướng mạo, đều bị nghiền ép.

"Sở Cuồng Nhân..."

Tô Vân cũng chú ý tới việc Sở Cuồng Nhân đã đến, nhìn đối phương, trong mắt có ngoài ý muốn, có mong đợi, cũng có vẻ lo lắng không thôi.

Hắn không biết Sở Cuồng Nhân là đến giúp hắn, hay là, giống với bọn người Phật Chi Kiếm, cũng là vì tranh đoạt Thanh Diệp Kiếm Đồng.

"Vị bằng hữu này, ta còn thiếu ngươi một cái nhân tình, hôm nay, để ta ta trả cho người được chứ?"

Sở Cuồng Nhân nhìn Tô Vân, cười nhạt một cái nói.

Hắn đưa tay vẽ âm Dương Sinh Tử Đồ, đánh vào trong cơ thể Tô Vân, khôi phục thương thế cho đối phương.

Trước đó, khi Sở Cuồng Nhân vừa bước vào sân thi đấu tinh không, Tô Vân đã từng tìm tới hắn, thông báo việc Lam Vũ bị người của Ác Tiên cốc vây giết.

Bởi vậy, hắn thiếu đối phương một cái nhân tình.

Cho nên, lần này, hắn đến trả nhân tình.

Nghe được lời nói của hắn, sắc mặt Tô Vân vui mừng, đồng thời, trong lòng cũng vô cùng cảm động.

Hắn không nghĩ tới, lúc trước bản thân chỉ vì tạo một mối quan hệ nhỏ với Sở Cuồng Nhân, vậy mà hôm nay lại giúp cho bản thân một chuyện lớn như vậy.

Càng không nghĩ đến, Sở Cuồng Nhân sẽ vì ân tình với một người như mình, mà đối chọi với bọn người Phật Chi Kiếm, Vương Thiên Bá.

Dù sao, những người này đều là yêu nghiệt, thiên kiêu đứng đầu.

Thế lực sau lưng bọn họ, cũng vô cùng bất phàm.

"Sở Cuồng Nhân! ! Quả nhiên là ngươi!"

Lệnh Hồ Tôn nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng, thậm chí còn ẩn chứa một chút e ngại.

Vào lúc Sở Cuồng Nhân đại náo La Hầu tổ địa trước đó, hắn ở xa nhìn một lần, thì đã biết đối phương kinh khủng cỡ nào.

Đối với hắn mà nói, Thạch Thiên Hiên là mục tiêu hắn truy đuổi.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, thì là một cơn ác mộng không thể nào xoá bỏ trong lòng hắn!

Hắn vĩnh viễn cũng không quên được, cả một Ma Đạo, là lại bị đối phương làm loạn, vô số thiên kiêu Ma Đạo làm sao chết ở trong tay của đối phương.

"Nếu biết là ta, vậy còn không quỳ xuống dập đầu cầu xin tha thứ, sau đó quay đầu xéo đi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe được lời của hắn, sắc mặt Lệnh Hồ Tôn đỏ lên, e ngại trong lòng cũng bị một ngọn lửa giận thay vào.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi không nên quá ngông cuồng, ngày xưa ngươi đại náo La Hầu tổ địa, khi đó ta còn chưa trưởng thành, nhưng bây giờ, ta sớm đã xưa đâu bằng nay!"

"Đạt được truyền thừa Kiếm Ma, cho dù là yêu nghiệt, ta cũng có thể chiến một trận! !"

Hắn thét dài một tiếng, bay lên không trung, trên người có ma khí cuồn cuộn bao phủ, trong hư không, ma khí và đạo văn xen lẫn, hóa thành một đạo kiếm ảnh đen nhánh đâm thẳng lên trời!

"Sở Cuồng Nhân, để ngươi nhìn một chút, một trong kiếm đạo 24 pháp, Ma Diệt Cửu Thiên! !"

Lệnh Hồ Tôn giận dữ hét lên.

Chém xuống một kiếm, kiếm khí bên trong kiếm ảnh đen nhánh kia phun ra ngoài, giống như muốn đồ sát cửu thiên, giết chết mọi thứ, vô cùng kinh khủng!

Kiếm đạo 24 pháp, pháp môn tu hành cao cấp nhất bên trong kiếm đạo!

Mà Ma Diệt Cửu Thiên này cũng là một trong số đó!

Uy lực của nó mạnh, lại huyền diệu, thắng được đại đa số Đại La pháp trên thế gian này!

"Kiếm đạo 24 pháp, ngươi nói thật giống như không ai có được nó."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Chỉ thấy hắn ngưng tụ kiếm chỉ, Côn Ngô Kiếm bên cạnh bay lên không trung, trên người có từng đạo từng đạo Chứng Pháp Chi Ấn được thắp sáng.

"Kinh Thần Đạo Kiếm! !"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát lên, Đại La pháp kiếm đạo mới được lấy, Kinh Thần Đạo Kiếm, cũng là một trong kiếm đạo 24 pháp, ngang nhiên thi triển!

Chỉ thấy đạo văn vô tận ngưng tụ ở trên thân kiếm Côn Ngô, một tầng ánh kiếm màu trắng hiện ra, hóa thành lưu quang, phá không mà ra!

Một kiếm này, lạnh thấu xương, sáng chói!

Giống như lưu tinh chợt lóe trong tinh không, làm kinh diễm thần phật đầy trời!

Côn Ngô kéo theo kiếm quang khiến người ta kinh hãi, Chứng Pháp Chi Ấn lấp lóe, đâm thẳng vào bên trong ma khí đầy trời kia!

Hai đại kiếm đạo 24 pháp, ầm ầm va chạm tại một chỗ!

Đã thấy ma khí bị ánh kiếm màu trắng cứ thế mà xé rách!

Ánh kiếm màu trắng, như thế chẻ tre!

Đâm thẳng về phía Lệnh Hồ Tôn, kiếm áp vô tận, khóa chặt hắn!

"Sao lại thế! !"

Đồng tử Lệnh Hồ Tôn co rụt lại, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Nhưng còn chưa chờ hắn kịp phản ứng, ánh kiếm màu trắng kia cũng đã xuyên qua lồng ngực của hắn, trực tiếp xoắn nát ngũ tạng lục phủ của hắn! !

Ầm!

Một cái chớp mắt tiếp theo, thân thể Lệnh Hồ Tôn nổ tung ngay tại chỗ, hóa thành sương máu!

Một kiếm, kinh thiên!

Một kiếm, tru ma!

Tất cả kiếm tu thấy cảnh này đều nhịn không được mà hít vào một ngụm khí lạnh, ớn lạnh chạy dọc từ bàn chân lên khắp cơ thể, bay thẳng vào tâm trí, nổ tung trong da đầu!

Ừng ực...

Có kiếm tu nhịn không được nuốt một miếng nước bọt: "Cái này, cái này sao có thể. Cùng là kiếm đạo 24 pháp, chênh lệch này, làm sao có thể lớn đến loại trình độ này? !"

"Đúng vậy, chuyện này sao có thể? Lệnh Hồ Tôn, vậy mà ngay cả một kiếm của hắn cũng không tiếp nổi!"

Có kiếm tu hít sâu một hơi: "Chênh lệch lớn không phải ở pháp môn tu hành kiếm đạo, mà chính là người! !"

Cũng đều là pháp môn tu hành cường đại, nếu người thi triển ở đẳng cấp khác nhau, vậy thì, uy lực của pháp môn tu hành cũng sẽ khác biệt như ngày với đêm.

Không hề nghi ngờ.

Ma Diệt Cửu Thiên và Kinh Thần Đạo Kiếm là pháp môn tu hành cùng cấp bậc!

Nhưng, Lệnh Hồ Tôn và Sở Cuồng Nhân lại không phải người tu hành ngang cấp!

"Chuyện này, hắn còn là người sao?"

"Quái vật!"

Chương 1295 - Tứ phương liên thủ, cùng chống chọi với Sở Cuồng Nhân, nhân tình này thiếu lớn

Sở Cuồng Nhân hiện thân, một kiếm khến lòng người kinh hãi, một kiếm tru ma!

Thực lực không có gì sánh kịp, trong nháy mắt đã lầm tất cả mọi người ở đây chấn động!

Cho dù là Phật Chi Kiếm, Vương Thiên Bá cũng nhịn không được mà mí mắt nhảy một cái, trong mắt lộ ra vẻ kiêng dè trước nay chưa từng có.

Lúc này.

Đã thấy trong hư không có từng đạo huyết quang lưu chuyển.

Trong huyết quang, vô số đạo văn huyền diệu đang đan xen, lưu chuyển, tiếp đó liền huyễn hóa thành một thanh niên tóc đen.

Chính là Lệnh Hồ Tôn bị Sở Cuồng Nhân đánh chết!

Trong tay hắn cầm một tượng gỗ huyết sắc kỳ lạ, phía trên khắc phù văn huyền diệu, ẩn chứa một luồng sinh tử chi ý.

Một tiếng răng rắc vang lên.

Chỉ thấy tượng gỗ bị phá nát!

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên dị sắc: "Há, ngược lại cũng có một món bảo vật giữ mạng không tệ, tượng gỗ này, thay ngươi chết một lần."

Lệnh Hồ Tôn nhìn tượng gỗ trong tay, trong mắt lộ ra một tia đau lòng.

Tượng gỗ này, là cơ duyên hắn đoạt được.

Là át chủ bài bảo mệnh của hắn.

Không nghĩ tới lại bị Sở Cuồng Nhân dùng một kiếm phá hỏng ở chỗ này.

Nghĩ đến đây, hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo kiêng kị, lập tức nói với những người còn lại: "Chư vị, nếu các ngươi muốn đạt được Thanh Diệp Kiếm Đồng, vậy thì liên thủ đi, các ngươi cũng nhìn thấy thực lực của Sở Cuồng Nhân, tuyệt đối không phải là kẻ mà một người có thể đối địch!"

Ba người còn lại liếc nhau, trong mắt cũng toát ra vẻ trịnh trọng.

Hoàn toàn chính xác.

Một kiếm Sở Cuồng Nhân vừa mới thi triển ra, cho dù là yêu nghiệt như Phật Chi Kiếm cũng không hoàn toàn chắc chắn có thể không chút tổn hại mà đỡ được.

Hơn nữa, Diệp Trúc sắp luyện hóa hoàn toàn Thanh Diệp Kiếm Đồng.

Muốn có được kiếm đồng, bọn họ nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết Sở Cuồng Nhân mới được.

Biện pháp duy nhất, đó chính là liên thủ.

"Nghe nói một số đệ tử của Lang Gia Kiếm Tông ta không oán không cừu với các hạ, nhưng lại bị Lam Vũ bên người các hạ giết chết, ta thân là đại sư huynh của Lang Gia Kiếm Tông, hôm nay, ta muốn đòi lại công đạo cho những sư đệ kia của ta!" Lang Gia Quân Tử tay cầm Thiết Phiến, lạnh lùng nói ra.

"Nghe nói ngươi ở Địa Khôi Tinh có được một viên xá lợi, đó là vật của Phật Môn ta, không thể để dị đoan nhúng chàm!"

Hàng ma bảo kiếm kim sắc trong tay Phật Chi Kiếm dần dần ra khỏi vỏ.

Một luồng khí tức trách trời thương dân lan tràn ra, ẩn chứa trong đó là một luồng kiếm ý vô cùng sắc bén ngập trời! !

Sau khi Sở Cuồng Nhân cảm nhận được luồng khí tức này, khóe miệng hơi vểnh: "Khí tức này, ngược lại còn cường đại hơn ba phần so với phật tử Tuệ Giác kia."

"Sở Cuồng Nhân, Phi Long của Ác Tiên cốc ta, và nghĩa đệ Huyết Cửu Nha của ta đều chết ở trong tay của ngươi, hôm nay, ta sẽ báo thù cho bọn họ!"

Sát ý tuôn ra từ trong cơ thể của Vương Thiên Bá.

Trường đao trong tay của hắn run nhè nhẹ, đao quang chiếu rọi mà ra, dường như trong đó hiện ra cảnh tượng có vô số ác quỷ tu la.

"Ha ha, các ngươi có thể khiến cho ta tận hứng sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, Côn Ngô vào tay, trên thân kiếm, đạo văn huyền diệu lưu chuyển, kiếm quang vừa chiếu, phá nát sơn hà!

Giờ khắc này.

Phật giả, ác bá, quân tử, ma nhân, tứ phương liên thủ, chỉ vì cùng chống chọi với Sở Cuồng Nhân!

"Ác Quỷ Tu La Trảm!"

Chỉ thấy Vương Thiên Bá xuất thủ trước, làm yêu nghiệt, thực lực của hắn cường đại, đã sớm đạt tới cảnh giới Chân Tiên, trường đao trong tay chém xuống, một luồng đao quang lạnh thấu xương gào thét tuôn ra!

Trong ánh đao, dường như có vô số ác quỷ tu la, truyền ra tiếng rú thảm thê lương!

Một đao kia, rung chuyển tâm thần!

"A di đà phật, Đại Bi Trảm!"

Một bên khác, Phật Chi Kiếm cũng theo đó xuất thủ.

Chỉ thấy hàng ma bảo kiếm trong tay hắn nở rộ phật quang sáng chói, từng đoá từng đoá Phật Liên kim sắc nở rộ trong hư không.

Kiếm quang chém ra, thương xót chi ý hiện lên.

Tạo thành hai loại ý cảnh hoàn toàn khác biệt với đao quang thê lương vô tận của Vương Thiên Bá kia.

Một đao, một kiếm!

Hai đại yêu nghiệt liên thủ.

Mỗi một người, sức mạnh đều cường đại đến mức phá nát cả một hành tinh!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, bóng người bất động như núi, trên thân của Côn Ngô Kiếm, từng nét bùa chú được thắp sáng.

"Trụ Chi Kiếm, bạo ngược! !"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát lên, chém ra một kiếm, bạo ngược chi kiếm giống như cuồng phong không ngừng nghỉ, bao phủ mọi nơi.

Trách trời thương dân chi kiếm, quỷ khóc thần hào chi đao và kiếm quang bạo ngược ầm ầm đâm vào một chỗ, trong nháy mắt, chỉ thấy không gian bốn phía trực tiếp vỡ nát.

Trùng kích doạ người giống như thủy triều khuếch tán ra bốn phía, những kiếm tu vây xem kia đều biến sắc, ào ào lùi lại.

"Không tốt, mau lui lại!"

"Quả nhiên là yêu nghiệt, chỉ là trùng kích chiến đấu đã có sức mạnh như vậy!"

Mà Tô Vân cùng với tu sĩ khác củaTam Thanh Đạo Môn tụ lại một chỗ, bọn họ vốn dĩ đã trải qua một trận đại chiến, dưới trùng kích kinh khủng này, căn bản khó có thể chống cự.

Ngay khi bọn họ cho là mình sẽ phải chết dưới trùng kích này.

Chỉ thấy có một bóng người trắng bạc thần thánh thánh khiết đứng ở trước mặt bọn họ.

"Quang Minh Bích Chướng!"

Thân ảnh kia tay cầm thần trượng, một luồng ánh sáng chi ý gào thét, hào quang óng ánh che lấp trời đất, hóa thành kết giới, ngăn lại tất cả trùng kích.

Tóc bạc phấp phới, áo giáp trên người.

Chỉ là một bóng lưng, đã khiến cho người ta cảm nhận được một một loại thần thánh lẫm liệt chi ý.

Giống như một vị nữ Võ Thần bảo vệ thiên hạ.

Người tới, chính là Lam Vũ.

"Chờ một chút, còn có sư huynh."

Tô Vân nghĩ tới điều gì đó, nhìn về phía kiếm lớn màu xanh nơi xa.

Diệp Trúc đang ở nơi đó luyện hóa kiếm đồng, nếu trùng kích của trận chiến này ảnh hưởng đến đối phương, như vậy tất cả đều trở thành phí công nhọc sức.

Nhưng mà khi hắn nhìn về phía kiếm lớn màu xanh, chỉ thấy ở nơi đó chẳng biết lúc nào đã đứng đấy mấy bóng người.

Là Tào Vân, Vương Trầm Thiên, Triệu Phương Phỉ, các giới tử của thư viện.

Vương Trầm Thiên thi triển Bá Vương Thiên Quân Ảnh, Tào Vân cũng lấy Kim Khoa Ngọc Luật Chương để đối phó, ngăn lại từng trùng kích của trận chiến, hộ pháp cho Diệp Trúc.

Tô Vân nhẹ nhàng thở ra.

Lập tức, hắn lắc đầu cười nói: "Nhân tình này, chúng ta thiếu lớn rồi."

Tuy Sở Cuồng Nhân nói hắn đến trả nhân tình, nhưng bọn người giới tử của thư viện cũng không có thiếu nhân tình của hắn.

Những người này, tất cả đều vì đi theo Sở Cuồng Nhân nên mới đến.

Bọn họ đều nhìn mặt mũi Sở Cuồng Nhân, nên lúc này mới hộ pháp cho Diệp Trúc.

Nhưng Tô Vân và Tam Thanh Đạo Môn lại không thể không nhận nhân tình này.

Đùng! !

Trong hư không, có vô số đạo văn đang đan xen, đang lóe lên, cũng đang đụng chạm vào nhau.

Mà mỗi một lần những đạo văn này va chạm, sẽ phá nát một ngọn núi, bờ sông, ngay cả cự kiếm cắm thẳng ở giữa Thiên Địa bên trong Kiếm Tiên chi lăng kia cũng bị hận ảnh hưởng.

Một số cự kiếm không đủ cường đại, liên tiếp bị phá nát.

Nơi xa.

Một số kiếm tu vây xem nhìn đến hãi hùng khiếp vỉa, tê cả da đầu.

"Chỉ là một tia dư âm của trận chiến, đã đủ để giết chết thiên kiêu tầm thường."

"Đúng vậy, thật sự quá đáng sợ."

"Đây chính là trận chiến của yêu nghiệt!"

Trận chiến vẫn đang tiếp tục.

Ngoại trừ Phật Chi Kiếm, Vương Thiên Bá, Lệnh Hồ Tôn, Lang Gia Quân Tử cũng gia nhập chiến đấu, tuy hai người này không bằng loại yêu nghiệt như Phật Chi Kiếm, nhưng thực lực cũng không thể coi thường!

"Lang Gia Kiếm Quyết, Tuyết Khuynh Trường Hà!"

Lang Gia Quân Tử lạnh giọng quát ra, vung vẩy Thiết Phiến trong tay, giữa thiên địa có một lượng lớn tuyết hoa bay lượn, giống như mùa đông đã tới!

Chém ra một kiếm, vô số đạo văn ngưng tụ thành tuyết hoa, lại lần nữa hội tụ thành một con sông dài trùng trùng điệp điệp, trút về phía Sở Cuồng Nhân!

Lang Gia Kiếm Quyết, cũng là một trong kiếm đạo 24 pháp.

"Ma Diệt Cửu Thiên!"

Lệnh Hồ Tôn lại thúc giuc kiếm quyết chí cường của Ma Đạo lần nữa!

Hai đại kiếm đạo 24 pháp, đồng thời thi triển, uy năng lay động đất trời.

Sở Cuồng Nhân ngạo nghễ đứng đó, bóng người bất động, trong mắt có thanh quang lấp lóe: "Không phải các ngươi muốn có được Thanh Diệp Kiếm Đồng sao? Vậy không bằng, tự mình thể nghiệm một chút uy lực của nó đi!"

Chương 1296 - Trác Đông Lai hiện thân, ma kiếm chi uy, từ xưa đến nay, đệ nhất cuồng nhân

"Không bằng tự mình thể nghiệm một chút uy lực của nó thì thế nào?"

Trong mắt Sở Cuồng Nhân có thanh quang lóe lên, một luồng khí tức lạnh thấu xương tràn ra, sau lưng có một gốc kiếm thảo thanh sắc hiện lên.

Kiếm thảo tràn ngập kiếm khí vô tận.

Cây cỏ chuyển động, một đạo kiếm khí to lớn như núi quét ra, dường như muốn chém rơi nhật nguyệt tinh thần! !

Đây là, thần thông bổ sung của Thanh Diệp Kiếm Đồng, Thảo Kiếm Quyết!

Đùng!

Kiếm đạo 24 pháp và thần thông Kiếm Đạo ầm ầm va chạm.

Chỉ thấy toàn bộ kiếm khí ma đạo, Lang Gia Kiếm Quyết bị phá nát, thảo kiếm khí giống như cuồng phong vô tận, quét hai người Lang Gia Quân Tử bay ra ngoài.

"Thanh Diệp Kiếm Đồng!"

"Lời đồn quả nhiên là thật, Sở Cuồng Nhân này thật sự có Thanh Diệp Kiếm Đồng, rốt cuộc hắn lấy nó ở đâu?"

Trong mắt Lệnh Hồ Tôn, Lang Gia Quân Tử mang theo ghen ghét.

Thanh Diệp Kiếm Đồng, thể chất kiếm đạo chí cao.

Đây là thể chất mà vô số kiếm tu tha thiết ước mơ.

"Các ngươi, còn muốn ẩn nấp tới khi nào?"

Lúc này, Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn nhìn về phía hư không cách đó không xa.

Hắn có cảm giác nhạy bén, ở nơi nào đó, có mấy luồng khí tức cường đại đang ẩn nấp, hơn nữa, còn hết sức quen thuộc.

"Sở Cuồng Nhân!"

Một giọng nói băng lãnh vang lên.

Chỉ thấy một bóng người chậm rãi đi ra hư không, một luồng âm dương chi ý mạnh mẽ tuyệt luân đổ xuống, rung chuyển khắp nơi!

Người tới, chính là giới tử của Đông Vương giáo, Trác Đông Lai!

"Là hắn."

"Khí tức thật mạnh, làm sao lại hắn cường đại đến như vậy?"

Trác Đông Lai có danh khí không nhỏ bên trong đám giới tử.

Có người chú ý tới, hiện tại Trác Đông Lai như một trời một vực với ngày xưa, tu vi đã đột phá đến cảnh giới Chân Tiên.

Ngoài ra, cặp đồng tử kia cũng biến thành một đen một trắng, giống như một cặp tròng âm Dương, lộ ra khí tức làm cho người ta kiêng kỵ.

"Chẳng lẽ, hắn đã tăng thể chất thành Lưỡng Nghi Tiên Thể rồi? !" Có người nghĩ tới điều gì đó.

Cũng chỉ có như thế này, mới có thể nói rõ tại sao khí tức của Trác Đông Lai lại đột nhiên trở nên cường đại như thế.

"Sở Cuồng Nhân, hôm nay, ta sẽ để ngươi táng thân ở dưới thần uy của Lưỡng Nghi Tiên Thể!" Trác Đông Lai lạnh giọng nói ra.

Hắn, cũng xác nhận phỏng đoán của mọi người.

Trong lúc nhất thời, trong mắt không ít người lộ ra vẻ hâm mộ.

Mười đại Tiên Thể Chí Tôn, tùy tiện một loại đã đủ để tạo ra một yêu nghiệt đứng đầu, vô cùng cường đại.

Lúc đầu, tuy Trác Đông Lai có Nguyên Dương Tiên Thể cường đại, nhưng so với Lưỡng Nghi Tiên Thể, vẫn có chênh lệch không nhỏ.

"Rất tốt, quả nhiên ngươi không có khiến ta thất vọng, còn thật sự đưa Lưỡng Nghi Tiên Thể đến trước mặt của ta."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Lưỡng Nghi Tiên Thể, đây là một trong các Tiên Thể Chí Tôn.

Nếu có thể phân tích dung hợp, đối với hắn mà nói, cũng có trợ lực không nhỏ.

Sau đso, hắn nhìn về một phía khác trong hư không.

Trong ánh nhìn của hắn, có hai bóng người đi ra, một người cầm tích trượng trong tay, người mặc áo cà sa, phật quang phổ chiếu.

Một người khác, thì yêu khí dày đặc, làm cho người ta không rét mà run.

Đây là hai người có khí chất hoàn toàn khác biệt.

Hai người này, chính là phật tử Tuệ Giác và Ngô Thiên của Thiên Ngô nhất tộc có khúc mắc với Sở Cuồng Nhân.

"Tuệ Giác, ngươi cũng tới."

Phật Chi Kiếm nhìn Tuệ Giác, hơi có vẻ ngoài ý muốn.

"Ừm, đến đây giúp ngươi một tay."

"Được."

Phật Chi Kiếm khẽ gật đầu.

Tuy hắn và Tuệ Giác nhiên không phải bước ra từ cùng một tịnh thổ, nhưng vì đều là phật tử của Phật Môn, nên vẫn còn có chút giao tình.

"Sở Cuồng Nhân, Vương của Thiên Ngô nhất tộc ta bởi vì ngươi mà chết, hôm nay ta sẽ báo thù rửa hận cho Vương! !"

Ngô Thiên lạnh giọng nói ra.

Những ngày gần đây, hắn một mực nghĩ cách đối phó với Sở Cuồng Nhân.

Mà bây giờ, hắn cảm thấy đây chính là một thời cơ tốt.

Phật tử Tuệ Giác, Phật Chi Kiếm, tiên bên trong ác bá, ba người này đều là yêu nghiệt, cộng thêm Trác Đông Lai có Lưỡng Nghi Tiên Thể, mình có Hóa Tiên Độc, kiếm đạo 24 pháp của Lang Gia Quân Tử và cả Lệnh Hồ Tôn...

Đội hình như vậy, rất mạnh! !

Đủ để giết chết bất kỳ người nào trong sân đấu tinh không!

Cho dù là Sở Cuồng Nhân, cũng không ngoại lệ!

"Đến, thi triển tất cả mọi thứ các ngươi có, để cho ta nhìn một chút, rốt cuộc các ngươi có bao nhiêu thực lực, có thể để cho ta tận hứng, hay không!"

Sở Cuồng Nhân tay cầm Côn Ngô, mây trôi nước chảy.

Hắn thừa nhận.

Muốn tìm một đối thủ để mình tận hứng, rất khó!

Nhưng nếu tìm một đám có thể cho mình tận hứng đánh một trận, ngược lại cũng không phải là không được.

Bản thân, cũng cố một chút, hạ thấp yêu cầu một chút.

"Chư vị, đối mặt với Sở Cuồng Nhân, đừng che giấu, xuất toàn lực đi, hơn nữa, nếu lại tiếp tục trì hoãn, Thanh Diệp Kiếm Đồng kia sẽ bị Diệp Trúc luyện hóa."

Vương Thiên Bá lạnh giọng nói ra.

"Được!"

Lệnh Hồ Tôn gật đầu, chỉ thấy trường kiếm màu đen trong tay hắn chiếu ra một đạo huyết quang, một luồng khát máu chi ý lan tràn ra.

Giờ khắc này.

Thanh Ma Kiếm này dường như sống lại, có từng cây xúc tu kéo dài khắp thân kiếm, đâm vào cánh tay Lệnh Hồ Tôn.

Xúc tu này lại giống như ống hút, đang hút máu của Lệnh Hồ Tôn.

Lệnh Hồ Tôn phát ra một tiếng rên, trong mắt lộ ra một tia thống khổ, hắn độc ác nhìn Sở Cuồng Nhân: "Máu của ngươi, chắc chắn sẽ làm cho thanh Thị Huyết Ma Kiếm này cảm thấy vô cùng vui vẻ!"

Thị Huyết Ma Kiếm!

Đây là một thanh Đại La khí do một vị đại năng cổ lão của Kiếm Ma nhất mạch trong Ma Đạo để lại, uy lực mạnh mẽ.

Nhưng cũng vô cùng tà môn.

Kiếm này, có thể thông qua việc hấp thu huyết dịch của người sử dụng để tăng cường uy lực của kiếm khí, một khi người sử dụng không có cách nào thỏa mãn thanh ma kiếm này, sẽ có khả năng bị nó hút khô máu, hóa thành thây khô.

Là một trong những ma kiếm tà môn nhất trong truyền thuyết của Kiếm Ma nhất mạch.

"Chiến! !"

Lệnh Hồ Tôn lại ra tay lần nữa, được ma kiếm tương trợ, uy lực kiếm khí hắn thi triển ra càng cường đại hơn.

Mỗi một kiếm đều ẩn chứa hủy diệt chi uy cực kỳ kinh khủng.

Sở Cuồng Nhân không nhanh không chậm, thi triển Trụ Chi Kiếm.

Bạo ngược kiếm khí gào thét, đánh nát kiếm khí của Lệnh Hồ Tôn.

Mà một bên khác, thiên kiêu còn lại ở quanh hắn cũng cùng nhau xông lên.

Vương Thiên Bá tay cầm trường đao, dường như có vô số ác quỷ tu la ẩn chứa trong đó, đao quang doạ người, đảo loạn linh khí trong thiên địa.

"Bồ Đề Tam Chứng, Bồ Tát Sơ Mi!"

Tuệ Giác chắp tay trước ngực, phật quang lưu chuyển.

Một pháp tướng Bồ Tát hiện ra.

Bảo kiếm trong tay Phật Chi Kiếm bị quăng lên thật cao, phật quang vô tận trong đó phun ra ngoài, chiếu rọi Cửu Thiên Thập Địa.

"Phật Chi Kiếm, giết chóc xá tội!"

Phật quang vô tận hóa thành một đạo kiếm ảnh kim sắc.

Từng đợt Phạn âm truyền ra, quanh quẩn ở trong thiên địa.

Từ bi và hủy diệt!

Giết chóc để xá tội!

Một kiếm chém ra, kiếm ảnh kim sắc phá nát từng khúc hư không, vô số đạo văn xen lẫn, bao phủ vùng thế giới này.

Đối mặt với việc các phương vây công, Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt đối phó, chỉ thấy ở trên đầu của hắn, tam đại dị tượng của thư viện hiện ra.

"Trụ Chi Kiếm, bá lâm!"

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Côn Ngô, thắp sáng phù văn.

Bá lâm chi kiếm, ầm ầm bạo phát!

Một kiếm này, bá đạo đến cực hạn, giống như một vị Bá Vương vô thượng, giáng xuống thế gian, trấn áp tất cả, quét ngang vạn địch!

Bá lâm chi kiếm chém ra.

Phá nát pháp tướng Bồ Tát, đánh tan phật quang chi kiếm.

Đánh tan ác quỷ tu la đầy trời kia!

Uy áp bá đạo, đánh đông đảo thiên kiêu bay ra ngoài.

Bên trong năng lượng loạn lưu, chỉ còn một bộ bạch y ngạo nghễ mà đứng, bễ nghễ chúng sinh, khinh thường ở trong gầm trời, tư thái như bá chủ, chấn áp thiên địa!

"Các ngươi, vẫn chưa đủ để cho ta tận hứng!"

Lời nói lạnh nhạt vang vọng.

Mọi người liên thủ, lại vẫn không gây ra chút thương tổn nào cho Sở Cuồng Nhân như cũ.

Tình cảnh này, khiến tất cả mọi người ở chỗ này tim đập nhanh.

"Đây chính là thực lực của Sở Cuồng Nhân sao? !"

"Thật là một con quái vật!"

Chúng thiên kiêu đều rung động, đồng tử run rẩy.

Còn mặt mũi bọn người Tào Vân, Triệu Phương Phỉ thì tràn đầy tự ngạo.

Đây chính là thủ tịch của bọn họ!

Từ xưa đến nay, đệ nhất cuồng nhân!

Chương 1297 - Lưỡng nghi âm dương đồ, Ngô Thiên đánh lén, nguồn gốc của Hóa Tiên Độc

Yêu nhân, quân tử, ma nhân, ác tiên, thiên kiêu của các thế lực ở khắp nơi chiến đấu kịch liệt với Sở Cuồng Nhân, nhưng cho dù mọi người có xuất toàn lực, lại cũng khó có thể rung chuyển đệ nhất cuồng nhân từ cổ chí kim này!

Thực lực kinh khủng doạ người khiến mọi người tại đây tim đập nhanh.

"Người này, thật sự là một con quái vật!"

Lệnh Hồ Tôn hít sâu một hơi nói ra.

Ông! !

Lúc này, hư không náo động, một mảng lớn đạo văn xen lẫn, ẩn chứa trong đó là âm dương chi ý dồi dào vô tận.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía nơi phát ra luồng âm dương chi ý này.

Chỉ thấy Trác Đông Lai vừa sải bước ra, một lượng lớn đạo văn lấy hắn làm trung tâm khuếch tán, cũng hình thành một bức âm Dương Đồ to lớn, bao trùm thương khung ở trong gầm trời này!

"Sở Cuồng Nhân, mở mang kiến thức một chút uy lực của Lưỡng

Nghi âm Dương Đồ đi!"

Trác Đông Lai cao giọng nói ra, khí tức trên người vô cùng mênh mông, giống như một vị Tiên Vương vô thượng nắm giữ sức mạnh âm Dương.

Nhất cử nhất động, nghịch loạn âm dương!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, trong mắt lộ ra một tia dị sắc: "Lưỡng Nghi âm Dương Đồ, đây chính là thần thông bổ sung của Lưỡng Nghi Tiên Thể sao?"

Hắn cười nhạt một tiếng, vừa sải bước ra.

Từng bức đạo văn vây quanh bên người hắn, tay trái có bạch quang lấp lóe, tay phải có tử khí hiện lên.

Chấp tay hành lễ, Thần Ma chi khí, dung hợp sức mạnh sinh tử.

Cũng có một bức thái cực đồ khổng lồ có hai màu trắng đen hiện lên.

Nhưng mà lại khác biệt với bức thái cực đồ ẩn chứa sức mạnh âm Dương nồng đậm đến cực hạn của Trác Đông Lai, thứ ẩn chứa phần lớn bên trong tấm bản đồ này, chính là sức mạnh sinh tử!

"Vậy thì nhìn thử một chút, âm Dương Đồ này của ngươi, có thể rung chuyển Sinh Tử Đồ này của ta hay không đi!"

Hai tay Sở Cuồng Nhân vung ra.

Sinh Tử Đồ xoay quanh, bao trùm bầu trời, sức mạnh sinh tử phá nát một mảng lớn mảng lớn không gian.

Trong chốc lát!

Sức mạnh âm Dương, sức mạnh sinh tử, hai luồng sức mạnh hoàn toàn khác biệt tạo thành Thái Cực Đồ va chạm vào một chỗ trong hư không.

Trắng và đen đan xen trên không trung.

Bầu trời này, dường như hóa thành hai màu đen trắng, giống như thời khác chuyển giao giữa đêm tối và ban ngày.

Âm dương hỗn loạn, Sinh Tử Giao Thế!

Đạo văn vô cùng mạnh mẽ trộn với từng đạo từng đạo tiên nguyên lưu chuyển trên không trung, dù chỉ là một tia tiêu tán ra cũng đủ để phá nát sơn hà khắp nơi!

"Uy thế thật cường đại, đây chính là sức mạnh của Chí Tôn Tiên Thể sao?"

"Thật sự là cường đại đến mức không thể nói lý!"

Phía trên bầu trời, âm và dương, sinh và tử!

Hai luồng sức mạnh đang đụng chạm, đã thấy sức mạnh sinh tử dần dần chiếm thượng phong, một bóng người bay ngược mà từ bên trong năng lượng hỗn loạn kia, chính là Trác Đông Lai.

Hắn lúc này, vạt á rách nát, sắc mặt tái nhợt, ngay cả khí tức tiên nguyên trên người cũng có chút hỗn loạn.

"Đây chính là Lưỡng Nghi Tiên Thể sao? Thật là khiến cho ta thất vọng."

Phía trên bầu trời, một bộ bạch y ngạo nghễ mà đứng, bễ nghễ nhìn Trác Đông Lai, cao cao tại thượng.

Mà sắc mặt Trác Đông Lai vô cùng khó coi, nắm chặt hai quyền, tròng mắt đỏ như muốn nứt ra.

"Đáng chét, cho dù có nắm giữ Lưỡng Nghi Tiên Thể, nhưng vẫn không phải là đối thủ của hắn sao? !"

"Thực lực của hắn, rốt cuộc đã đạt đến loại trình độ nào!"

Trác Đông Lai không cam lòng nghĩ đến.

Vì đánh bại Sở Cuồng Nhân, hắn làm mọi chuyện mình có thể làm, tăng chính mình lên tới cực hạn, ngay cả Tiên Thể Chí Tôn cũng nắm giữ.

Nhưng cho dù là như vậy, hắn vẫn không phải là đối thủ như cũ.

Chênh lệch của hai bên quá to lớn, tựa như cho tới bây giờ vẫn không có giảm bớt, thậm chí, còn đang không ngừng kéo dài!

"Nếu các ngươi chỉ có như thế, vậy thì, ta chỉ có thể đưa các ngươi đi Vãng Sinh!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn vươn tay ra, tiên nguyên bàng bạc gào thét tuôn ra, xen lẫn trong hư không, hóa thành từng con Yêu thú doạ người dữ tợn!

Thao Thiết, Cùng Kỳ, Bạch Hổ, Cửu Anh...

Từng con Hung thú được ngưng tụ ra trong hư không, mỗi một con đều sinh động như thật, giống như Hung thú chân chính giáng xuống!

Chính là Vạn Yêu Thần Hình chi Vạn Yêu Đồ!

"Đây là pháp môn tu hành gì vậy? !"

"Ông trời ơi, nhiều Hung thú như vậy, rõ ràng đều là Sở Cuồng Nhân huyễn hóa ra, mấy thứ này cũng quá chân thực rồi."

"Đáng sợ! !"

Sở Cuồng Nhân huyễn hóa ra vô số Hung thú, khiến tất cả tu sĩ ở chỗ này đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Cho dù là các loại thiên kiêu yêu nghiệt như Phật Chi Kiếm thì đồng tử cũng nhịn không được mà run nhè nhẹ.

Quá dọa người!

Sức mạnh này, thật sự là quá dọa người.

Giờ phút này.

Chỉ thấy một đạo lưu quang bay lượn, lấy tốc độ như tia chớp đi tới sau lưng Sở Cuồng Nhân.

Đó là, Ngô Thiên!

Lúc này trên người hắn được bao phủ một tầng ánh sáng xám nhàn nhạt, ánh sáng xám này, gần như che dấu hoàn toàn khí tức của hắn.

Ánh sáng xám kia, là một món chí bảo che lấp khí tức!

Cộng thêm lực chú ý của Sở Cuồng Nhân luôn đặt ở trên người đám Phật Chi Kiếm, trong lúc nhất thời, đúng là không thể kịp thời phát giác được hắn.

Ầm! !

Ngô Thiên đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, ngang nhiên đánh ra một chưởng!

Một chưởng kinh thiên động địa, đủ để phá nát mười ngôi sao lớn, trực tiếp nện ở trên người Sở Cuồng Nhân!

Một tiếng vang thật lớn, từng vòng từng vòng khí lãng lấy Sở Cuồng Nhân làm trung tâm khuếch tán ra, không trung trực tiếp nổ tung thành vô số mảnh vỡ!

"Công tử!"

"Thủ tịch!"

"Sở đạo hữu!"

Mấy tiếng kinh hô vang lên.

Sắc mặt bọn người Lam Vũ, Tào Vân, Vương Trầm Thiên, Tô Vân đều đại biến.

Chẳng ai ngờ rằng Ngô Thiên sẽ có hành động này!

Sau một kích này, chỉ thấy Vạn Yêu Thần Hình được Sở Cuồng Nhân ngưng tụ ào ào tiêu tán.

Một đám thiên kiêu thấy cảnh này, mí mắt cũng nhịn không được mà nhảy một cái, Sở Cuồng Nhân, phải thua sao? !

Sắc mặt đám người Phật Chi Kiếm, Trác Đông Lai vui vẻ, trong mắt hiện lên vẻ mong đợi.

"Thành công!"

Ngô Thiên cũng có chút kích động.

Nhưng sau đó, hắn liền kinh ngạc.

Hắn phát hiện, một chưởng của mình đánh lên người Sở Cuồng Nhân, chỉ khiến thân thể của hắn khẽ run lên, ngay sau đó cũng còn không nhúc nhích.

Đúng là, không ai lùi bước!

Không chỉ có như thế, một chưởng này, cho hắn cảm giác vô cùng kỳ quái.

Dường như đánh vào phía trên một khối tiên kim.

Bàn tay của mình đều bị chấn động đến hơi tê tê.

"Ngươi không có ăn cơm sao? Một chưởng yếu ớt thế này, thì làm được cái gì?"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân nhìn Ngô Thiên, ánh mắt vô cùng lạnh nhạt.

Trong lòng Ngô Thiên run lên, tê cả da đầu.

Đậu phộng!

Đây là thể xác của con quái vật gì vậy! !

Thế mà, một chút thương tổn cũng không có! !

"Thử nhận thêm một lần nữa đi!"

Một luồng khí độc màu đen tuôn ra từ trong cơ thể của Ngô Thiên qua bàn tay của hắn, toàn bộ rót vào trong cơ thể của Sở Cuồng Nhân.

Đây là Hóa Tiên Độc! !

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, ai đến cũng không cự tuyệt, hút toàn bộ Hóa Tiên Độc này vào trong cơ thể.

Phát động Vạn độc ma thân!

Một lượng lớn khí độc, bị hắn hóa thành chất dinh dưỡng dùng để tẩm bổ lục phủ ngũ tạng!

"Lại đến một lần nữa."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói, bên ngoài cơ thể có đạo văn lưu chuyển, vạn độc ma thân được hắn thúc giục đến cực hạn.

Ngô Thiên cảm thấy Hóa Tiên Độc trong cơ thể mình đúng là không bị khống chế mà xông về phía Sở Cuồng Nhân.

"Làm sao lại như vậy? !"

Ngô Thiên mơ hồ.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy có người chủ động hấp thu Hóa Tiên Độc!

Cho dù có miễn dịch với độc tố như thế nào thì cũng không đến mức như thế này, đây rốt cuộc là quái vật gì vậy!

Thiên địch! !

Hiện tại Ngô Thiên chỉ cảm thấy Sở Cuồng Nhân chính là khắc tinh của mình!

Ở dưới gầm trời này, khắc tinh của tất cả độc vật!

"Mau lui lại! !"

Ngô Thiên muốn nhanh rời đi.

Nhưng Sở Cuồng Nhân làm sao có thể để hắn như ý, hắn trực tiếp bắt lấy tay của đối phương, mặc cho đối phương giãy dụa thế nào cũng vô ích.

"Đã tới, thì để lại toàn bộ độc của ngươi đi!"

Sở Cuồng Nhân nói ra, hắn cảm nhận được, có một nguồn phát ra Hóa Tiên Độc trên người Ngô Thiên, mà ngọn nguồn kia, có tác dụng rất lớn đối với vạn độc ma thân của mình.

Chương 1298 - Giết chết Ngô Thiên, lục đạo luân hồi đại thế giới, sinh tử luân chuyển

"Trong cơ thể ngươi có nguồn gốc của Hóa Tiên Độc, ta muốn!"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, tiên thức khóa chặt nguồn gốc Hóa Tiên trong cơ thể của Độc Ngô Thiên, trực tiếp tự mình lấy ra!

Năm ngón tay khép lại thành trảo, một chút sức mạnh lôi đình vờn quanh ở trong đó.

Sức manh kinh khủng bạo phát, giống như xuyên thấu một tầng cửa sổ giấy, trực tiếp xuyên qua lồng ngực Ngô Thiên, lấy ra một viên bảo châu màu xanh lục!

Bảo châu kia, lộ ra khí độc vô cùng kinh khủng!

Chỉ là một tia, cũng đủ để hạ độc chết hàng tỉ sinh linh, ngay cả Chân Tiên cũng khó mà chống cự!

Mà đây chỉ là khí độc bảo châu này tiêu tán ra mà thôi, khí độc tinh khiết nhất ở trong này, còn chưa hoàn toàn phát huy ra.

"Tiểu Ái, phân tích một chút."

"Khởi nguồn của Hóa Tiên Độc, từ Đại La Kim Tiên, rất có thể là dùng độc tâm của Yêu Vương của Thiên Ngô nhất mạch luyện chế mà thành..."

Tin tức liên quan tới độc châu này hiện lên.

Sắc mặt Ngô Thiên hoảng sợ nhìn Sở Cuồng Nhân: "Làm sao lại, tại sao có thể như vậy..."

Vậy mà hắn dùng tay lấy được nguồn gốc của Hóa Tiên Độc này? !

"Vốn còn muốn chờ ngươi sử dụng Hóa Tiên Độc này đến cực hạn, cung cấp trợ lực giết một số người giúp ta, nhưng bây giờ xem ra, có viên độc châu này cũng không kém bao nhiêu."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Vừa mới nói xong, một luồng sức mạnh lôi đình vô cùng bàng bạc bỗng nhiên bạo phát!

Đạo văn phía trên tiên khu của Ngô Thiên trực tiếp phát nổ, sức mạnh lôi đình kinh khủng, trực tiếp đánh hắn thành một làn sương máu!

Thiên kiêu Yêu tộc Ngô Thiên, hoàn toàn chết đi!

Sở Cuồng Nhân vuốt vuốt độc châu trong tay, lập tức thu vào trong tụ lý càn khôn của hắn.

"Hiện tại, đến phiên các ngươi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Bọn người Phật Chi Kiếm, Tuệ Giác hãi hùng khiếp vía.

"Thí chủ, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn hoàn toàn đối địch với Phật Môn của ta sao?"

Giọng điệu Phật Chi Kiếm trầm trọng nói.

Hắn biết mình không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, hiện tại, đúng là định dùng toàn bộ Phật Môn tới trấn áp đối phương.

"Đúng vậy, Sở Cuồng Nhân, cho dù ở phía sau ngươi có thư viện Bách Gia, Thần Ma nhất mạch, nhưng nếu đồng thời làm mất lòng nhiều thế lực như vậy, cho dù ngươi có thế lực phía sau, đoán chừng cũng sẽ nhức đầu, ta khuyên ngươi, làm người vẫn không quá tuyệt tình." Vương Thiên Bá cũng nhịn không được mà nói ra.

"Sở Cuồng Nhân, hôm nay việc này, bỏ qua như vậy đi."

"Chúng ta còn có át chủ bài chưa ra, nếu tiếp tục đánh, thắng bại còn chưa thể biết được."

Bọn người Lang Gia Quân Tử, Tuệ Giác cũng không nhịn được mà lên tiếng nói ra.

Trong lòng của bọn hắn vô cùng bực bội.

Cùng là thiên kiêu giới tử, nhưng bọn họ liên thủ, cũng vẫn bị Sở Cuồng Nhân áp chế, phải dùng loại phương thức này để chịu thua.

Quả thực là vô cùng nhục nhã.

Nghe được lời nói của đám người Phật Chi Kiếm, thần sắc Sở Cuồng Nhân vô cùng bình tĩnh, từ tốn nói: "Cái này chính là di ngôn của các ngươi sao? Nói xong, vậy thì chuẩn bị Vãng Sinh đi!"

"Sở Cuồng Nhân, ngươi thật sự tuyệt tình như vậy sao!"

"Đáng chết, ngươi thật sự không cho người khác một chút mặt mũi nào! !"

Sắc mặt mọi người biến đổi, trong mắt lộ ra vẻ oán hận.

"Đã như vậy, thì cá chết rách lưới thôi! !"

Mọi người liếc nhau, trong mắt lộ ra một tia quyết tuyệt.

Lệnh Hồ Tôn thúc giục ma kiếm đến cực hạn, ma quang thị huyết lấp lóe, ma khí điên cuồng tàn phá bừa bãi trong hư không.

Tay Phật Chi Kiếm cầm hàng ma bảo kiếm, kim giáp trên người có vô số đạo văn như ẩn như hiện, đó là kim giáp được hắn thúc giục đến cực hạn.

"Phật Chi Kiếm, trảm tội! !"

Hắn giơ cao hàng ma bảo kiếm kim sắc trong tay, phật quang ngút trời, hóa thành một hư ảnh Phật Đà cao lớn.

Phật Đà này trợn mắt nhìn, tay cầm bảo kiếm, giống như muốn trảm hết tất cả người có tội trong thiên hạ!

Một kiếm rơi xuống, Phạn âm truyền ra, kim liên nở rộ!

Những người còn lại, mỗi người cũng thúc giục át chủ bài cuối cùng.

Lang Gia Quân Tử trực tiếp ném Thiết Phiến trong tay ra ngoài, chỉ thấy nan quạt phân tacgs, hóa thành một lợi kiếm, trôi nổi trong hư không, còn tạo thành một kiếm trận ở xung quanh Sở Cuồng Nhân!

"Sở Cuồng Nhân, ngươi quá cuồng vọng!"

"Hôm nay, chúng ta sẽ liên thủ, hoàn toàn kết thúc con đường vô địch của ngươi!"

Sắc mặt Trác Đông Lai âm trầm nói.

Một mình hắn không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, nhưng hắn không tin, nhiều thiên kiêu giới tử như thế, yêu nghiệt liên thủ, vẫn không làm gì được Sở Cuồng Nhân như cũ!

Hắn vừa sải bước ra, thúc giục sức manh Lưỡng Nghi Tiên Thể đến cực hạn.

Tiên Thể này, vô cùng cường đại.

Cho dù hắn còn chưa hoàn toàn nắm giữ, nhưng chiến lực mà hắn phát huy ra cũng không yếu hơn phần lớn yêu nghiệt.

"m Dương luân chuyển, thần quang vô địch!"

Trên người Trác Đông Lai có từng đạo quang mang đen trắng lóe ra, lẫn vào vô số đạo văn, hóa thành một chùm sáng đen trắng khổng lồ!

Chùm sáng phá không, xuyên thủng hư không!

Một kích này, cho dù là Chân Tiên có tu vi cường đại hơn Trác Đông Lai một hai phẩm cũng khó có thể chống cự!

Đây là thần thông bổ sung thứ hai của Lưỡng Nghi Tiên Thể, âm Dương Tạo Hóa thần quang!

"Ác Quỷ Tu La, Tam Thiên Luyện Ngục! !"

Tay Vương Thiên Bá cầm trường đao màu đen, trong mắt bắn ra bạo ngược chi ý.

Chém ra một đao, ánh đao màu đen gào thét xông ra, giống như muốn đều 3000 thế giới thành luyện ngục vô biên!

Ác quỷ kêu rên, tiếng Tu La gầm vang vọng ở trong gầm trời!

Trên người Tuệ Giác có lưu ly tâm màu sắc rực rỡ chiếu rọi, đó là Bồ Đề Tâm!

"Bồ Đề Tam Chứng, Bồ Tát Sơ Mi!"

Bồ Đề Tâm gia tăng sức mạnh Bồ Tát, Tuệ Giác gần như thúc giục tiên nguyên, phật quang đến cực hạn.

Không chỉ có như thế, quanh hắn có đạo văn ngưng tụ, da thịt cốt cách trở nên trong suốt, dường như thân thể đã hóa thành lưu ly.

Chính là pháp môn luyện thể đỉnh phong của Phật Môn, Vô Tướng lưu ly thân thể!

Lưu ly thân thể, Bồ Đề Tâm, sức mạnh Bồ Tát!

Ba luồng sức manh cùng được thúc giục, lúc này Tuệ Giác đã ở trạng thái mạnh nhất!

Từng luồng sức manh cùng nhau đánh ra, phật quang và ma khí trộn lẫn, đao quang và kiếm khí gào thét, hóa thành một mảnh năng lượng cuồn cuộn dồi dào vô tận, nuốt sống tất cả mọi thứ trong thiên địa.

Mà Sở Cuồng Nhân đối mặt với một kích này, thần sắc không thay đổi, vô cùng lạnh nhạt.

"Thứ này, có chút đáng giá, vậy thì để cho các ngươi nhìn chiêu này một chút đi."

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, trên người có sức mạnh Luân Hồi đang lưu chuyển, một luồng đạo văn vô cùng huyền diệu lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, hình thành một lực trường kinh khủng!

Ở bên trong lực trường này, có quang mang năm màu lộng lẫy đang lưu chuyển.

Mà mỗi một loại quang mang, đại diện cho một loại sức mạnh Luân Hồi!

Sức mạnh Thiên Đạo Mênh mông, nhân đạo biến hóa đa dạng, A Tu La Đạo bạo ngược, Địa Ngục đạo âm u quỷ quyệt, Súc Sinh Đạo, Ngạ Quỷ Đạo dường như nuốt chửng mọi thứ...

Sáu loại quang mang, đại biểu cho sức mạnh Lục Đạo Luân Hồi!

Chính là đệ nhị thần thông của Luân Hồi Thiên Thể!

Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới! !

Lục Đạo Luân Hồi, sinh sôi không ngừng!

Ở bên trong luồng lực trường này, kiếm trận mà Lang Gia Quân Tử thi triển bị phá nát đầu tiên!

Kiếm khí vô tận kia bay ngược ra, trong phút chốc đã đánh Lang Gia Quân Tử bay ra ngoài, trọng thương ngay tại chỗ..

Ngay sau đó, các đòn tấn công tiến vào bên trong lực trường này.

Lục đạo luân chuyển, giống như một Thiên Địa Đại Ma Bàn vô hình, huỷ diệt các đòn tấn công!

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, giống như một vị thần nắm giữ sinh tử luân hồi.

Còn về những thiên kiêu còn lại bị lực trường này bao phủ, chỉ cảm thấy sức manh Luân Hồi vô cùng vô tận xông tới từ bốn phương tám hướng, gần như điên cuồng nghiền ép thân thể của bọn họ.

Tất cả mọi người hoảng sợ nhìn tình cảnh này!

"Chuyện này, đây là chiêu thức gì vậy! !"

Tuệ Giác dựa vào Vô Tướng lưu ly thân thể mà chống được sức mạnh Lục Đạo Luân Hồi, nhưng dù vậy, thân thể lưu ly của hắn cũng đã bắt đầu vỡ tan.

Bên trong Luân Hồi thế giới này, hắn đối mặt với Sở Cuồng Nhân, cũng như đang đối mặt với một vị thần chí cao vô thượng.

"Thứ này đã khiến cho các ngươi kinh ngạc rồi sao?"

"Như vậy, còn cái này thì sao."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, trên người có Thần Ma chi khí gào thét tuôn ra, tạo ra sức mạnh sinh tử trong hư không, hóa thành một mâm tròn màu trắng đen, phía trên tràn ngập uy năng một luồng ngập trời!

Chính là Hỗn Độn Thần Ma Thể, Chư Giới Sinh Tử Luân!

Chương 1299 - Hai đại thần thông giết chết chúng thiên kiêu, Trác Đông Lai ngã xuống

Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới mở ra, Sinh Tử Luân Chuyển!

Sức mạnh hai đại thần thông mà Sở Cuồng Nhân mới lấy được bạo phát, thần uy không có gì sánh kịp tràn ngập giữa thiên địa này.

Tất cả thiên kiêu đứng trước hai đại thần thông này đều nhịn không được mà đồng tử co rụt lại, hít vào một ngụm khí lạnh, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin.

Cho dù là nhóm thiên kiêu giới tử đứng cách xa thì sau khi cảm nhận được khí tức của hai đại thần thông cũng không nhịn được mà đồng tử run rẩy.

"Cái này, đây là sức mạnh gì? !"

"Ông trời của ta, ta cảm thấy nếu ở bên trong lực trường vô hình kia, thì dù có mười kẻ như ta cũng sẽ bị tuỳ tiện giết chết! !"

"Đây là sức mạnh thiên kiêu có thể thi triển ra sao? !"

Bọn người Phật Chi Kiếm, Tuệ Giác, Vương Thiên Bá đều thúc giục tiên nguyên, dùng hết toàn lực chống cự sự nghiền ép của Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới.

Nhưng dù vậy, sức mạnh của bọn họ vẫn bị áp chế đến kịch liệt như cũ.

Vốn dĩ, bọn họ cũng không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân, hiện tại lại bị thế giới Lục Đạo Luân Hồi áp chế, thì cũng không cần nhắc tới.

Nhất là khi bọn họ nhìn thấy Sinh Tử Luân được tạo thành từ hai màu đen trắng, từ vô số đạo văn ngưng tụ thành, trong hư không tản ra tiên huy tươi sáng, trong lòng càng nhịn không được mà hoảng sợ.

Một cảm giác sinh tử không thể tự kiềm chế, tự nhiên sinh ra!

"Các ngươi rất vinh hạnh, trở thành những thiên kiêu đầu tiên bị ta dùng hai đại thần thông này giết chết!"

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân vang lên, vang vọng đất trời.

Hắn đứng sừng sững ở dưới Sinh Tử Luân, quanh người có sức mạnh Luân Hồi lưu chuyển, giống như một vị Tiên Vương vô thượng nắm giữ sinh tử, làm người ta sợ hãi run sợ.

"Không, ta sẽ không chết ở chỗ này!"

"Ác quỷ tu la, chém cho ta!"

Tiên bên trong ác bá, Vương Thiên Bá không cam tâm cứ như vậy chết ở chỗ này, thúc giục tiên nguyên đến cực hạn, lại chém ra một đao một lần nữa, đao quang tràn trề huyễn hóa ra vô số ác quỷ dữ tợn.

Giống như muốn biến thế giới này thành địa ngục.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn đứng bất động tại chỗ, trên đầu có Sinh Tử Luân nhẹ nhàng chuyển một cái, một luồng sức mạnh sinh tử kinh khủng vô biên khuếch tán ra.

Đao quang vô tận kia bị tuỳ tiện phá vỡ!

Ác quỷ tiêu tán, La Sát ngã xuống!

Sức mạnh sinh tử lại giống như đại hải cuồn cuộn, muốn làm sụp đổ chư thiên thế giới này, nghiền ép về phía Vương Thiên Bá!

Đùng! !

Không gian liên tiếp nứt toác, hóa thành mảnh vỡ!

Mà kèm theo, còn có tiếng hét thảm của Vương Thiên Bá, ở trước mặt luồng sức mạnh sinh tử này, tiên khu của hắn bị phá huỷ!

"Không, không..."

Vương Thiên Bá hoảng sợ kêu to.

Rất khó tưởng tượng, được vinh dự gọi là tiên bên trong ác bá là hắn sẽ có lúc hoảng sợ đến mức này.

Ầm!

Một làn sương máu nổ tung!

Vương Thiên Bá ở trước mặt sức mạnh Sinh Tử Luân, giống như mây khói tán loạn, không có chút sức chống cự nào!

Tình cảnh này, có thiên kiêu nhìn thấy mà tê cả da đầu.

Mà lúc này đây, Sở Cuồng Nhân lại động một lần nữa, tiên nguyên phun trào, Chư Giới Sinh Tử Luân lại chuyển động một lần nữa!

Tiên huy tươi sáng vô tận nở rộ!

Từng đạo từng đạo sức mạnh sinh tử phóng thích ra, giống như muốn làm sụp đổ chư thiên vạn giới này!

Lệnh Hồ Tôn cầm ma kiếm trong tay, thúc giục nó đến cực hạn, huyết dịch trên người gần như đều bị ma kiếm hút khô, nhờ vào đó đổi lấy sức mạnh càng thêm cường đại.

Nhưng cho dù hắn nỗ lực lớn hơn nữa, trả cái giá lớn hơn nữa, cũng không làm nên chuyện gì.

Sinh Tử Luân Chuyển!

Kiếm Ma ngã xuống!

Chỉ còn lại một tiếng leng keng, thanh kiếm cắm ngược trên mặt đất.

"Sở Cuồng Nhân, tha cho ta một mệnh, ta nguyện ý trả bất cứ cái giá nào! Ta, ta nguyện ý đi theo ngươi!"

Lang Gia Quân Tử mất hết phong độ, liền vội xin tha.

"Ngươi, cũng xứng?"

Sở Cuồng Nhân nhấc tay lên, sức mạnh sinh tử bao trùm hắn.

Lại là một thiên kiêu đứng đầu tiêu vong!

"Đáng chết, đáng chết! !"

Tuệ Giác rống giận, vận chuyển Bồ Đề Tâm, bên trong phật quang ngút trời, một pháp tướng Bồ Tát trang nghiêm được ngưng tụ thành!

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo lại bị sức mạnh sinh tử nghiền nát trong nháy mắt!

Vô Tướng lưu ly thân thể trên người hắn cũng xuất hiện từng vết rách, giống như một món đồ sứ, một tiếng xẹt, cả người trực tiếp biến thành mảnh vỡ.

Thể xác và tiên hồn, đều tiêu vong trong nháy mắt!

"Phật Chi Kiếm, giết chóc xá tội! !"

Tay Phật Chi Kiếm cầm hàng ma bảo kiếm kim sắc, thúc giục kiếm khí phật quang trên người đến cực hạn!

Răng rắc răng rắc!

Phật quang bị phá nát, kiếm khí tiêu tán, tuy kim giáp trên người Phật Chi Kiếm cao cấp, có thể không bị hư tổn dưới sức mạnh Lục Đạo Luân Hồi.

Nhưng Phật Chi Kiếm không được như thế!

Thân thể của hắn bị phá vỡ thành từng khúc dưới sức mạnh to lớn này!

"Sở Cuồng Nhân, ta không phải là đối thủ của ngươi, nhưng lần này ngươi sát hại Tuệ Giác và ta, Phật Môn sẽ không bỏ qua ngươi!"

"Truyền nhân Bồ Tát, Cổ Phật chi tử, bọn họ nhất định sẽ tìm ngươi báo thù!"

Giọng điệu của Phật Chi Kiếm dày đặc nói.

"Để cho bọn họ tới, cũng sẽ như các ngươi, ta sẽ ban cho bọn họ cái chết!"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Cuối cùng, bảo giáp và hàng ma bảo kiếm rơi trên mặt đất, mà Phật Chi Kiếm, tiên khu bị vỡ tan, chỉ để lại một viên xá lợi.

"Tiếp đó, cũng chỉ còn lại ngươi."

Sở Cuồng Nhân nhìn Trác Đông Lai sau cùng, cười nhạt nói.

Lúc này đối phương đang dùng Lưỡng Nghi Tiên Thể, liều chết chống cự lại trùng kích của sức mạnh sinh tử.

Không thể không nói, Lưỡng Nghi Tiên Thể không hổ là Tiên Thể Chí Tôn, ngay cả yêu nghiệt như Phật Chi Kiếm cũng không chống đỡ được bao lâu, nhưng Trác Đông Lai vẫn có thể tiếp tục cố hết sức chống đỡ.

"Dựa vào cái gì? !"

"Sở Cuồng Nhân ngươi rốt cuộc là dựa vào cái gì mà có thể đạt được nhiều vật quý như vậy? !"

Trác Đông Lai nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, tròng mắt đỏ như muốn nứt toạc, mặt mũi tràn đầy vẻ phẫn hận, không cam lòng.

Sức mạnh bản thân hao hết trăm cay nghìn đắng đạt được, nhưng cuối cùng lại không chịu nổi một kích ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Thực lực của đối phương cường đại đến mức, căn bản là vượt qua phạm trù của một thiên kiêu!

Đây là dựa vào cái gì? !

Hắn hận Thương Thiên bất công, dường như đem tất cả hậu đãi tài nguyên trên thế gian này cho Sở Cuồng Nhân.

"Dựa vào cái gì? Chỉ bằng ta còn mạnh hơn so với ngươi! So với các ngươi, tất cả mọi người, đều cường đại hơn!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Tiên huy vô thượng bao phủ ở trên người hắn, sinh tử luân hồi chi ý vô biên, chiếu rọi Cửu Thiên Thập Địa!

"Không, ngươi chỉ may mắn hơn so với ta thôi!"

"Nếu như ngươi và ta đổi chỗ, ta sẽ càng cường đại hơn so với ngươi! !"

Mặt mũi Trác Đông Lai tràn đầy vẻ không cam lòng nói ra.

"Ngươi cảm thấy có khả năng sao? Ta trải qua vạn chiến mà không bại, nghịch cảnh trong thiên địa không thể làm cho ta thần phục! Nhưng ngươi, có thể sao?"

"Nếu ngươi và ta đổi chỗ, ngươi sẽ chỉ, bị chết càng nhanh!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Sau lưng, Sinh Tử Luân nhẹ nhàng chuyển một cái, sức mạnh sinh tử bỗng nhiên tăng lên.

Ầm!

Trác Đông Lai, tiên khu đột nhiên nổ tung!

Trong hư không, chỉ còn lại có một trái tim lóe ra tiên huy đen trắng, còn tại đập bịch bịch.

Đây là tài liệu do Sở Cuồng Nhân cố ý lưu lại, chuẩn bị dùng để phân tích Lưỡng Nghi Tiên Thể.

Đến tận đây, Phật giả, ác bá, quân tử, ma nhân, Yêu thú...

Tất cả yêu nghiệt thiên kiêu vây công Sở Cuồng Nhân, đều tiêu vong, không còn một mống!

Mà nhìn lại Sở Cuồng Nhân.

Đứng lơ lửng trên không, áo trắng như tuyết, vẫn không nhiễm trần thế như cũ.

Tay áo phấp phới, tiên huy tươi sáng, chiếu phá sơn hà vạn đóa!

Thiên kiêu bốn phía thấy thế, đồng tử run rẩy dữ dội, toát ra các loại thần sắc thật không thể tin, chấn kinh, kinh thán.

Mà một số nữ tu thì nhìn đến hai mắt tỏa ánh sáng, trong lòng rung động.

"Thế gian này lại có nam tử mạnh đến mức này sao!"

"Bá đạo đến gần như không ai bì nổi, cường đại đến mức khiến người ta tuyệt vọng, còn có gương mặt như teien này, quả thực là làm cho người ta... Muốn ngừng mà không được!"

Mà trong bóng tối.

Một số các đại năng đang quan sát sân thi đấu tinh không cũng nhịn không được mà cảm khái.

"Sở Cuồng Nhân này ở trong một đời trẻ tuổi, quả thật là vô địch hay sao? !"

"Cũng không biết mấy giới tử yêu nghiệt đứng đầu kia, có biện pháp chống cự lại hắn hay không, nếu mặc cho người này tiếp tục trưởng thành, tương lai Tiên giới này, sợ là thật sự thành vật trong bàn tay người này."

Chương 1300 - Diệp Trúc xuất quan, hào khí vượt mây Sở Cuồng Nhân, ta muốn một giọt tinh huyết của ngươi

Kiếm Tiên chi lăng.

Sáu Đại Luân Hồi đại thế giới, Chư Giới Sinh Tử Luân của Sở Cuồng Nhân được thi triển lần đầu tiên, uy năng bày ra cường thế, giết chết một đám yêu nghiệt thiên kiêu, rung động vô số người.

Mà mọi người còn có một nỗi nghi hoặc.

Đó chính là, đây là mấy phần thực lực của Sở Cuồng Nhân? !

Từ khi đối phương thấy các đại thiên kiêu liên thủ, đến giết chết chúng thiên kiêu, trong toàn bộ quá trình đều không nhìn thấy đối phương lâm vào bên trong khổ chiến.

Thậm chí, hắn còn chưa từng bị đánh lui.

Quá dễ dàng.

Mọi người suy đoán, đây rất có thể không phải là toàn bộ thực lực của đối phương.

Chuyện này khiến mọi người có loại cảm giác tuyệt vọng thật sâu.

Nếu nói yêu nghiệt thiên kiêu còn lại, mọi người còn có thể nhìn thấy bóng lưng, còn có thể đuổi theo.

Vậy thì, Sở Cuồng Nhân giống như một kẻ đứng thẳng trong mây, cao đến mức dù có ngước đầu nhìn lên, thì mọi người cũng không nhìn thấy rốt cuộc hắn ở nơi nào.

Chứ nói chi đến việc đuổi theo?

Chớ nói chi đến vượt qua?

"Người này, thật sự quá biến thái!"

"Cho tới bây giờ vẫn chưa từng gặp qua thiên kiêu như hắn, đây quả thực là một con quái vật."

Mọi người nghị luận ầm ĩ, đối với Sở Cuồng Nhân, vô số thiên kiêu cảm thấy tuyệt vọng.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, chỉ có thể dùng bốn chữ để nói về đối phương... Không cách nào vượt qua! !

Mà Sở Cuồng Nhân lại không để ý đến mọi người, lúc này, hắn đang quét dọn chiến trường.

Trên người những thiên kiêu yêu nghiệt này phần lớn đều có đồ tốt, lúc này những thiên kiêu này chết rồi, những bảo vật này tất nhiên cũng thuộc về hắn.

"Hàng ma bảo kiếm, Đại La kim giáp của Phật Chi Kiếm, Bồ Đề Tâm của Tuệ Giác, tiên đao Đại La khí của Vương Thiên Bá, ma kiếm của Lệnh Hồ Tôn..."

"Ừm ừm, không tệ không tệ, thật sự là làm phiền những người này, ngàn dặm xa xôi tới đưa những bảo vật này cho ta."

Sở Cuồng Nhân cảm khái nói ra.

Trận chiến này, thu hoạch của hắn vô cùng lớn, có trận chiến này, Kiếm Tiên chi lăng này, coi như không uổng phí hắn tới.

Nhưng sau khi phân tích luyện hóa Lưỡng Nghi Tiên Thể của Trác Đông Lai, lần này, xem như thắng lợi trở về.

"Ngoại trừ Lưỡng Nghi Tiên Thể, còn có... Thanh Diệp Kiếm Đồng!"

Sở Cuồng Nhân nhìn phía xa Diệp Trúc ở bên trong kiếm lớn màu xanh, trên mặt lộ ra nụ cười thâm sâu khó lường.

Chính mình giúp Tam Thanh Đạo Môn một chuyện lớn như vậy, đến lúc đó muốn một giọt tinh huyết của Diệp Trúc, cũng không quá phận đi?

Diệp Trúc nắm giữ Thanh Diệp Kiếm Đồng hoàn chỉnh, không phải cũng tương đương với hắn cũng nắm giữ kiếm đồng hoàn chỉnh sao?

Chuyến này, một lần duy nhất lấy được hai loại Tiên Thể Chí Tôn.

Loại cơ duyên tạo hóa này, truyền ra ngoài đoán chừng sẽ không có người nào tin, cũng chỉ có Sở Cuồng Nhân nắm giữ Thể Chất Chi Thư, có thể thôi diễn ra tất cả thể chất mới có thể làm được.

Đùng! !

Lúc này, giữa thiên địa bỗng nhiên có một luồng kiếm ý kinh thiên phóng lên tận trời.

Chỉ thấy Diệp Trúc bên trong kiếm lớn màu xanh ở nơi xa bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt có đường vân lá cây thanh sắc hiện lên, tiêu tán ra kiếm khí, sắc bén đến mức có thể tuỳ tiện xé rách không gian!

Chỉ thấy kiếm lớn màu xanh bị phá nát!

Diệp Trúc đứng dậy đi ra, kiếm khí trên người giống như cuồng phong không ngừng nghỉ, bao phủ mọi thứ, lay động đất trời!

Vô số cự kiếm bốn phía xảy ra cộng hưởng, ong ong run rẩy, kiếm ngân vang ngút trời!

Như nghênh đón Vạn Kiếm Chí Tôn!

"Diệp Trúc xuất quan, hắn đã nắm giữ sức mạnh Thanh Diệp Kiếm Đồng hoàn chỉnh!"

"Kiếm khí thật là khủng khiếp, không hổ là Tiên Thể kiếm đạo mạnh nhất!"

Thiên kiêu bốn phía không khỏi sợ hãi than thành tiếng.

Sở Cuồng Nhân thấy được, trong mắt cũng lướt qua một tia dị sắc: "Khí tức này, phải mạnh mẽ hơn rất nhiều so với Trác Đông Lai!"

Ngược lại không phải là nói Thanh Diệp Kiếm Đồng cường đại hơn Lưỡng Nghi Tiên Thể.

Tiên Thể mạnh hơn, cũng chỉ là phụ trợ, thứ quan trọng nhất, chính là nắm giữ người là ai!

Diệp Trúc vốn đã có Thanh Diệp Kiếm Đồng tàn khuyết, lúc này hắn lại luyện hóa kiếm đồng tử, nắm giữ sức mạnh Thanh Diệp Kiếm Đồng hoàn chỉnh, có thể nói là thông thạo đối với luồng sức mạnh này, mà Trác Đông Lai lại từ Nguyên Dương Tiên Thể tăng lên tới Lưỡng Nghi Tiên Thể, trình độ nắm giữ Tiên Thể này, kém xa nắm giữ trình độ Thanh Diệp Kiếm Đồng của Diệp Trúc.

Nếu Trác Đông Lai có thể nhẫn nại thêm một thời gian ngắn nữa, hoàn toàn khống chế Tiên Thể, sau đó lại tìm kiếm cơ duyên, tăng cảnh giới của mình thêm một vài cảnh giới nhỏ...

Khi đó, nếu chiến đấu với Sở Cuồng Nhân, có lẽ có thể đủ sức tiếp nhiều thêm mấy chiêu.

Diệp Trúc xuất quan, hắn đã nắm giữ sức mạnh Thanh Diệp Kiếm Đồng hoàn chỉnh, không cần giống trước đó, một mực nhắm mắt lại, hắn liếc nhìn một vòng chiến trường, khi hắn nhìn đến những tu sĩ Tam Thanh Đạo môn hi sinh vì hắn kia, trong mắt lộ ra một tia đau thương, sau đó đã bị màu sắc trang nhã thay thế.

"Ác Tiên cốc, Phật Môn, Ma Đạo... Diệp Trúc ta thề, cùng các ngươi, không chết không thôi! !"

Lời nói thốt ra, kiếm ý ngút trời, lay động ngàn vạn hành tinh.

Cự kiếm bốn phía cộng hưởng, giống như đang đáp lời.

"Chậc chậc, lần này, Phật Môn còn có Ma Đạo xem như đụng phải cọng rơm cứng."

"Ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, bọn họ còn phải đối mặt với một Diệp Trúc nắm giữ sức mạnh Thanh Diệp Kiếm Đồng hoàn chỉnh."

Chúng thiên kiêu âm thầm líu lưỡi.

Trong sân đấu tinh không, bất kể là ai đối mặt với một kẻ nắm giữ Tiên Thể Chí Tôn lại tràn ngập lửa giận thì đều không dám khinh thường.

Chớ nói chi là, còn có một Sở Cuồng Nhân còn biến thái hơn so với Tiên Thể Chí Tôn.

"Sư huynh..."

Đám người Tô Vân đi tới bên người Diệp Trúc, mặt mũi tràn đầy kích động.

"Vất vả cho các ngươi, thù của các sư đệ, ta nhất định sẽ báo!"

Diệp Trúc trịnh trọng nói.

"Ừm, chỉ cần sư huynh bình an, các sư đệ ở dưới cửu tuyền, cũng sẽ yên tâm."

Hai mắt Tô Vân đỏ bừng nói.

Ở bên cạnh, bọn người Tào Vân, Vương Trầm Thiên âm thầm cảm khái, Diệp Trúc này cũng có uy vọng rất cao ở bên trong Tam Thanh Đạo Môn.

Địa vị gần như muốn cùng cấp với Sở Cuồng Nhân ở trong thư viện.

Nếu như đổi chỗ, bọn họ tin tưởng, bản thân cũng nguyện ý hi sinh hết thảy vì Sở Cuồng Nhân.

Bởi vì, đó là sự kiêu ngạo của bọn họ!

Là đối tượng bọn họ thề đi theo suốt đời, là Tiên Vương vô thượng đăng cơ trên chín tầng trời trong tương lai!

"Mọi người ở thư viện, còn có Sở đạo hữu, lần này, đa tạ các ngươi."

Diệp Trúc cảm kích nói với Sở Cuồng Nhân.

Tuy vừa rồi hắn đang luyện hóa Thanh Diệp Kiếm Đồng, không rảnh phân thân, nhưng cũng có cảm ứng đối với tình huống bên ngoài.

Hắn biết, nếu như không có Sở Cuồng Nhân, bọn người Tô Vân không thể có cơ hội sống sót, thậm chí, bản thân cũng không thể hoàn toàn luyện hóa Thanh Diệp Kiếm Đồng.

"Ta chỉ đến trả cho Tô Vân một cái nhân tình thôi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Ồ?"

Diệp Trúc có chút ngoài ý muốn, vậy mà hắn không biết Tô Vân và Sở Cuồng Nhân có quen biết.

Tô Vân nói ra chuyện mình và Sở Cuồng Nhân quen biết nhau.

Diệp Trúc nghe vậy, càng thêm ngoài ý muốn.

"Liền vì một câu nhắc nhở, Sở đạo hữu nguyện ý đối chọi với nhiều yêu nghiệt giới tử như vậy vì Tô Vân..."

Diệp Trúc hít sâu một hơi, trên mặt hiện ra vẻ kính nể.

Đối với cách làm người của đối phương, hiện tại hắn chỉ có thể nói, nghĩa bạc vân thiên, hào khí vượt mây!

Thử hỏi, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, có người nào sẽ vì một cái nhân tình đơn giản như vậy mà đối đầu với nhiều yêu nghiệt giới tử của các thế lực chứ?

Không có!

Rất có thể, trên đời này chỉ có một mình Sở Cuồng Nhân!

"Đối với Tô Vân mà nói, đây chỉ là một câu nhắc nhở đơn giản, nhưng với ta mà nói, không phải."

Sở Cuồng Nhân biết, nếu như không có lời nhắc nhở của Tô Vân, vậy thì hắn có thể không thể kịp thời phát hiện tình cảnh lúc đó của Lam Vũ, có thể không thể kịp thời chạy tới cứu viện.

Nếu như Lam Vũ xảy ra chuyện gì, thì cho dù hắn có đồ sát toàn bộ Ác Tiên cốc hơn mười lần trăm lần thì cũng khó giải quyết mối hận trong lòng!

"Cho dù như thế nào, lần này vẫn phải đa tạ Sở đạo hữu, từ nay về sau, nếu Sở đạo hữu có gì cần giúp đỡ, Diệp Trúc ta, nghĩa bất dung từ!"

"Ha, quả thật hiện tại ta có một việc cần Diệp đạo hữu trợ giúp."

"Há, mời nói."

"Ta cần một giọt tinh huyết của ngươi."

"Ha ha, chuyện này thì có đáng gì?"

Diệp Trúc cười nhạt một tiếng, ngưng tụ kiếm chỉ, điểm về phía tim, đúng là không nói hai lời, trực tiếp lấy ra một giọt tâm huyết trân quý nhất bên trong tinh huyết!

Chương 1301 - Nhìn xem thủ tịch nhà người ta, nắm giữ Lưỡng Nghi Tiên Thể, bổ túc Thanh Diệp Kiếm Đồng

“Sở đạo hữu, có đủ không?”

Sau khi Diệp Trúc lấy ra một giọt tâm huyết, trên mặt hiện ra một tia tái nhợt, nhưng trên mặt vẫn mang theo mang theo nụ cười ấm áp như cũ.

Không phải mỗi người đều có thể giống với Sở Cuồng Nhân, mí mắt không nháy dù chỉ một chút, lập tức moi tim luyện chế con rối.

Đối với tu sĩ tầm thường, dù chỉ là hao tổn một giọt tâm huyết cũng là hao tổn không hề nhỏ.

“Đủ rồi.”

Sở Cuồng Nhân tiếp nhận giọt tâm huyết kia, ngay sau đó lấy ra một ngọn cỏ xanh biếc.

Ngọn cỏ này, ẩn chứa sinh cơ tinh khiết vô cùng nồng đậm.

Dù chỉ ngửi một chút, cũng làm cho người ta nảy sinh loại cảm giác dư thừa.

Sở Cuồng Nhân đưa ngọn cỏ cho Diệp Trúc, mà sau khi Diệp Trúc ăn vào, liền cảm thấy một giọt tâm huyết mất đi làm bản thân hao tổn nguyên khí kia đang nhanh chóng phục hồi như cũ.

“Ngọn cỏ này thật thần kì, đây là tiên dược gì vậy?”

“Ngọn cỏ của Bất Tử Dược.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Ngọn cỏ này, là một lượng nhỏ do hắn hái xuống từ trên thân cây của Bất Tử Dược.

Nhưng cho dù là chỉ với một phần trăm ngọn cỏ này, đối với Diệp Trúc cũng như tu sĩ khác mà nói, cũng mang lại tác dụng rất lớn.

“Bất Tử Dược sao? !”

Diệp Trúc, Tô Vân chấn động, ngay sau đó bừng tỉnh đại ngộ: “Nghe nói Sở đạo hữu ở bên trong Dao Trì của Côn Luân bí giới lấy được một gốc cây Bất Tử Dược của Vương Mẫu, quả nhiên là sự thật.”

“Ngươi cũng không thèm hỏi xem, ta muốn một giọt tâm huyết của ngươi để làm gì sao?”

Sở Cuồng Nhân cười nói.

“Tuy rằng tò mò, nhưng nếu Sở đạo hữu có lời muốn nói, tự nhiên sẽ nói, ta cần gì phải hỏi nhiều?”

“Ngươi không sợ ta lấy đi làm một ít việc nguyền rủa, dùng giọt tâm huyết này nguyền rủa ngươi, giết ngươi trong vô hình sao!”

Nghe thế, sắc mặt Tô Vân biến đổi, không khỏi có chút lo lắng.

Chẳng qua vẻ mặt Diệp Trúc ngược lại bình tĩnh hơn nhiều: “Sở đạo hữu muốn giết ta, còn cần phiền toái như thế sao?”

Đúng vậy, với thực lực của Cuồng Nhân, muốn giết Diệp Trúc, cũng không phải việc gì quá sức, cần gì phải bỏ gốc lấy ngọn, dùng loại thủ đoạn nguyền rủa này?

“Ha, Diệp đạo hữu thản nhiên như thế, ta đây cũng không cần giấu diếm nhiều.”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân chợt lóe lên ánh thanh quang, khí tức Thanh Diệp Kiếm Đồng liền lộ diện ra, cười nhạt một cái nói: “Không dối gạt Diệp đạo hữu, ta giống như ngươi cũng có sức mạnh Thanh Diệp Kiếm Đồng tàn khuyết, sở dĩ muốn một giọt tinh huyết của ngươi, là vì ta muốn thử xem có thể từ đó diễn hóa ra sức mạnh Thanh Diệp Kiếm Đồng hoàn chỉnh hay không.”

“Thì ra là thế.”

Diệp Trúc vô cùng giật mình đối với việc Sở Cuồng Nhân cũng có Thanh Diệp Kiếm Đồng, nhưng cũng không nghĩ quá nhiều.

Dù sao thì, mặc cho hắn có suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ đến, Sở Cuồng Nhân có loại đồ vật hack như Thể Chất Chi Thư này, hơn nữa, Thanh Diệp Kiếm Đồng này là lấy được từ trên người hắn.

Ngược lại, hắn càng thêm khâm phục Sở Cuồng Nhân.

Hắn thấy, với thực lực của Sở Cuồng Nhân, hoàn toàn có thể tại thời điểm hắn còn chưa luyện hóa Thanh Diệp Kiếm Đồng, mạnh mẽ bắt lấy kiếm đồng, bản thân nắm giữ sức mạnh kiếm đồng hoàn chỉnh.

Nhưng Sở Cuồng Nhân thì không, hơn nữa còn hộ pháp cho hắn, ngăn chặn dám người Phật Chi Kiếm.

Không phải ai, cũng có thể chống đỡ sự dụ hoặc của Tiên Thể Chí Tôn.

Cho dù là bản thân Diệp Trúc, tự hỏi nếu đổi chỗ với Sở Cuồng Nhân mà nói, cũng không làm được đến mức này, chính vì bản thân tự thấy làm không được, nên càng thêm tôn sùng, kính nể đối với Sở Cuồng Nhân!

“Một giọt tâm đầu huyết là đủ rồi sao? Muốn lấy thêm vài giọt hay không?”

Diệp Trúc hỏi.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân trợn trắng, gia hỏa này thật sự cho rằng bản thân giống hắn, liếc mắt một cái là có Bất Tử Chi Thân sao?

Tâm huyết này, nói cho là cho à?

“Không cần, ta sợ Bất Tử Dược trên người ta không đủ đâu.”

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt cười nói, tuy nói như vậy, nhưng thật ra hắn càng thưởng thức Diệp Trúc nhiều hơn vài phần.

Sau đó, hắn tìm một chỗ ở Kiếm Tiên chi lăng, chuẩn bị phân tích

Lưỡng Nghi Tiên Thể, còn có sức mạnh kiếm đồng.

Mà trước khi phân tích, hắn lấy ra một ít bảo vật đoạt được trong trận chiến lần này, phân phát cho đám người Tào Vân, Vương Trầm Thiên, dù sao, chút bảo vật này với hắn mà nói cũng có tác dụng không lớn.

Ngược lại thì đối với đám người Tào Vân mà nói, càng có thể phát huy tác dụng.

“Quả nhiên, có thủ tịch ở đây, bảo vật này cũng khiến ta cầm đến mỏi tay.”

Vương Trầm Thiên mặc trên người chiến giáp kim sắc của Phật Chi Kiếm, không khỏi cảm khái nói.

Chỉ riêng chiến giáp này, còn nhiều hơn so với thu hoạch mấy năm nay hắn có được ở trong sân đấu tinh không.

“Đúng vậy, có thủ tịch ở đây, trong đấu trường tinh không này, còn có ai dám tự xưng là thiên kiêu đâu?”

Tào Vân cầm thiết phiến của Lang Gia Quân Tử trong tay, cười nhạt một tiếng.

Nan quạt của thiết phiến này được tạo thành từ ba mươi sáu thanh tiên kiếm, có thể tạo thành một kiếm trận tuyệt thế, vây địch giết địch, đều vô cùng thực dụng.

Hơn nữa hắn tinh thông phù văn chi đạo, nếu ở phía trên được khảm phù văn, càng có thể làm cho uy lực của thiết phiến này cao hơn một bậc.

Giới tử còn lại của thư viện cũng có thu hoạch riêng.

Trong lúc nhất thời, không ít thiên kiêu nhìn thấy nhóm giới tử thư viện này, trên mặt tràn đầy vẻ cực kỳ hâm mộ.

“Có một thủ tịch như Sở Cuồng Nhân, thật sự là quá tốt.”

“Ông trời ạ, hiện tại ta gia nhập thư viện còn kịp không?”

“Hu hu, nhìn xem thủ tịch nhà người ta, nhìn lại mình một chút, liền muốn khóc.”

“Haizz, đại sư huynh kia nhà ta, đừng nói đến bảo vật, cho đến bây giờ, đến nửa viên đan dược cũng chưa từng phân cho ta, khác biệt quá lớn.”

Kiếm Tiên chi lăng, ở nơi nào đó.

Sở Cuồng Nhân lấy trái tim Trác Đông Lai ra, bắt đầu phân tích.

Ước chừng sau một tháng.

Trên người hắn bỗng nhiên có tiên nguyên hai màu đen trắng lưu chuyển, bên ngoài cơ thể có đạo văn trộn lẫn, một luồng âm dương chi ý vô cùng cường đại từ trong tiêu tán ra.

Đây chính là Lưỡng Nghi Tiên Thể!

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra, một bức âm Dương Đồ to lớn ngưng tụ ở trên đầu hắn, bao trùm cả bầu trời, uy lực cường đại, chỉ với một tia đã đủ để đóng băng cả hành tinh.

Đúng là thần thông của Lưỡng Nghi Tiên Thể, Lưỡng Nghi âm Dương Đồ!

Có cách làm khác nhau với âm Dương Sinh Tử Đồ của hắn nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, chẳng qua một cái thiên về âm dương, một cái thiên về sinh tử.

Lưỡng Nghi âm Dương Đồ tiêu tán.

Trên người Sở Cuồng Nhân có tiên huy đen trắng lưu chuyển, hóa thành một chùm sáng đen trắng sáng chói, giống như muốn xuyên phá Hỗn Độn, xuyên thủng hư không!

Thần quang bắn ra, trực tiếp xuyên thủng mấy chục ngôi sao trong tinh không!

Hoả quang ở trong tinh không liên tiếp bạo phát, giống như pháo hoa.

Một kích này, uy lực không biết cường đại hơn bao nhiêu so với khi ở trong tay Trác Đông Lai.

Đúng là một loại thần thông khác của Lưỡng Nghi Tiên Thể, âm Dương Tạo Hóa thần quang!

“Đây là Lưỡng Nghi Tiên Thể sao? Ngược lại uy lực quả thực không tầm thường.”

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng.

Chẳng qua, trên người hắn đã có vài loại thể chất không kém gì Lưỡng Nghi Tiên Thể, lại nhiều thêm một loại, sự tăng trưởng đối với hắn, cũng không quá rõ ràng.

“Quả nhiên, so với gia tăng số lượng thể chất, chi bằng gia tăng chất lượng của thể chất!”

“Nhưng, thể chất trong Tiên giới có thể so sánh được với Tiên Thể Chí Tôn lại ít ỏi không có bao nhiêu, càng đừng nói vượt qua, quả nhiên, vẫn chỉ có Bản Nguyên Thể Duy Nhất của ta là tốt nhất!”

Bản Nguyên Thể Duy Nhất, là do Sở Cuồng Nhân căn cứ vào Thể Chất Chi Thư, dung hợp muôn vàn thể chất, hình thành thể chất cường đại, tiềm lực vô hạn.

Chẳng qua, gần đây sự phát triển đã rơi vào bên trong bình cảnh.

Muốn đột phá bình cảnh này, cũng không phải việc đơn giản.

“Tóm lại, trước khi đột phá bình cảnh của Bản Nguyên Thể Duy Nhất, phải dùng hết mọi cơ hội để nắm giữ càng nhiều thể chất cường đại càng tốt.”

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, sau đó hắn liền lấy ra tâm huyết của Diệp Trúc, từ từ phân tích ra Thanh Diệp Kiếm Đồng.

Lại thêm mấy ngày.

Một luồng kiếm ý vô cùng cường đại phóng lên tận trời, chấn động tinh không!

Một gốc kiếm thảo tuyệt thế hiện lên ở trong hư không, cây cỏ chuyển động, kiếm khí giống như cuồng phong vô tận bao phủ thiên địa!

Diệp Trúc đang làm quen với sức mạnh Thanh Diệp Kiếm Đồng hoàn chỉnh chợt mở hai mắt ra, nhìn về phía nơi xa trong hư không, trong mắt toát ra một tia chấn động.

“Luồng sức mạnh này là, sức mạnh Thanh Diệp Kiếm Đồng, là sức mạnh Thanh Diệp Kiếm Đồng hoàn chỉnh! !”

“Sở đạo hữu, vậy mà hắn thật sự thành công rồi! !”

Chương 1302 - Thể chất xung đột, Bản Nguyên Thể Duy Nhất trấn áp Tiên Thể Chí Tôn, Sở Hồng xuất hiện

“Sở đạo hữu, vậy mà hắn thật sự thành công! !”

Diệp Trúc hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra vẻ vô cùng chấn động.

Mà các tu sĩ còn lại của Tam Thanh Đạo môn cảm nhận được luồng sức mạnh Thanh Diệp Kiếm Đồng hoàn chỉnh này, mặt cũng đầy vẻ không thể tưởng tượng được.

Mới đầu, khi bọn họ nghe nói Sở Cuồng Nhân muốn dựa vào một giọt tâm huyết của Diệp Trúc để diễn hóa ra sức mạnh Thanh Diệp Kiếm Đồng hoàn chỉnh, tất cả đều không tin.

Dù sao thì, sao Thanh Diệp Kiếm Đồng lại dễ dàng diễn hóa ra mức hoàn chỉnh như vậy?

Mặc dù Sở Cuồng Nhân cũng có sức mạnh Thanh Diệp Kiếm Đồng tàn khuyết, bằng không mà nói, Thanh Diệp Kiếm Đồng cũng sẽ không hiếm thấy như vậy.

Dù sao, đây cũng là một trong Thập Đại Tiên Thể Chí Tôn!

Mười mấy năm qua đều không có một cái.

Cũng chỉ ở trong thời đại giới tử chi tranh này, mới có nhiều thể chất cường đại liên tiếp hiện thế như vậy.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại dựa vào một giọt huyết tâm, có thể diễn hoá ra sức mạnh Thanh Diệp Kiếm Đồng hoàn chỉnh! !

Loại chuyện này, không thể tưởng tượng được!

Trong Tiên giới, những nhóm đại năng đang ào ào âm thầm nhìn trộm sâu đấu tinh không đều trầm mặc.

Bọn họ cảm thấy, Sở Cuồng Nhân chính là một con quái vật!

Một con quái vật không hơn không kém!

Một giọt huyết, thôi diễn ra Tiên Thể Chí Tôn, loại chuyện này, chưa từng nghe thấy từ cổ chí kim!

Bỗng nhiên, mọi người nhớ đến trên người Sở Cuồng Nhân có một lượng lớn thể chất, những thứ này, không phải là do hắn dùng phương thức này để diễn hoá ra chứ?

“Hắn muốn làm cái gì?”

“Chẳng lẽ, hắn muốn dung luyện tất cả thể chất trên thế gian vào một thân sao? Dung hợp tất cả thể chất thành duy nhất? !”

Có đại năng phỏng đoán ra ý tưởng của Sở Cuồng Nhân, mặt mày không khỏi biến sắc, hết sức đặc sắc, trái tim run rẩy, càng thêm chấn động.

Dung luyện tất cả thể chất thành duy nhất, không hề nghi ngờ, đây là một kẻ khủng bố đến mức cực hạn!

Ở thế gian này, cũng có người từng thử qua.

Chỉ tiếc, dung hợp thể chất, sao lại đơn giản như vậy?

Nhiều loại thể chất tập trung ở trong cơ thể một người, rất dễ dàng xảy ra xung đột, thể chất càng nhiều, xung đột này sẽ càng mãnh liệt.

Đại bộ phận những người đi trên con đường này, đều là bởi vì thể chất xung đột mà ngã xuống!

“Cho dù là Sở Cuồng Nhân, muốn đi con đường này, cũng tuyệt đối không phải là một việc dễ dàng.”

“Ta cũng muốn xem, hắn có thể đi đến mức nào, là tiền nhân khai sáng con đường chưa từng có, hay vẫn là, như những người trước đó, tự chịu diệt vong? !”

Có người chờ mong, có người chế giễu.

Như Kim Ô Vương, đại năng Phật môn có thù oán với Sở Cuồng Nhân, đều chờ nhìn hắn thất bại.

Chẳng qua, bọn họ cũng không biết.

Ngoại trừ việc Sở Cuồng Nhân có được thiên phú vượt trội hơn tiền nhân, trên người còn mang theo vật phẩm hack như Thể Chất Chi Thư!

…………

“Thành công.”

Sở Cuồng Nhân cảm nhận sức mạnh Thanh Diệp Kiếm Đồng tinh khiết trong cơ thể, khóe miệng hơi vểnh lên.

Nhưng lúc này.

Sức mạnh Thanh Diệp Kiếm Đồng cường đại cùng với sức mạnh Luân Hồi Thiên Thể, Hỗn Độn Thần Ma Thể, Lưỡng Nghi Tiên Thể trong thân thể hắn đã bắt đầu xảy ra xung đột.

Kiếm khí, sức mạnh Luân Hồi, sức mạnh Thần Ma Sinh Tử, sức mạnh âm Dương, bốn luồng sức mạnh ở trong cơ thể đấu đá lung tung, xung đột lẫn nhau, khiến ánh mắt Sở Cuồng Nhân không khỏi nhíu lại.

“Ha, rốt cuộc tứ đại Tiên Thể Chí Tôn cũng phát sinh xung đột

sao?”

Đối với loại tình huống này, Sở Cuồng Nhân cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Đối với việc thể chất bị xung đột, hắn cũng biết đến.

Cho tới nay, nếu không phải hắn có trình độ nắm giữ sâu đậm đối với thể chất, trên người mang nhiều loại thể chất như hắn, sớm đã nên gặp tình huống như vậy.

Chẳng qua, trên người hắn có Thể Chất Chi Thư, đối với việc thể chất bị xung đột này, cũng không phải không có biện pháp giải quyết.

Mà ngay tại thời điểm hắn chuẩn bị xử lý, trong thân thể hắn, đột nhiên bộc phát ra một luồng dao động thể chất siêu tuyệt!

Luồng dao động này, giống như bao trùm toàn bộ thể chất trước đó, vô cùng siêu phàm!

Bốn luồng sức mạnh của Tiên Thể Chí Tôn dưới dao động của luồng thể chất này, lại dần dần bình ổn, không hề xao động, giống như đang thần phục.

“Đây là, sức mạnh của Bản Nguyên Thể Duy Nhất!”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân toả sáng.

Bản Nguyên Thể Duy Nhất, vậy mà có thể đủ để ngăn chặn luồng dao động Tiên Thể Chí Tôn này!

Nó giống như, quân vương đang thống trị thần tử!

Bản Nguyên Thể Duy Nhất, có sức mạnh thống trị tuyệt đối đối với đám Chí Tôn Tiên Thể này!

Sở Cuồng Nhân nghĩ một hồi, rất mau đã minh bạch tất cả.

Hắn không khỏi nhẹ nhàng cười một tiếng: “Không hổ là Bản Nguyên Thể Duy Nhất, mặc dù là Tiên Thể Chí Tôn cũng có thể dễ dàng áp chế, khiến nó thần phục!”

Có Duy Nhất Bản Nguyên Thể ở đây, phiền toái do thể chất bị xung đột gây ra, có thể giải quyết dễ dàng.

Chuyện này nếu để cho những vị đại năng nào đó biết, không biết bộ dáng sẽ chấn động như thế nào đây.

Rốt cuộc, trên thế giới này lại có loại thể chất có thể thống trị Tiên Thể Chí Tôn một cách tuyệt đối, thể chất đó sẽ kinh khủng đến mức nào? !

“Lần bế quan này đã thành công phân tích hai đại Tiên Thể Chí Tôn, kế tiếp, cũng nên nhìn xem các thu hoạch khác.”

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Hắn lấy ra vài món bảo vật có tiên huy tươi sáng, đúng là một ít bảo vật hắn thu hoạch được từ trên người đám thiên kiêu Phật Chi Kiếm.

Ở trong đó, bao gồm các loại Tiên Khí còn có tiên pháp.

Trong đó, thứ hắn cảm thấy hứng thú nhất chính là một viên bảo châu màu xanh đậm.

Bảo châu tiêu tán ra độc khí vô cùng kinh khủng, chỉ là một tia, liền có loại cảm giác khiến vạn linh tĩnh mịch.

Vật ấy, chính là độc nguyên của Hóa Tiên Độc.

“Viên độc nguyên của Hóa Tiên Độc này dùng độc tâm của Yêu Vương luyện chế ra, có xúc tiến tác dụng rất lớn đối với vạn độc ma thân của ta, nếu có thể hoàn toàn luyện hóa thứ này, nhục thân của ta tuyệt đối có thể tiến tới kim tính hoàn chỉnh, thành công đưa thân thể đạt tới cảnh giới Kim Tiên!” Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Chẳng qua, luyện hóa độc nguyên của Hóa Tiên Độc này yêu cầu một khoảng thời gian, Sở Cuồng Nhân hút thứ này vào trong cơ thể, chỉ đợi rảnh rỗi sẽ từ từ luyện hóa.

Bên trong sân đấu tinh không này còn có các cơ duyên khác, không cần thiết phải tiêu phí lượng lớn thời gian, liều mạng với một viên độc nguyên của Hóa Tiên Độc.

Ngoại trừ độc nguyên.

Còn có một ít tiên pháp, tỷ như Phật Môn Bồ Đề Tam Chứng, Ma Đạo Ma Diệt Cửu Thiên, Lang Gia Kiếm Quyết, vân vân.

Ngoại trừ tiên pháp.

Hắn còn để lại Lệnh Hồ Tôn ma kiếm.

“Ma kiếm này, có cách dùng rất khát máu, ngược lại còn rất tà môn quỷ quyệt.”

“Căn cứ vào ghi chép trong điển tịch, trong Kiếm Ma nhất mạch của Ma Đạo từng có ba thanh ma kiếm chí tôn, phân thành thị huyết, nhiếp thần, đoạt phách, ba thanh ma kiếm này, vô cùng cường đại, thậm chí còn có quan hệ với Kiếm Ma, cường giả tối cao và là người khai sáng của Kiếm Ma nhất mạch, có lẽ có thể chú ý một chút.”

Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm nói, đây cũng là nguyên nhân hắn để lại ma kiếm.

Kiếm Ma, cường giả Ma Đạo cổ lão, chính là một vị cường giả Hợp Đạo không kém gì Thiên Yêu Vương.

Hắn tu hành Độc Cô Kiếm quyết, cũng là Hợp Đạo pháp đứng thứ tư bên trong kiếm đạo 24 pháp, là thu hoạch có giá trị với Sở Cuồng Nhân.

Thời điểm kế tiếp, Sở Cuồng Nhân hấp thu thu hoạch lần này.

Muốn lĩnh hội tiên pháp thì lĩnh hội, muốn luyện hóa Hóa Tiên Độc thì luyện hóa, cái trước phải mất mấy ngày liền mới có thể hoàn thành, mà tuy rằng cái sau không thể hoàn thành trong chốc lát, nhưng cũng chỉ mất hơn nửa tháng, vạn độc ma thân của hắn cũng tăng lên không ít, thân thể cũng cường đại thêm rất nhiều.

Nguồn gốc của Hóa Tiên Độc, coi như là một trong những thu hoạch lớn nhất của hắn lần này.

Mà ở bên ngoài.

Nơi nào đó trong sân đấu tinh không.

Bên trong một hành tinh cổ xưa.

Một đạo bóng người hỏa hồng đột nhiên bay lượn tới.

“Bên trong một hành tinh cổ xưa này dường như có loại cộng hưởng chi ý với huyết mạch Thần Hoàng ta, nơi này nhất định có truyền thừa của một vị đại năng Thần Hoàng để lại!”

Thân ảnh lửa đỏ này, chính là Sở Hồng.

Trong mấy năm nay, nàng rèn luyện ở trong sân đấu tinh không, đạt được không ít cơ duyên, thực lực tăng lên rất nhanh.

Thậm chí, huyết mạch của nàng đã đã trải qua sáu lần thức tỉnh, khoảng cách đến lần thức tỉnh thứ bảy cũng chỉ kém một bước!

Trong mơ hồ, nàng có dự cảm nào đó.

Lần thức tỉnh huyết mạch thứ bảy của mình sẽ nằm bên trong hành tinh lớn này.

Chương 1303 - Cơ duyên của Sở Hồng, khảo nghiệm của Thần Hoàng, Hoàng Kinh Hoàng

Thân ảnh Sở Hồng chợt lóe, giống như một viên Hỏa Lưu Tinh trực tiếp lướt vào bên trong hành tinh ở trước mắt.

Bên trong hành tinh này, có không ít cơ duyên.

Mà sau khi Sở Hồng tìm kiếm ở chỗ này một phen, thực lực cũng đã tiến thêm một bước, nhưng những thứ này cũng không làm cho thực lực của nàng nhảy vọt đáng kể.

Khoảng cách của nàng với yêu nghiệt, vẫn còn kém một đường.

“Cần phải nhanh chóng tiến hành lần thức tỉnh huyết mạch thứ bảy, chỉ có thức tỉnh huyết mạch lần thứ bảy, ta mới có thể sánh ngang với những tên yêu nghiệt đó!”

“Mới chân chính có thực lực, có thể đuổi theo bước chân của ca ca!”

Sở Hồng nỉ non nói.

Đối với việc Sở Cuồng Nhân đi vào trong sân đấu tinh không, nàng sớm đã nghe thấy.

Đối phương dùng sức mạnh của bản thân giết chết chúng thiên kiêu, trong đó bao gồm vài tên liên quan đến yêu nghiệt, trong khoảng thời gian này, cũng đã truyền ra, chuyện này khiến cho nàng có một loại cảm giác nóng nảy.

Ca ca càng ngày càng cường đại rồi.

Nàng cũng cần phải trở nên cường đại hơn mới được, bằng không, sau này nàng làm sao có thể đi theo đối phương?

Nàng không muốn lạc hậu quá nhiều, ít nhất, phải để bản thân có thực lực đứng bên cạnh đối phương.

Ôm suy nghĩ như vậy, Sở Hồng tiếp tục tìm kiếm cơ duyên ở bên trong hành tinh, trong mơ hồ, nàng theo cảm giác cộng hưởng trong huyết mạch, tìm kiếm nơi nào đó.

Một ngày này, nàng đi đến bên trong một sơn cốc.

Ở chỗ này, huyết mạch Thần Hoàng của nàng xảy ra dao động xưa nay chưa từng có, giống như muốn nhanh chóng có được thứ gì đó.

“Nơi này với ta mà nói, tuyệt đối có một phần đại cơ duyên!”

Sở Hồng nỉ non nói.

Trong sơn cốc, nơi nơi đều có cấm chế, mà luồng sức mạnh khiến cho huyết mạch nàng dao động kia, được giấu ở chỗ sâu nhất bên trong cấm chế!

“Hiện tại, phải xem biểu hiện của ngươi rồi.”

Sở Hồng lấy ra một cái lục lạc kim sắc.

Vật ấy chính là một trong những bảo vật nàng lấy được trong quá trình lịch luyện ở trong sân đấu tinh không, tên là Phá Cấm Linh!

Tên như ý nghĩa, bảo vật này chuyên dùng để bài trừ cấm chế của trận pháp, chính là một món Đại La Tiên Khí hiếm có!

Sở Hồng thúc giục tiên nguyên, rót vào bên trong Phá Trận Linh.

Lập tức, chỉ thấy Phá Trận Linh chuyển động, tiếng chuông thanh thúy dễ nghe kéo theo một luồng dao động kỳ diệu, đánh sâu vào trong cấm chế của sơn cốc.

Ầm, ầm!

Toàn bộ sơn cốc vì thế mà chấn động.

Vô số cấm chế hiện lên bên trong hư không, không ngừng bị tan rã, vỡ nát!

Cuối cùng, từ chỗ sâu nhất trong sơn cốc, một tòa cung điện được xây dựng từ vô số tiên tinh xuất hiện ở trước mặt Sở Hồng.

Trên cung điện có đạo văn trộn lẫn, bảo quang tươi sáng, tiên dược ở khắp nơi trên đất.

Mà dường như cảm nhận được việc Sở Hồng đã đến, bên trong cung điện này, bỗng nhiên có một ngọn lửa màu kim hồng phóng lên tận trời, ở trong tầng mây hóa thành một con Thần Hoàng hoa lệ tuyệt mỹ!

Thần Hoàng bay múa ở chân trời, đạo văn hiện lên, hoả quang ngút trời, Hoàng kêu vang vọng thiên địa!

“Quả nhiên là đại năng của Thần Hoàng nhất mạch ta!”

“Loại khí tức này, ít nhất là đại năng Thần Hoàng đã trải qua tám lần thức tỉnh huyết mạch! !”

Sắc mặt Sở Hồng có chút kích động.

Thân ảnh nàng chợt lóe, bay vút về phía cung điện, nhưng sau đó liền gặp một trận trùng kích Hoàng Hỏa kim hồng!

Hoàng Hỏa này tung bay, dường như chống cự việc nàng tới gần.

“Ha, đây là khảo nghiệm vị tiền bối Thần Hoàng này lưu lại sao? Thực tốt, vậy ta liền tới thử xem một chút!”

Trong mắt Sở Hồng lộ ra chiến ý lạnh thấu xương.

Trên người nàng hiện ra một món chiến giáp màu kim hồng, đây là một món Đại La Khí cực kỳ hiếm thấy.

Là một trong những món bảo vật mà ngày xưa Sở Cuồng Nhân lấy được ở trong Dao Trì.

Chiến giáp kiểu nữ này, hắn có vài món, ngoại trừ đưa cho Thánh Nữ Dao Trì là Ngọc Trí một món, mỗi người Lam Vũ, Sở Hồng cũng có được một món.

Dựa vào Đại La Khí chi uy, Sở Hồng lại tiến vào bên trong Hoàng Hỏa một lần.

Chẳng qua, nàng càng tiến sâu vào bên trong cung điện, thế công của Hoàng Hỏa này càng ngày càng cường liệt, mặc dù có Đại La Khí bảo hộ, nàng vẫn cảm nhận được áp lực vô cùng cường đại như cũ.

“Không, không được.”

“Nếu như ta cứ tiếp tục như vậy, ta tuyệt đối không lấy được phần cơ duyên này.”

Sở Hồng nhìn Hoàng Hỏa trước mắt, có chút sốt ruột.

Nàng cưỡng bách bản thân mình phải bình tĩnh lại, nhìn Hoàng Hỏa, linh quang bỗng nhiên chợt lóe.

“Đây là Hoàng Hỏa, mà ta là Thần Hoàng, sao không thử thao túng Hoàng Hỏa này một chút nhỉ?”

Muốn làm liền làm, Sở Hồng thúc giục tiên nguyên, chủ động hấp thu một luồng Hoàng Hỏa rồi nhập vào cơ thể, lấy Hoàng Hỏa của bản thân tiến hành áp chế, sau đó thao túng.

Hoàng Hỏa này, là do Thần Hoàng cảnh giới Hợp Đạo để lại, uy lực vô cùng cường đại.

Cho dù chỉ là một tia, nhưng vẫn khiến cho Sở Hồng có loại cảm giác khó có thể thừa nhận như cũ, nàng dùng hết toàn lực mới miễn cưỡng thao túng được nó.

“Thật sự có thể!”

Sau khi Sở Hồng thao túng một tia Hoàng Hỏa, cảm thấy Hoàng Hỏa bốn phía này cũng không hề đáng sợ như vậy.

Thậm chí còn có một loại cảm giác thân thiết kì lạ.

Nàng suy nghĩ, lần thứ hai hấp thu Hoàng Hỏa nhập vào cơ thể, căn cứ vào cách làm trước đó, tiến hành thao túng.

Thời gian dần trôi qua, nàng cảm thấy càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Trong mơ hồ, dường như nàng hiểu được một chút, lại thu hồi món chiến giáp Đại La trên người, hóa thành bản thể, bay lượn ở trong biển lửa!

Hoàng Hỏa bốn phía gào thét bay đến, dường như muốn cắn nuốt nàng!

Nhưng nàng lại nghiêm nghị không hề sợ hãi!

Cùng với một tiếng vang dài, Hoàng Hỏa nàng đã luyện hóa đang bao trùm quanh người, lại giống như hòa hợp làm một cùng với Hoàng Hỏa bốn phía.

“Ngươi, rốt cuộc cũng hiểu rõ.”

Một giọng nói nhàn nhạt vang lên.

Chỉ thấy một con Thần Hoàng tuyệt mỹ hiện ra ở trong biển lửa, tư thái của Thần Hoàng này hoa mỹ, có loại cảm giác ung dung hoa quý.

Giống như là hậu duệ quý tộc bên trong Thần Hoàng!

Ở trước mặt nàng, Sở Hồng giống như như trở thành một vị hài tử thành niên.

“Xin ra mắt tiền bối.”

Sở Hồng đi đến trước mặt Thần Hoàng này, một mực cung kính nói.

“Phượng hoàng chính là Thần Thú sinh ra trong dục hỏa, không cần sợ hãi, thao túng ngọn lửa, chính là bản năng của chúng ta.”

“Mà ngươi lại dùng Tiên Khí kháng cự Hoàng Hỏa, nếu như ngươi không kịp thời ngộ đạo, vẫn dựa vào món Đại La Khí kia che chở, Hoàng Hỏa mà ta lưu lại, sẽ đốt ngươi thành tro tàn!”

Thần Hoàng này từ tốn nói.

Mà Sở Hồng cũng cảm thấy một chút xấu hổ: “Là vãn bối ngu dốt.”

“Có thể kịp thời ngộ đạo ra, vứt bỏ sự che chở của Đại La Khí, ngươi cũng không được tính là quá ngu dốt, có tư cách tiếp thu truyền thừa của ta.”

“Đa tạ tiền bối.”

Sắc mặt Sở Hồng vui vẻ.

“Thần Hoàng trẻ tuổi, sau khi tiếp thu truyền thừa của ta, hy vọng ngươi có thể phát dương quang đại, không được bôi nhọ danh tiếng của Hoàng Kinh Hoàng ta!”

Thần Hoàng này nói.

Sau đó, chỉ thấy Hoàng Hỏa vô tận ở bốn phía điên cuồng lao về phía Sở Hồng.

Mà Sở Hồng cũng không kháng cự.

Khi Hoàng Hỏa rót vào trong cơ thể, Sở Hồng cảm nhận được, huyết mạch của bản thân đang trải qua một sự lột xác nhất định!

Cùng lúc đó.

Một chút kí ức về Hoàng Kinh Hoàng, cũng nhất nhất hiện lên ở trong đầu nàng.

Hoàng Kinh Hoàng, thời kỳ tiên cổ, Thần Hoàng kinh tài tuyệt diễm nhất bên trong tổ Phượng Hoàng, được dự đoán là hi vọng có thể trùng kích chín lần thức tỉnh huyết mạch, sánh vai với cường giả Hoàng Tổ!

Chẳng qua, sau đó lại bởi vì một trận đại kiếp nạn quét ngang toàn bộ Tiên giới thậm chí là vũ trụ, Hoàng Kinh Hoàng không thể không rời khỏi tổ phượng hoàng, đi ra ngoài để chống cự với đại kiếp nạn.

Sau đó trong lòng có cảm giác, nên để lại một phần truyền thừa bên trong sân đấu tinh không này.

Cả đời Hoàng Kinh Hoàng, có thể dùng hai chữ “kinh diễm” để hình dung, vừa sinh ra đã là Thần Hoàng có năm lần thức tỉnh huyết mạch, sau đó lại tu hành, dần dần đạt tới tám lần thức tỉnh huyết mạch, khoảng cách so với Hoàng Tổ có chín lần thức tỉnh huyết mạch trong lời đồn cũng chỉ kém xa một bước, cả đời có thể nói là khó có địch thủ.

Nếu không phải do trận đại kiếp nạn kia, nàng thậm chí có khả năng rất lớn đạt tới vị trí của Hoàng Tổ, trở thành một trong những tồn tại đỉnh phong dưới Hỗn Nguyên.

“Di nguyện của tiền bối, ta tự nhiên sẽ tuân theo!”

“Ta nhất định sẽ hoàn thành di nguyện của tiền bối, thức tỉnh chín lần huyết mạch!”

Trong lòng Sở Hồng rất rõ ràng, nguyện vọng lớn nhất của Hoàng Kinh Hoàng chính là sánh vai với Hoàng Tổ.

Mà đối phương không thể hoàn thành việc này, nàng làm truyền nhân, tất nhiên sẽ dốc sức hoàn thành nó.

Chương 1304 - Phải nghĩ biện pháp quản thúc, Hoàng Vũ Y, Sở Cuồng Nhân xuất quan

Sở Cuồng Nhân lấy sức mạnh của bản thân đánh bại chúng yêu nghiệt thiên kiêu đã là sự việc sớm được lan truyền khắp nơi trong sân đấu tinh không.

Trong lúc nhất thời, vô số thiên kiêu vì chuyện này mà khiếp sợ.

Ở một nơi nào đó.

Một thiếu ngự Tiên Đình người mặc trường bào màu tím cầm trong tay một viên Lưu Ảnh Thạch, mà phía trên ghi lại hình ảnh trước đó Sở Cuồng Nhân và đám người Phật Chi Kiếm chiến đấu.

Nhìn hình ảnh đại phát thần uy Sở Cuồng Nhân, sắc mặt thiếu ngự Tử Vi có chút không được tốt lắm.

“Không nghĩ tới thực lực của Sở Cuồng Nhân này lại cường đại như vậy, cho dù hiện tại ta có đối mặt với hắn, cũng rất khó có thể nắm chắc phần thắng!”

Sở Cuồng Nhân trước sau giết vài tên thiên kiêu giới tử của Tiên Đình, vốn dĩ hắn dự định khi gặp được đối phương, sẽ trực tiếp ra tay giết chết đối phương.

Nhưng hiện tại xem ra, bản thân vẫn có suy nghĩ quá ngây thơ rồi.

So với thực lực của đối phương, nếu bản thân đối mặt với đối phương, đừng nói giết chết đối phương, chỉ sợ xem như muốn chống lại đối phương cũng không phải một việc dễ dàng.

Có lẽ, thậm chí hắn còn muốn cảm tạ đám người Phật Chi Kiếm, nếu không phải trước đó đối phương ra tay khảo nghiệm thực lực của Sở Cuồng Nhân cho hắn, nếu tương lai hắn có đối mặt, ngây ngốc xông lên, chẳng phải sẽ chịu thiệt thòi lớn sao, thậm chí trực tiếp chết ở trong tay đối phương cũng không phải việc không có khả năng.

“Xem ra việc đối phó với Sở Cuồng Nhân phải xem xét kỹ càng hơn mới được.”

Thiếu ngự Tử Vi nỉ non nói.

Đột nhiên, thiếu ngự Tử Vi nhận ra cái gì đó, nhìn về tinh không phía nơi xa.

Chỉ thấy bên trong một hành tinh phía xa bỗng nhiên có một trận hỏa quang phóng lên tận trời, một tiếng Hoàng vang vọng trong tinh không, chấn động vũ trụ!

“Luồng khí tức này…… Thật không tầm thường, nhìn dáng vẻ như có cơ duyên gì đó hiện thế, là tổ Phượng Hoàng sao?”

Tổ Phượng Hoàng chính là một thế lực cổ xưa trong Tiên giới, truyền thừa, căn cơ cũng chỉ yếu hơn Tiên Đình một chút mà thôi.

Đối với thế lực đằng sau nhóm thiên kiêu yêu nghiệt, thiếu ngự Tử Vi cũng vô cùng chú ý.

“Liền xem thử một chút.”

Thiếu ngự Tử Vi từ tốn nói, thân ảnh chợt lóe, nháy mắt đã biến mất ngay tại chỗ.

Mà không chỉ có thiếu ngự Tử Vi.

Truyền thừa Thần Hoàng hiện thế đã tạo ra động tĩnh không nhỏ, một ít thiên kiêu gần đó đều có cảm ứng, sôi nổi tiến về trước tra xét.

Nơi nào đó trong tinh không.

Có một thân ảnh được bao phủ bởi phật quang, là một nữ tử người mặc bạch y, trên người có phật quang thánh khiết vờn quanh, khuôn mặt tuyệt mỹ, giống như vị tôn Bồ Tát.

Mà giờ phút này, vị nữ Bồ Tát này cũng cầm trong tay một viên Lưu Ảnh Thạch.

Tin tứ truyền phát bên trong Lưu Ảnh Thạch, đó là một ít hình ảnh về cuộc chiến đấu của Sở Cuồng Nhân, chờ đến khi nhìn thấy hình ảnh đối phương giết chết đám người Phật Chi Kiếm, ánh mắt nữ Bồ Tát này hơi nhíu lại một chút.

“Người này thực lực cường đại, bên trong sân đấu tinh không này hiếm có người nào có thể so sánh, cho dù là ta, muốn chống lại đối phương cũng không phải một việc đơn giản, nhưng người này liên tiếp giết hai vị Phật tử của Phật môn ta, lại còn nghe nói người này mang trong người sức mạnh Ba Tuần, là địch nhân của Phật …… Xem ra phải nghĩ ra biện pháp quản thúc người này mới được.”

Bỗng nhiên, trong tinh không xuất hiện ánh lửa ngút trời.

Nữ Bồ Tát nhìn nơi phát ra ánh lửa ở phía xa kia, nỉ non nói: “Truyền thừa Thần Hoàng sao? Liền qua đó xem một chút mới được.”

Ở một chỗ khác.

Một thanh niên mặc chiến giáp lửa đỏ đứng phía trên một viên cổ tinh, luyện hóa một viên tiên dược.

Người này có khí tức bá đạo, trong tay nắm một thanh trường thương màu đỏ, chỉ cần giơ tay nhấc chân liền có cảm giác đốt cháy thiên địa.

Mấu chốt chính là, thanh niên này có một mái tóc màu đỏ, trên đầu mọc ra một cặp sừng rồng!

Người này, là Long tộc!

Dựa vào đặc điểm của tướng mạo mà phán đoán, chính là Xích Long nhất mạch nắm giữ sức mạnh thuộc tính Hỏa lúc bấy giờ!

Chợt, Xích Long này mở to hai mắt, nhìn về phía tiếng Hoàng kêu trong tinh không, có chút kinh ngạc: “Ha, truyền thừa Thần Hoàng hiện thế, không nghĩ tới, truyền thừa đại năng Long tộc ta còn chưa hiện thế, vậy mà tổ Phượng Hoàng lại đi trước một bước, cũng không biết vị thiên kiêu nào trong tổ Phượng Hoàng có được loại truyền thừa này.”

Trong mắt hắn toát ra vẻ suy tư, ngay sau đó cũng lao về nơi phát ra tiếng Hoàng kêu.

“Là ai?”

“Đến tột cùng là ai cư nhiên đi trước ta một bước có được truyền thừa đại năng Hoàng tộc?”

Ở phía trên một viên cổ tinh nào đó.

Trong mắt một nữ tu mỹ diễm mang theo tia băng lãnh.

Nàng tên là Hoàng Vũ Y, chính là một trong số yêu nghiệt trong tổ Phượng Hoàng, lần này tới sân đấu tinh không để rèn luyện, cũng muốn tìm được truyền thừa của đại năng trong tổ Phượng Hoàng.

Chỉ là không nghĩ tới, bản thân còn chưa tìm được, thì đã bị người khác nhanh chân đến trước.

“Hồi hoàng nữ, đã liên hệ với các thiên kiêu còn lại, không có ai có được truyền thừa.”

Một tên thiên kiêu Phượng Hoàng đi đến trước mặt Hoàng Vũ Y bẩm báo.

“Không phải thiên kiêu tổ Phượng Hoàng ta tiếp nhận truyền thừa? Vậy đó rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ còn có những chủng tộc khác hay sao?”

Trong mắt Hoàng Vũ Y bắn ra một tia sắc lạnh.

Nàng tuyệt không cho phép thế lực bên ngoài tổ Phượng Hoàng nhúng chàm truyền thừa của đại năng Hoàng tộc.

“Đi, đi xem, ngược lại ta muốn nhìn xem là ai, dám đụng đến truyền thừa của ta!”

Theo quan điểm của Hoàng Vũ Y, truyền thừa của đại năng Hoàng tộc trong sân đấu tinh không này hẳn phải thuộc về nàng mới đúng.

Coi như hiện tại không đạt được nó, cũng phải cướp về cho bằng được!

Bên trong Thiên Cương tinh.

Sở Cuồng Nhân xuất quan.

Tu vi của hắn cũng không có đột phá, chẳng qua, khí tức càng thêm cao thâm khó đoán.

Cho dù là yêu nghiệt như Diệp Trúc, khi nhìn thấy đối phương, đều có cảm giác nhịp tim đập nhanh: “Hiện tại Sở đạo hữu, rốt cuộc đã mạnh đến mức nào?”

Trong lòng Diệp Trúc có chút tò mò.

Nghĩ vậy, chiến ý trong xương cốt của hắn không khỏi có chút ngo ngoe rục rịch.

Hơn nữa trên người Sở Cuồng Nhân cũng có sức mạnh Thanh Diệp Kiếm Đồng, hắn muốn nhìn một chút, bản thân có điểm gì khác biệt.

“Ha, Diệp đạo hữu, kìm nén không được a.”

Sở Cuồng Nhân cũng đã nhận ra chiến ý lộ ra trên người Diệp Trúc, khóe miệng hơi vểnh.

“Đúng vậy, không biết Sở đạo hữu, có bằng lòng chỉ giáo hay không?”

“Ha, nếu Diệp đạo hữu có nhã hứng, ta đây, tất nhiên phụng bồi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Đám người Tào Vân, Vương Trầm Thiên, cùng với Tam Thanh đạo môn nghe được, hai mắt đều nhịn không được toả sáng.

Phải biết rằng, Sở Cuồng Nhân và Diệp Trúc đều là người có Thanh Diệp Kiếm Đồng.

Một trận chiến giữa hai đại Tiên Thể Chí Tôn tương đồng, cảnh tượng sẽ như thế nào, mọi người vô cùng tò mò.

Kiếm Tiên chi lăng.

Ở nơi trống trải nào đó, có hai thanh cự kiếm một đen một trắng đứng vững giữa thiên địa.

Mà hôm nay ở đây.

Hai thanh cự kiếm đều đang chấn động.

Chỉ thấy ở trên bầu trời của cự kiếm, có hai đạo thân ảnh từ từ bay xuống, một luồng kiếm ý vô cùng mênh mông tràn ngập khắp nơi!

Này hai người, là Sở Cuồng Nhân cùng với Diệp Trúc.

Mà trên người hai người này tràn ngập kiếm ý cũng ảnh hưởng tới hơn phân nửa Kiếm Tiên chi lăng, vô số kiếm tu đều nhận ra hai người này đang tỷ thí, trong lúc nhất thời đều vô cùng phấn chấn.

“Ông trời ơi, hai người mang Thanh Diệp Kiếm Đồng đánh nhau rồi, đây chính là trường hợp xưa nay chưa từng có.”

“Đúng vậy, từ xưa đến nay, Tiên Thể Chí Tôn vô cùng hiếm thấy, càng đừng nói, xuất hiện hai chí tôn tiên thể giống nhau ở trong cùng một thời đại.”

“Tiên Thể Chí Tôn giống nhau đánh môt trận, đây sẽ là một trận đủ để viết vào sử sách!”

Vô số kiếm tu trong Kiếm Tiên chi lăng sôi nổi chạy tới quan sát cuộc chiến.

Cự kiếm chi đỉnh, hai người Sở Cuồng Nhân, Diệp Trúc cách xa vạn trượng giằng co với nhau, ánh mắt giao chiến.

Một bên đạm nhiên, một bên chiến ý dâng cao.

Lại nói, đây không phải lần đầu tiên hai người này tỷ thí.

Lúc trước, n Hồng Hoa chịu ủy khuất ở Tam Thanh đạo môn, Sở Cuồng Nhân liền khiêu chiến giới tử đạo môn, do đó đối mặt với Diệp Trúc.

Chẳng qua, một lần đó tu vi của hai bên đều không có cách xa như hiện tại.

Mà trận chiến này, so với trận đấu trước đó, càng thêm kinh thiên động địa!

Chương 1305 - Trận chiến của Thanh Diệp Kiếm Đồng, kiếm đạo 24 pháp va chạm

Kiếm Tiền chi lăng, trận chiến của Thanh Diệp Kiếm Đồng, vạn chúng mong đợi.

Hai người Sở Cuồng Nhân, Diệp Trúc từng người đứng ở trên đỉnh một thanh cự kiếm, kiếm khí không ngừng nghỉ từ trên người hai người trút xuống, kịch liệt va chạm ở trong không gian.

Còn chưa chính thức ra tay, luồng kiếm áp kinh khủng kia đã tràn ngập khắp các ngóc ngách trong thiên địa.

Mỗi một kiếm tu tiến đến quan sát trận chiến, tất cả đều cảm nhận được, ánh mắt ngưng trọng.

Khi kiếm áp không ngừng tăng lên, không khí bốn phía dường như đều hóa thành vô số thanh kiếm sắc bén, lơ lửng xung quanh mọi người.

“Khí tức thật quá doạ người.”

Tô Vân nhịn không được kinh ngạc cảm thán nói ra.

Cho dù là cách nhau rất xa, nhưng hắn vẫn cảm nhận được sự sắc bén trong không khí như cũ, hắn cảm thấy, da thịt như có cảm giác bị cắt đứt.

Giờ khắc này, dường như tất cả kiếm tu đêug được nhìn thấy một thế giới kiếm!

“Tới!”

Ngay tại thời khắc kiếm áp đạt tới đỉnh phong, có người nhịn không được mà đồng tử co rụt lại.

Chỉ thấy hai người Sở Cuồng Nhân, Diệp Trúc đứng ở trên đỉnh cự kiếm, nháy mắt một cái đã biến mất không thấy.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Chỉ nghe thấy một tiếng động vô cùng kinh người!

Hai người Sở Cuồng Nhân, Diệp Trúc va chạm vào nhau ở trung gian của cự kiếm.

Một người dùng kiếm chỉ, một người tay cầm gậy trúc!

Kiếm chưa kịp ra khỏi vỏ, kiếm khí đã như cuồng phong, gào thét ngàn vạn dặm!

Kiếm khí lướt qua, hư không vỡ vụn!

Cự kiếm bốn phía đều vì một màn này mà run rẩy, hai thanh cự kiếm đen trắng kia gần với chiến trường nhất cũng bị kiếm khí chém thành trúng, tạo thành từng vết xướt.

Leng keng, leng keng……

Một cái chớp mắt sau khi va chạm, ngay sau đó chính là sự va chạm giữa kiếm chiêu kinh diễm nhất!

Cả hai đều là kiếm khách đứng đầu nhất trong thế hệ trẻ tuổi, một chiêu một thức, kiếm pháp tự nhiên mà thành, đạt đến đỉnh phong, khiến mọi người ở đây đều bị kinh ngạc cảm thán.

“Thanh Bình Kiếm Quyết!”

Diệp Trúc vung vẩy gậy trúc trong tay, vô số đạo văn xen lẫn ở trong hư không, hóa thành từng mảnh lá sen màu xanh lá, đong đưa theo gió!

“Thiên Ý Như Kiếm!”

Kiếm chỉ của Sở Cuồng Nhân chuyển động, thiên ý hóa kiếm ý, kiếm ý lại hóa kiếm khí!

Hai đại kiếm pháp va chạm, chấn động thiên địa vạn dặm!

Mà đây không phải là toàn bộ thực lực của hai người.

“Kiếm pháp, gió!”

Gậy trúc trong tay Diệp Trúc lại vung lên, vô số kiếm khí phun ra, lại giống như cơn cuồng phong không ngừng nghỉ, ào ạt, tràn ngập khắp các ngõ ngách trong thiên địa.

Bên trong cuồng phong, kéo theo kiếm khí đạo văn, tiên huy vạn trượng!

“Ha, đây là Tứ Tượng Nguyên Linh Kiếm trong kiếm đạo 24 pháp!”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân toả sáng.

Với thiên phú của Diệp Trúc, đối phương có thể nắm giữ kiếm đạo 24 pháp, hắn cũng không kinh ngạc chút nào.

“Vậy ta đây liền dùng kiếm đạo 24 pháp để đáp trả đi.”

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo kiếm ảnh lộng lẫy phóng lên tận trời, chém ra một kiếm, thiên địa chấn động!

Đây là Lang Gia Kiếm Quyết trong kiếm đạo 24 pháp!

Đông đảo thiên kiêu bốn phía thấy thế, không khỏi kinh ngạc.

“Làm sao Sở Cuồng Nhân này lại có Lang Gia Kiếm Quyết? Đây không phải là bí mật bất truyền của Lang Gia Kiếm Tông sao?”

Có kiếm tu nghĩ mãi không hiểu tại sao.

“Là Lang Gia Quân Tử, hắn giết Lang Gia Quân Tử, kiếm pháp này, nhất định là lấy được từ trong tay đối phương.”

“Không thể nào, nếu nói như vậy, đó cũng chỉ là chuyện xảy ra mới mấy ngày thôi sao, thế mà hắn có thể tìm hiểu Lang Gia Kiếm Quyết đến mức độ này sao? Ngộ tính này, không khỏi quá biến thái đi!”

Có kiếm tu hai mắt lộ ra vẻ chấn động.

Kiếm ảnh và cuồng phong kiếm khí vĩnh viễn va chạm vào nhau, chỉ thấy kiếm ảnh xé toang cuồng phong, đẩy lùi Diệp Trúc!

Lại thấy Diệp Trúc nhân cợ hội bay lên trời, kiếm ý quanh người tăng lên đến mức cực hạn.

Hắn cao giọng quát lớn: “Kiếm, phong hỏa!”

Đạo văn kiếm khí trộn lẫn xung quanh hắn, bên trong cuồng phong kiếm khí, lại hiện ra thêm một luồng kiếm ý bá đạo nóng rực.

Một lượng lớn kiếm khí hỏa diễm tuôn trào, gào thét cùng với cuồng phong.

Gió tăng uy thế của lửa, lựa lại trợ giúp gió thổi nhanh hơn!

Bên trong phong hỏa, ẩn chứa kiếm khí vô tận, lần thứ hai hùng dũng lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, thi triển Lang Gia Kiếm Quyết lần thứ hai, kiếm ảnh kinh khủng ngút trời, chém đôi Cuồng Phong Liệt diễm!

“Quả nhiên, chỉ có như vậy thì vẫn không thể làm gì được Sở đạo hữu như cũ!”

“Vậy, còn chiêu này thì sao?”

Diệp Trúc hít một hơi thật sâu, chỉ thấy bốn luồng sức mạnh địa phong thuỷ hỏa tự động diễn hoá theo từ sự biến hoá trong kiếm ý của hắn.

Liệt diễm thiêu đốt, cuồng phong gào thét, dòng nước ầm ầm rung động!

Mà ba luồngsức mạnh này, sức nặng của nó đều do mặt đất khắp gánh chịu, hình thành một kiếm vô cùng kinh diễm, chấn động thiên địa!

“Tứ tượng hợp nhất, tứ tượng Nguyên Linh đạo kiếm! !”

Một đạo kiếm ảnh lộng lẫy dung hợp với sức mạnh tứ tượng bay lên bầu trời, nhuộm một nữa Kiếm Tiên chi lăng thành một mảnh màu sắc rực rỡ hoa mỹ.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, hai mắt tỏa sáng.

Sự huyền diệu và uy lực của tứ tượng Nguyên Linh đạo kiếm này đều nằm ở trên Lang Gia Kiếm Quyết.

Đều là kiếm đạo 24 pháp, nhưng cũng có phân chia mạnh yếu.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo kiếm khí trắng bạc hội tụ trên đầu ngón tay hắn, bên trong kiếm khí ẩn chứa vô số đạo văn huyền diệu, mỗi một mảnh đạo văn đều ẩn chứa sức mạnh đáng sợ có thể phá vỡ hư không.

Một kiếm chém ra, kiếm khí như sao băng, kinh diễm chư thiên thần phật!

Đúng là Kinh Thần Đạo Kiếm trong kiếm đạo 24 pháp!

Kinh thần va chạm tứ tượng!

Hai đạo kiếm khí va chạm, hình thành kiếm khí trùng kích khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, hơn phân nửa Kiếm Tiên chi lăng đều bị chấn động.

Hai người Sở Cuồng Nhân, Diệp Trúc đứng mũi chịu sào.

Chẳng qua, người trước thì vẫn vững chãi như bàn thạch, không chút lay động, còn một người khác, lại bị đẩy lùi mấy trăm trượng!

“Có thể đánh một trận với Sở đạo hữu, quả nhiên thống khoái! !”

“Sở đạo hữu, lại tiếp ta một chiêu!”

Bên ngoài gậy trúc trong tay Diệp Trúc đã vỡ nát, một thanh bảo kiếm màu xanh lá hiện ra, kiếm khí càng thêm mãnh liệt lấy hắn làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán ra ngoài.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, biểu thị sự tôn trọng, Côn Ngô bên hông cũng ra khỏi vỏ.

Phía trên thân kiếm, có vô số phù văn huyền diệu lưu chuyển.

Tiên huy tươi sáng, kiếm quang vừa chiếu, vô số kiếm tu liền cảm nhận được một luồng kiếm khí lạnh thấu xương đập vào mặt.

“Thanh kiếm này của Sở đạo hữu, dườn như có một tạo hóa khác.”

Biến hóa của Côn Ngô, khiến Diệp Trúc vô cùng kinh ngạc.

Sau đó, hắn nhẹ giọng cười một tiếng, thanh quang trong mắt lưu chuyển, thi triển thể chất Thanh Diệp Kiếm Đồng!

“Kiếm pháp, tinh hà!”

Vô số đạo văn trộn lẫn vào nhau ở trên hư không, bên trong kiếm khí, vậy mà lại hiện ra cảnh tượng hàng tỉ hành tinh!

Một kiếm này, lấy hàng tỉ hàng tỉ tạo thành một thanh kiếm!

Tinh hà lộng lẫy, bao la hùng vĩ đang tuôn ra!

Là vì, một kiếm tinh hà!

Một kiếm này, cũng là một trong kiếm đạo24 pháp.

Hơn nữa, có thêm sự gia tăng của Thanh Diệp Kiếm Đồng, uy lực của nó chỉ có hơn chứ không kém so với tứ tượng Nguyên Linh đạo kiếm vừa rồi.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, trong mắt cũng có hai mảnh lá cây hình dáng đường vân hiện lên.

Ngay sau đó, một luồng ma khí vô cùng kinh khủng từ trên người hắn tiết ra, dung nhập vào bên trong kiếm khí.

“Ma Diệt Cửu Thiên!”

Đây là tuyệt học của Kiếm Ma nhất mạch!

“Không chỉ có Lang Gia Kiếm Quyết, ngay cả Ma Diệt Cửu Thiên cũng đã nắm giữ, ngộ tính này, không khỏi quá mức không phải người đi!”

“Khá lắm, Sở Cuồng Nhân này quả nhiên không thể dùng lý lẽ bình thường để cân nhắc, chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã nhanh chóng lĩnh hội hai Đại La pháp đỉnh phong, cũng nắm giữ hai thứ này, cho dù là sự tồn tại đạt cảnh giới Đại La chỉ sợ cũng không nhất định có thể làm được, đúng là quái vật!”

Mọi người nhìn thấy, tấm tắc bảo lấy làm lạ, gọi thẳng hắn là quái vật!

Ngân hà kiếm khí, ma khí động cửu thiên, hai đại kiếm quyết cộng thêm sự gia tăng của Thanh Diệp Kiếm Đồng, từng người bộc phát ra sức mạnh kinh khủng, kiếm khí vô tận, đảo loạn tứ phương không gian.

Một ít tu sĩ quan sát trận chiến, ngay cả đến gần cũng không làm được, ngược lại vì tránh né dư âm kiếm khí kia, không ngừng lui lại phía sau.

Sau khi cực chiêu va chạm, mọi người nhìn thấy trong hư không bỗng nhiên xuất hiện hai đạo thanh quang phóng lên tận trời, mà trong thanh quang, có hai gốc kiếm thảo tràn ngập vô số kiếm khí hiện lên!

“Tới, thần thông của Thanh Diệp Kiếm Đồng, Thảo Kiếm Quyết! !”

Chương 1306 - Ta vốn nên được ghi danh vào sử sách, Thanh Diệp Kiếm Hải, uổng cho ngươi là Thần Hoàng

Hai gốc kiếm thảo thông thiên triệt địa, có kiếm khí vô tận tràn ngập trong đó!

Đúng là thần thông của Thanh Diệp Kiếm Đồng, Thảo Kiếm Quyết!

Thảo Kiếm Quyết xuất hiện, đại diện cho trận giao phong giữa Thanh Diệp Kiếm Đồng chính thức bắt đầu!

“Đương thời, một Thanh Diệp Kiếm Đồng đã là hiếm thấy, hai Thanh Diệp Kiếm Đồng giao phong, loại cảnh tượng này, cho dù là tìm khắp cổ chí kim, cũng không thể tìm thấy, Sở đạo hữu, ngươi và ta chiến một trận này, tất sẽ được truyền ra ngoài như một giai thoại, được ghi vào sử sách!” Diệp Trúc khẽ cười nói.

“Tay cầm nhật nguyệt hái sao trời, thế gian vô ngã như người, ta, vốn nên được ghi danh vào sử sách!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, kiếm khí trên người càng phát ra mãnh liệt.

Giọng nói như bão, truyền ra trăm triệu dặm.

Tất cả mọi người ở Kiếm Tiên chi lăng đều nghe được, trong lúc nhất thời, thần sắc của đông đảo thiên kiêu rất phức tạp.

Hâm mộ, ghen ghét, bội phục……

Đủ loại cảm xúc đều có.

Không hề nghi ngờ, Sở Cuồng Nhân gần như đã đạt đến giới hạn mà một thiên kiêu có thể làm được.

Đúngnhư lời hắn đã nói, hắn vốn nên được ghi danh vào sử sách!

“Ha ha, lời nói của Sở đạo hữu quả nhiên hùng hồn, tại hạ vô cùng bội phục, vậy thì, liền mong Sở đạo hữu tiếp tục chỉ giáo!”

Diệp Trúc cười ha ha, ngay sau đó, Thảo Kiếm Quyết sau lưng hắn vừa động, một đạo kiếm khí thô to như sơn mạch tuôn trào ra, giống như muốn chém nhật nguyệt tinh thần!

Mà Sở Cuồng Nhân thấy thế, cũng thi triển Thảo Kiếm Quyết.

Từng đạo kiếm khí thô to ở trong không gian liên tiếp va chạm vào một chỗ, dẫn tới không gian bốn phía không ngừng rách nát, từng vết rách không gian đen nhánh hiện lên, trông vô cùng dữ tợn.

Bất quá là sau mấy hiệp đấu, lấy hai người Sở Cuồng Nhân, Diệp Trúc làm trung tâm, không gian bốn phía gần như rách nát đến mức gần như tàn tành không còn gì.

Trong thiên địa, chỉ có hai gốc kiếm thảo kia vẫn đứng vững vàng, thảo diệp chuyển động, chính là kiếm khí vô tận!

Tiên Thể Chí Tôn trùng kích, uy thế lay động tận trời!

Tất cả kiếm tu nhìn thấy cảnh này, đều vô cùng kinh thán.

“Không hổ là Thanh Diệp Kiếm Đồng, quả nhiên rất đáng sợ.”

“Hai đại Thanh Diệp Kiếm Đồng giao phong, cảnh tượng này, thật sự là quá hùng vĩ.”

Mọi người nhìn từng đạo kiếm khí thô to kia, chỉ cảm thấy bản thân giống như tự đặt mình ở giữa một mảnh hải dương kiếm khí.

Mà kiếm khí này, chỉ với một đạo, cũng đủ để giết chết bản thân trăm nghìn lần.

Ầm, ầm, ầm!

Thảo Kiếm Quyết, liên tiếp đánh nhau giữa không trung.

Thanh Diệp Kiếm Đồng đã được chữa trị hoàn chỉnh, uy lực của Thảo Kiếm Quyết mạnh hơn so với trước kia!

Hơn nữa tu vi của hai người Sở Cuồng Nhân, Diệp Trúc đã đạt tới cảnh giới Chân Tiên, uy lực này, cho dù là một vài vị Chân Tiên nhị phẩm, tam phẩm cũng khó có thể chống đỡ.

“Sở đạo hữu, vậy dùng một chiêu cuối cùng quyết định thắng bại đi!”

Diệp Trúc cười nói.

Ngay sau đó, chỉ thấy trên người hắn có một lượng lớn kiếm khí màu xanh lá phóng lên tận trời, vô số kiếm khí hóa thành từng mảnh lá cây ở trong hư không, tràn ngập trong thiên địa!

Mỗi một mảnh lá cây, đều là kiếm khí tinh khiết nhất!

Mà kiếm thảo phía sau cũng tùy ý nở rộ tiên huy lộng lẫy, trong nháy mắt, kiếm khí tươi sáng đã bao phủ thiên địa!

“Thanh Diệp Kiếm Đồng, Thanh Diệp Kiếm Hải!”

Thanh Diệp Kiếm Hải, đại thần thông thứu hai của Thanh Diệp Kiếm Đồng!

Vốn dĩ, kiếm đồng tàn khuyết của Diệp Trúc cũng không thể biến hóa ra loại thần thông này, nhưng sau khi kiếm đồng được chữa trị hoàn chỉnh, thần thông này, hắn cũng thuận lý thành chương nắm giữ.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, cũng theo đó thúc giục kiếm đồng.

Kiếm hải tương tự, uy lực càng cường đại hơn trực tiếp bạo phát!

Hai tòa kiếm hải được tạo thành từ vô số lá cây va chạm, từng mảnh lá cây hóa thành kiếm quang xuyên qua ở trên hư không, va chạm qua lại, uy lực cường đại, chiếu rọi cổ kim, chấn động tinh không!

Khắp nơi đều bị kiếm khí này không ngừng xé rách!

Sau khi kiếm khí va chạm với nhau không biết bao nhiêu lần, chỉ thấy kiếm hải của Sở Cuồng Nhân dần dần áp chế Diệp Trúc.

Vô số thảo diệp bên người Diệp Trúc bị phá nát, thay vào đó, là kiếm hải của Sở Cuồng Nhân bao phủ lấy hắn, vô số thảo diệp vờn quanh người hắn.

Chỉ cần Sở Cuồng Nhân thật sự muốn, vô số thảo diệp này sẽ hóa thành một đạo kiếm quang sắc bén, giết chết hắn!

“Ha, ta thua rồi.”

Diệp Trúc khẽ cười một tiếng, ngược lại vô cùng thản nhiên, trực tiếp nhận thua, mà đối với kết quả này, kỳ thật cũng không có gì nằm ngoài ý muốn của hắn.

Các loại yêu nghiệt như Phật Chi Kiếm, Tuệ Giác, Vương Thiên Bá vây công Sở Cuồng Nhân, đều bị giết chết toàn bộ!

Hắn thua trong tay Sở Cuồng Nhân, là chuyện hết sức bình thường.

Điều duy nhất khiến hắn cảm thấy thất bại chính là, từ lúc bắt đầu cuộc chiến, Sở Cuồng Nhân vẫn luôn sử dụng Thanh Diệp Kiếm Đồng để ứng phó, đối với việc nắm giữ kiếm đồng, đúng là hơn hắn một bậc!

Cuối cùng, dùng đệ nhị thần thông của kiếm đồng là kiếm hải đánh bại hắn là bằng chứng tốt nhất.

Đối phương dùng một giọt tâm huyết của hắn đã thôi diễn ra được kiếm đồng, còn phải nói là cường đại hơn so với hắn!

Loại chuyện này, không thể tưởng tượng được.

“Trên người Sở đạo hữu cất giấu quá nhiều bí mật.”

Diệp Trúc cảm khái một tiếng.

Trải qua một trận chiến này, hắn đã không còn ý tứ muốn tranh đoạt vị trí Chủ Nhân Tiên Giới với Sở Cuồng Nhân nữa.

Nếu hắn thật sự làm, thì chỉ có chuốc khổ vào người.

Kiếm tu còn lại nhìn thấy Diệp Trúc thất bại, cũng đều cảm thấy bình thường.

Dù sao, việc Sở Cuồng Nhân cường đại đã ăn sâu vào trong tim.

Muốn đánh bại hắn, mọi người ở đây cảm thấy, gần như là chuyện không có khả năng.

Hiện tại, điều duy nhất khiến mọi người tò mò chính là thực lực của Sở Cuồng Nhân đến tột cùng đã đạt tới mức độ nào rồi?

“Khi đối chiến với đám người Phật Chi Kiếm, hắn tuyệt đối không hề xuất toàn lực, mà lần luận bàn này với Diệp Trúc, hắn cũng chỉ là bày ra sức mạnh của kiếm đồng mà thôi, những thủ đoạn còn lại, không hề vận dụng!”

“Hắn, rốt cuộc còn cất giấu bao nhiêu thủ đoạn?”

“Một tên địch nhân cường đại, cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là, trong tay tên địch nhân này, cất giấu không biết bao nhiêu con át chủ bài, khiến người khác vĩnh viễn đều không thể nhìn thấy đáy.”

Có kiếm tu nhịn không được cảm khái mà nói.

Lúc này, bên trong tinh không phía nơi xa, bỗng nhiên có một trận hỏa quang ngút trời, một luồng dao động kỳ lạ, thổi quét tinh không.

Trong mơ hồ, mọi người nghe được một tiếng Hoàng kêu.

Trong lúc nhất thời, vô số tu sĩ vì chuyện này mà kinh ngạc.

“Khí tức này, là chuyện gì thế? Lại có cơ duyên nào đó hiện thế hay sao?”

“Tiếng Hoàng kêu, chẳng lẽ là cơ duyên của tổ Phượng Hoàng sao?”

Mà Sở Cuồng Nhân cũng cảm nhận được dao động khí tức truyền đến từ nơi xa, hai mắt sáng ngời: “Cơ duyên của Thần Hoàng sao? Có lẽ, Tiểu Hồng cũng đi đến nơi đó cũng không chừng.”

…………

Một mảnh đại lục trên một viên cổ tinh, có Hoàng Hỏa đầy trời đang thiêu đốt.

Mà ở giữa Hoàng Hỏa, có một đạo thân ảnh Thần Hoàng hiện lên.

Hoàng Hỏa bốn phía dũng mãnh tràn vào bên trong Thần Hoàng này, lại khiến cho khí tức của nàng không ngừng lớn mạnh.

Vút……

Đột nhiên, có một đạo thân ảnh đi vào.

Đây là một thân ảnh mặc trên người chiến giáp lửa đỏ diễm lệ, trên người cũng có Hoàng Hỏa vờn quanh, đạo văn hiện lên, trên người lộ ra một luồng quý khí bất phàm!

Người tới, chính là Hoàng nữ tổ Phượng Hoàng, Hoàng Vũ Y!

Nhìn Sở Hồng ở trong Hoàng Hỏa tiếp thu truyền thừa, ánh mắt

Hoàng Vũ Y nhíu lại: “Là huyết mạch Thần Hoàng, nhưng, vì sao ta chưa bao giờ gặp qua nàng ta, Thần Hoàng ở ngoài tổ Phượng Hoàng sao?”

Sau đó, nàng chú ý tới khí tức huyết mạch trên người đối phương đang không ngừng ở tăng lên, trong mơ hồ, lại có xu thế chèn ép chính mình, điều này làm cho nàng vô cùng khó chịu.

“Một con Thần Hoàng hoang dã không biết từ từ đâu ra, cũng muốn bức áp ta? Quả thực là nằm mơ giữa ban ngày!”

Tuy rằng đều là Thần Hoàng, nhưng Hoàng Vũ Y là người bá đạo, căn bản không cho phép có một Thần Hoàng nào khác đoạt mất danh tiếng của bản thân.

Vừa nghĩ đến đây, nàng giơ tay đánh ra một quyền!

Một luồng Hoàng Hỏa gào thét tuôn ra.

Nhưng Hoàng Hỏa này, lại bị một luồng sức mạnh vô hình nhanh chóng ngăn cách bên ngoài, trong hư không, hiện ra từng đạo cấm chế.

“Đều là Thần Hoàng, ngươi lại muốn giết hại tộc nhân, ngươi, uổng cho ngươi là Thần Hoàng!”

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Ngay sau đó, một luồng Hoàng Hỏa mênh mông phun trào ra, trong nháy mắt đã hất Hoàng Vũ Y bay ra ngoài.

“Sức mạnh này, tiền bối là ai? !”

Sắc mặt Hoàng Vũ Y khẽ biến.

“Tên của ta là, Hoàng Kinh Hoàng!”

Chương 1307 - Hoàng Vũ Y kiêu ngoạ, yêu nghiệt các phương, Xích Long nhất mạch Long Chấn

"Hoàng Kinh Hoàng!"

Giọng nói lạnh nhạt vang lên, mang theo một luồng uy áp vô thượng.

Mà khi nghe được cái tên này, thì sắc mặt Hoàng Vũ Y đột nhiên biến đổi, toát ra vẻ khó tin: "Hoàng Kinh Hoàng, lại là ngươi? !"

Hoàng Kinh Hoàng thiên tư tuyệt thế, là một trong vài con Thần Hoàng gần với Hoàng Tổ nhất, tất nhiên tổ Phượng Hoàng có ghi chép liên quan tới nàng.

"Vì cái gì, tại sao muốn đưa truyền thừa cho một con Thần Hoàng bên ngoài tổ Phượng Hoàng? !"

Hoàng Vũ Y chất vấn: "Truyền thừa của ngươi, rõ ràng là cho ta mới thích hợp nhất, tại sao phải lựa chọn nàng? !"

"Bởi vì nàng thông qua được khảo nghiệm của ta, chỉ đơn giản như vậy, hơn nữa, là hậu bối của tổ Phượng Hoàng, ngươi, có tư cách gì chất vấn ta? !"

Giọng điệu của Hoàng Kinh Hoàng ngày càng lạnh nhạt.

Dù chỉ là một đạo tiên thức lưu lại, nhưng uy áp kinh khủng vẫn khiến huyết mạch của Hoàng Vũ Y không tự chủ được mà sinh ra một loại cảm giác thần phục như cũ.

Quá mạnh.

Đây chính là Thần Hoàng cảnh giới Hợp Đạo!

Dù là chỉ là uy áp của một đạo tiên thức, cũng không phải thứ mà Hoàng Vũ Y đủ khả năng tiếp nhận.

"Nể tình ngươi là hậu bối của tổ Phượng Hoàng, ta tạm thời không truy cứu tội của ngươi, rời đi đi."

Hoàng Kinh Hoàng lạnh nhạt nói ra.

Sắc mặt Hoàng Vũ Y biến hóa không chừng, trong mắt lộ ra một tia không cam lòng.

Nhưng có tiên thức của Hoàng Kinh Hoàng ở chỗ này, nàng cũng không có cách nào làm ra chuyện gì với Sở Hồng, chỉ có thể quay người rời đi, nhưng mà, nàng cũng không đi quá xa.

"Tuy tiên thức của Hoàng Kinh Hoàng cường đại, nhưng mà, một đạo tiên thức, thì có thể tồn tại bao lâu?"

"Nếu con Thần Hoàng kia tiếp nhận hết truyền thừa, đạo tiên thức này tất nhiên cũng sẽ tiêu tán, cho đến lúc đó, ta lại ra tay cướp đoạt truyền thừa, Hoàng Kinh Hoàng, ngươi lại có thể làm gì ta? !"

Trong lòng Hoàng Vũ Y âm thầm nghĩ tới.

Nàng có tính cách kiêu căng bá đạo, đồ vật nàng coi trọng, thì sẽ không tiếc bất cứ giá nào mà bắt nó tới tay!

Bên trong Hoàng Hỏa, tiên thức của Hoàng Kinh Hoàng thở dài một hơi.

"Không nghĩ tới, quả thật là Thần Hoàng bên ngoài tổ Phượng Hoàng sao? Nhưng mà cũng được, dù sao cũng là Thần Hoàng."

Nàng cũng không có hối hận khi đưa truyền thừa cho Sở Hồng.

Đồng thời, nàng mơ hồ cảm nhận được, ở trên người Sở Hồng, có một loại nhân quả kỳ lạ nào đó.

Loại nhân quả kia, trong tương lai, có lẽ sẽ tạo thành ảnh hưởng to lớn đối với toàn bộ tổ Phượng Hoàng.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân nàng lựa chọn đưa truyền thừa cho Sở Hồng.

"Hậu bối tổ Phượng Hoàng kia chỉ sợ sẽ không tuỳ tiện từ bỏ ý đồ, đạo tiên thức này của ta không cách nào bảo vệ ngươi quá lâu, ngươi phải tự giải quyết cho tốt."

Hoàng Kinh Hoàng nỉ non nói.

Mà sau khi Hoàng Vũ Y rời đi, bên trong tinh không, có nguyên một đám thiên kiêu cảm nhận được truyền thừa của Thần Hoàng mà đến.

Ở trong đó, thậm chí còn bao gồm mấy thiên kiêu cấp bậc yêu nghiệt.

"Con Thần Hoàng kia, cũng không phải là yêu nghiệt ta biết trong tổ Phượng Hoàng, chẳng lẽ yêu nghiệt mới xuất hiện trong tổ Phượng Hoàng sao?"

Thiếu ngự Tử Vi của Tiên Đình cau mày nói.

"Đây không phải là yêu nghiệt của tổ Phượng Hoàng ta."

Hoàng Vũ Y lạnh lùng nói ra, trong ánh mắt nhìn Sở Hồng, lộ ra một tia ghen ghét.

Hoàng Kinh Hoàng, một trong những Thần Hoàng cường đại nhất trong lịch sử của tổ Phượng Hoàng, có thể có được truyền thừa của nàng, gần như là chuyện mỗi một con Thần Hoàng tha thiết mơ ước.

Cơ hội như vậy, nàng cũng không có được, vậy mà lại rơi vào người của một con Thần Hoàng không có danh tiếng gì?

Chuyện này khiến nàng vừa đố kị vừa hận.

"Há, thiên kiêu bên ngoài tổ Phượng Hoàng, thú vị."

Một thanh niên mặc áo trắng khẽ cười nói.

Trên người người này dường như lộ ra một luồng khí tức Thiên Đạo, mà người này, cũng là người của đại thế lực nổi danh trong vũ trụ, đạo tử của Thiên Đạo tông, Hoàng Thiên đạo tử bên trong thiên địa huyền hoàng!

Thực lực của hắn, đã rất gần với yêu nghiệt.

Hắn nhìn Sở Hồng bên trong Hoàng Hỏa, càng nhing càng cảm thấy đối phương rất quen: "Chẳng lẽ là con Thần Hoàng bên người Sở Cuồng Nhân sao?"

Hắn có chút kinh nghi bất định nói ra.

Mà nghe nói như thế, sắc mặt của những người còn lại cũng hơi đổi một chút.

Cái tên Sở Cuồng Nhân này đã oanh động toàn bộ sân thi đấu tinh không, phàm là chuyện có quan hệ với hắn, đều được người người chú ý.

"Quả thật ta nghe nói bên người Sở Cuồng Nhân có một con Thần Hoàng, chính là kẻ này sao?"

"Nhìn kỹ, quả thật có chút giống."

"Ta nhớ được, dường như nàng tên là Sở Hồng đúng không, cũng coi như có chút danh khí ở trong sân đấu tinh không."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

"Sở Hồng?"

Hoàng Vũ Y cau mày lại, đối với cái tên này, nàng cũng có chút quen tai, người của tổ Phượng Hoàng đã từng tìm tới đối phương, muốn đối phương gia nhập, nhưng lại bị đối phương từ chối.

Khi đó, Hoàng Vũ Y cũng không quá để ý.

Dù sao, mặc dù tổ Phượng Hoàng là thế lực lớn nhất của Phượng Hoàng nhất mạch, nhưng cũng không phải có thể quản được tất cả Phượng Hoàng.

Vẫn có vài con Thần Hoàng chu du bên ngoài tổ Phượng Hoàng, nhưng tất cả đều bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa.

"Ta nói con Thần Hoàng hoang dã này từ đâu tới, thì ra là nàng."

Trong mắt Hoàng Vũ Y lóe lên tia sắc lạnh: "Ngày xưa mời, nếu ngươi đồng ý, có lẽ ta hôm nay còn có thể tha cho ngươi một mạng, nhưng ngươi lại không biết điều, vậy thì cũng đừng trách ta."

Lúc này, một lượng lớn Hoàng Hỏa đã bị Sở Hồng hút nhập cơ thể.

Khí tức huyết mạch trên người nàng bỗng nhiên tăng lên một cấp bậc, thức tỉnh huyết mạch lần thứ bảy!

Hơn nữa, khoảng cách tới lần thứ tám, cũng chỉ kém một bước.

Loại huyết thống nồng đậm này, đã vượt qua Hoàng Vũ Y.

"Loại khí tức huyết mạch này, cho dù là so với Phượng Kình Thiên, cũng không chênh lệch quá xa."

Phượng Kình Thiên, yêu nghiệt cường đại nhất bên trong một đời trẻ tuổi của tổ Phượng Hoàng.

Huyết mạch của kẻ này, đã sớm trải qua bảy lần thức tỉnh, nghe nói, gần đây đang chuẩn bị thức tỉnh huyết mạch lần thứ tám!

Nghĩ đến đây, trong lòng Hoàng Vũ Y càng thêm ghen ghét.

Bản thân nàng đã trải qua bảy lần thức tỉnh huyết mạch, nếu như có thể để cho nàng đạt được phần truyền thừa này, thậm chí nàng còn có cơ hội đuổi kịp Phượng Kình Thiên!

Trở thành Hoàng nữ mạnh nhất tổ Phượng Hoàng!

"Các ngươi nhìn kiad, bên trong Hoàng Hỏa kia, có phải có một tòa cung điện hay không? !"

Lúc này, có thiên kiêu chú ý tới cái gì đó.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy ở bên trong Hoàng Hỏa đầy trời kia, quả thật có một toà cung điện, tiên huy tươi sáng, kim bích huy hoàng, tiên dược ở khắp nơi trên đất, dường như trong đó có bảo quang xuất hiện.

"Bên trong cung điện này, nhất định có bảo vật mà Hoàng Kinh Hoàng để lại!"

Hai mắt Hoàng Vũ Y tỏa sáng.

Trong mắt những người còn lại cũng toát ra tia nhiệt huyết.

Bảo vật do một đại năng Hợp Đạo cảnh lưđể u lại, chỉ nghĩ một chút thôi mà đã khiến người ta kích động.

"Đáng chết, cấm chế đáng chết ở nơi này đang ngăn cản chúng ta."

Hoàng Thiên đạo tử mắng một tiếng.

"Cấm chế nho nhỏ, phá vỡ là được!"

Bên trong bầu trời, bỗng nhiên có một tiếng rít vang lên.

Chỉ thấy một long ảnh đỏ thẫm bay trên không trung mà đến, khí tức vô cùng cuồng bạo đổ xuống, rung chuyển khắp nơi!

Cùng lúc đó, long ảnh đỏ thẫm này há mồm phun ra một đạo long tức, đánh về phía cấm chế.

Một tiếng phịch vang lên, hư không sụp đổ!

Cấm chế và long tức va chạm vào nhau, cả sơn cốc cũng vì đó mà chấn động.

Chỉ thấy cấm chế vẫn vẫn còn ở đó như cũ.

Mà long tức, lại tiêu tán.

"Há, thật không hổ là cấm chế mà đại năng Hợp Đạo lưu lại, quả nhiên không dễ dàng bị phá hư như vậy."

Long ảnh đỏ thẫm mở miệng nói ra, lập tức hóa thành một thanh niên tóc đỏ.

"Là yêu nghiệt Xích Long nhất mạch của Long Cung, Long Chấn!"

Có người nhìn người tới, kinh ngạc nói.

Yêu nghiệt của Yêu tộc không nhiều, nhưng phần lớn tập trung ở trong ba đại thế lực cổ lão là Long Cung, tổ Phượng Hoàng, Kỳ Lân động.

Mà Long Chấn, chính là một trong ngũ mạch ở Long Cung, yêu nghiệt của Xích Long nhất mạch!

Chương 1308 - Lông vũ, Hoàng Thiên Kỳ, Hoàng Nữ Ấn, Long Chấn kiêng kị

Một đám thiên kiêu bị cấm chế ngăn chặn, chỉ có thể trơ mắt nhìn Sở Hồng thu hoạch truyền thừa.

Cho dù là yêu nghiệt như Long Chấn, Hoàng Vũ Y, cũng không có cách nào đột phá đám cấm chế mà đại năng Hợp Đạo lưu lại.

"Hừ, ta không tin nàng có thể luôn trốn ở trong cấm chế không ra, chỉ cần nàng bước ra, vậy thì, truyền thừa trên người nàng sẽ là của ta."

Hoàng Vũ Y lạnh giọng nói ra.

"Người gặp có phần, chỗ tốt không thể để cho ngươi độc chiếm."

Long Chấn từ tốn nói.

"Trước lấy được truyền thừa, những thứ khác thì bàn sau."

Hoàng Vũ Y biết, truyền thừa không ở trong tay mình, người khác sẽ muốn đoạt với mình, nhất là có yêu nghiệt như Long Chấn ở đây, muốn độc chiếm toàn bộ chỗ tốt, không phải một chuyện đơn giản.

Mà bên trong Hoàng Hỏa.

Sở Hồng đã hoàn toàn hấp thu đám Hoàng Hỏa mà Hoàng Kinh Hoàng để lại, đã thành công thức tỉnh bảy lần huyết mạch, thậm chí cách lần thức tỉnh thứ tám cũng chỉ có một bước.

Chiến lực của nàng, có bước tiến dài.

Không chỉ có như thế, trong đầu, cũng nhiều thêm nội dung tứ biến phía sau của Cửu Biến Niết Bàn Kinh.

Cửu Biến Niết Bàn Kinh này là công pháp Thần Hoàng nàng lấy được pử Ngô Đồng sơn khi Tiên giới còn chưa dung hợp, là tiên kinh Thần Hoàng thuần huyết mới có thể tu hành, trên thực tế, cũng là một bộ tiên kinh tương truyền qua các đời của tổ Phượng Hoàng, trước đó nàng chỉ lấy được nội dung lục biến ở phía trước, mà bây giờ, bộ tiên kinh này, rốt cục cũng hoàn chỉnh.

Ngoài ra, còn có kinh nghiệm tu hành của Hoàng Kinh Hoàng, sở học tiên pháp suốt đời, những thứ này cũng đều là một phần của truyền thừa.

Có thể nói, cơ duyên lần này trực tiếp giúp Sở Hồng nhất phi trùng thiên, từ thiên kiêu đứng đầu, bước vào hàng ngũ yêu nghiệt, thậm chí cũng không tính quá yếu ở bên trong yêu nghiệt.

"Hiện tại liền tiến vào bên trong cung điện kia để tìm tòi đi."

Sở Hồng nhìn về phía cung điện cách đó không xa, từ bên trong ký ức truyền thừa của Hoàng Kinh Hoàng nàng biết được, trong này, có một số bảo vật Hoàng Kinh Hoàng lưu lại.

Hiện tại, ở bên ngoài cấm chế, có thiên kiêu nhìn chằm chằm nàng, bảo vật bên trong cung điện này đối nàng mà nói, có lẽ sẽ là sự trợ giúp lớn.

Bước vào trong cung điện, chỉ thấy bên trong có bảo quang tiêu tán, xuất hiện ở trước mặt nàng theo thứ tự là một lông vũ hỏa hồng, một cây đại kỳ được khắc đạo văn huyền diệu, và một ngọc ấn màu vàng đỏ!

"Bản Mệnh Linh Vũ, Hoàng Thiên Kỳ, và Hoàng Nữ Ấn!"

Sở Hồng có ký ức truyền thừa, lúc này đã nhận ra ba món bảo vật này.

Trong đó, Bản Mệnh Linh Vũ chính là Hoàng Kinh Hoàng để lại, lông vũ này, ở thời khắc mấu chốt có thể gọi ra một phần sức mạnh của Hoàng Kinh Hoàng, bảo vệ một mạng cho Sở Hồng!

Đây là một công năng vô cùng cường đại.

Một phần sức mạnh Hợp Đạo, có lẽ cũng không phải thứ mà Đại La tầm thường có thể ngăn cản.

"Nơi này là sân thi đấu tinh không, có quy tắc của ý chí Tiên giới, ở chỗ này, tuyệt đối không có cách nào xuất hiện sức mạnh cấp bậc Đại La, cho nên mặc dù có thể sử dụng lông vũ này, nhưng cũng không thể hoàn toàn phát huy sức mạnh của nó, không cách nào vượt qua sức mạnh giới hạn của sân thi đấu tinh không, nhưng, cũng đủ để giúp ta ứng phó những thiên kiêu ở bên ngoài."

"Nhưng mà, lông vũ này chỉ có thể dùng một lần, nếu như dùng trên người của những thiên kiêu kia, cũng quá mức lãng phí rồi, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, vẫn không nên dùng."

Sở Hồng âm thầm nghĩ tới, nhìn về phía bảo vật tiếp theo.

Hoàng Thiên Kỳ.

Đây là một món Đại La khí, tuy không phải Hợp Đạo chi khí của Hoàng Kinh Hoàng, nhưng cũng là một món chí bảo mà Hoàng Kinh Hoàng sử dụng lúc tuổi còn trẻ.

Đại Kỳ này là chí bảo thuộc tính Hỏa, đối với Thần Thú thao túng Hoàng Hỏa có tính thuộc Hỏa như Thần Hoàng tới nói, có tác dụng lớn hơn.

Một món bảo vật sau cùng, Hoàng Nữ Ấn!

Nếu như nói, Hoàng Thiên Kỳ là lợi khí công kích, thì Hoàng Nữ Ấn này chính là chí bảo phòng ngự.

Ở bên trong tổ Phượng Hoàng, mỗi một vị Hoàng nữ đều sẽ có một cái Hoàng Nữ Ấn, mà trước khi Hoàng Kinh Hoàng trở thành đại năng của tổ Phượng Hoàng, đã từng là một vị Hoàng nữ, Hoàng Nữ Ấn này chính là bảo vật nàng sử dụng lúc tuổi còn trẻ, vật này có tính phòng ngự vô song, so ra còn vượt một số Đại La khí chuyên dùng để phòng ngự.

Càng quan trọng hơn là, Hoàng Nữ Ấn này còn tượng trưng một loại thân phận, có ý nghĩa bất phàm ở bên trong tổ Phượng Hoàng.

"Đoạn thời gian trước, tổ Phượng Hoàng từng có người tới tìm ta mời gia nhập, nhưng mà ta không đồng ý, hiện tại ta có được truyền thừa của Hoàng Kinh Hoàng, xem ra sau này không thể tránh khỏi phải giao thiệp với tổ Phượng Hoàng, nội tình của tổ Phượng Hoàng không hề tầm thường, nếu có thể được bọn họ trợ giúp, cũng sẽ có trợ giúp đối với con đường tu hành của ta sau này..."

Sở Hồng âm thầm suy tư, có lẽ, gia nhập tổ Phượng Hoàng, sẽ là một lựa chọn tốt.

Sau đó, nàng nhìn thoáng qua chúng thiên kiêu nhìn chằm chằm nàng ở bên ngoài.

Người người nhốn nháo, chen lấn xô đẩy nhau.

Nhất là mấy thiên kiêu kia đứng ở phía đầu, phán đoán dựa vào khí tức, tuyệt đối là nhân vật cấp bậc yêu nghiệt.

Tuy thực lực của nàng tiến rất xa, nhưng nếu cứ ra ngoài như vậy, bị liên thủ tấn công, cũng sẽ không có kết quả tử tế.

"Việc cấp bách, trược tiên phải luyện hóa Hoàng Thiên Kỳ, Hoàng Nữ Ấn, nếu có hai món bảo vật này tương trợ, khi chiến đấu với những người này, mới có thể thêm một chút phần thắng."

"Nếu còn không được, tất yếu trước mắt phải sử dụng Bản Mệnh Linh Vũ của tiền bối vậy."

Sở Hồng nỉ non nói.

Tuy không nỡ dùng lông vũ ở trên người của những thiên kiêu này, nhưng so với những thứ này, hiển nhiên tánh mạng vẫn quan trọng hơn.

Tiếp đó, nàng ở trong cung điện, bắt đầu luyện hóa bảo vật.

Dù sao thì, có cấm chế Hoàng Kinh Hoàng lưu lại, nàng cũng không sợ người bên ngoài tiến đến phá hư.

Mà ngoại trừ ba món chí bảo, trong cung điện còn có một số tiên dược, nàng cũng không nghĩ nhiều, gặp thì luyện hóa hấp thu, tận dụng mọi khả năng gia tăng thực lực trước.

Thời gian trôi qua, gần hai tháng đi qua.

Mà bên ngoài cung điện, nhân số chẳng những không hề giảm đi, ngược lại, còn càng ngày càng nhiều.

"Gia hỏa này, còn không ra, chẳng lẽ, nàng thật sự định ở bên trong cả một đời hay sao? !"

Gương mặt xinh đẹp Hoàng Vũ Y mang theo một tia tức giận.

"Không nóng nảy, nàng không có khả năng ở trong đó cả đời, trong khoảng thời gian này, ta ra lệnh cho người khác không ngừng công kích cấm chế, quả thực cấm chế mà Hoàng Kinh Hoàng lưu lại cường đại, nhưng dù sao cũng là sản vật kỷ nguyên trước, uy lực không biết đã bị suy yếu bao nhiêu, lại bị chúng ta làm hao mòn, không bao lâu nưac là có thể hoàn toàn đánh vỡ cấm chế."

"So với Sở Hồng này, kẻ ta càng lo lắng chính là một người khác."

Long Chấn ở một bên từ tốn nói.

Nghe được lời của hắn, trong lòng Hoàng Vũ Y hơi động một chút: "Kẻ mà ngươi lo lắng, chẳng lẽ là Sở Cuồng Nhân ở sau lưng Sở Hồng?"

"Đúng vậy."

Cho dù là yêu nghiệt như Long Chấn, khi nhắc đến Sở Cuồng Nhân, trong mắt cũng nhịn không được mà toát ra một tia ngưng trọng.

Nhất là sau khi chiến tích của đối phương ở Kiếm Tiên chi lăng được truyền ra, càng khiến hắn kiêng kị.

Hắn tin rằng ở trong sân đấu tinh không này, không có yêu nghiệt nào có tự tin có thể chiến thắng khi đơn đả độc đấu với Sở Cuồng Nhân.

Long Chấn, cũng không ngoại lệ.

"Hừ, Sở Cuồng Nhân, nếu như hắn dám xuất hiện, ngược lại ta thật muốn gặp hắn một lần."

Hoàng Vũ Y hừ lạnh một tiếng nói.

Làm quý nữ của tổ Phượng Hoàng, Hoàng Vũ Y vô cùng kiêu ngạo, thậm chí nàng xem thường thiên kiêu Nhân tộc.

"Ta khuyên ngươi khi đối mặt với người này, vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn."

Long Chấn nhắc nhở một câu.

"Ta tự có chừng mực, lại nói, cũng đã mấy tháng trôi qua, Sở Cuồng Nhân vẫn không có đến, đoán chừng hoặc là hắn cũng bị chuyện gì cuốn lấy, không cách nào thoát thân, hoặc là cũng sợ chúng ta nên không dám tới, mặc kệ là loại nào, tạm thời hắn cũng không có tính uy hiếp đối với chúng ta." Hoàng Vũ Y nói ra.

"Chỉ hy vọng như thế."

Long Chấn khẽ gật đầu, lập tức cũng không nghĩ nhiều nữa.

Tuy Sở Cuồng Nhân khiến hắn kiêng kị, nhưng mà, hắn cũng không đến mức sợ đối phương, dù nói thế nào, hắn cũng là yêu nghiệt của Long Cung.

Lúc này.

Trong cung điện truyền ra một luồng ba động khí tức mênh mông.

Một tiếng Hoàng kêu cũng theo đó mà vang vọng chân trời!

Chương 1309 - Sở Hồng xuất quan, người nào dám đánh với ta một trận, trận chiến của Thần Hoàng

Trong cung điện, một tiếng Hoàng kêu vang lên, một trận khí tức cường đại gào thét tuôn ra!

Đó là một luồng dao động Chân Tiên.

"Há, nàng đột phá cảnh giới Chân Tiên."

Hoàng Vũ Y hơi kinh ngạc, lập tức càng thêm khó chịu.

Tuy hiện tại nàng cũng là Chân Tiên, nhưng nàng lại cảm thấy, khí tức của đối phương còn cường đại hơn so với lúc bản thân vừa đột phá Chân Tiên!

Nói cách khác, nếu như mình đấu với Sở Hồng khi chỉ vừa đột phá Chân Tiên, rất có thể sẽ bị thua!

"Đáng chết, nhất định là do truyền thừa của Hoàng Kinh Hoàng!"

"Truyền thừa này, vốn phải là của ta."

Hoàng Vũ Y cắn chặt răng, không cam lòng nói ra.

Mà ở một chỗ khác, trên một ngọn núi bên ngoài cấm chế.

Một bóng người bạch y đứng trên đỉnh núi, nghênh phong mà đứng, trên người lộ ra một luồng siêu phàm thoát tục chi ý.

Sau khi cảm giác được trong cung điện truyền ra khí tức Chân Tiên, người này phát ra một tiếng cười khẽ: "Tiểu Hồng cũng đột phá Chân Tiên."

Người này chính là Sở Cuồng Nhân.

Hắn đã đến nơi này được hai tháng, nhưng một mực không hiện thân.

Dù sao có cấm chế của Hoàng Kinh Hoàng, trong thời gian ngắn những người ngấp nghé cơ duyên của Sở Hồng cũng không có cách nào tiến vào cung điện, hắn liền ở một bên theo dõi biến động.

"Công tử, tuy Tiểu Hồng đã đột phá thành Chân Tiên, nhưng mà, cấm chế nơi đây cũng sắp bị đánh vỡ, những người này sợ là sẽ không dễ dàng từ bỏ truyền thừa."

Lam Vũ ở một bên lo lắng nói.

Tuy tất cả mọi người biết Sở Hồng có quan hệ với Sở Cuồng Nhân, xuất phát từ sự kiêng kị với Sở Cuồng Nhân, một số người sẽ không xuất thủ.

Nhưng yêu nghiệt như Long Chấn, Hoàng Vũ Y tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Mặc kệ là ngấp nghé đối với truyền thừa của Hoàng Kinh Hoàng, hay là kiêu ngạo đã khắc sâu vào trong cơ thể, cũng sẽ không khiến bọn họ lùi bước.

"Không sao, có ta ở đây."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, cũng không để một đám yêu nghiệt ở trong lòng.

Có hắn ở đây, chẳng lẽ những yêu nghiệt này còn có thể giết Sở Hồng dưới mí mắt của hắn sao?

"Đây là cơ duyên của Tiểu Hồng, cũng là lịch luyện của nàng, trừ phi là uy hiếp đến tính mạng của nàng, nếu không, ta sẽ không dễ dàng xuất thủ, ta cũng muốn nhìn một chút, mấy năm này Tiểu Hồng tiến bộ bao nhiêu." Sở Cuồng Nhân cười cười, đây cũng là nguyên nhân quan trọng hắn luôn không hiện thân.

Thiên kiêu cũng phải cần lịch luyện.

Sở Hồng cũng giống vậy.

Hắn tin tưởng, Sở Hồng cũng sẽ không nguyện ý chỉ làm một con chim nhỏ sinh hoạt dưới đôi cánh của hắn.

Thứ nàng muốn trở thành, là Thần Hoàng tuyệt thế bay lượn khắp cửu thiên!

Trong cung điện.

Sở Hồng bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt có Hoàng Hỏa màu vàng đỏ bùng cháy, khí tức nóng rực mà bá đạo tràn ngập toàn bộ cung điện.

"Chúc mừng ngươi, đột phá Chân Tiên."

Giọng nói của Hoàng Kinh Hoàng vang lên.

"Những cơ duyên này là do truyền thừa của tiền bối lưu lại trợ giúp, vãn bối vô cùng cảm kích."

"Truyền thừa đã cho ngươi, thì chính là của ngươi, không cần nói cảm ơn, mặt khác, đạo tiên thức này của ta sắp tiêu tán, mà cấm chế phía ngoài cũng sắp biến mất, nhưng bên ngoài có không ít người nhìn chằm chằm vào ngươi, ngươi có tự tin có thể ứng phó sao?" Hoàng Kinh Hoàng thản nhiên nói.

"Ha, dù phía trước có khó khăn, ta cũng sẽ không lùi bước, vì ta còn muốn tuân theo di nguyện của tiền bối, sánh vai với Hoàng Tổ!"

Sở Hồng khẽ cười một tiếng, trên người lộ ra một luồng chiến ý mãnh liệt.

"Ha, vậy thì chúc ngươi có thể đạt được mong muốn của ngươi và ta, bay lượn trên khắp cửu thiên!"

Hoàng Kinh Hoàng cười một tiếng, tiên thức lập tức tiêu tán.

Sở Hồng từ từ đứng dậy, khom mình hành lễ với tiên thức đang biến mất của Hoàng Kinh Hoàng, rồi lập tức nhìn về phía ngoài cung điện, trong mắt như có hỏa diễm bùng cháy.

"Liền dùng các ngươi, để kiểm tra một chút sự thay đổi của ta vậy!"

...

Bên ngoài cung điện, cấm chế đột nhiên tiêu tán.

Hai mắt của đám thiên kiêu Hoàng Vũ Y, Long Chấn đều tỏa sáng: "Thành công!"

Có thiên kiêu không kìm nén được, bóng người lóe lên, hóa thành lưu quang nhanh chóng lao về phía cung điện, muốn chiếm lấy bảo vật trong đó.

"Chẳng cần biết ngươi là ai, có quan hệ thế nào với Sở Cuồng Nhân, giao bảo vật ra rồi nói!"

"Đúng vậy, bảo vật người tài mới có, ta chắc chắn phải có được!"

Tuy những thiên kiêu này không bằng yêu nghiệt, nhưng cũng là tồn tại nhất đẳng bên trong thiên kiêu, nếu không thì cũng không có gan tới cướp đoạt cơ duyên của Sở Hồng.

Mà ngay khi bọn họ tới gần cung điện.

Một trận Hoàng Hỏa màu vàng đỏ dùng một loại tư thái vô cùng bá đạo gào thét xông ra!

Ầm!

Mấy thiên kiêu đứng mũi chịu sào, trước mặt luồng Hoàng Hỏa này, liền bị nhấc bay ra ngoài ngay tại chỗ, tu vi hơi yếu một chút, thì lập tức bị đốt thành than!

Hoàng Hỏa bá đạo, hừng hực trời cao!

Mà bên trong Hoàng Hỏa đang gào thét, một bóng người đỏ tươi, chân đạp Hoàng Hỏa, uy phong lẫm liệt, ngẩng đầu dậm chân mà ra!

Dung nhan tinh xảo, chiến giáp đỏ tươi, khí tức bá đạo mà cao quý...

Giống như một vị nữ Bá Vương!

Khí tức lạnh thấu xương, chấn nhiếp toàn trường!

"Đến, người nào dám đánh với ta một trận? !"

Sở Hồng dựng thẳng mày liễu, đôi mắt hỏa hồng đảo qua thiên kiêu ở chỗ này.

Trong lúc nhất thời, mọi người ở đây đều cảm thấy tim đập nhanh.

Nơi xa, bên trên ngọn núi.

Trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra nụ cười vui mừng: "Lam Vũ, ngươi nhìn thấy sao? Đây chính là muội muội của Sở Cuồng Nhân ta!"

Lam Vũ cười nhạt một tiếng: "Công tử phong hoa tuyệt đại, tất nhiên Tiểu Hồng cũng sẽ không kém hơn chút nào."

Bên ngoài cung điện.

Sở Hồng dậm chân mà ra, quanh người có Hoàng Hỏa màu vàng đỏ đang bùng cháy, nhất cử nhất động, đều có loại khí tức bất phàm bá đạo.

Thời khắc này, Sở Hồng phát huy bốn chữ hung hăng như hỏa vô cùng tinh tế!

"Một con Thần Hoàng hoang dã cũng dám ở trước mặt ta làm càn như thế sao? !"

Trong mắt Hoàng Vũ Y bắn ra một tia băng lãnh.

Nàng vừa sải bước ra, vươn tay, cũng có Hoàng Hỏa màu vàng đỏ gào thét tuôn ra, hóa thành một chưởng ấn to lớn, đánh xuống!

"Há, Hoàng Hỏa, tổ Phượng Hoàng."

Mà khí tức dạng này, là yêu nghiệt bên trong tổ Phượng Hoàng!

Hai mắt Sở Hồng tỏa sáng: "Vậy thì để ta xem một chút, rốt cuộc ta và yêu nghiệt của tổ Phượng Hoàng có bao nhiêu chênh lệch đi!"

Nàng không lùi không tránh, Hoàng Hỏa phun trào, cũng đánh ra một chưởng.

Hai loại Hoàng Hỏa đột nhiên va chạm trong hư không, giữa thiên địa bộc phát ra một tiếng ầm ầm vang dội.

Tất cả mọi thứ ở bốn phía, đều bị hai luồng Hoàng Hỏa bá đạo này thiêu thành tro tàn.

"Phượng Hoàng trảo!"

Hoàng Vũ Y đưa tay, lại ngưng tụ Hoàng Hỏa lần nữa, hóa thành một móng vuốt to lớn, từ trên trời giáng xuống, uy thế cuồn cuộn!

"Phượng Hoàng trảo!"

Sở Hồng không lùi không tránh, cũng thi triển một pháp môn tu hành tương tự!

Hai Hoàng Hỏa trảo va chạm, mỗi người đẩy lui!

"Pháp môn tu hành của tổ Phượng Hoàng, quả nhiên ngươi đạt được truyền thừa của Hoàng Kinh Hoàng!"

Thần sắc của Hoàng Vũ Y lạnh lẽo.

"Thân là hậu bối tuổi trẻ của tổ Phượng Hoàng, ngươi cần phải gọi tiền bối một tiếng Hoàng chủ, mà không phải gọi thẳng tên huý."

Sở Hồng lạnh nhạt nói, hết sức bất mãn đối với thái độ của Hoàng Vũ Y.

"Hừ, nàng không đưa truyền thừa cho ta, ngược lại, lại đưa cho một con Thần Hoàng hoang dã không biết lai lịch là ngươi, nàng quả thực là có mắt như mù, tính là Hoàng chủ gì chứ?"

"Làm càn!"

Ánh mắt Sở Hồng trở nên lạnh như băng.

Hoàng Kinh Hoàng đưa truyền thừa cho nàng, được coi là nửa sư tôn của nàng.

Thử hỏi, làm sao nàng có thể dễ dàng tha thứ cho người bất kính với Hoàng Kinh Hoàng được?

"Hoàng Thiên Kỳ, ra!"

Trong tay Sở Hồng bỗng nhiên xuất hiện một cây đại kỳ màu vàng đỏ.

Cờ xí vung vẩy, Hoàng Hỏa bốn phía đạt được gia tăng, trở nên càng thêm mãnh liệt, dường như trong đó, lại có xu thế áp chế Hoàng Vũ Y.

"Đây là Hoàng Thiên Kỳ! Là chí bảo mà Hoàng Kinh Hoàng sử dụng lúc tuổi còn trẻ."

Ánh mắt Hoàng Vũ Y lộ ra một tia ghen ghét.

Sau đó, nàng cũng lấy ra một món Đại La khí, đó là một bảo châu có tiên huy tươi sáng, tràn ngập một luồng hơi thở nóng bỏng cường đại.

Nhưng mà, mặc dù cũng là Đại La khí, nhưng vẫn kém hơn một chút so với Hoàng Thiên Kỳ.

"Ta muốn để Hoàng Kinh Hoàng trên trời có linh thiêng nhìn thấy, đưa truyền thừa cho ngươi, là sai lầm lớn nhất của nàng!"

Hoàng Vũ Y lạnh lùng nói ra.

Chương 1310 - Thần Hoàng triều thiên khiếu, bức lui Hoàng Vũ Y, Long Chấn xuất thủ

Sở Hồng tay cầm Hoàng Thiên Kỳ, vung vẩy cờ xí, Hoàng Hỏa cường đại gào thét tuôn ra.

Mà trên đầu Hoàng Vũ Y có bảo châu lơ lửng, cũng có thể gia tăng Hoàng Hỏa, không chỉ có như thế, nàng còn lấy ra một thanh bảo kiếm màu đỏ.

Giơ trường kiếm lên, kiếm khí Hoàng Hỏa sắc bén mà bá đạo đột nhiên gào thét tuôn ra!

Hai người lại giao thủ lần nữa, khí thế càng thêm cường đại so với trước đó.

"Hoàng Minh Cửu Thiên!"

Hoàng Vũ Y lại thúc giục tiên pháp của tổ Phượng Hoàng lần nữa, khi một tiếng động lớn vang lên, một lượng lớn Hoàng Hỏa hóa thành một hư ảnh Thần Hoàng gào thét tuôn ra.

Mà Sở Hồng cũng dùng tiên pháp tương tự để ứng phó.

Trên người nàng có truyền thừa Hoàng Kinh Hoàng, đối với các loại pháp môn tu hành của tổ Phượng Hoàng có thể nói là rõ như lòng bàn tay, hơn nữa, cũng có thể thi triển ra.

Tuy có truyền thừa, nhưng dù sao nàng cũng chỉ tu hành những pháp môn tu hành này trong thời gian rất ngắn, trình độ nắm giữ so với Hoàng Vũ Y tất nhiên phải kém hơn một chút.

Ầm!

Chỉ thấy hư ảnh Thần Hoàng đập về phía Sở Hồng, đánh nát pháp môn tu hành của nàng.

Mà đối mặt với một kích này, Sở Hồng không lùi không tránh, Hoàng Thiên Kỳ trong tay vung lên, một lượng lớn Hoàng Hỏa đột nhiên nhấn chìm hư ảnh Thần Hoàng kia.

"Ngươi cho rằng, chỉ có như thế sao?"

"Hoàng Hỏa Lưu Tinh!"

Hoàng Vũ Y cười lạnh một tiếng, tiên kiếm trong tay lại chém ra lần nữa, một đạo kiếm khí Hoàng Hỏa tiếp lấy một đạo, giống như một cơn mưa Hỏa Lưu Tinh!

"Hoàng Nữ Ấn!"

Sở Hồng lấy Hoàng Nữ Ấn ra!

Chỉ thấy ngọc ấn màu vàng đỏ bay lên không trung, vẩy xuống ngàn vạn quang hoa, bên trong có đạo văn xen lẫn, hóa thành một tầng bích chướng, ngăn cản Hỏa Lưu Tinh.

"Ngay cả Hoàng Nữ Ấn mà Hoàng Kinh Hoàng cũng cho ngươi? !"

Sắc mặt Hoàng Vũ Y âm trầm nói.

Hoàng Nữ Ấn, biểu tượng của Hoàng Nữ ở tổ Phượng Hoàng, mỗi một Hoàng Nữ ở tổ Phượng Hoàng, không ai cao quý hơn ai, trong tương lai đều là người có thể cạnh tranh vị trí Hoàng Chủ.

"Một con Thần Hoàng hoang dã không rõ lai lịch, có tư cách gì trở thành Hoàng Nữ tổ Phượng Hoàng ta, Hoàng Kinh Hoàng, thật sự không xứng làm Hoàng Chủ!"

"Liên tục lặp đi lặp lại những câu làm nhục tiền bối, uổng cho ngươi là Hoàng Nữ!"

Giọng điệu của Sở Hồng băng lãnh, thúc giục tiên nguyên trong cơ thể đến cực hạn, sức mạnh huyết mạch cường đại đến từ bảy lần thức tỉnh huyết mạch khiến khí tức của nàng lại tăng lên rất nhiều!

"Cửu Biến Niết Bàn Kinh, Thần Hoàng Triều Thiên Khiếu! !"

Sở Hồng thét dài một tiếng, Hoàng Thiên Kỳ trong tay nở rộ ánh sáng chói loá, trực tiếp thúc giục sát chiêu được ghi lại trong Cửu Biến Niết Bàn Kinh!

Chỉ thấy vô số đạo văn lưu chuyển trong hư không, hóa thành một hình bóng Thần Hoàng ngửa mặt lên trời thét dài, kiệt ngao bất thuần!

"Thần Hoàng Triều Thiên Khiếu!"

Hoàng Vũ Y cũng thi triển chiêu thức giống vậy.

Chỉ thấy hai hình bóng Thần Hoàng bay lên không trung, kéo theo liệt diễm vô tận, ầm ầm va chạm tại một chỗ, trong nháy mắt, hư không bốn phía bạo phá!

Một lượng lớn Hoàng Hỏa như bão mà trút xuống, thiêu huỷ tất cả mọi thứ ở bốn phía!

Sắc mặt của không ít tu sĩ đại biến, tranh thủ thời gian lui lại.

Cho dù là một số tu sĩ am hiểu thuộc tính Hỏa chi đạo, sau khi nhìn thấy Hoàng Hỏa kinh khủng này cũng nhịn không được nuốt một ngụm nước miếng, mặt mũi tràn đầy rung động.

"Thần Hoàng không hổ là Thần Thú am hiểu thao túng hỏa diễm, Hoàng Hỏa này cũng không hổ là thần hỏa xếp thứ ba trên bảng Thần Hỏa, uy lực này, quả thật là không tầm thường!"

"Ngoại trừ hai loại Hư Vô Thiên Viêm và Hỗn Độn Thần Hỏa xếp hàng đầu, Hoàng Hỏa này, ở bên trong vô số thần hỏa, cũng chỉ có Kim Ô Hỏa mới có thể tranh tài."

"Đúng vậy..."

Trong đám người, có tu sĩ hỏa bộ của Tiên Đình nhìn Hoàng Hỏa, trong mắt lộ ra hâm mộ, khát vọng.

Trong đó có một người mặc trường bào màu đỏ, bộ dáng cũng chỉ mười một mười hai tuổi, tựa như một đứa bé, hắn nhìn Hoàng Hỏa, như ông cụ non cảm khái nói: "Cho dù ta tu hành Chúc Dung Thần Hỏa quyết, nhưng Chúc Dung Hỏa ta tu hành ra so với Hoàng Hỏa này, cũng phải kém một bậc."

"Hỏa Đồng, ngươi cũng không cần tự coi nhẹ mình, nếu Chúc Dung Hỏa hấp thu đầy đủ hỏa diễm, có thể tiến hóa thành Cửu Muội Thần Hỏa, cũng không kém chút nào so với Hoàng Hỏa."

Thiếu ngự Tử Vi từ tốn nói.

"Ừm."

Hỏa Đồng gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Cửu Muội Thần Hỏa...

Loại thần hoả mà hắn nắm giữ này, chỉ kém hơn loại thần hoả đứng đầu.

Đùng, đùng!

Những tiếng nổ liên tiếp vang lên trong hư không, sóng lửa tiếp tục bùng nổ!

Lúc này, một bóng người bay ngược ra.

Người này, lại là Hoàng Vũ Y!

Nàng nhìn Sở Hồng bên trong sóng lửa, sắc mặt có chút kinh nghi bất định.

Vậy mà nàng bị Sở Hồng đánh lui! !

"Sức mạnh huyết mạch của nàng còn cường đại hơn so với ta, đáng chết!"

"Ngươi cũng chỉ có thế này sao?"

Sở Hồng từ từ đi ra từ bên trong sóng lửa, giọng điệu lạnh nhạt.

Tay nàng nắm Hoàng Thiên Kỳ, khí tức lẫm liệt bá đạo.

"Long Chấn!"

Hoàng Vũ Y quát lạnh một tiếng, nhìn về phía Long Chấn luôn đứng xem trò vui cách đó không xa, lạnh lùng nói: "Ngươi còn muốn chờ tới khi nào!"

"Ha ha, không phải là ta sợ quấy rầy nhã hứng của ngươi sao?"

Long Chấn cười nhạt một tiếng.

Tiếp đso hắn sải bước ra, một luồng khí tức vô cùng kinh khủng bá đạo tiết ra!

Mọi người thấy thế, ánh mắt ngưng trọng.

Yêu nghiệt Long Cung cũng xuất thủ.

"Sở Hồng, tự ngươi giao truyền thừa ra, ta có thể tha cho ngươi khỏi chết."

Long Chấn nhìn Sở Hồng, từ tốn nói.

Hoàng Vũ Y nghe vậy, cau mày lại: "Long Chấn, ngươi có ý tứ gì, ta sẽ không bỏ qua cho nàng, chẳng lẽ ngươi sợ Sở Cuồng Nhân hay sao?"

Long Chấn cau mày lại, não của Hoàng Nữ này có vấn đề sao, sao lại mang hắn lên đài?

Không thể lừa lấy được truyền thừa trước, sau đó lại động thủ sao?

"Ha ha, muốn ta giao truyền thừa ra, các ngươi, si tâm vọng tưởng!"

Sở Hồng cười ha ha một tiếng, hai đầu lông mày lộ ra mấy phần kiệt ngao chi ý.

"Vậy thì đừng trách chúng ta."

Long Chấn lạnh giọng nói ra.

Hắn vừa sải bước ra, đưa tay đánh ra một quyền, Long Viêm màu đỏ thẫm gào thét tuôn ra.

Sở Hồng vung đại kỳ trong tay, Hoàng Hỏa gào thét, nuốt chửng Long Viêm.

"Tuy Xích Long nhất mạch cũng là Thần Thú thuộc tính Hỏa, nhưng mà, nếu so sánh về trình độ thao túng hỏa diễm, sao có thể vượt qua Thần Hoàng chứ?"

Sở Hồng lạnh nhạt nói.

"Ha, vậy thế này thì sao?"

Bóng người Long Chấn lóe lên, trong nháy mắt đã biến mất ngay tại chỗ, khi xuất hiện lần nữa, trong tay nắm lấy một thanh Long Thương đỏ thẫm, đột nhiên quất ra, uy lực của nó quả thật đã trực tiếp phá nát Hoàng Hỏa!

Ầm! !

Một kích này, nện ở phía trên bích chướng do Hoàng Nữ Ấn hình thành, uy lực của nó đã phá nát bích chướng, đánh bay Sở Hồng ra xa mấy trăm trượng.

"Sức mạnh thật cường đại!"

Ánh mắt Sở Hồng ngưng trọng, nhìn trường thương trong tay đối phương, có chút kiêng kị.

Đó tuyệt đối cũng là một món Đại La khí.

Nếu không, là tuyệt đối không có cách nào đánh nát bích chướng do Hoàng Nữ Ấn của mình tạo ra.

Nếu không phải là mình trên người còn có một món chiến giáp cũng là Đại La khí, sức mạnh của một kích này đủ để khiến nàng bị thương.

"Có thể ngăn lại một kích của Phần Thiên Thương ta, chiến giáp trên người ngươi, cũng không tầm thường, bảo vật trên người ngươi, cũng không phải ít."

Trong mắt Long Chấn lộ ra một tia ngoài ý muốn.

Đại La khí cũng vô cùng quý giá đối với yêu nghiệt.

Cho dù là hắn, trên người cũng chỉ có hai món mà thôi.

Nhưng Sở Hồng xuất ra Hoàng Nữ Ấn, Hoàng Thiên Kỳ, trên người còn có chiến giáp, mỗi một món đều là Đại La khí.

"Muốn có? Vậy thì nhìn bản lãnh của các ngươi."

"Thần Hoàng Triều Thiên Khiếu!"

Sở Hồng lại thi triển cực chiêu lần nữa, một hư ảnh Thần Hoàng kéo theo Hoàng Hỏa gào thét tuôn ra.

Ánh mắt Long Chấn ngưng trọng, tay cầm Phần Thiên Thương, bên ngoài cơ thể có từng đạo đạo văn màu hỏa hồng đang đan xen lưu chuyển, một luồng sức mạnh mang tính huỷ diệt ở trong cơ thể của hắn ầm ầm bạo phát!

Ngoại trừ tiên nguyên bên ngoài, còn có một loại sức mạnh thân thể ecường đại!

Thần Thú, vốn là tồn tại có nhục thân vô cùng mạnh mẽ.

Mà Long Chấn, còn là người nổi bật trong đó.

Đánh ra một thương, Long Viêm và sức mạnh nhục thân bạo phát, chiếu ra vạn đạo tiên huy, đánh nát hư ảnh Thần Hoàng!

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Hồng lại quay người lao về phía nơi xa!

Thần Hoàng Triều Thiên Khiếu kia chỉ là một hư chiêu, mục đích thực sự của nàng là rời đi!

Chương 1311 - Truyền nhân Quan âm, Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch, hắn tới

"Hành động sáng suốt."

Long Chấn có chút tán thưởng đối với cách làm của Sở Hồng.

Tuy bây giờ thực lực của Sở Hồng cường đại, nhưng ở trước mặt sự liên thủ của Long Chấn và Hoàng Vũ Y, căn bản không phải là đối thủ.

Rời đi, mới là lựa chọn tốt nhất.

Biết rõ tiến lùi.

Chỉ một điểm này, đã mạnh hơn Hoàng Vũ Y.

"Nhưng mà, dù ngươi muốn cũng không thể dễ dàng như thế."

Long Chấn từ tốn nói.

Chỉ thấy trong hư không bỗng nhiên có vô số đạo văn hiện lên, trực tiếp hóa thành một cái lưới lớn, hoàn toàn bao phủ mảnh thiên địa này.

Con đường phía trước Sở Hồng bị ngăn cản, sắc mặt hơi đổi một chút: "Đây là cái gì?"

"Cái này gọi là La Thiên Võng, là một món Kim Tiên khí chuyên dùng để phong tỏa thiên địa, với năng lực bây giờ của ngươi, trong thời gian ngắn không cách nào chạy thoát."

Một giọng nói vang lên.

Chỉ thấy một thanh niên áo trắng đi ra từ trong hư không.

Người này có khuôn mặt tuấn dật, trên người lộ ra một luồng khí tức Thiên Đạo vô cùng cường đại.

Chính là Đạo Tử của Thiên Đạo tông, Hoàng Thiên đạo tử!

"Ngươi không đi được, vẫn nên ngoan ngoãn giao bảo vật và truyền thừa trên người ra, nếu ngươi nguyện ý thần phục với ta, ta có thể tha cho ngươi một mệnh."

Hoàng Thiên đạo tử nói ra, ánh mắt nóng bỏng.

Sở Hồng là một con Thần Thú đã trải qua bảy lần thức tỉnh huyết mạch, nếu có thể thu phục, không cần nói cũng biết sẽ khiến người ta kích động đến cỡ nào.

"Bằng ngươi, cũng muốn khiến ta thần phục, mơ mộng hão huyền!"

Sở Hồng khinh thường nói.

"Vậy thì đừng trách ta."

Hoàng Thiên đạo tử bỗng nhiên xuất thủ, đánh ra một chưởng, đạo văn và tiên nguyên hóa thành một cái chưởng ấn vàng rực, che lấp bầu trời!

Ẩn chứa trong đó là thiên uy huy hoàng, vô cùng bá đạo!

"Thần Hoàng Triều Thiên Khiếu!"

Sở Hồng thi triển cực chiêu, Hoàng Hỏa cuồng bạo trực tiếp đánh nát chưởng ấn vàng rực này.

Mà dưới một kích này, Hoàng Thiên đạo tử trực tiếp bị nhấc bay ra ngoài, biến sắc, lộ ra vẻ kiêng kị trước nay chưa từng có.

"Không hổ là Thần Thú bảy lần thức tỉnh huyết mạch, thực lực này, quả thật cường đại."

Mặc dù hắn là thiên kiêu đứng đầu, nhưng khoảng cách với yêu nghiệt, còn kém một đường.

Đơn đả độc đấu, hắn căn bản không phải đối thủ của Sở Hồng.

"Sở Hồng, bó tay chịu trói đi!"

Long Chấn lại ra tay lần nữa, vung vẩy Phần Thiên Thương trong tay, Long Viêm hội tụ thành thương ảnh to lớn, trực tiếp xuyên thủng hư không.

"Chiến!"

Sở Hồng không lùi không tránh, xúc động ứng chiến!

Vung vẩy đại kỳ, cờ xí phấp phới, Hoàng Hỏa màu vàng đỏ chiếu rọi cửu thiên, thiêu đốt tứ hải bát hoang!

Thân thể nhìn như gầy yếu kia, lại bộc phát ra sức mạnh khiến một đám thiên kiêu đều khó mà với tới, làm cho người ta vô cùng kinh thán.

"Thật là một con Thần Hoàng không hề tầm thường."

Thiếu ngự Tử Vi từ tốn nói: "Nếu không phải nàng và Sở Cuồng Nhân có quan hệ, ta cũng nhịn không được mà muốn xuất thủ tương trợ, sau đó thu phục nàng."

"Nếu Thiếu ngự xuất thủ, mọi người tại đây, không người nào là đối thủ của ngươi."

Hỏa Đồng bên cạnh khen một câu.

Nói là lấy lòng, nhưng cũng xen lẫn mấy phần thực tình.

Dù sao, bên trong một đám yêu nghiệt của thiếu ngự Tiên Đình, hắn cũng có trình độ đứng đầu.

"Không nóng nảy, ngồi chờ biến động đã."

Thiếu ngự Tử Vi nhìn chiến trường, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

Sở Hồng này gặp nguy, Sở Cuồng Nhân, cũng nên xuất hiện rồi?

Hắn đang đợi, chờ Sở Cuồng Nhân hiện thân.

Hắn muốn tận mắt chứng kiến một chút, tồn tại có thể liên tục chém giết yêu nghiệt, được vinh dự gọi là quái vật rốt cuộc cường đại đến cỡ nào!

Không chỉ thiếu ngự Tử Vi đang đợi, một số yêu nghiệt cũng âm thầm chờ đợi.

Nơi nào đó trong hư không.

Một Nữ Bồ Tát mặc bạch y, trong tay cầm một cái Bình Dương Chi Bạch Ngọc nhìn chiến trường, ánh mắt lạnh nhạt.

"Sở Cuồng Nhân, địch nhân của Phật, chừng nào thì ngươi mới xuất hiện?"

Đột nhiên, nàng cảm nhận được cái gì đó, nhìn về phía một ngọn núi khác.

Chỉ thấy ở nơi đó, chẳng biết lúc nào xuất hiện một nam tử người mặc trường bào màu đen, trên người lộ ra một luồng khí tức kỳ lạ.

Tựa như một loại dao động thể chất nào đó.

"Luồng khí tức này, là khí tức của Hỗn Độn Thần Ma Thể, là tu sĩ của Thần Ma nhất mạch sao?"

"Không đúng, trên thế gian này, Hỗn Độn Thần Ma Thể có thể đếm được trên đầu ngón tay, hơn nữa, khí tức của người này cũng không bằng Hỗn Độn Thần Ma Thể chân chính bên trong ghi chép, là Hậu Thiên Hỗn Độn Thần Ma gần đây trong truyền thuyết sao?"

Ở trong sân đấu tinh không, chẳng biết lúc nào đã lưu truyền ra một lời đồn.

Đó chính là có một nhóm tu sĩ nắm giữ Hỗn Độn Thần Ma Thể đang phát triển ở bốn phía.

Lời đồn này, quá mức không thể tưởng tượng.

Hỗn Độn Thần Ma Thể là thể chất hiếm thấy đáng ngưỡng mộ cỡ nào, nó hiếm thấy, thậm chí không thấp hơn Tiên Thể Chí Tôn bao nhiêu.

Làm sao có thể sẽ xuất hiện một nhóm?

Nhưng mà sau khi chứng thực, đám người sở hữu Hỗn Độn Thần

Ma Thể kia, có, nhưng chỉ là Hỗn Độn Thần Ma Thể thấp kém, kém xa thể chất Thần Ma chân chính.

Tuy như thế, nhưng cho dù là Thần Ma thể thấp kém thì cũng có thực lực không thể coi thường, những người này có thể tạo nên tên tuổi ở đây trong sân đấu tinh không, được gọi là tu sĩ Hậu Thiên Thần Ma.

Trên ngọn núi.

Tu sĩ Hậu Thiên Thần Ma mặc trường bào màu đen cũng đã nhận ra ánh mắt của Nữ Bồ Tát, có chút kinh ngạc.

"Há, cảm giác của nữ tu Phật Môn này thật đúng là nhạy bén, thế mà trước khi ta hiện thân đã phát hiện ta, xem ra cũng là một yêu nghiệt."

"Tay nâng Bình Dương Chi Bạch Ngọc, hình tượng này, chẳng lẽ lại là Quan Thế âm bên trong Bát Đại Bồ Tát của Phật Môn? Truyền nhân Quan âm sao? Vậy thì đúng là nhân vật không tầm thường."

Bát Đại Bồ Tát của Phật Môn, có thể nói thực lực của Quan âm Bồ Tát đứng đầu nhất, cũng chỉ có Địa Tàng Bồ Tát mới có thể cùng so sánh.

Địa vị của hai người này ở trong Phật môn cũng không kém nhau, mặc dù không thành Phật, nhưng lại không hề yếu hơn Phật chút nào.

Truyền nhân của tồn tại bực này, tất nhiên là không thể coi thường.

"Thôi, truyền nhân Quan âm không phải mục tiêu ta đến đây lần này, ta đến đây, chỉ là muốn xác nhận một chút, thực lực của Sở Cuồng Nhân có thật sự cường đại như trong truyền thuyết hay không, rốt cuộc có tư cách sánh ngang với Vô Thần đại ca hay không!" Tu sĩ mặc hắc bào âm thầm nghĩ tới.

Vô Thần trong miệng hắn, chính là tu sĩ cường đại nhất bên trong một đời trẻ tuổi của Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch, thậm chí có thể sánh ngang với Thần Ma thể chân chính!

Là tác phẩm hoàn mỹ nhất của vị đại nhân kia!

Hắn tiếp tục quan sát chiến trường, chờ đợi Sở Cuồng Nhân hiện thân.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi nhất định phải xuất hiện, nếu Long Chấn, Hoàng Vũ Y đã khiến ngươi lui bước, vậy thì ngươi không xứng nắm giữ Thần Ma thể, càng không xứng sánh ngang với Vô Thần đại ca!"

...

Trong chiến trường.

Hoàng Thiên đạo tử thúc giục La Thiên Võng, phong tỏa đường lui của Sở Hồng.

Hoàng Vũ Y thừa cơ lại ra tay lần nữa.

Bảo châu trên đỉnh đầu, tay cầm tiên kiếm, Hoàng Hỏa cường đại gào thét tuôn ra.

Mà Hoàng Thiên đạo tử thì lại ở một bên, thỉnh thoảng xuất thủ đánh lén Sở Hồng một chút, xáo trộn tiết tấu chiến đấu của nàng.

Còn về Long Chấn, thì lại ôm lấy trường thương, ở một bên quan sát.

Hắn thấy, Sở Hồng đã không đi được.

Có Hoàng Vũ Y còn có Hoàng Thiên đạo tử xuất thủ như vậy là đủ rồi, nếu hắn lại xuất thủ, vậy thì có chút hạ giá với cái danh yêu nghiệt này.

Đùng! !

Hoàng Vũ Y chém ra một kiếm, kiếm khí Hoàng Hỏa hất Sở Hồng bay ra ngoài.

"Cơ hội tốt!"

Hoàng Thiên đạo tử nhìn thấy, hai mắt tỏa sáng, lập tức thúc giục tiên nguyên toàn thân: "Thiên Đạo chi quyền! !"

Đánh ra một quyền, nhắm ngay sau lưng Sở Hồng!

Một kích này có uy lực mạnh mẽ, nếu như đánh trúng, cho dù Sở Hồng có Đại La khí hộ thể, nhưng nàng lại luân phiên khổ chiến, tất nhiên cũng sẽ bị trọng thương!

"Hừ!"

Ngay tại lúc này, một tiếng hừ lạnh giống như lôi đình nổ tung!

Thiên địa chấn động!

Nơi xa, một đạo kiếm khí sáng chói hoành không chém tới, kinh diễm chư thiên thần phật!

Trong hư không, La Thiên Võng được tạo thành bởi vô số đạo văn kia ở trước mặt một kiếm này, cứ thế mà bị xé rách!

Kiếm khí phá không, xé rách đạo văn đầy trời và lưới lớn, cũng phá nát quyền kình của Hoàng Thiên đạo tử!

Thậm chí ngay cả dư âm của kiếm khí kia cũng kéo theo sức mạnh vô cùng đáng sợ, trực tiếp đánh Hoàng Thiên đạo tử bay ra ngoài.

Một kiếm này, kinh diễm thần phật, rung động hư không, cũng khiến đồng tử của thiên kiêu ở chỗ này nhịn không được mà co rụt lại.

Tất cả mọi người không nhịn được nhìn mà về nơi phát ra kiếm khí, trong đầu chỉ còn lại một ý nghĩ.

"Hắn đến rồi!"

Chương 1312 - Giết chết Hoàng Thiên đạo tử, sao lại biến thái đến như vậy

"Hắn đến rồi! !"

Khi một đạo kiếm khí kinh diễm phá không mà đến, xé rách La Thiên Võng, đồng tử của mọi người đều không nhịn được mà run lên.

Chỉ thấy ở ngọn núi phía xa.

Một bóng người mặc bạch y đạp không mà đến, trên người có tiên huy tươi sáng, đạo văn xen lẫn lưu chuyển, từng đợt khí tức vô cùng kinh khủng doạ người lấy hắn làm trung tâm nhanh chóng khuếch tán.

Mỗi một bước đi ra, hư không liền vì thế mà chấn động một chút.

Ở dưới chân hắn, từng tấc từng tấc sơn hà liên tiếp bị phá nát, nổ tung!

Giống như Cửu Thiên Tiên Vương lâm trần, tiên huy soi sáng muôn phương thiên địa, rung động hàng tỉ sinh linh!

Tất cả mọi người nhìn người tới, ánh mắt mang theo vẻ mặt ngưng trọng.

"Sở Cuồng Nhân!"

"Tên quái vật này quả nhiên sẽ không ngồi nhìn mặc kệ, rốt cuộc hắn cũng đến."

Có người hít sâu một hơi, không cảm thấy quá kinh ngạc đối với việc Sở Cuồng Nhân đến.

Dù sao thì lấy quan hệ của Sở Hồng và Sở Cuồng Nhân, đối phương đi tới nơi này, là chuyện không thể bình thường hơn được.

"Hắn chính là Sở Cuồng Nhân sao? Quả nhiên khí tức không hề tầm thường."

Đôi mắt đẹp lẫn vẻ mặt của Hoàng Vũ Y đều toát ra vẻ ngưng trọng.

Từ trên người của đối phương, nàng cảm nhận được một sự uy hiếp trước nay chưa từng có, đây là chuyện nàng chưa bao giờ gặp phải.

"Sở Cuồng Nhân, rốt cục ngươi cũng xuất hiện."

Hoàng Thiên đạo tử nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ oán hận.

Nói đến, cừu hận giữa Thiên Đạo tông và Sở Cuồng Nhân không cạn, dù sao bên trong tám vị đạo tử thiên địa huyền hoàng, nhật nguyệt càn khôn, tất cả bốn vị đằng sau đều chết ở trong tay Sở Cuồng Nhân.

"Ca ca..."

Mà Sở Hồng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, sắc mặt vui vẻ, trong lòng lập tức tuôn ra một cảm giác an tâm.

Nàng biết, Sở Cuồng Nhân tới, thì nàng cũng sẽ an toàn.

"Hôm nay, mặc kệ là ai tới, đều không ngăn được ta chiếm lấy truyền thừa của Hoàng Kinh Hoàng!"

Ánh mắt Hoàng Vũ Y ngưng trọng, bảo châu trên đỉnh đầu, tay cầm tiên kiếm, thúc giục một lượng lớn Hoàng Hỏa đến cực hạn, hóa thành một hư ảnh Thần Hoàng gào thét tuôn ra.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, sau đó đưa tay, Hồng Liên Hoàng Hỏa cũng theo đó bạo phát!

Hoàng Hỏa đối Hoàng Hỏa!

Sóng lửa to lớn tuôn ra, khuếch tán khắp nơi!

Sở Cuồng Nhân không lùi một bước, ngược lại là Hoàng Vũ Y, sau khi bị Hoàng Hỏa đánh trúng, trên người dính phải một số Hồng Liên Hoàng Hỏa bắn tung tóe, sau đó sắc mặt hơi đổi một chút, cảm thấy trong cơ thể có đồ vật gì đó đang bị thiêu đốt: "Loại cảm giác này, là tội nghiệt! Là Hồng Liên Nghiệp Hỏa!"

Nàng lập tức thúc giục tiên nguyên áp chế Hồng Liên Nghiệp Hỏa thiêu đốt, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ khó tin.

Đối phương dùng Hoàng Hỏa!

Mà bên trong Hoàng Hỏa này còn mang theo thuộc tính của Hồng Liên Nghiệp Hỏa!

"Chuyện này sao có thể? !"

Bên cạnh thiếu ngự Tử Vi, Hỏa Đồng không nhịn được mà lộ ra vẻ kinh ngạc: "Hồng Liên Nghiệp Hỏa là thần hỏa đứng thứ mười ba trong Thần Hỏa bảng, Hoàng Hỏa lại đứng thứ ba, hai loại hỏa diễm lại có thể kết hợp sao?"

Thần hỏa cũng như thể chất, sẽ có xung đột.

Muốn dung hợp hai loại thần hỏa hoàn toàn khác biệt lại với nhau, khó khăn đó vô cùng to lớn.

"Chẳng lẽ, đối phương cũng tu luyện Chúc Dung Thần Hỏa Quyết?"

Trên đời này, cũng chỉ có Chúc Dung Thần Hỏa Quyết mới có thể dung hợp hai loại thần hỏa đẳng cấp cao như vậy lại với nhau.

"Trên tình báo nói qua hắn có Hoàng Hỏa, nhưng không nghĩ tới, sẽ cường đại như thế, thú vị."

Thiếu ngự Tử Vi nỉ non nói, tiếp tục chú ý chiến trường.

Hắn muốn nhờ trận chiến này, tận mắt nhìn, thực lực của Sở Cuồng Nhân rốt cuộc đã đạt đến loại trình độ nào.

Không chỉ có là hắn, khi Sở Cuồng Nhân hiện thân, thiên kiêu yêu nghiệt còn lại quan sát trận chiến trong bóng tối cũng trở nên hết sức nghiêm túc.

"Trình độ khống chế hoả diễm của Thần Hoàng, quả thật bất phàm, ngay cả Nghiệp Hỏa cũng có thể ngăn chặn."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hồng Liên Nghiệp Hỏacủa hắn, uy lực đã sớm không hề giống với lúc trước, có thể dễ dàng giải quyết Thiên Tiên đỉnh phong, cho dù là Chân Tiên, cũng khó có thể chống cự tội nghiệt bị đốt cháy.

Nhưng sau khi Hoàng Vũ Y bị dính Nghiệp Hỏa, lại có thể tiến hành áp chế.

Thần Hoàng, Thần Thú trong lửa, quả thật bất phàm.

"Hoàng Hỏa của Thần Hoàng ta có thể nuốt cắn vạn hỏa, cho dù là Hồng Liên Nghiệp Hỏa này, cũng không ngoại lệ."

Hoàng Vũ Y dần dần lấy lại tinh thần từ trong nỗi khiếp sợ, Hoàng Hỏa trên người phóng lên tận trời, tay cầm tiên kiếm, ánh mắt đề phòng, ngược lại lần này không hề tùy tiện xuất thủ.

Nhưng mà, nàng không xuất thủ, không có nghĩa là Sở Cuồng Nhân sẽ không xuất thủ.

"Các ngươi có ý đồ đoạt truyền thừa của muội muội ta, đã chuẩn bị tốt đón lấy đã chết rồi sao?"

Lời nói vừa thốt ra, bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

Mà khi hắn xuất hiện lại, đã đến đến trước mặt Hoàng Thiên đạo tử.

Sau đó ngưng tụ kiếm chỉ, ngay cả Côn Ngô cũng không dùng.

Nhưng đồng tử của Hoàng Thiên đạo tử lại co rụt lại, từ bên trong kiếm khí đang phun ra nuốt vào trên đầu ngón tay kia, cảm nhận được một sự uy hiếp, kinh khủng cường đại trước nay chưa từng có, !

Không tiếp nổi một chỉ này, hắn sẽ chết! !

"Oán Thiên chi pháp! !"

Nháy mắt, Hoàng Thiên đạo tử quyết định thật nhanh, thiêu đốt sức mạnh Thiên Đạo trong cơ thể, thúc giục tu vi đến cực hạn.

Đánh ra một chưởng, sức mạnh Thiên Đạo ngưng tụ thành chưởng ấn kim sắc đánh ra, thiên uy huy hoàng bao phủ bốn phía!

Một kích này, đã không thấp hơn yêu nghiệt!

Nhưng mà ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, vẫn không đáng chú ý như cũ.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn!

Chưởng ấn kim sắc bị kiếm khí nhẹ nhàng xé rách!

Một chỉ này trực tiếp xé rách hơn phân nửa tiên khu của Hoàng Thiên đạo tử, trong nháy mắt đã đánh hắn trọng thương.

Ngay sau đó, Sở Cuồng Nhân hóa kiếm chỉ thành chưởng, bóp lấy cổ của đối phương, như xách con gà con, xách đối phương ở giữa không trung.

"Thiên Đạo tông, nhiều lần khiêu khích ta, tương lai khi ta đạt đến Đại La, tất nhiên sẽ đến Thiên Đạo tông, đòi một lời giải thích!"

"Về phần hiện tại, thu chút lợi tức từ trên người các ngươi trước đi!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, thi triển Thôn Thiên Thần Đạo Quyết, chớp mắt đã hấp thụ sức mạnh Thiên Đạo trong cơ thể của Hoàng Thiên đạo tử đến không còn một mảnh!

Lập tức, tiên nguyên phun trào ra.

Hoàng Thiên đạo tử hóa thành một làn sương máu, nổ tung ngay tại chỗ!

Một thiên kiêu đứng đầu, quả thật đã bị giết chết trong nháy mắt!

Thậm chí, khi Hoàng Thiên đạo tử sử dụng Oán Thiên chi pháp thì ở một mức độ nào đó đã có thể sánh vai với yêu nghiệt.

Nói cách khác, Sở Cuồng Nhân giết chết một tên yêu nghiệt ngay tức khắc?

Nghĩ đến đây, một số thiên kiêu không khỏi không rét mà run.

Mà trong chớp mắt khi Hoàng Thiên đạo tử bị giết, Hoàng Vũ Y đã có hành động.

Nàng đi đến sau lưng Sở Cuồng Nhân, tiên kiếm trong tay kéo theo Hoàng Hỏa vô biên vô tận, ngang nhiên chém ra!

"Đi đánh lén? Ngu xuẩn!"

Sở Cuồng Nhân cũng không quay đầu lại, hừ lạnh một tiếng, tiên nguyên trong cơ thể như sóng to phun trào, gào thét xông ra!

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Một gốc kiếm thảo nổi lên ở trên người hắn.

Cây cỏ chuyển động, tiên nguyên phun trào hóa thành kiếm khí phô thiên cái địa càn quét mọi thứ!

Chính là Tiên Thể Chí Tôn, Thanh Diệp Kiếm Đồng!

Hoàng Hỏa của Hoàng Vũ Y bị kiếm khí xé rách, cả người lại bị nhấc bay ra ngoài lần nữa, đối mặt với kiếm khí liên miên bất tuyệt, sắc mặt nàng đại biến, lấy ra một ngọc ấn màu vàng đỏ.

Chính là Hoàng Nữ Ấn tượng trưng cho Hoàng Nữ ở tổ Phượng Hoàng!

Bích chướng của Hoàng Nữ Ấn đỡ kiếm khí cho nàng, lúc này mới khiến nàng thở dài một hơi, nhưng sau đó, lòng của nàng lại hốt hoảng: "Thanh Diệp Kiếm Đồng! Không phải Thanh Diệp Kiếm Đồng còn sót lại trong truyền thuyết, uy lực này, tuyệt đối là sức mạnh của Chí Tôn Tiên Thể, Thanh Diệp Kiếm Đồng hoàn chỉnh! !"

Không chỉ riêng Hoàng Nữ, thiên kiêu còn lại cũng đều ngây ngẩn cả người.

Sở Cuồng Nhân nắm giữ sức mạnh Thanh Diệp Kiếm Đồng hoàn chỉnh, chỉ thi triển qua ở Kiếm Tiên chi lăng, còn chưa hoàn toàn truyền ra.

Tình báo của rất nhiều thiên kiêu cũng chưa đổi mới.

Hiện tại nhìn thấy Sở Cuồng Nhân thi triển sức mạnh kiếm đồng hoàn chỉnh, mặt mũi không khỏi tràn đầy hoảng hốt.

"Sở Cuồng Nhân vốn đã nắm giữ Hỗn Độn Thần Ma Thể, Luân Hồi Thiên Thể, hiện tại lại cộng thêm một sức mạnh Thanh Diệp Kiếm Đồng hoàn chỉnh, có cần biến thái đến như vậy hay không?"

Chương 1313 - Thân thể va chạm, Thần Hoàng Chân Long liên thủ thì như thế nào

Sức mạnh Thanh Diệp Kiếm Đồng bạo phát, uy lực vô cùng doạ người trực tiếp hất Hoàng Vũ Y bay ra ngoài.

Thiên kiêu bốn phía thấy thế, không khỏi cảm thấy kinh dị!

Tiên Thể Chí Tôn, tùy tiện một loại đều đủ để tạo ra một yêu nghiệt đứng đầu.

Nhưng một mình Sở Cuồng Nhân lại có được mấy loại, quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

"Thật không hổ là thiên kiêu được vinh dự gọi là quái vật!"

Có tu sĩ không nhịn được cảm khái nói ra.

"Rất tốt, Sở Cuồng Nhân, ngươi còn cường đại hơn những gì ta tưởng tượng!"

"Vậy để cho ta thỉnh giáo ngươi một lần!"

Một bên, trong mắt Long Chấn bắn ra một tia chiến ý, tiếp đó vừa sải bước ra, bóng người dường như vượt qua khoảng cách thời không, trong nháy mắt đã đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Hắn không sử dụng thanh Phần Thiên Thương kia.

Mà chỉ dùng chiêu đơn giản nhất là thúc giục khí huyết, dung hợp với sức mạnh Long Viêm, đột nhiên đánh ra một quyền!

Tuy nhiên lực đạo của nó lại mạnh, trực tiếp đánh nát một vùng không gian ở xung quanh Sở Cuồng Nhân! !

"Sức mạnh thân thể, vậy thì thử một chút vậy!"

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, cũng thúc giục sức mạnh thân thể, đánh ra một quyền.

Hai nắm đấm đụng vào một chỗ trong hư không, bạo phát nổ tung rung trời!

Giống như một viên cự thạch ném vào trong hồ nước, không gian xuất hiện một vòng tiếp lấy một vòng khí lãng, bên trong khí lãng, vô số vết nứt không gian cũng từ đó mà lan tràn ra!

Hai luồng khí huyết thân thể hoàn toàn khác biệt phóng lên tận trời, kịch liệt va chạm vào một chỗ.

"Thân thể của Sở Cuồng Nhân lại cường đại đến loại trình độ này?!"

Có người không nhịn được mà thán phục một tiếng.

Phải biết rằng, Long Chấn chính là Chân Long thuần huyết, hơn nữa còn là Chân Long trải qua bảy lần thức tỉnh huyết mạch, tất nhiên thân thể sẽ cường đại hơn đại bộ phận tu sĩ luyện thể, lại thêm hắn còn cố ý luyện thể, sức mạnh thân thể này, ở trong sân đấu tinh không này gần như không người nào có thể so sánh.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại có thể cứng đối cứng với hắn, đồng thời còn không hề rơi xuống thế hạ phong!

"Không chỉ là thể chất tu vi, ngay cả phương diện thân thể cũng kinh khủng tuyệt luân như thế sao?"

Thiếu ngự Tử Vi nỉ non nói, ánh mắt dần dần ngưng trọng.

Truyền nhân Quan âm, tu sĩ Thần Ma và thiên kiêu đang bí mật quan sát cũng không ngừng toát ra kiêng kị.

"Đủ cứng! Lại đến!"

Tuy Long Chấn kinh ngạc vì thân thể cường đại của Sở Cuồng Nhân, nhưng cũng không nhượng bộ, khí huyết Chân Long trong cơ thể trộn lẫn với long tức đang điên cuồng dâng trào.

Bên ngoài cơ thể hắn có đạo văn xen lẫn, dường như trong đó có từng mảnh từng mảnh vảy rồng như ẩn như hiện.

Trong vô số lỗ chân lông còn có từng tia long tức bắn tung toé ra ngoài.

Đây là biểu hiện hắn thúc giục sức mạnh thân thể đến cực hạn.

Ầm, ầm!

Long Chấn đánh ra một quyền rồi tiếp lấy một quyền, uy lực cường đại, mỗi một lần đánh ra đều kéo theo vô số đạo văn, làm vỡ vụn từng mảnh từng mảnh hư không.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng muốn nhìn một chút bây giờ cường độ cơ thể của mình đã đạt đến mức độ như thế nào, không lùi không tránh, hai quyền vung ra, đánh vào quyền kình của Long Chấn.

Mỗi một lần va chạm, đều giống như hành tinh lớn va chạm, vô cùng kinh khủng!

Thời gian dần trôi qua, ở trong quá trình này, Sở Cuồng Nhân cảm thấy sức mạnh thân thể của bản thân đang dần dần được phát huy, càng ngày càng mạnh!

"Quả nhiên, tuy trước đó thân thể của ta cường đại, nhưng không thể nhẹ nhàng vui vẻ mà sử dụng toàn bộ, còn có một phần sức mạnh thân thể bị ẩn giấu, không thể hoàn toàn phát huy ra."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Mà khi sức mạnh thân thể của hắn được tăng cường, thời gian dần trôi qua, quả thật hắn đang dần dần áp chế Long Chấn.

Không chỉ thân thể thuận tiện áp chế, còn có kinh nghiệm chiến đấu, kỹ năng đánh giáp lá cà, toàn bộ đều áp chế!

Thời gian tu hành của Sở Cuồng Nhân thật ra ngắn ra Chân Long như Long Chấn.

Dù sao thì, cho dù những thiên kiêu này có là thiên tài đi nữa, thời gian tu hành cũng đã sớm đạt tới hàng trăm hàng ngàn năm.

Mà Sở Cuồng Nhân, cũng chỉ ngắn ngủi mấy chục năm.

Nhưng trong vòng mấy chục năm này, trận đấu mà Sở Cuồng Nhân trải qua nhiều không kể xiết, cộng thêm ngộ tính của hắn, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, thậm chí vượt qua những thiên kiêu đã tu luyện hàng trăm hàng ngàn năm này!

Ầm! !

Sở Cuồng Nhân bắt lấy một chỗ sơ suất của Long Chấn, đánh một quyền vào trên ngực đối phương, chỉ thấy nơi bị hắn đánh trúng, có những lớp vảy rồng hiện lên, lập tức bị quyền kình bá đạo của hắn đánh nát, chỉ nghe một tiếng nứt xương, Long Chấn bị một quyền đánh bay ra ngoài, như một ngôi sao chổi nện vào ngọn núi!

"Sức mạnh Chân Long, không gì hơn cái này!"

Bạch y của Sở Cuồng Nhân phấp phới, lạnh nhạt nói ra.

Sau một phen cận chiến, khí tức của hắn vẫn không có chút hỗn loạn nào như cũ, dường như một phen chém giết vừa rồi chỉ đủ làm nóng người mà thôi.

"Vậy mà thân thể của gia hỏa này lại hơn cả Long Chấn! Cộng thêm Thanh Diệp Kiếm Đồng, muốn đánh bại hắn, không phải chuyện đơn giản."

Hoàng Vũ Y nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lấp lóe hai lần.

Nàng cắn răng, lấy ra một viên đan dược màu vàng đỏ: "Vì lấy được truyền thừa của Hoàng Kinh Hoàng, chỉ có thể làm như vậy!"

Sau khi nuốt xuống viên đan dược cầm trong tay, khí tức Hoàng Vũ Y lại tăng vọt một cấp độ!

Tu vi từ Chân Tiên nhất phẩm trực tiếp tăng lên tới Chân Tiên tam phẩm!

Không chỉ có như thế, dao động huyết mạch của nàng cũng trở nên vô cùng kịch liệt, Hoàng Hỏa trên người gào thét, lộ ra một cảm giác cuồng bạo.

"Há, cưỡng ép sử dụng đan dược tăng thực lực sao? Dù vậy, ngươi lại có thể làm gì ta đây?"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, mây trôi nước chảy.

"Sở Cuồng Nhân, để ngươi nhìn một chút sát chiêu mạnh nhất của Cửu Biến Niết Bàn Kinh!"

Hoàng Vũ Y rống giận, Hoàng Hỏa trên người ngút trời, một tiếng Hoàng kêu bén nhọn, gào thét Cửu Thiên Thập Địa! !

"Thần Hoàng Vũ Cửu Thiên! !"

Hoàng Hỏa đầy trời trong hư không kết hợp với vô số đạo văn ngưng tụ thành từng hình bóng Thần Hoàng!

Mỗi một con đều sinh động như thật, lay động chín tầng trời!

Thiên kiêu bốn phía thấy thế, đều ngưng trọng.

Thiếu ngự Tử Vi từ tốn nói: "Một chiêu này, không tầm thường, cho dù là ta, muốn ngăn lại một chiêu này cũng không phải chuyện dễ như trở bàn tay."

"Cửu Biến Niết Bàn Kinh chính là tiên kinh chí cao của tổ Phượng Hoàng, mà Thần Hoàng Vũ Cửu Thiên này chính là sát chiêu mạnh nhất của nó, chính là... Hợp Đạo pháp! !"

Truyền nhân Quan âm nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo một tia hiếu kỳ.

Hợp Đạo pháp, pháp môn tu hành đỉnh phong, nằm trên Đại La pháp!

Cho dù là yêu nghiệt, muốn nắm giữ Hợp Đạo pháp cũng là chuyện vô cùng khó khăn.

Giờ phút này, Hoàng Vũ Y nhờ vào đan dược, cưỡng ép thúc giục Thần Hoàng Vũ Cửu Thiên, uy lực cường đại, ngay cả nàng cũng không dám khinh thường.

Nàng muốn nhìn một chút, Sở Cuồng Nhân sẽ ứng đối ra sao.

"Gầm! !"

Lúc này, trong sơn cốc, truyền ra âm thanh gầm lên giận dữ.

Chỉ thấy Long Chấn phóng lên tận trời, tay khẽ vẫy, Phần Thiên Thương cắm trên mặt đất ở nơi xa đột nhiên bay về phía hắn.

Thần thương tới tay, khí tức Long Chấn tăng lên: "Bát Hoang Viêm Long Quyết! !"

Hắn đánh ra một thương, Long Viêm trộn lẫn sức mạnh thân thể bạo phát, hóa thành một con Viêm Long dữ tợn bay múa, bay về phía Sở Cuồng Nhân!

Một kích này, mặc dù không phải Hợp Đạo pháp, nhưng cũng là Đại La pháp đỉnh phong!

"Đi!"

Hoàng Vũ Y thúc giục từng hư ảnh Thần Hoàng, đi phía sau Viêm Long, cùng tấn công Sở Cuồng Nhân!

Long Viêm, Hoàng Hỏa!

Hai luồng sức mạnh Đại La pháp đỉnh phong, Hợp Đạo pháp phối hợp, uy thế cường đại, khiến thiên kiêu ở chỗ này không khỏi biến sắc!

"Cho dù Chân Long Thần Hoàng liên thủ thì như thế nào?"

"Các ngươi, ở trước mặt ta, chỉ có... Biến thành tro bụi! !"

Lời nói vừa dứt, Sở Cuồng Nhân đưa tay thúc giục tiên nguyên, tam đại dị tượng của thư viện đồng thời hiện lên.

Từng hư ảnh Yêu thú nổi lên trong hư không.

Cùng Kỳ, Đào Ngột, Thao Thiết, Kim Ô, thậm chí Thần Hoàng, Chân Long...

Vạn Yêu Thần Hình, sinh động như thật!

Thiên địa này, dường như hóa thành thiên địa của Yêu tộc!

Từng tiếng gào thét rung chuyển nhân tâm, vang vọng trăm triệu dặm!

"Vạn Yêu Thần Hình, Vạn Yêu Đồ!"

Chương 1314 - Thời Không Phong Ấn Thuật lại hiện ra, giết chết Long Chấn, hạt giống diệt Phật

"Vạn Yêu Thần Hình, Vạn Yêu Đồ! !"

Sở Cuồng Nhân thúc giục tiên nguyên, chỉ thấy vô số Yêu thú Thần Hình hiện ra trong hư không.

Hư ảnh Thần Hoàng và Viêm Long tuy cường đại.

Nhưng ở trước mặt Vạn Yêu Thần Hình này, vẫn kém một bậc như cũ!

Đùng! !

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, hư không bốn phía trực tiếp nổ tung!

Vạn Yêu Thần Hình trực tiếp xé rách hư ảnh Thần Hoàng và Viêm Long, hai người Hoàng Vũ Y và Long Chấn trực tiếp bị luồng sức mạnh vô cùng cường đại này bao phủ.

Vô số Yêu thú lao về phía bọn họ mà cắn xé.

"Đáng chết, tại sao có thể như vậy, làm sao lại như vậy? ! !"

Hoàng Vũ Y thúc giục Hoàng Nữ Ấn đến cực hạn, bích chướng ngăn chặn vạn yêu ở bên ngoài.

Nhưng mà, dưới trùng kích của vạn yêu, cho dù bích chướng của nàng cứng cỏi đến mức nào, cũng dần dần xuất hiện từng vết rách.

Chỉ chốc lát, bảo quang Hoàng Nữ Ấn ảm đạm, bích chướng bị phá nát!

Hoàng Vũ Y hoàn toàn bại lộ ở trước mặt vạn yêu.

Hung sát chi khí vô viên vô tận làm nàng không rét mà run, gương mặt xinh đẹp bởi vì hoảng sợ đến cực độ mà bắt đầu trở nên vặn vẹo.

"Đừng tới đây, đừng tới đây!"

Nàng thúc giục Hoàng Hỏa đến cực hạn, không ngừng đốt cháy Thần Hình.

Nhưng những Thần Hình này thật sự quá nhiều, có đến hàng vạn, vốn dĩ là đốt không hết, diệt không dứt!

Cuối cùng, Hoàng Vũ Y hóa thành bản thể, muốn chạy trốn!

"Sở Cuồng Nhân, ta nhất định sẽ tìm ngươi báo thù! !"

Hoàng Vũ Y quát lạnh một tiếng.

Mà Long Chấn cũng biết bằng một mình mình căn bản không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, dựa vào thân thể mạnh mẽ và Long Viêm, xé ra một vết xách bên trong vạn yêu, cũng muốn rời đi.

"Ngu xuẩn..."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, hắn vừa sải bước ra.

Vô số đạo văn huyền diệu màu trắng bạc lấy hắn làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán, trong chớp mắt đã hoàn toàn bao phủ mảnh thiên địa này.

Đạo văn màu trắng bạc này quá mức huyền diệu.

Cho dù là thiên kiêu như thiếu ngự Tử Vi cũng cảm thấy những đạo văn này quá tối nghĩa khó hiểu.

Không chỉ như thế, bên trong những đạo văn màu trắng bạc này lộ ra một luồng sức mạnh thời không vô cùng cường đại, trong chớp mắt đã hoàn toàn giam cầm không gian nơi này!

Chính là, Thời Không Phong Ấn Thuật!

Thời Không Phong Ấn Thuật, Hợp Đạo pháp thuộc tính Thời Không!

Tu hành pháp này vừa ra, thiên địa chấn động, thời không bị phong ấn, hai người Hoàng Vũ Y, Long Chấn vốn dĩ muốn chạy trốn đột nhiên trở nên khó có thể động đậy.

"Chuyện gì xảy ra? !"

"Đáng chết, nhanh chóng di chuyển cho ta! !"

Thần sắc của hai người đột nhiên trở nên vô cùng hoảng sợ, điên cuồng thúc giục tiên nguyên trong cơ thể, chống cự sự ăn mòn của sức mạnh thời không, nhưng mà, khó có tác dụng!

"Thanh Diệp Kiếm Hải!"

trong mắt Sở Cuồng Nhân có một đạo thanh quang lưu chuyển.

Một cái chớp mắt tiếp theo, ngàn vạn cây cỏ như kiếm, trong nháy mắt liền hóa thành một mảnh kiếm hải, hoàn toàn bao phủ bốn phương tám hướng.

Mà Long Chấn, Hoàng Vũ Y ở trong kiếm hải, lại bị Thời Không Phong Ấn Thuật trấn áp lại, căn bản không có chút sức chống cự nào, trong nháy mắt đã bị giết chết!

Hai yêu nghiệt, cứ thế mà ngã xuống!

Nhóm thiên kiêu thấy cảnh này, đồng tử khẽ run.

"Quả nhiên là quái vật, yêu nghiệt nói giết thì giết."

"Pháp môn tu hành thuộc tính Thời Không kia quá đáng sợ, ngay cả yêu nghiệt cũng không thể thoát khỏi ảnh hưởng."

"Hoàn toàn chính xác."

Bởi vì Thời Không Phong Ấn Thuật, chúng thiên kiêu lại kiêng kị Sở Cuồng Nhân hơn nữa.

"Địch nhân của Phật, hoàn toàn không thể khinh thường, Ba Tuần, hắn chính là hạt giống diệt Phật mà ngươi để lại trên đời này sao?"

Truyền nhân Quan âm nhìn Sở Cuồng Nhân, nỉ non nói.

Hạt giống diệt Phật, chính là tiên đoán thứ nhất mà Phật Tổ của Phật Môn cổ lão để lại.

Đó là trước khi Dục Giới chi chủ Ba Tuần ngã xuống, từng chôn xuống hạt giống diệt phật, mà một ngày nào đó trong tương lai, những hạt giống này sẽ nở hoa kết trái, cuối cùng, hủy diệt Phật Môn!

Vô số năm qua, đại năng Phật Môn đều đang tìm những hạt giống diệt Phật này, muốn hủy diệt bọn họ.

Nhưng mà, lại không có bất kỳ kết quả gì.

Mà bây giờ, trên người Sở Cuồng Nhân mang sức mạnh Ba Tuần, điều này khiến truyền nhân Quan âm hoài nghi, hắn chính là hạt giống diệt Phật mà Ba Tuần lưu lại.

"Trên thân hạt giống diệt Phật có ấn ký của Ba Tuần, ấn ký này, khó có thể phát giác, muốn phán đoán hắn có phải hạt giống diệt Phật hay không, ta còn phải tìm cách quan sát ở khoảng cách gần mới được..."

Truyền nhân Quan âm nỉ non nói.

Một bên khác.

Tu sĩ Thần Ma nhất mạch nhìn thấy một màn Sở Cuồng Nhân giơ tay nhấc chân giết chết Long Chấn, Hoàng Vũ Y, đồng tử hơi hơi co rụt lại: "Quả thật cường đại, Sở Cuồng Nhân, ngươi thật sự có tư cách tranh ca thấp với Vô Thần đại ca, nhưng mà, cũng không biết ngươi đã tu hành sức mạnh Thần Ma đến mức nào."

Một trận chiến này, sức mạnh mà Sở Cuồng Nhân dùng nhiều nhất là sức mạnh nhục thân và năng lực của Thanh Diệp Kiếm Đồng, còn về thủ đoạn khác, thì lại không có sử dụng.

Cho nên vị tu sĩ Thần Ma này cũng không biết rốt cuộc Thần Ma thể của Sở Cuồng Nhân cường đại đến mức nào.

Nhưng mà, Thanh Diệp Kiếm Đồng mạnh như vậy, Hỗn Độn Thần Ma Thể cũng sẽ không kém hơn chút nào.

Nghĩ đến đây, trong mắt hắn lộ ra vẻ chờ mong: "Nghe đại nhân nói, Hỗn Độn Thần Ma Thể của Sở Cuồng Nhân chính là loại cao cấp nhất của Thần Ma nhất mạch từ trước tới nay, cho dù là so sánh với Thần Ma thể của đại nhân thì cũng không thua bao nhiêu, thật khiến cho người ta chờ mong, chỉ có Thần Ma thể thế này, mới có tư cách trở thành... Vương của chúng ta!"

Sau đó, vị tu sĩ Thần Ma này hóa thành một đạo khói đen, trong nháy mắt đã biến mất ngay tại chỗ.

"Sở Cuồng Nhân, kẻ địch hiếm thấy trong đời!"

"Muốn giết ngươi, thật sự là một chuyện cực kỳ có tính khiêu chiến."

Thiếu ngự Tử Vi nhìn Sở Cuồng Nhân, nỉ non nói.

Hắn cũng không bị thực lực của Sở Cuồng Nhân hù doạ, hoặc là nói, Sở Cuồng Nhân có thể giết chết Hoàng Vũ Y, Long Chấn, cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Dù sao, đối phương có thể giết nhiều yêu nghiệt như vậy, lại giết thêm một hai người cũng không tính là gì.

"Hiện tại ta vẫn không thích hợp trực tiếp xảy ra xung đột với hắn, trước tiên vẫn nên tìm ra món đồ kia, có lẽ, ta mới có năng lực giết được hắn!"

Thiếu ngự Tử Vi suy nghĩ, cũng lập tức rời đi.

Thiên kiêu còn lại, cũng đều mang tâm tư, nhưng đều không có ở lâu.

Có Sở Cuồng Nhân ở đây, phần truyền thừa kia của Sở Hồng, đã không có ai dám có ý đồ xấu.

"Ca ca..."

Sở Hồng đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mắt, nàng vô cùng mừng rỡ, sau đó tiến ôm Sở Cuồng Nhân, treo trên người hắn như một con gấu lớn.

"Ha, đã bao lớn rồi, còn dính người như thế."

Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ nói, nhưng vẫn ôm lấy đối phương.

Nhưng mà chiến giáp trên người đối phương có chút cấn tay.

"Ca ca, ta biết ngươi nhất định sẽ tới."

"Thật ra ta đã sớm tới."

"Hả? Vậy mà ca ca còn luôn đứng nhìn, có phải ngươi không thương Tiểu Hồng nữa hay không."

Sở Hồng nước mắt lưng tròng nhìn Sở Cuồng Nhân.

Bộ dáng kia, không có gì khác biệt với một tiểu nữ hài bị ủy khuất.

Không nhìn thấy một chút bộ dáng nữ Bá Vương như vừa rồi.

Bọn người Lam Vũ, thánh nữ Hắc Hồ đi tới, không khỏi cảm khái, cũng chỉ có ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, Sở Hồng mới lộ ra bộ dạng này.

"Dĩ nhiên không phải, ta chỉ muốn nhìn xem, ngươi trưởng thành bao nhiêu, kết quả không hề khiến ta thất vọng, Tiểu Hồng, ngươi thật sự trưởng thành rất nhiều."

Sở Cuồng Nhân nhìn Sở Hồng đang dần trưởng thành hơn, lông mày cũng lộ ra vẻ hài lòng, vui mừng nói ra.

"Đương nhiên."

Sở Hồng nhất thời vui vẻ ra mặt: "Ca ca ngươi lợi hại như vậy, ta cũng không thể quá kém."

Sau đó, Sở Hồng gặp lại bọn người Lam Vũ, Tào Vân, mấy người dự định tìm một chỗ tốt để đoàn tụ.

"Cách đó không xa chính là Thiên Thương cổ tinh, không bằng đi đến đó đi."

Diệp Trúc đề nghị.

Thiên Thương cổ tinh, là một nơi đặc biệt ở trong sân đấu tinh không, là nơi giao dịch của vô số tu sĩ, một nơi để giải trí.

Chương 1315 - Hoàng Vũ Y niết bàn, Hỏa và cùng Hoàng Vũ Y, buổi đấu giá ở Thiên Thương cổ tinh

Diệp Trúc đề nghị mọi người tụ hội ở Thiên Thương cổ tinh, Sở Cuồng Nhân cũng không có cự tuyệt.

Mọi người vui vẻ đi đến.

Mà sau khi bọn người Sở Cuồng Nhân rời đi không lâu.

Trong hư không, một luồng Hoàng Hỏa kim hồng sắc bỗng nhiên ngưng tụ, bên trong trộn lẫn vô số đạo văn, một con Thần Hoàng dục hỏa trọng sinh, khí tức cường ngạnh bá đạo đổ xuống.

Một số thiên kiêu còn chưa rời đi thấy cảnh này, không không kinh ngạc kêu lên.

"Thần Hoàng dục hỏa! Đây là niết bàn! !"

"Là ai?"

"Còn có thể là ai? Đây nhất định là Hoàng Vũ Y bị Sở Cuồng Nhân giết chết, không nghĩ tới, thế mà nàng lại niết bàn, vận khí của nàng thật sự rất tốt."

Không phải mỗi lần Thần Hoàng niết bàn đều có thể thành công, tỷ lệ vô cùng nhỏ.

Thần Hoàng có thể phát động niết bàn, ngoại trừ bản thân có tư chất yêu nghiệt, còn phải có khí vận rất lớn.

Mà bản thân Hoàng Vũ Y đã là yêu nghiệt trải qua bảy lần thức tỉnh huyết mạch, lại còn là giới tử, trên người cũng mang khí vận, lúc này mới có thể bắt lấy tỷ lệ cực nhỏ kia, niết bàn thành công!

Sau khi niết bàn trọng sinh, thực lực của Hoàng Vũ Y càng thêm cường đại, nhưng khi nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân đã đi xa, trong mắt vẫn mang theo vẻ sợ hãi.

Hoàn toàn chính xác.

Sau khi niết bàn, thực lực của nàng đã mạnh lên, nhưng nàng cảm thấy mình ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, vẫn không có bất kỳ phần thắng nào.

"Quái vật kia, trận chiến với ta và Long Chấn vừa rồi, tuyệt đối không hề dùng toàn lực, thực lực của hắn, thật sự là quá kinh khủng."

"Nhưng mà, Sở Cuồng Nhân, Sở Hồng, các ngươi chờ đó cho ta, ta tuyệt đối sẽ không tuỳ tiện bỏ qua như vậy!"

"Vì kế hoạch hôm nay, ta phải tận lực tăng thực lực của mình..."

Hoàng Vũ Y hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

Trong sân đấu tinh không có không ít cơ duyên, nàng muốn tăng thực lực của mình, cũng không phải là một chuyện chuyện quá khó khăn.

Nhưng vấn đề là, phải vượt qua Sở Cuồng Nhân!

"Hoàng Vũ Y, ngươi muốn tìm Sở Cuồng Nhân báo thù sao?"

Lúc này, một giọng nói bỗng nhiên vang lên.

"Người nào?"

Ánh mắt Hoàng Vũ Y run lên, nhìn về phía hư không.

Chỉ thấy một đồng tử người mặc trường bào màu đỏ, xem ra chỉ mới mười một mười hai tuổi xuất hiện ở trước mặt nàng.

Đồng tử này lớn lên có môi hồng răng trắng, nhìn qua vô cùng vô hại, nhưng cặp mắt kia, lại mang theo một sự lạnh nhạt, tang thương, vô cùng không phù hợp với tuổi tác bề ngoài của hắn.

"Ngươi là... Tiên Đình hỏa bộ Hỏa Đồng!"

Hoàng Vũ Y nhìn Hỏa Đồng, nhận ra thân phận của đối phương.

Trong sân đấu tinh không có không ít thiên kiêu yêu nghiệt, tuy Hoàng Vũ Y cao ngạo, nhưng đối với một số thiên kiêu yêu nghiệt cường đại, vẫn sẽ để tâm đến.

Hảo Đồng này, chính là một trong số ít thiên kiêu đứng đầu không phải là yêu nghiệt, nhưng lại làm cho Hoàng Vũ Y nhớ đến.

Nghe nói, thiên phú của người nọ so với Tiểu Chúc Dung ngày xưa chỉ có hơn chứ không kém, nhưng vì trước kia xảy ra vấn đề trong lúc tu hành, sự phát triển của thân thể bị hạn chế, cho nên mới luôn có bộ dạng mười một mười hai tuổi, nếu không, thành tựu của hắn tuyệt đối sẽ không thấp hơn yêu nghiệt.

"Ta nghĩ, ngươi cần phải hiểu rõ, với sức mạnh của một mình ngươi, không thể đối phó với Sở Cuồng Nhân."

"Hoàn toàn chính xác, nhưng mà cho dù có thêm ngươi, thì có thể tạo thành uy hiếp với Sở Cuồng Nhân sao? Ngươi ngay cả yêu nghiệt cũng không phải."

Hoàng Vũ Y xùy cười một tiếng, lập tức nhìn về phía hư không, trong mắt lộ ra một tia kiêng kị, "Hay là nói, chủ tử phía sau ngươi, cũng muốn xuất thủ?"

Người sau lưng Hỏa Đồng, tất nhiên là thiếu ngự Tử Vi kia của Tiên Đình.

Đây là một yêu nghiệt đứng đầu, có thể nói, là một trong mấy tồn tại cường đại nhất hiện tại trong sân đấu tinh không.

Cho dù là Hoàng Vũ Y, tất nhiên cũng không phải đối thủ của đối phương.

Nếu hắn xuất thủ, có lẽ, thật sự có cơ hội đối phó được Sở Cuồng Nhân.

"Hiện tại còn không phải lúc thiếu ngự xuất thủ, đối phó với Sở Cuồng Nhân, ta và ngươi, cũng là đủ, ta biết, hiện tại ngươi xem thường ta, nhưng ta có biện pháp tăng thực lực của ngươi lên."

Hỏa Đồng từ từ nói ra.

"Há, biện pháp gì?"

"Hoàng Hỏa có đặc tính thôn phệ vạn hỏa trong thiên hạ, nếu có thể để Hoàng Hỏa hấp thu đủ hỏa diễm cường đại, ngươi có thể tranh đấu với Sở Cuồng Nhân!"

"Hừ, thần hỏa tầm thường căn bản không lọt nổi mắt xanh của ta, mà một số thần hỏa cao cấp, lại sẽ không dễ dàng bị Hoàng Hỏa cắn nuốt, tùy tiện hấp thu, sẽ chỉ làm tổn thương chính mình."

"Bên trong hỏa bộ của ta có một loại Dung Hỏa chi pháp, có thể trợ giúp ngươi."

Dưới gầm trời này, nếu nói thế lực nào có thành tựu nghiên cứu thấu đáo đối với Hỏa Diễm chi đạo.

Thì hỏa bộ của Tiên Đình chắc chắn xếp hàng đầu.

Nghe đến đây, Hoàng Vũ Y không khỏi lộ ra vẻ do dự.

"Ngay cả Sở Cuồng Nhân cũng có thể dung hợp Hoàng Hỏa và Nghiệp Hỏa, chẳng lẽ, ngươi thân là Thần Hoàng, mà ngay cả chuyện này cũng không có chút tự nào sao?"

"Kế khích tướng? Thủ đoạn hạ cấp, nhưng mà, pháp môn tu hành của hỏa bộ ở Tiên Đình, ta cũng thực sự có chút hứng thú, nếu các ngươi thật sự có thể giúp ta dung hợp thần hỏa, vậy thì hợp tác với các ngươi thì có là gì? Nói đi, hợp tác thế nào?" Hoàng Vũ Y từ tốn nói.

Hiện tại, nàng vô cùng muốn tăng thực lực của mình, hợp tác với Hỏa Đồng, là một lựa chọn tốt.

"Trước tiên hãy đi đến Thiên Thương cổ tinh, đi đến đó, lấy một vật."

Hỏa Đồng nói xong, quay người rời đi.

Hoàng Vũ Y dừng lại một hồi, cũng lập tức đi theo.

Trong hư không.

Thiếu ngự Tử Vi nhìn bóng lưng Hỏa Đồng còn có Hoàng Vũ Y rời đi, khóe miệng hơi vểnh: "Sở Cuồng Nhân, trnah đấu giữa ta và ngươi, hiện tại, bắt đầu."

...

Trong sân đấu yinh không, tranh đấu, chém giết, ở khắp mọi nơi.

Các tu sĩ ở chỗ này, dường như thần kinh lúc nào cũng ở trạng thái căng thẳng, nếu trong thời gian dài vẫn không thể thả lỏng, có lẽ còn chưa chứng đạo được thì là ép bản thân trở nên điên loạn.

Cho dù là tu sĩ có đạo tâm cứng cỏi, cũng cần buông lỏng một cách vừa phải.

Mà Thiên Thương cổ tinh, cũng theo thời thế mà sinh ra.

Đây là một nơi buông lỏng, giải trí của tu sĩ trong sân đấu tinh không, đồng thời, cũng là địa điểm mà một số các tu sĩ chọn để tiến hành giao dịch.

Ở chỗ này có quy định, bất kỳ tu sĩ nào cũng không được tuỳ tiện sử dụng vũ lực.

Nếu bị phát hiện, sẽ bị chấp pháp giả ở Thiên Thương cổ tinh nghiêm trị.

Cho nên, nơi này là một nơi vô cùng yên bình.

Lúc này.

Bên trong một tửu lâu ở Thiên Thương cổ tinh.

Bọn người Sở Cuồng Nhân, Diệp Trúc, Lam Vũ, Sở Hồng tề tụ ở một bàn, trước mặt bày đầy mỹ tửu món ngon.

"Sở đạo hữu, ta mời ngươi một chén."

Diệp Trúc nâng chén ra hiệu.

"Thủ tịch, ta cũng kính ngươi."

Mấy người Tào Vân, Vương Trầm Thiên cũng liên tiếp mời rượu.

Mà ai đến Sở Cuồng Nhân cũng không có cự tuyệt.

Thân thể của hắn cường đại vô song, một chút rượu, căn bản không có cách nào tạo thành ảnh hưởng đối với hắn.

Mấy người thoải mái uống một phen, vô cùng vui vẻ.

"Các ngươi nghe nói gì không? Gần đây Thiên Thương cổ tinh muốn cử hành một buổi đấu giá, đến lúc đó chắc hẳn sẽ có thật nhiều thiên kiêu yêu nghiệt đến đây."

"Đó là chuyện đương nhiên."

"Buổi đấu giá ở Thiên Thương cổ tinh, đây cũng là một lần cơ duyên, mỗi một buổi đấu giá, đều sẽ có một ít trọng bảo xuất thế."

Lúc này, trong tửu lâu truyền đến mấy giọng nói.

trong lòng Sở Cuồng Nhân hơi động: "Há, buổi đấu giá, có chút thú vị."

"Thế nào, Sở đạo hữu cảm thấy hứng thú đối với buổi đấu giá này?"

"Ừm, có chút."

Trên người hắn, có không ít thứ, ở trong đó, có một ít đều là thứ hắn không dùng được, ngược lại có thể lấy ra đấu giá, đổi thành một số loại tiền như tiên tinh.

Hoặc là, lần giao dịch này cũng không phải là không thể thành gặp được cơ duyên dành cho hắn.

"Cử hành buổi đấu giá chính là người của Vạn gia thương hành, ta và người của Vạn gia thương hành có quen biết, nếu như cần trợ giúp, ta có thể giới thiệu."

Diệp Trúc cười nói.

"Không dối gạt Diệp đạo hữu, trong tay của ta vừa lúc có một ít thứ cần bán đi."

"Ha ha, vậy ngày mai ta liền dẫn ngươi đi tìm Vạn gia thương hành."

"Làm phiền rồi."

Chương 1316 - Vạn Thiên chấn kinh, 3 tỷ tiên tinh, buổi đấu giá bắt đầu

Thiên Thương cổ tinh, Vạn gia thương hành.

Trước giờ đấu giá.

Diệp Trúc mang theo Sở Cuồng Nhân đi vào một nhã các ở một gian tửu lâu, chuẩn bị gặp một người ở trong này.

Người này tên là Vạn Thiên, chính là thiếu chủ của Vạn gia thương hành.

Vạn Thiên cũng coi là một thiên kiêu đứng đầu, cộng thêm nhân mạch của Vạn gia thương hành ở trong tiên giới mạch cực kì lớn, hắn có mạng lưới giao tiếp rộng khắp, cũng coi như là có chút danh tiếng ở trong sân đấu tinh không.

Diệp Trúc từng đi tìm Vạn gia thương hành mua một số tài liệu tu hành, cho nên có quen biết với Vạn Thiên.

Trong lòng Vạn Thiên hết sức tò mò.

Hôm nay Diệp Trúc nói với hắn, muốn giới thiệu một người bạn cho hắn nhận biết, nhưng mà, bằng hữu kia là ai, ngược lại có chút thần bí.

Hỏi Diệp Trúc cũng không nói, nói gặp được sẽ biết.

Chuyện này làm cho lòng hắn ngứa ngáy.

"Diệp đạo hữu chính là yêu nghiệt, người có thể kết giao với hắn, cho dù không phải yêu nghiệt, cũng chắc chắn không phải người bình thường, đợi gặp mặt, ta cần phải trầm ổn hơn một chút, ít nhất phải để lại cho đối phương một ấn tượng tốt." Đi vào cửa tửu lâu, Vạn Thiên âm thầm nghĩ tới.

Rất nhanh, hắn đi tới nhã các của tửu lâu đã hẹn với Diệp Trúc.

Hắn đi vào, gặp được Diệp Trúc, đồng thời cũng nhìn thấy ở bên cửa sổ có một bóng người mặc bạch y đang đứng chắp tay, đưa lưng về phía hắn.

Khí chất của bóng người mặc bạch y này quá siêu phàm, rõ ràng chỉ đứng ở nơi đó, nhưng lại có một loại cảm giác tồn tại vô cùng mãnh liệt, dường như trở thành trung tâm tuyệt đối giữa thiên địa này.

Chỉ là một bóng lưng, đều khiến hắn sinh ra một loại cảm giác hướng tới nào đó.

Người này, không tầm thường!

Vạn Thiên là một thiên kiêu, đồng thời cũng là một thương nhân khôn ngoan.

Mà làm một thương nhân, tất nhiên năng lực quan sát của hắn cũng không tầm thường, chỉ một cái liếc mắt đã biết đại khái chất liệu làm nên bộ y phục trên người của bóng lưng này.

Bộ quần áo được dệt bằng loại lụa tiên tốt nhất, bên trên khắc đạo văn huyền diệu, trong Tiên giới, có thể có loại tay nghề may vá này không nhiều...

Mỗi một bộ, đều là trân phẩm.

Giá trị không thấp hơn 100 ngàn tiên tinh, một số tiên nhân bình thường dù táng gia bại sản cũng mua không nổi.

Người này, không phú thì quý!

Ngoài ra, còn một điểm quan trọng mấu chốt, tiên kiếm và cả quyển sách trên người đối phương...

Tiên kiếm bằng bạch ngọc và quyển sách...

Loại trang phục này, khiến Vạn Thiên nhớ tới một người, một thiên kiêu như mặt trời ban trưa ở trong sân đấu tinh không!

Chẳng lẽ, thật sự là hắn? !

Phát giác được Vạn Thiên đã đến, Sở Cuồng Nhân xoay người, cười nhạt một tiếng: "Hữu lễ."

Hít...

Vạn Thiên hít vào đã miệng hơi lạnh, nhìn Sở Cuồng Nhân, nuốt ngụm nước bọt: "Thật sự là ngươi!"

Hắn bước nhanh về phía trước, chắp tay nói: "Thì ra người trước mặt là Sở đạo hữu, tại hạ là Vạn Thiên, hữu lễ."

"Vạn đạo hữu khách khí."

"Hôm nay Diệp đạo hữu bảo muốn giới thiệu một người bạn cho ta, ta còn nghĩ đến là nhân kiệt vị nào đâu, thì ra là Sở đạo hữu."

Vạn Thiên nói ra, hắn thật sự vô cùng kinh ngạc.

Mặc dù hắn là thiên kiêu đứng đầu, nhưng so với loại yêu nghiệt đứng đầu như Sở Cuồng Nhân thì vẫn có chênh lệch không nhỏ, hơn nữa sau lưng Sở Cuồng Nhân là thư viện Bách Gia, Thần Ma nhất mạch, hai thế lực này, cũng mạnh mẽ hơn Vạn gia thương hành nho nhỏ ở sau lưng hắn nhiều lần.

Nếu như có thể kết giao với Sở Cuồng Nhân, vậy đối với Vạn gia thương hành mà, sẽ là trăm điều lợi mà không một điều hại...

Trong lòng Vạn Thiên âm thầm nghĩ tới.

Sau đó, hắn liền làm chủ, chuẩn bị tốt tiệc rượu ở bên trong tửu lâu này.

Trên bàn rượu, Sở Cuồng Nhân nói chuyện mình muốn tham gia buổi đấu giá, còn có giao dịch một ít thứ gì đó.

Vạn Thiên không nói hai lời, trực tiếp đồng ý.

"Vạn đạo hữu làm người rất phóng khoáng, dễ nói chuyện."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, sau đó hắn lấy ra một cái Càn Khôn giới, bên trong đều là đồ vật hắn muốn bán ra lần này.

Vạn Thiên tiếp nhận xem xét, sau đó suýt chút nữa đã phun rượu trong miệng ra ngoài.

"Sở, Sở đạo hữu, ngươi khẳng định muốn bán những vật này sao?"

Giọng điệu của Vạn Thiên có chút phát run nói.

Đồ vật bên trong Càn Khôn giới này, quá trân quý!

Tiên dược, Kim Tiên khí, thậm chí ngay cả Đại La khí cũng có!

Những thứ này, cho dù là thiên kiêu đứng đầu nhất cũng không nhất định có.

Những thứ này rơi vào trong tay thiên kiêu khác, có cái nào mà không phải bảo bối?

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại tùy tiện lấy ra một đống lớn, nói bán là bán! !

"Đúng vậy, chỉ cần Vạn gia thương hành có thể ra một cái giá khiến ta vừa ý, những vật này, ta sẽ bán cho các ngươi."

Những vật này, tất cả đều do hắn lấy từ trong tay mấy thiên kiêu như Hoàng Vũ Y, Long Chấn, Trác Đông Lai.

Có một ít, đưa cho bọn người Tào Vân, Vương Trầm Thiên.

Mà một số còn lại, thì do góp nhặt được.

Dù sao luôn giữ lấy cũng không có tác dụng gì, dứt khoát bán đi cho xong.

"Nói thật, những bảo vật này của Sở đạo hữu có giá trị không nhỏ, Vạn gia thương hành ta muốn mua vào toàn bộ, cũng là một chuyện rất khó khăn."

Vạn Thiên trầm ngâm một hồi, lập tức nói: "Nếu như Sở đạo hữu tin ta, ta trở về thương lượng với phụ thân ta, đến lúc đó nhất định sẽ cho ngươi một câu trả lời hài lòng, như thế nào?"

"Cũng được, những bảo vật này, ngươi cũng mang về định giá đi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, tuyệt đối không sợ Vạn Thiên cầm đồ vật chạy mất.

Vạn Thiên cũng có chút ngoài ý muốn.

Không nghĩ tới, Sở Cuồng Nhân sẽ tin tưởng hắn như vậy.

Nhưng tỉ mỉ nghĩ lại thì hiểu, không phải đối phương tin tưởng hắn, mà là cảm thấy không quan trọng.

Một Vạn gia thương hành mà dám nuốt đồ riêng của Sở Cuồng Nhân sao?

Sợ là chán sống rồi?

Chính vì có sức mạnh thế này, Sở Cuồng Nhân mới dám đưa những vật này cho hắn, để hắn mang về định giá.

"Quả nhiên, không hổ là yêu nghiệt đứng đầu nhất, nói chuyện cũng rất sảng khoái."

Vạn Thiên cảm khái nói ra, tâm lý có chút hâm mộ.

Sau đó không lâu.

Vạn Thiên liền cho Sở Cuồng Nhân câu trả lời chắc chắn, nguyện ý bỏ ra 3 tỷ tiên tinh mua đám bảo vật trong tay hắn.

3 tỷ tiên tinh...

Con số không quá khác biệt so với định giá trong lòng Sở Cuồng Nhân, thậm chí còn cao hơn.

"Định giá ở trong lòng ra đại khái là trên dưới 2,8 tỷ, mà Vạn gia thương hành lại trực tiếp cho ta 3 tỷ, 200 triệu tiên tinh cho thêm này, là muốn giao hảo với ta sao?"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, cũng không có cự tuyệt.

Vạn gia thương hành là số ít cửa hàng ở Tiên giới, nắm giữ gần ba phần hoạt động giao thương ở Tiên giới.

Giao hảo với dạng thế lực này, đối với hắn cũng không có chỗ xấu.

Thậm chí, vào lúc hắn cần mua một ít thứ gì đó, Vạn gia thương hành này còn có thể giúp đỡ.

Mấy ngày sau.

Buổi đấu giá của Vạn gia thương hành được cử hành đúng hạn.

Tại buổi đấu giá, không còn chỗ ngồi, người đông tấp nập.

Trên mặt mọi người đều mang vẻ chờ mong, muốn tìm được một số đồ vật mà mình mong muốn tại buổi đấu giá này.

Mà những yêu nghiệt đứng đầu, có địa vị được tôn sùng như Sở Cuồng Nhân.

Tất nhiên hắn không ngồi chung với tu sĩ bình thường còn lại, mà ở bên trong nhã gian Vạn gia thương hành chuẩn bị cho hắn thưởng thức mỹ tửu, hưởng thụ tiên tỳ phục thị, đợi buổi đấu giá bắt đầu.

Ngoại trừ hắn.

Còn có một số người cũng có đãi ngộ không khác biệt lắm.

Tiên thức của Sở Cuồng Nhân lưu chuyển, muốn nhìn một chút xem có những nhân vật nào.

Nhưng mà, trong những nhã gian kia có cấm chế vờn quanh, có thể ngăn cản tiên thức đến nhìn trộm.

Sau khi thăm dò không có kết quả, Sở Cuồng Nhân cũng không để trong lòng.

"Vẫn nên xem trước một chút, lần hội đấu giá này có đồ vật gì khiến ta động lòng không."

Sở Cuồng Nhân cũng có một chút chờ mong.

Rất nhanh, buổi đấu giá bắt đầu.

Vật được bán đấu giá đầu tiên là một món Kim Tiên khí, Kim Tiên khí kia, Sở Cuồng Nhân có chút quen thuộc, đúng là cái mà hắn bán cho Vạn gia thương hành.

"Thì ra là thế, mua lại rồi mang đi đấu giá, cũng có thể bán được với giá cao hơn 3 tỷ, quả nhiên là thương nhân, sẽ không để cho mình ăn thiệt thòi quá lớn."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, cũng không quá để ý.

Khi buổi đấu giá được tiến hành, từng món từng món đồ đấu giá bị mang ra, nhưng mà, đại đa số đều không thể gây nên hứng thú cho Sở Cuồng Nhân.

Cho đến khi một quyển trục cổ lão được bày ra, Sở Cuồng Nhân mới lộ ra một chút hứng thú: "Há, đây là..."

Chương 1317 - Thần Hỏa Đồ, đấu giá, Sở Cuồng Nhân sợ rồi?

"Quyển sách này do đội ngũ thám hiểm của Vạn gia thương hành ta lấy được ở bên trong một di tích cổ lão, nghe nói, quyển trục này có quan hệ với đệ nhất Hỏa Thần Chúc Dung của hỏa bộ ở Tiên Đình.".

"Tác dụng của vật này cũng không rõ, cho nên Vạn gia thương hành ta cũng không yết giá, toàn bộ đều do nhãn lực của mỗi người đến đấu giá."

Trên đài đấu giá, một lão giả tóc trắng cười nhạt nói.

Mà phía trên buổi đấu giá, không ít tu sĩ nghị luận ầm ĩ, nhìn quyển trục cổ lão kia, từng đạo từng đạo tiên thức nhìn trộm xông ra.

Bọn họ muốn nhìn rõ về quyển trục này, nhưng mà toàn đều không công mà lui.

"Đồ vật mà đệ nhất thần Chúc Dung lưu lại, hẳn là sẽ không thể kém được."

"Đệ nhất Hỏa Thần Chúc Dung, đây chính là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, thực lực mạnh mẽ, thậm chí đuổi sát Hợp Đạo, nếu đây thật sự là bảo vật hắn lưu lại, chắc chắn sẽ có giá trị không nhỏ."

"Đúng, nhưng mà tác dụng không rõ, điểm này có chút mạo hiểm, có khả năng mua về rồi lại chẳng có tác dụng gì đối với mình."

Không ít người đều đang xoắn xuýt xem nên mua hay không mua.

Mà bên trong nhã gian, Sở Cuồng Nhân nhìn quyển trục cổ lão kia, trong mắt lộ ra dị sắc, Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái đã bắt đầu phân tích.

"Thần Hỏa Đồ, vật này do Hỏa Thần Chúc Dung để lại, trong đó ghi lại 33 loại thần hỏa trên thế gian..."

Khác với những người còn lại, Sở Cuồng Nhân có Tiểu Ái, liếc mắt đã nhìn ra tác dụng của quyển trục này.

Thần hỏa ở trong đó...

Chuyện này không khỏi khiến hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Trên người hắn có Hoàng Hỏa, mà ngọn lửa này có thể thông qua việc hấp thu thần hỏa còn lại đến giúp bản thân mạnh lên, hỏa đạo của Sở Cuồng Nhân, là thôn phệ vạn hỏa, lớn mạnh đạo của mình!

Nếu thật sự có 33 loại thần hỏa, có trợ giúp rất lớn đối với hắn.

"Nhưng mà, Thần Hỏa Đồ này có cấm chế của Chúc Dung, chỉ có tu sĩ tu hành Chúc Dung Thần Hỏa Quyết mới có thể mở ra sao? Như thế thì có chút ít phiền phức."

Chúc Dung Thần Hỏa Quyết, tiên kinh tối cao của hỏa bộ Tiên Đình.

Tiên kinh này, không truyền ra ngoài, ngoại trừ thiên kiêu giới tử hỏa bộ có thể tu hành, những người khác căn bản không có khả năng tiếp xúc.

"Nếu ta muốn lấy được thần hỏa, chẳng lẽ còn phải đi tìm một giới tử hỏa bộ, đoạt Thần Hỏa Quyết trên người hắn sao?"

Sở Cuồng Nhân cũng không ngại làm như thế.

Nhưng mà, thiên kiêu nhiều như vậy, hắn muốn đụng phải một giới tử hỏa bộ, thì phải cần chút may mắn.

"Được rồi, trước tiên lấy được nó rồi lại nói."

"3 triệu tiên tinh."

Sở Cuồng Nhân tiện tay báo giá.

Hắn không dùng lời nói, chỉ cần đánh ra tiên nguyên, trên không trung huyễn hóa ra một con số là được.

Mà khi hắn ra giá, mọi người không khỏi vô cùng kinh ngạc.

"Người kia là ai, vậy mà nguyện ý tiêu 3 triệu tiên tinh mua một quyển trục không biết tác dụng?"

Có người nhìn về phía nhã gian trên cao, có chút hiếu kỳ.

"Có lẽ chỉ là hiếu kỳ, tùy tiện lấy ra 3 triệu tiên tinh, thật sự là tài đại khí thô."

Cũng có người dám.

Phàm là có thể đi vào nhã gian trên cao, đều là tu sĩ thiên kiêu có thân phận bất phàm, những người này không có chỗ nào mà không phải là đời sau của thế gia, làm cho người ta cực kỳ hâm mộ.

"5 triệu!"

Lúc này, có người lên tiếng đấu giá với Sở Cuồng Nhân.

Người kia, cũng đến từ một nhã gian trên cao.

"7 triệu."

Sở Cuồng Nhân cũng không để ý, tiếp tục ra giá.

Buổi đấu giá, tất nhiên là người trả giá cao sẽ mua được đồ.

"10 triệu!"

Nhã gian kia lại ra giá lần nữa, xem ra chắc chắn hải có được Thần Hỏa Đồ này.

"11 triệu!"

"13 triệu!"

"20 triệu."

Sở Cuồng Nhân tùy ý đánh ra tiên nguyên, khiến mọi người tại đây vô cùng xôn xao!

"Ta dựa vào, 20 triệu tiên tinh, bấy nhiêu đó đã đầy mua một món Kim Tiên khí đỉnh phong rồi!"

"Người này ai vậy?"

"Ra tay cũng thật hào phóng."

Bên trong nhã gian.

Tỳ nữ đang bưng trà dâng nước cho Sở Cuồng Nhân cũng nhịn không được mà rung động, cả đời này nàng cũng chưa từng thấy qua 20 triệu tiên tinh.

Quả nhiên, thật không hổ là Sở công tử...

Nghĩ đến đây, tỳ nữ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong đôi mắt đẹp không khỏi mang theo một chút quyến rũ.

Nếu như có thể có một đếm với nhân vật như vậy, đây tuyệt đối là một đại tạo hóa, dù không phải, thì xem như một đêm vui sướng, nàng cũng tuyệt đối không thiệt thòi.

Nhưng mà Sở Cuồng Nhân làm như không thấy đối với ánh mắt của tỳ nữ.

Đấu giá vẫn còn tiếp tục.

Sau khi Sở Cuồng Nhân ra 20 triệu, nhã gian kia ngừng một hồi, lập tức lại báo giá: "25 triệu!"

Mà ngay khi Sở Cuồng Nhân còn muốn đấu giá, trong nhã gian kia, đột nhiên có một luồng khí tức nóng rực mà bá đạo đổ xuống, ngay sau đó, một giọng nói vang lên.

"Thần Hỏa Đồ này, chắc chắn phải ở trong tay hỏa bộ của Tiên Đình ta, mời các hạ bỏ qua món đồ này."

Đó là một giọng nói có chút non nớt, nhưng giọng điệu lại mang theo một chút lạnh nhạt không phù hợp.

Mọi người ở đây không khỏi kinh ngạc.

Người của hỏa bộ ở Tiên Đình...

Địa vị này, cũng không nhỏ.

Sở Cuồng Nhân cũng hơi ngoài ý muốn, đây tính là cái gì?

Hắn còn nghĩ đến mình phải đi đâu để tìm một giới tử của hỏa bộ, không nghĩ tới, ngay lập tức đã có một tu sĩ hỏa bộ ló đầu ra.

"Có lẽ, có thể làm như vậy."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, dường như nghĩ tới điều gì đó, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Tỳ nữ bên cạnh nhìn thấy hắn cười, tim đập nhanh.

Trời ạ, sao lại có người cười rộ lên lại đẹp mắt đến loại trình độ này chứ?

"Ngươi nói ngươi là người của hỏa bộ ở Tiên Đình, ta dựa vào cái gì mà tin ngươi?"

Sở Cuồng Nhân ra giá, đồng thời mở miệng nói.

Giọng nói của hắn đã trải qua một số cải biến, nghe vào có một ít khàn khàn.

"Thần Hỏa Đồ này, chúng ta muốn, chẳng lẽ còn cần tự chứng minh thân phận với ngươi sao?"

Lại có một giọng nói vang lên.

Đây là giọng nói của một nữ tử, kiêu căng bá đạo, đồng thời, một luồng yêu khí phun ra ngoài, trong đó xen lẫn từng đạo từng đạo hỏa diễm màu vàng đỏ.

"Hoàng Hỏa? !"

"Là người của Thần Hoàng nhất mạch!"

Có người nhận ra ngọn lửa kia, nhịn không được kinh hô.

Bên trong nhã gian, Sở Cuồng Nhân cũng có chút kinh ngạc: "Luồng khí tức này, là Hoàng Vũ Y, nàng còn chưa chết, là... Niết bàn, có chút thú vị."

Lúc này.

Trong nhã gian kia lại có một đạo hỏa diễm bay ra, uy năng của ngọn lửa kia bá đạo, so với Hoàng Hỏa, không kém hơn bao nhiêu.

Hơn nữa ngọn lửa này còn vô cùng lộng lẫy, sắc thái diễm lệ.

Dường như được hình thành từ việc dung hợp nhiều loại thần hỏa.

"Đó là Chúc Dung Hỏa."

"Quả nhiên là người của hỏa bộ Tiên Đình, hơn nữa loại Chúc Dung Hỏa này, tuyệt đối không phải ngọn lửa mà tu sĩ bình thường của hỏa bộ có thể tu hành ra."

Nụ cười trên mặt Sở Cuồng Nhân càng ngày càng nồng đậm.

"Như thế này này, có thể khiến các hạ bỏ thứ yêu thích hay không?"

Giọng nói mang theo non nớt kia tiếp tục nói.

Tất cả mọi người đều mang bộ dạng xem trò vui, đồng thời đối mặt với hai đại thế lực là hỏa bộ Tiên Đình còn có Thần Hoàng nhất mạch, tu sĩ tầm thường chỉ sợ đã sớm rút lui.

Mà trên thực tế, sau khi Hoàng Vũ Y tự báo thân phận, Sở Cuồng Nhân cũng không có tiếp tục đấu giá.

Tất cả mọi người cho rằng Sở Cuồng Nhân sợ, cũng không ngoài ý muốn.

"Quả nhiên, hỏa bộ Tiên Đình còn có Thần Hoàng nhất mạch, đây không phải là thế lực mà người thường có thể chọc nổi."

"Người bên trong nhã gian kia, hẳn là cũng có thân phận, nhưng so với hỏa bộ Tiên Đình còn có Thần Hoàng, đoán chừng phải kém hơn một bậc."

"Nói nhảm, hỏa bộ là Côn Lôn Tiên Đình, mà Côn Lôn Tiên Đình là thế lực gì? Đây chính là thế lực bá chủ đứng đầu Tiên giới, có người nào chọc nổi đâu?"

Chính lão giả tóc trắng chủ trì buổi đấu giá cũng có chút ngoài ý muốn nhìn vào nhã gian của Sở Cuồng Nhân một chút.

Người khác không biết người bên trong là ai, nhưng hắn lại rõ ràng.

Người kia, sẽ sợ sao?

Đây quả thực là chuyện buồn cười nhất mà hắn từng nghe.

Nhưng, vì sao người kia không tiếp tục đấu giá?

Tuy lão giả tóc trắng có trăm loại nghi ngờ không thể giải thích, nhưng vẫn phải tiếp tục chủ trì buổi đấu giá.

Sở Cuồng Nhân không đấu giá, những người còn lại cũng sợ Tiên Đình, cũng không nguyện ý tiêu cái giá tiền khổng lồ kia để mua Thần Hỏa Đồ. Tất nhiên Thần Hỏa Đồ này bị Hỏa Đồng, Hoàng Vũ Y đoạt được.

Chương 1318 - Hoàng Vũ Y phiền muộn, Hỏa Đồng đại xuất huyết, Thần Ma tâm

Bên trong nhã gian trên cao, Hỏa Đồng cầm Thần Hỏa Đồ vừa mới lấy được ở trong tay, trong mắt lướt qua một tia vui mừng.

"Cuối cùng Thần Hỏa Đồ này cũng đến tay, chỉ cần tìm thần hỏa được ghi lại trong này, Cửu Muội Thần Hỏa của ta, còn có Hoàng Hỏa của ngươi đều có thể đạt được tăng cường to lớn!"

"Không chỉ có như thế, thiếu hụt thân thể của ta, có lẽ cũng có thể được bù đắp."

Hỏa Đồng nói, trên mặt không tự chủ được lộ ra vẻ chờ mong.

Mà Hoàng Vũ Y nhìn nhã gian của Sở Cuồng Nhân cách đó không xa, xùy cười một tiếng: "Còn tưởng rằng có bản lĩnh thế nào, không nghĩ tới cũng chỉ là một bao cỏ."

"Được rồi, người ta không tranh giành với chúng ta, có thể bớt chút phiền phức thì càng tốt."

"Biết, không cần ngươi nói."

Buổi đấu giá vẫn còn tiếp tục.

Bây giờ bị bán đấu giá, chính là một viên bảo châu!

Một bảo châu tràn ngập khí tức thuộc tính Hỏa vô cùng mênh mông, phía trên có đạo văn xen lẫn, tiên huy tươi sáng, vô cùng làm người khác chú ý.

Mà sau khi nhìn thấy bảo châu này, tất cả mọi người nhịn không được hít vào một ngụm khí lạnh.

"Đây là, đây là một món Đại La khí!"

"Ông trời ơi, món đồ này, vậy mà Vạn gia thương hành này lại mang Đại La khí ra đấu giá, cũng không khỏi quá rêu rao đi."

"Chậc chậc, buổi đấu giá lần này, không uổng công đến."

Trong nhã gian.

Sau khi Hoàng Vũ Y nhìn thấy viên bảo châu bị bán đấu giá kia, trực tiếp đứng lên, thần sắc âm trầm, vô cùng tức giận.

Một luồng khí tức Thần Hoàng mênh mông tiết ra, khiến cho mọi người không khỏi cảm nhận được áp lực.

Có người nhận ra bảo châu kia.

"Đây không phải binh khí mà Hoàng Vũ Y sử dụng sao? Vậy mà lại bị cầm tới đấu giá."

Đúng vậy.

Bảo châu này, chính là Đại La khí tùy thân của Hoàng Vũ Y.

Mà sau khi nàng bị Sở Cuồng Nhân giết một lần, Đại La khí trên người nàng cũng bị đối phương lấy mất.

Vốn nghĩ nó sẽ ở chỗ Sở Cuồng Nhân, không nghĩ tới, lại xuất hiện ở trên buổi đấu giá này.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt của mọi người đều trở nên vô cùng kỳ quái.

"Trong nhã gian kia là Thần Hoàng, hiện tại, bảo vật của yêu nghiệt Hoàng Vũ Y của Thần Hoàng lại bị lấy ra đấu giá, đây là khiêu khích đối với Thần Hoàng."

"Lá gan của Vạn gia thương hội thật là lớn."

"Chậc, đoán chừng bọn họ cũng không nghĩ sẽ có Thần Hoàng tới đây."

"Vạn gia thương hành chỉ tổ chức đấu giá, Hoàng Vũ Y cũng không phải do bọn họ giết, nếu ngay cả chuyện này mà Thần Hoàng cũng muốn truy cứu, thì bụng dạ cũng thật nhỏ nhen."

"Nhưng chẳng phải bảo châu này cần phải ở chỗ của Sở Cuồng

Nhân mới đúng sao, làm sao lại ở nơi này, chẳng lẽ, Sở Cuồng Nhân cũng tới?"

Lời vừa nói ra, mọi người khiếp sợ không gì sánh nổi.

Tiên thức của nguyên một đám người trong buổi đấu giá bắt đầu thăm dò, ngoại trừ mấy nhã gian trên cao kia, dường như tất cả ngõ ngách đều bị bọn họ quan sát.

Nhưng vẫn không phát hiện tung tích của Sở Cuồng Nhân.

Tuy rằng như thế, nhưng mọi người vẫn không dám khinh thường như cũ, dù sao, không chừng Sở Cuồng Nhân đang ở bên trong một nhã gian ở trên kia cũng không chừng.

"Ngay cả Đại La khí cũng có thể lấy ra đấu giá, Sở Cuồng Nhân này, tài đại khí thô mà."

"Chậc chậc, Đại La khí này đều vô cùng trân quý đối với yêu nghiệt, nhưng ở Sở trong mắt Cuồng Nhân, lại là thứ chẳng đáng ngó tới sao?"

Mọi người tấm tắc lấy làm kỳ lạ, nghị luận ầm ĩ.

Mà bên trong nhã gian, sắc mặt Hoàng Vũ Y càng ngày càng khó coi.

Trân bảo Đại La khí chính mình coi, lại bị lấy ra đấu giá công khai, loại cảm giác này, khiến nàng cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Không chỉ có như thế, vừa nghĩ tới Sở Cuồng Nhân có khả năng ở nơi này, sâu trong mắt nàng không tự chủ hiện ra một tia sợ hãi.

Nếu đối phương phát hiện mình không chết, có thể lại ra tay hay không?

Mặc dù nơi này là Thiên Thương cổ tinh, nhưng với tính tình của đối phương, chỉ sợ sẽ không để những quy tắc này vào mắt...

Hoàng Vũ Y càng nghĩ càng thấy có khả năng, tâm trạng vốn dĩ đang vô cùng tức giận đột nhiên bị một sự hoảng sợ thay thế, huyết sắc trên mặt dần dần rút đi, trở nên trắng xám.

Sau khi nàng niết bàn, thực lực có mạnh hơn, nhưng so với Sở Cuồng Nhân, vẫn không đáng chú ý như cũ.

"Bình tĩnh một chút, Sở Cuồng Nhân không nhất định ở nơi này, nếu không, với tính tình của đối phương, không có khả năng không gây ra chút động tĩnh nào."

Hỏa Đồng cau mày lại, trấn an Hoàng Vũ Y.

"Có đạo lý, tính tình Sở Cuồng Nhân khoa trương như vậy, nếu như có mặt ở đây, không có khả năng không có chút động tĩnh nào."

Hoàng Vũ Y hít sâu một hơi, trên mặt dần dần khôi phục huyết sắc.

Bên cạnh, Hỏa Đồng không khỏi thở dài.

Có thể khiến cho một yêu nghiệt hoảng sợ thành bộ dáng này, cũng chỉ có Sở Cuồng Nhân làm được.

Đấu giá tiếp tục.

Hoàng Vũ Y nhìn bảo châu kia, tất nhiên phải mua nó về, nhưng mà sau khi chiến một trận với Sở Cuồng Nhân, bảo vật trên người nàng đều bị đối phương lấy sạch, hiện tại cơ bản có thể nói là trên người không có đồng nào, muốn mua bảo châu về, chỉ có thể nhờ Hỏa Đồng ở bên cạnh giúp đỡ.

Hỏa Đồng nghĩ nghĩ, nếu Hoàng Vũ Y có thể lấy lại Đại La khí tùy thân, thực lực tất nhiên sẽ mạnh hơn, đối với hành động kế tiếp cũng có trợ giúp lớn, cũng đồng ý.

Cuối cùng, Đại La khí này bị Hoàng Vũ Y dùng 200 triệu tiên tinh mua được.

Nửa đường có một ít thế lực muốn đấu giá, đều bị Hoàng Vũ Y dùng thân phận đè lại.

Thế nên mọi người mới biết, Thần Hoàng bên trong nhã gian kia không phải ai khác, mà chính là Hoàng Vũ Y đại nạn không chết, thậm chí còn có thể niết bàn.

"Hoàng Vũ Y này, vận khí thật tốt, thế mà Sở Cuồng Nhân không giết chết nàng."

"Thần Hoàng niết bàn, thật sự là một năng lực biến thái."

"May mắn tỷ lệ niết bàn thành công không cao, nếu không thì, Thần Hoàng nhất mạch này thật sự sẽ trở nên vô địch."

Hoàng Vũ Y mua bảo châu về, tâm tình rất tốt.

Vật bán đấu giá kế tiếp, là một món Kim Tiên khí đỉnh phong, đó là một thanh tiên kiếm.

Khóe miệng Hoàng Vũ Y co giật một chút: "Hỏa Đồng, lại cho ta mượn 100 triệu tiên tinh."

"Sao thế?"

Hỏa Đồng cau mày lại, tuy hắn có gia tài phong phú, nhưng sau khi mua Đại La khí tiếp theo, trên cơ bản đã tiêu hao gần hết.

"Tiên kiếm kia, cũng là của ta."

Hoàng Vũ Y cắn chặt răng nói.

Bán xong bảo châu lại bán tiên kiếm, Sở Cuồng Nhân này, thật sự không xem những bảo vật này của nàng thành trân bảo!

Hỏa Đồng hít sâu một hơi: "Không có 100 triệu tiên tinh, dùng một số bảo vật còn lại trao đổi đi, chỗ này của ta có mấy món Kim Tiên khí vô dụng."

"Đa tạ."

Vì giúp Hoàng Vũ Y mua lại tiên kiếm, trên cơ bản Hỏa Đồng đã tiêu hao toàn bộ tài sản.

Hắn nhìn Thần Hoả Đồ trong tay, đau lòng đến mức chảy máu: "Hi vọng mọi chuyện thuận lợi, nếu không, ta có thể sẽ thua lỗ lớn."

Buổi đấu giá tiếp tục đến hừng hực khí thế.

Nhưng mà từ sau món Thần Hỏa Đồ kia, mấy thứ còn lại cũng không gây nên hứng thú cho Sở Cuồng Nhân.

Hắn nhìn nhã gian của Hoàng Vũ Y, Hỏa Đồng, trên mặt mang theo nụ cười: "Hi vọng hai người các ngươi, đừng để ta thất vọng mới tốt."

Tỳ nữ bên cạnh nhìn nụ cười của Sở Cuồng Nhân, mặt mũi tràn đầy mê say.

Mà những người thân quen với Sở Cuồng Nhân như Lam Vũ, Sở Hồng thì biết được, hai người Hoàng Vũ Y ở đối diện, có lẽ sắp gặp phải xui xẻo.

"Hiện tại, vật muốn bán đấu giá, chính là một bảo vật hết sức kỳ lạ, vật này tên là, Thần Ma tâm!"

Lão giả tóc trắng mở ra một cái hộp.

Chỉ thấy bên trong chứa một trái tim phủ đầy đạo văn, bị phong ấn bên trong thủy tinh cầu!

Một luồng khí tức cẩn trọng, mênh mông tiêu tán ra từ bên trong trái tim kia.

Thần Ma tâm!

Tên như ý nghĩa, chính là trái tim của Hỗn Độn Thần Ma Thể!

Mà trong nháy mắt, khi viên Thần Ma tâm này xuất hiện, bên trong một nhã gian trên cao, bỗng nhiên có một luồng Thần Ma chi khí vô cùng cường đại xông ra, khí tức lãnh liệt, tràn ngập buổi đấu giá.

Tất cả mọi người nhìn về phía nhã gian trên cao kia, ánh mắt kinh nghi bất định.

"Luồng khí tức này, là Thần Ma thể!"

"Là Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch gây xôn xao gần đây, thú vị."

Chương 1319 - Đông Hoàng Tiên Đình,

Sơn Quỷ nhất mạch, quy tắc chế định giả

Thần Ma tâm xuất hiện, khiến bên trong nhã gian bộc phát ra một luồng Thần Ma chi khí cường đại.

Sở Cuồng Nhân nhìn nhã gian kia, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

Ngày xưa, Bắc Minh đã từng nói với hắn một số ít sự tình có liên quan đến Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch.

“Không nghĩ tới ở đây sẽ gặp phải tu sĩ của mạch này, cũng không biết, Thần Ma tâm này, có liên quan gì đến bọn họ.”

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, tính toán ngồi quan sát tình hình.

“Thần Ma tâm này, là ai đã mang nó ra đấu giá?”

Bên trong nhã gian kia, truyền ra một giọng nói lạnh nhạt, tất cả mọi người đều nghe ra sự đè nén lửa giận ở trong đó.

Lão giả tóc trắng liếc mắt nhìn nhã gian kia một cái, nói: “Việc này liên quan đến quyền riêng tư của khách nhân của Vạn gia thương hành, chúng tôi không thể tiết lộ, xin hãy tha lỗi cho chúng tôi.”

Tu sĩ Thần Ma kia trầm ngâm một hồi, cũng không truy hỏi nữa, nói: “Một trăm triệu tiên tinh, viên Thần Ma tâm này, ta muốn.”

Vì nơi này là một buổi đấu giá, nên hắn liền dùng phương thức bán đấu giá để giành được quả tim này.

Một trăm triệu tiên tinh.

Đây tuyệt đối là một con số không hề nhỏ.

Tuy rằng Thần Ma tâm này trân quý, nhưng mọi người đều nhìn ra được, đây không phải là trái tim của Tiên Thiên Thần Ma thể, chỉ là một trái tim của Hậu Thiên Thần Ma thể, tuy rằng cũng có nhiều tác dụng kỳ diệu như nhau, nhưng nói về giá trị, một trăm triệu tiên tinh là quá nhiều, không đáng để bọn họ đấu giá.

“Nếu là trái tim của Tiên Thiên Hỗn Độn Thần Ma Thể, đừng nói là một trăm triệu, cho dù là một tỷ, chục tỷ, không chừng cũng vẫn có người sẵn sàng mua.”

Có tu sĩ cảm khái nói.

Hỗn Độn Thần Ma Thể là thể chất đứng đầu, thậm chí so với Tiên Thể Chí Tôn cũng không kém hơn chút nào, trái tim của loại thể chất này, có tác dụng rất lớn, mặc kệ là luyện đan luyện khí, hay là dùng để lĩnh hội Thần Ma chi đạo, thậm chí còn có thể mượn cơ hội lĩnh ngộ uy năng của Thần Ma thể.

Cũng giống như Thanh Diệp Kiếm Đồng trong Kiếm Tiên chi lăng kia.

Chẳng qua, trái tim của Hậu Thiên Thần Ma Thể, còn lâu mới đạt được giá trị như vậy.

“Một trăm triệu tiên tinh, Thần Ma nhất mạch các ngươi, gia tài cũng rất phong phú đó.”

Giờ phút này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Bên trong một nhã gian khác, bộc phát ra vài luồng khí tức vô cùng cường đại, trong chớp mắt bao phủ toàn bộ buổi đấu giá.

Sau đó, trong nhã gian kia bộc phát ra mấy đạo tiên huy, một lượng lớn đạo văn kéo theo dao động tiên pháp cường đại đánh về phía tu sĩ Thần Ma!

Một tiếng phịch vang lên, cấm chế bị phá nát, nhã gian nổ tung!

Một màn này, khiến cho sắc mặt mọi người đại biến.

“Là ai? Vậy mà lại dám to gan như vậy, dám ở trên buổi đấu giá mà động thủ.”

“Hừ, nơi này không chỉ riêng là một buổi đấu giá, mà còn là Thiên Thương cổ tinh, chẳng lẽ bọn họ không sợ chấp pháp giả ở đây sao?”

Mọi người nhìn chằm chằm nhã gian phát ra tiên pháp kia, trên mặt mang theo vẻ kinh nghi bất định.

Chỉ thấy từ bên trong nhã gian kia, có mấy đạo thân ảnh bước ra.

Mấy người này, trên người mặc chiến giáp màu đen.

Người dẫn đầu, khí tức trên người càng làm cho người ta có cảm giác âm trầm quỷ quyệt.

Bọn họ nhìn nhã gian nổ tung kia, trên mặt mang theo nét nghiền ngẫm.

“Là bọn họ! Đông Hoàng Tiên Đình, tu sĩ của Sơn Quỷ nhất mạch!”

Có người nhận ra mấy tu sĩ mặc chiến giáp màu đen này, không khỏi cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Ở Tiên giới, có hai đại Tiên Đình, theo thứ tự là Côn Luân Tiên Đình và Đông Hoàng Tiên Đình.

Mà bên trong Côn Luân Tiên Đình có Lục Ngự bốn bộ, còn Đông Hoàng Tiên Đình có Cửu Ca Thiên Thần.

Cửu Ca được phân thành chúa tể của Tiên Đình Đông Hoàng, Vân Trung Quân, Đông Quân, Hà Bá, tổng cộng có chín phe phái.

Sơn Quỷ nhất mạch, chính là một trong Cửu Ca.

“Sơn Quỷ nhất mạch của Đông Hoàng Tiên Đình, rốt cuộc bọn họ muốn làm cái gì?”

“Vì sao lại nhằm vào Thần Ma nhất mạch?”

Mọi người có chút khó hiểu.

Mà bên trong nhã gian bị sụp đổ kia, xuất hiện thêm ba đạo thân ảnh.

Theo thứ tự là hai nam một nữ.

Trên người mỗi người đều tràn ngập khí tức Thần Ma mênh mông.

Đặc biệt là nữ tu sĩ Thần Ma, dáng người cao gầy, một mái tóc dài màu xanh nước biển, khuôn mặt tinh xảo, Thần Ma chi khí trên người còn cường đại hơn rất nhiều so với hai người còn lại.

Nhìn dáng vẻ, có vẻ như là người cầm đầu trong số ba người.

“Tu sĩ Sơn Quỷ, Lẫm Nguyệt là do các ngươi giết, viên Thần Ma tâm này, là các ngươi dùng để làm mồi nhử dẫn dụ chúng ta?”

Nữ tu sĩ Thần Ma tên là Lẫm Thu, lúc này nàng đang nhìn tu sĩ Sơn Quỷ ở phía đối diện, ánh mắt toát ra vẻ lạnh băng đến mức cực hạn.

“Phải thì như thế nào? Muốn trách thì trách các ngươi thân là Thần Ma nhất mạch, dám chọc thần tử đại nhân không vui.”

Tu sĩ Sơn Quỷ cầm đầu cười lạnh nói.

“Thần tử Sơn Quỷ, một ngày nào đó, Thần Ma nhất mạch ta sẽ bắt hắn phải trả cái giá thật lớn!”

“Nếu là Thần Ma nhất mạch chân chính, có lẽ chúng ta cũng sẽ kiêng kị ba phần, nhưng mà thật đáng tiếc, các ngươi cũng chỉ là Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch có tiếng mà chẳng có miếng mà thôi, lên!”

Tu sĩ Sơn Quỷ đột nhiên hô nhau xông lên, bộc phát ra khí tức cường đại.

Dao động tiên pháp cường đại bạo phát.

Toàn bộ buổi đấu giá đột nhiên bị náo loạn một phen, tất cả tu sĩ đều rời xa chiến trường.

Trong đám người.

Hỏa Đồng cau mày lại: “Sơn Quỷ nhất mạch của Đông Hoàng Tiên Đình, làm sao bọn họ lại có mặt ở đây, thật là đen đủi mà.”

Đông Hoàng Tiên Đình, Côn Luân Tiên Đình, hai đại Tiên Đình này xưa nay bất hòa.

Dù sao thì, một núi không thể có hai hổ.

Một Tiên giới, hai đại Tiên Đình, tất nhiên sẽ mang theo ý đối địch.

Vô số năm trôi qua, chuyện minh tranh ám đấu giữa hai đại Tiên Đình cũng có không ít.

“Mặc kệ nó, dù sao hiện tại Thần Hỏa Đồ đã nằm trong tay ta, chuyện khác, không có liên quan đến chúng ta.”

Hoàng Vũ Y nói, cũng không để ý sống chết của tu sĩ Thần Ma.

Thậm chí trong mắt nàng, những tên tu sĩ Thần Ma thể này phải chết sạch mới tốt.

Giận cá chém thớt.

Sở Cuồng Nhân có Hỗn Độn Thần Ma thể, đây là chuyện tất cả mọi người đều biết, cho nên Hoàng Vũ Y cũng chán ghét luôn cả Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch.

Ầm ầm ầm ……

Tiếng nổ liên tiếp vang lên trong hư không.

Sức mạnh Sơn Quỷ, Thần Ma chi khí, hai luồng tiên nguyên trộn lẫn vô số đạo văn đang không ngừng đánh thẳng vào nhau, tiên huy lập loè, uy áp vô biên bao phủ thiên địa.

Sở Cuồng Nhân đứng quan sát cách đó không xa, tạm thời không có ra tay.

“Động tĩnh lớn như vậy, chắc hẳn chấp pháp giả của Thiên Thương cổ tinh cũng sắp tới rồi.”

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Thiên Thương cổ tinh có chấp pháp giả, bất luận là kẻ nào cũng không được ra tay ở chỗ này, hắn không cần phải nhọc lòng.

Quả nhiên.

Thực mau, liền có một người trung niên mặc áo bào xám bay đến, khí tức cường đại quét ngang toàn trường, trấn áp bốn phương tám hướng!

“Người nào to gan như vậy, dám ở Thiên Thương cổ tinh động thủ?”

Trung niên mặc áo bào xám, cũng chính là chấp pháp giả của Thiên Thương cổ tinh lạnh giọng nói.

Nhưng tu sĩ Sơn Quỷ kia lại không có ý định dừng tay, lớn tiếng nói: “Chúng ta phụng mệnh của Sơn Quỷ thần tử, giết hết tu sĩ Thần Ma, đây là ân oán giữa Đông Hoàng Tiên Đình chúng ta và Hậu Thiên Thần Ma, còn mong các hạ không nên nhúng tay vào! !”

Nghe được những lời này, sắc mặt của vị trung niên mặc áo bào xám kia có chút biến hóa không ngừng.

Lại là tu sĩ của Đông Hoàng Tiên Đình!

Nếu nói những thế lực nào không dễ chọc vào nhất trong Tiên giới, Đông Hoàng Tiên Đình kia nhất định là một trong số đó.

Nếu hắn tùy tiện ra tay, chỉ sợ rằng sẽ bị Đông Hoàng Tiên Đình nhớ tới.

Trên danh nghĩa, hắn là chấp pháp giả của Thiên Thương cổ tinh, nhưng trên thực tế chỉ là một người được rất nhiều thế lực đẩy ra dùng để duy trì sự ổn định của Thiên Thương cổ tinh mà thôi.

Nói dễ nghe một chút thì gọi là chấp pháp giả.

Nói khó nghe, chính là một quân cờ, một công cụ hình người!

Nếu dám làm mất lòng Đông Hoàng Tiên Đình, vậy thì, coi như hắn có năng lực hơn nữa, cũng không cần tiếp tục lăn lộn ở Tiên giới.

Nghĩ vậy, hắn liền thu liễm khí thế, có chút nghẹn khuất lùi sang một bên.

Thấy cảnh tượng này, mọi người không khỏi cảm khái.

“Thiên Thương cổ tinh nói là có chấp pháp giả, cho dù là kẻ nào thì ở chỗ này cũng không được phép tùy ý ra tay, nhưng trên thực tế, chỉ cần là thế lực cường đại chân chính, đều có thể làm lơ quy tắc ở nơi này."

“Nói trắng ra là, quy tắc này cũng là do những thế lực đó định ra, bọn họ muốn lật đổ, cũng chỉ cần một câu nói mà thôi.”

Chương 1320 - Sơn Quỷ thần tử hiện thân, đều là Thần Ma nhất mạch, Sở Cuồng Nhân ra tay

Đông Hoàng Tiên Đình bỏ qua quy tắc của Thiên Thương cổ tinh, Sơn Quỷ nhất mạch muốn chém giết trên cổ tinh!

Một màn này, khiến sắc mặt không ít các tu sĩ coi Thiên Thương cổ tinh là nơi an toàn trở nên phức tạp.

Cường giả định ra quy tắc, cũng có thể làm lơ quy tắc!

Quy tắc đều là vì phục vụ cường giả, trong một khắc này được phát huy vô cùng tinh tế!

“Lẫm Thu, hôm nay, ba người các ngươi nhất định phải chết, ai cũng không cứu được ba người các ngươi đâu!”

Tu sĩ Sơn Quỷ cầm đầu lớn tiếng nói, hắn lấy ra một món Kim Tiên khí cường đại, ném nó đến giữa không trung, trong tức khắc bốn phía bị vô số đạo văn huyền diệu che kín.

Đây là một món Tiên Khí dùng để phong cấm thiên địa!

Tác dụng của thứ này cũng không khác biệt lắm so với La Thiên Võng mà Sở Cuồng Nhân gặp được trước đây.

Sau khi bốn phía hư không bị phong tỏa, đám người Lẫm Thu không có cách nào thoát khỏi vòng vây, nhìn đám người tu sĩ Sơn Quỷ, trong mắt toát ra vẻ kiên quyết.

“Cho dù có chết, ta cũng muốn kéo các ngươi cùng chôn chung! !”

Lẫm Thu khẽ quát một tiếng, trên người bộc phát ra Thần Ma chi khí cường đại, như thủy triều điên cuồng bao phủ đạo văn phong cấm bốn phía!

Trong tay nàng nắm một thanh tiên kiếm đen nhánh, thân ảnh chợt lóe, chém về phía tu sĩ Sơn Quỷ cầm đầu!

Kiếm khí như nước thủy triều, xen lẫn đạo văn huyền diệu, vô cùng cường đại!

Một kiếm này, thậm chí đã tiếp cận đến ngưỡng cửa yêu nghiệt.

Sắc mặt tu sĩ Sơn Quỷ cầm đầu kia khẽ biến, lúc này bóng người nhanh chóng lùi lại, nhưng vẫn bị kiếm khí quét trúng như cũ, trên người xuất hiện từng đạo vết máu.

“Đáng chết, thực lực của nữ nhân này, còn cường đại hơn so với suy nghĩ của ta!”

Tu sĩ Sơn Quỷ này liên tục thúc giục tiên pháp, chỉ thấy một đám hư ảnh vô cùng quỷ mị phóng về phía Lẫm Thu, nhưng lại không ngừng bị bóp nghẹt.

Mọi người thấy một màn như vậy, không khỏi kinh ngạc.

“Không thể nào, tu sĩ Sơn Quỷ nhất mạch này thiết lập phong cấm, cuối cùng lại biến thành lồng giam bản thân?”

“Chậc chậc, nếu như đánh không lại, hắn còn tới đây để làm gì?”

“Sơn Quỷ nhất mạch, mà vô dụng như vậy sao, ngu xuẩn?”

Dù nói như thế nào, cũng là một trong Cửu Ca của Tiên Đình, mọi người còn tưởng rằng tu sĩ Sơn Quỷ nhất mạch cường đại cỡ nào.

Không nghĩ tới, sự tình lại phát triển thành dáng vẻ như vậy.

“Hừ!”

Lúc này, trong hư không truyền ra một tiếng hừ lạnh.

Một luồng khí tức mênh mông từ bên trong nhã gian gào thét xông ra, dễ dàng phá nát kiếm khí đầy trời của Lẫm Thu!

“Một đám phế vật.”

Giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Một cái chớp mắt tiếp theo, một đạo màu thân ảnh đen từ trong nhã gian bước ra, toàn thân áo đen, đạo văn quanh người lưu chuyển, thời điểm hắn vừa xuất hiện, bốn phía hiện ra một luồng khí tức vô cùng âm lãnh, trong hư không tựa như truyền ra từng đợt tiếng rên thê lương, phảng phất như Bách Quỷ Dạ Hành, khiến cho người ta sợ hãi.

“Là hắn, Sơn Quỷ thần tử! !”

Có người nhận ra người vừa tới, đột nhiên hít một hơi khí lạnh.

Sơn Quỷ thần tử, đây tuyệt đối là một yêu nghiệt cường đại, thanh danh ở trong đấu trường tinh không, không hề thua kém thiếu ngự Tiên Đình một chút nào.

Vậy mà hắn lại đích thân tới Thiên Thương cổ tinh? !

“Chúng tôi làm việc không tốt, cầu mong thần tử thứ tội.”

Tu sĩ Sơn Quỷ kia đi đến trước mặt Sơn Quỷ thần tử, trên mặt mang theo vẻ hổ thẹn.

“Sau khi trở về, ngươi tự lãnh mười côn đi!”

Sơn Quỷ thần tử lạnh nhạt nói.

Nghe thấy thế, sắc mặt của tu sĩ Sơn Quỷ kia thoáng một chút liền trở nên tái nhợt.

Côn mà Sơn Quỷ thần tử nói đến, chính là một loại hình phạt đặc biệt được thiết lập bởi Đông Hoàng Tiên Đình, cái gọi là côn cũng không phải chỉ vật bình thường, chính là một loại Tiên Khí đặc chế, uy lực cực mạnh.

Mười côn đánh xuống, cho dù là Chân Tiên như hắn, đoán chừng cũng muốn mất nửa cái mạng.

Tuy là nói như thế, hắn lại không dám phản kháng, chỉ có thể vâng lời.

Sau đó, Sơn Quỷ thần tử nhìn về phía đám người Lẫm Thu, lạnh nhạtnói: “Xem ra cuối cùng cũng phải đợi ta ra tay.”

Lẫm Thu không nói thêm gì, tay cầm tiên kiếm chém ra, Thần Ma chi khí thao thao bất tuyệt như hồng thủy, che trời lấp đất gào thét tràn về phía Sơn Quỷ thần tử.

Sơn Quỷ thần tử đánh ra một quyền, trên người bộc phát ra một luồng tiên nguyên bàng bạc, giống như cơn gió lốc màu đen thổi ngang, đập nát kiếm khí, khiến Lẫm Thu bị đánh bay ra ngoài.

“Quá mạnh!”

“Sơn Quỷ thần tử chính là yêu nghiệt, ta không phải là đối thủ của hắn!”

Sắc mặt Lẫm Thu ngưng trọng nói.

“Lẫm Thu, cùng nhau ra tay!”

Hai tu sĩ Hậu Thiên Thần Ma còn lại trầm giọng nói. Thần Ma chi khí đồng thời bạo phát.

Thần Ma chi khí trên người bọn họ hoàn toàn khác biệt, giống như ngọn lửa nóng rực bá đạo, giống như lôi điện vô cùng cương mãnh.

“Thần Ma thể thuộc tính Hỏa, Thần Ma thể thuộc tính Lôi, còn có Thần Ma thể thuộc tính Thủy, có thể chế tạo ra nhiều dạng Hậu Thiên Thần Ma như các ngươi, người sau lưng các ngươi, thật sự khiến cho người ta tán thưởng.”

Sơn Quỷ thần tử từ tốn nói.

Hỗn Độn Thần Ma thể chính là thể chất cực kỳ khan hiếm, nhưng hiện tại, lại có người sản xuất ra hàng loạt Hậu Thiên Thần Ma thể, có thể thấy được năng lực của người nọ đã đạt tới trình độ đáng sợ như thế nào.

Người kia rất có thể, là một trong nhungqx sự tồn tại đỉnh phong ở

Tiên giới thậm chí là cả vũ trụ.

Chẳng qua, Sơn Quỷ thần tử cũng không sợ đắc tội với đối phương.

Vừa hay, nội tình phía sau Đông Hoàng Tiên Đình hắn cũng không giống người thường, cũng là sự xuất hiện cao cấp nhất trên đời này.

Thứ hai, đây là thiên kiêu giới tử chi tranh, nếu Hậu Thiên Thần Ma này tham gia, cho dù bị giết chết, người đứng sau lưng kia, cũng không còn gì để nói.

“Lên!”

Lẫm Thu cầm đầu, ba người Hậu Thiên Thần Ma đồng loạt ra tay, ba loại thuộc tính Thần Ma chi khí khác nhau khuấy động ở trong hư không, không ngừng đánh ra.

“Cho dù ba người các ngươi có liên thủ lại, thì có thể làm gì bản thần tử?”

Sơn Quỷ thần tử cười lạnh nói.

Hắn đứng lơ lửng trên không trung, thần sắc ngạo nghễ, khi giơ tay, tiên nguyên màu đen giống như gió lốc thổi ngang, phá nát Thần Ma chi khí đầy trời!

Ngay sau đó, hắn bước ra một bước, tiên nguyên phun trào, ở trong hư không hóa thành một hư ảnh thần sơn màu đen!

“Sơn Quỷ Quyết, Hắc Sơn Trấn Thập Phương!”

Sơn Quỷ thần tử lạnh nhạt nói, giống như một vị Thần chưởng quản sơn mạch, giơ tay đánh ra, thần sơn phía sau kia bay ra, âm khí dày đặc!

Ầm! !

Một tiếng nổ kinh hoàng, ba người Lẫm Thu khó có thể chịu đựng luồng sức mạnh này, bị đánh bay ra ngoài, ào ào hộc máu, tiên khu bị phá vỡ, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

“Sức mạnh như vậy, bên trong Thần Ma nhất mạch, chỉ có Vô Thần đại ca mới có thể đánh thắng đối phương.”

“Thật mạnh, không hổ là thần tử của Tiên Đình, chúng ta căn bản không thể chống cự được.”

Trong mắt đám người Lẫm Thu không khỏi toát ra tia tuyệt vọng.

“Ngươi, vì sao phải nhằm vào Thần Ma nhất mạch bọn ta?”

Trong lòng Lẫm Thu biết chắc hẳn phải chết, nhưng nội tâm vẫn còn có điều nghi hoặc.

Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch bọn họ vừa mới xuất hiện không lâu, căn bản chính là nước sông không phạm nước giếng với Đông Hoàng Tiên Đình, nàng không hiểu, vì sao đối phương lại cứ liên tiếp nhằm vào bọn họ.

“Điều này, các ngươi không cần phải biết.”

Sơn Quỷ thần tử không có ý định trả lời, chỉ giơ tay hội tụ tiên nguyên, liền muốn hoàn toàn chấm dứt mạng sống của ba người.

Mà Lẫm Thu hít một hơi thật sâu, cố gắng chống đỡ thân thể mềm mại đứng lên, Thần Ma chi khí trên người giống như nước sôi bắt đầu sôi trào lên, khí tức quả thật đang tăng vọt liên tục!

Nàng, là đang thiêu đốt mệnh nguyên! !

“Lẫm Thu!”

Sắc mặt của hai tu sĩ Thần Ma khác khẽ biến, ngay sau đó bọn họ liếc mắt nhìn nhau, cũng bắt đầu thiêu đốt mệnh nguyên, chuẩn bị vứt bỏ mạng sống để đánh cược một lần.

“Cho dù các ngươi có liều mạng, cũng không thể thay đổi được kết cục bị ta giết chết!”

Sơn Quỷ thần tử thúc giục tiên nguyên, đạo văn ngưng tụ ở trên hư không, lại hóa thành một tòa thần sơn màu đen lần nữa.

Khí tức này, vẫn áp chế ba người Lẫm Thu như cũ!

Mà ngay tại thời điểm xung đột cực hạn sắp sửa bạo phát, đột nhiên có một tiếng thở dài vang lên ở trong thiên địa.

“Ai, niệm tình các ngươi đều là tu sĩ Thần Ma nhất mạch, giúp đỡ các ngươi một tay, cũng không phải không thể.”

Tiếng thở dài vang lên, bên trong một nhã gian.

Giống như có một vị Thần Ma cổ lão thức tỉnh, một luồng uy áp kinh khủng như bão táp bao phủ khắp nơi, tràn ngập thiên địa, rung động ở trong gầm trời! !

Chương 1321 - Ngươi đã nhìn thấy Thần Ma thể chân chính chưa? Một bộ bạch y, sẽ đọng lại mãi

Trong nhã gian, uy áp bành trướng bao phủ, bao trùm khắp trời đất, giống như Thần Ma cổ lão thức tỉnh!

Các tu sĩ cảm nhận được luồng khí tức này đều thay đổi sắc mặt, kinh hãi nhìn về phía nhã giankia, cho dù là Hỏa Đồng và Hoàng Vũ Y cũng không ngoại lệ.

"Luồng khí tức này, thật cường đại! !"

"Trong nhã gian kia, là ai ở đó? !"

"Chờ một chút, đây không phải là nhã gian tranh giành vật đấu giá với Hoàng Vũ Y và Hỏa Đồng sao? Làm sao hiện tại hắn dám nhúng tay vào chuyện của Sơn Quỷ thần tử?"

Ở trong mắt mọi người, nhã gian kia không tranh giành Thần Hỏa Đồ với đám người Hỏa Đồng, nhất định là e ngại uy thế của đối phương.

Nhưng hiện tại xem ra, lại không phải là như vậy.

Uy áp doạ người như thế, đây tuyệt đối là một yêu nghiệt, làm sao lại có thể dễ dàng sợ Hỏa Đồng và Hoàng Vũ Y.

"Cái giọng nói này là..."

Không giống như sự bất ngờ của những người khác, Hoàng Vũ Y càng cảm thấy... Sợ hãi! !

Giọng nói này, nàng đã quá quen thuộc.

Trong khoảng thời gian này, nó giống như một cơn ác mộng, vẫn luôn ám ảnh trong lòng nàng.

Kẽo kẹt...

Cửa phòng nhã gian mở ra.

Một bóng người mặc bạch y từ từ đi ra.

Bạch y, tóc đen, khuôn mặt tuấn dật như tiên, trên người có tiên huy vạn trượng, có thể sánh ngang với nhật nguyệt!

"Quả nhiên chính là hắn! !"

Hoàng Vũ Y nhìn thấy đối phương, da đầu dường như muốn nổ tung, gương mặt xinh đẹp hiện lên một vẻ sợ hãi.

"Rời đi! !"

Hỏa Đồng không nói hai lời, lôi kéo Hoàng Vũ Y nhanh chóng rời khỏi buổi đấu giá.

Không hề do dự một chút xíu nào.

"Uy thế của Sở Cuồng Nhân đã đáng sợ đến như vậy sao? Một giới tử hỏa bộ, một yêu nghiệt Thần Hoàng, vậy mà chỉ vừa đối mặt thì đã chạy trối chết."

Có người sau khi chú ý tới tình cảnh này, không khỏi âm thầm cảm khái.

Nhưng mà cảm khái thì cảm khái, khi nhìn thấy sự xuất hiện của Sở Cuồng Nhân trong chớp mắt kia, tất cả mọi người vẫn khiếp sợ không gì sánh nổi.

"Sở Cuồng Nhân!"

Sơn Quỷ thần tử nhìn về phía Sở Cuồng Nhân đột nhiên xuất hiện, ánh mắt cũng có chút ngưng trọng.

Đối với tên yêu nghiệt này, tuy rằng hắn còn chưa từng chính thức tiếp xúc, nhưng tiếng tăm của đối phương, hắn vẫn có nghe nói qua.

Đặc biệt, đối phương còn là một Hỗn Độn Thần Ma Thể!

"Chính là hắn."

Sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, ba người Lẫm Thu liếc nhau, sau đó trong mắt lộ ra vẻ ước ao.

"Hắn chính là vị Tiên Thiên Hỗn Độn Thần Ma thể kia sao?"

"Sự tồn tại mà đại nhân coi trọng nhất."

Trong lòng ba người âm thầm nghĩ tới, nhìn Sở Cuồng Nhân, bọn họ vô cùng hiếu kỳ.

Mà Sở Cuồng Nhân bị mọi người ở chỗ này nhìn chăm chú lại có sắc mặt lạnh nhạt, nhìn về phía Sơn Quỷ thần tử trên bầu trời, thản nhiên nói: "Ba người này, ta bảo vệ, ngươi, rời đi đi."

Bộ dáng vẫn vân đạm phong khinh kia, giống như cũng không để Sơn Quỷ thần tử ở trong lòng.

Thấy như vậy, Sơn Quỷ thần tử cũng nhướng mày, cười lạnh nói: "Người ta đều nói Sở Cuồng Nhân kiêu ngạo, không coi ai ra gì, hôm nay mới được chứng kiến, quả nhiên không phụ danh tiếng là một tiên điên, nhưng mà, chỉ bằng một câu của ngươi liền muốn ta rời đi, ngươi không cảm thấy, ý nghĩ này quá mức hão huyền sao?!"

Dứt lời, một luồng khí tức âm u kinh khủng bạo phát ra từ trên người Sơn Quỷ thần tử, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân!

Thiên kiêu tầm thường dưới uy thế này, chỉ sợ đã sớm run lẩy bẩy.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không thèm quan tâm đối với uy áp này, đối với hắn mà nói, nó giống như cơn gió nhẹ quất vào mặt, căn bản chẳng đáng là gì cả.

"Chỉ bằng phân thân này của ngươi, liền muốn làm càn ở trước mặt ta, đây mới là ý nghĩ hão huyền!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói, đạp không mà đi tới trước mặt cấm chế Tiên Khí kia.

Nghe được những lời hắn nói, mọi người không khỏi chấn kinh.

Nhất là ba người Lẫm Thu, sắc mặt đều thay đổi, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Bọn họ và Sơn Quỷ thần tử đánh lâu như vậy, thật không nghĩ đến, đây thực sự chỉ là một phân thân của đối phương? !

Vậy bản tôn của Sơn Quỷ thần tử kia, sẽ phải mạnh đến cỡ nào?
**

**

Nghĩ đến đây, bọn họ không khỏi tê cả da đầu.

**

**

"Đây chính là sự đáng sợ của những yêu nghiệt hàng đầu sao?"

Có người âm thầm cảm khái nói ra.

Cho dù là yêu nghiệt, cũng có phân chia mạnh yếu, yêu nghiệt hàng đầu, từng người đều có thực lực mà người bình thường khó có thể tưởng tượng được.

Bọn họ so với những thiên kiêu còn lại, có hi vọng rất lớn trùng kích Hợp Đạo!

Nếu như nói rằng, hy vọng trùng kích Hợp Đạo của những yêu nghiệt khác là một phần trăm, như vậy, yêu nghiệt đứng đầu chính là mười phần trăm, thậm chí nhiều hơn!

"Sở Cuồng Nhân, nhãn lực của ngươi thật sự hoàn toàn không tầm thường."

Sơn Quỷ cũng rất bất ngờ, đối phương có thể liếc một chút liền nhìn ra hư thực của bản thân.

Nhưng sau đó, lại thấy bàn tay của đối phương nắm lấy Tiên Khí bày ra cấm chế.

"Hừ, ngu xuẩn, cấm chế này há lại có thể dễ dàng phá vỡ như vậy."

Một tu sĩ Sơn Quỷ hừ lạnh nói.

Nhưng một màn kế tiếp, đột nhiên làm hắn trừng lớn hai mắt.

Chỉ thấy bàn tay của Sở Cuồng Nhân chụp vào cấm chế, trong tay có một luồng Thần Ma chi khí vô cùng doạ người đang lưu chuyển.

Cấm chế và Thần Ma chi khí kia phát sinh va chạm, thật sự ầm ầm chấn động!

Khi từng tiếng nổ vang lên, cấm chế này, bị Sở Cuồng Nhân dùng năm ngón tay xé toạc một lỗ hổng cực lớn, toàn bộ quá trình, không chỉ không lao lực mà còn vô cùng dễ dàng!

"Thần Ma thể của hắn, lại kinh khủng như vậy sao? ! !"

Tu sĩ Sơn Quỷ kia nuốt nước miếng, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân đi vào cấm chế, nhìn Sơn Quỷ thần tử: "Bây giờ ngươi rời đi, vẫn còn kịp."

"Sở Cuồng Nhân, ta nghĩ muốn lĩnh giáo một chút thực lực của ngươi!"

Ánh mắt Sơn Quỷ thần tử ngưng trọng, thúc giục tiên nguyên trong cơ thể đến cực hạn: "Sơn Quỷ Quyết, Hắc Sơn Trấn Thập Phương!"

Đạo văn tiên nguyên oanh động hư không, một tòa thần sơn nghiền ép xông ra.

"Ngươi, đã nhìn thấy Thần Ma thể chân chính chưa?"

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, từ tốn nói.

Bàn tay trắng nõn như ngọc nâng lên, phía trên có vạn đạo tiên huy phun trào, trong đó có vô số đạo văn lưu chuyển, Thần Ma chi khí doạ người giống như nước lũ tuôn ra!

Thần Ma chi khí này xen lẫn ở trong hư không, phun trào ra sinh tử chi ý!

Sinh ý màu trắng, Tử khí màu đen dung hợp, hóa thành một bức Sinh Tử Đồ bao trùm bầu trời, trùng trùng điệp điệp nghiền ép ra!

Một vụ nổ ầm ầm vang lên, Sinh Tử Đồ và ngọn thần sơn màu đen cùng nhau nổ tung!

Chỉ với một đòn, không gian xung quanh liền trực tiếp vỡ nát!

Thân thể của Sơn Quỷ thần tử bị Sinh Tử Đồ bao phủ, dưới tác động của Thần Ma chi khí, trực tiếp sụp đổ và tan rã!

Chỉ với một chiêu, luồng phân thân này của hắn liền hoàn toàn tiêu tán!

"Tốt cho một Sở Cuồng Nhân, sự việc ngày hôm nay, ta sẽ nhớ kỹ!"

Trước khi tiêu vong, Sơn Quỷ thần tử nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, giọng điệu băng lãnh nói.

Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý.

Kẻ thù của hắn nhiều như vậy, thêm một Sơn Quỷ thần tử, thiếu một Sơn Quỷ thần tử, cũng chẳng khác gì nhau.

Sau đó, ánh mắt của hắn đảo qua mấy tu sĩ Sơn Quỷ còn lại, những người kia bị dọa đến mất hồn mất vía, quay người liền muốn chạy trốn.

Nhưng sinh tử chi ý bốn phía còn sót lại lưu chuyển, Sinh Tử Đồ còn chưa hoàn toàn tán đi đã nghiền nát bọn họ thành sương máu trong nháy mắt, nổ tung trên không trung!

"Đây chính là thực lực của Sở Cuồng Nhân, quả thật đáng sợ."

"Thật sự là trăm nghe không bằng một thấy."

"Khó trách lúc Hoàng Vũ Y, Hỏa Đồng vừa mới nhìn thấy đối phương liền bị hù chạy, nếu như ta kết thù với một người như vậy, ta cũng sẽ chạy."

Đông đảo thiên kiêu tu sĩ bốn phía không khỏi sợ hãi mà than, trong mắt lộ ra vẻ kiêng kị.

Mà ba người Lẫm Thu sau lưng Sở Cuồng Nhân, mặt mũi cũng đã tràn đầy ngốc trệ.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Sơn Quỷ thần tử khó có thể chiến thắng, ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, liền ngay cả một chiêu cũng không thể tiếp nổi.

"Đây chính là, Hỗn Độn Thần Ma Thể chân chính sao? !"

Ba người Lẫm Thu nhìn thấy bóng lưng của Sở Cuồng Nhân, chỉ cảm thấy bóng lưng của đối phương phi thường cao lớn, phong thái chiếu rọi!

Một bộ bạch y kia, ở trong nội tâm của bọn họ, sẽ đọng lại mãi.

Chương 1322 - Sở Cuồng Nhân bàn tính, lai lịch của Tuyệt Vô Thần, Thần Ma Chi Vương

"Đa tạ Sở đạo hữu xuất thủ tương trợ."

Ba người Lẫm Thu đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, cảm kích nói.

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

"Cùng là Thần Ma nhất mạch, không cần khách khí, mặt khác, ta cũng có chút việc muốn hỏi các ngươi một chút."

"Sở đạo hữu xin cứ hỏi, chúng ta nhất định biết được gì đều nói hết không giấu diếm." Lẫm Thu nói.

"Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch của các ngươi, là người nào đã sáng tạo ra?"

Đây là điều mà Sở Cuồng Nhân tò mò nhất.

Tuy rằng Bắc Minh đã từng nói với hắn, Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch này chính là được tạo ra bởi một đại năng của Thần Ma nhất mạch chân chính, nhưng mà, đối với vị đại năng kia, hắn cũng không nói thêm điều gì.

Dù sao, đây chẳng qua chỉ là một phân thân của Bắc Minh, có rất nhiều chuyện cũng không kịp nói.

"Một trong bảy vị Thần Ma, Hư Vô!"

Lẫm Thu chần chờ một chút, lập tức tiết lộ người khai sáng ra Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch.

Hai vị tu sĩ Thần Ma bên cạnh nàng, hai mặt nhìn nhau.

"Lẫm Thu, chúng ta cứ như vậy mà nói ra húy danh của đại nhân, có vẻ không tốt cho lắm."

"Không sao, đại nhân không cần chúng ta giữ bí mật, mà Sở đạo hữu lại là tu sĩ Thần Ma chân chính, đại nhân đã từng nói, tương lai, hắn sẽ là lãnh tụ của Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch chúng ta, nói với hắn, cũng không gì là không thể." Lẫm Thu nói, mà nàng, khiến Sở Cuồng Nhân có chút nghi hoặc.

Lãnh tụ của Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch?

Chuyện này là như thế nào đây?

"Ngươi có thể nói chi tiết hơn được không?"

"Tất nhiên."

"Nơi này không phải là chỗ nói chuyện, trước tiên chúng ta đổi một chỗ khác đi."

Sở Cuồng Nhân nhìn chung quanh một chút, người hơi nhiều, không thích hợp trò chuyện, sau đó mang theo bọn người Lẫm Thu rời đi.

Mà một bên khác.

Sau khi hai người Hỏa Đồng và Hoàng Vũ Y nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, nhanh chóng rời khỏi buổi đấu giá, một đường phi nước đại, thậm chí bay thẳng ra Thiên Thương cổ tinh, đi vào một hành tinh không người.

"Đáng chết, vậy mà Sở Cuồng Nhân lại xuất hiện ở buổi đấu giá, nhưng mà, hắn chính là người cùng chúng ta đấu giá để mua Thần Hỏa Đồ kia sao? !"

Hoàng Vũ Y vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, phía trên gương mặt xinh đẹp mang theo vẻ tái nhợt.

Cho dù là Hỏa Đồng, trong lòng cũng còn sợ hãi.

Mặc dù hắn và Sở Cuồng Nhân không có xung đột trực diện, dù sao nhưng đối phương cũng là địch nhân của Côn Lôn Tiên Đình, mà hắn lại là giới tử hỏa bộ của Tiên Đình, về mặt thân phận đã có sự đối lập.

Sở Cuồng Nhân muốn giết hắn, cũng không phải là chuyện không thể.

Nhưng một khi đối phương xuất thủ, với thực lực của hắn hiện nay, cho dù cộng thêm Hoàng Vũ Y, cũng không có chút đường sống nào.

"Cũng không biết Sơn Quỷ thần tử kia hiện tại thế nào."

Hoàng Vũ Y nghĩ đến Sơn Quỷ thần tử, đối phương chính là thần tử của Đông Hoàng Tiên Đình, nghe nói thực lực của hắn không thua gì so với thiếu ngự của Côn Lôn Tiên Đình.

Nếu như nhân vật như vậy giao thủ với Sở Cuồng Nhân, cũng không biết là cảnh tượng như thế nào?

Nàng không biết rằng, Sơn Quỷ thần tử xuất hiện trong buổi đấu giá, chỉ là một phân thân, còn tưởng rằng đó là bản tôn.

"Thực lực của Sở Cuồng Nhân, không phải là ngươi không biết, tuy rằng Sơn Quỷ thần tử cường đại, nhưng so với thiếu ngự nhà ta thì còn kém hơn một chút, đoán chừng không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân."

Hỏa Đồng từ tốn nói.

Sau đó, hắn lấy Thần Hỏa Đồ ra, cau mày lại: "Không nghĩ tới, người cùng chúng ta đấu giá lại chính là Sở Cuồng Nhân, chỉ không biết vì cái gì, vậy mà Sở Cuồng Nhân này lại từ bỏ giữa đường."

Người kia, rốt cuộc đang có ý đồ gì?

Trong lòng của hắn, ẩn ẩn có chút bất an.

"Được rồi, Thần Hỏa Đồ đã tới tay, chúng ta cũng bắt đầu hành động đi."

Hoàng Vũ Y nhìn Thần Hỏa Đồ trong tay Hỏa Đồng, nói.

Nàng thật sự nóng lòng muốn cải thiện thực lực của chính mình.

Làm một yêu nghiệt, nàng cũng không muốn lúc nào cũng bị Sở Cuồng Nhân chèn ép, giống như hôm nay, nhìn thấy đối phương thì đã chạy trối chết.

Chuyện này thật sự là quá mất mặt.

"Được!"

Hỏa Đồng gật gật đầu, sau đó hắn thúc giục Chúc Dung Thần Hỏa Quyết, Chúc Dung Hỏa chú nhập vào bên trong Thần Hỏa Đồ trong tay.

Nháy mắt, chỉ thấy Thần Hỏa Đồ bay lên trời, lập tức mở ra!

Bên trong đồ, có vô số đường vân hiện lên, mặt trên còn có một đám ánh sáng, đếm kỹ thì có tổng cộng ba mươi ba đường!

"Ngày xưa, đệ nhất Hỏa Thần Chúc Dung của hỏa bộ ta từng du lịch thiên hạ, tìm kiếm thần hỏa trên thế gian. Trong số đó, có ba mươi ba chỗ kỳ địa thai nghén hỏa chủng, hỏa chủng kia vẫn còn đang trưởng thành ở bên trong, chưa được hình thành hoàn chỉnh, tùy tiện lấy đi chỉ là phung phí của trời, cho nên Chúc Dung liền để lại bức Thần Hỏa Đồ này."

"Đã qua lâu như vậy, thần hỏa kia, vẫn còn chứ?"

Hoàng Vũ Y cau mày lại nói.

Chúc Dung là nhân vật của kỷ nguyên trước, qua nhiều năm như vậy, Tiên giới đã trải qua bao nhiêu là chuyện, thậm chí còn tan vỡ, cho dù thần hỏa kia không còn nữa, cũng không phải là chuyện gì kì lạ.

"Ngay cả khi chỉ còn lại mấy loại, đối với chúng ta mà nói cũng đủ rồi."

Hỏa Đồng nhìn Thần Hỏa Đồ, nói: "Ba mươi ba chỗ kỳ địa này, có mười hai chỗ vừa vặn ở ngay trong sân thi đấu tinh không, trong đó có một chỗ cách nơi này không xa, đầu tiên hãy đi đến bên trong những chỗ này xem một chút đi."

Hỏa Đồng nói ra, thu hồi Thần Hỏa Đồ.

"Được."

Cứ như vậy, Hỏa Đồng và Hoàng Vũ Y vì để chống lại Sở Cuồng Nhân, bắt đầu cuộc hành trình tìm kiếm thần hỏa.

Mà sau khi hai người rời đi không lâu.

Một bóng người từ trong hư không đi ra.

Người này, mặc một bộ bạch y, không nhiễm trần thế, khuôn mặt tuấn dật, khí chất siêu phàm.

Hắn đứng trong tinh không, ngay cả Nhật Nguyệt Tinh Quang cũng không thể che lấp phong thái của hắn.

Người này, chính là Sở Cuồng Nhân.

Nhưng mà, đây không phải bản tôn của Sở Cuồng Nhân, mà chính là một phân thân.

"Thú vị, các ngươi nên vì ta mà đi tìm thần hỏa đi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một cái nói.

Hắn từng dùng Tiểu Ái phân tích qua Thần Hỏa Đồ, biết bên trên đồ này có cấm chế của Hỏa Thần Chúc Dung, chỉ có giới tử hỏa bộ sử dụng Chúc Dung quyết mới có thể mở ra.

Cho nên, thời điểm phát hiện Hỏa Đồng cùng hắn đấu giá Thần Hỏa Đồ này, trong lòng của hắn liền nổi lên một ý nghĩ.

Giao Thần Hỏa Đồ này cho đối phương.

Khiến cho đối phương, vì hắn mà thu thập thần hỏa, còn hắn, ngư ông đắc lợi!

Cho nên, hắn liền phái cỗ phân thân này, theo dõi đối phương.

"Hi vọng các ngươi sẽ không làm cho ta thất vọng."

...

Bên trong Thiên Thương cổ tinh.

Lẫm Thu đang giảng giải cho Sở Cuồng Nhân về những gì liên quan tới lai lịch của Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch.

Căn cứ vào lời Lẫm Thu nói.

Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch được khai sáng bởi một trong bảy vị tu sĩ Thần Ma hiện có, người kia, được gọi là Hư Vô.

Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch, cũng sở hữu một phần uy năng của Thần Ma thể, tuy vẫn kém nguyên bản, nhưng lại có thể chế tạo ra một lượng lớn, vô cùng cường đại.

Mà trong số đó, tác phẩm hoàn mỹ nhất của Hư Vô, thậm chí có thể sánh ngang với Thần Ma thể chân chính!

Tác phẩm kia, tên là Tuyệt Vô Thần!

"Tuyệt Vô Thần..."

Diệp Trúc cau mày lại: "Không nghĩ tới Tuyệt Vô Thần danh động sân thi đấu tinh không, lại có lai lịch như vậy."

Ở bên trong sân thi đấu tinh không, có mấy vị yêu nghiệt đứng đầu.

Tỉ như Sở Cuồng Nhân, thiếu ngự Tử Vi của Tiên Đình.

Mà Tuyệt Vô Thần, cũng là một yêu nghiệt đứng đầu bên trong sân thi đấu tinh không hiện tại! !

"Diệp đạo hữu đã từng gặp qua người này?"

"Ta từng nhìn thấy ở xa xa, thực lực của hắn, quả thật là rất mạnh, cho dù hiện tại ta có được sức mạnh Thanh Diệp Kiếm Đồng hoàn chỉnh, cũng không dám nói là đối thủ của người này."

Diệp Trúc nói ra, ánh mắt lộ ra một tia kiêng kị.

Nghe đến đây, Sở Cuồng Nhân cảm thấy hứng thú, Diệp Trúc nắm giữ Thanh Diệp Kiếm Đồng hoàn chỉnh, có thể nói là yêu nghiệt đứng đầu.

Làm cho hắn tâm phục khẩu phục, Tuyệt Vô Thần này, khơi dậy hứng thú của hắn.

"Vô thần đại ca quả thực cường đại, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không phải là kẻ thù của Sở đạo hữu."

"Bởi vì đại nhân đã từng nói, ngươi chính là lãnh tụ của Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch, chính là... Vương của chúng ta!"

Lẫm Thu trịnh trọng nói ra.

Chương 1323 - Minh Dật Phong ngỗ ngược và kiêu ngạo, ngươi có một cơ hội để chứng kiến

Người khai sáng Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch là Hư Vô, mà hắn đã từng nói, người kiệt xuất nhất Thần Ma nhất mạch trong tương lai chính là Sở Cuồng Nhân!

Mà Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch, là lễ vật mà hắn chuẩn bị cho Sở Cuồng Nhân.

Chỗ nào có Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch, tương lai nhất định phải phục tùng Sở Cuồng Nhân, hắn, là Thần Ma Chi Vương!

"Hư Vô... Khai sáng Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch, sau đó lại đưa thế lực này cho ta, cũng bởi vì ta nắm giữ Thần Ma thể đứng đầu Thần Ma nhất mạch sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

Cho tới bây giờ hắn cũng không tin có cái gọi là bữa trưa miễn phí trên cõi đời này, thường thường ngươi đạt được bao nhiêu, thì phải bỏ ra bao nhiêu, đây là quy luật không thể thay đổi từ xưa đến nay.

"Các ngươi có biết Bắc Minh không?"

Sở Cuồng Nhân lại hỏi một câu.

Lẫm Thu gật gật đầu: "Biết, Bắc Minh đại nhân chính là một trong bảy vị Thần Ma thể hiện hữu, là một trong những tồn tại hàng đầu trên đời này."

Trong mắt của nàng lộ ra một vẻ tôn sùng.

Bắc Minh, là một nhân vật cùng đẳng cấp với Hư Vô, người khai sáng ra bọn hắn, cũng là một trong bảy vị Thần Ma, mỗi một Hậu Thiên Thần Ma thể như bọn họ đều tỏ ra tôn kính từ trong nội tâm.

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân lại hỏi thêm mấy vấn đề.

Bỗng nhiên, ngọc giản bên hông Lẫm Thu bắt đầu rung động.

"Là bọn người Minh Dật Phong tới."

Hai mắt Lẫm Thu tỏa sáng.

Minh Dật Phong, cũng là một thành viên của Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch.

Hơn nữa, còn là một trong những tồn tại chỉ đứng sau Tuyệt Vô Thần đứng đầu, còn cường đại hơn rất nhiều so với Lẫm Thu.

"Nhất định là hắn đã nhận được tin tức của chúng ta, chạy đến đây chi viện."

"Nhưng mà, hắn tới quá chậm đi, nếu không có Sở đạo hữu, đoán chừng chúng ta đã sớm chết."

Hai vị tu sĩ Thần Ma có chút bất mãn nói ra.

Mà Lẫm Thu cũng có một chút lo lắng.

Minh Dật Phong làm người kiệt ngao bất thuần, trong Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch, mọi người đều biết, ngoại trừ Tuyệt Vô Thần ra, ai hắn cũng không phục.

Ngay cả vị Vương tương lai của bọn họ, Sở Cuồng Nhân, cũng giống như vậy.

"Làm sao mà hết lần này tới lần khác lại là hắn, nếu như hắn nhìn thấy Sở đạo hữu, không chừng sẽ có xung đột nổ ra, hi vọng hắn có thể kiềm chế bản thân một chút."

Lẫm Thu âm thầm nghĩ tới, không khỏi bất đắc dĩ.

Mà sau đó, bọn họ cũng nhìn thấy tu sĩ Thần Ma đến trợ giúp.

Tổng cộng bảy người.

Mỗi người đứng lơ lửng trên không, trên người tràn ngập Thần Ma chi khí cường đại, một số người vẫn còn đang bị thương, giống như vừa mới trải qua một trận chiến đấu.

Mà người cầm đầu, người mang trường bào màu đen, ánh mắt như điện.

Một thân Thần Ma chi khí cường đại còn đáng sợ hơn so với sáu người còn lại cộng lại, thiên kiêu xung quanh đi qua nhìn thấy cũng nhịn không được kiêng kị.

"Khí tức như vậy, không thấp hơn yêu nghiệt."

"Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch mới phát triển này, quả thật xuất hiện không ít nhân vật cường đại, chẳng lẽ, Thần Ma nhất mạch đã chìm bấy lâu nay muốn phát uy sao?"

"Không phải là không được."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Thần Ma nhất mạch chỉ có bảy người, rất ít khi xuất hiện, là Thần Long thấy đầu mà không thấy đuôi.

Ngay cả một số cường giả Đại La cũng chỉ nghe thấy tên của họ, không thấy người thật.

Thế nhưng, Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch lớn nhất mới xuất hiện này lại có biểu hiện phát triển, nhất là Tuyệt Vô Thần, đã tạo nên tên tuổi lớn ở bên trong sân thi đấu tinh không.

Đám người Lẫm Thu đi tới, nhìn người cầm đầu trong bọn người, Minh Dật Phong.

"Các ngươi đã bị thương sao?"

Lẫm Thu cau mày lại, có chút ngoài ý muốn.

"Trên đường tới, gặp phải người Sơn Quỷ nhất mạch của Đông Hoàng Tiên Đình, đánh một trận với bọn họ."

Minh Dật Phong từ tốn nói.

"Khó trách các ngươi tới chậm, Sơn Quỷ nhất mạch, vì sao bọn họ năm lần bảy lượt nhắm vào chúng ta? Thật sự là nghĩ không ra."

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh, trong lòng cũng hơi động một chút.

Sơn Quỷ thần tử...

Người này nhằm vào Thần Ma nhất mạch, điều này phải chú ý một chút.

"Há, Sở Cuồng Nhân."

Bỗng nhiên, Minh Dật Phong chú ý tới Sở Cuồng Nhân bên cạnh Lẫm Thu, trong mắt lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

"Đúng, chính là nhờ có Sở đạo hữu, chúng ta mới sống sót ở trong tay Sơn Quỷ thần tử được."

"Sơn Quỷ thần tử, hắn ra tay sao?"

Ánh mắt Minh Dật Phong ngưng trọng

"Chỉ là một phân thân của hắn thôi."

"Chỉ là một phân thân thôi sao, nói cách khác, thứ mà hắn đánh bại, chỉ là một phân thân."

Minh Dật Phong nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra một vẻ thất vọng.

"Xem ra, so với Vô Thần đại ca, vẫn có một chút chênh lệch."

"Minh Dật Phong, ăn nói cho cẩn thận!"

Sắc mặt Lẫm Thu hơi thay đổi, quát lạnh một tiếng.

"Thế nào, chẳng lẽ Thần Ma Chi Vương tương lai mà đại nhân nói đến, ngay cả chút khí lượng ấy cũng không có sao?"

Minh Dật Phong nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ khiêu khích.

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên: "Đối đãi với Thần Ma Chi Vương, thái độ của ngươi chính là như vậy sao?"

"Sở Cuồng Nhân, bây giờ ngươi còn chưa chính thức lên ngôi, còn chưa tính là Thần Ma Chi Vương chân chính, Thần Ma nhất mạch này, thực sự có thể làm cho ta tôn kính, ngoại trừ bảy vị đại nhân kia, cũng chỉ có Vô Thần đại ca, về phần ngươi, xin lỗi, ta còn chưa có đồng ý đâu!" Minh Dật Phong cười lạnh nói.

"Minh Dật Phong, đừng nên quá làm càn!" Lẫm Thu chất vấn.

Sở Cuồng Nhân xua tay, thản nhiên nói: "Không sao, thừa nhận hay không, đó là chuyện của hắn, ta không bắt buộc."

"Ha, nói đến ngược lại thật là dễ nghe, nhưng nói cho cùng, còn không phải là không có thực lực."

Minh Dật Phong càng ngày càng làm càn.

Sắc mặt Sở Cuồng Nhân vẫn không có bất kỳ biến hóa nào như cũ, nhìn Minh Dật Phong: "Khiêu khích rất vụng về, nhưng mà, ta không ngại để ngươi mở mang kiến thức một chút về thực lực của ta."

"Ha ha, vậy thì không thể tốt hơn!"

Khóe miệng Minh Dật Phong nhếch lên, trong mắt bắn ra tinh quang, Thần Ma chi khí trên người đột nhiên gào thét xông ra, bao phủ bốn phương tám hướng.

Bọn người Lẫm Thu thấy thế, có chút bất đắc dĩ.

"Thôi, hãy để Minh Dật Phong nếm chút khổ sở đi."

Lẫm Thu âm thầm nghĩ tới.

"Thuộc tính Thần Ma thể của ta, là lôi đình! ! Ngươi, nhìn cho kỹ!"

Trên người Minh Dật Phong có từng đạo Thần Ma chi khí bạo phát, hóa thành vô số Lôi Xà nhảy múa điên cuồng trong hư không, quét về phía Sở Cuồng Nhân.

Ầm, ầm, ầm! !

Vô số lôi đình đánh vào trên người Sở Cuồng Nhân, liên tục nổ tung!

Sức mạnh kia, khiến không gian xung quanh trực tiếp bị phá nát, sấm sét chuyển động, khiến nghìn dặm xung quanh gần như hóa thành một biển lôi đình!

Những tu sĩ bên trong phạm vi này, sắc mặt biến hóa, một bên thúc giục tiên nguyên chống lại lôi đình, một bên nhanh chóng lùi lại.

Mà ngay trung tâm của lôi đình, Sở Cuồng Nhân sừng sững bất động, ngàn vạn lôi đình xông vào cơ thể, vẫn không cách nào khiến cho hắn lui lại nửa bước như cũ.

Minh Dật Phong thấy thế, ánh mắt dần dần ngưng trọng.

"Nổi danh như vậy, đúng là không chỉ có hư danh, Sở Cuồng Nhân, lôi hải này, cho dù là thiên kiêu đứng đầu cũng khó có thể chống cự, ngươi lại có thể lông tóc không tổn hao gì, quả thật là có mấy phần thực lực."

"Dùng tất cả sức mạnh của mình, ngươi chỉ có một cơ hội để nhìn thấy thực lực của Thần Ma Chi Vương."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, bạch y phấp phới.

Nghe đến đây, ánh mắt Minh Dật Phong ngưng trọng, sau đó trên người có một lượng lớn Thần Ma chi khí tiết ra: "Hỗn Độn Thiên Lôi Ấn! !"

Chỉ thấy một lượng lớn Thần Ma chi khí hấp thu lôi đình bốn phía, hóa thành một đại ấn cổ lão, khắc đầy vô số đạo văn huyền diệu, bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống! !

Trong chốc lát, hư không vỡ nát, trời đất nứt ra!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, trên người giống như có Thần Ma chi khí tuôn ra, nhưng luồng Thần Ma chi khí này lại cường đại, vượt xa cái trên người Minh Dật Phong.

Giống như thần tử và Vương giả, không thể so sánh nổi!

Bên trong Thần Ma chi khí, có sinh tử chi ý lưu chuyển, hóa thành một bức Sinh Tử Đồ bao trùm bầu trời, trùng trùng điệp điệp, nghiền ép xông ra! !

Lôi Ấn, Sinh Tử Đồ va chạm vào nhau!

Sinh tử chi ý và lôi đình điên cuồng va chạm, vô số đạo văn xen lẫn bị phá tan!

Lôi Ấn va chạm với Sinh Tử Đồ, hóa thành ngàn vạn lôi đình, nổ tung ngay tại chỗ!

"Cái gì? !"

Chương 1324 - n uy cùng làm, Minh Dật Phong thần phục, Hoàng Vũ Y tự tin

Sinh Tử Đồ mênh mông cuồn cuộn trực tiếp phá nát Hỗn Độn Lôi Ấn!

Sức mạnh vô cùng kinh khủng trực tiếp khiến hư không bốn phương rách nát, càng khiến đồng tử của Minh Dật Phong co rụt lại, vẻ mặt đầy hoảng sợ!

Hắn nhìn Sinh Tử Đồ kia, chỉ cảm thấy một sự kinh khủng xưa nay chưa từng có hoàn toàn bao phủ bản thân, sinh tử, giống như đều bị Sở Cuồng Nhân khống chế!

“Làm sao có thể cường đại như thế? !”

“Chẳng lẽ, đây chính là Thần Ma thể chân chính sao? !”

Sắc mặt Minh Dật Phong có chút kinh hãi, thúc giục tiên nguyên trong cơ thể đến mức cực hạn, Thần Ma chi khí cường đại lấy hắn làm trung tâm nhanh chóng bạo phát, giống như thủy triều khuếch tán, xen lẫn với vô số đạo văn, hóa thành từng đạo lôi đình, đập về phía Sinh Tử Đồ, nhưng cũng chỉ tóe lên từng gợn sóng lăn tăn.

Uy thế của Sinh Tử Đồ, thẳng tiến không lùi, giống như muốn trấn áp tất cả, trực tiếp rơi ở trên người hắn.

Chỉ trong chớp mắt, Minh Dật Phong liền cảm nhận được uy áp vô biên vô hạn bao phủ chính mình, hai đầu gối của hắn quả thật mềm nhũn, không bị khống chế mà quỳ rạp xuống đất! !

Răng rắc, xẹt xẹt……

Trên tiên khu của Minh Dật Phong truyền ra từng tiếng tan vỡ, cả người giống như một món đồ sứ dễ bị phá nát.

Dường như Sở Cuồng Nhân chỉ cần hơi dùng sức một chút, hắn nhất định sẽ hóa thành vô số mảnh nhỏ.

Tất cả tu sĩ Thần Ma nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đều nhịn không được mà biến đổi.

“Quá mạnh đi!”

“Một chiêu, cư nhiên chỉ với một chiêu liền nhanh chóng trấn áp Minh Dật Phong!”

Sinh tử chi ý dần dần tiêu tán.

Mà giờ phút này, Minh Dật Phong không được ổn lắm, hắn quỳ rạp trên mặt đất, thân thể gần như bị rách nát, cả người chật vật đến cực hạn, so với bộ dáng kiêu ngạo vừa rồi như hai người hoàn toàn khác nhau.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo sự sợ hãi.

Sức mạnh Thần Ma như vậy, hắn chỉ từng thấy qua ở trên người Tuyệt Vô Thần, hơn nữa, ngay cả Tuyệt Vô Thần cũng không có khả năng dễ dàng trấn áp bản thân hắn như thế!

Người trước mắt này, thực lực nằm phía trên Tuyệt Vô Thần!

Đây là, Hỗn Độn Thần Ma Thể chân chính, Thần Ma Chi Vương tương lai! !!

Hắn hít một hơi thật sâu, thân thể mạnh mẽ chống đỡ từ từ đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, sau đó, hạ gối quỳ xuống, thần sắc trở nên vô cùng cung kính.

“Vừa rồi mạo phạm ngô vương, cầu xin ngô vương giáng tội!”

Đường đường là yêu nghiệt, lại quỳ xuống với một người khác.

Loại chuyện thế này, làm một số ít các tu sĩ thiên kiêu không biết nội tình trợn mắt há hốc mồm, cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Hắn bày ra thực lực như vậy, cũng đủ để chứng minh hắn có năng lực làm Thần Ma Chi Vương trong tương lai.

Tuy rằng Minh Dật Phong kiêu ngạo, nhưng là một thành viên của Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch, chuyện hắn có thể làm, chỉ có thể là thần phục! !

Nếu còn dám bất kính với Sở Cuồng Nhân, chính là tự mình tìm đường chết.

Thậm chí không cần Sở Cuồng Nhân ra tay, những Hậu Thiên Thần Ma khác cũng sẽ bị đối phương ra tay trấn áp.

“Đứng lên đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn giơ tay thi triển Sinh Tử Đồ, chuyển sinh nghịch tử, sức mạnh sinh tử cường đại tụ họp trong cơ thể đối phương, chữa trị thương thế cho đối phương!

n uy cùng làm, khiến Minh Dật Phong càng thêm một lòng phục tùng.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân và các tu sĩ Hậu Thiên Thần Ma còn lại cũng giải thích một ít tình hình.

Hiện tại Hậu Thiên Thần Ma đang hoạt động ở trong sân thi đấu tinh không, biểu hiện vô cùng loá mắt.

Mà Tuyệt Vô Thần được xem như cường giả mạnh nhất, vào khoảng thời gian trước đạt được một phần cơ duyên, liền bế quan chưa ra, cho nên mới khiến cho Sơn Quỷ thần tử không kiêng nể gì như thế.

“Hiện tại, Vương muốn lên ngôi, thì phải chờ Tuyệt Vô Thần xuất quan, dưới sự chứng kiến của tất cả Hậu Thiên Thần Ma, bày ra thực lực, đạt được Thần Ma chi quan, khiến mọi người tán thành.”

Thần Ma chi quan, chính là một món Tiên Khí được Hư Vô chế tác.

Cũng là bằng chứng thống lĩnh Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch.

Mà vật ấy, hiện tại đang ở trong tay Tuyệt Vô Thần, được đích thân hắn trông coi!

Nói cách khác, Sở Cuồng Nhân muốn lên ngôi thành Vương ở bên trong Thần Ma nhất mạch, nhất định phải đánh bại Tuyệt Vô Thần như đánh bại Minh Dật Phong hôm nay, khiến cho đối phương thần phục!

“Tuyệt Vô Thần, Thần Ma chi quan, thú vị.”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên, càng thêm chờ mong cuộc gặp mặt với đối phương.

…………

Bên kia.

Sau khi Hỏa Đồng và Hoàng Vũ Y lấy được Thần Hỏa Đồ, liền bắt đầu đi tìm kiếm thần hỏa.

Nhưng mà, vận khí của bọn họ cũng không được tính là quá tốt.

Bên trong sân thi đấu tinh không, có mười hai chỗ kỳ địa có khả năng ẩn chứa thần hỏa, bọn họ đã đi được ba chỗ, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

“Đáng chết, Thần Hỏa Đồ này của ngươi rốt cuộc có đáng tin cậy hay không? !”

Hoàng Vũ Y nhìn Hỏa Đồng, bất mãn nói.

“Không cần sốt ruột, chỉ mới đến ba địa điểm mà thôi, còn có chín chỗ, chắc chắn sẽ có thu hoạch.”

Ngược lại Hỏa Đồng có vẻ rất bình tĩnh.

Quả nhiên.

Thời điểm bọn họ đến chỗ kỳ địa thứ tư, quả nhiên có thu hoạch, tìm được thần hỏa Thần Hỏa xếp hạng thứ bốn mươi ba trong bảng Thần Hỏa!

“Đây là Thông Minh tâm hoả!”

Hoàng Vũ Y nhìn ngọn lửa màu trắng bạc trước mắt, không khỏi mừng rỡ như điên.

Sắc mặt Hỏa Đồng cũng lộ ra một nụ cười.

“Hoàng Vũ Y, ta ở chỗ này hộ pháp cho ngươi, ngươi luyện hóa thần hỏa này trước đi.”

Hỏa Đồng nói.

Nghe thế, Hoàng Vũ Y không khỏi có chút ngoài ý muốn: “Vậy mà ngươi lại bỏ qua, nhường thần hỏa này cho ta?”

“Ngươi và ta hợp tác, có cùng một mục tiêu, chỉ cần cuối cùng có thể đánh bại Sở Cuồng Nhân, ai luyện hóa thần hỏa đều giống nhau.”

Hỏa Đồng nói đến thành khẩn, khiến trong lòng của Hoàng Vũ Y nghi hoặc.

Thực sự tốt bụng đến như vậy?

Nhưng thần hỏa ở trước mặt, nàng cũng không muốn để tam quá nhiều, bản thân là một yêu nghiệt, chẳng lẽ lại sợ bị một thiên kiêu như Hỏa Đồng tính kế hay sao?

Nghĩ vậy, nàng liền bước một bước lên, vận dụng dung hợp thần hỏa chi pháp của hỏa bộ mà Hỏa Đồng đưa cho, vận chuyển Hoàng Hỏa!

Chỉ thấy một lượng lớn Hoàng Hỏa gào thét tuôn ra, bao phủ ngọn lửa màu trắng bạc.

Rất nhanh, nửa tháng sau.

Hoàng Vũ Y thành công luyện hóa thần hỏa, cảm thấy thực lực của bản thân đã tăng thêm một đoạn!

“Rất tốt, Dung Hỏa chi pháp của hỏa bộ quả nhiên có hiệu quả!”

“Chỉ cần ta có thể luyện hóa thêm vài loại thần hỏa, ta nhất định có thể thành công vượt qua Sở Cuồng Nhân!”

Hoàng Vũ Y âm thầm nghĩ đến, trong mắt mang theo tia chờ mong.

“Đi, đi đến chỗ tiếp theo.”

Sau khi Hỏa Đồng thấy Hoàng Vũ Y thành công luyện hóa thần hỏa liền nói.

“Được!”

Mà Sở Cuồng Nhân ẩn mình ở trong hư không thấy nhìn thấy một màn như vậy, sờ lên cằm, có chút hăng hái: “Vậy để xem các ngươi có thể làm được đến bước nào.”

Sau đó, hai người Hỏa Đồng đi đến sáu nơi cất giấu thần hỏa.

Ở trong đó, có hai nơi tìm kiếm thất bại, không có thần hỏa, mà bốn kỳ địa còn lại, đều có sự tồn tại của thần hỏa, mỗi một loại đều là thần hỏa cường đại đứng hàng thứ năm mươi trở lên trong bảng Thần Hỏa.

Thậm chí còn có một loại thần hỏa xếp hạng mười bảy.

Tất cả thần hỏa này đều bị Hoàng Vũ Y luyện hóa hấp thu, khiến cho thực lực của nàng tiến thêm một bước lớn.

“Ta cảm thấy, hiện tại ta rất mạnh!”

“Nếu ta của hiện tại đấu với bản thân trước kia một trận, không cần đến mười chiêu, ta liền có thể đánh bại ta trong quá khứ!”

“Sức mạnh như vậy, nếu so với Sở Cuồng Nhân, cũng không kém quá xa đi!”

Hoàng Vũ Y hưng phấn nói.

Lúc này, ở phía xa so với bọn họ, truyền đến một luồng dao động năng lượng cường đại, bên trong một cổ tinh phía xa xa, có người đang chiến đấu!

“Viên cổ tinh kia, là chỗ kỳ địa thứ mười!”

Hỏa Đồng nói, ngay sau đó mang theo Hoàng Vũ Y nhanh chóng đi đến, đi tới bên trong cổ tinh kia.

Chỉ thấy ở bên ngoài kỳ địa mà bọn họ đang tìm kiếm, đang phát sinh một cuộc chiến.

Hai bên giao chiến này, phân biệt là một nữ và ba nam.

Nữ tử kia mặc trên người váy dài màu đen, chỉ cần giơ tay nhấc chân liền có một luồng âm khí mênh mông bạo phát, sức mạnh này không kém hơn bao nhiêu so với yêu nghiệt.

Mà ba nam tử kia cũng không phải dạng lương thiện gì, mỗi một tên đều là thiên kiêu đứng đầu, thậm chí chiến lực còn có thể so với yêu nghiệt.

Chương 1325 - Phù âm gặp nguy, Phù Tang sức mạnh chân chính, ai cho các ngươi lá gan đụng đến người của ta

Phía trên cổ tinh, ba nam tử đang ở vây quanh tấn công một nữ tử mặc trên người váy dài màu đen, thực lực của cả bốn người đều không hề tầm thường, dao động chiến đấu trực tiếp phá vỡ sơn mạch bốn phía.

Thậm chí cả một khối đại lục đều điên cuồng rung chuyển.

Hai người Hoàng Vũ Y, Hỏa Đồng chạy tới nơi đây, nhìn trận chiến này, đều cảm thấy có chút kinh ngạc.

“Là bọn họ.”

Hỏa Đồng nhìn ba tên đang liên thủ tấn công nữ tu sĩ kia: “Truyền nhân của Sở Giang Vương nhất mạch ở Địa Phủ, Vân Diệp của Thiên Ma nhất mạch ở Ma Đạo, còn có Huyền Thiên Đạo Tử của Thiên Đạo tông!”

Ba người này, đều là thiên kiêu nổi danh bên trong sân thi đấu tinh không.

Đặc biệt là Huyền Thiên Đạo Tử của Thiên Đạo tông, thực lực của hắn còn cường đại hơn so với Hoàng Thiên Đạo Tử, đã có thể sánh vai với yêu nghiệt.

Nhưng ba người này, lúc này lại liên thủ tấn công một nữ tu.

Nữ tu này, rốt cuộc là có địa vị gì?

Mà Sở Cuồng Nhân ẩn mình ở trong hư không, sau khi nhìn thấy nữ tu kia cũng sửng sốt một chút: “Là nàng.”

Nữ tu kia, người mặc váy dài màu đen, dáng người thướt tha, khí chất âm trầm lạnh băng.

Giống như một đóa hoa Mạn Đà La nở rộ trong Địa Ngục.

Người này, chính là tuỳ tùng của Sở Cuồng Nhân, Phù âm!

“Linh hồn âm Phù Tang, ngoan ngoãn giao U Minh kỳ hỏa ra, chúng ta có thể tha cho ngươi một cái mạng!”

Truyền nhân của Sở Giang Vương quát lạnh một tiếng.

Hắn giơ tay lên, âm khí mênh mông bao trùm bốn phía, hình thành vô số đạo văn huyền diệu, khiến cho bốn phía giống như hóa thành một chốn địa ngục quỷ mị!

Đây là một loại thủ đoạn phong cấm nào đó.

Mà Phù âm nghe vậy, thần sắc băng lãnh, cười lạnh nói: “Muốn ta giao U Minh kỳ hỏa ra, phải xem các ngươi có bản lĩnh này hay không đã!”

U Minh kỳ hỏa, thần hỏa đứng thứ mười bốn trong bảng Thần Hỏa, là do nàng đoạt được ở nơi đây, chẳng qua còn chưa kịp luyện hóa đã bị đám người Huyền Thiên Đạo Tử theo dõi.

“U Minh kỳ hỏa, ở trên người của ngươi?”

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy Hỏa Đồng còn có Hoàng Vũ Y đi ra từ hư không, mắt lạnh nhìn Phù âm.

Uy áp vô biên vô hạn kinh khủng, bao trùm khắp nơi.

Đặc biệt là Hoàng Vũ Y, luồng uy áp kia làm cho người ta sợ hãi, càng giống như là biển lửa vô biên, chỉ cần đứng ở bên cạnh, khiến cho ba người truyền nhân của Sở Giang Vương có một loại cảm giác như bị đốt thành tro tàn.

“Luồng khí tức này, là yêu nghiệt!”

“Trên người nàng ta có Hoàng Hỏa, là Hoàng Vũ Y của tổ Phượng Hoàng.”

“Người bên cạnh nàng, là Hỏa Đồng!”

Mặc kệ là Hoàng Vũ Y hay là Hỏa Đồng, ở bên trong sân thi đấu tinh không đều có danh tiếng rất lớn, rất nhanh, ba người Huyền Thiên Đạo Tử đã nhận ra đối phương.

Đặc biệt là Hỏa Đồng, bộ dạng đồng tử mười một mười hai tuổi kia, quá dễ dàng để nhận ra.

Sau khi Phù âm nhìn thấy Hỏa Đồng còn có Hoàng Vũ Y, trong lòng đột nhiên trầm xuống.

Vẻn vẹn ba người Huyền Thiên Đạo Tử, đã khiến nàng cảm thấy khó giải quyết, khó có thể ứng phó rồi, hiện tại lại có thêm Hoàng Vũ Y, Hỏa Đồng, nàng gần như không có bất kì khả năng nào để chạy thoát!

“Giao U Minh kỳ hỏa ra đây, ta sẽ để cho ngươi được chết một cách thống khoái!”

Hoàng Vũ Y nhìn Phù âm, lạnh giọng nói.

Dưới cái nhìn của nàng, tất cả thần hỏa nơi đây đều thuộc về nàng, không người nào được phép nhúng chàm.

“Muốn có thần hỏa, cũng được thôi, chẳng qua, các ngươi nhiều người như vậy, ta biết đưa nó cho ai đây?”

Phù âm từ tốn nói, ánh mắt đảo qua mấy người ở đây.

Nghe được lời nàng nói, mấy người đưa mắt nhìn nhau, nhìn người bên cạnh, trong mắt dần dần hiện ra vẻ đề phòng.

Đúng vậy.

U Minh kỳ hỏa cũng chỉ có một mà thôi.

Nhưng ở nơi này, lại có đến bốn người cộng thêm một Thần Hoàng!

U Minh kỳ hỏa, rốt cuộc là nên đưa cho ai?

“Thần hỏa này, đương nhiên là thuộc sở hữu của ta!”

Hoàng Vũ Y ngạo nghễ nói ra.

Nàng là người cường đại nhất ở đây, đương nhiên nên là của nàng.

Mà lời này vừa nói ra, ngoại trừ Hỏa Đồng, mấy người còn lại đều cau mày.

“Lời này của Thần Hoàng không đúng lắm, thần hỏa này chính là vật do thiên sinh địa dưỡng, không thuộc về bất kì kẻ nào, tuy rằng thực lực của ngươi mạnh nhất, nhưng cũng nên chú ý đến thứ tự trước sau, ba người chúng ta phát hiện vật này đầu tiên, hẳn là nên thuộc về ba người chúng ta mới đúng.” Huyền Thiên Đạo Tử từ tốn nói.

Trong lời nói của hắn, sớm đã loại trừ người đầu tiên phát hiện kỳ hỏa là Phù âm.

“Ha, ba người các ngươi, chẳng lẽ còn muốn tranh đoạt với ta hay sao?”

Giọng điệu Hoàng Vũ Y lạnh lùng nói.

“Nếu phải đánh nhau, ba người chúng ta liên thủ, cho dù là ngươi, thắng bại cũng không thể biết trước được đâu.”

Huyền Thiên Đạo Tử nói.

Truyền nhân của Sở Giang Vương, Vân Diệp của Thiên Ma nhất mạch nghe vậy, cũng nhìn chằm chằm Hoàng Vũ Y, một đám đồng loạt bày ra bộ dáng động thủ.

“Được rồi, đây chỉ là kế ly gián của nữ nhân này thôi.”

Lúc này Hỏa Đồng lên tiếng.

Hắn lạnh nhạt nói: “U Minh kỳ hỏa này thuộc về ai, tạm thời không nói đến, hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là phải nhanh chóng lấy lại vật ấy từ trong tay đối phương.”

“Hừ, tiểu thủ đoạn mà thôi, lại còn tính kế, cũng không bằng một chưởng của ta!”

Hoàng Vũ Y lạnh giọng nói ra, đánh ra một chưởng về phía Phù âm.

Một chưởng này, chứa đầy Hoàng Hỏa, vô cùng cường đại.

Phù âm thúc giục âm khí trong cơ thể, sức mạnh âm Phù Tang hoàn toàn bạo phát, nhưng ở trước mặt Hoàng Hỏa này vẫn không đáng chú ý như cũ, liền bị một chưởng đánh bay, đạo văn ẩn chứa ở phía trên tiên khu có xu thế bị phá nát.

So sánh với yêu nghiệt như Hoàng Vũ Y, dĩ nhiên nàng còn cách một khoảng.

Càng đừng nói, sau khi Hoàng Vũ Y hấp thu nhiều loại thần hỏa, lúc này thực lực sớm đã là xưa đâu bằng nay.

“Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, tự mình chủ động giao thần hỏa ra, ta sẽ cho ngươi được chết một cách thống khoái.”

“Muốn kỳ hỏa, thì ra tay đi!”

Phù âm lạnh giọng nói ra.

Ý tứ của đối phương đã vô cùng rõ ràng, mặc kệ bản thân có giao ra thần hỏa hay không, đối phương đều sẽ giết chết mình.

Một khi đã như vậy, vì sao nàng còn phải cho những người này tiện nghi.

Chi bằng, liều mạng một phen!

Cho dù có chết, nàng cũng muốn kéo thêm vài người làm đệm lưng!

Đứng trước tuyệt cảnh như thế này, không biết vì sao, trong đầu Phù âm đột nhiên hiện ra bóng dáng của Sở Cuồng Nhân.

Đáng tiếc.

Bản thân không có cơ hội gặp mặt hắn lần cuối.

Đối phương từng nói, muốn giúp mình nắm giữ sức mạnh Phù Tang hoàn chỉnh.

Trong lòng Phù âm có chút tiếc nuối.

Cũng không biết là do không thể nắm giữ sức mạnh Phù Tang hoàn chỉnh, hay là vì không được gặp Sở Cuồng Nhân lần cuối.

“Chấp mê bất ngộ, vậy thì ngươi đi tìm cái chết đi!”

Hoàng Vũ Y quát lạnh một tiếng, Hoàng Hỏa trên người gào thét tuôn ra, hóa thành một hư ảnh Thần Hoàng!

Mà ngay tại thời điểm hư ảnh Thần Hoàng này sắp bay ra.

Trong hư không, bỗng nhiên có một luồng khí tức không rõ bạo phát!

Từng vòng từng vòng đạo văn huyền diệu lưu chuyển ở trên không trung, ẩn chứa một luồng sức mạnh âm Dương kinh khủng, hoàn toàn đập nát cấm chế do truyền nhân của Sở Giang Vương thiết lập!

“Có chuyện gì xảy ra?”

Sắc mặt đám người Hoàng Vũ Y, Hỏa Đồng khẽ biến.

Chỉ thấy vô số đạo văn huyền diệu kia lưu chuyển ở trong hư không, sức mạnh âm Dương biến ảo, tạo thành một cây cổ thụ màu vàng đỏ mênh mông, cổ lão, thông thiên triệt địa!

Cổ thụ này tạo thành từ hai cây dâu to lớn nâng đỡ lẫn nhau, một âm một dương, thân cành màu đỏ thẫm, lá cây màu vàng kim.

Hàng tỉ tiên huy lưu chuyển ở trên cổ thụ, uy áp khuếch tán, khiến cho mỗi người ở đây đều cảm nhận được một luồng áp lực thật lớn.

Mà thời điểm Phù âm nhìn thấy cổ thụ này, sâu trong nội tâm lại xuất hiện một sự rung động, một sự cảm động, vui giận không kìm được, giờ phút này có một loại cảm giác lệ nóng doanh tròng.

“Đây là…… Phù Tang!”

“Là Phù Tang chân chính!”

Thế gian này, người có thể nắm giữ sức mạnh Phù Tang hoàn chỉnh, theo nàng biết, cũng chỉ có một người mà thôi.

Mà hiện tại, người kia, đã tới!

“Ai cho các ngươi lá gan, dám đụng đến người của ta?”

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Mà nghe được lời nói này, sắc mặt hai người Hỏa Đồng, Hoàng Vũ Y đều đại biến, thậm chí trong mắt còn toát ra vẻ sợ hãi.

“Sao lại là hắn! !”

Chương 1326 - Sức mạnh Phù Tang, còn không phải thời cơ để khai chiến

Thần thụ cổ lão Phù Tang tái hiện ở trong gầm trời, rung động thiên địa!

Thân cành mày đỏ, lá cây màu vàng kim, hàng tỉ tiên huy lưu chuyển, sức mạnh âm Dương hiển lộ.

Bọn người Hoàng Vũ Y, Hỏa Đồng đều trở nên khiếp sợ.

Nhưng ngay sau đó, một giọng nói quen thuộc xuất hiện, càng làm cho bọn họ thêm sợ hãi.

"Người nào cho các ngươi lá gan, dám động đến người của ta? !"

Lời nói lạnh nhạt vang vọng đất trời.

Chỉ thấy ở phía trên Thần Thụ Phù Tang che trời kia, một bóng người mặc bạch y từ từ đi ra.

Thân ảnh này, bạch y tóc đen, phong thái tuyệt thế!

Dưới sự chiếu rọi của hàng tỉ tiên huy xuất phát từ Phù Tang, lấy sức mạnh âm Dương làm thềm, đạp không mà đến, khí tức lưu chuyển, giống như Cửu Thiên Tiên Vương giáng trần, uy áp lay động đất trời!

Hoàng Vũ Y, Hỏa Đồng ở trên không co rụt lại, trong lòng run rẩy.

"Sao lại là hắn! !"

"Sở Cuồng Nhân, lại là hắn, sao giống như chỗ nào cũng có người này vậy? !"

Hỏa Đồng vừa sợ hãi, lại có chút mơ hồ.

Không phải Sở Cuồng Nhân ở Thiên Thương cổ tinh sao?

Sao lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này?

Coi như đối phương mới rời Thiên Thương cổ tinh, còn mình thì đúng lúc bị đối phương bắt gặp, vận khí này, cũng không khỏi quá kém đi! !

Hơn nữa, Phù âm mà bọn họ muốn đối phó, lại là người của Sở Cuồng Nhân? !

Đây là, hố hắn sao? !

"Sở Cuồng Nhân, là ngươi! Ngươi vẫn là kẻ âm hồn bất tán!"

Hoàng Vũ Y nhanh chóng lấy lại bình tĩnh sau nỗi hoảng sợ.

Nàng đã không giống như xưa, cho dù là Sở Cuồng Nhân thì như thế nào, dù mình không phải đối thủ của hắn, nhưng năng lực tự vệ thì nàng vẫn có.

Nghĩ đến đây, nội tâm của nàng nhiều hơn một phần sức mạnh.

"Các ngươi năm lần bảy lượt khiêu khích, khiến ta không thích, đã như vậy, vậy thì không cần giữ các ngươi lại trên đời này nữa."

Sở Cuồng Nhân nhìn bọn người Hoàng Vũ Y lạnh nhạt nói.

Mấy thiên kiêu ở chỗ này, trên cơ bản đều có khúc mắc với hắn.

Hoàng Vũ Y, Hỏa Đồng thì không cần phải nói.

Truyền nhân của Sở Giang Vương ở Địa Phủ, Thiên Ma nhất mạch của Ma Đạo, còn có đạo tử của Thiên Đạo tông...

Ba phe thế lực này, cũng có thù oán không nhỏ với hắn.

Âm Tào Địa Phủ thập mạch muốn tranh giành ngôi vị âm Phủ Thiên Tử với hắn, Ma Đạo từng bị hắn quấy đến long trời lỡ đất, hắn và Ma Đạo như nước với, Thiên Đạo tông, tám đạo tử thì có năm kẻ chết ở trong tay hắn...

"Là Sở Cuồng Nhân, xuất thủ!"

Sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân xuất hiện, Huyền Thiên Đạo Tử gần như không có chút do dự gì, sức mạnh Thiên Đạo trên người bạo phát đến cực hạn, đánh ra một chưởng!

Sức mạnh Thiên Đạo huy hoàng, trong nháy mắt bạo phát!

Truyền nhân của Sở Giang Vương cũng thúc giục âm khí, hóa thành sức mạnh Luân Hồi, điểm ra một chỉ, một vòng xoáy màu đen to lớn hiện lên: "Luân Hồi Chỉ! !"

"Thiên Ma Loạn Vũ! !"

Vân Diệp vừa ra tay chính là thi triển pháp môn tu hành cường đại nhất của Thiên Ma nhất mạch, chỉ thấy ma khí vô tận phóng lên tận trời, hóa thành vô số yêu ma quỷ quái trong hư không.

Tiếng kêu rên thê lương, gào thét phẫn nộ quanh quẩn ở trong thiên địa.

Giống như quần ma loạn vũ!

Thiên Đạo chi chưởng, Luân Hồi Chi Chỉ, sức mạnh Quần Ma!

Ba luồng sức mạnh hóa thành năng lượng cuồn cuộn như dòng nước lũ, quét về phía Sở Cuồng Nhân.

"Thần Hoàng Triều Thiên Khiếu!"

"Thần Hỏa quyền!"

Hỏa Đồng, Hoàng Vũ Y cũng xuất thủ.

Chúc Dung Hỏa, Hoàng Hỏa, hai loại thần hoả cường đại nhất thế gian này tiết ra, gần như khiến cho bốn phía hóa thành biển lửa vô tận!

Trong chốc lát, Sở Cuồng Nhân đối mặt với năm phương vây công.

Uy áp vô tận bao phủ hắn, đồng tử của Phù âm ở bên cạnh hắn co rụt lại, tiên khu nhịn không được run nhè nhẹ.

Ở trước mặt loại công kích này, nàng cảm thấy chỉ cần trong nháy mắt mình sẽ bị đánh cho hồn phi phách tán!

"Ánh sáng đom đóm, sao có thể so sánh với ánh trăng?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát ra.

Vừa sải bước ra, Phù Tang thụ thông thiên triệt địa kia run lên, hàng tỉ tiên huy gào thét xông ra, hóa thành một dòng nước lũ âm dương!

Vài luồng năng lượng đánh vào một chỗ, thiên địa rung chuyển, không gian nổ tung!

Phiến đại lục dưới chân mọi người cũng đang ầm ầm vỡ nát, bị phân tách thành mười mấy khối!

Động tĩnh khổng lồ dẫn tới sự chú ý của vô số thiên kiêu trong tinh không.

Tất cả mọi người nhìn nơi phát ra năng lượng, sắc mặt nghiêm túc.

"Dao động năng lượng kinh khủng thế này, khí tức này, rốt cuộc là yêu nghiệt nào đang chiến đấu?"

"Mau đi xem một chút."

Không ít thiên kiêu chạy tới.

Mà lúc bọn họ nhìn thấy đại lục bị phá vỡ thành mười mấy khối kia, ào ào hít vào một miệng hơi lạnh.

"Ông trời ạ, uy lực này, quá kinh khủng đi."

"Là ai đang chiến đấu vậy?"

Bọn họ có thể cảm nhận được, những dao động năng lượng còn sót lại trong không khí chắc chắn có thể giết chết một thiên kiêu trong nháy mắt.

"Các ngươi nhìn kia, đó là cái gì?"

Bỗng nhiên, có thiên kiêu phát hiện cái gì đó, chỉ vào nơi đó.

Chỉ thấy trong bụi mù vô tận, bên trong loạn lưu năng lượng, có một thần thụ to lớn đứng vững, hào quang màu đỏ ánh vàng chiếu rọi thập phương, thân cây to lớn, giống như đỉnh thiên lập địa!

"Cái này, chẳng lẽ đây là Phù Tang trong truyền thuyết cổ lão!"

"Phù Tang Thụ, làm sao lại xuất hiện ở đây, không phải đã tiêu vong ở kỷ nguyên trước rồi sao?"

"Không đúng, đây không phải Phù Tang Thần Thụ chân chính, mà là do năng lượng nào đó hiển hóa, là sức mạnh Phù Tang, có người nắm giữ sức mạnh Phù Tang hoàn chỉnh! !"

Thiên kiêu có kiến thức rộng rãi nhìn ra sự thật của Phù Tang trước mắt này.

Tuy không phải Phù Tang Thụ chân chính, nhưng mà, sức mạnh Phù Tang xuất hiện vẫn làm cho người ta chấn kinh như cũ.

Phù Tang, một trong thập đại linh căn thời kỳ Tiên Cổ, chưởng quản sức mạnh âm Dương, sự cường đại của nó, cho dù là ở thời kỳ Tiên Cổ cũng vô cùng có tiếng tăm.

Nếu có thể khai thác loại này sức mạnh đến cực hạn, đủ để trở thành một trong những tồn tại đứng đầu trong thiên địa này.

Sức mạnh Phù Tang, đây là năng lực thiên phú không thấp hơn mười đại Tiên Thể Chí Tôn!

"Sẽ là ai?"

Trong đầu tất cả mọi người cũng vô cùng hiếu kỳ, rốt cuộc người nắm giữ sức mạnh Phù Tang là ai.

Mà khi bọn họ nhìn thấy bóng người mặc bạch y đứng dưới thần thụ kia, ánh mắt đột nhiên ngây ngốc.

"Là, là thủ tịch thư viện Sở Cuồng Nhân? !"

"Hắn là người nắm giữ sức mạnh Phù Tang!"

Mọi người có chút bối rối.

Thủ tịch thư viện Sở Cuồng Nhân, cái tên này, bên trong sân thi đấu tinh không, gần như là không ai không biết, không người không hay.

Mà chuyện làm cho người ta bàn tán say sưa nhất, chính là Sở Cuồng Nhân có mấy loại thể chất tuyệt thế.

Thanh Diệp Kiếm Đồng, Luân Hồi Thiên Thể, Hỗn Độn Thần Ma Thể...

Những thứ này, tùy tiện chọn ra một loại đều đủ để tạo ra một yêu nghiệt đứng đầu, mà Sở Cuồng Nhân có được tất cả, bị vô số người coi là... Quái vật! !

Hiện tại, Sở Cuồng Nhân lại bày ra một loại sức mạnh mà ít người biết đến!

Sức mạnh Phù Tang!

"Nên nói thật không hổ là quái vật sao?"

"Rốt cuộc hắn còn có bao nhiêu át chủ bài mà chúng ta không biết?"

Hỏa Đồng, Hoàng Vũ Y nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng ngưng trọng.

"Đi!"

Hỏa Đồng gần như không có chút do dự nào, lôi kéo Hoàng Vũ Y muốn rời khỏi.

"Vì sao muốn đi, thực lực bây giờ của ta, không nhất định sẽ thua dưới tay hắn? !"

Hoàng Vũ Y nói ra.

"Không, ai cũng không biết Sở Cuồng Nhân còn có bao nhiêu át chủ bài, bây giờ không phải là thời cơ để khai chiến, rời đi trước, tiếp tục tìm thần hỏa!"

"Đáng chết..."

Trong lòng Hoàng Vũ Y không cam tâm đến cực hạn.

Nhưng dưới sự kiên trì của Hỏa Đồng, nàng chỉ có thể rời đi trước.

Hai người hóa thành hỏa quang, nhanh chóng rời khỏi chiến trường.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, cũng không hề ngăn cản.

Hắn đã bí mật lưu lại ấn ký truy tìm ở trên người đối phương, không sợ đối phương chạy khỏi sự khống chế của hắn.

"Các ngươi nên tiếp tục đi tìm thần hoả cho tốt, tiếp đó, ta sẽ giải quyết các ngươi."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía ba người Huyền Thiên Đạo Tử.

So với Hỏa Đồng, Hoàng Vũ Y, ba người này không có bất cú giá trị lợi dụng nào đối với hắn, giết là được.

"Không tốt, rời đi!"

Sau khi Huyền Thiên Đạo Tử thấy Hoàng Vũ Y, Hỏa Đồng rời đi, trong lòng bất an, cũng muốn chạy trốn.

Nhưng mà, vô số đạo văn huyền diệu màu trắng bạc lấy Sở Cuồng Nhân làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán, bao phủ thiên địa.

Chính là Thời Không Phong Ấn Thuật!

"Các ngươi, có thể trốn đi nơi nào?"

Chương 1327 - Tử Hoàng Phần Thiên Viêm, Hoàng Vũ Y và Hỏa Đồng nội chiến

"Các ngươi có thể chạy trốn tới đâu đây?"

Thần sắc của Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, đạo văn màu trắng bạc vô tận lấy hắn làm trung tâm nhanh chóng khuếch tán ra.

Trong một chớp mắt, thiên địa bị một luồng sức mạnh thời không kinh khủng phong cấm!

Cho dù lúc này Sở Cuồng Nhân chỉ là một bộ phân thân, nhưng thực lực của hắn đã vô cùng cường đại, phân thân này cũng dùng tâm huyết của hắn cộng thêm Dương Phù Tang luyện chế ra, có ba bốn phần thực lực của bản thể, mà ba bốn phần này đủ để nghiền ép thiên kiêu đứng đầu như truyền nhân của Sở Giang Vương, Vân Diệp.

Sức mạnh thời không, phong tỏa thiên địa!

Sắc mặt ba người truyền nhân của Sở Giang Vương đại biến, dùng hết tất cả để chống đỡ luồng sức mạnh này.

Nhưng thân cành Phù Tang Thần Thụ quét qua, một luồng sức mạnh âm Dương mênh mông bạo phát trong nháy mắt, bao phủ ba người bọn họ.

Dưới sự tấn công của luồng sức mạnh này, tiên khu của ba người không ngừng vỡ tan.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi chờ đó, thiên kiêu mạnh nhất Thiên Ma nhất mạch ta nhất định sẽ báo thù cho ta! !"

Vân Diệp biết chắc phải chết, tức giận thét lên.

"Địa Phủ ta, cũng sẽ không từ bỏ ý đồ! âm Phủ Thiên Tử, không phải âm Phủ ta thì sẽ không phải ai khác!"

Mặt mũi truyền nhân của Sở Giang Vương cũng tràn đầy oán hận nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân: "Truyền nhân còn lại của Địa Phủ ta, cuối cùng sẽ có một ngày kết thúc con đường tu tiên của ngươi! !"

"Những lời này ta nghe nhiều, nhưng, không có một kẻ nào trong các ngươi có thể thực hiện."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, Phù Tang Thần Thụ sau lưng chấn động.

Sức mạnh âm Dương kinh khủng hơn bạo phát, hoàn toàn tiêu diệt ba người này!

Mà trong tinh không, không ít người nhìn hắn, mặt mũi tràn đầy kiêng kị.

Sở Cuồng Nhân không để ý đến bọn họ, mang theo Phù âm rời khỏi nơi đây.

Chỗ nào đó trong tinh không.

Phù âm nhìn Sở Cuồng Nhân, trong đôi mắt đẹp toát ra vẻ kích động: "Đa tạ công tử cứu giúp."

Vốn dĩ, nàng đã tuyệt vọng.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đến, mang cho nàng hi vọng.

"Không sao, nói cho ta một chút chuyện về chuyến lịch luyện của ngươi trong khoảng thời gian này đi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Phù âm gật đầu, sau đó nói ra những chuyện trong chuyến lịch luyện của mình vào khoảng thời gian này.

Sau đó, nàng lấy ra một ngọn lửa màu xám.

Ngọn lửa này, cũng không nóng rực, ngược lại, lộ ra âm khí nồng đậm, khiến cho không gian tứ phương như bị đóng băng.

"Công tử, đây là U Minh kỳ hỏa đứng thứ mười bốn trong bảng Thần Hỏa!"

Phù âm nói ra, dự định đưa vật này cho Sở Cuồng Nhân.

"Ừm, thần hỏa này không tệ, nếu ngươi có thể luyện hóa, tất nhiên thực lực sẽ tiến một bước, ta sẽ dạy ngươi làm cách nào để nắm giữ sức mạnh Phù Tang hoàn chỉnh, đủ để cho ngươi bước vào hàng ngũ yêu nghiệt."

Sở Cuồng Nhân nói ra, cũng không định luyện hóa U Minh kỳ hỏa

này.

"Đa tạ công tử."

Phù âm gật đầu, nàng nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ kinh nghi bất định: "Công tử, trước mắt có phải phân thân của ngươi hay không?"

Nàng có thể cảm nhận được, Sở Cuồng Nhân trước mắt cho nàng một loại cảm giác thân thiết.

Loại cảm giác này, nàng chỉ từng cảm nhận được ở trên phân thân của Sở Cuồng Nhân, là sự cộng hưởng giữa âm Phù Tang và Dương Phù Tang.

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, cũng không giấu diếm.

Phù âm càng thêm sợ hãi, chỉ là một phân thân, đã có thể tuỳ tiện giết chết ba thiên kiêu đứng đầu tiếp cận hàng ngũ yêu nghiệt, vậy thực lực bản thể của Sở Cuồng Nhân, đã đạt đến trình độ nào?

Nàng không dám tưởng tượng.

"Được rồi, hiện tại ta giao pháp môn tu hành nắm giữ sức mạnh Phù Tang cho ngươi."

Phù âm vốn là Linh thể của âm Phù Tang biến thành, nàng muốn nắm giữ sức mạnh Phù Tang hoàn chỉnh, thì chỉ cần tiếp tục nắm giữ sức mạnh Dương Phù Tang là được.

Mà phân thân này của Sở Cuồng Nhân, vừa đúng lúc được luyện chế từ Dương Phù Tang.

Thông qua sự phân tích của Tiểu Ái, muốn để Phù âm nắm giữ sức mạnh Dương Phù Tang này, có mấy loại biện pháp.

Một loại trong đó, là để cho phân thân này của Sở Cuồng Nhân song tu với Phù âm.

Nhưng mà, hắn cũng không có áp dụng biện pháp này.

Hắn lựa chọn một bộ phận Dương Phù Tang trong thân thể của mình cấy ghép vào cơ thể của Phù âm, lại truyền thụ kinh nghiệm nắm giữ sức mạnh Phù Tang của mình cho đối phương.

Như thế, chỉ cần chờ đối phương tìm hiểu xong sức mạnh Dương Phù Tang, lại nhờ vào kinh nghiệm của hắn, điều hòa âm dương, là có thể nắm giữ sức mạnh Phù Tang hoàn chỉnh.

Sở Cuồng Nhân nhìn Phù âm đã tiếp nhận sự cấy ghép của hắn, đang lĩnh hội sức mạnh Phù Tang hoàn chỉnh, khẽ gật đầu.

"Dựa theo dự đoán, Phù âm cần ít nhất một tháng mới có thể nắm giữ sức mạnh Phù Tang hoàn chỉnh sơ bộ, trong khoảng thời gian này, cũng đã đủ để Hỏa Đồng, Hoàng Vũ Y tìm ra chỗ cất giấu thần hoả cuối cùng bên trong sân thi đấu tinh không, cũng đã đến lúc, nên thu lưới rồi." Trên mặt của hắn hiện ra nụ cười nhàn nhạt.

...

Bên trong viên cổ tinh nào đó.

Hoàng Vũ Y và Hỏa Đồng đi vào bên trong một sơn cốc, sơn cốc này vô cùng khô nóng, trong không khí không có một chút độ ẩm, càng không có bất kỳ loài thực vật gì.

"Nơi này chính là chỗ thứ mười hai bên trong sân thi đấu tinh không, cũng là kỳ địa cất giấu thần hỏa cuối cùng."

"Không biết nơi này sẽ cất giấu loại thần hỏa nào."

Hoàng Vũ Y có chút mong đợi nói ra.

Hai người đi vào trong sơn cốc để thăm dò, lúc đi vào sâu bên trong thung lũng, dường như chạm đến cấm chế nào đó, một lượng lớn hỏa diễm từ nơi nào đó phun ra ngoài!

Ngọn lửa này hiện ra màu tím, vô cùng bá đạo!

Cho dù là Hoàng Hỏa của Hoàng Vũ Y, hay Chúc Dung Hỏa của Hỏa Đồng đều suýt nữa bị áp chế.

"Đây là, Tử Hoàng Phần Thiên Viêm! !"

Hoàng Vũ Y kinh hô một tiếng, trong mắt mang theo vẻ mừng rỡ.

Tử Hoàng Phần Thiên Viêm, đây là thần hỏa xếp thứ tám phía trên bảng Thần Hỏa, được biết đến bởi sự hung mãnh bá đạo, nghe nói sau khi tu luyện đến đại thành, một luồng hỏa quang đã có thể biến một hành tinh cổ thành tro tàn!

Ngọn lửa này, xét về uy lực công kích, không hề kém hơn Hoàng Hỏa, Kim Ô Hỏa chút nào.

"Quá tốt rồi, nếu như có thể luyện hóa Tử Hoàng Phần Thiên Viêm này vào trong Hoàng Hỏa, Hoàng Hỏa của ta, thậm chí có thể so sánh với Thần Hoàng thức tỉnh huyết mạch tám lần!"

Hoàng Vũ Y vô cùng hưng phấn.

Tuy Hoàng Hỏa xếp thứ ba phía trên bảng Thần Hỏa, nhưng uy lực của nó lại thay đổi tuỳ thuộc vào người sử dụng.

Thần Hoàng có số lần thức tỉnh huyết mạch càng nhiều, uy lực Hoàng Hỏa của hắn càng mạnh.

Hoàng Vũ Y nhìn Tử Hoàng Phần Thiên Viêm, thúc giục Hoàng Hỏa, chống cự sự thiêu đốt của đối phương.

Nàng và Hỏa Đồng đi vào chỗ sâu nhất trong sơn cốc, nhìn trong hư không, có một ngọn lửa màu tím đang chập chờn, chính là hỏa chủng của Tử Hoàng Phần Thiên Viêm!

Không gian bốn phía vì hỏa chủng này mà ào ào vỡ nát, hóa thành hư vô tối đen như mực.

Có thể thấy được, ngọn lửa này bá đạo đến cỡ nào.

"Hỏa Đồng, làm hộ pháp cho ta, ta sẽ luyện hóa ngọn lửa này."

Hoàng Vũ Y nói ra.

"Xin lỗi, lần này, là ngươi làm hộ pháp cho ta."

Hỏa Đồng từ tốn nói.

Nghe đến đây, sắc mặt Hoàng Vũ Y biến hóa: "Ngươi muốn tranh giành thần hỏa này với ta?"

"Hoàng Vũ Y, trước đây ngươi đã hấp thu rất nhiều thần hỏa, hiện tại, nên đến lượt của ta."

Hỏa Đồng không chút hoang mang nói.

"Thì ra là ngươi chờ đến lúc này, nói đùa cái gì vậy, toàn bộ thần hỏa đã hấp thu luyện hóa trước đó cộng lại, cũng còn kém rất rất xa Tử Hoàng Phần Thiên Viêm này, sao ta có thể nhường nó cho ngươi?"

"Hoàng Vũ Y, ngươi không nên quá tham lam, làm Thần Hoàng, phải biết thỏa mãn, không có ta, căn bản ngươi cũng không hấp thu được nhiều thần hỏa như vậy."

"Ha, quả thật là ta nên cám ơn ngươi, nhưng mà, thần hỏa này, ta cũng muốn!"

Hoàng Vũ Y cười lạnh nói.

Nhiều thần hỏa như vậy, nàng hận không thể độc chiếm toàn bộ, nhất là Tử Hoàng Phần Thiên Viêm xếp hạng thứ tám này, nếu nàng hấp thu luyện hóa, đối với thực lực của nàng sẽ có sự gia tăng rất lớn.

Có lẽ, khi đó nàng sẽ thật sự có thể chống lại Sở Cuồng Nhân.

Thử hỏi, làm sao nàng có thể dễ dàng buông tha?

"Ta khuyên ngươi, nghĩ lại cho kỹ, dù sao thì, nếu ngươi không muốn chết, thì phải làm theo lời của ta."

Hỏa Đồng đột nhiên thốt ra những lời ngông cuồng, khiến sắc mặt của Hoàng Vũ Y thay đổi.

Chương 1328 - Hỏa Đồng tính kế, Cửu Muội Thần Hỏa, vậy ngươi thử một chút

Hỏa Đồng thốt ra lời ngông cuồng, khiến cho sắc mặt của Hoàng Vũ Y hơi đổi một chút.

Sau đó, nàng cười lạnh một tiếng: "Thế nào, chẳng lẽ ngươi còn muốn uy hiếp ta hay sao?"

Nàng cảm thấy buồn cười.

Nàng đường đường là một yêu nghiệt, thực lực mạnh mẽ hơn nhiều so với Hỏa Đồng, đối phương có năng lực gì mà lại dám uy hiếp nàng?

"Thôi được, trong khoảng thời gian này vì đa tạ ngươi chiếu cố, để báo đáp, ta sẽ để ngươi được chết một cách thống khoái."

Hoàng Vũ Y cũng định giải quyết Hỏa Đồng ở chỗ này.

Còn về thần hỏa còn lại, nàng sẽ đoạt lấy Thần Hỏa Đồ, sau đó từ từ tính toán.

Không phải chỉ là Chúc Dung Thần Hỏa Quyết thôi sao?

Người có Thần Hỏa Quyết ở Hỏa bộ, cũng không phải chỉ có một mình Hỏa Đồng, nàng có thể đi tìm giới tử còn lại của Hỏa bộ để hợp tác.

Dưới cái nhìn của nàng, cho dù là Hỏa Đồng hay là giới tử còn lại của Hỏa bộ, đều chỉ là công cụ của nàng mà thôi.

"Ngu xuẩn!"

Hỏa Đồng cười lạnh một tiếng, lập tức, tay kết thành pháp quyết huyền diệu.

Trong chốc lát, bị pháp quyết ảnh hưởng, Hoàng Vũ Y cảm thấy thần hỏa mình luyện hóa trong khoảng thời gian này lại có dấu hiệu muốn phá thể mà ra, đang điên cuồng xung đột trong cơ thể.

"Chuyện gì xảy ra? !"

Sắc mặt Hoàng Vũ Y đại biến, vội vàng vận dụng Hoàng Hỏa, cố gắng áp chế hỏa diễm còn lại xuống.

Nhưng dù vậy, chiến lực của nàng lại vì vậy mà bị ảnh hưởng hơn phân nửa.

"Đáng chết, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?"

Mặt mũi Hoàng Vũ Y tràn đầy nghi ngờ không thể giải thích.

Nàng nhìn chằm chằm Hỏa Đồng, biết tất cả mọi chuyện nhất định không thoát khỏi liên quan tới đối phương.

"Ngươi thật sự cho rằng, Dung Hỏa chi pháp của Hỏa bộ ta, có thể dễ dàng nắm giữ như vậy sao?"

Hỏa Đồng lạnh nhạt nói ra.

"Ngươi có ý gì?"

"Ngươi tu hành Dung Hỏa chi pháp, cũng không phải là toàn bộ nội dung, mà chính là phiên bản tàn khuyết được ta cải biến qua, tuy cũng có thể giúp ngươi luyện hóa thần hỏa, nhưng nếu những thần hỏa này bị pháp quyết của ta dẫn dắt sẽ trở nên cực kỳ không ổn định, xung đột lẫn nhau, thậm chí, chỉ cần một ý niệm của ta, cũng có thể làm ngươi... Bạo thể mà chết! !"

Hỏa Đồng nói ra, trên khuôn mặt nhìn như non nớt kia, mang theo vẻ lãnh khốc cực kì không phù hợp với bề ngoài.

"Ngươi dám tính kế ta! !"

Hoàng Vũ Y phẫn nộ đến cực hạn, gương mặt xinh đẹp trở nên vặn vẹo, gắt gao nhìn chằm chằm Hỏa Đồng, hận không thể dùng ngàn đao bầm thây hắn.

Nhưng Hỏa Đồng lại như không nhìn thấy, tâm niệm nhất động, xung đột thần hỏa trong cơ thể Hoàng Vũ Y tăng lên, khiến nàng thống khổ khó chịu.

"Sở dĩ ta đưa những thần hỏa trước đây cho ngươi luyện hóa, thứ nhất là ta chướng mắt, thứ hai, là muốn gia tăng số lượng thần hỏa trong cơ thể ngươi, cứ như vậy, nếu thần hỏa xảy ra xung đột, ngươi cũng càng khó tiếp nhận, giúp việc khống chế của ta đối với ngươi, cũng sẽ dễ dàng hơn." Hỏa Đồng đứng chắp tay, nhìn Hoàng Vũ Y như nhìn một nô lệ.

Không sai.

Từ lúc mới bắt đầu, hắn cũng không có ý nghĩ hợp tác với Hoàng Vũ Y.

Mục đích thực sự của hắn là khống chế đối phương, làm cho đối phương làm việc cho hắn!

Khống chế một yêu nghiệt? !

Loại chuyện này, suy nghĩ một chút thôi đã cảm thấy rất kích thích.

"Nói đến, ta cần phải cảm tạ Sở Cuồng Nhân, nếu không phải sự căm hận của ngươi đối với hắn đạt đến cực hạn, kế hoạch này của ta, cũng sẽ không tiến hành thuận lợi như vậy."

"Nếu như ngươi muốn đạt được Dung Hỏa chi pháp hoàn chỉnh, giải quyết xung đột thần hỏa trong cơ thể, vậy thì ngoan ngoãn nghe lời của ta, làm hộ pháp cho ta, chờ sau ta luyện hóa hết Tử Hoàng Phần Thiên Viêm này và đánh bại Sở Cuồng Nhân, ta sẽ cân nhắc đưa cho ngươi." Hỏa Đồng nói xong liền đi về phía hỏa chủng.

Mà Hoàng Vũ Y đứng tại chỗ, sắc mặt không ngừng biến hóa, căn bản không có biện pháp ngăn cản.

Thời khắc này, nàng cảm thấy nhục nhã đến cực hạn.

Đầu tiên là bị Sở Cuồng Nhân đánh bại, lại bị Hỏa Đồng đùa bỡn trong lòng bàn tay, làm yêu nghiệt, làm đến mức nàng chắc cũng chẳng có người nào.

"Tử Hoàng Phần Thiên Viêm, thần hỏa xếp hạng thứ tám, chỉ cần ta có thể luyện hóa nó, Chúc Dung Hỏa của ta sẽ tiến hóa thành Cửu Muội Thần Hỏa chân chính, đến lúc đó, tu vi của ta không chỉ có thể tăng lên rất nhiều, thậm chí có thể giải quyết thiếu hụt trên thân thể, bước vào hàng ngũ yêu nghiệt!"

Ánh mắt Hỏa Đồng như lửa nóng nhìn hỏa chủng Tử Hoàng Phần Thiên Viêm, lập tức tiện tay luyện hóa.

Thời cơ lưu chuyển, nửa tháng trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, khi Hỏa Đồng không ngừng luyện hóa Tử Hoàng Phần Thiên Viêm, thân thể của hắn cũng phát sinh biến hóa kinh người.

Chỉ thấy thân thể của hắn, quả thật dần dần nẩy nở.

Vốn dĩ bộ dáng của hắn chỉ như đứa trẻ mười một mười hai tuổi, hiện tại đã trở thành một thanh niên, trên người cùng phun trào ra một luồng uy áp vô cùng doạ người.

"Uy áp này, so với ta cũng không hề yếu, thậm chí, còn mạnh hơn!"

"Người ta đồn rằng, trước kia bởi vì xảy ra tai nạn trong lúc tu hành, nên Hỏa Đồng mới đánh mất thiên tư yêu nghiệt, nhưng hiện tại xem ra, hắn đã trở lại hàng ngũ yêu nghiệt."

Hoàng Vũ Y âm thầm nghĩ tới.

Nàng càng nghĩ càng không cam lòng, cảm thấy trong khoảng thời gian này quả thực mình không hề may mắn.

Không thể lấy được truyền thừa của Hoàng Kinh Hoàng, bị Sở Cuồng Nhân đả kích nhiều lần, lại bị Hỏa Đồng tính kế, đùa bỡn trong lòng bàn tay, thể diện của yêu nghiệt, gần như không còn sót lại chút gì!

"Không được, ta không thể từ bỏ!"

"Hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là lấy được Dung Hỏa chi pháp hoàn chỉnh ở trên người Hỏa Đồng, giải quyết xung đột thần hỏa trong cơ thể, đến lúc đó, mặc kệ là Sở Cuồng Nhân hay là Hỏa Đồng, ta đều sẽ trả thù từng kẻ một, các ngươi đều chờ đó cho ta! !" Hoàng Vũ Y quyết định chịu nhục.

Lúc này.

Hỏa Đồng đột nhiên mở hai mắt ra.

Chỉ thấy Tử Hoàng Phần Thiên Viêm bốn phía bị hắn nhanh chóng hút vào trong cơ thể, sau đó lại từ trong cơ thể phóng ra một luồng hỏa diễm sắc thái sặc sỡ.

Ngọn lửa này, sắc thái tràn ngập màu xanh hồng hoàng lam, vô cùng lộng lẫy.

Sức mạnh của nó, khiến Hoàng Vũ Y nhìn thấy cũng cảm thấy tim đập nhanh: "Thật là Chúc Dung Hỏa đáng sợ, không, đây là... Cửu Muội Thần Hỏa! !"

Cửu Muội Thần Hỏa, hình thái tối cao của Chúc Dung Hỏa!

Ngọn lửa cũng không phải do trời sinh đất nuôi, cũng không phải thần thông của Thần Thú, mà chính là thần hỏa do Chúc Dung Thần Hỏa Quyết tu hành ra, cho nên không đuọce xếp vào bảng Thần Hoả.

Nhưng không ai có thể phủ nhận sự cường đại của Cửu Muội Thần Hỏa này!

"Ha ha..."

Hỏa Đồng từ từ đứng lên, phát ra tiếng cười dài, Cửu Muội Thần Hỏa tiết ra từ trong cơ thể hắn, không chút kiêng kỵ mà đốt cháy cả sơn cốc!

Trong chốc lát, vô số sinh linh bị thần hỏa thiêu đốt, hóa thành tro tàn!

Không chỉ ở bên trong sơn cốc, mà ngay cả phương viên mấy chục vạn dặm xung quanh, đều bị thần hỏa đốt thành bùn cát, tạo thành một cái hố cực lớn!

Từ trên cao nhìn xuống, toàn bộ cổ tinh này đều bị nung chảy.

Hỏa Đồng tắm rửa bên trong thần hỏa, hăng hái, uy thế vô biên, giống như Hỏa Thần Chúc Dung thượng cổ lại xuất hiện trên cõi trần!

"Tính toán lâu như vậy, rốt cục ta cũng bổ sung được sự thiếu hụt của thân thể, nắm giữ Cửu Muội Thần Hỏa này!"

"Từ nay về sau, vạn hỏa trong thiên hạ, do ta chưởng khống!"

"Ta chính là... Tân Hỏa Thần! !"

Hỏa Đồng thét dài, giọng nói như bão, vang vọng khắp tinh không!

Hoàng Vũ Y thấy thế, trong lòng cũng có chút rung động.

"Thật sao?"

Lúc này, trong tinh không truyền đến một tiếng cười khẽ.

Ngay sau đó, một luồng uy áp phô thiên cái địa từ trên trời giáng xuống, một viên Hỏa Lưu Tinh kim hồng sắc xẹt qua tinh không, nện vào sơn cốc!

Trong chốc lát, một đóa hỏa liên to lớn màu vàng đỏ nở rộ, bao phủ 10 ngàn dặm!

Hỏa diễm vô biên vô tận tiết ra, địa vị sánh ngang với Cửu Muội Thần Hỏa của Hỏa Đồng!

Bên trong hỏa liên kia, một bóng người mặc bạch y từ từ đi ra, phong thái tuyệt thế, siêu phàm thoát tục.

Hỏa Đồng, Hoàng Vũ Y thấy thế, đồng tử đột nhiên co rụt lại!

"Ngươi nói ngươi chưởng khống vạn hỏa trong thiên hạ, vậy ngươi thử một chút, có thể chưởng khống Hồng Liên Hoàng Hỏa này của ta hay không?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Hỏa quang của Hoàng Hỏa chiếu rọi thập phương, đạo văn xen lẫn lấp lóe, uy năng lay động đất trời!

Chương 1329 - Cửu Muội Thần Hỏa chiến Phù Tang Thần Thụ, ta thật sự có thể thắng sao?

Hoàng Hỏa màu vàng đỏ từ trên trời giáng xuống, Sở Cuồng Nhân cường thế hiện thân!

"Tại sao ngươi lại ở đây?"

Hỏa Đồng, Hoàng Vũ Y không khỏi giật mình.

Liên tiếp gặp phải Sở Cuồng Nhân, cho dù là bọn họ ngu ngốc đến mấy cũng nên phát giác được cái gì đó.

"Ngươi đang theo dõi chúng ta, từ sau khi rời khỏi Thiên Thương cổ tinh, ngươi liền một mực đi theo bên người chúng ta."

Hỏa Đồng trầm giọng nói ra.

"Đúng vậy, ta còn phải cảm tạ các ngươi, vì đã góp nhặt nhiều thần hỏa như vậy."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

"Thì ra là thế, xem ra không biết ngươi biết được tác dụng của Thần Hỏa Đồ từ nơi nào, luôn sử dụng chúng ta tìm thần hỏa."

Sắc mặt Hỏa Đồng không dễ nhìn lắm, hắn xem Hoàng Vũ Y là công cụ.

Mà Sở Cuồng Nhân lại coi bọn họ là thành công cụ của hắn.

Tuy rằng bất mãn, nhưng sau đó Hỏa Đồng liền lộ ra nụ cười: "Sở Cuồng Nhân, ý nghĩ của ngươi rất tốt, ngồi đó ngư ông đắc lợi, đáng tiếc, ngươi không để ý đến một chuyện, đó chính là sau khi thực lực của ta tăng lên, lần này, ta sẽ không đào tẩu giống như trước kia, ta sẽ ở chỗ này, đường đường chính chính đánh bại ngươi, để ngươi nhìn sự cường đại của Cửu Muội Thần Hỏa! !"

Sau khi thay đổi Hỏa Đồng cảm thấy mình cường đại mà trước nay chưa từng có, cộng thêm Hoàng Vũ Y bên người, hắn đột nhiên cảm thấy tự tin bùng lên.

Hắn cảm thấy, có lẽ bản thân có thể chiến thắng Sở Cuồng Nhân!

Coi như không thể, nhưng tự vệ, cũng là chuyện nằm trong tầm

tay.

"hA, xem ra Cửu Muội Thần Hỏa này cho ngươi tự tin rất lớn."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, lập tức giơ tay lên, Hoàng Hỏa màu vàng đỏ gào thét tuôn ra, bùng cháy lao về phía Hỏa Đồng.

"Hoàng Hỏa của ngươi, đã không còn tác dụng đối với ta!"

Hỏa Đồng hét lớn một tiếng, Cửu Muội Thần Hỏa hoa mỹ trên người mãnh liệt tiết ra, đánh nát Hoàng Hỏa màu vàng đỏ, đúng là lấy lửa khắc lửa!

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm khí, Hoàng Hỏa thành kiếm chém ra.

"Thần Hỏa Quyết, Cửu Muội Thần Hỏa ấn!"

Hỏa Đồng thét dài một tiếng, thi triển sát chiêu cường đại bên trong Chúc Dung Thần Hỏa Quyết mà chỉ có Cửu Muội Thần Hỏa mới có thể làm được!

Ấn và kiếm, ầm ầm va chạm!

Chỉ thấy hư không nổ tung, hỏa diễm vô biên bao phủ khắp nơi.

Hoàng Hỏa, đúng là kém một bậc!

Thần hỏa ấn sắc thái sặc sỡ, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

"Xem ra, Hoàng Hỏa chỉ do phân thân thi triển, hoàn toàn không phải đối thủ của Cửu Muội Thần Hỏa."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, cũng không ngoài ý muốn.

Hoàng Hỏa, chỉ là một trong rất nhiều thủ đoạn của hắn mà thôi, cũng không có cố ý đi tăng cường tu luyện.

Cộng thêm, đây chỉ là một phân thân, không sánh bằng Hỏa Đồng chuyên tu hành hỏa diễm, cũng là chuyện trong dự liệu.

Một cái chớp mắt tiếp theo, sức mạnh Phù Tang trong cơ thể hắn trực tiếp bạo phát!

Phù Tang Thụ che trời lấp loé hàng tỉ tiên huy, sức mạnh âm Dương vô tận lưu chuyển, đánh nát thần hỏa ấn đang bay đến!

"Sở Cuồng Nhân, nhận lấy cái chết đi! !"

Một bên khác, Hoàng Vũ Y thét dài một tiếng, cũng tiến hành công kích về phía Sở Cuồng Nhân.

Vốn dĩ, nàng muốn để Sở Cuồng Nhân và Hỏa Đồng đánh đến lưỡng bại câu thương mới tay, nhưng mà, tỉ mỉ nghĩ lại thì biết đó là chuyện không thể nào.

Thực lực của Sở Cuồng Nhân kinh người, để lại cho nàng ấn tượng vô cùng sâu sắc, muốn Hỏa Đồng và đối phương đánh cho lưỡng bại câu thương, có lẽ sẽ có chút khó, hơn nữa Hỏa Đồng cũng sẽ không để nàng ngồi nhìn hắn sống chết mặc bây.

Cộng thêm oán hận của nàng đối với Sở Cuồng Nhân, nên lúc này mới quyết định xuất thủ.

Hoàng Hỏa vô tận gào thét tuôn ra.

Hoàng Vũ Y luyện hóa nhiều loại thần hỏa, uy lực Hoàng Hỏa của nàng đã tăng lên rất nhiều, không thể khinh thường.

"Đối thủ của ngươi, là ta!"

Một tiếng quát lạnh vang lên.

Sau đó, chỉ thấy một bóng người màu đen lãnh diễm ngăn ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, trên người có đạo văn lưu chuyển, quả thật là được một Phù Tang Thần Thụ thứ hai chiếu rọi mà thành!

Sức mạnh Phù Tang va chạm với Hoàng Hỏa!

Hoàng Vũ Y lùi lại mấy bước, sắc mặt kinh nghi bất định nhìn bóng người lãnh diễm trước mặt: "Là ngươi! !"

Người vừa tới không phải là ai khác, mà chính là Phù âm!

Nhưng mà Phù âm lúc này có khác biệt rất lớn với lúc trước, khí tức trên người cường đại hơn nhiều, hơn nữa còn nắm giữ sức mạnh Phù Tang hoàn chỉnh, căn bản không thể so sánh nổi!

"Rất kinh ngạc sao?"

Phù âm nhìn Hoàng Vũ Y, trong mắt lộ ra một tia lạnh lùng: "Chuyện lần trước, hôm nay ta sẽ cùng tính sổ với ngươi!"

"Chỉ bằng sức mạnh Phù Tang này của ngươi?"

"Còn có cái này!"

Trong cơ thể của Phù âm tuôn ra một ngọn lửa màu xám, ngọn lửa kia, âm lãnh đến cùng cực, giống như dũng mãnh tiến ra từ trong u minh, làm người ta sợ hãi.

"U Minh kỳ hỏa!"

Trong mắt Hoàng Vũ Y lướt qua một tia dị sắc: "Không nghĩ tới nhanh như vậy mà ngươi đã luyện hóa được thần hỏa này, nên nói thật không hổ là linh hồn âm Phù Tang sao?"

Âm Phù Tang, vật chí âm trên đời này.

U Minh kỳ hỏa, thần hỏa chí âm.

Vật chí âm biến thành linh hồn chí âm, luyện hóa Chí âm Chi Hỏa này, chính là làm ít công to!

"Nếu ngươi đã đưa thần hỏa này đến trước mặt của ta, vậy thì ta cũng không khách khí."

Hoàng Vũ Y dự định giết chết Phù âm, sau đó cướp đi thần hỏa trên người nàng.

"Để ta mở mang kiến thức một chút Hoàng Hỏa của ngươi đi!"

Sau lưng Phù âm có sự gia tăng của Phù Tang Thần Thụ, trên người có U Minh kỳ hỏa bùng cháy, nghênh chiến Hoàng Vũ Y!

Mà ở một bên khác.

Hỏa Đồng nhìn Sở Cuồng Nhân, kinh ngạc nhìn thoáng qua Phù m: "Sức mạnh Phù Tang hoàn chỉnh, chắc hẳn đây cũng là tác phẩm của ngươi đi."

Hắn xác định, trước đó Phù âm tuyệt đối không có nắm giữ sức mạnh Phù Tang, nhưng sau khi gặp được Sở Cuồng Nhân, đối phương lại thành công nắm giữ luồng sức mạnh này, hơn nữa, trên người Sở Cuồng Nhân cũng có sức mạnh Phù Tang hoàn chỉnh, nên rất khó để hắn không nghĩ đến chuyện này.

Khi thời gian trở thành kẻ địch với Sở Cuồng Nhân càng dài, hắn càng phát hiện người trước mắt này thâm sâu khó đoán.

Không khỏi, khiến cho sự tự tin ban đầu của hắn có chút suy giảm.

Hắn thật sự có thể chiến thắng người nam nhân trước mắt này sao?

"Không, không được!"

"Chưa chiến đã e sợ, đây là điều tối kỵ!"

Ánh mắt Hỏa Đồng ngưng trọng, ổn định đạo tâm, lập tức thúc giục Cửu Muội Thần Hỏa, thi triển các loại sát chiêu cường thế bên trong Chúc Dung Thần Hỏa Quyết.

Mà đối diện với mấy đòn tấn công này, Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, Phù Tang Thần Thụ sau lưng nở rộ tiên huy tươi sáng, sức mạnh âm Dương lưu chuyển, đánh nát từng ngọn Cửu Muội Thần Hỏa bay tới!

"Thực lực của ngươi chỉ có như thế thôi sao? Thật khiến cho người thất vọng!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Hừ, đương nhiên không chỉ có như thế! Sở Cuồng Nhân, mở mang kiến thức một chút, áo nghĩa cuối cùng của Chúc Dung Thần Hỏa Quyết ta, Cửu Muội Thần Hỏa Chúc Dung Tướng! !"

Hỏa Đồng biết thực lực của Sở Cuồng Nhân cường đại, cũng không giấu dốt.

Chỉ thấy trên người hắn có một lượng lớn Cửu Muội Thần Hỏa phóng lên tận trời, đoạt lấy vô số đạo văn, xen lẫn trong hư không, hình thành một pháp tướng Hỏa Thần cổ lão!

Chúc Dung pháp tướng!

Hỏa Đồng điều khiển Chúc Dung pháp tướng, thần uy vô cùng mênh mông khuấy động trong hư không, khiến không gian bốn phía không ngừng vỡ nát!

Sóng lửa phóng lên tận trời, rung chuyển tinh không!

Một số hành bị bị sóng lửa trùng kích, ào ào vỡ nát, hóa thành tro tàn!

Trong tinh không, có không ít tu sĩ đang lịch luyện, sau khi bọn họ phát hiện được dao động đáng sợ này, ào ào chạy tới.

"Loại dao động hỏa diễm cường đại này, bên trong toàn bộ sân thi đấu tinh không, kẻ có thể thi triển ra có thể đếm được trên đầu ngón tay."

"Hỏa diễm hoa mỹ, còn có khí tức này, chẳng lẽ là Cửu Muội Thần Hỏa?"

"Cửu Muội Thần Hỏa, đây không phải tầng tối cao Chúc Dung Thần Hỏa Quyết trong truyền thuyết sao? Bên trong Hỏa bộ của Tiên Đình, lại có thể có người luyện thành sao?"

Không ít người chạy tới cổ tinh, mà khi bọn họ nhìn đến pháp tướng Hỏa Thần to lớn, và Phù Tang Thần Thụ cổ lão che trời kia, không khỏi sợ hãi kêu lên.

"Là Sở Cuồng Nhân, còn người thanh niên kia... Giống Hỏa Đồng đến mấy phần, nhưng không phải hắn có bộ dạng mười một mười hai tuổi sao?"

"Xem ra hắn đã thành công bổ sung thiếu hụt trong cơ thể, đồng thời còn tu thành Cửu Muội Thần Hỏa!"

Mọi người tập trung tinh thần nhìn trận chiến này.

Mặc kệ là Phù Tang Thần Thụ, hay là Cửu Muội Thần Hỏa, đây đều là sức mạnh vô cùng hiếm thấy.

Chương 1330 - Thánh nữ Bỉ Ngạn Hoa Vô Ái, con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta đang cậy mạnh vậy

Chúc Dung pháp tướng đỉnh thiên lập địa, chưởng khống Cửu Muội Thần Hỏa, uy thế rung chuyển hư không tứ phương!

Phù Tang Thần Thụ cành lá mở rộng, hàng tỉ tiên huy, sức mạnh âm Dương lưu chuyển, rung động Cửu Thiên Thập Địa!

Hai luồng sức mạnh đang giằng co với nhau ở cổ tinh, uy năng mà chúng tiêu tán ra, trực tiếp khiến cả một ngôi sao vỡ tan!

"Sở Cuồng Nhân, mở mang kiến thức một chút uy lực của Chúc Dung pháp tướng của ta đi! !"

Hỏa Đồng thét dài một tiếng, điều khiển Chúc Dung pháp tướng tấn công về phía Sở Cuồng Nhân, trong lúc giơ tay nhấc chân, đều có sức mạnh thiêu đốt khắp thiên hạ, thật giống như Hỏa Thần cổ lão lại xuất hiện ở cõi trần.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, sức mạnh âm Dương bên trong Phù Tang Thần Thụ tuôn ra.

Ầm, ầm! !

Sức mạnh âm Dương và Chúc Dung pháp tướng va chạm lần đầu tiên, trực tiếp khiến cho cổ tinh dưới chân hai người trực tiếp vỡ thành hai mảnh!

Uy năng trùng kích doạ người, nhấc lên cuồng phong vô cùng mãnh liệt trong tinh không.

Không ít người thấy thế, ào ào tránh lui.

"Không hổ là Cửu Muội Thần Hỏa còn có Phù Tang Thần Thụ, luồng uy năng này quả thật là không thể khinh thường."

"Thật mạnh!"

Trong đám người, có không ít người thấy cảnh này, vô cùng kinh thán.

Lúc này, trong tinh không có một vòng xoáy màu đen hiện lên.

Bên trong vòng xoáy, lộ ra một luồng sức mạnh Luân Hồi vô cùng cường đại, hấp dẫn ánh mắt của không ít người.

Chỉ thấy từ bên trong vòng xoáy kia, có hai bóng người đi ra.

Hai người này, trên người lộ ra âm khí và sức mạnh Luân Hồi, ánh mắt như điện, đảo qua tinh không, cuối cùng rơi vào trên người Sở Cuồng Nhân đang giao thủ với Hỏa Đồng.

"Hắn chính là Sở Cuồng Nhân, khí tức này, quả thật là không tầm thường."

Một người trong đó nói ra, trong mắt lộ ra một tia kinh thán.

"Là bọn họ, truyền nhân của Đô Thị Vương ở âm Tào Địa Phủ, còn có truyền nhân của Tống Đế Vương!"

Có người nhận ra người tới.

Âm Tào Địa Phủ cũng sở hữu thập mạch, mà truyền nhân của thập mạch, phần lớn đều đang lịch luyện ở bên trong sân thi đấu tinh không.

Ở trong đó, truyền nhân của Diêm La và truyền nhân của Tần Nghiễm Vương đều là yêu nghiệt tiếng tăm lừng lẫy.

Tuy truyền nhân của Đô Thị Vương, truyền nhân của Tống Đế Vương này không bằng hai người kia, nhưng cũng là thiên kiêu đứng đầu, cộng thêm thủ đoạn của Địa Phủ quỷ quyệt khó dò, ở trình độ nào đó có thể sánh vai yêu nghiệt.

Ngay sau khi hai vị truyền nhân của Địa Phủ hiện thân.

Một chỗ khác, có một luồng khí tức vô cùng cường đại bạo phát, khí tức kia, giống như thiên uy huy hoàng.

Trong tinh không, một nữ tử người mặc bạch y, trên người có tiên huy rạng rỡ, da thịt như ngọc đạp không mà đến.

Mà thiên uy cường đại tràn ngập tinh không kia, bắt đầu từ trên người của nàng chảy ra ngoài.

"Là yêu nghiệt của Thiên Đạo tông mạnh gần bằng Thiên Đạo Tử, Địa Thiên Đạo Tử! !"

Tám vị đạo tử của Thiên Đạo tông đều có danh tiếng, mà trong đó, Thiên Đạo Tử là mạnh nhất, danh khí ở bên trong sân thi đấu tinh không thậm chí có thể sánh ngang với với loại tồn tại như thiếu ngự Tiên Đình kia!

Sau khi Địa Thiên Đạo Tử đi vào, đôi mắt đẹp như băng, nhìn Sở Cuồng Nhân: "Thiên địa huyền hoàng, nhật nguyệt càn khôn, tám vị đạo tử của Thiên Đạo tông ta, có sáu vị toàn bộ chết ở trong tay của ngươi, Sở Cuồng Nhân, thù giữa ngươi và Thiên Đạo tông ta, cho dù có rút hết nước của ngũ hồ tứ hải, cũng không thể tiêu trừ! !"

Dùng! !

Trong tinh không, ma khí cuồn cuộn phóng lên tận trời.

Lại có mấy thiên kiêu cường đại chạy đến, hơn nữa tất cả đều là tu sĩ Ma Đạo.

Có tu sĩ của Xi Vưu nhất mạch mặc chiến giáp màu đen, chiến ý cuồn cuộn, có tu sĩ âm Minh, âm khí dày đặc, như Sứ Giả Câu Hồn, cũng có tu sĩ của Luyện Thi nhất mạch, điều khiển trăm ngàn cương thi...

Thiên kiêu Ma Đạo, có mấy người chạy tới, mỗi người đều là người nổi bật bên trong đám thiên kiêu.

"Chậc chậc, ta nghe nói trước đây không lâu, người của Thiên Đạo tông, Ma Đạo, còn có Địa Phủ chết ở trong tay Sở Cuồng Nhân, hiện tại bọn họ là tìm tới để báo thù sao?"

"Có khả năng."

"Chậc chậc, thú vị, nếu mà đánh thật, thì cảnh tượng sẽ hoành tráng."

Không ít người ôm lấy thái độ xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, đều đang mong đợi.

Lúc này.

Sâu trong tinh không có từng đoá từng đoá hoa đỏ tươi yêu diễm nở rộ, trong tinh không trải thành một con đường bằng hoa!

Những bông hoa này, yêu diễm, huyết hồng, còn mang theo từng tia từng tia âm khí.

Đây là loài hoa không tồn ở trần gian... Hoa Bỉ Ngạn!

Sau khi truyền nhân của Đô Thị Vương, truyền nhân của Tống Đế Vương nhìn thấy con đường Hoa Bỉ Ngạn tuyệt mỹ này, không khỏi vô cùng kinh ngạc: "Sao nàng lại tới đây?"

Cuối con đường Hoa Bỉ Ngạn, một thiếu nữ nhìn qua chỉ có mười ba mười bốn tuổi từ từ đi tới.

Thiếu nữ này mặc một bộ hoa bào màu đen, phía trên thêu đồ án Hoa Bỉ Ngạn, nhìn qua giống như nàng và Hoa Bỉ Ngạn ở bốn phía hòa làm một thể.

Hai mắt của thiếu nữ có màu huyết hồng, khuôn mặt tinh xảo, nhưng không có bất kỳ biểu cảm gì, nhìn qua, giống như một con búp bê tinh xảo không có bất cứ tình cảm gì.

Nhưng uy áp tiêu tán ra từ trên người nàng, lại khiến thiên kiêu ở chỗ này cảm nhận được áp lực, chỉ một điểm này thì không người nào dám đối đãi với nàng như một cô gái bình thường.

"Thánh nữ Bỉ Ngạn, Hoa Vô Ái!"

Đô Thị Vương đọc lên cái tên này, trong giọng nói tràn đầy kiêng kị.

Cái tên thánh nữ Bỉ Ngạn này không nổi danh ở bên trong sân thi đấu tinh không, so với những yêu nghiệt kia mà nói, thậm chí có thể nói là lẳng lặng vô danh.

Nhưng ở âm Phủ, thì không ai không biết đến người này.

Đây tuyệt đối là một yêu nghiệt kinh khủng!

Cho dù bên trong Địa Phủ, bọn họ là thiên kiêu giới tử xuất sắc nhất, nhưng nếu đối mặt với đối phương, sợ là cũng không có bao nhiêu phần thắng.

Thiếu nữ Hoa Vô Ái đi vào trên bầu trời của cổ tinh, nhìn Sở Cuồng Nhân đang chiến đấu ở bên trong, trong con ngươi giống như bảo thạch màu máu, không có bất kỳ tình cảm gì lóe lên một tia dị sắc: "Mệnh cách Hư Vô chưa từng gặp qua, chính là người này hấp dẫn ta tới đây sao? Trên người hắn, còn có, quyền năng Phong Đô, dao động khí tức Luân Hồi Thiên Thể."

"Nhưng những thứ này đều vô cùng yếu ớt, đây là... Phân thân."

Hoa Vô Ái liếc một chút đã đoán ra trạng thái lúc này của Sở Cuồng Nhân, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trước giờ không hề thay đổi lại toát ra vẻ kinh ngạc.

Một phân thân đã có thực lực kinh khủng như thế, vậy bản thể thì sao?

E rằng cho dù là nàng xuất thủ, thì phần thắng cũng không lớn.

Đây là lần đầu nàng nhìn thấy thiên kiêu còn mạnh hơn nàng.

Mà càng làm cho nàng để ý là, loại khí tức chặt chẽ tương liên với âm Phủ trên người Sở Cuồng Nhân.

Nhất là mệnh cách Hư Vô kia, cũng làm nàng vô cùng hiếu kỳ.

thánh nữ Bỉ Ngạn Hoa Vô Ái xuất hiện, hấp dẫn sự chú ý của không ít người, nhất là khí tức của đối phương, càng mang đến cho bọn họ một loại cảm giác hết sức kinh khủng.

Nhưng lập tức, mọi người cũng không tiếp tục để ý, tiếp tục chú ý trận chiến của Sở Cuồng Nhân và Hỏa Đồng.

Hai bên chiến đấu, hừng hực khí thế.

Phù Tang Thần Thụ và Cửu Muội Thần Hỏa không ngừng va chạm, vô số đạo văn liên tiếp va chạm rồi bị phá nát trong hư không.

Mảnh vỡ đạo văn bắn ra, khiến một số hành tinh ở bốn phía tinh không đều trực tiếp nổ tung.

"Cửu Muội Thần Hỏa, Chúc Dung Phần Thế! !"

Hỏa Đồng thét dài một tiếng, thúc giục Cửu Muội Thần Hỏa đến cực hạn.

Thần hỏa phía trên Chúc Dung pháp tướng tăng vọt, đánh ra một kích, thần hỏa giống như muốn thiêu cháy Đại Thiên thế giới thành tro bụi!

Mà dưới luồng sức mạnh này, Phù Tang Thần Thụ, đúng là bị đốt rụi một số thân cành.

Tuy không ảnh hưởng đến toàn cục, nhưng đây là lần đầu tiên Phù Tang Thần Thụ xuất hiện vết thương.

"Sở Cuồng Nhân, tuy Phù Tang mạnh, nhưng cũng là thuộc tính Mộc, bên trong Ngũ Hành, lửa khắc mộc! !"

"Phù Tang của ngươi, cuối cùng rồi sẽ bị thần hoả của ta đốt thành tro bụi!"

Hỏa Đồng cười lạnh một tiếng, bộ dạng nắm chắc thắng lợi trong tay.

Sở Cuồng Nhân lại là không thèm để ý chút nào: "Đốt rụi vài miếng cành lá, mà ngươi cũng có thể kiêu ngạo."

"Để ta xem ngươi còn có thể cậy mạnh tới khi nào!"

Hỏa Đồng thúc giục thần hỏa, dự định lại thi triển cực chiêu lần nữa!

Có thể thắng, một trận chiến này, có thể thắng!

Lúc này, trong lòng Hỏa Đồng vô cùng hưng phấn!

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo.

Một luồng âm dương chi ý càng kinh khủng hơn tiết ra từ trên người Sở Cuồng Nhân.

Âm dương chi ý này, có chút khác biệt so với Phù Tang.

Hai luồng sức mạnh âm Dương này hoà lại thành một, quả thật đã tạo thành một bức Hắc Bạch Thái Cực Đồ bao trùm bầu trời!

"Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta đang cậy mạnh vậy?"

Chương 1331 - Hỏa chủng của Cửu Muội Thần Hỏa, thần quang phá Cửu Muội

"Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta đã dùng hết sức rồi?" Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Trên người có một luồng âm dương chi ý tương tự như sức mạnh Phù Tang, nhưng cũng hoàn toàn khác biệt lưu chuyển ra!

Hai luồng sức mạnh âm Dương tương hợp với nhau tạo thành một bức Thái Cực Đồ to lớn có hai màu trắng đen trong hư không!

Chính là thần thông của Lưỡng Nghi Tiên Thể, Lưỡng Nghi âm Dương Đồ!

Lưỡng Nghi âm Dương Đồ hiện ra, bầu trời bị hai màu đen trắng bao trùm, áp lực kinh khủng vô biên nhất thời bao phủ hoàn toàn bốn phương tám hướng.

Cho dù là Hỏa Đồng cũng cảm nhận được một luồng áp lực lớn lao.

Hắn nuốt một ngụm nước bọt, không thể tin mà nhìn Sở Cuồng Nhân: "Cái này, đây là thần thông của Lưỡng Nghi Tiên Thể! ! Ngươi có Lưỡng Nghi Tiên Thể? !"

Lời vừa nói ra, khắp nơi xôn xao!

Tất cả mọi người trừng lớn hai mắt, nhìn Sở Cuồng Nhân, giống như là nhìn thấy một con quái vật.

Lưỡng Nghi Tiên Thể! !

Sở Cuồng Nhân lại có Lưỡng Nghi Tiên Thể! !

"Thể chất của gia hỏa này, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra đây? Vì cái gì mà ngay cả Lưỡng Nghi Tiên Thể hắn cũng có? !"

"Chuyện này, chuyện này không khỏi quá kỳ quái đi! !"

"Thanh Diệp Kiếm Đồng, Luân Hồi Thiên Thể, Hỗn Độn Thần Ma Thể, hiện tại còn có cả Lưỡng Nghi Tiên Thể, hắn, hắn đây là muốn nghịch thiên sao? ? !"

Trong tinh không, cũng có đại năng chú ý tới tình cảnh này.

Các đại năng đều trầm mặc.

Bọn họ đã xác nhận được những phỏng đoán trước đây.

"Đạo của Sở Cuồng Nhân, chính là thể chất chi đạo, đạo có thể dung hợp mọi loại thể chất vào một thân! !"

"Con đường này, kinh khủng đến cực điểm, mà hắn, nhìn khắp từ xưa đến nay, đã vượt qua tất cả những người muốn đi con đường này. Với thực lực của một người, dung hợp ba loại Tiên Thể Chí Tôn, còn có một loại Hỗn Độn Thần Ma Thể có thể so với Tiên Thể Chí Tôn vào một thân, quái vật! !"

"Theo lý mà nói, nhiều thể chất cường đại như vậy tồn tại trên cùng một người, xung đột lẽ ra đã xảy ra từ lâu, rốt cuộc là hắn đã giải quyết xung đột thể chất này như thế nào?"

Các đại năng chấn động theo.

Mà nhóm thiên kiêu, ít nhiều cũng đoán được Sở Cuồng Nhân đang làm cái gì.

“Lưỡng Nghi Tiên Thể này, trước đó không phải là của Trác Đông Lai sao? Nhưng bây giờ, lại bị hắn chiếm được, hắn đánh cắp Lưỡng Nghi Tiên Thể của Trác Đông Lai!"

"Suy nghĩ kỹ một chút, không chỉ có Lưỡng Nghi Tiên Thể của Trác Đông Lai, còn có Thanh Diệp Kiếm Đồng của Diệp Trúc, hắn có thể lấy Tiên Thể Chí Tôn của người khác thành của mình sao? !"

"Đây là năng lực gì vậy? !"

Nhóm thiên kiêu nhìn Sở Cuồng Nhân, cảm thấy giống như đang nhìn sự vật khó mà tin nổi trên thế giới này.

Cú sốc mà Lưỡng Nghi Tiên Thể mang đến cho bọn họ là quá lớn.

Không phải Lưỡng Nghi Tiên Thể, mà chính là đằng sau Lưỡng Nghi Tiên Thể, bí mật tu hành mà Sở Cuồng Nhân chưa từng để lộ! !

Mà Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý đến việc tiết lộ bí mật khả năng phân tích thể chất chính mình, dù sao thì, nếu như hắn sử dụng các loại thể chất, chuyện này, sớm muộn gì cũng sẽ bị đoán được.* *

**

Lại nói, tuy rằng thể chất chi đạo kinh khủng.

Nhưng, hắn cũng không chỉ có một lá bài tẩy này.

Một lá bài tẩy bại lộ, không ảnh hưởng tới toàn cục.

"Lưỡng Nghi kết hợp với Phù Tang, Hỏa Thần pháp tướng này của ngươi, ngăn cản được sao?"

**

**

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, Lưỡng Nghi âm Dương Đồ bao trùm bầu trời kia bỗng nhiên nghiền ép ra!

Đây không phải là Lưỡng Nghi Tiên Thể đơn thuần!

Đó là Lưỡng Nghi âm Dương Đồ dung hợp với sức mạnh Phù Tang, so với thần thông duy nhất còn kinh khủng hơn nữa! !

Cảm nhận được luồng sức mạnh cường đại này, đồng tử của Hỏa Đồng đột nhiên co rụt lại, sau đó hắn thét dài một tiếng, thúc giục tiên nguyên trong cơ thể đến cực hạn, Cửu Muội Thần Hỏa tạo thành Chúc Dung pháp tướng cũng tung ra hai chưởng lên trời, lấy tư thái đỉnh thiên lập địa, muốn cản âm Dương Lưỡng Nghi đồ kia! !

Rầm! !

Hư không ầm ầm nổ tung, trùng kích đáng sợ trực tiếp khiến cho từng hành tinh trong tinh không sụp đổ!

Âm Dương Đồ nháy mắt rơi vào phía trên Chúc Dung pháp tướng, pháp tướng không khỏi quỳ gối xuống đất!

"Đáng chết, đáng chết! !"

"Tại sao lại có thể như vậy, ta đã tu thành Cửu Muội Thần Hỏa, vì cái gì còn bị ngươi ngăn chặn! !"

Hỏa Đồng không cam lòng mà gầm thét.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không hề để ý đến hắn, nhẹ nhàng ấn lòng bàn tay đè ép đối phương!

Nháy mắt, sức mạnh âm Dương nhấp nhô, Lưỡng Nghi Đồ tách ra hàng tỉ tiên huy! !

Ở dưới luồng sức mạnh này, Chúc Dung pháp tướng, tiên khu nổ tung, vô số đạo văn tan vỡ, thực sự bắt đầu sụp đổ và tan rã! !

"Ngăn lại cho ta! !"

Hỏa Đồng gào thét thúc giục tiên nguyên, cho dù hắn xưa đâu bằng nay, nhưng ở trước mặt Lưỡng Nghi âm Dương Đồ, vẫn chỉ có thể thất bại như cũ! !

Chúc Dung pháp tướng vỡ tan!

Hỏa Đồng bị sức mạnh âm Dương đánh trúng, cả người trực tiếp bị đập vào hư không, thân thể gần như bị phá nát!

"Đến đây là kết thúc."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, giơ tay lên, sức mạnh âm Dương ở trong lòng bàn tay của hắn hiển hóa, một chùm sáng hai màu đen trắng quấn lấy nhau đã sẵn sàng chờ phát động!

Chính là đệ nhị thần thông của Lưỡng Nghi Tiên Thể, thần quang âm Dương Tạo Hóa!

"Không tốt! !"

Hỏa Đồng biến sắc, biết mình tuyệt đối không thể chặn được một chiêu này.

Hắn vội vàng thúc giục Cửu Muội Thần Hỏa trong cơ thể, mà lần này, uy lực của Cửu Muội Thần Hỏa càng kinh khủng hơn.

Thần hỏa sắc thái sặc sỡ bùng cháy trên không trung, giống như một hỏa cầu màu sắc rực rỡ, ở phía trên có vô số đạo văn vờn quanh, khiến cho người ta hoa mắt.

"Đây là, hỏa chủng của Cửu Muội Thần Hỏa!"

Truyền nhân của Đô Thị Vương hơi kinh ngạc.

"Cái này có thể nói là nơi phát ra sức mạnh của Hỏa Đồng, nếu như hỏa chủng này bị phế, vậy Thần Hỏa Quyết mà hắn dày công tu luyện đến bây giờ cũng sẽ thất bại trong gang tấc."

Truyền nhân của Tống Đế Vương nói, ánh mắt nhìn Sở Cuồng Nhân vừa là kiêng kị, vừa là kinh thán.

Có thể ép một yêu nghiệt đến mức độ như vậy, sức mạnh mà Sở Cuồng Nhân thi triển ra, khiến hắn không khỏi liên tưởng đến truyền nhân cường đại nhất của Diêm La trong Thập Điện Diêm La!

"Cho dù là truyền nhân của Tần Nghiễm Vương mà gặp được người này, chỉ sợ cũng là thua nhiều thắng ít, có lẽ chỉ có truyền nhân mạnh nhất Diêm La, mới có thể đánh bại được người này."

Truyền nhân của Tần Nghiễm Vương, truyền nhân của Diêm La Vương, tuy rằng đều là yêu nghiệt, nhưng người sau, càng cường đại hơn nữa.

Nhưng mà, Tống Đế Vương cũng không biết, Sở Cuồng Nhân trước mắt, chẳng qua chỉ là một phân thân, nếu không thì, hắn tuyệt đối sẽ không nói như vậy

"Sở Cuồng Nhân, ta liều mạng với ngươi! !"

Hỏa Đồng điều khiển Cửu Muội Thần Hỏa, quét về phía của Sở Cuồng Nhân.

Uy lực của hỏa chủng Cửu Muội Thần Hỏa này vô cùng kinh khủng, chỉ một luồng sáng của nó cũng khiến cho hư không sụp đổ, bị bóp méo.

Ngay cả phân thân này của Sở Cuồng Nhân cũng cảm nhận được một chút áp lực.

"Không tệ, không uổng công ta cho ngươi nhiều thời gian như vậy, để ngươi trưởng thành, Cửu Muội Thần Hỏa này, hiện tại mới có thể lọt vào mắt của ta được!"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, sau đó đánh ra âm Dương Tạo Hóa thần quang ở trong tay!

Thần quang như bão, ánh sáng hắc bạch chiếu rọi khắp mọi nơi trong tinh không!

Khi Thần quang chiếu đến, đạo văn xen lẫn, sức mạnh âm Dương khuấy động ở trong gầm trời, chấn động lòng người!

Chỉ trong tích tắc, thần quang và hỏa chủng của Cửu Muội Thần Hỏa đã va chạm vào nhau!

Tiếng vang vô cùng kinh khủng quanh quẩn trong tinh không, sóng lửa và sức mạnh âm Dương cuồn cuộn tràn ra, khiến cho khắp nơi trong vòng nghìn dặm hóa thành một biển âm Dương Hỏa doạ người! !

Luồng sức mạnh này, khiến cho thiên kiêu ở chỗ này nhịn không được mà nhanh chóng lùi lại!

Sau đó, dưới tác động của thần quang, Cửu Muội Thần Hỏa thực sự ầm ầm nổ tung, thần hỏa phân thành chỉn loại hoàn toàn khác biệt tản ra!

Đó là các loại thần hỏa mà Hỏa Đồng đã góp nhặt trong nhiều năm.

Trong số đó, không thể nghi ngờ, mạnh nhất chính là Tử Hoàng Phần Thiên Viêm mà hắn vừa mới luyện hóa.

Nhưng bây giờ, những thứ thần hỏa này, tất cả đều chia lìa.

"Sở Cuồng Nhân, không phải ngươi muốn thần hỏa sao? Cho ngươi! !"

Hỏa Đồng điều khiển chỉn loại thần hỏa tản ra theo mỗi phương hướng đánh về phía Sở Cuồng Nhân, mà bản thân hắn, lại mặc kệ những thần hỏa này, quay người đào tẩu! !

"Ha, ngược lại ngươi cũng rất quả quyết."

Chương 1332 - Khiến cho người khác thất vọng, Tử Vi Đế Tinh mở ra

Những cành cây của Phù Tang Thụ của Sở Cuồng Nhân vươn ra, hóa thành một kết giới kín, ngăn cản từng thần hỏa đang bay tới từ bốn phương tám hướng.

Ngay sau đó, trong cơ thể hắn có Hoàng Hỏa màu vàng đỏ gào thét phóng ra!

Nếu như chỉn loại thần hỏa này hợp thành Cửu Muội Thần Hỏa, thì Hồng Liên Hoàng Hỏa do phân thân này của hắn thi triển ra ngược lại sẽ áp chế không nổi, nhưng mà, nếu là thần hoả phân tán thế này, ngược lại là dư xài.

Hoàng Hỏa áp chế chín loại thần hỏa, bao phủ lấy chúng, lập tức bị hắn ném vào trong không gian của Tụ Lý Càn Khôn.

Về phần Hỏa Đồng, hắn cũng không tiếp tục truy kích nữa.* *

** "Bên trong Thần Hỏa Đồ, ba mươi ba chỗ kỳ địa, làm phiền ngươi tiếp tục giúp ta tìm."

**

**

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Hắn tin tưởng, với tính cách của Hỏa Đồng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy, hắn nhất định còn sẽ tìm kiếm những thần hỏa khác, sau đó ngóc đầu trở lại!

Mà đến lúc đó, Hoàng Hỏa của hắn, sẽ có một đợt quân lương khác.

Nói trắng ra là, Hỏa Đồng chính là một trong những công cụ của hắn.

"Còn đối với ngươi thì..."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Hoàng Vũ Y, trong mắt hiện ra một tia lãnh ý: "Không có một chút tác dụng nào."

Hoàng Vũ Y, người đang giao thủ với Phù âm cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của Sở Cuồng Nhân, lúc này hoảng sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, sau khi nhìn thấy Hỏa Đồng đào tẩu, thì ngay cả nửa điểm chiến ý cũng không có.

"Rút lui! !"

Nàng dùng một chưởng đánh lui Phù âm, sau đó liền muốn chạy trốn.

Nhưng mà, làm sao Sở Cuồng Nhân có thể để nàng rời đi một cách dễ dàng như vậy.

Vô số đạo văn màu trắng bạc tập trung xung quanh hắn, nhanh chóng lan tràn ra, trong chớp mắt đã bao phủ cả trời đất, sức mạnh thời không cường đại lập tức đổ xuống, phong tỏa hư không!

Dưới sự giam cầm của luồng sức mạnh này, Hoàng Vũ Y căn bản không có cách nào để trốn thoát!

"Không! !"

Trong lòng Hoàng Vũ Y sợ hãi, ngay sau đó, trực tiếp biến ra bản thể.

Một con Thần Hoàng to lớn bay lên không trung, hai cánh mở ra, Hoàng Hỏa không có gì sánh kịp tuôn ra như nước chảy, thiêu đốt tứ hải bát hoang!

Hoàng Hỏa đánh thẳng vào đạo văn màu trắng bạc bên trong sức mạnh thời không, hư không giống như một hồ nước bị ném một tảng đá to lớn vào mà điên cuồng rung chuyển, từng vòng từng vòng gợn sóng khuếch tán ra bên ngoài.

Dưới sức mạnh này, đạo văn màu trắng bạc lại có chút lung lay sắp đổ.

"Hấp thu nhiều thần hỏa như vậy, thực lực của ngươi quả nhiên là thật sự có tiến bộ, đáng tiếc, ở trước mặt ta, ngươi vẫn không có bất kỳ sức phản kháng nào!"

Thần sắc của Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt.

Thi triển âm Dương Tạo Hóa thần quang, chùm sáng đen trắng giống như dòng nước lũ trong chớp mắt liền quan sát trái tim của Hoàng Vũ Y!

Sau một tiếng rú thảm vang lên, tiên khu của Hoàng Vũ Y vỡ tan!

Từng luồng thần hỏa lần lượt từ trong cơ thể nàng bay ra, đây là thần hỏa mà nàng đã luyện hóa trong khoảng thời gian này.

Tổng cộng có sáu loại, mà những thứ này cũng bị Sở Cuồng Nhân thu vào trong không gian của Tụ Lý Càn Khôn.

"Sở Cuồng Nhân, Hoàng Nữ Phượng Tử trong tổ Phượng Hoàng ta, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi! !"

Hoàng Vũ Y không cam lòng gào rú một tiếng.

Sau đó, Thần Hoàng ngã xuống, hoàn toàn bị diệt vong!

Mà Sở Cuồng Nhân đối với uy hiếp của đối phương, không thèm để ý chút nào, ánh mắt bình tĩnh nói: "Lần này, ngươi còn có thể niết bàn sao?"

Thần Hoàng niết bàn, đây là chuyện có tỷ lệ xảy ra cực nhỏ.

Nếu như Hoàng Vũ Y còn có thể niết bàn lần thứ hai, vậy hắn cũng không thể không thừa nhận đối phương có cơ duyên tạo hoá.

Tiên thức của hắn phun trào, ở tứ phương trong hư không cẩn thận tìm tòi một lần, cũng không phát hiện bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh của Hoàng Vũ Y.

Bây giờ, đối phương đã thực sự chết đi.

Sở Cuồng Nhân thu bảo châu và tiên kiếm của đối phương, hai món bảo vật này, trước đó bị hắn cầm đi cho Vạn gia thương hành đấu giá, bây giờ, đã trở lại trong tay hắn.

Còn có thể bán lần thứ hai.

Hơn nữa Hoàng Vũ Y, Hỏa Đồng vì hắn tìm kiếm các loại thần hỏa, chuyến này, có thể nói là thu hoạch lớn.

"Chư vị, các ngươi có ai muốn động thủ hay không?"

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía tinh không, bình tĩnh mà nói.

Ở nơi nào đó, có truyền nhân của Địa Phủ, có người của Thiên Đạo tông, còn có người của Ma Đạo...

Tất cả bọn họ, đều là những thế lực có khúc mắc với hắn.

Hiện tại những người này liên thủ đối phó với hắn, hắn cũng sẽ không có bất kỳ kinh ngạc nào.

Mặc dù chỉ là một phân thân, nhưng Sở Cuồng Nhân, vẫn không sợ đánh một trận như cũ.

Nhưng mà, sau khi nghe được lời nói của Sở Cuồng Nhân, những thiên kiêu giới tử này hai mặt nhìn nhau, trong mắt lộ ra vẻ kiêng dè, tuy rằng hận Sở Cuồng Nhân thấu xương.

Thế nhưng, không một ai dám động thủ!

Đúng vậy.

Bọn họ hận Sở Cuồng Nhân, nhưng lại không thể không thừa nhận, thực lực của đối phương thật sự vượt qua bọn họ.

"Hiện tại còn không phải là thời cơ tốt để động thủ, chỉ có thể chờ đợi truyền nhân của Tần Nghiễm Vương đến, rồi mới có thể đánh một trận với hắn!"

Truyền nhân của Đô Thị Vương, truyền nhân của Tống Đế Vương liếc nhau, thầm nghĩ.

Mà đôi mắt đẹp của Địa Thiên Đạo Tử nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt có sát ý chợt lóe lên, nhưng kiềm chế lại xúc động trong lòng.

"Mặc dù ta cũng là một vị yêu nghiệt, nhưng thực lực của người này tuyệt đối ở trên ta, Hoàng Vũ Y, Hỏa Đồng liên thủ, còn không phải là đối thủ, chỉ có thể chờ đợi Thiên Đạo Tử đến đây, rồi mới bày mưu tính kế."

Truyền nhân của Địa Phủ, Thiên Đạo Tử đều không dám tùy tiện động thủ.

Mà ở một bên khác, chúng thiên kiêu Ma Đạo cũng vô cùng e dè, cho dù người đông thế mạnh, thì cũng không dám làm loạn.

Một đám thiên kiêu, đều sợ hãi, một bộ bạch y kia!

Sở Cuồng Nhân đứng trong tinh không, thần sắc lạnh nhạt, sau khi nhìn thấy không có ai động thủ, lập tức xùy cười một tiếng: "Khiến cho người ta thất vọng mà!"

Sau đó, hắn chú ý tới thiếu nữ trong đám Hoa Bỉ Ngạn kia, trong mắt lướt qua một tia dị sắc.

Khí tức vừa kỳ lạ, lại không thể coi thường...

Sở Cuồng Nhân nhìn thiếu nữ Hoa Bỉ Ngạn, trong lòng bỗng nhiên có một loại cảm giác, nếu như phân thân này của mình chiến đấu với đối phương, rất có thể sẽ không phải là đối thủ.

"Thú vị, một thiên kiêu có thể khiến phân thân này của ta cũng khó có thể đối phó, yêu nghiệt này, cũng là một trong những nhân vật cực kỳ kinh khủng, nhưng mà từ trước đến nay ta chưa từng nghe nói về thiếu nữ này."

"Hoa Bỉ Ngạn, là người của Bỉ Ngạn nhất tộc sao? Nghe nói rằng bên trong bộ tộc này có một vị thánh nữ. Chính là nàng sao?"

Sở Cuồng Nhân có chút hăng hái.

Thật đáng tiếc, bản tôn của hắn không có ở nơi này, bằng không, hắn liền có thể nhờ vào Tiểu Ái dùng Toàn Tri Chi Linh để phân tích kỹ đối phương một chút.

Ngay thời điểm Sở Cuồng Nhân nhìn thấy Hoa Vô Ái, đôi mắt giống như hồng ngọc của thiếu nữ kia cũng đang nhìn hắn.

Sở Cuồng Nhân và đối phương chỉ nhìn nhai, sau đó liền dời ánh mắt, muốn rời đi.

Điều này khiến truyền nhân của Địa Phủ có chút thất vọng.

"Đáng tiếc, nếu như hai người bọn họ có thể đánh nhau thì thật tốt."

"Đúng vậy, với thủ đoạn của Hoa Vô Ái, có lẽ có thể đánh bại Sở Cuồng Nhân."

"Nếu vậy thì không tới lượt chúng ta xuất thủ."

Hai người chỉ là cảm khái một hồi.

Mà lúc này.

Trong tinh không cách mọi người không đến một năm ánh sáng, có một hành tinh cổ lão đột nhiên nở rộ ánh sáng màu tím rực rỡ!

Vô số đạo văn ngưng tụ bên trên bề mặt của hành tinh, toát ra một loại dao động cực kỳ tôn quý.

Không ít thiên kiêu đã chú ý tới động tĩnh của hành tinh này.

"Đây là cái gì?"

"Hành tinh kia, chẳng lẽ có cơ duyên gì xuất hiện hay sao?"

Mà Sở Cuồng Nhân vốn dĩ định rời đi cũng chú ý tới sự thay đổi của hành tinh kia, trong mắt lộ ra một tia kỳ quái: "Xem ra sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn đây."

Đại tinh cổ lão kia phun toả hào quang, mà quang hoa này càng ngày càng mạnh, chiếu rọi khắp tinh không!

Vào giờ khắc này, đại tinh cổ lão này chính là hành tinh tỏa sáng nhất trong tinh không này!

Dao động năng lượng cường đại trước nay chưa từng có lan tràn ra, lấy đại tinh cổ lão này làm trung tâm mà nhanh chóng khuếch tán, bao phủ cả tinh không!

Tất cả mọi người, đều bị đại tinh cổ lão này hấp dẫn tâm thần.

Mà một số đại năng cổ lão tất nhiên cũng chú ý tới hiện tượng kì lạ của hành tinh này.

"Tử Vi Đế Tinh, mở ra! !"

Chương 1333 - Tham vọng của Thạch Thiên Hiên, hành động của các yêu nghiệt từ khắp mọi phía

Tử Vi Đế Tinh mở ra!

Ánh sáng màu tím vô biên tràn ngập tinh không, tại thời khắc này, mặc kệ ở đó có sân thi đấu tinh không hay không, tất cả mọi tu sĩ đều chú ý tới hành tinh toả sáng đang treo lơ lửng kia trong tinh không!

Mà Tử Vi Đế Tinh mở ra, toàn bộ sân thi đấu tinh không đều sôi trào.

Phải biết rằng, Tử Vi Đế Tinh không giống với những hành tinh như Địa Khôi Tinh hay Thiên Cương Tinh, phía trên Tử Vi Đế Tinh thực sự có rất nhiều vầng sáng quay chung quanh.

Đế Vương Chi Tinh, Chúng Tinh Chi Chủ, Vĩnh Hằng Bất Biến Tinh Thần...

Những thứ này đủ để có thể thấy được sự đặc biệt của Tử Vi Đế Tinh.

Mà ở bên trong Tiên Đình cổ lão, Tử Vi Tiên Đế, một trong Lục Ngự, lại lấy tên là Tử Vi, nghe đồn chính là hóa thân của đại tinh cổ lão này.

Nói tóm lại, Tử Vi Đế Tinh, là hành tinh tôn quý nhất trong Tiên giới!

Hiện tại, việc địa tinh này mở ra, trong đó ẩn chứa bao nhiêu cơ duyên, loại cơ duyên như thế nào, những điều này đều không có ai có thể biết rõ được.

Nhưng không thể phủ nhận rằng, những cơ duyên này có sức hấp dẫn trí mạng đối với những tu sĩ bên trong sân thi đấu tinh không.

"Tử Vi Đế Tinh, rốt cục hành tinh này cũng mở ra."

"Ha ha, hành tinh cổ lão tôn quý nhất sao? Không biết, ở trong đó có cơ duyên gì, khiến cho người ta thật chờ mong!"

Ở nơi nào đó trong tinh không.

Một thanh niên người mặc trường bào màu tím, trong lúc giơ tay nhấc chân đều là lộ ra một luồng khí thế bất phàm, nhìn về phía của Tử Vi Đế Tinh, trong mắt lộ ra một tia dị sắc: "Tử Vi Tinh, rốt cục cũng mở ra sao? Ta tìm kiếm khắp nơi trong tinh không không có kết quả, xem ra, món đồ kia có khả năng cất giấu bên trong Tử Vi Đế Tinh này nhất."

"Hợp Đạo chi khí của Tử Vi Tiên Đế... Ngươi, nhất định phải thuộc về ta!"

Thanh niên này, chính là thiếu ngự Tử Vi.

Cũng là một trong Lục Ngự của Tiên Đình, truyền nhân của Tử Vi Tiên Đế nhất mạch.

Mà hắn vì đối phó Sở Cuồng Nhân, ở trong tinh không này cố gắng tìm kiếm Hợp Đạo chi khí của Tử Vi Tiên Đế, món đồ kia, rất có khả năng được cất giấu bên trong Tử Vi Đế Tinh.

Dù sao, Tử Vi Tiên Đế và Đế Tinh này, cũng cùng một nhịp thở.

Lúc này, ngọc giản bên hông thiếu ngự Tử Vi run lên, một tin tức truyền đến.

"Há, Hỏa Đồng đã thất bại, hơn nữa còn bị mất Cửu Muội Thần Hỏa."

Thiếu ngự Tử Vi trầm ngâm một hồi, lập tức lắc đầu: "Xem ra đối phó với Sở Cuồng Nhân, ta phải tự mình xuất thủ mới được."

...

Một nơi khác.

Phía trên một cổ tinh, một luồng sát phạt chi khí ngút trời, chấn động cõi trần.

Một thanh niên người mặc trường bào màu đen, tay cầm trường thương đen nhánh, ma khí trên người cuồn cuộn, đang đứng phía trên một núi thây biển máu.

Người này, chính là giới tử mạnh nhất Ma Đạo, Thạch Thiên Hiên!

Ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn Tử Vi Đế Tinh xa xa, âm thầm nói: "Đế Tinh mở ra, đối mặt với hành tinh cổ xưa tôn quý nhất trong tinh không này, ngươi nhất định sẽ tiến về đó, Sở Cuồng Nhân!"

Vừa nghĩ tới Sở Cuồng Nhân, trong mắt Thạch Thiên Hiên có sát ý không thể ngăn cản đang sôi trào lên.

Trường thương đen nhánh trong tay hắn cũng đang run rẩy, lộ ra một luồng khí tức sát ý kinh khủng tuyệt luân, dường như có thể tàn sát thần phật đầy trời này! !

"Thí Thần Thương, ngươi cũng rất kích động đúng không."

"Giết Sở Cuồng Nhân, ngươi liền có thể gặp lại Diệt Thế Hắc Liên, đến lúc đó, hai đại chí bảo của Ma Tổ La Hầu tề tụ trong tay ta, Cửu Thiên Thập Địa, lấy ma vi tôn! !"

Trong mắt Thạch Thiên Hiên lộ ra quang mang gọi là dã tâm.

Hắn có một lý tưởng vĩ đại.

Hắn muốn sáng tạo một Ma quốc vô thượng, tập hợp Ma Đạo trong thiên hạ vào trong một quốc gia, sử dụng sức mạnh Ma quốc, để giúp hắn chứng đạo!

...

Bên trong một ngọn tiên sơn.

Một tuyệt đại tiên tử dáng người thướt tha, tiên huy rạng rỡ, da thịt như ngọc đang tắm rửa ở trong ao.

Cái ao này có tiên huy lưu chuyển, giống như Dao Trì trong truyền thuyết cổ xưa.

Mà tuyệt đại tiên tử này, cũng chính là thánh nữ bên trong thánh địa Dao Trì, Ngọc Trí, đồng thời cũng là yêu nghiệt tiếng tăm lừng lẫy ở bên trong sân thi đấu tinh không!

"Đế Tinh mở ra."

Ngọc Trí nhìn về phía Tử Vi Tinh tỏa ra quang hoa sáng chói trong tinh không, trong đôi mắt xinh đẹp lóe lên dị sắc, khóe miệng hơi vểnh: "Trong truyền thừa mà Tây Vương Mẫu cho ta có ghi chép, bên trong Tử Vi Đế Tinh này nàng có lưu lại một cọc cơ duyên, cơ duyên kia, có lẽ có thể giúp ta tu thành tiên khu Kim Ngọc Dao Trì được ghi lại bên trong Dao Trì Tiên Kinh!"

Tiên khu Kim Ngọc Dao Trì, đây là một loại tu hành thể chất vô cùng cường đại, đồng thời, cũng là một trong mười đại Tiên Thể Chí Tôn!

Đó là trạng thái nâng cao của Dao Trì Tiên Thể.

Vốn dĩ, cả đời cũng khó có thể thăng cấp Dao Trì Tiên Thể trở thành tiên khu Kim Ngọc, nhưng Ngọc Trí có truyền thừa của Tây Vương Mẫu, lại thêm cơ duyên bên trong Tử Vi Đế Tinh kia, khả năng thành công của chuyện này cũng tương đối!

"Trong tay ta có truyền thừa của Tây Vương Mẫu, vốn dĩ là yêu nghiệt, nếu như tu thành tiên khu Kim Ngọc Dao Trì, vậy thì có thể thăng lên trở thành yêu nghiệt đứng đầu!"

"Đến lúc đó, cho dù không thể sánh được với Sở đạo hữu, cũng có thể rút ngắn khoảng cách."

Nghĩ đến Sở Cuồng Nhân, trong lòng của Ngọc Trí không khỏi có chút chờ mong.

Lần này Tử Vi Đế Tinh mở ra, Sở đạo hữu chắc hẳn cũng sẽ chạy tới, cũng không biết hiện tại, hắn như thế nào rồi?

...

Rầm! !

Trong tinh không, truyền ra một vụ nổ mãnh liệt!

Một hành tinh bị nổ tung!

Mà ở bên trong hành tinh kia, một con Kim Ô bụng có ba chân bay lên không trung, những đốm lửa nhỏ xung quanh đều bị hắn hút vào trong cơ thể.

Ngọn lửa từ hành tinh kia vô cùng kinh khủng.

Cho dù là Thiên Tiên đỉnh phong nếu như tiếp xúc đến, chỉ sợ cũng sẽ bị đốt thành tro bụi.

Nhưng những đốm lửa nhỏ này, lại bị Kim Ô trực tiếp hút vào bên trong cơ thể, không chỉ không tạo thành tổn thương gì đối với hắn, mà ngược lại, còn bị hắn hấp thu luyện hóa từng cái một.

Trong tinh không, một số thiên kiêu đi ngang qua thấy thế, họ không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

"Thật là một con Kim Ô khủng khiếp!"

"Nếu như ta đoán không sai, Kim Ô này, hẳn là Kim Ô Thiếu Tổ, yêu nghiệt đứng đầu bên trong Kim Ô Thiên Sơn!"

"Nghe đồn Kim Ô Thiếu Tổ này chính là một giọt tinh huyết của Kim Ô chi tổ biến thành. Vậy cho nên tự xưng là Thiếu Tổ, thực lực của hắn cường đại, không kém gì thiếu ngự của Côn Lôn Tiên Đình, thần tử của Đông Hoàng Tiên Đình, là một trong những yêu nghiệt cao cấp nhất bên trong sân thi đấu tinh không này. Hôm nay được nhìn thấy một lần, quả nhiên là danh bất hư truyền."

Trong tiếng kinh thán của mọi người, trên người Kim Ô Thiếu Tổ có kim quang nở rộ, thân hình to lớn hóa thành một thanh niên người mặc trường bào kim sắc.

Thanh niên này khuôn mặt tuấn dật, sau lưng có một vòng ánh sáng kim sắc, phía trên có tiên huy lưu chuyển, quang mang vạn trượng, vô cùng thần dị.

Một số tu sĩ nhìn thấy điều này, chỉ cảm thấy một luồng áp lực đập vào mặt.

"Đế Tinh đã mở, mặt trời mới mọc, ta cũng đã thành công luyện hóa, tiếp đó, cũng là thời điểm nên đi tìm Sở Cuồng Nhân kia."

Kim Ô Thiếu Tổ nỉ non nói.

Ngày xưa, Kim Ô Vương lấy một trăm thiên kiêu Kim Ô làm đại giá, đắp nặng thân thể cho hắn, vậy nên mới có Kim Ô Thiếu Tổ như ngày hôm nay.

Hắn đã đáp ứng đối phương, sẽ đối phó với Sở Cuồng Nhân.

Mà bây giờ, hắn cảm thấy đã gần đến thời điểm thực hiện lời hứa của mình.

...

Một đạo hắc quang xẹt qua tinh không.

Bất cứ nơi nào nó đi qua, âm khí dày đặc, xung quanh như là biến thành Quỷ Vực!

Mà hắc quang kia, nhìn kỹ, lại là một thanh niên tuấn lãng, trên người lộ ra một luồng sức mạnh Luân Hồi cường đại.

"Đó là Tần Nghiễm Vương, truyền nhân của Địa Phủ! !" Có thiên kiêu nhận ra hắc quang kia, ánh mắt ngưng trọng.

Truyền nhân của Tần Nghiễm Vương, cũng là một yêu nghiệt!

"Phương hướng mà hắn đi, chính là Tử Vi Đế Tinh!"

"Quả nhiên, Tử Vi Đế Tinh này mở ra, những yêu nghiệt này, tất cả đều đứng ngồi không yên."

...

Sức mạnh Thiên Đạo huy hoàng, chấn động gầm trời ở trong tinh không.

Một nam tử người mang bạch y, khuôn mặt cứng rắn, ngẩng đầu dậm chân, tiến về phía Tử Vi Đế Tinh.

Mà mỗi một lần người này cất bước, đều có sức mạnh Thiên Đạo cường đại quét ra, một số tiểu hành tinh đều bởi vì luồng sức mạnh này, ào ào vỡ nát!

Thiên uy khó dò! !

"Sở Cuồng Nhân, ân oán của ngươi và Thiên Đạo tông ta, cũng nên kết thúc!"

Người này, chính là giới tử mạnh nhất của Thiên Đạo tông, Thiên Đạo Tử!

Mà chuyến đi đến Tử Vi Đế Tinh này của hắn, ngoại trừ tìm kiếm cơ duyên, hắn còn muốn, giết chết Sở Cuồng Nhân, để an ủi Thiên Đạo!

Chương 1334 - Tiến vào đế tinh, Kim Lân đại vương, vậy thì ngươi lại lấy đi

Bên trong. Thiên Thương cổ tinh

Tất nhiên bản tôn của Sở Cuồng Nhân cũng chú ý tới dị động của Tử Vi Đế Tinh: "Tử Vi Đế Tinh, xem ra lần này sẽ có không ít thiên kiêu chạy tới đây."

"Sở đạo hữu, Tam Thanh Đạo Môn bên kia cần ta trở về chủ trì đại cục, cho nên ta muốn chạy tới Tử Vi Đế Tinh trước."

Diệp Trúc chắp tay chào Sở Cuồng Nhân, nói ra.

Không phải tất cả người của Tam Thanh Đạo Môn đều theo chân Diệp Trúc.

Hiện tại, Tử Vi Đế Tinh mở ra, các đại thế lực đều nghe tin mà hành động, tiến về đế tinh này, Tam Thanh Đạo Môn cũng không ngoại lệ.

Đạo Môn có rất nhiều đệ tử thiên kiêu, đều đã tiến đến đó.

Mà Diệp Trúc làm đại sư huynh của bọn họ, tất nhiên muốn trở về chỉ huy bọn họ.

"Ừm, Diệp đạo hữu đi đường cẩn thận, nếu hữu duyên, chúng ta sẽ gặp lại ở Tử Vi Đế Tinh."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Mà sau khi Diệp Trúc rời đi, Lẫm Thu, Minh Dật Phong và các tu sĩ Hậu Thiên Thần Ma cũng dự định rời đi.

"Tử Vi Đế Tinh hiện thế, tu sĩ Thần Ma nhất mạch tuyệt sẽ không án binh bất động, vương, chúng ta tiến về đó trước, dò đường cho ngươi."

Minh Dật Phong cung kính nói.

Sau khi bị Sở Cuồng Nhân đánh cho một trận, hắn đã tâm phục khẩu phục, cũng không có hành động bất kính nào nữa.

Sự kiệt ngao bất thuần trước đó, chỉ bởi vì hắn chưa thấy được thực lực của Sở Cuồng Nhân thực lực, không chấp nhận đối phương, mà sau khi lấy được công nhận của hắn, hắn sẽ tôn kính Sở Cuồng Nhân hơn bất kì người nào khác.

"Ừm, được, các ngươi cũng chú ý một chút."

Sở Cuồng Nhân cũng không có giữ lại, hắn cũng muốn chuẩn bị một phen, mang theo Tào Vân và mọi người ở thư viện đến đế tinh.

Dù nói thế nào, hắn cũng là thủ tịch thư viện.

"Ngược lại khoảng cách giữa phân thân và Tử Vi Đế Tinh gần hơn, có thể để hắn tiến về đó điều tra trước."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

...

Tử Vi Đế Tinh mở ra, thế lực khắp nơi nghe tin mà hành động, các đại thiên kiêu thậm chí yêu nghiệt, đều chạy tới.

Mà phân thân Sở Cuồng Nhân và Phù âm cách Tử Vi Đế Tinh tương đối gần, tất nhiên cũng sẽ không dễ dàng bỏ lỡ cọc cơ duyên này.

Sở Cuồng Nhân mang theo Phù âm, sau đó thi triển Không Gian Bàn Vận Thuật, liên tục nhảy vọt ở giữa tinh không, rất nhanh đã đi tới trên bầu trời của Tử Vi Đế Tinh.

Quang mang của Tử Vi Tinh đã thu liễm không ít, nhưng bên ngoài hành tinh vẫn có vô số đạo văn huyền diệu lưu chuyển như cũ.

Hành tinh này, rất lớn, còn lớn hơn rất nhiều lần so với Thiên Cương Tinh, Địa Khôi Tinh.

So sánh với Tử Vi Đế Tinh, hành tinh ở bốn phía giống như đất cát, không đáng nhắc tới.

"Đi thôi."

Sở Cuồng Nhân mang theo Phù âm, hóa thành lưu quang, bay vút về một mảnh đại lục bên trong Tử Vi Đế Tinh, rất nhanh đã xuyên qua vô số đạo văn, đi tới mặt đất.

Linh khí dư thừa, dao động đại đạo huyền diệu...

Hoàn cảnh tu hành ở Tử Vi Đế Tinh tốt hơn rất nhiều so với địa phương khác, không nói tới những thứ khác, chỉ riêng hoàn cảnh tu hành ở nơi này cũng đủ để sinh ra không ít cơ duyên.

"Nên nói thật không hổ là Tử Vi Đế Tinh, được vinh hạnh gọi là Chúng Tinh Chi Chủ sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, tiên thức phun trào ra, bao trùm phương viên trăm triệu dặm.

Mà dưới năng lực tìm kiếm cường đại của tiên thức, hắn phát hiện gần đây thật sự có mấy cơ duyên.

"Đi thôi."

Sở Cuồng Nhân mang theo Phù âm đi đến một thác nước.

Thác nước này vô cùng to lớn, giống như từ trên chín tầng trời đổ xuống, âm thanh mà nó phát ra, oanh động 10 ngàn dặm!

Mà ở bên trong dòng nước, cũng ẩn giấu một đám Yêu thú sống dưới nước.

Cơ duyên nơi đây chính là một khối tiên tinh màu xanh thăm thẳm bên trong thác nước.

Tiên tinh kia, ẩn chứa dao động thuộc tính Thủy vô cùng nồng đậm, lơ lửng ở bên trong thác nước, thừa nhận trùng kích của dòng nước, tiên huy lưu chuyển, vô cùng lộng lẫy, dường như có thể nghe thấy ở bên trong truyền ra âm thanh của sóng biển, dường như, bên trong tiên tinh lớn chỉ như một quả đấm ẩn chứa một mảnh đại hải mênh mông bát ngát.

Vật này, mới là mục đích mà Sở Cuồng Nhân tới đây.

"Bên trong tiên tinh này ẩn chứa năng lượng thuộc tính Thủy, đối với phân thân này của ta, có chỗ hữu dụng."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Phân thân này của hắn chính là dùng Phù Tang Thần Mộc luyện chế thành.

Mà Phù Tang thuộc mộc, bên trong ngũ hành, thuỷ và mộc chính là tương sinh.

Tiên tinh này, có thể tẩm bổ cho thân thể Phù Tang này của hắn, giúp hắn có thể phát huy ra thực lực mạnh hơn bản tôn.

Nghĩ đến đây, hắn vận chuyển tiên nguyên, hóa thành một bàn tay lớn chộp về phía tiên tinh.

Nhưng ngay lúc này, dưới thác nước trong hồ nước có một cột nước phóng lên tận trời, đánh tan tiên nguyên của hắn!

"Dám ngấp nghé bảo vật nơi đây, ngươi quả thật lớn mật! !"

Một tiếng quát lạnh vang lên.

Chỉ thấy một con Yêu thú mọc ra đầu cá dữ tợn nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trên người có yêu khí dày đặc, quả thật đã tới gần cảnh giới Chân Tiên.

Theo sự xuất hiện của hắn, từng con Yêu thú dữ tợn sống dưới nước từ trong hồ nước vọt ra, giương mắt lạnh lẽo nhìn Sở Cuồng Nhân, yêu khí vô tận gầm thét thương khung.

"Nhân loại, đây là ngươi đang khiêu khích chúng ta!"

"Hừ, tiên tinh này, chính là bảo vật của Kim Lân đại vương, ngươi cũng đòi ngấp nghé sao?"

Kim Lân đại vương, chính là yêu thú mạnh mẽ nhất bên trong hồ này, cũng là người thống trị nơi này.

Tiên tinh này, đã sớm bị hắn coi là vật trong túi.

"Một đám tiểu yêu, cũng dám làm càn?"

Sở Cuồng Nhân cũng không xem sự ngăn cản của những Yêu thú sống dưới nước này ra gì, vươn tay ra, thần thông của Lưỡng Nghi Tiên Thể trực tiếp bạo phát.

Trắng và đen trộn lẫn trên không trung, trực tiếp hóa thành một bức Lưỡng Nghi âm Dương Đồ to lớn!

Âm Dương Đồ lưu chuyển trên không trung, trấn áp xuống!

Ầm, ầm, ầm!

Từng con Yêu thú bị sức mạnh âm Dương đánh trúng, hoặc là bị đánh nát thân hình, hoặc là bị nện tiến vào đáy nước.

"Thực lực thật cường đại, đây là một thiên kiêu Nhân tộc! !"

"Đáng chết, vậy mà gia hỏa này lại cường đại như vậy!"

Không ít Yêu thú vô cùng hoảng sợ, diện mạo vốn dĩ đã dữ tợn, bây giờ nhìn qua càng thêm dọa người.

"Làm càn! !"

Lúc này.

Toàn bộ hồ nước bỗng nhiên chấn động.

Chỉ thấy một cột nước khổng lồ phóng lên tận trời, mà ở bên trong cột nước, có kim quang đang lóe lên.

Bên trong kim quang, một con cá chép có đuôi kim sắc bay lên không trung, hóa thành một nam tử uy vũ người mặc chiến giáp kim sắc, ánh mắt như điện, yêu khí cường đại tràn ngập ở trong thiên địa.

Tu vi, bất ngờ đạt đến cảnh giới Chân Tiên nhị phẩm!

Cho dù có thu hoạch được sức mạnh Phù Tang, và U Minh kỳ hỏa, thì Phù âm cũng cảm thấy một áp lực đang đè ép nàng.

"Há, xem ra ngươi chính là Kim Lân đại vương bọn họ nói tới."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Nhân loại, bảo vật này là của ta, ngươi lại dám ngấp nghé, muốn chết!"

Kim Lân đại vương lạnh giọng nói ra, đưa tay đánh ra một chưởng về phía Sở Cuồng Nhân, yêu khí dồi dào hóa thành chưởng ấn kim sắc, trấn áp hắn!

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, vận chuyển Lưỡng Nghi âm Dương Đồ, trực tiếp đỡ được một chưởng này, từ tốn nói: "Ha, ngươi nói bảo vật này là của ngươi, vậy thì ngươi đi lấy nó đi?"

"Ngươi..."

Nghe đến đây, sắc mặt Kim Lân đại vương biến hóa không ngừng, đúng là không có lời nào để nói.

Bởi vì, hắn căn bản không lấy được tiên tinh này.

"Quả nhiên, xung quanh tiên tinh này có cấm chế bảo vật vờn quanh, với thực lực của ngươi, căn bản không lấy được, đã không lấy được, thì làm sao nói nó là của ngươi?"

Sở Cuồng Nhân ôm tay đứng đó: "Bây giờ rời đi, có thể bảo vệ một mạng!"

"Ngươi, vọng tưởng!"

Kim Lân đại vương vô cùng không cam lòng, tiên tinh này hắn đã ngấp nghé nhiều năm, sao lại tuỳ tiện chắp tay nhường cho người khác?

Chỉ thấy trong tay hắn xuất hiện một thanh trường thương màu vàng óng, yêu khí bạo phát, liền muốn tái chiến với Sở Cuồng

Nhân.

"Ngu xuẩn!"

Sở Cuồng Nhân vươn tay ra, vô số thần hình Yêu thú hội tụ ở chung quanh hắn.

Cùng Kỳ, Thao Thiết, Đào Ngột, Quỳ Ngưu...

Giờ khắc này, giữa thiên địa dường như hóa thành thiên đường của Hung thú!

Mà Sở Cuồng Nhân, chính là Yêu Thú Chi Vương chí cao vô thượng, thống lĩnh vô số Yêu thú!

"Làm sao có thể? !"

Kim Lân đại vương nghẹn họng nhìn trân trối, mặt mũi tràn đầy rung động!

Chương 1335 - Thượng thiên có đức hiếu sinh, giới tử thư viện Thạch Anh

Kim Lân đại vương nhìn vô số thần hình Yêu thú trước mắt, chỉ cảm thấy thật không thể tin nổi.

Một Nhân tộc, vậy mà có thể mô phỏng thần hình Yêu thú xinh đẹp, sinh động đến mức này, hơn nữa còn không chỉ là một con hai con, mà là hàng trăm hàng ngàn, ngàn vạn!

Ở trong đó, thậm chí không thiếu một số Hung thú, Thần Thú cổ lão.

Chuyện này thật sự là không thể tin được.

Vạn Yêu Thần Hình, Vạn Yêu Đồ!

Thần hình Yêu thú kinh khủng, hóa thành yêu khí thao thao bất tuyệt như dòng nước lũ, kỳ uy vô cùng kinh khủng, kinh thiên động địa!

Trong chốc lát, hư không sụp đổ!

Kim Lân đại vương chỉ cảm thấy, khi mình bị luồng sức mạnh này trùng kích, cả người dường như muốn biến thành tro bụi, bay ngược ra sau, nện vào đáy hồ!

Mà sức mạnh Vạn Yêu Đồ cũng không có vì vậy mà yếu bớt.

Thần uy doạ người kia, lấy uy thế không gì có thể ngăn cản, trực tiếp trùng kích vào phía trên viên tiên tinh bên trong thác nước kia.

Đùng! !

Sau một tiếng nổ lớn, cấm chế xung quanh tiên tinh liên tiếp bị phá nát!

Nhưng hạch tâm vẫn còn một vòng cấm chế.

Cũng khó trách lấy thực lực Chân Tiên nhị phẩm của Kim Lân đại vương cũng luôn không lấy được tiên tinh này, cấm chế của tiên tinh này, đích thật lợi hại.

Không chỉ có như thế, khi đòn tấn công của Sở Cuồng Nhân rung chuyển cấm chế, cấm chế kia bắn ra một ánh sáng màu xanh lam, làm linh khí bốn phía sôi trào, rót vào bên trong ánh sáng màu xanh lam kia, dường như hóa thành biển động vô biên vô tận, ập về phía Sở Cuồng Nhân, một cái bọt nước vẩy ra, giống như có thể đập nát một mảnh hư không.

Cấm chế của tiên tinh này, đúng là dự định phản kích Sở Cuồng Nhân!

"Ha, một cấm chế, ngươi còn có thể lật trời hay sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, sức mạnh âm Dương phóng lên tận trời, lưu chuyển trong hư không, lập tức hóa thành một đạo Tạo Hóa Thần Quang có uy năng mênh mông!

Chính là thần thông thứ hai của Lưỡng Nghi Tiên Thể, Lưỡng Nghi Tạo Hóa Thần Quang! !

Thần quang bao phủ ra, xuyên thủng quang hoa xanh thẳm, đột nhiên đập vào phía trên cấm chế của tiên tinh.

Một tiếng rắc vang lên, cấm chế bị phá nát!

Ánh sáng màu xanh lam kia cũng hoàn toàn tiêu tán.

Tiên nguyên của Sở Cuồng Nhân tuôn ra, hóa thành một đại thủ tiên nguyên, bắt lấy tiên tinh kia, sau đó ném vào bên trong không gian Tụ Lý Càn Khôn.

"Đi thôi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Yêu thú còn lại trong hồ nước thấy cảnh này, run lẩy bẩy, căn bản không dám nói thêm cái gì.

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân đi không lâu, lại có một bóng người đi vào.

Trước đó Yêu tộc ở chỗ này bị Sở Cuồng Nhân làm hoảng sợ sinh ra bóng ma, lại thấy có người tới, lúc này sắc mặt trắng nhợt, trong mắt lộ ra hoảng sợ.

Nhưng khi bọn họ thấy rõ ràng người tới, lại thở dài một hơi.

Đây là một nữ tử.

Nữ tử một tay nâng Dương Chi Bạch Ngọc Bình, người mặc bạch y, khuôn mặt tinh xảo.

Nữ tử này, nhìn qua da mịn thịt mềm, hai đầu lông mày lộ ra một loại khí tức bình hòa, toàn thân đều hiện rõ hai chữ, vô hại.

"Hừ, lại là một Nhân tộc, thật coi nơi này là nơi các ngươi có thể tùy tiện tới sao?"

"Cút cho ta!"

Một Yêu tộc trong lòng nổi nóng, muốn phát tiết uỷ khuất phải chịu từ Sở Cuồng Nhân ra ngoài, vươn tay đánh ra một chưởng về phía cô gái mặc áo trắng này.

Mà cô gái mặc áo trắng này đứng bất động tại chỗ, mặc cho đối phương đánh tới.

Nhưng mà một cái chớp mắt tiếp theo, phật quang kim sắc hiển hiện.

Yêu khí dồi dào như tuyết gặp ánh mặt trời gay gắt, nhanh chóng tan rã, bị phật quang này tịnh hóa đến không còn một mảnh.

Đồng tử của Yêu tộc xuất thủ đột nhiên co rụt lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Chuyện này, sao lại có thể như vậy? !

Nhưng chưa kịp suy nghĩ nhiều, Yêu tộc này liền bị phật quang bao phủ, biến thành tro bụi ngay tại chỗ, đến cặn bã cũng không còn.

Tĩnh!

Yên tĩnh như chết!

Tất cả Yêu tộc sững sờ nhìn tình cảnh này, chỉ cảm thấy ngày hôm nay quá vô lý.

Nhân tộc hiện tại, người nào người nấy nhìn qua thì đều vô hại, nhưng tại sao, một kẻ so với một kẻ còn biến thái hơn vậy! !

Trước thì có một nam tử mặc bạch y tuấn dật như tiên, hiện tại lại tới một nữ tử mặc bạch y nhìn giống Bồ tát.

Bọn họ gặp phải vận xui gì vậy!

"A di đà phật, chư vị, vừa rồi các ngươi có nhìn thấy người nào không?"

Bạch y nữ tử chần chờ một chút, dường như cảm thấy mình nói có chút không rõ ràng, nói: "Đó là một người khiến người ta khắc sâu ấn tượng, nếu các ngươi đã gặp, nhất định sẽ không quên."

Một Yêu tộc nói: "Người ngươi nói đến, có phải mặc áo trắng hay không, am hiểu sử dụng sức mạnh âm Dương, còn có thể huyễn hóa ra vô số thần hình Yêu thú?"

"Thần hình Yêu thú, xem ra là hắn."

Bạch y nữ tử biết Sở Cuồng Nhân có Vạn Yêu Thần Hình, cũng từng thấy qua, pháp môn này ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, nàng cũng không có thấy người khác dùng qua.

"Hắn đi về phía nào?"

"Phíabên kia."

Yêu tộc kia chỉ chỉ phương hướng Sở Cuồng Nhân rời đi, nói ra.

"Đã biết, đa tạ."

Bạch y nữ tử khẽ gật đầu, cực kỳ có lễ nghĩa.

Sau đó, trên mặt hồ bỗng nhiên hiện lên một bóng người kim sắc, đó là một con cá chép hấp hối.

Bạch y nữ tử thấy thế, trong mắt lướt qua một tia dị sắc: "Cá chép này, trong cơ thể có một chút huyết mạch Chân Long, thiên tư không tầm thường, cũng được, ông trời có đức hiếu sinh, liền cứu ngươi một mạngđi."

Nàng vẫy tay một cái, thân thể của Kim Lân đại vương đột nhiên hóa thành một vệt kim quang, bị thu vào Dương Chi Bạch Ngọc Bình kia.

Sau đó, nàng liền tiếp tục đi tìm Sở Cuồng Nhân.

"Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc ngươi có phải diệt phật chi chủng hay không, thì để cho ta tới kiểm tra đi."

...

Mà lúc này Sở Cuồng Nhân mang theo Phù âm tìm tòi ở trên mảnh đại lục này đã một khoảng thời gian, nhưng không có gặp phải cơ duyên nào quá lớn.

Hắn dứt khoát tìm một nơi, dự định luyện hóa tiên tinh thuộc tính thủy đã lấy được trước rồi lại nói.

Mà Phù âm, liền làm hộ pháp cho hắn.

Thời gian nửa tháng trôi qua.

Trong lúc hộ pháp cho Sở Cuồng Nhân, dường như Phù âm cảm nhận được cái gì, nhìn về phía nơi xa.

Từng đợt dao động năng lượng truyền đến, giống như có người đang chiến đấu.

Hơn nữa, luồng dao động năng lượng kia đang nhanh chóng đến gần Phù âm.

"Là ai?"

Phù âm có chút ngoài ý muốn, tiên thức phun trào.

Chỉ thấy một nữ tu mặc bạch y có tướng mạo mỹ lệ đang bị hai con yêu thú đuổi giết.

Thực lực của nữ tu này không kém, là cảnh giới Thiên Tiên cửu phẩm, nhưng mà Yêu thú truy sát nàng, thực lực còn cường đại hơn, cũng cách cảnh giới Chân Tiên không xa.

Một người hai Yêu thú, một người trốn, một người truy, chạy về phía Phù âm, và Sở Cuồng Nhân đang bế quan.

"Có nên ra tay hay không?"

Phù âm có chút chần chờ.

Nàng không phải người xen vào việc của người khác, nhưng mà, nếu như mặc kệ, khó tránh khỏi yêu thú này sẽ quấy nhiễu Sở Cuồng Nhân đang bế quan.

Nghĩ đến đây, bóng người nàng lóe lên, đi tới trên bầu trời nơi hai Yêu thú đang đứng, lạnh nhạt nói: "Cút!"

Sức mạnh Phù Tang bạo phát, doạ cho hai Yêu thú này sắc mặt trắng bệch, lập tức quay người bỏ chạy.

"Ai da, yêu nghiệt từ đâu tới, vậy mà lại nắm giữ sức mạnh Phù Tang."

"Thật là đáng sợ."

Hai Yêu thú một bên chạy trốn một bên nói thầm.

Mà nữ tử mặc bạch y được Phù âm cứu thì nhẹ nhàng thở ra, cảm kích nói ra: "Tại hạ là Thạch Anh của thư viện Bách Gia, đa tạ đạo hữu tương trợ."

Vốn dĩ Phù âm dự định cũng đuổi nữ tử mặc bạch y này đi.

Nhưng sau khi nghe nàng nói, cau mày lại: "Ngươi là người của thư viện Bách Gia?"

"Đúng."

Nói xong, sắc mặt Thạch Anh trắng nhợt, phun ra một ngụm máu, xem ra là bị Yêu thú đả thương trong lúc chạy trốn.

"Đây là đan dược chữa thương, ngươi dùng trước đi."

Phù âm lấy ra một viên thuốc.

Nếu đối phương thật sự là người của thư viện Bách Gia, vậy thì nàng cũng không tiện ngồi nhìn mặc kệ.

Dù nói thế nào, Sở Cuồng Nhân vẫn là thủ tịch thư viện.

"Đa tạ."

Thạch Anh tiếp nhận đan dược.

Sau đó, vì phòng ngừa vạn nhất, nàng cũng không có tùy tiện mang Thạch Anh về chỗ Sở Cuồng Nhân bế quan, mà là tạm thời tìm một chỗ yên lặng ở gần đó, sắp xếp cho Thạch Anh.

Chương 1336 - Ma Ngưu trả thù, Thạch Anh liều mình hộ pháp, đúng là thủ tịch

Sau khi Phù âm thu xếp tốt cho Thạch Anh, lập tức trở về nơi Sở Cuồng Nhân bế quan, tiếp tục hộ pháp.

Nơi này có cấm chế của nàng và Sở Cuồng Nhân bày ra, cho dù nàng rời đi một lát cũng không sao, thấy cấm chế không bị phá hư, trong lòng nàng hơi buông lỏng.

Ba ngày sau đó.

Nơi xa bỗng nhiên có yêu khí tràn trề cuốn tới.

Yêu khí này, vô cùng cường đại, khiến cho Phù âm cảm thấy áp lực.

Chỉ thấy sơn mạch chấn động, một con Ma Ngưu toàn thân thanh sắc mạnh mẽ đâm tới, chỗ hắn đến, bụi mù cuồn cuộn!

Mà ở sau lưng Ma Ngưu, còn có vài tên Yêu tộc đi theo.

Trong đó có hai con, chính là Yêu thú truy sát Thạch Anh mấy ngày trước, sau đó bị Phù âm doạ chạy.

Nhìn đến đây, Phù âm làm sao không biết, đây là tới trả thù.

"Phiền phức."

Phù âm cau mày.

"Dám đả thương tộc nhân của ta, kẻ ngoại lai, ngươi đây là đang muốn chết sao! !"

Ma Ngưu gào thét một tiếng, một thân yêu khí vô cùng mạnh mẽ, nhất thời trùng trùng điệp điệp bao phủ ra, đánh thẳng vào Phù âm.

Ở bên trong Tử Vi Đế Tinh, cũng có nhiều chủng tộc mạnh mẽ sinh sống.

Bọn họ là người bản địa, nhóm thiên kiêu giới như Phù âm, Sở Cuồng Nhân đến đây thăm dò cơ duyên bị gọi là kẻ ngoại lai.

"Muốn chết, là các ngươi!"

Phù âm vừa sải bước ra, sức mạnh Phù Tang trên người bạo phát, trong hư không hóa thành một cây cổ thụ màu vàng đỏ, tiên huy lưu chuyển, sức mạnh âm Dương rung chuyển bốn phương tám hướng.

"Đây là sức mạnh Phù Tang, còn có luồng khí tức này, ngươi là, giới tử!"

Ma Ngưu nhìn Phù âm, hai mắt tỏa sáng, lập tức cười ha ha: "Thật sự là quá tốt, chỉ cần chiếm lấy ý chí Tiên giới trên người ngươi, thì ta cũng là giới tử, ta phải dùng ý chí Tiên giới trên người ngươi tham gia trận giới tử chi tranh này, sau đó trở thành Chủ Nhân Tiên Giới, chúa tể Tiên giới! !"

Các chủng tốc sinh sống ở Tử Vi Đế Tinh, tất nhiên cũng nghe nói về chuyện giới tử chi tranh, nhưng bọn họ lại không có sinh ra bất cứ giới tử nào.

Bởi vì trước lúc này, Tử Vi Đế Tinh đều ở trong trạng thái bị phong ấn.

Mà bây giờ, một đám thiên kiêu giới tử đi vào, cho nhóm thiên kiêu phía trên Tử Vi Đế Tinh cơ hội!

Chỉ cần chiếm lấy ý chí Tiên giới trên người đám giới tử ngoại lai này, bọn họ liền có thể thoát khỏi sự trói buộc của Tử Vi Tinh, tham dự giới tử chi tranh, tranh giành vị trí Chủ Nhân Tiên Giới!

"Muốn ý chí Tiên giới trên người ta, ngươi có thể thử một lần."

Tuy Phù âm cũng không coi trọng ý chí Tiên giới ở trên người mình, bởi vì ở trong mắt nàng, chủ nhân của Tiên giới trong tương lai, đã sớm được định sẵn, chính là Sở Cuồng Nhân!

Nàng có ý chí Tiên giới hay không đều không có gì khác biệt lắm.

Nhưng mà cũng không có nghĩa là, nàng có thể tuỳ tiện tự chắp tay nhường ý chí Tiên giới của mình cho người khác!

"Chiến!"

Ma Ngưu nổi giận gầm lên một tiếng, yêu khí trên người ầm ầm bạo phát, trùng trùng điệp điệp ập về phía Phù âm.

Phù Tang Thần Thụ sau lưng Phù âm có một mảng lớn sức mạnh âm Dương đánh ra.

Hai luồng sức mạnh va chạm, sơn mạch bốn phía trực tiếp bị đánh nát!

Nơi Sở Cuồng Nhân bế quan cũng nhận một chút ảnh hưởng, nhưng có cấm chế bày ra trước đó, nên cũng không có trở ngại gì.

Phù âm thấy thế, trong lòng khẽ buông lỏng.

"Ha ha, ngươi rất quan tâm chỗ đó, chẳng lẽ ở đó cất giấu người nào sao? Sẽ không phải là là một giới tử đi!"

Ma Ngưu cười ha ha một tiếng, lập tức để cho thủ hạ bay vút về nơi mà Sở Cuồng Nhân bế quan.

Phù âm vừa muốn ngăn cản, nhưng lại bị Ma Ngưu cản lại.

"Đối thủ của ngươi là ta!"

Thực lực của Ma Ngưu không tầm thường, tu vi đạt tới cảnh giới Chân Tiên, đặt ở sân thi đấu tinh không này, cũng là một yêu nghiệt không hơn không kém.

Trong thời gian ngắn, Phù âm muốn quyết đối phương, cũng không phải chuyện đơn giản.

Nhưng nghĩ tới Sở Cuồng Nhân còn đang bế quan, cho dù đây cũng chỉ là một phân thân, cũng không thể sai sót.

"Nhất định phải giải quyết đối phương trước khi cấm chế bị tan rã!"

Phù âm nhìn Ma Ngưu, trong mắt bộc phát ra sát ý doạ người, được gia tăng của Phù Tang Thần Thụ, trong tay có một ngọn thần hỏa màu xám hiện lên, chính là U Minh Kỳ Hỏa!

Thần thụ, kỳ hỏa!

Phù âm tung hết hai đại thủ đoạn, bày ra chiến lực yêu nghiệt, nhanh chóng tấn công về phía Ma Ngưu!

"Quả nhiên lợi hại!"

"Gầm! !"

Ma Ngưu thét dài một tiếng, hai con mắt trở nên đỏ như máu, yêu khí trên người tăng vọt một mảng lớn.

Đây chính là thần thông của Ma Ngưu, huyết mạch cuồng bạo!

Có thể tăng cao chiến lực trong khoảng thời gian ngắn!

Hai đại yêu nghiệt chạm trán, đánh cho long trời lở đất, sơn hà nứt toác!

Một bên khác.

Một đám Yêu thú phóng về nơi Sở Cuồng Nhân bế quan, đánh ra từng đạo từng đạo yêu khí, ý đồ đánh nát cấm chế.

Nhưng lúc này, một bóng người vọt ra, ngăn một đám Yêu tộc lại!

Người này, chính là Thạch Anh được Phù âm cứu mấy ngày trước.

Thạch Anh cầm trong tay một thanh tiên kiếm, kiếm khí bay khắp nơi, ngăn Yêu tộc lại.

"Há, lại là ngươi?"

Một Yêu tộc nhìn Thạch Anh, hơi hơi kinh ngạc, lập tức cười một tiếng dữ tợn: "Rất tốt, trước đó để ngươi may mắn bảo trụ một mạng, hiện tại, vừa vặn giết chết ngươi ở đây!"

Mấy đám yêu khí bạo phát, trong nháy mắt đã đánh lui Thạch Anh, thậm chí đả thương nàng.

Nhưng mà Thạch Anh vẫn không lui lại như cũ.

"Ta tuyệt đối sẽ không để cho các ngươi tới gần nơi này!"

Thạch Anh kiên quyết nói ra.

Nàng không biết tại sao Phù âm muốn bảo vệ nơi này.

Nhưng nàng biết, trong này nhất định có vật vô cùng quan trọng với Phù âm.

Mà Phù âm là ân nhân cứu mạng của nàng, nàng tuyệt đối phải giúp đối phương bảo vệ nơi này!

"Hừ, chỉ bằng ngươi?"

Yêu tộc ở đối diện khinh thường nói.

Bọn họ thúc giục yêu khí trong cơ thể, vô số yêu pháp bạo phát, vô cùng cuồng bạo.

"Tầng ba kiếm chướng!"

Thạch Anh khẽ quát một tiếng, vung vẩy tiên kiếm, từng đạo từng đạo kiếm khí trộn lẫn trong hư không, hóa thành ba tầng kết giới!

Đùng, đùng, đùng!

Yêu khí đánh vào phía trên kết giới kiếm khí, làm cho kết giới không ngừng rung chuyển.

Nhưng cũng chỉ ngăn cản được một nhịp thở.

Sau đó, kết giới liền hoàn toàn bị phá nát, hóa thành vô số kiếm khí tản ra.

Thạch Anh bị yêu khí trùng kích, cả người bay ngược ra sau, thổ huyết ngay tại chỗ!

"Thạch Anh!"

Phù âm biến sắc, nhưng bởi vì bị Ma Ngưu cản trở, không cách nào trợ giúp, nàng vô cùng tức giận, thúc giục sức mạnh đến cực hạn, điên cuồng tấn công về phía Ma Ngưu!

Bên ngoài nơi bế quan.

Thạch Anh toàn thân đẫm máu, hấp hối.

Nhưng dù vậy, nàng vẫn nắm chặt tiên kiếm như cũ, không muốn thối lui.

Dường như, ở bên ngoài cơ thể của nàng, có phật quang nhàn nhạt hiển hiện.

Phật quang kia lóe lên một cái rồi biến mất, nhưng lại khiến cho đám yêu tộc ở chỗ này có loại cảm giác không rét mà run.

"Gia hỏa này, có chút kỳ quái."

"Hừ, quan tâm nàng kỳ quái chỗ nào làm gì, giải quyết rồi nói!"

Một đám Yêu tộc lại ra tay lần nữa, vô số yêu pháp bạo phát, ùn ùn kéo đến.

Mà phật quang trong cư thể Thạch Anh, giống như liền muốn phát ra, nhưng ngay sau đó, hình như cảm nhận được cái gì đó, tựa như tia chớp mà co vào, giống như chưa bao giờ xuất hiện.

Ngay khi Thạch Anh sắp ngã xuống.

Bên trong nơi bế quan, một luồng tiên nguyên mênh mông gào thét xông ra!

Vô số yêu pháp bị tiên nguyên này trùng kích, tiêu tán không còn một mảnh!

"Chuyện gì xảy ra?"

"Là ai?"

Sắc mặt đám yêu tộc biến hóa.

Một loạt tiếng bước chân truyền ra từ bên trong nơi bế quan.

Vô số cấm chế tự động tiêu tán.

Một bóng người mặc bạch y từ từ đi ra, mày kiếm mắt sáng, tuấn dật như tiên, gió mát Tễ Nguyệt, phong thái rung động lòng người.

Dường như là tiên nhân từ trong tranh bước ra, không tồn tại ở thế gian.

"Ngươi là ai?"

Một Yêu tộc quát lạnh một tiếng.

Nhưng người mặc bạch y ở đối diện kia không có trả lời, mà Yêu tộc chất vấn kia, cũng chỉ trong một cái chớp mắt tiếp theo, trực tiếp hóa thành một làn sương máu rồi nổ tung.

Sở Cuồng Nhân, xuất quan!

Hắn đi đến bên cạnh Thạch Anh, nhìn nữ tử lạ lẫm, nhưng lại nguyện ý liều mình bảo vệ nơi này, trong mắt lướt qua một tia kinh ngạc.

Hắn có thể cảm nhận được, trên người nữ tử này, có luồng khí tức kỳ lạ.

Mà sau khi Thạch Anh nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, sắc mặt vui vẻ: "Đúng là... Thủ tịch..."

Sau khi kinh ngạc, bởi vì bị thương nặng, nàng trực tiếp ngã vào trong ngực Sở Cuồng Nhân.

Chương 1337: Tiểu mê muội Sở Cuồng Nhân, suy nghĩ nhiều? Kiếm chướng cửu trọng

Sở Cuồng Nhân nhìn Thạch Anh ở trong ngực, trong mắt lộ ra một vtia dị sắc.

Nữ tử này, cho hắn một loại cảm giác kỳ lạ.

Nữ tử này, tuyệt đối không chỉ là Thiên Tiên cửu phẩm đơn giản, nhưng mà, khi đối phương nhìn thấy hắn, loại mừng rỡ từ đáy lòng kia lại không phải giả vờ.

Hơn nữa, thử hỏi thế gian này có bao nhiêu người nguyện ý liều mình hộ pháp vì một người khác chứ?

"Lúc ta bế quan, có chuyện gì đã xảy ra? Nữ tử này, từ đâu mà đến, trên người của nàng ẩn giấu thứ gì?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Ngay lập tức, hắn không nghĩ nhiều nữa, sau khi tụ họp với bản tôn, dùng Toàn Tri Chi Linh của bản tôn để quan sát, mặc kệ là bí mật gì, đều có thể nhìn thấu không sót thứ gì.

Hiện tại...

Hắn nhìn về phía một đám Yêu tộc ở đối diện, trong mắt lộ ra một tia băng lãnh: "Quấy rầy ta bế quan, các ngươi đã chuẩn bị kỹ chưa?"

Tất cả Yêu tộc đều run lẩy bẩy dưới uy áp của Sở Cuồng Nhân!

Trong đầu của bọn họ chỉ còn lại một ý nghĩ.

Đó chính là, đá trúng thiết bản!

"Liều mạng với ngươi!"

"Lên!"

Một đám Yêu tộc hô nhau xông về phía Sở Cuồng Nhân, dốc hết toàn lực, các loại yêu pháp gào thét xông ra!

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ.

Đưa tay ra, sức mạnh âm Dương lưu chuyển biến ảo, hình thành một bức Lưỡng Nghi âm Dương Đồ to lớn!

Vô số yêu khí tán loain dưới sự nghiền ép của âm Dương Đồ, căn bản không có cách nào tạo thành một chút tổn thương cho Sở Cuồng Nhân!

Ngược lại, âm Dương Đồ nghiền ép xuống, nguyên một đám Yêu tộc ào ào nổ tung ở dưới luồng sức mạnh này!

Vô số Yêu tộc hóa thành bột mịn!

Sau một chiêu giết chết chúng yêu tộc, hắn nhìn về phía Phù âm đang giao chiến với Ma Ngưu cách đó không xa, tiện tay vung ra, sức mạnh âm Dương lưu chuyển, hóa thành một đạo âm Dương Tạo Hóa thần quang sáng chói!

"Không tốt! !"

Ma Ngưu đang chiến đấu cảm nhận được cái gì đó, đồng tử đột nhiên co rụt lại, quay người nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy một đạo ma quang hai màu trắng đen quấn lấy nhau bắn đến!

Quang huy của nó chiếu rọi tứ phương, uy năng vô biên, khiến Ma Ngưu có một loại cảm giác da đầu tê dại!

"Một chiêu này, nhất định phải dùng toàn lực để ngăn cản! !"

Ma Ngưu thét dài một tiếng, thúc giục huyết mạch cuồng bạo đến cực hạn, đột nhiên đánh ra một quyền, yêu khí cuồn cuộn, hình thành một quyền ấn to lớn màu đen!

Ầm! !

Sau một tiếng vang thật lớn, hư không nổ tung!

Quyền ấn màu đen bị thần quang đánh nát, uy thế không hề giảm, phóng về phía Ma Ngưu!

Ma Ngưu chỉ cảm thấy một luồng áp lực trước đó chưa từng có hoàn toàn bao phủ chính mình, thần quang màu trắng đen kia bay đến, cho đến khi tràn ngập tầm mắt của mình...

Đau nhức kịch liệt truyền khắp cơ thể!

Một cái chớp mắt tiếp theo, Ma Ngưu đã hoàn toàn mất đi tri giác!

Mà bên trong ánh mắt của Phù âm, nàng chỉ có thấy được Sở Cuồng Nhân phóng ra một tia thần quang, thấy rõ Ma Ngưu phản công, sau đó thần quang đánh đối phương thành một làn sương máu!

Cho dù Ma Ngưu đánh với nàng một trận, đã tiêu hao rất nhiều sức lực.

Nhưng bị Sở Cuồng Nhân dùng một chiêu giết ngay tức khắc, cũng không tránh khỏi quá kinh khủng! !

Phù âm nuốt ngụm nước bọt, nhìn Sở Cuồng Nhân, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

"Ngày càng cường đại!"

So với trước khi bế quan, hiện tại, sau khi phân thân này hấp thu luyện hóa viên tiên tinh kia, thực lực đã mạnh hơn.

Phân thân...

Hít!

Phù âm hít vào một ngụm khí lạnh, lúc này nàng mới đột nhiên nhớ tới, Sở Cuồng Nhân trước mắt, cũng chỉ là một phân thân mà thôi!

Phân thân đã đáng sợ như vậy.

Nếu là bản tôn Sở Cuồng Nhân, thì hắn đã đến loại cảnh giới nào rồi?

Quái vật! !

Phù âm nhớ tới, bên trong sân thi đấu tinh không này, không ít thiên kiêu gọi Sở Cuồng Nhân là quái vật!

Quả nhiên là, danh xứng với thực! !

"Phù âm, người này từ đâu tới?"

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Phù âm hỏi.

Hắn hỏi, tất nhiên là Thạch Anh trong ngực.

"Công tử, người này nói nàng là người của thư viện..."

Phù âm nói ngắn gọn mọi chuyện.

Sau khi Sở Cuồng Nhân nghe xong, lộ ra tia do dự, người của thư viện, làm sao lại xuất hiện ở nơi này?

"Thôi, đợi nàng tỉnh lại hỏi cho rõ ràng đi."

Sở Cuồng Nhân thúc giục Sinh Tử Đồ.

Sinh Tử Đồ, chuyển sinh nghịch tử, trong chốc lát đã chữa trị tốt hơn phân nửa thương thế trên người Thạch Anh, một số thương thế có chút nghiêm trọng còn lại, cũng được hắn dùng y thuật chữa khỏi.

Chỉ chốc lát, Thạch Anh mơ màng tỉnh lại.

Sau khi nàng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, đầu tiên là sững sờ, tiếp đó, trên mặt hiện ra vẻ kinh hỉ: "Thật là thủ tịch, ta, không phải ta đang nằm mơ chứ? !"

Bộ dạng kia, không hề khác với tiểu mê muội nhìn thấy thần tượng mà mình mong nhớ ngày đêm.

Sở Cuồng Nhân luôn quan sát thần sắc của đối phương.

Nhưng những cảm súc mừng rỡ, hưng phấn của Thạch Anh đều vô cùng chân thực, đến từ nội tâm.

"Ngươi tên là Thạch Anh? Người của thư viện?"

Sở Cuồng Nhân hỏi.

"Đúng vậy, thủ tịch."

"Vì sao ta ở thư viện, chưa bao giờ gặp được ngươi?"

"Thủ tịch, trước kia ta chỉ là một kẻ vô danh thư viện tiểu tốt yên lặng, thư viện nhiều người như vậy, ngươi không biết ta cũng bình thường."

Thạch Anh nói ra, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ sùng bái.

Ở trong trí nhớ của nàng, nàng là học sinh của thư viện, nhưng mà thiên phú cũng không xuất chúng, so với những giới tử kia của thư viện, có thể nói là chênh lệch rất xa.

Mà Sở Cuồng Nhân, là thủ tịch thư viện, phong hoa tuyệt đại.

Nàng luôn lấy đối phương làm mục tiêu, thậm chí vì có thể truy đuổi bóng lưng của đối phương, nàng tự mình đi tới sân thi đấu tinh không này, tìm kiếm cơ duyên, mong muốn trở nên mạnh hơn.

Dọc theo con đường này, nàng nhiều lần vào sinh ra tử, mới trưởng thành đến cảnh giới bây giờ.

Sở Cuồng Nhân thấy Thạch Anh không giống nói dối, trong mắt lộ ra một tia nghi ngờ.

Chẳng lẽ thật sự là người của thư viện sao?

Là mình đa nghi quá rồi sao?

Thư viện có vô số học sinh, bản thân hắn cũng không biết tất cả, bỏ sót một Thạch Anh, là chuyện không thể bình thường hơn được.

"Đã là người của thư viện, vậy thì ngươi đi theo ta đi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Làm thủ tịch thư viện, hắn cũng không dự định bỏ Thạch Anh lại đây, hơn nữa đối phương vì ân cứu mạng của Phù âm, có thể liều mình làm hộ pháp cho hắn, có thể thấy được đây là một người có tính cách thuần lương.

Ngẫm nghĩ lại, cho dù trên người Thạch Anh có cất giấu bí mật gì đó, mình mang theo nàng, cũng dễ quan sát hơn.

Sau khi tụ họp với bản tôn, tất cả nghi hoặc, sau khi dùng Toàn Tri Chi Linh, đều được giải đáp.

"Thật, thật sao? Ta thật sự có thể đi theo thủ tịch sao? !"

Thạch Anh nghe được tin tức này, vô cùng kích động, chỉ cảm thấy mình giống như bị một cảm giác hạnh phúc nồng đậm vây quanh.

"Cùng là người của thư viện, hành động cùng nhau, cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Sau đó, hắn liền dẫn hai người Thạch Anh, Phù âm tiếp tục du hành ở Tử Vi Đế Tinh.

Dọc theo con đường này, ngoại trừ biểu hiện vô cùng nhiệt tình đối với Sở Cuồng Nhân, Thạch Anh cũng không có biểu hiện gì khác lạ, dường như thật sự chỉ là một tiểu mê muội Sở Cuồng Nhân.

"Kiếm chướng thất trọng!"

Trên một chỗ đất trống, Thạch Anh khẽ quát một tiếng, kiếm khí trên người đột nhiên phóng ra từ trong cơ thể!

Kiếm khí bay lượn, trộn lẫn với đạo văn trong hư không, tạo thành bảy tầng kết giới kiếm khí!

Một lát sau, kiếm khí tiêu tán.

"Thật lợi hại, cho tới nay, ta chỉ tu hành tới cảnh giới tam trọng của kiếm chướng, nhưng trong khoảng thời gian này, được thủ tịch chỉ dẫn, lại đột nhiên tăng mạnh đến đệ thất trọng!"

Thạch Anh nhìn tiên kiếm trong tay mình, mặt mũi tràn đầy kinh thán.

Sở Cuồng Nhân ở một bên nhìn, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

Kiếm chướng Thạch Anh tu hành được chia làm cửu trọng, chính là một trong kiếm đạo 24 pháp, Đại La pháp đỉnh phong.

Nhưng mà, đối phương chỉ tu hành tới đệ tam trọng.

Trong khoảng thời gian này, được hắn chỉ dẫn, mới đạt tới đệ thất trọng!

Hắn cũng mượn cơ hội này, nắm giữ một loại kiếm đạo 24 pháp hoàn toàn mới.

Mà bên trong quá trình chỉ dẫn, hắn phát hiện một chuyện thú vị, tuy thiên tư của Thạch Anh không tính là xuất chúng, nhưng ngộ tính, lại vô cùng tốt.

Chương 1338: Đế ấn bị lấy đi, những người khác không được, Bắc Địa Trần gia

Thời điểm Sở Cuồng Nhân chỉ dẫn kiếm pháp cho Thạch Anh, bỗng nhiên trong lòng hắn hơi động, cảm nhận được điều gì đó, nhìn về phía nơi xa.

“Luồng khí tức này là……”

Trong mắt hắn lộ ra một tia dị sắc.

Ngay sau đó, hắn mang theo Thạch Anh cùng với Phù âm đi đến nơi xa phát ra luồng khí tức mà hắn cảm nhận được.

Nơi này có một tòa thành thị đổ nát.

Thành thị này, lộ ra một luồng âm khí cường đại, bốn phía xung quanh đây, thậm chí có không ít vong hồn đang du đãng.

Nơi này chính là, Phong Đô Địa Phủ!

Chuẩn xác mà nói, nơi này là một mảnh vỡ của Phong Đô Địa Phủ.

“Không nghĩ tới, ở chỗ này còn có thể nhìn thấy một mảnh vỡ của Phong Đô Địa Phủ.”

Sở Cuồng Nhân mỉm cười, ngay sau đó mang theo hai nữ tử đi đến sâu bên trong Địa Phủ mà thăm dò.

Chẳng qua, sau một thời gian tìm kiếm, hắn đi vào một tòa cung điện.

Chính điện!

Sở Cuồng Nhân hơi suy tư một chút, liền biết, nơi này chính là chỗ ở của một trong Ngũ Phương Quỷ Đế, cung điện Trương Hành.

Chẳng qua, ở chỗ này hắn cũng không tìm được bất kì một tin tức gì có liên quan đến Luân Hồi Đế Ấn.

“Đế ấn, không thấy?”

Sở Cuồng Nhân cảm thấy có chút ngoài ý muốn, có người đến trước hắn một bước, lấy đế ấn ở đây đi mất?

“Gầm!”

Lúc này, bên ngoài cung điện truyền tới từng tiếng gầm gừ thê lương.

Không biết từ khi nào, một lượng lớn vong hồn oán khí ngập trời đã bao vây toàn bộ nơi này.

Ba người Sở Cuồng Nhân đi ra khỏi cung điện.

Một vong hồn cầm đầu người mặc chiến giáp màu đen, khăn choàng phấp phới, oán khí trên người ngút trời, khí tức cường đại, ép thẳng tới Kim Tiên, chỉ một luồng khí tức, liền phá nát hư không bốn phía.

Dưới khí tức này, đồng tử của hai nữ tử Thạch Anh và Phù âm co rụt lại, thân thể mềm mại khẽ run rẩy.

Lại là vong ép thẳng tới Kim Tiên!

“Nhân loại, năm lần bảy lượt xâm chiếm nơi đây, lại dám mang đế ấn đi, các ngươi có chết cũng không có gì đáng tiếc! !”

Giọng điệu của vong hồn mặc chiến giáp này lạnh băng, liền muốn xuất thủ.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, thần sắc lạnh nhạt.

Ngay khi muôn vàn vong hồn ở đây gào thét xông về phía hắn, hắn lạnh nhạt quát: “Quỳ xuống! !”

Trong nháy mắt.

Một luồng uy áp không gì sánh kịp từ trên người hắn trút xuống, chấn động quỷ hồn đầy trời!

Vô số vong hồn chỉ cảm thấy từ sâu trong đáy lòng trào ra cảm giác thần phục, không tự chủ được mà quỳ rạp trên mặt đất!

Ngay cả vong hồn mặc chiến giáp tiếp cận Kim Tiên kia cũng vì thế mà thân hình run lên, không thể tưởng tượng được nhìn Sở Cuồng Nhân, hai đầu gối mềm nhũn, cũng không khác với các vong hồn còn lại, quỳ trên mặt đất.

“Đây là, quyền năng của Quỷ Đế! !”

“Ngươi, ngươi là Quỷ Đế! !”

Vong hồn mặc chiến giáp vô cùng khiếp sợ!

Hắn nhìn ra được, Sở Cuồng Nhân trước mắt, tu vi không bằng mình, nhưng lại có một luồng năng lượng làm hắn cảm thấy tim đập nhanh, uy áp kinh khủng đến từ sâu bên trong linh hồn này!

Loại uy áp này, chỉ có Quỷ Đế trong truyền thuyết mới có.

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, không hề phủ nhận đối với những gì vong hồn mặc chiến giáp nói.

Tuy rằng đây chỉ là một phân thân của hắn, nhưng vẫn có quyền năng Quỷ Đế như cũ, ở bên trong Phong Đô Địa Phủ này, gần như không có bất kì vong hồn nào có thể thương tổn tới hắn.

“Nói cho ta biết, Luân Hồi Đế Ấn ở nơi này, bị người nào cầm đi?”

“Là người của Bắc Địa Trần gia.”

Bắc Địa Trần gia?

“Nói rõ ràng một chút.”

Vong hồn mặc chiến giáp này lập tức nói hết từ đầu đến cuối toàn bộ mọi thứ mà bản thân biết được.

Bắc Địa Trần gia, đây là thế lực bản địa phía trên Tử Vi Tinh, chẳng qua, thế lực này ở trong toàn bộ Tử Vi Tinh, cũng không đáng chú ý.

Người mạnh nhất Trần gia, thực lực cũng là một Kim Tiên.

Mà Luân Hồi Đế Ấn ở nơi này, lại bị Trần gia lấy đi.

Không chỉ có như thế, trong khoảng thời gian đó tới nay, Trần gia vẫn luôn bắt giữ vong hồn ở bên trong Phong Đô Địa Phủ, dùng để luyện chế Tiên Khí.

Tuy rằng vong hồn mặc chiến giáp tức giận, nhưng cũng không có cách nào ngăn cản.

Thứ nhất, người ta là Kim Tiên, còn cầm Luân Hồi Đế Ấn, tuy rằng còn chưa hoàn toàn luyện hóa, nhưng vẫn có tác dụng khắc chế đối với hắn như cũ.

Thứ hai, bị Phong Đô Địa Phủ hạn chế, hắn không có cách rời khỏi nơi này.

“Lấy hồn luyện khí sao? Đây là thủ đoạn của Ma Đạo.”

“Có chút thú vị, bên trong Tử Vi Tinh này, vậy mà lại có thế lực sử dụng thủ đoạn của Ma Đạo, hơn nữa, còn dám giết vong hồn ở Phong Đô Địa Phủ ta!”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hiện lên một tia cười lạnh.

Làm Phong Đô Quỷ Đế, mỗi một vong hồn bên trong Phong Đô Địa Phủ, đều ở trong phạm vi quản lý của hắn.

Hắn có thể giết!

Nhưng, những người khác, không được! !

Nghĩ đến đây, một luồng khí tức lạnh lẽo từ trên người Sở Cuồng Nhân khuếch tán ra.

Hắn nhìn đám người vong hồn chiến giáp, lạnh nhạt nói: “Đưa ta đến Bắc Địa Trần gia, người của Ma Đạo lấy hồn để luyện khí, không tư cách nắm giữ đế ấn! !”

“Nhưng Quỷ Đế, chúng ta không có cách nào rời khỏi phạm vi địa phủ này.”

“Hiện tại, có thể!”

Lời nói của Sở Cuồng Nhân vừa dứt, quyền năng Quỷ Đế trên người hắn lập tức phát huy tác dụng!

Chỉ thấy hạn chế của Phong Đô Địa Phủ này đối với đám người vong hồn chiến giáp, lập tức biến mất không còn dấu vết.

Đám người vong hồn mặc chiến giáp cảm thấy nhẹ nhõm xưa nay chưa từng có.

“Đa tạ Quỷ Đế! !”

Vong hồn mặc chiến giáp vô cùng hưng phấn, ngay sau đó thần sắc cung kính nói.

“Ngươi tên là gì?”

“Ngạo Nguyệt.”

…………

Bắc Địa Trần gia.

Bắc Địa, là tên của một mảnh đại lục trên Tử Vi Tinh.

Đại lục này, so sánh với Tử Vi Tinh bao la rộng lớn, chỉ như muối bỏ biển, cũng không đáng chú ý.

Mà ở nơi đây, Trần gia lại là thế lực lớn số một số hai, làm mưa làm gió, gần như không có bất kì kẻ nào dám trêu chọc.

Mà giờ phút này.

Bên trong Trần gia.

Gia chủ Trần gia nói một không hai ở Bắc Địa đang vô cùng cung kính chiêu đãi mấy tu sĩ trẻ tuổi.

Nếu để tu sĩ ở Bắc Địa thấy một màn như vậy, nhất định sẽ ngoác mồm kinh ngạc.

Gia chủ Trần gia là một Kim Tiên, thực lực phi phàm, còn mấy tu sĩ trẻ tuổi ở đây, tu vi cao nhất cũng chỉ là Chân Tiên, làm sao đáng giá để được hắn cung kính đối đãi như thế?

“Không nghĩ tới lúc còn sống, còn có thể nhìn thấy thiên kiêu của Ma Đạo.”

Gia chủ Trần gia cảm khái nói.

Rất nhiều người cũng không biết, Bắc Địa Trần gia đứng số một số hai, kỳ thật cũng chỉ là một nhánh của Ngự Hồn nhất mạch ở Ma Đạo mà thôi.

Mà hiện tại người mà hắn đối mặt, chính là thiên kiêu đến từ chủ mạch của Ma Đạo ở ngoại giới.

Tuy rằng tu vi của những người này không bằng hắn, nhưng mà, thế lực Ma Đạo đứng sau lưng bọn họ so với Trần gia nhỏ nhoi này, lại kinh khủng đến cùng cực!

Tùy tiện chọn một Ma Vương bên trong ma cung của Ma Đạo kia, dùng một chưởng là đã có thể giết chết Trần gia của hắn trăm ngàn lần.

Cho nên, hắn dám không tôn kính sao?

Nhất là khi diễn ra giới tử chi tranh, thời điểm Tử Vi Tinh mở ra chính là thời khắc mấu chốt.

“Xa xăm trước kia, Tử Vi Tiên Đế của Côn Luân Tiên Đình vì tô điểm cho Tử Vi Tinh, bắt được không ít chủng tộc, thế lực từ bên trong Tiên Giới, nhét vào bên trong Tử Vi Tinh này, từ đó về sau, Trần gia ta đời đời kiếp kiếp liền sinh sống ở bên trong Tử Vi Tinh này, bị cấm chế mà Tử Vi Tiên Đế lưu lại hạn chế, cả đời không được rời khỏi nơi đây.”

“Rất nhiều người cũng không biết, cứ nghĩ rằng bọn họ sinh sống trên Tử Vi Tinh, nhưng thật ra, đây chỉ là một cái lồng giam do Tử Vi Tiên Đế tạo ra.”

Gia chủ Trần gia cảm khái nói.

Hắn nhìn về phía nhóm thiên kiêu của Ma Đạo trước mặt, trong mắt mang theo vẻ chờ mong.

Nhóm thiên kiêu Ma Đạo này đều là giới tử, tiền đồ vô lượng, có lẽ chờ sau khi bọn họ trưởng thành, liền có thể trợ giúp Trần gia trốn thoát khỏi cái nhà giam này!

“Chư vị, ta đã chuẩn bị tốt yến hội, vì chư vị mà đón gió tẩy trần.”

Trần gia chủ thu hồi ý tưởng trong lòng, đối đãi với thiên kiêu Ma Đạo càng thêm nhiệt tình.

“Ha, đa tạ gia chủ Trần gia.”

Thiên kiêu Xi Việt của Xi Vưu nhất mạch cười nhạt nói.

Trong yến hội.

Không ít con cháu Trần gia nhìn thiên kiêu của Ma Đạo đến từ ngoại giới, vô cùng tò mò.

“Các ngươi nhìn kìa, đó là Kiếm Ma nhất mạch, kiếm khí quả nhiên lạnh thấu xương.”

“Đúng vậy, còn có Ngự Hồn nhất mạch, nghe nói Trần gia chúng ta là một nhánh của mạch này.”

Không ít người của Trần gia nhìn thiên kiêu của Ma Đạo, trong mắt toát ra vẻ hâm mộ.

Đối với bọn họ mà nói, các thiên kiêu kia đều là tồn tại chỉ có thể nhìn mà thèm, mà mấy thiên kiêu Ma Đạo này, trên mặt cũng dần dần lộ ra vẻ kiêu ngạo.

“Tới, chư vị, ta kính các ngươi một ly.”

Gia chủ Trần gia giơ tay nâng chén rượu lên, liền muốn mời rượu.

Nhưng lúc này, hắn cảm nhận được điều gì đó, nhìn về phía xa, trong mắt lộ ra vẻ kinh nghi bất định.

Chương 1339: Đại quân vong hồn chiến Trần gia, các ngươi dám sao?

“Khí tức thật cường đại, đây là có chuyện gì vậy?”

Gia chủ Trần gia nhìn về phía nơi xa, tiên thức lưu chuyển, nhìn trộm một luồng oán khí vô cùng cường đại truyền đến từ bên ngoài!

Không chỉ có hắn, nhóm mấy tên thiên kiêu của Ma Đạo ở đây cũng đều cảm nhận được thứ đang tới.

“Há, khí tức này, là vong hồn!”

“Gia chủ Trần gia, đây là có chuyện gì vậy?”

Xi Việt nhìn gia chủ Trần gia, tò mò hỏi.

“Đây đều là vong hồn đến từ Phong Đô Địa Phủ, có chút thù oán với Trần gia ta, chỉ là không biết vì điều gì, bọn họ lại có thể thoát khỏi trói buộc ở Địa Phủ.”

Gia chủ Trần gia cười nhạt một tiếng, cũng không quá để chuyện này ở trong lòng.

Hắn là cường giả cảnh giới Kim Tiên, hơn nữa trong tay có món Tiên Khí đã luyện thành công kia, còn có Luân Hồi Đế Ấn ở trong tay, đối phương là vong hồn, còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay hay sao.

“Nguyên lai là một ít vong hồn, nếu bọn họ đã tìm tới cửa, vậy chúng ta liền vì Trần gia mà ra tay giải quyết đi.”

Xi Việt cười nói, đối với đám vong hồn kia, cũng không quá để tâm.

“Ha, làm sao ta dám không biết xấu hổ mà làm phiền khách quý phải xuất thủ chứ, trong số đó cũng có một vài tồn tại tiếp cận cảnh giới Kim Tiên, vẫn nên để cho ta tới đi.”

“Hãy cho chúng ta góp một phần sức lực của mình.”

Xi Việt từ tốn nói.

Bọn họ muốn nhân cơ hội này bày ra thực lực của bản thân, để sau này Trần gia hỗ trợ bọn họ nhiều hơn trong bất cứ hành động nào ở Tử Vi Tinh.

Rất nhanh.

Phía trên Trần gia, vong hồn đếm mãi không hết đang gào thét xông đến, giống như một đám mây đen lớn, bao phủ toàn bộ nơi đây.

Con cháu Trần gia, từng người đều cảm nhận được một luồng áp lực nặng trĩu.

Mà ngay lúc này.

Mấy đạo thân ảnh từ bên trong hành lang của Trần gia bay ra, ma khí cuồn cuộn đột nhiên bao phủ các phía.

Chính là gia chủ Trần gia cùng với thiên kiêu của Ma Đạo Xi Việt.

“Vong hồn nho nhỏ mà cũng dám tới nơi này làm càn, hôm nay ta liền cho các ngươi hồn phi phách tán!”

Xi Việt lạnh giọng nói, ma khí cuồn cuộn, sau lưng hình thành một ma ảnh làm cho người ta sợ hãi!

Bên cạnh hắn, một tu sĩ cầm ma kiếm trong tay với vẻ mặt đầy sự ngạo mạn, trên người có kiếm khí sắc bén phóng lên tận trời, chấn động hư không.

Đây là thiên kiêu của Kiếm Ma nhất mạch.

Ngay sau đó, Ngự Hồn nhất mạch, âm Minh nhất mạch và thiên kiêu của Ma Đạo bước ra, khí tức trên người mỗi người đều vô cùng cường đại.

Phía trên bầu trời Trần gia, trong tức khắc liền bị ma khí kinh khủng bao trùm, địa vị ngang bằng với oán khí kia!

Không ít con cháu Trần gia nhìn thấy, thần sắc chấn động, trong mắt toát ra vẻ sùng bái.

“Đây là thiên kiêu đến từ Ma Đạo chủ mạch sao? Thật là cường đại!”

“Tu vi của mỗi người bọn họ đều có thể so với Thiên Tiên đỉnh phong, mỗi một người còn phải cường đại hơn gấp mười lần so với thiên kiêu ưu tú nhất Trần gia chúng ta!”

“Quá cường đại.”

Vẻ mặt của nhóm con cháu Trần gia đầy kinh thán.

Cho dù là gia chủ Trần gia cũng không khỏi cảm khái: “Quả nhiên đều là nhân tài Ma Đạo mới xuất hiện, có các thiên kiêu này ở đây, lo gì Ma Đạo ta không thể?”

“Thiên kiêu của Ma Đạo, các ngươi thật đúng là âm hồn không tan!”

Giờ phút này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Giọng nói này vừa xuất hiện, ma khí đầy trời lập tức run rẩy, tựa như đang chấn động.

Tuy nhiên, dưới sự sùng bái của vô số con cháu Trần gia, được gia chủ Trần gia ca tụng là nhân tài mới nổi, trên mặt chúng thiên kiêu Ma Đạo lại ngay tức khắc lộ ra vẻ hoảng sợ!

“Giọng nói này……”

“Sao lại là hắn! !”

Trong ánh mắt mọi người ở Trần gia toát ra vẻ khó hiểu và nghi hoặc, chúng thiên kiêu Ma Đạo giống như thấy được thứ đáng sợ nhất cuộc đời này, thần sắc hoảng sợ, thân thể run rẩy.

Sao lại như thế này?

Đồng tử của gia chủ Trần gia hơi co rụt lại.

Là ai, mà lại có thể khiến cho thiên kiêu của Ma Đạo kiệt ngạo bất thuần, không ai bì nổi, cảm thấy sợ hãi thành ra dáng vẻ như vậy? !

Nhìn về nơi giọng nói này phát ra.

Chỉ thấy bên trong vòng vây của vô số vong hồn, một thanh niên người mặc bạch y, khuôn mặt tuấn dật như Chân Tiên đạp không mà đến, phong thái động lòng người!

Một bước bước ra, mỗi một bước, núi sông liền vì thế mà chấn động một chút!

Nhưng vào thời điểm hắn bước đến trên bầu trời Trần gia, một luồng uy áp mạnh mẽ tuyệt luân bao phủ toàn bộ Trần gia bên trong đó.

Ma khí đầy trời dưới luồng khí tức này, giống như xì hơi, trực tiếp tán loạn!

Tâm tình của một đám Thiên kiêu của Ma Đạo hoảng sợ đến cực hạn.

“Quả thật là hắn! !”

“Sở Cuồng Nhân!”

Người vừa tới, chính là Sở Cuồng Nhân!

Đã từng dùng một phân thân quấy cho Ma Đạo đến mức đại loạn, là cơn ác mộng mà vô số tu sĩ Ma Đạo không thể vứt bỏ ra khỏi suy nghĩ! !

“Giao Luân Hồi Đế Ấn ra đây, sau đó, quỳ xuống nhận lấy cái chết!”

Sau khi Sở Cuồng Nhân liếc mắt nhìn chúng thiên kiêu Ma Đạo, không tiếp tục để ý, nhìn về phía gia chủ Trần gia, giọng điệu lạnh nhạt nói.

Nghe được những lời này, ánh mắt gia chủ Trần gia khẽ động, trong mắt toát ra tia lạnh băng: “Chỉ là một Chân Tiên hèn mọn, lại dám ra lệnh cho ta như vậy, ngươi đây là muốn tìm cái chết đúng không?”

Uy áp Kim Tiên bạp phát, mạnh mẽ tuyệt luân, quét ngang thiên địa!

Tuy rằng hắn cảm nhận được nhân quả từ trên người Sở Cuồng Nhân, biết người trước mắt này là một giới tử, không dễ dàng động thủ, nhưng mà, hắn cũng không sợ!

Làm Kim Tiên, nếu sợ một Chân Tiên, đó mới là chê cười.

“Chấp mê bất ngộ, tự tìm đường chết!”

Sở Cuồng Nhân cũng không cần phải nhiều lời, vẫy tay tay, vô số vong hồn phía sau ngay lập tức gào thét xông về phía Trần gia!

Những vong hồn này, số lượng quá nhiều.

Gấp mấy chục lần số người ở Trần gia, trước kia bọn họ ở bên trong Phong Đô Địa Phủ, không có cách rời đi, hơn nữa cũng không có người đáng tin cậy, lúc này mới bị Trần gia ức hiếp đến trên đầu.

Mỗi lần Trần gia bước đến bên trong Phong Đô Địa Phủ, sau khi săn giết một đám vong hồn, liền rời đi, khiến vô số vong hồn tức giận đến nghiến răng.

Nhưng hiện tại, bọn họ có Sở Cuồng Nhân cầm đầu, lại không bị trói buộc!

Luồng sức mạnh này có thể hoàn toàn phát huy ra, đủ để huỷ diệt toàn bộ Trần gia!

Ngoại trừ, Gia chủ Trần gia!

“Các ngươi đang tìm cái chết!”

Sắc mặt gia chủ Trần gia biến đổi, ngay sau đó uy áp Kim Tiên trên người bạo phát, đánh ra một chưởng, tiên nguyên như bão, giống như muốn phá hủy hết thảy!

Trần gia không có hắn, đương nhiên không chặn được đám vong hồn này!

Nhưng Trần gia có hắn, một Kim Tiên, cũng đủ để bù đắp số lượng hàng trăm vạn vong hồn này!

Đùng! !

Sau một tiếng vang lớn.

Chưởng ấn của Trần gia bị cản lại!

Là Ngạo Nguyệt ra tay.

Hắn là người có thực lực mạnh nhất trong đám vong hồn, đã gần đạt tới cảnh giới Kim Tiên, hơn nữa, dường như lúc còn sống thiên tư cũng không tầm thường, có thể đánh một trận với Kim Tiên!

“Cái gì, đến Ngạo Nguyệt mà cũng thần phục thanh niên kia sao?”

“Rốt cuộc hắn là ai? !”

Không ít con cháu Trần gia đều biết đến Ngạo Nguyệt, đây là vong hồn cường đại nhất toàn bộ Bắc Địa, Trần gia bọn họ giao chiến với vong hồn, sao lại có thể không quen biết chứ?

Nhưng hiện tại, đến vong hồn này cũng đang thần phục Sở Cuồng Nhân.

“Người thanh niên kia, rốt cuộc là ai?”

Gia chủ Trần gia càng ngày càng nghi hoặc.

Khiến cho chúng thiên kiêu của Ma Đạo sợ hãi như thế, càng có thể khiến đám Ngạo Nguyệt thần phục, đây tuyệt đối không phải là chuyện mà Chân Tiên bình thường có thể làm được.

“Chư vị thiên kiêu, còn mời xuất thủ!”

Gia chủ Trần gia chứng kiến vô số vong hồn và con cháu Trần gia chém giết lẫn nhau, sắc mặt khẽ biến, vội vàng lớn tiếng nói với đám người Xi Việt.

Thực lực của các thiên kiêu kia không kém, chỉ cần bọn họ ra tay, tạm thời ngăn cản thế công của vong hồn, chờ hắn giải quyết Ngạo Nguyệt lại ra tay chi viện, liền có thể ép thương vong của Trần gia xuống mức thấp nhất.

Nghe thấy hắn nói vậy, sắc mặt của Xi Việt và chúng thiên kiêu của Ma Đạo biến ảo không ngừng, tựa hồ như đang do dự một điều gì đó.

Hoặc là phải nói, đang sợ hãi điều gì đó.

Mà phía trên trời cao, truyền đến một tiếng cười khẽ.

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía đám người Xi Việt, nghiền ngẫm nói: “Hắn kêu các ngươi xuất thủ, các ngươi…… Dám sao?”

Dám sao?

Một câu hỏi, cũng khiến tất cả thiên kiêu của Ma Đạo giằng co tại chỗ, không dám nhúc nhích!

Một sự sợ hãi, lập tức xông lên đầu.

Chương 1340 - Vạn Quỷ Phiên, triệu hoán âm binh, trảm gia chủ Trần gia

“Các ngươi dám sao?”

Đối mặt với câu hỏi của Sở Cuồng Nhân, Xi Việt và chúng Thiên kiêu Ma Đạo cảm nhận được cảm giác bị sỉ nhục xưa nay chưa từng có.

Nhưng mà, bọn họ vẫn không ai dám động như cũ.

Không hề nghi ngờ.

Bọn họ, không dám!

Nếu bọn họ ra tay, Sở Cuồng Nhân cũng sẽ ra tay, với thực lực của bọn họ, căn bản không phải đối thủ của đối phương.

Mà tuy rằng gia chủ Trần gia là một Kim Tiên, nhưng gặp trở ngại với giới tử chi tranh, cũng không nhất định sẽ ra tay, không có cách nào trực tiếp nhằm vào Sở Cuồng Nhân.

“Đáng chết, đám thiên kiêu này, thế mà bị tên thanh niên này làm cho sợ tới mức không dám nhúc nhích?”

“Đây là thiên kiêu chó má gì chứ!”

Trước đó gia chủ Trần gia có bao nhiêu tôn sùng đối với đám người Xi Việt, thì hiện tại liền có bấy nhiêu khinh thường.

Làm thiên kiêu, nên thẳng tiến không lùi, không sợ tất cả!

Chỗ nào giống với đám gia hỏa kia, bị dọa đến mức động thủ cũng không dám, toàn bộ một đám như rùa đen rút đầu, một đám người hèn nhát! !

Trong lòng gia chủ Trần gia âm thầm mắng chửi.

Lại tiếp tục nhìn về phía Ngạo Nguyệt, trong lòng hắn nổi lên cơn giận: “Một Chân Tiên, còn muốn lật trời hay sao? !”

Hắn thúc giục tiên nguyên, một đạo chưởng ấn kim sắc bay ra!

Mà bên trong chưởng ấn này, ẩn chứa một luồng sức mạnh vô cùng huyền diệu, giống như đặc biệt nhằm vào vong hồn!

Đang đứng ngoài quan sát trận chiến, trong lòng Sở Cuồng Nhân hơi động một chút.

“Sức mạnh của Luân Hồi Đế Ấn!”

Gia chủ Trần gia, thúc giục Luân Hồi Đế Ấn.

Dưới một kích này, Ngạo Nguyệt bị đánh lui, hồn thể gần như muốn tan vỡ.

Hắn còn chưa đạt tới cảnh giới Kim Tiên, có thể cùng Gia chủ Trần gia đánh tới loại tình trạng này, đã là chuyện không hề dễ dàng.

“Vạn Hồn Phiên, ra! !”

Lúc này, chỉ thấy gia chủ Trần gia lấy ra một món trường phiên màu đen, trên mặt khắc đầy phù văn màu đen quỷ dị, còn có vô số vong hồn bám trên bề mặt, phát ra tiếng kêu rên thê lương.

“Ngươi bắt lấy vong hồn, là vì luyện chế ra món Tiên Khí này?”

Ngạo Nguyệt phỏng đoán được điều gì đó, sắc mặt âm trầm nói.

“Đúng vậy!”

Gia chủ Trần gia cũng không nói nhiều, hắn trực tiếp thúc giục Vạn Hồn Phiên.

Trong nháy mắt, có vô số vong hồn từ bên trong trường phiên kia gào thét xông ra, lao về phía những vong hồn khác mà cắn xé!

“Ta có Luân Hồi Đế Ấn, còn có Vạn Hồn Phiên, những thứ như vong hồn các ngươi ở trước mặt ta, liền giống như thịt cá, làm sao các ngươi đánh thắng ta được! !”

Gia chủ Trần gia cười ha ha, trên mặt tràn đầy sự đắc ý.

“Ngu không ai bằng!”

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Gia chủ Trần gia nghe vậy, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, lạnh lùng nói: “Ta không biết ngươi là ai, có loại năng lực gì, nhưng mà, cho dù ngươi có thể thao túng một triệu vong hồn thì như thế nào? Ở trong tay ta có Vạn Hồn Phiên, còn có Luân Hồi Đế Ấn trước mặt, ngươi, căn bản không có cách nào giành được phần thắng, cứ coi như ngươi là giới tử, ta không thể giết ngươi, nhưng ngươi cũng không thể làm gì được ta!”

“Thật sao?”

Sở Cuồng Nhân bước ra một bước.

Trong phút chốc, tiên huy ngút trời, quyền năng Quỷ Đế bạo phát!

Luồng quyền năng Quỷ Đế này, không biết cường đại hơn bao nhiêu lần so với gia chủ Trần gia!

Giống như Đế Vương chí cao vô thượng bên trong đám quỷ giáng thế!

Dưới luồng quyền năng này, gia chủ Trần gia đang thao túng vô số quỷ hồn cũng lập tức run rẩy, không còn bộ dáng dữ tợn như vừa rồi.

“Đây là, Quỷ Đế! !”

Sắc mặt gia chủ Trần gia biến đổi: “Ngươi là Quỷ Đế! !”

Sau khi cảm nhận được luồng khí tức của Sở Cuồng Nhân, hắn vội vàng lấy ra một đại ấn màu đen cổ lão, chính là Luân Hồi Đế Ấn!

Đế Ấn xuất hiện, vô số đạo văn lưu chuyển, sức mạnh Luân Hồi khuếch tán ra.

Hắn muốn dùng đế ấn để đối kháng với quyền năng Quỷ Đế của Sở Cuồng Nhân, khiến vạn quỷ lại nằm trong sự khống chế của hắn một lần nữa.

Nhưng mà, cho dù hắn có sử dụng đế ấn, khả năng thúc giục quyền năng Quỷ Đế cũng kém rất xa so với Sở Cuồng Nhân.

“Dáng vẻ này của ngươi, cho dù mặc long bào vào cũng không giống Thái Tử, ngươi thật sự cho rằng bản thân cầm đế ấn, thì chính là Quỷ Đế sao? Thật buồn cười!”

Sở Cuồng Nhân xùy cười một tiếng.

Chỉ thấy hắn thúc giục toàn lực quyền năng Quỷ Đế, thậm chí còn có một luồng sức mạnh Luân Hồi hiện ra.

Đó là, khí tức của Luân Hồi Thiên Thể.

Giống như bị luồng khí tức này triệu hoán, Luân Hồi Đế Ấn bị gia chủ Trần gia thao túng kia ngay lập tức run rẩy, một luồng sức mạnh Luân Hồi vô cùng cường đại bộc phát ra, trực tiếp đánh gia chủ Trần gia bay ra ngoài, đế ấn kia, lại chủ động bay đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

“Tại sao lại như vậy? !”

Gia chủ Trần gia không thể tin được, từ sau khi hắn có được Luân Hồi Đế Ấn, hắn ngày đêm dùng tiên nguyên tẩm bổ, đối đãi như tình nhân, không chút nào dám buông lỏng.

Hắn vất vả lắm mới luyện hóa, nắm giữ một phần quyền năng của Luân Hồi Đế Ấn.

Nhưng hiện tại, Sở Cuồng Nhân chỉ vẫy tay một cái, Luân Hồi Đế Ấn này ngay lập tức vứt bỏ hắn, lao vào trước ngực đối phương.

Chuyện này khiến cho tâm tình của hắn, gần như sụp đổ!

“Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà lại như vậy? !”

“Ta đường đường là một Kim Tiên, có chỗ nào kém hơn tên Chân Tiên này, vậy mà ngươi lại muốn lựa chọn hắn! !”

Hai mắt gia chủ Trần gia đỏ bừng, hiện ra tơ máu, không cam lòng tới cực hạn.

Sở Cuồng Nhân cầm Luân Hồi Đế Ấn trong tay, trên người có vạn đạo tiên huy, gần như không cần luyện hóa, Luân Hồi Đế Ấn này liền để cho hắn sử dụng!

“Cũng bởi vì, ta mới là Quỷ Đế chân chính! Mà ngươi, bất quá cũng chỉ là một tên Ma Đạo cặn bã! !”

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Lời nói vừa dứt, sức mạnh Luân Hồi trong cơ thể hắn lưu chuyển, đệ nhị thần thông của Luân Hồi Thiên Thể, Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới, thi triển! !

Trong nháy mắt, sáu luồng sức mạnh Luân Hồi tràn ngập khắp thiên địa, hiện ra vô số đạo văn!

Một lực trường tạo thành từ sức mạnh Luân Hồi hiện ra!

Gia chủ Trần gia cảm nhận được sức mạnh Luân Hồi cường đại ở bốn phía, sắc mặt biến đổi: “Loại thần thông này, là Luân Hồi Thiên Thể! !”

Rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ, vì sao Luân Hồi Đế Ấn lại lựa chọn Sở Cuồng Nhân.

Luân Hồi Thiên Thể, có thể nói đây là loại thể chất thích hợp với Luân Hồi Đế Ấn nhất trên thế giới!

“Nhưng, cho dù có Luân Hồi Đế Ấn, có Luân Hồi Thiên Thể thì như thế nào? Rốt cuộc ngươi cũng chỉ là một tên Chân Tiên, làm sao có thể giết được ta! !”

Gia chủ Trần gia vận chuyển sức mạnh Kim Tiên trên người, chống đỡ sức mạnh Luân Hồi đang ăn mòn ở bốn phía.

Kim Tiên chính là Kim Tiên……

Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới này của ta có thể dễ dàng giết chết Chân Tiên tam phẩm, nhưng so với Kim Tiên, quả thật có chênh lệch không nhỏ.

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ đến.

Chẳng qua, chuyện này cũng không có nghĩa là hắn không có biện pháp.

Tâm niệm của hắn vừa động.

Một vòng xoáy Luân Hồi mở ra ở trên hư không!

Một luồng uy áp mạnh mẽ tuyệt luân từ trong đó khuếch tán ra.

Uy áp kia, cho dù là Ngạo Nguyệt cũng nhịn không được mà đồng tử co rụt lại: “Khí tức này, chẳng lẽ là……”

Một thân ảnh màu đen từ bên trong vòng xoáy bước ra.

Là một âm tướng người mặc trường bào màu đen, trong tay cầm một thanh lưỡi hái đen nhánh!

Mà tu vi của hắn, bất ngờ cũng là Kim Tiên!

“Bái kiến Quỷ Đế! !”

Âm tướng cấp bậc Kim Tiên này đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, cung kính khom mình hành lễ.

“Giết hắn.”

Sở Cuồng Nhân chỉ về phía gia chủ Trần gia, lạnh nhạt nói.

“Vâng.”

Âm tướng hơi gật đầu.

“Không tốt!”

Mí mắt gia chủ Trần gia nhảy dựng lên, trong nháy mắt không dám ở lâu, nhanh chóng lao về phía xa.

Hắn không màng đến toàn bộ Trần gia, chỉ muốn chạy trốn!

Thật là đáng sợ!

Thật sự quá là đáng sợ!

Hiện tại cuối cùng hắn cũng biết vì điều gì mà những tên thiên kiêu Ma Đạo kia lại sợ hãi Sở Cuồng Nhân như thế.

Âm tướng cấp bậc Kim Tiên, nói triệu hoán liền triệu hoán!

Không khỏi quá biến thái đi!

Hiện tại gia chủ Trần gia chỉ nghĩ đến việc cách Sở Cuồng Nhân càng xa càng tốt!

Nhưng đáng tiếc, tốc độ của hắn vẫn chậm một bước.

Trong chớp mắt, một thân ảnh quỷ mị đi đến trước mặt hắn, lưỡi hái trong tay chém xuống, ở trên hư không xẹt qua một đạo hồ quang màu đen.

Gia chủ Trần gia thúc giục toàn bộ sức mạnh với ý đồ ngăn cản, nhưng lưỡi hái này như thế chẻ tre, trong chớp mắt đã xé hắn thành hai nửa!

Quả thật, gia chủ Trần gia là Kim Tiên không hề sai.

Nhưng chỉ là một Kim Tiên nhất phẩm bình thường.

Mà âm tướng được Sở Cuồng Nhân triệu hồi ra, lại là Kim Tiên cửu phẩm đỉnh phong!

Chênh lệch giữa hai người quá lớn, khó có thể tưởng tượng được!

Chương 1341 - Một bí mật, truyền thừa của Xi Vưu, đi tìm Thạch Thiên Hiên

“Chết rồi sao? !”

“Gia chủ Trần gia, cứ như thế mà chết rồi? !”

Ngạo Nguyệt thấy một màn như vậy, cảm thấy có chút không thể tin được.

Gia chủ Trần gia chính là một cường giả cảnh giới Kim Tiên, ở Bắc Địa nối giáo cho giặc này, trên cơ bản không có mấy người dám trêu chọc.

Nhưng hiện tại, liền cứ như vậy mà chết rồi? !

Chuyện này mang lại cho hắn một cảm giác không thực tế.

Nhưng đây chính là sự thật!

Giờ khắc này, Ngạo Nguyệt đối với lựa chọn của bản thân cảm thấy may mắn xưa nay chưa từng có, đi theo Quỷ Đế, quả nhiên là chính xác nhất!

Mà ngoại trừ Ngạo Nguyệt.

Mấy tên thiên kiêu Ma Đạo kia đều ngây ngốc.

Bọn họ vừa nhìn thấy cái gì vậy?

Vậy mà Sở Cuồng Nhân có thể tùy ý sai khiến âm tướng cấp bậc Kim Tiên?

Không phải Phong Đô Địa Phủ đã bị phá nát rồi sao?

Vì cái gì mà còn có căn cơ như thế này?

Bọn họ không hiểu, cũng không biết, âm tướng này, chẳng qua chỉ là một trong trăm vạn âm binh do Sở Cuồng Nhân rút ra từ trong Huyễn Tưởng Luân Bàn!

Còn lại, tất cả đều lưu lại trấn thủ Phong Đô Địa Phủ.

Cách đó không xa, hai người Phù âm, Thạch Anh đuổi tới, vừa lúc nhìn thấy Sở Cuồng Nhân triệu hoán âm binh, tạo thành một màn giết chết Kim Tiên.

“Hắn, vậy mà còn có loại thủ đoạn này?”

Phù âm cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, cường giả Kim Tiên nói triệu hoán liền triệu hoán, hơn nữa, dưới trướng hắn chỉ có một tên, hay vẫn còn nhiều tên khác nữa?

Nàng cảm thấy, càng ngày công tử càng khiến nàng nhìn không thấu.

Còn về Thạch Anh thì cũng không nghĩ nhiều đến như vậy, nàng nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt toát ra vẻ sùng bái vô tận, giống như những chuyện do Sở Cuồng Nhân làm ra đều trở nên bình thường.

“Thủ tịch chính là thủ tịch, trên thế giới này, không có chuyện gì mà hắn không làm được.”

Tiểu mê muội thuần khiết nghĩ.

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân sai khiến âm tướng giết gia chủ Trần gia, cũng không để cho âm tướng ra tay giết chết những tên thiên kiêu Ma Đạo kia.

Bởi vì âm tướng là Kim Tiên, hơn nữa cũng chịu hạn chế của nhân quả, không thể tuỳ tiện ra tay với giới tử.

Đương nhiên, nếu Sở Cuồng Nhân khăng khăng cố chấp, cho dù âm tướng này có bị nhân quả quấn thân cũng tuyệt đối sẽ không do dự mà hành động.

Nhưng mà Sở Cuồng Nhân cũng không muốn làm như vậy, mà bản thân tự nhìn về phía mấy tên thiên kiêu Ma Đạo kia.

“Không tốt! !”

Xi Việt và đám thiên kiêu Ma Đạo sắc mặt đại biến, lập tức muốn đào tẩu.

Nhưng không biết từ khi nào, Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới của Sở Cuồng Nhân đã bao phủ bọn họ ở trong đó.

“Chết đi!”

Sở Cuồng Nhân giơ tay ra, sức mạnh Lục Đạo Luân Hồi lập tức nghiền ép xuống.

“Chờ một chút, Sở Cuồng Nhân, ta có một bí mật, bí mật này đối với ngươi mà nói, tuyệt đối hữu dụng! !”

Lúc này, Xi Việt lớn tiếng nói.

Nghe được lời nói của hắn, sức mạnh Luân Hồi trong Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới tạm thời dừng lại, hắn rất có hứng thú nói: “Ngươi nói thử xem, xem có đủ đáng giá để đổi lấy một mạng của ngươi hay không!”

Nói xong, vô số vong hồn gào thét xông ra, ngoại trừ Xi Việt, đồng loạt giết chết tất cả thiên kiêu Ma Đạo còn lại!

Nhìn thảm trạng của những đồng tu bên cạnh, trên trán Xi Việt thấm đầy mồ hôi lạnh, nhưng hắn lại không dám có chút phản kháng, đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích.

Ác ma!

Người ở trước mắt này, còn kinh khủng hơn so với Ma Đạo bọn họ! !

Trong lòng Xi Việt lớn tiếng rít gào, đối với Sở Cuồng Nhân, càng thêm phần sợ hãi.

“Bí mật này, liên quan đến Ma Tổ Xi Vưu, từ trong một bản điển tịch Ma Đạo, ta biết được, truyền thừa của Ma Tổ Xi Vưu hiện đang ở bên trong Tử Vi Tinh!”

“Ha, thật vậy sao?”

Sở Cuồng Nhân có hứng thú hơn, Ma Tổ Xi Vưu, người này ở thời kỳ tiên cổ có thể nói là một tồn tại đại danh đỉnh đỉnh.

Nghe đồn người này từng cùng Hiên Viên tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng, nhưng sau cùng lại thất bại, liền đọa nhập Ma Đạo, tự xưng Ma Tổ, trở thành sự tồn tại đứng đầu Ma Đạo, khai sáng Xi Vưu nhất mạch!

Thậm chí có thể đánh đồng với Ma Tổ La Hầu ban đầu!

Tu vi, chính là cảnh giới Hợp Đạo!

“Nếu đã biết truyền thừa của Ma Tổ ở Tử Vi Tinh, vậy ngươi có biết phương hướng cụ thể không?”

“Không biết phương hướng cụ thể, nhưng trong tay ta có một món đồ của Ma Tổ, có thể dùng nó để tra xét khí tức của Ma Tổ.”

Xi Việt lấy ra một miếng sắt.

Trên bề mặt miếng sắt này có khắc ma văn màu tím nhạt, vô cùng huyền diệu, toát ra ma khí lạnh thấu xương.

“Miếng sắt này, là vật mà ta đoạt được trong cơ duyên, nghe nói có quan hệ với Ma Tổ, có vật này ở đây, nhất định có thể tìm được truyền thừa của Ma Tổ Xi Vưu.”

Xi Việt nói xong, liền hiến dâng miếng sắt này cho Sở Cuồng Nhân.

“Thú vị, nhưng chỉ có như vậy, cũng không đủ để cho ngươi giữ lấy mạng sống đâu, ngươi, còn bí mật nào khác nữa hay không?”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Nghe được lời này, sắc mặt Xi Việt thoáng chút trở nên trắng bệch, tâm tư hắn quay cuồng, muốn tìm ra những bí mật có thể giữ lại mạng sống của bản thân.

Sau đó, hắn bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, hai mắt sáng ngời: “Có, còn có một bí mật, có liên quan đến Thạch Thiên Hiên.”

“Nói.”

“Giới tử Thạch Thiên Hiên của Thiên Ma nhất mạch, nghe nói hiện tại hắn đã được Thí Thần Thương tán thành, nhận được một phần truyền thừa của Ma Tổ La Hầu, ta đoán thực lực của hắn bây giờ, không hề thua kém ngươi!”

“Ha, thú vị.”

Tin tức này, càng khiến hắn thêm phần hứng thú so với truyền thừa của Xi Vưu.

Thí Thần Thương, Diệt Thế Hắc Liên, đây là hai đại Tiên Thiên Chí

Bảo của Ma Tổ La Hầu ngày xưa, uy lực cường đại tuyệt luân, cho dù là người thuộc cảnh giới Đại La cũng phải vô cùng đỏ mắt.

Trong đó, Diệt Thế Hắc Liên đang nằm ở trong tay bản tôn Sở Cuồng Nhân.

Hiện tại, Thí Thần Thương cũng đã xuất hiện!

Sở Cuồng Nhân không ngại, để cho hai đại chí bảo xưa kia của Ma Tổ đoàn tụ.

“Thạch Thiên Hiên, cái tên giới tử Ma Đạo ngày xưa ở trước mặt ta chạy trối chết đã trưởng thành rồi sao? Ha, ta có một chút mong đợi đấy.”

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, sau đó, điểm về phía Xi Việt!

“Không!”

Đồng tử Xi Việt co rụt lại, rốt cuộc Sở Cuồng Nhân vẫn hạ đòn sát thủ với hắn.

Kiếm áp vô tận, bao phủ lấy hắn, khiến cho hắn không thể động đậy.

Trong phút chốc, kiếm chỉ của Sở Cuồng Nhân dừng ở trên người hắn, vô số kiếm khí trút xuống, tất cả đều được đưa vào trong cơ thể hắn, nhưng mảy may không có một chút thương tổn nào!

“Ngươi, ngươi đã làm gì với ta?”

“Xem phân lượng hai bí mật mà ngươi cống hiến cho ta, tạm thời ta có thể tha cho ngươi khỏi cái chết, rời đi đi, trước khi ta thay đổi ý định.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Tạm thời?

Có ý gì vậy?

Xi Việt có chút nghi hoặc, nhưng sau đó cũng bất chấp tất cả, lập tức hóa thành một đạo lưu quang, lướt về phía nơi xa.

Lúc này, hắn chỉ có một ý định.

Đi tìm Thạch Thiên Hiên!

Đi tìm thiên kiêu mạnh nhất Ma Đạo, chỉ có hắn, mới có thể đánh bại Sở Cuồng Nhân, mới có thể báo thù rửa hận cho hắn! !

“Công tử, cứ buông tha cho hắn như vậy sao?”

Phù âm đi tới, có chút nghi hoặc.

“Một tên Ma Đạo cặn bã, hiện tại giết cũng không có giá trị gì, ta cần hắn truyền tin tức ra ngoài.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Truyền tin?

Phù âm cảm thấy nghi hoặc, không biết có ý tứ gì.

Mà ở phía dưới, con cháu Trần gia bởi vì bị vô số vong hồn tấn công, sớm đã thương thì thương, chết thì chết, trốn được thì trốn.

Bắc Địa Trần gia to như vậy, chỉ trong một khắc, liền bị huỷ diệt hoàn toàn.

Bên trong Bắc Địa, không ít các thế lực khác nhau để ý đến tình huống vừa phát sinh, sôi nổi tiến đến dò xét, vô cùng khiếp sợ.

“Thanh niên này rốt cuộc là ai? Vậy mà lại có thể thao túng nhiều vong hồn như vậy? !”

“Ông trời ơi, hắn cũng chỉ là một Chân Tiên, rốt cuộc là làm như thế nào mà huỷ diệt cả Trần gia chứ?”

“Loại khí tức này, hắn là thiên kiêu giới tử đến từ ngoại giới, không nghĩ tới, vậy mà trong đám thiên kiêu giới tử ở ngoại giới lại có sự tồn tại kinh khủng như vậy!”

Sau khi Trần gia cơ bản bị tiêu vong, Sở Cuồng Nhân nhìn Ngạo Nguyệt, thản nhiên nói: “Từ nay về sau, ngươi đi đến âm Phủ

Phong Đô Địa Phủ, đi tìm Bạch Mị, nghe theo sự sắp xếp của nàng ta.”

“Dạ, Quỷ Đế.”

Ngạo Nguyệt không dám có bất kì sự chống đối nào.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, trong thiên địa có đạo văn vô tận xen lẫn lưu chuyển, âm khí cuồn cuộn ầm ầm bạo phát.

Một tòa Quỷ Môn quan nguy nga, hiện lên ở trên hư không!

Các tu sĩ đứng quan sát xung quanh đều vô cùng kinh ngạc.

“Đây, đây là Quỷ Môn quan!”

“Hắn chính là Quỷ Đế! !”

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân thu tất cả vong hồn ở đây vào trong âm Phủ, nhìn miếng sắt trong tay, khóe miệng hơi nhếch lên: “Truyền thừa của Xi Vưu …… Liền đi xem thử một chút.”

Chương 1342 - Có tư cách đứng trước mặt ta, bộ lạc Cửu Lê, tươi mát thoát tục

Bên trong Tử Vi Tinh, ở một nơi nào đó.

Bên trong một tòa sơn mạch, một tu sĩ tay cầm trường thương đen nhánh đang chém giết một con yêu thú.

Yêu thú kia, chính là một con Hung Thú Tiên Cổ cường đại, chủng tộc chính là đại địa Hắc Hùng, một trong các loại Hung Thú Tiên Cổ, mọi cử động đều có thể điều khiển sức mạnh đại địa.

Càng quan trọng chính là, thực lực của Hung Thú này đã đạt tới cảnh giới Chân Tiên.

Sau một phen chém giết, trường thương phát ra một đạo thương kình bá đạo lạnh thấu xương, kéo theo ma khí cuồn cuộn, xuyên qua trái tim Hắc Hùng!

Đùng……

Thân hình Hắc Hùng kia giống như núi lớn ngã xuống mặt đất.

Ma khí trên người tu sĩ tay cầm trường thương này dần dần thu liễm, mà người này, chính là đệ nhất thiên kiêu Ma Đạo, tay cầm Thí Thần Thương, Thạch Thiên Hiên!

“Linh khí trong Tử Vi Tinh này dồi dào, tu hành ở chỗ này, được trời ưu ái, thậm chí những con yêu thú ở nơi này còn cường đại hơn so với ngoại giới.”

Thạch Thiên Hiên âm thầm nghĩ đến.

Mấy ngày nay, hắn ở bên trong ngọn núi này, một bên chém giết yêu thú, một bên tìm kiếm cơ duyên.

Mà yêu thú ở nơi này, có không ít tồn tại đã có thể so với thiên kiêu đứng đầu ở ngoại giới, mà Hắc Hùng vừa mới bị chém giết trước mắt này, thậm chí cũng có thể đánh đồng với yêu nghiệt.

Lúc này, cách đó không xa truyền đến một trận động tĩnh.

Thạch Thiên Hiên nhìn lại, chỉ có thấy một đạo thân ảnh nhảy vọt ra, trên người người nọ cũng mang theo ma khí, nhưng có vẻ hơi chật vật.

“Ngươi chính là Xi Chiến của Xi Vưu nhất mạch!”

Thạch Thiên Hiên nhận ra người vừa tới.

“Rốt cuộc cũng tìm được ngươi, Thạch Thiên Hiên!”

Xi Chiến nhìn thấy Thạch Thiên Hiên, sắc mặt đại hỉ, trong khoảng thời gian này, hắn dùng bí pháp cảm ứng của Ma Đạo, tìm kiếm bóng dáng Thạch Thiên Hiên, rốt cuộc hôm nay cũng tìm được hắn rồi.

“Ngươi tìm ta có chuyện gì sao?”

“Thạch Thiên Hiên, Sở Cuồng Nhân đã có được manh mối về nơi có truyền thừa của Xi Vưu, nếu để cho hắn có được truyền thừa của Xi Vưu thì sẽ không ổn.”

Xi Chiến vội vàng nói.

Chuyến này hắn đến đây, chính là muốn để Thạch Thiên Hiên tiến đến ngăn cản Sở Cuồng Nhân.

“Cái gì? Ngươi mau nói rõ tất cả mọi chuyện cho ta.”

“Được thôi.”

Xi Chiến đang muốn mở miệng, nhưng ngay lúc này, lại thấy bên ngoài cơ thể hắn bỗng nhiên có vô số đạo văn xen lẫn đang lưu chuyển.

Trong phút chốc, tiên huy tiêu tán,, một luồng kiếm áp từ trong cơ thể hắn tuôn ra!

“Không ổn? !”

Dường như Thạch Thiên Hiên cảm nhân được điều gì đó, thân ảnh nhanh chóng lùi lại.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo.

Xi Chiến còn đang dự định nói điều gì đó, sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng hoảng sợ.

Chỉ thấy từ trong thân thể hắn, một luồng kiếm khí tiềm tàng bỗng nhiên bạo phát.

Giờ phút này, rốt cuộc hắn cũng minh bạch trước đó Sở Cuồng Nhân nói tạm thời là có ý gì.

Hắn căn bản không thể sống lâu! !

Kiếm khí phóng lên tận trời, hoàn toàn phá nát thân thể của Xi Chiến, hóa thành một đạo kiếm ảnh kinh thiên sáng chói, hoành không chém xuống! !

Kiếm này, bá đạo vô song!

Giống như một Bá giả giáng xuống, quét ngang tất cả!

Đây chính là Trụ Chi Kiếm chi bá lâm! !

“Thí Thần Quyết, xé trời! !”

Tay Thạch Thiên Hiên cầm ma thương đen nhánh, ma khí cuồn cuộn bao phủ bốn phía, hóa thành một đạo thương kình bàng bạc, giống như muốn xé rách thế gian này, phá nát thiên địa! !

Thương kình và kiếm ảnh kinh thiên va chạm, khiến cho sơn mạch bốn phía ào ào sụp đổ, hóa thành hư không!

Mặt đất rung chuyển, nhật nguyệt vô quang!

Một đòn này, thậm chí khiến cho đại lục mà Thạch Thiên Hiên đang đứng cũng vì chuyện này mà chấn động, vô số cường giả sôi nổi phóng xuất tiên thức ra để điều tra.

Chờ đến khi nhìn thấy thương kình hủy diệt, bá lâm chi kiếm kia, sắc mặt không khỏi biến đổi.

“Khí tức này quả thật cường đại.”

“Loại khí tức này, tuyệt đối là thiên kiêu cấp bậc yêu nghiệt!”

Phá nát sơn mạch, bụi mù cuồn cuộn……

Sau đó trùng kích núi sông, một mảng hỗn độn.

Mà ở bên trong một mảnh sơn mạch bị phá nát, Thạch Thiên Hiên cầm thương mà đứng, sắc mặt vô cùng âm trầm.

Tay hắn nắm thương, run nhè nhẹ.

Nhưng trên người, lại không có bất kì một thương thế gì.

“Rất tốt.”

Từ bên trong kiếm khí còn sót lại trong hư không kia, truyền đến một giọng nói lạnh nhạt: “Có thể tiếp được một kiếm này, hiện tại, ngươi đã có tư cách đứng ở trước mặt ta.”

Đó là, giọng nói của Sở Cuồng Nhân.

Mà Thạch Thiên Hiên nghe được giọng nói này, sắc mặt vô cùng âm trầm.

Trong mắt hắn bắn ra một đạo ma quang lạnh lẽo: “Sở Cuồng Nhân, ngươi đây là muốn hạ chiến thư với ta sao?”

“Đừng tự đánh giá cao bản thân, một kiếm này, chỉ để xác nhận xem ngươi có đủ tư cách đứng ở trước mặt ta hay không mà thôi, khiêu chiến? Ngươi còn lâu mới đủ tư cách.”

Nói xong câu cuối cùng, giọng nói của Sở Cuồng Nhân liền dần dần tiêu tán.

Sắc mặt Thạch Thiên Hiên âm trầm như nước, tay nắm thương, gân xanh nổi lên, run nhè nhẹ.

“Sở Cuồng Nhân, ta nhất định sẽ hoàn toàn đánh bại ngươi!”

Hắn hít một hơi thật sâu, nhìn về phía nơi xa: “Nơi này có truyền thừa của Xi Vưu sao? Ta nhất định sẽ tìm ra!”

Hắn lấy ra một khối ngọc giản, phân phó tất cả tu sĩ Ma Đạo đi vào trong Tử Vi Tinh, để cho bọn họ bắt đầu chú ý đến mọi thứ liên quan đến Xi Vưu.

Ở một bên khác.

Sở Cuồng Nhân đứng trên boong tàu của một chiếc chiến thuyền, hai mắt hơi hơi mở lớn.

“Kiếm khí, phát ra ngoài.”

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới việc muốn cho Xi Chiến sống.

Hắn để lại trong cơ thể đối phương một đạo kiếm khí, một khi kiếm khí bạo phát, liền đủ để lấy mạng của hắn!

Mà ngay thời điểm kiếm khí phát tác, cũng là thời điểm đối phương tìm thấy Thạch Thiên Hiên.

Hắn có hai mục đích, một là giết Xi Chiến, hai là nhân tiện thăm dò Thạch Thiên Hiên một chút.

“Ha, Thí Thần Thương, truyền thừa của Ma Tổ La Hầu sao? Đúng là có chút thú vị.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Lúc này.

Miếng sắt màu đen trong tay hắn đột nhiên chấn động một cái.

“Há, có phản ứng.”

Sở Cuồng Nhân nhìn miếng sắt trong tay, nhìn về phương hướng mà miếng sắt cảm ứng được: “Ở nơi đó sao?”

Hắn mang theo Phù âm, Thạch Anh nhanh chóng đi đến nơi có truyền thừa của Xi Vưu.

Hắn đi tới một dãu núi to lớn, mà trong đó có một nơi đông dân cư, tương tự như một bộ lạc.

Bên trong bộ lạc này, có không ít tu sĩ, mà trên người những người này, hoặc nhiều hoặc ít đều mang theo…… Ma khí!

Tiên thức của Sở Cuồng Nhân lưu chuyển, bao trùm toàn bộ bộ lạc này.

Rất nhanh, hắn liền biết được tên của bộ lạc này, bộ lạc Cửu Lê!

Nghe đồn, Xi Vưu xuất thân từ Cửu Lê nhất tộc.

Xem ra, nơi có truyền thừa của hắn là nơi bộ lạc Cửu Lê sinh sống, đây cũng không phải là chuyện gì quá kì lạ.

Mà Cửu Lê, có rất nhiều ma tu!

Ngoại trừ bộ lạc Cửu Lê, ở bên trong vùng núi này, còn có một số bộ lạc khác, những bộ lạc này cũng không kém hơn bộ lạc Cửu Lê, thậm chí còn mạnh hơn.

Lúc này, bên trong dãy núi truyền đến một trận tiếng đánh nhau.

Tiên thức của Sở Cuồng Nhân vừa động, chỉ nhìn thấy mấy thanh niên cưỡi yêu thú, trên người có khắc phù văn quỷ dị đang đuổi giết một nữ tử đầu đội trang sức bạc, người mặc váy dài màu đen.

Nữ tử này có khuôn mặt mỹ lệ, dáng người thướt tha, đôi mắt màu tím nhạt lộ ra một loại mị lực dã tính kỳ dị.

“Lê Phi, đừng phản kháng nữa, ngoan ngoãn cùng ta trở về đi!”

Một thanh niên cưỡi tê giác nhìn Lê Phi, giọng điệu bình thản nói.

Chẳng qua, hai mắt Lê Phi nhìn chằm chằm một đám thanh niên trước mắt, không có bất kì ý định thỏa hiệp nào, chỉ có sự bất khuất.

“Hừ, ngang bướng hồ đồ, ngươi làm như vậy, sẽ chỉ khiến cho bộ lạc Cửu Lê gặp tai hoạ mà thôi!”

Thanh niên lạnh giọng nói ra.

Nghe thấy thế, trên mặt Lê Phi hiện ra vẻ phẫn nộ: “Liễu Phùng! Tên đê tiện vô sỉ nhà ngươi, dám dùng tộc nhân của ta để uy hiếp ta.”

“Vậy thì sao, ta có thể nói rõ ràng cho ngươi biết, hiện tại ta đã trở thành giới tử, rất nhanh thôi, ta sẽ rời khỏi Tử Vi Tinh này, tham dự giới tử chi tranh, trước khi rời đi, ta nhất định phải có được ngươi, nếu không trong lòng ta sẽ có tiếc nuối, khiến cho tâm cảnh của ta, không đạt tới trạng thái viên mãn.”

Liễu Phùng lạnh giọng nói ra.

Mà Sở Cuồng Nhân đang âm thầm quan sát cũng sửng sốt một chút: “Hiện tại kiểu cướp đoạt dân nữ trắng trợn này đều phải nói những lời tươi mát thoát tục như vậy sao?”

Chương 1343 - Lê Phi tuyệt vọng, ngươi không được làm tổn thương người này

“Lê Phi, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, trở về với ta, nếu không, ta sẽ nói phụ thân ta mang binh đến đây, san bằng Cửu Lê tộc! !”

Giọng điệu của Liễu Phùng lạnh băng nói.

“Đáng chết!”

Lê Phi cắn chặt răng, trên mặt mang theo vẻ không cam lòng.

Nhân cơ hội này, Liễu Phùng xuất thủ trong nháy mắt, đánh ra một chưởng, trên người hiện ra từng đạo phù văn màu đen.

Phù văn này, lộ ra một cảm giác âm trầm quỷ quyệt.

Lúc Lê Phi kịp phản ứng lại, một chưởng này đã gào thét đến trước mặt nàng, nàng khẽ quát một tiếng: “Bỉ ổi! !”

Nàng cũng đánh ra một chưởng, nhưng do vội vàng, vẫn ăn thiệt thòi lớn như cũ, bị một chưởng đánh lui mấy chục trượng, sắc mặt hơi tái nhợt.

Sau khi bị bức lùi lại, trên người Lê Phi hiện ra ma văn màu tím, khiến cho khí tức của nàng tăng lên một khoảng.

Sở Cuồng Nhân ở trên hư không trông thấy, không khỏi khẽ ồ lên một tiếng.

Thạch Anh, Phù âm cũng cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn.

“Phương thức chiến đấu của những người này, có chút kỳ lạ.”

“Đúng vậy, hình như là, một loại thủ đoạn phù văn nào đó.”

Sở Cuồng Nhân hơi gật đầu: “Các ngươi suy đoán không sai, đây quả thật là thủ đoạn phù văn nào đó, đặc biệt là nàng ta, còn là phù văn truyền thừa đời đời, khắc sâu vào bên trong huyết mạch!”

Loại phù văn này, vô cùng hiếm thấy.

Có thể truyền từ đời này sang đời khác, đây tuyệt đối là một loại truyền thừa rất lợi hại, bảo đảm sự trường tồn của gia tộc.

Đến Đại La Kim Tiên cũng không làm được.

Chỉ có sự tồn tại ở cảnh giới Hợp Đạo, mới có thể làm cho phù văn khắc sâu vào bên trong huyết mạch, truyền thừa đời đời.

“Xi Vưu chính là một tồn tại ở cảnh giới Hợp Đạo, xem ra Lê Phi này, thậm chí trên người của toàn bộ bộ lạc Cửu Lê, đều có khả năng có huyết mạch của Xi Vưu.”

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ đến.

Hắn đã từng nhìn thấy thủ đoạn tương tự ở Xi Vưu nhất mạch của Ma Đạo, chẳng qua, thủ đoạn này của đối phương đều là do tu hành mà ra, cũng không phải dựa vào truyền thừa huyết mạch.

“Xi Vưu ma văn, thiên phú khiến cho người ta ngưỡng mộ.”

Liễu Phùng nhìn thấy ma văn màu tím trên người Lê Phi, trong mắt toát ra một vẻ cực kỳ hâm mộ, nhưng ngay sau đó liền bị vẻ lạnh băng thay thế.

“Coi như ngươi có Xi Vưu ma văn thì như thế nào, ngươi vẫn không phải là đối thủ của ta như cũ!”

Hắn ra tay lần thứ hai, một chưởng tiếp đến một chưởng, mà ở bên cạnh hắn, mấy thanh niên khác thì khống chế yêu thú, tạo thành một vòng tròn, nhanh chóng bao vây Lê Phi.

Bọn họ nhìn trận chiến này, trong mắt lộ ra vẻ nghiền ngẫm.

“Tuy rằng thực lực của Lê Phi không tầm thường, nhưng vẫn có một chút chênh lệch so với thiếu chủ.”

“Hoàn toàn chính xác.”

“Xem ra hôm nay Lê Phi này không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của thiếu chủ rồi.”

“Thiếu chủ đối với Lê Phi này có thể nói là ngày nhớ đêm mong, hiện tại hắn đạt được một đạo ý chí Tiên Giới, sắp tới sẽ tham dự giới tử chi tranh, sao có thể kiềm chế được đây.”

Trận chiến vẫn đang tiếp tục, Lê Phi liên tiếp bị đánh lui.

Ầm! !

Lê Phi bị trúng một chưởng, thổ huyết rồi bay ngược ra sau.

Nhưng nàng vẫn không có ý định từ bỏ chống cự như cũ, vẫn vô cùng ương ngạnh.

Trên bầu trời.

Phù âm thấy một màn như vậy, nói: “Công tử, có muốn ra tay hay không?”

Nàng biết Sở Cuồng Nhân đang tìm kiếm truyền thừa của Xi Vưu, mà rõ ràng bộ lạc Cửu Lê này có liên quan đến phần truyền thừa đó, nếu ra tay cứu Lê Phi, có lẽ sẽ có chỗ dùng dược.

“Không cần nóng vội, ta thấy Lê Phi này, có dư năng lực phản kháng.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Phù âm nghe vậy, khóe miệng run rẩy một chút, tức khắc hiểu rõ ý tứ của Sở Cuồng Nhân.

Hiện tại Lê Phi, còn chưa đủ tuyệt vọng.

Chỉ khi nàng ta tuyệt vọng nhất, trong thời điểm bất lực nhất ra tay cứu giúp, mới có thể thu được cảm kích lớn nhất từ đối phương.

Công tử, có khuôn mặt và khí chất như Trích Tiên, nhưng lại là…… một bụng đầy phúc hắc!

Nghĩ đến chính mình cũng được Sở Cuồng Nhân cứu giúp qua vài lần, sắc mặt Phù âm lập tức trở nên có chút kỳ quái.

Bản thân mình, không phải cũng bị đối phương thu làm tùy tùng theo cách này đó chứ?

Nếu không, tại sao hiện tại bản thân lại khăng khăng một mực với đối phương như vậy? ?

Đùng! !

Phù văn đạo văn quỷ dị này trộn lẫn ở trên hư không, giống như một trận âm phong bao phủ khắp nơi, bao trùm Lê Phi, rất nhanh, thân thể mềm mại của nàng liền xuất hiện rất nhiều vết máu.

“Cửu Lê thần khiếu!”

Lê Phi khẽ quát một tiếng, ma khí trên người gào thét xông ra, phù văn đạo văn đánh thẳng vào bốn phương tám hướng.

Tuy rằng một kích này khiến thế công của Liễu Phùng tan rã, nhưng ma khí trên người nàng, cũng gần như bị tiêu hao sạch sẽ, ma văn bên ngoài cơ thể dần dần trở nên mờ nhạt.

“Kết thúc rồi, ngươi có thể làm được đến bước này, đã nằm ngoài dự kiến của ta.”

“Nhưng đáng tiếc, rốt cuộc ngươi cũng chỉ là Chân Tiên nhất phẩm, mà ta, chính là Chân Tiên tam phẩm, sự chênh lệch giữa ngươi và ta, cách xa như hai đỉnh núi lớn a!”

Chân Tiên cửu phẩm, nhất phẩm nhất trọng núi!

Muốn chiến đấu vượt một cảnh giới nhỏ, cũng giống như sự khó khăn của phàm nhân muốn vượt qua đỉnh núi cao vạn trượng!

Huống hồ chi, Lê Phi và hắn, chênh lệch đến hai phẩm, hai ngọn núi lớn!

“Hiện tại, ngoan ngoãn đi theo ta đi!”

Liễu Phùng giơ tay thúc giục tiên nguyên, hóa thành một đại thủ màu đen, che lấp trời đất chộp về phía Lê Phi!

Tất cả, đều kết thúc rồi sao?

Trong lòng Lê Phi trào ra một sự tuyệt vọng sâu sắc.

Tưởng tượng đến tình huống mà bản thân sắp gặp phải, thậm chí nàng còn có dự định tự sát.

Xi Vưu đại thần trên cao, ai đó mau tới, mau cứu ta?

Trong lòng Lê Phi tuyệt vọng đến mức bắt đầu khẩn cầu Xi Vưu mà bộ tộc của nàng đời đời thờ phụng.

Mà ngay lúc này.

Trước mắt nàng nhiều thêm một bộ bạch y.

Bạch y vừa động, đại thủ bằng tiên nguyên đen nhánh kia lập tức tan thành mây khói!

Bạch y này không biết xuất hiện từ khi nào, từ đâu mà đến, nhưng chỉ trong một chớp mắt này, lại làm dấy lên tia hi vọng trong lòng Lê Phi, khiến nàng như trong tuyệt vọng nhìn thấy…… ánh rạng đông!

Xi Vưu đại thần, hiển linh sao?

Trong lòng Lê Phi có chút nghi hoặc, cũng có chút kinh hỉ.

Mà Liễu Phùng nhìn người đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, trong mắt toát ra vẻ lạnh băng: “Ngươi là kẻ nào, dám nhúng tay vào chuyện của bộ lạc Si Mị bọn ta.”

Hắn trực tiếp bày ra tên tuổi bộ lạc của bản thân, muốn mượn chuyện này trấn áp Sở Cuồng Nhân.

Dù sao, trên đại lục này, bộ lạc Si Mị cũng là đại thế lực nổi danh lừng lẫy, ở trong tộc, thậm chí còn có Đại La tọa trấn.

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng là, người này, ngươi không được làm tổn thương!”

Sở Cuồng Nhân thần thái ngạo nghễ nói.

Khuôn mặt Trích Tiên, giọng điệu ngạo nghễ, cường thế bảo vệ Lê Phi!

Mà Lê Phi ở một bên vừa mới cầu nguyện, nhìn Sở Cuồng Nhân, trái tim không khỏi thổn thức.

“Giết hắn!”

Liễu Phùng lạnh giọng nói với những người còn lại.

Người này đột nhiên xuất hiện, thực lực không rõ, nên hắn muốn để mấy tên thuộc hạ bên người đi dò xét một chút.

“Tiểu tử nhà ngươi, dám phá hỏng chuyện tốt của thiếu chủ chúng ta, đúng là tự tìm cái chết!”

“Hừ, dám trêu chọc Si Mị nhất tộc chúng ta, ngươi đúng là không muốn sống nữa mà!”

Mấy tên tu sĩ cưỡi yêu thú, phóng nhanh về phía Sở Cuồng Nhân.

“Trời gây nghiệt, còn có thể tồn tại, nhưng tự làm bậy, thì không thể sống!”

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt đưa tay.

Trong phút chốc, ma khí mênh mông gào thét xông ra, hóa thành một đạo kiếm ảnh thật lớn: “Ma Diệt Cửu Thiên! !”

Một trong Kiếm đạo 24 pháp!

Đùng!

Kiếm khí quét qua, chỉ thấy trong nháy mắt mấy con yêu thú kia bị đánh bay ra ngoài, tiên khu nổ tung!

Mà Liễu Phùng nhìn thấy thế, đồng tử đột nhiên co rút lại: “Đây là ma khí, chẳng lẽ ngươi cũng là người của Cửu Lê? !”

Sở Cuồng Nhân dùng một kiếm giết chết tất cả thủ hạ của hắn, thực lực như thế này, làm lòng hắn hồi hộp một chút, ngay sau đó hắn dùng toàn lực đánh ra một chưởng về phía Sở Cuồng Nhân!

Phù văn đạo văn trộn lẫn, hóa thành từng trận âm phong!

“Ma Diệt Cửu Thiên!”

Sở Cuồng Nhân tiếp tục tung ra một kiếm, kiếm khí Ma Đạo kinh khủng càn quét, phá nát âm phong, trực tiếp đánh Liễu Phùng hộc máu bay ngược ra ngoài!

“Không tốt, thực lực của người này quá mạnh, ta không phải đối thủ của hắn!”

Liễu Phùng sợ hãi không thôi, lập tức hóa thành một đạo lưu quang, xoay người lao về nơi xa.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, tựa như muốn đuổi theo, nhưng nhìn thoáng qua Lê Phi, giống như lo lắng cho thương thế của nàng, lại vòng trở lại.

Chương 1344 - Người trong lời tiên đoán, công tử thật phúc hắc, Cửu Lê được cứu rồi

“Cô nương, ngươi không sao chứ?”

Sở Cuồng Nhân nhìn Lê Phi hỏi.

Hai người Phù âm, Thạch Anh ở cách đó không xa, nhanh chóng tiến lên, nhìn thoáng qua hướng mà Liễu Phùng rời đi, ánh mắt lộ ra tia dị sắc.

Sở Cuồng Nhân, liền như vậy để cho Liễu Phùng đào tẩu?

Nếu như nói Sở Cuồng Nhân không có cách nào vây bắt đối phương, đánh chết các nàng cũng không tin.

Với năng lực của Sở Cuồng Nhân, cho dù đây chỉ là một phân thân, nhưng nếu như muốn giết chết một tên Liễu Phùng cũng không thể xem là một chuyện khó khăn, chỉ cần hắn nguyện ý, đối phương căn bản không có cách nào rời đi.

Mà đối phương, lại rời đi rồi.

Nguyên nhân chỉ có một, đó chính là, Sở Cuồng Nhân lại đang tính toán điều gì đó.

“Ta không có trở ngại gì, đa tạ công tử đã cứu giúp.”

Lê Phi chắp tay bái tạ Sở Cuồng Nhân.

“Cô nương khách khí rồi, gặp chuyện bất bình, ra tay tương trợ, đây chính là bổn phận của chúng ta, hơn nữa, ta cũng tu hành ma khí, hẳn cũng được coi là người đồng đạo với cô nương.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Nghe thấy thế, hai mắt Lê Phi toả sáng: “Công tử cũng tu ma đạo sao?”

“Cứ coi là như vậy đi.”

“Xem ra đúng thật là có duyên phận.”

Lê Phi nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mơ hồ, dường như phù văn trong huyết mạch của cơ thể nàng cảm ứng được cái gì đó, lại hơi có chút rung động.

“Loại cảm giác này là……”

Sở Cuồng Nhân cũng cảm nhận được một chút khác thường, miếng sắt màu đen trên người hắn, thế mà lại có loại cảm giác cộng hưởng với Lê Phi.

Hắn lấy miếng sắt ra.

Ma văn bên trong miếng sắt đang lóe lên, mà Lê Phi nhìn thấy ma văn này, khuôn mặt ngưng trọng: “Đây là, di vật của Xi Vưu đại thần! !”

Cái miệng nhỏ của nàng khẽ nhếch, trên mặt đầy vẻ khiếp sợ.

Ngay sau đó, sắc mặt nàng mừng như điên nhìn Sở Cuồng Nhân: “Ngươi, ngươi chính là người trong lời tiên đoán của Đại Tế Ti!”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân xẹt qua một tia dị sắc.

Người trong lời tiên đoán sao?

Ha, chẳng lẽ người của bộ lạc Cửu Lê biết hắn muốn tới đây sao?

Thú vị, mọi chuyện càng ngày càng trở nên thú vị.

Chẳng qua Sở Cuồng Nhân lại bày ra một bộ dáng nghi hoặc như cũ: “Người trong lời tiên đoán sao? Không biết lời nói của cô nương đây là có ý gì?”

“Cầu xin công tử, cứu Cửu Lê ta!”

Lê Phi hít một hơi thật sâu, ngay sau đó lại quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Đối mặt với sự uy hiếp của Liễu Phùng, nàng không hề khuất phục.

Nhưng hiện tại, chính nàng lại tự mình quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân, chuyện này, khiến cho Phù âm, Thạch Anh vô cùng nghi hoặc.

“Cô nương xin hãy mau đứng lên, chuyện gì cũng từ từ nói.”

Hắn đỡ Lê Phi dậy, mà đối phương cũng bắt đầu mở miệng giải thích Dự Ngôn Chi Tử trong miệng nàng.

Thì ra, trước đây không lâu, Đại Tế Ti của bộ lạc Cửu Lê liền dự đoán trước được Cửu Lê sẽ lâm vào một đại kiếp nạn.

Vì tìm kiếm biện pháp để ẩn tránh kiếp nạn này, vị Đại Tế Ti kia lấy sinh mệnh ra đánh đổi, đổi lấy một tiên đoán, đó chính là, lúc Cửu Lê gặp đại kiếp nạn, sẽ có một tu sĩ ma đạo mang theo di vật của Xi Vưu đại thần đến đây, mà người đó, chính là chúa cứu thế của Cửu Lê tộc!

“Công tử, ngươi là tu sĩ Ma Đạo, lại cứu ta một mạng, trong tay còn có di vật của Xi Vưu đại thần, người nhất định chính là chúa cứu thế trong miệng Đại Tế Ti, cầu xin ngươi cứu lấy chúng ta đi!”

Lê Phi nói, trong mắt mang theo vẻ mong đợi.

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một hồi, nói: “Đối với đại kiếp nạn của Cửu Lê, ta cũng không rõ ràng, nhưng đều là tu sĩ Ma Đạo, ta nguyện ý đi một chuyến với cô nương.”

“Đa tạ công tử!”

Lê Phi vui mừng quá đỗi.

“Công tử, vì sao ngươi lại buông tha cho tên Liễu Phùng kia?”

Trên đường đi đến Cửu Lê tộc, Phù âm không khỏi tò mò dùng tiên thức truyền âm nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, cười nhạt một tiếng, dùng tiên thức trả lời: “Liễu Phùng là người của bộ lạc Si Mị, thả hắn trở về, hắn nhất định sẽ mang người của bộ lạc Si Mị trở về báo thù, đến lúc đó ta lại ra tay cứu trợ bộ lạc Cửu Lê, bọn họ tất nhiên sẽ mang ơn với ta, dù sao chuyện này đối với ta mà nói, không tính là khó khăn.”

Cứu một Lê Phi làm sao đủ, thu hoạch cảm kích của toàn bộ Cửu Lê tộc, có trợ giúp lớn hơn đối với hắn.

Công tử thật phúc hắc……

Trong lòng Phù âm âm thầm nói.

“Chẳng qua, cho dù ta không để cho Liễu Phùng trốn thoát, không có bộ lạc Si Mị, bọn họ cũng sẽ nhiệt tình báo đáp ta, dù sao thì, ta chính là Dự Ngôn Chi Tử trong miệng bọn họ.”

“Nhưng mà, Dự Ngôn Chi Tử, có phải là nói Xi Việt trước đó hay không?”

“Ai mà biết, nhưng Xi Việt kia, hiện tại đã sớm tan thành tro bụi rồi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Không quan tâm người trong lời tiên đoán này rốt cuộc là ai, chỉ cần có ích cho hắn, hắn không ngại lấy nó ra để sử dụng.

Bên trong bộ lạc Cửu Lê.

Tộc trưởng Cửu Lê cùng với một đám trưởng lão tụ tập ở một chỗ, mặt ủ mày ê.

“Bộ lạc Si Mị như hổ rình mồi, xem ra bọn chúng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho chúng ta.”

“Ai, chuyện hắn ngấp nghé phù văn huyết mạch của bộ lạc Cửu Lê chúng ta đã sớm không phải là chuyện một ngày hai ngày, có một ngày như này, ta cũng không kinh ngạc.”

Tộc trưởng Cửu Lê thở dài nói.

Hắn đã tuổi già sức yếu, trong tay cầm một cây trường trượng màu đen.

Nghe hắn nói vậy, các trưởng lão còn lại cũng không có phản bác.

Bên trong dãy núi này, tồn tại mấy chục bộ lạc, mà bộ lạc Cửu Lê chỉ là một trong số đó, nếu là thời điểm trước kia, bộ lạc Cửu Lê còn cường đại, có thể trấn áp những bộ lạc khác, thế nhưng những năm gần đây, bộ lạc Cửu Lê dần dần xuống dốc, hiện tại, ngay cả cường giả mạnh nhất trong tộc cũng chỉ là một Kim Tiên đỉnh phong.

Bộ lạc xuống dốc, lại có được huyết mạch phù văn đỉnh phong, bị người ta ngấp nghé, là không thể bình thường hơn được.

Bộ lạc Si Mị, là một trong số đó.

Bọn họ muốn chiếm đoạt bộ lạc Cửu Lê, sau đó thông qua phương thức kết hợp, sinh hạ được đời sau nắm giữ huyết mạch phù văn, sau đó dần dần biến huyết mạch phù văn này thành vật của bộ lạc Si Mị.

“Cũng không biết Lê Phi thế nào rồi.”

Tộc trưởng Cửu Lê nói ra, trong mắt toát ra vẻ lo lắng.

Lê Phi là người có thiên tư tốt nhất trong bộ lạc Cửu Lê bọn họ, chỉ cần nàng có thể tránh thoát một kiếp này, liền có thể giữ lại một mồi lửa cho Cửu Lê.

“Tộc trưởng, Lê Phi đã trở lại.”

Lúc này, một tên tộc nhân Cửu Lê chạy vọt vào, thở hồng hộc nói.

Đám người tộc trưởng Cửu Lê nghe vậy, sắc mặt khẽ biến.

“Cái gì, vậy mà đứa nhỏ ngốc này lại đột nhiên trở về!”

“Để cho nàng ấy rời đi, sao lại trở về rồi?”

“Chẳng lẽ là bị người của bộ lạc Si Mị bắt về, mau, mau đi ra xem thử.”

Tộc trưởng Cửu Lê, nhóm trưởng lão vội vàng ra khỏi bộ lạc.

Nhìn thấy Lê Phi mang theo ba người từ ngoài đi tới.

Đầu tiên tộc trưởng Cửu Lê nhìn thoáng qua Lê Phi, sau khi thấy đối phương không có gì trở ngại, nhẹ nhàng thở ra, sau đó ánh mắt dừng ở trên người mấy người Sở Cuồng Nhân ở sau lưng Lê Phi.

Nhất là Sở Cuồng Nhân.

Chỉ trong một ánh mắt, hắn liền nhìn ra được nam tử mặc bạch y này không đơn giản.

Khí chất kia, quá không tầm thường.

“Lê Phi, bọn họ là ai?”

“Tộc trưởng, chúng ta được cứu rồi, vị này chính là Sở công tử, là Dự Ngôn Chi Tử mà Đại Tế Ti nói!”

Lê Phi nói về chuyện mà mình gặp được Sở Cuồng Nhân.

Người của bộ lạc Cửu Lê nghe vậy, vô cùng xôn xao.

“Cái gì, Dự Ngôn Chi Tử mà Đại Tế Ti nói đến sao? Sao có thể? !”

“Chẳng lẽ bộ lạc Cửu Lê ta, thật sự được cứu rồi sao?”

Lê Phi nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, nói: “Sở công tử, cầu xin ngài lấy tín vật của Xi Vưu đại thần ra.”

“Ừm.”

Sở Cuồng Nhân lấy ra miếng sắt màu đen, mặt trên có ma văn màu tím lưu chuyển, tất cả mọi người đều cảm nhận được một loại rung động đến từ nơi sâu nhất trong huyết mạch.

"Loại cảm giác này, đúng thật là tín vật của Xi Vưu đại thần!"

"Đúng là Xi Vưu đại thần!"

"Thật quá tốt, Cửu Lê chúng ta được cứu rồi!"

Sắc mặt mọi người vô cùng vui sướng, nhưng tộc trưởng Cửu Lê lại có chút nghi hoặc như cũ.

Bộ lạc Si Mị mà bọn họ phải đối mặt có tồn tại ở cảnh giới Đại La Kim Tiên tọa trấn, Sở Cuồng Nhân, thật sự có thể giúp hắn chống lại bọn chúng sao?

Hơn nữa, người này thật sự là Dự Ngôn Chi Tử mà Đại Tế Ti nói đến sao?

Tuy rằng có rất nhiều nghi hoặc, nhưng tộc trưởng Cửu Lê vẫn cho Sở Cuồng Nhân lưu lại bộ lạc, chiêu đãi cực tốt.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng nhân cơ hội này, thừa cơ dò xét manh mối về truyền thừa của Xi Vưu.

Chương 1345 - Tộc trưởng Si Mị đột kích, mạt tướng nghe theo Quỷ Đế triệu hoán mà đến

Sở Cuồng Nhân đi vào bộ lạc Cửu Lê, hắn được coi là chúa cứu thế, được tiếp đãi nhiệt tình.

Thời gian nhoáng một cái, bảy ngày đã trôi qua.

Trong bảy ngày này, tộc trưởng Cửu Lê ở ngoài sáng trong tối thăm dò thân phận chúa cứu thế của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng mà, Sở Cuồng Nhân lại thật sự cẩn thận đến một giọt nước cũng không lọt.

Hắn có thể sử dụng ma khí, cũng là tu sĩ Ma Đạo kinh tài tuyệt diễm nhất, cho dù là tộc trưởng Cửu Lê cũng không thể không kinh thán trước thiên phú Ma Đạo của hắn.

"Tộc trưởng Cửu Lê này ngược lại rất cẩn thận, hiện tại còn chưa hoàn toàn tin tưởng thân phận chúa cứu thế này của ta."

Sở Cuồng Nhân vuốt vuốt ly rượu trong tay, khóe miệng hơi nhếch lên.

"Muốn không, ta trực tiếp biến thành thật."

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lướt qua một tia băng lãnh.

Mấy ngày nay, trên cơ bản hắn đã đoán ra được tình hình của bộ lạc Cửu Lê, cường giả mạnh nhất cũng chính là một Kim Tiên đỉnh phong.

Nếu như hắn triệu hồi bách vạn âm binh, hủy diệt bộ lạc Cửu Lê này, cũng không phải là việc khó gì khăn.

"Nhưng mà, bằng cách này thì có thể tìm được truyền thừa của Xi Vưu sao?"

Đây cũng là điều khiến Sở Cuồng Nhân cố kỵ một chút.

Mấy ngày nay, gần như đã đi hết tất cả mọi nơi trong bộ lạc Xi Vưu, nhưng vẫn chưa thể nào tìm được manh mối về truyền thừa của Xi Vưu

Hắn không biết là bộ lạc Cửu Lê cố ý giấu đi, hay thậm chí ngay cả bộ lạc Cửu Lê cũng không biết.

Hoặc là, hiện tại bộ lạc Cửu Lê còn chưa hoàn toàn tin tưởng vào hắn, cũng không định nói cho hắn biết về chuyện truyền thừa của Xi Vưu.

Nếu như là cái sau, hiện tại mà vạch mặt, đối phương thà chết chứ không chịu khuất phục, không nói cho hắn chuyện về truyền thừa của Xi Vưu, vậy thì chẳng phải hắn đi một chuyến uổng công rồi sao?

"Nhân tiện, bộ lạc Si Mị cũng nên có hành động rồi đi?"

Sở Cuồng Nhân âm thầm nói.

Bộ lạc Si Mị, là một nước cờ của hắn.

Hiện tại xem ra, hắn muốn có được truyền thừa của Xi Vưu, quan trọng chính là nằm ở ngay nước cờ này.

Đùng! !

Ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân nghĩ như vậy.

Bên ngoài truyền đến một tiếng nổ to lớn, dường như ở trong đó, một luồng dao động năng lượng âm trầm cuốn tới!

"Thật sự vừa nhắc đến là đến ngay."

Hai mắt của Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

...

Trên bầu trời của bộ lạc Cửu Lê, những đám mây đen hình thành, một luồng uy áp trầm trọng bao phủ toàn bộ bộ lạc Cửu Lê.

Mà trong mây đen, một khuôn mặt to lớn đột nhiên hiện lên.

"Bộ lạc Cửu Lê, thời gian mà ta cho các ngươi đã đến, thần phục Si Mị, mặt khác, giao ra tên ngoại nhân đã làm thương tổn nhi tử của ta, ta có thể tha cho các ngươi khỏi cái chết!"

Giọng nói uy nghiêm vang vọng đất trời.

Người này, chính là tộc trưởng của bộ lạc Si Mị.

Sắc mặt của tộc trưởng Cửu Lê và những người khác không dễ nhìn lắm, vô cùng âm trầm.

"Bộ lạc Cửu Lê của ta, sẽ chỉ chết trận, tuyệt không làm nô!"

Tộc trưởng Cửu Lê trầm giọng nói ra.

Nhóm trưởng lão Cửu Lê ở phía sau hắn cũng đều là một bộ dáng thấy chết không run sợ.

"Hừ, ngu xuẩn mất khôn!"

Tộc trưởng Si Mị hừ lạnh một tiếng.

Trong mây đen bộc phát ra một luồng khí tức u ám vô cùng kinh khủng, chỉ thấy từng đạo từng đạo hắc khí từ đó tuôn ra, ngàn vạn, mấy trăm ngàn, gào thét xông về phía của bộ lạc Cửu Lê!

Hắc khí kia, hóa thành vô số hình tượng quỷ mị, tàn phá bừa bãi ở bên trong bộ lạc Cửu Lê.

"Đáng chết! Nhanh, nhanh phòng ngự!"

"Không tốt, đây chính là vạn quỷ hành của bộ lạc Si Mị!"

Các tu sĩ của bộ lạc Cửu Lê vội vàng xuất thủ phòng ngự, ngăn cản ngàn vạn hắc khí hóa thành quỷ mị này.

Nhưng thực lực của tộc trưởng Si Mị chính là ở cảnh giới Đại La, thực lực cường đại, cho dù phạm vi công kích vạn quỷ hành này lớn, sức mạnh đã phân tán không ít, nhưng cũng không phải là thứ mà tu sĩ tầm thường có thể ngăn cản.

Trong lúc nhất thời, tu sĩ của bộ lạc Cửu Lê tử thương vô số.

"Hu hu, tộc trưởng gia gia, ta sợ hãi."

"Tộc trưởng Si Mị đáng chết."

Bên trong bộ lạc Cửu Lê, một đám trẻ con đang tụ tập lại một chỗ, nhìn thấy vô số quỷ mị bay múa trên bầu trời kia, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, có đứa đã khóc không thành tiếng.

Mà ở trước mặt bọn hắn, Lê Phi mang theo mấy tu sĩ Cửu Lê đang chống cự lại những hắc khí quỷ mị.

Nhưng mà, sức mạnh của bọn hắn cũng chỉ là hạt cát trong sa mạc.

Chỉ thấy trên trăm đạo quỷ mị màu đen gào thét xông về phía bọn họ, uy lực của nó rất mạnh, khiến hư không bốn phía rung chuyển, liên tiếp nổ tung.

"Xong rồi!"

Trong mắt Lê Phi và những tu sĩ Cửu Lê lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Ngay lúc này.

Chỉ thấy kiếm khí đầy trời ngưng tụ trong hư không, hóa thành từng đạo từng đạo kết giới kiếm khí, ngăn chặn vô số quỷ mị ở bên ngoài!

Những hài tử của bộ lạc Cửu Lê, Lê Phi cùng với các tu sĩ khác nhìn thấy cách đó không xa, một bóng người mặc bạch y ngẩng đầu dậm chân mà đến, phong thái rung động lòng người, giống như Chân Tiên hạ phàm, cứu vãn chúng sinh!

Ở bên trong bầu trời đầy quỷ mị, một bộ bạch y kia, không nhiễm trần thế, vô cùng xuất trần!

"Chính là Sở công tử!"

Trong mắt Lê Phi lộ ra vẻ mừng rỡ.

Sở Cuồng Nhân từ từ đi đến trước mặt mọi người, ngưng tụ kiếm chỉ, vô số kiếm khí quét ra, càn quét một mảng lớn hắc khí quỷ mị!

Một kiếm, bài trừ mù mịt! Quét dọn tà uế!

"Sở công tử, đây là do tộc trưởng Si Mị gây nên, hắn là tồn tại ở cảnh giới Đại La Kim Tiên."

Lê Phi giải thích.

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, nhìn về phía mặt người bên trong mây đen trên bầu trời kia, lạnh nhạt nói: "Các ngươi đợi ở chỗ này, còn lại, cứ giao cho ta là được rồi."

Nói xong, hắn bước tới, đi về phía khuôn mặt người trong đám mây đen kia.

...

"Đáng chết! !"

Tộc trưởng Cửu Lê nhìn thấy tình trạng thảm khốc bên trong bộ lạc, đôi mắt đỏ đến mức muốn nứt toạc!

Lập tức thét dài một tiếng, trên người xuất hiện ma văn màu tím, thi triển phù văn huyết mạch Cửu Lê, cả người hóa thành một đạo lưu quang xông vào trong tầng mây!

Đùng! !

Trong mây đen, bộc phát ra một tiếng vang kinh khủng, một luồng dao động năng lượng vô cùng cường đại phát ra.

Ngay sau đó, một bóng người từ trong mây đen như là luồng sao chổi rơi xuống, nện vào mặt đất, cú va đập trực tiếp tạo thành một cái hố cực lớn, mà ở dưới đáy cái hố, chính là tộc trưởng Cửu Lê vô cùng chật vật!

Lúc này sắc mặt tộc trưởng Cửu Lê trắng bệch, tiên khu vỡ tan, ma văn màu tím trên người cũng trở nên vô quang ảm đạm.

"Ngươi là Kim Tiên, có thể dựa vào phù văn này tiếp ta một chiêu, phù văn huyết mạch của Cửu Lê tộc quả thật là có chút thú vị."

Trong mây đen truyền đến giọng nói của tộc trưởng Si Mị, trong giọng nói còn mang theo tán thưởng.

Đồng thời, còn có một chút hưng phấn.

Bởi vì một khi chiếm đoạt Cửu Lê tộc, phù văn huyết mạch kia chắc chắn sẽ thuộc về bộ lạc Si Mị.

"Đáng chết, chúng ta quyết liều mạng với ngươi!"

"Cho dù chết, chúng ta cũng muốn chết một cách oanh oanh liệt liệt! !"

Nhóm trưởng lão Cửu Lê cắn răng, trên người hiện ra ma văn màu tím, bộ dạng như muốn liều mạng với tộc trưởng Si Mị.

"Cho dù các ngươi có từ bỏ mọi thứ, bất quá cũng chỉ là một đám kiến hôi Kim Tiên, làm sao có thể chống lại Đại La?"

Khuôn mặt to lớn của tộc trưởng Si Mị bên trong đám mây đen kia lộ ra vẻ khinh miệt, vô cùng khinh thường.

Kim Tiên và Đại La có chênh lệch rất lớn, giống như rãnh trời!

Một trăm Kim Tiên cũng không bằng một nửa Đại La!

"Vậy nếu như, cộng thêm ta đây thì sao?"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy một bóng người mặc bạch y, từ từ đi tới, phong thái của người kia, siêu phàm thoát tục!

Chính là Sở Cuồng Nhân!

Nhìn thấy hắn, tộc trưởng Si Mị trong mây đen sửng sốt một chút, lập tức cười ha ha: "Một Chân Tiên mà cũng muốn nhúng tay vào cuộc chiến của Kim Tiên và Đại La, đầu óc ngươi xảy ra vấn đề à?"

Tộc trưởng Cửu Lê và những người khác cũng cảm thấy không thực tế.

"Ai nói với ngươi, ta muốn đích thân xuất thủ?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, hắn vung tay áo lên, trong chốc lát, giữa thiên địa có một lượng lớn âm khí phun trào, Luân Hồi chi ý lưu chuyển, một cửa khẩu cổ lão, tráng lệ bay ra!

Chính là thông đạo của âm Phủ và trần gian, Quỷ Môn quan! !

Mà ở bên trong âm khí vô tận, một âm tướng khô lâu người mặc chiến giáp, hai mắt có ngọn lửa u ám xanh lục bùng cháy ngẩng đầu đi ra!

Uy áp kinh khủng, tràn ngập hư không, làm chấn động cả hai cõi âm dương! !

"Mạt tướng nghe theo Quỷ Đế triệu hoán mà đến!"

Chương 1346 - Giết tộc trưởng Si Mị, Lê

Phi hiến thân, ta sẽ xem như chưa từng xảy ra

"Mạt tướng nghe theo Quỷ Đế triệu hoán mà đến!"

Khô lâu âm tướng đi đến trước mặt của Sở Cuồng Nhân, quỳ một chân trên đất, uy áp Đại La từ trong cơ thể tràn ra khắp thiên địa, khiến tất cả mọi người đều chấn động theo!

Bọn họ thật không thể tin mà nhìn cảnh tượng này!

Một Chân Tiên, vậy mà có thể khiến cho một Đại La quỳ gối xuống đất, vì hắn mà giống như thiên lôi sai đâu đánh đó? !

Người này, rốt cuộc là ai?

Rốt cuộc có lai lịch gì? !

Mọi người đều hoang mang, rung động!

"Chúa cứu thế của Cửu Lê..."

Tộc trưởng Cửu Lê nhìn Sở Cuồng Nhân, trong đầu hồi tưởng lại tiên đoán của đại tế ti, đã tin tưởng lời tiên đoán này.

Thì ra, hắn thật sự là chúa cứu thế của Cửu Lê! !

"Chuyện tiếp theo, giao cho ngươi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói với khô lâu âm tướng.

Khô lâu âm tướng này là tồn tại cường đại nhất trong số bách vạn âm binh mà hắn triệu hoán, tu vi chính là Đại La Kim Tiên.

Đủ để đánh một trận với tộc trưởng Si Mị, thậm chí, là đánh bại!

Tộc trưởng Cửu Lê bất quá chỉ là Kim Tiên, nhưng hắn lại có thể chỉ huy Cửu Lê tộc giằng co với bộ lạc Si Mị lâu như vậy, đủ để thấy mặc dù tộc trưởng Si Mị là Đại La Kim Tiên, nhưng tuyệt đối không phải kẻ quá mạnh ở trong cảnh giới này.

Nếu không phải vậy, hắn đại khái có thể dùng một bàn tay hoàn toàn giết chết tất cả lực lượng phản kháng bên trong Cửu Lê tộc.

Một Đại La Kim Tiên như vậy, so với khô lâu âm tướng, tuyệt đối chẳng mạnh đến đâu.

Đùng! !

Khô lâu âm tướng vừa sải bước ra, trong nháy mắt xông vào trong mây đen.

Trong phút chốc, một luồng khí tức vô cùng kinh khủng ầm ầm bạo phát, cả đám mây đen trực tiếp nổ tung!

Trong mây đen, một thân ảnh hiện ra, hắn mặc trường bào màu đen, thân hình khô gầy, sắc mặt vô cùng âm trầm, chính là tộc trưởng Si Mị.

Hắn không bao giờ nghĩ đến, Sở Cuồng Nhân lại có thể triệu hồi ra một Đại La âm tướng để giúp đỡ, chuyện này không thể nói là không ảnh hưởng lớn tới hắn.

Đại La Kim Tiên nào mà không cao cao tại thượng?

Thế nhưng khô lâu âm binh này lại nghe theo tất cả những lời của Sở Cuồng Nhân, một bộ dáng cúi đầu nghe theo.

Thiên kiêu ngoại giới này, rốt cuộc có lai lịch gì? !

Tộc trưởng Si Mị không biết, nhưng hiện tại hắn lại lâm vào trong khốn cảnh trước nay chưa có, có lẽ, hôm nay bản thân sẽ bị chôn ở tại chỗ này.

Vừa nghĩ đến đây, tộc trưởng Si Mị hét lớn một tiếng, thúc giục tu vi của mình đến cực hạn.

Dường như, ở trên đầu của hắn có một đóa hoa sen mỹ lệ hiện lên, hoa nở tám cánh, vô số đạo văn huyền diệu lưu chuyển ở trong đó.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy một màn này, trong mắt lướt qua một tiadị sắc.

"Đại La tam cảnh, tam hoa, ngũ khí, đại viên mãn, xem ra tộc trưởng Si Mị này là ở trong giai đoạn sơ khai của Tam Hoa Tụ Đỉnh, chỉ mới ngưng tụ một đóa hoa mà thôi."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Đối với cảnh giới Đại La, hắn cũng có chút hiểu biết.

Đúng lúc này, khô lâu âm tướng cũng là toàn lực xuất thủ, âm khí trên người bao phủ khắp nơi, thúc giục đến cực hạn, dường như cũng có một đóa hoa sen hiện lên ở trên đầu của hắn.

Mà đóa này hoa sen, so với tộc trưởng Si Mị còn vững chắc và huyền diệu hơn nữa, mà có tới mười hai cánh hoa, hoa sen nở ra mười hai cánh!

Từ đó có thể nhìn thấy rằng, cảnh giới của khô lâu âm tướng còn cao hơn cả tộc trưởng Si Mị!

"Đắc tội Quỷ Đế, ngươi, cho dù chết vạn lần cũng khó thoát tội! !"

Khô lâu âm tướng lạnh giọng nói ra, trong tay xuất hiện một thanh lưỡi hái màu đen, bóng người lóe lên, trong nháy mắt phóng về phía của tộc trưởng Si Mị.

Lưỡi hái vạch một cái, ngay lập tức, một vết nứt to lớn đen nhánh bị xé mở trong không gian.

"Vạn quỷ quy nhất! !"

Sắc mặt của tộc trưởng Si Mị thay đổi, trên người lập tức có phù văn đen nhánh hiện lên, thúc giục tu vi cảnh giới Đại La đến cực hạn!

Đánh ra một quyền, sức mạnh vạn quỷ bạo phát!

Từng con ác quỷ dữ tợn tập trung vào một điểm, hóa thành một dòng lũ đen ngòm tuôn ra!

Trong chốc lát, cả trời đất tối tăm, như lâm vào tận thế!

Nhưng ở trước mặt một đao kia của khô lâu âm tướng, vạn quỷ tựa như giấy, rất dễ dàng bị xé rách!

Trong chớp mắt đao quang bao phủ tộc trưởng Si Mị, sau đó xé hắn thành hai nửa!

Chỉ thấy hai nửa cơ thể bị xé rách của tộc trưởng Si Mị kia đang rung động, có từng đạo kim quang lưu chuyển, tựa hồ phải vì thế mà tụ hợp.

Đó là nhục thân kim tính nồng đậm đến cực hạn!

Kim Tiên, trải qua vạn kiếp mà bất diệt!

Kim Tiên tu luyện cơ thể, kim tính nồng đậm, thậm chí có thể khiến cho huyết nhục sinh sản, có phần giống với Thân Thể Bất Tử của Sở Cuồng Nhân.

Mà Si Mị trước mắt, thân là một vị Đại La Kim Tiên, cũng đã tu luyện cơ thể, cũng có sức mạnh như vậy.

Nhưng mà, khô lâu âm tướng cũng không để những thứ này ở trong mắt, lại rút lưỡi hái ra lần nữa, ánh đao màu đen bao trùm cơ thể tộc trưởng Si Mị, hoàn toàn xóa sạch kim tính kia!

Đến tận thời điểm này, tộc trưởng Si Mị đã chết!

Sở Cuồng Nhân ở một bên quan sát, như có điều suy nghĩ: "Cho dù là nhục thân kim tính của Đại La Kim Tiên, cũng không như Thân Thể Bất Tử của bản thân, nhưng nếu là tu sĩ luyện thể cường đại hơn, cơ thể kim tính của bọn họ sẽ mạnh đến mức nào? Có phải cũng có thể đạt tới cảnh giới như Thân Thể Bất Tử của mình hay không, có phải cũng có thể ý chí bất tử, thì nhục thân bất diệt hay không?"

Một tu sĩ luyện thể như thế, quá hiếm thấy, Sở Cuồng Nhân chưa từng gặp qua, chỉ nhìn thấy ghi chép tương tự ở trong sách cổ.

Sau khi làm xong mọi việc, Sở Cuồng Nhân liền triệu hồi khô lâu âm tướng về Phong Đô Địa Phủ.

Trước khi hắn còn chưa hoàn toàn trưởng thành, Phong Đô này, còn phải dựa vào vị Đại La Kim Tiên này tọa trấn.

"Tộc trưởng Cửu Lê, các ngươi không có sao chứ."

Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt tộc trưởng Cửu Lê và những người khác, mà giờ phút này, khi đối phương nhìn hắn, ánh mắt có chút ngây người.

Bọn họ không bao giờ nghĩ rằng Sở Cuồng Nhân, một Chân Tiên, vậy mà thật sự có thể ngăn cơn sóng dữ!

Cứu vớt toàn bộ bộ lạc Cửu Lê khỏi tình trạng này.

"Sở công tử, xin nhận của chúng ta một lạy!"

Tộc trưởng Cửu Lê không dám khinh thường, mang theo một đám trưởng lão quỳ gối ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Hiện tại, ngoại trừ biết ơn Sở Cuồng Nhân, bọn họ còn có... E ngại!

Một tồn tại có thể tuỳ tiện điều động Đại La Kim Tiên, không phải do bọn họ không e ngại, nếu như Sở Cuồng Nhân muốn diệt hết toàn bộ bộ lạc Cửu Lê, chỉ cần mở miệng là có thể.

"Chư vị xin hãy nhanh đứng lên đi."

Sở Cuồng Nhân đỡ bọn người tộc trưởng Cửu Lê dậy.

Xung quanh, những người khác của bộ lạc Cửu Lê ào ào đi tới, bày tỏ lòng biết ơn của bọn họ đối với Sở Cuồng Nhân.

"Đa tạ Sở công tử."

"Nếu như không có Sở công tử, tai kiếp lần này, chúng ta thật sự khó thoát."

"Đúng vậy, cảm tạ ngài rất nhiều..."

Đã cảm tạ rồi, vậy thì mau nói cho ta biết truyền thừa của Xi Vưu ở đâu đi.

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Nhưng trên mặt hắn vẫn duy trì nụ cười, đáp lại tất cả mọi người.

Trong đám người, Lê Phi nhìn Sở Cuồng Nhân ôn hòa hữu lễ, cứu vớt toàn bộ bộ lạc Cửu Lê khỏi tình trạng dầu sôi lửa bỏng, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ si mê.

Buổi tối.

Bộ lạc Cửu Lê, bên trong chỗ ở của Sở Cuồng Nhân.

Lê Phi đi vào.

"Lê Phi cô nương, có chuyện gì không?"

Sở Cuồng Nhân nghi hoặc hỏi.

Mà Lê Phi nhìn Sở Cuồng Nhân, gương mặt ửng đỏ, lập tức hít sâu một hơi, sau đó bắt đầu cởi áo nới dây lưng.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, vội vàng ngăn cản: "Lê Phi cô nương, ngươi đây là đang làm cái gì?"

"Sở công tử cứu toàn bộ bộ lạc Cửu Lê ta khỏi tai kiếp, Lê Phi, không có gì để báo đáp, chỉ có thể... Lấy thân báo đáp."

Đôi mắt màu tím nhạt của Lê Phi nhìn Sở Cuồng Nhân, vô cùng mềm mại đáng yêu, gò má trắng nõn thanh tú sáng rực hiện ra trong ánh nến, môi đỏ khẽ nhếch, hơi thở như lan.

Sở Cuồng Nhân lại không hề bị lay động, chính trực mà nói ra: "Lê Phi cô nương, ngươi xem nhẹ ta rồi, ta cứu Cửu Lê, chỉ vì không quen nhìn những gì bộ lạc Si Mị đã làm. Thêm nữa, ta cũng là người trong Ma Đạo, lại có chút quan hệ với Xi Vưu nhất mạch, lúc này mới ra tay, cũng không phải là để mưu đồ chuyện gì."

Hắn cự tuyệt Lê Phi.

Mà Lê Phi đứng tại chỗ, cắn môi, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ: "Là ta mạo phạm Sở công tử."

"Chuyện ngày hôm nay, ta sẽ xem như chưa từng xảy ra, Lê Phi cô nương, mời về nghỉ ngơi đi."

"Lê Phi cáo từ."

Chương 1347 - Chính nhân quân tử, truyền thừa của Xi Vưu, tám mươi mốt ma tướng Cửu Lê

Sau khi Lê Phi rời đi từ chỗ của Sở Cuồng Nhân, tìm được tộc trưởng Cửu Lê.

Nhìn thấy Lê Phi trở về nhanh như vậy, trong lòng của tộc trưởng Cửu Lê đã có suy đoán: "Hắn cự tuyệt?"

"Đúng vậy, Sở công tử có đức độ, cũng là một chính nhân quân tử."

Lê Phi cảm khái nói, đối với việc Sở Cuồng Nhân cự tuyệt mình, chẳng những không có chút oán hận nào, ngược lại càng thêm bội phục si mê.

Anh hùng cứu mỹ, lại cứu bộ lạc của mình, hơn nữa mặc kệ là thiên phú hay thực lực, ngoại hình hay tài năng, mọi thứ của Sở Cuồng Nhân đều xuất sắc, cho dù là Lê Phi cao cao lạnh lùng, cũng không khỏi động tình.

"Ừm, nếu là như vậy, ngược lại cũng xứng đáng để phó thác."

"Phụ thân, nếu như Sở công tử đáp ứng, vậy phải làm sao bây giờ?"

Lê Phi có chút tò mò hỏi.

"Sở công tử thiên phú tài tình, không gì sánh kịp, lại có thêm Đại La Kim Tiên nghe lời hắn điều khiển, bối cảnh thâm sâu khó dò, nếu như ngươi cũng có thể kết đôi với hắn, đối với bộ lạc Cửu Lê của chúng ta là trăm điều lợi mà không một điều hại, hơn nữa, không phải ngươi cũng chung tình với hắn sao?" Tộc trưởng Cửu Lê khẽ cười một tiếng, nói.

Nghe đến đâyLê Phi hơi đỏ mặt, tiếp đó tiếc nuối nói: "Nhưng Sở công tử không phải là người như thế, chỉ sợ một đứa con gái bình thường như ta, cũng không thể lọt vào mắt của hắn."

Tuy rằng nàng cũng không kém, nếu không thì cũng chẳng có khả năng được thiếu chủ của bộ lạc Si Mị ngấp nghé.

Nhưng mà, nàng ý thức được rằng so với loại nhân vật tuyệt thế, cao cao tại thượng như Sở Cuồng Nhân này, vẫn là có khoảng cách.

Nàng chỉ là một trong muôn vàn đóa hoa, mà Sở Cuồng Nhân, lại chính là mây ở trên trời cao, nhìn xuống nhân thế!

"Bên người của Sở công tử quả thật là không thiếu nữ nhân. Hai nữ tử cùng đi theo bên cạnh hắn kia, cũng không phải loại người tầm thường gì, nhất là cái người gọi là Thạch Anh kia, tuy rằng vẻ ngoài nhìn trông giống như là một vị Thiên Tiên tầm thường, nhưng nàng tuyệt đối không chỉ có vậy thôi, nhưng mà, kì lạ ở chỗ nào, ngay cả ta cũng không thể nhìn thấu."

"Ừm, đúng rồi, phụ thân, vật kia, thật sự muốn đưa cho Sở công tử sao?"

"Đã là Dự Ngôn Chi Nhân, trên người lại có tín vật của đại thần Xi Vưu, thậm chí cứu vớt toàn bộ Cửu Lê, vật kia, nhất định cần phải giao cho hắn."

Tộc trưởng Cửu Lê gật đầu.

Ngày thứ hai.

Tộc trưởng Cửu Lê liền tìm được Sở Cuồng Nhân.

Gặp mặt Sở Cuồng Nhân lần nữa, Lê Phi tựa như nghĩ đến chuyện đêm qua, hơi đỏ mặt, có chút mất tự nhiên, thế nhưng Sở Cuồng Nhân, mây trôi nước chảy, bộ dáng vẫn ôn hòa hữu lễ, khiêm tốn như cũ, dường như không có chút ký ức nào đối với chuyện phát sinh đêm qua.

"Sở công tử, lần này đến đây, chủ yếu là muốn dẫn ngươi đi một chỗ."

Cửu Lê tộc trưởng nói ra.

Sở Cuồng Nhân có chút hiếu kỳ, lập tức theo tộc trưởng Cửu Lê đi tới một dãy núi bên trong bộ lạc.

Dãy núi này ít người lui tới, nhưng nhìn qua cũng thường thường không có gì lạ, không có gì đặc biệt, ngay khi Sở Cuồng Nhân nghi hoặc, chỉ thấy trường trượng trong tay của tộc trưởng Cửu Lê vừa gõ ở trên mặt đất, một luồng dao động vô hình khuếch tán ra, toàn bộ sơn mạch đột nhiên bị chấn động, vô số đạo văn dần dần bao trùm sơn mạch.

Không gian nổi lên một cơn chấn động, dường như Sở Cuồng Nhân và những người khác đi tới một thế giới khác.

Ngay sau đó, một hang động đen nhánh xuất hiện ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, mà miếng sắt màu đen trên người hắn, cũng phản ứng càng mãnh liệt hơn nữa.

Truyền thừa của Xi Vưu, chính là ở đây!

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, trong lòng đã có suy đoán.

"Khá lắm, khó trách làm sao cũng tìm không thấy, hóa ra là giấu ở bên trong không gian bí giới, hơn nữa còn có vô số cấm chế cao minh đang bảo vệ."

"Nếu không phải tộc trưởng Cửu Lê tự mình dẫn ta tới, cho dù ta lật tung toàn bộ nơi đây, chỉ sợ cũng không làm nên chuyện gì."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

"Sở công tử, nơi đây là do bộ lạc Cửu Lê của ta đời đời truyền thừa, nghe nói, nơi này cất giấu truyền thừa của đại thần Xi Vưu để lại, chỉ có người hữu duyên với đại thần Xi Vưu mới có thể có được nó."

"Trong tay Sở công tử có tín vật của Xi Vưu, lại giúp đỡ Cửu Lê ta vượt qua một kiếp, ta tin tưởng rằng, ngươi chính là người hữu duyên kia!"

Tộc trưởng Cửu Lê nói ra, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra chờ mong.

Bọn họ đời đời trông coi nơi đây, luôn chờ đợi người có thể thu hoạch được truyền thừa của Xi Vưu xuất hiện, nhưng mà, qua nhiều năm như vậy, cũng chỉ có một mình Sở Cuồng Nhân đáp ứng được các điều kiện.

Cho nên, tộc trưởng Cửu Lê mới dẫn hắn tới.

Nếu không, cho dù Sở Cuồng Nhân có ưu tú như thế nào, hắn cũng tuyệt đối sẽ không giap truyền thừa của Xi Vưu cho đối phương.

Sau đó, tộc trưởng Cửu Lê mang theo Sở Cuồng Nhân đi vào hang động.

Chỉ thấy ở trong hang động, có một tế đàn, mà ở bốn phía xung quanh tế đàn khắc đầy cấm chế, phía trên có ba món bảo vật!

Theo thứ tự là, một thanh trường kích bằng đồng, một chiếc mặt nạ dữ tợn, và một tôn đỉnh ba chân đen nhánh!

Mà thời điểm Sở Cuồng Nhân đi tới trước mặt tế đàn đen nhánh ở nơi này, miếng sắt màu đen trên người hắn quả thật đang run lên, lập tức tự mình bay ra ngoài, vượt qua cấm chế, rơi vào phía trên tôn đỉnh ba chân đen nhánh kia.

Bên ngoài tôn đỉnh ba chân kia có một khoảng trống, mà bây giờ, nó được lấp đầy bởi miếng sắt!

Trong chốc lát, một luồng uy áp ma khí vô cùng mênh mông khuếch tán ra, phóng lên tận trời, rung chuyển toàn bộ không gian bí giới!

Thậm chí, bao phủ bên ngoài không gian bí giới.

Ở bộ lạc Cửu Lê, tất cả tộc nhân đều cảm nhận được luồng uy áp ma khí kinh khủng này, sắc mặt đại biến.

Quan trọng hơn chính là, ở bên trong luồng uy áp này bọn họ cảm nhận được một sự rung động đến từ sâu bên trong huyết mạch, khiến cho bọn họ không tự chủ được quỳ rạp xuống đất.

"Uy áp như vậy, chẳng lẽ lại là đại thần Xi Vưu? !"

"Trời ạ, đại thần Xi Vưu trên cao!"

Người của bộ lạc Cửu Lê ào ào quỳ trên mặt đất, mặt hướng về nơi phát ra uy áp ma khí, mặt mũi tràn đầy thành kính và cung kính.

Không chỉ có bộ lạc Cửu Lê, người của mấy chục bộ lạc xung quanh đều cảm giác được luồng uy áp ma khí vô cùng cường đại này.

"Luồng uy áp này, là phía của bộ lạc Cửu Lê."

"Chuyện gì xảy ra? Bên trong Cửu Lê có cường giả như vậy sao?"

"Hay đó chính là, là một loại cơ duyên nào đó?"

Cường giả của mấy chục bộ lạc ào ào chạy tới xem xét.

Xa xôi hơn nữa.

Nhóm thiên kiêu giới tử đang tìm kiếm các loại cơ duyên ở phía trên Tử Vi Tinh cũng cảm nhận được khí tức cường đại này.

Nhất là thiên kiêu của Ma Đạo, đều trở nên biến sắc.

"Đây là ma khí, ma khí không có gì sánh kịp!"

"Là ai?"

"Chờ một chút, sao ma khí này lại giống với Xi Vưu nhất mạch vậy, nhưng nó còn cường đại gấp vô số lần!"

"Truyền thừa của Xi Vưu hiện thế sao? !"

Có thiên kiêu của Ma Đạo nghĩ ngay tới điều gì đó, hai mắt tỏa sáng.

Tòa sơn phong nào đó.

Thạch Thiên Hiên nhìn về nơi ma khí phát ra, trong mắt bắn ra một luồng chiến ý nóng rực, khí tức hủy diệt trên người không tự chủ được phát ra, khiến ngọn núi dưới chân nổ tung thành bột mịn!

"Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc ta cũng tìm được ngươi! !"

Bóng người của hắn hóa thành một đạo lưu quang, nhanh chóng lao về nơi phát ra ma khí.

Mỗi thiên kiêu phát giác được dao động của ma khí cũng đều có hành động.

Bên trong bí giới của bộ lạc Cửu Lê.

Tôn đỉnh ba chân đen nhánh nở rộ, mà ở phía trên, có một đám bóng người hiện lên, những bóng người này, mỗi một người đều tràn ngập ma khí cuồn cuộn, vô cùng kinh khủng.

Cẩn thận đếm kỹ, có tổng cộng tám mươi mốt bóng người!

Mà người cầm đầu, trên mặt có ma văn màu tím, hai con mắt như điện, tay cầm trường kích, trên người tràn ngập ma khí ngút trời, giống như một vị Binh Tai mang đến tai họa và hủy diệt!

Dường như, chỗ mà hắn đứng, chính là chiến trường!

"Đây là, tám mươi mốt ma tướng! !"

Tộc trưởng Cửu Lê kinh hô một tiếng, lập tức cùng mấy vị trưởng lão sau lưng, Lê Phi quỳ trên mặt đất, thần sắc vô cùng cung kính.

Tám mươi mốt ma tướng, đây là truyền thuyết xa xưa của Cửu Lê tộc.

Nghe nói, Xi Vưu có tám người huynh đệ, cộng thêm Xi Vưu, hết thảy là chín người, mà đây cũng là nguồn gốc của cái tên Cửu Lê.

Về sau, Xi Vưu đã thu phục được bảy mươi hai bộ lạc, thủ lĩnh của những bộ lạc này xưng huynh gọi đệ với Xi Vưu, tổng cộng có tám mươi mốt người.

Cũng chính là tám mươi mốt ma tướng thanh danh hiển hách của Cửu Lê ở thời kỳ Tiên Cổ! !

Chương 1348 - Trận chiến Trác Lộc, tám mươi ma tướng cùng lên

"Nghe đồn ở thời kỳ Tiên Cổ, tám mươi mốt ma tướng Cửu Lê ngang dọc chiến trường, không người nào có thể địch lại, là kình địch của bộ lạc Hiên Viên."

"Xi Vưu ở thời kỳ Tiên Cổ, có thể cạnh tranh với Hiên Viên, phần nhiều là dựa vào những huynh đệ này."

"Nhưng mà, bên trong trận chiến Trục Lộc, Xi Vưu đã bại trận, những huynh đệ này của hắn, cũng đã sớm phải chết từ rất lâu rồi, những ma tướng này, cũng không phải là thực thể, mà chính là hồn phách thần hình!"

Trong lòng của Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Mà lúc này, toàn bộ ánh mắt của tám mươi mốt ma tướng kia rơi vào trên người Sở Cuồng Nhân.

Một luồng uy áp vô cùng mãnh liệt cuốn tới, uy áp này, không chỉ là uy hiếp thể xác, mà còn là chấn nhiếp đạo tâm!

Nếu là tu sĩ tầm thường đối mặt với cái nhìn chăm chú của tám mươi mốt người này, cho dù là Kim Tiên cũng sẽ cảm nhận được áp lực trước nay chưa từng có mà run lẩy bẩy.

Cũng tỷ như tộc trưởng bộ lạc Cửu Lê, hiện tại hắn quỳ trên mặt đất, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên dù chỉ một chút.

Nhưng mà, đạo tâm của Sở Cuồng Nhân vô địch, uy áp này với hắn mà nói, cũng không tính là gì, hắn đứng tại chỗ, thần sắc không kiêu ngạo không tự ti, ánh mắt sáng ngời nhìn nam tử cầm đầu bên trong tám mươi mốt người trước mắt, mà nam tử này, chính là người có khí thế cường đại nhất, kinh khủng nhất... Xi Vưu! !

"Trong tay người có tín vật của ta, ngươi, đã chuẩn bị tốt để tiếp nhận khảo nghiệm chưa?"

Xi Vưu lạnh nhạt nói ra, giọng nói của hắn vô cùng hùng hồn, vô cùng trung khí.

Sở Cuồng Nhân thế mới biết, miếng sắt kia, là một bộ phận trong truyền thừa mà Xi Vưu này lưu lại, khó trách nó có thể cảm ứng được chỗ truyền thừa.

"Mời!"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Một cái chớp mắt tiếp theo, quang cảnh chung quanh hắn biến đổi, thật sự đi tới một mảnh đồng hoang.

Ngay sau đó, từng đợt âm thanh chém giết, rống lên một tiếng vang vọng đất trời.

Chỉ thấy ở hai bên trái phải của Sở Cuồng Nhân, có số lượng lớn binh sĩ xuất hiện, phóng về phía của đối phương, tiếng la giết ngút trời, sát khí chấn động Cửu U tử tiêu!

Đây chính là một chiến trường!

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua hai bên giao chiến, một phương tu sĩ trong đó mặc trang phục da thú, lái chiến xa, tay cầm can qua, trên bầu trời, còn có một con rồng đang bay lượn gào thét.

Mà một bên khác, trên người mang theo ma văn màu tím, hung thần ác sát, hung hãn không sợ chết!

"Trận chiến của bộ lạc Hiên Viên và bộ lạc Cửu Lê sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Nếu như hắn đoán không sai, nơi này hẳn là chiến trường của trận chiến Trác Lộc.

"Nhưng, những thứ này cũng đều là ảo tưởng thôi!"

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, vô số binh lính xuyên thẳng qua bên cạnh hắn, cùng nhau chém giết, mùi máu tanh, sát khí trong không khí tàn phá bừa bãi, rung chuyển tâm thần.

Nếu như là người có đạo tâm không kiên định, ở trên chiến trường như vậy, rất có thể sẽ bị ảnh hưởng, từ đó tham gia vào chiến trường, biến thành một trong số những người chém giết.

Nhưng Sở Cuồng Nhân sẽ không như vậy, hắn quan sát cuộc chiến kinh thiên động địa này, ánh mắt bình tĩnh, thần sắc vẫn không hề gợn sóng.

Hắn thấy được rất nhiều nhân vật nổi danh thời Tiên Cổ.

Tỉ như tám mươi mốt ma tướng, Phong Bá Vũ Sư, Hiên Viên Hoàng Đế, Ứng Long, Cửu Thiên Huyền Nữ...

Những người này, đều là cao thủ nổi danh của thời kỳ Tiên Cổ.

Những người này, tất cả đều tham gia vào cuộc chiến tranh này.

Các loại tiên pháp thần thông, không ngừng thi triển, uy thế thật sự kinh khủng, đủ để phá nát tinh hà đầy trời này!

Toàn bộ Trác Lộc, gần như bị đánh cho tan tành.

Rất nhanh.

Hắn liền nhìn thấy tám mươi mốt ma tướng dần dần bị đánh giết, Xi Vưu bại trận.

Chẳng mấy chốc, chiến trường dần dần biến mất không thấy gì nữa.

Giữa trời đất khôi phục lại bình tĩnh, khôi phục thành bộ dáng hoang dã giống như lần đầu tiên Sở Cuồng Nhân nhìn thấy nó.

Nơi này là một trong những cảnh tượng khắc sâu nhất trong nội tâm của Xi Vưu, bởi vì nơi này là Trác Lộc, là nơi hắn đã bị đánh bại!

Trong hư không, xuất hiện bóng người của Xi Vưu.

Ở phía sau hắn, hồn phách thần hình của tám mươi vị huynh đệ cũng lần lượt xuất hiện.

"Đạo tâm cứng như tảng đá, không tệ."

Xi Vưu từ tốn nói.

Sau đó, một trong tám mươi mốt vị ma tướng bước ra, tay cầm một thanh đại kiếm, lạnh nhạt nói: "Nhưng muốn thu hoạch được truyền thừa của đại ca, ngươi còn cần, đánh bại chúng ta!"

Đánh bại tám mươi mốt ma tướng?

Nghe xong điều này, gân như đây chính là một chuyện không thể nào.

Dù sao, tám mươi mốt vị ma tướng nổi danh Tiên Cổ, trong số bọn họ, cho dù là yếu nhất cũng có thể so với Kim Tiên đỉnh phong!

Trong đó thậm chí không hề thiếu Đại La!

Sở Cuồng Nhân, một vị Chân Tiên, muốn đánh bại bọn họ, cho dù nói ra cũng không có người sẽ tin vào điều đó.

Mà chính hắn cũng biết rằng nếu như hắn đối mặt với tồn tại ở cảnh giới Kim Tiên, tuyệt đối là thua nhiều thắng ít.

Nhưng mà, hắn càng rõ ràng hơn rằng, nếu như Xi Vưu đã để lại truyền thừa, vậy tuyệt đối sẽ không lưu lại một khảo nghiệm mà có khả năng người ta không thể thông qua!

"Mời!"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, thần thái vẫn mây trôi nước chảy như cũ.

Trong mắt tám mươi mốt ma tướng lướt qua một tia dị sắc.

Tài trí của Sở Cuồng Nhân, khiến cho bọn họ tán thưởng.

"Tốt, vậy liền đánh đi!"

Ma tướng này vừa sải bước ra, cầm đao chém về phía Sở Cuồng Nhân!

Lần này, không còn là huyễn cảnh.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, đầu ngón tay có kiếm khí ngưng tụ, chém ra một kiếm, kiếm khí lạnh thấu xương ầm ầm bạo phát!

Đùng!

Ma tướng xuất thủ này đúng là bị một kiếm đánh lui!

"Quả nhiên!"

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Thực lực của ma tướng này tuyệt đối không phải ở thời kỳ toàn thịnh.

Thân thể của bọn họ đã sớm tiêu vong, bây giờ xuất hiện ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, chỉ là hồn phách thần hình mà Xi Vưu dùng một loại bí thuật, góp nhặt hồn phách của bọn họ luyện chế ra!

Thực lực có thể phát huy ra, cực kỳ có hạn!

"Khá lắm, để cho ta tới thử một lần!"

Lại có một vị Ma Tướng khác đứng dậy.

Hắn đánh ra một quyền về phía Sở Cuồng Nhân, sát khí kinh khủng bao phủ khắp nơi.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, vẫn chém ra một kiếm như cũ.

Lại một vị Ma Tướng nữa, thất bại!

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân đảo qua tám mươi mốt vị ma tướng, trong mắt lộ ra vẻ suy tư, lạnh nhạt nói: "Nếu như khảo nghiệm chỉ có như thế, vậy các ngươi không ngại... Cùng lên đi!"

Nghe được lời này, lông mày của tám mươi mốt ma tướng nhếch lên, lộ ra vẻ tức giận.

"Thật là một kẻ cuồng vọng."

"Hừ, ngươi có biết hay không, tám mươi mốt ma tướng, càng về phía sau, thực lực càng mạnh, ngươi mới chỉ đánh bại hai vị bên trong tám mươi mốt ma tướng thôi, vậy mà cũng dám ngông cuồng? !"

"Không biết trời cao đất rộng!"

Mà Xi Vưu đứng ở giữa tám mươi mốt ma tướng liếc nhìn Sở Cuồng Nhân một chút, lạnh nhạt nói: "Một phân thân, cũng dám cuồng vọng như thế, bản tôn của ngươi, khiến cho ta chờ mong!"

Nghe đến đây, sắc mặt của những ma tướng còn lại hơi đổi một chút.

"Đây lại chỉ là một phân thân thôi sao?"

"Một phân thân, cũng dám đến tiếp nhận khảo nghiệm của đại ca, quá làm càn đi!"

Tám mươi mốt ma tướng vô cùng tức giận mà nhìn Sở Cuồng Nhân.

Còn Xi Vưu tiếp tục nói: "Ta sẽ để tám mươi ma tướng cùng tiến lên, nhưng mà, nếu như ngươi bại trận, cho dù là bản tôn của ngươi đến đây, cũng đừng hòng tiếp nhận truyền thừa!"

Sự cuồng vọng của Sở Cuồng Nhân, hắn cũng không ghét bỏ.

Bởi vì bản thân hắn, cũng là một người vô cùng ngông cuồng.

Nhưng nếu như không có bản lĩnh để cuồng vọng, thì cũng chỉ là một kẻ ngu xuẩn mà thôi.

Truyền thừa của hắn, sẽ không để lại cho một kẻ ngu xuẩn, mù quáng tự đại.

Cho dù bản tôn của Sở Cuồng Nhân có mạnh hơn, có thiên phú xuất chúng hơn, hắn cũng sẽ không đưa truyền thừa cho đối phương.

"Nếu như ta thua, thì chứng minh ta không có gì hơn người, truyền thừa này, ta cũng không xứng đáng nhận nó!"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, trong mắt lộ ra một vẻ vô cùng tự tin.

"Rất tốt, các ngươi cùng lên đi!"

Xi Vưu nói với ma tướng bên cạnh.

Trừ hắn ra, tám mươi ma tướng lập tức bước ra, mắt lạnh nhìn Sở

Cuồng Nhân, uy áp vô hạn tràn ngập, rung động thiên địa!

Cho dù là ở thời kỳ Tiên Cổ, có thể làm cho tám mươi ma tướng bọn họ cùng một lúc ra tay đối phó cũng không có mấy người.

Mà bây giờ, tám mươi ma tướng xuất thủ, chỉ vì đối phó một hậu bối trẻ tuổi!

"Tiểu tử, ngươi mau giác ngộ đi!"

"Ở trước mặt của chúng ta, ngươi không sống nổi qua ba hơi thở đâu."

Chương 1349 - Chiến đấu với 80 ma tướng, Bát Thập Thiên Ma Trận

Khảo nghiệm truyền thừa của Xi Vưu, một mình Sở Cuồng Nhân đối mặt với 80 ma tướng!

Uy áp không có gì sánh kịp bao phủ lấy hắn, giống như 80 tòa thần sơn đang điên cuồng đè xuống thân thể và ý chí của hắn!

Nhưng cho dù đối mặt với uy áp ở loại trình độ này, Sở Cuồng Nhân vẫn không hề lùi bước như cũ, hắn ngưng tụ kiếm chỉ, trong mắt lộ ra một tia thanh quang, dường như trong đó có đạo văn lá cây hiện lên.

Chính là một trong các loại Tiên Thể Chí Tôn, Thanh Diệp Kiếm Đồng!

"Chiến!"

Một ma tướng dẫn đầu phóng về phía Sở Cuồng Nhân, một thanh trường đao khắc vô số đạo văn được hắn cầm trong tay vung ra, gần như xé rách hư không.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, không lùi không tránh.

Ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí ngưng tụ ở đầu ngón tay, lập tức vạch một đường trong hư không, hóa thành một luồng gió bão kiếm khí không ngừng nghỉ!

Bạo ngược, bá đạo!

Trụ Chi Kiếm, bạo ngược! !

Bạo ngược chi kiếm, bao phủ khắp nơi, trong chớp mắt đã trực tiếp đánh ma tướng bay ra ngoài.

Nhưng đây chỉ là một kẻ bên trong80 ma tướng, ma tướng khác đã xuất thủ, các loại tiên pháp thần thông huyền diệu, ùn ùn ập về phía Sở Cuồng Nhân, uy thế cuồn cuộn, giống như đại hải vô biên!

Các loại công kích, gần như hoàn toàn phong tỏa đường lui của Sở Cuồng Nhân!

Cộng thêm uy lực này, trong thời khắc này Sở Cuồng Nhân như lâm vào tuyệt cảnh!

80 ma tướng đã quyết định muốn dùng tốc độ nhanh nhất để kết thúc trận đấu.

Nếu tám mươi người bọn họ cùng tiến lên mà còn phải lâm vào khổ chiến, dùng 80 chọi 1 với Sở Cuồng Nhân, vậy thì đây sẽ trở thành chuyện cười mất.

"Cửu trọng kiếm chướng!"

Nhưng lúc này, trong cơ thể Sở Cuồng Nhân có vô số kiếm khí phun ra ngoài, xen lẫn trong hư không, hóa thành chín đạo kết giới kiếm khí trong suốt!

Kết giới kiếm khí được xếp chồng lên nhau, phòng thủ kiên cố, gần như không thể bị phá hủy!

Vô số tiên pháp tấn công vào phía trên, còn như nước mưa từ trên trời giáng xuống, rơi vào mặt hồ, gây nên từng vòng từng vòng gợn sóng.

Tầng kết giới thứ nhất, bị phá nát!

Tầng thứ hai, cũng nát!

Ngay sau đó, tầng thứ ba, tầng thứ tư, thứ năm, tầng thứ sáu, toàn bộ bị phá nát!

Nhưng khi đòn tấn công của 80 ma tướng rơi vào tầng kết giới thứ bảy, uy lực đã giảm bớt hơn phân nửa, không còn được hai phần!

Cho nên cũng không có cách nào đánh nát tầng kết giới thứ bảy.

Chín tầng kiếm chướng, thành công chống lại đòn liên thủ của 80 ma tướng.

Tình cảnh này, khiến đồng tử của 80 ma tướng co rụt lại, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin được, mà cách đó không xa, hai mắt Xi Vưu cũng tỏa sáng, lộ ra một chút tán thưởng.

"Đây là Đại La pháp kiếm đạo đỉnh phong, hơn nữa còn là loại hình phòng ngự, có thể lĩnh hội một Đại La pháp đến loại trình độ này, kẻ này quả thật là không tầm thường."

Nếu như hắn biết Sở Cuồng Nhân tu hành cửu trọng kiếm chướng này chưa được mấy ngày, sợ rằng sẽ càng thêm chấn kinh.

Nhưng mà, cho dù là Hợp Đạo pháp, Sở Cuồng Nhân cũng có thể học được trong khoảng thời gian ngắn, huống chi là Đại La pháp này.

"Nếu như chỉ có như thế, các ngươi không đủ đánh bại ta!"

"Trụ Chi Kiếm, bá lâm! !"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm ảnh bá đạo phóng lên tận trời, đánh mấy ma tướng bay ra ngoài.

"Đáng chết, bị xem thường."

"Các huynh đệ, dốc toàn lực đi, chớ bị hậu sinh trẻ tuổi này coi thường!"

Một ma tướng có thực lực gần như đứng đầu tiến tới một bước, trên người có ma khí cuồn cuộn tuôn ra, hóa thành một ma ảnh to lớn trong hư không.

Ma ảnh ngửa mặt lên trời thét dài, giơ lên quyền đầu rồi nện xuống!

Uy thế cường đại, gây ra từng đợt cương phong mãnh liệt trong hư không.

"Tốt lắm!"

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh, hóa kiếm chỉ thành chưởng, sức mạnh âm Dương lưu chuyển ở trong lòng bàn tay, hóa thành một bức Thái Cực Đồ.

"Đây là thần thông của Lưỡng Nghi Tiên Thể, Lưỡng Nghi âm Dương Đồ! !"

Có ma tướng nhận ra thủ đoạn của Sở Cuồng Nhân, không khỏi kinh hô một tiếng.

Không nghĩ tới ngoại trừ Thanh Diệp Kiếm Đồng, vậy mà Sở Cuồng Nhân còn có Lưỡng Nghi Tiên Thể!

Lưỡng Nghi Đồ đỡ được quyền đầu ma ảnh, Sở Cuồng Nhân đã lui một bước: "Cái này để cho các ngươi kinh ngạc sao? Còn có đây này!"

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Một luồng khí tức cổ lão, mênh mông hiện lên từ trên người Sở Cuồng Nhân.

Tiên huy kim hồng sắc phóng lên tận trời, vô số đạo văn ngưng tụ trong hư không, hóa thành một cây cổ thụ che trời!

Chính là Phù Tang Thần Thụ! !

"Sức mạnh Phù Tang? !"

"Gia hỏa này, rốt cuộc là quái vật gì, hai đại Chí Tôn Tiên Thể, cộng thêm sức mạnh Phù Tang? !"

"Loại tồn tại này, đặt ở niên đại của chúng ta cũng đã rất ghê gớm rồi."

"Không chỉ vậy, đây còn chỉ là một phân thân?"

Có ma tướng cảm thấy thật sự không thể tin nổi.

Sở Cuồng Nhân lại không cho bọn họ thời gian suy nghĩ, Lưỡng Nghi kết hợp với Phù Tang, hai luồng sức mạnh âm Dương ầm ầm bạo phát, hóa thành đạo văn trắng và đen đan xen trong hư không, hàng tỉ tiên huy bao phủ thiên địa, hóa thành một bức âm Dương Lưỡng Nghi đồ bao trùm bầu trời, uy thế cường đại, không ngừng nghiền nát không gian bốn phía! !

Lưỡng Nghi Đồ khuếch tán ra, nguyên một đám ma tướng ở dưới uy lực này, ào ào bị đánh bay ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, Sở Cuồng Nhân dùng sức của một người, chèn ép 80 ma tướng!

Ma tướng nói muốn trong ba hơi thở đánh bại Sở Cuồng Nhân đỏ mặt, mặt mũi tràn đầy xấu hổ, đừng nói là ba hơi thở, ba mươi 300 hơi thở mà bọn họ có thể áp chế đối phương đã tốt lắm rồi.

"Thiên tư yêu nghiệt, khó trách cuồng như thế!"

"Chư vị, chúng ta đều là ma tướng đi theo đại ca chinh chiến sa trường, cũng không thể làm xấu tên tuổi của đại ca!"

80 ma tướng liếc nhau, tiếp đó ma khí trên người cuồn cuộn, ma văn màu tím từ trên người bọn họ hiện lên, đây không phải huyết mạch phù văn, mà chính là sức mạnh phù văn bọn họ tự mình tu hành.

Sau khi đạt được sự gia tăng từ ma văn, thực lực của 80 ma tướng tăng lên một đoạn.

"Ha, ngươi cho rằng, chỉ có các ngươi có thủ đoạn tăng cường chiến lực sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Một cái chớp mắt tiếp theo, trên người hắn có hạo quang ngút trời, chỉ thấy sau lưng có từng thân ảnh của Chí Thánh siêu phàm thoát tục hiện lên.

Thanh Thánh chi ý, tràn ngập khắp nơi!

Đây là Chư Tử Bách Gia Đồ!

Không chỉ có như thế!

Tuyết Sơn liên miên mang theo từng tia từng tia hàn ý chiếu rọi trong hư không, vô số tự phù tạo thành điều lệ giới luật sắp hàng chỉnh tề, tràn ngập uy năng cuồn cuộn.

Tam đại dị tượng của Thư viện, xuất hiện toàn bộ, gia tăng sức mạnh cho Sở Cuồng Nhân!

"Hỗn Độn Thần Ma, Chư Giới Sinh Tử Luân! !"

Sở Cuồng Nhân vươn tay ra, sinh tử chi ý lưu chuyển trong hư không, vô số đạo văn chiếu rọi ở phía sau hắn, tạo thành một vòng ánh sáng đen trắng, tiên huy cuồn cuộn, phổ chiếu Cửu Thiên Thập Địa đại!

Chính là thần thông tấn công của Hỗn Độn Thần Ma Thể, Chư Giới Sinh Tử Luân! !

Sinh Tử Luân Chuyển, sinh tử không do người! !

Thời khắc này, Sở Cuồng Nhân giống như một vị Tiên Vương vô thượng chưởng sinh nắm tử, sinh tử chi ý vô cùng doạ người bạo phát ra từ bên trong Sinh Tử Luân, khuếch tán ra bốn phương tám hướng!

Dưới luồng sức mạnh này, nguyên một đám ma tướng bị dánh bay ra ngoài, sắc mặt trắng bệch.

"Mụ nội nó, Hỗn Độn Thần Ma Thể cũng có? !"

"Quái vật! !"

Nhóm ma tướng vô cùng kinh ngạc.

Ở thời đại của bọn họ, bọn họ thường xuyên được người ta gọi là quái vật.

Cho tới bây giờ bọn họ cũng không có nghĩ tới, thế mà lại có một ngày, nhóm người bọn họ lại dùng cái danh xưng này ném lên trên đầu của người khác!

"Ra tuyệt chiêu! !"

Một ma tướng hét lớn một tiếng.

Trong chốc lát, chỉ thấy 80 ma tướng phóng lên tận trời, đứng lơ lửng trên không, từng đạo từng đạo ma khí đổ xuống, xen lẫn trong hư không, cộng hưởng.

Dường như từ bên trong đó, tạo thành một kết giới to lớn!

Kết giới này bao phủ Sở Cuồng Nhân ở bên trong, đồng thời đang không ngừng co rút lại, giống như muốn nghiền hắn thành thịt nát!

Đây là trận pháp mà 80 ma tướng liên thủ thi triển.

"Bát Thập Thiên Ma Trận! !"

80 ma tướng cùng hét to, sức mạnh kết giới giống như ma khí vô biên cuồn cuộn, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân!

"Tốt lắm!"

"Thanh Diệp Kiếm Hải! !"

Chương 1350 - Ma trận xé trời, binh tai chi chủ, ta tên Xi Vưu

"Thanh Diệp Kiếm Hải! !"

Đối mặt với Bát Thập Thiên Ma Trận mà 80 ma tướng thi triển, thanh quang trong mắt Sở Cuồng Nhân đại thịnh, trong nháy mắt, thi triển đệ nhị thần thông của Thanh Diệp Kiếm Đồng!

Chỉ thấy kiếm khí có thể gọi là vô biên vô tận từ trong cơ thể hắn phun ra ngoài, hóa thành từng mảnh từng mảnh lá cây thanh sắc

trong hư không.

Mỗi một mảnh lá cây, chính là một đạo kiếm khí tinh khiết!

Vô số lá cây tạo thành lá cây kiếm hải, địa xuyên tới xuyên lui ở trong thiên, không ngừng rơi vào phía trên kết giới!

Kết giới hiện lên từng vòng từng vòng gợn sóng, tuy nhiên dưới tác dụng của kiếm khí, tốc độ co rút của kết giới này đã chậm đi một chút, nhưng vẫn không bị ngăn cản hoặc có dấu hiệu bị phá hư.

Sức mạnh này, vẫn đang nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân!

"Ha, xem ra chỉ có mình uy lực của Thanh Diệp Kiếm Hải này thì vẫn chưa đủ!"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Trên người hắn, có một luồng sức mạnh Luân Hồi ầm ầm bạo phát.

Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới, thi triển!

Một lực trường to lớn bỗng dưng sinh ra, lấy Sở Cuồng Nhân làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phía, ầm ầm đụng vào kết giới.

Trong hư không, không ngừng nổ tung.

Dùng lực trường luân hồi đối kháng với kết giới Thiên Ma, lúc này mới miễn cưỡng ngăn cản được nó.

Mà 80 ma tướng đã có chút mơ hồ.

"Đây là, Luân Hồi Thiên Thể? !"

"Ông trời của ta, loại thể chất này, ta chỉ từng nghe qua âm Phủ thiên tử có được, tiểu tử này, tại sao có thể có nó? !"

Cách đó không xa, Xi Vưu quan sát trận chiến cũng nhịn không được mà mí mắt nhảy một cái.

Nhiều loại thể chất tuyệt thế hội tụ ở trên người một người, đây quả thực là chuyện thật không thể tin nổi.

"Không nghĩ tới, vậy mà thời đại này lại xuất hiện loại quái vật này."

Xi Vưu nỉ non nói, trong mắt hắn lộ ra một tia chờ mong.

Hắn muốn nhìn một chút, rốt cuộc hậu sinh trẻ tuổi này còn có thể mang cho hắn kinh hỉ như thế nào.

Thanh Diệp Kiếm Hải, Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới đang chống lại kết giới Thiên Ma, tạm thời bảo vệ Sở Cuồng Nhân chu toàn, nhưng kết giới, lại vẫn không có ý tứ muốn tan rã.

"Một người thi triển hai đại thần thông của hai đại Chí Tôn Tiên Thể, năng lực của tiểu tử ngươi cũng đích thật là không tầm thường, nhưng, chắc đây đã là cực hạn của ngươi rồi!"

Khóe miệng của một ma tướng hiện ra một nụ cười lạnh lẽo.

Tuy tán thưởng thiên phú thực lực của Sở Cuồng Nhân, nhưng chuyện này cũng không hề nói rằng bọn họ sẽ xuống nước.

"Có lẽ vậy."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, mơ hồ nói.

Thần thông của Tiên Thể Chí Tôn không hề dễ dàng thi triển như vậy, mà Sở Cuồng Nhân, lấy sức mạnh một người đồng thời thúc giục hai loại, một người làm hai chuyện, đã là cực kỳ không dễ.

Chớ nói chi là, hắn còn phải duy trì tam đại dị tượng của thư viện.

Cho dù là yêu nghiệt cũng rất khó làm được.

Nhưng mà, Sở Cuồng Nhân cảm thấy mình còn dư sức.

Ít ra hắn còn có thể lại thi triển thêm một loại thần thông, chẳng hạn như Sinh Tử Luân của Thần Ma thể.

Nhưng không cần thiết.

Bởi vì hắn cảm thấy cho dù lại thi triển ra một loại thần thông nữa, có lẽ cũng rất khó đánh vỡ được kết giới Thiên Ma này.

"Vạn sự vạn vật, đều có nhược điểm, sơ hở, nhất là loại trận pháp này."

Bản thân Sở Cuồng Nhân cũng là một đại sư trận pháp tuyệt đỉnh, hắn hiểu rất rõ, trên thế giới này không có trận pháp nào thật sự hoàn mỹ vô khuyết.

Cho dù là Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận được vinh dự gọi là tuyệt thế vô song cũng giống vậy.

Kết giới Thiên Ma này cũng là trận pháp, cũng nhất định có sơ hở!

Hắn muốn làm, đó là tìm ra sơ hở, sau đó, dùng một đòn đánh tan!

"Đáng tiếc bản tôn không có ở đây, nếu không, dựa vào Toàn Tri Chi Linh, rất nhanh là có thể phân tích rasở hở của trận pháp này."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới, càng phát hiện ra Toàn Tri Chi Linh của Tiểu Ái dùng tốt đến cỡ nào.

Mặc dù không có Tiểu Ái, nhưng việc này cũng không hề nói rằng Sở Cuồng Nhân không phá được trận pháp!

Quanh người hắn có vô số Thanh Diệp, Thanh Diệp xuyên tới xuyên lui ở bên trong kết giới, không ngừng đánh vào các nơi hẻo lánh trong kết giới.

"Hắn đang làm cái gì?"

Có ma tướng có chút không hiểu.

Cách đó không xa, Xi Vưu thấy thế, lại gật đầu tán thưởng: "Thông minh."

"Không tốt, hắn đang tìm kiếm sơ hở của Bát Thập Thiên Ma Trận!"

Có ma tướng ánh mắt ngưng trọng nói ra.

Sở Cuồng Nhân, đang dùng vô số kiếm khí thăm dò, đang tìm kiếm điểm yếu kém của kết giới Thiên Ma này.

"Nhiều kiếm khí như vậy, chẳng lẽ hắn có thể phát hiện chính xác được phản hồi của mỗi một đạo kiếm khí sao?"

"Trình độ điều khiển khiếm khí của hắn, không khỏi quá biến thái rồi đi!"

"Đừng quên, hắn có Thanh Diệp Kiếm Đồng, thể chất kiếm đạo mạnh nhất, đối với việc điều khiển kiếm khí, có lẽ đã bước đến đỉnh phong!"

"Nhanh, tăng lớn cường độ, trước khi hắn tìm ra sơ hở, đánh bại hắn! !"

Ánh mắt của 80 ma tướng ngưng tụ, lập tức thúc giục sức mạnh của bản thân đến cực hạn.

Chỉ thấy kết giới Thiên Ma, tăng tốc vận chuyển!

Uy áp cuồng bạo, rung chuyển tứ phương!

Vốn dĩ Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới còn có thể chống lại nó, đột nhiên bị áp chế, dần dần sụp đổ.

"Tăng cường uy lực."

"Ha, các ngươi cuống cuồng, càng nóng vội, sơ hở này, cũng sẽ càng rõ lộ ra! !"

80 Thiên Ma tăng lớn cường độ thúc giục trận pháp, tuy uy lực của trận pháp mạnh lên, nhưng tương ứng, sơ hở sẽ càng lộ rõ, càng dễ dàng bị tìm ra!

Rất nhanh, ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng: "Tìm được! !"

Chỉ thấy hắn thu liễm kiếm khí quanh người, rút Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới về.

Sau lưng, tam đại dị tượng của thư viện nở rộ quang hoa sáng chói, màu vàng đỏ mênh mông từ Phù Tang Thần Thụ chiếu rọi ra, có hàng tỉ tiên huy đổ xuống, sức mạnh âm Dương chấn động hư không!

Sở Cuồng Nhân lại thúc giục Lưỡng Nghi Tiên Thể!

Lưỡng Nghi Tiên Thể cộng thêm sức mạnh Phù Tang, hai luồng sức mạnh âm Dương dung hợp, được tam đại dị tượng của thư viện gia tăng, hóa thành một đạo quang trụ đen trắng!

Chính là đệ nhị thần thông của Lưỡng Nghi Tiên Thể, âm Dương Tạo Hóa thần quang! !

Thần quang phá không mà ra, rơi vào một chỗ của kết giới Thiên Ma, bộc phát ra tiếng nổ kịch liệt!

Toàn bộ kết giới trận pháp đột nhiên ầm ầm chấn động, nơi bị thần quang đánh trúng bắt đầu nứt ra, ngay sau đó, vết rách không ngừng khuếch tán, cho đến khi bao trùm toàn bộ kết giới! !

Đùng một tiếng, kết giới nổ tung, năng lượng kinh khủng như dòng nước lũ tiết ra!

80 ma tướng bị trận pháp phản phệ, ào ào bay ra ngoài.

Dùng một điểm phá toàn bộ!

Thần quang xuyên qua kết giới, Bát Thập Thiên Ma Trận, phá! !

Bên trong năng lượng cuồng bạo đầy trời, duy chỉ có một bộ bạch y đứng lơ lửng trên không, tiên huy trên người tươi sáng, giống như Cửu Thiên Tiên Vương, sừng sững không ngã!

"Các ngươi, bại!"

Sở Cuồng Nhân nhìn 80 ma tướng ngã đầy đất, bình tĩnh nói ra.

Sắc mặt 80 ma tướng biến hóa không chừng, có không cam lòng, có phẫn nộ, cũng có hổ thẹn.

80 ma tướng bọn họ ở thời kỳ Tiên Cổ cũng đều là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy, không nghĩ tới bọn họ đã liên thủ, vậy mà lại bại bởi một hậu bối tuổi trẻ.

Cho dù bây giờ không phải thời kỳ toàn thịnh của bọn họ, sợ rằng thực lực của bọn họ thậm chí không còn một phần ngàn, một phần vạn.

Nhưng, bại cũng là bại!

Đây là chuyện không thể nghi ngờ.

"Hiện tại, Ma Tổ Xi Vưu, đến trận chiến của ta và ngươi!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, nhìn Xi Vưu, còn muốn tái chiến!

Mà khóe miệng Xi Vưu khẽ cong lên, lộ ra nụ cười: "Có thể đánh bại 80 ma tướng liên thủ, phần truyền thừa của ta, coi như là của ngươi, nhưng mà, ta còn muốn nhìn một chút, ngươi có thể làm đến loại trình độ gì, cho nên, ta sẽ làm như ngươi mong muốn, đánh với ngươi một trận! !"

Trong chốc lát, một luồng ma khí ngập trời tuôn ra, xen lẫn khí tức hủy diệt và sát lục nồng đậm đến cực hạn!

Tay Xi Vưu cầm thanh trường kích bằng đồng, giống như một vị binh tai chi chủ mang đến hủy diệt và sát phạt!

Dường như, hắn chính là ngọn nguồn của chiến tranh, là kẻ gây ra tai ách!

Hắn vừa sải bước ra, trong nháy mắt, có chiến hỏa vô tận bùng cháy!

"Đôi tay của ta, nắm giữ hủy diệt, hai chân của ta, bước ra chiến hỏa, ta tên, Xi Vưu! !"

Chương 1351 - Kịch chiến Xi Vưu, Hoàng Đạo Kim Long lại hiện ra

"Ta tên Xi Vưu! !"

Xi Vưu vừa sải bước ra, chiến hỏa vô tận cháy hừng hực, bao phủ khắp nơi, một luồng cảm giác áp bách vô cùng mãnh liệt nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

Chỉ là một người, mà đã vượt qua 80 ma tướng.

"Chỉ là một đạo tiên thức đã có loại sức mạnh này, hắn ở toàn thịnh thời kỳ, sẽ có phong thái bực nào?"

"Nên nói, thật không hổ là tồn tại có thể tranh phong với Nhân Hoàng sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Ngay sau đó, trong mắt của hắn cũng có chiến ý đang bùng cháy: "Cho dù chỉ là một phân thân, nhưng, cũng cho ta thử một chút cảm giác nhẹ nhàng vui vẻ đánh thoải mái một trận đi!"

Trong tay hắn, xuất hiện một thanh kiếm!

Đó là một thanh kiếm toàn thân đỏ thẫm, hiện ra huyết quang màu đỏ sậm!

Xích Huyết Kiếm!

Đại La khí của Trụ Vương!

Bản tôn Sở Cuồng Nhân có Côn Ngô là đã đủ, cho nên thanh Xích Huyết Kiếm này, liền cho phân thân, Xích Huyết Giáp cũng giống vậy.

Nhưng mà, đối thủ ở những trận đánh trước đây của phân thân đều không đủ khiến hắn vận dụng giáp và kiếm này.

Hiện tại, đối mặt với Xi Vưu, hắn muốn xuất ra mười hai phần thực lực.

"Kiếm tốt!"

"Từ trên thân kiếm, ta cảm nhận được một luồng chiến ý bất khuất, chủ nhân của kiếm này, cũng là một nhân kiệt!"

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu: "Quả thật là nhân kiệt!"

Trụ Vương, Nhân Hoàng cuối cùng trên thế gian, nếu hắn không phải là nhân kiệt, thì thế gian này, sẽ không có nhân kiệt.

"Chiến!"

Xi Vưu vừa sải bước ra, trường kích trong tay đánh ra, hàn quang lạnh lẽo bao phủ thiên địa, sát phạt chi khí vô biên, giống như vòi rồng bay về phía Sở Cuồng Nhân!

một kích này, vì giết mà sinh, vì chiến mà sinh!

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, Xích Huyết Kiếm trong tay cũng chém ngang ra: "Trụ Chi Kiếm, bạo ngược! !"

Bạo ngược chi kiếm, sát phạt chi kích!

Hai luồng sức mạnh mênh mông ầm ầm va chạm trong hư không!

Một tiếng leng keng bạo phát, không gian bốn phía không ngừng vỡ tan, nổ tung, 80 ma tướng cũng ào ào lui lại.

"Ha ha, kiếm tốt, kiếm pháp tốt, lại đến!"

Xi Vưu cười ha ha một tiếng, trường kích trong tay lại vung vẩy ra lần nữa.

Dường như, khi trường kích vung vẩy trong hư không, từng cảnh tượng tinh không sụp đổ hiện ra, dường như một kích này, đã phá nát chư thiên tinh thần!

"Đại Hoang Kích Pháp, Toái Tinh Thần! !"

Sở Cuồng Nhân thấy thế, giơ cao Xích Huyết Kiếm trong tay, một luồng khí tức bá đạo vô biên lan tràn ra.

"Trụ Chi Kiếm, bá lâm! !"

Thi triển Bá lâm chi kiếm, một đạo kiếm ảnh khổng lồ vô song bay lên không trung, đột nhiên chém xuống! !

Giống như bá chủ giáng trần, quét ngang mọi thứ!

Bá chủ toái tinh thần, cực chiêu va chạm, Cửu Thiên Thập Địa đều bị rung chuyển, nhật nguyệt tinh thần trở nên ảm đạm!

80 ma thấy nụ cười trên mặt Xi Vưu, cũng không nhịn được mà

cười.

"Đã rất lâu rồi đại ca không đánh đến vui vẻ như vậy."

"Xem ra, đối với hậu sinh trẻ tuổi này, đại ca hết sức hài lòng."

"Đúng thế, dạng hậu sinh này, đúng là hiếm thấy, cho dù đặt ở thời đại kia của chúng ta, cũng ít có người có thể sánh bằng."

80 ma tướng nghị luận.

Mà trận chiến giữa Sở Cuồng Nhân và Xi Vưu, hừng hực khí thế, vẫn còn tiếp tục.

Tay Xi Vưu cầm trường kích, một chiêu một thức, thẳng thắn thoải mái, nhìn như không có bất kỳ trình tự quy tắc gì, nhưng lại dốc hết toàn lực, vô cùng đáng sợ!

Mà Trụ Chi Kiếm của Sở Cuồng Nhân, vừa đúng lúc cũng đi con đường như thế.

Hai người giao thủ, không phải so sánh kỹ xảo và kỹ xảo, mà chính là sức mạnh và sức mạnh va chạm! !

Hai người đều đánh đến vô cùng tận hứng, có thể nói là nhẹ nhàng vui vẻ!

Trên mặt Sở Cuồng Nhân, cũng đầy ý cười.

Đã thật lâu hắn không có trải nghiệm qua loại chiến đấu này, thế hệ tuổi trẻ, gần như không người nào là đối thủ của hắn, mà cường giả thế hệ trước cố kỵ nhân quả, cũng không có cách nào trực tiếp xuất thủ đối với hắn.

Có thể nói là, hắn cô độc đứng ở chỗ cao!

Hiện tại, hắn và tiên thức còn sót lại của cường giả Tiên Cổ như Xi Vưu giao chiến, khiến hắn cảm thấy áp lực, áp lực này, khiến hắn cảm thấy vô cùng kích thích, vô cùng vui vẻ!

"Xi Vưu, danh bất hư truyền!"

"Từ khi ta xuất thế đến nay, chưa có người nào có thể trong tình trạng cùng cảnh giới, mà có thể đánh với ta đến tình trạng này!"

Sở Cuồng Nhân cười nói, hắn nhìn ra, thực lực Xi Vưu có thể phát huy ra, cũng là cảnh giới Chân Tiên giống hắn.

Đây có lẽ là một hạn chế trong truyền thừa của Xi Vưu.

Đã là khảo nghiệm, đương nhiên sẽ không xuất hiện tình huống khiến Sở Cuồng Nhân tuyệt đối không có cách nào thông qua.

Mà Xi Vưu chỉ thể hiện ra thực lực ở cảnh giới Chân Tiên, cũng tuyệt đối là thứ mà không phải Chân Tiên tầm thường có thể chiến thắng, chỉ có yêu nghiệt mới có một khả năng nhỏ nhoi.

Mà cũng chỉ có dạng yêu nghiệt đứng đầu như Sở Cuồng Nhân, mới có thể chiến với hắn đến loại tình trạng này.

"Nếu như bản tôn của ngươi đến, có lẽ, ta đã thua."

Xi Vưu nói ra, đối với Sở Cuồng Nhân, hắn tràn đầy thưởng thức và tán thưởng.

"Nhưng đáng tiếc, đây chỉ là một phân thân của ngươi, một phân thân, dù có mạnh hơn nữa cũng không có cách nào sánh ngang với ta! !"

Xi Vưu thét dài một tiếng, trên người có màu tím ma văn ngưng tụ, giơ cao thanh trường kích bằng đồng trong tay: "Đại Hoang Kích Pháp, Khiếu Cửu Thiên! !"

Trường kích vung lên, ma khí vô tận gào thét tuôn ra, giống như một vị Ma Thần đang gào thét với chư thiên thần phật trên chín tầng trời, rung động thế gian! !

"Trụ Chi Kiếm, vô đạo! !"

Trên người Sở Cuồng Nhân có vô số đạo văn ngưng tụ, lưu chuyển ở trên thân kiếm.

Một kiếm chém ra, một đạo kiếm quang sáng chói bạo phát, ẩn chứa trong đó là vô số đạo văn huyền diệu.

Đây là vô đạo chi kiếm, cũng là bạo quân chi kiếm!

Ở trước mặt bạo quân, chỉ có vô đạo!

Nhưng lần này, vô đạo chi kiếm lại bị ma khí đập vào, rơi vào thế hạ phong, kiếm khí bị phá nát, đạo văn tiêu tán!

Ma khí vô biên vô tận, cuộn ngược về phía Sở Cuồng Nhân!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, vung Xích Huyết Kiếm lên, thi triển cửu trọng kiếm chướng!

Nhưng mà, khí thế của một kích này vô cùng hung hăng, bá đạo, tốc độ lại cực nhanh, hắn không có thời gian để hoàn toàn phát huy kiếm pháp này.

Kiếm khí xen lẫn trong hư không, chỉ ngưng tụ được bảy tầng kết giới kiếm khí.

Ầm, ầm, ầm!

Kết giới kiếm khí liên tiếp bị phá nát!

Sở Cuồng Nhân lấy kiếm làm lá chắn, chặn ngang ở trước ngực, nhưng ma khí bàng bạc vẫn đánh hắn bay ra xa vài chục trượng như cũ.

"Ha ha, với tình trạng của ngươi bây giờ, muốn chiến thắng ta, là chuyện không thể nào."

Tay Xi Vưu cầm trường kích, ma khí trên người cuồn cuộn như Đại Hải Vô Lượng!

"Thật sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, lập tức hít sâu một hơi, trên người đột nhiên có kim quang cuồn cuộn phóng lên tận trời!

"Nhưng Sở Cuồng Nhân ta am hiểu nhất, chính là đánh vỡ chuyện các ngươi cho rằng không có khả năng! !"

Kim quang tràn ngập thiên địa, ẩn chứa một luồng uy áp huy hoàng, giống như... Đế Hoàng giáng trần! !

Sắc mặt của Xi Vưu, 80 ma tướng đột nhiên thay đổi.

"Luồng khí tức này, chuyện này, chuyện này sao có thể! !"

"Tới đây tiếp nhận truyền thừa của Xi Vưu, thế mà lại là một... Nhân Hoàng! ! !"

Gầm! !

Từng đợt tiếng rồng gầm truyền ra từ trên người Sở Cuồng Nhân!

Chỉ thấy chín đạo long khí kim sắc phun ra ngoài, hóa thành chín con Hoàng Đạo Kim Long vạn trượng, uy thế lay động đất trời, nhìn xuống thương sinh!

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, xung quanh có Kim Long vờn quanh, trong lúc giơ tay nhấc chân, hoàn toàn bày ra khí tức tôn quý, giống như một vị Đế Vương chí cao vô thượng!

"Xi Vưu, ngươi và ta, tái chiến! !"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, Xích Huyết Kiếm trong tay ong ong run rẩy, dường như đang hưng phấn.

Nó vốn là binh khí của Nhân Hoàng.

Hiện tại, cảm giác được khí tức Nhân Hoàng, nó vô cùng hưng phấn, giống như trở lại thời gian kề vai chiến đấu với Trụ Vương lúc trước.

Mà Xi Vưu thấy thế, trầm mặc một hồi, sau đó khóe miệng cong lên, lộ ra nụ cười, ngay lập tức, nụ cười này càng lúc càng lớn, tiếng cười vang vọng đất trời!

"Ha ha ha, thú vị, thật sự là thú vị!"

"Ngày xưa ta và Hiên Viên tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng, nhưng mà ta thất bại, mà bây giờ, tới đón nhận truyền thừa của ta, lại là một Nhân Hoàng, ha ha, thật sự là quá thú vị!"

Chương 1352 - Binh Chủ chi kích, bạo quân chi kiếm, thu hoạch được truyền thừa, khí phách và lòng dạ của bá chủ

Ngày xưa, Xi Vưu bị đánh bại ở Trác Lộc, thất bại trong việc tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng.

Đây luôn là một tiếc nuối trong lòng của hắn, mà bây giờ, đến đây tiếp nhận truyền thừa của hắn, vậy mà là một Nhân Hoàng, điều này thực sự quá kịch tính.

"Nhân Hoàng đương thời, thế mà chỉ là một hậu sinh tuổi trẻ ở cảnh giới Chân Tiên, thật là khiến người mở rộng tầm mắt!"

Xi Vưu nói ra, trong giọng nói, mang theo trào phúng.

"Ngày xưa hai đại Tiên Đình liên thủ bày ra Phong Thần Chi Kiếp, khiến cho Nhân Hoàng không còn tồn tại ở thế gian, mà ở đời này ta tiếp nhận sứ mệnh của Nhân Hoàng, nhất định phải phá vỡ Tiên Đình, lấy lại vinh quang cho Nhân Hoàng! Thậm chí, làm cho vinh quang của Nhân Hoàng, cao hơn cả trời! !" Giọng điệu của Sở Cuồng Nhân bình tĩnh, nhưng lại lộ ra một sự tự tin cực độ.

Nhân Hoàng ngang với cả trời và chúng sinh, mà hắn lại muốn vượt qua cả trời!

Hắn muốn làm, là muốn vượt qua mọi lịch đại Nhân Hoàng, sáng tạo ra thành tích chí cao vô thượng! !

Nghe được lời nói của Sở Cuồng Nhân, trong mắt Xi Vưu hiện ra một tia dị sắc: "Phá vỡ Tiên Đình, ha, con đường mà ngươi đã lựa chọn, không hề tầm thường!"

Thời đại của Xi Vưu, Tiên Đình còn chưa thành lập.

Nhưng đại năng cảnh giới Hợp Đạo, có thể thôi diễn quá khứ tương lai ở một mức độ nào đó, ở bên trong Thời Gian Trường Hà, nhìn hết tang thương thế gian.

Đối với sự tồn tại của hai đại Tiên Đình, hắn cũng biết đến.

"Hiện tại, hãy để ta nhìn một chút, tân Nhân Hoàng này, có thể đem phát huy Hoàng Cực Kinh Thế quyết này đến trình độ nào đi! !"

Xi Vưu thét dài một tiếng, ma văn màu tím trên người lưu chuyển, lại lần nữa tấn công về phía Sở Cuồng Nhân.

Trường kích vung vẩy, ma khí cuồn cuộn!

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Xích Huyết Kiếm, chín đạo Hoàng Đạo Kim Long vờn quanh cơ thể, phát ra tiếng gầm gừ vô cùng uy nghiêm, vang vọng cửu thiên!

Kiếm và kích, lại nữa va chạm một lần!

Mà lần này, Xi Vưu bị một kiếm đánh lui mấy chục trượng, trường kích trong tay không ngừng rung động!

"Hoàng Đạo Kim Long, quả nhiên lợi hại!"

Xi Vưu tán thưởng một tiếng.

Hiện tại, Sở Cuồng Nhân còn chưa tu hành Hoàng Đạo Kim Long này đến cảnh giới tối cao, công pháp này, có liên quan đến số mệnh của bản thân.

Hiện tại khí vận Nhân tộc của Sở Cuồng Nhân còn chưa đủ để tăng nó lên tới cảnh giới tối cao.

Nhưng, đối với Sở Cuồng Nhân hiện tại chỉ ở cảnh giới Chân Tiên, cũng đã đủ gia tăng cho hắn một lượng lớn sức mạnh.

"Đại Hoang Kích Pháp, Khiếu Cửu Thiên! !"

Ma văn trên người Xi Vưu lưu chuyển, lại lần nữa thi triển cực chiêu.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng thi triển một thức cuối cùng của Trụ Chi Kiếm, vô đạo! !

Vô đạo chi kiếm được Hoàng Đạo Kim Long gia tăng, vô số đạo văn ngưng tụ bên trong kiếm khí, bá đạo vô song, giống như Nhân Hoàng Trụ Vương cổ lão lại hiện ra ở cõi trần!

Lần này, vô đạo chi kiếm đánh vỡ vụn ma khí cuồn cuộn!

Xi Vưu bị một kiếm đánh lui, thân hình lảo đảo: "Kiếm pháp này của ngươi, không hề kém hơn Hiên Viên Kiếm Khí, là người nào sáng tạo?"

Xi Vưu có chút hiếu kỳ.

Hiên Viên Kiếm Khí ở thời đại của hắn, được công nhận là pháp môn tu hành kiếm đạo đệ nhất Nhân tộc, uy thế huy hoàng, thiên hạ vô song!

Nhưng hắn thấy Trụ Chi Kiếm của Sở Cuồng Nhân, cũng không yếu hơn Hiên Viên Kiếm Khí bao nhiêu.

"Nhân Hoàng, Đế Tân! Sử sách gọi, Trụ Vương!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Thì ra là Nhân Hoàng sáng tạo, ha, lại đến!"

Xi Vưu lại xuất thủ lần nữa, thế công càng ngày càng bá đạo, dường như, càng chiến càng mạnh!

Mà ma văn màu tím trên người hắn, quang mang cũng càng ngày càng hừng hực.

"Không nghĩ tới, lại là Nhân Hoàng."

"Đúng vậy, đây có phải là thiên ý hay không? Đại ca thất bại trong việc tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng, hiện tại, lại để cho một tân Nhân Hoàng đến thu hoạch truyền thừa của hắn."

"Lúc còn sống đại ca vẫn luôn tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng, không màng sống chết, không nghĩ tới, sau khi chết còn muốn đưa truyền thừa cho một tân Nhân Hoàng, thật sự là có chút... Uỷ khuất!"

Có ma tướng không cam lòng nói ra.

Cả đời Xi Vưu kiêu dũng thiện chiến, từ bỏ tất cả vì hai chữ Nhân Hoàng.

Nhưng kết quả cuối cùng lại là binh bại ở Trác Lộc.

Hiện tại, chết vẫn còn phải cống hiến cho Nhân Hoàng.

Suy nghĩ một chút, 80 ma tướng đều có chút oán giận không cam lòng cho Xi Vưu.

Nhưng mà Xi Vưu đang giao thủ với Sở Cuồng Nhân dường như lại không có tâm tình không cam lòng, trên mặt của hắn toát ra vẻ hưng phấn, nụ cười thỏa mãn.

Trong thoáng chốc, dường như hắn trở lại Trác Lộc, chiến một trận địch nhân cả đời của mình là Hiên Viên!

"Hậu sinh tuổi trẻ, một chiêu cuối cùng, có thể tiếp được, truyền thừa này, thuộc về ngươi! !"

Xi Vưu thét dài một tiếng, ma khí phóng lên tận trời, trong hư không có một mảnh đạo văn vô cùng huyền diệu, một luồng khí tức mênh mông, phong cách cổ xưa đổ xuống.

"Đại Hoang Kích Pháp, thức cuối cùng, bình Đại Hoang! !"

Một kích đánh ra, ở trong đó, bao gồm kinh nghiệm chiến đấu, sát khí và chiến ý cả đời này của Xi Vưu!

Trong thoáng chốc, Sở Cuồng Nhân thấy được tình cảnh Xi Vưu mặt đeo giáp, tay cầm thanh trường kích bằng đồng, dẫn đầu 80 huynh đệ, chinh chiến sa trường, thống nhất Đại Hoang!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, sắc mặt ngưng trọng: "Trụ Chi Kiếm, vô đạo! !"

Giờ khắc này, Sở Cuồng Nhân thúc giục tiên nguyên của bản thân đến cực hạn, vận chuyển Nhất Khí Hóa Tam Thanh chi pháp, tiên nguyên dồi dào, thao thao bất tuyệt, đều tuôn vào Xích Huyết Kiếm trong tay!

Một kiếm chém ra, dường như Trụ Vương lại hiện ra, có khoảng cách thời gian vô tận với Xi Vưu, cách mấy đời mà giao thủ! !

Một kích bình Đại Hoang!

Một kiếm nghịch Thiên Đạo!

Đại Hoang Binh Chủ chi kích, vô đạo bạo quân chi kiếm, ầm ầm đụng vào nhau.

Giờ khắc này, yên lặng như tờ!

Chỉ có đạo văn vô cùng sáng chói kia loé lên ở trong thiên địa.

Tất cả ma tướng nhìn qua trùng kích kia, đều vì chiến ý, bất khuất chi ý ẩn chứa bên trong đạo văn kia mà cảm khái.

Cuối cùng, hai luồng sức mạnh ầm ầm nổ tung!

Hai bóng người, bị năng lượng nhưu dòng nước lũ bức lui ra ngoài.

Sở Cuồng Nhân cầm kiếm mà đứng, Hoàng Đạo Kim Long trên người đã tiêu tán, tay hắn cầm Xích Huyết Kiếm đang khẽ run.

Đây là lần đầu tiên hắn có một trận kịch chiến với người khác.

"Xi Vưu, không hổ là Ma Tổ, không hổ là Binh Chủ!"

Sở Cuồng Nhân lại một lần nữa cảm khái nói.

Cách đó không xa, Xi Vưu cầm kích mà đứng, trên người có từng vết máu, nhìn qua, muốn so Sở Cuồng Nhân chật vật được nhiều.

"Tuổi trẻ hậu sinh, ngươi khiến ta cảm thấy kinh diễm, ngươi thật sự có tư cách tiếp nhận truyền thừa của ta, có tư cách tiếp nhận vị trí Nhân Hoàng! !"

Ánh mắt Xi Vưu lộ vẻ tán thưởng, thậm chí còn có vẻ vui mừng.

Hắn đang vì nhân tộc có hậu bối ưu tú như Sở Cuồng Nhân mà vui vẻ.

Mặc dù là Ma Tổ, nhưng hắn cũng là Nhân tộc!

Mặc dù từng tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng với Hiên Viên, nhưng tâm của hắn vẫn hướng về Nhân tộc như cũ!

"Đa tạ."

Sở Cuồng Nhân thu hồi Xích Huyết Kiếm, khẽ gật đầu.

"Hậu sinh tuổi trẻ, đừng cô phụ truyền thừa của đại ca ta."

"Đúng đấy, đại ca của ta vô cùng uy vũ, ngươi cũng không thể kém hơn."

Từng người trong 80 ma tướng tiến lên nói ra.

Xi Vưu khoát khoát tay: "Không chỉ có ta, ngươi cũng không thể hạ thấp uy danh của Nhân Hoàng, ngươi là người thừa kế của ta, cũng không thể kém hơn tên Hiên Viên kia."

Nói đến Hiên Viên, trong mắt Xi Vưu lộ ra vẻ tưởng nhớ: "Cũng không biết lão tiểu tử kia có người thừa kế hay không, nếu như có, ngươi cũng ngàn vạn không thể thua hắn."

Trong lòng Sở Cuồng Nhân hơi động.

Nghĩ đến truyền nhân Hiên Viên của Nhân Hoàng tông kia, khóe miệng hơi vểnh: "Sẽ không thua."

Xi Vưu và Hiên Viên, mặc dù là đối thủ, nhưng cũng cùng chung chí hướng.

Nghe đồn, sau khi Xi Vưu chiến bại, Hiên Viên lấy danh tiếng Nhân Hoàng, phong Xi Vưu làm vũ khí chủ, chấn nhiếp rất nhiều bộ lạc còn chưa hoàn toàn ổn định ở Nhân tộc lúc ấy.

Có thể thấy được, ngay lúc đó bộ lạc Nhân tộc e ngại danh tiếng của Xi Vưu đến cỡ nào, mà Hiên Viên, lại có bao nhiêu kính trọng Xi Vưu.

Sở Cuồng Nhân kính nể Hiên Viên.

Nhưng truyền nhân của đối phương, chỉ là truyền nhân, còn không có cách nào có được sự tôn trọng của hắn.

"Ngày xưa, ta tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng thất bại, hiện tại, truyền thừa của ta cho ngươi, ở mức độ nào đó, cũng coi là truyền thừa ý chí của ta!"

Xi Vưu nhìn Sở Cuồng Nhân nói ra.

Không giống với ma tướng, hắn cũng không cảm thấy oán giận cho bản thân.

Ngược lại, hắn rất rộng rãi.

Hắn là Nhân tộc, chỉ cần là vì tương lai của Nhân tộc, hắn không thèm để ý truyền thừa của mình là cho Nhân Hoàng hay là những người khác.

Đây mới là lòng dạ và khí phách của bá chủ!

Chương 1353 - Tu La Giáp Diện, Đại Hoang Kích, Ma Tướng Đỉnh, Cửu Lê lại gặp nguy (mười chương)

Cửu Lê tộc, bên trong không gian bí giới.

Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra, mà ở trước mặt của hắn, cấm chế của ba món chí bảo trưng bày trên tế đài đã biến mất không thấy.

Hắn đi về phía tế đàn.

"Sở công tử, thành công! !"

Cửu Lê tộc trưởng nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo rung động.

Tuy hắn biết Sở Cuồng Nhân có thiên phú trác tuyệt, rất có thể cũng là truyền nhân mà Xi Vưu chờ đợi, nhưng mà, lúc tất cả mọi chuyện xảy ra, hắn vẫn sẽ cảm thấy rung động.

Sứ mệnh nhiều năm qua của Cửu Lê tộc, rốt cục cũng hoàn thành vào hôm nay!

Dưới ánh mắt của đám người Cửu Lê tộc trưởng, Sở Cuồng Nhân từ từ đi đến tế đàn, chụp vào tấm giáp mặt lơ lửng ở giữa không trung kia.

Giáp mặt kia có bộ dáng ác quỷ tu la, vô cùng dữ tợn, phía trên còn khắc vô số phù văn huyền diệu.

Giáp mặt này, tên là Tu La Giáp Diện.

Là do Xi Vưu chế tạo, đường vân phía trên, cũng là phỏng chế theo ma văn Xi Vưu tu luyện, ma văn có tác dụng tăng cường đối với hắn.

Ngoài ra, còn có tác dụng ẩn dấu khí tức.

Trên giáp mặt này lưu lại sức mạnh ma văn mà Xi Vưu tự mình tu hành, Sở Cuồng Nhân có thể căn cứ vào giáp mặt này, tìm hiểu ra ma văn kia, không cần có huyết mạch Xi Vưu cũng có thể thi triển.

Ngoại trừ giáp mặt, còn có một thanh trường kích bằng đồng, tên là Đại Hoang Kích, đây là một món Hợp Đạo khí, bên trong ẩn chứa Đại Hoang Kích Pháp của Xi Vưu.

Đây cũng là một Hợp Đạo chi pháp.

Tại thời đại kia của Xi Vưu, hắn dựa vào một thanh Đại Hoang Kích, một bộ Đại Hoang Kích Pháp, ngang dọc chiến trường, bên trong Nhân tộc, cũng chỉ có Hiên Viên mới có thể tranh phong với hắn.

Sau cùng, là một tôn đỉnh ba chân đen nhánh.

Tôn đỉnh kia tên là Ma Tướng Đỉnh, phía trên khắc hình tượng của nguyên một đám ma tướng, có tổng cộng 81, cũng bao gồm Xi Vưu ở bên trong.

Tôn đỉnh này là sau khi xảy ra trận chiến ở Trác Lộc, Xi Vưu thu thập tàn hồn của ma tướng, và sức mạnh của một đạo tiên thức của mình đúc thành.

Luyện hóa đỉnh này, thì có thể triệu hồi ra Xi Vưu và cả 80 ma tướng còn lại!

"80 ma tướng này đang ở trạng thái hồn phách, thực lực của bọn họ cũng không phải là đã hình thành thì không thể thay đổi, nếu ta có thể truyền thụ cho bọn họ pháp môn tu hành của quỷ đạo, để bọn họ tự mình tu hành, tương lai Phong Đô Địa Phủ ta sẽ có thêm ra tám mươi trợ thủ cường đại! !" Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới, trong mắt lộ ra dị sắc.

80 ma tướng, đều không phải là nhân vật tầm thường, cho dù là ở trạng thái tàn hồn, cũng không phải tu sĩ tầm thường có thể so sánh được.

Không chỉ có như thế, 80 ma tướng này còn có kinh nghiệm tu hành, trí tuệ ở kiếp trước, nếu chuyển sang tu hành quỷ đạo, chắc hẳn cũng sẽ là làm ít công to.

"Ha, tương lai 80 ma tướng phải đổi tên thành 80 âm tướng, ta rất chờ mong biểu hiện của các ngươi tỏng trận chiến ở âm Phủ!"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, đặt vào kỳ vọng rất cao đối với 80 ma tướng này.

Tu La Giáp Diện, và kinh nghiệm tu hành ma văn ẩn chứa bên trong giáp mặt.

Đại Hoang Kích, và Đại Hoang Kích Pháp.

Còn có Ma Tướng Đỉnh bên trong có 80 ma tướng.

Đây chính là tất cả truyền thừa của Xi Vưu!

"Cửu Lê tộc trưởng, tiếp đó, ta muốn bế quan một khoảng thời gian, luyện hóa truyền thừa của Xi Vưu, không thể gặp khách, làm phiền ngươi chiếu cố tốt hai vị bằng hữu bên cạnh ta."

Sở Cuồng Nhân nói đến, tất nhiên là Phù âm, còn có Thạch Anh.

"Đây là tất nhiên." Cửu Lê tộc trưởng khẽ gật đầu, bên trong ánh mắt nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, mang theo vẻ tôn kính.

Cửu Lê xem Xi Vưu là tín ngưỡng.

Mà bây giờ, Sở Cuồng Nhân thu được truyền thừa của Xi Vưu, theo một ý nghĩa nào đó, hắn chính là người phát ngôn của Xi Vưu, địa vị này của người này ở Cửu Lê tộc, so với tộc trưởng là hắn thì chỉ cao hơn chứ không thấp hơn.

...

Truyền thừa của Xi Vưu hiện thế, ma khí cuồn cuộn hấp dẫn sự chú ý của không ít người.

Nhưng mà, ma khí này tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Ngoại trừ mười mấy bộ lạc ở gần bộ lạc Cửu Lê, những người còn lại phía trên Tử Vi Tinh cũng không thể xác định vị trí cụ thể của truyền thừa.

Mà chủ nhân bộ lạc Si Mị ngã xuống bên trong bộ lạc Cửu Lê, sự kiện này tạo thành chấn nhiếp to lớn cho mười mấy bộ lạc ở bốn phía, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Sở công tử luyện hóa truyền thừa của đại thần Xi Vưu, không phải một sớm một chiều có thể hoàn thành, ít nhất cũng cần thời gian mấy năm, trong khoảng thời gian này, toàn bộ bộ lạc Cửu Lê giới nghiêm, tất cả mọi người đều là hộ pháp của Sở công tử, không cho để bất luận kẻ nào tiến về quấy rầy." Sau kh ra khỏi bí giới, Cửu Lê tộc trưởng ra lệnh cho trưởng lão bên trong bộ lạc.

Mấy trưởng lão cũng biết truyền thừa của Xi Vưu là chuyện rất quan trọng, không dám thất lễ, nghiêm túc chấp hành mệnh lệnh.

Hiện tại, bọn họ gần như đã xem Sở Cuồng Nhân là tương lai của bộ lạc Cửu Lê.

Nhưng mà, lúc bộ lạc Cửu Lê hộ pháp cho Sở Cuồng Nhân.

Không ít thiên kiêu giới tử lại thông qua các loại manh mối, biết được nơi phát ra luồng ma khí vào ngày đó nằm bên trong bộ lạc Cửu Lê.

Nhất là Ma Đạo, càng đoán ra đó là truyền thừa của Xi Vưu.

Cộng thêm vốn dĩ quan hệ của Cửu Lê và Xi Vưu không cạn.

Rất nhanh, chuyện bên trong bộ lạc Cửu Lê có truyền thừa của Xi Vưu được lan truyền nhanh chóng.

Đùng!

Trên bầu trời bộ lạc Cửu Lê, một trận yêu khí cường đại ầm ầm bạo phát!

Đây là một con Hung Thú Tiên Cổ, Thao Thiết!

Thao Thiết đi vào trên bầu trời Cửu Lê, ánh mắt băng lãnh.

"Giao truyền thừa của Xi Vưu ra, Cửu Lê, có thể bảo vệ an toàn! !"

Thao Thiết này lạnh giọng nói ra.

Hắn cũng chỉ là một tồn tại ở cảnh giới Chân Tiên, nhưng lại giống như có sức mạnh khiêu khích toàn bộ bộ lạc Cửu Lê.

Cửu Lê tộc trưởng đi ra, giọng điệu lạnh lùng nói: "Hậu bối tuổi trẻ, rời khỏi nơi này, hiện tại ta tha cho ngươi khỏi cái chết!"

Hắn chỉ phóng xuất ra một luồng uy thế Kim Tiên, nhưng cũng đã khiến cho Thao Thiết cảm nhận được áp lực lớn lao.

"Ngươi là Cửu Lê tộc trưởng?" Thao Thiết lạnh lùng nói.

"Đúng."

"Quả nhiên là như trong truyền thuyết nói, cường giả đứng đầu ở Cửu Lê tộc chỉ là một Kim Tiên mà thôi, đã như vậy, thì ta lại không cần kiêng kị gì."

Thao Thiết này cười lạnh một tiếng: "Ta chính là thiên kiêu của Thao Thiết nhất mạch ở Thập Vạn Đại Sơn trong Tiên giới, mà vương của Thao Thiết nhất tộc ta chính là cường giả ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, muốn diệt Cửu Lê của ngươi, cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, nếu như các ngươi không muốn cả tộc bị hủy diệt, vậy thì ngoan ngoãn giao truyền thừa của Xi Vưu ra!"

Cửu Lê tộc trưởng nghe vậy, sắc mặt hơi đổi một chút.

"Giao truyền thừa của Xi Vưu ra!"

Lúc này, cách đó không xa lại truyền tới một giọng nói.

Chỉ thấy mấy thiên kiêu Ma Đạo trên người có ma khí lưu chuyển đi đến.

Bên trong có một tu sĩ của Xi Vưu nhất mạch mang trên mặt ma văn màu tím, lạnh nhạt nói: "Giao truyền thừa của Xi Vưu ra, xem phân lượng cùng là tu sĩ Ma Đạo, ta có thể bảo vệ các ngươi bình yên vô sự!"

"Nếu không thì sao?"

"Vậy thì đừng trách chúng ta trở mặt!"

Ánh mắt thiên kiêu Ma Đạo ngưng trọng, giọng điệu mang theo sát ý lạnh lẽo.

"Truyền thừa của Xi Vưu sao? Có chút thú vị."

Nơi xa, có mấy luồng khí tức cường đại lan tràn ra.

Lại có mấy thiên kiêu đi vào.

Trong đó, người cầm đầu người mang trường bào màu tím, trên người lộ ra quý khí.

"Là Tử Vân Tức của Tử Vi nhất mạch ở Côn Lôn Tiên Đình!"

"Nghe đồn thực lực của người này cường đại, ở Tử Vi nhất mạch của Tiên Đình, gần với thiếu ngự Tử Vi kia nhất."

Có người nhận ra người tới.

"Ha, truyền thừa của Xi Vưu này, Sơn Quỷ nhất mạch ta muốn, ai cũng không được tranh giành!"

Một tiếng cười khẽ truyền đến.

Cách đó không xa, có một trận âm phong, một thanh niên trong tay cầm đầu lâu, toàn thân lộ ra âm u chi khí đi tới.

Lại là Đông Hoàng Tiên Đình, thiên kiêu của Sơn Quỷ nhất mạch.

"Há, Quỷ Minh của Sơn Quỷ nhất mạch, không nghĩ tới Đông Hoàng Tiên Đình các ngươi cũng tới nhúng tay."

Tử Vân Tức lườm người tới một chút, lạnh nhạt nói.

"Thế nào, Côn Lôn có thể tới? Đông Hoàng ta thì không thể sao?"

Quỷ Minh xùy cười một tiếng.

Nhóm thiên kiêu Yêu thú, Ma Đạo, hai đại Tiên Đình đi đến Cửu Lê tộc.

Ngoại trừ bọn họ, còn có thiên kiêu giới tử của một số thế lực cũng đi đến, những người này, cũng là vì truyền thừa của Xi Vưu mà đến.

Hơn nữa, đều có một đặc điểm.

Đó chính là, thế lực sau lưng bọn họ đều có thể tuỳ tiện hủy diệt Cửu Lê!

Trong lúc nhất thời, sau khi bộ lạc Cửu Lê bị Si Mị tộc trưởng đột kích, lại lâm vào bên trong đại nguy cơ!

Chương 1354 - Tứ thiếu gia của Tần gia, Ngũ Long Bá Thế Quyết, ta muốn mạng của ngươi

Yêu thú, Ma Đạo, hai đại Tiên Đình, thiên kiêu giới tử các phương...

Nhân thủ các phương đều đi đến bộ lạc Cửu Lê, muốn Cửu Lê giao ra truyền thừa của Xi Vưu.

Thế lực sau lưng những người này đều không tầm thường, chọn tùy tiện một nơi đều có năng lực hủy diệt bộ lạc Cửu Lê.

Cửu Lê tộc trưởng nhìn những kẻ gọi là thiên kiêu giới tử này, sắc mặt khó coi đến cực hạn, thân hình run rẩy, căn bản cũng không biết nên làm cái gì.

Dù hắn thân là Kim Tiên đỉnh phong, những thiên kiêu giới tử này không có một kẻ nào là đối thủ của hắn.

Nhưng vậy thì như thế nào?

Hắn căn bản không có cách nào không để ý an nguy cả một tộc, cưỡng ép xuất thủ, chỉ mang đến tai hoạ ngập đầu cho mọi người ở đây!

"Nếu như Sở công tử ở đây thì tốt."

Lê Phi nỉ non nói, trong mắt lộ ra vẻ hy vọng.

Nhưng Cửu Lê tộc trưởng than nhẹ một tiếng: "Cho dù Sở công tử ở đây, chỉ sợ cũng không làm nên chuyện gì."

Thiên kiêu giới tử ở chỗ này, mỗi một kẻ đều là tồn tại không hề tầm thường, thế lực sau lưng, cũng to đến dọa người.

Cho dù Sở Cuồng Nhân có mạnh hơn, thì cũng chỉ có một người mà thôi.

Làm sao có thể tranh giành với những người này?

Nghĩ đến đây, Cửu Lê tộc trưởng càng thêm tuyệt vọng.

Chẳng lẽ, ông trời thật sự muốn diệt Cửu Lê nhất tộc bọn họ sao?

"Cửu Lê, thời gian cho các ngươi suy tính đã không còn nhiều lắm, giao truyền thừa ra!"

Quỷ Minh của Sơn Quỷ nhất mạch lạnh giọng nói ra.

Chỉ thấy hắn giơ cao đầu lâu trong tay, từng đạo từng đạo tiên huy âm u từ đó nở rộ, hóa thành nguyên một đám quỷ mị vờn quanh bốn phía.

Cảnh tượng này, giống đến mấy phần cảnh tượng ngày xưa Si Mị tộc trưởng đột kích.

Cửu Lê càng cảm thấy đắng chát.

Lúc này, chỉ thấy bầu trời rộng lớn nơi xa, có một chiếc chiến thuyền màu vàng óng bay lên không trung.

Chiến thuyền kia, vô cùng rộng rãi, giống như một con cự thú thôn thiên che lấp mặt trời.

Mà sau khi có vài thiên kiêu giới tử nhìn chiến thuyền này, sắc mặt hơi đổi một chút, lộ ra vẻ kiêng dè.

"Chiến thuyền này, là người của Tần gia!"

Tần gia, chính là một thế lực bá chủ ở Tử Vi Tinh, căn cơ cường đại, không hề yếu hơn những thế lực cổ lão ở trong Tiên giới.

Nghe nói, ở thời kỳ Tiên Cổ, Tần gia có liên quan đến một vị Hoàng Đế muốn phục hồi vị trí Nhân Hoàng Chí Tôn.

"Tần gia chính là thế lực bản địa ở Tử Vi Tinh, bọn họ tới đây, chẳng lẽ lại vì giúp cho Cửu Lê hay sao?"

"Có khả năng."

Ngay cả Cửu Lê tộc trưởng cũng không nhịn được mà lộ ra vẻ hy vọng.

Mà lúc này, bên trong chiến thuyền rộng rãi kia truyền ra một giọng nói lạnh nhạt: "Giao ra truyền thừa của Xi Vưu, từ đó Cửu Lê là môn khách Tần gia ta, do Tần gia ta che chở!"

Lời vừa nói ra, Cửu Lê tộc trưởng vốn dĩ còn mang theo một số hi vọng, sắc mặt trầm xuống ngay lập tức.

Quả nhiên.

Một Cửu Lê nho nhỏ như bọn họ, có chỗ nào để Tần gia dùng ánh mắt khác để đối đãi, nói cho cùng, cũng không có gì khác biệt với những người khác, cũng là vì truyền thừa của Xi Vưu.

"Cửu Lê ta, tuy không phải đại bộ lạc gì, nhưng thân là đời sau của đại thần Xi Vưu, tuyệt sẽ không bán đứng đại thần Xi Vưu, chấp tay nhường truyền thừa của hắn cho kẻ khác!"

Trong mắt Cửu Lê tộc trưởng lộ ra một tia kiên định.

"Đã như vậy, thì đừng trách ta."

Giọng nói lạnh nhạt bên trong chiến thuyền kia lại vang lên lần nữa, chỉ thấy một nam tử thanh niên người mặc trường bào màu đen, phía trên khắc 5 Long ảnh từ từ đi ra.

Nam tử này, trong lúc giơ tay nhấc chân đều có loại bá khí không ai bì nổi.

"Là tứ thiếu gia của Tần gia, Tần Phi!"

Có người nhận ra Tần Phi.

Bên trong Tần gia, thiên kiêu làm người ta chú ý nhất, thuộc về đại thiếu Tần Phượng Vân của Tần gia, nghe nói, đó là một yêu nghiệt vô cùng cường đại, tu vi đã đạt tới Chân Tiên tam phẩm.

Mà tuy Tần Phi này không bằng Tần Phượng Vân, nhưng cũng có thể xếp vào hàng ngũ yêu nghiệt.

Cho dù là Quỷ Minh của Sơn Quỷ nhất mạch, Tử Vân Tức của Tử Vi nhất mạch cũng phải hơi kém một chút.

Sau khi Tần Phi hiện thân, đưa tay hội tụ linh khí trong thiên địa, sức mạnh kinh khủng ngưng tụ ở trong lòng bàn tay, hóa thành một thần hình Hỏa Long dữ tợn bá đạo từ trên trời giáng xuống, đè ép Cửu Lê! !

"Là Ngũ Long Bá Thế Quyết của Tần gia!"

"Đây là Xích Long ảnh bên trong Ngũ Long Bá Thế Quyết! Nghe nói tiên kinh này có thể công có thể thủ, vô cùng cường đại, chính là một bản tiên kinh tiếp cận cấp bậc Hợp Đạo!"

Mọi người thấy thần hình Hỏa Long dữ tợn kia, trong mắt lộ ra kiêng kị.

Hỏa Long gào thét, phá vỡ hư không.

Đè ép về phía Cửu Lê, mà Cửu Lê tộc trưởng quả thật muốn chống cự.

Với tu vi cấp bậc Kim Tiên của hắn, chống cự một chiêu này cũng không tính là chuyện quá khó khăn.

Ngay lúc này, trong hư không có một luồng khí tức vô cùng cường đại xuất hiện, khóa chặt hắn!

Khí tức này, lại khiến cho một Kim Tiên như hắn có loại cảm giác hít thở không thông.

Đó là, Đại La!

Cường giả cảnh giới Đại La của Tần gia, đang áp chế hắn, không cho hắn xuất thủ ngăn cản!

Không chỉ có hắn, trưởng lão còn lại bên trong Cửu Lê cũng ào ào bị luồng khí tức Đại La này áp chế, khó có thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn Xích Long ảnh kia đánh vào bộ lạc Cửu Lê!

Trong lúc nguy cấp.

Trong hư không có vô số tiên huy lưu chuyển, hóa thành một cây cổ thụ màu vàng đỏ, ngăn cản Xích Long ảnh kia.

Đó là, Phù Tang thụ!

Thấy cảnh này, đồng tử của không ít thiên kiêu đột nhiên co rụt lại, lộ ra vẻ sợ hãi.

"Phù Tang?"

"Tại sao Phù Tang có thể xuất hiện ở đây, chẳng lẽ hắn cũng ở nơi đây? !"

Có người hít vào một ngụm khí lạnh, tê cả da đầu.

Trong đầu, hiện ra một bóng người mặc bạch y.

Chỉ thấy bên trong cây cổ thụ màu vàng đỏ, một nữ tử người mặc màu đen váy dài, dáng người thướt tha từ từ đi ra.

Trong lúc giơ tay nhấc chân có một lượng lớn âm u chi khí khuếch tán ra.

"Không phải hắn!"

"Hô... Ta còn tưởng rằng là gia hỏa kia tới đây."

Có người thở dài một hơi.

Nhưng cũng có thiên kiêu sắc mặt vẫn rất ngưng trọng: "Nàng ta có quan hệ không ít với Sở Cuồng Nhân, nàng hiện thân ở đây, khó đảm bảo Sở Cuồng Nhân không ở nơi này."

Nghĩ đến đây, nguyên một đám thiên kiêu liếc nhau.

Trong chốc lát, từng đạo từng đạo tiên thức đảo qua toàn bộ bộ lạc Cửu Lê, bên trong bên ngoài, khắp ngõ ngách đều không buông tha.

Chỉ sợ Sở Cuồng Nhân ẩn nấp ở nơi nào đó.

Nhưng mà, mặc cho bọn họ tìm kiếm như thế nào, cho dù có đào ba thước đất, cũng không có tìm được một chút khí tức liên quan tới Sở Cuồng Nhân.

"Quá tốt rồi, xem ra hắn không ở nơi này."

"Nếu như hắn ở nơi này, vậy thì sẽ rất phiền phức."

Quỷ Minh của Sơn Quỷ nhất mạch nhẹ nhàng thở ra, toàn thân vốn dĩ kéo căng, Tử Vân Tức cũng như lâm đại địch không nhịn được mà buông lỏng thân thể.

Mà một số thiên kiêu bản địa ở Tử Vi Tinh, lại nghi hoặc.

Không biết những thiên kiêu ngoại lai này đang e ngại cái gì.

"Là nữ tử kia sao?"

"Tuy nữ tử này nắm giữ sức mạnh Phù Tang, làm cho người ta kinh ngạc, nhưng cũng không đủ để sợ hãi như thế?"

Cuối cùng, không ít thiên kiêu địa ở Tử Vi Tinh chỉ có thể cho rằng bọn người Tử Vân Tức quá ngạc nhiên.

Mà trên chiến thuyền, Tần Phi nhìn thấy Phù âm dùng sức mạnh Phù Tang ngăn lại một chiêu của hắn, trong mắt lộ ra ý muốn sở hữu: "Là một băng sơn mỹ nhân."

"Ngươi, muốn chết!"

Phù âm phát giác được ánh mắt của đối phương, khuôn mặt lạnh lẽo, U Minh Kỳ Hỏa trong cơ thể gào thét tuôn ra.

"Há, U Minh Kỳ Hỏa, đồ tốt!"

Hai mắt Tần Phi tỏa sáng, tiếp đó trên người bộc phát ra một luồng khí tức bá đạo.

Đỏ, lam, vàng, kim, xanh.

Năm đạo long ảnh từ trên người hắn bay ra, vờn quanh người hắn, hình thành sức mạnh phòng ngự vô song!

U Minh Kỳ Hỏa đánh vào phía trên, căn bản không có cách nào tạo thành thương tổn đối với hắn.

"Tiểu mỹ nhân, chỉ cần ngươi đi theo ta, từ nay về sau, ngươi muốn cái gì, ta cũng cho ngươi cái đó, vinh hoa phú quý, tiên tinh tiên dược, muốn gì cứ lấy, như thế nào?"

Tần Phi đứng chắp tay, cười nhạt nói, bộ dáng như đã tính trước.

"Ta muốn mạng của ngươi!"

Chương 1355 - Thật sự là hắn, hai lựa chọn, chuẩn bị nghênh đón tuyệt vọng

"Ta muốn mạng của ngươi!"

Giọng điệu của Phù âm vô cùng băng lãnh, một lượng lớn âm khí lấy nàng làm trung tâm, giống như thủy triều không ngừng khuếch tán ra bên ngoài.

Mà Tần Phi ở đối diện nghe vậy, sắc mặt trở nên âm trầm: "Nữ nhân, ngươi thành công chọc giận ta! !"

Hắn làm người bá đạo, tự ngạo.

Nữ nhân mà mình coi trọng, không tiếc bất cứ giá nào đều muốn lấy được.

"Nếu ngươi đã không biết điều, vậy trước tiên thu phục ngươi, lại mang về từ từ quản giáo!"

Nói xong, năm đạo long khí quanh người hắn há mồm phun ra nuốt vào long tức.

Năm đạo long khí đại biểu cho năm thuộc tính của sức mạnh ngũ hành.

Trong chốc lát, năm loại khí tức long uy hoàn toàn khác biệt, nhưng đều hỗn tạp đánh về phía Phù âm, giữa thiên địa, dường như bị nhuộm thành một mảnh hoa mỹ cuồn cuộn.

Tất nhiên Phù âm cũng không yếu thế, thúc giục U Minh Kỳ Hỏa trong tay, hỏa diễm âm u gào thét, giống như muốn đóng băng hàng vạn sinh linh!

Kỳ hỏa và long tức!

Khi tiếng nổ lớn vang lên, không gian bốn phía không ngừng nứt ra.

Dưới sự va chạm của hai luồng sức mạnh, Phù âm lùi lại mấy chục trượng, mà Tần Phi có ngũ long hộ thể, đúng thật là không nhúc nhích tí nào, vững như bàn thạch!

Phù âm thấy thế, đồng tử hơi co rụt lại: "Thực lực của người này, sợ là ở trên ta!"

Phù Tang Thần Thụ phía sau nàng nở rộ tiên huy, âm dương chi ý lưu chuyển.

Lá cây chuyện động, sức mạnh Phù Tang hoàn chỉnh ầm ầm bạo phát.

Mà năm đạo long khí xung quanh Tần Phi cũng hơi chấn động một chút dưới sự tấn công của sức mạnh Phù Tang, khiến cho hắn lùi lại mấy bước.

"Sức mạnh Phù Tang hoàn chỉnh, đích thật là không tầm thường."

Hai người tái chiến, Phù Tang và kỳ hỏa, hai đại thủ đoạn ở trong tay Phù âm được thi triển vô cùng tinh tế, mà Tần Phi thúc giục ngũ long, nhất cử nhất động, đều có loại cảm giác bá đạo.

Một bên khác.

Bọn người Quỷ Minh, Tử Vân Tức thấy trận chiến giữa Phù âm và Tần Phi không có cách nào phân rõ thắng bại trong thời gian ngắn, bọn họ cũng có hành động.

"Truyền thừa của Xi Vưu này, nhất định ở ngay bên trong bộ lạc Cửu Lê này, nếu bọn họ không muốn giao ra, vậy cũng đừng trách chúng ta dùng sức mạnh."

"Đúng vậy, động thủ!"

"Ta cũng không tin, Cửu Lê tộc trưởng có thể trơ mắt nhìn tộc nhân của mình bị tàn sát!"

Các đại thiên kiêu giới tử phóng về phía bộ lạc Cửu Lê.

Các loại tiên pháp thần thông được thúc giục, bắt đầu đồ sát tộc nhân Cửu Lê.

Cách đó không xa, mặt của bọn người Cửu Lê tộc trưởng đỏ như muốn nứt ra, nhưng bọn họ bị Đại La Kim Tiên trấn áp, căn bản không có cách nào xuất thủ.

"Kiếm chướng!"

Trong đám người Cửu Lê, truyền tới một giọng nói.

Chỉ thấy Thạch Anh vung tiên kiếm trong tay, vô số kiếm khí đan xen ở trước mặt nàng, hóa thành kết giới thất trọng kiếm khí, bảo vệ một đám hài tử Cửu Lê tộc ở sau lưng!

Mà cách đó không xa, Lê Phi và tu sĩ Cửu Lê tộc đang ngăn cản các thiên kiêu giới tử tiến công.

Những thiên kiêu này, vì truyền thừa của Xi Vưu mà không thèm để ý đến tính mạng của bọn họ, xuất thủ không chút lưu tình, vô cùng tàn nhẫn.

Mặc dù bọn người Lê Phi cố hết sức chống đỡ, nhưng lại khó có thể trụ lâu.

"Đáng chết, bọn hỗn trướng này!"

Thạch Anh nhìn cảnh tượng tộc nhân Cửu Lê bị tàn sát, tức giận đến mức cắn chặt răng.

Lúc này.

Một đạo kiếm khí từ trên trời chém xuống, rơi vào phía trên từng đạo từng đạo kết giới kiếm khí, đánh nát nó!

Một tu sĩ tay cầm ma kiếm hắc sắc từ từ đi đến, trên người có kiếm khí Ma Đạo, vô cùng sắc bén, mà lúc này, hắn nhìn Thạch Anh, trong mắt toát ra vẻ tham lam: "Ngươi thi triển cửu trọng kiếm chướng bên trong kiếm đạo 24 pháp đúng không, ngoan ngoãn giao ra, ta sẽ tha cho ngươi một mạng!"

"Nằm mơ!"

Khuôn mặt Thạch Anh lạnh lẽo, nắm chặt tiên kiếm trong tay, đưa tay trảm ra kiếm khí.

Hai người lao vào chiến đấu, tiếng leng keng không ngừng vang lên.

Toàn bộ bộ lạc Cửu Lê, lâm vào bên trong chiến hỏa!

"Nhìn xem, Cửu Lê đã không thể cứu nổi."

Trên bầu trời, ngũ long xung quanh Tần Phi bộc phát ra năm đạo long tức, đánh lui Phù âm, nhìn thoáng qua bộ lạc Cửu Lê phía dưới, giọng điệu lạnh, trên mặt không có chút thuong hại nào.

Lập tức, hắn nhìn về phía Phù m: "Ta lại cho ngươi một cơ hội, quy thuận ta, bảo vệ một mạng!"

"Vẫn là câu nói kia, ta muốn mạng của ngươi!"

Giọng điệu Phù âm băng lãnh.

Nhưng mà, trong lòng của nàng cũng có chút lo lắng.

Nàng có thể ngăn chặn Tần Phi một khoảng thời gian, nhưng nếu đánh lâu, thì nàng sẽ rơi vào thế bại.

Mà một bên khác, mấy người Lê Phi, Thạch Anh cũng không chống đỡ được bao lâu.

"Chẳng lẽ, Cửu Lê thật sự không thể xoay chuyển tình thế sao?"

Phù âm cau mày nghĩ đến.

Chết sống của Cửu Lê, nàng cũng không quan tâm, nhưng mà, Sở Cuồng Nhân còn đang ở bên trong Cửu Lê.

"Ngu xuẩn mất khôn, dùng một chiêu này, kết thúc ngươi thôi!"

Tần Phi lạnh giọng nói ra, đưa tay ra, năm đạo long khí quanh người phát ra một tiếng gào thét.

Ngũ long xoay quanh, tiên huy vạn đạo, một luồng khí tức ngũ hành mạnh mẽ vô biên đổ xuống, khiến hư không bốn phía lâm vào rung chuyển kịch liệt!

"Một chiêu này, ta nhất định phải dùng toàn lực ngăn lại! !"

Sắc mặt Phù âm ngưng trọng, cảm nhận được một luồng cảm giác uy hiếp mãnh liệt từ trên người Tần Phi.

Thúc giục U Minh Kỳ Hỏa, sức mạnh Phù Tang đến cực hạn.

"Ngũ Long Băng Thế! !"

Tần Phi quát lạnh một tiếng, liền muốn thi triển cực chiêu.

Nhưng đột nhiên, dường như hắn cảm nhận được cái gì đó, sắc mặt có chút kinh nghi bất định nhìn về phía xa.

Không chỉ có hắn.

Bên trong Cửu Lê, thiên kiêu giới tử các phương đang trắng trợn làm loạn nhìn về phía xa, sắc mặt cũng đều thay đổi.

Đùng! !

Một luồng ma khí mạnh mẽ đến mức khiến cho thiên kiêu giới tử ở chỗ này đều cảm thấy kinh hãi bỗng nhiên phóng lên tận trời, đánh nát hơn phân nửa hư không!

Mà trong hư không bị phá nát kia, lộ ra một mảnh thiên địa khác.

"Đó là, một không gian bí giới!"

"Chẳng lẽ truyền thừa của Xi Vưu ở ngay bên trong không gian bí giới này, khó trách chúng ta dùng cách nào cũng không tìm thấy."

"Hơi thở thật là kinh khủng, bên trong không gian bí giới này có người nào tồn tại sao? Chẳng lẽ là người đó đã đạt được tuyền thừa của Xi Vưu sao?"

Bên trong Cửu Lê bí giới, có một hang động.

Mà bây giờ, ma khí nồng đậm đến mức vỡ nát không gian đang không ngừng tiết ra từ trong đó!

Ma khí kia, khiến bí giới bị lộ, rung chuyển tâm thần của mọi người.

Một số thiên kiêu giới tử nuốt một ngụm nước bọt, giống như đã nghĩ tới điều gì đó.

"Bên trong ma khí này, có loại khí tức quen thuộc, chẳng lẽ, không phải là hắn đi! !"

"Phù âm ở chỗ này, vậy hắn, chẳng lẽ cũng ở đây? !"

"Trong lời đồn, người kia cũng từng sử dụng thủ đoạn của Ma Đạo, có dạng ma tức này cũng không phải không có khả năng..."

Tất cả mọi người ngừng tay, nhìn chòng chọc vào hang động phát ra ma khí kia.

Ngay sau đó, một loạt tiếng bước chân từ trong sơn động vang lên.

"Ta cho các ngươi hai lựa chọn."

"Thứ nhất, quỳ xuống tự vẫn, vậy thì, các ngươi có thể được chết thống khoái một chút."

"Thứ hai, ta tự xuất thủ, để các ngươi nếm thử như thế nào là tuyệt vọng!"

Người trong động còn chưa xuất hiện, nhưng giọng nói đã truyền ra trước, vang vọng đất trời, tất cả mọi người đều nghe thấy rõ ràng!

Một số thiên kiêu giới tử, sắc mặt đã sợ đến có chút trắng bệch, toàn thân run rẩy, trên mặt viết đầy hai chữ sợ hãi.

Sau đó, một đôi giày bạch ngọc thực sự bước ra khỏi sơn động.

Vào ngay lúc này, luồng ma khí nồng đậm kia, nhảy lên tới cực hạn!

Bên trong ma khí vô tận, một thanh niên người mặc bạch y, khuôn mặt tuấn dật nhưng băng lãnh ngẩng đầu dậm chân mà ra!

Ma khí huyên náo, tràn ngập thiên địa!

Ánh mắt băng lãnh, bễ nghễ cửu thiên!

Giống như Ma Thần quản lý giết chóc và hủy diệt, bước ra khỏi chiến hỏa! !

"Thật sự là hắn! ! !"

Tử Vân Tức, Quỷ Minh và các thiên kiêu giới tử, da đầu như muốn nổ tung.

Mà các loại thiên kiêu chủng tộc Hung thú như Thao Thiết, Cùng Kỳ thì run rẩy toàn thân, lông tóc trên người dựng đứng, khi đối mặt bóng người mặc bạch y ở trước mắt, tràn đầy e ngại!

"Không ai quỳ xuống tạ tội, rất tốt, xem ra các ngươi lựa chọn con đường thứ hai!"

Sở Cuồng Nhân đi ra bí giới, ánh mắt như điện, liếc nhìn toàn trường, đứng chắp tay: "Vậy thì, các ngươi đã chuẩn bị tốt để nghênh đón tuyệt vọng rồi sao?"

Chương 1356 - Huyết ngược chúng thiên kiêu, vẫn chưa có người khiến cho ta chạy trốn

"Các ngươi đã chuẩn bị tốt để nghênh đón tuyệt vọng rồi sao? !"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, giọng điệu băng lãnh, ánh mắt bễ nghễ!

Mà ở đối diện hắn, sắc mặt của một đám thiên kiêu trắng bệch, thân hình run rẩy, đồng tử rung mạnh!

Giờ phút này, khí thế một mình Sở Cuồng Nhân, trực tiếp nghiền ép tất cả thiên kiêu ở chỗ này, không người nào có thể tranh phong với hắn, nhất cử nhất động, bá khí trùng thiên!

Cộng thêm luồng ma khí tiết ra từ trên người hắn, khiến hắn giống như một vị Ma Thần!

"Trốn! !"

Một thiên kiêu nội tâm hoảng sợ, đối mặt Sở Cuồng Nhân, không có chút chiến ý nào!

Bóng người hắn lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang nhanh chóng lao về phía bên ngoài bộ lạc Cửu Lê!

"Ngu xuẩn!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo kiếm quang bắn ra!

Kiếm quang ẩn chứa vô số đạo văn, vô cùng sáng chói, kinh diễm chư thiên thần phật, chính là Kinh Thần Đạo Kiếm bên trong kiếm đạo 24 pháp!

"Ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, đưa lưng về phía hắn đào tẩu là chuyện không thực tế, chư vị, đây là kiếp số của chúng ta, chỉ khi chúng ta chiến thắng hắn thì mới có cơ hội sống!"

Tử Vân Tức lớn tiếng nói, cổ động thiên kiêu ở chỗ này chiến một trận với Sở Cuồng Nhân.

Mà trong đầu chư vị thiên kiêu giới tử cũng hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện liên quan tới Sở Cuồng Nhân, biết người này đã nói là làm, đã nói muốn giết bọn họ, thì tuyệt đối sẽ không thả bọn họ đi.

Nghĩ đến đây, trong mắt bọn họ lộ ra vẻ quyết tuyệt.

"Sở Cuồng Nhân, chúng ta liều mạng với ngươi! !"

"Chúng ta có nhiều người như vậy, không nhất định không phải là đối thủ của ngươi!"

"Ta không tin, ngươi thật sự vô địch! !"

Thiên kiêu Ma Đạo, giới tử Yêu thú, tu sĩ Tiên Đình, tại thời khắc này, tất cả đều đồng lòng, chỉ vì đối kháng Sở Cuồng Nhân!

Chỉ thấy Thao Thiết xuất thủ trước!

Một luồng yêu khí cường đại bạo phát, hóa thành một vòng xoáy màu đen, thôn thiên phệ địa lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Một cái chớp mắt tiếp theo, một đạo kiếm quang xẹt qua!

Ầm! !

Kiếm quang xé rách vòng xoáy, Thao Thiết kia, bị chém thành hai mảnh ngay tại chỗ!

"Hắc Sơn Trấn Thập Phương! !"

Quỷ Minh của Sơn Quỷ nhất mạch gầm nhẹ một tiếng, trên người có vô số đạo văn ngưng tụ, tay kết pháp quyết, một ngọn thần sơn màu đen bỗng dưng ngưng tụ, trấn áp về phía Sở Cuồng Nhân!

"Tử Vi Kiếm Quyết!"

Trong tay Tử Vân Tức xuất hiện một thanh tiên kiếm, từng đạo từng đạo kiếm quang tử sắc nở rộ, ùn ùn kéo đến!

Dưới sự chỉ huy của hai yêu nghiệt này, tu sĩ còn lại cũng ào ào thi triển ra các loại tiên pháp, thần thông, hóa thành một mảnh năng lượng cuồn cuộn doạ người!

Đòn tấn công này, bao phủ Sở Cuồng Nhân ở bên trong, mà bộ lạc Cửu Lê ở sau lưng Sở Cuồng Nhân cũng nằm bên trong phạm vi công kích.

Cho nên, nếu Sở Cuồng Nhân lui, Cửu Lê, sẽ gặp thảm trọng mà chết! !

Bọn họ đang đánh cược!

Sở Cuồng Nhân đã xuất hiện ở Cửu Lê, vậy thì nhất định có liên hệ với Cửu Lê!

Bọn họ đang đánh cược phân lượng của Cửu Lê ở trong lòng Sở Cuồng Nhân.

Trên thực tế, phân lượng của Cửu Lê ở trong lòng Sở Cuồng Nhân không lớn, nhưng, hắn cũng không nghĩ muốn lui bước, nếu hắn muốn bảo vệ Cửu Lê, vậy thì những người này, cuối cùng cũng không tổn thương được một cọng tóc của tộc nhân Cửu Lê!

"Cửu trọng kiếm chướng!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, từng đạo từng đạo kiếm khí thấu thể mà ra, xen lẫn trong hư không, hóa thành tầng tầng kết giới kiếm khí!

Qua trong giây lát, chín đạo kết giới kiếm khí đã thành!

Ngàn vạn năng lượng tiên pháp công kích rơi ở phía trên, giống như vô số hạt mưa rơi ở trên mặt hồ, làm nổi lên từng vòng từng vòng gợn sóng!

Ầm, ầm! !

Mấy tiếng nổ vang lên liên tục, mấy tầng kiếm chướng bị phá nát!

Giữa thiên địa, sạch sẽ tươi mát, tiên huy hàng tỉ, tươi sáng chói mắt!

Mà khi các loại năng lượng dần dần tiêu tán, chỉ thấy trong hư không, còn có năm đạo kết giới kiếm khí, giống như năm bức tường đồng vách sắt vắt ngang hư không, khó có thể rung chuyển! !

Ở phía sau kiếm chướng, Sở Cuồng Nhân, và tộc nhân Cửu Lê, cũng không bị hư hại chút lông tóc nào!

Tình cảnh này, khiến mọi người nhìn đến trợn mắt hốc mồm.

"Chúng ta liên thủ đánh ra một đòn, vậy mà ngay cả một nửa kiếm chướng cũng không thể đánh vỡ! !"

"Thực lực của gia hỏa này, rốt cuộc đã đạt đến mức độ như thế nào? !"

Mọi người mơ hồ.

Cho dù là yêu nghiệt như Tử Vân Tức, Quỷ Minh cũng không nhịn được mà nghẹn họng nhìn trân trối, tròng mắt gần như muốn trợn lồi ra.

Bọn họ nghĩ Sở Cuồng Nhân sẽ rất cường đại.

Nhưng bọn họ cũng không hề tự coi nhẹ mình, cảm thấy mình là yêu nghiệt, cộng thêm nhiều người như vậy, dù thế nào đi nữa, cũng có thể đánh ngang tay với đối phương.

Nhưng kết quả, lại làm bọn họ... Tuyệt vọng!

"Đây chính là thực lực của quái vật sao? !"

Tử Vân Tức nỉ non nói, đồng tử run rẩy, thiếu ngự Tử Vi, có thể là đối thủ của người này sao?

"Nhận mà không trả lễ thì không hay, hiện tại, đến phiên ta."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Ngưng tụ kiếm chỉ, thanh quang trong mắt lóe lên, thúc giục Thanh Diệp Kiếm Đồng!

"Không tốt! !"

Sắc mặt đám người Tử Vân Tức đại biến, liền vội vàng lấy ra các loại bảo vật bảo mệnh.

Chỉ thấy kiếm chỉ của Sở Cuồng Nhân vạch một đường trong hư không, trong chốc lát, một luồng kiếm khí bạo ngược giống như cuồng phong không ngừng nghỉ phun ra ngoài, trong chốc lát đã bao phủ thiên địa! !

"Không! !"

Mấy thiên kiêu Yêu tộc ở trước mặt kiếm khí này, vô cùng yếu ớt, bị đánh thành sương máu, nổ tung ngay tại chỗ!

Kiếm khí rơi vào trong đám người.

Trong chốc lát, các loại tiếng kêu thảm thiết liên tiếp không ngừng, chân cụt tay đứt liên tiếp bay múa theo huyết hoa sương máu trên không trung, cực kỳ bi thảm! !

Giống như, một địa ngục!

Không ít các đại năng đang âm thầm quan sát trận chiến này, âm thầm líu lưỡi.

Nhất là những đại năng bản địa ở Tử Vi Tinh, Tử Vi Tinh vừa mới mở ra, đây là lần đầu bọn họ nhìn thấy loại quái vật như Sở Cuồng Nhân!

"Thật đáng sợ, bên trong thiên kiêu giới tử ngoại giới lại có loại tồn tại này sao? !"

"Chiến lực như vậy, ở bên trong Tử Vi Tinh, chỉ có yêu nghiệt đứng đầu nhất mới có thể sánh bằng."

"Tần Phượng Vân của Tần gia, Tiểu Thiên Quân của Tử Vi các, còn có Băng Tàm của Tuyết Long sơn đầu kia, có lẽ chỉ có mấy vị này mới có thể đánh với hắn một trận."

Cửu Lê tộc trưởng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đại sát tứ phương, trong mắt lộ ra vẻ phấn chấn.

Sở công tử, thật là nhân kiệt vô song!

Đồng thời, hắn cũng có chút cảm động.

Hắn biết, Sở Cuồng Nhân nhất định là đang bế quan luyện hóa truyền thừa của Xi Vưu, xuất quan nhanh như vậy, chắc chắn là còn không có hoàn toàn luyện hóa truyền thừa của Xi Vưu.

Trong dự đoán của hắn, đó là chuyện cần rất nhiều năm.

Nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân lại vì tộc nhân Cửu Lê, xuất quan sớm.

"Người này là ai? Lại có chiến lực như vậy!"

Tần Phi nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ kinh nghi bất định.

Bên trong một đời trẻ tuổi, nắm giữ loại sức chiến đấu đáng sợ này, hắn chỉ gặp qua ở trên người đại ca của mình, đại thiếu Tần Phong Vân của Tần gia.

"Ha, nếu bây giờ ngươi trốn đi, có lẽ có một cơ hội, bảo vệ một mạng!"

Phù âm nhìn Tần Phi, cười lạnh một tiếng.

"Trốn?"

"Hừ, trên thế giới này, vẫn chưa có ai có thể khiến cho Tần Phi ta chạy trốn đâu!"

Tần Phi cười lạnh một tiếng.

Sau đó, hắn đưa tay thúc giục cực chiêu, năm đạo long khí ngưng tụ trong hư không, hình thành một luồng khí tức ngũ hành vô cùng cường đại!

Tuy Tần Phi tự đại, nhưng cũng biết Sở Cuồng Nhân trước mắt khó đối phó!

Cho nên, hắn vừa ra tay chính là thi triển sát chiêu mạnh nhất bên trong Ngũ Long Bá Thế Quyết!

Năm đạo long khí hội tụ ở một chỗ, hóa thành một quang cầu năm màu lộng lẫy, trong đó truyền đến từng đợt tiếng long gầm, bá đạo vô biên!

"Ngũ Long Băng Thế! !"

Cực chiêu bạo phát!

Quang cầu năm màu lộng lẫy đột nhiên đập về phía Sở Cuồng Nhân, uy thế cuồn cuộn, làm cho không gian bốn phía không ngừng bị vỡ tan!

Sở Cuồng Nhân phát giác được luồng sức mạnh này.

"Há, yêu nghiệt chưa từng nghe nói đến, sức mạnh long khí ngũ hành hỗn tạp sao?"

"Thú vị, nhưng, không gì hơn cái này!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, Trụ Chi Kiếm, bá lâm! !

Kiếm ảnh to lớn từ trên trời chém xuống, kiếm khí này, so với ngũ long chi khí của Tần Phi, càng thêm bá đạo, càng thêm lạnh thấu xương! !

Sau khi cực chiêu va chạm, long khí bị phá nát, kiếm khí quét ngang!

Ở dưới một chiêu này, Tần Phi thổ huyết bay ngược, sắc mặt trắng bệch!

"Không tốt, không phải là đối thủ!"

"Trốn! !"

Chương 1357 - Thiên hạ to lớn, tự khoe là cuồng, không người có thể địch

"Không tốt, không phải là đối thủ!"

"Trốn! !"

Sau khi cực chiêu của Tần Phi bị Sở Cuồng Nhân phá vỡ, sắc mặt vô cùng hoảng sợ, muốn chạy trốn ngay lập tức!

Một chiêu kia, là chiêu số mạnh nhất của hắn.

Nhưng một chiêu này, vẫn không chặn được một kiếm của Sở Cuồng Nhân như cũ, có thể thấy thực lực của đối phương cường đại hơn bản thân đến cỡ nào.

Bản thân căn bản không phải là đối thủ!

Chỉ có, đào tẩu! !

"Ha, ngươi có thể trốn đi nơi nào?"

Trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia băng lãnh.

Chỉ thấy trên người hắn có sức mạnh Luân Hồi đổ xuống, bao phủ thiên địa, trong chớp mắt đã bao trùm vùng thế giới này, hình thành một lực trường vô cùng kinh khủng!

Chính là, Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới!

Luân Hồi thế giới xuất hiện, thiên kiêu giới tử các phương đột nhiên nhận lấy sự nghiền ép của sức mạnh Luân Hồi.

Tu vi yếu một chút, hóa thành từng làn từng làn sương máu nổ tung ngay tại chỗ, căn bản không có bất cứ khả năng phả kháng nào.

Cho dù là giới tử như Tử Vân Tức, Quỷ Minh cũng nhận lấy áp lực cực lớn, sắc mặt trắng bệch.

"Các ngươi nghĩ chỉ nhiêu đó là xong rồi sao?"

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng, đưa tay ra, sức mạnh Thần Ma hiện ra, hóa thành một vòng ánh sáng tràn ngập tiên huy đen trắng vô biên!

Vô số đạo văn huyền diệu ngưng tụ trong đó, từng đợt sức mạnh Sinh Tử phun trào.

Chính là thần thông của Hỗn Độn Thần Ma Thể, Chư Giới Sinh Tử Luân!

Sinh Tử Luân hiện ra, một lượng lớn sức mạnh Sinh Tử giống như biển gầm khuấy động, nguyên một đám thiên kiêu ào ào sụp đổ phía dưới luồng sức mạnh này!

Trong hư không.

Sau khi Đại La của Tần gia thấy cảnh này, không khỏi cuống cuồng.

Dù có nói thế nào, Tần Phi cũng là yêu nghiệt của Tần gia bọn họ, nếu chết, đối với Tần gia mà nói tuyệt đối là một tổn thất lớn.

Nhưng mà, bọn họ thân là Đại La, căn bản không có biện pháp xuất thủ.

"Ngũ Long Pháp Bào, giúp ta một chút! !"

Lúc này, trường bào hoa lệ trên người Tần Phi l đang nở rộ, năm đạo long khí được thêu ở trên như sống lại, lung lay trong hư không, chống cự sự ăn mòn của sức mạnh Sinh Tử.

Hoa bào này, chính là một món đồ bảo mệnh mà đại năng Tần gia chuẩn bị cho thiên kiêu của Tần gia.

Vào thời khắc mấu chốt tăng cao sức mạnh ngũ long của Tần Phi.

Một bên khác.

Tử Vân Tức, Quỷ Minh cũng bắt đầu thúc giục lá bài tẩy của mình, chống cự sức mạnh Sinh Tử Luân!

Một người giơ cao tiên kiếm trong tay, kích hoạt phù văn cấm chế phía trên, một người phá nát đầu lâu trong tay, phóng xuất ra vô số ác quỷ La Sát!

"Ha, mặc cho các ngươi dùng đủ hết các loại thủ đoạn thì như thế nào?"

"Ta muốn các ngươi chết, các ngươi, liền không thể sống!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, Sinh Tử Luân sau lưng nổ rộ ra tiên huy hoa lệ càng sáng chói hơn, sức mạnh Sinh Tử càng cường đại hơn phun trào ra!

Sức mạnh ngũ long sụp đổ!

Tiên kiếm màu tím bị đánh mức nổ tung, ngàn vạn ác quỷ La Sát cũng dần dần tiêu vong!

Ầm, ầm!

Ba làn sương máu gần như là nổ tung cùng một thời gian trên không trung.

Ba vị yêu nghiệt, ngã xuống!

Đại La của Tần gia trong hư không thấy cảnh này, vô cùng tức giận.

"Thiên kiêu ngoại giới, chuyện này, Tần gia ta sẽ không để yên như vậy, rồi sẽ có một ngày, thiên kiêu Tần gia ta đòi lại món nợ này từ chỗ của ngươi!"

Giọng điệu của Đại La Tần gia lạnh như băng nói.

"Lúc nào ta cũng sẵn sàng nghênh đón!"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, giọng điệu bình tĩnh.

Sau đó, hắn nhìn về phía một số thiên kiêu còn lại bên trong luân hồi đại thế giới, xuất thủ muốn giải quyết bọn họ.

"Đáng chết, đáng chết!"

"Sở Cuồng Nhân này, làm sao lại mạnh mẽ như thế, chúng ta căn bản không phải là đối thủ của hắn."

Mấy thiên kiêu Ma Đạo liên thủ thúc giục một món bảo vật, chống cự sức mạnh sinh tử ăn mòn.

Nhưng ngay cả tam đại yêu nghiệt cũng không thể chống lại, huống chi là bọn họ?

Cho dù có bí bảo tương trợ, nhưng món bí bảo kia cũng sắp đến cực hạn.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân chuẩn bị động thủ, nơi xa, bỗng nhiên có một luồng ma khí vô cùng cường đại bạo phát, lay động chín tầng trời!

Ngay sau đó, một đạo quang trụ màu đen kéo theo sức mạnh hủy diệt vô biên, bắn về phía Sở Cuồng Nhân! !

Một kích này, quả thật trực tiếp xuyên thủng Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới! !

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, thi triển bá lâm chi kiếm!

Kiếm khí và quang trụ ầm ầm va chạm, Lục Đại Luân Hồi đại thế giới hoàn toàn sụp đổ, hư không cũng liên tiếp nổ tung, dư âm năng lượng kinh khủng, quét thiên kiêu còn lại bay ra ngoài!

Tất cả mọi người nhịn không được mà kinh ngạc.

Là ai?

Lại có thể cứu người từ trong tay Sở Cuồng Nhân? !

Một số đại năng ở Tử Vi Tinh và trong tinh không cũng nhịn không được mà hiếu kỳ nhìn về phía xa.

Chỉ thấy một thân ảnh người mang trường bào màu đen ngang nhiên, đạp không mà đến, trong tay cầm một thanh ma thương đen nhánh, toàn thân có ma khí lưu chuyển, làm sụp đổ sơn hà bốn phía! !

Ma khí, vô cùng tinh khiết lại chứa đầy khí tức hủy diệt tràn ngập thiên địa!

Chỉ nhìn vào nó một cái, một số thiên kiêu đều cảm thấy bản thân như muốn bị ma khí kia nuốt chửng.

"Nhân vật này thật là đáng sợ, ma khí này, không yếu hơn Sở Cuồng Nhân bao nhiêu đi? !"

"Khá lắm, đó là ai?"

Mà sau khi một số thiên kiêu bên trong Ma Đạo nhìn thấy người tới, vô cùng mừng rỡ, kích động không thôi.

"Là Thạch Thiên Hiên của Thiên Ma nhất mạch! !"

"Là hắn đến rồi! !"

"Quá tốt rồi!"

"Có hắn ở đây, nhất định có thể chống lại Sở Cuồng Nhân."

Thạch Thiên Hiên, giới tử mạnh nhất Thiên Ma nhất mạch của Ma Đạo, chủ nhân của Thí Thần Thương, truyền nhân của Ma Tổ La Hầu!

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn thấy đối phương, khóe miệng hơi vểnh, lộ ra nụ cười: "Ngươi, rốt cuộc cũng đến."

"Ta tới, trả lại một kiếm kia của ngươi!"

Trong mắt Thạch Thiên Hiên bộc phát ra một trận ma quang sáng chói, tay cầm Thí Thần Thương nhịn không được mà run nhè nhẹ.

Đây không phải là sợ hãi!

Mà chính là hưng phấn!

Ngày xưa, ở bên trong La Hầu tổ địa của Ma Đạo, Sở Cuồng Nhân làm cả Ma Đạo đại loạn, cũng đánh hắn thương tích đầy mình.

Hôm nay, hắn muốn rửa sạch nhục nhã! !

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Một kiếm kia, ta tặng ngươi."

"Ngươi vẫn cuồng vọng như trước! !"

Thạch Thiên Hiên lạnh giọng nói ra.

"Thiên hạ to lớn, tự khoe là cuồng, không người có thể địch!"

Sở Cuồng Nhân không hề nhiều lời, đứng chắp tay, trên người lộ ra một cảm giác cô tịch, đó là một loại cảm giác rét lạnh vì cô độc đứng trên cao.

Một đời trẻ tuổi, không người nào có thể tranh phong.

Một người che lấp phong hoa, trấn áp nhật nguyệt!

Người ngoài nhìn thấy, thì thấy hắn phong quang vô tận, lại không hiểu được, một mình sừng sững ở trên đỉnh cao sẽ cô đơn và lạnh lẽo đến cỡ nào.

"Ta hi vọng, ngươi có thế để cho ta đánh ra thêm mấy chiêu!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Hôm nay, ta sẽ kéo ngươi từ trên thần đàn xuống, thay vào chỗ đó! !"

Thạch Thiên Hiên thét dài một tiếng, ma khí cuồn cuộn, ầm ầm bạo phát!

Hắn không cần phải nhiều lời nữa, vừa sải bước ra, Thí Thần Thương trong tay, lập tức vung ra!

Đây là một món Tiên Thiên Chí Bảo, uy lực cực kỳ đáng sợ.

Dù cho Thạch Thiên Hiên không có cách nào phát huy ra tất cả uy năng của món bảo vật này, nhưng chỉ một phần, cũng đủ để khiến hắn đứng vào hàng ngũ yêu nghiệt đứng đầu.

Thương kình như vòi rồng, rung chuyển trời đất, ép thẳng về phía Sở Cuồng Nhân! !

"Tốt lắm!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, thi triển Trụ Chi Kiếm, bá lâm!

Kiếm ảnh to lớn, bay lên bầu trời, chém thẳng vào mũi thương!

Hai luồng sức mạnh ầm ầm va chạm, thiên địa ảm đạm, hai bên đều bị đẩy lui!

Ngay cả Sở Cuồng Nhân cũng phải lui mấy trượng.

Tình cảnh này, khiến cho không ít thiên kiêu trợn mắt hốc mồm!

"Ta, ta không có nhìn lầm chứ, Sở Cuồng Nhân, vậy mà bị đánh lui! !"

"Không sai, Sở Cuồng Nhân, bị đánh lui! ! Hắn không phải vô địch, hắn, cũng có thể bị đánh bại! !"

Có thiên kiêu nhịn không được lộ ra nụ cười.

Bộ dáng kia, người không biết còn tưởng rằng hắn đạt được cơ may lớn gì đó.

Cách đó không xa, Phù âm liếc mắt.

Không phải chỉ là bị đánh lui mấy trượng thôi sao?

Có cần thiết phải ra vẻ thế hay không?

Chỉ có thể nói, bình thường những thiên kiêu này đều bị Sở Cuồng Nhân áp chế quá độc ác.

Chương 1358 - Truyền nhân của Ma Tổ giao phong, Táng Thần Phật chi thương, Bình Đại Hoang chi kích

Thạch Thiên Hiên dùng một thương bức lui Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra một tia hưng phấn.

Tuy trận chiến này thắng bại chưa định, nhưng hắn đã có tự tin!

"Sở Cuồng Nhân, đón lấy Thí Thần Thương Quyết của ta đi! !"

Thạch Thiên Hiên hét lớn một tiếng, ma thương trong tay trực tiếp đâm ra, một luồng sức mạnh hủy diệt vô cùng bàng bạc trực tiếp bạo phát, chấn động nhân tâm!

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, ngưng tụ kiếm chỉ: "Trụ Chi Kiếm, vô đạo! !"

Vô đạo chi kiếm, bạo quân chi kiếm!

Kiếm khí chém ra, dường như vô số đạo trên thế gian cũng phải nhượng bộ lui binh ở trước mặt một kiếm này.

Nhưng mũi thương bao gồm sức mạnh hủy diệt của Thạch Thiên Hiên, khi va chạm với vô đạo chi kiếm, vô đạo chi kiếm, ầm ầm bị phá nát, Sở Cuồng Nhân, lại lui!

Lần này, mọi người xôn xao!

"Sở Cuồng Nhân thật sự phải thua? !"

"Chuyện này không phải là không thể, thứ nhất, vốn dĩ tu vi của Thạch Thiên Hiên không kém gì Sở Cuồng Nhân, hai người đều là Chân Tiên nhị, tam phẩm, hơn nữa, trong tay Thạch Thiên Hiên còn có chí bảo Thí Thần Thương, nhìn lại Sở Cuồng Nhân, trong tay không có bất kỳ binh khí gì, làm sao có thể là đối thủ của đối phương chứ?"

Trong tinh không, một số đại năng nhìn trận chiến này, cũng có chút không hiểu.

Chẳng lẽ trong tay Sở Cuồng Nhân không có chí bảo có thể so với Thí Thần Thương sao?

Cho dù không có, cũng không đến mức tay không nghênh chiến đi.

"Sở Cuồng Nhân, Diệt Thế Hắc Liên của ngươi đâu? Vì sao còn không lấy ra!"

Thạch Thiên Hiên lạnh giọng nói ra, hắn biết, trong tay Sở Cuồng Nhân có một món chí bảo khác của Ma Tổ La Hầu, Diệt Thế Hắc Liên.

Nghĩ đến Diệt Thế Hắc Liên, trong mắt Thạch Thiên Hiên liền nhịn không được toát ra vẻ hưng phấn.

Chí bảo Tiên Thiên bản nguyên, vật như vậy, cho dù đặt ở thời đại Tiên cổ, cũng là bảo vật đứng đầu nhất.

Cho dù là Đại La Kim Tiên cũng sẽ đỏ mắt không thôi.

Cho dù là tu sĩ nào, nếu có thể đạt được một món chí bảo Tiên Thiên bản nguyên, thì đó tuyệt đối là cơ duyên tạo hóa to lớn!

Mà nếu mình đánh bại Sở Cuồng Nhân, là có thể có được hai đại chí bảo!

Đợi một thời gian nữa, chuyện mình đạt tới trình độ của Ma Tổ La Hầu], cũng không là không thể nào.

"Ha, đối phó ngươi, còn cần tới Diệt Thế Hắc Liên?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Một cái chớp mắt tiếp theo, một thanh trường kích bằng đồng bỗng nhiên xuất hiện ở trong tay hắn.

Trường kích kia, có khắc vô số ma văn, uy thế cường đại, đã vượt qua đại đa số Tiên Khí trên thế gian.

Cho dù là Đại La khí, cũng khó có thể đánh đồng.

"Trên thanh trường kích kia, ẩn chứa khí tức đạo tắc, đó là... Tiên Khí Hợp Đạo! !"

Có đại năng nhìn ra đẳng cấp của thanh trường kích kia, đồng tử không khỏi hơi hơi co rụt lại.

Đạo tắc, chính là quy tắc đại đạo!

Là thứ chỉ có thể dùng cảnh giới Hợp Đạo, mới có thể vận dụng toàn bộ sức mạnh!

Cho dù là Hợp Đạo pháp, Hợp Đạo Tiên Khí, thì chỉ khi điều khiển được sức mạnh đạo tắc, mới có thể vận dụng đến cực hạn.

Trong Hợp Đạo khí, cũng ẩn chứa đạo tắc.

"Hợp Đạo khí, loại Tiên Khí ở đẳng cấp này, đã có thể có thể so với chí bảo bản nguyên, tuy không bằng chí bảo Tiên Thiên bản nguyên như Thí Thần Thương, nhưng Thạch Thiên Hiên cũng không có cách nào phát huy toàn bộ sức mạnh của Thần Thương này, Sở Cuồng Nhân có Hợp Đạo khí, ngược lại cũng có thể nói là ngang cấp bậc."

"Thanh trường kích này, chẳng lẽ là Đại Hoang Kích của Xi Vưu sao?"

"Ma khí doạ người như thế, trăm phần trăm chính là Đại Hoang Kích của Xi Vưu, không nghĩ tới, Đại Hoang Kích này lại hiện thế, không biết có thể mở mang kiến thức về Đại Hoang Kích Pháp hay không đây?"

Đại Hoang Kích, Đại Hoang Kích Pháp, đây là lợi khí và tiên pháp năm đó Xi Vưu dùng để tung hoàng ngang dọc chiến trường.

Không ít đại năng đều cảm thấy rất hứng thú.

"Không đơn giản như vậy, Đại Hoang Kích Pháp nhưng Hợp Đạo chi pháp, Sở Cuồng Nhân mới đạt được truyền thừa của Xi Vưu bao lâu chứ, làm sao có thể lĩnh ngộ và thi triển nó nhanh như vậy."

"Cho dù hắn là yêu nghiệt, cũng không có khả năng."

Khi truyền thừa của Xi Vưu hiện thế, đến bây giờ cũng chỉ mấy ngày ngắn ngủi.

Dùng mấy ngày để lĩnh hội một Hợp Đạo pháp, chỉ có kẻ điên mới có thể có loại suy nghĩ này.

"Nếu là cho Sở công tử một khoảng thời gian, vậy thì hắn nhất định có thể lĩnh hội Đại Hoang Kích Pháp, chỉ tiếc..."

Cửu Lê tộc trưởng cũng nhịn không được mà than nhẹ một tiếng.

Lúc này.

Thạch Thiên Hiên cầm thương chém ra, thi triển Thí Thần Thương Quyết, sức mạnh hủy diệt kéo theo vô số tiên huy bỗng nhiên bạo phát, trong hư không có đạo văn ngưng tụ, hóa thành một đạo thương kình mênh mông!

"Sở Cuồng Nhân, một chiêu này, sẽ đánh bại ngươi!"

"Thí Thần Thương Quyết, Đồ Thương Sinh! !"

Một thương đánh ra, sức mạnh hủy diệt ngưng tụ thành mũi thương giống như muốn giết hại thương sinh, vô cùng mạnh mẽ!

Thiên kiêu bốn phía thấy thế, cho dù bản thân không có trực tiếp đối phó với một thương này, nhưng vẫn cảm thấy tim đập nhanh, thần sắc hoảng sợ như cũ.

"Bằng ngươi, còn chưa đủ tư cách!"

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Đại Hoang Kích, ma khí trên người cuồn cuộn, hội tụ ở phía trên Đại Hoang Kích.

Nháy mắt, Đại Hoang Kích nở rộ quang mang sáng chói!

"Đại Hoang Kích Pháp, Toái Tinh Thần! !"

Một kích được vung ra, chỉ thấy trong hư không chiếu rọi ra cảnh tượng vô số ngôi sao bị phá nát, thần uy cuồn cuộn, đối đầu với Thí Thần Thương Quyết!

Thương và kích!

Hai luồng sức mạnh đồng thời đánh vào một chỗ, phát sinh một tiếng nổ to, mảnh thiên địa này gần như sụp đổ!

"Làm sao có thể? ! !"

Sắc mặt của đám dại năng đang bí mật quan sát bỗng nhiên biến đổi, có chút không dám tin tưởng.

"Vậy mà hắn thật sự có thể vận dụng Đại Hoang Kích Pháp? !"

"Lúc này mới qua bao lâu chứ, rốt cuộc tại sao hắn có thể làm được? !"

Mọi người cảm thấy thật không thể tin được.

Cửu Lê tộc trưởng cũng trợn mắt hốc mồm.

Vốn dĩ, hắn nghĩ Sở Cuồng Nhân phải tốn đến mấy năm mới có thể luyện hóa truyền thừa của Xi Vưu, mới có thể thi triển Đại Hoang Kích Pháp này.

Nhưng bây giờ, chỉ mới mấy ngày thôi mà?

Ngộ tính này, thiên tư này, cũng không khỏi quá biến thái đi.

"Những người khác, có lẽ không được, nhưng người này, lại là một tên quái vật!"

Trong tinh không, có đại năng âm thầm cảm khái nói.

Sở Cuồng Nhân làm ra quá nhiều chuyện bất khả tư nghị, hiện tại, tốn mấy ngày đã có thể nắm giữ Hợp Đạo pháp, tuy nhiên chuyện này làm bọn họ rung động, nhưng một khi nghĩ đến người này là Sở Cuồng Nhân, vậy thì dù có không hợp lý, dù có là chuyện bất khả tư nghị, dường như đều biến thành một chuyện tất nhiên.

Bởi vì, người này là Sở Cuồng Nhân!

"Đại Hoang Kích Pháp lại bị hắn nắm giữ, lại thêm thanh Đại Hoang Kích kia, chiến lực của hắn, tất nhiên sẽ tăng lên một cấp bậc nữa!"

"Đáng chết !"

Thạch Thiên Hiên cau mày lại, vung vẩy trường thương, sức mạnh hủy diệt liên tiếp tuôn ra.

Nhưng tay Sở Cuồng Nhân cầm Đại Hoang Kích, chiêu thức thẳng thắn thoải mái, nhưng mỗi một kích đều ẩn chứa cự lực vô cùng kinh khủng.

Thí Thần Thương Quyết, Đại Hoang Kích Pháp, hai thứ này đều là Hợp Đạo pháp, còn là pháp môn tu hành dùng để hủy diệt và sát phạt.

Cộng thêm hai người La Hầu, Xi Vưu đều là Ma Tổ!

Giờ phút này, trong cái nhìn của mọi người, Sở Cuồng Nhân và Thạch Thiên Hiên giao thủ, giống như hai vị Ma Tổ ở đời trước lại hiện ra, tiến hành một trận ác chiến!

Ma khí kinh khủng tiêu tán ra, chỉ một luồng đã đủ để khiến sơn hà bốn phía sụp đổ.

"Thí Thần Thương Quyết, Táng Thần Phật! !"

Thạch Thiên Hiên thét dài một tiếng, nắm chặt Thí Thần Thương trong tay, thúc giục ma khí của bản thân đến cực hạn.

Sức mạnh hủy diệt vô cùng kinh khủng bố tuôn ra, một thương này, giống như muốn khiến chư thiên thần phật đều bị mai táng, hủy diệt! !

Mà tay Sở Cuồng Nhân cầm Đại Hoang Kích, cũng không lùi bước.

"Đại Hoang Kích Pháp, Bình Đại Hoang! !"

Một kích vung ra, chiến hỏa vô tận bùng cháy!

Một kích này, được ngưng tụ bởi chiến ý, ma khí, sát phạt chi khí của Sở Cuồng Nhân!

Một kích đánh ra, có thể trấn áp Cửu Thiên Thập Địa!

Táng Thần Phật chi thương, Bình Đại Hoang chi kích, hai đại cực chiêu ầm ầm va chạm, khi một tiếng nổ lớn vang lên, rung chuyển gầm trời, nhật nguyệt tối tăm!

Mũi thương kích quang vô biên vô tận phun ra ngoài, càn quét bát

hoang!

Chương 1359 - Thạch Thiên Hiên chật vật đào tẩu, dị tượng ở Tử Vi Tinh

Thương kình kích quang điên cuồng tàn phá bừa bãi trong hư không, uy lực không có gì sánh kịp quét ngang hư không, sơn hà bị phá nát, hư không nổ tung!

Thiên kiêu may mắn còn sống sót ở bốn phía, Cửu Lê tộc nhân ào ào lùi lại, sợ bị tác động đến.

"Thật là lực trùng kích cường đại."

"Đây chính là trận chiến của yêu nghiệt đứng đầu, dù Tử Vân Tức, Tần Phi cũng được coi là yêu nghiệt, nhưng so với hai người này, lại kém hơn không ít."

Người của bộ lạc Cửu Lê đều ở trong tối kinh thán.

Mà ở phía xa trên ngọn núi, cũng không ít người nhìn trận chiến này, bọn họ đều là thiên kiêu giới tử bị hấp dẫn tới.

Trong đó, một thiếu nữ mặc áo bào hoa lệ màu đen, phía trên khắc đồ án Bỉ Ngạn Hoa nhìn Sở Cuồng Nhân, bên trong con mắt màu đỏ ngòm lướt qua một tia dị sắc.

"Phân thân này của hắn, càng thêm cường đại."

Thiếu nữ này, chính là Hoa Vô Ái.

Vốn dĩ, nàng không có hứng thú đến Tử Vi Tinh, nhưng mà, từ sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, liền không tự chủ bị đối phương hấp dẫn.

Hoặc là nói, nàng bị loại mệnh cách hư vô trên người đối phương hấp dẫn.

Cho nên, nàng cũng đi tới Tử Vi Tinh, muốn nhìn một chút, người có mệnh cách hư vô này, còn có thể làm ra chuyện gì.

Thậm chí, nàng muốn đích thân tiếp xúc với bản tôn của Sở Cuồng Nhân.

"Mặt khác, nữ tử áo trắng kia, thú vị, nàng biến thành bộ dáng này, đi theo bên người Sở Cuồng Nhân, có gì ý đồ?"

Hoa Vô Ái nhìn Thạch Anh trong đám người, không khỏi nỉ non nói.

Nhưng mà, sau khi nhìn thoáng qua, nàng liền thu hồi ánh mắt.

Tuy Thạch Anh cũng rất thú vị, nhưng hiện tại, Sở Cuồng Nhân vẫn khiến nàng cảm thấy hứng thú nhất.

Trên bầu trời của bộ lạc Cửu Lê, trận chiến giữa Sở Cuồng Nhân và Thạch Thiên Hiên đã đạt đến cực hạn, Hủy Diệt chi ý dồi dào vô tận, sát phạt chi khí cùng với ma khí đang điên cuồng va đập vào nhau.

Dường như, mọi người thấy trong hư không xuất hiện hai đạo hư ảnh.

Một người tay cầm trường thương đen nhánh, khuôn mặt cương nghị, trên người có đạo văn vô tận xoay quanh, tiên huy vạn đạo!

Một người tay cầm thanh trường kích bằng đồng, hai mắt như điện, trên mặt đeo một cái giáp mặt, dữ tợn doạ người, giống như vị thần trên chiến trường!

"Là Ma Tổ La Hầu, còn có Xi Vưu!"

Có thiên kiêu không nhịn được mà lên tiếng kinh hô.

Hợp Đạo pháp của hai Đại Ma Tổ, đụng vào nhau, đúng là hoá ra một tia sức mạnh của hai Đại Ma Tổ, dựa vào hai người Sở Cuồng Nhân, hiện ra trên cõi trần! !

Mặc dù chỉ là một chút sức mạnh, nhưng cũng đủ dọa người rồi!

Mọi người không khỏi nghĩ đến, những cường giả Hợp Đạo cổ lão này, đã thật sự hoàn toàn tiêu tán ở trong thiên địa rồi sao?

Qua vô số năm, truyền thừa của bọn họ vẫn còn, tiên thức vẫn còn ở đó.

Vậy bản tôn của bọn họ, có phải thật sự bị diệt vong hay không?

Không có người nào có thể nói rõ.

Bởi vì, cảnh giới Hợp Đạo, cao thâm khó dò, số lượng ở Tiên giới, thậm chí vũ trụ cũng chỉ lác đác vài người.

Đùng! !

Lúc này, sau khi cực chiêu của Sở Cuồng Nhân, Thạch Thiên Hiên va chạm, mỗi người đều nhanh chóng lùi lại!

"Đây đã là toàn bộ sức mạnh của ngươi rồi sao?"

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Đại Hoang Kích, lạnh nhạt nói ra.

Thạch Thiên Hiên cau mày lại, lập tức hừ lạnh nói: "Sở Cuồng Nhân, đừng giở trò thần bí, ngươi cũng đã đến cực hạn rồi đi."

"Cực hạn của ta, làm sao có thể để ngươi phỏng đoán được?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Chỉ thấy ở trên người hắn, có từng đạo ma văn màu tím huyền diệu hiện lên, một luồng khí tức càng thêm cuồng bạo, mạnh mẽ tiết ra! !

Cửu Lê tộc trưởng thấy thế, không khỏi kinh hô: "Đây là, ma văn Xi Vưu! !"

Hắn không nghĩ tới, chỉ trong thời gian ngắn, Sở Cuồng Nhân không chỉ học xong Đại Hoang Kích Pháp, mà còn nắm giữ cả ma văn Xi Vưu.

Ma văn Xi Vưu hiện ra, khí tức của Sở Cuồng Nhân liên tục tăng lên!

Uy áp cường đại kia, khiến Thạch Thiên Hiên cảm nhận được một luồng áp lực vô cùng mạnh mẽ, sắc mặt dần dần trở nên ngưng trọng.

"Ngươi cho rằng, chỉ có ngươi mới có pháp môn giúp tăng chiến lực sao?"

"Trạng thái thí thần, mở ra! !"

Chỉ thấy Thạch Thiên Hiên quát lạnh một tiếng, Thí Thần Thương trong tay tản ra một luồng dao động kỳ diệu, trên thân thương, có đạo văn chợt lóe lên.

Ngay sau đó, khí tức của Thạch Thiên Hiên cũng tăng lên một khoảng.

"Há, vậy như thế này thì sao?"

Sở Cuồng Nhân lấy ra giáp mặt dữ tợn, đeo lên mặt.

Giáp trên mặt, ma văn lóe lên, khí tức của Sở Cuồng Nhân, lại tăng vọt lần nữa, đó là, Tu La Giáp Diện! !

Tu La Giáp Diện hiện ra, gia tăng uy lực của ma văn!

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, đánh ra một kích, uy lực giống như có thể đánh nát Hoa Sơn, uy thế tuyệt luân!

Thạch Thiên Hiên giơ thương ngăn cản, một tiếng đùng vang lên, sức mạnh khổng lồ khiến toàn bộ cơ thể của hắn nhịn không được mà run rẩy, mặt đất dưới chân trực tiếp nổ tung, nửa người đều hãm xuống mặt đất!

Thời khắc này, sức mạnh của Sở Cuồng Nhân đã vượt qua hắn!

"Đáng chết! !"

Thạch Thiên Hiên thét dài một tiếng, ma khí cuồn cuộn tiết ra, xé rách mặt đất bốn phía.

Hắn có ý đồ muốn phản kích.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại liên tục đánh ra một kích rồi lại một kích, mỗi một lần trường kích trong tay vung ra, đều rất giống như muốn nghiền ép mảnh thiên địa này.

Dù Thạch Thiên Hiên có Thí Thần Thương trong tay, nhưng vẫn bị đánh đến mức liên tục bại lui như cũ, căn bản không hề có lực phản kích!

Ầm! !

Thạch Thiên Hiên bị một kích của Sở Cuồng Nhân quét trúng, cả người bị đánh bay ra ngoài, đập vỡ một dãy núi.

Hắn nằm ở bên trong phế tích, khăn choàng bung ra, có chút chật vật, sắc mặt âm trầm đến mức gần như nhỏ nước: "Vì cái gì, vì cái gì ta vẫn không phải là đối thủ của hắn? !"

Chẳng lẽ, hắn sẽ mãi không thể chiến thắng sao? !

"Thanh Diệp Kiếm Hải! !"

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy kiếm khí đầy trời, bỗng dưng ngưng tụ, Sở Cuồng Nhân đã thi triển thần thông của Tiên Thể Chí Tôn.

Vô số kiếm khí bao phủ thiên địa, liên tục đánh về phía Thạch Thiên Hiên.

Hắn vung vẩy thần thương, ngăn cản vô số kiếm khí.

Nhưng sau đó, một chùm sáng hai màu đen trắng còn kinh khủng hơn mấy đạo kiếm khí vừa rồi tuôn ra, đó là Tạo Hóa Thần Quang của âm Dương Lưỡng Nghi! !

Thần quang dung hợp với kiếm khí, đánh về phía Thạch Thiên Hiên, hắn nhất thời sơ ý, trực tiếp bị thần quang đánh trúng, tiên khu gần như nổ tung, phun ra một ngụm máu lớn.

Mọi người thấy thế, không khỏi kinh thán.

Phải biết rằng, ngoại trừ truyền thừa của Xi Vưu, Sở Cuồng Nhân còn có các loại Tiên Thể Chí Tôn.

Thủ đoạn của hắn, có thể nói là tầng tầng lớp lớp!

Thần thông của một loại Tiên Thể đã vô cùng cường đại, chớ nói chi là những Thần Thông này dung hợp lại rồi biến hóa, càng khiến người ta khó mà phòng bị.

"Không được, ta nhất định phải rời đi! !"

"Hiện tại, ta không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, nhất định phải mau chóng rời khỏi đây! !"

Thạch Thiên Hiên quyết định thật nhanh, bóng người hóa thành một đạo lưu quang muốn đào tẩu.

"Muốn đi?"

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, vô số đạo văn trắng bạc lấy hắn làm trung tâm nhanh chóng khuếch tán, phong tỏa đất trời bốn phía!

Một luồng sức mạnh phong ấn thời không cường đại, trong nháy mắt đã hạn chế thân ảnh của Thạch Thiên Hiên.

Sở Cuồng Nhân vung thanh trường kích bằng đồng trong tay, nện ở trên người Thạch Thiên Hiên, dường như đánh nát tiên khu của đối phương, khiến Thạch Thiên Hiên trọng thương thổ huyết ngay tại chỗ.

Ngay khi hắn chuẩn bị thừa thắng xông lên, dùng một chiêu giết chết Thạch Thiên Hiên.

Nơi xa, bỗng nhiên có một đạo hạo quang ngút trời!

Một luồng gợn sóng vô cùng mạnh mẽ khuếch tán ra, trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ Tử Vi Tinh!

Giữa thiên địa, chợt có đạo âm truyền ra, đạo văn bao trùm bầu trời.

Long Phượng trình tường, Kỳ Lân vượt biển, Huyền Vũ nắm bia, địa dũng kim liên và các loại dị tượng điềm lành, hiển ra ở chân trời.

"Luồng khí tức này..."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía nơi xa, trong mắt lướt qua một tia dị sắc.

Mà thừa dịp dị tượng xuất hiện, Thạch Thiên Hiên nắm bắt thời cơ, thúc giục ma khí đến cực hạn, thậm chí quyết định thật nhanh, thiêu đốt mệnh nguyên để khiến ma khí bạo phát trong thời gian ngắn, xé mở sự giam cầm của Thời Không Phong Ấn Thuật, hóa thành một đạo hắc quang, trốn vào bên trong hư không, biến mất không thấy gì nữa.

"Ha, vậy thì trước hết để cho ngươi kéo dài hơi tàn đi."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, cũng không truy đuổi, mà nhìn về nơi phát ra dị tượng: "Dường như, có chuyện thú vị hơn đang diễn ra."

Chương 1360 - Thiên Đạo Tháp bốn phương, thu phục Cửu Lê, yêu nghiệt các phương

Một đạo thân ảnh chật vật đi vào trên một ngọn núi, trong nháy mắt bố trí xuống một cấm chế dày đặc, ẩn giấu thân thể.

Cuối cùng, rốt cục thân ảnh này không chống đỡ nổi, thổ huyết ngã xuống đất, khí tức vô cùng uể oải.

Người này, chính là Thạch Thiên Hiên.

Hắn lúc này, có thể nói là vô cùng chật vật, tiên khu bị thương nặng, vô số đạo văn khắc sâu phía trên tiên khu gần như bị phá nát, khăn choàng tản ra, khí tức yếu ớt.

"Sở Cuồng Nhân..."

"Đáng chết, cho dù hiện tại ta có Thí Thần Thương trong tay, nhưng vẫn không phải là đối thủ của người nọ như cũ sao?"

"Hơn nữa, hắn còn không đụng tới Diệt Thế Hắc Liên!"

Thạch Thiên Hiên cắn răng, sắc mặt biến hóa không ngừng, cảm xúc của hắn đối với Sở Cuồng Nhân, là phẫn nộ, thống hận, lại có kiêng kị và e ngại.

Hắn hiểu rõ, trận chiến vừa rồi, rất có thể Sở Cuồng Nhân còn không hề sử dụng toàn lực.

Ít nhất, đối phương còn chưa sử dụng chí bảo Tiên Thiên bản nguyên là Diệt Thế Hắc Liên, đây chính là một món đại sát khí không kém gì Thí Thần Thương.

Nhưng mà, hắn cũng không biết, Sở Cuồng Nhân giao thủ với hắn chỉ là một phân thân, mà Diệt Thế Hắc Liên hắn tâm tâm niệm niệm, thì đang ở trên người bản tôn Sở Cuồng Nhân.

Cũng may là hắn không biết, nếu nói, tâm trạng nhất định sẽ sụp đổ.

Một phân thân đã có thể đánh bại bản thân?

Vậy thì, bản tôn thì sao?

Thực lực của bản tôn kinh khủng đến cỡ nào, chuyện này khiến hắn không dám suy nghĩ tiếp.

"Nhưng mà, dao động bạo phát ra khi giao thủ với Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?"

Thạch Thiên Hiên nhìn về phía nơi xa, cũng chính là nơi phát ra dị tượng, không khỏi trầm ngâm.

Mà lúc này.

Phía trên Tử Vi Tinh, bốn phương tám hướng đông nam tây bắc, đều phát sinh dị tượng, dao động huyền diệu kia, bao phủ toàn bộ Tử Vi Tinh.

Chỗ có thiên kiêu, giới tử, đều nhịn không được nhìn về nơi phát ra dị tượng, lộ ra vẻ tìm tòi nghiên cứu.

"Thật là khủng khiếp, dao động thật huyền diệu, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?"

"Chẳng lẽ, có trọng bảo nào đó hiện thế sao?"

"Bốn phương tám hướng, chẳng lẽ có bốn món trọng bảo đồng thời hiện thế?"

Vào lúc mọi người kinh nghi bất định.

Chỉ thấy tứ phương Tử Vi Tinh có vô số đạo văn ngưng kết, bên trong hạo quang sáng chói, bốn tòa tháp cao nguy nga có dị tượng vờn quanh, đỉnh thiên lập địa!

Bốn tòa tháp cao, phân tán ở tứ phương Tử Vi Tinh.

Đạo âm huyền diệu truyền ra, sau khi mỗi thiên kiêu giới tử nhìn thấy bốn tòa tháp cao này, dường như hiểu ra cái gì đó.

"Đây là, Tử Vi Thiên Đạo Tháp!"

"Đây là tháp Thiên Đạo do Thiên Đạo Tử Vi Tinh ngưng tụ ra, chỉ cần có thể thông qua khảo nghiệm của tháp Thiên Đạo, liền có thể thu hoạch được cơ duyên khổng lồ."

Mọi người không khỏi kinh ngạc, ngay lập tức, ánh mắt rực lửa nhìn Tháp Thiên Đạo.

Tử Vi Tinh, có Thiên Đạo.

Mà lúc này, Thiên Đạo Tử Vi Tinh này, vì khảo nghiệm thiên kiêu giới tử các phương, cũng vì đẩy mạnh tiến trình giới tử chi tranh, ngưng tụ ra tháp Thiên Đạo ở bốn phương!

Tháp Thiên Đạo này, có 999 tầng!

Mỗi khi xông qua chín tầng, là có thể thu được một món bảo vật do Thiên Đạo ban cho, tới cuối cùng, xông đến tầng thứ 990 chín, sẽ có một cọc đại cơ duyên tuyệt thế! !

Nghĩ đến đây, toàn bộ thiên kiêu giới tử đều có hành động.

Trong lúc nhất thời, bọn họ đều chạy về phía tháp Thiên Đạo.

Mà bên trong bộ lạc Cửu Lê.

Tất nhiên Sở Cuồng Nhân cũng biết chuyện tháp Thiên Đạo, đối với cơ duyên như vậy, tất nhiên hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Nhưng mà, hắn còn muốn ổn định bộ lạc Cửu Lê.

Hắn đã thu hoạch được truyền thừa của Xi Vưu, lại bị bộ lạc Cửu Lê xem là chúa cứu thế, vậy thì, hắn không ngại thu phục đối phương.

Quá trình này vô cùng đơn giản.

Hắn cứu Cửu Lê hai lần liên tiếp, trong mắt tộc nhân Cửu Lê, hắn đã sánh ngang với sứ giả của Xi Vưu.

Nếu như hắn nguyện ý, giơ tay lên, thậm chí sẽ có một đám người đồng ý để hắn làm tộc trưởng.

Sau khi hàn huyên một đêm với tộc trưởng Cửu Lê, Cửu Lê tộc trưởng tỏ ý, nguyện ý chỉ huy toàn bộ bộ lạc Cửu Lê, sau này sẽ như thiên lôi sai đâu đánh đó theo lời của Sở Cuồng Nhân.

"Cửu Lê đã thần phục với ta, thì tất nhiên ta sẽ không để cho Cửu Lê tiếp tục chịu ủy khuất."

"Đợi tương lai ta trở thành Chủ Nhân Tiên Giới, chắc chắn sẽ giúp Cửu Lê tộc rời khỏi Tử Vi Tinh, sau đó, Tiên giới to lớn, vũ trụ bao la, Cửu Lê sẽ không còn bị trói buộc!"

Sở Cuồng Nhân hứa hẹn.

Tử Vi Tinh này nhìn như là một khối đất lành để tu hành, có vô số cơ duyên, nhưng đại đa số tu sĩ cao tầng đều biết, Tử Vi Tinh này, thật ra là một lồng giam!

Lúc trước, Tử Vi Tiên Đế của Tiên Đình, vì tô điểm cho Tử Vi Tinh, bắt được không ít chủng tộc ở Tiên giới, đặt bọn họ ở Tử Vi Tinh, để bọn họ tự do phát triển, lại thiết lập cấm chế, sau đó sinh linh sinh sống ở nơi này, dù có tu hành đến loại cảnh giới nào, chỉ cần không mạnh hơn Tử Vi Tiên Đế, sẽ không có cách nào rời đi.

Tu sĩ cao tầng ở Tử Vi Tinh khát vọng tự do đã lâu.

Vì tự do, bọn họ gần như có thể hi sinh tất cả.

Mà lần giới tử chi tranh này, chính là cơ hội của các sinh linh phía trên Tử Vi Tinh.

Đoạt được ý chí Tiên giới, trở thành giới tử là có thể rời đi, hoặc là nâng đỡ một giới tử, để hắn trở thành Chủ Nhân Tiên Giới, tương lai, dưới sự trợ giúp của đối phương, cũng có thể giành lấy tự do.

Bộ lạc Cửu Lê, có thể nói là đã lựa chọn loại thứ hai.

"Tiếp đó, ta phải đi đến tháp Thiên Đạo một chuyến."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Đối với toà cơ duyên này, hắn cảm thấy hết sức hứng thú, có lẽ sẽ có thu hoạch không nhỏ.

Mà ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, Phù âm, Thạch Anh, Lê Phi cũng cùng đi theo.

Đây là sự an bài của Cửu Lê tộc trưởng.

Theo như lời của hắn nói, là vì Lê Phi có thiên phú cực cao, nhưng lại thiếu kinh nghiệm, hy vọng có thể nhờ cơ hội lần này, để nàng trưởng thành thật tốt.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại hiểu rõ, Cửu Lê tộc trưởng đang lo lắng.

Lo lắng mình vừa rời khỏi bộ lạc Cửu Lê, thì không còn quan tâm đối phương, cho nên mới để Lê Phi đi theo hắn, tốt nhất là để Lê Phi ở trước mặt Sở Cuồng Nhân kiếm chút hảo cảm, lấy được địa vị nhất định trong lòng hắn, nếu như có thể kết đôi, vậy thì không thể tốt hơn, nếu như vậy, bộ lạc Cửu Lê trong lòng hắn sẽ càng quan trọng hơn.

Đối với tâm tư nhỏ của Cửu Lê tộc trưởng, Sở Cuồng Nhân nhìn ở trong mắt, nhưng không hề cự tuyệt.

Đã đã thu phục được Cửu Lê, vậy thì hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Bên trong Cửu Lê, Lê Phi là người có giá trị để huấn luyện nhất, hắn cũng không ngại bồi dưỡng một phen, tương lai có lẽ sẽ là trợ lực.

Tháp Thiên Đạo có bốn tòa, ở bốn phương đông tây nam bắc.

Nơi bọn người Sở Cuồng Nhân tiến về, chính là tháp Thiên Đạo ở hướng đông.

Mà trừ hắn ra, xung quanh tháp Thiên Đạo, đã có không ít người tới.

"Đây chính là Tháp Thiên Đạo sao? Quả nhiên không hề tầm thường."

Bên ngoài Tháp Thiên Đạo, một thiên kiêu nhìn 999 tầng tháp cao kia, không khỏi lên tiếng tán thưởng.

Tháp Thiên Đạo vụt lên từ mặt đất, nguy nga vững vàng, đâm thẳng vào mây trời, phía trên còn có hàng tỉ tiên huy, vô số đạo văn huyền diệu khắc ở bên ngoài tháp cao, vô cùng huyền ảo.

"Hiện tại, cũng là thời điểm nên tiến vào tìm tòi."

Có thiên kiêu đã không thể chờ đợi.

Vút...

Lúc này, một đạo lưu quang bay đến, trên người tràn ngập khí tức Thiên Đạo vô biên cường đại, nhất cử nhất động, rung chuyển sơn hà khắp nơi.

Có thiên kiêu nhìn người tới, kinh hô một tiếng: "Là Thiên Đạo Tử! !"

Thiên Đạo Tử, một trong những yêu nghiệt bên trong sân thi đấu tinh không, thực lực của hắn mạnh mẽ, cũng coi là đứng hàng đầu ở bên trong một đám yêu nghiệt.

"Tháp Thiên Đạo, tháp này ẩn chứa sức mạnh Thiên Đạo, với ta mà nói, tuyệt đối là một cọc cơ duyên to lớn!"

Thiên Đạo Tử nhìn Tháp Thiên Đạo, có chút kích động.

Lập tức, bóng người hắn lóe lên, phi thân tiến vào bên trong Tháp Thiên Đạo.

Mà ngoại trừ hắn, lại có thiên kiêu, yêu nghiệt các phương đi vào.

Một luồng phật quang sáng chói chiếu rọi chân trời, đó là yêu nghiệt Phật Môn, người tới mặc áo cà sa màu vàng đỏ, tuy trên người tản ra phật quang, nhưng trong tay lại cầm lấy một thanh Giới Đao, sát khí ngút trời.

"Là Vô Giới Tăng của tịnh thổ Thắng Nghiệp!"

Trong hư không, có vòng xoáy màu đen xuất hiện.

Bên trong vòng xoáy, có ba thanh niên tràn ngập khí tức âm trầm đi ra, đây là truyền nhân của âm Tào Địa Phủ.

Chân trời đột nhiên có tử quang, chiếu sáng thiên địa.

Mà bên trong tử quang, có một thanh niên tuấn lãng ngẩng đầu dậm chân mà đến, trên người tràn ngập một luồng khí tức tôn quý.

"Là hắn, Tiểu Thiên Quân của Tử Vi các!"

Có người nhịn không được mà kinh hô, thần sắc hoảng hốt.

Tiểu Thiên Quân của Tử Vi các, đây chính là một trong những yêu nghiệt cao cấp nhất bên trong Tử Vi Tinh.

Ngoại trừ Tiểu Thiên Quân của Tử Vi các, nơi xa còn có một chiếc chiến thuyền rộng rãi bay trên không trung, mà trên boong tàu của chiến thuyền, có một thanh niên mặc long bào đứng đấy, mặt mày như điện, lộ ra bá khí!

Mà hắn cũng là yêu nghiệt đứng đầu nổi danh bên trong Tử Vi Tinh, có thể sánh ngang với Tiểu Thiên Quân của Tử Vi các!

Đại thiếu của Tần gia, Tần Phong Vân!

Chương 1361 - Các loại khen thưởng, ngàn viên Chứng Pháp Ấn, chỉ có thế thôi sao?

Bên ngoài Tháp Thiên Đạo, toàn bộ thiên kiêu yêu nghiệt các phương đi vào, không ngừng lướt vào bên trong Tháp Thiên Đạo, bắt đầu vượt tháp, giành cơ duyên.

Nhưng cũng không lâu lắm, có một ít thiên kiêu tu vi không đủ cũng từ bên trong tháp bay ra.

Bọn họ có vẻ hơi chật vật, giống như là bị đánh văng ra ngoài.

"Đây chính là Tháp Thiên Đạo sao? Quả nhiên không hề tầm thường, với thực lực của ta, vậy mà chỉ có thể xông đến tầng thứ chín là đã không còn cách nào đi tiếp."

Một thiên kiêu nhịn không được cảm khái nói ra.

Tháp Thiên Đạo, 999 tầng, mà hắn chỉ xông đến tầng thứ chín đã thất bại, ngay cả lần khen thưởng thứ nhất cũng không có lấy được, điều này khiến tinh thần của hắn vô cùng sa sút.

"Cũng không biết, người nào có thể xông tới tầng cao nhất, thu hoạch được phần cơ duyên Thiên Đạo tuyệt thế kia đây?"

"Thôi đi, đó căn bản là chuyện không có khả năng."

Có thiên kiêu nhịn không được nhếch miệng: "Thực lực của ta ở bên trong thiên kiêu, đã coi như đứng đầu, nhưng với thực lực của ta cũng chỉ là đạt tới tầng thứ hai mươi bảy, mà càng đi lên, khảo nghiệm càng khó, muốn đạt tới tầng thứ 999, đó đơn giản là chuyện không thể nào!"

"Đúng vậy, phần đại cơ duyên tuyệt thế này, có lẽ sẽ không ai có thể có được."

"Cho dù là Thiên Đạo Tử, truyền nhân âm Phủ, hoặc là yêu nghiệt phía trên Tử Vi Tinh, có lẽ bọn họ cũng khó có khả năng thu hoạch được phần cơ duyên kia."

Chúng thiên kiêu nghị luận ầm ĩ.

Mà vào lúc này.

Trong hư không, một bóng mặc bạch y, tóc đen, dung mạo tuyệt thế đi ra, nhất cử nhất động, đều vô cùng siêu phàm.

Nhìn người nọ, tu sĩ ở chỗ này vô cùng sợ hãi, đồng tử hơi hơi co rụt lại.

"Là hắn! !"

"Tên quái vật này, quả nhiên đến rồi!"

Có thể làm cho một đám thiên kiêu gọi là quái vật, ở bên trong sân thi đấu tinh không, chỉ có một người!

Có một không hai, vạn cổ cuồng nhân!

Sở Cuồng Nhân!

Mà ở sau lưng Sở Cuồng Nhân, còn có ba tuyệt đại giai nhân, mỗi người mỗi vẻ.

Một người nhìn thì ngoan ngoãn, có loại khí chất ngoài mềm trong cứng, chính là Thạch Anh, còn Phù âm thì có dáng người cao gầy, khí chất lãnh diễm, Lê Phi với hai con mắt màu tím, mang theo mị lực hoang dã.

Tam nữ ở xung quanh Sở Cuồng Nhân, nghe theo lời hắn, như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Đông đảo thiên kiêu thấy thế, mặt mũi không khỏi tràn đầy vẻ cực kỳ hâm mộ.

"Sở Cuồng Nhân này, diễm phúc thật sự không cạn, bên người luôn có mỹ nữ vờn quanh."

"Làm sao không thấy Lam Vũ, còn có Sở Hồng? Nghe nói hai nàng này cũng có không ít quan hệ với hắn, làm sao ở Tử Vi Tinh, không thấy được hai người này?"

"Có lẽ, đang ở nơi khác cũng khó nói."

"Sở Cuồng Nhân... Nếu là hắn, có lẽ có khả năng xông đến tầng cao nhất, đạt được phần cơ duyên tuyệt thế kia!"

Có thiên kiêu nói ra, những người còn lại nghe vậy, cũng nhịn không được mà trầm mặc.

Các thiên kiêu còn lại, thậm chí yêu nghiệt, bọn họ cũng dám nói, đối phương không thể, không có cách nào đi tới tầng cao nhất.

Nhưng Sở Cuồng Nhân...

Bọn họ không xác định.

Bởi vì đây chính là một tên quái vật!

Chưa từng có ai thấy được thực lực chân chính của hắn.

Cũng không người nào biết, rốt cuộc hắn có thể làm đến mức độ như thế nào.

Người khác có lẽ không được.

Nhưng mà, Sở Cuồng Nhân, lại không người nào có thể biết rõ!

Mọi thứ về hắn, đều là một điều bí ẩn!

"Đi thôi!"

Sở Cuồng Nhân nhìn Tháp Thiên Đạo, lập tức mang theo tam nữ tiến vào Tháp Thiên Đạo.

Mà trong chớp mắt khi hắn bước vào Tháp Thiên Đạo, quang cảnh bốn phía thay đổi, trở thành một không gian trắng xoá.

Ở chỗ này, hắn nhìn thấy một thanh niên.

Trong tay thanh niên cầm một thanh kiếm, không nói hai lời liền nhanh chóng phóng về phía Sở Cuồng Nhân, kiếm khí lạnh thấu xương, bạo phát trong nháy mắt!

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, khí tức chuyển động.

Dao động tiên nguyên cuồng bạo, nhanh chóng nghiền thanh niên này thành một làn sương máu, nổ tung!

Ngay sau đó, một bậc thang xuất hiện ở trước mặt hắn.

Đó là bậc thang đi đến tầng thứ hai của Tháp Thiên Đạo.

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một hồi, nhìn chung quanh, trừ hắn ra, cũng cũng không có người nào khác.

Hắn vừa sải bước ra, đi vào tầng thứ hai.

Lần này, đối thủ của hắn vẫn là một kiếm khách, nhưng mà thực lực cường đại hơn so với tầng thứ nhất, nhưng mà, vẫn không ngăn cản được một luồng khí tức của hắn như cũ.

Cứ như vậy, Sở Cuồng Nhân dùng tốc độ cực nhanh thông qua chín tầng đầu tiên.

Mà sau khi hắn đánh bại đối thủ ở tầng thứ chín, một luồng kim quang lấp lóe, một viên đan dược ánh vàng rực rỡ xuất hiện ở trước mặt hắn.

"Há, đây là phần thưởng đầu tiên sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn đan dược kia, cũng chỉ là một viên Thiên Tiên Đan bình thường, không có ích lợi gì đối với hắn.

"Tháp Thiên Đạo có 999 tầng, mỗi lần vượt qua chín tầng, là sẽ có một phần thưởng, nói cách khác, có một trăm mười một phần thưởng!"

"Phần thưởng thứ nhất, không lọt nổi mắt xanh của ta, cũng không biết, phần thưởng cuối cùng, sẽ là cơ duyên bực nào."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói, hắn trực tiếp khoá mục tiêu ở tầng cao nhất của Tháp Thiên Đạo!

Tầng thứ mười, tầng thứ mười một...

Tầng thứ hai mươi, thứ ba mươi tầng, tầng thứ năm mươi, tầng thứ một trăm...

Sở Cuồng Nhân dùng tốc độ cực nhanh, nhanh chóng trèo lên đỉnh của Tháp Thiên Đạo, mà dọc theo con đường này, hắn cũng thu được vài chục phần thưởng.

Phần thưởng từ đan dược cấp Thiên Tiên bình thường, dần dần tăng cao.

Lúc nhận phần thưởng thứ mười một, đã là một món Chân Tiên khí có đẳng cấp khá cao.

Nhưng mà, những thứ này vẫn không hề có ích lợi đối với Sở Cuồng Nhân.

Hắn tiếp tục đi lên.

Đùng!

Tháp Thiên Đạo, tầng thứ 135.

Sở Cuồng Nhân giết chết một con Yêu thú có thực lực có thể so với Thiên Tiên đỉnh phong, trước mặt hiện ra phần thưởng thứ mười lăm của Tháp Thiên Đạo.

Phần thưởng kia, khiến hai mắt Sở Cuồng Nhân hơi hơi sáng lên.

"Đây là, Chứng Pháp Chi Ấn!"

Phần thưởng thứ mười lăm, đúng là một viên Chứng Pháp Chi Ấn có phẩm bậc cực tốt!

"Sau khi trở về, vừa lúc có thể lấy ra dung nhập vào bên trong Côn Ngô."

Côn Ngô Kiếm, có thể dung luyện Chứng Pháp Chi Ấn.

Sau đó, hắn lại dùng tốc độ cực nhanh vượt qua chín tầng.

Lần này, xuất hiện ở trước mặt hắn, vẫn là Chứng Pháp Chi Ấn, nhưng mà, từ một viên như lúc trước, biến thành hai viên.

Kế tiếp, dường như Tháp Thiên Đạo đang đùa với hắn, mười phần thưởng tiếp theo, tất cả đều là Chứng Pháp Chi Ấn, nhưng mà số lượng đang không ngừng tăng lên.

Từ một viên đến hai viên, bốn viên, tám viên, 16 viên, 32 viên, không ngừng gấp bội.

Đợi đến lần thứ mười, hắn đã thu được 1,024 viên Chứng Pháp Chi Ấn!

"Ha ha, lần này, Côn Ngô có thể tăng cao uy lực rồi."

1000 mấy trăm viên Chứng Pháp Chi Ấn, muốn dùng một lần duy nhất dung nhập tất cả vào bên trong Côn Ngô, uy lực của Côn Ngô, lại có thể tăng lên không ít, nếu như có thể phát huy ra toàn bộ uy lực của đám Chứng Pháp Chi Ấn này, sự gia tăng cho tiên pháp, sẽ đạt tới một mức độ cực kỳ đáng sợ!

Tiếp đó, phần thưởng cũng không còn là Chứng Pháp Chi Ấn, điều này khiến Sở Cuồng Nhân có chút thất vọng.

Thời gian lưu chuyển, mười ngày trôi qua.

Bây giờ, Sở Cuồng Nhân đã đi tới tầng thứ chín trăm! !

Hắn đã thu được một trăm phần thưởng!

Một trăm phần thưởng này, ngoại trừ Chứng Pháp Chi Ấn, trong đó còn có các loại Tiên Khí, đan dược, tiên pháp, vân vân.

Tháp Thiên Đạo.

Tầng thứ 901.

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, ánh mắt vẫn không hề gợn sóng.

"Trên đường đi, tuy thực lực kẻ địch của Tháp Thiên Đạo đang không ngừng tăng lên, nhưng mà, vẫn còn chưa xuất hiện một kẻ có thể khiến ta động thủ."

"Nếu chỉ có như thế, thì cơ duyên cuối cùng của Tháp Thiên Đạo này, chắc hẳn cũng sẽ không quá cao."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Cơ duyên lớn nhỏ, thường có quan hệ trực tiếp với độ khó của khảo nghiệm.

Cơ duyên càng khó lấy được, giá trị của nó càng lớn.

Mà đoạn đường xông tới nơi này, Sở Cuồng Nhân còn chưa gặp được một đối thủ thật sự làm khó hắn.

Chuyện này khiến hắn không khỏi nghi hoặc đối với cơ duyên của Tháp Thiên Đạo.

Tháp Thiên Đạo, chỉ có thế thôi sao?

Lúc này.

Trong hư không truyền đến một tiếng rồng gầm to rõ!

Long uy cuồn cuộn, gào thét tuôn ra!

Chương 1362 - Ngũ hành chí bảo, cùng chung chí hướng, một khúc kinh diễm năm tháng

Tháp Thiên Đạo, tầng thứ 901!

Có thể xông đến tầng này, trên cơ bản đều là yêu nghiệt bên trong thiên kiêu, thực lực của mỗi một người đều không hề tầm thường.

Mà mỗi yêu nghiệt đi tới một tầng này, chỉ nghe thấy một tiếng rồng gầm quanh quẩn, long uy cuồn cuộn bao phủ khắp nơi, khiến sắc mặt không ít người vượt ải hơi đổi một chút.

Một con Chân Long đỏ thẫm, xuất hiện ở trước mặt người vượt tháp.

Chân Long này thân dài gần vạn trượng, mỗi một miếng vảy rồng đều giống như một tấm khiên không thể phá hủy, tiếng thở dốc trầm trọng vang vọng trên không trung, kéo theo từng đạo từng đạo long tức.

"Đối thủ lần này, là một con Chân Long!"

"Thật sự không hề tầm thường."

"Độ khó khảo nghiệm của Tháp Thiên Đạo dần dần tăng lên, cách mỗi chín tầng, sẽ tăng lên một cấp độ, xem ra khảo nghiệm tiếp xuống, sẽ chỉ cao hơn chứ không thấp hơn so với con Chân Long này!"

Khảo nghiệm ở tầng 901 đối với yêu nghiệt mà nói, mặc dù có chút khó giải quyết, nhưng phần lớn cũng có thể thông qua.

Nhưng phải biết rằng, đây chỉ là tầng thứ chín trăm mà thôi!

Khoảng cách leo lên đỉnh của Tháp Thiên Đạo, còn có 98 tầng, hiện tại đã xuất hiện đối thủ tiếp cận yêu nghiệt, khảo nghiệm phía sau khó đến cỡ nào, là chuyện có thể tưởng tượng được.

Trong lòng không ít yêu nghiệt đều khó tránh khỏi có chút nặng nề.

"Ha ha, thú vị!"

Hoàn toàn ngược lại với rất nhiều thiên kiêu có nội tâm trầm trọng, Sở Cuồng Nhân lại cảm thấy thú vị dạt dào.

Vốn dĩ, hắn đã cảm thấy khảo nghiệm này có chút quá đơn giản.

Mà bây giờ, lại hợp ý hắn!

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh, vừa sải bước ra, sau lưng có Phù Tang Thần Thụ màu vàng đỏ hiện ra, hàng tỉ tiên huy lưu chuyển, sức mạnh âm Dương cường đại bạo phát trong nháy mắt!

Một tiếng ầm ầm vang lên, hư không nổ tung.

Tuy Chân Long này muốn ngăn cản, nhưng lại không phải là đối thủ, bị đánh thành một làn sương máu, nổ tung ngay tại chỗ!

Bậc thang kim sắc hiện lên.

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, đi vào tầng thứ chín trăm linh hai!

Đối thủ lần này, chính là một con Thao Thiết!

Một con Thao Thiết thuần huyết.

Mặc dù cường đại hơn so với con Chân Long trước đó một chút, nhưng vẫn không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân như cũ, bị hắn dùng một kiếm chém nát!

Ở những tầng tiếp theo.

Đối thủ mà Sở Cuồng Nhân và yêu nghiệt khác gặp phải không phải Thần Thú, Hung thú thuần huyết, cũng là thiên kiêu cùng cảnh giới nắm giữ Tiên Thể đỉnh phong.

Bên trong tầng thứ chín trăm bốn mươi năm.

Truyền nhân của Tống Đế Vương ở âm Tào Địa Phủ đang giao thủ với một thiên kiêu có Tiên Thể cấp Tôn đỉnh phong.

Thiên kiêu này, là do Tháp Thiên Đạo biến ra, thực lực cực mạnh, cho dù truyền nhân của Tống Đế Vương là yêu nghiệt, cũng phải lâm vào bên trong khổ chiến.

Ầm, ầm, ầm!

Các loại tiên pháp, thần thông Địa Phủ, được truyền nhân của Tống Đế Vương thi triển ra, không ngừng đánh về phía đối thủ ở đối diện, mà đối phương cũng thúc giục cực chiêu để ứng phó.

Năng lượng cuồng bạo tràn ngập trong hư không.

"Xem ra muốn đánh bại gia hỏa này, không phải là một chuyện đơn giản."

Đùng!

Một làn sương máu nổ tung!

Đối thủ ở tầng thứ chín trăm bốn mươi năm, thiên kiêu nắm giữ Tiên Thể cấp Tôn đỉnh phong, bị Sở Cuồng Nhân dùng một quyền đánh chết!

Một làn kim quang lơ lửng.

Đó là phần thưởng thứ một trăm linh năm.

Bên trong kim quang, có một đoàn thần hỏa chập chờn, nhiệt độ nóng rực gần như khiến hư không vặn vẹo.

Đây là một đoàn thần hỏa!

"Há, đứng thứ hai mươi ba phía trên bảng Thần Hỏa, Khiếu Thiên Hoả, ừm, cũng coi như không tệ."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Tuy trong tay hắn đã có mười mấy loại thần hỏa, nhưng loại vật như thần hỏa này, bấy nhiêu đó cũng hơi ít, dù sao đến lúc đó cũng có thể để Hoàng Hỏa của bản tôn căn nuốt nó để lớn mạnh lớn.

Hắn đi đến tầng cao hơn.

Tầng thứ chín trăm năm mươi bốn.

Sức mạnh thủy lưu đầy trời tràn ngập ở trong hư không, uy áp vô cùng doạ người từ bốn phương tám hướng trút xuống.

Tất cả yêu nghiệt đi tới tầng này, dường như đi tới biển sâu trong nháy mắt.

Áp lực biển sâu nghiền ép đến từ bốn phương tám hướng, làm bọn họ không thể không dùng hết toàn lực đi ngăn cản.

Ngay sau đó, ở dưới biển sâu, một bóng người hiện lên.

Đó là một bóng người tạo thành từ dòng nước, thấy không rõ khuôn mặt, thân hình giống như nữ tử, thướt tha, nhưng hai tay vung ra, sức mạnh thủy lưu dồi dào đánh về phía người vượt tháp!

Vốn dĩ đám người xông tháp phải đối mặt với áp lực biển sâu vô tận kia, hiện tại lại gặp phải công kích đến từ người thủ tháp, nhất thời đáp ứng không xuể.

"Ngăn lại cho ta! !"

Truyền nhân của Tống Đế Vương nổi giận gầm lên một tiếng, âm khí trong cơ thể phun ra ngoài, kết hợp với sức mạnh Luân Hồi, hóa thành một vòng xoáy!

Nhưng cũng vô dụng!

Chỉ trong một đòn, vòng xoáy đen nhánh kia nhanh chóng sụp đổ!

Tống Đế Vương bị đánh ra Tháp Thiên Đạo ngay tại chỗ, đã mất đi tư cách vượt tháp.

"Đáng chết, đáng chết!"

Bên ngoài Tháp Thiên Đạo, sắc mặt Tống Đế Vương vô cùng âm trầm: "Tầng tháp đó quá khó khăn, căn bản không thể vượt qua nổi."

Bên trong tầng chín trăm năm mươi bốn.

"Luân Hồi Kiếp Quang!"

Sở Cuồng Nhân ở bên trong áp lực biển sâu, trên người có sức mạnh Luân Hồi hiển ra, một đạo kiếp quang đột nhiên bạo phát, hoàn toàn đánh nát bóng người được tạo thành từ dòng nước!

Dòng nước ở bốn phía, trực tiếp tán loạn.

Một tia kim quang lấp lóe, trước mặt Sở Cuồng Nhân, nhanh chóng hiện lên phần thưởng thứ 106.

Đây là một viên đá quý xanh lam màu.

Trong bảo thạch, ẩn chứa sức mạnh thủy lưu vô cùng mênh mông, hiển nhiên, đây là một món chí bảo thuộc tính Thủy!

"Không tệ, phân thân này của ta được luyện chế từ linh mộc, vừa lúc cần có bảo vật như thế này để tẩm bổ."

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười, cất kỹ bảo thạch này.

Bên trong tầng thứ chín trăm sáu mươi ba.

Sở Cuồng Nhân đánh bại một thần thụ tu luyện thành thụ yêu, đạt được một khối thần mộc chi tâm.

Thần mộc chi tâm này, so với chí bảo thuộc tính thủy trước đó, còn có nhiều ích lợi hơn đối với phân thân này của hắn.

"Đầu tiên là thần hỏa, tiếp đó là chí bảo thuộc tính Thủy, hiện tại lại có một khối thần mộc chi tâm, phần thưởng tiếp theo, chẳng lẽ cũng có quan hệ với ngũ hành sao?"

Sở Cuồng Nhân âm thầm phỏng đoán.

Mà hắn phỏng đoán không sai, ở bên trong khảo nghiệm sau đó, hắn lại đạt được một viên tiên kim có đẳng cấp cực cao, và một thanh Tức Nhưỡng màu sắc rực rỡ ẩn chứa tinh hoa sinh mệnh nồng đậm.

Bên trong tầng thứ 990.

Đông đảo yêu nghiệt vô cùng hưng phấn, sau khi vượt qua tầng này, cũng chỉ còn lại chín tầng cuối cùng, nếu vượt qua, là có thể thu được cơ duyên cuối cùng kia!

Đối thủ lần này chính là một kẻ tay nâng cổ cầm.

Người này am hiểu cầm đạo, mười ngón gảy dây đàn, từng đợt cầm âm công phạt vô song tiết ra, gần như điên cuồng đánh thẳng vào bốn phía.

Nguyên một đám yêu nghiệt đối mặt với tiếng đàn này, liên tiếp bị đánh lui.

Ngay cả truyền nhân của Đô Thị Vương ở Địa Phủ, Vô Giới Tăng của Phật Môn cũng không chống được mấy chiêu, liền bị đánh bay ra Tháp Thiên Đạo, đã mất đi tư cách.

Còn lại rải rác mấy yêu nghiệt, cũng lâm vào bên trong khổ chiến trước nay chưa từng có.

"Cầm âm, thú vị?"

Sở Cuồng Nhân cũng gặp phải đối thủ am hiểu cầm âm kia.

Hắn lấy ra Cửu Tiêu Hoàn Bội, quả thật dự định dùng cầm đối cầm!

Trong chốc lát, hai loại cầm âm hoàn toàn khác biệt không ngừng vang lên trong hư không, rung động hư không bốn phía.

Cầm âm gặp gỡ, lại có loại cảm giác cộng hưởng.

Dường như trong lòng Sở Cuồng Nhân và người thủ tháp kia đều có cảm giác, nhìn nhau, lập tức đồng thời biến điệu, âm thanh vốn dĩ đang đối kháng, lại biến thành một khúc hợp tấu giống như núi cao nước chảy.

Khi những người khác đều đang đối chiến kịch liệt với người thủ tháp.

Sở Cuồng Nhân và người thủ tháp này, lại cùng chung chí hướng, cùng nhau đàn ra âm thanh của thiên nhiên!

Tiếng đàn nhẹ nhàng, ý cảnh cao xa, như mây trên trời, phiếu miểu khó dò, giống như Trường Giang liên miên, cuồn cuộn không dứt!

Vạn vật vạn cảnh trong thiên địa, tựa như đều bao hàm ở bên trong.

Một khúc này, kinh diễm thời không, kinh diễm năm tháng.

Khi hai người Sở Cuồng Nhân, người thủ tháp đồng thời đình chỉ diễn tấu, cầm âm vẫn còn dư lại trong hư không, thật lâu không dứt!

Sở Cuồng Nhân, người thủ tháp nhìn về phía đối phương, đều có một loại tán thưởng.

Cuối cùng.

Người thủ tháp đứng dậy, cúi người chào Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, cũng cúi đầu thi lễ.

Sau đó, người thủ tháp không tiếp tục làm khó Sở Cuồng Nhân, bóng người hóa thành một đạo khói xanh tiêu tán.

Thứ còn lại trước mặt Sở Cuồng Nhân, là phần thưởng thứ 110.

Chương 1363 - Bôn Lôi Phá Hiểu, Ngũ Hành Ảo Diệu Quyết, Thanh Nhãn Ngưu Ma

Bên trong kim quang, theo thứ tự là hai món đồ.

Một thanh cầm, và một bản tiên kinh có phong cách cổ xưa!

Thân cầm xanh thẳm, trông như thủy tinh, phía trên còn khắc vô số đạo văn huyền diệu.

Một luồng sức mạnh quen thuộc khiến hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng: "Luồng khí tức này, sức mạnh có cùng nguồn gốc với Cửu Tiêu Hoàn Bội, đây là, một phần khác của Phục Hi Cầm!"

Thánh nữ Dao Trì Ngọc Trí từng nói với Sở Cuồng Nhân, ngày trước chí bảo bản nguyên Phục Hi Cầm đã từng bị chia ra làm bốn, ngoại trừ Cửu Tiêu Hoàn Bội của hắn, và Thái Cổ di âm trong tay Ngọc Trí.

Còn có hai thanh, theo thứ tự là Bôn Lôi Phá Hiểu, Đại Thánh Lôi âm!

Thanh trước mắt này, hẳn là một thanh bên trong hai thanh cầm kia, hắn cảm nhận một chút, đẳng cấp cực kỳ không tầm thường, đây là một món Đại La khí, tốt hơn nhiều so với Cửu Tiêu Hoàn Bội.

Sở Cuồng Nhân vươn tay, nâng thanh cổ cầm này trong tay, một luồng tin tức hiện ra trong đầu.

Hắn nhanh chóng xem rõ lai lịch của thanh cầm này.

Chính là một trong bốn phần của Phục Hi cầm, Bôn Lôi Phá Hiểu!

Còn về quyển tiên kinh kia, cũng có lai lịch, đó là một bản tiên kinh chuyên dùng để tu hành sức mạnh Ngũ Hành, tên là Ngũ Hành Ảo Diệu Quyết, chính là một bộ tiên kinh Đại La đỉnh phong.

Hai món đồ Đại La, vô cùng không tầm thường.

Nhất là cái sau, tuy Sở Cuồng Nhân không chuyên môn tu hành ngũ hành chi đạo, nhưng tiên kinh này lại có tác dụng tham khảo cực lớn đối với hắn.

Căn cứ vào ghi chép của Ngũ Hành Ảo Diệu Quyết, nếu như có thể tập hợp năm loại chí bảo ngũ hành, lại phối hợp với Ngũ Hành Ảo Diệu Quyết, thậm chí có thể đắp nặng ra một loại Tiên Thể đỉnh phong!

Ngũ Hành Tiên Thể!

Tiên Thể này, nếu có thể tiến hóa thêm một bước, là có thể trở thành một trong mười đại Tiên Thể Chí Tôn, Ngũ Hành Bất Diệt Thể!

Cho dù là yêu nghiệt, cũng rất khao khát đối với Tiên Thể Chí Tôn.

"Chí bảo ngũ hành, mấy phần thưởng trước đó, không phải đều là chí bảo ngũ hành sao? Thần hỏa, tiên tinh thuộc tính thủy, thần mộc chi tâm, tiên kim, tức nhưỡng, vừa vặn có đủ ngũ hành, hiện tại lại có thêm Ngũ Hành Ảo Diệu Quyết này, xem ra sự an bài của tháp Thiên Đạo, quả thực rất thông minh, thú vị." Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Hắn nhìn bậc thang đi đến tầng tiếp theo ở trước mắt, lâm vào trầm ngâm.

Còn chín tầng.

Khoảng cách đi đến đỉnh của tháp Thiên Đạo, còn chín tầng!

Nhưng mà, dựa theo tình huống trước mặt, chín tầng còn lại này, độ khó của mỗi một tầng, đều không hề kém hơn so với người thủ tháp ở tầng thứ 990.

Nhất là tầng cuối cùng kia, càng đáng sợ hơn.

"Dựa vào thực lực của phân thân này của ta, muốn vượt qua chín tầng cuối cùng này, chỉ sợ sẽ có rủi ro nhất định, không hoàn toàn chắc chắn."

Hắn nhìn tiên kinh trong tay mình, lại nghĩ tới năm món chí bảo ngũ hành trong tay trước đó, trong lòng đột nhiên hiện ra một ý nghĩ.

Có nên, tăng cường thực lực của phân thân này hay không?

Thực lực của phân thân rất khó tăng cường, huống chi, một phân đã bị tách ra lâu như vậy.

Nhưng phân thân này của Sở Cuồng Nhân, hết sức kỳ lạ.

Phân thân này dùng Luyện Mộc Khôi Lỗi Thuật luyện chế ra, tài liệu thuộc tính Mộc, vốn dĩ có khả năng trưởng thành rất cao, huống chi, còn là Thần Mộc bên trong thuộc tính Mộc, Phù Tang chi thụ!

Càng khiến cho khả năng trưởng thành của phân thân này trở nên không hề tầm thường.

"Trước đó, ta dùng một viên tiên tinh thuộc tính Thủy tăng cường thực lực của phân thân này, hiện tại, trong tay của ta có một viên tiên tinh thuộc tính Thủy còn trân quý hơn, thậm chí còn có thần mộc chi tâm, hai món bảo vật này đều có thể tăng cường thực lực của phân thân, mặt khác, nếu có thể tìm hiểu thấu đáo Ngũ Hành Ảo Diệu Quyết này, có lẽ có thể dung nhập toàn bộ năm món chí bảo ngũ hành vào trong phân thân!"

Mà chuyện duy nhất phải chú ý chính là thời gian.

Bởi vì, không ai biết được tháp Thiên Đạo này có thể tồn tại bao lâu.

"Xem ra, chỉ có thể đánh cược một lần."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, hắn vô cùng có lòng tin đối với ngộ tính của mình, trong thời gian ngắn tìm hiểu thấu đáo một bản Đại La tiên kinh, không thành vấn đề.

Hơn nữa, trong tay hắn còn có pháp môn tu hành Nhất Khí Hóa Tam Thanh, pháp môn này, giống như bản nguyên của vô số đạo pháp, có thể giúp hắn thôi diễn mọi loại đạo pháp trong thiên hạ.

Giúp cho hắn tăng nhanh tốc độ tu hành đạo pháp.

Không chỉ có Sở Cuồng Nhân muốn tăng cường thực lực của bản thân trước khi bước vào tầng tiếp theo.

Còn lại mấy yêu nghiệt hao hết trăm cay nghìn đắng, đánh bại người thủ tháp ở tầng thứ 990, cũng muốn tăng cường thực lực trước khi đi đến tầng tiếp theo, !

Bên trong tầng 990.

Thiên Đạo Tử khoanh chân ngồi dưới đất, sau khi trải qua đại chiến với người thủ tháp, hắn hao tổn quá nhiều, sắc mặt hơi trắng bệch.

Liên tục nuốt mấy viên đan dược, khí tức của hắn rốt cục cũng khôi phục một chút.

Ngay lập tức, hắn lấy ra một chùm sáng màu trắng, bên trong chùm sáng này có vô số đạo văn huyền diệu đang lưu chuyển, còn tràn ngập một loại sức mạnh Thiên Đạo tinh khiết.

Đây là một trong những phần thưởng hắn lấy được.

"Thiên Đạo Chi Nguyên!"

"Nếu như ta có thể luyện hóa đoàn Thiên Đạo Chi Nguyên này, thực lực của ta sẽ tăng lên không ít, đối với việc vượt qua tầng tiếp theo, sẽ càng nắm chắc hơn!"

Nghĩ đến đây, hắn hít sâu một hơi, bắt đầu luyện hóa Thiên Đạo Chi Nguyên này.

Một chỗ khác, cũng xảy ra chuyện tương tự, chỉ khác biệt không gian.

Một thanh niên người mặc long bào màu đen, quanh người có từng đợt tiếng rồng gầm đang khoanh chân khôi phục thể lực.

Ngay lập tức, bỗng nhiên hắn mở hai mắt ra, một luồng khí tức uy nghiêm bá đạo lan tràn ra.

"Người thủ tháp ở tầng thứ 990 này, hoàn toàn không thể so sánh với những kẻ trước, lại có thể khiến ta lâm vào khổ chiến, chín tầng phía sau, chỉ sợ chỉ có mạnh chứ không yếu hơn, ta nhất định phải tăng thực lực lên!"

Thanh niên này, chính là đại thiếu của Tần gia, Tần Phong Vân!

Hắn lấy ra chí bảo ngũ hành, khóe miệng hơi vểnh, ánh mắt lộ ra một tia tinh quang: "Ta tu hành Ngũ Long Bá Thế Quyết, công pháp này, vừa lúc là thuộc tính ngũ hành, mà ta còn có là Ngũ Hành Tiên Thể đỉnh phong, không cần lĩnh hội Ngũ Hành Ảo Diệu Quyết, là có thể nhanh chóng luyện hóa chí bảo ngũ hành này, tăng cao chiến lực! !"

"Đến lúc đó, ai dám tranh phong? !"

Tần Phong Vân bắt đầu vận chuyển Ngũ Long Bá Thế Quyết, luyện hóa chí bảo.

Một chỗ khác.

Tiểu Thiên Quân của Tử Vi các, và truyền nhân của Tần Nghiễm Vương, một trong hai đại yêu nghiệt của âm Tào Địa Phủ cũng đang luyện hóa các loại bảo vật lấy được ở bên trong tháp Thiên Đạo.

Bốn người này, chính là yêu nghiệt thành công đánh bại người thủ tháp ở tầng 990 ngoài Sở Cuồng Nhân.

Đùng! !

Một ngày này.

Truyền nhân của Tần Nghiễm Vương đột nhiên mở hai mắt ra.

Trên người hắn có từng đợt sức mạnh Luân Hồi mạnh mẽ khuếch tán ra, giống như thủy triều, điên cuồng đập vào hư không.

Đất trời bốn phía, trực tiếp nổ tung.

"Thiên Đạo Chi Tháp, tầng thứ 991, ta đến rồi! !"

Hắn vừa sải bước ra, bước vào bậc thang, đi vào tầng thứ 991.

Một cái chớp mắt tiếp theo, một con cự thú dữ tợn xuất hiện ở trước mặt hắn.

Cự thú này, đầu mọc sừng trâu, thân hình cường tráng giống như núi nhỏ, nhất cử nhất động, đều có một loại hung sát chi khí vô cùng kinh khủng phun ra ngoài.

Nhất là một đôi tròng mắt màu xanh, lộ ra hung ác chi khí vô cùng doạ người.

"Là Thanh Nhãn Ngưu Ma! !"

Thanh Nhãn Ngưu Ma, đây là một loại dị chủng kinh khủng ở thời kỳ Tiên Cổ, ở Tiên giới bây giờ, vô cùng hiếm thấy.

Nghe nói, loại dị chủng này, có năng lực luyện thể kinh khủng nhất, thậm chí có thể dùng tay xé nát tiên kim!

"Chiến! !"

Truyền nhân của Tần Nghiễm Vương quát lạnh một tiếng, lập tức lao ra, các loại tiên pháp Địa Phủ cường đại liên tiếp bạo phát!

Nhưng Thanh Nhãn Ngưu Ma không lùi không tránh, gần như là chỉ dùng cơ thể chống đỡ đòn tấn công của hắn.

"Thật sự là một con quái vật!"

"Nếu hiện nay Tiên giới còn có loại dị chủng này, đây tuyệt đối là yêu nghiệt đứng đầu!"

Truyền nhân của Tần Nghiễm Vương không khỏi âm thầm kinh thán.

"Gầm! !"

Lúc này, Thanh Nhãn Ngưu Ma gào thét một tiếng, đánh ra một quyền, khí huyết cơ thể thuần tuý ầm ầm bạo phát, trực tiếp đánh sập một mảng lớn hư không! !

Truyền nhân của Tần Nghiễm Vương khó có thể ngăn cản, trực tiếp bị một quyền này đánh bay ra khỏi Tháp Thiên Đạo.

Chương 1364 - Bốn vị yêu nghiệt liên tiếp bị đào thải, ta nhất định sẽ giết hắn

Bên ngoài Tháp Thiên Đạo, rất nhiều thiên kiêu hội tụ, phần lớn là người bị Tháp Thiên Đạo đào thải.

Lúc này bọn họ tụ tại một chỗ, đang thảo luận tình hình của Tháp Thiên Đạo, tất cả mọi người đang bày tỏ tán thưởng.

999 tầng của Tháp Thiên Đạo, người thủ tháp của mỗi một tầng, trình độ cũng không giống nhau, ngay cả pháp môn tu hành cũng không giống nhau.

Thuộc tính Thủy, thuộc tính Hỏa, thuộc tính Lôi...

Ma Đạo, Phật Đạo, sát phạt chi đạo...

Dùng đao, dùng kiếm, dùng thương, dùng cầm...

Thậm chí ngay cả chủng tộc cũng không giống nhau, Yêu thú, Nhân tộc, con rối đều bao gồm ở trong đó.

Lần vượt tháp này, gần như khiến nhóm thiên kiêu gặp được tồn tại ở mỗi lĩnh vực, cho dù không có thể có được cơ duyên cuối cùng, nhưng lại cho bọn họ kiến thức cực kỳ phong phú.

Chỉ tính đến điểm này, chuyến đi này cũng đã không tệ.

Ầm!

Lúc này, chỗ cao Tháp Thiên Đạo, có một bóng người bị đánh bay ra.

Đếm số tầng, đó là tầng thứ 991, nhìn đến đây, không ít người không không kinh hô.

"Ta dựa vào, cao như vậy sao?"

"Vậy mà còn có người xông tới đó, người này tuyệt đối là một yêu nghiệt!"

"Chín trăm chín mươi mốt tầng, ngoại trừ phần thưởng cuối cùng, tất cả phần thưởng còn lại, hắn đều đã lấy được..."

Mọi người thấy bóng người chật vật rơi xuống từ trên không trung kia, không có nửa điểm trào phúng, ngược lại, tràn đầy hâm mộ.

Ngoại trừ một cọc cơ duyên cuối cùng kia, phần thưởng còn lại đều nhận được, dạng thu hoạch này, đủ để nghiền ép 99% thiên kiêu ở chỗ này.

Mọi người hiếu kỳ nhìn chằm chằm thân ảnh kia, muốn nhìn một chút là yêu nghiệt nào.

Mà truyền nhân của Tống Đế Vương, Đô Thị Vương ở Địa Phủ thấy thế, liền vội vàng xông tới, nâng đạo thân ảnh kia lên.

"Truyền nhân của Tần Nghiễm Vương, ngươi không sao chứ?"

"Không sao."

Yêu nghiệt bị đánh văng ra ngoài này, chính là truyền nhân của Tần Nghiễm Vương ở Địa Phủ, hắn nhìn tầng thứ 991 của Tháp Thiên Đạo, trong mắt lộ ra một tia không cam tâm: "Thanh Nhãn Ngưu Ma thật là lợi hại, chỉ mới ở tầng thứ 991 đã có người thủ tháp kinh khủng như vậy, vậy thì phía sau, sẽ kinh khủng đến cỡ nào?"

"Nhất là tầng cuối cùng kia, sẽ là tồn tại ở bực nào?"

Tần Nghiễm Vương hít sâu một hơi, hắn cảm thấy, không ai có thể đạt được phần thưởng ở tầng cuối cùng của Tháp Thiên Đạo.

Bên trong Tháp Thiên Đạo.

Thiên Đạo Tử bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lộ ra một tia tinh quang, tiếp đó vừa sải bước ra, đi vào tầng thứ 991, đối diện với Thanh Nhãn Ngưu Ma kia.

Khi nhìn thấy Thanh Nhãn Ngưu Ma này, hắn cũng hết sức kinh ngạc.

"Không nghĩ tới, vậy mà ở trong tháp Thiên Đạo này, còn có dạng tồn tại dị chủng này, cũng tốt, dùng ngươi thử một lần, thực lực sau khi tăng cường của ta đi!"

Nói xong, hắn đưa tay đánh về phía Thanh Nhãn Ngưu Ma!

Sức mạnh Thiên Đạo huy hoàng bạo phát, hóa thành một đại thủ bằng tiên nguyên có kim quang lóng lánh trộn lẫn với đạo văn!

"Hoàng Hoàng Thiên Đạo Chưởng! !"

Đùng! !

Dưới một chưởng này, Thanh Nhãn Ngưu Ma quả thật bị đánh lùi lại mấy bước!

"Gầm! !"

Sau đó, Thanh Nhãn Ngưu Ma gào thét một tiếng, vung ra hai nắm đấm, khí huyết cơ thể cuồng bạo như bão táp tàn phá bừa bãi, đảo loạn hư không!

Sắc mặt Thiên Đạo Tử ngưng trọng, không dám khinh thường.

Sau một phen kịch chiến, rốt cục Thiên Đạo Tử cũng đánh bại được Thanh Nhãn Ngưu Ma này, đi tới tầng thứ 992.

Ở chỗ này, cũng là một con dị chủng cường đại.

Thực lực phải cường đại hơn một chút so với Thanh Nhãn Ngưu

Ma vừa rồi, nhưng cuối cùng, vẫn bại ở trong tay Thiên Đạo tử như cũ.

Bên trong tầng thứ 993, Thiên Đạo Tử lâm vào khổ chiến.

"Trạng thái Thiên Đạo!"

Lúc này, sức mạnh Thiên Đạo trong cơ thể hắn bỗng nhiên bạo phát, luồng sức mạnh Thiên Đạo này, vô cùng hùng hậu, cường đại, khiến khí tức của hắn điên cuồng tăng lên.

Dựa vào sự gia tăng đến từ trạng thái Thiên Đạo, Thiên Đạo Tử liền phá tầng ba!

Tầng thứ 996!

Đùng! !

Thiên Đạo Tử đang giao thủ với một tồn tại có được một loại Chí Tôn Tiên Thể, chính là Ngũ Hành Bất Diệt Thể.

Sức mạnh Thiên Đạo, sức mạnh ngũ hành liên tục va chạm.

Cuối cùng, Thiên Đạo Tử không địch lại, trực tiếp bị đánh bay ra bên ngoài Tháp Thiên Đạo.

Bên ngoài Tháp Thiên Đạo,

Khuôn mặt Địa Đạo Tử ngưng trọng, liền vội vàng tiến lên, nâng người dậy: "Thiên Đạo Tử, như thế nào?"

"Thua ở tầng thứ 996, kẻ có Tiên Thể Chí Tôn kia, thực lực quá mạnh, thực lực có lẽ không hề kém hơn Sở Cuồng Nhân, không, thậm chí còn mạnh hơn!"

Thiên Đạo Tử trầm giọng nói ra.

Nghe đến đây, Địa Đạo Tử hít sâu một hơi, nhìn Tháp Thiên Đạo, ngưng trọng nói: "Sở Cuồng Nhân, cũng tới!"

Ánh mắt Thiên Đạo Tử ngưng trọng: "Hắn cũng tới sao? Đi ra chưa?"

"Còn không có."

"Ừm, với thực lực của hắn, hẳn là cũng có thể xông qua tầng thứ 990, nhưng muốn lấy được cơ duyên cuối cùng, là chuyện không thể nào."

Bên trong Tháp Thiên Đạo.

Hai người Tiểu Thiên Quân, Tần Phong Vân cũng bắt đầu vượt tháp.

Thực lực của hai người này cực mạnh, còn kinh khủng hơn so với Thiên Đạo Tử!

Nhưng cho dù là hai người này, cũng vẫn không có cách nào thông qua tất cả các tầng như cũ.

Một người thua ở tầng thứ 997, một người thua ở tầng chín trăm chín mươi tám, ngay cả mặt của người thủ tháp tầng cuối cùng cũng không nhìn thấy.

Hiện tại, bên trong Tháp Thiên Đạo, từ tầng 990 trở lên, cũng chỉ còn có một mình Sở Cuồng Nhân.

Một số thiên kiêu bên trong sân thi đấu tinh không đều đang mong đợi, Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc có thể vượt qua tất cả các tầng, lấy được phần cơ duyên cuối cùng hay không!

"Sở Cuồng Nhân?"

Tiểu Thiên Quân của Tử Vi các nghe được cái tên này, tâm thần hơi động một chút: "Cái tên này, chẳng lẽ lại là người mà thiếu ngự muốn ta lưu ý hay sao?"

Tử Vi các, là một tổ chức quản lý phía trên Tử Vi Tinh do Tử Vi Tiên Đế thiết lập.

Nói một cách chính xác, thì nó cũng thuộc Tử Vi nhất mạch của Côn Lôn Tiên Đình.

Mà thiếu ngự Tử Vi, là yêu nghiệt mạnh nhất Tử Vi nhất mạch, địa vị của hắn, còn cao hơn cả Tiểu Thiên Quân của Tử Vi các.

Sau khi thiếu ngự Tử Vi đi vào Tử Vi Tinh, trước tiên là tìm Tử Vi các, muốn bọn họ hỗ trợ mình, tìm kiếm Hợp Đạo khí Tử Vi Tiên Đế để lại, còn nhân tiện để bọn họ lưu ý một số thiên kiêu bên trong sân thi đấu tinh không, mà trong đó, một người đáng lưu ý nhất, chính là Sở Cuồng Nhân!

Hiện tại Tiểu Thiên Quân còn nhớ rõ, lúc thiếu ngự Tử Vi nói đến cái tên này, trên mặt cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

"Nhưng mà, cho dù người này có bất phàm thế nào, cũng không có khả năng đạt được cơ duyên cuối cùng bên trong Tháp Thiên Đạo."

Tiểu Thiên Quân thua ở tầng thứ 997, người thủ tháp nơi đó, chính là một con Kỳ Lân đã trải qua tám lần thức tỉnh huyết mạch, tu vi cao hơn hắn, chiến lực thì còn kinh khủng hơn!

Chớ nói chi là, hai tầng phía sau.

"Tần Phong Vân, tầng thứ 998, người thủ tháp là loại nào?"

Tiểu Thiên Quân nhìn về phía Tần Phong Vân đạt tới tầng chín trăm chín mươi tám mà tất cả mọi người chưa từng đạt tới ở bên cạnh, hiếu kỳ hỏi.

"Một con Đấu Chiến Thánh Viên!"

"Thức tỉnh huyết mạch mấy lần?"

Đấu Chiến Thánh Viên chính là Hung Thú Tiên Cổ cực kỳ kinh khủng, thiên phú, tiềm lực, không kém hơn Chân Long, Thần Hoàng bao nhiêu.

"Ta không thể xuất ra một chiêu nào ở trước mặt Đấu Chiến Thánh Viên kia, đó là Viên Tổ! !"

Hít!

Nghe đến đây, Tiểu Thiên Quân hít vào một ngụm khí lạnh ngay tại chỗ.

Viên Tổ? !

Bên trong ghi chép của Tiên Đình, tuyệt đối là một nhân vật cực kỳ đáng sợ, đã từng đại náo Tiên Đình, khiến Tiên Đình long trời lỡ đất.

Mà bên trong Tháp Thiên Đạo này, lại có hắn!

"Tuy không phải bản tôn, chỉ là một đạo tiên thức lưu lại, thế nhưng cực kỳ đáng sợ, bên trong một đời trẻ tuổi, không ai có thể vượt qua tầng kia!"

Tần Phong Vân nói ra.

Hắn cực kỳ tự tin đối với bản thân, nếu ngay cả mình cũng không vượt qua, vậy thì, trên đời này sẽ không có thiên kiêu nào có thể vượt qua được.

"Bọn họ nói, Sở Cuồng Nhân có khả năng vượt qua."

Tiểu Thiên Quân cười nhạt nói.

"Sở Cuồng Nhân..."

Trong mắt Tần Phong Vân bắn ra một tia lãnh ý: "Người này giết tộc đệ Tần Phi của ta ở Cửu Lê, chỉ cần hắn ra khỏi tháp, ta nhất định sẽ giết hắn! !"

Mà ở bên trong Tháp Thiên Đạo, tầng thứ 990.

Sở Cuồng Nhân, mở hai mắt ra.

Chương 1365 - Sức mạnh Ngũ hành, ta là Viên Tổ, cả đời đấu chiến

Thiên Đạo Tháp, bên trong tầng thứ 990.

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, trên người có quang hoa ngũ sắc lưu chuyển, năm loại khí tức huyền diệu hoàn toàn khác biệt lưu chuyển.

Chính là Ngũ Hành chi khí!

Lúc này, Sở Cuồng Nhân đã lĩnh hội Ngũ Hành Ảo Diệu Quyết đến một loại tầng thứ cực cao.

Hắn mở hai mắt ra, trong mắt có ánh sáng ngũ sắc chợt lóe lên, tiếp đó hắn lấy chí bảo ngũ hành ra, vận chuyển Ngũ Hành Ảo Diệu Quyết, luyện hóa từng bảo vật này vào trong cơ thể!

Hắn, muốn dung nhập năm món chí bảo này vào bên trong phân thân!

Đây là một cách làm vô cùng nguy hiểm, phải biết rằng, ngoại trừ thần mộc chi tâm, chí bảo thuộc tính thủy kia, và tức nhưỡng, hai loại bảo vật còn lại có tác dụng phụ không nhỏ đối với Phù Tang Thần Thụ, cho dù là thần hỏa hay là tiên kim, đều tương khắc với Phù Tang, hơi không cẩn thận, sẽ làm hư hại thân thể Phù Tang này.

"Nếu là ngày trước, ta sẽ không tùy tiện hấp thu thần hỏa tiên kim tiến phân thân này, nhưng mà, hiện tại có Ngũ Hành Ảo Diệu Quyết này để tham khảo, lại không giống lúc trước."

"Ngũ hành tương sinh tương khắc, chỉ cần ta dựa theo quy luật đó, muốn dung hợp chí bảo ngũ hành vào trong cơ thể, cũng không phải là chuyện không có khả năng."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn cười nhạt một tiếng, dẫn đầu hút thần mộc chi tâm kia vào trong cơ thể, tăng cường thân thể Phù Tang này.

Ngay sau đó, lấy tăng cường thân thể Phù Tang làm cơ sở, dung hợp chí bảo của bốn thuộc tính còn lại.

"Mộc khắc Thổ, trước tiên hấp thu tức nhưỡng, dùng thân thể Phù Tang khắc chế tức nhưỡng, hấp thu luyện hóa nó!"

Sở Cuồng Nhân nâng tức nhưỡng màu sắc rực rỡ trong tay.

Tức nhưỡng tràn ngập tiên huy màu sắc rực rỡ, vô cùng huyền diệu, đây là một loại chí bảo thuộc tính Thổ, có công tạo hóa.

Nghe nói tức nhưỡng đẳng cấp tối cao thậm chí có thể sinh ra sinh mệnh Tiên Thiên, tạo hóa vô biên.

Ở trong Tiên giới, chuyện xưa Oa Hoàng dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng tạo người, trở thành Mẫu Thần Nhân tộc và Nhân Hoàng đời thứ nhất vẫn được lưu truyền rộng rãi đến bây giờ.

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Ngũ Hành Ảo Diệu Quyết, tức nhưỡng nhanh chóng hóa thành vô số ánh sáng, tiến vào trong cơ thể hắn.

Sau khi hấp thu xong tức nhưỡng, tiên huy trên người Sở Cuồng Nhân càng nồng đậm hơn, phía trên tiên khu, còn có thêm một số đạo văn huyền diệu hoàn toàn mới.

"Thổ khắc Thủy, tiếp đó, hấp thu tiên tinh thuộc tính Thủy."

"Thủy khắc Hỏa, tiếp đó, chính là thần hỏa!"

Thần hỏa có tác dụng khắc chế đối với thân thể Phù Tang, nhưng dưới sự khắc chế nồng đậm của khí tức thuộc tính Thủy, không thể tạo thành tổn thương gì đối với Phù Tang, nhanh chóng bị hấp thu luyện hóa.

"Hỏa khắc Kim, cuối cùng, chính là tiên kim này."

Sở Cuồng Nhân lấy ra món chí bảo cuối cùng, cũng luyện hóa hấp thu tiên kim vào trong cơ thể.

Khi một trận tiên huy ngũ sắc sáng chói nở rộ, khí tức trên người hắn đang liên tục tăng lên, luồng khí tức này càng ngày càng mạnh, nhưng trong đó, dường như lại có mạo hiểm mất đi khống chế.

Ngũ hành, khắc chế lẫn nhau, đúng là đang không ngừng xung đột ở bên trong cơ thể Sở Cuồng Nhân.

Đối với loại tình huống này, hắn đã sớm đoán trước, cũng không nóng nảy.

"Ngũ hành tương khắc, nhưng cũng tương sinh, theo lý lẽ ngũ hành tương khắc, hấp thu luyện hóa chí bảo ngũ hành, vậy kế tiếp, phải theo lý lẽ tương sinh, chữa trị năm luồng sức mạnh này."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Chỉ thấy hắn bắt đầu vận chuyển Ngũ Hành Ảo Diệu Quyết.

"Kim sinh Thủy, Thủy sinh Mộc, Mộc sinh Hỏa, Hỏa sinh Thổ, Thổ sinh Kim, Ngũ Hành tương sinh, không xung đột lẫn nhau!"

Tiên huy trên người Sở Cuồng Nhân lưu chuyển, sức mạnh Ngũ Hành táo bạo vốn dĩ đang mất khống chế, từ từ lắng lại.

Không chỉ có thế.

Sở Cuồng Nhân dùng y thuật ảo diệu của mình, gửi sức mạnh ngũ hành ở bên trong năm cơ quan nội tạng của cơ thể.

Mộc chi khí, gửi ở lá gan, hỏa chi khí, gửi ở tim, thổ chi khí, gửi ở tỳ, kim chi khí, gửi ở phổi, thủy chi khí, gửi ở thận!

Ngũ hành tương sinh tương khắc, đồng thời được gửi ở bên trong năm cơ quan nội tạng lớn của cơ thể.

Giờ khắc này, Sở Cuồng Nhân đã tu hành Ngũ Hành Ảo Diệu Quyết đến cảnh giới thông thấu viên mãn.

Thân thể Phù Tang này, cũng thu hoạch được bước nhảy vọt khổng lồ.

Tiên huy vô biên vô tận, từ bên trong cơ thể Sở Cuồng Nhân tiết ra, sức mạnh ngũ hành ẩn chứa trong đó, vô cùng huyền diệu.

"Hiện tại, khả năng điều khiển sức mạnh ngũ hành của ta, tuyệt đối không kém gì Ngũ Hành Tiên Thể!"

"Không chỉ vậy, đây chỉ là một loại thủ đoạn của phân thân này của ta mà thôi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Sức mạnh ngũ hành, chỉ là thủ đoạn hắn dùng để tăng cường phân thân này, không có nghĩa là phân thân này của hắn, về sau sẽ lấy ngũ hành làm chủ.

Phân thân này, ngoại trừ dùng Phù Tang luyện chế thành, còn có một trái tim của hắn, các loại thần thông còn lại, cũng có thể tuỳ tiện sử dụng.

"Hiện tại, là thời điểm đi gặp, quang cảnh phía trên tầng 990 kia."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh.

Hắn từ từ đứng dậy, vừa sải bước ra, trực tiếp bước vào tầng chín trăm chín mươi mốt.

Xuất hiện ở trước mặt hắn, là Thanh Nhãn Ngưu Ma, cặp mắt màu xanh kia, lúc này đang vô cùng hung ác nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Gầm! !"

Sau một tiếng rít gào, Thanh Nhãn Ngưu Ma này đột ngột phóng về phía Sở Cuồng Nhân, giơ nắm đấm lên, khí huyết cơ thể vô cùng kinh khủng ầm ầm bạo phát, hung hăng nện về phía hắn!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, hai mắt tỏa sáng, lập tức ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí phun ra ngoài, hóa thành chín tầng kết giới kiếm khí!

Ầm, ầm, ầm...

Bảy tầng kết giới kiếm khí liên tục bị oanh nát.

"Sức mạnh thân thể không tệ, nếu như bản tôn của ta ở nơi này, nhất định sẽ so sánh sức mạnh cơ thể với ngươi một phen."

Sở Cuồng Nhân cũng am hiểu cơ thể, bản tôn của hắn, cũng đã hấp thu nguồn gốc Hóa Tiên Độc.

Sức mạnh thân thể của hắn, cũng càng lúc càng tăng.

"Trụ Chi Kiếm, bạo ngược!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí cuồng bạo đánh ra, trong đó còn ẩn chứa một luồng sức mạnh ngũ hành.

Đùng!

Ngưu Ma cứ thế mà bị đánh lui!

Sau đó, lại thêm vài kiếm, Thanh Nhãn Ngưu Ma này gần như không có chút sức chống cự nào, lập tức bị hắn đánh tan!

Tiếp đó, hắn liền phá bốn tầng, đi vào tầng chín trăm chín mươi sáu.

Người thủ tháp nơi này là một thiên kiêu có Tiên Thể Chí Tôn, Ngũ Hành Bất Diệt Thể, thực lực cực kỳ kinh khủng.

Đối với việc vận dụng sức mạnh ngũ hành, còn cao hơn Sở Cuồng Nhân mới nắm giữ sức mạnh ngũ hành.

Sở Cuồng Nhân kịch chiến hơn mười chiêu, từ đó có được không ít kinh nghiệm vận dụng sức mạnh ngũ hành.

"Chỉ tiếc, ngươi không phải thực thể, nếu không, ta sẽ có thể lấy được tinh huyết của ngươi, phân tích ra Tiên Thể Chí Tôn."

Sở Cuồng Nhân tiếc hận nói.

Sau đó, hắn không tiếp tục dây dưa, trên người bộc phát ra một luồng sức mạnh Luân Hồi vô cùng cường đại, hóa thành một lực trường vô hình!

"Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới!"

Luân Hồi thế giới được tạo ra, kẻ có Tiên Thể Chí Tôn này nhanh chóng bị sức mạnh ở bốn phía áp chế.

Ngay sau đó, Sở Cuồng Nhân thúc giục Chư Giới Sinh Tử Luân!

Thần thông của hai đại Chí Tôn Tiên Thể đều xuất hiện, lúc này mới đánh bại người thủ tháp nắm giữ Tiên Thể Chí Tôn này!

"Thú vị, còn có ba tầng, không biết, sẽ là tồn tại như thế nào!"

Sở Cuồng Nhân có chút hăng hái nghĩ đến.

Hắn vừa sải bước ra, đi tới tầng thứ 997, cản ở trước mặt hắn, chính là một con Kỳ Lân thức tỉnh huyết mạch tám lần, vô cùng cường đại.

Đây là lần đầu tiên Sở Cuồng Nhân giao thủ với Kỳ Lân, đối mặt với các loại thần thông tiên pháp của Kỳ Lân, hắn cũng kịch chiến hơn mười chiêu, cuối cùng lông tóc không hao tổn đánh bại nó.

Tầng thứ 998!

Khi Sở Cuồng Nhân đi vào, lọt vào tầm mắt của hắn, chính là một con Cự Viên vô cùng cao lớn.

Thân hình Cự Viên này cao lớn như núi, trong tay cầm một thanh trường côn kim sắc, yêu khí trên người sôi trào, trong đó còn chứa một luồng chiến ý kiệt ngao bất thuần!

"Chiến với trời, vui vô cùng!"

"Chiến với đất, vui vô cùng!"

"Chiến với tiên, vui vô cùng!"

"Ta là Viên Tổ, đấu chiến cả đời, sinh ra vì chiến, chết đi vì chiến!"

Chương 1366 - Tái chiến Viên Tổ, yêu nghiệt liên thủ, nữ nhân háo sắc

"Ta là Viên Tổ, cả đời đấu chiến, sinh ra vì chiến, chết cũng vì chiến! !"

Giọng nói sục sôi chiến ý vang vọng đất trời, Sở Cuồng Nhân chỉ cảm thấy một luồng chiến ý vô cùng kinh khủng gào thét xông đến, cả người cảm nhận được một luồng áp lực cực lớn.

"Đúng là Viên Tổ!"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng.

Ngày xưa, trong lúc hắn tiếp nhận khảo nghiệm truyền thừa của Thiên Yêu Vương ở Thập Vạn Đại Sơn, đã được chứng kiến sức mạnh của một hóa thân của vị Viên Tổ này.

Mà bây giờ, Viên Tổ xuất hiện ở trước mặt hắn, so với sức mạnh hóa thân trong truyền thừa Thiên Yêu Vương ngày xưa kia, còn cường đại hơn!

"Rất tốt, xem ra, có thể đánh một trận thoải mái rồi."

Sở Cuồng Nhân hít sâu một hơi, trong mắt cũng bắn ra chiến ý.

Sau đó, hắn trực tiếp lấy ra Đại Hoang Kích, trên người có từng đạo màu tím ma văn lưu chuyển, tiên nguyên chuyển hóa thành ma khí, phóng lên tận trời!

Mà sau khi cảm nhận được luồng chiến ý mãnh liệt này, hai mắt Viên Tổ tỏa sáng, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, nhếch miệng cười một tiếng: "Rất tốt, xem ra ngươi cũng là một một đối thủ không tệ! !"

Viên Tổ này, không giống với những người thủ tháp còn lại bên trong Tháp Thiên Đạo, hắn có ý thức bản thân rất mạnh mẽ.

Điều này khiến Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc, lập tức, hắn cười nhạt nói: "Ta cũng muốn thấy được Viên Tổ đấu chiến thiên địa ngày xưa, có phong thái cỡ nào!"

"Tuổi trẻ hậu sinh, tiếp chiêu đi! !"

Viên Tổ cười ha ha một tiếng, vừa sải bước ra, trường côn kim sắc trong tay nện thẳng về phía Sở Cuồng Nhân!

Một kích này trực tiếp đập vỡ một mảnh lớn hư không.

Thậm chí Sở Cuồng Nhân cảm thấy, một kích này có thể trực tiếp giết chết con Kỳ Lân ở tầng thứ 997 kia!

Chênh lệch giữa hai bên, quá lớn.

Người thủ tháp ở tầng cuối cùng, còn cường đại hơn so với Viên Tổ sao?

ÁDnh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, trong lòng âm thầm nghĩ tới.

Sau đó, hắn trực tiếp đánh ra một kích!

"Đại Hoang Kích, Toái Tinh thần! !"

Một kích quét ra, hư không vỡ nát, vô số ngôi sao hóa thành tro tàn ở dưới một kích này!

Kích và côn ầm ầm va chạm!

Thiên địa sụp đổ, không gian xung quanh xuất hiện vô số vết nứt, giống như từng con cự thú mở cái miệng rộng, vô cùng dọa người.

Đại Hoang Kích, Viên Tổ côn, là cực chiêu va chạm!

"Ha ha, có thể đón lấy một côn này của ta, ngươi còn mạnh hơn người vượt tháp người vừa rồi!"

Viên Tổ cười ha ha một tiếng nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, hơi kinh ngạc, trừ hắn ra, còn có người đạt tới tầng này sao?

Tuy cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không có suy nghĩ nhiều, toàn lực ứng phó Viên Tổ trước mắt.

"Đại Hoang Kích, Khiếu Cửu Thiên! !"

Sở Cuồng Nhân thét dài một tiếng, trường kích trong tay kéo theo ma khí cuồn cuộn, gào thét xông ra, rung chuyển bầu trời tứ phương! !

"Tốt lắm!"

"Đấu Chiến Quyết, Phiên Giang Đảo Hải! !"

Viên Tổ vung vẩy trường côn trong tay, ẩn chứa trong đó là một luồng yêu khí vô cùng mênh mông.

Một côn này đánh ra, dường như nước ở năm hồ bốn hải, cũng vì vậy mà sôi trào, biển động liên tục, nước của bốn biển đều phóng lên tận trời!

Đùng! !

Đùng! !

Côn và kích liên tục va chạm, khiến mảnh thiên địa này không ngừng rung chuyển.

Mà ở bên ngoài.

Mọi người chỉ cảm thấy Tháp Thiên Đạo trước mắt, đang rung động, giống như có một loại tồn tại kinh khủng nào đó đang giao chiến.

Nhất là tầng thứ 998 của Tháp Thiên Đạo, rung chuyển càng kịch liệt hơn, giống như tầng kia sắp vỡ nát, khiến cho hào quang đạo văn ở nơi đó tỏa sáng, ổn định Tháp Thiên Đạo.

"Có người đánh nhau với Viên Tổ!"

Sắc mặt Tần Phong Vân đột nhiên biến đổi, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin.

Hắn ở trong tay Viên Tổ, một chiêu đã bị đánh bại, mà bây giờ, lại có người có thể đánh đến kịch liệt như thế!

Chuyện này, chuyện này sao có thể? !

"Nhất định là công tử!"

Phù âm, Thạch Anh nhìn nhau, biết mọi chuyện tuyệt đối không thoát khỏi liên quan với Sở Cuồng Nhân.

Ngoại trừ đối phương, không ai có thể làm ra loại chuyện này.

"Thực lực của Sở Cuồng Nhân, quả nhiên không thể so sánh với lẽ thường!"

Thiên Đạo Tử nhìn tầng thứ 998 kia, ánh mắt vô cùng ngưng trọng.

"Đây chính là người mà thiếu ngự muốn ta chú ý sao? Quả thật kinh khủng, chỉ sợ chỉ khi thiếu ngự luyện hóa Hợp Đạo khí của Tử Vi Tiên Đế, mới có thể địch nổi người này."

Tiểu Thiên Quân cảm khái nói ra, rốt cuộc cũng hiểu rõ tại sao thiếu ngự Tử Vi lại coi trọng người này như vậy.

Hiện tại, hắn tràn ngập tò mò với đối phương.

Còn về Tần Phong Vân ở bên cạnh hắn, sắc mặt âm trầm như nước, siết chặt nắm đấm, nổi gân xanh.

Biểu hiện của Sở Cuồng Nhân, khiến người luôn luôn tự cao tự đại như hắn, nhận lấy đả kích.

"Ngươi còn muốn giết hắn sao?"

Tiểu Thiên Quân nhìn Tần Phong Vân, cười nhạt một tiếng, mang theo trêu chọc.

Tần Phong Vân hít sâu một hơi, lập tức nhìn về phía Tiểu Thiên Quân, trịnh trọng nói: "Ngươi và ta, liên thủ!"

"Ta sẽ nhận được gì?"

"Lần này ở bên trong Tháp Thiên Đạo, trong số phần thưởng ta có được, có một phần bản ghi chép tu hành của Tử Vi Tiên Đế, có thể cho ngươi!"

Nghe thấy lời của Tần Phong Vân, hai mắt Tiểu Thiên Quân tỏa sáng.

Hầu hết phần thưởng của Tháp Thiên Đạo đều giống nhau, nhưng có một ít phần thưởng vẫn có chỗ khác biệt.

Chẳng hạn như, bản ghi chép tu hành của Tử Vi Tiên Đế này, hắn không có.

Phải biết rằng, hắn vốn là yêu nghiệt của Tử Vi các, người mang một phần truyền thừa của Tử Vi Tiên Đế, nếu như có thể đạt được bản ghi chép tu hành của đối phương, sẽ trợ giúp cho hắn rất nhiều.

"Không chỉ bản ghi chép tu hành của Tử Vi Tiên Đế, sau khi đánh bại Sở Cuồng Nhân, cơ duyên bí mật trên người hắn, ngươi và ta mỗi người một nửa, ta nghe nói, trên người hắn có truyền thừa của Xi Vưu."

Tần Phong Vân tiếp tục nói.

"Ha, thành giao!"

Tiểu Thiên Quân khẽ cười một tiếng: "Ta cũng muốn nhìn một chút, nhân vật làm cho thiếu ngự Tử Vi thận trọng đối đãi như thế, có mấy phần năng lực?"

"Các ngươi muốn đối phó với Sở Cuồng Nhân sao? Thêm ta một suất."

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Truyền nhân của Tần Nghiễm Vương mang theo truyền nhân của Đô Thị Vương, truyền nhân của Tống Đế Vương đi tới.

"Yêu cầu của ta rất đơn giản, ta muốn Luân Hồi Đế Ấn trên người hắn."

Âm Tào Địa Phủ vẫn luôn muốn chiếm sức mạnh của Phong Đô Luân Hồi thành của mình, mà Luân Hồi Đế Ấn, chính là đồ vật quan trọng nhất.

Mà trên người Sở Cuồng Nhân, có ba khối đế ấn!

"Có thể!"

Tần Phong Vân khẽ gật đầu, lập tức nhìn đối phương một chút: "Ngươi biết hắn có Luân Hồi Đế Ấn, hẳn phải biết không ít chuyện có liên quan tới hắn, nói rõ với chúng ta một chút."

"Ta nghĩ, điểm này, ta cũng có thể giúp chút gì đó."

Thiên Đạo Tử và mấy người Địa Đạo Tử từ từ đi đến: "Thiên Đạo tông ta, cũng góp nhặt một số tình báo có quan hệ với Sở Cuồng Nhân."

"Ngươi muốn có được thứu gì từ trên người hắn?"

"Được cái gì là một chuyện khác, chuyện quan trọng nhất chính là, Sở Cuồng Nhân, giết sáu vị đạo tử của Thiên Đạo tông ta!"

Nói đến đây, sắc mặt Thiên Đạo Tử có chút dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi.

Nghe đến đây, khóe miệng của mấy người còn lại co giật một chút.

"Vậy Thiên Đạo tông ngươi, thật đúng là thảm."

Cách đó không xa.

Ba nữ tử Phù âm, Thạch Anh, Lê Phi nhìn mấy người Thiên Đạo Tử đang bí mật mưu đồ chuyện gì đó, nhìn nhau, đều thấy được vẻ lo lắng trong mắt đối phương.

"Bọn họ, có phải đang thương lượng làm sao đối phó thủ tịch hay không?"

Thạch Anh lo lắng nói.

"Có khả năng."

Phù âm khẽ gật đầu, tiếp đó nàng lấy ra một áo choàng màu đen, bao bọc mình và Thạch Anh, Lê Phi.

Khí tức của ba người, đột nhiên biến mất không còn thấy tăm hơi.

Áo choàng này, là một trong các phần thưởng nàng lấy được ở Tháp Thiên Đạo.

"Phù âm, sao rồi?"

"Chúng ta rời đi trước, nếu bọn họ thật sự muốn đối phó công tử, sợ là sẽ ra tay với chúng ta."

Phù âm nói ra, nàng cũng không đánh giá cao bọn người Thiên Đạo Tử.

Nhưng phàm là người muốn đối phó Sở Cuồng Nhân, nàng đều không ngại dùng sự ác ý nhất để phỏng đoán đối phương.

"Theo ta được biết, bây giờ bên người Sở Cuồng Nhân có mấy nữ tử, nếu có thể khống chế các nàng, có lẽ có thể trở thành một con cờ để đối phó đối phương."

Truyền nhân của Tần Nghiễm Vương cười lạnh nói.

Nghe thấy lời của hắn, Tần Phong Vân cau mày lại: "Dùng nữ nhân uy hiếp đối phương, thủ đoạn này, không khỏi quá thấp kém đi."

"Sở Cuồng Nhân không bình thường, đối phó với người không bình thường, tất nhiên phải dùng cách không bình thường!"

Tần Nghiễm Vương từ tốn nói, sau đó, tiên thức của hắn phun trào, muốn tìm cho ra đám người Phù âm.

Nhưng kết quả lại là không thu hoạch được gì.

"Không thấy? Mới vừa rồi còn ở đây, làm sao lại không thấy? Phát giác được ý đồ của chúng ta, rời đi trước sao? Hừ, thật sự là nữ nhân gian xảo."

Tần Nghiễm Vương hừ lạnh một tiếng, chỉ có thể tiếp tục thảo luận biện pháp khác để đối phó với Sở Cuồng Nhân.

Chương 1367 - Hóa thân của Tử Vi Tiên Đế, ngươi là Nhân Hoàng, sát ý của Tử Vi

Bên trong Tháp Thiên Đạo, bên trong tầng thứ 998.

Sở Cuồng Nhân và Viên Tổ kịch chiến hừng hực khí thế, hai bên không ai nhường ai!

Kích và côn, trong lúc va chạm, có vô số tia lửa và đạo văn bắn ra, năng lượng cuồng bạo mà lộng lẫy càn quét bốn phương tám hướng.

"Đại Hoang Kích, Bình Đại Hoang! !"

Màu tím ma văn trên người Sở Cuồng Nhân nở rộ quang mang sáng chói, sức mạnh bị hắn thúc giục đến cực hạn.

Một kích đánh ra!

Chiến ý và sát khí, sức mạnh hủy diệt và sát phạt trong phút chốc đã đánh hư không bốn phía sụp đổ!

Mà Viên Tổ cũng không cam chịu yếu thế, thét dài một tiếng.

Khí tức trên người hắn đang liên tục tăng lên, càng thêm cuồng bạo, Sở Cuồng Nhân đã gặp quatình huống này, đó là bí thuật của Đấu Chiến Thánh Viên nhất mạch, Đấu Chiến Bí Pháp!

Nhưng mà Đấu Chiến Bí Pháp này của Viên Tổ còn xuất sắc hơn so với các Đấu Chiến Thánh Viên còn lại.

"Đấu Chiến Quyết, Phiên Thiên Phúc Địa! !"

Viên Tổ đánh ra một côn, vô số đạo văn dày đặc ở trong thiên địa, sức mạnh kinh khủng gần như muốn lật chuyển thiên địa này, vô cùng cường đại.

Một kích này ầm ầm va chạm, Sở Cuồng Nhân, Viên Tổ, mỗi người đều nhanh chóng lùi lại.

Mà toàn bộ tầng thứ 998, giống như muốn bị phá nát.

"Rất tốt, rất mạnh!"

Viên Tổ tay cầm trường côn, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ tán thán.

Cơ thể của hắn bắt đầu tan rã.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, hiểu rõ sức mạnh của một hóa thân này của đối phương không chống đỡ được bao lâu.

Sau đó, trong cơ thể của Viên Tổ có một vệt kim quang bắn ra, tiến vào trong cơ thể Sở Cuồng Nhân, hóa thành vô số tự phù huyền diệu.

Đó là, Đấu Chiến Bí Pháp, Đấu Chiến Quyết!

Chính là hai pháp môn tu hành mà Viên Tổ sử dụng để hoành hành thiên địa!

"Tiểu tử, nhớ hung hăng đè gia hoả ở phía trên xuống đất đánh cho ta!"

Viên Tổ cười ha ha một tiếng nói.

Ngay lập tức, bóng người liền hoàn toàn biến mất không thấy nữa.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, lộ ra vẻ trầm ngâm: "Không nghĩ tới tầng này, lại có truyền thừa Viên Tổ ở đây, gia hỏa phía trên, có lẽ là chỉ tầng cuối cùng."

"Thật thú vị."

Sở Cuồng Nhân cố gắng tiêu hóa truyền thừa của Viên Tổ, khôi phục sức mạnh tiên nguyên của bản thân, chuẩn bị lấy trạng thái mạnh nhất tiến đến nghênh chiến người thủ tháp ở tầng cuối cùng!

Sau đó không lâu.

Sở Cuồng Nhân dùng ngộ tính có thể được gọi là quái vật, nắm giữ Đấu Chiến Bí Pháp và Đấu Chiến Quyết.

Ngay lập tức, hắn đi tới tầng 999!

Đây là tầng cuối cùng của Tháp Thiên Đạo, nếu vượt qua, là có thể thu được cơ duyên cuối cùng của Tháp Thiên Đạo.

"Há, ta không nghĩ tới, lại có người có thể đánh bại Viên Tổ, đi tới nơi này."

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, một nam tử người mặc trường bào màu tím, khuôn mặt cương nghị khoanh chân ngồi trong hư không, trên người có tiên huy tươi sáng, đạo văn lưu chuyển, vô cùng tôn quý.

"Tử Vi Tiên Đế?"

Sở Cuồng Nhân thăm dò, hỏi một câu.

Hắn đã từng gặp qua tu sĩ của Tử Vi nhất mạch, mà khí tức của người trước mắt này, khá giống với người của Tử Vi nhất mạch, nhưng lại tôn quý hơn rất nhiều.

Hơn nữa, đối phương có thể trấn giữ tầng cuối cùng của Tháp

Thiên Đạo, thân phận của hắn, cũng đã được tiết lộ.

"Đúng vậy."

Tử Vi Tiên Đế khẽ gật đầu, thản nhiên nói: "Tầng cuối cùng của bốn tòa Tháp Thiên Đạo, đều là hóa thân tiên thức của ta đang trấn giữ, nhưng mà, Tháp Thiên Đạo ở phía Đông này có chút đặc biệt, bởi vì nơi này trừ ta ra, còn có thêm một Viên Tổ, đó là một tồn tại có thực lực không dưới ta, các Tháp Thiên Đạo còn lại không có."

"Xem ra vận khí của ta cũng không tệ lắm, một phần tư cơ hội, để cho ta cho chọn trúng."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nếu như hắn đi đến Tháp Thiên Đạo còn lại, truyền thừa Viên Tổ này, hắn có thể sẽ không chiếm được.

Đấu Chiến Bí Pháp, Đấu Chiến Quyết, đây chính là pháp môn tu hành không kém gì ma văn Xi Vưu và Đại Hoang Kích Pháp, vô cùng cường đại.

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Tử Vi Tiên Đế, từ tốn nói: "Đã ngươi là người thủ tháp của tầng cuối cùng, vậy thì, đánh bại ngươi, là có thể thu hoạch được cơ duyên cuối cùng!"

"Đúng!"

Tử Vi Tiên Đế khẽ gật đầu.

"Chiến!"

Sở Cuồng Nhân cũng không nói nhiều, đã cầm Đại Hoang Kích trong tay, trực tiếp vung ra một kích, cảnh tượng hành tinh sụp đổ chiếu rọi ở trong hư không, chính là Đại Hoang Kích Pháp, Toái Tinh Thần! !

Tử Vi Tiên Đế thấy thế, trong mắt lướt qua một tia dị sắc: "Truyền thừa của Xi Vưu, không tầm thường!"

Hắn đưa tay ra, một lượng lớn tinh quang màu tím hội tụ ở trong lòng bàn tay, trong đó ẩn chứa vô số đạo văn.

Một kích ầm ầm va chạm, Sở Cuồng Nhân lùi lại mấy chục trượng.

Mà cơ thể của Tử Vi Tiên Đế, chỉ khẽ run lên mà thôi.

"Thực lực của hắn, còn cường đại hơn so với Viên Tổ!"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân hơi ngưng trọng.

Bản tôn thì không biết, nhưng hóa thân tiên thức này của Tử Vi Tiên Đế, còn mạnh hơn hoá thân mà Viên Tổ để lại!

"Ma văn Xi Vưu!"

Trên mặt Sở Cuồng Nhân hiện ra từng đạo từng đạo ma văn.

Sau đó, hắn lấy Tu La Giáp Diện ra, đeo lên mặt, giáp mặt và ma văn đồng thời gia tăng, chiến lực của Sở Cuồng Nhân tăng vọt!

Nhưng cái này vẫn chưa hết.

Chỉ thấy phía sau hắn, tam đại dị tượng của thư viện đồng thời hiện lên.

"Đại Hoang Kích, Khiếu Cửu Thiên! !"

Sở Cuồng Nhân hít sâu một hơi, Đại Hoang Kích trong tay trực tiếp đánh ra, bên trong ma khí dồi dào, một ma ảnh doạ người hiện lên trong hư không.

"Không tệ!"

Ánh mắt Tử Vi Tiên Đế lộ ra vẻ tán thưởng.

Sau đó, hắn đưa tay hội tụ tinh quang, một luồng khí tức tôn quý vô cùng hiện ra: "Tử Vi Tế Nhật Chưởng!"

Tử Vi Tinh quang nở rộ, che lấp trời đất!

Một bàn tay lớn màu tím tràn ngập nhân uân chi khí đánh ra, giống như muốn quét ngang tất cả!

Cực chiêu chạm vào nhau, giống như hai ngôi sao lớn ầm ầm va chạm.

Năng lượng tiết ra.

Sở Cuồng Nhân, Tử Vi Tiên Đế, mỗi người bị đẩy lui.

"Sức mạnh Phù Tang!"

Lúc này, sau lưng Sở Cuồng Nhân có một cây cổ thụ màu vàng đỏ hiện lên, bên trong có hàng tỉ tiên huy lưu chuyển, sức mạnh âm Dương bạo phát, đánh về phía Tử Vi Tiên Đế!

"Há, sức mạnh Phù Tang?"

Tử Vi Tiên Đế có chút ngoài ý muốn, nhưng vươn tay ra, có một lượng lớn Tử Vi Tinh quang tuôn ra, phá nát sức mạnh âm Dương!

Nhưng đòn tấn công của Sở Cuồng Nhân, vẫn không hề dừng lại!

"Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới!"

Lực trường vô hình bạo phát, sức mạnh Luân Hồi hoa mỹ bao phủ bốn phương tám hướng, nghiền ép Tử Vi Tiên Đế!

"Chư Giới Sinh Tử Luân!"

Sinh tử chi ý lưu chuyển, hóa thành một vòng ánh sáng, sức mạnh sinh tử mênh mông nghiền ép tứ phương!

Hai đại thần thông, đồng thời bạo phát!

"Hai loại Tiên Thể Chí Tôn, quả thật là không tầm thường!"

"Tử Vi Tinh Thần Phong!"

Trên người Tử Vi Tiên Đế có tiên huy phóng lên tận trời, tiên nguyên dồi dào lưu chuyển, hóa thành từng đợt cuồng phong đầy sao!

Cuồng phong ập xuống, tiêu diệt sức mạnh sinh tử, lực trường luân hồi!

"Phân thân này của ngươi, còn có chiêu số nào nữa?"

Tử Vi Tiên Đế nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ hiếu kỳ.

Hắn nhìn ra, Sở Cuồng Nhân trước mắt, chỉ là một phân thân mà thôi, cho nên cho dù là hắn, cũng không thể không gọi đối phương một tiếng yêu nghiệt.

"Thủ đoạn của ta, sẽ còn nhiều hơn tưởng tượng của ngươi!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Trên người đột nhiên có chín đạo Long khí phóng lên tận trời, Hoàng Đạo Chân Long vạn trượng xoay quanh, tiếng rồng gầm vang vọng hư không.

Mà sai khi nhìn thấy chín con Hoàng Đạo Chân Long này, mí mắt Tử Vi Tiên Đế nhảy một cái, trong con ngươi dần dần mang theo vẻ băng lãnh: "Ngươi, là Nhân Hoàng! !"

Tiên nguyên Tử Vi mênh mông giống như thủy triều khuếch tán ra, áp lực càng kinh khủng doạ người hơn, bao phủ thiên địa.

Giờ khắc này, Tử Vi Tiên Đế đối với Sở Cuồng Nhân, đã không còn là khảo nghiệm đơn thuần nữa.

Hiện tại, hắn có sát ý! !

Tiên Đình và Nhân Hoàng, cả hai chỉ có thể có một người tồn tại ở thế gian này! !

Chương 1368 - Ngươi còn có thủ đoạn gì nữa, tập hợp sức mạnh tứ phương

"Ngươi, là Nhân Hoàng!"

Tử Vi Tiên Đế nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ lạnh lùng, tiên nguyên Tử Vi trên người lưu chuyển, điên cuồng đập vào hư không.

Nhân Hoàng và Tiên Đình, gần như là không đội trời chung.

Ngày xưa hai đại Tiên Đình liên thủ, bố trí Phong Thần Chi Kiếp, làm cho Nhân Hoàng biến mất ở trong dòng sông lịch sử.

Bây giờ, Nhân Hoàng lại hiện thế, trong lòng Tử Vi Tiên Đế hiện ra sát ý.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng đã nhận ra sát ý trong mắt đối phương, thần sắc lạnh nhạt, cũng không thèm để ý: "Một hóa thân tiên thức, ngươi, giết được ta sao?"

"Cho dù không thể, ta tuyệt đối sẽ không để cho ngươi có được cơ duyên này!"

Tử Vi Tiên Đế hừ lạnh một tiếng: "Vốn dĩ, nếu là những người khác có thể đánh với ta đến loại trình độ này, cơ duyên này, ta đã cho hắn, nhưng, ai bảo ngươi là Nhân Hoàng chứ!"

Hắn tuyệt đối sẽ không ngồi im mà nhìn Nhân Hoàng lớn mạnh!

"Tử Vi Tế Nhật Chưởng!"

Đánh ra một chưởng, bàn tay lớn màu tím kinh khủng ẩn chứa sức mạnh càng cường đại hơn, che lấp trời đất!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, không trốn không né, nắm chặt Đại Hoang Kích trong tay, dưới sự gia tăng của chín con Hoàng Đạo Chân Long, đột nhiên đánh ra một kích! !

Kích quang lấp loé, hàn ý lẫm liệt!

Sát phạt chi khí và hủy diệt chi khí dung hợp, trấn áp Đại Hoang! !

Chính là Đại Hoang Kích, Bình Đại Hoang! !

Một kích đánh ra, bàn tay lớn màu tím ầm ầm sụp đổ, Tử Vi Tiên Đế bị một kích này đánh bay ra xa mấy trăm trượng!

Nhưng hắn quát lạnh một tiếng, khí tức trên người chẳng những không có yếu bớt, ngược lại, còn đang không ngừng tăng lên, tiên huy màu tím hoa mỹ gần như bao phủ vùng thế giới này!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, ánh mắt ngưng trọng, chín con Hoàng Đạo Chân Long quanh người, đang xoay quanh gào thét, có địa vị ngang bằng với tiên huy màu tím kia!

"Nhân Hoàng, loại tồn tại này, không nên tiếp tục có mặt ở trên đời này!"

"Số mệnh của ngươi, chỉ có bị kết thúc ở đây!"

Tử Vi Tiên Đế lạnh lùng nói ra.

Hắn đưa tay hội tụ tiên huy màu tím đầy trời, hóa thành một ngôi sao màu tím to lớn!

"Tử Vi Tinh thần bạo! !"

Sở Cuồng Nhân thấy thế, ánh mắt ngưng trọng, lập tức, tay hắn kết thành pháp quyết huyền diệu, trên người đột nhiên có thêm một luồng chiến ý bàng bạc!

Đây là, Đấu Chiến Bí Pháp của Đấu Chiến Thánh Viên nhất mạch! !

Đấu Chiến Bí Pháp hiện ra, khí tức của Sở Cuồng Nhân lại tăng lên, trường kích trong tay, giống như trường côn đánh ra: "Đấu Chiến Quyết, Phiên Thiên Phúc Địa! !"

Thời khắc này, dường như Sở Cuồng Nhân đã hóa thân thành Viên Tổ ở thời kỳ Tiên Cổ kia, một vượn một côn, ngay cả trời cũng muốn đâm thủng!

Kích ảnh to lớn phóng lên tận trời, đập về phía ngôi sao màu tím kia.

Hai luồng sức mạnh va chạm trong nháy mắt, hai người Sở Cuồng Nhân, Tử Vi Tiên Đế mỗi người đều nhanh chóng lùi lại!

"Viên Tổ quả nhiên đã truyền Đấu Chiến Bí Pháp cho ngươi, con khỉ chết tiệt kia, thật sự là không để ai yên ổn mà."

Tử Vi Tiên Đế hừ lạnh một tiếng.

Ngày xưa, Viên Tổ đại náo Tiên Đình, Tử Vi Tiên Đế không thể có chút hảo cảm nào với nó.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, vừa sải bước ra, dưới sự gia tăng của bốn loại Đấu Chiến Bí Pháp, ma văn Xi Vưu, Hoàng Đạo Chân Long, tam đại dị tượng của thư viện, quanh người hắn có vạn đạo tiên huy, sáng chói vô biên, giống như một vị Tiên Vương không ai bì nổi, trường kích trong tay liên tiếp vung ra, Đại Hoang Kích Pháp, Đấu Chiến Quyết, được sử dụng vô cùng thành thục!

"Đại Hoang Kích, Toái Tinh Thần, Khiếu Cửu Thiên, Bình Đại Hoang! !"

Ba thức của Đại Hoang Kích, được thi triển liên tiếp, ma khí cuồn cuộn, kích quang xé rách hư không!

Thiên địa rung chuyển, cho dù là luồng hóa thân Tử Vi Tiên Đế cũng phải gánh chịu áp lực rất lớn.

"Tốt cho một kẻ có được truyền thừa của Xi Vưu! ! Tốt cho một yêu nghiệt tuyệt đỉnh!"

Sắc mặt Tử Vi Tiên Đế ngưng trọng, trong mắt lộ ra một chút ngưng trọng.

Hắn hội tụ Tử Vi Tinh quang, phác hoạ phù văn trong hư không, từng đạo từng đạo phù văn tinh quang hóa thành kết giới, ngăn chặn đòn tấn công của Sở Cuồng Nhân.

"Phù văn?"

"Hừ, ngươi có thể ngăn cản được bao lâu?"

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng, vung vẩy trường kích trong tay, sau Đại Hoang Kích Pháp, chính là Đấu Chiến Quyết, tầng tầng lớp lớp tiên pháp, thần thông!

"Đấu Chiến Quyết, Đạp Phá Lăng Tiêu! !"

Sở Cuồng Nhân đánh ra một kích, chiến ý ngang nhiên như muốn đạp thiên địa ở dưới chân, khiến vạn linh thần phục!

Một kích này, là thức cuối cùng của Đấu Chiến Quyết!

Khi hắn liên lục tấn công, rốt cục phù văn quanh người Tử Vi Tiên Đế cũng sụp đổ, cả người bị đánh bay ra ngoài, thân hình đã có chút tan rã.

Hiện tại, thực lực mà Sở Cuồng Nhân có thể phát huy ra quá mạnh.

Nói bản tôn của Tử Vi Tiên Đế là kẻ chí cao vô thượng cũng không có sai, nhưng ở chỗ này, chỉ là một phân thân tiên thức của hắn, có thể có bao nhiêu năng lực?

"Ngươi, còn có thủ đoạn gì nữa?"

Sở Cuồng Nhân cầm kích đứng đó, ánh mắt bễ nghễ.

Cho dù trước mắt là Tiên Đế, hắn vẫn cuồng ngạo, không thay đổi như cũ.

Nhân Hoàng và Tiên Đình, đã đứng ở mặt đối lập.

Mà Tử Vi Tiên Đế cũng muốn giết hắn, vậy hắn cũng không cần phải tôn trọng đối phương.

"Ngươi thật sự rất mạnh, nhưng ta vẫn nói câu kia, ngươi là Nhân Hoàng, vậy thì ta, sẽ tuyệt đối không để ngươi có được phần cơ duyên này! !"

Nói xong, chỉ thấy trên người Tử Vi Tiên Đế đột nhiên bộc phát ra một luồng lực hấp dẫn vô cùng cường đại.

Linh khí trong thiên địa, trong nháy mắt điên cuồng dũng mãnh lao về phía hắn.

Không chỉ bên trong Tháp Thiên Đạo.

Thậm chí còn có bên ngoài tháp Thiên Đạo, linh khí phía trên Tử Vi Tinh, đều đang dũng mãnh lao về phía Tử Vi Tiên Đế, đang không ngừng tăng sức mạnh cho hắn.

Dường như, giữa thiên địa hiện ra từng đạo từng đạo cấm chế màu tím.

Bên ngoài Tháp Thiên Đạo.

Không ít thiên kiêu yêu nghiệt đều thấy được cấm chế như ẩn như hiện kia, không khỏi vô cùng ngạc nhiên.

Giữa thiên địa, vô số cấm chế được khắc trong hư không, gần như bao phủ toàn bộ Tử Vi Tinh ở bên trong, giống như một... Lồng giam to lớn! !

Bên trong Tử Vi Tinh, không ít đại năng nhìn thấy cấm chế này, không khỏi trầm mặc.

Cấm chế này, chính là những cấm chế này, khoá chặt bọn họ đời đời kiếp kiếp, làm bọn họ không có cách nào rời khỏi nơi này.

"Nhưng mà, những cấm chế này, làm sao lại đột nhiên xuất hiện?"

"Còn có, linh khí trong thiên địa lại đang hội tụ ở tầng cuối cùng của Tháp Thiên Đạo, đây là có chuyện gì?"

Có không ít đại năng, vô cùng nghi hoặc.

Mà cũng có người đoán được cái gì đó.

"Chẳng lẽ là, tầng cuối cùng của Tháp Thiên Đạo này, có quan hệ với Tử Vi Tiên Đế sao? Chỉ có Tử Vi Tiên Đế, mới có thể điều khiển những cấm chế này."

"Tử Vi Tiên Đế, là người thủ tháp ở tầng cuối cùng? !"

Nơi xa.

Tháp Thiên Đạo phía tây, tầng cuối cùng.

Hóa thân tiên thức của Tử Vi Tiên Đế đang giao thủ với một thanh niên người mặc trường bào màu đen.

Hai bên kịch chiến, hừng hực khí thế.

Thanh niên này, có thể đến tầng thứ 999, đánh một trận kích liệt như thế với hóa thân tiên thức của Tử Vi Tiên Đế, có thể thấy được thực lực của hắn, kinh người đến cỡ nào.

Đây là một yêu nghiệt tuyệt đỉnh! !

"Thần tử của Sơn Quỷ nhất mạch, quả thật là bất phàm."

Tử Vi Tiên Đế nhìn thanh niên ở phía đối diện từ tốn nói.

Người kia, chính là thần tử của Sơn Quỷ nhất mạch ở Đông Hoàng Tiên Đình.

Không phải phân thân ở phía trên Thiên Thương cổ tinh như lúc trước.

Mà chính là Sơn Quỷ thần tử hàng thật giá thật!

Sơn Quỷ thần tử nhìn Tử Vi Tiên Đế, ánh mắt vô cùng ngưng trọng, hắn cảm thấy, chính mình rất có thể không thể vượt qua tầng cuối cùng này.

Hắn đã, dùng hết tất cả thủ đoạn.

Nhưng vẫn, không thể gây ra thương tổn cho đối phương như cũ.

Lúc này, tiên nguyên của hắn đã gần như khô kiệt, không đến mấy chiêu nữa, hắn sẽ bại.

"Được rồi, nên kết thúc thôi."

Tử Vi Tiên Đế đưa tay hội tụ tinh quang, liền muốn đánh bại Sơn Quỷ thần tử.

Nhưng đột nhiên, sắc mặt hắn biến hóa, nhìn về phía đông, ngưng trọng nói: "Nhân Hoàng lại hiện thế, ở Tháp Thiên Đạo phía đông, hóa thân phía đông, muốn tập hợp sức mạnh hóa thân ở tứ phương, ngăn cản người kia đạt được cơ duyên!"

Hắn trầm ngâm một hồi, sau đó nhìn thoáng qua Sơn Quỷ thần tử: "Cơ duyên này, cho ngươi."

Nói xong, thân ảnh của hắn đột nhiên tiêu tán.

Sức mạnh tiên thức này, hóa thành một đạo lưu quang, lướt ra khỏi Tháp Thiên Đạo, đi về phía đông!

Chương 1369 - Chúng ta sẽ gặp lại, cảm khái Tử Vi Tiên Đế

"Chuyện này, đây là có chuyện gì xảy ra? !"

Sơn Quỷ thần tử có chút mơ hồ.

Bản thân cứ như vậy mơ mơ hồ hồ đạt được cơ duyên cuối cùng bên trong Tháp Thiên Đạo sao?

Hắn hồi tưởng lại, vừa rồi, trước khi Tử Vi Tiên Đế đi, sắc mặt ngưng trọng kia, hít sâu một hơi: "Nhân Hoàng lại hiện ra, bên trong Tháp Thiên Đạo phía đông, Nhân Hoàng xuất hiện, Tử Vi Tiên Đế này tập hợp sức mạnh tiên thức của Tháp Thiên Đạo ở bốn phương, chuẩn bị tiến đến ngăn cản người kia đạt được cơ duyên, phòng ngừa Nhân Hoàng lớn mạnh!"

Hắn có chút chấn kinh.

Phải biết rằng, có thể tiến vào Tháp Thiên Đạo, tiếp nhận khảo nghiệm đều là thiên kiêu một đời trẻ tuổi.

Mà bên trong thiên kiêu một đời trẻ tuổi, lại có tồn tại kinh khủng như thế sao?

"Rốt cuộc, sẽ là ai?"

Đột nhiên, trong đầu của hắn hiện ra một cái tên... Sở Cuồng Nhân!

"Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, gần như có thể xác định chính là người này."

Trong mắt Sơn Quỷ thần tử lộ ra vẻ ngưng trọng: "Hỗn Độn Thần Ma Thể, Thần Ma Chi Vương, ngươi quả nhiên, là kẻ địch lớn nhất của ta! !"

Lúc này, trước mặt hắn có một đoàn kim quang lưu chuyển.

Tháp Thiên Đạo, cơ duyên ở tầng cuối cùng xuất hiện.

Chỉ thấy bên trong kim quang, có một trái tim đang đập, phía trên có Thần Ma chi khí đang lưu chuyển, tràn ngập một luồng khí tức vô cùng kinh khủng.

Nhìn thấy quả tim này, hơi thở của Sơn Quỷ thần tử đột nhiên trở nên vô cùng nặng nề.

"Đây là, Thần Ma tâm! ! Là Tiên Thiên Thần Ma tâm chân chính! !"

"Ha ha, quá tốt rồi, chỉ cần có thể hấp thu viên Thần Ma tâm này, Thần Ma thể của ta, nhất định có thể hoàn toàn thức tỉnh! !"

Cho dù là Thần Ma nhất mạch cũng không biết.

Sơn Quỷ thần tử của Đông Hoàng Tiên Đình, trên thực tế, là một kẻ có Hỗn Độn Thần Ma Thể còn chưa thức tỉnh! !

Bên trong Tháp Thiên Đạo phương bắc.

Tầng cuối cùng.

Hóa thân tiên thức của Tử Vi Tiên Đế nhìn kiếm khách tay cầm trường kiếm vàng rực, khí tức tôn quý trước mặt một chút, lạnh nhạt nói ra: "Cho dù là truyền nhân của Nhân Hoàng, nhưng vẫn không phải là Nhân Hoàng chân chính, cho ngươi cơ duyên nơi đây, so với ngươi, gia hỏa ở Tháp Thiên Đạo phía đông kia, phải được ưu tiên giải quyết."

Hóa thân tiên thức này nói xong, liền hóa thành lưu quang rời đi.

Mà kiếm khách đứng tại chỗ, tay cầm trường kiếm vàng rực, thần sắc lạnh lùng.

Một cái chớp mắt tiếp theo, kiếm khí vàng rực vô tận từ trong cơ thể hắn tiết ra, khuấy động bốn phương tám hướng.

"Nhân Hoàng chân chính!"

"Xem ra chính là ngươi... Sở Cuồng Nhân! !"

Thanh niên này, chính là yêu nghiệt của Nhân Hoàng tông, truyền nhân Hiên Viên!

Trong mắt của hắn bắn ra một tia lãnh quang: "Nhân Hoàng cuối cùng, Trụ Vương, chỉ có Nhân Hoàng cuối cùng là hắn, mới có tư cách truyền thừa Hoàng Cực Kinh Thế Quyết, nếu không phải ngươi, truyền thừa này vốn là của ta! !"

Lúc trước, hắn hao tổn tâm cơ, đưa một luồng hóa thân vào bên trong Thiên Yêu cổ động ở Thập Vạn Đại Sơn.

Muốn ở nơi đó tìm ra truyền thừa của Trụ Vương, thừa kế mệnh cách Nhân Hoàng!

Nhưng chưa từng nghĩ, lại bị Sở Cuồng Nhân phá hư!

Hắn thấy, chính là Sở Cuồng Nhân đã cướp đi mệnh cách Nhân Hoàng của hắn!

Lúc này.

Bên trong Tháp Thiên Đạo, bỗng nhiên có vạn đạo tiên huy, bên trong tiên huy kia, một bản thư tịch phong cách cổ xưa hiện lên.

Phía trên khắc bốn chữ lớn vô cùng huyền ảo.

Hoàng Đế Nội Kinh!

Nhìn đến đây, sắc mặt truyền nhân Hiên Viên vui vẻ: "Đây là bản ghi chép tu hành của Hoàng Đế Hiên Viên!"

Tuy hắn đạt được truyền thừa của Hiên Viên, thế nhưng phần truyền thừa này cũng không hoàn chỉnh, hắn chỉ có được Hiên Viên Kiếm và Hiên Viên Kiếm Khí.

Mà Hoàng Đế Nội Kinh, bên trong ghi lại các loại pháp môn tu hành và kinh nghiệm tu hành của Hoàng Đế Hiên Viên, đối với truyền nhân Hiên Viên như hắn, sẽ có trợ giúp to lớn, khó có thể tưởng tượng.

"Nghe đồn cơ duyên cuối cùng bên trong Tháp Thiên Đạo, tùy từng người mà khác nhau, xem ra, quả là thế, ta tu hành Hiên Viên Kiếm Khí, Tháp Thiên Đạo này liền cho ta Hoàng Đế Nội Kinh này."

"Chỉ cần ta có thể hoàn toàn lĩnh hội vật này, không lo không đối phó được Sở Cuồng Nhân, vị trí Nhân Hoàng, ta nhất định muốn tự mình đoạt lại! !"

"Ta mới là, Nhân Hoàng chân chính!"

Trong mắt truyền nhân Hiên Viên bắn ra dã tâm nồng đậm.

Bên trong Tháp Thiên Đạo phía nam.

Hóa thân tiên thức của Tử Vi Tiên Đế cũng rời đi.

Mà ở này, có Kim Ô Thiếu Tổ đến từ Kim Ô Thiên Sơn.

Lúc này, hắn nhìn trước mặt cơ duyên cuối cùng mà Tháp Thiên Đạo ban thưởng, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

Đó là một quả trứng màu vàng óng, được khắc vô số hoa văn huyền diệu!

Một luồng khí tức nóng rực mà bá đạo từ trong đó tuôn ra ra, dường như, Kim Ô Thiếu Tổ cảm thấy vật này và mình lại có cảm giác cộng hưởng.

"Đây là, đời sau mà Kim Ô chi tổ lưu lại!"

"Nếu như có thể ấp trứng, sẽ có được đến đời sau trực hệ của Kim Ô chi tổ, mà còn là con cháu trực hệ đời thứ hai!"

Trong đầu Kim Ô Thiếu Tổ đã hiện ra mấy loại ý nghĩ làm thế nào để sử dụng quả trứng này để tăng cường sức mạnh của mình.

...

Bên trong Tháp Thiên Đạo phía đông.

Một lượng lớn linh khí như bách xuyên quy hải, không ngừng tràn vào tầng cuối cùng của Tháp Thiên Đạo.

Ngay sau đó, có ba đạo lưu quang tử sắc từ phương tây, phương bắc, phương nam lướt đến, bên trong lưu quang dường như có ba bóng người tôn quý giống nhau như đúc.

Chính là Tử Vi Tiên Đế.

Thấy cảnh này, mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

"Ba Tử Vi Tiên Đế?"

"Đây là có chuyện gì?"

Mọi người vô cùng khó hiểu.

Chỉ có những đại năng kia đã đoán được cái gì đó.

"Có thể làm cho Tử Vi Tiên Đế triệu hồi hóa thân tiên thức ở ba tòa Tháp Thiên Đạo còn lại, không tiếc làm ra loại tình trạng này cũng muốn cản trở Sở Cuồng Nhân đạt được cơ duyên, Nhân Hoàng và Tiên Đình, quả nhiên là không đội trời chung!"

"Chậc chậc, Tử Vi Tiên Đế, cũng đủ quyết đoán."

"Đều làm đến loại trình độ này, cho dù thực lực của Sở Cuồng Nhân có mạnh hơn, cũng không có cách nào vượt qua được."

Bên trong Tháp Thiên Đạo.

Sở Cuồng Nhân nhìn Tử Vi Tiên Đế đang dung hợp với ba hóa thân tiên thức còn lại, đồng thời hấp thu một lượng lớn linh khí của Tử Vi Tinh, khí tức tăng gấp bội, không khỏi xùy cười một tiếng: "Ngươi sợ hãi ta có được cơ duyên này như vậy, Tiên Đình, cứ sợ hãi Nhân Hoàng tái xuất như vậy sao? !"

"Nhân Hoàng không được phép tồn tại trên đời, đây là thiên ý, là chiều hướng phát triển!" Tử Vi Tiên Đế lạnh nhạt nói ra.

Đưa tay ra, vô số đạo văn huyền diệu ngưng tụ ở trong lòng bàn tay hắn, hóa thành một ngôi sao màu tím sáng chói, đột nhiên nện về phía Sở Cuồng Nhân!

Một kích này, uy năng cuồn cuộn, vượt xa trước đó!

Sở Cuồng Nhân biết, chỉ dựa vào phân thân này của mình, không cách nào đánh bại Tử Vi Tiên Đế trước mắt.

Thậm chí, nếu ở lại lâu, thậm chí phân thân này của mình sẽ có nguy cơ bị huỷ hại.

Phân thân này của hắn đã trả qua nhiều lần cường hóa, cực kì quý giá, hắn không nỡ làm hư.

Nghĩ đến đây, Đại Hoang Kích trong tay hắn đột nhiên đâm ra một kích!

"Đại Hoang Kích Pháp, Bình Đại Hoang! !"

Kích ảnh to lớn hoành không chém ra, ầm ầm va chạm vào một chỗ cùng với ngôi sao màu tím kia.

Chỉ thấy kích ảnh bị phá nát!

Ngôi sao màu tím thẳng tiến không lùi, tiếp tục nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

"Cửu trọng kiếm chướng!"

Sở Cuồng Nhân đã sớm chuẩn bị, kiếm khí từ trong cơ thể xông ra, trộn lẫn trong hư không tạo thành chín tầng kết giới kiếm khí.

Kết giới liên tục sụp đổ, mà Sở Cuồng Nhân thì thừa dịp này, bóng người lóe lên, lướt ra khỏi Tháp Thiên Đạo: "Tử Vi Tiên Đế, chúng ta sẽ gặp lại!"

"Biết không địch lại, lập tức rời đi, đối với cơ duyên nơi này, không có chút lưu luyến nào, hừ, ngược lại cũng rất quả quyết!"

Tử Vi Tiên Đế hừ lạnh một tiếng.

Lập tức, hắn không khỏi cảm khái: "Yêu nghiệt như thế, vì sao hết lần này tới lần khác là Nhân Hoàng chứ? Nếu là người của Tiên Đình ta, thì tốt biết bao!"

Với thiên tư mà Sở Cuồng Nhân biểu hiện ra, tương lai có khả năng rất lớn sẽ đứng ở độ cao ngang bằng với hắn.

Thậm chí còn vượt trội hơn.

Chuyện này đối với Tiên Đình mà nói, tuyệt đối là một sự giúp đỡ rất lớn.

"Nếu người này là người của Tiên Đình, dốc hết tất cả tư nguyên của Tiên Đình, cũng muốn nâng đỡ hắn thành Vương!"

"Đáng tiếc, đáng tiếc."

Chương 1370 - Sở Cuồng Nhân thất bại, bên ngoài Tháp Thiên Đạo, vây giết yêu nghiệt

Ở bên ngoài Tháp Thiên Đạo.

Sở Cuồng Nhân bay ra ngoài.

Lúc này, khí tức của phân thân này của hắn vô cùng uể oải, sau khi chiến đấu với Tử Vi Tiên Đế, sức mạnh đã hao tổn đến gần một nửa.

"Tử Vi Tiên Đế, thú vị."

Sở Cuồng Nhân không những không giận mà còn cười, là cười lạnh!

Tử Vi Tiên Đế không tiếc từ bỏ ba tòa Tháp Thiên Đạo còn lại để ngăn cản được hắn, có thể thấy đối phương kiêng kị mình đến như thế nào.

Địch nhân đối với hắn càng sợ hãi, càng kiêng kị, hắn còn vui vẻ đến không kịp, làm sao lại có thể tức giận cho được?

Nhưng mà, cơ duyên bên trong Tháp Thiên Đạo này, hắn chắc chắn phải có được nó!

Tử Vi Tiên Đế, cũng chỉ là một chướng ngại vật mà thôi.

"Sở Cuồng Nhân, thất bại rồi sao? Hay là thành công?"

Có thiên kiêu nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đi ra từ tầng cuối cùng của tháp Thiên Đạo, không khỏi nghi ngờ mà nói.

Mà lúc này, từ khắp các phương tây, nam, bắc truyền đến tiếng vang ầm ầm, chỉ thấy ba tòa Tháp Thiên Đạo đỉnh thiên lập địa còn lại, đã biến mất.

Ngay sau đó, các đại thế lực liền nhận được tin tức truyền đến.

Ba tòa Tháp Thiên Đạo còn lại, đã bị người ta vượt qua, cơ duyên cuối cùng ở nơi đó, đã bị người khác thu được.

Nghe đến đây, không ít người đã xôn xao.

"Không nghĩ tới, thật sự lại có người có thể vượt qua tháp Thiên Đạo, quả thật không thể tin được, người kia đúng là yêu nghiệt mà!"

"Chờ một chút, nếu Tháp Thiên Đạo bị người vượt qua, vậy thì sẽ biến mất ngay, Tháp Thiên Đạo nơi này không có biến mất, điều này không có nghĩa là Sở Cuồng Nhân, thất bại!"

Nghĩ đến đây, mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ chấn kinh.

Cuồng nhân không ai bì nổi kia, thế mà lại nthất bại! !

Những người khác có thể vượt qua tháp Thiên Đạo, nhưng hắn, lại không thể!

Chuyện này không phải đã giải thích rõ ràng rằng, hắn thua những người khác sao?

Trời ạ...

Đông đảo thiên kiêu bây giờ, có một loại cảm giác thật không thể tin.

Cũng có không ít người lại cười trên nỗi đau của người khác.

"Ha ha, ta đã nói người này không có khả năng vô địch mãi mãi như thế được, cuối cùng hắn không phải là thần, hiện tại, rốt cục cũng bị kéo ra khỏi Thần Đàn!"

"Đúng vậy, Sở Cuồng Nhân, cũng không có gì hơn cái này."

"Trên thế giới này, vẫn có yêu nghiệt, mạnh hơn hắn!"

Không ít thiên kiêu từng bị Sở Cuồng Nhân áp chế quá mức, lúc này mới có cảm giác phấn chấn lạ thường, vô cùng vui vẻ.

"Thủ tịch, vậy mà hắn lại không thành công?"

Thạch Anh ẩn mình trong bóng tối, cũng cảm thấy thật không thể tin nổi.

Lê Phi ở một bên, cũng cảm thấy tiếc hận: "Tháp Thiên Đạo này, thực sự quá khó khăn, công tử có thể xông đến tầng cuối cùng, đã vô cùng không dễ dàng gì."

"Sự tình cũng không đơn giản như vậy."

Phù âm từ tốn nói: "Vừa rồi có ba đạo lưu quang đến từ ba hướng, tiến vào tầng cuối cùng của Tháp Thiên Đạo, nếu như ta đoán không sai, thì đó là đến từ Tháp Thiên Đạo còn lại!"

"Thế nhân ngu muội, luôn luôn không thể nhìn thấy rõ ràng chân tướng."

Yêu nghiệt của Phật Môn, Vô Giới Tăng lắc đầu, nói: "Nếu như ta đoán không sai, ba đạo lưu quang vừa rồi chính là người thủ tháp của ba phương Tháp Thiên Đạo còn lại, là hóa thân của Tử Vi Tiên Đế, bọn họ đến từ nơi xa, tập hợp sức mạnh tứ phương, vì ngăn cản Sở Cuồng Nhân đạt được cơ duyên, mà ba vị yêu nghiệt còn lại đạt được cơ duyên, bất quá chỉ là lợi dụng thời cơ mà thôi."

"Bởi vì hóa thân của Tử Vi Tiên Đế cho rằng, ngăn cản Sở Cuồng Nhân đạt được cơ duyên, so với khảo nghiệm, là chuyện quan trọng hơn cả!"

"Tiên Đình kiêng kị Nhân Hoàng, không thể so sánh với kẻ tầm thường."

Mọi người nghe được những gì Vô Giới Tăng nói, không khỏi có chút kinh ngạc.

"Nói như vậy, yêu nghiệt ba phương còn lại có thể có được cơ duyên, còn phải nói là dựa vào Sở Cuồng Nhân đúng không?"

"Rất có thể!"

"Chuyện này, chuyện này thì tính là gì? ?"

"Sở Cuồng Nhân này có mệnh cách Nhân Hoàng, nhưng lại bởi vì vậy mà bị Tử Vi Tiên Đế nghi ngờ, từ đó đánh mất cơ duyên cuối cùng của Tháp Thiên Đạo, thật sự là thành do Nhân Hoàng, mà bại cũng vì Nhân Hoàng!"

Có thiên kiêu nhịn không được mà cảm khái.

"Nếu không phải hắn có mệnh cách Nhân Hoàng, Sở Cuồng Nhân, rất có thể đạt được cơ duyên cuối cùng này, về phần ba yêu nghiệt còn lại kia, thì không nhất định."

Mọi người thế mới biết.

Không phải Sở Cuồng Nhân không bằng ba yêu nghiệt còn lại, mà hoàn toàn ngược lại, kiêng kị của Tử Vi Tiên Đế đối với hắn, còn nhiều hơn cả ba người kia.

Lúc này mới không do dự mà hội tụ sức mạnh khắp bốn phương, chỉ để ngăn cản hắn đạt được cơ duyên!

"Tốt cho một Sở Cuồng Nhân, bất quá chỉ là thế hệ trẻ tuổi, mà đã có thể để Hợp Đạo Tiên Đế kiêng kỵ như vậy, cũng chỉ có một mình hắn mà thôi!"

"Hừ, dù nói thế nào, việc hắn không thể đạt được cơ duyên là thật, mặc kệ có lý do gì, hắn cũng đã thất bại rồi."

Cũng có thiên kiêu khó chịu mà nhìn Sở Cuồng Nhân, vẫn đang tranh cãi.

Tuy rằng rất chán ghét loại người này, nhưng mà, thiên kiêu ở tại chỗ này lại không thể phủ nhận, lần này Sở Cuồng Nhân quả thật là thất bại.

Hắn đã mất đi cơ duyên của Tháp Thiên Đạo.

Mà ba vị yêu nghiệt còn lại, lại đạt được cơ duyên.

Thậm chí, ba vị yêu nghiệt còn lại dựa vào phần cơ duyên cuối cùng này, có khả năng rất lớn sẽ đuổi kịp Sở Cuồng Nhân, cũng trở thành vượt trội hơn!

"Tuy rằng không lấy được truyền thừa, nhưng, cũng là tuy bại mà vinh." Vô Giới Tăng từ tốn nói.

Lúc này.

Trên bầu trời, có mấy đạo thân ảnh xuất hiện.

"Ha ha, không nghĩ tới, Sở Cuồng Nhân không ai bì nổi, vậy mà lại có thời điểm thất bại!"

Người nói chuyện, là truyền nhân của Tống Đế Vương ở Địa Phủ.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo một loại cảm xúc cười trên nỗi đau của người khác giống như những người khác.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, quét chung quanh một vòng.

Phát hiện bản thân, đã bị một đám thiên kiêu bao vây.

Ở trong đó, ngoại trừ ba vị truyền nhân của âm Tào Địa Phủ, còn có Địa Đạo Tử, Thiên Đạo Tử của Thiên Đạo tông, và đại thiếu của Tần gia, Tiểu Thiên Quân của Tử Vi các.

Bốn phe thế lực, bảy vị yêu nghiệt thiên kiêu!

"Trời gây nghiệt, còn có thể sống sót, tự gây nghiệt, không thể sống!"

Sở Cuồng Nhân cũng biết những người này muốn làm gì.

Hắn lắc đầu thở dài, lập tức phất tay áo lên, khí tức tiên nguyên vô cùng mênh mông lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra.

"Các ngươi muốn tìm tới cái chết, ta không ngại thành toàn cho các ngươi! !"

"Sở Cuồng Nhân, chiến đấu với hóa thân của Tử Vi Tiên Đế, hiện tại đối mặt với bảy người chúng ta liên thủ, ngươi lại có thể phát huy ra bao nhiêu thực lực đây?"

Thiên Đạo Tử cười lạnh một tiếng.

Vừa sải bước ra, khí tức Thiên Đạo vô cùng hùng hậu phóng ra! !

Thiên uy huy hoàng, dẫn động linh khí khắp nơi!

Ở trong thiên địa, vô số đạo văn huyền diệu lưu chuyển, lại tạo thành một kết giới cường đại, hoàn toàn bao vây Sở Cuồng Nhân ở trong đó!

Đây là một trong những thủ đoạn mà bọn họ đã thảo luận ra để đối phó với Sở Cuồng Nhân!

"Thiên Đạo tông, tám vị đạo tử, từ nay về sau, một người cũng không còn!"

"Sở Cuồng Nhân, hôm nay, ta sẽ giết ngươi, để an ủi Thiên Đạo!"

"Ở trước mặt ta, Thiên Đạo, cũng phải cúi đầu!"

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, ngưng tụ kiếm chỉ, trong mắt có thanh quang lưu chuyển.

Kiếm chỉ vạch một đường trong hư không!

Kiếm khí vô biên vô tận giống như cuồng phong không ngừng nghỉ tràn ngập thiên địa, bộc phát ra, gần như điên cuồng phá hư mọi thứ xung quanh!

Đối mặt với sức mạnh như vậy, kết giới được ngưng tụ thành từ vô số đạo văn kia, rung chuyển không thôi!

Sắc mặt Thiên Đạo Tử biến hóa, lập tức quát lạnh nói: "Làm càn!"

Hắn xuất thủ trước, đưa tay ra, sức mạnh Thiên Đạo vô tận bạo phát, hóa thành một cự chưởng vàng rực trấn áp xuống!

Địa Đạo Tử theo sát phía sau, nàng cũng là một yêu nghiệt, tuy rằng không bằng Thiên Đạo Tử, nhưng cũng cực kỳ không tầm thường.

"Thiên Đạo Chỉ!"

Nàng điểm ra một chỉ, đạo văn vô biên khuếch tán, hoàn toàn phong tỏa quanh người Sở Cuồng Nhân.

Giống như thiên uy cuồn cuộn! !

"Luân Hồi Chưởng!"

Tam đại truyền nhân của Địa Phủ, đồng thời xuất thủ.

Sức mạnh Luân Hồi hiện ra, hóa thành ba vòng xoáy luân hồi, trùng trùng điệp điệp nghiền ép ra, che lấp trời đất!

"Xích Long Ảnh!"

Tần Phong Vân đưa tay thúc giục Ngũ Long Bá Thế Quyết, long ảnh đỏ thẫm bay lên không trung!

Chương 1371 - Bảy người liên thủ chống lại Sở Cuồng Nhân, ngũ hành hợp âm dương

Xích Long chi ảnh, sức mạnh Thiên Đạo, sức mạnh Luân Hồi!

Ba luồng sức mạnh, từ ba hướng đồng thời đánh về phía của Sở Cuồng Nhân!

Mà Tiểu Thiên Quân của Tử Vi các thấy thế, trong tay xuất hiện một thanh tiên kiếm, chém ra một kiếm, kiếm quang màu tím thô to giống như dãy núi chém ra!

Cho dù là vừa mới chiến đấu kịch liệt với Tử Vi Tiên Đế, sức mạnh đã tiêu hao hơn phân nửa, nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn không lùi không tránh như cũ, trong mắt có thanh quang lưu chuyển.

Một cái chớp mắt tiếp theo, kiếm khí vô tận phun ra ngoài!

Chính là đệ nhị thần thông của Thanh Diệp Kiếm Đồng, Thanh Diệp Kiếm Hải!

Bầu trời đầy kiếm khí va chạm ầm ầm với các loại thần thông tiên pháp, có từng đợt khí tức liên tục bùng nổ trong hư không.

Nhưng bên trong bụi mù cuồn cuộn kia, có một người đứng lơ lửng trên không, khí tức mênh mông, bạch y không nhiễm trần thế, trên người có tiên huy vạn đạo, giống như một vị Tiên Vương chí cao!

"Thực lực của các ngươi, chỉ có như thế thôi sao?"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, bạo ngược chi kiếm, sắp bạo phát!

Nhưng vào lúc này.

Phía trên bầu trời, có một đạo quang mang sáng chói màu tím bạo phát!

Quang mang kia, là từ bên trong một khối ngọc ấn khuếch tán ra.

Ngọc ấn kia, bay lơ lửng trên không trung, đạo văn màu tím lưu chuyển, tiên huy như là thác nước rủ xuống, bao phủ Sở Cuồng Nhân ở bên trong đó.

Một luồng áp lực quen thuộc truyền đến!

Đó là, khí tức của Tử Vi Tiên Đế!

"Há, tu sĩ của Tử Vi nhất mạch."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Tiểu Thiên Quân điều khiển ngọc ấn, nói với giọng điệu lạnh nhạt.

"Đúng vậy!"

Sắc mặt Tiểu Thiên Quân ngạo nghễ: "Đây là Đại La khí của Tử Vi các ta, Tử Vi Vương Ấn, có thể phóng ra một luồng uy áp của Tử Vi Tiên Đế, trấn áp đối thủ! Sở Cuồng Nhân, thực lực của ngươi tuy mạnh, nhưng mà ở trong kết giới thiên đạo ở bốn phía này, dưới sự áp chế của Tử Vi Vương Ấn, lại có thể phát huy ra bao nhiêu sức mạnh chứ? !"

Kết giới thiên đạo, là thủ đoạn đầu tiên mà bọn họ dùng để đối phó Sở Cuồng Nhân!

Mà Tử Vi Vương Ấn, là thủ đoạn thứ hai!

"Tử Vi Vương Ấn, làm sao có thể so sánh với Luân Hồi Đế Ấn của ta được chứ?"

Sở Cuồng Nhân lấy Luân Hồi Đế Ấn ra!

Chỉ thấy đế ấn bay lên không trung, quyền năng của Quỷ Đế phóng thích, chống lại sự áp chế của Tử Vi Vương Ấn!

Mà cách đó không xa, truyền nhân của tam đại Địa Phủ thấy thế, hai mắt tỏa sáng: "Rốt cục cũng đợi được đến lúc ngươi lấy vật này ra!"

"Quỷ Môn quan, mở!"

Chỉ thấy truyền nhân của tam đại Địa Phủ liên thủ thúc giục sức mạnh Luân Hồi, trong hư không mở ra một vòng xoáy thông đạo liên kết giữa âm Phủ và Địa Phủ!

Ngay lập tức.

Âm khí vô cùng bàng bạc, từ bên trong vòng xoáy kia lan tràn ra!

Từng đợt tiếng kêu rên thê lương quanh quẩn trong hư không, vô số âm binh âm tướng từ trong đó vọt ra, ở trong đó, còn bao gồm mười Hắc Bạch Vô Thường, Ngưu Đầu Mã Diện cấp bậc Chân Tiên!

Đây là, đại quân của âm Tào Địa Phủ!

"Sở Cuồng Nhân, ngươi muốn dùng Luân Hồi Đế Ấn trấn áp những âm binh âm tướng này, hay là chống lại Tử Vi Vương Ấn, ngươi lựa chọn đi! !" Truyền nhân của Tống Đế Vương cười ha ha, nói.

"Sở Cuồng Nhân, ta biết ngươi cũng có thể triệu hoán âm binh, nhưng trải qua đại chiến, lại bị kết giới thiên đạo, Tử Vi Vương Ấn áp chế, ngươi có thể đủ sức để gọi ra bao nhiêu người đây?"

Mặt mũi truyền nhân của Đô Thị Vương cũng tràn đầy nghiền ngẫm.

Đây là tầng thủ đoạn thứ ba mà bọn họ dùng để hạn chế Sở Cuồng Nhân!

Đầu tiên dùng kết giới thiên đạo, Tử Vi Vương Ấn áp chế Sở Cuồng Nhân, sau đó sử dụng vô số âm binh âm tướng, tiếp tục làm hao mòn sức mạnh của đối phương!

"Ha, các ngươi, thật đúng là nhọc lòng mà!"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, tiếp tục dùng Luân Hồi Đế Ấn đối phó với sự áp chế của Tử Vi Vương Ấn.

Sau đó, Đại Hoang Kích đã ở trong tay.

Một kích càn quét ra, ma khí vô cùng cường đại ầm ầm bạo phát, ở dưới đòn tấn công này, một lượng lớn âm binh âm tướng hồn phi phách tán!

"Đúng là Sở Cuồng Nhân!"

"Dưới sự áp chế như vậy, mà còn có thể có thực lực thế này!"

Ánh mắt Thiên Đạo Tử ngưng trọng.

Vào thời điểm này.

Tiếng rồng gầm vang vọng khắp trời đất, chỉ thấy năm đạo long ảnh ngũ sắc ở vòng xoáy giữa chân trời, sức mạnh ngũ hành vô cùng mênh mông trộn lẫn vào một luồng khí tức bá đạo, ầm ầm bạo phát!

Mọi người nhìn lại.

Chỉ thấy Tần Phong Vân và năm đạo long ảnh lượn vòng quanh người đã xuất thủ.

Ngũ long xoay quanh, bá khí hiện ra!

Giống như một vị đế vương!

"Người của Tần gia, Ngũ Long Bá Thế Quyết, có chút quan hệ với Tần Hoàng sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Tần Hoàng, là một vị Chí Tôn Đế Hoàng bên trong Nhân tộc có ý đồ phục hồi Nhân Hoàng, nhưng cuối cùng lại bởi vì bị các phương tính kế mà thất bại.

Thế nhưng, hùng tài đại lược của người này, cũng không hề kém hơn chư vị Nhân Hoàng.

Ngũ Long Bá Thế Quyết, chính là công pháp tu hành của đối phương!

"Sở Cuồng Nhân, giết tộc đệ của ta, hôm nay, ta muốn ngươi phải trả giả bằng tánh mạnh!"

Tần Phong Vân lạnh lùng nói ra.

Chỉ thấy hắn đưa tay lên, năm đạo long khí trong hư không quấn lấy nhau, sức mạnh ngũ hành vô cùng hoa mỹ không ngừng phun ra từ trong đó.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, trên người có quang hoa huyền diệu ngút trời bay lên.

Quang hoa kia, có năm loại màu sắc là đỏ, lam, thanh, vàng, kim, đúng là không kém bao nhiêu so với Tần Phong Vân, cũng ẩn chứa sức mạnh ngũ hành vô cùng cường đại!

"Ngũ hành ảo diệu, ngũ sắc quang vũ!"

Sở Cuồng Nhân thi triển sát chiêu ghi chép bên trong Ngũ Hành Ảo Diệu Quyết, đúng là dùng ngũ hành đối ngũ hành!

Tình cảnh này, khiến đồng tử của mấy người Thiên Đạo Tử đột nhiên co rụt lại.

"Đây không phải phần thưởng thứ chín trăm chín mươi chín, sát chiêu bên trong Ngũ Hành Ảo Diệu Quyết sao? Làm sao hắn lại học được nhanh như vậy chứ? !"

"Làm sao hắn lại làm được điều đó!"

Ngũ Hành Ảo Diệu Quyết, trên người bọn họ cũng có, nhưng mà còn chưa tu hành.

Không nghĩ tới, Sở Cuồng Nhân mới ra khỏi Thiên Đạo Tháp, đã lĩnh ngộ được bộ tiên kinh mà hắn lấy được ở bên trong Thiên Đạo Tháp.

Đả khích đến từ điều này không thể nói là không nhỏ đến đám người Thiên Đạo Tử.

"Hừ, ngũ hành ảo diệu, làm sao có thể vượt mặt được ngũ long bá thế! !"

Tần Phong Vân hừ lạnh một tiếng, sức mạnh ngũ long quanh người bạo phát, sức mạnh ngũ hành càng cường đại hơn, nhất thời lấn át Sở Cuồng Nhân.

Tuy rằng ngộ tính của Sở Cuồng Nhân siêu tuyệt, nhưng chỉ mới nắm giữ sức mạnh ngũ hành không lâu, mà Tần Phong Vân thì không giống vậy, từ nhỏ đã tu hành Ngũ Long Bá Thế Quyết, hấp thu các loại chí bảo ngũ hành để rèn luyện long khí ngũ hành của bản thân, đối với việc nắm giữ Ngũ Hành Tiên Thể, ngũ hành, trong thế hệ trẻ tuổi này, gần như không có ai có thể sánh kịp hắn!

"Há, không tệ!"

"Ngũ Hành Ảo Diệu Quyết bất khả chiến bại, lại cộng thêm âm dương thì sao?"

Sau lưng Sở Cuồng Nhân có một cây cổ thụ màu vàng đỏ phóng lên tận trời!

Chính là Phù Tang!

Thần thụ Phù Tang, nở rộ tiên huy vô tận, sức mạnh âm Dương và sức mạnh ngũ hành đồng thời bạo phát, xông về phía Tần Phong Vân!

Ngũ hành hợp âm dương, vô cùng ảo diệu!

Cho dù là Tần Phong Vân, trong lúc nhất thời cũng không có cách nào ngăn chặn được Sở Cuồng Nhân.

"Thủ đoạn của người nọ, quả nhiên là tầng tầng lớp lớp!"

"Bị áp chế đến loại trình độ này, vậy mà còn có thể sử dụng sức mạnh Phù Tang, quả thật là đáng sợ! !"

Sắc mặt của mấy người Thiên Đạo Tử, Tiểu Thiên Quân, truyền nhân của Tần Nghiễm Vương nghiêm túc.

Phải biết rằng, hiện tại Sở Cuồng Nhân cũng không phải ở trạng thái toàn thịnh.

Hắn vừa mới trải qua một trận chiến đấu kịch liệt với Tử Vi Tiên

Đế, hao tổn ít nhất cũng hơn một nửa sức mạnh!

Nhưng cho dù chỉ dựa vào một nửa sức mạnh này, vẫn có thể chống lại sự liên thủ của bảy người bọn họ như cũ, sự đáng sợ của đối phương, còn hơn những gì mà bọn họ tưởng tượng!

Ngay thời điểm Sở Cuồng Nhân thao túng sức mạnh Phù Tang và sức mạnh ngũ hành chiến đấu với Tần Phong Vân.

Thiên Đạo Tử, Tiểu Thiên Quân và những người khác lại ra tay lần nữa.

Các loại năng lượng tiên pháp, gần như là cùng gào thét xông về phía của Sở Cuồng Nhân.

"Đáng chết !"

Sở Cuồng Nhân thu liễm sức mạnh Phù Tang, sức mạnh ngũ hành, ở trên người hắn, hạo quang ngút trời, tam đại dị tượng của thư viện hiện lên, xen lẫn Thần Ma chi khí lưu chuyển, Chư Giới Sinh Tử Luân bỗng dưng ngưng tụ, từng đạo từng đạo sức mạnh sinh tử giống như thủy triều bao phủ ra, khuấy động khắp nơi, đánh tan các đòn tấn công bằng tiên pháp.

Đối mặt với đòn tấn công ác liệt như vậy, Sở Cuồng Nhân, vẫn không bị tổn hao lông tóc gì!

Thế nhưng, Thiên Đạo Tử, lại mỉm cười.

Chương 1372 - Ba phần thực lực, chiến đồ bảy nước, không chống đỡ được bao lâu

"Sở Cuồng Nhân, chỉ ứng phó với đòn tấn công như vậy, ngươi đã muốn thu hồi sức mạnh Phù Tang, sức mạnh ngũ hành, điều này nói rõ rằng tiên nguyên của ngươi đã không còn đủ để hỗ trợ cho ngươi sử dụng đồng thời nhiều loại sức mạnh!"

"Trận chiến này, ngươi nhất định phải thua! !"

Thiên Đạo Tử nhìn ra phương thức chiến đấu của Sở Cuồng Nhân, phán đoán ra tình huống hiện tại của hắn, trên mặt không khỏi nở một nụ cười.

Những yêu nghiệt thiên kiêu còn lại, trên mặt cũng nở nụ cười lạnh, bộ dáng ăn chắc Sở Cuồng Nhân.

"Ngươi đoán không sai, tiên nguyên hiện tại của ta, chỉ còn lại ba phần!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, đúng là không có chút ý tứ che giấu nào, trực tiếp nói thẳng ra, cho tất cả mọi người nghe.

Bởi vì hắn chiến đấu với Tử Vi Tiên Đế, tiên nguyên trong cơ thể tiêu hao rất lớn, chỉ còn lại chưa đầy một nửa.

Ngay sau đó, lại bị Tử Vi Vương Ấn, kết giới thiên đạo áp chế, trải qua nhiều đại chiến, hiện tại tiên nguyên, chỉ còn lại ba phần!

Điều này cũng nhờ hắn tu hành Nhất Khí Hóa Tam Thanh, số lượng tiên nguyên dự trữ vượt xa so với những tu sĩ cùng cảnh giới, nếu như đổi lại là những người khác, thì mười vị Chân Tiên đều đã tiêu hao sạch sẽ.

Nhưng mà, tuy rằng chỉ còn ba phần tiên nguyên, hắn vẫn không có bất luận khiếp ý gì.

Hắn thu liễm sức mạnh Phù Tang, sức mạnh ngũ hành, tay cầm Đại Hoang Kích, trên người có ma văn màu tím hiện lên, thúc giục Đấu Chiến Bí Pháp!

Được hai đại bí pháp gia tăng, khí tức của hắn phun ra ngoài như thác lũ, quanh người có tiên huy tươi sáng, lay động đất trời!

Giống như Tiên Vương giáng trần, không gì địch nổi! !

"Để xem các ngươi, có thể làm gì được với ba phần thực lực còn lại của ta hay không? !"

Khi những thiên kiêu xung quanh nhìn thấy cảnh này, không khỏi cuống cuồng nuốt nước miếng!

Loại khí tức kia, khiến tim bọn họ đập nhanh vô cùng.

Ba phần? !

Loại thực lực này, chỉ là ba phần thực lực của Sở Cuồng Nhân sao? !

Nói đùa cái gì vậy? !

Thời kỳ toàn thịnh của Sở Cuồng Nhân kia, chẳng phải là muốn nghịch thiên sao? !

Nghĩ đến điều này, mọi người cảm thấy, đối phương được gọi là quái vật không phải là không có lý do.

"Sở Cuồng Nhân, ta xem ngươi còn có thể cậy mạnh tới khi nào! !"

"Chư vị, toàn lực ứng phó đi!"

Thiên Đạo Tử hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó, trên người hắn bộc phát ra một luồng sức mạnh Thiên Đạo vô cùng cường đại: "Trạng thái Thiên Đạo! !"

Dưới sự gia tăng của trạng thái Thiên Đạo, khí tức của hắn tăng vọt một mảng lớn!

"Thiên Đạo thần phù!"

Đầu ngón tay của Thiên Đạo Tử phác hoạ thứ gì đó trong hư không, rất nhanh liền có một bức phù văn to lớn bỗng dưng sinh ra.

Một luồng thiên uy huy hoàng kinh khủng từ trong đó phun ra ngoài!

Đạo phù văn này, giống như một mảnh thiên địa, nghiền ép về phía của Sở Cuồng Nhân!

Địa Đạo Tử cũng mở ra trạng thái Thiên Đạo, tay trắng quét ngang ra, bàn tay lớn màu vàng óng dày đặc đạo văn!

Sở Cuồng Nhân nắm chắc Đại Hoang Kích, vừa sải bước ra, bước ra khỏi chiến hỏa!

Một kích quét ngang, trong hư không đột nhiên xuất hiện cảnh tượng vô số hành tinh bị phá nát: "Đại Hoang Kích, Toái Tinh thần! !"

Ầm, ầm!

Phù văn to lớn, Thiên Đạo chi chưởng, liên tục sụp đổ!

Một bên khác.

Truyền nhân của tam đại Địa Phủ cũng xuất thủ.

"Luân Hồi Chỉ!"

Ba luồng chỉ kình mang theo sức mạnh Luân Hồi, từ ba phương hướng, đồng thời đánh về phía của Sở Cuồng Nhân!

"Tử Vi Tế Nhật Chưởng!"

Tiểu Thiên Quân đánh ra một chưởng, chính là truyền thừa Đại La pháp từ Tử Vi nhất mạch!

"Đại Hoang Kích, Khiếu Cửu Thiên!"

Tiên nguyên trên người của Sở Cuồng Nhân hóa thành ma khí, cuồn cuộn tuôn ra, Đại Hoang Kích quét qua, ma khí như cuồng phong vô tận, gào thét cửu thiên!

Ở phía sau hắn, dường như còn có một ma ảnh to lớn hiện lên, ánh mắt quét qua, chấn nhiếp thiên địa!

Ba luồng Luân Hồi Chỉ, ầm ầm sụp đổ!

Cự chưởng che lấp trời đất, cũng tán loạn trong nháy mắt!

"Ngũ Long Băng Thế! !"

Tần Phong Vân nhìn thấy thực lực kinh người của Sở Cuồng Nhân, hừ lạnh một tiếng, lúc này sử dụng thủ đoạn sát phạt đỉnh phong trong Ngũ Long Bá Thế Quyết!

Năm đạo long khí lưu chuyển ở trong hư không, hội tụ sức mạnh ngũ hành, hóa thành một quang cầu hoa mỹ màu sắc rực rỡ!

Sức mạnh ngũ hành biến thành long ảnh bay múa ở trong đó, phát ra từng tiếng gào thét doạ người.

Một kích này, gần như muốn đánh sụp thế giới! !

"Đại Hoang Kích, Bình Đại Hoang! !"

Sở Cuồng Nhân lại vung ra một kích, chiến ý sát ý hủy diệt chi ý ngưng tụ ở phía trên thanh trường kích bằng đồng, nở rộ quang hoa sáng chói.

Cực chiêu va chạm với cực chiêu, năng lượng trùng kích kinh khủng trực tiếp san bằng những ngọn núi ở gần đó thành bình địa, ngay cả không gian cũng bị vô số vết nứt không gian bao trùm, hóa thành hư vô.

Ngoại trừ Thiên Đạo Tháp còn đứng vững, những địa phương còn lại, đều bị phá hủy.

"Sở Cuồng Nhân, mở mang kiến thức một chút đi!"

Lúc này, truyền nhân của Tần Nghiễm Vương thét dài một tiếng.

Chỉ thấy hắn lấy ra một cây bút lông màu đen, ngòi bút có màu mực nồng đậm, vết mực kia, có âm khí tinh khiết không gì sánh nổi ngưng tụ lại mà thành.

Điểm ra một khoản, âm dương hai đoạn! !

"Phán Quan Bút!"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân hơi ngưng trọng.

Phán Quan Bút, Đại La Tiên khí đỉnh phong bên trong âm Tào Địa Phủ, uy lực cường đại, thêm vào đó, phối hợp với pháp môn tu hành Phán Quan Bút mà truyền nhân của Tần Nghiễm Vương thúc giục, uy lực càng ngày càng không gì sánh kịp!

"Đấu Chiến Quyết, Thiên Phiên Địa Phúc! !"

Sở Cuồng Nhân xem trường kích trong tay thành côn, đánh ra một kích, thiên địa xoay chuyển, phá vỡ Huyền Hoàng!

Đạo văn lộng lẫy ngưng tụ thành một đạo kích quang kinh thiên động địa, hung hăng đánh vào phía trên Phán Quan Bút!

Dưới sự trùng kích của năng lượng, thân thể truyền nhân của Tần Nghiễm Vương chấn động, thật sự thổ huyết ngay tại chỗ, bay ngược ra ngoài, mà Sở Cuồng Nhân, cũng lùi lại mấy trượng, nhưng không gặp vấn đề gì lớn.

"Tử Vi Tinh Thần Bạo! !"

Lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên có ánh sáng màu tím hoa mỹ lưu chuyển, chiếu rọi trăm triệu dặm xung quanh!

Chỉ thấy Tiểu Thiên Quân thúc giục tiên nguyên, tay cầm tiên kiếm, giơ kiếm chỉ lên trời, một lượng lớn sức mạnh hành tinh màu tím ngút trời, hóa thành một ngôi sao màu tím vô cùng to lớn!

"Một chiêu này của ngươi, kém xa so với Tử Vi Tiên Đế!"

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Đại Hoang Kích, không lùi không tránh: "Đấu Chiến Quyết, Đạp Phá Lăng Tiêu! !"

Hắn vừa sải bước ra, chiến ý vô tận lấy hắn làm trung tâm điên cuồng khuếch tán ra.

Chiến ý ngút trời, dường như trong đó có sức mạnh của Viên Tổ, đúng là ở phía sau hắn, ngưng tụ tạo thành một con Cự Viên màu đen ngửa mặt lên trời gào thét! !

Bên trong tiếng thét dài của Cự Viên, nó trợn mắt nhìn lên những vì sao đang nện xuống bầu trời!

"Gầm! ! !"

Gầm lên giận dữ, hai tay Cự Viên đập vào lồng ngực, khí thế hung hãn, giống như Yêu Vương cái thế, như muốn chống lại thiên địa này, không phá bầu trời sẽ không ngừng! !

Cự Viên giơ hai tay lên trời, đánh về phía những vì sao!

Ầm! !

Sau một tiếng nổ kinh người, bóng người của Cự Viên dần dần tan vỡ, mà các ngôi sao kia cũng hóa thành dòng nước lũ màu tím rồi nổ tung, phát tán về phía bốn phương tám hướng!

Không ít thiên kiêu thấy cảnh này, không thể không khiếp sợ.

"Ông trời ơi, ba phần thực lực đã có thể chiến với bảy người này đến loại trình độ như vậy sao? !"

"Chuyện này, thật sự là quá đáng sợ mà."

Cho dù là Tần Phong Vân vô cùng kiêu ngạo cũng không thể không thừa nhận, thực lực của Sở Cuồng Nhân, hơn hắn rất nhiều!

"Ngươi càng mạnh, thì càng không thể để ngươi sống nữa! !"

Tần Phong Vân lạnh giọng nói ra, hắn lấy ra một món Tiên Khí, đó là một bức tranh to lớn.

Trong bức họa, có một triệu thiết kỵ huyền giáp, có bách tính an cư lạc nghiệp, cũng có chiến hỏa bay tán loạn...

Sau cùng, bên trong bức họa này hiện ra bảy chữ cái to lớn!

Yến, Triệu, Hàn, Ngụy, Tề, Sở, Tần!

"Ngày xưa Tần Hoàng quét sạch sáu nước, thống nhất thiên hạ, đây là do luyện khí sư của Tần quốc, căn cứ theo quá trình nước Tần quét sách sáu nước mà tạo nên, chiến đồ bảy nước! !"

Mặt mũi Tần Phong Vân tràn đầy tự ngạo, thúc giục chiến đồ bảy nước, uy thế vô biên, chấn nhiếp thiên địa.

Thiên Đạo Tử hít sâu một hơi, trên người đột nhiên bộc phát ra một luồng cừu oán chi khí cực hạn, đó là, cấm thuật của Thiên Đạo tông... Oán Thiên chi pháp! !

"Sở Cuồng Nhân, hôm nay cho dù ta đốt hết sức mạnh Thiên Đạo trong cơ thể, cũng muốn giết chết ngươi ở nơi này! !"

Mặt mũi Thiên Đạo Tử tràn đầy lạnh lùng.

Những thiên kiêu còn lại, cũng lần lượt lấy ra át chủ bài.

Trong lúc nhất thời, Sở Cuồng Nhân đứng trước vòng vây giết khắc nghiệt nhất!

Mà vốn dĩ tiên nguyên cũng chỉ còn lại ba phần, lại liên tục chiến đấu như vậy, ở trong mắt mọi người, hắn không còn chống đỡ được bao lâu nữa.

Chương 1373 - Hắn ở đây, bản tôn đi vào, chấn động tột cùng

Tần Phong Vân lấy ra chiến đồ bảy nước, Thiên Đạo Tử vận dụng Oán Thiên chi pháp, truyền nhân của Địa Phủ cũng thúc giục âm khí đến cực hạn.

Truyền nhân của Tần Nghiễm Vương tay cầm Phán Quan Bút, sức mạnh Luân Hồi lưu chuyển, viết ra phán quyết sinh tử!

Tiểu Thiên Quân tay cầm tiên kiếm, quanh người có tinh quang màu tím lưu chuyển, trên đỉnh đầu có Tử Vi Vương Ấn, tiên huy vạn đạo, khí thế mênh mông!

Bảy vị thiên kiêu, mỗi người xuất ra át chủ bài, muốn tiêu diệt Sở Cuồng Nhân chỉ trong một lần hành động!

Nhóm thiên kiêu vây xem ở chỗ này gần như không có người nào cho rằng Sở Cuồng Nhân có thể thắng.

Tình hình như vậy, quá kinh khủng.

Ngay cả những đại năng trong tinh không kia cũng không coi trọng trận chiến này.

"Tuy rằng Sở Cuồng Nhân kinh tài tuyệt diễm, nhưng cũng chỉ có thể dừng ở đây mà thôi."

"Hoàn toàn chính xác, huyền thoại bất khả chiến bại của người này, sợ rằng đến đây là sắp kết thúc rồi, như vậy cũng tốt, nếu như để cho hắn tiếp tục vô địch, những thiên kiêu còn lại sợ là sẽ bị đả kích nặng nề."

"Mặc dù cách chiến thắng trận chiến này có chút ám muội, nhưng tóm lại vẫn là thắng."

Trong tinh không, các đạo tiên thức đang trao đổi.

Mà ở sơn phong phía xa, một vị thiếu nữ mặc trường bào màu đen hoa lệ, thân hình nhỏ gầy nhìn thấy tình cảnh này, thần sắc lạnh nhạt.

"Sự tình đã đến nước này rồi, ngươi, cũng nên nói thật đi."

Thiếu nữ Hoa Vô Ái nhìn Sở Cuồng Nhân, âm thầm nói.

Người khác nhìn không ra, nhưng nàng lại biết, người trước mắt này, cũng chỉ là một phân thân của Sở Cuồng Nhân.

Lúc này, nàng tựa như cảm ứng được cái gì đó, nhìn về phía bầu trời nơi xa, trên mặt lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ: "Đây là..."

Trên chiến trường.

Tần Phong Vân, Tiểu Thiên Quân và những người khác chuẩn bị động thủ.

Trong đám người, Phù âm đã kìm nén không được, chuẩn bị đi lên hỗ trợ.

Nhưng vào lúc này, dường như nàng cảm nhận được cái gì đó, nhìn về phía bầu trời nơi xa.

Không chỉ có nàng, các thiên kiêu còn lại cũng đều đã nhận ra, trên bầu trời, có một luồng khí tức cường đại đang không ngừng đến gần!

Khí tức này, càng ngày càng gần, đồng thời, cũng càng ngày càng mạnh! !

"Khí tức này, rất quen thuộc? !"

"Chuyện này, chuyện này sao lại có thể? !"

Sắc mặt đám người Thiên Đạo Tử, Tần Phong Vân đại biến, khí tức bọn họ cảm nhận được, đúng là giống như đúc với Sở Cuồng Nhân trước mặt này!

Điều này khiến bọn họ, vô cùng kinh ngạc.

"Các ngươi muốn động thủ, thì nhanh lên đi, bằng không thì không có cơ hội đâu."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía bầu trời, khẽ cười nói: "Bởi vì, hắn đến rồi!"

Rầm, rầm! !

Hư không đang không ngừng chấn động, nổ tung thành từng khúc! !

Vô số sông núi, bởi vì luồng khí tức cường thế kia ập đến mà nứt toác, bị phá nát! !

Hàng tỉ sinh linh, nằm rạp trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ!

Bên ngoài Tháp Thiên Đạo, vô số thiên kiêu, thần sắc hoảng sợ, luồng khí tức kia, đã kinh khủng đến mức khiến một số thiên kiêu không tự chủ mà nằm tê liệt trên mặt đất!

"Chuyện này, rốt cuộc là ai vậy! !"

"Khí tức quen thuộc, chẳng lẽ lại là..."

Có người như đoán được cái gì đó, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, đồng tử của hắn điên cuồng run lên.

Mọi người đã thấy nơi phát ra luồng khí tức kia.

Đó là một bóng người bị hàng tỉ tiên huy bao phủ, khí tức mênh mông, khiến bầu trời đầy sao trở nên rung chuyển, ánh sáng của nhật nguyệt trở nên ảm đạm.

Hắn phong hoa tuyệt đại, giống như Tiên Vương giáng trần!

Người kia, mặc bạch y tóc đen, hông đeo thanh kiếm màu trắng và quyển sách, khuôn mặt tuấn dật tuyệt thế, trong lúc giơ tay nhấc chân, siêu phàm thoát tục, giống như Chân Tiên bên trong bức họa.

Ngay khi mọi người thấy được khuôn mặt của người kia, tất cả mọi người đều choáng váng.

Cho dù là những đại năng trong tinh không kia, cũng đều trợn mắt hốc mồm, giống như thể nhìn thấy chuyện bất khả tư nghị nhất trên cuộc đời này.

Bởi vì khuôn mặt của người kia, giống như đúc với Sở Cuồng Nhân! !

"Cái này, cái này là có chuyện gì xảy ra? !"

Có thiên kiêu cuống cuồng nuốt nước bọt, đối với cảnh tượng trước mắt, cảm thấy không thể tưởng tượng được.

"Các ngươi đánh nhau với phân thân của ta, quả thật là đánh đến vui vẻ."

Sở Cuồng Nhân nhìn Tần Phong Vân, Thiên Đạo Tử và những người khác, giọng điệu lạnh nhạt nói.

Hắn, giải đáp nghi hoặc của tất cả mọi người.

Nhưng, cũng tạo thành trùng kích khổng lồ trước nay chưa có cho mọi người! !

Người trước mắt này là bản tôn của Sở Cuồng Nhân, mà người trước đó đánh nhau với bọn người Thiên Đạo Tử, Tần Phong Vân, chỉ là một phân thân của đối phương! ! !

Nhóm thiên kiêu biết được điều này, đã bị chấn động đến nói không ra lời.

Chiếm lấy truyền thừa của Xi Vưu, huyết tẩy chúng thiên kiêu, đánh bại Thạch Thiên Hiên, truyền nhân của La Hầu, xông đến tầng cuối cùng của Tháp Thiên Đạo, chiến đấu kịch liệt với Tử Vi Tiên Đế, ác chiến với bọn người Tần Phong Vân...

Những chuyện này, đều là một phân thân của Sở Cuồng Nhân làm ra! !

"Chuyện này, chuyện này sao có thể? !"

Rốt cuộc, có người vẫn không thể tin được.

Trong tinh không, mí mắt của những đại năng đang nghị luận kia cũng đều nhảy lên, cảm thấy cả đời này dường như mình sống không bằng một con chó.

Trên đời này, tại sao có thể có yêu nghiệt như thế?

Quả thực là không hợp với lẽ thường! !

"Quái vật! !"

Có đại năng nói ra, giọng điệu lạnh nhạt, nhưng lại khó nén chấn kinh!

Mà mấy người Thiên Đạo Tử, Tần Phong Vân cũng rung động đến tột đỉnh, trong lúc nhất thời đúng là không biết nên làm chuyện gì tiếp!

Nhưng bản tôn của Sở Cuồng Nhân lại không để ý đến bọn họ.

Hắn vừa sải bước ra, tiên nguyên mênh mông nở rộ tiên huy sáng chói, giống như nước lũ đổ xuống, trong chớp mắt, hoàn toàn xé nát Cấm Chế Thiên Đạo mà Thiên Đạo Tử bày ra!

Hắn đi đến trước mặt phân thân, cười nhạt một tiếng: "Trong khoảng thời gian này, làm phiền ngươi rồi."

"Ngươi và ta là một thể, không sao."

"Tiếp đó, để cho bản tôn này của ta tiếp nhận đi."

"Được."

Phân thân khẽ gật đầu, tiếp đó hóa thành một đạo lưu quang, bị Sở Cuồng Nhân thu vào trong tụ lý càn khôn để tĩnh dưỡng.

"Tốt, vậy kế tiếp, sẽ là chuyện giữa chúng ta."

Sở Cuồng Nhân nhìn đám người Tần Phong Vân, nói ra.

"Không, không có khả năng! !"

"Ngươi không có khả năng mạnh như vậy, điều đó không có khả năng! !"

Thiên Đạo Tử gào rú một tiếng, thúc giục sức mạnh Thiên Đạo đến cực hạn, đánh ra một chưởng về phía Sở Cuồng Nhân!

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, năm ngón tay hơi hơi nắm lại, lập tức đánh ra, nhìn như một quyền tùy ý, lại dấy lên phong vân vạn trượng, vô tận lôi đình, vô số đạo văn!

Thần Lôi Quyền Pháp!

Ầm! !

Khi một tiếng nổ kinh người vang lên, một chưởng của Thiên Đạo Tử bị đánh nát nhẹ nhàng!

Vút!

Một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Cuồng Nhân biến mất ngay tại chỗ.

Gần như không có người nào nhìn thấy chuyển động của hắn.

Nhưng Thiên Đạo Tử lại cảm nhận được một luồng áp lực khó có thể nói thành lời hoàn toàn bao phủ mình, vô cùng hoảng sợ, khiến trái tim của hắn đập nhanh vô cùng.

"Thiên Đạo Tử, ở phía sau ngươi! !"

Lúc này, Địa Đạo Tử hét lớn một tiếng.

Đồng tử của Thiên Đạo Tử co rụt lại, tiếp đó, không nói hai lời lại đánh ra một chưởng về phía sau lưng.

Sở Cuồng Nhân vẫn không lùi không tránh như cũ, thậm chí đứng bất động tại chỗ, cứ thế mà dùng thân thể đỡ được một chưởng này!

Phịch một tiếng, Thiên Đạo Tử chỉ cảm thấy dường như một chưởng này của mình đánh vào phía trên một khối tiên kim không thể nào rung chuyển được, chỉ làm cho thân thể của đối phương rung lên một chút mà thôi.

Đây giống như là cơ thể của quái vật! ! !

Thiên Đạo Tử nhịn không được mà hoảng sợ.

"Thực lực của ngươi, không đáng để nhắc tới."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, tay vươn ra, trực tiếp bóp lấy cổ của Thiên Đạo Tử, lập tức, vận chuyển Thôn Thiên Thần Đạo Quyết!

Sức mạnh Thiên Đạo trong cơ thể của đối phương, cuồn cuộn không dứt, lao thẳng về phía hắn!

Một bên khác, Địa Đạo Tử muốn ra hiệu cho cứu viện.

Nhưng Sở Cuồng Nhân nâng lên một cái tay khác, uy năng của Thôn Thiên Thần Đạo Quyết hoàn toàn bao phủ đối phương.

Pháp môn chuyên môn khắc chế sức mạnh Thiên Đạo này, hoàn toàn có thể nói là khắc tinh của tu sĩ Thiên Đạo tông, dưới sự áp chế của luồng sức mạnh này, hai vị đạo tử, gần như không hề có sức để chống trả!

"Công pháp này, rốt cuộc là thứ quái quỷ gì thế nào? !"

Thiên Đạo Tử, Địa Đạo Tử lâm vào bên trong nỗi sợ vô tận.

Sức mạnh Thiên Đạo không ngừng bị hấp thu, sức mạnh của bọn họ, càng ngày càng suy yếu.

Chương 1374 - Một kẻ cũng không đi được, sức mạnh Diệt Thế Hắc Liên

"Không tốt, nhanh, xuất thủ! !"

Nhìn thấy Sở Cuồng Nhân trong lúc giơ tay nhấc chân đã ngăn chặn Thiên Đạo Tử, Địa Đạo Tử, sắc mặt mấy người còn lại biến hóa, lập tức xuất thủ.

Tiểu Thiên Quân thúc giục Tử Vi Vương Ấn, trấn áp về phía Sở Cuồng Nhân!

Nhưng Sở Cuồng Nhân không thèm để ý chút nào, sau lưng có hàng tỉ tiên huy nở rộ, một gốc cổ thụ màu vàng đỏ hiện ra trong hư không, đó là Phù Tang!

Phù Tang Thụ hiện ra, sức mạnh âm Dương lưu chuyển, đánh vào phía trên Tử Vi Vương Ấn.

Phịch một tiếng, vương ấn bay ngược ra sau!

Tiểu Thiên Quân cũng bị phản phệ, trực tiếp thổ huyết!

"Phán Quan Bút! ! Nhất bút đoạn âm dương! !"

Tần Nghiễm Vương thúc giục Phán Quan Bút, điểm về phía Sở Cuồng Nhân, giữa thiên địa nhanh chóng bị một lượng lớn mực đậm bao trùm, đó là âm khí đậm đến không thể tan ra!

Áp lực vô biên, bao phủ khắp nơi.

"Phán Quan Bút, đoạn âm dương, quyết sinh tử, nhưng, sinh tử của ta, một Phán Quan nho nhỏ cũng muốn nắm giữ? Buồn cười!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, tiên huy lưu chuyển, Thần Ma chi khí lưu chuyển ở trên người, lập tức phóng lên tận trời, hóa thành một vòng ánh sáng đen trắng to lớn trong hư không!

Đó là, Sinh Tử Luân!

Sinh tử chi ý bàng bạc đổ xuống, khuấy động gầm trời!

Âm khí bốn phía sụp đổ tiêu tán ở dưới luồng sức mạnh này!

"Thất Quốc Chiến Đồ! !"

Tần Phong Vân thúc giục chí bảo trong tay, chỉ thấy bên trong chiến đồ kia, có sát phạt chi khí vô biên tuôn ra.

Trong hư không, hiện ra nguyên một đám hư ảnh, đó là 1 triệu thiết kỵ!

1 triệu thiết kỵ trùng phong, sát khí kinh động trời cao, thiên địa lâm vào bên trong rung chuyển trước nay chưa từng có, trong nháy mắt, dường như hóa thành một chiến trường!

"1 triệu thiết kỵ, cũng phải nhập vào luân hồi của ta!"

Sở Cuồng Nhân vẫn không lùi không tránh như cũ, trên người có một luồng Luân Hồi chi ý lưu chuyển ra.

Một luồng lực trường vô hình, trong phút chốc cũng đã bao phủ thiên địa.

Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới!

1 triệu thiết kỵ, dưới luồng sức mạnh này liên tục bị phá nát, căn bản không có sức chống cự!

Thiên kiêu ở chỗ này kinh thán không thôi.

Bọn họ vốn cho là phân thân Sở Cuồng Nhân đã đủ đáng sợ.

Nhưng, tuyệt đối không ngờ rằng, bản tôn của Sở Cuồng Nhân, còn kinh khủng hơn phân thân rất nhiều!

Các loại sát chiêu mà các yêu nghiệt như Tần Phong Vân, Tiểu Thiên Tôn, truyền nhân của Tần Nghiễm Vương tung ra, ở trước mặt đối phương, căn bản không có bất cứ tác dụng gì!

Đối phương, tuỳ tiện giơ tay nhấc chân là có thể đánh nát!

"Sở Cuồng Nhân! !"

Lúc này, Thiên Đạo Tử bị Sở Cuồng Nhân dùng Thôn Thiên Thần Đạo Quyết trói buộc phát ra tiếng gầm gừ, trong cơ thể bộc phát ra một luồng dao động tiên nguyên vô cùng kinh khủng.

Hắn, quả thật là còn có thể lại gia tăng sức mạnh!

"Thông báo, đối phương đang thiêu đốt mệnh nguyên!"

Giọng nói của Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái vang lên trong đầu.

Sở Cuồng Nhân nhìn Thiên Đạo Tử mặt đỏ tới mang tai, con ngươi đỏ như muốn nứt ra, trong mắt lộ ra vẻ đăm chiêu: "Vừa thiêu đốt sức mạnh Thiên Đạo, lại thiêu đốt mệnh nguyên, ngươi thật sự là bất chấp tất cả mà."

"Sở Cuồng Nhân, ta muốn ngươi chết! !"

Thiên Đạo Tử dựa vào việc thiêu đốt mệnh nguyên để đổi lấy sức mạnh, tạm thời thoát khỏi ảnh hưởng của Thôn Thiên Thần Đạo Quyết, trực tiếp đánh một chưởng về phía Sở Cuồng Nhân!

"Thần Lôi Quyền Pháp!"

Sở Cuồng Nhân vẫn không lùi như cũ, quyền nổi phong vân, kéo theo lôi đình vô tận ầm ầm bạo phát!

Một tiếng đùng vang lên!

Chỉ thấy một làm sương máu trên không trung trực tiếp nổ tung!

Cánh tay của Thiên Đạo Tử thậm chí là nửa người, đều bị một quyền này của Sở Cuồng Nhân đánh vỡ nát!

Ánh mắt hắn đờ đẫn, không thể tin được.

Rõ ràng bản thân hắn đã đánh cược hết tất cả, ngay cả mệnh nguyên cũng mang đi thiêu đốt, đều đã liều mạng đến như vậy, nhưng vì sao vẫn không đánh lại một quyền của Sở Cuồng Nhân? !

Thực lực của đối phương, vì sao có thể kinh khủng đến loại trình độ này? ! !

Thiên kiêu còn lại, cũng nhìn đến tâm can run rẩy.

Trong đầu, chỉ còn lại có hai chữ... Quái vật! !

Ầm! !

Lúc này, Địa Đạo Tử ở một bên bị Sở Cuồng Nhân hút khô sức mạnh Thiên Đạo ầm ầm nổ tung, thân thể mềm mại hóa thành một làn sương máu!

"Tiếp đó, là ngươi!"

Sở Cuồng Nhân vươn tay ra, nắm Thiên Đạo Tử không có chút lực phản kháng nào trong tay, vận chuyển Thôn Thiên Thần Đạo Quyết tới cực hạn, hoàn toàn hút khô sức mạnh Thiên Đạo trong cơ thể đối phương!

Sau cùng, trong lòng bàn tay có kiếm khí lưu chuyển, giết chết đối phương!

Yêu nghiệt Thiên Đạo Tử, ngã xuống! !

"Đáng chết! !"

Sắc mặt Tần Nghiễm Vương có chút hoảng sợ.

Hắn và hai truyền nhân Địa Phủ còn lại mở ra Quỷ Môn quan, muốn trở về âm Phủ, muốn chạy trốn.

Nhưng chẳng biết lúc nào, Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới đã bao trùm mảnh thiên địa này, Quỷ Môn quan mà bọn họ mở ra, đã bị cưỡng chế đóng lại trong nháy mắt.

Sở Cuồng Nhân, là Quỷ Đế.

Hắn có địa vị, quyền lợi còn cao hơn so tam đại truyền nhân của Địa Phủ, lại thêm hắn có Luân Hồi Thiên Thể, đối phương muốn mở Quỷ Môn quan ở trước mặt hắn, hoàn toàn là chuyện không thể nào.

"Hôm nay, các ngươi, một kẻ cũng không đi được."

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói.

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, bạo ngược kiếm khí vô cùng vô tận như cuồng phong càn quét ra!

Trụ Chi Kiếm, bạo ngược! !

Kiếm khí quét ra, hư không bị xé rách, tạo thành vô số vết nứt!

Mà truyền nhân của Đô Thị Vương, truyền nhân của Tống Đế Vương gần như không có có chút sức chống cực nào dưới kiếm khí này, liền bị kiếm khí chém thành cặn bã!

"Đáng chết, đáng chết!"

Trên mặt Tiểu Thiên Quân mang theo vẻ bối rối.

Hiện tại, hắn hối hận đến phát điên, hắn không nên nghe theo Tần Phong Vân, liên thủ đối phó Sở Cuồng Nhân.

Một phân thân, đã khó đối phó như vậy.

Bản tôn này, còn có thể tuỳ tiện giết chết yêu nghiệt!

Chiến lực như vậy, làm người ta tuyệt vọng!

"Tử Vi Tinh Thần Bạo! !"

Tiểu Thiên Quân thúc giục sức mạnh đến cực hạn, một ngôi sao màu tím đột nhiên đập về phía Sở Cuồng Nhân.

"Ngươi cho rằng một chiêu này còn hữu dụng đối với ta sao?"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ.

Thi triển Bá lâm chi kiếm, trong nháy mắt đã chém viên ngôi sao màu tím kia thành hai nửa!

Bá đạo kiếm khí quét ra, đánh Tiểu Thiên Quân bị trọng thương, bay ngược ra ngoài!

"Nên kết thúc rồi."

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, lấy ra một đóa hoá sen màu đen.

Hắc Liên có mười hai cánh, phía trên có vô số đạo văn huyền diệu đang lưu chuyển đan xen, một luồng khí tức hủy diệt vô cùng khủng bố từ đó đổ xuống!

Dường như, Hắc Liên này là ngọn nguồn của sự hủy diệt!

Là tai nạn diệt thế!

"Là chí bảo Tiên Thiên bản nguyên, Diệt Thế Hắc Liên! !"

Có người nhận ra Hắc Liên, đồng tử không khỏi run lên.

Diệt Thế Hắc Liên, chí bảo Tiên Thiên bản nguyên, là một trong hai đại chí bảo bản nguyên của Ma Tổ La Hầu, có vị trí song song với Thí Thần Thương!

"Các ngươi may mắn, có thể chứng kiến vật này, liền dùng nó, tiễn các ngươi... Đến thế giới bên kia đi!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Từ sau khi Diệt Thế Hắc Liên này bị hắn luyện hóa, hắn cũng chưa từng dùng qua.

Hiện tại, vừa lúc cầm đi thử uy lực của nó một chút.

Chỉ thấy tiên nguyên của hắn lưu chuyển, không ngừng rót vào trong đó, vô số đạo văn lưu chuyển, hình thành từng cảnh tượng diệt thế.

Một cái chớp mắt tiếp theo, Hắc Liên đột nhiên nở rộ ánh sáng màu đen!

Ánh sáng kia, ẩn chứa hủy diệt chi năng vô cùng vô tận, thiên địa hư không bốn phía đang bị ánh sáng bao phủ, liền sụp đổ thành hư vô trong nháy mắt.

"Không tốt! !"

"Mau dừng tay! !"

Sắc mặt của các đại năng đang bí mật quan sát hơi đổi một chút.

Nhất là đại năng của Tần gia, Tử Vi các, còn có Địa Phủ càng nhịn không mà hét lên, muốn để Sở Cuồng Nhân dừng tay.

Nhưng mà, làm sao mà Sở Cuồng Nhân có thể nghe theo bọn họ.

Ánh sáng màu đen tuôn ra, bao phủ ba người Tần Phong Vân, Tiểu

Thiên Quân, truyền nhân của Tần Nghiễm Vương.

Bên trong ánh sáng Hủy Diệt này, thần sắc ba người kia hoảng sợ đến cùng cực.

Cho dù là Tần Phong Vân kiêu ngạo, ở trước mặt hủy diệt, cũng chỉ là một người bình thường biết hoảng sợ mà thôi.

Hắn thúc giục sức mạnh ngũ long, muốn ngăn cản.

Nhưng ngũ long ở trước mặt hắc quang, gần như là tan rã sụp đổ trong nháy mắt.

Ba người hoàn toàn không có bất kỳ sức phản kháng nào, tiên khu sụp đổ, hóa thành bột mịn, tiêu tán giữa thiên địa!

Chương 1375 - Hình chiếu ý chí Đại La, không phục thì đánh cho phục

Diệt Thế Hắc Liên phát ra ma quang hủy diệt, trong nháy mắt đã giết chết đám yêu nghiệt Tần Phong Vân.

Uy năng mênh mông kia, khiến tất cả thiên kiêu ở chỗ này đều trợn mắt hốc mồm.

Mà lúc này, trong tinh không bạo phát ra dao động khí tức vô cùng kinh khủng, hoàn toàn bao phủ vùng thế giới này.

Đạo văn vô cùng vô tận bao trùm chân trời trong nháy mắt, vài luồng ý chí vô cùng mạnh mẽ hàng lâm!

Trong hư không, xuất hiện mấy thân ảnh.

Mỗi một người, đều là tồn tại vô cùng kinh khủng, ý chí tràn ngập thiên địa, khiến tuyệt đại đa số thiên kiêu nhịn không được mà nằm rạp trên mặt đất.

Đó là, Đại La ý! !

Mấy đạo thân ảnh này, không có gì ngạc nhiên, tất cả đều là tồn tại ở cảnh giới Đại La!

"Bên trong sân thi đấu tinh không, không cho phép xuất hiện sức mạnh vượt qua cảnh giới Đại La, bọn họ muốn làm gì? !"

"Không đúng, nơi này là Tử Vi Tinh, có cấm chế của Tử Vi Tiên Đế tồn tại, luồng sức mạnh này, ở một mức độ nào đó có thể chống lại quy tắc của sân đấu tinh không, ở chỗ này, sức mạnh Đại La có thể thi triển ra một phần, những người này, chẳng lẽ muốn xuất thủ ở chỗ này sao? Cho dù có thể xuất thủ, thì cũng không sợ nhân quả sao?"

"Xem ra, Sở Cuồng Nhân giết chết mấy giới tử kia, khiến những người này phẫn nộ đến cực hạn!"

Có người nhịn không được cảm khái.

Sở Cuồng Nhân giết chết mấy yêu nghiệt là Tần Phong Vân, Tiểu Thiên Quân, truyền nhân Địa Phủ, đã khiến Đại La của thế lực sau lưng mấy người kia nhịn không được mà hiện thân!

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía mấy bóng người trước mặt, ánh mắt lạnh nhạt, Toàn Tri Chi Linh đã bắt đầu phân tích.

"Thông báo, mấy người kia cũng không phải là bản tôn Đại La chân chính, mà chính là hình chiếu ý chí Đại La Kim Tiên."

"Há, hình chiếu sao?"

Ngược lại Sở Cuồng Nhân không phải thật bất ngờ.

Những Đại La Kim Tiên này đều trấn giữ ở bên trong thế lực của mình, làm sao có thể chạy tới nhanh như vậy.

Hình chiếu ý chí, cũng khá thú vị.

Cảnh giới Đại La không thể tuỳ tiện nhúng tay vào giới tử chi tranh, cộng thêm hạn chế từ quy tắc của sân đấu tinh không, cho nên, chỉ có thể bày ra hình chiếu ý chí.

"Có thể vượt qua quy tắc của sân đấu tinh không, bày ra hình chiếu ý chí ở loại trình độ này, những người này ở bên trong cảnh giới Đại La, hẳn là cũng thuộc về trình độ đứng đầu."

"Ít nhất, so với tộc trưởng bộ lạc Si Mị lần trước ta gặp phải còn mạnh mẽ hơn nhiều."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới, đối với những Đại La ý này, không có chút sợ hãi nào.

Mấy hình chiếu mà thôi, lại có thể làm được gì?

Mà hắn có thể tùy thời tùy chỗ triệu hoán khô lâu âm tướng bên trong Phong Đô đến tương trợ, đối phương, chính là bản tôn Đại La Kim Tiên hàng thật giá thật.

Tuy không cách nào bày ra tất cả thực lực ở chỗ này, nhưng chẳng lẽ còn không bằng mấy hình chiếu ý chí sao?

"Sở Cuồng Nhân, ngươi, thật to gan! !"

Trên bầu trời, một người nam tử trung niên mặc trường bào kim sắc lạnh giọng nói ra.

Khí tức trên người hắn là cường liệt nhất, Đại La ý của hắn, giống như Thiên Đạo huy hoàng, vô cùng kinh khủng, đây là tông chủ Thiên Đạo tông!

Là Đại La Kim Tiên có tên tuổi lừng lẫy trong vũ trụ!

"Thế nào, các ngươi còn muốn động thủ sao?"

Còn chưa chờ Sở Cuồng Nhân lên tiếng.

Giữa thiên địa, đột nhiên lại có một luồng ý chí Đại La vô cùng kinh khủng bạo phát!

Ý chí này, u ám, thâm thúy!

Giống như biển sâu, có cảm giác thâm sâu khó dò.

Vô số đạo văn xen lẫn trong hư không, hình thành một đạo hình chiếu ý chí, tóc đen bay phấp phới, chính là Bắc Minh của Thần Ma nhất mạch!

Nhìn người tới, trong mắt mấy người tông chủ Thiên Đạo tông lộ ra vẻ kiêng dè.

"Bắc Minh!"

"Hừ, Thần Ma nhất mạch, thật sự uy phong rất lớn!"

Bắc Minh đứng lơ lửng trên không, khí tức lưu chuyển ở giữa trời, không thể xâm phạm: "Thế nào, các ngươi không để ý nhân quả, hiện tại muốn xuất thủ đối với người của Thần Ma nhất mạch ta sao? Đừng quên, lần trước có hai Đại La Kim Tiên làm như thế, hiện tại còn đang nằm im ở chỗ kia, các ngươi cũng muốn thử một lần?"

Hắn nói hai Đại La Kim Tiên, tất nhiên là Đại La Kim Tiên của Đông Vương giáo, còn có Ma Cung có ý định nhúng tay vào giới tử chi tranh lần trước.

Hai người kia, bị nhân quả phản phệ, bị thương nặng, đến bây giờ cũng chưa thể hoàn toàn khôi phục lại.

Nghĩ đến đây, suy nghĩ trong lòng của mấy người tông chủ Thiên Đạo tông đã bỏ đi hơn phân nửa.

Lần này hiện thân, là bởi vì, Sở Cuồng Nhân giết yêu nghiệt của bọn họ, điều này khiến bọn họ, vô cùng tức giận.

Nhất là tông chủ Thiên Đạo tông, Thiên Đạo tông, tám vị đạo tử, toàn bộ đều bị Sở Cuồng Nhân giết chết!

Điều này khiến hắn làm sao có thể ngồi im? !

"Sở Cuồng Nhân, cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ, ngươi trêu chọc quá nhiều thế lực, tương lai, cho dù ngươi trở thành Chủ Nhân Tiên Giới, sẽ có mấy người phục ngươi?"

Tông chủ Thiên Đạo tông lạnh giọng nói ra.

"Ha, không phục, vậy thì đánh cho phục!"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, lạnh nhạt nói ra.

Hắn có thể đi tới hôm nay, tất cả đều là một người một kiếm giết ra tới.

Có tức giận hay không, đó là chuyện của người khác!

Hắn muốn làm, chính là diệt hết những người không phục! !

Như vậy, còn lại cũng chỉ có những người phục hắn.

Đơn giản, thô bạo, nhưng lại có hiệu suất cao nhất!

"Sức mạnh của người, rốt cuộc cũng không phải vô tận, ta cũng muốn nhìn xem, ngươi có thể đi tới một bước nào, có thể cuồng đến thời điểm nào!"

Tông chủ Thiên Đạo tông hừ lạnh một tiếng, bóng người lập tức tiêu tán.

Mấy hình chiếu ý chí Đại La còn lại, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân một lúc, cũng lần lượt tản đi.

"Sở Cuồng Nhân, Tử Vi nhất mạch, còn có thiếu ngự, hắn, sẽ tìm ngươi!"

Hình chiếu ý chí Đại La của Tử Vi các lạnh nhạt nói ra.

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng: "Nếu hắn tới tìm ta, vậy Tử Vi nhất mạch các ngươi, có thể lại chọn thiếu ngự một lần nữa."

"Hừ, trận chiến giữ ngươi và thiếu ngự, thắng bại còn chưa thể biết được!"

Đại La kia nói xong liền rời đi.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

Sau khi nhìn thấy thực lực mà bản tôn của hắn bày ra, còn dám nói ra chuyện như vậy, xem ra, dường như thiếu ngự Tử Vi có chỗ dựa gì đó.

"Thú vị, ngược lại cũng khiến ta rửa mắt mà đợi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Sau đó, hắn nhìn về phía Bắc Minh, mỉm cười: "Tiền bối, chúng ta lại gặp mặt."

"Ừm, so với lần gặp mặt trước, ngươi trở nên mạnh hơn, khiến ta vui mừng."

Bởi vì bị ảnh hưởng bới quy tắc của sân đấu tinh không, hình chiếu ý chí của Bắc Minh không thể ở lâu, sau khi hàn huyên với Sở Cuồng Nhân thì liền rời đi.

Sau khi giải quyết chuyện hình chiếu ý chí Đại La, Sở Cuồng Nhân quay người nhìn Tháp Thiên Đạo, trong mắt lộ ra một tia băng lãnh.

Tất cả mọi người thấy thế, đồng tử hơi co rụt lại.

"Sở Cuồng Nhân, là chuẩn bị xông vào Tháp Thiên Đạo lần nữa sao?"

"Tuyệt đối là như vậy, các ngươi ngẫm lại xem, phân thân của Sở Cuồng Nhân đã có thể xông đến tầng cuối cùng, bản tôn đã tới, vượt qua Tháp Thiên Đạo không phải là chuyện rất bình thường sao?"

"Nói cũng phải."

"Đừng quên, người thủ tháp ở tầng cuối cùng Tháp Thiên Đạo là Tử Vi Tiên Đế, hiện tại hắn tập hợp sức mạnh Tháp Thiên Đạo bốn phương, sức mạnh cường đại, hoàn toàn không thể so với trước đó, hắn tuyệt đối sẽ không để Nhân Hoàng đạt được cơ duyên bên trong Tháp Thiên Đạo." Cũng có người cho rằng có Tử Vi Tiên Đế ở đó, Sở Cuồng Nhân sẽ không thể làm gì được.

Trong lúc nhất thời, mỗi người nói một kiểu.

Mà Sở Cuồng Nhân không lập tức vượt tháp.

Ở phía sau hắn, có mấy bóng người đi ra.

Chính là bọn người Tào Vân, Lam Vũ, Sở Hồng.

"Tháp Thiên Đạo này, xem như một cơ duyên không tệ, các ngươi đi vào lịch luyện một phen, nhìn xem có thể thu hoạch được cơ duyên gì hay không."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Nếu hắn vượt qua Tháp Thiên Đạo, Tháp Thiên Đạo này sẽ lập tức biến mất, trước đó, hắn dự định để mấy người Lam Vũ cũng đi vào lịch luyện một phen.

"Được."

Mấy người Lam Vũ, Sở Hồng gật đầu, lập tức tiến vào bên trong.

"Công tử."

Sau khi ba nữ tử Phù âm, Thạch Anh, còn có Lê Phi thấy Sở Cuồng Nhân kết thúc chiến đấu, liền đi đến bên cạnh hắn.

Chương 1376 - Bí mật của Thạch Anh, đóa Bỉ Ngạn Hoa thứ nhất giữa thiên địa

"Thủ tịch, ngươi thật sự quá lợi hại, không nghĩ tới ở một chỗ với chúng ta, vậy mà chỉ là một phân thân của ngươi."

Thạch Anh nhìn Sở Cuồng Nhân, mặt mũi tràn đầy vẻ sùng bái.

Trong nội tâm nàng, càng tôn kính sùng bái hơn đối với Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn Thạch Anh, cười nhạt một tiếng, trong mắt lộ ra một tia kỳ dị.

Ý chí phân thân và bản tôn của hắn liên kết với nhau.

Cho nên, đối với chuyện của Thạch Anh, hắn cũng rõ ràng, hắn đã từng hỏi bọn người Tào Vân, có biết người tên Thạch Anh này hay không, nhưng tất cả mọi người không có bất kỳ ấn tượng gì.

Nhưng cũng không thể kết luận Thạch Anh cũng không phải là người của thư viện.

Dù sao, như chính nàng nói, trước đó nàng ở thư viện, chỉ là một người vô hình mà thôi.

Nhưng hiện tại...

"Tiểu Ái, giúp ta phân tích Thạch Anh này thật rõ ràng."

"Vâng, đang phân tích..."

Tiểu Ái làm Toàn Tri Chi Linh, chưa bao giờ để Sở Cuồng Nhân thất vọng, mà lần này, cũng giống vậy.

"Thông báo, tồn tại của cá thể tên là Thạch Anh, bên trong cơ thể ẩn chứa phật quang, phật quang này cực kỳ tinh khiết, vượt qua người bên trong Phật Môn mà chủ nhân gặp phải trước đó, nhưng bởi vì một loại pháp môn tu hành nào đó, hiện nay phật quang này bị phong ấn bên trong cơ thể của đối phương, hơn nữa, trí nhớ của Thạch Anh bị rối loạn, có dấu vết bị người khác sửa đổi..."

Giọng nói của Tiểu Ái hiện lên trong đầu Sở Cuồng Nhân, lập tức, các loại tin tức liên quan tới Thạch Anh hiện ra.

Ở trong đó, bao gồm đối pháp môn tu hành mà phương tu luyện, tu vi và cảnh giới... Diện mạo thật sự!

Không sai.

Thạch Anh trước mắt này, không xuất hiện bằng khuôn mặt thật.

Chỉ là dùng một loại c'Dịch dung' chi pháp ực kỳ cao minh, cao minh đến mức có thể giấu diếm được Sở Cuồng Nhân!

'Dịch dung' chi pháp này, không chỉ sửa lại khuôn mặt, thậm chí còn sửa đổi cả thiên phú, pháp môn tu hành vốn có của Thạch Anh.

Khiến thiên tư vốn dĩ cực kỳ xuất chúng, có thể gọi là yêu nghiệt, trở thành bình thường không có gì lạ.

Hoàn toàn có thể nói là, đổi thành một người khác!

"Thú vị, trí nhớ, nhục thân, dung mạo, pháp môn tu hành, tất cả đều bị cải tạo một lần, thiên tư vốn dĩ xuất chúng, là yêu nghiệt tuyệt đỉnh, lại trở thành một người khác."

"Ha, dùng trăm phương ngàn kế tiếp cận ta như thế, ngươi, rốt cuộc muốn làm gì?"

Sở Cuồng Nhân nhìn Thạch Anh, trong mắt lộ ra một ý cười.

"Thủ tịch, ngươi, vì sao ngươi nhìn ta như vậy?"

Thạch Anh nhìn Sở Cuồng Nhân, hơi nghi hoặc một chút, ánh mắt đối phương nhìn nàng, không còn thân thiết như trước, mang theo một chút lạnh nhạt.

Sự lạnh nhạt kia, đâm sâu vào lòng của nàng.

Chuyện này khiến nàng, có loại cảm giác hít thở không thông.

Có phải bản thân làm ra chuyện gì khiến thủ tịch tức giận hay không?

Thạch Anh có chút thấp thỏm nghĩ đến.

Mà Sở Cuồng Nhân thu hồi ánh mắt, cười nhạt nói: "Không có gì."

Hiện tại, Thạch Anh chỉ là một đệ tử bình thường của thư viện giữ trong lòng sự sùng bái với hắn.

Ngay cả trí nhớ của nàng, cũng cho là như vậy.

Hắn không ngại, bồi đối phương tiếp tục diễn màn kịch này.

Ngược lại hắn muốn nhìn xem, vào lúc nào đối phương mới có thể khôi phục diện mạo thật sự, lại có mục đích gì.

Bọn người Lam Vũ xông xáo ở bên trong Tháp Thiên Đạo.

Mà Sở Cuồng Nhân, thì thừa dịp này, sắp xếp lại một phen các loại bảo vật có được sau khi giết bọn người Tần Phong Vân.

Ở trong đó, có không ít đồ tốt.

Dù sao, mấy người kia cũng đều là thiên kiêu tuyệt đỉnh và yêu nghiệt xông đến tầng 900 trở lên của Tháp Thiên Đạo, thu được không ít phần thưởng của Tháp Thiên Đạo.

"Chí bảo Ngũ hành, ừm, có thể dùng để tiếp tục cường hóa phân thân."

"Chứng Pháp Chi Ấn, không tệ, thoáng một cái lại thu hoạch mấy ngàn viên Chứng Pháp Chi Ấn, có thứ để tăng cường Côn Ngô rồi."

"Còn có những Tiên Khí, tiên đan này, đều là vật không tầm thường, hiện tại ta không cần đến, tiên tinh cũng đủ dùng, giữ lấy mang về tinh vực Thương Khung, cũng là vật rất tốt."

Sở Cuồng Nhân kiểm tra các loại thu hoạch.

Rất nhanh, một bóng người bay ra từ trong tháp Thiên Đạo.

Là Triệu Phương Phỉ.

Tuy nàng cũng là thiên kiêu tuyệt đỉnh, nhưng khoảng cách đến yêu nghiệt còn một đoạn xa.

Lần xông tháp này, nàng chỉ đạt tới tầng thứ chín trăm linh chín thì thất bại.

Ngoại trừ nàng.

Giới tử còn lại của thư viện, cũng dần dần ra khỏi Tháp Thiên Đạo.

Đều là hơn chín trăm tầng thì không cách nào tiếp tục.

Lúc này, còn đang vượt tháp cũng chỉ có bốn người Lam Vũ, Sở Hồng, Tào Vân, còn có Vương Trầm Thiên.

Hai ngày sau.

Một bóng người bay ra từ trong tháp Thiên Đạo.

"Ta dựa vào, Ngưu Ma kia, thật là lợi hại, vậy mà chỉ dùng một quyền đã đánh ta văng ra ngoài!"

Vương Trầm Thiên, tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói.

Hắn hao hết trăm cay nghìn đắng, dùng hết thủ đoạn, rốt cục đánh bại người thủ tháp tầng 990, nhưng lại thua trận trước mặt Thanh Nhãn Ngưu Ma ở tầng chín trăm chín mươi mốt.

Loại dị chủng kinh khủng kia, cực kỳ hiếm thấy.

Ngoại trừ quái vật như Sở Cuồng Nhân có thể đè ép đối phương, những người còn lại, cho dù là yêu nghiệt cũng không phải là đối thủ.

Rất nhanh, Tào Vân cũng đi ra.

Hắn thua ở tầng thứ chín trăm linh năm, mà đối thủ của hắn cũng là một con yêu thú dị chủng vô cùng cường đại.

Còn lại, cũng chỉ có Sở Hồng và Lam Vũ.

Đùng!

Lúc này, một trận hỏa quang trùng thiên, một bóng người bay ra, là Sở Hồng.

Nàng nhìn chằm chằm tầng thứ 997 của Tháp Thiên Đạo, ngưng trọng nói ra: " Kỳ Lân thức tỉnh huyết mạch tám lần, chiến lực quả thật là không hề tầm thường."

Tuy thất bại, nhưng nàng lại không chịu thua.

Trên người nàng mang truyền thừa của Hoàng Kinh Hoàng, đại năng của tổ Phượng Hoàng, tương lai có thể thức tỉnh huyết mạch tám lần không phải việc khó, không hề yếu hơn so với con Kỳ Lân kia.

Vương Trầm Thiên, Tào Vân, Sở Hồng lần lượt bay ra từ bên trong Tháp Thiên Đạo.

Còn lại, cũng chỉ có Lam Vũ.

Sở Cuồng Nhân đứng ở bên ngoài Tháp Thiên Đạo, đang chờ đối phương đi ra, sau đó hắn liền muốn đi vào vượt tháp.

Hắn đang nghỉ ngơi dưỡng sức!

Hắn đứng ở bên ngoài Tháp Thiên Đạo, nhing thì không có hiển lộ ra khí tức gì, nhưng nếu tới gần hắn trong vòng mười trượng, liền có thể cảm nhận được một luồng áp lực không có gì sánh kịp.

Trong vòng mười trượng quanh hắn, chỗ đó, ngay cả không gian cũng bị bóp méo.

Một đám thiên kiêu âm thầm líu lưỡi.

Bọn họ rất rõ ràng, cho dù là một thiên kiêu đỉnh phong bước vào trong đó, cũng sẽ bị đè sấp trên mặt đất trong nháy mắt, không thể động đậy.

Lúc này.

Có một người có dáng người nhỏ nhắn đang từ từ đi về phía Sở Cuồng Nhân.

Đây là một thiếu nữ.

Một thiếu nữ nhìn qua cũng chỉ mười hai mười ba tuổi, khuôn mặt nàng tinh xảo, giống như một con búp bê, mặc trường bào màu đen hoa lệ, phía trên thêu đồ án Bỉ Ngạn Hoa xinh đẹp.

Mà chỗ thiếu nữ này đến, có Bỉ Ngạn Hoa mọc lên, tự động tạo thành một con đường hoa màu máu.

"Thánh nữ Bỉ Ngạn!"

Có thiên kiêu nhận ra người tới, không khỏi hiếu kỳ, không biết tại sao đối phương lại đột nhiên hiện thân.

Thánh nữ Bỉ Ngạn, rất ít hiện thân trước mặt người khác.

Tuy nàng cũng đi tới sân thi đấu tinh không, nhưng lại không có ai biết nàng tới làm cái gì, nàng rất ít hiện thân ở trước mặt người khác.

Nhưng bây giờ, nàng lại chủ động đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân cũng tò mò nhìn đối phương một chút.

"Lần đầu gặp mặt, Sở Cuồng Nhân."

Mặt Hoa Vô Ái không thay đổi nhìn Sở Cuồng Nhân, bên trong con mắt màu đỏ ngòm, hiện ra quang mang nhàn nhạt, thâm thúy mà mê người, có loại mỹ cảm tử vong thần bí.

Đây là một ánh mắt làm cho người ta hoảng sợ, nhưng lại nhịn không được mà đắm chìm.

"Hoa Vô Ái."

Sở Cuồng Nhân nhìn Hoa Vô Ái trước mắt, Tiểu Ái đã bắt đầu phân tích đối phương.

Mà khi hắn nhìn đến kết quả phân tích, trong lòng không khỏi chấn động.

"Giữa thiên địa, đóa Bỉ Ngạn Hoa đầu tiên, bất tử bất diệt..."

Chương 1377 - Trò chuyện với Hoa Vô Ái, dìu ngươi thành vua, vượt tháp lần nữa

"Đóa Bỉ Ngạn Hoa đầu tiên giữa thiên địa, bất tử bất diệt, cách mỗi ba ngàn năm luân hồi một lần..."

Sở Cuồng Nhân nhìn tin tức phân tích liên quan tới Hoa Vô Ái, không khỏi hơi kinh ngạc.

Đóa Bỉ Ngạn Hoa đầu tiên...

Từ đầu tiên này, thật không đơn giản, thường thường đại biểu ngọn nguồn của một loại tồn tại nào đó.

Mà ngọn nguồn, thường vô cùng kinh khủng.

Chẳng hạn như, con Kim Ô thứ nhất giữa thiên địa, con Chân Long thứ nhất giữa thiên địa, con Phượng Hoàng thứ nhất, vân vân.

Những người đó, đều không có ngoại lệ, đều là tồn tại Hợp Đạo đỉnh phong.

Bọn họ, là đại diện một con đường cực hạn nào đó trong vũ trụ này!

Hoa Vô Ái trước mắt, lại là tồn tại như thế?

Mà tồn tại như thế, lại có thể hiện thân ở sân thi đấu tinh không?

Trong lòng Sở Cuồng Nhân có chút khó tin.

Nhưng mà, sau khi khiếp sợ, khi Tiểu Ái phân tích sâu hơn, nghi hoặc trong lòng cũng đã được giải đáp.

Hoa Vô Ái, cũng không phải ở cảnh giới Hợp Đạo.

Ngược lại, đối phương cũng giống như mình, hiện tại cũng chỉ là cảnh giới Chân Tiên mà thôi.

Nhưng đối phương, là đóa Bỉ Ngạn Hoa đầu tiên giữa thiên địa, chuyện này, không hề sai.

"Chuyển sinh sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Đã biết cơ chế luân hồi chuyển sinh, chỉ có tam đại Địa Phủ là Phong Đô, âm Phủ, Thái Sơn mới có.

Mà trước khi hắn nắm giữ Phong Đô, cơ chế luân hồi chuyển sinh bị phá hư, không có cách nào chuyển sinh, vậy thì đối phương, là thông qua âm Phủ hoặc là Địa Phủ Thái Sơn để chuyển kiếp sao?

Không.

Đối phương là đóa Bỉ Ngạn Hoa đầu tiên giữa thiên địa, có lẽ, không có ai biết thủ đoạn chuyển sinh của nàng.

Bỉ Ngạn Hoa bất tử bất diệt.

Vượt ra khỏi sức mạnh luân hồi chuyển sinh của tam đại Địa Phủ sao?

Sở Cuồng Nhân nhìn Hoa Vô Ái, càng cảm thấy hứng thú.

"Ngươi nhìn ra bản thể của ta, ngươi, quả thật không đơn giản, không hổ là người có mệnh cách hư vô."

Hoa Vô Ái nhìn Sở Cuồng Nhân, nghe đối phương thì thầm hai chữ chuyển sinh, không khỏi có chút kinh ngạc.

Thế nhân chỉ biết nàng là thánh nữ Bỉ Ngạn, nhưng có thể liếc một chút là nhìn ra thân phận chân thật của nàng, Sở Cuồng Nhân, là người thứ hai.

Mà người thứ nhất...

Là người đã sớm chết đi, thiên tử âm Phủ cổ lão.

Mà liên tưởng đến Sở Cuồng Nhân và thiên tử âm Phủ đều có Luân Hồi Thiên Thể, nàng không khỏi có chút hiếu kỳ, chẳng lẽ Luân Hồi Thiên Thể có cảm ứng gì đối với nàng hay sao?

Nhưng mà, nàng không nghĩ nhiều như vậy.

Nàng nhìn Sở Cuồng Nhân, thản nhiên nói: "Lần này đến đây gặp một lần, chỉ là vì xác nhận một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Ngươi, có thật sự là người có mệnh cách hư vô hay không."

"Xác nhận như thế nào?"

"Đồng ý đi cùng ta tới Vong Xuyên một chuyến!"

Sông Vong Xuyên, dòng sông trường tồn theo năm tháng bên trong âm Phủ.

Nghe nói, bờ sông của nó có một tấm Tam Sinh Thạch, nước sông còn có thể chiếu rõ kiếp trước kiếp này của một người.

Cho dù là cường giả Đại La, cũng vô cùng kiêng kị đối với sông Vong Xuyên kia.

"Vong Xuyên ở âm Phủ, mà hiện tại ta còn có rất nhiều chuyện muốn làm ở trần gian, tạm thời không có cách nào đến đó, nhưng mà, ta thân là Phong Đô Quỷ Đế, đã đồng ý với Thần Đồ sẽ tái tạo lại Địa Phủ Luân Hồi, một ngày nào đó, ta sẽ đến âm Phủ, sắp xếp lại trật tự, đến lúc đó ta sẽ bái phỏng âm Phủ." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hoa Vô Ái nghe vậy, khẽ gật đầu.

Tiếp đso liền quay người rời đi.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, có chút ngoài ý muốn, cứ đi như thế sao?

"Ta muốn biết, vì sao ngươi lại tới tìm ta? Bởi vì ta là người có mệnh cách hư vô trong miệng ngươi sao?"

"Có lẽ, còn bởi vì ngươi và người kia có cùng loại thể chất đi."

"Thiên tử âm Phủ?"

"Ừm, hắn là bằng hữu duy nhất của ta ở âm Phủ, cũng là, người duy nhất có thể giúp ta thoát khỏi vòng xoáy luân hồi."

Hoa Vô Ái từ tốn nói, giọng điều vẫn hoàn toàn bình tĩnh như trước đây.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, nghe được một sự cô tịch từ bên trong đó.

Giữa thiên địa, đóa Bỉ Ngạn Hoa đầu tiên, cách mỗi ba ngàn năm luân hồi một lần, cho dù tu vi đạt đến loại cảnh giới nào, cũng không thể thoát khỏi vòng xoáy luân hồi.

Nói là bất tử bất diệt.

Nhưng cũng chỉ là đang không ngừng luân hồi, mỗi một lần luân hồi, tất cả đều phải bắt đầu lại từ đầu.

Sau đó, Hoa Vô Ái dừng lại một chút, nói tiếp: "Ngươi đến Vong Xuyên, nếu chứng thực được ngươi là người có mệnh cách hư vô, ta nguyện... Dìu ngươi thành vương!"

Nghe như thế, thiên kiêu còn lại không có phản ứng gì.

Bởi vì khi nghe đoạn đối thoại của Sở Cuồng Nhân và Hoa Vô Ái, bọn họ đều như rơi vào trong sương mù, có chút không rõ ràng cho lắm.

Bởi vì, bọn họ không biết thân phận chân chính của Hoa Vô Ái, chỉ coi đối phương là thánh nữ của Bỉ Ngạn nhất tộc.

Nhưng một số đại năng đang ẩn nấp, nhất là đại năng Địa Phủ nghe nàng nói như thế, da đầu lại nổ tung, mặt mũi tràn đầy kiêng kị.

Bao gồm cả Sở Cuồng Nhân, một đám thiên kiêu không biết câu nói này của Hoa Vô Ái có sức nặng đến mức nào.

Nhưng, làm sao đại năng Địa Phủ có thể không biết?

Đóa Bỉ Ngạn Hoa đầu tiên giữa thiên địa, thủ đoạn của nàng, sao có thể đơn giản?

Cho dù hiện tại đối phương chỉ là Chân Tiên, nhưng nếu nàng ở âm Phủ, người ở Vong Xuyên, cho dù là Đại La Hợp Đạo, cũng không dám có nửa phần khinh thường.

Không hề nghi ngờ, nếu Sở Cuồng Nhân có thể được đối phương chống đỡ, hắn muốn trở thành thiên tử âm Phủ, sẽ có thêm một tầng bảo hộ!

"Sở Cuồng Nhân có tài đức gì, lại có thể đạt được hứa hẹn như thế của Hoa Vô Ái? !"

"Cũng bởi vì, hắn và thiên tử âm Phủ có cùng một loại thể chất sao?"

"Đáng chết, nếu Sở Cuồng Nhân trưởng thành, lại thêm một Hoa Vô Ái, vậy việc hắn trở thành thiên tử âm Phủ tân nhiệm, gần như là chuyện chắc như đinh đóng cột."

"Không được, nhất định phải hành động."

Đại năng Địa Phủ không ngừng trao đổi trong bóng tối.

"Ha, ta nhớ kỹ lời hứa hẹn của ngươi, nhưng mà, coi như không có sự ủng hộ của ngươi, ta vẫn sẽ là vua của âm Phủ!"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, trong giọng nói lộ ra vẻ vô cùng tự tin.

"Ta rất mong chờ."

Hoa Vô Ái từ tốn nói, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Một nụ cười kia, tuyệt mỹ tao nhã đến mức kinh diễm luân hồi, vượt qua vẻ đẹp của Bỉ Ngạn Hoa mọc đầy trên đất kia.

Nhưng, nụ cười kia cũng chỉ là một cái thoáng qua mà thôi.

Tiếp đó lại biến trở thiếu nữ với vẻ mặt không hề bị dao động.

Nàng vừa sải bước ra, trước mặt xuất hiện một vòng xoáy âm khí, nàng đi vào bên trong vòng xoáy, chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Bỉ Ngạn Hoa khắp nơi trên đất kia, cũng nhanh chóng tiêu tán.

Chỉ để lại một đóa, trôi dạt đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, hắn tiếp nhận, nhìn thoáng qua, lập tức thu vào trong tụ lý càn khôn.

Chỉ chốc lát, bên trong Tháp Thiên Đạo, một bóng người bay ra.

Là Lam Vũ.

"Tầng thứ 998, thực lực của Viên Tổ kia thật sự vô cùng kinh khủng, ta ở trước mặt hắn, không tiếp được một chiêu."

Lam Vũ lắc đầu nói ra.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Viên Tổ kia, người bình thường khó có thể đấu lại, ngươi có thể xông đến tầng chín trăm chín mươi tám, đã là chuyện cực kỳ khó khăn."

Một số yêu nghiệt tuyệt đỉnh, hầu hết đều thua ở tầng này.

"Hiện tại, ta cũng phải lấy lại cơ duyên vốn nên thuộc về ta!"

Sở Cuồng Nhân nhìn Tháp Thiên Đạo, sắc mặt trở nên lạnh lùng.

Mọi người nghe nói như thế, nhất thời trở nên vô cùng phấn chấn.

"Rốt cục, cũng muốn bắt đầu sao? !"

"Làm cho người ta chờ mong, lần này, bản tôn của Sở Cuồng Nhân đến, có thể đạt được cơ duyên cuối cùng của Tháp Thiên Đạo hay không?"

"Hóa thân tiên thức của Tử Vi Tiên Đế, tập hợp sức mạnh ở Tháp Thiên Đạo bốn phương, lần này có thể tiếp tục ngăn lại Sở Cuồng Nhân hay không, đáng tiếc, không thể tận mắt chứng kiến trận chiến này."

Có người chờ mong, cũng có người tiếc hận.

Mà Sở Cuồng Nhân hít sâu một hơi, khí tức tích lũy trên người cũng hoàn toàn bạo phát vào lúc này!

Trong chốc lát, thiên địa thất sắc, sơn hà rung động! !

Giống như một vị Tiên Vương cái thế, Sở Cuồng Nhân vừa bước một bước vào Tháp Thiên Đạo!

Cảnh tượng quen thuộc, lại xuất hiện lần nữa.

Tầng thứ nhất, vẫn là thanh niên kiếm khách như cũ.

Nhưng ở dưới khí tức của Sở Cuồng Nhân, lập tức tiêu tán!

Sở Cuồng Nhân không hề ngừng bước, thủ pháp của hắn vô cùng thô bạo, mặc kệ là đối mặt với người thủ tháp nào, cũng đều trực tiếp dùng một chiêu đánh chết, nhanh chóng đi về phía tầng cuối cùng của Tháp Thiên Đạo!

Mà ở bên ngoài.

Mọi người chỉ thấy khi Sở Cuồng Nhân tiến vào Tháp Thiên Đạo, toàn bộ Tháp Thiên Đạo giống như bị xuất hiện một con quái vật vô cùng kinh khủng, toàn bộ tháp, điên cuồng run rẩy, tiếng vang ầm ầm không ngừng truyền ra, mọi người nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy Tháp Thiên Đạo có thể sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào.

"Nãi nãi, thật đúng là quái vật mà!"

Chương 1378 - Tái chiến Tử Vi Tiên Đế, Tháp Thiên Đạo đã nứt ra

Bản tôn của Sở Cuồng Nhân đi vào tháp, toàn bộ Tháp Thiên Đạo chấn động, giống như xuất hiện một con cự thú có một không hai!

Thiên kiêu ở chỗ này thấy vậy, liền nuốt một ngụm nước bọt, mặt mũi tràn đầy rung động.

Mà một đám đại năng trong tinh không nhìn thấy Tháp Thiên Đạo không ngừng rung chuyển, mí mắt đều nhảy lên.

"Thực lực của người này, rốt cuộc đã đạt đến loại trình độ nào? !"

"Chân Tiên cửu phẩm, tu vi của hắn cũng chỉ trên dưới hai ba phẩm, thế nhưng, chiến lực của hắn, lại vượt xa giai đoạn này."

"Nếu không thì, làm sao được gọi là quái vật chứ!"

Mọi người lắc đầu thở dài.

Mà bên trong Tháp Thiên Đạo.

Sở Cuồng Nhân quét ngang một đường, đi thẳng đến tầng cuối cùng của Tháp Thiên Đạo.

Tốc độ của hắn quá nhanh, không ai có thể ngăn cản.

Mà hắn đã vượt Tháp Thiên Đạo một lần, vượt tháp lần nữa, cũng không có thu hoạch được phần thưởng ngoài định mức.

Nhưng mà, hắn cũng không thèm để ý.

Mục tiêu hiện tại của hắn, là Tử Vi Tiên Đế ở tầng cuối cùng!

Đùng! !

Sở Cuồng Nhân đánh ra một quyền, sức mạnh thân thể hoàn toàn bạo phát, Thanh Nhãn Ngưu Ma tầng 990 lại bị một quyền đánh chết, toàn bộ Tháp Thiên Đạo điên cuồng chấn động, gàn như muốn nứt toác.

Sức mạnh thân thể của hắn ở thời điểm này, đã vượt qua Thanh Nhãn Ngưu Ma kia!

Bước chân hắn chưa ngừng, tiếp tục đi tới!

Đùng, đùng, đùng! !

Tháp Thiên Đạo, liên tục chấn động, tiếng vang từ những vụ nổ không ngừng truyền ra.

Yêu thú dị chủng, người sở hữu Tiên Thể Chí Tôn, Kỳ Lân thức tỉnh huyết mạch tám lần...

Những kẻ này, đều không thể ngăn cản bước chân của hắn!

Tầng cuối cùng.

Tử Vi Tiên Đế đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt bắn ra một đạo tinh quang: "Tên kia, lại tới, lần này, là bản tôn! !"

Bên trong tầng chín trăm chín mươi tám.

Sở Cuồng Nhân lại đối mặt với Viên Tổ lần nữa.

Viên Tổ cũng chú ý tới Sở Cuồng Nhân, cười ha ha một tiếng nói: "Bản tôn xông tháp, uy thế bất phàm, ta ở chỗ này cũng cảm nhận được khí tức của ngươi."

"Viên Tổ, hiện tại ta muốn đi lên đè hỗn trướng kia nằm sấp trên mặt đất mà đánh, cho nên, trận chiến với ngươi, chỉ có thể mau chóng giải quyết."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Dám gọi Tử Vi Tiên Đế là hỗn trướng, giữa thiên địa, Sở Cuồng Nhân xem như người duy nhất.

"Ha ha, rất hợp ý ta!"

Viên Tổ cười ha ha một tiếng, nắm chặt trường côn kim sắc trong tay: "Nhưng mà, dù sao ta cũng là người thủ tháp nơi đây, trận chiến giữa ngươi và ta, vẫn cần phải có."

"Ta hiểu."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, trong tay xuất hiện một thanh trường kích bằng đồng!

"Tới đi, để ta xem một chút, bản tôn của ngươi mạnh bao nhiêu! !"

Tay Viên Tổ cầm trường côn kim sắc, hóa thân tiên thức này dùng toàn lực để ứng phó, chiến ý doạ người phóng lên tận trời, bao phủ cửu thiên phong vân!

Vừa ra tay, chính là cực chiêu!

Được Đấu Chiến Bí Pháp gia tăng, đập ra một côn, đạo văn vô tận dày đặc trong hư không, một thức cuối cùng của Đấu Chiến Quyết, đạp phá Lăng Tiêu bạo phát! !

Sở Cuồng Nhân thấy thế, cũng thi triển Đấu Chiến Bí Pháp!

Nắm Đại Hoang Kích trong tay, cũng là đạp phá Lăng Tiêu của Đấu Chiến Quyết! !

Đùng! !

Côn kích va chạm, ánh sáng chói mắt phun ra ngoài, bị vô số đạo văn giữa thiên địa bao phủ!

Không gian bị đạo văn và tiên nguyên yêu khí này trùng kích, trực tiếp sụp đổ! !

Mà thân hình của Viên Tổ khi va chạm với một kích này, đúng là bắt đầu vỡ nát, hóa thân tiên thức, dần dần tán loạn.

"Khá lắm, không nghĩ tới trong thời gian ngắn như vậy, ngươi lại có thể phát huy Đấu Chiến Quyết của ta đến loại trình độ này, thật sự là không thể tin nổi!"

Viên Tổ kinh ngạc nói.

Chỉ trong một chiêu, hóa thân tiên thức này của hắn đã bại.

Sau đó, hắn nhếch miệng cười một tiếng, khuôn mặt dữ tợn: "Đi đi, đi hung hăng đề tên Tiên Đế đồ bỏ kia nằm xuống mà đánh! !"

"Như ngươi mong muốn!"

...

Tháp Thiên Đạo, tầng cuối cùng.

Tử Vi Tiên Đế ngồi xếp bằng, trên người có tiên huy tươi sáng, tinh quang màu tím lưu chuyển, khí tức tôn quý, cao cao tại thượng, không hổ danh là Tiên Đế.

Hắn cảm nhận được ở tầng dưới truyền đến dao động năng lượng kinh khủng.

Hắn biết, hiện tại bản tôn của Sở Cuồng Nhân, cường đại hơn nhiều so với phân thân trước đó.

Đùng, đùng...

Lúc này, Tử Vi Tiên Đế thấy hư không bốn phía điên cuồng chấn động.

Một bậc thang kim sắc xuất hiện.

Một bóng người mặc bạch y tóc đen ở bên trong tiên huy vô tận từ từ đi ra, cử chỉ siêu phàm, cảm giác tồn tại của hắn chỉ có hơn chứ không kém so với Tử Vi Tiên Đế.

Nếu nói Tử Vi Tiên Đế cực kỳ tôn quý.

Vậy thì, Sở Cuồng Nhân chính là vượt qua tất cả, áp đảo trời đất! !

"Chúng ta, lại gặp mặt!"

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói, không nghe ra một chút oán hận nào.

Mà trên thực tế, hắn cũng không có oán hận đối phương.

Đối phương là một trong Lục Ngự của Tiên Đình, tất nhiên là đứng về phía Tiên Đình, đối phó Nhân Hoàng là hắn.

Hắn không oán hận đối phương, nhưng, đối phương cản ở trước mặt của hắn, thì cũng chỉ có thể, bị hủy diệt! !

"Đúng vậy, lại gặp mặt, cũng không biết, bản tôn của ngươi mạnh hơn bao nhiêu so với phân thân."

Tử Vi Tiên Đế từ từ đứng dậy, đứng lơ lửng trên không.

Tinh quang màu tím dung hợp với đạo văn, lưu chuyển quanh người, vô cùng tôn quý.

"Ngươi, cũng có thể thử một lần!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, tay cầm Đại Hoang Kích, ánh mắt ngưng trọng, chiến ý ngang nhiên tuôn ra!

"Đáng tiếc, ngươi không phải người của Tiên Đình ta!"

Tử Vi Tiên Đế vẫn nhịn không được mà cảm khái.

Ngay sau đó, hắn vừa sải bước ra, trong tay có thêm một thanh tiên kiếm màu tím.

Một kiếm chém ra, một mảng lớn tinh quang lưu chuyển ở trong đó, giống như thủy triều, từng cơn sóng liên tiếp đánh về phía Sở Cuồng Nhân!

"Đại Hoang Kích, Toái Tinh Thần! !"

Sở Cuồng Nhân đánh ra một kích, ma khí cuồn cuộn, cảnh tượng một lượng lớn hành tinh bị phá nát hiện ra ở bên trong một kích này.

Kiếm kích va chạm, Tử Vi Tiên Đế lùi lại mấy chục trượng.

"Bản tôn của ngươi, quả nhiên không hề tầm thường!"

Khuôn mặt Tử Vi Tiên Đế có chút ngưng trọng, tiếp đó, khí tức trên người lại liên tục tăng lên, tinh quang quanh người càng nồng đậm hơn, giống như muốn trở thành thực thể.

"Há, đã vận dụng sức mạnh hóa thân của bốn đạo tiên thức sao?"

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng, nắm chặt Đại Hoang Kích trong tay, trên mặt hiện ra ma văn Xi Vưu, Đấu Chiến Bí Pháp cũng được thúc giục.

"Lần này, ta muốn Tiên Đế ngươi nếm thử cảm giác thua cuộc!"

Hắn vừa sải bước ra, Đại Hoang Kích Pháp thẳng thắn thoải mái, uy thế dồi dào tuyệt luân!

Mỗi một kích đánh ra, giống như một mảnh thiên địa đang tấn công, uy thế mạnh mẽ, khiến Tử Vi Tiên Đế cũng cảm giác được từng đợt áp lực!

"Tử Vi Kiếm Quyết!"

Kiếm quang xen lẫn lấp lóe trong hư không, trong kiếm quang kia, ẩn chứa năng lượng hành tinh.

Tử Vi Tinh, chủ nhân của các vì sao, vì Tử Vi Tiên Đế là chủ nhân của Tử Vi Tinh, tất nhiên hắn có thể điều khiển năng lượng thành tinh, hơn nữa, sức mạnh còn cường đại hơn bất kỳ kẻ nào ở trên Tử Vi Tinh!

Ầm, ầm!

Kích và kiếm liên tục đụng chạm, mỗi một kích, đều khiến cho không gian tứ phương nổ tung.

Năng lượng sinh ra từ đòn giao chiến của hai người, thậm chí còn khiến cả Tháp Thiên Đạo lâm vào rung chuyển trước nay chưa từng có.

Đùng! ! !

Khi một tiếng nổ kinh người vang lên.

Tầng thứ 999 của Tháp Thiên Đạo, nơi hai người giao thủ bị trùng kích, xuất hiện một vết nứt! !

Bên ngoài Tháp Thiên Đạo.

Rất nhiều thiên kiêu cảm nhận được chấn động của Tháp Thiên

Đạo, đều vô cùng kinh ngạc.

Từ khi Sở Cuồng Nhân tiến vào bên trong, Tháp Thiên Đạo này liên tục chấn động, cho bọn họ một loại cảm giác nó có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Mà rất nhanh, tầng cuối cùng của Tháp Thiên Đạo cũng truyền ra tiếng động kịch liệt.

Mọi người thế mới biết, Sở Cuồng Nhân đã đánh đến tầng cuối cùng.

"Tốc độ thật nhanh! !"

"Chuyện này, lúc này mới đi vào bao lâu mà đã đánh tới tầng cuối cùng, gia hỏa này, cũng quá kinh khủng đi!"

"Trước đó hắn và bọn người Tần Phong Vân đánh một trận, tuyệt đối không có xuất toàn lực!"

"Tên quái vật này! !"

Lúc mọi người ở đây kinh thán, chỉ thấy tầng cuối cùng của Tháp Thiên Đạo do Thiên Đạo của Tử Vi Tinh ngưng tụ thành, quả thật là... Đã nứt ra! !

Chương 1379 - Đánh tan Tử Vi Tiên Đế, cuối cùng rồi sẽ thần phục ở dưới chân ta

Tháp Thiên Đạo, đã nứt ra!

Mọi người không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, Tháp Thiên Đạo này chính là sức mạnh Thiên Đạo của Tử Vi Tinh ngưng tụ thành, vô cùng vững chắc.

Trước đó có vô số thiên kiêu vượt tháp, mặc kệ đánh kịch liệt bao nhiêu, toà tháp này, đều không có nứt ra!

Nhưng lúc này đây, vậy mà đã nứt ra! !

"Cơ duyên cuối cùng ở ba phương Tháp Thiên Đạo còn lại đã bị cầm đi, nhưng cũng không nghe nói có ai đánh cho Tháp Thiên Đạo rách ra!"

"Đây thật là, quá kinh khủng!"

"Mau nhìn, vết rách kia, còn đang khuếch đại! !"

Chỉ thấy vết rách ở tầng cuối cùng của toà tháp đang có dấu vết khuếch tán, dường như trong đó còn bắn ra năng lượng kinh khủng, khiến vô số thiên kiêu cũng vì đó mà tim đập nhanh.

Mà lúc này, chỉ thấy Tháp Thiên Đạo có quang hoa lấp lóe, một lượng đạo văn hiện lên, vết rách vốn dĩ đang không ngừng mở rộng nhanh chóng ổn định lại.

Tháp Thiên Đạo, tăng cường.

Nhưng mà, vết rách kia vẫn còn ở đó như cũ.

Tiên thức của mọi người chuyển động, muốn từ vết nứt kia tìm hiểu dò xét tầng cuối cùng của Tháp Thiên Đạo.

Mà bọn họ thấy được bên trong mỗi một tầng tầng lớp lớp không gian của Tháp Thiên Đạo có hai bóng người không ngừng đan xen lấy nhau.

"Là Sở Cuồng Nhân, còn có Tử Vi Tiên Đế!"

"Đây chính là trận chiến của bọn họ sao? Thật kịch liệt, khó trách có thể đánh sập cả Tháp Thiên Đạo!"

Mọi người không khỏi hãi hùng khiếp vía.

Sở Cuồng Nhân và Tử Vi Tiên Đế vẫn còn tiếp tục giao phong.

Tử Vi Tiên Đế tập hợp sức mạnh tiên thức tứ phương không hề nghi ngờ là vô cùng cường đại, nhưng mà, Sở Cuồng Nhân hiện tại, cũng không phải là phân thân, mà chính là, bản tôn! !

Ma văn Xi Vưu, Đấu Chiến Bí Pháp, hai Đại Bí Thuật gia tăng.

Chư Tử Bách Gia Đồ, Kim Khoa Ngọc Luật Chương, Tuyết Sơn Văn Tâm, ba đại dị tượng của thư viện hiện lên.

Cổ thụ màu vàng đỏ có sức mạnh âm Dương lưu chuyển ngập trời!

Các loại thủ pháp, thần thông, pháp môn tu hành được Sở Cuồng Nhân thi triển ra, năng lượng hoa mỹ như dòng nước lũ, tạo thành từng cơn sóng tiếp nối nhau, uy thế mạnh mẽ, giống như Tiên Vương giáng trần!

"Đại Hoang Kích, Khiếu Cửu Thiên! !"

Sở Cuồng Nhân nắm chắc trường kích trong tay, vung ra một kích, đánh về phía Tử Vi Tiên Đế!

Tử Vi Tiên Đế cầm kiếm ngăn cản!

Ầm ầm một tiếng!

Năng lượng bắn ra, mà Tử Vi Tiên Đế liền bị một kích này nện bay ra ngoài.

Sở Cuồng Nhân không có bất kỳ sự nương tay nào, vừa sải bước ra, trực tiếp đuổi kịp tới trước mặt Tử Vi Tiên Đế bị đập bay ra, giơ lên trường kích trong tay: "Đại Hoang Kích Pháp, Bình Đại Hoang! !"

Lại là một kích nện xuống!

Lần này Tử Vi Tiên Đế bị nện đến mức nằm sấp trên mặt đất, thân thể của hóa thân tiên thức có chút tan rã.

"Đường đường là Tử Vi Tiên Đế, chỉ có như thế sao?"

Sở Cuồng Nhân lại đi đến trước mặt đối phương lần nữa, vung vẩy Đại Hoang Kích, khí huyết cơ thể ầm ầm bạo phát, phối hợp với Đại Hoang Kích Pháp, một chiêu một thức, thẳng thắn thoải mái, uy lực tuyệt luân.

Mỗi một lần đánh ra, đều giống như nghiền ép thiên địa.

Dưới loại sức mạnh này, Tử Vi Tiên Đế liên tục gặp khó, liên tục bại lui, chỉ có thể nỗ lực chống đỡ.

Ầm! !

Tử Vi Tiên Đế lại một lần nữa bị đánh lui ra ngoài, tóc trực tiếp tản ra, thân hình vô cùng chật vật.

Không ít người thấy cảnh này, âm thầm rung động.

Đường đường là Tử Vi Tiên Đế, tồn tại chí cao giữa thiên địa, mặc dù chỉ là một đạo hóa thân tiên thức, nhưng thế mà cũng sẽ có thời điểm chật vật như vậy, thật sự là khó có thể tưởng tượng.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi thành công chọc giận ta! !"

Sắc mặt Tử Vi Tiên Đế âm trầm đến cực hạn.

Chỉ thấy trên người hắn có đạo văn lấp lóe, màu tím phóng vô biên lên tận trời, một làn sóng vô cùng mạnh mẽ bạo phát, trực tiếp dẫn động thiên địa linh khí bên ngoài Tháp Thiên Đạo.

Bên ngoài Tháp Thiên Đạo, một màn quen thuộc lại xuất hiện lần nữa.

Chỉ thấy màu tím lấp lóe giữa thiên địa, vô số đạo văn chiếu rọi trong hư không.

Đó là cấm chế Tử Vi Tiên Đế lưu lại!

Vô số linh khí lao về phía Tháp Thiên Đạo, toàn bộ rót vào cơ thể của Tử Vi Tiên Đế, khiến khí tức của hắn liên tục tăng lên! !

"Ta là Tử Vi Tiên Đế, là chủ nhân của Tử Vi Tinh!"

"Cho dù là một đạo hóa thân tiên thức, nhưng ở Tử Vi Tinh, ta vẫn có thể thu được sự gia tăng vô thượng! !"

"Sở Cuồng Nhân, mặc cho ngươi mạnh hơn, cũng sẽ không phải đối thủ của ta! !"

Tử Vi Tiên Đế lạnh lùng nói ra, khí tức của hắn, còn kinh khủng hơn trước kia mấy lần!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, sắc mặt không có bối rối chút nào, lạnh nhạt nói: "Một đạo hóa thân tiên thức, coi như có thể được linh khí của Tử Vi Tinh gia tăng, lại có thể cường đại đến mức nào chứ?"

"Nhưng, đủ để đánh bại ngươi! !"

"Há, thật sao?"

Trên người Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên có hạo quang ngút trời!

Chín đạo long khí kim sắc bạo phát, vờn quanh người hắn, phát ra từng tiếng rồng gầm to rõ, khí tức vô cùng tôn quý lưu động.

Hoàng Đạo Chân Long, lại hiện ra!

Sở Cuồng Nhân được Hoàng Đạo Chân Long gia tăng, khí tức cũng nhanh chóng được kéo lên: "Đấu Chiến Quyết, Đạp Phá Lăng Tiêu! !"

Trường kích trong tay hắn đánh ra, thi triển Đấu Chiến Quyết.

Chiến ý vô viên ngưng tụ ra một đạo kích quang kinh khủng, đập về phía Tử Vi Tiên Đế, uy thế mạnh mẽ, khiến một mảng lớn hư không bị vỡ nát!

Tử Vi Tiên Đế thét dài một tiếng: "Tử Vi Tinh Thần Bạo! !"

Hắn thúc giục tiên nguyên trong cơ thể, dẫn động sức mạnh hành tinh, hóa thành một ngôi sao to lớn màu tím, ánh sáng ngút trời!

Kích quang và hành tinh va chạm!

Ở bên trong tiên huy vô tận, Tử Vi Tiên Đế, bị đánh lui mấy trăm trượng!

Mà Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, không lùi không tránh!

"Tử Vi Chiếu Đại Thiên!"

Tử Vi Tiên Đế lại thúc giục cực chiêu lần nữa.

Tinh quang vô biên màu tím trên không trung ngưng tụ ra một hành tinh sáng chói mắt, phía trên có vô số đạo văn ngưng tụ, phù văn lấp lóe.

Quang huy của nó, dường như có thể chiếu rọi Đại Thiên thế giới!

Là kẻ đứng đầu bên trong tinh hà!

Một chiêu này, vô cùng kinh khủng!

Đây là cực chiêu của Tử Vi Tiên Đế, chính là Hợp Đạo chi pháp!

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy, thân hình không lùi không tránh, cửu long sau lưng đang gầm thét gào rú, quý khí bức người, chí cao vô thượng!

Hắn nhẹ nhàng nâng tay lên, thu hồi Đại Hoang Kích!

Lập tức, một đạo lưu quang từ trong cơ thể hắn bay ra, đó là, bảy tôn Cửu Châu Đỉnh!

Sở Cuồng Nhân, lấy Hoàng Đạo Chân Long thúc giục chí bảo khí vận của Nhân tộc!

Chỉ thấy Cửu Châu Đỉnh như hóa thành chín mảnh thiên địa, tràn ngập tiên huy vô biên, đột nhiên trấn áp xuống.

Tử Vi Tiên Đế thấy thế, cũng thúc giục hành tinh đập vào.

Một tiếng nổ kinh hãi vang lên, Tháp Thiên Đạo dường như có dấu hiệu vỡ tan lần nữa.

Tất cả mọi người nín hơi ngưng thần, không muốn bỏ lỡ kết quả cuối cùng.

Năng lượng va chạm kịch liệt, hành tinh ầm ầm nổ tung, mà Cửu Châu Đỉnh kia thì tiếp tục áp xuống! !

Sau khi Tử Vi Tiên Đế bị đập trúng, bay ngược ra ngoài, trên người có vô số ánh sáng tiêu tán ra.

Thân thể của hắn, đã bắt đầu vỡ tan!

Đạo hóa thân tiên thức này, gần như sụp đổ!

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, ánh mắt bễ nghễ, nhìn Tử Vi Tiên Đế, lạnh nhạt nói ra: "Vật mà ta muốn, cho dù là Tiên Đế, cũng không ngăn cản được."

Hắn đưa tay ra, tiên nguyên lưu chuyển, Cửu Châu Đỉnh lại đập ra lần nữa!

Hóa thân tiên thức của Tử Vi Tiên Đế nổ tung ngay tại chỗ!

"Hậu sinh tuổi trẻ, ngươi cùng Tiên Đình tranh phong vừa mới bắt đầu, con đường Nhân Hoàng của ngươi, rồi cũng sẽ phải kết thúc giữa đường!"

Giọng nói của Tử Vi Tiên Đế từ từ vang lên.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, không hề để ý tới.

"Tiên Đình, cuối cùng sẽ có một ngày, cho dù là Tiên Đình, rồi cũng sẽ thần phục ở dưới chân ta!"

Hắn lạnh nhạt nói ra, lời nói này, không thể nghi ngờ là đang tuyên chiến với Tiên Đình.

Không ít đại năng Tiên Đình nghe như thế, mí mắt nhảy lên.

"Tốt cho một Sở Cuồng Nhân, thật sự là cuồng đến không có giới hạn."

"Không nghĩ tới, ngay hóa thân tiên thức của Tử Vi Tiên Đế cũng không ngăn cản được người này."

"Sau khi người này đạt được cơ duyên cuối cùng của Tháp Thiên Đạo, sợ rằng sẽ như hổ thêm cánh, về sau, bên trong một đời trẻ tuổi, có ai có thể chống lại hắn? !"

Chương 1380 - Tinh Thần Chi Quang, Chu Thiên Tinh Thần Đồ, Ma Thần Thần Sơ

Bên trong Tháp Thiên Đạo.

Sau khi Sở Cuồng Nhân đánh tan Tử Vi Tiên Đế, trước mắt có kim quang lấp lóe.

"Cơ duyên cuối cùng của Tháp Thiên Đạo..."

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, có chút chờ mong.

Những người còn lại thấy cảnh này, cũng nín hơi ngưng thần, muốn nhìn xem cơ duyên cuối cùng này, rốt cuộc là cái gì.

Chỉ thấy bên trong kim quang, vạn thiên đạo văn xen lẫn, một bức tranh cổ lão chầm chậm triển khai.

Trong bức họa, mới đầu là một mảnh hỗn độn.

Không có bất kỳ sự vật gì, sau đó, một điểm tinh quang lấp lóe, ngôi sao thứ nhất hình thành.

Sau đó, càng ngày càng có nhiều hành tinh ngưng tụ, hóa thành tinh hà, tinh hệ, cuối cùng là tạo thành vũ trụ!

Quá trình này, vô cùng huyền diệu.

Mà trong đó, thế giới tùy thân trong cơ thể Sở Cuồng Nhân cũng trở nên xúc động.

"Đây là... Quá trình diễn hóa Chu Thiên Tinh Thần!"

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

Nghe nói, cơ duyên cuối cùng của Tháp Thiên Đạo sẽ tùy từng người mà khác nhau, vậy thì, Tháp Thiên Đạo này ở trước mặt mình diễn hóa Chu Thiên Tinh Thần, là cảm thấy, thứ này hữu dụng đối với mình sao?

Vút...

Lúc này, Chu Thiên Tinh Thần kia bỗng nhiên vỡ nát, hóa thành một đạo Tinh Thần Chi Quang hoa mỹ, tiến vào trong cơ thể Sở Cuồng Nhân.

Sau đó, trực tiếp rót vào bên trong đoàn khí đại biểu cho thế giới tùy thân kia.

Tâm niệm của Sở Cuồng Nhân chuyển động, ý thức lại lần nữa đi vào trong thế giới tùy thân.

Chỉ thấy, từ khi đạo Tinh Thần Chi Quang kia tiến vào, thế giới trong cơ thể của Sở Cuồng Nhân quả thật đã tăng nhanh tiến trình diễn hóa.

Mảng lớn mảng lớn hành tinh xuất hiện.

Hỗn Độn Ma Thần vốn dĩ đang tiến hành khai thiên lập địa cũng chú ý tới điểm này.

"Có sức mạnh khác, đang diễn hóa hành tinh!"

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của vị Hỗn Độn Ma Thần này lộ ra một tia hoảng hốt.

Sau đó, nàng vừa sải bước ra, vượt qua Hỗn Độn vô tận, đi tới chỗ của Tinh Thần Chi Quang.

Sở Cuồng Nhân nhìn chăm chú tất cả, vẫn chưa hiện thân.

Chỉ thấy Hỗn Độn Ma Thần này nhìn tinh quang, trong mắt lộ ra hiếu kỳ, tiếp đó vươn tay ra, nắm tinh quang này trong tay.

Trong chốc lát, Sở Cuồng Nhân cảm nhận được tinh quang thuộc về thế giới ngoại lai này, trong tích tắc khi bị Hỗn Độn Ma Thần nắm lấy, liền bị hóa thành sức mạnh trong vũ trụ này.

Sau đso, tinh quang diễn hóa, hóa thành một bức tranh cổ lão.

Trong bức họa, vô số ngôi sao lưu chuyển, sức mạnh cuồn cuộn, vượt xa tuyệt đại đa số bảo vật mà Sở Cuồng Nhân đã thấy.

Cho dù là chí bảo Tiên Thiên bản nguyên như Diệt Thế Hắc Liên, Thí Thần Thương, khi so sánh với, cũng phải kém một chút.

Cũng chỉ có Thời Không Bảo Giám, Thể Chất Chi Thư trong cơ thể hắn mới có thể sánh bằng.

Bức hoạ này, đúng là có thể so với phần thưởng cấp Siêu Thần!

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Tháp Thiên Đạo này, vậy mà có thể cho hắn loại bảo vật này?

Không đúng.

Đây không phải Tháp Thiên Đạo cho.

Sở Cuồng Nhân hơi suy nghĩ một hồi, liền biết Tháp Thiên Đạo không có tư cách, năng lực cho hắn loại cơ duyên này.

Nó cho Tinh Thần Chi Quang, ẩn chứa quá trình diễn hóa hành tinh, sau khi tiến vào thế giới tùy thân của hắn, liền bị thế giới này đồng hóa, dung hợp vào sức mạnh của thế giới tùy thân mới tạo ra được bức hoạ này.

"Đã ẩn chứa diễn hóa tinh thần chi đạo, vậy thì gọi ngươi là, Chu Thiên Tinh Thần Đồ đi!"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Mà khi ý nghĩ này của hắn vừa mới xuất hiện.

Dường như Hỗn Độn Ma Thần này cũng cảm nhận được, nhìn bức tranh trước mắt, lộ ra một tia kinh hỉ: "Chu Thiên Tinh Thần Đồ, bảo bối tốt! Có vật này, tốc độ ta khai thiên có thể tăng tốc không ít."

Hỗn Độn vô tận, cho dù là vị Hỗn Độn Ma Thần này có sức mạnh vô cùng to lớn, muốn khai mở vũ trụ, vẫn không phải chuyện đơn giản.

Hiện tại, có Chu Thiên Tinh Thần Đồ này trợ giúp, tốc độ của nàng có thể tăng lên không ít.

Sau đó.

Hỗn Độn Ma Thần này luyện hóa Đồ Tinh Thần.

Sở Cuồng Nhân nhìn vị Hỗn Độn Ma Thần tận tâm tận lực khai thiên cho hắn, tâm niệm lập tức chuyện động: "Tên của ngươi là... Thần Sơ!"

Hỗn Độn Ma Thần ngẩng đầu nhìn lên trời, từ nơi sâu xa, hình như có cảm ứng.

"Thần Sơ, ta tên là Thần Sơ!"

"Giữa thiên địa, Hỗn Độn Ma Thần thứ nhất, là bắt đầu của sinh mệnh!"

"Ta tên là Thần Sơ! !"

Sở Cuồng Nhân hài lòng gật đầu, sau khi lấy tên cho Hỗn Độn Ma Thần này, ý thức liền trở về thể xác.

Mà chẳng biết lúc nào, sau khi Tháp Thiên Đạo ban thưởng Tinh Thần Chi Quang kia, cũng đã biến mất.

Lúc này, hắn đứng lơ lửng trên không, vô số thiên kiêu nhìn hắn, trong mắt mang theo hiếu kỳ.

"Sở Cuồng Nhân đã đạt được phần cơ duyên cuối cùng rồi đi, nhưng mà, rốt cuộc đó là cái gì?"

"Không biết, cũng không thấy hắn có thay đổi gì."

"Đạo Tinh Thần Chi Quang kia, dường như ẩn chứa sự ảo diệu khi diễn hóa hành tinh, nhất định là một đại cơ duyên không tầm thường."

"Nhưng mà, vật kia có tác dụng gì thì không biết."

Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra, đối với cơ duyên cuối cùng của Tháp Thiên Đạo này, coi như hài lòng.

Đạo tinh quang kia ở trong cơ thể hắn hóa thành Chu Thiên Tinh Thần Đồ, đó là một món Chí Bảo Tiên Thiên còn huyền diệu hơn so với Thí Thần Thương, Diệt Thế Hắc Liên.

Tuy bị Thần Sơ đoạt được, nhưng mà, Thần Sơ khai thiên cho mình, chí bảo kia, cũng coi là sử dụng cho mình.

Hắn có thể cảm nhận được, khi tốc độ Thần Sơ khai thiên đang không ngừng tăng lên, sức mạnh tiểu vũ trụ mà mình có thể sử dụng, cũng đang không ngừng tăng cường.

Phải biết rằng, tiểu vũ trụ sức mạnh, đây chính là một món đại sát khí trên người hắn.

Mà trong một vài thời điểm, tác dụng của nó, thậm chí còn cao hơn Chí Bảo Tiên Thiên.

Bởi vì luồng sức mạnh này, không bị quy tắc đại đạo của vũ trụ này hạn chế, là sức mạnh vượt ra khỏi vũ trụ này!

"Tốt, cũng đến lúc nên luyện hóa hết một vài vật cần thiết rồi."

Lần vượt tháp này, hắn đạt được không ít bảo vật.

Ngoại trừ cơ duyên cuối cùng là Tinh Thần Chi Quang này, còn có Chứng Pháp Chi Ấn, còn có các loại tư nguyên như tiên dược, đan dược.

Nếu có thể luyện hóa hấp thu những vật này thật tốt, tu vi của mình tuyệt đối có thể có bước tiến dài.

Không chỉ là hắn, bọn người Lam Vũ, Sở Hồng cũng đã nhận được không ít bảo vật, cũng cần bế quan một lần để luyện hóa những vật này.

Tiếp đó, Sở Cuồng Nhân mang theo bọn người Lam Vũ, Sở Hồng tìm một sơn mạch, bắt đầu bế quan.

Mà trong khoảng thời gian hắn bế quan, sự tích của hắn cũng được lan truyền.

Không ít thiên kiêu kinh thán, rung động.

Bên trên ngọn núi nào đó.

Thạch Thiên Hiên trực tiếp phun ra một ngụm máu.

Trong tay hắn nắm một khối ngọc giản, bên trong truyền đến các loại tin tức đến từ nhóm thiên kiêu của Ma Đạo.

Mà trong đó, cũng bao gồm chuyện phân thân của Sở Cuồng Nhân vượt tháp.

Hắn cũng mới biết được, thì ra kẻ ngày xưa đánh bại mình, cũng chỉ là một phân thân của Sở Cuồng Nhân mà thôi!

Tin tức này, khiến hắn tức giận đến mức thổ huyết ngay tại chỗ!

Một phân thân đã có thể đánh bại mình? !

Vậy bản tôn, sẽ cường đại đến mức nào? !

Thạch Thiên Hiên không thể tin được.

"Chênh lệch giữa ta và Sở Cuồng Nhân kia, chẳng lẽ thật sự lớn như vậy sao? !"

Hắn cảm thấy, mọi thứ mà mình làm cho đến tận bây giờ, dường như đều là phí công.

Cho dù chính mình có đuổi theo như thế nào, chênh lệch với Sở Cuồng Nhân, đều là càng lúc càng lớn! !

"Không, không có khả năng! !"

"Không ai tốt một ngàn ngày, thời trẻ qua mau!"

"Sở Cuồng Nhân, hắn tuyệt đối không có khả năng cứ vô địch mãi như thế, hiện tại ta cần phải cố hết sức tăng cường bản thân, sau đó, chờ đợi cơ hội!"

Thạch Thiên Hiên hít sâu một hơi.

Hắn đưa tay nhìn lên trời: "Xem ra, chuyện sáng tạo Ma quốc vô thượng, phải đưa vào danh sách quan trọng!"

Vốn dĩ, hắn tính toán đợi sau khi bản thân trở thành Đại La Kim Tiên mới bắt đầu sáng tạo Ma quốc, nhưng hiện tại xem ra, nhất định phải sắp xếp trước.

"Sau khi kết thúc thí luyện trên sân thi đấu tinh không, ta sẽ lập tức trở về Tiên giới, bắt đầu sáng tạo Ma quốc, dùng sức mạnh Ma quốc, giúp ta đạt được Vô Thượng Ma Đạo!"

Chương 1381 - Tuyệt Vô Thần xuất quan, Thần Ma thể của Sơn Quỷ thần tử

Bên trong sân thi đấu tinh không, phía trên ngôi sao nào đó.

Một luồng sức mạnh vô cùng cường đại ầm ầm bạo phát, một số hành tinh ở bốn phía dưới luồng sức mạnh này, ào ào bị phá nát!

Mà trong hành tinh kia, một bóng người ngang nhiên từ từ đi ra.

Người này có một thân bá khí, trên người có Thần Ma chi khí đang vờn quanh, ánh sáng Thần Ma, chiếu rọi tinh không, rung chuyển khắp nơi!

Chỗ hắn đến, không gian bị phá nát, hóa thành hư vô, Thần Ma chi khí, nhấn chìm tất cả!

Sức mạnh này, là sức mạnh hư vô!

Không ít tu sĩ ở xung quanh cảm nhận được luồng sức mạnh này, sắc mặt không khỏi biến hóa.

"Đây là Thần Ma chi khí, quá kinh khủng!"

"Dạng Thần Ma chi khí này, hắn là yêu nghiệt mạnh nhất Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch, hắn là... Tuyệt Vô Thần! !"

Có người nhận ra bóng người ngang nhiên này, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Bóng người ngang nhiên này, khuôn mặt tuấn dật, hai mắt như sao, liếc nhìn tinh không, nhưng phàm là người bị hắn nhìn chăm chú đều lui về phía sau một bước theo bản năng.

Luồng sức mạnh hư vô bá đạo kia, khiến mọi người không rét mà run.

Vút...

Lúc này, không gian nứt ra, một bóng người từ trong hư không đi ra.

Người này mặc hắc bào, trên người cũng có Thần Ma chi khí đang lưu chuyển.

Người này, cũng là người của Thần Ma nhất mạch.

"Vô Thần đại ca, rốt cục ngươi cũng xuất quan."

Thanh niên mặc áo bào đen nhìn Tuyệt Vô Thần, sắc mặt kinh hỉ.

"Yên Vân, chuyện bảo ngươi đi làm, ngươi đã làm như thế nào?"

Tuyệt Vô Thần từ tốn nói.

"Vô Thần đại ca để cho ta đi quan sát Sở Cuồng Nhân, trong khoảng thời gian này, ta luôn chú ý tới đối phương, đã có kết quả ban đầu."

"Nói."

"Thực lực của người này quả thật cường hãn, thực lực của hắn, tuyệt không thấp hơn Vô Thần đại ca, hơn nữa hiện tại người này có được cơ duyên của Tháp Thiên Đạo, thực lực của hắn, có lẽ sẽ còn tiếp tục tăng cường."

Yên Vân nói ra, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Cho dù là hắn, đối với thực lực của Sở Cuồng Nhân, cũng khiếp sợ không gì sánh nổi.

Sở Cuồng Nhân, quá mạnh.

Những gì được chứng kiến trong khoảng thời gian này, khiến tim của hắn nhiều lần rung động.

Vốn dĩ, hắn cho rằng đối phương không phải là đối thủ của Tuyệt Vô Thần, nhưng hiện tại, hắn dao động.

Vô Thần đại ca, sẽ là đối thủ của người kia sao?

"Rất tốt."

Tuyệt Vô Thần nghe vậy, không những không có cảm thấy bị uy hiếp, ngược lại còn lộ ra nụ cười: "Chỉ có người này, mới xứng trở thành Thần Ma Chi Vương, mới có tư cách, khiến ta phục tùng!"

"Hắn, bây giờ đang ở nơi nào?"

"Còn ở Tử Vi Tinh."

"Vậy cũng là lúc đi chiếu cố hắn, mặt khác, thông báo chỗ có người của Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch, để toàn bộ bọn họ đi Tử Vi Tinh, nghi thức lên ngôi, sắp bắt đầu."

Tuyệt Vô Thần cười nhạt một tiếng, lập tức vừa sải bước ra, thân ảnh biến mất trong hư không, lúc xuất hiện, đã vượt qua vô số ngôi sao.

Thân ảnh của Yên Vân biến mất ngay tại chỗ, nhanh chóng theo sát.

Mọi người thấy thế, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

"Xem ra, Thần Ma nhất mạch, muốn có hành động gì đó."

...

Tử Vi Tinh.

Nơi nào đó.

Một bóng người từ trong dãy núi đi ra, mà từng đạo từng đạo hắc khí đậm đặc đến mức muôn hóa thành dịch thể lấy thân ảnh này làm trung tâm khuếch tán ra, nuốt chửng mọi thứ ở bốn phía! !

Trong chớp mắt, trong vòng nghìn dặm hóa thành hư không.

Chỉ còn lại, một vòng xoáy màu đen, giống như một hắc động! !

Mà hắc động này, đúng là từ Thần Ma chi khí vô cùng tinh khiết tạo thành, nếu có người của Thần Ma nhất mạch ở đây thấy cảnh này, tất nhiên sẽ khiếp sợ không gì sánh nổi.

Bởi vì sự cường đại của Thần Ma chi khí này, đã không hề thấp hơn Tuyệt Vô Thần!

"Đã thức tỉnh, rốt cục đã thức tỉnh!"

"Thần Ma thể thuộc về ta, Hắc Động Thần Ma Thể! !"

Trong hắc động do Thần Ma chi khí tạo thành, khóe miệng Sơn Quỷ thần tử không khỏi lộ ra nụ cười, hắn cảm thấy, bây giờ mình cường đại hơn trước nay rất nhiều! !

"Từ nhiều năm trước, sau khi phát giác ta có Thần Ma thể, ta luôn tìm kiếm biện pháp khiến nó thức tỉnh, hiện tại, Thần Ma thể đã thức tỉnh này, quả thất không để ta thất vọng! !"

"Hắc Động Thần Ma Thể, cắn nuốt tất cả sức mạnh! !"

"Đây chính là, Thần Ma thể mạnh nhất! !"

Sơn Quỷ thần tử giang hai cánh tay, không chút kiêng kỵ mà phóng thích ra sức mạnh Thần Ma thể của mình, nói cho thế giới mình cường đại đến mức nào!

Chỉ thấy hắc động khuếch tán, chỗ nó đến, vạn vật bị hắc động nuốt chửng, hóa thành hư ảo!

Mà không ít thiên kiêu bên trong Tử Vi Tinh đều cảm nhận được luồng sức mạnh cường đại này.

"Khí tức thật là kinh khủng, đây là Thần Ma thể? !"

"Sự cường đại này, sức mạnh này, cho dù ta là Chân Tiên cũng cảm thấy không rét mà run!"

Rất nhiều thiên kiêu đi tới trên bầu trời nơi Sơn Quỷ thần tử ở, nhìn Sơn Quỷ thần tử không kiêng nể gì cả mà phát tiết Thần Ma chi khí, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, đồng tử khẽ run.

Trong Tiên giới.

Không ít đại năng cũng cảm nhận được khí tức Thần Ma thể mới sinh ra.

"Ha ha, Thần Ma thể của Sơn Quỷ thần tử đã thức tỉnh!"

"Thật mạnh, đây tuyệt đối là Thần Ma thể đứng đầu nhất, có thể chất này tương trợ, thần tử vốn dĩ là yêu nghiệt tuyệt đỉnh, đã có tiềm lực trở thành... Yêu nghiệt cái thế! !"

Cảm nhận được thay đổi của Sơn Quỷ thần tử, đại năng của Đông Hoàng Tiên Đình đều mừng rỡ.

Nhất là Sơn Quỷ nhất mạch, cũng trực tiếp gọi là cái thế!

Như thế nào là cái thế? !

Có một không hai trong cùng thế hệ, là cái thế!

Yêu nghiệt cái thế, là nhân vật kinh khủng nhất bên trong yêu nghiệt, thiên phú tài năng của hắn, vượt xa người cùng thế hệ!

Sơn Quỷ thần tử vốn là yêu nghiệt tuyệt đỉnh, hiện tại lại cộng thêm Hỗn Độn Thần Ma Thể thuộc tính hắc động, đã tiếp xúc đến ngưỡng cửa yêu nghiệt cái thế.

Nếu hắn tiếp tục trưởng thành, trở thành yêu nghiệt cái thế, không phải là không được.

Phải biết, bây giờ bị rất nhiều đại năng cho rằng là yêu nghiệt cái thế, cũng chỉ có rải rác mấy người.

Chẳng hạn như người bị vô số tu sĩ gọi là quái vật... Sở Cuồng Nhân!

Bên trong vũ trụ rộng lớn.

Phía trên một ngôi sao băng, Bắc Minh mở hai mắt ra, nhìn về phía Tiên giới, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

"Khí tức Thần Ma thể mới, hơn nữa khí tức này, là Thần Ma thể đứng đầu nhất, thậm chí không yếu hơn Sở tiểu tử."

Hắn bấm ngón tay tính toán, lập tức khẽ cười một tiếng: "Đúng là người của Đông Hoàng Tiên Đình, không nghĩ tới, vậy mà bọn họ còn cất giấu một nhân vật như vậy, thú vị, xem ra nghi thức lên ngôi Thần Ma do Hư Vô một tay đạo diễn, lại có thêm biến số, nhưng mà, chút vấn đề nhỏ này vẫn không làm khó được Sở tiểu tử."

Đối với năng lực của Sở Cuồng Nhân, hắn tiếp xúc mấy lần, đã có nhận biết sâu sắc.

Đông đảo đại năng chỉ coi hắn là yêu nghiệt cái thế!

Nhưng, hắn đã tiếp cận Hợp Đạo, lại có thể cảm nhận được nhiều tin tức hơn.

Nếu thật sự phải dùng từ để hình dung đối phương, thì đó chính là... Cấm kỵ vô thượng! !

"Tiếp đó, ta muốn chuẩn bị Hợp Đạo, nghe nói vị Trương Tử kia của thư viện Bách Gia cũng giống như ta, đã gần đến Hợp Đạo, đúng lúc, Sở tiểu tử là thủ tịch của thư viện, vậy thì đi tìm hắn luận đạo một phen đi."

Bắc Minh nỉ non nói.

Một cái chớp mắt tiếp theo, thân hình của hắn biến mất ở phía trên sao băng.

Tiên giới, sân thi đấu tinh không, phía trên Tử Vi Tinh.

Sơn Quỷ thần tử dần dần thu liễm dao động của Thần Ma thể.

Bỗng nhiên, ngọc giản bên hông hắn chấn động, có tin tức truyền đến, sau khi hắn xem xét một phen, trong mắt lóe lên vẻ khác thường: "Há, Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch có hành động lớn, vậy mà tất cả đều chạy đến Tử Vi Tinh này, là muốn bắt đầu cái gọi bọn họ là nghi thức lên ngôi Thần Ma sao?"

Trước đó, vì thức tỉnh Thần Ma thể của mình, hắn rất chú ý tới Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch, đối với cái gọi là nghi thức lên ngôi kia, cũng có nghe nói.

"Vừa lúc, nếu các ngươi đã tự mình đưa tới cửa, vậy cũng đừng trách ta không khách khí, Thần Ma Chi Vương, chỉ có ta, mới xứng với cái danh xưng này! !"

Lúc này, Sơn Quỷ thần tử tràn đầy lòng tin, lại muốn nhúng chàm Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch, trở thành Thần Ma Chi Vương!

Chương 1382 - Gặp mặt Tuyệt Vô Thần, ngươi chỉ cần đánh bại ta

Tử Vi Tinh, bên trong một dãy núi.

Sở Cuồng Nhân đang bế quan luyện hóa các loại bảo vật, mà ngay tại lúc này, một nơi có quang hoa năm màu ngút trời bay lên, tiên huy ngũ hành hoa mỹ lưu chuyển.

Một nam tử mặc bạch y đi ra sơn động, trong lúc giơ tay nhấc chân, có ngũ hành chi quang lượn quanh.

Giống như chúa tể nắm giữ ngũ hành.

Người này, không phải ai khác, chính là phân thân của Sở Cuồng Nhân.

Mà lúc này, phân thân này của hắn đã luyện hóa chí bảo ngũ hành mà bọn người Thiên Đạo Tử, Tiểu Thiên Quân lấy được bên trong Thiên Đạo Tháp.

Hiện tại, thực lực của phân thân này càng thêm cường đại.

Phỏng đoán cẩn thận, phân thân này ít nhất có chiến lực ngang với yêu nghiệt tuyệt đỉnh.

"Lam Vũ còn có bản tôn bọn họ còn đang bế quan, tuy có cấm chế bảo vệ, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, ta vẫn tiếp tục bế quan ở chỗ này đi."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Bên trong Tử Vi Tinh, yêu nghiệt, thiên kiêu các lộ đều đang tìm cơ duyên, cường hóa bản thân.

Trong khoảng thời gian này, tuy phân thân Sở Cuồng Nhân hộ pháp cho mọi người, nhưng tiên thức vẫn lưu chuyển, đều có hiểu biết về tin tức ở các nơi, tỉ như Diệp Trúc thu được truyền thừa của một vị kiếm tu cổ lão, chiến lực tăng vọt, lại tỉ như, Viên Phong của Đấu Chiến Thánh Viên nhất tộc thu được một khối thần thiết do Viên Tổ để lại, thu hoạch được một phần truyền thừa của Viên Tổ...

Truyền nhân của Địa Phủ Diêm La đạt được truyền thừa của một vị đại năng Địa Phủ cổ lão nào đó, nắm trong tay chí bảo nào đó, có thể vận dụng nhân quả sức mạnh.

Bên trong Ma Đạo, có một vị yêu nghiệt thu được một thanh ma kiếm, tìm được một phần truyền thừa của Kiếm Ma ngày xưa, trở thành ngôi sao mới trong Ma Đạo.

Tin tức như thế, nhiều không kể xiết.

Ở trong đó, chuyện làm cho Sở Cuồng Nhân cảm thấy hứng thú nhất có hai chuyện.

Thứ nhất, là có liên quan tới n Hồng Hoa.

Đối phương cũng đi tới Tử Vi Tinh, có người thấy được nàng xuất hiện ở bên trên mảnh đại lục nào đó của Tử Vi Tinh, dường như đạt được truyền thừa của một vị đại năng cổ lão nào đó, chiến lực trở nên cực kỳ đáng sợ.

Mà đại năng kia, dường như có chút quan hệ với Long Cung.

Sở Cuồng Nhân âm thầm ghi ở trong lòng, dự định qua một thời gian ngắn lại đi tìm đối phương.

Mà ngoại trừ chuyện của n Hồng Hoa.

Còn có một việc, khiến Sở Cuồng Nhân có chút để bụng.

Đó chính là Thần Ma nhất mạch.

Nghe nói, gần đây có một lượng lớn tu sĩ của Thần Ma nhất mạch đi vào Tử Vi Tinh.

"Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch có hành động như vậy, xem ra là nghi thức lên ngôi Thần Ma kia sắp sửa bắt đầu."

"Mà ta là Thần Ma Chi Vương mà bọn họ khâm định, Tuyệt Vô Thần, hẳn cũng sắp đến tìm ta."

Sở Cuồng Nhân âm thầm trầm ngâm.

Ngay khi hắn nghĩ như vậy, đột nhiên, dường như cảm ứng được cái gì đó, hai mắt hơi nheo lại, nhìn về phía sơn mạch cách đó không xa.

Chỉ thấy phía cuối sơn mạch, có một thân ảnh màu đen ngang nhiên mà đến.

Đây là một thanh niên kiếm mi lãng mục, bước chân như rồng như hổ, đi về phía Sở Cuồng Nhân, mỗi một bước bước ra, trên người liền có một luồng Thần Ma chi khí bá đạo tiêu tán ra, trực tiếp đánh cho sơn mạch bốn phía vỡ nát thành hư vô, vô cùng kinh khủng.

Đợi đến hắn đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, Thần Ma chi khí kia đã hội tụ thành biển lớn mênh mông, trùng trùng điệp điệp, làm cho người ta không rét mà run.

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, trên người có hàng tỉ tiên huy phóng lên tận trời, sức mạnh ngũ hành huyền diệu lưu chuyển, giống như đại dương màu sắc rực rỡ, gào thét mà ra!

Hai mảnh 'Cuồn cuộn' phát ra một tiếng đùng, trực tiếp va chạm vào một chỗ, sau tiếng động đó, mặt đất dưới chân hai người trực tiếp nứt ra, hình thành một hẻm núi lớn 10 ngàn dặm.

Sở Cuồng Nhân và người kia đứng ở hai bên hẻm núi, ánh mắt va chạm vào nhau

Một người bình tĩnh lạnh nhạt, một người bá đạo vô biên!

Đùng! !

Thần Ma chi khí và sức mạnh ngũ hành lại tăng vọt lần nữa, giống như hai con cự thú điên cuồng cắn xé trong hư không, đạo văn hoa mỹ không ngừng hiện lên trên bầu trời.

Không chỉ là khắp nơi.

Ngay cả bầu trời trên cao kia cũng bị chia làm hai nửa.

Một nửa hư vô, một nửa có sắc thái lộng lẫy.

Uy thế doạ người đưa tới sự chú ý của không ít thiên kiêu ở bốn phía, ào ào chạy tới.

Bọn họ nhìn tình cảnh này, ánh mắt kinh hãi.

"Thật là sự va chạm khủng khiếp, chỉ khí tức mà đã có loại sức mạnh này, nếu hai người này đánh nahu, vậy thì sẽ kinh khủng đến cỡ nào? !"

"Người kia là ai? Vậy mà có thể ngang hàng với Sở Cuồng Nhân!"

Vô số thiên kiêu nghị luận ầm ĩ.

Mà cũng có người nhận ra người tới, sắc mặt vô cùng nghiêm túc.

"Tuyệt Vô Thần."

Sở Cuồng Nhân nhìn thanh niên mặc áo đen ở phía đối diện, giọng điệu chắc chắn nói.

Đối phương là Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch, còn nắm giữ sức mạnh Thần Ma ở loại trình độ này, chỉ có yêu nghiệt tuyệt đỉnh trong truyền thuyết kia, Tuyệt Vô Thần.

"Đúng vậy!"

Khóe miệng Tuyệt Vô Thần hơi vểnh, nhìn Sở Cuồng Nhân, thản nhiên nói: "Đây là phân thân của ngươi, hay là bản tôn?"

Hắn nghe nói qua một ít chuyện của Sở Cuồng Nhân, biết đối phương có một phân thân cường đại.

Cho dù là hắn, cũng không nhìn ra thân phận thật sự của đối phương.

"Phân thân."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, cũng không có ý tứ giấu diếm.

Nghe đến đây, đồng tử Tuyệt Vô Thần hơi co rụt lại, hắn vốn cho là, có thể chống lại hắn đến loại trình độ này, xác suất rất lớn đây là bản tôn.

Không nghĩ tới, vậy mà chỉ là một phân thân.

Hai mắt hắn nhắm lại, hít sâu một hơi, lập tức nói ra: "Ngươi có tư cách trở thành Thần Ma Chi Vương!"

"Có tư cách trở thành Thần Ma Chi Vương, vậy thì, có thể trở thành vương của ngươi sao?"

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh hỏi.

"Trước khi tiến hành nghi thức lên ngôi, đánh bại ta, toàn thể tu sĩ Thần Ma, bao gồm cả ta, đều sẽ tôn ngươi là vương!"

"Thật sao? Vậy thì cũng không phải là một chuyện quá khó khăn."

"Ha, quả nhiên là cuồng vọng như trong truyền thuyết."

Tuyệt Vô Thần khẽ cười một tiếng, cũng không quá phản cảm, bởi vì hắn thấy, Sở Cuồng Nhân tuyệt đối có thực lực cuồng vọng như thế.

Bỗng nhiên.

Hắn nhận được truyền tin, lông mày cau lại, lập tức thản nhiên nói: "Ta sẽ lại tới tìm ngươi, tiếp đó, ta muốn đi xử lý một ít chuyện trước."

"Là chuyện Sơn Quỷ thần tử sao?"

Trong lòng Sở Cuồng Nhân hơi động.

Hắn cũng nghe nói về chuyện Sơn Quỷ thần tử đã thức tỉnh Thần Ma thể, đồng thời nghe nói dường như đối phương có hành động gì đó đối với Thần Ma nhất mạch.

"Nghi thức lên ngôi của Thần Ma nhất mạch, không cho phép bất kì kẻ nào đến quấy rầy, ngươi, chỉ cần nghỉ ngơi dưỡng sức, sau đó trước khi tiến hành nghi thức lên ngôi đánh bại ta là được rồi, còn về chuyện còn lại, ta sẽ xử lý!"

Tuyệt Vô Thần từ tốn nói, sau đó quay người rời đi.

Tới kinh thiên động địa, đi cũng nhanh chóng quyết đoán.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, không khỏi khẽ cười một tiếng: "Làm tùy tùng, cũng đủ tư cách."

Hắn nhìn về phía nơi xa, ánh mắt sâu thẳm.

Sơn Quỷ thần tử...

Lại là Tiên Đình.

Mặc kệ là Côn Lôn Tiên Đình, hay là Đông Hoàng Tiên Đình, đều là người đứng sau màn khiến cho Nhân Hoàng xuống dốc vào năm đó.

Mà trong khoảng thời gian này, những chuyện mà Tiên Đình làm ra, cũng khiến hắn cực kỳ không thích.

"Đông Hoàng cửu ca, Côn Lôn lục ngự, ha, xem ra, về sau sẽ có trò vui."

...

Mà ở một chỗ khác.

Phía trên Tử Vi Tinh.

Trên một ngọn núi, vô số phù văn huyền diệu vờn quanh, hình thành một kết giới phù văn âm u quỷ quyệt.

Mà ở trong kết giới, có mười tu sĩ Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch, bị nhốt trong đó, đang khổ cực ngăn cản các loại sát chiêu mà kết giới mang lại.

Ầm, ầm!

Quang mang của kết giới lóe lên, từng nét ánh sáng bùa chú đánh ra.

Lẫm Thu, Minh Dật Phong xuất thủ ngăn cản.

Mà ở phía sau của bọn hắn, mấy tu sĩ Thần Ma đã cạn kiệt tinh lực, khó có thể kiên trì được nữa.

Kết giới này, quá cường đại.

Cho dù là yêu nghiệt bị giam ở trong đó, cũng sẽ rất chật vật.

"Sơn Quỷ thần tử đáng chết!"

Minh Dật Phong thầm mắng một tiếng, sắc mặt vô cùng âm trầm.

Bọn họ bị vây ở chỗ này, tất nhiên là do Sơn Quỷ thần tử giở trò quỷ.

Đùng! !

Lúc này, trên không trung, mây đen hội tụ!

Một luồng Thần Ma chi khí kinh khủng, từ trên trời giáng xuống, điên cuồng đụng chạm vào kết giới!

Chương 1383 - Chân Tiên thất phẩm, tôn ngươi làm vương, ngươi cũng xứng?

Đùng! !

Thần Ma chi khí vô cùng kinh khủng từ trên trời giáng xuống, giống như nước lũ điên cuồng đánh thẳng vào kết giới!

Chỉ thấy mấy bóng người ngang nhiên, bước xuống từ bên trong vòng xoáy mây đen.

Mấy người kia, mỗi người đều mang Thần Ma chi khí vô cùng cường đại, hiển nhiên là thiên kiêu, yêu nghiệt của Thần Ma nhất mạch!

"Là bọn người Yên Vân! !"

Sắc mặt đám người Minh Dật Phong, Lẫm Thu vui vẻ.

Mấy thiên kiêu Thần Ma nhất mạch đi vào, cũng để cho hai mắt của rất nhiều thiên kiêu đang bí mật quan sát tỏa sáng.

"Đây rõ ràng cũng là một cái bẫy nhằm vào Thần Ma nhất mạch, không nghĩ tới, vậy mà bọn họ còn dám đâm đầu vào."

"Ha, Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch này, thật là trọng tình trọng nghĩa."

"Thú vị."

Bên trong tu sĩ Thần Ma đi tới, lấy Yên Vân cầm đầu.

Hắn nhìn kết giới, sắc mặt âm trầm: "Hừ, Sơn Quỷ nhất mạch, năm lần bảy lượt nhằm vào Thần Ma nhất mạch ta, hôm nay nhất định phải bị kết thúc."

Hắn và mấy tu sĩ Thần Ma còn lại cùng ra tay.

Thần Ma chi khí ầm ầm tuôn ra, va đập vào kết giới phù văn kia.

Mà kết giới này bị loại sức mạnh này trùng kích, cũng bắt đầu dần dần tan rã, cũng sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Lúc này.

Trong hư không cách đó không xa có vô số đạo văn hiện lên, dung hợp với tiên nguyên dồi dào, hội tụ thành một ngọn núi lớn màu đen, đột nhiên trấn áp về phía mấy người này!

"Là pháp môn tu hành của Sơn Quỷ nhất mạch!"

"Loại uy lực này, không tốt, cùng nhau ngăn cản!"

Yên Vân và mấy tu sĩ Thần Ma ở bên cạnh cùng ra tay, mỗi người thi triển thần thông tiên pháp, đánh nát ngọn núi lớn màu đen kia!

Nhưng mà, dưới trùng kích của hai luồng sức mạnh, bọn người Yên Vân bị đánh lui mấy trăm trượng.

Sắc mặt bọn họ nghiêm túc nhìn bầu trời phía trên kết giới.

Một bóng người từ trong hư không đi ra.

Người này mặc hoa bào màu đen, lông mi hẹp dài mà sắc bén, nhìn mấy người Yên Vân, khóe miệng lộ ra một tia khinh miệt: "Tới đây, chỉ có các ngươi sao?"

"Sơn Quỷ thần tử!"

Bọn người Yên Vân nhìn chằm chằm đối phương, trong mắt mang theo lửa giận.

Người này, chính là thần tử của Sơn Quỷ nhất mạch.

"Bên trong Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch, ngoại trừ Tuyệt Vô Thần, cũng chỉ có mấy người xem như có chút năng lực, nếu như ta nhớ không lầm, các ngươi là Yên Vân, Nhạc Sơn, và Lâm Phong đi."

Sơn Quỷ thần tử từ tốn nói.

"Ngươi đối với Thần Ma nhất mạch ta, cũng rõ như lòng bàn tay."

Yên Vân hừ lạnh một tiếng nói.

"Đã muốn đối phó các ngươi, thì cũng phải có tình báo."

Sơn Quỷ thần tử quét một vòng, lạnh nhạt nói: "Thế nào, Tuyệt Vô Thần không có tới sao?"

"Đối phó ngươi, có chúng ta là đủ!"

"Thật sự là không biết trời cao đất rộng."

Yên Vân không có nhiều lời, bóng người hắn lóe lên, hóa thành một đạo khói đen biến mất trong hư không trong nháy mắt.

Thời điểm xuất hiện lại, đã đi tới trước mặt Sơn Quỷ thần tử, đưa tay ra, Thần Ma chi khí cuồn cuộn đã ầm ầm bạo phát, đánh về phía đối phương!

Sơn Quỷ thần tử đứng bất động tại chỗ, nhẹ nhàng nâng tay, tiên nguyên dồi dào và Thần Ma chi khí đánh vào một chỗ!

Ầm! !

Một tiếng vang thật lớn, Sơn Quỷ thần tử vững như bàn thạch, mà Yên Vân thì bị đánh bay lần nữa.

"Loại này sức mạnh tiên nguyên, Chân Tiên thất phẩm! !"

Đồng tử của Yên Vân không khỏi hơi co rụt lại.

Phải biết rằng, yêu nghiệt khác, tu vi cũng chỉ ở mức Chân Tiên nhị, tam phẩm mà thôi.

Mà tu vi của Sơn Quỷ thần tử, lúc này lại đạt tới Chân Tiên thất phẩm!

Chuyện này đủ để thiên kiêu thậm chí yêu nghiệt còn lại mở to mắt mà nhìn!

"Coi như có chút nhãn lực."

Sơn Quỷ thần tử ngạo nghễ mà đứng, ánh mắt bễ nghễ.

Thiên kiêu bốn phía không khỏi xôn xao.

"Chân Tiên thất phẩm! Vậy mà tu vi của Sơn Quỷ thần tử lại tăng nhanh như vậy, khó tránh khỏi có chút dọa người."

"Xem ra cơ duyên ở Tháp Thiên Đạo, giúp hắn đột nhiên tăng mạnh."

"Ta nghe nói, hắn còn thức tỉnh một Thần Ma thể có thuộc tính đỉnh phong, lại thêm tu vi Chân Tiên thất phẩm, chậc chậc, quả thật là bượt xa lúc trước!"

"Không hổ là thần tử của Tiên Đình, quả thật là không hề tầm thường."

Chân Tiên có cửu phẩm, cách một phẩm như cách một núi.

Cho dù Sơn Quỷ thần tử không có Hỗn Độn Thần Ma Thể, dựa vào tu vi Chân Tiên thất phẩm này, cũng đủ để khinh thường một đời trẻ tuổi.

Chứ đừng nói đến, trên người hắn còn có một Hỗn Độn Thần Ma Thể đỉnh phong.

Có thể nói, thực lực của Sơn Quỷ thần tử lúc này, đã vô cùng gần với yêu nghiệt cái thế.

"Cho dù là Chân Tiên thất phẩm, trận chiến này, chúng ta cũng không thể lui!"

Mấy người Yên Vân, Nhạc Sơn, Lâm Phong nhìn bọn người Minh Dật Phong, Lẫm Thu bị vây ở trong kết giới một chút, ánh mắt lộ ra vẻ dứt khoát.

Từ nhỏ bọn họ bị Hư Vô xem như tài liệu thí nghiệm mà thu dưỡng, cùng ăn cùng ở, cùng nhau lớn lên, tình như thủ túc.

Hiện tại, Sơn Quỷ thần tử muốn giết tay chân của bọn họ, làm sao bọn họ có thể tuỳ tiện lui bước? !

"Chiến! !"

Yên Vân lại ra tay lần nữa, lần này, thân hình của hắn biến đổi, hóa thành mấy đạo khói đen, mà mỗi một đạo khói đen hóa ra một Yên Vân, có tất cả bảy người, khó phân thật giả.

Bảy Yên Vân cùng ra tay, lao về phía Sơn Quỷ thần tử.

"Há, Phân Thân chi thuật?"

Sơn Quỷ thần tử nhìn ra, bảy Yên Vân này cũng không phải là huyễn ảnh, mỗi một người đều là hàng thật giá thật, có lực công kích cường đại.

Đây là một loại Phân Thân chi thuật cực kỳ cao minh.

"Nhưng, cho dù Phân Thân chi thuật cao minh đến đâu, thì với tu vi của ngươi, cũng kém hơn nhiều!"

Sơn Quỷ thần tử lẫm liệt không sợ, đưa tay đánh ra một quyền!

Tiên nguyên sôi trào mãnh liệt đập vỡ nguyên một đám phân thân, ngay cả bản tôn của Yên Vân cũng trực tiếp bị đánh bay.

"Lâm Phong, xuất thủ!"

Yên Vân hét lớn một tiếng.

Mà ở phía sau hắn, Lâm Phong nắm lấy một thanh tiên kiếm, Thần Ma chi khí trong cơ thể giống như thủy triều không ngừng tuôn ra, rót vào trong đó.

Tiên kiếm rung động, xen lẫn đạo văn!

Một luồng kiếm khí vô cùng kinh khủng như cuồng phong gào thét xông về phía Sơn Quỷ thần tử, thậm chí ngay cả Yên Vân cũng bị bao phủ ở bên trong.

Nhưng mà, khi kiếm khí đến, Yên Vân liền hóa thành một đạo khói đen tiêu tán.

Một kiếm này, cực kỳ kinh khủng!

Mà Sơn Quỷ thần tử bị đòn tấn công vừa rồi của Yên Vân quấy nhiễu, trong lúc nhất thời quả thật là không phát hiện ra.

Thiên kiêu bốn phía thấy thế, không khỏi âm thầm kinh ngạc.

"Phối hợp thật ăn ý."

"Một người phụ trách kiềm chế, một người chuẩn bị cực chiêu, mà nếu vừa rồi Yên Vân hơi không cẩn thận, chỉ sợ cũng phải bị cuốn vào trong sát chiêu này."

Sơn Quỷ thần tử đối mặt với sát chiêu, không chút hoang mang.

Lúc hắn vừa muốn né tránh, chợt phát hiện dưới chân bỗng nhiên không còn, khắp nơi quả thật xuất hiện hai vòng xoáy, khiến hai chân của hắn hõm vào, bị cố định ở một chỗ.

Cách đó không xa, tay Nhạc Sơn kết pháp quyết, trên người có Thần Ma chi khí phun trào!

Hiển nhiên, Sơn Quỷ thần tử là bị hắn vây khốn.

Một người quấy nhiễu kiềm chế, một người công, một người vây, mà trước đó ba người này không có bất kỳ thảo luận gì, mỗi người đều tự đưa ra phán đoán trong lúc chiến đấu.

Hết sức ăn ý.

"Phối hợp không tệ, nhưng, cũng chỉ có như thế mà thôi!"

Sơn Quỷ thần tử thét dài một tiếng, tiên nguyên khí tức trên người giống như nước lũ trút xuống, phun ra ngoài: "Sơn Quỷ Quyết, vạn trượng Quỷ Sơn! !"

Trong hư không, vô số đạo văn xen lẫn, từng tòa đại sơn đen nhánh kéo theo cuồng phong đánh ra!

Kiếm khí đầy trời bị núi lớn cuồng phong này đạp nát, mà ba người Lâm Phong, Yên Vân, Nhạc Sơn cũng bị đồi núi đếm mãi không hết nện bay ra ngoài, ào ào thổ huyết.

Thực lực bọn họ không kém, nhưng so với Sơn Quỷ thần tử, lại có chênh lệch không nhỏ.

"Đáng chết!"

Sắc mặt mấy người Yên Vân vô cùng khó coi.

Trong lòng có loại cảm giác bất lực thật sâu.

"Hiện tại ta có thể cho các ngươi một cơ hội, thần phục ta, tôn ta làm vương, ta có thể tha các ngươi khỏi cái chết, như thế nào? !"

Sơn Quỷ thần tử ngạo nghễ nói ra.

"Tôn ngươi làm vương? Ngươi cũng xứng? !"

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang lên.

Một cái chớp mắt tiếp theo, Thần Ma chi khí vô cùng bá đạo từ nơi không xa trút xuống, chỗ nó đến, vạn vật hóa thành hư vô!

Sơn Quỷ thần tử bị luồng kinh khủng Thần Ma chi khí này trùng kích vào, đúng là nhịn không được mà lùi lại mấy chục trượng.

Chương 1384 - Sơn Quỷ thần tử chiến Tuyệt Vô Thần, Đại Tư Mệnh thần nữ, Đông Quân thần tử

"Tôn ngươi làm vương? Ngươi cũng xứng? !"

Giọng nói lạnh lùng vang lên, kéo theo Thần Ma chi khí bá đạo tuyệt luân gào thét tuôn ra.

Sơn Quỷ thần tử bị luồng sức mạnh này đánh bay ra sau gần 100 trượng.

Mọi người thấy thế, đồng tử hơi co rụt lại, lập tức nhìn về phía cách đó không xa.

Chỉ thấy một bóng người màu đen ngang nhiên dậm chân mà đến, nhất cử nhất động, đều có loại khí tức cuồng bạo không có gì sánh kịp!

Sơn hà bốn phía bị chấn động, mưa gió phun trào, nhật nguyệt thất sắc!

Giống như, Thần Ma cổ lão, vì giận mà giáng thế!

"Là Vô Thần đại ca! !"

Yên Vân, Lâm Phong, và một đám tu sĩ Hậu Thiên Thần Ma bị vây ở trong kết giới không khỏi mừng rỡ.

Mà trong mắt Sơn Quỷ thần tử cũng bắn ra tinh quang, trên mặt tươi cười: "Tuyệt Vô Thần, một trong những đối thủ ta mong đợi nhất, rốt cuộc ngươi đã đến! !"

Người tới, chính là Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch Tuyệt Vô Thần!

Mà hắn đến, cũng khiến cho không ít thiên kiêu ở chỗ này chấn động.

"Tuyệt Vô Thần, một trong những yêu nghiệt tuyệt đỉnh đứng đầu bên trong sân thi đấu tinh không, rốt cục hắn cũng xuất hiện!"

"Ha ha, xem ra, sẽ có một trận đại chiến đặc sắc sắp diễn ra."

"Yêu nghiệt mạnh nhất Thần Ma nhất mạch, quyết đấu với Sơn Quỷ thần tử, hai người này, đều là tuyệt đỉnh yêu nghiệt đứng đầu, một trận chiến này, rất đáng xem."

Trong mắt một đám thiên kiêu lộ ra vẻ chờ mong.

Tuyệt Vô Thần cường thế đi vào, một thân Thần Ma chi khí, chấn nhiếp toàn trường, chỉ thấy hắn đưa tay ra, Thần Ma chi khí ngưng tụ ở trong lòng bàn tay, lập tức hóa thành một đại thủ che lấp trời đất quét ngang!

Mục tiêu, chính là chỗ Sơn Quỷ thần tử bày kết giới!

"Muốn cứu người, ngươi phải hỏi ta một chút mới được!"

Sơn Quỷ thần tử cười lạnh một tiếng, vừa sải bước ra, đi đến trước mặt kết giới, tiên nguyên bành trướng tuôn ra, cũng hóa thành một đại thủ tiên nguyên!

Nhưng hai luồng sức mạnh va chạm trong nháy mắt, hư không đột nhiên nổ tung, Sơn Quỷ thần tử lại bay ngược ra ngoài lần nữa!

Tuyệt Vô Thần, như thế chẻ tre, dùng một chưởng đánh nát kết giới kia! !

Bọn người Lẫm Thu, Minh Dật Phong thoát khỏi kết giới, mang theo tu sĩ Thần Ma còn lại đi đến sau lưng Tuyệt Vô Thần.

Mọi người thấy thế, không khỏi xôn xao.

"Không hổ là yêu nghiệt mạnh nhất Thần Ma nhất mạch, thực lực này, quả thật là không hề tầm thường."

"Khá lắm, tu vi của hắn, đoán chừng không hề yếu hơn Sơn Quỷ thần tử."

"Chân Tiên thất phẩm! !"

Sơn Quỷ thần tử nhìn về phía Tuyệt Vô Thần, trong giọng nói lộ ra từng tia từng tia ngưng trọng: "Tu vi của ngươi, vậy mà cũng đạt tới Chân Tiên thất phẩm!"

Cùng là Chân Tiên thất phẩm, nhưng Tuyệt Vô Thần lại có thể dùng một chưởng đánh lui hắn!

Ở trong đó, không chỉ là do Thần Ma chi khí, còn vì cảnh giới thất phẩm này của đối phương, đã vượt qua hắn, thậm chí đã đến gần vô hạn bát phẩm!

"Ta nghe nói, ngươi cũng đã thức tỉnh Thần Ma thể, thi triển ra đi, để ta mở mang kiến thức một chút."

Tuyệt Vô Thần đứng chắp tay, từ tốn nói.

"Ha, đây chính là lá bài tẩy của ta, sao lại tuỳ tiện biểu diễn ra được."

Sơn Quỷ thần tử cười nhạt một tiếng, sau đó, ở trên người hắn có tiên nguyên bất ngờ mà lên, hóa thành một tòa thần sơn vô cùng rộng rãi to lớn trên không trung.

"Trước tiên hãy thử một chút, pháp môn tu hành của Sơn Quỷ nhất mạch ta đi!"

"Sơn Quỷ Quyết, Hắc Sơn Trấn Thập Phương! !"

Thần sơn trùng trùng điệp điệp nghiền ép xuống, che lấp trời đất, bóng mờ to lớn bao phủ tất cả tu sĩ Thần Ma ở chỗ này.

"Các ngươi, lui đến đằng sau ta."

Tuyệt Vô Thần từ tốn nói.

Sau đó, hắn vừa sải bước ra, Thần Ma chi khí gào thét: "Tịch Diệt Chỉ!"

Điểm ra một chỉ, vạn vật tịch diệt!

Thiên địa vạn linh, dường như đều bởi vì một chỉ này mà tiêu vong!

Một chỉ này đánh vào thần sơn trên bầu trời, hai luồng sức mạnh đụng vào một chỗ, bốn phía trực tiếp nổ tung.

Phương viên trăm triệu dặm, không ngừng vỡ tan, sụp đổ!

Mảng đại lục dưới chân mọi người, càng lâm vào chấn động trước nay chưa từng có.

Không ít thiên kiêu nhìn thấy cơn bão năng lượng này, sắc mặt đều hơi đổi một chút, không ngừng lùi lại.

"Sức mạnh thật là cường đại."

"Yêu nghiệt tuyệt đỉnh giao thủ, quả nhiên là không thể so sánh với bình thường."

"Một trận chiến này, xem ra Tuyệt Vô Thần nhất định chiếm thế thượng phong."

"Vậy cũng không nhất định, đừng quên, hiện tại Sơn Quỷ thần tử có Hỗn Độn Thần Ma Thể đỉnh phong, nếu thi triển ra, thắng thua còn chưa biết được đâu."

"Nhưng Tuyệt Vô Thần là yêu nghiệt mạnh nhất Thần Ma nhất mạch, thành tựu của hắn ở phương diện Thần Ma, có lẽ là cao hơn Sơn Quỷ thần tử."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà ở cách đó không xa, tòa sơn phong nào đó.

Có hai bóng người đứng sóng vai, nhìn một trận chiến này, bên trong ánh mắt mang theo vẻ tìm tòi nghiên cứu.

Đây là một nam một nữ.

Nam tử thanh tú lông mày lãng mục, người mặc trường bào màu trắng, dáng người thẳng tắp, hai đầu lông mày mang theo quý khí.

Còn nữ tử kia thì có dáng người cao gầy, tóc đen khăn choàng, khuôn mặt thanh tú đẹp đẽ, da thịt trắng như tuyết, môi đỏ như lửa.

Mà thân hình của nàng cũng vô cùng nóng bỏng, đường cong rung động lòng người.

Váy dài màu đen bao lấy đùi ngọc thẳng tắp và vòng một đầy đặn kia, có thể nói là kinh tâm động phách.

"Tư Mệnh thần nữ, trận chiến này, ngươi thấy thế nào?"

Nam tử nhìn nữ tử bên cạnh, cười nhạt một tiếng hỏi.

Còn nữ tử kia, chính là một trong cửu ca của Đông Hoàng Tiên Đình, truyền nhân của Đại Tư Mệnh nhất mạch, Đại Tư Mệnh thần nữ.

"Nếu như Sơn Quỷ thần tử không sử dụng Hỗn Độn Thần Ma Thể hoặc là món chí bảo Sơn Quỷ kia, trận chiến này, hắn không thắng nổi Tuyệt Vô Thần."

Môi đỏ của Đại Tư Mệnh thần nữ khẽ mở, nói ra.

Nam tử kia khẽ gật đầu: "Cái nhìn của ngươi, cũng giống với ta."

"Nhưng mà, cho dù Sơn Quỷ thần tử có thể thắng Tuyệt Vô Thần thì lại thế nào, kẻ địch lớn nhất của hắn, cũng không phải là Tuyệt Vô Thần."

Đại Tư Mệnh thần nữ có chủ ý nói.

"Sở Cuồng Nhân..."

Nam tử lẩm bẩm cái tên này, ánh mắt dần dần trở nên ngưng trọng.

Nổi danh nhất bên trong Thần Ma thể, cũng không phải Tuyệt Vô Thần.

Mà chính là vị kia, được vinh dự gọi quái vật, Sở Cuồng Nhân!

"Thế nào, Đông Quân thần tử ngươi đối với người này, cũng rất kiêng kị?"

Đại Tư Mệnh thần nữ cười nhạt một cái nói.

"Ha, bên trong một đời trẻ tuổi, chỉ sợ không người nào dám nói mình không kiêng kị Sở Cuồng Nhân, ta cũng không ngoại lệ."

Đông Quân thần tử cười nhạt một tiếng, ngay lập tức, ánh mắt hắn lộ ra một tia tự ngạo: "Nhưng kiêng kị thì kiêng kị, nếu để cho ta đánh một trận, ta cũng không sợ!"

Hắn không nguyện ý rụt rè ở trước mặt Đại Tư Mệnh thần nữ.

Bởi vì đối phương, là người hắn thích.

Tuy Đại Tư Mệnh thần nữ một mực không đáp lại hắn.

"Thật sao?"

Đại Tư Mệnh cười nhạt một tiếng, không tiếp tục đáp lời, tiếp tục chú ý chiến cục.

Trận chiến giữa Tuyệt Vô Thần và Sơn Quỷ thần tử, đã hừng hực khí thế, các loại pháp môn tu hành cường đại, liên tục được thi triển, va chạm vào một chỗ.

"Sơn Quỷ Quyết, vạn quỷ núi!"

Từng ngọn núi lớn màu đen, gào thét xông ra.

Tuyệt Vô Thần lẫm liệt không sợ, ngạo nghễ mà đứng, Thần Ma chi khí phóng lên tận trời: "Hư không diệt!"

Thần Ma chi khí kéo theo một luồng sức mạnh hư vô bá đạo, trực tiếp phá hủy không gian trong vòng nghìn dặm, ở trong đó, cũng bao gồm các loại pháp môn tu hành mà Sơn Quỷ thần tử thúc giục.

Uy lực của một kích này, cực kỳ kinh khủng.

Sơn Quỷ thần tử không khỏi lùi lại mấy trăm trượng, mà sức mạnh hư vô ở bốn phía, vẫn nghiền ép về phía hắn, như muốn nghiền hắn thành thịt nát!

Nếu tiếp tục như vậy, hắn chắc chắn thất bại!

"Ha, Tuyệt Vô Thần, danh bất hư truyền! Ngươi bây giờ, có tư cách mở mang kiến thức một chút lá bài tẩy của ta!"

Sơn Quỷ thần tử cười nhạt một tiếng.

Một cái chớp mắt tiếp theo, một luồng sức mạnh ầm ầm bạo phát từ trên người Sơn Quỷ thần tử, khiến thiên kiêu ở chỗ này cũng vì đó mà tim đập nhanh!

Đó là, Thần Ma chi khí!

Chương 1385 - Sở Cuồng Nhân thì xứng sao? Bọn họ còn có vương

Thần Ma chi khí không có gì sánh kịp bạo phát ra từ trên người Sơn Quỷ thần tử, bao phủ thiên địa, rung chuyển khắp nơi!

Thần Ma chi khí này, so với Tuyệt Vô Thần, chỉ có hơn chứ không kém!

Giống như một cái lỗ đen to lớn, muốn nuốt chửng mọi thứ ở bốn phía!

Ánh mắt Tuyệt Vô Thần cũng dần dần trở nên ngưng trọng hơn: "Đây chính là Thần Ma thể của ngươi sao? Quả thật là có mấy phần đáng xem!"

"Ha ha, Tuyệt Vô Thần, đây mới thật sự là Thần Ma thể, so với Hậu Thiên Thần Ma thể của ngươi, cũng không phải cùng một cấp bậc."

"Thần Ma thể này của ngươi, chỉ vừa thức tỉnh cách đây không lâu, ngươi nhằm vào Thần Ma nhất mạch ta, cũng là vì thức tỉnh Thần Ma thể này đi, dùng Thần Ma tâm của chúng ta, kích thích Thần Ma thể của ngươi!"

Tuyệt Vô Thần lạnh lùng nói ra.

Hắn có thể cảm nhận được một luồng oán khí nồng đậm từ bên trong Thần Ma chi khí của Sơn Quỷ thần tử.

Đó là, oán khí của tu sĩ Thần Ma bị Sơn Quỷ thần tử sát hại!

"Ha ha, ngươi đoán không sai, vốn dĩ, ta cho rằng đời này ta không thể thức tỉnh được Thần Ma thể, nhưng mà, không nghĩ tới, trên thế giới này, vậy mà lại xuất hiện Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch các ngươi, cung cấp đủ Thần Ma tâm cho ta, thậm chí, ta còn thu được một khỏa Tiên Thiên Thần Ma tâm ở tầng cuối cùng của Tháp Thiên Đạo!"

Sơn Quỷ thần tử cười ha ha một tiếng, hắn cảm thấy, đại đạo thật sự rất chiếu cố mình.

Hỗn Độn Thần Ma Thể rất khó thức tỉnh.

Thần Ma thể đẳng cấp càng cao, càng là như thế.

Sơn Quỷ thần tử đã sớm phát hiện mình có Thần Ma thể, nhưng lại chậm chạp không có cách nào thức tỉnh.

Nhưng Thần Ma nhất mạch xuất hiện, để hắn thấy được hi vọng.

Hắn tìm được một loại bí thuật thức tỉnh thể chất, chính là dùng tinh huyết của người có cùng thể chất để kích thích, đây cũng là nguyên nhân hắn nhắm vào Thần Ma nhất mạch, mà sau đó, hắn lại trực tiếp lấy được Tiên Thiên Thần Ma tâm ở bên trong Thiên Đạo Tháp, để tu hành bí pháp của hắn đến cực hạn, một lần hành động là thức tỉnh Thần Ma thể!

Cơ duyên liên tiếp, khiến thực lực, thiên tư của hắn không ngừng tăng lên, cho tới bây giờ, đã tiếp cận cái thế!

"Tuyệt Vô Thần, giao Thần Ma vương quan ra, tôn ta là vương, ta, tha cho ngươi và mọi người khỏi cái chết!"

Sơn Quỷ thần tử ngạo nghễ nói ra.

Nghe được lời này của hắn, Tuyệt Vô Thần chỉ là lạnh lùng cười một tiếng: "Vương của chúng ta, chỉ có một người, ngươi không phải là vương của Thần Ma nhất mạch ta, vĩnh viễn không có khả năng!"

Sơn Quỷ thần tử nghe vậy, ánh mắt ngưng trọng: "Ta không phải, Sở Cuồng Nhân hắn, thì xứng sao? !"

Hắn đã điều tra về Thần Ma nhất mạch, biết vương tương lai của Thần Ma nhất mạch chính là Sở Cuồng Nhân.

Chuyện này khiến hắn, hết sức ghen ty.

Người của Thần Ma nhất mạch, từng người đều là thiên kiêu nắm giữ Thần Ma thể, mặc dù là Hậu Thiên Thần Ma thể, không bằng Tiên Thiên, nhưng số lượng đông đảo, một khi những người này trưởng thành, đây tuyệt đối là một thế lực không thể khinh thường, nếu có đầy đủ thời gian, thậm chí sẽ không kém gì bá chủ Tiên giới là hai đại Tiên Đình!

Đây cũng là nguyên nhân Sơn Quỷ thần tử muốn trở thành Thần Ma Chi Vương.

Nếu như có thể nắm dạng thế lực này ở trong tay, quyền lên tiếng của hắn ở Tiên Đình, sẽ nặng hơn không ít.

Thậm chí, có thể chống lại Đông Hoàng thần tử, người có địa vị cao nhất bên trong cửu ca!

"Sở Cuồng Nhân, xứng hơn ngươi gấp trăm lần!"

Tuy bây giờ Sở Cuồng Nhân còn chưa có chính thức đánh bại Tuyệt Vô Thần, nhưng một số hành động của hắn, Tuyệt Vô Thần đều biết đến.

Hơn nữa, đối phương còn là Thần Ma Chi Vương mà Hư Vô khâm định.

So với Sơn Quỷ thần tử lạm sát tu sĩ Thần Ma để thức tỉnh Thần Ma thể, Sở Cuồng Nhân tuyệt đối càng thích hợp trở thành Thần Ma Chi Vương hơn.

"Đã vậy thì, ta sẽ giết ngươi trước, cướp đi Thần Ma vương quan, sau đó, ta sẽ để tu sĩ Thần Ma ở chỗ này chứng kiến, ta làm sao đánh bại Sở Cuồng Nhân!"

Sơn Quỷ thần tử lạnh giọng nói ra.

Chỉ thấy Thần Ma chi khí trên người hắn gào thét tuôn ra, giống như lỗ đen đang điên cuồng nhấn chìm mọi thứ ở bốn phía!

Ánh mắt Tuyệt Vô Thần ngưng trọng, Thần Ma chi khí của hắn bạo phát.

Hai luồng Thần Ma chi khí ầm ầm đụng vào nhau.

Một người là hư vô hủy diệt tất cả, một người là hắc động nhấn chìm tất cả!

Hai thứ này, kinh khủng đến cực hạn!

Đùng, đùng, đùng! !

Tiếng nổ lớn không ngừng vang lên, mảnh thiên địa này bị hai luồng sức mạnh trùng kích vào, không ngừng tan rã, sụp đổ.

"Không tốt, mau lui lại!"

"Sức mạnh này, quá kinh khủng!"

Không ít thiên kiêu thấy cảnh này, biến sắc, vội vàng lùi lại!

Trong mắt Sơn Quỷ thần tử bắn ra tia băng lãnh, đưa tay ra, hội tụ Thần Ma chi khí, hóa thành một hắc động nhỏ đập về phía Tuyệt Vô Thần.

"Hừ, Tịch Diệt Chỉ!"

Tuyệt Vô Thần hừ lạnh một tiếng, điểm ra một chỉ, giống như muốn tiêu diệt tất cả!

Nhưng khi cả hai tấn công, Tuyệt Vô Thần lại lùi lại mấy bước.

"Luồng Thần Ma chi khí này, vượt qua ta!"

Ánh mắt Tuyệt Vô Thần ngưng trọng.

"Tuyệt Vô Thần, ngươi thấy được sao? Đây mới thật sự là sức mạnh Thần Ma thể, cũng không phải là thứ mà Hậu Thiên Thần Ma thể như ngươi đủ khả năng so sánh!"

Sơn Quỷ thần tử cười ha ha một tiếng.

"Há, thật sao?"

Tuyệt Vô Thần vừa sải bước ra, Thần Ma chi khí càng cường đại hơn từ trên người hắn tuôn ra: "Hư không diệt! !"

Thần Ma chi khí bao phủ thiên địa, trộn lẫn với vô số đạo văn, hóa thành một cối xay khổng lồ, xoá sạch mọi thứ, nghiền ép xông ra!

Sơn Quỷ thần tử không lùi không tránh, ngang nhiên tiếp chiêu!

Ầm!

Lần này, đến phiên Sơn Quỷ thần tử lùi lại.

"Không nghĩ tới ngươi có thể phát huy Hậu Thiên Thần Ma thể đến loại tình trạng này, gần như không có khác biệt với Tiên Thiên Thần Ma thể chân chính."

Sơn Quỷ thần tử tán thưởng.

"Hiện tại đã tán thưởng, còn sớm."

Thần Ma chi khí trên người Tuyệt Vô Thần hoà ngưng tụ ở trong lòng bàn tay, tạo thành một đạo thần quang màu xám: "Thần thông, Hư Vô Chi Quang! !"

Thần quang bắn ra, xuyên thủng hư không!

Sơn Quỷ thần tử dùng toàn lực ngăn cản, Thần Ma chi khí hóa thành một vòng xoáy đen nhánh, thần quang đánh vào trong đó, không ngừng bị tiêu diệt.

"Thần thông, hư vô chi kiếp!"

Tuyệt Vô Thần lại thi triển thần thông của Thần Ma thể lần nữa.

Một lồng ánh sáng trong suốt hoàn toàn bao phủ vùng thế giới này, mà sức mạnh hư vô tràn ngập bên trong lồng ánh sáng này, đối với mọi thứ bên trong lồng ánh sáng này, không ngừng tiến hành phá hư!

Sắc mặt Sơn Quỷ thần tử ngưng trọng, Thần Ma chi khí vờn quanh người, giống như một hắc động điên cuồng chống cự sức mạnh hư vô ở bốn phía.

Hắc động, hư vô!

Đây là hai loại sức mạnh cực kỳ kinh khủng trong vũ trụ.

Mà hai luồng sức mạnh Thần Ma thể tương ứng, tất nhiên cũng vô cùng cường đại.

Nhóm thiên kiêu bốn phía nhìn trận chiến này, không khỏi kinh tâm động phách.

Bọn họ cảm thấy, cho dù chỉ là một luồng dư âm chiến đấu đã đủ để giết chết bọn họ.

"Một trận chiến này, quả thực đặc sắc, cho dù là ta, nếu không dùng bất kỳ thủ đoạn nào tùy tiện tiến vào phạm vi chiến đấu của bọn họ, chỉ sợ cũng không dám nói có thể bình yên vô sự."

Trong đám người, Diệp Trúc cũng ở hiện trường.

Hắn nhìn trận chiến này, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng.

"Sư huynh, trận chiến này, ngươi cảm thấy ai có thể thắng?"

Bên cạnh Diệp Trúc, Tô Vân tò mò hỏi.

"Mặc kệ là Tuyệt Vô Thần, hay là Sơn Quỷ thần tử đều không thể khinh thường, nhưng mà, Sơn Quỷ thần tử, dường như còn có thủ đoạn chưa ra."

Diệp Trúc từ tốn nói.

"Ý của sư huynh là, Thần Ma nhất mạch, hôm nay khó thoát một kiếp sao?"

"Ha, ta cũng không có nói như vậy, Tuyệt Vô Thần có thể sẽ bại, nhưng mà, Thần Ma nhất mạch, lại sẽ không!"

"Vì cái gì?" Tô Vân nghi ngờ nói.

"Bởi vì, bọn họ còn có vương!"

......

Tử Vi Tinh, nơi nào đó.

Trong một sơn mạch, lúc này bỗng nhiên ầm ầm rung động.

Một đạo tiên huy sáng chói xông thẳng tới chân trời, rung động gầm trời, bao phủ phong vân!

Mà ở bên trong tiên huy tươi sáng kia, một bóng người siêu phàm mặc bạch y, từ từ bước ra, phong thái rung động lòng người!

Chương 1386 - Chân Tiên cửu phẩm, thần thông CỦA Hắc Động Thần Ma Thể

Tiên huy tươi sáng, bạch y siêu phàm.

Bản tôn của Sở Cuồng Nhân xuất quan, cảm thụ được sức mạnh tiên nguyên mạnh mẽ tuyệt luân trong cơ thể mình, hắn hài lòng cười một tiếng.

"Chân Tiên cửu phẩm!"

"Tu vi cảnh giới như vậy, cho dù là ở bên trong yêu nghiệt, cũng ít người có được."

Trải qua lần bế quan này, hắn luyện hóa tất cả phần thưởng mình lấy được ở trong tháp Thiên Đạo, bao hồm các loại bảo vật lấy được từ trên người bọn người Tần Phong Vân.

Tu vi, đột nhiên tăng mạnh.

Đúng là một hơi từ Chân Tiên dưới tam phẩm tăng lên tới Chân Tiên cửu phẩm!

Khoảng cách tới cảnh giới Kim Tiên, cũng không xa.

Vút!

Lúc này, một đạo ánh kiếm màu trắng phóng lên tận trời, tiên huy vô tận chiếu rọi Cửu Thiên Thập Địa!

Mà ở bên trong tiên huy kia, một thanh kiếm như ngọc, phía trên trường kiếm được khắc vô số phù văn đạo văn huyền diệu hiện lên.

Chính là Côn Ngô!

Lần này, không chỉ Sở Cuồng Nhân thu được tăng trưởng to hơn, Côn Ngô cũng giống vậy.

Côn Ngô dung hợp mấy ngàn viên Chứng Pháp Chi Ấn, uy lực của nó không biết đã tăng lên bao nhiêu, nếu có thể Sở Cuồng Nhân phát huy ra toàn bộ Chứng Pháp Chi Ấn ở phía trên, đối với việc gia tăng tiên pháp, sẽ đạt tới một cấp độ không có gì sánh kịp, cho dù là tiên pháp bình thường nhất, đều có thể phát huy ra uy lực có thể so với Kim Tiên pháp thậm chí Đại La pháp.

Ngoại trừ tu vi của hắn, và Côn Ngô.

Thân thể của hắn, cũng có tiến bộ nhảy vọt.

Trong khoảng thời gian này, hắn không ngừng sử dụng vạn độc ma thân luyện hóa Hóa Tiên Độc nguyên, giờ phút này, thân thể của hắn đã tràn đầy kim tính nồng đậm!

Dùng nhục thân trở thành Kim Tiên, cũng chỉ là chuyện qua một khoảng thời gian nữa.

Nói tóm lại, đối với lần bế quan này của mình, Sở Cuồng Nhân coi như hài lòng.

"Chúc mừng bản tôn."

Lúc này, phân thân của Sở Cuồng Nhân đi tới, cười nhạt một tiếng.

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Trừ bản tôn của hắn, phân thân cũng tiến bộ không nhỏ, tương lai vẫn sẽ phát huy ra tác dụng không nhỏ đối với hắn.

"Phân thân, ngươi tiếp tục ở lại nơi này hộ pháp cho Lam Vũ các nàng."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía nơi xa, từ tốn nói, lập tức vừa sải bước ra, biến mất không thấy gì nữa.

Hắn đi làm cái gì, phân thân cũng rõ ràng.

"Ha, có người gặp xui xẻo."

...

Thần Ma chi khí kịch liệt đụng chạm trong hư không.

Tuyệt Vô Thần và Sơn Quỷ thần tử chiến đấu đến hừng hực khí thế, sức mạnh hư vô và hắc động, đang điên cuồng đấu với nhau.

Mà lấy hai người làm trung tâm, thiên địa trong vòng nghìn dặm đã hoàn toàn vỡ nát thành một mảnh hư vô, vạn vật không còn, vạn linh tiêu vong!

Chỉ còn lại vô số đạo văn huyền diệu đang lưu chuyển trên không trung.

"Hư Vô Chi Kiếp!"

Tuyệt Vô Thần thúc giục thần thông của Hư Vô Thần Ma Thể, hình thành một kết giới trong suốt, bao phủ Sơn Quỷ thần tử ở bên trong.

Sức mạnh hư vô, giống như đại ma bàn một phương, nghiền ép về phía đối phương!

Ở dưới luồng sức mạnh này, Sơn Quỷ thần tử thúc giục Thần Ma chi khí không ngừng chống cự, nhưng có thể thấy được, hắc động của hắn, đang dần dần tan rã.

"Sơn Quỷ thần tử, phải thua sao?"

"Tuyệt Vô Thần không hổ là Tuyệt Vô Thần, quả thật kinh khủng!"

"Không đúng!"

Bỗng nhiên, Diệp Trúc cau mày lại.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, từ trên người Sơn Quỷ thần tử bỗng nhiên có một luồng Thần Ma chi khí không có gì sánh kịp bạo phát!

"Tuyệt Vô Thần, ngươi đã xuất ra tận ba át chủ bài, nhưng mà, ta còn chưa có!"

Trên mặt Sơn Quỷ thần tử mang theo nụ cười lạnh, Thần Ma chi khí vờn quanh người, vô số đạo văn khuếch tán ra, hóa thành một luồng lực trường kinh khủng!

Ở dưới lực trường này, sức mạnh hư vô, quả thật là bị bóp méo, sụp đổ!

"Để ngươi nhìn một chút, thần thông của Thần Ma thể của ta đi! !"

"Hắc động đại vặn vẹo! !"

Đùng! !

Thiên địa ầm ầm chấn động!

Một luồng lực hút không có gì sánh kịp bao phủ bốn phía, không ít thiên kiêu cảm thấy mình cũng sắp bị hút vào.

"Không, không!"

"Nhanh, mau ngăn cản!"

Nhóm thiên kiêu ào ào thúc giục tiên nguyên ngăn cản luồng lực hút to lớn kia!

Nhưng mà, vẫn có một ít thiên kiêu có tu vi yếu kém không ngừng giằng co, bị hút vào bên trong lực trường kia, tiên khu bị bóp méo trong chốc lát, trực tiếp hóa thành bột mịn!

"Thanh Diệp Kiếm Hải!"

Ngay khi các thiên kiêu còn lại hoảng sợ, Diệp Trúc xuất thủ.

Trên người hắn có vô số kiếm khí xông ra từ xong cơ thể, hóa thành một mảnh kiếm khí cuồn cuộn, bao phủ mọi người ở bên trong.

Kiếm hải kiếm khí chẳng những không có thương tổn đến bọn họ, còn chống cự, ngăn cản lực hút kia ở bên ngoài, lúc này mới bảo vệ được một mạng của chúng thiên kiêu.

"Đa tạ Diệp đạo hữu."

"Tiên Thể Chí Tôn, quả nhiên không hề tầm thường."

Không ít thiên kiêu ném ánh mắt cảm kích về phía Diệp Trúc.

Ngay cả Đại Tư Mệnh thần nữ, Đông Quân thần tử ở phía xa cũng chăm chú nhìn thêm.

"Tiên Thể Chí Tôn, thú vị."

"Thanh Diệp Kiếm Đồng Diệp Trúc, đây là một yêu nghiệt tuyệt đỉnh, thậm chí có tiềm lực trở thành cái thế, đáng để chú ý!"

Tiềm lực của mỗi loại Tiên Thể Chí Tôn, đều không thể khinh

thường.

Thậm chí đại năng của thế lực ở sau lưng yêu nghiệt thiên kiêu các phương cũng sẽ gia tăng chú ý.

"Chúng ta cũng chỉ ở bên ngoài, đã bị ảnh hưởng đến thế này, vậy thì, Tuyệt Vô Thần thì sao?"

Có thiên kiêu nhìn về phía chiến trường.

Chỉ thấy kết giới Hư Vô Chi Kiếp mà đối phương thi triển ở trước mặt lực trường hắc động, không ngừng hỏng mất.

"Ha ha, Tuyệt Vô Thần, thần thông của Thần Ma thể này của ta, ngươi cảm thấy như thế nào!"

Sơn Quỷ thần tử cười ha ha một tiếng nói.

"Hừ."

Tuyệt Vô Thần hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng không nói.

Nhìn kết giới hư vô không ngừng bị tan rã, hắn cau mày lại, cảm thấy vô cùng khó giải quyết.

"Thần Ma thể của người này, không thể khinh thường, tuyệt đối là Tiên Thiên Thần Ma thể đứng đầu nhất, thậm chí, không hề yếu hơn Sở Cuồng Nhân!"

"So sánh với Thần Ma thể của ta, thì ta vẫn kém một chút."

Trong lòng Tuyệt Vô Thần nghĩ đến.

Rốt cuộc, hắn cũng chỉ là Hậu Thiên Thần Ma thể, cho dù có xuất sắc, cũng không thể thay đổi sự thật này.

Ầm, ầm!

Hư Vô Chi Kiếp đã ầm ầm vỡ nát!

Tuyệt Vô Thần lại lẫm liệt không lùi, dứt khoát ngăn ở trước mặt bọn người Yên Vân, Lâm Phong.

"Hư vô diệt!"

Đưa tay ra, sức mạnh hư vô phá huỷ hư không, đối mặt với sức mạnh hắc động vặn vẹo!

Sau một đòn đó, Tuyệt Vô Thần lùi lại mấy chục trượng!

"Nhìn xem ngươi có thể chống đỡ tới khi nào!"

Sơn Quỷ thần tử cười lạnh một tiếng, thúc giục sức mạnh hắc động lần nữa.

Tuyệt Vô Thần thúc giục Hư Vô Chi Kiếp lần nữa, kết giới vô hình lại hiện ra, cùng lúc đó, Thần Ma chi khí trên người hắn tăng vọt, như bão mà trút xuống!

"Hư Vô Quyết, thiên địa hư ảo! !"

Tuyệt Vô Thần thúc giục chiêu thức mạnh nhất của bản thân, sức mạnh hư vô hóa thành một đạo lực vô hình lao về phía Sơn Quỷ thần tử!

Một kích này, khiến sức mạnh hắc động bốn phía sụp đổ trong nháy mắt!

Cho dù là Sơn Quỷ thần tử cũng nhịn không được mà hai mắt khẽ híp một chút, đánh ra một chưởng, ngăn cản sức mạnh hư vô.

Hai luồng sức mạnh va chạm, Sơn Quỷ thần tử lùi lại mấy chục trượng!

"Tốt cho một Tuyệt Vô Thần, lại có thể chống cự đến loại trình độ này!"

Trong mắt Sơn Quỷ thần tử lộ ra vẻ tán thán.

Lập tức, sầm mặt lại: "Nhưng, ngươi cũng chỉ có thể dừng ở đây thôi! !"

"Hắc động, đại yên diệt! !"

Sức mạnh hắc động kinh khủng hóa thành một vòng xoáy đen nhánh to lớn, giống như một con cự thú há cái miệng lớn, lao về phía bọn người Tuyệt Vô Thần mà cắn xé!

Tiên nguyên, tảng đá, thảo mộc, tiên khu, Tiên Khí, gió, mây...

Vạn sự vạn vật, trước mặt vòng xoáy đen nhánh này, đều chỉ có thể bị chôn vùi!

Một kích này, mạnh mẽ đến mức đáng sợ!

Dù là Tuyệt Vô Thần, sắc mặt cũng vô cùng nặng nề.

Cho dù là hắn, cũng không dám hoàn toàn chắc chắn ngăn cản được một kích này.

Mà ngay tại thời khắc mấu chốt này.

Giữa thiên địa, có tiên nguyên hai màu đen trắng trộn lẫn, hóa thành một bức Thái Cực Đồ to lớn, che đậy bầu trời, hoành không nghiền ép mà đến! !

Chương 1387 - Hoàn toàn xem thường, yêu nghiệt cái thế chân chính

Chân trời có hai màu đen trắng trộn lẫn đang lưu chuyển, hóa thành một bức Thái Cực Đồ to lớn, hoành không nghiền ép mà đến!

Tiên huy sinh tử, xông thẳng tới chân trời!

Thiên kiêu ở chỗ này nhìn thấy một màn quen thuộc, đồng tử không khỏi co rụt lại, mặt mũi tràn đầy ngưng trọng!

Nơi xa, sắc mặt của Đại Tư Mệnh thần nữ, Đông Quân thần tử cũng ngưng trọng.

"Đến rồi! !"

Đùng! !

Âm Dương Sinh Tử Đồ bao trùm bầu trời, va chạm với vòng xoáy đen nhánh to lớn kia.

Sinh tử chi ý, chôn vùi chi ý đang không ngừng đụng chạm.

Thiên địa rung chuyển, hư không không ngừng sụp đổ, khối đại lục dưới chân mọi người cũng đang tiếp tục sụp đổ, gãy thành từng khúc!

Sau khi hai luồng năng lượng này tiêu tán, phương viên trăm triệu dặm đã trở nên bừa bộn.

Đại lục dưới chân, cũng bị phân thành nhiều mảnh.

Ánh mắt Sơn Quỷ thần tử ngưng trọng, nhìn về phía xa!

Chỉ thấy bên trong tiên huy vô tận, một bóng người mặc bạch y siêu phàm đạp không mà đến, chỗ hắn đến, sức mạnh tiên nguyên không có gì sánh kịp mang theo uy áp cực hạn, khuếch tán ra!

Không gian chấn động, khí lãng tung bay, lôi đình oanh minh, mưa gió phun trào!

Tứ tượng Địa phong thủy hỏa hỗn loạn, ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ điên đảo.

Uy thế kinh khủng, giống như Thần Ma chi vương!

"Là vương đến rồi!"

Sắc mặt Minh Dật Phong vô cùng kinh hỉ.

Tuyệt Vô Thần ngoài ý muốn nhìn hắn một cái.

Thì ra, bên trong Thần Ma nhất mạch đã có người nhận Sở Cuồng Nhân là vương sao?

Còn là Minh Dật Phong kiệt ngao bất thuần nhất.

Nhưng nghĩ tới thủ đoạn của Sở Cuồng Nhân, hắn lại không khỏi khẽ cười một tiếng, cảm thấy chuyện này không thể bình thường hơn được.

"Nghe nói nơi này có người muốn ra tay với Thần Ma nhất mạch ta, ta tưởng là ai, thì ra là bại tướng dưới tay ta."

Sở Cuồng Nhân nhìn Sơn Quỷ thần tử, lạnh nhạt nói ra.

Ở trên cao nhìn xuống, như nhìn con kiến hôi!

Thái độ kia, khiến Sơn Quỷ thần tử cau mày lạ:, "Sở Cuồng Nhân, ngày xưa ngươi cũng chỉ đánh bại một phân thân của ta mà thôi, vậy mà chuyện này đã khiến ngươi ngông cuồng như thế sao?"

"Trong mắt của ta, phân thân bản tôn, không hề khác gì nhau, đều là kẻ vớ va vớ vẩn."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Hừ, Sở Cuồng Nhân, trợn to con mắt của ngươi xem thật kỹ một chút đi, ta của hiện tại, cho dù là ngươi, cũng không phải là đối thủ! !"

Sơn Quỷ thần tử vừa sải bước ra, Thần Ma chi khí hóa thành một đạo khí trụ kinh khủng phóng lên tận trời, không gian bốn phía càng bởi vì sức mạnh kia mà trực tiếp vặn vẹo sụp đổ!

Nhưng bộ dáng của Sở Cuồng Nhân vẫn vân đạm khinh phong như cũ.

"Cũng chỉ là cường đại hơn một chút, liền khiến cho ngươi đắc ý như thế sao? Ý nghĩ của con kiến hôi, thật đúng là làm cho người ta khó hiểu mà."

"Sở Cuồng Nhân, hôm nay, hãy để mọi người nhìn xem ai mới là kẻ có Thần Ma thể mạnh nhất đi! !"

Sơn Quỷ thần tử hừ lạnh một tiếng, trong mắt có lửa giận vô tận đang bùng cháy.

Sở Cuồng Nhân mở miệng là kêu một tiếng con kiến hôi, khiến hắn vô cùng tức giận!

Hắn không cần phải nhiều lời nữa, Thần Ma chi khí thuộc tính hắc động phóng lên tận trời, hóa thành một hắc động đen nhánh bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân!

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, mặc cho hắc động bao phủ mình.

Sức mạnh hắc động vô hình vặn vẹo, đang điên cuồng xé rách thân thể của hắn, muốn nghiền hắn thành bột mịn!

Mọi người nhìn thấy mà âm thầm líu lưỡi.

"Sở Cuồng Nhân không hổ là Sở Cuồng Nhân, quả nhiên rất lớn mật, hắc động này, tránh cũng không tránh."

"Chậc, thật sự là cuồng đến không có giới hạn."

Phải biết rằng, hắc động của Sơn Quỷ thần tử, có uy lực cực kỳ kinh khủng.

Cho dù là thiên kiêu đứng đầu nhất, cũng không nguyện ý đối mặt, nhưng Sở Cuồng Nhân lại tùy ý để hắc động bao phủ mình.

Loại hành vi này, khiến người ta tê cả da đầu.

Chỉ có thể nói, Sở Cuồng Nhân quá tự tin đối với bản thân, hoặc là, hắn hoàn toàn... Xem thường Sơn Quỷ thần tử! !

Mà Sơn Quỷ thần tử cũng cảm nhận được sư xem thường của Sở Cuồng Nhân, hắn vô cùng tức giận, hai mắt đỏ thẫm: "Hắc động, đại vặn vẹo! !"

Thần thông của Thần Ma thể bạo phát!

Một luồng sức mạnh vô cùng kinh khủng rót vào trong hắc động kia, bao phủ Sở Cuồng Nhân, một luồng sức mạnh vặn vẹo vô cùng doạ người, điên cuồng nghiền ép thân thể của Sở Cuồng Nhân.

Mỗi một tấc da thịt, mỗi một tế bào gần như đều có thể cảm nhận được luồng sức mạnh vặn vẹo kia.

Nếu là Sở Cuồng Nhân lúc trước, cho dù có Thân Thể Bất Tử, ở trước mặt hắc động này, có khả năng rất lớn cũng sẽ chết.

Nhưng đáng tiếc, hiện tại Sở Cuồng Nhân xưa đâu bằng nay!

Hắn so với Sơn Quỷ thần tử, cường đại hơn nhiều lắm!

"Thần Ma thể này, ở trên thân thể ngươi cũng chỉ có thể phát huy ra chút sức mạnh này, thật sự là lãng phí."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu nói.

Hắn từ từ đưa tay, Thần Ma chi khí vờn quanh trên người hắn, hắc khí bạch quang trộn lẫn lấp lóe, một luồng sinh tử chi ý vô cùng kinh khủng trực tiếp phun trào ra!

Ầm! !

Hắc động sụp đổ! !

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, bình yên vô sự.

Trên người hắn có tiên huy tươi sáng, tiên nguyên thúc giục Thần Ma chi khí tràn ngập thiên địa, bao phủ khắp nơi, hóa thành một bức Sinh Tử Đồ to lớn!

Tất cả mọi người ở bên trong Sinh Tử Đồ này, đúng là có một loại cảm giác không cách nào tự nắm giữ sinh tử!

Dường như, sinh và tử, đều chỉ trong một ý nghĩ của Sở Cuồng Nhân!

"Chân Tiên cửu phẩm! ! !"

Có người phát giác tu vi cảnh giới hiện tại của Sở Cuồng Nhân, đồng tử nhịn không được mà co rụt lại, vô cùng hoảng sợ! !

Chân Tiên cửu phẩm, so với thất phẩm như Sơn Quỷ thần tử, Tuyệt Vô Thần còn phải cao hơn hai phẩm!

Chân Tiên cửu phẩm, một phẩm như một ngọn núi!

Chớ nói chi là, quái vật như Sở Cuồng Nhân.

Hai phẩm tu vi này, đủ để hắn hình thành cục diện nghiền ép đối với Sơn Quỷ thần tử!

"Chuyện này sao có thể!"

"Ta luyện hóa cơ duyên cuối cùng của Tháp Thiên Đạo, cộng thêm vô số tài nguyên mới đưa tu vi tăng lên tới cảnh giới Chân Tiên thất phẩm, làm sao chỉ trong thời gian ngắn mà hắn đã đạt tới cửu phẩm rồi? !"

Sơn Quỷ thần tử có loại cảm giác thật không thể tin nổi.

Ngay cả những đại năng ẩn nấp trong tinh không cũng tự líu lưỡi.

"Khoảng thời gian trước vẫn chỉ là Chân Tiên nhị tam phẩm, lúc này mới bế quan một lần, liền trực tiếp tăng tu vi lên tới Chân Tiên cửu phẩm rồi? Gia hỏa này, rốt cuộc làm sao có thể làm được chuyện này? !"

"Tốc độ tăng cao tu vi trong một lần bế quan của hắn cũng quá nhanh đi? !"

Năm đó, những đại năng này đều là nhân vật phong vân danh động Tiên giới, từng người đều là yêu nghiệt, thiên kiêu tuyệt đỉnh.

Nhưng dù là bọn họ, năm đó từ Chân Tiên nhất phẩm tăng lên tới cửu phẩm cũng bỏ ra không ít công phu.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, bế quan mấy ngày đã làm được.

Sự khác biệt này, lớn đến mức khiến bọn họ hoài nghi nhân sinh.

"Hắc động đại yên diệt! !"

Đối mặt với âm Dương Sinh Tử Đồ của Sở Cuồng Nhân, Sơn Quỷ thần tử không dám khinh thường, lại thúc giục thần thông của Thần Ma thể lần nữa!

Hắc động lại hiện ra, một luồng sức mạnh yên diệt cường đại bạo phát!

Lúc này mới miễn cưỡng chặn lại sự ăn mòn của sức mạnh sinh tử.

Nhưng mà, Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, bên trong tiên huy tươi sáng, trộn lẫn với Thần Ma chi khí hóa thành một vòng ánh sáng to lớn!

"Chư Giới Sinh Tử Luân!"

Sinh Tử Luân Chuyển, một luồng sức mạnh sinh tử khiến chư giới trực tiếp sụp đổ phun trào ra!

Sức mạnh yên diệt của hắc động ở dưới sự tấn công của sức mạnh này, ầm ầm bị phá nát!

Sơn Quỷ thần tử bay ngược ra sau, đạo văn phía trên tiên khu nứt ra, trực tiếp phun ra một ngụm máu.

Mọi người thấy thế, âm thầm lắc đầu.

"Khác biệt thật sự quá lớn."

"Sơn Quỷ thần tử này vốn là yêu nghiệt tuyệt đỉnh, hiện tại lại có Hỗn Độn Thần Ma Thể, đã đến gần vô hạn cái thế, nhưng người như hắn, ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, nhưng chỉ có thể bị treo lên đánh như cũ, Sở Cuồng Nhân, là yêu nghiệt cái thế chân chính! !"

"Có một không hai trong thế hệ này, che lấp trời đất, phong hoa tuyệt đại, yêu nghiệt như thế này, quá kinh khủng!"

"Dạng người này, có khả năng rất lớn có thể trùng kích Hợp Đạo cảnh."

Mọi người vô cùng hoảng sợ.

Nơi xa, trong đôi mắt đẹp của Đại Tư Mệnh thần nữ cũng lộ ra dị sắc, liếm đôi môi đỏ rực: "Thật sự là một nam tử phong hoa tuyệt đại."

Bên cạnh, Đông Quân thần tử thấy cảnh này, trong lòng không khỏi có chút không thoải mái.

Nhưng cho dù là hắn cũng không thể không thừa nhận, Sở Cuồng Nhân, quả thật là yêu nghiệt cái thế có một không hai trong thế hệ này!

Chương 1388 - 100 ngàn âm Sơn giới, chí bảo Sơn Quỷ, uy lực của Chứng Pháp Côn Ngô

"Đáng chết, tu vi của gia hỏa này trên ta! Cộng thêm Thần Ma thể của hắn không kém gì ta, chỉ dựa vào Thần Ma thể, ta không có cách nào chiến thắng hắn!"

Sơn Quỷ thần tử nhìn phía sau Sở Cuồng Nhân có Sinh Tử Luân lưu chuyển, trong mắt lộ ra một tia ghen ghét.

Mà trong mắt đám người Minh Dật Phong, Lẫm Thu, Yên Vân thì nhịn không được toát ra vẻ kính sợ.

"Đây chính là Thần Ma Chi Vương đại nhân khâm điểm! Quả thật lợi hại!"

"Sinh tử chi ý, Thần Ma thể này, so với thuộc tính hắc động của Sơn Quỷ thần tử, không kém chút nào!"

"Thật sự hắn có tư cách trở thành Thần Ma Chi Vương!"

Đối với ý nghĩ trong lòng của mọi người, Sở Cuồng Nhân cũng không để ý tới.

Ánh mắt của hắn lạnh nhạt nhìn Sơn Quỷ thần tử, lạnh nhạt nói ra: "Ta nói, Thần Ma thể này, ở trên thân thể ngươi, quả thực là một sự lãng phí."

"Hừ, Sở Cuồng Nhân, đừng đắc ý quá sớm!"

Sơn Quỷ thần tử hừ lạnh một tiếng: "Ngươi thật sự nghĩ, ta đối phó với Thần Ma nhất mạch, không tính toán có ngươi ở bên trong sao?"

Sở Cuồng Nhân cũng có Thần Ma thể, đây là chuyện mọi người đều biết.

Mà Sơn Quỷ thần tử còn biết, Sở Cuồng Nhân chính là Thần Ma

Chi Vương mà Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch nói tới, lần này đối phó với Thần Ma nhất mạch, làm sao hắn có thể không có cân nhắc đến đối phương chứ.

"Chuyện ta mong đợi nhất, chính là đối phó người, không phải Tuyệt Vô Thần, mà chính là ngươi! !"

Sơn Quỷ thần tử thét dài một tiếng, tiên nguyên trên người như sóng to phun trào ra!

Đây không phải là Thần Ma chi khí.

Mà chính là tiên nguyên người của Sơn Quỷ nhất mạch chuyên tu hành ra!

Chỉ thấy những tiên nguyên tràn này ngập khắp nơi, dường như va chạm với thứ gì đó, vô số phù văn huyền diệu đột nhiên chiếu rọi trong hư không.

Những phù văn này nở rộ tiên huy tươi sáng, chiếu rọi ra từng ngọn núi lớn màu đen trong hư không!

Trong nháy mắt, bọn người Sở Cuồng Nhân đã bị bao phủ bên trong dãy núi âm u quỷ quyệt.

Vùng núi này, cũng không phải là thực thể, mà chính là do năng lượng phù văn tạo thành.

Bốn phía, còn có bức tường vô hình.

Đây là một, kết giới!

"Sơn Quỷ Quyết, 100 ngàn âm Sơn giới! !"

Sơn Quỷ thần tử lạnh giọng nói ra.

Thân ở bên trong kết giới, khí tức của hắn tăng lên không ít.

"Hắc động đại yên diệt!"

"Hắc Sơn Trấn Thập Phương!"

Sơn Quỷ thần tử lại xuất chiêu lần nữa, lần này, đúng là kết hợp thần thông Thần Ma thể, và tiên pháp của Sơn Quỷ một mạch!

Hai luồng sức mạnh cường đại, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân!

Sở Cuồng Nhân vẫn đứng lơ lửng trên không như cũ, Sinh Tử Luân Chuyển sau lưng, sức mạnh sinh tử vô cùng cường đại bạo phát, đồng thời phá nát sức mạnh hắc động và sức mạnh Sơn Quỷ.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo!

Bốn phía hiện ra vô số cấm chế, những cấm chế này bao phủ xung quanh Sở Cuồng Nhân, nở rộ quang mang đen nhánh, càng là lộ ra một luồng sức mạnh áp chế vô cùng cường đại.

Dưới sức mạnh áp chế, Sở Cuồng Nhân cảm thấy tiên nguyên của bản thân, đúng là nhận lấy hạn chế không nhỏ.

"Một loại thủ đoạn hạn chế nào đó sao?"

Thần Ma chi khí trong cơ thể Sở Cuồng Nhân phun trào, nhưng uy lực, lại kém xa trước đó.

"Sở Cuồng Nhân, uy lực kết giới này của ta, ngươi có hài lòng không? !"

Sơn Quỷ thần tử cười ha ha một tiếng, lại thúc giục cực chiêu!

Hắc động Thần Ma chi khí, tiên nguyên của Sơn Quỷ Quyết, thần thông tiên pháp, liên tiếp đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

"Chỉ có như thế sao?"

Trên mặt Sở Cuồng Nhân hiện ra từng đạo từng đạo ma văn màu tím, bên trong dung nhan tuấn mỹ, tăng thêm mấy phần tà mị.

Hắn nhẹ nhàng nâng tay, Chư Giới Sinh Tử Luân sau lưng nhiều hơn mấy phần tử quang ma tính.

Ầm! !

Các loại thần thông tiên pháp, khi tới gần Sở Cuồng Nhân, thì ào ào sụp đổ!

"Sơn Quỷ Quyết, vạn trượng Quỷ Sơn! !"

Sơn Quỷ thần tử thúc giục tiên pháp, được kết giới gia tăng, từng tòa đại sơn âm trầm ở bốn phía liên tục đập về phía Sở Cuồng Nhân.

Cùng lúc đó.

"Hắc động đại yên diệt! !"

Sức mạnh hắc động Thần Ma, đột nhiên xuất hiện ở trên đầu Sinh Tử Luân, bao phủ lấy nó!

Sức mạnh Thần Ma hạn chế Sinh Tử Luân!

Tuy Sinh Tử Luân bị hạn chế, nhưng Sở Cuồng Nhân vươn tay ra, trên nắm tay có tiên huy lưu chuyển, đập ra một quyền, lôi đình dồi dào vô tận, ầm ầm bạo phát!

Lôi đình này, không phải lôi đình bình thường!

Mà là ẩn chứa sức mạnh khí huyết của Sở Cuồng Nhân, Huyết Lôi! !

Đây là Thần Lôi Quyền Pháp sau khi được hắn cải biến!

Dùng khí huyết thúc giục, Luyện Thể Quyền pháp chân chính! !

Đùng! !

Dưới sự bao phủ của huyết quang vô tận, ngàn vạn lôi đình đang tàn phá bừa bãi!

Từng tòa đại sơn âm u kia, liên tục sụp đổ!

Sau một kích đó!

Huyết Lôi, vạn trượng núi, liên tiếp tiêu tán!

Sơn Quỷ thần tử nhận lấy trùng kích không có gì sánh kịp, nhịn không được mà lùi lại mấy trăm trượng.

Mà Sở Cuồng Nhân, vẫn không nhúc nhích tí nào!

Ở phía sau hắn, Sinh Tử Luân chấn động, tiên huy vô tận làm tan rã sức mạnh hắc động!

"Đáng chết!"

"Sở Cuồng Nhân, nhìn một chút chí bảo của Sơn Quỷ nhất mạch của ta đi!"

Sơn Quỷ thần tử lấy ra một chiếc ấn lớn màu đen, ném đến giữa không trung, đại ấn kia, dài ra theo gió, hóa thành một tòa thần sơn khổng lồ, ầm ầm đập ra!

Thiên địa sụp đổ, sơn hà nứt toác!

Cửu Thiên Thập Địa đều bị rung chuyển!

Ngọn thần sơn này, giống như trường tồn theo thời gian, mà ngay lúc này, kéo theo sức mạnh mênh mông cuồn cuộn, ầm ầm đánh về phía Sở Cuồng Nhân!

"Chí bảo của Sơn Quỷ nhất mạch, đây là một món Hợp Đạo khí!"

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, thu hồi Sinh Tử Luân.

Bên hông hắn, Côn Ngô khẽ run lên.

Trong chốc lát, Côn Ngô bay lượn ra, kiếm quang ngập trời phun trào.

Trong kiếm quang, từng đạo từng đạo phù văn huyền diệu lưu chuyển ra, phù văn vô tận, trong phút chốc liền bao phủ bầu trời!

Mọi người thấy thế không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

"Đây là, đây là Chứng Pháp Chi Ấn! !"

"Thật là nhiều Chứng Pháp Chi Ấn!"

"Trời ạ!"

Mọi người thấy rõ thứ này.

Lít nha lít nhít phù văn, rõ ràng chính là một đạo tiếp lấy một đạo Chứng Pháp Chi Ấn!

Lít nha lít nhít, mấy ngàn viên, che lấp trời đất!

Giống như mấy ngàn Chân Tiên Kim Tiên bay trên bầu trời, uy thế vô biên, khiến người ta tê cả da đầu!

Chứng Pháp Côn Ngô hiện thế, uy năng rung chuyển gầm trời!

Cho dù là những đại năng trong tinh không kia, đồng tử cũng không nhịn được mà run lên, nghẹn họng nhìn trân trối!

"Đây là thanh kiếm gì vậy? !"

"Dung hợp một số lượng lớn Chứng Pháp Chi Ấn vào bên trong một thanh kiếm, làm sao hắn lại làm được? !"

"Thanh kiếm này, không thấp hơn Hợp Đạo khí!"

"Không chỉ có như thế, thanh kiếm này, có linh trí hoàn chỉnh, lại thêm đặc tính có thể dung hợp Chứng Pháp Chi Ấn, tiềm lực trưởng thành của nó, khó có thể tưởng tượng! !"

Có đại năng nhìn ra đặc tính của Chứng Pháp Côn Ngô, có chút rung động.

Thanh Côn Ngô này của Sở Cuồng Nhân, quá đặc biệt.

"Côn Ngô, để thế gian này, nhìn một chút phong quang của ngươi đi!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn dùng tiên nguyên để thúc giục, thi triển kiếm quyết: "Trụ Chi Kiếm, bá lâm! !"

Một kiếm chém ra!

Chứng Pháp Chi Ấn đầy trời nở rộ sáng chói tiên huy, lập tức tựa như tia chớp co vào, dung nhập vào bên trong Côn Ngô, thân kiếm như bạch ngọc khẽ run lên, ngay sau đó, liền có một đạo kiếm ảnh kinh thiên động địa phóng lên tận trời, xen lẫn với đạo văn phía trên, bá đạo vô song, giống như một vị Bá Vương vô thượng giáng lâm, quét ngang mọi thứ! !

Đùng! !

Kiếm ảnh chém về phía Sơn Quỷ thần ấn to lớn kia!

Hai luồng sức mạnh ầm ầm va chạm, thiên địa rung chuyển, ảnh hưởng khắp nơi!

100 ngàn âm Sơn kia liên tiếp bị phá nát sụp đổ, vô số cấm chế phù văn trong hư không cũng dần dần sụp đổ!

Kết giới âm Sơn, phá! !

Bên trong năng lượng trùng kích doạ người, Sơn Quỷ thần ấn bay ra ngoài, nện ở trên người Sơn Quỷ thần tử, khiến hắn phun ra một ngụm lớn máu tươi, tiên khu vỡ vụn, gần như sụp đổ!

"Lui! !"

Sơn Quỷ thần tử biết mình không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, cầm lấy Sơn Quỷ thần ấn, sau lưng nhanh chóng hiện lên một cái lỗ đen thật lớn, lùi lại.

"Muốn đi?"

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng, thi triển Thuật Phong Ấn Thời Không!

Thời không dừng lại trong nháy mắt!

Sở Cuồng Nhân, chém ra một kiếm, kiếm quang sáng chói, kinh diễm thần phật.

Chính là một trong kiếm đạo 24 pháp, Kinh Thần Đạo Kiếm!

"Không tốt, chết tiệt! !"

Chương 1389 - Đông Quân thần tử xuất

thủ, đại lục Hoàng Kim, nắm giữ thọ mệnh sinh tử

"Không tốt, chết tiệt! !"

Sơn Quỷ thần tử cảm thấy thời không bốn phía bị hạn chế, bản thân quả thật khó có thể động đậy!

Kinh Thần Đạo Kiếm cuốn tới, khóa chặt hắn!

Một kiếm này, kinh diễm thần phật, vô cùng tuyệt mỹ, nhưng ở trong mắt Sơn Quỷ thần tử, lại ẩn chứa uy hiếp trí mạng!

Trong lúc nguy cấp!

Nơi xa, một vòng mặt trời cuồn cuộn, ở chân trời từ từ bay lên!

Mặt trời bắn ra mấy đạo quang huy, đúng là quấy nhiễu sức mạnh của Thuật Phong Ấn Thời Không!

Sơn Quỷ thần tử nhờ cơ hội này, thúc giục sức mạnh đến cực hạn, sức mạnh hắc động Thần Ma bạo phát, bên trong bên ngoài cùng tấn công, xem như tạm thời thoát khỏi sức mạnh thời không, tiến vào trong lỗ đen.

Nhưng mà, hắn vẫn chậm một bước như cũ, không cách nào toàn thân trở ra, bị kiếm quang xé rách một cánh tay.

Bên trong máu me tung tóe, Sơn Quỷ thần tử bỏ trốn mất dạng.

Mà Sở Cuồng Nhân thấy thế, thì nhìn về phía vòng mặt trời cách đó không xa.

Bên trong mặt trời dường như có một bóng người bạch y hiện lên, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo đã biến mất không còn thấy tăm hơi.

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm, lộ ra một chút nghiền ngẫm.

"Luồng sức mạnh này, là yêu nghiệt đỉnh phong xuất thủ, sức mạnh mặt trời..."

Sở Cuồng Nhân không khỏi nghĩ tới Đông Vương giáo.

Đó chính là một đại giáo cổ lão am hiểu điều động sức mạnh mặt trời.

Nhưng giới tử mạnh nhất của Đông Vương giáo là Trác Đông Lai đã chết ở trong tay của mình.

Bọn họ, còn có thể có thêm một yêu nghiệt sao?

Còn là đỉnh phong yêu nghiệt?

"Một trong cửu ca, Đông Quân thần tử!"

Sở Cuồng Nhân nghĩ đến một người, cửu ca trong thần thoại Đông Quân!

Trong truyền thuyết, Đông Vương giáo thờ phụng Đông Vương Công, chính là Đông Quân, một trong cửu ca của Đông Hoàng Tiên Đình!

"Đông Quân thần tử, lại là người của Tiên Đình."

Sở Cuồng Nhân âm thầm ghi ở trong lòng, tiếp đó nhấc tay vồ một cái, cầm lấy cánh tay của Sơn Quỷ thần tử cách đó không xa.

"Nhưng mà, một trận chiến này cũng không tính là không có thu hoạch, Hỗn Độn Thần Ma Thể thuộc tính hắc động, ha, còn có ích."

Cánh tay này, lại là tài liệu để hắn phân tích thể chất của Sơn Quỷ thần tử.

Không được bao lâu, hắn sẽ nắm giữu thêm một loại thuộc tính hắc động của Hỗn Độn Thần Ma Thể.

"Một trận chiến này, kết thúc."

"Không nghĩ tới Sơn Quỷ thần tử nắm giữ Hỗn Độn Thần Ma Thể thuộc tính hắc động, ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, vẫn bị huyết ngược như cũ."

"Tên quái vật này, một đời trẻ tuổi, sợ là không có người nào có thể tranh phong với hắn."

Đông đảo thiên kiêu vừa rời đi.

Thì Diệp Trúc mang theo người của Tam Thanh Đạo Môn đi về phía Sở Cuồng Nhân.

Hắn và Sở Cuồng Nhân, cũng tính là bằng hữu, lúc này gặp lại, tới chào hỏi là chuyện không thể bình thường hơn được.

"Diệp huynh, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Sở Cuồng Nhân cười nói.

"Một khoảng thời gian không thấy, phong thái của Sở huynh vẫn như cũ."

"Ha."

Sở Cuồng Nhân cười cười.

Lúc này, Tuyệt Vô Thần mang theo tu sĩ của Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch đi tới.

"Đa tạ."

Tuyệt Vô Thần không nói gì thêm, trịnh trọng nói một tiếng cảm ơn.

"Đều là Thần Ma nhất mạch, không cần khách sáo, dù nói thế nào, ta cũng là vương của các ngươi!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, ánh mắt như điện, thẳng tắp nhìn Tuyệt Vô Thần.

Mà Tuyệt Vô Thần đọc hiểu ánh mắt của đối phương, khẽ cười một tiếng: "Ta sẽ mau chóng triệu tập chỗ có tu sĩ Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch, cử hành nghi thức lên ngôi."

Hắn biết, Sở Cuồng Nhân đối với vị trí Thần Ma Chi Vương, đã nắm chắc trong lòng bàn tay.

Mà sau khi mình nhìn thấy chiến lực của Sở Cuồng Nhân, biết tỷ số thắng không lớn, nghi thức lên ngôi này, rất có thể chỉ là một việc lướt qua mà thôi.

"Ha, nghi thức lên ngôi Thần Ma, ta cũng có chút mong đợi, Sở huynh, không ngại ta ở lại chứng kiến Thần Ma Chi Vương sinh ra chứ?"

Diệp Trúc cười nói.

"Tất nhiên."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Nào chỉ là Diệp Trúc, đoán chừng có không ít thiên kiêu đều vô cùng mong đợi đối với nghi thức lên ngôi này.

"Đúng rồi, Diệp huynh, ngươi có phương thức liên lạc của Hồng Hoa không?"

Sở Cuồng Nhân đột nhiên hỏi.

n Hồng Hoa là người của Tam Thanh Đạo Môn, hắn nghĩ có lẽ Diệp Trúc có biện pháp liên hệ với đối phương.

"Trong khoảng thời gian này, ta luôn không thể liên lạc với Hồng Hoa, nhưng có tin tức nói nàng từng xuất hiện ở phía nam của đại lục Hoàng Kim."

Đại lục Hoàng Kim, là một trong những đại lục lớn nhất ở Tử Vi Tinh, vô cùng rộng lớn, có rất nhiều thế lực sinh sống ở nơi đó.

Nghe nói, chỗ đó từng có dị chủng Long tộc, Cổ Long hoàng kim xuất hiện qua.

"Căn cứ tin tức chúng ta lấy được, Hồng Hoa đạt được truyền thừa của một vị đại năng Long tộc cổ lão, lần này, nàng xuất hiện ở đại lục Hoàng Kim, có khả năng cũng là đi tìm manh mối của Cổ Long hoàng kim kia."

Diệp Trúc nói ra.

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu: "Ta đã biết."

Hắn dự định sau khi hoàn thành nghi thức lên ngôi Thần Ma, liền đi đại lục Hoàng Kim nhìn xem.

Trong khoảng thời gian này, hắn tâm huyết dâng trào, cảm tháy được có thể chỗ n Hồng Hoa sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Đây là một loại dự cảm huyền diệu khó giải thích.

Khiến hắn không thể coi thường.

...

Một chỗ khác.

Một vòng xoáy màu đen xuất hiện trong hư không, một thân ảnh chật vật từ đó đi ra.

Chính là Sơn Quỷ thần tử.

Hắn lúc này, gãy mất một cánh tay, máu tươi chảy ròng ròng, sắc mặt tái nhợt.

"Đáng chết, đáng chết! !"

"Sở Cuồng Nhân đáng chết, món nợ này, ta tuyệt đối sẽ không để yên như vậy! !"

Giọng điệu của Sơn Quỷ thần tử âm trầm nói.

Tuy thực lực của Sở Cuồng Nhân cường đại, làm cho người ta e ngại, nhưng Sơn Quỷ thần tử là loại người có thù tất báo.

Lần này, ăn một cái thiệt thòi lớn như vậy, trong lòng hắn, vô cùng phẫn nộ.

Nhất là nhớ tới ánh mắt Sở Cuồng Nhân nhìn mình giống một con kiến hôi, càng khiến hắn hận đến muốn ăn thịt, uống máu đối phương!

"Ha, thật sự là một cảnh tượng chật vật."

Lúc này, một giọng nói kiều mị mang theo trêu chọc vang lên.

Hai bóng người xuất hiện ở trước mặt Sơn Quỷ thần tử, hai người này, một nam một nữ, chính là Đông Quân thần tử và Đại Tư Mệnh thần nữ của Đông Hoàng Tiên Đình.

"Là các ngươi."

Sơn Quỷ thần tử nhìn hai người, sắc mặt dừng một chút, thu hồi đề phòng.

"Sơn Quỷ thần tử, ngươi nói xem, nếu ta dùng Lưu Ảnh Thạch ghi lại tình cảnh bây giờ của ngươi, sau đó lại đưa cho Hà Bá thần tử xem, hắn sẽ cười nhạo ngươi như thế nào đây?"

Đại Tư Mệnh trêu chọc nói.

"Hừ, Đại Tư Mệnh thần nữ, đừng làm chuyện dư thừa."

Sắc mặt Sơn Quỷ thần tử lạnh lẽo.

Bên trong Cửu ca thần tử, Sơn Quỷ thần tử và Hà Bá thần tử luôn luôn bất hoà.

Sơn Quỷ thần tử vừa nghĩ tới nếu như đối phương biết rõ mình ăn một cái thiệt thòi lớn như vậy, đối phương ít nhất phải chê cười mình mấy trăm năm.

"Thần Ma thể thuộc tính hắc động, quả thật là không hề tầm thường, nhưng mà, ngươi vừa thức tỉnh thể chất không lâu đã đi đối phó Thần Ma nhất mạch, đối phó Sở Cuồng Nhân, quả thực là quá nóng lòng."

Đông Quân thần tử từ tốn nói.

"Thần Ma nhất mạch, không thể khinh thường, nếu có thể sớm thu phục, cũng có tác dụng lớn đối với Tiên Đình ta."

"Rõ ràng là ngươi muốn thu phục Thần Ma nhất mạch, gia tăng quyền lợi của mình, còn nói là vì Tiên Đình, sao Sở Cuồng Nhân lại không lột cả lớp da mặt của ngươi xuống nhỉ?"

Đại Tư Mệnh thần nữ vẫn ở một bên châm chọc khiêu khích.

"Đại Tư Mệnh thần nữ, ngươi là đang tuyên chiến với ta sao?"

Sơn Quỷ thần tử sầm mặt lại, Thần Ma chi khí trên người dần dần tản ra, dường như không gian bốn phía đều bị bóp méo.

Đại Tư Mệnh thần nữ nhún vai: "Tốt, không nói thì không nói."

Nàng biết, trò đùa không thể quá trớn.

"Được rồi, Đại Tư Mệnh, trị thương cho Sơn Quỷ thần tử đi."

Đông Quân thần tử nói ra.

Đại Tư Mệnh thần nữ nhẹ nhàng nâng tay, chỉ thấy một luồng sinh tử chi ý lưu chuyển ở trong lòng bàn tay nàng, lập tức rót vào trong cơ thể của Sơn Quỷ thần tử.

Chỉ thấy sắc mặt trắng bệch kia của đối phương dần dần trở nên tốt đẹp.

Hiệu quả kia, đúng là khá giống với Sinh Tử Đồ có thể chuyển sinh nghịch tử kia của Sở Cuồng Nhân.

Sắc mặt Sơn Quỷ thần tử âm trầm, cũng dần dần trở nên bình tĩnh trở lại: "Đại Tư Mệnh, nắm giữ sức mạnh thọ mệnh sinh tử, quả thật là danh bất hư truyền."

Chương 1390 - Nghi thức lên ngôi Thần Ma, ngươi phải bồi thường cho ta

Cửu ca thần tử, ngoại trừ Đông Hoàng thần tử, thì còn có tám vị thần tử khác, ai cũng có sở trường riêng, Sơn Quỷ thần tử am hiểu Sơn Quỷ sức mạnh, Đông Quân am hiểu sức mạnh mặt trời……

Mà Đại Tư Mệnh thần nữ, chưởng quản thọ mệnh, nắm giữ sức mạnh sinh tử.

“Tiếp theo, ngươi có tính toán gì không?”

Đông Quân hỏi.

Mà Sơn Quỷ thần tử toát ra một tia lạnh băng nghiêm trọng: “Món nợ này, ta sẽ tìm Sở Cuồng Nhân thanh toán, Thần Ma thể của ta, còn chưa hoàn toàn phát huy ra, trong khoảng thời gian này, ta sẽ tu hành để tăng cường Thần Ma thể, sớm hay muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ đi tìm Sở Cuồng Nhân để báo thù!”

“Ta cảm thấy chỉ vậy thì vẫn chưa đủ.” Đại Tư Mệnh thần nữ nói thầm.

Nàng cảm thấy, trận chiến trước đó, dường như Sở Cuồng Nhân không vận dụng toàn bộ sức lực.

Hơn nữa, Sơn Quỷ thần tử sẽ trưởng thành, chẳng lẽ đối phương sẽ không sao?

Dựa vào tốc độ trưởng thành của đối phương mà nói, chỉ sẽ càng cường đại hơn Sơn Quỷ thần tử, Sơn Quỷ thần tử muốn tìm đối phương báo thù, mức độ khó khăn của nó, chỉ sợ không thua kém gì đột phá cảnh giới Hợp Đạo.

“Thực lực của Sở Cuồng Nhân không phải là sức mạnh mà một người có thể địch được, càng đừng nói, hiện tại ngươi còn bị chặt đứt một tay, nếu như nguyện ý, ngươi hãy cùng ta đi một chuyến đến đại lục Hoàng Kim đi.” Đông Quân nói.

“Đại lục Hoàng Kim? Đi đến nơi đó để làm cái gì?”

“Có tin tức cho biết, nơi đó có truyền thừa của Tây Vương Mẫu, ta muốn đi xem thử, Tây Vương Mẫu là tồn tại Hợp Đạo đa trọng, trong đó có một đạo, chính là Trường Sinh chi đạo, cơ duyên của nàng, có lẽ sẽ có chí bảo như Vương Mẫu bất tử dược, giúp ngươi nối lại cánh tay.” Đông Quân thần tử từ tốn nói.

“Tây Vương Mẫu còn có một đạo khác, đó chính là Huyền âm chi đạo, ngươi cũng muốn đi tìm kiếm Huyền âm chi vật, ngươi tu hành Đông Vương Đại Nhật Quyết, thậm chí, ngươi cũng muốn giống với giới tử Đông Vương giáo Trác Đông Lai ngày xưa, nhờ vào âm dương điều hòa sức mạnh, tu hành ra Lưỡng Nghi Tiên Thể.” Sơn Quỷ thần tử đoán được ý định của Đông Quân thần tử.

“Trác Đông Lai…… Chỉ là một tên ngu xuẩn thua ở trong tay Sở Cuồng Nhân mà thôi, Đông Vương Đại Nhật Quyết tu hành đến cực hạn, nắm giữ sức mạnh mặt trời chí dương, sao có thể yếu hơn Lưỡng Nghi được?”

Đông Quân thần tử lạnh nhạt nói.

Đông Vương Giáo và Đông Quân nhất mạch cũng có quan hệ, đối với Trác Đông Lai, hắn cũng rõ ràng.

Nghe nói đối phương vì khống chế Lưỡng Nghi Tiên Thể, cư nhiên không tiếc song tu với một nam tử ở Ma Đạo, trong mắt hắn, quả thực chính là làm mất hết mặt mũi của Đông Quân!

Sơn Quỷ thần tử trầm ngâm một hồi, lạnh nhạt nói: “Ta đi với các ngươi, đi đến đại lục Hoàng Kim.”

…………

Ở một bên khác.

Bên trong một tòa sơn mạch, Sở Cuồng Nhân đang phân tích cánh tay của Sơn Quỷ thần tử.

Có Thể Chất Chi Thư, rất nhanh, hắn liền nắm giữ thuộc tính hắc động của Hỗn Độn Thần Ma Thể.

Sau khi hắn xuất quan, đám người Lam Vũ, Sở Hồng vẫn còn chưa xuất quan như cũ.

Hiển nhiên, lần này các nàng ở bên trong Thiên Đạo Tháp đạt được cơ duyên không nhỏ, muốn luyện hóa, cũng cần một khoảng thời gian.

Ngược lại là Thạch Anh, là người đầu tiên xuất quan.

Mà tu vi của nàng, đã từ cảnh giới Thiên Tiên cửu phẩm, nhảy lên trở thành Chân Tiên.

Đương nhiên, trong lòng Sở Cuồng Nhân cũng hiểu rõ, đây chỉ là tu vi của Thạch Anh, còn về tồn tại dưới lớp da của Thạch Anh kia, tu vi chân chính chỉ cao hơn chứ không hề thấp hơn!

“Thủ tịch, rốt cuộc ngươi cũng xuất quan.”

Thạch Anh nhìn Sở Cuồng Nhân, tiến lên nghênh đón, trên mặt đầy vẻ tươi cười: “Thủ tịch, ta đã đột phá đến cảnh giới Chân Tiên rồi.”

Nàng cười giống như một hài tử muốn được tán dương.

“Ừm, rất tuyệt, chúc mừng.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, đơn giản khen đối phương một hai câu, ngay sau đó nói: “Thạch Anh, hai ngày nữa ta muốn đi một chuyến đến đại lục Hoàng Kim, ngươi cùng đi với ta đi.”

“Hả? Nhưng Lam Vũ, Phù âm các nàng còn chưa xuất quan mà.”

“Không sao, ta sẽ để lại phân thân để chăm sóc bọn họ, đi đại lục Hoàng Kim, chỉ cần hai người chúng ta là đủ rồi.”

Sở Cuồng Nhân cũng không yên tâm để nhân tố không yên ổn như Thạch Anh ở lại bên cạnh đám người Lam Vũ, hắn muốn đích thân mang theo nàng ta ở bên người.

Hắn tin tưởng, tồn tại dưới lớp da kia của Thạch Anh, cũng đang vô cùng vui mừng.

Mà Thạch Anh nghe được lời nói của Sở Cuồng Nhân, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

Chỉ có hai người là nàng và Sở Cuồng Nhân thôi sao?

Chỉ có hai người?

Chỉ cần ngẫm nghĩ một chút, Thạch Anh liền có chút kích động, liền vội vàng gật đầu: “Được được, thủ tịch, tất cả nghe theo ngươi.”

Sở Cuồng Nhân hơi gật đầu.

Sau đó, hắn nhìn về phía cách đó không xa, cảm nhận được ở nơi đó, có một lượng lớn khí tức Thần Ma hội tụ.

Thần Ma chi khí này, vô cùng hỗn tạp.

Lôi đình, hỏa diễm, dòng nước, ngũ hành……

Các loại khí tức đều có.

Tuy rằng đều là Hậu Thiên Thần Ma chi khí, nhưng tụ lại thành một khối, luồng khí tức khổng lồ kia, vẫn khiến cho người ta có cảm giác hít thở không thông.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân sâu thẳm: "Cũng đã sắp tập hợp đầy đủ rồi sao?"

…………

Một ngày này, trời trong nắng ấm, ánh mặt trời vừa phải.

Nhưng ở trong một dãy núi, lại tràn ngập một loại khí tức vô cùng ngưng trọng.

Chỉ thấy bên trong dãy núi, một đám Hậu Thiên Thần Ma thể tập trung lại thành một nhóm, Thần Ma chi khí tràn ngập thiên địa, trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ ngưng trọng.

Bởi vì bọn họ đã quá rõ ràng, hôm nay là buổi lễ lớn của Thần Ma nhất mạch bọn họ.

Đối bọn họ mà nói, ngày hôm nay, bọn họ chờ mong đã lâu!

Bên trong dãy núi, một cái đài cao đứng sừng sững.

Mà ở trên đài cao, một thân ảnh màu đen ngang nhiên mà đứng, trên người tràn ngập một luồng sức mạnh hư vô bá đạo, tràn đầy sự áp bức.

Người này, chính là Tuyệt Vô Thần!

Lúc này, hắn đang chờ đợi một người.

Một người đóng vai trò quyết định, tác động đến Thần Ma nhất mạch trong tương lai!

Cách đó không xa.

Diệp Trúc là khách nhân của Thần Ma nhất mạch, cũng ở trong đám người, chuẩn bị chứng kiến thời khắc lịch sử này.

Nhìn một đám người có Hậu Thiên Thần Ma thể ở bốn phía, hắn không khỏi có chút cảm khái: “Thần Ma nhất mạch này, có thể nói là người người như rồng, khó có thể tưởng tượng, nếu thế lực này trưởng thành, sẽ đạt tới trình độ cao cỡ nào, chỉ sợ so với thế lực bá chủ bên trong Tiên giới Tiên Cổ cũng không thua kém chút nào.”

Chỉ một kẻ có Hậu Thiên Thần Ma thể không tính là gì, nhiều nhất chỉ được xem như một thiên kiêu bình thường.

Nhưng mà, một đám Thần Ma thể tụ lại một chỗ như này, sức mạnh liền vô cùng kinh khủng.

Ngay lúc Diệp Trúc đang cảm khái.

Đùng! !

Ở phía chân trời, đột nhiên có Thần Ma chi khí hắc bạch đan xen, một luồng sức mạnh sinh tử vô cùng kinh khủng quấn lấy nhau hình thành một bức Sinh Tử Đồ to lớn!

Sinh Tử Đồ bao trùm bầu trời, hoành không mà đến!

Mà ở phía trên Sinh Tử Đồ, có một thân ảnh bạch y siêu phàm đang đứng, trong lúc giơ tay nhấc chân, khiến nhật nguyệt thất sắc, thoát tục như tiên!

Đó chính là Sở Cuồng Nhân.

Không ít tu sĩ của Hậu Thiên Thần Ma lần đầu tiên nhìn thấy vị vương tương lai của bọn.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của mọi người đều tràn đầy vẻ tò mò.

Một ít nữ tu Thần Ma nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

“Tiểu ca ca này lớn lên cũng quá đẹp đi.”

“Đúng vậy, để hắn làm vương, có lẽ cũng không tệ lắm, nếu như mỗi ngày đều được nhìn ngắm gương mặt này, ta cảm thấy có thể sống thọ thêm mấy năm.”

Mà một ít người nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, thì lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Trong đầu bọn họ không tự chủ mà hiện ra đủ loại tin đồn có liên quan đến Sở Cuồng Nhân, đang cân nhắc khả năng làm vương của đối phương.

Chẳng qua, Sở Cuồng Nhân có trở thành Thần Ma Chi Vương hay không, cũng không phải dựa vào cân nhắc của bọn họ.

Mấu chốt chính là, ở chỗ Tuyệt Vô Thần.

Sinh Tử Đồ từ từ rơi xuống, khiến không ít người cảm nhận được một luồng áp lực cực lớn.

Mà Tuyệt Vô Thần đứng ở trên đài cao, không nhúc nhích tí nào.

Đùng!

Mũi chân Sở Cuồng Nhân dừng ở trên đài cao, toàn bộ đài cao vì vậy mà chấn động, trực tiếp bị chia năm xẻ bảy!

Tuyệt Vô Thần thấy một màn như vậy, thản nhiên nói: “Đài cao này, ta hao phí không ít tiên kim bỏ ra vài ngày để dựng lên, cho dù ngươi có là Thần Ma Chi Vương, thì cũng phải bồi thường cho ta.”

Sở Cuồng Nhân: …………

Chương 1391 - Trận chiến với Tuyệt Vô Thần, tự tin lên, rồi cũng bị đè ép thôi

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: “Nghe nói Côn Luân Tiên Đình có một tòa Trảm Tiên đài, tương lai, ta lấy cái đó bồi thường cho ngươi!”

Trảm Tiên đài, đây là một món chí bảo của Côn Luân Tiên Đình, tự xưng có thể Trảm Thiên Hạ Vạn Tiên, vô cùng cường đại.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại giống như xem vật này là một vật trong lòng bàn tay.

Phần khí phách này, khiến người ta lau mắt mà nhìn.

Sự cuồng vọng này, khiến không ít thiên kiêu Tiên Đình đang âm thầm quan sát, nghiến răng nghiến lợi!

“Móa, hắn xem Trảm Tiên đài là cái gì chứ? Muốn lấy liền lấy sao?”

“Thật là quá làm càn!”

“Hừ, thiếu ngự của Côn Luân Tiên Đình ta còn chưa chính thức hiện thế, chờ thiếu ngự ta ra tay, nhất định sẽ giáo huấn hắn một trận.”

Đối với việc rất nhiều thiên kiêu, đại năng đang âm thầm quan sát, Sở Cuồng Nhân, Tuyệt Vô Thần cũng không để ở trong lòng.

Tuyệt Vô Thần nghe được Sở Cuồng Nhân muốn dùng Trảm Tiên đài để bồi thường cho chính mình, hai mắt lập tức sáng ngời: “Một lời đã định!”

“Tự nhiên!”

“Vậy thì, nếu ngươi đã đến đây rồi, liền bắt đầu nghi thức lên ngôi này đi.”

Tuyệt Vô Thần không nói hai lời, trực tiếp lấy ra một vương quan.

Vương quan được ngưng tụ từ Thần Ma chi khí, mặt trên tuyên khắc vô số đạo văn phù văn huyền diệu, cho người ta một loại cảm giác cực kỳ huyền ảo.

Lần đầu tiên nhìn thấy chiếc vương quan này, Sở Cuồng Nhân cảm thấy Thần Ma thể của bản thân lại có chút rung động.

Dường như, vô cùng khát vọng đối với vương quan này.

“Đây chính là Thần Ma Chi Quan sao?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

“Chính là Thần Ma Chi Quan do Hư Vô đại nhân chế tạo thành!”

Tuyệt Vô Thần nhìn Thần Ma Chi Quan, trong mắt toát ra vẻ sùng bái và kính sợ.

Những Hậu Thiên Thần Ma khác cũng giống như vậy, mắt đầy vẻ cuồng nhiệt!

Sở Cuồng Nhân nhìn Thần Ma Chi Quan, liền để Tiểu Ái bắt đầu phân tích.

“Báo cáo, cá thể tên là Thần Ma Chi Quan ẩn chứa một lượng lớn Thần Ma chi khí, Thần Ma chi khí này trải qua tinh luyện mà thành, mặt ngoài vương quan còn được khắc loại hình phù văn tăng phúc……”

Khi phân tích càng sâu, Sở Cuồng Nhân phát hiện Thần Ma Chi Quan này quả thật bất phàm.

Đây là một món, Đại La khí!

Đứng đầu nhất Đại La khí.

Tuy rằng một món Đại La khí đối với Sở Cuồng Nhân mà nói cũng không tính là cái gì, dù sao trong tay hắn cũng có một Hợp Đạo khí là Đại Hoang Kích, Tiên Thiên chí bảo bản nguyên là Diệt Thế Hắc Liên.

Hắn thật sự coi trọng, là tính trưởng thành của Thần Ma Chi Quan này.

Vật ấy, có thể trưởng thành cùng với Thần Ma thể, là vũ khí thích hợp nhất để Thần Ma thể sử dụng.

“Người có thể luyện chế ra Thần Ma Chi Quan này, hiểu biết đối với Thần Ma thể nhất định đã đạt tới cấp độ cực kỳ sâu sắc, Hư Vô, một trong bảy người có Thần Ma thể, thật là khiến người ta tò mò mà.”

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ đến.

“Đánh bại ta, thu hoạch Thần Ma Chi Quan, ngươi chính là, vương của chúng ta! !”

Tuyệt Vô Thần bước ra một bước, Thần Ma chi khí phóng lên trời cao, điên cuồng tàn sát bừa bãi ở trên hư không, vô cùng bá đạo!

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, Thần Ma chi khí cũng phun trào ra, cùng với luồng sức mạnh hư vô kia ầm ầm va chạm vào một chỗ, đài cao ở dưới chân hai người, ầm ầm vỡ nát! !

Tòa đài cao này được cố ý dựng lên vì nghi thức lên ngôi của Thần Ma nhất mạch, lại không có cách nào chứng kiến được một khắc cuối cùng của nghi thức.

Lãng phí không ít tài liệu tiên kim hiếm có.

Nhưng mà Tuyệt Vô Thần cũng không đau lòng, giờ phút này hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt toát ra chiến ý nóng rực.

Dù biết rằng bản thân mình không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

Trận chiến này, hắn cũng muốn dùng toàn lực để ứng phó!

Chỉ có ở trước mặt toàn bộ tu sĩ Hậu Thiên Thần Ma, hoàn toàn đánh bại hắn, Sở Cuồng Nhân mới đủ khiến cho mọi người tâm phục khẩu phục, thừa nhận hắn có tư cách làm vương!

Hắn muốn dùng bản thân, xem như bàn đạp, để cho Sở Cuồng Nhân bước lên vương vị!

“Hư không diệt!”

Thần Ma chi khí của Tuyệt Vô Thần điên cuồng phun trào ở trên không trung, xé rách hư không, nghiền áp về phía Sở Cuồng Nhân!

Sở Cuồng Nhân sừng sững đứng yên tại chỗ.

Sinh tử chi ý lưu chuyển ở quanh người, sức mạnh hư vô hoàn toàn không có cách nào ăn mòn một phân một hào trên người hắn.

“Hư Vô Chi Quang!”

Tuyệt Vô Thần, lần thứ hai thúc giục Thần Ma chi khí, một đạo thần quang u ám phá không, xuyên thủng hư không!

“m Dương Sinh Tử Đồ!”

Quanh người Sở Cuồng Nhân, Sinh Tử Đồ hiện lên, dễ dàng ngăn cản thần quang.

“Hư Vô Chi Kiếp!”

Tuyệt Vô Thần mở ra một cái kết giới trong suốt, ở trong đó, trộn lẫn từng đạo sức mạnh hư vô, khiến vạn vật tan biến trong hư không!

Sở Cuồng Nhân vẫn không chút sứt mẻ như cũ.

Sinh Tử Đồ lưu chuyển, tiên huy cuồn cuộn nở rộ, sức mạnh hư vô kia chỉ có thể thổi bay một góc áo của hắn.

Tu sĩ Thần Ma bốn phía thấy một màn như vậy, không khỏi âm thầm líu lưỡi.

Mà một ít tu sĩ chưa từng gặp qua Sở Cuồng Nhân, đồng tử run rẩy, vẻ mặt đầy hoảng sợ!

“Không thể nào, Sở Cuồng Nhân mạnh như vậy sao? !”

“Đòn tấn công của Vô Thần đại ca, lại không có chút tác dụng nào đối với hắn? !”

“Chuyện này không khỏi cũng vượt quá xa quy tắc bình thường rồi!”

Cũng chỉ có mấy người Lẫm Thu, Minh Dật Phong, và Yên Vân coi như vẫn ổn.

Bọn họ nhìn thấy một trận chiến giữa Sở Cuồng Nhân và Sơn Quỷ thần tử, đã biết đối phương cường đại.

“Chẳng qua, mặc kệ nhìn bao nhiêu lần, vẫn nhịn không được mà cảm khái, loại cường đại này, thật không hổ danh là kẻ được mọi người gọi là quái vật!"

Yên Vân cảm khái nói.

"Vương, là tuyệt đối vô địch!"

Trong mắt mọi người, Minh Dật Phong kiệt ngạo khó thuần nhất, lúc này nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lại mang theo vẻ cuồng nhiệt xưa nay chưa từng có.

Hiện tại, không thể nghi ngờ, hắn chính là bề tôi trung thành nhất của Sở Cuồng Nhân.

Tuyệt Vô Thần nhìn Sở Cuồng Nhân, nhìn đối phương trong lúc giơ tay nhấc chân liền dễ dàng đánh tan công kích của mình, nếu nói trong lòng không có chút nào không cam lòng thất bại là không có khả năng.

Dù sao, hắn cũng là một yêu nghiệt tuyệt đỉnh, cũng có ngạo khí!

"Sở Cuồng Nhân, còn có một chiêu này!"

Tuyệt Vô Thần hít sâu một hơi, thúc giục Thần Ma chi khí đến mức cực hạn.

Một đạo Thần Ma khí trụ phóng lên cao, sức mạnh tiêu tán ra, khiến vạn vật bốn phía hóa thành tro tàn!

"Hư Vô Quyết, Thiên Địa Hư Ảo!"

Đây là chiêu thức cường đại nhất của Tuyệt Vô Thần.

Nếu thi triển, thiên địa vạn vật, trong một khoảnh khắc sẽ hóa thành hư vô!

Luồng sức mạnh kia, khiến sắc mặt không ít thiên kiêu ngưng trọng.

Bọn họ cảm giác, bên trong luồng Thần Ma chi khí bàng bạc kia, chỉ cần rút ra một đạo cũng đủ để giết chết bọn họ.

Mà hiện tại, luồng Thần Ma chi khí này lại mênh mông cuồn cuộn, sau khi phóng lên tận trời, lại từ trong hư không trào ra, toàn bộ bay về phía Sở Cuồng Nhân!

Một kích này, trừ phi là yêu nghiệt tuyệt đỉnh!

Nếu không, cho dù là yêu nghiệt tới ngăn chặn cũng phải lâm vào tình cảnh cửu tử nhất sinh!

“Chư Giới Sinh Tử Luân! !”

Sở Cuồng Nhân giơ tay ra, thần sinh ánh sáng, ma tử chi khí, hai luồng sức mạnh hoàn toàn khác biệt ở trên hư không hội tụ thành một sinh tử luân tràn ngập tiên huy vô tận!

Sinh Tử Luân Chuyển, phá diệt chư giới!

Đùng!

Sức mạnh sinh tử va chạm với sức mạnh hư vô muốn hóa thiên địa thành hư ảo, khiến khắp nơi sụp đổ, thiên địa vỡ nát! !

Bốn phía hiện lên bụi mù cuồn cuộn, che lấp trời đất!

Năng lượng như nước lũ vô tận, không chút kiêng kỵ mà trùng kích khắp nơi!

Rất nhiều tu sĩ Thần Ma sắc mặt khẽ biến.

Lúc này, kiếm khí vô tận quét ra, hai tòa kiếm hải đồng thời hiện lên, ngăn cản sức mạnh trùng kích doạ người kia cho mọi người.

Trong đó, có một tòa kiếm hải là do Diệp Trúc thi triển.

Hắn nhìn cách đó không xa, một tòa kiếm hải khác do phân thân của Sở Cuồng Nhân thi triển, không khỏi lắc đầu cảm khái: “Chỉ là một phân thân này, ta nhất định không phải là đối thủ.”

“Tự tin lên, dù gì cũng bị đè ép thôi.”

Minh Dật Phong ở một bên từ tốn nói.

Khóe miệng Diệp Trúc co giật một chút chút, thật muốn nhanh chóng xóa bỏ Kiếm Hải!

Năng lượng bị khuấy động, dần dần tiêu tán.

Bụi mù vô tận, cũng đã tiêu tán.

Trong thiên địa, quay về vẻ vốn có!

Mà mọi người dõi mắt nhìn theo, chỉ nhìn thấy hai thân ảnh một đen một trắng, giống như hai thái cực đứng sừng sững.

Lúc này, khí tức của Tuyệt Vô Thần uể oải, bị năng lượng trùng kích có chút chật vật.

Mà trái lại, Sở Cuồng Nhân vẫn mây trôi nước chảy, bạch y vẫn không dính bụi trần như cũ, siêu phàm thoát tục, phong thái rung động lòng người!

Ai mạnh ai yếu, cao thấp liền biết!

Chương 1392 - Lên ngôi thành vương, ý tưởng điên cuồng, Tiên Thiên Hỗn Độn chi khí

Trong bụi mù huyên náo, có hai người đứng sừng sững.

Một người khí tức uể oải, thân hình chật vật, một người vân đạm phong khinh, bạch y siêu phàm.

Tuyệt Vô Thần, Sở Cuồng Nhân, hai người cao thấp liền biết!

Không ít tu sĩ Thần Ma thấy một màn như vậy, không khỏi có chút trầm mặc.

Tuyệt Vô Thần là người mạnh nhất trong đám tu sĩ Thần Ma bọn họ, nhưng đối phương đến việc làm Sở Cuồng Nhân bị thương tổn cũng không làm được!

Có thể thấy thực lực của Sở Cuồng Nhân kinh khủng đến chừng nào.

“Không nghĩ tới, vậy mà chênh lệch lại lớn như vậy.”

Tuyệt Vô Thần nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt có chút phức tạp.

Thua ở trong tay Sở Cuồng Nhân, hắn sớm đã đoán trước, mà đây cũng là kết quả mà hắn muốn thấy.

Đối phương đã đạp lên trên hắn, giành được sự tán thành của tất cả tu sĩ Thần Ma.

Chẳng qua, hắn không nghĩ tới, chênh lệch giữa bản thân cùng với Sở Cuồng Nhân lại lớn đến mức như thế này, chuyện này hoặc ít hoặc nhiều làm hắn có loại cảm giác thất bại.

Dường như Sở Cuồng Nhân cảm nhận được cảm xúc của đối phương, khoanh tay mà đứng, thản nhiên nói: “Bại dưới vương của ngươi, chuyện này không đáng xấu hổ, bại dưới tay Sở Cuồng Nhân, càng là chuyện khiến ngươi vinh quang cả đời!”

Nghe được lời này, tâm thần của không ít người liền chấn động.

Phải là nhân tài cuồng vọng đến cỡ nào mới dám nói ra những lời như vậy!

Thất bại trong tay hắn, là một loại vinh quang!

Bởi vì, không ít thiên kiêu đến tư cách giáo thủ với hắn cũng không có.

Tuyệt Vô Thần hít một hơi thật sâu, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt toát ra một tia chờ mong.

Hắn muốn nhìn một chút, nam nhân này sẽ đưa Thần Ma nhất mạch đến độ cao như thế nào!

Tuyệt Vô Thần cầm lấy Thần Ma chi quan, quỳ một gối xuống đất, hai tay dâng vương quan lên.

“Vương của ta, từ nay về sau, Thần Ma nhất mạch, liền xem ngươi như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, ý chí của ngươi, chính là ý chí của Thần Ma, địch nhân của ngươi, chính là địch nhân của Thần Ma!”

“Chúng ta dâng hiến toàn bộ thể xác và tinh thần cho ngươi!”

Những tu sĩ Hậu Thiên Thần Ma còn lại cũng đều quỳ xuống trước mặt Sở Cuồng Nhân, cung nghênh Vương giả!

“Bái kiến ngô vương!”

“Bái kiến ngô vương!”

Một ngày này, Thần Ma quỳ cúi, Vương giả đăng vị!

“Sở Cuồng Nhân có được thế lực này, liền giống như hổ mọc thêm cánh!”

“Có thế lực này, tương lai Sở Cuồng Nhân chỉ cần vung tay hô một tiếng, hoàn toàn có thể thành lập một thế lực vô cùng cường đại!”

“Đúng vậy, cho dù là chống lại với thế lực bá chủ là Tiên Đình, cũng không phải không có khả năng!”

Vô số tu sĩ âm thầm nhìn trộm thấy thế, tuy đã sớm biết sẽ có kết quả như vậy, nhưng trong mắt vẫn không nhịn được mà toát ra vẻ khiếp sợ như cũ.

Sở Cuồng Nhân nhìn Thần Ma chi quan trước mắt, liền cầm lấy.

Một đạo Thần Ma chi khí từ bên trong vương miện kia tự động tiến vào trong thân thể hắn, từ nơi sâu thẳm, hắn cảm thấy bản thân và chiếc vương quan này có nhiều mối liên hệ.

Vương quan này, đã tự động nhận hắn làm chủ.

Nghi thức lên ngôi Thần Ma, đến đây liền hạ màn.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân để cho các tu sĩ Thần Ma tự do hoạt động, cũng không có khác biệt quá lớn so với trước kia.

Mấy ngày sau.

Một chiếc chiến thuyền lao nhanh về phía đại lục Hoàng Kim trong Tử Vi Tinh.

Trên chiến thuyền, chỉ có hai người.

Là Sở Cuồng Nhân, cùng với Thạch Anh.

“Hy vọng lần này tiến đến đại lục Hoàng Kim, tất cả đều thuận lợi, cũng không biết gần đây tình hình của Hồng Hoa như thế nào……”

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ đến.

Hắn không nghĩ nhiều nữa, lấy ra một ít tinh huyết bắt đầu nghiên cứu.

Tinh huyết này, đều là của đám người Tuyệt Vô Thần.

Mà sở dĩ hắn lấy những giọt tinh huyết này, tất nhiên là vì muốn nghiên cứu thể chất của Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch.

Các loại thuộc tính của Hậu Thiên Thần Ma thể này, đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, là tư liệu sống tuyệt hảo để nghiên cứu, thậm chí trong đầu hắn còn có một ý tưởng vô cùng lớn mật.

Hắn muốn, biến Hậu Thiên thành Tiên Thiên!

Chuyển hóa tất cả Hậu Thiên Thần Ma thể này thành thể chất Hỗn Độn Thần Ma chân chính!

Không thể không nói, đây là một ý tưởng lớn mật và điên cuồng, Hỗn Độn Thần Ma thể hiếm đến mức nào?

Có thể xuất hiện nhiều Hậu Thiên Thần Ma thể như vậy đã là chuyện cực kỳ không dễ, mà Sở Cuồng Nhân, cư nhiên còn muốn biến Hậu Thiên thành Tiên Thiên!

Chuyển hóa tất cả Hậu Thiên Thần Ma thể thành Tiên Thiên Thần Ma thể chân chính!

Cho dù là người sáng tạo Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch là Hư Vô, chỉ sợ cũng không dám có loại ý tưởng làm cho người ta sợ hãi như thế này!

Bởi vì cho dù là Hư Vô, cũng cho rằng đây là một chuyện không có khả năng.

Nhưng đối với kẻ nắm giữ Thể Chất Chi Thư, đối với Sở Cuồng

Nhân am hiểu nghiên cứu các loại thể chất mà nói, chuyện này, không phải là không có khả năng!

“Báo cáo, Hậu Thiên Thần Ma thể sở hữu một lượng lớn Thần Ma chi khí, nhưng tỷ lệ của các loại Thần Ma chi khí này không đồng đều, trong đó, Tuyệt Vô Thần là xuất sắc nhất, có thể so sánh với Tiên Thiên Thần Ma thể.”

Giọng nói của Tiểu Ái vang lên ở trong đầu.

“Có thể so sánh với Tiên Thiên Thần Ma chân chính thể, Hậu Thiên Thần Ma này, có khiếm khuyết gì?”

Sở Cuồng Nhân lại hỏi lần nữa.

“Báo cáo, một loại năng lượng vô cùng hiếm thấy, đại năng bên trong vũ trụ gọi là, Tiên Thiên Hỗn Độn chi khí!”

Tiểu Ái liên kết với ý thức của vũ trụ, tìm kiếm đáp án mà Sở Cuồng Nhân mong muốn.

“Tiên Thiên Hỗn Độn chi khí, có thể tìm được nó ở đâu?”

“Tiên Thiên Hỗn Độn chi khí, tự sinh ra bên trong hỗn độn, hiện tại sau khi vũ trụ này tự khai mở, Tiên Thiên Hỗn Độn chi khí, đã tiêu tán vô số năm, chỉ ở bên trong thai nhi trong cơ thể người mẹ, mới có tỷ lệ sinh ra cực kỳ nhỏ bé, hoặc là, khả năng còn còn sót lại ở trên người một ít Tiên Thiên Thần Ma.”

Tiểu Ái tiếp tục nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, lâm vào trầm ngâm một lúc.

Tạo ra Tiên Thiên Hỗn Độn chi khí từ trong bụng mẹ, loại tỷ lệ này, nói là một phần một nghìn tỷ cũng không quá.

Về phần Tiên Thiên Thần Ma, sau khi Hỗn Độn khai mở, nhóm Tiên Thiên Thần Ma tồn tại trong hỗn độn cũng dần dần biến mất trong dòng sông lịch sử, muốn tìm kiếm bọn họ, cũng không hề dễ hơn việc trước.

“Chờ một chút, Tiên Thiên Hỗn Độn chi khí, thứ này, ta có!”

“Hơn nữa, còn là một đống lớn!”

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên loé lên một ý nghĩ, nghĩ tới cái gì đó.

Hiện tại thế giới tùy thân của hắn đang đứng ở giai đoạn sáng lập thiên địa sơ cấp, có một lượng lớn Tiên Thiên Hỗn Độn chi khí còn chưa tiêu tán.

Hỗn Độn chi khí này, nếu có thể thu thập đươc, vừa lúc cung cấp một trợ lực thật lớn cho kế hoạch biến Hậu Thiên thành tiên thiên của hắn!

Sở Cuồng Nhân càng nghĩ càng hưng phấn.

Nhưng sau đó, hắn dần dần bình tĩnh lại.

Muốn từ thế giới tùy thân lấy ra Tiên Thiên Hỗn Độn chi khí, là một chuyện vô cùng khó khăn ở thế gian.

Quy tắc của vũ trụ, không dễ dàng cho phép một vật từ vũ trụ khác dễ dàng tiến vào.

Đặc biệt là loại đồ vật như Tiên Thiên Hỗn Độn chi khí này.

Hắn có thể vận dụng một phần nhỏ sức mạnh vũ trụ, đã là việc vô cùng không dễ dàng.

Lấy ra một món đồ khác từ thế giới tùy thân, điều này sẽ phải chờ đến khi tu vi của hắn tiến thêm một bước nữa.

Nhưng, ít nhất đã có phương hướng.

Sở Cuồng Nhân tin tưởng, có một ngày bản thân tuyệt đối có thể hoàn thành kế hoạch biến Hậu Thiên thành tiên thiên to lớn này!

“Hiện tại, trước tiên phải nghĩ cách nhanh chóng thu thập một ít Tiên Thiên Hỗn Độn chi khí bên trong thế giới tùy thân lại.”

Đối với chủ nhân của thế giới tùy thân như hắn mà nói, cũng không được tính là quá khó khăn.

Sau khi tiến vào thế giới tùy thân một phen, Sở Cuồng Nhân liền trở về thể xác, lấy Thần Ma Chi Quan ra.

Trên đường đi tới đại lục Hoàng Kim, hắn tính toán trước tiên luyện hóa vật này một phen.

Mà ngay tại thời điểm hắn luyện hóa, một luồng sức mạnh đột nhiên kéo ý thức của hắn vào bên trong một không gian hư vô.

Một mảng u ám, chỉ có ý thức Sở Cuồng Nhân đang quanh quẩn.

Lúc này.

Một thứ thật lớn, giống như quả trứng xuất hiện ở trước mặt hắn.

Quả trứng này, lơ lửng ở giữa không trung, quanh người tràn ngập một luồng khí tức quỷ quyệt, phía trên có đạo văn trộn lẫn, vô cùng huyền ảo.

Trong mơ hồ, một luồng khí tức có chút quen thuộc với Sở Cuồng Nhân, lan tỏa ra.

Chương 1393 - Gặp mặt Hư Vô, Hư Không Chi Noãn, uy hiếp của vũ trụ

Sở Cuồng Nhân nhìn quả trứng phủ đầy vô số đạo văn trong hư không kia, dường như cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng quen thuộc ở trong đó.

Luồng khí tức kia, gặp qua ở nơi nào?

Sở Cuồng Nhân lâm vào trong suy tư.

Sau đó, hắn nghĩ tới.

"Đạo hắc khí cảm nhận được trên người Thanh Khâu Hồ Vương!"

Lúc ở Thanh Khâu, hắn từng trị liệu cho Thanh Khâu Hồ Vương lâm vào trạng thái điên loạn, mà làm đối phương lâm vào điên loạn, là một đạo hắc khí có ý chí quỷ quyệt!

Hiện tại, đạo hắc khí kia, ở trong cơ thể hắn!

Quả trứng trước mắt này, liền ẩn chứa một loại khí tức tương tự với hắc khí kia.

"Hắc khí kia, ẩn chứa một loại bản nguyên vũ trụ nào đó, vượt qua tất cả vật chất đã biết ở thế giới này, quả trứng này, tại sao lại có khí tức tương tự với hắc khí?"

"Tiểu Ái, phân tích một chút."

"Báo cáo, vật này cũng không phải là thực thể, mà chính là hình chiếu của một ý thức nào đó, không có cách nào phân tích."

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, khẽ gật đầu, cũng không cảm thấy quá ngoài ý muốn.

Sau đó, chỉ thấy quả trứng trước mắt biến mất không thấy gì nữa.

Trong hư không, bỗng nhiên có từng đợt tiên huy lưu chuyển, một luồng khí tức vô cùng bá đạo hiển ra.

Bên trong tiên huy, có một thân ảnh màu xám tro từ từ đi ra.

Người tới có một mái tóc dài màu trắng, khuôn mặt tuấn dật, mày kiếm mắt sáng, người mặc trường bào màu xám, gương mặt mộc mạc, nhưng trên người lại có một luồng bá khí tuyệt thế không cách nào coi nhẹ!

Bá khí này, không phải Đế Vương chi khí, không phải kiêu hùng chi khí!

Mà chính là một luồng bá khí hủy diệt, muốn biến vạn vật trong thiên địa, hóa thành hư ảo.

Loại khí tức bá đạo này, Sở Cuồng Nhân chỉ từng thấy qua ở trên người Tuyệt Vô Thần, mà người trước mắt này, còn phải cường đại hơn Tuyệt Vô Thần rất nhiều lần.

"Hư Vô!"

Sở Cuồng Nhân nói ra tên của người trước mắt này.

Chính là một trong bảy người có Thần Ma thể khác, Hư Vô!

Bên trong đạo văn xen lẫn tiên huy, một vương tọa xuất hiện, Hư Vô ngồi ở phía trên vương tọa, ở trên cao nhìn Sở Cuồng Nhân.

Một luồng khí tức bá đạo vô cùng kinh khủng, không ngừng nghiền ép hắn.

"Ha, vừa mới gặp mặt đã làm ra chuyện như vậy, thật là không thân thiện."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, tâm niệm chuyển động, một vương tọa cũng xuất hiện ở giữa không trung, cao ngang với Hư Vô, bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, lúc xuất hiện lại, đã ngồi ở phía trên vương tọa.

Một luồng khí tức bá đạo, cũng ầm ầm bạo phát!

Nếu như nói, khí tức của Hư Vô là hủy diệt tất cả, biến thiên địa thành hư vô, thì Sở Cuồng Nhân, chính là kẻ nắm giữ sinh tử, chúa tể vạn linh!

Hai toà vương tọa, hai Thần Ma thể đỉnh phong, hai luồng khí tức bá đạo!

Một người là kẻ sáng tạo ra Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch, một người là Vương đương nhiệm của Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch, rốt cục cũng gặp mặt ở mảnh hư không này.

"Ngươi còn bình tĩnh hơn so với tưởng tượng của ta, mà lại có thể nhanh chóng hiểu rõ bản chất của mảnh hư không này như vậy, rất tốt."

Hư Vô thu liễm bá khí, nhìn Sở Cuồng Nhân, lộ ra vẻ tán thưởng.

Sở Cuồng Nhân ngồi ở phía trên vương tọa, nhìn Hư Vô, thần sắc bình tĩnh: "Tùy tiện tiến vào không gian ý thức của ta, còn xây dựng ra loại cảnh tượng này, ngươi, là đang khiêu khích ta sao?"

Hắn vừa đến mảnh hư không này liền biết.

Nơi này không phải nơi nào khác, mà chính là không gian ý thức của mình!

Không phải ý thức của hắn bị Hư Vô kéo vào hư không này, mà chính là ý thức của Hư Vô tiến vào không gian ý chí của hắn, cũng xây dựng ra vùng hư không này.

Đùng! !

Khi lời nói của Sở Cuồng Nhân thốt ra, hư không bốn phía ầm ầm sụp đổ!

Tiên huy sinh tử vô cùng vô tận tràn ngập thiên địa, hình thành một bức Sinh Tử Đồ, hoàn toàn bao phủ Hư Vô ở bên trong.

Chỉ cần Hư Vô không cho hắn một đáp án hài lòng, vậy thì, ý thức của Sở Cuồng Nhân, sẽ hoàn toàn tiêu diệt đối phương ở chỗ này!

Nơi này, là không gian ý thức của hắn, tất nhiên hắn chính là chúa tể!

"Ha, Thần Ma Chi Vương tôn kính, là ta mạo phạm."

Hư Vô đi xuống vương tọa, hơi cúi đầu.

"Đừng bày ra bộ dạng này, là người sáng tạo ra Hậu Thiên Thần Ma, Vương như ta, trong mắt ngươi, có lẽ cũng chỉ là người có cũng được mà không có cũng không sao."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

"Không, ngươi không giống vậy."

Hư Vô nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra một tia hỏa nhiệt.

Sở Cuồng Nhân cau mày.

Hư Vô này, chẳng lẽ lại có đam mê đặc biệt gì đó chứ?

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi có chút nổi da gà.

"Ngươi là kẻ nắm giữu Thần Ma thể đỉnh phong, sớm hay muộn cũng có một ngày sẽ đứng ở độ cao ngang bằng chúng ta, thậm chí còn vượt trội hơn! Hơn nữa, ở trên người của ngươi, mang theo hi vọng!"

Hi vọng?

Sở Cuồng Nhân càng ngày càng không hiểu rõ ý tứ của Hư Vô.

Nhưng mà, hắn cũng không hỏi, chờ Hư Vô nói ra.

"Qủa trứng vừa rồi, ngươi cần phải thấy được, đó là một vật thật sự tồn tại, đó là uy hiếp lớn nhất của vũ trụ này, ta gọi là, Hư Không Chi Noãn!"

"Hư Không Chi Noãn, không chỉ có một quả kia, bọn họ tồn tại ở trong hư không, không rõ số lượng, không rõ sức mạnh, khi nào trứng nở cũng không biết rõ, nhưng không thể nghi ngờ, đây tuyệt đối là tồn tại mang đến hủy diệt đối với vũ trụ này, mà sức mạnh của bọn họ, vượt qua tất cả các đạo đã biết trong vũ trụ này."

"Vốn dĩ, ta cũng không có lòng tin quá lớn đối với việc chống lại những tồn tại này, cho đến khi ngươi xuất hiện."

Hư Vô nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt nóng bỏng.

"Trên người của ngươi ẩn chứa sức mạnh vượt qua vũ trụ này, sức mạnh như vậy, sẽ rất quan trọng trong việc đối phó với những Hư Không Chi Noãn này!"

Thì ra, đây chính là lý do vì sao Hư Vô nói mình không giống vậy.

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

"Cho nên, ngươi mới để cho ta làm Thần Ma Chi Vương này? !"

"Đúng."

"Những Hư Không Chi Noãn này đã nguy hiểm như vậy, vậy vì sao ngươi không thừa dịp bọn chúng còn chưa nở mà hủy diệt bọn họ?"

"Chuyện này rất khó, bởi vì những Hư Không Chi Noãn này tồn tại ở tầng sâu trong hư không!"

Tầng sâu trong hư không?

Hư không, cũng phân chia tầng thứ sao?

"Sau khi chúng ta đánh vỡ kết cấu không gian hiện có, liền có thể đi vào hư không, đối với rất nhiều tu sĩ mà nói, cũng không tính khó, nhưng, nếu dựa trên cơ sở này, lại một lần nữa đánh vỡ hư không, lấy được không gian, chính là cấp độ còn sâu hơn hư không! Tầng sâu hư không, rất khó đạt tới, trong vũ trụ có thể làm được chuyện này cũng chỉ có vài người, mà những Hư Không Chi Noãn này, tồn tại ở tầng sâu trong hư không."

"Những Hư Không Chi Noãn này, phân bố không đồng đều, không người nào biết được chúng có bao nhiêu, vũ trụ mênh mông, nếu muốn tìm ra toàn bộ, nói thì dễ hơn làm."

"Hơn nữa, bọn chúng còn đang được bảo vệ bởi một thế lực nào đó, cho dù là ta, cũng rất khó phá huỷ, chuyện ta có thể làm, chính là trước khi bọn chúng thật sự tạo thành nguy hiển đối với vũ trụ của chúng ta, tích cực chuẩn bị tất cả sức mạnh để chống lại, mà Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch, được ta tạo ra vì lý do này."

Hư Vô từ từ nói ra.

"Tiểu Ái, ngươi cảm thấy lời hắn nói, là thật hay là giả?"

"Báo cáo, câu chuyện tầng thứ hư không, quả thật là thật, còn về Hư Không Chi Noãn, thuộc về tồn tại không rõ."

"Đã hiểu."

Sở Cuồng Nhân nhìn Hư Vô, thản nhiên nói: "Ngươi gửi sợi ý chí này ở bên trong Thần Ma Chi Quan, chính là vì thông báo cho ta những chuyện này sao?"

"Đúng vậy, ta nghĩ, ngươi đã trở thành Thần Ma Chi Vương, hẳn phải biết những thứ này."

"Ta đã nói rồi, thiên hạ này không có bữa trưa miễn phí, vô duyên vô cớ đưa cho ta một thế lực, thì ra là muốn ta giúp đỡ chống cự lại Hư Không Chi Noãn này."

Nhưng mà, Thần Ma nhất mạch quả thật là một thế lực cường đại.

Nếu sau khi hoàn thành kế hoạch biến hậu thiên thành tiên thiên kia, thế lực này, không biết sẽ mạnh hơn gấp bao nhiêu lần.

Chương 1394 - Cơ duyên của n Hồng Hoa, truyền thừa của Hoàng Kim Cổ Long, Long Tam thái tử

Sở Cuồng Nhân và Hư Vô gặp mặt, đại năng trong vũ trụ không có người nào biết.

Mà sau lần gặp mặt này, Sở Cuồng Nhân càng tích cực thu thập Tiên Thiên Hỗn Độn chi khí trong thế giới tùy thân.

Không phải tất cả Hỗn Độn chi khí đều là Tiên Thiên Hỗn Độn chi khí, chỉ có Hỗn Độn chi khí cực kỳ tinh khiết mới có thể được gọi là Tiên Thiên Hỗn Độn khí, mặc dù những Hỗn Độn chi khí này có rất nhiều trong thế giới tùy thân của Sở Cuồng Nhân, nhưng mà, hắn vẫn phải bỏ ra một ít tâm tư, an bài thỏa đáng, nếu bị Thần Sơ phát hiện, không thèm dùng kiếm chém ra cho hắn nữa, thì hắn cũng chẳng biết đi đâu mà khóc.

"Những Tiên Thiên Hỗn Độn chi khí này chính là một lá bài tẩy của ta trong tương lai, để ta đối kháng với Tiên Đình thậm chí là Hư Không Chi Noãn kia!"

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Sau khi gặp mặt Hư Vô, hắn liền hoàn toàn luyện hóa Thần Ma Chi Quan.

Uy lực của Đại La khí này không tầm thường, có thể nói là trừ át chủ bài như Thời Không Bảo Giám, Diệt Thế Hắc Liên ở trong tay dạng Sở Cuồng Nhân, còn có Đại Hoang Kích, chính là món binh khí cường đại nhất.

Cho dù là Xích Huyết Kiếm, Xích Huyết Giáp cũng phải kém hơn một ít.

Không chỉ có như thế, Thần Ma Chi Quan này là vũ khí rất thích hợp để Thần Ma thể sử dụng, có tính trưởng thành rất mạnh.

Sở Cuồng Nhân, ngược lại cũng có chút chờ mong vào món bảo vật này.

Đại lục Hoàng Kim.

Trong dãy núi nào đó.

Một trận chém giết đang diễn ra, mà hai bên đang chém giết, theo thứ tự là một đám tu sĩ tay cầm các loại binh khí, bên còn lại là một nữ tử tay cầm trường thương màu đỏ!

Trường thương đỏ sậm trong tay nữ tử này vô cùng không tầm thường, phía trên có khắc đạo văn huyền diệu, đầu thương là một đầu rồng dữ tợn, lộ ra một luồng tà khí lạnh thấu xương.

Trường thương vung vẩy, từng đợt thương kình sắc bén bắn ra bốn phía, tiêu diệt khắp nơi.

Tu sĩ bốn phía bị trường thương trong tay nữ tử này càn quét, ào ào ngã xuống, mà dường như nữ tử cũng là càng giết càng tận hứng, trong mắt lộ ra tà quang huyết sắc, thần sắc dữ tợn.

"Giết, giết! !"

"Giết! !"

Nữ tử đâm ra một thương, sau lưng dường như hiện ra một long ảnh huyết sắc đang ngửa mặt lên trời mà gào thét.

Sau khi nàng giết hết tất cả tu sĩ vây công, dường như nữ tử còn chưa tận hứng, ánh mắt chuyển sang những người vây xem ở xung quanh, ánh mắt điên cuồng mà tàn nhẫn.

Một số thiên kiêu tự xưng là bất phàm va chạm với ánh mắt này, không khỏi run lẩy bẩy.

Giờ phút này, bọn họ lại có cảm giác bị Tử Thần nhìn chằm chằm, dường như một cái chớp mắt tiếp theo, thì sẽ đầu một nơi thân một nẻo!

"Không, không được!"

"Ta không thể bị mất khống chế!"

Nữ tử hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra vẻ giãy dụa, một lát sau mới áp chế tà quang trong mắt xuống.

Nhưng sát khí trên người nàng vẫn khiến những người xung quanh tránh không kịp.

"Lời đồn quả nhiên là thật, thật sự có Tu La Huyết Long tồn tại!"

Có người vây xem nuốt một ngụm nước bọt.

Ở trong truyền thuyết cổ lão, có một con Tu La Huyết Long, đây là một con long tộc dị chủng, vô cùng kinh khủng, là địch nhân trời sinh của Hoàng Kim Cổ Long.

Nghe nói, Tu La Huyết Long tàn nhẫn bạo ngược, gây ra vô số gió tanh mưa máu.

Hơn nữa, tuy Huyết Long này cũng là Long tộc, nhưng lại ôm hận ý đối với Long tộc, bên trong ghi chép của Long Cung, là con rồng chuyên đi giết rồng, là nỗi sợ hãi của Long tộc, cũng là một trong những tồn tại lớn nhất họ muốn diệt trừ.

Sau này, Tu La Huyết Long này bị hoàng kim cổ lão tiêu diệt hết.

Nhưng không ai từng nghĩ tới, vậy mà bên trong Tử Vi Tinh, Tu La Huyết Long này lại để lại truyền thừa, hơn nữa còn bị một Nhân tộc chiếm được.

"Đáng chết, nhất định phải nhanh chóng tìm ra truyền thừa mà Hoàng Kim Cổ Long lưu lại Long Tỉnh mới được."

Nữ tử ngăn chặn bạo ngược chi ý, nỉ non nói.

Nàng không phải ai khác, mà chính là tùy tùng của Sở Cuồng Nhân, n Hồng Hoa!

Trong khoảng thời gian này, nàng du hành ở Tử Vi Tinh, đạt được một phần đại cơ duyên, cũng chính là truyền thừa của Tu La Huyết

Long.

Nhưng mà, phần truyền thừa này thật sự là quá bá đạo.

Tà tính của Tu La Huyết Long cũng được truyền thừa đến trên người nàng, khiến nàng có thể mất lý trí bất cứ lúc nào, biến thành con rối của Huyết Long.

Mà để giải quyết tai hoạ ngầm này, nàng nhất định phải nhanh chóng tìm được kẻ địch trời sinh của Tu La Huyết Long, một phần cơ duyên do Hoàng Kim Cổ Long lưu lại.

"Dựa theo cảm ứng của Huyết Long, truyền thừa của Hoàng Kim Cổ Long, chắc chắn ở trong đại lục Hoàng Kim."

"Hi vọng mọi chuyện đều thuận lợi."

n Hồng Hoa nhìn thoáng qua những thi thể trên đất.

Những người này, đều là kẻ đến vây giết nàng, nghe nói là bát đại thế gia đứng đầu ở đại lục Hoàng Kim, người của Long gia, dường như có chút quan hệ với Long tộc.

"Thôi, binh tới tướng đỡ, nước đến đất chặn đi."

n Hồng Hoa nỉ non nói, lập tức tiêp tục tìm một số dấu vết mà hoàng kim cổ lão để lại.

Một bên khác.

Một trong tám thế gia Hoàng kim, Long gia.

Thời khắc này, Long gia đang chiêu đãi mấy khách nhân, ngay cả gia chủ của Long gia, cũng cung kính có thừa đối với những người này.

Mà người cầm đầu kia, đầu mọc sừng rồng, một đôi mắt màu vàng óng, hiện ra vẻ kiêu ngạo.

Nếu là thiên kiêu tu sĩ quen thuộc với sân thi đấu tinh không, nhất định có thể nhận ra người này là ai.

Người này, chính là một trong những yêu nghiệt ở sân thi đấu tinh không, Tam thái tử đến từ Long Cung!

"Nghe nói gần đây đại lục Hoàng Kim có truyền nhân của Tu La Huyết Long hiện thế?"

Long Tam thái tử từ tốn nói.

"Đúng vậy, xin Tam thái tử yên tâm, thuộc hạ đã sắp xếp xong xuôi nhân thủ đuổi theo giết người này, tin tưởng không được bao lâu liền sẽ có kết quả."

Long gia chủ cười nói, vô cùng cung kính đối với Long Tam thái tử.

Cho dù hắn là Kim Tiên đỉnh phong, nhưng ở trước mặt Long Tam thái tử, vẫn tự cho mình là thuộc hạ như cũ.

Long gia, nổi danh là gia tộc có long huyết.

Nghe nói, tổ tiên Long gia là Bán Long Bán Nhân hỗn huyết, cho nên, trong cơ thể của Long gia hoặc nhiều hoặc ít có huyết mạch của Long tộc.

Trải qua thời gian dài, Long gia vẫn luôn là tồn tại phụ thuộc vào Long tộc.

Chớ nói chi là, Long Tam thái tử có địa vị vô cùng tôn quý bất phàm trong Long tộc, cho dù Long gia chủ là tồn tại Kim Tiên đỉnh phong, cũng không dám có chút khinh thường nào.

"Ngu xuẩn!"

Lúc này, lại nghe thấy Long Tam thái tử quát lạnh một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ băng lãnh.

Sắc mặt Long gia chủ biến hóa: "Không biết thuộc hạ làm sai chỗ nào?"

Trong tình báo của hắn, Tu La Huyết Long vẫn luôn là tử địch của Long tộc, hắn trợ giúp Long tộc đối phó đối phương, tại sao còn bị trách mắng chứ?

"Theo ta được biết, trong khoảng thời gian này truyền nhân Huyết Long kia vẫn luôn đang tìm kiếm cái gì đó, căn cứ vào một số hành tung của nàng mà phán đoán, thứ nàng đang tìm, rất có thể là truyền thừa của Hoàng Kim Cổ Long, dị chủng duy nhất trong lịch sử của Long Cung ta! Ta còn muốn mượn nàng tìm ra phần truyền thừa này, nếu ngươi đả thảo kinh xà, ta tuyệt đối không tha cho ngươi!"

Long gia chủ biến sắc: "Thuộc hạ không biết kế hoạch của thái tử, cầu xin thái tử thứ tội."

Đồng thời, trong lòng của hắn cũng hơi nghi hoặc một chút.

Hoàng Kim Cổ Long, Tu La Huyết Long, đây không phải kẻ địch trời sinh trong truyền thuyết sao?

Vì cái gì n Hồng Hoa thân là người thừa kế của Huyết Long lại có thể có biện pháp tìm ra truyền thừa của Hoàng Kim Cổ Long?

Mà đường đường là Long Cung Tam thái tử, vẫn phải dựa vào đối phương tìm ra truyền thừa này?

Dường như.

Hắn suy đoán đây là bí ẩn dính dáng đến Long tộc, hắn cũng không tiện hỏi nhiều.

"Tốt nhất là ngươi nên cầu nguyện, không nên phá huỷ kế hoạch của ta."

Long Tam thái tử hừ lạnh một tiếng, một luồng uy áp trên người tràn ngập, đúng là khiến cho Kim Tiên là Long gia chủ cũng phải nhận cảm giác áp chế.

Đây không phải áp chế về mặt tu vi.

Mà chính là uy hiếp huyết mạch!

Bên trong cơ thể của Long gia chủ cũng có một phần huyết mạch Long tộc, nhưng so với Chân Long trải qua ít nhất bảy lần thức tỉnh huyết mạch như Long Tam thái tử, thì chênh lệch huyết mạch vẫn vô cùng to lớn.

"Kim Ô thiếu tổ, Sơn Quỷ thần tử, truyền nhân Hiên Viên, còn có thiếu ngự Tử Vi của Tiên Đình như Thần Long thấy đầu mà không thấy đuôi kia, những người này, đều là yêu nghiệt tuyệt đỉnh, ta muốn chống lại bọn họ, nhất định phải tìm ra phần truyền thừa của Hoàng Kim Cổ Long này, nếu không, rất khó, chớ nói chi là, quái vật giống như Sở Cuồng Nhân kia."

Long Tam thái tử thì thào nói ra, lúc nói đến Sở Cuồng Nhân, trong mắt toát ra kiêng kị nồng đậm.

Truyền thừa của Hoàng Kim Cổ Long này, hắn bắt buộc phải có được.

Chương 1395 - Thính Phong lâu, khách quý chân chính, Phong gia đại tiểu thư

Đại lục Hoàng Kim, Kim Phong thành!

Kim Phong thành, là lớn nhất của đại lục Hoàng Kim thành trì, ở chỗ này, gia tộc giàu có nhất đại lục Hoàng Kim, chính là Kim thế gia, còn gia tộc có được tình báo tứ phương, chính là Phong gia!

Kim Phong thành hết sức phồn hoa, là đầu mối mậu dịch, trung tâm kinh tế thuộc về đại lục Hoàng Kim.

Hơn nữa, Kim gia và Phong gia tọa lạc ở đây, hai đại thế gia này, chính là hai trong số tám thế gia hoàng kim, cho nên dường như không có người nào dám gây chuyện ở chỗ này.

Một ngày này.

Trên bầu trời của Kim Phong thành, đột nhiên có một chiếc chiến thuyền đi vào.

Từ trên chiến thuyền có hai bóng người đi xuống, đó là một nam một nữ.

Nữ tử có khuôn mặt mỹ lệ, khí chất dịu dàng, cho người ta một loại cảm giác con gái rượu, mà ở bên cạnh nàng, có một nam tử, nam tử này thì có chút kỳ lạ, trên mặt mang một mặt nạ có khắc ma văn màu tím, nhìn qua vô cùng dữ tợn, giống như ác quỷ Tu La, hơn nữa mặt nạ kia còn có một loại khí tức kỳ lạ, hoàn toàn che lấp tu vi khí tức của nam tử này.

Một nam một nữ này đi chung một chỗ, có loại cảm giác mỹ nữ và dã thú.

Hai người này, tất nhiên là Sở Cuồng Nhân còn có Thạch Anh.

Mà thứ ở trên mặt Sở Cuồng Nhân, chính là một phần truyền thừa của Xi Vưu, Tu La Giáp Diện.

Giáp mặt này, có thể ẩn giấy tu vi và khí tức của hắn.

Lý do hắn mang nó, chủ yếu là vì hắn không muốn bại lộ quá mức, dù sao, bây giờ danh khí của mình cũng rất lớn.

Hắn đến đại lục Hoàng Kim, là đến tìm n Hồng Hoa, gây ra ảnh hưởng quá lớn cũng không được tốt.

"Đại lục Hoàng Kim không nhỏ, lấy sức một mình ta muốn tìm được Hồng Hoa, không phải một chuyện đơn giản, trước đó tìm một tình báo về địa điểm, có lẽ sẽ có chỗ trợ giúp."

Đây cũng là nguyên nhân hắn đến Kim Phong thành.

Nơi này là trung tâm kinh tế và mậu dịch của đại lục Hoàng Kim, hội tụ tu sĩ khắp nơi, tin tức tình báo nhiều hơn so với địa phương khác.

Sau khi vào thành, Sở Cuồng Nhân tìm hiểu tin tức một phen.

Liên quan tới bố cục thế lực phía trên đại lục Hoàng Kim, hắn cũng đã hiểu rõ, nhưng vẫn không tìm được tin tức của n Hồng Hoa, nhưng mà, hắn có một kế hoạch.

"Thế lực phía trên đại lục Hoàng Kim lấy tám thế gia cầm đầu, mà bên trong tám thế gia, Phong gia được vinh dự gọi là tai nghe khắp nơi, mắt nhìn xung quanh, thế gia số một về công việc thu thập tình báo, có thể tìm bọn họ tương trợ."

Sau khi hạ quyết tâm, Sở Cuồng Nhân liền dẫn theo Thạch Anh hành động.

Phong gia là thế gia chuyên môn thu thập các loại tình báo, cho nên, cũng làm việc mua bán tình báo.

Thính Phong lâu, chính là chỗ mua bán tình báo của Phong gia.

"Thính Phong lâu, có nghĩa là nghe mưa gió tám phương sao? Cũng rất thú vị."

Hắn mang theo Thạch Anh tiến vào bên trong.

Vừa vào Thính Phong lâu, liền có một nam tử áo đen tiến lên đón.

"Không biết các hạ muốn mua bán loại tin tình báo nào?"

"Ta muốn tìm một người."

"Vậy công tử, muốn loại tình báo phẩm chất nào?"

Nghe được lời của nam tử, Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn: "Tình báo chỗ các ngươi cũng phân chia phẩm chất?"

"Đúng, tình báo chỗ chúng ta chia làm bốn cấp bậc giáp ất bính đinh, trong đó, cấp giáp là cao nhất tương đương với tình báo cặn kẽ nhất, tỉ như công tử nói tìm người, nếu là cấp giáp, chúng ta sẽ cung cấp cho công tử gần đây người này đi qua chỗ nào, ở gian nào của tửu lâu nào, phát sinh xung đột với người nào, trên đường kết bạn với người nào, vân vân."

Nói một cách khác, bốn cái cấp bậc, mức độ chi tiết của tình báo sẽ khác biệt.

"Ta muốn tình báo cấp giáp." Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Mời công tử đưa ra Thính Phong lệnh."

"Đây lại là cái gì?"

"Ha, xem ra đây là lần đầu tiên công tử đến Thính Phong lâu, ở Thính Phong lâu muốn mua bán tình báo cấp giáp, cho dù là giá trị tình báo lớn hay nhỏ, đều cần nắm giữ Thính Phong lệnh."

Sở Cuồng Nhân đã hiểu.

Thính Phong lâu này cũng có quy định về hội viên.

"Ta không có Thính Phong lệnh, bất quá ta vẫn muốn tình báo phẩm chất cao nhất."

"Thật xin lỗi, nếu như không có Thính Phong lệnh, chúng ta nhiều nhất chỉ có thể cung cấp tình báo cấp cho vì công tử."

Nam tử áo đen cười nhạt nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, trầm ngâm một hồi, lập tức khẽ cười một tiếng: "Xem ra ta đến lộn chỗ, Thính Phong lâu, nghe mưa gió tám phương, xem ra cũng chỗ hở, có tiếng không có miếng."

Nói xong, hắn liền muốn quay người rời đi.

Mà nghe được lời này của hắn, bốn phía Thính Phong lâu bỗng nhiên bộc phát ra vài luồng sát ý lạnh lẽo, khóa chặt lấy hắn.

Sắc mặt của nam tử áo đen kia cũng trở nên hết sức khó coi, giọng điệu lạnh lùng nói: "Công tử là có ý gì, làm nhục Thính Phong lâu ta, sẽ phải trả giá thật lớn."

"Ta nói, Thính Phong lâu, cũng có khẽ hở, có tiếng không có miếng."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, đối với sát ý đập vào mặt từ bốn phía, chẳng hề để ý.

Bốn phía, có không ít người tới vây xem, bộ dạng xem kịch vui.

"Kẻ mang mặt nạ này, thật sự là không biết tốt xấu, ngay cả Thính Phong lâu cũng dám trêu chọc."

"Không biết Thính Phong lâu kiêu ngạo nhất chính là công tác tình báo sao? Lại dám nghi ngờ năng lực tình báo của bọn họ, lá gan này, thật sự là không nhỏ đâu."

"Đúng vậy."

Mà lúc mọi người ở đây nghị luận ầm ĩ, tu sĩ ẩn nấp ở bốn phía chuẩn bị xuất thủ chế phục Sở Cuồng Nhân.

Một giọng nói bỗng nhiên vang lên.

"Dừng tay!"

Chỉ thấy cách đó không xa, một nữ tử từ từ đi tới.

Nữ tử này thiên kiều bách mị, mặc một bộ y phục dài màu đỏ, dáng người nở nang, làm cho ánh mắt người ta lưu luyến.

"Là nàng, đại tiểu thư của Phong gia Phong Ngọc!"

"Phong Ngọc tới, nàng muốn làm gì?"

Phong Ngọc, đại tiểu thư của Phong gia, nghe nói cũng là người có khả năng kế nhiệm chức vị gia chủ của Phong gia nhất.

Thiên tư tu vi của nàng, tuyệt đối đứng hàng đầu ở bên trong đại lục Hoàng Kim.

Trong mắt nhiều người, đây chính là một vị quý nữ cao không thể chạm.

Mà lúc này, vị quý nữ này nhìn Sở Cuồng Nhân, sắc mặt ngưng trọng trước nay chưa từng có, mọi người không khỏi kinh ngạc.

"Thính Phong lâu có lỗi với công tử, không biết công tử tới đây, là có chuyện gì?"

Phong Ngọc đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, giọng điệu mang theo vài phần cung kính.

Dáng vẻ này, khiến không ít người hít vào một ngụm khí lạnh, đồng tử run nhè nhẹ.

"Người mang mặt nạ này, có địa vị rất lớn hay sao?"

"Có thể làm cho Phong Ngọc đối đãi như thế, rốt cuộc hắn là ai? !"

Đồng tử của nam tử áo đen tiếp đãi Sở Cuồng Nhân trước đó cũng co rụt lại, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin được: "Đại tiểu thư, người này, hắn vừa mới chửi bới Thính Phong lâu chúng ta."

"Im miệng, ngay cả khách quý chân chính mà ngươi cũng không thể phân rõ, uổng cho ngươi ở Thính Phong lâu này ngần ấy năm."

Phong Ngọc hừ lạnh một tiếng, trừng nam tử áo đen một chút.

"Xem ra, vẫn có người hiểu chuyện."

Sở Cuồng Nhân nhìn Phong Ngọc một chút, từ tốn nói.

"Là ta không quản lý tốt hạ nhân, mạo phạm công tử, mời công tử dời bước đến nhã các có được không?"

Phong Ngọc nói ra.

"Cũng tốt."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, lập tức theo Phong Ngọc đi tới một nhã các.

Trong nhã các.

Phong Ngọc hơi hành lễ với Sở Cuồng Nhân: "Sở công tử đại giá quang lâm Thính Phong lâu, quả thật là rồng đến nhà tôm."

Nàng nhận ra Sở Cuồng Nhân.

"Xem ra, công tác tình báo của Thính Phong lâu, vẫn có mấy phần có thể tin được."

Sở Cuồng Nhân nói ra, có thể nhận ra hắn, chứng minh Thính Phong lâu quả thật có năng lực có thể giúp đỡ hắn.

Nếu không, vừa rồi hắn đã thật sự rời đi.

Trong lòng Phong Ngọc lại thở dài một hơi, nàng làm đại tiểu thư của Phong gia, tình báo nàng tiếp xúc tất nhiên nhiều hơn so với những người khác.

Sở Cuồng Nhân là yêu nghiệt chói mắt nhất phía trên Tử Vi Tinh, làm sao nàng lại có thể không chú ý chứ?

Đối phương thu hoạch được truyền thừa của Xi Vưu, đồng thời trong tay có Tu La Giáp Diện, loại chuyện này dễ dàng bị những người khác xem nhẹ, nhưng Phong Ngọc lại ghi ở trong lòng.

Nên lúc này mới nhận ra Sở Cuồng Nhân, cũng kịp thời ngăn cản mọi người ở Thính Phong lâu chuẩn bị phát động công kích với Sở Cuồng Nhân.

Nàng cũng không dám tưởng tượng, nếu như mình muộn một hai bước, tình thế sẽ biến thành bộ dáng gì.

"Chỉ sợ, toàn bộ Phong gia đều sẽ gặp đại nạn đi."

Chương 1396 - n Hồng Hoa và Tĩnh Tuệ, hạo quang ngút trời, truyền thừa hiện thế

"Lần này tới tìm Thính Phong lâu, là vì tìm một người, n Hồng Hoa!"

Sở Cuồng Nhân trực tiếp lấy ra một bức họa của n Hồng Hoa, từ tốn nói: "Ta muốn tình báo cặn kẽ nhất về nàng, ta có cần, cung cấp Thính Phong lệnh gì đó không?"

"Công tử nói đùa."

Thính Phong lệnh, nói trắng ra cũng là một loại thủ đoạn vơ vét của cải của Phong gia mà thôi, là chế độ được đẩy ra nhằm vào một số tu sĩ bình thường mà thôi.

Đối với đại lão như Sở Cuồng Nhân, Thính Phong lệnh căn bản chính là có cũng được mà không có cũng không sao.

Nếu như đối phương nguyện ý, diệt toàn bộ Phong gia cũng có thể.

Mặc dù Phong gia là số một ở đại lục Hoàng Kim, có Kim Tiên đỉnh phong thậm chí Đại La tọa trấn, nhưng làm sao có thể vượt qua Thần Ma nhất mạch, thư viện Bách Gia chứ?

Chớ nói chi là, với thiên tư mà Sở Cuồng Nhân bày ra, tương lai trở thành Đại La gần như là chuyện ván đã đóng thuyền.

Trùng kích Hợp Đạo, cũng có khả năng cực cao.

"Công tử, tướng mạo có khả năng ẩn giấu, không biết vị cô nương này còn có đặc điểm kỳ lạ nào hay không?"

Phong Ngọc lại hỏi.

Cải biến hoặc là ẩn giấu hình dáng tướng mạo, đối với tu sĩ mà nói, chỉ là thủ đoạn nhỏ mà thôi.

Sở Cuồng Nhân nghĩ nghĩ, nói: "Nàng là người của Tam Thanh Đạo Môn, chuyên sử dụng trường thương, nghe nói gần đây nàng đạt được truyền thừa của một vị đại năng nào đó có liên quan với Long tộc."

"Tam Thanh Đạo Môn, truyền thừa Long tộc..."

Phong Ngọc trầm ngâm một hồi: "Chẳng lẽ là nàng?"

"Ngươi có tin tức?"

"Còn không chắc chắn, ta sẽ đi thu thập tình báo giúp công tử, đợi chắc chắn rồi sẽ báo cáo với công tử."

"Được."

Rất nhanh, Phong Ngọc liền cầm lấy một cái ngọc giản trở về.

"Nhanh như vậy?"

"Đúng lúc, người mà công tử muốn tìm, bây giờ là đối tượng được Thính Phong ta chú ý đến, cho nên tình báo có liên quan tới nàng, coi như toàn diện."

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, có chút ngoài ý muốn.

Lập tức, hắn hơi hơi nổi lên lãnh ý: "Các ngươi chú ý nàng, làm cái gì?"

"Công tử hiểu lầm, phàm là thiên kiêu, chúng ta đều sẽ có chú ý, không hề có ác ý."

Phong Ngọc vội vàng nói, sợ Sở Cuồng Nhân sinh ra hiểu lầm gì đó đối với Phong gia.

Sau đó, nàng còn nói thêm: "Hơn nữa, trong khoảng thời gian này, ngoại trừ công tử, còn có một thế lực khác, cũng đang chú ý tới hành động của vị cô nương này."

"Người nào?"

"Một trong tám thế gia đứng đầu Hoàng kim, Long gia!"

Sở Cuồng Nhân vuốt vuốt ngọc giản trong tay, tiên thức chuyển động, tin tức bên trong liền hiện ra trong đầu.

Long gia...

Truyền thừa của Tu La Huyết Long...

Những tin tức này, khiến hắn lâm vào trong trầm ngâm.

"Xem ra, phải nhanh chóng tìm ra Hồng Hoa mới được, Long gia, sợ sẽ gây bất lợi cho nàng."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Sau đso, hắn để Phong gia tiếp tục chú ý tới hành động của Long gia, luôn giữu liên ạc với hắn, mà hắn và Thạch Anh thì xuất phát để tìm kiếm n Hồng Hoa.

Đương nhiên, hắn cũng thanh toán xong một nhóm tiên tinh lớn cho Phong gia.

...

Một chỗ khác.

Đại lục Hoàng Kim, bên trong sa mạc nào đó.

Có hai người sóng vai mà ngồi.

Đây là hai nữ tử, một nữ tử người mặc chiến giáp, tay cầm trường thương màu đỏ, hai đầu lông mày có khí khái hào hùng, nhưng giờ phút này, trên người lại là có từng đạo tà khí hiên ra.

Mà một nữ tử khác, tướng mạo tú lệ, một bộ bạch bào sạch sẽ, trong tay cầm một chuỗi tràng hạt, tay kết pháp ấn, trên người có phật quang lưu chuyển, miệng tụng phạm âm.

Phật quang, tà khí, xen lẫn va đập vào hư không.

Chỉ chốc lát.

Chỉ thấy phật quang dần dần đè tà khí xuống, vẻ dữ tợn trên mặt n Hồng Hoa mới dần dần trở nên hiền hoà.

"Thí chủ, tà khí trên người ngươi càng ngày càng đậm hơn, nếu như không có biện pháp giải quyết, chỉ sợ pháp chú tĩnh tâm của bần ni cũng không thể giúp ngươi đè xuống tà tính."

Cô gái mặc áo bào trắng bất đắc dĩ nói.

n Hồng Hoa nhìn đối phương một chút, thản nhiên nói: "Y theo ước định, nếu ta nhập tà khó trở lại, ngươi, xuất thủ giết chết ta!"

"A di đà phật, bần ni thật không nguyện ý sẽ đi tới bước đó."

Nữ tử này, tên là Tĩnh Tuệ, xuất thân từ một trong năm tịnh thổ của Phật Môn, Cực Nhạc tịnh thổ, chính là một trong những yêu nghiệt của Phật Môn.

Trong khoảng thời gian này, lúc n Hồng Hoa đang tìm kiếm Long Tỉnh mà Hoàng Kim Cổ Long lưu lại từng bị tà tính trong cơ thể ảnh hưởng, suýt nữa nhập tà khó trở lại, may mắn gặp phải Tĩnh Tuệ, mới được kéo về từ bên trong biên giới nhập tà.

Cân nhắc đến ảnh hưởng sau khi n Hồng Hoa nhập tà tạo thành, Tĩnh Tuệ tuân theo lòng dạ từ bi của Phật Môn, lý niệm phổ độ chúng sinh, quyết định đồng hành cùng với nàng, tìm kiếm Long Tỉnh, giải quyết ảnh hưởng của tà tính.

Đồng thời, nàng và n Hồng Hoa cũng có ước định, nếu đối phương thật sự nhập tà khó trở lại, nàng sẽ vì thương sinh, xuất thủ đánh giết đối phương.

"Thí chủ, ngươi nói Long Tỉnh kia, thật sự ở trong sa mạc này sao?"

Tĩnh Tuệ nhìn sa mạc mênh mông trước mắt, chỉ có bão cát tràn ngập, không khỏi cau mày hỏi.

"Sức mạnh Huyết Long trong cơ thể ta, sau khi đi vào vùng sa mạc này, thì càng trở nên nóng nảy, Long Tỉnh kia, nhất định ở ngay chỗ này."

"Tốt."

"Đi thôi."

Hai người tiếp tục tìm kiếm sự tồn tại của Long Tỉnh trong sa mạc đằng đẵng bát ngát này.

Nhưng mà sa mạc này vô cùng bao la, ngoại trừ các loại Yêu thú, còn có sa đạo đếm mãi không hết.

Hai nữ tử dọc theo con đường này, gặp phải không ít phiền phức.

Nhưng mà, lấy thực lực của các nàng, phần lớn thời gian đều là không gặp phải chuyện gì quá khó khăn.

"Giết, giết! !"

Một ngày này.

Hai người n Hồng Hoa lại gặp một nhóm sa đạo.

Nhóm sa đạo này vô cùng hung tàn, ở trước mặt hai người n Hồng Hoa, đồ sát toàn bộ người của một thương đội, người già trẻ em cũng đều không buông tha.

Chuyện này khiến n Hồng Hoa vô cùng phẫn nộ, hai bên giao thủ, tà tính trong cơ thể n Hồng Hoa lại mất khống chế lần nữa.

Từng đạo từng đạo tà khí huyết sắc vờn quanh người n Hồng Hoa, khí tức vô cùng bạo ngược lấy nàng làm trúng tâm khuếch tán ra.

Ở trước mặt nàng, một đám sa đạo đều bị luồng khí tức kia dọa đến run lẩy bẩy.

Mà n Hồng Hoa không có bất kỳ lưu tình gì, giết chết những người này không còn một mống!

"Thí chủ, tỉnh táo!"

Tĩnh Tuệ thấy tình thế không ổn, liền vội vàng tiến lên ngăn cản.

"Giết, giết! !"

Nhưng lúc này n Hồng Hoa đã giết đỏ cả mắt, căn bản cũng không nhận ra nàng, trực tiếp nhanh chóng đâm ra một thương!

Mũi thương bạo ngược, khiến sắc mặt của Tĩnh Tuệ cũng không nhịn được mà ngưng trọng.

"Phù Vân Chưởng!"

Chỉ thấy phật quang hiển hóa, hóa thành một chưởng ấn, giống như bốn lạng địch ngàn cân, đánh nát thương kình của n Hồng Hoa.

Sau đó, tay nàng kết pháp quyết, miệng tụng phạm âm, phật quang như thủy, bao phủ n Hồng Hoa.

Khi phật quang chiếu rọi xuống, tà tính đang chống cự kịch liệt.

Mà trong lúc kháng cự, n Hồng Hoa cũng lộ ra vẻ thống khổ, cầm thương tấn công về phía Tĩnh Tuệ!

"Chết hết cho ta! !"

"Thí chủ, bảo vệ tâm trid, chớ bị tà tính khống chế!"

Tĩnh Tuệ nóng nảy nói ra.

Nàng vẫn thúc giục phật quang như cũ, áp chế tà khí.

Nhưng mà lần này, tà khí mãnh liệt, vượt xa bất kỳ lần nào trước đó.

Tĩnh Tuệ vừa muốn đối phó với đòn tấn công của n Hồng Hoa, lại muốn áp chế tà khí, thậm chí lúc xuất thủ còn quan tâm tới tánh mạng của đối phương, có thể nói là khắp nơi gặp khó.

Sau hơn mười chiêu, tà khí của n Hồng Hoa không bị áp chế, còn Tĩnh Tuệ lại mình đầy thương tích.

"Chẳng lẽ, thật sự chỉ có thể giết nàng sao?"

Tĩnh Tuệ nhìn n Hồng Hoa, trong ánh mắt có vẻ giãy dụa.

Dưới cái nhìn của nàng, n Hồng Hoa cũng không phải là người vô cùng độc ác, không phải là không có cơ hội cứu vãn.

Nếu cứ vậy mà giết nàng, nàng ta cũng không đành lòng.

Ngay khi Tĩnh Tuệ cảm thấy khó xử, bỗng nhiên nơi xa có một đạo hạo quang kim sắc phóng lên tận trời!

Bên trong hạo quang kia, có loại dao động vô cùng huyền diệu.

Tà khí trên người n Hồng Hoa chịu ảnh hưởng của dao động kia, đúng là bắt đầu giảm bớt.

Chương 1397 - Trong lòng có sát tâm chính là bước vào khổ hải, Tĩnh Tuệ cản đường

"Cơ hội tốt!"

Tĩnh Tuệ nhìn thấy tà khí trên người n Hồng Hoa bị hạo quang ảnh hưởng, lúc này hai mắt tỏa sáng, lập tức thúc giục phật quang, cực chiêu đã rời khỏi tay!

"Liên Hoa Thiên Quang! !"

Chỉ thấy từng đạo từng đạo phật quang lưu chuyển trong hư không, hóa thành một đóa Phật Liên kim sắc, bao phủ n Hồng Hoa ở bên trong.

Sau khi hoa sen vây khốn đối phương, giữa mi tâm của Tĩnh Tuệ có một giọt tinh huyết bay ra, ẩn chứa khí tức của phật vô cùng nồng hậu dày đặc, bắn về phía n Hồng Hoa, rơi vào phía trên mi tâm của nàng!

Nàng lấy một giọt tinh huyết tới áp chế tà khí của n Hồng Hoa!

Rốt cục, dưới ảnh hưởng của hạo quang và tinh huyết của Tĩnh Tuệ, vẻ dữ tợn trên mặt n Hồng Hoa dần dần rút đi.

"Thành công."

Tĩnh Tuệ thở dài một hơi.

"Vì sao ngươi không thực hiện ước định, đánh chết ta?"

n Hồng Hoa nhìn Tĩnh Tuệ, ánh mắt mang theo vẻ cảm kích, không hiểu.

"Ngươi cũng không phải hoàn toàn không cứu nổi, cứu người, dù sao cũng tốt hơn so với giết người."

Tĩnh Tuệ cười nhạt một cái nói.

Nghe nàng nói như thế, n Hồng Hoa hít sâu một hơi, nói: "Ta thiếu ngươi một cái mạng."

"Không có khoa trương như vậy."

Tĩnh Tuệ lắc đầu cười một tiếng.

Sau đó, nàng nhìn về phía hạo quang ở nơi xa, nói: "Vừa rồi, tà khí của ngươi bị hạo quang kia ảnh hưởng nên yếu bớt, thứ ngươi muốn tìm, có phải là ở chỗ này hay không?"

"Cảm nhận cảu ta cũng cực kỳ mãnh liệt, xem ra là ở chỗ này."

n Hồng Hoa gật đầu, tiếp đso không kịp chờ đợi mà lao về phía hạo quang kia.

Rất nhanh, các nàng liền đi tới nơi phát ra hạo quang kia, ở chỗ này, thấy được một miệng... Giếng!

Miệng giếng này, toàn thân vàng rực, tràn ngập một luồng uy áp mênh mông.

Không chỉ có như thế, ở bên trong miệng giếng này, còn có chất lỏng màu vàng óng đang lưu chuyển, khiến sức mạnh Huyết Long trng cơ thể n Hồng Hoa đang không ngừng xao động, ngay cả trường thương trong tay cũng đang rung động.

Một luồng khí tức phẫn nộ không đè nén được, từ bên trong trường thương lan tràn ra.

Trên người n Hồng Hoa, có tà khí lưu chuyển, hình thành một hư ảnh Huyết Long, đang không ngừng gầm thét với Long Tỉnh.

"Tà khí trên người ngươi, làm sao vậy?"

Tĩnh Tuệ có chút ngoài ý muốn, đồng thời cũng đề phòng n Hồng Hoa lần nữa nhập tà.

"Ngươi cũng đã biết, trong truyền thuyết của Long tộc, giữa Hoàng Kim Cổ Long và Tu La Huyết Long có một đoang chuyện xưa?"

"Có nghe qau, nghe nói hai con rồng này sinh cùng một thời đại, đều là Long tộc dị chủng, vô cùng cường đại, nhưng mà, Hoàng Kim Cổ Long là chính, Huyết Long là tà, tàn bạo thích giết chóc, sau khi Hoàng Kim Cổ Long vì Long tộc, giết chết Tu La Huyết Long, cũng trở thành Chủ Nhân của Long Cung, sau đó được vinh dự gọi là Long Tổ, là một trong những Long tộc vĩ đại nhất."

"Ha."

n Hồng Hoa xùy cười một tiếng, nói: "Những thứ này cũng chỉ là nghe đồn mà Long tộc tung ra mà thôi, ngươi nên biết, trên thực tế Tu La Huyết Long và Hoàng Kim Cổ Long, vốn là một thể!"

"Một thể?"

"Đúng, vốn là một thể."

n Hồng Hoa gật đầu: "Trước khi Hoàng Kim Cổ Long trở thành Chủ Nhân Long Cung, có không ít kình địch, sau đó vì cạnh tranh vị trí Chủ Nhân Long Cung, hắn không tiếc bí quá hoá liều, tu hành Long Hoàng Tà Tâm điển bị Long Cung liệt vào cấm ky, nhưng ở trong quá trình tu hành, bởi vì đạo tâm bất ổn, sinh ra tâm ma."

"Tuy tu vi tiến triển cực nhanh, nhưng tâm ma cũng ngày càng lớn mạnh, sau cùng, vì đi trừ tâm ma, hắn lại tu hành một loại bí pháp, tách tâm ma ra, phong ấn ở nơi nào đó, nhưng sau đó phong ấn bị phá, tâm ma thoát khỏi khống chế của hắn, dung nhập vào trên người của Long tộc khác, cho nên mới có Tu La Huyết Long!"

"Huyết Long thống hận Hoàng Kim Cổ Long, do đó cũng thống hận Long tộc, mà Hoàng Kim Cổ Long thì coi đối phương là vết bẩn của mình, một lòng muốn tiêu diệt đối phương."

"Hai bên vì chuyện này nên mới chiến đấu trong thời gian dài, được gọi là kẻ địch trời sinh."

"Sau chuyện này, thì Long tộc cũng ghi chép không quá khác lời đồn, Hoàng Kim Cổ Long tiêu diệt Tu La Huyết Long, nhưng lại che dấu sự thật đối phương là tâm ma của mình, nhưng Hoàng Kim Cổ Long lại không nghĩ rằng, Tu La Huyết Long là tâm ma, là tà khí do thiên địa sinh ra, cũng không có thật sự chết đi, mà là đi tới Tử Vi Tinh này, sau đó lại bị Tử Vi Tiên Đế phong ấn."

Sau khi Tĩnh Tuệ nghe xong, lúc này mới chợt hiểu: "Sau đó, phong ấn này bị ngươi bắt gặp, dưới cơ duyên xảo hợp, ngươi đạt được truyền thừa của Tu La Huyết Long."

"Đúng, nhưng mà, cũng bị tà khí của đối phương ảnh hưởng, mà Hoàng Kim Cổ Long là người tạo ra Tu La Huyết Long, sức mạnh của hắn có tác dụng khắc chế nhất định đối với Huyết Long, mà trong trí nhớ của Huyết Long, Hoàng Kim Cổ Long từng đi qua Tử Vi Tinh, cũng ở chỗ này, để lại Long Tỉnh ẩn chứa truyền thừa của hắn."

n Hồng Hoa nhìn Long Tỉnh vàng rực trước mắt: "Thứ chảy bên trong Long Tỉnh này chính là long huyết, là long huyết của Hoàng Kim Cổ Long, nếu ta có thể luyện hóa vào trong cơ thể, dùng sức mạnh của Hoàng Kim Long huyết, nhất định có thể tiêu trừ tà khí, chỉ kế thừa sức mạnh Huyết Long thuần túy nhất!"

"Việc này không nên chậm trễ, ta hộ pháp cho ngươi, ngươi nhanh chóng tiến vào đi." Tĩnh Tuệ nói ra.

"Được!"

n Hồng Hoa gật đầu, tiếp đó, bóng người nàng lóe lên, nhảy vào Long Tỉnh.

Nhất thời, sức mạnh long huyết tràn vào cơ thể, dường như tà khí tà tính trong cơ thể của n Hồng Hoa gặp phải thiên địch, phản kháng kịch liệt.

Hai luồng sức mạnh va chạm kịch liệt ở trong cơ thể nàng, nàng cắn răng kiên trì.

Thời gian dần trôi qua, tà khí tà tính đang bị tiêu trừ.

Tĩnh Tuệ ở bên ngoài Long Tỉnh nhìn thấy vậy, nhẹ nhàng thở ra:

"Xem ra Hoàng Kim Long huyết này thật sự có hiệu quả, đến lúc đó n thí chủ không chỉ có thể trừ bỏ tà tính, còn có long huyết tôi luyện thân thể, nhân họa đắc phúc."

Nàng cảm khái.

n Hồng Hoa có thể được cứu, làvì có nàng áp chế tà tính đối phương trong đoạn đường này, mới không có làm cho đối phương nửa đường thì nhập tà khó trở lại.

Cứu một mạng người hơn xây tháp bảy cấp phù đồ.

Nghĩ đến đây, trên mặt nàng cũng không nhịn được lộ ra nụ cười.

Lúc này.

Nơi xa trong hư không bỗng nhiên có mấy chục bóng người đi ra.

Những người này, nhìn Long Tỉnh vàng rực, thần sắc chấn động, lập tức nhịn không được mà cười lên ha hả.

"Quả thật là Long Tỉnh!"

"Long Tam thái tử đoán không sai, vậy mà n Hồng Hoa này, thật sự có thể tìm được cơ duyên mà Hoàng Kim Cổ Long để lại!"

"Dịch thể vàng rực bên trong Long Tỉnh này, chẳng lẽ là long huyết của Hoàng Kim Cổ Long!"

Có người kinh hô một tiếng.

Sau đó, bọn họ nhìn Long Tỉnh, ánh mắt đột nhiên trở nên vô cùng nóng bỏng.

Những người này, đều là người của Long gia.

Mà Long gia là gia tộc có huyết mạch Long tộc, khao khát đối với long huyết vượt xa những người khác.

Hoàng Kim Long huyết này, cho dù bọn họ chỉ luyện hóa một giọt, thì đó đều là một cơ duyên to lớn đối với bọn họ, giống như cá vượt long môn!

"Nhanh, thừa dịp n Hồng Hoa đang luyện hóa long huyết, không cách nào thoát thân, giải quyết nàng trước, sau đó phong tỏa hiện trường!"

Một đệ tử Long gia cầm đầu nói ra.

Khi mọi người đang chuẩn bị xuất thủ, Tĩnh Tuệ đã cản ở trước mặt bọn họ.

"A di đà phật, chư vị thi chủ, bần ni ở đây, khẩn cầu chư vị để cho n thí chủ tiêu trừ tà tính trước, sau đó sẽ giải quyết ân oán."

"Ni cô từ đâu tới, cút ngay cho ta!"

Lúc này, hình tượng của Tĩnh Tuệ cũng không hề tốt đẹp, trước đó chiến một trận với n Hồng Hoa nhập tà, đã bị thương không ít, phía trên áo bào dính không ít vết máu, nhìn qua có chút chật vật.

Một đệ tử Long gia hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đánh ra một quyền, bên trong quyền kình bá đạo trộn lẫn long khí nhàn nhạt.

Ai ngờ, Tĩnh Tuệ chỉ phất tay áo lên, một luồng phật quang tuôn ra.

Quyền kình ầm ầm bị phá nát!

Mấy chục đệ tử Long gia dưới một kích này, đúng là bị hất bay ra ngoài.

"A di đà phật, trong lòng có sát tâm, chính là bước vào khổ hải, chư vị cần gì phải làm vậy chứ?"

Tĩnh Tuệ sừng sững tại chỗ, bạch y nhuốm máu, nhưng dưới phật quang lưu chuyển, có loại khí tức thần thánh không thể xâm phạm.

Chương 1398 - Long Tam bắt Tĩnh Tuệ, thủ đoạn cuối cùng của Tĩnh Tuệ, Hoàng Phong Thập Tam Kỵ

n Hồng Hoa tiến vào Long Tỉnh để trừ đi tà khí, một mình Tĩnh Tuệ ngăn cản, phật quang lưu chuyển, có loại cảm giác thần thánh không thể xâm phạm.

Chúng đệ tử Long gia thấy thế, lông mày không khỏi cau lại.

"Thực lực của ni cô này không đơn giản."

"Hừ, ta không tin chúng ta nhiều người như vậy, còn không làm gì được một ni cô?"

Có đệ tử Long gia hừ lạnh một tiếng nói ra.

Sau đó, bọn họ lại tấn công lần nữa, các loại tiên pháp thần thông, đánh thẳng về phía Tĩnh Tuệ.

"A di đà phật."

Tĩnh Tuệ chắp tay trước ngực, phật quang lưu chuyển, tay trắng đẩy ra, phật quang vô biên giống như sông lớn cuồn cuộn đánh ra, đánh nát tất cả tiên pháp thần thông!

Chúng đệ tử Long gia, lại bị phật quang đánh bay ra ngoài lần nữa.

Lần này, bọn họ đã nhìn ra.

So sánh với Tĩnh Tuệ, bọn họ có chênh lệch không nhỏ.

Cũng may là Tĩnh Tuệ không có lòng giết người, bằng không, bọn họ đã sớm xuất hiện thương vong.

"Đáng chết, nên làm cái gì bây giờ."

"Ni cô này đứng ở chỗ này cản trở, muốn đối phó n Hồng Hoa kia, căn bản là chuyện không có khả năng."

Ngay lúc chúng đệ tử Long gia cảm thấy khó xử.

Chỉ thấy trong hư không bỗng nhiên có một trận tiếng rồng gầm vang vọng, một luồng khí tức bá đạo uy nghiêm tràn ra từ trong hư không!

Một bóng người kim sắc bước ra từ hư không, một đôi mắt lạnh lẽo màu vàng óng đảo qua bốn phía, khi hắn nhìn đến Long Tỉnh kim sắc kia, trong mắt mang theo nhiệt huyết nóng bỏng.

"Hoàng Kim Long Huyết! ! Ha ha, quả nhiên là truyền thừa do Hoàng Kim Cổ Long lưu lại!"

Bóng người vàng óng này, chính là Long Tam thái tử!

Giờ phút này hắn vô cùng kích động, phải biết rằng, Hoàng Kim Cổ Long chính là dị chủng cường đại của Long tộc, sức mạnh của hắn đã rất gần với Chân Long có chín lần thức tỉnh huyết mạch, hơn nữa, tu vi còn đạt đến cảnh giới Hợp Đạo, long huyết hắn lưu lại, có tác dụng to lớn, khó có thể tưởng tượng, đủ để cho hắn hoàn thành một lần thay đổi.

"Người của Phật Môn?"

Bỗng nhiên, ánh mắt Long Tam thái tử rơi vào trên người Tĩnh Tuệ, ánh mắt bỗng nhiên run lên: "Bây giờ rời đi, có lẽ có thể chỉ ăn một ít đau khổ."

"A di đà phật, nơi đây, ta không thể rời khỏi nơi này."

Tĩnh Tuệ chắp tay trước ngực, nhìn Long Tam thái tử, trong mắt mang theo vẻ ngưng trọng.

Nàng nhìn ra được, đối phương là một yêu nghiệt không yếu hơn mình, với trạng thái bây giờ của mình, muốn đánh với đối phương, không phải một chuyện dễ dàng.

"Đã như vậy, vậy thì cũng đừng trách ta."

Long Tam thái tử cũng không nói nhiều, đưa tay ra, tiên nguyên phun trào, long khí dồi dào gào thét xông ra, hóa thành một long trảo kim sắc ầm ầm đánh ra!

Ầm! !

Không gian nổ tung trong nháy mắt!

Đôi mày thanh tú của Tĩnh Tuệ nhăn lại, tràng hạt trong tay hất lên, phật quang hiển hóa, hóa thành một chữ "Vạn" đánh ra!

Hai luồng sức mạnh va chạm vào một chỗ hình thành năng lượng trùng kích, khiến cho không ít đệ tử Long gia bay ngược ra ngoài.

Trận chiến giữa yêu nghiệt, không phải là nơi thiên kiêu tầm thường có thể nhúng tay vào.

Thậm chí, vây xem cũng là chuyện mạo hiểm không nhỏ.

"Có thể tiếp được một chiêu này của ta, ngươi coi như không tệ, nhưng, một chiêu này thì sao? Canh kim Long Hoàng kiếm! !"

Chỉ thấy Long Tam thái tử nhấc tay chỉ lên trời, một lượng lớn long khí hóa thành một đạo kiếm ảnh vàng óng ánh, một luồng sắc bén chi khí, lan tràn ra!

Không khí bốn phía đều bởi vì luồng sắc bén chi khí này mà hóa thành vô số tiểu kiếm tinh xảo, làm cho người ta có loại cảm giác bị cắt chém.

"Đây là, một loại kiếm quyết trong kiếm đạo 24 pháp!"

Ánh mắt Tĩnh Tuệ ngưng trọng nhìn lấy một kiếm này.

Sau đó, nàng thúc giục phật quang trong cơ thể đến cực hạn: "Bàn Nhược Thiện Pháp Ấn!"

Tay nàng kết thành pháp ấn huyền diệu, phật quang cuồn cuộn, giống như đại hải vô biên, quét ngang mà ra!

Kiếm ảnh, phật quang ầm ầm va chạm!

Hai luồng sức mạnh giao kích, hơn phân nửa sa mạc đều vì thế mà chấn động.

Cát bay đá chạy, bụi mù bao phủ 10 ngàn dặm!

Thiên kiêu các phương, sa đạo du tẩu trong sa mạc đều chú ý tới dao động cường đại của luồng năng lượng này.

"Khí tức này, không tầm thường!"

"Phương hướng kia, cũng có dị tượng phát sinh, xem ra là có trọng bảo gì đó hiện thế."

"Đi qua nhìn một chút."

"Ha ha, bên trong đại mạc này, tất cả bảo vật đều thuộc về Hoàng Phong Thập Tam Kỵ ta!"

Nhân sĩ các phương đều tiến về phía Long Tỉnh.

Mà sau khi Tĩnh Tuệ ngăn cản một kiếm của Long Tam thái tử, bản thân bay ngược ra ngoài, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, phật quang trên người cũng ảm đạm không ít.

Hiển nhiên, ngăn lại một kiếm này đối với nàng mà nói cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Tiên khu vốn đã bị thương khi giao thủ với n Hồng Hoa bị nhập tà, lại bị hao tổn lần nữa.

"Ngươi ở toàn thịnh thời kỳ cũng không nhất định là đối thủ của ta, chớ nói chi là hiện tại."

Long Tam thái tử đứng chắp tay, thần sắc lạnh lùng.

Long khí trên người hắn sôi trào, muốn nhanh chóng giải quyết Tĩnh Tuệ, dù sao trận chiến ở nơi này đã thu hút không ít người.

Hắn muốn thu cơ duyên nơi đây vào trong túi trước khi những người khác đến.

"A di đà phật."

Tĩnh Tuệ nhìn thoáng qua n Hồng Hoa sau lưng, bất đắc dĩ thở dài, tiếp đó phật quang trên người nàng vốn dĩ đã ảm đạm lại trở nên sáng chói lần nữa.

Phật quang ngút trời, phổ chiếu thập phương!

"Liên Hoa Thiên Quang!"

Chỉ thấy toàn bộ phật quang trên người nàng tuôn ra, bao phủ về phía Long Tỉnh, hóa thành một đóa Phật Liên kim sắc to lớn, bao phủ Long Tỉnh ở bên trong.

Ngay sau đó, nàng lại vung tràng hạt cầm trong tay ra, gia tăng ở phía trên Phật Liên.

Sau khi làm xong mọi chuyện, Tĩnh Tuệ đã không còn sức lực, khoanh chân ngồi dưới đất, khí tức uể oải.

"n thí chủ, ta và ngươi có duyên tương ngộ, ta chỉ có thể giúp ngươi tới đây, còn lại phải xem tạo hoá của ngươi."

Tĩnh Tuệ chắp tay trước ngực, từ tốn nói, lập tức nhìn về phía bọn người Long Tam thái tử, thần sắc bình tĩnh.

Thời khắc này nàng đã không có bất kỳ sức phản kháng nào, bộ dáng bó tay chịu trói.

Long Tam thái tử cau mày lại, lạnh nhạt nói với mấy đệ tử Long gia ở bên cạnh: "Mang nàng về, nhốt lại, chờ ta trở về rồi hãy nói."

Tĩnh Tuệ là yêu nghiệt của Phật Môn, thực lực không tầm thường, sau lưng còn có chống lưng cực lớn.

Cho dù hắn là Tam thái tử của Long Cung, nhưng đối mặt với loại quái vật khổng lồ như Phật Môn, cũng không dám có bất kỳ coi thường nào.

Dù sao, không phải ai cũng có thể không chút kiêng kỵ giống Sở Cuồng Nhân.

Sau khi Tĩnh Tuệ bị mang đi, Long Tam thái tử nhìn Long Tỉnh kim sắc trước mắt, ánh mắt ngưng trọng, lập tức đánh ra một chưởng!

Long khí bá đạo đánh vào phía trên Phật Liên!

Bốn phía chấn động.

Nhưng Phật Liên, lại không tổn hao lông tóc gì!

"Thủ đoạn cuối cùng mà ni cô kia lưu lại lại có năng lực như vậy?"

Long Tam thái tử cau mày lại.

Phật Liên kia, vô cùng kiên cố, hơn nữa còn có chuỗi tràng hạt gia tăng, phòng thủ kiên cố, cho dù là hắn cũng cảm thấy khó mà giải quyết.

Đùng, đùng, đùng!

Liên tục đánh ra mấy chiêu, Phật Liên chấn động, tràng hạt kia toả hào quang mạnh mẽ, lại vẫn vững vàng và bất động như cũ.

Vút, vút...

Lúc này, có mấy đạo thân ảnh đi vào.

Những người này, trên người mỗi một kẻ đều tràn ngập khí tức không tầm thường.

Đều là thiên kiêu đỉnh phong.

"Phiền phức."

Long Tam cau mày lại, tuy hắn không e ngại những người này, nhưng nếu giải quyết, cũng phải tốn một phen công phu.

Lúc này, mặt đất rung chuyển.

Chỉ thấy phía cuối sa mạc có mười mấy con dị thú chạy tới, tốc độ cực nhanh, rất nhanh đã đi tới chỗ của Long Tỉnh.

Nhìn kỹ, đây là 13 tu sĩ.

Dưới chân mỗi người đều cưỡi một con dị thú dữ tợn, trên khuôn mặt tràn ngập khí tức vô cùng hung hãn.

Nhất là người cầm đầu, mang theo một cái bịt mắt, lộ ra ngoài một con mắt, giống như chim ưng, thiên kiêu bị hắn nhìn chăm chú, đều có loại cảm giác không rét mà run.

"Là bọn họ, Hoàng Phong Thập Tam Kỵ!"

"Bên trong mảnh sa mạc này, sa đạo có tên tuổi nhất, không nghĩ tới, bọn họ cũng tới."

Chương 1399 - Sở Cuồng Nhân đến, Long Tam thái tử, xoay người bỏ chạy

Hoàng Phong Thập Tam Kỵ, Sa Đạo Vương giả phía trên sa mạc này, mỗi một người đều là tu sĩ đứng đầu.

Mà Độc Nhãn Long cầm đầu, càng là một thiên kiêu yêu nghiệt tiếng tăm lừng lẫy, tuy không nổi danh bên trong sân thi đấu tinh không, nhưng ở Tử Vi Tinh lại là được người khác biết rõ, nhất là một đời trẻ tuổi ở đại lục Hoàng Kim, đối phương cũng là một tên sát tinh, thiên kiêu chết ở trong tay hắn nhiều vô số kể, thậm chí còn có rất nhiều cao thủ lâu năm.

Dưới sự chỉ huy của Độc Nhãn Long, Hoàng Phong Thập Tam Kỵ, gần như là đánh đâu thắng đó.

"Ta nghe nói, Hoàng Phong Thập Tam Kỵ này hoành hành sa mạc nhiều năm, không ai dám trêu chọc, thậm chí còn cướp bóc không ít thế lực lớn, nhưng lại bình yên vô sự, có bối cảnh cực kỳ thâm hậu."

"Đúng vậy, nghe nói Độc Nhãn Long kia, phía sau hắn có gia tộc cổ lão nào đó làm chỗ dựa."

"Thế gia cổ lão kia, cho dù là tám thế gia hoàng kim cũng không dám trêu chọc đâu."

Hoàng Phong Thập Tam Kỵ đến, khiến không ít người nghị luận ầm ĩ.

Mà Long Tam thái tử nhìn thoáng qua, lại không hề để ở trong lòng.

Hắn là yêu nghiệt của Long Cung, mà Long Cung là thế lực có tiếng tăm lừng lẫy ở Tiên giới, gần với cấp độ bá chủ ở thời kỳ Tiên Cổ!

Một thế gia cổ lão phía trên Tử Vi Tinh, cho dù là cổ lão, chẳng lẽ còn vượt qua được Long Cung sao?

Lúc này.

Một trận khí tức băng lãnh lan tràn ra.

Sa mạc vốn dĩ khô ráo, tại thời khắc này lại dường như lâm vào trời đông giá rét, thiên tượng đại biến.

"Chuyện gì xảy ra? !"

"Khí tức này, thế mà có thể thay đổi hoàn cảnh của sa mạc? Đây là do nhân vật phương nào làm ra?"

Mọi người quan sát bốn phía.

Sau đó, bọn họ nhìn thấy ở cách đó không xa, có một nữ tử mặc bạch y, tay cầm một chiếc ô giấy dầu, từ từ đi tới trong gió tuyết.

Nữ tử ngọc cốt băng cơ, dung nhan tuyệt thế, thanh lệ thoát tục.

Tuyệt sắc giai nhân, gió tuyết kỳ cảnh, phác hoạ ra một mỹ cảnh giống như bức họa ở trước mặt mọi người.

Mà có người nhận ra nữ tử này, trong mắt lộ ra vẻ kiêng dè.

"Là Băng Tàm của Tuyết Long sơn!"

Độc Nhãn Long nỉ non nói.

Tuyết Long sơn, là thế lực Yêu tộc đứng đầu nhất phía trên Tử Vi Tinh, cho dù là đặt ở Tiên giới, cũng coi là một thế lực khổng lồ nhỏ.

Mà yêu nghiệt đứng đầu ở Tuyết Long sơn, chính là một con Băng Tàm.

Cũng chính là nữ tử trước mắt mọi người.

"Long huyết này, có tác dụng lớn đối với ta!"

Băng Tàm Như Tuyết nhìn Long Tỉnh kim sắc, cảm giác được huyết mạch có một chút rung động.

Nàng tin tưởng, nếu mình có thể luyện hóa năng lượng bên trong long huyết này, thì huyết mạch của bản thân cũng sẽ có thể được tăng cường.

"Thiên Tàm Cửu Biến, hiện tại ta đã đạt tới đệ thất biến, nếu có thể luyện hóa long huyết này, rất có thể sẽ trực tiếp đạt tới đệ bát biến!"

Trong mắt Băng Tàm Như Tuyết lộ ra một tia ước ao.

Thiên kiêu các phương đã đến, đều mơ ước long huyết bên trong Long Tỉnh, mà Phật Liên kim sắc dáng dấp yểu điệu, tươi sáng chói mắt, đứng đó ngăn cản.

Đùng!

Lúc này, Độc Nhãn Long xuất thủ.

Tay hắn cầm một thanh trường đao, ngang nhiên chém ra, đao quang che đậy cửu thiên, bổ vào phía trên Phật Liên.

Chỉ thấy Phật Liên rung động một cái, nhưng lại yên ổn không tổn hao gì.

"Phật Liên này, là do vị cao nhân Phật Môn nào tạo ra, vậy mà có thể đỡ một đao kia của ta?"

Độc Nhãn Long cau mày lại.

Hắn nhìn n Hồng Hoa đang không ngừng hấp thu long huyết, nhìn về phía Long Tam thái tử nói: "Long tộc, ngươi và ta liên thủ, phá vỡ Phật Liên này trước, giải quyết nữ nhân kia, như thế nào?"

Long Tam thái tử nghĩ nghĩ: "Được!"

Không phải là hắn không có năng lực phá vỡ Phật Liên này, nhưng mà, có sức lao động miễn phí đưa tới cửa, tất nhiên hắn sẽ không lãng phí vô ích.

"Canh Kim Hoàng Long Kiếm!"

"Phá Thiên Đao!"

"Đại Tuyết Băng Thành!"

Toàn bộ thiên kiêu ở chỗ này đều xuất thủ.

Tiên pháp thần thông, liên tiếp lấp lóe trong hư không, năng lượng dồi dào rung chuyển khắp nơi!

Đùng, đùng!

Kiếm ảnh, đao quang, bão tuyết!

Các loại năng lượng liên tiếp đánh vào phía trên Phật Liên kim sắc, toàn bộ sa mạc đều đang điên cuồng rung chuyển.

Sau khi bụi mù tán đi.

Chỉ thấy Phật Liên kia sắp héo đi, phật quang ảm đạm không ít.

"Công kích như vậy mà cũng không thể đánh nát Phật Liên này, vật này, đích thật là không tầm thường."

"Là chuỗi tràng hạt này, là chuỗi tràng hạt này đang bảo vệ Phật Liên này."

"Hừ, cho dù như thế cũng vô dụng, lại thêm một đợt tấn công nữa, là có thể hoàn toàn phá vỡ!"

Một kích vừa rồi của bọn họ đã đánh tan hơn phân nửa sức mạnh của Phật Liên.

Lại thêm một lần, là có thể hoàn toàn đánh tan.

Nghĩ đến đây, mọi người liên thủ, thúc giục tiên nguyên, năng lượng dồi dào lại tuôn ra lần nữa!

Tiếng nổ kinh thiên động địa, vang vọng đất trời!

Bão cát bao phủ, bụi mù cuồn cuộn!

Mọi người chờ đợi nhìn lại, nhưng thấy trong bụi mù, tuy Phật Liên kim sắc kia lụn bại, nhưng vẫn không hề biến mất, tràn ngập phật quang nhàn nhạt.

Tình cảnh này, khiến đồng tử của mọi người co rụt lại, có chút không dám tin tưởng.

"Chuyện này, chuyện này sao có thể? !"

"Phật Liên này, vậy mà còn không có tán đi? !"

"Không đúng."

Bỗng nhiên, Long Tam thái tử phát hiện cái gì đó, thần sắc cứng lại, nhanh chóng đề phòng.

Mà mấy người Băng Tàm Như Tuyết, Hoàng Phong Thập Tam Kỵ cũng ào ào nhận ra.

Ở trước mặt Phật Liên kim sắc, chẳng biết lúc nào, nhiều hơn từng tầng từng tầng kiếm khí tạo thành kết giới!

Chính là những kết giới kiếm khí này, đỡ được đòn tấn công của bọn họ!

"Có thể ngăn cản toàn bộ công kích của chúng ta, rốt cuộc là người nào làm? !"

"Đây là... Một trong kiếm đạo 24 pháp, chín tầng kiếm chướng?"

Có người cảm thấy thật không thể tin nổi.

Có thể ngăn cản đòn tấn công của toàn bộ thiên kiêu ở nơi này, cho dù là yêu nghiệt cũng rất khó làm ra, rốt cuộc là người nào?

"Chín tầng kiếm chướng..."

Có thiên kiêu có được nhiều tin tức tình báo, trong lòng dường như có suy đoán gì đó.

Trên mặt bọn họ lộ ra vẻ hoảng sợ, không dám ở lâu, đã lặng yên rời đi.

Lúc mọi người ở đây kinh nghi bất định, đề phòng.

Đột nhiên, giữa thiên địa có vô số kiếm khí phóng lên tận trời, bao phủ phong vân, như nghênh đón Vạn Kiếm Chí Tôn!

Mà ở giữa kiếm khí, không gian nứt ra!

Một bóng người mặc bạch y, được ngàn vạn kiếm khí cung nghênh, từ từ đi ra, cử chỉ siêu phàm, tiên huy vạn đạo, như Tiên

Vương giáng trần!

Một luồng uy áp vô cùng kinh khủng tràn ngập thiên địa trong nháy mắt!

Một số thiên kiêu nình thương căn bản không có cách nào tiếp nhận luồng uy áp doạ người này, ào ào nằm trên đất, thần sắc hoảng sợ nhìn bóng người mặc bạch y tuyệt thế kia.

"Là, là hắn!"

"Sở Cuồng Nhân!"

Người tới, chính là Sở Cuồng Nhân.

Lúc này, hắn cũng không đeo tấm Tu La Giáp Diện che giấu hành tung kia.

Dù sao, nếu có người có tâm dò xét, thì quan hệ của hắn và n Hồng Hoa cũng không phải là bí mật, hơn nữa, đã tìm được n Hồng Hoa, hắn cũng không cần lại điệu thấp lúc làm việc.

Hắn muốn để cho tất cả mọi người đều biết, xuất thủ với người đứng bên cạnh hắn, sẽ đối mặt với loại tai nạn nào!

"May mắn, đã đuổi kịp."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua n Hồng Hoa bên trong Long Tỉnh, trong lòng hơi thở dài một hơi.

Sau khi tìm được nơi ở của n Hồng Hoa tại Thính Phong lâu, hắn liền lập tức chạy tới.

Hắn đã ở bên trong sa mạc này tìm hai ngày.

Sau đó, Long Tỉnh hiện thế, thiên kiêu các phương hội tụ, hắn theo đó mà tìm tới, nên mới tại thời khắc sống còn mà kịp thời đuổi tới.

"Sở Cuồng Nhân!"

Băng Tàm Như Tuyết, Hoàng Phong Thập Tam Ky, Long Tam thái tử nhìn Sở Cuồng Nhân đột nhiên xuất hiện, ánh mắt ngưng trọng đến cực hạn.

Nhất là Long Tam thái tử.

Làm một yêu nghiệt đứng đầu, có thể nói là hắn không sợ trời không sợ đất, cho dù là thiếu ngự Tiên Đình ở trước mặt, hắn cũng có tự tin để giao thủ.

Nhưng Sở Cuồng Nhân...

"Không thể địch lại, đi! !"

Long Tam thái tử gần như không có chút do dự gì, bỗng nhiên xuất thủ đánh ra một chưởng!

Long khí dồi dào như bão, đổ xuống!

Lập tức, xoay người bỏ chạy!

Chương 1400 - Đã sớm muốn mở mang kiến thức một chút, ếch ngồi đáy giếng, sao có thể thấy thiên địa bao la

Long khí dồi dào gào thét xông ra, là một yêu nghiệt đứng đầu, sau khi Long Tam thái tử đánh ra một quyền, không nói hai lời, quay người liền chạy!

Mà Sở Cuồng Nhân thấy thế, tiện tay vung lên, bàn tay khẽ đẩy một cái, long khí bị phá nát dưới lòng bàn tay hắn!

Một cái chớp mắt tiếp theo, một luồng sức mạnh Luân Hồi vô cùng kinh người lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra!

Chính là, Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới!

Luân Hồi thế giới mở ra!

Đất trời bốn phía bị một lực trường vô hình bao phủ, Long Tam thái tử căn bản còn không chạy được bao xa, liền bị luồng sức mạnh này bao phủ, hạn chế hành động.

"Không tốt, đáng chết! !"

Long Tam thái tử biến sắc, long khí trong cơ thể hắn phun trào, thúc giục sức mạnh đến cực hạn.

Nhưng mà dù cho hắn giãy giụa như thế nào cũng không thể thoát khỏi luồng sức mạnh Luân Hồi này.

"Ngươi muốn chạy trốn, cũng phải hỏi ta, có đồng ý hay không."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

"Liều mạng với ngươi!"

Sau khi thiên địa bị phong tỏa, trong mắt Long Tam thái tử lộ ra vẻ tàn nhẫn, hắn nói với mọi người ở bên cạnh: "Chư vị, Sở Cuồng Nhân không thể địch lại, đồng loạt ra tay, mới có một cơ hội!"

Nghe được hắn, thần sắc mọi người nghiêm lại, tiên nguyên trong cơ thể đã thúc giục đến cực hạn.

"Sở Cuồng Nhân đại danh đỉnh đỉnh, ta đã sớm muốn lãnh giáo một chút!"

Một kẻ trong Hoàng Phong Thập Tam Kỵ cười lạnh một tiếng, lập tức xuất thủ trước, tay cầm tiên kiếm, người kiếm hợp nhất, hóa thành một đạo kiếm quang bắn về phía Sở Cuồng Nhân!

Kiếm khí lạnh thấu xương, không thể ngăn cản!

Đôi mắt Sở Cuồng Nhân khẽ nhếch, ngưng tụ kiếm chỉ, tiện tay điểm ra một kiếm!

Kiếm khí bạo ngược vô biên từ đầu ngón tay phun ra ngoài!

Trong chốc lát, đã phá nát kiếm khí lạnh thấu xương, một vị trong Thập Tam Kỵ này muốn lãnh giáo Sở Cuồng Nhân, hóa thành sương máu nổ tung ngay tại chỗ!

Ngay cả một chiêu cũng không thể tiếp!

Loại thực lực kinh khủng này, khiến cho mọi người cũng nhịn không được mà lạnh cả tim, vô cùng kinh hãi.

"Nhanh, đồng loạt ra tay!"

"Đáng chết, đây không phải là sức mạnh mà một người có thể địch lại."

Tất cả mọi người không dám khinh thường, ào ào thúc giục tiên nguyên đến cực hạn.

Các loại tiên pháp thần thông cường đại gào thét xông ra.

"Phá Thiên Đao! !"

Trong mắt Độc Nhãn Long cầm đầu Hoàng Phong Thập Tam Kỵ bắn ra một đạo tinh mang, trường đao trong tay vạch một cái trong hư không, đao quang ùn ùn kéo đến.

"Băng phong thiên địa!"

Bàn tay của Băng Tàm Như Tuyết quét ngang, một lượng lớn băng sương chi khí bao phủ khắp nơi, đóng băng thiên địa!

"Canh Kim Long Hoàng Kiếm!"

Long Tam thái tử lấy ra một thanh tiên kiếm!

Phía trên thanh tiên kiếm này phủ đầy đạo văn, lộ ra một luồng Đại La ý, đây là một thanh Đại La khí đỉnh phong!

Hắn thi triển một loại trong kiếm đạo 24 pháp, kiếm ảnh kim sắc phóng lên tận trời, ngang nhiên chém xuống, xé không gian thành hai nửa.

Chỉ một kiếm này, đã vượt qua đòn liên thủ của thiên kiêu ở nơi này.

Đòn tấn công đến từ bốn phía như nước thủy triều!

Tất cả mọi người dùng hết toàn lực.

Luồng sức mạnh này, so với đòn liên thủ trước đó mà bọn họ dùng để phá hư Phật Liên lúc còn phải cường đại hơn nhiều.

Đối mặt với công kích như vậy, Sở Cuồng Nhân vẫn đứng tại chỗ như cũ, không lùi cũng không tránh, thần sắc lạnh nhạt, ánh mắt bình tĩnh đến cực hạn, giống như một vũng đầm sâu, không gợn sóng từ xưa đến nay.

"Trụ Chi Kiếm, bạo ngược!"

Một người bình tĩnh, vừa ra tay, lại thi triển bạo ngược chi kiếm cuồng bạo đến cùng cực!

Kiếm chỉ giương lên, kiếm khí bao phủ phong vân!

Ngàn vạn kiếm khí như bão, đánh ra, va chạm với đòn tấn công đến từ bốn phía.

Giữa thiên địa, ầm ầm rung động, tựa như lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Toàn bộ sa mạc lâm vào bên trong rung chuyển trước nay chưa từng có.

Không gian liên tục sụp đổ, nguyên một đám thiên kiêu bị năng lượng trùng kích đánh vào, liên tiếp bay ngược ra sau, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, người có tu vi thấp kém, thì đã chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ!

"Long Châu, ra! !"

Lúc này, chỉ thấy Long Tam thái tử gầm nhẹ một tiếng, trong cơ thể bỗng nhiên có một viên Long Châu vàng óng ánh bay ra.

Đây là một trong những cơ duyên hắn đạt được.

Chỉ thấy Long Châu này nở rộ hàng tỉ tiên huy, toàn bộ rót vào trong cơ thể Long Tam thái tử.

Hắn nắm chặt trường kiếm, bỗng nhiên chém ra!

Canh Kim Long Hoàng Kiếm, cộng thêm sức mạnh Long Châu, uy thế tăng vọt, trong tích tắc đã khiến không gian tê liệt, long uy vô biên hoàn toàn khóa chặt Sở Cuồng Nhân!

Một bên khác.

Hoàng Phong Thập Tam Kỵ cũng thi triển ra tuyệt chiêu.

Chỉ thấy mười hai người còn lại xếp thành một hàng, tiên nguyên trong cơ thể cộng hưởng, toàn bộ dung hoà vào trên người của Độc Nhãn Long cầm đầu.

Đây là một loại hợp kích chi pháp nào đó!

"Hoàng Phong Thần Thiên Trảm! !"

Độc Nhãn Long thét dài một tiếng, giơ cao trường đao trong tay, một luồng tiên nguyên vô cùng mênh mông phóng lên tận trời, dẫn động phong vân tứ phương.

Trong chốc lát, bão cát phun trào, thiên địa yên tĩnh!

Một đạo đao ảnh màu vàng lấy tư thế không ai bì nổi, như muốn phá diệt thiên địa, ngang nhiên chém xuống!

Mười hai người hợp nhất sức mạnh, uy lực của một đao này, đã không kém một đòn dùng toàn lực của Long Tam thái tử, thậm chí còn mạnh hơn!

Đây cũng là một trong các át chủ bài mà Hoàng Phong Thập Tam Kỵ dùng để hoành hành khắp sa mạc.

"Hàn Phong Phong Thiên Địa!"

Băng Tàm Như Tuyết khẽ quát một tiếng, gió tuyết bốn phía hội tụ, trong phút chốc đã tạo thành một tòa băng sơn lạnh lẽo!

Băng sơn này hoành không đập ra, chỗ nó đến, thiên địa đều bị đóng băng!

Hàn khí lạnh lẽo, khiến thiên địa sợ hãi!

"Cho dù các ngươi đánh cuộc tất cả, thì thế nào?"

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, không lùi, không tránh!

Tiên nguyên trong cơ thể trút xuống như bão, trực tiếp bạo phát tu vi Chân Tiên cửu phẩm!

Thần Ma chi khí khuếch tán, tiên huy đen trắng bao phủ khắp nơi, trong phút chốc liền tạo thành một bức Thái Cực Đồ to lớn, che lấp trời đất!

Chính là âm Dương Sinh Tử Đồ!

Sinh Tử Đồ hiện ra!

Các loại năng lượng liền bị phá nát trong phút chốc!

Kiếm khí đao quang hàn ý, toàn bộ bị tan rã không còn một mống!

Hoàng Phong Thập Tam Kỵ ngoại trừ Độc Nhãn Long cầm đầu, mười hai người còn lại, khó mà nắm giữ sinh tử, trong tích tắc đã hóa thành sương máu nổ tung!

Người còn lại, cũng không khá hơn chút nào.

Mặc kệ thiên kiêu phương nào, ở trước mặt Sinh Tử Đồ, tất cả đều không thể khống chế sinh tử của mình.

Chỉ cần một ý niệm của Sở Cuồng Nhân, đều sẽ ngã xuống!

Một kích này, trong phút chốc đã giết chết gần một trăm thiên kiêu!

Chỉ còn lại có ba thiên kiêu cấp độ yêu nghiệt là Độc Nhãn Long, Băng Tàm Như Tuyết, Long Tam thái tử.

"Không có khả năng, không thể nào!"

"Dưới gầm trời này, tại sao có thể có thiên kiêu như ngươi được chứ? !"

Mặt mũi Độc Nhãn Long tràn đầy vẻ không thể tin được.

Bản thân hắn là yêu nghiệt, hoành hành khắp sa mạc nhiều năm như vậy, chưa bao giờ thấy qua nhân vật như Sở Cuồng Nhân.

Đừng nói là sa mạc.

Cho dù là bên trong một đời trẻ tuổi của toàn bộ Tử Vi Tinh cũng không tìm ra một nhân vật giống như Sở Cuồng Nhân!

Loại tồn tại này, quả thực chính là không hợp lẽ thường! !

"Ếch ngồi đáy giếng, sao thấy được thiên địa bao la?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Hắn thấy, Độc Nhãn Long chính là một con ếch ngồi đáy giếng, chỉ sống ở bên trong trời đất của chính mình.

Người như hắn ta, làm sao có thể hiểu được sự cường đại của hắn?

"Không, không thể nào, đỡ chiêu này của ta đi!"

Chỉ thấy Độc Nhãn Long bỗng nhiên kéo xuống bịt mắt trên mặt, lộ ra một con mắt khác bị hắn che dấu.

Một đạo tử quang chợt lóe lên!

Tử quang kia, mang theo một loại sức mạnh vô cùng kỳ lạ, đúng là trực tiếp đánh thẳng vào linh hồn!

Đây là, một loại công kích linh hồn chi pháp nào đó!

Sở Cuồng Nhân hơi ngoài ý muốn.

Bị tử quang bao phủ, hắn chỉ cảm thấy thân thể khẽ run lên, thật giống như bị đông cứng.

Cách đó không xa, Băng Tàm Như Tuyết thấy cảnh này, ánh mắt không khỏi hơi lóe lên: "Đúng là người của thế gia kia..."

"Chết đi cho ta! !"

Sau khi Độc Nhãn Long thi triển ra át chủ bài cuối cùng, tay cầm trường đao, vung về phía Sở Cuồng Nhân lần nữa!

Mà một bên khác, Long Tam thái tử cũng xuất thủ trong nháy mắt.

Kiếm ảnh, đao quang, tả hữu giáp công!

Chương 1401 - Trảm Độc Nhãn Long, diệt Long Tam thái tử, Băng Tàm thần phục

Đao quang, kiếm ảnh, tả hữu giáp công, đánh về phía Sở Cuồng Nhân!

Mà dưới ánh mắt của Độc Nhãn Long, Sở Cuồng Nhân bị công kích linh hồn của mình ảnh hưởng đến, căn bản không có cách nào chống cự loại giáp công này!

Thế công này, đối phương không tránh thoát được!

Một khi đối phương trúng chiêu, cho dù là yêu nghiệt tuyệt đỉnh cũng sẽ nhận trọng thương, đến lúc đó, ba người bọn họ liên thủ, còn sợ không thể giết chết đối phương sao?

Chuyện ngoài ý muốn duy nhất chính là, vậy mà Băng Tàm Như Tuyết không cùng ra tay với bọn họ.

Đùng! !

Thế công hung mãnh, trong nháy mắt đã đến gần Sở Cuồng Nhân.

Thân thể đối phương hơi chấn động một chút, một luồng khí tức sôi trào mãnh liệt gào thét xông ra, trong nháy mắt, huyết sắc lôi đình khuếch tán ra bốn phương tám hướng!

Đao quang kiếm ảnh, liền bị đánh nát trong tích tắc!

"Làm sao có thể! !"

Tình cảnh này, khiến đồng tử của Độc Nhãn Long bỗng nhiên co rụt lại, mặt mũi tràn đầy vẻ hoảng sợ!

Lá bài tẩy của mình, vậy mà vô hiệu đối với Sở Cuồng Nhân? !

"Công kích linh hồn không tệ, đáng tiếc, nó vô dụng với ta!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn tu hành Cửu Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết, trong cơ thể có ba linh hồn, mà cấp bậc của mỗi một linh hồn đều đã tiếp cận kim hồn!

Tuy rằng công kích linh hồn của Độc Nhãn Long huyền diệu, nhưng cũng chỉ nhằm vào một linh hồn bên trong hắn mà thôi, tuy cũng có hiệu quả, nhưng hai linh hồn còn lại cũng không phải vật trưng bày!

Lui 10 ngàn bước mà nói.

Cho dù Sở Cuồng Nhân có trúng chiêu, thật sự không thể động đậy, thì đao quang kiếm ảnh này, có thể phá vỡ thân thể của hắn hay không, cũng là một chuyện khác, chớ nói chi là, còn có Thân Thể Bất Tử.

Hắn quá mạnh.

Một đường quét ngang, chưa bao giờ bị thương.

Cho nên, rất nhiều người đều coi nhẹ, năng lực phòng ngự và năng lực bảo vệ tính mạng của hắn, tuyệt đối không hề kém hơn năng lực tấn công của hắn, thậm chí còn xuất sắc hơn!

"Chết đi!"

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, đi đến trước mặt Độc Nhãn Long, đánh ra một quyền, khí huyết phóng lên tận trời, lôi đình huyết sắc nở rộ, bao phủ thiên địa!

Ầm! !

Một kích này, không có chút nào ngoài ý muốn, Độc Nhãn Long liền bị đánh thành một làn sương máu nổ tung ngay tại chỗ!

Chỉ còn lại một con mắt màu tím như đá quý lơ lửng ở giữa không trung.

Đây là hắn cố ý lưu lại.

Đòn tấn công nhằm vào linh hồn, hắn cảm thấy có chút hứng thú.

Con mắt này, hắn muốn giữ lại phân tích một phen, có lẽ sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn gì đó không chừng.

"Sức mạnh thân thể như vậy, quái vật! !"

Long Tam thái tử nhìn Sở Cuồng Nhân, sắc mặt có chút hoảng sợ.

Là một Chân Long, hắn cũng vô cùng am hiểu thân thể, nhưng cho dù là Chân Long như hắn, thân thể cũng kém hơn Sở Cuồng Nhân không ít!

Trình độ cường đại về thân thể của đối phương, đã gần với người dùng thân thể để đtaj được thành tựu ở cảnh giới Kim Tiên!

"Gầm! !"

Biết mình không còn đường sống, Long Tam thái tử quyết định liều mạng.

Chỉ thấy hắn thét dài một tiếng, thân hình bùng lên, hóa thành một con Chân Long dài vạn trượng, khí tức vô cùng cường đại lan tràn ra, bao trùm khắp gầm trời!

"Chết đi cho ta! !"

Long Tam thái tử vồ ra một trảo, đánh về phía Sở Cuồng Nhân!

Long trảo bén nhọn, chỗ nó đến, không gian nứt ra, cứ thế mà vạch ra năm vết rách to lớn!

Nhưng Sở Cuồng Nhân chỉ nhìn một cái, thần sắc không thay đổi, lập tức cúi lưng, năm ngón tay nắm lại, đánh ra một quyền, Thần Lôi Quyền Pháp sau khi được hắn sửa đổi ầm ầm thi triển!

Ầm! ! !

Không gian nổ tung, trời đất sụp đổ!

Quyền đầu nhỏ bé như bụi trần ở trước mặt long trảo to lớn lại bộc phát ra tiên huy huyết sắc vô cùng sáng chói, ngàn vạn Huyết Lôi điên cuồng tàn phá bừa bãi, đánh vào phía trên long trảo!

Vảy rồng nổ tung, long huyết vẩy ra!

Tiên khu của Long Tam thái tử không ngừng vỡ tan, long trảo to lớn ở trước mặt một quyền này, sụp đổ thành vô số khối thịt ngay tại chỗ!

Tiếng hét thảm thiết, quanh quẩn thiên địa, vô số sinh linh trong sa mạc nghe được tiếng rú thảm này, đều run lẩy bẩy.

Khiến Chân Long kêu rên!

Đây là nhân vật kinh khủng đến cỡ nào!

Trong lòng những sinh linh này vô cùng hoảng sợ.

Mà Băng Tàm Như Tuyết quan sát một màn này ở khoảng cách gần, thân thể mềm mại cũng run rẩy, sắc mặt tái nhợt như tuyết.

Nàng không dám chạy trốn, bởi vì nàng biết rõ, chỉ cần mình quay người lại, sẽ có một đạo kiếm khí gào thét xông đến, chém giết nàng trong nháy mắt!

Nàng không hề nghi ngờ việc Sở Cuồng Nhân có được năng lực làm được chuyện này.

Hiện tại, Long Tam thái tử còn mạnh hơn nàng bị huyết ngược ở trước mặt nàng, đây chính là bằng chứng rõ ràng nhất.

Ầm, ầm! !

Lại có hai quyền đánh ra, Huyết Lôi kéo theo đạo văn tiên huy lóe ra ở trong thiên địa, tiếng rồng gầm cũng đang vang vọng.

Chỉ chốc lát.

Thân rồng khổng lồ của Long Tam thái tử rơi xuống sa mạc, long huyết chảy xuôi, ẩn chứa sinh cơ dồi dào khiến đất cát khô hạn khắp nơi hóa thành ốc đảo.

Long Tam thái tử, ngã xuống!

"Ngươi, không trốn sao."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Băng Tàm Như Tuyết.

"Trốn không thoát."

"Vừa mới vì sao không cùng ra tay với bọn họ." Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt hỏi.

Hắn nói, tự nhiên là trong nháy mắt khi hắn trúng công kích linh hồn của Độc Nhãn Long.

"Nếu như ngươi thật sự trúng chiêu, bọn họ tấn công, đủ để đánh trọng thương ngươi, dù không có ta, hay thêm ta, cũng không làm nên chuyện gì."

Băng Tàm Như Tuyết thành thật nói, đây chính là nguyên nhân nàng không xuất thủ.

Bởi vì đối mặt với loại tồn tại như Sở Cuồng Nhân, nhiều thêm nàng cũng không nhiều hơn, thiếu nàng cũng không ít hơn.

Nàng không xuất thủ, chính là đang đánh cược.

Đánh cược nếu Sở Cuồng Nhân không có trúng chiêu, thấy nàng không có xuất thủ, có thể tha cho nàng một mạng.

"Nữ tử thông minh, chỉ tiếc, ngươi sai ngay từ lúc xuất thủ với người của ta."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, ngưng tụ kiếm chỉ, ngưng tụ kiếm khí vô biên.

Sắc mặt Băng Tàm Như Tuyết trở nên vô cùng trắng bệch, tiếp đó nàng vội vàng nói: "Ta có tin tức, có lẽ sẽ có ích cho ngươi."

"Há, nói một chút."

"Độc Nhãn Long ngươi vừa mới giết, ngươi có biết, hắn đến từ nơi nào sao?"

"Không biết, nhưng người bị ta giết, ta không cần biết hắn đến từ nơi đâu."

"Hắn đến từ một thế gia cổ xưa nhất trên Tử Vi Tinh, thế gia Tử Đồng!"

Thế gia Tử Đồng, một trong những thế gia cổ xưa nhất ở Tử Vi Tinh, nghe nói ngay cả thế lực cường đại nhất phía trên Tử Vi Tinh là Tử Vi các cũng có nhiều kiêng kị đối với thế gia này.

Mà thế gia này, thủ đoạn quỷ quyệt, dường như am hiểu nhất là một số thủ đoạn có liên quan đến linh hồn.

Trong đó, nổi danh nhất chính là một môn nhãn thuật có tên là Tử Đồng!

Nhãn thuật này, có thể làm cho linh hồn của một người bất động, vô cùng kinh khủng, cho dù là người có tu vi mạnh hơn, nếu như cảnh giới linh hồn không đủ, đều sẽ chịu ảnh hưởng!

"Đa tạ tin tức của ngươi, nhưng mà, mạng của ngươi, ta vẫn không có ý định buông tha như cũ."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Thế gia Tử Đồng này, thật sự khiến hắn có hứng thú, nhưng chỉ dùng một tin tức mà muốn giữ mệnh, Băng Tàm Như Tuyết, cũng quá ngây thơ rồi.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân chuẩn bị xuất thủ, đã thấy Băng Tàm Như Tuyết lại lần nữa làm ra chuyện ngoài ý muốn.

Chỉ thấy nàng, trực tiếp quỳ gối ở trước mặt Sở Cuồng Nhân: "Ta nguyện thần phục với ngươi, mặc cho ngươi sai sử, chỉ cầu ngươi có thể tha cho ta một mạng!"

Vì mạng sống, quả thật nàng cam nguyện từ bỏ tôn nghiêm làm yêu nghiệt.

Nhìn thấy vậy, Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

Hắn thu lại kiếm khí ở đầu ngón tay, khóe miệng hơi vểnh: "Co được dãn được, tâm tính của ngươi, không tệ, nhưng ngươi càng biểu hiện như thế, liền càng chứng minh uy hiếp của ngươi còn lớn hơn cả Long Tam."

"Uy hiếp dù lớn, ở trước mặt ngươi, cũng không gây nổi sóng gió gì, ngươi có đủ năng lực khống chế ta."

"Ha."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, trong lòng của hắn mặc niệm: "Tiểu Ái, giúp ta phân tích nàng thật kỹ, nhìn xem có giá trị gì đáng để lợi dụng."

"Vâng."

Sau khi Tiểu Ái phân tích, các loại tin tức về Băng Tàm Như Tuyết hiện ra trong đầu hắn.

"Ha..."

Chương 1402 - Đẩy ngược pháp môn tu hành Tử Đồng, n Hồng Hoa xuất quan

"Ha?"

Khi Tiểu Ái không ngừng phân tích Băng Tàm Như Tuyết, Sở Cuồng Nhân chợt nhìn thấy nội dung mình cảm thấy hứng thú, khẽ ồ lên một tiếng.

"Ngươi dùng độc?"

Băng Tàm Như Tuyết có chút ngoài ý muốn, không biết làm sao mà Sở Cuồng Nhân biết được.

Phải biết rằng, vừa rồi nàng vẫn không có thi triển nó ra.

Độc, là một trong các lá bài tẩy của nàng.

"Đúng thế."

"Thi triển Băng Tàm độc của ngươi đánh thẳng vào ta xem."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Chuyện này..."

Băng Tàm Như Tuyết có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới Sở Cuồng Nhân lại có yêu cầu như vậy.

"Còn chưa động thủ?" Sở Cuồng Nhân cau mày lại.

"Được."

Băng Tàm Như Tuyết cắn răng, cũng không nghĩ nhiều nữa, thúc giục độc tố trong cơ thể đến cực hạn, thi triển Băng Tàm độc, một đạo bạch khí từ trong lòng bàn tay nàng phun ra ngoài, bay về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, đứng tại chỗ, đúng là trực tiếp dùng thân thể tiếp nhận sự ăn mòn của Băng Tàm độc.

Băng Tàm Như Tuyết thấy thế, trong mắt không khỏi lộ ra một tia chờ mong.

Nếu như Sở Cuồng Nhân bị nàng độc chết, vậy chẳng phải nàng sẽ bảo vệ được một mạng sao?

Phải biết rằng, Băng Tàm Độc này được nàng xem như át chủ bài, độc tính rất mãnh liệt, cực kỳ đáng sợ, cho dù là yêu nghiệt cũng không thể chống cự.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Sở Cuồng Nhân vận chuyển tiên nguyên trên người, phát động vạn độc ma thân, Băng Tàm độc trong cơ thể bị luyện hóa, hóa thành chất dinh dưỡng tẩm bổ giúp thân thể lớn mạnh hơn.

"Không tệ."

"Mặc dù còn có chênh lệch nhất định so với Hóa Tiên Độc, nhưng hiện tại tu vi của ngươi vẫn chỉ là Chân Tiên mà thôi, tương lai vượt qua Hóa Tiên Độc, không phải là chuyện không thể."

Sở Cuồng Nhân nhìn Băng Tàm Như Tuyết: "Ngươi, coi như có chút tác dụng."

Tính trưởng thành của Băng Tàm độc rất mạnh, tương lai thậm chí có khả năng vượt qua Hóa Tiên Độc, có thể nói đây là nguồn năng lượng liên tục giúp Sở Cuồng Nhân dùng vạn độc ma thân.

Nói một cách khác, đó là Sở Cuồng Nhân muốn Băng Tàm Như Tuyết trợ giúp hắn tu hành.

Băng Tàm Như Tuyết nhìn Sở Cuồng Nhân hoàn toàn không bị ảnh hưởng sau khi trúng Băng Tàm Độc của mình, đôi mắt đẹp trợn to, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin.

"Tiếp đó, ta muốn hạ cấm chế trong cơ thể ngươi, mở ra tinh thần hải của ngươi, không cho ngươi bất kỳ sự kháng cự nào."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lời này khiến sắc mặt Băng Tàm Như Tuyết có chút tái nhợt, nhưng nàng cắn răng, cũng không nói gì thêm, thả lỏng tinh thần hải của mình.

Nàng biết rõ, nếu mình không muốn chết, chỉ có thể làm theo.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí tuôn ra, rơi vào trên trán Băng Tàm Như Tuyết, hạ một tầng cấm chế trong tinh thần hải của đối phương.

Hắn có kiến thức uyên bác, tinh thông các loại pháp môn tu hành.

Pháp môn hạ cấm chế, thao túng sinh tử của người khác, hắn cũng có không ít.

Từ giờ trở đi, sinh tử của Băng Tàm Như Tuyết nằm trong một ý niệm của hắn.

Chỉ cần Sở Cuồng Nhân nguyện ý, lúc nào cũng có thể giết chết đối phương.

"Bái kiến chủ nhân!"

Băng Tàm Như Tuyết biết tình cảnh bây giờ của mình, quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân, giọng điệu cung kính nói.

Lúc này.

Cách đó không xa, Thạch Anh đi tới.

Nàng thấy Băng Tàm Như Tuyết quỳ trên mặt đất, có chút hiếu kỳ: "Thủ tịch, nàng là ai vậy?"

"Một tùy tùng thôi, không cần để ý."

"À."

Thạch Anh cũng không hỏi nhiều, nàng nhìn về phía n Hồng Hoa trong Long Tĩnh.

"Đây chính là người thủ tịch muốn tìm sao?"

Nàng nhìn Phật Liên kim sắc bao phủ toàn bộ Long Tĩnh kia, dường như trong lòng có loại cảm giác quen thuộc, không tự chủ được mà đi tới.

Mà sau khi nàng tới gần Phật Liên, quả thật Phật Liên không có bất kỳ phản ứng gì.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

Hắn dùng Tiểu Ái phân tích qua Phật Liên này.

Phật Liên này, bảo vệ Long Tĩnh, nhưng phàm là có người tới gần Phật Liên trong phạm vi nhất định, đều sẽ bị luồng phật quang to lớn kia cản lại.

Nhưng, Thạch Anh lại có thể không bị ảnh hưởng.

"Ha, là do luồng sức mạnh phật quang trong cơ thể nàng sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Hắn vô cùng rõ ràng, dưới vẻ bề ngoài của Thạch Anh, là một kẻ không biết rõ lai lịch, trăm phương ngàn kế tới gần hắn.

Xem ra, dường như là người của Phật Môn.

"Phật Liên này, do người nào bày ra?"

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Băng Tàm Như Tuyết bên cạnh, nói.

"Không biết, lúc chúng ta tới, Phật Liên này đã ở đó, có lẽ Long Tam thái tử biết, hắn tới sớm hơn so với tất cả chúng ta."

Đáng tiếc, hiện tại Long Tam thái tử đã chết rồi.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Phật Liên, cũng không tiếp tục để ý tới.

Phật Liên này, rõ ràng là vì bảo vệ n Hồng Hoa mà tồn tại, hắn cũng không cần thiết đi phá hư, hiện tại, chuyện quan trọng nhất là chú ý tới tình huống của n Hồng Hoa.

"Tiểu Ái, hiện tại Hồng Hoa nàng thế nào?"

"Trong cơ thể n Hồng Hoa có hai luồng sức mạnh khắc chế lẫn nhau, đang xung đột kịch liệt..."

Tin tức về n Hồng Hoa hiện lên trong đầu.

Tình huống của đối phương, rất nhanh, Sở Cuồng Nhân đã rõ ràng.

"Sức mạnh có tính khắc chế với long huyết của Hoàng Kim Cổ Long, là, Tu La Huyết Long..."

Từ trong tình báo của Thính Phong lâu, Sở Cuồng Nhân biết được trong cơ thể n Hồng Hoa có truyền thừa của Tu La Huyết Long, còn biết dường như đối phương cũng bị tà khí ảnh hưởng, có vài lần nhập tà khó trở lại.

Xem ra, hiện tại đối phương đang dùng máu của Hoàng Kim Cổ Long, để tiêu trừ tà tính.

Nhưng, thật sự có thể thành công sao?

"Tiểu Ái, tỷ lệ tà khí trong cơ thể Hồng Hoa bị tiêu trừ lớn bao nhiêu?"

"Căn cứ vào phân tích, tà khí trong cơ thể n Hồng Hoa đã thâm nhập cốt tủy, muốn hoàn toàn tiêu trừ, dựa theo năng lượng long huyết của Hoàng Kim Cổ Long mà phán đoán, tỷ lệ không đủ 10%."

Chỉ có 10%?

Sở Cuồng Nhân cau mày lại.

Xem ra, hắn phải nghĩ biện pháp khác để giải quyết tà tính trong cơ thể đối phương mới được.

Sở Cuồng Nhân suy tư.

Sau đó, hắn thừa dịp n Hồng Hoa còn đang bế quan, lấy ra viên Tử Đồng giống như đá quý màu tím có được từ trên người Độc Nhãn Long kia.

Phía trên Tử Đồng này hiện đầy đạo văn huyền diệu.

Đây là yếu tố tạo nên pháp môn tu hành của thế gia Tử Đồng, Sở Cuồng Nhân phân tích một phen, muốn thông qua Tử Đồng này, đẩy ngược quá trình tìm hiểu của pháp môn tu hành Tử Đồng.

Đối với tu sĩ khác mà nói, đây gần như là chuyện không thể nào.

Dù sao, Tử Đồng này là do pháp môn tu hành Tử Đồng chế tạo ra, cũng không phải là pháp môn tu hành của bản thân.

Chuyện này tương đương với, từ kết quả, đẩy ngược lại quá trình xảy ra.

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân có Tiểu Ái, còn có Nhất Khí Hóa Tam Thanh có thể so với công pháp bản nguyên của pháp môn tu hành trong người mà nói, đây cũng không phải là chuyện không thể nào.

Mấy ngày sau.

Sở Cuồng Nhân vuốt vuốt Tử Đồng trong tay, trong mắt cũng có một luồng tử quang chợt lóe lên.

Tử quang kia, khiến Băng Tàm Như Tuyết bên cạnh có loại cảm giác tim đập nhanh.

Lúc này, trong lòng nàng đang trực tiếp kêu gào quái vật!

Từ một viên Tử Đồng đẩy ngược quá trình để tìm ra pháp môn tu hành Tử Đồng, đây là chuyện khó tin đến cỡ nào!

Cũng chỉ có quái vật như Sở Cuồng Nhân mới có thể làm được.

Nàng bỗng nhiên, có loại cảm giác.

Đó chính là, trở thành tùy tùng của loại tồn tại này, có lẽ, cũng không phải một chuyện xấu.

"Pháp môn tu hành Tử Đồng, cũng là pháp môn công kích linh hồn không tệ."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Thế gia Tử Đồng, có lẽ nên đến đó một lần, không biết đối phương còn cất giấu pháp môn tu hành nào có liên quan đến linh hồn.

Sau đó, hắn nhìn về phía Long Tỉnh cách đó không xa.

Long huyết bên trong Long Tỉnh đã bị n Hồng Hoa hấp thu sắp hết.

Thời khắc này, bên ngoài cơ thể nàng trong suốt như ngọc, có từng đạo tiên huy kim sắc đang lưu chuyển, đó là, kim tính!

Là nhục thân kim tính!

n Hồng Hoa không phải tu sĩ luyện thể, sau khi hấp thu long huyết, quả thật đã thu được nhục thân kim tính, đạt được một cơ thể mạnh mẽ.

Mà cái này, chỉ là một phần tác dụng của long huyết của Hoàng Kim Cổ Long mà thôi.

Càng quan trọng hơn là, hiện tại n Hồng Hoa được máu của cổ long tôi luyện thân thể, thiên tư, tu vi đều được tăng lên trên diện rộng.

Đùng!

Bỗng nhiên, n Hồng Hoa mở hai mắt ra, một đạo kim mang chợt lóe lên, có một luồng long uy bá đạo lấy đối phương làm trung tâm, khuếch tán ra!

Chương 1403 - Tiến về Long gia, Sơn Quỷ thần tử uy hiếp, Huyền Nữ lệnh

Long uy bá đạo lan tràn ra, chấn nhiếp khắp nơi!

n Hồng Hoa mở hai mắt ra, lập tức phóng lên tận trời, lướt qua Phật Liên kim sắc, trên người có vạn trượng tiên huy, sau lưng dường như hiện ra hư ảnh song long!

Một người vàng rực, một người huyết hồng!

Một người chính khí lẫm nhiên, một người tà khí tàn phá bừa bãi.

Hiện tại n Hồng Hoa, tập hợp sức mạnh của Hoàng Kim Cổ Long, Tu La Huyết Long vào một thân, chiến lực của nàng, đã không kém gì yêu nghiệt tuyệt đỉnh!

"Vương!"

Sau khi n Hồng Hoa nhìn đến Sở Cuồng Nhân, hai mắt tỏa sáng, bóng người lóe lên, đi đến trước mặt đối phương.

"Ngươi cảm thấy như thế nào?"

"Rất tốt."

n Hồng Hoa nắm quyền đầu, cảm thấy sức mạnh trong cơ thể mình có chút dư thùa, có loại cảm giác trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn.

Nàng biết, đây chỉ là ảo giác vì bản thân tăng trưởng quá nhanh mà tạo thành.

Nhưng không thể phủ nhận, nàng bây giờ, so với trước đó phải mạnh mẽ hơn nhiều.

Sau đó, n Hồng Hoa nhìn thoáng qua Phật Liên sau lưng, trường thương trong tay hất lên, một mũi thương bá đạo tàn phá bừa bãi phóng ra, kéo theo một luồng long uy bá đạo.

Bên trong tiếng ầm ầm!

Phật Liên sụp đổ!

Này chuỗi tràng hạt bị nàng chộp vào trong tay.

n Hồng Hoa nhìn phật châu trong tay, hít sâu một hơi, nói: "Vương, ta muốn đi đến Long gia một chuyến."

"Có quan hệ với chủ nhân của chuỗi tràng hạt này?"

"Đúng, dọc theo con đường này, nhờ có nàng giúp ta áp chế tà tính, ta mới không nhập tà khó trở lại, mà nàng cũng bởi vì ta mà bị Long gia bắt được, ta muốn đi cứu nàng."

Nói đến đây, trong mắt nàng có một đạo huyết quaang chợt lóe lên.

Từng tia từng tia tà khí, xông ra từ trong cơ thể.

"Quả nhiên, tà khí trên người ngươi còn chưa hoàn toàn tiêu trừ, ngươi vẫn có nguy cơ nhập tà như cũ."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu nói ra.

"Ta sẽ cẩn thận." n Hồng Hoa nói ra, đối với tình huống của mình, nàng vô cùng rõ ràng.

"Long gia, đây chính là một trong tám thế gia hoàng kim, nghe nói còn có Đại La tọa trấn, ngươi đi một mình, làm sao có thể ứng phó nổi, ta cùng đi với ngươi đi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Đa tạ vương."

...

Một trong Tám thế gia, Long gia.

Gia chủ đương nhiệm của Long gia nhìn Tĩnh Tuệ có thần sắc lạnh nhạt trước mắt, thản nhiên nói: "Không nghĩ tới yêu nghiệt Phật Môn sẽ lăn lộn cùng một chỗ với tà ma như Tu La Huyết Long."

"A di đà phật, n thí chủ cũng không phải là tà ma, nàng chỉ là bị tà tính của Huyết Long ảnh hưởng mà thôi."

"Cho dù nói thế nào, người này giết không ít người của Long gia ta, Long gia ta và cả Long Tam thái tử sẽ không bỏ qua cho nàng, còn về ngươi, liền chờ Long Tam thái tử trở về lại xử trí đi."

"A di đà phật."

Tĩnh Tuệ niệm một tiếng, trong mắt lộ ra một tia lo lắng.

Đã qua mấy ngày, hiện tại, không biết n thí chủ như thế nào, là đã thoát khỏi khốn cảnh, hay là đã...

Nghĩ đến cái sau, Tĩnh Tuệ không khỏi có chút sầu não, chỉ có thể cầu nguyện n Hồng Hoa người hiền tự có thiên tướng.

Sau đó, nàng liền bị một tên đệ tử Long gia dẫn đi nhốt lại.

Còn về Long gia chủ, trong tay hắn cầm một cái ngọc giản, không khỏi cau mày: "Đã qua vài ngày, vì sao còn không có tin tức truyền đến?"

Hắn ủy thác Phong gia tìm hiểu tin tức.

Theo đạo lý mà nói, với năng lực của Phong gia, hiện tại cho dù Long Tam thái tử có đạt được truyền thừa của Hoàng Kim Cổ Long hay không, đều cần phải có tin tức truyền đến mới đúng.

Nhưng mà, qua lâu như vậy, nhưng vẫn không có một tiếng động nào.

Chuyện này thật sự là có chút không hợp với lẽ thường.

"Năng lực tình báo của Phong gia, cũng chả có gì hơn người."

Hắn hừ lạnh một tiếng nói.

"Gia chủ, những người kia, lại tới."

Lúc này, một trưởng lão Long gia đi tới nói ra.

Nghe đến đây, sắc mặt Long gia chủ ngưng trọng, từ từ gật đầu: "Ta đã biết, ta sẽ tới ngay."

Long gia, trong đại sảnh.

Có ba người ngồi trên ghế, ba người này là hai nam một nữ.

Trên người mỗi một người đều tràn ngập khí tức vô cùng cường đại, khiến cho cả một đại sảnh đều tràn ngập một luồng áp lực kinh khủng khó nói lên lời.

Phàm là đệ tử Long gia tới gần đại sảnh, thân hình cũng không khỏi run rẩy một chút.

"Đó chính là yêu nghiệt đứng đầu nhất sao?"

Có đệ tử Long gia đi ngang nhìn thoáng qua đại sảnh, trong mắt mang theo vẻ hoảng sợ.

Nếu như có người quen thuộc thiên kiêu các phương ở chỗ này, nhất định có thể nhận ra được, bên trong ba người này, có một cái người gãy mất một cánh tay, chính là Sơn Quỷ thần tử được vinh dự tiếp cận cái thế!

Về phần hai vị bên người hắn kia, tất nhiên cũng có địa vị ngang bằng với hắn, là Đông Quân thần tử, Đại Tư Mệnh thần nữ.

Đông Hoàng Tiên Đình, cửu ca thần tử, có ba vị tề tụ tại Long gia.

Loại chiến trận này, cũng khó trách Long gia chủ sẽ cảm thấy ngưng trọng.

Sau đó không lâu.

Long gia chủ đi vào đại sảnh, trên mặt mang theo nụ cười: "Gặp qua ba vị thần tử thần nữ."

"Long gia chủ, ta cũng không muốn nói nhảm nhiều lời, mục đích chúng ta tới nơi này lần này, tin tưởng ngươi cũng đã biết đến, giao ra món đồ kia đi."

"Chuyện này..."

Long gia chủ có chút chần chờ, hắn nói ra: "Long Tam thái tử chậm chạp chưa về, món đồ kia là chuyện rất quan trọng, ta thật sự không dám tùy tiện lấy ra."

"Không dám giao ra? Hay là, không muốn giao ra?"

Ánh mắt Sơn Quỷ thần tử ngưng trọng, mang theo tia băng lãnh: "Sự kiên nhẫn của chúng ta có hạn, Long gia nho nhỏ, cho dù sau lưng có Long Cung chống lưng, Đông Hoàng Tiên Đình ta cũng không để ở trong mắt, hôm nay ta sẽ nói thẳng, vật kia, hôm nay Long gia các ngươi nhất định phải giao ra! !"

Vật kia, liên quan đến mục đích lần này bọn họ tới đại lục Hoàng Kim, bọn họ nhất định phải lấy cho bằng được.

"Chuyện này..."

Sắc mặt Long gia chủ biến hóa không chừng, có chút khó khăn.

Đối mặt với Tiên Đình, một Long gia như hắn, quả thật là không có bất kỳ ưu thế gì, cho dù có Long Cung, nhưng Long Cung so với Tiên Đình, cũng phải kém hơn một chút.

"Tiên Đình các ngươi, cũng quá bá đạo rồi."

Lúc này, một đệ tử Long gia có chút nhìn không được, lên tiếng quát lạnh nói.

Thế nhưng, hắn vừa mới dứt lời.

Một luồng Thần Ma chi khí cường đại từ trên người Sơn Quỷ thần tử ầm ầm bạo phát, một hắc động bao phủ đệ tử Long gia kia, trong chớp mắt đã nuốt chửng đối phương hầu như không còn!

Thậm chí, khí tức hắc động còn sót lại tiêu tán ra, hủy hoại gần phân nửa Long gia chỉ trong chốc lát!

Không ít đệ tử Long gia bị cuốn vào bên trong công kích này, ào ào bị bóp méo thân thể, chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ!

"Bá đạo? ! Thì tính sao!"

"Long gia chủ, ta lặp lại lần cuối cùng, hôm nay, Huyền Nữ lệnh kia, các ngươi muốn giao cũng phải giao, không muốn giao cũng phải giao! !"

Sơn Quỷ thần tử đứng lơ lửng trên không, giống như một vị Thần Ma cổ lão nổi giận, uy hiếp kinh khủng chấn nhiếp khắp nơi.

Không phải Long gia chủ không phải là đối thủ của đối phương.

Ngược lại, hắn thân là Kim Tiên đỉnh phong, nếu muốn giết Sơn Quỷ thần tử, cũng không khó khăn.

Nhưng bị nhân quả ảnh hưởng, còn có kiêng kị Tiên Đình, hắn không thể ra tay.

"Ta giao! !"

Long gia chủ khẽ cắn môi, dưới sự uy hiếp của Sơn Quỷ thần tử, đành phải giao ra Huyền Nữ lệnh.

"Hừ, coi như các ngươi thức thời."

Sau khi cầm được Huyền Nữ lệnh, Sơn Quỷ thần tử và Đông Quân thần tử, Đại Tư Mệnh thần nữ cũng không ở lại lâu, lúc này liền rời đi.

Nhưng mà, khi bọn họ chưa đi được bao xa.

Trên bầu trời, bỗng nhiên có hai tiếng rồng gầm truyền đến.

Tiếng rồng gầm này, từ xa mà đến gần, trùng trùng điệp điệp, ngay sau đó, chỉ thấy chân trời có hai đạo long ảnh tuyệt thế một đỏ một vàng bay trên không trung mà đến!

Long ảnh biến ảo, hóa thành một bóng người tuyệt thế mặc chiến giáp màu đỏ, tay cầm Long Thương đỏ thẫm!

Người tới, chính là n Hồng Hoa.

Long ảnh tuyệt thế xuất hiện, động tĩnh không nhỏ, thành trì mà

Long gia toạ lạc, có không ít tu sĩ đều chú ý tới, ào ào nhìn chăm chú n Hồng Hoa, ánh mắt hoảng sợ.

"Thật là long uy khủng khiếp, rốt cuộc người này là ai?"

"Mục tiêu của nàng, tựa như là Long gia."

Bên trong Long gia, mấy người Long gia chủ cũng đều chú ý tới n Hồng Hoa.

"Luồng khí tức này, là Tu La Huyết Long, còn có... Hoàng Kim Cổ Long! !"

Khi nhìn thấy n Hồng Hoa bình yên vô sự, thậm chí còn nắm giữ sức mạnh Hoàng Kim Cổ Long, lúc này, sắc mặt của hắn có chút khó coi.

Chương 1404 - Sức mạnh Song long, n Hồng Hoa chiến Long gia, trò vui chân chính

"Chuyện này, chuyện này sao có thể, tại sao gia hỏa này có thể nắm giữ sức mạnh Hoàng Kim Cổ Long? !"

"Long Tam thái tử, chẳng lẽ hắn thất bại sao?"

Sắc mặt Long gia chủ vốn đã không dễ nhìn bởi vì Huyền Nữ lệnh bị bọn người Sơn Quỷ thần tử lấy đi, bây giờ, sau khi nhìn thấy n Hồng Hoa nắm giữ sức mạnh Hoàng Kim Cổ Long, thì càng âm trầm đến mức muốn chảy nước.

Đồng thời, trong lòng hắn còn có một chút bất an.

Long Tam thái tử chậm chạp không có tin tức, chẳng lẽ...

Hắn có suy đoán, nhưng lại không thể tin được.

Mà mấy người Sơn Quỷ thần tử vừa cầm được Huyền Nữ lệnh không lâu cũng chú ý tới n Hồng Hoa đột nhiên đi tới, không khỏi hơi kinh ngạc.

"Dạng khí tức này, người này không đơn giản."

"Nàng hẳn là truyền nhân của Tu La Huyết Long gây huyên náo xôn xao ở phía trên đại lục Hoàng Kim gần nhất, nhưng bây giờ xem ra, dường như đối phương không chỉ nắm giữ sức mạnh Huyết Long, ngay cả sức mạnh Hoàng Kim Cổ Long của Long tộc cổ lão trong truyền thuyết cũng bị nàng nắm giữ, sức mạnh song long trên người, cho dù là ngươi, đoán chừng cũng không làm gì được đối phương."

Đại Tư Mệnh thần nữ nhìn về phía Sơn Quỷ thần tử bên cạnh, chế nhạo nói.

Nghe đến đây, sắc mặt Sơn Quỷ thần tử có chút không dễ nhìn.

Những yêu nghiệt gần đây, một người tiếp một người xuất hiện, quả thực là khiến hắn có chút áp lực.

"Hừ, Hỗn Độn Thần Ma Thể, không sợ gì cả!"

Sơn Quỷ thần tử hừ lạnh một tiếng nói.

Khóe miệng Đại Tư Mệnh thần nữ hơi vểnh, nói: "Hỗn Độn Thần Ma Thể không sợ gì cả, chỉ sợ Sở Cuồng Nhân."

"Ngươi..."

Vết thương bị đối phương chém thêm một dao, Sơn Quỷ thần tử sầm mặt lại.

"Được rồi, hai người các ngươi đừng làm rộn, xem người này đến Long gia làm cái gì trước đi."

Đông Quân thần tử thản nhiên nói.

n Hồng Hoa nắm giữ sức mạnh song long, thực lực của nàng đã không thấp hơn bất kỳ một yêu nghiệt tuyệt đỉnh nào, bọn họ hết sức tò mò, đối phương đến Long gia, là muốn làm gì.

Trên bầu trời Long gia.

n Hồng Hoa đi đến, trên người lộ ra long uy bá đạo, giọng điệu lãnh đạm nói: "Người của Long gia, giao Tĩnh Tuệ ra! !"

Long gia chủ vốn bởi vì chuyện Huyền Nữ lệnh mà tức giận không thôi.

Hiện tại, vậy mà một n Hồng Hoa còn dám tới Long gia bọn họ gây hấn, điều này làm tâm tình của hắn khó chịu đến cực hạn.

Những người này, nguyên một đám đều xem Long gia là bùn loãng không trát được tường sao?

Đùng! !

Một trận tiên nguyên bá đạo phóng lên tận trời.

Chỉ thấy một đệ tử Long gia cũng nổi giận, phóng về phía n Hồng Hoa: "Đến Long gia ta làm càn, ngươi là muốn chết sao! !"

Đây là một thanh niên tay cầm tiên kiếm, khí tức cường đại, đã đạt tới cảnh giới Chân Tiên.

Tu vi thiên tư bên trong một đám thiên kiêu, cũng coi là không tầm thường.

Dù sao hiện tại, thiên kiêu có thể đạt tới cảnh giới Chân Tiên, ngoại trừ những yêu nghiệt kia, cũng không có bao nhiêu người.

Một đạo kiếm khí phun ra, hóa thành một đạo long ảnh!

Đây là pháp môn tu hành của Long gia, Long Khí Kiếm Quyết!

Nhưng n Hồng Hoa thấy thế, thần sắc lạnh lùng, Long Thương đỏ thẫm trong tay hơi chấn động một chút, một luồng mũi thương vô cùng bá đạo phóng ra, sức mạnh song long ầm ầm bạo phát!

Kim Long gào thét, Huyết Long gào rú!

Song long bay ra, xé rách đạo kiếm khí đang lao tới ngay tại chỗ, cũng đánh người thanh niên kia thành một làn sương máu! !

Thiên kiêu Long gia, bị giết chết chỉ trong một chiêu!

Chiến lực của n Hồng Hoa, khiến toàn bộ người ở đây đều cảm thấy chấn kinh.

"Ông trời ơi, sức mạnh song long này thật sự quá bá đạo."

"Đúng vậy, thực lực của thiên kiêu Long gia này cũng không tầm thường, nhưng ở trước mặt n Hồng Hoa, thế mà ngay cả một chiêu cũng không tiếp nổi."

Mà Long gia chủ tận mắt thấy thiên kiêu của mình bị giết chết, đôi mắt đỏ như muốn nứt ra: "n Hồng Hoa, ngươi thật là quá làm càn! !"

Nhưng mà, bởi vì giới tử chi tranh, chịu nhân quả trói buộc, hắn lại không thể ra tay.

"Ta lặp lại lần nữa, giao Tĩnh Tuệ ra, nếu không hôm nay, ta sẽ khiến Long gia, máu chảy thành sông! !"

Thái độ của n Hồng Hoa vô cùng cường ngạnh.

"Hừ, n Hồng Hoa ngươi, cho dù sau lưng có Tam Thanh Đạo Môn chống lưng thì như thế nào, hôm nay, ngươi đến Long gia ta làm càn, tất nhiên ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

"Đừng tưởng rằng có nhân quả trói buộc, ngươi liền có thể muốn làm gì thì làm!"

Long gia chủ hừ lạnh một tiếng.

Trong chốc lát, chỉ thấy giữa thiên địa có từng đạo quang trụ kim sắc phóng lên tận trời.

Trong cột ánh sáng này, có nguyên một đám đệ tử Long gia, bọn họ liên thủ hợp thành một trận pháp to lớn, giam n Hồng Hoa ở trong đó.

"Cho dù ngươi đạt được sức mạnh song long thì như thế nào, rốt cuộc thì ngươi chỉ có một người mà thôi!"

"Diệt cho ta nàng!"

Long gia chủ hừ lạnh nói.

Lập tức, nguyên một đám đệ tử Long gia tấn công về phía n Hồng Hoa.

Được trận pháp gia tăng, sức chiến đấu của bọn họ đạt được tăng trưởng to lớn, một chiêu một thức đều có sức mạnh không tầm thường.

Bị loại sức mạnh này vây công, cho dù là n Hồng Hoa, cũng cảm giác được từng tia từng tia áp lực.

"Rất tốt, hôm nay liền để ngươi lãnh giáo, uy lực của song long! !"

Giọng điệu của n Hồng Hoa băng lãnh, trong mắt có một đạo tà quang chợt lóe lên.

Hai tiếng rồng gầm từ trong cơ thể nàng truyền ra, hai đạo long ảnh một vàng một đỏ xoay quanh thân thể của nàng, gia tăng sức mạnh của nàng.

Trường thương nơi tay, mũi thương tàn phá bừa bãi!

Mỗi một thương đánh ra, được sức mạnh song long gia tăng, vô cùng bá đạo, không gian không ngừng nổ tung!

Toàn bộ pháp trận kết giới, cũng đang run rẩy.

Mà ở một bên khác.

Một tửu lâu.

Có hai người nhìn trận chiến trên bầu trời của Long gia, mặt lộ vẻ do dự.

Hai người này, là một nam một nữ.

Nữ tử có vóc người nở nang, khuôn mặt kiều diễm, là một đại mỹ nhân hiếm có.

Mà thanh niên ở bên cạnh nàng, dung mạo tuấn lãng, cũng là một mỹ nam tử, một số nữ tu bốn phía nhìn nam tử kia, trong đôi mắt đẹp không khỏi liên tục loé lên dị sắc.

"Là Phong gia Nhị thiếu gia."

"Còn có Phong gia đại tiểu thư, tại sao bọn họ lại ở đây?"

Người trong tửu lầu nghị luận ầm ĩ.

Hai người này, chính là hai thiên kiêu xuất sắc nhất của Phong gia.

"Đại tỷ, đây chính là kịch hay ngươi nói sao?"

Phong gia Nhị thiếu nhìn trận chiến trên bầu trời, cười nhạt nói, lúc nhìn đến tư thế hiên ngang kia của n Hồng Hoa, cho dù là hắn cũng nhịn không được mà toát ra một tia kinh diễm.

Làm Phong gia thiếu gia, hắn thấy qua vô số người, nhưng lại hiếm có nữ tử nào anh tuấn uy vũ như n Hồng Hoa.

Mày liễu không thua đấng mày râu, dùng ở trên người n Hồng Hoa, lại cực kỳ chính xác.

"Trò vui chân chính còn không có mở màn đâu."

Phong Ngọc cười nhạt một cái nói.

Trong mắt nàng, toát ra một tia thâm thúy: "Đã nhiều năm rồi, vị trí đứng đầu bát đại thế gia này, cũng nên chuyển cho người khác ngồi."

"Quả nhiên, là do ngươi giở trò."

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt bỗng nhiên vang lên.

Chỉ thấy trong tửu lâu, chẳng biết lúc nào xuất hiện ba đạo thân ảnh.

Ba người này, hai nữ một nam.

Nam tử đi đầu, một bộ bạch y, siêu thoát ra khỏi trần thế, dung mạo xuất trần, giống như Chân Tiên trên trời, trên người có vạn đạo tiên huy, làm cho người hoa mắt thần mê.

Vốn dĩ một đám nữ tu đang âm thầm quan sát Phong gia Nhị thiếu, sau khi nhìn thấy nam tử này, nhất thời đều bị hấp dẫn ánh mắt.

Cùng so sánh, Phong gia Nhị thiếu gia hơn người kia trong nháy mắt đã trở nên vô cùng bình thường.

Đây căn bản không phải là dung mạo cùng một cấp bậc.

Nếu như nói, Phong gia Nhị thiếu là mỹ sắc nhân gian, vậy thì nam tử mặc áo trắng trước mắt này, chính là tuyệt sắc trên trời!

Không chỉ nam tử mặc bạch y, ngay cả hai nữ tử đi theo phía sau hắn cũng là mỗi người mỗi vẻ.

Một người con gái rượu, dịu dàng rung động lòng người.

Một người thanh lãnh thoát tục, có loại cảm giác chỉ có thể nhìn từ xa.

Ba người này, chính là Sở Cuồng Nhân, Thạch Anh, cùng Băng Tàm Như Tuyết.

Mà sau khi nghe được giọng nói của Sở Cuồng Nhân, thân thể mềm mại của Phong Ngọc chấn động, trong mắt lộ ra một tia mất tự nhiên.

Chương 1405 - Tự cho là thông minh, Phong Ngọc thần phục, ta sẽ đích thân hỏi

"Nam tử bất phàm!"

Sau khi Phong gia Nhị thiếu nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trong mắt không khỏi toát ra một tia kinh ngạc.

Ở trước mặt của đối phương, hắn đúng là có loại cảm giác tự ti mặc cảm.

Mà hai nữ tử Băng Tàm Như Tuyết, Thạch Anh cũng đều là tuyệt sắc giai nhân, kinh động lòng người, không chỉ có như thế, Phong gia Nhị thiếu còn cảm nhận được một luồng uy hiếp trước nay chưa từng có từ trên người của hai người này.

Ba người này, không đơn giản!

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Phong gia Nhị thiếu!

Nhưng mà, ở bên cạnh hắn, sau khi Phong Ngọc nghe được giọng nói của Sở Cuồng Nhân, trên mặt toát ra một tia mất tự nhiên: "Không biết lời ấy của Sở công tử, có ý gì?"

Sở công tử?

Nghe được cách gọi này, Phong gia Nhị thiếu nhất thời hiểu rõ cái gì đó, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, có chút rung động.

Là hắn!

Sở Cuồng Nhân không để ý đến Phong gia Nhị thiếu đang chấn kinh.

Hắn nhìn Phong Ngọc, ánh mắt không hề gợn sóng, thản nhiên nói: "Long gia ủy thác Phong gia tiến hành điều tra chuyện của Hồng Hoa có phải không."

"Đúng."

"Nhưng mà, dường như bọn họ cũng không biết Long Tam thái tử đã chết, hoặc là nói, tựa như bọn họ không biết sự tồn tại của ta, ngươi cố ý giấu diếm tin tức này."

"Lúc Sở công tử đến Thính Phong lâu ta, có mang mặt nạ, ta nghĩ là công tử cũng không muốn bại lộ thân phận của mình, cho nên ta che giấu tin tức này với Long gia."

"Ha, thật sự chỉ có vậy thôi sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng: "Chẳng lẽ không phải ngươi muốn lợi dụng ta, đối phó Long gia, kẻ đứng đầu tám thế gia hoàng kim, nên đổi người, đây là lời mà ngươi mới vừa nói ra đúng chứ?"

Hắn nghe được lời Phong Ngọc thì thào nói nhỏ vừa rồi.

Nghe nói như thế, thân thể mềm mại của Phong Ngọc đã không nhịn được mà rung động, trên vầng trán trắng noãn thấm ra mồ hôi lạnh tinh mịn.

Đúng như Sở Cuồng Nhân nói, trong lòng của nàng, đích thật là cất chứa tâm tư lợi dụng đối phương.

Long gia ủy thác Phong gia dò xét tin tức.

Nhưng nàng lại cố ý giấu diếm tin Long Tam thái tử đã chết, còn có sự tồn tại của Sở Cuồng Nhân, vì để chế tạo xung đột giữa Sở Cuồng Nhân và Long gia.

Nếu không, khi Long gia biết rõ Sở Cuồng Nhân tới, tất nhiên sẽ không dễ dàng nhằm vào n Hồng Hoa.

Nếu vậy, mức độ xung đột sẽ yếu đi rất nhiều.

"Xin công tử thứ lỗi, là ta tự cho mình thông minh, che giấu sự tồn tại của công tử."

Phong Ngọc bịch một tiếng, trực tiếp quỳ gối ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Nàng quỳ trên mặt đất, thân thể mềm mại nhẹ nhàng run rẩy, sắc mặt tái nhợt.

Mỹ nhân quỳ gối, khiến người ta thấy mà yêu.

Trong tửu lâu, một số tu sĩ không rõ chân tướng sự tình thấy cảnh này, nhất thời sinh lòng thương tiếc.

Người không biết, còn tưởng rằng Sở Cuồng Nhân khi dễ người khác.

"Tiểu tử, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Một đại hán đứng lên nói ra, bày ra bộ dạng hành hiệp trượng nghĩa.

"Đúng đấy, người ta là một cô nương, cũng đã quỳ xuống trước mặt ngươi, sao ngươi vẫn dồn ép không tha vậy."

"Cô nương, hôm nay chúng ta làm chủ cho ngươi, ngươi yên tâm, có chúng ta ở đây, hắn ko dám bắt ngươi đâu."

Có mấy người lần lượt lên tiếng.

Những người này, đều có mấy phần thực lực, bằng không thì cũng không dám lên tiếng.

Bọn họ nhìn dáng vẻ nở nang, khuôn mặt đẹp đẽ kia của Phong Ngọc, trong mắt lộ ra nhiệt huyết.

Trong đầu, đã tưởng tượng ra cảnh tượng anh hùng cứu mỹ, sau đó mỹ nhân ôm ấp yêu thương.

Nhưng mà, còn chưa chờ bọn họ làm cái gì, trong tửu lâu, bỗng nhiên có một trận hàn khí lan ra, hàn khí này, vô cùng thấu xương, làm cho người ta không rét mà run.

Mấy tu sĩ lên tiếng kia biến sắc, cảm giác hàn khí này giống như vô số ngân châm tinh mịn, đâm vào trong cơ thể của bọn họ, trong nháy mắt đã khiến thần kinh của bọn họ tê dại, tiên nguyên, cốt cách huyết nhục đều bị đóng băng, khí tức sinh mệnh đang nhanh chóng giảm xuống, rất nhanh, ngay cả ý thức cũng đã tiêu tan tan hết.

Mà những người khác trong tửu lâu, chỉ thấy mấy tu sĩ hăng hái làm việc nghĩa này, bị hàn khí ăn mòn, hóa thành tượng băng trong nháy mắt!

Sau đó, ầm ầm vỡ nát, hóa thành một đống vụn băng.

Không thấy máu tanh, chỉ có hàn ý!

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, e ngại nhìn thoáng qua nơi phát ra hàn khí, chính là từ chỗ Băng Tàm Như Tuyết không nói một lời đứng ở sau lưng Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân nhìn Băng Tàm Như Tuyết một chút.

Băng Tàm Như Tuyết vội vàng nói: "Mạo muội xuất thủ, xin chủ nhân thứ lỗi."

"Không sao."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, cũng không truy cứu.

Từ đầu đến cuối, Phong Ngọc quỳ trên mặt đất đều không có nhìn mấy tu sĩ 'hăng hái làm việc nghĩa' kia, mà sau khi nghe được đoạn đối thoại giữa Sở Cuồng Nhân và Băng Tàm Như Tuyết, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng tuôn ra, lại bởi vì hàn khí tiêu tán ra từ trên người của Băng Tàm Như Tuyết, ào ào ngưng kết thành băng châu.

Rất nhanh, trên người nàng liền treo đầy băng sương, nhìn qua vô cùng chật vật.

Nhưng nàng, lại không dám tùy tiện phủi rớt băng sương.

Nàng biết Băng Tàm Như Tuyết.

Đây là một yêu nghiệt tuyệt đỉnh, thế nhưng ngay cả yêu nghiệt tuyệt đỉnh thế này cũng thần phục với Sở Cuồng Nhân, gọi đối phương là chủ nhân.

Mức độ kinh khủng của Sở Cuồng Nhân, còn vượt qua tưởng tượng của nàng!

Trước đó, nàng lại muốn lợi dụng người như thế này? !

Chắc chắn nàng điên rồi!

"Ta không ghét nữ nhân thông minh, nhưng, ta chán ghét nữ nhân lanh chanh, ngươi cho rằng, ngươi chỉ che giấu sự tồn tại của ta, cũng không có làm thêm chuyện dư thừa nào, không tính là lợi dụng, đúng không? Nhưng khi ngươi muốn dùng ta đạt được mục đích gì đó, chỉ cần một ý nghĩ thôi, cũng đã đủ để cho ta giết ngươi."

Sở Cuồng Nhân từ từ nói ra.

Nghe được lời nói của hắn, Phong Ngọc càng hạ thấp đầu, trong lòng sợ hãi: "Là Phong Ngọc mạo phạm."

Nàng không dám phản bác, cũng không dám chống cự.

Nàng biết, những thứ này đều vô dụng, bởi vì bây giờ, sinh tử của nàng nằm trong một ý niệm của Sở Cuồng Nhân, nàng không có bất kỳ tư cách gì để thương lượng ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

"Đứng lên đi."

Sở Cuồng Nhân tùy ý tìm một cái ghế ngồi xuống, chăm chú nhìn trận chiến giữa n Hồng Hoa và Long gia, ánh mắt bình tĩnh.

Trong lòng Phong Ngọc hơi buông lỏng, có loại cảm giác sống sót sau tai nạn.

"Long gia, đối phó Hồng Hoa, món nợ này, sớm muộn gì ta cũng đòi lại từ chỗ bọn họ, hành vi của ngươi, dư thừa."

"Vâng, là Phong Ngọc quá phận."

"Long gia không còn, ta không ngại giúp Phong gia một tay, để cho các ngươi ngồi lên vị trí thế gia đứng đầu ở đại lục Hoàng Kim, nhưng thứ ta muốn, Phong gia, có thể cho ta không?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Phong Ngọc khẽ khom người: "Từ nay về sau, Phong gia coi Sở công tử như thiên lôi sai đâu đánh đó, mạng lưới tình báocủa Phong gia, sẽ phục vụ công tử bất cứ lúc nào."

"Ngươi phải cảm thấy may mắn, chính mình có một bộ não thông minh."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Phong Ngọc quả quyết thần phục.

Mạng lưới tình báo của Phong gia không chỉ ở khắp đại lục Hoàng Kim, mà còn ở toàn bộ Tử Vi Tinh, nếu như hắn có thể sử dụng mạng lưới tình báo này, cũng không tệ.

Đây cũng là nguyên nhân hắn không giết Phong Ngọc.

Mà về phần, những người khác của Phong gia có thần phục hay không.

Cũng không nằm bên trong phạm vi suy tính của hắn.

Bởi vì sau hôm nay, Phong gia không có lựa chọn khác!

Nếu có người không phục, hắn không ngại. Đợi sau khi diệt Long gia, lại thanh tẩy những người đứng đầu ở Phong gia một lần.

"Công tử, chỗ của ta còn có một tin tức, chắc hẳn công tử sẽ cảm thấy hứng thú."

"Nói."

"Hai ngày này, bên trong Long gia có người của Đông Hoàng Tiên Đình xuất hiện, trong đó có một thanh niên cụt tay, chính là Sơn Quỷ thần tử thua ở trong tay công tử ngày trước!"

Nghe đến đây, trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia dị sắc.

"Há, người của Đông Hoàng Tiên Đình, thú vị, bọn họ tìm người của Long gia làm cái gì?"

"Chuyện này, vẫn còn đang điều tra."

"Không cần, đợi chút nữa ta sẽ đích thân hỏi."

Chương 1406 - Giữ lại hạt giống cho Long gia, cố tìm đường sống trong chỗ chết, phong phạm của gia chủ

Trên bầu trời của Long gia.

Trận chiến giữa n Hồng Hoa và đệ tử Long gia vẫn còn đang tiếp tục.

Song phương chiến đến hừng hực khí thế, năng lượng cuồng bạo tỏa ra tiên huy lộng lẫy bao phủ bầu trời của thành trì, không ngừng lóe ra.

Mà ở bên trong tiên huy đầy trời này, có một đạo Kim Long, một đạo Huyết Long, hai đạo long ảnh này bay lên không trung, uy thế vô biên, tàn phá bừa bãi ở trên bầu trời, đè ép vạn linh, làm chúng run lẩy bẩy.

Vô số đệ tử Long gia cũng cảm nhận được áp chế đến từ huyết mạch của bản thân, khó có thể phát huy ra toàn lực.

"Đáng chết, sức mạnh song long của người này có tác dụng áp chế rất lớn đối với đệ tử Long gia ta."

"Đối địch với nàng, long khí của chúng ta không có cách nào hoàn toàn phát huy ra."

Long khí là sức mạnh đáng tự hào nhất của Long gia. Thế nhưng, ở trước mặt long khí của n Hồng Hoa, long khí của bọn họ căn bản không đáng giá nhắc tới.

Đây là khác biệt về bản chất!

Là nghiền ép về đẳng cấp đến từ nguồn gốc sâu bên trong huyết mạch!

"Dùng Tỏa Long Kiếm! !"

Giờ phút này, một trưởng lão Long gia cao giọng nói ra.

Sau đó, chỉ thấy hắn phất tay áo lên, ném ra một tiểu kiếm kim sắc, lướt vào bên trong trận pháp.

Vô số đệ tử Long gia ào ào nắm chặt kiếm nhỏ màu vàng kim, tiếp lấy miệng tụng pháp quyết, thúc giục tiên nguyên, long khí trong cơ thể gào thét xông ra, kiếm nhỏ màu vàng kim trong tay tách ra tiên huy tươi sáng!

Một luồng sức mạnh đặc biệt nhằm vào long khí, ầm ầm bạo phát!

"Đi!"

Đệ tử Long gia cùng hét to, vứt kiếm nhỏ màu vàng kim trong tay ra ngoài.

Chỉ thấy những kiếm nhỏ màu vàng kim này xuyên thẳng qua hư không, hợp thành một kiếm trận, phong tỏa hai đạo long ảnh trên người n Hồng Hoa, khiến cho nó khó có thể phát huy ra toàn lực!

"Ha, thân là gia tộc có long huyết, lại phát triển nghiên cứu sức mạnh tỏa long, thật đúng là khiến người ta mỉa mai mà."

n Hồng Hoa cười lạnh một tiếng.

Đệ tử Long gia không thể phủ nhận, sắc mặt gia chủ của Long gia cũng âm trầm như nước.

Không người nào nguyện ý luôn phụ thuộc vào những người khác.

Long gia cũng không ngoại lệ.

Tỏa Long Kiếm, chính là thủ đoạn Long gia nghiên cứu ra để đối phó với Long tộc, cũng là một đầu con đường sau này của bọn họ.

Nếu có một ngày, Long tộc vứt bỏ bọn họ, bọn họ còn có thể dùng thứ này để khoá chặt sức mạnh long tộc, có thể đối phó đối phương, nhưng mà, không nghĩ tới lần đầu tiên sử dụng lại phải dùng ở trên người n Hồng Hoa.

"Đi chết đi! !"

Long gia chủ lạnh giọng nói ra.

Đệ tử Long gia còn lại thúc giục Tỏa Long Kiếm, gắt gao hạn chế sức mạnh song long của n Hồng Hoa, tiếp đóm các loại tiên pháp thần thông đánh thẳng về phía đối phương.

Năng lượng lộng lẫy, vô biên vô hạn, giống như một mảnh đại hải mênh mông.

Tay n Hồng Hoa cầm Xích Huyết Long Thương, trong mắt có một đạo huyết sắc tà quang lưu chuyển, đúng là có dấu hiệu nhập tà, tăng cao tu vi.

Mà vừa lúc này.

Giữa thiên địa, bỗng nhiên có một luồng uy áp vô cùng kinh khủng ầm ầm bạo phát, giống như Tiên Vương giáng trần, quét ngang cửu thiên!

Một đạo kiếm ảnh cự đại từ bên trong một gian tửu lâu phóng lên tận trời!

Kiếm ảnh hoành không, chém nứt thiên địa!

Kiếm áp vô biên bá đạo phá hủy trận pháp do nhóm đệ tử của Long gia tạo thành trong nháy mắt, triệt tiêu năng lượng đầy trời như dòng nước lũ kia!

Bên trong tiếng nổ ầm ầm, nguyên một đám đệ tử Long gia bay ngược ra sau, thân hình sụp đổ!

Kiếm ảnh này, rung động ở trong gầm trời! Lay động đất trời!

Đồng tử của tất cả mọi người nhịn không được hơi co lại, nhìn về nơi phát ra kiếm kia ảnh.

Nhất là mấy yêu nghiệt Sơn Quỷ thần tử, Đông Quân thần tử cái này ẩn núp trong bóng tối, khi nhìn thấy kiếm ảnh, sau khi phát giác được khí tức trong đó, thần sắc càng nhịn không được mà đại biến.

"Đáng chết, luồng sức mạnh này, là gia hỏa kia! !"

"Rời đi trước!"

Đông Quân thần tử không nói hai lời, liền muốn rời khỏi.

"Đáng chết!"

Mặc dù Sơn Quỷ thần tử có chút không cam tâm, nhưng sờ lên vết thương gãy tay vẫn còn đau, hắn cũng chỉ có thể cắn răng rời đi.

Hiện tại, hắn tuyệt đối không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

Ở lại nơi này, nếu bị Sở Cuồng Nhân phát hiện, sẽ chỉ có một con đường chết!

"Rời đi trước, chờ ta tìm được Bất Tử Dược của Vương Mẫu, sau khi khôi phục toàn lực, sẽ từ từ tính sổ với hắn! !"

Sơn Quỷ thần tử hít sâu một hơi nói ra.

Bên trong Long gia.

Sau khi Long gia chủ nhìn thấy đạo kiếm ảnh kinh thiên động địa kia, cũng nhịn không được mà cảm thấy ngoài ý muốn.

"Là ai, lại dám đối nghịch với Long gia ta? !"

"Nên là ta nói, một cái Long gia, cũng dám đối nghịch với ta mới phải? !"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Trong tửu lâu, một bóng người mặc bạch y siêu nhiên từ từ đi ra, hông đeo cổ kiếm và quyển sách, như tiên tuyệt thế, vạn đạo tiên huy!

Hắn lăng không đi tới, cảm giác tồn tại vô cùng mãnh liệt!

Giống như trung tâm tuyệt đối của mảnh thiên địa này!

Tất cả mọi người, cũng nhịn không được mà bị đối phương hấp dẫn ánh mắt.

"Hít... Là hắn! !"

Có người nhận ra Sở Cuồng Nhân, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Mà Sở Cuồng Nhân thì đi đến bên cạnh n Hồng Hoa, từ trên cao nhìn xuống Long gia, lạnh nhạt nói: "Giao Tĩnh Tuệ ra, ta có thể giữ lại hạt giống cho Long gia!"

Lời vừa nói ra, toàn trường xôn xao!

Không phải buông tha Long gia!

Mà chính là giữ lại hạt giống cho Long gia sao? !

Nói cách khác, Sở Cuồng Nhân là muốn tiêu diệt hơn phân nửa

Long gia, chỉ để lại cho đối phương một số hạt giống!

Chuyện này không khỏi, quá mức bá đạo rồi đi.

"Người này là ai, sao khẩu khí lại ngông cuồng như thế? !"

"Cái gì, vậy mà ngươi cũng không nhận ra người này? Hắn chính là Sở Cuồng Nhân gây huyên náo xôn xao ở toàn bộ Tử Vi Tinh gần đây!"

"Chính là hắn sao? !"

"Ta dựa vào, thật là trăm nghe không bằng một thấy, há miệng đã muốn tiêu diệt Long gia, lời này, bên trong một đời trẻ tuổi cũng chỉ có hắn mới nói được."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà khi Long gia chủ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, tâm lý bất an đã đạt đến cực hạn trong nháy mắt.

n Hồng Hoa đạt được sức mạnh song long, Long Tam thái tử chậm chạp không có tin tức, mà Sở Cuồng Nhân lại xuất hiện cùng một chỗ với n Hồng Hoa...

Những thứ này, đủ để cho hắn nghĩ đến cái gì đó.

"Ngươi đã làm gì Long Tam thái tử?"

Giọng nói của Long gia chủ có chút run rẩy.

"Không cẩn thận, đánh chết rồi."

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói.

Sau khi Long gia chủ chứng thực ý nghĩ trong lòng, sắc mặt trở nên trắng bệch: "Quả nhiên! !"

Hắn không hề hoài nghi đối phương.

Đối phương cũng không có lý do gì ở thời điểm này nói dối hắn, hơn nữa, với năng lực trong lời đồn về đối phương, trăm phần trăm có thể giết chết Long Tam thái tử.

Trong lúc nhất thời, lòng hắn như tro nguội.

Long Tam thái tử, đây chính là yêu nghiệt của Long Cung!

Mặc dù nói, người giết chết đối phương là Sở Cuồng Nhân.

Nhưng mà, Long gia hắn cũng có tội không thể bảo vệ chủ tử, nếu Long Cung muốn giận chó đánh mèo lên người bọn họ, thì có mười Long gia cũng không đủ cho những lão đại ở Long Cung kia đập một bàn tay!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Long gia chủ có chút hoảng sợ.

"Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể, giết chết Sở Cuồng Nhân, công tội bù nhau, lúc này mới có thể bảo vệ Long gia!"

Trong lòng Long gia chủ đã có quyết định.

Hơn nữa, Sở Cuồng Nhân đến đây cũng không có ý tốt, xem ra cũng đã hạ xuống quyết định muốn hủy diệt Long gia bọn họ.

Cho dù hắn nhượng bộ, cũng không làm nên chuyện gì.

Chỉ có thể cố tìm đường sống trong chỗ chết.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi giết chết Long Cung Tam thái tử, Long gia ta là người phụ thuộc vào Long tộc, sẽ không đội trời chung với ngươi! !"

Long gia chủ rống to.

Sau đó, hắn nhìn về phía rất nhiều con cháu của Long gia, quát lên: "Chư vị, vì tồn vong của Long gia, ngay tại hôm nay, ai giết chết Sở Cuồng Nhân, thưởng trăm viên Long Huyết Đan! !"

Long Huyết Đan, chính là một loại đan dược trân quý của Long gia, chỉ có con cháu hạch tâm của Long gia mới có tư cách dùng, hơn nữa, mỗi một lần cũng chỉ có thể dùng một viên.

Hiện tại, Long gia chủ một hơi xuất ra trăm viên, đối với chúng đệ tử của Long gia mà nói, là một hấp dẫn vô cùng lớn.

Tất cả mọi người đều rục rịch.

"Ha, bản thân cố kỵ nhân quả, không dám động thủ, để tiểu bối tuổi trẻ đi chịu chết, thật đúng là có phong phạm của gia chủ mà!"

Chương 1407 - Chân Tiên cùng tiến lên, ngu không ai bằng, toàn thành rung động

"Thật sự là rất có phong phạm của gia chủ đấy chứ? !"

Tiếng cười nhạo của Sở Cuồng Nhân vang vọng trên không trung.

Chỉ một nhóm lớn Long Huyết Đan đã dụ cho đám đệ tử Long gia đỏ mắt, ào ào nhào về phía Sở Cuồng Nhân.

Trong mắt bọn họ, lúc này Sở Cuồng Nhân đã ngang bằng với một trăm viên Long Huyết Đan kia.

"Mọi người cùng nhau xông lên, đừng sợ!"

"Đúng vậy, hắn cũng chỉ lợi hại trong lời đồn mà thôi, thực lực chân thật không mạnh hơn chúng ta bao nhiêu."

"Chúng ta có nhiều người như vậy, ta cũng không tin không phải là đối thủ của hắn."

"Đúng vậy!"

Rất nhiều đệ tử Long gia cùng nhau mà lên, giống như một đám châu chấu.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng nâng tay, một ngọn lửa màu đỏ bùng lên ở trong lòng bàn tay.

Đây là Hoàng Hỏa!

Là Hoàng Hỏa dung hợp mười mấy loại thần hỏa!

Một luồng khí tức vô cùng nóng rực mà bá đạo lan ra, khiến không gian bốn phía đều giống như có loại cảm giác bị nung chảy, vô cùng đáng sợ!

"Đi!"

Sở Cuồng Nhân tùy ý vung tay lên, chỉ thấy Hoàng Hỏa đầy trời này đột nhiên gào thét tuôn ra, che lấp trời đất!

Phàm là tu sĩ bị Hoàng Hỏa dính vào, ào ào rú thảm lên một tiếng, muốn xua tan Hoàng Hỏa, nhưng lại phát hiện ngọn lửa này như là giòi trong xương, căn bản khó có thể dập tắt!

Trên người của bọn họ, có vật gì đó đang không ngừng bị thiêu đốt, mang theo tính mạng, khí tức của bọn họ, tiêu tán ở giữa không trung.

"Là tội nghiệt!"

"Hoàng Hỏa này, có hiệu quả thiêu đốt tội nghiệt, đây là Hồng Liên Nghiệp Hỏa? !"

"Đáng chết, đây là lửa gì!"

Không chỉ là Hồng Liên Nghiệp Hỏa, Hoàng Hỏa dung hợp mười mấy loại thần hỏa, có đặc tính của nhiều loại hỏa diễm, kinh khủng đến cực hạn.

So với Hoàng Hỏa của Thần Hoàng tầm thường, còn phải cường đại hơn rất nhiều, thậm chí không kém hơn một số Hoàng Hỏa của Thần Hoàng thức tỉnh huyết mạch tám lần!

Cộng thêm được tu vi Chân Tiên cửu phẩm của Sở Cuồng Nhân thúc giục, Hoàng Hỏa này, cực kỳ đáng sợ!

Một số thiên kiêu thấy vậy, trong lòng cũng nhịn không được mà lạnh lẽo.

"Vậy mà hắn còn có loại thủ đoạn này."

Cách đó không xa, Băng Tàm Như Tuyết nhìn Sở Cuồng Nhân thi triển Hoàng Hỏa, trong mắt không khỏi toát ra vẻ kiêng kị.

Thậm chí nàng còn hoài nghi, Sở Cuồng Nhân dựa vào Hoàng Hỏa này cũng đã đủ để giết chết nàng.

Chớ nói chi là, vẫn còn có một số thủ đoạn khác.

Nam nhân này, thật đúng là giống như một cái động không đáy, làm cho người ta không nhìn thấy sâu cạn.

"Đáng chết, nhanh dùng Tỏa Long Kiếm!"

"Liên thủ bố trận!"

Nhóm đệ tử Long gia triệu hoán Tỏa Long Kiếm về, tạo thành một kiếm trận cường đại bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân!

Kiếm trận này, mặc dù là sáng tạo để nhằm vào long khí, nhưng dùng để công phạt, cũng tuyệt đối đứng hàng thứ nhất!

Mấy trăm thanh Tỏa Long Kiếm kim sắc xuyên tới xuyên lui trên không trung, huyễn hóa ra kiếm khí dồi dào đếm mãi không hết, uy lực vô biên, đáng sợ đến cùng cực!

Đối mặt với công kích đến từ kiếm trận, cho dù là yêu nghiệt tối tuyệt đỉnh cũng sẽ cảm thấy khó giải quyết.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại đứng tại chỗ, thần sắc lạnh nhạt, không hề bị lay động.

"Khóa được rồng? Nhưng, có thể khoá được ta sao?"

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, trong mắt có một đạo kiếm quang thanh sắc lưu chuyển ra!

Trong chốc lát, kiếm khí vô biên vô tận lấy hắn làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán ra, kiếm khí màu xanh như vô số lá cây, hóa thành một mảnh Thanh Diệp Kiếm Hải!

Kiếm hải và Tỏa Long Kiếm liên tục va chạm vào một chỗ, thiên địa rung động, không gian không ngừng bị xé nứt!

Cuối cùng, mấy trăm thanh Tỏa Long Kiếm bị Thanh Diệp Kiếm Hải đánh bay ngược về!

Nguyên một đám đệ tử Long gia ào ào chết dưới binh khí chính mình vẫn lấy làm kiêu ngạo, nhưng bấy nhiêu đấy vẫn chưa xong, phạm vi bao phủ của Thanh Diệp Kiếm Hải vô cùng lớn, trực tiếp bao trùm toàn bộ Long gia!

Bên trong Long gia, từng tòa cao ốc không ngừng bị phá hư, bị tan rã bên trong kiếm khí này!

Long gia được vinh dự gọi là kẻ đứng đầu tám thế gia hoàng kim, tại thời khắc này, đối mặt với tai nạn trước đó chưa từng có!

Mà kẻ đầu têu làm ra chuyện này, cũng chỉ là một hậu bối tuổi trẻ!

Tình cảnh này, khiến cho mí mắt của không ít người nhảy lên.

Nhìn lại một đám đệ tử Long gia liên tiếp ngã xuống dưới kiếm khí của đối phương, người của toàn thành, cũng chấn động theo!

"Người của Long gia, tuy đều không phải là kẻ lương thiện gì, thế nhưng ở trước mặt hắn, lại căn bản không đáng giá nhắc tới."

"Đúng vậy, giết một đám người, mà lại giống như thái rau dưa, thật là đáng sợ."

"Đây chính là Sở Cuồng Nhân sao? !"

"Quả thật là, quái vật!"

Cho dù là Phong Ngọc chuyên môn thu thập qua tình báo về Sở Cuồng Nhân thấy cảnh này, tim cũng đập vô cùng nhanh.

Lúc này, rốt cuộc nàng mới biết cái gì gọi là tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật.

Giờ phút này, nàng tận mắt chứng kiến, mới biết được Sở Cuồng Nhân trong truyền thuyết đáng sợ bao nhiêu, trước đó nàng lại muốn lợi dụng loại người này? !

Nàng nhất định là điên rồi.

Nàng cảm thấy vô cùng may mắn vì mình hữu dụng đối với Sở Cuồng Nhân, lúc này mới được sống tiếp, nếu không, đối phương sẽ không quan tâm nàng là đại tiểu thư của Phong gia, giết nàng cũng chỉ là chuyện tuỳ tiện vung tay.

"Đáng chết, tất cả cảnh giới Chân Tiên, cùng tiến lên! !"

Long gia chủ hét lớn một tiếng.

Chỉ thấy nguyên một đám tu sĩ cấp bậc Chân Tiên vọt ra, bao vây Sở Cuồng Nhân.

Long gia là kẻ đứng đầu tám thế gia hoàng kim, cũng không thiếu Chân Tiên.

Những Chân Tiên này, phần lớn là tu sĩ thế hệ trước.

Bởi vì bây giờ Sở Cuồng Nhân cũng là Chân Tiên, hơn nữa còn là Chân Tiên cửu phẩm, cho dù những tu sĩ thứ thế hệ trước này xuất thủ, cũng sẽ không phải chịu nhân quả phản phệ.

"Sở Cuồng Nhân, tuy thực lực của ngươi cường đại, nhưng dù sao cũng là Chân Tiên! Nhìn chung quanh của ngươi, không dưới ba mươi Chân Tiên, ngươi, làm sao có thể thắng được? !"

Ánh mắt Long gia chủ băng lãnh nói.

"Vậy mà ngươi lại dùng cảnh giới để phán đoán sức chiến đấu của ta? Thật sự là, ngu không ai bằng!"

Sở Cuồng Nhân lắc đầu nói ra.

Phương diện tiên nguyên, hắn tu hành Nhất Khí Hóa Tam Thanh, vê mặt pháp môn tu hành, hắn có được rất nhiều Hợp Đạo pháp mà ngay cả Đại La cũng không nhất định sẽ có, phương diện nhục thân, đã gần tiếp cận Kim Tiên vô hạn...

Chớ nói chi là, còn có rất nhiều thể chất có thể so với Tiên Thể Chí Tôn.

Mỗi loại thần thông huyền diệu đều vô cùng hiếm thấy, đều không phải là thứ mà Chân Tiên tầm thường có thể có được.

Đúng như Sở Cuồng Nhân nói, dùng cảnh giới để cân nhắc chiến lực của hắn, quả thực cũng là ngu không ai bằng!

"Lên!"

Nhưng mà, mấy Chân Tiên này còn không biết mình phạm vào sai lầm ngu xuẩn cỡ nào.

Bọn họ ỷ vào người đông thế mạnh, đúng là không sợ hãi, muốn ở chỗ này, hoàn toàn kết thúc Sở Cuồng Nhân!

"Giết ngươi, không chỉ vì Long gia ta, mà thậm chí, Long tộc còn có thể ca ngợi chúng ta."

"Đúng vậy, Sở Cuồng Nhân, truyền kỳ của ngươi, hôm nay kết thúc ngay ở chỗ này đi!"

Nguyên một đám Chân Tiên, thúc giục các loại pháp môn tu hành, ầm ầm bạo phát!

Long khí bàng bạc, oanh động bốn phương tám hướng, rung động ở trong gầm trời!

Thời khắc này, Sở Cuồng Nhân bị vô số long khí bao phủ, giống như phải bị vô số Chân Long xé nát.

"Chư giới, Sinh Tử Luân!"

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, Thần Ma chi khí phóng lên tận trời, hàng tỉ tiên huy bỗng nhiên nở rộ!

Thần sinh chi quang, ma sinh tử chi khí!

Thần Ma chi khí, sinh tử chi ý, cùng nhau lưu chuyển trên không trung, bên trong tiên huy vô tận, một vòng ánh sáng đen trắng đột nhiên hiện ra, sinh tử chi ý vô cùng hùng hậu, bỗng nhiên bạo phát!

Ngàn vạn long khí ở trước mặt sức mạnh sinh tử này, ào ào nổ tung!

Một số Chân Tiên đứng tương đối gần, ở trước mặt sức mạnh này, càng không có chút sức chống cự nào, hóa thành từng làn từng làn sương máu ngay tại chỗ.

Máu của Chân Tiên, vẩy khắp toàn thành!

Mà Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, tay áo phấp phới, giống như Tiên Vương vô thượng chưởng quản sinh tử!

Tình cảnh này, chấn động không gì sánh nổi!

Tu sĩ toàn thành, nhìn tình cảnh này, chỉ biết há hốc mồm!

Chương 1408 - Kim Tiên xuất thủ, đối cứng Kim Tiên, đều có thể thử một lần

Chư Giới Sinh Tử Luân hiện ra, nguyên một đám Chân Tiên liên tiếp ngã xuống!

Uy lực vô cùng cường đại, hung hăng rung động một nhóm lớn Chân Tiên của Long gia, làm bọn họ trợn mắt hốc mồm!

"Ông trời của ta, cái này, đây là năng lực gì vậy? !"

"Thần thông của Hỗn Độn Thần Ma Thể, đáng chết, tại sao thần thông của Hỗn Độn Thần Ma Thể này lại kinh khủng đến loại trình độ này? !"

Mỗi một Chân Tiên đều đang điên cuồng nuốt nước miếng.

Nhưng công kích của Sở Cuồng Nhân lại không vì vậy mà ngừng, trong mắt của hắn hiện ra lãnh ý, đưa tay ra, sau lưng có một gốc kiếm thảo mọc ra chín chiếc lá hiện lên.

Cây cỏ chuyển động, kiếm khí to lớn giống như dãy núi hoành không chém ra, như muốn chém rơi ngôi sao đầy trời!

Chính là thần thông của Thanh Diệp Kiếm Đồng, Thảo Kiếm Quyết!

Thảo Kiếm Quyết được thi triển, kiếm khí xé rách không gian, Trảm Lạc Tinh Thần!

Nguyên một đám Chân Tiên nhìn kiếm khí đập vào mặt, hoảng sợ đến cực hạn.

Bọn họ thúc giục Tiên Khí, thúc giục tiên pháp, thúc giục thần thông, thiêu đốt long huyết trong cơ thể, dùng hết các loại thủ đoạn, chống cự kiếm khí!

Nhưng thời khắc này Sở Cuồng Nhân, thật sự quá cường đại.

Tu vi Chân Tiên cửu phẩm cộng thêm thần thông của Tiên Thể Chí Tôn, căn bản cũng không phải là thứ mà Chân Tiên tầm thường có thể ngăn cản, cho dù là Chân Tiên cùng là cửu phẩm, lúc ngăn cản cũng phải cố hết sức.

Có thể ngăn lại kiếm khí không có mấy người, phần lớn Chân Tiên, đều bị kiếm khí chém chết.

Khi một đám Chân Tiên từ giữa không trung rơi xuống như mưa, người của toàn thành đều thấy choáng váng.

Trảm đệ tử Long gia như cắt rau.

Tại sao hiện tại trảm Chân Tiên cũng giống như thế?

Gia hỏa này, rốt cuộc là biến thái đến mức nào! !

"Không có xuất toàn lực, lúc đó hắn đánh với chúng ta, tuyệt đối không dùng toàn lực, thậm chí, có khả năng ngay cả một nửa thực lực cũng không dùng."

Băng Tàm Như Tuyết nhìn Sở Cuồng Nhân, trong đôi mắt đẹp, mang theo rung động.

Mà bên trong Long gia, rất nhiều Chân Tiên nhìn thấy tình cảnh này, nguyên một đám vô cùng kinh ngạc, nhìn Sở Cuồng Nhân, giống như nhìn một conquái vật!

"Trên thế giới này lại có loại yêu nghiệt này sao? !"

"Yêu nghiệt cái thế, tuyệt đối yêu nghiệt cái thế, giết Chân Tiên, cũng không hề khó khăn!"

"Trừ phi cũng là yêu nghiệt cái thế ở cảnh giới Chân Tiên cửu phẩm, nếu không, không người nào là đối thủ của hắn! !"

Đám chân tiên của Long gia sợ hãi, ào ào lùi lại, không dám tiếp tục ra tay.

Nhưng bọn họ không xuất thủ, không có nghĩa là Sở Cuồng Nhân sẽ bỏ qua cho bọn họ.

Giờ phút này, hắn đã hóa thành Tử Thần.

Kiếm chỉ chuyển động, chính là kiếm khí vô cùng bàng bạc bao phủ ra.

Trụ Chi Kiếm, bạo ngược!

Trụ Chi Kiếm, bá lâm!

Trụ Chi Kiếm, vô đạo!

Kiếm quyết được thi triển liên tiếp, Hợp Đạo chi pháp, tiên huy tươi sáng, uy thế lay động Cửu Thiên Thập Địa!

Thời khắc này, Sở Cuồng Nhân giống như Tiên Vương vô thượng, Thần Ma cổ lão, quét ngang mọi thứ!

Chỗ hắn đến, chỉ có tiếng kêu rên.

Tuấn dật như tiên, nhưng cách làm việc, còn khiến người ta sợ hãi hơn cả ác quỷ tu la!

Nhưng dù cho cảnh tượng giết chóc liên tục hiện ta, đều là không hề khiến Sở Cuồng Nhân động dung, sắc mặt của hắn hoàn toàn bình tĩnh như trước đây.

"Đáng chết, Sở Cuồng Nhân, ta và ngươi không đội trời chung! !"

Bên trong Long gia, một Kim Tiên nhìn đệ tử Long gia không ngừng ngã xuống, hắn giận không nhịn nổi, lúc này đúng là không để ý ảnh hưởng nhân quả phản phệ, cưỡng ép xuất thủ về phía Sở Cuồng Nhân!

Kim Tiên xuất thủ, uy thế mạnh mẽ, lay động đất trời!

Một chưởng đánh ra, một đạo long ảnh kim sắc kéo theo đạo văn, ẩn chứa kim tính nồng đậm, cắn xé về phía Sở Cuồng Nhân!

Thấy cảnh này, mọi người xôn xao.

"Kim Tiên xuất thủ!"

"Sở Cuồng Nhân, chết chắc!"

Kim Tiên và Chân Tiên, kém một chữ, lại như một trời một vực!

Từ xưa đến nay, không có mấy người có thể dùng tu vi Chân Tiên chiến thắng Kim Tiên.

Mà Long gia chủ thấy vậy, sắc mặt cũng vui vẻ: "Tứ trưởng lão, Long gia sẽ ghi nhớ cống hiến của ngươi!"

Hắn thấy, Tứ trưởng lão là Kim Tiên xuất thủ, cho dù Sở Cuồng Nhân có thiên tư yêu nghiệt như thế nào cũng hẳn phải chết không nghi ngờ.

"Kim Tiên, ha, ngươi có thể so với các ngươi cái kia thứ hèn nhát gia chủ phải có dũng khí nhiều."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Chí ít, Long gia chủ vì cố kỵ nhân quả phản phệ, mà chậm chạp không dám ra tay!

Mà đối mặt với một kích của Kim Tiên, ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, trong tay xuất hiện một thanh trường kích bằng đồng, chính là Hợp Đạo khí Đại Hoang Kích!

Đại Hoang Kích nơi tay, trên mặt hắn lại hiện ra ma văn màu tím!

"Đại Hoang Kích Pháp, Bình Đại Hoang!"

Ma văn Xi Vưu, Đại Hoang Kích Pháp đồng thời thi triển, một kích vung ra, chiến ý sát khí ngút trời, giống như Ma Tổ cổ lão lại hiện ra, uy thế lay động đất trời.

Một kích này, đối cứng với long ảnh!

Một vụ nổ ầm ầm vang lên, không gian bốn phía trực tiếp nổ nát vụn!

Năng lượng cuồng bạo lan ra, Sở Cuồng Nhân lùi lại mấy chục trượng, hắn phất tay áo lên, thu n Hồng Hoa bên cạnh vào không gian Tụ Lý Càn Khôn, miễn cho ngộ thương.

Mà một kích của hắn ngăn lại long ảnh, lại làm cho mí mắt của tất cả mọi người nhảy một cái.

Thậm chí khóe miệng các đại năng ở trong tinh không một mực chú ý tới hắn cũng thoáng co giật.

"Hắn, lại có thể đỡ công kích của Kim Tiên! !"

"Giới hạn của gia hoả này, rốt cuộc là ở đâu? !"

Phải biết, Tứ trưởng lão của Long gia là nén giận xuất thủ, một chiêu kia cũng không có nửa phần lưu tình.

Sở Cuồng Nhân, có thể ngăn lại một chưởng kia, ở trong mắt mọi người, quả thực là có chút khó tin.

Mà lúc này Sở Cuồng Nhân cảm nhận tình huống trong cơ thể mình, cũng hài lòng cười một tiếng.

Ngăn lại một đòn của Kim Tiên, dù là hắn, tiên khu cũng nhận phản lực to lớn, nhưng mà, thân thể của hắn cường hãn, phản lực này cũng không gây ra ảnh hưởng quá lớn với hắn.

Hiện tại, hắn quả thật có đủ điều kiện chiến một trận với Kim Tiên!

Hộc...

Khác với Sở Cuồng Nhân bình yên vô sự, vị Kim Tiên xuất thủ kia bị nhân quả phản phệ, trực tiếp phun ra một ngụm máu, kim tính trong cơ thể hắn cũng bởi vậy mà ảm đạm một chút.

Nhưng mà, khiến người ta bất ngờ chính là, ngoại trừ khí tức của hắn uể oải một một, nhìn qua cũng không có gì đáng ngại.

"Kim Tiên xuất thủ, nhân quả phản phệ, vậy mà chỉ có như vậy thôi sao? !"

"Chờ một chút, vậy có phải nói rõ rằng, thời khắc này Sở Cuồng Nhân, đã có thực lực chiến một trận với Kim Tiên, cho nên, nhân quả phản phệ mới không mãnh liệt như vậy? !"

Nhìn thấy Tứ trưởng lão Long gia bị phản phệ không phải rất lớn, mọi người càng khiếp sợ hơn.

Nhân quả phản phệ, là hạn chế do ý chí Tiên giới bày ra vì phòng ngừa cường giả thế hệ trước.

Tu sĩ có tu vi càng mạnh nhúng tay vào giới tử chi tranh, sẽ bị phản phệ càng mạnh.

Nhưng, đây chỉ là tương đối.

Nếu thực lực của giới tử cường đại tới trình độ nhất định, cường độ của loại phản phệ này cũng sẽ yếu bớt đi.

Dù gì đi nữa, nhóm giới tử cũng cần được khảo nghiệm.

"Nếu vừa rồi ta ra tay đối phó với giới tử khác, nhân quả phản phệ, đủ để khiến ta trọng thương, thậm chí là chết!"

"Nhưng, đối phó với Sở Cuồng Nhân, lại chỉ nhận lấy vết thương nhẹ mà thôi!"

"Ý chí Tiên giới phán định, Sở Cuồng Nhân lúc này, có tư cách giao thủ với ta! !"

Long gia Tứ trưởng lão nhìn Sở Cuồng Nhân, trong lòng càng ngưng trọng hơn!

Ánh mắt hắn ngưng trọng: "Nhưng, chỉ là có tư cách giao thủ mà thôi, ta là Kim Tiên, ngươi là Chân Tiên, đây là sự thật không có cách nào thay đổin, ta muốn giết ngươi, vẫn là chuyện dễ như trở bàn tay! !"

Hắn thét dài một tiếng, tiên nguyên cấp bậc Kim Tiên giống như thủy triều khuếch tán ra!

Tiên huy kim sắc tươi sáng, soi sáng muôn phương!

"Há, thật sao? Vậy ngươi có thể thử một lần! !"

Sở Cuồng Nhân đối mặt với Kim Tiên, không lùi không tránh, tay cầm Đại Hoang Kích, sau lưng có hư ảnh Bách Thánh, Tuyết Sơn liên miên, vô số điều lệ điều cấm hiện lên.

Tam đại dị tượng của thư viện, mở ra!

Ngay sau đó, một luồng chiến ý Đấu Thiên Thánh Viên ngang nhiên ầm ầm bạo phát, rung động tứ phương!

Đấu Chiến Bí Pháp, mở ra!

Lại thêm ma văn Xi Vưu, Hợp Đạo khí Đại Hoang Kích, lúc này Sở Cuồng Nhân, chiến lực mạnh mẽ, vượt xa thiên kiêu cùng thế hệ!

Chương 1409 - Kịch chiến Kim Tiên, cận chiến, chém giết Kim Tiên đầu tiên

Ma văn Xi Vưu, Đấu Chiến Bí Pháp, lại thêm Hợp Đạo khí Đại Hoang Kích nơi tay, lúc này chiến lực của Sở Cuồng Nhân mạnh mẽ, vượt xa thiên kiêu cùng thế hệ.

Cho dù là đối mặt với tồn tại ở cảnh giới Kim Tiên cũng lẫm liệt không sợ!

"Chiến! !"

Long gia Tứ trưởng lão thét dài một tiếng, lấy tu vi Kim Tiên áp chế nhân quả phản phệ, mạnh mẽ tấn công về phía Sở Cuồng Nhân.

Một chiêu một thức, đều khiến không gian vỡ nát, sơn hà chấn động!

Mà tay Sở Cuồng Nhân cầm Đại Hoang Kích, liên tục thi triển Đại Hoang Kích Pháp, thẳng thắn thoải mái, uy thế tuyệt luân!

Đùng!

Kim Tiên chi chưởng, Đại Hoang Kích Pháp ầm ầm va chạm, không gian trực tiếp nổ tung!

Tiên huy tươi sáng lưu chuyển, che lấp trời đất!

Sở Cuồng Nhân bị Long gia Tứ trưởng lão đẩy lui mấy chục trượng, mà Long gia Tứ trưởng lão cũng lùi về sau mấy bước!

Lấy tu vi Chân Tiên đẩy lui Kim Tiên!

Tình cảnh này, khiến cho tu sĩ của toàn thành chấn kinh, đồng tử rung mạnh!

Tất cả mọi người không dám chớp mắt, nhìn trận chiến này.

"Kim Long Kiếm khí! !"

Lúc này, Long gia Tứ trưởng lão lấy ra một thanh tiên kiếm kim sắc, thi triển ra kiếm quyết Long gia!

Kiếm khí trộn lẫn trên không trung thành một đạo long ảnh kim sắc, gào thét về phía Sở Cuồng Nhân.

"Đại Hoang Kích, Bình Đại Hoang!"

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, một thức cuối cùng của Đại Hoang Kích Pháp, ầm ầm bạo phát!

Cuồng bạo chi kích, phá nát long ảnh!

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Một tiếng leng keng vang lên, chỉ nghe thấy một tiếng kiếm ngân, vang vọng ở trong gầm trời!

Côn Ngô giống như bạch ngọc ở bên hông Sở Cuồng Nhân, ra khỏi vỏ!

Côn Ngô ra khỏi vỏ, kiếm quang che đậy cửu thiên!

Vô số phù văn chiếu rọi hư không, tiên huy tươi sáng hấp dẫn ánh mắt người khác!

Sở Cuồng Nhân thu hồi Đại Hoang Kích, tay cầm Côn Ngô, thúc giục tiên nguyên, toàn bộ rót vào trong đó, chỉ thấy từng viên Chứng Pháp Chi Ấn phía trên bị thắp sáng.

"Trụ Chi Kiếm, vô đạo! !"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát lên!

Một đạo kiếm ảnh khổng lồ đằng không mà lên, vô số đạo văn dày đặc xen lẫn trong đó.

Một luồng khí tức bá đạo bạo ngược, bao phủ bầu trời của thành trì, làm cho người ta ngạt thở!

Vô đạo chi kiếm, bạo quân chi kiếm! !

Một kiếm này, mạnh mẽ tuyệt luân, ngang nhiên chém ra, ép thẳng về phía Long gia Tứ trưởng lão!

Cho dù là Kim Tiên, nhưng khi Long gia Tứ trưởng lão đối mặt với một kiếm này, vẫn không dám có bất kỳ sự khinh thường nào như cũ.

"Long Đằng Cửu Thiên!"

Hét dài một tiếng, Long gia Tứ trưởng lão đồng thời thi triển cực chiêu!

Chỉ thấy một đạo long khí kim sắc lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, xen lẫn trên không trung, hóa thành chín đạo long khí kim sắc, long khí quấn vào nhau, hóa thành một đạo kiếm ảnh khổng lồ chém ra!

Kiếm và kiếm, cực chiêu va chạm!

Không gian liên tục nổ tung, năng lượng bàng bạc giống như thủy triều khuếch tán ra, đâm thẳng vào tầng mây trên bầu trời, tạo thành một lỗ thủng khổng lồ!

Trong chốc lát, ngàn dặm không mây!

Chỉ có kiếm khí và kiếm khí hoa mỹ đang va chạm!

Mà thành trì phía dưới kiếm khí lại bị luồng năng lượng doạ người này đụng chạm, không ngừng chấn động.

Một số tu sĩ nhìn năng lượng trên bầu trời kia, nuốt nước bọt.

Bọn họ cảm thấy, kiếm khí trên không trung kia, chỉ cần một luồng cũng đủ để giết bọn họ trăm ngàn lần.

"Long Vương trảo! !"

Lúc này, sau khi Long gia Tứ trưởng lão trảm ra kiếm khí, lại thi triển cực chiêu lần nữa, sự mênh mông của tiên nguyên trong cơ thể, vượt xa cảnh giới Chân Tiên.

Đùng!

Long khí kim sắc hóa thành một long trảo to lớn che lấp trời đất, năm ngón tay chộp ra, hư không trực tiếp bị xé rách!

Mà dưới cự trảo kia, Sở Cuồng Nhân nhỏ bé đến mức giống như con kiến hôi!

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, trên người con kiến hôi này chợt bộc phát ra một trận khí huyết ngút trời, rung chuyển trời cao!

"Thần Lôi Quyền Pháp! !"

Một quyền đánh ra, huyết sắc lôi đình vô tận kéo theo tiên huy lập loè, tiếng ầm ầm, không dứt bên tai!

Ầm, ầm, ầm! ! !

Từng đạo từng đạo khí huyết ngưng tụ nên huyết sắc lôi đình liên tục đánh vào phía trên long trảo, chỉ thấy vảy vồng không ngừng nổ tung, đạo văn cũng bị bị hao mòn!

Cuối cùng, Huyết Lôi tiêu tán, mà long trảo này, cũng trực tiếp vỡ nát!

"Thân thể của ngươi, cường đại đến như vậy sao? !"

Long gia Tứ trưởng lão có chút khó tin.

Thân thể của Sở Cuồng Nhân, đã rất gần với tiên nhân dùng thân thể bước lên cảnh giới Kim Tiên!

Phải biết rằng, đại đa số tu sĩ trở thành Kim Tiên, cũng chỉ ở mặt tu vi, còn về phương diện thân thể, cũng không hề xuất sắc hơn một số Chân Tiên chuyên luyện thể.

Dùng thân thể trở thành Kim Tiên, tu luyện thân thể kim tính đến cực hạn!

Điểm này, từ xưa đến nay, cũng không có bao nhiêu tiên nhân có thể làm được, con đường luyện thể, so với tu hành tiên nguyên, còn phải khó khăn hơn nhiều.

"Ngươi, kinh ngạc quá sớm rồi."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Chỉ thấy vô số đạo văn trắng bạc lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, ẩn chứa một luồng sức mạnh thời không vô cùng bàng bạc!

Chính là Thời Không Phong Ấn Thuật!

"Chênh lệch tu vi giữa ngươi và ta quá lớn, dùng sức mạnh thời không để trói buộc ta, ngươi là đang nằm mơ sao!"

Long gia Tứ trưởng lão lạnh giọng nói ra.

Tiên nguyên trong cơ thể hắn tuôn ra, đánh thẳng vào đạo văn trắng bạc.

Với tu vi của hắn, không cần dùng đến 10% thời gian để thở, là có thể thoát khỏi ảnh hưởng của Thuật Phong Ấn Thời Không này.

Nhưng mà, Sở Cuồng Nhân muốn chính là 10% thời gian để thở này.

Hắn vừa sải bước ra, đi tới trước mặt Long gia Tứ trưởng lão, khí huyết trong cơ thể bừng bừng phấn chấn, quyền cước ẩn chứa một luồng sức mạnh vô cùng cương mãnh, ầm ầm đánh ra!

Hắn đúng là, muốn cận chiến với Long gia Tứ trưởng lão! !

Mà trên thực tế, làm một tu sĩ luyện thể cường đại, chuyện này với hắn mà nói, tuyệt đối là chiếm được ưu thế khổng lồ.

Quyền, chân, khuỷu tay, đầu gối, tay...

Giờ khắc này, dường như mỗi một vị trí trên người Sở Cuồng Nhân đều hóa thành hung khí kinh khủng nhất trên thế gian, đang chào hỏi Long gia Tứ trưởng lão.

Kỹ xảo cận chiến tuyệt mỹ, bị hắn phát huy đến cực hạn!

Mà Long gia Tứ trưởng lão chỉ có thể dùng một tầng tiên nguyên ở bao trùm bên ngoài cơ thể, chống cự công kích giống như mưa to không ngớt mà đáng sợ này!

Ầm, ầm, ầm!

Một quyền tiếp một quyền va chạm vào da thịt, liên tục nổ tung!

Tiên nguyên bên ngoài cơ thể Long gia Tứ trưởng lão liên tục bị va chạm, không ngừng rung chuyển.

Mà kỹ xảo Sở Cuồng Nhân, lão luyện thuần thục, đánh cho Long gia Tứ trưởng lão gần như không hề có sức đánh trả, chỉ có thể bị động phòng thủ.

Ấm ức!

Thật sự là quá oan uổng!

Là một Kim Tiên, giờ khắc này, lại bị Sở Cuồng Nhân đè xuống đánh!

Giờ phút này, Long gia Tứ trưởng lão vừa giận vừa thẹn.

"Đáng chết! !"

Hắn gào thét một tiếng, đúng là từ bỏ phòng thủ, song quyền ẩn chứa tiên nguyên dồi dào, đúng là dự định cứng đối cứng với Sở Cuồng Nhân!

"Hàaa... !"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, so về cận chiến và sức mạnh thân thể, Long gia Tứ trưởng lão này không hề kém xa hắn.

Hiện tại trong cơn tức giận, đúng là vội vàng xao động xuất thủ, sơ hở trăm chỗ!

Hắn bắt lấy một sơ hở của đối phương, đánh ra một quyền, Huyết Lôi vô tận tập trung vào một chỗ, lập tức ầm ầm nổ tung, đánh vào trên ngực đối phương.

Một kích này, vô cùng bá đạo!

Mà tiên nguyên bên ngoài cơ thể của Long gia Tứ trưởng lão bị Sở Cuồng Nhân liên tục tấn công, đã sớm lung lay sắp đổ.

Hiện tại, một quyền này trực tiếp xé rách tiên nguyên hộ thể của đối phương, đánh cho đối phương thổ huyết bay ra ngoài, như là ngôi sao chổi đập vào trên mặt đất.

Một tiếng vang thật lớn, mặt đất lõm xuống!

Một cái hố to lớn sâu hơn ngàn trượng hình thành, mà Long gia Tứ trưởng lão nằm sâu bên trong hố lớn, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, quang huy ở tiên khu ảm đạm, khóe miệng chảy máu.

Một Kim Tiên, bị Sở Cuồng Nhân đả thương nặng!

"Hắn lại có thể làm đến bước này! !"

"Chiến lực của gia hỏa này, vượt xa tưởng tượng của chúng ta!"

"Kim Tiên, cũng không phải là đối thủ của hắn? !"

Tu sĩ toàn thành, đại năng trong tinh không, không khỏi sợ hãi cảm thán.

Mà trong một cái chớp mắt, Sở Cuồng Nhân lại có hành động.

"Liền lấy ngươi, làm Kim Tiên đầu tiên bị ta chính tay giết chết đi! !"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Lời nói vừa vứt, phía sau hắn, chín đạo Hoàng Đạo Chân Long gào thét xông ra!

Chương 1410 - 80 ma tướng xuất thủ, lão tổ Long gia, hoàn toàn tuyệt vọng

"Liền lấy ngươi làm Kim Tiên đầu tiên bị ta tự tay giết đi!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, sau lưng có chín đạo Long khí phóng lên tận trời, tiếng rồng gầm vang vọng trời cao!

Chín đạo long khí này có bản chất khác biệt với long khí của Long gia.

Long khí này, bá đạo, tôn quý, chí cao vô thượng!

Tất cả Chân Long đều không có cách nào sánh bằng, đây chính là Hoàng Đạo Chân Long do khí vận Nhân tộc ngưng tụ mà thành! !

Hoàng Đạo Chân Long vờn quanh người, thời khắc này, Sở Cuồng Nhân giống như Nhân Hoàng cổ lão tái thế, mọi cử động mang theo một luồng quý khí siêu phàm.

Sau đó, chỉ thấy hắn đưa tay ra, bảy đỉnh đồng từ trong ống tay lao ra.

Đó là thất tôn Cửu Châu Đỉnh!

Thất đỉnh xuất hiện, giống như bảy mảnh đại lục rộng lớn vô biên, uy thế kinh khủng, khiến cho tòa thành trì này lộ ra vẻ vô cùng nhỏ bé ở trước mặt thất đỉnh.

"Rơi!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát lên.

Hoàng Đạo Chân Long thúc giục thất đỉnh, nghiền ép về phía Long gia Tứ trưởng lão!

"Không! !"

Đồng tử của Long gia Tứ trưởng lão co rụt lại, giờ phút này, hắn cảm nhận được một loại uy hiếp tử vong vô cùng chân thực! !

Hắn thúc giục tiên nguyên, không để ý thương thế, thúc giục sức mạnh đến cực hạn, tiên kiếm trong tay chém ra, kiếm khí long ảnh phóng lên tận trời, phát sinh va chạm kịch liệt với Cửu Châu Đỉnh!

Tiếng của một vụ nổ ầm ầm vang lên, không gian bốn phía không ngừng vỡ vụn!

Chỉ thấy kiếm khí long ảnh trực tiếp nổ tung!

Cửu Châu Đỉnh như thế chẻ tre, đánh vào trên người Long gia Tứ trưởng lão.

Ầm!

Cái thứ nhất, Long gia Tứ trưởng lão bay ngược ra sau!

Ầm!

Cái thứ hai, tiên huy trên tiên khu của Long gia Tứ trưởng lão ảm đạm!

Ầm!

Cái thứ ba, tiên khu của Long gia Tứ trưởng lão nứt ra, lại thổ huyết lần nữa!

Ầm! Ầm! Ầm!

Cái thứ tư, thứ năm, thứ sáu, kim tính trong cơ thể Long gia Tứ trưởng lão liên tục bị đánh nát, tiên khu giống như một món đồ sứ dễ dàng bị phá nát, bất cứ lúc nào cũng sẽ vỡ vụn!

Một cái cuối cùng!

Cốt cách toàn thân Tứ trưởng lão gần như bị nghiền nát hoàn toàn, lục phủ ngũ tạng, tất cả đều bị phá nát, giống như một khối bùn, co quắp ngã xuống đất, hoàn toàn chết đi! !

Máu của Kim Tiên, mang theo kim tính nhàn nhạt chảy ra.

Công kích của bảy tôn Cửu Châu Đỉnh, giống như Liên Châu Tiễn, vô cùng mãnh liệt, đợi mọi người kịp phản ứng lại, Long gia Tứ trưởng lão, đã ngã xuống!

Một Chân Tiên, giết chết một vị Kim Tiên! !

Loại chuyện này, khiến tất cả tu sĩ tận mắt chứng kiến, có loại cảm giác không rét mà run.

"Sở Cuồng Nhân, Long gia ta và ngươi không chết không thôi! !"

Long gia chủ thét dài một tiếng, tiên nguyên Kim Tiên ầm ầm bạo phát, mà bên trong Long gia, một ít trưởng lão cũng liên tiếp xuất thủ.

Mỗi một người trong bọn họ đều là tồn tại cấp bậc Kim Tiên.

Nhưng bây giờ, bọn họ cũng không lo bị nhân quả phản phệ, nếu không ra tay, Long gia sẽ thật sự bị một mình Sở Cuồng Nhân tiêu diệt! !

Sở Cuồng Nhân thấy thế, chỉ thấy hắn phất tay áo lên.

Đột nhiên, một tôn đỉnh ba chân màu đen cổ lão ầm ầm rơi xuống đất, một luồng ma khí cuồn cuộn gào thét xông ra từ bên trong tôn đỉnh lớn này!

Mà phía trên tôn đỉnh lớn này, mọi người nhìn thấy, nguyên một đám ma tướng cổ lão.

Chính là một thứ mà Sở Cuồng Nhân lấy được trong truyền thừa của Xi Vưu, Ma Tướng Đỉnh!

Đùng!

Ma quang màu đen bao phủ khắp nơi!

Chỉ thấy bên trong ma khí, nguyên một đám thần hồn ma tướng từ trong đó đi ra, ma khí sát khí vô biên bao phủ toàn bộ Long gia trong nháy mắt!

80 ma tướng Cửu Lê, hiện thế!

"Cái gì? ! Vậy mà hắn còn có thủ đoạn như vậy! !"

"Chuyện này, điều đó không có khả năng!"

Tất cả mọi người vô cùng kinh hãi.

Mà 80 ma tướng Cửu Lê cũng không để ý đến sự hoảng sợ của mọi người.

Chỉ thấy bọn họ phân tán tứ phương, không trung chiếu rọi ra từng đạo từng đạo ánh sáng ma tính, vô số đạo văn giao hội, hóa thành một kết giới to lớn, hoàn toàn bao phủ tất cả Kim Tiên và gia chủ của Long gia ở bên trong.

Chính là Bát Thập Thiên Ma Trận!

Trận pháp vừa mở, cho dù là Kim Tiên như Long gia chủ cũng nhận lấy áp chế to lớn!

Tuy 80 Kim Tiên này không ở thời kỳ toàn thịnh, nhưng trong khoảng thời gian này, sau khi tu hành pháp môn tu hành quỷ đạo Sở Cuồng Nhân đưa cho, cộng thêm tu vi kinh nghiệm lúc còn sống, tu vi có thể nói là tiến triển cực nhanh.

Ở trong đó, thậm chí đã có người khôi phục trình độ Kim Tiên.

Bọn họ liên thủ thi triển Bát Thập Thiên Ma Trận, uy thế hiển hách, ma khí mạnh mẽ, rung động thiên địa!

Bên trong Thiên Ma Trận, 80 ma tướng và Long gia chủ, Kim Tiên Long gia giao đấu.

Tình hình chiến đấu càng ngày càng mãnh liệt!

Mà ngay lúc này, sâu bên trong Long gia, một luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ ầm ầm bạo phát, một luồng ý chí vô cùng doạ người, đánh thẳng vào Thiên Ma trận.

Sắc mặt của 80 ma tướng biến hóa.

"Luồng ý chí này, là, Đại La!"

"Đại La ý!"

Người quan sát trận chiến, cũng không khỏi xôn xao!

Tất cả mọi người nhìn về phía sâu bên trong Long gia, chỉ thấy một luồng Long khí phóng lên tận trời, mà ở trong long khí, một lão giả tóc trắng có tinh thần vô cùng phấn chấn, khí tức không giận tự uy từ từ bước ra.

Long uy bá đạo, điên cuồng tàn phá bừa bãi ở trong thiên địa!

Chính là lão tổ tông của Long gia.

Tu sĩ cấp bậc Đại La duy nhất của Long gia!

Tu sĩ Đại La không có cách nào nhúng tay vào giới tử chi tranh, hơn nữa, hiện tại Tử Vi Tinh đã mở ra, quy tắc của sân đấu tinh không đã dần dần bao phủ Tử Vi Tinh, thực lực cảnh giới Đại La không có cách nào hoàn toàn phát huy ra, vốn dĩ trong giai đoạn mẫn cảm này, lão tổ Long gia không muốn ra tay.

Nhưng bất đắc dĩ, Sở Cuồng Nhân quá khinh người! !

Nếu hắn không ra tay, Long gia, thật sự sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát!

"Sở Cuồng Nhân, hôm nay, Long gia bởi vì ngươi mà thương vong thảm trọng, ngươi cũng nên thu tay lại đi!"

Lão tổ Long gia nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, lớn tiếng nói.

Nhưng mà, thần sắc của Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói: "Ta nói rồi, giao Tĩnh Tuệ ra, ta có thể lưu lại hạt giống cho Long gia các ngươi."

"Ngươi, không khỏi quá làm càn đi! !"

Lão tổ Long gia đường đường là một Đại La, lúc này bị Sở Cuồng Nhân làm tức đến xanh mét cả mặt mày.

Ý tứ của Sở Cuồng Nhân đã rất rõ ràng, cho dù bọn họ có giao Tĩnh Tuệ ra, đối phương, vẫn diệt Long gia như cũ!

Sau đó, tiên nguyên trong cơ thể hắn được vận chuyển, hình thành một kết giới tiên nguyên to lớn, hoàn toàn bao trùm Long gia.

Trong chốc lát, ma khí tiêu tán.

"Hừ, có ta ở đây, ngươi đừng mơ thương tổn một sợi tóc người của Long gia!"

Cường giả Đại La bị nhân quả trói buộc, không có cách nào thương tổn giới tử.

Nhưng mà, giới tử muốn thương tổn Đại La, cũng là chuyện nằm mơ giữa ban ngày.

Lão tổ Long gia xuất thủ bảo vệ người của Long gia, không trực tiếp xuất thủ với Sở Cuồng Nhân, hắn tin tưởng, Sở Cuồng Nhân không làm gì được Long gia.

"Không nghĩ tới vậy mà Long gia bị buộc dùng loại phương thức này để ngăn cản Sở Cuồng Nhân, thật là khiến người thổn thức."

"Đúng vậy, Long gia bị Sở Cuồng Nhân náo thành dạng này, nhưng bây giờ lại chỉ có thể dùng sự che chở của Đại La để kéo dài hơi tàn, không được phản kích, chậc chậc, thật sự là quá oan uổng."

"Hiện tại, cũng nên kết thúc đi."

Không có người nào cho rằng dưới tình huống Đại La xuất thủ, Sở Cuồng Nhân còn có thể gây ra hành động gì với Long gia.

"Công tử, chuyện hía sau để Phong gia ta tiếp nhận đi."

Lúc này, Phong Ngọc dùng truyền âm nói với Sở Cuồng Nhân.

Hiện tại nguyên khí của Long gia đại thương, Phong Ngọc cho rằng, lấy sức mạnh của Phong gia, đã đủ để kết thúc đối phương.

"Không cần."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Sau đó, hắn đưa tay ra, giữa thiên địa chợt có mây đen phun trào, âm khí dồi dào sinh sôi ở trong thiên địa!

Một cửa khẩu nguy nga, từ trên trời giáng xuống!

Một đạo cửa khẩu, chia cắt hai giới âm Dương, chính là Quỷ Môn quan! !

Quỷ Môn quan hiện ra, một khô lâu âm binh từ đó đi ra, Đại La ý cuồn cuộn khuấy động bốn phương tám hướng!

Hai giới âm Dương chấn động!

Chính là khô lâu âm tướng cấp bậc Đại La Kim Tiên!

"Cái gì! !"

Sắc mặt của Long gia chủ, lão tổ Long gia bỗng nhiên đại biến.

"Giết."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt phun ra một chữ.

Khô lâu âm tướng lĩnh mệnh, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một thanh lưỡi hái đen nhánh, một đao vung ra, kết giới tiên nguyên do lão tổ Long gia ngưng tụ, bỗng nhiên bị phá nát! !

Ngay sau đó, hai vị Đại La lao vào chém giết.

Mà 80 ma tướng, lại ngưng tụ Thiên Ma trận lần nữa, bao phủ bọn người Long gia chủ trong đó.

Từ bên trong Quỷ Môn quan, còn có âm binh đếm mãi không hết vọt ra, ở trong đó, thậm chí còn có một số tồn tại cấp bậc Kim Tiên!

Bách vạn âm binh lại hiện ra, Long gia hoàn toàn lâm vào tuyệt vọng!

Chương 1411 - Long gia gần như hủy diệt, Sở Cuồng Nhân lão tự sướng

Trên bầu trời Long gia, bách vạn âm binh tàn phá bừa bãi, ở trong đó thậm chí có tồn tại Kim Tiên thậm chí Đại La Kim Tiên.

Lại thêm 80 ma tướng trợ trận, thời khắc này Sở Cuồng Nhân, một người thành quân, làm cả Long gia đều lâm vào trong tuyệt vọng!

Ở trước mặt khô lâu âm tướng, tuy lão tổ Long gia cũng là Đại La, nhưng sau một phen chém giết, cuối cùng vẫn bị giết chết, mà về phần Kim Tiên còn lại của Long gia, cũng đều ngã xuống.

"Xong rồi, hoàn toàn xong rồi..."

Một trưởng lão Long gia nhìn Long gia bừa bộn không chịu nổi, khuôn mặt, tinh thần vô cùng sa sút.

Mà bên trong một mảnh phế tích khác.

Tĩnh Tuệ từ trong đó đi ra, vốn dĩ nàng bị giam giữ, thế nhưng khi Sở Cuồng Nhân đại náo Long gia, sức mạnh phòng ngự của Long gia hoàn toàn bị phá hủy, nàng cũng vì vậy mà thoát được.

Nhìn âm binh âm tướng đếm mãi không hết ở trước mắt, đệ tử Long gia tử thương vô số, mặt mũi Tĩnh Tuệ không khỏi tràn đầy rung động, nàng nhìn thấy tình cảnh này, thân thể mềm mại khẽ run.

Nàng, đến Địa Ngục Vô Gian rồi sao? !

"A di đà phật..."

Trên mặt Tĩnh Tuệ lộ ra vẻ thương hại, chắp tay trước ngực, ngồi xếp bằng, tụng Chú Vãng Sinh.

Phật quang hiển hóa, siêu độ chúng vong hồn.

Sở Cuồng Nhân cảm nhận được phật quang, nhìn tới, thấy được Tĩnh Tuệ, lúc này liền biết, người trước mắt này mục tiêu chuyến đi này của mình.

"Long gia nhốt nàng, vậy mà nàng còn đang siêu độ cho đối phương?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Hắn cũng không cảm thấy Tĩnh Tuệ đang làm gì sai, đây là chuyện liên quan của mỗi người, không có đúng hay sai.

Hắn cũng không muốn đánh giá nhiều làm gì.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Quỷ Môn quan mở ra, vô số âm binh ào ào trở về âm Phủ.

Âm khí đầy trời dần dần tán đi.

Còn lại chỉ có phế tích Long gia bừa bộn, cùng nhóm đệ tử Long gia chưa hồi hồn.

Ở bên trong phế tích, phật quang hiển hóa, chỉ có tiếng tụng kinh của Tĩnh Tuệ đang vang vọng, trang nghiêm nghiêm túc, không ngừng an ủi tâm tình hoảng sợ của mọi người ở Long gia.

Nhưng mà, bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, vẫn như nhìn ác quỷ như cũ!

Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt Tĩnh Tuệ, phóng n Hồng Hoa từ trong tụ lý càn khôn ra.

Sau khi n Hồng Hoa nhìn thấy Tĩnh Tuệ bình yên vô sự, thở dài một hơi, thấy đối phương đang tụng kinh, nàng cũng không có tiến lên quấy rầy.

"Vương, Tĩnh Tuệ thiện tâm, lại là người của Phật Môn, xin người tha lỗi."

n Hồng Hoa lo lắng trong lòng Sở Cuồng Nhân sẽ không thích đối với hành động siêu độ người Long gia của Tĩnh Tuệ.

Nhưng mà Sở Cuồng Nhân không hề để ở trong lòng: "Không sao."

Sau đó, hắn nhìn về phía một Kim Tiên của Long gia, từ từ đi qua.

Kim Tiên này, là Kim Tiên duy nhất còn sót lại của Long gia.

Mà hắn bị âm binh đánh trọng thương, khí tức vô cùng uể oải, thực lực cũng không còn thừa mấy phần.

Lại thêm biến cố liên tiếp xảy ra, sớm đã sợ mất mật, sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đi tới, thần sắc hoảng sợ đến cực hạn: "Ngươi, ngươi đừng tới đây!"

Tâm niệm của Sở Cuồng Nhân chuyển động, đạo văn trắng bạc giam cầm đối phương, chính là Thuật Phong Ấn Thời Không.

"Hiện tại bắt đầu, ta hỏi ngươi đáp, nếu ta hài lòng, ngươi và những người còn lại của Long gia, có thể sống."

"Ngươi, ngươi muốn hỏi cái gì?"

Vị Kim Tiên Long gia này miễn cưỡng trấn định tâm thần hỏi hắn.

"Bọn người Sơn Quỷ thần tử đến Long gia, vì cái gì?"

"Sơn Quỷ thần tử... Người của Đông Hoàng Tiên Đình, bọn họ tới lấy Huyền Nữ lệnh."

Sự tình đến trình độ này, Kim Tiên Long gia này cũng không có cái gì che giấu, vì đệ tử còn lại của Long gia, hắn nói hết chuyện mà mình biết ra.

Huyền Nữ lệnh, chính là một món bảo vật do Long gia ngẫu nhiên đoạt được.

Nghe nói, thứ này có liên quan đến một vị Đại La Kim Tiên đỉnh phong thời kỳ Tiên Cổ, Cửu Thiên Huyền Nữ.

Mà Cửu Thiên Huyền Nữ, lại là nữ tu cường đại nhất dưới trướng Tây Vương Mẫu, từng để lại một đạo thống tên là Huyền Nữ tông ở Tử Vi Tinh.

Trong truyền thuyết, đạo thống này bảo vệ một số bảo vật do Tây Vương Mẫu lưu lại.

Huyền Nữ lệnh, chính là tín vật của Huyền Nữ tông, cũng là vật quan trọng dùng để tiến vào Huyền Nữ tông, đạt được những bảo vật này.

Sau khi Sở Cuồng Nhân nghe xong chuyện đã xảy ra, trong mắt lộ ra một tia hứng thú.

Những đại năng Hợp Đạo thời Tiên Cổ này, tại hậu thế chôn xuống rất nhiều hậu thủ, dường như là đang chuẩn bị cái gì đó.

Có lẽ là cũng giống với Hư Vô, vì chống lại Hư Không Chi Noãn kia mà bồi dưỡng sức mạnh cho hậu thế sao?

Dao Trì bên trong bí cảnh Côn Lôn ngày xưa, hiện tại là Huyền Nữ tông ở trên Tử Vi Tinh...

Những thứ này, chính là hậu thủ Tây Vương Mẫu lưu lại.

Sở Cuồng Nhân rất có hứng thú đi xem một chút.

"A di đà phật..."

Lúc này, Tĩnh Tuệ đã siêu độ xong.

Nàng nhìn về phía n Hồng Hoa, khẽ gật đầu: "n thí chủ không có việc gì, bần ni an tâm."

"Đây là tràng hạt của ngươi."

n Hồng Hoa trả lại tràng hạt cho Tĩnh Tuệ, đó là một món Đại La khí, đối với yêu nghiệt mà nói, cũng là vật quý giá.

"A..."

Tĩnh Tuệ bỗng nhiên khẽ ồ lên một tiếng, nhìn n Hồng Hoa, cau mày lại: " Tà khí trong cơ thể của thí chủ, còn chưa hoàn toàn trừ tận gốc?"

"Ừm."

n Hồng Hoa khẽ gật đầu: "Tuy còn chưa hoàn toàn biến mất, nhưng đã không giống trước đó, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ nhập tà."

"Như vậy đi, bên trong Phật Môn ta có một loại pháp chú tĩnh tâm, có thể giúp cho người ta giữ được tâm hồn thư thái, ta truyền cho ngươi, hy vọng có thể trợ giúp ngươi."

Tĩnh Tuệ nói ra.

Trước đó, lúc nào n Hồng Hoa cũng có nguy cơ nhập tà, khó có thể ổn định tâm thần để tu hành pháp chú tĩnh tâm này.

Nhưng hiện tại, tà khí của đối phương đã bị trục xuất hơn phân nửa, có thể tu hành pháp chú này.

"Cái này..."

n Hồng Hoa có chút ngoài ý muốn: "Pháp chú tĩnh tâm này chính là pháp môn tu hành của Phật Môn, tùy tiện truyền cho ta, có thể gây ra ảnh hưởng gì cho ngươi không."

Phàm là pháp môn tu hành cao thâm, các đại đạo thống đều trông giữ rất cẩn thận, tuyệt đối không dễ dàng truyền ra ngoài.

"n thí chủ yên tâm, pháp chú tĩnh tâm này cũng không được tính là pháp môn tu hành trân quý."

"Vậy thì đa tạ."

Lúc này, Sở Cuồng Nhân đi tới, từ tốn nói.

Chỉ thấy hắn lấy ra từ trong ngực một viên bảo châu trong suốt sáng long lanh, ẩn chứa phật quang nồng đậm: "Các hạ nhiều lần tương trợ Hồng Hoa, vật này, là lễ vật ta tặng cho ngươi."

"Bồ Đề Tâm? !"

Tĩnh Tuệ có chút chấn kinh.

Bồ Đề Tâm, chính là chí bảo của Phật Môn, có thể bảo vệ đạo tâm, còn ẩn chứa cảm ngộ đối với phật pháp của phật tu ở cấp bậc Bồ

Tát.

Bồ Đề Tâm, chỉ có tồn tại cấp bậc Bồ Tát mới có thể ngưng tụ ra.

Loại bảo vật này, cho dù là yêu nghiệt như Tĩnh Tuệ, cũng vô cùng khao khát.

"Cái này, cái này quá trân quý."

Tĩnh Tuệ vội vàng khoát tay.

"Không sao, vật này vô dụng đối với ta, để ở bên người của ta, cũng rất lãng phí."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Bồ Đề Tâm này, là ngày xưa hắn đánh giết truyền nhân của Phổ Hiền Bồ Tát của Phật Môn là Tuệ Giác mới có được, vẫn luôn để ở bên người, không có chỗ cần dùng.

Hiện tại tặng cho Tĩnh Tuệ, liền xem như là hồi báo, không thể tốt hơn.

Tuy hắn giết yêu nghiệt Phật Môn là Tuệ Giác, Phật Chi Kiếm, trong người còn có sức mạnh Ba Tuần, có thể nói là kẻ địch của Phật Môn.

Nhưng từ trước đến nay, hắn là người ân oán rõ ràng.

Tĩnh Tuệ tương trợ n Hồng Hoa, hắn liền tặng nàng Bồ Đề Tâm.

Nếu sau này thật sự đối địch với Phật Môn, chính mình cũng không đến mức bởi vì mõn nợ nhân tình này mà bó tay bó chân.

Mà sau khi Tĩnh Tuệ nghe được lời nói của Sở Cuồng Nhân, khóe miệng không khỏi hơi run rẩy.

Bồ Đề Tâm ở trên người hắn, lại là lãng phí?

Không cần đến?

Trên người người này, rốt cuộc là có bao nhiêu bảo vật? !

Ngay cả loại chí bảo Phật Môn là Bồ Đề Tâm, vậy mà cũng thành vật bài trí? !

Sở Cuồng Nhân, lão tự sướng.

"Nếu vậy thì, ta đành nhận lấy vậy."

Tĩnh Tuệ hít sâu một hơi, trịnh trọng nhận lấy Bồ Đề Tâm.

Vốn dĩ, nàng biết Sở Cuồng Nhân đồ sát đệ tử Long gia, trong lòng có e ngại đối với đối phương.

Nhưng bây giờ, nàng thấy tuấn dật khuôn mặt kia của Sở Cuồng Nhân, nhất thời cảm thấy đối phương cũng không có đáng sợ như vậy.

Chương 1412 - Cảnh giới Kim hồn, Cửu Thiên Lưu Ly cảnh, thế gia Tử Đồng

Sau khi giải quyết xong Long gia, bọn người Phong Ngọc, Phong gia Nhị thiếu, Thạch Anh đi tới.

Nhìn Long gia bừa bộn, Phong gia Nhị thiếu không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, trong mắt còn mang theo vẻ chấn động.

Đây chính là Long gia!

Là thế gia có căn cơ còn mạnh hơn so với Phong gia bọn họ, được vinh dự gọi là kẻ đứng đầu tám thế gia hoàng kim, Long gia đó! !

Mà bây giờ, Long gia này gần như bị hủy diệt!

"Đây chính là năng lực của Sở Cuồng Nhân sao?"

Phong gia Nhị thiếu nhìn Sở Cuồng Nhân, cảm thấy bóng lưng của người trước mắt này, cao lớn đến mức không thể tin được.

"Giới tử chi tranh, vị trí Chủ Nhân Tiên Giới, phải là của người này! !"

Phong gia Nhị thiếu nhìn lấy Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo một vệt cuồng nhiệt sùng bái.

Hắn hôm nay lần thứ nhất nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, nhưng đã bị đối phương phong thái chỗ tin phục.

Phong Ngọc cũng giống vậy.

Có lẽ, đi theo người này, có thể khiến danh vọng, thực lực của Phong gia tương lai, lại cao thêm một tầng nữa! !

"Thủ tịch."

Đám người Thạch Anh, Băng Tàm Như Tuyết đi tới bên người Sở Cuồng Nhân.

"A..."

Lúc này, dường như Tĩnh Tuệ đã nhận ra cái gì đó, nhìn Thạch Anh, ánh mắt có chút kỳ quái.

"Sao rồi?"

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương, giống như cười mà không phải cười hỏi một câu.

"Không, không có gì."

Tĩnh Tuệ lắc đầu, xoay người lại âm thầm nói thầm: "Gia hỏa này, lại làm cái quỷ gì vậy?"

"Ha, thú vị."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, hắn biết, nhất định là Tĩnh Tuệ đã nhìn ra cái gì đó rồi.

Hắn càng chắc chắn, diện mạo thật sự của Thạch Anh, là người của Phật Môn.

"Được rồi, Hồng Hoa, ngươi và Tĩnh Tuệ tu hành thật tốt pháp chú tĩnh tâm, học được cách khống chế tà khí trong cơ thể đi, còn về Phong Ngọc, ta muốn Phong gia giúp ta điều tra một chút chuyện của Huyền Nữ tông."

Sở Cuồng Nhân nói với n Hồng Hoa, còn có Phong Ngọc.

"Dạ."

Phong Ngọc gật đầu, lập tức điều phối sức mạnh của Thính Phong lâu, toàn lực điều tra Huyền Nữ tông.

...

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần Cửu Chuyển Thiên Hồn Đan!"

Một ngày này, Sở Cuồng Nhân đang rút thưởng.

Hắn đã thật lâu không rút được vật hữu dụng, mà lần này, lại rút được một vật khiến hắn cảm thấy có chút hứng thú.

Cửu Chuyển Thiên Hồn Đan, đây là một viên đan dược trợ giúp tăng cường sức mạnh linh hồn.

"Sức mạnh linh hồn rất khó tăng lên, cảnh giới linh hồn của ta đã có một đoạn thời gian không hề tăng trưởng, bây giờ, Cửu Chuyển Thiên Hồn Đan này tới thật đúng lúc!"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Hắn không do dự, lấy vật này ra, lập tức ăn vào, luyện hóa.

Đan dược vào bụng, một lượng lớn sức mạnh linh hồn ầm ầm bạo phát trong cơ thể!

Tinh thần hải của hắn chấn động!

Ba đại linh hồn đồng thời vận chuyển 18 chuyển tam nguyên Luyện Hồn Quyết, không ngừng hấp thu sức mạnh linh hồn này.

Thiên địa nhân, tam hồn hợp nhất, lại tách rời!

Lặp đi lặp lại.

Một viên Cửu Chuyển Thiên Hồn Đan, khiến cảnh giới linh hồn của hắn, trực tiếp tăng vọt đến cảnh giới thứ mười ba chuyển!

Bây giờ, phía trên Tinh Thần Hải, trên người ba đại linh hồn có quang mang kim tính vô cùng nồng đậm lưu chuyển, chiếu rọi thập phương!

Cảnh giới Kim hồn!

Ba đại linh hồn của hắn, toàn bộ đều tăng lên tới cảnh giới kim hồn!

Phổ thông, tiên hồn, Chân Thần, kim hồn, Thái Hư, tự tại, Hỗn Độn, siêu thoát.

Đây là tám cảnh giới của linh hồn!

Hiện tại, Sở Cuồng Nhân đã ở cảnh giới kim hồn mà chỉ có Kim Tiên mới có thể có được, hơn nữa không chỉ một linh hồn, là ba linh hồn đều đạt đến cảnh giới kim hồn!

Chuyện này, vô cùng đáng sợ.

Có thể nói, chỉ riêng về cảnh giới linh hồn, đại đa số Kim Tiên cũng không bằng Sở Cuồng Nhân.

"Thu hoạch rất tốt."

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng.

Lúc này.

Ngọc giản bên hông hắn chấn động, là tin tức do Phong Ngọc truyền đến, phía trên có một lượng lớn liên quan tới chuyện của Huyền Nữ tông.

"Huyền Nữ tông, Cửu Thiên Huyền Nữ, Cửu Thiên Lưu Ly cảnh... Lạc gia!"

Tin tức phía trên nói rằng, Huyền Nữ tông ngày xưa ở một nơi tên là Cửu Thiên Lưu Ly cảnh, sau đó, Huyền Nữ tông bị hủy diệt, Cửu Thiên Lưu Ly cảnh này cũng vì vậy mà đóng lại, dần dần mất đi tung tích.

Mà bây giờ, nơi này được một trong tám thế gia hoàng kim là Lạc gia quản lý, tuy bọn họ ẩn giấu nó rất tốt, nhưng vẫn không thể gạt được tai mắt của Phong gia như cũ.

Không chỉ có như thế, có vài thiên kiêu, hoặc nhiều hoặc ít cũng dò xét được tin tức về Cửu Thiên Lưu Ly cảnh, hiện tại, không ít người đang chạy về phía Lạc gia, muốn dòm ngó bí cảnh nơi đây.

Bên trong những thiên kiêu này, cũng bao gồm thần tử của Tiên Đình là Sơn Quỷ thần tử.

"Lạc gia, vậy thì đi một chuyến vậy."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Bởi vì n Hồng Hoa đang bế quan học tập pháp chú tĩnh tâm với Tĩnh Tuệ, cho nên chuyến này, chỉ có ba người Sở Cuồng Nhân và Thạch Anh, còn có Băng Tàm Như Tuyết.

Mà lúc này.

Bên trong khu vực của Lạc gia, một trong tám thế gia hoàng kim, mưa gió phun trào, một số thiên kiêu biết được Cửu Thiên Lưu Ly cảnh giống như con mèo nhỏ ngửi được mùi tanh của cá, tất cả đều lần theo tin tức mà tìm tới.

"Mở ra đi."

Lạc gia, trong đại sảnh, Lạc gia chủ đang cùng một đám trưởng lão thương thảo nên ứng phó chúng thiên kiêu như thế nào bất đắc dĩ thở dài.

Các trưởng lão còn lại nghe vậy, cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Tuy nói Lạc gia là một trong tám thế gia hoàng kim, nhưng cũng chỉ có thể có một chút trọng lượng ở đại lục Hoàng Kim này.

Đặt trong toàn bộ Tiên giới, căn bản không tạo nổi sóng gió gì.

So với những thiên kiêu có bối cảnh thâm hậu này, bọn họ căn bản không có sức chống cự, chỉ có thể ngoan ngoãn mở ra Cửu Thiên Lưu Ly cảnh.

"Gia chủ yên tâm, tuy nói Cửu Thiên Lưu Ly cảnh mở ra, nhưng dựa vào sự thăm dò của Lạc gia ta những năm gần đây, lần này, ta nhất định sẽ cố hết sức, dốc sức tranh thủ cơ duyên cho gia tộc, thậm chí tìm ra Huyền Nữ tông trong truyền thuyết, thu hoạch được bảo vật của Tây Vương Mẫu cũng không phải là chuyện không thể."

Một thanh niên mặc bạch y, lông mi hẹp dài nói ra.

Người này là một trong những thiên kiêu xuất sắc nhất trong thế hệ tuổi trẻ của Lạc gia, hiện nay tu vi đã đạt tới cảnh giới Chân Tiên trên tam phẩm.

Phải biết, bây giờ ở bên trong một đời trẻ tuổi, tu vi đạt tới cảnh giới Chân Tiên trên tam phẩm, cũng chẳng có mấy người.

Nhưng mà, đây cũng không phải nói người này đã có thể có thể so với yêu nghiệt tuyệt đỉnh, thiên tư của người này, nhiều nhất chỉ có thể chạm đến cánh cửa yêu nghiệt, có thể có tu vi bực này, toàn là bởi vì linh khí dồi dào ở Tử Vi Tinh, thời gian tu hành cũng lâu hơn so với các thiên kiêu còn lại, tuy nói như thế, tu vi của người này cũng đủ để khinh thường một đời trẻ tuổi.

Cũng khó trách hắn dám khoe khoang khoác lác, mang về cơ duyên cho Lạc gia.

"Lạc Ý Phong, lần này thăm dò Cửu Thiên Lưu Ly cảnh, hi vọng ngươi và Nhạn nhi hãy mang lại vẻ vang cho Lạc gia ta."

Lạc gia chủ nói, Nhạn nhi trong miệng hắn, là một vị thiên kiêu khác của Lạc gia, Lạc Nhạn.

"Ta đã biết, ta và Nhạn nhi muội muội nhất định sẽ cố gắng."

Lạc Ý Phong gật đầu.

Mà ở bên ngoài Lạc gia, nguyên một đám thiên kiêu, yêu nghiệt tề tụ, bọn họ đều đang đợi Lạc gia mở ra Cửu Thiên Lưu Ly cảnh.

Bọn họ cũng không lo lắng đối phương sẽ không mở thả.

Dưới cái nhìn của bọn họ, lần này, Lạc gia không có lựa chọn nào khác.

Mà không ít người ở đây chờ đợi, cũng đều đang quan sát thiên kiêu còn lại, dù sao, đây đều là đối thủ cạnh tranh của bọn họ.

"Không nghĩ tới, vậy mà Đông Hoàng Tiên Đình lại có tận ba thần tử thần nữ tới đây, thật sự là không hề bình thường."

Có người nhìn về phía nơi xa, ba người Sơn Quỷ thần tử, Đông Quân thần tử, Đại Tư Mệnh thần nữ khoanh chân ngồi trong hư không, tiên huy vạn đạo, trong mắt mang theo sự kiêng kị nồng đậm.

Ba người này, tùy tiện một người đều là yêu nghiệt đỉnh phong.

Nhất là Sơn Quỷ thần tử, người này đã thức tỉnh Hỗn Độn Thần Ma Thể, là tồn tại từng được vinh dự tiếp cận cấp bậc cái thế!

"Ngoại trừ ba vị thần tử của Đông Hoàng Tiên Đình này, những người còn lại, cũng không thể khinh thườngngay cả người của thế gia kia cũng đến."

Cũng có người nhìn nơi nào đó trong hư không, chỗ đó có mấy người tập trung ở một chỗ, những người này, đều mặc lấy trường bào màu tím, bên trên trường bào vẽ đồ văn có hình dáng của tròng mắt màu tím, vô cùng quỷ quyệt.

Đây là thế gia cổ xưa quỷ dị nhất bên trong Tử Vi Tinh, thế gia Tử Đồng!

"Từ trước đến nay thế gia Tử Đồng rất ít xuất thế, không nghĩ tới, ở thời đại sóng ngầm mãnh liệt này, cho dù là thế gia Tử Đồng cũng không nhẫn nại được."

Chương 1413 - Ngọc Trí và Thanh Phong, Phi Hồng Chi Lệ, Cửu Thiên Lưu Ly cảnh mở ra

Trên bầu trời của Lạc gia, yêu nghiệt, thiên kiêu các phương hội tụ.

Ngoại trừ ba vị thần tử thần nữ của Đông Hoàng Tiên Đình, còn có thế gia Tử Đồng cổ lão cũng xuất thế.

Còn có một tuyệt đại tiên tử ngồi ngay ngắn ở trong tầng mây, toàn thân bao phủ ở bên trong tiên huy cũng làm người khác vô cùng chú ý, người này băng cơ ngọc cốt, dung nhan tuyệt thế, ba búi tóc đen như thác nước rủ xuống, trong đó có tiên huy lưu chuyển, người này, chính là thánh nữ Dao Trì có tên tuổi cực lớn bên trong sân thi đấu tinh không, Ngọc Trí!

Nàng cũng đi tới Cửu Thiên Lưu Ly cảnh.

Mà mục tiêu của nàng, hết sức rõ ràng, chính là bảo vật liên quan tới Tây Vương Mẫu bên trong Cửu Thiên Lưu Ly cảnh, do Huyền Nữ tông bảo vệ.

"Thanh Phong, ngươi cảm thấy, chuyến này ta có thể có được bảo vật của Tây Vương Mẫu sao?"

Ngọc Trí nhìn một nữ tử tóc xanh bên cạnh, thản nhiên nói.

Dung nhan của nữ tử tóc xanh này không kém gì Ngọc Trí, còn về khí tức, tuy không cường đại bao nhiêu, nhưng lại có loại cảm giác hư vô mờ mịt.

Nhất là con mắt của nàng, bày ra lưu ly sắc, thâm thúy, thần bí.

Nếu như Sở Cuồng Nhân ở chỗ này, nhất định có thể nhận ra được, người này chính là nữ nhi của sơn chủ Ngô Đồng sơn ngày xưa ở Thanh Lan Tiên giới, Thần Hoàng dị chủng, Thanh Loan!

"Thánh nữ có truyền thừa của Tây Vương Mẫu, đạt được bảo vật của Tây Vương Mẫu, chính là Thiên Mệnh."

Trong mắt Thanh Phong có một lượng lớn phù văn huyền diệu lấp lóe qua, từ tốn nói.

Nàng lúc này, khác một trời một vực với ngày xưa.

Thần Hoàng dị chủng Thanh Loan cực kỳ hiếm thấy, mà hiện tại nàng đã dần dần mở ra sức mạnh huyết mạch.

Mà trong khoảng thời gian này, nàng lịch luyện ở sân thi đấu tinh không, có một lần gặp phải cường địch vây công, trùng hợp gặp được Ngọc Trí, đối phương cứu được nàng, cộng thêm trên người nàng còn có truyền thừa của Tây Vương Mẫu, mà trong truyền thuyết cổ lão, Thanh Loan làm bạn với Tây Vương Mẫu, hai người quý mến nhau, từ đó về sau, Thanh Phong liền trở thành tùy tùng của Ngọc Trí.

"Thiên Mệnh sao? Có chút chờ mong đây."

Ngọc Trí cười nhạt một tiếng.

Nàng đã tu hành Dao Trì Tiên Kinh đến cảnh giới cực cao, khoảng cách để Tiên Thể tiến giai, cũng chỉ kém một bước.

Nhưng một bước này, lại vẫn không có cách nào vượt qua.

Nàng ký thác hi vọng vào bảo vật của Tây Vương Mẫu do Huyền Nữ tông bảo quản, hi vọng bảo vật bên trong, có thể có cơ duyên giúp mình nâng cấp Tiên Thể!

Bỗng nhiên, nàng đã nhận ra một đạo ánh mắt khác thường đang chăm chú nhìn mình.

Xoay người nhìn lại, lại là Đông Quân thần tử bên trong Đông Hoàng Tiên Thể, nàng cau mày lại, quay người liền không tiếp tục để ý.

"Ngươi cảm thấy hứng thú đối với nữ nhân kia?"

Sơn Quỷ thần tử nhìn về phía Đông Quân thần tử, từ tốn nói.

"Ha, nghe nói Trác Đông Lai của Đông Vương giáo ngày xưa cảm mến nàng, hơn nữa, người này còn là truyền nhân của Tây Vương Mẫu, cho nên liền chăm chú nhìn thêm."

Đông Quân thần tử cười nhạt nói, sau đó, hắn nhìn thoáng qua Đại Tư Mệnh thần nữ ở bên cạnh một chút.

Phát hiện đối phương không thèm để ý đối với việc mình nhìn nữ tử khác, trong mắt không khỏi toát ra một tia thất vọng.

Sơn Quỷ thần tử thấy vậy, khẽ cười một tiếng: "Đông Quân có ý, thần nữ vô ý."

Đông Quân thần tử ưa thích Đại Tư Mệnh thần nữ, bên trong cửu ca, không phải bí mật gì.

Nhưng mà, Đông Quân thần tử không trực tiếp thổ lộ, mà Đại Tư Mệnh thần nữ cũng không có đáp lại đối phương, hai người cứ giằng co như vậy.

"Nữ nhân kia, ngược lại có chút thú vị."

Sơn Quỷ thần tử nhìn về phía một nữ tử cách đó không xa.

Nữ tử kia, người mặc váy dài màu xanh nhạt, dáng người có lồi có lõm, đùi ngọc thon dài, khuôn mặt như vẽ, khuôn mặt tuyệt mỹ, nhất là giữa mi tâm có một nốt ruồi giọt lệ màu đỏ, càng khiến đối phương có thêm mấy phần mị hoặc, không ít người ở chỗ này nhìn về phía nữ tử kia, ánh mắt nóng bỏng, không che giấu chút nào.

Nữ tử này, có dung nhan chim sa cá lặn, mà tên của nàng cũng giống như nàng, gọi là Lạc Nhạn.

Chính là thiên kiêu đứng đầu Lạc gia.

Lạc Nhạn bị mọi người nhìn chăm chú, trong mắt lộ ra một tia chán ghét, nhưng lại không thể nói thêm cái gì.

Bởi vì bên trong những người này, có không ít người có bối cảnh mạnh hơn Lạc gia nàng rất nhiều!

Chuyện này khiến nội tâm của nàng, có chút bất đắc dĩ.

Bên trong nữ tu ở chỗ này, thánh nữ Dao Trì Ngọc Trí có dung nhan không kém hơn nàng, thậm chí có loại quý khí cao cao tại thượng, giống như nữ vương.

Nhưng mà, vì sao đại đa số ánh mắt của mọi người lại một mực rơi vào trên người của nàng?

Bởi vì, Lạc gia yếu!

Những người này, không dám đắc tội Dao Trì thánh địa sau lưng Ngọc Trí.

Nhưng lại dám đắc tội Lạc gia.

"Lạc gia ta, không đủ mạnh, hoặc là nói, ta không đủ mạnh!"

Giờ khắc này, Lạc Nhạn vô cùng khát vọng đối với việc trở nên cường đại.

Mà khi khát vọng cường đại của nàng ngày càng, thì sắc đỏ trong nốt ruồi giọt lệ kia, càng thêm yêu diễm.

Cách đó không xa.

Sơn Quỷ thần tử thấy thế, trong mắt lướt qua một tia dị sắc.

"Phi Hồng Chi Lệ, đích thật là danh bất hư truyền."

"Chậc chậc, chỉ tiếc, nàng không thể phát huy thể chất này đến cực hạn, nếu không tiềm lực của nàng, sẽ có thể tăng thêm một cấp bậc."

Phi Hồng Chi Lệ, đây cũng là một loại bên trong rất nhiều Tiên Thể.

Là Tiên Thể cấp Tôn đỉnh phong, so với Tiên Thể Chí Tôn, cũng chỉ hơi kém hơn một chút.

Thậm chí trong truyền thuyết cổ lão, khi người sở hữu Phi Hồng Chi Lệ cực kỳ đau khổ, có cơ hội nhất định khai phá Phi Hồng Chi Lệ đến cấp bậc không kém gì Tiên Thể Chí Tôn.

Nhưng mà, đây chỉ là một truyền thuyết.

"Thật nhiều yêu nghiệt thiên kiêu."

Trong đám người, có một thanh niên nhìn bọn người Đông Quân thần tử, thế gia Tử Đồng, không khỏi cảm nhận được một số áp lực.

Trên người của thanh niên này bao phủ hàn khí nhàn nhạt, phàm là dựa vào hắn người, đều sẽ cảm nhận được một loại cảm giác lạnh lẽo tận xương.

Người này, là Yêu tộc.

Là một yêu nghiệt gần với Băng Tàm Như Tuyết bên trong Tuyết Long sơn.

Tên là Băng Tàm Phong.

"Đáng tiếc, Băng Tàm Như Tuyết không có tới, bằng không, lần này chúng ta có thể nắm chắc phần thắng hơn."

Băng Tàm Phong khẽ lắc đầu.

Nói đến Băng Tàm Như Tuyết, trong mắt một số Băng Tàm của Tuyết Long sơn phía sau hắn, không khỏi toát ra vẻ khao khát, sùng bái.

Ở trong lòng bọn họ, Băng Tàm Như Tuyết chính là thần nữ của Tuyết Long sơn, cao không thể chạm.

"Người của Lạc gia, còn không mở ra Cửu Thiên Lưu Ly cảnh sao?"

Lúc này, một thiên kiêu không nhẫn nại được, lớn tiếng nói.

Khí tức của thiên kiêu này vô cùng bá đạo, trên người có tử quang lưu chuyển, chính là một yêu nghiệt của Tử Vi các.

"Trác Thiên Thương, ngươi không cần nôn nóng đâu."

Lúc này, bên trong Lạc gia, một thanh niên mặc áo trắng từ từ đi ra, đi đến bên cạnh Lạc Nhạn.

Người này chính là Lạc Ý Phong của Lạc gia.

"Lạc Ý Phong, Lạc gia đã không có bất kỳ đường lui nào, lại không mở ra Cửu Thiên Lưu Ly cảnh, thì đừng trách chúng ta không khách khí."

"Điểm này, không cần ngươi nhiều lời."

Lạc Ý Phong lạnh nhạt nói ra.

Mà khi hắn vừa dứt lời, chỉ thấy ở bên trong Lạc gia, một đạo quang trụ phóng lên tận trời!

Quang trụ này, đâm thẳng vào mây xanh!

Lăn lộn tầng mây bên trong, xé chúng làm hai phần!

Bên trong lộng lẫy vô biên, một vết rách không gian xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Thông qua vết nứt không gian, mọi người thấy các loại sơn hà kỳ cảnh mỹ lệ, chính là Cửu Thiên Lưu Ly cảnh!

"Chẳng phải đã mở ra rồi sao?"

Lạc Ý Phong từ tốn nói, lập tức, hắn và Lạc Nhạn ở bên cạnh liếc nhau, bóng người lóe lên, bay vút về phía Cửu Thiên Lưu Ly cảnh.

Mà các thiên kiêu còn lại thấy thế, cũng đều có hành động, ào ào tiến vào.

Không bao lâu, thiên kiêu ở nơi này liền tiến vào Cửu Thiên Lưu Ly cảnh.

"Nếu đã mở ra, ta cũng không ngại, quấy đục nước một chút."

Trong mắt Lạc gia chủ lộ ra một tia quyết đoán, cũng không hề phong tỏa dị tượng trong Cửu Thiên Lưu Ly cảnh, mà để nó tùy ý mở rộng.

Hắn muốn sáng tạo cơ hội cho bọn người Lạc Ý Phong, để bọn họ có thể trổ hết tài năng bên trong một đám thiên kiêu, lấy được cơ duyên lớn nhất bên trong Lưu Ly cảnh.

Cho nên hắn dự định hấp dẫn càng nhiều thiên kiêu đến đây, làm đục nước, để bọn người Lạc Ý Phong có thêm thời cơ.

Thời gian dần trôi qua, hơn phân nửa đại lục Hoàng Kim đều thấy được kỳ cảnh trong Cửu Thiên Lưu Ly cảnh.

Chương 1414 - Sơn Quỷ thần tử đoạt tiên dược, Lạc Ý Phong tự tin

Cửu Thiên Lưu Ly cảnh mở ra, dị tượng của hắn phổ chiếu phương viên trăm triệu dặm, cho dù là tu sĩ ở biên giới của đại lục Hoàng Kim đều có thể thấy được.

Trong lúc nhất thời, vô số tu sĩ ào ào chạy tới trong đó, muốn đi vào.

Mà ở Lạc gia, từng bóng người lần lượt đi vào.

"Nhìn, đó là thiên kiêu của Thiên Nhất môn."

"Còn có tu sĩ của Bắc Quyền Thần Tông, bọn họ cũng tới."

Khi nguyên một đám tu sĩ đi vào, Lạc gia chủ cũng không ngăn cản, mặc cho bọn họ tiến vào bên trong Cửu Thiên Lưu Ly cảnh.

Dù sao đều đã đến một bước này, quấy Cửu Thiên Lưu Ly cảnh này càng đục càng tốt.

"Mau nhìn, là Lâm gia, còn có tu sĩ của Vương gia."

Giờ phút này, bỗng nhiên có tu sĩ của tám thế gia hoàng kim đi tới.

Lúc mọi người ở đây khiếp sợ.

Giữa thiên địa, bỗng nhiên có một luồng áp lực vô cùng bàng bạc ầm ầm buông xuống!

Áp lực này khủng bố, khiến cho không ít thiên kiêu chạy tới, sắc mặt đại biến, vô cùng hoảng sợ.

Có thiên kiêu trực tiếp bị áp nằm rạp trên mặt đất dưới luồng áp lực này.

"Hơi thở thật là kinh khủng, là vị nào vậy?"

"Khí tức này, tuyệt đối là yêu nghiệt đứng đầu nhất, không, bên trong cường giả thế hệ trước, cũng không có mấy người có loại khí tức này? !"

Rất nhiều thiên kiêu thấy kinh hãi.

Trong hư không, một vết rách bỗng nhiên mở ra.

Một bóng người mặc bạch y siêu nhiên bước ra, trên người có tiên huy vạn đạo, uy áp vô tận cuồn cuộn xông ra!

"Là hắn, Sở Cuồng Nhân!"

Một số thiên kiêu nhận ra Sở Cuồng Nhân, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại.

Mà mí mắt của Lạc gia chủ thì nhảy một cái: "Gia hỏa này, sao lại tới đây? !"

Vốn dĩ, hắn muốn quấy đục nước, sáng tạo cơ hội cho bọn người Lạc Ý Phong, nhưng ngàn vạn không nghĩ đến, Sở Cuồng Nhân sẽ đến! !

Chuyện này tương đương với, ở trong một cái hồ nhỏ, thả xuống một con cá mập!

Đối với những con cá còn lại trong hồ nước, tuyệt đối là tai hoạ ngập đầu! !

Giờ phút này, trong lòng hắn có chút hối hận.

Nhưng mà, hắn cũng không biết, cho dù không có hắn, Sở Cuồng Nhân cũng sẽ tới nơi này.

"Cửu Thiên Lưu Ly cảnh, ha, ta đến rồi!"

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Lạc gia chủ, cũng không có đáp lời với người ta.

Hắn thấy các thiên kiêu còn lại đều chạy vào Lưu Ly cảnh, cũng mang theo Thạch Anh, Băng Tàm Như Tuyết lao đi, dọc theo con đường này, cũng không có người quấy nhiễu, dù sao tất cả mọi người không muốn đi tìm chết.

Cửu Thiên Lưu Ly cảnh.

Đây là một không gian cùng loại với bí giới Côn Lôn, vô cùng rộng lớn.

Sau khi Sở Cuồng Nhân bước vào, tiên thức bàng bạc liền khuếch tán ra, muốn nhìn xem nơi đây có cơ duyên gì.

Cơ duyên không ít, nhưng làm cho hắn thấy vừa mắt, lại không có bao nhiêu.

"Liền thăm dò cẩn thận một phen đi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Hắn cũng không nóng nảy.

Lúc này, Băng Tàm Như Tuyết cau mày lại, nói: "Ta cảm giác được khí tức t của ộc nhân, dường như bọn họ... Gặp phiền toái."

Giữa Băng Tàm, có cảm ứng lẫn nhau.

Mà giờ khắc này, Băng Tàm Như Tuyết cảm nhận được ở phía xa, có khí tức của Băng Tàm ở Tuyết Long sơn, nhưng mà, luồng khí tức này cực kỳ uể oải, dường như là gặp phải phiền toái.

"Ngươi đi xem một chút đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Đa tạ chủ nhân."

Băng Tàm Như Tuyết khẽ gật đầu, tiếp đó bóng người lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân mang theo Thạch Anh, hai người thăm dò bên trong Cửu Thiên Lưu Ly cảnh này.

Khi Cửu Thiên Lưu Ly cảnh mở ra, thiên kiêu yêu nghiệt các phương đi vào.

Bọn họ ở chỗ này thăm dò, đoạt bảo, mỗi thời mỗi khắc, đều có tranh đấu đang phát sinh.

Cũng giống như khoảnh khắc này.

trên ngọn núi nào đó, một gốc tiên dược cổ lão hiện thế.

Tiên dược này có tiên huy tươi sáng lưu chuyển, vô cùng chói mắt.

Mà ở gần tiên dược, thiên kiêu các phương đều cảm nhận được khí tức của tiên dược này, ào ào chạy tới, nhìn tiên dược, ánh mắt nóng bỏng.

Một vài luồng khí tức cường đại buông xuống.

Chỉ thấy Lạc Ý Phong, Lạc Nhạn đến từ Lạc gia mang theo đệ tử Lạc gia đi vào.

"Tiên dược này, là của Lạc gia ta!"

Lạc Ý Phong mở miệng nói ra, tu vi Chân Tiên thất phẩm trên người trực tiếp bạo phát, nghiền ép ra, trấn áp thiên kiêu tám phương.

Khí tức này, quá cường đại.

Một số thiên kiêu ngay cả Chân Tiên cũng không có đạt tới, căn bản không phải là đối thủ, ào ào tự nhận không phải là đối thủ, chủ động rời đi.

"Không hổ là Lạc đại ca, khí thế kia, quả thật là không người nào có thể so."

"Đúng vậy, chỉ cần có Lạc đại ca chỉ huy chúng ta, ở bên trong Cửu Thiên Lưu Ly cảnh này, chúng ta nhất định có thể sẽ có thu hoạch."

Đông đảo đệ tử Lạc gia nhìn Lạc Ý Phong, ánh mắt sùng bái, vô cùng tôn kính.

Trên mặt Lạc Ý Phong lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Chân Tiên thất phẩm, ở bên trong một đời trẻ tuổi, đạt tới cảnh giới này gần như có thể đếm được trên đầu ngón tay, tất nhiên hắn có vốn để kiêu ngạo.

"Chư vị chờ một lát, ta sẽ đi hái tiên dược này."

Lạc Ý Phong nói ra, lao về phía tiên dược kia, ánh mắt nóng bỏng.

Tiên dược này cực kỳ không tầm thường, ẩn chứa khí tức sinh mệnh cực kỳ nồng đậm, có thể nói là một món chí bảo trị thương, tuy không bằng Vương Mẫu Bất Tử Dược, nhưng tuyệt đối cũng là tiên dược đứng đầu nhất.

Mà ngay khi hắn sắp đắc thủ, trong hư không, chợt bộc phát ra một luồng dao động năng lượng cường đại.

"Nguy hiểm! !"

Đồng tử của Lạc Ý Phong co rụt lại, chỉ cảm thấy da đầu như trực tiếp nổ tung.

Hắn nhanh chóng lùi lại!

Chỉ thấy ở gần tiên dược kia, một hắc động bỗng dưng sinh ra, tản ra một luồng lực trường khiến mọi thứ biên dạng vô cùng kinh khủng!

Nếu vừa rồi hắn tiếp tục đến gần, hắc động này, sẽ nuốt chửng sau đó nghiền nát hắn!

"Có thể tránh thoát một kích này, cũng không phải quá tệ."

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Hắc động tán đi, trong hư không xuất hiện ba đạo thân ảnh.

Chính là ba người Sơn Quỷ thần tử, Đông Quân thần tử, cùng Đại Tư Mệnh thần nữ.

"Là các ngươi!"

Lạc Ý Phong nhìn thấy ba người này, trong mắt lộ ra một tia ngưng trọng.

Từ trên thân thể của ba người này, hắn cảm nhận được một luồng uy hiếp.

"Ba vị, các ngươi muốn tiên dược này, cũng phải coi trọng thứ tự trước sau mới đúng."

Lạc Ý Phong đứng chắp tay, lạnh nhạt nói ra.

"Há, thứ tự trước sau?"

Sơn Quỷ thần tử nghiền ngẫm cười một tiếng: "Chỉ bằng các ngươi, cũng muốn ta coi trọng thứ tự trước sau? Thật là nực cười, tiên dược này, ta muốn, các ngươi có thể làm gì ta?"

"Vậy xem ra, hôm nay cần phải đánh với các ngươi một trận."

Trong tay Lạc Ý Phong xuất hiện một thanh tiên kiếm, giọng điệu lạnh nhạt nói.

Ở phía sau hắn, trong mắt một đám đệ tử Lạc gia lộ ra vẻ chờ mong.

"Sơn Quỷ thần tử thanh danh vang dội và Lạc đại ca so tài, không biết ai mạnh ai yếu?"

"Ha ha, còn cần phải nói sao, nhất định là thực lực của Lạc đại ca mạnh hơn."

Có đệ tử Lạc gia cực kỳ tự tin đối với thực lực của Lạc Ý Phong.

Nhưng Lạc Nhạn cau mày lại, truyền âm nói với Lạc Ý Phong: "Lạc Ý Phong, không thể khinh thường thực lực của Sơn Quỷ thần tử, bên cạnh hắn còn có Đông Quân thần tử và Đại Tư Mệnh thần nữ, hai người này ít nhất là tồn tại cùng cấp bậc với hắn, không thể địch lại, tiên dược này nhường cho bọn họ, chúng ta rời đi trước."

"Nhạn nhi muội muội yên tâm, ta cũng không phải dễ trêu."

Lạc Ý Phong tự tin cười nói.

"Ngu ngốc."

Đại Tư Mệnh thần nữ nhìn thoáng qua Lạc Ý Phong, bĩu môi khinh thường nói.

Bị đối phương trào phúng trắng trợn như thế, sắc mặt Lạc Ý Phong không dễ nhìn lắm: "Hôm nay liền để ta mở mang kiến thức một chút, thực lực của thần tử Tiên Đình đi."

Hắn xuất một kích về phía Sơn Quỷ thần tử.

Một trận chém giết bạo phát!

Nhưng cũng không lâu lắm, sắc mặt Lạc Ý Phong dần dần thay đổi.

Tu vi của Sơn Quỷ thần tử cũng giống hắn, đều là Chân Tiên thất phẩm, nhưng trên người đối phương còn có một Hỗn Độn Thần Ma Thể, thực lực, vượt xa hắn!

"Hắc động, đại vặn vẹo!"

Sơn Quỷ thần tử bạo phát thần thông, một cái hắc động bao phủ Lạc Ý Phong, lực vặn vẹo kinh khủng đang điên cuồng xé rách thân thể của hắn.

Dường như một cái chớp mắt tiếp theo, sẽ ép hắn thành một cái bánh quai chèo.

"Không phải là đối thủ, chênh lệch quá xa!"

Trong mắt Lạc Ý Phong lộ ra vẻ hoảng sợ.

Chương 1415 - Lạc Ý Phong phản bội, đệ tử Lạc gia tự bạo

"Lạc Thủy Kiếm Quyết!"

Ngay khi Lạc Ý Phong bị hắc động bao phủ, mạng sống như ngàn cân treo sợi tóc, Lạc Nhạn xuất thủ.

Chỉ thấy nàng vung trường kiếm lên, kiếm khí lạnh thấu xương xông ra, giống như nước chảy liên miên bất tuyệt, không ngừng đánh thẳng vào hắc động.

Cuối cùng, xé rách hắc động!

"Há, có thể phá thần thông của ta, có mấy phần thực lực."

Sơn Quỷ thần tử nhìn Lạc Nhạn, khóe miệng hơi vểnh.

Mà ở sau lưng Lạc Nhạn, Lạc Ý Phong bị một đám đệ tử Lạc gia đỡ lấy, hắn nhìn Sơn Quỷ thần tử, trong mắt mang theo vẻ không thể tin.

Đều là Chân Tiên thất phẩm, vì cái gì chênh lệch sẽ lớn như vậy? !

Vì cái gì? !

Lạc Ý Phong không hiểu, chấn kinh, hoảng sợ!

Cùng với xấu hổ giận dữ!

Mà nhóm đệ tử Lạc gia cũng vô cùng kinh ngạc, bọn họ tuyệt đối không ngờ rằng, Lạc Ý Phong mà họ vô cùng tôn kính ở trước mặt Sơn Quỷ thần tử, quả thật là không chịu nổi một kích!

"Sơn Quỷ thần tử, tiên dược này, đưa cho các ngươi."

Lạc Nhạn từ tốn nói, sau đó, nàng liền muốn dẫn người rời đi.

Nhưng mà, Sơn Quỷ thần tử cũng không muốn tha cho nàng: "Đứng lại."

"Ngươi còn muốn như thế nào?"

"Ra tay với ta, còn muốn bình yên vô sự rời đi, không khỏi quá mức ngây thơ đi."

"Ngươi còn muốn thế nào?"

"Ngươi tên là Lạc Nhạn đúng không, chậc chậc, lớn lên đích thật là chim sa cá lặn, muốn ta tha các ngươi cũng không phải không được, vừa lúc ta thiếu một người hầu gái, ngươi tới làm, là được rồi."

Nghe nói như thế, Lạc Nhạn sầm mặt lại, vô cùng xấu hổ.

Mà đệ tử Lạc gia cũng biến sắc.

"Làm càn!"

"Ngươi đang nằm mơ!"

Đệ tử Lạc gia cũng vô cùng phẫn nộ, trợn mắt nhìn Sơn Quỷ thần tử.

Ở trong lòng bọn họ, Lạc Nhạn ở Lạc gia cũng giống như nữ thần, ngày bình thường cũng chiếu cố bọn họ rất nhiều.

Ở Lạc gia, Lạc Nhạn rất được tôn kính, uy thế cũng không kém hon gia chủ, Lạc Ý Phong bao nhiêu.

"Há, không nguyện ý?"

"Sơn Quỷ thần tử, làm người đừng nên quá mức."

Ánh mắt Lạc Nhạn lạnh như băng nói.

"Không nguyện ý, ha, vậy thì ta giết hắn trước."

Sơn Quỷ thần tử lạnh nhạt nói ra, bóng người lóe lên, đi đến trước mặt Lạc Ý Phong, Thần Ma chi khí bạo phát, bao phủ về phía đối phương!

Lạc Nhạn còn muốn ngăn cản, nhưng lại bị Đông Quân thần tử dùng một chiêu bức lui.

"Khi dễ một tiểu cô nương, hai người các ngươi thật đúng là không biết xấu hổ."

Đại Tư Mệnh thần nữ lui qua một bên, cũng không muốn dính vào.

Mà Sơn Quỷ thần tử dùng hắc động bao phủ Lạc Ý Phong, sức mạnh Hắc Động mạnh mẽ tuyệt luân, đang liên tục phá hư thân thể của đối phương.

"Thế nào, có đáp ứng hay không?"

Sơn Quỷ thần tử nhìn Lạc Nhạn, ngoan độc nói ra, trong mắt lộ ra một tia nóng bỏng.

Lạc Nhạn tuyệt sắc, hơn nữa còn có Tiên Thể đỉnh phong là Phi

Hồng Chi Lệ, tiềm lực cực cao, nếu có thể thu phục, sẽ là trợ thủ không tệ trong tương lai.

"Ngươi..."

Lạc Nhạn nhìn Lạc Ý Phong ở trong hắc động, tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc, sắc mặt biến hóa không ngừng.

"Nhạn nhi..."

Lúc này, Lạc Ý Phong giãy dụa lên tiếng.

Trong cái nhìn của mọi người ở Lạc gia, nhất định là Lạc Ý Phong muốn Lạc Nhạn không nên đáp ứng Sơn Quỷ thần tử.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Lạc Ý Phong, rất có cốt khí.

"Nhạn nhi, nhanh, đáp ứng thần tử!"

Nhưng Lạc Ý Phong, lại khiến nhóm đệ tử Lạc gia lâm vào trầm mặc.

Lạc Ý Phong, muốn Lạc Nhạn đáp ứng?

"Tại sao có thể như vậy, không phải Ý Phong đại ca thích Lạc Nhạn tỷ sao? Tại sao hắn lại bảo Lạc Nhạn tỷ đáp ứng Sơn Quỷ thần tử."

"Ở trước mặt sinh tử, cho dù là người yêu thích, cũng có thể dễ dàng bán như thế sao?"

Đệ tử Lạc gia hai mặt nhìn nhau.

Mà Sơn Quỷ thần tử nghe vậy, cũng nhịn không được mà cười ha ha: "Lạc Ý Phong, vừa rồi ngươi biết thức thời như thế, có lẽ, cũng sẽ không rơi vào loại kết cục này."

Lạc Nhạn còn đang do dự.

"Lạc Nhạn, ngươi mau trả lời đi, chẳng lẽ, ngươi muốn trơ mắt nhìn ta chết sao? !"

Lúc này, Lạc Ý Phong rống to.

Không có người nào muốn chết.

Lạc Ý Phong cũng không ngoại lệ, hắn thấy, chỉ cần có thể giữ được tính mạng, bán nữ nhân mình ưa thích thì như thế nào?

Hơn nữa, nếu Lạc Nhạn cũng thích hắn, thì nên vì hắn mà dâng hiến tất cả mới đúng!

Thân thể Lạc Nhạn chấn động.

Nhưng trong lòng của nàng vẫn còn đang không ngừng giãy dụa.

Nhìn thấy tình cảnh này, Lạc Ý Phong nhìn về phía Sơn Quỷ thần tử, nói ra: "Thần tử đại nhân, chỉ cần ngươi tha cho ta, ta nguyện ý, nguyện ý thần phục với ngươi, làm trâu làm ngựa cho ngươi, làm bất cứ chuyện gì!"

Vì mạng sống, giờ phút này hắn bỏ xuống tôn nghiêm yêu nghiệt.

"Há, thật sao?"

"Đúng, chỉ cần ngươi bỏ qua cho ta, từ nay về sau, ta xem ngươi như thiên lôi sai đâu đánh đó."

Khóe miệng Sơn Quỷ thần tử hơi vểnh, sau đó, hắn buông lỏng sức mạnh hắc động, để Lạc Ý Phong có thể thở dốc.

"Đa tạ thần tử."

Sắc mặt Lạc Ý Phong vui mừng.

Mà sắc mặt nhóm đệ tử Lạc gia không dễ nhìn lắm, nhìn lấy Lạc Ý Phong thân là yêu nghiệt của Lạc gia mà lại khúm núm như vậy, bọn họ cũng không chịu nổi.

"Lạc Ý Phong, cho ngươi một cơ hội cuối cùng, đi, giết chết toàn bộ đệ tử Lạc gia phía sau ngươi, không còn một người."

Lúc này Sơn Quỷ thần tử từ tốn nói.

Mà thấy lời này của hắn sắc mặt, Lạc Ý Phong lập tức thay đổi.

Muốn hắn tàn sát đồng tộc?

"Nếu như không được, vậy thì, ta cũng có thể tự mình động thủ, nhưng mà, đến lúc đó, ngươi cũng phải chết!"

Sơn Quỷ thần tử tiếp tục nói.

"Sơn Quỷ thần tử, ngươi nằm mơ, Ý Phong đại ca mới không phải loại người kia..."

Một đệ tử Lạc gia còn muốn lên tiếng, nói Lạc Ý Phong không phải loại người vì tự vệ mà tàn sát đồng tộc.

Nhưng mà, hắn còn chưa nói hết, một đạo kiếm khí liền chém đứt đầu của hắn.

Người xuất thủ, đúng là Lạc Ý Phong mà hắn kính trọng.

"Tại sao lại như vậy?"

Một đám đệ tử Lạc gia đều kinh hãi.

Đôi mắt đẹp của Lạc Nhạn cũng trợn to: "Lạc Ý Phong, ngươi điên rồi sao? ! !"

Trong mắt Lạc Ý Phong lộ ra vẻ giãy dụa, lập tức liền bị sự ngoan độc thay thế: "Vì ta, đành phải mời các ngươi chết đi!"

Hắn lại ra tay lần nữa, một kiếm tiếp lấy một kiếm.

Nguyên một đám đệ tử Lạc gia bị sát hại.

Trong nháy mắt, Lạc Nhạn xuất thủ, ngăn cản Lạc Ý Phong, hai người lao vào chiến đấu.

Lúc này, Sơn Quỷ thần tử lại thi triển hắc động lần nữa, đùng một chưởng đánh bay Lạc Nhạn, khiến nàng trọng thương.

"Lạc Ý Phong, tiếp tục, giết những người khác."

Sơn Quỷ thần tử thản nhiên nói.

"Dạ."

Lạc Ý Phong gật đầu, cầm theo kiếm lại đánh về phía mọi người của Lạc gia lần nữa.

Nhìn thấy tộc nhân của mình bị Lạc Ý Phong giết chết, đôi mắt đẹp của Lạc Nhạn đỏ thẫm, vừa thương xót vừa giận: "Lạc Ý Phong, ngươi mau dừng tay cho ta! !"

Nàng muốn ngăn cản, nhưng lại bị Sơn Quỷ thần tử dùng hắc động cản lại.

"Lạc Nhạn tỷ, ngươi đi mau!"

"Lạc Nhạn tỷ, chúng ta dọn đường giúp ngươi, ngươi nhanh chóng rời đi đi!"

Chúng đệ tử Lạc gia về phía Lạc Ý Phong, Sơn Quỷ thần tử đang đánh tới, dọn đường cho Lạc Nhạn.

Nhưng mà, sức mạnh của bọn họ ở trước mặt Sơn Quỷ thần tử, gần như không có nổi chút tác dụng nào.

"Bạo cho ta!"

Lúc này, có người của Lạc gia thiêu đốt tiên nguyên, dùng tự bạo để ngăn cản Sơn Quỷ thần tử.

Những người còn lại thấy thế, từng người cũng lộ ra vẻ dứt khoát.

Từng nổ tung ầm ầm vang lên trong hư không, tiên huy tươi sáng chói mắt nở rộ, đó là hào quang do tu sĩ tự bạo, thiêu đốt sinh mệnh tạo thành! !

"Phiền phức!"

Sơn Quỷ thần tử bị hành động tự bạo liên tiếp này trói buộc, chỉ có thể dùng hắc động để phòng thủ.

Cách đó không xa, Lạc Nhạn nhìn thấy nguyên một đám tộc nhân vì mình mà chết, vô cùng bi thương, nhưng nàng cũng biết, hiện tại, chuyện quan trọng nhất chính là rời đi!

Chỉ khi sống sót, nàng mới có cơ hội báo thù!

Nàng quay người rời đi.

Nhưng lúc này, một bóng người cản ở trước mặt nàng, là Đông Quân thần tử.

"Cút cho ta! !"

Lúc này, nốt ruồi giọt lệ ửng đỏ của Lạc Nhạn nở rộ quang mang tinh hồng, một luồng buồn phiền đau đớn chi ý lan tràn ra, dường như khiến thiên địa phải đau buồn chung!

Một kiếm chém ra, kiếm quang thê lương đến cùng cực!

Đồng tử của Đông Quân thần tử hơi hơi co rụt lại, đúng là bị một kiếm này bức lui mấy chục trượng, để Lạc Nhạn hóa thành một đạo kiếm quang, nhanh chóng đi xa.

"Khi cực kỳ đau buồn, Phi Hồng Chi Lệ của nàng lại có thể phát huy ra loại sức mạnh này, truyền thuyết quả nhiên là thật, Phi Hồng Chi Lệ quả thật có tiềm lực sánh ngang với Tiên Thể Chí Tôn."

Chương 1416 - Lạc Nhạn bẩm báo, lòng mang lửa phục thù, trợ lực tiềm ẩn

Khi nguyên một đám Lạc gia đệ tử bị tàn sát hầu như không còn, Sơn Quỷ thần tử hái gốc tiên dược trên ngọn núi.

Hắn nhìn tiên dược trong tay, trong mắt lộ ra một tia dị sắc: "Có gốc tiên dược này, cánh tay của ta nhất định có thể mọc lại một lần nữa."

Khi tu vi cảnh giới càng ngày càng cao, nếu tiên khu bị phá hư, độ khó khi khôi phục cũng sẽ tăng lên một mức tương ứng, cánh tay Sơn Quỷ thần tử chậm chạp không mọc trở lại, là bởi vì hắn luôn không tìm được tiên dược thích hợp, nhưng bây giờ, hắn có niềm tin trong khoảng thời gian ngắn khôi phục lại thời kỳ toàn thịnh.

"Trong khoảng thời gian này, trình độ nắm giữ của ta đối với Hỗn Độn Thần Ma Thể càng ngày càng khắc sâu, nếu khôi phục, sức chiến đấu của ta nhất định sẽ vượt xa trước kia."

Sơn Quỷ thần tử hưng phấn nói.

Sau đó, hắn nhìn thoáng qua phương hướng Lạc Nhạn rời đi, cười lạnh một tiếng: "Đồ vật ta muốn có được, chưa có thứ nào thoát được, Lạc Nhạn, ngươi trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của ta."

Lạc Ý Phong đứng ở một bên, không nói một lời, cánh tay khẽ run.

Dù sao, hắn vừa mới giết chết không ít đệ tử Lạc gia, những người kia, đều là tộc nhân hắn ở chung sớm chiều.

Cho dù hắn có tàn nhẫn, cũng không thể nói là hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

"Lạc Ý Phong, buông tinh thần hải của ngươi ra, ta sẽ hạ cấm chế với ngươi."

Sơn Quỷ thần tử lạnh nhạt nói.

"Dạ."

Lạc Ý Phong không dám chống lại.

Rất nhanh, hắn liền bị Sơn Quỷ thần tử hạ cấm chế, từ nay về sau, sinh tử chỉ ở trong một ý niệm của đối phương.

"Lạc gia các ngươi hết sức quen thuộc đối với Cửu Thiên Lưu Ly cảnh này, có được đầu mối gì đối với Huyền Nữ tông trong truyền thuyết sao?"

Sơn Quỷ thần tử nhàn nhạt hỏi.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn lưu lại Lạc Ý Phong.

"Có nghi ngờ mấy nơi."

"Rất tốt."

Sơn Quỷ thần tử nhìn thoáng qua tiên dược trong tay, nói với Đông Quân thần tử: "Ta muốn bế quan luyện hóa tiên dược, các ngươi mang theo Lạc Ý Phong, đi tìm Huyền Nữ tông trước đi."

"Chia ra hành động, thế này cũng tốt."

"Chủ nhân, Lạc Nhạn thì sao?"

"Yên tâm, chỉ cần nàng còn ở Cửu Thiên Lưu Ly cảnh, thì nàng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của ta."

Sơn Quỷ thần tử lạnh nhạt nói.

Một Lạc gia, hắn đều không để trong mắt, huống chi là Lạc Nhạn.

...

Vút!

Một đạo lưu quang nhanh chóng lướt qua sơn lâm.

Chính là Lạc Nhạn mới chạy thoát vừa rồi, mà giờ khắc này, nàng vô cùng chật vật.

Ầm!

Đầu nàng đụng vào một dãy núi, hộc một tiếng, trực tiếp thổ huyết, sắc mặt tái nhợt.

Vì trốn tới đây, nàng thi triển ra một kiếm đối với Đông Quân thần tử, mà kiếm quyết đó gần như ép khô tiên nguyên của nàng.

Vừa nghĩ tới tình cảnh đệ tử Lạc gia liên tiếp chết ở trước mặt mình, trong đôi mắt đẹp của Lạc Nhạn bắn ra lửa giận khó có thể ngăn chặn.

"Sơn Quỷ thần tử, Đông Quân thần tử, còn có... Lạc Ý Phong! !"

"Lạc Nhạn ta ở chỗ này thề với ông trời, cho dù có đánh cược tất cả, có trả giá lớn đến đâu, cũng phải báo được mối thù này!"

Nàng hít sâu một hơi, dần dần bình tĩnh trở lại.

Nàng hết sức rõ ràng, với thực lực của mình hoàn toàn không phải đối thủ của Sơn Quỷ thần tử, mà Lạc gia, càng không được Tiên

Đình để ở trong mắt.

Vừa nghĩ tới đó, trong lòng liền tuôn ra một sự không cam lòng thật sâu.

"Đúng rồi, Huyền Nữ tông!"

"Trong truyền thuyết, Huyền Nữ tông có bảo vật do Tây Vương Mẫu lưu lại, có lẽ, chỗ đó có đồ có thể trợ giúp ta báo thù, việc cấp bách, là tìm ra Huyền Nữ tông!"

Lạc Nhạn âm thầm nghĩ tới.

Sau đó, nàng điều chỉnh khí tức một phen, liền xuất phát tiến về mấy nơi có khả năng xuất hiện Huyền Nữ tông mà Lạc gia đã đánh dấu.

Bỗng nhiên, trên đường nàng thấy được hai bóng người.

Trong đó một bóng người áo trắng như tuyết, khí chất siêu phàm, trong lúc giơ tay nhấc chân, giống như Chân Tiên trên trời.

Càng quan trọng chính là, thực lực của người này quá cường hãn!

Nàng nhìn thấy, một con Hung thú vô cùng cường hãn, thực lực có thể so với Chân Tiên ngũ phẩm phát động công kích về phía người này, nhưng lại bị đối phương tuỳ tiện giết chết!

Tiên nguyên dồi dào kia tuôn ra, giống như muốn quét ngang thiên địa, phá huỷ mọi thứ!

"Hắn là... Sở Cuồng Nhân! !"

Đồng tử của Lạc Nhạn co rụt lại: "Không nghĩ tới người này cũng đi tới Cửu Thiên Lưu Ly cảnh."

Ngay sau đó, tựa như nàng nghĩ tới điều gì, bóng người lóe lên, lao đi về phía Sở Cuồng Nhân.

Mà lúc này.

Sở Cuồng Nhân đang đem lấy yêu đan trong cơ thể của con Hung thú kia ra.

Hung thú này, cực kỳ không tầm thường, yêu đan của nó còn ẩn chứa năng lượng cực kỳ tinh khiết, tu sĩ có thể hấp thu luyện hóa.

Tuy Sở Cuồng Nhân không có hứng thú, nhưng có đồ cứ lấy là chân lý không hề sai.

Đột nhiên hắn cảm giác được có người đang nhanh chóng tới gần mình.

"Há, là cảm nhận được khí tức của yêu đan, muốn đến tranh đoạt sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Chỉ thấy một nữ tử mặc bạch y xuất hiện ở trước mặt mình, nữ tử này dáng người yểu điệu, lớn lên chim sa cá lặn, nhất là nốt ruồi giọt lệ đang ửng đỏ càng khiến đối phương có thêm mấy phần quyến rũ.

"Phi Hồng Chi Lệ."

Hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái, hắn nghe nói qua loại Tiên Thể này.

Nhưng lại là lần đầu tiên nhìn thấy.

Người tới chính là Lạc Nhạn.

"Gặp qua Sở đạo hữu." Lạc Nhạn chắp tay nói ra.

"Chuyện gì?"

"Chỉ là có một chuyện muốn bẩm báo, Sơn Quỷ thần tử cũng ở bên trong Cửu Thiên Lưu Ly cảnh này, hơn nữa hắn thu được một gốc tiên dược, chắc hẳn không qua bao lâu nữa, hắn sẽ khôi phục thời kỳ toàn thịnh, cộng thêm bên cạnh hắn còn có Đông Quân thần tử, Đại Tư Mệnh thần nữ, và phản đồ Lạc Ý Phong của Lạc gia ta, Sở đạo hữu hãy cẩn thận một chút."

Lạc Nhạn nói ra.

Nàng nhớ tới, Sơn Quỷ thần tử và Sở Cuồng Nhân có quan hệ thù địch.

Bởi vì cái gọi là địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, nàng tìm tới Sở Cuồng Nhân, chính là muốn báo cáo tin tức của Sơn Quỷ thần tử, nếu có thể nhờ vào đó mà có mối tương giao, vậy thì chính là việc tốt.

"Ta đã biết."

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói, lập tức mang theo Thạch Anh muốn rời khỏi.

Lạc Nhạn sửng sốt một chút.

Chỉ như vậy?

Phản ứng của Sở Cuồng Nhân thật sự là nằm ngoài dự liệu của nàng, cũng không khỏi quá bình tĩnh đi.

"Sở đạo hữu, chẳng lẽ ngươi không lo lắng sao?"

"Há, ta phải lo lắng cái gì?"

"Nếu Sơn Quỷ thần tử khôi phục thời kỳ toàn thịnh, lại thêm bọn người Đông Quân thần tử, ngươi không sợ bọn họ tìm ngươi trả thù?"

"Nếu bọn họ đến, vậy ta sẽ đưa bọn họ đi vãng sinh, không cần lo lắng?"

Giọng điệu của Sở Cuồng Nhân vẫn bình tĩnh như cũ.

Trong lúc nhất thời, Lạc Nhạn lại có chút không biết nên nói những gì.

Đây chính là sự tự tin của yêu nghiệt tuyệt đỉnh sao?

Nếu như nàng cũng có được sự tự tin như đối phương, vậy thì lo gì không thể báo thù cho tộc nhân? !

Nghĩ đến đây, Lạc Nhạn nắm chặt quyền đầu.

Sở Cuồng Nhân có sự tự tin này, là bởi vì hắn có thực lực tuyệt đối!

Sức mạnh, ta cần sức mạnh!

"Nếu Sở đạo hữu đã nắm chắc, vậy ta liền rời đi trước!"

Lạc Nhạn nói ra, cũng không ở lại lâu, quay người rời đi, nàng phải tăng tốc cước bộ, tìm ra Huyền Nữ Cung!

Nàng muốn báo thù!

"Thủ tịch, người này có chút kỳ quái."

Thạch Anh có chút nghĩ không ra, đột nhiên tìm tới cửa, bẩm báo chuyện của Sơn Quỷ thần tử, sau đó cứ như vậy rời đi?

"Ha, người mang lửa phục thù ở trong lòng, hành sự như vậy cũng không kỳ quái."

Sở Cuồng Nhân chú ý tới hận ý ngập trời trong mắt đối phương, lại liên tưởng đến phản đồ của Lạc gia trong miệng đối phương, cho dù là hắn không trải qua chuyện như Lạc Nhạn, nhưng cũng có thể đoán ra đại khái.

"Phi Hồng Chi Lệ... Trong truyền thuyết, khi Phi Hồng Chi Lệ gặp phải tình cảnh bi thảm đến cùng cực, có hi vọng tiến hóa đến cấp độ có thể so sánh với Tiên Thể Chí Tôn, hơn nữa trong lòng đối phương còn mang lửa phục thù đối với Sơn Quỷ thần tử, đối với Tiên Đình, có lẽ, đây là một đối tượng không tệ để bồi dưỡng."

Trong lòng Sở Cuồng Nhân có một kế hoạch.

Tương lai hắn và hai đại Tiên Đình đối đầu gần như là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Mà bọn họ được xem là thế lực cấp bậc bá chủ của Tiên giới, căn cơ bất phàm, muốn đối nghịch với bọn họ, sao có thể đơn giản?

Cho dù Sở Cuồng Nhân cực kỳ có lòng tin đối với bản thân, nhưng vẫn muốn tìm kiếm cho mình một vài người, những người này, có thể nói là trợ lực để sau này hắn đối kháng với Tiên Đình, thậm chí là Hư Không Chi Noãn, hoặc là những uy hiếp còn lại, có thể so sánh với Tuyệt Vô Thần Thần Ma nhất mạch, Diệp Trúc mang trong người Thanh Diệp Kiếm Đồng, vân vân.

Lạc Nhạn này, cũng có tiềm lực trở thành một trong những trợ lực của hắn.

Chương 1417 - Huyền Nữ tông hiện thế, chấp niệm của vong hồn, Tử Ngọc Hàn

Bên trong Cửu Thiên Lưu Ly cảnh.

Nơi nào đó.

Hai đạo bóng hình xinh đẹp hết lần này tới lần khác đi vào.

Hai người này, chính là thánh nữ Dao Trì Ngọc Trí, và Thanh Loan Thanh Phong.

"Ta có thể cảm nhận rõ ràng, ở chỗ này, có vật gì đó đang phát sinh cộng hưởng với ta!"

Ngọc Trí nhìn hư không trước mắt, nỉ non nói.

Nàng hít sâu một hơi, trên người có tiên huy lưu chuyển ra, sức mạnh Dao Trì Tiên Thể bị nàng phát huy đến cực hạn.

Mà luồng cảm giác cộng hưởng kia, cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Trong hư không chợt có quang mang chiếu rọi ra!

Quang mang này dần dần trở nên mãnh liệt, phóng lên tận trời, chiếu rọi cửu thiên!

Mà khi quang mang này chiếu rọi, trong hư không xuất hiện từng tòa cung điện rộng rãi, tiên sơn.

"Đây là Huyền Nữ Cung trong truyền thuyết!"

Hai mắt Ngọc Trí tỏa sáng.

"Đi!"

Nàng mang theo Thanh Loan lướt vào bên trong Huyền Nữ Cung.

Nhưng sau đó, từ bốn phương tám hướng, bỗng nhiên có từng bóng người lần lượt lướt đến, đây là một đám nữ tu thiên kiều bá mị.

Nhưng mà, những nữ tu này có bộ dáng ngơ ngác, hai mắt vô thần, mà trên người còn tràn ngập một luồng oán khí nồng đậm đến cùng cực, làm cho người ta không rét mà run.

Khi bọn này nữ tu xuất hiện, Huyền Nữ tông đột nhiên hiện ra cảm giác âm u quỷ quyệt.

"Đây là có chuyện gì? Những người này, từ đâu tới?"

Sắc mặt Ngọc Trí hơi đổi một chút.

Ở bên người nàng Thanh Phong thấy thế, hai mắt giống như lưu ly kia có từng nét bùa chú lấp lóe mà ra, đó là, Thanh Loan Chi Nhãn!

Thanh Loan mở mắt!

Thấy rõ hư ảo!

"Những người này là... Vong hồn! !"

Thanh Phong hơi kinh ngạc: "Những nữ tu này, tất cả đều là vong hồn, phán đoán từ phục sức trên người, dường như các nàng là tu sĩ của Huyền Nữ tông."

Huyền Nữ tông đã bị hủy diệt từ lâu, mà những tu sĩ Huyền Nữ tông này, lại chuyển hóa thành vong hồn, không đi vãng sinh, mà ở lại Huyền Nữ tông!

Đây là có chuyện gì?

Thanh Loan và cả Ngọc Trí, có chút không hiểu.

Mà khi các nàng dự định ứng phó những tu sĩ này, dường như đối phương cảm nhận được cái gì đó, đồng loạt ngừng lại.

"Chuyện này là sao nữa?"

Hai người Ngọc Trí, Thanh Phong liếc nhau.

Bỗng nhiên, dường như Thanh Phong hiểu rõ cái gì đó: "Huyền Nữ tông bảo vệ bảo vật do Tây Vương Mẫu lưu lại, đây là sứ mạng của các nàng, cho dù các nàng hóa thành vong hồn, cũng không có quên, mà trên người thánh nữ ngươi lại có Dao Trì Thánh Thể, truyền thừa của Tây Vương Mẫu, các nàng, nhận định ngươi là sứ giả của Vương Mẫu như Cửu Thiên huyền nữ, cho nên mới không có tấn công ngươi."

Mà về phần nàng, chính là Thanh Loan.

Nghe đồn Thanh Loan là bạn của Tây Vương Mẫu, đối với Huyền Nữ tông mà nói, Thanh Loan, cũng không phải là đối tượng các nàng chống lại.

"Thì ra là thế."

Ngọc Trí bừng tỉnh, nhìn những vong hồn dày đặc nhóm âm khí trước mắt, trong mắt lộ ra một tia kính trọng.

Cho dù là hóa thành oan hồn nhưng vẫn có chấp niệm sâu nặng, các nàng vẫn không quên sứ mệnh của mình.

Phần chấp niệm này, đáng được tôn trọng.

Nàng thi lễ một cái với những vong hồn này: "Thanh Phong, chúng ta đi thôi, bảo vật của Tây Vương Mẫu, chắc chắn là ở chỗ này."

Làm truyền nhân của Tây Vương Mẫu, thời khắc này, nàng đã sớm coi bảo vật nơi này như vật trong bàn tay.

Đúng như Thanh Phong nói, đây là, Thiên Mệnh của nàng!

...

Huyền Nữ tông hiện thế, Kỳ Tiên sáng chói ngút trời, hấp dẫn không ít người chú ý.

Bên trong Cửu Thiên Lưu Ly cảnh, rất nhiều thiên kiêu đều nghe tin mà hành động, cấp tốc lao về phía Huyền Nữ tông.

"Huyền Nữ tông, hiện thế!"

Lạc Nhạn nhìn tiên huy phía xa, cau mày lại.

Những ngày gần đây, nàng liên tục tìm mấy chỗ thăm dò Lạc gia, nhưng vẫn không thể tìm ra bất cứ manh mối nào của Huyền Nữ tông.

Không nghĩ tới, Huyền Nữ tông sẽ hiện thế ở thời điểm này.

"Tạo hóa trêu ngươi, xem ra là thời vận của ta không đủ, tìm lâu như vậy cũng không tìm ra, phải chờ nó chủ động hiện thân."

Lạc Nhạn thở dài một hơi.

Nhưng sau đó, trong mắt nàng lộ ra một tia kiên quyết: "Nếu thời vận không đủ, vậy thì ta sẽ đi tranh giành! !"

Bóng người nàng lóe lên, nhanh chóng lao về phía Huyền Nữ tông.

Không chỉ là nàng, những người còn lại, cũng đều có động tác.

"Phế vật!"

"Mang bọn ta tìm lâu như vậy cũng không tìm được Huyền Nữ tông, còn phải chờ nó chủ động xuất hiện!"

Đông Quân thần tử dùng một chân đạp Lạc Ý Phong té xuống đất, sắc mặt có chút âm trầm.

"Những nơi này đều do Lạc gia thăm dò ra, ta cũng chỉ đi theo chỉ dẫn của Lạc gia mà thôi."

Lạc Ý Phong không dám phản kháng, thậm chí còn đẩy tất cả sai lầm lên trên đầu Lạc gia.

Hiện tại, hắn cũng không xem mình là người của Lạc gia.

"Hừ, đi!"

Đông Quân thần tử cũng lười lãng phí thời gian tính toán với Lạc Ý Phong, bóng người lóe lên, đi về phía Huyền Nữ tông.

"Huyền Nữ tông, thú vị!"

Nơi nào đó, mấy tu sĩ mặc trường bào màu tím nhìn phía xa, nỉ non nói.

Những người này, chính là người của thế gia Tử Đồng.

Nhìn phương hướng của Huyền Nữ tông, lần này đến Cửu Thiên Lưu Ly cảnh, yêu nghiệt đứng đầu thế gia Tử Đồng Tử Ngọc Hàn có chút hăng hái nói: "Mấy ngày nay, nghe nói có người gặp được Sở Cuồng Nhân, nếu như hắn biết chuyện Huyền Nữ tông này hiện thế, nhất định sẽ không dễ dàng bỏ lỡ, đến lúc đó, cũng nên là lúc tính toán rõ ràng chuyện của Độc Nhãn Long với hắn."

Độc Nhãn Long, lão đại của Hoàng Phong Thập Tam Kỵ, đồng thời, đối phương còn là người của thế gia Tử Đồng.

Nhưng mà, bởi vì thiên phú linh hồn của đối phương cũng không xuất chúng, không phải rất được chào đón ở thế gia Tử Đồng, nên mới xuất ngoại lịch luyện, làm Sa Đạo.

"Mặc dù nói Độc Nhãn Long không được chào đón trong gia tộc, nhưng dù nói thế nào cũng là người của thế gia Tử Đồng ta, Sở Cuồng Nhân dám giết hắn, thì phải chịu cảnh hồn phi phách tán!"

"Thực lực của Sở Cuồng Nhân không đơn giản, sợ là khó đối phó đây."

Tử Ngọc Hàn cười nhạt một tiếng: "Ngươi cho rằng, ta sẽ cứng đối cứng với hắn sao? Đừng quên, thế gia Tử Đồng ta am hiểu nhất thứ gì!"

Thế gia Tử Đồng, am hiểu thủ đoạn linh hồn nhất.

Mà thủ đoạn linh hồn quỷ quyệt khó dò, khiến người ta khó mà phòng bị, đây mới là sức mạnh lớn nhất của Tử Ngọc Hàn.

"Đi!"

Thiên kiêu yêu nghiệt các phương, đều chạy về phía Huyền Nữ tông.

Rất nhanh, bên ngoài Huyền Nữ tông gió giục mây vần.

Nhưng mà, tuy nhóm thiên kiêu yêu nghiệt đã đến, nhưng lại không dám tùy tiện bước vào trong đó.

Bởi vì bên trong Huyền Nữ tông này, có một đám nữ tu!

Hoặc là nói, một đám vong hồn nữ tu!

Những vong hồn này không có lý trí, chỉ có chấp niệm, đó chính là bảo vệ bảo vật của Tây Vương Mẫu bên trong Huyền Nữ tông.

Bất luận là người nào bước vào Huyền Nữ tông, đều sẽ bị các nàng tấn công.

Không chỉ có như thế, thực lực của những nữ tu này còn không thể khinh thường, tuy đã chết rất lâu, nhưng trong số các nàng, phần lớn vong hồn vẫn thực lực cảnh giới Chân Tiên.

Ở trong đó, có Kim Tiên hay không thì còn chưa biết được.

"Chuyện này, có chút phiền phức."

"Chư vị, những vong hồn này không dễ ứng phó, không bằng chúng ta liên thủ, cùng xông vào, như thế nào?"

Bỗng nhiên, có người đề nghị.

Nghe đến đây, mọi người vui vẻ đáp ứng.

"Đợi chút nữa tiến, các ngươi ở bên cạnh ta, không được cách quá xa, biết không?"

Băng Tàm Như Tuyết nói với tu sĩ Tuyết Long sơn ở bên cạnh.

"Đã biết."

Bọn người Băng Tàm Phong gật đầu.

Ngay sau đó, mọi người liền liên thủ tiến vào Huyền Nữ tông.

Mà khi bọn họ bước vào, rất nhiều vong hồn nữ tu đều có hành động, tấn công về phía những người này.

Cảnh tượng vong hồn và tu sĩ chém giết lẫn nhau, lập tức diễn ra.

Mà lúc mọi người ở đây xâm nhập Huyền Nữ tông, lại nhìn thấy có người đến, tiến quân thần tốc, dường như vong hồn bốn phía không cảm nhận ra bọn họ.

Đó chính là bọn người Đông Quân thần tử.

Tay bọn họ cầm một tấm lệnh bài, bên trên lệnh bài có tiên huy lưu chuyển, hình thành một lá chắn ánh sáng, vong hồn bốn phía đúng là không nhìn thấy bọn họ.

Chương 1418 - Phải hỏi ta có ddồng ý hay không, vạn hồn run sợ, như nghênh đón tận thế

"Là Huyền Nữ lệnh! !"

Có thiên kiêu nhận ra lệnh bài trong tay mấy người Đông Quân thần tử, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ hâm mộ.

Huyền Nữ lệnh, tín vật của đệ tử Huyền Nữ tông ngày xưa, nếu có vật này trong tay, vong hồn bên trong Huyền Nữ tông mới nhận bọn người Đông Quân thần tử thành người của Huyền Nữ tông, không có xuất thủ.

"Kết giới kia, dường như còn có thể tiếp nhận không ít người, không biết bọn họ có thể giúp chúng ta một tay hay không."

Có thiên kiêu hai mắt tỏa sáng.

"Chờ một chút, tại sao Lạc Ý Phong của Lạc gia và bọn người Đông Quân thần tử lại ở chung một chỗ?"

Cũng có người chú ý tới tồn tại của Lạc Ý Phong.

Bọn họ nhìn thoáng qua Lạc Nhạn trong đám người, trong mắt mang theo tia tìm tòi nghiên cứu, nhưng lại thấy sắc mặt của đối phương không dễ nhìn lắm, lúc nhìn Lạc Ý Phong, trong mắt mang theo hận ý.

"Thú vị."

Trác Thiên Thương của Tử Vi các thấy thế, khóe miệng hơi vểnh.

"Đông Quân thần tử, ta chính là Tử Ngọc Hàn của thế gia Tử Đồng, có thể giúp chúng ta một chút hay không, thế gia Tử Đồng ta, tất nhiên sẽ có chỗ hồi báo."

Lúc này, Tử Ngọc Hàn lên tiếng nhờ giúp đỡ.

"Thế gia Tử Đồng..."

Ánh mắt của Đông Quân thần tử hơi hơi lóe lên, hắn biết thế gia này.

"Nghe nói thế gia này tinh thông linh hồn chi pháp, hơn nữa, tựa hồ có quan hệ không nhỏ với chỗ kia, nếu có thể đứng chung một thuyền với nơi đó, có lẽ sẽ có trợ giúp không nhỏ đối với ta."

Đông Quân thần tử âm thầm nghĩ tới.

Một thế gia Tử Đồng, hắn cũng không phải rất để ở trong mắt, nhưng tồn tại sau lưng thế gia Tử Đồng, cho dù là Tiên Đình cũng phải giữ kín như bưng.

Nếu có thể tạo được mối quan hệ, có lẽ, sẽ là một lựa chọn tốt.

Nghĩ đến đây, Đông Quân thần tử dừng bước lại, mở kết giới ra, cao giọng nói: "Các vị đạo hữu của thế gia Tử Đồng, mời tiến vào."

"Đa tạ."

Tử Ngọc Hàn cười nhạt một tiếng, mang theo mấy người sau lưng tiến vào kết giới.

Các thiên kiêu khác thấy thế, cũng muốn xin giúp đỡ.

Nhưng lại bị Đông Quân thần tử trực tiếp cự tuyệt: "Không gian của kết giới có hạn, không chứa được nhiều người như vậy."

"Sao cso thể, rõ ràng kết giới còn rất nhiều không gian trống mà."

"Ta nguyện ý dùng một món chí bảo để đổi."

Nhưng cho dù mọi người thỉnh cầu như thế nào, Đông Quân thần tử cũng không hề bị lay động.

Mà vào lúc này, Lạc Ý Phong thấy được Lạc Nhạn trong đám người, thản nhiên nói: "Lạc Nhạn, không nghĩ tới ngươi cũng ở đây."

"Phản đồ!"

Ánh mắt Lạc Nhạn băng lãnh, giọng điệu băng lãnh.

"Ta là kẻ thức thời là trang tuấn kiệt! Nếu ngươi ngoan ngoãn thần phục Sơn Quỷ thần tử, ngược ta còn có thể thay ngươi thỉnh cầu Đông Quân thần tử, để hắn cho ngươi tiến vào kết giới."

"Hừ, nằm mơ!"

"Nếu ngươi không nguyện ý, vậy thì ngươi ở chỗ này, tự sanh tự diệt đi."

Lạc Ý Phong nói ra, lập tức cùng Đông Quân thần tử bọn người đi thẳng vào trong.

Bọn người Lạc Nhạn, Băng Tàm Như Tuyết và một đám thiên kiêu, tiếp tục chém giết với chúng vong hồn của Huyền Nữ tông, lao vào sâu bên trong Huyền Nữ tông.

Lạc Nhạn không muốn tiến vào kết giới, mà Băng Tàm Như Tuyết bởi vì Sở Cuồng Nhân và Đông Hoàng Tiên Đình là địch, cũng không muốn tiến vào, trừ bọn họ, Trác Thiên Thương vì là người của Tử Vi các, mà Tử Vi các thuộc về Côn Lôn Tiên Đình, quan hệ với Đông Hoàng Tiên Đình cũng không tính là thân mật, cho nên cũng không có xin Đông Quân thần tử giúp đỡ.

Những người này, chém giết một đường với vong hồn, một bên xâm nhập Huyền Nữ tông, mà dọc theo con đường này, cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch.

Bên trong Huyền Nữ tông, có không ít bảo vật, dọc theo con đường này ngoại trừ chém giết với vong hồn, bọn họ cũng lấy được không ít bảo vật.

Giống như bây giờ.

Ở trước mặt mọi người, trong một cái hồ có một đóa tiên dược hình dáng hoa sen.

Tiên dược này, tiên huy tươi sáng, đạo văn xen lẫn, lộ ra một đạo vận bất phàm, chỉ cần liếc một cái, đã kinh diễm rất nhiều tu sĩ.

Mọi người thấy tiên dược kia, trong mắt mang theo tia nhiệt huyết.

"Đây tuyệt đối là tiên dược đứng đầu nhất, nếu có thể lấy được, đối với chúng ta, nhất định có trợ giúp rất lớn."

"Đúng vậy, nhưng mà, xung quanh tiên dược này có không ít vong hồn."

Tuy tiên dược bất phàm, nhưng số lượng vong hồn xung quanh tiên dược cũng vượt qua những chỗ còn lại.

Một khi bọn họ đi lên tranh đoạt tiên dược, nhất định sẽ kinh động những vong hồn này, từ đó phát sinh xung đột to lớn với bọn họ.

"Nhân số chúng ta đông đảo, mục tiêu quá lớn, hơn nữa chỉ có một gốc tiên dược, cho dù đạt được cũng không tiện phân chia, không cần thiết đi mạo hiểm."

Lúc này, Băng Tàm Như Tuyết nói ra.

Nghe được lời của nàng, mọi người cũng cảm thấy có đạo lý.

"Băng Tàm Như Tuyết nói không sai, tiên dược này, không cần cũng được."

Lạc Nhạn cũng phụ họa một tiếng.

"Há, nếu các ngươi đã không muốn, thì tiên dược này, sẽ là của ta!"

Trác Thiên Thương cười nhạt một tiếng, chỉ thấy bóng người hắn lóe lên, bay về phía cái hồ kia.

Tốc độ của hắn cực nhanh, giống như một tia điện quang.

Gần như là chỉ trong chớp mắt, hắn đã vượt qua hơn phân nửa vong hồn, đi vào bên hồ, hái xuống đoá hoa sen kia.

Nhưng chỉ một cái chớp mắt tiếp theo, vô số vong hồn nhìn thấy hoa sen bị hái, ào ào gào thét lao về phía hắn.

Ở trong đó, thậm chí còn bao gồm mấy tồn tại Chân Tiên trên tam phẩm.

Những vong hồn này hô nhau mà lên, âm khí trùng thiên.

Tu vi của Trác Thiên Thương không tệ, nhưng khi đối mặt với số lượng vong hồn nhiều đến mức này, căn bản không phải đối thủ.

Nhưng hắn cũng không cuống quít, dường như đã sớm có đối sách, thân hình biến hóa, quay về đường cũ, đi vào bên trong bọn người Băng Tàm Như Tuyết.

"Không tốt!"

Dường như Băng Tàm Như Tuyết đoán được ý đồ của đối phương, sắc mặt đại biến: "Mau rời đi!"

Nhưng mà, động tác của mọi người chậm một bước, vô số vong hồn đã hô nhau mà lên, bao vây mọi người.

Một trận chém giết, không thể tránh được.

"Đáng chết, Trác Thiên Thương này, thế mà sử dụng chúng ta làm bia đỡ đạn!"

"Gia hỏa này thật sự là tính toán hay thật, chính mình cầm bảo vật, sau đó bắt chúng ta đến làm bia đỡ đạn, để hắn đào tẩu, khốn khiếp! !"

Mọi người lao vào chém giết với vong hồn, các loại tiên pháp thần thông, liên tiếp bạo phát!

Còn về Trác Thiên Thương, đã sớm lợi dụng thời cơ mọi người chém giết với vong hồn, dựa vào thân pháp cao siêu nhanh chóng rời đi.

"Đáng chết!"

Hàn khí quanh người Băng Tàm Như Tuyết lưu chuyển, đánh bay từng vong hồn tấn công đến.

Với thực lực của nàng, vốn dĩ cũng có thể rời đi, nhưng mà, bọn người Băng Tàm Phong còn ở nơi này, nàng không có cách nào bỏ rơi tất cả tộc nhân.

Còn về những người khác, cho dù có muốn rời khỏi, cũng không có thực lực như Trác Thiên Thương, lún lâu vào vòng vây của linh hồn, hữu tâm vô lực.

Đùng, đùng!

Các loại năng lượng tiên pháp liên tiếp bạo phát.

Mọi người dùng hết sức chống cự công kích của vong hồn, nhưng rõ ràng đã lâm vào bên trong thế hạ phong.

"Không được, không thể tại tiếp tục như vậy."

"Hàn Phong Phong Thiên Địa! !"

Yêu khí trong cơ thể Băng Tàm Như Tuyết gào thét xông ra, hóa thành hàn khí mạnh mẽ tuyệt luân, cuồn cuộn không dứt bao phủ mọi thứ, trong chốc lát liền đóng băng mảnh thiên địa này!

Mà nhóm vong hồn bên trong mảnh thiên địa này, cũng bị đóng băng, bị hạn chế hành động.

Sau một chiêu này, yêu khí của Băng Tàm Như Tuyết hao tổn hơn phân nửa, hơn nữa tiêu hao còn đang kéo dài!

"Đi mau! !"

Băng Tàm Như Tuyết lớn tiếng nói.

Nhóm Băng Tàm của Tuyết Long sơn thấy thế, cắn răng, nhanh chóng rời đi.

Băng Tàm Phong nhìn Băng Tàm Như Tuyết một chút, trong mắt lộ ra một tia giãy dụa, lập tức nhìn thoáng qua nhóm vong hồn có thể thoát khỏi trói buộc bất cứ lúc nào, cắn răng quay người rời đi.

Tu sĩ còn lại, cũng đều lập tức rời khỏi chiến trường.

Ầm, ầm! !

Lúc này, mấy vong hồn Chân Tiên trên tam phẩm cầm đầu phá vỡ tầng băng, lao về phía Băng Tàm Như Tuyết mà cắn xé!

Dưới loại tình huống này, nàng căn bản không có bất kỳ sức phản kháng nào.

"Hết thảy đều kết thúc."

Chẳng biết tại sao, khi đứng trước bờ vực sinh tử, thứ nàng nghĩ đến không phải Tuyết Long sơn.

Mà chính là một bóng người mặc bạch y.

"Có lẽ, chết như vậy cũng tốt, sau này sẽ không cần đang bị ác ma kia khống chế."

Băng Tàm Như Tuyết nỉ non nói.

Trong lòng nàng, dường như Sở Cuồng Nhân ngang bằng với ác ma.

"Há, muốn thoát khỏi khống chế, ngươi phải hỏi rằng, ta có đồng ý hay không! !"

Lúc này, bên tai Băng Tàm Như Tuyết vang lên một giọng nói lạnh nhạt mà quen thuộc.

Trong chốc lát.

Uy áp che lấp trời đất từ trên trời giáng xuống, vô số vong hồn cảm nhận được luồng uy áp này, thân hình quả thật là đang run rẩy, tất cả đều bị đè sấp trên mặt đất!

Vốn dĩ mặt mũi đầy vẻ chất phác hoặc dữ tợn, tại thời khắc này, tràn đầy hoảng sợ.

Vạn hồn run sợ, như nghênh đón tận thế! !

Chương 1419 - Mệnh của ngươi là của ta, ngươi không có quyền quyết định, hai cái lồng giam

Ngay khi Băng Tàm Như Tuyết cho rằng mình sẽ bị vong hồn cắn nuốt không còn xương cốt.

Chỉ thấy một trận uy áp kinh khủng, ùn ùn kéo đến, từ trên trời giáng xuống.

Uy áp này, đối với vong hồn mà nói giống như có một loại tác dụng khắc chế nào đó, một đám vong hồn quả thật bị đè ép nằm rạp trên mặt đất, hồn phách run rẩy, như lâm vào tận thế!

Mọi người thấy thế, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Đây là, uy áp gì? !

Không có người nào rõ ràng, hiện tại những vong hồn này đang đối mặt với tồn tại bực nào, đối với các nàng mà nói, đó là tồn tại thiên nhiên kinh khủng vượt rất xa bọn họ!

Một bóng người bạch y đạp không mà đến, hông đeo cổ kiếm và quyển sách, lông mi tuấn lãng, ánh mắt như điện.

Bên trong tiên huy vạn đạo, duy chỉ một đạo xuất trần như tiên!

"Là hắn!"

Lạc Nhạn nhận ra người đến, không khỏi kinh hô một tiếng.

Mà thiên kiêu còn lại, cũng vô cùng ngoài ý muốn.

"Không nghĩ tới Cửu Thiên Lưu Ly cảnh này, lại đưa tới nhiều đại nhân vật như vậy."

"Ngay cả người này cũng tới."

Sở Cuồng Nhân đi vào, uy áp quanh người lưu chuyển, trong đó còn ẩn chứa một luồng quyền năng Quỷ Đế có tác dụng khắc chế tuyệt đối đối với vong hồn.

Cho dù là vong hồn cấp bậc Chân Tiên kia, dưới sự áp chế này cũng không có bất kỳ lực phản kháng nào.

"Chủ nhân!"

Sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đi vào, Băng Tàm Như Tuyết có chút chột dạ, rụt cổ một cái.

"Thế nào, hiện tại là chủ nhân? Không phải ác ma sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn Băng Tàm Như Tuyết, giống như cười mà không phải cười nói.

Băng Tàm Như Tuyết biết, vừa rồi những lời mình lẩm bẩm bị đối phương nghe được, vội vàng nói: "Ta tuyệt đối không có bất cứ ý bất kính nào, xin chủ nhân thứ tội."

"Không sao, ngươi cứ tiếp tục giấu phần kính sợ này trong lòng đi."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Hắn nhìn Băng Tàm Như Tuyết, thật ra trong lòng cũng có chút hài lòng.

Trong lúc nguy cấp, đối phương có thể không quên an nguy của tộc nhân, bỏ quên bản thân, vì cứu trợ tộc nhân, có thể thấy đối phương là một người trọng tình trọng nghĩa.

Loại người này thề trung thành với hắn, tốt hơn so với những người tâm tư quỷ quyệt.

"Nhưng mà, ngươi đã quên, khi ngươi tôn ta làm chủ nhân, tính mạng của ngươi đã không còn là của ngươi, mà là của ta!"

"Mạng của ngươi, chỉ có thể hi sinh vì ta, cho dù là chính ngươi, cũng không có quyền quyết định!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, ánh mắt như điện nhìn đối phương.

Mà thân thể mềm mại của Băng Tàm Như Tuyết chấn động, biết đối phương là đang vì hành động mới vừa rồi bản thân xả thân cứu tộc nhân mà cảm thấy bất mãn.

Trên đời này, tại sao có thể có người bá đạo như vậy.

Trong lòng Băng Tàm Như Tuyết thầm nói.

Sau đó, nàng nhìn thoáng qua bọn người Băng Tàm Phong nơi xa, trong lòng khẽ thở dài.

Vừa rồi, nàng quên mình vì người.

Nhưng đứng trước sinh tử, các tộc nhân đều chỉ nghĩ đến mạng sống của mình, không người nào giúp nàng, cho dù là Băng Tàm Phong tôn sùng nàng nhất cũng giống vậy.

Tuy nói đây là lựa chọn của nàng, nhưng trong lòng, nói không có thất vọng là không thể nào.

"Ta đã hiểu, từ nay về sau, tính mạng này, là của chủ nhân."

Băng Tàm Như Tuyết nói ra.

Thôi đi, dù sao đã sớm nhận đối phương làm chủ, hơn nữa bây giờ đối phương còn cứu được nàng, cái mạng này, vốn dĩ là của đối phương.

Giờ khắc này, Băng Tàm Như Tuyết mới chính thức quy tâm.

"Rất tốt."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Mà nơi xa, tuy bọn người Băng Tàm Phong đứng ở xa, nhưng đoạn đối thoại của hai người Sở Cuồng Nhân, bọn họ vẫn nghe được tất cả.

Giờ phút này, trong lòng của bọn họ mơ hồ.

Vậy mà Băng Tàm Như Tuyết nhận Sở Cuồng Nhân làm chủ?

Trong lòng bọn họ, thần nữ cao cao tại thượng, cao quý không tả nổi, vậy mà lại nhận những người khác làm chủ? !

Nghĩ đến đây, trong lòng Băng Tàm Phong tuôn ra một tia không cam lòng đến cùng cực.

Là không cam lòng vì vừa rồi mình không đủ năng lực cứu Băng Tàm Như Tuyết, là không cam lòng vì Băng Tàm Như Tuyết nhận Sở Cuồng Nhân làm chủ.

"Khốn khiếp!"

Băng Tàm Phong cắn răng, khẽ quát một tiếng.

Tộc nhân còn lại của Băng Tàm, sắc mặt của nguyên một đám cũng đỏ lên, tức giận đan xen, cảm thấy hình tượng thần nữ trong lòng đã tiêu tán.

Hiện tại, bọn họ tình nguyện Băng Tàm Như Tuyết chết ở trong tay vong hồn, nếu vậy thì đối phương vẫn sẽ là thần nữ cao không thể chạm vào ở trong lòng bọn họ!

Mà không phải là, nô bộc của Sở Cuồng Nhân!

Lúc này, một đạo thân ảnh màu trắng đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, có chút thở hồng hộc nói: "Thủ tịch, có một lượng lớn vong hồn đến đây."

"Ha."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, nhìn về phía nơi xa.

Chỉ thấy một lượng lớn vong hồn, ùn ùn kéo đến, vọt tới từ bốn phương tám hướng, dường như các nàng đã nhận ra dao động năng lượng nơi đây.

"Ông trời ơi, số lượng của đám vong hồn này cũng quá nhiều rồi đi."

"Mà phần lớn còn là cấp bậc Địa Tiên, Thiên Tiên, ngay cả Chân Tiên cũng có không ít."

"Trong truyền thuyết, Huyền Nữ tông từng là thánh địa nữ tu ở trên Tử Vi Tinh, thiên hạ nữ tu đều hướng tới, quả nhiên là thế."

Rất nhiều thiên kiêu nhìn số lượng vong hồn này, thần sắc rung động.

Một số tu sĩ thật vất vả mới vừa chạy thoát được, ào ào thu liễm khí tức, ẩn giấu cực kỳ chặt chẽ, sợ bị những vong hồn này phát hiện ra.

"Bọn họ chết chắc."

Băng Tàm Phong nhìn về phía Sở Cuồng Nhân ở nơi xa.

Loại vong hồn có quy mô, số lượng thế này, cho dù là Kim Tiên thì cũng sẽ bị đánh chết.

Chớ nói chi là mấy người Sở Cuồng Nhân.

Không chỉ có là Băng Tàm Phong cho là như vậy, rất nhiều người, cũng có ý nghĩ không sai biệt lắm.

Nhưng mà, nếu tin tức của những người này có thể nhanh nhạy hơn một chút, biết chuyện Sở Cuồng Nhân diệt Long gia, có lẽ sẽ không có ý nghĩ như vậy.

Long gia có nhiều Kim Tiên như vậy, Sở Cuồng Nhân còn có thể giết chết.

Huống chi, là những vong hồn này?

Ngàn vạn vong hồn gào thét mà đến, âm khí bao phủ ngút trời.

Những vong hồn này, đều là nữ tu.

Lúc còn sống, các nàng đều là tiên tử thiên kiều bá mị, mà lúc này, lại biến thành vong hồn dữ tợn, trong lòng mang chấp niệm, bảo vệ Huyền Nữ tông.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, ánh mắt lạnh nhạt.

Chỉ thấy hắn phất tay áo lên, ba viên Luân Hồi Đế Ấn bay ra.

Sở Cuồng Nhân lấy tiên nguyên của Chân Tiên cửu phẩm thúc giục, một luồng quyền năng Quỷ Đế mênh mông gào thét xông ra, trong chớp mắt đã bao phủ mảnh thiên địa này!

Đối với rất nhiều tu sĩ mà nói, uy áp này rất kinh khủng.

Mà đối với rất nhiều vong hồn mà nói, uy áp này, không chỉ kinh khủng, mà còn mang đến cho các nàng một sự kính sợ từ sâu trong lòng!

Ba viên Luân Hồi Đế Ấn bay lên không trung, tiên huy phổ chiếu thập phương thiên địa!

Khi luồng tiên huy này bao phủ xuống, nhóm vong hồn ào ào run rẩy, tiếp tục bị đè ép nằm rạp trên mặt đất.

Có đến 100 ngàn vong hồn cùng nhau hoặc quỳ hoặc ghé vào trước mặt Sở Cuồng Nhân, loại cảnh tượng kia, sao lại hùng vĩ đến thế?

Càng làm cho không ít tu sĩ cho rằng Sở Cuồng Nhân không có năng lực sống sót, liên tục rung động.

"Người mang chấp niệm, không đi vãng sinh luân hồi, mà lại tự nhốt mình ở Huyền Nữ tông?"

Sở Cuồng Nhân nhìn những vong hồn này, trong mắt lộ ra vẻ suy tư, chẳng lẽ những nữ tu này, cả đám đều có chấp niệm lớn như vậy?

Tiên thức của hắn chuyển động, bao trùm hơn phân nửa Huyền Nữ tông.

Rất nhanh, hắn phát hiện một chút không đúng.

Chỉ thấy ở dưới mặt đất của Huyền Nữ tông này, lại có vô số đạo văn, những đạo văn này xen lẫn, tạo thành một đại trận.

"Tiểu Ái, phân tích cho ta trận pháp này."

"Dạ."

Rất nhanh, Tiểu Ái đã phân tích ra kết quả.

Đại trận này, có một loại công hiệu trói buộc hồn thể nào đó, rất nhiều nữ tu của Huyền Nữ tông, vì bị trói chặt ở nơi này, nên hóa thành Địa Phược Linh.

Cái gọi là Phược Linh, chính là linh hồn bị trói buộc ở một nơi nào đó, không thể rời đi.

"Đại trận, cộng thêm những chấp niệm của bản thân nữ tu, nên mới tạo thành cảnh tượng 1 triệu nữ tu của Huyền Nữ tông, tận hóa vong hồn, không đến luân hồi để vãng sinh."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, cuối cùng cũng thấy được bộ mặt thật bị che dấu của Huyền Nữ tông.

Đại trận này, là lồng giam thiên địa.

Chấp niệm, là lồng giam nội tâm.

Bị hai lồng giam trói buộc, những nữ tu này, làm sao có thể vãng sinh luân hồi chứ?

Chương 1420 - Quỷ Môn quan xuất hiện, nhất kiếm phá trận, ngươi muốn giải thích cái gì

Trận pháp vây khốn linh hồn, chấp niệm cầm tù tâm!

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy lý do tồn tại của vô số vong hồn ở Huyền Nữ tông này, không khỏi lắc đầu.

Hắn là Quỷ Đế Địa Phủ, đối với loại vây khốn hồn phách này, hơn nữa còn là nhiều hồn phách như vậy, không để cho bọn họ đi luân hồi vãng sinh, cảm thấy cực kỳ khó chịu.

"Nhiều vong hồn như vậy, không đi đầu thai, nếu như người người đều như vậy, cơ chế Luân Hồi Địa Phủ kia của ta chẳng phải là trở thành một vật trang trí sao?"

"Hừ!"

Suy nghĩ như vậy, tâm niệm của Sở Cuồng Nhân vừa động, giữa trời đất, bỗng nhiên có một lượng lớn âm khí bạo phát!

Một tòa Quỷ Môn quan nguy nga, bỗng dưng ngưng tụ!

Quỷ Môn quan hiện lên, vô số vong hồn cảm nhận được uy áp, mà rất nhiều thiên kiêu bên trong Huyền Nữ tông cũng đã nhận ra sự bất thường này.

"Đó là, Quỷ Môn quan!"

"Là truyền nhân của Địa Phủ sao?"

Đông Quân thần tử, đang xâm nhập vào chỗ sâu của Huyền Nữ tông, cau mày lại, nói.

Bên cạnh, Đại Tư Mệnh thần nữ cười nhạt một tiếng: "Cho dù là truyền nhân của Địa Phủ, cũng khó có thể triệu hồi ra Quỷ Môn quan hoàn chỉnh, có thể làm được như vậy, cũng chỉ có một người."

"Quỷ Đế, Sở Cuồng Nhân!"

Ánh mắt của Đông Quân thần tử ngưng trọng nói ra một cái tên.

"Quả nhiên hắn cũng tới đây."

Tử Ngọc Hàn nhìn Quỷ Môn quan phía xa, cho dù là hắn, cũng nhịn không được mà bị Quỷ Môn quan nguy nga này làm cho rung động.

Nhưng mà, hắn vẫn không cảm thấy mình sẽ bại trận trước Sở Cuồng Nhân.

Hắn vẫn tràn đầy lòng tin như cũ.

"Thủ đoạn linh hồn của Thế gia Tử Đồng ta, cũng không phải ai cũng có thể chống cự lại được."

Cho dù là thiếu ngự, thần tử của Tiên Đình, hắn đều tự tin mà đối mặt, linh hồn chi pháp của thế gia Tử Đồng hắn, không sợ bất kì thứ gì!

Không phải hắn chưa bao giờ gặp thiên kiêu có tu vi mạnh hơn hắn, thế nhưng những người kia, tất cả đều chết ở trong tay hắn.

Một bên khác.

Dao Trì Ngọc Trí, Thanh Phong, các nàng đã xâm nhập vào Huyền Nữ tông.

Bọn họ đi tới trước mặt một tòa cung điện.

Trong cung điện, có một pho tượng, đó là một đại nữ tử phong hoa tuyết nguyệt.

Mà ở thời điểm hai nữ chuẩn bị bước vào trong cung điện, Quỷ Môn quan nguy nga hiện lên ở nơi xa, lay động đất trời.

"Đây là, Quỷ Môn quan!"

"Đúng, Sở đạo hữu!"

Ngọc Trí nhìn Quỷ Môn quan, trong mắt lộ ra một tia vui mừng.

Thanh Phong ở bên cạnh nhìn thấy, không khỏi có chút ngạc nhiên, phải biết rằng, Ngọc Trí đều không lộ một chút vui buồn đối với bất kỳ nam nhân nào, sẽ rất ít khi biểu hiện ra vẻ vui sướng như thế đối với một người khác.

Mà nàng ở chung với Ngọc Trí lâu như vậy, tất nhiên biết Sở đạo hữu trong miệng nàng nhắc đến là ai.

"Sở Cuồng Nhân, người có mệnh cách hư vô, chúng ta lại gặp mặt, cũng không biết, hiện tại Sở Hồng như thế nào?"

Thanh Phong nỉ non nói.

"Thánh nữ, trước tiên tiến vào cung điện đi."

"Được."

Ngọc Trí nói ra, nàng đã không kịp chờ đợi, muốn nhìn một chút Tây Vương Mẫu này lưu lại bảo vật gì.

Cũng không kịp chờ đợi muốn nói tạm biệt với Sở Cuồng Nhân.

...

Quỷ Môn quan xuất hiện.

Một luồng lực hút mạnh mẽ khuếch tán ra, vô số vong hồn ào ào bị hút vào trong đó, đưa đến âm Phủ Phong Đô.

Ở dưới ảnh hưởng của cơ chế luân hồi, lý trí của những vong hồn này sẽ dần dần khôi phục.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng đã thông báo cho bọn người Bạch Mị, Ngạo Nguyệt, để bọn họ ở bên kia âm Phủ chuẩn bị tiếp ứng.

Ngay khi nhóm vong hồn đang không ngừng được tiếp đón tới Phong Đô, Huyền Nữ tông bỗng nhiên chấn động, từ dưới mặt đất, có một luồng sức mạnh vô danh lan tràn ra.

Sức mạnh này, đang chống cự lại Quỷ Môn quan.

Rất nhiều vong hồn dần dần không bị ảnh hưởng bởi Quỷ Môn quan.

"Ha."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, nhìn dưới mặt đất.

Hắn biết, đây là đại trận khốn hồn của Huyền Nữ tông kia đang ảnh hưởng Quỷ Môn quan.

"Hừ, chỉ là một trận pháp, cũng muốn hủy hoại luân hồi của ta? Vậy thì, không thể để ngươi sống nữa!"

Hắn hừ lạnh một tiếng, sức mạnh tiên nguyên vô cùng bàng bạc lấy hắn làm trung tâm, trong nháy mắt bạo phát, điên cuồng đánh thẳng vào mặt đất!

Dưới sức mạnh kinh khủng này, hơn phân nửa Huyền Nữ tông đều vì thế mà chấn động, mặt đất nổ tung, sông núi vỡ tan, dường như trong đó, có ánh sáng đạo văn huyền diệu từ bên trong mặt đất tiêu tán ra.

Đó là đại trận dưới lòng đất của Huyền Nữ tông này.

Sở Cuồng Nhân giẫm một chân xuống, giống như thần linh giẫm chân, sơn hà chấn động, quang mang của đạo văn dưới lòng đất dần dần ảm đạm, trận pháp bị sức mạnh của Sở Cuồng Nhân trùng kích vào, không ngừng rung chuyển.

Một cái chớp mắt tiếp theo, mặt đất dưới chân Sở Cuồng Nhân chấn động, một ngọn núi, vụt lên từ mặt đất!

Hắn đứng sừng sững trên đỉnh núi, ánh mắt như điện, lạnh lùng mà nhìn chăm chú đại trận sâu trong lòng đất của Huyền Nữ tông.

"Hắn, hắn muốn làm gì?"

Rất nhiều thiên kiêu đều bị hành động của Sở Cuồng Nhân làm cho hoang mang, hoàn toàn không biết rốt cuộc đối phương muốn làm cái gì.

Nhưng từ luồng khí thế không ngừng dâng cao trên người đối phương kia mà phán đoán, chuyện đối phương cần làm, tuyệt đối không hề đơn giản!

"Côn Ngô."

Sở Cuồng Nhân khẽ gọi một tiếng, Côn Ngô bên hông lập tức ra khỏi vỏ, bên trong tiên huy chiếu rọi, vô số Chứng Pháp Chi Ấn như ngọc ở trên thân kiếm, liên tiếp thắp sáng, tràn ngập kiếm áp vô tận!

Ngay khi hắn cầm kiếm, khí tức trên người của Sở Cuồng Nhân cũng đạt tới cực hạn.

Tam đại dị tượng của thư viện bạo phát!

Đấu Chiến Bí Pháp gia tăng!

Vận chuyển sức mạnh của Thanh Diệp Kiếm Đồng!

"Trụ Chi Kiếm, vô đạo! !"

Quát lạnh một tiếng, kiếm khí bàng bạc phóng lên tận trời, vô số đạo văn ngưng tụ trên không trung, hóa thành một đạo kiếm ảnh kinh khủng giống như muốn quét ngang tất cả mọi thứ!

Một kích này, kinh khủng đến cực hạn!

Kiếm ảnh rơi xuống, không gian dễ dàng bị xé rách!

Đùng! !

Khi theo một tiếng vang thật lớn, sông núi trong vạn dặm bị kiếm khí chia làm hai nửa!

Đại trận của Huyền Nữ tông kia, cũng bị phá nát!

Trận pháp này, qua một thời gian dài bị ăn mòn, uy thế sớm đã không còn bao nhiêu, mà nơi Sở Cuồng Nhân công kích còn là chỗ yếu nhất của trận pháp này do Tiểu Ái phân tích ra.

Trận pháp bị phá, sức mạnh Quỷ Môn quan bạo phát lần nữa.

Vô số vong hồn, toàn bộ bị hút vào trong đó.

Rất nhanh, vùng thế giới này sẽ không còn vong hồn nào tồn tại nữa.

Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, Quỷ Môn quan nhanh chóng biến mất.

Nơi xa, trong mắt rất nhiều thiên kiêu còn sót lại vẻ chấn kinh.

"Thủ đoạn thật là đáng sợ."

"Một kiếm này, gần như chém toàn bộ Huyền Nữ tông thành hai nửa, thật sự không thể tin được."

"Không chỉ có như thế, nhiều vong hồn như vậy, vậy mà tất cả đều bị hắn thu vào âm Phủ, đây chính là quyền năng của Quỷ Đế sao?"

Mọi người liên tục kinh thán.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng nhảy xuống từ trên đỉnh, nhìn qua chỗ sâu Huyền Nữ tông, thản nhiên nói: "Đi thôi."

Hắn mang theo Băng Tàm Như Tuyết, Thạch Anh dự định tiếp tục thâm nhập vào sâu bên trong Huyền Nữ tông.

Lúc này.

Băng Tàm Phong dẫn người đi tới, gọi Băng Tàm Như Tuyết lại: "Đứng lại."

"Chuyện gì?"

"Băng Tàm Như Tuyết, ngươi thật sự tôn Sở Cuồng Nhân làm chủ sao? Có phải bị hắn uy hiếp hay không?"

Băng Tàm Phong hít sâu một hơi, hỏi.

Trong lòng hắn còn giấu một hy vọng cuối cùng, cho rằng Băng Tàm Như Tuyết không phải cam tâm tình nguyện nhận Sở Cuồng Nhân làm chủ, mà chính là bị ép buộc.

Trên thực tế.

Qủa thật ngay từ khi bắt đầu nàng thật sự bị ép buộc.

Nhưng bây giờ lại không giống như vậy.

Nàng cảm thấy, theo Sở Cuồng Nhân, nàng càng có tương lai rộng mở, nam nhân này, có thể mang nàng đến thế giới với kiến thức rộng lớn hơn!

"Đây là chuyện giữa ta và chủ nhân, Băng Tàm Phong, các ngươi không cần phải để ý đến."

"Chủ nhân? Băng Tàm Như Tuyết, ngươi mở miệng gọi một tiếng chủ nhân, ngươi còn biết xấu hổ hay không, ngươi chính là yêu nghiệt của Tuyết Long sơn! !"

Sau khi Băng Tàm Phong nghe được những gì Băng Tàm Như Tuyết nói, đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Hắn căm tức nhìn Băng Tàm Như Tuyết, và cả những tộc nhân Băng Tàm phía sau hắn, sắc mặt cũng đều đỏ lên, bộ dạng nhìn đối với Băng Tàm Như Tuyết, giống như tiếc rèn sắt không thành thép.

Một số, thậm chí còn mang theo hận ý.

Giống như Băng Tàm Như Tuyết, tự mình phá huỷ hình ảnh thần nữ trong mắt bọn họ.

Nhìn thấy vậy, trong lòng của Băng Tàm Như Tuyết bỗng nhiên co rút đau đớn một chút.

Chính mình phí hết tâm tư cứu trợ tộc nhân, chỉ để đổi lấy, sự khinh thường từ các tộc nhân.

Nàng có chút mệt mỏi.

"Ta phải đi, gặp lại sau."

Băng Tàm Như Tuyết không muốn ở lâu, quay người liền muốn rời khỏi.

"Không được, hôm nay, nhất định ngươi phải cho chúng ta một lời giải thích, tôn nghiêm của Tuyết Long sơn, không thể cứ như vậy bị ngươi chà đạp!"

Băng Tàm Phong còn muốn ngăn cản.

Thế nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hắn sững sờ ngay tại chỗ, bởi vì, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía hắn: "Ngươi muốn giải thích cái gì?"

Chương 1421 - Cửu Thiên Huyền Nữ, cơ duyên của Ngọc Trí, vậy thì giết đi

"Ngươi muốn giải thích cái gì?"

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Băng Tàm Phong, giọng điệu bình tĩnh lạnh nhạt.

Nhưng mà, sau khi được chứng kiến thủ đoạn của đối phương, giờ phút này Băng Tàm Phong lại có loại cảm giác không rét mà run.

Rất khó tưởng tượng, một con Băng Tàm như hắn, hiện tại lại không rét mà run!

Đó là một loại lạnh lẽo phát ra từ nội tâm!

"Sở Cuồng Nhân, đây là việc riêng của Tuyết Long sơn ta."

Băng Tàm Phong kiên trì nói ra.

"Nàng, hiện tại là người của ta."

"Thì tính sao, Băng Tàm Như Tuyết có thể có thành tựu như hiện tại, tất cả đều là do Tuyết Long sơn ta bồi dưỡng."

"Ý tứ đó nghĩa là, Tuyết Long sơn muốn cướp người của ta sao?"

Sở Cuồng Nhân đùa cợt nói ra.

"Băng Tàm Như Tuyết vốn chính là..."

"Đủ rồi!"

Lúc này, Băng Tàm Như Tuyết hừ lạnh một tiếng, đánh ra một chưởng, trực tiếp đánh Băng Tàm Phong bay ra ngoài.

Nàng trực tiếp xuất thủ, khiến sắc mặt một đám Băng Tàm biến hóa.

"Băng Tàm Như Tuyết, sao ngươi lại xuất thủ đánh người."

"Ngươi thật là làm càn mà!"

"Quả nhiên, nô tài thì chính là nô tài, bây giờ ngươi cũng là nô tài của Sở Cuồng Nhân, ngươi quả thực làm Tuyết Long sơn mất hết mặt mũi!"

Trước đó, chúng Băng Tàm kính trọng Băng Tàm Như Tuyết đến cỡ nào, thì hiện tại cũng oán hận đến cỡ đó.

Bọn họ nghĩ mãi không ra, thần nữ băng thanh ngọc khiết, cao cao tại thượng kia của bọn họ, tại lại trở nên như vậy, vậy mà cam nguyện làm nô lệ?

Nhưng mà, bọn họ lại không biết.

Băng Tàm Như Tuyết trong lòng của bọn họ, từ trước tới nay đều là do bọn họ tự suy diễn, tự nghĩ ra mà thôi.

Bọn họ không hề hiểu rõ Băng Tàm Như Tuyết chân chính

Một khi hành động của đối phương không phù hợp với nữ thần hoàn mỹ trong lòng bọn họ tưởng tượng ra, bọn họ sẽ phẫn nộ, sẽ oán hận, hận đối phương vì sao không chiều theo ý nguyện của bọn họ mà làm.

"Băng Tàm Phong, ta nói lại một lần cuối cùng, chuyện của ta và chủ nhân, không có quan hệ gì đến các ngươi!"

Băng Tàm Như Tuyết lạnh nhạt nói ra, lập tức nhìn về phía Sở Cuồng Nhân: "Chủ nhân, chúng ta đi thôi."

"Tự cho là thông minh."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói một câu, lập tức cũng không tiếp tục để ý quá nhiều.

Băng Tàm Như Tuyết nhìn như là giáo huấn Băng Tàm Phong, trên thực tế, là xuất thủ cứu đối phương và Băng Tàm ở chỗ này.

Nếu không, một khi Sở Cuồng Nhân xuất thủ, những con Băng Tàm này, đâu có đường sống?

Thấy Sở Cuồng Nhân không tính toán chi li, trong lòng của Băng Tàm Như Tuyết nhẹ nhàng thở ra.

Thật ra, nhóm Băng Tàm nơi này có chết hay không, trong lòng của nàng đã không còn gợn sóng quá lớn.

Dù sao mình đã hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Nàng cứu, thật ra lại chính là Tuyết Long sơn.

Sau khi nhìn thấy qua thủ đoạn mà Sở Cuồng Nhân dùng để hủy diệt Long gia, nàng biết rõ, nếu bởi vì bọn người Băng Tàm Phong mà để Tuyết Long sơn và Sở Cuồng Nhân đối đầu, Tuyết Long sơn kia cũng rất khó có được kết cục tốt.

Tuyết Long sơn, dù sao cũng là nơi mà nàng sinh ra và lớn lên...

...

Trong cung điện ở sâu bên trong Huyền Nữ tông.

Ngọc Trí đi tới trước mặt pho tượng, pho tượng kia sinh động như thật, ở bên cạnh pho tượng, còn có hai đỉnh đồng thau cổ lão.

Trên đỉnh khắc hoạ sơn hà thú chạy, phong cách cổ xưa.

Nhưng mà, còn chưa chờ hai người Ngọc Trí suy nghĩ nhiều, chỉ thấy pho tượng có tiên huy sáng chói đang lưu chuyển, sau đó liền có một quang ảnh bay ra.

Đó là, một nữ tử phong hoa tuyệt đại giống như đúc với pho tượng.

"Ngươi là, Cửu Thiên Huyền Nữ!"

Trong lòng của Ngọc Trí có cảm giác, nhìn thấy nữ tử trước mắt, dùng một câu nói toạc ra thân phận của đối phương.

Mà Cửu Thiên Huyền Nữ cười nhạt một tiếng, cũng không phủ nhận thân phận của mình, nàng nhìn về phía Ngọc Trí: "Rốt cuộc ngươi đã đến, người nhận truyền thừa của chủ thượng."

"Tây Vương Mẫu, biết ta sẽ tới?"

Ngọc Trí có chút ngoài ý muốn, biết chủ thượng trong miệng đối phương, chính là Tây Vương Mẫu.

"Chủ thượng chính là một trong số đại năng ở cảnh giới Hợp Đạo đa trọng, có thể thôi diễn quá khứ và tương lai, có thể bắt được một số quỹ tích của vận mệnh trong bóng tối, nàng đoán được ngươi sẽ tới nơi này, đây là điều rất bình thường."

Cửu Thiên Huyền Nữ cười nhạt nói.

"Thì ra là thế."

Ngọc Trí khẽ gật đầu: "Nếu nói như vậy, bảo vật mà Tây Vương Mẫu lưu lại ở Huyền Nữ tông, là cho ta sao?"

"Đúng thế."

"Vì bảo vệ những bảo vật này, hi sinh nhiều nữ tu như vậy, chuyện này có đáng giá không?"

Ngọc Trí nghĩ đến vô số vong hồn ở bên ngoài kia, cau mày lại nói.

"Huyền Nữ tông, là do ta phụng mệnh lệnh của chủ thượng sáng tạo ra, chính là thánh địa của nữ tu bên trong Tử Vi tinh, lúc còn sống, các nàng hưởng thụ lợi ích mà Huyền Nữ tông mang tới, tất nhiên phải làm chuyện gì đó cho Huyền Nữ tông, bảo hộ đồ vật mà Tây Vương Mẫu lưu lại, đây chính là, sứ mạng của các nàng."

"Hơn nữa, ở trước mặt đại kiếp nạn kia, Huyền Nữ tông, nhất định sẽ tiêu vong, dùng vận mệnh đã định trước là tiêu vong, đổi lấy sự trường tồn của linh hồn, tiếp tục bảo hộ, đây là lựa chọn của các nàng."

Cửu Thiên Huyền Nữ từ tốn nói.

"Đại kiếp nạn kia? Rốt cuộc là cái gì?"

"Đó là đại đạo chi kiếp!"

"Ngươi nói cái gì, vì sao ta có chút không hiểu lắm?"

Ngọc Trí chỉ cảm thấy chuyện đối phương nói có chút mơ hồ, những tồn tại trước kỷ nguyên này, đều ưa thích đánh đố người khác như thế sao?

"Ha, hiện tại ngươi không hiểu, không sao cả,... Chờ sau khi ngươi đạt tới cảnh giới nhất định, ngươi sẽ tiếp xúc đến, kiếp nạn đến từ nơi sâu xa, ở khắp mọi nơi kia!"

Cửu Thiên Huyền Nữ cũng không nói nhiều, biết quá nhiều, đối với Ngọc Trí ở hiện tại cũng không có lợi ích gì cả: "Vật mà chủ thượng lưu lại, ở hậu viện, ngươi đi thu thập đi."

"Được."

Ngọc Trí cũng không hỏi thêm nữa, nàng và Thanh Phong đi tới phía sau của cung điện, thấy được một cái ao.

Nước trong cái hồ này, trong suốt sáng long lanh, giống như mỹ ngọc.

Dường như trong đó, còn lộ ra một mùi thơm nồng nặc, mùi thơm này, tựa như cam thuần mỹ tửu, có chút say lòng người.

"Đây là, Quỳnh Tương Ngọc Dịch!"

Hai mắt Ngọc Trí tỏa sáng.

Quỳnh Tương Ngọc Dịch, là một trong những bảo vật được mọi người bàn tán say sưa nhất, bên cạnh Vương Mẫu Bất Tử Dược của Tây Vương Mẫu.

Nghe nói, Quỳnh Tương Ngọc Dịch này có thể cải thiện được thể chất của một người, còn có công hiệu tăng cường tu vi.

Không chỉ có như thế, đây là rượu ngon phổ biến nhất trong Tiên giới mà người biết rõ, cho dù là Đại La Kim Tiên, chỉ cần uống mấy chén, cũng sẽ có men say.

Mà bây giờ, ở trước mặt nàng, có đầy cả một ao Quỳnh Tương Ngọc Dịch!

"Nếu ta có thể hoàn toàn luyện hóa Quỳnh Tương Ngọc Dịch nơi đây, vậy Dao Trì Tiên Thể của ta tuyệt đối có thể đạt đến một bước cuối cùng kia, trở thành Kim Ngọc Dao Trì Tiên Thể!"

Ngọc Trí có chút kích động.

"Thánh nữ, ta ở chỗ này hộ pháp cho ngươi."

"Được."

Ngọc Trí gật đầu, sau đó nàng nhẹ nhàng di chuyển, đi đến phía trên hồ Quỳnh Tương Ngọc Dịch, ngồi xếp bằng, vận chuyển tiên nguyên, hấp thu năng lượng trong đó.

...

Sở Cuồng Nhân mang theo Băng Tàm Như Tuyết, Thạch Anh đang không ngừng tiếp cận chỗ sâu của Huyền Nữ tông.

Mà càng tiến lại gần hơn, hắn cảm thấy, ở sâu bên trong Huyền Nữ tông này, dường như có đồ vật gì đó đang không ngừng cộng hưởng với chính mình.

"Thú vị, xem ra sâu bên trong Huyền Nữ tông này, có thứ mà ta cần đây."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Lúc này, phía trước cách đó không xa, bỗng nhiên có một tiếng động lớn truyền đến.

Chỉ thấy có hai bóng người đang không ngừng quấn lấy nhau, kiếm và kiếm bắn ra tia lửa bên trong lúc giao đấu, tiên huy chiếu rọi, kiếm khí bắn ra càn quét bốn phía xung quanh.

Bức tường xung quanh được dựng nên từ tiên tinh bởi vì hai người này giao thủ, mà không ngừng nứt ra.

"Là nàng."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, nhận ra một người trong đó.

Chính là người sở hữu Phi Hồng Chi Lệ, Lạc Nhạn.

Mà người đang giao thủ còn lại, Sở Cuồng Nhân cũng không rõ người đó là ai, nhưng pháp môn đối phương sử dụng, hắn lại có ấn tượng, là pháp môn tu hành của Tử Vi các.

"Là Trác Thiên Thương của Tử Vi các!"

Băng Tàm Như Tuyết nói ra, ánh mắt lộ ra một tia lạnh lùng: "Chính là người này tranh đoạt tiên dược, hại cho chúng ta suýt nữa bị vong hồn giết chết!"

"Há, thật sao? Vậy thì giết đi."

Chương 1422 - Giết Trác Thiên Thương, bất kỳ giá nào, Lạc Nhạn giãy dụa

Lúc này Trác Thiên Thương đang giao thủ với Lạc Nhạn, thực lực của hắn so với Lạc Nhạn còn mạnh hơn hai phẩm cấp, là tồn tại ở cảnh giới Chân Tiên thất phẩm.

Tuy rằng Lạc Nhạn có thể chất Phi Hồng Chi Lệ, nhưng hắn tin tưởng thắng lợi cuối cùng nhất định là thuộc về mình.

Nhưng mà, hắn nhưng lại không biết, sinh tử của mình đã sớm được định đoạt.

Leng keng, leng keng!

Kiếm và kiếm đang điên cuồng giao kích, kiếm khí và kiếm khí đang không ngừng tàn phá bừa bãi.

Dù cho Lạc Nhạn có Phi Hồng Chi Lệ tương trợ, nhưng chênh lệch hai phẩm cấp là quá lớn, vẫn khiến cho nàng bị áp chế khắp nơi, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị thua.

"Vì cái gì, vì cái gì không thi triển ra được?"

"Rõ ràng khi đó, sức mạnh của ta mạnh hơn rất nhiều so với hiện tại."

Cách đây không lâu, khi Sơn Quỷ thần tử, Lạc Ý Phong tàn sát đệ tử Lạc gia, Phi Hồng Chi Lệ của nàng, rõ ràng bộc phát ra sức mạnh cường đại còn hơn rất nhiều so với hiện tại.

Thế nhưng bây giờ, cho dù làm sao cũng không thi triển ra được.

Điều này khiến nàng có chút oán hận.

Phi Hồng Chi Lệ, chỉ khi gặp phải tình huống đau khổ đến cùng cực, mới có thể phát huy ra sức mạnh ở mức cực hạn.

Chẳng lẽ, nàng đã quên cảm giác vào lúc đó sao?

Chẳng lẽ, nhiều con cháu của Lạc gia chết thảm như vậy, nàng còn chưa đủ cực kỳ bi ai sao?

"Phi Hồng Chi Lệ, tương truyền có tỷ lệ tăng lên tới cấp độ có thể so sánh với Chí Tôn Tiên Thể, nhưng mà, tỷ lệ này quá nhỏ."

Sở Cuồng Nhân ở cách đó không xa quan sát trận chiến này, lạnh nhạt nói ra.

Hắn thấy thời cơ đã không sai biệt lắm, ngay tại thời điểm Trác Thiên Thương hạ đòn sát thủ, hắn liền xuất thủ.

Trong nháy mắt, một đạo kiếm khí từ đầu ngón tay của hắn bắn ra.

Vút!

Kiếm khí phá không, giống như là ngôi sao chổi lộng lẫy đẹp tuyệt, kinh diễm thần phật!

Chính là Kinh Thần Đạo Kiếm!

Vốn dĩ Trác Thiên Thương vốn định hạ đòn sát thủ giải quyết Lạc Nhạn, chỉ cảm thấy một luồng nguy cơ vô cùng mãnh liệt bay đến, khiến da đầu của hắn trực tiếp nổ tung.

"Không tốt! !"

Thần sắc Trác Thiên Thương hoảng sợ, quay người chém ra một kiếm!

Phịch một tiếng, cực chiêu giữa kiếm và kiếm va chạm!

Nhưng chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm thiết vang lên, tiên kiếm tuột khỏi tay, sương máu phun ra từ bên trong, cánh tay cầm kiếm của Trác Thiên Thương trực tiếp nổ thành từng mảnh, cả người bị đánh bay ra ngoài.

"Luồng sức mạnh này, chuyện như vậy sao có thể? !"

Mặt mũi của Trác Thiên Thương tràn đầy hoảng sợ, hắn không kịp nghĩ nhiều, quay người liền muốn chạy trốn.

Thế nhưng chẳng biết từ lúc nào, giữa thiên địa đã có đạo văn trắng bạc dày đặc, một luồng sức mạnh thời không vô cùng kinh khủng phong tỏa thiên địa!

"Người của Tử Vi các, ngươi, vãng sinh đi thôi."

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân mang theo hai người Băng Tàm Như Tuyết, Thạch Anh từ từ đạp không đi tới.

Một luồng uy áp khiến Trác Thiên Thương kinh hoàng, khóa chặt hắn.

"Sở Cuồng Nhân!"

Nhìn thấy người tới, Trác Thiên Thương gần như tuyệt vọng!

"Sở Cuồng Nhân, ta và ngươi không oán không cừu, tại sao ngươi lại muốn giết ta? !"

"Hừ, chính mình làm cái gì, còn không rõ ràng sao?"

Giọng điệu của Băng Tàm Như Tuyết băng lãnh nói.

Thấy được nàng, lúc này Trác Thiên Thương mới chợt hiểu: "Hai người các ngươi có quan hệ!"

Thì ra là thế.

Sắc mặt của hắn biến hóa không ngừng, sau đó cắn răng, điên cuồng thúc giục tiên nguyên trong cơ thể, thậm chí ngay cả mệnh nguyên cũng mang ra thiêu đốt.

"Ngươi cho rằng ta sẽ ngoan ngoãn đưa tay chịu trói sao? Tử Vi Tinh thần bạo! !"

Trác Thiên Thương thét dài một tiếng, trên người có tiên huy màu tím chiếu rọi ra, vô số đạo văn xen lẫn ở trong hư không, hóa thành một ngôi sao to lớn, ngang nhiên đập về phía của Sở Cuồng Nhân!

Đây là một kích chí mạng của Trác Thiên Thương!

Nhưng Sở Cuồng Nhân không để bụng, tuỳ tiện bắn ra một đạo kiếm chỉ vào trong hư không.

Kiếm khí bạo ngược như lũ thác, trong chớp mắt đã cắt nát sao

trời!

Trác Thiên Thương bị luồng sức mạnh này đánh bay ra ngoài, phía trên tiên khu xuất hiện thêm vô số kiếm ngân, cả người máu me đầm đìa, khí tức uể oải, như nến tàn trong gió, có thể chết đi bất cứ lúc nào.

"Tại sao lại có thể như vậy? !"

Hắn đường đường là một vị Chân Tiên thất phẩm, vậy mà ngay cả một chiêu của Sở Cuồng Nhân cũng không tiếp nổi.

Không đúng, đây thậm chí còn không phải là một kích Sở Cuồng Nhân dùng toàn lực xuất thủ, một kích này, đối phương dùng mấy phần thực lực?

Một nửa? Hoặc là ngay cả một nửa cũng không đến?

Thấy đối phương vẫn còn chưa chết, Sở Cuồng Nhân lại tiện tay vạch ra một kiếm.

"Sở Cuồng Nhân, đợi thiếu ngự Tử Vi xuất thế, nhất định sẽ chặt được đầu của ngươi, lạm rạng danh sức mạnh của Tiên Đình ta! !"

Trác Thiên Thương tự biết mình phải chết, hét lớn một tiếng.

Một cái chớp mắt tiếp theo, kiếm khí liền hoàn toàn nghiền hắn thành một làn sương máu.

Về lời mà hắn nói, Sở Cuồng Nhân vẫn không quá để ý ở trong lòng, tiện tay lấy Càn Khôn giới của đối phương, ở bên trong, chứa không ít bảo vật.

Nhưng mà phần lớn là đồ mà Sở Cuồng Nhân không để vào mắt.

Hắn tiện tay ném cho Băng Tàm Như Tuyết ở bên cạnh, thản nhiên nói: "Các ngươi chia nhau đi."

Băng Tàm Như Tuyết có chút hoảng hốt, không nghĩ tới Sở Cuồng Nhân hào phóng đến mức độ như thế này, ở trong Càn Khôn Giới này, có nhiều thứ cũng có tác dụng nhất định đối với nàng.

"Đa tạ chủ nhân."

Băng Tàm Như Tuyết nhận lấy Càn Khôn giới, tiếp theo liền cầm một ít gì đó, còn lại đưa cho Thạch Anh.

Lạc Nhạn đi tới, nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trong đôi mắt xinh đẹp mang theo dị sắc: "Đa tạ Sở đạo hữu xuất thủ tương trợ."

"Chỉ là tiện tay mà thôi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói: "Tại sao ngươi lại xảy ra xung đột với đối phương?"

"Còn có thể vì cái gì chứ, tất nhiên là vì một số bảo vật trên người ta, giết người đoạt bảo vật, không thể bình thường hơn được nữa."

Lạc Nhạn lắc đầu nói ra.

Yếu đuối, cũng là một cái tội, bởi vì nàng yếu hơn Trác Thiên Thương, cho nên sẽ bị cướp, bị khi dễ.

Thậm chí, ngay cả sinh tử đều không nắm giữđược.

Nàng nghĩ đến bọn người Sơn Quỷ thần tử, trong mắt lộ ra hận ý ngập trời, là bởi vì mình quá yếu cho nên mới không bảo vệ được tộc nhân.

Nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lấp lóe, sau đó giống như hạ quyết tâm mà làm ra một quyết định, nói: "Ta xin Sở đạo hữu, giúp ta một tay thay ta thanh lý môn hộ cho Lạc gia!"

"Ta nói, có phải ngươi hiểu lầm cái gì hay không?"

Sở Cuồng Nhân thu liễm nụ cười, thản nhiên nói: "Ta giúp ngươi một lần, là bởi vì hưng trí nhất thời, ngươi cho rằng, ta rất rảnh rỗi sao?"

"Chỉ cần đạo hữu có thể giúp ta, Lạc Nhạn ta, nguyện ý trả bằng bất cứ cái giá nào!"

"Bất kỳ giá nào?"

Sở Cuồng Nhân hứng thú đánh giá Lạc Nhạn.

Đối phương bị hắn nhìn đến có chút không được tự nhiên, nhưng nghĩ tới bọn người Sơn Quỷ thần tử, Lạc Ý Phong còn đang nhởn nhơ ở ngoài vòng pháp luật, nàng liền cắn răng: "Đúng, bất kỳ giá nào!"

"Cho dù là, để ngươi tôn ta làm chủ?"

"Chuyện này..."

Sắc mặt của Lạc Nhạn hơi đổi một chút.

Ngày xưa, Sơn Quỷ thần tử muốn khiến nàng thần phục, nàng không nguyện ý, từ đó hại chết đệ tử của Lạc gia.

Hiện tại, nàng vì báo thù, lại muốn nhận Sở Cuồng Nhân làm chủ?

Hai chuyện này, dưới cái nhìn của nàng, cũng không khác nhau quá nhiều.

Không thể không nói, đây quả thật là châm chọc.

Phải đồng ý sao?

Trong lòng của Lạc Nhạn đang không ngừng giãy dụa.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua đối phương, biết đối phương và Băng Tàm Như Tuyết không giống nhau, còn quật cường và kiên cường hơn.

"Chỉ là đùa mà thôi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Sơn Quỷ thần tử và ta có ân oán, nếu như gặp phải, tất nhiên ta sẽ không bỏ qua cho hắn, còn về phần Lạc Ý Phong, hắn, liền giao cho chính ngươi."

Muốn thu phục Lạc Nhạn, còn cần thời gian.

Hiện tại cưỡng ép thu phục, sẽ chỉ khiến cho trong lòng đối phương có khúc mắc, không cách nào thật sự trung thành với hắn.

"Đa tạ đạo hữu."

Trong lòng của Lạc Nhạn buông lỏng, chỉ cần Sở Cuồng Nhân có thể đối phó với bọn người Sơn Quỷ thần tử, Lạc Ý Phong kia, nàng liền có thể tự mình giải quyết.

Xem ra, Sở đạo hữu cũng không phải là loại ép buộc người khác như Sơn Quỷ thần tử kia.

Hai người này, vẫn có một sự khác biệt rất lớn.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi có chút hảo cảm hơn đối với Sở Cuồng Nhân.

Lại thêm việc đối phương còn cứu nàng, đây cũng là hạt giống chôn xuống để nàng thần phục Sở Cuồng Nhân trong tương lai.

Một bên khác.

Sâu bên trong cung điện của Huyền Nữ tông, có mấy vị khách không mời mà đến đi vào.

"Rốt cuộc cũng tìm được."

Đông Quân thần tử nhìn cung điện trước mắt, trên mặt nở nụ cười.

Chương 1423 - Truyền nhân của Cửu ca chiến đấu với Huyền Nữ, phụ thuộc cấm khu, tiêu vong như thế nào

Bên trong Huyền Nữ Cung, Cửu Thiên Huyền Nữ bỗng nhiên mở hai mắt ra: "Có người đến."

Đối với chuyện này, nàng cũng không phải bất ngờ lắm.

"Đứa bé kia còn cần một khoảng thời gian nữa để hấp thu Quỳnh Tương Ngọc Dịch, vậy hãy để cho ta vì nàng mà thực hiện cửa ải cuối cùng này đi."

Cửu Thiên Huyền Nữ cười nhạt nói.

Nàng đứng dậy đi ra khỏi cung điện, dáng vẻ phong hoa tuyệt đại, lập tức khiến cho hai mắt bọn người Đông Quân thần tử tỏa sáng.

"Loại khí tức này, bộ dáng này, nếu như ta không đoán sai, ngươi chính là người tạo ra Huyền Nữ tông, tiên nữ mạnh nhất dưới trướng Tây Vương Mẫu, Cửu Thiên Huyền Nữ, đúng không?"

Đông Quân thần tử từ tốn nói.

"Đúng vậy."

Cửu Thiên Huyền Nữ khẽ gật đầu: "Trên người ngươi, có khí tức của Đông Quân, là người của Đông Hoàng Tiên Đình sao?"

"Đúng."

Đông Quân thần tử gật gật đầu.

"Ngày xưa, chủ thượng được ca tụng là Nữ Tiên Chi Thủ, Đông Quân liền tự xưng là Nam Tiên Chi Thủ, dựa vào hắn, cũng xứng sao?"

Dường như Cửu Thiên Huyền Nữ cũng không có hảo cảm gì đối với Đông Quân nhất mạch, mở miệng là nói lời châm chọc.

Mà Đông Quân thần tử cũng không nóng giận, giọng điệu bình tĩnh nói: "Hôm nay, cơ duyên nơi đây, ta muốn."

Nói xong, hắn liền trực tiếp xuất thủ.

Một quyền đánh ra, tiên nguyên dồi dào hóa thành một vòng mặt trời, trùng trùng điệp điệp!

Cửu Thiên Huyền Nữ đứng tại chỗ, phất tay áo lên, một lượng lớn tiên nguyên lấy nàng làm trung tâm khuếch tán ra, mặt trời cuồn cuộn dưới sự trùng kích của tiên nguyên này, vỡ tan thành vô số sao Hoả ngay tại chỗ.

"Quả nhiên, sức mạnh của ngươi đã không còn như trước, bây giờ, ngươi chỉ là một hóa thân, còn về bản tôn, đã sớm tiêu vong rồi."

Đông Quân thần tử thản nhiên nói.

"Cho dù là vậy, để đối phó ngươi, cũng đã đủ rồi!"

Tay trắng của Cửu Thiên Huyền Nữ vung ra, vận chuyển tiên nguyên dồi dào, tiên huy tươi sáng, giống như một vị nữ chiến thần bách chiến bách thắng.

"Đồng loạt ra tay."

Đông Quân thần tử nói ra, đưa tay ra, kim quang tươi sáng, ánh sáng mặt trời chói chang bạo phát, chiếu rọi Cửu Thiên Thập Địa!

Rầm, rầm!

Tiên nguyên của Mặt trời và sức mạnh Huyền Nữ ầm ầm va chạm, không gian bốn phía nổ tung.

Mà lúc này, Đại Tư Mệnh thần nữ lập tức xuất thủ, nàng khẽ quát một tiếng, trong tay có tiên huy sinh tử lưu chuyển: "Tư Mệnh Quyết, quyết sinh!"

Thần quang chói mắt từ trong lòng bàn tay của nàng đánh ra, kéo theo sức mạnh sinh tử, quyết đoạn sinh tử!

"Sức mạnh Tư Mệnh, lại một vị truyền nhân của cửu ca!"

Cửu Thiên Huyền Nữ nói, vừa giơ tay lên, trên tay ngọc, có đạo văn tiên huy xen lẫn, một luồng tiên nguyên phun trào ra, đánh vào phía trên thần quang, giống như hai đại tinh va chạm, cả bầu trời đều chấn động!

Lúc này, Lạc Ý Phong cũng xuất thủ: "Lạc Thủy Kiếm Quyết!"

Tiên kiếm chém ra, kiếm khí giống như nước chảy liên miên không dứt, phóng về phía Huyền Nữ.

Cửu Thiên Huyền Nữ phất tay áo lên, đánh nát kiếm khí tiên nguyên.

"Hoảng Thần Linh!"

Lúc này, một tiếng chuông bỗng nhiên vang lên.

Tiếng chuông này vô cùng quỷ quyệt, mang theo một luồng sức mạnh huyền diệu, đúng là làm thân hình của Cửu Thiên Huyền Nữ nhịn không được mà rung chuyển một chút.

"Luồng sức mạnh này là, sức mạnh linh hồn, Tử Đồng, người của cấm khu sao? !"

Hai mắt Cửu Thiên Huyền Nữ khẽ híp lại một cái.

Cái gọi là cấm khu, chính là địa phương cấm những người khác tiến vào, ở Tiên giới thậm chí là vũ trụ, cũng có mấy cấm khu như vậy.

Căn cơ của những cấm khu này cường đại, thậm chí không kém gì thế lực ở cấp bậc bá chủ!

Căn cứ vào những gì Cửu Thiên Huyền Nữ biết, ở trong Tiên giới, có một cấm khu linh hồn, vô cùng thần bí, chuyên môn nghiên cứu sức mạnh linh hồn.

"Không nghĩ tới, sau đại kiếp kia, vậy mà cấm khu còn có thể bảo vệ truyền thừa."

Cửu Thiên Huyền Nữ thản nhiên nói.

"Không hổ là Huyền Nữ, nhanh như vậy đã đoán được cấm khu, nhưng mà, thế gia Tử Đồng ta cũng không phải là thế lực chân chính của cấm khu, chỉ là một phụ thuộc mà thôi."

Tử Ngọc Hàn lung lay linh đang, từ tốn nói.

Tiếng chuông quanh quẩn, sức mạnh linh hồn quỷ quyệt đang điên cuồng đánh thẳng vào hồn phách của Huyền Nữ!

Tiên thức bắt nguồn từ linh hồn, hóa thân tiên thức, cũng có được tính là hóa thân linh hồn, mà thế gia Tử Đồng am hiểu nhất chính là đối phó với linh hồn.

"Cái này, có chút phiền phức."

Cửu Thiên Huyền Nữ âm thầm nghĩ tới.

Nàng vận chuyển tiên nguyên, chống cự sự quấy nhiễu của tiếng chuông, cùng lúc đó, trong tay xuất hiện một thanh trường thương màu bạc, thân thương chấn động, mũi thương lạnh lẽo liền càn quét ra!

Ầm, ầm!

Hai bên lại lần nữa giao thủ, tiên pháp thần thông, liên tục va chạm, trời đất liên tục rung chuyển.

Có rất nhiều thiên kiêu hao hết trăm cay nghìn đắng, gần như là cửu tử nhất sinh chạy tới nơi này, thấy được trận chiến của đám người Đông Quân thần tử và Cửu Thiên Huyền Nữ.

"Nữ tử kia, thật xinh đẹp."

"Chắc hẳn, nàng chính là tiên nữ mạnh nhất dưới trướng Tây Vương Mẫu, Cửu Thiên Huyền Nữ."

"Thật sự là trăm nghe không bằng một thấy nha, quả nhiên là phong hoa tuyệt đại."

Mọi người không khỏi cảm khái nói ra.

Mà Cửu Thiên Huyền Nữ nhịn không được cau mày lại: "Tại sao có thể có nhiều thiên kiêu đi tới nơi này như vậy?"

Bên trong Huyền Nữ tông, có một triệu vong hồn nữ tu thủ hộ, ngoại nhân bình thường là rất khó xông đến chỗ sâu của Huyền Nữ tông, thế nhưng bây giờ, lại có không ít thiên kiêu đi vào.

Tuy trên người những thiên kiêu này đều mang đầy thương thế, nhưng với thực lực của bọn họ, vốn dĩ có rất ít khả năng xông tới đây.

"Chờ một chút."

"Là Quỷ Môn quan kia sao?"

Dường như Cửu Thiên Huyền Nữ nghĩ thông suốt cái gì đó, vừa rồi nàng nhận ra sức mạnh của Quỷ Môn quan, mặt khác, đại trận khốn hồn bên trong Huyền Nữ tông cũng bị phá hư.

Quỷ Môn quan, lại thêm trận pháp bị phá, nhóm vong hồn Huyền Nữ tông, cần phải bị dẫn độ đến Địa Phủ, cho nên mới khiến cho sức mạnh phòng thủ của Huyền Nữ tông yếu đi rất nhiều, để những người này bớt không ít khí lực.

Sau khi suy nghĩ minh bạch hết thảy, trong lòng của Cửu Thiên Huyền Nữ có nhiều điều hết sức tò mò.

"Có thể hoàn toàn phá trận, lại có thể triệu hồi ra Quỷ Môn quan, đây là vị Quỷ Đế hay là Diêm Vương nào tới?"

Cửu Thiên Huyền Nữ có chút hiếu kỳ nghĩ đến.

Đùng!

Một đạo quyền ấn ẩn chứa sức mạnh mặt trời phá không mà đến, ầm ầm đánh về phía của Cửu Thiên Huyền Nữ.

"Cùng chúng ta giao thủ, vậy mà ngươi còn có thể phân thần nghĩ đến chuyện khác, cũng chỉ một đạo hóa thân tiên thức mà thôi, không khỏi quá mức cuồng vọng đi!"

Giọng điệu của Đông Quân thần tử băng lãnh nói.

Lạc Ý Phong, Đại Tư Mệnh thần nữ, và người của thế gia Tử Đồng xông tới, tiên huy lưu chuyển, ánh mắt nghiêm nghị.

"Có chút rắc rối rồi."

Cửu Thiên Huyền Nữ cau mày lại.

Hóa thân tiên thức này của nàng còn hoàn toàn không phải ở thời kỳ toàn thịnh, hơn nữa, thế gia Tử Đồng còn có thủ đoạn chuyên dùng để khắc chế linh hồn, có thể ảnh hưởng đến chiến lực của nàng.

Nếu như tiếp tục đánh, không bao lâu nữa, nàng liền sẽ thua cuộc.

Hiện tại, nàng chỉ có thể mong đợi Ngọc Trí có thể mau chóng hấp thu xong Quỳnh Tương Ngọc Dịch trước khi nàng thua, cũng đạt được sự tán thành của món bảo vật mà Tây Vương Mẫu lưu lại.

"Cửu Thiên Huyền Nữ bị kiềm chế, mà bên trong cung điện này, tuyệt đối có đại cơ duyên, nhanh, vào xem."

Lúc này, có thiên kiêu muốn đục nước béo cò.

Nhưng mà còn không đợi bọn họ tiến vào cung điện, liền bị một luồng tiên nguyên mạnh mẽ nhanh chóng hất bay ra ngoài.

Thanh Phong từ từ đi ra, ánh mắt băng lãnh.

"Người nào tới gần cung điện, chết! !"

Tay nàng cầm tiên kiếm, ngăn ở trước mặt chúng thiên kiêu.

"Cảnh giới Chân Tiên ngũ phẩm!"

Có người nhìn ra cảnh giới của Thanh Phong, không khỏi vô cùng ngạc nhiên.

Phải biết, bây giờ thiên kiêu có thể đạt tới cảnh giới Chân Tiên không nhiều, chớ nói chi là ngũ phẩm Chân Tiên.

"Cho dù nàng là Chân Tiên ngũ phẩm thì như thế nào, nơi này chúng ta có nhiều người như vậy, không sợ một kẻ như nàng!"

"Tất cả những ai cản trở cơ duyên của ta, đều phải chết!"

Sau đó, đông đảo thiên kiêu xuất thủ, tấn công về phía Thanh Phong, tuy rằng thực lực của Thanh Phong không tầm thường, nhưng dưới sự vây công của chúng thiên kiêu, cũng dần dần lâm vào thế yếu.

Không chỉ riêng nàng, tình huống của Cửu Thiên Huyền Nữ cũng không khá hơn chút nào.

Trong cung điện, Ngọc Trí đang hấp thu luyện hóa Quỳnh Tương Ngọc Dịch, không rảnh phân thân.

Bên ngoài cung điện, hai người Cửu Thiên Huyền Nữ, Thanh Phong chật vật chống đỡ.

"Bại đi cho ta! !"

Đông Quân thần tử dùng một quyền đánh Cửu Thiên Huyền Nữ bay ra ngoài.

Mà cách đó không xa, Thanh Phong cũng bị kiếm khí của một thiên kiêu đánh trúng, bay ngược ra ngoài mấy trăm trượng, thân thể mềm mại nhuốm máu.

"Chỉ có thể, làm đến bước này sao?"

Thanh Phong âm thầm nói, trong mắt mang theo một tia không cam lòng.

"Hôm nay, Huyền Nữ và Thanh Phong, đều tiêu vong! !"

Đông Quân thần tử đứng chắp tay, thần sắc ngạo nghễ, giọng điệu lạnh lùng.

"Há, ngược lại ta thật muốn nhìn một chút, ở trước mặt ta, ngươi muốn các nàng, tiêu vong như thế nào? !"

Lời nói lạnh nhạt vang vọng đất trời.

Một thanh cổ kiếm như bạch ngọc kéo theo kiếm khí lạnh lẽo, như sao băng xẹt qua, không nghiêng không lệch, cắm ở giữa nơi Thanh Phong và thiên kiêu khác giao chiến, một luồng kiếm khí dồi dào, bạo phát từ trên thân kiếm. Bao phủ bốn phương tám hướng, trời đất núi sông cùng nhau cộng hưởng, sắc mặt một đám thiên kiêu đại biến, ào ào bị kiếm khí xé rách! !

Bỗng nhiên, một bóng người mặc bạch y tuyệt thế, nhanh chóng đi tới!

Chương 1424 - Ta cho phép ngươi động thủ sao? Tên là quái vật ở đâu ra

Cổ kiếm bạch ngọc như là ngôi sao chổi bay lượn đến, không nghiêng không lệch cắm ở trước mặt Thanh Phong và thiên kiêu khác, một luồng kiếm khí vô cùng bá đạo tuôn ra, rung chuyển khắp nơi!

Chúng thiên kiêu không phải bị nhấc bay ra ngoài, thì cũng bị kiếm khí xé rách!

Mà giọng điệu ngạo nghễ vang vọng đất trời, khiến sắc mặt bọn người Đông Quân thần tử, Đại Tư Mệnh thần nữ đều là nhịn không được mà biến hóa.

Trong mắt Cửu Thiên Huyền Nữ cũng lộ ra dị sắc.

Sắc mặt của Thanh Phong thì là kinh hỉ: "Thanh kiếm này, là hắn đến rồi! !"

Bỗng nhiên, một bóng người mặc bạch y, nhanh như sao băng, trong nháy mắt đã bay qua chiến trường, đi đến trước mặt Thanh Phong, đứng bên cạnh cổ kiếm bạch ngọc.

Người tới mặc áo trắng như tuyết, tóc đen như thác nước, khuôn mặt tuấn dật như Chân Tiên, phong thái rung động lòng người!

Chính là Sở Cuồng Nhân!

Rất nhiều thiên kiêu nhìn thấy hắn đi đến, không khỏi bị dọa đến lùi lại mấy chục trượng, vô cùng e dè nhìn đối phương, có chút hoảng sợ.

"Sở Cuồng Nhân, hắn đến rồi!"

"Đáng chết, gia hỏa này tới, làm sao chúng ta có thể chiếm lấy cơ duyên đây? Căn bản không so được."

Đại đa số thiên kiêu đều tự biết rất rõ điều này.

Thực lực của Sở Cuồng Nhân cường đại, đã sớm trở nên nổi tiếng khắp sân thi đấu tinh không và Tử Vi Tinh, tất cả mọi người đều rõ ràng, đây chính là một con quái vật!

Một vị yêu nghiệt cái thế!

Chỉ bằng bọn họ, là vạn vạn không có thực lực so sánh với đối phương.

"Thanh Phong, đã một khoảng thời gian không gặp, tu vi của ngươi cũng có tiến triển, không tệ."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Thanh Phong, phát hiện đối phương đã đạt đến cảnh giới Chân Tiên ngũ phẩm, tu vi như vậy, đã được gọi một câu yêu nghiệt.

Xem ra, đối phương cũng đã từng có đại cơ duyên.

"Sở đạo hữu, nhìn thấy ngươi ở thời điểm này, thật đúng là khiến cho người ta an tâm."

Thanh Phong nói ra, trong lòng thở dài một hơi.

Chẳng biết tại sao, sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, nàng có một loại cảm giác, tất cả vấn đề đều sẽ được giải quyết dễ dàng.

Nam nhân này, luôn luôn có thể cho người ta một loại cảm giác an toàn.

"Ha, trong cung điện, là Ngọc Trí sao?"

Sở Cuồng Nhân cười hỏi một câu, hắn phát giác được một luồng khí tức quen thuộc ở trong cung điện.

Hắn và Ngọc Trí đều tu hành Dao Trì Tiên Kinh, hơn nữa còn đều có Phục Hi bốn cầm, từ nơi sâu xa, có loại cảm ứng kỳ lạ.

"Đúng, chính là thánh nữ."

"Ngược lại ta thật sự không ngờ được rằng, ngươi sẽ đi cùng với nàng, Thanh Loan và Tây Vương Mẫu, ngược lại rất hợp nhau, sẽ tăng thêm sức mạnh."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, sau đó quay người nhìn về phía một đám thiên kiêu, cổ kiếm bạch ngọc bên người khẽ run lên, kiếm áp không có gì sánh kịp liền bao trùm cả vùng thế giới này.

Kiếm chỉ của hắn vạch ra một đường!

Một đạo kiếm khí lưu lại một đạo kiếm ngân trên mặt đất, giống như một đường ranh giới, tách mọi người và cung điện ra, phân biệt rõ ràng.

"Các ngươi rời đi, thì có thể sống, nếu dám vượt qua ranh giới, thì sẽ chết!"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, lạnh nhạt nói ra.

Một đạo kiếm ngân, phân rõ sinh tử!

Chúng thiên kiêu hai mặt nhìn nhau, tất cả đều không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cách đó không xa, Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn một màn này, vô cùng ngạc nhiên.

"Những thiên kiêu này, đều là hạng người tâm cao khí ngạo, nhưng bây giờ lại bị người này làm cho kinh sợ đến như vậy, rốt cuộc hắn có lai lịch thế nào?"

Cửu Thiên Huyền Nữ âm thầm nghĩ tới.

Không chỉ có những thiên kiêu này, nàng còn chú ý tới, ngay cả những yêu nghiệt đứng đầu như Đông Quân thần tử, nguyên một đám cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ chiến trường bởi vì sự xuất hiện của một người mà lâm vào sự tĩnh mịch quỷ dị.

"Sở Cuồng Nhân, ở bên trong cung điện này có bảo vật của Tây Vương Mẫu, chẳng lẽ ngươi không rung động sao?"

Đông Quân thần tử bỗng nhiên nói ra.

Hắn muốn mê hoặc Sở Cuồng Nhân, làm cho đối phương đối nghịch với Cửu Thiên Huyền Nữ, còn bọn họ thì bàng quan, ngồi quan sát động tĩnh.

Đây chính là kết quả tốt nhất.

Những người còn lại nghe vậy, hai mắt cũng tỏa sáng.

"Đúng vậy, Sở Cuồng Nhân, bên trong cung điện này có bảo vật của Tây Vương Mẫu, ta không tin ngươi không động tâm."

"Ngươi và chúng ta cùng nhau đánh bại Cửu Thiên Huyền Nữ, bảo vật này, ngươi chiếm phần lớn, thấy như thế nào?"

Mọi người thuyết phục, muốn kéo Sở Cuồng Nhân đến chiến tuyến của bọn họ.

Chỉ tiếc, Sở Cuồng Nhân không hề bị lay động.

"Bảo vật này, nếu như ta muốn, một mình ta là đủ rồi, không cần phân chia với các ngươi?"

Một mình hắn đã có thể quét ngang tất cả mọi thứ, không cần liên thủ với những người khác?

Tóm lại, mặc kệ hắn dự định làm gì với bảo vật này, đều không có quan hệ với bọn người Đông Quân thần tử!

"Lạc Ý Phong!"

Lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến, chỉ thấy một đạo kiếm quang như điện, nhanh chóng chém về phía Lạc Ý Phong.

Là Lạc Nhạn xuất thủ.

Lạc Ý Phong biến sắc, lúc này, lập tức chiến đấu với Lạc Nhan.

"Hừ, chỉ là một người của Lạc gia, cũng dám ở trước mặt ta làm càn!"

Đông Quân thần tử hừ lạnh một tiếng, liền muốn xuất thủ đánh lui Lạc Nhạn.

Nhưng lúc này, một đạo uy áp khóa chặt hắn, khiến cho hắn nhịn không được mà thu tay lại, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía của Sở Cuồng Nhân.

"Ta cho phép ngươi động thủ sao?"

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nhìn Đông Quân thần tử, hắn bất động, nhưng khí thế, cũng đã đủ khoá chặt Đông Quân thần tử, Đại Tư Mệnh thần nữ và người của thế gia Tử Đồng.

Một người một kiếm, mang đến cho những yêu nghiệt này áp lực vô cùng lớn lao!

"Xuất thủ! !"

Lúc này, Đông Quân thần tử quát lạnh một tiếng, đánh ra một chưởng hướng về phía Sở Cuồng Nhân, sức mạnh mặt trời dồi dào hiển hóa, giống như một vòng mặt trời mọc rồi lặn nện xuống!

"Sức mạnh mặt trời, thủ đoạn không đáng xem trọng!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, sau lưng có Cửu Diệp kiếm thảo hiện lên, cây cỏ chuyển động, một đạo kiếm khí cuồn cuộn chém ra, chém rớt Nhật Nguyệt Tinh!

Đùng! !

Sức mạnh mặt trời, từ một bị phân thành hai!

Đông Quân thần tử, bay ngược ra sau mấy trăm trượng, vẻ mặt nghiêm túc.

"Thanh Diệp Kiếm Đồng!"

Cửu Thiên Huyền Nữ ở cách đó không xa nhìn thấy kiếm thảo, hai mắt tỏa sáng: "Thì ra là Tiên Thể Chí Tôn, khó trách những người này lại sợ hãi đến như thế."

"Tư Mệnh Quyết, quyết sinh!"

Lúc này, trong tay Đại Tư Mệnh thần nữ có sức mạnh sinh tử huyền diệu vận chuyển, ở giữa tiên huy chói mắt, một vệt thần quang phá không mà ra!

"Há, sức mạnh sinh tử, thú vị."

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, vận chuyển Hỗn Độn Thần Ma Thể, sức mạnh sinh tử đan xen, hóa thành một búc âm Dương Sinh Tử Đồ, nghiền ép ra!

Sức mạnh sinh tử đối đầu với sức mạnh sinh tử!

Hai luồng sức mạnh va chạm, giữa trời đất đột nhiên tràn ngập tiên huy hai màu đen trắng!

"Hỗn Độn Thần Ma Thể đỉnh phong!"

Ánh mắt Cửu Thiên Huyền Nữ ngưng trọng: "Không nghĩ tới hắn còn có loại thể chất này."

Thế nhưng rung động còn chưa kết thúc.

Chỉ thấy sau khi Sở Cuồng Nhân ngăn lại thần quang của Đại Tư Mệnh thần nữ, đưa tay ra, sức mạnh âm Dương xen lẫn ở trong hư không, thúc giục Lưỡng Nghi Tiên Thể, một đạo thần quang đen trắng ngang nhiên đánh ra, xuyên qua hư không!

Chính là thần thông bên trong Lưỡng Nghi Tiên Thể, thần quang âm Dương Tạo Hóa!

Dưới một kích này, sắc mặt Đại Tư Mệnh thần nữ đại biến đổi, thúc giục tiên nguyên đến cực hạn, hóa ra một tấm chắn màu đen trắng, nhưng thần quang nện ở phía trên, vẫn đánh cho nàng thổ huyết bay ngược ra ngoài như cũ!

"Gia hỏa này, thật sự chính là không có chút thương hương tiếc ngọc nào nha."

Đại Tư Mệnh thần nữ liếm liếm máu tươi nơi khóe miệng, lòng còn sợ hãi, nếu không phải vừa rồi nàng nhanh chóng ngăn cản, hiện tại có lẽ mình không chết thì cũng tàn phế.

"Lưỡng Nghi Tiên Thể? !"

Cửu Thiên Huyền Nữ có chút mơ hồ, kẻ này, còn có một loại Tiên Thể Chí Tôn khác?

"Đại Nhật Quyết, Thất Dương Thần Hỏa!"

Lúc này, chỉ thấy Đông Quân thần tử thét dài một tiếng, trên người có bảy đạo thần quang ngút trời phóng lên, hóa thành bảy vòng mặt trời, chiếu rọi Cửu Thiên Thập Địa!

Ngọn lửa mặt trời sôi trào mãnh liệt, từng cơn sóng liên tiếp, không ngừng bùng cháy, lao về phía Sở Cuồng Nhân!

"Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới!"

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, một luồng sức mạnh Luân Hồi lan tràn ra, hóa thành một thế giới Luân Hồi, sau khi tất cả ngọn lửa mặt trời tiến vào bên trong, đều dễ dàng bị ăn mòn hầu như không còn.

"Vậy mà hắn còn có Luân Hồi Thiên Thể! !"

Cách đó không xa, Cửu Thiên Huyền Nữ đã cảm thấy mơ hồ.

Hiện tại, nàng chỉ còn lại một ý nghĩ, đây là quái vật từ nơi nào tới? !

Chương 1425 - Hoảng Thần Linh nát, một đạo kiếm ngân, chia cắt sinh tử

"Rốt cuộc là quái vật từ đâu tới? !"

Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn Sở Cuồng Nhân đang thi triển thần thông của các loại Tiên Thể Chí Tôn, cho dù nàng là Đại La đỉnh phong ở thời kỳ Tiên Cổ cũng cảm thấy có chút choáng đầu hoa mắt.

Tiên Thể Chí Tôn, ở thời kỳ Tiên Cổ cũng là vô cùng hiếm thấy.

Nhưng một mình Sở Cuồng Nhân, lại có được nhiều loại Tiên Thể Chí Tôn, các loại thần thông Chí Tôn, hạ bút thành văn, quả thực không phải là người!

"Khó trách, khó trách những thiên kiêu này e ngại đối với người này như vậy, năng lực của người này, qủa thật không phải là người!"

Cửu Thiên Huyền Nữ lắc đầu cảm khái một tiếng.

Sở Cuồng Nhân kịch chiến với thần tử thần nữ của Đông Hoàng Tiên Đình, các loại thần thông Chí Tôn hạ bút thành văn, khiến hai người cảm thấy rất áp lực!

"Gia hỏa này, thật sự quá đáng sợ!"

Ánh mắt Đông Quân thần tử vô cùng ngưng trọng, hắn cảm thấy, cho dù mình có tu hành Đại Nhật Quyết đến cực hạn, nắm giữ sức mạnh chí dương cũng không nhất định là đối thủ của đối phương.

Sở Cuồng Nhân đứng ở giữa không trung, thúc giục Luân Hồi thế giới, lửa mặt trời ở bốn phía, đều không tổn thương được hắn.

"Ngọn lửa này của ngươi, quá yếu, hay là, ngươi nếm thử của ta."

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, Hoàng Hỏa màu vàng đỏ xuất hiện từ trong lòng bàn tay, Hoàng Hỏa hấp thu một lượng lớn thần hỏa trên bảng Thần Hỏa, uy lực vô cùng mạnh mẽ, một kích đánh ra, cắn nuốt trời đất!

Lửa mặt trời ở trước mặt Hoàng Hỏa này, giống như gặp thiên địch, ào ào tránh né.

"Còn có Hoàng Hỏa? !"

Cách đó không xa, Cửu Thiên Huyền Nữ đã có chút chết lặng.

Các loại Tiên Thể Chí Tôn còn chưa đủ, hiện tại lại cộng thêm Hoàng Hỏa chỉ có Thần Hoàng mới có thể nắm giữ.

Quái tài như thế, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

Đông Quân thần tử dưới sự bức bách của Hoàng Hỏa, liên tục lùi lại, tiếp đó thúc giục sức mạnh tiên nguyên của mình đến cực hạn, lửa mặt trời ngưng tụ ở quanh người, giảm bớt phạm vi công kích, đề cao uy lực để chống đỡ Hoàng Hỏa.

"Tử Ngọc Hàn, còn không xuất thủ! !"

Hắn hét lớn một tiếng với Tử Ngọc Hàn cách đó không xa.

Mà đối phương nghe vậy, trong mắt bắn ra một đạo tinh quang: "Sở Cuồng Nhân, mở mang kiến thức một chút thủ đoạn của thế giới Tử Đồng ta đi!"

Chỉ thấy linh đang trong tay hắn không ngừng lay động, từng đợt dao động linh hồn quỷ quyệt khuếch tán ra, gần như là điên cuồng đánh thẳng vào Sở Cuồng Nhân.

Nếu là thiên kiêu tầm thường, ở trước mặt luồng dao động linh hồn này, linh hồn của hắn căn bản không chịu nổi.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại đứng tại chỗ, bộ dáng vân đạm phong khinh, căn bản là không thèm quan tâm, tiếng chuông kia, không có chút nào ảnh hưởng đối với hắn.

"Tại sao có thể như vậy!"

Đồng tử của Tử Ngọc Hàn hơi hơi co rụt lại, có chút hoảng sợ.

Hắn không tin nổi, không ngừng rót sức mạnh tiên nguyên vào bên trong linh đang trong tay, tiếng chuông reo lên, như hồn âm đoạt mệnh, kéo hồn phách của con người!

Cho dù thiên kiêu không phải bị nhằm vào khi nghe được tiếng chuông này, cũng cảm thấy đầu đau muốn nứt, gần như muốn nổ tung.

"Tiếng chuông này, đang công kích linh hồn của chúng ta!"

"Đáng chết, quá khó tiếp thu rồi!"

"Chúng ta không phải đối tượng bị công kích này nhằm vào, còn thống khổ như vậy, vì sao Sở Cuồng Nhân, lại giống như không có chuyện gì vậy? !"

Có người không hiểu nhìn Sở Cuồng Nhân.

Mà mặt mũi của Tử Ngọc Hàn cũng tràn đầy ngưng trọng: "Sức mạnh linh hồn của hắn, vậy thế mà lại cường đại đến mức có thể xem nhẹ công kích của Hoảng Thần Linh! Sức mạnh linh hồn Chân Thần đỉnh phong? !"

Không đúng, cho dù là sức mạnh linh hồn Chân Thần đỉnh phong, cũng không có khả năng hoàn toàn không có phản ứng đối với Hoảng Thần Linh.

Chẳng lẽ là cảnh giới kim hồn?

Không đúng, tuy cảnh giới kim hồn và Chân Thần đỉnh phong chỉ có chênh lệch một cảnh giới, nhưng lại giống như cách nhau một trời một vực!

Tựa như chênh lệch giữa Chân Tiên và Kim Tiên.

Đối phương không có khả năng đạt tới cảnh giới kim hồn, điều đó không có khả năng!

"Vậy thì chỉ còn lại một khả năng, trên người hắn, có một loại thủ đoạn nào đó chống cự công kích linh hồn, hoặc là có bảo vật bảo vệ!"

Mặc kệ là loại nào, Hoảng Thần Linh thật sự không có tác dụng đối với đối phương.

"Ồn ào, phiền chết được."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo kiếm khí bắn ra, khóa chặt Tử Ngọc Hàn!

Sắc mặt Tử Ngọc Hàn biến hóa, mặc dù tu vi của hắn là cảnh giới Chân Tiên thất phẩm, nhưng hắn cũng không am hiểu chiến đấu dựa trên phương diện tu vi, đối mặt với loại kiếm khí này, thậm chí hắn có thể sẽ bị trọng thương!

"Hoảng Thần Linh, đi!"

Trong lúc nguy cấp, Tử Ngọc Hàn quyết định thật nhanh, ném Hoảng Thần Linh trong tay ra ngoài.

Vật này dài ra theo gió, trở nên vô cùng to lớn, ngăn ở trước mặt Tử Ngọc Hàn, một tiếng phịch vang lên, ầm ầm va chạm với kiếm khí.

Khi một tiếng nổ vang lên, kiếm khí tiêu tán, Hoảng Thần Linh cũng phát ra tiếng chuông một tiếng kinh thiên động địa sau cùng, kỳ uy mạnh mẽ, giống như muốn nối thẳng với Cửu U, chấn nhiếp thế giới U Minh!

Uy của lực tiếng chuông này vượt xa bất kỳ lần công kích linh hồn nào trước đó.

Cho dù là Sở Cuồng Nhân thì hai mắt cũng nhịn không được mà khẽ híp một cái: "Thế giới Tử Đồng, thủ đoạn linh hồn, quả thật là quỷ quyệt."

Hắn cảm thấy, dù linh hồn của mình đã tăng lên tới kim hồn cũng vì nó mà chấn động.

"Nhanh, xuất thủ!"

Tử Ngọc Hàn lớn tiếng nói.

Đông Quân thần tử, Đại Tư Mệnh thần nữ thấy thế, không dám thất lễ, sau khi thúc giục tiên nguyên đến cực hạn, vận chuyển cực chiêu đánh ra.

"Đại Nhật Quyết, Cửu Dương Phần Thiên! !"

Đông Quân thần tử thét dài một tiếng, lửa mặt trời quanh người ngưng tụ ra chín vòng mặt trời trên không trung, liên tiếp, giống như bắn liên thanh về phía Sở Cuồng Nhân!

Mỗi một vòng mặt trời, đều giống như một hành tinh hàng thật giá thật.

Chín vòng liên tiếp, uy thế như muốn nuốt chửng thiên địa, làm bầu trời chấn động, trong tích tắc, phương viên trăm triệu dặm đã hóa thành một biển lửa!

"Tư Mệnh Quyết, Sinh Tử Thiên Thần Chỉ!"

Trong tay Đại Tư Mệnh thần nữ có vô số đạo văn huyền diệu lưu chuyển ở đầu ngón tay của nàng, hóa thành một ngón tay khổng lồ ngang nhiên điểm ra.

Chỉ ảnh hoành không, điểm phá hư không!

Uy lực không có gì sánh kịp, làm thiên địa rung chuyển không thôi.

"Sức mạnh của các ngươi, quá yếu!"

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, không lùi không tránh, tiên huy sinh tử phóng lên tận trời, đen trắng xen lẫn bên trong, một vòng ánh sáng chiếu rọi ra.

Sức mạnh sinh tử sôi trào mãnh liệt không ngừng khuếch tán ra từ bên trong vòng ánh sáng này, giống như muốn làm sụp đổ chư thiên!

Chính là, Chư Giới Sinh Tử Luân! !

Đùng, đùng! !

Ba luồng sức mạnh ầm ầm va chạm, chỉ thấy không gian liên tục nổ tung, một lượng lớn vết nứt không gian đen nhánh lan ra, che lấp trời đất, như lâm vào tận thế!

Vô số thiên kiêu nhìn vậy thì cảm xúc bành trướng, chấn động không gì sánh nổi.

"Sức mạnh thật kinh khủng!"

"Những người này, đều là yêu nghiệt tuyệt đỉnh, nhất là Sở Cuồng Nhân, thực lực của người này ở bên trong một đời trẻ tuổi, sợ là số một."

Có người tập trung tinh thần chú ý trận chiến.

Mà cũng có vài người, thừa dịp mấy người Sở Cuồng Nhân đang chiến đấu, đặt ánh mắt ở trong cung điện cách đó không xa.

"Thừa dịp này, lấy đi cơ duyên trong cung điện!"

"Đúng vậy, cầu phú quý trong nguy hiểm, liều mạng!"

Có người ôm lấy ý nghĩ này, trực tiếp xuất thủ.

Vút!

Từng đạo từng đạo lưu quang bay lên không trung, lao về phía cung điện.

Nhưng khi bọn họ xông qua đạo kiếm ngân mà Sở Cuồng Nhân lưu lại lúc trước, thân kiếm Côn Ngô cắm trên mặt đất bỗng nhiên run lên, từng viên từng viên Chứng Pháp Chi Ấn hiện lên, kiếm khí lạnh lẽo gào thét tuôn ra!

Ầm, ầm, ầm!

Mấy đạo sương máu nổ tung trên không trung!

Những thiên kiêu này, đúng là không chặn được kiếm khí do Côn Ngô phát ra.

"Chuyện này sao có thể? Thanh kiếm này, sao có thể tự mình phát ra sức mạnh như vậy!"

"Không đúng, không phải thanh kiếm này, là Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân lưu lại kiếm khí của hắn ở phía trên thanh kiếm này, mượn nhờ thanh kiếm này phát ra!"

Có người vốn muốn đục nước béo cò nhanh chóng lùi lại, nhìn đạo kiếm ngân kia, ánh mắt kiêng kị, hoảng sợ.

Một đạo kiếm ngân, chia cắt sinh tử!

Vượt tuyến thì người chết!

Một thanh kiếm, lẫm liệt cản trở, rất nhiều thiên kiêu, đều bị trấn áp, không dám mạo hiểm tiến lên.

Ai biết được, Sở Cuồng Nhân lưu lại mấy đạo kiếm khí ở phía trên thanh kiếm kia?

Chương 1426 - Tà Thần chi ảnh, pháp tướng Địa Tạng, Tử Đồng phản phệ

"Lưu lại một thanh kiếm cũng có thủ đoạn như thế, thật khiến cho người ta ngạc nhiên."

Cửu Thiên Huyền Nữ chú ý tới một màn phát sinh trước cung điện, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

Trên thân Côn Ngô Kiếm, có khắc vô số Chứng Pháp Chi Ấn, dạng kiếm khí kỳ lạ này, cho dù là nàng, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

"Huyền Nữ tiền bối, ngươi không đi lên hỗ trợ sao?"

Thanh Phong nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ, hiếu kỳ hỏi.

"Những người mặc trường bào màu tím kia, có thủ đoạn đặc biệt nhằm vào linh hồn, ta không thể tuỳ tiện đụng tới bọn họ, hơn nữa, ngươi nhìn người này, giống như là cần ta giúp một tay sao?"

Cửu Thiên Huyền Nữ cười nhạt một cái nói.

Đúng vậy.

Thực lực Sở Cuồng Nhân biểu hiện ra quá mức kinh người, thậm chí có thể nói là không thể tưởng tượng.

Mấy đại yêu nghiệt bị một mình hắn đè đánh, thấy thế nào cũng là bọn người Đông Quân thần tử cần trợ giúp.

"Nói cũng đúng."

Thanh Phong cười nhạt một tiếng, nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ kinh thán: "Mấy năm không thấy, thực lực của người này đã đáng sợ đến loại trình độ này."

Lưỡng Nghi Tiên Thể, Thanh Diệp Kiếm Đồng, vân vân...

Những Tiên Thể Chí Tôn này, lúc nàng biết đến Sở Cuồng Nhân, cũng không thấy đối phương thi triển, nhưng hiện tại, đối phương lại như hạ bút thành văn.

Nàng từng nghe đồn, nghe nói Sở Cuồng Nhân đi trên cong đường thể chất chi đạo.

Dung hợp mọi loại thể chất vào một thân.

Loại đạo này, thật sự có thể đi được sao?

Thanh Phong hơi nghi hoặc một chút.

Nếu là những người khác, nàng gần như dám đoán chắc, đạo này có thể nói là tử lộ với bọn họ, là việc không thể thực hiện được.

Nhưng nếu người này là Sở Cuồng Nhân, có lẽ, hắn thật sự có thể!

Trânh chiến vẫn còn tiếp tục.

Sức mạnh sinh tử và sức mạnh sinh tử, sức mạnh mặt trời va chạm, tạo thành một mảng lớn tiên huy tươi sáng, uy năng mạnh mẽ, lay động đất trời.

Mà bên trong mảnh tiên huy này, có hai bóng người bỗng nhiên bay ngược ra.

Hai người này, chính là Đại Tư Mệnh thần nữ và Đông Quân thần tử.

"Đáng chết, công kích như vậy vẫn không làm gì được người nọ như cũ!"

Khóe miệng Đông Quân thần tử mang theo máu tươi.

Ở bên cạnh hắn, Đại Tư Mệnh thần nữ cũng không khá hơn chút nào, khuôn mặt kiều diễm như hoa mang theo vài phần trắng bệch, khiến người ta nhìn thấy mà thương.

Nàng nhìn Sở Cuồng Nhân cách đó không xa, lăng không mà đến, tiên huy vạn đạo, giống như tiên vương, trong đôi mắt đẹp lộ ra dị sắc.

"Tốt cho một Sở Cuồng Nhân! Bên trong Cửu ca, sợ là chỉ có Đông Hoàng thần tử mới có thể so sánh với hắn."

"Đã lúc này rồi, ngươi đừng khen hắn nữa."

Sắc mặt Đông Quân thần tử có chút không dễ nhìn nói.

"Biểu lộ cảm xúc mà thôi."

Đại Tư Mệnh thần nữ cười nhạt nói.

Lúc này, trong mắt Tử Ngọc Hàn cách đó không xa lộ ra một tia lãnh ý: "Sở Cuồng Nhân, không nghĩ tới Hoảng Thần Linh tự bạo cũng không thể gây thương tổn cho ngươi, vậy thì, một chiêu này thì sao! !"

Hắn đưa tay ra, có tiên huy lưu chuyển, linh hồn chi đạo bị hắn thúc giục.

Trong hư không có vô số đạo văn đan vào nhau, hóa thành một hư ảnh Tà Thần cổ lão trên không trung.

Hư ảnh này, mọc ra vô số xúc tu, giống như một con bạch tuộc to lớn.

Con bạch tuộc này đang lầu bầu, từng đợt âm tiết kỳ quái phun ra, không có chút quy luật nào, gần như không giống âm thanh mà nhân loại có thể phát ra, mang theo một sự điên cuồng.

Có người nhìn thấy hư ảnh này, chỉ cảm thấy linh hồn chấn động, ý chí mơ hồ, gần như muốn đánh mất lý trí.

"Linh Hồn Pháp, Tà Thần chi ảnh! !"

Quát lạnh một tiếng, hư ảnh Tà Thần sau lưng Tử Ngọc Hàn có động tác, vô số xúc tu dựa vào âm tiết quỷ dị điên cuồng vung vẩy lao về phía Sở Cuồng Nhân!

Những xúc tu này đều do sức mạnh linh hồn ngưng tụ mà thành, không tấn công nhục thân, chỉ công linh hồn, vô cùng quỷ quyệt.

Hai người Đông Quân thần tử, Đại Tư Mệnh thần nữ thấy thế, trong mắt lộ ra vẻ kiêng dè.

"Thật không hổ là tồn tại có quan hệ với cấm khu, những pháp môn tu hành này, thật đúng là rất kỳ quái."

"Quả thật là vậy."

"Tà Thần này, lớn lên thật là buồn nôn."

Đại Tư Mệnh thần nữ nhếch miệng, trong mắt lộ ra vẻ căm ghét.

Mà Sở Cuồng Nhân đối diện với đòn tấn công của mấy xúc tu này, vẫn không lùi không tránh như cũ, trên người có tiên huy lưu chuyển, ánh mắt bình tĩnh lạnh nhạt.

"Tà Thần chi ảnh, làm sao có thể vượt qua phật quang phổ chiếu của ta?"

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn ngồi xếp bằng, trên mặt lộ ra vẻ trách trời thương dân.

Phật quang tươi sáng bạo phát, phổ chiếu Cửu Thiên Thập Địa!

Bên trong phật quang, một hư ảnh Phật Đà cổ lão bỗng nhiên hiện lên, pháp tướng trang nghiêm, thần sắc thương xót, bốn phía giống như có vô số vong hồn quỳ cúi, lắng nghe phật pháp, từng trận phạm âm quanh quẩn ra.

"Đây là, Địa Tàng Bồ Tát của Phật Môn!"

Cửu Thiên Huyền Nữ nhận ra pháp tướng Phật Đà cổ lão, không khỏi vô cùng kinh ngạc: "Người này, thế mà còn am hiểu pháp môn tu hành của Phật Môn? !"

Pháp tướng Địa Tạng hiện ra, phạm âm thần thánh và âm tiết quỷ dị xung độ, va chạm vào nhau.

Giữa thiên địa, lâm vào bên trong hai loại bầu không khí thần thánh và điên cuồng, dao động lôi kéo linh hồn của con người khuếch tán ra, khiến người ta tê cả da đầu.

Một số tu sĩ có tu vi không mạnh dưới sức mạnh lôi kéo linh hồn này, ào ào chết bất đắc kỳ tử!

"Lui!"

"Nhanh, lui ra khỏi phạm vi công kích."

"Đây chính là công kích linh hồn sao? Quả thật kỳ quái, căn bản không phải là thứ mà chúng ta có thể ngăn cản."

Sắc mặt mọi người đại biến, ào ào lùi lại.

Mà Cửu Thiên Huyền Nữ phất tay, có một lượng lớn sức mạnh tiên nguyên khuếch tán ra, hình thành một kết giới, bao phủ toàn bộ cung điện lại, để Ngọc Trí ở bên trong không bị quấy nhiễu.

Trên bầu trời.

Pháp tướng Địa Tạng chắp tay trước ngực, phật quang sáng chói như đại hải vô biên đang khuếch tán ra.

Ở dưới phật quang này, vô số xúc tu của Tà Thần chi ảnh giống như tuyết gặp mặt trời gay gắt, liên tục tan rã.

"Quả nhiên, vậy mà gia hỏa này cũng có linh hồn chi pháp!"

Tử Ngọc Hàn trầm giọng nói ra.

Sau khi đối phương có thể chống cự công kích của Hoảng Thần Linh, hắn liền có suy đoán như vậy.

Nhưng mà không nghĩ tới, vậy mà linh hồn chi pháp của đối phương lại cường đại như vậy, có thể chống lại Tà Thần chi ảnh của mình!

Đùng! !

Hai tay pháp tướng của Địa Tạng kéo theo phật quang dồi dào, quét ngang ra!

Vô số xúc tu của Tà Thần chi ảnh vung vẩy ra, cuốn lấy Kim Thân Phật Đà, hai đại linh hồn chi pháp đang kịch liệt chiến đấu.

"Tà Thần chi ảnh!"

"Tà Thần chi ảnh!"

Lúc này, tu sĩ của thế gia Tử Đồng ở sau lưng Tử Ngọc Hàn ào ào xuất thủ.

Trong hư không, từng vị Tà Thần quỷ quyệt xuất hiện, bộ dáng không khác Tà Thần chi ảnh mà Tử Ngọc Hàn thi triển ra chút nào.

Những công kích này, ào ào lao về phía pháp tướng Địa Tạng.

Linh hồn pháp và linh hồn pháp va chạm tạo thành hư tổn cũng không mạnh, thế nhưng loại công kích linh hồn quỷ quyệt này, lại làm cho người ta nhìn thấy mà tê cả da đầu, sợ hãi, tim đập vô cùng nhanh!

"Sở Cuồng Nhân, thử một chiêu này đi!"

Lúc này, trong mắt Tử Ngọc Hàn có một đạo tử quang lưu chuyển ra, hai mắt trong phút chốc, biến thành màu tím, dao động quỷ dị từ bên trong cặp mắt kia khuếch tán ra.

"Tử Đồng của thế gia Tử Đồng!"

Có người kinh hô một tiếng.

Tử Đồng, đây là phương pháp công kích linh hồn cường đại nhất của thế gia Tử Đồng, vô cùng khủng bố.

Nhưng khi Tử Ngọc Hàn phát động Tử Đồng về phía Sở Cuồng Nhân, thứ đập vào mắt hắn, lại là tiên huy kim sắc óng ánh chói mắt ở khắp nơi!

Đó là kim tính, linh hồn kim tính nồng đậm đến cực hạn!

Ở trước mặt linh hồn kim tính này, Tử Đồng của Tử Ngọc Hàn bị đâm đến gần như muốn vỡ vụn ra, nhịn không được mà kêu thảm một tiếng, che hai mắt, một lượng lớn máu tươi từ giữa ngón tay chảy ra.

"Kim hồn! !"

"Sức mạnh linh hồn của ngươi, đã đạt tới cảnh giới kim hồn! !"

Tử Ngọc Hàn không thể tin mà gào thét lớn.

Hắn đoán sai.

Sở Cuồng Nhân có thể chống cự công kích của Hoảng Thần Linh, không phải hắn có được pháp môn tu hành linh hồn hoặc là có bảo vật linh hồn gì đó bảo vệ linh hồn.

Mà là vì cảnh giới linh hồn của hắn, đã đạt đến kim hồn! !

Chỉ có Kim Tiên mới có thể đạt tới cảnh giới kim hồn!

Mà hắn, tùy tiện phát động Tử Đồng với đối phương, bởi vì chênh lệch cảnh giới linh hồn to lớn, trực tiếp tạo thành phản phệ!

Chương 1427 - Tử Đồng giết Tử Đồng, Sơn Quỷ thần tử đến, cho ngươi cơ hội lưu lại di ngôn

"Cảnh giới Kim hồn! !"

Lời Tử Ngọc Hàn nói ra khiến không ít thiên kiêu ở chỗ này hít vào một ngụm khí lạnh.

Phải biết rằng, cảnh giới kim hồn là thứ chỉ có cảnh giới Kim Tiên mới có thể có được, hơn nữa, đó chỉ là khả năng!

Kim Tiên vừa mới đột phá đến Kim Tiên, thậm chí cũng không có loại cảnh giới linh hồn này, mà Sở Cuồng Nhân, một Chân Tiên, lại sớm nắm giữ cảnh giới kim hồn, quả thực là không thể tưởng tượng.

"Khó trách hắn có thể không để công kích linh hồn của thế gia Tử Đồng vào mắt, thì ra cảnh giới linh hồn của hắn đã đạt đến cảnh giới kim hồn."

"Hắn là một Chân Tiên, rốt cuộc là làm sao lại có thể làm được, thật sự là không thể tưởng tượng nổi."

"Quả thực là quái vật."

Trong mắt Tử Ngọc Hàn đều là máu tươi, Tử Đồng gần như vỡ tan.

Tuy Tử Đồng cường đại, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có nhược điểm, nếu cảnh giới linh hồn của người bị nhằm vào mạnh hơn người thi triển, thì sẽ rất dễ dàng gặp phải phản phệ.

Sở Cuồng Nhân là cảnh giới kim hồn, mà Tử Ngọc Hàn chỉ là cảnh giới Chân Thần đỉnh phong mà thôi, không phá nát Tử Đồng ngay tại chỗ đã là vận khí tốt rồi.

"Mau lui lại, cảnh giới linh hồn của hắn mạnh hơn chúng ta nhiều, không phải là người chúng ta có thể ứng phó."

Tử Ngọc Hàn lớn tiếng nói, đã có ý thoái lui.

Vốn dĩ, hắn cho rằng dựa vào thủ đoạn linh hồn của thế gia Tử Đồng, đối phó Sở Cuồng Nhân có thể nói là dễ như trở bàn tay, nhưng hiện tại xem ra, là hắn quá mức kiêu ngạo rồi.

Một cảnh giới kim hồn cộng thêm thực lực biến thái kia, căn bản không phải tồn tại bọn họ có thể đối phó!

"Bây giờ các ngươi muốn rời đi, không cảm thấy hơi trễ sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau đó, trong mắt của hắn bỗng nhiên có một đạo ánh sáng màu tím lưu chuyển ra.

Một cái chớp mắt tiếp theo, hai con mắt của hắn liền hóa thành màu tím!

Đó là, Tử Đồng!

Giờ khắc này, tất cả người của thế gia Tử Đồng đều mơ hồ.

Sở Cuồng Nhân lại có Tử Đồng? !

Chuyện này sao có thể? !

Thế gia Tử Đồng sẽ không truyền Tử Đồng ra ngoài!

Chẳng lẽ, Sở Cuồng Nhân cũng có quan hệ gì đó với cấm khu linh hồn sao?

Tử Ngọc Hàn miên man bất định.

Nhưng sau đó, lại thấy cảm giác lạnh cả người cuốn tới, chỉ thấy giữa mắt của hắn và Sở Cuồng Nhân, đối phương thúc giục Tử Đồng!

Một luồng trùng kích linh hồn kinh khủng, ngang nhiên bạo phát!

Trùng kích này, trực tiếp khiến linh hồn đã bị phản phệ của Tử Ngọc Hàn gần như sụp đổ, cả người nhịn không được mà hét thảm một tiếng, kêu rên không thôi.

Tử Đồng của Sở Cuồng Nhân, còn kinh khủng hơn hắn rất nhiều!

"Không, không muốn!"

"Không tốt, mau rời đi!"

Con cháu của thế gia Tử Đồng ào ào muốn chạy trốn, nhưng mà, không còn kịp rồi.

Sở Cuồng Nhân thi triển Tử Đồng, ánh mắt chiếu tới chỗ nào, trùng kích lôi kéo linh hồn của con người liên tiếp rơi vào trên thân thể mỗi một người của thế gia Tử Đồng.

Tử Đồng dùng cảnh giới kim hồn của hắn thi triển ra kinh khủng đến cỡ nào?

Nguyên một đám linh hồn của con cháu của thế gia Tử Đồng liên tiếp sụp đổ, vô số thân thể như tượng gỗ từ không trung té xuống, bề ngoài bọn họ không có thương thế gì, nhưng bên trong, đã hồn phi phách tán!

Ngay cả cơ hội hóa thân thành vong hồn cũng không có.

Tử Ngọc Hàn cũng giống vậy, cho dù là thiên kiêu yêu nghiệt tu hành linh hồn chi đạo, ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, cũng khó có thể thoát khoit số mệnh phải chết.

Tình cảnh này, khiến người ta nhìn thấy mà tê cả da đầu.

Người của thế gia Tử Đồng, vậy mà chết dưới Tử Đồng bọn họ đáng tự hào nhất!

"Sở Cuồng Nhân, làm sao lại có Tử Đồng? !"

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào!"

Phải biết rằng, Sở Cuồng Nhân có cảnh giới kim hồn, lại cộng thêm Tử Đồng này, có thể nói, tu sĩ có cảnh giới linh hồn không bằng hắn gặp phải hắn, gần như là khó thoát khỏi cái chết!

Thực lực của hắn vốn đã khiến thiên kiêu một đời trẻ tuổi cảm thấy tuyệt vọng.

Hiện tại, lại cộng thêm cảnh giới kim hồn này, Tử Đồng chi pháp, đây quả là thật sự không tin nổi! !

"Quái vật! !"

"Thật sự là quái vật! !"

"Nhiều thể chất như vậy còn chưa đủ, bây giờ ở linh hồn chi đạo cũng có thành tựu cao như vậy, có còn để cho người khác sống hay không! !"

Chúng thiên kiêu chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng thổn thức.

Đây là một thời đại ầm ầm sóng dậy, anh tài xuất hiện lớp lớp.

Bọn họ vốn nên hào quang rực rỡ ở thời đại này, viết lên truyền kỳ của chính mình.

Nhưng thời đại này, lại có một Sở Cuồng Nhân!

Phong thái của một người, che đậy thiên hạ, phong hoa tuyệt đại, gần như khiến thiên kiêu cùng thời đại, khó có thể ngẩng đầu!

Bọn họ cảm thấy, nếu như Sở Cuồng Nhân không chết, vậy thì thiên kiêu ở thời đại này đã định trước chỉ có thể sống ở dưới cái bóng của đối phương.

"Thời đại này, xem ra là có một nhân vật không tầm thường."

Cửu Thiên Huyền Nữ nỉ non nói: "Nhưng mà như vậy cũng tốt, có nhân vật như vậy ở đây, lại thêm hậu thủ của chư vị đại năng, chống cự trận đại kiếp kia, cũng có thêm một hai phần nắm chắc."

"Tiếp đó, đến phiên các ngươi."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, nhìn về phía Đông Quân thần tử, Đại Tư Mệnh thần nữ.

Tiên Đình và hắn, đối nghịch đã lâu, hắn sẽ không dễ dàng buông tha hai người này, chỉ thấy trong mắt của hắn có tử quang lưu chuyển, Tử Đồng chi năng sẽ được thi triển bất cứ lúc nào!

Mà dưới ánh mắt soi mói của đối phương, Đông Quân thần tử, Đại Tư Mệnh thần nữ chỉ cảm thấy một luồng lãnh ý theo bàn chân len lỏi lên, bay thẳng vào tâm trí, đỉnh đầu giống như bị xốc.

Thật là đáng sợ!

Giờ khắc này, Đông Quân thần tử, Đại Tư Mệnh thần nữ có loại cảm giác bị Tử Thần khóa chặt.

Đùng! !

Lúc này, chân trời đột nhiên bay tới một luồng uy áp vô cùng cường đại!

Chỉ thấy từng đạo từng đạo khí lưu màu đen quanh quẩn trên không trung, hóa thành một vòng xoáy to lớn màu đen.

Vòng xoáy kia, tràn ngập một loại uy áp doạ người, còn có một luồng lực hút vô cùng kinh khủng, tất cả mọi thứ trong thiên địa đều không tự chủ được mà bị vòng xoáy kia hút vào.

Đó là một cái, hắc động!

Hai mắt Sở Cuồng Nhân hơi hơi nheo lại: "Há, không nghĩ tới, ngươi còn dám xuất hiện đây."

Hắc động đang nhanh chóng tiến về phía mọi người, chỗ nó đến, vạn vật bị hắc động hút vào, bị một luồng lực trường vặn vẹo phá nát chôn vùi!

Thiên kiêu chỗ này thấy thế, vô cùng hoảng sợ.

Bởi vì luồng lực hút này, cũng đang hút bọn họ vào.

Mọi người ào ào thục giục sức mạnh chống cự lại, nhưng vẫn có không ít người bị hắc động nuốt chửng, biến thành tro bụi như cũ.

"Một thủ hạ bại tướng, cũng dám phô trương lớn như vậy, ngươi cho rằng, ngươi đang ở người trước mặt nào vậy?"

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng.

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo kiếm khí từ đầu ngón tay hắn bắn ra!

Kiếm khí như bão, vô cùng sắc bén, hóa thành kiếm ảnh kinh thiên!

Đùng! !

Trong chốc lát, không gian bị tuỳ tiện xé rách!

Toàn bộ hắc động ở trước mặt một kiếm này, từ một phân thành hai, mà luồng lực hút kia tất nhiên cũng tiêu tán.

Chỉ thấy trong lỗ đen, một bóng người ngang nhiên đi ra, một thân Thần Ma chi khí bá đạo vô biên, bao phủ mọi thứ, trời long đất lở! !

Luồng khí thế này, quá kinh khủng!

Chúng thiên kiêu thấy thế, không khỏi sợ hãi.

"Là hắn, Sơn Quỷ thần tử! !"

"Hắn đến rồi!"

"Hắn là đến tìm Sở Cuồng Nhân."

Tất cả mọi người nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, lại thấy đối phương nhìn Sơn Quỷ thần tử, trên mặt lộ ra ba phần miệt thị: "Bại tướng dưới tay, không nghĩ tới ngươi còn dám xuất hiện ở trước mặt ta."

"Sở Cuồng Nhân, hôm nay, ta sẽ rửa sạch nhục nhã!"

Sơn Quỷ thần tử nhìn Sở Cuồng Nhân, giọng điệu lạnh lùng, Thần Ma chi khí trên người càng thêm cuồng bạo.

Chỉ một luồng tiêu tán ra, đã khiến không gian sụp đổ.

"Không nghĩ tới, vậy mà thời đại này lại xuất hiện hai Thần Ma thể đỉnh phong."

Cửu Thiên Huyền Nữ cảm khái một tiếng.

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, trên người có vạn đạo tiên huy: "Ta có thể cho ngươi cơ hội lưu lại di ngôn, có cái gì muốn nói, nhanh chóng nói đi."

Chương 1428 - Chiêu thức mới của Sơn Quỷ thần tử, vẫn nghiền ép như cũ, Thần Ma thể mạnh hơn

Sơn Quỷ thần tử cường thế đi vào, lúc này, tay gãy của hắn đã mọc ra một lần, tiên khu hoàn chỉnh, lại không thiếu hụt, tu vi của hắn cao cường, so với thời điểm vừa đạt được Thần Ma thể còn kinh khủng hơn!

Không chỉ có như thế, dường hồ hắn có cơ duyên khác, tu vi cũng từ Chân Tiên thất phẩm tăng lên tới Chân Tiên cửu phẩm, cùng một cảnh giới với Sở Cuồng Nhân!

Một thân Thần Ma chi khí gào thét khắp nơi, lay động nhân tâm!

"Là gốc tiên dược kia, gốc tiên dược kia không chỉ có khôi phục tiên khu của hắn, còn giúp tu vi của hắn tăng lên."

Ánh mắt Lạc Nhạn hơi ngưng trọng, hơi kinh ngạc.

Mà ở đối diện nàng, Lạc Ý Phong cũng chấn kinh với sự cường đại hiện nay của Sơn Quỷ thần tử, trong lòng, đúng là không tự chủ được sinh ra một cảm giác thần phục.

Lúc này, đúng là hắn cảm thấy mình thần phục với Sơn Quỷ thần tử, có lẽ là một lựa chọn tốt.

Nhân vật như vậy, tương lai nhất định sẽ bước trên đỉnh phong tiên đạo.

Hắn đi theo đối phương, có vinh cùng vinh, có lẽ có thể tăng lên tới cảnh giới cao hơn.

"Lạc Nhạn, ngươi biết ngươi bỏ qua cái gì không? Nếu ngươi có thể thần phục thần tử đại nhân giống như ta, tương lai của ngươi, nhất định sẽ càng huy hoàng hơn so với ta!"

Lạc Ý Phong nhìn Lạc Nhạn nói ra.

Hiện tại, hắn còn đang khuyên phục Lạc Nhạn thần phục Sơn Quỷ thần tử cùng với hắn.

"Ngươi, quả thực là không có thuốc chữa!"

Trong mắt Lạc Nhạn lộ ra vẻ thất vọng nồng đậm, Sơn Quỷ thần tử và Lạc Ý Phong giết tộc nhân của nàng, cho dù nàng có thần phục những người khác cũng tuyệt đối sẽ không thần phục đối phương.

"Hơn nữa, ngươi đừng quên, hiện tại, người Sơn Quỷ thần tử đối mặt, lại chính là Sở Cuồng Nhân!"

Lạc Nhạn lạnh nhạt nói.

Nghe đến đây, trong lòng Lạc Ý Phong xiết chặt.

Hoàn toàn chính xác, nếu Sơn Quỷ thần tử bị Sở Cuồng Nhân giết ở chỗ này, vậy thì tương lai của hắn, cũng tuyệt đối sẽ không khá hơn chút nào.

"Sẽ không, hiện tại Sơn Quỷ thần tử vô cùng cường đại, cho dù là Sở Cuồng Nhân cũng không giết được hắn."

Hiện tại Lạc Ý Phong cũng chỉ có thể an ủi mình như vậy.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, trên người có vạn đạo tiên huy, giống như Tiên Vương không ai bì nổi, nhìn Sơn Quỷ thần tử, trong mắt lộ ra vẻ khinh miệt.

"Sơn Quỷ thần tử, ngươi phải cẩn thận, Sở Cuồng Nhân có linh hồn công kích chi pháp!"

Lúc này, Đông Quân thần tử lớn tiếng nhắc nhở.

"Linh hồn công kích chi pháp? !"

Sắc mặt Sơn Quỷ thần tử hơi đổi một chút, không nghĩ tới vậy mà Sở Cuồng Nhân còn cất giấu thủ đoạn như vậy.

Sau đó, hắn cười lạnh một tiếng.

"Thủ đoạn công kích linh hồn hữu dụng đối với người khác, nhưng với ta mà nói, lại là vô dụng!"

Chỉ thấy hắn lấy ra một đại ấn màu đen, đại ấn kia tràn ngập quang hoa huyền diệu, chính là chí bảo của Sơn Quỷ một mạch, Sơn Quỷ thần ấn!

"Ấn này có hiệu quả bảo vệ linh hồn, Sở Cuồng Nhân, coi như ngươi có linh hồn công kích chi pháp thì như thế nào?"

"Đối phó với ngươi, không cần nhiều thủ đoạn như vậy."

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói.

"Hừ, tiếp chiêu đi!"

Sơn Quỷ thần tử hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt đã xuất thủ, chỉ thấy hắn đánh ra một chưởng, một cái vòng xoáy màu đen cỡ nhỏ hình thành, chính là sức mạnh của Hắc Động Thần Ma Thể!

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, sức mạnh Hỗn Độn Thần Ma Thể bạo phát.

Sức mạnh sinh tử và sức mạnh hắc động ầm ầm va chạm vào một chỗ!

Thần Ma chi khí va chạm trong nháy mắt, khiến cho không gian nổ tung.

"Hắc động đại vặn vẹo!"

Lúc này Sơn Quỷ thần tử thúc giục thần thông của Hắc Động Thần Ma Thể, một luồng từ trường gấp khúc kinh khủng hình thành bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lại thấy quanh người đối phương có sức mạnh sinh tử xoay quanh, lực trường hắc động này không có chút tác động nào đối với hắn!

"Hắc động đại yên diệt!"

Lại một chiêu nữa, hắc động hình thành trên không trung, tràn ngập sức mạnh chôn vùi hết thảy.

Khả nàng vận dụng Thần Ma thể của Sơn Quỷ thần tử mạnh mẽ hơn nhiều so với trước đó, những đòn tấn công này, ở một mức độ nào đó thậm chí đã có thể ảnh hưởng đến Kim Tiên.

"Ngươi tiến bộ không nhỏ, chỉ tiếc, ngươi đã quên một chút, đó chính là, ta là Thần Ma Chi Vương! !"

Thân thể của Sở Cuồng Nhân chấn động, Thần Ma chi khí gào thét tuôn ra, xé rách lực trường vặn vẹo của hắc động!

"Thần Ma Chi Vương thì như thế nào, đó là vị trí thuộc về ta! !"

Sơn Quỷ thần tử lớn tiếng nói, đến bây giờ hắn vẫn không hề từ bỏ ý nghĩ tranh đoạt vị trí Thần Ma Chi Vương.

"Sở Cuồng Nhân, nếm thử sức mạnh ta chuẩn bị vì ngươi đi!"

Tay Sơn Quỷ thần tử kết thành pháp quyết huyền diệu, chỉ thấy Sơn Quỷ thần ấn trên đầu của hắn phóng thích ra quang mang u ám, một luồng tiên nguyên cuồn cuộn từ trong đó tuôn ra!

Đó là tiên nguyên Sơn Quỷ!

Mà luồng tiên nguyên này dung hợp với sức mạnh Thần Ma của Sơn Quỷ thần tử, đúng là làm cho sức mạnh hắc động vốn đã vô cùng bá đạo lại tăng thêm mấy phần quỷ quyệt.

Hắc động bao phủ Sở Cuồng Nhân, mà trong lỗ đen này, nguyên một đám hình tượng ác quỷ dữ tợn do tiên nguyên Sơn Quỷ ngưng tụ thành gào thét xông ra, lao về phía Sở Cuồng Nhân mà cắn xé.

"Chư Giới Sinh Tử Luân!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ Sinh Tử Luân, phá diệt chư giới!

Vô số ác quỷ tu la ở trước mặt sức mạnh sinh tử cuồn cuộn này, ào ào bị phá nát!

"Vẫn chưa xong đâu, Hắc Động Sơn Quỷ Quyết, Hắc Sơn Trấn Thập Phương! !"

Một tòa Thái Cổ Thần Sơn trống rỗng xuất hiện do tiên nguyên Sơn Quỷ ngưng tụ mà thành, ở trong đó, ẩn chứa sức mạnh Hắc Động Thần Ma Thể.

"Phế chiêu vô dụng!"

Sinh Tử Luân lưu chuyển, tiên huy sinh tử càng kinh khủng hơn lưu chuyển ra, phá nát thần sơn.

Trong lúc giơ tay nhấc chân, hiển thị rõ thần uy bất thế!

"Đáng chết!"

Sắc mặt Sơn Quỷ thần tử có chút khó coi.

Tiên khu của mình đã khôi phục, hơn nữa còn đột phá đến cảnh giới Chân Tiên cửu phẩm, thậm chí còn tìm kiếm cách dung hợp tiên nguyên Sơn Quỷ và sức mạnh Thần Ma.

Nhưng cho dù hắn làm nhiều như vậy, vẫn không thể gây thương tổn cho Sở Cuồng Nhân như cũ!

Điều này khiến hắn, không cam lòng đến cực hạn!

"Hắc Động Thần Ma Thể, ở trên người của ngươi, thật sự là quá yếu."

"Để ngươi nhìn một chút, Hắc Động Thần Ma Thể chân chính!"

Lúc này, Sở Cuồng Nhân mở miệng.

Chỉ thấy Thần Ma chi khí trên người hắn lưu chuyển, một luồng sức mạnh khiến cho Sơn Quỷ thần tử vô cùng quen thuộc bỗng nhiên bạo phát!

Đó là, sức mạnh hắc động! !

Sức mạnh hắc động tuôn ra, sắc mặt Sơn Quỷ thần tử đại biến: "Làm sao có thể? !"

Hắn cũng thúc giục sức mạnh hắc động để chống cự.

Nhưng trong nháy mắt khi hai luồng sức mạnh này va chạm, sức mạnh hắc động của Sơn Quỷ thần tử lại bị nuốt chửng! !

"Hắc động, đại vặn vẹo!"

Thần thông quen thuộc được thi triển ra từ trong tay Sở Cuồng Nhân, Sơn Quỷ thần tử chỉ cảm thấy một luồng áp lực phô thiên cái địa từ bốn phương tám hướng vọt tới, dường như muốn nghiền hắn thành bột mịn.

Đây là sức mạnh hắc động còn kinh khủng hơn so với Hắc Động Thần Ma Thể của hắn!

Hắn có chút không dám tin tưởng.

Thần Ma thể của mình ở trong tay Sở Cuồng Nhân, lại phát huy ra sức mạnh còn mạnh hơn chính mình!

Chuyện này sao có thể? !

Hơn nữa, làm sao đối phương cũng có Hắc Động Thần Ma Thể? !

Cách đó không xa, Đông Quân thần tử biến sắc: "Trong lời đồn, Sở Cuồng Nhân theo thể chất chi đạo, có thể chuyển hóa bất cứ thể chất nào thành sức mạnh của mình, quả nhiên là thế! !"

Nhưng, hắn không nghĩ tới, Sở Cuồng Nhân không chỉ luyện hóa Hắc Động Thần Ma Thể thành sức mạnh của mình, mà còn cường đại hơn so với Sơn Quỷ thần tử!

"Thế gian này, tại sao có thể có dạng đạo này? !"

Quả thực chính là gian lận! !

Trong lòng Sơn Quỷ thần tử đang thét gào.

Chính mình hao hết trăm cay nghìn đắng mới khiến cho Hắc Động Thần Ma Thể thức tỉnh, mà Sở Cuồng Nhân, lại chỉ giao thủ một lần với mình là đã có thể nắm giữ loại Thần Ma thể này, hơn nữa, còn mạnh hơn cả mình! !

Chuyện này khiến hắn có loại cảm giác chênh lệch vô cùng mãnh liệt.

Dường như sức mạnh mà mình tha thiết ước mơ, Sở Cuồng Nhân lại có được dễ như trở bàn tay.

"Đại Nhật Quyết, Cửu Dương Phần Thiên!"

"Tư Mệnh Quyết, Sinh Tử Thiên Thần Chỉ!"

Lúc này, Đông Quân thần tử, Tư Mệnh thần nữ xuất thủ, xé rách lực trường hắc động của Sở Cuồng Nhân, tạm thời cứu được Sơn Quỷ thần tử.

"Đi! !"

Đông Quân thần tử, Tư Mệnh thần nữ không nói hai lời liền muốn rời khỏi, mà sau khi Sơn Quỷ thần tử tránh thoát, cũng không dám ở lâu.

Chương 1429 - Chuyển sinh hóa tử, Sơn Quỷ thần tử quyết ý, Lạc Ý Phong tự bạo

"Đi! !"

Ba người Đông Quân thần tử, Đại Tư Mệnh thần nữ, Sơn Quỷ thần tử muốn rời khỏi.

Nhưng ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, sức mạnh Thần Ma bạo phát trong nháy mắt, hóa thành một lỗ đen thật lớn, hoàn toàn bao phủ phương thiên địa này.

"Hắc động đại yên diệt! !"

Một luồng sức mạnh yên diệt kinh khủng lan tràn ra, giống như muốn khiến cho vạn vật trong thiên địa cũng vì đó mà tiêu vong.

Ở Đông Quân thần tử trước mặt luồng sức mạnh này, ba người bất đắc dĩ thúc giục sức mạnh chống cự, căn bản không kịp đào tẩu.

"Đáng chết! !"

Sơn Quỷ thần tử thúc giục Thần Ma thể, hóa thành một hắc động cỡ nhỏ, bao phủ mình và Đông Quân thần tử, Đại Tư Mệnh thần nữ, chống cự sức mạnh hắc động.

Đồng thời, Sơn Quỷ thần ấn lơ lửng ở giữa không trung, luôn phải đề phòng sức mạnh Tử Đồng của Sở Cuồng Nhân.

"Đồng loạt ra tay!"

Sau khi ba người liếc nhau, trong mắt lộ ra một tia dứt khoát, đồng thời xuất thủ!

Sức mạnh mặt trời, sức mạnh sinh tử, sức mạnh hắc động, ba luồng sức mạnh hiện ra hình dạng tam giác, sau đó xoắn lại, hóa thành một chùm sáng màu sắc sặc sỡ bắn về phía Sở Cuồng Nhân.

Một kích này, có sức mạnh quá kinh khủng, chỗ nó đến, không gian liên tục sụp đổ, mảng lớn mảng lớn hư không lộ ra.

Vô số thiên kiêu nhìn chùm sáng giống như khai thiên tích địa kia, trên mặt mang theo vẻ hoảng sợ.

Bọn họ cảm thấy luồng sức mạnh này đủ để giết chết trăm ngàn kẻ như bọn họ.

"Giãy dụa vô vị mà thôi."

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, nhẹ nhàng nâng tay, vạn đạo tiên huy phóng lên tận trời, sức mạnh Thần Ma lưu chuyển, một luồng hắc động lưu chuyển trong lòng bàn tay!

Đùng! !

Chùm sáng đánh vào hắc động trong lòng bàn tay của hắn, chỉ thấy thiên địa tám phương chấn động mạnh, lấy Sở Cuồng Nhân làm trung tâm, không gian bốn phía liên tục bị phá nát, hình thành một chỗ trống to lớn.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng trong hư không, thân hình bất động, không lùi nửa bước!

Chùm sáng kia đánh vào hắc động trong lòng bàn tay hắn, từ từ bị ăn mòn, cho đến khi hóa thành hư vô.

"Thần tử thần nữ của Tiên Đình, cũng chỉ có thế này."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Thiên kiêu bốn phía cuống cuồng nuốt nước miếng, cảm thấy chiến lực của Sở Cuồng Nhân quả thực không phải là người!

"Kim Tiên, cũng không gì hơn cái này đi? !"

"Chiến lực này, cũng quá kinh khủng rồi, yêu nghiệt cái thế, đều như vậy sao?"

"Ta quả thực hoài nghi hắn có phải là người cùng một thời đại với chúng ta hay không."

Bên trong lực trường hắc động, Sơn Quỷ thần tử nhìn Sở Cuồng Nhân, sắc mặt vô cùng âm trầm: "Tiếp tục như vậy nữa, không một ai trong chúng ta có thể rời đi được! !"

"Ngươi muốn làm gì? !"

Đại Tư Mệnh thần nữ ngưng tiếng nói.

"Chuyển sinh hóa tử chi pháp! !"

Sơn Quỷ thần tử nhìn Đại Tư Mệnh thần nữ, giọng điệu lạnh lùng nói: "Sử dụng nó lên ta, chuyển sinh hóa tử chi pháp! !"

Nghe đến đây, Đại Tư Mệnh thần nữ biến sắc: "Ngươi điên rồi sao? !"

"Đây là cơ hội duy nhất để chúng ta chạy trốn, trong chúng ta, thực lực của ta mạnh nhất, nếu lại cộng thêm chuyển sinh hóa tử chi pháp của ngươi, có thể đánh một trận với Sở Cuồng Nhân!"

Trong mắt Sơn Quỷ thần tử lộ ra một tia quyết tuyệt.

"Nhưng nếu như vậy, ngươi có thể sẽ chết!"

"Nếu không dùng, hiện tại sẽ chết!"

"Được, Sơn Quỷ thần tử, lần này, ta kính ngươi là nam tử hán!"

Đại Tư Mệnh thần nữ không do dự nữa, tiên nguyên sinh tử trên người lưu chuyển, lập một đạo quang cầu đen trắng ngưng tụ trong hư không, trực tiếp đánh vào trong cơ thể của Sơn Quỷ thần tử.

Trong chốc lát, chỉ thấy khí tức của Sơn Quỷ thần tử đang liên tục tăng lên!

Một hắc động to lớn khuếch tán ra, đúng là có xu thế vượt qua sức mạnh hắc động của Sở Cuồng Nhân.

"Há, thú vị."

"Chủ nhân, tiềm lực sinh mệnh của mục tiêu đang nhanh chóng tiêu hao..."

Lúc này, giọng nói của Tiểu Ái kịp thời vang lên trong đầu, bẩm báo tình huống hiện tại của Sơn Quỷ thần tử.

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu: "Cùng loại với bí pháp thiêu đốt mệnh nguyên sao?"

"Phương pháp này so với thiêu đốt mệnh nguyên chi pháp tầm thường, có hiệu suất cao hơn nhiều."

Tiểu Ái tiếp tục nói.

Thiêu đốt mệnh nguyên chi pháp cũng có khác biệt, một số thiêu đốt mệnh nguyên chi pháp cấp thấp sẽ khiến mệnh nguyên bị lãng phí quá nhiều, thậm chí còn không tăng lên được bao nhiêu thực lực.

Nhưng hiện tại phần lớn mệnh nguyên mà Sơn Quỷ thần tử thiêu đốt lại có thể chuyển hóa thành thực lực, hiệu suất cực kỳ cao.

"Là nữ nhân kia làm."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Đại Tư Mệnh thần nữ, biết là đối phương đang quấy phá.

Loại thiêu đốt mệnh nguyên chi pháp có hiệu suất cao này, khiến hắn có chút hứng thú.

Nếu hắn có thể nắm giữ, có lẽ sẽ là một lá bài tẩy, dù sao cũng hắn cũng có Thân Thể Bất Tử, căn bản không cần lo lắng mệnh nguyên bị thiêu đốt đến cạn kiệt.

"Sở Cuồng Nhân, hôm nay, ta nhất định phải giết chết ngươi ở chỗ này! !"

Sơn Quỷ thần tử thét dài một tiếng, tiên nguyên cuồn cuộn khuếch tán ra, trong đó đúng là xen lẫn tiên huy màu vàng kim nhàn nhạt!

Đó là, kim tính!

Là tiên nguyên kim tính, thời khắc này, Sơn Quỷ thần tử lại thông qua chuyển sinh hóa tử chi pháp, bước vào cánh cửa Kim Tiên!

Không chỉ có như thế, cộng thêm Thần Ma thể của hắn, thì cho dù là Kim Tiên tầm thường, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của hắn.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Rất tốt, đánh cược tánh mạng ngươi, mới tính có mấy phần đáng xem."

Đùng! !

Sơn Quỷ thần tử đánh ra một quyền, tiên huy kim sắc phóng lên tận trời, sức mạnh hắc động cũng theo đó bạo phát!

Hắc động của Sở Cuồng Nhân, trong lúc nhất thời lại bị chèn ép.

Cách đó không xa, Cửu Thiên Huyền Nữ cau mày lại: "Lần này, có chút phiền phức, không nghĩ tới hận ý của Sơn Quỷ thần tử đối với vị yêu nghiệt gọi là Sở Cuồng Nhân này to lớn đến vậy, không tiếc tiêu hao mệnh nguyên, tăng thực lực lên, cũng muốn giết chết hắn ở đây."

Sau trận chiến này, cho dù Sơn Quỷ thần tử không chết, thì tiềm lực cũng sẽ cực kì hao tổn, nếu không có cơ duyên, thì cả đời này đều vô vọng với cảnh giới Đại La.

Đối với một thiên kiêu có hi vọng rất lớn có thể trùng kích Hợp Đạo mà nói, không thể nghi ngờ là còn khó chịu hơn so với chết.

Có thể thấy được, Sơn Quỷ thần tử đã mang theo tử ý để đánh một trận với Sở Cuồng Nhân.

Đây là quyết định cần thù hận, oán niệm cao đến mức nào!

"Đi! !"

Đông Quân thần tử, Đại Tư Mệnh thần nữ thấy Sơn Quỷ thần tử mang theo tử ý chiến đấu, lúc này quay người rời đi.

"Thuật Phong Ấn Thời Không! !"

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, vô số đạo văn trắng bạc khuếch tán ra, phong tỏa thiên địa!

Sức mạnh của một chiêu này, còn có sức trói buộc hơn so với hắc động.

Đông Quân thần tử, Đại Tư Mệnh thần nữ, đúng là lại lần nữa bị khoá chặt, khó có thể thoát thân.

"Đáng chết, đã làm đến bước này, vậy mà còn không trốn thoát sao? !"

Sắc mặt Đông Quân thần tử vô cùng khó coi.

Hắn không nghĩ đến, yêu nghiệt tuyệt đỉnh như mình ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, ngay cả chạy trốn cũng thành một chuyện vô cùng chuyện khó khăn.

"Lạc Ý Phong! !"

Lúc này, Sơn Quỷ thần tử hét lớn một tiếng.

Chỉ thấy thân hình của Lạc Ý Phong đứng quan sát trận chiến cách đó không xa đột nhiên không bị khống chế phóng về phía phong tỏa phạm vi của Thuật Phong Ấn Thời Không!

"Tại sao có thể như vậy? !"

Thần sắc của Lạc Ý Phong vô cùng hoảng sợ, hắn thề, chính mình tuyệt đối không muốn nhúng tay vào trận chiến này.

Chiến lực mà Sở Cuồng Nhân biểu hiện ra, quá kinh khủng!

Nhưng mà, hắn không thể khống chế!

Là cấm chế!

Là cấm chế Sơn Quỷ thần tử lưu lại ở trong cơ thể hắn đang quấy phá!

Lạc Ý Phong không thể tự khống chế xông vào bên trong phạm vi phong tỏa của Thuật Phong Ấn Thời Không, sau đó, tiên khu bắt đầu bành trướng, một tiếng ầm ầm vang lên, sức mạnh tiên nguyên kinh khủng tiết ra, trùng kích phong ấn!

Lạc Ý Phong, vậy mà lại tự bạo! !

Một uy lực do một tu sĩ Chân Tiên thất phẩm tự bạo tạo thành, ngay cả Kim Tiên cũng không dám coi thường.

Luồng sức mạnh này, khiến phong ấn rung chuyển kịch liệt, khiến Đông Quân thần tử, Đại Tư Mệnh thần nữ có được cơ hội, trùng kích phạm vi phong ấn.

"Không nghĩ tới vậy mà Lạc Ý Phong lại tự bạo vì Đông Quân thần tử, xem ra là tuyệt đối trung thành."

"Ngươi nghĩ nhiều rồi, không phải ngươi không nhìn thấy thần sắc của Lạc Ý Phong, rõ ràng là không tình nguyện, là bị khống chế, hắn cũng chỉ là một công cụ hình người mà thôi."

Có thiên kiêu nghị luận.

Sau khi Lạc Nhạn nhìn thấy Lạc Ý Phong tự bạo, trầm mặc một hồi, lập tức hừ nhẹ một tiếng: "Đáng đời!"

Chương 1430 - Sơn Quỷ thần tử ngã xuống, lại có Chí Tôn Tiên Thể sắp tới tay

Sơn Quỷ thần tử và Sở Cuồng Nhân kịch chiến vẫn còn tiếp tục.

Sơn Quỷ thần tử sử dụng chuyển sinh hóa tử chi pháp trực tiếp tăng lên tới cảnh giới Kim Tiên, chiến lực mạnh mẽ, kinh khủng vô biên, uy lực của Hắc Động Thần Ma Thể hoàn toàn không cùng đẳng cấp với trước đó.

Sở Cuồng Nhân cũng dùng Hắc Động Thần Ma Thể ngăn cản, hai luồng sức mạnh hắc động, liên tục va chạm!

Nhưng Sở Cuồng Nhân, đã rơi vào thế hạ phong.

"Sở Cuồng Nhân, hôm nay ta sẽ dùng Thần Ma thể đánh bại Thần Ma Chi Vương là ngươi, để ta xem, sau này ngươi còn có mặt mũi tự cho mình là Thần Ma Chi Vương hay không! !"

Sơn Quỷ thần tử lớn tiếng nói.

Khi mệnh nguyên nhanh chóng bị tiêu hao, ánh mắt của hắn cũng càng ngày càng điên cuồng.

Giờ phút này, hắn đã sớm ném sinh tử ra sau đầu, chỉ muốn giết chết Sở Cuồng Nhân, chứng minh Thần Ma Chi Vương, cũng chả có gì hơn hắn!

"Thật sự là đáng buồn."

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên lắc đầu nói ra: "Ngươi đánh cược tất cả, nhưng đến hiện tại, vẫn không gây ra một chút thương tổn nào cho ta, thật sự là đáng buồn!"

Hắn, khiến sắc mặt của Sơn Quỷ thần tử đột nhiên trầm xuống.

Hoàn toàn chính xác, thực lực của hắn quả thật đã trở nên cường đại hơn, thậm chí tăng lên tới cảnh giới Kim Tiên!

Nhưng, Sở Cuồng Nhân vẫn không hề bị thương.

Đây rốt cuộc là vì cái gì?

Chính mình đã đánh cược tính mạng, vì sao vẫn thể không gây ra chút thương tổn nào cho Sở Cuồng Nhân? !

"Xét thấy ngươi sắp phải chết, vậy thì ta sẽ để ngươi mở mang kiến thức, như thế nào, là Thần Ma Chi Vương! !"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lạnh lẽo, một cái chớp mắt tiếp theo, một đỉnh vương quan ngưng tụ ở trên đỉnh đầu của hắn, Thần Ma chi khí phô thiên cái địa, tiết ra, rung chuyển bầu trời!

Đó là, Thần Ma Chi Quan! !

Thời khắc này, Sở Cuồng Nhân giống như một vị Thần Ma cổ lão đi ra từ trong Hỗn Độn, trên người tràn ngập uy áp, khiến thiên kiêu ở chỗ này có một loại cảm giác hít thở không thông.

Kinh khủng, rung động!

Cả thiên địa này, đều đang điên cuồng run rẩy bởi vì Sở Cuồng Nhân.

Ngay cả thân thể của Sơn Quỷ thần tử, cũng nhịn không được mà run lên.

Trong lòng của hắn, đúng là không thể khống chế mà tuôn ra một loại cảm giác thuần phục.

Thần Ma Chi Vương, vương của kẻ có Thần Ma thể!

Cho dù là Sơn Quỷ thần tử, cũng không ngoại lệ.

"Không, điều đó không có khả năng! !"

"Hiện tại ta đã ở cảnh giới Kim Tiên, tu vi của ta còn mạnh hơn so với ngươi, ta không tin không giết được ngươi! !"

Sơn Quỷ thần tử giận dữ hét: "Hắc động, đại yên diệt! !"

Thần thông của Thần Ma thể cường đại nhất, ầm ầm thi triển!

Thần Ma quan trên đỉnh đầu của Sở Cuồng Nhân, hào quang sáng chói, tiên huy chiếu rọi Cửu Thiên Thập Địa.

Thần sắc của hắn lạnh nhạt nói: "Kim Tiên, cũng không phải chưa từng giết!"

Đưa tay ra, một vòng xoáy màu đen kinh khủng bỗng dưng sinh ra, cũng là thần thông của Hắc Động Thần Ma Thể, hắc động đại yên diệt! !

Hai hắc động va chạm, khiến cho núi dời, thiên địa phong vân biến hóa, sơn hà khắp nơi cộng hưởng! !

Cây cối, núi đá, thú chạy...

Vô số sinh linh bị bóp méo, vỡ nát trong lực trường kinh khủng do hắc động va chạm tạo thành!

Trong vòng nghìn dặm, không gian gần như hóa thành hư vô!

Chỉ có kết giới do Cửu Thiên Huyền Nữ thi triển, còn đang cố gắng chống đỡ.

Thiên kiêu còn lại, cũng đang thi triển thủ đoạn, ngăn cản luồng sức mạnh này, may mắn vừa rồi bọn họ thấy tình hình không ổn, chạy ra một khoảng cách lớn, lúc này mới may mắn sống tiếp được.

Nếu tới quá gần, cho dù ngay cả trong số bọn họ có vài người là thiên kiêu, cũng sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

"Sức mạnh hắc động, không hổ là một trong các loại sức mạnh kinh khủng nhất trong vũ trụ, quá dọa người."

"Đúng vậy, hai tên quái vật này."

"Quái vật mạnh nhất vẫn là Sở Cuồng Nhân, Sơn Quỷ thần tử đã đánh cược tính mạng, nhưng vẫn không gây ra tổn thương cho Sở Cuồng Nhân, thực lực của người này, rốt cuộc là có cực hạn hay không? !"

Mọi người nhìn hắc động ở xa, lòng vẫn còn sợ hãi nghị luận.

Đùng! !

Lúc này, trong hư không phía xa, một bóng người bay ngược ra, máu tươi không ngừng trào ra, tiên khu vỡ tan, khí tức uể oải đến cùng cực.

"Là Sơn Quỷ thần tử!"

"Hắn bại!"

Có người nhịn không được mà kinh hô một tiếng.

Tuy mọi người kinh ngạc, nhưng lại không hề có cảm thấy quá không thể tưởng tượng.

Trong đầu của bọn họ chỉ còn một ý nghĩ, đó chính là, bên trong một đời trẻ tuổi này, thật còn có người là đối thủ của Sở Cuồng Nhân sao? !

"Không, không! !"

"Vì cái gì, vì cái gì ngươi lại mạnh như vậy? Vì cái gì ta đã tăng lên tới cảnh giới Kim Tiên, vẫn không phải là đối thủ của ngươi? !"

Sơn Quỷ thần tử nhìn Sở Cuồng Nhân, điên cuồng, giận dữ hét lên.

Nhưng Sở Cuồng Nhân với Thần Ma Chi Quan trên đỉnh đầu, thần sắc lạnh nhạt: "Ngay cả Kim Tiên chân chính ta cũng đã từng giết, huống chi là một kẻ dùng bí pháp cưỡng ép tăng lên tới Kim Tiên như ngươi?"

"Không có khả năng, điều đó không có khả năng!"

Sơn Quỷ thần tử không ngừng nỉ non nói.

Tâm lý của hắn hoàn toàn sụp đổ!

Nghĩ đến hắn là Sơn Quỷ thần tử, xuất thân từ Tiên Đình, tu hành đến bây giờ gần như là xuôi gió xuôi nước, chưa bao giờ có bất kỳ trở ngại nào.

Nhưng lại xuất hiện một Sở Cuồng Nhân.

Liên tiếp khiến cho hắn bị sỉ nhục, thậm chí đến lúc sắp chết, ngay cả gây ra một chút thương tổn cho đối phương cũng không làm được!

Sở Cuồng Nhân nhìn bộ dáng kia của đối phương, trong mắt không có bất kỳ vẻ thuơng hại nào, đưa tay ra, một lực trường hắc động kinh khủng trực tiếp bạo phát, hoàn toàn bao phủ đối phương!

Ầm! !

Mệnh nguyên của Sơn Quỷ thần tử đã gần như bị thiêu đốt gần hết, ngã xuống từ bên trong cảnh giới Kim Tiên.

Ở trước mặt luồng sức mạnh này, toàn không có lực phản kháng, trực tiếp bị sức mạnh hắc động nghiền thành một làn sương máu, nổ tung!

Đến tận đây, Sơn Quỷ thần tử, ngã xuống!

Một trái tim nhảy lên trên không trung, đó là Thần Ma Chi Tâm mà Sở Cuồng Nhân cố tình để lại.

Vật này, có tác dụng khác với hắn.

Ngoài ra, còn có một đại ấn đen nhánh.

Đó là Sơn Quỷ thần ấn, là chí bảo của Sơn Quỷ nhất mạch, chính là một món Hợp Đạo chi khí.

Sở Cuồng Nhân thu hồi Thần Ma tâm, liền muốn lấy đi Sơn Quỷ thần ấn.

Nhưng lúc này, sâu bên trong hư không đột nhiên có một bàn tay lớn, trực tiếp bắt lấy Sơn Quỷ thần ấn, lập tức lấy nó đi.

Toàn bộ quá trình, tốc độ ánh sáng, với tu vi của Sở Cuồng Nhân, đúng là cũng có chút không kịp phản ứng.

Hơn nữa, hắn cảm thấy cho dù mình phản ứng kịp, có lẽ cũng không ngăn cản được.

"Đại năng của Đông Hoàng Tiên Đình tự mình xuất thủ, lấy đi thần ấn này."

Trong lòng Sở Cuồng Nhân lập tức có phán đoán.

"Phán đoán dựa trên khí tức, tu vi của người xuất thủ, chính là cường giả Đại La đỉnh phong."

Giọng nói của Tiểu Ái vang lên trong đầu.

"Ừm, biết."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Một món Hợp Đạo khí, cho dù là đối với Tiên Đình có căn cơ thâm hậu mà nói, cũng là vô cùng trân quý.

Dù sao, đại năng cảnh giới Hợp Đạo ở thời đại này, cũng vô cùng hiếm có.

Hợp Đạo khí này ẩn chứa đạo tắc cảnh giới Hợp Đạo, ở một mức độ nào đó, cũng tương đương với đại năng cảnh giới Hợp Đạo, đương nhiên bọn họ sẽ không ngồi nhìn vật như vậy tuỳ tiện rơi vào trong tay Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý.

Không phải chỉ là một món Hợp Đạo khí thôi sao?

Trên người hắn cũng không phải là không có, thậm chí chí bảo Tiên Thiên bản nguyên quý giá hơn so với Hợp Đạo khí, hắn cũng có.

Đợi một thời gian, chờ thế giới tùy thân của hắn phát triển, chí bảo Tiên Thiên bản nguyên cũng có thể sinh ra một đống lớn.

Sở Cuồng Nhân không tiếp tục để ý.

Lúc này.

Trong cung điện cách đó không xa, một trận tiên huy kim sắc tươi sáng phóng lên tận trời, trong đó có đạo âm truyền xướng, từng đoá hoa sen nở ra.

Mà bên trong tiên huy, một thân ảnh yểu điệu dậm chân bước ra, tiên nguyên bành trướng, chấn nhiếp thiên địa!

Chính là Ngọc Trí!

Lúc này, da thịt của nàng như ngọc, dường như có thể thấy được đường gân huyết mạch dưới da thịt, kim mạch giống như Ngọc Tủy, vô cùng thần dị.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái: "Loại khí tức này là... Kim Ngọc Dao Trì Tiên Thể!"

Hắn cũng tu hành Dao Trì Tiên Kinh, biết đây là Tiên Thể chí cao được ghi lại bên trong tiên kinh, nhưng mà, tiên kinh hắn tu hành là phiên bản tàn khuyết, cũng không có phương pháp tu hành Tiên Thể này.

Mà Ngọc Trí không giống vậy, nàng có truyền thừa của Tây Vương Mẫu, có phương pháp tu hành của Tiên Thể này, cũng không kỳ quái.

Không chỉ có vậy, hiện tại đối phương đã tu hành thành công.

"Thú vị, xem ra lại có một loại Tiên Thể Chí Tôn tới tay."

Chương 1431 - Hai tôn Cửu Châu Đỉnh cuối cùng, lão nhân thích đánh đố người khác, Lạc gia gặp nạn

Bên trong vạn đạo tiên huy, Ngọc Trí từ từ đi ra, da thịt như ngọc, phía trên Kim Ngọc tiên khu phủ đầy đạo văn huyền diệu, làm cho người ta hoa mắt thần mê.

Nhưng sau đó, lại có một màn thần dị hiện lên.

Chỉ thấy ở dưới chân đối phương, chợt có một đóa Bạch Liên mọc ra, Bạch Liên nở ra mười hai cánh hoa, phía trên mỗi một cánh hoa đều có đạo văn dày đặc, một luồng uy năng cuồn cuộn ẩn trong đó.

Sau khi Sở Cuồng Nhân nhìn thấy Bạch Liên kia, hai mắt khẽ híp một cái: "Bạch Liên này, một trong Tiên Thiên Tứ Liên, Tịnh Thế Bạch Liên!"

Tiên Thiên Tứ Liên, mỗi một món đều là chí bảo Tiên Thiên bản nguyên.

Trong tay Sở Cuồng Nhân cũng có một đóa Diệt Thế Hắc Liên, mà trên người Ngọc Trí này, chính là Tịnh Thế Bạch Liên!

"Không nghĩ tới vậy mà Tây Vương Mẫu lại lưu lại bảo vật như vậy, thú vị."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn nhìn Bạch Liên, ánh mắt lấp lóe, đoạt hay là không đoạt đây?

Hắn và Ngọc Trí, nói đến cùng cũng không coi là rất quen, cướp đoạt chí bảo của đối phương, làm loại chuyện này, trong lòng hắn sẽ không có bất kỳ gánh nặng nào.

Nhưng mà cẩn thận nghĩ lại, hắn liền từ bỏ ý nghĩ này.

Mặc dù Tịnh Thế Bạch Liên tốt, nhưng Diệt Thế Hắc Liên của mình cũng không kém, không cần thiết vì vật này mà trở mặt với Ngọc Trí, sau này, có lẽ đối phương có thể giống bọn người Diệp Trúc, trở thành trợ lực của mình.

Mặc kệ là Hư Không Chi Noãn cũng tốt, Tiên Đình cũng được, muốn đối phó những tồn tại này, đồng minh là thứ không thể thiếu.

"Xem ra nàng đã thành công."

Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn Ngọc Trí một chút, cười nhạt một tiếng.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân và Thanh Phong đi vào cung điện, vừa vào trong đó, Sở Cuồng Nhân liền chú ý đến hai đỉnh đồng thau phía trước pho tượng.

Đỉnh kia, có loại cảm ứng nào đó với hắn.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu hấp dẫn hắn tới đây.

"Hai tôn Cửu Châu Đỉnh cuối cùng!"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, Cửu Châu Đỉnh có chín cái, trong tay hắn đã có thất cái, mà bây giờ ở trước mặt hắn, vừa vặn là hai tôn cuối cùng.

Mà dường như cảm nhận được Sở Cuồng Nhân đến, hai tôn Cửu Châu Đỉnh này khẽ run lên, tiếp đó quả thật chủ động hóa thành hai đạo lưu quang, lướt vào trong cơ thể của hắn.

Cửu Thiên Huyền Nữ hơi kinh ngạc: "Ngươi là Nhân Hoàng? !"

"Vâng!"

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

"Thú vị, không nghĩ tới vậy mà ngươi còn nắm giữ mệnh cách Nhân Hoàng."

Cửu Thiên Huyền Nữ hơi xúc động.

"Đâu chỉ vậy..." Thanh Phong bên cạnh nỉ non một tiếng, nàng nhìn Sở Cuồng Nhân, trong hai con ngươi như lưu ly có từng nét bùa chú đang lóe lên.

Nàng đang dùng Thanh Loan Chi Nhãn quan sát Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy chín đạo Long khí vàng rực vờn quanh người Sở Cuồng Nhân, Long khí trùng thiên, vô cùng tôn quý, giống như đế vương cái thế!

Đây là mệnh cách Nhân Hoàng!

Mà ở dưới Nhân Hoàng mệnh cách, nàng còn chứng kiến đồ vật có cấp độ càng cao hơn, đó là một mảnh, hoàn toàn hư vô như trước đây.

Nàng rất rõ ràng, tuy Sở Cuồng Nhân tiếp nhận mệnh cách Nhân Hoàng, nhưng mệnh cách chân chính của hắn, vẫn là mệnh cách hư vô như cũ!

Mệnh cách hư vô không vào Vận Mệnh Trường Hà, không cách nào thăm dò!

"Sở đạo hữu!"

Lúc này, một giọng nói kinh hỉ vang lên.

Chỉ thấy Ngọc Trí đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, trong mắt không kìm nén được sự mừng rỡ.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, hơi sững sờ.

Hắn và Ngọc Trí, từ lúc nào mà trở nên quen thuộc như vậy rồi?

Đối phương đối với hắn, có hơi nhiệt tình.

"Ngọc Trí cô nương, đã lâu không gặp."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

"Lần này nhờ có ngươi, ta mới thuận lợi luyện hóa Quỳnh Tương Ngọc Dịch, được Bạch Liên nhận chủ, đa tạ."

Tuy Ngọc Trí đang luyện hóa Quỳnh Tương Ngọc Dịch, không rảnh phân thân, nhưng đối với chuyện bên ngoài, vẫn có một chút cảm giác.

"Không sao."

Sau đó không lâu, Băng Tàm Như Tuyết, Thạch Anh cũng đi vào cung điện.

"Ở bên trong cung điện này, còn có một số cơ duyên, dứt khoát tặng cho nhóm các ngươi đi."

Cửu Thiên Huyền Nữ cười nhạt nói.

Lần này đích thật là may mắn có Sở Cuồng Nhân, nàng cũng không ngại đưa cho đối phương một nhân tình, xem như báo đáp.

"Các ngươi đi đi."

Sở Cuồng Nhân nói với Băng Tàm Như Tuyết, Thạch Anh.

"Dạ."

Hai nữ đi tìm cơ duyên trước, mà về phần thiên kiêu còn lại, hai mặt nhìn nhau, lập tức liền ảm đạm rời đi.

Có Sở Cuồng Nhân ở đây, cho dù có cơ duyên gì đó, cũng không có phần của bọn họ.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân và hai nữ tử Thanh Phong, Ngọc Trí ôn chuyện.

Ở trong miệng Thanh Phong biết được, sau khi Tiên giới dung hợp, Ngô Đồng sơn liền bị nhập vào bên trong phạm vi quản lý của Phượng Hoàng sào, mà Thanh Phong là Thần Hoàng dị chủng Thanh Loan, có được đãi ngộ cực cao, cộng thêm huyết mạch Thanh Loan của nàng dần dần được thức tỉnh, ở bên trong Phượng Hoàng sào, không thấp hơn chư vị Hoàng Nữ Phượng Tử, thậm chí có khi còn cao hơn.

Thanh Loan Chi Nhãn, có thể thấy rõ hư ảo, thăm dò Vận Mệnh Trường Hà, mỗi một vị Thanh Loan, ở bên trong Phượng Hoàng sào, đều là tồn tại tương đương với tiên tri.

"Hiện tại Sở Hồng như thế nào?"

Thanh Phong hỏi tới Sở Hồng.

"Hiện tại nàng rất tốt, trước đó ở bên trong Tháp Thiên Đạo lấy được không ít cơ duyên, hiện tại còn đang bế quan."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

"Như thế cũng tốt."

Sau một phen ôn chuyện, Thạch Anh còn có Băng Tàm Như Tuyết đã trở về, sắc mặt hai nữ tử có chút mừng rỡ, xem ra là có thu hoạch không nhỏ.

"Thời đại này có các ngươi, không tệ."

Lúc này, Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn mấy người Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng.

Thân hình của nàng, đang dần dần tiêu tán.

"Tiền bối..." Ngọc Trí nhìn đối phương, hít sâu một hơi: "Ngọc Trí đa tạ tiền bối."

"Đây là Thiên Mệnh của ngươi, không cần nói cảm ơn."

Cửu Thiên Huyền Nữ cười nhạt một tiếng, lập tức, nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, ánh mắt mang theo thâm ý: "Tuổi trẻ hậu sinh, trên người ngươi có sứ mệnh trọng đại, ta chờ mong sự phát triển của ngươi."

"Cung tiễn tiền bối."

Sở Cuồng Nhân hơi hành lễ.

"Có lẽ, chúng ta sẽ còn gặp lại cũng khó nói."

Cửu Thiên Huyền Nữ lưu lại một câu nói không rõ ràng lắm, bóng người lập tức tiêu tán không thấy.

"Những lão nhân này, cứ thích đánh đố người khác như vậy sao?"

Sở Cuồng Nhân lắc đầu cười một tiếng.

"Ừm, trước đó tiền bối còn nói thời kỳ Tiên Cổ có một trận kiếp, nhưng là kiếp gì, nàng lại không chịu nói, nói là sau khi đến cảnh giới nhất định, liền sẽ biết."

Ngọc Trí cũng có chút bất đắc dĩ.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, trong lòng Sở Cuồng Nhân lại hơi động.

Một trận kiếp?

Hắn nghĩ tới Hư Không Chi Noãn mà Hư Vô nói qua, lúc trước, nó đã tạo thành ảnh hưởng to lớn đối với vũ trụ này, đây là kiếp nạn Cửu Thiên Huyền Nữ nói đến sao?

Hay là, có ám chỉ gì khác?

Thôi, suy nghĩ nhiều vô ích, những việc này, một ngày nào đó hắn sẽ làm rõ ràng.

Hiện tại, chuyện hắn cần làm, chính là cố gắng tăng thực lực của mình.

"Cửu Thiên Lưu Ly cảnh đã thăm dò đến không sai biệt lắm, cũng là thời điểm nên rời đi."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Chúng nữ gật đầu, tiếp đó cũng dự định theo Sở Cuồng Nhân cùng rời đi.

Mà lúc này.

Ở bên ngoài, bên trong Lạc gia, đang gặp phải một trận đại kiếp có một không hai!

"Vương gia chủ, Lâm gia chủ, các ngươi thật sự muốn làm cái gì?"

Lạc gia chủ nhìn hai vị Kim Tiên có tu vi không thấp hơn mình ở trước mặt, ánh mắt âm trầm nói.

"Gần đây Phong gia đang chiếm đoạt Long gia, đợi một thời gian, cuối cùng, những thế gia còn lại bên trong tám thế gia hoàng kim sẽ khó đảm bảo chính mình, vì chống lại Phong gia, hai nhà Vương Lâm ta, cần nhanh chóng tăng thực lực lên, Lạc gia cũng là một trong tám thế gia hoàng kim, chiếm đoạt các ngươi, thực lực của chúng ta nhất định có thể tăng nhanh."

Một nam tử trung niên người mặc áo giáp màu vàng óng từ tốn nói, người này, chính là gia chủ của Vương gia.

"Nếu như các ngươi nguyện ý, Lạc gia, cũng có thể kết minh với các ngươi, cùng chống chọi với Phong gia!" Lạc gia chủ nói ra.

"Không cần, đồng minh quá nhiều, đến lúc đó, không dễ phân chia lợi ích."

Lâm gia chủ mặc một bộ trường bào màu xanh từ tốn nói.

Chương 1432 - Tiễn hắn lên đường sớm

một chút, nói ra dăm ba câu đã đuổi người đi

Bên trong Lạc gia, bị hai đại thế gia Vương gia, Lâm gia, xâm chiếm, làm cả Lạc gia, gặp phải nguy hiểm khó lường!

Vốn dĩ, thực lực của Lạc gia ở bên trong bát đại thế gia hoàng kim cũng là hạng chót, một thế gia hoàng kim cũng không ứng phó được, chớ nói chi là, hai đại thế gia cùng nhau xâm chiếm.

Mà đây, cũng là một trong những nguyên nhân hai nhà Vương, Lâm chọn Lạc gia để xuống tay trước.

Dù sao, muốn bóp thì cũng hải tìm quả hồng mềm.

Vút!

Lúc này, ở nơi xa, bên trong vết nứt không gian của Cửu Thiên Lưu Ly cảnh, một bóng người bay ra, chính là Lạc Nhạn.

Nàng vừa về đến, liền thấy đại quân hai nhà Vương, Lâm tiếp cận, bao vây toàn bộ Lạc gia, lúc này, sắc mặt biến đổi: "Đây là có chuyện gì? !"

"Lạc Nhạn, ngươi trở về, bọn người Lạc Ý Phong đâu?"

Sau khi Lạc gia chủ nhìn thấy Lạc Nhạn trở về, tâm tình có chút phức tạp, dù sao hiện tại Lạc gia gặp nạn, Lạc Nhạn trở về, rất có thể sẽ rơi vào nguy hiển với bọn họ.

"Việc này nói rất dài dòng, phụ thân, nơi này là chuyện gì xảy ra?"

Lạc Nhạn nhìn đại quân tu sĩ hai nhà Vương Lâm, sắc mặt thay đổi không ngừng.

Cho dù nàng không biết cụ thể là có chuyện gì, nhưng cũng có thể cảm giác được, lúc này, tình cảnh Lạc gia gặp phải, cực kỳ không lạc quan.

"Ai."

Lạc gia chủ than khẽ, nói đơn giản một lần những chuyện đã xảy ra.

Sau khi Lạc Nhạn nghe xong, sắc mặt âm trầm như nước.

Lại là như vậy!

Sơn Quỷ thần tử muốn nàng làm nô tài, nàng không theo, một đám đệ tử Lạc gia vì nàng tự bạo mà chết!

Mà bây giờ.

Vương gia, Lâm gia muốn Lạc gia bọn họ quy thuận, nếu như Lạc gia không thuận theo, thì sẽ lại là một cảnh tượng chết chóc xảy ra!

Quá yếu.

Nàng và Lạc gia, đều quá yếu!

Yếu đến mức không có tư cách quyết định vận mệnh của mình.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lạc Nhạn đã tuôn ra một luồng cảm giác cực kì không cam lòng!

"Được rồi, ôn chuyện đến đây là được, hiện tại, Lạc gia chủ, nói ra lựa chọn của ngươi, là ngoan ngoãn để cho chúng ta hạ cấm chế, quy thuận chúng ta, hay là chịu chết? !"

Vương gia chủ đứng lơ lửng trên không, áo giáp màu vàng óng trên người tràn ngập vạn đạo tiên huy, khí tức vô cùng bá đạo.

Ở phía sau hắn, gương mặt của một đám con cháu Vương gia, Lâm gia vô cùng nghiền ngẫm.

Mà mọi người ở Lạc gia, mặt mũi tràn đầy vẻ không cam lòng, phẫn hận.

"Muốn hạ cấm chế với chúng ta, khiến chúng ta thành nô tài của các ngươi, các ngươi nằm mơ đi!"

"Đúng vậy, chúng ta không có khả năng đồng ý."

"Cùng lắm thì liều mạng với các ngươi."

Chúng đệ tử Lạc gia vô cùng phẫn nộ, liên tiếp rống giận.

"Xem ra, nhất định phải dùng biện pháp cứng rắn."

Vương gia chủ hừ lạnh một tiếng.

Hắn giơ tay lên, tiên nguyên bá đạo gào thét tuôn ra, tràn ngập thiên địa.

Mà ở phía sau hắn, vô số con cháu của Vương gia cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, liền chờ gia chủ của mình ra lệnh một tiếng, xông pha chiến đấu.

"Đệ tử Lâm gia, nghe mệnh lệnh của ta!"

Lâm gia chủ cũng chuẩn bị ra lệnh.

Mặt mũi của Lạc gia chủ và một đám đệ tử Lạc gia tràn đầy ngưng trọng.

Mà trong lúc giương cung bạt kiếm, đại chiến sắp nổi lên, bên trong Cửu Thiên Lưu Ly cảnh, có một bóng người bỗng nhiên đi ra.

Một luồng khí tức vô cùng mênh mông, bao phủ bốn phương tám hướng.

Tất cả mọi người cảm nhận được luồng khí tức mạnh mẽ này, không tự chủ được mà nhìn về phía Cửu Thiên Lưu Ly cảnh.

Chỉ thấy một bóng người mặc bạch y siêu phàm từ từ đi ra, ở phía sau hắn, có mấy nữ tu thiên kiều bá mị đi theo.

"Ha, nơi này còn thật náo nhiệt."

Sở Cuồng Nhân nhìn đại quân của ba đại thế gia chuẩn bị đại chiến ở trước mắt, không khỏi khẽ cười một tiếng.

Hắn thu hết của tình trạng Lạc gia vào mắt, chỉ chốc lát, đã hiểu rõ đại khái.

"Sở Cuồng Nhân!"

Sau khi Vương gia chủ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, sắc mặt hơi đổi một chút.

Lâm gia chủ bên cạnh hắn, mặt mũi cũng tràn đầy ngưng trọng.

"Không nghĩ tới Sở công tử cũng ở bên trong Cửu Thiên Lưu Ly cảnh này, khiến người ta bất ngờ, không biết công tử có thu hoạch gì."

Lâm gia chủ lập tức thu liễm vẻ ngưng trọng, giả vờ thoái mái cười một tiếng, nhiệt tình nói với Sở Cuồng Nhân.

Hắn gọi Sở Cuồng Nhân là công tử, có mấy phần tôn kính.

Tình cảnh này, khiến cho không ít đệ tử của Lâm gia ngoác mồm kinh ngạc.

"Cũng có chút thu hoạch."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Chỉ riêng việc thu thập đủ Cửu Châu Đỉnh, thì hắn đã đánh giá chuyến đi này không tệ.

"Có đúng không, vậy chúc mừng công tử, hai nhà chúng ta còn có chuyện quan trọng muốn làm, vậy thì cung tiễn công tử ở đây vậy."

"Ai nói ta muốn rời khỏi?"

Lúc này, Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Mà hắn, khiến trong lòng Vương gia chủ, Lâm gia chủ lộp bộp một chút.

"Lời này của công tử là có ý gì?"

"Mấy vị bằng hữu này của ta thu hoạch được vài thứ ở bên trong bí cảnh, cần tìm một chỗ luyện hóa cơ duyên, Lạc gia này không tệ, non xanh nước biếc, ta dự định tạm thời ở đây ở vài ngày."

Nghe nói như thế, hai vị gia chủ của Vương, Lâm hai mặt nhìn nhau.

"Ngươi muốn nói, ngươi muốn bảo vệ Lạc gia, chỉ bằng một Chân Tiên như ngươi sao?"

Lúc này, bên trong đại quân của Vương gia, một thiên kiêu trẻ tuổi lạnh giọng nói ra.

Hắn vừa mở miệng, sắc mặt của Vương gia chủ biến hóa.

"Ha."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua vị thiên kiêu trẻ tuổi kia, trong mắt có một luồng tử quang chợt lóe lên.

Trong chốc lát, thân thể của thiên kiêu trẻ tuổi kia chấn động, tiếp đó thân thể ngã xuống trên mặt đất, đúng là trực tiếp không còn khí tức sinh mệnh.

"Công kích linh hồn! !"

Vương gia chủ kinh hô một tiếng, nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt càng phát ra vẻ kiêng kị: "Sở công tử, ngươi ra tay không khỏi quá độc ác đi."

"Tính tình như thế, bộ não như thế, sớm muộn gì cũng phải chết, ta chỉ tiễn hắn lên đường sớm một chút mà thôi."

Giọng điệu của Sở Cuồng Nhân bình tĩnh, lập tức nhìn hai vị gia chủ, lạnh nhạt nói: "Hya là nói, hai vị gia chủ, cũng muốn thử thủ đoạn của một Chân Tiên cỏn con này một lần?"

"Ngươi..."

Tính tình của Vương gia chủ nóng nảy, còn muốn nói gì, nhưng lại bị Lâm gia chủ ngăn lại.

"Không nên vọng động, Long gia xuống tràng, đừng quên!"

Nghe đến đây, Vương gia chủ giống như bị ập một chậu nước lạnh, lửa giận trực tiếp bị dập tắt, cả người không tự chủ được rùng mình một cái.

Long gia xuống tràng...

Làm sao hắn lại không biết? !

Long gia được vinh dự là kẻ đứng đầu tám thế gia, cũng bị người trước mắt này hủy diệt! !

Đến bây giờ, hắn cũng có chút không dám tin tưởng.

"Sở công tử, ngươi và bằng hữu của ngươi muốn nghỉ ngơi, không thành vấn đề, Lâm gia ta cũng vô cùng hoan nghênh, nơi đó của ta, cảnh sắc tốt hơn gấp mười lần so với Lạc gia, hay là tới Lâm gia ta, có được không?"

Lâm gia chủ cười nhạt nói với Sở Cuồng Nhân.

"Ta nói, ta muốn nghỉ ngơi ở Lạc gia, ngươi không có nghe rõ sao?"

"Chuyện này..."

Sắc mặt Lâm gia chủ biến đổi một chút: "Được, nếu tâm ý Sở công tử đã quyết, vậy chúng ta cũng không tiện quấy rầy, cáo từ."

Thái độ của Sở Cuồng Nhân đã rõ ràng, hắn muốn bảo vệ Lạc gia.

Hắn vô cùng bất đắc dĩ.

Có đối phương ở đây, coi như hai nhà Lâm, Vương liên thủ, cũng không làm gì được Lạc gia.

Long gia xuống tràng, còn rõ mồn một trước mắt.

Hai nhà bọn họ không mạnh hơn Long gia, nào dám cùng Sở Cuồng Nhân đối nghịch?

"Rời đi đi."

Lâm gia chủ nói ra.

"Đáng chết!"

Vương gia chủ không hề cam lòng, nhưng cũng không thể làm gì được, chỉ có thể giống như Lâm gia chủ, xám xịt mang theo đại quân rời đi.

Mà mọi người ở Lạc gia cũng đã sớm choáng váng.

Vốn cho rằng Lạc gia sẽ đại nạn lâm đầu, nhưng không nghĩ tới, tình thế lại chuyển biến đột ngột, Sở Cuồng Nhân đến, chỉ dăm ba câu đã đuổi được hai nhà Lâm, Vương.

"Sở Cuồng Nhân này, lại có năng lực như thế sao! !"

"Bên trong hai nhà Vương, Lâm kia có không ít Kim Tiên, nhưng lại bị một Chân Tiên như đối phương trấn áp không dám nhúc nhích, đây là sự là chuyện không thể tưởng tượng nổi."

"Ông trời ạ..."

Không có tranh đấu kịch liệt, nhưng cảnh tượng vừa mới phát sinh, lại khiến mọi người ở Lạc gia vô cùng rung động.

Chương 1433 - Băng Tàm Như Tuyết về Tuyết Long sơn, phân tích Kim Ngọc Dao Trì Tiên Thể

"Đa tạ ân cứu trợ của Sở công tử."

Lạc gia chủ đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ cảm kích.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Lạc Nhạn, lập tức khẽ gật đầu với Lạc gia chủ, lạnh nhạt nói: "Lời ta mới vừa nói, chắc là Lạc gia chủ đều nghe thấy."

"Vâng, ta sẽ cho người chuẩn bị chỗ ở cho mấy vị."

Lạc gia chủ không dám thất lễ, vội vàng để người tiến đến chuẩn bị tốt gian phòng cho mấy người Sở Cuồng Nhân.

"Lạc Nhạn, có phải ngươi và Sở công tử có quan hệ gì đó hay không?"

Đợi mọi chuyện đã được an bài thỏa đáng, Lạc gia chủ nhìn Lạc Nhạn tò mò hỏi.

Vừa rồi hắn chú ý, thấy Sở Cuồng Nhân nhìn Lạc Nhạn một chút, ánh nhìn kia, ý vị thâm trường.

"Lúc ở Cửu Thiên Lưu Ly cảnh, quả thật Sở công tử đã cứu ta một lần."

Lạc Nhạn thành thật trả lời.

"Thật sao? Chẳng lẽ, Sở công tử thích ngươi?"

Lạc gia chủ như có điều suy nghĩ, hai mắt tỏa sáng.

Phải biết rằng, Sở Cuồng Nhân không chỉ có thiên phú, là yêu nghiệt cái thế, mà bối cảnh cũng cực kỳ không đơn giản, Phong Đô Quỷ Đế, Thần Ma Chi Vương, thủ tịch của thư viện, những tên tuổi này tùy tiện xuất ra một cái đã đủ khiến cho người ta kinh hãi, chớ nói chi là Sở Cuồng Nhân tập hợp những xưng hào này vào một thân.

Cho dù là Long gia đứng đầu tám thế gia hoàng kim, người ta cũng nói diệt là diệt, nếu Lạc gia bọn họ có thể có quan hệ với đối phương, tuyệt đối là chuyện có lợi thật lớn.

"Ta nghĩ, hẳn là không phải đi."

Lạc Nhạn hơi đỏ mặt, nhưng lập tức ánh mắt phai nhạt xuống.

Nàng tự hiệu chính mình, nhân vật như Sở Cuồng Nhân, muốn dạng nữ nhân gì mà không có, không nói những người khác, chỉ vẻn vẹn những người hiện tại đi theo bên cạnh đối phương, mỗi cái người đều không hề kém nàng.

Chớ nói chi là, còn có yêu nghiệt tuyệt đỉnh, thánh nữ của Dao Trì là Ngọc Trí.

"Đối phương muốn, chỉ sợ không phải đồ vật nông cạn như thế."

Lạc Nhạn âm thầm nghĩ tới, trong lòng, đã là quyết định.

Mà Lạc gia chủ, cũng đang trầm ngâm, dường như đang làm ra quyết định gì đó.

Một bên khác.

Sở Cuồng Nhân đang ở trong phòng tu hành do Lạc gia chuẩn bị, hắn dự định luyện hóa thật tốt hai tôn Cửu Châu Đỉnh lấy được bên trong Huyền Nữ tông một phen.

Hắn đã vô cùng thông thạo với chuyện này.

"Cửu Châu Đỉnh chính là chí bảo khí vận của Nhân tộc, bây giờ đã tề tụ, sức mạnh nó phát huy ra, không hề kém hơn một món chí bảo bản nguyên, thu hoạch lần này, coi như không tệ."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Uy lực của Cửu Châu Đỉnh rất cường đại, lực công kích của nó, còn vượt qua cả Đại Hoang Kích.

Ngoại trừ Thời Không Bảo Giám rút thưởng được, thì nó chỉ đứng sau Diệt Thế Hắc Liên.

Có lẽ sức mạnh của Phục Hi Cầm hoàn chỉnh, và chín Luân Hồi Đế Ấn mới có thể cùng so sánh.

Nhưng bây giờ, ngoại trừ Diệt Thế Hắc Liên, thì ngay cả vũ khí mạnh mẽ nhất của Sở Cuồng Nhân là Côn Ngô, cũng phải kém hơn một chút.

Đương nhiên, Côn Ngô còn có không gian trưởng thành rất lớn.

"Còn có viên Thần Ma tâm này..."

Sở Cuồng Nhân xuất ra một trái tim vẫn đang còn đập, một luồng sức mạnh Thần Ma cường đại từ trong đó lan tràn ra.

Đây là Thần Ma tâm của Sơn Quỷ thần tử, nếu là tu sĩ tầm thường luyện hóa, sẽ có tỷ lệ nhất định nắm giữ được sức mạnh Thần Ma, nhưng đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, cũng không có tác dụng quá lớn, hắn lấy viên Thần Ma tâm này, chỉ bởi vì bên trong Thần Ma tâm này cất giấu một luồng Tiên Thiên Hỗn Độn chi khí, mà thứ này rất quan trọng để Hậu Thiên Thần Ma Thể tấn cấp thành Tiên Thiên Thần Ma Thể.

"Nếu giao Thần Ma tâm này cho Tuyệt Vô Thần, có lẽ hắn có thể thông qua vật này nắm giữ Thần Ma thể chân chính!"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hiện tại Tuyệt Vô Thần là tùy tùng của hắn, nếu đối phương có thể trở nên cường đại hơn, cũng sẽ là chuyện tốt đối với hắn.

Nghĩ đế đây, hắn liền truyền tin để Tuyệt Vô Thần đến Lạc gia một chuyến.

Lúc này.

Bên ngoài gian phòng, có người gõ cửa.

"Mời vào."

Thánh nữ Dao Trì Ngọc Trí đi đến, ba búi tóc đen của nàng xoã tung trên vai, ngọc cốt băng cơ, duyên dáng yêu kiều, cảnh đẹp ý vui.

Mà lúc này, trong tay nàng đang cầm một bình ngọc.

Trong bình đựng một số chất lỏng màu vàng óng, một luồng đạo vận huyền diệu từ trong bình ngọc kia khuếch tán ra.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái.

Trong bình ngọc kia đựng vật gì, hắn đã có suy đoán.

"Sở đạo hữu, lần này đến đây, là muốn phải cảm tạ ân tương trợ của ngươi ở bên trong bí cảnh, vật này, tặng ngươi."

Ngọc Trí đưa bình ngọc cầm trong tay cho Sở Cuồng Nhân.

Trong này, chứa tinh huyết của nàng!

Tinh huyết của Kim Ngọc Dao Trì Tiên Thể!

"Ngọc Trí cô nương, phần lễ này của ngươi, có chút nặng, ngươi cũng đã biết điều này có nghĩa là gì chứ?" Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Tất nhiên." Ngọc Trí cười nhạt một tiếng: "Đạo của Sở đạo hữu là dung luyện mọi loại thể chất chi đạo, ta nghe người ta nói, ngươi từng nhờ vào một giọt tinh huyết của Diệp Trúc để tìm hiểu ra Thanh Diệp Kiếm Đồng hoàn chỉnh, lúc này ta tặng tinh huyết cho ngươi, rất có thể sẽ giúp ngươi lại nắm giữ một loại Tiên Thể Chí Tôn nữa, Kim Ngọc Dao Trì Tiên Thể!"

"Nếu biết, vì sao ngươi còn đưa cho ta?"

Phải biết, tinh huyết là thứ không thể tuỳ tiện đưa tặng.

Vật này liên quan đến tiềm lực sinh mệnh của tu sĩ, vô cùng quý giá, số lượng tinh huyết của một người, là cố định, thiếu một giọt là thiếu một giọt, rất khó phục hồi như cũ.

Không chỉ có như thế, trong giới tu hành có không ít sát phạt quỷ quyệt chi pháp sử dụng tinh huyết, tỷ như nguyền rủa.

Ngọc Trí tùy tiện tặng tinh huyết cho Sở Cuồng Nhân, nếu lúc này Sở Cuồng Nhân có rắp tâm khác, hậu quả sẽ khó mà lường được.

"Ha, ta đã nói, vì báo đáp ân cứu trợ của Sở đạo hữu."

Ngọc Trí cười nhạt một tiếng, cũng không để bụng đối với chuyện tặng tinh huyết.

"Đa tạ."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, cũng không già mồm, tiếp nhận tinh huyết.

Kỳ thật, cho dù hiện tại Ngọc Trí không cho, hắn cũng sẽ tìm cách để lấy được, dù sao, đây cũng là một loại Tiên Thể Chí Tôn.

Cho đến lúc đó, có lẽ Sở Cuồng Nhân muốn lấy, có khả năng không chỉ là máu tươi.

Nếu Ngọc Trí chủ động đem tặng, đây là kết quả không thể tốt hơn, không chỉ vậy, còn có thể thu được tình hữu nghị với Sở

Cuồng Nhân.

Hiện tại, hắn mới thật sự xem Ngọc Trí như bằng hữu.

Sau khi lấy được tinh huyết của Ngọc Trí, Sở Cuồng Nhân liền bắt đầu bế quan phân tích Kim Ngọc Dao Trì Tiên Thể.

Mà trước giờ bế quan, Băng Tàm Như Tuyết tới tìm hắn, nói là muốn về Tuyết Long sơn một chuyến.

"Há, Tuyết Long sơn? Những trưởng bối kia của ngươi, đã biết chuyện ngươi đi theo ta sao?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Đúng vậy, lần này bọn họ triệu ta trở về, có khả năng là bởi vì chuyện này."

"Nếu bọn họ không đồng ý để ngươi đi theo ta, ngươi làm như thế nào?"

"Tính mạng của Như Tuyết, đã thuộc về chủ nhân, cho dù như thế nào, chuyện này cũng không thể thay đổi."

"Rất tốt."

Sở Cuồng Nhân hết sức hài lòng đối với câu trả lời của Băng Tàm Như Tuyết: "Sau khi trở về, nếu bọn họ dám làm khó dễ ngươi, cứ việc tìm ta, ta sẽ tự mình đi nói với bọn họ."

Cái gì? !

Vậy thì Tuyết Long sơn, chẳng phải sẽ long trời lỡ đất sao?

Trong lòng Băng Tàm Như Tuyết âm thầm mắng đậu đen rau muống.

"Sau khi ta làm xong việc, sẽ nhanh chóng trở lại."

Băng Tàm Như Tuyết nói ra, lập tức liền rời đi.

Sau khi nàng đi, Sở Cuồng Nhân bắt đầu phân tích tinh huyết Ngọc Trí tặng cho, đối với loại chuyện phân tích thể chất này, hắn đã sớm thông thạo, cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Mấy ngày sau.

Một trận tiên huy tươi sáng ở bên trong Lạc gia phóng lên tận trời, từng trận đạo âm, từng đóa kim liên nở rộ.

Mà cảm nhận được luồng khí tức này, ánh mắt Ngọc Trí lóe lên, trong mắt lộ ra một tua kinh thán.

"Thì ra là thật, Sở đạo hữu thật sự có thể thông qua máu tươi của ta phân tích ra Kim Ngọc Dao Trì Tiên Thể."

"Loại năng lực này, thật là nghịch thiên mà!"

Ngọc Trí lắc đầu, vô cùng kinh thán.

Loại năng lực này của Sở Cuồng Nhân, gần như phá vỡ nhận biết đối với thể chất của thế nhân.

Chương 1434 - Kim Ngọc tiên huy, Long Tượng Quả, nhục thân đột phá Kim Tiên

bên trong Lạc gia, tiên huy tươi sáng, phổ chiếu thập phương thiên địa!

Toàn bộ tu sĩ của Lạc gia đều nhìn thấy rõ ràng, trên mặt không khỏi toát ra tia kinh thán.

"Là Sở công tử!"

"Khí tức thật là mạnh, ta thân là Chân Tiên, nhưng lại cảm thấy mìn hết sức nhỏ bé ở trước mặt luồng sức mạnh này."

Trong tiếng than thở kinh ngạc của mọi người, tiên huy dần dần thu liễm.

Mà nỗi Sở Cuồng Nhân bế quan.

Giờ phút này, hắn đang cảm nhận Tiên Thể Chí Tôn mà mình mới lấy được, Kim Ngọc Dao Trì Tiên Thể, không khỏi toát ra vẻ hài lòng.

Tiên Thể này, không hề giống các loại Tiên Thể còn lại, không có thần thông đi kèm.

Nhưng Tiên Thể này, lại có một tác dụng cực kỳ kinh khủng, đó chính là, tăng nhanh tốc độ tu hành!

Cho nên, phàm là tu sĩ nắm giữ Kim Ngọc Dao Trì Tiên Thể, tốc độ tu hành của bọn họ rất nhanh, vượt xa các yêu nghiệt khác!

Làm một phép so sánh, một yêu nghiệt muốn đạt tới cảnh giới Kim Tiên cần một ngàn năm.

Vậy thì, một yêu nghiệt nắm giữ Kim Ngọc Dao Trì Tiên Thể, chỉ cần 800 năm, so với yêu nghiệt còn lại, tốc độ tu hành của người này nhanh hơn hai phần.

Không chỉ có như thế, tiên nguyên tu hành ra vô cùng tinh khiết, cường đại hơn so với tiên nguyên tầm thường, được gọi là tiên nguyên Kim Ngọc.

Sở Cuồng Nhân giơ bàn tay lên, chỉ thấy ở lòng bàn tay hắn, có một đạo tiên nguyên đang lưu chuyển, tiên nguyên này, ẩn chứa tiên huy kim sắc, đó là một loại quang mang tương tự với kim tính.

Nhưng đây cũng không phải là kim tính, mà chính là tiên huy Kim Ngọc!

"Sau khi phân tích xong Kim Ngọc Dao Trì Tiên Thể này, hiện tại, ta đã bước nửa bước vào cảnh giới Kim Tiên, tin rằng không bao lâu nữa, là ta có thể bước vào cảnh giới Kim Tiên!"

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng.

"Hoàn thành việc luyện hóa Cửu Châu Đỉnh, Kim Ngọc Dao Trì Tiên Thể cũng đã phân tích xong, rất tốt."

Tâm tình của Sở Cuồng Nhân rất tốt, lấy huyễn tượng l bàn ra để rút thưởng.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần, Long Tượng Quả!"

Long Tượng Quả, đây là một loại tiên dược đỉnh phong, nghe nói vật này có hiệu quả tăng cường thân thể, sau khi sử dụng, có thể đạt được sức mạnh Long Tượng!

"Thân thể của ta vốn đã tiếp cận Kim Tiên, nếu cộng thêm Long Tượng Quả này, thì trong hôm nay, thân thể có thể đột phá Kim Tiên!"

Sở Cuồng Nhân đã rút ra viên Long Tượng Quả này.

Đó là một quả trái cây màu vàng óng, trong đó có đạo văn kim sắc dày đặc, dường như trong đó, có tiếng rồng gầm voi hét truyền ra, vô cùng huyền diệu.

Sở Cuồng Nhân ăn nó.

Giòn, vị cũng không tệ lắm, chua chua ngọt ngọt.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Từ trong bụng có một dòng nước ấm dâng lên, lấy tốc độ cực nhanh bao phủ toàn thân, chảy ra toàn thân, tiến hành luyện hoá thân thể của hắn!

Đùng, đùng...

Bên trong thân thể, mỗi một khúc xương đều đang đụng vào nhau, phát ra từng tiếng xương bị nổ ra, giống như sấm sét ầm ầm!

"Sức mạnh thật là cường đại!"

Sở Cuồng Nhân cảm thấy sức mạnh thân thể của bản thân đang nhanh chóng tăng lên, trong mắt không khỏi toát ra một tia dị sắc.

Máu của hắn, kinh mạch, cốt cách thậm chí mỗi một hạt tế bào đều đang bị luồng sức mạnh Long Tượng này cải tạo, tiến hoá lên một cấp độ cao hơn.

Ngoại trừ tiếng xương nổ, thỉnh thoảng còn truyền ra tiếng rồng gầm voi thét.

Bên trong Lạc gia.

Không ít đệ tử Lạc gia nghe được tiếng Long Tượng vang vọng đất trời, không khỏi run lẩy bẩy, cảm giác cơ thể như sắp vỡ nát.

"Đây là, chuyện này là sao nữa? !"

"Chẳng lẽ, Sở công tử còn nuôi Chân Long Thần Tượng làm sủng vật sao? ?"

"Thật là không thể tưởng tượng nổi."

"Không đúng, bên trong tiếng Long Tượng này, ẩn chứa sức mạnh khí huyết, chẳng lẽ Sở công tử đang luyện thể sao?"

"Ta dựa vào, luyện thể mà có động tĩnh lớn như vậy, vậy thì thân thể phải mạnh mẽ đến cỡ nào!"

Vốn biết được Sở Cuồng Nhân tu hành ra Kim Ngọc Dao Trì Tiên Thể, Ngọc Trí đang định đến chúc mừng, sau khi nghe tiếng Long Tượng, trầm ngâm một hồi, tiếp đó ống tay áo vung lên, một luồng tiên huy ẩn chứa tiên nguyên Kim Ngọc tuôn ra, bao phủ chỗ Sở Cuồng Nhân bế quan, ngăn cách tiếng Long Tượng truyền ra ngoài.

"Lạc gia chủ, Sở đạo hữu đang bế quan, xin ngươi ra lệnh cho người khác đừng tới gần."

"Tại hạ minh bạch."

Lạc gia chủ gật đầu, tiếp đó liền liệt chỗ Sở Cuồng Nhân bế quan vào cấm địa, cấm người không có phận sự tới gần.

Lại bảy ngày trôi qua.

Sức mạnh Long Tượng Quả trong cơ thể Sở Cuồng Nhân đã được tiêu hóa gần hết.

Lúc này, bên ngoài cơ thể hắn đã được bao trùm một tầng đạo văn ẩn chứa một lượng lớn kim tính, nhục thân kim tính, giống như có một tầng kim sơn bao phủ trên người hắn.

Nhưng cho dù là hiện tại, thân thể của Sở Cuồng Nhân vẫn còn chưa hoàn toà bước vào cảnh giới Kim Tiên!

"Còn kém một bước cuối cùng!"

"Sức mạnh Long Tượng Quả hiện có đã không đủ để cho ta tiếp tục tăng lên."

"Hóa Tiên Độc Nguyên!"

Trong mắt Sở Cuồng Nhân bắn ra một đạo tinh quang, sau đó, vạn độc ma thân bị hắn thúc giục đến cực hạn, gần như là điên cuồng luyện hóa Hóa Tiên Độc Nguyên trong cơ thể!

Vật này là hắn đoạt được từ thiên kiêu của Yêu tộc là Ngô Thiên, được luyện hoá từ độc tâm của Yêu Vương, ẩn chứa độc tính cực kỳ kinh khủng, kết hợp với vạn độc ma thân của hắn thì càng tăng thêm sức mạnh.

Sau một khoảng thời gian luyện hoá, Hóa Tiên Độc Nguyên này đã tiêu hao hơn phân nửa.

Bây giờ, Sở Cuồng Nhân dựa vào Long Tượng Quả mà tăng cường thân thể, dùng toàn lực để thúc giục vạn độc ma thân, thừa thế xông lên, hoàn toàn luyện phần Hóa Tiên Độc Nguyên cuối cùng! !

Đùng! !

Tiếng Long Tượng oanh động thiên địa, rung động bầu trời!

Kết giới tiên nguyên được Ngọc Trí bố trí bị luồng sức mạnh này trùng kích vào, gần như muốn nổ tung.

"Luồng sức mạnh Long Tượng này, thật mạnh, rốt cuộc thân thể của Sở đạo hữu đã đạt đến loại tầng thứ nào? !"

"Chẳng lẽ đã bước vào cảnh giới Kim Tiên!"

Ngọc Trí sợ hãi nói ra.

Bên trong nơi bế quan.

Kim tính bên ngoài thân thể của Sở Cuồng Nhân triệt để đã hoàn toàn hình thành, bao trùm toàn thân, không bỏ sót một chỗ nào, hoàn hảo, trong suốt.

Không chỉ có như thế, kim tính trong thân thể của hắn còn đang không ngừng tăng lên!

Cho đến khi luyện hoá xong phần Hóa Tiên Độc Nguyên cuối cùng, thân thể của hắn đã hoàn toàn được củng cố ở cảnh giới Kim Tiên, thậm chí còn được thăng cấp không ít.

Kim Tiên cửu phẩm.

Nhục thân kim tính cũng chia là cửu phẩm, vậy hiện tại nhục thân kim tính của hắn cần phải tương đương với cấp bậc từ nhị phẩm đến tam phẩm.

So như lúc mới bước nào nhất phẩm phải mạnh mẽ hơn nhiều.

Hơn nữa, Kim Tiên muốn có được thành tựu về thân thể còn khó hơn đạt được thành tựu về tu vi, cho nên chiên lực của thân thể của hắn, so với Kim Tiên nhị tam phẩm tầm thường còn mạnh mẽ hơn nhiều.

"Lần bế quan này, có thu hoạch rất lớn!"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói, từ từ thu liễm nhục thân kim tính, khôi phục bộ dáng bình thường.

Hắn vươn tay, nhìn năm ngón tay tinh tế như ngọc, đột nhiên nắm lại, không gian nhanh chongs truyền ra một tiếng xẹt, đúng là bị hắn bóp nát!

Khí huyết mênh mông ở trong cơ thể hắn như đại giang đại hà chảy xiết, sức mạnh Long Tượng ẩn chứa trong đó, cực kỳ cương mãnh, vô cùng bá đạo!

Giờ khắc này, sức mạnh thân thể trở thành một trong những thủ đoạn tấn công mạnh nhất của Sở Cuồng Nhân!

"Cũng nên xuất quan."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, lập tức bước ra gian phòng, Ngọc Trí tiến lên nghênh đón trước.

Nàng nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt ngạc nhiên: "Thủ đoạn của Sở đạo hữu, thật là khiến Ngọc Trí mở rộng tầm mắt."

"Ha, để Ngọc Trí cô nương chê cười rồi, còn phải đa tạ máu tươi của ngươi."

Ngoại trừ nhục thân, tu vi của hắn cũng đã bước nửa bước vào cảnh giới Kim Tiên, đây là may mắn có được từ tinh huyết của Ngọc Trí.

"Sở đạo hữu khách khí."

Lúc hai người nói chuyện phiếm, Lạc gia chủ và Lạc Nhạn đi tới: "Chúc mừng tu vi của Sở công tử tiến thêm một bước."

"Lạc gia chủ khách khí."

"Sở công tử, có thể tiến đến nói chuyện hay không."

Lạc gia chủ nói ra.

"Ngọc Trí không là người ngoài, có lời gì, cứ nói ở đây đi." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn, khiến trong lòng Ngọc Trí ấm áp, nhưng nàng cười cười: "Ta còn có chuyện, liền không quấy rầy các vị, cáo từ."

Chương 1435 - Lạc gia thần phục, thiếu ngự Tử Vi tự tin

"Được rồi, Ngọc Trí đã rời đi, hiện tại có chuyện gì, có thể nói rồi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Sở công tử cứu Lạc gia ta trong lúc nguy nan, Lạc gia ta, nguyện ý quy thuận công tử, nguyện ý để công tử sai bảo!"

Lạc gia chủ quỳ một chân trên đất, mặt mũi tràn đầy vẻ cung kính nói ra.

Hắn vô cùng rõ ràng, hiện tại Lạc gia có thể bình an vô sự, tất cả đều bởi vì Sở Cuồng Nhân còn ở nơi này, một khi hắn rời đi, Vương gia, Lâm gia ngóc đầu trở lại, đến lúc đó, Lạc gia vẫn khó thoát kiếp nạn, muốn một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, thì nhất định phải tìm một người che chở cho Lạc gia.

Mà lúc này, người thích hợp nhất chính là Sở Cuồng Nhân.

Căn cứ tin tức ngầm hắn có, nghe nói Phong gia gần đây đang chiếm đoạt Long gia, cũng đã quy thuận Sở Cuồng Nhân, bây giờ mới trở nên lớn mạnh như vậy.

"Các ngươi cũng rất thức thời."

Thần sắc của Sở Cuồng Nhân bình tĩnh gật đầu, hắn nhìn về phía Lạc Nhạn: "Vậy thì, Lạc cô nương, ý nghĩ của ngươi thì sao?"

Lạc gia quy thuận hay không, hắn cũng không thèm để ý.

Hắn trợ giúp Lạc gia, chỉ vì nhìn trúng tiềm lực trưởng thành của Lạc Nhạn mà thôi.

"Lạc Nhạn, nguyện ý quy thuận!"

Lạc Nhạn nửa quỳ ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, thần sắc cung kính nói.

Sở Cuồng Nhân liên tiếp cứu nàng, cứu Lạc gia khi gặp nguy nan, so với Sơn Quỷ thần tử, Sở Cuồng Nhân tốt hơn rất rất nhiều.

Lại thêm, bây giờ Lạc gia cũng đã quy thuận, nàng không có đạo lý giữ lấy cái gọi là tự tôn.

Tự tôn, là dựa vào thực lực của mình để giành được.

Bây giờ, nàng không có thực lực như vậy, nàng muốn đi theo Sở Cuồng Nhân, đạt được thực lực như vậy!

"Rất tốt."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu: "Vương gia và Lâm gia, các ngươi không cần lo lắng, ta sẽ thông báo cho người của Phong gia đến đây ứng phó."

Quả nhiên.

Lạc gia chủ nói thầm một tiếng, quả nhiên Phong gia đã thần phục Sở Cuồng Nhân.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Lạc Nhạn, thản nhiên nói: "Tôn ta làm chủ, chuyện này không mất mặt, bởi vì người ngươi đi theo chính là Chủ Nhân Tiên Giới tương lai, Chí Tôn Vô Thượng!"

"Vâng!"

Thân thể mềm mại của Lạc Nhạn chấn động, trong lòng đã sớm thần phục hơn phân nửa.

Sau đó không lâu.

Tuyệt Vô Thần nhận được tin tức của Sở Cuồng Nhân đã chạy đến Lạc gia.

"Vương."

Sau khi Tuyệt Vô Thần nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, chắp tay hành lễ.

Lạc Nhạn nhìn Tuyệt Vô Thần, cảm nhận được một luồng uy hiếp không thấp hơn Sơn Quỷ thần tử từ trên người của đối phương.

Trong lòng của nàng âm thầm kinh ngạc, không nghĩ tới dạng yêu nghiệt tuyệt đỉnh này cũng đi theo Sở Cuồng Nhân, nghĩ đến đây, nàng càng kính trọng hơn đối với Sở Cuồng Nhân.

Đi theo nhân vật như vậy, không hề mất mặt.

Ngược lại, đây là một loại vinh hạnh!

"Vô Thần, lần này gọi ngươi đến đây, chủ yếu là có vật này muốn giao cho ngươi."

Sở Cuồng Nhân lấy Thần Ma tâm ra.

"Đây là..."

Đồng tử của Tuyệt Vô Thần hơi hơi co rụt lại, trong lòng của hắn có loại rung động, hắn có một loại cảm giác, Thần Ma tâm này, là một đại cơ duyên của hắn!

Nếu như có thể luyện hóa vật này, vậy thì hắn tuyệt đối có thể có được sự thay đổi to lớn!

"Vương, ngươi giết chết Sơn Quỷ thần tử rồi?"

"Chuyện này đáng để kinh ngạc sao?"

"Không, Sơn Quỷ thần tử ở trước mặt vương, chũng chỉ là một đám ô hợp, nhưng mà viên Thần Ma tâm này, cũng không tệ."

Tuyệt Vô Thần thu hồi Thần Ma tâm, đã không kịp chờ đợi mà muốn luyện hóa nó.

"Nơi này là Lạc gia, hiện tại xem như thế lực phụ thuộc của ta, ngươi có thể ở chỗ này để luyện hoá nó."

"Dạ, vương."

"Đúng rồi, gần đây Thần Ma nhất mạch như thế nào? Phía trên Tử Vi Tinh, có hành động lớn gì không?"

Sở Cuồng Nhân thuận miệng hỏi một câu.

"Thần Ma nhất mạch còn tốt, mọi người phát triển ở các nơi, đều có cơ duyên, còn về Tử Vi Tinh, từ sau khi tháp Thiên Đạo hiện thế, liền không có cơ duyên nào hiện thế khiến thế gian chú ý, nhưng mà nghe nói trong khoảng thời gian trước, bên trong Tử Vi các có tinh quang màu tím ngút trời, nghe nói, có quan hệ vơi thiếu ngự Tử Vi."

Tuyệt Vô Thần nói ra.

"Há, thiếu ngự Tử Vi sao? Thần tử thần nữ của Đông Hoàng Tiên Đình ta đã lĩnh giáo rồi, cũng không biết, thiếu ngự của Côn Lôn

Tiên Đình này, là loại người thế nào."

Sở Cuồng Nhân có chút hăng hái nói.

...

Bên trong Tử Vi các.

Một bóng người mặc trường bào màu tím ngồi trên không trung, trên người có loại quý khí tuyệt không thể tả.

Xung quanh cơ thể người này, có một lượng lớn tinh quang màu tím quấn quanh, dường như, đang đan xen tạo thành một vương quan cổ lão trên đầu của hắn.

Đó là một vương quan màu tím, phía trên có vô số đạo văn huyền diệu dày đặc đan chéo, từng đợt uy năng doạ người tuôn ra, rung động khắp nơi.

Không chỉ có như thế, khi sức mạnh vương quan khuếch tán ra, trong hư không có vô số cấm chế nổi lên, đúng là tạo thành một lĩnh vực, bóng người mặc tử bào này ở bên trong lĩnh vực, giống như một vị Tiên Vương chí cao vô thượng, chúa tể của mọi vật! !

"Tử Vi Vương Quan, rốt cục cũng thành công luyện hóa!"

Bóng người mặc tử bào này, chính là Thiếu ngự Tử Vi.

Hắn bỗng nhiên mở hai mắt ra, trên mặt lộ ra một nụ cười, mà ở cách đó không xa, từng đạo từng đạo lưu quang bay đến, hóa thành nguyên một đám Kim Tiên.

"Chúc mừng thiếu ngự, thành công luyện hóa Tử Vi Vương Quan!"

"Chúc mừng thiếu ngự!"

Những Kim Tiên này, nhìn thiếu ngự Tử Vi, trong mắt lộ ra vẻ tôn kính.

"Gần đây, phía trên Tử Vi Tinh có phát sinh đại sự gì không?"

Thiếu ngự Tử Vi thu hồi vương quan, lạnh nhạt hỏi, chưa xong, hắn còn tăng thêm một câu: "Nhất là chuyện liên quan tới Sở Cuồng Nhân."

Hiển nhiên, hắn đã xem Sở Cuồng Nhân trở thành đại địch trong cuộc đời!

"Bẩm thiếu ngự, khoảng thời gian trước, Tháp Thiên Đạo hiện thế..."

Một Kim Tiên nói lại một số đại sự phát sinh gần kỳ, sau khi thiếu ngự Tử Vi nghe xong, trong mắt lộ ra dị sắc: "Sở Cuồng Nhân này, thật đúng là náo ra không ít chuyện."

"Tuy thực lực của Sở Cuồng Nhân cường đại, nhưng bây giờ, thiếu ngự đã luyện hóa Tử Vi Vương Quan, cho dù Sở Cuồng Nhân có mạnh hơn, thì ở phía trên Tử Vi Tinh, cũng không đáng sợ!"

Kim Tiên kia nói ra, trong giọng nói mang theo sự tự tin tuyệt đối.

"Đúng vậy."

"Sở Cuồng Nhân có mệnh cách Nhân Hoàng, lại nhiều lần mạo phạm uy nghiêm của Tiên Đình, người này, không thể lưu lại! Nhất định phải nhanh giải quyết mới được."

"Thừa dịp hiện tại hắn còn chưa hoàn toàn trưởng thành, nhất định phải bóp chết hắn."

Những Kim Tiên của Tử Vi các này đối với Sở Cuồng Nhân, có thể nói là nghiến răng nghiến lợi.

Dù sao, hai vị yêu nghiệt là Tiểu Thiên Quân và Trác Thiên Thương của Tử Vi các liên tiếp chết trong tay của đối phương, làm sao bọn họ có thể không giận? !

Nếu không phải bị nhân quả trói buộc, bọn họ đã sớm xuất thủ, băm Sở Cuồng Nhân thành vạn mảnh.

"Sở Cuồng Nhân, quả thật cũng là lúc giải quyết người này."

Thiếu ngự Tử Vi nỉ non nói.

Hơn nữa, còn phải nhanh một chút, thừa dịp đối phương còn ở Tử Vi Tinh, hắn mới hoàn toàn chắc chắn!

"Ngay sau khi có được hành tung của Sở Cuồng Nhân, lập tức thông báo ta."

"Vâng!"

Nhóm Kim Tiên của Tử Vi các vô cùng phấn chấn, chờ đợi thiếu ngự Tử Vi xuất thủ đánh bại Sở Cuồng Nhân, nâng cao uy thế của Tiên Đình!

Nếu có những người khác ở chỗ này, nhất định sẽ rất nghi hoặc.

Phải biết rằng, thực lực của Sở Cuồng Nhân, mọi người đèu rõ như ban ngày, nhiều yêu nghiệt liên tiếp chết trong tay của đối phương.

Rốt cuộc Tử Vi các có gì sức mạnh, lại kết luận thiếu ngự Tử Vi có thể thắng?

Mà ở bên trong Lạc gia.

Một ngày này, Sở Cuồng Nhân đang làm quen với sức mạnh thân thể sau khi mình đột phá.

Trong tay hắn, cầm một thanh Tiên Khí, ở trước mặt Lạc Nhạn, tay không tách Tiên Khí kia ra thành mấy đoạn.

Loại sức mạnh kia, khiến Lạc Nhạn nhìn mà tim đập nhanh vì run sợ.

Ai da...

Tay không tách Tiên Khí, loại sức mạnh thân thể này, so với một số Thần Thú Tiên Cổ am hiểu sức mạnh thân thể còn kinh khủng hơn!

"Xem ra, đòn tấn công từ cảnh giới Kim Tiên trở xuống, ta hoàn toàn có thể không để vào mắt."

Sở Cuồng Nhân nhìn bàn tay của mình sau khi bẻ gãy tiên kiếm, vẫn trắng nõn bóng loáng như cũ, hài lòng nói ra.

Cộng thêm Bất Tử chi thân, ngoại trừ năng lực công kích phòng ngự, năng lực bảo mệnh của hắn, lại tăng lên một khoảng lớn.

"Ha..."

Bỗng nhiên, khi đang quen thuộc với sức mạnh thân thể, dường như Sở Cuồng Nhân cảm ứng được cái gì đó, khẽ ồ lên một tiếng, sắc mặt biến hóa.

Chương 1436 - Hành động của Tuyết Long sơn, Băng Tàm Như Tuyết bi ai, lột xương đoạt tủy

Sở Cuồng Nhân đang làm quen với sức mạnh thân thể dường như cảm giác được cái gì đó, sắc mặt hơi đổi một chút.

"Tốt cho một Tuyết Long sơn! Lại dám động vào người của ta!"

Sắc mặt hắn lạnh lẽo, một chút lệ khí tiêu tán ra, Lạc Nhạn đứng ở bên cạnh chỉ cảm thấy giữa thiên địa dường như hóa thành trời đông giá rét, một luồng hàn khí lạnh lẽo cuốn tới.

Sở Cuồng Nhân, nổi giận.

Ánh mắt của hắn băng lãnh nhìn về phía Tuyết Long sơn ở nơi xa.

Vừa rồi, hắn thông qua cấm chế của Băng Tàm Như Tuyết, cảm nhận được khí tức của đối phương bỗng nhiên trở nê uể oải.

Một tín hiệu cầu cứu truyền đến chỗ hắn.

"Sở đạo hữu, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Ngọc Trí cảm nhận được lệ khí của Sở Cuồng Nhân, chạy tới dò hỏi.

"Không có gì, chẳng qua là có ít người đụng vào chuyện không may thôi, Ngọc Trí, ta muốn đi đến Tuyết Long sơn một chuyến, ngươi cứ đợi ở chỗ này."

Nói xong, Sở Cuồng Nhân không nán lại, bóng người lóe lên, trong nháy mắt đã biến mất ngay tại chỗ.

Tiếp đó liền thi triển Không Gian Bàn Vận Thuật.

Sở Cuồng Nhân kềm chế lửa giận, nhanh chóng tới gần Tuyết Long sơn, chỗ hắn đến, vạn vật sinh linh đều run lẩy bẩy.

"Khí tức thật là kinh khủng!"

"Người kia là ai?"

"Là hắn, Sở Cuồng Nhân!"

Cũng có người nhận ra Sở Cuồng Nhân, dù sao, hiện tại danh khí của hắn ở Tử Vi Tinh cũng cực kỳ lớn, có thể nói là vô cùng nổi tiếng.

Mọi người thấy hắn dường như tràn đầy lửa giận, không khỏi hiếu kỳ.

"Đây là gia hỏa nào không có đầu óc, thế mà chọc phải một tên sát tinh?"

"Hướng kia, dường như là... Tuyết Long sơn!"

"Không thể nào, Tuyết Long sơn, Sở Cuồng Nhân muốn đi tìm Tuyết Long sơn gây phiền phức sao? Chậc chậc, gân cũng thật là lớn! !"

Tuyết Long sơn, cũng coi là thế lực có tên tuổi lừng lẫy ở Tử Vi Tinh.

Không thể khinh thường thực lực căn cơ của bọn họ, còn cường đại hơn so với Long gia đứng đầu tám thế gia hoàng kim.

Nghe nói, bên trong Tuyết Long sơn cất giấu không dưới hai vị Đại La Kim Tiên!

Thế nhưng hiện tại, khí thế của Sở Cuồng Nhân vô cùng hung hăng, lại muốn đi tìm Tuyết Long sơn gây phiền phức, thật khiến người ta bất ngờ.

"Người này thật sự là ầm ĩ, khoảng thời gian trước vừa diệt Long gia, hiện tại lại đi tìm Tuyết Long sơn phiền toái sao?"

"Đáng tiếc, Long gia không thể so sánh với Tuyết Long sơn, lần này, sợ là Sở Cuồng Nhân sẽ không dễ dàng toàn thân trở ra như vậy."

"Đúng vậy, cho dù là Đại La Kim Tiên không cách nào xuất thủ đối phó hắn, nhưng Kim Tiên của Tuyết Long sơn cũng không phải ăn cơm khô."

"Thật đúng là một màn kịch hay, đến đi xem một chút!"

Không ít người sau khi phát hiện tung tích của Sở Cuồng Nhân, ào ào tiến thẳng đến Tuyết Long sơn.

Mà thiên kiêu được chú ý nhất bên trong Tử Vi Tinh, thậm chí là toàn bộ sân thi đấu tinh không, hành động của Sở Cuồng Nhân tất nhiên bị vô số người nhìn ở trong mắt.

Nơi nào đó.

Một đệ tử của Tử Vi các vội vàng truyền tin tức về Tử Vi các.

Hai mắt đông đảo các trưởng lão bên trong Tử Vi các tỏa sáng.

"Sở Cuồng Nhân có hành động."

"Tuyết Long sơn, hắn đi Tuyết Long sơn làm cái gì?"

"Ha ha, mặc kệ hắn đi Tuyết Long sơn làm cái gì, nếu hắn đã xuất hiện, vậy thì lập tức thông báo cho thiếu ngự, để hắn tiến đến Tuyết Long sơn, lần này nhất định phải diệt trừ gia hỏa này!"

……

Bên trong Tuyết Long sơn.

Phía trên Tuyết Long sơn bị tuyết lớn bao trùm trong thời gian dài, hôm nay, trong chiếc khăn bọc màu trắng bạc, có một tế đàn huyết sắc đột ngột được dựng lên.

Mà ở bên trên tế đàn, có hai bóng người, theo thứ tự là một nam một nữ.

Hai người này, chính là hai thiên kiêu đứng đầu nhất bên trong Tuyết Long sơn, Băng Tàm Phong, và Băng Tàm Như Tuyết!

"Băng Tàm Như Tuyết, ngươi tôn Nhân tộc làm chủ, uổng là yêu nghiệt Tuyết Long sơn, hôm nay, ta liền muốn lột căn cốt của ngươi ra, truyền cho Băng Tàm Phong, ngươi, còn có điều gì muốn nói sao?"

Một trưởng lão của Tuyết Long sơn nhìn Băng Tàm Như Tuyết bạch y nhuốm máu trên tế đài, giọng điệu băng lãnh nói.

Ở bốn phía, không ít tộc nhân của Tuyết Long sơn thấy cảnh này, có không đành lòng, cũng có người lộ ra vẻ phẫn hận.

"Băng Tàm Như Tuyết, ta quả thực nhìn lầm nàng, ta còn tưởng rằng nàng là hi vọng của Tuyết Long sơn ta, không nghĩ tới, vậy mà lại làm nô tài cho một tên Nhân tộc."

"Đúng đấy, chỉ suy nghĩ thôi đã cảm thấy buồn nôn."

"Ai, vốn là thiên kiêu một đời, lại tự mình sa đoạ, sao phải khổ vậy chứ?"

"Thật sự là lãng phí thiên phú trên người một cách vô ích, nhanh chóng lấy căn cốt của nàng chuyển lên người Băng Tàm Phong đi, để Băng Tàm Phong giúp Tuyết Long ta sơn quật khởi đi."

"Đáng tiếc, tốt xấu gì cũng là đệ nhất thần nữ của Tuyết Long sơn, vậy à lại sa sút đến mức này."

Vô số Băng Tàm của Tuyết Long sơn nghị luận ầm ĩ.

Lời nói của bọn họ, còn lạnh hơn so cái gió tuyết bốn phía, đâm thật sâu vào trái tim của Băng Tàm Như Tuyết.

Lần này, nàng trở lại Tuyết Long sơn, cho là các trưởng lão của

Tuyết Long sơn tìm mình có chuyện gì, không nghĩ tới, chờ đợi mình lại là một trận thẩm vấn!

Sau khi bọn người Băng Tàm Phong trở về, nói ra chuyện mình quy thuận Sở Cuồng Nhân, khiến những người đứng đầu Tuyết Long sơn tức giận.

Mà phụ thân của Băng Tàm Phong, cũng chính là Tứ trưởng lão của Tuyết Long sơn còn trực tiếp nói ra, sử dụng bí pháp Băng Tàm, lấy căn cốt của mình chuyển lên người Băng Tàm Phong, một lần nữa đắp nặng ra một yêu nghiệt Băng Tàm, chỉ có vậy, mới có thể hạ thấp tổn thất của Tuyết Long sơn đến mức độ nhỏ nhất.

Nghĩ đến đây, lòng Băng Tàm Như Tuyết như tro nguội.

Không nghĩ tới, người gây ra thương tổn sâu nhất cho mình, lại chính là tộc nhân của mình.

Trong lòng Băng Tàm Như Tuyết cảm thấy bi ai.

"Xem ra, ngươi không có gì để nói nữa rồi, đã như vậy, ta tuyên bố, nghi thức bắt đầu!"

Băng Tàm Tứ trưởng lão nói ra, trong mắt lộ ra một tia hưng phấn.

Băng Tàm Phong chính là con của hắn, chỉ cần căn cốt của Băng Tàm Như Tuyết chuyển đến trên người hắn, vậy thì, Băng Tàm Phong sẽ trở thành yêu nghiệt tuyệt đỉnh, lại cộng hắn là Tứ trưởng lão, có quyền lợi cực lớn ở bên trong Tuyết Long sơn, đợi một thời gian nữa, nhất định có thể nắm giữ toàn bộ Tuyết Long sơn, đại quyền trong tay!

"Băng Tàm Như Tuyết, ngươi không nghĩ tới mình sẽ có ngày hôm nay đi."

Băng Tàm Phong đứng ở trên tế đài, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

Mặc dù hắn là yêu nghiệt, nhưng so với Băng Tàm Như Tuyết thì lại thua kém rất nhiều, nhưng sau hôm nay, hắn sẽ là Băng Tàm Như Tuyết thứ hai!

Băng Tàm Như Tuyết bị trói ở trên tế đài, thần sắc lạnh nhạt không nói.

"Băng Tàm Như Tuyết, ta thật không hiểu rõ, một Nhân tộc, có gì đáng giá để ngươi thề trung thành, chỉ cần ngươi cầu xin ta tha thứ, đợi sau khi ta thành công lấy được căn cốt của ngươi, có thể cầu phụ thân tha cho ngươi một mệnh, thế nào?" Băng Tàm Phong nói ra, vô cùng chờ mong thần nữ ngày xưa cao cao tại thượng ở trước mặt hắn cầu xin mình tha thứ, sẽ là loại cảm giác gì?

"Ngươi và chủ nhân, quả thực là khác nhau một trời một vực, cầu xin ngươi tha thứ, ngươi nằm mơ đi."

Băng Tàm Như Tuyết từ tốn nói.

Ngày xưa, nàng có thể vì sinh tồn mà cầu xin Sở Cuồng Nhân tha thứ, tôn đối phương làm chủ, đó là bởi vì, Sở Cuồng Nhân có tư cách và năng lực đó.

Mà Băng Tàm Phong, làm sao có thể đánh đồng với Sở Cuồng Nhân?

"Ngươi..."

Băng Tàm Phong nhất thời nghẹn lời, tức đến xanh mét cả mặt mày: "Hừ, để ta xem, một lát nữa ngươi còn có thể kiêu ngạo được như vậy không!"

Tiếp đó, chỉ thấy tay của Băng Tàm Tứ trưởng lão kết thành pháp quyết huyền diệu, đánh vào trong cơ thể Băng Tàm Như Tuyết, trong chốc lát, một trận đau đớn thấu xương bao phủ tứ chi của nàng, khiến nàng nhịn không được mà gào thé lên tiếng!

Băng Tàm Như Tuyết tu hành đến bây giờ, nhận qua vô số thương tổn.

Nhưng không có một loại thống khổ nào có thể đánh đồng với lột xương đoạt tủy!

Thân hình của nàng run rẩy kịch liệt, dần co lại hóa thành bản thể, một con Băng Tàm lớn chừng ngón cái, phía trên có bảy vòng tròn kim sắc, đại biểu cho thân phận thất biến Băng Tàm của nàng.

Mà bây giờ, bảy vòng tròn nhỏ kim sắc này đang từ từ trở nên ảm đạm, đạo văn bên ngoài cơ thể liên tục bị phá nát, từng đạo từng đạo như sợi tơ bay phất phơ từ trong cơ thể nàng bị tháo rời ra.

Đó là, căn cốt của nàng!

Chương 1437 - Trảm Băng Tàm Phong, mạng của ngươi là của ta, không ai cướp đi được

Lột xương đoạt tủy, đây là bí pháp của Băng Tàm tộc, vô số năm qua cũng không dùng được mấy lần.

Nhưng bây giờ, lại dùng ở trên người của thần nữ tôn quý nhất của bọn họ ngày xưa.

Vô số Băng Tàm nhìn tình cảnh này, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ không đành lòng, ào ào ngoảnh đầu đi nơi khác, không muốn nhìn lại.

"Chúng ta làm như thế, có phải là quá độc ác hay không?"

"Đúng vậy, dù sao nàng cũng là thần nữ của Tuyết Long sơn chúng ta, đã từng cống hiến không ít cho chúng ta."

Có Băng Tàm không đành lòng nói ra.

Nhưng cũng có một vài Băng Tàm khịt mũi coi thường, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

"Đó là lúc trước, bây giờ nàng chỉ là một nô lệ của Nhân tộc đê tiện thôi."

"Đúng vậy, nhìn bộ dáng cao lãnh của nàng trước kia, không nghĩ tới vậy mà lại làm nô lệ cho một Nhân tộc, trước kia ta thật sự là có mắt bị mù, vậy mà coi nàng là thần nữ."

Trên tế đài.

Băng Tàm Như Tuyết nhận lấy thống khổ trước nay chưa từng có, dựa vào ý chí mãnh liệt chống cự sự ăn mòn của bí pháp.

Nàng cũng không muốn cứ như vậy bị đoạt đi tư chất!

Nàng đã bị Tuyết Long sơn xem là phản đồ, nếu ngay cả tư chất cũng bị đoạt đi, vậy thì, nàng cũng chẳng còn bất kỳ giá trị gì đối với Sở Cuồng Nhân.

Khi đó, nàng mới thật sự sống không bằng chết!

"Ta đã phát đi cầu cứu tin tức với hắn, hắn nhất định sẽ tới!"

"Nhất định sẽ, ta nhất định phải chống đỡ!"

Băng Tàm Như Tuyết dựa vào ý chí cứng cỏi, có chết cũng giữ vững một tia thanh tỉnh.

Băng Tàm Tứ trưởng lão thấy thế, cau mày lại: "Nếu mất đi ý thức trong lúc thống khổ này, chuyện đó đối với ngươi, có lẽ sẽ là một loại giải thoát, làm gì cần phải hết sức giãy dụa chứ? Ngươi cho rằng, ngươi tử thủ tâm thần là có thể chống cự bí pháp lột xương đoạt tủy sao? Chẳng qua chỉ là thoáng trì hoãn một ít thời gian, khổ thân mà thôi."

Tay hắn kết thành pháp quyết huyền diệu, thúc giục bí pháp: "Phong nhi, đi lên hấp thu căn cốt huyết mạch của nàng!"

"Vâng!"

Thần sắc Băng Tàm Phong hưng phấn đi về phía Băng Tàm Như Tuyết.

Mà ngay khi hắn chuẩn bị hấp thu căn cốt huyết mạch của đối phương, biến nó trở thành thứ để cho bản thân sử dụng, giữa thiên địa bỗng nhiên chấn động!

Gió tuyết bốn phía ngừng lại, một luồng sát ý bao phủ toàn bộ Tuyết Long sơn trong nháy mắt!

"Động người của ta, Tuyết Long sơn, các ngươi đang tìm cái chết!
!"

Lời nói băng lãnh kéo theo sát ý lạnh lẽo, vang lên!

Ngay sau đó, một đạo kiếm khí sắc bén không biết từ chỗ nào bay đến, lấy bộ dạng sét đánh, trong chớp mắt xẹt qua gió tuyết, rơi vào người Băng Tàm Phong trên tế đàn!

Ầm! !

Một làn sương máu bỗng nhiên nổ tung!

Máu nhuộm tế đàn!

Băng Tàm Phong, đã chết!

Mà Băng Tàm Tứ trưởng lão đang thúc giục bí pháp, không kịp cứu viện nhìn thấy một màn này, con ngươi đỏ như muốn nứt ra: "Phong nhi! ! !"

Hắn nhìn về phía nơi xa, trong mắt lộ ra hận ý cùng cực: "Là ai! !"

Phía cuối gió tuyết, một bóng người mặc bạch y đạp không mà đến, khí tức không có gì sánh kịp từ trên người đối phương khuếch tán ra, chỗ hắn đến, sơn hà dưới chân sụp đổ thành từng khúc!

Người tới, là ngọn nguồn của sát khí!

Chính là, Sở Cuồng Nhân!

Mà nhìn thấy hắn đi vào, trên tế đài, trong mắt Băng Tàm Như Tuyết đã hóa thành bản thể đột nhiên lướt qua một tia vui mừng, dường như trong đó, có ngấn lệ hiện ra.

Bị tộc nhân vứt bỏ, nàng bỗng nhiên phát hiện, bây giờ người mình có thể dựa vào, chỉ có Sở Cuồng Nhân.

"Sở Cuồng Nhân! !"

Sau khi Băng Tàm Tứ trưởng lão nhìn người tới, đồng tử hơi co rụt lại: "Người tới, mang hắn xuống! !"

Lời nói vừa dứt, chỉ thấy ở các nơi của Tuyết Long sơn, có nguyên một đám thủ vệ Băng Tàm vọt ra, vận chuyển tiên nguyên, các loại tiên pháp thần thông đánh về phía Sở Cuồng Nhân!

Hàn triều vô cùng lạnh lẽo, đóng băng thiên địa!

Mà cước bộ của Sở Cuồng Nhân vẫn không ngừng, vẫn ngẩng đầu dậm chân đi về phía tế đàn, mà chỗ hắn đến, sức mạnh tiên nguyên khuếch tán, kéo theo sức mạnh Thần Ma, sinh tử chi ý! !

Đùng, đùng, đùng! !

Hàn triều bị phá nát, từng con Băng Tàm bị năng lượng đánh trúng hóa thành sương máu nổ tung, tan ra trong gió tuyết, nhuộm tuyết trắng thành màu đỏ diễm lệ!

"Sở Cuồng Nhân, ngươi chớ có làm càn! !"

Bên trong Tuyết Long sơn, một Băng Tàm Chân Tiên cửu phẩm, thậm chí tiếp cận Kim Tiên ngang nhiên xuất thủ.

Hắn vừa sải bước ra, đánh về phía Sở Cuồng Nhân, một quyền đánh ra, một lượng lớn gió tuyết quấn quanh ở phía trên quyền kình, giống như một trận bão tuyết bao phủ mọi thứ.

"Càn rỡ, là các ngươi!"

Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nói ra.

Hắn đánh ra một quyền, thúc giục Thần Ma chi khí, một vòng ánh sáng sinh tử ngưng tụ ra.

Bên trong tiếng ầm ầm, bão tuyết tán loạn, Chân Tiên cửu phẩm xuất thủ kia bay ngược ra sau, tiên khu gần như nổ tung!

Cước bộ của Sở Cuồng Nhân vẫn không ngừng, một chân giẫm ra, sức mạnh tiên nguyên kinh khủng ẩn chứa trong đó, cứ thế mà giẫm chết đối phương! !

Hút! !

Đông đảo Băng Tàm của Tuyết Long sơn thấy thế, sắc mặt đại biến.

Một chân giẫm chết Chân Tiên cửu phẩm, đây là, đây là thực lực ở trình độ này! !

Nhưng như thế vẫn chưa đủ.

Sở Cuồng Nhân tới gần tế đàn, sức mạnh tiên nguyên trên người không giữ lại chút nào, vô số lá cây hình dáng kiếm khí lấy hắn làm trung tâm, tiết ra, trong nháy mắt, biến thiên địa thành một mảnh kiếm hải!

Thanh Diệp Kiếm Hải!

Kiếm hải này, bao phủ khắp nơi, tiến hành các đòn tấn công khác biệt!

Từng con Băng Tàm ở bên trong kiếm hải bị xé nứt, trong chốc lát, Tuyết Long sơn được bao phủ trong làn áo bạc, hóa thành địa ngục!

Tiếng hét thảm không ngừng vang lên, máu chảy thành sông! !

Băng tuyết chi địa, băng huyết chi địa!

"Nhân tộc, ngươi làm càn! !"

"Sở Cuồng Nhân, ở Tuyết Long sơn ta làm ra loại chuyện này, ngươi muốn chết sao!"

Bốn phía Tuyết Long sơn, nguyên một đám cường giả Chân Tiên, Kim Tiên vọt ra, trợn mắt nhìn Sở Cuồng Nhân!

Lãnh ý ngập trời, đóng băng trăm triệu dặm! !

"Đi chết đi!"

Một trưởng lão của Tuyết Long sơn xuất thủ trước, tu vi của hắn là cảnh giới Kim Tiên.

Hắn biết, bây giờ Sở Cuồng Nhân xưa đâu bằng nay, coi như mình xuất thủ, cũng sẽ không phải chịu nhân quả phản phệ quá lớn.

Một quyền đánh ra, sức mạnh băng tuyết hóa thành một tòa băng sơn cuồn cuộn nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân!

Vô số kiếm khí và băng sơn kịch liệt đụng nhau một chỗ.

Vụn băng bay múa, kiếm khí tung bay.

Băng tuyết màu trắng, kiếm khí bích lục, dệt ra một mảnh kỳ cảnh mỹ lệ màu trắng tinh và bích lực trên không trung!

Băng sơn dần dần bị kiếm khí ăn mòn, mà Kim Tiên Băng Tàm dựa vào băng sơn xông vào bên trong Thanh Diệp Kiếm Hải của Sở Cuồng Nhân, đưa tay đánh một chưởng về phía Sở Cuồng Nhân!

Một kích này, hắn không có bất kỳ sự nương tay nào.

Bên trong băng tuyết màu trắng kéo theo kim tính nồng đậm, vô cùng đáng sợ.

"Hừ!"

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng, ngưng tụ kiếm chỉ, thúc giục Đấu Chiến Bí Pháp, khí tức tăng vọt!

Một kiếm chém ra, chính là thức cuối cùng của Trụ Chi Kiếm, vô đạo! !

Vô số đạo văn xen lẫn tạo thành kiếm ảnh to lớn chém ra, mà trong đó còn ẩn chứa tiên huy Kim Ngọc!

Một kiếm này xẹt qua hư không, huỷ diệt vạn đạo!

Kim Tiên xuất thủ ở trước mặt một kiếm này kêu thảm một tiếng, nhịn không được bay ngược ra sau, trên bàn tay có một lượng lớn máu tươi phun tung toé ra.

Mặt mũi hắn tràn đầy vẻ không thể tin được: "Tiên huy Kim Ngọc, là Kim Ngọc Dao Trì Tiên Thể!"

Tu vi của Sở Cuồng Nhân vẫn là Chân Tiên cửu phẩm như cũ, nhưng tiên nguyên của hắn lại ẩn chứa tiên huy Kim Ngọc, mạnh mẽ đến đáng sợ, đó là đặc tính mà Kim Ngọc Dao Trì Tiên Thể mới có!

Hắn vốn tu hành công pháp Nhất Khí Hóa Tam Thanh, tiên nguyên vượt qua người cùng cảnh giới, hiện tại cộng thêm tiên huy Kim Ngọc này, cường độ tiên nguyên, đã không kém Kim Tiên!

Vô số Băng Tàm quấy nhiễu cũng không thể khiến Sở Cuồng Nhân ngừng bước, rất nhanh hắn đã đi tới bên trên tế đàn.

Ngưng tụ kiếm chỉ, từng sợi xiềng xích trói Băng Tàm Như Tuyết bị chặt đứt liên tục.

Hắn vươn tay bưng lấy Băng Tàm Như Tuyết đã hóa thành bản thể, lạnh nhạt nói: "Ta đã nói, mạng của ngươi là của ta, không ai cướp đi được!"

Thật là ấm áp...

Bị Sở Cuồng Nhân nâng ở lòng bàn tay, Băng Tàm Như Tuyết chỉ cảm thấy từng đợt ấm áp truyền đến.

Thời khắc này, rốt cục nàng cũng có thể yên tâm ngủ mê man rồi.

Sở Cuồng Nhân thu vào trong tụ lý càn khôn, tiếp đó ống tay áo vung lên, kiếm khí dồi dào chém tế đàn dưới chân vỡ nát.

Ánh mắt như điện, đảo qua toàn trường.

"Gây tổn thương cho người của ta, Tuyết Long sơn, các ngươi đã chuẩn bị tốt để tiếp nhận lửa giận của ta rồi chứ? !"

Chương 1438 - Ba Kim Tiên xuất thủ, một chết hai trọng thương

"Làm tổn thương người của ta, Tuyết Long sơn, các ngươi đã chuẩn bị tốt để tiếp nhận lửa giận của ta chưa?"

Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, tế đàn dưới chân sụp đổ thành từng khúc!

Một luồng sức mạnh vô cùng kinh khủng tuôn ra, làm rung động hơn phân nửa Tuyết Long sơn.

Một đám Chân Tiên Kim Tiên Băng Tàm nhìn chằm chằm đối phương, trong mắt lộ ra sát ý băng lãnh.

Mà ở phía xa, không ít các tu sĩ chạy đến quan sát trận chiến thấy Sở Cuồng Nhân xông đến tế đàn, cứu Băng Tàm Như Tuyết, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

"Ta dựa vào, đây là cái tình huống gì vậy? ?"

"Đây cũng quá biến thái đi, Kim Tiên cũng bị hắn dùng một kiếm chặt lui, thực lực của người này, hiện tại rốt cuộc đã đạt đến tầng thứ nào?"

"Quái vật! !"

"Ta có dự cảm, lần này, dường như Tuyết Long sơn phải gặp tai ương."

"Đúng vậy..."

Bên trong Tuyết Long sơn, ánh mắt Băng Tàm Tứ trưởng lão băng lãnh nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, kim tính trên người tiêu tán ra, hắn đã kìm nén không được mà muốn xuất thủ.

Nhưng lại bởi vì bị nhân quả trói buộc, chậm chạp không dám manh động.

Không giống với Kim Tiên vừa mới xuất thủ về phía Sở Cuồng Nhân, thực lực của hắn đã đạt đến Kim Tiên thất phẩm, bị nhân quả trói buộc lớn hơn.

"Các ngươi không động, vậy thì, ta sẽ không khách khí."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí ngập trời tuôn ra, kéo theo lửa giận của hắn, giống như cuồng phong bạo ngược không ngừng nghỉ, lay động đất trời khắp nơi!

Kiếm khí càn quét, lại có một lượng lớn Băng Tàm ngã xuống.

"Làm càn!"

Kim Tiên Băng Tàm trước đó xuất thủ lại ra tay lần nữa, sau khi được chứng kiến thực lực của Sở Cuồng Nhân, lần này, hắn không dám có bất kỳ khinh thường nào.

Vừa ra tay, chính là sát chiêu cực hạn!

"Hàn Phong Phong Thiên Địa! !"

Hàn ý cùng cực kéo theo kim tính xông ra ra, hoàn toàn đóng băng không gian xung quanh Sở Cuồng Nhân!

Bị hàn ý vô tận ăn mòn, giống như muốn đông lạnh hắn thành một khối băng.

"Chư Giới Sinh Tử Luân!"

Thần Ma chi khí của Sở Cuồng Nhân lưu chuyển, trực tiếp hóa thành một vòng ánh sáng, sinh tử chi ý vô biên khuếch tán ra, đánh thẳng vào băng hàn chi khí.

Hai luồng sức mạnh chạm vào nhau, không gian bốn phía ào ào bị phá nát thành vô số bông tuyết.

"Băng Phong Kiếm!"

Băng Tàm Kim Tiên ngưng tụ kiếm chỉ, băng sương chi khí ngưng tụ thành một thanh băng sương chi kiếm, kéo theo gió tuyết chém ra.

"Ở trước mặt ta dùng kiếm, ngu xuẩn!"

Trong mắt Sở Cuồng Nhân có thanh quang lưu chuyển, Thanh Diệp Kiếm Đồng bị hắn thúc giục đến cực hạn.

Côn Ngô bên hông ra khỏi vỏ!

Trụ Chi Kiếm, vô đạo!

Vô đạo chi kiếm ẩn chứa tiên huy Kim Ngọc, được Thanh Diệp Kiếm Đồng gia tăng, giống như muốn làm hao mòn vạn đạo, ngang nhiên chém ra!

Băng sương chi kiếm nổ tung thành từng khúc!

Một kiếm này, lại một lần nữa trảm cho Băng Tàm Kim Tiên kia bay ra ngoài!

Chiến lực của Sở Cuồng Nhân, khiến tim hắn đập nhanh run sợ.

Nhưng bấy nhiêu vẫn chưa hết.

Chỉ thấy trên đầu Sở Cuồng Nhân có Thần Ma Chi Quan lơ lửng bay ra, uy áp Thần Ma bá đạo, giống như một vị Thần Ma cổ lão bước ra từ trong Hỗn Độn, kinh thiên động địa.

Hắn đưa tay hội tụ Thần Ma chi khí, từng đạo từng đạo hắc khí tiêu tán ra, hóa thành một cái hắc động doạ người, hoàn toàn bao phủ Băng Tàm Kim Tiên ở bên trong.

Chính là thần thông của Hắc Động Thần Ma Thể!

Hắc Động Đại Vặn Vẹo!

Hắc động nuốt chửng vạn vật, lại thêm Thần Ma Chi Quan gia tăng, Băng Tàm Kim Tiên nhịn không được kêu thảm một tiếng, đạo văn kim sắc phía trên tiên khu vỡ tan thành từng khúc!

"Đáng chết, nhanh, nhanh ra tay giúp ta! !"

Vị Băng Tàm Kim Tiên này đúng là nhịn không được mà lên tiếng nhờ giúp đỡ.

Kim Tiên đối phó một Chân Tiên, vậy mà còn phải xuất thủ xin giúp đỡ, nếu chuyện này truyền đi.không biết sẽ có bao nhiêu người hoảng sợ rơi mất cằm.

"Lão Cửu, chịu đựng!"

"Ta đến rồi!"

Lại có hai Băng Tàm Kim Tiên gia nhập chiến trường.

Quang huy kim tính lưu chuyển, đánh nát hắc động của Sở Cuồng Nhân, cứu Kim Tiên Băng Tàm Lão Cửu ra.

Ba người nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng ngưng trọng.

"Người này quả nhiên giống như trong lời đồn, là một tên quái vật."

"Chiến lực như vậy, hoàn toàn nhìn không ra là một Chân Tiên, khó trách hắn có thể làm lu mờ một đời trẻ tuổi."

"Thật là khiến người kinh thán."

Ba vị Băng Tàm Kim Tiên đứng ở trước mặt Sở Cuồng Nhân vào lúc này, đúng là cảm thấy một trận áp lực.

Ba vị Kim Tiên đứng ở trước mặt Chân Tiên lại cảm nhận được áp lực?

Chuyện này căn bản là một chuyện không thể tin nổi.

"Ngàn vạn không thể khinh thường người này, cùng nhau ra tay."

Ba vị Kim Tiên liếc nhau, lúc này quyết định đồng thời xuất thủ.

Chỉ thấy bọn họ đánh về phía Sở Cuồng Nhân từ ba phía khác nhau, một lượng lớn băng tuyết chi khí tuôn ra, đóng băng thiên địa.

Hàn khí này, cho dù là một Chân Tiên cửu phẩm cũng sẽ bị đóng băng trong nháy mắt!

Chớ nói chi là, đòn tấn công phía sau hàn khí này!

Thế công này, phía dưới Kim Tiên, tuyệt đối không có đường sống, cho dù là yêu nghiệt tuyệt đỉnh cũng giống vậy!

"Rất tốt!"

"Hôm nay, ta sẽ trảm thêm mấy Kim Tiên nữa!"

Giọng điệu của Sở Cuồng Nhân băng lãnh nói, một cái chớp mắt tiếp theo, trên người hắn có tiên huy Kim Ngọc phóng lên tận trời, rung động thương khung!

Hư ảnh Bách Thánh, Tuyết Sơn liên miên, điều lệ điều cấm...

Tam đại dị tượng của thư viện cùng nhau hiện lên!

Đấu Chiến Bí Pháp, mở ra!

Ma văn Xi Vưu, mở ra!

Tiên nguyên của Sở Cuồng Nhân được tất cả gia tăng, đúng là trực tiếp bước vào tầng thứ Kim Tiên! !

"Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới! !"

Thi triển thần thông của Luân Hồi Thiên Thể, sáu đạo quang mang đan xen trên không trung, hóa thành một thế giới Luân Hồi, ăn mòn băng sương chi khí đang lao tới từ bốn phương tám hướng.

"Chư Giới Sinh Tử Luân!"

Sinh Tử Luân Chuyển, phá huỷ chư giới!

Sinh tử phối hợp luân hồi, hai luồng sức mạnh này đúng là hình thành một loại cảm ứng kỳ diệu, thế giới Luân Hồi, sinh tử đại luân, hai luồng sức mạnh xúc tiến lẫn nhau, uy lực tăng gấp bội! !

Ầm, ầm! !

Băng sương chi khí dưới sức mạnh này, liên tục bị phá nát!

Mà từ ba phía, ba vị Kim Tiên cũng đã phóng tới gần Sở Cuồng Nhân, tuy băng sương chi khí bị phá nát, nhưng đòn tấn công của bọn họ lại không hề dừng lại!

Tất cả mọi người nhìn tình cảnh này, đều tập trung tinh thần, không dám dời mắt, sợ đã bỏ sót cái gì đó.

"Hắc Động Đại Vặn Vẹo! !"

Thần Ma chi khí trên người Sở Cuồng Nhân lấy hắn làm trung tâm, hình thành một cái hắc động.

Khi đòn tấn công của ba vị Kim Tiên tiến vào hắc động này, đúng là không tự chủ được mà lệch khỏi đường đi, mà trong nháy mắt bọn họ điều chỉnh, sơ hở đã xuất hiện.

Tay trái Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo kiếm chỉ bá đạo hoành không điểm ra, khóa chặt một vị Kim Tiên trong đó, tay phải nắm thành quyền, vận chuyển Thần Lôi Quyền Pháp, trong đó ẩn chứa huyết lôi vô tận!

Mà ở bên cạnh hắn, thân kiếm Côn Ngô Kiếm run lên, cũng tự hóa thành một đạo kiếm quang, chém về phía một người trong đó!

Một người hóa ra ba loại công kích, trực tiếp ứng phó với ba vị Kim Tiên!

Kiếm khí bá đạo vô biên, lôi đình huyết sắc tàn phá bừa bãi trên không trung, Côn Ngô Kiếm quang kinh diễm chư thiên thần phật...

Ba loại công kích gần như ầm ầm nổ tung trong nháy mắt!

Mọi người chỉ thấy, tiên huy vô biên vô tận và dao động năng lượng bao phủ vùng thế giới này!

Ngay sau đó, chính là ba đạo thân ảnh kêu thảm bay ngược ra sau!

Trên người một người bị một kiếm chém ra một đạo kiếm ngân khổng lồ, không ngừng chảy máu!

Một người ở ngực bị kiếm quang xuyên thành một lỗ thủng.

Mà người cuối cùng là thảm thiết nhất, bị khí huyết thân thể vô tận hóa thành lôi đình huyết sắc bao trùm, tiên khu bị đánh đến vỡ tan thành từng khúc, chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ! !

Ba Kim Tiên đồng thời xuất thủ, thật sự rơi vào kết quả hai người trọng thương, một người chết!

Mà trong bụi mù vô tận kia, Sở Cuồng Nhân ngạo nghễ đứng đó, một bộ bạch y vẫn như trước, Côn Ngô Kiếm xoay quanh ở quanh người hắn, vạn đạo tiên huy!

Đúng là, lông tóc không tổn hao gì! !

Tình cảnh này, làm cả Tuyết Long sơn lâm vào yên tĩnh như chết, chỉ còn lại, tiếng gió tuyết gào thét trên không trung.

Chương 1439 - Băng Tàm Tứ trưởng lão

xuất thủ, thân thể chiến Kim Tiên thất phẩm

Phía trên Tuyết Long sơn, gió tuyết gào thét, người người nhốn nháo, nhưng lại không nghe được chút tiếng người.

Tất cả mọi người, đều lâm vào bên trong tĩnh mịch quỷ dị.

Bọn họ nhìn bóng người bạch y trong gió tuyết kia, chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt quá không thể tưởng tượng nổi.

Ba Kim Tiên đồng thời xuất thủ, loại đội hình này, gần như có thể giết chết tất cả mọi người trong một đời trẻ tuổi, không, cho dù là một Kim Tiên dưới tam phẩm cũng sẽ bị giết chết.

Nhưng đội hình như vậy, lại bị Sở Cuồng Nhân trực tiếp phá nát!

Không chỉ có như thế, ba Kim Tiên, hai bị thương một chết!

Mà bản thân hắn, lại không tổn hao lông tóc gì!

"Quái vật chân chính!"

Trên bầu trời, một bóng người hít sâu một hơi.

Người này là một Kim Tiên của Tử Vi các, nhưng lúc này ánh mắt hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, lại mang theo vẻ sợ hãi.

Còn chủa có đạt tới Kim Tiên liền đã kinh khủng đến loại trình độ này, nếu như trở thành Kim Tiên, thì sẽ đến mức nào?

"Người này, tuyệt đối không thể lưu lại! Không thể lại bỏ mặc để hắn tiếp tục trưởng thành, nếu không, Tiên Đình ta sẽ đứng trước uy hiếp trước nay chưa từng có! !"

Kim Tiên này âm thầm nghĩ tới.

Lúc này, hắn chỉ có thể ký thác tất cả hi vọng vào trên người thiếu ngự Tử Vi.

Trên chiến trường.

Hai Kim Tiên còn sống nhìn Sở Cuồng Nhân, điên cuống nuốt nước bọt, trong lòng vô cùng sợ hãi.

"Trụ Chi Kiếm, bá lâm!"

Lúc này, tay Sở Cuồng Nhân cầm Côn Ngô, từng viên từng viên Chứng Pháp Chi Ấn liên tục được thắp sáng, kiếm khí chém ra, khóa chặt một Băng Tàm Kim Tiên!

Nhưng lúc Kim Tiên kia hoảng sợ, một bóng người cản ở trước mặt của hắn, cản lại kiếm chỉ!

Người kia, lại là Băng Tàm Tứ trưởng lão!

Mà tu vi của hắn, bất ngờ đạt đến cảnh giới Kim Tiên thất phẩm!

Cho dù là ở bên trong Kim Tiên, cũng coi là cao thủ hạng nhất.

"Há, rốt cục ngươi cũng xuất thủ!"

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương, ánh mắt lạnh nhạt như băng, một chút cũng không có bởi vì tu vi của đối phương mà kiêng kị nửa phần.

"Thực lực của ngươi dường như còn đáng sợ hơn ta nghĩ, cho dù ta dùng tu vi Kim Tiên thất phẩm để xuất thủ, chắc hẳn cũng sẽ không phải chịu phản phệ nhân quả quá lớn."

Băng Tàm Tứ trưởng lão lạnh giọng nói ra: "Ngươi giết con ta, ta nhất định phải báo thù cho hắn, lột da róc xương ngươi! !"

Hắn vốn đã tính toán tốt mọi chuyện.

Chỉ chờ Băng Tàm Phong lấy được căn cốt của Băng Tàm Như Tuyết, đợi một thời gian, hai cha con bọn họ tất nhiên sẽ nắm được đại quyền trong tay!

Thế nhưng, bởi vì Sở Cuồng Nhân xuất hiện, hiện tại tất cả những thứ này đều thành suy nghĩ viển vông.

"Ha, ta có thể làm một việc thiên, đưa ngươi xuống dưới đoàn tụ với hắn!"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

"Đối mặt với Kim Tiên thất phẩm, ngươi tuyệt đối không có nửa con đường sống!"

Giọng điệu của Băng Tàm Tứ trưởng lão lạnh như băng nói.

Hắn vừa sải bước ra, trên người có kim tính nồng đậm trực tiếp bạo phát.

Một quyền đánh ra, băng hàn chi khí tuôn ra còn kinh khủng hơn rất nhiều so với mấy vị Băng Tàm Kim Tiên vừa mới.

"Chư Giới Sinh Tử Luân!"

Sở Cuồng Nhân thúc giục Sinh Tử Luân, chống cự hàn khí.

"Thần thông của Thần Ma thể, thật phi phàm, chỉ tiếc, tu vi của ngươi còn chưa đủ!"

Băng Tàm Tứ trưởng lão đưa tay ra, băng hàn chi khí bỗng nhiên tăng lên, đúng là áp chế tiên huy Tử Luân.

"Tuyết Long Thiên Tai!"

Giữa thiên địa, hàn khí tăng mạnh.

Vô số đạo văn ngưng tụ trên không trung, hội tụ tất cả gió tuyết bốn phía đến cùng một chỗ, hóa thành một con Cuồng Long băng tuyết to lớn dữ tợn!

Cuồng Long này không chỉ có ẩn chứa sức mạnh băng tuyết vô cùng mãnh liệt, hơn nữa còn có một luồng độc tính nồng đậm, chỗ nó đến, vạn vật khô héo điêu linh!

Đó là, Băng Tàm Độc!

"Sở Cuồng Nhân, một kích này, sẽ kết thúc con đường tu tiên của ngươi! !"

Băng Tàm Tứ trưởng lão lạnh lùng nói ra, Cuồng Long băng tuyết gào thét xông ra!

"Chư Giới Sinh Tử Luân!"

"Hắc Động Đại Vặn Vẹo!"

"Thanh Diệp Kiếm Hải!"

Sở Cuồng Nhân thi triển các loại thần thông của Tiên Thể một lần, nhưng mà lại không hề có tác dụng ở trước mặt Cuồng Long băng tuyết, từng thần thông đều bị phá nát!

Cuối cùng, hắn bị Cuồng Long này nuốt vào trong miệng!

Tình cảnh này, làm cho người khác không khỏi dụi mắt.

"Sở Cuồng Nhân này, cứ thế mà chết đi sao?"

"Không nghĩ tới, đệ nhất cuồng nhân này cũng khó thoát khỏi cái chết."

"Thật sự là đáng tiếc."

"Nhưng như vậy cũng tốt, nếu hắn không chết, làm sao có ngày chúng ta nổi danh?"

Chúng thiên kiêu có người không thể tin được, có người thổn thức, cũng có người vô cùng hưng phấn, dự định ở thời đại không có Sở Cuồng Nhân này, thi triển quyền cước.

Đại năng trong tinh không, cũng có loại cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Tu vi của Sở Cuồng Nhân dưới cái nhìn của bọn họ cũng chẳng đáng là bao, nhưng biểu hiện của đối phương, lại mang đến cho bọn họ áp lực lớn lao.

Hiện tại, đối phương vừa chết, bọn họ như như trút được tảng đá lớn trong lòng.

"Vậy thì, những yêu nghiệt kia, ngược lại có thể thi triển quyền cước."

"Đúng vậy, có trời mới biết ta rất sợ sự tồn tại của Sở Cuồng Nhân sẽ để lại bóng ma cho những yêu nghiệt kia, khiến họ không thể trưởng thành được."

"Hiện tại thì tốt rồi, Sở Cuồng Nhân vừa chết..."

"Chờ một chút, không đúng!"

Bỗng nhiên, có đại năng dùng tiên thức điều tra, xác nhận sinh tử của Sở Cuồng Nhân, nhịn không được kinh hô một tiếng.

Mí mắt của đại năng còn lại cũng nhảy một cái.

Tuyết Long sơn.

Băng Tàm Tứ trưởng lão lạnh lùng cười một tiếng: "Cho dù có là yêu nghiệt, thì ở trước mặt Kim Tiên thất phẩm, vẫn không chịu nổi một kích như cũ!"

Ngay khi hắn đắc ý mình giết chết Sở Cuồng Nhân, kết thúc một truyền kỳ.

Thì bên trong Cuồng Long băng tuyết kia, bỗng nhiên có một vệt kim quang phóng lên tận trời!

Đó là, kim tính!

Kim tính vô cùng nồng đậm!

"Chuyện gì xảy ra? !"

Sắc mặt của Băng Tàm Tứ trưởng lão hơi đổi một chút.

Đùng! !

Ngay sau đó, một tiếng nổ ầm ầm vang vọng!

Chỉ thấy Cuồng Long băng tuyết kia bị một luồng sức mạnh kinh khủng đánh vào, trực tiếp nổ tung!

Trong gió tuyết vô tận, một bóng người ngẩng đầu dậm chân bước ra, kim tính nồng đậm đến cùng cực kéo theo khí huyết cuồng bạo từ trên người hắn khuếch tán ra, gió tuyết bốn phía đều bị bốc hơi trong nháy mắt.

"Đòn tấn công của Kim Tiên thất phẩm, chỉ có như thế sao?"

Giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Mọi người thấy Sở Cuồng Nhân bên trong kim quang sáng láng, tiên huy vạn đạo kia, trợn mắt hốc mồm.

"Đó là, nhục thân kim tính! !"

"Đó là nhục thân kim tính hoàn chỉnh, hoàn hảo trong suốt, hắn là Kim Tiên! ! Hắn lại dùng thân thể bước vào cảnh giới Kim Tiên! !"

Thân thể Kim Tiên, đây là thứ còn hiếm thấy hơn so với kẻ bước vào tu vi Kim Tiên.

Không ai nghĩ đến, tu vi Sở Cuồng Nhân còn không có bước vào cảnh giới Kim Tiên, thân thể lại bước vào trước!

Trong tinh không, mí mắt của chúng đại năng nhảy lên.

"Ta đã biết, gia hỏa này không thể dễ dàng chết như thế mà."

"Thân thể Kim Tiên, hắn đúng là giấu đủ sâu, khó trách những Kim Tiên kia dù ra tay với hắn cũng không phải nhận phản phệ nhân quả, thì ra, hắn đã là Kim Tiên! !"

"Bên trong một đời trẻ tuổi, có lẽ hắn là người đầu tiên bước vào cảnh giới Kim Tiên."

"Còn là dùng thân thể..."

Rất nhiều đại năng cảm khái không thôi, tàng đá lớn trong lòng lại xuất hiện, mà lần này, càng nặng nề hơn.

Bọn họ đang lo lắng những yêu nghiệt kia của mình.

Ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, những yêu nghiệt kia của bọn họ nên xử lý như thế nào đây?

Phải làm gì để tranh giành với đối phương?

Sợ là phải có bóng ma tâm lý.

Sở Cuồng Nhân hoàn toàn triển lộ nhục thân kim tính, khí tức Kim Tiên bạo phát: "Hôm nay, liền dùng Kim Tiên thất phẩm ngươi đến thử bộ thân thể này một lần đi!"

Hắn lạnh nhạt nói ra, vừa sải bước ra, trực tiếp đánh ra một quyền!

Khí huyết kinh khủng như bão, kéo theo tiếng rồng gầm voi rống.

Một kích này, cho dù là Kim Tiên thất phẩm, sắc mặt cũng không nhịn được mà biến hóa.

Băng Tàm Tứ trưởng lão thúc giục tiên nguyên, toàn lực ứng phó!

Đùng! !

Hai luồng sức mạnh va chạm, Băng Tàm Tứ trưởng lão đúng là bị đánh đến lùi lại mấy trăm trượng, tiên khu run rẩy! !

Chương 1440 - Chém giết Kim Tiên thất phẩm, Đại La hiện thân, lão tổ Phong gia

"Thật là khủng khiếp thân thể sức mạnh! !"

Băng Tàm Tứ trưởng lão nhìn Sở Cuồng Nhân, đồng tử khẽ run.

Hắn thân là Kim Tiên thất phẩm, lại bị một quyền đánh bay, chiến lực thân thể Kim Tiên, còn cường đại hơn so với tưởng tượng của hắn!

Nhưng mà, Sở Cuồng Nhân không cho hắn cơ hội khiếp sợ, hắn lại ra tay lần nữa.

Vận chuyển tiên nguyên, các loại thần thông tiên pháp liên tục bạo phát!

Nhưng những thứ này, lại chỉ là bom khói quấy nhiễu Băng Tàm Tứ trưởng lão thôi, thủ đoạn chân chính của hắn, thân thể Kim Tiên kia!

Sử dụng một đám tiên pháp thần thông làm yểm trợ, Sở Cuồng Nhân từng bước tới gần!

"Không tốt! !"

Nhưng lúc Băng Tàm Tứ trưởng lão kịp phản ứng, Sở Cuồng Nhân đã đi tới trước mặt hắn.

Năng lực cận chiến, bạo phát!

Quyền, khuỷu tay, ngón tay, bàn tay, đầu gối, chân...

Trong nháy mắt, dường như thân thể của Sở Cuồng Nhân hóa thành binh khí sắc bén nhất, hung tàn trên thế giới này, các loại chiến kỹ tinh xảo tuyệt luân được thi triển!

Tiếng rồng gầm voi rống vang vọng!

Nắm đấm, bàn tay kết hợp, tiên khu của Băng Tàm Tứ trưởng lão liên tục phát ra tiếng nứt, gần như bị đánh nát.

"Đáng chết! !"

"Hàn Phong Phong Thiên Địa!"

Trong cơ thể Băng Tàm Tứ trưởng lão có một lượng lớn hàn khí tuôn ra, đóng băng thiên địa, ở bên ngoài thân thể Sở Cuồng Nhân cũng bị bao trùm bởi một tầng băng, nhưng thân thể của đối phương động một cái, trong nháy mắt đã phá nát tầng băng!

"Tốt, ngươi muốn cận chiến đúng không, vậy thì như ngươi mong muốn!"

Ánh mắt Băng Tàm Tứ trưởng lão lộ ra vẻ tàn nhẫn, bên ngoài thân thể của hắn được bao trùm bởi một tầng tiên nguyên, va chạm quyền cước với Sở Cuồng Nhân, hai người chiến đấu, giống như hai con cự thú thời Thái Cổ, chỉ là dư âm của trận chiến đều đủ để phá huỷ không gian, sơn hà bốn phía liên tục nổ tung, hóa thành bột mịn! !

Ầm! !

Sau khi quyền và quyền va chạm, Sở Cuồng Nhân và Băng Tàm Tứ trưởng lão, mỗi người đều bị đẩy lui mấy trăm trượng.

"Ha ha, Sở Cuồng Nhân, độc tận xương tủy, ta xem ngươi làm sao sống nổi! !"

Nghe đến đây, mọi người có chút không rõ ràng cho lắm.

Chỉ có Băng Tàm ở Tuyết Long sơn mới biết được là có ý gì, lộ ra nụ cười lạnh.

"Băng Tàm Độc của Tứ trưởng lão là số một ở Tuyết Long sơn, cho dù là Đại La Kim Tiên trúng độc này, cũng sẽ cảm thấy tay chân cứng ngắc, huống chi là Sở Cuồng Nhân?"

"Đúng vậy, lúc Tứ trưởng lão cận chiến với hắn, đã âm thầm rót Băng Tàm Độc vào trong cơ thể của đối phương."

"Cho dù có thân thể Kim Tiên thì như thế nào? Dưới Băng Tàm Độc của Tứ trưởng lão, hắn chỉ có một con đường chết, nhiều lắm thì cũng chỉ có thể sống lâu hơn một chút so với đám Kim Tiên khác mà thôi."

Nhóm Băng Tàm của Tuyết Long sơn nghị luận.

Những người còn lại nghe vậy, tất cả cũng đều bừng tỉnh đại ngộ.

"Thì ra Tứ trưởng lão này đã sớm có chuẩn bị, cho nên mới cận chiến với Sở Cuồng Nhân."

"Ta còn tưởng rằng hắn ngốc rồi, lại đi cận chiến với kẻ có thân thể Kim Tiên, hiện tại xem ra, là gừng càng già càng cay."

Băng Tàm Tứ trưởng lão nhìn Sở Cuồng Nhân, bộ dáng nắm chắc thắng lợi trong tay.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại khẽ cười một tiếng: "Ngu ngốc!"

Khí huyết kim tính nồng đậm ẩn chứa trong cơ thể hắn ầm ầm bạo phát, chỉ nghe tiếng rồng gầm voi rống quanh quẩn, ngàn vạn lôi đình huyết sắc nổ tung!

Một kích này, vô cùng doạ người!

Băng Tàm Tứ trưởng lão cũng nhịn không được bị đánh đến bay ngược ra ngoài, khóe miệng chảy máu: "Chuyện này, chuyện này sao có thể! Tại sao ngươi lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng? !"

"Thật sự cho rằng chuyện ngươi lén lút rót tại Băng Tàm Độc vào trong cơ thể của ta, ta không phát hiện được sao? Thủ đoạn hèn hạ, mất mặt xấu hổ!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Hắn có pháp môn vạn độc ma thân trong tay, loại độc tố này với hắn mà nói, chẳng qua là chất dinh dưỡng để tăng cường thể chất mà thôi.

Băng Tàm Độc này, tất nhiên cũng giống như vậy.

"Đáng chết! !"

Sắc mặt Băng Tàm Tứ trưởng lão vô cùng âm trầm, hắn nhìn về phía Kim Tiên còn lại của Tuyết Long sơn, muốn bắt bọn họ đồng loạt ra tay, trấn áp Sở Cuồng Nhân.

Nhưng ngay tại lúc này, một luồng dao động kỳ lạ khiến da đầu hắn tê dại truyền đến.

Hắn nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, lại chỉ thấy được một đôi tròng mắt màu tím.

Đó là, Tử Đồng! !

Tử Đồng chi pháp được phát động!

Sức mạnh linh hồn cực kỳ cường hãn đánh thẳng vào linh hồn của Băng Tàm Tứ trưởng lão.

Luồng sức mạnh kia, tuy không đủ phá hủy linh hồn của hắn.

Nhưng cũng đủ để khiến hắn ngây người một cái chớp mắt!

Mà một cái chớp mắt như vậy, đủ để đối thủ lấy mạng hắn! !

Hút!

Sau khi phát động Tử Đồng chi pháp, trấn áp Băng Tàm Tứ trưởng lão, Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, trong tay đã ra xuất hiện một thanh trường kích bằng đồng!

"Đại Hoang Kích, Bình Đại Hoang! !"

Thức cuối cùng của Đại Hoang Kích ầm ầm bạo phát!

Tiên nguyên kinh khủng ẩn chứa tiên huy Kim Ngọc, khí huyết thân thể đều bạo phát!

Một kích này, trực tiếp nện vào lồng ngực Băng Tàm Tứ trưởng lão, chỉ nghe thấy tiếng xương vỡ liên tục vang lên, sương máu phun ra ngoài!

Băng Tàm Tứ trưởng lão, bị đánh bay ra ngoài ngay tại chỗ, liên tục đập vỡ vài chục tòa Tuyết Sơn.

Gió tuyết cuồn cuộn, bụi mù nổi lên bốn phía.

Chỉ thấy Băng Tàm Tứ trưởng lão nằm sâu dưới lòng đất, toàn bộ đạo văn phía trên tiên khu bị phá nát, không ngừng chảy máu.

Một cái chớp mắt tiếp theo, trực tiếp hóa thành bản thể, sinh mệnh khí tức dần dần biến mất, nằm bất động tại chỗ!

Tứ trưởng lão là Kim Tiên thất phẩm, trực tiếp ngã xuống! !

Sắc mặt của mọi người ở Tuyết Long sơn đã sợ đến mức trắng bệch, đồng tử chấn động kịch liệt!

Đây chính là Tứ trưởng lão của Tuyết Long sơn!

Là cường giả gần với Đại La Kim Tiên, bên trong Tuyết Long sơn!

Vậy mà cứ như vậy, bị Sở Cuồng Nhân dùng một kích đánh chết! !

Loại thực lực này, dọa người! !

"Tiếp đó, giờ đến phiên ai đây?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói, ánh mắt như điện, lướt qua mọi người.

Nhưng phàm là người bị hắn nhìn chăm chú, đều không tự chủ được mà rùng mình một cái, vô cùng hoảng sợ.

Lúc này.

Sâu bên trong Tuyết Long sơn, truyền đến hai luồng khí tức vô cùng cường đại.

Một luồng Đại La ý phô thiên cái địa khuếch tán ra, bao trùm toàn bộ Tuyết Long sơn.

"Là sơn chủ!"

"Còn có đại trưởng lão!"

Sau khi cảm giác được hai luồng Đại La ý này, dường như rất nhiều Băng Tàm tìm được người đáng tin cậy, sắc mặt vui vẻ.

Chỉ thấy hai đạo thân ảnh màu trắng nhanh chóng lướt đến, theo thứ tự là một lão giả tóc trắng, một tráng hán trung niên, bọn họ nhìn Tuyết Long sơn bừa bộn, sắc mặt vô cùng khó coi.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi đã quá làm càn rồi!"

Lão giả tóc trắng kia lạnh giọng nói ra, hắn chính là đại trưởng lão của Tuyết Long sơn.

"Há, ngươi muốn ra tay?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, đối mặt với Đại La, lẫm liệt không sợ, phất tay áo lên, Quỷ Môn quan hiện ra, âm khí cuồn cuộn bao phủ khắp nơi!

Khô lâu âm tướng đi ra, Đại La ý cũng rung chuyển bốn phía!

"Sở Cuồng Nhân, ta biết bên cạnh ngươi có Đại La trợ giúp, nhưng bên cạnh ngươi, chỉ có một Đại La, mà Tuyết Long sơn ta có đến hai, nếu ngươi lại không dừng tay, ta tình nguyện mạo hiểm, liều mạng bị nhân quả phản phệ, cũng muốn giết chết ngươi ở chỗ này! !" Băng Tàm đại trưởng lão lạnh giọng nói ra.

"Người nào dám động đến Quỷ Đế, ta sẽ khiến nơi đây hoá thành bột mịn! !"

Khô lâu âm tướng lạnh giọng nói ra, vung lưỡi hái trong tay lên, âm khí dồi dào bao phủ mọi phía.

Gió tuyết bốn phía, còn tăng thêm một luồng khí tức âm u.

"Ngươi chỉ có một người, mà nơi này chúng ta có hai Đại La, một người ngăn chặn ngươi, một người giết Sở Cuồng Nhân, không thành vấn đề!"

Sơn chủ của Tuyết Long sơn lạnh lùng nói.

"Ha ha, vậy nếu như, lại thêm ta thì sao?"

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy cách đó không xa, một luồng Đại La ý cuốn tới, một lão giả mặc áo bào trắng, ngẩng đầu dậm chân mà đến, quanh người có tiên huy lưu chuyển, khí tức kinh người!

"Hắn là... Lão tổ của Phong gia!"

"Lão tổ của Phong gia, một trong tám thế gia Hoàng kim, tại sao hắn cũng tới nơi này tham gia náo nhiệt vậy?"

Lão tổ của Phong gia đi đến bên cạnh Sở Cuồng Nhân, lạnh nhạt nói: "Muốn tổn thương công tử, các ngươi cần phải qua cửa ải của ta trước!"

"Phong lão quái, vậy mà ngươi lại quy thuận Sở Cuồng Nhân?"

Sơn chủ của Tuyết Long sơn cảm thấy có chút khó tin.

Lão tổ của Phong gia, là một Đại La Kim Tiên, đối phương, vậy mà nguyện ý quy thuận Sở Cuồng Nhân? !

"Đây là một thời đại của giới tử chi tranh, mà trong tương lai, công tử nhất định sẽ là nhân vật đứng trên đỉnh của Tiên Đạo, đi theo hắn, có gì mà không thể?"

Lão tổ của Phong gia từ tốn nói.

"Phong gia ngươi, cũng rất có khí phách, dám đặt cược ở trên người hắn!"

Chương 1441 - Trăm cây Tuyết Liên, Đại La ủy khuất, thiếu ngự Tử Vi hiện thân

Lão tổ của Phong gia hiện thân, chống đỡ cho Sở Cuồng Nhân, điều này khiến rất nhiều người cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn.

“Xem ra Phong gia đã đứng về phía Sở Cuồng Nhân.”

“Đúng vậy, Phong gia ở bên trong Tử Vi Tinh cũng coi như là đại thế lực có mặt mũi, mà hiện tại, lại lựa chọn quy thuận Sở Cuồng Nhân, thật khiến người ta bất ngờ.”

“Nhưng mà ngẫm lại một chút cũng đúng, ngay cả Long gia cũng bị Sở Cuồng Nhân tiêu diệt, Phong gia lựa chọn quy thuận, cũng không phải không có khả năng, hơn nữa tương lai Sở Cuồng Nhân cũng rất đáng mong đợi, hoàn toàn xứng đáng để đi theo!”

Không ít người bàn luận sôi nổi, chú ý đến chiến cục ở Tuyết Long sơn.

Sau khi lão tổ của Phong gia xuất hiện, sắc mặt của mọi người ở Tuyết Long sơn đã âm trầm đến gần như chảy nước.

Một vị khô lâu âm tướng, cộng thêm lão tổ của Phong gia, lúc này bên cạnh Sở Cuồng Nhân đã có hai vị Đại La, hơn nữa còn có chiến lực của bản thân Sở Cuồng Nhân, cùng với bách vạn âm binh……

Tuyết Long sơn, gặp nguy!

“Sở Cuồng Nhân, ngươi muốn như thế nào? !”

Sơn chủ của Tuyết Long sơn lạnh giọng nói ra, giọng điệu băng lãnh, nhưng cũng đã có ý chịu thua.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, ánh mắt hơi lóe lên.

Đây là muốn khai chiến sao?

Quả thật, hắn không sợ Tuyết Long sơn, thậm chí có thể diệt đối phương.

Nhưng, bản thân hắn chắc hẳn cũng sẽ hao tổn không ít.

Hắn có Thân Thể Bất Tử, ngược lại cũng không sợ sẽ chết ở đây, nhưng khô lâu âm tướng còn có lão tổ của Phong gia thì khó nói chắc, đây chính là hai vị có chiến lực đứng đầu hiện có ở bên cạnh hắn.

Đặc biệt là khô lâu âm tướng, hắn còn cần đối phương tiếp tục trấn giữ Phong Đô Địa Phủ một khoảng thời gian dài.

Mặt khác, nếu khai chiến, muốn hoàn toàn tiêu diệt Tuyết Long sơn này, chỉ sợ sẽ tiêu hao không ít âm binh âm tướng.

Phong Đô Địa Phủ ở âm Phủ, cũng không phải hoàn toàn kê cao gối mà ngủ, không thể hao tổn quá nhiều sức lực để đánh nữa.

Tâm tư của Sở Cuồng Nhân thay đổi thật nhanh, một đống ý niệm lướt qua.

“Thôi, ta cũng không phải người không nói đạo lý.”

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói: “Tuyết Long sơn làm tổn thương người của ta, nói như thế nào cũng nên trả một chút tiền thuốc men đi, trăm cây Tuyết Liên, việc này, liền có thể bỏ quá.”

Nghe được lời này của hắn, rất nhiều Băng Tàm ở Tuyết Long sơn suýt nữa hộc máu.

Nói đùa cái kiểu gì vậy?

Giết nhiều Băng Tàm ở Tuyết Long sơn của họ như vậy, còn không biết xấu hổ mà nói chính mình phân rõ phải trái? !

Hơn nữa, trăm cây Tuyết Liên? !

Tại sao không đi cướp đi!

Không đúng, hắn là đang cướp đó!

Tuyết Liên chính là một tài nguyên lớn quan trọng ở Tuyết Long sơn, mỗi một gốc, đều là tiên dược đứng đầu, có thể bồi dưỡng tu vi, vô cùng quý giá.

Cho dù là yêu nghiệt tu hành, cũng không thể tùy ý sử dụng Tuyết Liên.

Trăm cây Tuyết Liên, gần như muốn đào rỗng hơn phân nửa của cải ở Tuyết Long sơn bọn họ ngay lập tức!

“Sở Cuồng Nhân, ngươi cũng thật quá đáng, Băng Tàm Như Tuyết là người của Tuyết Long sơn chúng ta, ngươi thu nàng ta làm nô lệ, vốn chính là sai lầm của ngươi, chúng ta xử lý nàng, đây là chuyện của chúng ta, ngươi tùy tiện nhúng tay, giết rất nhiều Băng Tàm ở Tuyết Long sơn ta, hiện tại còn muốn trăm cây Tuyết Liên? ? Ngươi quả thực chính là làm xằng làm bậy! Ngươi có còn vương pháp nữa hay không! !”

Băng Tàm đại trưởng lão lớn tiếng nói, càng nói càng cảm thấy ủy khuất, hai con ngươi đỏ như muốn nứt ra, toàn thân đều đang run rẩy.

Băng Tàm Như Tuyết là yêu nghiệt của Long sơn bọn họ!

Được bọn họ gửi gắm kỳ vọng cao, nhưng lại cam tâm tình nguyện nhận một Nhân tộc làm chủ, khiến cho bọn họ mất hết thể diện.

Bọn họ tước đoạt căn cốt của đối phương, tái tạo một yêu nghiệt khác thì có gì sai?

Cho dù có sai rồi, thì đây cũng là chuyện bên trong Tuyết Long sơn bọn họ.

Sở Cuồng Nhân, dựa vào cái gì mà nhúng tay vào?

Còn giết nhiều Băng Tàm trong Tuyết Long sơn bọn họ như vậy, hiện tại, còn công khai lừa đảo, muốn một trăm cây Tuyết Liên? !

Còn có thiên lý hay không? !

Nghe được Băng Tàm đại trưởng lão nói, thiên kiêu vây xem xung quanh, nhóm đại năng âm thầm quan sát đều có chút đồng tình với Tuyết Long sơn.

“Thật đáng thương, Tuyết Long sơn lại gặp phải một tên tàn nhẫn như vậy!”

“Đúng vậy, thật là có lý nhưng không thể nói rõ.”

Bất đồng với mọi người, sau khi Sở Cuồng Nhân nghe Băng Tàm đại trưởng lão lên án xong, thần sắc vô cùng lạnh nhạt, không để ý chút nào.

“Ngươi nói xong chưa? Nói xong rồi, thì giao Tuyết Liên ra đây đi.”

Sắc mặt Băng Tàm đại trưởng lão xanh mét, tất cả những gì hắn nói vừa rồi, đối phương đến nửa chữ cũng nghe không lọt vào tai.

“Ngươi, thật sự phải làm đến mức tuyệt tình như vậy, phải biết rằng, mọi việc lưu lại một đường, ngày sau gặp lại còn dễ nói chuyện.”

“Ta còn có thể tuyệt tình hơn như vậy! !”

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng, đauw tay ra, khí huyết cuồng bạo tuôn ra, hóa thành huyết lôi đầy trời đánh ra!

Một Kim Tiên đứng trước huyết lôi, liền bị đánh bay ngược ra ngoài đến mức hộc máu, khí tức thoi thóp!

“Làm càn……”

“Là ai làm càn!”

Còn chưa chờ Băng Tàm đại trưởng lão nói cái gì, Sở Cuồng Nhân liền quát một tiếng trước, ánh mắt lạnh lùng: “Ta mặc kệ Băng Tàm Như Tuyết có thân phận ra sao, nàng đã tôn ta làm chủ, từ lúc đó nàng đã là người của ta, các ngươi không thèm giải thích, làm lơ sự tồn tại của ta, liền muốn lột xương đoạt tủy của nàng, muốn coi ta như một quả hồng mềm sao? !”

“Nếu không niệm tình Băng Tàm Như Tuyết cũng là người của Băng Tàm nhất tộc, hôm nay, ta sẽ không ở chỗ này tốn nhiều miệng lưỡi với các ngươi, tiêu diệt Tuyết Long sơn các ngươi, với ta mà nói, cũng không phải là không có khả năng!”

“Nhớ kỹ, hiện tại là các ngươi đang cầu xin ta tha mạng! Các ngươi không tư cách cò kè mặc cả!”

Quỷ Môn quan đứng vững giữa thiên địa, âm khí không ngừng phun ra ngoài từ bên trong đó.

Thông qua Quỷ Môn quan kia, dường như mọi người thấy được toàn bộ quân đội.

Trong đó, càng không thiếu tồn tại ở cảnh giới Kim Tiên.

Chỉ mỗi quân đội này, nếu xuất hiện ở Tuyết Long sơn, lại thêm khô lâu âm tướng, lão tổ của Phong gia, đối với Tuyết Long sơn mà nói, tuyệt đối là tai họa ngập đầu! !

Mà Sở Cuồng Nhân một bước cũng không nhường, làm hai vị Đại La của Tuyết Long sơn tức giận đến sắc mặt xanh mét, nhưng lại cũng không thể tránh được.

“Trăm cây Tuyết Liên, cho ngươi đó!”

Cuối cùng, sơn chủ của Tuyết Long sơn chỉ có thể bất đắc dĩ giao ra, cho người mang trăm cây Tuyết Liên đến.

Trong lúc nhất thời, sống lưng thẳng tắp kia dường như cong xuống, cả người già nua rất nhiều.

Đường đường là một vị Đại La Kim Tiên, bị một hậu bối tuổi trẻ bức bách đến loại tình trạng này, chuyện này mà truyền ra ngoài, quả thực là vô cùng nhục nhã!

Mà cả đời này, chỉ sợ hắn không có cách nào rửa sạch loại sỉ nhục này.

“Hừ, sớm phải nên như thế!”

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã lấy được trăm cây Tuyết Liên, Tuyết Liên này giá trị xa xỉ, nếu có thể luyện hóa toàn bộ, tu vi của hắn, tất nhiên có thể tiến xa thêm một bước!

Thậm chí có thể một lần đột phá Kim Tiên!

Sau khi lấy được Tuyết Liên, Sở Cuồng Nhân liền muốn rời khỏi.

Nhưng lúc này.

Phía chân trời bỗng nhiên xuất hiện đám mây màu tím.

Ở bên trong đám mây kia truyền ra từng trận đạo âm, kèm theo tứ tượng bốc lên, dị tượng huyền diệu như Kỳ Lân vượt biển vân vân.

Một luồng uy áp cường đại, lan tràn ra, bao trùm ở trong gầm trời.

Cho dù là Kim Tiên, cũng cảm nhận được từng đợt áp lực.

“Sở Cuồng Nhân, chúng ta, rốt cuộc cũng gặp mặt!”

Bên trong tầng mây màu tím, có vô số đạo văn lưu chuyển, tự động tạo thành một cái thang trời.

Mà một thân ảnh từ thang trời bước xuống.

Trường bào màu tím, ánh mắt sáng như sao, trên người lộ ra một luồng quý khí nồng đậm, giống như một vị đế vương chí cao vô thượng.

Người vừa tới, chính là thiếu ngự Tử Vi!

Hắn vừa đến, cũng khiến không ít người vì chuyện này mà kinh ngạc.

“Thiếu ngự Tử Vi là một trong lục ngự của Côn Luân Tiên Đình, vậy mà hắn lại xuất hiện ở đây.”

“Nghe nói sau khi hắn tiến vào Tử Vi Tinh liền mai danh ẩn tích, không nghĩ tới ngay lúc này sẽ xuất hiện, hơn nữa, còn trực tiếp đối mặt với Sở Cuồng Nhân!"

"Rốt cuộc, hắn muốn làm cái gì?"

Chúng thiên kiêu hai mặt nhìn nhau.

Chiến lực của Sở Cuồng Nhân, bọn họ rõ như ban ngày.

Cho dù là thiếu ngự Tử Vi, bọn họ cũng không cho rằng đối phương sẽ là đối thủ của hắn.

Mà hiện tại, đối phương lại chủ động hiện thân.

Điều này khiến tất cả mọi người cảm thấy nghi hoặc, hắn không sợ Sở Cuồng Nhân ra tay giết chết hắn sao?

"Ha, rốt cuộc cũng tự tìm tới cửa, ta còn tưởng rằng, ngươi vẫn sẽ luôn co đầu rút cổ chứ."

Chương 1442 - Giao thủ với Thiếu ngự Tử Vi, người nào dám để ta quỳ

Thiếu ngự Tử Vi hiện thân, khiến tất cả mọi người cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn.

Trong hư không, tiên thức của các chư vị đại năng đang giao lưu với nhau.

“Thiếu ngự Tử Vi cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, các ngươi không sợ đối phương trực tiếp cho các ngươi một nhát kiếm hay sao?”

Một tên đại năng lạnh nhạt nói, trong giọng nói, dường như có chút gấp gáp không chờ nổi.

Người này là đại năng của Đông Hoàng Tiên Đình, mà Đông Hoàng Tiên Đình và Côn Luân Tiên Đình bất hoà, bọn họ cũng muốn thấy loại chuyện này phát sinh.

“Hừ, đừng đánh đồng thiếu ngự Tử Vi cùng với Sơn Quỷ thần tử của các ngươi.”

“Ngươi……”

Đại năng kia của Đông Hoàng Tiên Đình bị chặn cứng họng, ngay sau đó giọng nói trở nên lạnh lùng nói: “Ngược lại ta cũng muốn nhìn một chút, thiếu ngự Tử Vi được các ngươi ôm lấy kỳ vọng cao rốt cuộc có năng lực gì?”

Phía trên Tuyết Long sơn.

Thiếu ngự Tử Vi của Tiên Đình, Sở Cuồng Nhân, hai người chính thức gặp mặt.

Một bên là thiếu ngự Tiên Đình, một bên là người có mệnh cách Nhân Hoàng, hai người này, có thể nói là sự tồn tại đối lập tự nhiên.

Cho nên, gặp mặt trong nháy mắt, Sở Cuồng Nhân cũng lười cùng đối phương nói nhiều lời, liền giơ tay thi triển một cái Chư Giới Sinh Tử Luân, sức mạnh sinh tử cuồn cuộn gào thét tuôn ra.

“Vừa thấy mặt liền ra tay động thủ, thật là không khách sáo.”

Thiếu ngự Tử Vi khẽ cười một tiếng, tiên nguyên cũng gào thét xông ra.

Hai luồng sức mạnh ầm ầm va chạm, thiếu ngự Tử Vi lùi lại mấy chục trượng, tiên khu hơi chấn động.

“Một chút thực lực như vậy, không biết ngươi lấy đâu ra tự tin, dám xuất hiện ở trước mặt ta.”

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói, ngưng tụ kiếm chỉ, phía sau có Cửu Diệp kiếm thảo hiện lên, thảo diệp chuyển động, kiếm khí to lớn như sơn mạch hoành không chém ra!

“Tử Vi Kiếm Quyết!”

Trong tay rhiếu ngự Tử Vi thủ xuất hiện một thanh tiên kiếm, tinh quang màu tím thu liễm ở phía trên mũi kiếm, ngang nhiên chém ra.

Mỗi một kiếm, liền giống như một ngôi sao.

Kiếm khí và kiếm khí va chạm vào nhau, kiếm khí càn quét ra, từng tòa sơn mạch liên tiếp sụp đổ, hóa thành bột mịn!

“Sở Cuồng Nhân, ta sớm đã muốn cùng ngươi đấu một trận, hôm nay, liền để cho ta đạt được mong muốn đi!”

Trong mắt thiếu ngự Tử Vi toát ra một tia tinh quang.

Hắn muốn nhìn xem, thực lực của bản thân so với Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc là có bao nhiêu chênh lệch?

“Tử Vi Đế Ấn!”

Chỉ thấy thiếu ngự Tử Vi lấy ra một khối đại ấn màu tím, tiên huy vô tận ngay tức khắc nở rộ.

Tiên huy này rơi xuống ở trên người thiếu ngự Tử Vi, quả thật là khiến cho khí tức của hắn nhanh chóng tăng trưởng, trực tiếp bước đến cánh cửa Kim Tiên!

Không cần giống như Sơn Quỷ thần tử, sử dụng bí pháp thiêu đốt mệnh nguyên mới có thể bước vào Kim Tiên.

Chỉ với điểm này, thiếu ngự Tử Vi còn mạnh hơn nhiều so với Sơn Quỷ thần tử.

“Tử Vi Tinh Thần Bạo!”

Được Tử Vi Đế Ấn gia tăng, thiếu ngự Tử Vi đánh ra một chưởng, một lượng lớn tinh quang hội tụ, hóa thành một ngôi sao to lớn nện về phía Sở Cuồng Nhân!

Uy lực của một kích này, đã vượt xa hóa thân tiên thức mà Tử Vi Tiên Đế lưu lại trong tháp Thiên Đạo.

Nhưng thần sắc của Sở Cuồng Nhân vẫn lạnh nhạt, không thèm để ý chút nào, Côn Ngô trong tay chém ra, trong đó có tiên huy Kim Ngọc lưu chuyển, vô đạo chi kiếm ngang nhiên chém ra, nhanh chóng chém nát ngôi sao màu tím.

“Ngươi đang dựa vào cái gì mà dám tới đối mặt với ta?”

Sở Cuồng Nhân nhìn Tử Vi Đế Ấn kia, lạnh nhạt nói.

Vật này có chút cùng loại với Tử Vi Vương Ấn, nhưng cấp bậc còn cao hơn, không những có thể phóng xuất ra uy áp cao bằng với quy cách của Tử Vi tiên đế, mà còn có thể gia tăng thêm sức mạnh cho người sử dụng.

“Ha, nếu chỉ là vật ở loại trình độ này mà ngươi còn không thể ứng phó nổi, vậy thì ngươi không có tư cách để xem át chủ bài mà ta chuẩn bị cho ngươi.”

“Thú vị, ngược lại ta cũng muốn xem một lần, át chủ bài của ngươi là gì.”

Sở Cuồng Nhân chờ đã lâu, có một chút hứng thú.

Trong mắt hắn có tiên huy màu tím chợt lóe lên, muốn phóng thích sức mạnh Tử Đồng, nhưng lại phát hiện, công kích không có hiệu quả.

“Bẩm báo, đế ấn của đối phương có hiệu quả bảo vệ linh hồn.”

Giọng nói của Tiểu Ái đúng lúc vang lên ở trong đầu.

“Thì ra là thế.”

Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý, Tử Đồng chỉ là một trong những loại thủ đoạn của hắn mà thôi.

“Tử Vi Đế Ấn, trấn áp cho ta! !”

Thiếu ngự Tử Vi thúc giục đế ấn, chỉ thấy uy áp vô tận cuồn cuộn tuôn ra, giống như 100 ngàn hành tinh dừng ở trên người Sở Cuồng Nhân.

Uy áp này, không chỉ là nhằm vào thân thể, mà còn nhằm vào ý chí tinh thần!

Nhưng thân thể của Sở Cuồng Nhân cường đại dường nào, ý chí tinh thần của hắn cũng kiên cố không thể phá vỡ nổi, uy áp của Tử Vi Đế Ấn này căn bản không thể trấn áp được hắn!

Thiếu ngự Tử Vi thấy thế, ánh mắt ngưng trọng, tay kết pháp quyết huyền diệu: “Tử Vi Đế Khải!”

Tiên huy đầy trời tán loạn ở phía chân trời, vô số đạo văn đan xen, trong hư không, lại có một thân ảnh cổ lão từ từ hiện lên.

Đế bào màu tím, đầu đội đế quan, khuôn mặt uy nghiêm lãnh đạm!

Chính là, hình chiếu tiên thức của Tử Vi Tiên Đế!

Mọi người không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh!

“Đây là sức mạnh tiên thức của Tử Vi Tiên Đế? !”

“Trời ạ, vậy mà thiếu ngự Tử Vi lại có thể dẫn động tiên thức của Tử Vi tiên đế, thật là quá đáng sợ mà.”

Hư ảnh Tiên Đế cổ lão hiện ra phía sau lưng thiếu ngự Tử Vi, đứng lửng lơ trên không trung.

Đột nhiên, hắn mở to hai mắt, giống như hai viên đại tinh màu tím nở rộ ra hàng tỉ tiên huy, Tử Vi Đế Ấn kia cũng theo đó mà quang hoa đại thịnh!

Một luồng uy áp khiến cho người ta hít thở không thông, che trời lấp đất đè ép về phía Sở Cuồng Nhân!

Một ít thiên kiêu cách đó khá xa đều nhịn không được mà thân mình mềm nhũn, trực tiếp quỳ rạp xuống mặt đất, ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía chiến trường.

“Chúng ta cách xa đến như thế còn có thể cảm nhận được loại uy áp đáng sợ này, vậy thì, Sở Cuồng Nhân thì sao? !”

“Luồng uy áp này trực tiếp nhắm vào Sở Cuồng Nhân, uy áp hắn phải thừa nhận kinh khủng như thế nào, rốt cuộc làm sao mà hắn chịu đựng được vậy? !”

Mọi người nhìn dáng người nghiêm nghị đang đứng, bóng người mặc bạch y thẳng tắp như kiếm, trong mắt không khỏi toát ra một vẻ khâm phục.

“Sở Cuồng Nhân, ở trước mặt Tiên Đế, còn không mau quỳ hạ! !”

Tay thiếu ngự Tử Vi cầm đế ấn, phía sau có hình chiếu tiên thức của Tử Vi Tiên Đế ngạo nghễ mà đứng, giọng điệu uy nghiêm nói.

Dường như giờ phút này, hắn và Tử Vi Tiên Đế được vinh dự gọi là Vạn Tinh Chi Chủ kia đã là một thể!

“Quỳ xuống?”

Sở Cuồng Nhân xùy cười một tiếng, vừa sải bước ra, trên người có vạn đạo tiên huy, ánh mắt như điện: “Ta là Nhân Hoàng, vạn linh trên thế gian này tôn thờ ta, ai dám để ta quỳ? !”

Đùng! !

Chỉ thấy trong cơ thể hắn truyền ra từng đợt tiếng rồng gầm, chín đạo Hoàng Đạo Chân Long chi khí phóng lên tận trời, long khí vạn trượng, tiên huy phổ chiếu khắp thập phương thiên địa!

Uy áp bá đạo bao phủ Sở Cuồng Nhân kia, trong một khắc này, đúng là trực tiếp tán loạn! !

Ở nơi xa.

Trong đám người, một đạo thân ảnh mặc trường bào kim sắc thấy một màn như vậy, ánh mắt đột nhiên run lên: “Đây là Hoàng Đạo Long Khí sao? ! Quả nhiên là vô cùng tôn quý!”

Người này, chính là truyền nhân của Hiên Viên.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ khát vọng.

“Chỉ có tu hành Hoàng Cực Kinh Thế Quyết này, ngưng tụ Hoàng Đạo Chân Long, ta mới là Nhân Hoàng chân chính!”

Ở một chỗ khác.

Hai đạo thân ảnh nhìn Sở Cuồng Nhân được chín đạo Chân Long chi khí vờn quanh kia, trong mắt mang theo vẻ kinh sợ.

Hai người này, là Đông Quân thần tử cùng với Đại Tư Mệnh thần nữ may mắn tránh được một kiếp từ trong tay Sở Cuồng Nhân.

“Thực lực của hắn, vẫn biến thái như vậy.”

Đại Tư Mệnh thần nữ nỉ non nói, nghĩ đến trận chiến ngày xưa với Sở Cuồng Nhân, thân thể mềm mại của nàng không khỏi rùng mình một cái: “Thiếu ngự Tử Vi, sợ rằng không phải là đối thủ của hắn.”

“Thiếu ngự Tử Vi cũng không phải dạng người ngu xuẩn, hắn dám tự mình đối mặt với Sở Cuồng Nhân, ngoại trừ Tử Vi Đế Ấn, chắc hẳn còn có món đồ lớn hơn để trông cậy vào.”

Đông Quân thần tử nhàn nhạt nói, trong mắt toát ra một tia chờ mong: “Hai người này, tốt nhất là lưỡng bại câu thương, đồng quy vu tận.”

Chương 1443 - Át chủ bài cuối cùng của thiếu ngự Tử Vi, Tử Vi Vương Quan, chúa tể của Tử Vi tinh

Phía trên Tuyết Long Sơn, hai người Sở Cuồng Nhân, thiếu ngự Tử Vi đang giằng co.

Hình chiếu tiên thức của Tử Vi Tiên Đế, uy áp của Hoàng Đạo Chân Long vạn trượng, uy áp của hai luồng sức mạnh vô cùng kinh khủng này tiêu tán ra, rung chuyển thiên địa tám phương!

Tất cả mọi người đều tập trung tinh thần quan sát, sợ bỏ lỡ bất kỳ một chi tiết nào.

“Trụ Chi Kiếm, vô đạo!”

Lúc này, Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, vô đạo chi kiếm chém ra!

“Tử Vi Tinh Thần Bạo!”

Thiếu ngự Tử Vi thúc giục tinh quang màu tím, ngăn chặn kiếm khí.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, đi đến trước mặt hắn, nhục thân kim tính trực tiếp bạo phát, một quyền đập ra, lôi đình huyết sắc vô tận ầm ầm bạo phát!

Đùng! !

Chỉ với một kích, đồng tử của thiếu ngự Tử Vi liền nhịn không được mà co rụt lại, cả người bay ngược ra mấy ngàn trượng, đập vào bên trong một tòa Tuyết Sơn.

Sở Cuồng Nhân cảm nhận được xúc cảm của một kích vừa rồi, hơi hơi kinh ngạc: “Có thể chặn lại một quyền này, tính ra ngươi cũng không quá kém.”

Từ trong bụi mù Tuyết sơn, thiếu ngự Tử Vi vọt ra, thần sắc ngưng trọng xưa nay chưa từng có: “Lực quyền thật mạnh, Tử Vi ta có tiên nguyên hộ thể, phòng ngự vô song, thế nhưng vừa rồi thiếu chút nữa đã bị đánh cho tan nát.”

“Nghe nói tiên kinh tối cao của Tử Vi nhất mạch có thể tu hành ra một loại tiên nguyên hộ thể Tử Vi, phòng ngự vô song, giống như tiên giáp bên người, thoạt nhìn, quả thật là như vậy, cũng không biết, tiên nguyên hộ thể này của ngươi có thể tiếp được mấy quyền của ta đây?” Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, đưa tay ra, khí huyết gào thét, tiếng rồng gầm voi rống vang vọng khắp nơi!

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn lại xuất hiện ở trước mặt thiếu ngự Tử Vi lần nữa, lại đánh ra một quyền.

Lúc này đây, hắn nhắm thẳng vào mặt của đối phương.

Đùng! !

Một kích này, đập vào phía trên tiên nguyên hộ thể của đối phương, đó là một tầng áo giáo được ngưng tụ từ tinh quang màu tím.

“Phá cho ta!”

Sở Cuồng Nhân thúc giục sức mạnh, khí huyết trong cơ thể giống như thủy triều liên tục đánh ra!

Đây là một loại điệt gia chi pháp có sức mạnh cực kỳ cao minh.

Có từng tầng khí huyết tăng lên theo cấp số cộng, tiên nguyên hộ thể Tử Vi, bị phá! !

Khuôn mặt của thiếu ngự Tử Vi cứ thế nhận hết một kích này, ngũ quan gần như vặn vẹo, cả đầu suýt nữa cũng bị đánh nát, lại bị một quyền đánh bay ra xa.

“Sở Cuồng Nhân! !”

Thiếu ngự Tử Vi ổn định thân thể, nổi giận gầm lên một tiếng, lúc này mặt mũi hắn đâu đâu cũng là máu, chật vật đến cùng cực, cũng không còn bộ dáng quý khí bức người như vừa rồi.

Hắn nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ oán hận: “Tử Vi tụ linh! !”

Chỉ thấy đạo văn trên người hắn lấp lóe, trên ngực có một vòng xoáy màu tím hình thành, linh khí trong thiên địa điên cuồng hội tụ về phía hắn!

Không chỉ có như thế, ngay cả kia tinh quang trong tinh không cũng bắn ra ở trên người hắn, khiến khí tức của hắn lại tăng lên lần nữa!

Kim Tiên nhất phẩm, Kim Tiên nhị phẩm, Kim Tiên tam phẩm……

Trong chớp mắt, tu vi của thiếu ngự Tử Vi đã tăng lên tới cảnh giới Kim Tiên tam phẩm, với tư chất yêu nghiệt tuyệt đỉnh của hắn, chỉ sợ đủ để sánh ngang với Kim Tiên trên tam phẩm!

“Thật mạnh! !”

Đông Quân thần tử, Đại Tư Mệnh thần nữ quan sát trận chiến ở phía nơi xa, ánh mắt không khỏi ngưng trọng.

“Sáu vị thiếu ngự Côn Luân, quả nhiên không có tên nào lương thiện cả, cũng không biết, năm vị thiếu ngự còn lại có thực lực như thế nào.”

“Năm người này, còn chưa chính thức hiện thế, nhưng cũng sẽ nhanh thôi.”

Tử Vi tụ linh, hội tụ linh khí trong thiên địa, tinh quang trong vũ trụ!

Sau khi thực lực của thiếu ngự Tử Vi tăng vọt, đưa tay đánh ra một chưởng về phía Sở Cuồng Nhân, tiên nguyên bàng bạc hóa thành một ngôi sao màu tím đập ra.

Nhưng thế này vẫn chưa xong.

Hắn thúc giục tiên pháp liên tục, một ngôi sao màu tím tiếp lấy một viên khác bay ra, giống như một trận mưa sao băng, khiến cho người ta không có chút cơ hội nào để thở dốc, vô cùng kinh khủng!

Sở Cuồng Nhân đứng lửng lơ trên không trung, thần sắc lạnh nhạt.

Phía sau có chín đạo Hoàng Đạo Chân Long xoay quanh, nhục thân kim tính bị hắn thúc giục đến cực hạn, cả người tràn ngập quang huy kim sắc vô cùng vô tận!

“Thần Lôi Quyền Pháp!”

Ngàn vạn sức mạnh lôi đình liên tiếp bạo phát, rơi vào bên trong trận mưa sao băng kia.

Hành tinh, lôi đình liên tục nổ tung!

Trong hư không, ầm ầm rung động, một mảnh thiên địa này, gần như sắp bị đánh sập, một mảng lớn hư không lộ ra.

Cho dù chỉ là một số không gian loạn lưu tiêu tán ra cũng làm thiên kiêu các phương chật vật chạy trốn.

Đùng!

Lúc này, hai người Sở Cuồng Nhân, thiếu ngự Tử Vi hóa thành hai đạo lưu quang một kim, một tím xẹt qua ở trong hư không, đột nhiên va chạm ở một chỗ.

Giống như hai ngôi sao lớn va chạm, thiên địa rung mạnh!

Sau khi chiến đấu một trận tiên pháp thần thông, hai người lại triển khai một hồi cận chiến!

Quyền và quyền, chưởng đối chưởng!

Thân thể đụng vào nhau, mỗi một lần chém giết đều như tiếng sấm ầm ầm, khí lưu đều hóa thành phong bạo, tàn sát bừa bãi ở trong thiên địa.

Trận chiến của hai người, vô cùng kinh khủng.

Chỗ bọn họ đến, núi bị dời, không gian gần như sụp đổ!

Tuyết Long Sơn hằng năm đều có gió tuyết không ngừng, bị hai người trực tiếp đánh đến không còn, thiên tượng đại biến!

“Tử Vi Tinh Thần Bạo!”

Thiếu ngự Tử Vi đưa tay hội tụ Tử Vi Tinh quang, ngưng tụ trong lòng bàn tay rồi đánh ra.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, Thần Ma chi khí lưu chuyển, ở trong lòng bàn tay hóa thành một cái hắc động nhỏ đánh ra.

Hành tinh và hắc động, đồng thời nổ tung!

Hai người không chỉ chém giết bằng kỹ xảo cực kỳ xuất sắc, ngay cả tiên pháp thần thông đều vận dụng đến mức cực kỳ tinh tế, cũng không hề thua kém so với một ít Đại La.

“Thực lực của ngươi, nếu chỉ có như thế, muốn giết ta, không khác nào nói chuyện viễn vông!”

Sở Cuồng Nhân bắt được một sơ hở của thiếu ngự Tử Vi, liên tiếp đánh ra mấy quyền, mặc dù thực lực của đối phương đã tăng lên đến Kim Tiên tam phẩm, dưới sự công kích này, tiên nguyên hộ thể vẫn bị đánh nát như cũ!

Một tiếng nứt xương vang lên.

Thiếu ngự Tử Vi bị đánh đến mức bay ngược ra ngoài, hộc máu, ngực bị lõm xuống một khối.

Trái lại Sở Cuồng Nhân, sau khi giao thủ mấy chục chiêu với đối phương, khí tức vô cùng trầm ổn, bạch y vẫn sạch sẽ đến mức không dính bụi trần như cũ, lông tóc không bị tổn hại gì!

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, khí huyết thân thể phóng lên tận trời, dung hợp với pháp môn kiếm đạo chém ra!

Vô đạo chi kiếm chém ra một đạo vết máu to lớn ở trên người thiếu ngự Tử Vi, đạo văn trên tiên khu, bị vỡ nát thành từng khúc.

“Khụ khụ, thực lực của ngươi đúng thật là kinh người, dù cho ta toàn lực xuất thủ, vẫn không phải là đối thủ của ngươi, mà ngươi, dường như còn không xuất toàn lực.”

Thiếu ngự Tử Vi ho ra hai ngụm máu, lấy ra một viên đan dược rồi ăn vào.

Đan dược vào bụng, thương thế trên người hắn được phục hồi nhanh chóng đến mắt thường cũng có thể thấy được, ngay cả đạo văn trên tiên khu cũng được chữa trị cực nhanh.

“Đúng vậy, quả thật là ta không xuất toàn lực, bởi vì ta muốn nhìn một chút, ngươi còn chiêu gì chưa sử dụng đến.”

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, lạnh nhạt nói ra.

Ít nhất là chí bảo như Diệt Thế Hắc Liên, Cửu Châu Đỉnh, hắn cũng chưa dùng tới.

“Ngươi rất tự tin, nhưng, tự tin quá độ, chính là tự phụ!”

Thiếu ngự Tử Vi nói ra, trên người có tinh quang màu tím phóng lên tận trời!

Tinh quang này, xen lẫn ở trên hư không trung.

Trong phút chốc, tinh không chấn động, muôn vàn hành tinh giống như bị dẫn dắt, từng đạo từng đạo Tinh Thần Chi Quang lưu chuyển, tiến vào trên bầu trời nơi thiếu ngự Tử Vi đang đứng, dung hợp với tinh quang màu tím kia.

Đỉnh đầu vô cùng lộng lẫy, vương quan có khắc vô số đạo văn huyền diệu hiện lên ở trong hư không.

Một luồng sức mạnh vô cùng to lớn khuếch tán ra!

“Đó là, Tử Vi Vương Quan! !”

Bên trong tinh không, có đại năng nhịn không mà được hô to một tiếng.

“Không nghĩ tới, thiếu ngự Tử Vi thật sự tìm ra được thứ này.”

“Hợp Đạo khí của Tử Vi Tiên Đế, Tử Vi Vương Quan, thật là khiến người ta bất ngờ mà.”

Đặc biệt là những nhóm đại năng sinh sống ở trên Tử Vi Tinh càng cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

“Tử Vi Vương Quan, Hợp Đạo chi khí của Tử Vi Tiên Đế, trong truyền thuyết, ai có thể nắm giữ vật này, là có thể trở thành chúa tể của Tử Vi Tinh!”

“Nói cách khác, thiếu ngự Tử Vi, có năng lực thả chúng ta từ trên Tử Vi Tinh ra ngoài!”

Chương 1444 - Cục diện tuyệt sát, trước nay đều nằm ngoài dự kiến, siêu thoát sức mạnh

Tử Vi Vương Quan, Hợp Đạo chi khí của Tử Vi Tiên Đế.

Mà ở Tử Vi Tinh, có một lời đồn đại cổ xưa, ai có thể nắm giữ Tử Vi Vương Quan, là có thể trở thành chúa tể của Tử Vi Tinh, khống chế mọi thứ của Tử Vi Tinh!

Trong đó, tất nhiên bao gồm tất cả sinh linh bên trong Tử Vi Tinh!

“Không nghĩ tới, vậy mà thiếu ngự Tử Vi lại nắm giữ vật như vậy.”

“Nói cách khác, tất cả sinh linh trong Tử Vi tinh này, tại thời khắc này, đều phải tôn thiếu ngự Tử Vi làm chủ? !”

"Ông trời ạ, đây quả thật là đặc quyền hạng nhất không gì sánh kịp."

“Nghe nói, Tử Vi Tinh là một cái lồng giam, sinh linh sinh sống ở chỗ này, trừ khi có thể vượt qua Tử Vi Tiên Đế, nếu không thì, không có cách nào rời đi, mà người nắm giữ Tử Vi Vương Quan, lập tức nagng hàng với người nắm giữ chìa khóa của cái lồng giam này, có thể tùy ý phóng thích người ở nơi này, sinh linh vì tự do ở trên Tử Vi Tinh, tám chín phần mười sẽ thần phục Thiếu ngự Tử Vi.”

“Không chỉ có như thế, thiếu ngự Tử Vi có được Tử Vi Vương Quan, chính là vị thần tuyệt đối ở phía trên Tử Vi Tinh, chiến đấu ở chỗ này, cho dù là Đại La đoán chừng cũng không phải là đối thủ của hắn.”

Vô số thiên kiêu bàn luận sôi nổi.

Bọn họ nhìn Tử Vi Vương Quan ở trên đỉnh đầu thiếu ngự Tử Vi, giống như trung tâm thiên địa, trong lòng lại không tự chủ được mà sinh ra vẻ thần phục.

Trong hư không, đại năng ở Côn Luân tiên đình cười ha ha: “Ha ha, đây mới là át chủ bài cuối cùng của thiếu ngự Tử Vi, một thứ nắm giữ toàn bộ quyền năng ở Tử Vi Tinh! !”

Sắc mặt đại năng của Đông Hoàng Tiên Đình có chút khó coi, bởi vì, thần tử thần nữ của Đông Hoàng Tiên Đình còn đang ở trong Tử Vi Tinh.

Giờ phút này thiếu ngự Tử Vi có quyền lực sát sinh tuyệt đối với những sinh linh còn lại ở trên Tử Vi Tinh!

Mà từ trước đến nay, hai đại Tiên Đình bất hoá, nếu thiếu ngự Tử Vi có thể giải quyết Sở Cuồng Nhân thì sau đó, Đông Quân thần tử, Đại Tư Mệnh thần nữ tám chín phần mười cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Nơi nào đó ở Tiên giới.

Một nam tử mặc áo xanh cưỡi con lừa chợt mở hai mắt, nhìn về phía Tử Vi Tinh: “Lần này, dường như có chút phiền toái rồi đây.”

Ở bên cạnh nam tử mặc áo xanh, còn có một đại hán mặc bạch y, ánh mắt ngưng trọng: “Nếu Sở tiểu tử có chuyện gì bất trắc, lão tử ta sẽ lên Tiên Đình đại náo một phen!”

Hai người này, chính là Trương Tử của thư viện Bách Gia, cùng với một trong bảy vị Thần Ma, Bắc Minh!

“Trước hết đừng có gấp, ngươi hẳn là biết, trên người Sở Cuồng Nhân cất giấu không ít át chủ bài, có lẽ hắn có biện pháp nào đó để ứng phó, trước tiên hãy bình tĩnh quan sát thay đổi đi.”

Tử Vi Tinh, trên Tuyết Long sơn.

Tử Vi Vương Quan ở trên đỉnh đầu thiếu ngự Tử Vi, khí tức trên người dường như hòa làm một với Tử Vi Tinh này, tu vi của hắn không có biến đổi, nhưng lại làm cho người ta nhận lấy một cảm giác vô cùng mênh mông.

“Thú vị, đây chính là át chủ bài cuối cùng của ngươi sao?”

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên.

“Bẩm báo, sức mạnh của mục tiêu đang cộng hưởng với Tử Vi tinh ……”

Giọng nói của Tiểu Ái vang lên trong đầu Sở Cuồng Nhân.

Theo phân tích của Tiểu Ái, Sở Cuồng Nhân cũng có chút hiểu biết đại khái đối với Tử Vi Vương Quan.

Vật ấy cùng với Luân Hồi Đế Ấn của hắn cũng không khác biệt lắm.

Hắn có Luân Hồi Đế Ấn, ở trong Địa Phủ Phong Đô, có sự khống chế tuyệt đối với sinh linh bên trong địa phủ.

Mà Tử Vi Vương Quan có tác dụng không khác biết lắm so với đế ấn, chỉ là địa điểm biến thành Tử Vi Tinh mà thôi.

“Sở Cuồng Nhân, ta không thể không bội phục ngươi, đối mặt với tình huống hiện tại, vậy mà ngươi còn cười được, lá gan của ngươi, đúng là to hơn người thường!”

Trong mắt thiếu ngự Tử Vi không khỏi toát ra một tia kính ngạc, nhưng ngay sau đó, liền bị sát ý vô cùng nồng đậm thay thế: “Nhưng mà, ngươi càng xuất sắc, ta càng phải giết ngươi! Mặc kệ là tồn tại của bản thân ngươi, hay là mệnh cách Nhân Hoàng, đều là sự tồn tại không được cho phép với Tiên Đình ta! ! Chỉ khi ngươi chết, chúng ta mới có thể an tâm!”

“Thì ra đây là lí do khiến các ngươi sợ hãi ta đây.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

“Đúng vậy.”

Thiếu ngự Tử Vi cũng không phủ nhận, trực tiếp thừa nhận, ngay sau đó hắn giơ tay lên, chỉ thấy trong hư không chợt có vô số cấm chế màu tím hiện ra.

Đó là, cấm chế mà Tử Vi Tiên Đế lưu tại trên Tử Vi Tinh.

Mà hiện tại, cấm chế này hóa thành từng sợi xiềng xích, dừng lại trên người Sở Cuồng Nhân, hoàn toàn phong tỏa tu vi của hắn trong nháy mắt!

Sở Cuồng Nhân thử điều động tiên nguyên của bản thân một chút, lại phát hiện ra, tiên nguyên của mình hoàn toàn lặng yến như nước đọng, không hề có động tĩnh.

“Vô dụng thôi, Sở Cuồng Nhân, đây là cấm chế do Tử Vi Tiên Đế lưu lại, toàn bộ sinh linh bên trong Tử Vi Tinh đều bởi vì cấm chế này mà bị nhốt lại ở đây, cho dù Đại La Kim Tiên cũng không có cách nào chống cự, huống chi ngươi còn không phải là Kim Tiên!” Thiếu ngự Tử Vi từ trên cao nhìn xuống Sở Cuồng Nhân, từ tốn nói.

Hắn thấy, giờ phút này Sở Cuồng Nhân chính là một con kiến con nằm trong lòng bàn tay của mình, lúc nào cũng có thể bị nghiền chết!

“Chết đi!”

Thiếu ngự Tử Vi nhẹ nhàng nâng tay, một đạo kiếm khí ngang nhiên chém về phía Sở Cuồng Nhân!

Một kiếm này, đủ để giết chết toàn bộ tồn tại ở dưới Kim Tiên.

Chớ nói chi là, hiện tại Sở Cuồng Nhân không có chút tu vi nào.

Mà Sở Cuồng Nhân đối mặt với kiếm khí này, không có cách nào điều động tiên nguyên trong cơ thể, nhục thân kim tính cũng không có cách nào thi triển, đến sức mạnh linh hồn cũng bị phong tỏa.

“Ha!”

“Phong tỏa tu vi, linh hồn, thân thể, quả thật là thế cục tuyệt sát! Đối mặt với sức mạnh của đại năng Hợp Đạo lưu lại, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng sẽ bó tay chịu trói!”

“Trong mắt người thường xem ra, ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng đáng tiếc……”

Trên người Sở Cuồng Nhân đột nhiên có một luồng khí tức vô cùng doạ người ầm ầm bạo phát! !

Kiếm khí do thiếu ngự Tử Vi đánh ra dưới luồng khí tức này, ầm ầm tan rã, trực tiếp tán loạn!

“Sở Cuồng Nhân ta, trước nay đều nằm ngoài dự kiến! !”

Cùng với lời nói ngạo nghễ vang vọng, Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, xiềng xích khoá chặt hắn vỡ tan thành từng khúc!

“Sao có thể chứ! !!”

Đồng tử của thiếu ngự Tử Vi đột nhiên co rút, trong mắt mang theo thần sắc không thể tưởng tượng được.

Không chỉ có hắn, mặt mũi của những đại năng còn lại cũng tràn đầy chấn động!

Hiện tại, khí tức trên người Sở Cuồng Nhân mang theo một cảm giác siêu thoát tất cả, giống như bao trùm phía trên vùng đất này!

“Luồng sức mạnh này, là sức mạnh siêu thoát? !”

“Chuyện này, sao có thể, một người có tu vi còn không đạt đến Kim Tiên, sao có thể xuất hiện sức mạnh siêu thoát chứ? !”

Rất nhiều đại năng nhìn Sở Cuồng Nhân, đồng tử kịch liệt run rẩy.

Sao lại có thể là siêu thoát? !

Không chịu trói buộc của mọi thứ, đã siêu thoát rồi!

Siêu thoát giả, không nằm trong ngũ hành, vượt qua tam giới, không chịu sự bài bố của vận mệnh, làm lơ áp chế của đại đạo!

Là sự tồn tại bình đẳng với đại đạo của Vũ Trụ!

Mà sức mạnh siêu thoát, cũng là sức mạnh được vô số tu sĩ, thậm chí là Hợp Đạo, Hỗn Nguyên đều đang theo đuổi!

Điên cuồng! !

Tất cả nhóm đại năng đều điên cuồng chú ý tới luồng sức mạnh siêu thoát trên người Sở Cuồng Nhân, mọi người nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, ánh mắt như lửa nóng!

Sức mạnh mà cả đời tha thiết khao khát, liền ở trước mắt! !

“Không đúng, nếu Sở Cuồng Nhân siêu thoát giả, vì sao tu vi của hắn lại chỉ là Chân Tiên? !”

“Người này thật không đơn giản, trên người hắn, nhất định có bí mật rát lớn! !”

Mọi người, sau khi chấn động thì lại nghi hoặc.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, trên người Sở Cuồng Nhân xuất hiện sức mạnh siêu thoát, đây là chuyện không thể nghi ngờ.

“Tại sao lại như vậy……”

Đại năng của Côn Luân Tiên Đình ngoại trừ chấn động, còn có choáng váng.

Vốn dĩ, bọn họ cho rằng sau khi thiếu ngự Tử Vi đạt được Tử Vi Vương Quan, là có thể trấn áp được Sở Cuồng Nhân!

Nhưng không ai nghĩ ra, trên người Sở Cuồng Nhân, vậy mà sẽ xuất hiện sức mạnh siêu thoát! !

Sức mạnh siêu thoát, đến đại đạo của Vũ Trụ cũng không thể áp chế, càng đừng nói đến, cấm chế do Tử Vi Tiên Đế lưu lại.

Chương 1445 - Đánh giết thiếu ngự Tử Vi, muốn lấy Tử Vi Quan, Bắc Minh xuất thủ

Sức mạnh siêu thoát, tức là sức mạnh đến từ tiểu vũ trụ của Sở Cuồng Nhân!

Luồng sức mạnh này không chịu sự quản lý của đại đạo Vũ Trụ, đây là sức mạnh của một vũ trụ khác! !

Sức mạnh như vậy, cho dù là cấm chế Tử Vi Tiên Đế lưu lại, cũng không thể ngăn cản, mà sau khi luồng sức mạnh này xuất hiện, Sở Cuồng Nhân cảm nhận được một luồng sức mạnh cường đại trước nay chưa từng có tràn ngập toàn bộ cơ thể!

Sức mạnh tiểu vũ trụ của hắn, từ khi thế giới tùy thân khai mở, cường đại hơn rất nhiều so với trước kia!

Hiện tại, hắn cảm thấy mình có thể dùng luồng sức mạnh tiểu vũ trụ này, giết chết Kim Tiên trên tam phẩm!

Mà đây cũng không phải là thứ đáng sợ nhất của sức mạnh tiểu vũ trụ, đặc tính đáng sợ nhất luồng sức mạnh này ở chỗ không chịu ràng buộc của vũ trụ này! !

Trên thực tế, không chỉ là sức mạnh tiểu vũ trụ, đạo của Sở Cuồng Nhân, cũng không chịu sự ràng buộc của vũ trụ này.

Nhưng mà, đạo của hắn và tu vi có liên quan, cho dù không chịu ràng buộc, thì trong tình huống tu vi bị áp chế cũng không có cách nào phát huy ra sức mạnh quá lớn, cho nên hắn mới bắt đầu dùng sức mạnh tiểu vũ trụ!

"Điều đó không có khả năng, điều đó không có khả năng..."

"Trên người của ngươi, tại sao có thể có sức mạnh như vậy? !"

Thiếu ngự Tử Vi nhìn Sở Cuồng Nhân, cũng đã sớm mơ hồ.

Người có Tử Vi Vương Quan là hắn, vốn cho rằng nắm chắc thắng lợi trong tay, nhưng ai có thể nghĩ đến, trên người Sở Cuồng Nhân lại có sức mạnh như vậy!

Hắn cũng không biết sức mạnh siêu thoát, hắn còn không có đạt tới cảnh giới kia, chỉ biết là, luồng sức mạnh này không chịu trói buộc của cấm chế Tử Vi, mà điểm này, đủ để khiến lòng hắn vì sợ mà chấn động.

"Tốt, hiện tại là giải quyết ngươi."

Sở Cuồng Nhân nhìn thiếu ngự Tử Vi, thần sắc lạnh nhạt.

Vừa sải bước ra, đưa tay đánh ra một trảo, trong lòng bàn tay có một cái hắc động biến ảo ra, nuốt chửng thiên địa!

Đây là hắc động được sinh ra từ sức mạnh tiểu vũ trụ, uy lực mạnh mẽ, còn kinh khủng hơn so với trước đó!

Thiếu ngự Tử Vi chỉ cảm thấy dường như mình bị một con cự thú nuốt chửng thiên địa khóa chặt, căn bản là không có cách đào thoát, cắn răng, đành phải dùng hết toàn lực ngăn cản.

"Tử Vi Tinh Thần Bạo!"

Tử Vi Tinh quang trong hư không diễn hóa, vô số đạo văn đan xen hóa thành một ngôi sao to lớn ầm ầm đập ra ngoài!

Nhưng một kích này căn bản không có tác dụng ở trước mặt hắc động, sức mạnh hắc động nuốt chửng vạn vật, chỉ trong chớp mắt đã nuốt chửng sức mạnh hành tinh lấy hầu như không còn, vô số đạo văn cũng bị làm hao mòn.

Một kích này, cứ thế mà nện ở trên người thiếu ngự Tử Vi, tiên nguyên hộ thể của đối phương liền trực tiếp nổ tung trong nháy mắt, lúc này thổ huyết bay ngược ra sau!

"Không có khả năng, không thể nào..."

Trong miệng thiếu ngự Tử Vi còn đang không ngừng nỉ non không có khả năng, đối với những chuyện phát sinh ở trước mắt, không thể tin được.

Phải biết, hắn ký thác tất cả hi vọng đánh bại Sở Cuồng Nhân vào Tử Vi Vương Quan, vì tìm kiếm và luyện hóa vật này, hắn đã hao hết trăm cay nghìn đắng, nhưng không hề nghĩ đến, át chủ bài mình đặt vào kỳ vọng cao nhất, ở trước mặt Sở Cuồng Nhân lại là không chịu nổi một kích, không hề có tác dụng, tâm tình của hắn, gần như sụp đổ.

"Tử Vi Vương Quan chính là vật Tử Vi Tiên Đế lưu lại, cấm chế Tử Vi ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không thể làm gì, sao ngươi có thể không để nó ở trong mắt? ?"

"Điều đó không có khả năng!"

Thiếu ngự Tử Vi nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ không hiểu, nghi hoặc, rung động nồng đậm.

"Ký thác hi vọng vào ngoại vật, ngươi, làm sao có thể đánh đồng với ta? !"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, tiếp đó không cần phải nhiều lời nữa, ngưng tụ kiếm chỉ, sức mạnh tiểu vũ trụ ngưng tụ ở đầu ngón tay, lập tức chém ra một kiếm!

Vô số đạo văn ngưng tụ thành một kiếm, như muốn làm hao mòn vạn đạo, vô cùng bá đạo!

Chính là Trụ Chi Kiếm, vô đạo!

Vô đạo chi kiếm phá nát cấm chế màu tím đầy trời, trực tiếp chém vào người thiếu ngự Tử Vi!

Ầm! !

Trên người thiếu ngự Tử Vi bị chém ra một đạo vết máu khổng lồ, một lượng lớn máu tươi hiện ra hình dáng sương máu phun ra ngoài, cả người giống như một miếng vải rách té lăn trên đất.

"Không được, tiếp tục như vậy nữa, ta sẽ chết ở chỗ này! !"

"Rời đi trước! !"

Thiếu ngự Tử Vi không biết sức mạnh của Sở Cuồng Nhân từ đâu tới đây, nhưng hắn lại rõ ràng, bây giờ mình hoàn toàn không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

Tiếp tục như vậy nữa, chỉ có một con đường chết!

Thay đổi suy nghĩ thật nhanh, thúc giục tiên nguyên Tử Vi đến cực hạn, liên tiếp bạo phát, từng hành tinh sáng chói giống như sao băng bay ra, đánh một mạch về phía Sở Cuồng Nhân.

"Phế chiêu vô dụng!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, đánh ra một quyền, thần thông của Hắc Động Thần Ma Thể, Hắc Động Đại Vặn Vẹo được thi triển!

Một luồng từ trường gấp khúc vô hình xông ra.

Dưới luồng lực từ này, vạn vật tiêu vong, vô số ngôi sao ảm đạm, liên tục bị phá nát!

Nhưng thiếu ngự Tử Vi cũng không nghĩ dùng một chiêu này có thể đánh bại Sở Cuồng Nhân, sau khi hắn tung ra chiêu này, lập tức quay người đào tẩu.

"Muốn đi? Không khỏi quá ngây thơ rồi!"

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, vô số đạo văn trắng bạc lấy hắn làm trung tâm nhanh chóng khuếch tán ra, bao phủ vùng thế giới này!

Chính là Thời Không Phong Ấn Thuật!

"Muốn phong ấn ta, nằm mơ!"

Thiếu ngự Tử Vi hừ lạnh một tiếng, thúc giục cấm chế Tử Vi muốn triệt tiêu mất Thuật Phong Ấn Thời Không.

Nhưng tiếp đó, ánh mắt của hắn nhanh chóng trở nên vô cùng hoảng sợ.

Không có tác dụng! !

Cấm chế Tử Vi, vậy mà không có tác dụng đối với Thuật Phong Ấn Thời Không! !

Sở Cuồng Nhân cũng không ngạc nhiên chút nào, Thuật Phong Ấn Thời Không này, hắn dùng sức mạnh tiểu vũ trụ thi triển ra, cấm chế Tử Vi tất nhiên không có cách nào ngăn chặn.

Chỉ tiếc, hiệu quả của cấm chế Tử Vi này là giam cầm!

Nếu đổi thành các loại hiệu quả khác, còn có thể tạo được tác dụng, tỉ như công kích, phòng ngự.

Nhưng giam cầm, giam cầm sức mạnh siêu thoát?

Căn bản là không có khả năng!

"Đáng chết, đáng chết! !"

Thiếu ngự Tử Vi bị Thuật Phong Ấn Thời Không trói buộc, cả người bị dừng ở giữa không trung, khó có thể động đậy, ngay cả suy nghĩ cũng trở nên vô cùng chậm chạp.

Phong ấn thời không, không chỉ là phong ấn không gian, còn có thời gian! !

Sở Cuồng Nhân từ từ đi đến trước mặt thiếu ngự Tử Vi, nhẹ nhàng nâng tay, ngưng tụ kiếm chỉ, điểm trên trán của đối phương, kiếm khí bắn ra, sau đầu của đối phương liên tục có sương máu bay ra.

Khí tức sinh mệnh của thiếu ngự Tử Vi nhanh chóng tiêu tán...

Một vị thiếu ngự, ngã xuống!

Sau khi tất cả mọi người nhìn thấy tình cảnh này, đều có loại cảm giác thật không thể tin được.

Từ khi thiếu ngự Tử Vi thi triển cấm chế Tử Vi đến khi bị Sở Cuồng Nhân giết chết, cũng chỉ phát sinh trong thời gian mấy hơi thở ngắn ngủi.

"Thiếu ngự Tử Vi, chết rồi? !"

"Chuyện này, chuyện này sao có thể? !"

"Rốt cuộc luồng sức mạnh trên người Sở Cuồng Nhân là cái gì? Vì sao có thể không để cấm chế Tử Vi ở trong mắt? !"

"Ông trời ơi, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng có thể bị cấm chế Tử Vi giam cầm, lại không có cách nào trói buộc người này, hắn không khỏi quá biến thái đi! !"

"Sở Cuồng Nhân... Rốt cuộc hắn là dạng tồn tại gì? !"

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo sự kiêng kị trước nay chưa từng có.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không để ý đến mọi người, hắn nhìn về phía Tử Vi Vương Quan đang rơi xuống ở giữa không trung, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

Vật này không tầm thường, có thể nắm giữ cấm chế Tử Vi, nói cách khác, là có thể nắm giữ toàn bộ sinh linh trên Tử Vi Tinh.

Nếu như có thể luyện hóa, với hắn mà nói sẽ là trợ lực không nhỏ.

Nghĩ đến đây, hắn liền muốn đi lấy nó.

Nhưng lúc này, trong hư không truyền đến một luồng sức mạnh vô cùng cường đại, trong đó ẩn chứa một luồng Đại La ý cực kỳ đáng sợ, đại năng Tiên Đình xuất thủ!

Giống như Đông Hoàng Tiên Đình lấy đi Sơn Quỷ thần ấn, người của Côn Lôn Tiên Đình cũng không nguyện ý nhìn thấy Sở Cuồng Nhân lấy mất Tử Vi Vương Quan.

Nhưng ngay khi đại năng của Côn Lôn Tiên Đình xuất thủ.

Từ đằng xa, lại có một luồng Đại La ý ầm ầm bạo phát!

Luồng sức mạnh này, ẩn chứa khí tức Thần Ma, Sở Cuồng Nhân vô cùng quen thuộc, là Bắc Minh xuất thủ!

Chương 1446 - Có đại lão bao bọc, thật tốt, lôi đài tinh không Tinh Thần Bia

Sở Cuồng Nhân muốn lấy Tử Vi Vương Quan, lại gặp phải người của Côn Lôn Tiên Đình cản trở.

Ngay tại lúc chỉ mành treo chuông, Bắc Minh một mực chú ý tới tình hình chiến đấu của Tử Vi Tinh xuất thủ.

Hai luồng Đại La ý đột nhiên va chạm vào nhau trong hư không, lại nghe một tiếng rên, ngay sau đó, Đại La ý của đại năng Tiên Đình giống như thủy triều nhanh chóng lui lại.

Lần giao thủ này, chỉ xảy ra trong chớp nhoáng.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại cảm giác được, trong hư không bởi vì lần giao phong này mà trở nên vô cùng hỗn loạn, một lượng lớn không gian loạn lưu đang hoành hành dữ dội, giống như một trận phong bạo.

Hư không chấn động, gần như phải tiếp tục bị phá nát!

"Xem ra, là Bắc Minh chiếm thượng phong."

Sau khi Sở Cuồng Nhân cảm giác được Đại La ý của đại năng Tiên Đình thối lui, không khỏi cảm khái một tiếng.

Có đại lão bảo bọc, thật tốt!

Hắn thu lại Tử Vi Vương Quan, dự định tìm một chỗ thật tốt luyện hóa một phen.

Một chỗ khác.

Trong hư không, sắc mặt của đại năng Tiên Đình kia hơi hơi trắng bệch, trong mắt mang theo một tia sợ hãi.

"Bắc Minh, sắp đột phá Hợp Đạo!"

Mặc dù chỉ là Đại La ý giao phong, nhưng là hắn lại cảm giác được, luồng khí tức doạ người kia của đối phương, trong đó thậm chí đã có một tia sức mạnh đạo tắc!

Mà đạo tắc, là sức mạnh chí có Hợp Đạo mới có thể nắm giữ!

"Thất nhân Thần Ma, cực ít xuất thủ, thực lực của Bắc Minh đã sắp đột phá cảnh giới Hợp Đạo, vậy thì, thực lực của sáu người còn lại sẽ thế nào?"

"Thần Ma nhất mạch cổ lão, quả thật không thể khinh thường!"

"Nhất là người trong truyền thuyết kia..."

Không chỉ là vị đại năng Tiên Đình này.

Các đại năng còn lại cũng cảm nhận được trận giao phong của đối phương và Bắc Minh, cũng vô cùng kinh ngạc.

Phải biết, trong vũ trụ hiện nay, đại năng Hợp Đạo vô cùng thưa thớt, cho dù là thế lực cấp bậc bá chủ, cũng không có mấy Hợp Đạo trấn giữ.

Những đồ cổ kia, phần lớn đều ẩn thế không ra.

Nơi nào đó trong tiên giới.

Bắc Minh dần dần thu liễm Đại La ý trên người, hừ lạnh một tiếng: "Ta không xuất thủ, thật sự coi Thần Ma nhất mạch ta là quả hồng mềm sao?"

Bên cạnh, Trương Tử nhìn đến tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Xem ra đạo hữu sẽ đi đến bước kia trước ta một bước."

"Ha ha, dẫn trước cũng không bao nhiêu, cũng chỉ là chuyện chân trước chân sau thôi."

Bắc Minh khẽ cười một tiếng, hắn biết, Trương Tử cũng không thể khinh thường, cũng không kém hơn hắn bao nhiêu.

Bên trong thư viện Bách Gia, rường cột chân chính chính là Trương Tử du tẩu bên ngoài lâu ngày này.

"Nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, trên người Sở tiểu tử, vậy mà lại có sức mạnh siêu thoát, thật khiến người ta bất ngờ."

"Chỉ sợ sẽ khiến cho người có dã tâm nhìn chăm chú, nhất là những thứ đồ cổ kia..."

Trương Tử có chút lo lắng nói.

Sức mạnh siêu thoát, đó là sức mạnh mà tu sĩ của vũ trụ này tha thiết ước mơ, là sức mạnh mà cho dù là đại năng Hợp Đạo cũng đang theo đuổi.

Mà Sở Cuồng Nhân ngay cả Kim Tiên cũng không phải, lại nắm giữ sức mạnh như vậy, những lão quái Hợp Đạo một mực ẩn thế không ra kia, coi như ngồi không yên cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

"Nếu những người kia dám làm loạn, Thần Ma nhất mạch không ngại tái diễn Hỗn Độn!"

Thiên địa sụp đổ, tái diễn Hỗn Độn!

Đó là cảnh tượng vô cùng đáng sợ do một loại sức mạnh tạo thành, cho dù là đại năng Hợp Đạo cũng vô cùng kiêng kị.

Bắc Minh, khiến Trương Tử lại có nhận thức mới đối với chiến lực của Thần Ma nhất mạch, xem ra, bên trong Thần Ma nhất mạch không thiếu tồn tại ở cảnh giới Hợp Đạo...

"Trên người tiểu gia hỏa kia, có rất nhiều nhân quả quấn thân, cho dù là đại năng cảnh giới Hợp Đạo, cũng không dám tùy tiện làm loạn, hơn nữa hiện tại còn đang là thời điểm giới tử chi tranh, không cần lo lắng."

Trương Tử cười nhạt nói.

Đại La không dám tùy tiện ra tay đối với giới tử, cảnh giới Hợp Đạo cũng giống vậy.

"Ha, bên trong sân thi đấu tinh không, có dị động..."

Bỗng nhiên, dường như Trương Tử phát hiện cái gì đó, nhìn về phía sân thi đấu tinh không.

Chỉ thấy bên trong tinh không, một tinh quang hiện lên, vạn vì sao phóng ra ánh sáng chói mắt!

Vào lúc này, Thất Thập Nhị Địa Sát Tinh, Tam Thập Lục Thiên Cương Tinh, Tinh Túc tứ phương, Bắc Đẩu Thất Tinh, Chu Thiên Tinh Đấu đang phóng ra vô số tinh quang, chỉ thấy ở sâu bên trong sân thi đấu tinh không, trong vô số tinh quang đang đan xen, một lôi đài to lớn đến mức giống như một mảng đại lục hiện lên, phía trên có vô số đạo văn ngưng tụ, thần quang che lấp hành tinh!

Mà trên lôi đài trong hư không, còn có một khối bia đá cổ lão hiện lên, bia đá lớn như hành tinh, tinh quang rạng rỡ.

Thấy cảnh này, hai mắt vô số đại năng tỏa sáng.

"Đây là, Tinh Thần Bia và cả lôi đài tinh không! Thí luyện cuối cùng của sân thi đấu tinh không! !"

"Trong truyền thuyết, ai có thể đứng vững trên lôi đài tinh không đến cuối cùng, sẽ lấy được cơ duyên cuối cùng của sân thi đấu tinh không!"

"Lôi đài tinh không, rốt cục cũng xuất hiện."

Khi lôi đài tinh không và Tinh Thần Bia xuất hiện, toàn bộ thiên kiêu của sân thi đấu tinh không lâm vào trạng thái phấn chấn.

Thiên kiêu ở chỗ này đều vô cùng đỏ mắt đối cái cơ duyên cuối cùng của sân thi đấu tinh không kia.

Có thiên kiêu đi tới lôi đài tinh không, muốn đi lên, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo lại bị một luồng sức mạnh vô cùng cường đại đánh bay ra ngoài.

"Chuyện gì xảy ra? Vì sao lại không thể đi lên? !"

"Chờ một chút, các ngươi nhìn kia, trên tấm bia đá kia dường như có chữ viết."

Bỗng nhiên, có thiên kiêu chú ý tới cái gì đó, nhìn về phía Tinh Thần Bia, chỉ thấy trên đó viết, lưu danh trên tấm bia, mới được lên lôi đài!

Cái này rất dễ hiểu.

Muốn lên lôi đài tinh không, nhất định phải lưu lại tên của mình ở trên Tinh Thần Bia trước.

"Chuyện này không phải rất đơn giản sao?"

Một thiên kiêu cười ha ha một tiếng nói, lập tức lấy ra một thanh tiên kiếm, phóng lên tận trời, vận chuyển tiên nguyên, muốn khắc tên của mình lên trên Tinh Thần Bia.

Nhưng kiếm khí tàn phá bừa bãi, không ngừng rơi vào phía trên Tinh Thần Bia, nhưng ngay cả một chút vết xước cũng không có!

Tinh Thần Bia nguy nga, không nhúc nhích tí nào!

"Chuyện này, chuyện này sao có thể? !"

Vị thiên kiêu này có chút mơ hồ.

Phải biết rằng, thực lực của hắn cũng không tính là yếu, khoảng cách tới Chân Tiên cũng chỉ kém một bước mà thôi.

Nhưng cho dù là như vậy, hắn cũng không có cách nào lưu lại danh tính trên Tinh Thần Bia!

Có thể thấy được, muốn bước lên lôi đài tinh không, là chuyện khó khăn đến cỡ nào.

"Xem ra, này lôi đài tinh không là chuyên chuẩn bị cho những thiên kiêu tuyệt đỉnh và nhóm yêu nghiệt kia."

Vị thiên kiêu này có chút không cam lòng nói ra.

Cơ duyên đang ở trước mắt, nhưng mà, hắn ngay cả tư cách tranh đoạt cũng không có.

"Ai, đây là số mệnh."

Có thiên kiêu cảm khái một tiếng, lập tức quay người rời đi.

Mà phía trên Tử Vi Tinh ở nơi xa.

Sở Cuồng Nhân vừa cất kỹ Tử Vi Vương Quan, liền phát giác được lôi đài tinh không xuất hiện, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

"Lôi đài tinh không, thú vị, đây chính là cơ duyên cuối cùng của sân thi đấu tinh không sao?"

Sở Cuồng Nhân cũng không lập tức chạy tới lôi đài tinh không.

Dù sao lôi đài này là ở đây, tạm thời sẽ không biến mất.

Sau đó, hắn để khô lâu âm tướng trở lại Phong Đô, nhìn về phía lão tổ của Phong gia, khẽ gật đầu: "Lần này làm phiền ngươi rồi."

"Đã lựa chọn trở thành tuỳ tùy của công tử, vậy những chuyện này, cũng là việc nằm trong phận sự thôi."

Lão tổ của Phong gia cười nhạt nói.

"Đợi sau khi ta luyện hóa Tử Vi Vương Quan, Phong gia, chính là kẻ tự do."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Nghe đến đây, hai mắt lão tổ của Phong gia tỏa sáng: "Đa tạ công tử!"

Mà các đại năng bí mật quan sát còn lại cũng nghe được câu này, sắc mặt có chút biến hóa không ngừng, nhất là các đại năng trên Tử Vi Tinh, ánh mắt càng thêm phức tạp.

Phải biết, rời khỏi Tử Vi Tinh, khôi phục sự tự do, đây là chuyện bọn họ truy đuổi cả đời.

Hiện tại, hoàn thành cái này theo đuổi hi vọng thì bày ở trước mắt.

Chỉ cần, quy thuận Sở Cuồng Nhân!

Bọn họ liền có thể như gió, khôi phục sự tự do, từ đó không bị trói buộc ở Tử Vi Tinh, trời đất bao la, tự do đi lại!

Chương 1447 - Trị liệu cho Băng Tàm Như Tuyết, luyện hóa Tử Vi Vương Quan, thiên kiêu các lộ chạy trốn

Tử Vi Tinh, là một thế lực không thể khinh thường, nếu ai có thể nắm giữ thế lực này, cho dù là đặt ở Tiên giới cũng có thể có được quyền lên tiếng cực lớn.

Trước lúc này, Côn Lôn Tiên Đình vẫn muốn thu nạp sinh linh bên trong Tử Vi Tinh để mình sử dụng, tăng cao căn cơ của mình.

Mà sau khi thiếu ngự Tử Vi tìm ra Tử Vi Vương Quan, quả thật là có thể làm được chuyện này, chỉ cần sau khi hắn giết Sở Cuồng Nhân, lại từ từ mưu toan, để Tử Vi Tinh hoàn toàn quy thuận Tiên Đình, nhất cử lưỡng tiện.

Nhưng bây giờ, tất cả đều trở thành công cốc.

"Đáng chết! !"

"Lần này, không chỉ bồi không một vị thiếu ngự, ngay cả Tử Vi Tinh có vị trí chiến lược cũng bị Sở Cuồng Nhân lấy mất."

Trong hư không, không cần nói cũng biết đại năng của Côn Lôn Tiên Đình oán hận đến cỡ nào.

"Ha, ăn trộm gà khôngthành còn mất nắm gạo, quả thật là nói Côn Lôn Tiên Đình các ngươi."

Ở một bên, đại năng của Đông Hoàng Tiên Đình nhìn thấy đối phương ăn quả đắng, không khỏi cười nhạt một tiếng, trong giọng nói mang theo vẻ châm chọc.

"Ngươi cho rằng, đây là một chuyện tốt?"

Đại năng của Côn Lôn Tiên Đình liếc mắt nhìn hắn: "Sở Cuồng Nhân lớn mạnh thêm, yêu nghiệt của hai nhà chúng ta sẽ không còn ngày nổi danh, cũng không biết, vị yêu nghiệt được vinh dự gọi là mạnh nhất bên trong cửu ca tổng ti, Đông Hoàng thần tử, hắn có năng lực đối phó Sở Cuồng Nhân không."

Nghe đến đây, nụ cười trên mặt đại năng của Đông Hoàng Tiên Đình dần dần thu liễm.

Hoàn toàn chính xác, Côn Lôn Tiên Đình ăn quả đắng, hắn thấy vui.

Nhưng hắn càng không nguyện ý nhìn thấy Sở Cuồng Nhân tiếp tục lớn mạnh thêm, đối phương đối với một đời trẻ tuổi mà nói, thật sự là uy hiếp quá lớn.

Cho dù là Đông Hoàng thần tử chỉ sợ cũng không phải đối thủ của đối phương.

"Hắn là Nhân Hoàng, không thể không nói, hai nhà chúng ta còn phải giống Phong Thần Chi Kiếp xa xưa trước kia, lại liên thủ một lần nữa."

"Nếu không có hoàn toàn chắc chắn, chúng ta sẽ không dễ dàng xuất thủ."

……

Phía trên Tử Vi Tinh, Lạc gia.

Sở Cuồng Nhân lấy Băng Tàm Như Tuyết ra, đối phương bị thương tổn nghiêm trọng, hiện tại hóa thành một con Băng Tàm lớn chừng ngón cái, hình dáng như bạch ngọc, trong suốt sáng long lanh, lông xù xù, ngược lại cũng có chút đáng yêu.

Hắn duỗi ngón tay ra nhéo nhéo: "Tỉnh."

Băng Tàm Như Tuyết mơ màng tỉnh lại, giương ra mắt, liền thấy một khuôn mặt tuấn dật ở trước mặt mình.

Nhưng mà khuôn mặt kia dường như quá lớn.

Qua vài giây đồng hồ, nàng đã kịp phản ứng, không phải khuôn mặt này quá khổng lồ, mà là mình nhỏ đi.

Nàng nhìn Sở Cuồng Nhân ngày càng gần, hiếu kỳ đánh giá mặt mũi của mình, không khỏi cảm khái một tiếng: "Da thịt thật tốt."

Lúc này Sở Cuồng Nhân đang ở khoảng cách gần quan sát nàng, có thể thấy rõ ràng khuôn mặt kia, trắng nõn không tì vết, gần nhìn không đến bất luận lỗ chân lông vết mụn cám gì đó.

"Gặp qua chủ nhân."

Băng Tàm Như Tuyết nhô nửa người lên, nói ra.

"Cảm thấy như thế nào?"

"Chủ nhân, mệnh nguyên của ta bị hao tổn, trong thời gian ngắn sợ là khó khôi phục, phải qua một khoảng thời gian nữa mới có thể biến hóa."

Lột xương đoạt tủy, sao có thể dễ chịu như vậy.

Tuy bị Sở Cuồng Nhân kịp thời ngăn cản, nhưng mà, Băng Tàm Như Tuyết vẫn bị tổn hại không ít mệnh nguyên như cũ.

"Thật sao?"

Sở Cuồng Nhân dùng Tiểu Ái phân tích đối phương một chút, phát hiện tuy đối phương bị thương tổn nghiêm trọng, nhưng đối với mình mà nói, vấn đề lại không lớn.

Hắn lấy ra diệp thảo xanh lục bát ngát, đặt ở lòng bàn tay, lạnh nhạt nói: "Ăn nó đi."

"Đây là..."

Băng Tàm Như Tuyết nhìn lên diệp thảo không chênh lệch quá nhiều với thân thể mình ở trước mặt, từ trong đó cảm nhận được một luồng sinh cơ vô cùng nồng đậm: "Vương Mẫu Bất Tử Dược!"

Nàng có kiến thức phong phú, rất nhanh đã đoán được lai lịch của thảo dược này.

"Chủ nhân, cái này khó tránh khỏi có chút trân quý."

"Không cần nói nhảm, nếu như ngươi vẫn cứ bảo trì loại hình thái này, không có chút giá trị nào đối với ta, đó mới là chuyện đau đầu."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Lại nói, chỉ là một mảnh của Bất Tử Dược thôi, hắn cũng không để trong lòng.

"Ta đã hiểu, Như Tuyết nhất định sẽ mau chóng khôi phục."

Băng Tàm Như Tuyết suy nghĩ một chút, tiếp đó liền ôm lấy diệp thảo mà gặm, chỉ thấy trên người nàng tràn ngập nhàn nhạt tiên huy bạch ngọc, vốn dĩ mệnh nguyên bị hao tổn đang nhanh chóng khôi phục lại.

Sở Cuồng Nhân ném nàng qua một bên, để đối phương tự mình tĩnh dưỡng, hắn dự định lại bế quan một lần nữa.

Chuyện quan trọng nhất tất nhiên là luyện hóa Tử Vi Vương Quan.

Vật này không tầm thường, một khi luyện hóa, là có thể giúp hắn nắm giữ cấm chế phía trên Tử Vi Tinh, từ đó nắm giữ sinh linh nơi đây.

Các thế lực bên trong Tử Vi Tinh, trong đó thậm chí không thiếu tồn tại cảnh giới Đại La, nếu có thể nắm ở trong tay, đối với hắn nhất định sẽ là một trợ lực không nhỏ trong tương lai.

"Ha, đã mất đi vật này, chắc hẳn Côn Lôn Tiên Đình sẽ rất đau đầu đi."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt cười một tiếng.

Hắn bắt đầu luyện hóa Tử Vi Vương Quan, lại phát hiện, bên trong vương quan này có một luồng ý chí đang chống cự lại hắn.

Đó là, một luồng ý chí của Tử Vi Tiên Đế.

Bên trong không gian tinh thần.

Trước mặt ba kim hồn của Sở Cuồng Nhân, có một tia sáng màu tím hiện ra, hóa thành một nam tử trung niên người mặc đế bào màu tím, chính là Tử Vi Tiên Đế!

"Ngươi là Nhân Hoàng, muốn luyện hóa Tử Vi Vương Quan, nằm mơ!"

Tuy Tử Vi Tiên Đế ngoài ý muốn khi Sở Cuồng Nhân có ba linh hồn, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, thần sắc liền trở nên vô cùng băng lãnh.

"Một luồng ý chí phụ thuộc vào đồ vật, ngươi cho rằng, ngươi có thể làm cái gì?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Hắn vừa sải bước ra, ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí bá đạo vô biên chém ra.

Tử Vi Tiên Đế còn muốn chống cự.

Nhưng lúc này, hai linh hồn khác của Sở Cuồng Nhân, trong mắt có tiên huy màu tím chợt lóe lên, chính là công pháp Tử Đồng của thế gia Tử Đồng!

Ông! !

Tử Đồng công pháp được thi triển, đạo ý chí còn sót lại này của Tử Vi Tiên Đế nhanh chóng nhận lấy trùng kích to lớn, cứng ngắc đứng nguyên chỗ.

Sau khi kiếm khí rơi xuống, ầm ầm hóa thành vô số ánh sáng tiêu tán.

"Sở Cuồng Nhân, căn cơ của Tiên Đình, không phải thứ ngươi có thể tưởng tượng, hơn nữa, ngươi còn phải đối mặt đến hai Tiên Đình! Ta ngồi đợi ngày con đường tu tiên của ngươi bị kết thúc!"

"Đáng tiếc, ngươi sẽ vĩnh viễn không nhìn thấy được."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Sau khi chém chết ý chí của Tử Vi Tiên Đế, hắn luyện hóa Tử Vi Vương Quan vô cùng thuận lợi, không được bao lâu, vật này liền bị nắm trong tay.

Sau khi luyện hóa vật này, hắn cảm thấy giữa mình và Tử Vi Tinh có nhiều hơn một loại cảm ứng nào đó.

Tâm niệm chuyển động, trong hư không, hiện ra từng đạo từng đạo cấm chế Tử Vi.

Bên trong Lạc gia.

Bọn người Lạc gia chủ nhìn lấy vô số cấm chế Tử Vi đột nhiên hiện lên trong hư không, thần sắc vô cùng kích động.

"Thành công, thành công, Sở công tử thành công luyện hóa Tử Vi Vương Quan."

Hắn không thể không kích động.

Phải biết, Sở Cuồng Nhân luyện hóa Tử Vi Vương Quan, liền có thể tự do thao túng những cấm chế Tử Vi này, liền có thể trả lại tự do cho bọn họ!

Không chỉ là Lạc gia, rất nhiều đại năng chú ý tới Sở Cuồng Nhân cũng nhìn thấy vô số cấm chế đột nhiên xuất hiện ở trên bầu trời của Lạc gia.

"Xem ra, Sở Cuồng Nhân thật sự luyện hóa Tử Vi Vương Quan."

"Từ nay về sau, Tử Vi Tinh này, bị đối phương nắm trong tay, Côn Lôn Tiên Đình, quả thật là khóc thảm rồi."

Nơi nào đó.

Đông Quân thần tử, Đại Tư Mệnh thần nữ nhìn cấm chế hiện lên bên trong Lạc gia kia, ánh mắt phức tạp.

"Rời đi, thừa dịp trước khi đối phương còn chưa hoàn toàn quen thuộc với cấm chế Tử Vi, rời khỏi Tử Vi Tinh, nếu không thì, sau này muốn đi cũng khó khăn."

Đông Quân thần tử từ tốn nói.

Mặc dù nói, bên trong Tử Vi Tinh có không ít bảo địa còn chưa thăm dò, nhưng bây giờ, đã không phải là thời điểm truy cầu những bảo vật kia, bảo vệ mạng sống quan trọng hơn!

Gờ phút này, Sở Cuồng Nhân chính là chúa tể tuyệt đối của Tử Vi Tinh, Đại La Kim Tiên tới cũng vô dụng, bọn họ chỉ có thể mau chóng rời đi, cũng may bọn họ là giới tử, trong cơ thể có ý chí Tiên giới, không phải sinh linh bản địa của Tử Vi Tinh, dưới tình huống không bị cố ý nhằm vào, có thể rời đi.

Không chỉ bọn người Đông Quân thần tử, thiên kiêu giới tử còn lại, cũng đang nhanh chóng rời khỏi Tử Vi Tinh, sợ bị Sở Cuồng Nhân nhằm vào.

Nhất là các thiên kiêu có ân oán gút mắc với Sở Cuồng Nhân như truyền nhân Hiên Viên, Kim Ô thiếu tổ, Thạch Thiên Hiên, cũng nghĩ như vậy.

Chương 1448 - Truyền nhân của Diêm La, yêu nghiệt các phương gặp mặt

Bên trong Lạc gia, sau khi Sở Cuồng Nhân luyện hóa Tử Vi Vương Quan đưa tới động tĩnh không nhỏ, không ít người đều là ào ào rời khỏi Tử Vi Tinh.

Nhưng những người này, tất cả đều là giới tử thiên kiêu nắm giữ ý chí Tiên giới, mà về phần sinh linh bản địa bên trong Tử Vi Tinh thì không có vận khí tốt như vậy, căn bản là không có cách nào rời đi.

Bọn họ chỉ có thể đợi tại chỗ, chờ đợi Sở Cuồng Nhân quyết định.

Mà Sở Cuồng Nhân vẫn không có hành động gì cả, hắn vẫn bế quan bên trong Lạc gia không ra.

Chuyện hắn là sau đó, chính là luyện hóa trăm cây Tuyết Liên mang về từ bên trong Tuyết Long sơn!

Những Tuyết Liên này với hắn mà nói, có tác dụng không nhỏ, mà hắn, cũng dự định thừa cơ hội này, một lần hành động đột phá đến cảnh giới Kim Tiên!

Ngay tại thời điểm hắn bế quan.

Bên trong sân thi đấu tinh không, lại là gió giục mây vần.

Thiên kiêu các phương lần lượt tiến về lôi đài tinh không, chuẩn bị tranh đoạt cơ duyên cuối cùng.

Đùng!

Một đạo kiếm khí chém ra, rơi vào phía trên Tinh Thần Bia, lưu lại một cái tên.

Đó là một thiên kiêu tuyệt đỉnh, mà trước hắn, phía trên Tinh Thần Bia đã có không ít tên, mỗi một kẻ đều là thiên kiêu tuyệt đỉnh hoặc là yêu nghiệt.

Những người này, quyết đấu phía trên lôi đài tinh không, người thắng có thể đạt được phản hồi của lôi đài tinh không, tăng cường tu vi, mà người bại, thì bị gạch tên trên tấm bia, không được lại bước lên lôi đài lần nữa.

Mà đó còn là người có vận khí tốt, vận khí kém, thì trực tiếp chết tại lôi đài tinh không, cũng là chuyện rất bình thường.

Lúc này, phía trên lôi đài tinh không, một trận kịch chiến đang diễn ra.

Hai bên kịch chiến, thực lực của hai bên rất mạnh, đều đã đạt tới cảnh giới Chân Tiên.

Một người trong đó, trên người có âm khí lưu chuyển, chính là truyền nhân của Biện Thành Vương đến từ âm Tào Địa Phủ.

Một người khác, thì là một con Yêu thú Thao Thiết.

Hai bên kịch chiến, cuối cùng, Yêu thú Thao Thiết yếu đi một bậc, bị một chưởng đánh bay ra ngoài, phun ra máu tươi, suýt nữa đã chết, lúc truyền nhân của Biện Thành Vương còn chưa truy kích, tranh thủ thời gian nhận thua.

Một đạo quang mang lóe qua, Yêu thú Thao Thiết bị truyền tống rời khỏi lôi đài.

Mà quang mang trên người truyền nhân của Biện Thành Vương lóe lên, khí tức trên người, đúng là cường đại hơn một chút, đó là phản hồi của sân thi đấu tinh không.

"Chỉ cần ta lại thắng mấy trận, là có thể đột phá cảnh giới Chân Tiên thất phẩm!"

Truyền nhân của Biện Thành Vương cảm nhận sức mạnh trong cơ thể mình, vô cùng hưng phấn, cảm thấy lần này đến lôi đài tinh không là quyết định đúng đắn.

Hắn nhìn nguyên một đám danh tính phía trên Tinh Thần Bia, cẩn thận chọn lựa đối thủ kế tiếp.

"Có, Thường Chi Cảnh của Kiếm Ma nhất mạch của Ma Đạo!"

Thường Chi Cảnh, thiên kiêu mới vừa trổi dậy của Ma Đạo, trong tay có một thanh ma kiếm, có tên tuổi không nhỏ ở bên trong sân thi đấu tinh không, nghe nói trên người còn có một phần truyền thừa của Kiếm Ma.

"Thường Chi Cảnh, có dám đánh với ta một trận không! !"

Truyền nhân của Biện Thành Vương lớn tiếng nói.

Trong đám người, một thanh niên tay cầm trường kiếm đen nhánh bỗng nhiên mở hai mắt ra, nhìn chằm chằm truyền nhân của Biện Thành Vương, sau khi phát giác được khí tức của đối phương, lạnh nhạt nói: "Ta cự tuyệt."

"Há, ngươi e sợ chiến?"

"Ngươi đã liên thắng mấy trận ở lôi đài tinh không, tu vi mạnh mẽ hơn không ít, mà ta mới đến, tùy tiện đánh với ngươi một trận, tỷ số thắng không lớn."

Thường Chi Cảnh lạnh nhạt nói ra, nhận thức hết sức rõ ràng đối với chênh lệch của địch và ta.

"Hừ, ngược lại cũng rất thông minh."

Truyền nhân của Biện Thành Vương hừ lạnh một tiếng, hắn chính là nhìn trúng Thường Chi Cảnh mới đến cho nên mới khiêu chiến với đối phương.

Nhưng bây giờ xem ra, đối phương không phải loại người nhiệt huyết xông lên đầu, một kích thì mất lý trí.

"Mỗi người lưu danh trên tấm bia kia, đều có ba cơ hội cự tuyệt khiêu chiến, nhưng mà, nếu sử dụng hết ba lần, cự chiến lần nữa, liền sẽ bị xoá tên, Thường Chi Cảnh, ngươi đã dùng một lần, hai lần còn lại, tự mình nhìn mà làm đi." Truyền nhân của Biện Thành Vương không biết làm sao, đành phải đi chọn lựa đối thủ khác từ

Tinh Thần Bia.

"Ngươi muốn chiến, không bằng ta đến bồi ngươi!"

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt bỗng nhiên vang lên.

Chỉ thấy nơi xa, một đạo kiếm quang sáng chói vàng rực bỗng nhiên chém tới, uy thế vô biên, mục tiêu của hắn, lại là Tinh Thần Bia!

Ầm ầm một tiếng, phía trên Tinh Thần Bia, bỗng nhiên hiện ra một cái tên, Cơ Võ! !

Cái tên này, mọi người có chút lạ lẫm.

Nhưng đạo kiếm khí này, lại đồng tử của khiến không ít người hơi hơi co rụt lại, nhìn về phía nơi xa.

Chỉ thấy một thanh niên mặc trường bào kim sắc, tay cầm trường kiếm vàng rực từ từ đi tới, trên người có quý khí tràn ra, giống như một vị Đế Vương Nhân Gian.

Một luồng nhuệ khí vô cùng cường đại lưu chuyển, hành tinh bốn phía cũng lắc lư theo.

Không chỉ có như thế, vô số kiếm khách cảm thấy kiếm trong tay của mình đang khẽ run, lộ ra một vẻ thần phục.

"Quả nhiên là hắn!"

Thường Chi Cảnh nắm chặt ma kiếm trong tay, nhìn người tới, trong mắt lộ ra một tia ngưng trọng: "Truyền nhân của Hiên Viên! !"

Cơ Võ, chính là tên thật của truyền nhân Hiên Viên!

"Trong truyền thuyết, Hiên Viên Kiếm trong tay đối phương chính là Vạn Kiếm Chí Tôn, hôm nay thấy một lần, quả nhiên là danh bất hư truyền, ma kiếm của ta, cũng có loại cảm giác run rẩy."

Thường Chi Cảnh âm thầm nghĩ tới.

Thiên kiêu còn lại, mặt mũi cũng tràn đầy ngưng trọng.

"Hắn tới."

"Nghe nói người này có được một phần thiên đại cơ duyên ở Tháp Thiên Đạo trên Tử Vi Tinh, tu vi đột nhiên tăng mạnh, hiện tại đã đạt tới cảnh giới Chân Tiên bát phẩm."

"Đâu chỉ vậy, ta nghe nói thực lực của người này, thậm chí có thể giao thủ với Kim Tiên."

"Đoán chừng cũng chỉ có quái vật như Sở Cuồng Nhân mới có thể áp chế người này."

Chúng thiên kiêu nghị luận ầm ĩ.

Ngoài Sở Cuồng Nhân, thì truyền nhân của Hiên Viên tuyệt đối là một trong những tồn tại chói mắt nhất bên trong sân thi đấu tinh không.

Còn về Sở Cuồng Nhân, mọi người đã sớm tách đối phương và những thiên kiêu khác thành hai loại khác nhau.

Gia hỏa kia, căn bản không thể lấy ra so sánh.

"Truyền nhân của Hiên Viên sao? Luồng khí tức này, quả nhiên không hề tầm thường."

Sau khi truyền nhân của Biện Thành Vương nhìn thoáng qua truyền nhân của Hiên Viên liền biết, mình không phải đối thủ của đối phương: "Ta cự tuyệt đánh với ngươi một trận."

"Hừ."

Truyền nhân của Hiên Viên hừ nhẹ một tiếng, cũng không ngoài ý muốn.

Trong hư không, đột nhiên có một cái vòng xoáy đen nhánh hiện lên, bên trong vòng xoáy kia, một luồng âm khí vô cùng âm trầm lộ ra, rung chuyển toàn trường!

Bên trong vòng xoáy, một nam tử sắc mặt trắng bệch đi ra.

Mà khi người này xuất hiện, tinh không bốn phía đột nhiên thêm ra một trận quỷ quyệt chi ý.

"Há, là ngươi."

Truyền nhân của Hiên Viên nhìn thoáng qua người tới, trong mắt lộ ra một tia ngưng trọng: "Truyền nhân của Diêm La!"

Địa Phủ có Thập Điện Diêm Vương, mà trong đó, cường giả mạnh nhất chính là truyền nhân của Diêm La!

Nghe nói người này lấy được một món chí bảo của Địa Phủ ở bên trong sân thi đấu tinh không, nắm giữ sức mạnh nhân quả, vô cùng đáng sợ.

"Ha, nào chỉ là ta, những người còn lại cũng đều tới."

Truyền nhân của Diêm La lạnh nhạt nói ra.

Hắn nói xong, nơi xa có một đạo quang mang Kinh Thế Thương hoành không đánh tới, rơi vào phía trên Tinh Thần Bia, một cái tên hiện ra.

Thạch Thiên Hiên!

Truyền nhân của Thiên Ma nhất mạch của Ma Đạo, yêu nghiệt mạnh nhất nắm giữ Thí Thần Thương!

Theo sát mũi thương, có hai luồng sức mạnh chí dương ầm ầm bạo phát, đó là hai luồng sức mạnh chí dương giống như mặt trời!

Một loại hiện ra tiên huy vàng rực, một loại có màu đỏ thẫm lưu chuyển!

Hai luồng sức mạnh chí dương này, một trước một sau đánh vào phía trên Tinh Thần Bia, khắc lên hai cái tên, Đông Quân thần tử, Kim Ô thiếu tổ!

Mọi người xôn xao.

Đây cũng là hai yêu nghiệt tuyệt đỉnh!

Lại có một luồng tiên huy sinh tử lưu chuyển ra, đánh vào phía trên Tinh Thần Bia, đây là, Đại Tư Mệnh thần nữ!

Yêu nghiệt thiên kiêu lưu danh, từ các nơi trong tinh không đi tới, mênh mông khí tức lan tràn ra, tràn ngập toàn bộ lôi đài tinh không.

Tuyệt đỉnh yêu nghiệt các phương, gặp mặt trên lôi đài.

Chương 1449 - Dự định của nhóm yêu nghiệt, biện pháp càng đơn giản càng hữu hiệu

"Cảnh tượng hoành tráng, cảnh tượng hoành tráng!"

"Đúng vậy, đây là lần đầu tiên ta thấy nhiều yêu nghiệt như vậy, lần này đến đây, quả là quyết định đúng đắn."

"Các ngươi nói xem, nếu những yêu nghiệt này muốn đánh nhau, thì sẽ có cảnh tượng gì?"

"Khẳng định là vô cùng đặc sắc."

Phía trên lôi đài tinh không, yêu nghiệt các phương hội tụ, không ít người nhìn thấy nhóm thiên kiêu này đều gọi thẳng là cảnh tượng hoành tráng.

Mà trên lôi đài, yêu nghiệt các phương gặp mặt, khí tức lưu chuyển, bầu không khí nghiêm túc, nhưng cũng không lập tức đánh nhau, những người này đều đang kiêng kị lẫn nhau.

Tất cả mọi người đang lưu lại danh tính phía trên Tinh Thần Bia, nếu đột nhiên đánh nhau, người nào thua liền phải bị xoá tên trên tấm bia, cuối cùng sẽ vô duyên với cơ duyên cuối cùng.

"Chư vị đều từ Tử Vi Tinh đến đây đi."

Lúc này, truyền nhân của Diêm La từ tốn nói.

Nghe được lời của hắn, ánh mắt mọi người ngưng trọng, dường như nghĩ tới ký ức không quá tốt đẹp nào đó.

"Nói như vậy, cũng không đúng, hẳn là từ Tử Vi Tinh trốn tới, thật sự là chật vật mà."

Truyền nhân của Diêm La chú ý tới thần sắc của mấy người này không dễ nhìn, tiếp tục nói.

Mà lúc này, hắn khiến nhóm yêu nghiệt ở chỗ này nổ tung, một luồng khí tức kinh khủng bạo phát, nghiền ép về phía hắn!

"Truyền nhân của Diêm La, nếu ngươi muốn chiến, ta không ngại ở chỗ này phụng bồi!"

Giọng điệu truyền nhân của Hiên Viên băng lãnh nói.

"Đúng vậy."

Thạch Thiên Hiên nắm chặt Thí Thần Thương trong tay, ma khí cuồn cuộn xông ra, rung chuyển hư không.

"Mấy vị làm gì giận đến như vậy chứ, chẳng lẽ là ta nói sai cái gì sao?"

Truyền nhân của Diêm La tiếp tục nói: "Theo ta được biết, Sở Cuồng Nhân nắm giữ Tử Vi Vương Quan, chẳng lẽ không phải các ngươi sợ hắn xuất thủ, cho nên mới trốn tới đây sao?"

Hắn nói, đích thật là sự thật.

Nhưng mọi người càng nghe, sắc mặt lại càng khó nhìn.

"Nhưng hiện tại chư vị không cần lo lắng, các ngươi đã rời khỏi Tử Vi Tinh, nếu Sở Cuồng Nhân dám đến, chẳng lẽ chư vị sẽ không sợ hắn nữa sao?"

"Không thể nào, không thể nào, chẳng lẽ các ngươi thật sự sợ hãi hắn rồi?"

Truyền nhân của Diêm La không thấy sắc mặt của mọi người khó coi, tiếp tục âm dương quái khí nói ra.

Rất nhiều thiên kiêu thấy thế, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Truyền nhân của Diêm La này, lão thầy tướng số.

"Truyền nhân của Diêm La, rốt cuộc là ngươi có ý gì?"

Đông Quân thần tử lạnh nhạt nói ra.

Thần sắc truyền nhân của Diêm La hơi hơi nghiêm lại, tiếp tục nói: "Các ngươi có biết, bây giờ bên trong sân thi đấu tinh không, lưu truyền một loại thuyết pháp không."

"Thuyết pháp gì?"

"Thiên kiêu trên thế giới này, có hai loại, một loại là Sở Cuồng Nhân, mà một loại khác, thì là thiên kiêu không phải Sở Cuồng Nhân!"

Sau khi truyền nhân của Diêm La nói xong, yêu nghiệt ở chỗ này đều nắm chặt quyền đầu, trong mắt lộ ra một tia ghen ghét, không cam lòng.

Thuyết pháp này, không hề nghi ngờ là nâng Sở Cuồng Nhân lên thần đàn!

Từ đó về sau, nói đến hai chữ thiên kiêu, Sở Cuồng Nhân tất nhiên sẽ cao hơn tất cả bọn họ một cấp bậc!

Đây là vinh hạnh đặc biệt đến cớ nào? !

Mọi người ở đây, đều là yêu nghiệt, đều có ngạo khí của mình.

Làm sao có thể nhẫn nhịn chuyện bị người ta áp chế trên đầu? !

"Sở Cuồng Nhân, làm cho người ta cực kỳ hâm mộ."

Truyền nhân của Diêm La từ tốn nói.

"Nói nhiều như vậy, nếu ngươi đến thổi phồng Sở Cuồng Nhân, thì không cần phải nói tiếp."

Thạch Thiên Hiên lạnh lùng nói ra.

"Không, ta là tới thương thảo cách đối phó Sở Cuồng Nhân với chư vị."

"Có ý gì?"

"Thực lực của Sở Cuồng Nhân, đã không phải là thứ một yêu nghiệt có thể ứng phó, chúng ta cần liên hợp lại, chỉ có nhue thế, mới có cơ hội chiến thắng hắn! Các ngươi đã biết, bên trong lôi đài tinh không này ẩn chứa một cọc cơ duyên to lớn, nếu lại để cho đối phương đạt được cơ duyên kia, vậy cả đời này chúng ta đều sẽ không có cách nào đuổi kịp hắn."

"Ngươi có suy nghĩ thế nào?"

"Lôi đài tinh không này, là cơ hội của chúng ta, ở chỗ này, mỗi lần thắng được một trận, là có thể đạt được phản hồi của sân thi đấu tinh không, tăng cao tu vi, lấy thực lực của chúng ta, ở chỗ này tuyệt đối có thể thu hoạch được sự tăng trưởng không nhỏ, điều kiện tiên quyết là, chúng ta không là đối thủ của nhau."

Ý nghĩ của truyền nhân của Diêm La rất đơn giản, đó chính là sử dụng lôi đài tinh không, đánh bại thiên kiêu còn lại, cố găng hết sức tăng cao thực lực của mình.

Đợi sau khi Sở Cuồng Nhân tới, mọi người lại dùng chiến thuật xa luân, từng người ra trận, quyết đấu với Sở Cuồng Nhân, làm hao mòn sức mạnh của đối phương, rồi đánh bại.

Coi như không có cách nào giết chết đối phương, cũng tuyệt đối không thể để cho đối phương đạt được cơ duyên cuối cùng của lôi đài tinh không.

"Chỉ đơn giản như vậy?"

Thạch Thiên Hiên cau mày lại nói, hắn còn tưởng rằng kế sách của truyền nhân của Diêm La cao minh cỡ nào.

"Càng là biện pháp đơn giản, thì càng hữu hiệu, ngược lại, càng tính kế, sơ hở càng nhiều, dốc hết toàn lực, với thực lực của Sở Cuồng Nhân, cũng không phải thứ mà kế sách đơn thuần có thể đối phó, đây là biện pháp hữu hiệu, hơn nữa, ở phía trên lôi đài tinh không, một khi ngươi nhận thua, liền sẽ bị truyền tống rời đi, đối chiến ở chỗ này, cũng có sự bảo đảm đối với sự an toàn của chúng ta."

Quyết đấu với Sở Cuồng Nhân, sợ nhất là cái gì?

Đương nhiên là sau khi thua, ngay cả tính mạng cũng mất đi.

Ở phía trên lôi đài tinh không, chỉ cần bọn họ nhận thua, liền có thể giữ được tính mạng, đây là điểm quan trọng nhất.

Dù sao, chỉ cần còn mạng, về sau mới có cơ hội vượt qua Sở Cuồng Nhân.

"Trên lôi đài dùng chiến thuật xa luân, không ngừng làm hao mòn sức mạnh của Sở Cuồng Nhân, cuối cùng đánh bại đối phương, cách này được áp dụng đơn giản, nhưng, người thua không thể lại bước lên lôi đài, người thắng cuối cùng, lại có thể độc chiếm cơ duyên cuối cùng, cho nên, người nào đánh với Sở Cuồng Nhân đầu tiên, người nào chiếm được tiện nghi sau cùng?"

Truyền nhân của Hiên Viên nói ra một vấn đề mọi người quan tâm nhất.

Dù sao ngoại trừ đánh bại Sở Cuồng Nhân, cơ duyên cuối cùng bên trong lôi đài tinh không này cũng là chuyện mọi người đều rất quan tâm.

"Chuyện này, rút thăm quyết định, ai lên trước, đều do thiên mệnh!"

"Cũng tốt!"

Mọi người cũng không có phản đối, người nào cũng không chắc chắn một mình mình đối phó được với Sở Cuồng Nhân, chỉ có liên hợp cùng một chỗ, bọn họ mới có cơ hội chiến thắng đối phương.

"Một điểm cuối cùng, chính là nhân số của chiến thuật xa luân phải càng nhiều càng tốt, hơn nữa nhất định phải là cao thủ hàng đầu, vậy thì mới có thể càng nắm chắc, các ngươi có đề cử ai không?"

Truyền nhân của Diêm La hỏi.

"Thiên kiêu Ma Đạo ta, có thể ra mặt." Thạch Thiên Hiên từ tốn nói, hắn nhìn thoáng qua Thường Chi Cảnh.

"Ha, đối phó Sở Cuồng Nhân, thú vị, ta nguyện tham gia."

Thường Chi Cảnh vui vẻ đáp ứng.

"Đông Hoàng Tiên Đình ta, còn có hai vị thần tử có thể ra mặt." Đông Hoàng thần tử lạnh nhạt nói.

Nghe được lời của hắn, mọi người trước mắt sáng lên.

Thần tử cửu ca, mỗi một người đều là yêu nghiệt, nếu lại có hai vị thần tử xuất thủ, đối với hành động lần này, sẽ là trợ lực to lớn.

"Bên trong Thập Vạn Đại Sơn, còn có mấy vị yêu nghiệt, ta có thể tìm bọn họ thương lượng, mặt khác, ta còn nhận biết một vị dị chủng, nếu hắn xuất thủ, tin tưởng sẽ nắm chắc hơn với việc đối phó Sở Cuồng Nhân."

Kim Ô thiếu tổ từ tốn nói.

Nghe được lời của hắn, mọi người có chút hiếu kỳ.

Mỗi một vị dị chủng, đều là tồn tại vô cùng hiếm có.

Chớ nói chi là, còn là dị chủng có thể tăng thêm mấy phần tự tin cho hành động lần này, nhìn ra được, Kim Ô thiếu tổ vô cùng coi trọng đối với người kia.

"Ngược lại thật khiến ta hiếu kỳ, là dị chủng gì."

"Hắn đến từ cấm khu!"

Nghe đến đây, đồng tử của mọi người hơi hơi co rụt lại.

"Dị chủng cấm khu, ha, xem ra địa vị thật sự không nhỏ đâu."

Truyền nhân của Diêm La khẽ cười một tiếng.

Những người còn lại, cũng ào ào biểu thị sẽ tìm đến một số người tham gia vào hành động lần này.

Tất cả mọi người là yêu nghiệt, mỗi người đều có giao thiệp, tìm đến một số thiên kiêu tuyệt đỉnh, thậm chí là yêu nghiệt, cũng không phải là chuyện khó khăn.

"Sở Cuồng Nhân, lôi đài tinh không này, chính là chiến trường chúng ta đẩy ngươi xuống thần đàn!"

Tất cả yêu nghiệt âm thầm nghĩ tới.

Chương 1450 - Không cần chấp nhất với ta, Tuyệt Vô Thần thành công có được Tiên Thiên Thần Ma Thể

Bên trong Tử Vi Tinh, một chỗ sơn mạch bên trong.

Có một bóng người mặc bạch y khoanh chân ngồi trong hư không, trên người có tiên huy lưu chuyển, tươi sáng chói mắt.

Mà người này, chính là phân thân của Sở Cuồng Nhân.

Giờ phút này, đang hộ pháp cho bọn người Sở Hồng, Lam Vũ.

Đùng! !

Trong dãy núi, bỗng nhiên có hai luồng khí tức cường đại ầm ầm bạo phát!

Trong đó một luồng ánh sáng thần thánh, sáng chói chói mắt, một luồng khác, vô cùng nóng rực, giống như muốn đốt cháy thiên địa!

Bên trong ánh sáng thần thánh, một nữ tử mặc áo giáp trắng bạc, tư thế hiên ngang dậm chân mà ra, tiên nguyên hùng hồn khuếch tán, vạn lý sơn hà sụp đổ!

Trong liệt hỏa vô tận, một tiếng Hoàng kêu vang vọng đất trời!

"Xuất quan."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, động tĩnh như vậy, tất nhiên là hai người Lam Vũ và Sở Hồng.

"Công tử."

"Ca ca."

Hai nữ tử đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, nhưng rất nhanh liền nhận ra, người trước mắt này, chỉ là một phân thân của hắn.

"Ca ca, bản thể của ngươi lại chạy đi nơi nào rồi?"

Ánh mắt Sở Hồng long lanh như nước nhìn Sở Cuồng Nhân, tò mò hỏi.

"Đại lục Hoàng Kim, đi làm một ít chuyện."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một cái nói.

Hắn nhìn lấy hai nữ tử, tiên thức chuyển động, rất nhanh đã phát hiện được tu vi của hai nữ tử, lại đều đạt đến cảnh giới Chân Tiên thất phẩm.

Cộng thêm thiên tư của hai nữ tử, cho dù là đặt ở bên trong một đám yêu nghiệt, cũng coi là tuyệt đỉnh.

"Không nói chuyện này, ca ca, dường như chỗ đó xuất hiện thứ gì đó thú vị thì phải."

Sở Hồng nhìn vào sâu trong tinh không, trong mắt lóe ra tinh quang.

Nàng nói, tất nhiên là lôi đài tinh không, thời điểm lôi đài này xuất hiện, thiên kiêu giới tử đều cảm nhận được.

"Quả thật là có thứ thú vị."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

"Chúng ta đi nhìn có được không?"

"Cũng có thể, nhưng mà, bọn người Vương Trầm Thiên, còn có Tào Vân còn đang bế quan, nếu ta đi, sợ là không có ai hộ pháp cho bọn họ, chờ một chút đi."

Qua vài ngày nữa.

Trong hư không bỗng nhiên có vô số điều lệ điều cấm hiện lên, đó là dị tượng khuôn vàng thước ngọc của thư viện!

Tào Vân xuất quan.

Hắn cũng biết chuyện lôi đài tinh không, biểu thị nguyện ý ở lại nơi này thủ hộ giới tử còn lại của thư viện, để bọn người Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ đến lôi đài tinh không trước.

"Đúng rồi, công tử, bản thể của ngươi không đi sao?"

Lam Vũ hỏi.

"Bản thể đang bước vào cửa ải đột phá Kim Tiên, tạm thời không đi được."

"Đột phá Kim Tiên?"

Sở Hồng giật mình kêu lên: "Ca ca, ngươi muốn đột phá Kim Tiên!"

"Ừm."

"Xem ra ta và ca ca còn chênh lệch một khoảng rất lớn."

Sở Hồng nói ra, vốn cho là sau khi mình đột phá Chân Tiên thất phẩm, có thể đuổi kịp Sở Cuồng Nhân, không nghĩ tới, đối phương lại muốn đột phá Kim Tiên.

Chân Tiên và Kim Tiên, kém một chữ, chênh lệch lại là một trời một vực!

Lần này, chênh lệch không những không được thu nhỏ, mà còn kéo dài!

"Ha, với thiên phú thực lực của ngươi, thành tựu trong tương lai sẽ không nhỏ, không cần chấp nhất với ta."

Sở Cuồng Nhân sờ lên cái đầu nhỏ của Sở Hồng.

Phải biết rằng, không thể dùng tiêu chuẩn của thiên kiêu tầm thường để phán đoán hắn, thậm chí ngay cả yêu nghiệt cũng kém xa hắn, quá chấp nhất, theo đuổi bước chân của hắn, cũng không phải là một chuyện tốt.

Mọi thứ phải lượng sức mà đi, nỗ lực hết sức có thể.

Lời này của hắn, cũng là nói cho Lam Vũ ở bên cạnh nghe.

Hai nữ tử như có điều suy nghĩ, nhẹ gật đầu.

Kỳ thật so với việc thực lực có thể đuổi kịp Sở Cuồng Nhân hay không, chuyện các nàng mong muốn, cũng chỉ là làm bạn ở bên người Sở Cuồng Nhân mà thôi.

Một bên khác.

Tử Vi Tinh, Lạc gia.

Một luồng Thần Ma chi khí mênh mông đột nhiên từ bên trong Lạc gia tuôn đi, rung động gầm trời!

Mọi người ở Lạc gia thấy thế, sắc mặt biến hóa.

"Đây là Thần Ma chi khí, thật mạnh! Là sức mạnh của ai? !"

"Là vị yêu nghiệt bên người Sở công tử kia!"

Một tiếng kẽo kẹt.

Cửa phòng mở ra, chỉ thấy một bóng người mặc bạch y ngẩng đầu dậm chân bước ra, trên người có tiên huy quấn quanh, uy thế mạnh mẽ, khiến Ngọc Trí chạy đến xem xét cũng có chút ngạc nhiên.

"Khí tức của Tuyệt Vô Thần, phát sinh thay đổi cực lớn!"

Hai mắt Thanh Phong có tiên huy lưu chuyển, phù văn lấp lóe, phát động Thanh Loan Chi Nhãn, thấy rõ hư ảo, bản chất của vạn vật!

Nàng ngạc nhiên nói ra: "Biến hậu thiên thành tiên thiên, Thần Ma thể của hắn, đúng là từ hình thái Hậu Thiên chánh thức tấn cấp thành Tiên Thiên!"

Tiên Thiên và Hậu Thiên, đây là khác biệt về bản chất.

"Là vì Sở đạo hữu cho hắn viên Thần Ma tâm kia."

"Đúng vậy."

Tuyệt Vô Thần ngẩng đầu dậm chân bước ra, Thần Ma khí trên người, trấn áp Cửu Thiên Thập Địa!

Cho dù là Kim Tiên như Lạc gia chủ thấy được, cũng nhịn không được mà cảm nhận được một chút áp lực.

"Bên người Sở công tử, đều là quái vật mà."

Lạc gia chủ nỉ non nói, tâm lý càng cảm thấy kiên định, muốn đi theo Sở Cuồng Nhân đến cùng.

Sau khi Lạc Nhạn phát giác được khí tức của Tuyệt Vô Thần, mặt mũi cũng tràn đầy ngưng trọng: "Bên người công tử đều là yêu nghiệt như vậy, xem ra ta không thể tiếp tục phung phí thời gian."

Nàng cũng là một yêu nghiệt, người mang Phi Hồng Chi Lệ, tiềm lực cực lớn.

Nhưng không biết sao, người bên cạnh Sở Cuồng Nhân không có một người nào là bình thường, kẻ sau còn yêu nghiệt hơn kẻ trước!

Chút thiên tư kia của nàng, không hề đáng kể.

"Đây là uy lực của Hư Vô Thần Ma Thể chân chính sao? Luồng sức mạnh này, ta cảm thấy hiện tại có thể chiến một trận với Kim Tiên!"

Tuyệt Vô Thần cảm thụ được sức mạnh của bản thân, nỉ non nói.

Nhưng hắn lại không có chút kiêu ngạo tự mãn nào.

Bởi vì ở trên đầu của hắn, còn có vương, so với Sở Cuồng Nhân, chút thành tựu này của hắn có đáng là gì đâu?

Hắn chỉ là có thể chiến một trận với Kim Tiên mà thôi, nhưng Sở Cuồng Nhân, cũng không biết đã chém giết mấy Kim Tiên rồi.

"Tiếp đó, cũng nên đi lôi đài tinh không nhìn một chút."

Tuyệt Vô Thần nhìn về phía tinh không ở nơi xa, trong mắt lóe ra tinh quang: "Vương còn đang bế quan, vậy hãy để cho ta thăm dò đường đi cho hắn trước vậy."

"Vô Thần đạo hữu, hẳn là muốn đi lôi đài tinh không đúng không?"

Lúc này, Ngọc Trí đi tới hỏi.

"Đúng vậy."

"Chúng ta cũng đang có dự định này, cùng đi đi."

"Được."

Tuyệt Vô Thần gật gật đầu.

Sân thi đấu tinh không, bên trong lôi đài tinh không, hơn mười vị thiên kiêu đang chiến đấu kịch liệt.

Lôi đài tinh không rất lớn, đủ để cho nhiều vị thiên kiêu đối chiến.

Mà trong đó, có vài vị thiên kiêu có biểu hiện cực kỳ chói sáng, những người này, chính là mấy yêu nghiệt truyền nhân của Hiên Viên, truyền nhân của Diêm La, Kim Ô thiếu tổ.

Sau các trận chiến trong khoảng thời gian này, bọn họ đánh thắng không ít thiên kiêu, được lôi đài tinh không biếu tặng, tu vi hoặc nhiều hoặc ít đều tăng trưởng.

Đùng!

Một đạo kiếm khí vàng rực chém ra!

Một thiên kiêu giao thủ với truyền nhân của Hiên Viên nhanh chóng bị đánh bay ra ngoài.

Người này cũng là một thiên kiêu đỉnh phong, nhưng đáng tiếc, ngay cả một kiếm của truyền nhân của Hiên Viên cũng không tiếp nổi.

"Những yêu nghiệt tuyệt đỉnh này thật sự là quá lợi hại, căn bản không phải tồn tại cùng một cấp bậc với chúng ta."

"Đúng vậy, thật đúng là quái vật."

Có thiên kiêu nhịn không được cảm khái nói ra.

"Còn thiếu một chút!"

"Ta đã đạt tới Chân Tiên cửu phẩm cực hạn, còn thiếu một chút là có thể đột phá đến cảnh giới Kim Tiên!"

Truyền nhân của Hiên Viên hít sâu một hơi, nắm chặt quyền đầu.

Hắn nhìn về phía một bên khác.

Chỗ đó, cũng có thiên kiêu đang chiến đấu kịch liệt, là Kim Ô thiếu tổ, thực lực của đối phương cực kỳ kinh người, không hề kém hắn.

Dù sao, đối phương cũng đã xông đến tầng cuối cùng của Tháp Thiên Đạo, đạt được cơ duyên cuối cùng.

"Không biết vị dị chủng trong miệng đối phương kia rốt cuộc là tồn tại phương nào."

Truyền nhân của Hiên Viên nỉ non nói.

Kim Ô thiếu tổ nói mình đã liên hệ với đối phương, nhưng mà, người kia đang luyện hóa một cọc cơ duyên, muốn chờ luyện hóa xong mới có thể tới.

"Lúc này vẫn nên cố hết sức tăng cường sức mạnh của mình, mau chóng đột phá cảnh giới Kim Tiên!"

Truyền nhân của Hiên Viên hít sâu một hơi, nhìn Tinh Thần Bia, bắt đầu tìm kiếm đối thủ kế tiếp.

Lúc này, nơi xa có năng lượng dồi dào tuôn ra, đánh về phía Tinh Thần Bia!

Chương 1451 - Lam Vũ lên lôi đài, Kim Ô

thiếu tổ có dám cùng ta đấu một trận

Năng lượng đột nhiên tới, đánh về phía Tinh Thần Bia!

Đó là một luồng quang mang màu trắng tươi sáng bắt mắt, vô cùng thần thánh, uy lực cường đại, khiến người ta kinh thán.

Sau khi tiếng ầm ầm vang lên, phía trên Tinh Thần Bia, lưu lại một danh tính...... Lam Vũ!

Mà ngay sau đó, một viên hỏa cầu màu đỏ thẫm bay vút đến, giống như sao băng xẹt qua tinh không, đánh lên phía trên Tinh Thần Bia!

Sở Hồng!

Khi hai cái tên này xuất hiện, mọi người không khỏi kinh hô, nhìn về phía cuối tinh không.

Chỉ thấy ba đạo thân ảnh đạp không mà đến.

Trên người ba người này có tiên huy lưu chuyển, dường như trong đó có thể thấy được phong thái tuyệt thế, khiến hành tinh bốn phía ở chỗ này đều trở nên ảm đạm thất sắc.

Đặc biệt là nam tử thanh niên đi ở phía trước.

Áo trắng như tuyết, mái tóc đen suôn dài như thác nước, cử chỉ siêu phàm thoát tục, phong thái rung động lòng người!

Mà việc hắn đến đây, cũng khiến đồng tử của vô số thiên kiêu, yêu nghiệt đột nhiên co rút, toát ra vẻ mặt ngưng trọng xưa nay chưa từng có.

“Sở Cuồng Nhân, hắn tới rồi!”

“Thiên kiêu trong thiên hạ phân thành hai loại, một loại là Sở Cuồng Nhân, một loại là những thiên kiêu không phải Sở Cuồng Nhân, hôm nay cuối cùng cũng nhìn thấy bản tôn.”

Mọi người bàn luận sôi nổi, cũng có nhóm thiên kiêu từ khắp nơi tiến đến theo lời mời của yêu nghiệt các phương, nóng lòng muốn thử, muốn đi tìm Sở Cuồng Nhân nhất quyết thư hùng.

Trong đó một đại hán, không kìm nén được, thân ảnh chợt lóe, bắn về phía Sở Cuồng Nhân: “Ha ha, Sở Cuồng Nhân, cho ta thấy thực lực của ngươi đi!”

Ầm!

Còn chưa kịp chờ tráng hán tới gần Sở Cuồng Nhân, một đạo bạch quang đột nhiên đánh ra, lập tức đánh hắn trực tiếp bay ra ngoài.

Là do Lam Vũ ra tay.

Thần sắc nàng bình tĩnh thu hồi tay, giống như vừa rồi người mà nàng đánh bay, không phải là một thiên kiêu, mà chỉ là một con ruồi bọ.

Mọi người hơi kinh ngạc.

“Xem ra hai nữ tử bên cạnh Sở Cuồng Nhân này cũng không phải là tồn tại tầm thường.”

“Ta biết hai người này, một người nắm giữ Quang Minh Chiến Tiên Thể cứu cực của Vũ tộc, một người khác, thì chính là Thần Hoàng trải qua tám lần thức tỉnh huyết mạch, hai nàng này đều cực kỳ cường đại!”

“Đâu chỉ vậy, ta còn nghe nói hai người này khăng khăng một mực đối với Sở Cuồng Nhân, các ngươi nói, trên đời này làm sao lại có dạng người như vậy, bản thân nắm giữ nhiều loại Tiên Thể, sau lưng có Thần Ma nhất mạch, thiên tư tuyệt thế, thậm chí còn có rất nhiều hồng nhan cảm mến, một người, giống như chiếm hết toàn bộ tất cả những điều tốt đẹp nhất trên thế gian này.”

“Đúng vậy, trách không được lại có nhiều yêu nghiệt muốn đối phó với hắn như vậy, quả thật là khiến người ta ghen ghét.”

“Nhưng các ngươi không cảm thấy hắn...... Rất tuấn tú sao?”

Cũng có vô số nữ tu nhìn Sở Cuồng Nhân, trong đôi mắt đẹp toát ra tia sáng kỳ dị, trái tim âm thầm rung động.

Sở Cuồng Nhân không chỉ có nhan sắc trời sinh, khí chất siêu phàm thoát tục, mà còn có danh tiếng, đã chứng minh thực lực với vô số người, có thể nói, có lực hấp dẫn cực kì lớn đối với nữ tu.

Nếu như hắn nguyện ý, vẫy tay môt cái, ít nhất chín phần nữ tu ở nơi này sẽ nguyện ý mà nhào vào trong ngực hắn.

Một phần còn lại, hắn dùng chút mưu mẹo cũng có thể thu vào trong túi.

“Không đúng, hắn không phải bản tôn của Sở Cuồng Nhân!”

Lúc này, hai mắt truyền nhân của Hiên Viên hơi hơi nheo lại, nhàn nhạt nói.

Hắn đã từng thấy Sở Cuồng Nhân chiến đấu với người khác, khí tức của đối phương so với kẻ ở trước mặt này, còn phải cường đại, còn muốn thâm sâu khó lường hơn!

“Quả xác không phải là Sở Cuồng Nhân, người này chỉ là một phân thân của hắn mà thôi.”

Đông Quân thần tử cũng nói: “Sở Cuồng Nhân hông đeo Côn Ngô bạch ngọc, còn có quyển sách, mà người trước mắt này không hề có.”

Sở Cuồng Nhân có một phân thân vô cùng cường đại, chuyện này, đã sớm là chuyện mà ai cũng biết.

Chỉ cần nghiêm túc quan sát, vẫn có yêu nghiệt có thể phán đoán ra.

“Đưa phân thân đến đây, đây là có ý tứ gì? Hắn muốn dùng phân thân này tới tham chiến ở lôi đài tinh không sao?”

“Thật là không biết tự lượng sức mình.”

“Vậy thì không cần đến xa luân chiến, một mình ta cũng có thể đánh bại hắn.”

Có yêu nghiệt hừ lạnh nói.

“Nghe nói hiện tại bản tôn của Sở Cuồng Nhân vẫn còn đang bế quan ở Lạc gia Ttrên ử Vi Tinh, để một phân thân tiến đến đây, hẳn là tới để tra xét tình huống, hắn còn không có lưu lại tên ở trên bia, chư vị tạm thời đừng nóng nảy, không cần rút dây động rừng, mục tiêu của chúng ta, là bản tôn của Sở Cuồng Nhân, không phải là một phân thân.”

Truyền nhân của Diêm La nói, lời hắn nói cũng làm một số yêu nghiệt có chút bình tĩnh lại.

Không sai.

Nhiều yêu nghiệt tề tụ ở chỗ này, nếu chỉ là vì đối phó với một phân thân, chuyện này mà truyền ra ngoài, làm sao bọn họ còn mặt mũi nữa?

Mục tiêu của bọn họ, chính là bản tôn của Sở Cuồng Nhân.

“Đây tuy chỉ là một phân thân, nhưng, hai nữ tử kia thì không phải, nếu bản tôn của Sở Cuồng Nhân còn không tới, không bằng chúng ta lấy hai người kia khai đao trước đi!”

Một tên yêu nghiệt cười lạnh một tiếng, hắn nhìn về phía hai người Lam Vũ, Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo một tia sắc lạnh.

Vừa sải bước ra, trên người hắn tràn ngập khí hơi lạnh âm u cuồn cuộn: “Lam Vũ, ta muốn khiêu chiến với ngươi! !”

Lam Vũ nghe vậy, nhìn Sở Cuồng Nhân một cái.

“Tuỳ vào tâm trạng mà làm.”

Lam Vũ hơi hơi gật đầu: “Vừa vặn, ta cũng muốn thử xem thực lực của bản thân như thế nào.”

Thân ảnh nàng chợt lóe, đi lên phía trên lôi đài, đối diện trực tiếp với tên yêu nghiệt kia.

Người này trên đầu mọc ra một cái sừng dài, không giống nhân loại, chính là một con yêu thú, trên người có hàn khí âm trầm lan tràn ra, đóng băng bốn phía.

“Chiến!”

Lam Vũ không nói hai lời, Thiên Quan Thần Trượng trong tay trực tiếp đánh ra một đòn!

Một lượng lớn khí tức quang minh trút xuống, rung chuyển khắp nơi!

“Gầm!”

Yêu thú một sừng thét dài một tiếng, trong tay xuất hiện một thanh trường đao.

Đao và thần trượng ầm ầm va chạm với nhau, năng lượng đổ xuống, không gian trực tiếp nứt toạc ra.

Chỉ với một đòn, yêu thú một sừng kia liền lùi lại mấy bước!

“Không thể khinh thường nàng ta được!”

Yêu thú một sừng lúc nãy còn mang sự coi thường trong lòng, đồng tử ngay lập tức hơi co rụt lại, thúc giục yêu khí đến cực hạn.

Đùng, đùng! !

Đao và trượng liên tục va chạm!

Khí tức trên người Lam Vũ liên tục tăng lên, thúc giục Quang Minh Chiến Tiên Thể cứu cực, dần dần áp chế yêu thú một sừng.

“Moá, vậy mà thực lực đổ xuống mà ra nữ nhân này lại mạnh như vậy!”

Yêu thú một sừng có chút hối hận, sớm biết như thế thì đã không lỗ mãng ra tay.

“Quang Minh Trường Hà!”

Một tiếng kêu khẽ, trong không trung xuất hiện vô số đạo văn màu trắng đan xen lưu chuyển, hóa thành một con sông dài màu trắng không ngừng tuôn trào, trong đó ẩn chứa sức mạnh quang minh vô tận!

Đây là thần thông của Quang Minh Chiến Tiên Thể cửu cực, có thể sánh ngang với thần thông của Chí Tôn Tiên Thể Tiên Thể, tất nhiên cũng vô cùng cường đại, dùng thực lực Chân Tiên thất phẩm của Lam Vũ hiện giờ để thi triển, cho dù là Chân Tiên cửu phẩm cấp bậc yêu nghiệt cũng không chắc chắn có thể tiếp được.

Bên trong tiếng ầm ầm, yêu thú một sừng kia bị một kích này trực tiếp đánh cho bay ngược ra ngoài đến mức hộc máu, đạo văn phía trên tiên khu liên tiếp bị phá nát!

Lam Vũ thừa thắng xông lên, đánh ra một trượng, tiên nguyên quang minh giống như sao băng rơi xuống!

Thần sắc của yêu thú một sừng vô cùng hoảng sợ, vội vàng hét lớn một tiếng: “Ta nhận thua! !”

Quang mang trên lôi đài chợt lóe.

Yêu thú một sừng bị truyền tống ra khỏi lôi đài, không có cách nào bước vào lại.

Chiến lực đám người truyền nhân của Diêm La chuẩn bị dùng để đối phó với của Sở Cuồng Nhân, ngay lập tức thiếu một người.

Thiên kiêu bốn phía hai mắt nhìn nhau.

“Thực lực của Lam Vũ này, còn đáng sợ hơn so với trong lời đồn.”

“Hoàn toàn chính xác.”

Tay Lam Vũ cầm thần trượng, quang mang trên người chợt lóe, cảm giác tu vi của bản thân lại tăng lên một ít, hai mắt lập tức toả sáng: “Đây là do lôi đài tinh khôi biếu tặng sao, quả nhiên không tầm thường.”

Chỉ chiến thắng một trận liền có tiến bộ, nếu thắng liên tiếp mấy trận thì……

Nghĩ vậy, Lam Vũ nhìn về phía đám thiên kiêu còn lại, trong mắt mang theo chiến ý nóng rực, giờ khắc này, những người này ở trong mắt nàng đã trở thành một đống điểm kinh nghiệm.

“Thực lực của nàng quả nhiên không hề tầm thường, không thể để nàng ta làm tiêu hao chiến lực của chúng ta, nếu không, tương lai đối phó với Sở Cuồng Nhân, khuyết thiếu chiến lực cũng không phải chuyện đùa giỡn.”

“Nhất định phải nhanh chóng giải quyết, hơn nữa, nhất định phải nắm chắc phần thắng!”

“Để ta ra tay đi.”

Kim Ô thiếu tổ nhàn nhạt cười nói, ở đây hắn là một trong những yêu nghiệt mạnh nhất, đủ để đối phó với Lam Vũ.

“Lam Vũ, ngươi có dám……”

Kim Ô thiếu tổ tiến lên một bước, bốn chữ “đấu một trận với ta không” còn chưa kịp nói ra.

Nơi xa, một luồng Thần Ma chi khí vô cùng bá đạo mênh mông cuồn cuộn, cuốn đến, phá nát muôn vàn hành tinh.

“Kim Ô thiếu tổ, ngươi có dám đấu một trận với ta không! !”

Chương 1452 - Các ngươi chỉ có thể đợi một đám ô hợp, truyền nhân của Chuyên Húc, Thần Nông Bách Thảo Đan

“Kim Ô thiếu tổ, ngươi có dám đấu một trận với ta không! !”

Giọng nói lạnh lùng vang vọng trong hư không, ngay sau đó, một luồng Thần Ma chi khí vô cùng bá đạo ầm ầm bạo phát, hóa thành lưu quang màu đen, trực tiếp nhắm về phía Tinh Thần Bia! !

Cả khối Tinh Thần Bia vì chuyện này mà chấn động, hành tinh bốn phía rung chuyển, lưu lại ba chữ cái thật to: Tuyệt Vô Thần!

“Là hắn!”

“Yêu nghiệt tuyệt đỉnh của Thần ma nhất mạch, tồn tại có thể giao phong với Sơn Quỷ thần tử ngày xưa.”

“Hắn cũng tới……”

Tuyệt Vô Thần ngẩng đầu bước đến, ánh mắt như điện, nhìn qua một đám thiên kiêu ở đây.

Ở phía sau hắn, có tiên huy Kim Ngọc phóng lên trời cao, tràn ngập chân trời, quang mang này tươi sáng, đến nhật nguyệt tinh thần kia cũng vì vậy mà ảm đạm.

Bên trong tiên huy, một bóng hình xinh đẹp từ từ bước đến từ phía cuối hành tinh.

Ngọc Cốt Tiên Cơ, ba búi tóc đen như thác nước, tiên tư xuất trần, quý khí bức người, giống như một vị nữ tiên chi vương cao cao tại thượng!

Đó chính là Thánh Nữ của Dao Trì, Ngọc Trí.

Mà Ngọc Trí đi vào, cũng khiến cho không ít tu sĩ có mặt ở hiện trường vì vậy mà xôn xao.

Ánh mắt của đám người truyền nhân lôi đài Diêm La, truyền nhân lôi đài Hiên Viên, Kim Ô thiếu tổ hơi lóe lên, toát ra tia dị sắc.

“Tiên Thể Chí Tôn, Kim Ngọc Dao Trì tiên thể, người này tiềm lực để trở thành cái thế.”

“Đúng vậy, không thể khinh thường!”

Ở bên cạnh Ngọc Trí, sau khi Thanh Phong nhìn thấy Sở Hồng, sắc mặt vui vẻ, vội vàng đi lên chào hỏi.

Mà Ngọc Trí nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, cũng hơi gật đầu.

“Từ lúc chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.”

“Khách khí.”

Tuyệt Vô Thần đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, khom mình hành lễ, sau đó nhìn về phía Kim Ô thiếu tổ, lặp lại một lần nữa: “Kim Ô thiếu tổ, ngươi có dám đấu với ta một trận không? !”

Nghe hắn nói, sắc mặt Kim Ô thiếu tổ hơi đổi, có chút trầm mặc.

Lúc này, khí tức của Tuyệt Vô Thần cường đại, không có chút nào thua kém truyền nhân của Hiên Viên và hắn, hơn nữa còn có Hỗn Độn Thần Ma Thể, đến hắn cũng không nắm chắc có thể thắng được đối phương.

“Ta cự tuyệt!”

Kim Ô thiếu tổ hít sâu một hơi, lại cự tuyệt tại chỗ!

Chuyện này khiến cho mọi người vô cùng kinh ngạc.

Kim Ô thiếu tổ, lại e sợ không dám tiếp chiến?

“Làm tốt lắm.”

Truyền nhân của Diêm La hơi hơi gật đầu: “Mục tiêu của chúng ta là bản tôn của Sở Cuồng Nhân, không thể tiêu hao chiến lực ở đây được.”

“Lần này, nhất định phải chiến thắng Sở Cuồng Nhân!”

Kim Ô thiếu tổ ngưng giọng nói, vì đại cục, ngay cả tôn nghiêm hắn cũng đều từ bỏ, cự tuyệt đấu với Tuyệt Vô Thần một trận, chuyện này trong mắt những người khác xem ra, chính là biểu hiện của việc không dám tiếp chiến.

“Hừ, vậy các ngươi thì sao?”

Ánh mắt Tuyệt Vô Thần đảo qua đám người truyền nhân của Diêm La, truyền nhân của Hiên Viên.

Nhưng không có người nào dám ứng chiến.

“Như vậy cũng có thể xem là yêu nghiệt sao?” Tuyệt Vô Thần cười nhạo một tiếng.

Mà Sở Cuồng Nhân thấy thế, trong mắt xẹt qua một tia suy tư: “Những người này, đều là yêu nghiệt, không có đạo lý gì lại nhát gan đến mức độ này, những người khác không nói, thực lực truyền nhân của Hiên Viên, Kim Ô thiếu tổ, truyền nhân của Diêm La cũng không yếu, nếu đấu một trận với Vô Thần, tỉ lệ thắng bại là năm năm, vì sao bọn họ không dám nhận khiêu chiến?"

"Trừ phi, bọn họ đang chuẩn bị cái gì đó, tuyệt đối không thể bị đào thải giữa đường."

"Mục tiêu của bọn họ, là ta!"

Tâm tư của Sở Cuồng Nhân thay đổi nhanh chóng, dường như đang suy nghĩ cẩn thận cái gì đó, trên mặt lộ ra một nụ cười: "Thú vị."

Nếu đám người truyền nhân của Hiên Viên không dám ứng chiến, Tuyệt Vô Thần cũng không hề khiêu chiến.

Mấy người Sở Hồng, Lam Vũ cũng bắt đầu khiêu chiến từng tên thiên kiêu khác nhau.

Thời gian trôi qua.

Ba ngày trôi qua.

Một ngày này.

Truyền nhân của Hiên Viên vừa đánh bại một thiên kiêu, Tuyệt Vô Thần liền xông đến: "Truyền nhân của Hiên Viên, có dám chiến một trận không?"

"Ta cự tuyệt!"

Sắc mặt truyền nhân của Hiên Viên trầm xuống, ngay sau đó liền xoay người rời đi.

"Đây là lần thứ ba ngươi cự tuyệt ta rồi, lần tiếp theo, nếu ngươi còn cự tuyệt nữa, sẽ chân chính mất đi tư cách tiếp tục đứng ở trên lôi đài tinh không."

Tuyệt Vô Thần lạnh nhạt nói.

"Ngươi yên tâm, lần sau nếu ngươi khiêu chiến với ta, ta nhất định sẽ cho ngươi nếm mùi thất bại!”

“Ha, đừng cho là ta không biết, sở dĩ các ngươi liên tục cự tuyệt lời khiêu chiến của ta, là đang muốn nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị đối phó với vương.”

Tuyệt Vô Thần khẽ cười một tiếng, trải qua mấy ngày quan sát, hắn đã sớm đoán ra ý tưởng của đám người truyền nhân của Hiên Viên.

Đối với chuyện này, hắn khịt mũi coi thường: “Chỉ tiếc, mặc cho các ngươi có muôn vàn chuẩn bị, nếu bản tôn của vương muốn tự mình trình diện, các ngươi cũng chỉ là một đám ô hợp, một kích liền bại! !”

Truyền nhân của Hiên Viên nắm chặt nắm đấm, sát ý lạnh thấu xương lưu chuyển trong ánh mắt: “Ai thắng ai thua, cũng còn chưa biết, ngươi thật sự cho rằng, Sở Cuồng Nhân hắn có thể vẫn luôn vô địch như thế sao? !”

“Ngô vương vạn chiến mà không bại, chẳng lẽ chuyện này còn chưa rõ ràng sao?”

Tuyệt Vô Thần từ tốn nói, toát ra vẻ tôn sùng từ sâu trong lòng đối với Sở Cuồng Nhân, trong mắt thậm chí còn lộ ra một tia cuồng nhiệt.

Truyền nhân của Hiên Viên thấy vậy, trong lòng liền cảm thấy hụt hẫng khó chịu.

Đối phương là một yêu nghiệt tuyệt đỉnh không thua hắn, nhưng người như vậy, lại tôn kính đối với Sở Cuồng Nhân.

Chuyện này chẳng phải đã chứng minh, bản thân mình thật sự không bằng Sở Cuồng Nhân sao? !

Không được, đạo tâm của ta, không thể dao động!

“Lần này, Sở Cuồng Nhân tuyệt đối sẽ thất bại!”

Truyền nhân của Hiên Viên lạnh nhạt nói.

Sau đó, hắn cũng không quay đầu lại liền rời đi.

Ong ong……

Đột nhiên, hắn lấy ra một khối ngọc giản truyền tin, có chút ngoài ý muốn.

“Đây là, tông môn truyền tin đến?”

Truyền nhân của Hiên Viên hơi kinh ngạc, liền mở ra xem, hai mắt không khỏi toả sáng: “Truyền nhân của Chuyên Húc hiện thế, đang chạy đến sân thi đấu tinh không.”

Nhân Hoàng tông, có mục tiêu là tìm ra truyền thừa của Nhân Hoàng.

Trong đám truyền nhân của Nhân Hoàng đương thời, truyền nhân của Hiên Viên mạnh nhất, dẫn đầu hiện thế, còn có vài vị chưa hiện thế, truyền nhân của Chuyên Húc là một vị trong số đó.

Hiện tại, truyền nhân của Chuyên Húc cũng đã ngồi không yên, muốn đến bên trên lôi đài tinh không tranh đoạt cơ duyên cuối cùng ở nơi đây.

Không chỉ có như thế, hắn còn mang đến một món chí bảo cho truyền nhân của Hiên Viên!

Không lâu sau đó.

Một đạo lưu quang màu đen xẹt qua tinh không, đi đến phía trên một viên cổ tinh vô danh.

Mà ở bên trong viên cổ tinh này, truyền nhân của Hiên Viên đã chờ đợi rất lâu.

“Ngươi đã đến rồi!”

Đứng ở trước mặt truyền nhân của Hiên Viên là một thanh niên mặc trên người trường bào màu đen, khuôn mặt lạnh nhạt, quanh người có dòng nước màu đen đang lưu chuyển.

Dòng nước màu đen kia vô cùng kinh khủng, mỗi một giọt đều giống như ẩn chứa trọng lượng như một hành tinh.

Người này, chính là truyền nhân của Chuyên Húc.

“Đây là đồ vật tông môn muốn ta giao cho ngươi.”

Truyền nhân của Chuyên Húc lấy ra một viên đan dược ánh vàng rực rỡ đưa cho truyền nhân của Hiên Viên, trên mặt lạnh nhạt, toát ra một vẻ cực kỳ hâm mộ.

“Thần Nông Bách Thảo Đan, không nghĩ tới, vật ấy thật sự tồn tại!”

Truyền nhân của Hiên Viên nhìn đan dược kim sắc trong tay, trong mắt mang theo vẻ chờ mong.

Thần Nông Bách Thảo Đan, đây là một loại đan dược trong truyền thuyết, do Viêm Đế Thần Nông sáng chế ra, nghe nói khi dùng đan này, có tỷ lệ làm cho người ta trong vòng vài ngày, đột phá cảnh giới!

Thiên tư càng cường đại, hiệu quả càng tuyệt vời.

“Vật ấy là do tông môn phát hiện từ bên trong một di tích của Thần Nông, ngoại trừ thứ này, tông môn còn phát hiện một phần truyền thừa của Thần Nông cổ lão, đang tỉ mỉ chọn lựa người thừa kế.”

“Ha, tông môn quả thật may mắn.” Truyền nhân của Hiên Viên hơi hơi gật đầu.

Sau đó, hắn nói với truyền nhân của Chuyên Húc về việc đối phó với Sở Cuồng Nhân: “Ngươi có hứng thú gia nhập không?”

“Sở Cuồng Nhân sao? Nhân Hoàng chân chính, tông môn đã chú ý đến người này từ lâu, theo ta được biết, thậm chí những người phía trên còn muốn lôi kéo hắn, ta cũng muốn gặp người này một lần.”

“Ừm, vậy cũng tốt, ngươi đi đến lôi đài tinh không trước, ta ở đây luyện hóa Bách Thảo Đan.”

Sau khi truyền nhân của Hiên Viên bàn giao một phen, liền bắt đầu bế quan.

Hắn nhìn Bách Thảo Đan, toát ra vẻ chờ mong: “Sở Cuồng Nhân, đợi sau khi ta xuất quan, chính là lúc ngươi và ta quyết chiến một phen!”

Chương 1453 - Đột phá Kim Tiên, để cho các ngươi tìm tiếp, thật sự đủ sao?

Tử Vi Tinh, Lạc gia.

Nơi Sở Cuồng Nhân bế quan.

Hắn khoanh chân ngồi ở giữa không trung, từng đợt tiên huy lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, lấy hắn làm trung tâm, từng đợt đạo âm quanh quẩn ở bốn phía đất trời, huyền diệu phi phàm.

Sau khi liên tục hấp thu trăm cây Tuyết Liên, thời khắc này, tiên nguyên trong cơ thể của Sở Cuồng Nhân đang tiến hành một lần thay đổi!

Hắn tu hành Nhất Khí Hóa Tam Thanh, cường độ tiên nguyên vốn đã vượt xa người cùng cảnh giới, sau đó lại dung hợp tiên huy Kim Ngọc, tiên nguyên đã không hề kém hơn Kim Tiên.

Khiếm khuyết, chỉ là kim tính.

Mà sau khi luyện hóa trăm cây Tuyết Liên và một số tài nguyên còn lại, tiên nguyên kim tính của hắn, cũng đang được sinh ra.

Ở trong cơ thể hắn, một chút kim quang đang lóe lên.

Kim quang kia, giống như một ngôi sao trong Hỗn Độn, cực kỳ chói mắt.

Trong tiếng ầm ầm liên tục vang lên, hào quang của kim quang này trực tiếp nổ tung, không ngừng khuếch tán ra, thời gian dần trôi qua, giúp cho tất cả tiên nguyên trong cơ thể của Sở Cuồng Nhân đều nhiễm lên một lớp ánh sáng vàng nhàn nhạt.

Kim quang này đang dụp hợp với Kim Ngọc tiên huy, sáng chói, chói mắt.

"Xong rồi! !"

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở hai mắt ra, khí tức trong người hắn đang điên cuồng tăng lên.

Trực tiếp bước vào cảnh giới Kim Tiên!

Từ giờ trở đi, hắn mới được xem như đã đứng vào hàng ngũ cao thủ số một Tiên giới.

Không phải một đời trẻ tuổi, mà chính là toàn bộ Tiên giới!

Với thiên phú thực lực của hắn, tuy vừa vừa bước vào cảnh giới Kim Tiên, nhưng Kim Tiên tầm thường đã không phải là đối thủ của hắn.

Mà Kim Tiên, những kẻ có chiến lực tầm trung ở những bá chủ Tiên Cổ thậm chí cấp bậc bá chủ, đã được coi là cao thủ.

Còn về Đại La, đã có thể được gọi là đại năng.

"Nhục thân, linh hồn, lại thêm tu vi, hiện tại, ta đã hoàn toàn tấn cấp đến cảnh giới Kim Tiên, không còn thiếu gì cả!"

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười.

Sau đó, hắn nhìn về phía tinh không ở nơi xa, khóe miệng hơi vểnh: "Tiếp đó, chính là cơ duyên cuối cùng ở lôi đài tinh không, mặt khác... Các ngươi chuẩn bị đại lễ gì cho ta đây?"

......

Phía trên lôi đài tinh không.

Đùng!

Một trận khí tức cường đại ầm ầm bạo phát, tu vi của Sở Hồng chính thức đột phá đến cảnh giới Chân Tiên bát phẩm!

"Lôi đài tinh không này, quả thật là một nơi thí luyện không tệ."

Sở Hồng hài lòng cười một tiếng, trong khoảng thời gian này, nàng liên tục đánh bại không ít thiên kiêu, được lôi đài tinh không biếu tặng, nên có được tiến bộ không nhỏ.

Phải biết, Chân Tiên chia cửu phẩm, một phẩm nặng như một núi.

Nếu Chân Tiên tầm thường không có bất kỳ cơ duyên, biếu tặng nào, muốn tăng lên một phẩm cấp, cũng phải tiêu tốn ít nhất mấy trăm mấy ngàn năm.

Mà lôi đài tinh không, lại có thể giúp cho nàng hoàn thành thay đổi chỉ trong thời gian trên dưới mười ngày.

Có thể thấy được, phần cơ duyên này lớn đến mức nào.

Hiện tại, thiên kiêu toàn bộ bên trong sân thi đấu tinh không trên cơ bản đều đã đến nơi này, ở chỗ này tiếp nhận thí luyện.

Người thắng được biếu tặng, người thua ảm đạm rời sân.

Còn về cơ duyên cuối cùng của lôi đài tinh không là cái kia, thì đó là đồ vật mà chỉ một ít yêu nghiệt mới có thể lo nghĩ.

Thiên kiêu tầm thường, nghĩ rằng có thể tới nơi này vơ vét chút chỗ tốt là đã ổn rồi.

"Những yêu nghiệt kia, cũng không biết là đang đánh ý định quỷ quái gì, những ngày gần đây, nhiều lần cự tuyệt khiêu chiến của chúng ta."

Sở Hồng nhìn về phía mấy yêu nghiệt cách đó không xa, cau mày nói ra.

Phía trên lôi đài tinh không tụ tập không ít yêu nghiệt, mà trong đó có vài yêu nghiệt, dường như đã đạt thành thỏa thuận gì đó, không can thiệp chuyện của nhau, không xâm phạm lẫn nhau, đều đang khiêu chiến những người khác, tăng thực lực của chính mình.

Mà đối mặt với khiêu chiến của đám người Lam Vũ, Sở Hồng, Tuyệt Vô Thần, vẫn luôn không chấp nhận.

"Bọn họ đang chuẩn bị khiêu chiến công tử."

Lam Vũ suy tư một hồi, lập tức nói ra.

Nghe được lời này của nàng, Sở Hồng sửng sốt một chút: "Khiêu chiến ca ca, đầu của những người này bị cửa kẹp sao? Chỉ bằng chút thực lực kia của bọn họ cũng dám khiêu chiến ca ca?"

"Một người, tất nhiên không phải là đối thủ, nhưng, nếu là xa luân chiến thì sao?"

Sở Hồng cũng không ngu ngốc, sau khi suy tư, liền hiểu đại khái ý nghĩ của đám người truyền nhân của Diêm La.

"Dùng xa luân chiến tiêu hao thể lực của ca ca, nhiều yêu nghiệt như vậy, xem ra, dường như cũng có chút phiền phức."

Sở Hồng nhìn về phía Tinh Thần Bia xa xa, lông mày cau lại.

Phía trên Tinh Thần Bia, khắc nguyên một đám danh tính, ở trong đó bao gồm thiên kiêu, yêu nghiệt các phương.

Ở trong đó, có thần tử thần nữ của Tiên Đình, có truyền nhân của Nhân Hoàng, có phật tử của Phật Môn, thiên kiêu của Ma Đạo, truyền nhân của Địa Phủ, giới tử Yêu tộc, vân vân...

Những người này, thực lực của mỗi người đều không tầm thường.

Trong đó thậm chí có một ít người đã tăng lên tới trình độ có thể sánh bằng Kim Tiên.

Nếu những người này là dùng chiến thuật xa luân đối phó một người, toàn bộ Tiên giới, dưới Đại La, chỉ sợ không có một kẻ nào chống lại được.

"Ca ca, chẳng lẽ ngươi không muốn nói gì sao?"

Sở Hồng nhìn về phía phân thân của Sở Cuồng Nhân cách đó không xa, hiếu kỳ nói.

Trong khoảng thời gian này, phân thân của Sở Cuồng Nhân cũng không có tự mình xuất thủ đánh một trận với những yêu nghiệt này, vẫn luôn bàng quan.

Mà sự tồn tại của hắn, cũng là nguyên nhân quan trọng khiến rất nhiều yêu nghiệt không nguyện ý tiếp nhận khiêu chiến của Lam Vũ, Sở Hồng.

Thực lực của Lam Vũ, Sở Hồng không kém, nếu muốn đối phó các nàng, cho dù là yêu nghiệt cũng phải vận dụng át chủ bài, mà lá bài tẩy của bọn họ, chỉ chuẩn bị vì Sở Cuồng Nhân.

Bọn họ cũng không muốn bại lộ quá sớm ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

"Một đám ô hợp mà thôi, không cần để ý."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, không hề để những người này ở trong mắt.

Nghe được lời này của hắn, khóe miệng rất nhiều yêu nghiệt nhịn không được co quắp một chút, người này, thật là cuồng không biên giới.

"Thời gian mà hắn có thể cuồng như thế, cũng chẳng còn mấy ngày."

Thạch Thiên Hiên hừ lạnh một tiếng.

"Đúng vậy."

Kim Ô thiếu tổ khẽ gật đầu.

"Sở Cuồng Nhân, ta thật sự càng ngày càng chờ mong giao thủ với bản tôn của ngươi."

Truyền nhân của Chuyên Húc nhìn phân thân của Sở Cuồng Nhân, từ tốn nói.

Trong khoảng thời gian này, hắn là yêu nghiệt vừa mới tới lôi đài tinh không, mà thực lực của hắn cực kỳ không tầm thường, cũng có thể nói là đứng hàng đầu bên trong một đám yêu nghiệt.

Một tay Huyền Minh nước đen, vô cùng cường đại.

Một giọt nước, liền có thể xuyên qua một ngôi sao, cho dù là Chân

Tiên trên tam phẩm, cũng không chống được mấy chiêu của hắn.

"Thù của Sơn Quỷ thần tử, không thể không báo!"

Một thanh niên sắc mặt trắng bệch nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo sát ý lạnh như băng.

Xung quanh cơ thể người này có tiếng dòng nước gào thét, giống như có một con sông lớn đang cuộn trào, pháp môn tu hành của hắn giống với truyền nhân của Chuyên Húc, đều là thuộc tính Thủy.

Mà người này, chính là Hà Bá thần tử của Đông Hoàng Tiên Đình.

Ở bên trong cửu ca thần tử, Hà Bá thần tử và Sơn Quỷ thần tử cực kỳ bất hoà, gặp nhau đều sẽ trào phúng vài câu.

Nhưng cùng là cửu ca, Sơn Quỷ thần tử bị giết, Hà Bá thần tử vẫn vô cùng tức giận.

Ngoại trừ Hà Bá thần tử, còn có một nữ tử người mặc váy dài hoa lệ, nhìn qua ung dung hoa quý, quanh người có tiên huy lưu chuyển, tươi sáng chói mắt.

Người này cũng là một trong cửu ca, nhận truyền thừa từ một vị tên là Tương Phu Nhân cổ lão thần chỉ của thời kỳ Tiên Cổ.

Truyền nhân của Chuyên Húc, Hà Bá thần tử, Tương Phu Nhân thần nữ, ba người này đều là yêu nghiệt gần đây mới đi vào sân thi đấu tinh không.

Là ngoại viện mà Đông Quân thần tử, truyền nhân của Hiên Viên tìm đến.

Ngoại trừ ba người này, nghe nói Kim Ô thiếu tổ còn tìm một vị dị chủng cường đại, nhưng mà vị dị chủng kia, đến bây giờ còn chưa hiện thân.

"Lại nói, nhân thủ của các ngươi thật sự đủ sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn nhóm yêu nghiệt trước mắt, ánh mắt bình tĩnh: "Đối phó ta, chỉ bằng các ngươi, thật sự đủ sao? Có muốn ta cho các ngươi thêm một chút thời gian, để cho các ngươi tiếp tục tìm nhân thủ?"

"Đối phó ngươi, những người này, đủ!"

Truyền nhân của Diêm La từ tốn nói.

"Thật đủ sao? !"

Lúc này, nơi xa trong tinh không truyền tới một tiếng quát lạnh.

Ngay sau đó, một đạo kiếm quang từ phía cuối tinh không tuôn ra, chỗ nó đến, hành tinh bị phá nát!

Kiếm quang này, quá sáng chói, giống như muốn kinh diễm chư thiên thần phật!

Chương 1454 - Uy thế kinh khủng, người lưu danh trên tấm bia, cùng lên đi

"Thật đủ sao? !"

Một giọng nói lạnh nhạt vang vọng.

Ngay sau đó, từ phía cuối tinh không, có một luồng kiếm quang vô cùng cường đại tuôn ra, tiên huy sáng chói bao phủ hơn phân nửa lôi đài tinh không!

Chỗ kiếm quang đến, từng hành tinh liên tục nổ tung!

Loạn lưu linh khí hỗn tạp trong tinh không kia, dưới kiếm quang này, ào ào tán loạn, hóa thành hư vô!

Một kiếm này, sáng chói mắt, kinh diễm chư thiên thần phật!

Tất cả mọi người nhìn thấy một kiếm này, nhìn thấy đạo văn tươi sáng ẩn chứa trong kiếm quang kia, ánh mắt mê ly, giống như thấy được cực hạn kiếm đạo, trong lòng rung động!

Đùng! ! !

Một kiếm này, trực tiếp rơi vào phía trên Tinh Thần Bia!

Cả ngôi sao bia nổ đùng một tiếng, điên cuồng chấn động, giống như muốn bị một kiếm này phân thành hai!

Sức mạnh vô cùng doạ người, càng khiến vô số thiên kiêu phía trên lôi đài tinh không cảm nhận được áp lực vô biên, có ít người thậm không chí khống chế nổi cơ thể, trực tiếp quỳ gối trên mặt đất.

Phía trên lôi đài tinh không, yêu nghiệt thiên kiêu các phương, vì thế mà chấn động.

Bên ngoài lôi đài tinh không, các tu sĩ vây xem cũng ào ào bị kiếm khí quét bay ra ngoài, điên cuồng nuốt nước miếng, đồng tử khẽ run.

"Chuyện này, đây là quái vật gì vậy! !"

"Một kiếm này, không khỏi quá dọa người đi! !"

Tất cả mọi người nhìn Tinh Thần Bia, giọng điệu run rẩy.

Chỉ thấy năng lượng loạn lưu đầy trời tán đi, phía trên Tinh Thần Bia, một cái tên khiến cho mọi người vì thế mà chấn động, bất ngờ khắc ở phía trên.

Long phi phượng vũ, thiết họa ngân câu, ở giữa đầu bút lông, lộ ra một luồng bá khí lạnh thấu xương, duy ngã độc tôn vô cùng cuồng vọng!

Chính là... Sở Cuồng Nhân! !

Giờ khắc này, tất cả mọi người phía trên lôi đài tinh không nín hơi nhìn về phía cuối của tinh không!

Sắc mặt đám người Lam Vũ, Sở Hồng cuồng hỉ.

Thần sắc của bọn người truyền nhân của Diêm La, Kim Ô thiếu tổ thì là ngưng trọng, như lâm đại địch!

Một đạo bạch y, bên hông đeo cổ kiếm lơ lửng, quyển sách, áo trắng xuất trần, phong thái tuyệt thế, vạn đạo tiên huy, khiến hành tinh bốn phía ảm đạm, nhật nguyệt thất sắc!

Toàn bộ tinh không, bởi vì một người mà ảm đạm phai mờ!

Người kia, thành trung tâm tuyệt đối của thiên địa này!

Người tới, chính là bản tôn của Sở Cuồng Nhân!

Hắn bước ra một bước, đã đi được mấy vạn dặm, tiên nguyên dồi dào từ trên người hắn khuếch tán ra, phá vỡ hành tinh bốn phía, đảo loạn linh lực tinh không!

Chỉ với mấy bước, hắn đã từ phía cuối tinh không đi tới trên bầu trời của lôi đài tinh không.

Một luồng uy áp còn muốn làm người sợ hãi run rẩy hơn so với kiếm khí vừa rồi từ trên người hắn khuếch tán ra, rung chuyển khắp nơi!

"Sở Cuồng Nhân, rốt cục hắn cũng hiện thân!"

"Đây chính là bản tôn sao? So với phân thân kia của hắn, bản tôn này, phong thái rung còn động lòng người hơn."

"Khí tức thật là kinh khủng! !"

Rất nhiều yêu nghiệt nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, ngưng thần đề phòng, tiên thức phun trào, muốn nhìn trộm hư thật của đối phương.

Nhưng đều không ngoại lệ.

Dường như tiên thức của bọn họ rơi vào một cái hố sâu u ám không thấy đáy, căn bản nhìn không ra nửa phần hư thực của Sở Cuồng Nhân.

Trong đầu tất cả mọi người, chỉ hiện ra bốn chữ, thâm sâu khó dò! !

"Con kiến hôi, cũng vọng tưởng sánh ngang bầu trời? !"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, tiên thức trong cơ thể khuấy động!

Trong nháy mắt, vô số luồng tiên thức vì thăm dò mà đến ào ào bị trùng kích, toàn bộ đánh tan, mà những yêu nghiệt kia, rên lên một tiếng, trên mặt trở nên trắng bệch.

"Hừ."

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng, tiếp đó bóng người từ giữa không trung từ từ hạ xuống.

Khoảnh khắc đó, mọi người ào ào cảm thấy như bị một mảnh trời đè ép xuống, một cảm giác áp bách vô cùng trầm trọng, làm cho người ta sợ hãi!

Cước bộ của Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng, nhưng lúc mũi chân rơi vào phía trên lôi đài tinh không, lại làm cả lôi đài chấn động!

Tiên nguyên vô cùng cuồng bạo lấy hắn làm trung tâm, giống như thủy triều, từng cơn sóng liên tiếp, nhanh chóng khuếch tán ra!

Tất cả mọi người biến sắc, ào ào xuất thủ chống cự sức mạnh tiên nguyên này!

Ầm, ầm, ầm! !

Toàn bộ lôi đài tinh không lâm vào hỗn loạn từ khi Sở Cuồng Nhân đáp xuống, nhóm thiên kiêu vốn dĩ còn đang giao thủ với những người khác ào ào xuất thủ chống cự tiên nguyên tiêu tán ra từ người đối phương.

Các loại tiên pháp thần thông được đánh ra.

Không biết, còn cho là bọn họ đang quyết chiến với chuyện sinh tử!

Nhưng trên thực tế, bọn họ chỉ đang ngăn cản tiên nguyên tiêu tán ra lúc Sở Cuồng Nhân đáp xuống mà thôi.

Nhưng dù cho là như thế, vẫn có không ít thiên kiêu bị luồng sức mạnh này đang bay ra ngoài như cũ, máu tươi điên cuồng phun ra, đạo văn trên tiên khu ảm đạm.

Tất cả mọi người, ánh mắt rung động đến cùng cực.

"Sao lại thế này? ! Gia hỏa này, làm sao lại cường đại đến loại trình độ này? !"

"Tên quái vật này, chỉ là tiên nguyên tiêu tán ra cũng đã làm cho không người ta khó có thể nhận lấy? ! Vậy nếu hắn chánh thức xuất thủ, vậy sẽ, kinh khủng đến loại trình độ nào? !"

"Thật đúng là một người áp đảo thiên kiêu ở chỗ này."

"Ta cảm thấy, ở trước mặt hắn, ngay cả dũng khí xuất thủ ta cũng không có."

Có thiên kiêu nhìn Sở Cuồng Nhân, tim đập nhanh run sợ, đã mất đi lòng tin giao thủ.

Mà yêu nghiệt như truyền nhân của Diêm La, Kim Ô thiếu tổ, cũng có chút hoảng sợ.

"Thực lực của người này, so với tưởng tượng của chúng ta, còn cường đại hơn."

"Hoàn toàn chính xác, xem ra đây chính là một cuộc ác chiến."

Truyền nhân của Diêm La hít sâu một hơi, trấn định tâm thần, truyền âm nói ra: "Tốt, Sở Cuồng Nhân đã hiện thế, vậy thì liền dựa theo kế hoạch lúc trước mà hành động đi."

"Tốt!"

Đông đảo yêu nghiệt, thiên kiêu tuyệt đỉnh đã sớm liên hợp nhẹ nhàng gật đầu.

Chỉ thấy, một tăng nhân mặc áo cà sa kim hồng sắc đi ra, người này tên là Hư Tịnh, chính là một yêu nghiệt của Cũ Đức tịnh thổ của Phật Môn, tu vi không tầm thường, đã có tu vi Chân Tiên thất phẩm.

Nghe nói, còn từng chiếm được truyền thừa của một trong

Bát Đại Bồ Tát.

Lúc này, trong lòng Hư Tịnh là có chút buồn khổ.

Mọi người liên thủ, áp dụng chiến thuật xa luân đối phó Sở Cuồng Nhân, mà trình tự xuất thủ trong chiến thuật xa luân là dựa theo rút thăm để quyết định.

Mà vận khí của Hư Tịnh thật sự không tốt, hắn rút được cơ hội ra trận thứ nhất.

Ai cũng biết, ra sân càng sớm, thì đối mặt với Sở Cuồng Nhân càng cường đại hơn.

Nhất là sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân chỉ mới đáp xuống đã tạo ra cảm giác áp bách kinh khủng, càng làm cho hắn có loại cảm giác đứng ở mặt trước tuyệt thế Đại Ma Vương.

Đây căn bản không phải là người trong một đời trẻ tuổi có được không? !

Có ai trong một đời trẻ tuổi, kinh khủng như thế không? !

Nhưng kế hoạch đã định ra, hắn chỉ có thể chấp hành, muốn lui ra, chắc chắn sẽ bị toàn bộ một đời trẻ tuổi gạt bỏ.

"Tiểu tăng Hư Tịnh, muốn tới khiêu chiến Sở thí chủ, xin mời thí chủ chỉ giáo!"

Hư Tịnh chắp tay trước ngực, từ tốn nói.

Ở trên người hắn, có phật quang dần dần lưu chuyển ra, vô cùng thần thánh.

"Công tử, bọn họ cần dùng chiến thuật xa luân để đối phó ngươi."

"Vương, để cho ta tới trước thay ngươi quét một số chướng ngại đi."

Lúc Lam Vũ, Tuyệt Vô Thần đang muốn xuất thủ, Sở Cuồng Nhân khoát tay áo, để bọn họ lui ra.

Hắn nhìn thoáng qua Hư Tịnh, lạnh nhạt nói: "Ta cự tuyệt lời khiêu chiến của ngươi."

Nghe đến đây, mọi người có chút mơ hồ.

Cái gì? !

Vậy mà Sở Cuồng Nhân lại cự tuyệt khiêu chiến? !

Chẳng lẽ, Sở Cuồng Nhân cũng sợ chiến thuật xa luân của mấy người truyền nhân của Diêm La sao? !

Cho dù là Diêm La truyền nhân đưa ra chiến thuật xxa luân cũng ngây ngẩn cả người, hắn hoàn toàn không nghĩ tới Sở Cuồng Nhân sẽ cự tuyệt.

Trong con mắt của mọi người, Sở Cuồng Nhân vô cùng kiêu ngạo, hắn là không thể nào e sợ chiến.

"Chẳng lẽ, là ta quá đề cao người này sao?"

"Ha ha, đây chính là Sở Cuồng Nhân sao? Không khỏi quá buồn cười đi!"

"Sở Cuồng Nhân, ngươi cự tuyệt cũng vô dụng, một người chỉ có ba cơ hội cự tuyệt, ngươi cự tuyệt được Hư Tịnh, chẳng lẽ còn có thể cự tuyệt tất cả chúng ta sao?"

Nhóm yêu nghiệt cười nhạo nhìn lấy Sở Cuồng Nhân.

Nhưng đối phương, lại không để bụng, tiếp tục nói: "Ta cự tuyệt đơn đả độc đấu, quá lãng phí thời gian, người lưu danh phía trên Tinh Thần Bia, cùng lên đi! !"

Chương 1455 - Các ngươi có thể thắng, ta sẽ tự sát ngay tại chỗ, tư thế càn quét, xâm nhập nhân tâm

"Người lưu danh phía trên Tinh Thần Bia, cùng lên đi! !"

Thần sắc của Sở Cuồng Nhân vẫn không gợn sóng, giọng điệu bình tĩnh, nghe không ra chút chập trùng nào.

Dùng giọng điệu bình tĩnh nhất, nói ra lời đáng sợ nhất!

Sau khi tất cả mọi người nghe hắn nói, tất cả đều mơ hồ, nguyên một đám nhìn Sở Cuồng Nhân, như là nhìn một người điên!

Người lưu danh phía trên Tinh Thần Bia có bao nhiêu?

Hàng trăm hàng ngàn!

Mỗi một người, đều là thiên kiêu hạng nhất, thậm chí yêu nghiệt!

Sở Cuồng Nhân, một người, lại muốn khiêu chiến tất cả, đây căn bản là người không phải chỉ dùng hai chữ cuồng vọng là có thể hình dung.

Là điên cuồng!

Là quái vật mới làm ra được hành động điên cuồng như thế! !

Truyền nhân của Diêm La cũng kinh ngạc, hắn vốn nghĩ sẽ đến dùng chiến thuật xa luân làm hao mòn sức mạnh của Sở Cuồng Nhân, từ từ đánh bại đối phương.

Nhưng không nghĩ tới, đối phương lại không cho hắn cơ hội này, vừa đến, đã muốn khiêu chiến tất cả mọi người, chiến thuật xa luân êm đẹp, biến thành quần chiến!

Hơn nữa còn là loại quần chiến mà một người đấu với tất cả mọi người! !

Vấn đề phát triển đến mức này, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn.

Hắn chợt phát hiện, cái hắn gọi là chiến thuật xa luân là dùng đẻ nhằm vào người bình thường.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, căn bản không hề bình thường! !

"Tên điên, đây chính là một kẻ điên, vậy mà ta lại dùng suy tư bình thường đi phỏng đoán một người điên? !"

"Sai, hết thảy đều sai rồi!"

Truyền nhân của Diêm La nỉ non nói.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp, có oán hận, có kính nể, cũng có phẫn nộ.

Nhưng sau khi đại đa số thiên kiêu yêu nghiệt nghe lời mà Sở Cuồng Nhân nói, vô cùng phẫn nộ, cảm thấy mình đang nhận lấy nhục nhã.

"Gia hỏa này, xem chúng ta làm thành cái gì, thế mà lại vọng tưởng một người khiêu chiến tất cả mọi người? !"

"Hắn điên rồi sao? !"

"Hắn vốn là, một người điên!"

"Ta còn tưởng rằng hắn e sợ chiến, không nghĩ tới, Sở Cuồng Nhân vẫn là Sở Cuồng Nhân, nhưng mà, hắn điên cuồng hơn!"

Ánh mắt Kim Ô thiếu tổ ngưng trọng nói: "Sở Cuồng Nhân, đừng nói giỡn, một người khiêu chiến tất cả người lưu danh phía trên Tinh Thần Bia, đây căn bản là chuyện không có khả năng! Ngươi quá cuồng vọng!"

"Nếu các ngươi thắng ta, ta tự sát ngay tại chỗ! !"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Vẫn lớn giọng điệu bình tĩnh nhất nói ra chuyện tàn nhẫn nhất như cũ!

Hung ác đối với người khác, đối với mình còn hung ác hơn!

Nghe đến đây, thân thể của tất cả mọi người chấn động, không thể tin được nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Này này, gia hỏa này, chơi lớn quá rồi!"

"Tự sát ngay tại chỗ? Thật hay giả?"

"Mẹ của ta ơi, rốt cuộc não của gia hỏa này lớn lên bằng cách nào vậy, hắn thật sự cảm thấy mình có thể thắng sao? !"

Bọn người truyền nhân của Diêm La, Kim Ô thiếu tổ nghe vậy, hai mắt tỏa sáng.

Bọn họ vốn không ôm hy vọng quá lớn có thể giết chết Sở Cuồng Nhân, chỉ muốn ngăn cản đối phương đạt được cơ duyên cuối cùng của lôi đài tinh không là được.

Nhưng vạn lần không nghĩ đến, vậy mà Sở Cuồng Nhân điên cuồng đến loại trình độ này!

Vậy mà lại lấy tính mạng của mình làm tiền đặt cược!

"Cùng tiến lên, có tỷ lệ chiến thắng cao hơn so chiến thuật xa luân! Sở Cuồng Nhân, hắn tuyệt đối không thắng được!"

"Chúng ta thắng, hắn liền tự sát, có thể hoàn toàn diệt trừ hậu hoạn! !"

"Với sự kiêu ngạo của Sở Cuồng Nhân, hắn đã dám nói ra, vậy sẽ tuyệt đối sẽ không đổi ý, nếu đổi ý, danh dự của hắn sẽ hoàn toàn bị đạp xuống!"

Suy nghĩ của đ ám người truyền nhân của Diêm La chuyển động, đã vô cùng động tâm.

Nhưng, còn có một vấn đề.

"Phía trên lôi đài tinh không, dường như không có quy tắc quần chiến?"

Kim Ô thiếu tổ nói ra.

Mà lúc này, phía trên lôi đài tinh không ầm ầm chấn động, một quang cầu bay lên, bao phủ toàn trường.

Phía trên Tinh Thần Bia, tên của một đám người lưu danh cũng bắt đầu thay đổi.

Chỉ thấy tên của Sở Cuồng Nhân chiếm cứ một bên, mà người lưu danh còn lại, thì bị phân chia đến một bên khác, tạo thành cục diện đối lập.

Hiển nhiên, lôi đài tinh không chấp nhận lời khiêu chiến của Sở Cuồng Nhân!

Tình cảnh này, khiến cho không ít người hơi kinh ngạc.

"Sở Cuồng Nhân, vậy là lại khiến cho lôi đài tinh không cải biến quy tắc vì hắn? !"

"Xem ra, lôi đài tinh không cũng cho rằng, Sở Cuồng Nhân quá mạnh, cường đại đến mức đơn đả độc đấu cũng không có người nào là đối thủ của hắn, cho nên mới cải biến một ít quy tắc sao? !"

"Chậc chậc, cường đại đến mức có thể cải biến quy tắc, hôm nay là lần đầu tiên ta nhìn thấy."

Nếu lôi đài tinh không đã cải biến, mấy người Kim Ô thiếu tổ cũng không do dự nữa.

Bọn họ nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, đã nóng lòng muốn thử.

Bọn người Lam Vũ, Sở Hồng, Tuyệt Vô Thần liếc nhau, lập tức trăm miệng một lời: "Chúng ta nhận thua."

Quang hoa trên người các nàng lóe lên, bị truyền tống đưa ra khoit lôi đài tinh không.

Nhìn lôi đài, mấy người Lam Vũ tập trung tinh thần, ánh mắt ngưng trọng, trong mắt ẩn chứa một chút bận tâm.

"Sở đạo hữu, hắn thật sự có thể thắng sao? !"

Ngọc Trí lo lắng hỏi.

Phải biết, giờ phút này Sở Cuồng Nhân không phải đối mặt với một, hai thiên kiêu yêu nghiệt, mà chính là hàng trăm hàng ngàn, thiên kiêu yêu nghiệt cao cấp nhất bên trong toàn bộ sân thi đấu tinh không!

"Đối mặt với công tử, những người này sẽ biết, như thế nào là tuyệt vọng!"

Lam Vũ lạnh nhạt nói ra.

Tuy trong lòng của nàng cũng có chút bận tâm, nhưng lại vô cùng tin tưởng Sở Cuồng Nhân.

Theo Sở Cuồng Nhân lâu như vậy, nàng rõ ràng tính tình của đối phương, tuyệt đối sẽ không làm chuyện không nắm chắc.

"Vương, là vô địch!"

Tuyệt Vô Thần hít sâu một hơi, kiên định với niềm tin trong lòng.

Phía trên lôi đài tinh không.

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, áo trắng như tuyết, mà ở trước mặt hắn, là một đám yêu nghiệt thiên kiêu cao cấp nhất bên trong sân thi đấu tinh không!

Một trận chiến này, được hàng vạn người chú ý!

Ngay cả các đại năng trong Tiên giới cũng ào ào quăng ánh mắt tới.

"Sở Cuồng Nhân, hôm nay, chúng ta ở chỗ này, hoàn toàn đánh nát sự kiêu ngạo của ngươi!"

"Đúng vậy, ta sẽ cho ngươi biết, người tự phụ, cuối cùng cũng có thời điểm thất bại thảm hại."

Ánh mắt của bọn người Kim Ô thiếu tổ, truyền nhân của Diêm La, Đông Quân thần tử lạnh lùng.

Thần sắc của Sở Cuồng Nhân bình tĩnh, chỉ đưa tay đặt ở trên chuôi kiếm Côn Ngô Kiếm, trên thân kiếm như bạch ngọc đã hưng phấn đến ong ong run rẩy.

"Nếu các ngươi có thể may mắn sống sót, ba chữ Sở Cuồng Nhân, sẽ thành bóng ma ở đạo tâm trong suốt đời của các ngươi!"

Hắn, hoàn toàn làm lửa giận của tất cả mọi người ở chỗ này bùng lên!

"Sở Cuồng Nhân, để ta nhìn xem rốt cuộc ngươi có sức mạnh thế nào, mà lại dám cuồng vọng như thế! !"

Một thiên kiêu tuyệt đỉnh bước ra một bước, tay hắn nắm lấy một thanh trọng chùy, đột nhiên nện về phía Sở Cuồng Nhân, một kích này đủ để phá nát hành tinh, đánh nát hư không!

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, không nhúc nhích tí nào!

Ngưng tụ kiếm chỉ, tùy ý điểm ra.

Kiếm quang kinh diễm vạch phá bầu trời, trọng chùy kia ở dưới kiếm quang này, trực tiếp sụp đổ! !

Mà thiên kiêu kia, cảm giác cổ tuôn ra một trận ý lạnh, một cái chớp mắt tiếp theo, hắn đã mất đi ý thức.

Một cái đầu lâu lăn xuống đất.

Một dòng máu phun ra ngoài như suối.

Một vị thiên kiêu chết ngay tại chỗ.

Sở Cuồng Nhân vẫn đứng tại chỗ, lạnh nhạt nói: "Không cần thăm dò gì cả, dùng hết toàn lực, nỗ lực giãy dụa cầu sinh đi!"

Lời nói vừa dứt, sát ý lãnh khốc từ trong thân thể thon dài kia tuôn ra, bao phủ toàn trường.

Sát ý này, dường như hóa thành thực thể, băng hàn lạnh thấu xương!

"Chư vị, cùng tiến lên! ! Kẻ đối mặt với chúng ta, là Sở Cuồng Nhân! !"

Truyền nhân của Diêm La ngưng trọng nói ra.

Thiên kiêu, yêu nghiệt còn lại cũng dần dần thúc giục tiên nguyên đến cực hạn!

Cho dù là lấy nhiều khi ít!

Nhưng, bọn họ vẫn không dám có bất kỳ sự khinh thường nào như cũ!

Chỉ đơn giản vì là một bộ bạch y trước mắt này, từ khi hiện thế đến nay, chưa bại một lần, không gì địch nổi!

Tư thế càn quét của hắn, sớm đã thâm nhập nhân tâm!

Giờ khắc này, cũng không ngoa khi nói bọn họ đang đối mặt với một vị Chiến Thần Bất Bại!

Chương 1456 - Yêu nghiệt thiên kiêu chiến đấu, các ngươi liên thủ với nhau,

lại chỉ có sức mạnh như vậy thôi sao?

Phía trên lôi đài tinh không, một mình Sở Cuồng Nhân đơn độc chiến đấu với chúng thiên kiêu yêu nghiệt!

Vạt áo phất phới giữa không trung, hiện rõ phong thái bất thế!

“Chiến!”

Truyền nhân của Diêm La dẫn đầu mở ra chiến cục!

Chỉ thấy hắn vừa sải bước ra, đánh ra một chưởng, vòng xoáy âm khí to lớn bỗng dưng sinh ra, bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân!

Từng trận tử vong chi ý, tràn ngập thiên địa!

Đó chính là tuyệt học của Địa Phủ, Luân Hồi Chưởng!

Chưởng kình này cường đại, giống như muốn nuốt chửng toàn bộ tinh không này, đây là một chưởng mà tuyệt đỉnh yêu nghiệt là truyền nhân của Diêm La, dùng tu vi Chân Tiên cửu phẩm thi triển ra, vô cùng kinh khủng!

“Sức mạnh Luân Hồi của Địa Phủ, ngươi còn chưa đủ mạnh đâu!”

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, trên người có từng đạo kiếp quang màu xám đang lưu chuyển.

Đó là, Luân Hồi Kiếp Quang của Luân Hồi Thiên Thể!

Một đạo kiếp quang đánh ra, trong đó ẩn chứa một lượng lớn đạo văn cùng với sức mạnh Luân Hồi, chỉ nghe thấy một tiếng ầm ầm kinh hãi phát ra, kiếp quang đánh vào lốc xoáy, giống như bị in Luân Hồi Chưởng lên trên, năng lượng lăn lộn bay lên!

Không gian bốn phía nổ tung, tiên huy tươi sáng.

Truyền nhân của Diêm La, bị một đạo kiếp quang này dễ dàng đánh bay ra ngoài.

Ở phía sau hắn, đám người truyền nhân của Biện Thành Vương, truyền nhân của Kiếm Ma là Thường Chi Cảnh, yêu nghiệt của Phật Môn là Hư Tịnh cũng theo đó xuất thủ.

“Luân Hồi Chỉ!”

Một lóng tay của truyền nhân của Biện Thành Vương điểm ra, Luân Hồi Chỉ kình vắt ngang hư không!

“Đại Phạn Thiên Ấn!”

Tay Hư Tịnh kết nên pháp quyết huyền diệu, phật quang vô tận phóng lên tận trời, đan xen hiện hóa ở trên hư không, hóa thành một chữ vạn thật lớn đánh ra, tràn ngập thần thánh chi ý.

Ma kiếm đen nhánh trong tay Thường Chi Cảnh nở rộ u quang màu tím, chém ra một kiếm, ma khí cuồn cuộn, xé rách hư không!

Những thiên kiêu còn lại, mỗi người cũng đều thi triển khả năng của mình.

Các loại tiên pháp thần thông, từng cái đánh ra, uy thế cuồn cuộn, vô cùng kinh khủng!

Quang mang năng lượng hoa mỹ trong nháy mắt đã che đậy bầu trời, bao phủ toàn bộ lôi đài tinh không.

Chỉ với một ít sức mạnh tiêu tán ra, đã có thể đóng băng hư không.

Những năng lượng này tập trung thành một khối, uy thế gần như muốn hủy thiên diệt địa, mà khi bị những năng lượng này tập trung công kích, Sở Cuồng Nhân phải đối mặt với áp lực doạ người đến bực nào, cũng không có người nào biết.

Nhưng người quan sát trận chiến lại biết, nếu đổi lại là bọn họ, sẽ thập tử vô sinh! !

“Hắc động, đại vặn vẹo!”

Lại thấy Sở Cuồng Nhân giơ tay ra, một cái hắc động được sinh ra trong lòng bàn tay.

Hắc động này, tràn ngập một luồng lực trường vô cùng kinh khủng, vặn vẹo mọi thứ!

Lực trường của hắc động và các loại năng lượng khác trực tiếp đánh vào một khối.

Lấy Sở Cuồng Nhân làm trung tâm, không gian bốn phía bị đánh đến mức hoàn toàn vỡ nát, hóa thành một mảng hư không, hình thành một cảnh tượng hủy thiên diệt địa khiến cho người ta không khỏi khiếp sợ!

Mà ở trong hư không, lại không phải là một mảnh hư vô.

Có vô số quang mang màu sắc rực rỡ đang loé lên, có vô số đạo văn đang quấn lấy, va chạm……

Đó là tiên pháp thần thông của rất nhiều thiên kiêu.

Còn có một luồng lực trường hắc động làm cho người ta sợ hãi, lại đang dần dần làm hao mòn những tiên pháp thần thông này đến mức gần như chẳng còn gì!

Mà còn chưa chờ cho những tiên pháp thần thông này tán loạn, chỉ thấy một bóng người bỗng nhiên xẹt qua hư không, công kích về phía Sở Cuồng Nhân!

Đó chính là, Thường Chi Cảnh!

Trong tay hắn cầm một thanh ma kiếm đen nhánh, kiếm chiêu liên miên, đan xen tạo thành một mảng kiếm võng dày đặc, che trời lấp đất, hoàn toàn bao phủ Sở Cuồng Nhân, khiến hắn không còn đường lui!

“Độc Cô Kiếm Quyết, vô sinh! !”

Kiếm võng bao phủ thiên địa, phong tỏa tất cả sinh lộ bốn phía!

Là, vô sinh chi kiếm!

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên: “Độc Cô Kiếm Quyết là một trong kiếm đạo 24 pháp, xếp hạng thứ tư trong các loại pháp môn tu hành kiếm đạo, thú vị!”

Đối mặt với kiếm võng vô sinh, hắn không có đường lui, nhưng mà, hắn cũng không cần lui!

Một tay thao túng hắc động, làm hao mòn các loại tiên pháp thần thông!

Một tay ngưng tụ kiếm chỉ, Trụ Chi Kiếm, thi triển vô đạo chi kiếm!

Vô số đạo văn đan xen hội tụ, một luồng kiếm ý bá đạo vô biên tuôn ra, khuấy động không gian!

Đây là vô đạo chi kiếm, là bạo quân chi kiếm!

Vô sinh đấu với vô đạo!

Hai đại pháp môn tu hành kiếm đạo tối cao va chạm trong nháy mắt, chỉ thấy vô đạo chi kiếm dùng tư thế tuyệt đối nghiền ép quét qua, nhanh chóng xé rách kiếm võng!

Một kiếm này trực tiếp trảm ở trên người Thường Chi Cảnh!

Ầm! !

Máu me tung tóe khắp nơi, hóa thành một làn sương máu trong hư không.

Nhưng Sở Cuồng Nhân cảm thấy một kiếm này của mình, dường như trảm lên trên một tầng kết giới, kết giới kia ngăn cản hơn phân nửa kiếm uy cho Thường Chi Cảnh.

Đó là một món nội giáp phòng ngự có đẳng cấp cực cao!

Mà sau Thường Chi Cảnh, lại có một người khác bay đến công kích!

Tay của yêu nghiệt ở Phật Môn kết thành pháp quyết huyền diệu, phật quang vô tận hiện hóa ở trên không trung, hóa thành một hư ảnh pháp tướng Phật Đà, năm ngón tay áp xuống, uy thế vô biên!

Trên người tcủa ruyền nhân của Biện Thành Vương có một lượng lớn âm khí gào thét xông ra, hóa thành một ác quỷ khô lâu có hình tượng dữ tợn ở giữa không trung.

Pháp tướng Phật Đà, ác quỷ dữ tợn, trong khoảnh khắc này, chính tà lại đang liên thủ!

“Vậy thì, các ngươi có thể đối mặt trực tiếp với Ba Tuần không?”

Trên người Sở Cuồng Nhân có một đạo phật quang huyết sắc cao ngút trời, hóa thành một pháp tướng bốn tay thật lớn, phía trên pháp tương này có ba khuôn mặt, tương ứng với Tham Sân Si của con người! !

Đó chính là đại địch suốt đời của phật, Ba Tuần!

Pháp tương Ba Tuần hiện lên, một luồng phật quang huyết sắc mênh mông tuôn ra, ngang nhiên khuấy động khắp nơi!

Pháp tướng Phật Đà, cùng với ác quỷ dữ tợn ầm ầm va nhau vào nhau.

Ngay sau đó, từng người sụp đổ!

Hư Tịnh, truyền nhân của Biện Thành Vương hộc máu bay ngược ra ngoài, sắc mặt trắng bệch!

Nhưng chuyện này vẫn chưa xong.

Sức mạnh Ba Tuần vẫn vô cùng cuồn cuộn như cũ, trực tiếp đánh về phía truyền nhân của Biện Thành Vương: “Ta nhận……”

Sắc mặt của truyền nhân của Biện Thành Vương biến đổi, liền muốn mở miệng xin nhận thua.

Nhưng trong mắt Sở Cuồng Nhân có tử mang chợt lóe lên, sức mạnh Tử Đồng lưu chuyển.

Mọi người sớm đã biết hắn có công kích linh hồn chi pháp, cho nên đã sớm có sự đề phòng.

Nhưng đề phòng chỉ là đề phòng, ngăn cản được hay không lại là một chuyện khác.

Truyền nhân của Biện Thành Vương chịu ảnh hưởng của Tử Đồng, lời xin nhận thua còn chưa hoàn toàn nói xong, đã bị sức mạnh Ba Tuần trực tiếp đánh bay! !

Cùng với một làn sương máu nổ tung, truyền nhân của Biện Thành Vương thậm chí còn chưa kịp nhận thua, đã ngã xuống ngay tại chỗ!

Mà ở bên kia, hắc động của Sở Cuồng Nhân cũng ngay lập tức đánh tan các loại tiên pháp thần thông.

“Thí Thần Thương, xé trời! !”

Lúc này, yêu nghiệt tuyệt đỉnh Thạch Thiên Hiên ra tay.

Thương quang xẹt ngang tbầu rời, kinh thiên động địa, như muốn xé trời!

So với lần giao thủ trước đây với Sở Cuồng Nhân, lúc này đây, rõ ràng tu vi của hắn đã có chút tiến bộ, đã vô cùng gần với cảnh giới Kim Tiên.

Phía sau hắn, truyền nhân của Diêm La cũng thúc giục âm khí đến cực hạn.

“Luân Hồi Độ! !”

Đánh ra một chưởng, sức mạnh Luân Hồi vô biên hóa thành một con sông dài mênh mông cuồn cuộn.

Mỗi một đóa bọt nước thay phiên nhau nổi lên, Luân Hồi chiếu rọi làm tiêu tan ảo ảnh dị tượng.

“Đại Nhật Quyết, Thất Dương Thần Hỏa!”

Trên người Đông Quân thần tử có lửa mặt trời bùng cháy, thần hỏa vô biên chiếu mà ra!

Đại Tư Mệnh thần nữ giơ tay ra, tiên huy Sinh Tử lưu chuyển ra: “Tư Mệnh Quyết, Sinh Tử Thiên Thần Chỉ! !”

Sức mạnh của Thí Thần Thương, Luân Hồi Trường Hà, Đại Nhật chi hỏa, Sinh Tử chỉ kình, bốn luồng sức mạnh, từ bốn phương tám hướng, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

“Phù Tang!”

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát lên, phía sau có một cây thần thụ màu vàng đỏ phóng lên tận trời!

Cành cây duỗi dài ra trăm vạn trượng, hàng tỉ tiên huy, tươi sáng chói mắt!

Đó chính là Thần Thụ cổ lão Phù Tang!

Sức mạnh âm Dương của Phù Tang, mênh mông cuồn cuộn, bao phủ khắp nơi, mà trên người Sở Cuồng Nhân, còn có thêm tiên huy đen trắng phóng lên tận trời, đan xen ở trên hư không hình thành một bức âm Dương Đồ to lớn!

Chính là thần thông của Lưỡng Nghi Tiên Thể, Lưỡng Nghi âm Dương Đồ!

Lưỡng Nghi kết hợp cùng với Phù Tang, hai luồng sức mạnh âm Dương kết hợp, uy thế tăng gấp bội, khuếch tán ra bốn phương tám hướng! !

Vài luồng năng lượng va chạm, khuấy động loạn lưu!

Mà ở giữa luồng năng lượng này, Phù Tang Thần Thụ đỉnh thiên lập địa!

Phía dưới thần thụ, một bóng người mặc bạch y ngạo nghễ đứng đó, không chút sứt mẻ, tư thế cuồng ngạo, bễ nghễ ở trong gầm trời!

“Nhiều người các ngươi cùng nhau liên thủ, vậy mà sức mạnh cũng chỉ có như vậy thôi sao? !”

Chương 1457 - Lại là trận pháp này, bóng ms đạo tâm, Vạn Yêu Thần Hình tạo địa ngục

Phía trên lôi đài tinh không, trận chiến kích liệt diễn ra, và vẫn đang tiếp tục.

Mà ở bên ngoài lôi đài tinh không, rất nhiều người tập trung tinh thần quan sát trận chiến hiếm thấy trên đời này, vô cùng kích động.

Nhất là tầng tầng lớp lớp tiên pháp thần thông kia, thủ đoạn của yêu nghiệt, càng nhìn càng khiến bọn họ hoa mắt.

"Quá đặc sắc, những tuyệt đỉnh thiên kiêu thậm chí yêu nghiệt này chiến đấu, thật sự là quá hiếm thấy!"

"Nào chỉ là hiếm thấy, nhiều yêu nghiệt thiên kiêu như vậy vây công một người, đây quả thực là trước đó chưa từng có, Sở Cuồng Nhân, thật sự là quá biến thái."

"Từ xưa đến nay, có thể làm cho yêu nghiệt thiên kiêu một thời đại đối đãi như thế, cũng chỉ một mình hắn mà thôi."

"Đúng là như thế..."

Mọi người nghị luận ầm ĩ, khiếp sợ không gì sánh nổi, bọn họ tập trung tinh thần nhìn trận chiến này, sợ bỏ lỡ chi tiết nào đó.

Mà ở trên lôi đài.

Phù Tang Thần Thụ sau lưng Sở Cuồng Nhân đỉnh thiên lập địa, hắn ngạo nghễ đứng đó, bễ nghễ ở trong gầm trời, lạnh nhạt nói: "Các ngươi liên thủ, cũng chỉ có như thế này thôi sao?"

Chúng thiên kiêu nhìn hắn, ánh mắt vô cùng ngưng trọng.

"Đòn tấn công này của chúng ta, không có cách nào gây ra chút thương tổn cho hắn, người này thật là biến thái!"

"Đừng nói thương tổn hắn, các ngươi nhìn kia, từ đầu đến cuối hắn vẫn chưa từng di chuyển, chúng ta ngay cả việc khiến hắn lui lại cũng làm không được."

Có vài thiên kiêu sau khi nhìn thấy chiến lực của Sở Cuồng Nhân, trong lòng không khỏi có chút tuyệt vọng.

Dạng quái vật này, bọn hắn thật sự có thể đánh bại sao?

"Hừ, đừng hạ thấp chí khí của người khác!"

Lúc này, một thanh niên có tóc màu đỏ đi ra, ở phía sau hắn, còn có mười mấy thiên kiêu, những người này, mỗi một người đều là thiên kiêu tuyệt đỉnh, khí tức mạnh mẽ.

"Là bọn họ, thiên kiêu của bốn bộ ở Tiên Đình."

Có thiên kiêu kinh ngạc nói.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi không nên coi thường người trong thiên hạ!"

Thanh niên tóc đỏ cầm đầu kia lạnh giọng nói ra, sau đó, bóng người hắn lóe lên, đi đến trên bầu trời nơi Sở Cuồng Nhân đứng, hét lớn một tiếng: "Bố trận! !"

Trong chốc lát.

Chỉ thấy thiên kiêu của bốn bộ ở Tiên Đình phân tán tứ phương, thúc giục tiên nguyên, bốn loại sức mạnh hoàn toàn khác biệt, đang cộng hưởng lẫn nhau.

Phong, hỏa, lôi, thủy!

Bốn luồng sức mạnh quấn lấy nhau, biến hóa trong hư không, hóa thành một trận pháp to lớn bao phủ Sở Cuồng Nhân ở trong đó.

"Tứ Tượng Tru Tiên Trận, mở!"

Thanh niên tóc đỏ hét lớn một tiếng, bốn luồng sức mạnh hoà lẫn trong hư không, đúng là tạo ra bốn con Thần Thú kinh khủng!

Phong là Bạch Hổ, hỏa là Chu Tước, lôi là Thanh Long, thủy là Huyền Vũ!

"Há, lại là trận pháp này."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng: "Các ngươi thật sự là chưa hề tiếp thu giáo huấn mà."

Trong các trận đánh lúc trước, hắn đã gặp Tứ Tượng Tru Tiên Trận này mấy lần, trận pháp này quả thật huyền diệu, là trận pháp hợp kích mạnh nhất của bốn bộ ở Tiên Đình.

Nhưng mà, đã bị hắn phá mấy lần.

"Sở Cuồng Nhân, không nên đánh đồng trận pháp này với những cái ngươi đã gặp lúc trước, uy lực của trận này, tùy từng người mà khác nhau, thực lực của người bố trận càng mạnh, uy lực cũng sẽ càng mạnh!"

"Nhìn bốn con Thần Thú bên cạnh ngươi xem, cho dù là yêu nghiệt, cũng có thể tuỳ tiện bị giết chết! !"

Thanh niên tóc đỏ lạnh giọng nói ra, lập tức thúc giục bốn con Thần Thú lao về phía Sở Cuồng Nhân mà cắn xé.

Thanh Long gào thét, Bạch Hổ gào rú, Chu Tước gầm lên, Huyền Vũ hét giận dữ!

Bốn con Thần Thú kéo theo năng lượng tứ tượng vô cùng bàng bạc về phía Sở Cuồng Nhân, uy thế mạnh mẽ đến cực hạn, không gian khắp nơi đều vỡ nát nổ tung!

Mọi người thấy thế, liên tục lui về phía sau, sợ bị lan đến gần.

"Ta không biết, rốt cuộc là các ngươi lấy đâu ra tự tin, cho rằng trận pháp này có thể giết chết ta? Tứ Tượng Thần Thú, ha, các ngươi nếm thử Tứ Thần Thú của ta đi!"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, lập tức từ từ đưa tay ra.

Nháy mắt.

Chỉ thấy quanh người Sở Cuồng Nhân có vô số đạo văn ngưng tụ, hung sát chi khí mãnh liệt tuôn ra, đúng là hóa thành bốn con Thần Thú!

Đây chính là tứ tượng của Vạn Yêu Thần Hình!

Thần hình của Tứ Thần Thú và tứ tượng của trận pháp va chạm vào nhau, đang không ngừng cắn xé, uy thế rung chuyển toàn bộ trận pháp.

Đồng tử của thanh niên tóc đỏ hơi hơi co rụt lại: "Đây là pháp môn tu hành gì, lại có thể biến hoá thành Thần hình của Thần Thú? !"

Phải biết, hắn kết hợp với mười thiên kiêu mới có thể tạo ra trận pháp ở trình độ này, nhưng Sở Cuồng Nhân lại tuỳ tiện vung tay là làm được!

Nhưng cái này vẫn chưa xong.

"Thập hung!"

Sau lưng Sở Cuồng Nhân, có một lượng lớn hung sát chi khí đang sôi trào, Thao Thiết, Áp Du, Cùng Kỳ...

Các loại thần hình của Hung thú lần lượt biến ảo ra!

"Bách thú!"

Ngoại trừ thập hung, đủ loại thần hình của Yêu thú dần dần tràn ngập phương thiên địa này, lít nha lít nhít.

Mỗi một loại đều sinh động như thật, sát khí bức người!

"Vạn yêu! !"

Trong chớp mắt, thần hình của Yêu thú đếm mãi không hết đang quanh quẩn xung quanh Sở Cuồng Nhân, giờ phút này, hắn biến phương thiên địa này thành thiên đường Hoang Dã cho đám Yêu thú!

Mà hắn, chính là Vạn Thú Chi Vương chí cao vô thượng, chúa tể của vùng đất Hoang Dã này!

Ùng ục...

Thanh niên tóc đỏ nhìn Vạn Yêu Thần Hình kia, thân thể nhịn không được mà run rẩy, vô cùng hoảng sợ.

Mà ở bên ngoài trận pháp, nhóm thiên kiêu cũng có một loại dự cảm cực kỳ không ổn.

"Xé nát địch nhân trước mắt đi."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, nhẹ nhàng phất tay.

Trong tiếng ầm ầm, vô số thần hình của Yêu thú kéo theo hung sát Ác Phong ngập trời, tuôn ra, tiếng gầm, quanh quẩn trong tinh không.

Trận pháp mà nhóm thanh niên tóc đỏ thi triển ra, không hề có ý nghĩa ở trước mặt luồng sức mạnh này.

Khi từng thiếng kêu thảm thiết vang lên, Tứ Linh của trận pháp tứ tượng bị vạn yêu xé nát, toàn bộ trận pháp liền trực tiếp sụp đổ chỉ trong tích tắc.

Mà nhóm thanh niên tóc đỏ và những người đối mặt với Vạn Yêu Thần Hình kia, cảm thấy bản thân nhỏ bé như bụi trần, trong lòng căn bản không nổi lên chút ý phản kháng nào.

Khi bị thần hình của Yêu thú cắn xé, thiên kiêu bốn bộ căn bản không có cách phản kháng nào hữu hiệu, toàn bộ đều bị xé thành mảnh nhỏ!

Các thiên kiêu còn lại đối mặt với một màn điên cuồng này, nguyên một đám hoảng sợ đến mức sắc mặt trắng bệch.

"Nhanh chống cự! !"

Truyền nhân của Diêm La hét lớn một tiếng.

Trong chốc lát, thần hình của Yêu thú đối mặt với hàng trăm hàng ngàn thiên kiêu.

"Đáng chết, đáng chết, tại sao có thể như vậy!"

"Thật mạnh, thật mạnh, đây căn bản cũng không phải là đối thủ mà chúng ta có thể đối phó!"

Nguyên một đám thiên kiêu bị xé thành mảnh nhỏ.

Lôi đài nhuốm máu, giống như luyện ngục nhân gian!

Giờ khắc này, toàn bộ trong tinh không ngoại trừ tiếng gầm gừ của Yêu thú, cũng chỉ còn lại tiếng kêu rên của nhóm thiên kiêu yêu nghiệt.

"Ta nhận thua! !"

Có thiên kiêu không chịu nổi trước răng nanh của Yêu thú, rống to.

Hắn bị lôi đài truyền tống ra ngoài, may mắn bảo vệ được một mệnh.

Mà khi tiếng nhận thua đầu tiên vang lên, các thiên kiêu còn lại cũng không chịu nổi sợ hãi của nội tâm, liên tục đầu hàng nhận thua.

Nguyên một đám thiên kiêu bị truyền tống ra ngoài, bọn họ nhìn thần hình của Yêu thú tàn phá bừa bãi trong võ đài kia, trong mắt mang theo hoảng sợ khó nói lên lời.

"Quái, quái vật! !"

"Tại sao có thể có loại người này, thời đại này không nên có nhân tài như vậy!"

"Đúng, không có, trừ phi hắn không phải người, hắn là ác ma! !"

Giờ khắc này, người quan sát trận chiến đều trầm mặc.

Bọn họ nghĩ đến lời mà Sở Cuồng Nhân nói trước khi khai chiến, hắn sẽ trở thành bóng ma trong đạo tâm của những người này!

Nhìn lại những thiên kiêu đầu hàng nhận thua này, dù may mắn giữ được tính mạng, nhưng lại hoảng sợ đến toàn thân run rẩy, bọn họ biết, lời mà Sở Cuồng Nhân nói không ngoa!

Từ giờ khắc này, những thiên kiêu yêu nghiệt này xem như vô dụng.

Người không chết, đạo tâm cũng đã bị đánh sập.

Trên lôi đài, thần hình của Yêu thú dần dần tiêu tán, mà trên toàn bộ lôi đài, tràn ngập các loại chân cụt tay đứt, và mùi máu tươi nồng đậm.

Cảnh tượng giống như địa ngục, hung hăng kích thích thần kinh của tất cả mọi người ở chỗ này.

Luyện ngục nhân gian, cũng chỉ có thể như vậy.

Chương 1458 - Ta còn chưa xuất toàn lực đâu, thần thông tương dung, sinh tử phối luân hồi

Phía trên lôi đài tinh không, chân cụt tay đứt, một khung cảnh đẫm máu, thật giống như địa ngục.

Mà ở bên trong cảnh tượng địa ngục này, lại có một bộ bạch y ngạo nghễ mà đứng, áo trắng như tuyết, không nhiễm trần thế, giống như một đóa Bạch Liên nở rộ lẫm liệt bên trong làn nước vẩn đục, tuyệt mỹ xuất trần!

Không ít người nhìn thấy cảnh này, trong lòng lại sinh ra hàn ý, tê cả da đầu.

Giết nhiều thiên kiêu như thế, vậy mà hắn không bị tổn hại một chút nào, vẫn là bộ dáng không nhiễm nước bùn này như cũ!

Vẫn siêu phàm thoát tục như cũ!

Có lúc, mọi người thật sự cảm thấy, chính mình và Sở Cuồng Nhân giống như thuộc về hai thế giới khác nhau.

Mặc kệ bọn họ đuổi theo như thế nào, đều không thể với tới được nửa phần.

"Hắn, vẫn một bước cũng không hề dời đi như cũ."

Trên lôi đài, có thể sống sót ở trong một vòng công kích vừa rồi đến từ thần hình của Yêu thú kia không phải thiên kiêu tuyệt đỉnh, thì chính là yêu nghiệt.

Mà truyền nhân của Diêm La nhìn Sở Cuồng Nhân, trong lòng có chút hàn ý.

Bởi vì từ đầu đến cuối Sở Cuồng Nhân đều không hề rời \ khỏi chỗ đó, đòn tấn công của bọn họ, dường như chỉ giống một trận gió nhẹ, căn bản không thể rung chuyển đối phương một chút nào.

Ngược lại, đòn tấn công của Sở Cuồng Nhân, lại giống như cơn bão hủy diệt toàn bộ thế giới, khiến cho bọn họ phải chịu thương vong nặng nề.

"Tốt, hiện tại binh lính hỗn tạp cũng đã giảm bớt, tiếp đó, thì sẽ tới phiên những tinh anh quái các ngươi."

Sở Cuồng Nhân nhìn bọn người truyền nhân của Diêm La lạnh nhạt nói.

Những người này, vẫn có người đang còn giữ át chủ bài chân chính mà chưa hề sử dụng, bọn họ đều đang đợi chờ một cơ hội!

Chờ những người khác tạo ra một cơ hội có thể giúp cho bọn họ thi triển át chủ bài, một cơ hội giết chết Sở Cuồng Nhân trong một lần xuất thủ, chỉ tiếc, cơ hội này đến hiện tại còn chưa xuất hiện.

Bất đắc dĩ, bọn họ đã không chờ được.

"Chư vị, dùng toàn lực xuất thủ!"

Kim Ô thiếu tổ lạnh nhạt nói ra.

Sau đó, hắn phóng lên tận trời, trên người có quang mang kim sắc vô tận nở rộ, cả người hắn, giống như một vòng mặt trời!

Đùng! !

Một cự trảo kim sắc che lấp trời đất bỗng nhiên xuất hiện, phía trên có đạo văn dày đặc xen lẫn, vô cùng huyền diệu, một luồng uy áp cường đại vô song hoàn toàn khóa chặt Sở Cuồng Nhân!

Đó chính là dị tượng, Kim Ô đệ tam túc!

Đây là một loại dị tượng vô cùng cường đại, huyết mạch Kim Ô càng nồng đậm, thì khi thi triển ra sẽ càng đáng sợ.

Mà huyết mạch Kim Ô của Kim Ô thiếu tổ đã đạt tới lần thức tỉnh thứ tám, Kim Ô đệ tam túc do hắn thi triển, uy lực tất nhiên không gì có thể địch lại nổi.

"Bách Quỷ Dạ Hành! !"

Truyền nhân của Diêm La đưa tay lên, lại thúc giục pháp môn tu hành lần nữa, từng con ác quỷ dữ tợn từ trên người hắn vọt ra, lao về phía Sở Cuồng Nhân mà cắn xé.

"Huyền Minh Hắc Thủy!"

Chỉ thấy truyền nhân của Chuyên Húc cũng xuất thủ, dòng nước màu đen từ trên người của hắn tuôn ra ngoài, dần dần hội tụ vào một chỗ, hóa thành một qủa cầu nước lớn chừng một nắm tay.

Quả cầu nước này nhìn qua thì rất bình thường không có gì lạ, nhưng lại tràn ngập một luồng khí tức vô cùng kinh khủng, dường như ẩn chứa có ẩn chứa trọng lượng vô hạn, ngay cả không gian bốn phía cũng trực tiếp bị nghiền nát.

"Hà Bá Quyết, Bách Xuyên Quy Hải! !"

Xung quanh Hà Bá thần tử có tiếng nước ào ào gào thét, từng đại giang đại hà đột nhiên ầm ầm bay ra từ trong hư không.

Mỗi một con sông, đều đủ để đánh nát một mảng đại lục.

"Tương Thủy Quyết, Phúc Áp Tam Vạn Lý!"

Tay của Tương Phu Nhân thần nữ kết thành pháp quyết huyền diệu, ung dung hoa quý như tiên, nở rộ tiên huy sáng chói, trên đỉnh đầu của nàng, có một giọt sương mai đang hội tụ, mà dòng nước này, càng lúc càng lớn, cuối cùng hóa thành một hồ nước che lấp trời đất, mà ở trong hồ nước kia, có vô số thực vật, sinh vật Thủy Sinh được phản chiếu ra, giống như một thế giới bên trong mảnh hồ!

Huyền Minh Hắc Thủy, Bách Xuyên Quy Hải, Tương Thủy chi lực!

Ba luồng sức mạnh thuộc tính Thủy này, đều có khác biệt, nhưng không thể nghi ngờ rằng, chúng đều vô cùng cường đại!

Mà khi những thứ yêu nghiệt này xuất thủ, Đông Quân thần tử, Đại Tư Mệnh thần nữ và những người khác cũng ào ào không giấu nghề nữa, tất cả át chủ bài đều được tung ra hết!

"Độc Cô Kiếm Quyết, Nhất Kiếm Phá Mệnh! !"

"A di đà phật, Thiên Phật Đại Bi Chú!"

Thường Chi Cảnh thi triển tuyệt học của Kiếm Ma, Hư Tịnh thúc giục pháp tướng Phật Đà.

Sau lưng Đông Quân thần tử có chín vòng mặt trời xuất hiện, mỗi một cái đều giống như hành tinh hàng thật giá thật!

Đại Tư Mệnh thần nữ thì thúc giục chuyển sinh hóa tử chi pháp, đánh vào trên người mấy vị thiên kiêu tuyệt đỉnh, giúp thực lực của bọn họ tăng vọt, mỗi người đều thúc giục, đánh ra át chủ bài!

Nữ tử này, vô cùng có năng lực.

Đúng là lừa mấy vị thiên kiêu tuyệt đỉnh bán mạng cho nàng, cam nguyện tiếp nhận chuyển sinh hóa tử chi pháp, tăng thực lực lên.

"Thí Thần Thương, Táng Thần Phật! !"

Thạch Thiên Hiên thét dài một tiếng, khí tức trên người liên tục tăng lên, đầu tiên là thúc giục bí pháp, tăng thực lực lên, tu vi đã rất gần với Kim Tiên.

Sau đó thúc giục sát chiêu cực hạn bên trong Thí Thần Thương Quyết.

Một luồng sát phạt chi ý giống như muốn chôn vùi chư thiên thần phật, khuếch tán ra, ma khí cuồn cuộn, so với Thường Chi Cảnh còn mạnh mẽ hơn rất nhiều!

Mỗi loại tiên pháp thần thông từ những yêu nghiệt, thiên kiêu tuyệt đỉnh này thi triển ra, khiến cho toàn bộ lôi đài tinh không đều lâm vào trong chấn động.

Ma khí, phật quang, yêu khí, dòng nước...

Đủ loại năng lượng, đủ loại đạo văn hoa lệ, khiến cho mỗi một người quan sát trận chiến này đều nín hơi ngưng thần, không dám bỏ lỡ bất kỳ một khoảnh khắc nào trong nháy mắt.

"Lần này sợ rằng sẽ là một đòn quyết định đây."

"Có khả năng, những yêu nghiệt, thiên kiêu này đã vận dụng tất cả sức mạnh rồi."

"Ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, ai còn dám giữ lại."

Mỗi một vị yêu nghiệt đều vô cùng hiếm có, mà con át chủ bài của bọn họ, tất nhiên cũng làm cho người ta tán thưởng.

"Đi! !"

Kim Ô thiếu tổ nổi giận gầm lên một tiếng, các loại năng lượng trong nháy mắt bạo phát!

Mà đối mặt với năng lượng kinh khủng đang đánh tới một cách mãnh liệt này, thần sắc của Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt: "Các ngươi đã dùng hết toàn lực rồi, thế nhưng, ta còn chưa có xuất lực đâu! !"

Lời nói vừa dứt!

Một luồng sức mạnh tiên nguyên vô cùng kinh khủng lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra!

Luồng tiên nguyên này, ẩn chứa tiên huy Kim Ngọc!

Nhưng đây không phải là thứ kinh khủng nhất, đáng sợ nhất chính là, tiên nguyên này, ẩn chứa kim tính nồng đậm, đây là, tiên nguyên cấp bậc Kim Tiên! !

Kim tính và tiên huy Kim Ngọc hợp lại với nhau càng tăng thêm sức mạnh, ẩn chứa ở bên trong luồng tiên nguyên này, là sức mạnh vô cùng kinh khủng!

Sức mạnh tiên nguyên khuếch tán trong nháy mắt, các loại năng lượng cùng va chạm vào một chỗ, phát ra một tiếng nổ ầm ầm kinh hãi, lôi đài tinh không, thật sự xuất hiện một vài vết nứt!

Các loại tiên pháp thần thông, cách Sở Cuồng Nhân mấy trăm trượng, bị tiên nguyên thao thao bất tuyệt, giống như dòng nước lũ kia ngăn trở!

"Kim Tiên! ! Tu vi của hắn, đột phá cảnh giới Kim Tiên! !"

"Không phải cảnh giới Kim Tiên bình thường đâu!"

"Tiên huy Kim Ngọc dung hợp với tiên nguyên kim tính, uy lực này, so với Kim Tiên cùng cảnh giới còn đáng sợ hơn rất nhiều! !"

Trong mắt chúng yêu nghiệt thiên kiêu lộ ra một vẻ vô cùng hoảng sợ.

Trước đó, bọn họ muốn do thám tu vi của Sở Cuồng Nhân, nhưng không có kết quả, chỉ biết rằng đối phương thâm sâu khó dò!

Mà bây giờ, rốt cục Sở Cuồng Nhân cũng thi triển tu vi của hắn ra!

Đó là cảnh giới Kim Tiên vượt xa tất cả mọi người có mặt ở nơi này!

"Một chiêu, có thể sống sót, thì là bản lãnh của các ngươi."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Chỉ thấy hắn đưa tay thúc giục tiên nguyên, trên người đột nhiên bộc phát ra tiên huy ngút trời, lay động cả hành tinh!

"Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới, Chư Giới Sinh Tử Luân!"

"Thần thông, dung!"

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, lại đồng thời thúc giục thần thông của hai đại thể chất là Luân Hồi Thiên Thể, Hỗn Độn Thần Ma Thể!

Không chỉ có như thế, dường như hai loại thần thông phát sinh một loại sức mạnh cộng hưởng kỳ diệu nào đó, sinh tử phối hợp luân hồi, uy lực của nó đã tăng lên trong nháy mắt! !

Sinh Tử Luân hồi xuất hiện, sức mạnh sinh tử vô tận, phá nát chư giới, kéo theo Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới mà khuếch tán ra, hình thành một luồng sức mạnh kinh khủng giống như dòng nước lũ hủy thiên diệt địa, dường như muốn nghiền nát mảnh thiên địa này, khiến cho vạn vật vạ linh rơi vào trong luân hồi vô biên! !

Bên trong một tiếng ầm ầm, lôi đài tinh không, nổ tung!

Chương 1459 - Truyền nhân của Hiên Viên đột phá Kim Tiên, Hiên Viên Kiếm Khí quyết đấu Trụ Chi Kiếm

Chư Giới Sinh Tử Luân, Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới, thần thông của hai đại thể chất dung hợp, sinh tử luân hồi chi ý vô biên khuếch tán ra, giống như muốn phá nát thiên đja, khiến cho vạn vật vạn linh rơi vào trong luân hồi!

Sinh tử luân hồi như dòng nước lũ, tuôn ra!

Trong chốc lát, kiếm khí bị phá nát, phật quang tan rã. Lửa mặt trời tán loạn, đủ loại tiên pháp thần thông ở trước mặt luồng sức mạnh này như gà chọi có, liên tục bị phá nát! !

Thường Chi Cảnh, Hư Tịnh đứng mũi chịu sào, bị luồng năng lượng này ấp đoả.

Bọn họ cũng không kịp nói ra lời nhận thua, thân thể hóa thành một làn sương máu nổ tung ngay tại chỗ!

Thiên kiêu tuyệt đỉnh, ngã xuống!

Không chỉ có như thế, năng lượng như dòng nước lũ trùng trùng điệp điệp tiếp tục xông ra, sắc mặt của yêu nghiệt các phương đại biến!

Tương Phu Nhân thần nữ hoa dung thất sắc, thúc giục toàn lực ngăn cản, nhưng vẫn bị sức mạnh sinh tử ăn mòn đạo văn phía trên tiên khu, cũng đi theo bọn người Thường Chi Cảnh, cũng bị giết chết.

Bọn người Hà Bá thần tử, Đông Quân thần tử, Kim Ô thiếu tổ thúc giục sức mạnh đến cực hạn, dùng hết toàn lực chống cự luồng sức mạnh này.

"Ta nhận thua! !"

Hai người Đông Quân thần tử, Đại Tư Mệnh thần nữ có chút hoảng sợ lớn tiếng nói ra, bị truyền tống ra ngoài ngay tại chỗ.

"Huyền Minh Hắc Thủy, ngăn lại cho ta! !"

Truyền nhân của Chuyên Húc rống giận ngưng tụ dòng nước màu đen quanh người thành một cái bóng nước, bọc chính mình ở trong đó, chống cự lại năng lượng trùng kích.

Nhưng mặc dù là như thế, hắn vẫn cảm thấy tiên khu giống như rơi vào một cái đĩa mài lớn không ngừng bị nghiền nát, lúc nào cũng có thể chết ngay tại chỗ.

Đùng, đùng, đùng! !

Năng lượng kinh khủng như dòng nước lũ đang điên cuồng chấn động toàn bộ lôi đài tinh không.

Sau khi năng lượng tiêu tán, yêu nghiệt các phương đã phân tán ra bốn phương tám hướng, khí tức uể oải.

Tương Phu Nhân thần nữ, Thường Chi Cảnh, Hư Tịnh và những thiên kiêu yêu nghiệt kém hơn một chút, thì ngã xuống ngay tại chỗ, chết không toàn thây.

Có thể còn sống sót, không phải yêu nghiệt tuyệt đỉnh như Kim Ô thiếu tổ, Thạch Thiên Hiên, thì cũng là kẻ trên người có trọng bảo phòng ngự, hoặc là kịp thời nhận thua.

Tóm lại, một chiêu này của Sở Cuồng Nhân, gần như đánh tan toàn bộ yêu nghiệt! !

Giờ khắc này, toàn bộ tinh không yên tĩnh như chết.

Tất cả mọi người nhìn tình cảnh này, đã rung động đến tê cả da đầu, toàn bộ nhịn không được mà run rẩy cả người.

Lúc này, bọn họ gần như mất khả năng nói chuyện.

Nên nhận thua hay không? !

Trong mắt truyền nhân của Chuyên Húc, Hà Bá thần tử và vài người lộ ra vẻ giãy dụa.

Sở Cuồng Nhân cường đại, làm bọn họ không nhìn thấy một chút hy vọng thắng lợi nào.

Đùng! !

Ngay khi phía trên lôi đài tinh không là một mảnh hỗn độn.

Từ đằng xa, bỗng nhiên có một luồng năng lượng vô cùng cường đại bạo phát!

Năng lượng này phóng lên tận trời, hóa thành một đạo kiếm ngân màu vàng óng trong hư không, uy áp kiếm đạo phô thiên cái địa bao phủ mảnh tinh không này!

Tất cả mọi người nhìn đạo kiếm quang kia, vô cùng ngạc nhiên.

Mà có ít người, thì lại toát ra vẻ kinh ngạc.

"Kiếm quang này, thật mạnh! !"

"Đó là, kim tính! !"

Có người phát giác được, trong kiếm quang ẩn chứa kim tính nồng đậm, nói cách khác, phát ra loại kiếm quang này, chính là một Kim Tiên!

"Là hắn, hắn thành công rồi! !"

Dường như truyền nhân của Chuyên Húc nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt bỗng nhiên vui vẻ.

Chỉ thấy kiếm quang thu liễm, nơi xa có một bóng người nhanh chóng lướt đến, khi người này tới gần, luồng kiếm áp mênh mông kia cũng càng ngày càng mạnh, làm cho người ta sợ hãi!

Rất nhiều thanh kiếm trong tay các kiếm khách, ong ong run rẩy, đúng là có loại ý muốn thần phục.

Trên lôi đài, hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái: "Luồng khí tức này, thú vị, xem ra trận chiến này, còn có trò vui đây."

"Sở Cuồng Nhân! !"

Một tiếng quát lạnh vang vọng đất trời.

Bên trong kiếm quang kim sắc vô tận, một nam tử người mặc trường bào kim sắc ngẩng đầu dậm chân mà đến, tay cầm một thanh trường kiếm kim sắc, trên thân kiếm có phù văn nhật nguyệt sơn hà, Đại Đạo!

Người này, là truyền nhân của Hiên Viên, kiếm này, là Chí Tôn trong kiếm!

Ầm! !

Truyền nhân của Hiên Viên đáp xuống lôi đài, ánh mắt như điện, uy áp kiếm đạo phô thiên cái địa đột nhiên lao về phía Sở Cuồng Nhân!

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, áo trắng như tuyết, không nhúc nhích tí nào.

Thân thể run lên, một luồng uy áp tiên nguyên còn kinh khủng hơn xông ra, trực tiếp áp chế luồng kiếm áp phô thiên cái địa kia xuống.

"Chẳng qua là đột phá Kim Tiên, đã khiến ngươi dám phách lối ở trước mặt ta như vậy sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Hôm nay, ngươi ta đánh một trận, người thắng sẽ là Nhân Hoàng! ! Nếu ta thắng, ngươi phải giao ra Hoàng Cực Kinh Thế Quyết!"

Truyền nhân của Hiên Viên lạnh giọng nói ra, trong mắt lộ ra một tia nóng bỏng.

"Ta nói, nếu các ngươi thắng được ta, ta sẽ tự sát ngay tại chỗ!

Hoàng Cực Kinh Thế Quyết, tất nhiên cũng có thể cho các ngươi."

"Một lời đã định!"

Truyền nhân của Hiên Viên không cần phải nhiều lời nữa, trường kiếm vàng rực trong tay bỗng nhiên chém ra, một đạo kiếm khí bàng bạc, rung chuyển hành tinh, quang mang che đậy nhật nguyệt!

Đây là, Hiên Viên Kiếm Khí! !

Là Hiên Viên Kiếm Khí dùng Hiên Viên Kiếm chém ra, uy lực mạnh mẽ, cho dù là Kim Tiên cũng không dám xem thường!

"Rất tốt, hôm nay ta liền lấy Trụ Chi Kiếm gặp Hiên Viên Kiếm Khí của ngươi một lần! !"

Côn Ngô của Sở Cuồng Nhân ra khỏi vỏ, vô số phù văn được thắp sáng, một đạo kiếm khí ngang nhiên chém ra!

Chính là Trụ Chi Kiếm, bạo ngược!

Hai đạo kiếm khí ầm ầm va chạm, chỉ nghe thấy hư không bốn phía ầm ầm nổ tung, thiên địa chấn động, kiếm khí xen lẫn kim tính khuếch tán ra khắp nơi, tinh không 10 ngàn dặm bị chấn động một chút! !

"Bên trong Kiếm đạo 24 pháp, Hiên Viên Kiếm Khí xếp trên Trụ Chi Kiếm, sao ngươi có thể là đối thủ của ta?"

Hiên Viên Kiếm trong tay truyền nhân của Hiên Viên tràn ngập một luồng kiếm áp ngập trời, lại chém ra lần nữa, Hiên Viên Kiếm Khí còn muốn bá đạo mạnh mẽ hơn so với trước đó từ bên trong bỗng nhiên chém ra!

"Xếp hạng có tuần tự, tu sĩ có cao thấp, xếp hạng cao, không có nghĩa là ngươi mạnh hơn so với ta, ngu ngốc."

Côn Ngô Kiếm của Sở Cuồng Nhân lại chém ra, một đạo kiếm ảnh bỗng dưng sinh ra, một luồng bá đạo chi ý vô biên, nhanh chóng chấn nhiếp toàn trường.

Kiếm ảnh chém xuống, kiếm khí và kiếm khí giao kích, khiến người quan sát trận chiến bốn phía vô cùng kinh thán.

Nhất là những kiếm khách kia, cũng liên tục rung động.

"Đây chính là pháp môn kiếm đạo chí cao va chạm sao, quá kinh diễm, đây quả thực là một trận kiếm đạo thịnh yến!"

"Trên người Thường Chi Cảnh có Độc Cô Kiếm Quyết, đó cũng là một Hợp Đạo pháp thuộc kiếm đạo, nhưng mà, hắn cũng học một pháp môn bị khiếm khuyết, há có thể đánh đồng với pháp môn kiếm đạo hoàn chỉnh? !"

"Đúng vậy, đây mới là sự huyền diệu khi Hợp Đạo pháp kiếm đạo giao phong."

"Hiên Viên, Trụ Vương, đều là Nhân Hoàng, đều là người đã sáng tạo ra Hợp Đạo pháp kiếm đạo, bây giờ, truyền nhân của bọn họ lại đang giao thủ, đây có được tính là một loại giao phong nào đó giữa các Nhân Hoàng hay không? !"

Mọi người tập trung tinh thần nhìn một trận chiến này, không muốn bỏ lỡ bất cứchi tiết nào.

Nhóm kiếm khách cũng như vậy.

Nếu như có thể lấy được một chút cảm ngộ từ bên trong Hợp Đạo pháp kiếm đạo này, sẽ có rất nhiều lợi ích cho con đường tu hành sau này của bọn họ.

"Hiên Viên Kiếm Khí, thần phật đều là thần! !"

Truyền nhân của Hiên Viên tay cầm Hiên Viên Kiếm, thúc giục tiên nguyên đến cực hạn, kiếm quang vô biên, huyễn hóa ra từng cảnh tượng thần phật thần phục.

Một kiếm này có thể nói là kinh thiên động địa, thần phật kiêng kị!

Mà Sở Cuồng Nhân tay cầm Côn Ngô, đưa tay ra, thi triển một thức cuối cùng của Trụ Chi Kiếm: "Vô đạo! !"

Vô số đạo văn ngưng tụ mà thành kiếm ảnh, huỷ diệt vô số đại đạo, chỉ còn bạo đạo làm vua!

Kiếm và kiếm, cực chiêu va chạm!

Kiếm quang sáng chói mắt kia, che đậy quang mang của hàng tỷ hành tinh.

Vô số người quan sát trận chiến chỉ cảm thấy một luồng phong duệ chi khí không cách nào nói rõ đập vào mặt, làm bọn họ cảm nhận được một loại sắp bị chém rớt.

Đáng sợ đến cùng cực! !

Mà sau khi kiếm quang tiêu tán, hai bóng người ngạo nghễ mà đứng, uy áp vô tận kia, chẳng những không có giảm bớt, mà còn đang tiếp tục tăng lên.

Chương 1460 - Hiên Viên Kiếm Cương, Địa Ngục Điểu Ngục Khiếu, người kia

Kiếm quang giao kích, kinh thiên động địa!

Mà sau khi kiếm khí tiêu tán, truyền nhân của Hiên Viên ngạo nghễ đứng lên, chung quanh có từng đạo kình khí màu vàng óng vờn quanh, ngăn cách kiếm khí còn sót lại ở bên ngoài.

Không chỉ có như thế, khí tức trên người của hắn cũng không ngừng tăng lên, vô cùng doạ người.

"Há, Hiên Viên Kiếm Cương!"

Sau khi Sở Cuồng Nhân nhìn thấy kình khí vàng rực quanh người truyền nhân của Hiên Viên, hơi hơi kinh ngạc nói.

Nghe nói, sau khi tu luyện Hiên Viên Kiếm Khí đến cực hạn, sẽ sinh ra một tầng cương khí hộ thể, vạn pháp bất xâm, vạn tà không nhiễu, uy lực vô cùng cường đại.

"Đúng vậy, đây cũng là năng lực mà ta nắm giữ sau khi đột phá Kim Tiên, Hiên Viên Kiếm Cương, nhớ ngày đó, Hoàng Đế Hiên

Viên và Xi Vưu giao thủ không dưới trăm lần, nhưng mỗi một lần, hắn đều khó mà đột phá tầng Hiên Viên Kiếm Cương này, có thể thấy được uy lực của cương khí hộ thể này, Sở Cuồng Nhân, ngươi cho rằng, ngươi có thể đột phá sao? !"

Truyền nhân của Hiên Viên cười lạnh nói, sau khi nắm giữ Hiên Viên Kiếm Cương, lại cộng thêm Hiên Viên Kiếm, hắn cảm thấy rất có khả năng trong việc mình đối phó với Sở Cuồng Nhân.

"Ngươi nói Xi Vưu không cách nào đột phá Hiên Viên Kiếm Cương? Là ai, cho ngươi loại ảo giác này?"

Sở Cuồng Nhân thu hồi Côn Ngô, một cái chớp mắt tiếp theo, một thanh trường kích bằng đồng liền xuất hiện ở trong tay hắn, một luồng ma khí cuồn cuộn lấy hắn làm trung tâm, như sóng triều, điên cuồng đập vào hư không.

"Hôm nay, ta sẽ dùng Đại Hoang Kích này, phá nát Hiên Viên Kiếm Cương của ngươi!"

"Ngươi có thể thử một lần!"

Đùng! !

Hai người biến mất ngay tại chỗ trong chớp mắt.

Thời điểm xuất hiện lại, kiếm và trường kích đã va chạm.

Chỉ là một kích, truyền nhân của Hiên Viên liền cảm thấy được một luồng cự lực kinh khủng không cách nào nói rõ kéo tới thông qua Hiên Viên Kiếm, điên cuồng đánh thẳng vào kiếm cương của hắn.

"Luồng sức mạnh này, quả thật là khủng khiếp! !"

Bây giờ hắn mới biết, vừa rồi, lúc Sở Cuồng Nhân dùng Trụ Chi Kiếm giao phong với hắn, dường như vẫn chưa dùng toàn lực, chí ít, tuy rằng thanh Côn Ngô Kiếm kia cường đại, nhưng cũng không mạnh hơn so với Hiên Viên Kiếm.

Mà bây giờ, Sở Cuồng Nhân sử dụng Đại Hoang Kích, lại là một thanh Hợp Đạo khí không kém gì Hiên Viên Kiếm!

"Đại Hoang Kích, Toái Tinh Thần!"

Một kích vung ra, Đại Hoang Kích Pháp phối hợp với Đại Hoang Kích, Sở Cuồng Nhân bá đạo xuất thủ, chiêu thức thẳng thắn thoải mái, trực tiếp đánh cho truyền nhân của Hiên Viên bay ra ngoài.

"Hiên Viên Kiếm Khí, sơn hà đều là hoàng thổ! !"

Truyền nhân của Hiên Viên chém ra một kiếm, kiếm khí bá đạo dường như ẩn chứa vạn vạn lý sơn hà, dệt ra một bức tranh non sông tuyệt vời!

Giờ khắc này, dường như Sở Cuồng Nhân không chỉ đối mặt với kiếm khí, mà còn là một mảnh thiên địa!

Nhưng thần sắc của hắn từ xưa đến nay không gợn sóng, chỉ lạnh lùng giơ thanh trường kích trong tay lên, sau đó ầm ầm đập ra: "Đại Hoang Kích, Khiếu Cửu Thiên!"

Một kích đánh ra, ma khí gào thét khắp Cửu Thiên Thập Địa!

Vạn vạn lý sơn hà dưới sự tàn phá bừa bãi của ma khí, toàn bộ đều bị phá nát!

Ngay sau đó, Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, đi đến trước mặt truyền nhân của Hiên Viên, lại đánh ra một kích: "Đại Hoang Kích, Bình Đại Hoang! !"

Một kích này, ngưng tụ ma khí hủy diệt vô biên, một luồng hoang dã chi khí khuấy động ra!

Truyền nhân của Hiên Viên cầm kiếm ngăn cản, nhưng cả người và kiếm đều trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, chỉ nghe một tiếng răng rắc, Hiên Viên Kiếm Cương trên người của hắn nổ tung ngay lập tức! !

Phốc! !

Một ngụm máu tươi phun ra ngoài, truyền nhân của Hiên Viên chỉ cảm thấy thân thể của mình dường như muốn nứt ra.

Ba kích!

Chỉ với ba kích, dù hắn đã dùng hết toàn lực ngăn cản, thế nhưng vẫn thất bại!

Mà Sở Cuồng Nhân, vẫn là bộ dạng thảnh thơi như cũ.

"Rốt cuộc ngươi cũng không phải Hiên Viên, mà ta, lại vượt qua cả Xi Vưu! !"

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Đại Hoang Kích, ma khí trên người cuồn cuộn, bao phủ lôi đài tinh không, cả người giống như một vị Ma Thần đi ra từ trong Mãng Hoang cổ lão, khí thế rung chuyển thiên địa.

Càng rung động lòng người!

"Không nghĩ tới, vậy mà truyền nhân của Hiên Viên lại bị đánh bại nhanh như vậy."

"Vốn cho là hắn đã đột phá Kim Tiên, một trận chiến này, sẽ có gì đó đáng xem, nhưng không nghĩ tới, cho dù là hắn cũng tiếp không được mấy chiêu của Sở Cuồng Nhân."

"Chiến đấu với Sở Cuồng Nhân, thật sự quá khó khăn."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà ở phía trên lôi đài tinh không, tay Sở Cuồng Nhân cầm Đại Hoang Kích, đang muốn xuất ra một kích cuối cùng với truyền nhân Hiên Viên, nhưng lúc này, nơi xa bỗng nhiên có một ngọn lửa màu đen xông ra.

Ngọn lửa kia, kéo theo hắc khí âm trầm, dường như muốn thiêu rụi tất cả mọi thứ!

Ngọn lửa này phân ra thành hai.

Một phần, rơi vào phía trên Bia Tinh Thần, hóa thành hai chữ cái to, Ngục Khiếu! !

Còn một phần khác, tiếp tục lao về phía lôi đài tinh không, mà mục tiêu, chính là Sở Cuồng Nhân!

"Há, lại một kẻ nữa tới!"

Trường kích trong tay Sở Cuồng Nhân vung lên, đánh tan đoàn hỏa diễm âm u kia!

Ngay sau đó, bên trong tinh không, một con chim to lớn, toàn thân được bao phủ bởi ngọn lửa màu đen, bay lên không trung, trên người tràn ngập uy áp vô tận, khiến cho người khác sợ hãi.

Bất cứ nơi nào con chim lớn ấy đi đến, ngọn lửa màu đen bùng cháy, mang đến một vài cảnh tượng giống như ngày tận thế.

Đây là một con Hung thú cổ xưa mang đến điềm xấu!

Trong đầu tất cả mọi người chợt toát ra ý nghĩ này, nhìn con chim lớn kia, trong mắt mang theo kiêng kị.

Chim lớn đi đến lôi đài, hóa thành một thanh niên mặc áo đen, khuôn mặt tuấn lãng, lông mi hẹp dài, trên người có một chút hắc hỏa lượn lờ, toàn thân lộ ra một sự quỷ dị không thể giải thích được.

Giống như, hóa thân của tai họa đi ra từ bên trong Địa Ngục!

"Rốt cuộc ngươi cũng đến."

Kim Ô thiếu tổ nhìn thấy thanh niên mặc áo đen, Ngục Khiếu, trong mắt mang theo một tia vui mừng.

Sở Cuồng Nhân ở một bên nhìn thanh niên mặc áo đen, Tiểu Ái đã bắt đầu phân tích thông tin của đối phương, kết quả khiến cho hắn có chút kinh ngạc.

"Kim Ô dị chủng, Địa Ngục Điểu!"

"Nhãn lực không kém, Sở Cuồng Nhân trong truyền thuyết, rốt cuộc cũng gặp mặt."

Ngục Khiếu từ tốn nói.

"Chỉ tiếc, sợ rằng đây có lẽ là lần đầu tiên và cũng sẽ là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt nhau."

"Ha, ta cũng thế, dù sao hôm nay, ngươi có lẽ sẽ chết ở đây."

Ngục Khiếu khẽ cười một tiếng.

"Tự tin là chuyện tốt, nhưng, quá tự tin, cẩn thận sẽ tự kết liễu cuộc đời chính mình!"

Ma khí trên người Sở Cuồng Nhân xông ra, bá đạo giống như Ma Tổ tại thế!

Mà trên người Ngục Khiếu cũng bộc phát ra một luồng uy thế, âm u quỷ quyệt, ngược lại cực kỳ phù hợp với bản thể Địa Ngục Điểu của hắn.

Tu vi của hắn, bất ngờ cũng đạt tới Kim Tiên!

"Đây chính là dị chủng mà Kim Ô thiếu tổ nói tới sao? Không hổ là tới từ cấm khu, quả thật là cường đại."

"Nhưng dựa vào hắn chỉ sợ cũng không đối phó được Sở Cuồng Nhân đâu."

Tuy rằng Ngục Khiếu rất mạnh, cũng là Kim Tiên, nhưng so với truyền nhân của Hiên Viên thì cũng không mạnh hơn bao nhiêu, ngay cả truyền nhân của Hiên Viên còn thảm bại, bọn họ không cảm thấy đối phương có thể thắng.

Trong tinh không, một số đại năng cũng chú ý tới Ngục Khiếu đi vào.

"Lúc gặp loạn thế, ngay cả những người trong cấm khu cũng đều đứng ngồi không yên."

"Lần trước có thế gia Tử Đồng phụ thuộc trong cấm khu linh hồn xuất thủ, lần này, yêu nghiệt dị chủng của cấm khu cũng tới, sự xuất hiện của bọn họ, sẽ lại tăng thêm biến số cho giới tử chi tranh này đây."

"Sở Cuồng Nhân cũng không phải là một biến số, mà chính là biến số vượt quá tầm kiểm soát tất cả mọi người, dùng biến số đối phó với biến số, có lẽ có thể sẽ có hiệu quả cũng không chừng."

Các đại năng nghị luận, đối với cấm khu sau lưng Ngục Khiếu, hình như có kiêng kị.

Mà ở nơi nào đó trong Tiên giới, Trương Tử nhìn Bắc Minh, tò mò hỏi: "Nếu như Thần Ma nhất mạch đối đầu với cấm khu, thì có bao nhiêu phần thắng?"

"Tự chịu diệt vong!"

Bắc Minh từ tốn nói.

Nghe nói như vậy, sắc mặt của Trương Tử hơi đổi một chút: "Cấm khu, vậy mà cường đại như vậy sao? !"

Bắc Minh nhìn hắn một cái, lập tức thản nhiên nói: "Ta nói chính là, cấm khu sẽ tự mình diệt vong! !"

"Thì ra là thế."

Trương Tử nhẹ nhàng thở ra, lập tức cũng không nhịn được chấn kinh, không nghĩ tới Thần Ma nhất mạch, lại có sức mạnh đến mức này.

"Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là, người kia xuất thủ."

Bắc Minh nỉ non nói, mà người hắn nói đến, khiến Trương Tử toát ra vẻ suy tư.

Trong truyền thuyết, trong số bảy vị Thần Ma, có một tồn tại cấm kỵ tuyệt thế, đã từng lấy sức mạnh của một người mà làm rung động toàn bộ vũ trụ.

Chương 1461 - Sinh Tử Bạc sức mạnh, ngay cả thăm dò cũng là mạo phạm, hắn lại muốn xóa bỏ

Phía trên lôi đài tinh không.

Kim Ô dị chủng Địa Ngục Điểu xuất hiện, Địa Ngục Hỏa âm u quỷ quyệt, trong nháy mắt đốt cháy toàn bộ lôi đài tinh không!

Mà bây giờ, trên mặt bàn, truyền nhân của Hiên Viên, Ngục Khiếu là hai vị Kim Tiên, mà những người còn lại, hoặc nhiều hoặc ít đều có khả năng chống lại Kim Tiên.

Những người này cùng nhau, xem ra bọn họ thật sự có thể đối phó với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng mà, mọi người đều biết rõ rằng, chiến lực của Sở Cuồng Nhân không hề đơn giản, cho dù là thực lực của Ngục Khiếu mới vừa tới rất mạnh, nhưng so với Sở Cuồng Nhân, chỉ sợ vẫn còn cách một khoảng.

Muốn chiến đấu với hắn, cũng không đơn giản.

"Ngục Khiếu, ta giúp ngươi một tay!"

Ánh mắt của Kim Ô thiếu tổ ngưng trọng nói ra, chỉ thấy trên người hắn có Kim Ô Hỏa phóng lên tận trời, một vòng ánh sáng kim hồng sắc hiện lên ở phía sau hắn.

Đó là một món chí bảo có thể so với Hợp Đạo khí, được gọi là Vòng quay mặt trời mọc!

Mặt trời mọc luân chuyển, uy lực của Kim Ô Hỏa của Kim Ô thiếu tổ nhanh chóng tăng lên tới trình độ Kim Tiên.

Không chỉ có như thế, hỏa diễm của hắn và Địa Ngục Hỏa của Ngục Khiếu thật sự là đang dung hợp lẫn nhau, hình thành một luồng âm Dương Chi Hỏa chí cương chí dương, chí âm chí nhu!

"Há, đùa với lửa đúng không."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, đưa tay ra, Hoàng Hỏa màu vàng đỏ chiếu rọi ra.

Hoàng Hỏa kia, thiêu đốt hư không bốn phía đến mức bóp méo.

"Đi!"

Hoàng Hỏa gào thét xông ra, nhanh chóng phát sinh va chạm mãnh liệt với âm dương thần hỏa mà hai người Kim Ô thiếu tổ, Ngục Khiếu liên hợp thi triển.

Hai loại hỏa diễm hoàn toàn khác biệt quấn lấy nhau trong hư không, biến cả lôi đài thành một biển lửa.

Bên trong hỏa diễm, vô số đạo văn hoà lẫn, tươi sáng chói mắt.

Truyền nhân của Hiên Viên thấy thế, trong mắt lộ ra một tia băng lãnh: "Sở Cuồng Nhân, chúng ta nhất định phải ở chỗ này, hoàn toàn kéo ngươi xuống khỏi thần đàn! !"

Tiên nguyên ở trong cơ thể của hắn vận chuyển, trực tiếp thúc giục một loại bí pháp mà Hoàng Đế Nội Kinh ghi lại, tăng cao tu vi, đúng là trong nháy mắt tăng lên tới cảnh giới Kim Tiên tam phẩm, lại có thêm Hiên Viên Kiếm trong tay, giờ phút này cho dù là đối mặt với Kim Tiên phía trên tam phẩm, hắn cũng không phải là không có sức để đánh một trận! !

"Giúp ta! !"

Truyền nhân của Hiên Viên hướng về phía truyền nhân của Chuyên Húc, nói.

"Được!"

Truyền nhân của Chuyên Húc gật gật đầu, vận chuyển Huyền Minh Hắc Thủy trong tay, thật sự hóa thành mưa to đầy trời, ào ào tuôn ra!

Trận mưa to màu đen này không phải nhằm vào Sở Cuồng Nhân, mà còn quấn lên trên người truyền nhân của Hiên Viên, ngăn cản Hoàng Hỏa bốn phía cho hắn.

Trong chốc lát, truyền nhân của Hiên Viên dưới sự trợ giúp của Huyền Minh Hắc Thủy, đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, Hiên Viên Kiếm trong tay lại lần nữa chém ra, chiếu rọi ra cảnh tượng thần phật quỳ cúi doạ người.

Chính là Hiên Viên Kiếm Khí, thần phật đều là thần! !

"Xem ra ngươi chịu khổ đầu còn chưa đủ đâu!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, một tay thao túng Hoàng Hỏa chống lại sự liên thủ của Kim Ô thiếu tổ, Ngục Khiếu.

Một tay nắm lấy Đại Hoang Kích, trực tiếp đánh ra một kích, sát phạt cùng hủy diệt chi khí ẩn chứa trong đó, trường kích lướt qua, thì nơi đó sẽ bị chiến hỏa thiêu đốt!

Không chỉ có như thế, một kích này, còn ẩn chứa sức mạnh khí huyết của Sở Cuồng Nhân!

Tiên nguyên kim tính, nhục thân kim tính, hai luồng sức mạnh này ầm ầm bạo phát, trực tiếp đánh truyền nhân của Hiên Viên lại bay ra ngoài lần nữa!

"Trạng thái thí thần! !"

Nơi xa, trên người Thạch Thiên Hiên có ma khí cuồn cuộn.

Hắn thúc giục trạng thái thí thần đến cực hạn, sức mạnh của Thí Thần Thương, toàn bộ bạo phát: "Táng Thần Phật! !"

Một thương đánh ra, ngay cả Kim Tiên cũng muốn nhượng bộ lui binh.

"Huyền Minh Hắc Thủy quyết, Hắc Long quyển! !"

Truyền nhân của Chuyên Húc thúc giục dòng nước màu đen quanh người, hóa thành một con Hắc Long dữ tợn lao ra.

Hà Bá thần tử, cũng thúc giục cực chiêu, thiêu đốt mệnh nguyên của bản thân, tiên nguyên lưu chuyển, hóa thành một mảcon nh sông lớn không ngừng tuôn trào đánh tới.

Yêu nghiệt các phương, tất cả đều đánh cược, lại ra tay lần nữa.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, ngay sau đó, ở trên người hắn, một tia ô quang bay lượn ra, hóa thành một đóa hoa sen màu đen.

Hắc Liên này bao bọc hắn ở trong đó, trên mặt cánh hoa, vô số phù văn Đại Đạo lóe ra, dường như trong đó, hiện ra một cảnh tượng diệt thế!

Các loại sức mạnh đánh ở phía trên, mỗi người tan rã, không thể đả thương Sở Cuồng Nhân được hắc sen bao phủ.

"Đáng chết, đó là chí bảo Tiên Thiên bản nguyên, Diệt Thế Hắc Liên!"

Đồng tử của Thạch Thiên Hiên hơi hơi co rụt lại.

"Thạch Thiên Hiên, Thí Thần Thương của ngươi không phá được Hắc Liên kia sao? !"

"Không phá được, tu vi của Sở Cuồng Nhân cao hơn ta, chí bảo mà hắn nắm giữ cũng ở trên ta!"

Thạch Thiên Hiên không cam lòng nói ra.

"Dù sao cũng phải thử một lần!"

Chúng yêu nghiệt liên thủ, các loại tiên pháp thần thông không ngừng đánh ra.

Mà thời điểm mọi người ở đây sử dụng các loại át chủ bài kịch chiến với Sở Cuồng Nhân.

Truyền nhân của Diêm La lại âm thầm lui qua một bên, chỉ thấy trên người hắn có một đạo ánh sáng xám lướt đi, hóa thành một quyển sách to lớn trên không trung!

Phía trên của quyển sách có âm khí cuồn cuộn, vô số phù văn lấp lóe.

Một luồng đạo văn huyền diệu lưu chuyển ra, cho dù là những vị đại năng kia trong tinh không cũng đều toát ra dị sắc.

"Đó là, Sinh Tử Bộ! !"

"Không nghĩ tới, trong tay truyền nhân của Diêm La lại có trọng bảo như vậy!"

Có đại năng toát ra thần sắc chấn kinh.

Phải biết, Sinh Tử Bộ chính là một món chí bảo Tiên Thiên bản nguyên.

Có lời đồn rằng, ai có thể hoàn toàn nắm giữ Sinh Tử Bạc, liền có thể khống chế sinh tử của hàng vạn sinh linh, cho dù là tiên nhân cũng chạy không thoát, cực kỳ đáng sợ!

"Không đúng, đây không phải là Sinh Tử Bạc hoàn chỉnh, là sức mạnh Sinh Tử Bạc tàn khuyết."

Có đại năng chú ý tới, Sinh Tử Bạc trong tay truyền nhân của Diêm La cũng không phải là hoàn chỉnh, đạo văn ở phía trên có chỗ tàn khuyết.

Nhưng cho dù không phải là Sinh Tử Bạc hoàn chỉnh, uy lực của nó cũng vô cùng kinh khủng.

Sau khi truyền nhân của Diêm La tế ra sinh tử bạc, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, hít sâu một hơi: "Thời cơ đã đến lúc cần phải chín muồi."

Sức mạnh Sinh Tử Bạc, cũng không thể tùy ý sử dụng.

Truyền nhân của Diêm La muốn dùng Sinh Tử Bạc để đối phó với Sở Cuồng Nhân, cũng không có chút tự tin nào, thực lực của đối phương thật sự là quá mạnh.

Nếu như có thể chống lại sức mạnh Sinh Tử Bạc, vậy chẳng phải là hắn toi công bận rộn một trận sao?

Cho nên, hắn mới liên hợp với các phương yêu nghiệt để đối phó Sở Cuồng Nhân.

Chỉ cần sức mạnh đối phương suy yếu tới một mức độ nhất định, hắn liền có thể dùng sức mạnh Sinh Tử Bạc hoàn thành giết chết đối phương.

Nhưng, hắn không nghĩ tới Sở Cuồng Nhân mạnh như vậy, nếu không thi triển Sinh Tử Bạc, chỉ sợ, tất cả mọi người không phải là bị đánh giết ngay tại chỗ, thì cũng bị xóa tên khỏi phía trên Bia Tinh Thần, bỏ lỡ cơ duyên cuối cùng.

"Sở Cuồng Nhân, hãy thử nếm thử một chút sức mạnh nhân quả

Sinh Tử Bạc này đi!"

Truyền nhân của Diêm La gầm nhẹ một tiếng, chỉ thấy hắn bức ra một giọt tinh huyết, rơi vào phía trên Sinh Tử Bạc, Sinh Tử Bạc này, đúng là cần dùng tinh huyết thúc giục!

Trong nháy mắt, tinh huyết trở thành mực, ở phía trên Sinh Tử Bạc viết xuống một cái tên, Sở Cuồng Nhân!

"Người được lưu danh phía trên Sinh Tử Bạc, đều sẽ bị sức mạnh nhân quả trực tiếp xóa bỏ vận mệnh, Sở Cuồng Nhân, ở trong thiên địa này, mau biến mất đi! !"

Truyền nhân của Diêm La thúc giục bí pháp, liền muốn xóa sạch Sở Cuồng Nhân.

Nhưng trong một cái chớp mắt tiếp theo.

Dường như hắn nhìn thấy chuyện bất khả tư nghị gì, hai con mắt đột nhiên trợn to, đột nhiên bị một luồng phản phệ trước nay chưa có, trực tiếp phun ra một ngụm máu lớn, tiên khu gần như muốn vỡ tan.

"Làm sao có thể, làm sao có thể? !"

"Sinh Tử Bạc, vậy mà không cách nào xóa sổ vận mệnh của ngươi, chuyện này, tại sao lại như vậy chứ? !"

Khi truyền nhân của Diêm La vừa mới có ý định xóa bỏ vận mệnh của Sở Cuồng Nhân, chỉ cảm thấy giống như đang đối mặt một loại kinh khủng nào đó, tiên khu tiên hồn trực tiếp nhận lấy phản phệ to lớn, xém chút chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ! !

Chẳng lẽ có đại năng nào đó che giấu vận mệnh của Sở Cuồng Nhân sao?

Không đúng, ngay cả như thế, cũng sẽ không có loại phản phệ kinh khủng như vậy, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? !

"Truyền nhân của Diêm La, thật sự là ngu xuẩn, mệnh cách của Sở đạo hữu, ngay cả thăm dò cũng là một loại mạo phạm, hắn còn muốn trực tiếp xóa bỏ? !"

Nơi xa, Thanh Phong lắc đầu xùy cười một tiếng.

Chương 1462 - Nhất Cuồng Nhân áp chế cả thiên hạ, hàng vạn hành tinh làm nền

Truyền nhân của Diêm La có ý đồ trực tiếp xóa bỏ sinh mệnh của Sở Cuồng Nhân, nhưng không ngờ, lại tự mình hứng chịu phản phệ trước nay chưa từng có, suýt nữa mất mạng ngay tại chỗ!

Đối với chuyện này, một số đại năng cũng không khỏi vô cùng ngạc nhiên.

Truyền nhân của Diêm La thất bại, bọn họ cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Bởi vì làm yêu nghiệt ở loại cấp bậc này như Sở Cuồng Nhân, vận mệnh của hắn thường sẽ có đại năng sử dụng thủ đoạn che giấu, phòng ngừa bị người khác phỏng đoán.

Nhưng che lấp thì che lấp, sao lại có thể bị phản phệ mãnh liệt như thế chứ?

Một số đại năng tò mò, cố gắng suy đoán về vận mệnh của Sở Cuồng Nhân, nhưng lại phát hiện, vận mệnh của đối phương, cũng không hề có dấu vết bị che giấu.

Chẳng lẽ Thần Ma nhất mạch sẽ xuất hiện một sơ suất như vậy sao?

Mọi người có chút ngạc nhiên.

Lập tức hai mắt liền tỏa sáng, trước kia bọn họ cho rằng đại năng của Thần Ma nhất mạch sẽ che giấu vận mệnh của Sở Cuồng Nhân, cho nên sẽ không thể suy đoán vận mệnh đối phương.

Nhưng hiện tại xem ra, đối phương cũng không có sử dụng qua biện pháp nào cả, nếu như bọn họ có thể suy đoán ra vận mệnh của đối phương, có lẽ có thể làm ra một số biện pháp để nhằm vào cũng không biết chừng.

Nghĩ đến đây, một số đại năng am hiểu thôi diễn chi đạo nhanh chóng có hành động.

Nhưng sự tình phát sinh ngay sau đó, khiến cho bọn họ trợn mắt hốc mồm!

Hư vô! Một mảnh hư vô! !

Vận mệnh của Sở Cuồng Nhân mà bọn họ thôi diễn ra, là một mảnh hư vô trước đây chưa từng gặp! !

Chưa từng có quá khứ, không có tương lai, thậm chí không tồn tại ở hiện tại!

"Mệnh cách như vậy, làm sao có thể? !"

Có đại năng không thể tin được, muốn tiến hành một số suy đoán cấp độ sâu, nhưng ngay sau đó, ở trong hư vô kia đột nhiên có một luồng sức mạnh kinh khủng khó nói nên lời khuếch tán ra!

Một số đại năng cưỡng ép thôi diễn, trực tiếp bị phản phệ dữ dội, sắc mặt tái nhợt.

"Cái kia, đó là sức mạnh gì vậy? !"

"Bên trong mảnh hư vô kia, cất giấu tồn tại cấm kỵ kinh khủng! ! !"

Tất cả mọi người đều mơ hồ.

Bọn họ sống lâu như vậy, đây chính là lần đầu tiên gặp phải loại tồn tại này.

Trên người cất giấu sức mạnh siêu thoát còn chưa tính, vận mệnh vẫn là một mảnh hư vô, thậm chí còn cất giấu tồn tại cấm kỵ nào đó! !

Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc có lai lịch như thế nào? !

Một số đại năng trầm mặc.

Nơi nào đó trong Tiên giới.

Bắc Minh thân là đại năng tiếp cận Hợp Đạo, hắn tự nhiên đã nhận ra sự di động của Vận Mệnh Trường Hà mới vừa rồi, biết có người nỗ lực thôi diễn vận mệnh của Sở Cuồng Nhân.

Khóe miệng của hắn hơi vểnh: "Vận mệnh của tiểu tử kia, ngay cả Thần Ma nhất mạch ta đều không thể phỏng đoán, chớ nói chi là các ngươi."

Bọn họ không phải là không muốn làm ra chuyện gì đó đối với vận mệnh của Sở Cuồng Nhân, mà chính là, căn bản là hoàn toàn không có biện pháp nào!

Hơn nữa, cũng không cần thiết thực hiện biện pháp gì cả.

"Cái gì Hỗn Độn Thần Ma Thể, Chí Tôn Tiên Thể, những thứ này đều không phải nguyên nhân Thần Ma nhất mạch chúng ta coi trọng Sở tiểu tử, mà quan trọng nhất chính là, vận mệnh của đối phương, đã vượt ra xa!"

Bắc Minh nỉ non nói, đối với điểm này, Thần Ma nhất mạch có thể nói là trăm mối vẫn không có cách giải.

Ở phía trên lôi đài tinh không.

Truyền nhân của Diêm La cũng không biết các đại năng đã làm ra những hành động gì, hắn lúc này hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, giống như nhìn thấy một con quái vật.

Một người có vận mệnh hư vô, hắn là lần đầu tiên gặp phải.

Trên người của gia hỏa này, rốt cuộc còn cất giấu bí mật gì? !

"Truyền nhân của Diêm La, ngươi đang làm cái quỷ gì! !"

Kim Ô thiếu tổ nhìn truyền nhân của Diêm La, nhịn không được rống lên một tiếng.

Bọn họ chỉ thấy đối phương xuất ra một món bảo vật cực kỳ không tầm thường, còn tưởng rằng đối phương có ý định bắt đầu tiêu diệt Sở Cuồng Nhân.

Nhưng không nghĩ tới, còn chưa được nhìn thấy tiêu diệt gì cả, ngược lại nhìn thấy truyền nhân của Diêm La đã tự mình suy sụp trước.

Mà Sở Cuồng Nhân, người bị Sinh Tử Bạc kia nhằm vào, dường như đã nhận ra được điều gì đó, nhìn thoáng qua truyền nhân của Diêm La: "Sinh Tử Bạc, thế nhưng có năng lực thật thú vị."

Hắn làm Phong Đô Quỷ Đế, đối với Sinh Tử Bạc của âm Tào Địa Phủ đương nhiên là biết đến.

Đây là một món chí bảo bản nguyên Tiên Thiên cường đại!

"Xem ra, các ngươi đã tận lực."

Sở Cuồng Nhân bị Diệt Thế Hắc Liên bao phủ bên trong, tiên pháp thần thông bốn phía, không có một cái nào có thể làm tổn thương đến hắn.

Hắn đưa tay lên, chín Cửu Châu Đỉnh nổi lên, một luồng uy áp vô cùng kinh khủng, lan tràn ra, mọi người cảm nhận được, Cửu Châu Đỉnh kia dường như hóa thành chín mảng đại lục cổ xưa.

Mỗi một mảng, đều có một tinh hệ kinh khủng.

Cửu Châu Đỉnh bay lượn quanh người Sở Cuồng Nhân, sau khi tề tụ lại, lần đầu tiên hiện ra ở trước mặt của thế nhân, tiên huy vô cùng vô tận từ trong đó lan tràn ra!

Cửu Thiên Thập Địa, tất cả đều chấn động!

Một cái chớp mắt tiếp theo, trên người Sở Cuồng Nhân lại có chín đạo Long khí vàng rực phóng lên tận trời, sau đó là Hoàng Đạo Chân Long!

Tiếng rồng gầm quanh quẩn khắp thiên hạ, khiến lòng người sợ hãi!

"Vậy thì, tất cả hãy mau kết thúc đi!"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân khóa chặt Hà Bá thần tử, Cửu Châu Đỉnh nghiền ép ra.

Ở trước mặt luồng sức mạnh này, hắn căn bản không có bất luận sức mạnh phản kháng gì, thậm chí tiên nguyên toàn thân đều như bị giam cầm.

"Ta nhận..."

Ngay thời điểm Hà Bá thần tử nghĩ đến việc đầu hàng, bảo toàn mạng sống của mình, một giọng nói lạnh lùng vang lên: "Thuật Phong Ấn Thời Không! !"

Vô số đạo văn trắng bạc lấy Sở Cuồng Nhân làm trung tâm khuếch tán ra, trong chốc lát đã phong ấn toàn bộ lôi đài tinh không!

Dưới ảnh hưởng của luồng sức mạnh thời không này, hành động của tất cả mọi người đều trở nên vô cùng chậm chạp, thậm chí ngay cả mở miệng nói chuyện đều trở nên có chút khó khăn.

Sở Cuồng Nhân, căn bản không cho bọn họ cơ hội nhận thua!

Đùng! !

Thân thể của Hà Bá thần tử bị đánh nát ngay tại chỗ, trực tiếp ngã xuống!

Mà chuyện này vẫn chưa xong!

Mục tiêu kế tiếp của Cửu Châu Đỉnh, chính là Kim Ô thiếu tổ!

Cửu Châu Đỉnh nghiền ép, Kim Ô thiếu tổ không tiếc xuất toàn lực, nhưng vẫn không thể thay đổi số phận giống như Hà Bá thần tử, mất mạng ngay tại chỗ.

Ngay sau đó, là truyền nhân của Diêm La ở Địa Phủ!

"Không! ! !"

Vị truyền nhân của Diêm La muốn xóa bỏ vận mệnh của Sở Cuồng Nhân này, nhưng lại tự khiến mình bị thương, hiện tại đối mặt với công kích của Sở Cuồng Nhân, căn bản là bất lực, trực tiếp tử vong.

Trong khoảng thời gian ngắn, ba vị yêu nghiệt tuyệt đỉnh liên tục ngã xuống!

Ngay cả nhận thua cũng không kịp.

Điều này khiến vô số người quan sát trận chiến tê cả da đầu, mà bọn người truyền nhân của Hiên Viên, Thạch Thiên Hiên, Ngục Khiếu đang chịu ảnh hưởng của Thuật Phong Ấn Thời Không, hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy.

"Đầu hàng! !"

Mấy vị yêu nghiệt lợi dụng thời điểm Sở Cuồng Nhân đánh giết những yêu nghiệt còn lại, miễn cưỡng đột phá phong tỏa của Thuật Phong Ấn Thời Không, mở miệng nói chuyện.

Mấy yêu nghiệt bị dịch chuyển ra khỏi lôi đài trong nháy mắt, sống sót sau tai nạn, ở bên ngoài lôi đài tinh không, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo sợ hãi trước nay chưa từng có.

Lúc này ở phía trên lôi đài tinh không, chỉ toàn là thi thể.

Mà ở bên trong núi thây biển máu kia, chỉ có một bộ bạch y ngạo nghễ đứng thẳng, như tiên tuyệt thế!

"Đều thua, tất cả đều thua."

"Thất bại thảm hại, tất cả đều thất bại thảm hại! !"

Ánh mắt của tất cả thiên kiêu, thậm chí các đại năng trong tinh không đều vô cùng phức tạp, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo hoảng sợ và kính sợ.

Toàn bộ thiên kiêu bên trong lôi đài tinh không cộng lại, đều không phải là đối thủ của một mình Sở Cuồng Nhân!

"Nhất Cuồng Nhân áp đảo cả thiên hạ! !"

Có người nhịn không được cảm khái nói ra, nhìn Sở Cuồng Nhân, dường như chứng kiến một vị huyền thoại vĩnh hằng được sinh ra!

Nhất Cuồng Nhân áp đảo cả thiên hạ! !

Có thiên kiêu nghe được câu này, có cảm giác rất khó chịu, nhưng cũng không có cách nào phản bác.

Bởi vì điều này chính là sự thật!

Thiên hạ to lớn, lại không một người nào có thể cạnh tranh với hắn, thậm chí người trong thiên hạ này liên hợp lại, cũng không phải đối thủ của người nọ.

Cái này còn không phải gọi là áp đảo cả thiên hạ sao? !

"Phong cảnh dưới gầm trời này, bị con người này độc chiếm đến chín phần!"

"Tìm khắp nơi từ xưa đến nay, chỉ sợ cũng tìm không ra mấy người xuất chúng có thể so sánh với hắn."

Mặc kệ đối với Sở Cuồng Nhân là hận, là thích, là sợ, nhưng bây giờ, tất cả mọi người không có cách nào phủ nhận, Sở Cuồng Nhân hiện tại, phong hoa tuyệt đại, chưa từng có từ cổ chí kim! !

Ở thời điểm này, ngay cả hàng vạn hành tinh kia đều biến thành vật làm nền cho đối phương.

Chương 1463 - Cơ duyên lớn nhất trong lôi đài tinh không, Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Châu

"Còn có người nào muốn lên khiêu chiến với ta một chút không?"

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua các tu sĩ ở bốn phía tinh không, từ tốn nói.

Mà ánh mắt hắn chiếu tới chỗ nào, rất nhiều tu sĩ đều nhịn không được lùi lại, sắc mặt mang theo vẻ kinh hoàng, sợ hãi sẽ bị Sở Cuồng Nhân để mắt tới, thách thức chỉ tên.

Nhưng sự thật chứng minh, bọn họ đã suy nghĩ nhiều.

Cho tới bây giờ cũng chỉ có người khác khiêu chiến Sở Cuồng Nhân thôi, cơ hội ở đâu cho hắn khiêu chiến người khác?

Nhìn qua một đời trẻ tuổi, căn bản là không có người nào đáng giá để hắn đi khiêu chiến.

Hắn giống như một người sừng sững đứng ở đỉnh cao, chỉ có thể chờ đợi người khác truy đuổi và khiêu chiến, chờ mong sự xuất hiện của một đối thủ có thể sánh ngang hàng với hắn.

Hắn quá cô đơn.

Nhưng mà, cho đến tận bây giờ, người giống như vậy cũng chưa từng xuất hiện, có lẽ về sau cũng không tìm được.

Lúc này.

Phía trên Bia Tinh Thần có chấn động.

Chỉ thấy người lưu danh trên tấm bia lần lượt tản đi.

Cuối cùng, chỉ còn lại có một cái tên của Sở Cuồng Nhân, sau đó chỉ thấy Bia Tinh Thần lớn kia cứ như vậy mà ầm ầm nổ tung!

Cảnh tượng này, khiến mọi người trợn mắt hốc mồm.

Đây là có chuyện gì? !

Chỉ thấy có vô số quang hoa lưu chuyển tuôn ra từ trong tấm bia đá vỡ vụn, những quang hoa kia vô cùng huyền diệu, dường như ẩn chứa trong đó là đạo văn đếm mãi không hết.

Chỉ là một luồng đã khiến cho người ta có một loại cảm giác huyền diệu khó lường

"Đây là, Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Quang! !"

Có thiên kiêu có kiến thức không tầm thường nhận ra lai lịch của những thần quang này, không khỏi kinh hô một tiếng, trong mắt mang theo vẻ khó tin.

Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Quang, chính là một loại chí bảo bản nguyên do thiên địa tự sinh ra!

Một tia thần quang, liền có thể trợ giúp tu sĩ tham ngộ bản nguyên, tăng tiến tu vi, vô cùng hiếm thấy.

Nhưng mà, Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Quang xuất hiện ở trước mặt mọi người ngay lúc này, lại là hàng trăm hàng ngàn đạo, cảnh tượng này, khiến cho mọi người đều cảm thấy rung động.

"Ông trời ơi, một đạo Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Quang đối với Kim Tiên mà nói đã là trọng bảo khó gặp, thế nhưng ở nơi này, vậy mà lại có nhiều đến như vậy! !"

"Ông trời ơi, cái này, nếu như hấp thu luyện hóa toàn bộ, không phải cảnh giới sẽ trực tiếp thành Chứng Đạo Đại La sao? !"

"Đây chính là cơ duyên cuối cùng của lôi đài tinh không sao? Phần cơ duyên này, thật sự quá lớn!"

Trong lúc nhất thời, vô số thiên kiêu nhìn lấy những Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Quang kia, nhìn đến mức hai mắt đều muốn đỏ lên, hận không thể thay thế vị trí của Sở Cuồng Nhân, tự mình độc chiếm phần cơ duyên tạo hóa này.

Nhưng mà, chuyện này là không thể nào.

"Đáng chết, thực lực của hắn vốn đã ở phía trên tất cả mọi người, nếu lại để cho hắn lấy được Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Quang này, vậy chẳng phải là để chúng ta bị bỏ lại ở phía sau ngày càng xa sao."

"Ông trời thật sự là quá nuông chiều hắn rồi."

"Không thể so được, không thể so được."

Nhóm thiên kiêu yêu nghiệt nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Bọn họ hận không thể tranh đoạt những Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Quang này, nhưng nghĩ đến thực lực của Sở Cuồng Nhân, nhất thời vô cùng sợ hãi.

Lúc này, một lượng lớn Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Quang đúng là co vào nhanh như tia chớp, sau đó hóa thành một viên bảo châu tràn ngập lộng lẫy và rực rỡ... Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Châu!

Viên Thần Châu này, có cùng tác dụng với Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Quang, nhưng lại không biết mạnh bao nhiêu lần.

Bảo châu này, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, dung nhập vào trán của hắn.

Trong chốc lát, Sở Cuồng Nhân cảm thấy mình đã lĩnh hội được hơn một phân flớn về bản nguyên, chỉ cần có đầy đủ cơ duyên, hắn sẽ lập tức có thể đột phá đến cảnh giới tiếp theo.

Thậm chí, với Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Châu này, hắn cũng có thể tăng lên đến cảnh giới Đại La mà không gặp bất kỳ rào cản nào.

Điều kiện tiên quyết là, có đầy đủ tư nguyên để trợ giúp hắn đột phá.

"Ngược lại là một mona bảo vật không tệ."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, đối với viên Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Châu này, coi như hài lòng.

Sau khi đánh xong lôi đài tinh không này, Sở Cuồng Nhân quét dọn chiến trường một phen, thu sạch một số vật hữu dụng, sau đó liền dẫn bọn người Lam Vũ, Sở Hồng rời đi trước.

Mà nơi trở lại, đương nhiên chính là Tử Vi Tinh.

Hiện tại Tử Vi Tinh, đã tương đương là hậu hoa viên của hắn, dù ở nơi nào, hắn cũng là chúa tể tuyệt đối, cho dù là Đại La có tới, cũng chỉ có thể quỳ xuống phục tùng hắn.

Nhìn thấy bóng lưng hắn rời đi, ánh mắt của rất nhiều yêu nghiệt vô cùng phức tạp.

Sở Cuồng Nhân, ba chữ này, sợ rằng sẽ trở thành bóng ma trong đạo tâm của bọn họ, thậm chí ở trước mặt đối phương, bọn họ cũng sợ sẽ không có chỗ trống để xoay người!

"Ta không phục! ! Ta đường đường là Địa Ngục Điểu, là Kim Ô dị chủng duy nhất trong vô số năm nay, làm sao lại có thể thua đến thảm như vậy? ! Điều đó là không có khả năng! !"

Ngục Khiếu vô cùng không phục, nhìn thấy bóng lưng của Sở Cuồng Nhân, cưỡng ép đè xuống hoảng sợ đối với đối phương.

"Sở Cuồng Nhân, chờ xem, là dị chủng cấm khu, ta tuyệt đối sẽ không thể cứ nhận thua như vậy."

Ngục Khiếu hừ lạnh một tiếng, lập tức quay người rời đi.

Truyền nhân của Hiên Viên, truyền nhân của Chuyên Húc, hai người liếc nhau.

"Tiếp đó, ngươi định làm như thế nào?"

"Về Nhân Hoàng tông, ta muốn nghĩ tất cả các biện pháp để tiếp tục cải thiện bản thân!"

Truyền nhân của Hiên Viên ngưng giọng nói.

Nhóm yêu nghiệt may mắn còn sống sót ở trong trận này, mỗi người đều rời đi, lôi đài tinh không lớn như vậy, rất nhanh liền trở nên vô cùng quạnh quẽ.

Ngay sau đó, khi một vụ nổ làm rung chuyển cả tinh không...

Lôi đài tinh không, hoàn toàn bị phá nát!

Cho đến tận bây giờ, cơ duyên lớn nhất bên trong lôi đài tinh không bị Sở Cuồng Nhân lấy đi, sự lưu luyến của mọi người đối với nơi này đã giảm mạnh.

Tử Vi Tinh.

Sở Cuồng Nhân trở lại Lạc gia.

Hắn bắt đầu kiểm kê thu hoạch lần này.

Không thể không nói, lần thu hoạch này thật sự có không ít, những bảo vật trên người các đại yêu nghiệt kia, có vài thứ khiến Sở

Cuồng Nhân cũng hơi ngạc nhiên.

Tỉ như, Sinh Tử Bạc!

"Tiểu Ái, phân tích Sinh Tử Bạc này một chút..."

"Vâng."

Dưới sự phân tích của Tiểu Ái, thông tin về Sinh Tử Bạc, hắn cũng biết đến không sai biệt lắm.

Sinh Tử Bạc này, cũng không phải là Sinh Tử Bạc hoàn chỉnh, mà chỉ là tàn khuyết.

Tương truyền rằng, Sinh Tử Bạc hoàn chỉnh ghi lại thông tin của hàng vạn tinh linh ở Tiên giới và tuổi thọ của bọn hắn, nhưng Sinh Tử Bạc tàn khuyết này, lại chỉ còn là một thủ đoạn để tấn công mà thôi.

Thủ đoạn kia, có tên gọi là nhân quả vận mệnh chi sát!

Thông qua cách lưu lại tên họ của đối phương ở phía trên Sinh Tử Bạc, lại thông qua sức mạnh nhân quả mà Sinh Tử Bạc có được, trực tiếp công kích vận mệnh của đối phương, xóa bỏ đối phương.

Loại thủ đoạn này cực kỳ quỷ quyệt, hơn nữa còn khó lòng phòng bị, khó có thể chống cự.

"Thú vị."

"Có vật này ở trong tay, nếu ta không vừa mắt ai đó, thì liền có thể lấy viết xuống tên của hắn, sau đó giết đối phương sao?"

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, Sở Cuồng Nhân liền biết đây là chuyện không mấy thực tế.

Thứ nhất, Sinh Tử Bạc này là tàn khuyết, cũng không hề đáng sợ như trong tưởng tượng của hắn.

Thứ hai, những người có thù với hắn, phần lớn là thiên kiêu yêu nghiệt của các đại thế lực, vận mệnh của những tên kia đều bị đại năng các phương sử dụng thủ đoạn che giấu, rất khó thông qua công kích vận mệnh để đánh giết.

Thứ ba, mệnh cách của người càng cao quý, thì bọn họ càng khó bị giết chết, phải tiêu hao rất nhiều sức mạnh.

Chỉ bất quá, tuy rằng có không ít hạn chế, nhưng uy lực của Sinh Tử Bạc vẫn hết sức khả quan, cung cấp một loại thủ đoạn công kích mới cho hắn, thậm chí lấy sự hiểu biết của hắn, có thể thông qua việc lĩnh hội Sinh Tử Bạc này, nắm giữ nhân quả bản nguyên, thậm chí Vận Mệnh bản nguyên cũng không phải là không được.

Tương lai nếu như có thể hoàn thiện Sinh Tử Bạc này, đây cũng là một món chí bảo bản nguyên hết sức lợi hại.

Xem hết Sinh Tử Bạc, Sở Cuồng Nhân liền xem xét đến Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Châu.

Sau một phen nghiên cứu, phát hiện vật này được ngưng tụ từ 999 đạo Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Quang, vô cùng huyền diệu, không chỉ có như thế, Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Châu này còn là một món chí bảo phòng ngự, Thần Châu treo đỉnh, vạn pháp bất xâm, vạn tà không nhiễu, vô cùng cường đại, xem như là thu hoạch lớn nhất trong chuyến này của Sở Cuồng Nhân.

Chương 1464 - Giao nhiệm vụ cho Tuyệt Vô Thần, cuồng vọng đến mức tận cùng, trở thành khiêm tốn

Tử Vi Tinh, bên trong Lạc gia.

Tuyệt Vô Thần, Vương Trầm Thiên, Sở Hồng, Lam Vũ, Lê Phi và những người có mối quan hệ mật thiết với Sở Cuồng Nhân cùng tụ họp lại với nhau.

Đến bây giờ bọn họ vẫn còn bàn luận về trận chiến phía trên lôi đài tinh không kia, mỗi khi nhắc tới, trong mắt đều toát ra thần thái vô cùng khát khao.

“Thật đáng tiếc, trận chiến ấy ta không thể tận mặt chứng kiến, thật sự là một tiếc nuối lớn của cuộc đời mà."

Vương Trầm Thiên cảm khái nói ra.

Hắn vừa mới xuất quan mấy ngày hôm trước, bỏ lỡ cơ duyên ở lôi đài tinh không, cũng bỏ lỡ cả trận chiến xuất sắc của Sở Cuồng Nhân và chúng yêu nghiệt.

Nghĩ như vậy, hắn không khỏi có chút hối hận.

"Đúng vậy, sớm biết như vậy ta đã không dưỡng thương, cùng đi xem một chút thì tốt rồi."

Giống như Vương Trầm Thiên, Băng Tằm Như Tuyết cũng ảo não, chẳng qua, Vương Trầm Thiên là do bế quan, còn nàng thì lại đang dưỡng thương, bỏ lỡ trận chiến ấy.

"Đang nói điều gì vậy?"

Lúc này, Sở Cuồng Nhân và Lạc gia chủ đi đến.

"Công tử."

"Thủ tịch."

"Vương."

"Chủ nhân."

"Sở đạo hữu."

Mấy đống xưng hô khác biệt, đại diện cho những thân phận không giống nhau.

Khóe miệng Lạc gia chủ đi theo bên cạnh có chút run rẩy, nhiều xưng hô như vậy, các ngươi đây là đang muốn náo loạn sao? !

Sở Cuồng Nhân cũng có chút xấu hổ, điều này làm cho, bản thân cũng không biết đáp lại như thế nào.

Mọi người liếc nhìn nhau, cũng không khỏi bật cười một tiếng.

Mọi người gặp nhau trên đường, hàn huyên trò chuyện tình hình của nhau gần đây, cùng với những dự định sau này.

“Ta dự định về thánh địa Dao Trì một chuyến.”

Ngọc Trí nhàn nhạt cười nói.

Ở bên cạnh nàng, Thanh Phong nhìn thoáng qua Sở Hồng, nói: “Sở Hồng, nếu như ngươi nguyện ý, có thể tới tổ Phượng Hoàng, ngươi có truyền thừa của tiền bối Hoàng Kinh Hoàng, ta tin Hoàng chủ sẽ tiếp nhận ngươi, có tổ Phượng Hoàng tương trợ, con đường tu hành sau này của ngươi nhất định sẽ càng thêm bằng phẳng, chuyện của Hoàng Vũ Y, có ta ở đây, ngươi không cần lo lắng.”

Thanh Phong là Thanh Loan, gần như đã được Phượng Hoàng tiên tri bồi dưỡng trở thành người kế nhiệm, mặc dù tu vi không cao, nhưng vẫn có quyền lên tiếng nhất định như cũ.

Nếu nàng ấy có thể bảo đảm cho Sở Hồng, vậy thì Hoàng chủ sẽ không truy cứu chuyện của Hoàng Vũ Y nữa.

“Ta suy xét một chút đã.” Sở Hồng nói.

“Hoàng Vũ Y là do ta giết, không có liên quan quá lớn với Tiểu Hồng.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

“Ca ca, sao lời này của ngươi lại khách khí như vậy, ngươi giết hay ta giết có khác gì nhau sao?”

Sở Hồng có chút bất mãn mà nói, cảm thấy những lời này của Sở Cuồng Nhân, dường như muốn phủi sạch mối quan hệ với nàng vậy.

“Ha.”

Sở Cuồng Nhân cười cười, cũng không hề nói điều gì.

Kỳ thật hắn nhìn ra được, Sở Hồng có suy nghĩ đi đến tổ Phượng Hoàng để phát triển, dù gì tổ Phượng Hoàng cũng là nơi ở hiện tại của Phượng Hoàng, các loại tài nguyên công pháp đều rất có lợi cho nàng.

“Đúng rồi, thủ tịch, sau này ngươi có tính toán gì không?”

Vương Trầm Thiên hỏi.

“Về thư viện trước một chuyến đi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói, các cơ duyên còn lại ở sân thi đấu tinh không, gần như đã không thể lọt vào mắt hắn.

Hắn muốn về thư viện, yên lặng một khiangr thời gian.

Tu hành không thể quá nóng vội.

“Vâng, chúng ta quyết định như vậy đi.”

Vương Trầm Thiên gật gật đầu.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân tìm Tuyệt Vô Thần, có chuyện muốn nói với riêng với hắn.

“Vương, người có chuyện gì cần nhắn nhủ sao?”

“Vô Thần, sau này, ngươi có dự định gì không?”

“Vương đi nơi nào, ta liền đi nơi đó, còn những chuyện khác, ngược lại thật ra ta cũng không có ý định gì.”

Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch đã quy thuận Sở Cuồng Nhân, tất nhiên xem hắn như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, hơi hơi gật đầu: “Ngược lại, thật ra ta có một nhiệm vụ muốn giao cho ngươi.”

“Ngài cứ việc phân phó.”

Sở Cuồng Nhân lấy ra một vương quan màu tím, cười nhạt nói: “Ngươi có hứng thú trở thành chủ nhân của Tử Vi Tinh không?”

Nghe đến đây, thần sắc cười nhạt nói Tuyệt Vô Thần có chút chấn động.

“Tử Vi Tinh là vật do Vương sở hữu, không biết lời này của Vương là có ý gì?”

“Ta muốn ngươi, giúp ta chỉnh đốn lại thế lực khắp nơi trên Tử Vi Tinh, khiến cho bọn họ hoàn toàn thần phục ta, làm việc cho ta!”

“Vương có Tử Vi Vương Quan trong tay, muốn làm được việc này, hẳn là không khó.”

“Tử Vi Tinh rất lớn, muốn làm việc này, sợ là phải tốn không ít thời gian, mà ta không muốn lãng phí thời gian vào những việc này.”

Nếu là Như Yên trưởng lão đang ở đế quốc Thương Khung ở đây, nhất định biết thứ mà Sở Cuồng Nhân đang bàn tính.

Nói trắng ra là, chính là hắn không muốn làm những chuyện phiền toái này, hắn muốn tìm ai đó giúp đỡ, để cho hắn làm vung tay chưởng quỹ.

Huyền Thiên tông, đế quốc Thương Khung, hắn đều làm như vậy.

Nói dễ nghe một chút, gọi là biết dùng người, nói khó nghe thì, chính là do lười, không nghĩ đến chuyện làm việc.

“Vì sao lại giao Tử Vi Vương Quan này cho ta?”

“Trên Tử Vi Tinh này có nhiều thế lực như vậy, trong đó không thiếu tồn tại ở Đại La cảnh giới, có vương quan này trong tay, ngươi mới có thể chèn ép được bọn họ, ngươi yên tâm, ta sẽ giao quyền năng nắm giữ cấm chế Tử Vi bên trong vương quan này cho ngươi, từ nay về sau, ngươi chính là chủ nhân của Tử Vi Tinh.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, giao một phần quyền lợi lớn như vậy cho người khác, hắn không có nửa điểm không muốn, hay có chút quyến luyến nào.

Dường như với hắn mà nói, phần quyền năng ở Tử Vi Tinh này, dường như là thứ có thể có cũng có thể không.

“Vương, ngươi yên tâm giao phần quyền năng này cho ta, không sợ ta sẽ ra tay cản trở sao?”

Tuyệt Vô Thần cười nhạt nói.

“Ha, ngươi sẽ không.”

Sở Cuồng Nhân chắc chắn nói.

Hắn tự hiểu năng lực nhìn người của bản thân, Tuyệt Vô Thần đối với hắn, sớm đã vui lòng hoàn toàn phục tùng.

Lại nói, nếu như sau này đối phương thật sự sinh ra lòng không phục gì đó, với năng lực của hắn, chẳng lẽ không áp chế được đối phương sao?

Cấm chế Tử Vi hữu dụng đối những người khác, với hắn mà nói, là thùng rỗng kêu to.

Thiếu ngự Tử Vi, chính là ví dụ tốt nhất.

“Nếu Vương đã ủy thác trọng trách này cho ta, Vô Thần ta nhất định sẽ tận tâm tận lực vì Vương làm tốt nhiệm vụ này!”

Thần sắc Tuyệt Vô Thần nghiêm lại, trịnh trọng nói.

“Ta sẽ để Phong gia, Lạc gia, còn có bộ tộc Cửu Lê hỗ trợ ngươi, mặt khác, tiềm lực trưởng thành của Lạc Nhạn không tệ, đợi một khoảng thời gian nữa sẽ là một trợ lực, có thể dốc lòng vun trồng.”

“Ta hiểu rồi.”

…………

Sau đó không lâu, Ngọc Trí, Thanh Phong rời khỏi Tử Vi Tinh, quay về thánh địa Dao Trì.

Sở Cuồng Nhân mang theo đám người Lam Vũ, Sở Hồng trở về thư viện.

Về phần Tuyệt Vô Thần cùng với người của Thần Ma nhất mạch, hắn để bọn họ lưu lại Tử Vi Tinh, chỉnh đốn lại thế lực trên Tử Vi Tinh, với năng lực của Tuyệt Vô Thần, hắn cũng không lo lắng.

Bên trong thư viện Bách Gia.

Lữ Tử phát hiện Sở Cuồng Nhân đã từ bên trong sân thi đấu tinh không trở về, trên mặt mang theo ý cười, tự mình bước ra nghênh đón.

“Gặp qua Lữ Tử.”

Sở Cuồng Nhân hơi hơi hành lễ.

“Ha ha, thủ tịch không cần khách khí, lần này ngươi ở sân thi đấu tinh không, có thể nói là nổi bật cực kỳ, thư viện ta cũng ăn theo không ít đâu.”

“Lữ Tử tán thưởng rồi.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, không kiêu ngạo không tự ti, nhìn Lữ Tử như tâm hoa nộ phóng.

Nếu thiên kiêu tầm thường đạt được thành tựu lớn như vậy, không chừng cái đuôi đã có thể vểnh lên tận trời, nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn là bộ dáng ôn hòa khiêm tốn như cũ.

Nói là khiêm tốn, cũng không hẳn là vậy.

Bởi vì hắn nhìn ra được, đối phương thật sự không để những việc này ở trong lòng.

Đổi góc độ suy nghĩ, đối phương không phải khiêm tốn, mà là không hề đặt những thiên kiêu yêu nghiệt đó ở trong mắt, là tự cao tự đại chân chính!

Cuồng vọng đến mức tột cùng, liền trở thành khiêm tốn?

Lữ Tử lắc đầu cười một tiếng, thư viện Bách Gia ta, có tài đức gì, vậy mà lại có thể khiến nhân kiệt như vậy trấn giữ!

Hiện tại hắn có thể xác định, nếu như Sở Cuồng Nhân có thể trưởng thành, thư viện Bách Gia tất nhiên có thể chân chính trường thịnh không suy, trở thành trụ cột kiên cố không thể phá vỡ giống như Trương Tử!

Sau đó, Lữ Tử bảo người chuẩn bị một phen, bày tiệc mời khách để chúc mừng Sở Cuồng Nhân và các giới tử khác đã trở về.

Chương 1465 - Khoảng thời gian hai năm, Thạch Anh không bình thường, ngày xưa gieo nhân, hôm nay gặt quả

Bên trong thư viện Bách Gia.

Sở Cuồng Nhân đang chơi cờ với Lữ Tử.

Từ khi hắn trở lại thư viện, đã trôi qua hai năm, trong khoảng thời gian hai năm này, tu vi của hắn thoạt nhìn cũng không có tăng trưởng bao nhiêu, nhưng khí tức, lại càng thâm sâu khó lường.

“Thủ tịch, nghe nói bên phía Nhân Hoàng tông gần đây, truyền nhân của Hiên Viên dùng ba kiếm đánh bại một tên Kim Tiên, việc này, ngươi có biết không?”

Lữ Tử cười nhạt nói.

“Có nghe bọn người Vương Trầm Thiên nhắc qua.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, nhìn bàn cờ, dường như đang tự hỏi bước tiếp theo hắn nên hạ cờ ở nơi nào, cũng không để ý đến chuyện của truyền nhân của Hiên Viên.

Hiện tại hắn chơi cờ với Lữ Tử, cũng không hoàn toàn là dùng Tiểu Ái để đánh thay, ngẫu nhiên vẫn sẽ tự mình động não.

Đương nhiên, việc nhờ Tiểu Ái hỗ trợ cũng là chuyện rất bình thường.

“Truyền nhân của Hiên Viên cũng không đơn giản, nhưng càng không đơn giản, là gia tộc đứng sau lưng hắn, Cơ gia, nghe nói, gia tộc này có quan hệ nhất định với chuyện Nhân Hoàng xuống dốc.”

“Năm đó Võ Vương Phạt Trụ, bọn họ, còn không phải là họ Cơ sao?”

Sở Cuồng Nhân không chút để ý nói.

“Đúng vậy, ngươi thân là Nhân Hoàng, về sau sẽ không tránh khỏi việc chạm trán với bọn họ.”

“Chỉ tiếc, ta cũng không phải là Trụ Vương, nếu như bọn họ muốn chuyện Nhân Hoàng xuống dốc diễn ra lần thứ hai, có thể phải khiến họ thất vọng rồi.”

“Về chuyện này, ngược lại ta rất tin tưởng ngươi, mặt khác, mấy năm nay bên phía Ma Đạo cũng có hành động, Ma Đạo, lập quốc.”

Lữ Tử tiếp tục nói.

“Ha, Ma Đạo thành lập quốc gia, thú vị, quốc chủ là ai?”

Sở Cuồng Nhân nâng mắt lên, có một chút hứng thú.

“Thạch Thiên Hiên, chủ nhân của Thí Thần Thương, hắn thành lập một ma quốc, thu nạp tu sĩ Ma Đạo trong thiên hạ, mấy năm gần đây, nghe nói tu vi của hắn cũng tiến bộ không ít.”

“Có tiến bộ mới tốt, bằng không sẽ không có gì thú vị.”

Giống như truyền nhân của Hiên Viên, hắn cũng không quá để Thạch Thiên Hiên ở trong lòng.

Thành lập ma quốc tính là gì?

Trong cơ thể của hắn, còn tồn tại một vũ trụ, hắn có nói gì sao?

“Còn có……”

Lữ Tử một bên cùng Sở Cuồng Nhân chơi cờ, một bên tường thuật lại những sự tình phát sinh trong Tiên giới hiện tại.

Ví dụ như Tiên Đình có vị thần tử thần nữ xuất thế nào, có yêu nghiệt nơi nào lại tạo ra tên tuổi, nói một chút về những chuyện này, là để trong lòng Sở Cuồng Nhân cũng có chút tin tức.

“Đúng rồi, còn một việc nữa, nữ tử gọi là Thạch Anh bên cạnh ngươi, ngươi dự định làm sao bây giờ?”

Lữ Tử đột nhiên hỏi đến.

Lần đầu tiên khi nhìn thấy Thạch Anh, Lữ Tử liền phát hiện đối phương có chút không bình thường.

Dù sao cũng là Đại La, tất nhiên nhãn lực không hề tầm thường.

Mà để một người có động cơ thầm kín như vậy lưu lại bên cạnh Sở Cuồng Nhân, làm sao Lữ Tử có thể không chú ý đây?

“Thạch Anh…… đã đến lúc nên giải quyết vấn đề của nàng rồi, biểu hiện gần đây của nàng ta, hình như có chút là thường.”

Trở lại thư viện mấy năm nay, hắn cũng không bỏ qua việc quan sát Thạch Anh, ngẫu nhiên vẫn sẽ lưu ý.

Nhưng mà, lúc bắt đầu thì không có gì dị thường, nhưng những ngày gần đây, có chút không thích hợp.

…………

Bên trong thư viện Bách Gia.

Thạch Anh đi vào bên trong thư viện, tất cả đệ tử trước đây ở thư viện, đều đang chào hỏi nàng.

“Xin chào Thạch học tỷ.”

“Gặp qua Thạch học tỷ.”

Đối mặt với lời ân cần thăm hỏi của mọi người, Thạch Anh cũng đáp lại từng cái.

“Lại nói, vị Thạch học tỷ này là người nào, dường như mọi người vô cùng nhiệt tình đối với nàng.”

Có vài học sinh trong thư viện không rõ chân tướng tò mò hỏi.

“Ta cũng không rõ ràng lắm, trước kia ở thư viện cũng không nghe nói về người này, nhưng mà, người này thực sự không đơn giản, dường như nàng và thủ tịch rất thân thiết.”

“Với thủ tịch? Vậy vị học tỷ kia nhất định là một người không tầm thường.”

Trong mắt nhiều thư viện học sinh, có thể đi gần với Sở Cuồng

Nhân, đều là nhân vật ghê gớm.

Dù sao, mọi người được phân theo nhóm, thủ tịch lợi hại như vậy, người có thể thân cận với hắn, tất nhiên cũng sẽ không hề thua kém kẻ nào.

Mà trên thực tế, thực lực hiện tại của Thạch Anh đúng là không yếu, ở thư viện này cũng có thể xem như đứng hàng đầu.

Thạch Anh nghe mọi người nói, nhìn một loạt kiến trúc bên trong học viện, trong mắt nàng, toát ra vẻ mờ mịt.

Bản thân mình, thật là người của thư viện sao?

Đây là câu hỏi mà bản thân Thạch Anh tự hỏi gần đây.

Trước kia, nàng luôn là cho rằng bản thân mình là một người vô hình bên trong thư viện, bởi vì khát khao đuổi theo Sở Cuồng Nhân, mong muốn cải thiện bản thân, cho nên mới chạy đến sân thi đấu tinh không.

Nhưng hiện tại xem ra, dường như mọi chuyện có chút chênh lệch so với dự đoán của nàng.

Đầu tiên, cho dù mình có vô hình thế nào ở thư biên, thì bản thân cũng nên có chút quen thuộc với nơi này

Nhưng, sau khi trở lại thư viện, những gì nàng chứng kiến đều mang lại cho nàng một cảm giác xa lạ, tất cả mọi thứ ở thư viện này khác nhau một trời một vực so với trong trí nhớ của nàng.

Nhưng thư viện trong trí nhớ nàng có bộ dáng gì, nàng lại nghĩ không ra.

Hơn nữa, người ở trong thư viện, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, những người còn lại, nàng lại không quen biết mấy người.

Người khác, dường như cũng không hề có ấn tượng đối với nàng.

Trạng thái kỳ quái này.

Nơi bản thân về, là thư viện sao?

Hoặc là nói, ký ức của nàng, là thật hay sao?

Thạch Anh mờ mịt.

Thậm chí nàng còn sinh ra hoài nghi rất lớn đối với sự tồn tại của bản thân, Thạch Anh này, có tồn tại sao?

“Còn có, hình ảnh ngẫu nhiên thoáng qua ở trong đầu kia, rốt cuộc là cái gì?”

Thạch Anh nỉ non nói.

Trong khoảng thời gian này, trong đầu nàng luôn hiện lên một ít hình ảnh kỳ quái khó hiểu, bên trong hình ảnh kia, có tượng phật, có tăng nhân.

Còn có một nữ tử mặc bạch y.

Nữ tử kia, dường như có chút quen thuộc, nhưng bản thân lại không biết nàng ta là ai.

Ong……

Ngay khi Thạch Anh đang rơi vào mờ mịt, trong đầu nàng lại lập loè xuất hiện một vài bức ảnh.

Lúc này đây, xuất hiện ở trước mặt nàng chính là nữ tử mặc bạch y kia.

Nữ tử này, trong tay nâng một Bình Dương Chi Bạch Ngọc, dung mạo tuyệt mỹ, còn có một vẻ từ bi, giống như một vị Bồ Tát cứu khổ cứu nạn.

“Rốt cuộc ngươi là người nào? !”

Thạch Anh nhìn nữ tử mặc bạch y trước mắt, lớn tiếng chất vấn hỏi.

“Si nhi, ta chính là ngươi, ngươi chính là ta.”

“Nói bậy, ta là Thạch Anh, là học sinh của thư viện Bách Gia, căn bản không quen biết ngươi.”

“Ai, ngày xưa gieo nhân, hôm nay đến gặt quả, tất cả chuyện này, đều là ta gieo gió gặt bão, thôi, hãy đi đến Lưu Ly Thổ ở phương tây đi, nơi đó sẽ có đáp án mà ngươi muốn.”

Nữ tử mặc bạch y than nhẹ một tiếng, ngay sau đó thân ảnh dần dần trở nên hư ảo.

“Không được đi, nói cho ta biết, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? !”

Thạch Anh phóng về phía nữ tử mặc bạch y, muốn giữ đối phương lại.

Ầm.

Bỗng nhiên, dường như nàng đụng phải thứ gì đó.

Một cái chớp mắt tiếp theo, ý thức nàng trở về thân thể, mà ở trước mặt nàng, không biết từ khi nào đã xuất hiện một thanh niên tuấn dật mặc bạch y, chính là Sở Cuồng Nhân.

Mà người mà bản thân vừa đụng vào, chính là đối phương.

“Thủ tịch, thực xin lỗi thực xin lỗi, ta vừa rồi thất thần.”

Thạch Anh liên tục nói xin lỗi.

“Không sao.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, cũng không thèm để ý, vừa rồi hắn từ chỗ Lữ Tử trở về, nhìn thấy bộ dạng thất thần của Thạch Anh, nên tiến đến xem thử.

“Ta cũng muốn chạm vào lòng ngực của thủ tịch.”

“Ai mà không muốn, không biết đó là cảm giác gì, nhất định rất tuyệt.”

“Thật hâm mộ Thạch học tỷ.”

“Ô ô, thủ tịch thật ôn nhu.”

Các học sinh ở bốn phía trong thư viện nhìn Sở Cuồng Nhân, tất cả đều ngừng lại để quan sát, đặc biệt là một ít nữ học sinh, ánh mắt hoa đào, hận không thể nhào vào trong lòng Sở Cuồng Nhân.

Chẳng qua Sở Cuồng Nhân làm như không thấy đối với chuyện này, hắn đang nhờ Tiểu Ái phân tích tình trạng của Thạch Anh.

“Luồng phật tính kia, lại lớn mạnh sao.”

Chương 1466 - Truyền nhân của Địa Tạng Tuệ Tàng, Lưu Ly Thổ, kết giới phật ngôn

Bắt đầu từ đoạn thời gian trước, Sở Cuồng Nhân liền phát hiện Thạch Anh có chút không đúng, luồng phật tính kia trong cơ thể của đối phương, dường như đang lớn mạnh.

Nói cách khác, nhân cách chân chính của đối phương, muốn thức tỉnh?

Mà hai năm này, thông qua phân tích của Tiểu Ái và tin tức của Phật Môn mà hắn thu thập được, thân phận của đối phương, hắn đã nắm giữ được phần nào, chỉ là luôn không xé rách mặt thôi.

"Thủ tịch, có thể ta sẽ rời đi một đoạn thời gian."

Thạch Anh chần chờ một chút nói ra.

"Há, đi nơi nào?"

"Ta muốn đi phương tây, đi đến một nơi, tìm một số đáp án."

Thạch Anh quyết định tin tưởng nữ tử áo trắng trong đầu của mình một lần, tiến về phương tây, đi đến Lưu Ly Thổ tìm ra lời giải đáp.

"Đi phương tây, cũng tiện đường, ta cũng muốn đi phương tây, gặp Hồng Hoa một lần."

Khoảng thời gian trước, n Hồng Hoa đi tịnh thổ Tây Phương Cực Lạc tìm Tĩnh Tuệ ôn chuyện.

Đương nhiên, đi tìm n Hồng Hoa cũng chỉ là cái cớ, hắn muốn đi phương tây, chủ yếu là muốn xem lần này Thạch Anh sẽ có động tác gì.

"Vậy thì tốt quá."

Thạch Anh nghe thấy Sở Cuồng Nhân sẽ đi với nàng, không khỏi có chút kinh hỉ.

Sau khi hai người chuẩn bị một phen, liền từ thư viện xuất phát.

Gần đây Lam Vũ đang có chút cảm ngộ về Quang Minh Chiến Tiên Thể cứu cực, đang lúc bế quan, nên không hộ tống được.

Còn về Sở Hồng, mấy ngày trước có người của tổ Phượng Hoàng đến thăm, đến tổ Phượng Hoàng một chuyến, đến bây giờ còn chưa trở về, dường như là muốn ở nơi đó đợi một thời gian ngắn.

Người ở bên cạnh hắn, đều có việc riêng cần hoàn thành.

Trong hai năm này, cũng chỉ có hắn là du sơn ngoạn thủy, thong dong tự tại, thậm chí bên ngoài có có lời đồn nói rằng hắn lười biếng trên phương diện tu hành.

Cũng không biết có bao nhiêu yêu nghiệt muốn thừa cơ hội này để vươn lên.

Sở Cuồng Nhân và Thạch Anh tiến về phương tây, cũng không nóng vội, dọc theo con đường này, có thể nói là du sơn ngoạn thủy, giống như ra ngoài dạo chơi ngoại thành.

Bỏ ra thời gian gần nửa năm, bọn họ mới đi đến phía của Cực Tây Tiên giới.

Sau khi đến đây, hai người cảm nhận rõ ràng sự thay đổi trong phong tục tập quán của địa phương, các quốc qua ở đây, phần lớn là tín ngưỡng Phật Môn, phần lớn bách tính đều là tín nam tín nữ thành tín.

Không chỉ có như thế, hầu hết thế gia tu hành ở nơi này đều có quan hệ với Phật Môn.

Sau một hồi tìm hiểu, hai người mới biết, vùng đất Cực Tây này chia làm năm quốc gia, trong mỗi một quốc gia, đều có một tịnh thổ.

Cũng chính là năm thế lực tu hành Phật Môn lớn nhất hiện nay, ngũ phương tịnh thổ.

Mà ở giữa năm quốc gia này, còn có một mảnh phật thổ không nằm trong ngũ phương tịnh thổ, tên là Lưu Ly Thổ.

Cũng chính là mục tiêu của hai người Sở Cuồng Nhân trong chuyến đi này.

Nghe nói, năm đó Lưu Ly Thổ này cũng là một Thánh Địa tu hành không kém gì ngũ phương tịnh thổ, nhưng về sau không biết bởi vì duyên cớ gì, dần dần xuống dốc, ngay cả tăng nhân cũng không còn nữa mống.

Chỉ còn lại, một mảnh phật thổ.

Tuy đã xuống dốc, nhưng ngày xưa, nơi này vẫn là thế lực Phật Môn đứng đầu xưa không thấp hơn ngũ phương tịnh thổ, bên trong Lưu Ly Thổ vẫn còn tồn tại một lượng lớn cơ duyên tạo hóa, hấp dẫn tu sĩ của Phật Môn.

Cho nên, thường cách một đoạn thời gian, ngũ phương tịnh thổ đều sẽ điều động đệ tử ưu tú của Phật Môn tiến về Lưu Ly Thổ, khai đàn giảng pháp cho dân chúng địa phương, thuận tiện thăm dò cơ duyên tạo hóa bên trong Lưu Ly Thổ.

Mà gần nhất, chính là thời gian ngũ phương tịnh thổ ước định cùng nhai thăm dò Lưu Ly Thổ.

"Lưu Ly Thổ, ngược lại cũng có chút thú vị."

Hai người Sở Cuồng Nhân, Thạch Anh rất nhanh đã đi tới Lưu Ly Thổ, xa xa liền nhìn thấy một kết giới kim sắc.

Kết giới kia, được tạo thành từ vô số phật ngôn.

Hiển nhiên, trong kết giới chính là Lưu Ly Thổ, mà ở bên ngoài Lưu Ly Thổ, có rất nhiều bách tính tập trung, đang nghe mấy vị tăng nhân khai đàn giảng pháp.

Mấy tăng nhân này đều rất trẻ tuổi, nhưng người mặc áo cà sa, trên người có phật quang lưu chuyển, bộ dáng thần thánh trang nghiêm.

Chẳng biết tại sao, sau khi Thạch Anh nhìn thấy những tăng nhân này, trong lòng lại hiện ra một chút cảm giác quen thuộc.

Mà các tăng nhân, hiển nhiên cũng chú ý tới hai người Thạch Anh.

Đến lúc nhìn thấy Thạch Anh, trên mặt một tiểu tăng tuổi trẻ toát ra một tia hoảng hốt: "Nhìn... Không đúng, ngươi, thì ra là thế."

Đầu tiên tiểu tăng trẻ tuổi hoảng hốt, sau đó bừng tỉnh đại ngộ, lập tức lại lộ ra vẻ hiếu kỳ, sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân ở phía sau Thạch Anh, đồng tử lại co rụt lại, trên mặt toát ra vẻ ngưng trọng, kiêng dè, chỉ trong mấy hơi thở ngắn ngủi, trên mặt biểu lộ mấy lần biến hóa, có thể gọi là đại sư trở mặt trong giới tu hành.

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương, trên mặt lộ ra nụ cười gian ác: "Vị đại sư này, xem ra cũng không hoan nghênh ta lắm."

"Phật Môn luôn mở rộng cửa, Sở đạo hữu muốn đến, bần tăng Tuệ Tàng, và chư vị phật hữu tất nhiên là vô cùng hoan nghênh."

Tiểu tăng trẻ tuổi cười nhạt một tiếng.

Tuệ Tàng, một trong các yêu nghiệt của Phật Môn, xuất thân từ tịnh thổ Cỗ Đức, nghe nói trên người người này, có truyền thừa của Địa Tạng Vương.

Mà ở sau lưng Tuệ Tàng, là yêu nghiệt còn lại của Phật Môn.

Chẳng hạn như Giới Đao tăng, Tĩnh Tuệ, vân vân.

Sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, Tĩnh Tuệ hơi kinh ngạc, sau đó tiến lên chào hỏi: "Sở đạo hữu, ngươi cũng tới."

"Vương."

Ở bên cạnh Tĩnh Tuệ, còn có n Hồng Hoa, cười cười tiến lên khom mình hành lễ.

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Còn về mấy vị yêu nghiệt Phật Môn còn lại, tuy nhìn Sở Cuồng Nhân rồi không nói gì thêm, nhưng từ bên trong ánh mắt vẫn nhìn ra được, bọn họ cũng không chào đón đối phương.

Dù sao thì, Sở Cuồng Nhân đã từng giết mấy vị yêu nghiệt của Phật Môn.

Lại thêm trên người hắn có sức mạnh Ba Tuần, ở một mức độ nào đó mà nói, hắn chính là kẻ đich j của Phật!

Những người này, có thể hoan nghênh mới là lạ.

"Chư vị, bài thuyết pháp cũng nên đến lúc kết thúc, hiện tại chúng ta nên tiến vào Lưu Ly Thổ rồi."

Tuệ Tàng từ tốn nói, lập tức nói với Sở Cuồng Nhân: "Sở đạo hữu, chúng ta còn có chuyện quan trọng, liền không phụng bồi, xin ngươi cứ tự nhiên."

"Chuyện quan trọng mà đại sư nói, chính là tiến vào Lưu Ly Thổ đúng chứ, vừa lúc, vị học muội này của ta cũng muốn tiến vào để thăm thú thánh địa Phật Môn ngày xưa này một chút, hãy đi chung đi."

Sở Cuồng Nhân, khiến cho sắc mặt của mấy vị yêu nghiệt Phật Môn còn lại khó coi hơn.

"Sở đạo hữu, Lưu Ly Thổ chính là thánh địa Phật Môn, không phải đệ tử của Phật Môn thì không có thể vào, xin hãy tự trọng."

"Đúng vậy, lại nói, kết giới phật ngôn này, chính là đại năng của Phật Môn ta bày ra, cho dù chúng ta nguyện ý để ngươi đi vào, ngươi cũng không vào được."

Mấy yêu nghiệt Phật Môn lần lượt nói ra.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Tuệ Tàng đại sư nói, Phật Môn luôn mở rộng cửa, mà Lưu Ly Thổ lại chính là mảnh đất không thuộc về Phật Môn, nghiêm túc mà nói, cũng không thuộc về bất kỳ tịnh thổ nào, còn về việc ta có thể đi vào hay không, chuyện này cũng không phiền mấy vị đại sư nhọc lòng quan tâm."

"Ngươi..."

Một vị yêu nghiệt còn muốn nói cái gì đó, lại bị Tuệ Tàng đưa tay ngăn lại: "Nếu như Sở đạo hữu muốn vào Lưu Ly Thổ, ngược lại cũng không phải không được, chỉ cần kết giới phật ngôn tán thành là có thể."

"Vậy thì tốt rồi."

Sở Cuồng Nhân đi về phía kết giới phật ngôn.

"Hừ, thủ đoạn của Sở Cuồng Nhân độc ác, giết rất nhiều yêu nghiệt của Phật Môn ta, hơn nữa trên người còn có sức mạnh Ba Tuần, kết giới phật ngôn này, sao có thể chấp nhận loiaj người như thế được?"

"Nếu như hắn muốn cưỡng ép xâm nhập, cũng chỉ là tự mình chuốc khổ mà thôi!"

"Đúng vậy, kết giới phật ngôn này, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không thể đánh vỡ, huống chi là hắn."

Chúng yêu nghiệt phật môn nhìn Sở Cuồng Nhân, bộ dáng đang chờ để chế giễu.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân càng tới gần kết giới, trên người dần dần lộ ra từng đạo từng đạo phật quang, phật quang kia càng ngày càng mạnh, cho đến giờ đã quang huy vạn trượng, già thiên tế nhật!

Lúc này, thần sắc của Sở Cuồng Nhân thương xót, trên người có phật quang hiển hóa, giống như một vị Hoạt Phật tại thế.

Bách tính bốn phía thấy thế, liên tục quỳ trên mặt đất, miệng hô Phật Tổ hiển linh.

Mà mấy yêu nghiệt Phật Môn, đã sớm trợn mắt hốc mồm.

Chương 1467 - Tiến vào Lưu Ly Thổ, Dục Giới Thiên, chẳng lẽ đã phát hiện chuyện

gì đó

Bên ngoài Lưu Ly Thổ, kết giới phật ngôn đã tồn tại vô số năm.

Kết giới này là do đại năng Phật Môn lập ra nên vô cùng cường đại, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng khó có thể đột phá, mà kết giới này chỉ cho phép con cháu Phật Môn tiến vào.

Mà con cháu Phật Môn là gì?

Trên người có phật tính, đều có thể bị đặt vào bên trong phạm vi con cháu của Phật môn.

Trong ánh mắt của mấy vị yêu nghiệt Phật Môn, Sở Cuồng Nhân tàn bạo khát máu, náo ra nhiều gió tanh mưa máu ở bên trong sân thi đấu tinh không như vậy, liên tục giết mấy yêu nghiệt của Phật Môn, hơn nữa trên người còn có sức mạnh Ba Tuần.

Đừng nói phật tính.

Đoán chừng đối phương ngay cả nhân tính cũng không có, tuyệt đối không cách nào tiến vào kết giới phật ngôn.

Nhưng một màn trước mắt, lại là làm bọn họ trợn mắt hốc mồm.

Phật quang ngút trời kia, khí tức nghiêm túc trang nghiêm, thời khắc này, cho dù Sở Cuồng Nhân nói hắn là một vị Hoạt Phật chuyển thế, cũng không có người nào sẽ hoài nghi.

"Tại sao hắn có thể có phật tính như thế? !"

"Chuyện này không không có khả năng!"

Trên người Sở Cuồng Nhân lộ ra phật quang, làm những yêu nghiệt Phật Môn này đều cảm thấy vô cùng kinh hãi.

"A di đà phật, Sở đạo hữu có đại trí tuệ."

Tuệ Tàng chắp tay trước ngực, từ tốn nói.

Đồng thời, hắn còn cảm nhận được một tia khí tức quen thuộc từ trên người của Sở Cuồng Nhân, đó là khí tức của Địa Tàng Bồ Tát.

Nghe đồn trên người đối phương từng có truyền thừa của Địa Tàng Bồ Tát, xem ra là sự thật.

"Hồng Hoa, Thạch Anh, đi thôi."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Thạch Anh sau lưng, nói ra.

"Chúng ta cũng có thể sao?"

n Hồng Hoa có chút hiếu kỳ nói.

"Hồng Hoa ngươi thì có thể, ngươi đã tu hành tĩnh tâm pháp chú một khoảng thời gian, công pháp này chính là pháp môn tu hành của Cực Nhạc tịnh thổ ta, bây giờ ngươi cũng coi như nửa người bên trong Phật Môn."

Tĩnh Tuệ giải thích nói.

Ngày xưa, nàng vì áp chế tà tính trong cơ thể của n Hồng Hoa, truyền tĩnh tâm pháp chú của Phật Môn cho n Hồng Hoa, bây giờ đối phương đã tu hành đến cảnh giới nhất định.

"Còn về Thạch Anh, nàng, còn không có vấn đề gì so với Hồng Hoa ngươi."

Tĩnh Tuệ nhìn thoáng qua Thạch Anh, ánh mắt kỳ quái.

"Vậy thì thử một chút đi."

Hai người n Hồng Hoa, Thạch Anh theo Sở Cuồng Nhân đi về phía kết giới phật ngôn, kết quả thật sự giống như Tĩnh Tuệ nói, kết giới này cũng không có bài xích các nàng.

Rất nhanh, hai người liền vượt qua kết giới, tiến vào Lưu Ly Thổ.

Trong lòng Thạch Anh càng thêm choáng váng.

Rốt cuộc mình là ai?

Ở trong trí nhớ của nàng, rõ ràng bản thân không có tu hành công pháp của Phật Môn, càng không phải là đệ tử của Phật Môn, vì sao kết giới phật ngôn không bài xích nàng?

Hơn nữa, vì sao khi bản thân đến chỗ này, liền có một loại cảm giác quen thuộc.

Dường như, chính mình đã từng không chỉ một lần tới nơi này.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Thạch Anh, thản nhiên nói: "Không cần nghĩ quá nhiều, tuỳ tâm là được."

"Ta đã biết, thủ tịch."

Thạch Anh khẽ gật đầu.

Sau đó, mấy người Tuệ Tàng cũng nhanh chóng tiến vào Lưu Ly Thổ.

Sở Cuồng Nhân quan sát bốn phía một chút.

Bên trong Lưu Ly Thổ, núi xanh Tú Thủy, giữa núi rừng, có từng bức tượng phật đứng vững, phía trên có phật quang lưu chuyển, trang nghiêm thần thánh.

Không chỉ có như thế, ở phía cuối của Lưu Ly Thổ, có từng tòa cung điện, trong cung điện thờ phụng ba ngàn Già Lam, Bát Bộ Thiên Long, Tứ Đại Kim Cương, Thập Bát La Hán và một vài tồn tại Phật Môn cổ lão.

Phật tính, là từ tốt nhất để khắc hoạ mảnh tịnh thổ này.

Nhưng ở bên trong phật tính, Sở Cuồng Nhân lại mơ hồ cảm thấy một luồng... Tà tính!

Không sai, chính là tà tính!

Tà tính kia, truyền đến từ trên bầu trời nơi đỉnh đầu của mọi người!

Chỉ thấy bầu trời trên đầu mọi người, cũng không phải là màu xanh trắng bình thường, mà chính là một mảnh muôn hồng nghìn tía.

Ở bên trong quang mang rực rỡ, có ba ngàn Hồng Phấn, kim bích huy hoàng, Tửu Trì Nhục Lâm và một vài cảnh tượng mê người, dường như tất cả dụ hoặc trong nhân thế đều ẩn chứa trong đó, làm cho người ta không tự giác bị hấp dẫn.

Mặt đất là phật tính, trên trời là tà tính.

Ở bên trong vùng không gian này, hai luồng sức mạnh đang đối chọi lẫn nhau, bày ra cảnh tượng vô cùng quỷ quyệt.

"Sở đạo hữu, không nên tùy tiện phỏng đoán vùng trời trên đầu kia, đó là Dục Giới Thiên, nếu như nhìn chăm chú quá lâu, rất có thể sẽ bị Dục Giới Thiên Ma chú ý tới."

Tĩnh Tuệ đi tới, nghiêm túc nói.

"Há, Dục Giới Thiên, nơi ở của Ma Phật Ba Tuần trong truyền thuyết, nhưng tại sao lại ở chỗ này?"

"Đây chỉ là một mảnh vụn của Dục Giới Thiên mà thôi, còn về tại sao lại ở nơi này, có thể là sau khi Tiên giới vỡ vụn, mảnh vụn này cũng theo đó mà bay tới đây, đại năng tịnh thổ ta hoài nghi, Lưu Ly Thổ xuống dốc, có thể là vì có liên quan đến Dục Giới Thiên này, bố trí kết giới phật ngôn, cũng là vì phòng ngừa sức mạnh của Dục Giới Thiên này ảnh hưởng đến bốn phía."

Sức mạnh của Dục Giới Thiên, đây cũng không phải là đang nói đùa.

Có lúc, ngay cả người xuất gia vô cùng kiên định cũng sẽ bị dẫn dụ, chớ nói chi là những phàm nhân bình thường ngoài kia.

"Vừa rồi ngươi nói Thiên Ma, là có ý gì?"

"Dục Giới Thiên Ma, đó là thủ hạ của Ba Tuần, chuyên thông qua dục vọng nhân tâm, dẫn dụ người khác đọa nhập ma đạo, trở thành một thành viên trong bọn họ, một khi trầm luân, Phật Tổ khó cứu."

Sở Cuồng Nhân nghe vậy thì khẽ gật đầu, biểu thị đã hiểu.

"Cho dù là chúng ta, mỗi lần tới Lưu Ly Thổ, cũng chỉ thăm dò bên trong phạm vi được phật tính của phật thổ bao phủ, còn về Dục Giới Thiên kia, là nơi nhất định không dám đụng vào."

Tĩnh Tuệ nói ra, lại giảng giải cho Sở Cuồng Nhân Dục Giới Thiên nguy hiểm đến cỡ nào.

Quả thực là muốn miêu tả hắn thành nguyên nhân của tội ác, tai nạn diệt thế.

"Được rồi, dựa theo kế hoạch, chúng ta đi La Hán đường trước."

Tuệ Tàng từ tốn nói.

Bên trong Lưu Ly Thổ, có rất nhiều kiến trúc Phật Môn, bên trong thờ phụng rất nhiều tồn tại Phật Môn ở thời kỳ Tiên Cổ.

Mỗi lần tới Lưu Ly Thổ, từng người trong đám người Tuệ Tàng sẽ đến viếng thăm từng người, thông qua quá trình này, gột rữa thể xác tinh thần, tăng lên cảm ngộ về phật pháp của mình.

Có lúc, còn có thể tìm ra một số cơ duyên bảo vật.

Tuệ Tàng đi ở phía trước dẫn đội, mọi người đi tới La Hán đường, tên như ý nghĩa, nơi này thờ phụng Thập Bát La Hán.

Phía trên tượng phật Thập Bát La Hán này, có rất nhiều đạo văn dày đặc, trên người có phật quang lưu chuyển, vô cùng huyền diệu.

Ngoại trừ mấy người Sở Cuồng Nhân, Tuệ Tàng mang theo yêu nghiệt Phật Môn cúi chào một phen, sau đó liền ngồi ngay nguyên chỗ, miệng tụng kinh phật, cảm ngộ phật pháp.

Chỉ thấy dường như pho tượng Thập Bát La Hán sống lại, trên người có phật quang phổ chiếu, đúng là ở trước mặt mọi người diễn hóa ra các loại thần thông Phật môn, vô cùng thần dị.

"Đây là đạo vận hiển hóa."

Sở Cuồng Nhân nhìn ra thủ đoạn trong đó, trong mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Pho tượng Thập Bát La Hán này, bị người dùng đại thủ đoạn, khắc hoạ đạo vận thần thông Phật môn vào bên trong, ở một loại cơ hội nào đó, có thể bị dẫn động, cung cấp cảm ngộ cho người khác.

Ước chừng nửa ngày sau.

Yêu nghiệt của Phật Môn cúi chào xong, lập tức đứng dậy, chuẩn bị tiến về một nơi khác.

"Tĩnh Tuệ, Hàng Long Phục Ma Thần Thông của ta, còn thiếu một chút nữa sẽ viên mãn, ta muốn ở chỗ này lĩnh hội thêm một lát, các ngươi tiến về nơi khác viếng thăm trước, ta sẽ đến sau."

Tuệ Tàng cười nhạt nói.

"Được."

Tĩnh Tuệ không nghi ngờ gì, gật gật đầu đáp ứng.

Sở Cuồng Nhân nhìn Tuệ Tàng một chút, trong mắt lộ ra một tia nghiền ngẫm: "Tuệ Tàng đại sư, Dục Giới Thiên ở nagy trên đầu, ngươi cũng phải cẩn thận chút, không cần nhiều nhìn nha."

"Tiểu tăng hiểu rõ."

Tuệ Tàng mang theo thâm ý nhìn Sở Cuồng Nhân một chút.

"Tuệ Tàng đã đến Lưu Ly Thổ không dưới mười lần, không cần Sở đạo hữu nhắc nhở, ngược lại là ngươi, đừng gây phiền toái cho chúng ta là được."

Một vị yêu nghiệt Phật Môn bất mãn nói.

"Sở đạo hữu, chúng ta đi nơi khác trước đi, đừng quấy rầy Tuệ Tàng lĩnh hội thần thông."

Tĩnh Tuệ vội vàng hoà giải, mang theo mọi người rời đi.

Bên trong La Hán đường, Tuệ Tàng nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, như có điều suy nghĩ: "Chẳng lẽ hắn đã phát hiện ra chuyện gì đó?"

Chương 1468 - Đường Quan âm, lai lịch của Thạch Anh, trận chiến của nhân cách

Sở Cuồng Nhân cùng với những yêu nghiệt Phật môn còn lại tiếp tục tham quan Lưu Ly Thổ.

Từ đường La Hán, đường Già Lam, lại đến Kim Cương Điện……

Ngoại trừ những miếu thờ này, còn có một ít danh lắm thắng cảnh bên trong Lưu Ly Thổ, những địa điểm này, phần lớn đều có phật quang quanh quẩn, có đạo vận do đại năng Phật Môn các đời lưu lại.

Rất nhanh, mọi người cũng tới đường Quan âm.

“Trong lời đồn, Quan âm Bồ Tát chính là một trong Bát Đại Bồ Tát của Phật Môn, không chỉ có như thế, Quan âm Bồ Tát từng hóa thân thành vô số người, phổ độ chúng sinh.”

Tĩnh Tuệ nói, ngay sau đó nhìn về Thạch Anh ở phía bên cạnh, ánh mắt mang thâm ý.

Sau đó, mọi người đi vào đường Quan âm.

Thứ đầu tiên đập vào mắt, chính là một bức tượng Quan âm được điêu khắc bằng bạch ngọc, người mặc bạch y, ngồi ngay ngắn trên đài sen, tay cầm Bình Dương Chi Bạch Ngọc, phía trên có đạo văn đan xen dày đặc, phật quang lượn lờ.

Nhìn tượng Quan âm ở trước mắt, trong phút chốc dường như Thạch Anh hiểu rõ điều gì đó, trên người có một lượng lớn phật quang trút xuống.

Yêu nghiệt Phật Môn ở bốn phía thấy một màn như vậy, vô cùng kinh ngạc!

Bởi vì luồng sức mạnh phật quang này, vượt xa bọn họ rất nhiều, so với truyền nhân của Địa Tạng là Tuệ Tàng cũng không hề thua kém chút nào!

Tĩnh Tuệ thấy thế, than nhẹ một tiếng: “Rốt cuộc vẫn là khôi phục.”

Sở Cuồng Nhân ở một bên nhìn, thần sắc lạnh nhạt.

Nơi nào đó bên trong không gian ý thức.

Thạch Anh nhìn nữ tử mặc bạch y ở trước mắt, ánh mắt có chút phức tạp.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy tượng Quan âm kia, nàng liền hiểu rõ tất cả, đã biết ngọn nguồn chân chính của cái tên Thạch Anh.

“Thật sự buồn cười, thì ra tất cả mọi thứ của ta, đều là hư cấu, Thạch Anh này, căn bản là không hề tồn tại.”

Thạch Anh cười khổ một tiếng rồi nói.

Nữ tử mặc bạch y ở trước mắt này, chính là truyền nhân của Quan âm.

Mà Thạch Anh, lại là một nhân cách hóa thân do truyền nhân của Quan âm phân hoá ra, bị hư cấu một phần ký ức về thư viện, do đó trộn lẫn vào những người bên cạnh Sở Cuồng Nhân, quan sát đối phương.

Hiện tại, nhân cách chủ là truyền nhân của Quan âm đã muốn khôi phục.

Nhân cách mang tên Thạch Anh này của nàng, rất nhanh sẽ biến mất.

“A di đà phật, tất cả đều là tội lỗi của ta, ngày xưa Quan âm hóa thân thành ba ngàn thân phận, độ hóa chúng sinh, chung quy ta không phải Quan âm, không có cách nào làm được điều đó, chỉ sợ rằng ngay cả một nhân cách hóa thân cũng không thể khống chế được.” Truyền nhân của Quan âm chắp tay trước ngực, niệm một câu a di đà phật, trong mắt toát ra một vẻ áy náy.

Hóa thân chi pháp của Quan âm, đây là một pháp môn tu hành hóa thân cực kỳ cao thâm được ghi lại trong truyền thừa của Quan âm mà nàng có được.

Có thể thay hình đổi dạng bản thân, hóa thân trở thành một người khác.

Nhưng nàng vẫn chưa tu hành hóa thân chi pháp này đến đại thành, tùy tiện hóa thân, lại không ngờ rằng, phân hoá ra một nhân cách mới, là Thạch Anh.

Nếu muốn hoàn toàn thức tỉnh nhân cách chủ này, thì nàng phải xóa bỏ nhân cách Thạch Anh.

Chuyện này không khác gì sát sinh!

“Trí nhớ của ngươi, ta sẽ kế thừa, ở một mức độ nào đó, ta chính là ngươi, ngươi chính là ta.”

Truyền nhân của Quan âm tiếp tục nói, muốn mượn việc này trấn an Thạch Anh một chút.

“Ha, ký ức của ta, đương nhiên ngươi phải có, dù sao thì, ngươi hóa thân thành sự tồn tại tên là Thạch Anh, còn không phải là vì phần ký ức này sao?”

“Ở bên cạnh Sở Cuồng Nhân chờ đợi mấy năm, thông qua trí nhớ của ngươi, hẳn là ta đã có thể rõ ràng, người này rốt cuộc có phải là Diệt Phật chi chủng do Ba Tuần lưu lại hay không.”

Truyền nhân của Quan âm từ tốn nói.

Sau đó, phật quang trên người nàng lưu chuyển, liền muốn xóa bỏ nhân cách tên là Thạch Anh.

Lúc này, dưới sự kích thích của tượng Quan âm ở bên ngoài, nhân cách chủ này của nàng đã thức tỉnh hơn phân nửa, muốn làm đến mức này, cũng không quá khó khăn.

Đây cũng là nguyên nhân nàng muốn Thạch Anh đi vào Lưu Ly Thổ.

“Thú vị.”

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên ở không gian ý thức này.

Ngay sau đó, chỉ thấy một vết rách xuất hiện ở trên không gian ý thức, mà ở giữa vết rách, một thân ảnh mặc bạch y ngẩng đầu dậm chân mà bước vào!

Một luồng áp lực khiến truyền nhân của Quan âm cảm thấy vô cùng đè nén áp bách cuốn tới.

“Sở Cuồng Nhân! !”

Sau khi nhìn thấy người tiến vào, đồng tử của truyền nhân của Quan âm không nhịn được mà hơi hơi co rụt lại, cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Đối phương, vậy mà lại có thể xâm nhập vào trong không gian ý thức của mình? !

Mà Thạch Anh, cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng ngoại trừ kinh ngạc, còn có kinh hỉ.

Có thể gặp lại Sở Cuồng Nhân trước khi bị hoàn toàn xỏa bỏ, nàng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Tuy rằng ký ức trước khi gặp được Sở Cuồng Nhân chỉ là hư cấu, nhưng mà, cùng Sở Cuồng Nhân ở cùng một chỗ mấy năm qua, lại là hàng thật giá thật.

Cũng chính là đoạn ký ức này, mới thúc đẩy nhân cách tên Thạch Anh này ra đời.

“Truyền nhân của Quan âm, rốt cuộc chúng ta cũng đã chân chính gặp mặt.”

Sở Cuồng Nhân nhìn truyền nhân của Quan âm, cười nhạt một tiếng.

“Đúng vậy, cuối cùng cũng đã gặp mặt.”

Truyền nhân của Quan âm hơi hơi gật đầu.

“Ta rất tò mò, ngươi trăm phương ngàn kế muốn tới gần ta, là vì điều gì?”

“Diệt Phật chi chủng, nghe đồn trước khi Ba Tuần biến mất, đã từng để lại một số diệt Phật chi chủng ở trên thế gian, nếu những hạt giống này nở ra, sẽ hủy diệt toàn bộ Phật Môn, mà ngươi mang trong người sức mạnh Ba Tuần, cho nên ta muốn tới gần ngươi là vì muốn biết, rốt cuộc ngươi có phải Diệt Phật chi chủng hay không.”

“Chỉ như vậy?”

“Đúng vậy.”

“Không thú vị.”

Sở Cuồng Nhân lắc lắc đầu: “Vậy mà ngươi lại cho rằng, Ba Tuần có thể khống chế được ta sao?”

“Ba Tuần chính là kẻ địch của Phật, có được sức mạnh vô thượng to lớn, cho dù là Phật, cũng không dám khinh thường nửa phần.”

Ý tứ của truyền nhân của Quan âm đã rất rõ ràng.

Ngay cả sự tồn tại như Phật cũng không dám nói có thể trăm phần trăm chống đỡ được sức mạnh Ba Tuần, càng đừng nói đến một tên Sở Cuồng Nhân như ngươi.

“Thôi, tuy rằng mục đích của ngươi thực không thú vị, nhưng cả quá trình này, ngược lại thật ra rất có ý tứ, mặc dù ngươi cũng không có cách nào có thể hoàn toàn khống chế sự tồn tại của Thạch Anh, ngươi nói xem, nếu như ta trợ giúp Thạch Anh cắn nuốt nhân cách chủ là ngươi, có phải sẽ rất thú vị hay không?” Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm, nghiền ngẫm nói ra.

“Nơi đây là không gian ý thức của ta, ngươi không thể làm được loại chuyện như thế này.”

“Ha, thật sao?”

Lời vừa nói ra, áp lực đang lan ra từ trên người Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên tăng vọt, hoàn toàn bao phủ toàn bộ không gian ý thức này.

Đó là ý chí của Sở Cuồng Nhân! !

Ý chí, bắt nguồn từ linh hồn, mà thành tựu của Sở Cuồng Nhân ở trên linh hồn chi đạo, cực cao!

Cảnh giới linh hồn của hắn, càng không phải thứ mà cảnh giới kim hồn tầm thường có thể so sánh, càng đừng nói, truyền nhân của Quan âm rất có thể cũng chưa đạt đến cảnh giới kim hồn.

Đương nhiên, tùy tiện tiến vào không gian ý thức của người khác, cho dù là cảnh giới kim hồn cũng rất nguy hiểm.

Chỉ thấy tâm niệm của truyền nhân của Quan âm vừa động, không gian ý thức của nàng bắt đầu kịch liệt phản kháng, dù sao nơi này cũng là sân nhà của nàng, Sở Cuồng Nhân, bất quá cũng chỉ là một tên ngoại lai xâm nhập.

Cho dù rất cường đại, nhưng chiến đấu ở sân nhà, đối với nàng mà nói chính là ưu thế rất lớn.

“Mặc dù là kim hồn, tùy tiện xâm nhập vào nơi này, ngươi vẫn quá lỗ mãng.”

Truyền nhân của Quan âm từ tốn nói.

“Không, ngươi đã quên một người!”

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt nói.

Lời của hắn vừa mới dứt, chỉ thấy Thạch Anh ở bên cạnh hắn chợt bộc phát ra một luồng khí tức cường đại, cũng đang cố gắng quấy nhiễu mảnh không gian ý thức này.

“Ngươi đã nói, ta và với ngươi vốn là một thể, nói cách khác thì, mảnh không gian ý thức này là của ngươi, cũng là, của ta!”

Thạch Anh nói, ánh mắt lưu chuyển ra tinh quang.

“Thạch Anh, ta đã giúp ngươi ngăn chặn sức mạnh của nàng ta, còn lại thì phải xem ngươi rồi.”

“Đa tạ thủ tịch!”

Thạch Anh hít một hơi thật sâu, ngay sau đóm trong tay xuất hiện một thanh tiên kiếm, chém về phía truyền nhân của Quan âm!

Tuy nàng là nhân cách do đối phương sinh ra, nhưng nàng cũng không muốn cứ như vậy mà bị xỏa bỏ.

Nàng muốn liều một phen!

Truyền nhân của Quan âm hít một hơi thật sâu, ngay sau đó cũng ra tay.

Một trận chiến giữa nhân cách chủ và phó, cứ như vậy mà xảy ra.

Chương 1469 - Tình huống có tỷ lệ 3%, biến cố ở Dục Giới Thiên

Bên trong không gian ý thức.

Truyền nhân của Quan âm đối đâu với Thạch Anh, hai bên ngươi tới ta đi, không ai nhường ai.

Vốn dĩ, thực lực của truyền nhân của Quan âm, đối phó một nhân cách phó là Thạch Anh, trên cơ bản chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng, khi bị Sở Cuồng Nhân quấy nhiễu, thực lực mà truyền nhân của Quan âm có thể phát huy ra, mười không còn một!

Trong lúc nhất thời, hai người giao thủ, quả thật đã hình thành cục diện giằng co.

Mà Sở Cuồng Nhân bởi vì muốn áp chế sức mạnh ý thức của truyền nhân của Quan âm, cũng không có cách nào nhúng tay vào, bàng quan ngồi ở một bên, trên thực tế, hắn cũng không cần thiết nhúng tay vào.

Đây là chuyện của bản thân truyền nhân của Quan âm.

Hắn, cũng chỉ vì hào hứng nhất thời, mới đến đây nhúng tay vào thôi.

"Thạch Anh, ngươi chính là nhân cách phụ thuộc của ta, nếu như ta chết, nhân cách phụ thuộc là ngươi, cũng sẽ biến mất."

"Nhưng ngươi nếu không chết, vậy thì ta sẽ tiêu vong, dù sao cũng là tiêu vong, không bằng liều một phen!"

Thạch Anh lạnh giọng nói ra, xuất thủ không lưu tình chút nào.

Tiên kiếm trong tay liên tục vung vẩy, các loại tiên pháp thần thông huyền diệu liên tục được thi triển, đánh về phía truyền nhân của Quan âm.

"A di đà phật."

Truyền nhân của Quan âm đưa tay thúc giục phật quang, chống cự công kích của Thạch Anh.

Mà khi hai người giao thủ, Sở Cuồng Nhân chú ý tới, ý thức của hai người này đang không ngừng dung hợp, va chạm lẫn nhau.

Một trận chiến này, không chỉ là tiên pháp thần thông đọ sức, còn là chiến đấu về mặt ý thức!

"Thạch Anh, ngươi cũng đừng khiến ta thất vọng."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

So với truyền nhân của Quan âm, tất nhiên hắn hy vọng Thạch Anh có thể thắng.

Dù sao, nói thế nào đối phương cũng ở bên canh jminhf mấy năm, còn là tiểu mê muội của mình.

"Tiểu Ái, phân tích kết quả của trận chiến này đi."

"Đang phân tích, tỷ lệ truyền nhân của Quan âm hoàn toàn thức tỉnh, Thạch Anh biến mất là 60%, tỷ lệ Thạch Anh cắn nuốt truyền nhân của Quan âm, thay thế đối phương là 30% thất..."

"Vậy còn tỷ lệ 3% kia đâu?"

"Tỷ lệ 3% còn lại là kết quả không biết chính xác, chẳng hạn như hai người đồng thời biến mất, hoặc là sinh ra một nhân cách mới."

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân nhìn chăm chú trận chiến này, hào hứng dạt dào.

Mà ở bên ngoài.

Trong điện Quan âm, đông đảo yêu nghiệt Phật Môn nhìn Thạch Anh phóng ra một lượng lớn phật quang từ trên người ở trước mắt, có chút kinh nghi bất định.

"Luồng khí tức này, là truyền nhân của Quan âm? !"

"Chờ một chút, truyền nhân của Quan âm đã không có tin tức nhiều năm, trên người người này, tại sao lại có phật quang của truyền nhân của Quan âm? !"

"Khó trách, khó trách nàng có thể tiến vào kết giới phật ngôn."

Yêu nghiệt Phật Môn và Giới Đao tăng hết sức kinh ngạc.

Cũng chỉ có Tĩnh Tuệ không có cảm thấy ngoài ý muốn.

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy Thạch Anh, đã phát giác được thân phận chân thật của đối phương, chỉ là luôn không xé rách mặt của đối phương mà thôi.

Dù sao, hóa thân chi pháp t của ruyền nhân của Quan âm, nàng cũng có nghe qua, đối phương bỏ bao công sức hóa thân trở thành một người khác, khẳng định là có chuyện cực kỳ quan trọng muốn làm.

"Hắn lại đang làm gì đấy?"

Khiến Tĩnh Tuệ cảm thấy kinh ngạc, là Sở Cuồng Nhân.

Nàng là biết thân phận của Thạch Anh, nhưng bộ dáng của Sở Cuồng Nhân lại tựa như không hề kinh ngạc, đứng tại chỗ, thần sắc vô cùng bình tĩnh, thậm chí còn không nhúc nhích.

Chẳng lẽ, đối phương cũng đã sớm nhìn ra thân phận chân chính của Thạch Anh rồi?

Lúc này.

Phật quang trên người Thạch Anh bắt đầu lấp lóe, trở nên sáng tối chập chờn.

"Đây là có chuyện gì, truyền nhân của Quan âm thức tỉnh, gặp trở ngại không biết tên? !"

Sắc mặt của Tĩnh Tuệ hơi đổi một chút.

Nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, bản năng cảm thấy chuyện này có quan hệ với đối phương.

Lúc này, phật quang trên người Thạch Anh dần dần thu liễm, đối phương mở hai mắt ra, nhìn thoáng qua Bạch Ngọc Quan âm trước mặt, không khỏi than nhẹ một tiếng.

Ý thức Sở Cuồng Nhân, cũng về thân thể, nhìn Thạch Anh: "Không nghĩ tới, sẽ là kết quả như vậy."

"Truyền nhân của Quan âm, hoan nghênh trở về."

Tĩnh Tuệ nhìn Thạch Anh, sau khi phát giác được phật quang ẩn chứa bên trong đối phương, thở dài một hơi, xem ra đối phương đã thức tỉnh.

Mà Thạch Anh khẽ gật đầu.

Tiếp đó ánh mắt của nàng phức tạp nhìn Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng nhìn về phía nàng, từ tốn nói: "Hiện tại, ta nên gọi ngươi là gì đây, Thạch Anh, hay là truyền nhân của Quan Thế âm? !"

Ở bên trong không gian ý thức, trận chiến của Thạch Anh và truyền nhân của Quan âm, ai cũng không chiếm được thế thượng phong, đến cuối cùng, ý thức của hai người dung hợp, quả thật đã xuất hiện tình huống dung hợp.

Là tình huống ngoài ý muốn có tỷ lệ 3%.

Hiện tại Thạch Anh, đã là truyền nhân của Quan âm, nhưng cũng là Thạch Anh.

Hoặc là, cả hai đều không phải, chỉ là nhân cách hoàn toàn mới có được trí nhớ của hai người? Chuyện này, không ai biết chắc được.

"Ngươi vẫn có thể gọi ta là Thạch Anh như trước, đây là tên thật của truyền nhân của Quan âm."

"Không quan trọng."

Sở Cuồng Nhân nhìn Thạch Anh, có chút tiếc nuối: "Về sau, sợ là ta sẽ không gặp được tiểu học muội khả ái kia của ta rồi."

"Ta đã là nàng, nàng đã là ta."

"Nhưng ngươi cũng là truyền nhân của Quan âm, rốt cuộc cũng không đủ thuần túy."

Sở Cuồng Nhân không tiếp tục để ý.

Lúc này, ngoài Quan âm điện, bỗng nhiên truyền đến một tiếng ầm ầm.

Dường như trong đó, trong hư không truyền đến một tiếng dâm mỹ, đang tấn công tâm thần của mọi người.

Toàn bộ Lưu Ly Thổ, lâm vào trong rung chuyển kịch liệt.

"Chuyện gì xảy ra? !"

"Luồng sức mạnh này, là, Dục Giới Thiên xuất hiện biến cố."

Sắc mặt Tĩnh Tuệ hơi đổi một chút, mọi người vội vàng đi ra bên ngoài.

Chỉ thấy trên bầu trời Lưu Ly Thổ, phía trên Dục Giới Thiên kia, đúng là xuất hiện một vết rách đen nhánh!

Ở bên trong vết rách kia, lộ ra một luồng tà khí vô cùng kinh người, toàn bộ phật tính của Lưu Ly Thổ đều bị ảnh hưởng kịch liệt, đang chống lại nó.

Phật tính và tà khí va chạm, khiến cho toàn bộ Lưu Ly Thổ lâm vào rung chuyển.

"Chuyện gì xảy ra, tại sao Dục Giới Thiên lại đột nhiên nứt ra?"

"Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra."

"Là Dục Giới Thiên Ma, Dục Giới Thiên Ma thức tỉnh, là ai, vậy mà lại kinh động đến Dục Giới Thiên Ma? !"

Dục Giới Thiên đột nhiên náo ra động tĩnh lớn như vậy, không hề nghi ngờ, là vì Thiên Ma bên trong Dục Giới Thiên xảy ra chuyện gì đó.

Khả năng lớn nhất, chính là nhóm Dục Giới Thiên Ma đã thức tỉnh!

Nhưng Dục Giới Thiên Ma ngủ say nhiều năm, bị kết giới phật ngôn bao phủ, gần như không có khả năng tự mình khôi phục, nhiều nhất cũng là một chút sức mạnh ý thức làm loạn mà thôi.

Nhưng tình huống trước mắt này, tuyệt đối không phải là động tĩnh một chút sức mạnh ý thức có thể náo ra.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, lại không hề cảm thấy ngoài ý muốn: "Tại sao các ngươi không tự hỏi xem, trong chúng ta thiếu mất ai?"

"Tuệ Tàng? !"

"Không có khả năng, Sở Cuồng Nhân, vì sao ngươi lại nói xấu Tuệ Tàng? !"

Mọi người trợn mắt nhìn Sở Cuồng Nhân.

Chỉ có hai người Tĩnh Tuệ, Thạch Anh như có điều suy nghĩ, dù sao bọn họ và Sở Cuồng Nhân cũng tiếp xúc lâu rồi, biết đối phương sẽ không nói nhảm.

"Tuy Hàng Long Phục Ma Thần Thông cao thâm, nhưng lấy thiên tư của Tuệ Tàng, cần phải sớm có thể tu hành đến viên mãn, vì sao hắn sẽ ở lại đường La Hán?"

"Hắn, là muốn tách khỏi chúng ta để hành động sao?"

Tĩnh Tuệ, Thạch Anh âm thầm nghĩ tới.

Lúc này, đã thấy bên trong vết rách Dục Giới Thiên có từng đạo phấn sắc quang hoa rơi xuống.

Quang hoa kia, đúng là hóa thành một đám nữ tử thiên kiều bá mị, cười nói tự nhiên, dáng người lả lướt vây quanh trước mặt một đám yêu nghiệt Phật Môn và Sở Cuồng Nhân.

"Tiểu hòa thượng, thanh đăng cổ phật, sẽ vô cùng tịch mịch, không bằng bồi ta hưởng thụ khoái hoạt có được không?"

"Tham lam giận dữ, khoái lạc xác thịt, đây đều là bản tính của nhân loại, làm gì phải chống lại, không bằng ngoan ngoãn thuận theo, mới có thể có được sự tiêu dao tự tại thật sự."

Chương 1470 - Dục Giới Thiên Ma dẫn dụ, thẳng đến Dục Giới Thiên

Dục Giới Thiên đột nhiên xảy ra biến cố, Dục Giới Thiên Ma giáng xuống!

Mà khuôn mặt của Dục Giới Thiên Ma này cũng không hề đáng ghét, ngược lại, lại là một đám nữ tử thiên kiều bá mị mê người.

Mấy nữ tử vây quanh Sở Cuồng Nhân và những người khác, cũng không xuất thủ công kích, làn gió thơm lượn lờ, lời nói nhẹ nhàng, không ngừng trêu chọc mọi người.

Mọi người chỉ cảm thấy, trong lòng có một loại cảm giác tim đập nhanh lan tràn ra.

Đây không phải là e ngại đối với sức mạnh, mà chính là dục vọng mà bản thân không cách nào khống chế sắp phun ra ngoài.

"Dục Giới Thiên Ma, đừng nghĩ tới chuyện nhiễu loạn sự tu hành của chúng ta! !"

Một yêu nghiệt Phật Môn quát lạnh một tiếng, ngay lập tức, trên người có phật quang phổ chiếu, đánh về phía một trong những nữ tử mê người kia.

Còn nữ tử kia, không lùi không tránh, mặc cho phật quang đánh vào người, một tiếng phịch vang lên, hóa thành một làn khói xanh nổ tung, nhưng khói xanh không tán đi, lại hội tụ lần nữa, một lần nữa hóa thành bộ dáng của nữ tử kia.

"Tiểu hòa thượng, lòng dạ của ngươi thật là độc ác mà."

Nữ tử kia nhìn yêu nghiệt Phật Môn, sóng mắt lưu chuyển, mang theo vẻ ai oán, làm cho người ta nhịn không được mà sinh lòng thương tiếc.

Mấy yêu nghiệt Phật Môn hít sâu một hơi, khoanh chân ngồi dưới đất, cưỡng ép trấn định tâm thần, miệng tụng kinh phật.

"Sắc tức là không, sắc tức là không."

Dục Giới Thiên Ma thấy thế, cười nói tự nhiên, cười đến càng thêm không chút kiêng kỵ.

"Nếu ngươi thật sự tứ đại giai không, vì sao không dám mở mắt ra nhìn ta."

"Nếu ngươi nhìn ta, ta không tin hai mắt của ngươi vẫn trống rỗng."

"Đúng vậy, thường nói, tú sắc khả xan, truy cầu cái đẹp, là bản tính của con người, ngay cả bản tính mà các ngươi cũng không dám đối mặt, còn tu hành cái gì chứ?"

Mấy Dục Giới Thiên Ma đi lòng vòng bên người mấy yêu nghiệt của Phật Môn, nói lời trêu chọc.

Có người thậm chí bởi vì lâm vào vũng bùn giữa phật tính và dục vọng, cố gắng giãy dụa chống lại, hai mắt quả thật đỏ lên, nổi lên sát tâm!

Chỉ thấy Giới Đao Tăng tay cầm Giới Đao, gào thét, bổ ra từng đạo từng đạo đao quang, trảm vào trên người Dục Giới Thiên Ma ở trước mắt.

"Dục giới chi ma, đều chết cho ta! !"

Phật quang phổ chiếu, đao quang dày đặc!

Phật quang từ bi, lại bao hàm sát ý, xé rách nguyên một đám Dục Giới Thiên Ma!

Nhưng những thứ này căn bản là vô dụng, Dục Giới Thiên Ma sinh ra từ trong dục vọng, chỉ cần dục vọng nhân tâm không dứt, có thể nói là các nàng sẽ bất tử bất diệt, căn bản không bị ảnh hưởng.

Đao quang có thể trảm hình dạng Thiên Ma, lại không thể diệt được dục vọng trong lòng mình!

Thiên Ma bị phá nát, nhưng lại lại lần nữa biến ảo ra.

"Sát ý của tiểu hòa thượng thật là lớ, tay cầm đồ đao, nổi lên sát tâm, người như ngươi, cũng có thể tu phật sao? Không bằng gia nhập dục giới ta, dục giới ta không cố kỵ gì, không có luật lệ, càng không có cái gì mà không thể giết người, gia nhập dục giới, ngươi sẽ không cần khổ cực áp chế bản tính giết chóc của mình."

Dục Giới Thiên Ma nói bên tai Giới Đao Tăng, đối với Giới Đao Tăng mà nói, đối phương tràn đầy dụ hoặc.

Lại nói trước khi gia nhập Phật Môn, bản thân Giới Đao Tăng chính là một đao phủ hai tay dính đầy máu tươi, thậm chí có một ngày, không khống chế nổi chính mình mà giết chết vợ con của mình.

Lúc này hắn mới gia nhập Phật Môn, trải qua nhiều năm tu hành, mới có Giới Đao Tăng hôm nay.

Hắn vốn cho rằng, mình đã hối cải để trở thành người mới.

Nhưng bây giờ mới phát hiện, tất cả cũng chỉ là ảo giác của mình, hắn vẫn là đao phủ có khát vọng giết chóc, khát vọng máu tươi như cũ!

"Tỉnh lại cho ta! !"

Lúc này, Thạch Anh quát lạnh một tiếng, vạn đạo phật quang khuếch tán ra, ép Dục Giới Thiên Ma lui lại.

Mà miệng Tĩnh Tuệ cũng đang tụng tĩnh tâm pháp chú, trợ giúp mọi người áp chế ham muốn của bản thân.

"Tiểu cô nương, bây giờ, ngươi thật là ngươi sao?"

"Truyền nhân của Quan âm, hay là Thạch Anh, ai mới thật sự là ngươi?"

Dục Giới Thiên Ma đi đến trước mặt Thạch Anh, liếc một chút liền khám phá ra sơ hở trong tâm thần của Thạch Anh, cười nói: "Tới đây, gia nhập dục giới ta, tuân theo bản tâm của mình, tìm ra bản chất thật sự của ngươi, thậm chí chỉ cần ngươi nguyện ý, thậm chí chúng ta có thể giúp thu hoạch được tất cả đồ vật mà ngươi muốn, bao gồm, tiểu ca ca bên cạnh ngươi."

Dục Giới Thiên Ma nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, tiếp tục dụ hoặc Thạch Anh.

Các nàng cũng không phải là đơn thuần dựa vào lời nói để dụ dỗ, trên người của các nàng, còn tràn ngập một luồng đạo kỳ lạ, luồng đạo kia, không giờ khắc nào là không dẫn động dục vọng ở sâu trong lòng của mọi người.

Đó là dục vọng chi đạo!

"A di đà phật, ta là ta, ta vẫn là ta của ngày xưa!"

Thạch Anh từ tốn nói, phật quang trên người phổ chiếu, chống cự lại sự quấy nhiễu của Dục Giới Thiên Ma.

Mà ở một bên khác, tình huống n Hồng Hoa không được tốt cho lắm.

Miệng nàng tụng tĩnh tâm pháp chú, nhưng trên người vẫn có một chút tà tính lộ ra như cũ.

Đó là tà tính của Tu La Huyết Long.

Vốn dĩ, tà tính này đã bị n Hồng Hoa dùng tĩnh tâm pháp chú trấn áp đến sít sao, nhưng bây giờ, khi bị Dục Giới Thiên Ma dụ dỗ, đúng là lại đang có dấu hiệu bùng nổ lần nữa.

"Tiểu cô nương, chống cự luồng sức mạnh kia làm gì chứ?"

"Tiếp nhận nó, nắm giữ nó, ngươi sẽ có thể trở nên càng cường đại so với bây giờ, chỉ có như vậy ngươi mới có tư cách truy đuổi vương của ngươi, nếu không thì, ngươi sẽ mãi bị vương của ngươi bỏ lại sau lưng."

Mọi người gặp phải Dục Giới Thiên Ma, lâm vào bên trong ma khảo tâm linh.

Những Dục Giới Thiên Ma rất khó chơi, giết lại giết không chết.

Sở Cuồng Nhân cũng đang gặp phải ma khảo của Dục Giới Thiên Ma, không chỉ có như thế, so với những người khác, số lượng Dục Giới Thiên Ma mà hắn đối mặt lại rất nhiều, hơn phân nữa Dục Giới Thiên Ma dũng mãnh tiến ra từ bên trong vết rách của Dục Giới Thiên gần như đều vờn quanh người hắn, các loại lời nói trêu chọc, ép bức dụ dỗ, đang cạy mở tâm lý phòng bị của hắn.

"Một người đối địch với thiên hạ, có phải ngươi cảm thấy rất vinh quang nhưng cũng rất tịch mịch hay không? Đỉnh núi cao ngạo lạnh lẽo, ngươi chịu được sao?"

"Gia nhập dục giới, chúng ta nguyện dùng sức mạnh cuối cùng của dục giới, giúp ngươi trở thành Chủ Nhân Tiên Giới."

"Chỉ cần ngươi đến dục giới ta, vinh hoa phú quý, quyền lợi ngập trời, tu vi Vô Thượng, tất cả những thứ này đều có được dễ như trở bàn tay."

Đối mặt với lời dụ dỗ này, Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, không nhúc nhích tí nào.

Ánh mắt của hắn vô cùng bình tĩnh, nhìn chăm chú vào những Dục Giới Thiên Ma này, lạnh nhạt nói: "Các ngươi có biết, người các ngươi đang dụ dỗ, là ai không?"

Chúng Dục Giới Thiên Ma không khỏi sững sờ.

Có ý gì?

Đây là lần đầu tiên các nàng gặp phải loại tình huống này.

Ngay khi chúng Thiên Ma nghi ngờ, từ trên người Sở Cuồng Nhân, bỗng nhiên có một luồng khí tức vô cùng kinh khủng ầm ầm bạo phát!

Đó là một luồng phật quang huyết sắc!

Phật quang huyết sắc hiện ra trong hư không, hóa thành một pháp tướng có bốn tay, chính là Ba Tuần chi tướng!

Thấy cảnh tượng này, rất nhiều Dục Giới Thiên Ma cảm thấy sợ hãi.

"Là Ma Chủ! !"

"Đây là sức mạnh của Ma Chủ! !"

Chúng Thiên Ma vô cùng kinh ngạc.

"Tán! !"

Sở Cuồng Nhân quát lạnh một tiếng, trong mắt pháp tướng Ba Tuần sau lưng bắn ra một đạo ma tính tử quang, bốn tay quét ngang ra, phật quang huyết sắc chiếu rọi khắp thiên địa, Thiên Ma lui tán! !

Thiên Ma không cách nào bị tiêu diệt này, ở trước mặt Ma Chủ Ba Tuần của bọn họ, họ cũng chỉ giống như con kiến hôi yếu ớt mà thôi!

"Ba Tuần, trên người hắn thật sự có sức mạnh Ba Tuần!"

"Người này quả nhiên là đại địch của Phật Môn ta!"

Chúng yêu nghiệt Phật Môn nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt tràn đầy kiêng kị.

Mà ánh mắt Thạch Anh cũng có chút phức tạp.

Qua mấy năm ở chung, nàng xác định trên người Sở Cuồng Nhân cũng không có ấn ký do Ba Tuần lưu lại, không phải diệt phật chi chủng.

Nhưng, không phải diệt phật chi chủng, lại có thể dùng sức mạnh Ba Tuần đến cấp độ thuần thục như thế, thậm chí ngay cả Thiên Ma bất tử bất diệt cũng có thể tuỳ tiện tiêu diệt, quả thực là thật sự không thể tin nổi.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không có thời gian đi để ý tới suy nghĩ trong lòng của mọi người.

Hắn nhìn vết rách Dục Giới Thiên trên bầu trời, khóe miệng hơi vểnh, lập tức bước ra một bước, đúng là đi về phía Dục Giới Thiên.

Tình cảnh này, khiến mọi người sợ ngây người.

Chương 1471 - Xâm nhập Dục Giới Thiên, diệt phật chi chủng Tuệ Tàng, Lục Trần Ma Câu

"Cái gì, hắn lại muốn một mình xâm nhập Dục Giới Thiên, quả thực là không biết sống chết!"

"Dục Giới Thiên là nơi hiểm ác bực nào, là lốc xoáy dục vọng, là nơi Thiên Ma hội tụ, chỉ dựa vào việc hắn nắm giữ sức mạnh Ba Tuần, căn bản là không có cách nào chống cự được."

"Đúng vậy, hắn là đang đi chịu chết! !"

Có yêu nghiệt Phật Môn thấy thế, không khỏi khinh thường hừ lạnh.

Thạch Anh thấy thế, trong mắt cũng toát ra một tia lo lắng, nhưng nàng tự biết không có năng lực tiến về Dục Giới Thiên, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

"Tiến vào điện Quan âm, lấy phật tính trong điện, chống cự quấy nhiễu của Thiên Ma."

Thạch Anh nói ra.

Mọi người lập tức lui vào trong điện Quan âm.

Mà Sở Cuồng Nhân, lúc này đã tiến vào Dục Giới Thiên, vừa vào trong đó, một luồng sức mạnh dụ dỗ còn cường đại gấp mười gấp trăm lần so với vừa rồi cuốn tới.

Cho dù là Kim Tiên, ở trước mặt luồng sức mạnh dụ dỗ này, chỉ sợ cũng sẽ không thể khống chế bản thân, biến thành nô lệ của dục vọng.

Nhưng đạo tâm Sở Cuồng Nhân lại vô cùng kiên định, tuy luồng sức mạnh dụ dỗ này cường đại, nhưng vẫn không lay động được đạo tâm của hắn như cũ.

Bên trong Dục Giới Thiên, kỳ quái.

Tửu Trì Nhục Lâm, cảnh đẹp nhân gian, mảnh đất Phong Nguyệt, Vương Tọa Chí Cao, chiến trường huyết tinh, đủ loại cảnh tượng, liên tục hiện lên.

Mà mỗi một loại cảnh tượng, đều có liên quan đến dục vọng của con người.

Ham muốn tình dục, ham muốn giết chóc, tham lam, ham ăn, quyền lực, vân vân.

Cho dù là Sở Cuồng Nhân, thấy vậy cũng không nhịn được mà tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Dục Giới Thiên này được gọi là lốc xoáy dục vọng, quả thật là có mấy phần đạo lý, mà đây chỉ là một bộ phận của Dục Giới Thiên mà thôi, nếu là Dục Giới Thiên hoàn chỉnh, vậy thì cảnh tượng, sức mạnh dụ dỗ, sức mạnh dục vọng sẽ cường đại đến trình độ nào?"

Đột nhiên.

Bốn phía truyền đến từng tiếng nói quỷ quyệt.

"Có người đi vào rồi."

"Không phải người của dục giới, là người sống, là người sống giống như tên hoà thượng vừa rồi."

"Chẳng lẽ cũng là hạt giống mà Ma Chủ đại nhân lưu lại sao?"

Nguyên một đám Dục Giới Thiên Ma xuất hiện ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, không giống với mỹ nhân thiên kiều bá mị vừa nhìn thấy ở bên ngoài, những Dục Giới Thiên Ma này lớn lên đều vô cùng đặc biệt.

Có người, có thú, có yêu, thậm chí còn có vài người không biết là chủng tộc gì.

Nhưng đều không ngoại lệ, trên người đều có khí tức dục vọng chi đạo nồng đậm lưu chuyển.

Tất cả đều là Thiên Ma am hiểu dụ dỗ con người sa đọa vào vòng xoáy dục vọng!

Mà lời nói của bọn họ, khiến tâm thần Sở Cuồng Nhân khẽ nhúc nhích.

Hòa thượng kia... Hạt giống của Ma Chủ...

"Ha, xem ra suy đoán của ta, và phân tích của Tiểu Ái quả nhiên không sai."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, hắn đã biết hòa thượng trong miệng những Thiên Ma này là người nào.

Ngay khi chúng Thiên Ma muốn tiến lên thi triển dụ hoặc đối với hắn, chỉ thấy trên người hắn có từng đợt phật quang huyết sắc lưu chuyển ra, hóa thành một Ba Tuần chi tướng!

"Ha, là sức mạnh của Ma Chủ đại nhân!"

"Chẳng lẽ hắn thật sự là hạt giống mà Ma Chủ đại nhân lưu lại sao? !"

Chúng Thiên Ma không khỏi kinh ngạc.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân thúc giục Ba Tuần chi tướng, quanh người có phật quang huyết sắc lưu chuyển, Thiên Ma tránh lui.

Hắn đi về phía sâu bên trong Dục Giới Thiên.

Ở nơi đó, hắn cảm nhận được một luồng cộng hưởng kỳ lạ, mà đó cũng là một trong những nguyên nhân hắn tiến vào Dục Giới Thiên này.

Khi càng xâm nhập vào sâu Dục Giới Thiên, sức mạnh Ba Tuần mà hắn nắm giữ dần dần không đủ dùng.

Dục Giới Thiên Ma, càng ngày càng cường đại.

Đã không phải thứ mà sức mạnh Ba Tuần của hắn có thể đánh lui được.

Nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý, bởi vì tiến vào Dục Giới Thiên, sức mạnh Ba Tuần cũng không phải là át chủ bài của hắn.

Chỉ thấy trên người hắn có từng đạo quang huy lưu chuyển ra, một luồng dao động đạo tâm kiên định không thay đổi tràn ngập, Thiên Ma đầy trời ở trước mặt luồng dao động này, như tuyết gặp mặt trời gay gắt, dần dần tiêu tán.

Thủ đoạn duy nhất mà những Thiên Ma này sử dụng chính là khơi dậy dục vọng của con người, khiến cho bọn họ sa đọa.

Đây là một loại năng lực rất đáng sợ.

Bởi vì trên thế giới này, không có người nào dám nói mình thật sự vô dục vô cầu.

Chuyện mọi người có thể làm, chỉ có khắc chế dục vọng của mình mà thôi, cũng chính là ma luyện ý chí, đạo tâm của mình.

Mà điểm này, Sở Cuồng Nhân làm cực kỳ xuất sắc.

Đạo tâm của hắn, đã bước vào lĩnh vực tối cao.

Như thế nào là tối cao?

Chính là sức mạnh ở tầng tối cao mà vũ trụ này được biết!

Đạo tâm của hắn, sớm đã không phải thứ mà ngoại vật hay là Dục Giới Thiên Ma có thể dao động được.

Một viên Đạo tâm, chiếu phá chư thiên thần phật Quỷ Ma!

Sở Cuồng Nhân ngẩng đầu đi về phía trước, lập tức thấy được một bóng lưng quen thuộc.

Dường như người kia cũng phát hiện ra Sở Cuồng Nhân đến, xoay người nhìn lại, đồng tử hơi hơi co rụt lại, lập tức cười nói: "Gặp qua Sở đạo hữu."

"Thủ đoạn của Tuệ Tàng Đại Sư cũng thật cao minh, lại có thể lẻ loi một mình, đi tới Dục Giới Thiên này."

Sở Cuồng Nhân nghiền ngẫm nhìn người trước mắt, không phải ai khác, chính là Tuệ Tàng.

Mà Tuệ Tàng cũng cảm thấy vô cùng khiếp sợ vì Sở Cuồng Nhân đến đây, nhưng trên mặt lại bất động thanh sắc: "Sở đạo hữu, không phải cũng tới sao?"

"Thôi, ta cũng không thừa nước đục thả câu, nói với ta, ngươi tới nơi này, không biết là có chuyện gì."

"Dục Giới Thiên đột nhiên có dị động, ta đi vào nơi này để xem xét tình huống."

"Ta muốn nghe lời thật, Dục Giới Thiên này, không phải là do ngươi mở ra sao? Diệt phật chi chủng!"

Sở Cuồng Nhân nhìn Tuệ Tàng, lạnh nhạt nói ra.

Nghe đến đây, rốt cục Tuệ Tàng cũng không còn cách nào trấn định, lập tức biến sắc, lập tức cười ha ha một tiếng: "Nhãn lực của Sở đạo hữu thật tốt, ta ở Phật Môn lâu như vậy, cho dù là những Đại La Kim Tiên kia cũng không có một ai có thể phát giác thân phận của ta, ngược lại là ngươi, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, mà ngươi đã đoán được, là bởi vì, ngươi cũng là diệt phật chi chủng mang trên người sức mạnh Ba Tuần sao?"

"Không cần thăm dò, mặc dù ta nắm giữ sức mạnh Ba Tuần, nhưng cũng không phải là diệt phật chi chủng."

"Vậy thì thật là đáng tiếc, ta còn tưởng rằng, Sở đạo hữu và ta là người đồng đạo chứ."

Tuy bị Sở Cuồng Nhân khám phá ra thân phận, nhưng Tuệ Tàng cũng không có dự định động thủ, cười nhạt nói: "Sở đạo hữu, ngươi và Phật Môn có ân oán không nhỏ, không bằng ngươi và ta liên thủ, tương lai cùng nhau hủy diệt Phật Môn, đến lúc đó, ta dốc hết tất cả, dìu ngươi xưng vương, trở thành Chủ Nhân Tiên Giới!"

Đối với lời nói của Tuệ Tàng, Sở Cuồng Nhân nửa chữ cũng không tin: "Nếu ta xưng vương, Ma Phật đều là thần, diệt phật hay không, vậy phải xem tâm tình của ta, không cần ngươi đến khoa tay múa chân."

"Ha, Sở đạo hữu thật có khí phách."

"Trả lời vấn đề vừa rồi của ta, ngươi tới nơi này, vì cái gì?"

Ánh mắt Tuệ Tàng lấp lóe hai lần, lập tức nói ra: "Thực không dám giấu giếm, chính là là vì một món chí bảo Ba Tuần, Lục Trần Ma Câu!"

"Há, Lục Trần Ma Câu."

Trong đầu đột nhiên Sở Cuồng Nhân hiện lên tin tức liên quan tới vật này.

Trong truyền thuyết, Ba Tuần có Lục Ma Câu, vật này tương ứng với Lục Trần, chính là mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, tâm, vật này có thể thao túng ngũ giác của con người thậm chí là ý thức, khiến dục vọng không ngừng bị phóng đại, cuối cùng sẽ bị sức mạnh Thiên Ma dụ dỗ, cho dù là Đại La Kim Tiên, cũng khó có thể chống cự loại sức mạnh.này

Đây là một món Hợp Đạo chi khí cực kỳ đáng sợ.

"Thú vị, Lục Trần Ma Câu, sinh ra cộng hưởng với ta, chính là vật này sao?"

Trong người hắn có sức mạnh Ba Tuần, sinh ra cảm ứng với Hợp Đạo khí của Ba Tuần, cũng không phải là chuyện không thể.

"Nếu Sở đạo hữu cảm thấy hứng thú đối với vật này, ta có thể mang ngươi đi tìm."

Tuệ Tàng cười nhạt nói.

"Ngược lại ta thật sự muốn nhìn một chút, ngươi ở trước mặt ta, có thể diễn ra trò xiếc gì, dẫn đường."

Sở Cuồng Nhân có chút hăng hái.

"Không dám."

Tuệ Tàng biểu hiện ra bộ dáng vô cùng tôn kính Sở Cuồng Nhân.

Dù sao thì với thực lực của hắn, ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, nếu đối phương muốn giết hắn, hắn gần như có thể nói là không có chút đường sống nào.

Chương 1472 - Dục Vọng Chi Hoa, không gì hơn cái này, ai cho phép ngươi động vào đồ của ta

Sâu bên trong Dục Giới Thiên, ở giữa một Ma trì quỷ dị, ba chiếc móc có ma quang quỷ dị hiện ra, phía trên có khắc vô số ma văn quỷ quyệt đang lơ lửng trên không trung của Ma Trì.

Bên trong Ma Trì, không nổi sóng, nhưng lại hiện ra ma quang dị dạng, giống như một chiếc gương.

Lúc này, có hai bóng người đi vào, chính là Tuệ Tàng và Sở Cuồng Nhân.

"Đây chính là Lục Trần Ma Câu?"

Sở Cuồng Nhân coi trọng ba nhánh móc đen, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

Nhất là cái móc gắn với lòng đất dưới Ma Trì, càng khiến Sở Cuồng Nhân cảm nhận một loại cảm giác quái dị.

"Tiểu Ái, phân tích một chút."

"Vâng, đang phân tích... Lục Trần Ma Câu có mặt, tai, lưỡi, có thể nhằm vào thị giác, thính giác, vị giác của người mà thi triển huyễn tượng, dẫn động dục vọng có quan hệ với ba loại giác quan này... Dục Vọng Ma Trì, trong ao sinh ra Dục Vọng Chi Hoa, hoa này lấy dục vọng của con người làm thức ăn, phàm là người tới gần, đều sẽ bị xúc tu của nó quấn quanh, lâm vào cảnh tượng dục vọng, không thể tự kềm chế..."

Khi Tiểu Ái phân tích càng sâu, cuối cùng Sở Cuồng Nhân cũng hiểu rõ tính toán của Tuệ Tàng này.

Lục Trần Ma Câu tồn tại ở dục giới, chính là vật của Ma chủ Ba Tuần của Dục Giới Thiên ngày xưa, vô cùng cường đại, nếu đã để ở chỗ này, sao lại không có Thiên Ma ngấp nghé?

Nhưng đã nhiều năm trôi qua, Lục Trần Ma Câu này vẫn còn nguyên vẹn, ở bốn phía ngay cả nửa con Thiên Ma đều không có, điều này chứng minh cái gì?

Nơi đây nhất định có đồ vật khiến Thiên Ma kiêng kỵ, kiêng kị đến mức ngay cả tới gần nơi này cũng không dám.

Chính là Dục Vọng Chi Hoa bên trong Ma Trì này.

Tõ ràng Tuệ Tàng muốn xem mình thành đá dò đường, để mình đi đối phó Dục Vọng Chi Hoa kia, mà bản thân thì lợi dụng cơ hội này chiếm lấy Lục Trần Ma Câu.

Cũng tiện tay, giải quyết đại địch là mình.

Đó cũng không phải kế sách quá cao minh.

Chỉ lợi dụng ưu thế có được tình báo, hắn nghĩ là Sở Cuồng Nhân không biết chuyện về Dục Vọng Chi Hoa, có khả năng sẽ mắc lừa.

Nhưng đáng tiếc, hắn không biết Sở Cuồng Nhân có một thứ, vật này gọi là Toàn Tri Chi Linh.

Chỉ cần Tiểu Ái một chút, là hắn đã biết tất cả mọi chuyện.

"Muốn lợi dụng ta lấy Lục Trần Ma Câu này, nếu ta thoả mãn tâm nguyện của ngươi thì sao nhỉ?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, từ từ đi về phía Ma Trì.

Thấy cảnh này, trong mắt Tuệ Tàng lộ ra một tia vui mừng: "Thành công, hắn bị lừa rồi!"

Sở Cuồng Nhân đoán không sai.

Dục Vọng Chi Hoa là nhân vật cực kỳ đáng sợ bên trong Dục Giới Thiên này, địa vị của nó tương đương với Bỉ Ngạn Hoa bên trong âm Phủ.

Ở Dục Giới Thiên, ngoại trừ chủ nhân dục giới là Ba Tuần, thì không có bất kỳ Thiên Ma nào dám tuỳ tiện tới gần, bởi vì cho dù là Thiên Ma cũng có dục vọng.

Mà có dục vọng, thì sẽ bị Dục Vọng Chi Hoa nhằm vào, thao túng.

"Sở Cuồng Nhân, coi như ngươi có thiên tư tuyệt thế thì như thế nào? Dục Vọng Chi Hoa này nhằm vào dục vọng trong tâm của con người, cho dù là Đại La cũng khó có thể chống cự lại sức mạnh này, huống chi là ngươi?"

"Nếu ngươi bị hắn ảnh hưởng, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn hóa thành phân bón hoa!"

Trong lòng Tuệ Tàng vô cùng kích động.

Vốn dĩ, hắn còn đang suy nghĩ làm sao để đối phó với Dục Vọng Chi Hoa này, hiện tại thì tốt rồi, Sở Cuồng Nhân ngoan ngoãn tự mình đưa tới cửa, ngược lại cũng giúp hắn bớt lo không ít.

"Trong truyền thuyết, cuồng nhân che đậy thiên hạ, cũng không gì hơn cái này đi."

"Quả nhiên, thế nhân ngu muội, chỉ biết nghe nhầm đồn bậy, sách lược tiểu kế này của ta, không phải cũng khiến cho Sở Cuồng Nhân được người người tôn kính, ngoan ngoãn biến thành con cờ trong tay của ta sao."

Lúc này Tuệ Tàng vô cùng đắc ý.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân dần dần tới gần Ma Trì, vươn tay cầm lấy Lục Trần Ma Câu.

Nhưng ngay lúc này, chỉ thấy Ma Trì yên tĩnh kia bỗng nhiên chấn động, nguyên một đám mụn nước đang không ngừng ra tràn ra bên ngoài.

Mụn nước phập phồng phập phồng, dường như trong đó, phản chiếu ra một đóa hoa quỷ quyệt.

Đóa hoa này, có vô số dây leo quấn quanh, cánh hoa màu tím, mà ở giữa nụ hoa có một mỹ nhân kiều diễm, thân thể trần trụi đang nằm, bên trong hai con mắt màu tím, hiện ra ma quang quỷ quyệt.

Đây chính là Dục Vọng Chi Hoa.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ, Dục Vọng Chi Hoa kia lười biếng duỗi người, đường cong yểu điệu từ trong cánh hoa hiện ra, nhìn không sót một cái gì, làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, vô số dây leo xuyên qua mặt nước, trong chớp mắt đã quấn quanh người Sở Cuồng Nhân.

Một mùi hương kỳ lạ hiện ra, chui vào trong mũi Sở Cuồng Nhân, trêu chọc nhân tâm.

Trong chốc lát, đạo tâm không thể bị phá vỡ kia của Sở Cuồng Nhân, cũng hiếm thấy mà chấn động một cái, dục vọng của hắn, giống bị trêu chọc ra.

"Thật thú vị, không hổ là Dục Vọng Chi Hoa kinh khủng nhất Dục Giới Thiên."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Sau đó, hắn ánh mắt ngưng trọng, trấn định đạo tâm, một tia dục vọng tuôn ra kia, nhanh chóng bị hắn bóp tắt.

Sau khi ma nữ phía trên Dục Vọng Chi Hoa kia phát hiện ra Sở Cuồng Nhân không bị ảnh hưởng, nhất thời há to miệng, dường như gặp được tồn tại thật không thể tin được.

Phải biết rằng, nàng chính là Dục Vọng Chi Hoa của Dục Giới Thiên!

Lấy dục vọng của vạn linh trên thế gian làm dưỡng chất, là hóa thân của dục vọng, chỉ có dục vọng chi chủ là Ba Tuần mới có thể chống cự lại sức mạnh của mình, không bị ảnh hưởng.

Mà bây giờ, nàng gặp được người thứ hai không chịu ảnh hưởng đến từ sức mạnh của mình.

Ở cách đó không xa, Tuệ Tàng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân bị dây leo quấn chặt, sắc mặt càng hiện rõ vẻ mừng rỡ.

Nhưng qua mấy hơi thở, Sở Cuồng Nhân vẫn không xảy ra bất cứ chuyện gì, điều này khiến hắn, có chút nghi hoặc.

"Chuyện gì xảy ra, tại sao hắn không có chút động tĩnh nào?"

"Có lẽ, là đạo tâm của hắn kiên định, đang đấu tranh với Dục Vọng Chi Hoa, ừm, nhất định là như vậy, nhưng Sở Cuồng Nhân, ngươi tuyệt đối không có cách nào chống cự lại sức mạnh của Dục Vọng Chi Hoa."

Tuệ Tàng cười nhạt một tiếng.

Sau đó, hắn nhìn về phía Lục Trần Ma Câu trong ao, bóng người lóe lên, nhanh chóng lao về phía đó, hắn muốn thừa cơ hội này, cướp lấy Lục Trần Ma Câu.

Tới gần, càng ngày càng gần.

Mà Dục Vọng Chi Hoa cũng không để ý đến hắn, hiển nhiên là đang đối phó Sở Cuồng Nhân.

Rất tốt.

Tất cả đều tiến hành dựa theo kế hoạch của mình.

Chờ một chút, thái độ đó của Dục Vọng Chi Hoa là có ý gì? ?

Đột nhiên, Tuệ Tàng nhìn Dục Vọng Chi Hoa trong ao, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, mặt mũi tràn đầy rung động, lông mày không khỏi cau lại.

Dục Vọng Chi Hoa, đang khiếp sợ?

Nàng đang khiếp sợ cái gì?

Bản năng của Tuệ Tàng, cảm thấy một tia không ổn.

Nhưng hắn đã đi tới Ma Trì, Lục Trần Ma Câu gần ngay trước mắt, làm sao hắn có thể dễ dàng buông tha được.

Trong lòng bàn tay của Tuệ Tàng được bao trùm bởi một tầng phật quang huyết sắc, chộp thẳng về phía Lục Trần Ma Câu.

"Ai cho phép ngươi tự tiện đụng vào đồ của ta rồi?"

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Sắc mặt của Tuệ Tàng sắp lấy được Lục Trần Ma Câu đột nhiên biến đổi, một cái chớp mắt tiếp theo, hắn nhìn thấy một bàn tay trắng nõn như ngọc đang nhanh chóng bay về phía mặt của mình!

Bộp một tiếng!

Tuệ Tàng gần như không có chút sức chống cực nào, bị một bàn tay đánh bay ra ngoài.

"Làm sao lại sưng đến mức này? ! !"

Gương mặt Tuệ Tàng sưng lên, khóe miệng chảy máu, răng cũng bị gãy mất chiếc, ngay cả khi nói chuyện cũng có gió tràn vào.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, trên mặt mang theo vẻ khó tin, trong đầu có rất nhiều nghi hoặc.

Vì sao đối phương không bị Dục Vọng Chi Hoa ảnh hưởng?

Nhưng Sở Cuồng Nhân không để ý đến Tuệ Tàng, thân thể của hắn hơi chấn động một chút, tiên nguyên dồi dào tiêu tán ra, trong nháy mắt đã xé rách dây leo quấn quanh người mình.

Sau đó, hắn vươn tay nắm lấy Lục Trần Ma Câu.

"Hàng Long Phục Ma Thần Thông! !"

Lúc này, Tuệ Tàng không nhẫn nại được nữa, đưa tay thúc giục phật quang huyết sắc, đánh ra một chưởng về phía Sở Cuồng Nhân, một đạo Ma Long huyết sắc gào thét xông ra.

Thần thông phật đạo vốn dĩ chứa đầu sức mạnh phật quang, nhưng khi được thi triển ra từ trong tay hắn, lại mang theo âm khí dày đặc, ma khí quỷ quyệt.

Chương 1473 - Tuệ Tàng dung hợp sức mạnh của Dục Giới Thiên, đừng làm rộn, sẽ có cảm tưởng gì

"Hàng Long Phục Ma Thần Thông!"

Sau khi thấy Sở Cuồng Nhân cầm lấy Lục Trần Ma Câu, rốt cục Tuệ Tàng cũng không kìm nén được sát tâm, ánh mắt run lên, quanh người bộc phát ra một luồng phật quang huyết sắc hùng hậu.

Đánh ra một chưởng, Ma Long huyết sắc gào thét xông ra, lao về phía Sở Cuồng Nhân mà cắn xé!

Thần thông Phật môn, lại âm u quỷ quyệt!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, chỉ lại tiện tay đánh ra một chưởng một lần nữa, tựa như là đuổi ruồi, tiên nguyên hùng hậu tràn ngập tiên huy Kim Ngọc phun trào ra, dùng một bàn tay đánh nát Ma Long huyết sắc!

Sức mạnh trùng kích kinh khủng tuôn ra, Tuệ Tàng trực tiếp bị đánh bay ra ngoài mấy trăm trượng.

"Thật là sức mạnh tiên nguyên khủng khiếp, rốt cuộc tu vi của người này đã đạt đến cảnh giới Kim Tiên mấy phẩm? Tam phẩm, tứ phẩm? Hay là trên cả tam phẩm? !"

Tuệ Tàng không thể nào phán đoán, chỉ biết, Sở Cuồng Nhân ở trước mắt mạnh đến kinh người!

Tiện tay là có thể phá nát thần thông của hắn, loại thực lực này sợ là vượt xa hắn!

"Sở Cuồng Nhân, thực lực của ngươi quả thật là làm cho người ta chấn kinh, chỉ tiếc, nơi này là Dục Giới Thiên, mà ta thì là, diệt phật chi chủng của Ba Tuần! !"

Chỉ thấy hắn thét dài một tiếng, trong mắt lướt qua một đạo Ma Quang màu tím.

Vô số sức mạnh dục vọng từ bốn phía Dục Giới Thiên, lại giống như đại hải không ngừng tuôn trào, hội tụ về phía hắn, tràn vào trong cơ thể hắn, khiến cho khí tức của hắn đang liên tục tăng lên!

"Há, dùng sức mạnh của Dục Giới Thiên, tăng thực lực cho mình, thủ đoạn của diệt phật chi chủng, cũng thật nhiều."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn đứng chắp tay, đứng ở phía trên Ma Trì, vô số dây leo ở bốn phía sau lưng hắn, rục rịch.

Dục Vọng Chi Hoa, dường như muốn thừa cơ gây ảnh hưởng tới đạo tâm của hắn một lần nữa.

"Đừng làm rộn."

Sở Cuồng Nhân lườm Dục Vọng Chi Hoa một chút.

Cái liếc này, ẩn chứa một sự uy hiếp lạnh đến tận xương tuỷ, cho dù là Dục Vọng Chi Hoa, cũng không khỏi rùng mình một cái.

Gương mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ lên, dường như vô cùng xấu hổ.

Nàng đã xưng bá dục giới vô số năm, vô số Thiên Ma vô cùng cung kính đối với nàng, ngoại trừ chủ nhân của Dục Giới Thiên là Ba

Tuần, có ai dám dùng loại giọng điệu này nói chuyện với nàng? !

Đừng làm rộn?

Dỗ tiểu hài tử hả? !

Nhưng trên thực tế, Dục Vọng Chi Hoa cũng không dám tiếp tục giở trò.

Mặc dù nàng là một đóa hoa, nhưng cũng có lòng kính sợ, biết cái gì mình có thể trêu chọc, cái gì là không thể.

Hiển nhiên, Sở Cuồng Nhân trước mắt chính là loại nàng không thể trêu chọc.

"Địa Tạng Luân Hồi Chưởng!"

Tuệ Tàng thúc giục Thần Thông Ma Đạo một lần nữa, một luồng phật quang huyết sắc vô cùng kinh khủng hóa thành một chữ "Vạn" đánh ra, trong đó còn là ẩn chứa một luồng sức mạnh Luân Hồi đặc trưng của tu sĩ ở Địa Phủ.

Nghe đồn, Địa Tàng Vương Bồ Tát sống ở Địa Phủ, đã từng lập chí nguyện rằng nếu Địa Ngục không sạch, thề không thành phật.

Thân là cao tăng Phật môn trấn giữ Địa Phủ, truyền nhân của hắn hiểu được Luân Hồi chi đạo, ngược lại cũng không phải chuyện hiếm lạ gì.

Đối mặt với chưởng kình này, Sở Cuồng Nhân vẫn không nhúc nhích tí nào, vận chuyển Luân Hồi Thiên Thể, đánh ra một đạo kiếp quang.

Bên trong tiếng ầm ầm, không gian bốn phía Dục Giới Thiên nổ tung.

"Tiếp được một chiêu thần thông của ta, ngược lại cũng có mấy phần thực lực."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Phải biết rằng, với thực lực hiện tại của hắn, yêu nghiệt tầm thường đều bị giết chết trong một chiêu, Tuệ Tàng có thể tiếp được thần thông của hắn, tu vi không chỉ đạt tới trình độ Kim Tiên, mà còn là yêu nghiệt có thiên tư tuyệt đỉnh.

"Sở Cuồng Nhân, lại tiếp chiêu này của ta đi!"

Tuệ Tàng gầm nhẹ một tiếng, trên người có ngàn vạn phật quang huyết sắc tuôn ra, trộn lẫn trong hư không, hóa thành một pháp tướng Phật Đà thần sắc trang nghiêm.

Đó là, pháp tướng Địa Tạng.

Một pháp tướng Địa Tạng tràn đầy tà khí.

"Vậy thì để ngươi nhìn một chút, cái gì là pháp tướng Địa Tạng chân chính."

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, phật quang thần thánh lưu chuyển, phật quang ngút trời xua tan dục vọng mù mịt ở bốn phía, hóa thành một pháp tướng Địa Tạng thần thánh trang nghiêm.

Ở giữa Ma Trì, sau khi Dục Vọng Chi Hoa cảm nhận được phật quang này, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra một tia chán ghét.

Phật pháp, phật quang, đây chính là đồ vật mà sinh linh ở Dục Giới Thiên ghét nhất.

Bởi vì phật pháp coi trọng lục căn thanh tịnh, đoạn tuyệt dục vọng của con người, đối với sinh linh ở Dục Giới Thiên dùng dục vọng làm thức ăn mà nói, Phật, chính là kẻ địch tự nhiên!

Khi pháp tướng Địa Tạng hiện thân ở dục giới, vô số Thiên Ma đều cảm nhận được luồng khí tức phật quang thần thánh kia, ào ào phát ra tiếng rống giận dữ.

"Phật, là khí tức của phật, Phật giả, cút ra khỏi Dục Giới Thiên cho chúng ta! !"

"Nơi này không chào đón Phật!"

"Phật tu, không bằng bỏ qua phật pháp, cùng chúng ta lĩnh hội dục vọng đại pháp có được không? !"

Có kẻ quát mắng Sở Cuồng Nhân, cũng có kẻ muốn dụ dỗ hắn.

Nhưng đối với tất cả những điều này, Sở Cuồng Nhân đều không hề bị lay động, thần sắc của hắn bình tĩnh thúc giục pháp tướng Địa Tạng, hai tay quét ngang ra.

Phật quang 1 triệu trượng, lay động Cửu Thiên Thập Địa, rung chuyển gầm trời!

Dưới sự chiếu rọi của phật quang thần thánh, vô số Dục Giới Thiên Ma rú thảm, hóa thành mây khói tán đi.

Mà Tuệ Tàng cũng thúc giục pháp tướng Địa Tạng tà tính củabản thân, hai luồng sức mạnh đột nhiên va chạm ở trong hư không, chỉ thấy không gian như một tấm gương, một tiếng bộp vang lên, trực tiếp nổ tung.

Sức mạnh trùng kích từ hai luồng sức mạnh này như gió lốc khuếch tán ra, Tuệ Tàng đứng mũi chịu sào, sau khi bị trùng kích, sắc mặt trắng bệch bay ngược ra sau, sắc mặt tái nhợt.

"Còn chưa đủ!"

"Còn chưa đủ mạnh! !"

Tuệ Tàng nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân: "Ta còn chưa đủ mạnh để đánh bại hắn, Dục Giới Thiên Ma, nghe ta hiệu lệnh, dung nhập vào cơ thể của ta! !"

Chỉ thấy trên người hắn tràn ngập quang hoa huyết sắc quỷ dị, trên trán, lại có một đường vân có hình dáng tròng mắt màu tím hiện lên.

Mà trong đôi mắt kia, ẩn chứa một chữ vạn huyết sắc.

Đôi mắt kia, khiến cho Sở Cuồng Nhân có một loại cảm giác kỳ lạ, dường như đôi mắt kia đang sống, giống như ẩn chứa một loại ý chí nào đó.

"Con mắt của Ba Tuần, đây chính là dấu ấn của diệt phật chi chủng sao?"

Sở Cuồng Nhân dùng Tiểu Ái phân tích một chút, nói ra.

Mà sau khi Dục Vọng Chi Hoa phát giác được luồng sức mạnh này, cũng nhịn không được mà ngạc nhiên: "Tên kia, còn chưa chết? !"

Nàng đúng là bị kinh ngạc mà mở miệng nói chuyện.

Sau khi vô số Dục Giới Thiên Ma phát hiện ra tròng mắt màu tím trên trán Tuệ Tàng, ào ào phóng về phía hắn.

"Là sức mạnh của Ma Chủ!"

"Quá tốt rồi, Ma Chủ còn chưa chết sao? !"

Khi một lượng lớn Thiên Ma dung nhập vào trong cơ thể của Tuệ Tàng, quả thật thân thể của hắn dần dần bành trướng, khí tức càng thêm doạ người từ trên người hắn nổi lên.

Cho đến khi luồng sức mạnh này đạt đến một loại giới hạn nào đó, mới miễn cưỡng dừng lại.

"Sở Cuồng Nhân, ta chính là người gánh chịu sức mạnh Ba Tuần, là diệt phật chi chủng, là truyền nhân chính thống của Ba Tuần, ở Dục Giới Thiên này, ngươi căn bản đấu không lại ta! !"

Tuệ Tàng cảm thấy sức mạnh trong cơ thể cường đại trước nay chưa từng có, không khỏi cười nói.

Sở Cuồng Nhân đứng đấy bất động, đứng chắp tay, quanh người có tiên huy lưu chuyển, như tiên xuất trần, phong thái rung động lòng người, thần sắc bình tĩnh, không hề bối rối bởi vì sức mạnh của Tuệ Tàng đã tăng lên.

Nhìn bộ dáng này của hắn, trong lòng Tuệ Tàng có loại cảm giác vô cùng khó chịu.

Sau đó, hắn bạo phát.

"Gông xiềng Phật ngôn, đi!"

Từng đợt phật quang huyết sắc doạ người từ trong cơ thể hắn phun ra ngoài, từng chữ từng chữ bằng tiếng Phạn hóa thành gông xiềng huyết sắc, lao về phía Sở Cuồng Nhân, như muốn trói buộc hắn.

Sở Cuồng Nhân đứng đấy bất động, mặc cho gông xiềng trói buộc mình, lạnh nhạt nói: "Ngươi tự xưng là truyền nhân của Ba Tuần, vậy thì, nếu như thua trước sức mạnh Ba Tuần, không biết sẽ có cảm tưởng như thế này? !"

Lời nói vừa dứt, một luồng sức mạnh phật quang huyết sắc giống như đúc với Tuệ Tàng bạo phát!

Phật quang đan xen, hóa thành một Ba Tuần tướng huyết sắc!

Ba Tuần tướng này, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú Tuệ Tàng, giống như chủ nhân chân chính của dục giới, đang nhìn một thằng hề hèn mọn.

"Luồng sức mạnh Ba Tuần này, làm sao có thể? !"

Chương 1474 - Chém giết Tuệ Tàng, hai người trong Phật Môn duy nhất được ta kính nể, tự chém đầu mình

"Luồng sức mạnh Ba Tuần này, làm sao có thể? !"

Tuệ Tàng mơ hồ.

Bởi vì uy lực của luồng sức mạnh Ba Tuần mà hiện giờ Sở Cuồng Nhân thi triển ra, đúng là còn cường đại hơn so với truyền nhân chính thống của Ba Tuần là hắn, một diệt phật chi chủng!

"Ngươi không phải là diệt phật chi chủng chân chính, nhưng tại sao có thể có được sức mạnh Ba Tuần ở trình độ này? !"

"Bởi vì thứ ngươi có thể cậy vào, chỉ có sức mạnh Ba Tuần, mà sức mạnh Ba Tuần, lại chỉ là một trong những công cụ của ta mà thôi."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Một cái chớp mắt tiếp theo, toàn bộ tu vi Kim Tiên của hắn được khai hỏa, lộ ra tu vi Kim Tiên tứ phẩm!

Thời gian hai năm, tu vi của hắn bất ngờ từ Kim Tiên nhất phẩm tăng lên tới tứ phẩm, cái tốc độ này, có thể nói là vô cùng nhanh, thậm chí có thể nói là khoa trương.

Dù sao thì Kim Tiên chia thành cửu phẩm, một phẩm nặng như một bầu trời, mỗi lần tăng lên một phẩm, đều cần tiêu tốn thời gian rất dài.

Cho dù là yêu nghiệt thiên kiêu, cả đời dừng lại ở cảnh giới Kim Tiên, không cách nào tiến thêm, cũng không phải là chuyện không thể nào.

Kim Tiên tứ phẩm, cộng thêm sức mạnh Ba Tuần, thời khắc này Sở Cuồng Nhân thật giống như Ba Tuần tái sinh, sức mạnh vô cùng doạ người tuôn ra, gông xiềng phật ngôn trói buộc ở trên người hắn, nổ tung thành từng khúc!

Bốn tay của Ba Tuần chi tướng quét ngang ra, lao về phía Tuệ Tàng.

"Ta không có khả năng thua đồ giả mạo là ngươi, ta mới thật sự là truyền nhân của Ba Tuần! !"

Tuệ Tàng gào thét lớn, một luồng phật quang huyết sắc đánh thẳng vào Ba Tuần chi tướng.

Nhưng dù vậy, vẫn bị đánh bay ra ngoài như cũ.

"Địa Tạng thiền trượng!"

Lúc này, Tuệ Tàng lấy ra một món Đại La khí đỉnh phong, đó là một thanh thiền trượng, phía trên có vô số phật quang lưu chuyển.

Nhưng ngoài ý liệu, thiền trượng này, lại đang phản kháng Tuệ Tàng.

"Đáng chết!"

Sắc mặt Tuệ Tàng biến hóa, lúc này mới nhớ tới, hiện tại hắn đang thi triển sức mạnh Ba Tuần, những Tiên Khí Phật Đạo chính thống này, sao lại cam nguyện để hắn thao túng?

"Không chịu làm truyền nhân của Địa Tạng cho tốt, hết lần này tới lần khác đi làm diệt phật chi chủng? Nửa đời khổ tu, hiện tại hoàn toàn hoá thành hư ảo."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Hắn nhìn ra được, Tuệ Tàng có được truyền thừa của Địa Tạng Vương, sau đó mới biến thành diệt phật chi chủng.

Có thể là bị diệt phật chi chủng dụ dộ, không cách nào chống cự.

"Ngươi biết cái gì chứ, chí nguyện của Địa Tàng Bồ Tát là Địa Ngục không sạch, thề không thành phật, ta tiếp nhận truyền thừa của hắn, rất có thể, sẽ đi trên con đường giống như hắn, nhưng thế giới này, coi trọng vật chất, dục vọng quyền lực, làm sao Địa Ngục có thể trống không? Địa Ngục không sạch, sao ta có thể thành phật? ! !"

"Nhưng sức mạnh Ba Tuần không giống vậy, Ba Tuần chính là chủ nhân dục giới, dục giới chính là nơi do dục vọng biến thành, chỉ cần dục vọng trên thế giới không dứt, sức mạnh của ta, sẽ có thể không ngừng được tăng cường! !"

"Đây mới thật sự là đại đạo vô thượng! !"

Tuệ Tàng gào thét nói, chính vì vậy, hắn mới lựa chọn trở thành diệt phật chi chủng.

Một con đường không thể đến đích, một con đường có thể lên trên, ai cũng biết nên chọn như thế nào!

"Chỉ bởi vì như thế?"

"Nhiêu đó không đủ sao?"

"Ha ha, ngươi có biết không, mặc dù ta không tham gia vào Phật Môn, nhưng bên trong Phật Môn có hai vị đại năng khiến ta có chút kính nể, ngươi có biết là hai vị nào không?"

"Người nào?"

Tuệ Tàng cũng hết sức tò mò, vậy mà cũng có người được Sở Cuồng Nhân kính nể?

"Phật Môn chia năm cấp độ, chúng sinh, tăng nhân, La Hán, Bồ Tát, phật, trong đó bên trong Bát Đại Bồ Tát có hai vị Bồ Tát, có thể thành phật, nhưng lại không muốn thành phật, đó chính là Địa Tàng Vương Bồ Tát và Quan Thế âm Bồ Tát, người trước lập ra chí nguyện, Địa Ngục không sạch, thề không thành phật, người sau thì lại phát chí nguyện, muốn phổ độ chúng sinh, hai vị này Bồ Tát, chính là người trong Phật Môn mà ta khâm phục nhất."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Địa Ngục không sạch, thề không thành phật.

Phổ độ chúng sinh, nhưng chúng sinh nhiều biết bao, sao có thể độ hết?

Hai đại chí nguyện này, có thể nói là gần như không có khả năng hoàn thành, nhưng Địa Tàng Vương Bồ Tát và Quan Thế âm Bồ Tát lại lập ra chí nguyện như thế, không oán không hối.

Nếu không thì, lấy tu vi của hai người này, đã sớm có thể chứng quả thành những vị Phật tốt cao.

Dù là người cao ngạo như Sở Cuồng Nhân, đối với hai người này, cũng mang một sự kính trọng.

Lúc trước, hắn tự sáng tạo một đạo, mọi người nhìn thấy, đều nói là chuyện không có thể, nhưng hắn, vẫn không oán không hối, quyết chí tiến lên như cũ!

Thậm chí hiện tại, hắn cũng không biết đạo của mình, có thể chứng Hợp Đạo hay không?

Nhưng hắn sẽ quyết chí tiến lên, san bằng tất cả trở ngại!

"Hừ, lập ra chí nguyện không có khả năng hoàn thành, chậm trễ việc thành phật, ngu muội đến cùng cực!"

Tuệ Tàng hừ lạnh một tiếng, khịt mũi coi thường.

"Cho nên nói, ngươi không xứng là truyền nhân của Địa Tạng, thậm chí ở trước mặt ta, diệt phật chi chủng như ngươi, còn buồn cười hơn, ngươi sợ hãi đạo của, vì sợ không thể thành phật, mà biến bản thân mình thành diệt phật chi chủng đi trên dục vọng chi đạo, nhưng ngươi lại không phải Ba Tuần, không thể trở thành chúa tể dục vọng, chỉ là nô lệ của dục vọng mà thôi."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, ngôn từ sắc bén như đao, khiến sắc mặt Tuệ Tàng biến hóa, phật quang trên người cũng trở nên sáng tối chập chờn.

Giết người tru tâm, bất quá cũng chỉ như vậy!

"Không, không có khả năng, ngươi nói vớ vẩn! !"

Tuệ Tàng rống giận, thúc giục sức mạnh Ba Tuần của bản thân đến cực hạn.

Hắn biết, mình bây giờ vẫn không có cách nào chống lại Sở Cuồng Nhân như cũ, cho nên không để ý giới hạn mà bản thân có thể chịu đựng, đúng là lại hấp thu Thiên Ma vào trong cơ thể một lần nữa! !

Chỉ thấy cơ thể của hắn dần dần xuất hiện vết rách, bất cứ lúc nào cũng sẽ bởi vì sức mạnh trong cơ thể tăng vọt mà nổ tung.

Ngay khi cơ thể của hắn sắp nổ, hắn ngưng tụ tất cả sức mạnh, phật quang huyết sắc hóa thành một thanh đồ đao khổng lồ, điên cuồng chém về phía Sở Cuồng Nhân!

"Ma Phật mở giết! !"

Đùng! !

Hư không bị đồ đao chém, liên tục nứt ra.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không hề bị lay động, ánh mắt của Ba Tuần tướng sau lưng lạnh lùng, bốn tay đều xuất hiện, bắt lấy thanh đồ đao kia.

Đùng! !

Sức mạnh khổng lồ nổ tung, thân thể của Tuệ Tàng giống như quả cầu da xì hơi, nhanh chóng khô quắt lại, ngay cả sức mạnh của bản thân cũng đang nhanh chóng yếu bớt.

Mà nhìn lại Sở Cuồng Nhân, thì vẫn đứng phía trên Ma Trì, vẫn không nhúc nhích tí nào như cũ.

Giống như một vị Thần không có thể rung chuyển! !

"Trốn! !"

Ánh mắt của Tuệ Tàng hoảng sợ, thừa dịp năng lượng trùng kích còn chưa tan đi, quay người muốn chạy trốn.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, vô số đạo văn trắng bạc bao phủ mảnh hư không này, Thuật Phong Ấn Thời Không!

Tuệ Tàng bị sức mạnh thời không giam cầm, nửa bước khó đi!

Một cái chớp mắt tiếp theo, một đạo kiếm quang xẹt qua chân trời, sáng chói loá mắt, trực tiếp chém Tuệ Tàng thành hai nửa!

Yêu nghiệt Phật Môn, cứ như vậy mà ngã xuống!

Sau khi Tuệ Tàng chết, trong hư không, có một làn quanh mang màu đỏ tím đang lưu chuyển, nhìn kỹ, đó là một tròng mắt màu đỏ tím.

Chính là con mắt của Ba Tuần!

Hoặc là nói, đó là diệt phật chi chủng mà Ba Tuần lưu lại!

Sở Cuồng Nhân nhìn diệt phật chi chủng này, có chút hiếu kỳ, mà một cái chớp mắt tiếp theo, đôi mắt màu đỏ tím kia dùng tốc độ sét đánh lao nhanh về phía hắn!

"Hừ!"

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng, tiên nguyên trên người lưu chuyển, hóa thành kết giới, muốn ngăn nó lại.

Nhưng hắn đã đánh giá thấp sức mạnh của đôi mắt này, quả thật là nó đã trực tiếp xuyên qua kết giới tiên nguyên, trực tiếp tiến vào trong cơ thể mình.

Ngay sau đó, một giọng nói tràn đầy sức dụ dỗ quanh quẩn bên tai của hắn.

"Ngươi muốn sức mạnh sao?"

"Luyện hóa diệt phật chi chủng, với thiên tư tài tình của ngươi, sẽ là Ba Tuần thứ hai, ngươi chính là chủ nhân mới của dục giới!"

Sở Cuồng Nhân nghe thấy giọng nói này, hừ lạnh một tiếng, sau đó, ngưng tụ kiếm chỉ, chém về phía đầu của mình!

Ầm!

Kiếm khí xuyên qua đầu, lập tức lộ ra một tròng mắt màu đỏ tím, chính là diệt phật chi chủng.

Dục Vọng Chi Hoa phía dưới Ma Trì nhìn thấy vậy thì run lên.

Đây là một kẻ hung ác, đầu của mình mà còn dám chém, hơn nữa còn có thể tuỳ tiện chống cự sự dụ hoặc của Ba Tuần.

Chương 1475 - Ký kết khế ước, Dục Vọng Hoa nhận chủ, càng nghĩ càng giận

Sở Cuồng Nhân nắm bắt diệt phật chi chủng, con mắtcủa Ba Tuần, trong mắt lộ ra một tia lạnh lùng: "Chỉ là một luồng ý chí cũng muốn rung chuyển đạo tâm của ta, nằm mơ!"

Một cái chớp mắt tiếp theo, tay hắn nắm chặt lại, sức mạnh khí huyết ầm ầm bạo phát!

Diệt phật chi chủng hóa thành một làn sương máu ngay tại chỗ, hoàn toàn nổ tung, mà sợi ý chí Ba Tuần ẩn chứa trong đó cũng theo đó mà tán đi.

Nơi nào đó trong không gian Hỗn Độn.

Một tròng mắt bỗng nhiên mở ra, một luồng u mang màu tím chợt lóe lên.

"Thú vị."

"Chỉ là Kim Tiên, có thể chống cự quấy nhiễu đến từ ý chí của ta, nên nói thật không hổ là người được tuyển chọn sao? !"

Sau một trận tiếng cười khẽ, hai con mắt này khép lại một lần nữa, dường như chưa bao giờ xuất hiện qua.

Mà bên trong Dục Giới Thiên.

Sau khi Sở Cuồng Nhân phá huỷ ý chí Ba Tuần, nhìn về phía Dục Vọng Chi Hoa bên trong Ma Trì, suy nghĩ nếu muốn lấy vật này đi thì phải làm sao bây giờ.

Tiêu diệt?

Khả năng không lớn, Dục Vọng Chi Hoa lấy dục vọng làm thức ăn, giống với Dục Giới Thiên này, chỉ cần dục vọng trong nhân thế không dứt, thì sẽ không biến mất.

Tuy mình có thể không chịu ảnh hưởng của nàng, nhưng muốn tiêu diệt đối phương, vẫn không thể làm được.

"Tuổi trẻ hậu sinh, ngươi có thể nguyện ký kết khế ước cộng sinh với ta không."

Lúc này, Dục Vọng Chi Hoa mở miệng nói chuyện.

"Có ý gì?"

"Ngươi và ta ký kết khế ước cộng sinh, từ nay về sau, mệnh cách của ngươi và ta chi sẽ quấn vào nhau, ngươi sống ta sống, ngươi chết ta chết."

"Há, vì sao ngươi phải làm như vậy?"

"Dục Giới Thiên này, ta ở ngán rồi, muốn đi ra ngoài bên ngoài nhìn xem, nhưng có kết giới phật ngôn ở đây, ta không có cách nào rời đi, cho nên chỉ có thể tìm ngươi giúp đỡ."

Dục Vọng Hoa nói ra, nhìn Sở Cuồng Nhân: "Ký kết khế ước với ta, ngươi cũng không thiệt thòi, ta chính là tồn tại bất diệt bất tử giữa thiên địa, cộng sinh với ta, thì bản thân ngươi, cũng sẽ thành tồn tại bất tử bất diệt, thậm chí ngươi có thể mượn sức của ta, nắm giữ một phần quyền năng dục vọng, chuyện này đối với ngươi có trăm lợi mà không có một hại nào."

"Ta vốn đã bất tử bất diệt." Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, lạnh nhạt nói ra.

Dục Vọng Hoa cười xùy một tiếng, còn muốn nói gì đó, nhưng nghĩ tới vừa rồi Sở Cuồng Nhân chém đứt đầu mình, bây giờ lại bình an vô sự, câu nói kế tiếp đột nhiên không thể nói ra khỏi miệng.

Gia hỏa này, quả thực rất kỳ quái.

Cơ thể của hắn, dường như thật sự có một loại đặc tính bất tử nào đó.

Sở Cuồng Nhân nhìn Dục Vọng Hoa, lộ ra vẻ suy tư: "Khế ước cộng sinh, sẽ có hạn chế gì?"

"Không có hạn chế gì cả, thậm chí sau khi lập khế ước, nếu ta và ngươi nguyện ý, đều có thể giải trừ khế ước bất cứ lúc nào."

"Nhất định phải là hai bên đều đồng ý sao?"

"Đúng thế."

"Quyền năng của dục vọng chi đạo, quả thật là có chút thú vị, ký kết khế ước với ngươi, ngược lại cũng không phải là không thể được, vậy thì ký đi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nhưng mà, hắn cũng không hề hoàn toàn tin tưởng Dục Vọng Chi Hoa, hắn để Tiểu Ái phân tích đối phương mọi lúc, một khi đối phương có hành động bất thường trong quá trình này, sẽ dùng tự bạo để gián đoạn khế ước.

Dù sao hắn cũng có Thân Thể Bất Tử, dù tự bạo mấy lần, cũng không có vấn đề gì.

"Được!"

Dục Vọng Hoa gật gật đầu, tiếp theo, từ trên người có một dây leo duỗi ra, bò về phía Sở Cuồng Nhân, quấn quanh ở trên người hắn.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Vô số phù văn huyền diệu xuất hiện ở chung quanh Dục Vọng Hoa và Sở Cuồng Nhân.

Một trận khí tức đại đạo vô cùng huyền diệu lan tràn ra, từ nơi sâu xa, Sở Cuồng Nhân phát hiện mình và Dục Vọng Hoa đang xây dựng ra một loại liên hệ.

Mà vào lúc này, dường như Dục Vọng Hoa nhận lấy kích thích gì đó, phát ra một tiếng kêu chói tai.

"Làm sao có thể? !"

Dục Vọng Hoa nhìn Sở Cuồng Nhân, thần sắc trở nên hoảng sợ.

"Bẩm báo, nghi thức khế ước đang xảy ra sửa đổi, khế ước cộng sinh đang chuyển hóa thành khế ước chủ tớ."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng.

Sau khi hắn nhìn thấy vẻ hoảng sợ trên mặt Dục Vọng Hoa, trong mắt lộ ra một tia hiểu rõ: "Khế ước chủ tớ? Xem ra, ta mới là chủ."

"Đúng thế."

"Nguyên nhân là gì."

"Nguyên nhân đang được tìm kiếm, dường như có quan hệ với mệnh cách của chủ nhân." Tiểu Ái nói ra, trong giọng nói, hiếm thấy mang theo một tia nghi hoặc.

Cho dù là Toàn Tri Chi Linh, nhưng khi đối mặt với mệnh cách của Sở Cuồng Nhân, vẫn có loại cảm giác thấy không rõ đoán không ra như cũ.

Thời gian dần trôi qua.

Phù văn huyền diệu ở bốn phía biến mất, khế ước hoàn thành.

Mà Dục Vọng Hoa nằm ở bên trong nụ hoa, nhìn Sở Cuồng Nhân, hai mắt ngốc trệ, dáng vẻ như bị chơi hỏng, không ngừng nỉ non: "Chuyện này sao có thể, làm sao có thể..."

Sở Cuồng Nhân không để ý đến đối phương, giờ phút này hắn đang trải nghiệm sức mạnh mà bản thân mới nắm giữ.

Sau khi lập khế ước với Dục Vọng Hoa, hắn cảm thấy, chính mình cũng nắm giữ một phần quyền năng của đối phương, có thể tự do thao túng dục vọng chi đạo.

Đưa tay ra, một dây leo từ đầu ngón tay hắn kéo dài ra.

Đó là Dục Vọng Hoa Đằng, có thể làm cho người ta lâm vào bên trong lốc xoáy dục vọng, khó có thể tự kềm chế.

"Có Dục Vọng Chi Đằng này, lại thêm Lục Trần Ma Câu, dục vọng chi đạo, có thể trở thành một át chủ bài không tệ."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Qua một hồi lâu.

Dục Vọng Hoa dần dần khôi phục bình thường, nàng nhìn Sở Cuồng Nhân: "Rốt cuộc ngươi là ai, vì sao mệnh cách của ngươi, lại... Bá đạo như thế!"

Vừa rồi, nàng muốn ký kết khế ước cộng sinh với Sở Cuồng Nhân.

Khế ước này, là dùng mệnh cách của hai bên làm nền tảng.

Nhưng không nghĩ tới, mệnh cách của Sở Cuồng Nhân lại vô cùng quỷ dị và bá đạo, quả thật đã tự mình cự tuyệt khế ước cộng sinh, thậm chí sửa đổi thành khế ước chủ tớ! !

Với mệnh cách Dục Vọng Hoa của nàng, lại biến thành người hầu! !

Phải biết rằng, nàng là Hoa Dục Vọng, lấy dục vọng thế gian làm thức ăn, bất tử bất diệt, là một trong những mệnh cách cao quý nhất trên thế gian này.

Nhưng cho dù là với mệnh của nàng cách, đặt ở trước mặt mệnh cách của Sở Cuồng Nhân, lại chỉ có thể biến thành người hầu!

Rốt cuộc đối phương có loại mệnh cách gì? !

Nghĩ đến đâu, Dục Vọng Hoa nhìn Sở Cuồng Nhân, giống như nhìn tồn tại kinh khủng nhất thế gian này.

Hiện tại, ruột gan nàng đều phát ra từ hối hận.

Vốn dĩ muốn mượn sự trợ giúp của Sở Cuồng Nhân, rời khỏi Dục Giới Thiên, rời khỏi kết giới phật ngôn, nhưng chưa từng nghĩ, lại biến thành một người hầu, Hoa Dục Vọng nàng cao quý cỡ nào, vậy mà lại biến thành một người hầu? !

Càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng giận...

"A a a! !"

Dục Vọng Hoa giận đến mức nhịn không được mà hét rầm lên, lăn qua lăn lại ở trên nụ hoa.

"Náo đủ chứ, náo đủ rồi thì rời đi đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Không đi!"

"Đừng ép ta dùng sức mạnh của khế ước."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Ngươi... Vô sỉ! !"

Dục Vọng Hoa tức giận đến mức khuôn mặt nhỏ phình lên, nhưng lại không có cách nào.

Hiện tại Sở Cuồng Nhân có quyền sinh sát tuyệt đối với nàng, tuy nói Dục Vọng Hoa bất tử bất diệt, nhưng sau khi bị tiêu diệt, muốn được sinh ra một lần nữa, vẫn phải tốn không ít năm tháng.

"Là ngươi muốn lập xuống khế ước."

"Coi như ta không may, gặp được một tên quái thai như ngươi!"

Dục Vọng Hoa hít sâu một hơi: "Duỗi tay của ngươi ra."

Sau đó, nàng hóa thành một đạo lưu quang, tiến vào cánh tay của Sở Cuồng Nhân, hóa thành hình xăm là một đóa kỳ hoa màu tím.

Hình xăm này, bao trùm nửa cánh tay của Sở Cuồng Nhân, dây leo quấn quanh ở cổ tay, trên mu bàn tay là đồ án một đóa kỳ hoa, mà ở giữa nụ hoa có một nữ tử xinh đẹp đang nằm.

"Đây là trực tiếp biến tay của ta thành hoa sao."

Dường như phát giác được Sở Cuồng Nhân đang nhìn chăm chú, Hoa Dục Vọng trên mu bàn tay hừ lạnh một tiếng, lập tức trở mình nằm bên trong nụ hoa, giống như không muốn để ý tới đối phương.

Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý, sau khi lấy được Lục Trần Ma Câu và Hoa Dục Vọng, thắng lợi trở về, rời khỏi Dục Giới Thiên.

Chương 1476 - Công Đức Kim Liên, Linh Sơn bị ô nhiễm, thiên địch của hắc khí

Bên trong Lưu Ly Thổ, Dục Giới Thiên bị Tuệ Tàng cưỡng ép mở ra, nguyên một đám Dục Giới Thiên Ma bị bừng tỉnh, bọn họ xuất hiện ở bên trong Lưu Ly Thổ, tàn phá bừa bãi khắp nơi.

Nhưng mà, bởi vì kết giới phật ngôn, những Dục Giới Thiên Ma này cũng không thể rời khỏi Lưu Ly Thổ, chỉ có thể tiến hành dụ dỗ đối với sinh linh bên trong Lưu Ly Thổ, để bọn họ rơi vào bên trong lốc xoáy dục vọng.

Mà ở bên trong Lưu Ly Thổ, cũng chỉ có đám người Thạch Anh, Tĩnh Tuệ.

Bọn họ trốn ở trong điện Quan âm, miệng tụng phật kinh, sử dụng phật tính trong điện Quan âm để dựng lên một kết giới phật ngôn cỡ nhỏ, ngăn cách Dục Giới Thiên Ma ở bên ngoài.

Nhưng ngay lúc này.

Sâu bên trong Lưu Ly Thổ, bỗng nhiên sụp đổ, trên mặt đất xuất hiện một vết rách vô cùng to lớn, mà ở bên trong vết rách này, phật quang vô tận phóng lên tận trời, Thanh Thánh chi khí tràn ngập thiên địa.

Sau khi vô số Dục Giới Thiên Ma cảm nhận được luồng khí tức này, ào ào kêu thảm lui về Dục Giới Thiên.

"Chuyện gì xảy ra? !"

"Là phật quang, phật quang vô cùng cường đại."

Hai người Thạch Anh, Tĩnh Tuệ liếc nhau, sau đó đi ra Quan âm điện, nhìn về phía nơi phát ra phật quang.

Đó là một kẽ đất to lớn sâu bên trong Lưu Ly Thổ, ở bên trong kẽ đất kia, truyền ra phật quang tràn trề, dường như trong đó, có một đóa kim liên to lớn đang bay lòng vòng.

Kim liên có chín cánh hoa, phía trên có đạo văn đan xen, phật quang thanh thánh lượn lờ.

Mà phía trên cánh hoa Kim Liên, thì có từng kim thân đang ngồi, trên mặt của mỗi một người đều mang vẻ trang nghiêm nghiêm túc.

"Đây kaf, đây là Cửu Phẩm Công Đức Kim Liên của Phật Môn! !"

"Thánh vật của Phật Môn, tại sao lại xuất hiện ở đây, còn nữa, những kim thân này, trên người mỗi một người đều có phật quang vô cùng cường đại, tất cả đều là cao tăng của Phật môn! !"

"Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? !"

Bọn người Thạch Anh, Tĩnh Tuệ khiếp sợ không gì sánh nổi nhìn tình cảnh này.

Công Đức Kim Liên, đây là một trong Tiên Thiên Tứ Liên, chính là một món chí bảo bản nguyên không kém gì Diệt Thế Hắc Liên, Tịnh Thế Bạch Liên, nhưng mà, trong truyền thuyết, ở thời kỳ Tiên Cổ, Công Đức Kim Liên này bị một con Hung thú hút mất một phần sức mạnh, từ mười hai phẩm tụt xuống thành cửu phẩm, nhưng mặc dù là như thế, vẫn là một món thánh vật Phật Môn không tầm thường như cũ.

"Nghe đồn Công Đức Kim Liên tồn tại ở bên trong Công Đức Trì của Linh Sơn, làm sao lại xuất hiện ở bên trong Lưu Ly Thổ?"

Một yêu nghiệt Phật Môn nhìn Công Đức Kim Liên, trong mắt mang theo tia nóng bỏng.

Đây là một món thánh vật Phật Môn không tầm thường, là vật được vô số người bên trong Phật Môn tha thiết ước mơ.

"Không được tùy ý tới gần, có gì đó rất kỳ lạ."

Thạch Anh cau mày nói.

Chỉ thấy ở phía dưới Công Đức Kim Liên, có một mảnh đất kỳ lạ.

Đó là một ngọn núi lớn màu vàng óng mang cảm giác cổ xưa thần thánh, nhưng ngọn núi lớn này, bây giờ lại bị vô số sương mù màu đen quấn quanh, bên trong thánh khiết lại tràn ngập sự quỷ quyệt.

Không chỉ có như thế, dường như những hắc khí này có ý thức của mình, đang không ngừng chui ra ngoài, nhưng lại bị Công Đức Kim Liên ngăn cản, không có cách nào tiêu tán ra, thấy cảnh này, Thạch Anh bỗng nhiên hiểu rõ cái gì đó: "Công Đức Kim Liên và những cao tăng Phật môn này, đang trấn áp cái gì đó!"

"Là ngọn núi lớn kia, ngọn núi lớn này, dường như là... Linh Sơn trong truyền thuyết! !"

Bỗng nhiên Tĩnh Tuệ nghĩ tới điều gì đó, đồng tử hơi hơi co rụt lại.

Linh Sơn, thánh địa Phật Môn cổ lão, địa vị của nó nằm phía trên ngũ phương tịnh thổ, chính là mảnh đất của chư phật.

Tổng mắt một đám đệ tử Phật Môn, Linh Sơn là thần thánh, thánh khiết.

Nhưng bây giờ, Linh Sơn xuất hiện ở trước mặt mọi người, lại có chướng khí mù mịt, bị hắc khí quỷ quyệt vờn quanh, nào chỗ nào nửa phần Thanh Thánh chi ý?

Giống như một mảnh đất quỷ dị!

"Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, thánh địa Linh Sơn trong truyền thuyết, tại sao lại biến thành loại bộ dáng này? !"

Trong lòng một đám yêu nghiệt Phật Môn khiếp sợ không gì sánh nổi, có loại cảm giác tín ngưỡng sụp đổ.

Đây chính là Linh Sơn.

Nơi mà đệ tử Phật Môn hướng tới, lại có loại bộ dáng này?

"Xem ra, đây mới là nguyên nhân khiến Lưu Ly Thổ xuống dốc."

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân từ sau lưng mọi người đi tới, khi nhìn thấy hắn, mọi người vô cùng kinh ngạc.

"Hắn lại có thể còn sống bước ra khỏi Dục Giới Thiên? !"

"Nơi như Dục Giới Thiên, cho dù là Đại La Kim Tiên tiến vào cũng khó thoát một kiếp, rốt cuộc là hắn làm cách nào để đi ra, chuyện này thật sự không thể tin nổi."

Mấy yêu nghiệt Phật Môn nhìn Sở Cuồng Nhân ánh mắt càng phát ra kiêng kị.

Mà Sở Cuồng Nhân lại không để ý đến bọn họ, hắn nhìn Linh Sơn, nhìn hắc khí mà Công Đức Kim Liên đang trấn áp, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

Hắc khí kia, hắn rất quen thuộc.

Bởi vì ở trong cơ thể hắn, cũng có một đạo, hắc khí kia, là hắn lấy ra từ trên người Thanh Khâu Hồ Vương, ẩn chứa sức mạnh khắc chế tất cả bản nguyên chi đạo ở phương vũ trụ này.

Ở bên trong Hư Không Chi Noãn, hắn cũng nhận biết được loại sức mạnh tương tự.

Hiện tại, ở Linh Sơn này, hắn lại gặp được luồng sức mạnh này, đủ loại dấu hiệu cho thấy, hắc khí kia, ẩn chứa một loại tồn tại vô cùng kinh khủng nào đó!

Có lẽ, có quan hệ với trận đại kiếp mà Cửu Thiên Huyền Nữ nói đến.

"Những cao tăng này, hẳn là cao tăng bên trong Lưu Ly Thổ, bọn họ phát hiện ra Linh Sơn bị ô nhiễm, vì không để những hắc khí này tiêu tán ra ngoài, cho nên hóa thành kim thân, phối hợp với Công Đức Kim Liên trấn áp những hắc khí này ở đây." Sở Cuồng Nhân nhìn Linh Sơn, từ từ nói ra.

Ông! !

Lúc này, hắc khí bên trong Linh Sơn quả thật cảm nhận được cái gì đó, điên cuồng đánh thẳng vào Công Đức Kim Liên.

"Là Dục Giới Thiên!"

"Biến động ở Dục Giới Thiên, khiến nhóm cao tăng bên trong Lưu Ly Thổ này bất đắc dĩ phân hóa ra một phần sức mạnh áp chế Dục Giới Thiên, để những hắc khí này có cơ hội làm loạn."

Sở Cuồng Nhân suy đoán nói.

Mà hắc khí liên tục trùng kích, khiến cho Công Đức Kim Liên rung chuyển không thôi.

Phật quang trên người một cao tăng Phật môn bùng phát, ý đồ trấn áp hắc khí khi một lần nữa.

Nhưng sức mạnh trùng kích của hắc khí quá mãnh liệt, đúng là có một ít hắc khí thoát khỏi sự trấn áp của Công Đức Kim Liên, tiêu tán ra, lao về phía bọn người Sở Cuồng Nhân.

Sức mạnh của hắc khí kia quá đáng sợ.

Một yêu nghiệt Phật Môn tránh không kịp, nỗ lực dùng phật quang để chống cự, nhưng không có tác dụng gì.

Hắc khí rơi vào trên phật quang của hắn, đúng là khiến phật quang hóa thành màu đen kịt trong nháy mắt, ngay cả đạo văn ẩn chứa trong đó, cũng dần dần trở nên quỷ quyệt, bạo ngược.

"Đây là thứ quỷ gì vậy? !"

Sắc mặt của yêu nghiệt Phật Môn kia đại biến, thúc giục tiên nguyên đến cực hạn.

Nhưng chỉ chốc lát, ánh mắt của hắn dần dần trở nên điên cuồng, xuất thủ với yêu nghiệt Phật Môn ở bốn phía, thần trí đúng là lâm vào bên trong cuồng loạn.

Hắc khí kia, lại ẩn chứa sức mạnh ăn mòn tâm trí, không giống với Dục Giới Thiên lấy dục vọng làm chất dẫn khiến tâm trí của con người sa đọa.

Sức mạnh của hắc khí còn bạo lực hơn!

Nó trực tiếp nhắm vào bản nguyên chi đạo mà tu sĩ tu hành, trước tiên là ăn mòn bản nguyên của tu sĩ, tiếp đó là bản nguyên, rồi tước đoạt tâm trí!

"Tiểu Ái, phân tích một chút."

Sở Cuồng Nhân nhắm vào yêu nghiệt bị hắc khí kia ăn mòn, tiến hành phân tích.

Phát hiện tình hình của đối phương giống như đúc với Thanh Khâu Hồ Vương ngày xưa, nhưng mà, hắn không có tu vi như Thanh Khâu Hồ Vương, tâm trí bị ăn mòn gần như hoàn toàn, gần như không thể vãn hồi.

"Nơi phát ra hắc khí quái dị này, rốt cuộc là cái gì?"

Sở Cuồng Nhân cau mày.

Nhưng lúc này cũng không nghĩ được nhiều như thế, hắc khí tiêu tán ra từ bên trong Công Đức Kim Liên càng ngày càng nhiều.

Sở Cuồng Nhân bảo vệ mấy người n Hồng Hoa ở sau lưng, tiến tới một bước.

Khí tức của tiểu vũ trụ, tràn ngập ra.

Chỉ trong nháy mắt, những hắc khí này giống như gặp phải thiên địch, quả thật là trong chớp mắt lập tức rút về bên trong Linh Sơn, mượn nhờ phong ấn của Công Đức Kim Liên, tránh né Sở Cuồng Nhân.

Tình cảnh này, khiến cho thần sắc của rất nhiều cao tăng Phật môn phía trên Công Đức Kim Liên hoảng hốt, ào ào nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, vô cùng ngạc nhiên.

Chương 1477 - Vân Lam Phật, đầu óc hoa đầu này không được linh hoạt, hắn không giống với các ngươi

“Người này là ai, vì sao những đạo hắc khí này lại khiến sợ hãi hắn như vậy? !”

“Luồng khí tức này, là khí tức siêu thoát, là siêu thoát giả? ! Không đúng, rõ ràng chỉ là một tên Kim Tiên mà thôi.”

Trên mặt những cao tăng ngồi ở phía trên cánh hoa Công Đức Kim Liên ở Lưu Ly Thổ này, phần lớn đều là cao thủ cấp bậc Kim Tiên, trong đó càng không thể thiếu những tồn tại thuộc cảnh giới Đại La.

Nếu như phân chia dựa theo quả vị ngũ đẳng của Phật Môn, trong những cao tăng này, có không ít những tồn tại cấp bậc Bồ Tát.

Nhưng hiện tại, những người này nhìn Sở Cuồng Nhân, trên khuôn mặt đầy vẻ ngạc nhiên kinh ngạc.

Phải biết rằng, bọn họ trấn áp những đạo hắc khí ở Linh Sơn vô số năm nay, chưa bao giờ gặp qua điều gì khiến những đạo hắc khí này sợ hãi như vậy, cho dù là đối mặt với Hợp Đạo, cũng sẽ kéo nhau mà xông lên.

Nhưng ở trước mặt một tên Kim Tiên như Sở Cuồng Nhân, thì chúng lại như tránh còn không kịp, như gặp phải thiên địch!

Điều này khiến cho bọn họ, vô cùng khó hiểu.

Phía trên Công Đức Kim Liên, một vị lão tăng trên người có phật quang mạnh nhất nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt sâu thẳm, dường như trong mắt có vô số chữ Phạn lưu chuyển.

Tựa như suy đoán mệnh cách của đối phương, nhưng lại không thu hoạch được gì.

Hắn biết, nếu như bản thân mình thâm nhập sâu hơn để diễn hoá, rất có thể sẽ chạm vào sự tồn tại cấm kỵ gì đó tuyệt đối không thể đụng vào, cho nên nhắm mắt lại, không dám tiếp tục thâm nhập.

Lần thứ hai mở mắt ra, hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, gương mặt hiền từ, vô cùng hòa ái: “Xin hỏi danh tính của tiểu hữu.”

“Sở Cuồng Nhân.”

“Sở đạo hữu, xuất thân từ nơi nào?”

“Rhư viện Bách Gia.”

“Thì ra là người của thư viện, lão nạp Kiến Tính, hữu lễ.”

Kiến Tính chắp tay trước ngực cười nói.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng đang phân tích đối phương, mà kết quả, khiến hắn tấm tắc lấy làm kỳ lạ, đối phương, lại là một tồn tại ở cảnh giới Hợp Đạo! !

Hợp Đạo!

Trên khắp toàn bộ vũ trụ này cũng không nhìn thấy mấy tồn tại ở cảnh giới Hợp Đạo.

Những tồn tại ở cảnh giới Hợp Đạo mà hắn gặp qua, tất cả đều là hóa thân tiên thức do đại năng Hợp Đạo ở thời kỳ Tiên Cổ lưu lại.

Mà Kiến Tính ở trước mắt, lại là một vị ở cảnh giới Hợp Đạo hàng thật giá thật, còn sống sờ sờ.

Đối mặt với đại năng như vậy, Sở Cuồng Nhân không dám có chút thất lễ, cũng hơi hơi gật đầu, chắp tay hành lễ: “Gặp qua Đại Sư.”

Lúc này.

Trong hư không xuất hiện một vết rách, một trận phật quang tràn trề lưu chuyển đến.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh từ trong đó đi ra.

Người này tay cầm một chuỗi tràng hạt, dung nhan tinh xảo, hai hàng lông mày mang theo vẻ từ bi nhàn nhạt.

Đây là một vị thần ni.

“Là Vân Lam Phật!”

Tĩnh Tuệ nhìn thấy người vừa đến, không khỏi kinh hô một tiếng, có chút kinh hỉ.

Vân Lam Phật, là một vị đại năng trong Cực Lạc tịnh thổ, tu vi đã đạt đến một trong ngũ đẳng quả vị của Phật Môn, Phật!

Còn là một vị đại năng Hợp Đạo! !

Nếu như nói, Như Lai, Nhiên Đăng, Dược Sư Phật là sự tồn tại cổ xưa của Phật Môn thuộc kỷ nguyên trước, cũng chính là Phật ở thời kỳ Tiên Cổ.

Vậy thì, Vân Lam Phật, chính là Phật ở kỷ nguyên này.

“Kiến Tính Phật, đạo hắc khí ở Linh Sơn, vì sao lại có biến động?”

Vân Lam Phật nhìn Kiến Tính Phật từ tốn nói, giọng nói của nàng mang theo một luồng bình thản chi ý, trấn an nhân tâm.

Mà sau khi nàng đi vào, vị yêu nghiệt Phật Môn đang lâm vào cuồng loạn kia cũng bị trấn áp trên mặt đất, không thể động đậy, nhưng sắc mặt điên cuồng, lại không có chút thay đổi nào.

Chỉ khi nhìn đến Sở Cuồng Nhân, mới có một tia sợ hãi mà thôi.

Vân Lam Phật thấy được điểm này, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

“Dục Giới Thiên có biến động, Dục Giới Thiên Ma quấy nhiễu Lưu Ly Thổ, trong tình thế bất đắc dĩ, chúng ta đành phải tạm thời phân hoá sức mạnh đẩy lùi Thiên Ma, ngoài ý muốn để cho đạo hắc khí kia, chui ra khỏi đây.”

Kiến Tính Phật có chút bất đắc dĩ nói.

“Ta hiểu rồi, những chuyện còn lại, ta sẽ giải quyết, về phần ngươi chỉ cần tiếp tục trấn áp Linh Sơn là được.”

“Chúng ta đã biết.”

Kiến Tính Phật hơi hơi gật đầu, lại tiếp tục nói: “Vị đệ tử Phật Môn đang bị đạo hắc khí ăn mòn kia, hi vọng Sở tiểu hữu có thể giúp đỡ.”

Sau đó, chỉ thấy Công Đức Kim Liên to lớn kia từ từ chuyển động.

Phật quang ngập trời thu liễm, ngay sau đó, khe đất được khép kín, kim liên kia, bỗng chốc liền biến mất không còn thấy tăm hơi cùng với Linh Sơn.

Nếu không phải vị yêu nghiệt Phật Môn còn đang điên cuồng gầm rú trên mặt đất vì bị đạo hắc khí ăn mòn, bọn họ còn tưởng rằng những chuyện mà mình vừa chứng kiến, bất quá chỉ là một cơn ác mộng.

Linh Sơn, sao lại có bộ dáng thế kia?

“Sở tiểu hữu, vậy mà ngươi lại có biện pháp đối phó với đạo hắc khí này?”

Vân Lam Phật khoanh chân ngồi ở trên đám mây, nhìn Sở Cuồng Nhân tò mò hỏi.

“Nếu như không có, không biết thần ni sẽ làm như thế nào đây?”

“Người bị đạo hắc khí ăn mòn, cho dù là Hợp Đạo, cũng khó có thể cứu vớt, chỉ có thể trấn áp, hoặc là, trực tiếp trấn sát, lúc này mới có thể tinh lọc đạo hắc khí!”

Vân Lam Phật nói ra, trong mắt toát ra một vẻ bất đắc dĩ.

Nếu như có thể, nàng cũng không muốn tùy tiện sát sinh, huống chi là giết một yêu nghiệt Phật Môn.

“Ta nguyện ý thử một lần, nhưng đổi lại, ta muốn biết hết tất cả về đạo hắc khí.”

“Ngươi là Thần Ma Chi Vương cao quý, những việc này, bọn Bắc Minh đạo hữu hẳn là biết, vì sao ngươi không đi hỏi bọn họ một chút? Hay là……”

Vân Lam Phật nhìn cánh tay của Sở Cuồng Nhân một chút: “Hoa Dục Vọng trong tay ngươi.”

“Ngươi biết đạo hắc khí này sao?”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Hoa Dục Vọng, tò mò hỏi.

“Dường như là đồ vật của kỷ nguyên trước, thời gian quá xa xăm, ta cũng không rõ lắm.”

Hoa Dục Vọng ngáp một cái nói ra.

Nàng là tồn tại ở kỷ nguyên trước, nhưng ở kỷ nguyên trước, bởi vì một ít nguyên nhân mà đã tiêu vong một lần, trải qua vô số năm mới một lần nữa được sinh ra.

Khi nàng được sinh ra một lần nữa, ký ức sẽ chịu một chút ảnh hưởng, những chuyện xa xưa xảy ra ở kỷ nguyên trước, nàng đã sớm không nhớ quá rõ ràng.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, nhìn về phía Vân Lam Phật: “Tiền bối nghe rồi đó, đầu óc hoa đầu nhà ta không lin hhaojt lắm, còn về tiền bối Bắc Minh bọn họ, Thần Long thấy đầu không thấy đuôi, lần sau gặp mặt cũng không biết là khi nào, lòng hiếu kỳ này của ta đã bị khơi gợi lên, thật sự là có chút không kìm nén được.”

“Ngươi mới là hoa đầu, đầu óc ngươi mới không được linh hoạt.” Hoa Dục Vọng có chút bực bội, nhưng bị Sở Cuồng Nhân đập vài cái vào mu bàn tay, lập tức tắt lửa.

Ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, nàng đường đường là Hoa Dục Vọng, lại như mảnh mai đến mức không khác gì một đoá hoa trong nhà kính bình thường.

“Tiểu hữu thật có thủ đoạn.”

Vân Lam Phật nhìn đến tấm tắc lấy làm kỳ lạ, lập tức nói: “Nếu ngươi có thể cứu đệ tử Phật Môn ta, ta sẽ nói tỉ mỉ với ngươi, nơi phát ra đạo hắc khí này.”

“Được thôi.”

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu, sau đó liền đi đến trước mặt đệ tử Phật Môn kia, vận chuyển trong cơ thể sức mạnh tiểu vũ trụ.

Mà đạo hắc khí trong cơ thể của đệ tử Phật Môn kia bắt đầu bất an xao động lên, lại tự thoát ra khỏi thân thể lập tức nói đệ tử Phật Môn kia, muốn đào tẩu, nhưng cuối cùng lại bị Sở Cuồng Nhân tay mắt lanh lẹ bắt lấy, sau đó hút vào trong cơ thể, dùng sức mạnh tiểu vũ trụ gắt gao trấn áp lại.

Trong mắt Vân Lam Phật xẹt qua một tia khiếp sợ: “Vậy mà ngươi lại có thể khắc chế đạo hắc khí này, thật không thể tưởng tượng được.”

“Hiện tại, mời đại sư thực hiện lời hứa.”

“Được thôi.”

Vân Lam Phật hơi hơi gật đầu, ngay sau đó đầu ngón tay nàng có một chút phật quang hiện ra, đánh vào trong đầu Sở Cuồng Nhân, tin tức về đạo hắc khí kia liền nhanh chóng hiện lên.

“Thì ra là thế.”

“Đây chính là trận đại kiếp kia……”

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia bừng tỉnh.

Còn về đám người Tĩnh Tuệ, Thạch Anh thì hai mắt nhìn nhau, vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu.

Có ý gì vậy?

Hay là ngươi nói nói cho chúng ta nghe đi!

Tĩnh Tuệ nhìn về phía Vân Lam Phật, dường như muốn nghe lời giải thích của đối phương.

Nhưng Vân Lam Phật chỉ thản nhiên nói: “Hiện tại các ngươi còn quá trẻ tuổi, chờ sau khi các ngươi đạt được đến cảnh giới nhất định, liền sẽ rõ ràng thôi.”

“Sở đạo hữu thì sao?”

“Hắn và các ngươi không giống nhau, cùng tất cả chúng ta cũng không giống nhau, những việc này, có thể cho hắn biết sớm một chút.”

Nghe thấy thế, sắc mặt của chúng yêu nghiệt Phật Môn có chút biến hóa không ngừng.

Mọi người đều thuộc một đời trẻ tuổi, vì cái gì mà đãi ngộ lại có khác biệt to lớn như thế?

Chương 1478 - Tu vi càng cao, áp lực càng lớn, nhằm vào Sở Cuồng Nhân tính kế

Sau khi biết được nguồn gốc của đạo hắc khí, Sở Cuồng Nhân liền không có ý định nán lại bên trong Lưu Ly Thổ.

Hắn và Thạch Anh cùng đi đến, nhưng lúc rời đi, người về lại trở thành n Hồng Hoa.

"Nói cho cùng Phật Môn vẫn là nơi ngươi thuộc về, hi vọng ngày sau gặp lại, ngươi và ta, không phải là địch nhân."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Thạch Anh, lạnh nhạt nói ra.

Thạch Anh vẫn là Thạch Anh, nhưng đáng tiếc, cũng đã không còn thuần khiết.

Nếu tương lai gặp lại, thành địch nhân, Sở Cuồng Nhân vẫn ra tay không có nửa phần lưu tình, trước khi đi, hắn thuận tiện nói ra chuyện của Tuệ Tàng.

Đối phương, mới là diệt phật chi chủng.

Điều này khiến Thạch Anh có chút tự giễu, bản thân tìm diệt phật chi chủng lâu như vậymà đối phương lại ở bên trong Phật Môn, không thể không nói, thật sự rất châm chọc.

Nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, trong lòng Thạch Anh bỗng nhiên có loại cảm giác đau đớn.

Dường như trái tim bị đào mất một khối.

"Ngươi, động niệm."

Tĩnh Tuệ nhìn Thạch Anh, bất đắc dĩ lắc đầu.

"Đúng vậy, ta động niệm, sau khi trở về, ta sẽ tình nguyện diện bích trăm năm, thiền định phật tâm."

"Ngươi nói xem, sao ngươi phải khổ vậy chứ."

Tĩnh Tuệ khẽ thở dài một hơi, hóa thân thành Thạch Anh, thăm dò Sở Cuồng Nhân, không những không có thăm dò ra, còn bán luôn trái tim của mình.

"Ha, bất đắc dĩ."

Thạch Anh cười khổ một tiếng, lập tức quay người rời đi.

Chỉ thấy mỗi bước nàng đi sẽ có hoa sen nở ra, sau mấy bước chân, bạch y quấn lên người, sau lưng có phật quang trộn lẫn thành một vòng ánh sáng, trong tay có thêm một chiếc Bình Dương Chi Bạch Ngọc.

Trên người tràn ngập khí tức thần thánh, lan tràn ra.

Từ nay về sau, Thạch Anh chính là truyền nhân của Quan âm, truyền nhân của Quan âm chính là Thạch Anh, hai người không có sự khác biệt.

Mà một bên khác.

Sau khi Sở Cuồng Nhân rời khỏi Lưu Ly Thổ, trong đầu hồi tưởng đến tin tức có quan hệ với đạo hắc khí.

Sau khi biết được nơi phát ra vật này, chẳng những hắn không có một loại khoái cảm tìm ra lời giải, ngược lại, hắn lại có một loại cảm giác nôn nóng.

Một loại cảm giác nôn nóng muốn trở nên mạnh hơn!

Đạo hắc khí, có quá nhiều dây mơ rễ má, cho dù là đối với bất kỳ một tồn tại nào ở cảnh giới Hợp Đạo mà nói, việc này đều có thể mang đến áp lực rất lớn.

Không.

Hoặc là nói, người có tu vi càng cao, mới cảm thấy áp lực càng lớn đối với việc này, ngược lại, những người bình thường hoàn toàn không biết gì cả, mới có thể có được cuộc sống bình an vui sướng.

"Vương, rốt cuộc đạo hắc khí kia là thứ gì vậy?"

n Hồng Hoa đi theo bên người Sở Cuồng Nhân, tò mò hỏi.

Sở Cuồng Nhân nhìn nàng một cái, cười nhạt một tiếng: "Chờ thời cơ đã đến, ngươi sẽ biết."

"Ha, vương, sao ngươi nói chuyện lại giống với những người kia vậy, lão nhân thích đố người khác."

n Hồng Hoa bất đắc dĩ cười một tiếng, nhưng cũng không có tiếp tục hỏi.

Chẳng biết tại sao, nàng cảm nhận được một áp lực trĩu nặng từ trong nụ cười của Sở Cuồng Nhân.

Có lẽ, sự kiện kia, không phải là vương không muốn để bọn họ biết.

Mà là dù bọn họ có biết được, cũng không giúp được một tay, thậm chí sẽ mang đến cho bọn họ áp lực cực lớn.

Vương, lựa chọn một mình đã nhận lấy phần áp lực này.

Nghĩ đến đây, trong lòng n Hồng Hoa không khỏi than nhẹ một tiếng, nàng và Sở Cuồng Nhân đều giống nhau, cũng nôn nóng muốn trở nên cường đại hơn.

"Nghe nói không, đoạn thời gian trước, bên trong thành Lão Quân xuất hiện một Bát Quái Thần Lô, nghe nói trong lò có giấu đại cơ duyên, hiện tại có rất nhiều người tiến đến thăm dò."

"Đúng vậy, ngay cả một số yêu nghiệt cũng có hành động."

"Nhất là người của Côn Lôn Tiên Đình, nghe nói một vị thiếu ngự đã tự mình ra mặt."

Lúc này, bốn phía truyền đến tiếng nghị luận.

Hai người Sở Cuồng Nhân, n Hồng Hoa nghe vậy, liếc nhau, không khỏi toát ra một chút tò mò.

"Bát Quái Thần Lô, đây lại là cơ duyên gì vậy?"

"Không biết, nhưng ngay cả yêu nghiệt thậm chí thiếu ngự đều xuất động, đoán chừng là cũng không hề kém."

Sở Cuồng Nhân nói ra, trong mắt của hắn lướt qua một tia dị sắc.

Lúc nghe nghe đến Bát Quái Thần Lô kia, bỗng nhiên lông mày nhảy một cái, có loại cảm giác không ổn lắm.

Dường như, có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Lần trước có loại cảm giác này, chính là thời điểm n Hồng Hoa suýt nữa xảy ra chuyện ở đại lục Hoàng Kim, mà lần này, so với lần trước còn mãnh liệt hơn.

Hơn nữa, hắn có cảm giác, lần này, là nhắm vào mình.

"Thú vị, có người muốn tính kế ta sao?"

Hắn có một chút hứng thú: "Liền đi xem một chút đi."

"Được."

n Hồng Hoa gật gật đầu, tiếp đó hai người liền tiến về thành Lão Quân kia.

Mà sau khi bọn họ đi không lâu, mấy tu sĩ đang nghị luận liếc nhau, sau đó lấy ra một ngọc giản truyền tin.

"Chư vị đại nhân, Sở Cuồng Nhân đã tiến về thành Lão Quân."

"Rất tốt."

Bên trong ngọc giản truyền tin truyền ra một giọng nói lạnh nhạt.

Mà ở nơi nào đó trong Tiên giới.

Mấy đại năng hội tụ một chỗ, bốn phía có kết giới vờn quanh, ngăn cách tất cả năng lượng ngoại lai nhìn trộm.

"Các ngươi, thật dự định làm như vậy sao?"

Một ông lão mặc áo trắng từ tốn nói.

Quanh người hắn có quang hoa huyền diệu lưu chuyển, đạo vận hiển hóa, trên đầu có ba đóa kỳ hoa mỹ lệ, trong lồng ngực có năm đạo nhân uân chi khí lưu chuyển.

Trên đỉnh có tam hoa, trong lồng ngực có ngũ khí tề tụ.

Lão giả này, là một Đại La Kim Tiên đại viên mãn!

Mà những người còn lại ở bên cạnh hắn, cũng đều là tồn tại Đại La đỉnh phong, mỗi một người đều không kém hơn ông lão mặc áo trắng này bao nhiêu.

"Nếu không làm như vậy, các ngươi cho rằng, vị trí Chủ Nhân Tiên Giới, có mấy phần chắc chắn có thể rơi vào trên đầu giới tử của chúng ta?"

Trong mắt một lão giả mặc trên người trường bào màu đen lộ ra một tia lạnh lùng.

Chủ Nhân Tiên Giới, ai cũng muốn làm.

Các phe phái thế lực đều đang tranh đoạt, tất nhiên bọn họ cũng không thể bị bỏ lại phía sau.

Mà vốn dĩ giới tử được các phe phái thế lực bồi dưỡng, đều có cơ hội leo lên ngai vàng Chủ Nhân Tiên Giới, tất cả đại năng các nhà cũng không có ý định nhúng tay, để cho giới tử tự mình đi tranh đoạt.

Nhưng, ai cũng không ngờ tới, lại xuất hiện một Sở Cuồng Nhân.

"Nhất Cuồng Nhân che đậy thiên hạ, phong hoa tuyệt đại đến cỡ nào, có hắn ở đây, thiên kiêu hai nhà chúng ta căn bản không có cơ hội trèo lên phía trên ngai vàng Chủ Nhân Tiên Giới, hơn nữa, đừng quên, hắn còn là Nhân Hoàng, hắn thành Chủ Nhân Tiên Giới, các ngươi cảm thấy chúng ta sẽ có kết quả gì tốt sao? Kết quả tốt nhất, chính là phải cúi đầu xưng thần!"

Một đại hán mặc trên người áo giáp khác nói ra.

Những người này, đều là đại năng của Tiên Đình, không chỉ vậy, người của hai đại Tiên Đình là Đông Hoàng, Côn Lôn đều có ở đây.

Đại năng hai Tiên Đình hội tụ, lại đang tâm bình khí hòa thương lượng cái gì đó.

Cảnh tượng như thế này, chỉ có ở nhiều năm trước, hai Tiên Đình liên thủ bố trí Phong Thần Chi Kiếp, thiết kế diệt trừ Nhân Hoàng mới xuất hiện qua.

Mà bây giờ, cảnh tượng này lại xuất hiện lần nữa.

Đại hán mặc áo giáp, mọi người nghe được rõ ràng, không khỏi có chút trầm mặc.

"Côn Lôn Tiên Đình các ngươi đã an bài thỏa đáng rồi chứ."

"Tất nhiên, lần này không chỉ phải diệt trừ hắn, cơ duyên tạo hóa trên người hắn, có lẽ cũng có thể tới tay." Đại năng mặc trường bào màu đen từ tốn nói.

"Thần Ma nhất mạch nói thế nào?"

"Cường giả tối cao của Thần Ma nhất mạch cần trấn áp chỗ kia, không rảnh phân thân, còn về những người còn lại, hai nhà chúng ta liên thủ, ngăn cản cũng không khó."

"Tốt, vậy cứ làm như vậy đi."

Mấy vị đại năng trao đổi một phen.

Một kế sách nhằm vào Sở Cuồng Nhân, đang lặng yên không tiếng động được tiến hành.

Mà lúc này, Sở Cuồng Nhân hoàn toàn không biết gì về chuyện này, hắn và n Hồng Hoa đã tới nơi mà Bát Quái Thần Lô trong truyền thuyết hiện thế, thành Lão Quân!

Chương 1479 - Thành Lão Quân, lò Bát Quái, thiếu ngự Thanh Hoa hiện thân

Thành Lão Quân, được cho là một vị đại năng luyện đan thời kỳ Tiên Cổ, Thái Thượng Lão Quân.

Nghe nói, luyện đan chi thuật của vị Lão Quân kia có một không hai ở trên Tiên giới, không người nào có thể sánh bằng, từng được Côn Luân Tiên Đình mời làm khách quý.

Mà thành Lão Quân, chính là nơi mà Lão Quân từng sinh sống.

Hiện nay, chính là thánh địa luyện đan lớn nhất Tiên giới, trong thành có một lượng lớn Luyện Đan Sư tụ tập tại nơi đây.

Mà hiện giờ, trong thành có một lò luyện đan sừng sững thật lớn!

Lò luyện đan kia cao tới mấy vạn trượng, ba chân, toàn thân Ô Kim sắc, mà phía trên thân lò có khắc đồ án Bát Quái, vô số phù văn hoa văn huyền diệu khắc trên mặt ngoài đan lô, huyền diệu đến cực điểm.

Vật ấy, chính là cơ duyên tuyệt thế mới hiện thân trong truyền thuyết trong thành Lão Quân, Bát Quái Thần Lô!

Bốn phía Thần Lô sớm đã tụ tập không ít tu sĩ, mọi người nhìn Thần Lô kia, trong mắt toát ra tia lửa nóng.

“Nghe nói, Bát Quái Thần Lô này chính là vật của Lão Quân luyện đan, bên trong lò cất giấu không biết bao nhiêu đan dược huyền diệu.”

“Đúng vậy, nghe nói Lão Quân đã từng luyện chế qua một loại Kim Đan, tên gọi là cửu chuyển Kim Đan, thường nhân ăn vào, sẽ thăng tiên ngay lập tức, tiên nhân ăn vào, liền có thể trùng kích vào Đại La quả vị! Có thể nói là vô cùng cường đại, ngay cả những nhóm Đại La Kim Tiên đã quả cũng vô cùng đỏ mắt đối với cửu chuyển Kim Đan này.”

“Ngươi nói xem nếu ta có thể tìm ra được một viên Kim Đan từ bên trong Bát Quái Thần Lô này, chẳng phải sẽ cất cánh ngay tại chỗ sao? !”

“Đúng vậy……”

Mọi người bàn luận sôi nổi.

Mà lúc này, tầng mây cuồn cuộn phía nơi xa, một chiếc xe ngựa màu vàng óng hoa lệ bay lên không trung mà đến.

Xe ngựa kia, được sáu con thần tuấn kéo, mỗi một con đều là thiên mã hiếm thấy, chỉ cần một con thiên mã này, liền có thực lực có thể sánh ngang với Chân Tiên.

Mà ở phía trên xe ngựa kia, một nam tử có linh quang bao phủ cả người đang ngồi.

“Thần tuấn kéo xe, đây là, người của Cơ gia!”

“Cơ gia, một trong những thế gia cổ xưa nhất Tiên giới, không nghĩ tới, vậy mà người của Cơ gia cũng đến đây.”

“Cơ gia cách nơi này không xa, Bát Quái Thần Lô hiện thế, sao bọn họ có thể không tới được?”

Chúng tu sĩ nhìn xe ngựa vàng rực kia, trong mắt toát ra vẻ kiêng kị.

Cơ gia, đây là thế gia cổ lão ở Tiên giới, nghe nói sau lưng còn có hai đại Tiên Đình đang nâng đỡ.

Mà yêu nghiệt xuất sắc nhất Cơ gia hiện tại, chính là vị đang cầm Hiên Viên kiếm trong tay kia, gia nhập Nhân Hoàng tông rồi trở thành truyền nhân Hiên Viên, Cơ Võ.

Ngoại trừ Cơ Võ, bên trong Cơ gia cũng có không ít thiên kiêu xuất sắc.

Hiện tại ở trước mặt mọi người, ngoại trừ Cơ Võ đó, mọi người còn biết đến thêm một vị, tên là Cơ Đức, nghe nói tu vi đã bước đến cảnh giới Kim Tiên, không hề thua kém so với Cơ Võ chút nào.

Lúc này.

Nơi xa có một tiếng gầm truyền đến, chỉ thấy một con Kỳ Lân có hỏa diễm đang bùng cháy khắp người đạp không mà đến.

Nơi hắn đi qua, hư không đều có loại cảm giác như bị thiêu đốt đến vặn vẹo.

“Là yêu nghiệt của động Kỳ Lân!”

“Là Kỳ Lân Đoán!”

Kỳ Lân Đoán, một trong những yêu nghiệt của động Kỳ Lân, tu vi không mấy cách biệt so với Cơ Đức, cũng đã đạt tới cảnh giới Kim Tiên.

Lúc này.

Ở phía chân trời có chín đạo hỏa quang phóng lên tận trời, mỗi một đạo hỏa quang liền đại biểu cho một loại Thần Hỏa vô cùng hiếm thấy, mỗi một loại đều là Thần Hỏa bên trong bảng Thần Hỏa!

Mà chín đạo Thần Hỏa này ở trên hư không dung hợp với nhau, hóa thành một luồng Thần Hỏa chín màu rực rỡ!

Một luồng uy năng thuộc tính hỏa cuồn cuộn thổi ra, so với Kỳ Lân Đoán chỉ có hơn chứ không hề thua kém.

“Đây là…… Cửu Muội Thần Hỏa!”

Có tu sĩ ánh mắt sắc bén liếc mắt một cái đã nhận ra ý nghĩa hàm chứa của ngọn lửa chín màu này.

“Là hắn tới!”

Mấy năm nay, ở trong Tiên giới có không ít yêu nghiệt có thanh danh vang dội.

Mà trong đó liền có một vị am hiểu điều khiển Cửu Muội Thần Hỏa này, đó chính là yêu nghiệt của Hỏa bộ ở Tiên Đình, Hỏa Đồng!

Bên trong Cửu Muội Thần Hỏa, một thanh niên tuấn dật từ từ bước tới.

So với bộ dáng hài đồng của nhiều năm trước đây, hiện tại Hỏa

Đồng tuấn dật bất phàm, khí vũ hiên ngang, khí thế cường đại, có thể nói là mạnh hơn một chút so với Cơ Đức, Kỳ Lân Đoán.

“Bát Quái Thần Lô, trong lời đồn, trong đó ẩn chứa Lục Đinh Thiên Hỏa, hỏa diễm này, so với Cửu Muội Thần Hỏa của ta cũng chỉ có hơn chứ không kém, thật muốn học hỏi một chút.”

Hỏa Đồng nỉ non nói.

Thần Hỏa trên hế gian này phân thành hai loại, một loại là Tiên Thiên Thần Hỏa, một loại là Thần Hỏa do Hậu Thiên tu hành ra.

Cái ở trước đều viết ở trên bảng Thần Hỏa, mà cái sau, tuy rằng không ở trên bảng Thần Hỏa, nhưng có vài tu hành chi hỏa không hề kém hơn so với bảng Thần Hỏa, thậm chí còn xuất sắc hơn.

Ví dụ như Cửu Muội Thần Hỏa, Lục Đinh Thiên Hỏa.

Tam đại yêu nghiệt đồng thời hiện thân, khiến không ít thiên kiêu vì chuyện này mà ngạc nhiên, nhưng đồng thời, đối với hành trình thăm dò Bát Quái Thần Lô lần này có chút lo lắng.

Dù sao bọn họ tới đây cũng để tranh đoạt cơ duyên, đương nhiên là càng ít đối thủ càng tốt.

Nhưng hiện tại, tam đại yêu nghiệt mang lại cho bọn họ áp lực không nhỏ.

Nhưng ngay sau đó, ở tầng mây cuồn cuộn phía nơi xa, ánh sáng lục sắc tràn ngập, từng đợt đạo âm truyền ra.

Trong hư không, một con sư tử màu trắng mọc ra chín cái đầu dậm chân đi tới, yêu khí kinh khủng uy áp, tràn ngập mà ra!

Cửu Đầu Sư Tử, đây là một loại Hung thú cực kỳ cường đại.

So với Thần Hoàng, Kỳ Lân không thể kém hơn chút nào.

Mà càng làm cho mọi người khiếp sợ chính là, ở trên lưng Cửu Đầu Sư Tử kia, lại có một nam tử mặc trên người trường bào màu xanh lá đang ngồi.

Trên người nam tử này phun trào ra tiên huy, hình như quanh người có tiếng sấm nổ mạnh quanh quẩn, bên hông giắt một thanh trường kiếm màu xanh lá, uy áp cuồn cuộn bao phủ khắp một phương thiên địa này.

Người này xuất hiện, khiến không ít người hít vào một ngụm khí lạnh.

“Là thiếu ngự Thanh Hoa! !”

“Thiếu ngự Thanh Hoa là một trong lục ngự của Tiên Đình, vậy mà hắn lại tới đây!”

Tên yêu nghiệt này, ở thời đại mà thiên kiêu có tầng tầng lớp lớp, có một ít người, luôn luôn có thể sừng sững đứng ở đỉnh cao.

Lục ngự của Côn Luân Tiên Đình, chính là một trong số ít những người này.

“Thiếu ngự.”

Nhìn người vừa đến, Hỏa Đồng liền tiến lên hơi hơi hành lễ.

“Ừm.” Thiếu ngự Thanh Hoa hơi gật đầu: “Tu vi của ngươi có tiến triển không tồi, đã đột phá đến cảnh giới Kim Tiên.”

Hiển nhiên, đây không phải là lần đầu tiên hắn và Hỏa Đồng gặp mặt.

“Vẫn kém hơn so với thiếu ngự.”

Hỏa Đồng nói, theo hắn biết, hai năm trước thiếu ngự Thanh Hoa đã đột phá Kim Tiên.

Hắn nhịn không được liền nhớ tới thiếu ngự Tử Vi mà bản thân nguyện trung thành lúc trước, nếu như đối phương không chết mà nói, thành tựu hiện tại chưa chắc đã thấp hơn so với thiếu ngự Thanh Hoa.

Nghĩ vậy, trong đầu hắn liền nhịn không được hiện ra một đạo thân ảnh khác.

Một đạo thân ảnh từng mang đến cho hắn khuất nhục vô hạn!

“Bát Quái Thần Lô này đã phủ bụi nhiều năm, mấy ngày gần đây mới hiện thế, nếu như muốn mở ra, không phải một việc dễ dàng, chư vị cùng nhau liên thủ, cùng mở ra vật này đi.”

Thiếu ngự Thanh Hoa nói.

Hắn muốn mọi người cùng nhau hợp lực mở lò Bát Quái ra, cũng có ý muốn trông thấy thực lực của mọi người ở đây.

“Nếu thiếu ngự đã mời, không dám chối từ, thỉnh.”

Cơ Đức nói, trong giọng điệu mang theo vài phần cung kính.

Mọi người nghe vậy, trong mắt không khỏi toát ra một tia dị sắc.

Nghe đồn Cơ gia được hai đại Tiên Đình chống lưng, xem ra quả nhiên là sự thật, bằng không thái độ của Cơ Đức cũng không cung kính đến mức như thế đối với thiếu ngự Thanh Hoa.

“Một khi đã như vậy, thì liền động thủ đi.”

Kỳ Lân Đoán nói, chỉ thấy hắn giơ tay ra phía trước, một lượng lớn hỏa diễm bay lên không mà ra, hóa thành một bàn chân Kỳ Lân không lồ, lúc nào cũng có thể đánh ra.

Mà trong tay Cơ Đức cũng xuất hiện một thanh kiếm.

Trường kiếm ra khỏi vỏ, một luồng khí tức tôn quý tràn ngập ra, đó là, Thiên Tử Kiếm của Cơ gia!

Nghe đồn tuy rằng kiếm này kém hơn Hiên Viên Kiếm, nhưng cũng là tiên khí kiếm đạo chỉ đứng sau Hiên Viên Kiếm đứng đầu trong Tiên Giới, phối hợp với Thiên Tử Kiếm quyết của Cơ gia, cũng có uy thế vô cùng lớn.

Cơ Đức giơ cao Thiên Tử Kiếm, một đạo kiếm ảnh khổng lồ bỗng dưng hiện lên.

Hỏa Đồng cũng thúc giục Cửu Muội Thần Hỏa, mà trường kiếm bên hông thiếu ngự Thanh Hoa cũng ra khỏi vỏ, một đạo kiếm khí màu xanh lá, dẫn đầu chém ra!

Những người còn lại, cũng thúc giục tiên pháp, đồng loạt đánh về phía Bát Quái Thần Lô!

Chương 1480 - Bộ dáng vô cùng chân chó, một kiếm đánh bại Thiên Tử, mở lò Bát Quái

Đùng! !

Một tiếng vang lớn, chỉ thấy vô số luồng năng lượng đồng loạt đánh lên phía trên Bát Quái Thần Lô, năng lượng kinh khủng trút xuống mà ra, kích động bát phương.

Nhưng sau khi bụi mù tan đi, Bát Quái Thần Lô này lại không chút sứt mẻ như cũ!

Mọi người thấy thế, đồng tử không khỏi hơi hơi co rụt lại, có chút kinh hãi.

“Bát Quái Thần Lô này, vậy mà lại kiên cố đến loại trình độ này, chúng ta liên thủ, thế nhưng vẫn không thể mở ra vật này như cũ.”

“Thần Lô này, cũng quá khó mở ra đi.”

Mà ánh mắt thiếu ngự Thanh Hoa chợt lóe, nhìn về phía mấy người Kỳ Lân Đoán, Cơ Đức, nhàn nhạt nói: “Vài vị ở đây còn đang ẩn mình.”

Đúng là như vậy.

Hắn phát hiện ra, những người này, không hề xuất toàn lực.

Dù sao sau khi Thần Lô mở ra, bọn họ còn muốn đi vào bên trong đó tranh đoạt cơ duyên, nào chịu dễ dàng để lộ ra toàn bộ sức mạnh chứ?

Không chỉ có bọn họ.

Tin tưởng thiếu ngự Thanh Hoa cũng giống như vậy, không hề xuất toàn lực.

“Chư vị, không mở lò Bát Quái ra, còn nói gì đến cơ duyên, cho nên, vẫn mời chư vị thi triển toàn lực đi.”

“Thiếu ngự nói rất đúng.”

Cơ Đức cười nhạt nói.

Mà mọi người ở đây chuẩn bị thi triển toàn lực, mở lò Bát Quái ra, một luồng uy áp che trời lấp đất bất chợt từ trên trời giáng xuống!

Sự mạnh mẽ của áp lực này, khiến toàn bộ thiên kiêu ở đây đều biến đổi sắc mặt, mặt mũi tràn đầy rung động!

Sáu con thiên mã ở trước mặt Cơ Đức kia sau khi cảm nhận luồng uy áp này, lập tức sợ tới mức xụi lơ trên mặt đất, cả người run rẩy, ngay cả thiếu ngự Thanh Hoa ngồi trên Cửu Đầu Sư Tử, trong ánh mắt cũng là đầy sự hoảng sợ, Cửu Đầu Sư Tử không yên mà run rẩy bất an, tứ chi mềm nhũn, thế nhưng cũng bị ép tới nửa quỳ trên mặt đất.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Bên trong tầng mây trên bầu trời, một đạo vết rách hiện ra.

Hai đạo thân ảnh đi ra.

Trong đó có một người, mặc bạch y tóc đen, hông đeo cổ kiếm cùvà ng quyển sách, quanh người có tiên huy tươi sáng.

Mà uy áp vô cùng mênh mông kia, chính là bắt nguồn từ trên người của người này!

“Thế mà, đúng là hắn! !”

Không ít thiên kiêu yêu nghiệt nhìn thấy người vừa tới, đồng tử đột nhiên co rút, ngưng trọng tới mức cực điểm.

Cho dù là những tồn tại được cho là yêu nghiệt đó, tất cả cũng không có ngoại lệ mà có loại cảm giác tim đập nhanh.

Bởi vì người trước mắt này, tuy rằng cùng là một đời trẻ tuổi như bọn họ, nhưng cấp bậc lại không biết muốn cao hơn bao nhiêu!

Thậm chí hoàn toàn có thể nói là, hai cấp độ tồn tại khác nhau!

Chỉ vì người này vang vọng thiên hạ, không người nào mà không biết, không người nào mà không biết đến danh hào...... Sở Cuồng Nhân che đậy thiên hạ! !

Người tới, chính là Sở Cuồng Nhân!

“Đáng chết, người này không tu luyện ở thư viện, không có việc gì lại tới đây làm cái gì chứ!”

“Lần này thì xong rồi, người này mà tới, cơ duyên trong lò Bát Quái này, không phải đều là của hắn sao? !”

“Muốn tranh đoạt cơ duyên với Sở Cuồng Nhân? Tính ra, ta vẫn nên đi tìm dây thừng tự sát đi.”

Vô số thiên kiêu đột nhiên vô cùng bi quan.

Nếu nói, yêu nghiệt như thiếu ngự Thanh Hoa, Cơ Đức chỉ mang lại cho bọn họ áp lực rất lớn, thì Sở Cuồng Nhân mang lại cho bọn họ, chính là sự tuyệt vọng!

Tranh đoạt cơ duyên cùng với Sở Cuồng Nhân?

Toàn bộ một đời trẻ tuổi, không có mấy người dám nói bản thân mình có được tự tin như vậy.

“Sở Cuồng Nhân! !”

Hỏa Đồng nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt toát ra hận ý vô tận.

Chính là người này mang đến cho hắn khuất nhục vô tận, thậm chí còn giết thiếu ngự Tử Vi mà ngày xưa hắn nguyện trung thành.

Nhưng mặc dù trong lòng có thống hận như thế nào, hắn cũng không được tùy tiện ra tay, bởi vì hắn vô cùng rõ ràng, chẳng sợ bản thân hiện tại rất mạnh, nhưng dù vậy cũng cugx không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

“Nổi tiếng đã lâu, hôm nay ngược lại là lần đầu tiên trông thấy, thật đúng là không giống người thường.”

Thiếu ngự Thanh Hoa duỗi tay không ngừng vuốt ve đầu của Cửu Đầu Sư Tử, ý muốn trấn an đối phương.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt toát ra vẻ ngạc nhiên …… thật là tuyệt đại phong hoa, khó trách những đại năng đó không tiếc tự mình ra tay.

“Sở Cuồng Nhân, Nhân Hoàng chân chính, người đánh bại Cơ Võ!”

Cơ Đức nhìn Sở Cuồng Nhân, đây cũng là lần đầu tiên hắn gặp mặt đối phương, Cơ gia và Sở Cuồng Nhân, cũng không có ân oán gì quá lớn.

Nhưng hắn lại vô cùng rõ ràng, Cơ gia và Sở Cuồng Nhân, hoặc là nói với Nhân Hoàng, nhất định là như nước với lửa.

“Một đám người, đến cái lò cũng không mở ra, thật là mất mặt xấu hổ.”

Sau khi Sở Cuồng Nhân tới, câu đầu tiên hắn mở miệng nói, liền làm sắc mặt của chúng thiên kiêu, yêu nghiệt ở đây thoáng một chút đã trở nên có chút khó coi.

Miệng của gia hỏa này, vẫn luôn gây tổn thương đến như vậy sao? !

Vừa mở miệng, đã đắc tội với tất cả mọi người.

n Hồng Hoa ở bên cạnh Sở Cuồng Nhân nghe thấy thế, khóe miệng không khỏi hơi nhếch, cũng không cảm thấy đối phương làm như vậy là có phần quá đáng.

Sở Cuồng Nhân che đậy thiên hạ!

Chỉ cần cái danh hào này, đã đắc tội với thiên kiêu yêu nghiệt khắp thiên hạ, dù có nói vài câu tổn thương người khác thì lại thế nào đây?

Lại nói, thế lực Tiên Đình, Cơ gia này, dù hiện nay không xé rách mặt với Sở Cuồng Nhân, nhưng tương lai sớm hay muộn cũng sẽ đối đầu với nhau.

“Lò Bát Quái này cũng không phải là bảo vật tầm thường, Sở đạo hữu nói những lời này, không khỏi có chút đả thương người khác.”

Thiếu ngự Thanh Hoa từ tốn nói.

“Thiếu ngự nói đúng, nếu như ngươi có năng lực, sao không tự mình mở ra.”

Lúc này, Cơ Đức cũng phụ họa một câu.

Sở Cuồng Nhân nhìn hắn một cái: “Nghe đồn Thiên Tử Kiếm của Cơ gia, cực kỳ không tầm thường, ta nhìn ngươi, bộ dáng thiên tử thì không có, ngược lại thì có bộ dáng vô cùng chân chó.”

“Sở Cuồng Nhân, ngươi không cần quá đáng như vậy!”

Sắc mặt Cơ Đức vô cùng âm trầm, kiếm khí của Thiên Tử Kiếm trong tay lưu chuyển, dường như lúc nào cũng chuẩn bị ra tay.

Sở Cuồng Nhân đứng yên tại chỗ, ngoắc đầu ngón tay: “Tới đây, cho ngươi mười lá gan, ngược lại, ngươi thử động thủ xem?”

Không có một thiên kiêu nào có thể chịu được loại khiêu khích này.

Cơ Đức cũng không ngoại lệ, hắn hít một hơi thật sâu, Thiên Tử Kiếm trong tay nở rộ hoa quang lộng lẫy: “Ta sẽ cho ngươi trông thấy sự lợi hại của Thiên Tử Kiếm! !”

Một kiếm chém ra, một đạo kiếm ảnh thật lớn hoành không, giống như huy kiếm của thiên tử, khiến vạn linh thần phục.

“Thiên tử? Rốt cuộc cũng chỉ là con của trời, làm sao so được với Nhân Hoàng Chi Kiếm!”

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí bạo ngược vô cùng vô tận ngưng tụ ở trên đầu ngón tay, ngay sau đó liền bắn ra!

Đùng! !

Khoảnh khắc kiếm ảnh cùng với kiếm khí va chạm, Thiên Tử Kiếm Ảnh rách nát ngay tại chỗ! !

Kiếm khí vô cùng bạo ngược, chỉ là một đạo dư âm đã trực tiếp quét Cơ Đức ra xa đến mấy trăm trượng, khiến miệng hắn phun ra một ngụm máu tươi!

Mà kiếm khí còn sót lại, lại như thế chẻ tre quét về phía lò Bát Quái!

Cùng với một tiếng nổ kinh thiên vang lên, kiếm khí bạo ngược đánh lên phía trên nắp lò Bát Quái, trực tiếp xốc nắp lò bay ra ngoài!

Trong phút chốc, ngọn lửa vô tận từ trong đó phun trào ra, cắn nuốt xung quanh!

Chúng thiên kiêu thấy thế, sắc mặt hơi đổi, vội vàng lui về phía sau, tránh né ngọn lửa mãnh liệt, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, càng thêm kiêng kị.

Bọn họ có nhiều thiên kiêu liên thủ như vậy cũng không có cách nào làm lay động lò Bát Quái.

Mà Sở Cuồng Nhân, lại chỉ với một kiếm, trước đó đánh bại Thiên Tử Kiếm, sau đó lại mở lò Bát Quái!

Thực lực như vậy, khiến cho tất cả bọn họ theo không kịp!

Đặc biệt là Cơ Đức bị xốc bay ra ngoài, vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ, nhìn Sở Cuồng Nhân mà nuốt nước miếng, lòng còn sợ hãi.

Thực lực như vậy, hắn chỉ bị một đạo dư âm đánh đã bị đã thương, bị thất bại.

Nếu như tập trung toàn bộ mà nói……

Hắn, hắn phải chết! !

“Đây là thực lực che đậy thiên hạ sao? ! Quả nhiên là tên quái vật! !”

Cơ Đức nỉ non nói, hiện tại xem như hắn đã biết, truyền nhân của Hiên Viên, Cơ Võ thất bại trong tay đối phương, là chuyện bình thường đến cỡ nào.

“Tu vi của hắn, rốt cuộc đã đạt tới trình độ nào?”

Trong mắt thiếu ngự Thanh Hoa mang theo vẻ tò mò.

“Mau, lò Bát Quái đã mở ra, tiến vào thôi!”

Có thiên kiêu gấp gáp không chờ nổi, nhanh chóng tiến vào bên trong lò Bát Quái.

“Hồng Hoa, sau khi tiến vào, nếu như lò Bát Quái có động tĩnh gì khác thường, không cần lo cho ta, lập tức rời khỏi lò Bát Quái, biết không?”

Sở Cuồng Nhân dặn dò một câu.

n Hồng Hoa trầm ngâm một hồi, ngay sau đó liền gật đầu: “Ta hiểu rồi.”

Chương 1481 - Chém giết Hỏa Đồng, ta không nghe rõ, Thiếu ngự Thanh Hoa nổi giận

Bên trong Lò Bát Quái, biển lửa ngập trời.

Lò Bát Quái này vô cùng thần dị, vậy mà bên trong lại cất giấu một thế giới hỏa diễm, sau khi đám người Sở Cuồng Nhân tiến vào bên trong đó, ngay lập tức cảm nhận được một luồng sóng lửa đập vào mặt.

Không ít thiên kiêu bị sóng lửa này thiêu đến mặt đỏ tai hồng, mồ hôi đầm đìa.

“Khá lắm, đây là Lục Đinh Thiên Hỏa sao? !”

“Quả thật rất kinh khủng!”

“Lục Đinh Thiên Hỏa mới không có yếu như vậy, đây chỉ là một chút khí tức thiên hỏa mà thôi, Lục Đinh Thiên Hỏa chân chính có thể so sánh với mười loại thần hoả ở vị trí đầu trên bảng Thần Hỏa.”

Lục Đinh Thiên Hỏa, hỏa diễm mà Lão Quân sử dụng khi luyện đan trong truyền thuyết, có thể luyện hóa vạn vật trong thiên hạ.

Nghe nói, lúc trước Viên Tổ đại náo Tiên Đình cũng từng ở bên trong lò Bát Quái Lão Quân này nhận hết đau khổ, suýt nữa bị Thiên Hỏa luyện hóa.

Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, hỏa diễm bốn phía bị ngăn cách bên ngoài ngay lập tức.

Hắn mang theo n Hồng Hoa, đi thẳng vào chỗ sâu nhất bên trong lò Bát Quái, càng tới gần với mảnh đất trung tâm, uy lực của hỏa diễm này cũng càng cường đại hơn.

Đột nhiên.

Trước mặt có một đoàn kim quang lập loè, nhìn kỹ, kia chính là một viên đan dược màu vàng óng.

Từng đợt đan hương lưu động, khiến mọi người không khỏi hít sâu một hơi, đan khí nhập thể, mọi người chỉ cảm thấy cả người thư thái, tiên nguyên lưu chuyển lại càng thêm thông thuận.

“Đan dược này thật là huyền diệu!”

“Nếu như có thể dùng đan dược này, tu vi cảnh giới của ta nhất định có thể tăng lên không ít.”

“Chẳng lẽ đây chính là cửu chuyển Kim Đan sao? !”

Mọi người nhìn đan dược kim sắc kia, ánh mắt có chút nóng bỏng.

Mà lúc này, ở trước mặt đan dược kia, bỗng nhiên hiện ra thêm một đạo thân ảnh, chính là yêu nghiệt Hỏa Đồng thuộc Hỏa bộ của Tiên Đình!

Ngọn lửa chín màu lưu chuyển xung quanh người hắn, uy thế mạnh mẽ.

Sở Cuồng Nhân nhìn hắn một cái: “Thú vị, xem ra ngươi lại vì ta mà tìm được không ít thần hỏa rồi.”

Nghe được những lời này, sắc mặt Hỏa Đồng thoáng một chút liền trở nên vô cùng âm trầm.

Lúc trước, hắn có được một bức Thần Hỏa Đồ ghi lại 33 loại thần hỏa, nhưng không nghĩ tới, lại trở thành một công cụ bằng người trong tay Sở Cuồng Nhân, bản thân vất vả tìm thấy thần hỏa, lại vì đối phương mà làm áo cưới.

Sở Cuồng Nhân nói, làm hắn hồi tưởng lại đoạn quá khứ khuất nhục kia, thần hỏa trên người nhịn không được liền sôi trào lên.

“Ha, xem ra, ngươi rất muốn động thủ.”

Sở Cuồng Nhân nghiền ngẫm nói.

Mà Hỏa Đồng hít một hơi thật sâu, biết bản thân mình không phải là đối thủ của đối phương, đến đan dược cũng không muốn cầm lấy, xoay người liền rời khỏi đây.

“Đứng lại.”

Nhưng lúc này, Sở Cuồng Nhân lại cản hắn lại.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi còn muốn như thế nào, đan dược ta đều để lại cho ngươi.”

“Chỉ là một viên đan dược thì tính là cái gì, thứ ta muốn chính là thần hỏa trên người của ngươi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, đưa tay ra, vận chuyển tiên nguyên, một đại thủ tiên nguyên ngang nhiên lao ra, vô cùng kinh khủng.

“Khinh người quá đáng! !!”

Hỏa Đồng hét lớn một tiếng, giọng điệu có chút run rẩy.

Trong lòng hắn nổi lên cơn tức giận!

Bản thân một mặt nhường nhịn, nhưng Sở Cuồng Nhân lại từng bước ép sát!

Không thể nhịn được nữa, không cần nhẫn nại nữa! !

“Hôm nay liền để cho ngươi thấy một lần, xem những năm gần đây ta tiến bộ như thế nào!”

Hỏa Đồng gào lên một tiếng, Cửu Muội Thần Hỏa trên người phun trào ra, đánh về phía đại thủ tiên nguyên.

Hiện giờ tu vi của hắn đã đạt đến Kim Tiên, hơn nữa Cửu Muội Thần Hỏa này vô cùng bất phàm, đúng là giúp hắn phá được đại thủ tiên nguyên của Sở Cuồng Nhân.

“Chỉ có như thế thôi sao?”

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không chút dao động, giơ tay ra, Hoàng Hỏa màu vàng đỏ gào thét xông ra, với tu vi của hắn, khi thi triển Hoàng Hỏa này, uy lực so với trước kia còn cường đại hơn rất nhiều!

Hoàng Hỏa đối đầu với Cửu Muội Thần Hỏa!

Hai luồng hỏa diễm xen lẫn, Lục Đinh Thiên Hỏa vòng quanh bốn phía, ba luồng hỏa diễm trộn lẫn ở trên hư không, lại hóa thành một vòi rồng phong bạo hỏa diễm kinh khủng.

Bên trong tiếng ầm ầm!

Hỏa diễm nổ tung hình thành sóng lửa kinh người, điên cuồng bao phủ bốn phía.

Thiên kiêu bốn phía thấy thế, không khỏi liên tục lui về phía sau.

Cho dù là Hỏa Đồng, thì cũng nhịn không được mà lùi lại mấy trăm trượng, ngược lại, Sở Cuồng Nhân lại đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích tí nào.

Sóng lửa mãnh liệt kia lan đến trên người hắn, lại giống như cơn gió nhẹ, nhiều nhất chỉ là khiến bạch y của hắn thổi đến bay phất phới, căn bản không thể đả thương đến nửa cọng lông tơ của hắn.

“Thực lực của người này, không phải là thứ ta có thể so sánh, đi mau!”

Hỏa Đồng nhìn như bị Sở Cuồng Nhân chọc điên rồi, nhưng kỳ thật vẫn giữ lại một tia lý trí, không muốn tiếp tục lưu lại, cứng đối cứng với Sở Cuồng Nhân.

Hắn biết, chuyện đó không khác gì tự đi tìm đường chết!

Chỉ đáng tiếc, tuy hắn có thể tự mình hiểu lấy, nhưng hắn lại bị Sở Cuồng Nhân để mắt tới, kết quả này sớm đã được định trước.

“Ngươi, không đi được.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, nhẹ nhàng nâng tay lên, một từ trường gấp khúc quỷ dị lập tức xuất hiện.

Đúng là thần thông của Hắc Động Thần Ma Thể, Hắc Động Đại Vặn Vẹo!

Lực hút kinh khủng giống như từng cây gông xiềng vô hình, gắt gao chói trặt Hỏa Đồng lại, khiến cho hắn không thể nào lui!

“Đáng ghét, vỡ cho ta! !”

Hỏa Đồng điên cuồng thúc giục Cửu Muội Thần Hỏa, có ý muốn tránh thoát.

Nhưng một đạo kiếm khí đã bay vút lên, xé rách Cửu Muội Thần Hỏa xung quanh hắn, trảm ở trên người hắn.

Một lượng lớn máu tươi phun trào ra, nhưng ngay sau đó liền bị hỏa diễm bốn phía làm cho bốc hơi.

Hỏa Đồng dưới một kiếm này, đã bị thương nặng, nằm trên mặt đất, khí tức vô cùng uể oải.

Sở Cuồng Nhân thấy, không khỏi khẽ ồ lên một tiếng: “Há, vậy mà ngươi vẫn còn có thể sống sao?”

Hắn có chút ngoài ý muốn.

Một kiếm vừa rồi của hắn, tuy rằng không hề xuất toàn lực, nhưng theo đạo lý mà nói, hẳn là đủ để chém giết Hỏa Đồng mới phải, nhưng đối phương, lại không hề chết.

Chuyện này gợi lên một tia hứng thú trong lòng Sở Cuồng Nhân: “Tiểu Ái, phân tích đối phương một chút.”

“Vâng……”

Theo phân tích sâu của Tiểu Ái, Sở Cuồng Nhân cũng dần dần hiểu biết về Hỏa Đồng.

So với mấy năm trước, hiện tại, thật ra thực lực của Hỏa Đồng cường đại hơn rất nhiều so với năm đó, nhưng đây cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu mà đối phương có thể chặn lại một đạo kiếm khí của chính mình.

“Cố ý tăng cường thân thể, là một loại luyện thể chi pháp nào đó……”

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, sở dĩ Hỏa Đồng có thể chặn lại một đạo kiếm khí của hắn, ngoại trừ tu vi, mấu chốt là do đối phương còn tu hành pháp môn luyện thể nào đó, hiện giờ, tuy rằng cường độ thân thể của đối phương không đạt đến tiêu chuẩn dùng thân thể để thăng cấp lên Kim Tiên, nhưng cũng không quá chênh lệch.

“Chân thân Hạn Bạt, dung hợp cho ta!”

Lúc này, chỉ thấy trên người Hỏa Đồng bộc phát ra một luồng lực hút cường đại, hút Lục Đinh Thần Hỏa ở bốn phía vào trong cơ thể, tiên khu vốn dĩ uể oải lại nhanh chóng khôi phục lại trạng thái như cũ.

Hắn lại có thể thông qua phương thức hấp thu khí tức thuộc tính Hỏa, khôi phục thương thế.

“Phương pháp luyện thể này, thú vị.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, ngay sau đó thân ảnh hắn chợt lóe, đi lên trên không đối phương, dẫm một chân xuống, một bức âm Dương Thái Cực Đồ làm cho người ta vô cùng sợ hãi rơi xuống, trực tiếp đè đối phương đến mức phải quỳ rạp trên mặt đất.

Lúc này, một đạo kiếm khí từ nơi xa bay vút đến.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, phá nát kiếm khí, nhìn về nơi phát ra kiếm khí, chỉ thấy thiếu ngự Thanh Hoa cưỡi một con Cửu Đầu Sư Tử từ từ đi tới.

“Sở đạo hữu, mong khoan dung độ lượng, Hỏa Đồng đã nhận thua, ngươi hãy thả……”

Ầm! !

Thiếu ngự Thanh Hoa còn chưa kịp nói xong, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đạp một chân, âm Dương Đồ dưới chân giống như một mảnh thiên địa nghiền áp xuống, ngay lập tức nghiền Hỏa Đồng thành một làn sương máu nổ tung!

Từng đoàn thần hỏa bay vút lên cao, bị hắn bắt lấy trong tay, hắn nhìn về phía thiếu ngự Thanh Hoa, từ tốn nói: “Vừa rồi, ngươi nói cái gì? Ta nghe không rõ.”

Sắc mặt thiếu ngự Thanh Hoa thoáng một chút trở nên âm trầm hẳn, trên người có từng đạo ánh sáng màu xanh nở rộ.

Một luồng uy áp dồi dào, lấy hắn làm trung tâm tràn ngập ra.

Hắn, nổi giận.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng yên tại chỗ, trong tay thưởng thức Càn Khôn giới mới lấy được từ trên người Hỏa Đồng, vân đạm phong khinh, đối với lửa giận của thiếu ngự Thanh Hoa, không để ý chút nào.

Chương 1482 - Cửu chuyển Kim Đan, Bát Quái Lô dị biến, thành

Sở Cuồng Nhân vuốt vuốt Càn Khôn giới mà hắn có được từ trên người của Hỏa Đồng, tiên thức chuyển động, xem xét đồ vật bên trong.

Cũng không có cái gì đặc biệt lắm, chỉ là một số loại đan dược và Tiên Khí, thế nhưng một trong những viên tinh thạch lửa màu hồng đã thu hút sự chú ý của hắn.

Bên trong tinh thạch kia ẩn chứa một luồng dao động thuộc tính Hỏa vô cùng kinh khủng, trong đó có vô số tự phù lưu chuyển, dường như ghi lại cái gì đó.

"Sở Cuồng Nhân, người đang làm, trời đang nhìn, ngươi sẽ không phách lối được bao lâu đâu."

Cuối cùng thiếu ngự Thanh Hoa dằn xuống tức giận, lạnh nhạt nói ra, lập tức liền quay người rời đi.

Nhìn thấy như vậy, trong mắt không ít thiên kiêu có chút thất vọng.

"Cái gì đây, còn tưởng rằng sẽ có một cuộc chiến."

"Không nghĩ tới, chỉ có như vậy thôi sao?"

"Nhưng suy nghĩ một chút cũng đúng, Sở Cuồng Nhân biến thái như vậy, cho dù là thiếu ngự Thanh Hoa là yêu nghiệt tuyệt đỉnh, cũng không muốn tuỳ tiện phát sinh ra xung đột gì với hắn đâu."

"Đúng vậy..."

Mọi người nghị luận, đối với việc thiếu ngự Thanh Hoa rời đi, mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng lại cảm thấy hợp tình hợp lí.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng không để ý đến đối phương, hắn lấy viên tinh thạch hỏa hồng trong Càn Khôn Giới kia ra, tỉ mỉ quan sát một hồi, phát hiện trong này đúng là ghi lại một pháp môn tu hành vô cùng huyền diệu.

"Hạn Bạt chân thân, thú vị..."

Bên trong tinh thạch này, ghi lại một pháp môn tu hành có tên là Hạn Bạt chân thân.

Hạn Bạt, đây là một loại vật đại hung thời kỳ Tiên Cổ.

Trong truyền thuyết, thân thể của hắn bất tử bất diệt, bất cứ nơi nào hắn đến, sông núi khắp nơi đều hóa thành một mảnh Xích Thổ!

Hạn Bạt chỉ cần thở thôi, liền có thể khiến một ngôi sao có sinh mệnh, dạt dào sinh cơ hóa thành một biển lửa, sức mạnh của nó cường đại đến mức khó có thể tưởng tượng nổi.

Ngoài ra, điều khiến cho mọi người nhắc đến nhiều nhất chính là cơ thể của Hạn Bạt.

Hạn Bạt, được cho là một trong những nhân vật có cơ thể mạnh mẽ nhất thời kỳ Tiên Cổ, không chỉ vậy, còn ẩn chứa thuộc tính Hỏa độc nhất vô nhị, có thể hấp thu vạn hỏa trong thiên hạ để luyện thể.

Pháp môn tu hành Hạn Bạt chân thân này, chính là truyền lại từ Hạn Bạt.

"Vận may của Hỏa Đồng này không tệ, lại có thể tìm được dạng pháp môn tu hành này, thật đúng là khiến cho ta vui mừng."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Suy nghĩ cẩn thận, Hỏa đồng này không chỉ cung cấp cho hắn không ít thần hỏa, hiện tại lại mang đến cho hắn một pháp môn tu hành là Hạn Bạt chân thân.

Gọi là Hỏa Đồng gì chứ, đổi tên thành tán tài đồng tử mới đúng.

Sở Cuồng Nhân cất kỹ Hạn Bạt chân thân, pháp môn tu hành này cực kỳ huyền diệu, đối với việc tu hành cơ thể của hắn có lợi ích rất lớn, hắn dự định sau khi trở về thuận tiện lĩnh hội, tu hành một phen.

Đùng! !

Lúc này, biển lửa bốn phía đột nhiên xao động.

Chỉ thấy ở chỗ sâu trong Bát Quái Lô, có một đoàn quang mang kim sắc nở rộ, một luồng đan hương vô cùng kỳ dị lan tràn ra, bao trùm tứ phương.

Tất cả mọi người nhìn về phía quang mang kim sắc kia, chỉ thấy một viên đan dược vàng óng ánh lơ lửng giữa không trung, tiên huy tươi sáng.

Phía trên đan dược, sinh ra chín đạo kim văn, tiên huy lưu chuyển, có đạo âm quanh quẩn, phù văn Đại Đạo lấp lóe.

"Đây là, cửu chuyển Kim Đan! !"

"Tuyệt đối không thể sai được, bên trên viên đan có chín đạo kim văn, đây chính là kí hiệu của cửu chuyển Kim Đan, bên trong Bát Quái Lô này, vậy mà thật sự có cửu chuyển Kim Đan! !"

Không ít người nhìn thấy kim đan kia, đỏ ngầu cả mắt.

Cửu chuyển Kim Đan, đây chính là đan dược đẳng cấp tối cao của Tiên giới, sử dụng một viên, liền có cơ hội rất lớn đạt tới cảnh giới Đại La.

Thậm chí, ở thời điểm Kim Tiên cửu phẩm sử dụng viên đan dược kia, cơ hội trở thành Đại La cao đến bảy mươi phần trăm trở lên! !

Phải biết rằng trong Tiên giới này, có không ít người tu hành có thiên tư hơn người bị vây ở bên trong cảnh giới Kim Tiên, cuối cùng cả đời cũng rất khó đạt tới cảnh giới Đại La.

Có thể thấy được, cửu chuyển Kim Đan này quý giá đến cỡ nào.

"Với thiên tư của ta, chỉ cần lấy được viên cửu chuyển Kim Đan này, đợi sau khi ta tu hành đến Kim Tiên cửu phẩm, lấy ra sử dụng, đột phá đến cảnh giới Đại La có thể nói là một trăm phần trăm! !"

"Đúng vậy, đan dược này, ta chắc chắn phải có được!"

Khí tức của rất nhiều thiên kiêu đều trở nên nặng nề, nhìn cửu chuyển Kim Đan kia, ánh mắt phát hỏa, liều lĩnh hướng lao về phía nó.

Sở Cuồng Nhân thấy được, cũng có hứng thú.

Viên đan dược như Cửu chuyển Kim Đan này, cho dù là hắn, cũng rất động tâm.

Bóng người của hắn lóe lên, tốc độ nhanh hơn so với các thiên kiêu ở chỗ này, càng đến gần cửu chuyển Kim Đan, Lục Đinh Thiên Hỏa bốn phía lại càng kinh khủng.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không thèm để ý chút nào, kiếm khí vờn quanh bốn phía, tất cả những Lục Đinh Thiên Hỏa có ý đồ nuốt chửng hắn, đều bị ngăn cách ở bên ngoài.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt cửu chuyển Kim Đan, thời điểm hắn dùng một tay bắt lấy nó, đột nhiên xảy ra dị biến.

Chỉ thấy bốn phía trong biển lửa, có vô số đạo văn lấp lóe.

Những đạo văn kia xen lẫn với Lục Đinh Thiên Hỏa, thật sự hóa thành tám con Hỏa Long dữ tợn, lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Uy lực của Hỏa long này, quá mức kinh khủng.

Mỗi một con đều có uy lực có thể so với Kim Tiên, dù là Sở Cuồng Nhân, cũng không nhịn được lông mi run lên, ngưng tụ kiếm chỉ, thanh quang trong mắt chợt lóe lên.

Thần thông của Thanh Diệp Kiếm Đồng, Thanh Diệp Kiếm Hải được thi triển!

Vô số kiếm khí lấy hắn làm trung tâm, khuếch tán ra, trấn áp bốn phương tám hướng!

Đùng! !

Kiếm khí và Hỏa Long va chạmvào một chỗ, toàn bộ Bát Quái Lô đều lâm vào bên trong rung chuyển.

Chỉ thấy bốn phía Bát Quái Lô, vô số đạo văn liên tục hiện lên, một luồng sức mạnh vô cùng kinh khủng dường như đang nổi lên.

Biển lửa cuồn cuộn, sóng lửa tung bay!

Nhiệt độ của Lục Đinh Thiên Hỏa, đúng là tăng vọt trong nháy mắt!

Một số thiên kiêu không kịp phản ứng, bị ngọn lửa thiêu cháy thành tro bụi ngay lập tức!

"Chuyện gì xảy ra? !"

"Làm sao Lục Đinh Thiên Hỏa này lại đột nhiên mạnh hơn nhiều như vậy? !"

"Bát Quái Lô xảy ra chuyện gì?"

Chúng thiên kiêu kinh hô không thôi.

Lúc này, mọi người chợt thấy trên đầu có một bóng đen lớn bao trùm xuống.

Đó là, nắp lò của Bát Quái Lô! !

Tình cảnh này, khiến vô số vong hồn thiên kiêu bỏ chạy, nếu nắp lò rơi xuống, toàn bộ Bát Quái Lô liền sẽ bị phong tỏa, có lẽ bọn họ sẽ rất khó đi ra.

Lại thêm nhiệt độ của Lục Đinh Thiên Hỏa này đang tăng lên không ngừng, có lẽ bọn họ sẽ bị thiêu sống mà chết ở chỗ này.

"Đi mau! !"

Tất cả thiên kiêu không dám ở lại, lao ra ngoài Bát Quái Lô.

"Hồng Hoa, rời đi!"

Sở Cuồng Nhân thấy thế, nói ra với n Hồng Hoa.

"Vương, nhưng ngươi..."

n Hồng Hoa lo lắng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân bị tám con Hỏa Long quấn quanh lấy.

"Rời đi! !"

Sở Cuồng Nhân quát lạnh một tiếng.

n Hồng Hoa cắn răng, biết mình ở lại nơi này cũng không giúp được gì cả, sẽ chỉ biến thành gánh nặng cho Sở Cuồng Nhân, bóng người lóe lên, nhanh chóng lap ra bên ngoài Bát Quái Lô.

Tốc độ của nàng cực nhanh, giống như thần long bay đi, trong chớp mắt đã bay ra Bát Quái Lô.

Sau khi nhìn thấy n Hồng Hoa rời đi, Sở Cuồng Nhân nhìn về tám con Hỏa Long xung quanh, hừ lạnh một tiếng: "Đây chính là kế hoạch của các ngươi sao?"

Tiên nguyên trong cơ thể hắn dâng trào lên, Chư Giới Sinh Tử Luân, Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới, hai đại thần thông thi triển, điên cuồng đánh thẳng vào Hỏa Long ở xung quanh.

Hắn muốn dùng Không Gian Bàn Vận Thuật rời đi, nhưng lại phát hiện, không gian bốn phía đã bị giam cầm.

Toàn bộ sức mạnh của Bát Quái Lô, đã hoàn toàn nhằm vào hắn!

Nếu như nói rằng không có người đứng sau lưng thao túng, đánh chết Sở Cuồng Nhân cũng không tin.

Đùng! !

Nắp lò của Bát Quái Lô, đã hoàn toàn rơi xuống!

Mà vào lúc này, nhiệt độ của Lục Đinh Thiên Hỏa bốn phía cũng tăng vọt lên tới một mức độ cực kỳ kinh khủng, giống như muốn vạn vật trong trời đất này đều sẽ bị đốt cháy không còn gì nữa!

Lúc này, cho dù là một Đại La ở đây, đối diện với mấy ngọn lửa này cũng sẽ cảm thấy nó vô cùng khó giải quyết.

Chớ nói chi, Sở Cuồng Nhân chỉ là một Kim Tiên.

Ngọn lửa vô biên cuốn tới, trong chốc lát, liền nhấn chìm hắn!

Bên ngoài Bát Quái Lô, ở nơi nào đó trong Tiên giới.

Một ông lão mặc áo trắng bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lộ ra một tia vui mừng: "Xong rồi! !"

Chương 1483 - Đại La ngăn cản nhân quả,

Tiên Đình liên thủ, Bắc Minh áp Tiên Đình

Ở nơi nào đó trong Tiên giới, trong mắt mấy vị đại năng đều hiện lên một tia vui mừng.

"Thành công!"

"Chớ khinh thường, đến rồi! !"

Một lão giả mặc áo trắng lạnh giọng nói ra.

Lời nói vừa dứt, chỉ thấy một luồng sức mạnh nhân quả vô cùng kinh khủng từ trên trời giáng xuống, hoàn toàn bao phủ mấy vị Đại La Kim Tiên này.

Chúng đại năng tranh thủ thời gian thúc giục tiên nguyên, liên thủ vận chuyển một trận pháp.

Giữa trời đất, vô số phù văn lưu chuyển, chống cự luồng sức mạnh nhân quả mạnh mẽ từ trên trời giáng xuống kia.

Nhưng cho dù là vận dụng trận pháp, Đại La Kim Tiên ở chỗ này vẫn nhịn không được mà thổ huyết như cũ, sắc mặt thoáng một chút đã trở nên vô cùng trắng bệch, khí tức uể oải, chậm chạp.

"Thật là sức mạnh nhân quả khủng khiếp!"

"Cho dù là dùng diệt lại chi trận ngăn cản, nhưng vẫn có thể khiến cho ta trọng thương đến thế này như cũ."

"Nếu như không tĩnh dưỡng mấy ngàn năm, chỉ sợ là khó khôi phục được."

Mấy vị Đại La Kim Tiên lòng vẫn còn sợ hãi, nói ra.

Nhưng trên mặt bọn họ lại mang theo vẻ mừng rỡ, bởi vì tuy rằng lần này thụ thương nghiêm trọng, lại thành công giải quyết một hiểm họa lớn trong lòng!

"Sở Cuồng Nhân, rốt cục cũng đã giải quyết xong người này."

Một vị Đại La giơ tay lên, một tấm gương sáng xuất hiện ở trước mặt mọi người, trong gương, chính là thế giới của Bát Quái Lô và biển lửa ngập trời.

Ở trong cái biển lửa kia, dường như có thể thấy được một bóng người, đang chịu đựng bị ngọn lửa đốt cháy.

"Nhóm người chúng ta liên thủ thúc giục Bát Quái Lô, cho dù là một vị Đại La Kim Tiên cũng có thể bị đốt thành tro bụi, huống chi là người này."

Một ông lão mặc áo trắng cười nhạt nói.

Lần này Bát Quái Lô xuất hiện, cũng không phải là ngẫu nhiên, mà chính là, tất nhiên!

Bát Quái Lô, chính là vật của Côn Lôn Tiên Đình, cũng là sát chiêu mà bọn họ chuẩn bị dùng để luyện hóa Sở Cuồng Nhân.

Sau khi Sở Cuồng Nhân rời đi từ thư viện, và xuất hiện trở lại một lần nữa, đại năng của Côn Lôn Tiên Đình liền để cho vật này xuất hiện, còn ở khoảng cách không xa so với Sở Cuồng Nhân, hấp dẫn đối phương đến đây, ngay sau khi đối phương tiến vào, lại mở ra cơ chế luyện hóa của Bát Quái Lô, nhằm vào Sở Cuồng Nhân, luyện hóa hắn!

Vì sao lại sử dùng loại biện pháp này.

Thứ nhất, gián tiếp dùng Bát Quái Lô luyện hóa Sở Cuồng Nhân, có thể giảm bớt phản phệ của sức mạnh nhân quả.

Thứ hai, nếu như bọn họ trực tiếp xuất thủ, họ nhất định sẽ khiến cho Thần Ma nhất mạch chú ý, đến lúc đó, Thần Ma xuất thủ, bọn họ căn bản không làm gì được Sở Cuồng Nhân.

Thứ ba, Bát Quái Lô chính là một món Tiên Khí đặc thù, có thể luyện hóa vạn vật, rút ra tinh hoa của vạn vật.

Trên người của Sở Cuồng Nhân có không ít đồ tốt, Thanh Diệp Kiếm Đồng, Kim Ngọc Dao Trì thể, Luân Hồi Thiên Thể, Hỗn Độn

Thần Ma Thể, vân vân và vân vân, những thể chất này nếu như có thể được luyện hóa ra, không cần tất cả, chỉ cần một hai loại, cũng đủ để khiến Tiên Đình lại đắp nặn ra mấy vị yêu nghiệt lần nữa.

Chớ nói chi là, trên người đối phương còn có sức mạnh siêu thoát, nếu như có thể luyện hóa ra phần sức mạnh này, vậy thì đối với bọn họ mà nói cũng là một cơ duyên rất lớn!

"Thật sự rất chờ mong, trên người của người này rốt cuộc có thể luyện hóa ra thứ gì đến đây?"

Một vị Đại La Kim Tiên cười nhạt một tiếng, nhìn qua tấm gương kia, trong mắt có một tia chờ mong.

"Chư vị, không phải các ngươi coi là sau khi dùng diệt lại chi trận ngăn cản hết sức mạnh nhân quả, mọi chuyện sẽ kết thúc chứ?"

Lúc này, ông lão mặc áo trắng từ tốn nói.

Nghe được như vậy trong mắt, tất cả mọi người lộ ra một thần sắc rất nghiêm túc: "Dĩ nhiên là không phải."

Sức mạnh nhân quả, chỉ là một cái trong số đó.

Hậu quả càng kinh khủng hơn, còn ở phía sau đây.

"Tiếp đó, sẽ giao cho những người khác đi ứng phó, bây giờ thân thể của chúng ta đã bị trọng thương, căn bản không chặn được đám người kia."

"Ừm, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao hai nhà chúng ta hợp lực, đơn độc một nhà, ai cũng không nắm chắc có thể ứng phó được mấy tên kia."

… Đùng! !

Ở nơi nào đó trong Tiên giới, một luồng Thần Ma chi khí dồi dào vô tận phóng lên tận trời, bao phủ mây gió, rung chuyển trời cao! !

Bắc Minh đang luận đạo với Trương Tử, bỗng nhiên đứng lên, ánh mắt của hắn như điện, xuyên thẳng mây xanh, nhìn về phía một tòa cung điện nguy nga ở một chỗ nào đó trong hư không!

Đó là, Tiên Đình!

"Tốt, tốt lắm!"

Bắc Minh liền nói hai tiếng tốt, trong mắt lộ ra sát ý lãnh khốc: "Một đám lão già không biết xấu hổ, các ngươi muốn khai chiến đúng không, vậy thì, như các ngươi mong muốn! !"

Ở bên cạnh, Trương Tử từ từ đứng dậy, sắc mặt cũng hoàn toàn lạnh lẽo.

"Ta đi cùng ngươi."

Không nói quá nhiều, giọng điệu của Trương Tử kiên quyết, trong mắt hình như có lôi đình chi nộ đang cuồn cuộn.

Ở bên cạnh hắn, con Mao Lư kia cũng thét dài một tiếng, yêu khí vô tận phun ra ngoài, Mao Lư này, thực sự có tu vi của Kim Tiên đỉnh phong!

Vút!

Hai người một con lừa, trực tiếp biến mất ngay tại chỗ, đi thẳng tới Tiên Đình!

Vũ trụ, ở nơi nào đó trong hư không.

Một vị nam tử mặc áo bào xám tóc trắng bỗng nhiên mở hai mắt ra, nhìn về phương hướng của Tiên giới: "Rất lâu không đi tới Tiên giới, hôm nay dứt khoát phải đi một chuyến mới được!"

Hắn vừa sải bước, một luồng khí tức hủy diệt bao phủ ra.

Các hành tinh xung quanh, liên tiếp sụp đổ, ngàn tỉ dặm hư không, trực tiếp sụp đổ thành một mảnh hư vô!

Bên trong Tiên giới, Tiên Đình!

Tiên Đình nguy nga, đứng thẳng tắp ở trong hư không, tiên huy vô tận bao phủ, tiên sơn Tú Thủy, Kim Ngọc huy hoàng, Tường Thụy Thần Thú, khí thế của tiên gia.

Mà ngay hôm nay.

Tiên Đình nguy nga lại lâm vào chấn động mà từ trước đến nay chưa từng có.

Hơn mười vị Đại La, đứng vững vàng ở trong hư không, ánh mắt ngưng trọng, tựa hồ đang đợi cái gì đó.

Vô số tu sĩ Tiên Đình thấy cảnh này, đều nhịn không được hít vào một ngụm khí lạnh, có chút rung động.

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy, vậy mà lại khiến cho các đại năng bày ra trận địa sẵn sàng đón quân địch như thế này!"

"Trời ạ, các ngươi nhìn, không chỉ là đại năng của Tiên Đình Côn Luân chúng ta, vậy mà còn có Đông Hoàng Tiên Đình, hai đại Tiên Đình, vậy mà lại liên thủ rồi? Thật không thể tin nổi mà!"

"Ông trời ơi, rốt cuộc là có xảy ra chuyện gì thế này?"

Hai đại Tiên Đình từ trước đến nay bất hòa, vậy mà ngày hôm nay, hai nhà hợp tác, giống như đang đối mặt với tình cảnh cùng chung kẻ địch, muôn đời rất khó gặp được!

Lần trước làm như thế, vẫn là từ thời điểm dựng lên Phong Thần Chi Kiếp xa xưa.

Nhưng đó đã là chuyện của kỷ nguyên trước.

Đến kỷ nguyên ngày nay, vẫn là lần đầu tiên đấy.

Không chỉ có các tu sĩ của Tiên Đình chấn kinh, toàn bộ các đại năng trong Tiên giới cũng đều bị hù dọa.

Nguyên một đám phun trào tiên thức, đi vào Tiên Đình theo dõi trận chiến.

Mà có một số người tin tức linh thông, rất nhanh đã biết chuyện gì đang xảy ra.

"Bát Quái Lô xuất hiện, Sở Cuồng Nhân đã chết ở trong đó sao? !"

"Đây là, các đại năng của Tiên Đình liên thủ thúc giục Bát Quái Lô, bọn họ dám làm ra loại chuyện này."

"Xem ra áp lực và dụ hoặc mà Sở Cuồng Nhân đặt lên người của bọn họ thật sự là quá lớn, không chỉ Sở Cuồng Nhân còn sống, yêu nghiệt bọn họ liền không cách nào lộ mặt, càng quan trọng chính là, trên người của Sở Cuồng Nhân có sức mạnh siêu thoát, bọn họ muốn dùng Bát Quái Lô này, xem có thể luyện hóa ra được thứ gì hay không sao? !"

"Nhưng nếu làm như thế, không thể nghi ngờ sẽ chọc giận Thần Ma nhất mạch, nhìn đi, hai nhà Tiên Đình cũng nhịn không được mà liên thủ."

Đùng! !

Ngay tại thời điểm chúng đại năng Tiên giới trao đổi, vị trí Tiên Đình trong hư không bỗng nhiên chấn động.

Chỉ thấy hư không nổ tung, hai người một con lừa đi ra.

Một người trong đó trên người tràn ngập Thần Ma chi khí ngập trời, mỗi một sợi đều đủ để giết chết một vị Kim Tiên, không chỉ có như thế, trên người đối phương còn lộ ra khí tức đạo tắc.

Cho dù còn chưa bước vào Hợp Đạo, nhưng cũng không xa đâu.

"Đến rồi!"

Chúng đại năng nhịn không được ánh mắt lẫm liệt, vô cùng ngưng trọng!

Mà sau khi Bắc Minh đi vào, không cần giải thích, giơ tay lên, Thần Ma chi khí cuồn cuộn vô biên như đại dương tuôn ra, xen lẫn với đạo văn trên không trung, hóa thành một bàn tay đen thùi che lấp cả bầu trời!

Khi lòng bàn tay rơi xuống, liền muốn trấn áp Tiên Đình! !

Rất nhiều Đại La thấy thế, sắc mặt biến hóa, các loại tiên nguyên lập tức lưu chuyển, một luồng Đại La ý ầm ầm bạo phát, cùng nhau ngăn cản Thần Ma chưởng ngập trời này.

Chương 1484 - Trương Tử Bắc Minh đã gần đến Hợp Đạo, đại năng Hợp Đạo luân phiên xuất hiện

Phía trên Tiên Đình, mấy chục vị Đại La liên hợp xuất thủ, chỉ vì ngăn cản một chưởng của Bắc Minh!

Thần Ma Chưởng đen nhánh, ẩn chứa uy áp vô tận đổ xuống, khiến cho Đại La khắp nơi vì nó mà biến sắc, Đại La ý bạo phát, các loại tiên pháp thần thông, hoành không đánh ra!

Ầm, ầm, ầm! !

Sau một loạt tiếng động lớn, hư không bốn phía liên tiếp nổ tung, khiến hư không giống như lại một lần nữa bị phá nát!

Mà hơn mười vị Đại La dưới loại trùng kích vô cùng doạ người này, thật sự không thể không bay ngược ra ngoài, sắc mặt một số người càng hiện lên một vẻ trắng bệch, kinh ngạc mà nhìn Bắc Minh!

"Đại La ý bên trong hắn, ẩn chứa đạo tắc! Hắn đã gần đến Hợp Đạo!"

"Thần Ma nhất mạch, quả thật rất đáng sợ!"

Cảnh giới Hợp Đạo, cho dù là ở thời kỳ Tiên Cổ, cũng là nhân vật đứng sừng sững ở trên đỉnh cao.

Từ kỷ nguyên này đến nay, không có nhiều Hợp Đạo được sinh ra, mỗi một người đều từng là nhân vật hoành hành vũ trụ, trấn áp đương thời.

"Tiên Đình, chọc giận Thần Ma nhất mạch, là điều không khôn ngoan nhất của các ngươi! !"

Bắc Minh lạnh lùng nói ra, vung tay lên, Thần Ma khí dồi dào lại sắp tiếp tục bạo phát.

Mà ngay tại lúc này, ở chỗ sâu trong Tiên Đình, từng viên từng viên phù văn huyền diệu lưu chuyển, mỗi một viên phù văn, dường như đều được diễn hóa đến cực hạn!

Đó là, đạo tắc! !

Sức mạnh đạo tắc, uy áp thiên địa!

"Hợp Đạo xuất thủ!"

Có đại năng cả kinh nói.

Cho dù là Bắc Minh, trong mắt cũng lộ ra một tia ngưng trọng.

Sau một khắc.

Đạo tắc huyền diệu giao hội ở trong hư không, hóa thành một cái xiềng xích, bắn về phía của Bắc Minh.

"Hừ."

Hừ lạnh một tiếng, Bắc Minh thúc giục Thần Ma khí đến cực hạn, sức mạnh đạo tắc còn chưa hoàn toàn hình thành cũng theo đó bạo phát, cùng sức mạnh đạo tắc hoàn chỉnh kia ầm ầm va chạm vào một chỗ.

Nhưng rốt cuộc, Bắc Minh cũng không phải Hợp Đạo chân chính, ở dưới trùng kích, ngược lại lùi về sau mấy bước.

"Ta đến giúp ngươi!"

Trương Tử nói ra, chỉ thấy quyển sách trong tay hắn nở rộ quang hoa vô thượng, vô số trang sách tung bay, nguyên một đám tự phù từ đó bay lượn ra, ẩn chứa Đại La ý hùng hậu đánh thẳng vào xiềng xích đạo tắc kia.

"Trương Tử, cũng gần Hợp Đạo."

Có người kinh ngạc nói.

"Bách Gia thư viện, ở thời kỳ Tiên Cổ cũng có cảnh giới Hợp Đạo, tuy rằng đã xuống dốc, nhưng ncăn cơ vẫn bất phàm như cũ."

"Đúng vậy, nếu như lần này Trương Tử không chết, tương lai việc trở thành Hợp Đạo, gần như là ván đã đóng thuyền."

Tất cả mọi người thấy hai người Trương Tử, Bắc Minh trong mắt lộ ra vẻ hâm mộ.

Phải biết, Kim Tiên để đạt được Đại La, là vô cùng khó khăn, nhưng Đại La trở thành Hợp Đạo, lại là khó càng thêm khó!

Mà bây giờ ở trước mặt bọn họ, liền có hai vị Đại La nửa chân đạp đến cảnh giới Hợp Đạo, việc này làm sao không khiến bọn họ có thể không hâm mộ đây?

Bọn họ hâm mộ đến chết đi được.

Dưới sự liên thủ của hai người Trương Tử, Bắc Minh, cuối cùng cũng phá nát xiềng xích đạo tắc kia.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, ở chỗ sâu trong Tiên Đình, sức mạnh đạo tắc tràn ngập càng thêm hùng hậu bay lên không trung, giống như muốn tuôn xuống.

Nhìn thấy như vậy, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

"Một kích vừa rồi kia, còn không phải toàn lực của Hợp Đạo, lần này, Bắc Minh, Trương Tử không thể dễ dàng đỡ được như vậy."

"Hợp Đạo chi uy, thật là huyền diệu khó lường."

"Hai người này, tuy rằng là nửa bước Hợp Đạo, nhưng cuối cùng không phải Hợp Đạo chân chính."

Có người cảm khái nói.

Hợp Đạo và Đại La, chênh lệch quá xa, cho dù là nửa bước Hợp Đạo, rốt cuộc cũng cũng không phải Hợp Đạo.

Mà ngay thời điểm đạo tắc kia sắp tuôn ra, vị trí hư không của Tiên Đình bỗng nhiên lại một lần nữa điên cuồng chấn động, ở nơi xa, có một luồng sức mạnh vô hình kéo theo luồng khí hủy diệt vô cùng kinh khủng quét ra, toàn bộ Tiên Đình ở dưới luồng sức mạnh này không ngừng lay động, ngay cả đạo tắc kia, cũng lần lượt bị ào ào phá nát! !

Tình cảnh này, khiến cho mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

"Cái này, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? !"

"Lần này lại là vị đại năng nào tới đây, khí tức này, vẫn là người của Thần Ma nhất mạch."

"Hắn tới."

Mà Bắc Minh cũng đã nhận ra cái gì đó, nhìn về phía nơi xa, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

Chỉ thấy một bóng người mặc áo bào xám tóc trắng từ trong hư không đi tới, nhất cử nhất động, đều như ẩn chứa một luồng bá khí khó nói lên lời!

Loại bá khí kia, chính là loại bá khí gần như hủy diệt tất cả, biến thiên địa thành Hư Vô!

Đó chính là, một trong bảy vị Thần Ma, Hư Vô!

"Một đám lão già không biết xấu hổ, khi dễ tiểu bối Thần Ma nhất mạch của ta, hiện tại, thân là Hợp Đạo lại khi dễ một vị Đại La, Tiên Đình quả nhiên là rất đáng chết!"

Giọng nói lạnh nhạt vang lên trong hư không.

Trên người Hư Vô, Thần Ma khí vô biên kéo theo đạo tắc bao phủ ra, khuấy động toàn bộ Tiên Đình, kiến trúc của Tiên Đình dưới sự trùng kích của sức mạnh này, từng cái đều sụp đổ, tan rã.

Thậm chí có không ít tu sĩ của Tiên Đình bị liên lụy, chết ngay tại chỗ!

Ở chỗ sâu trong Tiên Đình, một lão giả tóc trắng bỗng nhiên mở hai mắt ra, trên người cũng có vô số đạo văn khuếch tán ra, va chạm vào một chỗ với Hư Vô.

Ông lão mặc áo trắng xuất hiện ở trên bầu trời của Tiên Đình, nhìn thấy Hư Vô, từ tốn nói: "Thần Ma Hư Vô, đã lâu không gặp."

"Đó là Tuyệt Tâm Tiên Đế!"

"Dường như hắn có quen biết với Hư Vô."

Không ít đại năng âm thầm kinh ngạc.

Trong Tiên Đình, đại năng ở cảnh giới Hợp Đạo đều sẽ được tôn xưng là Tiên Đế.

Tỷ như Tử Vi Tiên Đế và Thanh Hoa Tiên Đế thời kỳ Tiên Cổ.

Người ta nói rằng, bên trong Côn Lôn Tiên Đình ở kỷ nguyên này xuất hiện ba vị Tiên Đế, Tuyệt Tâm Tiên Đế, chính là một người trong số đó.

"Tuyệt Tâm Tiên Đế, bớt nói nhiều lời, hôm nay ta tới nơi này, là đến để giết người!"

Hư Vô lạnh nhạt nói ra, Thần Ma khí trên người, như biển cả vô biên tuôn ra, điên cuồng va chạm cùng một chỗ với đạo tắc của Tuyệt Tâm Tiên Đế.

"Vì một tên tiểu bối, ngươi thật muốn bắt đầu trận chiến Hợp Đạo sao? !"

Trận chiến Hợp Đạo, chính là trận chiến của cảnh giới Hợp Đạo, mà loại tồn tại này chiến đấu, có thể nói là long trời lỡ đất, hậu quả của nó, vô cùng kinh khủng.

"Một tên tiểu bối?"

Nghe đến đây, Thần Ma chi khí trên người Hư Vô càng thêm bạo ngược bá đạo, trong mắt có sát khí không nhẫn nại được phun ra ngoài: "Ngươi có biết rằng, tên tiểu bối này chúng ta đã đợi bao nhiêu năm rồi không? ! Ngươi có biết rằng, tên tiểu bối này trong miệng ngươi gánh vác tương lai như thế nào không? ! Ngươi có biết rằng, bởi vì sự ngu xuẩn của các ngươi, hi vọng của vũ trụ này sẽ bị hủy hoại thế nào không? !"

Ba câu hỏi tu từ này, khiến Thần Ma chi khí trên người Hư Vô liên tục tăng lên.

Những tồn tại kia trong cảnh giới Đại La cảm nhận được luồng uy áp này, đúng là nhịn không được có chút run rẩy.

Tuyệt Tâm Tiên Đế nghe vậy, trong mắt lộ ra một tia hoảng hốt, vạn vạn không nghĩ đến, Hư Vô thật sự coi trọng Sở Cuồng Nhân đến mức như vậy.

"Thần Ma nhất mạch, uy phong thật to."

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Sau đó, một thân ảnh màu đen bước ra từ trong hư không.

Trên người của người này có đạo tắc vờn quanh, cũng là một tồn tại trong cảnh giới Hợp Đạo.

"Người này là... Hắc Vân Tiên Đế của Đông Hoàng Tiên Đình!"

Có người nhận ra người tới là ai.

Lần này, lại một vị Tiên Đế nữa tới, cũng là một tồn tại trong cảnh giới Hợp Đạo!

Ánh mắt Hắc Vân Tiên Đế lạnh lùng nhìn Hư Vô, cộng thêm hắn, bên phía Tiên Đình đã có hai tồn tại trong cảnh giới Hợp Đạo.

"Hai đánh một, ta không ngại các ngươi cùng tiến lên!"

Hư Vô lạnh nhạt nói.

"Hư Vô, lời nói này của ngươi, không biết còn tưởng rằng Thần Ma nhất mạch ta chỉ có một mình ngươi là Hợp Đạo."

Một giọng nữ dễ nghe vang lên.

Một cái chớp mắt tiếp theo, hư không có phong bạo vô biên xông ra, mà ở trong gió lốc, một thân ảnh thanh sắc yểu điệu hiện lên.

Một thân tiên huy tươi sáng, dung nhan tuyệt sắc, thế nhưng vung tay lên, lại là phong bạo diệt thế!

Người tới, là một trong bảy vị Thần Ma.

"Lăng Hoa, ngươi đã đến."

Hư Vô nhìn đối phương một chút, cười nhạt một tiếng.

"Có người lấn lướt Thần Ma nhất mạch ta, làm sao ta có thể không đến đây? !"

Trong cơn gió lốc, giọng nữ dễ nghe kia nói ra.

Tất cả mọi người đều vô cùng ngạc nhiên.

Bởi vì một người như Sở Cuồng Nhân, mà Đại La hội tụ và các đại năng Hợp Đạo cũng liên tiếp xuất hiện.

Chương 1485 - Sở Cuồng Nhân không chết, chư vị, đường này không đi được

Đại năng của Thần Ma nhất mạch luân phiên đăng tràng, Bắc Minh, Hư Vô, Lăng Hoa, nhất là cả hai người đằng sau, còn là đại năng cảnh giới Hợp Đạo.

Sự kinh khủng từ uy áp, làm cả Tiên Đình đều lâm vào bên trong chấn động trước nay chưa từng có.

Ánh mắt của hai người Hắc Vân Tiên Đế, Tuyệt Tâm Tiên Đế không khỏi vô cùng ngưng trọng.

Hư Vô đứng lơ lửng trên không, đạo tắc trên người lưu chuyển, lạnh nhạt nói: "Hôm nay, chúng ta muốn vì Sở Cuồng Nhân, đòi lại một cái công đạo!"

Lời nói vừa dứt, hắn đưa tay ra, Thần Ma chi khí bạo phát, sức mạnh hư vô khuếch tán ra, trùng kích khắp nơi!

Đùng! !

Bốn phía rung chuyển, một số Đại La Kim Tiên dưới luồng sức mạnh này, đúng là không bị khống chế bị đánh bay ra ngoài.

Hai người Tuyệt Tâm Tiên Đế, Hắc Vân Tiên Đế đồng thời xuất thủ, đạo tắc trên người lưu chuyển, ẩn chứa đại đạo vô cùng ảo diệu, va chạm vào một chỗ với đạo tắc của Hư Vô.

Ngay sau đó, Lăng Hoa cũng gia nhập chiến đấu.

Đạo tắc của nàng lưu chuyển, gây ra từng đợt diệt thế phong bạo ở trong thiên địa, vô cùng kinh khủng.

Bốn Hợp Đạo, bốn loại đạo tắc hoàn toàn khác biệt liên tục nổ tung trong hư không, dường như một bức tranh đại đạo đang từ từ triển khai, hiện ra ở trước mặt mọi người.

Chỉ riêng việc muốn thưởng thức bức họa này cũng không phải là chuyện đơn giản.

Không ít đại năng thúc giục sức mạnh, Đại La ý lưu chuyển, chống cự uy thế của đạo tắc, tuy rất nguy hiểm, nhưng lại có một ít Đại La không nguyện ý lui lại.

Dù sao, đây chính là cơ hội để bọn họ quan sát đạo tắc ở khoảng cách gần.

Nếu như có thể tìm hiểu ra một chút điều ảo diệu của Hợp Đạo từ trong đó, tuyệt đối sẽ có nhiều chỗ tốt đối với cảnh giới hiện tại của bọn họ.

Trận chiến Hợp Đạo, tuy nhiên vô cùng hiểm ác, nhưng cùng lúc, cũng là một cơ duyên không thể khinh thường.

"Ta bị vây ở cảnh giới Đại La đã nhiều năm, trận chiến Hợp Đạo, là một cơ hội, tuyệt đối không thể tuỳ tiện bỏ lỡ."

"Đúng vậy, một trận chiến này, ta nhất định phải nhìn cho thật kỹ, có lẽ ta sẽ có được cảm ngộ gì đó."

Hai người Bắc Minh, Trương Tử cũng đều đang quan sát.

Bọn họ đã bước nửa bước vào cảnh giới Hợp Đạo, cảm ngộ bọn họ có thể có được còn nhiều hơn, sâu sắc hơn so với Đại La còn lại.

Đùng, đùng, đùng...

Hợp Đạo và Hợp Đạo va chạm vào nhau, là đạo của mỗi người đang tấn công lẫn nhau, ngoại trừ dao động động năng lượng kinh khủng kia, còn có đạo tắc ở khắp mọi nơi đang đọ sức.

"Hư Vô, ngươi và ta đều là Hợp Đạo, đạo bất diệt, thân bất tử, người này cũng không thể làm gì được người kia, dù là đánh đến mấy trăm năm cũng sẽ không có kết quả gì."

Tuyệt Tâm Tiên Đế nói ra.

Cảnh giới Hợp Đạo, lấy thân hợp đạo, bản thân bọn họ cũng là đạo, tiêu diệt bọn họ, cũng là tiêu diệt một đạo!

Nói nghe thì dễ nhưng sao có thể thực hiện?

"Dù có đánh lên mấy vạn năm, ta cũng muốn tiêu diệt đạo của bọn ngươi! !"

Hư Vô lạnh giọng nói ra, xuất thủ không chút lưu tình, đánh vào trên người Tuyệt Tâm Tiên Đế, sức mạnh đạo tắc mạnh mẽ đang trùng kích tiên khu của đối phương.

Nhưng sau khi tiên khu bị phá nát, đã thấy vô số đạo tắc phun trào, chữa trị nó chỉ trong chớp mắt.

Hư Vô thấy thế, thần sắc lạnh lùng, chỉ trong phút chốc, lại thúc giục đạo tắc lần nữa.

Đạo và đạo, đang đụng chạm kịch liệt.

Khuôn mặt Lăng Hoa cũng lạnh lùng, trong lúc giơ tay nhấc chân, diệt thế phong bạo cũng tuôn ra, mà ở trong gió lốc, kéo theo vô số đạo tắc huyền diệu, vô cùng mạnh mẽ.

Đùng! !

Một lần kịch liệt va chạm sau đó, đạo tắc tiêu tán ra, gần như xé rách vùng hư không này.

Lúc này, bên trong Tiên Đình đột nhiên truyền ra một tiêng kinh hô.

"Sở Cuồng Nhân, không chết? !"

Giọng nói này, khiến tất cả Đại La, thậm chí Hợp Đạo đều vô cùng hoảng hốt.

"Chuyện này, làm sao có thể? !"

"Mấy vị Đại La liên thủ thúc giục Bát Quái Lô, Lục Đinh Thiên Hỏa kia đủ để thiêu chết một Đại La Kim Tiên, Sở Cuồng Nhân, làm sao có thể không có việc gì chứ? !"

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Trong lòng mọi người nghi hoặc không hiểu.

Nhưng không có người nào hoài nghi đây là giả, thiên kiêu còn lại bị tính kế thế này, hẳn phải chết không nghi ngờ.

Nhưng mà Sở Cuồng Nhân...

Cho dù là Đại La liên hợp xuất thủ, cũng không dám nói mình có thể tuyệt đối giết chết được người này!

Dù sao, trên người người này có quá nhiều chuyện không thể tin nổi nghị phát sinh.

Nguyên một đám Đại La phun trào tiên thức, vượt qua ngàn tỉ dặm, đi vào trên bầu trời của Bát Quái Lô, ý đồ nhìn trộm tình huống bên trong.

Nhưng ở trước mặt Lục Đinh Thiên Hỏa vô cùng bá đạo, tiên thức của bọn họ, căn bản không có cách nhìn trộm.

Mà ở bên ngoài Bát Quái Lô.

Vô số thiên kiêu trở về từ cõi chết nhìn lấy nắp lò khép lại kia, toàn thân phát hồng, giống như có vô số hỏa diễm đang bùng cháy bên trong Bát Quái Lô, trong lòng nguyên một đám đều còn sợ hãi.

Nếu không phải bọn họ đi nhanh, sợ sớm đã chết không toàn thây.

Bên trong Tiên Đình, các đại năng nhìn Bát Quái Lô, không cách nào thăm dò đến tình huống bên trong, âm thầm nóng vội.

Bát Quái Lô này là do đại năng có danh tiếng rất lớn ở thời kỳ Tiên Cổ là Lão Quân lưu lại, vô cùng thần dị, cho dù là đại năng Hợp Đạo cũng không thể hoàn toàn khống chế.

Ý thức của mọi người, khó có thể xâm nhập vào trong đó.

"Chuyện gì xảy ra?"

Tuyệt Tâm Tiên Đế từ tốn nói.

Sâu bên trong Tiên Đình, mấy Đại La liên thủ tính kế Sở Cuồng Nhân kia lấy một cái quang kính ra.

Bên trong quang kính kia, hiện ra tình huống bên trong Bát Quái Lô.

Chỉ thấy ở trong một mảnh biển lửa cuồn cuộn, có một bóng người bạch y run rẩy đứng đó, ánh mắt bình tĩnh, giống như là thông qua quang kính, đối mặt với rất nhiều đại năng.

Mọi người vô cùng ngạc nhiên.

Tốt cho một Sở Cuồng Nhân, dưới loại tình huống này, vậy mà còn chưa gặp nguy không loạn, mây trôi nước chảy!

Chỉ thấy trên đỉnh đầu đối phương, có một Thần Châu vô cùng lộng lẫy lơ lửng.

Thần Châu nở rộ hàng tỉ quang hoa, hình thành từng đạo từng đạo kết giới, ngăn cách Lục Đinh Thiên Hỏa bốn phía ở bên ngoài, đúng là không tổn thương được Sở Cuồng Nhân.

"Đó là, Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Châu! !"

Mọi người vô cùng ngạc nhiên.

Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Châu, đây là cơ duyên cuối cùng Sở Cuồng Nhân lấy được ở bên trong sân thi đấu tinh không, vật này vô cùng thần dị, từ 999 đạo Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Quang ngưng tụ mà thành.

Không chỉ có có thể giúp người tham ngộ bản nguyên, mà còn là một món chí bảo phòng ngự!

"Thì ra là thế, là Thần Châu này che chở cho hắn."

"Chậc chậc, Thần Châu này, quả thật là lợi hại, có thể ngăn cản Lục Đinh Thiên Hỏa."

"Nhưng mà, cho dù là Thần Châu này cũng không kiên trì được bao lâu."

Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Châu quả thật rất lợi hại, nhưng mà, Lục Đinh Thiên Hỏa cũng không đơn giản.

Chỉ thấy dưới sự ăn mòn của Thiên Hỏa, có không ít thiên hỏa xuyên qua kết giưoi Thần Châu, xông về phía Sở Cuồng Nhân.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Lúc hỏa diễm bao trùm, trên người đối phương, bỗng nhiên có một đạo hắc quang lưu chuyển ra, hắc quang hiển hóa, đúng là hóa thành một đóa tuyệt thế Hắc Liên!

Chí bảo Tiên Thiên bản nguyên, Diệt Thế Hắc Liên!

Hắc Liên xuất hoeenj, thiên hỏa bị ngăn cản lần nữa.

Được hai đại chí bảo phòng ngự bảo vệ, quả thật khi Sở Cuồng Nhân ở bên trong Thiên Hỏa, lông tóc không tổn hao gì!

Tình cảnh này, khiến cho rất nhiều đại năng tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Trên người gia hỏa này có không ít bảo vật!"

"Diệt Thế Hắc Liên, ta quả thật đã quên mất, trên người người này còn có loại bảo vật này."

"Ha."

Hư Vô khẽ cười một tiếng, thản nhiên nói: "Ta liền biết, gia hỏa này không thể dễ dàng chết như thế."

"Hư Vô, ta đi mửo cái bếp lò nát này trước, nơi này giao cho các ngươi chống đỡ."

Bắc Minh cười nhạt một tiếng.

Bóng người hắn lóe lên, chui vào bên trong hư không, biến mất không thấy.

Đại La còn lại của Tiên Đình thấy thế, biến sắc.

"Không thể để cho Bắc Minh thành công, nếu không thì mọi chuyện chúng ta làm đều sẽ uổng phí."

"Đúng vậy, nhất định phải ngăn cản hắn!"

Cường giả Đại La của hai đại Tiên Đình muốn xuất thủ ngăn cản Bắc Minh.

Nhưng lúc này, vô số tự phù tạo thành từng đạo từng đạo kết giới, ngăn cản một đám đại năng, là do Trương Tử xuất thủ.

Một người một con lừa ngăn ở trước mặt một đám Đại La, tay nâng quyển sách, khí chất nho nhã, nhưng ánh mắt lại lạnh như núi băng: "Chư vị, đường này không đi được."

Chương 1486 - Đại La hóa khí linh, dám hiện thế thì đánh gãy chân các ngươi, một cái cự chỉ

Trên bầu trời Bát Quái Lô, vô số thiên kiêu san sát.

Mọi người thấy Bát Quái Lô kia đột nhiên xảy ra dị biến, trong lòng vô cùng nghi hoặc.

"Đang êm đẹp, tại sao Bát Quái Lô lại xuất hiện loại chuyện này chứ? !"

"Đúng vậy."

"Đáng tiếc, ở trong đó vô số đan dược."

Chỉ có số rất ít nhân tài dường như biết một chút nội tình.

Tỉ như thiếu ngự Thanh Hoa, hắn nhìn Bát Quái Lô, cười nhạt một tiếng: "Từ đó về sau, Cuồng Nhân che đậy thiên hạ, sẽ không tồn tại nữa."

Trong lòng của hắn vô cùng hoan hỉ, dường như dọn được một tòa núi lớn, thậm chí hắn cảm thấy Tiên Đình có công lao hàng đầu, trừ bỏ một mối họa lớn vì thiên kiêu trong thiên hạ.

Mà n Hồng Hoa nhìn Bát Quái Lô, sắc mặt âm trầm, tay cầm lấy một cái Long Thương, gầm nhẹ một tiếng, sức mạnh song long gào thét tuôn ra, điên cuồng đánh thẳng vào Bát Quái Lô, nhưng bên ngoài Bát Quái Lô có vô số đạo văn đan xen lưu chuyển, trong đó thậm chí còn có sức mạnh cấp độ càng sâu, với sức mạnh của nàng, căn bản là không cách nào phá vỡ.

Sức mạnh song long rơi ở phía trên, giống như không biết tự lượng sức mình, không làm nên chuyện gì.

"Nàng làm sao vậy?"

Có người nhìn thấy hành động của n Hồng Hoa, không khỏi nghi hoặc.

Sau đó, dường như đám người nghĩ tới điều gì đó.

"Sở Cuồng Nhân, dường như còn chưa hề đi ra."

"Cái gì, làm sao hắn có thể chưa kịp đi ra? !"

"Vừa rồi ở bên trong Bát Quái Lô, Lục Đinh Thiên Hỏa bạo động, hóa thành tám con Hỏa Long cuốn lấy Sở Cuồng Nhân, khiến hắn không cách nào kịp thời rút lui."

"Cái gì, làm sao lại có thể như vậy? Chờ một chút, sao ta lại có cảm giác, có gì đó là lạ vậy?"

"Lục Đinh Thiên Hỏa đang êm đẹp vì sao nhằm vào Sở Cuồng Nhân?"

Một số thiên kiêu có khứu giác bén nhạy nhanh chóng ngửi thấy mùi âm mưu.

"Đây là có người đang nhằm vào Sở Cuồng Nhân, Bát Quái Lô này đúng lúc này lại xuất thế, chỉ sợ cũng không phải trùng hợp đâu."

"Có thể dùng Bát Quái Lô đến loại trình độ này, loại sức mạnh này, chỉ sợ không phải thiên kiêu một đời trẻ tuổi làm được, là... Đại năng xuất thủ."

Lúc mọi người ở đây suy đoán rối rít.

Một luồng uy áp vô cùng kinh khủng từ trong hư không tuôn ra.

Chỉ thấy một lão giả từ sâu bên trong thành Lão Quân bay đến, lão giả này mặc trên người Bát Quái Bào, bộ dạng tiên phong đạo cốt.

"Là Đại La!"

"Tu sĩ Đại La của thành Lão Quân!"

"Chuyện gì xảy ra?"

Bên trong thành Lão Quân chỉ có một tu sĩ Đại La, tên là Cổ Hà thượng nhân, là một trong những Luyện Đan Sư có trình độ đan đạo cao nhất hiện nay trong Tiên giới, cũng là người có tu vi cao nhất bên trong Luyện Đan Sư.

Nghe nói, người này còn là một vị khách quý của Tiên Đình.

"Tại sao hắn lại đột nhiên xuất hiện."

Lúc mọi người nghi hoặc, một luồng khí tức càng thêm kinh khủng từ trong hư không truyền đến.

Uy áp này, khiến thiên kiêu ở chỗ này đều không tự chủ bị trấn áp đến mức nằm rạp trên mặt đất, cho dù là yêu nghiệt tuyệt đỉnh như thiếu ngự Thanh Hoa cũng không ngoại lệ.

Chỉ thấy một bóng người từ trong hư không đi ra, Thần Ma khí tàn phá bừa bãi trong hư không!

Người tới, chính là Bắc Minh!

Thiên kiêu ở chỗ này nhìn về phía đối phương, ánh mắt vô cùng hoảng sợ, bọn họ tuyệt đối rõ ràng, đối phương là tồn tại mà chỉ sợ cả đời này, bọn họ cũng không cách nào với tới!

"Đây là Thần Ma chi khí, đây là đại lão sau lưng Sở Cuồng Nhân!"

"Hắn tới cứu Sở Cuồng Nhân sao?"

Trong mắt n Hồng Hoa lướt qua một tia vui mừng.

Bắc Minh nhìn Bát Quái Lô, hừ lạnh một tiếng, lập tức đánh ra một chưởng, Thần Ma chi khí vô cùng doạ người hóa thành một tay cầm đen nhánh che lấp trời đất nghiền ép ra!

Một ngày này, toàn bộ bầu trời của thành Lão Quân, đen!

Bàn tay này, trực tiếp đánh về phía Bát Quái Lô!

Nhưng ngay lúc này, một trận hỏa quang trùng thiên mà lên, hóa thành một con Hỏa Long cuồng bạo, giương nanh múa vuốt, lao về phía tay cầm đen nhánh mà cắn xé.

Là Cổ Hà thượng nhân xuất thủ!

Hai luồng sức mạnh va chạm, chỉ thấy Hỏa Long cuồng bạo căn bản không đáng giá nhắc tới ở trước mặt bàn tay đen nhánh kia, đùng một tiếng, trực tiếp bị đập nát, mà Cổ Hà thượng nhân cũng bị trực tiếp hất bay ra ngoài dưới luồng sức mạnh này, miệng phun máu tươi, tiên khu chấn động mãnh liệt, nện ở phía trên Bát Quái Lô, hấp hối.

Mọi người thấy thế, hít vào một ngụm khí lạnh.

Một chưởng đã làm một Đại La Kim Tiên trọng thương!

Đây là tồn tại kinh khủng gì vậy? !

"Chó săn của Tiên Đình cũng muốn ngăn cản ta cứu người, ngươi đây là đang muốn chết!"

Giọng điệu của Bắc Minh lạnh như băng nói.

Hắn đưa tay hội tụ Thần Ma khí lần nữa, với thực lực của hắn, ở chiêu tiếp theo tuyệt đối có thể hoàn toàn giết chết Cổ Hà thượng nhân!

"Ha, thực lực của các hạ thật sự rất kinh người, quả thật lão hủ hoàn toàn không phải là đối thủ, nhưng, ngăn cản ngươi, cũng không phải là mục đích của lão hủ!"

Cổ Hà thượng nhân khẽ cười một tiếng, tiếp lấy trong mắt lộ ra một tia điên cuồng.

Chỉ thấy hắn giơ chưởng đánh về phía thiên linh của bản thân, phịch một tiếng, tiên khu của Cổ Hà thượng nhân nổ tung, một lượng lớn tinh huyết đột nhiên phun tung toé ra, toàn bộ rơi vào phía trên Bát Quái Lô!

"Ngươi lại lấy thân tế lô, hóa thành khí linh! !"

Ánh mắt Bắc Minh lộ ra một tia chấn kinh.

"Đúng vậy, đợi sau khi ta hóa thân khí linh, liền có thể hoàn toàn thúc giục cơ chế luyện hóa của Bát Quái Lô, đến lúc đó cho dù ngươi có là nửa bước Hợp Đạo, cũng đừng hòng mở Bát Quái Lô ra, không chỉ có như thế, Bát Quái Lô chính là Thần Khí mà Lão Quân dùng luyện đan, ẩn chứa đan đạo vô cùng ảo diệu, sau khi ta hóa thành khí linh, liền có thể bước vào lĩnh vực đan đạo hoàn toàn mới! !"

Cổ Hà thượng nhân cười dài không ngừng, thần sắc vô cùng điên cuồng.

Tiên khu của hắn dần dần phân giải, tiên hồn dung nhập vào bên trong Bát Quái Lô, bắt đầu hóa thành khí linh.

Chỉ thấy Bát Quái Lô chấn động.

Vô số đạo văn lưu chuyển trong đó, từng viên từng viên đạo tắc, trực tiếp sáng chói trong tức khắc!

Thời khắc này, Bát Quái Lô được phòng thủ kiên cố!

"Tên điên!"

Bắc Minh hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng cảm thấy vô cùng khó giải quyết.

Hắn đưa tay thúc giục Thần Ma khí, đánh vào phía trên Bát Quái Lô, toàn bộ thân lò vì thế mà chấn động, nhưng lại không có dấu hiệu bị mở ra.

Nơi xa, trong Tiên Đình.

Tất nhiên Trương Tử cũng phát giác được chuyện phát sinh bên trong thành Lão Quân, sắc mặt vô cùng âm trầm: "Các ngươi quả nhiên rất có lòng, còn tìm Cổ Hà thượng nhân hi sinh đến mức này."

"Hắn hi sinh, là có ý nghĩa, hắn có thể toại nguyện bước vào lĩnh vực đan đạo hoàn toàn mới, mà Cổ gia của hắn, cũng được Tiên Đình ta phù hộ, vạn thế vinh hoa! !"

Một Đại La của Tiên Đình từ tốn nói.

Không ít người đã cho rằng Sở Cuồng Nhân hẳn phải chết không nghi ngờ, cho dù hiện tại không chết, nhưng bị Bát Quái Lô luyện hóa trong thời gian dài, cũng sẽ từ từ hóa thành hư ảo.

"Ván này, là Tiên Đình ta thắng."

Đại La Tiên Đình âm thầm nghĩ tới, tuy phải hi sinh không ít, nhưng có thể diệt trừ Sở Cuồng Nhân, bọn họ đã có được đại thắng.

Sắc mặt Trương Tử, Hư Vô, Lăng Hoa không dễ nhìn lắm.

"Thần Ma nhất mạch, không tiếc hết thảy, cũng muốn để cho các ngươi trả giá đắt!"

Hư Vô hừ lạnh một tiếng.

"Há, thật sao?"

Lúc này, sâu bên trong Tiên Đình, có mấy luồng khí tức vô cùng cường đại ầm ầm bạo phát.

Mặt khác, hai Tiên Đế đang ngủ mê, lại cũng có xu thế muốn khôi phục.

"Ta cũng muốn nhìn xem, hai nhà Tiên Đình ta liên thủ, có thể ngăn lại Thần Ma nhất mạch ngươi hay không!"

Nơi cực xa, bên trong Đông Hoàng Tiên Đình cũng truyền tới một giọng nói lạnh nhạt.

Những đại năng Hợp Đạo đang ngủ say của hai nhà Tiên Đình, đúng là tại thời khắc này, dường như muốn cùng nhau khôi phục.

Tất cả đại năng Tiên giới đều chấn động theo.

Chẳng lẽ, thật sự muốn nhấc lên một trận chiến Hợp Đạo quy mô lớn sao?

Ông trời ơi!

Tiên giới này vừa mới dung hợp không lâu, sẽ không bị đánh sập lần nữa chứ?

Liền vì một tên Sở Cuồng Nhân? !

"Một đám lão gia hỏa, các ngươi dám hiện thế, ta không ngại cắt đứt chân của các ngươi đâu!"

Thời điểm trong lòng của mọi người ở đây vô cùng lo lắng, bên ngoài Tiên giới, nơi sâu xa trong vũ trụ, một giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang lên.

Chỉ thấy nơi sâu xa trong vũ trụ, hàng tỉ tiên huy tươi sáng chói mắt, dường như chiếu rọi toàn bộ vũ trụ!

Mà ở bên trong tiên huy kia, có một bóng người mặc thanh sam, nhấn một ngón tay về phía Tiên giới ở phương xa!

Bên trong tiên giới, long trời lở đất!

Một ngón tay khổng lồ đến không biết đến từ mấy trăm vạn dặm từ bên trong vux trụ đổ xuống, kéo theo sức mạnh đạo tắc cuồn cuộn, rung động toàn bộ Tiên giới!

Chương 1487 - Người hoành hành vũ trụ, Đạo Tổ kỷ nguyên trước, vật trong hư không

Đùng! !

Bên trong tiên giới, long trời lở đất! !

Vô số đại năng đều thấy được một cự chỉ không biết đến từ vũ trụ cách đây mấy trăm vạn dặm ập xuống, sức mạnh đạo tắc ngập trời kia, bao phủ tất cả đại năng ở bên trong.

Ở sâu bên trong ý thức của bọn họ, chỉ thấy được một bóng người mặc thanh sam đỉnh thiên lập địa.

Cự chỉ đến từ nơi sâu xa trong vũ trụ, phá vỡ bích chướng Tiên giới, điểm thẳng về phía Côn Lôn Tiên Đình!

Khi một tiếng nổ rung trời vang lên, toàn bộ Tiên giới cũng vì đó mà rung chuyển.

Mà sâu bên trong Tiên Đình, đại năng Hợp Đạo vốn dĩ muốn thức tỉnh kia dưới một chỉ này dưới, đúng là bị trực tiếp đánh cho trầm mặc, ào ào thu liễm khí tức, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Không chỉ riêng Côn Lôn Tiên Đình, Đông Hoàng Tiên Đình ở phía xa cũng giống vậy.

Những đại năng Hợp Đạo dự định tỉnh lại kia, sau khi phát giác được khí tức của cự chỉ, khí tức vốn dĩ vô cùng cuồng bạo nhanh chóng thu liễm đến không còn một mảnh, dường như cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện.

Tĩnh! !

Yên tĩnh như chết! !

Một sự im ắng đến kinh khủng, bao phủ trái tim mỗi một vị Đại La ở nơi này, có vài người, càng nhịn không được mà tiên khu run rẩy lên.

Ở trong mắt những người khác, những Đại La như bọn họ đều là kẻ cao cao tại thượng, xem phía dưới Đại La là kiến hôi.

Nhưng mà, lúc bọn họ vừa mới nhìn thấy một chỉ kia, nhìn thấy một đạo ý thức của bóng người mặc thanh sam ở sâu bên trong tiềm thức kia, bọn họ bỗng nhiên có loại cảm giác, ở trước mặt người kia, bọn họ chỉ là một con kiếm hôi? !

"Đã bao nhiêu năm, đã bao nhiêu năm, vậy mà người kia lại ra tay lần nữa! !"

"Sức mạnh này, vẫn kinh khủng như thế, làm người ta tuyệt vọng mà!"

Trong lòng đông đảo Đại La chấn động, ánh mắt rung động.

Mà Trương Tử cũng nhịn không được mà khiếp sợ.

"Nghe nói bên trong bảy vị Thần Ma có một người đã từng quét ngang toàn bộ vũ trụ, chính là người này sao? !"

"Đây chính là, sức mạnh quét ngang vũ trụ sao?"

Trương Tử nỉ non nói.

Mà đồng tử của hai người Tuyệt Tâm Tiên Đế, Hắc Vân Tiên Đế cũng nhịn không được mà hơi hơi co lại: "Vậy mà ngươi lại xuất thủ! !"

"Thế nào, ta không thể ra tay sao?"

Giọng nói lạnh nhạt kia, quanh quẩn trong thiên khung, chỉ là một giọng nói, liền khiến dòng chảy không gian trong hư không biến hóa, không ngừng kích động.

"Không phải ngươi đang quản cái chỗ kia sao? !"

"Đúng vậy, ta vẫn còn canh giữ ở chỗ này, nhưng các ngươi xuất thủ đối với một tên tiểu bối của Thần Ma nhất mạch ta, ta cũng không thể làm như không thấy đi."

"Sở Cuồng Nhân, đã phá hủy thăng bằng, nếu tiếp tục để hắn sống, sẽ tạo thành ảnh hưởng to lớn đối với những yêu nghiệt khác, gây bất lợi cho tương lai."

Tuyệt Tâm Tiên Đế từ tốn nói.

Tuy sức mạnh của người kia vô cùng cường đại, vượt xa hắn.

Nhưng hai đại Tiên Đình, còn có căn cơ từ thời kỳ Tiên Cổ, hơn nữa người kia cũng nhiều có lo lắng, không thể toàn lực xuất thủ.

Cho nên, đối với chuyện lần này của Sở Cuồng Nhân, Tiên Đình sẽ không dễ dàng há mồm.

Nói tóm lại một câu, Sở Cuồng Nhân không thể tiếp tục còn sống.

"Đã vậy thì, chúng ta đánh cược thì thế nào?"

Giọng nói lạnh nhạt kia tiếp tục nói.

"Cuộc chuyện gì?"

"Nếu như Sở Cuồng Nhân không chết ở bên trong Bát Quái Lô, thì trước khi giới tử chi tranh kết thúc, các ngươi không được ra tay với hắn lần nữa! Mặt khác, các ngươi còn phải đến trấn thủ hư không!"

Nghe đến đây, hai người Tuyệt Tâm Tiên Đế, Hắc Vân Tiên Đế liếc nhau, lập tức liền gật đầu.

"Có thể!"

"Rất tốt, Hư Vô, Bắc Minh, Lăng Hoa, các ngươi rời đi đi."

Giọng nói lạnh nhạt kia lại vang lên lần nữa.

Mấy người cau mày lại.

Hư Vô liếc bầu trời một chút, lạnh nhạt nói: "Hi vọng phán đoán của ngươi chính xác, nếu không, uổng phí nhiều năm tâm huyết của ta, ta nhất định đi tìm ngươi đòi một lời giải thích."

"Được."

Bọn người Hư Vô, Trương Tử rời khỏi Tiên Đình.

Hai người Hắc Vân Tiên Đế, Tuyệt Tâm Tiên Đế liếc nhau, lòng vẫn còn sợ hãi như cũ.

"Xem ra người kia không cách nào rời khỏi chỗ đó, bằng không mà nói, việc hôm nay, không dễ dàng nhẹ nhàng trôi qua như vậy."

"Hoàn toàn chính xác."

Tuyệt Tâm Tiên Đế nhìn cái hố to lớn có diện tích tầm 1 triệu dặm được tạo ra từ ngón tay to lớn ở cách đó không xa, lông mày cau lại: "Thực lực của người kia, rốt cuộc đã đạt đến mức độ như thế nào, một chỉ đến từ bên ngoài Tiên giới liền có sức mạnh như thế, nếu như bản thân hắn xuất thủ, hai nhà Tiên Đình chúng ta liên thủ, thật sự là đối thủ sao? !"

"Năm đó, người này có thể hoành hành vũ trụ, thực lực của hắn há có thể khinh thường? Nếu không phải hai nhà chúng ta có căn cơ từ thời kỳ Tiên Cổ, chỉ sợ cũng không có sức mạnh mặt đối mặt với người này."

Hắc Vân Tiên Đế cảm khái nói ra.

Đại La còn lại nhìn Tiên Đình bừa bộn, cũng cảm khái rất nhiều.

Lúc này, trong đầu của bọn họ chỉ còn lại một cái nghi hoặc.

Người kia, Chứng Đạo Hỗn Nguyên sao?

Không có ai biết.

Ầm!

Quang kính phản chiếu tình huống bên trong Bát Quái Lô ầm ầm bị vỡ nát, mọi người ở Tiên Đình cũng không còn cách nào quan sát được tình huống bên trong Bát Quái Lô.

"Là người kia làm?"

"Không quan trọng, dù sao Sở Cuồng Nhân ở bên trong hẳn phải chết không nghi ngờ, ngoại trừ Viên Tổ, vẫn chưa có người nào có thể còn sống bước ra từ bên trong đó."

...

Nơi sâu xa trong vũ trụ.

Một bóng người mặc thanh sam ngồi ngay ngắn ở phía trên một viên cổ tinh vô danh.

Người này, tóc đen thanh sam, kiếm mi lãng mục, nhìn qua giống như một người đọc sách nho nhã.

Mặc cho ai cũng không nghĩ ra, chính là người này, vừa mới vũ trụ xuất thủ với Tiên Đình từ khoảng cách hơn phân nữa vũ trụ, rung động toàn bộ Tiên giới.

Mà người này, tên là Vô Hám!

Lúc này, ở trước mặt hắn, có một lão giả người mặc trường bào màu tím.

Trên người lão giả có tiên huy nhàn nhạt đang lưu chuyển, lộ ra một loại cảm giác hư vô mờ mịt, giống như không thuộc về vùng thế giới này, lúc nào cũng có thể rời đi.

"Mấy lão già kia của Tiên Đình không biết xấu hổ, lại làm ra ám chiêu, nhưng chắc hẳn không thể gạt được ngươi, ngươi lại không ngăn cản, vì sao vậy?"

"Bởi vì bọn họ không giết được Sở Cuồng Nhân."

Ông lão áo tím cười nhạt một tiếng, chắc chắn nói.

"Bát Quái Lô chính là Thần Khí luyện đan của Lão Quân thời kỳ Tiên Cổ, được ca tụng có thể luyện hóa vạn vật, ngược lại ngươi còn tin tưởng Sở Cuồng Nhân hơn cả ta."

"Người có mệnh cách Hư Vô, sao lại tuỳ tiện bị mất mạng ở trong tay mấy Đại La nho nhỏ, sân khấu thích hợp với hắn, còn đang được dựng lên, hiện tại, hắn chỉ cần trưởng thành, Bát Quái Lô chính là một món sát khí, nhưng nếu biết cách nắm bắt, ai nói nó không phải một cơ duyên của hắn chứ?" Ông lão áo tím cười nói.

"Đây chính là nguyên nhân ngươi không cho ta xuất thủ mở Bát Quái Lô ra?"

"Đúng vậy, đạo hữu có thể nghe theo đề nghị của ta, thật là may mắn."

"Đạo Tổ đề nghị, người nào dám không nghe chứ?"

Nam tử áo xanh từ tốn nói, mà cái tên hắn nói ra, lại là một tồn tại đủ để khiến toàn bộ Tiên giới vì thế mà chấn động.

Đạo Tổ!

Tiên Đạo Chi Tổ! !

Người khai sáng Tiên Đạo, danh tiếng sáng chói ở thời kỳ Tiên Cổ, lại chính là ông lão áo tím ở trước mắt này!

"Cái gọi là Đạo Tổ, cũng đã là chuyện ở kỷ nguyên trước, hiện tại, ta cũng chỉ là một đạo tàn hồn kéo dài hơi tàn mà thôi."

Ông lão áo tím tự giễu một tiếng.

Lúc này, nơi xa trong hư không bỗng nhiên có một vòng xoáy hiện lên.

Bên trong vòng xoáy, một cỗ chiến xa màu vàng óng, giống như muốn xông ra, chỉ là một góc chiến xa, liền có vô số phù văn huyền diệu lưu chuyển trong đó, cực kỳ bất phàm.

Nhưng bóng người thanh sam lại nhìn cũng không thèm nhìn, đưa một bàn tay đánh ra!

Một tiếng phịch vang lên!

Chiến xa còn chưa đi ra khỏi vòng xoáy kia, bị đánh cho vỡ nát ngay tại chỗ, vòng xoáy cũng biến mất không thấy.

"Đại kiếp sắp tới, những vật trong hư không này, càng không kiềm chế được rồi đây."

Bóng người thanh sam lạnh nhạt nói.

"Đúng vậy, đại kiếp sắp tới, cũng không biết cuối cùng hắn có thể trưởng thành đến mức nào."

Ông lão áo tím nhìn qua nơi xa, than nhẹ một tiếng, trong mắt mang theo chờ mong, mang theo lo lắng.

Mà bên trong Tiên giới.

Bên trong thành Lão Quân, rất nhiều thiên kiêu nhìn Bát Quái Lô kia, ào ào lắc đầu, thần sắc có chút phức tạp, có hứng phấn, có tiếc hận, cũng có khó có thể tin.

"Ai, đáng tiếc, Sở Cuồng Nhân che đậy thiên hạ, từ giờ sẽ thành truyền kỳ trong quá khứ."

"Đúng vậy, truyền kỳ Cuồng Nhân đã kết thúc, tiếp đó, không biết người nào sẽ thống trị thời đại này đây."

Chương 1488 - Chung quy là thiên địa không dung, Cuồng Nhân đã chết, thiên hạ đại hưng

Tin tức Sở Cuồng Nhân bị đại năng tính kế, bị luyện hóa bên trong Bát Quái Lô nhanh chóng lan truyền, nhấc lên một trận phong bạo ở bên trong Tiên giới.

Sau khi vô số người biết được tin tức này, đều rung động.

Nhất Cuồng Nhân che đậy thiên hạ!

Người này, thành một truyền kỳ ở Tiên giới, thành một thanh lợi kiếm treo ở trên đỉnh đầu của tất cả một đời trẻ tuổi.

Nhưng một người như vậy, lại đột nhiên ngã xuống? !

Tin tức này, quá bất ngờ.

Tiên giới, nơi nào đó.

Bên trong một quốc gia có ma khí dày đặc, một thanh niên tay cầm trường thương ngồi ở phía trên vương tọa trên cao.

Trong tay hắn, cầm một cái ngọc giản.

Tin tức phía trên, chỉ có một cái, đại năng xuất thủ tính kế, Sở Cuồng Nhân bị nhốt trong Bát Quái Lô, hư hư thực thực ngã xuống! !

Sau khi nghe được tin tức này, phản ứng đầu tiên của Thạch Thiên Hiên chính là không tin, thế nhưng sau khi kiểm chứng ở nhiều mặt, chứng minh tin tức này, tám chín phần mười là thật.

"Sở Cuồng Nhân... Chết rồi? !"

Thạch Thiên Hiên nỉ non nói.

Sở Cuồng Nhân bị hắn coi là đại địch suốt đời, cứ thế mà chết đi? !

Nam nhân được xưng tụng là truyền kỳ kia, nam nhân khiến cho hắn tuyệt vọng vài lần cứ thế mà chết đi, chuyện này khiến hắn có loại cảm giác giống như đang nằm mơ.

"Chúc mừng vương thượng, Sở Cuồng Nhân vừa chết, thiên hạ này, liền sẽ không còn người nào có thể uy hiếp vương thượng!"

Một ma tu lên tiếng chúc mừng.

Ma tu còn lại nghe vậy, cũng đều rối rít nói chúc mừng.

"Chúc mừng vương thượng, thiên kiêu thiên hạ này, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân có thể làm vương thượng kiêng kị, cho dù là thiếu ngự, Thần tử của Tiên Đình, chỉ sợ cũng không phải đối thủ của vương thượng."

"Sở Cuồng Nhân vừa chết, thiên hạ này, đã đến lúc vương thượng độc lĩnh phong tao."

"Chỉ chờ ma quốc lớn mạnh, vương thượng liền có thể tiến một bước ngưng tụ khí vận ma quốc, đến lúc đó Chứng Đạo Đại La, thậm chí Hợp Đạo cũng không là vấn đề!"

Tiếng chúng ma tu chúc mừng liên tiếp lọt vào tai, Thạch Thiên

Hiên ngồi ở phía trên vương tọa, lạnh nhạt không nói.

Chúng người đưa mắt nhìn nhau, không biết Thạch Thiên Hiên đang suy nghĩ gì.

Chẳng lẽ Sở Cuồng Nhân chết rồi, vương thượng không cao hứng sao?

"Các ngươi lui xuống đi, ta muốn một mình yên lặng một chút."

Thạch Thiên Hiên từ tốn nói.

Nhóm ma tu nghe vậy liền dần dần lui ra.

"Ai, Sở Cuồng Nhân này cũng là nhân kiệt một đời, vương thượng và người này nhiều lần giao thủ, chắc hẳn cũng là cùng chung chí hướng."

"Đúng vậy, người này đột nhiên ngã xuống, vương thượng nhất định có một loại cảm giác hiu quạnh, đột nhiên không có đối thủ."

Chúng ma tu đang trao đổi ý niệm, cảm khái.

Mà đợi sau khi tất cả mọi người rời đi, Thạch Thiên Hiên thiết lập kết giới, một mình hắn ngồi ở phía trên vương tọa, tay cầm Thí Thần Thương, khóe miệng dần dần lộ ra một nụ cười.

Nụ cười kia càng lúc càng lớn, sau cùng biến thành tiếng cuồng tiếu càn rỡ.

"Ha ha ha, Sở Cuồng Nhân, rốt cục ngươi cũng chết! ! !"

"Chết là tốt, chết là tốt, lão tử hy vọng một ngày này, đợi biết bao lâu, ngươi biết không? Rốt cục ngươi cũng chết! !"

Thạch Thiên Hiên không để ý hình tượng yêu nghiệt, cất tiếng cười to, cười đến toàn thân run rẩy, giống như muốn tiết ra tất cả buồn bực trong lòng.

Chỉ có yêu nghiệt từng giao thủ với Sở Cuồng Nhân mới biết được, đối phương mang đến cho bọn họ áp lực bao lớn!

Gần như làm bọn họ tuyệt vọng!

Không có người nào sẽ thích loại đối thủ mình truy đuổi mãi mà không nhìn thấy bóng lưng.

Sở Cuồng Nhân, hầu như là bóng ma trong đạo tâm của bọn họ, thành một tòa núi lớn áp trên người bọn họ.

Nhưng bây giờ, mù mịt tán đi, đại sơn dời đi.

Thạch Thiên Hiên không biết đang vui vẻ, hưng phấn đến cỡ nào.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi chết, vậy thì thời đại này, liền nên để ta tới làm chủ! !"

Thạch Thiên Hiên cười nhìn về phía bầu trời, tay cầm Thí Thần Thương, bộ dạng hăng hái dáng vẻ.

Giờ khắc này, dường như đạo tâm của hắn lại đạt được thăng hoa.

Ngoại trừ Thạch Thiên Hiên.

Yêu nghiệt còn lại cũng đều nhận được tin tức Sở Cuồng Nhân đã chết ở bên trong Bát Quái Lô.

Trong cung điện kim bích huy hoàng ở nơi nào đó.

Một thanh niên tay cầm trường kiếm vàng rực, ngồi xếp bằng, đang lĩnh hội kiếm ý bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Sau khi hắn nhận được tin tức, tuy nội tâm cũng đang kích động.

Nhưng cùng lúc đó, cũng có một chút tiếc nuối.

"Sở Cuồng Nhân vừa chết, chẳng phải Hoàng Cực Kinh Thế Quyết kia sẽ thất truyền sao?"

"Quả nhiên, đến cuối cùng, thiên địa không dung nổi Nhân Hoàng sao?"

Truyền nhân của Hiên Viên cảm khái nói ra.

Hiên Viên Kiếm trong tay hắn khẽ run lên, dường như cũng có loại sầu não không hiểu.

Dù sao, kiếm này cũng từng là binh khí của Nhân Hoàng.

"Hiên Viên Kiếm, từ nay về sau, ngươi ta sừng sững ở đỉnh phong kiếm đạo, ngẩng đầu 10 ngàn dặm, thiên hạ không người! !"

Truyền nhân của Hiên Viên than nhẹ một tiếng, có loại cảm giác hiu quạnh.

Sở Cuồng Nhân vừa chết, một đời trẻ tuổi này, cũng chỉ có một mình Diệp Trúc đang nắm giữ Thanh Diệp Kiếm Đồng có thể so tài với hắn về mặt kiếm đạo.

Bên trong thánh địa Dao Trì.

Ngọc giản trong tay Ngọc Trí trực tiếp vang lên một tiếng leng keng, rơi trên mặt đất.

Sắc mặt nàng có chút trắng bệch: "Chuyện này, điều đó không có khả năng, Sở đạo hữu, làm sao có thể sẽ chết, hắn phong hoa tuyệt đại như vậy, làm sao có thể? !"

"Đại năng tự mình tính kế, hắn khó có đường sống."

Chưởng giáo thánh địa Dao Trì than nhẹ một tiếng.

"Đại năng, đại năng, là đại năng của Tiên Đình, đúng không?"

Chưởng giáo Dao Trì trầm mặc không nói, cũng không muốn để Ngọc Trí dính dáng vào bên trong chuyện này.

Mà nhìn đến ánh mắt của nàng, Ngọc Trí liền biết, chính mình suy đoán không sai.

"Đại năng của Tiên Đình, ta đã biết."

Ngọc Trí tỉnh táo lại, từ tốn nói.

"Ngọc Trí, Tiên Đình thế lớn, ngươi không thể xúc động."

"Ta biết, dựa vào tu vi Kim Tiên nho nhỏ này của mình, căn bản đấu không lại Tiên Đình."

Ngọc Trí hết sức rõ ràng đối với địa vị của mình.

Hiện tại nàng là thiên kiêu yêu nghiệt, nhưng lại không phải cường giả đại năng, nàng còn cần thời gian trưởng thành.

"Ta sẽ yên lặng để phần cừu hận này ở trong lòng, Tiên Đình, Ngọc Trí ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi! !"

Trong mắt Ngọc Trí lộ ra một tia hận ý, làm một người có Chí Tôn Tiên Thể, còn là người thừa kế của Tây Vương Mẫu, tiền đồ của nàng là không thể đo đếm được, tương lai chưa hẳn không thể tiến hành đối mặt với Tiên Đình.

...

Bên trong tổ Phượng Hoàng.

Một bóng người ngút trời bay ra, Hoàng Hỏa vô biên bùng cháy, bao phủ cửu thiên thập địa.

Áp lực mênh mông tràn ngập, sơn hà bốn phía rung động.

"Sở Cuồng Nhân đã ngã xuống, Phượng Kình Thiên ta lại không kiêng sợ, hiện tại chính là cơ hội xuất thế! !"

Phượng Kình Thiên nhìn qua 10 ngàn dặm trên bầu trời, trong mắt lộ ra đấu chí ngang nhiên.

Mà bên trong tổ Phượng Hoàng, còn có một vị Hoàng Nữ tân nhiệm đang bế quan, nàng là Sở Hồng, nàng cũng biết tin tức của Sở Cuồng Nhân.

"Không có khả năng!"

"Ca ca tuyệt đối không có khả năng cứ thế mà chết đi!"

Trên mặt nàng tràn đầy vẻ kiên định, đối với tin tức này, là không tin một trăm phần trăm.

Cho dù tất cả mọi người cho rằng Sở Cuồng Nhân đã chết, nhưng nàng tin tưởng đối phương vẫn còn sống.

"Ta phải nỗ lực tu hành, chờ đợi ca ca trở về."

Sở Hồng nỉ non nói.

Một bên khác, bên trong Kim Ô Thiên Sơn.

Một quả màu trứng lớn vàng đỏ đan xen đứng vững ở bên trong một đỉnh núi, linh khí bốn phía như bão, không ngừng tràn vào trong đó.

Ngay hôm nay.

Trứng lớn ầm ầm vỡ tan, từng đạo từng đạo Kim Ô Hỏa từ trong đó tuôn ra.

Chỉ thấy một thân ảnh từ trong đó đi ra, nếu có thiên kiêu từng dốc sức lịch luyện ở bên trong sân thi đấu tinh không ở đây, có lẽ sẽ có thể nhận ra, người này chính là Kim Ô thiếu tổ đã bị Sở Cuồng Nhân chém giết.

"Sở Cuồng Nhân a Sở Cuồng Nhân, có lẽ ngươi cũng không nghĩ ra, một luồng ý thức của ta bám vào phía trên đạo thai Kim Ô này, mặc dù ngươi giết ta, nhưng ta có thể mượn đạo thai Kim Ô trọng sinh, đồng thời thu hoạch được thiên tư còn xuất sắc hơn so với lúc trước!" Kim Ô thiếu tổ cảm thấy sức mạnh mới đang phun trào bên trong cơ thể, cười nhạt một tiếng.

Đạo thai Kim Ô, chính là phần thưởng hắn có được ở tầng cuối cùng của tháp Thiên Đạo trên Tử Vi Tinh.

Đạo này thai, chính là huyết mạch trực hệ của Kim Ô chi tổ, vô cùng cường đại, ẩn chứa tiềm lực vô tận.

So với hắn lúc trước, còn muốn xuất sắc hơn.

Bây giờ hắn mượn nhờ đạo thai này trọng sinh, có thể nói là nhân họa đắc phúc.

"Sở Cuồng Nhân đã chết, ta đã có được cơ hội nhập thế một lần nữa!"

Kim Ô thiếu tổ nỉ non nói.

Yêu nghiệt các phương trong Tiên giới, ào ào biết được tin tức Sở Cuồng Nhân đã chết, trong lúc nhất thời, đều như măng mọc sau mưa giống như không ngừng xuất hiện.

Lúc Sở Cuồng Nhân che đậy thiên hạ, những yêu nghiệt này không có một kẻ nào dám tuỳ tiện ngoi đầu lên, nhưng bây giờ, sau khi tin tức hắn đã chết truyền ra, cũng nhịn không được mà đi ra gây sóng gió.

Chương 1489 - Thời gian 20 năm, vì cái gì lại còn sống? Tiên khu không tì vết

Cuồng nhân vẫn lạc, thiên hạ đại hưng.

Sau khi một đời trẻ tuổi mất đi sự áp chế từ Sở Cuồng Nhân, các loại yêu nghiệt giống như măng mọc sau mưa, không ngừng xuất hiện, bắt đầu gây sóng gió ở thời đại này.

Mà lúc này, ở bên trong Bát Quái Lô.

Lục Đinh Thiên Hỏa hung mãnh thiêu đốt, mà ở trong liệt hỏa vô tận này, Sở Cuồng Nhân thúc giục hai đại chí bảo Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Châu, Diệt Thế Hắc Liên, chống cự thiên hỏa.

Nhưng mà, mặc dù là như thế, cũng không ngăn cản được bao lâu.

"Nhất định phải nghĩ biện pháp mau rời khỏi mới được."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Tuy hắn có Thân Thể Bất Tử, ý chí bất diệt thì nhục thân bất tử, nhưng hắn cũng không muốn tiêu tốn thời gian ở chỗ này.

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, ngưng tụ tiên nguyên, một đạo kiếm khí bỗng nhiên phá không mà ra, trảm ở phía trên vách lò của Bát Quái Lô, đùng một tiếng, tiên nguyên nổ tung, nhưng Bát Quái Lô lại lông tóc không tổn hao gì.

"Bát Quái Lô này chính là Thần Khí luyện đan của Lão Quân, không thể phá vỡ, muốn đánh vỡ vật này, với tu vi của ta bây giờ thì còn thiếu rất nhiều."

Hắn lấy ra một viên Kim đan.

Đó là tới cửu chuyển Kim Đan hắn lấy được từ bên trong Bát Quái Lô.

"Những đại năng kia đúng là chịu chơi, xuất ra một viên cửu chuyển Kim Đan làm mồi nhử, Tiểu Ái, phân tích một chút."

"Vâng... Cửu chuyển Kim Đan, nửa sống nửa chín, sau khi sử dụng có thể dùng để phóng đại tu vi..."

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút: "Nửa sống nửa chín cửu chuyển Kim Đan? Ha, khó trách lại dám lấy ra, những đại năng này thật đúng là keo kiệt mà."

Đan dược có sống và chín.

Đan dược chín, chính là đan dược hoàn chỉnh nhất, nửa sống nửa chín, chính là đan dược còn chưa hoàn toàn luyện chế tốt, hiệu quả không bằng đan dược chín.

Tuy nói như thế, giá trị của viên cửu chuyển Kim Đan này vẫn không tầm thường như cũ.

Đủ để khiến tu vi của Sở Cuồng Nhân cất cao mấy phẩm cấp, nhưng dựa theo hắn dự đoán, cho dù là sau khi đạt tới Kim Tiên cửu phẩm, đoán chừng cũng rất khó đánh vỡ cái Bát Quái Lô này.

"Hơn nữa, việc cấp bách là làm sao để chống cự những Lục Đinh Thiên Hỏa đang thiêu đốt này."

Sở Cuồng Nhân nhìn lấy hỏa diễm bốn phía, nói ra.

Lục Đinh Thiên Hỏa chính là thiên địa linh khí được Bát Quái Lô chuyển hóa thành, chỉ cần thiên địa linh khí bên ngoài không dứt, Lục Đinh Thiên Hỏa này sẽ cuồn cuộn không dứt, cho đến khi hoàn toàn luyện hóa vật trong lò mới chịu dừng.

"Chờ một chút, thiên hỏa..."

Dường như hắn nghĩ tới điều gì đó, lấy ra một viên tinh thạch hỏa hồng sắc.

Phía trên tinh thạch, có khắc vô số tự phù huyền diệu, ghi lại một luyện thể chi pháp tên là Hạn Bạt chân thân!

"Hạn Bạt chân thân, có thể dung luyện vạn hỏa trong thiên hạ, thối luyện thân thể, nếu như dùng Lục Đinh Thiên Hỏa này để thối luyện, nhất định hiệu quả sẽ rất không tệ..."

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Nghĩ đến đây, hắn bắt đầu lĩnh hội Hạn Bạt chân thân, lấy ngộ tính của hắn, cho dù Hạn Bạt chân thân là một pháp môn luyện thể vô cùng đỉnh phong, nhưng không bao lâu vẫn bị hắn tìm hiểu thấu đáo như cũ.

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân đưa tay chộp tới một ngọn Lục Đinh Thiên Hỏa, vận chuyển Hạn Bạt chân thân!

Thiên hỏa bị hắn hút vào trong cơ thể, thối luyện thân thể.

Chỉ thấy phía trên tiên khu của hắn, hỏa quang lóe lên, thiên lửa nhanh chóng bị hắn hấp thu không còn một mảnh.

"Quá ít, chỉ chút thiên hỏa ấy, vẫn còn thiếu rất nhiều!"

Sở Cuồng Nhân thu hồi Diệt Thế Hắc Liên.

Trong chốc lát, những thiên hỏa đã xuyên qua Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Châu, nhưng lại bị Diệt Thế Hắc Liên ngăn cách nhanh chóng cùng nhau xông lên, hoàn toàn nhấn chìm hắn.

Cho dù là thân thể của hắn có thể cường hãn hơn so với Tiên Kim khác, tại thời khắc này, cũng liên tục bị thiêu huỷ.

Nhưng khi phát động Thân Thể Bất Tử, nhục thân bị thiêu huỷ nhanh chóng phục hồi như cũ.

Sở Cuồng Nhân lập tức vận chuyển Hạn Bạt chân thân.

Đùng! !

Hỏa diễm bốn phía ầm ầm chấn động, trong nháy mắt, ngọn lửa vô cùng cuồng bạo tiến vào trong cơ thể hắn, liền tiến hành sự tàn phá cực kỳ tàn ác đối với hắn.

Ngũ tạng lục phủ, kinh mạch cốt cách, bị Thiên Hỏa này đốt cháy, dần dần hóa thành hư ảo.

Nhưng ở dưới tác dụng của Thân Thể Bất Tử, cũng dần dần khôi phục lại.

Thiên hỏa, sức mạnh Bất Tử, hai luồng sức mạnh đang chiến đấu lẫn nhau, một người hủy diệt, một người khôi phục.

Ở trong quá trình này, thần sắc của Sở Cuồng Nhân không thay đổi, dùng toàn lực vận chuyển Hạn Bạt chân thân, luyện hóa thiên hỏa để thối thể.

Thời gian ngày rồi ngày lại trôi qua.

Sự tàn phá của thiên hỏa đối với Sở Cuồng Nhân cũng đang không ngừng yếu bớt, thân thể của hắn, lại đang dần dần được tăng cường.

Nếu như nói, nhục thân thành tựu Kim Tiên, cũng chia cửu phẩm, trước đó Sở Cuồng Nhân thuộc về nhị tam phẩm, vậy thì hắn hiện tại, ít nhất đã đạt đến tầng thứ phía trên tam phẩm!

Hơn nữa, còn tại không ngừng tăng lên.

"Bát Quái Lô này, thật sự là một địa phương tu luyện tốt!"

Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra, cảm nhận được sức mạnh thân thể tăng vọt, tấm tắc lấy làm kỳ lạ không dứt.

Lục Đinh Thiên Hỏa không dứt, thì tương đương với việc tư nguyên mà hắn dùng để luyện thể sẽ liên tục không ngừng!

Sau đó, hắn cũng rút Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Châu về, để cho bản thân hoàn toàn bại lộ ở bên trong Lục Đinh Thiên Hỏa, hỏa diễm càng thêm hung mãnh cuốn tới, hắn không sợ hãi chút nào, thỏa thích thu nạp!

Hắn phát hiện, bên trong Lục Đinh Thiên Hỏa này còn ẩn chứa một lượng lớn đan khí.

Hấp thu thiên hỏa thối thể, không chỉ có thể tăng cường nhục thân, cũng có thể tăng cao tu vi!

"Bát Quái Lô này là Thần Khí luyện đan, bên trong có giấu đan khí cũng rất bình thường, ngược lại là một thu hoạch ngoài ý muốn mà."

Có lẽ những đại năng tính kế Sở Cuồng Nhân kia làm sao cũng không nghĩ ra, Bát Quái Lô bị bọn họ xem như sát khí, ngược lại, lại trở thành máy phụ trợ tu hành tốt nhất cho hắn.

Trong lòng Sở Cuồng Nhân không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác ngoài luyện hóa thiên hỏa.

Mà một không gian nào đó ở giữa Bát Quái Lô, Cổ Hà thượng nhân đã hóa thành khí linh trong đan lô thì đang đắm chìm bên trong vô số tri thức đan đạo, không thể tự kềm chế!

Đến mức, hắn cũng không biết tình huống hiện tại của Sở Cuồng Nhân là gì.

Dù sao hắn thấy, dưới cơ chế luyện hóa của Bát Quái Lô, mặc dù đối phương có năng lực cường đại, cũng khó thoát khỏi cái chết.

"Quá huyền diệu, thì ra đây chính là luyện chế chi pháp của cửu chuyển Kim Đan."

"Thì ra là thế, thì ra là thế..."

Cổ Hà thượng nhân nhìn lấy vô số tri thức đan đạo, thần sắc vô cùng cuồng nhiệt.

Mà một lần nghiên cứu này của hắn, cũng phải tiêu tốn thời gian hai mươi năm.

Nhưng với hắn mà nói, thời gian hai mươi năm này, không khác nào một cái nháy mắt.

Ngay khi hắn đắm chìm ở hải dương tri thức đan đạo, đột nhiên, bên trong Bát Quái Lô truyền đến một luồng dao động không hề tầm thường.

"Chuyện gì xảy ra?"

Cổ Hà thượng nhân sửng sốt một chút, ý thức từ trong không gian thần bí lan tràn ra, bắt đầu dò xét tình huống trong lò.

Nhưng ngay sau đó.

Hắn liền nhìn thấy ở trung tâm của lò, một hỏa cầu vô cùng thật lớn đang lơ lửng, thiên hỏa bốn phía, tất cả đều bị hỏa cầu kia hút tới.

Bên trong hỏa cầu, dường như có một bóng người hiện ra.

Bên trong, có người!

Cổ Hà thượng nhân nhất thời choáng váng.

Tình huống như thế nào? !

Sau đó, dường như hắn nghĩ tới điều gì đó, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin được: "Chuyện này, chuyện này sao có thể? !"

Bên trong Bát Quái Lô có người, đương nhiên hắn biết chuyện này.

Hai mươi năm trước, bên trong Bát Quái Lô vây khốn một người, mà trước khi hăn sđến, người kia đã bị Thiên Hỏa đốt cháy, cần phải sớm đã hóa thành tro bụi mới đúng.

Vì cái gì? !

Vì cái gì, người này còn sống? ! !

Ngay khi Cổ Hà thượng nhân rung động không hiểu, chỉ thấy bên trong hỏa cầu to lớn kia truyền đến từng tiếng phanh phanh.

Đó là, tiếng tim đập!

Nhưng tiếng tim đập này, nặng như sấm rền, mang theo một sự chuyển động vô cùng huyền diệu.

Mỗi một lần nhảy lên, đều khiến cho ý thức của Cổ Hà thượng nhân đeo một loại lực áp bách trầm trọng.

Phải biết, trước khi hắn hóa thành khí linh cũng là một Đại La Kim Tiên!

Mà bây giờ, chỉ tiếng tim đập của người kia đã mang đến áp lực vô biên cho ý thức của hắn, rốt cuộc trên người đối phương đã xảy ra chuyện gì? !

Mà khi mặt mũi của Cổ Hà thượng nhân tràn đầy không hiểu, hỏa cầu kia co vào giống như tia chớp, bị Sở Cuồng Nhân hút toàn bộ vào trong cơ thể, một bộ tiên khu hoàn mỹ không một tì vết, bất ngờ hiện lên!

Chương 1490 - Giết Cổ Hà thượng nhân, thịnh yến đan đạo ở thành Lão Quân

Bộ tiên khu kia, da thịt như ngọc, dường như trong đó có vô số đạo phù văn to lớn đang lập loè, cơ bắp góc cạnh rõ ràng, gồm cả mỹ cảm và sức mạnh, giống như mỗi một khối cơ bắp đều ẩn chứa sức mạnh vô cùng to lớn.

Cổ Hà thượng nhân nhìn bộ tiên khu kia, lại cảm nhận được một sự uy hiếp từ trong đó!

Một sự uy hiếp xưa nay chưa từng có!

“Bộ tiên khu này, ẩn chứa sức mạnh vô biên!”

“Cho dù là Đại La Kim Tiên, cũng tuyệt đối không có khả năng có được bộ tiên khu hoàn mỹ như thế, cái này, đây là một bộ vô thượng tiên khu sau khi trải qua rèn luyện cực hạn mới có cơ hội ngưng tụ thành!”

Cổ Hà thượng nhân lẩm bẩm nói, khiếp sợ không gì sánh nổi.

Hắn vạn lần không thể ngờ, Sở Cuồng Nhân bị luyện hóa hai mươi năm ở bên trong lò Bát Quái, không những không bị tổn hao chút lông tóc gì, thậm chí còn mượn chuyện này mà luyện chế ra một bộ vô thượng tiên khu!

Chuyện này không khỏi khiến cho hắn liên tưởng đến vị Viên Tổ trong thời kỳ Tiên Cổ kia.

Trong lời đồn, vị Viên Tổ kia cũng là từ bên trong lò Bát Quái luyện thành một đôi Thần Đồng cùng với một bộ tiên khu kim cương bất hoại.

Hiện tại, Sở Cuồng Nhân cũng giống như thế này.

Lò Bát Quái này, không khỏi quá đáng thương đi!

Mà Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở hai mắt, hai mắt kia sáng như sao trời, chỉ thấy tiên nguyên của hắn lưu chuyển, đang tạo ra một bộ bạch y ở ngoài cơ thể, bao vây lấy tiên khu hoàn mỹ không tì vết.

“Không nghĩ tới, bên trong lò Bát Quái này, vậy mà lại có khí linh tồn tại.”

Dường như Sở Cuồng Nhân cảm nhận được có người đang dòm ngó đến hắn, từ tốn nói.

Mà Cổ Hà thượng nhân cũng ngưng tụ tâm thần, ngay sau đó liền hiện hóa ra, đứng ở trước mặt Sở Cuồng Nhân: “Không nghĩ tới, vậy mà ngươi lại may mắn như vậy.”

“Tạo hóa này, không phải là do chính tay các ngươi tặng cho ta sao?”

Sở Cuồng Nhân cười nhạo một tiếng nói.

Cổ Hà thượng nhân nghe vậy, ánh mắt phức tạp, lúc này, có thể nói Tiên Đình là ăn trộm gà không thành còn mất thêm nắm gạo, muốn giết đối phương nhưng không thành, còn không công tặng cho người ta một phần tạo hóa.

“Sở Cuồng Nhân, tuy ngươi lợi dụng thiên hỏa nơi đây rèn luyện ra tiên khu hoàn mỹ, nhưng lò Bát Quái này, đến Đại La cũng không có cách nào đánh vỡ nó, ngươi cũng không ngoại lệ.”

“Có khí linh là ngươi ở đây, chiến lực của Đại La đơn thuần đúng là không có cách nào đột phá lò Bát Quái, nhưng, nếu như giết ngươi thì sao?”

“Sở Cuồng Nhân, ngươi không khỏi quá cuồng vọng, ngươi cho rằng ngươi giết được ta sao?”

Cổ Hà thượng nhân cười lạnh một tiếng, ngay sau đó giơ tay lên, có muôn vàn Lục Đinh Thiên Hỏa hội tụ, hóa thành từng cây trường mâu hỏa diễm bén nhọn, bắn về phía Sở Cuồng Nhân.

“Ta ở đây sự dụng thiên hỏa để tôi luyện thân thể hai mươi năm, ngươi cho rằng ngọn lửa này, còn có tác dụng đối với ta sao?”

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói, không lùi không tránh, tùy ý để cho thiên hỏa dừng lại trên người, nhưng đến một sợi lông của hắn, nó cũng không có biện pháp nào làm cho bị thương.

Hiện tại thân thể của hắn thật sự quá đáng sợ.

Lợi dụng Lục Đinh Thiên Hỏa cuồn cuộn không dứt tôi luyện thân thể hai mươi năm, Hạn Bạt chân thân sớm đã bị hắn tu hành đến mức viên mãn, cho dù là Đại La tiến đến, hắn cũng có tự tin đánh một trận cùng với bọn họ.

“Tuy rằng thân thể của ngươi rất mạnh, nhưng Sở Cuồng Nhân, ngươi muốn giết ta, vẫn là không có khả năng như cũ.”

Cổ Hà thượng nhân tự tin nói, hiện tại hắn là khí linh của lò Bát Quái, bên trong lò Bát Quái này, không ai có thể gây thương tổn cho hắn.

“Phải không?”

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, chỉ thấy phía trên cánh tay trái của hắn, có một đóa kỳ hoa màu tím nở rộ, vô số dây leo lan tràn ra.

Một luồng dao động kỳ diệu bao phủ xung quanh Cổ Hà thượng nhân.

“Đây là cái gì? !”

Đồng tử Cổ Hà thượng nhân hơi hơi co rụt lại, cảm giác như trong cơ thể có thứ gì bị thao túng, vậy mà ý thức dần dần muốn rơi vào trong một cái cảnh tượng quỷ quyệt không biết.

Hắn ngưng đọng tâm thần, muốn chống cự luồng sức mạnh quỷ dị kia, lại phát hiện, không biết từ khi nào, bản thân đã bị vô số dây leo nhanh chóng quấn quanh, từng đợt hương khí kỳ dị, xông vào trong mũi.

“Ngươi có thể ngăn cản được lốc xoáy dục vọng sao?”

Sở Cuồng Nhân nói, giơ tay lên, có ba căn ma câu bay vút ra, bám lấy Cổ Hà thượng nhân một cách chặt chẽ.

Đó chính là, Lục Trần Ma Câu!

Hai mươi năm qua, Sở Cuồng Nhân đã sớm luyện hóa Hợp Đạo khí này.

Hiện tại, Lục Trần Ma Câu phối hợp với Dục Vọng Chi Hoa, uy năng kinh khủng, cho dù là Đại La Kim Tiên, nhưng nếu đạo tâm không đủ, cũng khó có thể tránh thoát.

Càng đừng nói, Cổ Hà thượng nhân vô cùng khao khát đối với tri thức đan đạo, thậm chí không tiếc hy sinh bản thân, hóa thành khí linh, đây là một loại chấp niệm, đồng thời cũng là một loại dục vọng cường đại!

Mà dục vọng càng cường đại, khi đối mặt với Dục Vọng Chi Hoa, càng trở nên bất lực!

“Cùng ngươi thoát ra không được bao lâu, lại bị vây khốn lại, rốt cuộc lần này cũng ăn được một phần dục vọng không tồi rồi.”

Ở trên mu bàn tay Sở Cuồng Nhân, Hoa Dục Vọng nằm ở trong nụ hoa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ sung sướng.

Dục vọng của Cổ Hà thượng nhân vô cùng mãnh liệt, mà phân dục vọng này, chính là lương thực tốt nhất cho Hoa Dục Vọng!

Ở dưới sức mạnh của Hoa Dục Vọng, dù là Cổ Hà thượng nhân cũng không có cách nào chống cự, rất mau hắn đã mất phương hướng ở bên trong lốc xoáy dục vọng, ý thức dần dần tan rã, biến mất.

Toàn bộ linh hồn tính cả dục vọng, bị Dục Vọng Hoa hấp thu đến mức hầu như không còn.

Mà Dục Vọng Hoa hấp thu một linh hồn Đại La, càng thêm kiều diễm, cánh hoa nở rộ, càng hiện rõ vẻ quyến rũ.

Đóa Ma Hoa đến từ bên trong Dục Giới Thiên này, quỷ dị đến cực điểm.

Nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không để ý, khế ước chủ tớ nếu đã ký kết, thì sinh tử của đối phương, cũng chỉ ở trong một ý niệm của

hắn.

Sau khi giết Cổ Hà thượng nhân, Sở Cuồng Nhân nhận thấy được đạo văn quang mang trên vách lò ở bốn phía của lò Bát Quái, cùng với uy lực của Lục Đinh Thiên Hỏa đều giảm bớt không ít.

“Quả nhiên, mất đi khí linh, uy lực của lò Bát Quái này không còn lợi hại như trước nữa, sau đó, là tìm kiếm điểm yếu nhất của lò Bát Quái này, sau đó lại phá vỡ bằng một lần hành động!”

Chuyện này đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, cũng không tính là quá khó khăn.

Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái phát động, bắt đầu phân tích toàn bộ cấu tạo của lò Bát Quái.

Rất nhanh, điểm yếu đã được tìm thấy rồi.

Ngay tại khe hở bên trong nắp lò của bếp lò.

Bất quá vì để gia tăng xác suất thành công, Sở Cuồng Nhân cũng không tùy tiện hành động, mà lấy ra viên cửu chuyển Kim Đan nửa sống nửa chín kia.

“Hai mươi năm nay, thân thể của ta không chỉ mạnh lên rất nhiều, ngay cả tu vi cũng đạt đến cảnh giới Kim Tiên lục phẩm, nhưng hiện tại, ta còn muốn tăng thêm nữa!”

Hắn nuốt cửu chuyển Kim Đan vào trong bụng, bắt đầu luyện hóa.

Đan dược vào bụng, kim tính vô cùng hùng hậu nổ tung, tràn ngập ở trong thân thể hắn, bị tiên nguyên của hắn dần dần hấp thu, tu vi này cũng nhanh chóng tăng lên.

Lúc này, ở bên ngoài.

Bên trong thành Lão Quân.

Một hồi thịnh yến đan đạo đang cử hành, đây là tập tục của thành Lão Quân.

Thường cách một đoạn thời gian, nhóm luyện đan sư sẽ lấy ra đan dược tốt nhất do bản thân họ luyện chế, tiến hành bán đấu giá. Đầu tiên là triển lãm năng lực đan đạo của bản thân, thứ hai là đổi lấy tiên tinh tài nguyên.

Mà lần thịnh yến đan đạo này, thường sẽ hấp dẫn rất nhiều thiên kiêu đến đây.

Dù sao thì, đan dược tốt đối với nhóm thiên kiêu mà nói, cũng là một tài nguyên tu hành lớn.

Không ít nhóm thiên kiêu đi vào trong thành Lão Quân, ánh mắt đầu tiên là nhìn lô đỉnh ba chân khổng lồ đỉnh thiên lập địa, cao tới mấy vạn trượng kia.

Cự lô này, tràn ngập nhiệt độ nóng rực, làm cả thành Lão Quân đều lâm vào bên trong sự khô hạn, hơi nước trong không khí thiếu đến đáng thương, gần như là không còn một ngọn cỏ.

Nhưng bởi vì sự tồn tại của cái cự lô này, trình độ đan đạo phồn hoa của thành Lão Quân, nâng cao một bước.

Không biết có bao nhiêu luyện đan sư, dựa vào các thủ đoạn để hấp thu khí tức thiên hỏa do lò Bát Quái tràn ra để luyện đan, vậy mà lại khiến cho hiệu suất luyện đan tăng lên gấp bội.

Những năm gần đây, sản lượng đan dược ở thành Lão Quân đang tăng lên hàng năm.

Mà thịnh yến đan đạo năm nay, cũng vô cùng náo nhiệt, thậm chí hấp dẫn vài yêu nghiệt tài giỏi tiến đến.

“Đây chính là nơi Sở Cuồng Nhân ngã xuống sao?”

Có một thiên kiêu nhìn lò Bát Quái rộng lớn kia, không khỏi phát ra một tiếng cảm khái.

Nghe được cái tên mà hắn đề cập, dường như mọi người nhớ tới cái gì đó, trong mắt lộ ra vẻ hồi tưởng, cảm khái.

Mặc dù người nọ đã ‘ngã xuống’ được hai mươi năm, nhưng không ít thiên kiêu ngẫu nhiên vẫn sẽ nhớ tới, cảm khái một chút về khoảng thời gian phong hoa tuyệt đại của người đó.

Chương 1491 - Tiên Bảng xếp hạng, các ngươi quấy rầy đến việc ta hoài niệm công tử

Bên trong thành Lão Quân, thịnh yến đan đạo đã bắt đầu, đại sư luyện đan các phương đều là lấy ra tác phẩm mà bản thân đắc ý để bán đấu giá.

Thiên kiêu các lộ nhìn thấy đan dược mà mình ái mộ, cũng sẽ không tiếc tiên tinh, ra tay chụp lấy.

“Kế tiếp phải bán viên đan dược này, nhưng không đơn giản, đây là một viên thất chuyển Kim Đan! !”

Một đấu giá sư nói.

Ở trên quầy trước mặt hắn, bày ra một viên đan dược ánh vàng rực rỡ, phía trên có thất đạo đạo văn kim sắc.

Mọi người thấy thế, hai mắt không khỏi toả sáng.

Phương pháp luyện chế Kim Đan truyền lại từ Lão Quân thời Tiên Cổ, mà nghe nói, Kim Đan chia ra thành tam chuyển, ngũ chuyển, và thất chuyển, và cao nhất là cửu chuyển.

Còn về phương pháp luyện chế cửu chuyển kim đan tối cao đã thất truyền, mà thất chuyển Kim Đan là Kim Đan có cấp bậc cao nhất mà nhóm luyện đan sư có thể luyện chế ra, tuy rằng hiệu quả không bằng cửu chuyển kim đan có thể giúp cho người ta trùng kích vào Đại La, nhưng cũng đủ để khiến tu vi của một tên Kim Tiên tăng lên một phẩm cấp, vô cùng quý giá.

Sau khi Kim Đan này hiện thế, không ít thiên kiêu vì chuyện này mà ồ lên, nhìn về phía đan dược kia, hô hấp đều nhịn không được mà trở nên trầm trọng hơn.

“Nếu có thể đạt được Kim Đan này mà nói, ta nhất định có thể một bước đột phá lên Kim Tiên, thậm chí đạt tới Kim Tiên nhị phẩm!”

“Ngươi là một tên gia hỏa còn không đạt tới Kim Tiên cũng dám mơ ước có được loại bảo đan này, thật buồn cười!”

“Kim Đan này, Cơ gia ta muốn!”

Giờ phút này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy ở cách đó không xa, một thanh niên ngồi ngay ngắn ở giữa không trung, trong tay cầm lấy một thanh trường kiếm nhàn nhạt nói.

Người này, chính là một trong những yêu nghiệt nổi danh bên trong một đời trẻ tuổi, Cơ Đức!

Nghe nói là Cơ gia muốn có được Kim Đan này, thiên kiêu yêu nghiệt của cácc thế lực còn lại không khỏi toát ra vẻ kiêng kị, rốt cuộc, sau lưng Cơ gia có hai đại Tiên Đình, địa vị to lớn đến mức dọa người.

“Kim Đan này, Cơ gia các ngươi nói muốn liền có được sao?”

Lại là một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Giọng nói lần này, chính là một nam tử mặc trên người chiến giáp màu vàng óng, trong tay nam tử này nắm một thanh trường kích, trên đầu mọc ra một sừng, khí tức vô cùng cường đại.

Ở bên cạnh hắn không có đến nửa bóng người, cho dù đến gần hắn, cũng có thể cảm nhận được một luồng uy áp nồng đậm.

“Là Long Cung Tam Thái Tử!”

Có người nhìn thấy nam tử vừa đến, tức khắc liền nhận ra thân phận của hắn.

Long Cung, đây chính là một thế lực đứng đầu cấp bậc bá chủ ở Tiên giới, chỉ ở sau thế lực cấp bậc bá chủ là Tiên Đình.

“Thất chuyển Kim Đan này, ta muốn, ai cũng không được phép tranh đoạt với ta!”

Long Tam Thái Tử nói, một đôi mắt rồng kim sắc nhìn quét qua toàn trường, khiến mọi người có loại cảm giác không rét mà run.

“Kim Đan bán đấu giá, tất nhiên là ai ra giá cao thì có được.”

Một nam tử mặc trường bào màu đen, bên hông giắt trường kiếm màu đen nhàn nhạt nói.

“Ma quốc Tịnh Kiên Vương, Hận Trường Thiên! !”

Thân phận của nam tử áo đen này khiến người khác kiêng kị.

Ở trong mọt đời trẻ tuổi ở Tiên giới hiện nay, có người vì muốn trở thành Chủ Nhân Tiên Giới nên đã bắt đầu củng cố thế lực.

Ma quốc, là thế lực của Ma Đạo do yêu nghiệt Thạch Thiên Hiên xây dựng lên, toàn bộ vương quốc này được tạo thành từ ma tu, chiêu mộ không ít thiên kiêu Ma Đạo.

Mà Hận Trường Thiên, ở trong Ma quốc được phong làm Tịnh Kiên Vương, tu vi người này cao cường, nghe nói là một trong vài vị vương hầu chỉ đứng sau chủ nhân ma quốc là Thạch Thiên Hiên, cũng là một tên yêu nghiệt cực kỳ cường đại.

Ngoại trừ Hận Trường Thiên, và Long Tam Thái Tử, còn có một ít yêu nghiệt thiên kiêu sôi nổi tỏ vẻ bản thân nhất định phải có được viên thất chuyển Kim Đan này.

Mỗi người, đều có thanh danh hiển hách, là nhân vật tài giỏi kiệt xuất trong một đời trẻ tuổi.

“Thịnh yến Đan đạo ở thành Lão Quân lần này, thật đúng là náo nhiệt bất phàm, có nhiều thiên kiêu yêu nghiệt tới như vậy.”

“Đúng vậy, hơn nữa mỗi một người đều không thể khinh thường.”

“Ta nghe nói, những người này không chỉ riêng vì thịnh yến đan đạo này mà tới, nghe nói còn có quan hệ với xếp hạng Tiên Bảng gần đây.”

“Xếp hạng Tiên Bảng? Sao lại có quan hệ với chuyện này?”

Xếp hạng tiên bảng, là đồ vật mà gần đây một tổ chức thần bí ở

Tiên giới tạo ra, nghe nói là căn cứ vào chiến của cho yêu nghiệt thiên kiêu khắp nơi trên Tiên giới để tiến hành xếp hạng, người có xếp hạng càng cao, tương lai khả năng trở thành Chủ Nhân Tiên giới cũng càng lớn, tuy rằng có chút khoa trương, nhưng ở một mức độ nào đó mà nói, cũng là một loại thể hiện thực lực.

Phàm là người trên bảng, đều là yêu nghiệt nhất đẳng trong Tiên giới.

“Chư vị, đừng quên, mục đích đến đây lần này.” Cơ Đức bỗng nhiên từ tốn nói.

“Chuyện này tất nhiên chúng ta rõ ràng, cái tiên bảng kia, vậy mà lại dám xếp hạng chúng ta sau người nọ, lần này ta nhất định phải chứng minh thực lực của bản thân, cái bảng gọi là xếp hạng tiên bảng kia, rắm chó không kêu!”

Long Tam Thái Tử hừ lạnh một tiếng nói.

“Một khi đã như vậy, viên thất chuyển Kim Đan kia nếu có ai ra giá cao thì sẽ có được.”

“Được thôi.”

Mọi người bắt đầu bán đấu giá thất chuyển Kim Đan này, cuối cùng, Kim Đan này bị Cơ Đức lấy được.

Tài lực của Cơ gia hùng hậu, mà Cơ Đức là yêu nghiệt tuyệt đỉnh do Cơ gia bồi dưỡng, tiên tinh trên người chồng chất như núi, hắn có thể lấy được Kim Đan, mọi người cũng không có gì ngoài ý muốn.

“Các ngươi xem, có người tới.”

Có người chú ý tới, ở bên ngoài thành Lão Quân, có một đạo thân ảnh màu trắng bạc xuyên qua bão cát, từ từ đi tới.

Nếu là người bình thường, tất nhiên mọi người sẽ không để ý.

Nhưng bóng người trắng bạc này, quá mức bất phàm.

Một thân áo giáp trắng bạc, hoa lệ bất phàm, tóc bạc trắng như tuyết, dung nhan tuyệt mỹ, cả người được bao phủ bởi một tầng tiên huy nhàn nhạt, cho người ta một loại cảm giác chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn.

Thần thánh, cao ngạo, giống như một vị thần.

“Nghe đồn không sai, quả nhiên nàng sẽ tới nơi này.”

“Hừ, đúng thật là si tình, Sở Cuồng Nhân này đã chết được hai mươi năm, vậy nhiên nàng cứ cách một khoảng thời gian sẽ đến thành Lão Quân nhìn xem.”

“Ngoại trừ nàng ta, nghe nói Hoàng Nữ của tổ Phượng Hoàng là Sở Hồng, Thánh Nữ Dao Trì Ngọc Trí, cùng với những yêu nghiệt có chút thanh danh hiển hách ngẫu nhiên cũng tới nơi này nhớ lại một chút, ta không thể hiểu được, một người chết có gì tốt mà phải nhớ lại, người như Sở Cuồng Nhân, phải chết mới tốt, hắn không chết, làm sao mà chúng ta nổi dậy được?”

“Đứng thứ mười một trên xếp hạng tiên bảng, Lam Vũ!”

Có người nhìn nữ tử tóc bạc kia đang đi vào bên trong thành Lão Quân, ánh mắt dần dần ngưng trọng.

Cho dù là yêu nghiệt như Cơ Đức, Long Tam Thái Tử, sắc mặt cũng nghiêm lại, bởi vì nàng ấy, chính là nguyên nhân mà bọn họ đi một chuyến đến đây.

Chẳng qua, Lam Vũ đối với đám người Long Tam Thái Tử làm như không thấy, lập tức đi đến trước mặt lò Lão Quân, nhìn hồng lô to lớn kia, con ngươi xanh thẳm của nàng toát ra một tia nhớ nhung.

“Công tử, hai mươi năm, cũng không biết người chừng nào mới chịu ra.”

Lam Vũ nỉ non nói.

Thế nhân chỉ cho rằng Sở Cuồng Nhân đã ngã xuống, nhưng Lam Vũ là một trong số rất ít người vẫn tin tưởng, đối phương nhất định vẫn chưa chết, chỉ là tạm thời bị nhốt mà thôi.

Đặc biệt là Lam Vũ, hai mươi năm trước, nàng rời khỏi thư viện, du lịch Tiên giới, thực lực tăng lên.

Cách một khoảng thời gian, liền tới thành Lão Quân, chờ đợi Sở Cuồng Nhân bước ra.

“Lam Vũ, rốt cuộc ngươi cũng đến, chúng ta chờ đã lâu.”

Mấy đạo lưu quang đi đến phía sau Lam Vũ, người nói chuyện, chính là Long Tam Thái Tử.

Nhưng Lam Vũ lại không hề để ý đến đối phương, ánh mắt vẫn chỉ nhìn chăm chú vào lò Bát Quái như cũ, không biết có phải do ảo giác hay không, so với vài lần trước khi đến đây, nàng cảm thấy độ ấm của lò Bát Quái hạ thấp không ít.

Hơn nữa, đạo văn được khắc ở phía trên cũng yếu đi rất nhiều, không có loại áp lực cực lớn như trước kia.

Chẳng lẽ, công tử muốn ra sao?

Trong mắt Lam Vũ toát ra một tia mong đợi.

“Lam Vũ, chúng ta đang nói chuyện với ngươi, ngươi có nghe hay không?”

Long Tam Thái Tử cau mày lại.

Nhưng Lam Vũ vẫn mắt điếc tai ngơ như cũ, quay lưng về phía mọi người.

“Hỗn xược! !”

Ánh mắt Long Tam Thái Tử run lên, giơ tay liền muốn bắt lấy Lam Vũ.

Nhưng lúc này, trên người Lam Vũ bộc phát ra một luồng dao động tiên nguyên vô cùng cường đại, trong đó ẩn chứa kim tính nồng hậu, trực tiếp đánh đối phương bay ra ngoài.

“Các ngươi quấy rầy đến việc ta hoài niệm công tử.”

Chương 1492 - Lam Vũ chiến tam yêu

nghiệt, hạng chín trong Tiên Bảng, thiếu ngự Thanh Hoa

Đùng! !

Quang Minh Chiến Tiên tiên nguyên bàng bạc kéo theo một luồng khí tức kim tính vô cùng mênh mông tuôn ra, khuấy động bốn phương tám hướng!

Bên trong tiếng ầm ầm, tứ phương chấn động, khuấy động thiên địa, Long Tam thái tử bị luồng dao động tiên nguyên Chiến Tiên vô cùng mênh mông, trực tiếp đánh bay ra xa mấy trăm trượng, ngay cả trường kích trong tay cũng có chút rung động.

"Thật là dao động năng lượng cường đại!"

"Thực lực của nàng ta, không thể khinh thường! !"

Ánh mắt Long Tam Thái tử ngưng trọng nói ra.

Hiện tại, hắn có chút hiểu rõ vì sao xếp hạng Tiên Bảng đặt Lam Vũ ở trước mặt của bọn họ.

"Các ngươi đến đây, là vì xếp hạng Tiên Bảng kia, đúng không."

Lam Vũ vẫn đưa lưng về phía mọi người như cũ, từ tốn nói.

"Đúng vậy, 10 người đứng đầu Tiên Bảng, đều là yêu nghiệt tuyệt đỉnh tiếng tăm lừng lẫy, vào hai mươi năm trước, thậm chí có thể tranh đấu với Sở Cuồng Nhân, nhưng ngươi, một tùy tùng của Sở Cuồng Nhân, dựa vào cái gì mà hai mươi năm sau lại được xếp hạng thứ mười một, xếp ở trước mặt của chúng ta, hôm nay chúng ta sẽ để người đời biết, Lam Vũ ngươi không có tư cách đó!"

Cơ Đức tay cầm Thiên Tử Kiếm, giọng điệu băng lãnh nói.

"Ngươi nói 10 người đứng đầu Tiên Bảng có thể tranh đấu với công tử? Là ai, cho ngươi nhận biết ngu xuẩn như vậy?"

Lam Vũ từ từ xoay người lại, lạnh nhạt nói: "Nếu công tử nhập thế một lần nữa, Tiên Bảng, cũng chỉ là một chuyện cười mà thôi."

"Nhập thế một lần nữa?"

Mấy người sửng sốt một chút, Cơ Đức lập tức thương hại nhìn thoáng qua Lam Vũ: "Thật đáng thương, đến bây giờ ngươi còn không nguyện ý tiếp nhận sự thật Sở Cuồng Nhân đã chết rồi sao?"

Lam Vũ nghe vậy, ánh mắt bình tĩnh, không muốn tranh luận với mọi người.

"Được rồi, hôm nay tới đấy, chuyện chủ yếu là đánh bại ngươi, chứng minh xếp hạng của ngươi cần phải ở phía dưới ta!"

Thiên Tử Kiếm trong tay Cơ Đức leng keng một tiếng, trực tiếp ra khỏi vỏ!

Phía trên Thiên Tử Kiếm, vô số đạo văn lưu chuyển, một luồng khí tức vô cùng sắc bén từ trong đó lan tràn ra.

Đây là một thanh Đại La khí đỉnh phong.

Thậm chí so với Hợp Đạo khí, cũng chỉ kém một bước.

Kiếm khí tiêu tán ra, khiến hư không bốn phía đều có loại cảm giác bị vặn vẹo.

Mà một bên khác, trường kiếm bên hông Tịnh Kiên Vương Hận Trường Thiên của Ma quốc leng keng ra khỏi vỏ, trong nháy mắt, từng đợt tiếng kêu rên thê lương vang vọng đất trời, giống như muốn biến thiên địa thành địa ngục Ma Đạo!

Thanh kiếm kia, là một thanh ma kiếm!

Một thanh ma kiếm mang đến tai nạn và quan ngại!

Thiên Tử Kiếm, ma kiếm, hai thanh kiếm nhắm vào Lam Vũ, uy áp kiếm khí hoàn toàn khác biệt, tràn ngập thiên địa, không gian không ngừng bị xé nứt.

Lam Vũ đứng tại chỗ, một thanh quyền trượng sắc trời, được nắm chắc: "Tuy xếp hạng Tiên Bảng cũng chỉ là một chuyện cười, nhưng ta ở phía trên các ngươi, lại là sự thật!"

"Cuồng vọng! !"

Bóng người Cơ Đức lóe lên, xuất thủ trước, mà Hận Trường Thiên đứng tại chỗ, suy tư một hồi, tạm thời án binh bất động.

Leng keng một tiếng!

Thiên Tử Kiếm và Thiên Quang Thần Trượng ầm ầm va chạm vào một chỗ, kình khí cường đại đổ xuống.

"Các ngươi không cùng lên sao?"

Lam Vũ thản nhiên nói.

"Đánh bại ngươi, một mình ta là đủ."

Bọn họ đến đây, là muốn chứng minh xếp hạng Tiên Bảng đã sai.

Nhưng nếu như lấy nhiều khi ít, cho dù là thắng, cũng không có cách nào chứng minh thực lực của Lam Vũ thấp hơn so với bọn họ.

Chỉ có dưới tình huống đơn đả độc đấu, chiến thắng Lam Vũ, mới có thể chứng minh thực lực của bọn họ ở phía trên Lam Vũ.

"Muốn lấy sức mạnh một người đánh bại ta, trong mắt của ta, các ngươi mới thật sự là tự đại!"

Quang Minh Chiến Tiên tiên nguyên trên người Lam Vũ ầm ầm bạo phát, kim tính nồng đậm tuôn ra, đánh cho Cơ Đức bay ra ngoài.

"Thiên Thần Chi Quang!"

Khuôn mặt Lam Vũ nghiêm một chút, giống như một vị thần, một lượng lớn hào quang xen lẫn đạo văn đang ngưng tụ trong lòng bàn tay nàng, lập tức hóa thành một đạo lưu quang bắn ra!

Chùm sáng đi đến đâu, hư không nơi đó sẽ bị xuyên thủng!

"Không tốt!"

Sắc mặt Cơ Đức hơi đổi một chút, giơ cao Thiên Tử Kiếm trong tay, chém ra một đạo kiếm khí!

Kiếm khí lộ ra một loại cảm giác tôn quý, va chạm với chùm sáng.

Ngay sau đó, Cơ Đức bị trùng kích vô cùng cường đại đánh trúng, bay ngược ra ngoài, sắc mặt có chút tái nhợt, chỉ có mấy chiêu, hắn đã thấy được sự chênh lệch của mình và Lam Vũ.

"Tu vi của ngươi, ngũ phẩm! ! Ngũ phẩm Kim Tiên! !"

Đúng vậy, hiện tại, tu vi của Lam Vũ quả thật đã đạt đến Kim Tiên ngũ phẩm.

Mà mấy người Cơ Đức, Hận Trường Thiên thì chỉ là Kim Tiên tam phẩm mà thôi, thậm chí có vào yêu nghiệt thiên kiêu, chỉ vừa bước vào cảnh giới Kim Tiên không lâu.

So sánh với Lam Vũ, kém đến quá xa.

"Khó trách xếp hạng của nàng cao như vậy, Kim Tiên ngũ phẩm, cộng thêm cứu cực Quang Minh Chiến Tiên Thể, không phải là không có đạo lý."

"Tuy bọn người Cơ Đức, Hận Trường Thiên cũng là yêu nghiệt, nhưng so với Lam Vũ, vẫn có chênh lệch nhất định."

"Đúng vậy."

Sau khi phát hiện ra thực lực của Lam Vũ, sắc mặt Cơ Đức, Hận Trường Thiên hơi đổi một chút.

"Cùng nhau lên!"

"Được!"

Hai người Cơ Đức, Hận Trường Thiên đồng thời xuất thủ, Thiên Tử Kiếm phối hợp với ma kiếm, uy áp kiếm khí không có gì sánh kịp bao phủ tứ phương, đánh về phía Lam Vũ.

Mà Lam Vũ vung vẩy thần trượng trong tay, đánh nát từng đạo từng đạo kiếm khí.

Lúc này, một tiếng rồng gầm vang vọng thiên địa.

Chỉ thấy một đạo long ảnh màu xanh lam lao về phía Lam Vũ mà cắn xé, là Long Tam thái tử xuất thủ.

Tay hắn cầm trường kích, bốn phía có Long khí dồi dào vờn quanh, giống như một mảnh đại dương bao la, uy lực vô cùng đáng sợ.

"Ha."

Lam Vũ quét ra một trượng, đánh nát long ảnh, nhưng bản thân cũng bị bức lui mấy chục trượng.

Tại tam đại yêu nghiệt liên thủ vây công, nàng cũng cảm nhận được một trận áp lực.

"Liên thủ, đây mới là hành động sáng suốt."

Lam Vũ nói ra, bên trong con mắt màu xanh lam dường như có chiến ý đang lăn lộn, giống như gió giục mây vần, dao động tiên nguyên Chiến Tiên trên người, cao hơn một đoạn!

Mà bọn người Cơ Đức thấy thế, lại ra tay lần nữa.

Kiếm quang, kích quang, ma khí, long khí, Thiên Tử chi khí liên tục đánh về phía Lam Vũ, giống như một luồng phong bạo diệt thế!

"Quang Minh Trường Hà! !"

Chỉ thấy Lam Vũ đưa tay ra, quang huy vô tận khuếch tán, xen lẫn với vô số đạo văn trong hư không, hóa thành một con sông dài trùng trùng điệp điệp.

Mỗi một bọt nước vẩy ra, đều ẩn chứa dao động tiên nguyên cường đại.

Chính là thần thông của cửu cực Quang Minh Chiến Tiên Thể.

Vài luồng năng lượng ầm ầm va chạm, ầm ầm nổ tung ở trên bầu trời thành Lão Quân, ánh sáng hoa mỹ bao phủ hơn phân nửa mặt trời, toàn bộ tu sĩ thành Lão Quân đều thấy được.

Đùng! !

Dưới lực trùng kích to lớn, Lam Vũ và bọn người Cơ Đức, mỗi người đều bay ngược ra sau.

Nhưng so với ba người Cơ Đức, sắc mặt Lam Vũ phải tốt hơn rất nhiều, tiên nguyên trên người cũng vẫn dồi dào như cũ, nhìn lại ba người Cơ Đức, thì khí tức có chút uể oải.

Một trận chiến này, cao thấp đã biến!

"Xem ra là Lam Vũ vẫn hơn một bậc!"

"Chậc chậc, người bên cạnh Sở Cuồng Nhân, sao lại có thể đơn giản như vậy?"

"Đúng vậy, chỉ là một tùy tùng của hắn năm đó đã có thực lực như thế, khó có thể tưởng tượng, thực lực của Sở Cuồng Nhân sẽ đáng sợ đến bực nào."

Mọi người nhìn Lam Vũ, trong thoáng chốc, lại như nhìn thấy một bộ bạch y che đậy thiên hạ ngày xưa kia.

Đáng tiếc, lúc bọn họ còn sống, có lẽ sẽ không thể lại nhìn thấy phong thái như thế nữa.

"Trận chiến này, kết thúc."

Lam Vũ nói, giơ thần trượng trong tay lên, liền muốn cho ba người Cơ Đức một kích cuối cùng.

Nhưng vào lúc này, ở tầng mây cuồn cuộn phía xa, chỉ thấy trong hư không, có ánh sáng điềm lành lấp lóe, một con Cửu Đầu Sư Tử, chân đạp tường vân mà đến.

Mà ở trên lưng Cửu Đầu Sư Tử, một bóng người mặc thanh sam ngồi đấy, trên người có vạn đạo tiên huy, muôn hình vạn trạng.

Một luồng uy áp cường đại, lan tràn ra, bao trùm hơn phân nửa thành Lão Quân.

"Xếp hạng thứ chín trên Tiên Bảng, thiếu ngự Thanh Hoa! !"

Chương 1493 - Đùa giỡn đi, không thể nào, bạch y lại hiện ra

Thiếu ngự Thanh Hoa hiện thân ở thành Lão Quân, không ít người đều giật nảy mình.

"Thiếu ngự Thanh Hoa, hạng chín trên Tiên Bảng, sao hắn lại tới đây? !"

"Là bởi vì Cơ Đức sao? Nghe nói chỗ dựa sau lưng Cơ gia là hai đại Tiên Đình, hắn là tới cứu Cơ Đức sao?"

"Tiên Đình đối với Cơ gia, có coi trọng như vậy sao?"

Mọi người nghi ngờ, đồng thời cũng nhìn về phía Lam Vũ, muốn nhìn xem đối phương sẽ làm ra động tác gì.

Dù sao những năm gần đây, có nghe đồn cái chết của Sở Cuồng Nhân có quan hệ cùng việc bị đại năng Tiên Đình tính kế, mà Lam Vũ là một trong những người thân cận nhất với Sở Cuồng Nhân, đối mặt với yêu nghiệt Tiên Đình, sẽ làm ra hành động thế nào?

"Thiếu ngự Thanh Hoa, ngươi đến ngăn cản ta sao?"

Lam Vũ lạnh nhạt nói ra.

"Lần này đến đây, có chuyện quan trọng khác, đương nhiên, quan hệ giữa Cơ gia và Tiên Đình ta không cạn, nếu ngươi muốn giết hắn, tất nhiên ta cũng sẽ không ngồi nhìn mặc kệ."

"Thật sao?"

Lam Vũ khẽ cười một tiếng, trên người lập tức có chiến ý ngang nhiên phóng lên tận trời: "Nếu như ta muốn giết hắn, ngươi ngăn cản được sao?"

"Thử một lần?"

"Thiên Thần Chi Quang!" Lam Vũ không nói nhiều, đưa tay ra, tiên nguyên dồi dào hóa thành một đạo chùm sáng màu trắng đánh ra.

"Phá!"

Trường kiếm màu xanh bên hông thiếu ngự Thanh Hoa ra khỏi vỏ, kiếm quang chói mắt xẹt qua chân trời, phá nát chùm sáng, hắn nhìn Lam Vũ, ánh mắt mang theo một tia ngưng trọng: "Không nghĩ tới sau khi Sở Cuồng Nhân chết cũng không khiến người ta bớt lo, ngươi, còn có bọn người Sở Hồng, Tuyệt Vô Thần, đều bước lên trên tiên bảng."

Dù Sở Cuồng Nhân chết, nhưng tùy tùng khi đó của hắn lại vẫn còn ở đó.

Không chỉ vậy, mỗi một người đều tự đưa mình lên Tiên Bảng, nếu trưởng thành, cũng không thể khinh thường.

Chẳng hạn như Tuyệt Vô Thần kia, nắm trong tay Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch và Tử Vi Tinh, ngoại trừ thiên phú của bản thân, quyền lợi trong tay cũng là một binh khí sắc bén.

"Giết nàng ngay tại đây, để tuyệt hậu hoạn!"

Trong mắt thiếu ngự Thanh Hoa lộ ra một tia sát ý lạnh như băng.

Dường như phát giác được tâm tư của đối phương, tay Lam Vũ cầm Thiên Quang Thần Trượng, thúc giục tiên nguyên trên người đến cực hạn, xuất thủ ra chính là thần thông của Quang Minh Chiến Tiên Thể!

Một con sông dài trùng trùng điệp điệp, tuôn ra!

"Phong lôi vô tận kiếp! !"

Thiếu ngự Thanh Hoa hừ lạnh một tiếng, tu vi trên người bạo phát, trên người có đạo văn huyền diệu lưu chuyển ra, linh khí bốn phía hội tụ về phía hắn, hóa thành phong bạo lôi đình!

Sức mạnh phong lôi, kinh động cõi trần!

Quang Minh Trường Hà và luồng sức mạnh này ầm ầm va chạm, không gian trực tiếp sụp đổ hơn phân nửa, toàn bộ bầu trời thành Lão Quân, xuất hiện một chỗ trống to lớn.

Chỉ thấy thiếu ngự Thanh Hoa đi xuống từ trên lưng Cửu Đầu Sư Tử, khí tức trên người đang liên tục tăng lên.

Tiên huy ngút trời, ánh sáng kim tính lưu chuyển, che lấp trời đấy!

Tu vi rõ ràng là, Kim Tiên thất phẩm!

Thực lực Kim Tiên thất phẩm, cộng thêm thiên tư của yêu nghiệt tuyệt đỉnh, cho dù là gặp được Kim Tiên cửu phẩm, hắn cũng có thực lực chiến một trận!

Hắn ở trên cao nhìn xuống Lam Vũ, lạnh nhạt nói: "Ta là hạng chín trênnTiên Bảng, mà ngươi ngay cả mười vị trí đầu cũng không thể tiến vào, ta là Kim Tiên thất phẩm, mà ngươi chỉ là ngũ phẩm, Kim Tiên một phẩm nặng như một bầu trời, đạo lý này ngươi cần phải hiểu rõ, Lam Vũ, ngươi lấy cái gì đánh với ta một trận? !"

Khí tức của hắn đang không chút kiêng kỵ mà đổ xuống, điên cuồng đập vào hư không, tiên huy trên người chiếu rọi cửu thiên, giống như một vị Tiên Vương giáng xuống.

Uy thế của thiếu ngự Tiên Đình, chấn động tứ phương.

Khiến trong lòng không ít thiên kiêu lẫm liệt, trong mắt lộ ra vẻ kiêng dè.

"Kim Tiên thất phẩm! ! Yêu nghiệt xếp ở mười vị trí đầu trên Tiên Bảng, đã đều bước vào tầng thứ Kim Tiên phía trên tam phẩm sao? ! Thật là đáng sợ!"

"Độ cao mà người khác cần ngàn năm vạn năm mới có thể đạt tới, vậy mà bọn họ chỉ tốn mấy chục năm ngắn ngủi, đây chính là thiên tư của yêu nghiệt tuyệt đỉnh người mang khí vận sao? !"

Giới tử, người mang khí vận, cộng thêm thiên tư yêu nghiệt tuyệt đỉnh của bản thân, gộp hai đại điều kiện này với nhau, đủ để tu vi của những yêu nghiệt này đột nhiên tăng mạnh ở trong khoảng thời gian mấy chục năm ngắn ngủi.

Nhất là khi giới tử chi tranh dần dần bước đến hồi kết, những yêu nghiệt này giống như ăn thuốc kích thích, tu vi càng ngày càng tăng.

Lam Vũ nhìn thiếu ngự Thanh Hoa, cũng cảm giác được một sự uy hiếp mạnh mẽ.

Đùng!

Thiếu ngự Thanh Hoa đánh ra một chưởng, sức mạnh tiên nguyên cuồng bạo bạo phát, Lam Vũ bị luồng sức mạnh này công kích, trực tiếp bị đánh bay ra xa mấy trăm trượng.

Đầu tiên là trận chiến với đám người Cơ Đức, lại đứng trước cường địch như thiếu ngự Thanh Hoa, nàng đã tiếp cận cực hạn!

"Hiện tại, cho dù là Sở Cuồng Nhân sống lại, ta cũng có thể đánh với hắn một trận! !" Thiếu ngự Thanh Hoa đi xuống từ trên lưng Cửu Đầu Sư Tử, ngạo nghễ đứng đó, giọn điệu lạnh nhạt, tiếp đó trong mắt lộ ra một tia cảm khái: "Chỉ tiếc, Sở Cuồng Nhân đã chết, nếu như hắn không chết, ta nhất định phải đánh một trận, nói lên uy thế của Tiên Đình ta! !"

Đùng! !

Thiếu ngự Thanh Hoa vừa mới dứt lời, chỉ nghe thấy một tiếng ầm ầm thật lớn vang vọng đất trời! !

Thần sắc của đám người ở đây chấn động, nhìn về nơi phát ra tiếng vang, sắc mặt đại biến.

Bởi vì nơi phát ra tiếng vang kia, chính là... Bát Quái Lô! !

Nơi xa.

Sâu bên trong Côn Lôn Tiên Đình.

Nơi đại năng tụ tập.

"Thời gian đã qua 20 năm, cũng không biết Sở Cuồng Nhân bị luyện hóa như thế nào, có luyện hóa ra mấy viên bảo đan ẩn chứa huyết mạch tinh hoa của hắn hay không."

Một ông lão mặc áo trắng từ tốn nói.

"Chủ yếu là, siêu thoát sức mạnh bí mật trên người hắn, nếu như có thể lấy ra, có lẽ sẽ giúp cho chúng ta nhìn thấy khả năng siêu thoát!"

Có một đại năng nói ra, nghe đến đây, trong mắt mấy người còn lại đều toát ra vẻ khát vọng.

Đây cũng là nguyên nhân bọn họ lựa chọn dùng Bát Quái Lô để luyện hóa Sở Cuồng Nhân.

"Ta đã để thiếu ngự Thanh Hoa tiến đến tra xét, còn lại, chỉ cần ngồi chờ đợi là được rồi."

Ông lão mặc áo trắng nói ra.

Đột nhiên, một tiếng ầm ầm thật lớn vang vọng đất trời.

Cho dù là các đại năng ở sâu bên trong Tiên Đình cũng đều nghe được.

"m thanh này, là từ thành Lão Quân truyền đến."

"Chuyện gì xảy ra?"

Các đại năng của Tiên Đình cau mày lại, sắc mặt biến hóa, ào ào phóng ra tiên thức tiến về xem xét.

Mà khi bọn họ khóa chặt nơi phát ra tiếng vang, sắc mặt nguyên một đám cũng thay đổi, đồng tử run rẩy, dường như đã gặp được chuyện gì đó không thể tin giống nổi.

"Là, là Bát Quái Lô, động tĩnh này là từ bên trong Bát Quái Lô truyền đến! !"

"Chuyện sao lại thế này? !"

Dường như, trong đầu các đại năng của Tiên Đình đều nảy ra một ý nghĩ vô cùng hoang đường, trong lòng tuôn ra sự bất an cực độ.

Không chỉ là đại năng của Tiên Đình.

Trong Tiên giới, tất cả đại năng phía trên cảnh giới Đại La đều đã nhận ra một tiếng vang kinh thiên động địa kia, và dị động ở thành

Lão Quân.

Một luồng tiên thức từ bốn phương tám hướng mà đến, khóa chặt thành Lão Quân.

Có thể giống với đại năng của Tiên Đình, chờ sau khi bọn hắn nhìn thấy dị động Bát Quái Lô, cũng ào ào lộ ra vẻ khó tin.

"Chuyện này, đùa giỡn sao? !"

"Đừng chứ, tuyệt đối không nên, tuyệt đối không nên để gia hỏa kia lại xuất hiện."

Có vài ở đại năng ở trong mắt người đang là đang án binh bất động, thậm chí đã bắt đầu cầu nguyện ở trong lòng.

Giờ khắc này, bọn họ lại có chút luống cuống.

Mà bên trong thành Lão Quân, tiếng vang bên trong Bát Quái Lô còn đang kéo dài, tiếng ầm ầm, truyền khắp thiên địa, toàn bộ Bát Quái Lô cũng đều vì thế mà chấn động.

Tất cả mọi người điên cuồng nuốt nước miếng, mắt không chớp nhìn chằm chằm cự lô.

Đùng, đùng, đùng...

Động tĩnh bên trong Bát Quái Lô mỗi lúc một lớn hơn, giống như có hung thú tuyệt thế gì đó sắp phá lô mà ra.

"Không thể nào..."

Có thiên kiêu nỉ non nói, thân thể đã không bị khống chế mà run rẩy lên.

Đùng! ! ! ! ! ! !

Khi tiếng vang kinh hãi cõi trần vang lên, nắp lò Bát Quái Lô bị một luồng sức mạnh vô cùng cường đại trực tiếp đánh bay ra ngoài, thiên hỏa vô biên phóng lên tận trời, bao phủ bát hoang!

Mà bên trong thiên hỏa đầy trời kia, một đạo bóng người bạch y tuyệt thế, rung động lại hiện ra!

Chương 1494 - Vẫn coi trời bằng vung, Thiếu ngự Thanh Hoa xuất thủ, đây chính là cái gọi là vượt qua của ngươi sao

Nắp lò của Bát Quái Lô bị sức mạnh cường đại đánh cho mở ra, ở mặt ngoài lô, vào lúc vô số đạo văn ảm đạm, thì thiên hoả vô biên tuôn ra, thiêu đốt khắp mọi nơi! !

Mà ở bên trong ngọn thiên hoả đầy trời kia, một bóng người bạch y đã hằn sâu trong trí nhớ của rất nhiều thiên kiêu, lại hiện ra!

Vào giờ khắc này, tất cả thiên kiêu đều hít vào một ngụm khí lạnh! !

Thành Lão Quân vốn dĩ vô cùng khô nóng, giờ phút này không cách nào mang đến cho mọi người một tia ấm áp, dường như bốn phía đã hóa thành trời đông giá rét lạnh thấu xương, chỉ có lãnh ý!

Một luồng lãnh ý không thể khống chế từ lòng bàn chân chạy lên phía trên, bay thẳng đến trời, ầm ầm nổ tung ở da đầu! !

Tất cả các thiên kiêu ở thời khắc này, đột nhiên hồi tưởng lại nỗi sợ hãi lúc trước bị bộ bạch y kia chi phối như thế nào.

"Bên trong cái lò này thực sự ngột ngạt, vẫn là không khí phía ngoài tốt hơn."

Một giọng nói mang theo vài phần nhẹ nhõm vang lên.

Sau đó chỉ thấy bóng người bạch y trong lửa kia phất tay áo lên, thiên hoả đầy trời trực tiếp tiêu tán, mà mọi người cũng hoàn toàn thấy rõ khuôn mặt của người kia.

Bạch y tóc đen, khuôn mặt tuấn nhã xuất trần, giống như tiên thoát tục, phong thái tuyệt thế!

Thật quá quen thuộc!

Người này biến mất hai mươi năm, tất cả mọi người đều nghĩ rằng dường như họ đã gần quên mất.

Nhưng cho đến thời điểm hắn trở về, mọi người đột nhiên giật mình, không phải bọn họ quên lãng, mà chính là bọn họ không nguyện ý, cũng không dám tiếp tục suy nghĩ đến những năm tháng bị người này chèn ép tới mức không ngóc đầu lên được kia.

Mà thời điểm người này xuất hiện trở lại, cảm giác kính sợ quen thuộc lại một lần nữa cuốn tới! !

"Sở, Sở Cuồng Nhân! !"

Có thiên kiêu cũng nhịn không được mà cà lăm.

Còn có thiên kiêu hai mắt ngốc trệ, không nói được một lời, cũng như không thể nói ra lời nào.

Thiếu ngự Thanh Hoa, Cơ Đức, Long Tam Thái tử, Hận Trường Thiên và những yêu nghiệt khác nhìn thấy một bộ bạch y kia, đồng tử cũng nhịn không được mà run rẩy.

Trong đầu của bọn họ chỉ có một nỗi nghi hoặc.

Vì sao đối phương vẫn còn sống? !

Vì cái gì ông trời lại bất công như thế, muốn để người này tiếp tục sống sao? !

Không chỉ là thiên kiêu yêu nghiệt.

Ngay cả những đại năng ở Tiên giới kia cũng đều có loại cảm giác đầu váng mắt hoa.

Ông trời ơi...

Vì sao tên quái vật này vẫn còn chưa chết!

Ngay cả Bát Quái Lô cũng không thể thiêu chết đối phương, làm sao mệnh của người này có thể lớn như vậy! !

"Đại năng của Tiên Đình làm việc kiểu gì thế này? Vậy mà lại không thể đánh chết một tên tiểu bối? !"

"Lần này, thời đại này lại phải biến đổi về giống như hai mươi năm trước."

"Không nhất định, ít nhất, những yêu nghiệt kia còn có được khoảng thời gian là hai mươi năm để trưởng thành, mà Sở Cuồng Nhân bị vây ở bên trong Bát Quái Lô, rất có thể đã lãng phí hai mươi năm."

......

Bên trong thành Lão Quân.

"Công tử..."

Lam Vũ nhìn về phía của Sở Cuồng Nhân, lồng ngực không ngừng phập phồng, tràn ngập một loại vui sướng lớn lao.

Nàng biết, nàng biết rất rõ rằng Sở Cuồng Nhân nhất định không chết!

"Ha, Lam Vũ, đã lâu không gặp."

Sở Cuồng Nhân cũng chú ý tới Lam Vũ, lên tiếng chào, lập tức liền phát giác được thương thế của đối phương, ánh mắt lướt qua một tia lãnh ý: "Há, có người đả thương ngươi sao."

"Ừm, là Thiếu ngự Thanh Hoa, hắn ỷ vào tu vi Kim Tiên thất phẩm đả thương ta."

Lam Vũ gật gật đầu, chỉ vào thiếu ngự Thanh Hoa, sâu bên trong đôi mắt màu xanh lam mang theo một chút ủy khuất, nói ra.

Bộ dáng kia, thật giống như tiểu hài tử bị khi dễ, đang cáo trạng với lão sư gia trưởng.

Lam Vũ rất ít khi lộ ra bộ dáng như vậy, nhưng nàng đã nhiều năm không gặp Sở Cuồng Nhân, hiếm thấy, nàng muốn nũng nịu một lần.

Mà Sở Cuồng Nhân nghe vậy, cũng nhìn về phía thiếu ngự Thanh

Hoa: "Ta tưởng là ai chứ, thì ra là người quen cũ."

"Sở Cuồng Nhân, ngươi vẫn chưa có chết! !"

Thiếu ngự Thanh Hoa nắm chặt hai quyền, ánh mắt biến hóa, lộ ra một chút kiêng kị.

Còn bọn người Cơ Đức bên cạnh nhìn thấy hắn, nhớ tới lời thiếu ngự Thanh Hoa mới vừa nói ra.

Nếu như Sở Cuồng Nhân không chết, ta nhất định sẽ chiến một trận, chứng minh uy thế của Tiên Đình ta...

Hiện tại tốt rồi.

Người ta thật sự không chết, mà ngươi thì pjair xuất thủ.

Ai, ngươi nói ngươi, đang yên ổn, đột nhiên kiêu ngạo như thế làm gì.

"Ta không chết, có phải đã khiến cho ngươi rất thất vọng hay không?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, đứng chắp tay, vừa sải bước ra, đi đến trước mặt mấy vị yêu nghiệt.

Mà nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đột nhiên đến gần, mấy yêu nghiệt theo bản năng hoảng sợ đến mức sắc mặt trắng nhợt, bóng người đúng là nhịn không được trực tiếp nhanh chóng lùi lại, thần sắc vô cùng hoảng sợ.

Thế nhưng sau khi bọn họ kịp phản ứng lại, trong lòng tuôn ra một cảm giác khuất nhục.

Tại sao lại có thể như vậy.

Chỉ là tới gần mà thôi, bọn họ liền bị hoảng sợ thành bộ dáng như nhìn thấy quỷ này, bóng ma mà đối phương lưu cho tâm trí của bọn họ, thật sự là lớn đến như vậy sao? !

"Sở Cuồng Nhân, cho dù ngươi còn sống thì thế nào, ngươi cho rằng hiện tại vẫn là hai mươi năm trước sao?"

"Thời thế bây giờ đã khác rồi, ngươi bị vây ở bên trong Bát Quái Lô này hai mươi năm, chúng ta phấn khởi tiến lên, cũng sớm đã vượt qua ngươi, ngươi nhập thế lần nữa, chỉ là cho chúng ta cơ hội để đánh bại ngươi mà thôi!"

Thiếu ngự Thanh Hoa lạnh giọng nói ra, khí tức ở trên người liên tục tăng lên.

Trường kiếm màu xanh trong tay hắn, cũng nở rộ ra tiên huy vô tận.

"Ta thật sự chờ mong cái gọi là vượt qua của các ngươi có thể mang đến cho ta một chút hào hứng."

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, chắp tay, thần sắc lạnh nhạt, không hề để đối phương ơe trong lòng.

Trải qua hai mươi năm sau, hắn hoàn toàn giông như trước đây... Coi trời bằng vung!

"Sở Cuồng Nhân! !"

Thiếu ngự Thanh Hoa vì chứng minh lời nói vừa rồi của chính mình, ngang nhiên xuất thủ.

Tiên kiếm trong tay hắn giương lên, trong chốc lát, tiên nguyên phóng lên tận trời, sức mạnh phong lôi vô tận khuếch tán ra!

"Phong Lôi Vô Tận Kiếp! !"

Phong lôi phối hợp với kiếm khí, từng đạo từng đạo kiếm khí tạo thành từ lôi đình, phong bạo trong nháy mắt bạo phát, từ bốn phương tám hướng, lao về phía Sở Cuồng Nhân!

Gần như là trong chớp mắt, ngàn vạn kiếm khí đã hoàn toàn nhấn chìm hắn!

Đùng, đùng...

Một loạt âm thanh kinh hãi liên tiếp bạo phát, năng lượng loạn lưu vô tận kịch liệt va chạm ở trong hư không.

Ở dưới công kích như vậy, cho dù là một vị Kim Tiên phía trên tam phẩm cũng tuyệt đối sẽ không dễ chịu hơn một chút nào.

Nhưng thiếu ngự Thanh Hoa biết rằng, Sở Cuồng Nhân không đơn giản như vậy, sau khi phóng ra vòng công kích thứ nhất, tiên kiếm trong tay hắn không hề dừng lại, ngược lại, tiên nguyên càng mãnh liệt hơn, không ngừng rót vào trong tiên kiếm.

Phong lôi vô tận, gần như hoàn toàn phá nát trời đất ở nơi Sở Cuồng Nhân đang đứng, biến nó thành một mảnh phong lôi tuyệt cảnh!

Thiếu ngự Thanh Hoa thi triển toàn lực, rất nhiều thiên kiêu nhìn thấy, khuôn mặt kinh hãi.

"Uy lực thật sự rất khủng khiếp, lần này, cho dù là Sở Cuồng Nhân cũng chịu không nổi rồi."

"Hoàn toàn chính xác, sức mạnh như vậy quá cường đại."

"Hắn bị vây ở bên trong Bát Quái Lô nhiều năm như vậy, bị thiên hoả đốt cháy, nhất định không có thời gian đi luyện hóa tu vi, không, không bị hao tổn cũng đã không tệ rồi."

Rất nhiều thiên kiêu nghị luận ầm ĩ.

Trong lòng còn ôm lấy một tia chờ mong.

Hi vọng có người có thể đứng ra, đối phó với Sở Cuồng Nhân.

Mà không phải giống như hai mươi năm trước, toàn bộ một đời trẻ tuổi trong Tiên giới, bị một người đè đến sít sao, tất cả mọi người đều sống dưới cái bóng của một người.

Loại cảm giác kia, thật sự là quá oan uổng.

Rất nhiều thiên kiêu, không nguyện ý nếm thử một lần nữa.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi quả nhiên vẫn hoàn toàn cuồng vọng giống như trước đây, đối mặt với công kích toàn lực này của ra, đúng là không lui bước chút nào, lần này, ngươi không chết cũng sẽ bị trọng thương đi!"

Khóe miệng của thiếu ngự Thanh Hoa hiện ra một tia cười lạnh.

"Đây chính là cái gọi là vượt qua của ngươi sao?"

Lúc này, ở bên trong phong lôi vô tận kia truyền tới một giọng nói có vẻ hơi thất vọng.

Chỉ thấy phong lôi vô tận bị một luồng tiên nguyên mênh mông xé rách.

Một bóng người bạch y đứng lơ lửng trên không, xung quanh có tiên huy lưu chuyển, không gian xung quanh hắn, khắp nơi đã sớm bị phong lôi phá hủy đến không ra hình dạng gì.

Nhưng hắn, vẫn đứng ngay tại chỗ, không nhúc nhích một tí nào, lông tóc không hề tổn hao gì! !

Đồng tử của thiếu ngự Thanh Hoa đột nhiên co rụt lại, hắn dùng toàn lực xuất thủ, đúng là không mảy may đả thương được Sở Cuồng Nhân!

Chuyện này, làm sao có thể? ! !

Chương 1495 - Một cây kiếm khí hạ gục thiên binh thiên tướng, nhỏ yếu mà bất lực, một kiếm giết chết ba yêu nghiệt

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, lông tóc không tổn hao gì.

Phất tay áo lên, tiên nguyên bành trướng tuôn ra, phá nát phong lôi trên bầu trời.

Ngay sau đó, hắn vừa sải bước ra, đi đến trước mặt thiếu ngự Thanh Hoa, vươn ra một ngón tay, từ từ điểm ra.

Một chỉ này, không hề kéo theo bất kỳ tiên nguyên nào cả, nhìn bình thường không có gì lạ đến cùng cực, thật giống như một phàm nhân duỗi ngón tay điểm ra.

Nhưng chính là một chỉ bình thường không có cái gì lạ này lại mang đến cho thiếu ngự Thanh Hoa một loại cảm giác kinh khủng lớn lao.

Không có cách nào tránh né! !

Hắn rống giận, thúc giục tiên nguyên đến cực hạn, tiên kiếm trong tay ngăn ngang ở trước ngực, mà một chỉ này, cũng điểm ở phía trên cây tiên kiếm thanh sắc kia.

Một tiếng leng keng vang lên, một âm thanh kim loại nổ tung vang lên!

Phía trên tiên kiếm, vô số đạo văn đồng thời nở rộ quang mang sáng chói, giống như đang dùng hết toàn lực để ngăn cản một chỉ này của Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy tiên kiếm kịch liệt uốn lượn, thân kiếm nện ở trên người thiếu ngự Thanh Hoa, cả người cùng với kiếm thật sự bị đánh bay ra ngoài, nện ở trên tường thành của thành Lão Quân.

Bức tường thành của thành Lão Quân là áp dụng các loại tiên kim khác nhau dựng nên, hơn nữa còn được phối vô số đạo văn huyền diệu làm phòng ngự, có thể nói là không thể phá vỡ, nhưng sau khi thiếu ngự Thanh Hoa bị một chỉ này đánh bay ra ngoài nện ở phía trên, cho dù cứng rắn đến đâu cũng bể ra một cái hố cực kì lớn, vô số vết nứt lan rộng ra như mạng nhện.

Hộc...

Thiếu ngự Thanh Hoa nôn ra máu tươi, lồng ngực bị lõm xuống, không biết gãy mất mấy cái xương rồi, đạo văn quang hoa trên tiên khu lại càng ảm đạm, uể oải cùng cực.

Một chỉ!

Cũng chỉ bằng một chỉ, thiếu ngự Thanh Hoa liền bị thương nặng đến thê thảm! !

Tình cảnh này, khiến tất cả mọi người đều có loại cảm giác hoang đường.

Phải biết rằng ở trước mặt bọn hắn không phải thiên kiêu yêu nghiệt bình thường gì cả, mà đường đường chính là thiếu ngự của Tiên Đình! !

Thiếu ngự của Tiên Đình có tu vi Kim Tiên thất phẩm! !

Hạng chín Tiên Bảng!

Nhưng chính là một tồn tại đứng đầu sừng sững ở một đời trẻ tuổi như vậy, lại bị Sở Cuồng Nhân điểm một chỉ đã bay ra ngoài, trực tiếp trọng thương! !

Thực lực này, khiến cho tất cả mọi người tê cả da đầu.

"Thật sự rất yếu, ta cứ tưởng rằng hai mươi năm sau, các ngươi sẽ tiến bộ hơn rất nhiều, nhưng sự thật chứng minh, các ngươi ở trước mặt ta, vẫn... yếu đuối như cũ mà thôi!"

Sở Cuồng Nhân lắc đầu cảm khái nói.

Mà rhiếu ngự Thanh Hoa bị nện ở trên tường thành, sắc mặt trắng bệch, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, sau khi nghe được Sở Cuồng Nhân nói xong, ỏ sâu bên trong có một loại cảm giác vô cùng nhục nhã.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi chớ đắc ý, ta còn có át chủ bài! !"

Thiếu ngự Thanh Hoa gầm nhẹ một tiếng, trên người có từng nét bùa chú lấp lóe xuất hiện, những phù văn kia xen lẫn trong hư không, thật sự hóa thành từng pháp tướng huyền diệu.

Có thiên binh tay cầm bảo kiếm kim cương, có thần tướng cưỡi Thiên Mã, có thiên binh nắm giữ bốn bộ phong hỏa lôi thủy...

Trong lúc nhất thời, bầu trời bị vô số phù văn hóa thành thiên binh thiên tướng bao phủ!

Giờ khắc này, một mình thiếu ngự Thanh Hoa chính là một đội đại quân!

"Há, đây đều là phù văn khôi lỗi, thủ đoạn phù văn ngược lại cũng có chút thú vị."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

"Đi! !"

Thiếu ngự Thanh Hoa nổi giận gầm lên một tiếng, ngàn vạn thiên binh thiên tướng nhanh chóng dũng mãnh lao về phía của Sở Cuồng Nhân.

Có người điều khiển sấm sét và nước, có người điều khiển gió, phóng hỏa, có người tay cầm tiên kiếm Thần Kích, đủ tất cả các loại thiên binh thiên tướng trên đời!

Đối mặt với thế lực như vậy, chỉ sợ là Kim Tiên cửu phẩm, cũng chỉ có một kết cục duy nhất là bại trận.

Nhưng trên người Sở Cuồng Nhân có tiên huy lưu chuyển, chỉ thấy hắn đứng chắp tay, hít sâu một hơi, linh khí bốn phía lại giống như ngàn sông đổ về biển cả, toàn bộ đều dũng mãnh lao về phía của hắn, tụ hợp vào trong cơ thể hắn, một luồng tiên nguyên bàng bạc vô tận tích lũy, sau đó há mồm phun một cái, tiên nguyên ở ngực phun ra ngoài, hóa thành kiếm khí đếm mãi không hết, đan xen thành một mảnh kiếm khí cuồn cuộn!

Kiếm khí khuấy động trời đất, bất cứ chỗ nào nó đi đến, hư không đều bị nổ tung, thiên binh vỡ nát! !

Chỉ qua trong nháy mắt, đại quân thiên binh mà thiếu ngự Thanh Hoa triệu hồi ra, liền bị một cây kiếm khí của Sở Cuồng Nhân trực tiếp thổi tắt! ! !

"Chuyện này, chuyện này còn là người sao? !"

Tất cả mọi người nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, kinh ngạc trước đó lộ rõ trên mặt.

"Chúng ta đều sai, chúng ta cho là hắn bị vây hai mươi năm ở bên trong Bát Quái Lô, tu vi phải bị trì trệ không thể tiến bộ, thế nhưng chưa từng nghĩ, hắn lại càng thêm cường đại! !"

"Ai có thể nói cho ta biết, đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? !"

"Há miệng hút vào, sẽ hấp thụ mây gió ở khắp nơi, há mồm phun một cái, chính là kiếm khí vô tận, diệt ngàn vạn thiên binh thiên tướng, khá lắm, đây mới thật sự là yêu nghiệt cái thế! !"

Thực lực mà Sở Cuồng Nhân thể hiện ra, đã hoàn toàn vượt lên trên cả thiên kiêu của một đời trẻ tuổi.

Lúc này, mọi người không khỏi hồi tưởng lại một câu lưu truyền ở trong Tiên giới năm đó... Một Cuồng Nhân che đậy thiên hạ! !

"Đây chính là thực lực đã chèn ép thiên kiêu cả thiên hạ năm đó sao?"

Có tu sĩ năm đó chưa thấy qua Sở Cuồng Nhân âm thầm nói, trong mắt tràn ngập kinh ngạc vô tận.

Mà ở nơi xa, khi thiếu ngự Thanh Hoa nhìn thấy một cây kiếm khí của Sở Cuồng Nhân hạ gục ngàn vạn phù văn thiên binh của chính mình cũng sớm đã mơ hồ.

Dưới gầm trời này, tại sao có thể có loại tồn tại này?

Nhìn thấy một bộ bạch y kia, trong lòng của thiếu ngự Thanh Hoa dấy lên một sự hoảng sợ khó nói nên lời.

"Cửu Linh, nhanh, mau dẫn ta rời đi! !"

Thiếu ngự Thanh Hoa nhìn về phía Cửu Đầu Sư Tử rống to.

Nhưng ở cách hắn không xa, Cửu Đầu Sư Tử kia sớm đã run lẩy bẩy quỳ rạp ở trên mặt đất, bộ dáng giống như một con mèo nhỏ bé, mặc cho thiếu ngự Thanh Hoa có gọi như thế nào, vẫn không dám động đậy như cũ.

"Con mèo nhỏ này của ngươi, vẫn còn rất nhu thuận."

Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt Cửu Đầu Sư Tử, đưa tay sờ vào đầu của đối phương.

Cửu Đầu Sư Tử này, chính là là một loại Yêu thú cực kỳ đáng sợ, nếu như tu sĩ tầm thường tới gần, sẽ bị nó xem như là kẻ địch, chỉ có một vài người mới có thể được nó chấp nhận.

Cho dù là thiếu ngự Thanh Hoa, năm đó cũng là dốc hết sức bình sinh mới thuần phục được đối phương.

Nhưng bây giờ, Yêu thú đáng sợ như vậy lại quỳ gối ngồi chồm hổm trên mặt đất, tùy ý để Sở Cuồng Nhân sờ sờ đầu của nó, run lẩy bẩy, không dám phản kháng, một thân sát khí đã sớm tiêu tán không còn một chút nào.

Toàn thân trên dưới viết liền năm chữ... Nhỏ yếu mà bất lực.

"Đáng chết! !"

Thiếu ngự Thanh Hoa thầm mắng một tiếng, biết Cửu Đầu Sư Tử này là không đáng tin cậy, miễn cưỡng thúc giục tiên nguyên trong cơ thể, tay cầm tiên kiếm, bóng người hóa thành một đạo lưu quang lao về phía nơi xa.

Không ít thiên kiêu nhìn thấy như vậy, không khỏi có chút xúc động.

Mặc kệ là hai mươi năm trước, hay là hai mươi năm sau, kẻ địch ở trước mặt của Sở Cuồng Nhân, vĩnh viễn chỉ có hai loại lựa chọn... Hoặc là thất bại thảm hại, hoặc là bỏ trốn mất dạng!

"Ngươi, không thể rời đi được."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, vô số đạo văn trắng bạc, chẳng biết từ lúc nào đã bao phủ ở khắp nơi bên trong thế giới này.

Chính là Thuật Phong Ấn Thời Không!

Ở dưới sự phong tỏa của luồng sức mạnh thời không này, thiếu ngự Thanh Hoa chỉ cảm thấy cả người dường như bị sa vào một cũng bùn lầy, căn bản khó có thể động đậy!

"Chuyện ở Bát Quái Lô, chính là bút tích của Tiên Đình, vậy thì ta sẽ đòi lại một chút lợi ích từ trên người của ngươi vậy."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, ngưng tụ kiếm chỉ.

Một đạo kiếm quang kinh diễm chém ra, thiếu ngự Thanh Hoa trong lúc còn đang sợ hãi, hóa thành một làn sương máu nổ tung!

Sau thiếu ngự Tử Vi, vị thiếu ngự thứ hai của Tiên Đình cũng chết ở trong tay của Sở Cuồng Nhân.

Cách đó không xa, ba người Cơ Đức, Long Tam thái tử, Hận Trường Thiên đứng tại chỗ, đề phòng mà nhìn Sở Cuồng Nhân, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Thương thế trên người của Lam Vũ, có khí tức của các ngươi, các ngươi cũng xuất thủ đúng chứ."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Không tốt! !"

Đồng tử của ba người co rụt lại, muốn rời đi ngay lập tức.

Thế nhưng, một đạo kiếm quang bỗng nhiên xẹt ngang qua hư không, mọi người thậm chí còn không kịp phản ứng, liền thấy ba cái đầu bị tung lên trên cao, sau đó bịch một cái rơi trên mặt đất.

Kiếm quang ở đầu ngón tay Sở Cuồng Nhân tiêu tán, thần sắc bình tĩnh, giống như kẻ hắn giết không phải ba yêu nghiệt, mà chính là ba con kiến hôi.

Chương 1496 - Tin tức truyền ra, các ngươi đều bị sợ mất mật, không phải sức mạnh một người có thể địch

"Ha ha ha..."

Nơi nào đó trong Tiên giới, Trương Tử cưỡi con lừa, sau khi cảm giác được khí tức của thành Lão Quân ở nơi xa, thoải mái cười to.

"Quả nhiên các ngươi không thể giết chết hắn, không thể giết chết hắn!"

Trương Tử nhìn lên bầu trời, giống như là đang tiến hành khiêu khích đối mấy lão già ở Tiên Đình.

Mà rất nhiều đại năng Tiên giới cũng đều cảm nhận được khí tức của Sở Cuồng Nhân từ nơi xa, sắc mặt nguyên một đám biến hóa, tâm tình vô cùng hỏng bét.

Sở Cuồng Nhân...

Người này, lại xuất hiện.

Mà tư thái lại càng ương ngạnh hơn xưa!

"Lịch sử lập lại!" Có cái đại năng nhịn không được cảm khái nói ra: "Năm đó, Viên Tổ đã từng bị vây, luyện hóa ở bên trong Bát Quái Lô, nhưng hắn lại luyện thành một bộ Thần Đồng cùng thân thể kim cương bất hoại, mà bây giờ, Sở Cuồng Nhân ở bên trong Bát Quái Lô này, chẳng những không có bị luyện hóa, ngược lại tu vi lại cao hơn một tầng."

"Bát Quái Lô này, không phải là chuyên môn dùng để hố Tiên Đình chứ?"

Có đại năng không khỏi thầm nói.

Nhưng cho dù nói thế nào, Sở Cuồng Nhân không chết đã là chuyện ván đã đóng thuyền.

Tất cả mọi người biết, thời đại một người che đậy thiên hạ kia, rất có thể muốn ngóc đầu trở lại!

Bên trong thành Lão Quân.

Sở Cuồng Nhân thi triển Sinh Tử Đồ, trị liệu một chút thương thế cho Lam Vũ.

Sau đó, hắn hỏi thăm một chút tình huống gần đây của đối phương.

"Đúng rồi, công tử, gần đấy Tiên giới làm ra một Tiên Bảng, hiện tại ngươi đã ra khỏi Bát Quái Lô, hạng nhất Tiên Bảng này, không phải ngươi thì còn ai."

Lam Vũ cười nhạt nói.

"Chuyện của Tiên Bảng, ta đều biết."

"Ha?"

Lam Vũ hơi nghi hoặc một chút, công tử bị vây ở bên trong Bát Quái Lô 20 năm, làm sao lại biết đến chuyện của Tiên Bảng?

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân ra ngoài, cũng không có cẩn thận hỏi thăm tình hình gần đây trong Tiên giới, giống như, nắm giữ thế cục Tiên giới rõ như lòng bàn tay.

Tuy trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng Lam Vũ cũng không hỏi nhiều.

Hai người ôn chuyện một phen, lập tức liền dự định về thư viện một chuyến.

Mà tin tức Sở Cuồng Nhân hiện thế một lần nữa, cũng giống như cơn lốc, nhanh chóng tuôn ra, rung động toàn bộ Tiên giới.

Nơi nào đó trong tiên giới.

Phía trên một ngọn núi, một luồng ma khí phóng lên tận trời, rung chuyển vạn lý sơn hà.

Ma khí này, xen lẫn một luồng Hủy Diệt chi ý ngập trời.

Mà trên đỉnh núi, có một nam tử với khuôn mặt nghiêm túc tay cầm trường thương đứng đó, mang trên mặt biểu cảm vô cùng trầm trọng.

"20 năm, vì cái gì mà ngươi còn phải xuất hiện một lần nữa? !"

"Sở Cuồng Nhân..."

Nam tử này, chính là Thạch Thiên Hiên.

Trải qua 20 năm, hiện tại, hắn đã có phong phạm của nhất quốc chi chủ, trong lúc giơ tay nhấc chân đều có một loại bá khí không hề tầm thường.

Không chỉ có như thế, tu vi của hắn cũng thâm sâu khó dò.

Ở bên cạnh hắn, có mấy cường giả đứng đầu ma quốc, đều là Kim Tiên, nhưng những người này, khi đứng ở trước mặt Thạch Thiên Hiên, đều có loại run lẩy bẩy cảm giác.

"Cũng tốt, Sở Cuồng Nhân, dù sao thì ngươi cũng là bóng ma trong đạo tâm của ta, nếu không thể chính tay đánh bại ngươi, ta liền không cách nào bước vào cảnh giới Đại La!"

Muốn bước vào cảnh giới Đại La, nhất định phải trải qua trùng điệp khảo nghiệm.

Mà đạo tâm, cũng là thứ ắt không thể thiếu.

Sở Cuồng Nhân, từng mang đến cho hắn bóng ma cực lớn, khiến đạo tâm của hắn không cách nào viên mãn, chỉ có đánh bại đối phương, đạo tâm của hắn, mới có thể thông thấu viên mãn!

Ngoại trừ ma quốc.

Bên trong Đông Hoàng Tiên Đình.

Đông Quân thần tử cũng đã nhận được tin tức Sở Cuồng Nhân tái hiện, thậm chí bởi vì quá chấn kinh, không cẩn thận mà thả ra lửa mặt trời, thiêu hủy mấy vạn dặm sơn hà ở xung quanh.

"Sở Cuồng Nhân, thật sự là một cái tên đã lâu không gặp."

Đông Quân thần tử nỉ non nói.

"Ngươi dự định, làm thế nào?"

Ở đối diện Đông Quân thần tử, có một người thanh niên mặc trường bào màu lam ngồi đấy, người này chính là một trong cửu ca của Tiên Đình, Tương Quân thần tử.

"Trước tiên hãy ngồi yên quan sát đã."

Sau một hồi trầm mặc, Đông Quân thần tử cũng không định lập tức xung đột trực diện với Sở Cuồng Nhân.

"Ngươi sợ."

Tương Quân thần tử nhìn đối phương một chút, thẳng thắn nói.

"Đúng vậy, quả thật là ta có chút sợ hắn."

Đông Quân thần tử cũng không kiêng kị, thản nhiên thừa nhận.

"Ngươi sợ hắn, nhưng ta thì không sợ, người này giết Tương Nhi, ta nhất định sẽ để cho hắn trả giá thật lớn!"

Tương Nhi trong miệng Tương Quân thần tử, chính là Tương Phu Nhân thần nữ ngày xưa, mà đối phương, là đạo lữ của hắn, ở phía trên lôi đài tinh không, chết ở trong tay Sở Cuồng Nhân.

Mối thù giết vợ không đội trời chung!

Hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua, thề nhất định phải tìm Sở Cuồng Nhân trả thù.

"Ta có chút hâm mộ ngươi, chưa từng tự mình đối mặt với Sở Cuồng Nhân, sẽ không biết gia hỏa kia đáng sợ bao nhiêu!"

Đông Quân thần tử từ tốn nói.

Chỉ có thiên kiêu thật sự từng đối mặt với Sở Cuồng Nhân mới biết được, rốt cuộc người kia là một tên quái vật không thể nói lý như thế nào.

Mà Tương Quân thần tử, còn không có chính thức đối mặt với đối phương.

Cho nên, hắn còn không biết sự đáng sợ của đối phương, còn không hiểu được, kính sợ đến mức nào.

"Ta thấy các ngươi chỉ là sợ bị mất mật mà thôi, tuy thời gian hai mươi năm không dài, nhưng đối với thiên kiêu yêu nghiệt mànói, đã đủ giúp chúng ta hoàn thành trưởng thành, vào lúc hắn bị nhốt trong Bát Quái Lô, chúng ta đã sớm xưa đâu bằng nay, hiện tại hắn cũng chỉ là tàn đảng của thời đại cũ mà thôi." Tương Quân thần tử thản nhiên nói.

"Tàn đảng của thời đại cũ? Ngươi có dũng khí nói ra lời như vậy, thật là khiến người lau mắt mà nhìn."

Một giọng nói mang theo sự nhẹ nhàng vang lên.

Chỉ thấy Đại Tư Mệnh thần nữ từ từ đi tới, tính nghịch nhìn Tương Quân thần tử.

"Hừ, Đại Tư Mệnh thần nữ, ngươi cũng giống vậy, vào hai mươi năm trước, bị Sở Cuồng Nhân kia doạ cho sợ mất mật."

"Nhưng phàm là người đi đến sân thi đấu tinh không vào hơn hai mươi năm trước, đều bị hắn doạ sợ mất mật qua."

Đại Tư Mệnh thần nữ từ tốn nói, nghĩ đến một bộ bạch y kia, trong lòng của nàng tràn đầy kính sợ, nhưng cùng lúc đó, lại nhịn không được toát ra một tia hâm mộ.

Cho dù nàng là thần nữ cao quý cao cao tại thượng, đối với loại nam tử phong hoa tuyệt đại kia, cũng khó tránh khỏi sẽ động tâm.

"Hừ, vậy ta thật sự rất muốn gặp người này một lần."

...

Bên trong Nhân Hoàng tông.

Truyền nhân của Chuyên Húc, truyền nhân của Hiên Viên cũng nhận được tin tức.

"Hắn còn chưa chết sao."

Quanh thân của truyền nhân Chuyên Húc có từng đạo hơi nước màu đen lơ lửng.

So với thời điểm ở tinh không sân thi đấu năm đó, tu vi của hắn cường đại hơn nhiều, sức mạnh Huyền Minh Hắc Thủy, lớn mạnh hơn không ít.

Lúc này, cho người ta loại cảm giác, giống như một mảnh đại dương bao la, thâm sâu khó dò.

Không chỉ là hắn, ở trước mặt hắn, khí tức của truyền nhân Hiên Viên càng vô cùng cuồn cuộn, bên hông đeo Hiên Viên Kiếm, từng đạo từng đạo kiếm khí màu vàng óng quanh quẩn, vô cùng tôn quý.

"Đúng vậy, hắn còn chưa chết, vậy thì thật đúng là... Quá tốt rồi!"

Khóe miệng của truyền nhân Hiên Viên hơi vểnh: "Hắn không chết, thì chứng minh Nhân Hoàng Kinh Thế Quyết còn không có thất truyền, chúng ta còn có cơ hội lấy được công pháp này, lấy được truyền thừa mệnh cách Nhân Hoàng!"

"Là có cơ hội, nhưng điều kiện tiên quyết là, đánh bại hắn!"

Trong mắt truyền nhân của Chuyên Húc bắn ra một đạo tinh quang, tiếp đó tựa như hắn nghĩ tới điều gì, nói: "Ngươi cảm thấy Long Huyền, sẽ là đối thủ của người này sao?"

Long Huyền, Long Cung Đại thái tử, hiện nay là tồn tại đứng đầu Tiên Bảng, cũng là một yêu nghiệt cái thế duy nhất ngoài trừ Sở Cuồng Nhân đã hiện thế!

"Sở Cuồng Nhân, không phải kẻ mà sức mạnh một người có thể địch."

Truyền nhân của Hiên Viên thản nhiên nói.

Mà hắn, cũng biểu lộ cái nhìn của hắn, tuy Long Huyền là yêu nghiệt cái thế, nhưng so với Sở Cuồng Nhân, chỉ sợ còn có chút không bằng.

Tuy 20 năm không thấy, nhưng không hiểu sao, truyền nhân của Hiên Viên có loại dự cảm, Sở Cuồng Nhân sẽ chỉ còn kinh khủng hơn so với năm đó!

Sở Cuồng Nhân nhập thế một lần nữa, tin tức truyền khắp Tiên giới, yêu nghiệt thiên kiêu các phương, đều chìm trong trình độ rung động khác biệt.

Cảnh tượng hai mươi năm trước, không ngừng hiện lên ở trong đầu của bọn họ.

Đó là sự hoảng sợ trong khoảng thời gian bị bộ bạch y kia đè ép.

Chương 1497 - Nguồn gốc của Tiên Bảng, Đông Hoàng thần tử, Thiên Vũ Vương của ma quốc

Sau khi Sở Cuồng Nhân trở lại thư viện, Lữ Tử cùng một đám giáo viên, tất cả học sinh ở thư viện đều nghe tin, chạy đến.

"Thủ tịch thật sự trở về."

"Quá tốt rồi, ta đã biết, thủ tịch người hiền tự có thiên tướng, nhất định sẽ không có chuyện gì."

"Hu hu hu, thủ tịch không có việc gì, thật sự là quá tốt..."

Rất nhiều học sinh nhìn Sở Cuồng Nhân, vô cùng hưng phấn, thậm chí một số nữ tu có loại xúc động muốn khóc.

"Trở về là tốt, trở về là tốt..."

Lữ Tử nhìn Sở Cuồng Nhân, cảm khái rất nhiều.

Hắn thật sự xem Sở Cuồng Nhân là trụ cột tương lai của thư viện, khi vừa nghe thấy tin tức Sở Cuồng Nhân xảy ra chuyện, cả người đều choáng váng.

May mắn, hiện tại Sở Cuồng Nhân trở về, thật giống như đã tỉnh lại từ một cơn ác mộng.

Sở Cuồng Nhân gặp mọi người.

Sau đó không lâu, Vương Trầm Thiên và giới tử của thư viện nghe tin mà đến.

"Ha ha, thủ tịch, cuối cùng ngươi cũng trở về, Tiên giới này mà không có ngươi, thật đúng là quá nhàm chán."

Vương Trầm Thiên cười ha ha một tiếng nói.

"Ha, không phải gần đây có một cái Tiên Bảng sao? Không biết bao nhiêu thiên kiêu vì Tiên Bảng này mà đánh tới đánh lui, làm sao lại nhàm chán được."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

"Cũng chỉ là một bức Tiên Bảng, hiện tại thủ tịch trở về, Tiên Bảng này cũng chỉ là giấy lộn mà thôi."

Vương Trầm Thiên nói ra, giống với Lam Vũ, hắn thấy, cho dù thế gian này lại có thêm một đám, cũng không chống đỡ được một mình Sở Cuồng Nhân.

Sự sùng bái của ám học sinh trong thư viện đối với Sở Cuồng Nhân, gần như vô cùng cuồng nhiệt.

Sau khi đã gặp mặt mọi người trong thư viện, sau đó hắn lại lục tục tiếp nhận truyền tin của không ít người, xác nhận tin tức của hắn.

Ở trong đó bao gồm Sở Hồng, Ngọc Trí, Tuyệt Vô Thần, Diệp Trúc, thậm chí ngay cả Thạch Anh cũng ân cần phát tới lời thăm hỏi.

Mỗi một người đều có quan hệ thân cận với hắn, đều đang chào hỏi với hắn, hoan nghênh hắn trở về.

Mà về phần những người còn lại, thì là đang chuẩn bị chiến đấu, vẫn làm chuyện gì đó.

Sở Cuồng Nhân trở về, chuyện rất quan trọng, rất nhiều yêu nghiệt, không thể không chuẩn bị sớm.

"Các ngươi sẽ nghênh đón ta trở về bằng cách nào đây?"

Sở Cuồng Nhân nhìn lên bầu trời, thì thào nói ra.

Lúc này.

Một bóng người hiện lên ở phía sau hắn, đó là một thanh niên mặc áo trắng, bộ dáng giống hắn đúc.

Đây là, phân thân của hắn!

Không có ai biết, tuy Sở Cuồng Nhân bị nhốt trong Bát Quái Lô hai mươi năm, nhưng phân thân của hắn, lại luôn ẩn mình ở bên ngoài.

Cho nên, tuy 20 năm này hắn chưa từng xuất hiện, nhưng lại nắm giữ bố cục Tiên giới rõ như lòng bàn tay.

Thậm chí, đã làm nhiều chuẩn bị trong bóng tối.

"Bản tôn, hoan nghênh trở về."

Phân thân Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Ừm, 20 năm này, vất vả cho ngươi."

"Ngươi cũng biết, ta không thích nhất làm những chuyện này, nhưng mà bây giờ ngươi đã trở về, ngược lại những chuyện này, có thể để qua một bên trước."

Phân thân của Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Nguồn gốc của Tiên Bảng, đã điều tra xong sao?"

"Ừm, Tiên Bảng có quan hệ với Tiên Đình."

"Lại là Tiên Đình, thủ đoạn của bọn họ, thật đúng là không ít."

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng.

Hai mươi năm qua, phân thân của hắn và Phong gia ở Tử Vi Tinh trong Tiên giới đã thành lập một mạng lưới tình báo to lớn, mà sự xuất hiện của Tiên Bảng lại có chút kỳ quặc, nên hắn đã điều tra một phen.

Sự thật chứng minh, Tiên Bảng này, quả thật là xuất hiện vô cùng kỳ quái.

Đầu tiên, Tiên Bảng này cũng không toàn diện, tất cả nhân vật được ghi lại trong đó đều chỉ viết những thiên kiêu yêu nghiệt đã biết, đã xuất thế, mặt khác, xếp hạng của nó, cũng không được công bằng cho lắm, dường như có vài xếp hạng chỉ là để cho có mà thôi, mà việc quan trọng nhất, là từ khi Tiên Bảng xuất hiện, khiến giới tử chi tranh ở Tiên giới, càng hừng hực khí thế.

Yêu nghiệt thiên kiêu các phương, vì tranh đoạt xếp hạng trên Tiên Bảng, chém giết lẫn nhau, cực kỳ kịch liệt.

Có người đang thông qua Tiên Bảng, làm hao mòn thiên kiêu yêu nghiệt hiện có.

"Liệu có phải là gia hoả nào đó ở Tiên Đình chưa từng xuất hiện trên Tiên Bảng dự định trước khi xuất thế, làm hao mòn gần như toàn bộ giới tử hiện có ở Tiên giới rồi mới xuất hiện hay không?"

Giới tử bị tiêu hao, ai là người được lợi nhất?

Tất nhiên là giới tử đang tranh giành vị trí Chủ Nhân Tiên Giới.

Đối phương làm ra một bức Tiên Bảng, chính là muốn muốn tọa sơn quan hổ đấu, ngồi đó ngư ông đắc lợi!

"Một tờ danh sách, bao gồm tất cả thiên kiêu đã xuất thế, xem bọn họ thành quân cờ, tùy ý thao túng, bên trong Tiên Đình còn có loại người xảo trá này sao, thú vị."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

"Đúng rồi, gần đây, Viên Chiến đứng hạng mười trên Tiên Bảng xuất hiện ở Ngũ Hành sơn, phát ra lời mời với nhóm thiên kiêu được xếp hạng trên Tiên Bảng, muốn dùng võ kết bạn."

"Viên Chiến? Tên Đấu Chiến Thánh Viên kia?"

"Đúng."

"Ừm, ta sẽ đi xem một chút, ta cũng muốn biết, hai mươi năm trôi qua, mọi người trong thiên hạ này, rốt cuộc đã tiến bộ bao nhiêu."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, lộ ra một chút hào hứng.

...

Bên trong Đông Hoàng Tiên Đình.

Một bóng người ẩn nấp ở bên trong tiên huy vô tận nhìn lấy ngọc giản trong tay, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

"Sở Cuồng Nhân, vậy mà lại tái xuất."

Thân ảnh kia nỉ non một tiếng, giọng điệu mang theo kinh ngạc.

"Sở Cuồng Nhân hiện thân, kế hoạch của ngươi sợ là phải bị làm rối loạn."

Ở bên cạnh thân ảnh này, còn có một nam tử mặc trên ngừoi bộ bạch y, khí chất phiếu miểu, người này là Vân Trung Quân thần tử của Đông Hoàng Tiên Đình.

Mà lúc hắn nhìn về phía bóng người bên trong tiên huy vô tận kia, trong lúc mơ hồ, thái độ mang theo một chút cung kính.

Có thể khiến hắn lộ ra bộ dạng này, bên trong tại toàn bộ Đông Hoàng Tiên Đình, chỉ có một người, đó chính là người được vinh dự trở thành tổng ti cửu ca... Đông Hoàng thần tử! !

Vị thần tôn quý nhất trong số các cửu ca trong truyền thuyết!

"Đúng vậy, vốn là ta muốn thông qua Tiên Bảng, sắp xếp thiên kiêu, thứ nhất có thể để những thiên kiêu này chiến đấu với nhau, tiêu hao sức mạnh, thứ hai, vì để làm nền cho ta, chờ sau khi xếp hạng Tiên Bảng xâm nhập nhân tâm, ta lại ra tay thu hoạch được hạng nhất, là có thể thu hoạch được danh vọng vô thượng."

"Điều kiện tiên quyết là... Sở Cuồng Nhân không có ở đó!"

Đông Hoàng thần tử từ tốn nói.

Chỉ khi Sở Cuồng Nhân không còn trên đời, không có gì có thể áp chế nhóm thiên kiêu yêu nghiệt một cách tuyệt đối thì bọn họ mới có thể loạn, mới có thể thảo phạt lẫn nhau, mới có thể tiêu hao sức mạnh!

Chỉ cần Sở Cuồng Nhân không còn trên đời, khi hắn đoạt được hạng nhất trêb Tiên Bảng, mới có thể thu được danh vọng vô thượng.

Nhưng, có tồn tại áp chế tuyệt đối như Sở Cuồng Nhân, cho dù hắn muốn có thể gây ra chuyện với đám thiên kiêu kia, nhưng Sở Cuồng Nhân sẽ mãi là ngưỡng cửa không thể vượt qua.

Mặc kệ hắn làm cái gì, đều sẽ bị lấy ra so sánh với Sở Cuồng Nhân, nếu thua, danh vọng vô thượng của hắn sẽ bị ngâm nước nóng.

Sự chú ý lớn nhất của thế nhất, vĩnh viễn sẽ chỉ là có một, là tồn tại mạnh nhất kia!

"Thiếu ngự Thanh Hoa xếp thứ chín trên Tiên Bảng, ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, cũng chỉ tiếp được mấy chiêu, thực lực của người này cường đại, quả thật là vượt xa tưởng tượng."

"Sự cường địa này của hắn, lại là thứ mà thiên hạ này không cho phép."

Đông Hoàng thần tử từ tốn nói.

Một người, lớn mạnh một chút không là vấn đề, nhưng quá cường đại, vượt qua quá nhiều người, liền sẽ bị mọi người liên hợp lại đè ép.

Sở Cuồng Nhân, chính là người như thế.

"Cần ta xuất thủ đi dò xét hắn một chút sao?"

"Không cần, người này biến mất 20 năm, bây giờ lại xuất hiện lần nữa, so với chúng ta, thì còn có rất nhiều người còn cảm thấy hứng thú hơn, chắc hẳn rất nhanh sẽ có người tới dò xét hắn."

Một bên khác.

Bên trong thư viện Bách Gia.

Một bóng người bay lượn tới, một luồng khí tức vô cùng bàng bạc đổ xuống.

Toàn bộ thư viện, lâm vào chấn động.

"Ta chính là Thiên Vũ Vương của ma quốc, Sở Cuồng Nhân, có dám đi ra đánh một trận không! !"

Đó là một tráng hán có vóc người cao lớn, trong tay cầm một thanh trường kích đen nhánh, dao động tiên nguyên ẩn chứa kim tính, khuấy động khắp nơi, đi tới khiêu chiến Sở Cuồng Nhân!

Rất nhiều học sinh trong thư viện thấy vậy, nhìn đối phương, bộ dạng giống như đang nhìn một tên ngốc.

Chương 1498 - Chạy mau, trảm Thiên Vũ Vương, Thạch Thiên Hiên tức đến hộc máu

“Người kia là ai a, hắn bị ngốc sao? Vậy mà lại dám đến khiêu chiến với thủ tịch? !”

“Thiên Vũ Vương của ma quốc, nghe nói là yêu nghiệt có cùng địa vị với Tịnh Kiên Vương của ma quốc, nghe đồn có quan hệ cực tốt cùng với Tịnh Kiên Vương, thân như huynh đệ.”

“Khó trách, ta nghe nói từ lúc thủ tịch bước ra từ bên trong Bát Quái Lô, đã giết vài tên yêu nghiệt, trong đó bao gồm Tịnh Kiên Vương lò Bát Quái ma quốc kia, chắc là đối phương tìm đến thủ tịch để báo thù.”

Thiên Vũ Vương đứng lơ lửng trên không, ma khí trên người cuồn cuộn, vô cùng cường đại.

Mà ở trong thư viện, Sở Cuồng Nhân đang giao thủ luận bàn cùng với Lam Vũ, kiểm tra trình độ sau hai mươi năm qua của đối phương.

Thiên Vũ Vương đột nhiên xông đến, khiến nàng cau mày lại, có chút không vui.

“Công tử, để ta đi tống cổ hắn ra ngoài.”

Lam Vũ nói, liền muốn bay lên không trung.

“Không cần, để tự ta làm là được.”

“Công tử, nhân vật nhỏ bé như vậy không cần đến người tự mình ra tay.”

“Không sao, dù sao gần đây ta cũng có ý định rời khỏi thư viện, đi

Ngũ Hành Sơn một chuyến, Thiên Vũ Vương đến đây, thuận tay giải quyết thôi.”

Sở Cuồng Nhân bày ra một bộ dáng không quan trọng.

Thuận tay giải quyết một tên yêu nghiệt, loại lời nói này, cũng có thể nói được.

Lam Vũ hơi hơi gật đầu: “Ừm, vậy công tử, cùng đi nhé.”

“Được.”

…………

Thiên Vũ Vương đứng lơ lửng trên không, hai mắt đỏ thẫm, toát ra nộ khí ngập trời.

Hắn là một yêu nghiệt Ma Đạo chỉ mới trổi dậy trong hai mươi năm qua, cũng chưa từng chính thức gặp qua Sở Cuồng Nhân, nhưng đối phương giết huynh đệ của mình là Tịnh Kiên Vương, chính là sự thật.

Lửa giận làm cho đầu óc hắn mụ mị, khiến hắn không màng tất cả mà bay vào thư viện, muốn tìm Sở Cuồng Nhân để báo thù.

Lúc này, khối ngọc giản bên hông Thiên Vũ Vương chấn động lên.

“Là vương thượng truyền tin tức đến.”

Thiên Vũ Vương ấn mở ngọc giản.

“Trở về!”

Thạch Thiên Hiên không có bất kỳ lời nói vô nghĩa nào, trực tiếp gọi hắn quay trở về ma quốc.

Nhưng Thiên Vũ Vương cau mày lại: “Vương thượng, Sở Cuồng Nhân giết huynh đệ của ta, ta phải tự tay báo thù cho hắn!”

“Ngu xuẩn! Ngươi cho rằng ngươi là đối thủ của Sở Cuồng Nhân sao? Hận Trường Thiên đến một kiếm của đối phương cũng không chặn lại được, ngươi đến đó thì có thể làm được gì, nhanh chóng trở về!”

Giọng điệu Thạch Thiên Hiên có chút tức đến mức hộc máu.

Mất đi Hận Trường Thiên, ma quốc đã tổn thất một tên đại tướng, nếu như Thiên Vũ Vương cũng chết, hắn sẽ giống như bị chém mất một cánh tay.

“Vương thượng, lần này ta đến đây, sớm đã không để tâm đến sinh tử, lần này tiến đến, không chỉ là vì báo thù cho huynh đệ, cũng là vì muốn giúp vương thượng thử Sở Cuồng Nhân, hy vọng vương thượng ngày sau khi đối mặt với người này có thể nắm chắc hơn nhiều phần.” Thiên Vũ Vương hít sâu một hơi, trong mắt toát ra một tia kiên định.

Trận chiến lần này, không phụ tình nghĩa huynh đệ, không phụ ân nghĩa quân thần.

Hắn bắt buộc phải làm!

“Thiên Vũ Vương, đừng làm việc ngu ngốc……”

Thạch Thiên Hiên còn muốn khuyên bảo vài câu.

Nhưng Thiên Vũ Vương lại là đột nhiên nói: “Vương thượng, không cần khuyên nữa, đã không kịp rồi.”

Chỉ thấy ở trước mặt hắn, có một thân ảnh bạch y đạp không mà đến, ở phía sau hắn, còn có một nữ tử mặc trên người áo giáp trắng bạc đi theo.

Thiên Vũ Vương đã nghe nói qua rất nhiều lời đồn về Sở Cuồng Nhân.

Nhưng hôm nay, là lần đầu tiên hắn trông thấy.

Bạch y tóc đen, tuấn dật như tiên, trong lúc giơ tay nhấc chân, đều mang lại loại khí tức siêu nhiên.

Chỉ với một khuôn mặt, Thiên Vũ Vương liền khắc sâu nhận thức, bốn chữ phong hoa tuyệt đại là được sáng chế ra để dành cho người này.

“Đây là Sở Cuồng Nhân sao? !”

Thiên Vũ Vương nỉ non nói.

Mà ở phía bên kia của ngọc giản, Thạch Thiên Hiên nghe được lời nói thầm thì mà đối phương nói, sắc mặt biến đổi: “Thiên Vũ Vương, chạy mau! ! Đây là mệnh lệnh! !”

Trên bầu trời của thư viện Bách Gia.

Sở Cuồng Nhân nhìn Thiên Vũ Vương, nghe thấy giọng nói quen thuộc truyền ra từ ngọc giản trong tay hắn, khóe miệng hơi nhếch lên: “Thạch Thiên Hiên, thuộc hạ của ngươi còn có dũng khí hơn ngươi nhiều, dám đến đối mặt với ta.”

Răng rắc!

Thiên Vũ Vương bóp nát ngọc giản trong tay, hít một hơi thật sâu, một đôi mắt hổ gắt gao nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân: “Ngô vương, không thể bị sỉ nhục! Thù của bằng hữu, ta sẽ lấy máu của ngươi để rửa sạch!”

Đùng! !

Ma khí càng kinh khủng hơn ầm ầm bạo phát từ trên người Thiên Vũ Vương, giống như thủy triều điên cuồng bao phủ lấy mảnh hư không này.

Trường kích trong tay hắn, nở rộ ra ma quang sáng chói.

Từng đạo ma văn màu tím chợt hiện lên từ trên người Thiên Vũ Vương, đúng là làm khí tức của hắn, tăng lên một lần nữa.

“Ha, ma văn Xi Vưu, người của Ma Đạo Xi Vưu nhất mạch.”

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân hơi hơi lóe lên, ngay sau đó, quanh người hắn cũng có từng tia từng tia ma khí giống như vậy quanh quẩn: “Nếu là người của Xi Vưu nhất mạch, vậy dùng chiêu này để đối phó với ngươi, ngược lại cũng rất thích hợp.”

“Nghe nói ngươi từng có được truyền thừa của Xi Vưu, trên người có Đại Hoang Kích Pháp, đến đi, để ta mở mang kiến thức một chút đi! !”

“Ma Trấn Giang Hải Quyết! !”

Thiên Vũ Vương cầm trường kích đen nhánh trong tay, giơ lên cao, ma quang màu tím phun trào ra, sông cuộn biển gầm, khiến thiên địa rung chuyển.

Một kích đánh xuống, không gian nổ tung!

Một đạo ánh sáng chiếu rọi xuyên qua bầu trời tuôn ra, dao động kim tính nồng đậm ẩn chứa trong đó.

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, ngưng tụ kiếm chỉ, ma khí từ đầu ngón tay phun trào ra, dùng chỉ thay kích, đạo văn Đại Hoang Kích Pháp khuếch tán ra.

“Đại Hoang Kích Pháp, Toái Tinh Thần! !”

Trong phút chốc, không gian liên tục bị phá nát, cảnh tượng từng hành tinh bị phá nát doạ người hiện ra.

Kích quang của Thiên Vũ Vương ở trước mặt một kích này, giống hệt như tờ giấy, dễ dàng bị xé đến rách nát, hóa thành hư ảo!

Mà cảnh tượng hành tinh bị phá nát, như thế chẻ tre, mãnh liệt xông ra, lộng lẫy sáng chói, kéo theo sự kinh khủng khiến cho người ta vô cùng sợ hãi!

Nhìn thấy một kích này, trong mắt Thiên Vũ Vương toát ra một tia chấn động.

“Đây là pháp môn tu hành của Xi Vưu sao? ! Quả thật rất cường đại!”

Ầm! !

Sau một kích này, bóng dáng của Thiên Vũ Vương hóa thành một làn sương máu ở bên trong cảnh tượng hành tinh bị phá nát, nổ tung ngay lập tức!

Mà Sở Cuồng Nhân đứng yên tại chỗ, ma khí ở giữa ngón tay dần

dần thu liễm, thần sắc lạnh nhạt.

Giống như chỉ tiện tay nghiền chết một con kiến con.

Ở phía dưới, có rất nhiều học sinh trong thư viện xem đến mức cảm xúc bành trướng, vô cùng chấn động.

“Đây là thực lực của thủ tịch sao? Quả nhiên là vô cùng kinh khủng!”

“Quá cường đại.”

“Đó là tất nhiên, ngươi cho rằng tên tuổi che đậy thiên hạ của thủ tịch chỉ là gió thổi mây bay hay sao?”

“Thủ tịch là vô địch! !”

Rất nhiều học sinh sau khi chấn động, trong ánh mắt nhìn Sở Cuồng Nhân mang theo vẻ cuồng nhiệt, sùng bái.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng chỉ mỉm cười và gật đầu với mọi người, ngay sau đó liền mang theo Lam Vũ rời đi.

Ở một bên khác.

Bên trong Ma quốc.

Thạch Thiên Hiên phụt một tiếng, trực tiếp phun ra một ngụm máu.

Hắn đang rất phẫn nộ! !

Sở Cuồng Nhân không chết còn chưa tính.

Quan trọng nhất là xuất thế một lần nữa liền chém giết hai tên đại tướng ở ma quốc của hắn, chuyện này hắn làm sao có thể chịu đựng được? !

“Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân! !”

“Thạch Thiên Hiên ta, không đội trời chung với ngươi! !!”

Thạch Thiên Hiên nghiến răng nghiến lợi, hai mắt đỏ thẫm, nắm chặt Thí Thần Thương trong tay, ma khí lành lạnh, ngay sau đó hắn nhìn về phía tướng lãnh của ma quốc ở một bên, lạnh lùng nói: “Tăng nhanh tiến độ khai thác ma quốc cho ta, ta muốn cho khí vận của ma quốc nâng cao một bước, giúp đỡ ta tu hành! !”

“Vâng, thưa vương thượng.”

“Mặt khác, phái người chú ý chặt chẽ nhất cử nhất động của Sở Cuồng Nhân, có tin tức gì thì lập tức báo cáo ngay cho ta.”

“Vâng……”

Sắc mặt của rất nhiều tướng lãnh của ma quốc vô cùng trầm trọng.

Giờ phút này, bọn họ biết, cửa ải khó khăn nhất của ma quốc đã tới, nếu như Thạch Thiên Hiên không có cách nào chống lại Sở Cuồng Nhân, thì ma quốc sớm hay muộn cũng sẽ tiêu đời.

Là một thành viên của ma quốc, việc hiện tại bọn họ có thể làm cũng chỉ có thể là mở rộng biên giới đất đai cho ma quốc, tăng cao khí vận ma quốc, dùng tất cả các biện pháp để tăng thực lực của Thạch Thiên Hiên lên.

Chương 1499 - Có thể tặng lên một cấp bậc bất cứ lúc nào, linh hồn chi hoa, truyền thuyết về Viên Tổ

Sau khi Sở Cuồng Nhân rời khỏi thư viện, Lam Vũ cũng đi theo tiến thẳng đến Ngũ Hành Sơn.

Lần này hắn tiến về Ngũ Hành Sơn, đơn thuần là do hứng thú, muốn nhìn xem Viên Chiến có thể mời tới một số thiên kiêu không tồi hay không.

Mặt khác, một ít người mà hắn quen thuộc có lẽ cũng sẽ đến.

Mà trước khi lên đường, hắn cũng không bỏ lỡ phân đoạn rút thưởng.

Bị nhốt trong Bát Quái Lô hai mươi năm, đôi lúc hắn cũng sẽ rút thưởng, nhưng hắn đến cảnh giới này, đồ vật rút ra có thể hữu dụng đối với hắn đã càng ngày càng ít.

Ngoại trừ có một số phần thưởng cấp Thần đỉnh phong, cấp Siêu Thần.

Các phần thưởng còn lại hắn thấy có cũng được mà không có cũng được, vẫn luôn bị hắn ném vào trong không gian Tụ Lý Càn Khôn.

Từ sau khi ra khỏi Bát Quái Lô, hắn liền đem những phần thưởng đó giao cho phân thân, một phần được sử dụng như tài nguyên vun đắp cho tổ chức ngầm, một phần còn lại thì đưa về tinh vực Thương Khung.

“Chúc mừng ký chủ rút được phần thưởng cấp Thần thẻ tăng một phẩm cấp bất cứ lúc nào.”

Phần thưởng rút được lần này khiến cho Sở Cuồng Nhân cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Thẻ tùy cơ tăng phẩm cấp.

Tên đúng như ý nghĩa, đó là một tấm thẻ có thể giúp sức mạnh của Sở Cuồng Nhân tăng lên một phẩm cấp ngay lập tức.

Có thể là tu vi cảnh giới, có thể là thể chất, cũng có thể là thần thông……

Đây là một phần thưởng vô cùng hữu dụng.

Nếu như có thể tùy ý tăng tu vi cảnh giới của bản thân lên, cũng không biết có thể giúp bản thân tăng đến cảnh giới Đại La ngay lập tức hay không đây?

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ đến.

Hiện tại, tu vi của hắn đã là Kim Tiên cửu phẩm, khoảng cách đến cánh cửa Đại La cũng không còn kém bao nhiêu.

Thậm chí, cơ thể của mình đã ngưng tụ ra Đại La ý, cho dù là đối mặt một ít tu sĩ Đại La, cũng có thể chiến một trận!

“Sử dụng!”

Sau khi Sở Cuồng Nhân lấy thẻ tùy cơ tăng lên ra, thì đã sử dụng ngay lập tức.

Trong phút chốc, hắn cảm nhận được một luồng năng lượng đang chạy tới chạy lui ở trong cơ thể của mình, tựa như đang tìm kiếm một mục tiêu gì đó.

Cuối cùng, luồng năng lượng này trực tiếp nhập vào trong Tinh Thần Hải của bản thân, dung nhập vào trong cơ thể của ba kim hồn.

“Thẻ tùy cơ tăng năng lực được sử dụng thành công, năng lực linh hồn đã được tăng lên!”

Đùng! !

Sở Cuồng Nhân cảm nhận trong đầu của mình giống như đang nổ tung, ba kim hồn trong Tinh Thần Hải nở rộ ra quang hoa kim tính vô cùng lộng lẫy!

Thập Bát Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết cũng tự động vận chuyển.

Đệ thập tứ chuyển, đệ thập ngũ chuyển……

Quang hoa kim tính kia càng ngày càng mãnh liệt, cho đến khi bao phủ toàn bộ Tinh Thần Hải.

Nhưng thời điểm Thập Bát Chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết đạt đến đệ thập lục chuyển, Sở Cuồng Nhân cảm nhận được linh hồn của bản thân đang đạt đến sự lột xác nào đó!

Giống như trong một ý niệm, suy nghĩ của bản thân liền có thể thoát ra khỏi cơ thể, ngao du hư không, tiến vào vũ trụ.

Loại cảm giác này, vô cùng kỳ diệu.

“Thái Hư Cảnh! !”

“Cảnh giới Linh hồn của ta đã thoát khỏi cảnh giới kim hồn, đạt tới cảnh giới Thái Hư! !”

“Nhất niệm ngao du Thái Hư, cảnh giới Thái Hư có thể quan sát vũ trụ!”

Trên mặt Sở Cuồng Nhân toát ra một tia vui mừng.

Cảnh giới linh hồn rất khó để có thể tăng lên, càng về sau càng khó, cho dù là cảnh giới Đại La, nhưng cảnh giới linh hồn muốn đạt tới cảnh giới Thái Hư cũng không phải là một việc đơn giản.

Tâm niệm của Sở Cuồng Nhân vừa chuyển động, chỉ thấy trên đỉnh đầu hắn lập tức hiện lên một nụ hoa sen mỹ lệ.

Nụ hoa kia từ từ nở rộ, lộ ra bảy cánh hoa.

Nếu như có người nhìn thấy một màn này, tất nhiên sẽ vô cùng chấn động.

Trên đỉnh tam hoa, đây là tiêu chí của cảnh giới Đại La!

Sau khi cảnh giới linh hồn tăng lên, Sở Cuồng Nhân đã bước nửa bước đến cảnh giới Đại La.

“Cảnh giới thứ nhất của Đại La, cảnh giới tam hoa, tam hoa là tiên nguyên chi hoa, thọ nguyên chi hoa, linh hồn chi hoa, theo đạo lý mà nói, cảnh giới Đại La sẽ ngưng tiên nguyên chi hoa trước, rồi tới ngưng tụ thọ nguyên chi hoa, cuối cùng mới là linh hồn chi hoa này, nhưng ta lại làm theo cách trái ngược, ngưng tụ ra linh hồn chi hoa này trước.”

Sở Cuồng Nhân lắc đầu cười, nhưng cũng không để ý lắm.

Dù sao con đường tu hành của hắn từ rất sớm đã khác xa một trời một vực so với người bình thường.

Ngưng tụ ra linh hồn chi hoa gì đó trước, cũng chỉ là trò trẻ con.

Sau khi linh hồn tăng lên, Sở Cuồng Nhân cảm thấy mỹ mãn, đối với chuyến đi đến Ngũ Hành Sơn lần này, càng thêm mong đợi.

…………

Ngũ Hành Sơn.

Trong truyền thuyết ở thời kỳ Tiên giới, nơi đây chính là nơi mà Viên Tổ tự phong ấn mình.

Nghe nói, Viên Tổ được trời ưu ái, vừa sinh ra liền có được thiên tư vô thượng, một đường tu hành, có thể nói là hát vang tiến mạnh, không có chút trở ngại nào, nhưng bởi vì tính tình kiệt ngạo, mang lại không ít mầm tai hoạ.

Trong đó có một lần huyên náo lớn nhất, đó là một con vượn với một cây côn, đánh lên Côn Luân Tiên Đình.

Trận chiến ấy, đánh đến trời đất tối tăm, toàn bộ Tiên Đình bị tổn binh hao tướng, nhưng Viên Tổ cũng bị thương không hề nhỏ, mặc dù bảo vệ được một mạng, nhưng cũng phải tĩnh dưỡng hồi lâu.

Mà nơi hắn tĩnh dưỡng, chính là Ngũ Hành Sơn này.

“Nghe nói, sau khi Viên Tổ đại náo Tiên Đình, cảm thấy tính tình có phần khiếm khuyết, dễ giận dễ nóng nảy, tuy có được thiên tư trác tuyệt, nhưng vẫn luôn vô duyên với đại đạo, cho nên tự mình phong ấn bản thân bên trong Ngũ Hành Sơn năm trăm năm, thiền định đạo tâm, sau khi xuất quan, liền được chứng đến Hợp Đạo, từng trở thành giai thoại một thời, đó là có một con vượn bị đè ép dưới Ngũ Hành Sơn, sau một thời gian lại đạt đến cảnh giới Hợp Đạo!”

Ở dưới Ngũ Hành Sơn, một tên tu sĩ đang hào hứng giảng giải về lời đồn vào thời kỳ Tiên Cổ.

Tu sĩ bốn phía nghe vô cùng mê say.

“Trời ạ, Viên Tổ trâu bò vậy sao, lúc hắn còn chưa phong ấn mình trong Ngũ Hành Sơn, chẳng phải còn chưa đạt đến cảnh giới Hợp Đạo sao, vậy mà còn có thể đại náo Tiên Đình sao? Kia chính là Tiên Đình thời kỳ Tiên Cổ đó, có lục ngự vô cùng cường đại tọa trấn Côn Luân tiên đình, là bá chủ giữa trời đất này, hắn là một Đại La, vậy mà sau khi đại náo, lại có thể không chết? !”

“Đó là đương nhiên, Viên Tổ thiện chiến, chiến lực Thông Thiên, khiêu chiến vượt cấp cũng không phải không có khả năng.”

“Không chỉ đơn giản như vậy, nghe nói khi Viên Tổ đại náo Tiên Đình, ăn vụng không ít đan dược quý báu của Tiên Đình Lão Quân, ngay sau đó lại bị lão quân ném vào bên trong Bát Quái Lô, liền luyện thành một đôi Thần Đồng còn có thân thể Kim Cương Bất Hoại, cũng vì lần cơ duyên đó, mới làm chiến lực của hắn cao hơn một tầng, Đại La nhưng có thể địch lại Hợp Đạo!”

“Lời nói như vậy, nhưng thật ra lại khiến ta nhớ đến Sở Cuồng Nhân, hắn cũng là bị ném vào bên trong Bát Quái Lô luyện hoá, thực lực cũng được tăng lên một khoảng lớn.”

“Bát Quái Lô này thật biết hố người, Tiên Đình dùng nó để đối phó địch nhân đến hai lần, mà những địch nhân này còn vì vậy mà trở nên càng thêm lợi hại.”

Rất nhiều tu sĩ bàn luận sôi nổi.

Khi nhắc tới Sở Cuồng Nhân lại xuất hiện lần nữa, mọi người khó tránh khỏi lại có chút cảm khái.

“Cũng không biết lần này Viên Chiến mời thiên kiêu, Sở Cuồng Nhân kia có thể đến hay không?”

Có người nhìn về phía đỉnh núi Ngũ Hành Sơn.

Chỉ thấy ở phía trên đỉnh núi kia, có một thân ảnh vĩ ngạn tay cầm trường côn kim sắc đứng sừng sững.

Đây là một con cự viên.

Người cao mấy trăm trượng, đầu đội Kim Cô, cả người tràn ngập chiến khí ngông cuồng ngập trời, cơ bắp trên người giống như từng gò núi nhô lên, như nước thép đổ bê tông, cho người ta một loại cảm giác kiên cố không thể phá vỡ nổi.

Con cự viên đứng sừng sững trên đỉnh núi này là Viên Chiến của Đấu Chiến nhất tộc ở Thập Vạn Đại Sơn!

Nghe nói, vốn dĩ Viên Chiến chỉ là một tên thiên kiêu tuyệt đỉnh, còn không với tới trình độ yêu nghiệt, nhưng sau đó lại ở bên trong sân thi đấu tinh không lấy được thần thiết và pháp môn tu hành do Viên Tổ ngày trước lưu lại, lúc này mới từng bước từng bước trỗi dậy, sau khi trở về từ trong sânn thi đấu tinh không, bế quan tu hành bên trong Ngũ Hành Sơn.

Sau khi xuất quan, chiến lực tăng vọt, lại trực tiếp nhảy lên đến vị trí thứ mười trên Tiên Bảng.

So với vị Kim Ô thiếu tổ đứng thứ bảy trên Tiên Bảng kia cũng không kém bao nhiêu, được vinh dự là một trong những Yêu Vương xuất sắc nhất trong tương lai của Thập Vạn Đại Sơn.

“Có người đến!”

Lúc này, thần sắc Viên Tổ nghiêm lại, nhìn về phía nơi xa.

Chỉ thấy một đạo kim quang bay vút tới, hóa thành một đạo thân ảnh mặc áo vàng cõng trường đao.

“Là Cổ Thiên Đao, đứng thứ hai mươi bảy trên Tiên Bảng!”

Chương 1500 - Tranh giành xếp hạng trên Ngũ Hành Sơn, Sở Cuồng Nhân đã đến

Cổ Thiên Đao, đến từ Cổ gia, một thế gia tiên đao thời kỳ Tiên Cổ, là một trong những yêu nghiệt xuất thế trong mấy năm gần đây, thực lực của hắn kinh người, một thanh trường đao hoành hành một đời trẻ tuổi trên Tiên giới, khó gặp đối thủ!

Tay phải Cổ Thiên Đao khoác thanh trường đao, khuôn mặt nghiêm túc, nhìn Viên Chiến lạnh nhạt nói: “Cổ Thiên Đao, đáp ứng lời mời mà đến!”

“Rất tốt, ngươi là người đầu tiên đáp lại ta.”

Viên Chiến hơi hơi gật đầu.

Mà ngay sau đó, ở trên hư không lại có thêm mấy luồng khí tức liên tục bạo phát.

Mỗi một cái, đều vô cùng cường đại.

Đều là tồn tại ở cấp bậc Kim Tiên.

Tầng mây cuồn cuộn phía nơi xa, chỉ thấy trong hư không có một đạo quang hoa màu sắc rực rỡ lưu chuyển, một nữ tử dáng người mỹ lệ cưỡi một con Tiên Lộc mà đến.

“Đây là nữ nhi của Cơ gia, Cơ Phi Vũ!”

Có người nhìn thấy nàng ấy, không khỏi vô cùng kinh ngạc.

Nữ tử này, người cưỡi Tiên Lộc, trong tay bưng một cây cổ cầm, tiên huy lưu chuyển quanh người, có loại cảm giác chỉ có thể nhìn mà thèm khát, vô cùng siêu nhiên.

Cơ gia, có hai đại Tiên Đình chống lưng, căn cơ thâm hậu, mà ngoại trừ vị truyền nhân của Hiên Viên là Cơ Võ đang được bàn luận sôi nổi kia, thì Cơ Đức cùng với Cơ Phi Vũ chính là yêu nghiệt được mọi người biết đến nhiều nhất.

Mà Cơ Đức, hiện tại đã chết ở trong tay Sở Cuồng Nhân, ngay cả Thiên Tử Kiếm cũng bị đối phương cầm đi.

Hiện tại trong một đời trẻ tuổi ở Cơ gia, còn có thể lên mặt bàn, chỉ còn lại Cơ Phi Vũ này, nghe nói người này am hiểu cầm đạo, thực lực cường đại, có thể sánh ngang với Kim Tiên ngũ phẩm.

Xếp hạng thứ hai mươi mốt trên Tiên Bảng.

“Nữ trung hào kiệt, không tồi.”

Viên Chiến cười ha ha, ngay sau đó nhìn về phía một bên khác.

Chỉ nghe thấy phía chân trời có năm đạo tiếng rồng gầm vang vọng, năm đạo long khí ngũ hành phóng lên tận trời, long khí hùng hồn bá đạo, tràn ngập hư không.

Mà ở bên trong ngàn vạn tiên huy kia, một thanh niên mặc người trên long bào từ từ bước ra, quanh người có Ngũ Long chi khí vờn quanh, hoành tuyệt đương thời, khiến thiên kiêu bốn phương vô cùng kiêng kị.

“Cô nhi của Tần gia, Tần Thiên Nhai! !”

Tần Thiên Nhai, người của Tần gia trong Tử Vi Tinh.

Hai mươi mấy năm trước, Tử Vi Tinh rơi vào trong sự khống chế của Sở Cuồng Nhân, mà hắn lại giap quyền khống chế Tử Vi Tinh cho Tuyệt Vô Thần, để đối phương chỉnh đốn lại thế lực trên Tử Vi Tinh giúp hắn.

Mà Tần gia, thà chết không theo, vì chỉnh đốn lại thế lực, Tuyệt Vô Thần đã tiến hành một trận đại thanh tẩy đối với nơi này!

Một trận thanh tẩy gần như là dùng cách thức nghiền ép!

Tuy rằng Tần gia có Đại La tọa trấn, nhưng mà, ở dưới quyền năng của Tử Vi Tinh, vẫn không có cách nào phản kháng như cũ, toàn bộ gia tộc đã chết hơn phân nửa, người duy nhất có thể thoát khỏi Tử Vi Tinh, cũng đã đạt được một đạo ý chí Tiên giới, trở thành giới tử yêu nghiệt, Tần Thiên Nhai.

Bởi vì việc này, Tần Thiên Nhai và Tuyệt Vô Thần cùng với Thần Ma nhất mạch như nước với lửa, không chết không ngừng, gần như là gặp một lần liền đánh nhau một trận.

Nhưng mà sau khi Tần Thiên Nhai tiến vào Tiên giới, đạt được một cơ duyên không nhỏ, thực lực của hắn tiến bộ vượt bậc, dần dần nhảy lên vị trí hai mươi tư trên Tiên Bảng.

Ngay sau khi Tần Thiên Nhai đến.

Lại có vài vị thiên kiêu yêu nghiệt, toàn bộ đều trình diện.

Mà trong đó, có Cùng Kỳ nhất tộc, Phượng Hoàng nhất tộc của Yêu tộc, cũng có một ít tồn tại thuộc các thế lực bá chủ Nhân tộc Tiên Cổ.

Đùng! !

Thiên lôi phía chân trời cuồn cuộn, chỉ thấy muôn vàn lôi đình hội tụ, hóa thành một viên lôi cầu to lớn sáng chói lóa mắt!

Lôi cầu kia, quá to lớn, giống như một hành tinh, ẩn chứa sức mạnh vô cùng cuồng bạo, nóng rực đến cực điểm, thiêu đốt khắp nơi!

Mà ở bên trong lôi cầu kia, có một đạo thân ảnh như ẩn như hiện.

“Luồng sức mạnh này, chẳng lẽ là Lôi Dương Tử đứng thứ mười ba trên Tiên Bảng! !”

Có người kinh hô một tiếng.

Cho dù là Cơ Phi Vũ, Cổ Thiên Đao, Tần Thiên Nhai là yêu nghiệt thuộc ba mươi vị trí đầu tiên trên Tiên Bảng cũng không khỏi toát ra vẻ kiêng kị.

Hai mươi vị trí đầu trên Tiên bảng cùng với những kẻ nằm ngoài hai mươi dường như có một đường ranh giới.

Tuy rằng tu vi không cách biệt mấy, nhưng chiến lực phát huy ra, thì tuyệt đối lại không giống nhau.

Là sự khác nhau giữa yêu nghiệt và yêu nghiệt tuyệt đỉnh!

“Đi! !”

Chỉ nghe thấy một giọng nói lạnh nhạt vang lên, ngay sau đó, lôi cầu vô cùng lớn kia giống như hành tinh lớn nện xuống, bao phủ toàn bộ Ngũ Hành Sơn.

Luồng sức mạnh cường đại kia, gần như muốn phá hủy toàn bộ Ngũ Hành Sơn chốc lát.

“Nơi này chính là nơi mà Viên Tổ tự phong, làm sao có thể để cho ngươi dễ dàng tiêu diệt!”

Viên Chiến thét dài một tiếng, nắm chặt thần côn kim sắc trong tay, đôi tay vỗ ngực, một luồng hung sát vô cùng kinh khủng doạ người bạo phát trong nháy mắt, tràn ngập thiên địa!

Chỉ nghe tiếng gầm lên giận dữ, yêu khí của Viên Chiến đánh thẳng lên trời, thân hình bạo trướng, trong nháy mắt đã hóa thành một con cự viên cao trăm vạn trượng, một sợi lông trên người giống như từng cây cột đá thật lớn, cơ bắp càng giống như từng tòa núi lớn liên miên chập trùng, ẩn chứa sức mạnh kinh người khó có thể tưởng tượng được.

“Gầm! !”

Hai mắt Viên Chiến đỏ thẫm, lỗ mũi thở hổn hển, năm ngón tay nắm chặt, đánh ra một quyền như muốn bóp nát hư không!

Quyền và lôi cầu ầm ầm va chạm, lực trùng kích vô cùng kinh khủng khuếch tán, tầng mây trong phạm vi hàng vạn dặm ầm ầm vỡ vụn, không gian nổ tung, bốn phía như gần với Mạt Nhật Thiên Tai!

Bên ngoài Ngũ Hành Sơn, từng ngọn núi liên tục vỡ nát, hóa thành bột mịn.

Quyền kình vô cùng doạ người điên cuồng tàn sát bừa bãi ở trong lôi cầu, trong một lát, lôi cầu trên cao nổ tung, hóa thành hồ quang điện vô tận khuếch tán ra.

Toàn bộ Ngũ Hành Sơn, giống như hóa thành một đại dương lôi đình mênh mông.

Nhưng lôi đình này đã bị sức mạnh của Viên Chiến đánh nát, uy lực của nó đã không còn đủ để gây ra sự phá hủy quá lớn cho Ngũ Hành Sơn nữa.

“Hừ, hạng mười trên Tiên Bảng, đúng thật là danh bất hư truyền,”

Trên bầu trời truyền đến một giọng nói lạnh nhạt.

Chỉ thấy trong lôi đình vô tận vờn quanh, một đạo thân ảnh khoác trên người bạch y hiện lên, tóc đen bay phấp phới, kiệt ngạo khó thuần.

“Quả nhiên là hắn, Lôi Dương Tử của Đông Vương giáo!”

Đông Vương giáo, một giáo phái cổ lão trên Tiên giới, là gần với thế lực bá chủ đứng đầu Tiên Cổ như Tiên Đình, cũng sinh ra một ít yêu nghiệt.

Mà ở trong đó, nổi tiếng nhất chính là giới tử Trác Đông Lai của Đông Vương giáo, nổi danh một thời vào vài thập niên trước.

Người này còn tu hành ra Chí Tôn Tiên Thể, âm Dương Lưỡng

Nghi Thể, nhưng sau đó, lại bị Sở Cuồng Nhân giết chết.

Mà Lôi Dương Tử, là kẻ kế thừa Trác Đông Lai, là yêu nghiệt do Đông Vương giáo dùng toàn lực bồi dưỡng.

Người này có được Lôi Hỏa Tiên Thể đỉnh phong, kiêm tu sức mạnh Đông Vương giáo Thuần Dương, cùng với một pháp môn tu hành lôi đình đỉnh phong khác, ở dưới tác dụng của Lôi Hỏa Tiên Thể, dung hợp hai pháp môn tu hành đỉnh phong này thành một, một tay lôi hỏa dung hợp chi đạo, một ngọn cờ riêng ở trong một đời trẻ tuổi, có thể xưng là duy nhất.

“Hiện tại, người tới hẳn là không có sai biệt lắm, Viên Chiến, ngươi mời chúng ta đến đây, còn không phải là muốn dùng võ kết bạn sao? Hiện tại, còn không ra tay sao?”

Lôi Dương Tử nhàn nhạt nói, đây cũng là nguyên nhân mà hắn vừa đến đã động thủ.

Lời hắn vừa nói ra, ánh mắt của mấy tên yêu nghiệt còn lại đều ngưng trọng, vận sức chờ phát động, chuẩn bị ra tay đấu một trận.

“Xếp hạng Tiên Bảng, ta đã sớm nhìn không quen, thực lực của ta, tuyệt đối không thể chỉ ở hạng thứ hai mươi bảy!”

Tay Cổ Thiên Đao cầm lấy trường đao bên hông, đao ý lẫm liệt quanh quẩn bốn phía.

“Đúng vậy, ngược lại hôm nay ta thật rất muốn gặp những yêu nghiệt xếp ở hai mươi hạng đầu tiên, rốt cuộc là dựa vào cái gì mà xếp hạng trước chúng ta.”

Quanh người Tần Thiên Nhai có ngũ hành long khí vờn quanh, uy áp bá đạo.

Mà ngay lúc chúng yêu nghiệt chuẩn bị động thủ.

Bên trong thiên địa, bỗng nhiên có một luồng khí tức đi vào.

Luồng khí tức này, cũng không cường đại, nhưng lại mang theo một luồng thiên nhiên siêu nhiên chi ý, khiến cho người ta không có cách nào bỏ qua.

Mọi người, đều nhịn không được mà nhìn về nơi phát ra khí tức kia.

Chỉ thấy ở dưới chân núi Ngũ Hành Sơn, có hai đạo thân ảnh, một trước một sau, từ từ đi về phía đỉnh núi.

Mà người đi ở phía trước kia, chính là một thanh niên mặc bạch y, khuôn mặt tuấn dật xuất trần, bên hông đeo cổ kiếm và quyển sách.

Hắn không có để lộ ra khí tức kinh khủng cỡ nào, nhưng vào giờ phút này, lại trở thành trung tâm của mảnh thiên địa này, tất cả mọi người đều nhịn không được mà nuốt một ngụm nước bọt, đồng tử rung mạnh.

Bởi vì, bọn họ nhận ra người này!

“Che đậy thiên hạ…… Sở Cuồng Nhân!”

Chương 1501 - Đấu Chiến Quyết đối đầu với Đấu Chiến Quyết, chỉ có liên thủ mới có cơ hội

Ở dưới Ngũ Hành Sơn, một bộ bạch y hiện thế, mang theo một tuyệt sắc nữ tử, tốc độ của hai người không nhanh không chậm đi về phía đỉnh núi.

Giờ khắc này, ở phía trên đỉnh núi, vốn dĩ là cục diện vận sức chờ phát động, giương cung bạt kiếm tan rã ngay lập tức, tất cả mọi người nhìn chằm chằm một bộ bạch y đang từ từ đi tới kia, sắc mặt ngưng trọng tới mức cực hạn.

Giờ khắc này, thiên địa không một tiếng động, phong vân không một tiếng động, chỉ có mỗi tiếng bước chân, vang vọng ở bên tai mọi người, lại giống như giẫm từng bước vào trong lòng bọn họ.

Tim mọi người đều nhịn không được mà đập bang bang theo tiếng bước chân kia.

Một người, vậy mà lại khiến thiên địa phong vân yên tĩnh.

“Hắn, vậy mà lại tới đây! !”

Viên Chiến mở miệng trước tiên, bên trong đôi mắt dường như có chiến ý nóng rực đang cuồn cuộn.

Nhưng luồng chiến ý này hắn không muốn phóng xuất ra, mà liều mạng áp chế lại, chờ đợi thời cơ để bùng nổ.

“Hắn, chính là Sở Cuồng Nhân!”

Trong mắt Cổ Thiên Đao mang theo vẻ tò mò, và kiêng kị.

Tuy rằng đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy đối phương, nhưng bức họa của đối phương, hắn đã từng xem qua không ít.

Lần này gặp mặt, hắn cảm thấy thanh đao bên hông mình lại không khống chế được mà đang rùng mình, tựa hồ như đang nói cho hắn biết, người trước mắt này…… Cực kỳ nguy hiểm! !

“Chính là hắn, đã giết tộc huynh! !”

Bên trong đôi mắt đẹp của Cơ Phi Vũ, hoàn toàn lạnh lẽo.

Cơ Đức chết ở trong tay Sở Cuồng Nhân, tuy rằng nàng không thích Cơ Đức, nhưng đối phương nói như thế nào cũng là yêu nghiệt của Cơ gia.

“Chính là hắn, giết yêu nghiệt mạnh nhất của Đông Vương giáo lúc trước!”

Lôi Dương Tử cũng đang nhìn Sở Cuồng Nhân, Trác Đông Lai, dù hắn chưa thấy qua, nhưng cũng không thay đổi được ý nghĩ muốn báo thù cho đối phương.

Nhưng một ít trưởng lão Đông Vương giáo vẫn luôn lẩm bẩm mãi, nếu Trác Đông Lai còn ở đây, nhất định sẽ trở thành giáo trung song kiệt cùng với hắn, mang trên mình trọng trách và vinh dự của Đông Vương giáo.

Có thể thấy được thiên phú của Trác Đông Lai, cũng không hề yếu hơn hắn.

Nhưng chính là một người như vậy, lại phải chết ở trong tay Sở Cuồng Nhân.

“Sở Cuồng Nhân! ! Thần Ma Chi Vương, tiêu diệt người cầm đầu của Tần gia ta! !”

Tần Thiên Nhai nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra hận ý khắc cốt ghi tâm.

Tuy rằng nói, không phải Sở Cuồng Nhân mang binh đến để huỷ diệt Tần gia, nhưng hắn lại là Thần Ma Chi Vương, cũng là do hắn đưa Tử Vi Vương Quan cho Tuyệt Vô Thần, giúp cho đối phương có năng lực huỷ diệt Tần gia.

So với Tuyệt Vô Thần, hắn càng hận Sở Cuồng Nhân hơn!

Những thiên kiêu yêu nghiệt còn lại nhìn mấy người Tần Thiên Nhai, gọi thẳng khá lắm.

Sở Cuồng Nhân này, rốt cuộc đã đắc tội với mấy thế lực vậy!

Mấy tên yêu nghiệt đứng đầu đi vào bên trong Ngũ Hành Sơn, thế nhưng tất cả đều có thù oán với hắn.

“Sở Cuồng Nhân che đậy thiên hạ, chỉ cần với một danh hiệu này, liền vô tình đắc tội thiên kiêu thiên hạ khắp nơi, huống chi là mấy thế lực này còn có người chết ở trong tay Sở Cuồng Nhân.”

Có thiên kiêu nhịn không được cảm khái nói.

Nếu nói, không có Sở Cuồng Nhân, vậy thì thiên hạ này sẽ vô cùng phồn hoa rực rỡ, bách gia tranh minh, yêu nghiệt các phương đều có cơ hội toả sáng.

Nhưng có Sở Cuồng Nhân……

Đối mặt với Sở Cuồng Nhân độc chiếm thiên hạ, độc lãnh phong tao, những yêu nghiệt còn lại sẽ không tự chủ được mà liên hợp lại để đối phó với hắn.

Có thể nói, sự tồn tại của Sở Cuồng Nhân, trong lúc vô hình lại xúc tiến yêu nghiệt khắp nơi đoàn kết lại.

Sở Cuồng Nhân mang theo Lam Vũ xuất phát về phía đỉnh núi, nhìn như không nhanh không chậm, nhưng tốc độ cũng không chậm, một bước bình thường bước ra đã đi đến nơi cách đó trăm ngàn trượng.

Chỉ trong chốc lát, đã đi lên phía trên đỉnh núi.

Mà chư vị thiên kiêu yêu nghiệt, sắc mặt cũng đã ngưng trọng đến mức cực hạn.

“Sở Cuồng Nhân danh chấn thiên hạ có thể đến Ngũ Hành Sơn này, thật khiến cho ta nằm ngoài ý muốn!”

Viên Chiến nhìn Sở Cuồng Nhân cười ha ha.

“Như thế nào, không chào đón sao?”

“Ha, đương nhiên không phải, nếu như có thể đấu một trận với ngươi, thì chính là vinh hạnh đến cực điểm!”

Viên Chiến cầm trường côn kim sắc trong tay, cười ha ha, chiến ý trong mắt, gần như muốn phun trào ra: “Sở Cuồng Nhân, ta cũng không phải giống như ta của lúc trước!”

Lúc trước, thời điểm Sở Cuồng Nhân vì tiểu hồ ly đi đến Thập Vạn Đại Sơn, đã từng cùng một đám thiên kiêu ở Thập Vạn Đại Sơn phát sinh xung đột, mà Viên Chiến chính là một trong số đó, chẳng qua khi đó Viên Chiến ở trong tay Sở Cuồng Nhân, gần như là không có bất cứ sức mạnh gì để đánh trả, dễ dàng bị đánh bại.

“Trong mắt ta, cũng không có gì khác nhau.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Thiếu ngự Thanh Hoa đứng thứ chín trên Tiên Bảng ở trong tay hắn còn chịu không được quá hai ba chiêu.

Không, nếu như hắn nghiêm túc mà nói, có lẽ đối phương chẳng sống nỗi quá một chiêu, càng đừng nói đến Viên Chiến đứng thứ mười trên Tiên Bảng.

“Sở Cuồng Nhân, đến đây chiến đi! !”

Viên Chiến không cần phải nhiều lời nữa, chiến ý tích lũy trên người trong một khắc liền gào thét tuôn ra, trường côn kim sắc trong tay đột nhiên đánh ra, trong lúc nhất thời, thiên địa giống như vì chuyện này mà đảo ngược, không gian rách nát! !

Một đòn này, vô cùng cường đại.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng không quá xa lạ đối với một chiêu này: “Xem ra ngươi quả thực có được truyền thừa của Viên Tổ, Đấu Chiến Quyết này, ngược lại cũng thi triển đến mức ra dáng ra hình.”

Chiêu Viên Chiến thi triển chính là Đấu Chiến Quyết Chi Thiên Phiên Địa Phúc!

Sở Cuồng Nhân đứng yên tại chỗ, đối mặt với cự côn giống như núi cao nện xuống kia, thân ảnh hắn có vẻ như cực kỳ nhỏ bé, nhưng khi hắn giơ tay lên, một luồng chiến ý mạnh mẽ tuyệt luân giống y hệt bạo phát!

Một quyền đánh ra, tràn ngập đạo vận, vậy mà cũng không có gì khác biệt so với Viên Chiến!

Cũng chính là, Đấu Chiến Quyết Chi Thiên Phiên Địa Phúc!

Hơn nữa, còn cường đại hơn! !

Hai luồng sức mạnh ầm ầm va chạm, thiên địa sụp đổ, không gian rách nát, toàn bộ Ngũ Hành Sơn lâm vào bên trong chấn động.

Viên Chiến lùi lại mấy bước, thân ảnh khổng lồ đâm vào phía trên một tòa núi lớn: “Sức mạnh thật là cường đại, vậy mà ngươi cũng có Đấu Chiến Quyết? !”

“Từng đạt được truyền thừa của Viên Tổ trong tháp Thiên Đạo phía trên Tử Vi Tinh.”

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt nói.

“Thì ra là như thế, vậy thử một lần, xem trong chúng ta, Đấu Chiến Quyết của ai cường đại hơn đi! !”

Viên Chiến lộ ra vẻ hưng phấn khó có thể miêu tả, trường côn kim sắc trong tay tuôn ra từng đợt đạo văn, khi Viên Chiến vung vẩy, gây ra từng đợt phong bạo doạ người!

“Đấu Chiến Quyết, Phiên Giang Đảo Hải! !”

Lại là một côn được đánh ra.

Sở Cuồng Nhân vẫn đứng bất động tại chỗ như cũ, đánh ra một quyền, đạo văn đạo vận giống hệt lưu chuyển ra, đánh lên phía trên của thần côn kim sắc.

Sau một kích này, Viên Chiến lui lại!

Mà Sở Cuồng Nhân, thì vẫn đứng yên tại chỗ, thân hình giống như một tòa thần sơn vắt ngang trời cao, không chút sứt mẻ!

“Khá lắm, Đấu Chiến Quyết, Đạp Phá Lăng Tiêu! !”

Viên Chiến thét dài một tiếng, chiến ý trên người bộc phát đến mức cực hạn, thần côn kim sắc phóng ra hoa quang vô cùng sáng chói, lại đánh ra một lần nữa.

Nhưng lần này ngoại trừ hắn.

Vậy mà Lôi Dương Tử cũng ra tay, tay trái của hắn vận chuyển Ssức mạnh Đại Nhật, tay phải thúc giục Lôi Đình Cuồng Bá!

Hai luồng sức mạnh dung hợp ở một thể, hóa thành một viên lôi hỏa cầu to lớn tràn ngập nhiệt độ nóng rực, như hành tinh xẹt ngang qua trời cao, sau khi theo sát thần côn kim sắc, bay thẳng về phía Sở Cuồng Nhân!

Viên Tổ thấy thế, đồng tử co rụt lại, muốn thu tay lại, nhưng đã không còn kịp nữa.

Hai luồng sức mạnh, một trái một phải, trực tiếp tấn công Sở Cuồng Nhân.

Lại thấy đối phương vẫn đứng yên tại chỗ như cũ, bất động như núi, giơ tay lên, lực tràng vô hình đến từ một hắc động khuếch tán ra, một kích của thần côn cùng với lôi đình đại nhật, tất cả đều tiêu tán ở trên không.

“Lôi Dương Tử, ngươi làm cái gì vậy! !”

Viên Chiến trợn mắt nhìn Lôi Dương Tử.

Trong cái nhìn của hắn, đây là trận quyết đấu công bằng giữa bản thân và Sở Cuồng Nhân, tuyệt đối không cho phép người khác nhúng tay vào.

Hành vi của Lôi Dương Tử không thể nghi ngờ rằng là đang khiêu khích hắn.

“Viên Chiến, ngươi không nhận nhìn rõ thế cục hiện nay hay sao? Một mình ngươi căn bản không phải đối thủ của hắn, chỉ khi chúng ta liên thủ, mới có cơ hội chiến thắng hắn!”

Lôi Dương Tử lạnh giọng nói ra, hắn cũng không để ý lấy nhiều khi ít, chỉ cần có thể thắng Sở Cuồng Nhân là được.

Đám người Cơ Phi Vũ, Tần Thiên Nhai, Cổ Thiên Đao cũng đều nóng lòng muốn thử.

Chương 1502 - Tập trung chính là tinh hoa, ta sẽ tăng thêm chút lực

“Che đậy thiên hạ Nhất Cuồng Nhân, ta đã sớm muốn mở mang kiến thức một chút, rốt cuộc tin đồn này có phải sự thật hay không đây!”

Cổ Thiên Đao nắm chặt trường đao đang ong ong run rẩy trong tay, nóng lòng muốn thử.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi đánh bại tộc huynh Cơ Võ của ta, lại giết tộc huynh Cơ Đức của ta, hôm nay ta liền muốn ở chỗ này đánh bại ngươi, rửa sạch sự sỉ nhục của Cơ gia! !”

Cơ Phi Vũ lạnh giọng nói ra, cổ cầm trong tay nở rộ ra tiên huy chói mắt.

Mà cổ cầm trong tay nàng kia, khiến cho Sở Cuồng Nhân chăm chú nhìn thêm, nỉ non nói: “Thì ra là vì cái này.”

Cổ cầm kia, chính là Đại Thánh Lôi âm trong Phục Hy tứ cầm!

Phục Hy tứ cầm, hắn đã có được hai thanh, còn có một thanh ở trong tay Ngọc Trí, nếu đoạt lấy vật trong tay đối phương mà nói, tứ cầm tề tựu, có thể tái hiện chí bảo Phục Hy Cầm.

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ đến.

“Sở Cuồng Nhân, món nợ máu của Tần gia ta, hôm nay liền muốn ngươi nợ máu phải trả bằng máu! !”

Tần Thiên Nhai cũng nhịn không được mà quát lạnh nói.

Chỉ thấy ngũ đạo long khí trên người hắn xoay quanh, một luồng long uy bá tuyệt tuôn ra, chấn động bát phương!

“Đáng chết!”

Viên Chiến cắn chặt răng, cáu giận nói: “Lấy nhiều khi ít, Nhân tộc các ngươi đều vô sỉ như vậy sao? !”

“Không sao.”

Sở Cuồng Nhân mở miệng: “Cùng nhau tiến lên đi, có lẽ các ngươi sẽ có cơ hội, khiến cho ta nghiêm túc một chút.”

Nghe thấy thế, khóe miệng Viên Chiến run rẩy một chút.

Nhân tộc không chỉ có vô sỉ, người trước mắt này, còn cuồng vọng đến cực điểm! !

“Quả nhiên là ngươi tự đại như trong lời đồn, tiếp chiêu đi!”

Cổ Thiên Đao quát lạnh một tiếng, trường đao trong tay giơ lên cao, một đạo đao ảnh bá đạo bỗng dưng ngưng tụ, trong đó còn ẩn chứa một luồng băng hàn chi ý đóng băng thiên địa: “Tuyết Tận Giang Hà! !”

Đao ảnh xẹt qua, từng con sông bị băng tuyết bao trùm trực tiếp hiện ra.

Một đao này, bá đạo mà lạnh băng, khiến cho người ta sợ hãi!

“Lôi Long Trục Nhật! !”

Lôi Dương Tử lại thúc giục hợp chiêu lôi hỏa lần nữa, Thuần Dương sức mạnh hóa thành một viên hỏa cầu thật lớn, lôi đình sức mạnh hóa thành một con Lôi Long cuồng bạo!

Hai luồng sức mạnh trộn lẫn thành một, điên cuồng đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

“Ngũ Long Bá Thế! !”

Ngũ đạo long khí xoay quanh người Tần Thiên Nhai, năm loại khí tức ngũ hành hoàn toàn khác biệt hiện lên, long ảnh hoa mỹ xen lẫn vô số đạo văn điên cuồng cắn xé.

Ở một bên khác.

Cơ Phi Vũ khoanh chân ngồi xuống, mười ngón tay khảy cổ cầm, từng đợt tiếng đàn vang vọng, ẩn chứa sức mạnh mãnh liệt, chấn động tiên khu.

Sức mạnh ở khắp nơi, hợp sức công phá Sở Cuồng Nhân!

Ở phía sau Sở Cuồng Nhân, Lam Vũ nhìn thấy một màn này, lạnh nhạt không nói.

Sức mạnh như vậy, cũng không nhất định có thể giết chết được nàng, huống chi là Sở Cuồng Nhân?

Nói đùa sao.

Đùng! Đùng! Đùng! !

Tiếng kinh bạo liên tiếp vang vọng thiên địa.

Toàn bộ Ngũ Hành Sơn lâm vào trong chấn động xưa nay chưa từng có, vô số thiên kiêu gắt gao nhìn chằm chằm vào trung tâm của năng lượng.

“Công kích như vậy, cho dù là thiên kiêu đứng ở mười vị trí đầu cũng nhất định không chịu được.”

“Sở Cuồng Nhân có thể bị thương hay không?”

Còn về công kích này có thể giết được Sở Cuồng Nhân hay không, điểm này, không có người nào dám tưởng tượng.

Rốt cuộc thực lực của Sở Cuồng Nhân có bao nhiêu đáng sợ, tất cả mọi người vẫn đều hiểu rõ, đến Bát Quái Lô cũng không thể thiêu chết đối phương, huống chi là đòn công kích này.

Bên trong bụi mù.

Một đạo thân ảnh bạch y phất tay áo lên, bụi mù vô tận tan đi.

Sở Cuồng Nhân xuất hiện lần nữa, bạch y như tuyết, lông tóc không có gì tổn hại: “Các ngươi đang gãi ngứa cho ta sao? !”

Lời nói nhẹ nhàng, khiến tim mọi người không khỏi đập nhanh.

Đám người Cổ Thiên Đao cũng nhịn không được mà đồng tử hơi

hơi co rụt lại, công kích như vậy không thể giết chết đối phương, bọn họ sớm đã có dự đoán.

Nhưng mà, đến một sợi lông của đối phương cũng không thể làm bị thương, cũng không khỏi quá khó có thể tưởng tượng đi.

“Khá lắm, quả nhiên hắn vẫn đáng sợ!”

Viên Chiến nuốt một ngụm nước bọt.

Bây giờ hắn mới biết được những lời nói về Sở Cuồng Nhân là sự thật, cho dù là bọn họ đồng loạt ra tay, cũng rất có thể không phải là đối thủ của đối phương.

Càng đừng nói chi là đơn đả độc đấu.

“Một khi đã như vậy, ta cũng không kìm nén được nữa!”

Viên Chiến gầm nhẹ một tiếng, thân thể cao lớn đang bắt đầu run rẩy, một luồng chiến ý vô cùng cường đại từ trên người hắn gào thét xông ra.

Chỉ thấy thân thể hắn lại đang bắt đầu thu nhỏ lại, cuối cùng lại là hóa thành một Viên Hầu cao bảy thước, người mặc áo giáp màu đen, giơ tay nhấc chân, thần côn kim sắc thật lớn kia cũng theo đó mà biến hóa, hóa thành vũ khí có kích cỡ bình thường, bị hắn nắm trong tay, tuy rằng thân hình thu nhỏ, nhưng khí tức lại không giảm mà trái lại còn tăng.

“Đấu Chiến Bí Pháp!”

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân hơi hơi chợt lóe, nhận ra đối phương sử dụng Đấu Chiến Bí Pháp.

Ầm! !

Một cái chớp mắt tiếp theo, thân ảnh Viên Chiến hóa thành một đạo tia chớp bắn nhanh về phía Sở Cuồng Nhân, thần côn trong tay đánh ra, tuy rằng uy thế thoạt nhìn không còn kinh khủng như trước vậy, nhưng sức mạnh ẩn chứa trong một côn này so với côn ảnh thật lớn che trời vừa rồi lại chỉ có hơn chứ không kém.

Tập trung chính là tinh hoa.

Sức mạnh vô cùng kinh khủng của Viên Chiến đều được tập trung thành một khối nhỏ, nhìn như bình thường không có gì kì lạ, nhưng lại có uy thế lay động thiên địa.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, tùy ý điểm ra.

Kiếm quang trên đầu ngón tay cùng thần côn ầm ầm va chạm vào một chỗ, một trận phong bạo diệt thế thổi ra.

Thân Sở Cuồng Nhân bất động, khí tức trầm ổn.

Nhưng Viên Chiến lại cảm nhận được một luồng sức mạnh to lớn vô cùng kinh khủng từ thần côn trong tay cuốn tới, chấn động đến mức hai tay của hắn gần như muốn nứt ra.

“Lại đến!”

Viên Chiến nắm chặt thần côn, lại tiếp tục đánh ra, mỗi một kích đều muốn long trời lở đất, sông cuộn biển gầm.

Đám người Lôi Dương Tử, Cổ Thiên Đao, Cơ Phi Vũ, Tần Thiên Nhai tất nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội như vậy, hô nhau mà lên.

Đao quang, tiếng đàn, chưởng pháp, sức mạnh Lôi Hỏa, cùng với côn pháp của Viên Chiến, đủ loại tiên pháp thần thông, toàn bộ đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lại thấy hắn ngưng tụ kiếm chỉ, đầu ngón tay có kiếm quang quanh quẩn, trong lúc giơ tay nhấc chân, huyền diệu đến cực điểm, kiếm quang nhấp nháy, ẩn chứa uy năng bất thế.

Chỉ bằng một kiếm chỉ này, liền dễ dàng đánh nát công kích của tất cả mọi người.

Không chỉ có như thế, từ đầu đến cuối, hắn đều đứng yên tại chỗ, chưa từng di chuyển quá một phân một hào.

Tất cả mọi người toàn lực ứng phó.

Các loại tiên pháp thần thông, át chủ bài, chiêu số có thể sử dụng cũng đều sử dụng hết.

Nhưng cũng chỉ có như vậy, bọn họ vẫn không làm gì được Sở Cuồng Nhân như cũ.

Bọn họ dùng hết toàn lực để công kích, nhưng người đang ở trước mặt này, giống như một trận mây khói, phất tay áo lên là có thể phá giải, còn một đạo kiếm khí tùy ý của đối phương, lại giống như tai nạn diệt thế, mang cho bọn họ áp lực vô tận, cho dù tập trung 120% tinh thần để đối phó hắn, chỉ cần không cẩn thận một chút thì cũng sẽ bị thương.

Chênh lệch thật sự là quá lớn.

Mọi người càng đánh càng tuyệt vọng.

“Các ngươi đã dùng hết toàn lực, vậy thì, chú ý, ta sẽ tăng thêm chút lực.”

Vừa mới nói xong.

Một luồng tiên nguyên bàng bạc từ trên người Sở Cuồng Nhân trút xuống, giống như biển rộng cuồn cuộn, trong chớp mắt đã đánh đám người Viên Chiến bay ra ngoài.

Ngay sau đó.

Một đạo kiếm quang bỗng nhiên xẹt qua.

Đồng tử Cổ Thiên Đao co rụt lại, nâng đao chặn lại, nhưng trường đao trong tay leng keng một tiếng, lại trực tiếp bị đứt gãy bay ra ngoài.

Còn chưa chờ đến khi hắn phản ứng lại, ngực liền bị kiếm quang xuyên qua, lập tức bị thương nặng!

“Cái gì? !”

Sau khi Lôi Dương Tử nhìn thấy thảm trạng của Cổ Thiên Đao, đồng tử đột nhiên co rút.

“Ngươi cho rằng ngươi có thể quan tâm được người khác sao?”

Giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Sở Cuồng Nhân không biết từ khi nào đã đi đến trước mặt Lôi Dương Tử, tùy tiện điểm ra một chỉ.

Ầm! !

Hơn một nửa tiên khu của Lôi Dương Tử ầm ầm nổ đến nát vụn, hộc máu bay ngược ra ngoài, nện ở phía trên đỉnh núi.

“Chuyện này, chuyện này……”

Cơ Phi Vũ sợ tới mức hoa dung thất sắc, mặt mũi tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Nàng cũng chưa kịp phản ứng lại, hai đại yêu nghiệt cũng đã thảm bại.

“Đừng nóng vội, ngươi cũng giống như vậy thôi.”

Sở Cuồng Nhân giơ tay lên, tiên nguyên huyễn hóa ra một bàn tay lớn, không có chút thương hoa tiếc ngọc nào, trực tiếp đánh cho đạo văn phía trên tiên khu của đối phương rách nát, áo choàng tán ra nện vào lòng đất.

Mà Đại Thánh Lôi âm kia, trực tiếp bị hắn thu vào bên trong tụ lý càn khôn.

Chương 1503 - Tiên thức kim sắc quét ngang Tiên giới, tuyên chiến với thiên hạ

Sở Cuồng Nhân chánh thức bày ra thực lực, trong lúc giơ tay nhấc chân, làm trọng thương ba tên yêu nghiệt!

Tần Thiên Nhai biến sắc, thúc giục tiên nguyên đến cực hạn, năm đạo long khí ngũ hành đang vờn quanh người hắn, hình thành một bức tường thành không thể phá vỡ!

"Ngươi cho rằng, chỉ có như thế là đã đỡ được đòn của ta sao? !"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Một bóng người xuất hiện ở trước mặt Tần Thiên Nhai, chính là Sở Cuồng Nhân.

Hắn vươn tay ra, giữa năm ngón tay ẩn chứa một luồng sức mạnh tiên nguyên vô cùng kinh khủng, đúng là trực tiếp xuyên qua long khí ngũ hành, bóp lấy cổ của Tần Thiên Nhai.

"Người của Tần gia, cũng không cần phải còn sống nữa."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Năm ngón tay hơi hơi dùng lực một chút, một luồng sức mạnh tiên nguyên bàng bạc đổ xuống.

Ầm!

Một làn sương máu ầm ầm nổ tung, Tần Thiên Nhai gần như là không có có bất kỳ sức đánh trả nào, chết ngay tại chỗ.

Mà sau khi hắn chết, một bức tranh cổ lão từ trên người của đối phương rơi xuống.

Sở Cuồng Nhân tiện tay bắt lấy, nhìn thoáng qua, Tiểu Ái bắt đầu phân tích, trong mắt lập tức lộ ra một tia dị sắc: "Há, xem ra còn có thu hoạch ngoài ý muốn."

Bức tranh cổ lão kia, ẩn chứa một phần cơ duyên.

Hắn cất kỹ, lập tức liền nhìn về phía Viên Chiến: "Ngươi, muốn thấy thức cuối cùng của Đấu Chiến Quyết một lần sao?"

"Xin chỉ giáo! !"

Viên Chiến biết mình không phải là đối thủ, nhưng cũng muốn nhìn xem Sở Cuồng Nhân đã lĩnh hội Đấu Chiến Quyết mà Viên Chiến đưa cho đến trình độ nào, sau đó gào thét một tiếng, thúc giục chiến ý yêu khí đến cực hạn.

Một tiếng ầm ầm vang lên, long trời lở đất! !

Viên Chiến nắm chặt thần côn kim sắc trong tay, vận sức chờ phát động!

"Đấu Chiến Quyết, Đạp Phá Lăng Tiêu!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, trực tiếp thi triển thức cuối cùng của Đấu Chiến Quyết, một luồng chiến ý doạ người bao phủ cửu thiên thập địa, phóng lên tận trời! !

Chiến ý này không biết phải mạnh hơn bao nhiêu lần so với Viên Chiến, khiến cho trong hư không đều xuất hiện từng tiếng trống của chiến tranh, giống như thiên quân vạn mã, rung động thương khung!

Chỉ là uy áp của chiến ý, liền khiến cho thân thể của Viên Chiến không thể khống chế mà run rẩy không ngừng.

"Đây mới là áo nghĩa chân chính của Đấu Chiến Quyết! !"

"Đấu với trời, đấy với đất, đấu với người, đấu chiến thiên địa, đến chết mới thôi! !"

Viên Chiến nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng nóng bỏng, có kính sợ, có sùng bái, cũng có hướng tới!

Lúc này, kiếm chỉ rơi xuống!

Đấu Chiến Quyết ở trong tay Viên Tổ, Viên Chiến là côn pháp, mà ở trong tay Sở Cuồng Nhân lại có thể coi như kiếm pháp.

Chỉ cần nắm giữ đạo vận ảo diệu trong đó, căn bản không cần câu nệ ở chiêu thức.

Chỉ riêng điểm này, khả năng thấu hiểu và nắm giữ của Sở Cuồng Nhân đối với Đấu Chiến Quyết đã vượt xa Viên Chiến.

Mà Viên Chiến cũng biết điểm này, lúc đối mặt với kiếm khí phô thiên cái địa kia, thét dài một tiếng, thần côn kim sắc trong tay đánh ra, cũng là Đấu Chiến Quyết đạp phá Lăng Tiêu! !

Hai luồng sức mạnh ầm ầm va chạm, chỉ trong nháy mắt, Viên Chiến liền không bị khống chế bay ra ngoài, tiếng ầm ầm không ngừng vang lên, liên tiếp đập vỡ mấy chục tòa sơn phong, bụi mù cuồn cuộn.

Thiên kiêu còn lại thấy thế, không tự chủ được rùng mình một cái, tất cả đều nhanh chóng lùi lại, không còn dám chiến.

Nói đùa cái gì vậy?

Nhóm yêu nghiệt mạnh nhất ở chỗ này đều chỉ chịu được một chiêu nửa thức trong tay Sở Cuồng Nhân, bọn họ muốn chiến đấu, chẳng phải là đi chịu chết sao? ?

"Ta đã không xuất hiện 20 năm, thiên kiêu trong thiên hạ này, sao vẫn là mặt hàng như vậy chứ."

Một mình Sở Cuồng Nhân sừng sững ở đỉnh núi Ngũ Hành sơn, giọng điệu lạnh nhạt, trên người lộ ra một luồng khí tức cao ngạo, tịch mịch.

Mọi người thấy thế, chỉ cảm thấy bóng lưng kia, giống như ngọn núi trên cao, không thể vượt qua!

"Hay là nói, yêu nghiệt chân chính còn chưa có xuất hiện sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Sau đó, hắn vừa sải bước ra, trên người có từng đạo ánh sáng màu vàng óng đang lưu chuyển: "Đã như vậy, thì hôm nay ta liền nhìn xem, thiên hạ này, có người nào có thể cùng ta tranh phong? !"

Lời nói vừa dứt.

Chỉ thấy lấy hắn làm trung tâm, từng đạo từng đạo tiên thức kim sắc kéo theo chiến ý ngang nhiên, khuếch tán ra!

Chỗ tiên thức kim sắc đến, mưa gió phun trào, tràn ngập quang huy!

Mà tiên thức kim sắc này ẩn chứa chiến ý ngang nhiên, càng giống như một bức chiến thư, tiến hành khiêu khích với tất cả mọi người trong thiên hạ! !

Tiên thức như thủy triều, từng cơn sóng liên tiếp khuếch tán, dần dần khuếch tán đến toàn bộ Tiên giới!

Lấy cảnh giới linh hồn bây giờ là hắn cảnh giới Thái Hư, muốn làm ra chuyện này, cũng không tính là một việc khó khăn.

Sau khi chỗ có thiên kiêu cảm nhận được chiến ý bên trong tiên thức kim sắc kia, sắc mặt đều đại biến, không thể tin nhìn lấy Sở Cuồng Nhân.

"Gia hỏa này, đúng là điên!"

"Hắn là đang tiến hành khiêu chiến với người khắp thiên hạ sao, hắn là đang muốn đẩy bản thân đến tình trạng khắp nơi đều là địch sao! !"

"20 năm chưa xuất hiện, vừa ra tới đã muốn huyên náo lớn như vậy sao? !"

Chúng thiên kiêu điên cuồng nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy khó có thể tin được.

......

Nơi nào đó trong Tiên giới.

Giới tử của thư viện là Tào Vân đang tranh đoạt một cọc cơ duyên với người khác.

Thiên kiêu các phương đánh đến hừng hực khí thế, không ai nhường ai, nhất là một số thiên kiêu còn liên thủ, nhằm vào Tào Vân.

Nhưng Tào Vân thúc giục Kim Khoa Ngọc Luật Chương, dị tượng gia tăng, không rơi vào thế hạ phong.

Nhưng dần dà, lại tiêu hao quá lớn.

"Mọi người thêm chút sức, rất nhanh là có thể đánh bại hắn."

"Đúng vậy, đến lúc đó đạt được cơ duyên kia, chúng ta chia đều."

Mọi người nói, trong mắt mang theo vẻ hưng phấn.

Nhưng ngay tại lúc này.

Từng đạo từng đạo sức mạnh tiên thức kim sắc kéo theo một luồng chiến ý làm cho người run rẩy quét đến! !

Chiến ý này cường đại, thiên kiêu có tu vi hơi yếu một chút trực tiếp bị áp nằm rạp trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, không thể tin.

"Cái này, đây là tiên thức ai phát ra? !"

"Thật là chiến ý khủng khiếp, người này, là đang hạ chiến thư với chúng ta sao? !"

Tiên thức kim sắc quét ngang, rất nhiều thiên kiêu liên thủ, mỗi người không thể không thúc giục sức mạnh, chống cự chiến ý ẩn chứa trong đó.

Mà Tào Vân cũng bởi vậy mà thoát khỏi khốn cảnh.

Hắn nhìn về phía xa, trong mắt mang theo vẻ ngạc nhiên: "Luồng sức mạnh tiên thức này, là thủ tịch! ! Thủ tịch đang hạ chiến thư với người trong thiên hạ? !"

Chuyện điên cuồng như vậy, cũng chỉ có thủ tịch mới làm ra được.

Tào Vân lắc đầu cảm khái nói.

Một bên khác.

Bên trong tổ Phượng Hoàng, Sở Hồng đang cùng người khác luận bàn giao thủ.

Nàng tiến cảnh cực nhanh, hiện nay đã đến cảnh giới Kim Tiên ngũ phẩm, xếp hạng phía trên Tiên Bảng cũng cực kỳ cao.

Lúc này, toàn bộ tổ Phượng Hoàng chấn động.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Kết giới của tổ Phượng Hoàng, chịu ảnh hưởng!"

"Có luồng sức mạnh đang trùng kích kết giới của tổ Phượng Hoàng!"

Rất nhiều Thần Hoàng, Thần Phượng bên trong tổ Phượng Hoàng, đều đang nhìn về phía bầu trời, chỉ thấy từng đạo từng đạo sức mạnh tiên thức kim sắc khuếch tán đến!

Bên trong tiên thức kia, ẩn chứa chiến ý hoảng sợ, giống như đang gây hấn với mọi người!

Sở Hồng cảm giác được luồng sức mạnh quen thuộc này, sắc mặt vui vẻ: "Là tiên thức của ca ca!"

"Hắn là đang khiêu khích với người trong thiên hạ, hành động như thế, chỉ có hắn mới làm ra được."

Thanh Phong bất đắc dĩ lắc đầu.

Lúc này, bên trong tổ Phượng Hoàng, một tiếng động lớn vang lên, một đạo hỏa quang màu vàng đỏ bay lên tận trời.

Đó là yêu nghiệt cường đại nhất bên trong tổ Phượng Hoàng, Phượng Kình Thiên!

Lúc này, hắn nhìn về phía Ngũ Hành sơn ở nơi xa, trong mắt lộ ra một tia chiến ý: "Rất tốt, Sở Cuồng Nhân, ngươi đã hiện thế, ta làm sao có thể không ứng chiến! !"

Lời nói vừa dứt, Phượng Kình Thiên hóa thành một đạo lưu quang, bay ra tổ Phượng Hoàng, tiến thẳng đến Ngũ Hành sơn!

Bên trong Ma quốc.

Tên thức kim sắc quét đến, rung động vạn ma! !

Vô số ma tu ở phía dưới luồng chiến ý ngang nhiên kia, run lẩy bẩy, không khỏi hoảng sợ.

"Sở Cuồng Nhân thật là khủng khiếp, chỉ là chiến ý, cũng đã khiến cho rất nhiều con dân ma quốc khó có thể chịu đựng!"

Bọn họ nhìn về phía Thạch Thiên Hiên.

Lại thấy sắc mặt của đối phương khó coi đến cực độ, Thí Thần Thương trong tay ong ong run rẩy, giống như đang hưng phấn, giống như muốn muốn đáp lại luồng chiến ý này, tiến về chiến một trận với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Thạch Thiên Hiên lại áp chế lại, không muốn hành động thiếu suy nghĩ.

"Hiện tại, còn không phải thời cơ giao thủ với hắn."

Thạch Thiên Hiên hít sâu một hơi, nhìn lấy tiên thức kim sắc kia, trầm mặc im ắng.

Tiên thức quét ngang toàn bộ Tiên giới.

Chỗ nó đến, chiến ý ngút trời, vô số thiên kiêu yêu nghiệt, không khỏi xôn xao!

Một ngày này, Sở Cuồng Nhân, tuyên chiến thiên hạ!

Chương 1504 - Long Cung đại thái tử, Hắc Long Long Huyền, hạng người vô năng, lui ra

"Cuồng vọng, quá cuồng vọng! !"

"Sở Cuồng Nhân này, làm sao dám, làm sao dám làm ra loại chuyện này? !"

"Gia hỏa này, là điên rồi sao?"

"Hắn vốn là một người điên!"

Khi tiên thức kim sắc hoành tảo thiên hạ, yêu nghiệt, thiên kiêu các phương đều vô cùng hoảng sợ, nghị luận ầm ĩ, tất cả đều bị hành động điên cuồng của Sở Cuồng Nhân dọa sợ.

Mặc kệ có nên chiến hay không, toàn bộ đều chạy tới Ngũ Hành sơn.

Vô số đại năng, cũng đều đưa ánh mắt về phía Ngũ Hành sơn, muốn nhìn một chút, rốt cuộc Sở Cuồng Nhân muốn làm đến một bước nào?

"Tốt cho một Sở Cuồng Nhân, thật đúng là cả gan làm loạn!"

Bên trong Nhân Hoàng tông.

Truyền nhân của Chuyên Húc nhìn sức mạnh tiên thức kim sắc đảo qua bên trong thiên khung kia, sắc mặt không dễ nhìn lắm, âm trầm đến mức giống như hơi nước xung quanh hắn.

"Hắn vốn là người cả gan làm loạn mà."

Truyền nhân của Hiên Viên từ tốn nói.

"Ngươi dự định làm gì?"

Truyền nhân của Chuyên Húc nhìn truyền nhân của Hiên Viên hỏi, hiếu kỳ rốt cuộc đối phương có thể ứng chiến hay không.

"So với ta, có một người khác, lại càng dễ bị khiêu khích, hắn, có lẽ sẽ đi chiến một trận."

Truyền nhân của Hiên Viên nói ra, mà truyền nhân của Chuyên Húc cũng nghĩ tới điều gì đó: "Long Huyền sao, với tính tình cuồng ngạo kia, loại khiêu khích này, hắn tuyệt đối không có khả năng thờ ơ."

Nói, hắn đứng lên nhìn về phía Ngũ Hành sơn, "Mà ta, cũng muốn nhìn một chút mình và hắn, rốt cuộc còn có chênh lệch bao lớn!"

"Ngươi muốn đi đánh một trận?"

"Ngày xưa ở bên trong sân thi đấu tinh không thảm bại trong tay hắn, đến tận giờ đạo tâm vẫn bị bóng ma che lấp, nếu bóng ma chưa được diệt, sợ là ta sẽ vô duyên với Đại La!"

Truyền nhân của Chuyên Húc nói, bóng người lóe lên, hóa thành một đạo sức mạnh thủy lưu màu đen tiêu tán.

Sâu bên trong Đông Hoàng Tiên Đình.

Sức mạnh thủy lưu đầy trời phóng lên tận trời, hóa thành một hồ nước khổng lồ.

Mà trong sức mạnh hồ nước, một luồng chưởng kình hùng hồn gào thét xông ra, đánh nát sức mạnh tiên thức kim sắc vỡ đang tới kia, dường như cũng là đang đáp lại luồng chiến ý ngang nhiên kia!

Trong hồ nước, một thân ảnh đi ra.

Chính là Tương Quân thần tử.

"Sở Cuồng Nhân, ngày xưa đạo lữ của giết ta, hiện tại lại khiêu khích như thế, đã như vậy, vậy thì ta sẽ tiến đến gặp ngươi một lần! !"

Đùng, đùng...

Lúc này, tầng mây cuồn cuộn, chỉ thấy một bóng người bạch y từ từ bước ra, quanh người có bao phủ tiên huy, có loại khí tức hư vô mờ mịt.

"Tương Quân thần tử, ngươi đi với ta." Bóng người bạch y kia từ tốn nói.

"Há, Vân Trung Quân thần tử, ngươi cũng không quen nhìn hành vi của người này sao?"

"Ừm, thuận tiện tiến đến thăm dò thực lực của người này cho Đông Hoàng thần tử."

"Không cần thăm dò, chuyến này sẽ kéo hắn xuống thần đàn, hai mươi năm trước hắn không chết, hai mươi năm sau, thì để hắn lại chết một lần nữa! !"

Trong mắt Tương Quân thần tử cuồn cuộn lửa giận, giọng điệu băng lãnh.

Mà khi thiên kiêu yêu nghiệt các phương đáp lại lời khiêu khích của Sở Cuồng Nhân, tiến về Ngũ Hành sơn.

Ở Tiên giới, phía dưới một đại dương nào đó.

Một con Cự Long toàn thân đen nhánh, trên người tràn ngập khí tức màu đen cường ngang bá đạo bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt rồng màu nâu, có băng lãnh chi ý xẹt qua.

"Loại khí tức này, cực kỳ khiêu khích! !"

Hắc Long cảm nhận sức mạnh tiên thức kim sắc từ phía chân trời, tràn vào biển sâu, nhịn không được nhếch miệng cười một tiếng.

"Long Huyền, ngươi muốn xuất quan sao?"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

"Loại này khiêu khích cực đoan, là cường giả, ta nhất định phải đi!"

Hắc Long hưng phấn nói.

Long khí cuồn cuộn, khiến cho vô số Yêu thú Thủy Sinh ở phương viên trăm triệu dặm đều quỳ ở trên mặt đất, run lẩy bẩy, vô cùng hoảng sợ.

"Ngươi có biết chủ nhân của tiên thức kim sắc này là ai không?"

"Ha ha, bất kể là ai, ta nhất định sẽ làm cho hắn nếm thử đến tư vị khiêu khích ta!"

Hắc Long cuồng ngạo nói ra.

"Nhất Cuồng Nhân che đậy thiên hạ, người này năm đó so với ngươi chỉ có hơn chứ không kém, Long Tam, và Long Tứ chính đã chết ở trong tay người nọ."

Giọng nói kia lại nói ra lần nữa.

Đây là một vị đại năng trong long cung, nói đến cái chết của Long Tam Long Tứ, trong giọng nói mang theo một tia lãnh ý.

"Vậy không phải rất đúng lúc sao, ta nhất định sẽ báo thù cho bọn người Long Tam, hay là nói, các ngươi cho là ta không phải là đối thủ của người nọ?"

"Nói thật... Đúng thế."

Đại năng Long Cung kia nói ra.

Nghe nói như thế, đồng tử của Hắc Long co rụt lại, long khí trên người càng cuồng bạo hơn: "Nực cười, ta chính là yêu nghiệt cái thế, bên trong một đời trẻ tuổi, ta chính là vô địch! ! Không người nào là đối thủ của ta!"

Hắn bị chọc giận.

Đồng thời, trong lòng cũng bị khơi gợi lên lòng hiếu kỳ, mong muốn chiến một trận với Sở Cuồng Nhân, càng thêm nóng lòng.

"Thôi, chúng ta không ngăn cản được Huyền nhi, để hắn đi thôi."

Lúc này, một giọng nói uy nghiêm vang lên.

"Phụ vương, ta để cho các ngươi biết, ở bên trong một đời trẻ tuổi, ta mới là mạnh nhất! !"

Hắc Long thét dài một tiếng, thân thể cao lớn lập tức kéo theo long uy bá đạo xông ra biển lớn mênh mông, chỗ hắn đến, thiên sầu địa thảm, vạn linh kinh sợ.

"Long Vương, vì sao muốn để đại thái tử lấy thân mạo hiểm, Sở Cuồng Nhân kia, rất khó đối phó."

Có đại năng Long Cung khó hiểu nói.

"Tính tình Huyền nhi cuồng ngạo, nếu không cố gắng đánh một phen, chỉ sợ vĩnh viễn sẽ không biết thiên ngoại hữu thiên, một trận chiến này, có lẽ có thể khiến hắn trưởng thành."

"Nhưng nếu như xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?"

"Không sao, trên người Huyền nhi có tứ hải lân giáp hộ thân, cho dù là Đại La muốn lấy tính mệnh của hắn cũng khó."

...

Phía trên Ngũ Hành sơn.

Rất nhiều thiên kiêu tề tụ, tất cả mọi người nhìn bóng người bạch y sừng sững một mình ở phía trên Ngũ Hành sơn, trong mắt mang theo kinh hãi.

Đó là Sở Cuồng Nhân.

Cũng là tồn tại được chú ý nhất của toàn bộ Tiên giới vào giờ phút này.

Dù sao thì không ai có thể giống hắn, có thể tuyên chiến với toàn bộ thiên hạ!

Tất cả mọi người biết, Ngũ Hành Sơn rất nhanh sẽ hóa thành một chiến trường của thiên kiêu.

Trước đó, đối phương trong lúc giơ tay nhấc chân đã đánh bại Viên Chiến, Cơ Phi Vũ và một vài yêu nghiệt, nhưng rõ ràng là đối phương không hề sử dụng toàn lực.

Tất cả mọi người muốn biết, rốt cuộc thực lực của Sở Cuồng Nhân đã kinh người đến mức độ nào? !

Trên đỉnh núi.

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, tay áo phấp phới, trên người có tiên huy nhàn nhạt lưu chuyển, cả người lộ ra một cảm giác cô tịch.

Qua nhiều năm như vậy, hắn sừng sững ở trên đỉnh núi bên trong đám thiên kiêu, không người với tới.

Nói thật, hắn cảm thấy có chút không thú vị.

Hắn giống như đứng một mình ở một đỉnh núi của đại sơn không thể vượt qua, mà ngọn núi lớn này mãi mãi cũng có người leo lên, cố gắng vượt qua.

Nhưng cuối cùng, có thể leo lên, sóng vai với hắn, một kẻ cũng không có.

Ngược lại là dưới chân núi, lại chất một đống thi hài.

Ở chỗ cao sẽ cảm thấy rét vì lạnh.

Sở Cuồng Nhân cảm nhận rõ loại cảm giác này.

Hiện tại, hắn biến mất 20 năm rồi lại bước ra, tiến hành khiêu chiến với khắp thiên hạ, chính là muốn lại hấp dẫn một nhóm người đến đây, leo lên ngọn núi lớn này, tìm tới một người có thể sóng vai tranh phong với hắn!

"Hi vọng, sẽ có vài người đáng đánh đến đây."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Vút! !

Lúc này, một đạo kiếm khí bay lượn đến, giống như điện quang, khóa chặt Sở Cuồng Nhân!

"Sở Cuồng Nhân, ta đến chiến với ngươi! !"

Đó là một thanh niên kiếm khách, sau khi nhận khiêu khích của Sở Cuồng Nhân, đến đây nhất chiến, không nói hai lời, liền phát ra một đạo kiếm quang.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn bất động, bộc phát khí tức!

Một đạo kiếm quang bay ra khỏi cơ thể, xé rách kiếm quang kia, đồng tử của thanh niên kiếm khách kia co rụt lại, cả người bị kiếm khí đánh bay, hấp hối, ngay cả một đạo kiếm khí cũng không tiếp nổi.

"Tốt cho một Sở Cuồng Nhân!"

"Ngược lại ta muốn nhìn xem, rốt cuộc ngươi mạnh bao nhiêu!"

Nguyên một đám thiên kiêu nhận khiêu khích chạy tới, tiến hành tấn công về phía Sở Cuồng Nhân.

Lại thấy thân thể của đối phương chấn động, tiên nguyên dồi dào giống như biển lớn mênh mông, tiết ra, một đám thiên kiêu, bay ngược ra ngoài, vận khí tốt, chỉ là trọng thương.

Vận khí kém, bạo thể mà chết ngay tại chỗ!

"Hạng người vô năng, lui ra!"

Chương 1505 - Ngươi là vị nào? Yêu nghiệt các phương đều tới, sức mạnh của các ngươi còn chưa đủ cường đại

"Hạng người vô năng, lui ra!"

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, ánh mắt lạnh lùng như băng.

Mà một đám thiên kiêu bị thực lực mạnh mẽ của hắn trấn áp, một số người tự nhận là tu vi không đủ, cũng không lại tùy tiện ra tay, ào ào lui về phía sau.

"Nhiều năm không thấy, ngươi vẫn uy phong trước sau như một!"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy một bóng người đạp không mà đến, đất trời bốn phía trong nháy mắt tràn ngập hơi nước màu đen nồng đậm, ào ào biến phương thiên địa này thành quốc gia đầm nước.

Người tới, chính là truyền nhân của Chuyên Húc!

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua người tới, ánh mắt bình tĩnh: "Ngươi là vị nào?"

Hắn, khiến khóe miệng truyền nhân của Chuyên Húc đột nhiên co quắp một chút, tức đến nỗi toàn thân phát run.

Đối phương, vậy mà không biết hắn? !

Qua nhiều năm như vậy, mình xem đối phương như là kẻ địch, không biết ngày đêm, tưởng tượng rằng sẽ có ngày lại giao thủ lần nữa với đối phương.

Nhưng thời điểm gặp lại, đối phương, vậy mà không nhớ rõ hắn? !

"Sở Cuồng Nhân, ngươi là đang nói giỡn đúng không, phía trên lôi đài tinh không, ngươi đánh bại ta, ngươi sẽ không có ấn tượng gì với ta sao? !"

Truyền nhân của Chuyên Húc trầm giọng nói ra.

Cho dù chưa hề giao thủ, loại yêu nghiệt tuyệt đỉnh giống như hắn, chỉ cần gặp một lần, đều sẽ khó có thể quên.

Đối phương, làm sao có thể không có ấn tượng chứ?

"Không có ký ức, ở bên trong sân thi đấu tinh không, ta đánh bại quá nhiều người, hơn nữa, ta cũng không có thói quen ghi nhớ tên của bại tướng dưới tay mình."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lời vừa nói ra, truyền nhân của Chuyên Húc đột nhiên có chút xù lông.

Còn chưa chờ hắn nói cái gì.

Lại có vài luồng khí tức vô cùng cường đại bạo phát, mấy đạo thân ảnh vì đáp lại chiến ý của Sở Cuồng Nhân mà đến.

Một thanh niên mặc áo đen kéo theo sức mạnh thủy lưu ngập trời, dường như hội tụ thành một hồ nước khổng lồ, trong hồ nước có vô số sinh vật Thủy Sinh, thực vật, giống như một thế giới trong hồ nước.

Mà ở bên cạnh thanh niên mặc áo đen, còn có một thanh niên áo trắng có khí tức phiếu miểu.

Khí tức của người này không hiện, nhưng lại có loại cảm giác thâm sâu khó dò.

Người tới chính là Tương Quân thần tử, và Vân Trung Quân thần tử.

Còn có một con Kỳ Lân, toàn thân có hỏa diễm bùng cháy, khí tức cũng không kém bao nhiêu so với hai vị thần tử, chính là yêu nghiệt của động Kỳ Lân, tên là Kỳ Lân Đoán.

Sau cùng, còn có một người thanh niên mặc trường bào màu đỏ, trên người tràn ngập từng đạo từng đạo Hoàng Hỏa màu vàng đỏ, hư không bốn phía cũng vì đó mà vặn vẹo.

Mà hắn cũng là người có khí tức cường đại nhất bên trong tất cả yêu nghiệt ở chỗ này.

Yêu nghiệt mạnh nhất tổ Phượng Hoàng, Phượng Kình Thiên!

Sở Cuồng Nhân nhìn yêu nghiệt các phương, trong mắt lộ ra một vệt tia thất vọng: "Dám đáp lại ta, chỉ có mấy người các ngươi sao?"

Quả thật.

Trong cái nhìn của người ngoài, thực lực của những người này có thể nói là vô cùng kinh người, từng người đều là yêu nghiệt tuyệt đỉnh xếp ở các vị trí từ hai mươi trở lên trên Tiên Bảng.

Nhưng ở trong mắt Sở Cuồng Nhân, lại là... Không đáng giá nhắc tới!

Dường như là phát hiện được sự thất vọng trong mắt Sở Cuồng Nhân, yêu nghiệt ở chỗ này, đều vô cùng tức giận.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi quá ngông cuồng!"

Truyền nhân của Chuyên Húc không nói hai lời, đưa tay hội tụ Huyền Minh Hắc Thủy ở bốn phía, vô số sức mạnh thủy lưu hội tụ, hóa thành một bóng nước màu đen lớn chừng quả đấm bắn ra!

Bóng nước này, thể tích không lớn, nhưng chất lượng lại kinh khủng đến mức dọa người.

Giống như một lỗ đen, chỗ nó đến, trực tiếp ép tất cả mọi thứ sụp đổ tán loạn.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, ngưng tụ kiếm chỉ, tùy ý điểm ra.

Bóng nước kia ở trước mặt hắn, giống như một bong bóng nước, trực tiếp bị phá nát!

Vô số giọt nước tản ra, giống như từng ngôi sao băng, đập vào mặt đất phía trên Ngũ Hành sơn, tạo ra vài cái hố.

"Đón thêm một chiêu này của ta đi!"

Truyền nhân của Chuyên Húc hội tụ hơi nước ở tứ phương, toàn bộ hóa thành Huyền Minh Hắc Thủy.

Nước đen hội tụ, giống như một con sông không ngừng tuôn trào, trùng trùng điệp điệp, bọt nước vẩy ra, cũng đủ để phá nát khắp nơi sơn hà.

Vô số thiên kiêu thấy thế, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Một quả bóng nước lớn chừng quả đấm, cũng đủ để phá nát hành tinh.

Vậy thì hiện tại, con sông dài Huyền Minh Hắc Thủy trùng trùng điệp điệp này, uy lực của nó, sẽ kinh khủng đến trình độ nào?

Mọi người hoàn toàn không dám tưởng tượng.

Cho dù là Tương Quân thần tử là yêu nghiệt am hiểu thuộc tính Thủy thấy cảnh này, cũng có chút khiếp sợ.

"Huyền Minh Hắc Thủy quả thật quá kinh khủng."

Thế gian này, có các loại thần hỏa, thì tất nhiên cũng có các loại thần thủy.

Tỉ như Huyền Minh Hắc Thủy, nhược thủy, trọng thủy.

Lại tỉ như, Hoàng Tuyền chi thủy chảy xuôi dưới âm Phủ, cuồn cuộn không dứt, vân vân.

"Đi! !"

Huyền Minh Hắc Thủy hội tụ mà thành sông lớn, mãnh liệt đánh về phía Sở Cuồng Nhân, cho dù là một bọt nước bên trong, cũng đủ để khiến cho một Kim Tiên bình thường trọng thương.

Sức mạnh của một kích này, mạnh mẽ đến đáng sợ.

Không phải phía Kim Tiên trên tam phẩm, không thể ngăn cản.

Mà thần sắc của Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, không hề bị lay động, đưa tay ra, hình như trong lòng bàn tay có một lốc xoáy đen nhánh hình thành.

Lốc xoáy kia, lớn cỡ nắm tay, nhưng lại tuôn ra một luồng dao động làm người ta sợ hãi.

Đó là một cái... Hắc động! !

Bên trong tiểu hắc động kia bộc phát ra một luồng lực hút vô cùng kinh khủng, Huyền Minh Hắc Thủy bốn phía ở dưới luồng sức mạnh này, đúng là không ngừng bị hút vào.

"Làm sao có thể? !"

Sắc mặt truyền nhân của Chuyên Húc có chút biến hoá không ngừng: "Một chiêu này của ta, cho dù là 1 triệu hành tinh cũng đều có thể bị nhấn chìm, tại sao lại bị một hắc động nho nhỏ này của ngươi nuốt chửng chứ?"

"1 triệu hành tinh?"

Sở Cuồng Nhân nhịn không được xùy cười một tiếng: "Ngươi không khỏi quá vô tri đi, hay là bản thân tự trải nghiệm một chút đi."

Tâm niệm chuyển động.

Chỉ thấy một sức mạnh hắc động vô hình bạo phát trong nháy mắt, bao phủ lấy truyền nhân của Chuyên Húc.

Giờ khắc này, truyền nhân của Chuyên Húc cảm nhận được một luồng sức mạnh vô cùng đáng sợ không ngừng truyền đến từ bốn phương tám hướng, đang điên cuồng đè xuống tiên khu của hắn.

Chỉ trong nháy mắt, vòng phòng ngự hắn dùng Huyền Minh Hắc Thủy xây dựng ra trực tiếp sụp đổ!

Không chỉ có như thế, đạo văn phía trên tiên khu của hắn cũng đang không ngừng bị làm hao mòn hầu như không còn.

"Chuyện này, chuyện này sao có thể? !"

Truyền nhân của Chuyên Húc biến sắc, dùng hết toàn lực để chống cự, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản sự ăn mòn của sức mạnh hắc động như cũ.

Dường như một cái chớp mắt tiếp theo, hắn sẽ hóa thành hư ảo!

Lúc này.

Một đạo cột nước kinh người đập về phía hắn, đánh thẳng vào sức mạnh hắc động.

Là Tương Quân thần tử xuất thủ.

Mà truyền nhân của Chuyên Húc cũng bắt lấy cơ hội này, thúc giục Huyền Minh Hắc Thủy đến cực hạn, gần như là điên cuồng đánh thẳng vào hắc động, miễn cưỡng xé ra một vết rách, chạy thoát!

"Sức mạnh thật đáng sợ!"

Chuyên Húc thần tử nuốt một ngụm nước bọt.

Giao thủ sau 20 năm, hắn phát hiện, mình ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, vẫn cực kì nhỏ yếu như cũ.

"Các ngươi, cùng lên đi."

Sở Cuồng Nhân khoác tay, lạnh nhạt nói ra với mọi người.

Những người còn lại liếc nhau, sau khi chứng kiến được thực lúc của hắn, cũng không quan tâm cái gì mà tôn nghiêm của yêu nghiệt, xuất thủ trong nháy mắt.

"Kỳ Lân Túc!"

Kỳ Lân Đoán xuất thủ, thúc giục hỏa diễm hóa thành một Kỳ Lân Túc, từ trên trời giáng xuống, che lấp trời đất, như muốn đạp nát Ngũ Hành Sơn!

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo kiếm quang từ đầu ngón tay bay ra.

Kỳ Lân Túc, bị phá nát!

"Sở Cuồng Nhân, hôm nay ta sẽ báo thù cho Tương Nhi!"

Tương Quân thần tử thúc giục tiên nguyên, sức mạnh thủy lưu bốn phía đúng là hóa thành một hồ nước to lớn, bao phủ Ngũ Hành sơn trong nháy mắt.

Hơi nước nồng hậu dày đặc, tràn ngập thiên địa.

Ngay sau đó, từng con Yêu thú được hình thành từ sức mạnh Tương Thủy la về phía Sở Cuồng Nhân mà cắn xé.

Một bên khác, Vân Trung Quân thần tử, truyền nhân của Chuyên Húc, thậm chí là Phượng Kình Thiên cũng đều xuất thủ.

Các loại tiên pháp thần thông hiện ra!

"Sức mạnh của các ngươi, còn chưa đủ cường đại!"

Trên người Sở Cuồng Nhân có Thần Ma chi khí, sinh tử chi ý phóng lên tận trời, Chư Giới Sinh Tử Luân, phổ chiếu cửu thiên!

Chương 1506 - Trảm Tương Quân thần tử, trảm hóa thân Đông Hoàng thần tử

Thần Ma chi khí phóng lên tận trời, khuấy động gầm trời tứ phương!

Tiên huy sinh tử vô cùng vô tận, đổ xuống, giống như muốn phá diệt chư giới, nắm giữ của sinh tử vạn linh ở trong tay.

Đùng, đùng! !

Vài luồng năng lượng và tiên huy sinh tử ngang nhiên đụng vào một khối, không gian liên tục sụp đổ.

Từng cột hơi nước hội tụ hoá thành Yêu thú liên tục bị phá nát, từng đoàn từng đoàn Hoàng Hỏa cũng bị làm hao mòn hầu như không còn...

Ngay sau đó, mấy đạo thân ảnh, càng là tại cái này từ bên trong tiên huy vô tận này, bay ngược ra ngoài.

Là bọn người Tương Quân thần tử.

Dưới năng lượng trùng kích, bọn họ khó có thể chống cự, ào ào bay ngược ra sau.

"Sở Cuồng Nhân, quả nhiên rất mạnh!"

Sắc mặt của Phượng Kình Thiên nghiêm túc nói.

Chỉ thấy Hoàng Hỏa trên người hắn vận chuyển, thúc giục huyết mạch đã thức tỉnh tám lần đến cực hạn, Hoàng Hỏa mãnh liệt nóng rực đã bao phủ hơn nửa bầu trời!

Yêu nghiệt ở trong sân, thực lực của hắn mạnh nhất, chính là Kim Tiên thất phẩm, cộng thêm là Phượng Hoàng có tám lần thức tỉnh huyết mạch, thi triển Hoàng Hỏa, ngay cả Kim Tiên cửu phẩm đều phải cẩn thận ứng phó.

"Phượng Hoàng Triều Thiên Khiếu! !"

Pháp môn tu hành của tổ Phượng Hoàng được thi triển.

Hoàng Hỏa vô tận bạo phát, đan xen trong hư không, hình thành một con Phượng Hoàng tuyệt mỹ, rít lên một tiếng, sau đó lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Chỗ nó đến, vạn vật hóa thành tro tàn, thủy khí vô tận bốc hơi, hơi nước tràn ngập.

"Hoàng Hỏa này của ngươi, so với thiên hỏa bên trong Bát Quái Lô, có thể phải kém hơn không ít đây."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn ở bên trong Bát Quái Lô chờ đợi 20 năm, ngay Lục Đinh Thiên Hỏa cả Đại La Kim Tiên đều có thể luyện hóa cũng không làm gì được hắn, huống chi là Hoàng Hỏa của Phượng Kình Thiên?

Chỉ thấy một đóa hỏa liên màu vàng đỏ chập chờn.

Hồng Liên Hoàng Hỏa, hiện!

Hai luồng Hoàng Hỏa va chạm vào một chỗ, biến bốn phía thành một biển lửa.

Ngay sau đó, Hồng Liên Hoàng Hỏa bộc phát ra một đặc tính cắn nuốt, điên cuồng cắn nuốt Hoàng Hỏa của Phượng Kình Thiên cho đến hết, chuyện này khiến Phượng Kình Thiên biến sắc, có chút kinh hãi.

"Tại sao có thể như vậy, Hoàng Hỏa của ngươi, sao có thể cường đại hơn của ta? !"

"Không phải Hoàng Hỏa của ta mạnh hơn so với ngươi, mà chính là ngươi... Quá yếu."

Giọng điệu của Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói ra.

Phượng Hoàng trải qua tám lần thức tỉnh huyết mạch, Hoàng Hỏa của hắn sao có thể kém đến vậy.

Chủ yếu nhất là, chênh lệch của hai bên quá lớn.

"Vân vụ lượn lờ!"

Lúc này, một tiếng quát khẽ vang lên.

Chỉ thấy một lớn lớn hơi nước bốc hơi hội tụ vào một chỗ, hình thành sương mù bao phủ Sở Cuồng Nhân ở bên trong.

Trong mây mù, có vô số đạo văn huyền diệu lưu chuyển.

Một cái chớp mắt tiếp theo, ngàn vạn vân khí hội tụ thành kiếm, từ bốn phương tám hướng, chém về phía Sở Cuồng Nhân.

Kiếm khí vô cùng sắc nhọn, hơn nữa còn ẩn chứa một loại trình tự quy tắc nào đó, đây là một kiếm trận!

Là Vân Trung Quân thần tử xuất thủ.

Người này không ở phía trên xếp hạng Tiên Bảng, nhưng vừa ra tay là lại thể hiện ra thực lực cực kỳ kinh người, kiếm trận này, e là cho dù là yêu nghiệt như Phượng Kình Thiên tiến vào, cũng sẽ cảm thấy khó giải quyết.

Nhưng đáng tiếc, hiện tại, hắn đang đối mặt với Sở Cuồng Nhân.

"Bẩm báo, điểm sơ hở bên trong kiếm trận đang được tìm kiếm..."

Giọng nói của Tiểu Ái vang lên, đang phân tích sở hở của trận pháp.

"Không cần phiền toái như vậy."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, ngưng tụ kiếm chỉ, trong cơ thể có dồi khí gào dào kiếm thét xông ra, hóa thành một mảnh kiếm khí cuồn cuộn, phá hủy Vân Vụ Kiếm khí ở bốn phía đến không còn một mảnh!

Chính là thần thông của Thanh Diệp Kiếm Đồng, Thanh Diệp Kiếm Hải!

Kiếm trận bị phá trong nháy mắt, đột nhiên có một bóng người vô cùng quỷ mị giống như hiện lên ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Là Vân Trung Quân thần tử!

Kiếm trận chỉ là sát chiêu thứ nhất của hắn, mà sát chiêu thứ hai, thì ẩn giấu ở trong kiếm trận của hắn!

Khi kiếm trận bị phá, hắn sẽ vận sức chờ phát động, xuất thủ trong nháy mắt.

Một đạo bạch quang lướt qua, đúng là huyễn hóa ra vài đạo kiếm khí, kiếm thế dầy đặc giống như từng tầng từng tầng mây, không ngừng chồng chất, đè ép Sở Cuồng Nhân!

"Ha, ngu xuẩn, ngươi thật sự cho là, ta không phát hiện được ngươi sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, ngưng tụ kiếm chỉ, điểm ra.

Một luồng khí tức vô biên bạo ngược bạo phát, chính là Trụ Chi Kiếm, bạo ngược! !

Bạo ngược chi kiếm, hủy thiên diệt địa, kiếm khí dầy đặc tan rã ngay tại chỗ!

Vân Trung Quân thần tử, đồng tử không khỏi co rụt lại, đứng mũi chịu sào.

Đùng! !

Bị bạo ngược chi kiếm trùng kích vào, Vân Trung Quân thần tử căn bản là không có cách nào chống cự, cả người bị đánh bay ra ngoài, tiên khu nổ tung, da tróc thịt bong!

"m Dương Sinh Tử Đồ!"

Sinh tử chi ý bao phủ, hóa thành một bức Sinh Tử Đồ bao trùm bầu trời.

Bọn người Phượng Kình Thiên, Tương Quân thần tử bị trấn áp phía dưới bức Sinh Tử Đồ này, chỉ cảm thấy trên người giống như gánh vác hàng tỷ hành tinh, dường như thân thể đều muốn bị nghiền nát.

"Thảo Kiếm Quyết!"

Sau lưng Sở Cuồng Nhân, có một gốc Cửu Diệp kiếm thảo hiện lên.

Cây cỏ chuyển động, kiếm khí thô to vắt ngang ra, trảm ở trên người Phượng Kình Thiên, trực tiếp đánh hắn bay ra ngoài.

Vào ngay sau đó, lại có vài đạo kiếm khí chém ra.

Nguyên một đám thiên kiêu yêu nghiệt, liên tiếp bị đánh bay, căn bản không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

"Quá yếu, không có nổi một kẻ có thể đánh sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn những thứ kẻ được gọi là yêu nghiệt, thần tử Tiên Đình, trong mắt lộ ra một vẻ thất vọng.

Hắn vừa sải bước ra, phá vỡ thủy khí vô tận, đi đến trước mặt Tương Quân thần tử.

Ngưng tụ kiếm chỉ, tiện tay chém ra một đạo kiếm khí.

"Không tốt! !"

Sắc mặt của Tương Quân thần tử điên cuồng đại biến, thúc giục tiên nguyên đến cực hạn, cả người gần như hòa làm một thể với Tương Thủy ở sau lưng, dường như muốn ngăn cản một kiếm này.

Nhưng vô dụng.

Kiếm khí xẹt qua, hoa sông phân biển! !

Hồ nước Tương Thủy lớn như vậy lại bị một kiếm chém thành hai nửa, sóng nước cuồn cuộn.

Mà cả người Tương Quân thần tử cũng bị kiếm khí chém vỡ thành hai mảnh, bên trong máu me tung tóe, chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ! !

Cho đến một cái chớp mắt trước khi chết, hắn mới biết được, vì sao mà Đông Quân thần tử, Đại Tư Mệnh thần nữ sẽ e ngại như vậy đối với Sở Cuồng Nhân.

Thực lực của đối phương, quả thật là vượt xa một đời trẻ tuổi!

Tu vi của Tương Quân thần tử không tầm thường, nhưng ở trong tay Sở Cuồng Nhân, lại không chịu được ba chiêu hai thức thì đã ngã xuống.

Khi Tương Quân thần tử chết đi, trong lòng các yêu nghiệt còn lại sinh ra một cảm giác vô cùng sợ hãi.

Nhất là Vân Trung Quân thần tử.

Tiên Đình và Sở Cuồng Nhân có thù, nên khi đối mặt với thần tử của Tiên Đình như bọn họ, Sở Cuồng Nhân cũng sẽ không nhân từ như vậy.

Đối với những thiên kiêu khác, có lẽ hắn sẽ thủ hạ lưu tình!

Nhưng đối với thần tử của Tiên Đình, hắn chỉ có một chữ có thể nói, đó chính là... Giết! !

"Đông Hoàng thần tử, cứu ta! !"

Lúc này, Vân Trung Quân trực tiếp lấy ra một tượng gỗ kim sắc, ném đến giữa không trung.

Chỉ thấy tượng gỗ nở rộ quang hoa sáng chói.

Bên trong tiên huy vô tận, một bóng người toàn thân tràn ngập khí tức tôn quý bất phàm đi ra, uy thế cuồn cuộn, khiến trong lòng chúng sinh trong thiên địa cũng nhịn không được mà sinh ra một cảm giác thần phục.

"Đây chính là Đông Hoàng thần tử bên trong Đông Hoàng Tiên Đình, được gọi là tổng ti cửu ca sao? !"

"Khí tức thật là kinh khủng, quả nhiên không thể so sánh với tầm thường!"

"Đông Hoàng thần tử, đến bây giờ còn chưa hoàn toàn hiện thế, đây cũng không phải là bản tôn của hắn, mà chính là một hóa thân thôi."

Rất nhiều thiên kiêu nghị luận ầm ĩ.

Ở phía trên yêu nghiệt tuyệt đỉnh, chính là yêu nghiệt cái thế!

Mà bây giờ, yêu nghiệt cái thế đã hiện thế, ngoại trừ trong Long Huyền ở long cung đứng đầu trên Tiên Bảng, thì các yêu nghiệt cái thế còn lại, còn chưa hiện thân.

Đông Hoàng thần tử của Đông Hoàng Tiên Đình, thiếu ngự Hạo Thiên của Côn Lôn Tiên Đình...

Hai người này, đã được mọi người phán đoán là yêu nghiệt cái thế, là nhân vật thậm chí có khả năng ảnh hưởng đến bố cục của toàn bộ Tiên giới trong tương lai!

"Sở Cuồng Nhân, dừng ở đây thôi."

Sau khi hóa thân của Đông Hoàng thần tử hiện ra, liền nói ra lời lạnh nhạt, muốn ngăn lại Sở Cuồng Nhân sát hại Vân Trung Quân thần tử.

"Từ lúc nào mà một luồng hóa thân cũng dám ở trước mặt ta phát ngôn bừa bãi rồi?"

Sở Cuồng Nhân cũng không nói gì, ngưng tụ kiếm chỉ, ngang nhiên chém ra một kiếm!

Đùng! !

Kiếm khí vô biên bạo phát, giống như bá chủ giáng xuống, quét ngang đương đại! !

Chính là Trụ Chi Kiếm, bá lâm!

Một kiếm rơi xuống, hóa thân của Đông Hoàng thần tử còn không tới kịp nói câu nói tiếp theo, liền bị chém chết ngay tại chỗ!

Chương 1507 - Long Huyền đi vào, Cuồng Long đối Cuồng Nhân, huyết mạch Hắc Long

Sau khi Sở Cuồng Nhân dùng một kiếm chém chết hóa thân của Đông Hoàng thần tử, không nói hai lời, ánh mắt khóa chặt Vân Trung Quân thần tử, kiếm chỉ ngưng tụ, liền muốn lại lần nữa ra tay giải quyết đối phương.

Nhưng ngay lúc này, nơi xa, bỗng nhiên có một luồng long uy vô cùng kinh khủng bá đạo cuốn tới!

Long uy này mạnh mẽ, làm cả Ngũ Hành sơn lâm vào bên trong chấn động trước nay chưa từng có.

Sở Cuồng Nhân cũng cảm thấy luồng long uy bá đạo này, hai mắt khẽ híp một cái, toát ra vẻ hào hứng dạt dào: "Khí tức này, thú vị!"

Trên bầu trời Ngũ Hành sơn, đột nhiên có mây đen hội tụ, lôi đình gào thét!

Chỉ thấy trong tầng mây, một con Chân Long toàn thân đen nhánh, dài mấy vạn trượng bay lượn trên không trung, mỗi một mảnh vảy rồng, đều giống như một ngọn núi, dường như trong đó có đạo hoa văn.

Thiên kiêu ở đây nhìn thấy một màn này, không tự chủ được mà hít vào một ngụm khí lạnh.

"Là, là hắn, đệ nhất trên Tiên Bảng, Hắc Long Long Huyền! !"

"Long Cung đại thái tử, Long Huyền! !"

Long Huyền, Long Cung đại thái tử, cũng là yêu nghiệt mạnh nhất trong long cung, đã là yêu nghiệt cái thế!

Hắc Long này, từ khi xuất thế đến nay, chỉ xuất thủ hai lần.

Lần thứ nhất, một chiêu đánh bại Phượng Kình Thiên!

Lần thứ hai, một chiêu giết chết một vị Kim Tiên tiếp cận cửu phẩm!

Cả hai lần chiến đấu này, đủ để cho mọi người liệt hắn vào yêu nghiệt cái thế.

"Hắn đến rồi!"

Sắc mặt của Phượng Kình Thiên có chút khó coi, hiển nhiên là vì chuyện bản thân đã từng thua ở trong tay Long Huyền.

Sau đó, hắn nhìn thoáng qua Long Huyền, trong lòng cũng đang cân nhắc cao thấp của thực lực của hai bên.

Tuy không nguyện ý thừa nhận, nhưng với thực lực mạnh mẽ kia của Sở Cuồng Nhân, có lẽ cũng chỉ có Long Huyền mới có thể cùng đánh một trận.

"Gầm! ! !"

Một tiếng rồng gầm, vang vọng Cửu Thiên Thập Địa!

Ngay cả ngôi sao trên trời, cũng vì đó mà rung động.

Ngay sau đó, thân thể cao lớn kia của Hắc Long nhanh chóng co lại, hóa thành một thanh niên đại hán mặc trên người chiến giáp màu đen, hắn từ từ đáp xuống từ trên trời, long uy kinh khủng tuyệt luân bá đạo khuếch tán, khiến sơn hà bốn phía không ngừng bị phá nát, hóa thành bột mịn, mắt rồng màu nâu liếc xung quanh, mọi người liền cảm nhận được tim đập nhanh, không thể nổi lên chút chiến ý nào.

Giờ phút này, ở trước mặt luồng long uy bá tuyệt này, còn có thể giữ vững bình tĩnh, cũng chỉ có một bộ bạch y sừng sững trên đỉnh núi, phong hoa tuyệt đại kia.

Hai người này, một đen một trắng, giống như hai cực âm dương, đối lập lẫn nhau.

Long uy vô biên, như mênh mông biển lớn, như từng cơn sóng liên tiếp, điên cuồng nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân!

Uy thế vô hình, nhưng lại bóp méo hình dạng của không gian!

Nhưng khi gặp Sở Cuồng Nhân sừng sững tại đỉnh núi, áo trắng như tuyết, khí tức nội liễm, long uy vô tận lại bị hắn xem như gió mát quất vào mặt, không để ý chút nào.

"Thú vị!"

"Chính là ngươi, dùng tiên thức kim sắc tuyên chiến với thiên hạ!"

Long Huyền nhìn Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Ngươi dám ứng chiến sao?"

Giọng điệu của Sở Cuồng Nhân bình tĩnh, trong mắt lại toát ra vẻ mong đợi.

Yêu nghiệt cái thế.

Đây là lần đầu tiên hắn trực tiếp đối mặt với yêu nghiệt cái thế!

Sơn Quỷ thần tử ngày xưa có tiềm lực trở thành yêu nghiệt cái thế, nhưng đáng tiếc, rốt cuộc cũng không phải cái thế!

Mà bây giờ, Long Huyền ở trước mắt hắn chính là yêu nghiệt cái thế hàng thật giá thật!

"Ha ha, Sở Cuồng Nhân, ta cần phải xuất thế sớm 20 năm, vậy thì đã có thể đánh với ngươi một trận sớm một chút!"

Long Huyền cười điên cuồng một tiếng, long uy lại tăng vọt một đoạn, trong mắt rồng có chiến ý ngang nhiên bộc lộ ra.

"Ngươi cần phải cảm thấy may mắn vì mình xuất thế muộn, nếu không, nào có được phong cảnh như 20 năm này?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Rất tốt, ngươi quả nhiên giống như trong truyền thuyết, cũng vô cùng cuồng vọng, nhưng từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể cuồng vọng ở trước mặt ta! ! Ngươi cũng không phải ngoại lệ! !"

"Hôm nay, ta sẽ dùng sự thất bại của ngươi, tuyên cáo với thế nhân, Long Huyền ta, mới là yêu nghiệt mạnh nhất hiện tại! ! Thời đại này, nên để ta tới trấn áp! !"

Long Huyền không cần phải nhiều lời nữa, vừa sải bước ra, đột nhiên đánh ra một quyền về phía Sở Cuồng Nhân!

Một quyền này, cũng không huyền diệu.

Nhưng lại ẩn chứa long khí vô cùng bá đạo, cho dù là một Kim Tiên phía trên tam phẩm, khi đối mặt với một quyền này, cũng sẽ bị trọng thương!

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, đầu ngón tay có kiếm khí ngưng tụ, bỗng nhiên điểm ra!

Long khí bá đạo và kiếm quang ở đầu ngón tay đụng vào một chỗ, cả phiến thiên địa cũng vì đó mà ảm đạm phai mờ.

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, không gian trực tiếp sụp đổ!

Một cơn bão năng lượng tuôn ra, toàn bộ thiên kiêu các phương, bay ngược ra sau!

Chiêu thứ nhất khi giao thủ, không có chiêu thức xinh đẹp, có chỉ là sức mạnh đơn thuần nhất va chạm!

Lấy hai người làm trung tâm, Ngũ Hành sơn dưới chân nứt toác thành từng khúc, không ngừng tan rã!

Viên Chiến ở cách đó không xa thấy cảnh này, vốn dĩ là không có sức lực ngăn cản, chỉ có thể cười khổ: "Ta vẫn là quá yếu."

Sau chiêu thứ nhất kia, Long Huyền đã đánh ra chiêu thứ hai!

Vẫn là đánh ra một quyền thường thường không có gì lạ như cũ!

Nhưng lại chứa long khí còn hung mãnh bá đạo hơn trước!

Sở Cuồng Nhân cũng tung ra một chiêu kiếm chỉ, kiếm khí tinh khiết hơn và long khí đụng vào nhau.

Quyền và kiếm chỉ, liên tục va chạm.

Chỉ trong một cái nháy mắt, Long Huyền và Sở Cuồng Nhân đã giao thủ mười mấy chiêu.

Không có bất kỳ tiên pháp thần thông gì, hoàn toàn không có thăm dò, xuất thủ chính là thuần túy nhất, cũng là thứ dễ nhất để khảo nghiệm tu vi tiên nguyên!

Khi sức mạnh của hai người không ngừng tăng lên, toàn bộ Ngũ Hành sơn, đã sụp đổ, gây ra một trận đá lăn bụi đất.

Ầm! !

Lại là một lần cực chiêu va chạm!

Mà lần này, bên trong tiên nguyên của Sở Cuồng Nhân, xen lẫn tiên huy Kim Ngọc!

Long Huyền ở dưới luồng sức mạnh này, lùi lại mấy chục trượng, nhìn Sở Cuồng Nhân, chiến ý trong mắt càng cuồng nhiệt hơn: "Cũng là cảnh giới Kim Tiên cửu phẩm giống ta! Tu vi tốt lắm! !"

Hắn đã đoán ra tu vi của Sở Cuồng Nhân.

Kim Tiên cửu phẩm!

Mọi người nghe vậy, cũng không có chấn kinh quá lớn.

Có thể hoàn toàn ngăn chặn bọn người Phượng Kình Thiên, nếu không có tu vi Kim Tiên cửu phẩm, bọn họ mới kinh ngạc hơn đây.

"Giống như ngươi?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng: "Ngươi và ta, kém nhiều lắm."

Lời nói rơi xuống.

Tiên huy Kim Ngọc xen lẫn bên trong tiên nguyên của Sở Cuồng Nhân bạo phát, ngưng tụ kiếm chỉ, thúc giục Trụ Chi Kiếm bá lâm!

Một kiếm này, mạnh mẽ vô biên!

So với đòn vừa mới chém chết hóa thân của Đông Hoàng thần tử, còn kinh khủng hơn!

Ánh mắt của Long Huyền ngưng trọng, trong tay bỗng nhiên có thêm một thanh trường đao màu đen, chém ra một đao, dường như nhấc lên biển tiếng khóc ào ào ào.

Ầm! !

Kiếm khí bị đánh nát, nhưng trường đao trong tay Long Huyền cũng đang vang lên tiếng ong ong.

"Thật là kiếm khí bá đạo!"

Trong mắt Long Huyền lộ ra một tia ngưng trọng, cây trường đao trong tay hắn chính là một món Đại La khí.

Dùng tu vi của hắn thúc giục, cho dù là một Kim Tiên cửu phẩm cũng sẽ trực tiếp bị chém đếm trọng thương!

Nhưng không nghĩ tới, bản thân chỉ miễn cưỡng ngăn lại một kiếm của Sở Cuồng Nhân!

"Tiên huy Kim Ngọc, cộng thêm tu vi Kim Tiên cửu phẩm, điều này làm sức mạnh tiên nguyên của hắn, vượt xa Kim Tiên cửu phẩm tầm thường!"

"Lại thêm, hắn sử dụng Hợp Đạo chi pháp!"

"Gia hỏa này, quả nhiên là khó giải quyết!"

Long Huyền âm thầm nghĩ tới.

Nhưng ngay sau đó, hắn nhếch miệng cười một tiếng: "Như vậy mới phải, chỉ có thế này, ngươi mới có tư cách bị ta đánh bại!"

Long Huyền thu hồi trường đao, khí tức trên người không ngừng tăng lên, đồng thời tràn ngập ra một luồng dao động huyết mạch kỳ lạ.

Loại dao động huyết mạch kia, cho dù là Phượng Kình Thiên trỉa qua tám lần thức tỉnh huyết mạch, cũng cảm giác được tim đập thình thịch: "Hắn đang thi triển huyết mạch Hắc Long của mình."

Hắc Long, không thuộc về một trong năm nhánh của Chân Long.

Giống như Hoàng Kim Cổ Long, chính là dị chủng Long tộc, vô số năm qua cũng không được bao nhiêu kẻ ra đời.

Mà nói đến sự bá đạo trong huyết mạch, Hắc Long ở bên trong tất cả dị chủng Yêu tộc, tuyệt đối là số một số hai, vô cùng cường đại!

Dù cùng là Thần Thú, thiên kiêu Thần Thú đã trải qua sáu, bảy lần thức tỉnh huyết mạch, cũng chỉ có thể bị nghiền ép.

Chương 1508 - Ngươi còn có thể mạnh hơn một chút sao? Tay không bóp nát Đại La khí

Long Huyền thúc giục huyết mạch Hắc Long của bản thân, long khí vô cùng mênh mông lấy hắn làm trung tâm, không ngừng khuếch tán ra, tràn ngập trong vùng thế giới này.

Long khí này, quá doạ người!

Cho dù là nhóm thiên kiêu đứng ở xa xa cũng cảm nhận được loại cảm giác hít thở không thông đến từ luồng khí tức này không giống bình thường này.

"Sở Cuồng Nhân, hôm nay ta sẽ dùng luồng sức mạnh Hắc Long này, hoàn toàn đánh bại ngươi!"

Long Huyền nhìn chăm chú Sở Cuồng Nhân, gầm nhẹ một tiếng.

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, trên người có tiên huy lưu chuyển, đối mặt với uy áp của sức mạnh Hắc Long, sắc mặt hoàn toàn bình tĩnh như trước: "Xuất thủ toàn lực đi, để ta xem, ngươi có thể làm được đến bước nào?"

"Sở Cuồng Nhân, ngươi sẽ vì sự kiêu ngạo này của ngươi mà trả giá thật lớn!"

Long Huyền thét dài một tiếng, vừa sải bước ra, đi thẳng tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, đột nhiên đánh ra một quyền, sức mạnh Hắc Long tích tụ ở trên nắm tay, vô số đạo văn đan xen trong đó.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đối mặt với một kích này, lại không lùi không tránh, mặc cho sức mạnh Hắc Long đánh tới.

Thấy cảnh này, đồng tử của tất cả mọi người không khỏi co rụt lại.

Gia hỏa này đang làm cái gì vậy?

Điên rồi sao? !

Đây chính là sức mạnh Hắc Long đó!

Ầm! ! !

Một kích này, cứ thế mà đánh vào trên ngực Sở Cuồng Nhân!

Chỉ nghe thấy một tiếng ầm ầm vang lên, lấy Sở Cuồng Nhân làm trung tâm, tiên nguyên long khí khuấy động, đã làm nứt ra mấy kẽ đất ngang dọc dài trăm triệu dặm!

Sở Cuồng Nhân, cứ thế mà chọi một kích này của Long Huyền!

Hít! !

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ!

"Trời ạ, dưới một kích này, cho dù Sở Cuồng Nhân không chết thì cũng sẽ trọng thương đúng chứ? !"

"Rốt cuộc là hắn đang suy nghĩ gì vậy? !"

Không ai hiểu cách làm của Sở Cuồng Nhân.

Cứ thế mà tiếp nhận sức mạnh Hắc Long, đây là loại chuyện mà một kẻ điên đến mức nào mới có thể làm được!

"Tự tìm đường chết! !"

"Bên trong một đời trẻ tuổi, không ai có thể thừa nhận được một kích của Long Huyền mà không tổn hao lông tóc gì, chớ nói chi là, Sở Cuồng Nhân không làm bất cứ biện pháp phòng ngự nào cả."

"Tuy không biết vì sao hắn làm như thế, nhưng hắn nhất định phải thua!"

Bọn người Phượng Kình Thiên, Vân Trung Quân thần tử nhìn thấy một màn này, sắc mặt vui vẻ.

Nhưng Long Huyền đang giao thủ với Sở Cuồng Nhân lại không cười được.

Bởi vì hắn cảm giác một quyền này không phải đánh trúng một con người, mà là đánh vào một khối tiên kim không thể phá vỡ, sức mạnh phản phệ kinh khủng, khiến nắm đấm của mình cũng vì đó mà run lên!

Đây rốt cuộc là thân thể kinh khủng đến mức nào vậy? ! !

Hai mắt của Long Huyền đang khống chế mà run rẩy không ngừng.

"Sức mạnh của ngươi, chỉ có như thế sao?"

Giọng nói lạnh nhạt của Sở Cuồng Nhân vang lên bên tai Long Huyền.

Trong chốc lát.

Cơ thể của Long Huyền lập tức lùi lại, gắt gao nhìn chằm chằm Sở

Cuồng Nhân: "Rốt cuộc ngươi là quái vật gì vậy? !"

Rất khó tin tưởng.

Làm Hắc Long như Long Huyền, lại sẽ có một ngày dùng từ quái vật này để hình dung một người khác, bởi vì ở trong mắt của người ngoài, bản thân hắn đã là quái vật.

Mà người bị quái vật gọi là quái vật, sẽ kinh khủng đến bực nào? !

Mà mấy người Phượng Kình Thiên cũng phát hiện không hợp lý.

Sở Cuồng Nhân cứ thế mà đã nhận lấy một quyền của Long Huyền, đứng tại chỗ, bóng người không nhúc nhích tí nào, khí tức của hắn cũng vô cùng trầm ổn, căn bản không có chút xu thế yếu bớt.

"Chuyện gì xảy ra? !"

"Vậy mà hắn lại có thể chịu đựng sức mạnh Hắc Long của Long Huyền? !"

"Rõ ràng là hắn không làm bất cứ biện pháp phòng ngự nào, làm sao hắn lại làm được? Chờ một chút, không phải là hắn dùng cơ thể của mình để chặn lại chứ? !"

Có người giống như đã nghĩ tới điều gì đó, đồng tử kịch liệt run rẩy, da đầu gần như muốn nổ tung.

Dùng cơ thể ngăn lại sức mạnh Hắc Long? !

Đây là chuyện mà cơ thể phải cường đại đến mức nào mới làm được! !

"Nếu như nói, đây đã là toàn lực của ngươi, vậy thì thật là khiến người ta thất vọng."

Sở Cuồng Nhân vỗ vỗ ở ngực, từ tốn nói.

Mà Long Huyền nắm chặt nắm đấm, trong mắt mang theo một tia kinh hãi, phải biết, sức mạnh Hắc Long đã là sức mạnh cường đại nhất của hắn.

Nếu như ngay cả sức mạnh Hắc Long cũng không làm gì được Sở Cuồng Nhân, vậy thì hắn căn bản không có chút phần thắng nào! !

"Không thể nào!"

"Trên thế giới này làm sao lại có thể có loại quái vật này tồn tại chứ? !"

Long Huyền không nguyện ý tin tưởng.

Hắn thúc giục huyết mạch Hắc Long đến cực hạn, chỉ thấy từng đạo từng đạo hắc khí quấn quanh ở trên hai cánh tay của hắn.

Một đôi long trảo đen nhánh, bỗng nhiên xuất hiện!

Long trảo kia, bốc lên hàn quang thăm thẳm, long khí màu đen bá đạo quanh quẩn trong đó, còn có vô số đạo văn chiếu rọi ra.

"Chiến! !"

Long Huyền lại ra tay lần nữa, cả người hóa thành một đạo thiểm điện bắn ra.

Long trảo đen nhánh xẹt qua không gian, trực tiếp xé rách không gian, lưu lại năm đạo vết nứt không gian dữ tợn.

Ầm! !

Long trảo chộp vào trên người Sở Cuồng Nhân, phát ra một tiếng vang thật lớn.

Long Huyền tin tưởng, dưới một trảo này của mình, cho dù là một khối tiên kim đỉnh phong cũng sẽ bị mình tuỳ tiện xé rách.

Nhưng...

"Ngươi, còn có thể mạnh hơn một chút sao?"

Cứ thế mà đã nhận lấy một kích của long trảo, nhưng nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn không hao tổn lông tóc gì, từ tốn nói.

"Đáng chết, đáng chết! !"

Hai con mắt của Long Huyền trợn trừng, một đôi long trảo đen nhánh không ngừng chém ra, dưới đòn tấn công thế này, cho dù là một món Kim Tiên khí đỉnh phong, chỉ sợ cũng phải bị xé nát!

Nhưng rốt cuộc, vẫn không làm gì được Sở Cuồng Nhân.

Tất cả người quan sát trận chiến ở bốn phía đều ngây người.

Đây là cơ thể biến thái đến mức nào vậy! !

Gia hỏa này, thật sự là người sao? !

"Nếu vừa mới, lúc hắn giao thủ với chúng ta, cũng thi triển ra thân thể thế này, chỉ sợ, chúng ta không có bất kỳ đường sống nào! !"

Truyền nhân của Chuyên Húc nỉ non nói ra.

Hắn cảm thấy, mình tới nơi này khiêu chiến Sở Cuồng Nhân cũng là một sai lầm!

Bóng ma trong đạo tâm chẳng những không thể xua tan, ngược lại, còn lớn hơn!

Ngay cả các đại năng của Tiên giới đang bí mật quan sát, sắc mặt cũng vô cùng nghiêm túc nhìn một trận chiến này.

"Loại sức mạnh thân thể nầy, rốt cuộc Sở Cuồng Nhân này đã trải qua chuyện gì ở bên trong Bát Quái Lô? !"

"Ngày xưa, Viên Tổ bước vào Bát Quái Lô, luyện thành một bộ thân thể Kim Cương Bất Hoại, chẳng lẽ, hắn cũng đã luyện thành sao? !"

"Không có khả năng, thời điểm Viên Tổ tiến vào Bát Quái Lô đã là Đại La Kim Tiên, hắn chỉ mới là một Kim Tiên mà thôi, căn bản không thể đánh đồng."

"Chẳng lẽ đến lúc này rồi, mà các ngươi còn lấy con mắt của người bình thường nhìn Sở Cuồng Nhân sao? Đừng quên, đây là một dị số, ai cũng không biết hắn có thể làm ra loại chuyện gì."

Vị đại năng cuối cùng, khiến cho tất cả mọi người đều có chút trầm mặc.

Hoàn toàn chính xác.

Sở Cuồng Nhân, tuyệt không thể dùng con mắt của người bình thường để xem xét.

"Phá cho ta! !"

Lúc này, Long Huyền đã thúc giục sức mạnh Hắc Long đến cực hạn, đánh ra một trảo, thanh trường đao đen nhánh trước đó cũng đột nhiên hiện lên!

Cộng thêm sức mạnh Hắc Long, uy lực của nó, cho dù là một Đại La, sơ ý một chút cũng sẽ bị chém thành hai khúc.

Lúc này, Sở Cuồng Nhân động.

Chỉ thấy hắn vươn tay bắt lấy trường đao đen nhánh, trên bàn tay bóng loáng ẩn chứa vô số đạo văn, lộ ra một luồng ý cảnh huyền diệu.

Trường đạo đen nhánh kia chém lên trên bàn tay của hắn, đúng là bị hắn cứ thế mà bắt lấy, khôngt hể tiến lùi.

"Tấn công lâu như vậy, hiện tại, cũng nên đến phiên ta ra chiêu đi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, năm ngón tay dùng lực bóp, thanh trường đao cấp bậc Đại La khí kia, đúng là nhịn không được mà điên cuồng run rẩy.

Vô số đạo văn dần dần bị phá nát!

Một tiếng phịch vang lên!

Trường đao đen nhánh kia, đúng là đứt gãy thành hai nửa! !

Tình cảnh này, làm cho tim của mọi người đập vô cùng nhanh!

Tay không bóp nát Đại La khí, đây là sức mạnh doạ người đến mức nào? !

Mà không chờ Long Huyền kịp phản ứng, Sở Cuồng Nhân đã đánh ra quyền đầu, trực tiếp đánh vào trên lồng ngực của hắn.

Trong chốc lát, sức mạnh sôi trào mãnh liệt điên cuồng tuôn ra!

Áo giáp đen nhánh trên người Long Huyền, trực tiếp nổ tung, cả người giống như một ngôi sao băng, bị đánh bay ra ngoài!

Chương 1509 - Tứ Hải Lân Giáp, ngươi có thể chặn được mấy quyền của ta, vảy ngược của rồng

Đùng! !

Chỉ là một quyền bình thường không có gì kì lạ đánh ra, nhưng lại là khiến áo giáp màu đen trên người Long Huyền vỡ nát ngay lập tức, cả người bay ngược ra ngoài!

Nhưng chuyện này vẫn còn chưa hết.

Sở Cuồng Nhân bước ra một bước, trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ.

Thời điểm hắn xuất hiện lần thứ hai, đã đi tới phía trên bầu trời chỗ Long Huyền, dẫm một chân xuống!

Một lượng lớn sinh tử chi ý hóa thành một bức Sinh Tử Đồ thật lớn, giống như một mảnh không trung, trực tiếp dẫm Long Huyền xuống mặt đất.

Cùng với một tiếng vang thật lớn, Long Huyền bị nện lên phía trên mặt đất, hình thành một cái hố vô cùng lớn.

Mà hắn nằm ở bên trong hố, áo giáp trên người đã rách nát, không thể tin được mà nhìn Sở Cuồng Nhân.

Tuy nhìn dáng vẻ của hắn như không chịu bất kỳ thương tổn gì, nhưng trùng kích tâm hồn, lại cực kỳ to lớn, hiện tại, hắn đối mặt với Sở Cuồng Nhân giống như đang đối mặt với một con quái vật không thể chiến thắng.

Từ khi xuất đạo đến nay, đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác như vậy.

“Ta cùng với hắn, vậy mà lại có chênh lệch lớn như vậy sao?”

Long Huyền nỉ non nói, không muốn tin tưởng tất cả chuyện này là thật sự.

“Trên người của ngươi, ngược lại có một món bảo vật không tồi, lại có thể giúp ngươi chặn hai lần công kích này lại.”

Sở Cuồng Nhân nhìn Long Huyền nói.

Áo giáp màu đen trên người đối phương đã rách nát, nhưng thay vào đó chính là một món lân giáp có hoa quang lộng lẫy lưu chuyển bên người, lân giáp này vô cùng bất phàm, trong đó còn ẩn chứa khí tức đạo tắc.

Đây là một món, Hợp Đạo khí!

“Là Tứ Hải Lân Giáp!”

Truyền nhân của Chuyên Húc nhận ra món nội giáp kia, không khỏi kinh hô một tiếng.

Tứ Hải Lân Giáp, đây là chí bảo của Long Cung, ẩn chứa sức mạnh tứ hải, phòng ngự vô song, vô cùng cường đại.

“Tuy rằng có chí bảo hộ thể, nhưng ngươi, có thể chặn được mấy quyền của ta đây?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng nâng tay, năm ngón tay trong không gian phát ra một luồng tiên huy lộng lẫy.

Một luồng năng lượng dao động khuếch tán làm cho người ta sợ hãi toát ra, trong nháy mắt liền đem một mảnh không gian thiên địa này phá hủy, đó là sức mạnh của thân thể! !

“Sở Cuồng Nhân! !”

Long Huyền nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, thét dài một tiếng, thúc giục long khí trên người đến mức cực hạn: “Hắc Long, băng thế! !”

Một trảo đánh ra, long khí hóa thành một cự trảo đen nhánh đánh ra, che lấp trời đất!

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, năm ngón tay nắm chặt, trên người có tiên huy vô tận từ khe hở giữa ngón tay phun trào ra, ngay sau đó đánh lên phía trên long trảo đen nhánh kia.

Cùng với một tiếng nổ lớn vang lên, long trảo đen nhánh lập tức vỡ nát!

Long khí che lấp trời đất, hóa thành hư ảo!

Sở Cuồng Nhân lại bước ra một bước, trực tiếp đi tới trước mặt Long Huyền, năm ngón tay thành trảo vươn ra, ấn lên trên đầu đối phương.

Long Huyền chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh chống cự vô cùng lớn truyền đến, ngay sau đó đầu liền không chịu được sự khống chế mà bị ấn trên mặt đất, nện đến mức hắn choáng váng hoa mắt.

Mặt đất nứt toạc, từng đạo vết rách thật lớn lan tràn ra ngoài.

Nếu không phải có Tứ Hải Lân Giáp hộ thể mà nói, một đòn này, chỉ sợ đủ để khiến đầu hắn bị đánh nát.

“A a a, ta liều mạng với ngươi! !”

Long Huyền thét dài một tiếng, dùng hết toàn lực tránh khỏi sự trói buộc của Sở Cuồng Nhân, từng đạo long khí trên người lao ra, hóa thành từng con hắc long dữ tợn, hàng ngàn hàng vạn, cảnh tượng doạ người! !

“Quần Long Khiếu Thế! !”

Vạn long giống như dòng nước lũ, toàn bộ đều lao về phía Sở Cuồng Nhân mà cắn xé.

Nơi nó đến, trời sụp đất nứt, vạn vật tiêu vong!

Sở Cuồng Nhân nắm chặt quả đấm, tùy ý đập ra, khí huyết rộng lớn bạo phát, hóa thành huyết sắc lôi đình vô tận, liên tiếp đánh lên phía trên bầy rồng.

Chỉ thấy bầy rồng vỡ nát, thiên địa sụp đổ!

Toàn bộ vạn long trước đó, bị phá nát thành tro bụi trong chớp mắt!

Mà huyết lôi lại vẫn không suy giảm, đánh lên trên người Long Huyền, dù cho có Tứ Hải Lân Giáp hộ thể, nhưng ở dưới luồng sức mạnh này, vẫn bị đánh đến mức liên tiếp lùi lại, sắc mặt trắng bệch như cũ.

“Hắc Long Quyết, Bá Thiên Hạ! !”

Long Huyền không màng tất cả, lại thúc giục long khí một lần nữa, một luồng uy thế vô cùng bá đạo bạo phát.

Long khí như bão, giống như sông lớn vô tận, dâng trào ra!

Ầm ầm ầm! !!

Long khí này, điên cuồng đánh sâu vào thân thể của Sở Cuồng Nhân, đập nát không gian bốn phía, vô số thiên kiêu quan sát trận chiến, xem đến sắc mặt trắng bệch, điên cuồng lùi lại, sợ bị lan đến gần.

Mà ở dưới long khí trùng kích vô tận, Sở Cuồng Nhân lại đứng sừng sững không ngã như cũ.

Hắn nhận lấy long khí vô tận, bước ra một bước, khí huyết hùng hậu phun trào ra, kinh thiên động địa, long khí đầy trời, đúng là tán loạn tiêu vong! !

“Sở Cuồng Nhân, lại tiếp một chiêu này của ta, Nghịch Long Trảm! !”

Long Huyền giơ cao long trảo lên, long khí bá đạo hóa thành một thanh đao ảnh đen nhánh to lớn, trong đó có hắc long xoay quanh, xé rách một đạo vết rách không gian, xuyên qua ngân hà, lập tức chém về phía Sở Cuồng Nhân!

Đao mang mênh mông cuồn cuộn, cắn nuốt chư thiên!

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, tiên nguyên vô tận phóng lên tận trời, hóa thành vô số đạo văn ngưng tụ mà ra một thanh kiếm ảnh bá đạo!

Chính là Trụ Chi Kiếm, vô đạo!

Vô đạo chi kiếm đối đầu với bá đạo chi đao!

Hai luồng sức mạnh ầm ầm va chạm, lực trùng kích cự đại làm cho Long Huyền bay ngược ra ngoài, cả người bị nện xuống đất mặt.

Mà Sở Cuồng Nhân thì ngược lại, vẫn không chút sứt mẻ như cũ. Vững như bàn thạch!

Một màn này, mọi người xem đến mức điên cuồng nuốt nước bọt!

“Long Huyền, bị áp chế đến quá thảm rồi đi! !”

“Đúng vậy, dù nói như thế nào cũng là một yêu nghiệt cái thế, nhưng ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, lại bị đánh thành dáng vẻ như thế này.”

“Long Huyền, căn bản không thể gây tổn thương cho Sở Cuồng Nhân!”

“Gia hỏa này đúng là một con quái vật!”

Hai mươi năm qua, Long Huyền ở trong mắt vô số người ở một đời trẻ tuổi, chính là một huyền thoại bất khả chiến bại, chưa từng có người nào có thể đánh bại.

Nhưng mà hiện tại, Sở Cuồng Nhân lại hoàn toàn dẫm đạp nhân vật trong thần thoại này ở dưới lòng bàn chân.

Hắn dẫm, không chỉ có Long Huyền.

Còn có tất cả thiên kiêu đương đại!

Nhìn đi, yêu nghiệt cái thế thần thoại mà các ngươi tôn sùng, ở trước mặt ta, không đáng để nhắc tới.

Không khác biệt lắm, chính là ý tứ này.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi quả nhiên rất mạnh, vô cùng mạnh!”

Long Huyền nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, ánh mắt ngưng trọng xưa nay chưa từng có, thậm chí lộ ra một tia quyết tuyệt: “Nhưng ta cũng không phải không có át chủ bài! !”

Chỉ thấy hắn lấy ra một khối lân phiến kim sắc.

Lân phiến kia, ẩn chứa một luồng sức mạnh đạo tắc huyền diệu, dù chỉ là một luồng, nhưng sức mạnh vẫn thuộc cảnh giới Hợp Đạo như cũ.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân hơi hơi nhíu lại, nhận ra nghịch lân kia là vật gì: “Vảy ngược của rồng!”

Trong lời đồn, rồng có vảy ngược, chạm vào sẽ tức giận!

Vảy ngược, là một trong những vật quan trọng nhất đối với một người trong long tộc, là nhược điểm của long tộc.

“Đúng vậy, đây đúng là một mảnh nghịch lân của long tộc Hợp Đạo! !”

Chỉ thấy Long Huyền bóp nát nghịch lân trong tay, long khí vô tận đan xen với từng đợt từng đợt đạo tắc dũng mãnh vào trong cơ thể Long Huyền, giúp khí tức của hắn tăng vọt một lần nữa.

Thân hình hắn đang không ngừng bành trướng, bên ngoài xuất hiện từng khối lân phiến đen nhánh, trên đầu cũng mọc ra hai cái sừng rồng.

Lại hóa thành hình thái nửa người nửa rồng!

Long Huyền lúc này, khí tức kinh khủng đến mức cực hạn, hắn cảm thấy cho dù bản thân đối mặt với Đại La, cũng có thể đấu một trận! !

“Gầm! !”

“Sở Cuồng Nhân, tái chiến! !”

Sức mạnh bạo trướng trong cơ thể Long Huyền áp chế sự kinh sợ đối với Sở Cuồng Nhân, trong đôi mắt rồng màu nâu dày đặc tơ máu, cả người hóa thành một đạo tia chớp màu đen, phóng về phía Sở Cuồng Nhân một lần nữa.

“Mặc cho ngươi dùng hết muôn vàn thủ đoạn, ta muốn đánh bại ngươi, vẫn là chuyện dễ dàng như trở bàn tay! !”

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, đánh ra một quyền.

Long trảo và quyền ầm ầm đối đầu với nhau, năng lượng bắn ra gây nên từng đợt cương phong cuồng loạn, điên cuồng xé rách núi sông khắp nơi, thiên địa vạn vật!

Một đám thiên kiêu yêu nghiệt, thúc giục tiên nguyên chống đỡ, lại rời xa chiến trường lần nữa.

Bọn họ nhìn hai đạo thân ảnh một đen một trắng bên trong chiến trường kia, liền hô quái vật!

Chương 1510 - Một con rồng thật thê thảm, lừa gạt Long Cung, ta muốn mười viên

Tiếng ầm ầm vang lớn, liên tục bạo phát, đó là quyền và quyền va chạm!

Sau khi Long Huyền sử dụng vảy ngược, chiến lực của hắn cường đại, vô cùng kinh khủng, dường như trong đó, một chiêu một thức đều trộn lẫn Đại La ý!

Không ngờ đối phương đã tiếp xúc đến ngưỡng cửa của cảnh giới Đại La.

Lời tuy như thế, nhưng Sở Cuồng Nhân lại không lui bước chút nào, sức mạnh cơ thể được hắn dần dần phát huy ra, một quyền một cước, đều ẩn chứa sức mạnh làm lay động núi sôn, hành tinh.

Không chỉ có như thế, ở bên trong trận giao chiến, khí huyết trong cơ thể của Sở Cuồng Nhân cũng đang không ngừng tăng lên.

Cơ thể của hắn, cũng phát ra ra một luồng Đại La ý giống như vậy!

Nhục thân Đại La ý! !

Hơn nữa còn hoàn chỉnh hơn, cường đại hơn so với Long Huyền! !

Đùng! !

Long Huyền đánh ra một trảo, nhưng lại bị Sở Cuồng Nhân bắt lấy ngay lập tức, ngay sau đó, hắn đánh một quyền lên trên ngực, trực tiếp đánh đối phương bay ra ngoài!

Còn chưa chờ hắn kịp phản ứng lại, Sở Cuồng Nhân đã ở gần bên cạnh hắn, kỹ năng chiến đấu cận chiến tinh diệu tuyệt luân được phát huy đến vô cùng nhuần nhuyễn! !

Trong vài hơi thở ngắn ngủi, Long Huyền đã bị ăn không biết bao nhiêu đòn công kích.

Nếu không phải hắn có long khí cùng với Tứ Hải Lân Giáp hộ thể, dù cho hắn là Hắc Long, chỉ sợ cũng đã bị đánh thành một đống thịt nát!

Ở dưới sự công kích của Sở Cuồng Nhân, sức mạnh vảy ngược của Long Huyền dần dần bị đánh tan.

Ầm! !

Long Huyền bị đánh đến bay ngược ra ngoài, điên cuồng phun ra! !

Mặc dù có Tứ Hải Lân Giáp, nhưng dưới thế công của Sở Cuồng Nhân, lực phản chấn mà hắn đã chịu cũng đủ để khiến cho hắn nhận lấy tổn thương nghiêm trọng.

“Không được, nếu tiếp tục đánh nữa, cho dù có lân giáp ở đây, ta vẫn sẽ bị giết chết! !”

Long Huyền cắn chặt răng: “Rời đi! !”

Từ khuc hiện thế đến nay, đây là lần đầu tiên trong đời hắn có ý niệm muốn đào tẩu!

Điều này làm cho lòng tự tôn của hắn chịu thương tổn cực đại.

Nhưng bản năng muốn được sống vẫn vượt qua lòng tự trọng, hắn không hề ham chiến, xoay người hóa thành một đạo lưu quang màu đen bay đi.

“Muốn chạy, ngươi không khỏi quá mức ngây thơ đi!”

Sở Cuồng Nhân bước ra một bước, chỉ thấy vô số đạo văn trắng bạc lấy hắn làm trung tâm mà khuếch tán ra.

Chính là Thuật Phong Ấn Thời Không!

Sức mạnh phong ấn thời không cường đại lập tức khiến cho Long Huyền như hãm sâu trong vũng bùn, khó có thể di chuyển!

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Cuồng Nhân xuất hiện ở trước mặt hắn, đá một chân ra, đạp đối phương xuống mặt đất, sau đó trực tiếp dùng một chân giẫm lên trên ngực hắn.

“Sở Cuồng Nhân! !”

Long Huyền vô cùng cáu giận, sắc mặt vô cùng âm trầm, một cảm giác khuất nhục, khiến cho hắn gần như muốn phát cuồng.

Bản thân mình chính là yêu nghiệt cái thế! !

Đường đường là một tên yêu nghiệt cái thế, vậy mà lại bị người khác đạp dưới chân? !!

Khuất nhục!

Khuất nhục đến cực điểm! !

Không chỉ là Hắc Long, nhóm đại năng của Long Cung đang âm thầm quan sát trận chiến này cũng gần như tức muốn hộc máu.

Long Huyền chính là Long Cung đại Thái Tử, ở một mức độ nào đó, cũng tương đương với mặt mũi của Long Cung.

Mà hiện tại, mặt mũi của Long Cung bị Sở Cuồng Nhân giẫm đạp ở dưới chân, bọn họ, sao có thể không giận chứ? !

“Khinh người quá đáng, đúng là khinh người quá đáng mà! !”

Sắc mặt của một vị đại năng của Long Cung âm trầm như nước, hai mắt gần như muốn phun trào ra lửa giận.

Sau đó, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân làm ra hành động khiến cho bọn họ càng tức giận hơn.

Chỉ thấy hắn nâng một chân lên, từng chút từng chút một đạp lên trên người Long Huyền, sức mạnh cơ thể bàng bạc ầm ầm bạo phát, khắp nơi vì vậy mà rung chuyển!

Mà Long Huyền lại bị dẫm đến mức kêu lên đau đớn, chật vật không chịu đựng được!

Vô số thiên kiêu thấy một màn như vậy, đáy lòng đều toát lên một luồng hàn ý không thể miêu tả.

Nhìn thần thoại Long Huyền đã từng được bọn họ tôn sùng vậy mà lại thê thảm như thế ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, trong lòng của bọn họ có loại cảm giác buồn bực.

“Đệ nhất Tiên Bảng, cũng không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân!”

“Đâu chỉ không phải là đối thủ! Đây quả thực, chính là nghiêng về một phía, bị chà đạp đến mức không còn nhìn ra hình dạng.”

Mọi người nhìn Long Huyền, đều không khỏi cảm khái.

Long Huyền, một con rồng thật thê thảm!

Hai mươi năm qua phong quang vô hạn, nhưng hiện tại, ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, lại thất bại thảm hại!

Phía trước có phong quang cỡ nào, hiện tại liền thê thảm bấy nhiêu.

“Sở Cuồng Nhân, lúc này đã hoàn toàn đắc tội với Long Cung.”

“Đúng vậy, Long Huyền nói thế nào cũng là Long Cung đại Thái Tử, hắn chà đạp người này thành dáng vẻ như thế, mặt mũi của Long Cung, không còn sót lại chút gì!”

“Sở Cuồng Nhân này, không phải là muốn khiến Long Huyền đang sống sờ sờ dẫm cho chết đấy chứ? !”

Nghĩ đến đây, đồng tử của rất nhiều thiên kiêu không khỏi run rẩy, nhìn Sở Cuồng Nhân, giống như nhìn một tên ác ma.

Rất nhiều thiên kiêu ở đây, trong một khắc cơ hồ đã có chung một nhận thức.

Chọc ai cũng được, nhưng không cần chọc đến Sở Cuồng Nhân!

Kẻ này còn muốn biến thái hơn so với một con quái vật!

“Lân giáp này trên người của ngươi, cũng rất cứng rắn.”

Sở Cuồng Nhân nhìn bộ dáng hộc máu không ngừng của Long Huyền dưới bàn chân, không có nửa điểm cuồng ngạo, nhàn nhạt nói.

Tứ Hải Lân Giáp không hổ là một món Hợp Đạo khí, lực phòng ngự thật sự rất lợi hại.

Vật này bị hắn dẫm dưới chân mười mấy lần, vậy mà Long Huyền vẫn chưa chết.

“Nhưng, ngươi còn có thể chịu được bao nhiêu cái đây?”

Trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra nụ cười nghiền ngẫm, mà vẻ tươi cười kia, ở trong mắt Long Huyền, không khác gì ác ma!

Trong lòng Long Huyền có chút hối hận.

Sớm biết như vậy, hắn nên nghe lời khuyên bảo của phụ vương cùng với các trưởng lão của Long Cung, đừng nên dễ dàng đến khiêu chiến với Sở Cuồng Nhân.

Ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân đang dự tính tiếp tục chà đạp Long Huyền.

Đại La ý ầm ầm bạo phát!

Chỉ thấy mây đen hội tụ trên bầu trời, một long ảnh kim sắc từ bên trong tầng mây ló ra, cái đầu rồng kia thật lớn, che trời, một đôi mắt rồng, mang theo uy nghiêm vô thượng.

Phàm là thiên kiêu yêu nghiệt bị nhìn chăm chú, đều nhịn không được mà hai chân run lên.

Đây là một sinh mệnh, tồn tại vượt xa bản thân!

“Phụ vương!”

Long Huyền nhìn người vừa tới, trong mắt tức khắc toát ra vẻ vui sướng, mong đợi nói: “Cứu con! !”

Trong mắt cự long kim sắc kia toát ra một tia đau lòng.

Long Huyền, là một con rồng cao ngạo đến cỡ nào!

Từ khi ra đời đến nay, đây là lần đầu tiên cầu cứu phụ vương của mình. Có thể thấy được hắn đã chịu đựng đả kích và khuất nhục lớn biết dường nào.

Vốn dĩ, hắn nghĩ Long Huyền tiến đến khiêu chiến với Sở Cuồng Nhân, sau khi chịu suy sụp có thể thu liễm tính tình một chút, hiện tại xem ra, sự suy sụp này, quá lớn quá lớn!

“Sở Cuồng Nhân, buông con ta ra!”

Cự long kim sắc, cũng chính là chủ nhân của Long Cung lạnh nhạt nói, long uy bá đạo, tràn ngập thiên địa.

“Ha, đây là thái độ cầu xin người khác của Long Cung sao?”

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói, dẫm lên Long Huyền, vẫn không có ý định buông tha như cũ.

“Ngươi muốn thế nào?”

Chủ nhân của Long Cung thu liễm long uy, từ tốn nói.

“Không phải ta muốn thế nào, mà là Long Cung các ngươi vì vị Thái Tử này, có thể đưa ra bao nhiêu thành ý đây?”

Sở Cuồng Nhân nói.

“Ngươi muốn lừa gạt Long Cung ta sao?”

“Lừa gạt? Không nghĩ tới, ngươi lại cảm thấy ta từ bi đến vậy.”

Sở Cuồng Nhân lắc lắc đầu, một chân dùng sức giẫm một cái, khiến Long Huyền nhịn không được kêu lên đau đớn.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi……”

“Chủ nhân của Long Cung, sự kiên nhẫn của ta có hạn, nếu không thể lấy ra thành ý làm vừa lòng ta, Long Cung liền phải mất đi một vị yêu nghiệt cái thế.”

Nghe thế, chủ nhân của Long Cung tức giận đến mức thân rồng cũng đang run rẩy.

Đây là lần đầu tiên Long Cung bị người khác uy hiếp đến mức độ này, nhưng hết lần này đến lần khác hắn vẫn không có một chút biện pháp nào.

Hai mươi năm trước, một chỉ điểm đến từ vũ trụ kia, khiến tất cả mọi người mở mang kiến thức về sức mạnh kinh khủng của Thần Ma nhất mạch.

Long Cung tự cho là bất phàm, nhưng vẫn không có cách nào đối mặt với sức mạnh như vậy.

Sở Cuồng Nhân là giới tử, sau lưng có chỗ dựa là Thần Ma nhất mạch, đại năng của Long Cung căn bản không dám ra tay nhằm vào đối phương, vì cứu Long Huyền, chỉ có thể thỏa hiệp.

Sau một phen suy tư, chủ nhân của Long Cung lấy ra một viên hạt châu màu đỏ rực, nói: “Đây là một viên long nguyên, có thể trợ giúp ngươi tăng cường tu vi.”

Sở Cuồng Nhân nhìn viên long nguyên kia, để Tiểu Ái phân tích một hồi.

Một viên hỏa long long nguyên cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Ngược lại cũng không tồi, năng lượng bên trong có thể sử dụng để rèn luyện Hạn Bạt chân thân.

“Bảo vật không tồi, nhưng vẫn còn chưa đủ, ta muốn mười viên long nguyên như vậy!”

Chương 1511 - Hấp thu Hỏa Long Nguyên, nơi có âm tượng của Tần Hoàng

“Long nguyên như vậy, ta muốn mười viên!”

Sau khi Sở Cuồng Nhân vừa nói, khóe miệng mọi người ở đây đều run rẩy một chút.

Đến trong mắt chủ nhân của Long Cung cũng không khỏi toát ra vẻ tức giận: “Ngươi thanh long nguyên này trở thành cái gì? ! Đây chính là long nguyên của Đại La Kim Tiên, toàn bộ Tiên giới mới có bao nhiêu Đại La Kim Tiên chứ.”

“Ha, Long Cung chính là bá chủ đứng đầu thời kỳ Tiên Cổ, căn cơ không giống người thường, ngay cả mười viên long nguyên Đại La cũng không lấy ra được sao?”

“Sau khi Tiên giới bị phá nát rồi được gây dựng lại, ngươi cho rằng, còn có thể có bao nhiêu căn cơ Tiên Cổ còn giữ được? !”

“Long Cung kia hẳn là còn có không ít Đại La Kim Tiên, giết bọn họ, lấy long nguyên của bọn họ cho ta không phải là được rồi sao?”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe được những lời này, mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Ông trời ơi.

Cái tên Sở Cuồng Nhân này thật là điên rồi, đúng là lời gì cũng đều dám nói nói ra.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi không nên khinh người quá đáng! !”

Đôi mắt rồng của chủ nhân của Long Cung co rụt lại, thu liễm long uy, lại nhịn không được mà tiêu tán ra.

“Ha, chỉ đùa một chút thôi.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, tất nhiên biết đề nghị này của bản thân, Long Cung không có khả năng tiếp thu.

“Nhưng mà chỉ với một viên long nguyên liền muốn đổi lấy tính mạng của Long Huyền, giá trị của vị yêu nghiệt cái thế này của các ngươi, không khỏi cũng quá rẻ mạt đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, vẫn không hề có ý định dễ dàng buông tay như cũ.

Sau khi chủ nhân của Long Cung trầm ngâm, lại lần nữa lấy ra hai viên long nguyên, cùng với một ít bảo vật khác: “Nếu những thứ này như vẫn không đủ, Long Cung ta tình nguyện cùng Thần Ma nhất mạch ngươi, ngọc nát đá tan!”

“Các ngươi, còn không có năng lực đấy đâu.”

Sở Cuồng Nhân nói, nhìn thoáng qua những món bảo vật đó, tiện tay vung lên, thu toàn bộ vật này vào bên trong không gian của Tụ Lý Càn Khôn.

Sau đó hắn liền buông Long Huyền ra.

“Trông kỹ vị yêu nghiệt cái thế này của các ngươi, nếu lại đối mặt với ta lần nữa, hy vọng các ngươi Long Cung tới kịp để cứu hắn.”

“Hừ, không cần ngươi lo lắng.”

Chủ nhân của Long Cung hừ lạnh một tiếng, sau đó vươn long trảo, mang Long Huyền đi.

Chỉ trong chốc lát, mây đen tan đi, long uy trong thiên địa cũng dần dần tan đi.

Rất nhiều thiên kiêu bốn phía vẫn còn đang đắm chìm ở trong trận chiến vừa rồi và sự chấn động về sự xảo trá của Sở Cuồng Nhân đối với Long Cung, nhìn đối phương, trong mắt tràn ngập vẻ kiêng kị.

“Đệ nhất Tiên Bảng, cũng chỉ có như vậy.”

Sở Cuồng Nhân lắc lắc đầu.

Sau đó, hắn lại đợi mấy ngày ở bên trong Ngũ Hành Sơn, sau khi thấy không có người nào dám đáp lại lời khiêu chiến của mình, lúc này mới rời đi.

Mà việc Sở Cuồng Nhân tuyên chiến Tiên giới, một động tác liền đánh bại Long Huyền, chuyện hắn bóc lột Long Cung cũng nhanh chóng được truyền ra ngoài.

Lúc này, toàn bộ Tiên giới đều vì chuyện này mà sôi trào.

Khắp nơi trên Tiên giới, đều đang bàn luận về Sở Cuồng Nhân, sự cường thịnh về danh tiếng của hắn, so với hai mươi năm trước còn muốn kinh người hơn.

Mà trong đó, điều khiến cho mọi người tò mò nhất chính là Sở Cuồng Nhân sau hai mươi năm, rốt cuộc có bao nhiêu cường đại? !

“Chiến lực của Long Huyền kinh người, sau khi hắn sử dụng vảy ngược, hơn nữa còn có Tứ Hải Lân Giáp, Đại La tầm thường cũng không có cách nào trong mấy chiêu ngắn ngủn đánh bại hắn, mà Sở Cuồng Nhân có thể dễ dàng đánh bại tên này, lông tóc của bản thân lại không bị tổn hao gì, sức mạnh như vậy, thực sự khiến cho người khác kinh thán.”

Bên trong Đông Hoàng Tiên Đình, Đông Hoàng thần tử từ tốn nói với Vân Trung Quân thần tử vừa mới từ bên trong Ngũ Hành Sơn tìm được đường sống từ trong chỗ chết trở về.

“Người này, quả thật là một con quái vật!”

Trong lòng Vân Trung Quân thần tử vẫn còn sợ hãi mà nói: “Chỉ sợ tu vi của hắn đã đạt tới cực hạn Kim Tiên, chỉ sợ khoảng cách đến ngưng tụ tiên nguyên chi hoa cũng không còn xa.”

“Không, tu vi cũng không phải là thứ lớn nhất của người này khiến người khác kiêng kị.”

Đông Hoàng thần tử từ tốn nói.

Bên trong Nhân Hoàng tông.

“Thứ khiến cho người ta kiêng kị người này nhất, chính là thân thể của hắn!”

Truyền nhân của Hiên Viên cũng có chú ý ít nhiều đối với trận chiến ở Ngũ Hành Sơn ấy, tất nhiên cũng đã nhận ra thân thể kiên cố không thể phá vỡ của Sở Cuồng Nhân.

“Đúng là như vậy.”

Truyền nhân của Chuyên Húc gật gật đầu: “Cơ thể của hắn, ngay cả Long Huyền cũng khó có thể phá nát, nghe đồn Viên Tổ ở bên trong lò Bát Quái luyện được một bộ thân thể kim cương bất hoại, chẳng lẽ hắn cũng thành công ư?”

“Chẳng sợ không thể đánh đồng với Viên Tổ, nhưng chỉ sợ, cũng không hề kém xa, trên cơ thể của hắn, có Đại La ý!”

Truyền nhân của Hiên Viên hít một hơi thật sâu, trong mắt toát ra vẻ kiêng kị nồng đậm.

“Muốn đối địch với người này, nhất định phải phá hủy cơ thể của hắn trước, nếu không, tất cả đều không hề có ý nghĩa.”

Thử nghĩ một chút.

Hai bên so đấu tu vi, tiên pháp, thần thông, thật vất vả mới nhìn thấy hy vọng thắng lợi, nhưng khi đòn công kích của ngươi dừng lại ở trên người kẻ thù, lông tóc của đối phương lại không bị tổn hao gì!

Chuyện này sẽ khiến ngươi tuyệt vọng đến cỡ nào? !

Bên trong Ma quốc, Thạch Thiên Hiên cũng đang tự hỏi đối sách để ứng phó với Sở Cuồng Nhân.

“Nếu chỉ phá vỡ cơ thể của đối phương thì vẫn còn chưa đủ, nhục thân Đại La ý, không ngừng sinh sôi, thậm chí huyết nhục còn có diễn sinh kỳ hiệu, lực khôi phục cực kỳ kinh khủng, có thể nói là khó có thể giết chết.”

“Trong Ma Đạo ta, hình như có một hủ cốt dung huyết chi pháp, có chỗ kỳ diệu đối với thân thể của tu sĩ, xem ra cần thiết phải tu hành một phen.”

Trên đời này, người có được thành tựu nhục thân Đại La, ít càng thêm ít.

Rất nhiều tu sĩ không có kinh nghiệm đối phó với tu sĩ có thân thể giống như Sở Cuồng Nhân, nhưng một ít thế lực bá chủ có căn cơ từ Tiên Cổ, vẫn có thể tìm được một vài loại đối sách.

Chẳng qua, Sở Cuồng Nhân cũng không biết những thiên kiêu yêu nghiệt tuyệt đỉnh, thậm chí yêu nghiệt cái thế cũng đều suy nghĩ biện pháp để đối phó với mình.

Cho dù đã biết, thì cũng sẽ không để ý.

Hiện tại, hắn ở trong một sơn động, luyện hóa hỏa long nguyên lấy được từ trong tay chủ nhân của Long Cung.

Đây là một viên long nguyên thuộc tính hỏa, mà Hạn Bạt chân thân của hắn có thể thông qua việc hấp thu vạn hỏa trong thiên hạ để cường hóa bản thân, hỏa long nguyên này, đương nhiên cũng có thể.

Cùng với hỏa long nguyên không ngừng luyện hóa vào trong cơ thể, bên ngoài cơ thể của hắn dần dần có đạo văn mơ hồ hiện ra.

Từng sợi nhục thân Đại La ý tràn ngập trong đó, so với lúc mới có được kia, thì mãnh liệt hơn một ít.

Nếu nói nhục thân Đại La cảnh chia làm giai đoạn tiên kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong, thì hiện tại hắn đang bước vào giai đoạn tiên kỳ, sau khi hấp thu hỏa long nguyên, thì lại n hanh chóng tiến về phía trung kỳ.

“Từ xưa đến nay, người có thành tựu nhục thân Đại La, ít lại càng ít.”

“Mà giữa trời đất này, chiến lực vơ thể mạnh mẽ nhất, thuộc về cấm khu cương thi cổ lão.”

Giữa trời đất này, có sự tồn tại của cấm khu.

Giống như thế gia Tử Đồng Sở Cuồng Nhân từng gặp trước đó, bọn họ chính là phụ thuộc của cấm khu linh hồn, còn có Địa Ngục Điểu Ngục Khiếu, đó là cấm khu dị chủng.

Đến nỗi cấm khu cương thi, xem tên đoán nghĩa, đó chính là nơi cương thi sinh sống.

Mà cương thi nhất tộc, là một đại chủng tộc am hiểu luyện thể nhất ở giữa trời đất này, nghe nói Vương Giả trong cương thi được vinh dự không hóa cốt, ý là cốt cách bất hủ bất diệt, vô cùng cường đại!

Sở Cuồng Nhân sở hữu Hạn Bạt chân thân, đó là truyền thừa của một vị Vương Giả Cương Thi cổ lão từ thời kỳ Tiên Cổ, Hạn Bạt!

“Cấm khu sao, có chút thú vị, có cơ hội, có lẽ có thể đi đến đó một chuyến.”

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Cấm khu, là một nơi đại hung đối với Tiên giới thậm chí là vũ trụ, rất ít người có thể tiến vào trong và sau đó còn có thể còn sống mà đi ra ngoài.

Nhưng sau lưng Sở Cuồng Nhân là Thần Ma nhất mạch, lại là yêu nghiệt vô thượng, người khác không vào được cấm khu, nhưng hắn lại có thể.

Cho dù là cấm khu, cũng vô cùng kiêng kị đối với Thần Ma nhất mạch.

“Nhưng mà hiện tại, so với cấm khu, nơi càng khiến ta cảm thấy hứng thú, chính là thứ này đây.”

Sở Cuồng Nhân lấy ra một bức tranh cổ lão.

Đây là bức hoạ hắn lấy được sau khi giết chết Tần Thiên Nhai, phía trên này khắc hoạ vô số sơn hà khắp nơi, nhìn có vẻ lộn xộn, nhưng lại cất giấu một loại quy luật nào đó.

Đây là một mức...... Địa đồ! !

Mà nơi chỉ thị bên trong địa đồ, cực kỳ không đơn giản, chính là nơi Tần Hoàng đúc ra trăm vạn âm tượng vào thời kỳ Tiên Cổ! !

Chương 1512 - Muốn đến âm Phủ, hiện trạng của Phong Đô, Chung gia muốn đoạt Phong Đô

Trong truyền thuyết cổ lão, Tần Hoàng có dã tâm to lớn, có thể nói là chưa có tiền lệ, lúc trước hắn không chỉ muốn phục hồi vị trí Nhân Hoàng!

Còn muốn trên phạt Tiên Đình, dưới thì thống nhất âm Phủ!

Trở thành người thống trị chí cao vô thượng nhất trong thiên địa này!

Vì thế, hắn tu hành Ngũ Long Bá Thế Quyết, tu vi ép thẳng tới Hợp Đạo, lại có Tổ Long chi khí trên người, Hợp Đạo tầm thường cũng khó có thể thương tổn hắn.

Ngoài ra, hắn còn huấn luyện binh tướng, số lượng thiết kỵ của Đại Tần đến 1 triệu, có thể chiến đấu với thiên binh của Tiên Đình, mãnh tướng dưới trướng, từng người đều là cường giả mạnh mẽ tuyệt luân cái thế!

Mặt khác, hắn còn bí mật gây dựng một đại quân âm tượng, chuẩn bị thống nhất âm Phủ.

Có thể nói, Đại Tần ở thời điểm đó, hùng mạnh khuynh đảo thiên hạ, dường như có xu thế rung chuyển Tiên Đình, khiến hai đại Tiên Đình, thấp thỏm lo âu.

Thậm chí, hai đại Tiên Đình cũng đã thiết kế trong bóng tối, khiến Bách Gia thư viện và Đại Tần quyết liệt, khiến thế lực bên trong Nhân tộc hao tổn, sau đó thừa cơ ám sát Tần Hoàng, khiến Đại Tần lâm vào cục diện quần long vô thủ.

Cuối cùng, kế hoạch Nhân Hoàng phục hồi, chết từ trong trứng nước.

Từ đó về sau, thế gian liền không có nhân kiệt khoáng cổ như Tần Hoàng, Nhân Hoàng xem như hoàn toàn xuống dốc.

Nhưng mà, Tần Hoàng chết đi, tinh binh và cường tướng dưới trướng cũng dần dần tiêu vong, 1 triệu âm tượng hắn bí mật chế tạo, để thống nhất âm Phủ, từ đầu đến cuối cũng không có hiện thế, Tiên Đình đã từng phái người tìm khắp thiên hạ, tìm đại năng thôi diễn cổ kim, nhưng rốt cuộc vẫn không có phát hiện một chút dấu vết để lại.

Chỉ có Tần gia, gia tộc vương thất Đại Tần nhận được truyền thừa mới biết, âm tượng do Tần Hoàng tạo thành, đều được giấu ở phía trên một bức tranh cổ lão.

Mà bức tranh đó, truyền thừa đời đời trong Tần gia, vô số người của Tần gia muốn tìm ra bí mật trong đó, nhưng cuối cùng vẫn không thể thành công.

Về sau, khi bị Tử Vi Tiên Đế bắt đến phía trên Tử Vi Tinh, cũng đã mất đi cơ hội.

Khi Tuyệt Vô Thần dẫn người tiêu diệt Tần gia, Tần Thiên Nhai mang theo bức tranh cổ lão này trốn thoát, cuối cùng lại rơi vào trong tay Sở Cuồng Nhân.

"Tuy trong tay Tần gia có bức hoạ này, nhưng lại khó có thể phân tích ra bí mật trong đó, mà có lẽ Tiên Đình cũng không biết, âm tượng này không ở trên trần gian, mà lại giấu ở... âm Phủ!"

Sở Cuồng Nhân nhìn bức tranh trong tay, lộ ra một nụ cười.

Hắn có Tiểu Ái phân tích, bí mật bên trong bức họa này với hắn mà nói, căn bản cũng không phải là bí mật.

Không có người biết, năm đó Tần Hoàng là một người sống sờ sờ, vậy mà lại bí mật giấu âm tượng đã đúc thành ở âm Phủ!

"Xem ra, phải đến âm Phủ một chuyến."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Chuyện ở trần gian, để cho phân thân, lại thêm bọn người Tuyệt Vô Thần, đã đủ xử lý.

Mà về phần chuyện ở âm Phủ, người sống ở trần gian tiến vào âm Phủ, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng khó tránh khỏi sẽ chịu ảnh hưởng, cũng chỉ có Quỷ Đế như hắn, mới có thể không bị cản trở.

"Thuận tiện, lúc trước đã đồng ý với Hoa Vô Ái, nói muốn đi gặp một lần, vậy thì nhân tiện làm luôn những việc này."

Sau đó, Sở Cuồng Nhân tìm tới Lam Vũ, nói ra chuyện mình muốn đi âm Phủ.

Mà Lam Vũ cũng hiểu rõ âm Phủ vô cùng quỷ quyệt, nếu không phải đại năng, người sống đến đó, sợ là rất khó làm được việc, nói không được bản thân sẽ trở thành gánh nặng cho Sở Cuồng Nhân, liền dự định trở về thư viện trước.

"Nói mới nhớ, từ sau khi mình trở thành Quỷ Đế, dường như đây là lần đầu tiên đến âm Phủ?"

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm nghĩ đến.

Mà giờ khắc này.

Âm Phủ, Phong Đô.

1 triệu âm binh đang tuần tra các nơi, duy trì trật tự của thành Phong Đô, mỗi ngày, đều sẽ có không ít vong hồn từ các nơi trong Tiên giới tràn vào âm Phủ, tiến vào bên trong Lục Đạo Luân Hồi, mà khi vong hồn chuyển kiếp càng ngày càng nhiều, dường như thành Phong Đô cũng nhận được sự che chở từ một nơi nào đó,

càng vững chắc hơn.

Nhưng ngay hôm nay.

Toàn bộ Phong Đô lâm vào bên trong chấn động trước nay chưa từng có.

Chỉ thấy nơi xa, có một nhóm âm binh người mặc thiết giáp, tay cầm đao che lấp trời đây, bay lên không trung mà đến.

Mà cầm đầu, chính là một người nam tử trung niên mặc trường bào màu đen.

Thứ khác biệt với âm binh âm tướng bốn phía chính là, hắn là một người sống!

Chính xác mà nói, chính là một người âm Phủ!

Điểm khác biệt lớn nhất giữa người âm Phủ và người sống trên trần gian chính là, thể chất của bọn họ bị hoàn cảnh ở âm phủ đồng hóa, không giống người sống trên trần gian, sẽ bị âm khí ở âm Phủ quấy nhiễu.

Ở âm Phủ, cũng có không ít người âm Phủ tồn tại.

Sau khi Tiên giới bị phá nát rồi gây dựng lại, bọn họ tạo thành các loại thế lực, hoặc là phụ thuộc vào tam đại Địa Phủ, hoặc là chiếm đất làm vua, thế lực rắc rối phức tạp.

Mà bây giờ, xuất hiện ở Phong Đô, là thủ lĩnh đến từ một thế gia tên là Chung gia.

Chung gia, là một trong những gia tộc lớn nhất ở âm Phủ.

Là thế lực gần với tam đại Địa Phủ, mà từ sau khi Tiên giới bị phá nát rồi gây dựng lại, bên trong tam đại Địa Phủ, Phong Đô Địa Phủ bị hao tổn nghiêm trọng nhất, căn cơ gần như hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Thậm chí, tam đại Địa Phủ đã chỉ còn trên danh nghĩa, chỉ còn lại có hai đại địa phủ là âm Phủ, còn có Thái Sơn.

Nhưng Sở Cuồng Nhân xuất hiện, một lần nữa thành lập cơ chế luân hồi của Phong Đô, làm cho Phong Đô trở lại hàng ngũ tam đại Địa Phủ, bách vạn âm binh xuất hiện, càng giúp cho Phong Đô đứng vững chân trong âm Phủ.

Tuy là như thế, những Chung gia vẫn nhớ mãi không quên đối với Phong Đô Địa Phủ, vẫn muốn chiếm lĩnh, thay thế nó.

Nếu không thì.

Hôm nay, gia chủ của Chung gia là Chung Vân cũng sẽ không dẫn theo âm binh, đến đây tấn công Phong Đô.

Phong Đô, trong gian lầu các nào đó.

Hai ngọn lửa màu xanh lục bỗng nhiên bốc lên, một khô lâu âm binh, từ từ đứng dậy, lục hỏa đen nhánh đang lơ lửng trong hai mắt nhìn về phía xa, hừ lạnh một tiếng.

"Người của Chung gia lại tới, thật đúng là âm hồn bất tán mà."

Hắn vừa sải bước ra, đi vào trên bầu trời của thành Phong Đô.

Mà vô số vong hồn cũng biết một trận đại chiến sắp phát sinh, nhưng dường như bọn họ đã sớm không cảm thấy kinh ngạc đối với chuyện này.

Một vong hồn còn nói với vong hồn mới tới: "Không có việc gì, có khô lâu tướng quân, còn có bọn người Bạch đại nhân ở đây, rất nhanh sẽ qua thôi, các ngươi đi đến Lưu Hồn nhai tránh đi, đừng đi ra."

Lưu Hồn nhai, chính là nơi ở của các vong hồn.

Vô số vong hồn được âm binh chỉ thị, ào ào tìm nơi tránh né, tò mò nhìn trận chiến sắp phát sinh trên bầu trời.

Lúc này, từng bóng người lần lượt từ bên trong thành Phong Đô lao ra.

Trên người mỗi một người, đều mang khí tức không hề tầm thường.

Ở trong đó, có không ít người thậm chí đều là tồn tại cấp bậc Kim Tiên, Bạch Mị, Ngạo Nguyệt, thậm chí là 80 ma tướng, đều ở trong đó.

"Là chư vị đại nhân!"

Không ít vong hồn nhìn thấy những người này, giống như có người đáng tin cậy, trong lòng vô cùng kiên định.

Mà Chung Vân nhìn đến từng đám âm binh âm tướng có thực lực cường hãn ở trước mắt này, tâm tình cũng có chút buồn bực.

Đều nói Phong Đô là yếu nhất bên trong tam đại Địa Phủ.

Nhưng mà, tốc độ trưởng thành của nó, lại khiến cho Chung gia có chút kinh hãi.

Không có ai biết, bách vạn âm binh, 80 ma tướng này xuất hiện từ nơi nào.

Chỉ biết là, dường như có quan hệ với vị Quỷ Đế tân nhiệm của Phong Đô đang tham dự giới tử chi tranh ở trên trần gian kia.

"Chung Vân, lập tức lui binh, nếu không đừng trách ta đao hạ vô tình! !"

Khô lâu âm tướng xuất hiện, trong tay cầm một thanh lưỡi hái, giọng điệu băng lãnh nói.

"Khô lâu âm tướng, ngươi cho rằng ta sẽ đánh một trận mà mình không nắm chắc sao? Lần này, chúng ta đều có chuẩn bị mà đến!"

Chung Vân cười lạnh nói.

Chỉ thấy hắn lấy ra một đế ấn đen nhánh, một luồng sức mạnh Luân Hồi từ trong đó lan tràn ra.

Trong chốc lát, toàn bộ Phong Đô vì đó mà chấn động.

Sắc mặt đám người Bạch Mị, Ngạo Nguyệt biến đổi, "Là Luân Hồi Đế Ấn! !"

"Đúng vậy, chính là Luân Hồi Đế Ấn! !"

Tay Chung Vân nâng Luân Hồi Đế Ấn, giống như một vị đế vương âm Phủ cao cao tại thượng, lạnh nhạt nói: "Hôm nay, Phong Đô này, sẽ bị ta thu phục! !"

Chương 1513 - Ai dám động đến con dân của Phong Đô ta, ngươi muốn chết như thế nào

"Phong Đô này, hôm nay ta nhất định sẽ thu phục được!"

Tay Chung Vân nâng Luân Hồi Đế Ấn, ánh mắt dày đặc, giống như một vị đế vương âm Phủ!

Mà bọn người khô lâu âm tướng, Bạch Mị, Ngạo Nguyệt bị Luân Hồi Đế Ấn ảnh hưởng, bị ngăn chặn gắt gao, một thân tu vi không cách nào hoàn toàn phát huy ra.

"Chung Vân này, lại đạt được một khối Luân Hồi Đế Ấn! !"

"Lần này, phiền toái rồi."

"Đáng chết!"

Dưới ảnh hưởng của Luân Hồi Đế Ấn, bọn người khô lâu âm tướng căn bản là không có cách nào đối mặt với đại quân của Chung Vân.

"Lên!"

Chung Vân lạnh nhạt quát lên, âm binh đếm mãi không hết ở sau lưng đột nhiên gào thét xông ra, bọn người khô lâu âm tướng ra sức chống cự, một trận chém giết đàn xảy ra trên bầu trời thành Phong Đô.

Khô lâu âm tướng chính là tồn tại cảnh giới Đại La, tuy bị đế ấn ảnh hưởng, chiến lực mười không còn một, nhưng vẫn có thể cản được không ít âm binh như cũ, mà 80 ma tướng cũng không đơn giản, tạo thành một trận pháp Thiên Ma to lớn, đem giam vô số âm binh ở trong đó, thúc giục ma khí, giết chết từng kẻ một.

Mỗi người Bạch Mị, Ngạo Nguyệt và các Kim Tiên khác cũng thi triển thực lực, quả thực là vừa nhận lấy sự áp chế của Luân Hồi

Đế Ấn, vừa chém giết với vô số âm binh.

"Hừ, cũng chỉ là ngoan cố phản kháng!"

Chung Vân hừ lạnh một tiếng, vừa sải bước ra, trực tiếp thúc giục Luân Hồi Đế Ấn trong tay đến cực hạn.

Trong chốc lát, luồng uy áp vô cùng vô tận tràn ngập ra, bao phủ khắp nơi.

Quyền năng Quỷ Đế giống như hàng tỉ đại sơn, nghiền ép về phía bọn người khô lâu âm tướng, Bạch Mị.

Ầm ầm...

Nguyên một đám âm binh dưới luồng sức mạnh này, bị đè sấp trên mặt đất.

Cho dù là cường giả Đại La như khô lâu âm tướng, thân thể cũng không khỏi run lên, như muốn quỳ xuống!

Cục thế chuyển biến đột ngột!

Phong Đô lâm vào cục diện nguy hiểm trước nay chưa từng có.

Vô số vong hồn bên trong Lưu Hồn nhai thấy cảnh này, nguyên một đám đều là toát ra vẻ lo lắng.

"Tại sao có thể như vậy, chẳng lẽ ngay cả bọn người khô lâu đại nhân cũng không thể bảo hộ chúng ta sao?"

"Trời ạ, đó chính là đế ấn sao? Áp lực thật là cường đại."

"Tay cầm đế ấn, hiện tại Chung Vân cũng là Quỷ Đế Phong Đô, ở bên trong Phong Đô này, căn bản không ai là đối thủ của hắn."

Vô số vong hồn nghị luận ầm ĩ.

Mà Chung Vân mắt lạnh nhìn bọn người khô lâu âm tướng, giọng điệu lạnh nhạt nói: "Ta có thể cho các ngươi một cơ hội, thần phục ta, sau này các ngươi vẫn là lực lượng thủ vệ Phong Đô như cũ!"

Cho dù là khô lâu âm tướng hay là 80 ma tướng, đây đều là cao thủ số một số hai của âm Phủ, không thể khinh thường.

Nếu như có thể nắm giữ lực lượng này ở trong tay, cộng thêm cơ chế luân hồi của Phong Đô Địa Phủ, căn cơ của Chung gia nhất định có thể tăng vọt.

"Thần phục ngươi? Nằm mơ!"

Giọng điệu của khô lâu âm tướng băng lãnh nói: "Cả đời này, ta chỉ tôn một người là đế!"

"Ngươi cũng xứng trở thành Phong Đô Quỷ Đế sao? Nực cười!"

"Đợi Quỷ Đế giáng xuống, chính là thời điểm Chung gia ngươi bị hủy diệt!"

Bọn người 80 ma tướng, Bạch Mị, Ngạo Nguyệt đều không nguyện ý thần phục, gắt gao nhìn chằm chằm Chung Vân, trong mắt mang theo vẻ bất khuất.

"Các ngươi thì sao? !"

Chung Vân nhìn về phía bách vạn âm binh kia, giọng điệu lạnh nhạt: "Thần phục ta, có thể tránh khỏi cái chết, nếu không thì hồn phi phách tán! !"

"Chúng ta chỉ tôn một người là đế, tuyệt không có khả năng thần phục với ngươi!"

"Muốn chúng ta thần phục, Chung gia còn chưa có tư cách đó!"

Trên mặt mỗi một âm binh đều mang theo vẻ tuyệt không khuất phục, cho dù là tử vong, cũng không thể làm cho bọn họ e ngại nửa phần.

Thấy cảnh này, Chung Vân và toàn bộ nhóm âm binh âm tướng của Chung gia đều khiếp sợ không gì sánh nổi.

Bọn họ nghĩ mãi mà không rõ, rõ ràng cục diện đã không thể nghịch chuyển, vì sao những âm binh âm tướng này lại không chịu thần phục? !

Chẳng lẽ hồn phi phách tán mới tốt sao? !

Kẻ được gọi là Quỷ Đế tân nhiệm của Phong Đô, thật sự có mị lực lớn như vậy sao, có thể khiến những âm binh này khăng khăng một mực đến như vậy? !

"Một đám vong hồn ngu xuẩn!"

Chung Vân hừ lạnh một tiếng, nhưng trong lòng cũng có một chút tim đập nhanh.

Đại La Kim Tiên như khô lâu âm tướng còn chưa tính, bách vạn âm binh, lại không một người nào chịu khuất phục? !

Chuyện này cũng không khỏi, quá không thể tin được đi.

Rốt cuộc là loại người gì, có thủ đoạn gì, mới có thể chế tạo ra một đội quân trung thành tuyệt đối như thế này!

Chung Vân làm sao có thể biết được.

Bách vạn âm binh này là Sở Cuồng Nhân rút thưởng được từ bên trong Huyễn Tưởng Luân Bàn, bắt đầu từ khi sinh ra, thể xác tinh thần đã hoàn toàn thuộc về Sở Cuồng Nhân.

Muốn khiến cho bọn họ thần phục, căn bản không có khả năng!

"Nếu các ngươi đã muốn tìm chết, vậy thì ta sẽ thành toàn các ngươi!"

Giọng điệu của Chung Vân băng lãnh nói.

Sau đó, hắn đưa tay thúc giục Luân Hồi Đế Ấn, một luồng sức mạnh Luân Hồi không có gì sánh kịp từ trong đó tuôn lấy.

Nếu bạo phát, luồng sức mạnh Luân Hồi kia sẽ giống như dòng nước lũ trào ra, hoàn toàn tiêu diệt tất cả âm binh ở chỗ này.

"Chết đi! !"

Luân Hồi Đế Ấn phát ra từng tiếng ông ông, tiên huy vô tận lưu chuyển trong đó, sức mạnh Luân Hồi làm người ta sợ hãi sắp phun ra ngoài.

Nhưng ngay tại lúc này.

Trên bầu trời thành Phong Đô, đột nhiên có biến hóa kỳ lạ.

Chỉ thấy một vòng xoáy đen nhánh hiện lên, một luồng dao động trần gian từ trong đó lan tràn ra.

Mọi người hơi sững sờ.

"Khí tức của trần gian?"

"Có người từ trần gian đi vào âm phủ, là ai, vậy mà lại trùng hợp xuất hiện ở trên bầu trời của Phong Đô?"

Lúc mọi người ở đây nghi hoặc.

Một bóng người bạch y từ bên trong vòng xoáy đi ra.

Tiên huy tươi sáng chói mắt, áo trắng như tuyết, dung nhan tuấn dật, khí chất xuất trần, làm cho người ta chú ý.

"Là ai, dám đả thương con dân của Phong Đô ta!"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên, uy áp vô cùng kinh khủng từ trên trời giáng xuống, bao phủ toàn bộ thành Phong Đô ở trong đó.

Dưới luồng uy áp này, vô số âm binh âm tướng của Chung gia đúng là nhịn không được mà quỳ xuống dưới đất, mặt mũi nguyên một đám tràn đầy hoảng sợ nhìn lên bóng người bạch y phía trên bầu trời kia.

Giờ phút này, dường như bọn họ đang đối mặt với một chủ nhân âm Phủ chí cao vô thượng, hoàn toàn không có lực phản kháng!

Một cảm giác thần phục, từ sâu trong linh hồn, tự nhiên sinh ra!

Cho dù là Chung Vân cũng không nhịn được mà đồng tử hơi hơi co rụt lại: "Luồng sức mạnh này là, quyền năng Quỷ Đế! !"

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, uy áp mà đối phương phóng ra, giống với Luân Hồi Đế Ấn của mình, không những vậy, mà còn dồi dào, còn cuồn cuộn hơn! !

Cộng thêm câu con dân của Phong Đô kia của đối phương, hắn đã đoán được thân phận của đối phương.

"Quỷ Đế!"

"Là Quỷ Đế đến rồi!"

Bọn người khô lâu âm tướng, Bạch Mị nhìn Sở Cuồng Nhân, không kìm được vui mừng.

Mà sắc mặt Sở Cuồng Nhân lại vô cùng băng lãnh.

Lần thứ nhất mình bước đến âm Phủ, lại vừa vặn đụng phải chuyện thành Phong Đô của mình bị người tấn công, vô số vong hồn mà mình quản lý, bị người uy hiếp!

Làm sao mà hắn chịu được? !

"Ngươi chính là vị Phong Đô Quỷ Đế tân nhiệm trong truyền thuyết kia? !"

Chung Vân nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt ngưng trọng, tiên thức phun trào, tra xét tu vi của đối phương.

Mặc dù đối phương ẩn giấu cực kỳ sâu, nhưng là một tồn tại cảnh giới Đại La, Chung Vân vẫn nhìn ra một chút manh mối.

Cảnh giới Kim Tiên!

Quỷ Đế tân nhiệm trước mắt này, đang ở cảnh giới Kim Tiên!

Tuy với niên kỷ của đối phương có thể trở thành Kim Tiên, đã là một yêu nghiệt tuyệt đỉnh không hơn không kém.

Nhưng ởtrước mặt Đại La, còn chưa đáng kể!

Lo lắng trong lòng cũng tiêu tán rất nhiều.

Một Quỷ Đế cấp bậc Kim Tiên, làm sao có thể ngăn cản bản thân chiếm lĩnh Phong Đô? !

Không chỉ có như thế, giết đối phương, chiếm lấy đế ấn của đối phương, quyền năng Quỷ Đế của mình, còn có thể lại tăng cường lần nữa!

Nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi Chung Vân nóng nảy.

"Phạm người của Phong Đô ta, giết không tha! !"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân băng lãnh nhìn Chung Vân, lạnh nhạt nói: "Nói đi, ngươi muốn chết như thế nào? !"

Chương 1514 - Ngươi có tư cách gì ở trước mặt ta ngông cuồng xưng đế? Chính diện giao phong với Đại La

"Nói đi, ngươi muốn chết như thế nào?"

Sở Cuồng Nhân nhìn Chung Vân, giọng điệu lạnh nhạt nói.

Trong mắt hắn, Chung Vân xâm phạm Phong Đô, đã là một người chết.

Không, thậm chí hắn sẽ không cho đối phương bất cứ cơ hội chuyển sinh nào.

"Tiểu tử, ngươi cũng quá tự đại đi, cho dù ngươi cũng là Quỷ Đế của Phong Đô này, nhưng tu vi của ta ở phía trên ngươi, sao ngươi có thể giết được ta?"

Chung Vân hừ lạnh một tiếng nói.

Mà nghe được lời của hắn, Sở Cuồng Nhân nhếch mày: "Cho nên? Ngươi có tư cách gì, ở trước mặt ta ngông cuồng xưng đế?"

Hắn đưa tay lấy ra ba Luân Hồi Đế Ấn!

Sức mạnh Luân Hồi vô cùng vô tận đổ xuống, trong chớp mắt đã bao phủ vùng thế giới này.

Trong nháy mắt, quyền năng Quỷ Đế của Chung Vân dã bị áp chế.

"Làm sao lại như vậy? !"

Sắc mặt Chung Vân biến hóa: "Trên người ngươi lại có ba khối Luân Hồi Đế Ấn!"

"Ngươi cho rằng, chỉ có như thế sao?"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, tiên nguyên dung hợp tiên huy Kim Ngọc đổ xuống trong nháy mắt, một đạo kiếm quang hùng hồn bá đạo chiếu rọi thiên địa, chém ra ngay tại chỗ!

Bên trong tiếng ầm ầm!

Hư không nổ tung!

Chung Vân đưa tay thúc giục âm khí vô tận, hóa thành một đại thủ âm khí đánh ra, ầm ầm va chạm với kiếm quang, hai luồng sức mạnh tiêu tán.

Chung Vân có chút khiếp sợ nhìn Sở Cuồng Nhân: "Rõ ràng gia hỏa này chỉ là một Kim Tiên, nhưng chiến lực của hắn, tại sao lại cường đại đến loại tình trạng này? !"

Hắn lại không biết, Sở Cuồng Nhân vốn là yêu nghiệt vô thượng, cộng thêm hiện tại lại ở Phong Đô Địa Phủ, trong tay có ba khối Luân Hồi Đế Ấn, được Phong Đô gia tăng, chiến lực tăng mạnh, nếu không phải trong tay Chung Vân cũng có một khối Luân Hồi Đế Ấn, Sở Cuồng Nhân dựa vào quyền năng của Quỷ Đế, dù cho đối phương là Đại La Kim Tiên, cũng có thể bị đối phương áp chế.

"Bạch Mị, dẫn người bảo vệ Lưu Hồn nhai cho tốt, chuyện còn lại giao cho ta là được."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Bạch Mị khẽ gật đầu: "Dạ, Quỷ Đế!"

Dưới quyền năng Quỷ Đế của Sở Cuồng Nhân, mọi người đã sớm có thể hành động tự nhiên, một đám âm binh trở lại Lưu Hồn nhai, bảo hộ vong hồn tầm thường, bảo trì trật tự.

Vô số vong hồn bên trong Lưu Hồn nhai nhìn Sở Cuồng Nhân trên không trung, mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên.

"Đây chính là Quỷ Đế đại nhân của chúng ta sao? Hắn lớn lên cũng thật soái nha."

"Hắn chính là Quỷ Đế, lần trước ta đã gặp qua hắn."

"Nhiều năm qua đi, phong thái của Quỷ Đế đại nhân không giảm, vẫn làm cho người mê muội như thế."

"Quỷ Đế tới, lần này, chúng ta được cứu rồi."

Nhóm vong hồn nghị luận ầm ĩ, có hưng phấn, có kinh ngạc, nhưng càng nhiều thì là hiếu kỳ.

Khi vong hồn bên trong Phong Đô không ngừng tăng nhiều, vô số vong hồn chỉ nghe nói qua bên trong Phong Đô có một Quỷ Đế, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy tận mắt.

"Tiểu tử, nhận lấy cái chết đi!"

Vô số âm binh sau lưng Chung Vân đều là bị quyền năng Quỷ Đế ảnh hưởng, không có cách nào hành động.

Chỉ có bản thân Chung Vân là Đại La Kim Tiên, còn có Luân Hồi Đế Ấn, lúc này mới có thể hành động tự nhiên ở trong Phong Đô, cho nên hắn lập tức xuất thủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Hắn tin tưởng lấy tu vi Đại La Kim Tiên của mình, đối phó một Kim Tiên, còn không phải dễ như trở bàn tay sao!

Chỉ thấy năm ngón tay của hắn nắm chặt, một lượng lớn âm khí cuốn tới, một luồng dao động luân hồi ầm ầm bạo phát, vô số đạo văn huyền diệu chiếu rọi trong hư không, đan xen thành một cái lưới lớn trùm về phía Sở Cuồng Nhân.

Càng quan trọng chính là, bên trong lưới lớn này, có một loại Đại La ý!

"Tróc Quỷ Thiên La Võng! !"

Pháp môn tu hành của Chung gia được vận chuyển, Sở Cuồng

Nhân nhanh chóng lâm vào bên trong cục diện trước không có đường sống, sau không có đường lui.

Nhưng lại thấy hắn không chút hoang mang, ngưng tụ kiếm chỉ, thúc giục tiên nguyên đến cực hạn, một lượng lớn kim tính từ trong đó tiêu tán ra, hóa thành một mảnh bàng bạc kiếm hải!

Thanh Diệp Kiếm Hải! !

Kiếm hải điên cuồng xé rách lưới lớn, lại không cách nào đột phá nó.

"Tiểu tử, đừng uổng phí sức lực, kim tính của ngươi làm sao có thể ngăn cản được Đại La ý!"

Chung Vân cười lạnh một tiếng, Kim Tiên và Đại La Kim Tiên, chênh lệch to lớn, khó có thể tưởng tượng.

Đại La ý và kim tính, căn bản chính là đồ vật ở hai phẩm cấp khác biệt.

"Há, thật sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, trong cơ thể bỗng nhiên có một luồng sức mạnh Luân Hồi bạo phát, khởi động Luân Hồi Thiên Thể: "Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới!"

Sức mạnh Luân Hồi bao phủ âm khí đầy trời, dưới sự gia trì của Luân Hồi Đế Ấn, sức mạnh Luân Hồi vô biên vô tận và Thanh Diệp Kiếm Hải hoà quyện thành một, không ngừng đánh thẳng vào lưới lớn.

Bị luồng sức mạnh này trùng kích vào, rốt cục lưới lớn này cũng bị xé nứt!

"Đây là Luân Hồi Thiên Thể, vậy mà ngươi còn có Luân Hồi Thiên Thể? !"

Sắc mặt Chung Vân hơi đổi một chút.

Ở âm Phủ, sự tồn tại của Luân Hồi Thiên Thể trên cơ bản là tương đương với truyền thuyết, đây là thể chất mà thiên tử âm Phủ cổ lão mới có được.

Mà vào thời điểm Sở Cuồng Nhân vận chuyển Luân Hồi Thiên Thể.

Bên trong âm Phủ, bọt nước từ một con sông lớn đã chảy từ thuở vĩnh hằng nối tiếp nhau dâng lên, nước sông gào thét.

Tại sông lớn bờ, một thiếu nữ mặc trên người trường bào màu đen hoa lệ ngồi ở bên bờ, hai chân trơn bóng như ngọc đang nghịch nước trong sông.

Dức mạnh sinh tử luân hồi vô biên tràn ngập trong nước kia, dường như không tồn tại đối với thiếu nữ này.

Bỗng nhiên, hai con mắt màu đỏ ngòm giống như hồng ngọc của thiếu nữ nhìn về phía Phong Đô nơi xa, nỉ non nói: "Rốt cuộc hắn đã đến."

Sâu bên trong âm Phủ.

Trong tòa cung điện đen nhánh nào đó.

Một lão giả mặc trên người trường bào màu xám, trên người lộ ra tử khí nồng đậm bỗng nhiên mở hai mắt ra, ánh mắt giống như vòng xoáy kia bắn ra một đạo tinh quang doạ người.

"Luồng khí tức này, là Luân Hồi Thiên Thể, tiểu gia hỏa kia đi vào âm Phủ."

Tại thời điểm Sở Cuồng Nhân thi triển sức mạnh của Luân Hồi Thiên Thể, đại năng các phương bên trong âm Phủ hoặc nhiều hoặc ít đều có cảm ứng.

Trong lúc đó, ánh mắt mọi người đều tìm đến phía Phong Đô.

Mà trên bầu trời của Phong Đô.

Thấy Sở Cuồng Nhân xé rách pháp môn tu hành của mình, sắc mặt Chung Vân ngưng trọng hơn một chút, "Luân Hồi Thiên Thể... Xem ra quả thật là ta xem thường ngươi."

Khi đang nói chuyện, khí tức trên người hắn đang liên tục tăng lên.

"Chỉ tiếc, cuối cùng ngươi cũng chỉ là Kim Tiên, mà ta là Đại La, ngươi tuyệt đối không phải là đối thủ của ta!"

Trong tay Chung Vân xuất hiện một thanh bảo kiếm có tiên huy tươi sáng.

Trên bảo kiếm kia có khắc vô số phù văn huyền diệu, đối với vong hồn mà nói, có một loại tác dụng khắc chế nào đó.

Khô lâu âm tướng thấy thế, trong mắt lộ ra một tia ngưng trọng: "Đó là Sát Quỷ Kiếm tổ truyền của Chung gia, chuyên môn dùng để khắc chế quỷ tu!"

"Nghe đồn tổ tiên của Chung gia là Chung Quỳ, chính là Quỷ Vương tiếng tăm lừng lẫy của âm Phủ, một thanh Sát Quỷ Kiếm, ngang dọc âm Phủ, hiếm có địch thủ!"

"Quỷ Đế, phải thật cẩn thận!"

Mọi người không khỏi lên tiếng nhắc nhở Sở Cuồng Nhân.

Mà khô lâu âm tướng cũng nắm chặt lưỡi hái trong tay, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị xuất thủ.

"Hậu nhân của Quỷ Vương Chung Quỳ, ha, thú vị."

Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia hào hứng.

Đây là lần đầu tiên hắn thực sự giao thủ với một tồn tại cảnh giới Đại La.

Còn về Cổ Hà thượng nhân, thì không tính, đối phương chỉ là một khí linh mà thôi.

"Để ta nhìn xem, chút nữa làm sao ngươi có thể cười được!"

Chung Vân nhìn nụ cười Sở Cuồng Nhân, có loại cảm giác bị khinh thị, Sát Quỷ Kiếm trong tay động nhiên chém về phía Sở Cuồng Nhân!

Một kiếm này, tiên huy lưu chuyển, đối với vô số vong hồn mà nói, có loại cảm giác nhói nhói.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không để ý, trên người ầm ầm bộc phát ra một luồng dao động khí huyết vô cùng cường đại, đúng là không trốn không né, đánh một quyền về phía một kiếm này!

Khí huyết bên trong cơ thể, cũng có Đại La ý bắn ra!

Quyền kiếm tấn công, chỉ nghe trên bầu trời của Phong Đô nổ ầm ầm, vô số vết nứt không gian lan tràn ra!

Bên trong hàng tỉ tiên huy, mỗi người Sở Cuồng Nhân, Chung Vân đều lùi lại.

Mà Chung Vân nhìn Sở Cuồng Nhân, giống như đang nhìn một con quái vật: "Nhục thân Đại La ý! !"

Chương 1515 - Thôn quỷ chi pháp, Dục Vọng Hoa đói khát

Nhục thân Đại La ý cứng đối cứng với Sát Quỷ Kiếm!

Hai luồng sức mạnh ầm ầm va chạm, Chung Vân lùi lại mấy chục trượng, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, giống như đang nhìn một con quái vật.

Nhục thân Đại La ý, một tồn tại chỉ có tu vi Kim Tiên, lại tu thành nhục thân Đại La ý? !

Chẳng lẽ, cơ thể mới là chủ công của hắn sao?

Không thể nào?

Có Chí Tôn Tiên Thể như Thanh Diệp Kiếm Đồng, Luân Hồi Thiên Thể trong tay, vậy mà chủ công lại là cơ thể, đây là chuyện mà kẻ ngu ngốc đến mức nào mới làm ra được!

Càng quan trọng chính là, còn tu thành nhục thân Đại La ý? !

Quả thực cũng là thật không thể tin được!

Nhưng cho dù nói thế nào, chiến lực của Sở Cuồng Nhân cũng không thể so sánh với kẻ tầm thường, rốt cục Chung Vân cũng nhìn thẳng vào đối thủ trước mắt này.

"Tiểu tử, nói lên danh tính, đỡ phải trở thành con quỷ vô danh dưới kiếm của ta!"

"Sở Cuồng Nhân!"

"Rất tốt, ta nhớ kỹ cái tên này, vậy ngươi cũng nhớ cho kĩ, người giết ngươi tên là Chung..."

Chung Vân còn chưa dứt lời, Sở Cuồng Nhân đã xuất thủ.

Bóng người của hắn giống như một đạo điện quang nhanh chóng lướt đi, chỉ trong chớp mắt đã đi tới trước mặt Chung Vân, nhục thân Đại La ý bạo phát, một quyền tiếp lấy một quyền đánh ra.

Mỗi một quyền, uy thế xé trời! !

"Hỗn trướng, ngươi không có võ đức, vậy mà lại đánh lén ta!"

Chung Vân biến sắc, giận tím mặt, vung Sát Quỷ Kiếm trong tay, chống cự thế công của Sở Cuồng Nhân.

"Không thú vị, ta không có thói quen nhớ kỹ tên của người sắp chết."

Sở Cuồng Nhân một bên công kích vừa nói.

"Đáng chết, Sát Quỷ Kiếm, chém cho ta! !"

Chung Vân trong tay Sát Quỷ Kiếm ngang nhiên chém xuống, tiên huy vô tận chiếu rọi, dường như dưới một kiếm này, vạn quỷ tiêu vong, thiên địa phá nát!

"Thần Lôi Quyền Pháp!"

Sở Cuồng Nhân lại không lùi không tránh, năm ngón tay một nắm thành quyền, đột nhiên đập ra, đánh vào phía trên kiếm phong của Sát Quỷ Kiếm.

Nhục thân Đại La ý bạo phát, huyết khí vô tận bắn ra, hóa thành ngàn vạn lôi đình! !

Hai luồng sức mạnh nổ tung trong nháy mắt.

Chung Vân bay ngược ra sau, trên người có từng đạo từng đạo lôi đình huyết sắc quấn quanh, đang điên cuồng đánh thẳng vào thân thể Đại La Kim Tiên của hắn, "Sức mạnh thật kinh khủng!"

Mà một bên khác, kiếm khí của Sát Quỷ Kiếm cũng quanh quẩn ở quanh người Sở Cuồng Nhân, tiến hành tàn phá bừa bãi đối với hắn.

"Tán!"

Một tiếng quát nhẹ, cơ thể chấn động, khí tức của Sát Quỷ Kiếm nhanh chóng tiêu tán.

"Sử dụng ta, ta tới giúp ngươi."

Lúc này, Dục Vọng Hoa ở trên mu bàn tay Sở Cuồng Nhân mở miệng nói ra.

Nàng nhìn Chung Vân, trong mắt mang theo vẻ khát vọng: "Dục vọng của một Đại La Kim Tiên, tư vị của hắn nhất định sẽ rất mỹ diệu."

"Tạm thời không cần."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, hắn còn cần dùng Chung Vân này để kiểm tra mình một chút, rốt cuộc có chiến lực chém giết Đại La hay không.

Nói xong, bóng người của hắn lại bắn ra lần nữa.

Lần này, không chỉ là nhục thân Đại La ý.

Các loại tiên pháp thần thông cũng đều được thi triển.

Trong lúc nhất thời, đạo văn vô cùng lộng lẫy, các loại tiên pháp nổ tung trên bầu trời của Phong Đô.

Quanh người Sở Cuồng Nhân có tiên huy sinh tử, sức mạnh Luân

Hồi, kiếm chỉ lưu chuyển, chính là kiếm khí vô thượng, đẩy tay một cái, chính là âm Dương Sinh Tử Đồ, Luân Hồi thế giới!

Các loại tiên pháp, các loại thể chất thần thông, trong tay hắn có thể nói là hạ bút thành văn, đều không hề giống nhau.

Vô số vong hồn nhìn mà hoa mắt, khiếp sợ không gì sánh nổi.

"Đây chính là Quỷ Đế của chúng ta sao? Thật lợi hại!"

"Nhiều thể chất thần thông như vậy, rốt cuộc Quỷ Đế đại nhân làm sao lại có được, chuyện này không khỏi thật khó tin nổi mà."

Nhóm vong hồn kinh thán liên tục.

Mà trong mắt khô lâu âm tướng, bách vạn âm binh thì lại mang theo vẻ cuồng nhiệt vô tận.

"Đây chính là thực lực của Quỷ Đế đại nhân sao? Không hổ là Quỷ Đế đại nhân, quả thật là lợi hại!"

Một phen kịch đấu, Sở Cuồng Nhân dựa vào sức mạnh thân thể không có gì sánh kịp và thân thể Bất Tử, lông tóc không tổn hao gì.

Mà nhìn lại Chung Vân, khí tức uể oải, thương thế trên người nhiều hơn không ít.

Trên mặt hắn mang theo vẻ kinh hoàng.

"Điều đó không có khả năng, ngươi chỉ là một Kim Tiên, làm sao có thể nắm giữ có chiến lực kinh khủng như thế? !"

Kim Tiên và Đại La, một trời một vực.

Kim Tiên trên cơ bản không có khả năng chiến thắng Đại La.

Đây là lẽ thường ở Tiên giới, mà bây giờ, Sở Cuồng Nhân cứ thế mà phá vỡ lẽ thường này, đổi mới nhận biết của Chung Vân.

Sở Cuồng Nhân không để ý đến sự chấn kinh của đối phương, đưa tay ra, sinh tử phối hợp với luân hồi, Chư Giới Sinh Tử Luân, Luân Hồi Kiếp Quang, hai đại thần thông dung hợp lại với nhau, lập tức đánh ra!

Sức mạnh sinh tử luân hồi vô biên, lần nữa đánh cho Chung Vân lui lại!

Lại ngay sau đó, nhục thân Đại La ý bạo phát, đánh ra một quyền, khí huyết vô biên xây dựng ra ngàn vạn huyết lôi, không ngừng đánh vào trên người Chung Vân.

Ầm ầm ầm...

Khí tức của Chung Vân đang không ngừng uể oải xuống.

"Không tốt, nếu còn như vậy, sợ rằng ta sẽ... Chết! !"

Sắc mặt Chung Vân biến hóa không chừng, trong lòng sợ hãi không thôi.

Ở trên người một Kim Tiên, hắn quả thật đã cảm nhận được uy hiếp tử vong! !

Nghĩ đến đây, hắn nhìn về phía nhóm âm binh âm tướng của Chung gia bị quyền năng Quỷ Đế đè ép quỳ trên mặt đất ở sau lưng, trong mắt lộ ra một tia quyết tuyệt.

"Mang các ngươi tới nơi này, dù sao các ngươi cũng phải giúp đỡ một chút, vậy thì dùng thân thể vô dụng của các ngươi, trải đường cho bá nghiệp của ta đi! !"

Chung Vân gầm nhẹ một tiếng.

Chỉ thấy ở trên người hắn, một luồng sức mạnh vô cùng cường đại ầm ầm bạo phát, mà bên trong sức mạnh kia, đúng là xen lẫn một luồng lực hút quỷ quyệt!

Vô số âm binh âm tướng ở dưới luồng sức mạnh này, thân thể đúng là không tự chủ được mà bay về phía Chung Vân Phi, bị đối phương, trực tiếp hút vào trong cơ thể!

"Không muốn, gia chủ, không muốn!"

"Ông trời của ta, gia chủ điên rồi."

"Cứu mạng..."

Tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, vô số vong hồn thấy cảnh này, chỉ cảm thấy cả người phát lạnh.

Chung Vân này, đang cắn nuốt một lượng lớn âm binh!

"Trong truyền thuyết, Chung Quỳ lấy quỷ làm thức ăn, xem ra lời đồn không phải là giả."

Ánh mắt Bạch Mị ngưng trọng nói ra: "Đây chính là Thôn Quỷ Đại Pháp đời đời tương truyền của Chung gia!"

Khi vô số âm binh bị hút vào trong cơ thể, khí tức của Chung Vân lập tức tăng lên tới một trình độ cực kỳ kinh khủng, ở bên ngoài cơ thể của hắn, có vô số đường vân quỷ quyệt hiện lên, dường như trong đó có nguyên một đám khuôn mặt của âm binh đang kêu rên hiện lên, nhìn qua vô cùng dữ tợn doạ người, khiến người ta gặp phải thì không khỏi tê cả da đầu.

"Nấc..."

Chung Vân ợ no nê, phun ra âm khí oán khí vô cùng dày đặc.

Một vong hồn từ trong miệng hắn chạy ra, nhưng lại bị một phát bắt được, sau đó trực tiếp nhét trở về trong bụng.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân trở nên lạnh như băng: "Ở trước mặt ta, cắn nuốt vong hồn, ngươi can đảm lắm!"

"Tiểu tử, hiện tại ta cũng không thể so với trước đó."

Chung Vân cảm nhận luồng sức mạnh vô cùng mênh mông bên trong cơ thể, trên mặt không khỏi nở một nụ cười dữ tợn.

"Nhanh, nhanh để cho ta động thủ!"

"Nhiều vong hồn tập hợp vào một chỗ như vậy, đây là dục vọng nồng đậm tới cỡ nào! !"

Ở trên mu bàn tay Sở Cuồng Nhân, Dục Vọng Hoa không kìm được vui mừng, từng cây dây leo lan ra, bay lượn ở bốn phía Sở Cuồng

Nhân, đã sắp không còn kiên nhẫn.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng không ngăn cản: "Hắn, là của ngươi."

Vút! !

Từng cây xúc tu nhong chóng bay ra, bay về phía Chung Vân.

"Đây là vật gì?"

Chung Vân cau mày lại, đúng là cảm nhận được một loại nguy cơ vô hình.

Hắn đánh ra một quyền, đánh nát vô số dây leo, nhưng sau khi dây leo vỡ vụn lại tràn ra một luồng hương khí quỷ dị, đang chui vào trong cơ thể của hắn.

Không chỉ có như thế, trong hư không còn có ba cái ma câu đen nhánh bắn ra, quấn quanh ở trên người hắn.

Một luồng sức mạnh vô danh, khiến Chung Vân không rét mà run.

"Ngươi sẽ đắm chìm bên trong lốc xoáy dục vọng, sau đó chết đi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Chương 1516 - Chung Vân ngã xuống, tập hợp binh lực, thân chinh Chung gia

"Ngươi sẽ đắm chìm bên trong lốc xoáy dục vọng, không thể tự kềm chế, sau đó chết đi."

Sở Cuồng Nhân thúc giục Lục Trần Ma Câu, quấn chặt lấy hắn.

Ngay sau đó, Dục Vọng Hoa cũng đã thúc giục sức mạnh của mình, hai luồng sức mạnh bạo phát cùng một chỗ, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng khó có thể chống cự.

Lại thêm, lúc này Chung Vân đã hấp thu một lượng lớn vong hồn vào trong cơ thể, những vong hồn kia ở trong cơ thể hắn, còn chưa chết hết, vô số luồng dục vọng sinh linh trộn lẫn vào nhau.

Ở trong mắt Dục Vọng Hoa, đây chính là một bữa tiệc vô cùng phong phú!

Trong chốc lát.

Chung Vân chìm vào bên trong lốc xoáy dục vọng, khó có thể tự kềm chế.

Hắn thấy được bản thân trở thành Phong Đô Quỷ Đế, thống nhất âm Phủ, trở thành chúa tể chí cao vô thượng...

Nhưng sau đó, vô số vong hồn hô nhau mà lên, cắn nuốt hắn đến không còn một mảnh!

Mà ở bên ngoài.

Mọi người chỉ thấy trên người Chung Vân bị dây leo kỳ quái quấn lấy, tiếp đó cả người liền đứng tại chỗ, sắc mặt biến hóa không ngừng.

Từ nghi hoặc, đến cuồng hỉ, lại đến trầm mê, sau cùng là điên cuồng...

Vẻ mặt thay đổi mấy lần, đại biểu cho hắn càng ngày càng hãm sâu vào bên trong lốc xoáy dục vọng, khí tức không ngừng uể oải xuống.

Cuối cùng, toàn bộ cơ thể và linh hồn của hắn chuyển hóa thành phân bón cho Hoa Dục Vọng, những dây leo kia tựa như vô số ống hút, hút đến mức cả người Chung Vân hầu như không còn một chút máu!

Một màn quỷ dị này, khiến bọn người khô lâu âm tướng vô cùng ngạc nhiên.

Đây rốt cuộc, là nhân vật gì?

Mà sau khi giải quyết xong Chung Vân, Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt đám người khô lâu âm tướng.

"Đến đế cung trước, lại nói tỉ mỉ việc này cho ta."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Bên trong đế cung, bọn người khô lâu âm tướng cẩn thận nói cho Sở Cuồng Nhân về chuyện của Chung gia một lần.

Mặt khác, cũng nói cho hắn bố cục của một số thế lực ở âm Phủ.

Tam đại Địa Phủ, các đại thế gia cổ lão, chủng tộc...

Sở Cuồng Nhân ngồi ở phía trên vương tọa trong đế cung, tay phải vô ý thức đánh vào tay vịn của vương tọa, tựa như đang tự hỏi cái gì đó.

"Xem ra, cần phải gia tăng sức mạnh của thành Phong Đô."

Hiện nay Phong Đô, ở bên trong tam đại Địa Phủ, thực lực tuyệt đối là thuộc về hạng chót.

Nhưng mà, phía trên tam đại Địa Phủ, dường như còn có một tồn tại thần bí đang quản thúc, khiến cho tam đại Địa Phủ ở âm Phủ không thể tùy ý phát sinh xung đột.

Nhưng mà, những chủng tộc thế gia cổ lão kia lại không chịu sự quản thúc này.

Bọn họ không đối phó được hai đại Địa Phủ còn lại, Phong Đô vô cùng suy yếu thành liền trở thành mục tiêu của bọn họ.

Chiếm lấy Phong Đô, chiếm cứ cơ chế luân hồi của Phong Đô, trở thành Địa Phủ mới!

Đây không chỉ là mục đích của Chung gia, cũng là mục đích của một số thế lực có dã tâm ở âm Phủ.

Nhưng mà chỉ có Chung gia xuất thủ trước mà thôi.

"Khô lâu tướng, truyền mệnh lệnh của ta, tập hợp binh lực, ta muốn thân chinh Chung gia! !"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn vừa tới âm Phủ, chắc hẳn sẽ có thật nhiều người không phục hắn, ngấp nghé vị trí Phong Đô Quỷ Đế này của hắn.

Vừa đúng lúc dùng tới Chung gia này, để giết gà dọa khỉ một lần!

"Dạ, Quỷ Đế!"

Hai mắt khô lâu âm tướng tỏa sáng, giọng điệu mang theo hưng phấn.

Chung gia liên tục đến đây khiêu khích, hắn đã sớm muốn tiêu diệt đối phương.

Nhưng mà, Sở Cuồng Nhân không có ở đây, nên vẫn luôn không dám hành động thiếu suy nghĩ, hiện tại, Sở Cuồng Nhân đã lên tiếng, hắn nhiên hắn có chút không thể chờ được nữa.

"Quỷ Đế, vậy bọn ta xin cáo từ trước."

"Bạch Mị lưu lại."

Đợi sau khi mọi người rời đi, một mình Bạch Mị bị lưu lại đứng tại chỗ, tâm thần có chút bất an, không biết Sở Cuồng Nhân tìm nàng có chuyện gì.

Bản thân, hẳn là không có sai phạm gì đúng không?

"Những năm này, tu vi của ngươi tiến triển không tệ, đã có tu vi Kim Tiên ngũ phẩm."

"Nhờ có Quỷ Đế vun đắp."

"Ta chỉ cho ngươi một số pháp môn tu hành mà thôi, có thể đi đến một bước này, toàn bộ là do chính ngươi cần tu khổ học."

Sở Cuồng Nhân tùy ý khách sáo hai câu, lập tức lấy ra một bức tranh.

Chính là bức tranh ghi lại âm tượng của Tần Hoàng, mà bức họa này, đã được Sở Cuồng Nhân vẽ lại.

Lúc này, đã là một tấm bản đồ.

"Để ngươi lưu lại, chủ yếu là có một nhiệm vụ cần ngươi hoàn thành, ngươi bí mật tìm một ít nhân thủ, thay ta tìm tới nơi này, tìm ra rồi thì cũng đừng rêu rao, trở về bẩm báo ta là được."

Bạch Mị tiếp nhận bức tranh, nhìn thoáng qua: "Dạ."

Sau khi Bạch Mị lui ra, Sở Cuồng Nhân lại lấy ra Sát Quỷ Kiếm và Luân Hồi Đế Ấn lấy được sau khi đánh giết Chung Vân.

"Đây cũng là bảo vật không tệ, có thể tăng thêm trợ lực khi ta chinh phạt Chung gia."

Luân Hồi Đế Ấn thì không cần nói, Sát Quỷ Kiếm chính là một món Đại La khí đỉnh phong, còn là Đại La khí nhằm vào quỷ tu, lực uy hiếp đối với quỷ tu, không thấp hơn một số Hợp Đạo khí.

Mấy ngày sau.

Tin tức Chung Vân tiến về tấn công Phong Đô, nhưng lại chết ở trong tay Quỷ Đế tân nhiệm của Phong Đô đã nhanh chóng truyền ra.

Các đại thế gia, chủng tộc của âm Phủ đều vô cùng kinh ngạc.

"Vị Quỷ Đế kia của Phong Đô không phải đang chuẩn bị cho giới tử chi tranh ở trần gian sao? Làm sao lại đột nhiên đến âm Phủ?"

"Chẳng lẽ là vong hồn tới? !"

"Giới tử chi tranh thảm liệt như vậy, vậy mà hắn không có hồn phi phách tán? !"

"Chậc chậc, Chung Vân là gia chủ của Chung gia, thực lực của hắn mạnh mẽ, không thể khinh thường, cũng là cao thủ hàng đầu ở âm Phủ, thế mà lại chết trong tay vị Quỷ Đế Phong Đô kia?"

"Đúng vậy, dường như vị Quỷ Đế Phong Đô kia còn rất trẻ, hắn giết được Đại La sao?"

"Tin tức này không phải là giả chứ!"

Có thật nhiều tu sĩ ở âm Phủ đều biểu thị không tin.

Tuy âm Phủ và trần gian là hai không gian khác biệt, nhưng sau khi người ở trần gian chết, vong hồn sẽ đi vào âm Phủ, cũng sẽ mang đến một số tin tức ở trần gian.

Tỉ như, chuyện nóng hổi nhất bây giờ ở trần gian là giới tử chi tranh.

Không ít người đều biết, Quỷ Đế tân nhiệm của Phong Đô, chính là kiệt xuất trong một đời trẻ tuổi tham dự giới tử chi tranh.

Nhưng không có người sẽ tin tưởng, một kiệt xuất trong một đời trẻ tuổi có năng lực giết được Đại La!

Nhưng mà, sau khi một số đại năng ở âm Phủ nghe được tin tức này, lại có chút trầm mặc.

Những người còn lại không biết, không rõ ràng.

Nhưng những đại năng âm Phủ luôn bí mật chú ý thế cục ở trần gian như bọn họ lại làm sao có thể không biết chứ?

Những người khác có lẽ không được.

Nhưng mà, vị Phong Đô Quỷ Đế tân nhiệm Sở Cuồng Nhân này, lại là một biến số không hợp với lẽ thường!

Đại năng Tiên Đình tự mình xuất thủ tính kế, dùng Bát Quái Lô hại đối phương, không những không thể giết chết đối phương, thậm chí còn rước phải chê cười.

Sự kiện này, rất nhiều người đều rõ ràng.

Hiện tại, đối phương đi đến âm Phủ, giết chết một Đại La, tuy làm cho người khác vô cùng chấn kinh, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, cũng không là chuyện không thể nào.

"Gia hỏa này, làm ầm ĩ ở trần gian còn chưa đủ, hiện tại lại muốn tới gây tai họa cho âm Phủ sao?"

"Ai, ai bảo người ta là Phong Đô Quỷ Đế chứ?"

"Đáng chết, nhiều thiên kiêu yêu nghiệt của Địa Phủ ta đều chết ở trong tay đối phương, hiện tại, hắn đi đến âm Phủ, thật sự không thể làm gì hắn sao? !"

Bên trong âm Tào Địa Phủ, đại năng các lộ đang âm thầm sầu não vì chuyện Sở Cuồng Nhân đi đến âm Phủ.

"Chư vị, các ngươi có phát hiện hay không, rõ ràng Chung Vân là Đại La, nhưng khi hắn xuất thủ đối với Sở Cuồng Nhân, lại không nhận nhân quả phản phệ."

Đột nhiên, một đại năng âm Phủ từ tốn nói.

Nghe đến đây, đồng tử của mọi người hơi hơi co rụt lại.

"Nói cách khác, hiện tại, Sở Cuồng Nhân thật sự có chiến lực chống lại Đại La!"

"Tên quái vật này!"

"Nhưng cùng lúc, đây cũng là một cơ hội cho chúng ta."

Đại năng âm Phủ kia cười lạnh nói: "Nếu Đại La có thể xuất thủ, vậy thì chúng ta có thể ra tay, có thể làm được rất nhiều chuyện."

"Nhưng bên phía âm Ti, giải thích như thế nào, đại tế ti đã nói rõ ràng, tam đại Địa Phủ ở âm Phủ, không thể thảo phạt lẫn nhau."

"Chúng ta không thể ra tay, nhưng không có nghĩa là thế gia, chủng tộc còn lại không thể ra tay."

Chương 1517 - Thẻ binh khí, Thải Phong của Huyền Nữ tông, đại quân xuất phát

Bên trong âm Tào Địa Phủ, chư vị đại năng đang tính toán làm như thế nào để đối phó với Sở Cuồng Nhân.

Tuy nói rằng tam đại Địa Phủ bị một luồng sức mạnh hạn chế, ở bên trong âm Phủ không thể trực tiếp xuất thủ, thế nhưng những thế gia và chủng tộc kia của âm Phủ thì lại có thể.

Lại nói, cơ chế luân hồi của Phong Đô Địa Phủ, vốn dĩ đã bị thế lực khác nhau ở khắp nơi nhìn chằm chằm.

Chỉ cần bọn họ ở sau lưng đẩy một chút, Phong Đô Địa Phủ sẽ trở thành mục tiêu công kích, đến lúc đó, ngay cả Sở Cuồng Nhân cũng không thể không trực tiếp đối mặt với thế lực ở khắp nơi.

Mà thời điểm âm Tào Địa Phủ đang tính toán, từ bên trong Phong Đô, một tin tức đột nhiên truyền ra.

Phong Đô, đang tập kết binh lực và chuẩn bị chinh phạt Chung gia!

Tin tức này, khiến âm Phủ xôn xao.

Phải biết rằng, từ trước đến nay Phong Đô chưa từng chủ động xuất binh, hơn nữa một khi nhằm vào, lại nhằm vào thế gia số một số hai ở âm Phủ là Chung gia!

"Phong Đô Quỷ Đế này, thật đúng là có khí phách, lại dám xuất binh đối phó với Chung gia."

"Chậc chậc, tuy rằng không biết hắn dùng biện pháp gì để giết chết Chung Vân, nhưng mà, ngoại trừ Chung Vân, tộc trưởng của Chung gia này ra, thế nhưng còn có không ít cao thủ, Phong Đô có thể thắng được sao?"

"Trò vui sắp bắt đầu rồi."

Các thế lực khắp nơi đều đang dòm ngó trận chiến này giữa Phong Đô và Chung gia.

Mà ở bên trong Phong Đô.

"Chúc mừng kí chủ thu hoạch được một thẻ binh khí để sử dụng."

Sau khi Sở Cuồng Nhân luyện hóa hoàn toàn luân hồi đế ấn, liền rút được một phần thưởng.

Lần này, là một tấm thẻ mà trước kia hắn chưa từng gặp qua.

Hắn nhìn phần giới thiệu một chút, thẻ binh khí, đây là một loại thẻ có thể cho phép hắn sử dụng binh khí mà không gặp trở ngại gì, và phát huy đến tối đa uy lực của một món binh khí.

Điều này khiến cho hai mắt của hắn tỏa sáng.

Nếu như nói, hắn sử dụng tấm thẻ này, vậy chẳng phải là có thể phát huy ra uy lực của Hợp Đạo khí, từ đó đạt được sức mạnh tương đương với Hợp Đạo sao? !

"Không tệ, đây chắc sẽ là một con át chủ bài tốt."

Sở Cuồng Nhân đối với lần rút thưởng này, có chút hài lòng.

Sau đó, hắn liền xuất quan, mà khô lâu âm tướng cũng làm xong việc chuẩn bị xuất binh.

Lần xuất chinh này, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân tự mình ra mặt, hắn cũng không mang theo quá nhiều cường giả của Phong Đô, để 80 ma tướng lưu lại ở Phong Đô để canh gác.

Hắn cũng không muốn chính mình vừa xuất chinh, thì nhà của mình đã bị người khác vào trộm mất.

Hôm nay, thực lực của 80 ma tướng cực mạnh, liên thủ lại thúc giục Thiên Ma trận, cho dù là tồn tại ở cảnh giới Đại La cũng phải kiêng kị.

Bọn họ trấn thủ từ phía sau, không có gì thích hợp bằng.

"Quỷ Đế, lai lịch của Chung gia không nhỏ, nếu như không mang 80 ma tướng tới, sợ rằng sẽ là một trận đánh ác liệt."

Khô lâu âm tướng có chút lo lắng nói.

"Không sao, như vậy là đủ rồi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, trong tay hắn, còn có rất nhiều át chủ bài, đủ để ứng phó với một Chung gia.

"Quỷ Đế, bên ngoài có vong hồn của Huyền Nữ tông cầu kiến."

Lúc này, một âm binh đi vào đế cung nói ra.

"Huyền Nữ tông?"

Sở Cuồng Nhân tựa như nghĩ tới điều gì, khóe miệng hơi vểnh: "Khô lâu tướng, không phải ngươi sợ binh lực không đủ sao? Ta lại tìm cho ngươi một đám binh lực khác."

"Quỷ Đế đang nói tới Huyền Nữ tông sao?"

Ngày xưa, bên trong Phong Đô Địa Phủ tràn vào một số lượng lớn vong hồn của nữ tu.

Bọn nữ tu này có thực lực không kém, ở trong đó thậm chí còn có một số Kim Tiên, nhưng mà sau khi những người này tiến vào Phong Đô, liền luôn đợi tại Lưu Hồn nhai, rất ít ra mặt, cũng không có khuynh hướng muốn chuyển thế, bởi vì thực lực của những người này không kém, khô lâu âm tướng vì ngăn ngừa xung đột, cho nên cũng không để ý đến các nàng.

Quỷ Đế, muốn thu phục các nàng thành chiến lực? !

"Đúng, để cho nàng đi vào đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói với âm binh kia.

Chỉ chốc lát.

Một vị nữ tu thân mặc váy lụa màu, dáng người yểu điệu, phong tư duyên dáng đi tới trước mặt của Sở Cuồng Nhân.

"Thải Phong của Huyền Nữ tông, yết kiến Quỷ Đế."

Thải Phong hơi hơi hành lễ với Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng cảm nhận được luồng khí tức mạnh mẽ sóng động từ trên người đối phương, đây là một vong hồn có chiến lực Kim Tiên!

Trận chiến giữa các tu sĩ là vô cùng kịch liệt, bình thường một khi đã chết đi, linh hồn đều sẽ bị hao mòn, ít có có cơ hội chuyển sinh.

Mà cho dù sau khi chết, may mắn bảo trụ linh hồn, nhưng trừ phi lúc còn sống là tu sĩ chuyên môn tu hành sức mạnh linh hồn, nếu không sức mạnh linh hồn của họ sẽ không quá mạnh, hoặc là nó sẽ dần dần suy yếu đi theo thời gian, cho đến khi tiêu tán, hoặc nó cũng sẽ tuân theo chỉ dẫn trong bóng tối, đi đến Địa Phủ, chuẩn bị đầu thai chuyển kiếp.

Nhưng tu sĩ của Huyền Nữ tông lại khác biệt.

Những tu sĩ này, bởi vì một loại chấp niệm nào đó, cam tâm tình nguyện bị đại trận của Huyền Nữ tông chuyển hóa thành thân thể vong hồn, ngay cả tu vi cũng bị chuyển hóa.

Các nàng không phải sau khi chết đi mới hóa thành vong hồn.

Mà là ngay lúc còn sống đã tự nguyện hóa thành vong hồn, lấy thân thể vong hồn, trường tồn ở bên trong Huyền Nữ tông, bảo vệ bảo vật cơ duyên mà Tây Vương Mẫu lưu lại.

Mãi cho đến khi Sở Cuồng Nhân xuất hiện, các nàng mới được dẫn độ tới Phong Đô Địa Phủ, dưới cơ chế luân hồi của Phong Đô Địa Phủ, thần trí mới dần dần khôi phục lại, nhưng mà, trong lòng vẫn có chấp niệm, cho nên chậm chạp không muốn đi chuyển kiếp, mà là đợi ở bên trong Lưu Hồn nhai, tựa hồ như đang chờ đợi Sở Cuồng Nhân đi vào.

"Thải Phong tiên tử đến đây, có phải là vì hỏi thăm sự tình của Huyền Nữ tông?"

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt hỏi.

"Đúng vậy, lúc trước Quỷ Đế dẫn độ chúng ta đến Phong Đô, nhất định phải biết, Huyền Nữ tông sau đó ra sao, đồ vật mà Tây Vương Mẫu lưu lại, bị người nào đoạt được?"

Trong mắt Thải Phong mang theo tâm thần bất định.

Tựa hồ như đang sợ hãi bảo vật cơ duyên mà nhóm mình bảo vệ, giao cho không đúng người.

"Các ngươi cứ yên tâm đi, đồ vật mà các ngươi bảo vệ, đã được cầm đi bởi những người đáng lẽ ra nên mang chúng đi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Ý tứ của Quỷ Đế là..."

Thải Phong vẫn có chút không hiểu như cũ.

Sở Cuồng Nhân đưa tay phóng thích khí tức của Kim Ngọc Dao Trì Tiên Thể: "Truyền thừa của Tây Vương Mẫu, bị một vị nữ tử có được thể chất giống như ta đoạt đi."

"Đây là... Kim Ngọc Dao Trì Tiên Thể! !"

Sau khi Thải Phong tiên tử nhìn thấy thể chất của Sở Cuồng Nhân, lúc này sắc mặt đại biến, ngay sau đó lộ ra vẻ vô cùng vui mừng.

"Không nghĩ tới, vậy mà thời đại này lại có hai Kim Ngọc Dao Trì Tiên Thể!"

"Là Kim Ngọc Dao Trì thể cầm đi cơ duyên bảo vật của Tây Vương Mẫu sao? Đó nhất định là người trong thiên mệnh mà Huyền Nữ nói tới, quá tốt rồi, sứ mạng của chúng ta đã hoàn thành."

Trong lòng của Thải Phong buông lỏng, dường như hạ xuống được một tảng đá lớn.

Nàng cúi người chào Sở Cuồng Nhân: "Đa tạ Quỷ Đế đã báo cho ta biết."

"Không sao, vị Kim Ngọc Dao Trì thể kia chính là bạn bè của ta, các ngươi vì nàng bảo vệ bảo vật nhiều năm, ta thay nàng nói một câu, các ngươi đã cực khổ rồi."

"Là việc nằm trong phận sự, đúng, nghe nói Quỷ Đế dự định xuất chinh?"

Thải Phong đột nhiên hỏi.

"Đúng vậy."

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, hắn đang định chuyển đề tài về hướng này, không nghĩ tới, Thải Phong đã tự mình mở miệng nhắc đến trước.

"Nếu như Quỷ Đế không chê, Huyền Nữ tông ta nguyện trợ giúp Phong Đô một chút sức lực!"

"Như vậy thì thật sự là quá tốt, ta thay Phong Đô, đa tạ Huyền Nữ tông."

"Chúng ta cũng đã ở Phong Đô thật lâu, cũng nên ra một phần sức."

Thải Phong cười nhạt một tiếng.

Sau đó hai người trao đổi một phen, ngược lại là vô cùng tận hứng.

"Không nghĩ tới sẽ thuận lợi như vậy, mị lực của Quỷ Đế, quả nhiên là không ai cản nổi."

Sau khi Thải Phong rời đi, khô lâu tướng kính nể nói ra.

Sở Cuồng Nhân liếc mắt: "Sao lại nói như ta đang bán nhan sắc vậy."

"Ta nói chính là mị lực trong nhân cách."

"Ừm, cái này còn tạm được."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, sau đó hắn nhìn về phía nơi xa xa, ánh mắt dần dần trở nên băng lãnh: "Được rồi, hiện tại mọi thứ đã sẵn sàng, có thể xuất chinh!"

"Vâng!"

Hai đoàn lửa màu xanh lục trong hốc mắt cuat khô lâu tướng lóe lên một cái, cũng lộ ra một luồng băng lãnh.

Rất nhanh.

Dưới sự chú ý của tất cả các thế lực khắp nơi, đại quân của Phong Đô xuất phát, trùng trùng điệp điệp, thẳng đến Chung gia! !

Có khô lâu tướng cầm đầu bách vạn âm binh, cũng có Thải Phong cầm đầu, tuy rằng số lượng không nhiều, nhưng từng vong hồn nữ tu đều là tinh binh cường tướng của Huyền Nữ tông.

Còn có một bộ phận, chính là đội quân âm binh được xây dựng trong những năm này.

"Chậc chậc, nghe nói Phong Đô Địa Phủ ở hạng chót bên trong tam đại Địa Phủ, nhưng cho dù là hạng chót của Địa Phủ, thì đây cũng là Địa Phủ, có được không ít người có năng lực."

"Đúng vậy, mỗi ngày đều có nhiều vong hồn tràn vào như vậy, làm sao có thể thiếu người mới cho được?"

"Các ngươi nhìn xem, đám nữ tu nũng nịu kia, thực lực kém nhất đều có tu vi Thiên Tiên, Phong Đô Quỷ Đế này tìm được một đội quân nương tử như thế từ nơi nào vậy."

Chương 1518 - Chung gia chuẩn bị chiến đấu, ngũ quỷ, các ngươi chỉ có thể quỳ

Bên trong âm Phủ, Chung gia.

Sự tình Phong Đô Quỷ Đế tân nhiệm sắp đến đây tấn công Chung gia, đã sớm huyên náo ở khắp mọi nơi.

Không ít con cháu của Chung gia, tất cả đều ngưng trọng mà xem xét.

Mà ở trong Chung gia, các thành viên đứng đầu của Chung gia cũng đều đang nghị luận sôi nổi, thảo luận cách đối phó với đợt tấn công sắp tới của Sở Cuồng Nhân.

Có một bộ phận nhỏ với chủ trương hòa.

Dù sao, gia chủ của Chung gia, có tu vi Đại La Kim Tiên, cũng đã chết ở trong tay Sở Cuồng Nhân kia, có thể thấy được năng lực của vị Phong Đô Quỷ Đế này không tầm thường.

Nhưng mà, phần lớn thành viên đứng đầu của Chung gia vẫn chủ trương chiến đấu.

"Chung gia ta sừng sững ở âm Phủ qua nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ còn không ai có thể để cho chúng ta đầu hàng, cầu hoà, cho dù là Phong Đô Địa Phủ cũng không được."

"Đúng vậy, nếu như đầu hàng, cầu hoà, sẽ làm nhục gia phong của

Chung gia ta, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, vậy thì bọn họ còn coi Chung gia ta ra thể thống gì?"

"Đúng vậy, Phong Đô Quỷ Đế kia cũng chỉ là một vị giới tử trẻ tuổi, hắn có thể giết chết gia chủ, theo ta thấy, hẳn là vì trong tay nắm giữ mấy viên Luân Hồi Đế Ấn, dựa vào sức mạnh của đế ấn ở bên trong Phong Đô, lại có thêm khô lâu tướng kia, lúc này mới giết chết gia chủ, nhưng mà, nơi này chính là địa bàn của Chung gia ta!"

"Đế ấn kia, chỉ hữu dụng đối với quỷ tu, còn đối chúng ta mà nói, là vô dụng!"

"Chỉ cần nghĩ biện pháp kiềm chế lại Phong Đô Quỷ Đế kia, không cho hắn vận dụng quyền năng của Quỷ Đế, trận chiến lần này, chúng ta còn có thể đánh thắng."

Một đám người đứng đầu của Chung gia mồm năm miệng mười nghị luận, sau khi định ra sách lược, liền bắt đầu chuẩn bị.

Mà vị trưởng lão có ý định giảng hoà thì than nhẹ một tiếng, chẳng biết tại sao trong lòng vẫn luôn có chút bất an.

"Chung Phụng, ngươi không cần lo lắng, Phong Đô Quỷ Đế kia dám đến, Chung gia ta cũng không phải ăn chay, để chúng ta báo thù cho gia chủ, chiếm lấy Phong Đô!"

Đại trưởng lão của Chung gia vỗ vỗ bả vai Chung Phụng nói ra.

"Chỉ mong mọi thứ diễn ra như những gì ngươi suy nghĩ."

Chung Phụng nói, áp chế bất an trong lòng xuống, mặc dù hắn có chủ trương hòa, nhưng bây giờ, phần lớn người Chung gia đều chủ trương chiến đấu, hắn cũng chỉ có thể cùng chuẩn bị ứng chiến.

"Chung Phụng, ngươi thật sự quá nhút nhát, không thích hợp làm gia chủ của Chung gia."

Nhìn bóng lưng của Chung Phụng, đại trưởng lão Chung gia kia âm thầm nói, sau đó trong mắt hiện lên một tia tinh quang: "Chỉ cần lần này ta chỉ huy Chung gia chiến thắng, uy vọng của ta ở bên trong Chung gia nhất định có thể tăng lên một bậc nữa, đến lúc đó, vị trí gia chủ đang để trống này, ngoại trừ ta ra, nhất định không còn có thể là ai khác được! !"

Đây cũng là nguyên nhân mà đại trưởng lão Chung gia chủ trương chiến đấu.

Chủ trương hòa thì mang ý nghĩa đầu hàng, liền bị đặt vào trong lòng bàn tay của thành Phong Đô, ăn nhờ ở đậu.

Vậy thì việc hắn nắm giữ Chung gia này còn có ý nghĩa gì nữa đây? !

Một ngày này.

Bên trong Chung gia lớn như vậy, vô số đệ tử tạo thành trận địa sẵn sàng nghênh đón quân địch, có một triệu âm binh âm tướng chiếm cứ ở trên bầu trời của Chung gia, chờ đợi đại quân Phong Đô đi vào.

Mà ở trong bóng tối, lại có không biết bao nhiêu ánh mắt chú ý đến trận chiến này.

Bỗng nhiên.

Ở nơi xa trên bầu trời Chung gia, có một lượng lớn mây đen lan tràn đến, che khuất cả bầu trời!

Nhìn kỹ lại, nào có phải là những đám mây đen?

Rõ ràng chính là âm binh âm tướng lít nha lít nhít, bọn họ đạp không mà đến, có u linh kỵ binh cưỡi ngựa, có đao phủ thủ vệ tay cầm đao, âm khí dày đặc, hóa thành mây đen che lấp cả bầu trời!

"Đến rồi! !"

Sắc mặt người của Chung gia ngưng trọng, vô cùng ngưng trọng.

Đại quân Phong Đô, trùng trùng điệp điệp mà đến, mang đến lực áp bách trầm trọng bao trùm lên trái tim của mỗi một thành viên của Chung gia.

Ánh mắt của đại trưởng lão Chung gia nhìn về phía đại quân Phong Đô.

Chỉ thấy ở phía trước quân trận dày đặc kia, có mấy bóng người ngang nhiên, trên người mỗi một người đều mang khí tức cực kỳ không tầm thường.

Nhất là vị khô lâu âm tướng mặc áo giáp màu đen, hai mắt có ngọn lửa xanh lục đang bùng cháy, tay cầm lưỡi hái đen nhánh, khí tức của hắn, đúng là đã đạt đến cảnh giới Đại La!

Còn có một vong hồn nữ tu mặc trên người y phục rực rỡ.

Âm khí trên người rất nồng đậm, cũng đạt tới Kim Tiên phía trên tam phẩm.

Ngoài ra, số lượng lớn âm binh âm tướng kia, so với căn cơ của Chung gia, cũng không hề kém hơn bao nhiêu.

"Trong truyền thuyết, Phong Đô Địa Phủ mới vừa xây dựng lại cơ chế luân hồi lại có loại căn cơ này, thật là khiến cho người khác kinh ngạc."

Sắc mặt của Đại trưởng lão Chung gia hơi hơi ngưng trọng.

Nhưng mà, hắn cũng không có lo lắng quá nhiều, lực lượng như vậy, còn chưa đủ khiến cho Chung gia quá mức kiêng kị.

"Ngũ quỷ, xuất hiện đi! !"

Tay của Đại trưởng lão Chung gia kết thành pháp quyết huyền diệu, đánh vào năm phương hướng của Chung gia.

Chỉ thấy toàn bộ Chung gia đều chấn động, từ bên trong năm phương hướng kia đột nhiên có âm khí quái dị phóng lên tận trời, mà mỗi một luồng âm khí, liền đại diện cho một quỷ tu cường đại!

Năm quỷ hồn kia, bộ dáng khác nhau, dáng người lớn nhỏ đều không hề giống nhau.

Có gầy như que củi, có tráng kiện như núi, cũng có tay cầm đao kiếm, có đầu không mặt...

Mà thực lực của năm quỷ hồn này, đều đạt đến tu vi Kim Tiên đỉnh phong!

Tất cả tu sĩ âm Phủ bí mật quan sát trận chiến này đều tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Đây là, ngũ quỷ mà Chung gia tự dưỡng!"

"Trong truyền thuyết, Chung Quỳ ăn quỷ, đồng thời cũng am hiểu dưỡng quỷ, dưới tay thường có năm quỷ tu cường đại nghe hắn sai sử, để cho hắn sử dụng."

"Mặc dù Chung Quỳ sớm đã tiêu vong, thế nhưng tự dưỡng ngũ quỷ chi pháp của hắn này lại được lưu truyền lại đời đời kiếp kiếp, nuôi dưỡng năm chiến lực không tầm thường cho Chung gia."

Ngũ quỷ đã xuất hiện, lại có thêm những âm binh âm tướng khác mà Chung gia bồi dưỡng, thanh thế doạ người, so với Phong Đô Địa Phủ, chỉ có hơn chứ không kém.

"Có ngũ quỷ và các trưởng lão ở đây, trận chiến lần này, chúng ta chắc chắn sẽ thắng."

"Đúng vậy, chúng ta phải báo thù cho gia chủ!"

"Phong Đô Quỷ Đế tân nhiệm này, nếu như thành thành thật thật ở trong Phong Đô của hắn, có lẽ có thể kéo dài hơi tàn, lại không biết tốt xấu đến đây tấn công Chung gia ta, nhất định phải khiến cho hắn nếm thử đau khổ!"

Sau khi con cháu Chung gia nhìn thấy ngũ quỷ hiện thân, trong lòng vô cùng quyết tâm, sĩ khí tăng lên rất nhiều!

Mà đại trưởng lão Chung gia lại càng cười lạnh một tiếng, cao giọng quát lên: "Phong Đô, hôm nay sẽ để cho các ngươi có đến mà không có về! !"

"Há, thật sao?"

Giờ phút này, một giọng nói lạnh nhạt bỗng nhiên vang lên.

Chỉ thấy phía trên bầu trời xuất hiện một lốc xoáy đen nhánh, mà ở bên trong lốc xoáy, một luồng khí tức vô cùng kinh khủng lan tràn ra!

Khí tức kia, quá mức khủng bố!

Người còn chưa hoàn toàn xuất hiện, không ít âm binh âm tướng bên trong Chung gia cũng đã run rẩy toàn thân.

Một bóng người bạch y từ bên trong lốc xoáy từ từ đi ra, tiên huy tươi sáng, trong lúc giơ tay nhấc chân đều mang theo siêu nhiên chi khí, không chỉ có như thế, trên người hắn tràn ngập một luồng uy áp trùng trùng điệp điệp, khiến cho hắn giống như một vị đế vương âm Phủ chí cao vô thượng, cho nên âm binh âm tướng, sâu trong linh hồn đều nhịn không được mà sinh ra một cảm giác thần phục.

Ầm ầm ầm ầm...

Khi một âm thanh quỳ gối xuống mặt đất vang lên, bên trong Chung gia, nguyên một đám âm binh âm tướng ào ào từ giữa không trung rơi xuống, không tự chủ được mà quỳ trên mặt đất, hoảng sợ mà nhìn Sở Cuồng Nhân.

Mà ngũ quỷ kia, thân hình run rẩy kịch liệt, nhỏ tiếng rống giận, thế nhưng vẫn ương ngạnh đứng vững.

Sở Cuồng Nhân liếc bọn họ một chút, lạnh nhạt nói: "Bản đế không cho phép, các ngươi cũng chỉ có thể quỳ!"

Lời vừa nói ra, quyền năng cuat Quỷ Đế càng kinh khủng hơn ầm ầm bạo phát!

Ầm!

Rốt cục ngũ quỷ cũng không chịu nổi, ở trước mặt luồng quyền năng Quỷ Đế bàng bạc này, quỳ gối xuống mặt đất! !

Trong lúc nhất thời, sĩ khí vốn đang tăng vọt của Chung gia trực tiếp hạ xuống đến mức âm điểm.

Tất cả mọi người nhìn đạo bóng người bạch y lăng không mà đến kia, giống như một vị đế vương, đều trợn mắt hốc mồm!

"Đây chính là, Phong Đô Quỷ Đế sao? !"

Mà về phía Phong Đô, khô lâu âm tướng và mọi người nhìn thấy đạo thân ảnh kia, trong mắt mang theo vẻ cuồng nhiệt vô tận.

Chương 1519 - Không khỏi quá mức ngây thơ, giống như thiên tử âm Phủ lại hiện ra

Sở Cuồng Nhân giáng xuống Chung gia, quyền năng của Quỷ Đế khai hỏa toàn bộ, rung động đến 1 triệu âm binh âm tướng!

Ở dưới luồng uy áp này, cho dù là nhân vật cấp bậc Đại La Kim Tiên như đại trưởng lão Chung gia cũng cảm nhận được một chút áp lực, ánh mắt dần dần ngưng trọng hơn.

"Tốt cho một Quỷ Đế Phong Đô, quả nhiên không thể khinh thường, rốt cuộc trong tay hắn nắm giữ mấy khối Luân Hồi Đế Ấn? !"

Đại trưởng lão nỉ non nói, lập tức nháy mắt với mấy trưởng lão ở bên cạnh.

Mấy người nhất thời ngầm hiểu.

Vút, vút...

Chỉ thấy không gian đột nhiên nứt ra, từ trong hư không có mấy đạo nhân ảnh xông ra, bao vây lấy Sở Cuồng Nhân.

Trong tay mấy người kia đều cầm lấy một cây đại kỳ màu đen, phía trên có phù văn vờn quanh, lộ ra một luồng khí tức đại đạo huyền diệu.

"Không tốt!"

Bọn người khô lâu âm tướng thấy thế, muốn muốn xuất thủ ngăn lại mấy người, nhưng lúc này, đại trưởng lão Chung gia đã xuất thủ.

Hai Đại La Kim Tiên va chạm vào một chỗ, sức mạnh cường đại nhanh chóng tuôn ra.

Mà âm binh âm tướng còn lại, cũng đều bị cao thủ còn lại của Chung gia cuốn lấy.

Sở Cuồng Nhân đang bị mấy trưởng lão ở Chung gia bao vây, rõ ràng cảm nhận được đại kỳ trong tay những người này đang cộng hưởng với nhau, hợp thành một kết giới, hoàn toàn hắn bao phủ.

Ở bên trong kết giới này, quyền năng Quỷ Đế của hắn đúng là bị ngăn cách!

"Tiểu tử, ở bên trong kết giới này, quyền năng Quỷ Đế của ngươi căn bản là không có cách nào tạo thành ảnh hưởng đối với âm binh âm tướng của Chung gia ta, chỉ cần chờ âm binh âm tướng của Chung gia ta giải quyết đại quân của ngươi, ta nhìn ngươi làm sao còn dám phách lối ở trước mặt chúng ta!" Một trưởng lão Chung gia dào dạt đắc ý nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, khóe miệng hơi vểnh: "Đây chính là chiêu số mà các ngươi dùng để đối phó của ta sao? Nhưng cũng tiếc, một kết giới có thể cầm chân ta bao lâu?"

Lời nói vừa dứt, tiên nguyên trên người hắn bành trướng tuôn ra, tiên huy Kim Ngọc ở trong đó lóe ra.

Ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo kiếm khí vạch phá bầu trời, hung hăng chém về phía kết giới!

Một vụ nổ ầm ầm, làm kết giới rung chuyển!

Mà sau khi mấy trưởng lão Chung gia còn lại thấy cảnh này, đồng tử không khỏi hơi hơi co rụt lại: "Tuy tu vi của người này không phải Đại La, nhưng vẫn không thể khinh thường như cũ, đồng thời xuất thủ!"

Trong nháy mắt, các loại tiên pháp thần thông gào thét về phía Sở Cuồng Nhân.

Những trưởng lão Chung gia này, nguyên một đám đều có tu vi Kim Tiên đỉnh phong, có thậm chí đã tiếp cận Đại La.

Những người này đồng loạt ra tay, uy lực của nó tất nhiên là không thể khinh thường.

Nhưng mà, bọn họ vẫn quá coi thường Sở Cuồng Nhân.

"Một kết giới bị phá xộng thêm mấy Kim Tiên liền muốn ngăn ta lại, các ngươi không khỏi quá mức ngây thơ đi."

Thân thể Sở Cuồng Nhân chấn động, nhục thân Đại La ý ầm ầm bạo phát!

Ầm, ầm, ầm! !

Các loại tiên pháp thần thông bị thân thể khí huyết của hắn phá hủy ngay tại chỗ!

Ngay sau đó, hắn vừa sải bước ra, đi đến trước mặt một trưởng lão, năm ngón tay nắm lại, khí huyết bành trướng ở trong đó lưu chuyển ra, bắn ra một luồng sức mạnh vô thượng phá nát tinh không!

Đùng! !

Trưởng lão kia ở trước mặt một kích này, căn bản là không kịp phản ứng, hóa thành một làn sương máu nổ tung, hồn phi phách tán ngay tại chỗ!

Mà khi trưởng lão Kim Tiên này ngã xuống, kết giới bốn phía liền giảm bớt một phần.

Sở Cuồng Nhân lại ra tay lần nữa.

Đánh ra một quyền, khí huyết hóa thành huyết lôi vô tận hoàn toàn bao phủ lấy một tên Kim Tiên.

Dưới sự tàn phá bừa bãi của huyết lôi, Kim Tiên kia không có bất kỳ chỗ trống để phòng thủ, cũng hóa thành sương máu nổ tung, chết không toàn thây.

Chỉ trong nháy mắt, đã có hai Kim Tiên chết ở trong tay Sở Cuồng Nhân.

Sức mạnh cường đại, khiến tất cả mọi người ở chỗ này cảm thấy thật không thể tin được.

Phong Đô Quỷ Đế này thật chỉ là một kẻ ở cảnh giới Kim Tiên sao?

Những đại năng âm Phủ đang bí mật quan sát cũng giật giật mí mắt.

"Khó trách Chung Vân là Đại La Kim Tiên nhưng lại không chịu nhân quả phản phệ khi ra tay với hắn, thì ra, cơ thể của hắn sớm đã trở thành Đại La!"

"Nhục thân Đại La, đây chính thứ là còn gai góc hơn so với Đại La tầm thường!"

Khi nguyên một đám Kim Tiên của Chung gia ngã xuống, từng cây đại kỳ rơi xuống đất, kết giới đã có chút ngăn cách không được quyền năng của Quỷ Đế.

Lúc này, một bóng người bay ra.

Một luồng Đại La ý mênh mông, theo đó mà bạo phát, đây là một Đại La Kim Tiên!

"Là Nhị trưởng lão của Chung gia Chung Phụng!"

"Nghe nói hắn vào mấy trăm năm trước đã thành công tấn cấp thành Đại La, quả nhiên không giả."

Trong mắt mọi người sáng lên.

Một vị Đại La có thể cản đến được Sở Cuồng Nhân sao? !

"Hiện tại ta có thể không có thời gian dây dưa với ngươi."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Chung Phụng bay lượn mà đến, tiên nguyên trên người giống như hồng thủy đổ xuống.

Ở phía sau hắn, chín đạo Hoàng Đạo Chân Long phóng lên tận trời!

Chính là Hoàng Cực Kinh Thế Quyết!

Chín đạo Hoàng Đạo Chân Long này của hắn càng sáng chói hơn, càng cường đại hơn so với hai mươi năm trước!

Mỗi một con đều dài gần 100 ngàn trượng!

Có thể thấy được, những năm gần đây tinh vực Thương Khung phát triển được không tệ, cung cấp cho hắn không ít khí vận nhân tộc.

Hoàng Đạo Chân Long gào thét xông ra, Nhân Hoàng chi uy rung động âm Phủ!

Khí tức của Sở Cuồng Nhân đang liên tục tăng lên, tiên nguyên lại dường như chạm tới cánh cửa Đại La, không chỉ có như thế, cộng thêm tiên huy Kim Ngọc, sợ là tiên nguyên cũng không kém bao nhiêu so với Đại La.

Hoàng Đạo Chân Long xuất hiện, trên người Sở Cuồng Nhân còn có chín đỉnh đồng thau hoành không mà ra!

Chính là Nhân Hoàng Chí Bảo, Cửu Châu Đỉnh! !

Cửu Châu Đỉnh được cửu long gia tăng, mỗi một cái đều giống như một mảnh đại lục bao la, đập ra!

Cửu đỉnh hợp nhất, nở rộ tiên huy vô tận, uy lực vô cùng cường ngạnh bá đạo, gần như muốn hoàn toàn phá nát một mảnh tinh hà!

Ở dưới luồng sức mạnh này, đồng tử của Chung Phụng đang xuất thủ kia đột nhiên co rụt lại, thúc giục Đại La ý đến cực hạn, tiên nguyên dồi dào hóa thành một bàn tay cực kỳ lớn đập ra.

Ầm! !

Sau một tiếng nổ kinh hoàng, toàn bộ Chung gia trực tiếp nổ tung, vô số kiến trúc sụp đổ tan rã thành từng khúc!

Hàng vạn âm binh âm tướng bị một kích này trùng kích vào, hồn phi phách tán!

Bên trong tiên huy tươi sáng chói mắt, một bóng người bay ngược ra.

Là Chung Phụng!

Dưới một kích của Sở Cuồng Nhân, quả thật hắn đã bị đánh bay ra ngoài, đạo văn trên tiên khu lấp lóe, xem ra đã bị thương không nhẹ.

Mọi người thấy thế, hít vào một ngụm khí lạnh!

Sở Cuồng Nhân này, cơ thể không chỉ đạt đến cảnh giới Đại La, ngay cả tiên nguyên cũng có thể so với Đại La! !

"Ngắn ngủi 20 năm, hắn lại tiến bộ đến tận đây, hắn đã trải qua chuyện gì ở bên trong Bát Quái Lô vậy?"

Có đại năng âm Phủ không thể không điên cuồng nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Mà Sở Cuồng Nhân tạm thời đánh lui Chung Phụng thúc giục Cửu Châu Đỉnh, lại tiếp tục đập ra, mấy Kim Tiên xây dựng ra kết giới kia căn bản cũng không phải là đối thủ của hắn.

Trong nháy mắt, toàn bộ hóa thành sương máu nổ tung!

Kết giới ngăn cách quyền năng của Quỷ Đế, cũng tự nhiên tán loạn.

Nhìn thấy một màn này, mặt mũi Chung gia đại trưởng lão đang giao thủ với khô lâu tướng tràn đầy vẻ thật không thể tin nổi: "Tại sao có thể như vậy, làm sao chiến lực của hắn lại cường đại như thế? ! Chẳng lẽ vị Phong Đô Quỷ Đế này không phải dựa vào địa lợi ở Phong Đô để đánh bại gia chủ, mà là dựa vào thực lực của bản thân mà thắng sao? ? Hắn thật sự chỉ là một giới tử tuổi trẻ sao? !"

Trong đầu Chung gia đại trưởng lão có vô số nghi hoặc.

Sau khi khô lâu tướng nghe được hắn, xùy cười một tiếng: "Thủ đoạn của Quỷ Đế, sao ngươi có thể phỏng đoán được?"

Nói xong, hắn chém ra một đao, trực tiếp đánh vị Chung gia đại trưởng lão này bay ra ngoài.

Mà sau khi kết giới tan rã, Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, quyền năng vô thượng của Quỷ Đế cộng thêm dao động Luân Hồi Thiên Thể khuếch tán ra, trùng trùng điệp điệp, trấn áp âm binh âm tướng của Chung gia!

Cộng thêm cửu long gào thét ở sau lưng, Nhân Hoàng chi uy rung động thập phương!

Giờ phút này, gắn giống như thiên tử âm Phủ lại tái hiện, vô số âm binh âm tướng đều đã mất đi tâm tư chống lại.

Chương 1520 - Chung gia bị hủy diệt, hành động của âm Phủ, bốn đại bộ tộc

"Chung gia phạm Phong Đô ta, tội không thể tha, lại không biết hối cải, mưu toan chống cự, nên bị diệt! !"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Chỉ thấy hắn đưa tay ra, quyền năng của Quỷ Đế mênh mông giống như hàng tỉ thần sơn nghiền ép ra, vô số âm binh âm tướng của Chung gia quỳ trên mặt đất, run lẩy bẩy!

Ngay sau đó, Sở Cuồng Nhân tiện tay đánh ra mấy quyền, dao động tiên nguyên kinh khủng ẩn chứa trong đó, liên tiếp rơi vào trên người ngũ quỷ!

Ầm, ầm...

Năm tiếng nổ tung liên tục vang lên, ngũ quỷ mà Chung gia vất vả bồi dưỡng ra, lúc này hồn phi phách tán!

Sau đó, Cửu Châu Đỉnh liên tục đánh ra.

Mỗi một lần đánh ra, liền có mảng lớn âm binh âm tướng chết ngay tại chỗ, cảnh tượng doạ người.

"Phong Đô Quỷ Đế, ta liều mạng với ngươi! !"

Chung gia đại trưởng lão giận không nhịn nổi, hai mắt đỏ thẫm!

Đại La ý bạo phát, uy thế hiển hách, rung chuyển tứ phương, sau khi Chung gia đại trưởng lão thoát khỏi khô lâu âm tướng, điên cuồng lao về phía Sở Cuồng Nhân!

Đánh ra một chưởng, âm khí giống như thủy triều tuôn ra!

Đại La ý còn kinh khủng hơn so với Chung Phụng, che lấp trời đất!

"Ngươi lấy cái gì để liều với bản đế? !"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, thúc giục Cửu Châu Đỉnh, bỗng nhiên đánh ra, ngăn lại một kích của Chung gia đại trưởng lão.

Mà sau đó, đã thấy Chung gia đại trưởng lão khẽ quát một tiếng, trên người bộc phát ra một luồng lực hút vô cùng kinh người, hút toàn bộ âm binh âm tướng ở bốn phía vào trong cơ thể!

Chính là Thôn Quỷ Đại Pháp đặc biệt của Chung gia!

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Hoa Dục Vọng trên cánh tay, nhưng đối phương nhìn Chung gia đại trưởng lão, ánh mắt tuy khát vọng, nhưng cũng có chút bất đắc dĩ.

"Mấy ngày mới trước vừa mới ăn dục vọng của Đại La Kim Tiên, còn không có tiêu hóa xong đâu, có chút ăn không nổi."

Hoa Dục Vọng bất đắc dĩ nói.

Hiện tại Hoa Dục Vọng không ở thời kỳ toàn thịnh Dục Vọng Hoa, vẫn còn ở bên trong giai đoạn trưởng thành, không cách nào tùy ý căn nuốt dục vọng.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, cũng không lại trông cậy vào đối phương: "Quả nhiên, ngươi vẫn nên thành thành thật thật làm một đóa hoa trong nhà kính đi."

Dục Vọng Hoa tức giận đến mức khuôn mặt nhỏ nâng lên, nhưng lại không thể phản bác.

Thành tựu của Sở Cuồng Nhân ở phía trên dục vọng chi đạo cũng không cường đại như Hoa Dục Vọng, cho nên cũng không có ý định dùng dục vọng chi đạo để đối phó Chung gia đại trưởng lão.

"Phong Đô Quỷ Đế, chết đi cho ta! !"

Sau khi hấp thu một lượng lớn âm binh âm tướng, thực lực của Chung gia đại trưởng lão cường hãn đến đáng sợ, một quyền đánh ra, giống như Vạn Quỷ Thôn Thiên, trời đất mù mịt!

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, quanh người có tiên huy tươi sáng, đúng là không nhúc nhích tí nào!

"Ta nói rồi, ngươi đấu không lại bản đế!"

Chỉ thấy trong mắt của hắn lướt qua một tia dị quang màu tím, một luồng sức mạnh kỳ lạ bắn ra!

Trong nháy mắt đó, Chung gia đại trưởng lão lại cảm giác được một cảm giác tim đập nhanh trước nay chưa từng có bao phủ hắn, cảm giác sợ hãi, tự nhiên sinh ra!

Một cái chớp mắt tiếp theo, linh hồn của hắn chấn động, thân thể giống như bị đóng đinh ngay tại chỗ, khó có thể động đậy!

"Đây là linh hồn chi pháp! !"

Đồng tử của Chung gia đại trưởng lão co rụt lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Vậy mà Phong Đô Quỷ Đế này còn am hiểu linh hồn chi pháp, không chỉ có như thế, sức mạnh linh hồn của hắn lại có thể rung chuyển Đại La Kim Tiên? !

Cơ thể thành tựu Đại La, chẳng lẽ cảnh giới linh hồn của hắn cũng đạt tới cảnh giới Đại La sao? !

Chung gia đại trưởng lão suy nghĩ muôn vàn, vô số suy nghĩ chợt lóe lên.

Nhưng ở trong hiện thực, thời gian chỉ mới chỉ trong chớp mắt, mà trong chớp nhoáng này, đã đủ thời gian cho Sở Cuồng Nhân đánh bại hắn.

Cửu Châu Đỉnh cường thế đập ra! !

Bên trong tiếng ầm ầm, thân thể của Chung gia đại trưởng lão bay ra ngoài, nện vào trên mặt đất của Chung gia, đạo văn trên tiên khu bạo liệt, thổ huyết không ngừng, nguyên một đám âm binh âm tướng từ trong cơ thể hắn bất ngờ xông ra!

Những âm binh âm tướng này, lòng mang oán hận, nhìn chằm chằm Chung gia đại trưởng lão, đúng là nhịn không được hô nhau mà lên, điên cuồng gặm cắn đối phương.

"Hỗn trướng, bọn hỗn trướng các ngươi, đều cút ngay cho ta!"

"Đáng chết..."

Chung gia đại trưởng lão mang trên mặt vẻ hoảng sợ, điên cuồng thúc giục tiên nguyên, tiêu diệt âm binh âm tướng ở bốn phía.

Nhưng mà, dưới nhất kích vừa rồi của Sở Cuồng Nhân, hắn đã bị trọng thương, hiện tại, đối diện với mấy âm binh âm tướng phản công, sao có thể chống cự được?

Chỉ chốc lát, vị Đại La Kim Tiên này đã chết bởi chính pháp môn tu hành của mình.

"Đại trưởng lão chết rồi..."

Rất nhiều con cháu của Chung gia nhìn đại trưởng lão đã chết, trên mặt mang theo vẻ rung động, không thể tin nổi.

Mà Chung Phụng bị Sở Cuồng Nhân đập bay trước đó cũng vọt ra, nhìn Sở Cuồng Nhân, lớn tiếng nói: "Phong Đô Quỷ Đế, chúng ta đầu hàng, chúng ta đầu hàng!"

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, mang trên mặt một tia băng lãnh: "Đầu hàng? ! Phạm Phong Đô ta, hiện tại ngươi nghĩ đám các ngươi chỉ cần nói một câu đầu hàng, thì có thể coi như cái gì cũng chưa từng xảy ra sao?"

Hắn đưa tay, lạnh nhạt vung lên: "Một tên cũng không để lại, giết!"

"Giết!"

"Giết! !"

Bách vạn âm binh sau lưng Sở Cuồng Nhân, kéo theo âm khí, sát khí dồi dào hô nhau mà lên, toàn bộ Chung gia, trong phút chốc đã gặp phải tai hoạ ngập đầu!

"Xong, xong..."

"Hết thảy đều xong."

Chung Phụng nhìn con cháu của Chung gia không ngừng bị tàn sát ở trước mặt, tâm tình tuyệt vọng.

Hắn nhìn về phía Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay trên bầu trời, thần sắc bình tĩnh, trong mắt lộ ra vẻ phẫn hận: "Phong Đô Quỷ Đế, ta muốn ngươi chết! ! !"

Chỉ thấy hắn vừa sải bước ra, bay về phía Sở Cuồng Nhân, trên người có từng ngọn lửa màu đỏ ngòm hiện lên.

Hắn đang thiêu đốt mệnh nguyên!

Đại La Kim Tiên thiêu đốt mệnh nguyên, uy lực hắn bộc phát ra so cũng không chút thua kém với đại trưởng lão sử dụng Thôn Quỷ Đại Pháp trước đó.

"Qua cửa ải của ta trước đã! !"

Lúc này, khô lâu âm tướng vừa sải bước ra, chặn Chung Phụng lại.

Hai vị Đại La Kim Tiên giao thủ, cảnh tượng doạ người.

Mà Sở Cuồng Nhân ở một bên nhìn lấy, cũng không nhúng tay vào, bị quyền năng Quỷ Đế của hắn áp chế, âm binh âm tướng của Chung gia, liên tiếp tiêu vong hầu như không còn.

Nhìn lại đại quân Phong Đô, giống như đang chém rau, như vào chỗ không người!

Rất nhanh, toàn bộ Chung gia, gần như bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Mà về phần Chung Phụng, tuy đã thiêu đốt mệnh nguyên, nhưng bị trì hoãn khô lâu âm tướng, mệnh nguyên dần dần tiêu hao, khí tức dần dần trở nên uể oải xuống.

Rất nhanh, Chung Phụng đã tử vong!

Khi hai Đại La Kim Tiên còn lại của Chung gia ngã xuống, Chung gia hoàn toàn bị hủy diệt!

Mà rất nhiều đại năng âm Phủ tận mắt thấy một trận chiến này, càng thêm kiêng kị đối với Sở Cuồng Nhân, gọi thẳng quái vật.

"Khô lâu tướng, ngươi dẫn người tìm tòi một chút có con cá lọt lưới nào không, mặt khác, căn cơ của Chung gia, cũng tìm sạch sẽ cho ta, mang về Phong Đô."

"Vâng!"

Khô lâu tướng gật gật đầu.

Ước chừng sau một ngày một đêm, Sở Cuồng Nhân liền dẫn đại quân Phong Đô và vô số căn cơ của Chung gia, thắng lợi trở về!

Tin tức Chung gia bị hủy diệt, cũng trong thời gian cực ngắn truyền khắp toàn bộ âm Phủ.

Bên trong âm Tào Địa Phủ.

"Chư vị, trận chiến của Chung gia, chắc hẳn chư vị cũng đã biết."

"Trận chiến kia, đã truyền khắp âm Phủ, muốn không biết cũng khó."

"Uy hiếp của Sở Cuồng Nhân, lớn hơn so với chúng ta tưởng tượng, không thể để cho hắn tiếp tục trưởng thành như vậy, nếu không, âm Phủ này sớm muộn gì cũng là của hắn."

"Bắt đầu hành động đi."

Chư vị đại năng bên trong âm Tào Địa Phủ nghị luận ầm ĩ.

……

Bên trong thế gia ở âm Phủ, có Chung gia và một ít thế gia nổi danh nhất.

Mà ngoại trừ các thế gia này, chính là đủ loại chủng tộc ở âm Phủ, ở trong đó, nổi danh nhất thuộc về bốn đại bộ tộc yêu ma quỷ quái!

Bây giờ.

Bên trong bốn đại bộ tộc này đều là nghênh đón người của Địa Phủ, hơn nữa, trong tay bọn họ còn mang đến bảo vật làm bọn họ không ngừng động tâm... Luân Hồi Đế Ấn!

Bốn khối Luân Hồi Đế Ấn, phân biệt tặng cho bốn đại bộ tộc!

Mà điều kiện của bọn họ chỉ có một cái, đó chính là... Tiêu diệt Sở Cuồng Nhân, chiếm cứ Phong Đô!

Đây là một điều kiện lời nhiều hơn lỗ.

Thành công, âm Tào Địa Phủ thiếu một đại địch, mà bốn đại bộ lạc cũng có thể vào ở Phong Đô, trở thành Địa Phủ mới.

Bốn bộ tộc yêu ma quỷ quái, không có khả năng không động tâm.

Chương 1521 - Vị trí của âm tượng, Phá Chú Chi Kiếm, đến thăm Dạ Xoa tộc

Sở Cuồng Nhân mang theo bách vạn âm binh diệt Chung gia, thắng lợi trở về!

Mà sau khi trở lại Phong Đô, còn có một chuyện khác đang chờ hắn xử lý, đó chính là Bạch Mị tìm theo bản đồ hắn đưa, đã tìm được tung tích âm tượng của Tần Hoàng.

"Quỷ Đế, tuy binh tượng đã tìm được, nhưng còn có một chút chuyện khó xử, đó chính là ở gần binh tượng, có một chủng tộc âm Phủ đang sinh sống, là Dạ Xoa nhất tộc."

Bạch Mị nói ra.

Dạ Xoa nhất tộc, là một bộ tộc cường đại ở âm Phủ, người của bộ tộc này kiêu dũng thiện chiến, căn cơ cực mạnh, không kém hơn so với Chung gia.

Mà vị trí âm tượng của Tần Hoàng ở sâu bên trong lãnh địa của Dạ Xoa nhất tộc.

Muốn lấy được âm tượng, thì phải đi ngang qua Dạ Xoa nhất tộc trước.

"Ta đã biết, Bạch Mị, ngươi theo ta cùng nhau tiến đến thăm Dạ Xoa nhất tộc, còn về khô lâu tướng, các ngươi ở lại Phong Đô."

"Quỷ Đế, ta theo ngươi cùng nhau đi đến đó đi."

Khô lâu tướng có chút không yên lòng, dự định cùng đi với Sở Cuồng Nhân.

Hắn biết Dạ Xoa nhất tộc, đám người kia kiệt ngao bất thuần, tính cách táo bạo, nếu họ muốn mạo phạm Quỷ Đế, với thực lực của hắn còn có thể giúp đỡ chút ít.

"Thế nào, ngươi lo lắng cho ta?"

"Quỷ Đế có uy năng cái thế, Tiểu Dạ Xoa tất nhiên không đủ gây sợ."

"Đã là như thế, vậy ngươi ở lại Phong Đô đi, Phong Đô không có mấy Đại La trấn giữ, ta có chút không yên lòng."

"Chuyện này... Dạ."

Khô lâu tướng gật gật đầu, lúc này mới đồng ý.

Quỷ Đế giao phó cho hắn nhiệm vụ quan trọng là trông coi Phong Đô, hắn nhất định sẽ thề sống chết bảo vệ Phong Đô.

Cứ như vậy, Sở Cuồng Nhân cùng với Bạch Mị đi đến lãnh địa của Dạ Xoa nhất tộc.

...

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần Phá Chú Chi Kiếm."

Trên đường tiến về lãnh địa của Dạ Xoa tộc, Sở Cuồng Nhân dành thời gian rút phần thưởng.

Mà đồ vật thu được, là một chí bảo bản nguyên tên là Phá Chú Chi Kiếm!

Chí bảo bản nguyên, thứ này ít nhất có thể so với Hợp Đạo khí, xem như một phần thưởng cấp Thần đỉnh phong, vô cùng hiếm thấy, Sở Cuồng Nhân coi như hài lòng.

Phá Chú Chi Kiếm, tên như ý nghĩa, một loại kiếm có thể dùng để giải trừ các loại nguyền rủa!

Nguyền rủa chi pháp, là một loại pháp môn tu hành vô cùng quỷ dị ở Tiên giới, có thanh kiếm này nơi tay, Sở Cuồng Nhân cũng có thể có thêm một phần bảo hộ.

Trên đường tiếp tục tiến về Dạ Xoa tộc, hắn rảnh rỗi luyện hóa thanh kiếm này.

Rất nhanh.

Hai người đã thấy được núi non chập chùng liên miên bên trong Dạ Xoa nhất tộc ở phía xa, trong đó có lượng lớn âm khí vờn quanh, âm u quỷ quyệt.

Còn chưa tiến tới quá gần, liền có mấy bóng người từ trong dãy núi vọt ra.

Mấy bóng người này có nam có nữ.

Nhưng, khác nhau quá lớn.

Chỉ thấy nguyên một đám nam Dạ Xoa kia lớn lên vô cùng kỳ quặc, có sau lưng mọc ra hai cánh, có người cao đến vài mét, nhưng đều không ngoại lệ, tất cả đều có mặt mũi hung dữ, vô cùng dữ tợn.

Mà cnf những nữ Dạ Xoa kia, thì nguyên một đám lớn lên cực đẹp, dáng người có lồi có lõm, khuôn mặt vũ mị.

"Dạ Xoa này khác biệt cũng quá lớn đi."

Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm một câu, tuy đã sớm nghe nói tướng mạo của nam nữ Dạ Xoa có chênh lệch cực lớn, nhưng không nghĩ tới lại lớn như vậy.

Dạ Xoa tộc này làm sao sinh ra đời sau vậy?

Những nữ Dạ Xoa này sẽ có thể xuống tay với những nam Dạ Xoa này sao? ?

Trong lòng Sở Cuồng Nhân âm thầm suy nghĩ.

"Các ngươi là người nào, lại dám tới gần lãnh địa của Dạ Xoa tộc ta!"

Chỉ thấy một nam Dạ Xoa tay cầm đinh ba, giương mắt lạnh lẽo nhìn Sở Cuồng Nhân, trên người có sát khí lăn lộn, mặt mũi tràn đầy địch ý.

Ngược lại là những nữ Dạ Xoa kia, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong đôi mắt đẹp mang theo dị sắc, bộ dáng như muốn vứt mị nhãn.

Thần sắc của Sở Cuồng Nhân bình tĩnh, lạnh nhạt nói: "Tại hạ là Phong Đô Quỷ Đế, đến đây bái phỏng Dạ Xoa tộc!"

Nghe đến, thân thể mấy Dạ Xoa chấn động, hai mặt nhìn nhau.

"Phong Đô Quỷ Đế, chính là Phong Đô Quỷ Đế diệt Chung gia sao? !"

"Sao hắn lại đột nhiên tới nơi này."

Bây giờ, Sở Cuồng Nhân ở bên trong âm Phủ có thể nói đã trở thành người mà không ai không biết, chuyện Quỷ Đế Phong Đô tân nhiệm diệt Chung gia, đã sớm truyền ra.

Cho dù là Dạ Xoa tộc cực ít hỏi đến chuyện của âm Phủ, cũng có nghe thấy.

"Phong Đô Quỷ Đế đang êm đẹp lại đến Dạ Xoa tộc ta làm gì?"

"Chẳng lẽ cũng muốn giống như Chung gia, diệt Dạ Xoa nhất tộc ta hay sao? !"

Một Dạ Xoa tộc đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, ánh mắt đột nhiên trở nên vô cùng hung hăng, gắt gao nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng ngây ngẩn cả người.

Dạ Xoa này, mạch não bị gì vậy?

Bản thân nói tới bái phỏng, tại sao Dạ Xoa này lại nghĩ mình đến diệt tộc?

"Tốt cho một Phong Đô Quỷ Đế, quả nhiên là thủ đoạn độc ác như trong truyền thuyết, vừa diệt Chung gia, hiện tại lại muốn hạ thủ đối với Dạ Xoa ta đúng không!"

"Muốn diệt Dạ Xoa, qua cửa ải của ta trước!"

Nam Dạ Xoa kia nổi giận gầm lên một tiếng, sát khí trên người lăn lộn, vung một thanh đinh ba trong tay ra, bắn về phía Sở Cuồng Nhân!

Đạo văn xen lẫn, sát khí cuồn cuộn, giống như một ngôi sao băng xẹt qua!

"Làm càn! !"

Sở Cuồng Nhân còn không có động, Bạch Mị bên cạnh hắn đã không nhịn được mà hừ lạnh một tiếng, tiến tới một bước, một thanh kiếm trong tay bỗng nhiên xẹt qua trời cao!

Đó là Sát Quỷ Kiếm của Chung gia!

Sở Cuồng Nhân thấy nó ở trong tay mình cũng không có tác dụng gì lớn, cho nên liền ban cho Bạch Mị.

Có kiếm này nơi tay, thực lực của Bạch Mị gia tăng một khoảng lớn, trường kiếm xẹt qua, trảm ở phía trên đinh ba, một tiếng leng keng vang lên, không gian bốn phía nứt ra!

Bạch Mị lùi lại mấy trượng, mà cây đinh ba kia cũng bay trở về.

"Có thể đỡ một xiên này của ta, nữ quỷ, tu vi của ngươi không kém, vậy kế tiếp thì sao?"

Nam Dạ Xoa kia còn muốn đang xuất thủ.

Nhưng ngay lúc này, một luồng uy áp phô thiên cái địa gào thét xông ra, chỉ trong chớp mắt đã hoàn toàn bao phủ nơi đây.

Uy áp này, tới vừa nhanh vừa mãnh liệt, khiến Dạ Xoa ở chỗ này căn bản không kịp phản ứng, phù phù một tiếng liền trực tiếp bị áp nằm rạp trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

"Thật, thật là uy áp kinh khủng!"

"Là Phong Đô Quỷ Đế!"

Mấy Dạ Xoa bị áp nằm rạp trên mặt đất hoảng sợ nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhất là Dạ Xoa xuất thủ kia, hắn thừa nhận uy áp lớn nhất, cảm thấy thân thể của mình đều muốn bị nghiền nát.

"Nghe cho kỹ, nếu bản đế muốn khai chiến với Dạ Xoa tộc, đều có thể mang theo bách vạn âm binh đến đây, nhưng bây giờ, chỉ có hai người đến đây, đây là sự tôn trọng của ta đối với Dạ Xoa tộc, nếu như Dạ Xoa tộc dùng loại phương thức này đáp lại sự tôn trọng của bản đế, vậy thì bản đế không ngại cho Dạ Xoa tộc một bài học, để cho các ngươi biết như thế nào là tôn ti!"

Giọng điệu của Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, tiếng gầm cuồn cuộn, từng cơn sóng liên tiếp, nhanh chóng truyền khắp toàn bộ lãnh địa Dạ Xoa tộc.

Vô số Dạ Xoa đều nghe được giọng nói này, ào ào vọt ra.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo kiêng kị nồng đậm.

"Hắn mới vừa nói cái gì? Bản đế? Hắn chính là Phong Đô Quỷ Đế tân nhiệm sao?"

"Áp lực thật là cường đại."

"Thật tuấn lãng, thật là nam nhân bá đạo, ta rất thích."

"Đừng ngốc, nói không chừng kẻ này là địch nhân đó."

Ông!

Trong hư không, truyền ra một trận Đại La ý vô cùng cường đại.

Chỉ thấy một nữ Dạ Xoa tay cầm đinh ba, dáng người yêu nhiêu, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân bay lên không trung mà đến, nàng nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, lạnh nhạt nói: "Phong Đô Quỷ Đế đến đây bái phỏng, vì chuyện gì?"

"Dạ Xoa tộc ưa thích dùng loại chiến trận này để đón khách nhân sao?"

Sở Cuồng Nhân cảm nhận được Đại La ý tràn ngập ở trong thiên địa kia, từ tốn nói.

Nữ Dạ Xoa trầm ngâm một chút, còn không phải ngươi phóng thích uy áp trước, nên lúc này ta mới thả ra sao? Hiện tại còn trách ngược lại ta?

Nhưng nghĩ tới là tộc nhân của mình động thủ trước, nàng tự thấy đuối lý, thu liễm Đại La ý.

"Như thế mới dễ nói."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, cũng thu liễm uy áp.

Chương 1522 - Lời nguyền rủa của Dạ Xoa, ta đều muốn tất cả, xúc tua đen nhánh

“Dạ Xoa tộc đãi khách không chu toàn, cầu mong Quỷ Đế thứ lỗi.”

Dạ Xoa xinh đẹp kia từ tốn nói.

Sở Cuồng Nhân cũng không để ở trong lòng, lạnh nhạt nói: “Bản đế cũng không phải người có lòng dạ hẹp hòi như vậy.”

“Quỷ Đế đến đây bái phỏng, không biết là vì chuyện gì?”

“Ngươi xác định muốn nói tại chỗ này sao?”

Dạ Xoa kia nhìn thoáng qua bốn phía, hoang sơn dã lĩnh, thật đúng không phải là nơi để thương lượng một chuyện gì đó, vì thế liền nghênh đón Sở Cuồng Nhân tiến vào bên trong lãnh địa của Dạ Xoa tộc.

Trên đường, Sở Cuồng Nhân cũng biết được, Dạ Xoa xinh đẹp kia tên là Dạ Vân La, chính là tộc trưởng đương nhiệm của Dạ Xoa tộc.

Mà ở bên trong lãnh địa của Dạ Xoa tộc, Sở Cuồng Nhân gặp được không ít Dạ Xoa, mỗi nam Dạ Xoa đều có tướng mạo dữ tợn, mặt mũi hung tợn, mà nữ Dạ Xoa thì tất cả đều quyến rũ xinh đẹp.

Chênh lệch thật sự to lớn.

Trong lòng Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ đến.

“Hơn nữa, luồng khí tức kì quái này, là cái gì vậy?”

Từ ở trên người những Dạ Xoa này, Sở Cuồng Nhân cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng kỳ lạ, loại khí tức này, vô cùng kỳ quái, đây là lần đầu tiên hắn gặp được.

Hơn nữa, loại khí tức này, chỉ có trên người nam Dạ Xoa mới có.

“Tiểu Ái, phân tích một chút.”

Sở Cuồng Nhân để Tiểu Ái tiến hành phân tích toàn diện những Dạ Xoa này một lần, muốn tìm ra ngọn nguồn của luồng khí tức kỳ quái này.

Mà Tiểu Ái cũng không làm cho hắn thất vọng.

Trong quá trình giao lưu cùng với Dạ Vân La, Tiểu Ái liền phân tích luồng khí tức kỳ lạ này thấu đáo.

“Quỷ Đế, hiện tại có thể cho biết rõ ý định ngài đến đây đi.”

Dạ Vân La từ tốn nói.

“Tất nhiên, lần này đến đây, ta chỉ vì một chuyện, ta muốn tiến vào cấm địa của Dạ Xoa tộc!”

Sở Cuồng Nhân đã xem xét đến không sai biệt lắm.

Vị trí âm tượng của Tần Hoàng ở ngay bên trong một chỗ cấm địa của Dạ Xoa tộc.

“Ngài muốn xâm nhập vào cấm địa?” Dạ Vân La cau mày lại, nói: “Nơi đó không phải là nơi ai cũng có thể tiến vào được, sở dĩ Dạ Xoa tộc ta liệt nơi đó vào cấm địa, đó là bởi vì nơi đó vô cùng nguy hiểm, cho dù là ta, cũng không dám tùy tiện đặt chân đến, Quỷ Đế muốn đi đến nơi đó để làm gì?”

“Lấy một ít đồ vật gì đó.”

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Dạ Vân La, muốn nhìn xem, có phải đối phương thật sự không biết chuyện về âm tượng của Tần Hoàng hay không.

Ánh mắt Dạ Vân La chợt lóe, từ tốn nói: “Cấm địa của Dạ Xoa tộc, không phải ai muốn cũng đều có thể tiến vào.”

“Quả nhiên, xem ra các ngươi cũng biết, chuyện về âm tượng của Tần Hoàng!”

Sở Cuồng Nhân cũng không hề giấu giếm, trực tiếp nói thẳng ra.

“Quả nhiên, Quỷ Đế quả nhiên là vì âm tượng của Tần Hoàng mà đến.”

Ánh mắt cổ quái của Dạ Vân La nhìn Sở Cuồng Nhân một cái: “Nhưng âm tượng của Tần Hoàng, chỉ có hậu duệ của Tần Hoàng mới có thể biết đến, chẳng lẽ, Quỷ Đế là hậu duệ của Tần Hoàng kia.”

“Không phải.”

Nhưng hậu duệ của Tần Hoàng là do ta giết.

Đương nhiên, câu nói sau đó, Sở Cuồng Nhân không tùy tiện xuất khẩu, ai biết Dạ Xoa tộc này có mối quan hệ như thế nào với Tần Hoàng chứ.

“m tượng của Tần Hoàng, chuyện này rất quan trọng, tổ tiên của Dạ Xoa tộc ta cũng là ngẫu nhiên mới phát hiện, cho nên mới ở chỗ này thành lập tộc đàn, nghĩ đến một ngày có thể khai quật được âm tượng của Tần Hoàng kia, chẳng qua đã nhiều năm trôi qua, nhưng vẫn không thu hoạch được gì, Quỷ Đế, ngươi có tự tin lấy được sao?” Dạ Vân La từ tốn nói.

“Có thể thử một lần.”

“Một khi đã như vậy, để Quỷ Đế thử một lần thật ra cũng không phải là không được, nhưng Dạ Xoa ta trông coi âm tượng của Tần Hoàng nhiều năm nay, nếu như Quỷ Đế lấy được, Dạ Xoa tộc ta muốn phân chia một nửa!”

Dạ Vân La nói.

Các đời Dạ Xoa tộc vì lấy được âm tượng của Tần Hoàng này mà hao phí vô số tâm huyết, nhưng trước sau vẫn không thu hoạch được gì, nếu như có thể, Dạ Vân La muốn thay tổ tiên hoàn thành tâm nguyện này.

“Đồ vật của Tần Hoàng, ta muốn tất cả!”

Dạ Vân La nghe vậy, trên mặt không khỏi toát ra một tia kinh ngạc.

Nàng vốn tưởng rằng, ít nhất Sở Cuồng Nhân cũng sẽ quanh co với nàng một phen, nhưng không nghĩ tới, đối phương căn bản không cho đường sống để thương lượng, mở miệng chính là ta muốn tất cả!

Làm ơn đi!

Hiện tại âm tượng của Tần Hoàng kia đang ở trong lãnh địa của Dạ Xoa tộc nàng, không phải ở Phong Đô!

Quỷ Đế này, lấy đâu ra khẩu khí lớn như vậy?

Sắc mặt Dạ Vân La dần dần trở nên có chút khó coi, trên người có Đại La ý, loáng thoáng hiện ra: “Nếu đã là như thế, thì mời Quỷ Đế trở về cho, nếu như Phong Đô muốn khai chiến, Dạ Xoa tộc ta cũng tuyệt đối không hề sợ hãi, ngươi đại khái có thể mang theo trăm vạn âm binh tiến đến, cùng lắm thì, chính là cá chết lưới rách!”

Dạ Xoa tộc ở bên cạnh Dạ Vân La cũng đều lạnh lùng nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng không hữu hảo.

Bạch Mị nắm chặt Sát Quỷ Kiếm trong tay, ánh mắt lạnh lẽo, chỉ sợ Dạ Xoa tộc này đột nhiên động thủ.

Nghe đồn Dạ Xoa tính tình cương liệt, quả nhiên là như thế.

Sớm biết như vậy, nên để khô lâu đại nhân cùng đi đến đây.

So với Bạch Mị đang khẩn trương, Sở Cuồng Nhân liền có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều, hắn ngồi yên tại chỗ, bình chân như vại uống nước trà.

Sắc mặt Dạ Xoa tộc càng thêm khó coi.

Gia hỏa này, là không để bọn họ vào mắt sao?

Giờ phút này, bọn họ nhìn khuôn mặt tuấn dật vô cùng kia của Sở Cuồng Nhân, thấy vô cùng chướng mắt, hận không thể xé nát người này.

“Dạ Xoa tộc, đã chịu nguyền rủa bao lâu rồi?”

Đám người Dạ Vân La có chút không kiên nhẫn, thời điểm có ý định trực tiếp đuổi người, Sở Cuồng Nhân đột nhiên lên tiếng.

Nghe được những lời này, sắc mặt Dạ Vân La đột nhiên biến đổi.

“Quỷ Đế, ngươi có ý tứ gì? !” Dạ Vân La chất vấn nói.

“Dạ Xoa tộc, nam Dạ Xoa có tướng mạo dữ tợn xấu xí, mà nữ thì lại quyến rũ vũ mị, cho dù là cùng một mẫu thân sinh ra, cũng là như thế, tất cả mọi người cho rằng đây là điều đương nhiên, nhưng lại không hề biết, chuyện này kỳ thật là một loại……

Nguyền rủa! !" Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe thấy thế, cảm xúc của Dạ Vân La dần dần bình ổn lên, mà trong mắt những Dạ Xoa khác, còn toát ra vẻ nghi hoặc khó hiểu.

Hiển nhiên, ngoại trừ Dạ Vân La, những Dạ Xoa còn lại cũng không hiểu rõ về chuyện nguyền rủa này.

Trong mắt bọn họ xem ra, nữ nhân của Dạ Xoa nhất tộc quyến rũ, nam tính thì dữ tợn, đây chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa, chưa bao giờ miệt mài theo đuổi nguyên nhân trong đó.

Chẳng lẽ, vốn dĩ bọn họ không phải như thế này sao?

Đều là bởi vì bị nguyền rủa sao?

Nghĩ vậy, những tên nam Dạ Xoa lập tức có chút xao động.

"Tộc trưởng, chuyện này rốt cuộc là chuyện như thế nào?"

"Tộc trưởng, lời Quỷ Đế nói, chính là thật sự sao?"

Giọng điệu của Dạ Vân La lạnh băng nói: "Nói năng hồ đồ, người đâu, đánh hắn bay ra ngoài cho ta!"

Chư vị Dạ Xoa hai mặt nhìn nhau, cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng tộc trưởng của mình, rốt cuộc Sở Cuồng Nhân cũng chỉ là một người ngoại tộc mà thôi.

Nhưng lúc này, trong tay Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên xuất hiện một thanh kiếm.

Phía trên thanh kiếm có khắc vô số phù văn quỷ dị!

Mà khoảnh khắc thanh kiếm này xuất hiện, rất nhiều Dạ Xoa cảm thấy trong cơ thể dường như có gì đó đang run sợ.

Tay Sở Cuồng Nhân cầm thanh kiếm kia, vạch một đường về phía một tên nam Dạ Xoa!

Một kiếm này, quá nhanh!

Tất cả mọi người không nghĩ đến Sở Cuồng Nhân sẽ đột nhiên ra tay, cho dù là Dạ Vân La cũng phản ứng cũng chậm một cái chớp mắt.

Trường kiếm xẹt qua thân thể của tên Dạ Xoa kia, nhưng điều quỷ dị chính là, một kiếm này cũng không để lại cho Dạ Xoa kia bất kì một thương tổn nào.

Cảnh tượng mà vô số Dạ Xoa nhìn thấy chính là, ở trên người nam Dạ Xoa kia đột nhiên hiện ra một cái xúc tua đen nhánh, những cái xúc tua đó ở dưới một kiếm của Sở Cuồng Nhân, tất cả đều bị chém nát!

Mà vị nam Dạ Xoa kia đột nhiên thét dài một tiếng, ngay sau đó, trên người hắn có từng đạo hắc khí xông ra.

Khi hắc khí tan đi, Dạ Xoa vốn dĩ dữ tợn, lại biến thành một thanh niên có tướng mạo tuấn lãng.

Một màn này, khiến cho tất cả Dạ Xoa đều ngây ngẩn cả người.

Chuyện này, đây là chuyện gì đang xảy ra vậy?

Mà đồng tử Dạ Vân La co rụt lại, nhìn Sở Cuồng Nhân mang theo vẻ khiếp sợ" "Ngươi, ngươi có thể giải trừ nguyền rủa? !!"

Chương 1523 - Ngọn nguồn của lời nguyền rủa, sự tồn tại cấm kỵ, Dạ Vân La thăm dò

Dạ Vân La vô cùng khiếp sợ nhìn Sở Cuồng Nhân: "Vậy mà ngươi lại có thể bài trừ nguyền rủa! !"

Lời nói của nàng, cũng gián tiếp xác nhận chuyện về nguyền rủa.

Thoáng một cái, toàn bộ Dạ Xoa tộc lập tức nổ tung.

"Tộc trưởng, rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Vì sao ngươi lại muốn lừa gạt chúng ta?"

“Vì cái gì mà Dạ Xoa tộc lại bị nguyền rủa, còn muốn lừa gạt chúng ta, ngươi biết Nam Dạ Xoa chúng ta đã trải qua những năm tháng như thế nào không? !”

“Chúng ta lớn lên có dung mạo khó coi, ở ngoại giới vẫn luôn bị trào phúng, yêu thú còn có thể biến hóa, nhưng chúng ta lại không cách nào biến hóa, chỉ có thể vẫn luôn duy trì dáng vẻ này.”

“Đúng vậy, nếu như những Dạ Xoa khác cũng như vậy thì tốt rồi, nhưng hết lần này đến lần khác một đám nữ Dạ Xoa lớn lên xinh đẹp như vậy, nam Dạ Xoa chúng ta khi nào mới có thể đứng lên.”

Mọi người bàn luận sôi nổi, nhìn Dạ Vân La, muốn nàng giải thích một chút.

Mà Dạ Vân La cũng nhịn không được than nhẹ một tiếng, sau đó nhìn mọi người rồi nói: “Việc này cũng không phải do ta cố ý muốn gạt các ngươi, mà là chuyện này thật ra có nguyên nhân.”

Sau đó, nàng nói với mọi người về chuyện có quan hệ với Dạ Xoa tộc trong lịch sử.

Xa xăm trước đây, Dạ Xoa tộc là một bộ tộc cực kỳ nổi danh trong âm Phủ, căn cơ bất phàm, cộng thêm mấu chốt chính là, tộc nhân của Dạ Xoa tộc có tướng mạo xuất chúng, khí chất phi phàm.

Vô số tu sĩ âm Phủ, đều mơ ước có thể lấy một nữ tử Dạ Xoa tộc về làm đạo lữ.

Ngược lại, nam Dạ Xoa của Dạ Xoa tộc cũng là tiêu chuẩn kén vợ kén chồng của rất nhiều nữ quỷ.

Nhưng mà, về sau tất cả đều thay đổi.

Vô số năm trước, có một sự tồn tại cấm kỵ cổ lão biết đến danh tiếng tuấn nam mỹ nữ của Dạ Xoa tộc, liền tiến đến đòi hỏi muốn mười vạn nam Dạ Xoa cấp bậc Chân Tiên trở lên, muốn mang về làm nam bộc.

Mười vạn nam Dạ Xoa, còn muốn cấp bậc Chân Tiên trở lên?

Tộc nhân của Dạ Xoa tộc vốn không nhiều lắm, nếu mười vạn tên

Chân Tiên không còn nữa, về sau nhóm nữ Dạ Xoa kia muốn sinh sản đời sau thì phải làm như thế nào? Làm sao duy trì huyết mạch Dạ Xoa? Càng đừng nói đến việc còn phải duy trì địa vị của Dạ Xoa.

Cho nên, Dạ Xoa vương ngay lập tức cự tuyệt sự tồn tại kia.

Nhưng không nghĩ tới, sự tồn tại kia ghi hận trong lòng, lại hạ một lời nguyền rủa ngoan độc đối với Dạ Xoa tộc.

Từ đó về sau, nữ tử Dạ Xoa tộc vẫn tuổi trẻ mạo mỹ, quyến rũ vũ mị như cũ, nhưng nhóm nam Dạ Xoa trở nên xấu xí dữ tợn.

Bởi vì lời nguyền rủa này, danh vọng của Dạ Xoa tộc cùng với căn cơ xuống dốc không phanh.

“Ai, các đời đại năng ở Dạ Xoa ta đều tìm mọi cách để giải trừ lời nguyền rủa này, nhưng mà đều không có ngoại lệ, tất cả đều thất bại, lời nguyền rủa này, thật sự là quá bá đạo, vì không cho Dạ Xoa tộc xuất hiện phân liệt, còn gây ra những khủng hoảng không cần thiết, tổ tiên liền che giấu chuyện bị nguyền rủa này đi.”

“Từ đó, nam Dạ Xoa liền sẽ cho rằng bản thân mình sinh ra đã như thế, mà sẽ không bởi vì lời nguyền rủa mà tâm sinh oán hận, sinh ra những tranh chấp không cần thiết.”

Dạ Vân La từ từ nói ra.

Nếu như nam Dạ Xoa đã biết chuyệncủa lời nguyền rủa, rất có thể sẽ sinh ra oán hận đối với Dạ Xoa vương trước kia, thậm chí cũng sinh ra bất mãn đối với nữ Dạ Xoa.

Vì điều gì mà không nguyền rủa các ngươi, chỉ nguyền rủa nam Dạ Xoa chúng ta?

Dạ Vân La nhìn về phía Sở Cuồng Nhân: “Lời nguyền rủa này, vô số năm qua cũng chưa có người nào có thể giải trừ, Quỷ Đế ngươi đã làm như thế nào?”

Tất cả mọi người nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

“Kẻ hèn nguyền rủa, há có thể làm khó được ta sao?”

Sở Cuồng Nhân thu hồi Phá Chú Chi Kiếm, từ tốn nói.

“Là bởi vì thanh kiếm kia sao?”

Dạ Vân La âm thầm nghĩ đến.

Nhưng ý tưởng đoạt kiếm chỉ dừng lại ở trong đầu nàng trong nháy mắt liền bị bài trừ.

Thực lực của Sở Cuồng Nhân kinh người, mạnh như Chung gia cũng khó thoát khỏi kết cục bị huỷ diệt.

Đoạt kiếm là việc mạo hiểm rất lớn.

Đừng đến lúc lời nguyền rủa chưa được bài trừ, toàn bộ Dạ Xoa tộc liền không còn nữa.

“Quỷ Đế đã có thể giải trừ lời nguyền rủa, vậy thì, không ngại làm một cuộc giao dịch chứ.”

Dạ Vân La nói: “Ngươi giải trừ nguyền rủa cho Dạ Xoa ta, vậy thì chúng ta sẽ dùng toàn lực trợ giúp ngươi đạt được vật của Tần Hoàng, như thế nào?”

“Giải trừ nguyền rủa, không phải một ngày hai ngày là có khả năng làm được, hơn nữa, với thực lực hiện tại của ta, cũng chỉ có thể áp chế nguyền rủa, chứ không thể chân chính bài trừ, muốn chân chính bài trừ nó, còn phải chờ tu vi của ta cao hơn một tầng mới được.” Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một hồi, ngay sau đó liền nói.

Đây là lời nói dối.

Hắn đã hoàn toàn luyện hóa phá chú chi kiếm trong tay, cộng với tu vi Kim Tiên, trên căn bản muốn phá vỡ lời nguyền rủa cũng không phải là chuyện khó khăn.

Sở dĩ nói như vậy, là bởi vì hắn nổi lên lòng mơ ước đối với Dạ Xoa tộc.

Hiện tại thành Phong Đô, vẫn còn khoảng cách chêch lệch nhất định so với căn cơ của hai đại địa phủ kia, hắn cần không ngừng củng cố thực lực của Phong Đô.

Nguyên nhân chính là vì như thế, hắn mới có thể đến đây tìm kiếm âm tượng của Tần Hoàng.

Mà Dạ Xoa tộc, cũng là một thế lực cường đại, nếu có thể biến thành của mình, đối với Phong Đô sẽ là một trợ lực cực đại.

Nhưng Dạ Xoa tộc tính tình cương liệt, ngay cả hai đại địa phủ khác cũng đều không thể chinh phục được.

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân có biện pháp giải trừ lời nguyền rủa cho Dạ Xoa tới nói, muốn thu phục đối phương, đều không phải là vấn đề nan giải, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Lập tức giải quyết tất cả lời nguyền rủa, thì làm sao mà thu phục?

Đương nhiên là từ từ sẽ đến, mới có thời gian từ từ thành lập uy vọng, khiến cho đối phương vui lòng mà phục tùng.

Dạ Vân La không biết trong lòng Sở Cuồng Nhân còn có ý định này, nàng chỉ biết, các đời đại năng ở Dạ Xoa tộc vì tìm kiếm biện pháp giải quyết lời nguyền rủa này mà hao tổn hết vô số tâm huyết, nhưng vẫn không có cách nào làm được như cũ.

Có thể thấy được, lời nguyền rủa này khó giải quyết như thế nào.

Sở Cuồng Nhân cũng không có cách nào hoàn thành ngay lập tức, ngược lại khiến nàng cảm thấy hợp tình hợp lý.

Nhưng dù nói như thế nào, hy vọng đã bày ở ngay trước mặt, chỉ xem nàng lựa chọn như thế nào.

“Các ngươi đi xuống trước, ta cùng với Quỷ Đế, có chuyện quan trọng cần trao đổi.”

Dạ Vân La nói.

Những Dạ Xoa còn lại nghe vậy thì hai mặt nhìn nhau, sau đó liền nhất nhất cáo lui, rất nhanh cũng chỉ còn lại ba người Sở Cuồng Nhân, Bạch Mị, và Dạ Vân La.

“Quỷ Đế, có ý định gì, mời ngài nói.”

Dạ Vân La từ tốn nói.

“Rất đơn giản, trợ giúp ta lấy được âm tượng của Tần Hoàng, thì ta giúp đỡ Dạ Xoa tộc giải trừ lời nguyền rủa, chẳng qua, lời nguyền rủa này ta tạm thời không có cách nào diệt trừ tận gốc, nếu như Dạ Xoa tộc nguyện ý, có thể đi theo ta đến Phong Đô định cư trước, chờ sau khi ta có cũng đủ năng lực, ta sẽ tự mình hoàn toàn diệt trừ tận gốc lời nguyền rủa cho Dạ Xoa tộc.”

Sau khi nghe được những lời của Sở Cuồng Nhân, Dạ Vân La gần như liền minh bạch tính toán của đối phương trong nháy mắt.

Những năm gần đây, Dạ Xoa tộc không thuộc về bất cứ một thế lực nào.

Hiện tại, cũng tới thời điểm phải đứng chung đội với người khác rồi sao?

Chuyện này cũng không phải đơn giản chỉ là giải trừ lời nguyền rủa, còn liên quan đến đến tương lai của toàn bộ Dạ Xoa tộc, nếu đứng sai đội mà nói, thì lịch sử của Dạ Xoa tộc, chỉ sợ liền sẽ kết thúc ở trong tay nàng.

“Việc này không phải là chuyện nhỏ, ta cần có thời gian suy xét, như vậy đi, trước tiên ta đưa Quỷ Đế đi trước, lấy âm tượng của Tần Hoàng kia đã.”

Dạ Vân La tự hỏi một phen rồi nói ra.

Nàng muốn mượn chuyện này thăm dò một chút về năng lực của Sở Cuồng Nhân, nhìn xem đối phương có tư cách để cho Dạ Xoa tộc đi theo hay không.

“Dạ Xoa tộc ta vô số năm qua đều muốn lấy được âm tượng của Tần Hoàng, nhưng trước sau vẫn không có cách nào thành công, nếu như ngươi có thể liên tục hoàn thành hai việc mà tộc của ta không có cách để hoàn thành, vậy liền đi theo ngươi thì thế nào?”

Dạ Vân La âm thầm thầm nghĩ.

Bên ngoài.

Nam Dạ Xoa được phá bỏ lời nguyền rủa kia đang cảm thụ thân thể mới của bản thân.

Những Dạ Xoa khác sôi nổi xông tới, nhìn nam Dạ Xoa tuấn lãng này, không khỏi vô cùng tò mò.

“Ngươi vẫn là Dạ Xoa sao?”

“Không sai, đúng thật là huyết mạch và khí tức của Dạ Xoa, nhưng sao lại thay đổi lớn như vậy.”

“Thật ra đây vốn dĩ chính là bộ mặt của Dạ Xoa.”

“Thì ra nam Dạ Xoa chúng ta cũng có thể lớn lên đẹp như vậy sao?”

Vô số nam Dạ Xoa ngo ngoe rục rịch, trong mắt mang theo vẻ mong đợi, mà nhóm nữ Dạ Xoa, mắt đẹp cũng sáng lên, nếu như nam Dạ Xoa đều trở nên dễ nhìn, thì đối với các nàng mà nói cũng chính là một chuyện tốt.

Chương 1524: Các ngươi không phải ta, Tần Hoàng chi tướng, cửu long và ngũ long

Bên trong cấm khu cổ lão nào đó.

Một tồn tại trong sương mù bỗng nhiên mở hai mắt ra, đó là một đôi con ngươi giống như thu thuỷ, mang theo một luồng sức mạnh mị hoặc câu hồn đoạt phách.

Luồng sức mạnh mị hoặc kia, đánh thẳng vào tâm thần, dường như liếc một chút liền có thể khiến cho sinh vật nam tính trên đời này thần phục.

"Há, có người phá giải nguyền rủa của ta, là đại năng phương nào có dạng năng lực này?"

Phải biết, nàng hạ nguyền rủa, trừ phi là tồn tại cùng một cảnh giới, nếu không thì cho dù là Đại La Kim Tiên cũng thúc thủ vô sách.

Sau một phen thôi toán.

Đôi tròng mắt vũ mị trong sương mù kia không khỏi lướt qua một tia kinh ngạc: "Không cách nào thôi diễn, thế gian này, tồn tại mà ta không cách nào thôi diễn chỉ có vài người, là một trong mấy người kia sao?"

Làm sao bọn họ lại dính líu quan hệ với Dạ Xoa tộc?

"Không đúng, không phải một trong mấy người kia, loại mệnh cách cổ quái này, thú vị, xem ra là tiểu gia hỏa kia."

Trong sương mù, truyền đến một tiếng cười khẽ không rõ ý nghĩa.

...

Bên trong Dạ Xoa tộc.

Dạ Xoa Vương đương nhiệm là Dạ Vân La mang theo Sở Cuồng Nhân lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt rất nhiều tộc nhân.

Giờ khắc này, vô số tộc nhân nhìn về phía hai người, nhất là ánh mắt nhìn về phía Sở Cuồng Nhân cũng không giống nhau, vốn dĩ là từ oán hận, phẫn nộ, đến bây giờ thì lại chờ mong, chờ mong.

Nhất là nam Dạ Xoa, bọn họ đều đang đợi Sở Cuồng Nhân giải trừ nguyền rủa cho bọn họ.

"Ta sẽ mang Quỷ Đế tiến về cấm địa trước, còn về chuyện nguyền rủa, chờ chúng ta trở lại hẵng nói."

Không đợi chúng tộc nhân đặt câu hỏi, Dạ Vân La liền dẫn đầu nói ra, sau đó mang theo Sở Cuồng Nhân đi đến sâu bên trong cấm địa của Dạ Xoa tộc.

Rất nhanh, bọn họ đi tới một sơn mạch.

Bên trong vùng núi này, tràn ngập âm khí vô tận, ở phía cuối, có một hang động đen kịt, vô số âm khí đen như mực bắt đầu từ trong đó tràn ngập ra.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại cảm giác được một luồng bá khí đặc biệt từ bên trong chút âm khí này.

"Huyệt động kia, chính là nơi đặt âm tượng của Tần Hoàng sao?"

Trong mắt Sở Cuồng Nhân mang theo một chút chờ mong.

"Huyệt động này, vô cùng nguy hiểm, trong đó cất giấu rất nhiều cấm chế, xin Quỷ Đế đại nhân theo sát ở đằng sau ta."

Dạ Vân La nói ra.

"Làm phiền tộc trưởng dẫn đường."

Ba người đi vào động huyệt, đúng như Dạ Vân La nói, ở trong đó quả thật là cất giấu vô số cấm chế.

Có kiếm quang lấp lóe, có thủy hỏa gào thét, có vạn quân lôi đình...

Có khốn trận, sát trận, hãm trận cùng các loại cấm chế tổ hợp lại với nhau, hết sức phức tạp.

Cho dù là một Đại La Kim Tiên đi tới nơi này, cũng tuyệt đối không chiếm được chỗ tốt gì, cũng may mắn các đời đại năng Dạ Xoa tộc nghiên cứu nơi đây nhiều năm, vô cùng quen thuộc, lúc này mới có thể tránh thoát rất nhiều cấm chế.

Dù vậy, ba người vẫn hao tốn không ít công phu.

Điều này không khỏi làm Sở Cuồng Nhân có chút hoài niệm tiểu hồ ly.

Trên người tiểu hồ ly có thần thông độc nhất của Nguyệt Quang Hồ, có thể không nhìn cấm chế, nếu có nàng ở đây, cho dù là có những cấm chế này, cũng có thể dễ dàng vượt qua.

"Đến."

Lúc này, Dạ Vân La dừng bước.

Mà Sở Cuồng Nhân, Bạch Mị cũng đi tới phía cuối của động huyệt, tầm mắt bỗng nhiên trở nên vô cùng trống trải, bày ở trước mặt bọn họ chính là một không gian vô cùng lớn.

Nguyên một đám đất sét nung tạo thành binh tượng bày ở trước mặt bọn họ, khí thế sừng sững, vô cùng hùng tráng.

Có võ tướng binh lính, tay cầm trường kích, bày trận ở phía đông.

Có văn nhân đại thần, tay cầm Ngọc Như Ý, bày trận ở phía nam.

Còn có chiến mã chiến xa, sinh động như thật, bày trận ở phía tây.

Trước mắt, là binh tượng mênh mông, trên người mỗi một lính tượng đều mang một luồng âm khí cùng sát khí vô cùng mãnh liệt, làm những binh tượng này khi tổ hợp lại với nhau, chính là một đại quân làm rung động vong linh thế giới, không dám tưởng tượng, nếu nhánh đại quân này chân chính ở lại đây, thì sẽ tạo thành hạng rung động gì với âm Phủ!

Đứng ở trước mặt nhóm binh tượng này, Bạch Mị chỉ cảm thấy hồn thể rung chuyển, giống như muốn bị khí thế bàng bạc kia tách ra, quá mức dọa người, à không, là quá mức doạ quỷ mới đúng.

"Đây chính là âm tượng của Tần Hoàng sao? Quả thật là làm cho người ta chấn kinh."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

"Đại quân này, quả thật làm cho người ta kinh hãi, nhưng muốn thu hoạch được quyền điều khiển nhánh đại quân này, cũng không phải một chuyện đơn giản, các đời đại năng Dạ Xoa tộc ta đều đến đây để thử qua, nhưng lại không ai có thể thành công đánh thức bọn họ, chớ nói chi là nắm trong tay."

Sau đó, Dạ Vân La chỉ một binh tượng trong đại quân trên đài cao, ở nơi đó, đặt một khối khuyên tai ngọc màu đen giống như hổ phù: "Thấy không, đó là âm hổ phù, chúng ta suy đoán, chỉ khi nắm giữ vật này, mới có thể đánh thức nhóm binh tượng này, nắm giữ bọn họ."

"Các ngươi không cách nào thành công, là bởi vì, các ngươi không phải ta!"

Sở Cuồng Nhân tiến tới một bước.

"Cẩn thận!"

Dạ Vân La kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy khi Sở Cuồng Nhân bước ra một bước kia, vô số âm khí sát khí trên người âm tượng đột nhiên tăng vọt, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân!

Uy thế này, quá kinh khủng!

Cho dù là một Kim Tiên, dưới luồng uy thế này, chỉ sợ cũng sẽ bị dọa đến sợ chết khiếp trong phút chốc.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không hề sợ hãi, bước từng bước một về phía binh tượng trên đài cao.

Mà khi hắn không ngừng tới gần đài cao, uy áp mà hắn gặp phải cũng càng mạnh mẽ, kinh khủng hơn!

Dường như trong đó, hắn nhìn thấy đám lính tượng kia đã sống lại, trợn mắt nhìn về phía hắn, sát khí trùng thiên, điên cuồng trùng kích đạo tâm.

Nhưng một đạo tâm vô thượng, làm sao lại có thể để cho âm sát chi khí kia rung chuyển.

Cứ như vậy, Sở Cuồng Nhân nhận lấy sát khí vô biên, đi đến đài cao ở trước mặt.

Đài cao có chín bậc thang, khi hắn bước lên bậc đầu tiên, một đạo bóng người ngang nhiên đột nhiên xuất hiện ở trên đài cao, nhìn xuống hắn.

Đó là một nam tử trung niên mặc trên người đế bào màu đen, bên hông vác một thanh trường kiếm màu đen.

Tướng mạo của nam tử uy nghiêm, quanh người có ngũ long chi khí vờn quanh, đế uy kinh khủng, so với Trụ Vương mà Sở Cuồng Nhân thấy ngày xưa cũng không thua bao nhiêu!

"Người nào dám ngấp nghé hổ phù của trẫm!"

Giọng nói uy nghiêm, vang vọng toàn bộ không gian trong lòng đất.

Hồn thể của Bạch Mị run lên, nhìn bóng người mặc đế bào màu đen kia, trong mắt mang theo hoảng sợ.

Cho dù bản thân Dạ Vân La là Đại La Kim Tiên, nhưng trong mắt cũng mang theo vẻ mặt ngưng trọng: "Xuất hiện rồi, Tần Hoàng chi tướng! !"

Nam tử trên đài cao kia, chính là sức mạnh hóa thân mà Tần Hoàng lưu lại.

Sức mạnh hóa thân này, vô cùng kinh khủng.

Bất luận kẻ nào ở trước mặt, đều giống như có loại ý muốn thần phục với đối phương.

Loại đế uy cao cao tại thượng kia, có thể so sánh với Nhân Hoàng!

Dạ Vân La ngày xưa cũng muốn lấy hổ phù kia, nhưng nàng không có cách nào thực sự lên đài cao, thậm chí các đời đại năng Dạ Xoa tộc, ngay cả bậc thang thứ bảy cũng không thể đặt chân đến!

Sở Cuồng Nhân nhìn Tần Hoàng chi tướng kia, ánh mắt bình tĩnh, trực tiếp đi lên.

Mà khi hắn càng tiến lên, uy áp Đế Hoàng gặp phải cũng lại càng thêm kinh khủng.

Đùng! !

Lúc này, trên người Sở Cuồng Nhân đột nhiên có kim quang vạn trượng bạo phát, một luồng uy áp Đế Hoàng kinh khủng giống hết cũng bạo phát.

Chín đạo Hoàng Đạo Chân Long, phóng lên tận trời, xoay quanh người hắn.

Uy áp của Tần Hoàng và uy thế của Nhân Hoàng, ầm ầm va chạm!
!

Trong sự đụng chạm này, Sở Cuồng Nhân một bước một bậc thang, vượt qua bậc thứ bảy mà các đời đại năng Dạ Xoa tộc đều không thể đặt chân!

Tiếp đó chính là bậc thứ tám, bậc chín!

Lập tức trèo lên đài cao, đối diện với Tần Hoàng, hai đôi mắt, dường như cách xa năm tháng vô tận, vào thời khắc này, nhìn nhau.

Mà ngũ long đại biểu cho Tần Hoàng, và cửu long đại biểu cho Nhân Hoàng, khí thế của nó cũng nhảy lên tới cực hạn, cách không va chạm, làm cả không gian bên trong lòng đất lâm vào chấn động điên cuồng.

Chương 1525 - âm tượng Tần Hoàng thức tỉnh, thu phục Dạ Xoa tộc, vinh quang tối cao

Trên đài cao, Sở Cuồng Nhân và Tần Hoàng hai mặt nhìn nhau, cửu long và ngũ long, hai luồng long khí đại biểu cho uy nghiêm của đế vương đang đối đầu, khí thế oai phong lẫm liệt!

Mà ở nơi xa, Dạ Vân La đã sớm nhìn đến mức ngây người, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, và cảm giác không thể tin được!

"Vậy mà hắn thật sự trèo lên trên đài cao, còn có chín đạo long khí kia... Hắn, hắn chính là Nhân Hoàng! !"

Đồng tử của Dạ Vân La khẽ run lên.

Phong Đô Quỷ Đế tân nhiệm không chỉ là Quỷ Đế ở âm Phủ, mà còn là Nhân Hoàng ở trần gian, việc này cho dù nghĩ thế nào, cũng khiến cho người khác kinh ngạc vô cùng.

Về phần Bạch Mị ở bên cạnh, ngược lại là không có một chút cảm giác gì cả.

Chuyện Sở Cuồng Nhân là Nhân Hoàng, nàng đã sớm nghe bọn người khô lâu tướng nói qua, tuy rằng có hơi kinh ngạc khi lần đầu tiên nhìn thấy Cửu Long chi khí, nhưng còn không đến mức thất thố giống như Dạ Vân La.

"Quả nhiên, trên thế giới này, không có cái gì là Quỷ Đế không làm được."

Sự sùng bái đối với Sở Cuồng Nhân, đã sớm cắm rễ thật sâu ở trong lòng Bạch Mị.

Trên đài cao.

Sở Cuồng Nhân nhìn Tần Hoàng ở phía đối diện, ánh mắt bình tĩnh: "Tần Hoàng, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

"Không nghĩ tới, ở trong kỷ nguyên này, mệnh cách Nhân Hoàng lại được truyền thừa."

Tần Hoàng từ tốn nói, nhìn thấy cửu long sau lưng của Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra một tia ngoài ý muốn.

"Giao nhóm binh tượng này cho ta đi." Sở Cuồng Nhân cũng không nói nhảm, mở miệng liền nói muốn nhóm âm tượng này của Tần Hoàng.

Đương nhiên, nếu như Tần Hoàng không cho, hắn cũng có thể trực tiếp đánh, hắn có Hoàng Cực Kinh Thế Quyết, có thể miễn dịch đối với uy lực Đế Hoàng của Tần Hoàng, thì luồng hóa thân sức mạnh này của Tần Hoàng, cũng không ngăn được hắn.

Nhưng tất cả mọi người đều làm vương, nếu như có thể, hắn cũng không muốn ra tay đánh nhau.

"m tượng này, chính là trẫm đã hao hết vô số tài nguyên trân quý luyện chế, há có thể tuỳ tiện thay chủ sao?"

"Ngươi đã là một người đã chết, tại sao còn phải lưu luyến những vật ngoài thân này?"

"Trẫm còn muốn để nhóm âm tượng này, chết cũng đi theo ta, ngươi muốn như thế nào?" Tần Hoàng từ tốn nói.

"Há, Tần Hoàng thiên cổ, không gì hơn cái này."

Sở Cuồng Nhân đột nhiên khẽ cười một tiếng.

Nghe đến đây, ánh mắt Tần Hoàng vô cùng bình tĩnh, muốn muốn nghe một chút, tiếp đó Sở Cuồng Nhân sẽ nói thế nào.

"Tần triều đã trở thành quá khứ, nhưng Tiên Đình gián tiếp hại Tần triều vẫn còn phong quang, nếu ngươi muốn khiến âm tượng này chết theo ngươi, cũng được, chỉ tiếc, những linh hồn gửi lại bên trong những âm tượng này, bọn họ vốn nên là chiến tướng kiêu dũng thiện chiến, vốn nên là văn nhân trị quốc an bang, nhưng bây giờ lại chỉ có thể ở nơi này, không thấy ánh mặt trời!"

Sở Cuồng Nhân đã dùng Tiểu Ái phân tích qua những thứ âm tượng này.

Những âm tượng này cũng không phải là vật đơn thuần được tạo ra từ Tiên Thổ, ở trong đó, còn ẩn chứa linh hồn.

Nói cách khác, bọn họ có thân thể của đất, nhưng lại có hồn 'Người'.

Ánh mắt Tần Hoàng như điện nhìn Sở Cuồng Nhân: "Hai đại Tiên Đình, ngày xưa có thể diệt Nhân Hoàng, có thể diệt Tần triều, cho dù ta cho ngươi âm tượng, ngươi làm như thế nào để có thể chống lại bọn họ?"

"Ta không chỉ là một Nhân Hoàng, ta còn là Phong Đô Quỷ Đế, Thần Ma Chi Vương! !"

Trên người Sở Cuồng Nhân có quyền năng của Quỷ Đế tiêu tán ra, Thần Ma Chi Quan treo trên đỉnh đầu, khí tức hạo hãn vô biên, tràn ngập khắp mọi nơi!

"Ngày ta trở thành Hợp Đạo, ta sẽ để hai đại Tiên Đình thần phục ở dưới chân ta, bọn họ từng đá gãy sống lưng của Nhân tộc, vậy thì ta sẽ đánh nát đầu gối của bọn họ, để cho bọn họ vĩnh viễn, quỳ gối dưới chân ta cầu xin được sống!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Mà hắn, cũng khiến cho Tần Hoàng lâm vào trầm tư: "Phong Đô Quỷ Đế, Thần Ma Chi Vương, Nhân Hoàng trần gian, thú vị, thú vị, nếu đã như thế, trẫm liền giúp ngươi một tay!"

Nói xong, chỉ thấy ngũ long chi khí tán đi.

Tần Hoàng chi tướng hóa thành vô số ánh sáng, dung nhập vào bên trong âm hổ phù trên đài cao kia.

Sở Cuồng Nhân nhấc tay nắm lấy hổ phù, tâm niệm nhất động, từ nơi sâu xa, vô số âm tượng bốn phía sinh ra loại liên hệ nào đó với hắn.

"Tỉnh lại! !"

Sở Cuồng Nhân tay cầm âm hổ phù, vung cánh tay hô lên!

Ngay lập tức, nguyên một đám âm tượng bỗng nhiên mở hai mắt ra, từng đợt sát khí âm khí sôi trào tuôn ra, giống như muốn xốc cả bầu trời này lên.

Võ tướng binh lính, bỗng nhiên mở hai mắt ra, bụi bặm trên người chấn động rớt xuống, mắt hổ ẩn sát khí, trường mâu trong tay lạnh lẽo lóng lánh.

Văn thần cũng từ bên trong những năm tháng thăm thẳm vô tận tỉnh lại, hiểu rõ chuyện đã xảy ra, nhịn không được than nhẹ một tiếng.

Hí hí hí...

Chiến mã hí dài, trên người bốc lên ngọn lửa âm Phủ, chiến xa gầm rú, phù văn được khắc trong đó, liên tiếp lấp lóe.

Giờ khắc này, đại quân một triệu âm tượng, hoàn toàn khôi phục!

Văn thần, võ tướng, binh lính...

Bọn họ nửa quỳ ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, đồng thanh hô to lên.

"Khấu kiến ngô vương!"

"Khấu kiến ngô vương!"

Tuy rằng Sở Cuồng Nhân không phải Tần Hoàng, nhưng hắn nắm giữ âm hổ phù, lại có thêm sức mạnh của Tần Hoàng tiêu tán trước đó, đã để bọn họ hiểu rõ chuyện đã xảy ra.

Tại thời điểm này, Sở Cuồng Nhân chính là vua của bọn hắn.

Bọn họ tiếp bước theo đối phương, chinh chiến sa trường, tái hiện lại sự hung vĩ của thiết kỵ Đại Tần!

Hai người Dạ Vân La, Bạch Mị ở trước mặt nhánh đại quân này, cơ thể không ngừng run rẩy, khiếp sợ không gì sánh nổi.

Thật sự quá kinh khủng.

"Ta cảm thấy, nếu như nhánh đại quân này phát động công kích về phía ta, cho dù là ta, chỉ sợ cũng không chống đỡ được bao lâu."

Dạ Vân La âm thầm nói.

Tần Hoàng luyện chế đại quân âm tượng này, là sử dụng để chinh chiến âm Phủ.

Mà âm Phủ ở thời đại của Tần Hoàng, vẫn còn là tam đại Địa Phủ ở thời kỳ toàn thịnh, muốn chinh chiến âm Phủ này, đại quân âm tượng, làm sao có thể đơn giản như vậy?

"Bản đế sẽ dẫn các ngươi, thống nhất âm Phủ! !"

Sở Cuồng Nhân không nói quá nhiều lời.

Một câu, đã thể hiện ra dã tâm của mình, cũng chỉ ra vai trò của đại quân âm tượng này.

Mà trên thực tế, đây cũng là dự tính ban đầu khi đại quân âm tượng này được chế tạo ra.

Bọn họ đối với mục tiêu như thế này, đương nhiên không có bất kỳ sự từ chối nào.

"Chúng ta dùng toàn lực trợ giúp vương thượng, thống nhất âm Phủ!"

Võ tướng cưỡi chiến mã nói ra, người này tên là Mông Nghị, chính là thủ lĩnh trong đại quân âm tượng này, đồng thời là một vị Đại La Kim Tiên!

"Tốt! Các ngươi chờ đợi ở đây trước, qua mấy ngày, sẽ chính là thời điểm quang minh chính đại gặp lại các ngươi."

Sở Cuồng Nhân nói ra, mà đại quân tất nhiên cũng không có gì dị nghị, cũng đã chờ đợi lâu như vậy rồi, bây giờ chỉ kém mấy ngày nữa thôi.

Mà bọn họ vừa mới thức tỉnh, cũng cần thời gian mấy ngày để quen thuộc với sức mạnh của mình.

Sau khi đã thu phục được đại quân âm tượng, Sở Cuồng Nhân mang theo Bạch Mị, Dạ Vân La rời khỏi động huyệt.

Trên đường ra khỏi cấm địa.

Dạ Vân La nhìn bóng lưng của Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng phức tạp, dường như đang suy nghĩ điều gì.

"Suy tính như thế nào rồi?"

Lúc sắp đi ra khỏi cấm địa, Sở Cuồng Nhân cũng không quay đầu lại, nhàn nhạt hỏi.

Mà Dạ Vân La hít sâu một hơi, trong đôi mắt đẹp lướt qua một vẻ kiên định, tựa hồ như đã hạ quyết tâm, nửa quỳ ở trước mặt Sở Cuồng Nhân: "Dạ Xoa tộc, nguyện ý quy thuận Phong Đô!"

Phong Đô Quỷ Đế, Nhân Hoàng trần gian, Thần Ma Chi Vương...

Những thứ danh hiệu này, một cái so một cái đều không đơn giản, hiện tại lại cộng thêm một đại quân âm tượng đánh đâu thắng đó.

Hơn nữa, hiện tại Sở Cuồng Nhân còn hết sức trẻ tuổi, tương lai của hắn, chắc chắn là vô hạn.

Đi theo một người như vậy, đối với Dạ Xoa tộc mà nói, không phải một chuyện xấu, chớ nói chi là, đối phương còn có thể giải trừ lời nguyền cho bọn họ.

Thậm chí, nếu tương lai Sở Cuồng Nhân thật sự thống nhất được âm Phủ, luận công khen thưởng, Dạ Xoa tộc còn có thể được chia không ít lợi ích.

Càng sớm lên xe càng tốt.

Nếu như quá muộn, chờ đến khi Sở Cuồng Nhân trưởng thành tới một giai đoạn nhất định, Dạ Xoa tộc nhỏ bé này, có thể đối phương sẽ coi thường.

"Quyết định này của ngươi, mang đến cho Dạ Xoa tộc vinh quang vô thượng!"

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh, từ tốn nói.

Một ngày này, thu phục Dạ Xoa tộc, lại được âm tượng của Tần Hoàng, thu hoạch to lớn, đủ để khiến thực lực của Phong Đô tăng lên thêm mấy cấp bậc.

Chương 1526 - Thái Sơn võ tướng Quan Sơn, ngươi tốt nhất giải thích cho rõ ràng

"Các ngươi nói, nếu như ta được giải trừ nguyền rủa trên người có phải cũng có thể trở nên đẹp mắt giống như Dạ Giáp hay không?"

Một Dạ Xoa nhìn thanh niên tuấn lãng cách đó không xa nói ra.

Người thanh niên kia, chính là Dạ Giáp đã được Sở Cuồng Nhân giải trừ nguyền rủa.

Mà nghe nói như vậy, những người còn lại của Dạ Xoa tộc cũng đều lộ ra vẻ chờ mong, duy chỉ có một vài trưởng lão trong mắt lộ ra vẻ lo lắng.

"Lần này Phong Đô Quỷ Đế, dường như đã có sự chuẩn bị trước khi đến."

"Đúng vậy, chuyện nguyền rủa, chỉ có người ở cấp bậc Đại La của Dạ Xoa tộc mới biết, nhưng Phong Đô Quỷ Đế này lại thuộc như lòng bàn tay, thậm chí còn có biện pháp giải quyết."

"Người này đến Dạ Xoa tộc ta, thật chỉ đơn thuần là bởi vì vật của Tần Hoàng trong cấm địa thôi sao?"

Mấy vị trưởng lão Dạ Xoa tộc này không thể không lo lắng.

Bọn họ không giống với những thanh niên trong Dạ Xoa tộc, đối với bố cục của âm Phủ, có nhận thức rất rõ ràng.

Âm Phủ hiện tại, không còn là cục diện tam đại Địa Phủ kiềm chế lẫn nhau của năm đó.

Địa Phủ hiện tại, âm Phủ mạnh nhất, Thái Sơn thứ hai, Phong Đô yếu nhất, mà âm Tào Địa Phủ được coi là mạnh nhất, bao giờ cũng đều đang nghĩ đến việc chiếm đoạt hai đại Địa Phủ còn lại, trở thành chúa tể âm Phủ.

Tuy rằng có âm Ti áp chế, nhưng chỉ có thể là nhất thời, không phải kế hoạch lâu dài.

Mà Dạ Xoa tộc, căn cơ, thực lực tuy rằng không bằng năm đó, nhưng vẫn là một thế lực không thể khinh thường như cũ, các phương đều muốn lôi kéo, nhưng Dạ Xoa lại chậm chạp không chịu chung thuyền.

Địa Phủ, sợ là không còn kiên nhẫn nữa.

"Trưởng lão, Thái Sơn Địa Phủ lại phái người đến."

Lúc này, một người trong Dạ Xoa tộc đi đến trước mặt mấy vị trưởng lão nói ra.

Mấy vị trưởng lão này còn chưa có động tác gì, một luồng khí tức vô cùng cường đại ầm ầm bạo phát, chỉ thấy mấy tu sĩ thân mặc chiến giáp đen nhánh đi tới.

"Dạ Xoa tộc, hôm nay, các ngươi nên cho chúng ta một câu trả lời chắc chắn đi."

Một vị nam tử mặc chiến giáp cầm đầu, tay cần một thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao, toàn thân lộ ra một luồng bá đạo chi khí.

"Là đại tướng của Thái Sơn, Quan Sơn!"

Mấy vị trưởng lão Dạ Xoa nhìn thấy người tới, sắc mặt hơi đổi một chút.

Bên trong Thái Sơn Địa Phủ, có mấy vị đại tướng, ở âm Phủ có thể nói là thanh danh hiển hách, mà Quan Sơn này chính là một trong số đó.

Nghe nói, lúc trước, chiến tướng của Nhân tộc, Quan Vũ, sau khi chết thì đến âm Phủ, sau một phen chinh chiến, trở thành vị thần thống ngự vạn quỷ, có chức vị quan trọng ở bên trong Thái Sơn Địa Phủ, địa vị cực cao.

Đương nhiên, đây đều là truyền thuyết đã rất lâu đời rồi.

Mà vị Quan Sơn này, vốn không phải họ Quan, nhưng về sau đạt được truyền thừa của vị Quan Vũ tiếng tăm lừng lẫy kia, tự cho mình là truyền nhân của Quan Vũ, thậm chí còn sửa lại danh tính.

Một đường chinh chiến chém giết, lúc này, Quan Sơn đã là đại tướng nổi danh khắp âm Phủ, có người nói hắn so với Quan Vũ ngày xưa, cũng không xê xích bao nhiêu.

"Quan Sơn tướng quân, Dạ Xoa tộc ta từ trước đến nay đều độc lai độc vãng, cũng không kéo bè kết phái, sự hậu ái của Thái Sơn Địa Phủ, chúng ta chỉ có thể từ chối."

Một vị trưởng lão Dạ Xoa tộc từ tốn nói.

"Trưởng lão của Dạ Xoa tộc, ta khuyên ngươi vẫn nên cẩn thận suy nghĩ một chút rồi lại nói tiếp đi, sự kiên nhẫn của ta đối với các ngươi đã đến cực hạn, hôm nay nếu như Dạ Xoa tộc không quy thuận Thái Sơn ta, như vậy lần sau tới không chỉ là mấy người chúng ta, mà còn là ba trăm ngàn Quan Đao quân kia dưới trướng của ta!"

Giọng điệu của Quan Sơn băng lãnh nói.

Nghe nói như thế, mấy vị trưởng lão Dạ Xoa tộc đều biến sắc.

Trước đó mấy lần, Thái Sơn Địa Phủ phái người đến kết minh, đều là hảo ngôn hảo ngữ, các loại lợi ích mê người.

Nhưng Quan Sơn, xuất thân chính là võ tướng, mà sự dễ dàng tha thứ của Thái Sơn đối với Dạ Xoa tộc cũng thật sự đã đến cực hạn, hiện tại trực tiếp biến thành uy hiếp.

Các trưởng lão Dạ Xoa tộc hai mặt nhìn nhau, chẳng lẽ, Dạ Xoa tộc độc lập lâu như vậy, cuối cùng vẫn phải đứng chung thuyền với người khác hay sao?

"Ai, ta đã biết rằng, bố cục âm Phủ hiện tại không thể so với trước kia."

"Thái Sơn Địa Phủ, thực lực kém hơn âm Phủ một chút, bọn họ cần lôi kéo những đồng minh cường lực, chống lại âm Phủ, nếu như không thể lôi kéo được chúng ta, vậy cũng tuyệt đối không để cho chúng ta và âm Tào Địa Phủ đứng ở trên cùng một con thuyền, rất có thể sẽ dẫn đầu mà hủy diệt chúng ta."

"Mặc dù Thái Sơn Địa Phủ không bằng âm Phủ, nhưng tiêu diệt chúng Dạ Xoa nhất tộc ta, cũng là không thành vấn đề."

Tiên thức của các trưởng lão Dạ Xoa tộc không ngừng trao đổi.

Quan Sơn đứng tại chỗ, tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt Đao, sát khí trên người tiêu tán, chấn nhiếp tâm hồn, khiến cho khác người sợ hãi.

"Dạ Xoa tộc trưởng lão, nghĩ kỹ câu trả lời rồi chứ? !"

Quan Sơn lên tiếng một lần nữa, giọng điệu giống như mới vừa rồi, vẫn lạnh lẽo cứng rắn như cũ.

Ầm ầm! !

Giờ phút này, trong hư không truyền đến một trận kiếm ý vô cùng doạ người.

Một đạo kiếm ảnh bá đạo tuyệt luân, giống như muốn quét ngang tất cả chém tới, trực tiếp khóa chặt Quan Sơn lại!

"Cái gì? !"

Sắc mặt Quan Sơn hơi thay đổi một chút, Thanh Long Yển Nguyệt Đao trong tay chém ra, đao quang thanh sắc chướng mắt gào thét ra, ầm ầm va chạm với kiếm quang!

Một tiếng phịch vang lên, đao quang vỡ vụn, kiếm ảnh tiêu tán.

Sắc mặt Quan Sơn âm trầm như nước: "Là ai, mau đi ra! !"

Hắn vừa mới dứt lời, một bóng người bạch y bay lên không trung mà đến, một luồng uy áp đến từ quyền năng của Quỷ Đế bao phủ ra.

"Một kiếm vừa rồi kia, chính là câu trả lời của ta! nếu như Thái

Sơn muốn chiến, Phong Đô ta, sẽ tiếp chiêu! !"

Giọng điệu của Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

"Ngươi là Phong Đô Quỷ Đế! !"

Quan Sơn nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, sắc mặt biến đổi một chút: "Phong Đô có tư cách gì nhúng tay vào chuyện của Thái Sơn ta và Dạ Xoa tộc!"

"Bởi vì từ giờ trở đi, Dạ Xoa tộc, chính là bộ tộc của Phong Đô ta! Ngươi nói ta, có tư cách nhúng tay hay không? !"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, uy áp của Quỷ Đế trên người, đã lên cao hơn một tầng!

Nghe nói như thế, Quan Sơn nhìn về phía Dạ Vân La sau lưng Sở Cuồng Nhân: "Dạ Xoa Vương, Phong Đô Quỷ Đế nói, có phải là sự thật không? !"

"Đúng, từ nay về sau, Dạ Xoa tộc chính là bộ tộc của Phong Đô."

Sắc mặt Dạ Vân La bình tĩnh nói, mà những người còn lại của Dạ Xoa tộc thì xôn xao đại biến.

Dạ Xoa tộc độc lập từ trước đến nay, rốt cục cũng chọn đứng vào hàng ngũ.

Nhưng, vì sao lại là Phong Đô?

"Dạ Xoa Vương, ngươi thật sự là quá ngu xuẩn, âm Phủ, Thái Sơn ngươi lại không chọn, hết lần này tới lần khác lại chọn kẻ yếu nhất là Phong Đô? ! Phong Đô ngay cả bản thân cũng khó bảo toàn!"

Quan Sơn xùy cười một tiếng nói ra.

Mà Sở Cuồng Nhân nghe được câu bản thân Phong Đô không thể bảo toàn kia của hắn, cau mày lại: "Ngươi mới vừa nói cái gì?"

"Hừ, ta không cần thiết phải nói lại cho ngươi."

Quan Sơn từ tốn nói.

"Thật sao?"

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, đi thẳng tới trước mặt của đối phương, đập ra một quyền, quyền kình bá đạo tuyệt luân giống như một trường giang huyết sắc đổ xuống, vắt ngang bầu trời!

Quan Sơn giơ lên thanh đao trong tay, chém ra!

Một đao kia, hắn không hề nương tay, trực tiếp bổ ra, Đại La ý ở trong đó lưu chuyển, vô cùng bá đạo!

Mà khi một đao kia của hắn và quyền kình của Sở Cuồng Nhân ầm ầm va chạm, lại phát hiện, quyền kình của đối phương cũng bắn ra một luồng Đại La ý, tuyệt đối không hề kém hơn hắn.

Hai luồng sức mạnh va chạm vào nhau, khiến cho Quan Sơn lùi lại mấy chục trượng.

"Sức mạnh thân thể thật là khủng khiếp, gia hỏa này, là quái vật sao? !"

Quan Sơn âm thầm giật mình.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại ra tay một lần nữa.

Tiên nguyên sáng chói bạo phát, cửu long sau lưng vờn quanh, Cửu Châu Đỉnh trực tiếp đập ra, một chút nối tiếp một chút, mỗi một kích đều giống như một khoảng trời bị đập xuống.

Ầm ầm ầm! !

Quan Sơn liên tục chém ra chín đao, ngăn lại Cửu Châu Đỉnh, nhưng hai tay cũng bị chấn động đến nứt toác, không ngừng chảy máu.

Lúc này, chẳng biết Sở Cuồng Nhân đã đi đến trước mặt hắn từ lúc nào, trực tiếp đánh một quyền vào trên lồng ngực của hắn, sức mạnh bá đạo tuyệt luân đánh hắn bay ra ngoài, liên tục đập vỡ bảy tám ngọn núi.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, lạnh nhạt nói: "Kiên nhẫn của ta có hạn, tốt nhất là ngươi giải thích rõ ràng lời nói vừa rồi, nếu không, hôm nay Thái Sơn liền thiếu đi một vị đại tướng."

Chương 1527 - âm tượng hiện thế, bốn đại bộ tộc hợp công Phong Đô

"Tốt nhất là ngươi giải thích cho rõ ràng, nếu không hôm nay, Thái Sơn sẽ thiếu đi một vị đại tướng."

Sở Cuồng Nhân nhìn Quan Sơn liên tiếp đập nát mấy dãy núi, giọng điệu băng lãnh nói.

Mà võ tướng Thái Sơn còn lại đi theo Quan Sơn đến đây, nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lạnh lẽo: "Lớn mật, dám uy hiếp Thái Sơn ta! !"

Những võ tướng này ào ào xuất thủ, bao vây Sở Cuồng Nhân.

Một luồng khí tức kim tiên, lập tức bạo phát!

Mà lúc này, Dạ Vân La vừa sải bước ra, ngăn ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, Đại La ý tiết ra, khiến sắc mặt mấy võ tướng Thái Sơn đột nhiên biến đổi.

"Thế nào, Dạ Xoa tộc cũng muốn thành địch của Thái Sơn sao?"

"Dạ Xoa tộc, các ngươi là đang tự tìm đường chết!"

Đối mặt sự uy hiếp của võ tướng Thái Sơn, sắc mặt Dạ Vân La không có chút biến hóa nào, ánh mắt lạnh như băng nói: "Hiện tại Dạ Xoa là bộ tộc của Phong Đô, ai dám trở thành địch nhân của Quỷ Đế, thì sẽ là địch nhân của ta!"

Đã quy thuận, tất nhiên phải biểu hiện ra quyết tâm của mình.

Mà thái độ của Dạ Vân La, cũng khiến cho Sở Cuồng Nhân có chút hài lòng, âm thầm gật đầu, Dạ Xoa vương này, quả thật rất thức thời.

Sau đó, hắn nhìn về phía Quan Sơn, vừa sải bước ra, đi đến trước mặt đối phương: "Trả lời vấn đề của ta!"

Sắc mặt của Quan Sơn hết sức khó coi, thực lực của Sở Cuồng Nhân đã vượt qua cả hắn, có lẽ cho dù mình xuất toàn lực, cũng rất khó chiến thắng đối phương.

Chớ nói chi là, còn có một Dạ Vân La ở đây.

Suy nghĩ một hồi, Quan Sơn lạnh nhạt nói: "Bốn đại bộ tộc Yêu ma quỷ quái, đã tiến về Phong Đô, Phong Đô, sẽ phải thất thủ."

"Há, thật sao?"

Ánh mắt của Sở Cuồng Nhân càng trở nên lạnh như băng: "Có ta ở đây, Phong Đô sẽ không diệt, bất kể là ai, dám tính kế Phong Đô, ta sẽ làm cho bọn họ trả giá đắt!"

"Hừ, căn cơ của bốn đại bộ tộc, không một bộ tộc nào kém hơn Dạ Xoa tộc, bây giờ bốn đại bộ tộc liên thủ, một Phong Đô đã xách nát đến hầu như không còn, làm sao có thể ngăn cản?"

Quan Sơn hừ lạnh một tiếng, lập tức, bóng người hóa thành một đạo lưu quang bay đi.

Trước khi đi, lời nói của hắn còn quanh quẩn trên bầu trời của Dạ Xoa tộc: "Ta ngồi đợi một ngày Phong Đô bị diệt vong."

Sở Cuồng Nhân cũng không có chặn đường đối phương.

Hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là phải chạy về Phong Đô, ngăn cản mọi chuyện sắp phát sinh.

Bốn đại bộ tộc yêu ma quỷ quái, hắn nghe nói qua, đây là bốn bộ tộc cường đại của âm Phủ, gia chủ đương nhiệm của mỗi bộ tộc, chính là một trong các Quỷ Vương cường đại nhất của âm Phủ, mỗi một người đều ở cảnh giới Đại La.

Lấy sức mạnh của Phong Đô bây giờ, căn bản là ngăn cản không nổi.

"Chỉ hy vọng, sức mạnh ta để lại Phong Đô, có thể đủ để ngăn cản một hồi."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Trước khi đi, hắn để bốn khối Luân Hồi Đế Ấn ở lại Phong Đô, xây dựng ra một kết giới thủ hộ to lớn, nhưng đoán chừng cũng rất khó ngăn cản bốn đại bộ tộc.

"Bốn đại bộ tộc đồng thời xuất thủ, ở sau lưng, nhất định có người đang làm trò quỷ, hừ, âm Phủ..."

Không cần phải nói, địch nhân lớn nhất của hắn ở âm Phủ, chính là âm Tào Địa Phủ.

Bên trong Thập Điện Diêm La của âm Phủ, mấy vị truyền nhân đều chết ở trong tay hắn, âm Phủ không hận mới là lạ.

Hắn nhìn về phía cấm địa Dạ Xoa, tâm niệm nhất động.

Một bên khác.

Mấy trưởng lão Dạ Xoa tộc nhìn Dạ Vân La, trong mắt mang theo vẻ không hiểu.

"Tộc trưởng, Dạ Xoa tộc ta từ trước đến nay độc lập, vì sao lần này muốn trở thành kẻ phụ thuộc của Phong Đô chứ?"

"Đúng vậy tộc trưởng, chẳng lẽ Phong Đô Quỷ Đế này lấy chuyện nguyền rủa ra uy hiếp sao? Nếu thật là như vậy, Dạ Xoa tộc ta, tình nguyện không giải trừ nguyền rủa này."

"Đúng vậy, nguyền rủa này có đáng là gì, dù sao cũng đã chịu nhiều năm như vậy."

"Đúng vậy, hơn nữa, cho dừ thật sự muốn phụ thuộc, Thái Sơn thấy thế nào cũng đều tốt hơn so với Phong Đô, bên trong tam đại Địa Phủ, thì thực lực của Phong Đô yếu nhất."

Các trưởng lão nghị luận ầm ĩ, muốn nhận được lời giải thích của Dạ Vân La.

Nhưng ngay lúc này, toàn bộ cấm địa của Dạ Xoa đều ầm ầm chấn động lên, khắp nơi nổ tung, sơn hà sụp đổ, giống như có hung thú tuyệt thế gì đó sắp phá đất mà lên.

Chỉ thấy đại địa liệt mở, vô tận âm khí sát khí trùng thiên mà lên, rung động gầm trời của âm Phủ.

Tất cả người của Dạ Xoa tộc nhìn âm khí sát khí phóng lên tận trời kia, trên mặt lộ ra vẻ chấn động.

"Chuyện này, đây là cái gì? !"

Âm sát chi khí kia, quá mức kinh khủng.

Trong thoáng chốc, bọn họ thấy được thiên quân vạn mã tàn phá bừa bãi ở trong thiên địa, chinh phạt khắp nơi, chỗ họ đến, máu chảy thành sông! !

Ngay sau đó, chỉ thấy ở bên trong âm sát chi khí vô tận kia, có từng bóng người lần lượt đi ra.

Đây là một đội quân!

Chiến giáp, nỏ, trường mâu, chiến mã, chiến xa...

Các loại trang bị, đầy đủ mọi thứ.

Càng quan trọng chính là, trên người đội quân này mang theo một luồng âm sát chi khí ngập trời!

Đây là một quân đội đã trải qua hàng trăm trận chiến, từng kẻ đều bước ra từ trong chém giết, bọn họ giống như Hung thú trên chiến trường, hủy diệt mọi thứ! !

Tất cả mọi người nhìn đội quân này, dường như trong đầu hiện ra từng cảnh tượng có liên quan đến sự hủy diệt, và chiến tranh.

"Chuyện này, đây là âm tượng của Tần Hoàng trong cấm địa kia! !"

Có trưởng lão Dạ Xoa tộc từng đi qua cấm địa quá sợ hãi, nhịn không được mà kinh hô một tiếng, trong mắt mang theo vẻ bất khả tư nghị cực độ.

Mà Dạ Vân La nhìn đại quân âm tượng này, từ tốn nói: "Không phải các ngươi hỏi vì sao ta cam nguyện trở thành phụ thuộc của Phong Đô sao? Không chỉ bởi vì Phong Đô Quỷ Đế có năng lực giải từ nguyền rủa, còn có nguyên nhân khác là, hắn đã đánh thức cũng như đã thu phục được âm tượng của Tần Hoàng mà các đời tiên tổ của Dạ Xoa tộc ta đều không thể thu phục! !"

Âm tượng Tần Hoàng này, quá kinh khủng.

Lực lượng này, đủ để khiến Sở Cuồng Nhân và Phong Đô nắm giữ chiến lực chống lại hai đại Địa Phủ! !

"Dạ Xoa Vương, ta về Phong Đô trước, còn về Dạ Xoa tộc, ta sẽ chờ ở Phong Đô."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Vâng, Quỷ Đế đại nhân."

Dạ Xoa tộc khẽ gật đầu, di chuyển tộc quần cũng không phải là chuyện đơn giản, nàng cần một chút thời gian để chuẩn bị.

Bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, đi đến dẫn đầu đại quân âm tượng, ở nơi nào đó, có một chiến xa màu đen, được chín con thần tuấn kéo tới.

Mà trên xe còn mang theo một vương tọa, chính là chuẩn bị cho Sở Cuồng Nhân.

Hắn ngồi ở phía trên vương tọa, ánh mắt lạnh lùng, lạnh nhạt nói: "Về Phong Đô, theo ta giết địch! !"

"Giết địch, giết địch! !"

1 triệu âm tượng, tiếng giết ngút trời, trùng trùng điệp điệp chạy về phía Phong Đô.

Chỗ nó đến, âm sát chi khí cuồn cuộn như rồng bay, giống như tai ương diệt thế, vô số vong hồn của âm Phủ, run lẩy bẩy.

"Đây là quân đội nhà nào, lại hung tàn như thế? !"

"Thật là một quân đội khủng khiếp, dù là chỉ nhìn một cái, cũng khiến cho ta có loại cảm giác hít thở không thông, thật là đáng sợ."

"Quân đội này, không thể coi thường!"

Vô số tồn tại của âm Phủ, bị cảnh tượng đại quân 1 triệu âm tượng kia rung động.

Mà lúc này.

Ở bên trong Phong Đô.

Từ bốn phương tám hướng, có bốn đại quân ùn ùn kéo đến, bao vây toàn bộ Phong Đô.

Âm khí vô tận hội tụ vào một chỗ, giống như mây đen đen nghịt.

Khí tức cực kỳ áp bách, bao phủ trên bầu trời của toàn bộ thành Phong Đô, vô số vong hồn, đều có loại cảm giác hít thở không thông.

Đó là yêu ma quỷ quái, đại quân của bốn đại bộ tộc!

"Sau Chung gia, lại có bốn đại bộ tộc yêu ma quỷ quái tới đây, rốt cuộc là ai, một mực tại nhằm vào Phong Đô ta? !"

Sắc mặt khô lâu tướng vô cùng âm trầm.

"Giết!"

Đại quân của bốn đại bộ tộc yêu ma quỷ quái, sau khi đến nơi, không có chút gì do dự, trực tiếp mở giết, âm binh âm tướng đếm mãi không hết, xông về phía Phong Đô.

Nhưng ngay lúc này, bên trong Phong Đô, một lồng ánh sáng to lớn bay lên không trung, nguyên một đám âm binh âm tướng, toàn bộ bị ngăn cách ở bên ngoài, không cách nào tiến vào.

Bên trong lồng ánh sáng, bốn khối Luân Hồi Đế Ấn lơ lửng, nở rộ ra tiên huy vô tận.

Chương 1528 - Phong Đô tuyệt sẽ không

thất thủ, khô lâu âm tướng thiêu đốt hồn thể

"Há, là Luân Hồi Đế Ấn!"

Tộc trưởng của bốn đại bộ tộc yêu ma quỷ quái nhìn đến bốn khối đế ấn bên trong thành Phong Đô, trong mắt không khỏi toát ra một tia dị sắc.

"Lấy Luân Hồi Đế Ấn làm cơ sở xây dựng ra kết giới thủ hộ sao?"

Tộc trưởng Yêu tộc từ tốn nói, tiếp đó hắn đưa tay ra, có một lượng lớn âm khí gào thét xông ra, hóa thành một bàn tay hắc sắc, che lấp trời đất mà đánh xuống!

Đùng!

Cự chưởng đánh vào phía trên kết giới, toàn bộ thành Phong Đô chấn động!

Vô số vong hồn dưới chấn động này, hồn thể tiêu tán, đúng là trực tiếp hồn phi phách tán!

"Tất cả vong hồn, tiến vào Lưu Hồn nhai, không được tuỳ tiện đi ra!"

Khô lâu tướng hô to một tiếng nói ra.

Vô số vong hồn ào ào tiến vào Lưu Hồn nhai, mà âm binh âm tướng của Phong Đô cũng thúc giục âm khí, bao phủ đường đi, bảo hộ an toàn cho vong hồn.

Lại nhìn về phía kết giới đế ấn kia, sau khi bị tộc trưởng Yêu tộc đánh trúng, tuy sinh ra rung chuyển không nhỏ, nhưng vẫn không có bị phá vỡ, trên không trung có quang huy nhàn nhạt lưu chuyển.

"Ha, vỏ rùa này, vẫn rất cứng cỏi, nhưng có thể ngăn cản được mấy chiêu của chúng ta đây?"

Tộc trưởng Yêu tộc cười lạnh nói.

Một phương khác, một nữ tử vóc người yêu nhiêu, cũng tức là tộc trưởng Ma tộc, cũng đưa tay điểm ra một chỉ, chỉ kình dồi dào rơi vào phía trên kết giới.

Bên trong tiếng vang ầm ầm, không gian nổ tung.

Tộc trưởng hai tộc Quỷ Quái, cũng tương ứng xuất thủ, một người tay cầm trường đao đen nhánh, một người cầm lấy một quyền trượng màu đen có treo dải lụa màu trắng.

Các loại tiên pháp âm Phủ, liên tục bạo phát, đánh về phía kết giới Phong Đô.

Sức mạnh cường đại, khiến kết giới liên tục rung chuyển.

Răng rắc...

Một âm thanh giống như pha lê vỡ tan vang lên, chỉ thấy kết giới đã xuất hiện một vết nứt.

Từ bên trong vết rách kia, âm khí tràn vào, giống như một trận gió bão diệt thế, đường đi bên trong Phong Đô liên tục bị phá hủy, vô số vong hồn tiêu tán ở bên trong phong bạo này.

Nhưng đây cũng không phải chỗ trí mạng nhất.

Điều làm cho mọi người ở Phong Đô hoảng sợ nhất là, vết rách phía trên kết giới kia đang không ngừng mở rộng ra, chỉ sợ không bao lâu sẽ bao trùm toàn bộ kết giới.

Đến lúc đó, kết giới bị hủy hoại chỉ là chuyện trong chốc lát, Phong Đô cũng đứng trước tai hoạ ngập đầu trước nay chưa từng có! !

Đùng!

Lúc này, một đỉnh ba chân toàn thân đen nhánh bay ra.

Đó là Ma Tướng Đỉnh!

Ma Tướng Đỉnh xuất hiện, 80 ma tướng từ trong đó bay lượn mà ra, trên người mỗi một người đều tản ra dao động khí tức cường đại.

"Kết trận!"

Ma tướng cầm đầu hô to một tiếng, chỉ thấy 80 ma tướng liên thủ, thúc giục Thiên Ma đại trận.

Một đạo ánh sáng màu tím từ trong trận pháp phun ra ngoài, nhanh chóng rơi vào phía trên vết rách của kết giới, chăm chú phong bế, khiến cho vết rách không tiếp tục mở rộng.

"Há, 80 ma tướng đi theo Xi Vưu năm đó, không nghĩ tới, hiện tại các ngươi lại quy thuận Phong Đô, thú vị."

Trên mặt tộc trưởng Yêu tộc lộ ra một nụ cười có chút hăng hái: "Nhưng mà, lấy thực lực của 80 ma tướng các ngươi bây giờ, lại có thể ngăn cản được bao lâu chứ?"

Lời nói vừa dứt.

Chỉ thấy tộc trưởng của bốn đại bộ tộc, tiếp tục xuất thủ, từng đạo từng đạo âm khí đánh ra, liên tục đánh vào phía trên kết giới của Phong Đô.

Đùng, đùng!

Toàn bộ Phong Đô đều điên cuồng rung chuyển.

Âm khí trong cơ thể của 80 ma tướng cũng đang nhanh chóng tiêu hao, chỉ sợ sẽ không kiên trì được bao lâu.

Khô lâu tướng nhớ đến Sở Cuồng Nhân, nhớ tới đối phương giao Phong Đô cho mình trông giữ, nếu như mình để Phong Đô thất thủ, vậy thì còn mặt mũi gì đi đối mặt Quỷ Đế? !

Tuy hắn chỉ là một bộ xương khô, không có mặt.

"Làm sao có thể để cho các ngươi dễ dàng đạt được thành công như vậy chứ? !"

Khô lâu âm tướng gầm nhẹ một tiếng, ngay sau đó, hắn phóng lên tận trời, đi đến trước mặt bốn khối đế ấn, âm khí trong cơ thể giống như mở cổng, đổ ra, không ngừng rót vào bên trong đế ấn.

"Luân Hồi Đế Ấn, tuy ta không phải chủ nhân của ngươi, nhưng xin ngươi tiếp nhận sức mạnh của ta, Bảo về Phong Đô! !"

Khô lâu âm tướng nói ra, lục hỏa trong mắt, tách ra tiên huy tươi sáng.

Mà dường như Luân Hồi Đế Ấn cũng đang đáp lại thỉnh cầu của hắn, chủ động thu nạp âm khí hắn thả ra, sau đó bộc phát ra một luồng sức mạnh Luân Hồi không có gì sánh kịp!

Kết giới bốn phía quang hoa đại thịnh, trở nên càng kiên cố hơn, không gì phá nổi.

"Quá tốt rồi."

Sắc mặt Thải Phong của Huyền Nữ tông vui vẻ.

Vong hồn còn lại cũng đều lộ ra nét mừng, nhìn bóng lưng của khô lâu âm tướng, chỉ cảm thấy đối phương vô cùng vĩ đại.

"Không hổ là khô lâu đại nhân."

"Có khô lâu đại nhân ở đây, chúng ta tuyệt đối sẽ không có chuyện gì, hiện tại chỉ cần chờ Quỷ Đế đại nhân trở về là được."

"Đúng vậy."

Mọi người nhẹ nhàng thở ra, nhưng mà, mọi chuyện cũng không có đơn giản như vậy.

Chỉ thấy bên ngoài kết giới, tộc trưởng của bốn đại bộ tộc lộ ra nụ cười lạnh.

"Tốt cho một khô lâu tướng, đã sớm nghe nói đại danh của ngươi, hôm nay thấy một lần, quả nhiên là bất phàm."

"Đúng vậy, dùng thân thể của âm tướng mà có thể phát huy sức mạnh của đế ấn đến mực này, ngươi thật đúng là khiến ta thay đổi cách nhìn."

"Nhưng chỉ bằng một mình ngươi, có thể kiên trì tới khi nào đây?"

Tộc trưởng Yêu tộc đưa tay ra, lấy ra một đại ấn đen nhánh, đó là, Luân Hồi Đế Ấn! !

Không chỉ có Yêu tộc, tộc trưởng của ba đại bộ tộc còn lại, cũng đều tự lấy ra một khối đế ấn, đó là vũ khí mà âm Tào Địa Phủ giao cho bọn họ, dùng để đối phó Phong Đô!

"Bọn họ cũng có đế ấn! !"

Hỏa diễm trong mắt khô lâu tướng lóe lên một cái, trong lòng sinh ra một sự bất an.

Chỉ thấy tộc trưởng của bốn đại bộ tộc, liên thủ thúc giục đế ấn trong tay, được đế ấn gia tăng, công kích mà bọn họ phát ra càng mạnh hơn, trong đó còn kèm theo một luồng quyền năng của Quỷ Đế!

Đùng! ! Đùng! !

Từng tiếng nổ kinh hãi vang lên, phía trên toàn bộ kết giới đế ấn lập tức xuất hiện từng đạo từng đạo vết rách.

"Không, tuyệt đối không thể!"

"Phong Đô, tuyệt sẽ không thất thủ! !"

Khô lâu tướng gầm nhẹ một tiếng, chỉ thấy hỏa diễm trong mắt của hắn lấp lóe, đúng là dần dần chuyển hóa thành đỏ như máu!

Mà âm khí của hắn, cũng đạt được tăng trưởng to lớn trong nháy mắt!

Bốn khối đế ấn chấn động, tiên huy vô tận bao phủ, lại một lần nữa ổn định toàn bộ kết giới.

"Ngươi đúng là không tiếc thiêu đốt hồn thể! !"

"Tên điên, xem ra là ngươi muốn hồn phi phách tán!"

Tộc trưởng của bốn đại bộ tộc thấy thế, cũng không nhịn được mà giật mình kêu lên.

Người có mệnh nguyên, mà vong hồn, cũng có hồn thể!

Hồn thể tiêu tán, cũng chính là hồn phi phách tán, vong hồn sẽ hoàn toàn tử vong, ngay cả cơ hội đầu thai chuyển sinh cũng không có.

Mà bây giờ, khô lâu tướng đang dùng phương thức thiêu đốt mệnh nguyên, đốt hồn thể của chính mình, nhờ vào đó mà thu hoạch được sức mạnh càng thêm cường đại, thúc giục đế ấn, bảo vệ Phong Đô!

"Ta vốn được sinh ra vì Quỷ Đế, hiện tại, bởi vì Quỷ Đế mà chết, có cái gì không được? !"

Khô lâu tướng gầm nhẹ, ngọn lửa trong mắt đỏ như máu lan ra, dần dần bao phủ toàn bộ cơ thể của hắn!

Chỉ thấy trên đỉnh đầu của hắn, một đóa kỳ hoa mỹ lệ, đang không ngừng héo rũ.

Đó là một trong tam hoa đại biểu cho cảnh giới Đại La.

Hoa, ngày một héo đi, hỏa diễm huyết sắc trên người khô lâu tướng cũng càng phát ra ánh sáng loá mắt, gần như chiếu sáng toàn bộ Phong Đô!

"Khô lâu đại nhân..."

Vô số âm binh nhìn khô lâu tướng, ánh mắt yên tĩnh, trong mắt lại có tình cảm kịch liệt đang cuồn cuộn.

Hi sinh vì Quỷ Đế, đây là niềm tin mà bọn họ có từ sớm.

Bọn họ sẽ cảm thấy bi thương vì khô lâu tướng, nhưng càng nhiều hơn chính là sự sùng kính!

"Toàn lực xuất thủ! !"

Tộc trưởng của bốn đại bộ tộc túc giục đế ấn, âm khí điên cuồng đánh thẳng vào kết giới, mà cho dù là khô lâu tướng, ở dưới luồng sức mạnh này, xương cốt nổ tung, cả người nhịn không được bay ra ngoài, đập xuống đất, hỏa diễm huyết sắc trên người tán đi, hồn thể trở nên hư ảo, tựa như lúc nào cũng khả năng tiêu tan.

Ầm! !

Kết giới nổ tung! !

Hai mắt tộc trưởng của bốn đại bộ tộc tỏa sáng, đại quân âm binh cũng rục rịch.

Nhưng ngay lúc này, từ xa truyền đến một tiếng trống trận vang trời, tư thế hào hùng.

Một luồng sát phạt chi khí trước đây chưa từng gặp, bao phủ vùng thế giới này!

Chương 1529 - Tiêu diệt ngay tại chỗ, uy thế âm tượng của Tần Hoàng, tuyệt thế hung quân

Đùng! !

Tiếng trống trận, vang vọng đất trời, một âm thanh với tư thế hào hùng từ đằng xa truyền đến, sát phạt chi khí doạ người kia, cho dù là còn cách cực xa, người của bốn đại bộ tộc cũng đều cảm nhận được.

Cho dù những âm binh âm tướng của bốn đại bộ tộc đã trải qua nhiều cuộc chiến, nhưng ở trước mặt luồng sát phạt chi khí này, vẫn có một loại cảm giác ngạt thở như cũ.

Quá kinh khủng.

Bọn họ không thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc là một đội quân như thế nào, mới có loại sát phạt chi khí này.

Mọi người nhìn lại.

Chỉ thấy ở nơi cực xa, một dòng nước lũ đen ngòm đang từ từ đi tới.

Sát phạt chi khí vô tận kia, phát ra từ trên thân dòng nước lũ màu đen này.

Nhìn kỹ, ở đâu ra dòng nước lũ màu đen, rõ ràng là nguyên một đám binh tướng tinh nhuệ mặc trên người chiến giáp màu đen!

Tiếng trống trận ngút trời, chiến mã hí dài, binh tướng im ắng, nhưng trong mắt mỗi người, lại lộ ra một luồng sát khí lạnh lẽo vô tình!

So sánh với âm binh âm tướng của bốn đại bộ tộc, dường như đám âm binh âm tướng kia trở thành một đám ô hợp, không đáng giá nhắc tới.

"Rốt cuộc đây là binh tướng nhà nào, lại có loại sát khí doạ người này? !"

"Sẽ không phải là âm Tào Địa Phủ tìm đến chứ?"

Tộc trưởng của bốn đại bộ tộc hai mặt nhìn nhau.

Âm Phủ này, vì đối phó Phong Đô cũng mang ra vốn liếng quá lớn đi, không chỉ đưa cho bọn họ bốn khối Luân Hồi Đế Ấn, còn tìm đến một đại quân hung hãn như vậy, có cần làm tới mức này sao? !

Bọn họ cũng không nghĩ đám đại quân này là của Phong Đô trước.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Phong Đô căn bản không tìm ra, cũng không bồi dưỡng được quân đội như vậy.

Thế nhưng khi nhánh đại quân này tới gần, lúc bọn họ nhìn đến bóng người ngồi phía trên vương tọa trên chiến xa kia, đồng tử không khỏi đột nhiên co rụt lại, khiếp sợ không gì sánh nổi.

"Đó là, Phong Đô Quỷ Đế? !"

"Tình huống như thế nào? Tại sao hắn lại xuất hiện ở chỗ này? !"

Tộc trưởng của bốn đại bộ tộc vô cùng không hiểu.

Ngay sau đó, trong đầu của bọn họ đột nhiên toát ra ý nghĩ mà trước đó bọn họ đều cho rằng nó vô cùng hoang đường.

Nhánh đại quân này, không phải là Sở Cuồng Nhân tìm đến chứ? !

Nhìn loại tư thế này, tám chín phần mười chính là như thế!

Không chỉ riêng tộc trưởng của bốn đại bộ tộc mơ hồ, ngay cả tất cả các đại năng của âm Phủ đang bí mật quan sát cũng đều mơ hồ.

"Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? !"

"Đáng chết, rốt cuộc Sở Cuồng Nhân này từ ở đâu ra một đại quân như vậy chứ? !"

Mọi người vô cùng không hiểu.

Trước đó đột nhiên xuất hiện khô lâu tướng và bách vạn âm binh cũng đã đủ khiến người ta kinh ngạc, nhưng bây giờ, lại có thêm một quân đội còn kinh khủng hơn vậy!

Sở Cuồng Nhân này, rốt cuộc là làm bằng cách nào vậy?

Nhưng mà, Sở Cuồng Nhân không để ý đến mọi người ở đây đang không hiểu, hắn nhìn người của bốn đại bộ tộc, ánh mắt vô cùng băng lãnh.

Chỉ thấy tâm niệm của hắn chuyển động, cái khối đế ấn đang lơ lửng trên bầu trời của thành Phong Đô kia lại lần nữa nở rộ ra tiên huy sáng chói, hóa thành kết giới, bao phủ tất cả mọi người ở bên trong.

Giờ khắc này, trong lòng vô số âm binh, vong hồn hiện ra một cảm giác an toàn trước nay chưa từng có.

Dường như chỉ cần có Sở Cuồng Nhân ở đây, tất cả nan đề đều có thể giải quyết dễ dàng.

"Quỷ Đế đại nhân rốt cục cũng trở về."

"Quá tốt rồi!"

Quyền năng của Quỷ Đế bàng bạc ầm ầm bạo phát, Sở Cuồng Nhân và đại quân âm tượng đi đến trước mặt liên quân của bốn đại bộ tộc.

Vô số âm binh âm tướng ở trước mặt luồng quyền năng của Quỷ Đế này, run lẩy bẩy.

Nhưng tộc trưởng của bốn đại bộ tộc hừ lạnh một tiếng, mỗi người lập tức thúc giục đế ấn, chống cự với quyền năng của Quỷ Đế của Sở Cuồng Nhân.

Hai bên cùng có bốn khối Luân Hồi Đế Ấn, hơn nữa bốn người bọn họ, cũng đều là Đại La Kim Tiên.

Luận quyền năng của Quỷ Đế, bọn họ căn bản không kém hơn Sở Cuồng Nhân.

"Xem ra âm Phủ đã bỏ hết cả tiền vốn, vậy mà lại để cho các ngươi mang theo bốn khối đế ấn đến đây, nhưng mà như vậy cũng tốt, tránh việc ta phải đi góp nhặt từng khối từng khối."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Mông Nghị!"

"Có mạt tướng!"

Chiến tướng Mông Nghị mặc trên người chiến giáp đen nhánh, tay cầm trường mâu đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, quỳ một gối xuống, trên người tràn ngập uy áp âm khí dồi dào, điên cuồng tàn phá bừa bãi ở trong thiên địa.

Bốn đại bộ tộc nhìn ra tu vi của hắn, là một Đại La Kim Tiên không kém gì khô lâu tướng, thậm chí còn mạnh hơn!

"Tiêu diệt bốn đại bộ tộc, ngay tại chỗ! !"

"Vâng! !"

Mông Nghị lên tiếng, lập tức từ từ đứng dậy, trong mắt bắn ra một đạo huyết quang doạ người.

Chỉ thấy hắn cưỡi lên một con chiến mã.

Ở phía sau hắn, có nguyên một đám binh sĩ tay cầm trường mâu đứng dậy, cưỡi lên chiến mã, nguyên một đám bọn họ giống như các chấm đen, khi tổ hợp lại với nhau, lại hình thành một trường mâu tràn ngập sát khí!

Đây là một chiến trận cường đại!

"Giết!"

Khi Mông Nghị ra lệnh một tiếng, đại quân âm tượng có đến hàng vạn binh lính phóng về phía bốn đại bộ tộc.

Gần như là trong một cái nháy mắt.

Liên quân của bốn đại bộ tộc liền bị căn trường mâu này trực tiếp đâm xuyên, tạo thành một lỗ thủng lớn!

Mà đại quân âm tượng giống như một trường mâu sắc bén không gì địch nổi, ra ra vào vào bên trong liên quân, chỗ họ đến, tiếng kêu rên không ngừng, đánh tơi bời địch nhân!

"Làm sao có thể! !"

Tộc trưởng của bốn đại bộ tộc biến sắc.

Luận số lượng, liên quân bốn đại bộ tộc bọn họ hơn xa đại quân âm tượng.

Nhưng tại sao chỉ trong một đòn giao thủ, thì quân lính của bọn họ đã lập tức tan rã rồi? !

Hắn nghĩ tới đại quân âm tượng này sẽ rất cường đại, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, lại cường đại đến loại tình trạng này!

"Đều tỉnh táo cho ta, bắt giặc phải bắt vua trước, trước tiên phải giết chết Quỷ Đế Phong Đô! !"

Bên trong liên quân, có đại tướng tỉnh táo lại, tổ chức nhân thủ, tấn công về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, có nguyên một đám binh sĩ tay cầm trọng giáp Trọng Thuẫn đứng dậy, sắp xếp thành một đường, xông về phía đám âm binh am tướng đang đánh tới.

Tốc độ của bọn họ cũng không nhanh, dường như là bởi vì trang bị trên người quá nặng.

Mà đám âm binh kia, khí thế lại hung hung, âm khí như giang hải cuồn cuộn.

Thế nhưng, lúc âm binh âm tướng như tràng giang đại hải đâm vào trên người binh sĩ trọng giáp kia, đúng là trực tiếp tán loạn! !

Chỉ thấy phía trên áo giáp và trên tấm chắn của binh sĩ trọng giáp tràn ngập quang hoa huyền diệu, vô số đạo văn ẩn chứa trong đó, lộ ra một luồng khí tức không thể phá vỡ.

Bọn họ tập hợp ở một chỗ, giống như lấp kín thành tường thành không thể phá vỡ, một mực bảo vệ Sở Cuồng Nhân ở sau lưng.

Cho dù có vô số âm binh đánh đến, cũng không thể tới gần dù là một chút!

Tiến công có kỵ binh, phòng ngự có trọng giáp binh, chỉ hai điểm này, cũng không biết đã thắng liên quân của bốn đại bộ tộc bao nhiêu lần.

Nhưng đây cũng không phải là tất cả của đại quân âm tượng này.

"Cung tiễn thủ, chuẩn bị!"

Lúc này, có một võ tướng lớn tiếng nói.

Chỉ thấy có một loạt binh lính tay cầm cung nỏ, nhắm ngay liên quân của bốn đại bộ tộc.

"Phóng!"

Trong chốc lát, mũi tên phá không mà ra!

Mà sau khi hàng cung tiễn thủ thứ nhất thả hết mũi tên, hàng cung tiễn thủ thứ hai đã chuẩn bị sẵn sàng.

Cứ lặp đi lặp lại như thế, tạo thành mưa tên ùn ùn kéo đến, liên miên bất tuyệt!

Ở phía dưới mưa tên này, nguyên một đám âm tướng âm binh, liên tục tiêu tán.

"Nhanh, ngăn cản! !"

Có âm tướng cường đại thi triển tiên pháp, hình thành bình chướng, chống cự mưa tên.

Nhưng ngay sau đó, chỉ thấy âm tượng trong đại quân, có chiến xa trượt ra, trên chiến xa này mang theo từng dãy mũi tên khổng lồ còn phải lớn hơn nhiều so với mũi tên tầm thường.

Một nhóm mũi tên bắn này ra, uy thế có thể phá nhật nguyệt!

Ngoài ra, còn có xe bắn đá, mỗi một cự thạch đều nặng giống như là ngôi sao chổi, sau khi nện xuống thì ầm ầm nổ tung, hỏa diễm vô tận mãnh liệt tuôn ra, nuốt chửng khắp nơi!

Âm tướng thi triển bình chướng kia, ở dưới công kích này, giống như tờ giấy mỏng, căn bản là không có cách nào chống cự!

Khi mảng lớn âm binh âm tướng tiêu vong, các đại năng của âm Phủ đang bí mật quan sát không khỏi điên cuồng nuốt nước miếng, nhìn đại quân âm tượng đang điên cuồng lấy mạng đám âm binh âm tướng, ánh mắt rung động.

Kỵ binh, trọng giáp binh, cung tiễn thủ, chiến xa...

Đây là một tuyệt thế hung quân được tạo ra chỉ vì chiến tranh! !

Chương 1530 - Phong Đô Quỷ Đế, cuồng vọng tự đại, một người độc chiến yêu ma quỷ quái

Hung hãn, cường đại, tiến thối có độ, có công lẫn thủ!

Đại quân âm tượng khiến cho vô số người ở âm Phủ đều chứng kiến được cái gì gọi là chiến tranh! !

Liên quân của tứ đại bộ tộc cùng với đại quân âm tượng căn bản không phải là đối thủ cùng cấp bậc, cho dù là số lượng đại quân của tứ đại bộ tộc vượt xa đại quân âm tượng, cũng không thể làm nên chuyện gì!

Chuyện này gần là một trận chiến tranh nghiêng về một phía!

Dưới sự chà đạp của đại quân âm tượng, liên quân của tứ đại bộ tộc gần như không có cách nào tổ chức cuộc phản kích hữu hiệu.

“Đáng ghét, không thể cứ tiếp tục như vậy được.”

Tộc trưởng của tứ đại bộ tộc không nhẫn nại được.

Bọn họ nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra sát ý vô cùng lạnh băng: “Muốn thắng một trận chiến này, trước hết cần phải giết chết Quỷ Đế Phong Đô!”

Tứ đại tộc trưởng liếc nhau, ngay sau đó liên thủ thúc giục đế ấn, một luồng sức mạnh Luân Hồi vô cùng mênh mông thổi ra, hóa thành một dòng nước lũ ngập trời, mạnh mẽ tuyệt luân!

“Muốn làm tổn hại đến Quỷ Đế, cũng phải hỏi trước xem chúng ta có đáp ứng hay không! !”

Mông Nghị hừ lạnh một tiếng, đứng dậy, trên người bộc phát ra một luồng âm khí kinh khủng tuyệt luân, trường mâu trong tay đâm ra, đạo văn đan xen lập loè.

Một tiếng ầm ầm vang lên, hai luồng sức mạnh bùng nổ, hư không sụp đổ! !

Cho dù là Mông Nghị, ở dưới luồng sức mạnh này, cũng không khỏi bị bay ngược ra ngoài, trường mâu trong tay ong ong vang lên.

“Tên âm tướng này, có gì đó quái lạ!”

Tộc trưởng của tứ đại bộ tộc nhịn không được mà cau mày lại.

Bọn họ thúc giục Luân Hồi Đế Ấn để phát ra một kích, uy lực cường đại, trong đó ẩn chứa quyền năng của Quỷ Đế, chính là khắc tinh của tất cả vong hồn.

Nhưng, Mông Nghị lại có thể chặn lại!

“Không đúng, hắn không phải là vong hồn, ít nhất không phải là một vong hồn đơn thuần!”

“Bọn họ, có thực thể!”

Bỗng nhiên, tộc trưởng của tứ đại bộ tộc phát hiện ra điều gì đó, đồng tử đột nhiên co rút.

Bọn họ nhìn về phía Mông Nghị, nhìn về phía đại quân âm tượng đếm không hết kia, không khỏi nuốt nước miếng, trong mắt toát ra vẻ khiếp sợ.

“Tuy rằng thứ bọn họ sử dụng chính là âm khí, nhưng lại đều có thực thể, là hoạt tử nhân, cho nên lúc này mới không chịu ảnh hưởng bởi quyền năng của Quỷ Đế! !”

Mấy người tộc trưởng cẩn thận quan sát, liền phát hiện bộ mặt chân thật của đại quân âm tượng.

“Loại thủ đoạn này, rốt cuộc là ai, vậy mà lại có thể chế tạo ra một đại quân như vậy!”

“Thật là đáng sợ.”

Mà một ít nhóm đại năng có kiến thức thâm sâu dường như đang liên tưởng đến điều gì đó: “Đây là, âm tượng của Tần Hoàng trong lời đồn! !”

“Cái gì, Tần Hoàng? Thời kỳ tiên cổ, Tần Hoàng kia có ý định khôi phục lại vị trí Nhân Hoàng! !”

“Tuyệt đối không sai, trong lời đồn, Tần Hoàng có dã tâm bừng bừng, không chỉ muốn phục hồi vị trí Nhân Hoàng, còn muốn trên phạt Tiên Đình, dưới chinh âm Phủ, vì thế mà hắn chế tạo ra một đại quân âm tượng! !”

“Nghe đồn Tiên Đình đã tìm kiếm đại quân âm tượng này nhiều năm, lại không có bất kỳ một dấu vết nào được để lại, không nghĩ tới, vậy mà lại bị Sở Cuồng Nhân tìm ra được.”

Một ít đại năng không khỏi cảm khái.

Tần Hoàng dùng đại quân âm tượng để chinh chiến âm Phủ, khó trách lại có chiến lực trâu bò như vậy.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt có chút phức tạp, nhiều năm qua cũng không có người nào có thể tìm ra đại quân âm tượng, vậy mà lại dừng ở trong tay Sở Cuồng Nhân, chuyện này có nghĩa gì?

Lại thêm Luân Hồi Thiên Thể, loại thể chất này chỉ có thiên tử của âm Phủ mới có qua ……

Chẳng lẽ, người này nhất định phải trở thành chúa tể của âm Phủ sao? !

“Mông Nghị, lui ra, bốn người này, giao cho bản đế đi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Chỉ thấy hắn từ từ đứng lên từ trên chiến xa, một luồng uy thế mênh mông vô biên từ trong thân thể hắn trút xuống, làm rung chuyển tứ phương!

Phía sau hắn, có kim quang bốc lên, chín đạo Hoàng Đạo Chân Long phóng lên tận trời, vạn đạo tiên huy.

Quyền năng của Quỷ Đế, chấn động thiên địa, Nhân Hoàng chi uy, tươi sáng diệu thế!

Giờ phút này, Sở Cuồng Nhân giống như đế quân vô thượng thống trị hai giới âm dương, khiến cho người khác nhịn không được mà tâm thần rung động.

Đại quân âm tượng vô biên kia thấy một màn như vậy, ánh mắt cũng không khỏi lộ ra một tia dị sắc.

Đi theo một vị tồn tại như vậy, có lẽ, cũng không kém hơn so với đi theo Tần Hoàng.

“Vương thượng, bốn người này chính là Đại La Kim Tiên……”

Mông Nghị còn muốn nói gì đó.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫy vẫy tay, thản nhiên nói: “Ta nói, bốn người này, giao cho ta là được.”

Thấy Sở Cuồng Nhân kiên trì, Mông Nghị cũng không tiện nói thêm điều gì nữa.

Mà Sở Cuồng Nhân bước ra một bước, đi đến giữa không trung, trực tiếp đối mặt với tộc trưởng của tứ đại bộ tộc, uy áp vô thượng, ùn ùn che trời lấp đất!

Hắn muốn đích thân ra tay, có hai nguyên nhân.

Một là do một người như Mông Nghị, không có cách nào đối kháng với tộc trưởng của tứ đại bộ tộc.

Hai là do tuy rằng âm tượng nghe theo hiệu lệnh của hắn, nhưng dù sao trước kia cũng là đội quân của Tần Hoàng, hắn muốn khiến cho quân đội này hoàn toàn quy tâm, nhất định phải thể hiện ra đủ thực lực, tạo nên uy vọng.

Tứ đại bộ tộc, hiển nhiên là một đối tượng không tồi.

“Phong Đô Quỷ Đế, cuồng vọng tự đại, ngươi thật cho rằng dựa vào ngươi sức của một người, lại có thể chiến đấu với bốn vị Đại La chúng ta sao?”

Tộc trưởng Yêu tộc lạnh lùng cười một tiếng.

Sau đó, chỉ thấy hắn bước ra một bước, giơ tay ra liền có âm khí vô tận hội tụ trong không gian, hóa thành một con sông dài không ngừng tuôn trào hội tụ ở giữa năm ngón tay chộp về phía Sở Cuồng Nhân.

“Trụ Chi Kiếm, vô đạo! !”

Sở Cuồng Nhân đứng trên không trung, ngưng tụ kiếm chỉ, đạo văn bá đạo vô biên khuếch tán ra, ngưng tụ ở trên đầu ngón tay, hóa thành một đạo kiếm ảnh thật lớn! !

Kiếm ảnh làm hao mòn vạn đạo, vô biên cường đại!

Âm khí trên kiếm khí đan xen, tứ phương đều bị lay động.

Thời điểm từng người hai bên bị đẩy lui, tộc trưởng Quỷ tộc đi đến phía sau Sở Cuồng Nhân, bàn tay trắng đẩy ra, âm khí băng lãnh đến thấu xương phun trào ra!

Đường đường là Đại La, vậy mà lại ra tay đánh lén.

“Hừ.”

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng, trở tay đánh ra một quyền, nhục thân Đại La ý bạo phát!

Khí huyết vô tận hóa thành huyết lôi cuồng bạo, tách âm khí đầy trời ra, mà tộc trưởng Quỷ tộc kia ở dưới một kích này, cũng bị đánh lui bay ra ngoài.

“Tiểu ca ca thật là bá đạo, ta thích.”

Tộc trưởng Quỷ tộc liếm liếm môi.

Lời nói tuy là như vậy, nhưng ra tay lại không hề có chút lưu tình.

Các loại sát chiêu, tầng tầng lớp lớp không dứt.

Cùng với ba vị tộc trưởng còn lại, cùng nhau ra tay, thanh thế làm cho người ta sợ hãi.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân tâm niệm vừa động, phía trên đỉnh đầu, một viên Thần Châu có quang hoa sáng chói xuất hiện, hàng tỉ quang hoa vẩy xuống, hóa thành kết giới kiên cố không thể phá vỡ, chặn lại công kích ở bốn phía.

Đúng là phần thưởng cuối cùng mà Sở Cuồng Nhân đạt được ở bên trong sân thi đấu tinh không, Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Châu!

Kết giới Thần Châu này, vô cùng cường đại, bốn vị Đại La này cùng công kích, thế nhưng lại không có cách nào phá hư nó!

“Bảo vật thật là huyền diệu, gia hỏa này, thủ đoạn cũng không ít đâu.”

“Đúng vậy, không thể khinh thường được.”

“Một cái kết giới, ta không tin chúng ta không thể phá nát được!”

Bốn vị tộc trưởng luân phiên ra tay, Đại La ý điên cuồng tàn sát bừa bãi ở trên hư không trung, mỗi một kích, đều có uy thế vô cùng lớn!

Nhưng Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Châu trên đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân, phất tay một cái, chín tôn Cửu Châu Đỉnh cũng bay lượn mà ra.

Ầm, ầm, ầm!

Tu vi của tứ đại tộc trưởng cao thâm, nhưng trong tay Sở Cuồng Nhân, lại còn có các loại chí bảo khác, hoặc là phòng ngự, hoặc là công kích, đúng là không chút nào rơi vào thế hạ phong.

Đông đảo đại năng âm thầm quan sát thấy cảnh này không khỏi âm thầm líu lưỡi.

“Sở Cuồng Nhân này, không khỏi cũng quá biến thái đi.”

“Đúng vậy, tuy rằng thân thể hắn ngưng tụ Đại La ý, nhưng mà tu vi còn không có, nhưng chỉ như vậy mà đã có thể không phân cao thấp với bốn vị Đại La, quá đáng sợ!”

“Không chỉ có như thế, tộc trưởng của bốn đại bộ tộc yêu ma quỷ quái đều không phải là Đại La tầm thường, mỗi một người còn cường đại hơn so với gia chủ của Chung gia.”

Cửu Châu Đỉnh và âm khí của bốn vị tộc trưởng va chạm vào nhau.

Cửu Châu Đỉnh bay ngược ra ngoài.

Mà bốn vị tộc trưởng cũng lùi lại mấy trượng, nhìn Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Châu che chở cho Sở Cuồng Nhân đến mức lông tóc không bị tổn hao gì kia, sắc mặt âm trầm như nước.

Bốn vị Đại La liên hợp ra tay, thế nhưng lại chậm chạp không bắt được một tiểu bối tuổi trẻ? !

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, làm sao bọn họ còn có thể lăn lộn đây? !

Chương 1531 - Tứ Quỷ Tu La trận, thất bại? Trong từ điển của ta không hề có hai chữ này

Tộc trưởng của bốn đại bộ tộc liên thủ đấu một trận với Sở Cuồng Nhân.

Lại thấy Sở Cuồng Nhân liên tục sử dụng hai món chí bảo là Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Châu, Cửu Châu Đỉnh, lại lấy tu vi Kim Tiên chiến đấu đến ngang tài ngang sức với tộc trưởng của bốn đại bộ tộc!

“Hay cho một tên Quỷ Đế Phong Đô, thực lực đúng là không giống với người bình thường!”

Sắc mặt tộc trưởng Yêu tộc trầm xuống, ngay sau đó thúc giục Luân Hồi Đế Ấn trong tay, ba vị tộc trưởng còn lại thấy thế, cũng cùng nhau sử dụng đế ấn!

Bốn phần quyền năng của Quỷ Đế, nghiền áp về phía Sở Cuồng Nhân, có ý định trấn áp hắn.

Lại thấy trên người Sở Cuồng Nhân bộc phát ra quyền năng của Quỷ Đế, lại thêm cửu long vờn quanh, Nhân Hoàng chi uy, cho dù bốn người là Đại La Kim Tiên, cùng nhau thúc giục quyền năng của Quỷ Đế cũng không có cách nào ngăn chặn hắn!

“Các ngươi mà cũng xứng sử dụng quyền năng của Quỷ Đế ở trước mặt ta? !”

Sở Cuồng Nhân cười nhạo một tiếng, trong mắt mang theo vẻ khinh thường.

“Đáng chết, không thể để hắn lại kiêu ngạo như vậy được.”

“Kết thúc trận đấu đi!”

Tộc trưởng Yêu tộc hít sâu một hơi rồi nói.

Ba vị tộc trưởng còn lại nghe vậy, trong mắt lộ ra một tia dị sắc: “Nhiều năm như vậy, rốt cuộc vẫn muốn sử dụng trận pháp này thêm một lần nữa sao? !”

“Tưởng tượng đến việc dùng trận pháp để đối phó với một tiểu bối trẻ tuổi, trong lòng của ta liền cảm thấy khó chịu.”

“Tứ quỷ chúng ta, tung hoành âm Phủ, hiện tại lại phải dùng trận pháp kia để đối phó với một tên tiểu bối, xem ra đã thật sự sa đọa.”

Tộc trưởng của hai tộc Quỷ Quái không khỏi có chút cảm khái.

Nhưng sự khó giải quyết của Sở Cuồng Nhân, hơn cả những gì bọn họ tưởng tượng, nếu như không sử dụng trận pháp kia mà nói, bọn họ sợ là không thể làm gì được đối phương.

“Ra tay!”

Tộc trưởng Yêu tộc quát lạnh một tiếng, ngay sau đó tứ quỷ liền xông ra ngoài, nhanh chóng vây kín Sở Cuồng Nhân.

Tay bốn người kết thành pháp quyết huyền diệu, uy năng vô thượng bạo phát, trong hư không ngay lập tức chiếu rọi ra từng đạo hắc quang quỷ quyệt, hóa thành một trận pháp khổng lồ ở giữa không trung, bao phủ Sở Cuồng Nhân ở trong đó.

“Đó là…… Tứ Quỷ Tu La trận!”

Đại năng có kiến thức rộng rãi không khỏi kinh hô một tiếng, nhìn tứ đại tộc trưởng thi triển trận pháp, trong mắt toát ra vẻ khiếp sợ.

Tứ Quỷ Tu La trận, chính là một trận pháp được tương truyền ở âm Phủ cổ lão.

Nghe nói, tổ tiên của bốn đại bộ tộc yêu ma quỷ quái ở thời kỳ tiên cổ chính là quỷ vương cường đại tung hoành âm Phủ, tứ quỷ này từng ở bên trong âm Phủ nháo ra vô số huyết vũ tinh phong, ngay cả tam đại Địa Phủ cũng vô cùng đau đầu, mà tứ quỷ này mới gặp đã thân, lại muốn kết làm huynh đệ, thậm chí còn khổ tâm nghiên cứu ra một trận pháp tuyệt thế.

Chính là Tứ Quỷ Tu La trận này!

Nghe nói, trận pháp này có thể tăng chiến lực của tứ quỷ yêu ma quỷ quái lên mấy phần, tập hợp lại, càng có uy thế hủy thiên diệt địa!

Lúc ấy tứ quỷ chỉ dựa vào trận pháp này, cho dù là gặp tồn tại cảnh giới Hợp Đạo, cũng có thể một lần chống chọi hai người.

Về sau, tứ quỷ tiêu vong, trận pháp này lại được đời đời tương truyền ở bên trong bốn đại bộ tộc, được tộc trưởng của bốn đại bộ tộc tu hành.

Cũng chính bởi vì sự tồn tại của trận pháp này, quan hệ đồng minh của bốn đại bộ tộc dù có qua nhiều năm như vậy, mới có thể vẫn luôn không gì phá nổi, thân như người một nhà.

“Uy lực của trận pháp này cường đại, hơn nữa tộc trưởng tứ đại bộ lạc đều có tu vi đạt đến Đại La Kim Tiên, lấy thực lực của bọn họ thi triển ra, chỉ sợ Sở Cuồng Nhân dù có năng lực thiên đại, cũng khó thoát khỏi cái chết!” Có đại năng nhìn trận pháp uy năng tràn ngập cuồn cuộn kia, giọng điệu ngưng trọng nói.

“Làm tốt lắm! !”

Mà đại năng của âm Phủ, lại nhịn không được mà nhảy nhót hoan hô.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao bọn họ muốn tìm bốn tộc yêu ma quỷ quái để họ thủ, chính là bởi vì có trận pháp này, khi đối phó với Sở Cuồng Nhân mới có thể càng nắm chắc phần thắng!

“Sở Cuồng Nhân, âm Phủ ta không tiếc mọi thứ, hao tâm tổn trí cực khổ tìm được bốn khối Luân Hồi Đế Ấn, thỉnh cầu yêu ma quỷ quái rời núi để đối phó với ngươi, coi như ngươi có thể có được âm tượng của Tần Hoàng tương trợ thì sẽ như thế nào?”

“Trận pháp này một khi khai triển, cho dù là âm tượng của Tần Hoàng, cũng không giúp gì được cho ngươi!”

Đại năng của âm Phủ đắc ý nhìn Sở Cuồng Nhân bị nhốt ở bên trong trận pháp.

…………

“Tứ Quỷ Tu La trận? Đúng là đã lâu rồi không gặp.”

Bên trong âm Ti, lão giả áo xám kia nhìn về phía Phong Đô, khóe miệng hơi nhếch lên.

Năm đó, khi hắn đang du lịch âm Phủ, đã từng phát sinh xung đột với bốn bộ tộc yêu ma quỷ quái, đã nhìn thấy qua trận pháp này.

Đúng thật là một đại trận không tầm thường.

“Cho nên phải nói, Sở Cuồng Nhân, ngươi có thể phá trận pháp này như thế nào đây?”

Lão giả áo xám nỉ non nói.

Hắn bình tĩnh xem biến động, nhưng nếu Sở Cuồng Nhân không kiên trì được mà nói, hắn sẽ ra tay ngăn cản, dù sao thì liên lụy nhân quả trên người đối phương cũng quá nhiều, tuyệt đối không thể chết ở âm Phủ được.

Một bên khác.

Ở phía trên bờ sông Tam Sinh đang tuôn trào không ngừng, một thiếu nữ khoác trên mình trường bào màu đen đang lẳng lặng nhìn chăm chú vào nước sông.

Mà ở bên trong nước sông, đang chiếu rọi ra hình ảnh tình huống của Phong Đô lúc này.

“Ta sẽ không ra tay, nếu như ngươi đến Tứ Quỷ Tu La trận này cũng không thoát ra được, vậy càng không thể giúp ta thoát khỏi luân hồi cố định.”

“Nhưng mà, ngươi yên tâm, nếu như ngươi chết, ta sẽ khiến cho bốn bộ tộc yêu ma quỷ quái chôn cùng với ngươi.”

Thiếu nữ Hoa Vô Ái nỉ non nói.

…………

Phong Đô.

Vô số vong hồn nhìn pháp trận thật lớn ở giữa không trung kia, trong mắt toát ra vẻ lo lắng.

“Quỷ Đế đại nhân nhất định sẽ không có chuyện gì.”

“Quỷ Đế đại nhân lợi hại như vậy, tứ quỷ trận gì đó nhất định không làm gì được hắn.”

Tất cả vong hồn đều đang cầu nguyện.

Nếu như Sở Cuồng Nhân chết, bọn họ không biết bản thân sẽ đối mặt với dạng kết cục như thế nào.

Có lẽ là tiêu vong.

Có lẽ cũng không khác biệt so với trước kia, nhưng Phong Đô sẽ bị đổi chủ.

Nhưng mặc kệ như thế nào, bọn họ đều không hy vọng Sở Cuồng Nhân xảy ra chuyện gì.

“Lên! !”

Tộc trưởng Yêu tộc hừ lạnh một tiếng.

Chỉ thấy quang hoa của pháp trận to lớn này chợt lóe, ngay sau đó, một đạo âm khí phun ra ngoài, đánh thẳng vào kết giới Thần Châu trên người Sở Cuồng Nhân.

Đùng! !

Chỉ thấy toàn bộ kết giới Thần Châu, vang lên một tiếng động lớn, lại xuất hiện một đạo vết rách.

“Vạn Quỷ Thôn Thiên!”

Trong tay tộc trưởng Quái tộc cầm trường đao hoành không chém ra, vô số quỷ hồn lẫn vào trong đao quang, chém về phía kết giới.

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, Thần Ma chi khí bùng nổ, Chư Giới Sinh Tử Luân bay lên không trung, luân hồi kiếp quang cũng theo đó mà chiếu rọi, hai đại thần thông dung hợp, bỗng nhiên bạo phát, phát ra ra tiên huy vô tận!

Hai luồng sức mạnh va chạm, sức mạnh sinh tử luân hồi đúng là đang bùng nổ!

Đao quang liên tục đánh ở phía trên kết giới, lại tạo ra thêm nhiều đạo vết rách.

“Thần Khốc Quỷ Hào! !”

Tộc trưởng Ma tộc tay cầm một cây quyền trượng treo vô số dải lụa trắng không ngừng khua tay.

Tiếng gào thét thê lương không ngừng quanh quẩn vang vọng, hóa thành sóng âm thực sự, liên tục đánh thẳng vào kết giới Thần Châu.

Tộc trưởng Yêu tộc, tộc trưởng Quỷ tộc cũng đều tự mình thúc giục cực chiêu.

Âm khí vô tận, giống như nước lũ vô biên tuôn trào ra, kết giới Thần Châu khó có thể thừa nhận sức mạnh kinh khủng kia, bị phá nát ngay tại chỗ!

Sau khi Sở Cuồng Nhân bị âm khí trùng kích, lùi lại mấy chục trượng.

Vô số vong hồn trong Phong Đô thấy thế, không khỏi kinh hô một tiếng, trong mắt toát ra vẻ lo lắng nồng đậm.

“Phong Đô Quỷ Đế, ở trước mặt Tứ Quỷ Tu La trận, ngươi chỉ có thể thất bại! !”

Bốn vị tộc trưởng yêu ma quỷ quái mắt giương mắt lạnh lẽo nhìn Sở Cuồng Nhân.

Một đám đại năng của âm Phủ đối với trận chiến này, cũng không xem trọng, uy năng của Tứ Quỷ Tu La trận này thật sự là quá cường đại.

Cho dù là một vị Đại La Kim Tiên đạt tới cảnh giới ngũ khí, chỉ sợ cũng cảm thấy khó mà giải quyết.

Sở Cuồng Nhân có thể chống cự được đến hiện tại, trong cái nhìn của bọn họ đã cực kỳ không dễ dàng rồi.

“Chúng tướng sĩ nghe lệnh!”

Mông Nghị vung tay hô một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo, chuẩn bị sẵn sàng thống lĩnh đại quân âm tượng nhảy vào trận pháp.

“Thất bại?”

Lúc này, lại nghe một tiếng cười khẽ vang lên.

Chỉ thấy trong tay Sở Cuồng Nhân đột nhiên xuất hiện một thanh trường kích bằng đồng, khí tức bá đạo vô biên lan tràn ra: “Trong từ điển của ta không hề có hai chữ này!”

Chương 1532 - Uy lực của Hợp Đạo khí, một kích áp âm Phủ, đại tế ti của âm Ti

Đối mặt với Tứ Quỷ Tu La Trận, Sở Cuồng Nhân ngạo nghễ lăng không, không sợ hãi chút nào: "Thất bại? Trong từ điển của ta cũng không hề có hai chữ này!"

Chỉ thấy tay hắn cầm Hợp Đạo khí là Đại Hoang Kích, trong bóng tối sử dụng thẻ binh khí rút thưởng được trong khoảng thời gian trước.

Trong chốc lát, đạo tắc bên trong Hợp Đạo khí trong tay hắn được thắp sáng.

Đạo tắc, đó là một loại sức mạnh chỉ có cảnh giới Hợp Đạo mới có thể nắm giữ, mà tu vi hiện tại của Sở Cuồng Nhân cũng chỉ là Kim Tiên, cho dù hắn là chủ nhân của hợp đạo khí cũng không có cách nào sử dụng đạo tắc ẩn chứa trong đó.

Nhưng, sức mạnh của thể binh khí, lại có thể giúp hắn vượt qua chướng ngạivề cảnh giới, trực tiếp sử dụng sức mạnh đạo tắc!

"Đây là, đây là loại sức mạnh gì vậy? !"

Dường như tộc trưởng của bốn đại bộ tộc cảm nhận được một uy áp khó nói lên lời từ trên người Sở Cuồng Nhân lan tràn ra.

Sức mạnh này, khiến tim bọn họ đập vô cùng nhanh.

"Là thanh trường kích kia!"

"Đúng thế, Hợp Đạo khí, đối phương đang thúc giục sức mạnh đạo tắc ẩn chứa bên trong Hợp Đạo khí! !"

"Chuyện này sao có thể, tu vi của hắn ngay cả cảnh giới Đại La cũng không đạt tới, làm sao có thể thúc giục sức mạnh đạo tắc? !"

Tộc trưởng của bốn đại bộ tộc luống cuống.

Mà đại năng của âm Phủ đang bí mật quan sát cũng đều luống cuống.

Sở Cuồng Nhân, lại có thể sử dụng sức mạnh đạo tắc bên trong Hợp Đạo khí? !

Chuyện này vượt quá nhận biết của tất cả mọi người!

"Chỉ là một Tứ Quỷ Tu La Trận, có thể chịu được mấy kích của ta đây? !"

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng, tay cầm Đại Hoang Kích lập tức chém ra!

Đại Hoang Kích Pháp, Toái Tinh Thần! !

Sức mạnh đạo tắc đan xen trong hư không, hóa thành một mảnh tinh hà chói lọi, sáng loá mắt, làm cho người hoa mắt thần mê.

Nhưng bên trong cảnh tượng tuyệt mỹ này, lại ẩn chứa một luồng sát cơ cuồng bạo long trời lỡ đất! !

Tộc trưởng của bốn đại bộ tộc thét dài một tiếng, tăng uy lực của Tứ Quỷ Tu La Trận lên tới cực hạn.

Trong chốc lát, chỉ thấy bên trong trận pháp hiện ra bốn hình bóng Quỷ Vương thông thiên triệt địa, âm khí vô cùng vô tận từ trong cơ thể của bọn họ lan tràn ra.

Giống như bốn đại Quỷ Vương yêu ma quỷ quái của thời kỳ Tiên Cổ lại hiện ra! !

Bốn đại Quỷ Vương và tinh hà lộng lẫy ầm ầm va chạm, chỉ thấy từng hành tinh ầm ầm nổ tung, uy năng dồi dào vô tận, bao phủ khắp nơi, điên cuồng đánh thẳng vào toàn bộ Tứ Quỷ Tu La Trận.

Mà ở phía dưới luồng sức mạnh này, ba bên trong bốn đại Quỷ Vương, cùng nhau nổ tung! !

"Một kích không được, vậy thì thêm một kích nữa!"

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Đại Hoang Kích, sắc mặt lạnh lùng, trường kích trong tay lại chém ra lần nữa, thức thứ hai Đại Hoang Kích Pháp, rít gào cửu thiên! !

Ma khí vô tận như cuồng phong không ngừng nghỉ khuếch tán ra, trong nháy mắt đã hoàn toàn phá nát bóng dáng của Quỷ Vương còn lại, cũng chém cho Tứ Quỷ Tu La Trận thành mảnh vỡ.

Ma khí cuồn cuộn, bao phủ không dứt!

Tộc trưởng của bốn đại bộ tộc yêu ma quỷ quái khó có thể chịu đựng luồng sức mạnh mênh mông này, trong nháy mắt khi trận pháp bị phá nát đã phải đứng mũi chịu sào, bị ma khí bao trùm, trọng thương ngay tại chỗ, bay ngược ra sau, hồn thể tan rã!

Chỉ trong hai kích, trận pháp bị phá, bốn đại tộc trưởng thảm bại ngay tại chỗ!

Ma uy dồi dào, rung động âm Phủ, càng làm vô số các đại năng của âm Phủ bí mật quan sát kinh hãi!

Đây chính là sức mạnh Hợp Đạo!

Cũng là uy lực của Hợp Đạo!

Cho dù chỉ là đạo tắc bên trong Hợp Đạo khí, đã có uy năng kinh khủng như thế, nếu là Hợp Đạo chân chính xuất thủ, thì tình huống sẽ kinh khủng đến bực nào? !

Nhưng không đợi chư vị đại năng từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, Sở Cuồng Nhân lại làm ra hành động khiến tất cả mọi người chấn động lần nữa.

Chỉ thấy tay hắn nắm Đại Hoang Kích, đứng lơ lửng trên không, khí tức trên người cũng không có bởi vì đánh bại tộc trưởng của bốn đại bộ tộc mà thu liễm, ngược lại, khí tức của hắn còn đang không ngừng tăng lên.

Càng ngày càng mạnh, càng ngày càng kinh khủng!

Đợi đến khi đạt cực hạn, ánh mắt của hắn như điện, nhìn về phía nơi xa, tiên thức phun trào, khóa chặt mục tiêu: "m Phủ, các ngươi tính kế Phong Đô ta, có qua có lại, các ngươi chịu một kích của ta, như thế nào? !"

Hắn lười đi so đấu tâm cơ, bày mưu tính kế với âm Tào Địa Phủ.

Nếu âm Phủ đã dám ở sau lưng ra tay với Phong Đô của hắn, vậy thì hắn sẽ lấy răng trả răng, lấy máu trả máu! !

Sở Cuồng Nhân giơ cao Đại Hoang Kích trong tay, ma khí vô tận phóng lên tận trời, rung động âm Phủ, từng viên từng viên đạo tắc hiện ra trong hư không, đạo uy cuồn cuộn, trấn áp sâu bên trong nhân tâm!

Chỉ thấy một quang ảnh của một thanh trường kích bằng đồng to lớn, dài mấy triệu trượng bỗng dưng ngưng tụ, đột nhiên chém về phía âm Phủ!

Chỗ trường kích đến, sơn hà nứt toác, không gian nổ nát vụn, thiên địa như lâm vào tận thế!

Ma uy vô tận kia, giống như một vị Ma Thần cổ lão thống lĩnh vô số ma đầu, chinh phạt khắp nơi, kéo theo chiến ý, sát ý, Hủy Diệt chi ý vô tận!

Chính là thức thứ ba của Đại Hoang Kích Pháp, bình Đại Hoang! !

Bên trong âm Tào Địa Phủ.

Nguyên một đám đại năng đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

"Không tốt! !"

"Đáng chết, nhanh chóng xuất thủ ngăn cản một kích này! !"

Nguyên một đám đại năng của âm Phủ phóng lên tận trời, mỗi một người đều là tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Ở trong đó, bao gồm Diêm Vương đương nhiệm bên trong Thập Điện Diêm La, mà bọn họ đều là tồn tại ở cảnh giới Đại La.

Bọn họ nhìn xạ kích đến từ phía xa, kích ảnh to lớn hủy thiên diệt địa, đồng tử run rẩy, nội tâm lâm vào trong rung động vô tận.

Khi một kích này không ngừng tới gần, toàn bộ âm Tào Địa Phủ lâm vào bên trong rung chuyển trước nay chưa từng có, vong hồn kêu rên, âm binh kêu thảm, một mảnh hỗn loạn!

"Xuất thủ! !"

Một đại năng cầm đầu âm Phủ gầm nhẹ một tiếng, thúc giục âm khí vô tận, hóa thành một thanh U Minh Quỷ Nhận khổng lồ, bắn về phía trường kích kia!

Đại năng còn lại, cũng ào ào xuất thủ.

Các loại thần thông tiên pháp, liên tiếp được thúc giục, có tiếng vạn quỷ kêu rên, có cự chỉ ẩn chứa sức mạnh Luân Hồi, có chưởng khí giống như lốc xoáy...

Đùng, đùng, đùng! !

Các loại tiên pháp liên tục đánh vào phía trên trường kích, bộc phát ra từng tiếng nổ kinh thiên, năng lượng loạn lưu vô tận, tràn ngập ở trong thiên địa này.

Nhưng lại thấy, bên trong loạn lưu của cuồng bạo năng lượng, kích ảnh to lớn hoành không chém ra!

Công kích của các vị đại năng, chỉ có thể làm giảm một phần sức mạnh của một kích này, chứ không có cách nào hoàn toàn ngăn lại!

Đây chính là uy năng của đạo tắc! !

Lúc kích ảnh to lớn sắp trảm ở phía trên âm Phủ, sâu bên trong âm Phủ, từng viên từng viên đạo tắc lưu chuyển ra.

Hai luồng sức mạnh đạo tắc nổ tung ở trên bầu trời của âm Phủ, đạo uy kinh khủng bao phủ ra, nhưng vẫn liên lụy hơn phân nửa âm Tào Địa Phủ như cũ.

Vô số vong hồn, âm binh âm tướng dưới luồng trùng kích này, toàn bộ tiêu tán.

Thậm chí ngay cả cơ chế luân hồi của âm Phủ cũng hứng chịu ảnh hưởng nhất định.

Đợi sau khi đạo tắc dần dần tán đi, mười điện trong âm Tào Địa Phủ thì có tám điện nhận lấy hư hại, gỗ lăn đá vụn, vùi lấp mặt đất, chỉ để lại vô số tường đổ.

Sắc mặt của chư vị đại năng trong âm Phủ đều đen, hai mắt đỏ thẫm, bắn ra hận ý, tức giận vô hạn.

"Sở Cuồng Nhân! !"

"Ta muốn ngươi chết không yên lành! !"

Có đại năng gầm nhẹ liền muốn đi tìm Sở Cuồng Nhân báo thù rửa hận, nhưng lúc này, một luồng ý chí vô thượng bỗng nhiên buông xuống.

Uy áp phô thiên cái địa, bao phủ toàn bộ âm Tào Địa Phủ.

Tất cả đại năng không tự chủ được rùng mình một cái, giống như bị rót một chậu nước lạnh, lửa giận tắt đến không còn một mảnh.

"Bái kiến đại tế ti."

Tất cả đại năng của âm Phủ, hướng về hư không xa xa mà chắp tay.

Nếu có người nhìn thấy một màn này, nhất định sẽ khiếp sợ không gì sánh nổi, tam đại Địa Phủ có địa vị cao cả ở âm Phủ, những đại năng của âm Phủ này đều là cao thủ tuyệt đỉnh.

Rốt cuộc là ai, lại có thể khiến cho bọn họ cung kính như thế? !

"Tam đại Địa Phủ, không được thảo phạt lẫn nhau, đây là quy củ mà thiên tử lập hạ, chẳng lẽ các ngươi đã quên sao?"

Một tiếng nói già nua vang lên.

Chương 1533 - Cung nghênh Quỷ Đế khải hoàn, nếu ta không cho phép, ai cũng không chết được

"Đại tế ti, chúng ta không có quên khẩu dụ thiên tử lưu lại, nhưng mà, hành động Sở Cuồng Nhân thật sự quá phận, ngươi xem hiện tại âm Tào Địa Phủ đã thành hình dạng gì rồi."

Có đại năng của âm Phủ chỉ âm Tào Địa Phủ rách nát không chịu nổi lên án nói.

"Đúng vậy, Sở Cuồng Nhân kia thật sự là quá ghê tởm."

"Chúng ta vẫn luôn nhớ kỹ mệnh lệnh của thiên tử, vẫn luôn là nước giếng không phạm nước sông cùng với những Địa Phủ khác, nhưng Sở Cuồng Nhân này thân là Quỷ Đế Phong Đô, lại là làm ra loại chuyện này."

"Đại tế ti, chẳng lẽ ngươi muốn chúng ta cứ nén giận như vậy sao?"

Nguyên một đám Đại La của âm Phủ nghiến răng nghiến lợi, trong lời nói đều là lên án đối với Sở Cuồng Nhân.

"Các ngươi làm cái gì, thật cho là ta không biết sao?"

Lại nghe giọng nói già nua kia hừ lạnh một tiếng.

Chư vị đại năng của âm Phủ biến sắc, hai mặt nhìn nhau, nhất thời trầm mặc.

"Các ngươi âm thầm tìm tòi Luân Hồi Đế Ấn, lại đưa vật này cho bốn đại bộ tộc, để bọn họ đi tấn công Phong Đô, còn cần ta nói đến kỹ lưỡng hơn một chút sao?"

Giọng nói già nua tiếp tục nói.

"Thế nhưng mà, chúng ta chỉ gián tiếp xuất thủ mà thôi, cũng không có vi phạm mệnh lệnh của thiên tử, nhưng Sở Cuồng Nhân này, lại trực tiếp xuất thủ với âm Phủ ta."

Một Đại La của âm Phủ kiên trì nói ra.

Nghe nói như thế, luồng uy áp trên bầu trời bao phủ toàn bộ âm Phủ càng kinh khủng hơn, tất cả đại năng đều cảm giác giống như trên người có hàng tỷ hành tinh đang đè xuống, hai đầu gối mềm nhũn, nhịn không được muốn quỳ xuống.

"Các ngươi còn không biết xấu hổ mà nói, Phong Đô chỉ có một Quỷ Đế, còn là một cái tiểu bối tuổi trẻ, nhưng Thập Điện Diêm La các ngươi đều còn đó, các ngươi xuất thủ tính kế một tên tiểu bối, hiện tại còn lên án tên tiểu bối này ra tay với các ngươi, âm Tào Địa Phủ đã đọa lạc đến loại trình độ này sao? !"

Giọng điệu của Đại tế ti trở nên vô cùng băng lãnh, mà rất nhiều đại năng sắc mặt đỏ lên, xấu hổ giận dữ không chịu nổi.

Lần này, bọn họ thiệt thòi lớn.

Bốn khối Luân Hồi Đế Ấn không có, âm Tào Địa Phủ còn bị một kích này của Sở Cuồng Nhân làm cho lung ta lung tung, quả thực chính là không bắt được chuột còn mất luôn hũ gạo mà.

"m Phủ không được ra tay nữa, mà về phần Quỷ Đế Phong Đô, ta sẽ đi nói chuyện với hắn."

Đại tế ti từ tốn nói.

Lập tức, luồng uy áp phô thiên cái địa kia cũng tiêu tán theo.

Các đại năng của âm Tào Địa Phủ hai mặt nhìn nhau, không biết có phải là ảo giác hay không, dường như bọn họ cảm thấy đại tế ti đang thiên vị Sở Cuồng Nhân.

"Sở Cuồng Nhân này, rốt cuộc là có tài đức gì, mà có thể được đại tế ti che chở?"

"Là bởi vì trên người hắn có Luân Hồi Thiên Thể giống với thiên tử âm Phủ sao?"

Các đại năng của âm Tào Địa Phủ, trong lòng ẩn ẩn có chút bất an.

Bọn họ nhìn về phía sâu bên trong âm Tào Địa Phủ, chỗ đó có một vị đại năng của âm Tào Địa Phủ đang ngủ say, cũng là rường cột của âm Tào Địa Phủ, vừa rồi là đối phương xuất thủ chặn lại một kích của Sở Cuồng Nhân.

Nếu đại tế ti thật sự thiên vị Sở Cuồng Nhân, bên trong âm Phủ bọn họ, cũng chỉ có vị đại năng này mới có thể đánh một trận với hắn.

"m Ti, âm Phủ chúng ta đã bị hắn áp chế quá lâu rồi, có lẽ, cũng nên là lúc dọn ngọn núi lớn này."

Trong mắt một Diêm Vương lóe ra vẻ băng lãnh.

Diêm Vương còn lại nghe vậy, ánh mắt lấp lóe, cũng đều lộ ra vẻ như đã nghĩ tới cái gì đó.

……

Trên bầu trời của Phong Đô.

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Đại Hoang Kích, sau khi hắn kích hoạt đạo tắc của Đại Hoang Kích, tổng cộng đã xuất ra ba kích.

Hai kích trước, là phá Tứ Quỷ Tu La Trận, đánh bại tộc trưởng của bốn đại bộ tộc.

Một kích cuối cùng, là chém về phía âm Tào Địa Phủ.

Mà hắn cũng dùng tiên thức 'Nhìn' sức phá hoại của một kích này đối với âm Tào Địa Phủ, cũng nhìn thấy luồng sức mạnh đạo tắc đối kháng với Đại Hoang Kích kia.

"Xem ra, bên trong âm Tào Địa Phủ cất giấu một vị đại năng Hợp Đạo đây."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Thật ra hắn cũng muốn chém ra mấy kích nữa, nhưng mà, thời khắc này tiên nguyên của hắn đã tiêu hao sạch sẽ, không cách nào vận dụng sức mạnh của Đại Hoang Kích.

Tuy nói thể binh khí giúp cho hắn thúc giục sức mạnh đạo tắc, nhưng thứ tiêu hao lại là hắn tiên nguyên của bản thân hắn.

Chỉ ba kích, cũng đã tiêu hao tiên nguyên trong cơ thể hắn hầu như không còn, đây là vì người sử dụng là hắn, đổi lại là Kim Tiên cửu phẩm còn lại, đoán chừng ngay cả một kích cũng không ra được.

"Thôi, âm Phủ, về sau lại tìm nhóm các ngươi tính sổ."

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng, thu hồi Đại Hoang Kích, sau đó nhìn về phía tộc trưởng của bốn đại bộ tộc đã bị trọng thương, ánh mắt toát ra vẻ băng lãnh.

Tuy tiên nguyên đã bị tiêu hao sạch sẽ, nhưng hắn còn có sức mạnh thân thể, còn có âm tượng của Tần Hoàng.

Chỉ thấy bóng người hắn lóe lên, sức mạnh thân thể ầm ầm bạo phát, hóa thành lôi đình huyết sắc vô tận nổ tung, điên cuồng nghiền ép bốn đại tộc trưởng.

Ầm, ầm! !

Tộc trưởng hai tộc Quỷ Quái đứng mũi chịu sào, căn bản bất lực, chết ngay tại chỗ!

Ngay khi hắn dự định tiếp tục xuất thủ tộc trưởng, hai tộc Yêu Ma lập tức quỳ trên mặt đất, thần sắc hoảng sợ nói: "Chúng ta nguyện ý thần phục, cầu xin Quỷ Đế tha cho chúng ta khỏi cái chết."

Nghe nói như thế, ánh mắt của Sở Cuồng Nhân còn muốn động thủ hơi hơi lóe lên.

Hai vị tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên, nếu như nguyện ý thần phục, thì thực lực của Phong Đô có thể thu hoạch được sự tăng trưởng to lớn.

Nhưng làm sao có thể chắc chắn sau này hai đại bộ tộc sẽ không phản bội đây?

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lướt qua một tia suy tư: "Mông Nghị, trước tiên, nhốt hai người này lại cho ta."

Hai người Yêu Ma đã bị hắn đánh trọng thương, trong thời gian ngắn không cách nào khôi phục chiến lực, hắn dự định nhốt lại trước, sau đó lại xử trí.

Sau đó, hắn trở lại Phong Đô.

Lại phát hiện, giờ phút này một đám vong hồn đang vây quanh ở một chỗ.

Sở Cuồng Nhân đi tới, nhìn thấ hồn thể hư huyễn của khô lâu tướng nằm trên mặt đất, đồng tử hơi hơi co rụt lại.

Sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, ngọn lửa nhỏ trong hốc mắt của khô lâu tướng lấp lóe hai lần, lập tức cười nói: "Cung nghênh Quỷ Đế khải hoàn trở về."

Sở Cuồng Nhân từ từ tiến lên, thản nhiên nói: "Yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi chết."

Chỉ thấy hắn hít sâu một hơi, triển khai âm Dương Sinh Tử Đồ, nỗ lực chữa trị thương thế cho khô lâu tướng, nhưng không có tác dụng gì.

"Bẩm báo, Sinh Tử Đồ hữu dụng đối với người sống, khô lâu tướng chính là vong hồn, không cách nào sử dụng Sinh Tử Đồ để tiến hành chữa trị." Tiểu Ái nói ra.

"Có biện pháp nào tiến hành chữa trị cho khô lâu tướng không?"

"Đang phân tích... Bẩm báo, hồn thể của khô lâu tướng tiêu tán, có thể thu thập mảnh vỡ hồn thể rồi dung nhập vào trong một lần nữa..."

Sau khi Tiểu Ái phân tích, hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Thu thập mảnh vỡ hồn thể, trên cơ bản đây là một chuyện không thể nào, nếu không, sẽ không có vong hồn hồn phi phách tán.

Nhưng mà, đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, lại không phải không thể.

Hắn là Quỷ Đế Phong Đô.

Nơi này là Phong Đô, có luân hồi cơ chế ở đây, những mảnh vụn linh hồn bị phá nát kia, vẫn tồn tại ở mảnh thiên địa này, không có lưu lạc đến địa phương khác.

"Ta là Quỷ Đế Phong Đô, nơi này là Phong Đô, đối với nơi này, ta có quyền khống chế tuyệt đối, nếu ta không đồng ý, một vong hồn cũng không chết được! !"

Tâm niệm của Sở Cuồng Nhân chuyển động.

Bốn khối Luân Hồi Đế Ấn tản ra quang huy vô tận, hoàn toàn bao phủ toàn bộ Phong Đô!

Ở bên trong kết giới này, có vô số điểm sáng hiện lên, tất cả đều là mảnh vỡ vong hồn đã chết ở bên trong thành Phong Đô.

Sở Cuồng Nhân tạm thời dừng lại cơ chế luân hồi của Phong Đô, nếu không thì, sợ rằng những mảnh vỡ vong hồn này sẽ bị hút vào trong luân hồi, tạo thành nguyên một đám linh hồn cá thể mới rồi chuyển sinh.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân nhìn về Luân Hồi Đế Ấn của tộc trưởng bốn đại bộ tộc yêu ma quỷ quái rơi trên mặt đất.

Muốn thu thập những mảnh vỡ vong hồn này, rồi tổ hợp lại thành dáng dấp ban đầu, dựa vào quyền năng của Quỷ Đế như hiện giờ, hắn không cách nào làm được.

Hắn cần, là quyền năng của Quỷ Đế cường đại hơn! !

"Các ngươi chiếu cố khô lâu tướng cho tốt, thu xếp cho những vong hồn còn lại, chờ ta xuất quan."

Sau khi Sở Cuồng Nhân dặn dò một phen, liền cầm lấy bốn khối Luân Hồi Đế Ấn còn lại đi bế quan.

Mà các đại năng quan sát Phong Đô âm Phủ cũng dần dần rời đi, chuyện đã xảy ra hôm nay, đủ để khiến bọn họ rung động một lúc lâu.

Không ai có thể nghĩ đến, Sở Cuồng Nhân lại có biện pháp thúc giục sức mạnh đạo tắc.

Chương 1534 - Đại tế ti bái phỏng Phong Đô, khôi phục vong hồn, giống như thần tích

Bên trong rhành Phong Đô, Sở Cuồng Nhân đang luyện hóa Luân Hồi Đế Ấn của tộc trưởng thuộc bốn tộc yêu ma quỷ quái.

Lần này âm Tào Địa Phủ đoán chừng khóc thảm rồi, phải biết, thời kỳ Tiên Cổ, sau khi Phong Đô vỡ vụn, cửu phương Luân Hồi Đế Ấn phân tán các phương, thiên địa to lớn, khó có thể tìm được.

Âm Phủ không biết bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, mới tìm được bốn khối Luân Hồi Đế Ấn, nắm giữ một phần sức mạnh của Phong Đô Luân Hồi.

Nhưng vì đối phó Sở Cuồng Nhân, bọn họ đưa toàn bộ bốn khối Luân Hồi Đế Ấn này cho bốn tộc yêu ma quỷ quái, nhưng bây giờ, bốn tộc chiến bại, lại vào trong tay Sở Cuồng Nhân.

Lần này không khóc cũng khó.

Thời gian mỗi một ngày trôi qua.

Bên trong Phong Đô, mọi chuyện coi như yên tĩnh, cơ chế luân hồi bị tạm dừng, nhóm âm binh đang duy trì trật tự của Phong Đô.

Nhưng mà, bầu không khí vẫn còn có chút nghiêm túc.

Dù sao, khô lâu tướng bị trọng thương, vô số vong hồn tiêu tán trong trận chiến này.

Mà những vong hồn kia đã ở Phong Đô rất lâu, vẫn luôn đang xếp hàng chờ đợi chuyển sinh luân hồi, không nghĩ tới đột nhiên có một ngày gặp tai hoạ, gặp phải loại chuyện này.

"Gia gia, có phải phụ thân hắn không về được hay không?"

Một vong hồn bộ dáng đứa bé, nói với một lão giả ở bên cạnh.

Lão giả kia than nhẹ một tiếng, không biết nên nói cái gì để an ủi hài tử.

Tổ tôn ba đời bọn họ, đều là phàm nhân tầm thường, một trận đại chiến Tiên Nhân dẫn tới Lũ Lụt, trực tiếp khiến toàn bộ thôn làng bọn họ tiêu vong, sau đó đi tới Phong Đô.

Vốn dĩ, cũng sắp đến phiên bọn họ chuyển sinh, không nghĩ tới lại gặp yêu ma quỷ quái đột kích, lại tử vong lần nữa.

"Thải Phong trưởng lão, ngươi nói xem Quỷ Đế đại nhân có biện pháp cứu các sư muội sao?"

Một nữ tu của Huyền Nữ tông nhìn Thải Phong hỏi.

Mà Thải Phong than nhẹ một tiếng: "Người sau khi chết thì biến thành vong hồn, mà nếu như vong hồn chết, thì sẽ hóa thành vô số mảnh vụn linh hồn, hoàn toàn tiêu tán, bị sức mạnh Luân Hồi hút vào trong đó, cùng với những mảnh vụn linh hồn đã tiêu tán khác tùy tiện tạo thành cá thể linh hồn mới, mà linh hồn trước đó, cũng coi là hoàn toàn biến mất."

"Đây là pháp tắc thiên địa, cho dù Quỷ Đế là người nắm giữ Phong Đô, nhưng muốn khôi phục vong hồn trước đó, chỉ sợ khả năng cũng không lớn."

Thải Phong ăn ngay nói thật, cũng không muốn các tu sĩ của Huyền Nữ tông mang hi vọng mờ mịt.

Trên thực tế, cứu vãn vong hồn tiêu tán, loại chuyện này không khác nào là để người chết sống lại, có thể xưng nghịch thiên.

Lúc này.

Bên trong Phong Đô, có một lão giả mặc trên người trường bào màu xám đi vào.

Âm binh bốn phía đều chú ý tới vị lão giả đột nhiên xuất hiện này, sắc mặt hơi đổi một chút, trực tiếp vây lại.

"Ngươi là người phương nào?"

Đông đảo âm binh đều phát giác được, khí tức trên người lão giả này không giống vong hồn.

Không chỉ có như thế, bọn người Bạch Mị, Ngạo Nguyệt, 80 ma tướng còn cảm nhận được một cảm giác uy hiếp vô cùng kinh khủng từ trên người của lão giả này.

Giống như, đang đối mặt với một tồn tại hơn mình rất nhiều.

"Ta đến tìm Phong Đô Quỷ Đế."

Lão giả từ tốn nói.

Mà hắn, cũng chính là đại tế ti của âm Phủ âm Ti, là tồn tại mà ngay cả rất nhiều đại năng của âm Tào Địa Phủ đều muốn một mực cung kính, nói là chúa tể của âm Phủ cũng không sai.

Đối mặt rất nhiều âm binh vây quanh, ánh mắt hắn hơi hơi lóe lên, chỉ cần một ý niệm trong đầu của hắn, tất cả âm binh ở chỗ này sẽ đều tiêu tán.

Nhưng hắn không có làm như thế, bởi vì làm thế, không khác nào là đang tuyên chiến với Sở Cuồng Nhân.

"Hiện tại Quỷ Đế còn đang bế quan, không thể gặp mặt người khác."

"Há, vậy ta không ngại chờ hắn một hồi."

Chúng âm binh hai mặt nhìn nhau.

Bạch Mị suy tư một hồi, nói: "Vậy ta sẽ an bài cho lão tiên sinh trước, xin mời đi theo ta."

Lão giả này, thật không đơn giản.

Hiện tại Phong Đô vừa mới trải qua một trận đại chiến, không thể lại tùy ý trêu chọc những địch nhân khác.

Không biết rõ ý đồ của lão giả này, đợi Sở Cuồng Nhân xuất quan rồi tính tiếp.

Mấy ngày sau.

Thành Phong Đô, bên trong đế cung, một bóng người bạch y từ từ đi ra, một luồng quyền năng của Quỷ Đế to lớn, bao phủ ra.

Sắc mặt đám người Bạch Mị, Ngạo Nguyệt, 80 ma tướng vui vẻ.

"Quỷ Đế xuất quan."

"Quá tốt."

Mà ở nơi nào đó, đại tế ti cũng là nhìn về phía đế cung: "Luồng quyền năng của Quỷ Đế này, quả nhiên là không hề tầm thường."

Phải biết, cho dù là Phong Đô Địa Phủ ở thời kỳ toàn thịnh, chín vị Quỷ Đế cũng là một người quản lý một khối đế ấn, nói cách khác chính là chia quyền năng của Quỷ Đế hoàn chỉnh thành chín phần.

Nhưng bây giờ, một mình Sở Cuồng Nhân luyện hóa tám khối đế ấn.

Ai cũng không biết, hắn làm Quỷ Đế Phong Đô, dựa vào phần quyền năng của Quỷ Đế này, có thể làm ra loại chuyện ở mức độ nào.

Bên ngoài Đế cung.

Sở Cuồng Nhân đằng không mà lên, quyền năng của Quỷ Đế hạo hãn vô biên lan tràn ra, hóa thành một lồng ánh sáng to lớn bao phủ toàn bộ Phong Đô.

Bên trong lồng ánh sáng, vô số phù văn huyền diệu phù hiện, chiếu rọi hư không.

Trên người Sở Cuồng Nhân có hàng tỉ tiên huy, giống như một vị chủ nhân âm Phủ chí cao vô thượng, tràn ngập khí tức khiến mỗi một vong hồn cũng vì đó mà thần phục.

Cho dù là đại tế ti gặp phải, ánh mắt cũng không nhịn được mà lóe lên.

Một màn xảy ra tiếp theo, càng khiến đại năng Hợp Đạo như hắn cũng cảm thấy có chút chấn kinh.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đưa chém một cái vào hư không, bên trong Phong Đô, vô số ánh sáng liên tục hiện lên, hội tụ trên không trung, đó là mảnh vỡ vong hồn tiêu tán!

Những mảnh vỡ vong hồn này, bị Sở Cuồng Nhân thao túng, bắt đầu gây dựng lại!

Không phải tùy ý gây dựng lại, mà chính là căn cứ một loại quy luật nào đó, một loại lực dẫn nào đó, đang dần dần khôi phục thành bộ dáng trước đo của vong hồn!

Sở Cuồng Nhân, đang thức tỉnh vong hồn!

Phát hiện chuyện này, khiến mí mắt đại tế ti nhảy lên một cái: "Hắn lại có thể làm ra loại chuyện này! !"

Phải biết, cho dù là Quỷ Đế Phong Đô thời kỳ toàn thịnh ngày xưa, cũng tuyệt đối không làm được.

"Chẳng lẽ, đây chính là chuyện mà khi nắm giữ tám khối đế ấn có thể làm ra sao? Vậy nếu như nắm giữ chín khối đế ấn thì sao? Có lẽ, hắn thật sự có thể tái hiện uy thế của thiên tử âm Phủ ngày xưa! !"

Đại tế ti tràn đầy chờ mong.

Khôi phục vong hồn, đây chính là chuyện mà chỉ có thiên tử âm Phủ ngày xưa mới có thể làm ra.

"Khô lâu tướng, đến!"

Lúc này, Sở Cuồng Nhân ở giữa không trung khẽ quát một tiếng.

Chỉ thấy từ một hướng khác, khô lâu tướng bởi vì hồn thể tiêu tán hơn phân nửa mà rơi vào trạng thái ngủ say hóa thành một đạo lưu quang đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Nguyên một đám ánh sáng không ngừng dung nhập vào trong cơ thể của khô lâu tướng, thân thể vốn dĩ sắp tan rã, đúng là đang tái hiện lại.

Mà ở những phương hướng khác, nguyên một đám vong hồn vốn dĩ đã tiêu tán lại khôi phục, tái hiện lần nữa.

"Gia gia, mau nhìn, đó là phụ thân, phụ thân đã về rồi!"

Một đứa bé trai lôi kéo ống tay áo của lão giả bên cạnh, trên mặt mang theo vẻ vui sướng.

Mà lão giả kia, cũng vô cùng mừng rỡ cảm động, nếu không phải hắn đã là vong hồn, thì hiện tại cũng đã lệ rơi đầy mặt.

"Thải Phong trưởng lão, sư muội các nàng trở về."

Bên phía Huyền Nữ tông, vô số nữ tu vô cùng kinh hỉ.

Mà Thải Phong nhìn thấy tình cảnh này, trợn mắt hốc mồm, cũng không biết nên nói những gì.

Cho dù là đối với nàng mà nói, tình cảnh trước mắt này, cũng tương đương với... Thần tích! !

"Rốt cuộc là hắn đã làm cái gì?"

Thải Phong nỉ non nói, nàng thấy, hành động của Sở Cuồng Nhân tựa như đã phá vỡ quy tắc mà đại đạo ấn định.

"Quỷ Đế đại nhân."

"Quỷ Đế đại nhân vạn tuế..."

"Quỷ Đế đại nhân vạn tuế..."

Nguyên một đám vong hồn quỳ trên mặt đất, nhìn Sở Cuồng Nhân, mang theo vẻ nồng đậm sùng kính.

Tuy Thải Phong rất muốn nói cho bọn họ, với tu vi của Sở Cuồng Nhân thì việc sống trên mấy trăm ngàn năm đều không là vấn đề, các ngươi nói hắn vạn tuổi thì lại tương đương với việc trù hắn đoản mệnh.

Nhưng người phàm cũng không biết thủ đoạn của tiên nhân, nói cũng vô ích, cũng không đi đánh gãy việc bọn họ biểu đạt cảm kích, tôn sùng với Sở Cuồng Nhân.

"Quỷ Đế Sở Cuồng Nhân, tương lai, có lẽ người này có thể đạt tới độ cao giống như Tây Vương Mẫu."

Thải Phong nhìn Sở Cuồng Nhân, cảm khái nói ra.

Chương 1535 - Quyền năng của Quỷ Đế, uy áp Hợp Đạo, thiên tử còn sống mới là thiên tử

"Đây là chuyện gì đang xảy ra?"

"Ta, ta không chết, không không, ta đã chết rồi, đây chính là sống lại sao?"

Nguyên một đám vong hồn đã khôi phục có chút mê mang nhìn chung quanh, không thể hiểu được chuyện gì đang diễn ra.

Mà khô lâu tướng, cũng dần dần khôi phục lại, cảm nhận linh hồn hoàn chỉnh của chính mình, hắn quỳ gối ở trước mặt Sở Cuồng Nhân: "Đa tạ ân tái tạo của Quỷ Đế."

"Ngươi là vì thủ hộ cho Phong Đô nên mới như thế, không cần nói cảm ơn."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Sau đó, hắn nhìn những vong hồn ở xung quanh, trong mắt lộ ra một vẻ suy tư.

Khôi phục vong hồn đã tiêu tán...

Loại chuyện này, thật sự không thể tưởng tượng nổi, nghe nói chỉ có thiên tử âm Phủ cổ lão mới có thể làm được.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, dựa vào tám khối Luân Hồi Đế Ấn để nắm giữ Phong Đô, lại có thêm Luân Hồi Thiên Thể trong cơ thể của mình, thật sự đã làm được điều tương tự như thiên tử âm Phủ.

"Luân Hồi Đế Ấn, còn lại một khối cuối cùng."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Chín khối Luân Hồi Đế Ấn, hắn đã có được tám, chỉ cần tìm thấy một khối cuối cùng, là có thể đạt được quyền năng của Quỷ Đế hoàn chỉnh của Phong Đô.

"Ha, người này là..."

Bỗng nhiên, Sở Cuồng Nhân nhìn thấy trong đám người có một đạo bóng người mạc áo bào xám.

Người kia, mang đến cho hắn một cảm giác vô cùng cường đại.

"Tiểu Ái, phân tích người này một chút."

"Vâng."

Sau một phen phân tích, đồng tử của Sở Cuồng Nhân hơi hơi co rụt lại, bởi vì tu vi của người này đúng là đạt đến cảnh giới Hợp Đạo.

Mà thân phận của hắn, hắn cũng biết rất rõ ràng.

Đại tế ti của âm Ti...

Âm Ti? !

Một tổ chức ở âm Phủ chưa từng nghe nói qua, nhưng có cảnh giới Hợp Đạo trấn giữ, tuyệt đối không hề đơn giản, ít nhất là không yếu hơn so với tam đại Địa Phủ, thậm chí có khả năng còn ở phía trên tam đại Địa Phủ.

"Hắn chính là tồn tại áp chế Địa Phủ kia sao?"

Sở Cuồng Nhân mơ hồ cảm giác được, ở phía trên tam đại Địa Phủ, có tồn tại ngăn chặn tam đại Địa Phủ.

Nếu không phải vậy, âm Phủ hoặc là Thái Sơn, bọn họ đại khái có thể tự mình xuất thủ, một lần hành động đã chiếm cứ được Phong Đô, chắc chắn với căn cơ của Phong Đô sẽ không chặn được, không cần tìm đến yêu ma quỷ quái?

"Quỷ Đế Phong Đô, có thể nói chuyện hay không?"

Đại tế ti đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, từ tốn nói.

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu: "Đi đến đế cung của ta đi."

"Được."

"Quỷ Đế đại nhân, ta và ngươi cùng đi."

Khô lâu tướng nói ra, hắn cảm giác được đại tế ti không đơn giản, sợ đối phương gây bất lợi cho Sở Cuồng Nhân.

"Không cần lo lắng, ở bên trong Phong Đô này, không một ai có thể gây thương tích cho ta."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, hắn nắm giữ tám khối Luân Hồi Đế

Ấn, quyền năng của Quỷ Đế đã tăng lên rất nhiều, ở Phong Đô, cho dù là Hợp Đạo muốn giết hắn, cũng phải cân nhắc một chút.

Bên trong Đế cung.

Hai người Sở Cuồng Nhân, đại tế ti ngồi đối diện nhau.

Mà Bạch Mị đang châm trà cho hai người họ.

"Quỷ Đế Phong Đô, ta hi vọng ngươi có thể bỏ đi những thành kiến của mình, chung sống hòa bình với âm Tào Địa Phủ."

Đại tế ti nói thẳng ý đồ mà mình đến đây.

"Bạch Mị, không cần rót trà nữa, tiễn khách!"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lẫm liệt, lạnh nhạt nói ra.

Khóe miệng Đại tế ti co giật một chút, hắn nghĩ tới việc thái độ của Sở Cuồng Nhân sẽ kiên quyết, nhưng không có nghĩ đến sẽ kiên quyết đến mức độ thế này, chính mình là Hợp Đạo, nói đuổi đi thì đuổi đi sao?

Nghĩ đến nơi này, trong lòng hắn không khỏi có chút tức giận.

Từng tia từng tia uy áp Hợp Đạo lan tràn ra.

Mà Sở Cuồng Nhân ngồi nguyên tại chỗ, bảo vệ Bạch Mị ở sau lưng, thần sắc lạnh nhạt, quyền năng Quỷ Đế cũng được thúc giục.

Quyền năng của Quỷ Đế, uy áp của Hợp Đạo!

Hai luồng sức mạnh vô hình va chạm vào nhau ở bên trong đế cung, vô cùng doạ người.

Có thể tưởng tượng, nếu như có người nào đó tiến vào đế cung, tất nhiên sẽ ngay lập tức bị hai luồng sức mạnh này trực tiếp nghiền nát, cho dù là Kim Tiên cũng không ngoại lệ.

"Phong Đô Quỷ Đế, tam đại Địa Phủ không được phép công kích lẫn nhau, đây là mệnh lệnh của thiên tử, ngươi vừa trở thành Quỷ Đế không lâu, không biết mệnh lệnh này, cũng là điều bình thường, cho nên ta không truy cứu hành động công kích âm Phủ trước đó của ngươi, hiện tại, ta đã nói cho ngươi biết, chẳng lẽ ngươi còn muốn quyết giữ ý mình, phớt lờ mệnh lệnh của thiên tử, trở thành kẻ thù với âm Phủ sao? !"

Giọng điệu của Đại tế ti băng lãnh nói.

"m Phủ dù chưa trực tiếp xuất thủ, nhưng lại ở sau lưng tính kế Phong Đô ta, việc làm này, ta không thể cứ bỏ qua như vậy, một kích trước đó, chỉ là trừng trị nhẹ nhàng."

Nói đến đây, Sở Cuồng Nhân dừng lại một chút, nhìn về phía đại tế ti, lạnh nhạt nói: "Đối với mệnh lệnh của thiên tử trong miệng ngươi, thứ lỗi cho ta nói thẳng, thiên tử còn sống mới là thiên tử, thiên tử chết đi thì còn tính cái gì nữa đây? Nếu như mệnh lệnh của Thiên Tử nọ thật sự hữu dụng, làm sao mà âm Phủ có thể dám ra tay nhằm vào Phong Đô? !"

"Lớn mật! ! Ngươi dám bất kính với thiên tử! !"

Đại tế ti hừ lạnh một tiếng, uy áp Hợp Đạo trên người ầm ầm bạo phát, dường như, trong hư không có đạo tắc hiện lên.

Mà thần sắc của Sở Cuồng Nhân vẫn lạnh nhạt như cũ, thúc giục quyền năng của Quỷ Đế, chống lại uy áp Hợp Đạo.

"Ngươi đại khái có thể động thủ, nhưng ngươi cần phải rõ ràng sẽ có hậu quả như thế nào, số phận của Tiên Đình, ngươi cần phải rõ ràng."

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói ra.

Hai mươi năm trước, đại năng Tiên Đình xuất thủ đối phó với Sở Cuồng Nhân, khiến cho hắn bị nhốt vào trong Bát Quái Lô.

Lửa giận của Thần Ma nhất mạch, vô số người đều nhìn thấy rõ ràng.

Đương nhiên Đại tế ti cũng biết điều đó.

"Ngươi đang uy hiếp ta?"

Giọng điệu của Đại tế ti lạnh như băng nói.

"Không phải uy hiếp, chỉ là đang trình bày sự thật, ngươi cho rằng, âm Tào Địa Phủ không dám trực tiếp xuất thủ đối phó ta, chỉ dám ở sau lưng tính kế, thật sự là do e ngại mệnh lệnh của thiên tử? E ngại ngươi? Ngươi sai rồi, thứ bọn họ thật sự e ngại, là Thần Ma nhất mạch ta! !"

Sở Cuồng Nhân nhìn thẳng đại tế ti, mắt sáng như đuốc.

Bên trong âm Phủ, cũng có cảnh giới Hợp Đạo!

Tuy rằng có đại tế ti áp chế, nhưng lại không phải không có sức để đánh một trận.

So với đại tế ti, âm Phủ càng e ngại, là Thần Ma nhất mạch sau lưng Sở Cuồng Nhân!

Cho nên bọn họ mới không dám tự mình ra tay.

Nghe được lời hắn nói, sắc mặt đại tế ti biến hóa không ngừng.

Cuối cùng, hắn bất đắc dĩ thở dài, uy áp Hợp Đạo trên người dần dần tiêu tán: "Ngươi nói đúng, thiên tử đã chết đi quá lâu, âm Ti đã không còn khả năng áp chế được hai đại địa phủ."

Âm Ti, được thiên tử âm Phủ cổ lão sáng tạo ra, lệ thuộc trực tiếp vào thiên tử âm Phủ, để mà cân bằng thế lực khắp nơi.

Mà chủ nhân của âm Ti, được tôn xưng là đại tế ti.

Vị trí Đại tế ti, truyền lại từ đời này sang đời khác, có thể tự mình xây dung lại âm Ti sau thời kỳ Tiên Cổ, nhưng bởi vì thiếu đi thiên tử âm Phủ, uy vọng sớm đã không thể bì kịp trình độ ở thời kỳ Tiên Cổ.

Nhất là sau khi âm Tào Địa Phủ đều có đại năng Hợp Đạo mới ra đời, thì càng ngày càng đi xuống.

Có thể áp chế âm Phủ, Thái Sơn nhiều năm như vậy, đã là việc cực kỳ không dễ dàng.

"m Phủ, cần một vị thiên tử mới, ta không thích cái từ thiên tử này, ta vẫn ưa thích danh xưng Quỷ Đế hơn, âm Phủ, cần một vị Quỷ Đế đến thống nhất!"

Sở Cuồng Nhân tiếp tục nói.

Nghe được lời nói của hắn, đồng tử đại tế ti hơi hơi co rụt lại: "Ngươi muốn bắt chước thiên tử, thống nhất âm Phủ!"

"Đúng như vậy!"

"Thú vị." Ánh mắt của Đại tế ti lấp lóe hai lần, lộ ra vẻ do dự.

Ngay từ khi biết Sở Cuồng Nhân trở thành Phong Đô Quỷ Đế, mà trên người đối phương lại còn mang Luân Hồi Thiên Thể, hắn cũng đã có ý nghĩ như vậy.

Đó chính là, đến nâng đỡ một vị thiên tử âm Phủ mới.

Sở Cuồng Nhân, mặc kệ là thiên phú, hay là bối cảnh, không thể nghi ngờ là lựa chọn vô cùng tốt.

"Tu vi hiện tại của ngươi, bất quá chỉ là Kim Tiên."

"Đột phá Đại La, đối với ta mà nói, là chuyện dễ như trở bàn tay."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Ngươi cũng thật sự rất tự tin, nhưng ngươi có biết có bao nhiêu Kim Tiên đã bị vây ở trước cánh cửa Đại La bao nhiêu năm không? Cuối cùng cả đời không có cách nào bước vào được, cũng không phải là không có."

"Ngươi cho rằng, ta và những kẻ tầm thường kia giống nhau sao?" Sở Cuồng Nhân hỏi ngược lại.

Đại tế ti trầm ngâm một hồi, ngay sau đó nói: "Nếu ngươi có thể đột phá Đại La trong vòng trăm năm, ta sẽ tôn ngươi là thiên tử âm Phủ mới!"

Chương 1536 - Phược Quỷ Hoàn, Yêu

Quái thuần phục, tiến đến Bỉ Ngạn nhất tộc

"Trăm năm? !"

Nghe lời nói của đại tế ti, Sở Cuồng Nhân không khỏi xùy cười một tiếng: "Trăm năm, nếu ta cần thời gian trăm năm mới đột phá, vậy không bằng tìm khối đậu hũ đâm chết."

"Tiểu bối vô tri, nếu không có đại cơ duyên, sao có thể dễ dàng đột phá cảnh giới Đại La như vậy."

Đại tế ti từ tốn nói.

Theo hắn biết, những giới tử yêu nghiệt trên trần gian kìa, có hơn phân nửa cả đời này đều khả năng không lớn đột phá đến Đại La.

Chỉ có một số rất ít yêu nghiệt tuyệt đỉnh thậm chí là yêu nghiệt cái thế mới có thể trong vòng trăm năm đột phá Đại La.

"Ha, vậy ngươi hãy rửa mắt mà đợi đi."

Sở Cuồng Nhân cũng không tiếp tục tranh luận với đại tế ti.

"Đúng rồi, nghe nói ngươi bắt tộc trưởng hai tộc Yêu Quái, hai người này đều là cảnh giới Đại La, ngươi muốn thu phục bọn họ để làm lớn mạnh chiến lực của Phong Đô đúng chứ, vậy thì chỗ này của ta vừa vặn có một vật có thể giúp ngươi một tay." Đại tế ti lấy ra hai vòng tròn đen nhánh, đưa cho Sở Cuồng Nhân.

"Há, đây là vật gì?"

Tuy là nói như vậy, nhưng Sở Cuồng Nhân đã bí mật để Tiểu Ái phân tích hai vòng tròn này.

"Vật này là Phược Quỷ Hoàn, chỉ cần ngươi luyện hóa chúng, lại đưa một phần lên người của hai người kia, từ nay về sau, bọn họ cũng sẽ chỉ nghe ngươi phân phó."

Đại tế ti nói ra.

"Há, ngược lại là một món đồ tốt." Sở Cuồng Nhân mỉm cười.

Hắn để Tiểu Ái phân tích một chút, phát hiện tác dụng của nó giống như đại tế tin nói, mà đối phương, cũng không hề giở trò gì.

Lúc đưa đại tế ti đi, từ phía xa Phong Đô chợt có vô số người của Dạ Xoa tộc đến đây.

Dẫn đầu, chính là Dạ Vân La.

Rất nhiều âm binh còn tưởng rằng lại là người nào đến xâm phạm Phong Đô, xém chút nữa đã lao vào đánh nhau, may mắn có Bạch Mị xuất hiện, giải thích một phen.

"Ngay cả Dạ Xoa tộc cũng bị ngươi thu phục, nghe ngươi phân phó, thủ đoạn của ngươi, vượt xa tưởng tượng của ta."

Đại tế ti nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân.

Âm tượng của Tần Hoàng, Dạ Xoa tộc...

Những tồn tại này, liên tiếp thần phục với Sở Cuồng Nhân, trong lòng đại tế ti ngày càng tin rằng, Sở Cuồng Nhân có năng lực trở thành thiên tử âm Phủ mới.

"Nếu hiện tại đã kinh ngạc, vậy thì coi như quá sớm."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Sau khi đưa đại tế ti đi, Sở Cuồng Nhân tiếp kiến bọn người Dạ Vân La, đưa một nhóm lớn người của Dạ Xoa tộc tụ lại một chỗ.

Chỉ thấy hắn bay lên không trung, tay cầm Phá Chú Chi Kiếm.

Từng đạo từng đạo kiếm khí huyền diệu phá không mà ra, rơi vào trên người Dạ Xoa tộc, chém vỡ nguyền rủa trên người bọn họ!

Chỉ thấy nguyên một đám người của Dạ Xoa tộc vốn có tướng mạo dữ tợn kinh khủng quả thật đã biến thành thanh niên tuấn lãng.

"Ha, ngươi thật sự trở nên đẹp rồi."

"Chuyện này, đây quả thật là ta sao?"

"Đừng ngăn cản ta, ta muốn theo đuổi Dạ Oanh muội muội, lần này ta trở nên dễ nhìn, nàng chắc chắn sẽ không cự tuyệt ta nữa đi."

"Hết hy vọng đi, thực lực của ngươi quá kém."

Vô số nam Dạ Xoa nghị luận ầm ĩ, trên mặt mang theo vẻ vui sướng.

Mà Dạ Vân La thấy cảnh này, sắc mặt vui vẻ, nói với Sở Cuồng Nhân: "Đa tạ Quỷ Đế đại nhân."

"Chuyện giải trừ nguyền rủa, liền tới đây thôi, an bài những người khác ở lần tiếp theo."

Sở Cuồng Nhân thu hồi Phá Chú Chi Kiếm nói ra.

Hắn cần thời gian để Dạ Xoa tộc chánh thức trở nên quy thuận, tất nhiên không thể lập tức giải quyết hết khó khăn cho bọn họ.

"Ta đã hiểu, vất vả Quỷ Đế."

Mà ở trong cái nhìn của Dạ Vân La, giải trừ nguyền rủa không phải một chuyện đơn giản.

Nhất định Sở Cuồng Nhân đã tiêu hao quá lớn.

Mà sau khi giải quyết xong chuyện của Dạ Xoa tộc, Sở Cuồng Nhân luyện hóa Phược Quỷ Hoàn, tìm được tộc trưởng hai tộc Yêu Quái đang bị giam giữ.

Hai quỷ bị âm tượng của Tần Hoàng canh giữ, cộng thêm người bị thương nặng, cũng không náo ra tai họa nào, lúc Sở Cuồng Nhân nhìn thấy bọn họ, thì bọn họ đang ngoan ngoãn bị giam ở bên trong lồng giam.

Những ngày này, tình cảnh của hai đại tộc trưởng vô cùng biệt khuất.

Phải biết, ngày xưa bọn họ chính là Đại La Kim Tiên cao cao tại thượng, tộc trưởng của hai tộc Yêu Quái.

Mà bây giờ, lại biến thành tù nhân, bị nhốt như chó ở trong lồng.

Loại chênh lệch này thật sự là quá lớn.

Khi bọn họ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trong mắt lại không khỏi toát ra vẻ sợ hãi.

Một màn Sở Cuồng Nhân khôi phục vong hồn, bọn họ cũng nhìn thấy.

Loại thủ đoạn kia, giống như thiên tử âm Phủ lại hiện ra, làm bọn họ cảm thấy rất sợ hãi.

Hiện tại bọn họ hối hận đến phát điên, sớm biết vậy thì đã không nghe lời âm Phủ, chỉ cần nằm yên trên một mẫu ba phần đất của mình đợi không được sao? Nhất định phải đến trêu chọc tên quái vật này.

"Quỷ Đế Phong Đô, rốt cuộc ngươi muốn thế nào?"

Tộc trưởng Yêu tộc hít sâu một hơi nói.

"Trước đó các ngươi nói, nguyện ý thần phục với ta?" Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hai người Yêu Quái nghe vậy, hai mắt tỏa sáng.

Trước đó nói muốn thần phục Sở Cuồng Nhân, chỉ là kế sách Hoãn Binh để có thể sống sót thôi.

Hiện tại, đối phương nói đến, nói rõ hắn động tâm.

"Đúng vậy, chúng ta nguyện ý thần phục ngươi."

Vì mạng sống, bọn họ cũng không để ý đến cái gì mà tôn nghiêm của Đại La, sống sót trước mới có cơ hội lật bàn.

"Rất tốt, đeo hai vòng tròn này lên đi."

Sở Cuồng Nhân ném Phược Quỷ Hoàn tới trước mặt hai người, từ tốn nói.

"Đây là... Phược Quỷ Hoàn! !"

Tộc trưởng Yêu tộc kiến thức rộng rãi, liếc mắt một cái đã nhận ra đây là bảo vật có tác dụng khắc chế tuyệt đối đối với vong hồn, ánh mắt không khỏi biến đổi: "Trong tay ngươi vì sao lại có thứ này? !"

"Đây không phải là chuyện các ngươi nên hỏi, muốn giữ được mạng sống, thì đeo lên."

Thần sắc hai người Yêu Quái biến hóa không ngừng.

Bọn họ nói muốn thần phục, cũng không phải là cam tâm tình nguyện, chỉ là kế tạm thời.

Nhưng mà, sau khi đeo Phược Quỷ Hoàn này, thì bọn họ sẽ thật sự trở thành nô tài, từ nay về sau, nghe Sở Cuồng Nhân phân phó.

Nghĩ đến đây, bọn họ không cam lòng, biệt khuất.

Tộc trưởng Quái tộc hít sâu một hơi, đôi mắt đẹp nhìn Sở Cuồng Nhân: "Quỷ Đế đại nhân, ta nhất định sẽ trung thành với ngươi, không cần Phược Quỷ Hoàn này đâu?"

Trong mắt nàng, một luồng quang mang phấn sắc chợt lóe lên.

Đúng là đang sử dụng một loại thủ đoạn mị hoặc, muốn nhờ vào đó mê hoặc Sở Cuồng Nhân.

Một tiếng phụt vang lên.

Một đạo kiếm khí lóe qua, đâm thẳng vào ngực của tộc trưởng Quái tộc, làm nàng nhịn không được mà kêu thảm một tiếng, thân thể mềm mại phát run.

"Thu hồi trò xiếc đê tiện kia của ngươi."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nói ra.

Tộc trưởng Quái tộc nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ hoảng sợ càng thêm nồng đậm, đạo tâm của người đàn ông trước mắt này, không phải thứ nàng có khả năng rung chuyển.

Dùng ý chí sắt đá cũng không đủ để hình dung đối phương.

"Ta nói một lần cuối cùng, đeo Phược Quỷ Hoàn lên, nếu không, không chỉ các ngươi phải chết, bốn tộc yêu ma quỷ quái, cũng sẽ không còn tồn tại! !"

Sở Cuồng Nhân lạnh giọng nói ra.

Ánh mắt hai người Yêu Quái đảo qua âm tượng có khuôn mặt lạnh lẽo cứng rắn, trong mắt chứa sát khí kia một cái, không chút nghi ngờ việc Sở Cuồng Nhân có năng lực làm ra chuyện đó.

"Ta mang!"

Tộc trưởng Yêu tộc giơ Phược Quỷ Hoàn lên, bất đắc dĩ đeo ở trên cổ.

Không chỉ vì mình, còn là vì chủng tộc của mình không bị tuyệt diệt.

Thấy tộc trưởng Yêu tộc đã thỏa hiệp, tộc trưởng Quái tộc cũng không nhịn được mà cười khổ một tiếng, cầm lấy Phược Quỷ Hoàn: "Không nghĩ tới ta ngang dọc âm Phủ nhiều năm như vậy, sẽ lưu lạc tới mức làm nô."

Hai vị tộc trưởng đeo Phược Quỷ Hoàn lên cổ, tiếp đó trên Phược Quỷ Hoàn lóe lên U quang, dung nhập vào bên trong cơ thể của hai Quỷ.

Mà Sở Cuồng Nhân cảm thấy từ nơi sâu xa, mình có được một loại năng lực không chế hai quỷ.

"Thả bọn họ ra đi." Sở Cuồng Nhân nói.

Lồng giam mở ra.

Hai quỷ đi ra, sau đó quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân: "Bái kiến Quỷ Đế."

Đến tận đây, Phong Đô lại nhiều hai tên có chiến lực mạnh mẽ.

Mấy ngày sau.

Sở Cuồng Nhân dự định tiến về Bỉ Ngạn nhất tộc, gặp một người.

Thánh nữ Bỉ Ngạn, lại hoặc là nói, là đóa Hoa Bỉ Ngạn đầu tiên giữa thiên địa... Hoa Vô Ái!

Chương 1537 - Tam Sinh hà, kiều hoa và kỳ hoa, lốc xoáy luân hồi

Sở Cuồng Nhân để tất cả mọi người lưu lại Phong Đô, một người tiến về Bỉ Ngạn nhất tộc.

Ở âm Phủ, Bỉ Ngạn nhất tộc tương đương với một chủng tộc mạnh mẽ, so với Dạ Xoa tộc, bốn đại bộ tộc yêu ma quỷ quái còn cường đại hơn.

Cho dù là Địa Phủ, cũng có nhiều kiêng kị đối với tộc quần này.

Mà khi Sở Cuồng Nhân tới gần Bỉ Ngạn tộc, dường như bên tai vang lên từng đợt tiếng nước ào ào.

Chỉ thấy ở phía xa, có một con dòng sông màu vàng vắt ngang ở trong thiên địa, nước sông cuồn cuộn, liên miên bất tuyệt, không có cuối cùng, cũng không nhìn thấy nguồn gốc.

Giống như xuyên qua âm Phủ, đi lại giữa luân hồi.

Sở Cuồng Nhân chỉ liếc mắt một lần, đã bị con sông này hấp dẫn, dường như trong đó, hắn cảm thấy Luân Hồi Thiên Thể của mình cũng có chút rung động.

Ở bên trong con sông lớn kia, hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh sinh tử luân hồi vô cùng mênh mông.

"Đây chính là Tam Sinh hà trong truyền thuyết sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

"Chắc hẳn các hạ chính là Quỷ Đế Phong Đô đi."

Lúc này, một nam tử mặc trên người trường bào màu đỏ ngòm xuất hiện ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, trên người tràn ngập một luồng khí tức luân hồi vô cùng cường đại.

Sở Cuồng Nhân để Tiểu Ái phân tích một chút, rất nhanh đã xác nhận thân phận của người này.

Chính là tộc trưởng của Bỉ Ngạn nhất tộc.

"Đúng vậy." Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

"Gặp qua Quỷ Đế."

Tộc trưởng Bỉ Ngạn khẽ gật đầu, lập tức cười nhạt nói: "Thánh nữ đại nhân đã ở Tam Sinh hà đợi rất lâu, xin mời đi theo ta."

"Làm phiền."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, đối với Hoa Vô Ái biết hắn đi tới, hắn cũng chẳng thấy ngoài ý muốn.

Dù sao cũng là đóa Hoa Bỉ Ngạn đầu tiên giữa thiên địa, có thể nói là tồn tại cổ xưa nhất ở âm Phủ, đại tế ti của âm Ti kia cũng không sánh nổi, âm Phủ sẽ có bao nhiêu chuyện giấu giếm được đối phương chứ?

Hoa Bỉ Ngạn nở đầy khắp núi đồi.

Mà ở bờ sông Tam Sinh hà, một thiếu nữ mặc trên người trường bào màu đen hoa lệ, phía trên thêu Hoa Bỉ Ngạn huyết sắc ngồi ở trên một tảng đá xanh lớn, chân ngọc tinh tế tùy ý quơ múa ở trong nước.

Nước sông gợn sóng, kích động sức mạnh sinh tử luân hồi ở trong đó.

Tộc trưởng Bỉ Ngạn mang theo Sở Cuồng Nhân dừng ở trước cánh đồng Hoa Bỉ Ngạn, không dám đi tiếp, dường như cánh đồng hoa trước mắt, chính là một cấm khu tuyệt đối.

"Thánh nữ đại nhân, Sở Cuồng Nhân tới."

"Để hắn đến đây đi." Giọng nói của Hoa Vô Ái vang lên, bình tĩnh, lạnh nhạt, không có bất kỳ cảm tình gì.

Nhưng tộc trưởng của Bỉ Ngạn lại là lộ ra một tia hoảng hốt.

Phải biết, từ khi thánh nữ đại nhân mở ra cánh đồng hoa này, thì từ đó đến nay chưa từng có ai có thể tới gần.

Cho dù là tộc trưởng như hắn, cũng chỉ có thể đứng bên ngoài truyền lời mà thôi.

Hiện tại, thánh nữ đại nhân lại muốn để Sở Cuồng Nhân đi qua? Cho dù là Quỷ Đế đại nhân, cũng không tránh khỏi quá không tin được đi.

Tộc trưởng Bỉ Ngạn không nghĩ ra, nhưng cũng không nói thêm gì.

"Quỷ Đế đại nhân, mời."

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, đi về phía bờ sông.

Mà khi hắn đặt chân vào cánh đồng hoa, một trận Vi Phong Khởi, vô số Hoa Bỉ Ngạn hơi hơi chập chờn, từng trận hương hoa lan ra.

Bên cạnh Bờ sông, dường như Hoa Vô Ái cảm nhận được cái gì đó, nhìn về phía cánh tay của Sở Cuồng Nhân, thản nhiên nói: "Ngươi mang đến một người thú vị."

Sở Cuồng Nhân chỉ cảm thấy cánh tay nóng rực, sau đó, Dục Vọng Hoa bay ra.

Nàng vẫn nằm trên nụ hoa như cũ, bộ dạng lười biếng, trên người tràn ngập dục vọng chi đạo, ngay cả tộc trưởng Bỉ Ngạn ở cách đó không xa thấy được, cũng có loại xúc động mất khống chế.

"Ngươi lui ra đi."

Hoa Vô Ái nhìn thoáng qua tộc trưởng Bỉ Ngạn nói.

"Dạ."

Tộc trưởng Bỉ Ngạn không dám tiếp tục ở lại.

Đóa Hoa Dục Vọng kia, không thể so sánh với tầm thường, giống như lốc xoáy dục vọng, khiến cho vạn linh trên thế gian đọa lạc ở

trong đó.

Trên người Quỷ Đế Phong Đô cất giấu vật như vậy, lại vẫn có thể bình chân như vại, không có chút mất khống chế nào, phần đạo tâm kiên định này, hắn kém xa.

"Quỷ Đế Phong Đô, tồn tại đáng sợ."

Tộc trưởng Bỉ Ngạn nỉ non nói.

Mà ở bên trong cánh đồng hoa.

Hoa Vô Ái nhìn Hoa Dục Vọng, sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng trong đôi mắt lại là có vẻ vui mừng lưu chuyển, nói: "Đóa kiều hoa như ngươi có thể sống sót, thật khiến ta cảm thấy ngoài ý muốn."

"Đoá kỳ hoa như ngươi cũng còn sống, làm sao ta lại chết được, dục vọng trên thế gian không dứt, ta sẽ bất tử, ngươi cũng không phải không biết."

"Còn ta thì thật sự muốn chết, nhưng, lốc xoáy luân hồi, vĩnh viễn không ngừng nghỉ."

Hoa Vô Ái nói ra, trong giọng nói mang theo bất đắc dĩ.

Một bên, Sở Cuồng Nhân nhìn hai đóa hoa đang giao lưu, có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới vậy mà các nàng lại quen biết.

Nhưng suy nghĩ một chút, một người là Hoa Dục Vọng, một người là Hoa Bỉ Ngạn, hơn nữa còn đều là tồn tại ở kỷ nguyên Tiên Cổ, quen biết cũng rất bình thường.

"Sao ngươi lại có thể thu phục nàng?"

Hoa Vô Ái nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, hiếu kỳ hỏi.

Sở Cuồng Nhân cũng không có giấu diếm, nói đơn giản chuyện mình và Dục Vọng Hoa gặp gỡ.

Dục Vọng Hoa ở một bên nghe, tức giận đến cái miệng nhỏ nhắn phình lên, vốn định ký kết một khế ước cộng sinh, nhưng không ngờ lại cộng chính mình vào, đến bây giờ nàng vẫn nghĩ mãi không rõ tại sao lại trở nên như thế này?

Mệnh cách bá đạo quỷ quyệt này, mỗi lần hồi tưởng lại, nàng đều có loại cảm giác không rét mà run.

"Mệnh cách của ngươi, quả thật là vô cùng kỳ lạ."

Trong mắt Hoa Vô Ái lộ ra một tia giật mình, nàng đã sớm biết đối phương có mệnh cách hư vô, nhưng không nghĩ tới, lại bá đạo đến mức có thể khiến cho mệnh cách của Hoa Dục Vọng cũng phải thần phục.

"Ta đáp ứng lời mời đến đây, không biết đạo hữu có gì chỉ giáo?"

Sở Cuồng Nhân nhìn Hoa Vô Ái nói.

Ngày xưa ở sân thi đấu tinh không trên trần gian, hắn gặp Hoa Vô Ái một lần, đối phương từng mời hắn đến Tam Sinh hà một chuyến.

"Ngươi đến bờ sông đi."

Sở Cuồng Nhân theo lời làm theo, đi đến bờ Tam Sinh hà, mà Hoa Vô Ái đưa tay đánh ra một đạo tiên nguyên, rơi vào trong nước sông.

Chỉ thấy nước sông lăn lộn, hóa ra một thủy kính.

Thủy kính này, có thể chiếu rọi bầu trời, chiếu rọi cây cỏ, nhưng lại không thể chiếu ra Sở Cuồng Nhân.

Dường như hắn không tồn tại ở không gian này, không tồn tại ở trong luân hồi.

Hoa Vô Ái đưa tay tán đi thủy kính: "Quả nhiên là người có mệnh cách hư vô, Tam Sinh hà này có thể chiếu kiếp trước kiếp này kiếp sau, cho dù là đại năng Hợp Đạo, cũng có thể nhìn thấy một tia quỹ tích vận mệnh, nhưng lại không hề có tác dụng đối với ngươi, bởi vì ngươi là người có mệnh cách hư vô, từ xưa đến nay cũng chưa từng xuất hiện ở trong vũ trụ này."

"Đối với đạo hữu, có thể trợ giúp được gì?"

"Không biết."

Hoa Vô Ái thản nhiên nói.

"Không biết?"

"Người có mệnh cách hư vô, chưa bao giờ có, ta không biết ngươi có thể giúp ta làm cái gì, chỉ là từ nơi sâu xa có loại dự cảm, có lẽ ngươi có thể giúp ta thoát khỏi lốc xoáy luân hồi vô tận này."

Làm đóa Hoa Bỉ Ngạn đầu tiên ở giữa thiên địa, bản thân Hoa Vô Ái đã ẩn chứa Luân Hồi chi đạo.

Nàng sinh ra ở bờ Tam Sinh hà này, chỉ cần là ở nơi này, cho dù là tồn tại Hợp Đạo, cũng không làm gì được nàng, tuy rằng cường đại, nhưng cũng có một thiếu sót thật lớn.

Đó chính là cách mỗi ba ngàn năm, Hoa Bỉ Ngạn sẽ phải bước vào luân hồi, bắt đầu lại vòng đời.

Mà mỗi lần luân hồi, không phải nàng đều có thể trở thành Hoa Bỉ Ngạn.

Có lúc, nàng chỉ là một phàm nhân bình thường, sống một đời vô vị tầm thường, vượt qua một kiếp bình thường, sau khi chết lại bước vào luân hồi.

Có lúc, nàng là một yêu nghiệt tuyệt đỉnh, tu hành ngàn năm là có thể đạt tới độ cao mà người thường mất mấy trăm ngàn năm cũng không đạt được, trở thành Đại La thậm chí là Hợp Đạo.

Nhưng dù vậy, kỳ hạn ba ngàn năm vừa đến, nàng vẫn phải bị đẩy vào bên trong lốc xoáy luân hồi như cũ.

Một lần tiếp lấy một lần, lặp lại như thế, tựa như không có cuối cùng.

Hoa Bỉ Ngạn, chán ghét loại luân hồi này.

Nhưng lần lượt luân hồi, khiến cho nàng cảm thấy mình giống như người một hãm sâu vào bên trong lốc xoáy, không cách nào tự kềm chế.

Chương 1538 - Thần thông thứ ba của Luân Hồi Thiên Thể, tiến vào Tam Sinh hà, luân hồi vô tận

"Người có mệnh cách hư vô, không tồn tại ở luân hồi, không vào luân hồi, hơn nữa, ngươi nắm giữ Luân Hồi Thiên Thể, cho nên ta mới nghĩ đến, có lẽ tương lai ngươi có thể giúp ta thoát khỏi lốc xoáy luân hồi."

"Dù cho hi vọng này vô cùng xa vời, nhưng dù sao cũng tốt hơn so với không có."

Hoa Vô Ái nhìn Sở Cuồng Nhân, từ tốn nói.

"Thì ra là thế."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, tiếp đó hắn thản nhiên nói: "Hỗ trợ lẫn nhâu, ta luôn luôn vui lòng, mà hiện tại, ta vừa lúc có chuyện cần đạo hữu tương trợ."

"Tu vi của ta bây giờ nhiều nhất chỉ có thể chống lại Đại La, nếu là chuyện đối phó với âm Phủ, không giúp được ngươi bao nhiêu, nhưng mà Bỉ Ngạn nhất tộc ta có thể dùng hết sức giúp ngươi."

Dường như Hoa Vô Ái biết hắn muốn nói cái gì, đoạt trước một bước nói ra.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy cười nhạt một tiếng: "Đa tạ."

Có thể có được câu trả lời này, hắn đã hết sức hài lòng.

Hoa Vô Ái ở bờ Tam Sinh hà này, quả thật là có năng lực có thể so với Hợp Đạo, nhưng cũng chỉ là giới hạn trong bờ Tam Sinh hà này.

Ra khỏi nơi này, nàng sẽ chỉ là một Đại La Kim Tiên mà thôi.

"Khoảng cách lần tiếp theo ngươi luân hồi, còn bao nhiêu năm?" Sở Cuồng Nhân tò mò hỏi.

"2500 năm."

"Ba ngàn luân hồi năm một, ngươi chỉ mất không đến năm trăm năm đã tu hành đến Đại La Kim Tiên, nên nói thật không hổ là đóa Hoa Bỉ Ngạn đầu tiên giữa thiên địa sao?"

Sở Cuồng Nhân tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Năm trăm năm chứng được Đại La quả vị, loại chuyện này, nếu truyền ra ngoài, đoán chừng không có mấy người dám tin.

"Thứ nhất là vì đúng lúc chuyển sinh ở Bỉ Ngạn nhất tộc, thúc tỉnh trí nhớ của Hoa Bỉ Ngạn, mặt khác, lần này thế gian có biến động, thiên kiêu yêu nghiệt tầng tầng lớp lớp, tuy tu thành năm trăm năm đã chứng Đại La rất khó, nhưng đối với một ít người mà nói, hẳn không phải là chuyện khó khăn cỡ nào đi." Hoa Vô Ái nhìn Sở Cuồng Nhân một chút.

Nàng nhìn ra được, thời gian đối phương tu hành so với nàng còn ngắn hơn nhiều, nhưng tu vi cũng đã tới gần Đại La, phương diện chiến lực thì đã vượt qua hầu hết Đại La.

"Lần này để ngươi đến Tam Sinh hà, còn có một chuyện, Luân Hồi Thiên Thể của ngươi, sthần thông cuối cùng, có giác tỉnh dấu hiệu chưa?"

Luân Hồi Thiên Thể, có tam đại thần thông.

Luân Hồi Kiếp Quang, Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới, một loại thần thông cuối cùng, có tên là Luân Hồi Thiên Địa!

Trình độ huyền diệu của nó, vượt xa hai đại thần thông còn lại.

"Còn chưa thức tỉnh, có lẽ phải chờ đến khi ta đột phá tới Đại La, thì mới có thể thức tỉnh."

"Ngày xưa, thiên tử âm Phủ, lúc ở cảnh giới Đại La, cũng không có thức tỉnh đại thần thông thứ ba này."

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, cau mày lại: "Cảnh giới Đại La còn không thể thức tỉnh thần thông thứ ba này, chẳng lẽ, phải tới cảnh giới Hợp Đạo sao?"

"Không biết, nhưng thiên tử âm Phủ dùng cách nào để thức tỉnh, thì ta lại thật rõ ràng."

"Há, chẳng lẽ là..." Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, nhìn về phía Tam Sinh hà được phủ đầy bởi sức mạnh sinh tử luân hồi: "Có liên quan tới Tam Sinh hà này sao?"

"Phản ứng của ngươi cũng nhanh lắm, ngày xưa, âm Phủ còn không có tam đại Địa Phủ, sau khi sinh linh thế gian chết, đi vào âm Phủ, đều rơi vào bên trong Tam Sinh hà này, bị nước sông cọ rửa, cả ngày kêu rên, cuối cùng tiêu tán ở bên trong lốc xoáy luân hồi." Dường như Hoa Vô Ái đang nhớ tới đoạn thời gian kia, cả ngày bị tiếng vong hồn kêu rên quấy rầy, cau mày lại.

Sau đó, nàng tiếp tục nói: "Về sau thiên tử âm Phủ đi vào, cùng ta thảo luận Luân Hồi chi đạo, hắn bại bởi ta, nhưng khi đó hắn tranh cường háo thắng, không cam lòng cứ vậy mà rời đi, liền quấn lấy ta muốn tiếp tục luận đạo, ta không kiên nhẫn đã ném hắn vào bên trong Tam Sinh hà này, không ngờ hắn lại thức tỉnh được thần thông thứ ba của Luân Hồi Thiên Thể, cũng nhờ vào đó mà sáng lập cơ chế Luân Hồi ở Địa Phủ."

"Há, nói như vậy, Luân Hồi Thiên Thể không chỉ là Tiên Thể Chí Tôn, mà còn là mấu chốt của cơ chế Luân Hồi ở Địa Phủ?"

Dường như Sở Cuồng Nhân đã biết được bí mật ghê gớm nào đó.

"Đúng vậy, nếu ngươi có thể thức tỉnh thần thông thứ ba, có lẽ có thể nhờ vào đó mà chiến một trận với âm Phủ, còn về Hợp Đạo của âm Phủ, có vị đại tế ti kia, cũng không cần lo lắng."

"Vậy thì rất tốt."

Sở Cuồng Nhân đứng dậy, đi về phía Tam Sinh hà.

"Nước của Tam Sinh hà ẩn chứa sức mạnh sinh tử luân hồi, trừ ta ra, cho dù là Đại La rơi vào trong đó, cũng sẽ bị luồng sức mạnh kia cuốn lấy, khó có thể tránh thoát, cho đến khi cơ thể, thần hồn đều tiêu tán."

Hoa Vô Ái từ tốn nói.

Nhưng bước chân của Sở Cuồng Nhân cũng chưa ngừng, tiếp tục đi về phía trước: "Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con, nếu ta ham sống, thì sẽ không thể đi tới ngày hôm nay, chỉ là nước của Tam Sinh hà, sao có thể làm khó được ta?"

Hắn từ từ bước vào trong dòng sông, lập tức bị một bọt nước đánh tới, cuốn lấy hắn vào trong đó.

"Chậc chậc, ngươi nói xem, nếu tiểu tử này chết ở bên trong Tam Sinh hà, có phải khế ước chủ tớ này của ta sẽ được giải trừ hay không?"

Hoa Dục Vọng nhìn nước sông lăn lộn, không khỏi có chút chờ mong.

"Nếu như hắn chết rồi, hi vọng thoát khỏi lốc xoáy luân hồi của ta cũng sẽ không còn, đến lúc đó ta sẽ bắt ngươi để trút giận."

"Ha, liên quan cái rắm gì tới ta."

Hoa Dục Vọng nhếch miệng.

Bên trong Tam Sinh hà.

Trong tích tắc khi Sở Cuồng Nhân bị nước sông bao phủ, sức mạnh sinh tử luân hồi dồi dào vô tận gào thét xông ra, điên cuồng nghiền ép lấy thân thể của hắn.

Mà với thân thể đã ngưng tụ ra Đại La ý của hắn, cũng không nhịn được mà rung chuyển kịch liệt, đạo văn trên khuôn mặt cũng đang bị ăn mòn không ngừng.

Không chỉ có như thế, dường như sức mạnh Luân Hồi bên trong nước sông này là một lốc xoáy, hút linh hồn của hắn vào trong đó.

Trong chốc lát.

Linh hồn của hắn bắt đầu luân hồi chuyển thế.

Đời thứ nhất, chuyển sinh trở thành hoàng tử của một quốc gia, từ nhỏ áo cơm không lo, nhưng về sau, đại quân của địch quốc tiến đến, hắn nước mất nhà tan, biến thành dân mất nước, nhận hết khuất nhục mà chết.

Đời thứ hai, hắn là một hiệp khách trượng nghĩa trên giang hồ, về sau trở thành võ lâm minh chủ, công thành danh toại mà chết.

...

Kiếp thứ mười một, hắn thành một kỹ nữ thanh lâu, bởi vì cầm nghệ hơn người, không ít người mộ danh mà đến, trong đó có một vương tộc, nhìn trúng nàng, nhưng bởi vì nàng không muốn bán thân, uống thuốc độc tự vận.

Kiếp thứ mười bốn, hắn là một phú thương, cuối cùng gia đạo sa sút, sống một đời tầm thường.

...

Kiếp thứ ba mươi mốt, hắn trở thành một tu sĩ, có sư muội ngưỡng mộ hắn, có sư đệ sùng bái hắn, được trưởng bối trong tông môn yêu thương, nhưng về sau, thiên phú của hắn chẳng biết tại sao lại biến mất không thấy, sư muội ngưỡng mộ kẻ khác, các sư đệ trào phúng đủ kiểu đối với mình, nhóm trưởng bối yêu thương mình cũng trở nên vô cùng lạnh lùng, cuối cùng còn bị kẻ thù của mình đánh lén, ôm hận mà chết.

Kiếp thứ ba mươi hai, hắn trở thành một kẻ lạc vào Ma đạo, giết người vô số, chỗ hắn đến, chính là núi thây biển máu, cuối cùng bị trời phạt mà chết.

Kiếp thứ năm mươi, năm mươi mốt, sáu mươi sáu...

Linh hồn của Sở Cuồng Nhân đang không ngừng chuyển sinh, thử qua đủ loại nhân sinh.

Hắn từng chán nản, từng vùng dậy, từng phấn đấu, từng giãy dụa...

Từng làm hoàng đế, ăn mày, phú thương, đại năng...

Mà mỗi một lần luân hồi, sức mạnh linh hồn của hắn đều sẽ bị suy yếu một lần.

Nếu cứ tiếp tục chuyển thế, không thể thoát khỏi, linh hồn của hắn sẽ hoàn toàn tiêu vong.

Linh hồn tiêu vong, ý chí đương nhiên cũng sẽ không còn ở đây, cho dù có Thân Thể Bất Tử, cũng không làm nên chuyện gì.

Mà ở kiếp thứ tám mươi mốt.

Sở Cuồng Nhân trở thành một vị công tử nhà giàu, cả ngày tiêu dao khoái hoạt, không buồn không lo.

"Công tử, trà Quế Hoa ngươi muốn đã tới."

Một thị nữ có dáng dấp rất giống với Lam Vũ từ từ đi đến bên cạnh hắn, cười nói.

Mà Sở Cuồng Nhân quay người nhìn về phía nàng, ánh mắt lại theo sự lạnh nhạt, thị nữ kia có chút sợ hãi, nói: "Công tử, ngươi sao vậy."

"Ha, không có gì."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Chỉ là đột nhiên có chút hiểu được lời mà Hoa Bỉ Ngạn nói, sự luân hồi vô tận này, quả thật là không thú vị đến cùng cực."

"Công tử, lời này của ngươi là có ý gì?"

"Mấy năm này đa tạ ngươi chăm sóc, bất quá, ta nên rời đi rồi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Một cái chớp mắt tiếp theo, quang cảnh xung quanh hắn giống như một chiếc gương, ầm ầm vỡ nát, hóa thành vô số ánh sáng.

Lại lần nữa mở hai mắt ra, hắn vẫn ở trong nước của Tam Sinh hà như cũ, nguyên một đám bong bóng nước vờn quanh người hắn, quang cảnh trong đó biến hóa, mỗi một bong bóng nước đại biểu cho mỗi một kiếp mà hắn đã trải qua.

"Cuối cùng cũng chỉ là ảo ảnh trong mơ mà thôi."

Chương 1539 - Thăng cấp lên Đại La Kim Tiên, cục diện vô chủ sẽ kết thúc

“Rốt cuộc cũng chỉ là ảo ảnh trong mơ thôi.”

Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, một đám bong bóng nước liên tục bị phá nát.

Nước Tam Sinh hà này, thật là huyền diệu bất phàm, không chỉ có thể làm hao mòn thân thể, thậm chí có thể khiến cho linh hồn người đó rơi vào trong chuyển sinh Luân Hồi, làm làm hao mòn linh hồn trong Luân Hồi vô tận.

Nếu không phải đạo tâm Sở Cuồng Nhân kiên định, không thể lay động, chỉ sợ sau khi luân hồi muôn đời, linh hồn sẽ tiêu tán.

Đây cũng vì người đó là hắn, đổi lại là bất kỳ một Đại La Kim Tiên nào ở đây, chỉ sợ cũng khó có thể vượt qua cửa ải này.

“Tiếp đó, chính là tìm hiểu thần thông thứ ba của Luân Hồi Thiên Thể.”

Sở Cuồng Nhân nhìn nước sông vô tận trước mắt, trong mắt toát ra một tia suy tư

Ngay sau đó, hắn phóng xuất ra dao động Luân Hồi Thiên Thể, Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới khuếch tán ra, vậy mà dường như lại sinh ra sự cộng hưởng nào đó cùng với nước sông vô biên này.

Từ nơi sâu trong bóng tối, hắn thấy được một đám phù văn huyền diệu đan xen bên trong dòng nước.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, chăm chú tìm hiểu.

Mà bởi vì trước kia đã trải qua mấy chục đời luân hồi, sau khi linh hồn của hắn thoát ra khỏi đó không những không hề suy yếu đi, ngược lại còn vững chắc hơn không ít, thậm chí còn có không ít cảm ngộ đối với Luân Hồi.

Dựa vào phần cảm ngộ này, hơn nữa ngộ tính của hắn vốn vô cùng cường đại, phù văn ẩn chứa trong nước sông kia lại đang cộng hưởng với Luân Hồi chi đạo của hắn.

Dường như trong đó, Sở Cuồng Nhân như chạm vào thứ gì đó.

…………

Trên bờ Tam Sinh hà.

Từ lúc Sở Cuồng Nhân tiến vào Tam Sinh hà, đã trôi qua gần một năm.

Hoa Vô Ái, và Hoa Dục Vọng đang tán gẫu bên bờ sông.

“Ngươi nói xem, thiên tử âm Phủ đã từng ở giữa Tam Sinh hà tìm hiểu được thần thông thứ ba của Luân Hồi Thiên Thể, vậy hắn đã dùng bao nhiêu thời gian?”

Hoa Dục Vọng thuận miệng hỏi.

“Trăm năm.” Hoa Vô Ái thản nhiên nói.

“Gì cơ? Trăm năm? !”

Hoa Dục Vọng sửng sốt một chút: “Không phải ta phải đợi ở cánh đồng hoa của Hoa Vô Ái ngươi trăm năm chứ?”

“Mặt khác, khi thiên tử âm Phủ ngày xưa lĩnh hội thần thông của Luân Hồi Thiên Thể, đã là Đại La Kim Tiên viên mãn, mà khi Sở Cuồng Nhân tiến vào Tam Sinh hà, lại chỉ là một Kim Tiên, có lẽ thời gian sẽ càng dài hơn.”

Khóe miệng Hoa Dục Vọng run rẩy một chút: “Đừng nói là chờ đến lúc ngươi đi Luân Hồi một lần nữa, hắn vẫn còn chưa ra tới đấy chứ.”

“Cũng không phải không có khả năng.”

Đùng, đùng……

Thời điểm hai đóa hoa đang trao đổi với nhau, nước Tam Sinh hà bỗng nhiên cuồn cuộn lên.

Trên Tam Sinh hà, nước sông cuồn cuộn, gợn sóng nhấc cao lên vạn trượng, từng đạo tiên huy tươi sáng ẩn chứa trong đó, chiếu sáng khắp nơi!

Hai mắt Hoa Vô Ái toả sáng: “Là ta xem thường hắn, người có mệnh cách hư vô, quả nhiên không thể dùng lẽ thường để cân nhắc.”

Chỉ thấy từng cột nước từ trên Tam Sinh hà phóng lên tận trời, xông thẳng đến phía chân trời của âm Phủ!

Từng đợt dao động sức mạnh Luân Hồi vô cùng mênh mông khuếch tán ra, lay động toàn bộ âm Phủ, hấp dẫn sự chú ý của vô số đại năng.

“Luồng khí tức này, là Tam Sinh hà!”

“Tam Sinh hà làm sao vậy, sao lại đột nhiên có dị động?”

Một đám đại năng mang theo vẻ nghi hoặc, từng đạo tiên thức từ khắp bốn phương tám hướng vọt tới, muốn lén lút điều tra nguyên nhân một chút.

“Hừ.”

Lúc này, một tiếng hừ nhẹ vang lên.

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Vô Ái ngưng trọng, trong mắt toát ra vẻ không kiên nhẫn: “Địa bàn của ta, ai cho phép các ngươi tùy ý theo dõi!”

Hoa Bỉ Ngạn, liên tục nở rộ ở trong không trung.

Khi từng đạo từng đạo tiên thức tiếp xúc với Hoa Vô Ái, đều không nhịn được mà kêu lên một tiếng, cảm thấy đầu như bị búa đập một cái, ào ào nhịn không được mà thu hồi tiên thức.

“Là Hoa Bỉ Ngạn ra tay, thiếu chút nữa ta đã quên mất sự tồn tại của nàng.”

“Chậc chậc, Hoa Bỉ Ngạn đúng là Hoa Bỉ Ngạn, quả thật rất đáng sợ, xem ra không có việc gì thì tốt nhất không nên đi trêu chọc nàng ta.”

“Lần này Tam Sinh hà có dị động, cũng không biết có quan hệ gì với nàng ấy hay không.”

“Cũng không rõ ràng lắm, nhưng ở bên trong Tam Sinh hà, nàng chính là chúa tể tuyệt đối, khó nói không có quan hệ.”

Rất nhiều tiên thức của đại năng âm Phủ không dám tùy ý nhìn trộm.

Chẳng qua, bọn họ nhìn nước Tam Sinh hà phóng lên tận trời kia, trong mắt mang theo vẻ tò mò, cũng thật lâu không chịu thu hồi tiên thức.

Dù sao, Tam Sinh hà cũng là con sông cổ xưa của âm Phủ, từ khi âm Phủ mới ra đời thì đã tồn tại, vô số năm qua, gần như không hề phát sinh qua vài lần dị động.

Hiện tại, đột nhiên có động tĩnh lớn như vậy, bọn họ không thể không chú ý.

“Mau đến xem, nơi đó có người!”

Đột nhiên, có tiên thức của đại năng rung động một chút, dường như cảm nhận được điều gì đó không thể tưởng tượng nổi.

Mà những đại năng của âm Phủ còn lại cũng đã nhận ra dị thường.

Trong nước Tam Sinh hà, lại có một người!

Phát hiện này, làm bọn họ nhịn không được mà hít vào một ngụm khí lạnh.

Phải biết rằng, đây chính là Tam Sinh hà, bên trong dòng nước tràn ngập sức mạnh Sinh Tử Luân Hồi, cho dù là Đại La Kim Tiên rơi vào trong đó cũng khó thoát khỏi một kiếp!

Ở bên nước sông như vậy, vậy mà vẫn có người còn sống được? !

"Rốt cuộc là người nào? !"

Trong đầu mọi người đều cùng toát ra một suy nghĩ như vậy.

Mà khi bọn họ nhìn đến thân ảnh mặc trên người một bộ bạch y kia, tiên huy trên người lưu chuyển, tất cả đều không hẹn mà cùng nghĩ tới một người!

Quỷ Đế Phong Đô, Sở Cuồng Nhân! !

Nếu như nói, hiện giờ ở bên trong âm Phủ, ai là người có thể không ngừng đổi mới nhận thức của bọn họ, vậy chỉ có thể là Sở Cuồng Nhân!

"Chính là hắn!"

"Người mặc bạch y, trên người còn có dao động quyền năng của Quỷ Đế, ngoại trừ hắn ra còn có thể là ai khác được đây? !"

"Nhưng người này chạy vào bên trong nước Tam Sinh hà để làm gì?"

Có người cảm thấy khó hiểu.

Mà ở bên trong âm Ti, Đại Tư Tế bỗng nhiên mở hai mắt, lại liên tưởng đến điều gì đó: "Hắn muốn thức tỉnh thần thông thứ ba của Thiên Thể sao?"

Âm Ti lệ thuộc trực tiếp vào thiên tử âm Phủ, nên biết được rất nhiều việc bí ẩn ở âm Phủ.

Ở trong đó, cũng bao gồm cả chuyện thiên tử âm Phủ thâm nhập vào Tam Sinh hà để thức tỉnh thần thông.

"Hắn có thể làm được chuyện giống như thiên tử đã từng làm sao? !" Đại Tư Tế nỉ non nói, trong mắt mang theo vẻ chờ mong.

Mà ngay lúc này, Sở Cuồng Nhân ở bên trong nước Tam Sinh hà bỗng nhiên mở hai mắt, ở quanh người hắn, từng viên phù văn đại đạo trống rỗng hiện lên, một luồng dao động Luân Hồi cường đại khuếch tán ra!

Dao động Luân Hồi kia, quá cường đại.

Hơn nữa, còn đang không ngừng tăng lên!

Đùng!

Cuối cùng, luồng dao động Luân Hồi này trực tiếp thăng hoa thành một luồng ý cảnh, đó là Luân Hồi Đại La ý! !

“Tu vi của hắn đã tăng lên tới cảnh giới Đại La Kim Tiên rồi!”

Có đại năng nói.

Sở Cuồng Nhân vốn dĩ chỉ là Kim Tiên, chiến lực vốn đã vượt qua phần lớn Đại La Kim Tiên, hiện tại, tu vi của hắn đã tăng lên tới Đại La Kim Tiên, cũng không biết chiến lực sẽ kinh khủng đến cỡ nào? !

Mọi người không dám tưởng tượng.

Mà đại năng ở âm Tào Địa Phủ, sắc mặt lại càng ngưng trọng, như lâm vào đại địch!

Bọn họ có một dự cảm nào đó, sau khi Sở Cuồng Nhân tăng lên đạt tới cảnh giới Đại La, bọn họ sắp sửa gặp phải một trận chiến xưa nay chưa từng có!

“Là thời điểm này, chuẩn bị cho trận chiến sắp tới!”

Đại năng của âm Phủ âm thầm nghĩ đến.

Bên trong âm Ti, Đại Tư Tế trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này: “Hắn thăng cấp lên Đại La! !”

Cách đây không lâu, hắn vừa mới gặp mặt Sở Cuồng Nhân, nói nếu đối phương có thể tăng lên tới cảnh giới Đại La Kim Tiên trong vòng trăm năm, vậy hắn sẽ tôn đối phương làm chủ.

Nhưng không nghĩ tới, lúc này mới bao lâu chứ?

Còn không đến một năm, liền trực tiếp thăng cấp Đại La, coi như ngươi là yêu nghiệt giới tử, cũng không tránh khỏi quá biến thái đi!

Ngay sau đó, sắc mặt của hắn cũng trở nên ngưng trọng: “Hắn đã thăng cấp Đại La, nhìn dáng vẻ kia, ta cũng nên sớm chuẩn bị thôi, âm Phủ này đã lâu cũng không có ai làm chủ, hiện tại, cục diện này cũng nên kết thúc rồi, âm Phủ, Thái Sơn, hy vọng các ngươi không cần làm quá mức mới tốt.”

Chương 1540 - Một khối Luân Hồi Đế Ấn cuối cùng, xuất chinh đến âm Phủ

Bên trong nước Tam Sinh hà, Sở Cuồng Nhân cảm ngộ được sức mạnh Luân Hồi ở trong dòng sông, đã dần dần thu nội dung của thần thông thứ ba của Luân Hồi Thiên Thể này vào trong não.

Không chỉ có như thế, được nước sông cọ rửa, tu vi của hắn đã sớm đạt tới Kim Tiên cực hạn rốt cuộc cũng đột phá tới cảnh giới Đại La rồi, ở trên đầu hắn, một đóa kỳ hoa từ từ nở ra.

Đó là, tiên nguyên chi hoa!

Tiên nguyên đột phá, sự hiểu biết về Luân Hồi chi đạo cũng đã được nâng lên tới trình độ Đại La ý.

Đến tận đây, lần tiến vào Tam Sinh hà để bế quan này, có thể nói là công đức viên mãn.

Hắn bước ra một bước, trên người có hàng tỉ tiên huy, sáng chói mắt.

Nước sông đầy trời kia từ trên không trung rơi xuống, giống như một trận mưa to tầm tã, ào ào trở về trong dòng sông.

“Chúc mừng người đột phá Đại La Kim Tiên.”

Hoa Vô Ái thấy Sở Cuồng Nhân đột phá, trong đáy lòng cũng cao hứng, dù sao thì nếu tu vi của đối phương càng mạnh mẽ, hy vọng để nàng thoát khỏi lốc xoáy luân hồi cũng nhiều thêm một phần.

“Đại La Kim Tiên sao? Là đột phá, nhưng cũng chưa đột phá.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Tiên nguyên của hắn ngưng tụ ra tiên nguyên chi hoa, cũng ngưng tụ ra một Đại La ý của Luân Hồi chi đạo.

Nhưng đạo của riêng hắn, chính là tự cường vô địch chi đạo, vẫn yêu cầu một chút thời gian mài giũa mới có thể chân chính trở thành Đại La ý, kia mới là cảnh giới Đại La thuộc về hắn!

Hoa Vô Ái nghe vậy, cau mày lại, ngay sau đó cũng nhìn ra vấn đề, thản nhiên nói: “Đạo của ngươi, cũng giống như mệnh cách của ngươi, đều không tồn tại ở phương vũ trụ này, thật là kỳ lạ.”

Mệnh cách hư vô, ngay cả đạo cũng không tồn tại trong vũ trụ này.

Hoa Vô Ái, xem như đã chứng kiến được sức mạnh chân chính của Sở Cuồng Nhân, thậm chí nàng còn hoài nghi đối phương là một nhân vật đã từng siêu thoát.

Nếu không thì, sao lại có nhiều chỗ kỳ lạ như vậy?

Mà Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, không thể phủ nhận.

Linh hồn của bản thân hắn cũng không thuộc về vũ trụ này, vậy thì, mệnh cách hư vô, đạo không tồn tại ở nơi này, cũng là lẽ thường tình.

Từ một trình độ nào đó, hắn và Huyễn Tưởng Luân Bàn đều thuộc về tồn tại siêu thoát với vũ trụ này.

“Tốt, hiện tại, cũng nên xử lý một chút chuyện ở âm Phủ rồi.”

Ánh mắt của Sở Cuồng Nhân như điện, nhìn về phía của âm Phủ ở nơi xa, đối phương năm lần bảy lượt nhằm vào Phong Đô, đương nhiên hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Ta sẽ để tộc trưởng Bỉ Ngạn tiến đến trợ giúp ngươi.”

Hoa Vô Ái thản nhiên nói, trận chiến giữa tam đại Địa Phủ, nàng cũng không quan tâm sẽ như thế nào, nhưng không ngại giúp đỡ Sở Cuồng Nhân một phen.

Âm Tào Địa Phủ mạnh hơn nữa thì như thế nào?

Có thể so sánh được với thiên tử âm Phủ ngày xưa sao? Đến thiên tử âm Phủ ở trước mặt nàng, cũng phải đối đãi bình đẳng.

“Đa tạ.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: “Vậy ta sẽ về Phong Đô trước.”

Hắn nhìn thoáng qua Hoa Dục Vọng, đối phương hóa thành một đạo lưu quang, một lần nữa trở lại trên cánh tay hắn.

“Ha, đúng rồi, chỗ này ta còn có một thứ cho người.”

Dường như Hoa Vô Ái thầm nghĩ đến điều gì đó, lấy ra một đại ấn màu đen ném cho Sở Cuồng Nhân.

“Luân Hồi Đế Ấn!”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỉa sáng, vật Hoa Vô Ái cho hắn lại chính là một khối luân hồi đế ấn cuối cùng! !

“Trước kia ngẫu nhiên lấy được, ta giữ lấy cũng không có tác dụng gì.”

Hoa Vô Ái nói.

Sở Cuồng Nhân thu hồi vật này lại, cũng không cần nói lời cảm tạ nữa.

Lời khách sáo, không cần nói quá nhiều.

“Lốc xoáy luân hồi, ta sẽ giải quyết cho ngươi.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn rất ít khi hứa hẹn với những người khác, mà nếu đồng ý hứa hẹn, chuyện đó hắn nhất định sẽ làm được.

Cũng không nuốt lời!

Bên trong Phong Đô.

Sở Cuồng Nhân lại trở về lần nữa, đám người khô lâu âm tướng, tộc trưởng Yêu tộc, tộc trưởng Quái tộc, Bạch Mị đều đi lên nghênh đón.

“Cung nghênh Quỷ Đế trở về.”

“Ừm, khô lâu tướng, ngươi chuẩn bị một chút, triệu tập toàn bộ âm binh lại đây.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe thấy thế, ánh mắt mọi người lóe lên: “Quỷ Đế đại nhân đây là……”

“m Phủ năm lần bảy lượt, hoặc sáng hoặc tối đụng đến Phong Đô ta, cũng nên trả giá thật lớn rồi.”

“Đã rõ.”

Khô lâu tướng phấn chấn không thôi.

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân trở lại đế cung, luyện hóa khối Luân Hồi Đế Ấn cuối cùng mà Hoa Vô Ái đưa cho.

Sau khi toàn bộ chín khối đế ấn được luyện hóa, chín phần quyền năng của Quỷ Đế được dung hợp lại làm một, hắn cảm thấy, sự khống chế của mình đối với Phong Đô đã đạt tới cực hạn!

“Ngoại trừ phần quyền năng của Quỷ Đế này, còn có thần thông thứ ba của Luân Hồi Thiên Thể, vậy đây chính là, mấu chốt quyết thắng giữa ta và âm Phủ!”

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Sau đó không lâu.

Khô lâu âm tướng điểm đủ binh tướng, hoàn tất tập hợp.

Còn thêm trăm vạn âm tượng, đại quân của Phong Đô, mênh mông cuồn cuộn đi về phía âm Tào Địa Phủ, nơi mà bọ đi qua, thiên địa rung chuyển, các đại chủng tộc thế lực, đều bị làm cho kinh hãi!

“Tình huống gì thế này? Sao Phong Đô lại xuất binh? ! Lúc này, bọn họ muốn đối phó với ai vậy? !”

“Nhìn phương hướng kia, không đời nào, là âm Phủ! !”

“Bọn họ, vậy mà lại muốn đi đối phó với âm Tào Địa Phủ! !”

Rất nhiều chủng tộc, thế gia ở âm Phủ đều vô cùng khiếp sợ.

“Quỷ Đế Phong Đô vừa mới tới âm Phủ không bao lâu, trước diệt Chung gia, lại diệt yêu ma quỷ quái, hiện tại lại muốn xuất binh đến âm Phủ, chuyện này không khỏi quá phát rồ đi!”

“Không chỉ có như thế, các ngươi xem, binh tướng của hắn, không những không có chút nào giảm bớt, mà ngược lại, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng mạnh mẽ!”

Có người chú ý tới, đại quân Phong Đô xuất chinh đến âm Phủ lúc này đây còn cường đại hơn rất nhiều so với lần xuất chinh đến Chung gia trước kia.

Ngoại trừ trăm vạn âm tượng kia.

Còn có Dạ Xoa tộc, hai tộc yêu quái, tộc trưởng của ba đại chủng tộc này cũng bất ngờ ở trong đó, đều là những tồn tại đạt đến cấp bậc Đại La Kim Tiên! !

Điều này làm cho cảm xúc của vô số người trở nên bành trướng.

Bọn họ biết, một sự biến đổi lớn xưa nay chưa từng có, đã sắp xảy ra ở âm Phủ.

Mà ở một bên khác.

Âm Tào Địa Phủ cũng biết được chuyện Sở Cuồng Nhân đang xuất binh đến âm Phủ, tuy rằng đã dự đoán được từ trước, nhưng một đám đại năng của âm Phủ vẫn tức giận đến mức dậm chân như cũ.

“Hay cho một tên Sở Cuồng Nhân, quả nhiên là cuồng vọng đến không biên giới.”

“Gia hỏa này, vậy mà lại muốn tấn công âm Phủ ta? Chỉ dựa vào hắn cùng với mấy binh lính thuộc hạ kia, hắn đủ để làm vậy sao? !”

“Chư vị, chớ khinh thường, hiện tại Phong Đô đã không còn là Phong Đô của ngày xưa nữa.”

“Ta tất nhiên rõ ràng.”

Một ngày này.

Hơn phân nửa kiến trúc trên bầu trời của âm Phủ mới vừa bị một kích của Sở Cuồng Nhân làm hỏng, hiện nay lại được che kín bởi âm binh âm tướng đếm không hết, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Trong tiếng ầm ầm.

Ở nơi xa, có từng tiếng trống trận đùng đùng vang lên.

Chỉ thấy một người mặc áo giáp màu đen, quân đội có khuôn mặt nghiêm túc đạp không mà đến, mặc giáp mâu nhọn, trên mặt mỗi một sĩ binh mang theo một sự ngay ngắn nghiêm nghị mãnh liệt!

“Hay cho một đám âm tượng của Tần Hoàng!”

Cho dù là nhóm đại năng của âm Phủ đã chứng kiến qua trận chiến của bốn đại bộ tộc cùng với âm tượng của Tần Hoàng, mà thời điểm bọn họ tự mình đối mặt với đội quân này, mới biết được đây là sự tồn tại kinh khủng đến cỡ nào.

Đây quả thực chính là hung quân tuyệt thế tồn tại chỉ vì chiến tranh!

Ngoại trừ âm tượng của Tần Hoàng ra.

Một bên khác, một số lớn Dạ Xoa tộc tay cầm đinh ba, trường mâu cũng tiến vào.

Cầm đầu, chính là Dạ Xoa vương Dạ Vân La.

Nhưng khiến cho tất cả mọi người ngoài ý muốn chính là, trong nhóm Dạ Xoa này, lại có không ít nam Dạ Xoa có tướng mạo tuấn lãng.

“Sao lại như thế này? Không phải nói nam Dạ Xoa có tướng mạo xấu xí sao? Cái này mà gọi là tướng mạo xấu xí à?”

“Trong chuyện này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ta đã từng nghe nói qua, Dạ Xoa tộc nhiều năm trước đây, bất kể là nam hay nữ, tướng mạo của họ đều vô cùng xuất chúng, vốn tưởng rằng chỉ là một lời đồn, hiện tại xem ra là sự thật.”

Đại năng của âm Phủ cũng nhịn không được mà cau mày lại.

“Dạ Xoa tộc cũng thần phục với Sở Cuồng Nhân, xem ra, chuyện này cùng với việc khôi phục tướng mạo của bọn họ có quan hệ.”

“Sở Cuồng Nhân, có thể giải trừ lời nguyền rủa mà tồn tại cấm kỵ kia lưu lại sao?”

Chương 1541 - Quyền năng của Quỷ Đế hoàn chỉnh, Bỉ Ngạn nhất tộc tiến đến

Dạ Xoa tộc hiện thân, đại quân đến gần.

Nhưng bấy nhiêu vẫn chưa hết, sau âm tượng của Tần Hoàng, Dạ Xoa tộc, lại có đội ngũ của hai thế lực lớn đi đến, đó chính là hai tộc Yêu Quái!

Bốn đại bộ tộc tiến đến vây công Phong Đô bị Sở Cuồng Nhân đánh cho tơi bời, hai tộc Yêu Quái còn trực tiếp thần phục, trở thành trợ lực cho đại quân Phong Đô, không chỉ có như thế, ngay cả bốn khối Luân Hồi Đế Ấn âm Phủ đưa cho cũng bị Sở Cuồng Nhân trực tiếp luyện hóa, vì việc này, các đại năng của âm Phủ không biết đã đau đớn đến cỡ nào.

"Đây chính là binh lực của Phong Đô sao?"

Bên trong mười điện âm Phủ, Chuyển Luân Vương đương nhiệm lạnh lùng nói ra, trong giọng nói, mang theo một chút khinh thường.

Tuy đại quân Phong Đô thanh thế to lớn, nhưng căn cơ của âm Phủ mạnh mẽ, không thể bị thế lực tầm thường rung chuyển, chỉ riêng Đại La Kim Tiên, bọn họ đã có mười mấy, 20 vị.

"Còn có chúng ta!"

Lúc này, một đỉnh 3 chân màu đen từ trên trời giáng xuống!

Đùng!

Đỉnh rơi xuống, một luồng ma khí mênh mông từ trong đó khuếch tán ra.

Chỉ thấy 80 ma tướng từ trong đỉnh bay ra, trong đó, thực lực kém nhất cũng có tu vi cảnh giới Kim Tiên.

Mạnh nhất, thậm chí còn có chiến lực có thể so với Đại La!

Đây chính là 80 ma tướng của Xi Vưu ngang dọc Tiên giới ngày xưa, giờ phút này bọn bọ, đã khôi phục thời kỳ toàn thịnh.

"Chúng ta cũng nguyện góp một chút sức lực để giúp Quỷ Đế!"

Một nhóm lớn vong hồn nữ tu xuất hiện, nữ tử cầm đầu mặc Thải Y, chính là Thải Phong, và một đám vong hồn của Huyền Nữ tông.

"80 ma tướng của Xi Vưu, còn có Huyền Nữ tông, đích thật là không tầm thường."

Tống Đế Vương đương nhiệm thản nhiên nói: "Nhưng mà, nếu chỉ có như thế, muốn rung chuyển âm Phủ ta, không khác nào là đang nằm mơ!"

"Nếu như, lại thêm ta thì sao!"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Ngay sau đó, một luồng quyền năng của Quỷ Đế trước đây chưa từng gặp, cường hãn đến gần như thật không thể tin được từ trên trời giáng xuống, bao phủ toàn bộ bầu trời của âm Phủ.

Luồng quyền năng của Quỷ Đế này mạnh mẽ đến mức, cho dù là

Thập Điện Diêm La, cũng nhịn không được mà toát ra một tia chấn kinh.

"Thật mạnh!"

"Quyền năng của Quỷ Đế này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? !"

"Chưa bao giờ thấy qua quyền năng của Quỷ Đế cường đại như vậy, cho dù là Quỷ Đế thời kỳ Tiên Cổ, cũng không có loại quyền năng này! !"

Vô số đại năng của âm Phủ thậm chí quỷ tu quan sát trận chiến đều âm thầm rung động.

Trong luồng quyền năng của Quỷ Đế trước mặt, trong lòng của bọn họ đúng là không tự chủ được sinh ra một cảm giác muốn thần phục, cho dù là Kim Tiên, thậm chí Đại La cũng không ngoại lệ!

Trong hư không.

Một vòng xoáy hiện lên, mà từ trong đó, một bộ bạch y đi ra, hàng tỉ tiên huy, rung động vô số âm binh âm tướng của âm Phủ!

Quyền năng của Quỷ Đế, ùn ùn kéo đến, khiến chúng binh tướng của âm Phủ ào ào quỳ xuống ngay tại chỗ.

Sắc mặt của Thập Điện Diêm Vương hơi đổi một chút.

"Không tốt, nhanh chống cự luồng quyền năng của Quỷ Đế này!"

Cuộc chiến này cũng còn chưa đánh, mà binh tướng bên mình đã quỳ xuống, đối với âm Phủ mà nói, tuyệt đối là một đả kích vô cùng lớn.

Chỉ thấy Thập Điện Diêm Vương liên thủ thúc giục sức mạnh âm Phủ Diêm Vương.

Một luồng sức mạnh không kém quyền năng của Quỷ Đế bao nhiêu bỗng nhiên bạo phát, va chạm trong không trung.

Một bên là quyền năng của Quỷ Đế Phong Đô, một bên là sức mạnh của âm Phủ Diêm Vương!

Hai luồng sức mạnh này, đối với vong hồn mà nói, đều có lực áp chế tuyệt đối! !

"Sở Cuồng Nhân, nơi này là âm Phủ, không tới phiên ngươi ở đây giương oai! !"

Diêm La Vương hừ lạnh một tiếng, liền muốn sử dụng sức mạnh Diêm Vương, trấn áp Sở Cuồng Nhân.

Quỷ Đế Phong Đô có quyền nói chuyện tuyệt đối ở Phong Đô.

Diêm Vương âm Phủ ở âm Phủ, tất nhiên cũng có năng lực tương tự!

Thế nhưng, khi sức mạnh Diêm Vương của bọn họ bạo phát, lại phát hiện, phần sức mạnh này không có tác dụng đối với Sở Cuồng Nhân! !

Bị quyền năng của Quỷ Đế của đối phương trực tiếp ngăn cản.

"Chuyện này sao có thể, nơi này không phải Phong Đô, làm sao quyền năng của Quỷ Đế của ngươi có thể còn cường đại như vậy? !"

Sắc mặt của Diêm La Vương hơi đổi một chút, có chút không dám tin tưởng.

"Bởi vì, các ngươi không có nắm giữ sức mạnh Diêm Vương hoàn chỉnh!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau đó, hắn phất tay áo lên, chín khối Luân Hồi Đế Ấn bay ra, phân tán tứ phương, mạnh Luân Hồi ẩn chứa trong đó sức đúng là đang cộng hưởng với nhau, tạo thành một kết giới to lớn!

Lại giống như, Phong Đô giáng xuống!

"Vậy mà ngươi thật sự nắm giữ tất cả Luân Hồi Đế Ấn! !" Đồng tử của Diêm La Vương hơi hơi co rụt lại.

"Chỉ sợ, cho dù là các ngươi cũng không biết đi, quyền năng của Quỷ Đế Phong Đô, sức mạnh của Diêm Vương âm Phủ, uy lực của Phủ Quân Thái Sơn, ba luồng sức mạnh này, đều không hoàn chỉnh."

"Phong Đô có chín Quỷ Đế, âm Phủ có mười Diêm Vương, Thái Sơn có mười hai phủ quân, bọn họ chia cắt quyền năng của Quỷ Đế, Diêm Vương, phủ quân hoàn chỉnh, nếu như có người có thể thật sự nắm giữ quyền năng hoàn chỉnh, ở âm Phủ, cho dù đi đến nơi nào, thì chỗ đó chính là Phong Đô, âm Phủ, Thái Sơn!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Mà chuyện này, khiến cho đồng tử của Thập Điện Diêm Vương không khỏi co rụt lại.

"Bí mật này, có lẽ các ngươi cũng đã có suy đoán đúng không, chỉ tiếc, không ai trong các ngươi sẽ dễ dàng giao ra quyền năng trong tay, cho nên, các ngươi vĩnh viễn không thể nắm giữ được phần sức mạnh này!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Bí mật này, vào lúc hắn dung hợp tám khối Luân Hồi Đế Ấn, đã có suy đoán, mà khi chín khối Luân Hồi Đế Ấn hợp nhất, rốt cục cũng xác nhận phỏng đoán của hắn.

Khi bị quyền năng của Quỷ Đế hoàn chỉnh ảnh hưởng, âm Phủ lúc này, không chỉ là âm Phủ, mà còn là Phong Đô!

Sức mạnh của Diêm Vương, rốt cuộc cũng không áp chế nổi Sở Cuồng Nhân, thậm chí không áp chế nổi đại quân Phong Đô!

Lợi thế về địa bàn của âm Phủ, không còn sót lại chút gì!

"Sở Cuồng Nhân, ngươi chớ đắc ý, ngươi cho rằng nắm giữ quyền năng của Quỷ Đế hoàn chỉnh là có thể cùng chúng ta đánh một trận sao? ! Ngươi quá ngây thơ rồi, coi như không có sức mạnh Diêm Vương, chúng ta vẫn là Đại La Kim Tiên như cũ, hơn nữa, số lượng Đại La ở âm Phủ ta, cao hơn đám người của ngươi!" Diêm La Vương cười lạnh một tiếng nói.

"Đúng vậy, mặt khác, Sở Cuồng Nhân, ngươi đưa tất cả cao thủ bên trong Phong Đô đến đây, có nghĩa là hiện tại Phong Đô không có cao thủ tọa trấn, ngươi quá ngu xuẩn, trước đó một kích của ngươi phá hoại hơn phân nửa âm Phủ, thì hôm nay ta muốn để Phong Đô ngươi nếm thử mùi vị giống như vậy!" Chuyển Luân Vương lạnh giọng nói ra.

Nghe lời nói của hắn, dường như hắn đã tìm người đi đối phó Phong Đô trước.

Mà biểu hiện của Sở Cuồng Nhân, lại là không thèm quan tâm.

Lúc này.

Trong hư không, hoa Bỉ Ngạn nở rộ.

Chỉ thấy người của Bỉ Ngạn nhất tộc, bay lên không trung mà đến, cầm đầu, chính là tộc trưởng của Bỉ Ngạn nhất tộc.

"Quỷ Đế, người tiến đến thành Phong Đô quấy rối, đã được giải quyết hết."

Tộc trưởng Bỉ Ngạn từ tốn nói.

"Ừm, ta đã biết." Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Tình cảnh này, khiến cho tất cả mọi người ở chỗ này hoảng hốt không thôi.

"Cái gì, Bỉ Ngạn nhất tộc cũng thần phục Sở Cuồng Nhân sao? Chuyện này, chuyện này sao có thể!"

"Đây chính là Bỉ Ngạn nhất tộc, so với Dạ Xoa tộc, yêu ma quỷ quái còn cường đại hơn, làm sao mà ngay cả bọn họ cũng thần phục Sở Cuồng Nhân! !"

"Nhưng không phải Bỉ Ngạn nhất tộc có Hoa Bỉ Ngạn chi tổ Hoa Vô Ái đang trấn giữ sao? ! Hoa Vô Ái chấp nhận nhìn Bỉ Ngạn nhất tộc thần phục sao?"

Giải thích duy nhất, chính là Hoa Vô Ái ngầm đồng ý, thậm chí là trao quyền!

Một số đại năng của âm Phủ cũng không khỏi nghĩ đến, ngày xưa, ở phía trên Tử Vi Tinh, Hoa Vô Ái từng nói với Sở Cuồng Nhân, muốn dìu hắn thành vương!

Hiện tại xem ra, lời nói đó không hề là giả! !

"Đáng chết." Diêm La Vương thầm mắng một tiếng, cảm giác trong lòng được không ổn.

Tộc trưởng Bỉ Ngạn mang đến không ít cao thủ, cộng thêm Dạ Xoa tộc, Yêu Quái hai tộc, 1 triệu âm tượng, cùng đại quân Phong Đô ban đầu...

Thế lực này, đã đủ để chống lại âm Phủ!

Vốn dĩ, nếu có sức mạnh của Diêm Vương âm Phủ, bọn họ cũng không sợ, nhưng bây giờ luồng sức mạnh này lại bị Sở Cuồng Nhân dùng quyền năng của Quỷ Đế trực tiếp áp chế!

"Lúc này mới mấy năm chứ, gia hỏa này đã trưởng thành đến trình độ đủ để rung chuyển âm Phủ!"

Chương 1542 - Đối chiến Chuyển Luân Vương, so bảo vật với ta, ngươi còn chưa đủ tư cách

Bỉ Ngạn nhất tộc, hai tộc Yêu Quái, Dạ Xoa tộc, các đại thế lực đều tụ hợp vào trong đại quân Phong Đô.

Lại thêm đại quân trăm vạn người, hiện tại âm Phủ, vô cùng nguy hiểm!

Sắc mặt của Thập Điện Diêm Vương đã trở nên ngưng trọng trước nay chưa từng có, bọn họ biết, âm Phủ đang gặp phải một trận đại kiếp, nếu không độ được, chỉ sợ sẽ thật sự xong đời.

Nghĩ đến đây, Diêm La Vương hít sâu một hơi, nói ra: "Đại tế ti của âm Ti có mệnh lệnh, tam đại Địa Phủ không được thảo phạt lẫn nhau, Sở Cuồng Nhân, chẳng lẽ ngươi muốn chống lại mệnh lệnh của thiên tử sao?"

Nghe đến đây, Sở Cuồng Nhân nhịn không được xùy cười một tiếng: "Mệnh lệnh của thiên tử, vì sao trước đó các ngươi tính kế Phong Đô ta, lại không suy nghĩ thật kỹ về mệnh lệnh của thiên tử chứ? Hiện tại đại quân tiếp cận, thì lập tức trở thành bộ dạng chó vẩy đuôi mừng chủ sao? Thập Điện Diêm Vương của âm Phủ, các ngươi thật khiến ta quá thất vọng rồi."

"Nếu như đánh lên, Sở Cuồng Nhân, Phong Đô ngươi cũng không dễ chịu đi, đừng quên, còn có một Thái Sơn đang nhìn chằm chằm đây." Diêm La Vương tiếp tục nói.

"Không cần nhiều lời, chiến!"

Sở Cuồng Nhân khoát tay áo.

1 triệu âm tượng xuất thủ trước, hàng vạn kỵ binh, tay cầm trường mâu, sát phạt vào trận!

Nguyên một đám âm binh, bị luồng sức mạnh này xé rách, ào ào hóa thành tro tàn.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi đã muốn khai chiến, vậy thì đừng trách chúng ta, giết! !"

Diêm La Vương hét lớn một tiếng, âm binh âm tướng của âm Phủ cũng đã xông ra, nhưng bọn họ, sao lại là đối thủ của âm tượng.

Âm tượng, chính là máy móc được tạo ra chỉ vì chiến tranh.

Bọn họ không biết đau đớn, không sợ tử vong, phối hợp chặt chẽ, chiến trận tầng tầng lớp lớp.

Dưới sức mạnh như vậy, âm binh của âm Phủ rất nhanh đã xuất hiện xu hướng suy tàn.

"Chiến lực của âm tượng phi phàm, muốn đánh bại âm tượng này, nhất định phải có nhiều Đại La đồng loạt ra tay mới được."

Một trong Thập Điện Diêm Vương là Sở Giang Vương nói ra.

Nhưng, khi bọn họ sắp ra tay đối phó âm tượng, tộc trưởng Bỉ Ngạn, Dạ Vân La và tất cả Đại La Kim Tiên cũng đều xuất thủ, chặn bọn họ lại.

Một trận đại chiến Đại La quy mô lớn, trực tiếp bạo phát.

Mà Sở Cuồng Nhân ngồi ở một vương tọa phía trên chiếc chiến xa, thần sắc lạnh nhạt, ở trước mặt hắn, cũng có một người đứng lơ lửng trên bầu trời.

Đó là Chuyển Luân Vương.

Ở bên trong Thập Điện Diêm La, tu vi của hắn không tính là mạnh nhất, nhưng cũng là tồn tại cảnh giới Đại La tam hoa cảnh hậu kỳ.

"Sở Cuồng Nhân, nghe nói ngươi đã đột phá đến cảnh giới Đại La, vậy thì để ta đến xem thử trình độ của ngươi đi! !"

Chuyển Luân Vương hét lớn một tiếng, trong nháy mắt xuất thủ, Đại La ý ầm ầm bạo phát!

Một luồng luân hồi Đại La ý, ẩn chứa âm khí dồi dào, tựa như hóa thành một cối xay khổng lồ, muốn hoàn toàn huỷ diệt Sở Cuồng Nhân!

"Luân hồi Đại La ý, ha, ngươi cũng tới thử của ta một lần đi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Đưa tay ra, một luồng luân hồi Đại La ý giống hệt bạo phát, không những vậy, hắn còn dùng thần thông của Luân Hồi Thiên Thể, Luân Hồi Kiếp Quang đánh ra.

Thần quang và luân hồi Đại La ý ầm ầm đụng vào một chỗ.

Thiên địa bốn phương ầm ầm một tiếng, nhanh chóng nổ tung, Chuyển Luận Vương kia đứng mũi chịu sào, đúng là nhịn không được mà lùi lại mấy chục trượng.

"Đại La ý của gia hỏa này, lại cường đại đến loại trình độ này? !"

Tuy Đại La ý của Sở Cuồng Nhân cũng là luân hồi Đại La ý, nhưng ở mặt chất lượng, lại hơn xa hắn, đây cũng không phải là không thể lý giải, dù sao thì Sở Cuồng Nhân cũng nắm giữ Luân Hồi Thiên Thể.

Ở phương diện Luân Hồi chi đạo, tất nhiên sẽ có ưu thế.

Nhưng khiến hắn càng thêm ngoài ý muốn chính là, tiên nguyên của Sở Cuồng Nhân, lại không hề kém hơn so với hắn.

Phải biết rằng, hắn chính là Đại La Kim Tiên tam hoa cảnh hậu kỳ, là Đại La Kim Tiên đã ngưng tụ tiên nguyên chi hoa, thọ nguyên chi hoa, linh hồn chi hoa.

Sở Cuồng Nhân, vừa vừa bước vào Đại La Kim Tiên, tiên nguyên chi hoa có mười hai phẩm, đoán chừng đều không ngưng tụ ra mấy phẩm, cường độ tiên nguyên, nhưng lại không hề thua kém hắn, đúng là làm cho người ta rất chấn kinh.

"Là Kim Ngọc Dao Trì Tiên Thể ẩn chứa tiên huy Kim Ngọc!"

Chuyển Luân Vương đã nhận ra cái gì đó, nhìn từng đạo tiên huy tràn ngập trên người của Sở Cuồng Nhân, ánh mắt hơi hơi ngưng trọng.

Mỗi một loại Tiên Thể Chí Tôn đều không thể so sánh với thứ tầm thường.

Mà với kẻ nắm giữ Kim Ngọc Dao Trì Tiên Thể, thì không thể so sánh tốc độ tu hành và cường độ tiên nguyên của họ với người bình thường.

Có tiên huy Kim Ngọc gia tăng, mới khiến cho Sở Cuồng Nhân vừa bước vào cảnh giới Đại La, nắm giữ tiên nguyên không chút thua kém so với tam hoa hậu kỳ!

"Lại đến!"

Ánh mắt Chuyển Luân Vương ngưng trọng, không tin một tam hoa hậu kỳ là mình, sẽ thua bởi một Đại La Kim Tiên vừa bước vào cảnh giới tam hoa.

Hắn đánh ra một quyền, âm khí cường đại phun ra ngoài, Đại La ý bị hắn thúc giục đến cực hạn.

Sở Cuồng Nhân có lòng thử xem luân hồi Đại La ý của mình cường đại đến mức nào, cho nên cũng không sử dụng thủ đoạn khác, trực tiếp sử dụng Đại La ý đánh với đối phương.

Ầm ầm ầm!

Hư không liên tục nổ tung, Luân Hồi chi ý vô tận tràn ngập ở bên trong phương thiên địa này.

Sau một phen đối chiến, Đại La ý của Sở Cuồng Nhân không có rơi vào thế hạ phong, ngược lại, còn như có xu thế áp chế Chuyển Luân Vương.

"Xem ra, thành tựu ở luân hồi Đại La ý, ngươi cũng không bằng ta đâu."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Trên người hắn có Luân Hồi Thiên Thể, dùng sức mạnh Luân Hồi đánh với hắn, có thể nói là tự rước lấy nhục.

"Ai thua ai thắng còn không biết đâu, tựa như trận chiến này, ngươi cho rằng ngươi tìm đến rất nhiều trợ lực, thì có thể thắng được âm Phủ ta sao? !"

Chuyển Luân Vương hừ lạnh một tiếng, tiếp đó, tay hắn kết nên pháp quyết huyền diệu: "Chuyển Luân Thiên Địa Cảnh! !"

Trong chốc lát, chỉ thấy quang cảnh trong hư không bốn phía biến hóa.

Nguyên một đám ổ quay màu đen được ngưng tụ từ phù văn Đại Đạo hiện lên ở bốn phía Sở Cuồng Nhân, bao vây lấy hắn, ngay sau đó nghiền ép về phía hắn!

Trong mỗi một ổ quay đều bao hàm Đại La ý của Chuyển Luân Vương!

"Há, tiên pháp loại lĩnh vực sao? Không phải là ta không có."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, chỉ thấy trên người hắn có Đại La ý phun trào: "Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới!"

Lục đạo quang mang hoàn toàn khác biệt đan xen, lưu chuyển trong hư không, hóa thành một lĩnh vực vô hình, khuếch tán về phía bốn phương tám hướng!

Luân Hồi thế giới đối kháng với Chuyển Luân Thiên Địa!

Hai luồng sức mạnh ầm ầm va chạm, hư không bốn phía đang điên cuồng rung chuyển.

"Xé cho ta! !"

Chuyển Luân Vương gầm nhẹ một tiếng, thúc giục tiên nguyên, Đại La ý đến cực hạn, ý đồ đập vỡ của Luân Hồi thế giới Sở Cuồng Nhân.

Nhưng hai luồng sức mạnh đang chống lại lẫn nhau, người này cũng không thể làm gì được người kia.

"Diêm Vương Sách! !"

Đột nhiên, từ trong cơ thể của Chuyển Luân Vương có một quyển sách bay ra, đó là Diêm Vương Sách, là tín vật cùng loại với Luân Hồi Đế Ấn.

Mà được Diêm Vương Sách gia tăng, sức mạnh của Chuyển Luân Vương đã tăng trưởng: "Sở Cuồng Nhân, cửu phương đế ấn của ngươi vì xây dựng ra kết giới chống lại sức mạnh Diêm Vương của âm Phủ, đã dùng hết toàn bộ rồi đúng chứ, để ta xem, ngươi dùng cái gì để chống lại Diêm Vương Sách của ta, hơn nữa, ngươi cho rằng ta chỉ có như thế sao?"

"Chuyển Luân Bút! !"

Một bút lông màu đen từ trong cơ thể của Chuyển Luân Vương bay, mực đen nhỏ xuống, âm khí nồng hậu dày đặc khuếch tán ra.

Từng cơn sóng liên tiếp, liên tiếp đánh thẳng vào Luân Hồi thế giới của Sở Cuồng Nhân!

"Là người nào cho ngươi ảo giác, cho rằng ta chỉ có Luân Hồi Đế Ấn?"

Sở Cuồng Nhân xùy cười một tiếng, chỉ thấy trong cơ thể hắn, chín đạo kim sắc Long khí phóng lên tận trời.

Đưa tay ra, chín Cửu Châu Đỉnh bay lượn ra.

Cửu đỉnh rơi vào Luân Hồi thế giới, Luân Hồi thế giới vốn dĩ lung lay sắp đổ bị cửu đỉnh trấn áp, lại lần nữa trở nên vô cùng vững chắc.

Không chỉ có như thế.

Trong tay Sở Cuồng Nhân, đã nắm chắc một thanh trường kích bằng đồng, đó là Đại Hoang Kích!

"So bảo vật với ta, ngươi còn lâu mới đủ tư cách!"

Chương 1543 - Chém giết Chuyển Luân Vương, ngươi cho rằng Hợp Đạo có thể ngăn cơn sóng dữ?

"So bảo vật với ta, ngươi còn chưa đủ tư cách!"

Sở Cuồng Nhân nhìn Chuyển Luân Vương, trong mắt lộ ra một tia lãnh ý.

Hắn không nói hai lời, Đại Hoang Kích trong tay quét ngang ra, vừa ra tay, chính là thức thứ nhất của Đại Hoang Kích Pháp, Toái Tinh thần!

Lấy thực lực Đại La Kim Tiên bây giờ của hắn thúc giục Hợp Đạo kích này, ở một mức độ nào đó đã có thể sử dụng sức mạnh đạo tắc ẩn chứa trong đó, mặc dù không có kinh khủng như trước đó, nhưng cũng có thể mang cho hắn một số tăng phúc, một kích đánh ra, tinh hà hoa mỹ đầy trời hiện lên, đang liên tục nổ tung!

Ở trước mặt luồng sức mạnh này, đồng tử của Chuyển Luân

Vương đột nhiên co rụt lại, dường như đang hồi tưởng chuyện gì đó, trong mắt lộ ra một tia sợ hãi.

Hắn nghĩ tới, ngày xưa Sở Cuồng Nhân đã dùng thanh đại kích này, hủy hoại hơn phân nửa âm Phủ chỉ trong chốc lát.

"Không thể nào!"

"Chẳng lẽ hắn còn có thể lại thi triển ra luồng sức mạnh kia lần nữa hay sao? !"

Nhưng sau đó, hắn thở dài một hơi.

Tuy cường đại, nhưng còn không có đạt tới loại cấp độ làm người ta tuyệt vọng.

"Luân Hồi Chưởng!"

Chuyển Luân Vương đánh ra một chưởng, trực tiếp đánh nát kích quang của Sở Cuồng Nhân!

Nhưng Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Ngươi có thể tiếp mấy kích của ta đây?"

Nắm trường kích trong tay, thúc giục tiên nguyên mênh mông đánh ra, Đại Hoang Kích Pháp Khiếu Cửu Thiên, Bình Đại Hoang được thi triển liên tục.

Đùng, đùng! !

Ma khí cuồn cuộn, gào thét Cửu Thiên Thập Địa, điên cuồng đánh thẳng vào Chuyển Luân Thiên Địa của Chuyển Luân Vương!

Kích quang bá đạo tuyệt luân ẩn chứa chiến ý, Hủy Diệt chi ý khuếch tán, Chuyển Luân Vương biến sắc, khó có thể chống cự luồng sức mạnh này, bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng vẫn không có cách nào khiến hắn trọng thương.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, trong hư không hiện ra từng dãy văn màu bạc trắng!

Đó là Thuật Phong Ấn Thời Không!

Với tiên nguyên ở cảnh giới Đại La bây giờ của Sở Cuồng Nhân thúc giục pháp môn tu hành thời không này, uy lực còn kinh khủng hơn so với trước đó, cho dù là Đại La, cũng bị ảnh hưởng đến.

"Đáng chết, gia hỏa này thật nhiều thủ đoạn!"

Chuyển Luân Vương thầm mắng một tiếng.

Mà Sở Cuồng Nhân đã đi tới trước mặt hắn, trường kích trong tay trực tiếp đánh xuống!

Ầm! !

Tiên khu của Chuyển Luân Vương điên cuồng chấn động, đạo văn phía trên liên tục nứt ra, da tróc thịt bong, cốt cách nổ tung!

Chuyển Luân Vương thở ra một hơi, giống như một ngôi sao băng trực tiếp nện vào mặt đất của âm Phủ.

"Ngươi cho rằng, như thế là kết thúc rồi à?"

Lời nói lạnh như băng vang vọng.

Tiên nguyên trong cơ thể của Sở Cuồng Nhân phun trào, đúng là không có bất kỳ nghỉ ngơi nào, đã chuẩn bị xong vòng công kích tiếp theo!

Ở phía sau hắn, một gốc kiếm thảo chín lá hiện lên!

Từng đạo từng đạo kiếm khí to bằng dãy núi chém ra, như muốn chém rớt nhật nguyệt tinh thần.

Ầm, ầm, ầm!

Dưới luồng kiếm khí kinh khủng này, khắp nơi ở âm Phủ liên tiếp sụp đổ, mà Chuyển Luân Vương cũng tránh trái tránh phải, vô cùng thận trọng, sợ bị kiếm khí tác động đến.

Nhưng đột nhiên, ở quanh người hắn, một luồng từ trường gấp khúc vô cùng kinh khủng hiện ra.

Đó là, thần thông của Hắc Động Thần Ma Thể, Hắc Động Đại Vặn Vẹo!

Nháy mắt, đạo văn bên ngoài cơ thể của Chuyển Luân Vương liên tục bạo liệt.

"Đáng chết!"

Trong mắt hắn lộ ra một tia sợ hãi, lần đầu, hắn cảm nhận được uy hiếp tử vong!

"Trụ Chi Kiếm, vô đạo! !"

Côn Ngô Kiếm bên hông Sở Cuồng Nhân ngang nhiên ra khỏi vỏ.

Từng đạo từng đạo kiếm quang màu trắng chói mắt bao phủ ra, vô số phù văn trên thân kiếm bạch ngọc được thắp sáng liên tục.

Rất nhanh, hơn ngàn viên Chứng Pháp Chi Ấn lưu chuyển, kiếm áp mênh mông rung chuyển hơn phân nửa âm Phủ!

Tất cả mọi người nhìn thoáng qua thanh kiếm kia, nhịn không được tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Sở Cuồng Nhân nắm chặt Côn Ngô trong tay, mà dường như Côn Ngô cũng đang hưng phấn, vang lên tiếng ông ông như đang đáp lại, đây là lần thứ nhất nó trực tiếp đối diện với đối thủ cảnh giới Đại La!

Trường kiếm chém xuống, vô số đạo văn ngưng tụ mà thành bá đạo chi kiếm, công thêm được hơn ngàn viên Chứng Pháp Chi Ấn gia tăng.

Uy lực của một kiếm này, có thể nói là trên chém nhật nguyệt, dưới trảm Cửu U, uy lực kinh khủng đến cực hạn!

Đùng! !

Bá đạo chi kiếm, chém thẳng về phía Chuyển Luân Vương bị hắc động vây nhốt.

Chỉ thấy âm khí quanh người Chuyển Luân Vương ở trước mặt một kiếm này, giống như tuyết gặp mặt trời gay gắt, nhanh chóng tan rã, ngay cả tiên khu của hắn, cũng dần dần bị tan rã, hóa thành tro tàn!

Cuối cùng, Diêm Vương Sách, còn có Chuyển Luân Bút kia cũng rơi xuống đất.

Chuyển Luân Vương, đã chết! !

Thần sắc Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, mà Côn Ngô trong tay hắn lại đang không ngừng ong ong run rẩy.

Đây là Đại La thứ nhất nó chém giết.

Nhưng tuyệt đối không phải là kẻ cuối cùng!

Ánh mắt của Sở Cuồng Nhân đảo qua Thập Điện Diêm Vương còn lại, "Chuyển Luân đã chết, tiếp đó, là ai đây? !"

Sắc mặt đám người của Tống Đế Vương, Sở Giang Vương, Tần Nghiễm Vương vô cùng khó coi.

Qua nhiều năm như vậy, âm Tào Địa Phủ còn chưa từng bị khiêu khích như thế này, chớ nói chi là, một trong Thập Điện Diêm La còn bị người ta chém chết!

"Sở Cuồng Nhân! !"

"m Phủ ta và ngươi không chết không thôi! !"

Giọng điệu của Diêm La Vương băng lãnh nói, âm khí, Đại La ý trên người gào thét xông ra, uy thế mạnh mẽ, vượt xa Chuyển Luân Vương.

"Không phải chúng ta đã sớm là không chết không thôi sao?"

Sở Cuồng Nhân xùy cười một tiếng nói ra.

"Hừ, có thể giết Chuyển Luân, nhưng, ngươi giết được ta sao? !"

Âm khí trên người Diêm La bạo phát, liền muốn xuất thủ.

Trên thực tế, Đại La có tam cảnh, tam hoa, ngũ khí, đại viên mãn.

Hắn đã là cường giả ở cảnh giới Đại La viên mãn, ngoại trừ vị Hợp Đạo bên trong âm Phủ kia, hắn chính là tồn tại mạnh nhất.

Với cấp độ Đại La viên mãn của hắn, đối phó Sở Cuồng Nhân, nhất định là dễ như trở bàn tay!

Nhưng đáng tiếc, ngay khi hắn muốn xuất thủ về phía Sở Cuồng Nhân, có một người cản ở trước mặt của hắn.

Tộc trưởng Bỉ Ngạn!

Là một trong những chủng tộc mạnh nhất của âm Phủ, tất nhiên thực lực của tộc trưởng Bỉ Ngạn là không thể khinh thường, cũng đạt tới cấp độ Đại La viên mãn.

"Diêm La đạo hữu, muốn động Quỷ Đế, ngươi phải bước qua cửa ải là ta trước đã."

Tộc trưởng Bỉ Ngạn cười ha hả nói, đưa tay ra, một luồng sức mạnh Luân Hồi không kém cỏi hơn Diêm La Vương chút nào bạo phát.

"Ta thật sự không hiểu, rốt cuộc Sở Cuồng Nhân đã cho các ngươi chỗ tốt gì, vậy mà lại khiến cho các ngươi bán mạng vì hắn như thế, dù gì thì tu vi Đại La của ngươi cũng không thấp hơn ta!"

Diêm La Vương lạnh giọng nói ra, trong mắt mang theo một chút nghi hoặc.

"Chuyện này, ngươi phải đi hỏi thánh nữ, ta cũng chỉ làm theo mệnh lệnh mà thôi."

"Quả nhiên là mệnh lệnh của nàng."

Hoa Vô Ái chính là đóa Hoa Bỉ Ngạn đầu tiên giữa thiên địa, địa vị của của nàng ở Bỉ Ngạn nhất tộc không hề tầm thường, cho dù là tộc trưởng Bỉ Ngạn, cũng không thể không tuân theo nàng.

"Đáng chết!"

Diêm La Vương nhìn tình hình chiến đấu ở bốn phía, lòng càng ngày càng nặng trĩu.

Tất cả Đại La Kim Tiên đều bị cao thủ bên phía Phong Đô cuốn lấy, mà âm binh âm tướng của âm Phủ, như Ngưu Đầu Mã Diện, Hắc Bạch Vô Thường thì bị âm tượng áp chế gắt gao.

Nếu còn tiếp tục như vậy, âm Phủ chỉ sợ cũng sẽ bị đánh bại.

Ngay tại lúc này.

Sâu bên trong âm Tào Địa Phủ, một luồng khí tức không có gì sánh kịp gào thét tuôn ra, trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ chiến trường.

Sau khi cảm nhận được luồng khí tức này, sắc mặt đám người Diêm La Vương vui sướng.

"Là Diêm La lão tổ xuất thủ! !"

"Quá tốt rồi!"

Diêm La lão tổ, là Diêm La Vương cổ lão, cũng là một tồn tại duy nhất ở cảnh giới Hợp Đạo bên trong âm Tào Địa Phủ.

Hợp Đạo xuất thủ, cho dù có thêm nhiều Đại La Kim Tiên cũng chỉ uổng công!

"Sở Cuồng Nhân, Phong Đô các ngươi sắp đến hồi kết rồi! ! Ngươi cho rằng, ngươi tập hợp cửu phương Luân Hồi Đế Ấn, tập hợp thế lực khắp nơi là có thể chinh phạt âm Phủ ta sao?"

"Ở trước mặt đại năng Hợp Đạo, những thế lực này của ngươi hoàn toàn không chịu nổi một kích! !"

Diêm La Vương cười ha ha.

Mà sắc mặt của đám người tộc trưởng Bỉ Ngạn cũng vô cùng ngưng trọng.

Nhưng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, thần sắc vẫn bình tĩnh như cũ: "Ngươi cho rằng, một Hợp Đạo là có thể ngăn cơn sóng dữ sao?"

Chương 1544 - Diêm La lão tổ, Đại Tế Ti

ra tay, tam đại địa phủ khai chiến

“Ngươi cho rằng một tên Hợp Đạo là có thể ngăn cản cơn sóng dữ này sao?”

Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nói ra, mà lời hắn nói, cũng khiến cho mọi người ở đây vô cùng kinh ngạc.

Một Hợp Đạo, còn không thể ngăn cản được cơn sóng dữ sao?

Chẳng lẽ, hắn có thủ đoạn gì đó để ứng phó với Hợp Đạo sao? !

Chuyện này không có khả năng!

Trong mắt của mọi người, cảnh giới Hợp Đạo cùng với dưới cảnh giới Hợp Đạo, căn bản chính là hai loại khái niệm, chênh lệch giống như phàm nhân cùng với tiên nhân vậy!

Dưới cảnh giới Hợp Đạo, căn bản không có cách nào chiến thắng Hợp Đạo!

“Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc là ngươi đang làm loạn cái gì vậy? !”

Diêm La Vương cau mày lại, bình tĩnh nhìn Sở Cuồng Nhân, nhưng trong lòng ẩn ẩn toát ra một tia bất an.

Nếu là những người khác nói bản thân mình có biện pháp để ứng phó với tồn tại cảnh giưoi Hợp Đạo, hắn sẽ biết đối phương chỉ đang nói xằng bậy, nhưng người nói lời này, lại là Sở Cuồng Nhân.

Một nam nhân không biết sáng tạo bao nhiêu kỳ tích cho tới tận bây giờ, nếu hắn nói hắn có biện pháp, vậy cũng khiến người ta không thể nào không thận trọng.

“Ta cũng rất tò mò, Quỷ Đế ngươi có biện pháp gì, mà có thể ngăn cản được ta.”

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy ở sâu bên trong âm Phủ, từng viên từng viên đạo tắc huyền diệu hiện lên, trải dài thành một cầu thang.

Mà ở phía cuối cầu thang kia, một lão giả khoác trên mình trường bào màu đen từ từ đi tới, âm khí trên người mênh mông, gào thét Cửu Thiên Thập Địa, hàng tỉ tiên huy, chiếu rọi Tứ Hải Bát Hoang!

Lão giả này trông rất gầy yếu, nhưng khoảnh khắc giơ tay nhấc chân thì lại ẩn chứa một luồng sức mạnh bất thế to lớn!

Còn về đạo tắc vờn quanh ở bên người hắn, tùy tiện một viên cũng có thể dễ dàng giết chết một tên Đại La Kim Tiên.

Người này chính là Diêm La lão tổ, Hợp Đạo bên trong âm Tào Địa Phủ!

Lấy thân Hợp Đạo, một tồn tại Hợp Đạo khống chế một đại đạo hoàn chỉnh!

Sở Cuồng Nhân cảm thấy, cho dù là bản thân mình có Luân Hồi Thiên Thể, nhưng sức mạnh Luân Hồi của hắn ở trước mặt đối phương, lại hoàn toàn không có cách nào để vận dụng!

Bởi vì đối phương chính là Luân Hồi chi đạo!

Diêm La lão tổ chính là một bộ phận của Luân Hồi chi đạo, cho dù hắn có Luân Hồi Thiên Thể, thì làm sao có thể ở trước mặt đối phương mà sử dụng sức mạnh Luân Hồi được đây? !

“Hôm nay, ta đã định phải diệt âm Phủ rồi, Hợp Đạo đến đây cũng không có tác dụng!”

Sở Cuồng Nhân khoanh tay mà đứng, đối mặt với Hợp Đạo, vẫn không hề sợ hãi như cũ!

“Ha, Quỷ Đế là giới tử, chẳng lẽ lại nhìn trúng điểm này, cảm thấy ta không thể động thủ đối với ngươi? Nhưng ngươi đừng quên, những người còn lại, ta có thể dễ dàng phá hủy!”

Diêm La lão tổ từ tốn nói.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng nâng tay, âm khí vô tận từ trong thân thể hắn phun trào ra, hóa thành một bàn tay khổng lồ lơ lửng ở phía trên trên bầu trời, nơi mà 1 triệu âm tượng đang đứng.

Chỉ cần hắn nhẹ nhàng nhấn một cái, 1 triệu âm tượng này, liền hóa thành cát bụi, hoàn toàn tan thành mây khói!

Đùng! !

Lúc này.

Trong thiên địa, có một luồng khí tức đạo tắc Luân Hồi chi đạo khác phun trào ra!

Chỉ thấy một lão giả mặc trên người áo bào màu xám ngẩng đầu dậm chân mà đến, bên trong âm khí đang phun trào, bàn tay to lớn màu đen vang lên một tiếng đùng, trực tiếp tán loạn!

Người vừa tới, cũng chính là một Hợp Đạo!

Mọi người nhìn thấy một màn này, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh!

Toàn bộ vũ trụ cũng không có bao nhiêu tồn tại ở cảnh giới Hợp Đạo, mà hiện tại, ở trước mặt bọn họ lại xuất hiện đến hai người!

Mà nhóm đại năng âm Phủ nhìn người vừa đến, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

“Đại Tế Ti! !”

“Chính là Đại Tế Ti của âm Ti, vậy mà hắn lại ra tay!”

Sắc mặt nhóm đại năng của âm Phủ trông vô cùng khó coi.

“Đại Tế Ti, vì sao ngươi lại thiên vị cho Sở Cuồng Nhân, giữa các Địa Phủ không được thảo phạt lẫn nhau, chẳng lẽ ngươi cũng muốn cãi lại mệnh lệnh của thiên tử sao? !”

Diêm La Vương không nhịn được trước, mở miệng chất vấn.

Mà Đại Tế Ti nghe được hắn nói, thần sắc vô cùng bình tĩnh, thản nhiên nói: “m Phủ, cần có một Tân Thiên Tử.”

Cần có một Tân Thiên Tử……

Những lời này, lại thêm hành động tương trợ cho Sở Cuồng Nhân của hắn, nhóm đại năng của âm Phủ làm sao mà không biết suy nghĩ của đối phương!

Đại Tế Ti, muốn nâng đỡ Sở Cuồng Nhân thành Tân Thiên Tử của âm Phủ, thống nhất âm Phủ!

Nghĩ vậy, cho dù là đám người Thập Điện Diêm La cũng nhịn không được mà toát ra vẻ ghen ghét.

“Vì cái gì? Vì cái gì mà Đại Tế Ti lại phải thiên vị Sở Cuồng Nhân như thế, thậm chí không tiếc cãi lại mệnh lệnh của thiên tử âm Phủ cổ lão, muốn nâng đỡ Sở Cuồng Nhân lên vị trí Tân Thiên Tử!”

“Đáng chết, Hoa Vô Ái đã như thế này, Đại Tế Ti cũng như vậy, vậy mà một đám các ngươi đều muốn đưa hắn lên làm vương? !”

“Chẳng lẽ, chỉ vì hắn có Luân Hồi Thiên Thể giống như thiên tử âm Ti sao? !”

Diêm La Vương lớn tiếng chất vấn, nhìn Sở Cuồng Nhân, hai mắt đỏ thẫm.

Đại Tế Ti không để ý đến đối phương, một tên Đại La, còn không xứng được hắn đặt ở trong mắt, cho dù đối phương là một cường giả Đại La viên mãn cũng không có gì khác biệt.

Hiện tại mục tiêu của hắn cũng chỉ có một, đó chính là Diêm La lão tổ.

“Thì ra là thế, khó trách Quỷ Đế có tự tin đến tấn công âm Phủ ta, thì ra là bởi vì có được sự giúp đỡ của Đại Tế Ti đây.”

Diêm La lão tổ nhìn Đại Tế Ti, ánh mắt băng lãnh.

Có thể đối phó với Hợp Đạo, đương nhiên cũng chỉ có Hợp Đạo.

Đây mới chính là sự tự tin lớn nhất của Sở Cuồng Nhân sao? !

“Những năm gần đây, âm Phủ đã làm ra nhiều chuyện vượt quyền, đoán chừng không bao lâu, các ngươi liền sẽ xuống tay đối phó với âm Ti, sau đó bản thân liền thống nhất âm Phủ, thay vì chờ cho đến lúc đó, không bằng ta tự mình chọn một thiên tử!” Đại Tế Ti nhìn Diêm La lão tổ bình tĩnh nói.

“Ha, ta xem thường ngươi rồi, ta còn cho rằng ngươi là loại người cổ hủ cứng nhắc, chỉ biết tuân thủ quy củ của âm Ti, không nghĩ tới, vậy mà ngươi cũng sẽ thay đổi.”

Diêm La lão tổ thản nhiên nói, cũng không phủ nhận lời nói của Đại Tế Ti.

Đúng vậy.

Những năm gần đây, quả thật là âm Phủ có tâm tư thâu tóm hai đại Địa Phủ còn lại.

Mà âm Ti, chính là trở ngại lớn nhất.

Vốn dĩ, bọn họ dự định sẽ phát triển trong một khoảng thời gian, ít nhất chờ đến sau khi giới tử chi tranh kết thúc thì mới xuống tay.

Chẳng qua, không nghĩ tới lại xuất hiện một tên Sở Cuồng Nhân, khiến cho Đại Tế Ti xuống tay trước.

“Ngươi và ta đều là người khống chế Luân Hồi chi đạo, kỳ thật, ta vẫn luôn muốn nhìn xem, ngươi và ta, rốt cuộc là ai mạnh hơn!”

Diêm La lão tổ từ tốn nói.

“Ta cũng đang có ý này, mời!”

Đại Tế Ti nói.

Sau đó, thân ảnh hai người biến mất ở trên hư không.

Trong phút chốc, bầu trời của âm Phủ ầm ầm nứt ra, dường như trong đó, mọi người như thấy được hai con sông dài vắt ngang cổ kim đột nhiên va chạm vào nhau.

Mà ở trong con sông dài kia, ẩn chứa đạo tắc bàng bạc!

Đó là hai con sông lớn, chính là sức mạnh được hiện hóa bởi hai Luân Hồi chi đạo!

Luân Hồi chi đạo hoàn chỉnh va chạm, sự huyền diệu này, hấp dẫn không ít Đại La chú ý, khiến mỗi người đều hoa mắt say mê, vô cùng khát khao đối với phần sức mạnh kia!

Chẳng qua, nơi này hiện tại là chiến trường, cũng không có bao nhiêu thời gian để mọi người tiếp tục trầm mê.

“Giết! !”

Đại quân Phong Đô, âm Phủ lại lao vào chém giết một lần nữa.

Mà ở nơi xa.

Bên trong Thái Sơn Địa Phủ.

Các đại năng của Thái Sơn Địa Phủ đều đã thấy Đại Tế Ti ra tay, ngay lập tức, nguyên một đám đều không giữ được bình tĩnh.

“Đại Tế Ti, vậy mà lại ra tay!”

“Vậy mà âm Ti lại công khai hướng về Quỷ Đế Phong Đô, nếu như nói theo kiểu này, chẳng phải là nói, âm Phủ xong rồi, sau đó liền sẽ đến lượt Thái Sơn chúng ta sao? !”

“Tuyệt đối không được!”

“Nếu âm Ti này muốn có thêm một thiên tử, thì nhất định phải là nhân tài đến từ Thái Sơn ta!”

Nhóm đại năng Thái Sơn Địa Phủ bàn luận sôi nổi.

Cuối cùng, bọn họ quyết định xuất binh, tương trợ âm Phủ!

“Ha, Quỷ Đế Phong Đô, ta tới đây!”

Bên trong Thái Sơn, một vị võ tướng Đại La cười lạnh nói, người này chính là Quan Sơn ngày xưa ở Dạ Xoa tộc bị Sở Cuồng Nhân đánh cho chạy mất dạng.

Chỉ thấy hắn mang theo ba mươi vạn âm binh âm tướng, mênh mông cuồn cuộn chạy về phía âm Phủ.

Không chỉ có hắn, những võ tướng còn lại của Thái Sơn, cũng liên tục xuất động.

Giờ khắc này, tam đại địa phủ, đồng loạt khai chiến!

Chương 1545 - Lĩnh hội âm Dương Đại La ý, nhất pháp thông, vạn pháp toàn thông, Thái Sơn tham chiến

Ở phía trên âm Tào Địa Phủ, Phong Đô và đại quân âm Phủ hỗn chiến không thôi, Đại La Kim Tiên và Đại La Kim Tiên, Kim Tiên và Kim Tiên, Chân Tiên và Chân Tiên……

Một trận chiến này, đánh đến long trời lở đất, núi sông rung chuyển, thiên địa cũng phải chấn động theo!

Hơn phân nửa âm Phủ đều bị đánh nát.

Nhưng mà, luồng sức mạnh Diêm Vương cùng với quyền năng của Quỷ Đế ở khắp mọi nơi kia vẫn không bị hao tổn gì như cũ.

Hai luồng sức mạnh này vô cùng huyền diệu, là dựa vào cơ chế của Luân Hồi của Địa Phủ mà tồn tại.

Chỉ cần cơ chế Luân Hồi của Địa Phủ vẫn còn, thì sẽ không bị hư hại.

Mà âm Tào Địa Phủ thoạt nhìn bị hao tổn nghiêm trọng, nhưng đó chỉ là mặt ngoài, quan trọng nhất là cơ chế Luân Hồi, như còn tồn tại cũ vẫn.

Đại năng ở khắp nơi trên âm Phủ đều đang chăm chú quan sát trận chiến này, vô cùng kinh thán.

Trong đó, điều khiến cho bọn họ sợ hãi nhất, không hề nghi ngờ chính là sự va chạm của cảnh giới Hợp Đạo, dù sao thì, trận chiến Hợp Đạo chính là đạo và đạo va chạm.

Đạo tắc vô cùng huyền diệu kia, phần lớn mọi người đều xem không hiểu.

Bọn họ chỉ nhìn thấy, trên bầu trời của âm Phủ có vô số phù văn đạo tắc đang lập loè, nhưng lại không giải thích được sự huyền diệu trong đó.

Mà ngoại trừ trận chiến của Hợp Đạo, chuyện đáng xem nhất chính là Sở Cuồng Nhân.

Chiến lực của đối phương, khiến bọn họ tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Phải biết rằng, Sở Cuồng Nhân chỉ vừa mới đột phá đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng vừa mới đây, hắn cường thế trấn giết một vị Chuyển Luân Vương ở cảnh giới tam hoa hậu kỳ!

Hiện tại, hắn ở ngay trước mặt mọi người biểu diễn tiết mục một người độc chiến với hai vị Đại La!

Hai vị Đại La kia, chính là Hắc Bạch Vô Thường cường đại nhất trong âm Tào Địa Phủ.

Hai người này, một đen một trắng, giống như hai thái cực.

Âm Dương Đại La ý có thể nói là được vận dụng đến mức xuất thần nhập hóa, hoặc là cương mãnh bá đạo, hoặc là âm nhu quỷ quyệt, các loại tiên pháp thần thông, liên tục tấn công về phía Sở Cuồng Nhân.

“Hắc Bạch Vô Thường, âm Dương Tạo Hóa, thú vị!”

Phía sau Sở Cuồng Nhân, có Phù Tang Thần Thụ hiện lên, sức mạnh của âm Dương Lưỡng Nghi Thể cũng được thi triển ra.

Sức mạnh âm Dương, hắn cũng vô cùng am hiểu.

Tuy rằng thành tựu ở trên âm Dương chi đạo còn không đạt đến tiêu chuẩn của Đại La ý, nhưng mà, tiên nguyên của hắn đã đạt cấp bậc Đại La, lại thêm sức mạnh Phù Tang cùng với âm Dương Lưỡng Nghi Thể, có ưu thế được trời ưu ái ở phía trên âm Dương chi đạo, do đó hắn có thể không phân cao thấp khi so sánh với Hắc Bạch Vô Thường!

Thậm chí, thông qua việc giao thủ với đối phương, còn cẩn thận lĩnh hội sự huyền diệu của âm Dương Đại La ý.

“m Dương Tạo Hóa thần quang!”

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, một đạo thần quang hắc bạch lưu chuyển bắn ra, đánh Hắc Vô Thường bay ra ngoài, mà sau khi đối phương cảm nhận được sức mạnh ẩn chứa trong thần quang kia, đồng tử co rụt lại, trên mặt toát ra vẻ không thể tưởng tượng: “m Dương Đại La ý, vậy mà ngươi lại có thể nắm giữ âm Dương Đại La ý thông qua việc chiến đấu với chúng ta! !”

Bạch Vô Thường nghe vậy, sắc mặt cũng đầy vẻ chấn động.

Đây là một tên quái vật!

Chỉ cần chiến đấu với bọn họ, liền có thể nắm giữ Đại La ý? !

Chuyện này khiến cho bọn họ có cảm giác, nhiều năm qua bản thân mình tu luyện khổ cực như vậy, lại thành một chuyện nực cười.

“Cái gọi là nhất pháp thông, vạn pháp thông, ta đã nắm giữ Luân Hồi Đại La ý, lại nắm giữ một âm Dương Đại La ý, có cái gì mà không được đâu?”

Đạo của Sở Cuồng Nhân, vốn chính là dung thiên hạ vạn đạo, nhưng lại vượt qua thiên hạ vạn đạo, tự cường vô địch chi đạo!

Loại đạo này, có thể giúp cho hắn dễ dàng làm những chuyện khác.

Dùng một câu để hình dung về hắn, chính là nhất pháp thông, vạn pháp toàn thông!

Cho dù là Luân Hồi chi đạo, hay âm Dương chi đạo, đều là một trong vạn pháp, hắn đang sử dụng vạn pháp, để kích thích và lĩnh hội một loại trong đó!

Chỉ cần hắn sử dụng phương pháp kia, cũng tức là khi tự cường vô địch chi đạo đạt đến cảnh giới Đại La ý, hắn mới chân chính đạt được cảnh giới Đại La Kim Tiên của riêng bản thân mình!

“Trên thế giới này, sao lại có tu sĩ như ngươi chứ? !”

Hắc Bạch Vô Thường nhìn Sở Cuồng Nhân, đồng tử khẽ run.

Bọn họ sợ.

Mặc kệ là chiến lực Sở Cuồng Nhân bày ra, hay là ngộ tính vượt mức bình thường của hắn, thậm chí là đạo không có cách nào hiểu được kia, tất cả đều khiến cho bọn họ cảm thấy sợ hãi thật sâu!

Đây căn bản chính là một dị số không nên tồn tại trên thế giới này!

“Đến đây, dùng hết toàn lực, để cho ta lĩnh hội sâu sắc một chút, Đại La ý của các ngươi!”

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, lạnh nhạt nói.

Mà Hắc Bạch Vô Thường này là những người mạnh nhất âm Phủ, nhìn Sở Cuồng Nhân, lại kiêng kị đến mức không dám tùy tiện ra tay.

“Ha, nếu đã không ra tay, vậy thì đến lượt ta tới.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, đưa tay ra, Lưỡng Nghi âm Dương đồ bao trùm cả bầu trời, nghiền áp xuống!

Phù Tang chi thụ, nở rộ hàng tỉ tiên huy, sức mạnh Phù Tang âm Dương bàng bạc tụ họp bên trong âm Dương Đồ, gia tăng uy lực cho thần thông, trấn áp Hắc Bạch Vô Thường!

“Đáng ghét! !”

Sắc mặt Hắc Bạch Vô Thường đột nhiên biến đổi, bọn họ nhận thấy được, bên trong sức mạnh âm Dương này có Đại La ý đang quay cuồng.

Chỉ cần đối thoại với bọn họ, mà âm Dương Đại La ý của đối phương, dường như càng thêm thành thục!

Hai người rống giận thúc giục toàn lực, đối phó với Lưỡng Nghi Đồ!

Đùng, đùng!

Hư không ầm ầm nổ tung.

Sở Cuồng Nhân và Hắc Bạch Vô Thường chiến đấu kịch liệt, ở trong trận chiến không ngừng lĩnh hội âm Dương Đại La ý của đối phương, sau khi lĩnh hội qua Luân Hồi Đại La ý, hơn nữa còn có Phù Tang Thần Thụ, âm Dương Lưỡng Nghi Thể vốn chính là thể chất thích hợp nhất với sức mạnh của âm Dương Đại La ý, ngay sau đó không lâu, sau Luân Hồi Đại La ý, âm Dương Đại La ý cũng bị hắn nắm giữ.

“Đa tạ hai vị.”

Sở Cuồng Nhân nhìn Hắc Bạch Vô Thường, cười nhạt một cái nói.

Phù Tang Thần Thụ, âm Dương Lưỡng Nghi Thể bạo phát, âm Dương Đại La ý hoàn chỉnh chiếu rọi khắp hư không, lay động bát phương.

“m Dương Tạo Hóa thần quang!”

Cùng lúc đó, Luân Hồi Đại La ý cũng vận hóa mà ra!

“Luân Hồi Kiếp Quang!”

Âm Dương, Luân Hồi!

Hai luồng Đại La ý đồng thời được thi triển, hai đại thể chất thần thông cũng được thi triển!

Hai đạo thần quang ở trên hư không giao hội, ngàn vạn tiên huy nở rộ, tiên nguyên kinh khủng giống như nước lũ vô biên nuốt hết tất cả mọi thứ!

Hai người Hắc Bạch Vô Thường, sau khi hoàn thành ‘sứ mệnh’ trợ giúp Sở Cuồng Nhân lĩnh hội âm Dương Đại La ý, liền hoàn toàn hóa thành tro tàn, bị giết chết đến một chút dấu vết cũng không được lưu lại.

Không ít đại năng âm thầm quan sát không khỏi có chút thương hại.

Có lẽ đây là Hắc Bạch Vô Thường khổ cực nhất trong lịch sử âm

Tào Địa Phủ.

Liều sống liều chết không chỉ không thể khiến một cọng lông tóc của đối phương bị tổn hại, thậm chí còn trợ giúp hắn tu hành, cuối cùng bị đánh chết đến uỷ khuất như vậy.

“Không phải Sở Cuồng Nhân này vừa mới đột phá lên cảnh giới Đại La sao? Nhưng mà chiến lực của hắn sao lại có thể kinh khủng như vậy? !”

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

“Còn có ngộ tính biến thái kia của hắn, lại là cái quỷ gì vậy, Đại La ý nói lĩnh hội là có thể lĩnh hội ngay lập tức sao?”

Trong lòng mọi người có vô số nghi hoặc, nhưng lại không có người nào có thể giúp bọn hắn giải đáp thắc mắc.

Giống như, bọn họ đang phải đối mặt với dị số khó giải nhất trên thế giới này! !

“Được rồi, sau đó ta nên tìm ai đây? !”

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân đảo qua ở trong chiến trường, muốn xác định mục tiêu tiếp theo.

Mà Đại La Kim Tiên bị hắn đảo mắt qua, cho dù là nhân vật ở cấp bậc như Thập Điện Diêm Vương, cũng không nhịn được mà sống lưng chợt lạnh.

“Quỷ Đế Phong Đô, ta đến làm đối thủ của ngươi đây! !”

Lúc này, một tiếng quát lạnh vang lên.

Chỉ thấy một con Thanh Long từ nơi xa bay vút lên, hung hăng vọt về phía Sở Cuồng Nhân.

Côn Ngô bên hông Sở Cuồng Nhân bay ra khỏi vỏ, tùy tay trảm ở phía trên Thanh Long kia, phát ra một tiếng vang kim thiết giao kích.

Thanh Long kia bay ngược ra ngoài, lại hóa thành một thanh

Thanh Long Yển Nguyệt Đao!

Mà trường đao tung bay, dừng ở trong tay một đại hán mặc trên người chiến giáp, chính là võ tướng ở Thái Sơn Địa Phủ kia, Quan Sơn!

Phía sau Quan Sơn, còn có âm binh âm tướng đếm mãi không hết vọt tới, lít nha lít nhít, nơi chúng đi qua, có sát phạt chi khí ngút trời!

Tu sĩ âm Phủ quan sát trận chiến hít vào một hơi khí lạnh.

“Thái Sơn Địa Phủ tham chiến! !”

Chương 1546 - Đại năng khắp dương gian khiếp sợ, Tuyệt Vô Thần bước vào, Tử Vi Tinh trợ lực

Thanh Long Yển Nguyệt Đao đột nhiên xẹt ngang qua chiến trường, Quan Sơn suất lĩnh mấy chục vạn âm binh tiến đến tham chiến!

Ngoại trừ Quan Sơn, võ tướng Thái Sơn cùng với mười hai phủ quân cũng dốc toàn bộ sức lực, một màn này, khiến vô số người vì vậy mà khiếp sợ.

“Trời ạ, Thái Sơn Địa Phủ cũng tới rồi.”

“Lật trời lật trời, lần này thật sự là lật trời rồi, tam đại Địa Phủ đồng loạt khai chiến, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy loại trường hợp này, thật sự là quá tuyệt vời.”

“Ông trời ơi, qua một trận chiến như thế này, rốt cuộc âm Phủ sẽ biến thành bộ dạng gì đây?”

“Sẽ không giống như thời kỳ tiên cổ, nhanh chóng đánh nát cơ chế luân hồi, như vậy đối với âm Phủ mà nói, chính là trăm hại không có một lợi!”

“Không ai ngăn cản sao? !”

“Ngăn cản như thế nào được, ngay cả Đại Tư Tế của âm Ti cũng đã tham chiến, thế lực của âm Phủ cường đại nhất, tất cả tu sĩ đều gia nhập trận chiến đấu này, ai có thể ngăn cản được đây!”

Vô số tu sĩ âm Phủ vì chuyện này mà cảm khái.

Mà tam đại Địa Phủ khai chiến, không khỏi chấn động toàn bộ âm Phủ, ngay cả dương gian cũng đều phát hiện ra động tĩnh.

Hai đại Tiên Đình, những đại cấm khu, Ma Cung của Ma Đạo, Đông Vương giáo, Dao Trì thánh địa, Thần Ma nhất mạch……

Tất cả các đại năng thuộc thế lực lớn đều cảm nhận được luồng dao động chiến đấu cường đại từ âm Phủ truyền đến, đều nhịn không được mà vượt qua hai giới âm Dương, lén lút thăm dò sự tình đang phát sinh ở âm Phủ.

Khi bọn họ nhìn thấy tam đại Địa Phủ khai chiến, một đám người đều trở nên ngây ngốc.

“Tình huống như thế nào, vậy mà tam đại Địa Phủ lại đánh nhau rồi.”

“Hợp Đạo, thậm chí còn có sự tồn tại đạt cảnh giới Hợp Đạo gia nhập vào trận chiến này, ông trời ơi, đây là muốn đánh âm Phủ đến nát sao?”

“Chuyện này rốt cuộc là chuyện như thế nào? !”

Đột nhiên, trong đám người, bọn họ thấy được một hình bóng quen thuộc.

Là Sở Cuồng Nhân!

“Sao mà hắn cũng ở chiến trường, từ từ, trận chiến này, không phải cũng có quan hệ đến hắn đấy chứ? !”

“Ta xem xét qua, một trận chiến này, chính là do hắn gây ra, gia hỏa này, dương gian đã không đủ chỗ để cho hắn gây họa, vậy mà hiện tại lại trực tiếp mang tai họa đến âm Phủ.”

“Nếu như gia hỏa này lại đánh nát cơ chế luân hồi của âm Phủ một lần nữa, thì đây đích thật là một chuyện vô cùng ghê gớm!”

Một ít Đại La Kim Tiên không biết.

Nhưng có một số đại năng Đại La, lại như loáng thoáng biết một chút bí ẩn, chính là cơ chế luân hồi âm Phủ, dường như liên lụy đến nhân quả rất lớn!

“Từ từ đã, Sở Cuồng Nhân, hắn đột phá đến cảnh giới Đại La!”

Bỗng nhiên, có đại năng ở dương gian nhịn không được mà kinh ngạc hét lên.

Thoáng một cái, nhóm đại năng, đặc biệt là đại năng trên Tiên Đình lập tức không thể giữ được sự bình tĩnh.

Phải biết rằng, khi Sở Cuồng Nhân còn chưa trở thành Đại La đã có thể gây áp lực cho một đám thiên kiêu, bây giờ người này đột nhiên trở thành Đại La, ai có thể chịu nổi? !

Những yêu nghiệt cái thế, nhìn cũng muốn run rẩy.

“Sao hắn lại đạt được thành tựu Đại La nhanh như vậy chứ, lúc này, những yêu nghiệt như chúng ta phải làm sao bây giờ!”

“Có lẽ khi hắn ở âm Phủ, đã có được đại cơ duyên gì đó!”

Chúng đại năng có chút bất đắc dĩ.

Yêu nghiệt có thiên phú vô tận, cơ duyên lại xuất hiện liên tiếp, khó trách người này có thể ném tất cả yêu nghiệt của bọn họ ở lại phía sau.

Âm Tào Địa Phủ.

Đại quân của Thái Sơn Địa Phủ cường thế đi vào, Quan Sơn cũng trực tiếp ra tay về phía Sở Cuồng Nhân.

Mà đám người Diêm La Vương cũng vui mừng quá đỗi.

“Phủ quân, các ngươi tới rồi!”

Hắn nhìn về phía một nam tử trung niên với thân hình cao lớn, đầu đội vương miện màu đen, người này chính là lão đại bên trong mười hai phủ quân của Thái Sơn.

“Ừ, chúng ta không thể không tới!” Đại Phủ Quân hít sâu một hơi, nhìn về phía trên bầu trời, hai luồng luân hồi chi đạo đang va chạm vào nhau kia, ánh mắt ngưng trọng nói: “Không nghĩ tới, vậy mà Đại Tư Tế sẽ ra tay trợ giúp cho Quỷ Đế Phong Đô, nếu như chúng ta không tới đây, sau đó, chỉ sợ cũng sẽ đến phiên Thái Sơn chúng ta!”

“Đúng vậy, Đại Tư Tế đã cãi lại mệnh lệnh của thiên tử âm Phủ cổ lão, còn có mưu tính nâng đỡ một vị tân thiên tử âm Phủ, nhất định phải ngăn cản hắn!”

Diêm La Vương lạnh giọng nói.

Đại Phủ Quân gật đầu, nhìn về phía những phủ quân còn lại ở phía sau, liền chuẩn bị ra tay.

Mười hai phủ quân, kém cỏi nhất cũng có thể so với Đại La, hơn nữa còn có những võ tướng ở Thái Sơn, một khi bọn họ gia nhập chiến trường, tức khắc sẽ khiến tình thế chuyển biến bất ngờ.

Đại Phủ Quân và Diêm La Vương liên thủ chống lại tộc trưởng Bỉ Ngạn.

Những phủ quân còn lại, cũng đều tự tìm đối thủ của mình, mà những võ tướng, âm binh khác của Thái Sơn cũng đang va chạm với nhóm âm tượng của Tần Hoàng.

“Sở Cuồng Nhân, ngày xưa ta đã chịu khuất nhục ở trong Dạ Xoa tộc, ta muốn ngươi trả giá gấp mười lần! !”

Quan Sơn nhìn Sở Cuồng Nhân, giọng điệu lạnh băng nói.

Tay hắn cầm Thanh Long Yển Nguyệt Đao, mà ở phía sau hắn, còn có mấy chục Kim Tiên do hắn một tay huấn luyện ra.

Những Kim Tiên này tụ họp lại, hình thành một chiến trận cường đại, bao vây xung quanh Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân đứng yên tại chỗ, thần sắc lạnh nhạt: “Ngươi không nên tới, hoặc là nói, toàn bộ Thái Sơn Địa Phủ các ngươi đều không nên tới.”

“Hừ, Sở Cuồng Nhân, nếu như chúng ta không tới, chẳng phải sẽ thật sự để cho ngươi ngồi lên vị trí thiên tử âm Phủ sao!”

Quan Sơn hừ lạnh nói.

“Các ngươi tới hay không, vị trí kia ta đã định sẵn phải ngồi rồi, nhưng các ngươi tới, lại có thể khiến cho ta mau chóng ngồi lên vị trí kia hơn.”

“Nói năng bừa bãi, Sở Cuồng Nhân, nhìn xem bên cạnh ngươi, Thái Sơn, âm Phủ hợp tác, Đại La Kim Tiên gần năm mươi, âm binh âm tướng cũng gấp mấy lần Phong Đô ngươi, cho dù ngươi có Đại Tư Tế tương trợ thì sẽ như thế nào, hiện tại hắn bị Diêm La lão tổ cuốn lấy, ngươi còn có thể tìm ra một Đại La thứ hai để tới giúp đỡ ngươi sao? !” Quan Sơn lạnh giọng cười nói.

Sau đó, dường như hắn nghĩ tới cái gì đó: “Ha, đúng rồi, ta nghe nói sau lưng ngươi có Thần Ma nhất mạch, có lẽ bọn họ sẽ không thiếu người ở cảnh giới Đại La đâu, chẳng qua, thế lực dương gian còn rắc rối phức tạp hơn so với âm Phủ, lại thêm khoảng cách giữa hai giới âm Dương, cũng không phải dễ dàng có thể vượt qua như vậy, bọn họ sẽ không giúp được ngươi.”

“Không phải nên nói là tướng mạo trời sinh sao? Đối với thế cục, ngược lại xem xét thấu triệt, nhưng vẫn là câu nói kia, các ngươi không nên tới!”

“Rốt cuộc là ngươi có ý tứ gì? !”

“Bởi vì các ngươi tới, cũng nên đến lượt chúng ta lên sân khấu!”

Một giọng nói lạnh nhạt mà bá đạo vang lên.

Ngay sau đó, một luồng khí tức vô cùng bá đạo từ cách đó không xa thổi tới, nơi hắn đi qua, hư không đều hóa thành hư vô!

Chỉ thấy một nam tử thư sinh khoác trên người bạch y đi đến.

Trên người lộ ra khí tức trần gian không thuộc về âm Phủ, người vừa tới chính là…… Tuyệt Vô Thần của Thần Ma nhất mạch! !

“Sao lại thế này, sao Tuyệt Vô Thần lại tới âm Phủ? !”

“Cái quỷ gì vậy? !”

“Từ từ, Tuyệt Vô Thần tới âm Phủ, chẳng lẽ là……”

Bỗng nhiên, có đại năng ở dương gian liên tưởng đến chuyện gì đó, đồng tử chợt co rụt lại.

Tuyệt Vô Thần, ở dương gian cũng là một yêu nghiệt tuyệt đỉnh được chú ý, khi Sở Cuồng Nhân bị nhốt ở bên trong lò Bát Quái hai mươi năm, làm ra không ít chuyện kinh thiên động địa.

Mà ở trong đó, chuyện khiến người ta bàn bạc say sưa nhất chính là, hắn dựa vào Tử Vi vương quan, thu phục toàn bộ Tử Vi Tinh! !

Hiện tại, Tuyệt Vô Thần xuất hiện ở âm Phủ.

Như vậy, những thế lực ở Tử Vi Tinh bị Tuyệt Vô Thần thu phục kia chẳng phải là……

“Ha, đây là lần đầu tiên lão phu đi đến âm Phủ, Phong gia mang binh tiến đến, tương trợ Sở công tử!”

Một tiếng thét dài vang lên, chỉ thấy một lão giả bay lên không trung mà đến, trên người tràn ngập Đại La ý hùng hậu, là Đại La của một trong tám thế gia ở Tử Vi Tinh, Phong gia!

“Tuyết Long Sơn mang tội trên người, tiến đến tương trợ công tử!”

Băng Tằm của Tuyết Long Sơn, cũng xuất hiện, ngày xưa bọn họ và Sở Cuồng Nhân là thù địch, mà giờ phút này, lại tới âm Phủ để tương trợ!

“Lạc gia tiến đến tương trợ!”

Người mang Phi Hồng Chi Lệ, Lạc Nhạn với dáng vẻ chim sa cá lặn mang theo con cháu Lạc gia, cũng đuổi tới chiến trường.

“Long Nhân nhất mạch của Tử Vi Tinh tiến đến tương trợ!”

“Cửu Lê nhất mạch của Tử Vi Tinh tiến đến tương trợ!”

“Ngưu Ma nhất mạch của Tử Vi Tinh tiến đến tương trợ!”

………………

Một đống thế lực ở Tử Vi Tinh liên tục đi đến, mà ở trong đó, cũng không khuyết thiếu Đại La Kim Tiên!

Một màn này, khiến cho tất cả mọi người hoàn toàn chấn kinh.

“Hôm nay, âm Phủ sẽ vĩnh viễn thần phục ở dưới chân ngô vương!”

Tuyệt Vô Thần hét to.

Hắn là thủ lĩnh của đoàn thế lực này, nhưng đối với hắn mà nói, thân phận của hắn vĩnh viễn cũng chỉ có một.

Đó chính là Tuyệt Vô Thần của Thần Ma nhất mạch, mà hắn, cả đời này vĩnh phụng một người làm vương!

Chương 1547 - Chém giết Quan Sơn, cánh đã cứng, âm Phủ cái thứ ba Hợp Đạo

Thế lực ở Tử Vi Tinh luân phiên xuất hiện, loại tình huống này, vượt quá sự dự đoán của âm Phủ.

Mà những thế lực này đi đến, tăng thêm trợ lực không nhỏ cho đại quân của Phong Đô, đúng là không yếu hơn bao nhiêu so với hai thế lực lớn là âm Phủ, Thái Sơn liên thủ.

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, những thế lực trần gian này, rốt cuộc đi đến âm Phủ lúc nào."

Sắc mặt của Quan Sơn vô cùng âm trầm.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn hắn, lạnh nhạt nói: "Ngươi nói không sai, thế lực trần gian rắc rối phức tạp, nhất là Thần Ma nhất mạch ta, có hai đại Tiên Đình nhìn chằm chằm, kiềm chế lẫn nhau, bọn họ muốn vượt qua hai giới âm Dương, đến đây trợ giúp ta, quả thất không phải một chuyện đơn giản, nhưng Tử Vi Tinh, lại là thế lực thuộc về ta!"

Cục diện Thái Sơn âm Phủ liên thủ, làm sao Sở Cuồng Nhân lại có thể không nghĩ tới chứ?

Cho nên trước đó, hắn liền đã liên hệ Tuyệt Vô Thần, bí mật dẫn độ cao thủ của Tử Vi Tinh đến âm Phủ.

Vốn dĩ, càng là sinh linh cường đại trên trần gian, độ khó khăn khi vượt qua hai giới âm Dương lại càng lớn.

Nhưng Sở Cuồng Nhân có quyền hạn Quỷ Đế hoàn chỉnh, có hắn tương trợ, để Tuyệt Vô Thần mang một nhóm Đại La Kim Tiên đến, cũng không phải là một chuyện quá mức khó khăn.

"Ta nói, các ngươi không nên tới, các ngươi đã tới, cũng chỉ giúp ta tăng tốc độ thống nhất âm Phủ mà thôi, hôm nay, Thái Sơn âm Phủ, ta sẽ giải quyết tất cả."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, khí thế như bão!

Sắc mặt của Quan Sơn vô cùng âm trầm: "Giết ngươi, những người này sẽ như rồng không đầu! !"

Mục tiêu của hắn đã rất rõ ràng.

Bắt giặc phải bắt vua trước!

Giết Sở Cuồng Nhân trước, các cường giả này nếu không có Sở Cuồng Nhân, sẽ chỉ là một đám người ô hợp mà thôi!

"Ngươi có bản linh kia sao?"

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, tay cầm Đại Hoang Kích.

"Thanh Long chiến trận, giết! !"

Quan Sơn hét lớn một tiếng, chỉ thấy mấy chục âm binh âm tướng cấp bậc Kim Tiên ở bốn phía hoàn toàn bao vây Sở Cuồng Nhân, hóa thành chiến trận cường đại!

Âm khí cuồn cuộn trút xuống, rót vào trong cơ thể của Quan Sơn.

"Chém!"

Quan Sơn nâng đao liền trảm ra, sức mạnh vô cùng cuồng bạo, hóa thành một con Thanh Long doạ người, cắn xé mọi thứ!

"Một chiến trận hợp kích liền muốn giết ta, không khỏi quá mức ngây thơ!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, Đại Hoang Kích trong tay ngang nhiên chém ra.

Kích quang ẩn chứa một luồng ma khí kinh khủng đổ xuống, trong chớp mắt đã bao phủ vùng thế giới này, chính là Đại Hoang Kích Pháp, Khiếu Cửu Thiên! !

Ma khí xé rách Thanh Long, điên cuồng đánh thẳng vào phía trên chiến trận hợp kích.

Ầm, ầm, ầm! !

Hư không liên tục bị phá nát, mà Quan Sơn cũng bị trực tiếp đánh bay, mấy chục âm binh âm tướng Kim Tiên ở phía sau hắn cũng liên tiếp ngã xuống, thân tử đạo tiêu!

"Thực lực của hắn, so với lúc ở Dạ Xoa tộc, sao lại cường đại hơn nhiều đến như vậy? !"

Sắc mặt Quan Sơn biến hóa, có chút khiếp sợ nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Thời điểm ở Dạ Xoa tộc, ta có thể tuỳ tiện đánh bại ngươi, hiện tại, ta muốn giết ngươi, cũng không khó hơn so với bóp chết một con giun."

Trường kích trong tay Sở Cuồng Nhân có đạo quang lưu chuyển, ma uy vô tận tràn ngập thiên địa!

Thời điểm ở Dạ Xoa tộc, tu vi của hắn còn không có đột phá đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, khi đó hắn đã có năng lực đánh bại Quan Sơn.

Mà hiện tại, hắn muốn đánh bại Quan Sơn, càng không phải là một việc khó.

"Đại Hoang Kích Pháp, Bình Đại Hoang! !"

Quát lạnh một tiếng.

Sở Cuồng Nhân lại vung trường kích, kích quang kinh khủng lan ra, che diệt thiên địa khắp nơi! !

Thân thể của nguyên một đám võ tướng Kim Tiên liên tục nổ tung, hồn phi phách tán!

Ngay cả Quan Sơn ở trước mặt một kích này, cũng là người bị thương nặng, hấp hối.

Trong đám người, Tuyệt Vô Thần đang giao thủ với một Kim Tiên thấy cảnh này, không khỏi hơi xúc động: "Thực lực của Vương đã đạt đến loại trình độ này, tuỳ tiện ra tay là có thể đánh bại Đại La."

Phải biết rằng, những yêu nghiệt trên trần gian kia, phần lớn đều không hề có chút sức lực nào đối chọi với Đại La.

Chỉ có cực kỳ ít yêu nghiệt tuyệt đỉnh thậm chí là cái thế mới có thể giao thủ với Đại La.

Nhưng, cũng chỉ là giao thủ mà thôi.

Đánh bại một Đại La, không thể nghi ngờ là vô cùng khó khăn, thậm chí còn làm không được, nhưng Sở Cuồng Nhân, lại có thể dễ như trở bàn tay làm được chuyện mà nhóm yêu nghiệt không cách nào làm được.

Đây chính là Vương mà hắn đi theo!

"Thực lực của Sở công tử, càng ngày càng cao thâm khó lường."

Lạc Nhạn nhìn Sở Cuồng Nhân, cũng không khỏi cảm khái, nốt ruồi phía dưới đuôi mắt nàng nở rộ ra quang mang tinh hồng.

Một kiếm chém ra, kiếm quang sáng chói xẹt qua, tuỳ tiện chém giết một âm tướng cấp bậc Kim Tiên!

Những năm gần đây, tuy Lạc Nhạn chỉ tu hành trên Tử Vi Tinh, nhưng tốc độ tiến bộ của nàng lại cực nhanh, cộng thêm Phi Hồng Chi Lệ, có lẽ đã vượt một số Kim Tiên trên tam phẩm.

"Băng Phong Thiên Địa! !"

Một trận hàn khí lạnh lẽo gào thét tuôn ra, trong chớp mắt, bao phủ khắp nơi, nguyên một đám âm binh âm tướng, đều bị đông cứng thành tượng băng.

Đây là Băng Tàm Như Tuyết xuất thủ.

Bản thân nàng chính là một yêu nghiệt tuyệt đỉnh, tốc độ trưởng thành trong những năm qua, so với Lạc Nhạn chỉ có hơn chứ không kém.

Nhưng mà, khi nàng nhìn thấy bóng người đứng lơ lửng trên không, tiên huy vạn đạo kia, liền biết, bản thân mình còn kém rất xa.

"Thực lực của chủ nhân quá mạnh, với cảnh giới bây giờ của ta, vẫn còn kém rất nhiều!"

Băng Tàm Như Tuyết lập cho mình một mục tiêu nhỏ kế tiếp.

Ít nhất phải trở thành Đại La Kim Tiên.

Như thế mới có tư cách đi theo Sở Cuồng Nhân.

Đại chiến vẫn còn tiếp tục.

Khi yêu nghiệt, cường giả của Tử Vi Tinh tới, đã mang đến cho Phong Đô trợ lực to lớn, dường như đã có khuynh hướng áp chế hai đại Địa Phủ.

Đại năng các phương đều vô cùng kinh ngạc.

Không nghĩ tới, vậy mà Sở Cuồng Nhân còn cất giấu một chiêu như thế.

"Lần này, âm Phủ còn có Thái Sơn, thật sự đã bị đánh cho trở tay không kịp."

"Ai nói không phải chứ, ai có thể nghĩ tới, Sở Cuồng Nhân không chỉ có thể lôi kéo nhiều thế lực ở âm Phủ, mà còn có thể di chuyển thế lực ở trần gian đến đây."

"Ta cũng đã quên mất, người này có Tử Vi Vương Quan trong tay, Tử Vi Tinh, cũng là trợ lực của hắn."

Âm Phủ Diêm Vương, Thái Sơn Phủ Quân nhìn chiến trường hỗn loạn, sắc mặt có chút khó coi.

"Phủ quân, cứu ta! !"

Lúc này, một tiếng hét thảm vang lên.

Chỉ thấy Quan Sơn hoảng sợ cầu cứu với Phủ Quân Thái Sơn.

Nhưng trường kích trong tay Sở Cuồng Nhân lại không lưu tình chút nào, trảm ở trên người đối phương, hoàn toàn lấy đi tánh mạng của đối phương!

Lại một tên Đại La Kim Tiên, chết ở trong tay hắn.

"Sở Cuồng Nhân! !"

Đáy lòng Diêm Vương, Phủ Quân trầm xuống.

Bọn họ tự nhận là đã vô cùng xem trọng Sở Cuồng Nhân, nhưng sự thật chứng minh, bọn họ vẫn đánh giá thấp đối phương.

Năm đó, khi Sở Cuồng Nhân vừa mới đạt được Luân Hồi Đế Ấn, bọn họ nên không tiếc bất cứ giá nào, giết chết đối phương mới đúng.

Hiện tại, cánh của đối phương đã cứng rồi.

Âm Phủ, Thái Sơn đã chân chính lĩnh hội được sự lợi hại của đối phương.

"Người này là một trong những mấu chốt của chiến trường, nhất định phải nhanh chóng giết chết hắn!"

"Nhưng thực lực của hắn cao cường, Đại La bình thường căn bản không phải đối thủ, mà Đại La cao cấp lại bị những người còn lại ngăn lại, giết thế nào đây? !"

"Mấu chốt trên chiến trường, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, còn có một người nữa!"

Đột nhiên, Thái Sơn Phủ Quân lạnh giọng nói ra.

Hắn nhìn về phía không trung, ở nơi đó, có hai con sông dài đại đạo hiển hóa đang va chạm vào nahu.

Nhưng đột nhiên, lại có một khí tức vô cùng cường đại bạo phát, đạo tắc vạn thiên giao hội, hóa thành một đại đạo mới đến từ bầu trời, rơi vào bên trong hai dòng sống kia!

Tất cả mọi người đã nhận ra luồng khí tức kia, sắc mặt ào ào biến đổi.

Luồng khí tức này là, Hợp Đạo! !

"Bên trong âm Phủ, ngoại trừ Đại Tế Ti, Diêm La lão tổ, vậy mà còn có Hợp Đạo mới! !"

Chương 1548 - Thái Sơn Lữ U, trận chiến Hợp Đạo, Đại Tế Ti bị áp chế

"Trong âm Phủ, vậy mà còn có đại năng ở cảnh giới Hợp Đạo! !"

Mọi người khiếp sợ không gì sánh nổi, ngay cả Diêm La Vương cũng nhìn về phía Đại Phủ Quân của Thái Sơn.

Mà đối phương cũng không cảm thấy quá chấn kinh đối với tình cảnh này, hiển nhiên, hắn đã sớm có đoán trước.

"Chẳng lẽ, đây là Hợp Đạo của Thái Sơn!"

Diêm La Vương nhất thời có suy đoán.

"Đúng vậy." Đại Phủ Quân cũng không che giấu, khẽ gật đầu.

Sắc mặt nhóm Diêm Vương của âm Phủ không khỏi biến hóa, trong lòng gọi thẳng khá lắm.

Vốn dĩ, bọn họ cho rằng ở âm Phủ này, ngoại trừ Đại Tế Ti của âm Ti, cũng chỉ có âm Phủ có đại năng cảnh giới Hợp Đạo.

Cho nên, âm Phủ vẫn luôn rất tự tin.

Chỉ cần giải quyết được âm Ti, âm Phủ này chính là thiên hạ của bọn hắn.

Nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, bên trong Thái Sơn, vậy mà cũng cất giấu một cảnh giới Hợp Đạo! !

"Thái Sơn Địa Phủ, giấu thật sâu."

Âm Phủ Diêm Vương nhìn thoáng qua Đại Phủ Quân.

"Cũng vậy."

Đại Phủ Quân cười nhạt một tiếng, nhưng tâm tình lại không phải rất tốt đẹp, thậm chí có thể nói là hỏng bét.

Đại năng Hợp Đạo của Thái Sơn, đây là át chủ bài lớn nhất của bọn họ, hơn nữa, còn là át chủ bài không có bất kỳ người nào biết đến, nhưng bây giờ, lá bài tẩy này phải bị lật lên chỉ bởi vì Sở Cuồng Nhân.

Một át chủ bài bị người ta biết, đã không còn là át chủ bài, sự uy hiếp cũng không lớn như lúc còn được ẩn giấy.

Vốn dĩ Thái Sơn còn muốn dùng lá bài tẩy này thống nhất âm Phủ, nhưng bây giờ, âm Phủ biết lá bài tẩy này của bọn họ, sợ là sẽ không dễ dàng rút dây động rừng.

"Thôi, vẫn nên giải quyết Phong Đô trước rồi nói sau."

Đại Phủ Quân nhìn Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

So với âm Phủ, hiện tại, uy hiếp của Sở Cuồng Nhân còn lớn hơn.

Ai cũng không biết, nếu cho Sở Cuồng Nhân thêm một chút thời gian, rốt cuộc hắn sẽ trưởng thành đến bộ dạng nào.

Trên bầu trời.

Ba còn sông dài đại đạo hiển hóa, đang đụng chạm lẫn nhau, sức mạnh đạo tắc, rung chuyển hơn phân nửa âm Phủ.

Đại Tế Ti nhìn một đại hán mặc trên người chiến giáp đen nhánh trước mặt, sắc mặt có chút ngưng trọng: "Không nghĩ tới, Thái Sơn cất giấu một Hợp Đạo!"

Ngay cả hắn, cũng không biết Thái Sơn có Hợp Đạo, có thể biết, Thái Sơn giấu kỹ đến cỡ nào.

"Thái Sơn Lữ U, gặp qua Đại Tế Ti."

Lữ U từ tốn nói.

"Ha, Hợp Đạo của Thái Sơn, ngươi đến thật đúng lúc, Đại Tế Ti ý đồ phản bội thiên tử, ngươi và ta cùng nhau hành quyết hắn đi!"

Diêm La lão tổ cười ha ha một tiếng.

Tuy chuyện Thái Sơn có đại năng cảnh giới Hợp Đạo làm hắn hết sức kinh ngạc, nhưng bây giờ, lại là một trợ lực có thực lực mạnh nhất!

Vốn dĩ, hắn và đại tế ti đánh một trận, đã rơi vào hạ phong, cho dù cùng là Hợp Đạo, đối phương muốn giết mình là chuyện vô cùng khó khăn, nhưng mà, muốn vây khốn hắn, phong ấn hắn lại thì không phải là không được.

Mà khi đó, âm Phủ cũng coi như thật sự xong đời.

Hiện tại, Lữ U đến, liền liên thủ đối kháng, thậm chí còn có khả năng tiêu diệt Đại Tế Ti!

"Đại Tế Ti, là ngươi vi phạm mệnh lệnh của thiên tử trước, vậy thì cũng đừng trách ta."

Lữ U nói ra, vì hắn nhìn thấy Diêm La lão tổ rơi vào hạ phong, nếu như đối phương xong đời, thì Thái Sơn cũng phải tiếp bước, cho nên mới không nhịn được mà xuất thủ tương trợ.

"Ha, bớt nói nhiều lời, dù sớm hay muộn, các ngươi đều sẽ hạ thủ với âm Ti, cục diện hiện tại, không còn gì tốt hơn!"

Đại Tế Ti khẽ cười một tiếng, tuyệt không e ngại hai đại Hợp Đạo liên thủ.

Âm Ti đặt ở trên đầu hai đại Địa Phủ quá lâu, mà hai đại Địa Phủ cũng có Hợp Đạo, bọn họ đều có dự định muốn thống nhất âm Phủ, vậy thì việc ra tay với âm Ti chính là điều tất nhiên.

Thay vì chờ cho đến lúc đó, thì hiện tại nâng đỡ Sở Cuồng Nhân, chính là lựa chọn tốt nhất cho Đại Tế Ti.

"Đánh đi!"

Trên người của hai người của Lữ U, Diêm La lão tổ có sức mạnh đạo tắc bay lên không trung mà đến, nghiền ép về phía Đại Tế Ti.

"Thiên Cương Luân Hồi Thủ!"

Đại Tế Ti đưa tay ra, thúc giục sức mạnh đạo tắc đến cực hạn, âm khí vô tận hóa thành một một bàn tay đen thùi, dường như trong đó ẩn chứa hành tinh ảo diệu, Luân Hồi chi đạo.

Đây là Hợp Đạo pháp!

Mà Hợp Đạo pháp này được thi triển bởi đại năng Hợp Đạo, uy lực của nó dồi dào vô tận, một chưởng kia nghiền ép ra, dường như có thể tuỳ tiện phá nát cả một tinh hệ.

"Phán Thần Diêm La Trảm!"

Diêm La lão tổ không cam lòng yếu thế, cũng thúc giục Hợp Đạo pháp của mình.

Hắn lấy chưởng hóa đao, một thanh U Minh Quỷ Nhận khổng lồ bỗng dưng sinh ra, trong đó ẩn chứa sức mạnh đạo tắc vô tận.

Lúc Lữ U đưa tay, đạo tắc tràn ngập, hóa thành một đầu lâu vô cùng to lớn: "U Minh Thiên! !"

Tam đại Hợp Đạo pháp, ba luồng đạo tắc ầm ầm đụng vào một chỗ, loại động tĩnh kia, khiến người ta kinh hãi đến cực hạn, dường như bầu trời của âm Phủ đều bị xé nứt.

Khiến cho tất cả mọi người của tam đại Địa Phủ đang giao thủ đều ngừng tay.

Bởi vì bọn họ hiểu rõ, giờ phút này, trận chiến của bọn họ đã không còn quan trọng, mấu chốt chân chính là ba đại năng Hợp Đạo này!

Nếu như Lữ U, Diêm La lão tổ có thể đè ép Đại Tế Ti, thì cho dù Sở Cuồng Nhân có năng lực tính toán thông thiên, cũng tuyệt đối không có cách nào chống đỡ được hai vị Hợp Đạo.

Khi đó, Phong Đô sẽ hoàn toàn biến mất ở âm Phủ!

Nhưng nếu Đại Tế Ti thắng, vậy thì, Phong Đô sẽ thống nhất âm Phủ!

Nhưng mà, mọi người lại không nghĩ chuyện phía sau có khả năng xảy ra.

"Hai đánh một, cho dù Đại Tế Ti cường đại tới đâu, cũng không thể nào là đối thủ của bọn lão tổ!"

Diêm La Vương cười nhạt một cái nói.

Thái Sơn Phủ Quân nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ băng lãnh: "Quỷ Đế Phong Đô, uy phong bao nhiêu, lúc này mới đến âm Phủ mới bao lâu, đã náo ra nhiều động tĩnh như vậy, thu phục âm tượng của Tần Hoàng, Dạ Xoa tộc, thu phục hai tộc Yêu Quái, lại trở thành minh hữu với Bỉ Ngạn nhất tộc, thậm chí ngay cả âm Ti này, cũng do ngươi điều động!"

"Ngươi thật sự là không tầm thường, nhưng mà, dù cho cao minh đến mức đó, hôm nay ngươi cũng đã bị định trước sẽ thất bại! âm Phủ, không chứa nổi ngươi! !"

Diêm La Vương gật gật đầu: "Đúng vậy, Sở Cuồng Nhân, cho dù ngươi làm nhiều như vậy, nhưng dù sao thì ngươi cũng quá trẻ tuổi, vị trí thiên tử âm Phủ, ngươi ngồi không được, cũng không thuộc về ngươi!"

"Dù Đại Tế Ti có mạnh hơn, cũng không phải đối thủ của hai Hợp Đạo, hôm nay, hắn chắc chắn thất bại! !"

Trên thực tế, tình hình hiện tại đã chứng minh suy đoán của mọi người.

Sau khi tam đại Hợp Đạo pháp kia ầm ầm va chạm vào một chỗ, Đại Tế Ti liền bay ra sau, sắc mặt có chút khó coi nhìn hai người Lữ U, Diêm La lão tổ.

Trận chiến của đại năng Hợp Đạo, rất khó biết được sinh tử.

Dù sao, giết chết một cảnh giới Hợp Đạo, sẽ giống như xóa bỏ một đại đạo.

Mà đại đạo giữa thiên địa, làm sao có thể dễ dàng bị xóa bỏ như vậy.

Muốn giết một Hợp Đạo, thường phải hao phí thời gian rất dài, từ từ xóa bỏ đại đạo của hắn, mà đầu tiên, là để đạo của mình ngăn chặn đối phương!

Vốn dĩ, Đại Tế Ti có thể ngăn chặn Diêm La lão tổ.

Nhưng mà, sau khi Lữ U xuất thủ, đạo của hai người bọn họ hợp thành một, quả thật đã ngăn cản hắn!

"Đáng chết, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ cục diện sẽ cực kỳ bất lợi đối với ta."

Đại tế ti cau mày nghĩ đến.

Mấu chốt nhất là, nếu hắn bị áp chế, vậy thì mấy người Sở Cuồng Nhân cũng sẽ thất bại.

"Đại Tế Ti, chúng ta muốn hoàn toàn tiêu diệt đạo của ngươi! !"

Diêm La lão tổ lạnh giọng nói ra, chỉ thấy hắn đưa tay thúc giục vô số đạo tắc, hình thành một thanh U Minh Quỷ Nhận khổng lồ, chém ra.

Lữ U cũng xuất thủ.

Dưới sự liên thủ của hai người, vô số đạo tắc giao hội trong hư không.

Thời gian dần trôi qua, đạo của đại tế ti đang từ từ bị làm hao mòn!

Hắn, bị áp chế.

Không đến trăm năm, chỉ sợ đạo của hắn sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt!

Chương 1549 - Cười cái gì mà cười, át chủ bài chân chính của Sở Cuồng Nhân, tái tạo Luân Hồi

“Ha ha, Sở Cuồng Nhân, ngươi thấy được sao? Người mà ngươi trông cậy nhất, đã thất bại! ! Trận chiến này, ngươi cũng sẽ thất bại thôi! !”

Diêm La Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, nhịn không được mà đắc ý cười to.

Những Diêm Vương khác ở bên trong âm Phủ cũng buông lỏng tinh thần, có loại cảm giác vỗ ngực xưng tên.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ thật sự là quá nghẹn khuất rồi!

Từ sau khi Sở Cuồng Nhân bước đến âm Phủ, âm Phủ bọn họ liền nghĩ mọi cách để đối phó với đối phương, nhưng lại nhiều lần ăn quả đắng, thậm chí thập điện âm Phủ, cũng bị đối phương phá nát tám điện!

Chuyện này kêu bọn họ làm sao mà chịu đựng được?

Vốn dĩ muốn đi tìm đối phương báo thù, nhưng lại bị Đại Tế Ti ngăn cản lại.

Nhưng không bao lâu, Sở Cuồng Nhân mang binh tiến đến tấn công âm Phủ, mà Đại Tế Ti trước đó còn ngăn cản bọn họ, vậy mà bây giờ lại đứng chung một thuyền với đối phương.

Bọn họ rất tức giận!

Nhưng hiện tại, Đại Tế Ti đã bị áp chế, hiện tại, để cho đại năng Hợp Đạo ra tay giết chết Sở Cuồng Nhân và những Đại La Kim Tiên bên người hắn.

Còn về Sở Cuồng Nhân, tuy là giới tử, Hợp Đạo cũng không thể dễ dàng ra tay.

Nhưng sau khi giải quyết những người giúp đỡ bên cạnh hắn, ở nơi này, bọn họ có nhiều đại năng như vậy, sẽ vây hãm đối phương cho đến chết.

“Sở Cuồng Nhân, lần này thật sự tiêu rồi.”

“Lúc này đây, đoán chừng đến hắn cũng vô lực, không có cách nào xoay chuyển trời đất.”

“Hắn thật sự là quá xúc động, hắn vừa mới đột phá lên Đại La liền gấp gáp không chờ nổi tiến đến tấn công âm Phủ, nếu như có thể ẩn nhẫn một khoảng thời gian, lại tích tụ đủ lực lượng, có lẽ sẽ thành công.”

Hiện tại ở trong mắt rất nhiều đại năng, Sở Cuồng Nhân giống như là một tên nhóc con.

Người trẻ tuổi, quá dễ xúc động, một lòng muốn xông lên.

Nhưng dù nói như thế nào, Sở Cuồng Nhân có thể làm được đến bước này, cũng đủ để khiến cho bọn họ kinh ngạc.

Nếu như Thái Sơn không có đại năng Hợp Đạo, thì trận chiến này, có lẽ Sở Cuồng Nhân có thể ngồi lên vị trí thiên tử âm Phủ.

“Đều do Thái Sơn giấu quá kĩ đi.”

“Đoán chừng ngay cả Đại Tế Ti cũng không nghĩ đến, Thái Sơn lại cất giấu một tên Hợp Đạo.”

Nói tóm lại, hiện tại ở trong mắt mọi người, Sở Cuồng Nhân đã là vô lực không có cách nào xoay chuyển trời đất.

Sĩ khí bên phía Phong Đô, cũng theo đó mà giảm bớt.

Trái lại, ở phía Thái Sơn, âm Phủ, những phủ quân, Diêm Vương, âm binh âm tướng đều dùng toàn lực tung ra quyền cước, hận đến mức hiện tại không thể ngay lập tức đè đám người Sở Cuồng Nhân xuống đánh.

“Ha.”

Nhưng vào lúc này, lại nghe một tiếng cười khẽ.

Là Sở Cuồng Nhân.

“Ha ha ha……”

Tiếng cười càng lúc càng lớn, càng ngày càng ngông cuồng, cuối cùng quanh quẩn ở trong thiên địa, vang vọng khắp nơi.

Mọi người bốn mắt nhìn nhau.

Không biết vì sao Sở Cuồng Nhân lại đột nhiên bật cười.

Chẳng lẽ, là điên rồi sao? !

“Bỏ ra bao nhiêu công sức, tính kế nhiều như vậy, cuối cùng đã cách mục tiêu chỉ kém có một bước, cho dù hắn điên, cũng không phải là chuyện không có khả năng.”

“Ừm, tâm tính của người trẻ tuổi, rốt cuộc là vẫn kém một chút.”

Nhóm đại năng âm thầm bàn luận.

Nhưng sắc mặt của đám người Diêm La Vương lại có chút khó coi, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lạnh băng.

“Cười cái gì mà cười, ngươi điên rồi sao? !”

Bọn họ không muốn nhìn thấy Sở Cuồng Nhân cười.

Khiến cho âm Phủ bọn họ nghẹn uất lâu như vậy, thật vất vả mới có thể nhìn thấy đối phương thất bại, bọn họ không muốn nghe tiếng cười của đối phương, bọn họ muốn làm cho Sở Cuồng Nhân phải khóc!

“Ta cười, là bởi vì ta cao hứng.”

Tiếng cười dần dần thu liễm, khóe miệng Sở Cuồng Nhân nở nụ cười, đứng lơ lửng trên không, ánh mắt nhìn sơn hà khắp nơi trong âm Phủ.

“Ngươi lại đang nhìn cái gì?” Ánh mắt của Diêm La Vương lạnh như băng nói.

“Ta đang nhìn, âm Phủ sau khi thống nhất.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi đúng là làm càn, chẳng lẽ ngươi còn không nhận biết rõ ràng thế cục này sao? ! Át chủ bài của ngươi, thứ ngươi trông cậy vào, toàn bộ đã dùng hết! !” Diêm La Vương lạnh giọng nói ra.

“Át chủ bài? Ha.”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói: “Các ngươi cho rằng át chủ bài của ta là cái gì, Luân Hồi Đế Ấn? Quyền năng Quỷ Đế hoàn chỉnh? âm tượng của Tần Hoàng? Đại quân Tử Vi Tinh? Hay là Đại Tế Ti? Sai rồi.”

Hắn giang hai tay ra, giống như đang ôm cả thế giới, “Át chủ bài chân chính của ta, là toàn bộ âm Phủ này! !”

Lời nói vừa dứt.

Chỉ thấy ở trên người hắn, có một luồng Luân Hồi Đại La ý huyền diệu đến cực điểm khuếch tán ra!

Mà ở nơi xa.

Bờ Tam Sinh hà thao thao bất tuyệt, Hoa Vô Ái ngước mắt nhìn về phía của âm Phủ, nỉ non nói: “Đã bắt đầu rồi sao?”

Giờ khắc này.

Toàn bộ âm Phủ đều vì vậy mà chấn động.

Âm khí vô tận, từ bốn phương tám hướng, giống như Vạn Xuyên Hối Hải, nhanh chóng, dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Đặc biệt là ở Phong Đô, Thái Sơn, âm Phủ, tam đại Địa Phủ này giống như đã chịu một sức mạnh cộng hưởng nào đó, thế nhưng lại cùng một lúc, điên cuồng chấn động.

“Sao lại thế này? !”

“m Tào Địa Phủ sao lại đột nhiên có loại động tĩnh này? !”

Diêm La Vương nhìn âm Tào Địa Phủ, sắc mặt có chút kinh nghi bất định.

Chỉ thấy mặt đất âm Phủ vỡ ra, một khe đất vô cùng lớn chợt xuất hiện, mà ở bên trong khe đất kia, vô số phù văn huyền diệu đang lưu chuyển, hóa thành một quả quang cầu to lớn!

“Đó là…… Đạo tắc? !”

“Thật là sức mạnh đạo tắc khủng khiếp, đây là sức mạnh do Luân Hồi chi đạo hiện hóa ra, từ từ, vì cái gì mà còn có đạo tắc, chẳng lẽ âm Phủ lại có Hợp Đạo thứ hai sao? !”

“Chuyện này không có khả năng!”

Khi mọi người đang chấn động với đạo tắc kia.

Chỉ thấy ở phía nơi xa, bên trong Phong Đô Địa Phủ, Thái Sơn Địa Phủ đồng thời phát ra chấn động kinh khủng, có quang trụ phóng lên tận trời, vô số đạo tắc giống như nước lũ hội tụ về phía âm Phủ!

Ba luồng sức mạnh đạo tắc, có cùng nguồn gốc!

Lúc này đang bởi vì sự tồn tại nào đó mà cộng hưởng, đang muốn tập hợp thành một khối.

Giờ phút này, âm Phủ chấn động!

Thậm chí đến tu sĩ bình thường khắp dương gian cũng đều có thể cảm nhận được, bên trong thien địa này, tựa hồ có cái gì đó sắp bị thay đổi.

Sâu bên trong Tiên đình.

Tuyệt Tâm Tiên Đế bỗng nhiên mở hai mắt: “Luân Hồi, là sức mạnh Luân Hồi! ! Hoặc có thể nói là, là sức mạnh của thiên tử âm Phủ cổ lão!”

Trong vũ trụ.

Nơi nào đó trong không gian hỗn độn.

Lão giả áo tím mở to hai mắt, cười nhạt một tiếng: “Hắn đã bắt đầu chỉnh hợp sức mạnh của thiên tử âm Phủ, tái tạo Luân Hồi, chư vị, cơ hội của các ngươi đã tới.”

Lão giả áo tím nhìn vào Hỗn Độn.

Từng đạo từng đoạ tiên huy linh hồn hiện lên.

Mà trong đó, có khí tức rộng lớn của tuyệt thế Kiếm Tiên, có Tiên Đế vô thượng ngồi ngay ngắn ở phía trên vương vị, có tiên huy tươi sáng, Nữ Tiên Chi Thủ cưỡi Thanh Loan ……

Một đám tồn tại vốn dĩ đã biến mất ở bên trong đại kiếp nạn thời kỳ Tiên Cổ, vậy mà lại đồng thời xuất hiện ở bên trong không gian Hỗn Độn này.

“Thật tốt.”

“Người này quả nhiên không hề phụ sự kỳ vọng của chúng ta, Luân Hồi đã tái tạo, kế tiếp đó là cơ hội để chúng ta chuyển sinh.”

“Ha, tiếp tục ở chỗ này chờ đợi, tàn hồn này của ta, sắp không thể chịu đựng được nữa.”

“Nên nói không hổ là người có mệnh cách hư vô sao? Trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã có thể tái tạo Luân Hồi, năng lực của hắn, thật khiến cho người ta kinh thán.”

“Có hắn, có chúng ta, sẽ chắc chắn hơn khi đối mặt với đại kiếp nạn tiếp theo.”

Một đám tiên thức của đại năng Tiên Cổ giao hội.

Mà ở âm Phủ.

Sắc mặt của Lữ U, Diêm La lão tổ đang giao thủ với Đại Tế Ti cũng đại biến.

“Hắn đang tái tạo Luân Hồi sao? !”

“Sao có thể, cơ chế Luân Hồi do thiên tử âm Phủ lưu lại, không người nào có thể lay động, sao hắn có thể làm được! !”

“Mau, mau ngăn cản hắn! !”

Diêm La lão tổ, Lữ U bất chấp Đại Tế Ti, cũng bất chấp ý chí Tiên giới, liền ra tay ngăn chặn Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lúc này, Đại Tế Ti ngang nhiên ra tay, đạo tắc vô tận hóa thành một vòng tròn thật lớn, nhanh chóng bao vây xung quanh ba người.

“Nhìn thấy không? Đây chính là nguyên nhân vì sao ta lại muốn nâng đỡ hắn lên vị trí tân thiên tử!”

Đại Tế Ti nhìn Diêm La lão tổ, Lữ U, trên mặt mang theo nụ cười như ý.

Chương 1550 - Đại La khí tự bạo, hoàn thành tái tạo, không gì là không thể làm được

Trên bầu trời của âm Phủ, Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, tiên huy vô tận hoàn toàn bao phủ xung quanh hắn.

Mà ở bên trong tiên huy này, trên người hắn có Luân Hồi Đại La ý khuếch tán ra, dẫn tới tam đại Địa Phủ, toàn bộ âm Phủ vì chuyện này xảy ra cộng hưởng!

“Thần thông thứ ba của Luân Hồi Thiên Thể, Luân Hồi Thiên Địa! !”

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng.

Luân Hồi Đại La ý trong một khắc nhảy lên tới cực hạn, âm khí vô tận vây quanh hắn, giống như một lốc xoáy khổng lồ, biến thiên địa bốn phía thành thiên địa thuộc về riêng mình hắn!

Mà ở trong trời đất này, hắn chính là chủ nhân tuyết đối của Luân Hồi!

Đương nhiên, thiên địa này là từ Luân Hồi Đại La ý ngưng tụ thành, nếu như gặp được tồn tại cảnh giới Hợp Đạo, có thể nói là vừa chạm liền vỡ nát!

Thậm chí, Đại La cường đại hơi một chút cũng có thể đánh vỡ nó!

Nhưng đây chính là át chủ bài của hắn!

Luân Hồi Thiên Địa ở trong mắt đám người Hợp Đạo, Diêm La Vương không được tính là gì, nhưng ở âm Phủ này đây, lại có tác dụng vô cùng kinh khủng!

Đó chính là, cơ chế Luân Hồi cộng minh với tam đại Địa Phủ! !

Bởi vì, thiên tử âm Ti ngày xưa dựa vào một thần thông chế tạo ra cơ chế Luân Hồi của âm Phủ này, sau đó chia cắt phần cơ chế Luân Hồi này, thành ba phần là Phong Đô, Thái Sơn, âm Phủ!

Đây cũng là nền móng của tam đại Địa Phủ!

Mà hiện tại, Sở Cuồng Nhân dùng Luân Hồi Thiên Địa của thần thông này, một lần nữa dung hợp cơ chế của tam đại Luân Hồi này, tái tạo Luân Hồi của âm Phủ! !

Có luồng sức mạnh tái tạo Luân Hồi này, hắn cũng giống như thiên tử âm Phủ, có sức mạnh của chúa tể tuyệt đối đối với âm Phủ!

Ngày xưa, hắn nắm giữ Luân Hồi Đế Ấn, có được quyền năng Quỷ Đế, ở Phong Đô, có sức mạnh khống chế tuyệt đối.

Chính là bởi vì hắn nắm giữ cơ chế Luân Hồi của Phong Đô!

Mà hiện tại, hắn muốn nắm giữ cơ chế Luân Hồi của tam đại Địa Phủ, sau đó nắm giữ toàn bộ âm Phủ!

Chẳng qua, lúc này đây thứ hắn ỷ lại không phải Luân Hồi Đế Ấn, mà là thần thông thứ ba của Luân Hồi Thiên Thể, Luân Hồi Thiên Địa! !

Đạo tắc cuồn cuộn, từ tam đại Địa Phủ dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Đám người Diêm La Vương, Thái Sơn Phủ quân tim đập nhanh không thôi, lộ ra vẻ khủng hoảng.

“Tuyệt đối không thể để cho hắn thành công, nếu không chúng ta sẽ thật sự xong đời!”

“Mau, mau ngăn cản hắn! !”

Đám người Diêm La Vương dùng toàn lực xuất thủ, có ý định muốn ngăn cản sức mạnh đạo tắc xâm nhập vào bên trong Luân Hồi Thiên Địa của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng mà, bọn họ dù sao cũng chỉ là Đại La Kim Tiên, làm sao có thể ngăn cản được đạo tắc? !

Các loại tiên pháp thần thông, đánh vào ở phía trên đạo tắc, toàn bộ đều sụp đổ!

Bọn họ muốn thử tấn công Sở Cuồng Nhân, nhưng lại bị đám người tộc trưởng Bỉ Ngạn, và Mông Nghị ngăn chặn lại.

“Đúng rồi, dùng quyền năng Diêm Vương! !!”

Dường như đám người Diêm La Vương nghĩ đến cái gì đó, trên mặt lộ ra vẻ mong đợi.

Bọn họ lấy ra từng quyển Ngọc Sách, đó chính là Diêm Vương Sách!

Là món đồ vật giống với với Luân Hồi Đế Ấn.

Chỉ thấy từ bên trong Diêm Vương Sách kia tản mát ra sức mạnh Diêm Vương, đánh vào bên trong đạo tắc tượng trưng cho cơ chế Luân Hồi của âm Phủ kia, nhưng mà, vật này cũng không có bất kỳ tác dụng gì.

Đạo tắc kia, vẫn không ngừng dũng mãnh hướng về Luân Hồi Thiên Địa của Sở Cuồng Nhân như cũ!

“Tại sao lại như vậy, vì cái gì mà sức mạnh Diêm Vương không thể khống chế được cơ chế âm Phủ Luân Hồi? !”

“Sức mạnh Phủ Quân Thái Sơn của ta, cũng giống như vậy!”

Sắc mặt Diêm Vương, Phủ Quân, đều vô cùng khó coi.

Loại tình huống này, giống như Sở Cuồng Nhân thân là Quỷ Đế Phong Đô, lại không dùng được quyền năng Quỷ Đế ở Phong Đô, có thể nói là không thể tin được.

“Nguyên nhân chỉ có một, đó chính là, sức hấp dẫn của Sở Cuồng Nhân đối với cơ chế Luân Hồi, vượt xa sức mạnh Diêm Vương, và sức mạnh Phủ Quân! !”

Đại Phủ Quân lạnh giọng nói, trong mắt mang theo vẻ không thể tưởng tượng.

Hắn suy nghĩ nát óc cũng không rõ, rốt cuộc là Sở Cuồng Nhân làm bằng cách nào, bởi vì hắn không có Luân Hồi Thiên Thể, càng không phải thiên tử âm Phủ, cho nên không hiểu được sự ảo diệu ở trong đó.

Bên trong Luân Hồi Thiên Địa, Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng: “Cơ chế tam đại Luân Hồi, vốn là một thể, chẳng qua bởi vì thiên tử âm Phủ mà bị phân tách ra, hóa thành tam đại Địa Phủ, hiện tại bọn họ có cơ hội dung hợp, ngươi cho rằng, sức mạnh Phủ quân, sức mạnh Diêm Vương có thể ngăn cản được sao? !”

Bí mật này, chính là do Hoa Vô Ái nói cho hắn biết.

Mà sau khi tìm hiểu kĩ càng thần thông thứ ba của Luân Hồi Thiên Địa, hắn cũng có phán đoán được phần nào.

“Không có cách nào nắm giữ cơ chế Luân Hồi, vậy giết chết người nắm giữ cơ chế Luân Hồi là được! !”

Trong mắt mấy người Diêm La Vương toát ra vẻ tàn nhẫn.

Chỉ thấy mấy Diêm Vương nhanh chóng lao về phía Sở Cuồng Nhân, khai hỏa toàn bộ hỏa lực, vì đột phá sự ngăn cản của đám người tộc trưởng Bỉ Ngạn, thậm chí có hai Diêm Vương đã tự thiêu đốt mệnh nguyên!

“Sở Cuồng Nhân, chết đi cho ta! !”

Sở Giang Vương cưỡi ngựa đi đầu, đột phá vòng vây, điên cuồng lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Mà ngay tại lúc này.

Một viên Thần Châu vô cùng lộng lẫy bay lên không trung, hàng tỉ tiên huy vẩy xuống, hóa thành một lồng ánh sáng phòng ngự to lớn, đó chính là Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Châu!

Có thần châu này ở đây, trong lúc này, Sở Giang Vương không có cách nào để đột phá.

“Đáng chết, Luân Hồi Chỉ! !!”

Lúc này, một đạo chỉ kình hoành không đánh ra, là Diêm La Vương ra tay!

Chỉ kình đánh ở phía trên kết giới Thần Châu, đúng là tạo được một vết rách.

Sở Giang Vương thấy thế, lấy ra một món Đại La khí đỉnh phong, ném vào bên trong kết giới này, mà Diêm La Vương cũng học theo, cũng vứt ra một món Đại La khí!

Hai món Đại La khí nở rộ quang hoa lộng lẫy!

Ngay sau đó, ầm ầm nổ tung! !

Bọn họ, lại muốn dùng Đại La khí tự bạo để giết chết Sở Cuồng Nhân!

Loại phương thức này, có thể nói là dốc hết vốn liếng.

Nhưng mà, Đại La khí cũng không phải là loại cải trắng gì, dùng một món thiếu một món.

Đùng, đùng! !

Năng lượng kinh khủng từ bên trong kết giới Thần Châu ầm ầm nổ tung, đập nát toàn bộ kết giới, mà Sở Cuồng Nhân, ở bên trong kết giới kia, bị năng lượng đang nổ tung kia nhấn chìm.

Một màn này, khiến đồng tử của đại quân Phong Đô đột nhiên co rút.

“Đại La khí tự bạo, uy lực như vậy, cho dù là một vị cảnh giới Đại La ngũ khí, chỉ sợ cũng khó thoát khỏi cái chết!”

“Thật là đáng sợ, Sở Cuồng Nhân, cho dù không chết cũng sẽ bị thương nặng mà thôi!”

Mọi người nhìn chằm chằm Luân Hồi Thiên Địa không chớp mắt.

Chỉ thấy sau khi bụi mù tan đi, một bộ bạch y ngạo nghễ đứng đó, tiên huy trên người lưu chuyển, vẫn rạng rỡ cửu thiên như cũ!

“Đây chính là thứ mà các ngươi nghĩ ra để ngăn cản thủ đoạn của ta sao? Thật khiến cho người ta thất vọng!”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Bộ bạch y của hắn vẫn không vướng chút bụi, lông tóc vẫn không bị tổn hại gì! !

“Chuyện này, sao có thể? !”

“Cho dù hắn là tu sĩ luyện thể, nhưng ở trước mặt hai món Đại La khí tự bạo, sao hắn có thể không có một chút tổn thương nào được chứ? !”

Mọi người có chút không thể tin được.

Mà trên thực tế, Sở Cuồng Nhân cũng không phải lông tóc không tổn hại gì.

Chẳng qua, những người này cũng không biết, Sở Cuồng Nhân có Thân Thể Bất Tử, trong nháy mắt khi bị thương, hiệu quả của Thân Thể Bất Tử liền được phát động, trực tiếp chữa khỏi cho hắn.

“Ta không tin, ta không thể giết được ngươi! !”

Sắc mặt Diêm La Vương âm trầm nói.

“Ngươi, không có cơ hội.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

“Cái gì?”

Diêm La Vương bỗng nhiên phản ứng lại, đồng tử đột nhiên co rút.

Chỉ thấy toàn bộ đạo tắc tam đại Địa Phủ đã hội tụ trong Luân Hồi Thiên Địa của Sở Cuồng Nhân.

Ba luồng đạo tắc đang giao hội, làm cho toàn bộ phạm vi của Luân Hồi Thiên Địa tăng vọt, trong chớp mắt đã mở rộng đến phạm vi trăm vạn.

Không chỉ có như thế, sức mạnh này còn đang khuếch tán, giống như muốn bao phủ toàn bộ âm Phủ! !

“Cơ chế của tam đại Luân Hồi, đã tái tạo thành công.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, cẩn thận cảm nhận sức mạnh ở trong cơ thể.

Nói như thế nào đây……

Hắn có loại cảm giác, hiện tại bản thân mình ở âm Phủ…… không gì là không thể làm được! !

Chương 1551 - Các ngươi quỳ xuống thỉnh an đi, tân chủ nhân của âm Phủ, Hợp Đạo cúi đầu

Tam đại cơ chế Luân Hồi ở bên trong thần thông Luân Hồi Thiên Địa của Sở Cuồng Nhân được hợp nhất một lần nữa!

Tam đại cơ chế Luân Hồi vốn là một thể, sau đó lại bởi vì thiên tử âm Phủ mà phân chia thành ba phần, mà hiện tại, cũng bởi vì thần thông đó, lại dung hợp lần nữa!

Không thể không nói, đây chính là Luân Hồi!

Mà Sở Cuồng Nhân dung hợp tam đại cơ chế Luân Hồi, cảm thấy bản thân mình đối với việc khống chế âm Phủ, dường như đã đạt tới một loại cảnh giới không gì là không thể làm được.

“Thành công rồi sao? !”

“Vì cái gì, dường như một chút biến hóa cũng đều không có?”

“Đúng vậy.”

Rất nhiều đại năng nhìn bốn phía, sức mạnh đạo tắc đầy trời kia đã tiêu tán.

Nhưng bốn phía lại không có gì thay đổi.

“Thay đổi, tất cả đều thay đổi.”

Chỉ có ba vị đại năng Hợp Đạo trên bầu trời mới có thể cảm nhận được sự biến hóa ở khắp mọi nơi.

Trước kia, âm khí ở âm Phủ giống như linh khí ở dương gian, tản mát ở khắp nơi, lưu động qua lại, nhưng hiện tại, dường như âm khí này đang sinh ra mối liên hệ nào đó với Sở Cuồng Nhân.

Không chỉ có như thế, càng rõ ràng hơn chính là Luân Hồi chi đạo của âm Phủ.

Ba vị đại năng Hợp Đạo đều nắm giữ Luân Hồi chi đạo, nhưng hiện tại, bọn họ cảm thấy bản thân mình như đang ở một thế giới Luân Hồi kinh khủng.

Ở trong thế giới Luân Hồi chi đạo này, bọn họ lại có một loại cảm giác như bị chi phối.

Chi phối Hợp Đạo giả sao? !

Chuyện này quả thực, rất khó có thể tin tưởng, không có cách nào tưởng tượng ra được! !

Bọn họ không dám tưởng tượng, Sở Cuồng Nhân ở trong thế giới này rốt cuộc có thể làm được loại sự tình gì.

“Sở Cuồng Nhân, chết đi cho ta! !”

Không giống như những đại năng Hợp Đạo kia, đám người Diêm La Vương không cảm nhận được sự biến hóa của âm Phủ.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không trung, còn tưởng rằng đối phương tái tạo Luân Hồi thất bại, Sở Giang Vương càng không kiềm chế được, trực tiếp động thủ.

Đùng! !

Đại La ý mãnh liệt, bùng nổ trong nháy mắt, gào thét lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại đứng yên tại chỗ không động đậy.

“Vương!”

Đám người Tuyệt Vô Thần nhìn thấy một màn này, không khỏi kinh hô một tiếng.

Nhưng sự tình phát sinh ngay sau đó, lại hoàn toàn vượt ra khỏi trí tưởng tượng của bọn họ.

Chỉ thấy sau khi Đại La ý bàng bạc đang nhằm về phía Sở Cuồng Nhân kia còn cách một trượng, lại hóa thành một trận âm phong, toàn bộ tán loạn.

“Sao lại như thế này!”

Sắc mặt Sở Giang Vương đại biến, ánh mắt hoảng sợ.

Nếu như Sở Cuồng Nhân ra tay đánh tan Đại La ý của hắn, hắn sẽ không có bất kì sự kinh ngạc gì.

Nhưng rõ ràng Sở Cuồng Nhân không làm gì cả, mà Đại La ý của bản thân đã trực tiếp hóa thành một trận âm phong, thậm chí bản thân hắn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Điều này làm cho hắn cảm thấy sợ hãi.

Sự sợ hãi đến từ sâu trong linh hồn, không có cách nào ngăn chặn!

“Ra tay với Vương, ngươi, tội không thể tha thứ!”

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Sở Giang Vương, lạnh nhạt nói ra.

Một cái chớp mắt tiếp theo, từng viên từng viên đạo tắc bỗng nhiên sinh ra, bao phủ Sở Giang Vương, Sở Giang Vương thân là Đại La Kim Tiên căn bản không có bất kì sức phản kháng nào, trong phút chốc đã hóa thành bụi mù tiêu tán.

Hắn thậm chí, còn không kịp kêu lên thảm một tiếng.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều cảm thấy da đầu tê dại, một sự sợ hãi to lớn không thể miêu tả chạy dọc toàn thân, khiến cho bọn họ gần như hít thở không thông! !

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc là đã làm cái gì, vậy mà lại có thể khiến cho một Đại La Kim Tiên biến mất trong nháy mắt.”

“Thật là đáng sợ! !”

Thời điểm đại năng ở khắp nơi đang vì một màn này mà kinh sợ.

Ở phía sau Sở Cuồng Nhân, từng viên đạo tắc đan xen, hóa thành một trương vương tọa màu đen.

Mà hắn, ngồi ở phía trên vương tọa, tay phải chống đầu, giống như đế quân cổ lão nhìn xuống chúng sinh, lạnh nhạt nói: “Các ngươi, quỳ xuống thỉnh an đi.”

Đùng! !!

Một luồng uy áp kinh khủng giống như thủy triều khó có thể diễn tả bằng ngôn từ, khuếch tán ra, dần dần bao phủ toàn bộ âm Phủ!

Trước mặt luồng uy áp này, từ vong hồn bình thường, cho tới Diêm Vương Phủ Quân, cũng không có ngoại lệ, toàn bộ hai đầu gối đều mềm nhũn, không chịu được khống chế mà quỳ rạp trên mặt đất, bái lạy chúa tể của âm Phủ!

“Hắn, hắn đã trở thành thiên tử âm Phủ! !”

Diêm La Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, vô cùng hoảng sợ.

Những đại năng còn lại của âm Phủ cũng đều quỳ rạp trên mặt đất, run bần bật, dùng hết toàn lực ngẩng đầu nhìn về phía thanh niên đang ngồi ở trên vương tọa kia, vẻ mặt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng!

Hắn thành công rồi!

Vậy mà hắn thật sự thành công trở thành thiên tử âm Phủ! !

Nhóm đại năng dương gian, giao hội tiên thức, đối với việc Sở Cuồng Nhân trở thành tân thiên tử âm Phủ, cũng vô cùng chấn động.

“Không nghĩ tới, sẽ phát triển đến bước này!”

“Ông trời ơi, tân thiên tử âm Phủ, ra đời rồi! !”

“Tam đại cơ chế Luân Hồi, vâth mà vốn là một thể, mà Sở Cuồng Nhân lại có thể hợp nhất chúng một lần nữa, tái tạo Luân Hồi, nắm giữ luồng sức mạnh lớn nhất do thiên tử âm Phủ lưu lại!”

Nhóm đại năng bàn luận sôi nổi.

Đặc biệt là đại năng của hai đại Tiên Đình, càng vô cùng cáu giận.

“Người này đã trở thành thiên tử âm Phủ, vậy tiếp theo sẽ đi đâu? Có phải bước tiếp theo là muốn thống nhất dương gian hay không, trở thành chủ nhân của hai giới âm Dương này! !”

“Đáng chết, chẳng lẽ thật sự không có ai có đủ khả năng ngăn cản hắn sao?”

Ánh mắt đại năng của Tiên Đình dừng ở trên người Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ phẫn hận.

Nhưng ngay lúc này, lại thấy Sở Cuồng Nhân ngước mắt nhìn thoáng qua bầu trời của âm Phủ, ánh mắt giống như va chạm với với nhóm đại năng dương gian.

“Đây là việc của âm Phủ ta, ai cho phép các ngươi tùy ý nhìn trộm?”

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Trong phút chốc, dường như toàn bộ âm Phủ cũng đang đáp lại ý chí của hắn, âm khí gào thét trong không gian, tiên thức của toàn bộ đám đại năng dương gian bị một luồng sức mạnh kinh khủng ngăn cách!

Đặc biệt là nhóm đại năng trên Tiên Đình, người khác chỉ là bị ngăn cách, mà bọn họ, lại trực tiếp bị đánh tan!

Sở Cuồng Nhân đối với bọn họ, có thể nói là nửa điểm cũng không có chút lưu tình!

“Sở Cuồng Nhân đáng chết! !”

Đại năng Tiên Đình nghiến răng nghiến lợi, nhưng rốt cuộc cũng không dám tùy ý nhìn trộm âm Phủ.

Hiện tại âm Phủ, đã có chủ.

Bên trong âm Phủ.

Sở Cuồng Nhân ngồi ở trên vương tọa, mà ở dưới vương tọa, một đám đại năng của âm Phủ, hàng tỉ âm binh âm tướng, toàn bộ đều quỳ rạp trên mặt đất.

“Còn hai người các ngươi, cũng quỳ xuống thỉnh an đi.”

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía hai vị Hợp Đạo là Diêm La lão tổ cùng với Lữ U ở trên bầu trời, thản nhiên nói.

Một câu.

Trực tiếp làm cho sắc mặt của đại năng Hợp Đạo đột nhiên đại biến.

Bảo Hợp Đạo quỳ xuống thỉnh an?

Quả thực chính là vớ vẩn đến mức cực điểm! !

Bọn họ chính là Hợp Đạo, là tồn tại đứng trên đỉnh toàn bộ Tiên giới thậm chí là vũ trụ! !

“Quỷ Đế Phong Đô, không cần quá kiêu ngạo! !”

Diêm La lão tổ lạnh giọng nói.

“Sai rồi, không phải Quỷ Đế Phong Đô, mà là Quỷ Đế âm Phủ! !”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, hắn đưa tay về phía hai người Diêm La lão tổ, Lữ U, nhẹ nhàng đè ép!

Trong nháy mắt, đạo của hai người dường như bị một loại đạo nào đó cường đại hơn áp chế, căn bản không có cách nào để vận dụng, thậm chí đến thân thể của bọn họ cũng không tự chủ được mà rơi xuống từ trên không trung.

Phịch một tiếng, trực tiếp quỳ gối ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Hợp Đạo, cúi đầu!

“Ngươi……”

Hai vị Hợp Đạo, không thể tin được nhìn Sở Cuồng Nhân.

“Rất kinh ngạc sao? Tuy các ngươi là Hợp Đạo, nhưng Luân Hồi chi đạo của các ngươi, so với toàn bộ âm Phủ này, còn kém quá xa đi.”

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Giờ khắc này, hắn mới biết được, cảnh giới Hợp Đạo, cũng có phân chia tầng thứ.

Mà thiên tử âm Phủ ngày xưa, chính là Hợp Đạo đỉnh phong, Diêm La lão tổ, Lữ U ở trước mặt đối phương, chỉ có thể cúi đầu xưng thần!

Hiện tại, hắn nắm giữ sức mạnh do thiên tử âm Phủ lưu lại, tất nhiên cũng có thể ngăn chặn hai người này.

“Là ta sai rồi, ta không nên hiện thân, nếu như ta còn ở Thái Sơn, ngươi căn bản không có khả năng dung hợp cơ chế Luân Hồi của tam đại Địa Phủ!”

Lữ U nhìn Sở Cuồng Nhân, giờ phút này mới hiểu ra, tấn công âm Phủ, dẫn dụ Diêm La lão tổ, Đại Tế Ti ra tay, lại dẫn dụ Hợp Đạo của Thái Sơn là hắn, tất cả những chuyện này, chẳng qua đều chỉ là vì muốn để cho hai đại Địa Phủ mất đi sức mạnh đủ để quản thúc cơ chế Luân Hồi của Địa Phủ, do đó khiến cho Sở Cuồng Nhân có thể thuận lợi tái tạo Luân Hồi!

Chương 1552 - Bái kiến Quỷ Đế âm Phủ, mảnh vỡ Hỗn Độn, trần gian gió giục mây vần

"Ngươi nói không sai, chỉ là một âm Phủ, ta còn không để trong mắt, mục đích thực sự của ta, là hai kẻ ở cảnh giới Hợp Đạo các ngươi!"

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua hai người Diêm La lão tổ, Lữ U, từ tốn nói.

Từ sau khi hắn trở về từ bên trong Tam Sinh hà, vẫn luôn làm một cái bẫy, đối phó âm Phủ, chỉ là một phần của cáu bẫy này mà thôi.

SSại quân Phong Đô, thế lực của Tử Vi Tinh, âm Phủ, Thái Sơn thậm chí Đại Tế Ti, những thứ này đều là mồi nhử của hắn, mồi nhử để dẫn dụ Diêm La lão tổ và Lữ U đi ra.

Mục đích thực sự của hắn, là tái tạo luân hồi!

Đương nhiên, sự tồn tại của Lữ U, hắn cũng không rõ ràng, nhưng mà, chuyện này cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch của hắn.

Nếu như không có Lữ U, vậy hôm nay hắn sẽ diệt âm Phủ trước, rồi mới chiếm Thái Sơn, dù sao thì đến lúc đó kết quả đều sẽ như thế, ba đại cơ chế luân hồi, nhất định phải được dung hợp một lần nữa!

Sở Cuồng Nhân ngồi ở phía trên vương tọa, nhìn mọi người trước mắt, thản nhiên nói: "Từ nay về sau, âm Phủ sẽ không có thiên tử, cũng không tam đại Địa Phủ, chỉ có Quỷ Đế! !"

Hắn từ từ đứng lên, một luồng uy áp bàng bạc, lấy hắn làm trung tâm, khuếch tán ra, bao phủ toàn bộ âm Phủ.

Tiên huy vô tận, chiếu rọi cổ kim, giống như con đường luân hồi cổ lão, không thể bị che đậy.

"Ta là, Quỷ Đế âm Phủ, Sở Cuồng Nhân!"

"Từ nay về sau, tụng tên của ta trên đường vãng sinh, Chân Linh của ngươi sẽ được bảo hộ trên con đường luân hồi!"

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân, trùng trùng điệp điệp, giống như thiên uy, vang vọng âm Phủ, vang vọng luân hồi!

Giờ khắc này, không có người hoài nghi lời hắn nói.

Ngay cả đại năng Hợp Đạo cũng chỉ có thể quỳ gối ở trước mặt của hắn, hắn đã dùng thực lực tuyệt đối để chứng minh bản thân.

"Chúng ta, bái kiến Quỷ Đế!"

1 triệu âm tượng của Tần Hoàng dẫn đầu quỳ xuống đất, ngay sau đó, khô lâu tướng, mọi người ở Phong Đô, thậm chí bọn người Tuyệt Vô Thần từ Tử Vi Tinh tiến đến đây, cũng đều cao giọng hét lên.

"Chúng ta bái kiến Quỷ Đế!"

"Bái kiến Quỷ Đế!"

Âm Phủ Diêm La, Thái Sơn Phủ Quân, thậm chí Hợp Đạo, đều cảm thấy một sự bất đắc dĩ, nhưng lại không có cách nào phản kháng.

Bọn họ đã hiểu rõ, giờ khắc này, nếu như không phục tùng, kết quả của bọn họ chỉ sợ cũng chỉ có hồn phi phách tán.

"Bái kiến Quỷ Đế!"

Diêm La lão tổ hít sâu một hơi, quỳ xuống đất thần phục.

"Bái kiến Quỷ Đế!"

Lữ U cũng đành chịu.

Mà Đại Tế Ti thì vui mừng cười một tiếng, không có nửa phần không phục, quỳ gối ở trước mặt Sở Cuồng Nhân: "Bái kiến Quỷ Đế!"

Tam đại Hợp Đạo dẫn đầu thần phục, những người còn lại cũng đều thần phục.

Giờ khắc này, từ Hợp Đạo, cho tới vong hồn bình thường của âm Phủ, tất cả đều thần phục ở dưới chân Sở Cuồng Nhân.

Toàn bộ âm Phủ, chỉ có hai chữ Quỷ Đế là đang vang vọng.

Trải qua nhiều năm, âm Phủ từng vô chủ, lại thống nhất lần nữa, nghênh đón chúa tể mới, Quỷ Đế Sở Cuồng Nhân!

Hai giới âm Dương, hắn đã có được một!

"Rất tốt."

"Đại Tế Ti, tiếp đó sẽ do ngươi đến sắp xếp, ta muốn không lâu sau đó, nhìn thấy một Địa Phủ hoàn toàn mới! Địa Phủ duy nhất!"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Dạ, Quỷ Đế!"

Chuyện kế tiếp, không cần Sở Cuồng Nhân để ý.

Dưới sự hợp sức của Đại Tế Ti và hai vị Hợp Đạo còn lại, tam đại Địa Phủ của âm Phủ, dần dần dung hợp, các đại chủng tộc, thế gia của âm Phủ, cũng đều quy tâm.

Ở trước mặt sức mạnh tuyệt đối, bất kỳ người nào, bất kỳ thế lực nào, dù có tính kế thế nào cũng chỉ là hư ảo.

Mà lúc này.

Bên trong trần gian.

Bên trong một vùng núi cổ xưa nào đó, đột nhiên có một đạo vết nứt không gian mở ra.

Ở bên trong vết rách kia, từng đạo từng đạo sương mù xám xịt khuếch tán ra, dần dần bao phủ toàn bộ sơn mạch thậm chí là phương viên ngàn tỉ dặm xung quanh.

Mà biến hóa ở trong đó cũng dẫn tới sự chú ý của không ít đại năng.

"Đây là... Hỗn Độn chi khí! !"

Có đại năng nhịn không được kinh hô một tiếng.

"Hỗn Độn chi khí, làm sao trong Tiên giới lại đột nhiên xuất hiện Hỗn Độn chi khí? !"

"Là một mảnh vỡ Hỗn Độn, khá lắm, đã trải qua nhiều năm, vậy mà mảnh vỡ Hỗn Độn vẫn còn tồn tại, không biết trong đó có bao nhiêu thứ tốt nữa!"

Hỗn Độn, lúc bắt đầu, vũ trụ còn chưa khai mở, chính là một mảnh hỗn độn.

Mà ở bên trong Hỗn Độn, đại đạo chưa xuất hiện, Thiên Đạo chưa sinh ra, nhưng đã có thật nhiều thiên tài địa bảo, tuyệt thế cơ duyên thậm chí Ma Thần cổ lão được sinh ra.

Về sau, đại đạo diễn sinh, tính toán bố cục, khai thiên tích địa, Hỗn Độn tiêu tán, Hỗn Độn Ma Thần ngã xuống, mới có vũ trụ bây giờ.

Nhưng mà, Hỗn Độn lớn biết bao, có một ít mảnh vỡ Hỗn Độn, lại may mắn còn sót lại, phiêu lưu ở trong hư không, chờ đợi bị người ta phát hiện.

Hiện tại xuất hiện ở trước mặt chúng đại năng, chính là một mảnh vỡ Hỗn Độn!

Tin tức mảnh vỡ Hỗn Độn hiện thế, nhanh chóng dẫn tới sự chú ý của không ít người, nhất là những yêu nghiệt tuyệt đỉnh, cái thế kia, ma quyền sát chưởng ào ào, chuẩn bị tiến đến tìm kiếm cơ duyên.

Bên trong Ma quốc.

Tay Thạch Thiên Hiên cầm Thí Thần Thương, nhìn qua mảnh vỡ Hỗn Độn cổ lão, trong mắt có thần quang chợt lóe lên.

"Mảnh vỡ Hỗn Độn, trong này tất nhiên có giấu tuyệt thế đại cơ duyên, thậm chí có thể giúp ta đột phá Đại La! !"

Hắn có chút hưng phấn.

Sở Cuồng Nhân đã biến mất ở trần gian được một khoảng thời gian rồi, căn cứ tin tức hắn nhận được, dường như đối phương chạy tới âm Phủ.

Nói cách khác, rất có thể đối phương sẽ không tham dự cuộc thăm dò mảnh vỡ Hỗn Độn lần này, đây chính là một cơ hội tốt, nếu nắm bắt cơ hội này, lo gì không thể một lần hành động là vượt qua được đối phương!

"Trước khi Sở Cuồng Nhân trở về, nhất định phải tận lực thu thập cơ duyên bên trong mảnh vỡ Hỗn Độn."

Không chỉ có Thạch Thiên Hiên nghĩ như vậy.

Phần lớn yêu nghiệt tuyệt đỉnh, cái thế còn lại đều có ý nghĩ như vậy.

Bên trong Kim Ô Thiên Sơn.

Kim Ô thiếu tổ nhìn về phía mảnh vỡ Hỗn Độn, khóe miệng hơi hơi giương lên: "Mảnh vỡ Hỗn Độn, thú vị, không chỉ có thể tìm kiếm cơ duyên, cũng có thể kiểm tra một chút thực lực hôm nay."

Từ sau khi dung hợp Kim Ô đạo thai, tốc độ tu hành của hắn vô cùng nhanh.

Những năm gần đây, hắn giấu tài, ẩn giấu thực lực, không tranh đoạt bài danh trên Tiên Bảng, nhưng hắn tự cho rằng, bản thân mình không kém hơn Long Huyền đứng đầu trên Tiên Bảng bao nhiêu.

Lần thăm dò mảnh vỡ Hỗn Độn này, sẽ là cơ hội tốt để hắn danh chấn thiên hạ!

Bên trong Nhân Hoàng tông.

Tay truyền nhân Hiên Viên cầm Hiên Viên Kiếm, kiếm khí màu vàng óng vờn quanh người, cả người tràn ngập một luồng uy áp vô cùng kinh khủng.

"Mảnh vỡ Hỗn Độn, cơ hội để ta đột phá Đại La, ở chỗ này."

Vút!

Một đạo lưu quang đi đến trước mặt hắn, đó là nữ tử mặc trên người váy dài có màu sắc rực rỡ, tướng mạo tuyệt mỹ.

Da thịt như ngọc, ba búi tóc đen rối tung trên bờ vai, dáng người có lồi có lõm, thần sắc lạnh nhạt, toát ra một luồng quý khí còn xuất sắc hơn so với truyền nhân Hiên Viên.

Người này, chính là một vị yêu nghiệt được ẩn giấu bên trong Nhân Hoàng tông.

"Truyền nhân Oa Hoàng, Hoa Hi, ngươi cũng muốn đi đến chỗ mảnh vỡ Hỗn Độn sao?"

Truyền nhân Hiên Viên nhìn đối phương, ánh mắt ngưng trọng.

Hoa Hi khẽ gật đầu, lạnh nhạt nói: "Bên trong mảnh vỡ Hỗn Độn có không ít cơ duyên, chúng ta cần phải hiện thế."

"Há, chúng ta?"

Truyền nhân Hiên Viên cau mày lại: "Hắn cũng muốn xuất thế rồi?"

"Không, hắn còn không muốn, ta nói là các yêu nghiệt cái thế còn lại, hẳn là bọn họ cũng không kiềm chế được." Hoa Hi thản nhiên nói.

Sâu bên trong Tiên Đình.

Một nam tử mặc trên người kim sắc trường bào bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lưu chuyển ra một đạo kim quang tươi sáng.

Một luồng khí tức cao cao tại thượng, giống như bao trùm chúng sinh lưu chuyển ra.

"Mảnh vỡ Hỗn Độn xuất hiện, xem ra, ta phải sớm hiện thế." Người này, chính là yêu nghiệt mạnh nhất bên trong Đông Hoàng Tiên Đình, Đông Hoàng thần tử!

Trong lúc nhất thời, khi đại cơ duyên là mảnh vỡ Hỗn Độn hiện thế.

Yêu nghiệt tuyệt đỉnh các phương, thậm chí yêu nghiệt cái thế đang ẩn giấu cũng đều có hành động, trần gian có thể nói là gió giục mây vần.

Chương 1553 - Hỗn Độn Thanh Liên chủng, cơ chế luân hồi mới, lão giả cưỡi trâu xanh

Ngay khi trần gian lâm vào trong hỗn loạn bởi vì mảnh vỡ Hỗn Độn, thì ở bên trong âm Phủ, Sở Cuồng Nhân đã bế quan mấy tháng.

trong vòng mấy tháng này, hắn đang làm quen với sức mạnh của ba đại cơ chế Luân Hồi sau khi dung hợp.

Luồng sức mạnh này vô cùng cường đại, cường đại đến mức đủ để giúp hắn không ai địch nổi ở âm Phủ, ngay cả Hợp Đạo cũng phải cúi đầu ở trước mặt hắn.

"Ba đại cơ chế Luân Hồi mà thiên tử âm Phủ cổ lão lưu lại đã có sức mạnh to lớn như thế, vậy thì, bản thân thiên tử âm Phủ, sẽ cường đại cỡ nào? !"

"Hỗn Nguyên phía trên cảnh giới Hợp Đạo, lại có sức mạnh cỡ nào? !"

Tu vi càng mạnh, Sở Cuồng Nhân càng biết về sự bao la của thế giới này.

Hắn không bởi vì hiện tại mình đã thống nhất âm Phủ mà đắc chí, hắn còn muốn làm rất nhiều chuyện.

"Chỉ tiếc, luồng sức mạnh quyền năng âm Phủ này không thể đưa đến trần gian, hơn nữa còn phải để lại âm Phủ, nếu không thì, rất nhiều vong hồn của âm Phủ sẽ không thể đi vãng sinh."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Nhưng hắn cũng không ngại, cho dù không có luồng quyền năng luân hồi của âm Phủ này, với thực lực hôm nay của hắn, ở trần gian, cũng không có bao nhiêu người làm được gì hắn.

"Rút phần thưởng trước đã."

Sở Cuồng Nhân lấy Huyễn Tưởng Luân Bàn ra, rút thưởng theo thường lệ.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Siêu Thần, Hỗn Độn Thanh Liên chủng!"

Hả? !

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, phần thưởng cấp Siêu Thần, đã rất lâu rồi hắn không rút được.

Hắn mở thùng vật phẩm ra, nhìn thoáng qua.

Trong truyền thuyết cổ lão, từ khi Hỗn Độn mới bắt đầu sinh ra, có mười đại Tiên Thiên Linh Căn, Nhân Sâm Quả, Bàn Đào, Hoàng Trung Lý, Phù Tang Thần Thụ...

Mà trong đó, xếp hàng thứ nhất Tiên Thiên Linh Căn, chính là Hỗn Độn Thanh Liên!

Vật này ẩn chứa đại đạo tạo hóa, vô cùng kỳ diệu.

Mà Hỗn Độn Thanh Liên chủng, chính là hạt giống của Hỗn Độn Thanh Liên, muốn để hạt giống này nở hoa, nhất định phải dùng Hỗn Độn chi khí để tiến hành tẩm bổ.

"Hỗn Độn chi khí, ngược lại trong thế giới tùy thân của ta lại có một lượng lớn Hỗn Độn chi khí, nhưng khi nào đưa Hỗn Độn Thanh Liên này vào trong thế giới tùy thân để hấp thu Hỗn Độn chi khí, thì Thanh Liên này, sẽ trở thành đồ vật trong thế giới tùy thân, đến lúc đó muốn lấy ra, thì phải tiến hành chống trả lại đại đạo của Vũ Trụ này."

Sở Cuồng Nhân đang suy tư, làm sao để sử dụng hạt giống Hỗn Độn Thanh Liên này.

Đột nhiên lại không có đầu mối.

"Lại nói, không biết tình huống bên phía trần gian như thế nào rồi." Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Âm Phủ đã bị hắn thống nhất, ở trần gian, hắn vẫn còn có một số đối thủ phải đối phó, có một ít chuyện phải giải quyết.

Sau đó, tâm niệm của hắn chuyển động, liên hệ với phân thân mình lưu lại ở trần gian.

Cách biệt âm dương, nếu không phải hắn chủ động liên hệ, thì liên hệ giữa hắn và phân thân sẽ trở nên rất yếu, trong khoảng thời gian này, ngược lại là không thể thu được tin tức của trần gian.

Mà khi hắn nhân được tin tức từ phân thân ở trần gian, hai mắt nhất thời tỏa sáng.

"Mảnh vỡ Hỗn Độn hiện thế? !"

"Khá lắm, chẳng lẽ đây chính là ngủ gật thì đưa gối đầu sao, ta còn đang lo làm sao để Hỗn Độn Thanh Liên này nở hoa, ha."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, đã có dự định.

Sau đó không lâu.

Đại Tế Ti tìm được Sở Cuồng Nhân.

"Hồi bẩm Quỷ Đế, tam đại Địa Phủ đã chỉnh hợp hoàn tất, hiện tại xin ngài đi đến thị sát."

"Ta đã biết."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Trên mặt đất của âm Phủ, từng tòa thành trì nguy nga đứng vững, tràn ngập cảm giác thanh bình.

Cung điện lầu các hoa lệ, âm Sơn Hoàng Tuyền không ngừng tuôn trào, và từng tầng từng tầng ở Địa Ngục Sâm La dùng để trừng trị ác quỷ...

Đây chính là Địa Phủ hoàn toàn mới!

Từ Phong Đô, âm Phủ, Thái Sơn chỉnh hợp mà thành Địa Phủ!

Địa Phủ lúc này đây, có quy mô không chỉ gấp mười lần so với Phong Đô ngày xưa, mà đế cung ở trung tâm, cũng xa hoa đến cực điểm, dùng vô số tài liệu trân quý chế tạo thành.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy cũng hơi kinh ngạc.

Xem ra đám người Đại Tế Ti đã tốn không ít tâm tư.

"Quỷ Đế, tuy Địa Phủ đã hoàn thành việc kiến tạo, nhưng mà, điểm mấu chốt là cơ chế Luân Hồi còn chưa hình thành, chỉ đợi Quỷ Đế ngươi động thủ thôi."

Đại Tế Ti nói ra.

Cơ chế Luân Hồi của âm Phủ là do thiên tử âm Phủ cổ lão sáng tạo, mà bây giờ, cơ chế của ba phần bị chia tách đã bị Sở Cuồng Nhân nắm trong tay.

Cho dù là đại năng Hợp Đạo, cũng không có cách nào sáng tạo.

"Ta đã biết, việc này, ta sẽ giải quyết."

Chỉ thấy hắn bay lên không trung, đến trên bầu trời của Địa Phủ, trên người đột nhiên có tiên huy vô tận khuếch tán ra.

Thần thông thứ ba của Luân Hồi Thiên Thể, Luân Hồi Thiên Địa, thi triển!

Trong chốc lát, vô số đạo tắc từ bên trong cơ thể của Sở Cuồng Nhân phun ra ngoài, bao phủ toàn bộ Địa Phủ.

Đùng, đùng! !

Địa Phủ chấn động, chỉ thấy ở phía trên Hoàng Tuyền liên miên không dứt kia, có cây cầu hình vòm to lớn dâng lên.

Cầu đá tràn ngập cổ xưa khí tức, phía trên có đạo văn xen lẫn, phía trên viết... hai chữ 'Nại hà'.

Đây là, cầu Nại Hà!

Trên cầu nại hà, có thể biện minh cho tội lỗi.

Người lúc còn sống làm ác, sau khi bước lên cầu sẽ bị nước Hoàng Tuyền cuốn lấy, rơi vào trong nước sông, sau đó bị âm binh vớt lên, mang đến chỗ thẩm phán.

Mà phía sau cầu Nại Hà, có một gò núi to lớn nhô lên.

Trên gò núi, khí tức âm dương lưu chuyển, giống như có thể di chuyển quanh hai cõi âm Dương, bên cạnh còn có một bia đá to lớn, trên đó viết ba chữ 'Vọng Hương đài'!

Vọng Hương đài, tên như ý nghĩa, chính là nhìn lại quê hương.

Đây là cơ hội cuối cùng để vong hồn nhóm nhìn thấy trần gian, lên Vọng Hương đài, có thể nhìn thấy quê hương của mình, nhìn thấy thân nhân của mình...

Từ đó về sau, giải quyết xong mong nhớ trần gian, bước vào âm Phủ.

Mà ở phía sau Vọng Hương đài.

Chính là một con phố vô cùng phồn hoa, trên đường phố người đến người đi, cửa hàng san sát, vong hồn các lộ tụ tập ở đây.

Đây là, phố âm Ti!

Cũng là chỗ ở của nhóm vong hồn.

Phía cuối phố âm Ti, có một tấm gương cực lớn, trong kính có đạo văn lưu chuyển, chiếu rọi ra từng đạo tiên huy.

Đây là minh kính!

Có kính này ở đây, phía trên phố âm Ti, phàm là có vong hồn cướp gà trộm chó, làm xằng làm bậy, đều không chỗ che thân!

Phía sau phố âm Ti, có một thông đạo liên miên vô tận.

Hai bên thông đạo, nở đầy Hoa Bỉ Ngạn, duy mỹ đến cùng cực, mà ở, lại ở giữa lại là vực sâu không đáy, từng trận âm phong thổi qua, làm cho người ta không rét mà run.

Đây là đường hoàn dương!

Đường hoàn dương, đi vào đường này, chính là vãng sinh.

Mà ở phía cuối của đường hoàn dương, có sáu cánh cửa lớn vắt ngang thiên địa, bên trong mỗi một cánh cửa là một vòng xoáy khổng lồ, phía trên mỗi cánh cửa treo một tấm biển.

Thiên Đạo, nhân đạo, A Tu La Đạo, Địa Ngục đạo, Súc Sinh Đạo, Ác Quỷ Đạo.

Đây là cửa Lục Đạo Luân Hồi!

"Từ nay về sau, vong hồn đi vào âm Phủ, trước nhập Quỷ Môn quan, lại đến Nại Hà kiều, bước lên Vọng Hương đài, vào ở phố âm Ti, chờ đợi luân hồi."

"Vong hồn luân hồi, Thập Điện sẽ thẩm tra thiện ác công tội của hắn lúc còn sống, rồi giao cho âm binh dẫn đạo, từng nhóm đi vào đường hoàn dương, căn cứ vào kết quả thẩm tra, nhập Luân Hồi Lục Đạo!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Đây cũng là cơ chế luân hồi mới mà hắn sáng tạo ra!

Đại Tế Ti thấy thế, chắp tay nói: "Cẩn tuân pháp chỉ của Quỷ Đế!"

"Chuyện của âm Phủ, tạm thời giao cho ngươi quản lý, ta muốn về trần gian một chuyến."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Vâng." Đại Tế Ti cũng không có cự tuyệt.

Mà ngay khi Sở Cuồng Nhân dự định rời đi, bỗng nhiên phát giác được cái gì đó, nhìn về phía Quỷ Môn quan vắt ngang thiên địa ở nơi xa.

Chỉ thấy bên trong Quỷ Môn quan kia, có một bóng người từ từ đi ra.

Đây là một lão giả cưỡi trâu xanh, quanh người có đạo vận lưu chuyển, vô cùng bất phàm, Đại Tế Ti gặp người này, đồng tử không khỏi co rụt lại, có chút không dám tin tưởng.

"Luồng khí tức cổ xưa này, hắn, rốt cuộc hắn đã sống bao lâu? !"

Ngay cả Đại Tế Ti là tồn tại Hợp Đạo đã sống mấy vạn cái năm cũng cảm nhận được khí tức cổ xưa, có thể nghĩ, lão giả cưỡi trâu xanh này, dọa người đến cỡ nào.

Chương 1554 - Khí tức quen thuộc, Tam Thanh chuyển thế, trở về trần gian

Cơ chế Luân Hồi thuộc về Sở Cuồng Nhân vừa mới được tạo dựng thành công, liền có một lão giả cưỡi trâu xanh từ Quỷ Môn quan tiến vào âm Phủ, khí tức cổ lão này của hắn, đến Đại Tư Tế cũng cảm thấy thật không thể tin!

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn lão giả kia, lại cảm nhận được một tia khí tức quen thuộc.

“Khí tức này rất quen thuộc, chính là hắn!”

Sở Cuồng Nhân cũng cảm thấy có chút khó tin.

Hắn tiến tới trước một bước, đi đến trước mặt lão giả kia, cười nhạt một cái nói: “Lão tiền bối, người tới âm Phủ làm gì?”

“Ha, tới âm Phủ có thể làm gì đây, đương nhiên là tới đây luân hồi rồi.”

Lão giả cười nhạt một tiếng, ngay sau đó nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo một tia hài lòng: “Nhất Khí Hóa Tam Thanh của ngươi, tu hành cũng không tồi, ngộ tính so với tên tiểu tử Diệu Hoa kia cũng cao hơn nhiều.”

Lời vừa nói ra, Sở Cuồng Nhân lập tức xác định thân phận của người này.

Cưỡi trâu xanh, lại còn biết bản thân mình tu hành Nhất Khí Hóa Tam Thanh, công thêm khuôn mặt vô cùng quen thuộc này……

Người vừa tới, chính là một trong những tồn tại cường đại nhất trong truyền thuyết Tiên Cổ, một trong Tam Thanh…… Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn!

Không nghĩ tới, bản thân vừa mới tạo dựng nên luân hồi, liền có một đại lão như vậy đi vào, hơn nữa hắn còn cảm thấy, dường như đối phương đang đợi mình tạo dựng lên luân hồi.

Không, có lẽ không chỉ là Thái Thanh.

Suy nghĩ trong đầu Sở Cuồng Nhân thay đổi thật nhanh, vô số ý niệm nhanh chóng hiện lên.

Từ thật lâu về trước, hắn liền cảm thấy những tồn tại Tiên Cổ này, còn chưa thực sự ngã xuống, hiện tại xem ra, bản thân mình đã phỏng đoán đúng.

Hoặc là nói, đúng được phân nửa.

“Người trẻ tuổi, đừng nghĩ quá nhiều, ta chỉ đến đây để chuyển sinh mà thôi.”

Thái Thanh cười nhạt một cái nói.

“Tồn tại giống như tiền bối đây, hẳn đã sớm thoát khỏi luân hồi, vì sao còn muốn chuyển sinh?”

“Ha, tất nhiên là bởi vì đã chết rồi, cho nên mới muốn chuyển sinh đây.” Thái Thanh cười nói.

“Ngoại trừ ngài ra, còn có những người khác sao?”

“Tất nhiên, những lão gia hỏa đó, đều đang trên đường đến đây, chỉ là trâu xanh này của ta nhanh hơn một chút, nên đi trước một bước.”

“Trong lòng vãn bối có nghi hoặc, không biết tiền bối có thể giải đáp nghi hoặc này không?” Sở Cuồng Nhân hỏi.

“Ha, hỏi đi.”

“Vì sao tiền bối lại chết?” Sở Cuồng Nhân trực tiếp hỏi, hắn đã nhìn ra, Thái Thanh chỉ là một đạo tàn hồn mà thôi.

Không chỉ có như thế, những người khác mà hắn vừa nói, cũng chính là những tồn tại cổ lão kia trong Tiên Cổ, có lẽ những tồn tại này cũng là tàn hồn giống Thái Thanh.

“Trận đại kiếp nạn ở kỷ nguyên trước kia, hủy diệt tất cả, chẳng qua là chúng ta may mắn bảo vệ được phần tàn hồn này, kéo dài chút hơi tàn mà thôi.”

“Vậy vì sao, phải chờ tới hiện tại mới đến luân hồi?”

“Bởi vì, chúng ta đều đang đợi ngươi.” Thái Thanh nhìn thẳng vào Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo một sự mong đợi.

“Chờ ta?” Sở Cuồng Nhân có hơi sửng sốt, ngay sau đó nghĩ ngợi một chút, đã có suy đoán.

“Thông minh như ngươi, hẳn là đã biết, cơ chế Luân Hồi của tam đại Địa Phủ, chính là vật tàn lưu ở kỷ nguyên trước, với sức mạnh của tam đại cơ chế Luân Hồi, không đủ chèo chống để giúp chúng ta chuyển sinh, chúng ta vẫn luôn chờ đợi, có một người có thể tái tạo Luân Hồi, chỉ có sức mạnh Luân Hồi hoàn chỉnh nhất, mới có thể trợ giúp chúng ta chuyển sinh.”

Cho dù là chỉ là một đạo tàn hồn, nhưng là Hợp Đạo giả, thậm chí là tồn tại có mệnh cách Hỗn Nguyên vẫn vô cùng cao quý như cũ, muốn để bọn họ chuyển sinh, nói thì dễ.

Luân Hồi khi còn chưa tái tạo được, cũng không có đủ sức mạnh như vậy.

“Quả nhiên là như thế.” Sở Cuồng Nhân hơi hơi gật đầu.

“Hai vấn đề cuối cùng, một, tồn tại như tiền bối vậy, có nhiều không?”

“Không nhiều lắm, dù sao thì có thể may mắn sống sót từ trong trận đại kiếp nạn kia, đều là thế hệ có thủ đoạn thông thiên, nhưng, số lượng cũng không nhiều.”

“Ừm.” Sở Cuồng Nhân hơi gật đầu, nói tiếp: “Một vấn đề cuối cùng, các ngươi ngã xuống, chính là do đạo nhiễm chi khí tạo thành đúng chứ!”

Đạo nhiễm chi khí.

Chính là luồng hắc khí kỳ lạ mà Sở Cuồng Nhân gặp được ở trong Linh Sơn kia, cũng là căn nguyên của đại kiếp nạn.

“Đúng, nhưng đó là đại kiếp nạn của kỷ nguyên trước, mà đại kiếp nạn ở kỷ nguyên này, cũng không chỉ có như vậy.” Thái Thanh cười nhạt một tiếng.

“Có ý gì?” Sở Cuồng Nhân cau mày lại.

“Kiếp nạn ở kỷ nguyên trước, chính là kiếp nạn của bản thân vũ trụ này, mà kiếp nạn ở kỳ nguyên này, lại có nhiều nhân tố ngoại lai, cụ thể thế nào, thì Thần Ma nhất mạch ngươi nên rõ ràng hơn so với ta.”

Thái Thanh nói xong, nhìn về cánh cửa của Lục Đạo Luân Hồi ở nơi xa, nói: “Được rồi, ta đã nói không ít, cần phải đi rồi, người trẻ tuổi, chúng ta hẹn gặp lại ở kiếp sau.”

Nói xong, Thái Thanh đi lên cầu Nại Hà.

Lúc này, bên trong Quỷ Môn quan, lại có hai bóng người lướt vào.

“Sư huynh, ngươi chờ chúng ta một chút.”

Trong đó có một nam tử trung niên mặc trên người một bộ hắc bào, mày kiếm mắt sáng nhìn Thái Thanh ở phía trước, thét to một tiếng.

“Hừ, là do ngươi di chuyển chậm chạp, trách được ai?”

Một tiếng hừ lạnh vang lên.

Là một lão giả mặc áo bào trắng.

“Ha ha, lão tiểu tử nhà ngươi, nhìn ta đến khó chịu rồi đúng không, muốn đánh nhau thì đến đây đi.”

“Ta không nghĩ sẽ đánh nhau với một tên dã man như ngươi.”

Hai người này vừa đi vừa đấu võ mồm.

Đại Tế Ti sớm đã nhìn đến ngây ngốc, bởi vì hai người vừa tới này, khí tức cổ lão này cũng không hề thua kém so với Thái Thanh.

Sở Cuồng Nhân cũng nhận ra hai người này: “Ngọc Thanh Nguyên Thủy, Thượng Thanh Linh Bảo……”

Hai người khác ở bên trong Tam Thanh, cũng đều tới.

“Nha, đây không phải là người thừa kế của chúng ta sao? Ha, ngươi đã làm rất tốt.”

Thượng thanh Linh Bảo Thiên Tôn, hay còn gọi là là Thông Thiên Thiên Giáo Chủ nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, trong mắt toát ra một tia vừa lòng.

“Ừm, Nhất Khí Hóa Tam Thanh chi pháp, ở trên người của ngươi có thể tiếp tục được kéo dài, cũng là một cọc duyên phận.” Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi gật đầu, cũng toát ra một tia vui mừng đối với Sở Cuồng Nhân.

“Được, sư huynh đã đi xa rồi, mau đuổi theo đi.”

“Người trẻ tuổi, nếu như kiếp sau có duyên thì hẹn gặp lại.”

Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc mắt nhìn Sở Cuồng Nhân một cái, ngay sau đó cũng tiến đến chuyển sinh.

“Cung tiễn tiền bối.”

Sở Cuồng Nhân hơi hơi chắp tay.

Còn về Đại Tư Tế, liên tục thấy ba vị đại lão này, hắn vẫn còn chìm trong sự khiếp sợ.

Hắn nhìn thoáng qua Quỷ Môn quan, còn có ai muốn tới sao?

Ngoại trừ Tam Thanh ra, còn có vị tồn tại Tiên Cổ nào muốn đến nơi này để chuyển sinh vậy?

Sở Cuồng Nhân cũng có chút tò mò.

Chẳng qua đợi mấy ngày, cũng không thấy có ai muốn tới.

Sở Cuồng Nhân cũng không muốn chờ đợi, chuyện ở trần gian, còn cần hắn đi làm đây.

“Đại Tế Ti, nếu như còn có vị tồn tại cổ lão nào tiến đến để chuyển sinh, ngươi tiến đến dò hỏi lai lịch của bọn họ một chút, ghi lại từng người, đến lúc đó giao lại cho ta.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nếu những tồn tại cổ lão này chuyển thế đến trần gian, trong khoảng thời gian ngắn có lẽ sẽ không gây ra ảnh hưởng gì.

Nhưng với sự tích luỹ từ kiếp trước của bọn họ, không bao lâu, sẽ lại có một vòng đại tranh chi thế, nắm giữ tin tức của bọn họ trước, cũng có thể phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện.

“Dạ, Quỷ Đế.”

Đại Tế Ti cũng biết việc chuyện này không phải là chuyện nhỏ, cũng không dám chậm trễ.

Sau khi giao phó xong tất cả, Sở Cuồng Nhân cũng không ở lại âm Phủ, trực tiếp rời khỏi âm Phủ.

Ở trần gian.

Bên trong một dãy núi vô danh, có mấy chục tu sĩ đang tranh đoạt cơ duyên gì đó, đánh nhau đến mức túi bụi.

Mà lúc này, ở trên bầu trời nơi bọn họ đứng xuất hiện một lốc xoáy.

Một bóng người từ trong đó từ từ bước ra.

Áo trắng như tuyết, tiên huy tươi sáng.

Khi mọi người nhìn thấy thân ảnh này, ào ào ngừng tranh đấu, nhìn người kia, trong mắt mang theo vẻ khiếp sợ.

“Là, là hắn!”

“Sở Cuồng Nhân, lốc xoáy kia tràn ngập một luồng âm khí, chẳng lẽ là thông đạo đến âm Phủ sao? !”

“Hắn từ âm Phủ trở lại, là bởi vì chuyện của mảnh vỡ Hỗn Độn sao?”

“Có khả năng……”

Mọi người nghị luận ầm ĩ, không dám động thủ nữa, chẳng qua Sở Cuồng Nhân cũng không muốn để ý tới bọn họ, sau khi trở lại trần gian, lập tức lao về phía mảnh vỡ Hỗn Độn.

Chương 1555 - Tiên Đình chuẩn bị, chín đạo cấm chế, Thất Bảo Linh Lung Tháp

Tin tức Sở Cuồng Nhân trở về trần gian, tất nhiên không thể gạt được một đám đại năng ở trần gian.

Ngay tức khắc, nguyên một đám đại năng có chút nôn nóng.

Thực lực của Sở Cuồng Nhân, thông qua trận chiến với âm Phủ, bọn họ đều có hiểu biết qua, tuy cũng rõ ràng rằng quyền năng âm Phủ không có cách nào đưa tới trần gian.

Nhưng tu vi của đối phương là Đại La Kim Tiên, lại là sự thật!

Loại tu vi này, tuyệt đối là có một không hai trong một đời trẻ tuổi, nếu như để cho hắn tiến vào mảnh vỡ Hỗn Độn, tranh đoạt cơ duyên với với các đại yêu nghiệt, những người khác, làm sao còn có cơ hội? !

“Sở Cuồng Nhân đã trở lại, không thể để cho hắn tiến vào mảnh vỡ Hỗn Độn.”

“Đúng vậy, nếu như để hắn tiến vào, thì không ai có thể tranh giành với hắn.”

“May mắn thay, chúng ta đã có phòng bị từ trước.”

Một vị đại năng của Tiên Đình nói.

Bọn họ sớm đã có sự phòng bị với việc Sở Cuồng Nhân từ âm Phủ trở về, sẽ gây ra ảnh hưởng gì đối với yêu nghiệt của bọn họ.

Cho nên, trước lúc đó, bọn họ đã âm thầm thiết lập các loại thủ đoạn ở bên ngoài mảnh vỡ Hỗn Độn, tuy rằng không dám nói có thể hoàn toàn ngăn cản Sở Cuồng Nhân, nhưng có thể ngăn chặn được bao lâu thì hay bấy lâu.

Bên ngoài mảnh vỡ Hỗn Độn, có rất nhiều người đang tụ tập ở một chỗ.

Mà ở bên ngoài mảnh vỡ này, có vô số phù văn cấm chế.

“Những người ở Tiên Đình này, không khỏi quá bá đạo đi, vậy mà thiết lập cấm chế ở bên ngoài mảnh vỡ Hỗn Độn, còn muốn để cho người khác đi vào thăm dò hay không?”

“Đúng vậy, quả thực là vô cớ gây rối.”

Không ít người có chút oán trách.

Nhưng lại ngại quyền uy vô thượng của Tiên Đình ở Tiên giới, cũng không có người nào thật sự dám phản kháng.

Vút!

Lúc này, một đạo thân ảnh màu trắng đi đến bên ngoài mảnh vỡ Hỗn Độn.

Mà thời điểm người này vừa tới, vô số phù văn cấm chế kia ầm ầm chấn động, lại trực tiếp được khởi động!

“Chính là Sở Cuồng Nhân!”

Có người nhận ra người vừa tới.

“Phù văn cấm chế này đã được khởi động, thì ra là thế, là vì phòng bị Sở Cuồng Nhân.”

“Ha, thú vị.”

Mọi người đều tấm tắc lấy làm lạ, lúc này, bọn họ mới nghĩ thông suốt vì sao Tiên Đình không tiếc đắc tội với nhiều tu sĩ Tiên giới, cũng phải thiết lập phù văn cấm chế ở bên ngoài mảnh vỡ Hỗn Độn.

“Ha, ngược lại rất thú vị.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, trong mắt lại toát ra một tia sắc lạnh: “Ngược lại ta cũng rất tò mò, các ngươi có thể làm được đến trình độ nào!”

Lời nói vừa dứt, hắn sải bước, bước về phía cấm chế.

Đùng! !

Chỉ thấy cấm chế đột nhiên nổ tung, thiên hỏa vô tận từ trong đó phun trào ra.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, thân ảnh bất động như núi, chém ra một kiếm, Trụ Chi Kiếm, bá lâm! !

Bá lâm chi kiếm, quét ngang mọi thứ! !

Trong tiếng ầm ầm, thiên hỏa vô tận bị một kiếm này chém thành hai nửa.

Kiếm khí cuồng bạo giống như cuồng phong, dừng ở phía trên phù văn cấm chế kia!

Từng viên cấm chế bị phá nát.

Nhưng đến đây vẫn còn chưa xong, chỉ thấy sau khi cấm chế đó bị phá nát, lại có cấm chế mới xuất hiện, biến thành một đám thiên binh thiên tướng, đứng ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

“Sở Cuồng Nhân, hôm nay, tuyệt đối không thể để cho ngươi tiến vào!”

Một tên phù văn thiên binh cầm đầu, giọng điệu băng lãnh nói, đó chính là một sợi tiên thức do đại năng của Tiên Đình gửi lại ở bên trong cấm chế.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: “Các ngươi, có thể ngăn cản được ta sao?”

“Lên!”

Một đám thiên binh phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

Các loại tiên pháp thần thông, ầm ầm nổ tung, hoặc là cuồng bạo lôi đình, hoặc là thiên hỏa cắn nuốt hết tất cả, hoặc là hồng thủy cuồn cuộn ……

Các loại năng lượng đan xen ở trên không trung, hóa thành dòng nước lũ năng lượng vô biên hoa mỹ, màu sắc rực rỡ, toàn bộ đều dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Đối mặt với loại công kích này, cho dù là một vị Đại La cũng khó có thể ngăn cản.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng yên tại chỗ, ánh mắt đột nhiên ngưng trọng, Côn Ngô bên hông chợt ra khỏi vỏ, tiên nguyên xen lẫn tiên huy Kim Ngọc, ầm ầm nổ tung: “Trụ Chi Kiếm, vô đạo! !”

Vô đạo chi kiếm, bổ ra năng lượng như nước lũ đầy trời kia.

Kiếm khí cuồng bạo lấy khí thế không thể đỡ nổi chém vào tên thiên binh cầm đầu kia.

Không có bất kỳ điều gì ngoài ý muốn, tên thiên binh kia tiêu tán ngay tại chỗ!

Sở Cuồng Nhân lại nâng quyền lên, nhục thân Đại La ý ầm ầm bạo phát, hóa thành huyết lôi vô biên, liên tục nổ tung, một đám thiên binh ở trước mặt cuồng lôi này, không ngừng tiêu tán mà ngã xuống.

Nhưng chuyện này vẫn còn chưa kết thúc.

Cấm chế thiên hỏa bị phá, cấm chế thiên binh bị phá, nhưng quang huy trong hư không vẫn lưu chuyển, dường như có cấm chế mới đang sinh ra.

“Bẩm báo, nơi đây có tất cả chín tầng cấm chế ……” Giọng nói của Tiểu Ái vang lên.

Sở Cuồng Nhân hơi gật đầu: “Chín đạo cấm chế, vậy thì, phá hết đi! !”

Hắn giơ tay ra, âm Dương Đại La ý nồng hậu dày đặc lưu chuyển ở trong lòng bàn tay hắn.

Mọi người thấy thế, đồng tử không khỏi co rụt lại.

“Đây là Đại Đại La ý! !”

“Hắn đã tấn cấp trở thành Đại La Kim Tiên! !”

Một ít yêu nghiệt thiên kiêu không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Phải biết rằng, từ lần trước Sở Cuồng Nhân ở Ngũ Hành Sơn tuyên chiến thiên hạ, lúc này mới qua hơn một năm mà thôi.

Khoảng thời gian một năm ngắn ngủi này, vậy mà đối phương đã tấn cấp lên Đại La Kim Tiên!

Tốc độ tấn cấp như vậy, cũng quá mức dọa người rồi.

“Chẳng lẽ đối phương đạt được đại cơ duyên gì đó rồi sao? !”

“Ai, lúc này đây, nếu như những yêu nghiệt đó không thể tìm được cơ duyên kinh thiên động địa gì đó ở bên trong mảnh vỡ Hỗn Độn này, chỉ sợ là làm cách nào cũng không đấu lại Sở Cuồng Nhân.”

“Đúng vậy.”

Mọi người không khỏi lắc đầu cảm khái, đối với một màn này, có chút bất đắc dĩ.

Tốc độ tiến bộ của Sở Cuồng Nhân, khiến không ít yêu nghiệt thiên kiêu đều cảm thấy tuyệt vọng.

Thế nhưng mà, còn chưa chờ mọi người lấy lại tinh thần từ trong nỗi khiếp sợ, chỉ thấy ở trên người Sở Cuồng Nhân, lại có một loại Đại La ý cường đại ầm ầm bạo phát!

Đây chính là, Luân Hồi Đại La ý! !

Luân Hồi Đại La ý vừa hiện lên, trong tay trái Sở Cuồng Nhân lại có một đạo thần quang xám xịt đang lưu chuyển, đó là Luân Hồi Kiếp Quang!

Luân Hồi Kiếp Quang, âm Dương Tạo Hóa Thần Quang!

Hai đại thần thông này, ở dưới sự thao túng của Sở Cuồng Nhân, dung hợp thành một chùm sáng ba màu kinh thiên động địa bắn ra!

Ầm! !!

Một tiếng nổ kinh hãi vang lên, chỉ thấy cấm chế đang toả ra quang mang, muốn phát huy sức mạnh đã bị thần quang chiếu xuống, ầm ầm bị phá nát!

Không chỉ có như thế, thần quang như thế chẻ tre!

Sau khi một tầng cấm chế sụp đổ, lại thẳng tắp chiếu xuống tầng tiếp theo!

Ầm, ầm, ầm! !

Mấy tiếng nổ liên tục vang lên, chín đạo cấm chế, toàn bộ đều bị phá nát! !

Mà những nhóm đại năng đang bí mật quan sát thấy một màn này đều líu lưỡi không thôi.

“Thực lực của gia hỏa này, đã cường đại đến mức độ này rồi sao? !”

“Chín tầng cấm chế, cho dù là cảnh giới Đại La Kim Tiên tam hoa hậu kỳ, chỉ sợ cũng không thể đánh vỡ toàn bộ nhanh như hắn đã làm!”

“Hai loại Đại La ý, người này đã lĩnh hội hai loại Đại La ý, quả thật là đáng sợ!”

“Trong khoảng thời gian một năm, hắn đột phá lên Đại La Kim Tiên còn chưa tính, vậy mà còn lĩnh hội hai loại Đại La ý, làm sao hắn làm được như thế? !”

Đông đảo đại năng cảm thấy khó hiểu.

Rất nhiều yêu nghiệt thiên kiêu, đã sớm trợn tròn mắt há hốc mồm.

“Trời ạ, hai loại Đại La ý? ! Hắn hắn hắn làm sao có thể lĩnh hội được? !”

“Ngươi phải di hỏi hắn mới đúng.”

Một năm lĩnh hội được hai loại Đại La ý……

Bọn họ chỉ có thể nói, Sở Cuồng Nhân, vĩnh viễn là tích thần!

Sau khi đánh tan chín tầng cấm chế, Sở Cuồng Nhân sải bước, lướt về phía mảnh vỡ Hỗn Độn!

Thế nhưng, không chờ hắn thâm nhập.

Ở trên đỉnh đầu hắn, đột nhiên có một trận kim quang tươi sáng, một tòa bảo tháp bảy tầng kim sắc ầm ầm giáng xuống, nhốt Sở Cuồng Nhân ở bên trong.

Ở bên ngoài, có thiên kiêu nhìn thấy tòa tháp kia, giật nảy cả mình.

“Đó là Thất Bảo Linh Lung Bảo Tháp! !”

“Là chí bảo của Côn Luân Tiên Đình, không phải chứ, chín tầng cấm chế còn chưa đủ, vậy mà còn có loại đồ vật như Thất Bảo Linh Lung Bảo Tháp này, rốt cuộc là Tiên Đình có bao nhiêu sợ hãi khi Sở Cuồng Nhân tiến vào bên trong mảnh vỡ Hỗn Độn vậy.”

“Kế sách lần này cũng quá lớn đi.”

Vận dụng nhiều thủ đoạn như vậy, cũng chỉ vì muốn ngăn cản Sở Cuồng Nhân tiến vào mảnh vỡ Hỗn Độn.

Có thể thấy được, những vị đại năng của Tiên Đình đó có bao nhiêu phần kiêng kị đối với Sở Cuồng Nhân.

Chương 1556 - Thất Bảo Linh Lung Tháp, bảy tầng đạo pháp biến hóa, phá tháp mà ra

Trước đó Sở Cuồng Nhân phá hủy chín tầng cấm chế, còn chưa chờ hắn bước vào mảnh vỡ Hỗn Độn, một tòa tháp cao bảy tầng từ trên trời giáng xuống, nhốt hắn ở bên trong.

Bên trong tòa tháp cao này, kim bích huy hoàng, giống như được xây từ từng khối gạch vàng.

Mà phía trên mỗi một khối gạch vàng, đều có khắc phù văn huyền diệu.

Một luồng sức mạnh phong cấm vô cùng kinh khủng hoàn toàn bao phủ hắn trong đó, Sở Cuồng Nhân không khỏi cau mày lại

“Hay cho Tiên Đình, vì để đối phó ta, các ngươi chuẩn bị cũng không ít.”

Hắn lạnh lùng cười nói.

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, liền dự định phá vỡ bảo tháp bảy tầng này, mà ngay lúc này, bên trong bảo tháp có phù văn lưu chuyển, có từng đạo kiếm khí vàng rực bay lên không trung chém ra!

“Hừ!”

Một tiếng hừ lạnh, Sở Cuồng Nhân chém ra kiếm chỉ, phá hủy kiếm khí vàng rực kia.

Nhưng sau kiếm khí, lại có một lượng lớn hỏa diễm đang bùng cháy, uy lực của nó cũng không thua kém bao nhiêu so với Lục Đinh Thiên Hỏa trong lò Lão Quân.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, thúc giục Hạn Bạt chân thân, căn bản không sợ hỏa diễm đang bùng cháy này.

Ánh mắt của hắn như điện, đảo qua Linh Lung Bảo Tháp này: “Tiểu Ái, phân tích một chút, điểm yếu của bảo tháp này.”

Bảy tầng Linh Lung Bảo Tháp này, nghe thì giống như một cái tháp có bảy tầng, nhưng trên thực tế, cũng không chỉ có như vậy, mà bên trong bảo tháp này, có giấu bảy món bảo vật, bảy tầng đạo pháp biến hóa!

Bảy món bảo vật bên trong đó bao gồm, kiếm, kích, dù, thương……

Bảy tầng đạo pháp biến hóa cũng do trải qua sự thúc giục của bảy món bảo vật này, uy lực vô tận, cho dù là Đại La Kim Tiên bị nhốt ở trong đó, cũng khó có thể bỏ chạy.

Kiếm khí qua đi, hỏa diễm cuốn tới.

Tuy Sở Cuồng Nhân có Hạn Bạt chân thân, không sợ bị hỏa diễm đốt cháy, chẳng qua, ở bên trong hoả diễm, những đạo pháp biến hóa còn lại cũng hiện ra.

Có thương quang và kiếm khí từ bốn phương tám hướng kéo đến!

Có cái dù to lớn như muốn che trời lấp đất kéo đến, trấn áp Sở Cuồng Nhân, uy thế vô biên.

Có phất trần chuyển động, tinh lọc thiên địa, có cự xích đập ra, xé rách hư không!

Các loại đạo pháp biến hóa, hỗ trợ lẫn nhau, biến hóa khôn lường.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, quanh người có vạn đạo tiên huy, thần thụ màu vàng đỏ đỉnh thiên lập địa, cành cây vươn ra, âm Dương Đại La ý ẩn chứa trong đó, đối chọi với đạo pháp ở khắp nơi, cũng không rơi vào thế hạ phong.

“Gia hỏa khá lắm, chiến lực của người này quả nhiên kinh người, ở bên trong Linh Lung Bảo Tháp, lại có thể ứng phó dễ dang.”

“Đúng vậy, thật là khiến cho người ta kinh ngạc, chẳng qua, tuy rằng hắn cường đại, những nếu muốn thoát ra khỏi tòa tháp này, cũng phải mất một khoảng thời gian ngắn.”

“Tòa tháp này ít nhất có thể giam giữ hắn được một năm!”

Một vị đại năng của Tiên Đình cười ha ha, tràn đầy lòng tin.

Thời gian một năm, cũng đủ để yêu nghiệt khắp nơi chia cắt sạch sẽ các loại cơ duyên bảo vật trong mảnh vỡ Hỗn Độn này.

Cho đến lúc đó, cho dù Sở Cuồng Nhân thoát được, cũng không là vấn đề.

Nhưng vào ngay lúc này.

Bên trong bảo tháp.

Trong tay Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên có thêm một thanh trường kích bằng đồng.

Phía trên trường kích, ma khí cuồn cuộn, lay động đất trời khắp nơi.

“Phân tích hoàn thành……”

Giọng nói của Tiểu Ái vang lên ở trong đầu Sở Cuồng Nhân.

Bảo tháp này, tuy được phòng thủ kiên cố, nhưng trên thế giới này không có vật nào là hoàn mỹ tuyệt đối!

Đạo pháp biến hóa ở trong không gian bảo tháp, sẽ xuất hiện một lỗ hổng trong một khoảng ngắn ngủi.

Thời gian lỗ hổng này xuất hiện rất ngắn, ngắn đến mức trong nháy mắt cũng không đủ để hình dung, cho dù là Đại La Kim Tiên đỉnh phong cũng rất khó nắm bắt được.

Nhưng Sở Cuồng Nhân có Tiểu Ái, lại hoàn toàn có thể!

Ngay khi đạo pháp biến hóa, nơi thiếu hụt xuất hiện ngay lập tức, tay Sở Cuồng Nhân cầm Đại Hoang Kích, thúc giục tiên nguyên đến mức cực hạn, Cửu Long ở phía sau gào thét lao ra, thúc giục Đấu Chiến Bí Pháp và ma văn Xi Vưu!

Giờ khắc này, khí tức của hắn được Hoàng Đạo Chân Long cùng với hai đại bí pháp gia tăng, cường hãn đến mức không còn gì hơn.

Một kích ngang nhiên chém ra!

Kích quang to lớn chiếu rọi cổ kim, là thức cuối cùng của Đại Hoang Kích Pháp, Bình Đại Hoang! !

Đùng, đùng, đùng!

Thiên hỏa dễ dàng bị kích quang to lớn phá nát, kiếm khí kích quang thương quang tiêu tán, cây dù to lớn, trực tiếp bị chọc thành một lỗ thủng khổng lồ!

Một kích này, giống như đánh vào gạch vàng phía trên Linh Lung Bảo Tháp!

Toàn bộ bảo tháp, ầm ầm chấn động!

Vô số đạo văn rạn nứt, vỡ nát, cuối cùng bị đánh thành một lỗ thủng lớn!

Mà ở bên ngoài.

Mọi người chỉ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân bị giam giữ bên trong Linh Lung Bảo Tháp, đang bàn luận sôi nổi.

Nhưng đột nhiên.

Một tiếng nổ vang lên, bên trong mảnh vỡ Hỗn Độn, ở phía tòa bảo tháp có tiên huy tươi sáng, kim quang ầm ầm chấn động bắn ra bốn phía kia, lại bị người khác đánh ra một lỗ thủng!

Bảo tháp bị phá nát, tấm gạch kim sắc bắn ra bốn phía, năng lượng to lớn như dòng nước lũ tuôn ra từ trong đó.

Vô số tu sĩ hít một ngụm khí lạnh, thần sắc chấn động mãnh liệt!

“Chuyện này, chuyện này sao có thể? !”

Có người hít vào một ngụm khí lạnh.

Bọn họ nghĩ tới, Sở Cuồng Nhân có thể phá tháp mà ra, nhưng mà chuyện này cũng quá nhanh đi! !

Hắn mới bị nhốt ở trong đó bao lâu chứ!

Đặc biệt là các tu sĩ nói rằng Sở Cuồng Nhân ít nhất cũng phải bị giam đến nửa năm, càng cảm thấy mặt mình bị tát đến mức vang lên tiếng bạch bạch, mặt đỏ tới mang tai!

“Sao gia hoả này lại làm được? !”

“Từ từ, dường như hắn bắt được khe hở giữa những biến hóa trong đạo pháp ở bên trong bảo tháp.”

Có đại năng cau mày nói ra.

Nghe thấy thế, mọi người càng cảm thấy không thể tưởng tượng được.

“Đạo pháp biến hóa bên trong Linh Lung Bảo Tháp có thể nói là thay đổi trong nháy mắt, rốt cuộc là hắn làm như thế nào mà trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã bắt được một khe hở trong chớp mắt kia? !”

“Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai đây!”

“Rốt cuộc là làm sao hắn phát hiện ra được?”

“Có lẽ là vận khí của hắn tốt đi.”

“Vận khí? Ngươi cho ta xem thử vận khí như vậy đi, trong đó nhất định có cái gì đó mờ ám.”

“Sở Cuồng Nhân, quả nhiên không thể dùng lẽ thường để cân nhắc.”

Mặc kệ rất nhiều đại năng không tin được chuyện đã xảy ra, hiện tại, chuyện Sở Cuồng Nhân đột phá bảo tháp đã thành sự thật.

Một bóng người mặc bạch y bước ra từ trong lỗ thủng của bảo tháp, tay cầm trường kích, tiên huy tươi sáng, uy áp tuyệt thế, giống như một vị Tiên Vương cái thế!

“Mặc cho các ngươi dùng hết mọi loại thủ đoạn, vẫn không thể ngăn cản được ta như cũ!”

Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn bầu trời một cái.

Ngay sau đó, xoay người đi về phía mảnh vỡ Hỗn Độn.

Chúng đại năng bốn mắt nhìn nhau.

“Hiện tại nên làm cái gì bây giờ?”

“Còn có thể làm sao bây giờ, vây cánh của người này đã cứng cáp, tiếp đó, chỉ có thể cầu nguyện nhóm yêu nghiệt đang rèn luyện ở trong mảnh vỡ Hỗn Độn có vận khí tốt một chút, đừng gặp phải người này.”

“Điều ta lo lắng chính là, Sở Cuồng Nhân không đi tìm những tên yêu nghiệt đó, mà là những tên yêu nghiệt đó sẽ đi tìm đối phương.”

Yêu nghiệt đều là hạng người tâm cao khí ngạo.

Tuy rằng bị Sở Cuồng Nhân đè ép trên đầu, nhưng chỉ cần có một cơ hội, bọn họ sẽ hành động, lật đổ tòa núi lớn đang đè ở trên đầu của bọn họ.

…………

Bên trong mảnh vỡ Hỗn Độn.

Hỗn Độn chi khí lưu chuyển, ở loại địa phương này, tiên nhân tầm thường thậm chí cũng không có biện pháp nào để sinh tồn, chỉ có tồn tại cấp bậc Kim Tiên, mới có thể bước vào.

Mà có câu nói này rất hay, địa phương nào càng nguy hiểm, thì cơ duyên lại càng lớn.

Bên trong mảnh vỡ Hỗn Độn có Hỗn Độn chi khí, tuy rằng khiến cho người sợ hãi, nhưng mà, các loại bảo vật ra đời bên trong Hỗn Độn chi khí này, đều là chí bảo khó có được trên thế gian này.

Ngay lúc này.

Bên trong Hỗn Độn, đột nhiên có một trận tiên huy tươi sáng lưu chuyển, vẫn ở khắp nơi như cũ.

Một luồng dao động khí tức vô cùng hùng hậu khuếch tán ra, không ít người sau khi cảm nhận được luồng dao động này, hai mắt đều nhịn không được mà toả sáng.

“Loại khí tức này, là có bảo vật gì đó hiện thế sao?”

“Qua đó nhìn thử một chút.”

Bên trong tiên huy, một gốc bảo thụ sinh trưởng ở bên trong Hỗn Độn, cành lá tốt tươi, trên cành cây đã kết được hai quả.

Một quả trong đó có khí lưu màu xanh lá lưu chuyển, một quả khác, lại có sức mạnh lôi điện vờn quanh, từng viên từng viên đạo văn ẩn chứa trong đó, vô cùng huyền diệu.

Lúc này, một đạo thân ảnh đi đến, nhìn quả trên bảo thụ, không khỏi kinh ngạc: “Đây là……”

Chương 1557 - Phong Lôi Tiên Hạnh, Ngục Khiếu và Ngưu Ma, có người phải gặp xui xẻo

Thanh niên quanh người có từng đạo từng đạo tiên huy quấn lấy, một luồng khí tức cường đại lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra.

Có thể thấy được, đây là một yêu nghiệt tuyệt đỉnh.

Nếu như Sở Cuồng Nhân ở chỗ này, có lẽ sẽ nhớ tới, người này chính là một trong những thần tử của Đông Hoàng Tiên Đình, Đông Quân thần tử!

Mà lúc này, Đông Quân thần tử nhìn bảo thụ trước mặt, trong mắt lộ ra một tia kỳ quái: "Thật không hổ là mảnh vỡ Hỗn Độn, không nghĩ tới, ngay cả loại bảo vật tuyệt chủng đã lâu này cũng có ở đây."

"Há, đây là... Phong Lôi Tiên Hạnh." Ngoại trừ Đông Quân ra, còn có một giọng nói khác vang lên.

Đó là một thanh niên toàn thân có ngọn lửa màu đen lưu chuyển, tràn ngập khí tức không rõ, mà nhìn người nọ, Đông Quân thần tử cũng nhớ ra đối phương là ai: "Há, là ngươi, Ngục Khiếu!"

Ngục Khiếu, yêu nghiệt dị chủng của cấm khu.

Ngày xưa ở bên trong sân thi đấu tinh không đã từng cùng Sở Cuồng Nhân giao thủ qua, nhưng đáng tiếc thay, đã bị đánh bại.

Mà ở bên cạnh Ngục Khiếu, còn có một người khác.

Đó là một thanh niên dị chủng, trên đầu mọc ra hai chiếc sừng trâu, hai mắt hiện ra thanh quang, dáng người cường tráng, nửa người trên trần trụi, từng khối từng khối bắp thịt, lộ ra một luồng khí tức kinh khủng.

"Ngưu giác, thanh mâu, chẳng lẽ là Thanh Nhãn Ngưu Ma dị chủng!" Đông Quân trong mắt lộ ra dị sắc.

Trong truyền thuyết, cấm khu dị chủng chuyên môn bồi dưỡng các loại Yêu thú dị chủng, Địa Ngục Điểu Ngục Khiếu chính là Kim Ô dị chủng, mà Thanh Nhãn Ngưu Ma, chính là Ngưu Ma dị chủng, đều vô cùng cường đại.

"Đích thật là tiên hạnh."

Một giọng nói nhàn nhạt vang lên.

Chỉ thấy một vị nữ tử mặc bạch y đạp không, tiên huy trên người lưu chuyển, lộ ra một luồng khí tức tôn quý bất phàm.

Ở trong mắt Đông Quân thần tử, luồng khí tức tôn quý trên người đối phương kia, so với Đại Tư Mệnh thần nữ chỉ có hơn chứ không kém.

"Truyền nhân của Tây Vương Mẫu, Ngọc Trí!"

Nhìn về phía đối phương, trong mắt Đông Quân thần tử lộ ra một vẻ kiêng dè.

Dao Trì thánh nữ Ngọc Trí, được biết đến là truyền nhân của Tây Vương Mẫu, thực lực của nàng, nghe nói đã có thể sánh vai với yêu nghiệt cái thế, vô cùng đáng sợ.

Ngoại trừ Ngọc Trí, dao động tiên hạnh xuất thế cũng hấp dẫn không ít người tìm đến đây.

Những người này, mỗi một người đều là tồn tại ở cấp bậc Kim Tiên.

Dù sao, có thể đi vào bên trong mảnh vỡ Hỗn Độn thăm dò, đều không phải là dạng thiên kiêu tầm thường gì, mà cho dù là những người này, lúc này nhìn thấy tiên hạnh kia, trong mắt cũng không nhịn được toát ra một tia nóng nảy.

"Tiên hạnh, một trong Tiên Thiên Thập Đại Linh Căn, vật này thật không tầm thường!"

"Đúng vậy, Tiên Thiên Thập Đại Linh Căn, không hề có cái nào đơn giản, tiên hạnh này, ẩn chứa sức mạnh phong lôi, trong truyền thuyết, nếu như sử dụng, có tỷ lệ nhất định nắm giữ phong lôi Đại La ý, ở thời kỳ Tiên Cổ, có một vị tiên nhân sử dụng vật này, Phong Lôi Song Sí dài ra, ở bên trong phong Thần chi chiến, có thể nói là hào quang rực rỡ!"

"Ta chủ tu Phong Lôi chi đạo, nếu như có thể để cho ta sử dụng, nhất định có thể thuận lợi nắm giữ phong lôi Đại La ý, tấn cấp Đại La Kim Tiên!"

"Đừng có nằm mơ, ngươi đã nhìn thấy mấy yêu nghiệt kia chưa, ngươi cho là bọn họ sẽ để cho ngươi đạt được sao?"

Có yêu nghiệt nhìn về phía mấy người đang ở gần tiên hạnh nhất.

Trong số những người kia, bao gồm Đông Quân thần tử, Ngục Khiếu, Ngọc Trí, truyền nhân của Chuyên Húc Nhân Hoàng tông, Tào Vân, Phù âm của thư viện Bách Gia.

"Tiên hạnh chỉ có hai quả, nhưng yêu nghiệt ở đây lại không hề ít, chư vị, phải làm sao để phân chia đây?"

Đông Quân thần tử giống như cười mà không phải cười nhìn về phía những người còn lại.

Thanh Nhãn Ngưu Ma bên cạnh Ngục Khiếu lạnh lùng nói ra: "Vật này, ta nhất định sẽ lấy được nó!"

Trên người hắn, tràn ngập ra một luồng phong lôi chi ý vô cùng kinh khủng, mọi người thế mới biết, Ngưu Ma này không chỉ có thân thể cường đại, hơn nữa còn tu hành Phong Lôi chi đạo.

Tiên hạnh này sẽ là trợ lực cực lớn dành cho hắn.

"Nơi này, cấm khu dị chủng ta có ưu thế lớn nhất, như vậy đi, ta ở chỗ này có một ít bảo vật, chỉ cần các ngươi nhường tiên hạnh này cho bọn ta, những bảo vật này sẽ thuộc về các ngươi, như thế nào?"

Ngục Khiếu nói, lấy ra mấy món bảo vật.

Giá trị của những bảo vật này đều không tầm thường, một trong số những người ở đây cho dù là Đông Quân thần tử nhìn thấy cũng vì đó mà tâm động.

"Đó là, âm Dương Mộc!"

Đột nhiên, Phù âm nhìn thấy Ngục Khiếu lấy ra một khúc gỗ, không khỏi có chút ngoài ý muốn.

Âm Dương Mộc, đây là một loại tiên mộc kỳ lạ, trong đó ẩn chứa âm dương chi ý, có tác dụng nhất định đối với việc lĩnh hội âm dương Đại La ý của Phù âm.

"Ngục Khiếu, ngươi làm như vậy có phải là đang vẽ thêm chuyện hay không, bọn họ muốn đoạt với chúng ta, vậy thì để cho bọn họ tới đây đi!"

Thanh Nhãn Ngưu Ma cười ha ha nói, ánh mắt đảo qua bọn người Ngọc Trí, trong mắt mang theo sự nóng lòng muốn thử.

"Nếu như có thể không đánh là tốt nhất."

Ngục Khiếu từ tốn nói.

Hắn không lỗ mãng giống như Thanh Nhãn Ngưu Ma, tuy rằng đặc biệt không sợ động thủ, nhưng cũng rõ ràng, những người này không hề dễ đối phó như vậy.

Nếu động thủ, hắn và Thanh Nhãn Ngưu Ma không nhất định có thể chiếm được tiện nghi gì.

Ngục Khiếu nhìn về phía mọi người tiếp tục nói: "Chư vị, tiên hạnh này có tác dụng lớn đối với Ngưu Ma, chúng ta nhất định phải lấy được nó, nếu như thật sự đánh nhau, chúng ta cũng không sợ, tiên hạnh này đối với các ngươi tác dụng cũng không có lớn như vậy, không bằng cầm những bảo vật này, rồi bán mặt mũi cho ta, như thế nào?"

Mọi người lâm vào trầm tư.

Đông Quân thần tử cười nhạt một tiếng: "Mặt mũi dị chủng của cấm khu dị chủng, cũng không phải ai cũng có thể cho được, Đại Nhật Tinh Hạch này, ta muốn có nó!"

Hắn đưa tay lấy đi một cái tinh thạch mà Ngục Khiếu đã đưa ra, là người đầu tiên thể hiện thái độ.

Truyền nhân của Chuyên Húc nghĩ nghĩ, lập tức cũng lấy một món bảo vật.

Ngục Khiếu nói không sai, tiên hạnh này tuy rằng quý giá, nhưng bọn họ không tu hành Phong Lôi chi đạo, tác dụng của nó đối bọn họ không có lớn như vậy.

Ở bên trong mảnh vỡ Hỗn Độn này còn có rất nhiều nơi đáng giá để thăm dò, không nhất thiết phải ở chỗ này chiến đấu với Ngục Khiếu để giành lấy tiên hạnh.

"Phù âm, ngươi muốn như thế nào?"

Tào Vân nhìn thoáng qua Phù âm ở bên cạnh, hỏi thăm ý kiến của đối phương.

"Ta muốn âm Dương Mộc kia." Phù âm nói ra.

"Được."

Tào Vân khẽ gật đầu.

Những người khác không muốn tranh, vậy bọn họ cũng không cần thiết phải chiến đấu làm gì.

Thế nhưng thời điểm hai người đang muốn cầm lấy âm Dương Mộc, đã thấy lông mày của Ngục Khiếu cau lại, đưa tay lên, đánh ra một trận hỏa diễm âm lãnh!

Ngọn lửa này có khí thế rất hung tàn.

Hai người vội vàng không kịp chuẩn bị gì, ăn thiệt thòi nhỏ, bị đánh lui ra ngoài, sắc mặt trở nên cực kì âm lãnh.

"Ngục Khiếu, ngươi là có ý gì? !"

Ánh mắt Tào Vân trầm xuống, vô cùng băng lãnh.

"Vừa rồi ta quên chưa nói, người của thư viện, không có tư cách cầm lấy những bảo vật này!"

Ngục Khiếu lạnh giọng nói ra.

Thiên kiêu bốn phía có chút xôn xao.

Bọn họ đột nhiên hiểu ra được điều gì đó, mà Đông Quân thần tử, truyền nhân của Chuyên Húc và mấy yêu nghiệt khác nhìn về phía Tào Vân, Phù âm cũng toát ra một vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

"Nếu như ta không nhớ lầm, thì Ngục Khiếu đã từng bại trận ở dưới tay của Sở Cuồng Nhân, hiện tại hắn ta dự định trả thù rồi sao?"

"Có khả năng."

"Chậc chậc, Sở Cuồng Nhân đắc tội quá nhiều người, liên lụy cả người của thư viện Bách Gia cũng không có bất kì ai được chào đón ở đây."

"Thật đáng tiếc."

Trong đám người, đôi mày thanh tú của Ngọc Trí cau lại, nàng và Sở Cuồng Nhân đã có giao tình, đương nhiên không cách nào ngồi nhìn người của thư viện bị khi dễ như vậy.

Ngay tại thời điểm nàng dự định ra tay.

Ở cách đó không xa, một trận tiên huy tươi sáng bỗng nhiên chiếu rọi đến, hỗn độn chi khí xung quanh cuộn trào.

"Ai dám nói thư viện ta không có tư cách cầm những vật kia?"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Mà với sự xuất hiện của giọng nói này, tất cả thiên kiêu, yêu nghiệt tại chỗ ào ào nhìn lại, đồng tử hơi hơi co rụt.

Hai người Tào Vân, Phù âm lộ ra vẻ vui mừng.

Ngọc Trí, đang dự định xuất thủ tương trợ cũng cười nhạt một tiếng, thu bước chân về, nàng biết, người kia tới, có người phải gặp xui xẻo.

Chương 1558 - Đồng loạt ra tay? Chỉ một ngón tay để ngăn Ngưu Ma lại, còn gì nữa không?

"Ai nói thư viện ta không có tư cách cầm những vật kia?"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đạp không mà đến, tiên huy lưu chuyển, uy áp tràn trề quét ngang ra!

Ngục Khiếu, sắc mặt Đông Quân thần tử và những người khác hơi đổi một chút, trong mắt lộ ra vẻ kiêng dè.

"Sở Cuồng Nhân, hắn đến rồi!"

"Không nghĩ tới, vậy mà hắn thật sự chạy về từ âm Phủ."

Ở chỗ này có một ít yêu nghiệt có tin tức linh thông, đều biết việc đối phương đã đi âm Phủ một chuyến.

Vốn tưởng rằng, lần thăm dò Hỗn Độn mảnh vỡ này, đối phương không thể tham gia được, không nghĩ tới, cuối cùng đối phương vẫn tới.

Mà lại còn chọn thời điểm vừa vặn như thế!

Đó chính là thời điểm Ngục Khiếu khi dễ học sinh của thư viện.

"Hắn chính là Sở Cuồng Nhân sao?"

So với sự kiêng kị của đám người Ngục Khiếu, Thanh Nhãn Ngưu Ma ở bên cạnh Ngục Khiếu thì có vẻ hơi không kịp chờ đợi, nhao nhao muốn thử.

Hắn mới từ bên trong cấm khu dị chủng đi ra chưa bao lâu, đây là lần đầu tiên gặp phải Sở Cuồng Nhân, tuy rằng chỉ mới vừa gặp, nhưng có nghe những tin đồn liên quan tới đối phương, lại còn nghe nói không ít.

Một trong số những câu nói khiến hắn khắc sâu ấn tượng nhất chính là... Che đậy thiên hạ Nhất Cuồng Nhân! !

Hắn rất muốn mở mang kiến thức một chút, rốt cuộc là ai, mới có tư cách và năng lực để che đậy cả thiên hạ!

"Khi dễ người của thư viện ta, không nỗ lực lớn một chút thì không được, tiên hạnh này, ta muốn, mà những bảo vật kia ở trên người các ngươi, ta cũng muốn."

Sở Cuồng Nhân nói một cách đương nhiên.

Nghe nói như thế, sắc mặt Ngục Khiếu hơi đổi một chút, lập tức thản nhiên nói: "Sở Cuồng Nhân, ngươi cho rằng, ta vẫn là kẻ thất bại dưới tay ngươi ở bên trong sân thi đấu tinh không năm đó sao?"

"Trong mắt của ta, không có sự khác biệt nào."

"Nghe nói một thời gian trước, ngươi tuyên chiến với toàn bộ Tiên giới, ngươi vẫn cuồng vọng trước sau như một!"

Ngục Khiếu nhìn về phía Đông Quân thần tử, truyền nhân Chuyên Húc và những yêu nghiệt khác, nói ra: "Chư vị, trợ giúp cho ta lấy được tiên hạnh này, ta có thể lấy ra thêm một số bảo vật để làm quà tạ lễ."

Hắn hiểu rõ, chỉ bằng sức mạnh của một người như hắn thì có khả năng không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân, cho nên hắn muốn Đông Quân thần tử và người khác cũng bị kéo xuống nước.

Theo quan điểm của hắn, đây là một việc hoàn toàn có thể được.

Sở Cuồng Nhân hành sự hung hăng càn quấy, yêu nghiệt thiên kiêu khắp thiên hạ đều coi hắn là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, có cơ hội để liên thủ đối phó với hắn, nhất định sẽ không bỏ qua.

Chớ nói chi là còn có quà tạ lễ của chính mình.

Nhưng đáng tiếc, lời này nói ra khỏi miệng hắn, không có một vị thiên kiêu yêu nghiệt nào dám đáp lại.

Thậm chí, có yêu nghiệt bị dọa đến lui về phía sau mấy bước.

Đồng loạt ra tay đối phó Sở Cuồng Nhân?

Đừng đùa chứ.

Bọn họ còn chưa chán sống đến mức độ như thế này đâu.

Thời điểm đối phương tuyên chiến thiên hạ, bọn họ đều có mặt ở hiện trường, loại phong cách vo địch quét ngang thời đương đại kia, người nào chống đỡ được chứ? !

Ngay cả Ngục Khiếu ở bên trong cấm khu chờ đợi nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy dám nói ra những lời này.

"Thế nào, chẳng lẽ các ngươi đều sợ đối phương đến mất mật hay sao?"

Ngục Khiếu mày cau lại, cảm thấy cảnh tượng này so với chính mình nghĩ không giống nhau lắm.

Trong lòng của hắn, hiện ra một chút bất an.

"Ai, đáng tiếc, nếu như đối phó được Sở Cuồng Nhân, ta cũng rất muốn xuất thủ."

Đông Quân thần tử bất đắc dĩ thở dài, yên lặng ẩn giấu thân hình của mình trong hư không, nửa điểm khí tức cũng không dám tiết lộ ra ngoài.

Mặc dù nói hắn không xuất thủ đối phó Sở Cuồng Nhân, nhưng cừu oán của đối phương và Tiên Đình vẫn còn ở đó, hắn cũng không dám tùy tiện xuất đầu lộ diện ở trước mặt đối phương.

Truyền nhân Chuyên Húc thì thương hại mà liếc nhìn Ngục Khiếu một chút, chỉ còn kém nói với đối phương một câu an nghỉ đi.

"Ngục Khiếu, không cần nhiều lời, theo ta thấy, thì bọn gia hỏa này đều chỉ là một đám hèn nhát, ta cũng khinh thường việc liên thủ với bọn họ!"

Thanh Nhãn Ngưu Ma thét dài một tiếng, sau đó trên người bộc phát ra một luồng khí tức vô cùng kinh khủng.

Vừa sải bước ra, hắn đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, năm ngón tay nắm chặt, khí huyết vô cùng cuồng bá ầm ầm bạo phát!

"Nếm thử một quyền của ta đi! !"

Đây là, sức mạnh thân thể!

Không chỉ có như thế, còn là sức mạnh thân thể đã tiếp cận với nhục thân Đại La ý!

Một quyền này, đối với Kim Tiên phía dưới Đại La mà nói, vô cùng khó cản, nhưng đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, lại quá mức yếu ớt.

"Hả? !"

Thanh Nhãn Ngưu Ma bỗng nhiên cảm tháy nắm đấm của mình bị thứ gì đó ngăn trở, chờ hắn tập trung nhìn vào, tròng mắt màu xanh kia không khỏi đột nhiên co rụt lại, toát ra một vẻ kinh hãi.

Chỉ thấy một ngón tay trắng nõn tinh tế lúc này đang chạm vào phía trước một quyền này của hắn.

Quyền kình cuồng bạo thẳng tiến không lùi kia, ở trước mặt một chỉ này đúng là trực tiếp tán loạn, căn bản không có cách nào tiến lên dù chỉ một chút! !

"Làm sao có thể! !"

"Vậy mà hắn chỉ dùng một đầu ngón tay đã đỡ được quả đấm của ta? !"

Càng quan trọng chính là, Thanh Nhãn Ngưu Ma có thể phát giác ra được, đối phương hoàn toàn không hề thi triển bất kỳ tiên nguyên nào, là đơn thuần dùng sức mạnh thân thể đã đỡ được nắm đấm của mình!

Dùng sức mạnh thân thể đối kháng với Thanh Nhãn Ngưu Ma? !

Đây nhất định là chuyện hoang đường nhất mà hắn từng nghe qua.

Người nào không biết, sức mạnh thân thể của Thanh Nhãn Ngưu Ma là số một bên trong vô số tồn tại Yêu thú?

Nhân tộc trời sinh yếu đuối, dùng thân thể chống cự lại Thanh Nhãn Ngưu Ma, chuyện này sao có thể?

Nhưng bây giờ, một màn phát sinh trước mắt này, lại hoàn toàn phá vỡ nhận thức của hắn!

"Đây chính là sức mạnh thân thể của Thanh Nhãn Ngưu Ma sao? Không khỏi khiến cho ta có chút thất vọng."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, lập tức cong ngón tay búng ra.

Một tiếng phịch vang lên, Thanh Nhãn Ngưu Ma chỉ cảm giác một quyền của mình giống như là bị một tòa đại tinh đập trúng, cốt cách điên cuồng chấn động, cả người không khỏi bay ngược ra ngoài, cả cánh tay đều đang run rẩy.

"Rốt cuộc là thân thể của gia hoả này làm sao vậy? Chẳng lẽ lại giống với những tên kia ở cấm khu thiên linh, là tiên kim thần thạch đắc đạo sao? !"

Thanh Nhãn Ngưu Ma nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng e dè.

"Không cần nương tay, toàn lực ứng phó! !"

Ngục Khiếu nói ra, sau đó trên người hắn có một ngọn lửa màu đen âm lãnh bao phủ ra!

Hỏa diễm kia, như muốn thiêu rụi trời cao, biến nhân gian thành luyện ngục!

Đây là Minh Hỏa tới từ Địa Ngục! !

Đùng! !

Hỏa diễm bùng cháy lao về phía Sở Cuồng Nhân, nhưng Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, mặc cho hỏa diễm cuốn tới.

Rất nhanh, dường như mọi người không kịp chớp mắt, hỏa diễm kia đã ăn mòn cơ thể của hắn.

Những ngọn lửa này vô cùng bá đạo, chui vào lỗ chân lông của Sở Cuồng Nhân, giống như muốn thiêu từ trong ra ngoài, hoàn toàn khiến hắn thành tro tàn.

"Ngu xuẩn, đối mặt với Địa Ngục Chi Hỏa này của ta, thế vậy ngươi không tránh sao? !"

Ngục Khiếu xùy cười một tiếng, cảm thấy Sở Cuồng Nhân quá mức tự đại.

Nhưng chuyện tiếp theo của đối phương, càng trực tiếp phá nát đi nhận thức của hắn.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân há miệng hút vào, Địa Ngục Hỏa vô tận bị hắn hút vào trong cơ thể giống như cá voi hút nước.

"Cái gì? !"

Ngục Khiếu choáng váng.

Mọi người cũng choáng váng.

Hỏa diễm của Ngục Khiếu đáng sợ đến cỡ nào, mọi người không có nếm thử qua nên không thể biết, nhưng phán đoán từ khí tức liền biết, đó là một loại tồn tại cực kỳ kinh khủng.

Là hoá thân của tai ách và điềm gở!

Là hỏa diễm có thể tồn tại bên trong luyện ngục!

Thế nhưng hỏa diễm như vậy, lại bị Sở Cuồng Nhân trực tiếp hút vào trong cơ thể.

"Còn gì nữa không?"

Lúc này, Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt hỏi.

Mọi người không biết nên nói những gì, hắn xem ngọn lửa này thành cái gì rồi? Đồ uống sao?

"Sở Cuồng Nhân! ! Mau nhận lấy cái chết! !"

Ngục Khiếu nổi giận, hắn thúc giục Địa Ngục Chi Hỏa của mình đến cực hạn, điên cuồng thiêu đốt về phía Sở Cuồng Nhân!

Bất cứ nơi nào nó đi đến, cho dù là Hỗn Độn chi khí cũng bị thiêu hủy!

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, há miệng hút vào, một màn giống như vậy lại xuất hiện lần nữa, hỏa diễm kia lại bị đối phương hút vào trong cơ thể!

Dường như, mọi người thấy phía trên thân thể đối phương có đạo văn huyền diệu chợt lóe lên.

Chương 1559 - Một quyền đánh bay Ngưu Ma, một chân giết chết Ngục Khiếu, Thạch Thiên Hiên đột phá Đại La

"Hạn Bạt chân thân? !"

Đột nhiên, dường như Thanh Nhãn Ngưu Ma nghĩ đến cái gì đó, trong mắt lộ ra một tia ngưng trọng.

"Há, có chút kiến thức."

Sở Cuồng Nhân hơi ngoài ý muốn liếc nhìn Thanh Nhãn Ngưu Ma một chút.

"Ngươi và đám người ở cấm địa cương thi kia có quan hệ gì?"

Thanh Nhãn Ngưu Ma cau mày lại nói.

"Không có quan hệ."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Hừ, lại thử cái này một chút đi!"

Thanh Nhãn Ngưu Ma khẽ quát một tiếng, trên người ngoại trừ khí huyết thân thể ra, còn có sức mạnh phong lôi vô tận cũng theo đó mà bạo phát.

Cuồng phong không ngừng nghỉ, sức mạnh lôi đình bá đạo tuyệt luân!

Lại cộng thêm khí huyết thân thể mênh mông!

Thanh Nhãn Ngưu Ma gần như dùng hết tất cả sức mạnh, vọt về phía Sở Cuồng Nhân mà, đập ra một quyền, phong lôi ầm ầm rung động, khí huyết gào thét cửu thiên!

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại chỉ nhẹ nhàng nâng tay, năm ngón tay nắm lại, lập tức đánh ra!

Một quyền này, thường thường không có gì lạ, không có bất kỳ chiêu thức gì, càng không có tiên huy dị tượng, nhưng xuất quyền trong nháy mắt, Hỗn Độn khí lưu bốn phía lại vang lên tiếng ầm ầm, trực tiếp nổ tung! !

Phong lôi đầy trời đánh một tiếng, trực tiếp phá nát!

Quyền kình vô cùng cuồng bạo rơi trên người Thanh Nhãn Ngưu Ma, đánh lên trên ngực của đối phương.

Tiếng xương bị nứt, liên tiếp vang lên, mạch máu bị bạo liệt, máu tươi điên cuồng phun trào.

Tròng mắt của Thanh Nhãn Ngưu Ma gần như muốn lồi ra ngoài, há mồm phun một cái, một lượng lớn máu tươi lẫn vào trong các mảnh vỡ nội tạng mà phun ra.

Một quyền này, trực tiếp đánh hắn bay ra không biết bao xa.

Mọi người chỉ thấy một ngôi sao băng xẹt qua, sau đó liền không nhìn thấy bóng dáng của Thanh Nhãn Ngưu Ma.

"Khá lắm, đoán chừng là tên này không thể sống nổi rồi."

"Ít nhất phải mất đến nửa cái mạng."

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, không khỏi rùng mình một cái.

Bọn họ nhìn ra được, từ đầu đến cuối đối phương đều không hề xuất toàn lực, căn bản chính là trưng ra một loại tâm thái đùa bỡn để ứng phó với hai đại dị chủng này.

"Đi! !"

Ngục Khiếu biến sắc, đảo mắt liền muốn rời khỏi hiện trường.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo.

Hắn phát hiện chẳng biết từ lúc nào mà bốn phía đã có vô số đạo văn trắng bạc.

Thuật Phong Ấn Thời Không!

"Sở Cuồng Nhân, những bảo vật này đều cho ngươi..."

"Ta sẽ tự mình lấy nó."

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân vang lên ở trên đỉnh đầu hắn.

Tiếp theo đó, một chân đạp xuống!

Đen trắng lưu chuyển, âm Dương Đại La ý ầm ầm bạo phát, một bức Thái Cực Đồ hiện lên, đó là thần thông âm Dương Lưỡng Nghi đồ của Lưỡng Nghi Tiên Thể!

Đùng! !

Ngục Khiếu gần như không có bất kỳ cơ hội nào để phản kháng, chớp mắt liền bị một cước này giẫm thành một đống thịt nát!

Mọi người thấy thế, đồng tử rung mạnh, da đầu tê dại!

Một chân giẫm chết một yêu nghiệt tuyệt thế, loại chuyện này, bên trong một đời trẻ tuổi ngoại trừ Sở Cuồng Nhân ra, làm gì còn có ai có thể làm được điều đó? !

Hơn nữa...

"Luồng khí tức vừa rồi kia, nếu như ta không nhìn lầm, đó chính là... Đại La ý? !"

"Đúng vậy, chính là Đại La ý!"

Ùng ục...

Có người nhịn không được nuốt một ngụm nước bọt, khiếp sợ không gì sánh nổi.

"Sở Cuồng Nhân, đột phá Đại La rồi sao? !"

Lời vừa nói dứt, mọi người xôn xao!

Yêu nghiệt thiên kiêu ở đây đều hít vào một ngụm khí lạnh.

"Sở đạo hữu, vẫn đi trước một bước."

Ngọc Trí lắc đầu cười một tiếng.

Khoảng cách nàng đạt Đại La Kim Tiên, chỉ còn khoảng nửa bước nữa.

"Hắn đã đột phá lên Đại La, Đông Hoàng thần tử, ngươi ứng phó được sao? !"

Đông Quân thần tử âm thầm nghĩ tới, trong lòng ẩn ẩn có chút lo lắng.

"Thực lực của hắn vốn đã là có một không hai trong một đời trẻ tuổi, hiện tại lại đạt đến cảnh giới Đại La, truyền nhân Hiên Viên, ngươi bên kia còn thuận lợi không?"

Lông mày truyền nhân Chuyên Húc cau lại, nhìn về một phía khác.

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân giết chết Ngục Khiếu, chợt thấy ở trên thi thể đối phương, có một viên bảo đan màu tím!

Bảo đan kia tràn ngập Địa Ngục Hỏa, đốt huyết nhục bốn phía thành tro bụi.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân toả sáng, không để ý đến Địa Ngục Hỏa ở phía trên, trực tiếp bắt lấy viên bảo đan kia, hài lòng cười một tiếng: "Không nghĩ tới, còn có được thu hoạch ngoài ý muốn này."

Bảo đan này, chính là nơi tinh hoa trên người Ngục Khiếu.

Vật này đối với Hạn Bạt chân thân của hắn mà nói, vô cùng có ích.

"Thủ tịch!"

"Chủ nhân."

Lúc này, Phù âm và cả Tào Vân đi tới.

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, lấy âm Dương Mộc có được từ trên người Ngục Khiếu đưa cho Phù m: "Vật này hữu dụng đối với ngươi, cầm lấy đi."

"Đa tạ chủ nhân."

Phù âm cười nhạt một tiếng, nàng là âm Phù Tang chi linh, về sau dưới sự chỉ đạo của Sở Cuồng Nhân, đã tìm hiểu sức mạnh Phù Tang hoàn chỉnh.

Phù Tang chỉ tu âm dương, nàng tu chính là âm Dương chi đạo, âm Dương Mộc này, có thể trợ giúp nàng lĩnh hội âm Dương Đại La ý.

"Tào Vân, cái này cho ngươi."

Sở Cuồng Nhân ném Càn Khôn giới của Ngục Khiếu cho Tào Vân, trong này có không ít đồ tốt, không có bao nhiêu tác dụng đối với hắn, nhưng đối với Tào Vân mà nói thì không giống vậy.

"Sở đạo hữu."

Lúc này, Ngọc Trí cũng đi tới chào hỏi.

"Ha, Ngọc Trí cô nương, một khoảng thời gian rồi không gặp."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, từ sau khi từ bên trong lò Bát Quái ra ngoài, hắn liền đi một chuyến đến Ngũ Hành sơn, về sau thì lại chạy đến âm Phủ.

Đối với một số lão bằng hữu, quả thật là chưa kịp tiến đến bái phỏng.

"Đúng vậy, đã một khoảng thời gian rồi không gặp, nếu như ta không tới đây mà nói, đoán chừng đạo hữu chắc hẳn đã quên mất ta rồi."

Ánh mắt Ngọc Trí có chút u oán.

Sở Cuồng Nhân sờ sờ lên mũi: "Là tại hạ có chút sơ sót, nếu như tất cả mọi người đã đến mảnh vỡ Hỗn Độn, không bằng cùng nhau thăm dò đi."

"Ta cũng đang có ý đó." Ngọc Trí gật gật đầu.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân lấy đi hai quả tiên hạnh kia, ngay cả cả cây và trái cây đều bị thu vào trong Tụ Lý Càn Khôn.

Tiên hạnh này, có thể trợ giúp người ta tham ngộ được phong lôi Đại La ý.

Mà hắn đang cố gắng thông qua viêc lĩnh hội những Đại La ý còn lại, dự định đẩy ngược tự cường vô địch chi đạo của bản thân, nên tiên hạnh này đối với hắn cũng coi như là có chỗ hữu dụng.

Ở một nơi xa.

Thanh Nhãn Ngưu Ma bị Sở Cuồng Nhân dùng một quyền đánh bay đang nằm trên mặt đất không ngừng thổ huyết, hắn miễn cưỡng lấy ra một viên thuốc ăn vào, thương thế này mới từ từ được chữa trị.

"Khá lắm, một quyền này, kém chút nữa đã có thể khiến cho cái mạng này của ta mất rồi!"

"Nhục thân Đại La ý, thân thể của gia hỏa này lại đạt đến loại trình độ này, khí tức của Ngục Khiếu đã biến mất, cũng đã chết ở dưới tay người này."

Trong mắt Thanh Nhãn Ngưu Ma lộ ra một tia bi thương, sau đó, ánh mắt hắn liền trở nên lạnh lẽo: "Nhất định phải báo cáo việc này cho Huyết Côn Bằng, dị chủng cấm địa ta không thể chịu thiệt thòi vô ích như vậy được!"

...

Bên trong mảnh vỡ Hỗn Độn, ở nơi nào đó.

Một thanh niên tay cầm trường thương bỗng nhiên mở to hai mắt ra, một luồng khí tức hủy diệt vô cùng mênh mông lấy hắn làm trung tâm mà khuếch tán ra.

Ở trong đó, ẩn chứa một luồng Đại La ý mạnh mẽ!

Một đóa kỳ hoa mỹ lệ từ từ nở ra ở trên đầu thanh niên, hoa nở ba cánh, xinh đẹp yêu kiều.

"Không hổ là Hỗn Độn kỳ quả, không chỉ có thể giúp cho ta trực tiếp đột phá lên đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, hơn nữa tiên nguyên chi hoa cũng ngay lập tức đạt đến tầng tam phẩm!"

Sau khi tiên nguyên chi hoa nở ra, tiếp theo đó chính là thọ nguyên chi hoa, linh hồn chi hoa!

Đây chính là cảnh giới Đại La tam hoa!

Mà ba đóa hoa, mỗi đóa hoa đều có mười hai cánh, sau khi ba đóa hoa này đạt đến cảnh giới mười hai phẩm, liền có thể cố gắng trùng kích cảnh giới ngũ khí.

"Bây giờ, ta đã đột phá lên Đại La, không biết so với Sở Cuồng Nhân, thì sẽ như thế nào đây?"

Thanh niên này, chính là Thạch Thiên Hiên nắm giữ Thí Thần Thương nỉ non nói.

Mỗi lần vừa có sự đột phá, hắn đều sẽ nhịn không được so sánh bản thân mình với Sở Cuồng Nhân, lần này cũng không ngoại lệ.

"Một năm trước đối phương vẫn chỉ là Kim Tiên cửu phẩm, muốn đột phá lên Đại La, không phải chuyện đơn giản như vậy, có lẽ, hắn còn chưa đột phá cũng nói không chừng!"

Nghĩ đến điều này, Thạch Thiên Hiên không khỏi có chút thoải mái.

Trong lòng đúng là ẩn ẩn có chút chờ mong sẽ cùng Sở Cuồng Nhân gặp mặt nhau một lần nữa.

Chương 1560 - Phù Tang Thụ, phong lôi chi ý, Bích Hải Triều Sinh Khúc, Phục Hi Cầm lại hiện ra

"Hắt xì..."

Sở Cuồng Nhân hắt hơi một cái.

Phù âm, Tào Vân, Ngọc Trí đều cảm thấy có chút kỳ quái mà nhìn về phía hắn.

"Không thể nào, thủ tịch bị cảm sao?" Tào Vân cau mày nói ra.

"Không đến mức cảm mạo, không biết là tên nào ở sau lưng nghĩ đến việc làm sao đấu với ta."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, không để bụng.

Tình cảnh hiện tại của hắn, bản thân hắn rõ ràng nhất, có rất nhiều người muốn giết chết hắn, mỗi ngày đều bị người ta thương nhớ.

Mấy người tiếp tục tiến lên.

Đột nhiên, nhìn thấy phía trước có một đạo hào quang màu đỏ ánh vàng hiện lên.

Mọi người xem xét một chút, phát hiện đó là quang mang từ một cây tiên thụ cổ lão tỏa ra.

Thân cành của tiên thụ kia màu đỏ, lá cây kim sắc, từ hai cây dâu lớn tạo thành, trên thân cây có vô số đạo văn đan xen, tươi sáng chói mắt.

Nhìn thấy tiên thụ này, mọi người có chút kinh ngạc.

"Đây là Phù Tang Thụ!"

Xuất hiện ở trước mặt mọi người, chính là Phù Tang Thần Thụ bị phá nát ở thời kỳ Tiên Cổ.

Nhưng mà, cây Phù Tang Thụ này cũng không hề cường đại như Phù Tang Thụ chân chính, có lẽ, đây chỉ là một cây non mà thôi.

"Không nghĩ tới, có thể gặp được một cây Phù Tang Thụ ở chỗ này, mặc dù chỉ là mầm non, nhưng đây cũng là cơ duyên của ngươi."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Phù âm nói ra.

Mà lúc này, đối phương đang nhìn Phù Tang Thụ mà suy nghĩ xuất thần, chỉ cảm thấy Phù Tang kia mang lại cho nàng một cảm giác cực kỳ thân thiết.

Sau khi nghe thấy Sở Cuồng Nhân nói như vậy, Phù âm này mới hồi phục lại tinh thần, khẽ gật đầu: "Xem ra lần đi đến mãnh vỡ Hỗn Độn này, là quyết định rất chính xác."

"Đi thôi, chúng ta ở đây hộ pháp cho ngươi."

"Chuyện này, liệu có gây chậm trễ cho hành trình của người hay không chủ nhân?" Phù âm có chút bận tâm.

"Không sao, ta cũng có một vài đồ vật chuẩn bị luyện hóa."

Sở Cuồng Nhân lấy ra tiên hạnh cùng với viên bảo đan lấy được từ trên người Ngục Khiếu kia, cười nhạt một cái rồi nói.

Phù âm nghe thấy vậy, lúc này mới đi đến về phía Phù Tang Thụ, đi đến dưới gốc cây, nàng ngồi xếp bằng, trên người có khí tức Phù Tang lan tràn ra, bắt đầu cộng hưởng với Phù Tang Thụ.

Nàng đang sử dụng phương thức tương trợ để lĩnh hội âm Dương Đại La ý.

"Sở đạo hữu cũng tìm hiểu âm Dương Đại La ý, không mượn cơ hội này để làm rõ thêm một chút sao?"

Ngọc Trí hiếu kỳ nói.

Đại La ý có phân chia sâu cạn, đại khái có thể chia làm bảy bước.

Mỗi một bước bước ra, đều là một mảnh thế giới hoàn toàn mới, mà bước xong bảy bước này, là có thể tiếp cận đến đạo tắc.

"Không cần."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, hắn lĩnh hội những Đại La ý khác, chỉ là vì đẩy ngược tự cường vô địch chi đạo của mình, không cần tận lực đi gia tăng những Đại La ý còn lại.

Hắn nhìn về phía Ngọc Trí, cười nhạt nói: "Ngược lại là ngươi, Tây Vương Mẫu nắm giữ rất nhiều đại đạo, trong đó cũng có âm

Dương chi đạo, ngươi không nhờ vào đó mà lĩnh hội âm Dương Đại La ý sao?"

"Tây Vương Mẫu kinh tài tuyệt diễm, tuy ta có được truyền thừa của Tây Vương Mẫu, nhưng rốt cuộc vẫn không phải nàng ấy, không cách nào giống như nàng trong một giai đoạn mà có thể nắm giữ nhiều loại đạo, hiện tại, ta đang tu tập Trường Sinh chi đạo, một trong rất nhiều đại đạo của Tây Vương Mẫu." Ngọc Trí cười nói.

Trường Sinh chi đạo, có thể nói là một trong những đại đạo bình thường nhất bên trong rất nhiều đại đạo.

Dù sao, tu sĩ tu hành, vốn đã Trường Sinh, đã đứng ở trên đường trường sinh, Trường Sinh chi đạo này, lại có thể yêu cầu thêm gì nữa?

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại biết, trường sinh đại đạo của Tây Vương Mẫu, lại không hề đơn giản.

Nàng bồi dưỡng một gốc Bất Tử Dược, liền có thể khiến người ta sống thêm một kỷ nguyên, còn có năng lực giúp người chết sống lại, mọc lại những phần thân thể bị khuyết.

Hơn nữa, tuy Trường Sinh chi đạo không có ưu thế đặc thù ở phương diện công phạt, nhưng Ngọc Trí lại nắm giữ Kim Ngọc Dao Trì Tiên Thể, loại thể chất này tu hành ra tiên nguyên vô cùng tinh khiết, lại thêm tiên huy Kim Ngọc, chiêu thức tương tự ở trong tay Ngọc Trí, có thể phát huy ra sức mạnh cường địa hơn, cũng có thể đền bù cho những thiếu hụt của việc công phạt chưa đủ.

"Trường Sinh chi đạo, nhìn thì đơn giản, nhưng tu sĩ tu hành, chỉ đơn giản cầu mong hai chữ Trường Sinh, không ít người xem thường Trường Sinh chi đạo, nhưng từ xưa đến nay có thể lĩnh hội được Trường Sinh chi đạo chỉ lác đác không có mấy người, Ngọc Trí cô nương, ta ở chỗ này cầu chúc ngươi thành công." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Sau đó, hắn cầm lấy bảo đan cùng với tiên hạnh đi đến bên dưới gốc cây, bắt đầu luyện hóa hai món đồ này.

Với năng lực của hắn, rất nhanh là có thể hoàn toàn luyện hóa hai món đồ này.

Hấp thu bảo đan của Ngục Khiếu, Hạn Bạt chân thân của hắn lại tiến thêm một bước, luyện hóa tiên hạnh, sau Luân Hồi Đại La ý, âm Dương Đại La ý, hắn lại nắm giữ được phong lôi Đại La ý!

"Thu hoạch coi như cũng không tệ."

Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra, một đạo tinh quang chợt lóe lên.

Hắn nhìn thoáng qua Phù âm cách đó không xa, đối phương còn đang lĩnh hội Phù Tang, trong lúc mơ hồ, đã có khuynh hướng ngưng tụ Đại La ý.

Hắn lấy Huyễn Tưởng Luân Bàn ra, bắt đầu rút thưởng.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần, Bích Hải Triều Sinh Khúc!"

Hả?

Bích Hải Triều Sinh Khúc?

Trong lòng Sở Cuồng Nhân hơi động, lấy phần thưởng này ra, đây là một cầm khúc.

Mà cầm khúc này có uy lực cực lớn.

Nghĩ đến cầm, Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, nhìn về phía Ngọc Trí, đứng dậy, đi về phía đối phương, nói: "Ngọc Trí cô nương, thanh Thái Cổ di âm kia của ngươi có mang theo trên người không?"

"Có." Ngọc Trí khẽ gật đầu, tiếp đó liền lấy Thái Cổ di âm ra.

Nhìn cổ cầm ngay trước mắt, Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, phất tay áo, ba thanh cổ cầm xuất hiện, tiên huy lần lượt lưu chuyển.

Tứ cầm tung hoành, tiên huy xen lẫn vẻ tươi sáng, lại đang ong ong run rẩy.

Dây đàn tự khẩy, cầm âm quanh quẩn thiên địa.

Nhìn tình cảnh kì ảo này, Ngọc Trí vô cùng sợ hãi: "Sở đạo hữu, vậy mà ngươi có thể tập hợp tứ cầm Phục Hi!"

"Đúng vậy, đúng là thật không dể dàng."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Cửu Tiêu Hoàn Bội là do hắn lấy được ở bên trong Tàn Tiên giới ngày xưa, Bôn Lôi Phá Hiểu là do hắn lấy được ở bên trong Thiên Đạo Tháp, còn Đại Thánh Lôi âm, cũng là chiếm được ở trong tay yêu nghiệt của Cơ gia là Cơ Phi Vũ.

Lại thêm Thái Cổ di âm trong tay Ngọc Trí, Phục Hi tứ cầm này, xem như đầy đủ.

"Sở đạo hữu."

Ngọc Trí nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng ngầm hiểu, đưa tay ra, thúc giục tiên nguyên, đánh về phía tứ cầm.

Khi tiên nguyên được thúc giục, bốn thanh cầm này bắt đầu dựa sát vào, càng đến gần, cầm âm càng khuấy động.

Từng đợt cầm âm khuếch tán, khuấy động Hỗn Độn bốn phía.

Ở dưới luồng sức mạnh này, Kim Tiên tầm thường đều sẽ bị đánh bay ra ngoài.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Phù âm đang lĩnh hội Phù Tang ở cách đó không xa, đưa tay lên vung ra Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Châu, để nó đi bảo vệ đối phương.

Tranh tranh tranh...

Từng trận cầm âm, kinh thiên động địa.

"Ta đến trợ giúp ngươi!"

Ngọc Trí cũng thúc giục tiên nguyên, rót vào bên trong tứ cầm.

Tào Vân thấy thế, cũng xuất thủ tương trợ, tuy rằng sức mạnh của hắn so với Sở Cuồng Nhân nhỏ bé không đáng kể, nhưng lúc này cũng muốn giúp đỡ một chút.

Dưới sự thúc giục tiên nguyên, tứ cầm rốt cuộc cũng va chạm vào một chỗ, một lượng lớn tiên huy từ trong đó phun ra ngoài, hoàn toàn bao phủ tứ cầm, hóa thành một chùm sáng to lớn.

Ngay sau đó, chùm sáng nổ tung!

Tiên nguyên cường đại nổ tung, bay ngược ra.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí hóa thành từng tầng từng tầng kết giới, ngăn lại tất cả trùng kích.

Sau đó mấy người nhìn về phía trung tâm của tiên nguyên, chỉ thấy vốn dĩ là tứ cầm, hiện tại đã hóa thành một thanh, đó là một thanh trường cầm có phong cách cổ xưa, toàn thân như ngọc, hiện ra tiên huy màu trắng nhàn nhạt, dây đàn trong suốt giống như tơ tằm, nhưng ở trong cảm nhận của mỗi người, dây đàn kia, so với gân rồng chỉ có hơn chứ không hề thua kém.

"Đây chính là Phục Hi Cầm sao?"

Ngọc Trí nỉ non nói.

Phục Hi Cầm, chí bảo bản nguyên.

Nghe đồn là do Nhân Hoàng Phục Hi nắm giữ, từ Tiên Cổ đến nay, liền mai danh ẩn tích, hóa thành bốn mảnh vỡ lưu truyền khắp thế gian, mà đến hôm nay, rốt cục cũng xuất hiện lại ở cõi trần.

Chương 1561 - Thạch Thiên Hiên khiêu chiến, Hủ Cốt dung huyết chi pháp, Thập Vạn Ma Kiếm Đồ

Phục Hi Cầm, lại xuất hiện trên trần thế, ở bên trong Hỗn Độn nở rộ ra tiên huy tươi sáng.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, khóe miệng hơi vểnh, thời gian qua lâu như vậy, từ sau khi hắn đạt được Cửu Tiêu Hoàn Bội, rốt cục cũng thu thập đủ được chí bảo bản nguyên này.

"Không nghĩ tới lúc còn sống, vậy mà còn có thể nhìn thấy Phục Hi Cầm lại xuất hiện một lần nữa."

Ngọc Trí nhìn Phục Hi Cầm, giống như đã hoàn thành xong một tâm nguyện vậy, hơi xúc động nói.

Sau đó, nàng nhìn về phía của Sở Cuồng Nhân, nói: "Tu vi của Sở đạo hữu mạnh hơn ta rất nhiều, Phục Hi Cầm này, đưa ngươi đi."

"Chuyện này..." Sở Cuồng Nhân có chút chần chờ.

Thế nhưng vào lúc này, cách đó không xa có vài chục đạo thân ảnh bay lượn đến.

Những vị thiên kiêu yêu nghiệt này, tất cả đều phát hiện ra được dao động của Phục Hi Cầm mà chạy tới.

Một món chí bảo bản nguyên, đủ để khiến cho người khác tâm động.

"Là một thanh cầm, gợn sóng mạnh mẽ như thế, chẳng lẽ là Phục Hi Cầm trong truyền thuyết cổ lão sao? !"

"Rất có thể!"

"Phục Hi Cầm là chí bảo bản nguyên, không nghĩ tới có thể gặp được ở chỗ này, vận may không tồi đâu."

"Không chỉ là Phục Hi Cầm, còn có Phù Tang Thụ, vậy mà nơi này lại tập trung cả hai đại chí bảo!"

Mọi người thấy Phục Hi Cầm và Phù Tang Thụ, hai mắt không khỏi nóng cháy.

Hai món đồ này, bất kì một món nào cũng đều đủ để gây nên gió tanh mưa máu ở bên ngoài, bây giờ lại tập trung ở một chỗ, có thể tưởng tượng rằng, chúng có sức cám dỗ lớn đến mức nào.

"Chờ một chút, các ngươi nhìn xem, người kia là ai vậy? !" Bỗng nhiên, có người chú ý tới sự tồn tại của Sở Cuồng Nhân, Ngọc Trí, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

"Là hắn! !"

"Sở Cuồng Nhân! Hắn cũng ở nơi đây!"

Nhìn đến Sở Cuồng Nhân, hỏa nhiệt trong lòng mọi người trực tiếp lạnh hơn phân nửa.

Thực lực của Sở Cuồng Nhân, ai không biết, ai không hiểu?

Nếu như Phục Hi Cầm này bị đối phương nhìn trúng, vậy thì còn có chỗ nào để cho bọn họ phân chia đây?

Đùng! ! !

Lúc này, một luồng khí tức vô cùng kinh khủng từ nơi xa cuốn tới!

Khí tức này xen lẫn một luồng hủy diệt chi ý kinh người.

Cho dù là Sở Cuồng Nhân, hai mắt cũng không nhịn được mà khẽ híp một cái: "Đây là, hủy diệt Đại La ý! !"

Chỉ thấy cách đó không xa, một bóng người ngang nhiên đi tới, tay cầm Thí Thần Thương, tóc đen bay phấp phới, giống như một vị Ma Thần cái thế, khiến cho người khác rung động.

"Là hắn, ma quốc chi chủ, Thạch Thiên Hiên!"

"Khí tức của hắn, thật cường đại! Hắn đã đột phá đến cảnh giới

Đại La!"

"Lần này, có trò hay để xem rồi."

Trong mắt tất cả mọi người lộ ra vẻ đăm chiêu.

Chỉ thấy sau khi Thạch Thiên Hiên đi vào, trong mắt hắn bắn ra một đạo sát ý băng lãnh, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân: "Sở Cuồng Nhân, ngươi có dám đánh với ta một trận hay không? !"

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, lạnh nhạt nói: "Ta chỉ sợ ngươi, không chịu đựng nổi!"

"Rất tốt, thử một chút đi! !"

Thạch Thiên Hiên đã đột phá đến cảnh giới Đại La, sự tự tin tăng vọt chưa từng có, mà qua những năm gần đây, sự khống chế của hắn đối với Thí Thần Thương cũng đã tăng lên một tầng.

Chỉ thấy hắn nổi giận gầm lên một tiếng, đâm ra một thương!

Đùng! !

Hỗn Độn ầm ầm nổ tung, hủy diệt Đại La ý vô cùng kinh khủng giống như một cơn lốc bay về phía của Sở Cuồng Nhân.

Một kích này, so với Đại La Kim Tiên tầm thường còn cường đại hơn, tuyệt không giống bộ dạng như vừa mới đột phá.

"Những năm này, xem ra ngươi đã tiến bộ không nhỏ."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, tiện tay đánh ra nhất quyền, nhục thân Đại La ý cũng theo đó bạo phát!

Một tiếng đùng vang lên, hư không nổ tung!

Hủy diệt chi khí đầy trời kia bị một quyền này đánh nát!

"Nghe nói thân thể ngươi đã thăng cấp Đại La ý, quả thật là như thế!"

Thạch Thiên Hiên thản nhiên nói.

Sau đó, hắn vừa sải bước ra, chỉ trong nháy mắt đã đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, trường thương vung vẩy, giống như mưa to, dường như muốn phá hủy xé nát mảnh trời đất này!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, Côn Ngô bên hông ra khỏi vỏ!

Kiếm và thương, đang điên cuồng va chạm vào nhau.

Ầm, ầm, ầm! !

Trong chớp mắt, hai người đã giao thủ không dưới trăm chiêu.

Hai người Ngọc Trí và Tào Vân lui qua một bên, cũng không có tính toán ra tay, dưới cái nhìn của bọn họ, Sở Cuồng Nhân đủ để ứng phó Thạch Thiên Hiên, căn bản không cần giúp đỡ.

"Ha?" Sở Cuồng Nhân đang giao thủ với Thạch Thiên Hiên bỗng nhiên khẽ ồ lên một tiếng.

Hắn phát giác được, bên trong thương pháp của Thạch Thiên Hiên xen lẫn một chút dao động sức mạnh kỳ lạ, mà luồng sức mạnh này, đang lặng yên không một tiếng động ăn mòn thân thể của mình.

Thời điểm bản thân phát hiện ra, những sức mạnh này đã xâm nhập vào huyết nhục, và đang chuẩn bị xâm nhập cốt tủy.

"Ha ha, phát giác được không?"

Tay Thạch Thiên Hiên cầm trường thương, cười lạnh nói: "Đây chính là Hủ Cốt dung huyết chi pháp mà ta đặc biệt tu hành vì đối phó cơ thể của ngươi, không biết tư vị như thế nào!"

Thân thể của Sở Cuồng Nhân, đã sớm danh động Tiên giới.

Thạch Thiên Hiên và những yêu nghiệt khác, sao lại không chuẩn bị gì được chứ.

"Chỉ như vậy mà cũng muốn đối phó thân thể của ta, các ngươi không khỏi quá mức xem thường ta đi?"

Trên người Sở Cuồng Nhân đột nhiên có hỏa diễm phóng lên tận

trời!

Ngọn lửa này, không đơn thuần là Hoàng Hỏa, còn ẩn chứa một luồng nhục thân chi hỏa màu xanh lam!

Đó là, Hạn Bạt chi hỏa!

Trong truyền thuyết cổ lão, Hạn Bạt vừa xuất hiện, đất cằn ngàn dặm!

Đó chính là vì Hạn Bạt chi hỏa, ngọn lửa này, chính là nhục thân chi hỏa, vô cùng kinh khủng, nếu như tu hành đến cực hạn, thậm chí có thể đốt cháy cả một tinh hệ.

Độc tố xâm nhập vào cơ thể kia, dưới sự kết hợp của ngọn lửa này và Hoàng Hỏa, rất nhanh đã bị đốt thành tro bụi, bị đánh ra ngoài thân thể.

"Hừ!"

Thạch Thiên Hiên hừ lạnh một tiếng, một chiêu này là vô dụng, hắn cũng không phải không có dự liệu được.

Chỉ thấy hắn nhấc tay lên, có một bức tranh cổ lão bay lượn ra.

Ở bên trong bức hoạ này, có vẽ hàng ngàn hàng vạn trường kiếm màu đen.

"Thập Vạn Ma Kiếm Đồ! !"

Tay Thạch Thiên Hiên kết nên pháp quyết huyền diệu, chỉ thấy ma kiếm được vẽ bên trong bức tranh kia dường như sống lại, phát ra từng đợt tiếng kiếm ngân kịch liệt!

Một cái chớp mắt tiếp theo, một trăm ngàn ma kiếm xông ra khỏi kiếm đồ!

Hai mắt Sở Cuồng Nhân nhíu lại: "Há, nghe đồn Thủy Tổ Kiếm Ma của Kiếm Ma nhất mạch trong Ma Đạo từng làm ra một bức kiếm đồ, bên trong giấu một trăm ngàn kiếm khí vô hình, kiếm khí xuất ra, có thể tạo thành một kiếm trận kinh thiên, xem ra chính là món đồ này, ngược lại ngươi cũng chuẩn bị không ít đồ tốt tới đây gặp ta."

"Sở Cuồng Nhân, ngươi cho rằng chỉ có như thế sao? Bên trong một trăm ngàn ma kiếm này, đều có giấu Hủ Cốt dung huyết chi độc, loại độc này lại cộng thêm kiếm trận kia, thân thể của ngươi, còn có thể chống đỡ được nó sao?"

Thạch Thiên Hiên cười lạnh nói.

Tâm niệm của hắn chuyển động, một trăm ngàn ma kiếm bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân, uy thế ngập trời!

"Dùng kiếm đối phó Thanh Diệp Kiếm Đồng, ngươi cũng chỉ có như vậy mf thôi."

Trong mắt Sở Cuồng Nhân có kiếm quang màu xanh chợt lóe lên.

Một cái chớp mắt tiếp theo, thần thông của Thanh Diệp Kiếm Đồng, Thanh Diệp Kiếm Hải bạo phát trong nháy mắt!

Kiếm khí lít nha lít nhít lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, điên cuồng đánh thẳng vào một trăm ngàn ma kiếm đến từ bốn phía!

Kiếm quang màu xanh và ma kiếm màu đen liên tục va chạm, đan xen thành một mảnh kiếm khí màu xanh đen cuồn cuộn, hỗn độn khí lưu ở trước mặt kiếm khí này điên cuồng bị cắt nát, phá vỡ không gian!

"Trụ Chi Kiếm, vô đạo! !"

Côn Ngô Kiếm khí trong tay Sở Cuồng Nhân nở rộ hàng tỉ tiên huy, từng viên từng viên Chứng Pháp Chi Ấn liên tục được thắp sáng lên.

Vô số đạo văn đan xen thành một thanh kiếm ảnh khổng lồ, làm hao mòn vạn đạo!

Kiếm ảnh hoành không chém ra!

Ầm! !

Ngàn vạn kiếm khí vỡ nát, một kiếm này trực tiếp trảm ở phía trên đám kiếm ma kia!

Kiếm đồ bị đánh bay ra ngoài, một trăm ngàn ma kiếm cũng phân tán ra khắp mọi nơi.

"Kiếm trận Kiếm Ma, cũng không gì hơn cái này, nói đúng hơn, trong tay ngươi, cũng chỉ có thể đạt tới loại trình độ này thôi?"

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Thạch Thiên Hiên, trong mắt lộ ra một tia khinh miệt.

"Ha ha, Sở Cuồng Nhân, ngươi vẫn ngông cuồng như thế!" Một tiếng cười to vang lên, nơi xa, quang mang kim sắc tươi sáng, một bóng người ngang nhiên đi tới.

Chương 1562 - Truyền nhân của Hiên Viên ở cảnh giới Đại La, Long Huyền, một mình chiến đấu với tam đại yêu nghiệt

"Sở Cuồng Nhân, ngươi vẫn ngông cuồng như thế!"

Một tiếng cười to truyền đến.

Chỉ thấy cách đó không xa, một trận quang mang kim sắc bạo phát, chỉ thấy một vị nam tử mặc trên người trường bào kim sắc, bên hông giắt một thanh trường kiếm màu vàng óng ngẩng đầu dậm chân mà đến!

Trên người nam tử này tràn ngập một luồng khí chất tôn quý bất phàm, giống như một vị đế vương cao cao tại thượng.

Một luồng Đại La ý không kém Thạch Thiên Hiên chút nào từ trên người của đối phương lan tràn ra.

"Há, truyền nhân của Hiên Viên!"

Nhìn thấy người tới, hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái, lộ ra vẻ nghiền ngẫm.

"Không chỉ là ta, còn có một người nữa."

Truyền nhân của Hiên Viên từ tốn nói.

Đùng! !

Vừa dứt lời, nơi xa có một luồng long uy bá đạo bao phủ phong vân, chấn động khắp nơi!

Khuấy động khí lưu hỗn độn ở xung quanh, vỡ nát!

Chỉ thấy một vị nam tử mặc trên người lân giáp màu sắc rực rỡ ngẩng đầu dậm chân mà đến, tiên nguyên trên ngừoi khuấy động, mỗi một bước đi ra, hư không liền vì thế mà chấn động một chút.

Giống như một vị Bá Vương Long cổ đại, vô cùng kinh người.

"Là hắn, đệ nhất Tiên Bảng, Long Huyền! !"

Có người nhìn thấy người tới, không khỏi kinh hô một tiếng.

Người tới, chính là yêu nghiệt mạnh nhất Long Cung, Long Huyền! !

Mà sự xuất hiện của hắn, cũng khiến cho bầu không khí vốn đã vô cùng ngưng trọng, lại càng thêm lạnh lẽo hơn.

"Sở Cuồng Nhân, đã lâu không gặp! !"

Long Huyền nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, nghiến răng nghiến lợi.

"Tướng bại dưới tay ta, quả thật là có đoạn thời gian không thấy."

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy Long Huyền, từ tốn nói.

Hắn có thể đoán ra, hiện tại, khí tức của Long Huyền vô cùng cường đại, cũng giống như Thạch Thiên Hiên, truyền nhân của Hiên Viên, đều thăng cấp đến cảnh giới Đại La!

Mà so với trước hai người kia, còn mạnh hơn hẳn một bậc.

"Sở Cuồng Nhân, hôm nay ta sẽ rửa sạch nỗi nhục nhã! !"

Long Huyền lạnh giọng nói ra, trong tay xuất hiện một thanh trường đao màu vàng óng, trên thân đao khắc đầy đường vân tinh mịn, một luồng khí tức nghiêm nghị ngay ngắn từ trong đó lộ ra.

Không chỉ có như thế, long uy trên thân đao kia, còn đáng sợ hơn so với Long Huyền!

Đây là một món Đại La khí cao cấp nhất, thậm chí cũng chỉ có một chút chênh lệch so với Hợp Đạo khí.

"Cho các ngươi cơ hội, cùng nhau tiến lên hết đi!"

Sở Cuồng Nhân nhìn tam đại yêu nghiệt trước mắt, trong mắt lộ ra một tia hào hứng dạt dào.

Đã rất lâu rồi.

Hắn mới có một chút cảm giác hưng phấn.

Ba người trước mắt này, một vị là ma quốc chi chủ, tay cầm Thí Thần Thương cực phẩm chí bảo Tiên Thiên bản nguyên, một vị là truyền nhân của Hiên Viên, tay cầm Hợp Đạo khí Hiên Viên Kiếm, còn có một vị là yêu nghiệt cái thế, dị chủng Hắc Long của Long tộc, bất kỳ một người nào đặt ở bên ngoài đều đủ để khuấy động phong vân, trở thành ánh mặt trời gay gắt của một thời đại.

Bây giờ, hắn muốn đồng thời đối mặt với cả ba người này.

Bọn họ còn đã trở thành Đại La Kim Tiên, điều này khiến hắn, có thể không cảm thấy hưng phấn sao?

Tâm vô địch, nổi lên một tia gợn sóng,

Cách đó không xa, nguyên một đám yêu nghiệt, thiên kiêu xuất hiện, nhìn thấy xung đột sắp bạo phát, ánh mắt ngưng trọng.

"Ba người này, có biện pháp đánh bại Sở Cuồng Nhân sao?"

"Không biết, nhưng ba người này, đều là yêu nghiệt đứng hàng đầu, mà bây giờ cũng đều là Đại La Kim Tiên, có lẽ có thể chiến đấu với hắn!"

"Cố lên, nhất định phải đánh bại được Sở Cuồng Nhân!"

Không ít thiên kiêu yêu nghiệt nhìn một trận chiến này, trong mắt mang theo chờ mong.

Hầu hết mọi người, đều muốn ba người Long Huyền đánh bại Sở Cuồng Nhân, bọn họ cũng không muốn cả một đời đều bị đối phương đè lên đầu.

"Sở Cuồng Nhân, hôm nay, chúng ta sẽ kết thúc con đường tu tiên của ngươi, kéo ngươi từ phía trên thần đàn xuống! !"

Thạch Thiên Hiên lạnh giọng nói ra.

Tâm niệm của hắn nhất động, một trăm ngàn Thiên Ma kiếm kia lại lần nữa bay lên trên không trung!

Ma đạo kiếm khí lạnh thấu xương xoay quanh bốn phía, lúc nào cũng có thể hô nhau mà lên.

Truyền nhân của Hiên Viên lạnh nhạt không nói, tay cầm Hiên Viên Kiếm, giọng điệu lạnh lùng nói: "Ta vẫn nói câu kia, giết ngươi, đoạt Hoàng Cực Kinh Thế Quyết! ! Mệnh cách của Nhân Hoàng, ta chắc chắn phải có được!"

Long uy trên người Long Huyền lạnh thấu xương, tay cầm trường kiếm vàng rực, trong mắt lướt qua một tia huyết quang tà dị.

Cách đó không xa.

Trong đám người, n Hồng Hoa, người cũng bị Phục Hi Cầm thu hút tới nơi này, sau khi nhìn đến huyết quang trong mắt của Long Huyền, trong mắt lộ ra một tia dị sắc: "Luồng khí tức này là... Long Hoàng Tà Tâm Điển! !"

Long Hoàng Tà Tâm Điển!

Đây là pháp môn tu hành cấm kỵ trong Long Cung, Hoàng Kim Cổ Long ngày xưa vì để ổn định địa vị của mình, đã từng tu hành ra phương pháp này.

Nhưng bởi vì điều này, đã sinh ra tâm ma là Tu La Huyết Long!

Mà trên người n Hồng Hoa có sức mạnh Hoàng Kim Cổ Long, Tu La Huyết Long, đối với khí tức Long Hoàng Tà Tâm Điển đương nhiên là vô cùng quen thuộc.

"Không nghĩ tới, cừu hận giữa Long Huyền và Vương sâu đến như vậy, không tiếc tu hành bí điển bị Long Cung liệt vào cấm kị!"

n Hồng Hoa nỉ non nói.

"Chiến!"

Lúc này, chiến âm đã vang lên!

Thạch Thiên Hiên lại ra tay lần nữa, điều khiển một trăm ngàn Thiên Ma kiếm bắn về phía của Sở Cuồng Nhân, mà đối phương đứng bất động tại chỗ, ngàn vạn kiếm khí gào thét, đụng chạm kịch liệt với kiếm trận.

"Chém! !"

Truyền nhân của Hiên Viên quát lạnh một tiếng, không nói hai lời, vừa ra tay, chính là một đạo Hiên Viên Kiếm Khí!

Kiếm khí vàng rực, ùn ùn kéo đến, chấn động cả bầu trời!

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, tiên nguyên từ trong cơ thể gào thét ra, tiên huy Kim Ngọc đan xen trong đó, một kiếm chém ra, chính là Trụ Chi Kiếm chi vô đạo!

Hai đạo kiếm khí ầm ầm va chạm vào nhau, truyền nhân của Hiên Viên cứ thế mà bị đánh lui mấy chục trượng.

Nhưng trên người hắn, có từng đạo kiếm khí màu vàng óng đan xen, đúng là ngăn cách không đạo kiếm khí ở bên ngoài.

Đó là Hiên Viên Kiếm Cương!

Sau Thạch Thiên Hiên, truyền nhân của Hiên Viên, Long Huyền cũng xuất thủ.

Là một yêu nghiệt cái thế, vừa ra tay chính là long trời lở đất, thanh thế so với hai người kia còn phải lớn hơn nhiều.

"Long Hoàng Tà Tâm, Ác Long Trảm! !"

Dưới một đao trảm ra, chỉ thấy một con Hắc Long dữ tợn đang nuốt chửng cả trời đất, đảo loạn khắp mọi nơi, cắn về phía của Sở Cuồng Nhân.

Một kích này khiến hỗn độn khí lưu bốn phía ào ào vỡ tan.

"Đạp Phá Lăng Tiêu!"

Côn Ngô trong tay Sở Cuồng Nhân chém ra, chiến ý ngang nhiên ầm ầm bạo phát, đúng là lấy kiếm thay côn, thi triển Đấu Chiến Quyết!

Kiếm ảnh to lớn trảm ở phía trên Hắc Long, đất trời bốn phía chấn động một chút, trực tiếp nổ tung.

Nhưng bấy nhiêu vẫn chưa hết.

Tam đại yêu nghiệt công kích, đây mới chỉ là bắt đầu!

Ba luồng Đại La ý, liên tiếp bạo phát!

"Thí Thần Thương, Táng Thần Phật! !"

Thạch Thiên Hiên đâm ra một thương, thực sự kích phát sức mạnh đạo tắc ẩn chứa bên trong Thí Thần Thương, mũi thương kinh khủng giống như muốn chôn vùi từng vị thần phật đầy trời này!

Mà truyền nhân của Hiên Viên cũng xuất thủ.

Chỉ thấy hắn quát lạnh một tiếng, cũng dùng Đại La ý kích phát đạo tắc của Hiên Viên Kiếm trong tay.

Kiếm khí vàng rực ùn ùn kéo đến, xuất hiện ra cảnh tượng thần phật đang quỳ xuống.

"Hiên Viên Kiếm Khí, thần phật đều phải thần phục! !"

Mũi thương kinh khủng hủy diệt tất cả mọi thứ, kiếm khí bá đạo rung động khắp nơi, hai luồng sức mạnh này, một trái một phải, tấn công về phía của Sở Cuồng Nhân, uy thế vô hạn.

"Ha, đến đây đi!"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Vừa dứt lời, trên người hắn có hàng tỉ tiên huy phóng lên tận trời, âm dương Đại La ý, luân hồi Đại La ý liên tiếp được thúc giục.

Hai luồng sức mạnh này phun ra ngoài, đan thành một mảnh thần quang tiên huy vô cùng lộng lẫy!

Âm Dương Tạo Hóa Thần Quang, Luân Hồi Kiếp Quang!

Hai đại thần thông hợp nhất thành một, ầm ầm bạo phát, hỗn độn khí lưu ở xung quanh bị phá vỡ một cách điên cuồng.

Cả trời đất chấn động, khắp nơi phải sợ hãi!

Thần quang và kiếm khí, mũi thương, ba luồng sức mạnh này ầm ầm va chạm, năng lượng cuồng bạo giống như thủy triều, từng cơn sóng liên tục khuếch tán.

Hai người truyền nhân của Hiên Viên, Thạch Thiên Hiên đứng mũi chịu sào, bay ngược ra ngoài.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, lại vững vàng bất động, giống như một tòa thần sơn sừng sững không ngã!

Long Huyền thấy thế, lại giơ tay lên tấn công!

Trường kiếm trong tay vung vẩy, từng đạo từng đạo ánh đao màu đỏ ngòm, giống như cuồng phong không ngừng nghỉ.

"Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới!"

Sở Cuồng Nhân thúc giục Luân Hồi thế giới, sức mạnh Luân Hồi giống như sóng lớn vỗ bờ, khiến cho toàn bộ đao quang bị vỡ nát.

"Các ngươi còn thủ đoạn gì nữa, cứ việc thi triển hết đi."

Chương 1563 - Ai cho phép ngươi động vào đồ của ta, cấm khu linh hồn Tử

Nguyệt Minh

"Các ngươi còn có năng lực gì, thỏa thích thi triển ra đi."

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, trên người có hai loại Đại La ý là âm dương Đại La ý, luân hồi Đại La ý phát ra tiên huy tươi sáng, soi sáng muôn phương!

Có người thấy thế, đồng tử không khỏi hơi hơi co rụt lại, hơi kinh ngạc.

"Vậy mà hắn tìm hiểu hai loại Đại La ý, quả thật là không tầm thường."

"Là bởi vì có âm Dương Lưỡng Nghi thể, còn có Luân Hồi Thiên Thể sao? !"

"Tên đáng sợ."

Long Huyền nhìn chầm chầm Sở Cuồng Nhân, long uy trên người không ngừng tiêu tán ra, trên trán, trên cánh tay đã có đường vân long lân màu đen tinh mịn bắt đầu hiện lên.

Một luồng long uy bá đạo còn mạnh hơn lúc trước, lưu chuyển ra.

"Huyết mạch Hắc Long, mở ra! !"

Long Huyền mở ra huyết mạch Hắc Long, cộng thêm Long Hoàng Tà Tâm Điển, giờ phút này, chiến lực của hắn, điên cuồng tăng vọt!

Đúng là có thể so với tồn tại ở cảnh giới tam hoa hậu kỳ.

Hai người truyền nhân của Hiên Viên, Thạch Thiên Hiên thấy thế, không khỏi âm thầm líu lưỡi, mỗi người cũng lập tức dùng át chủ bài.

"Trạng thái thí thần!"

Thí Thần Thương trong tay Thạch Thiên Hiên ong ong một tiếng, phát ra một luồng dao động sức mạnh, gia tăng sức mạnh cho hắn.

Truyền nhân Hiên Viên cũng thúc giục một loại bí pháp được ghi lại bên trong Hoàng Đế Nội Kinh, có thể tăng thực lực trong thời gian ngắn.

"Rất tốt!"

"Nhưng ngươi cho rằng chỉ có các ngươi có bí pháp tăng thực lực sao?"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, chỉ thấy trên người hắn đột nhiên có chín đạo Long khí phóng lên tận trời, tiếng rồng gầm vang vọng đất trời!

Âm văn màu tím quỷ dị hiện lên ở trên mặt hắn, chiến ý ngang nhiên phóng lên tận trời!

Chính là ma văn Xi Vưu, Đấu Chiến Bí Pháp!

Được bí pháp gia tăng, khí tức của Sở Cuồng Nhân liên tục tăng lên.

Ông!

Một thanh trường kích bằng đồng xuất hiện ở trong tay hắn, chính là Đại Hoang Kích!

Một kích vung ra!

Đại Hoang Kích Pháp rít gào cửu thiên!

Mà tam đại yêu nghiệt cũng đều xuất thủ, đối cứng với kích quang!

Nhưng khi ba phương kịch chiến, có một đạo lưu quang nhanh chóng vượt qua chiến trường, lao về phía Phục Hi Cầm!

"Hừ!"

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng: "Ai cho phép ngươi động vào đồ của ta! !"

Hắn vừa sải bước ra, liền muốn đi đến ngăn cản!

Nhưng ba người truyền nhân của Hiên Viên làm sao có thể ngồi nhìn hắn xuất thủ, các loại tiên pháp thần thông gào thét xông ra, ý đồ ngăn cản hắn.

"Diệt Thế Hắc Liên, ra!"

Chỉ thấy trên người Sở Cuồng Nhân có quang mang màu đen chợt lóe lên, một đóa liên hoa màu đen chầm chậm triển khai!

Hắc Liên này, vô cùng huyền diệu, ẩn chứa một luồng hủy diệt chi năng ngập trời!

Khi một tiếng nổ vang lên!

Tam đại yêu nghiệt bị hủy diệt chi năng của Hắc Liên trùng kích vào, bay ngược ra sau, tiên khu bị chấn động.

Mà bóng người bay về phía Phục Hi Cầm, cũng đã tới gần Phục Hi Cầm, một cái chớp mắt tiếp theo đã muốn thu chí bảo bản nguyên này vào trong túi.

Nhưng vào lúc này.

Hắn có loại cảm giác như có gai ở sau lưng, theo bản năng quay người đánh ra một chưởng!

Một chưởng này, ẩn chứa tiên huy cuồn cuộn, va chạm với một đạo kích quang.

Thân ảnh kia lùi lại, đề phòng nhìn lấy Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng nhìn thấy rõ ràng bộ dạng của người tới, kiếm mi lãng mục, hai mắt hiện ra hào quang màu tím, mặc trường bào màu bạc, trong đó có đạo văn đan xen, lộng lẫy bất phàm.

"Có thể đỡ một kích của ta, cũng không bình thường."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, gọi Tiểu Ái ra, phân tích lai lịch của đối phương.

"Ha, có người nào ở trước mặt Sở Cuồng Nhân đại danh đỉnh đỉnh, mà dám tự xưng là bất phàm chứ?"

Thanh niên mặc áo bào màu bạc cười nhạt một cái nói.

Khi đang nói chuyện, hai tròng mắt màu tím lướt qua một vệt màu tím.

Nháy mắt, trong hư không giống như có từng đoá từng đoá Tử Hoa nở rộ, tràn ngập một trận dị hương.

Dị hương mang theo một luồng sức mạnh quỷ quyệt, một số thiên kiêu đúng là không tự chủ mà lâm vào bên huyễn cảnh trong mê ly.

Mà ở trong quá trình này, sức mạnh linh hồn của bọn họ đang nhanh chóng suy yếu, một số người có tu vi không đủ, trực tiếp hóa thành cái xác không hồn.

"Loại sức mạnh này, thú vị, người của cấm khu linh hồn."

Sở Cuồng Nhân nhìn ra chiêu thức người trước mắt này thi triển chính là pháp môn linh hồn, mà sau khi Tiểu Ái phân tích, hắn cũng đã đạt được kết quả.

"Bẩm báo, cảnh giới linh hồn của đối phương cực cao, đã tiếp xúc đến cánh cửa Thái Hư chi cảnh, am hiểu pháp môn tu hành linh hồn..."

Mà trong mắt thanh niên mặc áo bào màu bạc lộ ra một tia dị sắc: "Lại bị nhận ra, không tệ, ta quả thật là người đến từ cấm khu linh hồn, ta tên... Tử Nguyệt Minh!"

"Ngươi tên gì, ta không thèm để ý, ta để ý chỉ có một chuyện, đsochính là, ngươi xuất thủ với ta!"

Rrường kích trong tay Sở Cuồng Nhân lại chém ra lần nữa.

Lúc này, ba người Long Huyền ở sau lưng đã xuất thủ về phía Sở Cuồng Nhân, mà vừa ra tay, chính là sát chiêu!

"Hừ!"

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng, trường kích trong tay đổi phương hướng chém ra.

Một bên khác.

Một số yêu nghiệt thiên kiêu hai mắt vô thần, dường như không muốn sống mà công kích về phía Sở Cuồng Nhân, tất cả những người này đều lâm vào huyễn cảnh mê ly không thể tự kềm chế.

"Những người này, đều bị Tử Nguyệt Minh kia thao túng!"

Ngọc Trí cau mày lại, ánh mắt ngưng trọng nói.

"Người của cấm khu linh hồn, thủ đoạn quả nhiên quỷ quyệt khó lường!"

Tào Vân xuất thủ, đánh mấy thiên kiêu lâm vào bên trong huyễn cảnh mê ly bay ra ngoài.

Nhưng thiên kiêu bị thao túng không ít, bọn họ chỉ có thể đối phó một số người, còn có rất nhiều người, vọt thẳng về phía Sở Cuồng Nhân.

"Sở Cuồng Nhân, những người này đều không oán không cừu với ngươi, mà thế lực phía sau cũng không đơn giản, ngươi có muốn giết chết tất cả bọn họ hay không?"

Tử Nguyệt Minh cười nhạt một cái nói.

Những thiên kiêu này bị hắn thao túng, hắn có suy nghĩ rằng, bọn họ cũng không muốn trở thành kẻ địch với Sở Cuồng Nhân, nếu Sở Cuồng Nhân giết toàn bộ, vậy thì hắn sẽ kết thù oán với thế lực sau lưng của những kẻ này.

"Ta cần giết sao?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, vừa sải bước ra, chỉ thấy trong mắt của hắn lướt qua một vệt dị quang màu tím, lấy hắn làm trung tâm, tiên thức kim sắc giống như thủy triều bao phủ, khuếch tán ra!

Sức mạnh tiên thức khuấy động khắp nơi, đánh thẳng vào linh hồn của những thiên kiêu này!

Ầm! !

Trong phút chốc, chúng thiên kiêu như nghe được tiếng chuông lướn của hồng lữ, dần dần tỉnh lại từ bên trong huyễn cảnh mê ly.

Đầu tiên, bọn họ có chút mê mang, sau đó đã lấy lại tinh thần, biết mình bị khống chế, trên trán thấm ra mồ hôi lạnh tinh mịn, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ cảm kích.

"Luồng sức mạnh tiên thức kia, là Sở Cuồng Nhân!"

"Ta biết luồng sức mạnh tiên thức này, ngày xưa, hắn dùng luồng tiên thức này, tuyên chiến với cả thiên hạ."

"Không nghĩ tới, hiện tại hắn lại dùng luồng sức mạnh tiên thức này cứu chúng ta!"

Tử Nguyệt Minh cau mày lại, có chút ngưng trọng, hắn vạn vạn không nghĩ đến, Sở Cuồng Nhân lại có thể dùng loại phương thức này phá linh hồn chi pháp của mình.

"Dạng sức mạnh tiên thức này, cảnh giới linh hồn của ngươi, đã đạt tới Thái Hư chi cảnh! !"

Linh hồn có tám cảnh, phổ thông, tiên hồn, Chân Thần, kim hồn, Thái Hư, tự tại, Hỗn Độn, siêu thoát!

Hiện tại, hắn chỉ ở kim hồn đỉnh phong, khoảng cách tới Thái Hư còn khoảng một bước.

Không nghĩ tới, Sở Cuồng Nhân lại đạt đến cảnh giới Thái Hư sớm hơn một bước so với người chuyên tu linh hồn chi đạo là hắn!

Đối phương, còn thâm sâu khó lường hơn trong lời đồn!

Vốn dĩ, bản thân dùng những thiên kiêu này để ngăn cản Sở Cuồng Nhân, làm đối phương lâm vào cảnh lưỡng nan, nhưng không nghĩ tới lại bị đối phương tuỳ tiện phá giải, còn giúp cho đối phương thu hoạch ân tình của một nhóm người.

Nhìn ánh mắt cảm tạ của những thiên kiêu kia đối với Sở Cuồng Nhân, tâm tình Tử Nguyệt Minh vô cùng biệt khuất.

"Người của cấm khu linh hồn, ngươi có biện pháp nào kiềm chế hắn lại không."

Long Huyền lạnh giọng nói ra.

Tuy là lần đầu tiên gặp mặt đối phương, nhưng chỉ cần biết rằng đối phương là địch nhân của Sở Cuồng Nhân, vậy đối với hắn mà nói, đây là đối tượng có thể hợp tác.

"Kiềm chế Sở Cuồng Nhân... Có thể!"

Tử Nguyệt Minh gật gật đầu, tay lập tức kết thành pháp quyết, bắt đầu thúc giục pháp môn linh hồn.

Chương 1564 - Bích Hải Triều Sinh Khúc, Phục Hi Cầm chi uy, khí tức bất phàm

Chỉ thấy tay Tử Nguyệt Minh kết thành pháp quyết huyền diệu, dao động linh hồn quỷ dị khuếch tán ra.

Chỉ thấy bên trong hỗn độn khí lưu ở bốn phía, có từng đoá kỳ hoa quỷ dị nở rộ, hương hoa nồng đậm hoàn toàn bao phủ Sở Cuồng Nhân.

Cho dù Sở Cuồng Nhân đạt đến cảnh giới Thái Hư, nhưng vẫn lâm vào trong một ảo cảnh.

"Linh hồn chi pháp, có chút thú vị."

Sở Cuồng Nhân nhìn huyễn cảnh trước mắt, cười nhạt một tiếng.

Đây là một mảnh phong cảnh hoa viên tú lệ, đẹp không sao tả xiết, làm cho người ta mê say.

Giống như ở nơi này, không có thương tổn, không có tranh đấu, chỉ có năm tháng tĩnh lặng, làm cho người ta nhịn không được muốn ở chỗ này sống cả một đời.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo.

Trong hoa viên, có sương mù lan tràn ra, từng cánh tay bầm đen từ bên trong đất đai ló ra ngoài, nguyên một đám tang thi từ lòng đất của hoa viên bò lên.

Vốn dĩ là năm tháng tĩnh lặng lại bị một luồng không khí kinh khủng bao phủ.

Huyễn cảnh này, quá chân thực, chân thực đến mức làm cho người ta không dám không tin.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại biết, vào thời điểm chính mình lâm vào ảo cảnh, Long Huyền, truyền nhân của Hiên Viên ở bên ngoài sợ là đã chuẩn bị đại chiêu, chuẩn bị giết chết mình.

Mà tuy hắn là cảnh giới Thái Hư, nhưng dù sao cũng không có tận lực tu hành pháp môn linh hồn, luận về thủ đoạn linh hồn, quả thật là kém hơn đám người ở cấm khu linh hồn có đủ loại, tầng tầng lớp lớp thủ đoạn.

Muốn phá vỡ huyễn cảnh này, vẫn cần vài cái hô hấp.

Mấy cái hô hấp...

Đã đủ để bọn người truyền nhân của Hiên Viên phóng thích tiên pháp thần thông nhiều lần.

"Nhưng cũng tiếc, ngươi có thể mê hoặc được một linh hồn của ta, lại không cách nào đồng thời mê hoặc ba cái!"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Không có người nào biết, hắn tu hành 18 chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết, linh hồn của hắn, không phải một, mà chính là ba cái!

Ba linh hồn, đều ở cảnh giới Thái Hư!

Huyễn cảnh này, chỉ che được một linh hồn, lại không cách nào đồng thời che khuất ba cái!

Bên ngoài.

Kỳ hoa nở rộ, hương hoa quỷ dị bao trùm Sở Cuồng Nhân, trong nháy mắt, mấy người truyền nhân của Hiên Viên nhìn ra đối phương đang bị mê hoặc.

Bọn họ biết, đây là một cơ hội!

"Linh hồn của hắn đã lâm vào bên trong huyễn cảnh, xuất thủ!"

Tử Nguyệt Minh lớn tiếng nói, sắc mặt của hắn có chút trắng bệch.

Có trời mới biết, với cảnh giới kim hồn đỉnh phong của hắn, muốn mê hoặc một linh hồn ở cảnh giới Thái Hư, đã phải bỏ ra đại giới bao lớn.

"Mau mau xuất thủ!"

Ba người Thạch Thiên Hiên nắm lấy cơ hội, gần như là dùng hết toàn lực, xuất thủ về phía Sở Cuồng Nhân.

"Sơn hà đều là hoàng thổ!"

"Táng Thần Phật!"

"Long Hoàng Tà Tâm, Ác Long Trảm!"

Ba loại tiên pháp hoàn toàn khác biệt, ba loại Đại La ý hoàn toàn khác biệt đồng thời bạo phát, gào thét xông ra.

"Ha..."

Chỉ nghe một tiếng cười khẽ vang lên.

Chỉ thấy quanh người Sở Cuồng Nhân, một đóa hắc liên chầm chậm nở rộ, sức mạnh Diệt Thế Hắc Liên, kéo theo một luồng Đại La ý vô cùng bàng bạc, ngút trời xông ra, rung động khắp nơi!

Đùng! !

Vài luồng năng lượng phát nổ, kinh hãi cõi trần!

Tam đại yêu nghiệt đứng mũi chịu sào, bay ngược ra sau.

Mà ở dưới luồng sức mạnh này, Tử Nguyệt Minh cũng thổ huyết bay ngược, sắc mặt trắng bệch, không thể tin nhìn Sở Cuồng Nhân:

"Điều đó không có khả năng, rõ ràng ta đã mê hoặc linh hồn của ngươi!"

"Ngươi chả mê hoặc được cái quái gì cả."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, cũng không có giải thích quá nhiều.

Sau đó, hắn bóng người lóe lên, đi đến trước mặt Phục Hi Cầm, duỗi tay vuốt ve thân cầm giống như bạch ngọc, một cảm giác thân thiết, tự nhiên sinh ra.

Bên trong bốn thanh cầm tạo thành Phục Hi Cầm hoàn chỉnh, có ba thanh đã bị hắn luyện hóa.

Trên thế giới này, ngoại trừ bản thân Phục Hi, sợ là không có người nào thích hợp nắm giữ cây đàn này hơn Sở Cuồng Nhân.

"Ta có một khúc, các ngươi dám nghe sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Coong!

Một tiếng cầm âm vang vọng, vang vang, khuấy động ở trong gầm trời!

Dường như, mọi người nghe được một tiếng thủy triều.

"Chuyện gì xảy ra, tại sao nơi này có thể có tiếng thủy triều?"

"Không thích hợp, là cầm âm kia!"

"Có tu sĩ cầm đạo, lấy cầm nhập đạo, núi cao nước chảy, tuyết trắng mùa xuân, diễn hóa vạn vật tự nhiên, là cầm âm của Sở Cuồng Nhân, đàn của hắn, cũng đạt tới cảnh giới kia!"

Có tu sĩ nhìn ra chuyện đang xảy ra, hết sức kinh ngạc.

Dù sao thì, bọn họ chưa từng nghe nói, Sở Cuồng Nhân có thành tựu vô cùng lợi hại ở trên cầm đạo.

"Ngày xưa ta và Sở đạo hữu từng may mắn hợp tấu qua một khúc, cầm đạo của hắn, sớm nhập hóa cảnh giới, bây giờ lại thêm Phục

Hi Cầm này, không biết có thể phát huy ra loại uy lực gì!"

Trong mắt Ngọc Trí lộ ra vẻ chờ mong.

Trong đám người, n Hồng Hoa cũng khẽ cười một tiếng: "Thật lâu không có nghe vương đàn, nhưng mà, các ngươi có thể chịu được sao?"

Nàng nhìn về phía ba người truyền nhân của Hiên Viên, trong mắt lộ ra tia băng lãnh.

"Hừ, cố lộng huyền hư."

Long Huyền vung Long Nhận kim sắc lên, một đạo đao mang lấp lóe bắn ra.

Coong!

Lại là một tiếng cầm vang lên, tiếng thủy triều kia, càng thêm rõ ràng.

Một sóng âm khuếch tán, đao quang kia, đúng là bị ngăn cản ở giữa không trung, không cách nào tiến thêm!

Loong coong, loong coong...

Sở Cuồng Nhân, giống như đang làm quen Phục Hi Cầm, tùy ý gảy vài dây đàn, cầm âm vang lên, hoàn toàn đánh nát đao quang kia!

"Tốt."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Sắc mặt ba người Long Huyền ngưng trọng, không dám khinh thường.

Nhưng cho dù bọn họ có đề phòng cũng vô dụng, bởi vì ngón tay Sở Cuồng Nhân vừa động.

Ngón tay tinh tế như ngọc kia đang múa phía trên Phục Hi Cầm, giống như hồ điệp nhẹ nhàng, tung bay khắp nơi, nhẹ nhàng, ưu nhã.

Nhưng tiếng cầm tuôn ra, lại giống như sóng to gió lớn, oanh động thiên địa! !

Lúc này, bọn người Long Huyền chỉ cảm thấy bọn họ ở đang đối mặt với một đại dương vô biên cuồn cuộn, mà sự cuồn cuộn này, đang dùng khí thế như sét đánh lao về phía bọn họ!

Cầm âm như nước thủy triều, từng cơn sóng liên tiếp cuốn tới.

"Không tốt! !"

Sắc mặt đám người Long Huyền đại biến, điên cuồng thúc giục tiên nguyên của bản thân, muốn ngăn cản cầm âm.

Nhưng ở dưới luồng sức mạnh này, tiên khu của bọn họ vẫn nhận lấy chấn động trước nay chưa từng có như cũ, chỉ cảm thấy khí huyết cuồn cuộn, cốt cách như muốn nổ tung!

"Rốt cuộc đây là cầm khúc gì vậy? !"

"Đáng chết, thế này không khỏi cũng thật là đáng sợ đi!"

"Đáng chết!"

Các tu sĩ đang ở xung quanh cũng cảm thấy chấn kinh.

Tiếng cầm quanh quẩn trong thiên địa, dường như bọn họ đã thấy được một đại dương vô biên cuồn cuộn, sóng biển cuồn cuộn, sóng lớn vỗ bờ!

Chính là... Bích Hải Triều Sinh Khúc!

Mười ngón tay của Sở Cuồng Nhân khảy đàn càng lúc càng nhanh, càng ngày càng cuồng.

Tiếng sóng biển kia, một đợt mạnh hơn một đợt!

Không chỉ có như thế, ở bên trong đó, dường như sinh ra một luồng Đại La ý! !

Cầm đạo Đại La ý!

Đạt được gia tăng từ luồng Đại La ý này, cầm âm càng ngày càng mạnh.

Tử Nguyệt Minh dẫn đầu nhịn không được, kêu thảm một tiếng, thân thể nổ một tiếng, trực tiếp sụp đổ, hóa thành một làn sương máu!

Mà tuy Long Huyền có tứ hải lân giáp bảo hộ, nhưng dưới sự chấn động của cầm âm, thân rồng của hắn cũng đang rung chuyển kịch liệt, máu trong cơ thể lăn lộn, như muốn nổ tung.

"Đi! !"

Long Huyền không có chút do dự gì, liền muốn rời khỏi.

Nhưng chẳng biết từ lúc nào, bốn phía bị vô số đạo văn trắng bạc bao phủ, phương thiên địa này, bị Sở Cuồng Nhân phong cấm!

"Đáng chết! !"

Sắc mặt ba người Long Huyền, truyền nhân của Hiên Viên, Thạch Thiên Hiên đại biến.

Ngay khi bọn họ sắp tuyệt vọng, nơi xa bỗng nhiên có hai đạo năng lượng cuốn tới, trong đó một đạo là quyền kình huyết sắc, dường như có thể thấy được một con Côn Bằng huyết sắc ẩn chứa trong đó.

Mà một đạo khác, chính là một đạo tiên huy màu sắc rực rỡ, trong đó có ẩn chứa tạo hóa chi năng.

Đùng! !

Quyền kình huyết sắc, tạo hóa chi năng đồng thời rơi vào phía trên trắng bạc đạo văn, xé ra một lỗ hổng.

Tiếng đàn của Sở Cuồng Nhân van lên một tiếng loong coong, liền ngừng lại.

Hắn nhìn về phía Hỗn Độn nơi xa: "Khí tức xa lạ, nhưng lại bất phàm."

Chương 1565 - Chém giết Thạch Thiên

Hiên, Huyết Côn Bằng, truyền nhân của Oa Hoàng

Thời điểm Sở Cuồng Nhân sắp giết chết tam đại yêu nghiệt, đột nhiên có sức mạnh xa lạ đột ngột xâm nhập, phá vỡ thời không phong ấn do hắn thiết lập.

Mà hai luồng sức mạnh này, vô cùng bất phàm.

So với bọn người Thạch Thiên Hiên, chỉ có hơn chứ không kém, trong nháy mắt, hắn liền có suy đoán.

"Là những yêu nghiệt cái thế ẩn nấp trong bóng tối kia sao?"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, trong mắt lộ ra một tia hào hứng dạt dào.

Sắc mặt ba người Long Huyền, Thạch Thiên Hiên, và truyền nhân của Hiên Viên trở nên vui vẻ, giống như vừa thấy được cọng rơm cứu mạng, nhanh chóng phóng về phía lỗ hổng thời không phong ấn.

"Đi được sao?"

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, trực tiếp đuổi kịp Thạch Thiên Hiên.

Mà Thạch Thiên Hiên liền ngây ngốc.

Có tới ba người, nhưng vì cái gì ngươi mà hết lần này tới lần khác lại đuổi kịp ta? !

"Ta buông tha cho ngươi nhiều lần, lần này, cũng nên là thời điểm ta giải quyết ngươi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, một đóa Diệt Thế Hắc Liên trong tay hắn chầm chậm triển khai, ngay sau đó liền trấn áp xuống!

Hủy diệt sức mạnh kinh khủng vô biên, từ trong đó tràn ngập ra.

Ở trong đó, thậm chí xen lẫn một luồng hủy diệt Đại La ý!

Thạch Thiên Hiên cảm nhận được, luồng hủy diệt Đại La ý này hết sức quen thuộc, đúng là giống y hệt của mình: "Tại sao lại có thể như vậy? !"

Nhưng hắn lại không biết, khi Sở Cuồng Nhân ở âm Phủ giao thủ với Hắc Bạch Vô Thường đã có thể lĩnh hội được âm Dương Đại La ý, mà bây giờ giao thủ với hắn, tất nhiên cũng có thể lĩnh hội được hủy diệt Đại La ý!

"Thí Thần Thương, ngăn lại cho ta! !"

Thạch Thiên Hiên đâm ra một thương, hai đại chí bảo của Ma Tổ La Hầu ngày xưa một lần nữa phát sinh va chạm vô cùng kinh người!

Ầm! !

Khí tức hủy diệt, khuếch tán ra, Thạch Thiên Hiên bay ngược ra sau mấy trăm dặm, sắc mặt trắng bệch, trong tay cầm Thí Thần Thương, ong ong run rẩy.

"Sở Cuồng Nhân, cho dù ta có chết, cũng sẽ không để cho ngươi lấy được Thí Thần Thương! !"

Thạch Thiên Hiên biết, hôm nay bản thân mình rất có thể sẽ không chạy khỏi một kiếp này.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, trở tay nắm chặt Thí Thần Thương, trước khi Sở Cuồng Nhân tiến đến, thúc giục ma khí đến cực hạn, đột nhiên vung thương ra!

Vút!

Trường thương tựa như sao băng, xẹt qua hư không, bay về phía nơi xa, chớp mắt đã biến mất không thấy tung tích.

"Ngươi cũng rất quả quyết."

Sở Cuồng Nhân cũng không thèm liếc nhìn Thí Thần Thương bay ra ngoài kia một chút, đi đến trước mặt Thạch Thiên Hiên, Diệt

Thế Hắc Liên liền trấn áp xuống!

Thạch Thiên Hiên đã mất đi Thí Thần Thương, nên ở trước mặt luồng sức mạnh này căn bản không hề có sức phản kháng, bên trong tiếng ầm ầm, hóa thành một làn sương máu nổ tung!

Một chủ nhân ma quốc, ngã xuống ngay tại chỗ!

Mà ở một bên khác.

Long Huyền, truyền nhân của Hiên Viên vội vàng chạy trốn, ngay cả một chút dũng khí để trở mình đều không có.

Ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân dự định truy kích, ở phía nơi xa, quyền kình huyết sắc kia và tạo hóa chi năng màu sắc rực rỡ lại cuốn tới một lần nữa!

Sở Cuồng Nhân đưa tay phá nát hai luồng năng lượng kia, khóe miệng hơi nhếch lên.

"Thú vị."

"Sức mạnh như vậy, coi như là yêu nghiệt cái thế! Ngược lại cũng khiến ta nảy sinh mấy phần mong đợi."

Hắn cũng không tiếp tục để ý Long Huyền, truyền nhân của Hiên Viên.

Hai người này, tính cách cứng cỏi, đạo tâm khó có thể bị phá hủy, hắn tin tưởng, cuối cùng sẽ có một ngày bọn họ lại xuất hiện ở trước mặt mình.

"Sở đạo hữu, ngươi có ổn không."

Hai người Ngọc Trí, Tào Vân đi tới.

"Mấy tên yêu nghiệt mà thôi, không đủ tạo thành uy hiếp gì đối với ta."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, mà trên thực tế, một trận chiến này, lông tóc của hắn không bị tổn hao gì, thậm chí ngay cả khí tức cũng bình ổn dị thường, tựa như không có bất kỳ sự tiêu hao gì.

Nghe được hắn nói vậy, những thiên kiêu còn lại bốn mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời lại không biết nên nói gì.

Mấy tên yêu nghiệt mà thôi?

Phải biết, đây chính là yêu nghiệt tuyệt đỉnh thậm chí là cái thế, hơn nữa đều đã đột phá đến cảnh giới Đại La!

Nhưng dạng yêu nghiệt này, trong mắt Sở Cuồng Nhân, lại chỉ giống với yêu nghiệt tầm thường sao?

Trên đời này, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân ra, đoán chừng không có một ai trong một đời trẻ tuổi dám nói ra những lời như vậy.

"Sở đạo hữu, cầm này dùng thuận tay không?"

Ngọc Trí hỏi.

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu: "Không hổ là chí bảo bản nguyên, cầm này quả thật không phải vật tầm thường."

Mặc dù Phục Hi Cầm chỉ là chí bảo hậu thiên bản nguyên, so ra vẫn còn kém hơn Diệt Thế Hắc Liên thuộc chí bảo Tiên Thiên bản nguyên, nhưng mà, cộng thêm trình độ cầm đạo của Sở Cuồng Nhân, cùng cầm khúc Bích Hải Triều Sinh Khúc vừa mới lấy được, uy lực có thể phát huy ra, vẫn không hề tầm thường.

"Vương."

n Hồng Hoa cũng đi tới, ở bên cạnh nàng, còn có yêu nghiệt Phật Môn là Tĩnh Tuệ.

"Nhiều năm không gặp, Sở đạo hữu vẫn biến thái như thế."

Tĩnh Tuệ cảm khái nói ra.

Một trận chiến này, nàng xem từ đầu tới cuối, vô cùng kinh thán.

Nàng tin tưởng, cho dù là yêu nghiệt đứng đầu bên trong Phật Môn, sợ rằng cũng phải kém xa so với Sở Cuồng Nhân.

"Ừm, Hồng Hoa, Tĩnh Tuệ đại sư, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Sở Cuồng Nhân thăm hỏi một tiếng, lập tức nhìn Tĩnh Tuệ rồi nói: "Không biết hiện tại Thạch Anh như thế nào rồi?"

"Còn có thể thế nào, còn đang diện bích chứ sao."

Tĩnh Tuệ bất đắc dĩ nói ra.

"Diện bích?"

Lông mày Sở Cuồng Nhân cau lại, có chút không hiểu: "Nàng ta phạm phải điều gì sai sao?"

"Nàng ta không sai, đây là lựa chọn của chính nàng, lần trước sau khi cùng ngươi tách ra, nàng trở lại Cực Nhạc Tịnh Thổ liền bắt đầu diện bích, thiền định phật tâm."

"Thì ra là thế."

Sở Cuồng Nhân cũng không hỏi quá nhiều.

Lúc này, Phù âm ở cách đó không xa đã tỉnh lại từ trong trạng thái lĩnh hội.

Nàng có Tạo Hóa Thần Châu bảo hộ, dao động kịch liệt của trận chiến đấu vừa mới xảy ra kia lại không có chút ảnh hưởng nào đến nàng.

Nhưng mà, nàng vẫn không thể lĩnh hội ra Đại La ý, đột phá cảnh giới Đại La.

"Còn kém một điểm cuối cùng, nhưng điểm này, trong khoảng thời gian ngắn sợ không có cách nào vượt qua được."

Phù âm bất đắc dĩ nói.

Nhưng mà, chuyện này cũng bình thường, nếu như Đại La ý dễ dàng lĩnh hội như vậy, thì trong Tiên giới này cũng sẽ không ít Đại La Kim Tiên như vậy.

"Không sao, Phù Tang Thụ này mang về thư viện, về sau sẽ có nhiều thời gian lĩnh hội."

Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, nhổ tận gốc Phù Tang Thụ, trực tiếp ném vào trong Tụ Lý Càn Khôn.

"Tiếp đó, cũng đến thời điểm ấp trứng cho món đồ này rồi."

"Là món đồ gì vậy?"

Mấy người Ngọc Trí đưa mắt nhìn nhau, không biết đồ vật trong miệng Sở Cuồng Nhân là vật gì.

"Chư vị, kế tiếp đây chỉ sợ ta phải cùng các ngươi tách ra một khoảng thời gian."

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Hắn muốn tìm một chỗ, để ấp trứng Hỗn Độn Thanh Liên chủng.

Đây cũng là mục đích lớn nhất hắn đến mảnh vỡ Hỗn Độn này, quả thật, bảo vật nơi này đông đảo, nhưng bảo vật dù nhiều, sao có thể so sánh với Hỗn Độn Thanh Liên chủng trong cơ thể hắn được?

Đây chính là bảo vật còn cao cấp hơn so với Diệt Thế Hắc Liên.

Nếu ấp trứng, đối với hắn mà nói, có lợi ích vô cùng lớn.

...

Ở một bên khác.

Long Huyền, truyền nhân của Hiên Viên thật vất vả mới chạy thoát được, vọt ra không biết bao nhiêu trăm ngàn dặm, thấy Sở Cuồng Nhân không hề đuổi theo, lúc này mới dừng lại.

"Lại thất bại, lại một lần nữa thua ở trong tay của Sở Cuồng Nhân."

Truyền nhân của Hiên Viên sầm mặt lại, không cam lòng đến cực hạn.

"Hỗn trướng! !"

Long Huyền giận giữ không nhịn nổi, trực tiếp đánh một quyền lên trên dãy núi bên cạnh.

Một tiếng phịch vang lên, sơn mạch liền sụp đổ!

"Sơn mạch sẽ không đánh trả."

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy một thanh niên mặc trên người trường bào màu đỏ ngòm từ trong Hỗn Độn đi ra.

"Luồng khí tức này, ngươi là người vừa mới ra tay cản trở Sở Cuồng Nhân! Ngươi là ai." Long Huyền ngưng giọng nói.

Đối phương có thể ra tay giải cứu bọn họ từ trong tay Sở Cuồng Nhân, có thể thấy được thực lực phi phàm.

"Huyết Côn Bằng!"

Huyết Côn Bằng thản nhiên nói, sau đó nhìn về phía một nơi khác, hai con mắt màu đỏ ngòm lướt qua một tia dị sắc: "Đạo hữu còn không hiện thân sao?"

"Ha."

Một tiếng cười khẽ vang lên, chỉ thấy một trận quang hoa lưu chuyển, một nữ tiên mặc váy dài màu sắc rực rỡ từ từ đi tới.

Nữ tiên này, tóc xanh như suối, khuôn mặt tuyệt mỹ, trên người cũng lộ ra một luồng quý khí bất phàm.

"Hoa Hi."

Truyền nhân của Hiên Viên nhìn thấy người vừa tới, khẽ gật đầu, cũng không kinh ngạc khi thấy đối phương đi đến.

Hoa Hi, truyền nhân của Oa Hoàng!

Chương 1566 - Tử Nguyệt Trường Không phẫn nộ, tam đại yêu nghiệt gặp mặt

"Bắc Minh có cá, tên gọi là Côn, Côn to lớn, không biết trải qua mấy ngàn dặm. Hóa thân thành chim, kỳ danh là Bằng, Bằng chi lưng, không biết trải ra mấy ngàn dặm... Thần Thú Tiên Cổ Côn Bằng!"

Hoa Hi nhìn Huyết Côn Bằng ở trước mắt, thản nhiên nói: "Hoặc là nói, dị chủng Côn Bằng, Huyết Côn Bằng!"

Huyết Côn Bằng cười nhạt một tiếng: "Truyền nhân của Oa Hoàng có kiến thức thật tốt."

"Sở Cuồng Nhân cường đại, ngươi hẳn là cũng đã biết qua, có suy nghĩ gì sao?" Hoa Hi nhìn Huyết Côn Bằng từ tốn nói.

"Đúng là rất mạnh, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có cách nào chống lại."

Dường như Huyết Côn Bằng có tự tin tuyệt đối đối với thực lực của mình, hắn nhìn Hoa Hi rồi nói: "Ngươi và ta liên thủ, có thể chiến một trận."

Trong đôi mắt đẹp của Hoa Hi lướt qua một tia dị sắc, lập tức thản nhiên nói: "Nếu như không cần thiết, ta không muốn đối đầu với hắn."

"Truyền nhân của Hiên Viên suýt chút nữa đã chết ở trong tay hắn, chẳng lẽ ngươi làm yêu nghiệt của Nhân Hoàng tông, lại thờ ơ sao?"

"Đây là mệnh cách Nhân Hoàng chi tranh, người khác không được nhúng tay vào." Hoa Hi thản nhiên nói.

Thực lực của Sở Cuồng Nhân rất mạnh, tuy rằng Hoa Hi tự cho rằng mình không thua kém đối phương, nhưng không phải thời điểm vạn bất đắc dĩ, nàng cũng không muốn chiến đấu với đối phương.

Nàng rất rõ ràng, thủ đoạn của đối phương tầng tầng lớp lớp, ai biết được, bọn họ nhìn thấy, rốt cuộc có phải thực lực hoàn chỉnh của đối phương hay không.

"Ngươi có tự tin đánh một trận với Sở Cuồng Nhân sao?"

Long Huyền nhìn Huyết Côn Bằng, tò mò hỏi.

"Có."

Huyết Côn Bằng gật gật đầu: "Người này giết Địa Ngục Điểu ở cấm khu dị chủng ta, sự việc này, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua, mặt khác..."

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút, nhìn về phía Long Huyền: "Vậy mà ngươi lại tu hành Long Hoàng Tà Tâm Điển?"

"Phải thì như thế nào?"

Lông mày Long Huyền cau lại, Long Hoàng Tà Tâm Điển chính là điển tịch cấm kỵ của Long Cung, không được truyền ra ngoài, thậm chí cũng không có bao nhiêu người biết, hắn hơi kinh ngạc khi Huyết Côn Bằng lại biết.

"Quả nhiên, uy lực của Long Hoàng Tà Tâm Điển thâm sâu không lường trước được, chỉ tiếc, ngươi không thể phát huy toàn bộ uy lực của nó."

"Hừ, làm như ngươi vô cùng hiểu rõ pháp môn này vậy."

"Đó là tất nhiên."

Huyết Côn Bằng đứng chắp tay: "Bởi vì Long Hoàng Tà Tâm Điển này, vốn chính là xuất phát từ cấm khu dị chủng ta! !"

Nghe thấy điều này, đồng tử Long Huyền đột nhiên co rụt lại, khiếp sợ không gì sánh nổi: "Ngươi nói cái gì? !"

"Ta nói, Long Hoàng Tà Tâm Điển, vốn dĩ xuất phát từ cấm khu dị chủng ta!"

Nói xong, hắn ném ra một khối lệnh bài màu đỏ như máu, thản nhiên nói: "Nếu như ngươi muốn đánh bại Sở Cuồng Nhân, thì đi đến cấm khu dị chủng đi, ở nơi đó, ngươi sẽ nhận được đáp án mà ngươi muốn."

Nói xong, thân ảnh hắn hóa thành một đạo lưu quang biến mất không thấy dấu vết nữa.

Mà Long Huyền nắm lệnh bài trong tay, lâm vào bên trong trầm ngâm, sắc mặt biến hóa không ngừng, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Cấm khu!

Đây là một trong những nơi nguy hiểm nhất trên thế giới, từ xưa đến nay, xâm nhập vào bên trong cấm khu rất khó để có thể sống sót trở về.

"Ta là Hắc Long, là dị chủng Long tộc, có lẽ cấm khu dị chủng này, ta có thể đi đến đó!"

Long Huyền âm thầm nghĩ tới, hắn nắm chặt lệnh bài trong tay.

"Cáo từ."

Hai người Long Huyền và truyền nhân của Hiên Viên cáo biệt.

Còn lại hai người truyền nhân của Hiên Viên, truyền nhân của Oa Hoàng đứng lơ lửng trên không, chỉ nghe Truyền nhân của Hiên Viên mở miệng trước: "Phục Hi Cầm hiện thế một lần nữa, hắn không có bất kỳ một ý nghĩ gì đó sao?"

'Hắn' trong miệng hắn chính là một vị truyền nhân của Nhân Hoàng khác trong Nhân Hoàng tông.

Cũng là người thâm sâu không lường trước được nhất bên trong Nhân Hoàng tông.

"Hắn từng nói, thiên địa này sắp nghênh đón một trận đại biến, trận đại biến này, có khả năng còn quan trọng hơn so với giới tử chi tranh, trước khi trận đại biến kia tiến đến, hắn tạm thời không muốn xuất thế."

"Trận đại biến? Hừ, hắn am hiểu nhất là loại suy diễn chi đạo này, chỉ tiếc, hắn không bao giờ nói với chúng ta, gia hỏa ích kỷ."

Hoa Hi nghe vậy, cũng không phản bác.

Hiển nhiên, nàng cũng có phần bất mãn đối với gia hỏa kia.

"Đi thôi, mảnh vỡ Hỗn Độn này rất lớn, có lẽ còn có thể tìm kiếm được cơ duyên gì đó cũng không chừng."

Hoa Hi nói ra.

...

"A!"

Ở một nơi nào đó bên trong mảnh vỡ Hỗn Độn, một thanh niên có đôi mắt tím bỗng nhiên ôm lấy đầu của mình, phát ra một tiếng gào thống khổ.

"Đệ đệ của ta, khí tức của đệ đệ ta đã biến mất! !"

"Là ai giết đệ đệ của ta! !"

Thanh niên với đôi mắt tím này thét dài một tiếng, tiên nguyên trên người tuôn ra như bão, rung chuyển khắp nơi.

Mấy tên tu sĩ bay đến bên cạnh hắn, sau khi nghe được lời hắn nói, không khỏi bốn mắt nhìn nhau, toát ra dị sắc.

"Tử Nguyệt Minh chết rồi sao? !"

"Là ai, vậy mà có thể giết đệ đệ của thiếu chủ, thật đúng là không biết sống chết."

"Thực lực của Tử Nguyệt Minh không kém, người có thể giết chết hắn, nhất định sẽ không phải là vô danh tiểu tốt, là ai có được năng lực như vậy? !"

Sau khi Tử Nguyệt Trường Không phát tiết, dần dần khôi phục lại sự tỉnh táo.

Chỉ thấy hắn vận chuyển bí pháp, trên người có từng đạo đạo văn huyền diệu đan xen lưu chuyển, hóa thành một tấm gương kỳ lạ ở trước mặt hắn.

"Đây là hồi tưởng linh hồn chi thuật!"

"Nghe nói thiếu chủ và Tử Nguyệt Minh chính là huynh đệ song sinh, linh hồn có một loại liên hệ sâu sắc, xem ra là thật, hắn đang dùng loại phương thức này để xem lại tình cảnh của Tử Nguyệt Minh trước khi chết."

Chỉ thấy bên trong tấm gương kia có từng bức họa lóe qua.

Cuối cùng, dừng lại tại một thanh niên mặc trên người một bộ bạch y, phía trên có tiên huy tươi sáng.

"Là hắn!" Có người kinh hô.

"Chính là người này đã giết Tử Nguyệt Minh, rốt cuộc người này là ai? !"

Tử Nguyệt Trường Không nhìn chằm chằm người trong gương lạnh giọng nói ra.

Mà một tên tu sĩ nhận ra người kia, sắc mặt có chút ngưng trọng: "Sở Cuồng Nhân!"

"Sở Cuồng Nhân?"

Nghe được cái tên này, Tử Nguyệt Trường Không cũng ngạc nhiên: "Hắn chính là cái tên Sở Cuồng Nhân gây huyên náo xôn xao ở trên Tiên giới sao, tốt lắm, dám giết đệ đệ của ta, ta nhất định sẽ khiến cho hắn phải trả cái giá thật đắt!"

"Thiếu chủ, không thể coi thường thực lực của Sở Cuồng Nhân, không thể hành sự lỗ mãng."

"Đúng vậy, người này có thể danh động Tiên giới, tất nhiên hắn sẽ có chỗ bất phàm, hơn nữa nghe nói hai đại Tiên Đình nhiều lần ra tay với hắn, nhưng mà, không thể làm gì được hắn."

Mọi người ào ào khuyên ngăn.

Nhưng lúc này, một đạo lưu quang huyết sắc bay lượn mà đến, thản nhiên nói: "Thế nào, đệ đệ đã chết, mà ngay cả báo thù cũng không dám sao?"

Người vừa tới, chính là Huyết Côn Bằng.

Lúc này, hắn vì đối phó Sở Cuồng Nhân, đang tìm minh hữu, vừa vặn nghe được giọng nói của Tử Nguyệt Trường Không, cố ý đến xem thử.

"Huyết Côn Bằng, ngươi là đang dùng kế khích tướng với ta sao?"

Tử Nguyệt Trường Không nhìn Huyết Côn Bằng, lạnh giọng nói ra.

Cùng là yêu nghiệt cái thế ở cấm khu, đương nhiên hắn có nghe nói qua đại danh của Huyết Côn Bằng.

"Ta cần sao?" Huyết Côn Bằng nghiền ngẫm nói ra.

"Hừ, ngươi và Sở Cuồng Nhân, cũng có thù oán."

"Tất nhiên."

"Hai vị, nếu như muốn đối phó với Sở Cuồng Nhân, ngược lại ta có mấy người có thể đề cử."

Lúc này, một tiếng cười khẽ vang lên.

Chỉ thấy ở cách đó không xa, một nam tử mặc trên người trường bào kim sắc từ từ đi tới.

Người này một thân tôn quý chi khí bất phàm, giống như một vị đế vương cao cao tại thượng, không khỏi khiến cho người khác kinh thán.

"Ngươi là... Đông Hoàng thần tử!"

Huyết Côn Bằng đã tìm hiểu qua một số yêu nghiệt thiên kiêu trong Tiên giới, mà ở trong đó, cũng có tin tức có liên quan đến Đông Hoàng thần tử.

Yêu nghiệt cường đại nhất trên Tiên Đình, tổng Ti Cửu ca!

"Thú vị, người mà ngươi có thể đề cử là ai?"

"Long Huyền Long Cung, truyền nhân của Hiên Viên, ma quốc chi chủ Thạch Thiên Hiên, cùng với Kim Ô thiếu tổ."

Nghe được lời hắn nói, Huyết Côn Bằng xùy cười một tiếng: "Xem ra tình báo của ngươi còn kém một chút, Long Huyền và truyền nhân của Hiên Viên vừa mới thua ở trong tay Sở Cuồng Nhân, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không tiếp tục xuất thủ, còn về Thạch Thiên Hiên, đã chết, ngược lại là Kim Ô thiếu tổ, có lẽ còn được coi như là một trợ lực."

Chương 1567 - Kim Ô thiếu tổ cự tuyệt hợp tác, Hỗn Độn mảnh vỡ dị động, một quả trứng

"Há, đây là chuyện phát sinh lúc nào vậy."

Đông Hoàng thần tử có chút ngoài ý muốn nói.

"Trước đó không lâu."

"Thì ra là thế, vậy thì liền đi tìm Kim Ô thiếu tổ đi."

"Cũng tốt."

Thêm một vị yêu nghiệt, thêm một phần trợ lực.

Mà ngay tại thời điểm tam đại yêu nghiệt cái thế, bắt tay nhau để chuẩn bị đối phó với Sở Cuồng Nhân.

Bản thân Sở Cuồng Nhân, lúc này đang tìm kiếm một địa điểm, bố trí cấm chế dày đặc, bắt đầu hấp thu Hỗn Độn chi khí, ấp trứng Hỗn Độn Thanh Liên chủng.

"Bắt đầu đi."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Chỉ thấy hắn hít sâu một hơi, tâm niệm nhất động, kích hoạt Hỗn Độn Thần Ma Thể, Hỗn Độn chi khí ở xung quanh hình như có cảm ứng, nhanh chóng lao về phía của hắn!

Tốc độ của nó quá nhanh, giống như trăm sông đổ về một biển.

Mà sau khi những Hỗn Độn chi khí này tiến vào trong cơ thể của hắn, liền bị một hạt giống Thanh Liên phủ đầy vô số đạo văn huyền diệu trong cơ thể hắn hấp thu.

Giống như cảm nhận được sự tưới tiêu của Hỗn Độn chi khí, liên chủng này, thực sự bộc phát ra một luồng 'Đói khát' chi ý, chủ động hút Hỗn Độn chi khí ở xung quanh vào bên trong cơ thể.

Thậm chí còn không cần Sở Cuồng Nhân quản lý nó.

"Chậc chậc, hảo hài tử, từ từ hút đi." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Khi Hỗn Độn chi khí không ngừng bị Sở Cuồng Nhân hút vào trong cơ thể, ở xung quanh hắn, cũng xuất hiện một cái kén to lớn, hình thành từ Hỗn Độn chi khí.

...

Yêu nghiệt các phương, không ngừng tìm kiếm các loại cơ duyên ở bên trong mảnh vỡ Hỗn Độn, để cải thiện bản thân.

Có những người có khí vận nghịch thiên, nhiều lần giành lấy được kỳ bảo, đột phá Đại La.

Mà ở một nơi nào đó.

Bên trong một dãy núi, một vị nữ tử mặc trên người áo giáp màu bạc từ từ đi ra, trên người tràn ngập ra một luồng chiến ý vô cùng cường đại.

Những tu sĩ ở xung quanh đi qua cảm nhận được chiến ý kia, không khỏi có chút chấn kinh.

"Luồng khí tức này, là Đại La ý!"

"Đây là một vị Đại La Kim Tiên, này, người này chính là... Lam Vũ!"

Lam Vũ, yêu nghiệt hàng đầu Tiên Bảng.

Thế nhưng khi so với bọn người Long Huyền, nàng vẫn có còn có chút chênh lệch, vốn dĩ ở trong mắt tất cả mọi người, nàng cần mất một đoạn thời gian mới có thể đột phá cảnh giới Đại La, không nghĩ tới nhanh như vậy đã đột phá được rồi.

"Xem ra ở bên trong mảnh vỡ Hỗn Độn này quả thực có rất nhiều cơ duyên."

"Đúng vậy, ta tin tưởng nếu như chúng ta tìm kiếm cẩn thận, có lẽ cũng sẽ có cơ hội đột phá cảnh giới Đại La ở tại đây."

Có người trong tâm ôm lấy mông tưởng, nói ra.

Trong dãy núi.

Ngay khi Lam Vũ cảm thụ được sức mạnh của mình: "Quang minh Đại La ý, quả quang minh kia, quả thực là có tác dụng bất phàm."

Nàng hài lòng cười một tiếng, lúc này, ngọc giản ở bên hông của nàng hơi chấn động một chút.

"Há, là tin tức của Hồng Hoa, Phù âm... Công tử đã về rồi!"

Vẻ mặt Lam Vũ vui mừng khôn xiết.

Sau đó bóng người lập tức loé lên, biến mất không thấy gì nữa.

Ở một chỗ khác.

Một luồng quang hoa tươi sáng chói mắt phóng lên tận trời, một luồng sức mạnh Kim Ô mặt trời hùng hậu vô cùng dày đặc, khuếch tán giống như thủy triều.

Hỗn Độn chi khí xung quanh, đều bị đốt cháy thành tro bụi.

Chỉ thấy một con Kim Ô toàn thân đen nhánh, bụng mọc ra ba chân tràn ngập hỏa quang ngút trời, yêu khí kinh khủng lấy hắn làm trung tâm điên cuồng khuếch tán ra, chấn động cả thiên hạ.

Đột nhiên.

Trên người Kim Ô này có quang mang lấp lóe, hóa thành một thanh niên mặc trên người trường bào kim sắc.

Khóe miệng thanh niên này mang theo một nụ cười, sau lưng có một cái vòng ánh sáng kim sắc to lớn đang xoay tròn, tiên huy tươi sáng nắm giữ một nhiệt độ nóng rực, phổ chiếu Cửu Thiên Thập Địa!

"Đã đột phá cảnh giới Đại La!"

"Lại có thêm chí bảo bản nguyên Kim Ô Cửu Diệu Luân ta lấy được ở bên trong Hỗn Độn, cho dù là cảnh giới Đại La tam hoa hậu kỳ, ta cũng không phải là không có sức lực để đánh một trận!"

Thanh niên này, chính là Kim Ô thiếu tổ đại danh đỉnh đỉnh.

Những năm gần đây, Kim Ô thiếu tổ có thể nói là xuân phong đắc ý, từ sau khi bị Sở Cuồng Nhân hủy diệt cả thân thể trước đó, ý thức của hắn trọng sinh lại ở trong Kim Ô đạo thai, tu vi thiên phú không chỉ có thể tiến thêm một bước, mà thanh danh ở Tiên giới cũng nổi hơn nữa, lần này đến mảnh vỡ Hỗn Độn, còn đạt được chí bảo bản nguyên hỏa đạo, dựa vào kỳ uy của bản thân, lĩnh hội Đại La ý, thăng cấp đến cảnh giới Đại La!

"Tốt cho một con Kim Ô, quả nhiên là bất phàm."

Một tiếng cười truyền đến.

Chỉ thấy Đông Hoàng thần tử từ từ đi tới, mà ở phía sau hắn, còn có hai người khác, chính là Tử Nguyệt Trường Không, Huyết Côn Bằng.

Khi nhìn thấy bọn họ, ánh mắt Kim Ô thiếu tổ ngưng trọng, đúng là cảm nhận được một sự uy hiếp mạnh mẽ.

Mấy người kia, không hề đơn giản!

"Các ngươi là ai?"

Kim Ô thiếu tổ từ tốn nói, tiên huy Kim Ô Cửu Diệu Luân lưu chuyển ở sau lưng, hắn đã tự chủ phóng xuất ra nguyên một đám Hỏa Hoàn, để bảo vệ chính mình.

"Ha, Kim Ô thiếu tổ không cần phải đề phòng như thế đâu, ta chính là Đông Hoàng thần tử, lần này đến đây, chủ yếu là muốn mời ngươi, cùng nhau bàn đại kế!"

"Đại kế gì? !"

"Đối phó với Sở Cuồng Nhân!"

"Ha."

Kim Ô thiếu tổ có một chút hứng thú, nhưng lập tức liền lắc đầu cười: "Thành thật xin lỗi, đối phó Sở Cuồng Nhân, ta không phụng bồi."

Sở Cuồng Nhân cường đại đến mức nào, những năm gần đây xem như Kim Ô thiếu tổ đã nhìn thấy được điều đó.

Việc hắn đối phó với thiên kiêu yêu nghiệt, một cái lại tiếp đến một cái.

Nhưng đối phương vẫn đứng sừng sững ở trên cao như cũ, xem xét lại những người đã đối phó hắn, cỏ trên mộ phần cũng không biết đã cao bao nhiêu thước.

Đối phó hắn sao? Cũng không phải là không muốn, chủ yếu là hiện tại hắn cũng không nắm chắc, không nguyện ý tuỳ tiện mạo hiểm.

"Ngươi sợ à?"

Huyết Côn Bằng xùy cười một tiếng nói.

"Kế khích tướng vô dụng đối với ta, các ngươi muốn đối phó Sở Cuồng Nhân, hãy tự mình đối phó đi, ta không chơi cùng nhóm của các ngươi."

Kim Ô thiếu tổ đang định rời đi.

Thế nhưng vào đúng lúc này, nơi xa bỗng nhiên có một trận dao động khí tức kỳ lạ nổi lên.

"Luồng dao động này là..."

Ba người Đông Hoàng thần tử, Huyết Côn Bằng, Tử Nguyệt Trường Không cũng đã cảm nhận được luồng dao động kỳ lạ này.

Trong lúc nhất thời, ba người liếc nhau, đều nhìn thấy những nghi hoặc trong mắt của những người kia.

Ngay sau đó, bọn họ đã nhận ra một loại dị tượng nào đó, chỉ thấy hỗn độn khí lưu ở xung quanh, đúng là đang hội tụ về một hướng khác.

Dường như, có đồ vật gì đang hấp dẫn những Hỗn Độn chi khí này.

"Chẳng lẽ có chí bảo tuyệt thế gì đó sắp xuất thế sao?"

"Lại có thể hấp dẫn nhiều Hỗn Độn chi khí tiến đến như vậy, chuyến này, rốt cuộc là tình huống như thế nào?"

"Mau đến xem xét đi!"

Đông Hoàng thần tử và những người khác cũng không tiếp tục để ý đến việc phải lôi kéo Kim Ô thiếu tổ, lao về phía dao động của Hỗn Độn chi khí.

Không chỉ có bọn họ.

Dị động của Hỗn Độn chi khí bên trong mảnh vỡ Hỗn Độn cũng thu hút sự chú ý của không ít thiên kiêu yêu nghiệt.

Trong lúc nhất thời, từng bóng người lần lượt lao về phía Hỗn Độn chi khí hội tụ.

"Có thể gây ra được động tĩnh giống như vậy, nhất định là một loại chí bảo tuyệt thế nào đó xuất hiện."

"Đúng vậy, chẳng lẽ lại là chí bảo Tiên Thiên bản nguyên đỉnh phong hay sao?"

"Nếu là như thế thì thật sự rất tốt."

"Chậc chậc, dưới gầm trời này có bao nhiêu mấy món Chí Bảo Tiên Thiên đỉnh phong đây."

Vô số người cảm xúc trong lòng sôi trào, tràn đầy chờ mong.

Mà một số các đại năng Tiên giới cũng chú ý tới dị động bên trong mảnh vỡ Hỗn Độn.

"Loại dị động này, thật sự có chí bảo gì hiện thế hay sao?"

"Không thích hợp, với quy mô của mảnh vỡ Hỗn Độn này, đáng lẽ không đủ để sinh ra loại chí bảo đẳng cấp này mới đúng."

"Chẳng lẽ là bảo vật được sinh ra từ trứng Hỗn Độn Tiên Thiên sao?"

"Đừng đùa, bảo vật như vậy đã sớm bị những nhóm Hỗn Độn Ma Thần kia phân chia từ lâu rồi, mảnh vỡ Hỗn Độn nho nhỏ này, làm sao có thể còn có bảo vật như vậy."

Ngay cả các đại năng Tiên giới cũng không đoán ra lý do gây nên dị động của Hỗn Độn là cái gì.

Hỗn Độn là tồn tại vô cùng đặc thù, tiên thức của bọn họ cũng không có cách nào xâm nhập vào trong đó xem xét, chỉ có thể âm thầm cuống cuồng, có người thậm chí không tiếc vận dụng hóa thân, tự mình tiến vào bên trong.

Bên trong mảnh vỡ Hỗn Độn.

Mấy đạo thân ảnh đi đến ngọn nguồn phát sinh dị động trong Hỗn Độn, mà khi bọn họ nhìn đến nguồn gốc, không chỉ có hai mặt nhìn nhau, mặt mũi cũng tràn đầy nghi hoặc.

"Đây là một quả... Trứng? !"

Chương 1568 - Hỗn Độn Ma Thần? Công tử cần trợ giúp, mau tới! !

Lúc có người tìm tới nơi phát ra dị động của Hỗn Độn mảnh vỡ, không khỏi có chút quay cuồng.

Bởi vì bọn họ thấy được một quả... Trứng!

Quả trứng lớn này lơ lửng ở trong hỗn độn, Hỗn Độn chi khí bốn phía, cuồn cuộn không dứt tiến vào bên trong.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy, gây nên dị biến của mảnh vỡ Hỗn Độn, lại là một quả trứng sao?"

"Chuyện này... Có chút kỳ lạ."

"Bên trong quả trứng này có thể cất giấu bảo vật gì đó hay không?"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nhưng không có một ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ầm ầm!

Lúc này, giữa thiên địa có kiếm khí cuốn tới, chỉ thấy một vị nam tử mặc áo xanh tay cầm một cây trúc dài màu xanh từ từ đạp không đi đến, toàn thân lộ ra một luồng khí tức lạnh thấu xương.

Nhìn thấy người này, mọi người đều có chút kinh ngạc.

"Đây là, Diệp Trúc!"

"Thanh Diệp Kiếm Đồng, Diệp Trúc, vậy mà hắn cũng tới, loại khí tức này, sẽ không phải là hắn cũng đột phá đến cảnh giới Đại La Kim Tiên chứ."

"Dù nói thế nào thì người ta cũng có Chí Tôn Tiên Thể, không phải là không thể làm được."

Mọi người nghị luận ầm ĩ, mà sau khi Diệp Trúc đi vào, cũng nhìn thấy quả trứng lớn đứng sừng sững ở bên trong Hỗn Độn kia, không khỏi hơi kinh ngạc.

"Một quả trứng?" Diệp Trúc toát ra vẻ do dự, "Trong truyền thuyết cổ lão, thời điểm Hỗn Độn chưa mở, thiên địa là một mảnh hỗn độn, có vô số Ma Thần được sinh ra, mà những đạo thai Ma Thần này, cũng giống như một con gà, chẳng lẽ bên trong quả trứng lớn này thực sự cũng đang nuôi dưỡng một Hỗn Độn Ma Thần hay sao? !"

Lời hắn nói, không ít người đều nghe được, ào ào giật mình mà kêu lên.

Hỗn Độn Ma Thần? !

Đây chính là tồn tại cực kỳ ghê gớm.

Phải biết rằng, thuở thiên địa sơ khai, đại đạo chưa sinh, những tồn tại sinh ra bên trong Hỗn Độn kia, không có đại đạo áp chế, vừa ra đời là đã nắm giữ lấy các loại Đạo.

Nói cách khác, những Hỗn Độn Ma Thần này, đều là Hợp Đạo giả trời sinh!

Có thể không kinh khủng sao? !

"Ai da, chẳng lẽ trong này thật sự tồn tại một vị Ma Thần cảnh giới Hợp Đạo hay sao?"

"Không thể nào, Hỗn Độn khai mở, đại đạo đã sinh, những Hỗn Độn Ma Thần có từ Tiên Thiên này, cũng sớm đã chết sạch không còn chút nào rồi, làm sao có thể còn sót lại được chứ?"

"Đều nói Đại Đạo 50, Thiên Diễn 49, mọi thứ đều có một đường sinh cơ, có lẽ đây chính là Độn Khứ Kỳ Nhất kia đó?"

Mọi người đều có ý kiến khác nhau, thế nhưng từ đầu đến cuối vẫn không có kết quả, tất cả đều chỉ là suy đoán.

"Theo như ta thấy, trong này hẳn là cất giấu một món chí bảo Tiên Thiên bản nguyên!"

Lúc này, một giọng nói vang lên.

Lời vừa nói ra, trước mắt mọi người sáng lên, cảm thấy vô cùng có khả năng. So với Hỗn Độn Ma Thần chưa từng thấy qua kia, chí bảo Tiên Thiên bản nguyên có khả năng càng lớn hơn.

"Đúng vậy, có khả năng, có một ít chí bảo Tiên Thiên bản nguyên cũng sẽ tự động hấp thu Hỗn Độn chi khí trước khi chúng được sinh ra, đây chính là một món chí bảo Tiên Thiên bản nguyên."

"Ừm, chuyện này so với Hỗn Độn Ma Thần gì đó còn đáng tin hơn rất nhiều."

"Ta đồng ý."

"Chẳng qua là, chí bảo bản nguyên này đang một mực hấp thu Hỗn Độn chi khí, như vậy làm sao lấy ra, nếu như dùng bạo lực phá đi, hủy hoại chí bảo thì sao bây giờ?"

Đông Hoàng thần tử, Kim Ô thiếu tổ và những người khác cũng tới.

Bọn họ nhìn thấy chí bảo này, cũng không nhịn được mà có chút phiền muộn.

"Nghĩ nhiều như vậy để làm gì, trước tiên đập quả trứng lớn này ra, lấy đồ vật bên trong ra rồi nói tiếp, chí bảo Tiên Thiên bản nguyên, không thể dễ dàng bị phá hư như vậy!"

Huyết Côn Bằng từ tốn nói, xuất thủ cũng rất quả quyết, trực tiếp đánh ra một quyền!

Quyền kình huyết sắc hóa thành một con thần hình huyết sắc Côn Bằng, hung hăng đánh về phía trứng lớn, nhưng còn chưa rơi vào phía trên trứng lớn, bốn phía liền có từng đạo cấm chế hiện lên.

Ầm, ầm! !

Quyền kình huyết sắc nện ở phía trên cấm chế, bộc phát ra tiếng vang liên tiếp.

"Đây là cấm chế? Mà lại không phải cấm chế tự nhiên, ngược lại càng giống như cấm chế do con người tạo ra, chẳng lẽ có người đang bảo vệ quả trứng lớn này sao? !"

Huyết Côn Bằng không khỏi có chút kinh ngạc nói.

Mà Lam Vũ mới vừa tới thấy được những cấm chế nổi lên kia, đồng tử không khỏi hơi hơi co rụt lại: "Cấm chế kia là..."

Người khác không biết, nhưng Lam Vũ đi theo bên người Sở Cuồng Nhân lâu nhất sao lại không biết được.

Cấm chế kia, rõ ràng là do Sở Cuồng Nhân bày ra.

Chẳng lẽ, tồn tại bên trong quả trứng lớn kia là công tử sao? !

Không được, nếu như công tử ở bên trong quả trứng lớn kia, tất nhiên là đang làm một ít chuyện trọng yếu, tuyệt đối không thể để cho người khác quấy rầy!

Trong mắt Lam Vũ lộ ra một vẻ rất kiên quyết.

Ở nơi này có nhiều tu sĩ như vậy, nàng biết chỉ dựa vào một mình mình thì căn bản là không có cách nào ngăn lại tất cả mọi người, sau đó liền vội vàng lấy ngọc giản ra, phát ra từng cái từng cái tin tức.

Công tử cần sự trợ giúp, mau tới đây! !

Trong lúc nhất thời, những tin tức này phát đến bốn phương tám hướng, du hành ở trong không gian Hỗn Độn, những người quen thuộc với Sở Cuồng Nhân đều ào ào nhận được.

"Cái gì? ? Sở đạo hữu cần sự trợ giúp sao? ? Ta không có nhìn lầm chứ? ?"

Ngọc Trí chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, nhìn tin tức trong tay, không khỏi có chút kinh nghi bất định.

Sở Cuồng Nhân vô địch khắp thiên hạ, phong thái tuyệt thế kia, ấy vậy mà cần sự trợ giúp?

Nghĩ lại kỹ càng, thực ra chính mình cũng có chút vui vẻ.

"Ha ha, hiếm khi Sở đạo hữu cần ta trợ giúp, xem ra không giúp một tay là không được rồi."

Ngọc Trí cười nhạt một tiếng, bóng người lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang biến mất không thấy gì nữa.

Trong Hỗn Độn, có một nơi, hỏa quang trùng thiên.

Chỉ thấy một con Thần Hoàng tuyệt mỹ vung vẩy hai cánh, Hoàng Hỏa bá đạo tuyệt luân gào thét ra, rung chuyển bốn phía, hất một số tu sĩ khiêu khích bay ra ngoài.

Sau đó, trong mắt Thần Hoàng lộ ra một tia kinh ngạc.

"Ca ca cần sự trợ giúp à? Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Sở Hồng sửng sốt một chút, lập tức không tiếp tục để ý các tu sĩ bị nàng thiêu đến sợ chết khiếp, quay đầu hóa thành một đạo hỏa quang bay về phía nơi xa.

"Vương, chờ ta!"

Tuyệt Vô Thần từ trong Hỗn Độn đi ra, bất cứ nơi nào hắn đi đến, Thần Ma chi khí bá đạo khuấy động cõi trần, phá nát thiên địa!

Bốn phía hóa thành một mảnh hư vô.

Mà ở phía sau hắn, còn có nguyên một đám tu sĩ Thần Ma nhất mạch, trùng trùng điệp điệp.

Ở chỗ trứng lớn Hỗn Độn.

Huyết Côn Bằng nhìn thấy cấm chế kia, trong mắt lộ ra một tia dị sắc, nhưng lập tức hừ lạnh một tiếng: "Cho dù cấm chế này là do ai bày ra, đồ vật bên trong quả trứng này, ta chắc chắn phải có được!"

Chỉ thấy hắn giơ nắm tay lên, Đại La ý vô cùng cuồng bạo lưu chuyển ở giữa năm ngón tay!

Ngay tại thời điểm hắn muốn xuất thủ lần nữa, bên trong Hỗn Độn, một trận tiên huy tươi sáng bạo phát, một luồng khí tức quang minh ùn ùn kéo đến, Hỗn Độn u ám, vào thời khắc này lại rõ giống như ban ngày!

Mọi người nhìn về phía nơi phát ra bạch quang.

Chỉ thấy một nữ tử mặc trên người khải giáp trắng bạc sau lưng mọc ra hai cánh, ngẩng đầu dậm chân mà đi đến, mái tóc dài màu trắng bạc như dải ngân hà, dung mạo tuyệt thế, khí chất thần thánh không thể xâm phạm.

Giống như, một vị nữ Võ Thần cao cao tại thượng!

Có người thấy thế, không khỏi thất thần.

"Thật đẹp."

"Nàng là... Lam Vũ! !"

"Đứng hàng đầu bên trong Tiên Bảng, hơn nữa Lam Vũ còn là tùy tùng của Sở Cuồng Nhân."

"Đúng vậy, chính là nàng."

Tên tuổi của Lam Vũ ở Tiên giới không thể bảo là không vang dội, so với yêu nghiệt cái thế giống như Long Huyền, thực sự không kém là bao nhiêu.

Dù sao, đứng phía sau đối phương chính là Sở Cuồng Nhân.

Hơn nữa, tư chất của bản thân nàng ở bên trong một đám yêu nghiệt cũng rất có tên tuổi, Quang Minh Chiến Tiên Thể có thể sánh ngang với Tiên Thể Chí Tôn cũng không phải đùa giỡn.

"Nữ tử này là ai vậy?"

Huyết Côn Bằng nhìn về phía Lam Vũ, hiếm thấy, trong lòng đúng là có một tia rung động.

Thế nhưng sau khi hắn nghe được tiếng nghị luận của mọi người, biết đối phương là tùy tùng của Sở Cuồng Nhân, ánh mắt bỗng nhiên trầm xuống.

Sở Cuồng Nhân...

Lại là cái tên này, có phải rất phiền hay không chứ!

Điều này khiến hắn càng thêm quyết tâm muốn tiêu diệt cho bằng được Sở Cuồng Nhân.

Chương 1569 - Cơ hội ngàn năm có một, ngươi còn đang chờ cái gì nữa

"Quả trứng lớn này, ngươi không thể đụng vào!"

Lam Vũ từ tốn nói, vừa ra khỏi miệng, lại khiến người ta kinh ngạc!

Mọi người vô cùng kinh ngạc, nhìn đối phương, không biết đối phương muốn làm gì, phải biết rằng, quả trứng này bị mọi người để mắt tới, hành động này của nàng không thể nghi ngờ là đang đối địch với tất cả mọi người ở nơi này!

Một mình nàng, cho dù đã đột phá đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, thì có thể làm được gì?

"Quả trứng này, không cho đụng, ngươi cho rằng ngươi là ai?"

Đông Hoàng thần tử lạnh lùng nói ra.

Làm người thao túng phía sau Tiên Bảng, tất nhiên Đông Hoàng thần tử biết Lam Vũ, nhưng cũng không hề để đối phương ở trong mắt.

"Không sao, ngược lại ta thật muốn nghe nàng giải thích một chút."

Huyết Côn Bằng khoát tay áo nói ra.

Hắn nhìn Lam Vũ, cười nhạt nói: "Nữ nhân, ta cho ngươi một cơ hội, nói một chút, vì sao ta không thể đụng vào quả trứng này?"

Mọi người nhìn thấy một màn này, làm sao lại không biết Huyết Côn Bằng đang coi trọng Lam Vũ.

Nhưng mà suy nghĩ một chút cũng biết, Lam Vũ có thiên phú yêu nghiệt, tư chất xuất chúng, tướng mạo cũng tuyệt sắc, ở Tiên giới này, cũng không hề kém cỏi hơn thần nữ Ngọc Trí, được vô số người coi là nữ thần.

Huyết Côn Bằng coi trọng đối phương, cũng không phải chuyện ly kỳ gì.

"Anh hùng khó thoát ải mỹ nhân, từ xưa đã thế."

"Chậc chậc, cũng không biết nếu để cho Sở Cuồng Nhân biết được, thì sẽ có biểu tình gì?"

"Có thể thế nào, chẳng lẽ còn không cho phép người ta ái mộ sao?"

Lam Vũ cau mày lại, tất nhiên biết tâm tư của Huyết Côn Bằng này, không khỏi hừ lạnh một tiếng, tiếp đó, lại nói tiếp: "Nếu bên trong quả trứng này đang nuối dưỡng Chí Bảo Tiên Thiên, vậy ta muốn hỏi một chút, nơi này nhiều người như vậy, chí bảo này về tay ai đây? Cũng không thể về tay ngươi đúng không? Ngươi hỏi những người khác xem, họ có đồng ý không? !"

Lời vừa nói ra, tâm thần mọi người nhất thời run lên, hai mặt nhìn nhau.

Vấn đề này, không phải là bọn họ không nghĩ tới.

Bây giờ bị Lam Vũ quang minh chính đại phơi bày ra, mọi người không thể không giải quyết vấn đề này trước.

"Ha ha ha, vấn đề rất hay!"

Huyết Côn Bằng nghe vậy, lại nhịn không được cười một tiếng dài: "Chí bảo này chỉ có một, đương nhiên phải thuộc về người mạnh nhất nơi này, mà ngoại trừ ta, nơi này, ai dám xưng mạnh nhất? !"

Ngữ điệu cuồng ngạo vừa dứt, rất nhiều thiên kiêu yêu nghiệt đều là toát ra vẻ bất mãn.

"Người này không khỏi quá mức kiêu ngạo đi."

"Đúng vậy, chí bảo này, hắn thật sự nghĩ mình có thể độc chiếm sao?"

"Hắn nghĩ mình là Sở Cuồng Nhân sao?"

Một tu sĩ hừ lạnh một tiếng, có chút bất mãn.

Mà lời này, vừa lúc bị Huyết Côn Bằng nghe được, trong mắt của hắn bắn ra một đạo huyết quang, tiến tới một bước, bóng người lóe lên, đi thẳng tới trước mặt tu sĩ kia, tốc độ quá nhanh, ở trong sân đúng là không có mấy người có thể kịp phản ứng, sát ý lẫm nhiên nói: "Ý của ngươi chính là nói ta không bằng Sở Cuồng Nhân sao? !"

Tu sĩ kia bị sát ý của đối phương dọa đến có chút run lẩy bẩy, nhưng Huyết Côn Bằng không có chút lưu tình nào, đánh ra một quyền, hoàn toàn đánh chết đối phương!

"Ai còn dám nói ta không bằng Sở Cuồng Nhân! !"

Ánh mắt Huyết Côn Bằng băng lãnh, đảo qua toàn trường, trên người có tiên huy huyết sắc lưu chuyển, chấn nhiếp thiên địa thập phương.

Đại La ý hùng hậu bá đạo, làm người ta sợ hãi.

Không thể không nói, thực lực của Huyết Côn Bằng cực mạnh, ở chỗ này, ít có người nào có thể chống lại hắn.

Cho dù là Đông Hoàng thần tử, Kim Ô thiếu tổ cũng có chút kiêng kị.

"May mắn người này là minh hữu cùng đối phó Sở Cuồng Nhân." Đông Hoàng thần tử âm thầm nghĩ tới.

Huyết Côn Bằng thấy không ai dám nói tiếp, hừ lạnh một tiếng.

Lập tức, hắn liền nhìn về phía Lam Vũ, nói: "Nữ nhân, hiện tại ta có thể cho ngươi một cơ hội, thần phục ta, chờ sau khi ta có được chí bảo bên trong trứng lớn kia thì sẽ chia sẻ với ngươi!"

"Ngươi đang nằm mộng giữa ban ngày sao?"

Lam Vũ lạnh nhạt nói.

"Ta rất ít nhìn trúng một nữ nhân, nhưng chuyện này không có nghĩa là, ngươi có thể ỷ vào ân sủng của ta, được đà lấn tới!"

"Xem ra, ngươi không chỉ là đang nằm mộng giữa ban ngày, mà não cũng có bệnh không nhẹ."

"Làm càn!"

Huyết Côn Bằng khẽ quát một tiếng, đưa tay ra, yêu khí màu đỏ ngòm gào thét xông ra, hóa thành một đạo thần hình Côn Bằng!

Lam Vũ đứng tại chỗ, không lùi không tránh!

Nếu như nàng tránh đi, đạo quyền kình này tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến cấm chế sau lưng thậm chí là trứng lớn Hỗn Độn.

"Thiên Thần Chi Quang! !"

Lam Vũ đưa tay đánh ra một đạo chùm sáng lộng lẫy!

Đùng! !

Hai luồng sức mạnh va chạm trong nháy mắt, hư không trực tiếp nổ tung!

Lam Vũ bị luồng sức mạnh này đánh lùi lại mấy chục trượng, sắc mặt có chút ngưng trọng nhìn Huyết Côn Bằng.

Không thể không nói, là yêu nghiệt cái thế của cấm khu dị chủng, thực lực của Huyết Côn Bằng quả thật là vô cùng cường đại, tuy Lam Vũ cũng đột phá đến cảnh giới Đại La, nhưng vẫn hơi kém hơn một chút như cũ.

"Há, ngươi đang bảo vệ trứng lớn phía sau sao."

Huyết Côn Bằng nhìn ra ý đồ của Lam Vũ, trong mắt không khỏi toát ra một tia dị sắc.

Mà ánh mắt Đông Hoàng thần tử đảo qua hiện trường, trầm ngâm một hồi, lập tức khẽ cười một tiếng: "Nơi này không thấy bóng dáng của Sở Cuồng Nhân, nếu như có Chí Bảo Tiên Thiên hiện thế, hắn không có khả năng không đến, mặt khác, cấm chế bên ngoài trứng lớn kia là do con người bày ra, mà ngươi lại liều mạng bảo hộ trứng lớn như vậy, ở trong đó, không phải là Sở Cuồng Nhân chứ!"

Nghe nói như thế, mọi người vô cùng xôn xao.

"Cái gì, bên trong trứng lớn lại là Sở Cuồng Nhân, đây là tình huống gì vậy?"

"Không phải Chí Bảo Tiên Thiên sao? Làm sao biến thành Sở Cuồng Nhân rồi?"

"Chuyện này, có gì đó kỳ lạ."

"Ta hiểu rồi, nhất định là Sở Cuồng Nhân đang tu hành loại thần thông nào đó, hoặc là đang luyện hóa một loại chí bảo nào đó, nếu không sẽ không gây ra loại động tĩnh thế này!"

Ánh mắt Đông Hoàng thần tử dần dần băng lãnh lên: "Mặc kệ Sở Cuồng Nhân đang làm cái gì bên trong quả trứng này, tu hành cũng tốt, luyện hóa chí bảo cũng được, cũng tuyệt đối không thể để cho hắn thành công, nếu không, thực lực của hắn nâng cao một bước, đến lúc đó sẽ khó đối phó hơn, hiện tại, Sở Cuồng Nhân không có cách nào thoát thân, đây là thời điểm tốt đối phó hắn!"

Nếu như Sở Cuồng Nhân có thể xuất thủ, thì chắc hẳn đã sớm bước ra.

Bây giờ còn chưa có đi ra, nói cách khác, hắn không có cách nào động thủ, phát hiện điều này, khiến cho Đông Hoàng thần tử suýt nữa cao hứng nhảy dựng lên.

Đây chính là thời cơ tốt ngàn năm có một! !

Cho dù là Kim Ô thiếu tổ muốn ổn định, không muốn tùy tiện xuất thủ cũng có chút động tâm.

"Kim Ô thiếu tổ, ngươi còn đang chờ điều gì nữa? !"

Đông Hoàng thần tử chợt quát Kim Ô thiếu tổ ở bên cạnh một tiếng: "Chẳng lẽ ngươi muốn cả một đời đều phải sống dưới cái bóng của Sở Cuồng Nhân sao? ! !"

Một lời này, khiến cho nội tâm của Kim Ô thiếu tổ càng thêm vùng vẫy.

Động thủ?

Nếu như thành công thì tốt, nhưng nếu thất bại thì phải làm sao bây giờ?

Chính mình, còn có thể may mắn bảo trụ một mạng sao? !

Đông Hoàng thần tử không tiếp tục để ý tới Kim Ô thiếu tổ lâm vào trong trạng thái dao động tâm thần, mà là nhìn về phía trứng lớn Hỗn Độn, trong mắt lộ ra vẻ băng lãnh.

Phía trên!

Hắn không có chút gì do dự, trực tiếp xuất thủ.

Hắn là tổng ti cửu ca, vừa ra tay là một chiêu có sức mạnh cực kỳ đáng sợ, tiên huy kim sắc bạo phát, công khai, giống như bầu trời cuồn cuộn nghiền ép xuống!

Đây là Đế Hoàng chi đạo! !

"Không tốt! !"

Lam Vũ biến sắc, liền muốn ngăn cản.

Nhưng mà, Huyết Côn Bằng vừa sải bước ra, tốc độ quá nhanh, khiến Lam Vũ có chút không cách nào phản ứng kịp, chỉ thấy được một đạo tàn ảnh ngăn ở trước mặt mình.

Huyết sắc quyền kình bắn ra, làm người ta sợ hãi!

Một tiếng phịch vang lên, dù cho ở bên ngoài cơ thể, Lam Vũ đã bày ra một tầng tiên nguyên phòng ngự, nhưng vẫn bị quyền kình đánh trúng như cũ, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt có chút tái nhợt.

Nhưng chuyện đầu tiên nàng làm là nhìn về phía cấm chế.

May mắn là, có người xuất thủ đỡ được công kích của Đông Hoàng thần tử.

Chương 1570 - Đế vương pháp tướng, Tru Tiên Kiếm Khí, viện binh đến

Tiên huy kim sắc bá đạo trùng trùng điệp điệp bao phủ tới, ép về phía trứng lớn Hỗn Độn!

Một kích này, giống như đế hoàng cao cao tại thượng xuất thủ, phán sinh tử của một người, bá đạo đến mứcgần như không ai bì nổi!

Đây chính là Đông Hoàng thần tử!

Là sức mạnh đế hoàng của tổng ti cửu ca!

Ông! !

Lúc này, hư không rung động.

Chỉ thấy thiên địa chấn động, một đạo kiếm ảnh thanh sắc phóng lên tận trời, giống như muốn chém rơi nhật nguyệt tinh thần!

Kiếm ảnh và sức mạnh Đông Hoàng nổ tung, trực tiếp đâm vào một chỗ, hai luồng sức mạnh này, trực tiếp khiến cho không gian bốn phía nổ tung, vô số hỗn độn khí lưu bạo phát!

"Há, Thanh Diệp Kiếm Đồng, Diệp Trúc!"

Đông Hoàng thần tử nhìn về phía nguồn gốc của sức mạnh, trong mắt lộ ra một vẻ băng lãnh.

Người xuất thủ không ai khác, chính là Diệp Trúc có giao tình với Sở Cuồng Nhân!

Hắn mặc một bộ thanh sam, ngạo nghễ đứng đó, đứng ở trước mặt trứng lớn Hỗn Độn, trong tay cần một Thanh Trúc hình dáng tiên kiếm có tiên huy lưu chuyển, kiếm áp lạnh thấu xương, giống như muốn xé rách hư không bốn phía!

"Diệp Trúc, không nghĩ tới, vậy mà ngươi lại vì Sở Cuồng Nhân mà xuất thủ đối địch với ta!"

Đông Hoàng thần tử nhìn chằm chằm Diệp Trúc, giọng điệu băng lãnh, đế hoàng chi uy trùng trùng điệp điệp, giống như một vùng trời đang nghiền ép xuống!

Nhưng Diệp Trúc đứng tại chỗ, thần sắc lạnh nhạt, cười nói: "Nhân sinh hiếm thấy một tri kỷ, chiến đấu vì tri kỉ, chết cũng không tiếc."

"Hừ, vậy thì ngươi liền đi chết đi! !"

Đông Hoàng thần tử không cần phải nhiều lời nữa, xuất thủ chính là tiên nguyên Đông Hoàng bá đạo nhất, mà trong đó cũng ẩn chứa một luồng đế hoàng Đại La ý mênh mông!

"Uy năng của Đông Hoàng, ta sớm đã muốn thử một lần."

Diệp Trúc cười nhạt nói, nắm chặt Thanh Trúc Kiếm, trong mắt có kiếm khí màu xanh lưu chuyển, Tiên Thể Chí Tôn Thanh Diệp Kiếm Đồng bị hắn thúc giục đến cực hạn!

Đùng! !

Kiếm khí đếm mãi không hết từ trong cơ thể hắn phun ra ngoài, va chạm với tiên nguyên Đông Hoàng.

"Đông Hoàng Lạc Nhật!"

Chỉ thấy Đông Hoàng thần tử đưa tay ra, tiên nguyên phun trào, hóa thành một vòng mặt trời cuồn cuộn, nghiền ép về phía Diệp Trúc! !

"Thanh Diệp Kiếm Hải!"

Diệp Trúc thúc giục thần thông của Tiên Thể, vô số kiếm khí hóa thành kiếm hải óng ánh khắp nơi, làm hao mòn gần như toàn bộ mặt trời.

"Không hổ là Tiên Thể Chí Tôn, nhưng mà, ngươi so với ta, vẫn kém không ít!"

Đông Hoàng thần tử là yêu nghiệt cái thế, tất nhiên không thể so sánh với kẻ tầm thường, chỉ thấy hắn lạnh lùng quát một tiếng, sau lưng có tiên huy tươi sáng phóng lên tận trời, hóa thành một đế vương pháp tướng to lớn!

Pháp tướng này tràn ngập tiên huy vô tận, chiếu rọi Hỗn Độn!

"Thật là pháp tướng khủng khiếp!"

"Không hổ là yêu nghiệt mạnh nhất Đông Hoàng Tiên Đình, phần sức mạnh này, hoàn toàn không phải thường nhân có thể so sánh."

Một số thiên kiêu yêu nghiệt âm thầm líu lưỡi, không khỏi liên tục lùi lại, sợ bị trận chiến này tác động đến.

Trong mắt Diệp Trúc cũng toát ra vẻ mặt ngưng trọng: "Nếu đã như vậy, thì liền để ngươi nhìn lá bài tẩy của ta một chút đi! !"

Thanh Trúc Kiếm trong tay hắn khẽ run lên, ngay sau đó, một luồng kiếm áp kinh khủng tuyệt luân lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, dệt ra một bức tranh doạ người.

Bên trong họa quyển này, có bốn thanh kiếm lơ lửng giữa thiên địa, mà vô số Tiên Thần bị vây ở trong bốn thanh kiếm, liên tục bị giết chết!

Trong chớp mắt, Tiên Thần ngã xuốngnhư mưa!

"Đây là, Tru Tiên Kiếm Khí! !"

Đồng tử của Đông Hoàng thần tử hơi hơi co rụt lại, hiếm thấy, cũng có một chút ngưng trọng.

Ở Tiên giới, có thuyết pháp kiếm đạo 24 pháp.

Mà 4 loại đứng đầu kiếm đạo 24 pháp, đều là Hợp Đạo pháp, thứ hai Hiên Viên Kiếm Khí, thứ ba Trụ Chi Kiếm, thứ tư Độc Cô Kiếm Quyết!

Mà được xếp hàn đệ nhất, chính là Tru Tiên Kiếm Khí này! !

Trong truyền thuyết, vào thời kỳ Tiên Cổ, Thông Thiên Giáo Chủ là người có được Cực Phẩm Tiên Thiên Chí Bảo Tru Tiên Tứ Kiếm, bốn kiếm này có thể bố trí một Tru Tiên Kiếm Trận tuyệt thế, được vinh dự gọi là đệ nhất sát trận trên thế gian!

Cho dù là Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của Tiên Đình cũng không có cách nào so sánh.

Tru Tiên Kiếm Khí bên trong kiếm đạo 24 pháp này, chính là đạo pháp được một đại năng thông qua việc quan sát Tru Tiên Kiếm Trận này sáng tạo ra.

"Không nghĩ tới, vậy mà ngươi lại nắm giữ Tru Tiên Kiếm Khí này, thật khiến người ta bất ngờ!"

Đông Hoàng thần tử nói ra, thúc giục tiên nguyên trong cơ thể, lập tức, đế hoàng pháp tướng sau lưng đưa tay đánh a một chưởng!

Diệp Trúc đưa tay chém ra một kiếm!

Đùng!

Kiếm khí tuyệt thế và đế hoàng pháp tướng đụng vào nhau, bốn phía chấn động, trực tiếp nổ tung.

Diệp Trúc, truyền nhân Đông Hoàng đều bị đẩy lui.

Nhưng sắc mặt Diệp Trúc, thì hơi hơi trắng bệch, kiếm khí này, hắn vừa nắm giữ không lâu, không phải rất nhuần nhuyễn, hơn nữa còn là đối phó với địch nhân như Đông Hoàng thần tử, có chút miễn cưỡng.

"Nhìn xem ngươi có thể đỡ mấy chiêu của ta!"

Đông Hoàng thần tử hừ lạnh một tiếng, lập tức đối nói với những khác người: "Đông Quân thần tử, các ngươi xuất thủ phá hư cấm chế, tiêu diệt Sở Cuồng Nhân!"

"Vâng!"

Ở trong sân, có không ít thiên kiêu yêu nghiệt, ở trong đó cũng bao gồm thần tử của Đông Hoàng Tiên Đình cùng một số người có thù với Sở Cuồng Nhân.

Tỉ như Thanh Nhãn Ngưu Ma cấm khu dị chủng, thiên kiêu bốn bộ của Côn Lôn Tiên Đình, truyền nhân của Chuyên Húc của Nhân Hoàng tông...

"Ha ha, Lam Vũ, hôm nay Sở Cuồng Nhân chết chắc, ta có thể lại cho ngươi một cơ hội, thần phục với ta! Như thế nào? !" Huyết Côn Bằng nói với Lam Vũ.

"Ta vẫn nói câu kia, ngươi vừa mơ mộng hão huyền, mà não ngươi cũng có bệnh không nhẹ!"

Lam Vũ lạnh lùng nói, vung Thần Trượng trong tay, liền muốn tái chiến.

Nhưng trong lòng của nàng, cũng rất lo lắng.

Cấm chế Sở Cuồng Nhân bày ra quả thật cường đại, nhưng khi bọn người Đông Quân thần tử công kích liên miên không dứt, cũng không thể ngăn cản được quá lâu.

"Ngươi, quả nhiên là ngu xuẩn mất khôn!"

Huyết Côn Bằng nhìn Lam Vũ, trong mắt lộ ra một tia lạnh lùng: "Nếu là đồ vật ta không lấy được, vậy thì, ta tình nguyện hủy đi! !"

Hắn hừ lạnh một tiếng, lại đánh ra một quyền về phía Lam Vũ!

Quyền kình huyết sắc bá đạo dị thường, chỗ nó đến, thiên địa bị nhuộm bởi một mảnh huyết sắc.

Lam Vũ khẽ quát một tiếng, thúc giục thần thông của Tiên Thể, khí tức quang minh phun trào, hóa thành một con sông dài cuồn cuộn, đánh về phía quyền kình!

Dưới đòn tấn công này.

Lam Vũ bị đánh bay ra mấy trăm trượng, tiên khu bị chấn động, nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi.

"Chịu chết đi!"

Huyết Côn Bằng hừ lạnh một tiếng, lại đánh ra một quyền.

Mắt thấy đạo quyền kình này sắp đánh vào người của Lam Vũ, thì nơi xa có một luồng hỏa quang bay lượn đến, đó là một luồng Hoàng Hỏa màu vàng đỏ!

Ngoại trừ Hoàng Hỏa ra, càng có hai đạo long ảnh một vàng một đỏ!

Đùng! !

Hoàng Hỏa, long ảnh đánh vào phía trên quyền kình, ba luồng sức mạnh tấn công, Lam Vũ bị dư âm trùng kích, lùi lại phía sau.

Sau lưng, hai cánh tay đỡ lấy nàng.

"Khụ khụ, các ngươi rốt cuộc đã đến!"

Lam Vũ ho hai tiếng, khóe miệng có máu, nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười.

"Ha ha, tới vừa lúc."

n Hồng Hoa cười nhạt một tiếng, tay cầm Long Thương tinh hồng, nhìn Huyết Côn Bằng, sát khí lẫm liệt: "Hắn chính là gia hỏa muốn thương tổn vương sao?"

"Chậc, chỉ bằng gia hỏa này cũng muốn làm ca ca bị thương, không khỏi quá buồn cười đi."

Sở Hồng ôm lấy cánh tay, nhìn Huyết Côn Bằng: "Yêu tộc, ngươi là tộc nào đó?"

Huyết Côn Bằng không có trả lời, hừ lạnh một tiếng: "Hai con kiến hôi còn không có đạt tới cảnh giới Đại La, dựa vào một chút thủ đoạn không quan trọng ngăn lại một kích của ta, cũng dám càn rỡ, các ngươi còn không phải là đối thủ của ta."

"Các nàng không phải, vậy thì, ta thì sao? !"

Lời nói ngạo nghễ vang vọng trong hư không.

Chỉ thấy một bóng người ngẩng đầu dậm chân mà đến, bạch y phấp phới, Thần Ma chi khí khuấy động khắp nơi, rung chuyển gầm trời.

Thần Ma nhất mạch, Tuyệt Vô Thần!

Sau trận chiến ở Địa Phủ, Sở Cuồng Nhân liền để bọn người Tuyệt Vô Thần trở lại trần gian trước.

Mà sau một phen thăm dò ở mảnh vỡ Hỗn Độn, hiện tại tu vi của Tuyệt Vô Thần, đã đạt tới Đại La, hư vô Đại La ý, trùng trùng điệp điệp, làm người ta sợ hãi!

Cho dù là Huyết Côn Bằng, cũng có một tia ngưng trọng.

Chương 1571 - Huyết Côn Bằng chiến đấu với Tuyệt Vô Thần, ngũ hồ tứ hải đều là bằng hữu, đại hỗn chiến

Bên trong Hỗn Độn, hai người Tuyệt Vô Thần và Huyết Côn Bằng đang giằng co với nhau, hai luồng Đại La ý hoàn toàn khác biệt đang va chạm vào nhau, hỗn độn khí lưu bốn phía bị dịch chuyển, bầu không khí vô cùng túc sát!

"Lam Vũ, Sở Hồng, các ngươi đi giúp vương trước, hắn giao lại đây cho ta!"

Tuyệt Vô Thần từ tốn nói.

Lam Vũ khẽ gật đầu, trước khi đi, nàng nhắc nhở một câu: "Hắn là Huyết Côn Bằng thuộc cấm khu dị chủng, tốc độ cực nhanh, ngươi phải cẩn thận một chút."

"Côn Bằng cực nhanh sao? Ta biết rồi."

Ba người Lam Vũ, Sở Hồng, n Hồng Hoa bay về phía trứng lớn Hỗn Độn.

"Ở trước mặt ta, cũng muốn rời đi sao, nằm mơ! !"

Huyết Côn Bằng hừ lạnh một tiếng, liền muốn thi triển tốc độ của Côn Bằng, chặn ba người lại.

Nhưng đột nhiên, chỉ thấy được một luồng Thần Ma chi khí vô cùng cường đại từ bốn phía bộc phát ra, luồng khí tức này đan xen ở trong thiên địa, lại hóa thành một lực trường hư vô, hoàn toàn bao phủ thiên địa!

Ở bên trong luồng lực trường này, sức mạnh hư vô kia ở khắp mọi nơi, khiến ánh mắt Huyết Côn Bằng ngưng trọng, không dám hành động thiếu suy nghĩ, đề phòng nhìn Tuyệt Vô Thần.

"Ở trước mặt ta, ngươi cũng dám phân thần sao?"

Tuyệt Vô Thần lạnh nhạt nói ra, đưa tay thúc giục sức mạnh Thần Ma hư vô, đánh ra một vệt thần quang.

Huyết Côn Bằng cũng đánh ra một quyền tương tự.

Nhưng yêu khí trong nháy mắt bị sức mạnh Thần Ma hư vô xuyên thủng, hắn cũng bị đánh lui mấy chục trượng.

"Sức mạnh Thần Ma, Thần Ma nhất mạch!"

Huyết Côn Bằng có chút kiêng kị, cấm khu chính là một trong thế lực kinh khủng nhất trên vũ trụ này.

Nhưng mà trước khi rời núi, những tồn tại cổ lão bên trong cấm khu kia đã từng vô cùng trịnh trọng nói với hắn rằng... Cẩn thận với Thần Ma nhất mạch!

Cấm khu chưa bao giờ sợ hãi bất kỳ thế lực nào, nhưng lại vô cùng kiêng kị đối với Thần Ma nhất mạch!

"Ha ha, vậy thì để ta xem một chút, Thần Ma nhất mạch, rốt cuộc có năng lực gì! !"

Huyết Côn Bằng thét dài một tiếng, thúc giục yêu khí đến cực hạn!

Đùng! !

Thần Ma, dị chủng, ầm ầm va chạm!

Mà ở một bên khác.

Phía trước trứng lớn Hỗn Độn, tầng cấm chế kia đã bị bọn người Đông Quân thần tử, Đại Tư Mệnh thần nữ, truyền nhân của Chuyên Húc, Thanh Nhãn Ngưu Ma đánh cho tan rã đến không sai biệt lắm.

"Sở Cuồng Nhân, không nghĩ tới, ngươi sẽ để cho mình lâm đến tuyệt cảnh này."

Đông Quân thần tử cười ha ha một tiếng, lập tức thúc giục sức mạnh đại nhật đánh tới tấp về phía cấm chế.

Những thiên kiêu yêu nghiệt còn lại, cũng ào ào xuất thủ.

Kèm theo một tiếng vang kinh hãi trong Hỗn Độn, tầng cấm chế cuối cùng bên ngoài trứng lớn, bị phá nát!

Thời điểm khi bọn hắn dự định hô nhau cùng tiến lên, đánh nát trứng lớn.

Ở phía chân trời, bỗng nhiên có một luồng khí tức cường đại đang bạo phát!

"Muốn động đến Sở đạo hữu, có phải các ngươi nên hỏi một chút xem ta có đồng ý hay không!"

Ngọc Trí đạp không mà đến, tiên huy Kim Ngọc trên người lưu chuyển, giống như một vị Nữ Tiên chi thủ cao cao tại thượng, đưa tay ra, tiên nguyên Kim Ngọc như nước thủy triều, đánh Đông Quân thần tử bay ra ngoài!

"Dao Trì thánh nữ, ngươi chỉ có một người, không chặn được chúng ta đâu!"

Giọng điệu của Đông Quân thần tử lạnh lùng nói.

"Ai nói nàng chỉ có một người!"

Một luồng Thần Ma chi khí ầm ầm bạo phát, chỉ thấy cao thủ bên trong Thần Ma nhất mạch, liên tiếp xuất động.

Không chỉ có Thần Ma nhất mạch.

Còn có giới tử thư viện như Tào Vân, Vương Trầm Thiên, Tử Vi Tinh Lạc Nhạn, Băng Tàm Như Tuyết...

"Chỉ dựa vào các ngươi, cũng muốn làm tổn thương đến công tử, nằm mơ đi! !"

Giữa thiên địa, tiên huy tươi sáng phóng lên tận trời.

Một viên thần thụ kim hồng sắc sinh ra, đó là sức mạnh Phù Tang!

Phù âm đạp không mà đến, mặc dù vẫn chưa được tấn cấp lên Đại La, nhưng khoảng cách đến cảnh giới Đại La, cũng chỉ còn chênh lệch nửa bước.

"Ha ha, chúng ta đến đây để giúp Sở đạo hữu."

"Ngày xưa Sở đạo hữu đã cứu ta một mạng, hôm nay, ta sẽ đến đây để trả lại ân tình cho hắn!"

Lại có một nhóm tu sĩ đi vào.

Mà những người này, Đông Quân đến một người cũng không biết: "Những người này, xuất hiện từ nơi nào vậy?"

"Há, là các ngươi à?"

Phù âm nhìn thoáng qua những tu sĩ kia, chính là tu sĩ bị Tử Nguyệt Minh dùng huyễn cảnh mê hoặc, lại được Sở Cuồng Nhân cứu được một mạng cách đây không lâu.

"Đúng vậy, chúng ta không phải người biết ơn mà không báo, Sở đạo hữu cứu chúng ta một mạng, hôm nay hắn gặp nạn, chúng ta cũng muốn giúp hắn một chút!"

Tu sĩ cầm đầu đeo trên người một thanh đại đao từ tốn nói.

"Các ngươi ai dám làm tổn thương đến công tử, chính là đối địch với Thanh Khâu Đồ Sơn ta!"

Lúc này, một đám hồ yêu ở cách đó không xa cũng chạy tới.

Người cầm đầu, chính là một hồ nhĩ thiếu nữ, khí tức trên người nàng không được tính là cường đại, chỉ là Kim Tiên ngũ lục phẩm.

Nhưng hồ yêu sau lưng nàng, mỗi người đều là cảnh giới Kim Tiên, tạo thành một khối, cũng không thể khinh thường.

"Hồ yêu ở Thanh Khâu Đồ Sơn? Cái quỷ gì vậy? Vì sao các nàng cũng tới đây tham gia náo nhiệt? !"

Đông Quân có chút mơ hồ.

"Ha ha, là tiểu hồ ly."

Lam Vũ tiến vào hiện trường, sau khi nhìn thấy thiếu nữ hồ nhĩ kia, hai mắt tỏa sáng, đối phương chính là hồ yêu dị chủng Nguyệt Quang Hồ đã từng được Sở Cuồng Nhân trợ giúp.

"A di đà phật, chư vị thí chủ, mong rằng không cần dồn ép không tha."

Tĩnh Tuệ chắp tay trước ngực, phật quang trên người lưu chuyển, thản nhiên nói với đám người Đông Quân.

Ở bên cạnh nàng, yêu nghiệt Giới Đao Tăng của Phật Môn tay cầm Giới Đao, thần sắc lạnh lùng, nhưng rõ ràng cũng là đứng ở bên phía bọn người Sở Cuồng Nhân.

Ngày xưa ở trong lưu ly tịnh thổ, Sở Cuồng Nhân tiêu diệt diệt phật chi chủng, cũng trợ giúp trấn áp đạo nhiễm chi khí ở Linh Sơn.

Ở một mức độ nào đó mà nói, Phật Môn nợ đối phương một ân tình.

Cho dù, đối phương mang trên người sức mạnh Ba Tuần, nhưng sau khi đã chứng thực đối phương không phải diệt phật chi chủng, ngược lại cũng không phải là không thể hòa hợp với nhau.

"Người của Phật Môn? !"

Mặt mày đám người Đông Quân thần tử, truyền nhân của Chuyên Húc đều đen lại.

Ai nói Sở Cuồng Nhân là kẻ thù của cả thiên hạ?

Thần Ma nhất mạch, Dao Trì thánh địa, thư viện, Tam Thanh Đạo Môn, thậm chí là Yêu tộc và Phật Môn cũng xuất thủ tương trợ đối phương.

Ngoài ra còn có một đám thế lực thiên kiêu thượng vàng hạ cám.

Thế này sao có thể là kẻ thù của thiên hạ chứ! !

Đây rõ ràng chính là ngũ hồ tứ hải đều là bằng hữu! !

"Móa, tên Sở Cuồng Nhân này từ đâu mà có nhiều bằng hữu như vậy, không phải nói hắn đắc tội với rất nhiều người sao? !"

"Tại sao ta lại có cảm giác, là dường như chúng ta mới là đắc tội với rất nhiều người vậy."

Sắc mặt đám người Đông Quân thần tử có chút khó coi.

Mà cho dù là Lam Vũ phát ra tín hiệu cầu cứu cũng có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới sẽ có nhiều người đến như vậy.

"Hừ, một đám người ô hợp, cũng muốn ngăn cản ta sao? !"

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy Tử Nguyệt Trường Không hừ lạnh một tiếng, nhìn bọn người Lam Vũ, giống như nhìn thấy mấy con kiến hôi, tay kết thành huyền diệu pháp quyết, từng đợt sức mạnh linh hồn quỷ quyệt khuếch tán ra!

Giữa thiên địa, kỳ hoa quỷ dị khuếch tán.

"Không ổn rồi, lại là một chiêu này! Hắn là người ở cấm khu linh hồn!"

Sắc mặt Ngọc Trí hơi thay đổi một chút.

Nàng biết một chiêu này đáng sợ: "Chư vị bảo vệ chặt tâm thần!"

Nhưng vô dụng, vẫn có không ít người chịu ảnh hưởng như cũ, ý thức dần dần lâm vào bên trong huyễn cảnh mê ly.

"Gầm! !"

Lúc này, một tiếng rồng gầm vang vọng!

Chỉ thấy long ảnh kim hồng sắc đánh về phía Tử Nguyệt Trường Không, phá hủy thi pháp của đối phương.

"Há, lại có người có thể chống cự huyễn tượng của ta sao? !"

Tử Nguyệt Trường Không ngạc nhiên nhìn về phía n Hồng Hoa, không khỏi kinh ngạc.

"Ha, huyễn tượng này của ngươi, còn kém xa khi so sánh với tâm ma!"

n Hồng Hoa cười lạnh nói, ngày xưa, nàng chịu ảnh hưởng tà tính của Tu La Huyết Long, thường xuyên chịu tâm ma ăn mòn, về sau lại tu hành tĩnh tâm pháp chú, trong lúc vô hình linh hồn lđã ớn mạnh, đối với thủ đoạn loại hình mê hoặc tâm thần này, cũng có tính kháng cự vượt qua người bình thường.

"Lên! !"

Tam nữ Lam Vũ, n Hồng Hoa, Sở Hồng liên thủ, tấn công Tử Nguyệt Trường Không, không để cho đối phương có thời gian thi triển linh hồn chi pháp.

Thế lực ở khắp nơi, phân chia thành hai nhóm thế lực, một bên vì bảo hộ, một bên vì tấn công, hỗn chiến ở bên trong Hỗn Độn này.

Thanh thế to lớn, có thể nói là hiếm thấy trên đời.

Chương 1572 - Tuyệt đối không thể lui, Kim Ô thiếu tổ xuất thủ, trứng lớn nứt ra

Bên trong Hỗn Độn, một trận loạn chiến hiếm thấy trên đời đang diễn ra tại đây.

Thế lực khắp nơi, các loại yêu nghiệt, Phật Môn, Yêu tộc, cấm địa, chiến đấu với nhau, năng lượng hoa mỹ điên cuồng phun trào ra trên không trung, dệt ra một màn mỹ lệ ở bên trong Hỗn Độn.

Nhưng mà ở bên trong một màn tuyệt mỹ này, lại ẩn giấu sát cơ trí mạng!

Đùng, đùng, đùng! !

Tiếng nổ liên tục vang vọng ở bên trong Hỗn Độn.

Là Tuyệt Vô Thần và Huyết Côn Bằng.

Sức mạnh hư vô và yêu khí dị chủng đan xen, khiến bốn phương thiên địa liên tục nổ tung, đạo văn lộng lẫy đan xen.

"Thần Ma chi khí, quả thật vô cùng kinh khủng, chỉ tiếc, ngươi vẫn kém hơn ta một bậc!"

Huyết Côn Bằng cười lạnh một tiếng, yêu khí màu đỏ ngòm trong cơ thể phun trào, liên tiếp đánh ra, sức mạnh hư vô của Tuyệt Vô Thần liên tục bị đánh nát, tan rã!

"Yêu nghiệt cái thế, đúng là không tầm thường, hiện tại ta vừa mới đột phá Đại La không lâu, tuy miễn cưỡng đánh với hắn một trận, nhưng chỉ sợ cũng không thể chống đỡ được bao lâu."

Lông mày Tuyệt Vô Thần cau lại.

Hắn tin rằng, nếu như cho hắn thêm một khoảng thời gian nữa, bản thân mình không hề kém hơn so với Huyết Côn Bằng.

Chỉ đáng tiếc, đối phương sẽ không cho hắn cơ hội này.

Hắn nhìn thoáng qua trứng lớn Hỗn Độn, trong mắt lộ ra một tia kiên quyết: "Cho dù như thế nào, trước khi vương hiện thân, tuyệt đối không thể lui! !"

Hiện tại, hắn có tám chín phần chắc chắn bên trong quả trứng lớn kia chính là Sở Cuồng Nhân.

Nếu không thì, động tĩnh lớn như vậy, Sở Cuồng Nhân không có khả năng không hiện thân, càng không có khả năng nhìn bọn họ rơi vào hiểm cảnh.

Hiện tại, là thời điểm bọn họ bảo hộ cho vương!

"Nhất Thủ Già Thiên! !"

Trên bầu trời, một bàn tay cực kỳ lớn từ trên trời giáng xuống, uy áp cuồng bạo giống hệt như một vùng trời đè xuống.

Đông Hoàng thần tử thao túng đế vương pháp tướng sau lưng, bàn tay to lớn từ trên trời giáng xuống.

Tu sĩ bốn phía ở dưới dư âm của một chưởng này, liên tiếp bị đẩy lui!

Chỉ có một đạo thân ảnh áo xanh, đối mặt trực diện với bàn tay khổng lồ kia, không lùi không tránh, tay cầm một thanh Thanh Trúc Kiếm, trong mắt lộ ra tiên huy tươi sáng, kiếm khí bốn phía vờn quanh, giống như gió lốc!

"Tru Tiên Kiếm Khí, Lục Tiên! !"

Thanh Trúc Kiếm vì vậy mà rung động, kiếm khí liên miên, to lớn trăm vạn trượng xông ra!

Trước mặt kiếm khí, vạn vật tiêu vong ngã xuống!

Một mảng lớn không gian bị sụp đổ, nổ tung!

Kiếm khí, cự chưởng, hai luồng sức mạnh va chạm vào nhau, hàng tỉ tiên huy đan xen thành một khối, khiến bốn phía như lâm vào tận thế.

"Sức mạnh thật kinh khủng!"

"Tiên Thể Chí Tôn và yêu nghiệt cái thế va chạm, thật sự là vô cùng đáng sợ."

Một số tu sĩ không khỏi kinh thán, trong mắt lộ ra kinh hãi nồng đậm.

Ầm!

Lúc này, từ bên trong hàng tỉ tiên huy kia, có một thân ảnh bay ngược ra, máu tươi phun trào.

Mọi người tập trung nhìn vào, là Diệp Trúc!

"Quả nhiên, Diệp Trúc vẫn kém hơn một chút sao?"

Có yêu nghiệt âm thầm nghĩ tới.

Tiên Thể Chí Tôn quả thật cường đại, nhưng Đông Hoàng thần tử là Tổng Ti Cửu Ca, được Tiên Đình bồi dưỡng, tu hành nhiều năm, càng không thể coi thường.

"Hôm nay, không chỉ có Sở Cuồng Nhân, ta còn muốn thu thập các ngươi!"

Đông Hoàng thần tử đứng lơ lửng trên không, trên người có vạn đạo tiên huy, tươi sáng chói mắt!

Trong mắt hắn lộ ra vẻ băng lãnh, hắn thấy, Sở Cuồng Nhân và người đứng bên cạnh hắn thật sự là quá chướng mắt, tiếp tục giữ lại, tương lai khó tránh khỏi sẽ trở thành tai hoạ ngầm!

Hôm nay dứt khoát giải quyết tất cả cho xong!

"Hươu chết trong tay ai, vẫn còn chưa biết được!"

Diệp Trúc cười nhạt một tiếng, lau đi vệt máu tươi trên khóe miệng, trong mắt lộ ra vẻ bất khuất.

Các phương hỗn chiến vẫn đang tiếp tục xảy ra.

Chỉ là mọi người đều không phát giác được, Hỗn Độn chi khí bên trong mảnh vỡ Hỗn Độn này, trở nên mỏng manh với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Thậm chí, đến một số đại năng ở bên ngoài đều có thể dùng một chút tiên thức để nhìn trộm một chút tình huống bên trong Hỗn Độn.

"Hỗn Độn chi khí đã mỏng đi nhiều, chờ một chút, trong này có biến."

"Má nó, làm sao lại hỗn chiến rồi!"

Có đại năng sau khi phát giác được tình huống bên trong Hỗn Độn, lúc này sợ hãi đến nhảy dựng lên.

Chuyện này, tình huống này là như thế nào? !

Một đống yêu nghiệt lớn, vậy mà tất cả đều đang quần chiến.

"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

"Quả trứng lớn kia lại là cái gì đây? Chẳng lẽ không phải là Hỗn Độn Ma Thần nào đó chứ? !"

Các đại năng tiên thức giao hội, đối với quả trứng lớn Hỗn Độn kia, hơi nghi hoặc một chút.

Nhưng mơ hồ trong đó, bọn họ, cảm nhận được một luồng sức mạnh không biết tên vô cùng kinh khủng từ bên trong quả trứng lớn kia, giống như có tồn tại doạ người nào đó đang ấp ủ ở trong đó.

...

Trong Hỗn Độn.

Trận chiến giữa Tử Nguyệt Trường Không và tam nữ Lam Vũ vẫn còn chưa kết thúc.

Trong lòng tam nữ Lam Vũ minh bạch, thủ đoạn linh hồn của đối phương quỷ quyệt khó lường, không được để hắn thi triển, nếu không ngoại trừ n Hồng Hoa ra, những người còn lại đều khó có thể chống đỡ.

Trong số ba người, Lam Vũ đã đạt đến cảnh giới Đại La, cho nên Lam Vũ làm chủ công, hai nữ còn lại làm phụ trợ, triển khai tấn công nhanh, các loại thủ đoạn công kích, tầng tầng lớp lớp, liên miên không ngừng!

Tử Nguyệt Trường Không vẫn luôn ứng phó, căn bản không rảnh tay để thi triển thủ đoạn linh hồn.

"Đáng chết! !"

Đôi mắt màu tím kia của Tử Nguyệt Trường Không toát ra vẻ băng lãnh.

Chỉ thấy hắn lấy ra một món Tiên Khí là tấm gương đồng, trong đó có phù văn lưu chuyển, giống như ẩn chứa một loại sức mạnh kỳ lạ nào đó.

Mặt kính vừa chiếu, có tiên huy chiếu rọi ra!

Mà ở bên trong tiên huy này, thân thể hai người Lam Vũ, Sở Hồng cứng đờ, dường như linh hồn bị cố định tại chỗ.

Chỉ có n Hồng Hoa tu hành tĩnh tâm pháp chú trong thời gian dài, tạm thời không bị ảnh hưởng, ánh mắt run lên, thúc giục sức mạnh song long trong cơ thể đến cực hạn, ngăn cản trước mặt hai nữ, tranh thủ trong một cái nháy mắt.

Đợi sau khi Lam Vũ khôi phục lại, sắc mặt nàng có chút ngưng trọng: "Cẩn thận quang mang của tấm gương kia!"

"Được!"

Cảnh giới của Sở Hồng không bằng Lam Vũ, đã khôi phục ngay sau đó, khẽ gật đầu.

Tay Tử Nguyệt Trường Không cầm gương đồng, cười lạnh nói: "Các ngươi không chặn được ta, Diệp Trúc, Tuyệt Vô Thần cũng không chặn được Đông Hoàng thần tử cùng với Huyết Côn Bằng."

"Sở Cuồng Nhân! ! !"

Lúc này, Kim Ô thiếu tổ hét dài một tiếng!

Dường như hắn đã thoát khỏi trận hỗn chiến, nhìn lấy trứng lớn Hỗn Độn, trong mắt lộ ra vẻ kiên quyết: "Ngươi nhất định phải chết, nếu không, sợ là sẽ trở thành ma chướng cả đời của ta! !"

Hắn quyết định xuất thủ.

Thiên nhân giao chiến lâu như vậy, rốt cục hắn cũng ép sự sợ hãi của bản thân mình đối với Sở Cuồng Nhân xuống.

Hắn rõ ràng, nếu như mình không ra tay, đối phương sẽ trở thành ma chướng của mình, nhẹ thì cuối cùng sẽ sống dưới bóng ma của đối phương, nặng thì tu vi khó có thể tiến thêm, ngừng bước tại Đại La!

"Tốt lắm! !"

"Kim Ô thiếu tổ, quả nhiên ta không có nhìn lầm ngươi!"

Hai mắt mấy người Đông Hoàng thần tử, Huyết Côn Bằng tỏa sáng.

Ở bên trong đám yêu nghiệt, Kim Ô thiếu tổ tuyệt đối là một trong mấy người đứng đầu, chỉ cần hắn có thể vượt qua sự hoảng sợ của bản thân đối với Sở Cuồng Nhân mà xuất thủ, chính là một sự giúp đỡ lớn hỗ trợ bọn họ đối phó với Sở Cuồng Nhân!

Ở trong sân, bọn người Lam Vũ, Tuyệt Vô Thần, Diệp Trúc đều bị kiềm chế.

Hiện tại, không có người nào là đối thủ của Kim Ô thiếu tổ!

"Kim Ô Cửu Diệu Luân!"

Chỉ thấy vòng mặt trời kim sắc sau lưng Kim Ô thiếu tổ nở rộ tiên huy tươi sáng, từng đạo từng đạo Kim Ô Hỏa lấp lóe, hóa thành một cự trảo, đột nhiên đánh về phía trứng lớn Hỗn Độn!

Đùng! !

Luồng sức mạnh này, rất mạnh!

Cảnh giới Đại La cũng không nhất định có thể ngăn cản được!

Đùng! !

Một trảo này, cứ thế mà đánh lên phía trên trứng lớn!

"Không ổn rồi!"

"Vương!"

Sắc mặt đám người Lam Vũ đại biến.

Chỉ thấy Hỗn Độn khí lưu ở bên ngoài trứng lớn Hỗn Độn đang điên cuồng cuốn lên, dây dưa với Kim Ô Hỏa.

Rồi dần dần tiêu tán trong một cái chớp mắt tiếp theo.

Một kích này, không thể đánh vỡ trứng khổng lồ, nhưng lại khiến Hỗn Độn khí lưu ở bên ngoài trứng lớn tiêu tán hơn phân nửa.

"Thêm một kích nữa!"

Ánh mắt Kim Ô thiếu tổ ngưng trọng, liền muốn ra tay thêm một lần nữa.

Nhưng vào lúc này.

Hỗn Độn khí lưu ở bên ngoài quả trứng lớn lại đang tự mình tiêu tán, từng đạo từng đạo vết rách khuếch tán ra, ở bên ngoài, còn có thanh quang lưu chuyển!

Chương 1573 - Hỗn Độn Thanh Liên, đại đạo tranh phong, Đạo Tổ xuất thủ

Hỗn Độn khí lưu ở mặt ngoài trứng Hỗn Độn khổng lồ bắt đầu tiêu tán, từng đạo từng đạo vết rách xuất hiện, mà ở bên trong vết rách kia có thanh quang lan tràn ra!

Bên trong thanh quang, có đạo văn huyền diệu đan xen trong đó, trong Hỗn Độn, còn có đạo âm huyền diệu truyền ra, rung chuyển cả bầu trời!

Trứng lớn Hỗn Độn xảy ra dị biến, nhất thời khiến cho toàn bộ chiến trường đều trở nên vô cùng an tĩnh, tất cả yêu nghiệt thiên kiêu đang giao thủ ở đây đều ào ào ngừng tay, tập trung tinh thần nhìn trứng lớn.

Trong này, rốt cuộc là cái gì?

Sở Cuồng Nhân?

Hay bên trong là Cực Phẩm Tiên Thiên Chí Bảo giống như bọn họ đã suy đoán?

"Công tử..."

Vết rách ở phía trên quả trứng lớn kia càng ngày càng nhiều, trong lòng Lam Vũ mơ hồ hiện ra một sự rung động, không sai, loại cảm giác này, tuyệt đối là công tử.

Thanh quang chiếu rọi khắp Hỗn Độn, một luồng dao động vô cùng huyền diệu khuếch tán mà ra, không chỉ ở trong mảnh vỡ Hỗn Độn, thậm chí ngay cả toàn bộ Tiên giới đều bị luồng dao động kỳ lạ này ảnh hưởng.

Nguyên một đám đại năng đều đưa ánh mắt về phía mảnh vỡ Hỗn Độn, ánh mắt mang theo vẻ ngưng trọng.

Hỗn Độn khí lưu ở bên ngoài trứng lớn hoàn toàn tiêu tán, hiển hiện ở trước mặt mọi người, chính là một nụ hoa tràn ngập tiên huy thanh sắc!

Nụ hoa này có hình bầu dục, phất phơ ở trong Hỗn Độn, hàng tỉ tiên huy lưu chuyển, tươi sáng chói mắt.

Không ít tu sĩ nhìn thấy nụ hoa này, trong lòng bỗng nhiên hiện ra một sự khát vọng trước nay chưa từng có!

Cơ duyên!

Cơ duyên khổng lồ trước nay chưa từng có!

"Nụ hoa này, rốt cuộc là cái gì, thế mà có thể khiến cho người ta sinh ra loại cảm giác này? !"

Cho dù là yêu nghiệt như Đông Hoàng thần tử, Kim Ô thiếu tổ cũng không nhịn được mà kinh thán thành tiếng.

Mà một số đại năng ở Tiên giới nhìn thấy nụ hoa này, thì đồng tử đều nhịn không được mà co rụt lại, chấn động không gì sánh nổi!

"Cái này, đây chẳng lẽ là..."

Bên trong Côn Lôn Tiên Đình, đồng tử của Tuyệt Tâm Tiên Đế co rụt lại, khiếp sợ không gì sánh nổi!

Ở một bên khác.

Bên trong Hỗn Độn, lão giả mặc trên người đạo bào màu tím cũng không nhịn được mà toát ra một tia hoảng hốt: "Chính là vật này!"

Tối cường giả Thần Ma tọa trấn ở trong hư không cũng đã nhận ra nụ hoa thanh sắc bên trong Hỗn Độn kia, không khỏi khẽ cười một tiếng: "Tiểu tử này, mỗi lần đều có thể khiến cho người ta kinh hỉ, vậy mà ngay cả loại vật này cũng làm ra, phải biết rằng, vật này thiên địa bất dung, năm đó đã sớm bị đại đạo đánh nát, dị số, thật sự là dị số mà."

"Tuyệt đối không hề sai, loại đạo vận bất phàm này, loại khí thế đại đạo Hỗn Độn thậm chí không thể che giấu này, tuyệt đối chính là... Hỗn Độn Thanh Liên! !"

"Ông trời ơi, vì sao mà loại vật này còn có thể tồn tại chứ? !"

"Không, không thể nào, đại đạo không cho phép loại vật này tồn tại, vì sao, vì sao mà vật này còn có thể được lưu giữ ở trên đời này? !"

Khuôn mặt của tất cả các đại năng khi nhận ra nụ hoa này đều vô cùng kinh hãi.

Hỗn Độn Thanh Liên!

Đây là một món chí bảo có vào thời điểm đại đạo chưa sinh, thậm chí có thể nói là một món chí bảo huyền diệu cường đại nhất ở giữa phương thiên địa này!

Cho dù là Cực Phẩm Tiên Thiên Chí Bảo, cũng không có cách nào có thể sánh ngang nó!

Bởi vì vật này, đến cả đại đạo cũng phải kiêng kị!

Cho nên, vật này ở thời điểm Hỗn Độn khai mở, liền bị phá nát, căn bản không có khả năng tái hiện!

Nhưng bây giờ, món bảo vật này, lại xuất hiện ở trước mặt bọn họ!

Dường như, bọn họ cảm nhận được đại đạo chấn động, thiên địa nổ tung, khí thế đại đạo mới ở thế giới này, dường như khóa chặt nụ hoa, muốn âm thầm phá nát nó!

"Đại đạo muốn xuất thủ sao? !"

Có đại năng đã nhận ra được điều gì đó.

Mà ở nơi tận cùng vũ trụ, tối cường giả Thần Ma là Vô Hám mặc trên người một bộ thanh sam trong mắt lộ ra một tia lạnh lùng: "Đại đạo muốn xuất thủ sao? !"

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Thần Ma chi khí vô cùng vô tận lấy hắn làm trung tâm, khuếch tán ra, trong chớp mắt liđã ền bao phủ mấy chục tinh hệ ở xung quanh!

Hắn từ từ đứng dậy từ phía trên một viên cổ tinh vô danh, thân thể đơn bạc ngay tại thời khắc này lại lộ ra vẻ vô cùng vĩ đại, giống như một vị Ma Thần cổ lão đỉnh thiên lập địa!

"Ngươi cho rằng, lần này cũng sẽ tuỳ tiện giống như lần trước như vậy à, đại đạo! !"

Vô Hám từ tốn nói.

Thần Ma khí vô tận bao phủ vũ trụ, quả thật là đang chống lại luồng khí thế đại đạo kia!

Giờ khắc này.

Các đại năng cổ lão trong Tiên Giới thậm chí là trong toàn bộ vũ trụ đều cảm nhận được, ào ào nhìn về phía tinh không, trong mắt lộ ra một tia ngưng trọng.

"Hắn đang tranh phong với đại đạo! !"

"Người này thật đáng sợ!"

"Sức mạnh như vậy, ta thật hoài nghi, hắn không phải là kẻ có Hỗn Độn Thần Ma Thể gì đó, mà chính là một vị Hỗn Độn Thần Ma hàng thật giá thật!"

Từ một nơi sâu xa, Thần Ma chi khí và khí thế đại đạo đang va chạm với nhau.

Các đại năng cổ lão, đều dùng hết thủ đoạn của bản thân để quan sát, đánh giá trận chiến này.

Sức mạnh Thần Ma và khí thế đại đạo va chạm chỉ trong một cái nháy mắt ngắn ngủi, nhưng trong chớp nhoáng này, khi mọi người nhìn lại, lại giống như đã trải qua hàng tỉ năm.

Một cái chớp mắt, giống như vĩnh hằng!

"Thần Ma chi khí, không địch lại khí thế đại đạo!"

Lúc này, có ánh mắt của đại năng ngưng trọng.

Phát giác được sức mạnh Vô Hám đã rơi vào thế hạ phong.

Nhưng ngay lúc này, không biết từ nơi nào có một trận tiên huy màu tím, cường thế bay tới! !

Từ khi trận tiên huy màu tím này đi vào, Thần Ma chi khí vốn dĩ dần dần lâm vào xu hướng suy tàn đột nhiên thở ra hơi, cùng với tiên huy kia, cường thế áp đảo khí thế đại đạo!

"Có người xuất thủ!"

"Là ai? Vậy mà lại giống như hắn, có thể tranh phong với khí thế đại đạo!"

Có người vô cùng kinh ngạc.

Nhưng cùng lúc, cũng có người phát giác được, bên trong luồng tiên huy màu tím kia ẩn chứa một luồng khí tức vô cùng huyền diệu, lại có cùng nguồn gốc khí tức với khí thế đại đạo kia.

"Xem ra, phán đoán của ta không hề sai, những tồn tại Tiên Cổ kia còn chưa chính thức bị tiêu tán, vị Đạo Tổ của Tiên Đạo hóa đại đạo kia, cũng còn tồn tại!"

" Cao ngọa cửu trọng vân, bồ đoàn liễu đạo chân, thiên địa huyền hoàng ngoại, ta là chưởng giáo tôn! Ha, thật không thể tin được, vậy mà Tiên Đạo Chi Tổ cổ lão này vẫn còn tồn tại."

"Không chỉ có như thế, vậy mà hắn còn cùng với Vô Hám cùng nhau ngăn cản khí thế đại đạo! Thú vị!"

Mọi người bàn luận ầm ĩ đối với trận tiên huy màu tím kia.

Tận cùng vũ trụ.

Vô Hám vừa mới ngăn chặn khí thế đại đạo lại, đang thu liễm Thần Ma chi khí, sau đó thở dài với phía Đạo Tở: "Đa tạ xuất thủ tương trợ."

"Hỗn Độn Thanh Liên, tuy vật này thiên địa bất dung, nhưng ở thời điểm này, lại là một cọc trợ lực vô cùng lớn, ta cũng là vì tương lai của phương thiên địa này mà suy nghĩ thôi."

Đạo Tổ cười nhạt nói.

"Ừm."

Sau đó, hai người tiếp tục nhìn về phía mảnh vỡ Hỗn Độn bên trong Tiên giới kia.

Ở bên ngoài nụ hoa, ánh mắt của vô số thiên kiêu yêu nghiệt tỏa ra lửa nóng.

Cảnh giới của bọn họ không đủ, không biết loại chuyện kinh người như có người tranh phong với đại đạo mới vừa xảy ra.

Giờ phút này, tinh thần của bọn họ đã hoàn toàn bị nụ Thanh Liên Hoa trước mắt hấp dẫn.

"Vật này, tuyệt đối là đại cơ duyên!"

"Ông trời ơi, dường như đạo của ta đang huyên náo, huyên náo kêu ta mau chóng lấy được vật này!"

"Chờ một chút, bên trong nụ hoa kia, dường như có người!"

Lúc này, dường như có người phát hiện ra điều gì đó.

Chỉ thấy ở bên trong nụ hoa thanh sắc kia, dường như có một thân ảnh bạch y, hắn khoanh chân ngồi ở bên trong nụ hoa, khuôn mặt tuấn dật, thần thái an lành, trên người tràn ngập tiên huy đang giao dung với đạo văn của nụ hoa.

"Chính là, Sở Cuồng Nhân!"

Mọi người đều nhận ra người ở bên trong nụ hoa.

Mặc dù đã sớm có dự đoán từ trước, nhưng bọn họ vẫn không nhịn được mà chấn kinh.

Mà đại năng trong Tiên giới lại như đang suy nghĩ điều gì đó.

"Chờ một chút, trên người Sở Cuồng Nhân đã từng xuất hiện sức mạnh siêu thoát, chẳng lẽ, là sức mạnh Thanh Liên này! !"

"Cũng có khả năng! Thanh Liên này chính là Hỗn Độn Chí Bảo xếp trên Cực Phẩm Tiên Thiên Chí Bảo, món chí bảo này, vượt qua sự khống chế của đại đạo, không phải là sức mạnh siêu thoát sao? !"

"Đúng vậy, thì ra là như thế..."

Chương 1574 - Một kích giết chết Kim Ô thiếu tổ trong nháy máy, ấn ký Thanh Liên, ngươi sợ sao?

Rất nhiều đại năng trong Tiên giới đều lộ ra vẻ chợt hiểu.

Trách không được vì sao trên người Sở Cuồng Nhân lại có sức mạnh siêu thoát, nguyên lai là bởi vì Hỗn Độn Thanh Liên này!

Trách không được đối phương lại có mệnh cách hư vô, thì ra là vì có Hỗn Độn Thanh Liên này che chở.

Trách không được đối phương thiên phú trác tuyệt như vậy, có Hỗn Độn Thần Ma Thể, rất có thể cũng có quan hệ với Hỗn Độn Thanh Liên này!

Trong lúc nhất thời, đủ loại chuyện không hợp lý có liên quan đến Sở Cuồng Nhân, dường như cũng tìm ra được nguyên nhân, bởi vì đối phương có Hỗn Độn Thanh Liên! !

Hỗn Độn Thanh Liên, Hỗn Độn Chí Bảo!

Chưa người nào từng thấy qua, vật này ẩn chứa dạng diệu dụng gì, cũng không có ai rõ ràng.

Nhưng mà, có thể nhìn thấy được từ một số lời đồn đại.

Sau khi Hỗn Độn Thanh Liên vỡ vụn, biến thành bốn viên hạt sen, hóa thành tứ liên Tiên Thiên gồm Diệt Thế Hắc Liên, Công Đức Kim Liên, Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Tịnh Thế Bạch Liên!

Gốc rễ, thì hóa thành Thí Thần Thương!

Liên thổ này, trở thành Cửu Thiên Tức Nhưỡng ẩn chứa sức mạnh tạo hóa!

Lá sen lớn nhất, hóa thành Hà Đồ Lạc Thư...

Sau khi bị phá vỡ, một món chí bảo còn có thể tạo ra được nhiều Cực Phẩm Tiên Thiên Chí Bảo như vậy, thì thời điểm nó hoàn chỉnh có dạng sức mạnh gì cũng không hề hiếm lạ.

"Sở Cuồng Nhân, là đang hấp thu Hỗn Độn chi khí để ấp ra Hỗn Độn Thanh Liên."

"Ta đã nói rồi, mảnh vỡ Hỗn Độn này không có khả năng sản sinh ra món bảo vật như vậy, bảo vật này, nhất định là do Sở Cuồng Nhân tự mính tạo ra."

"Hỗn Độn Thanh Liên chính là Hỗn Độn Chí Bảo, nhưng nói không chừng, chí bảo này có linh khí, bản thân tự lưu lại hậu thủ, ở trên người Sở Cuồng Nhân này cũng không chừng."

"Đúng vậy, dù sao cũng là Hỗn Độn Thanh Liên, dù xảy ra chuyện gì cũng không quái lạ."

"Nghe nói, thời điểm Thanh Liên bị phá nát, ngoại trừ bốn hạt sen đã hóa thành tứ liên Tiên Thiên ra, còn có một hạt sen vẫn còn đang tồn tại ở hình dạng bào thai, Sở Cuồng Nhân, sẽ không phải là viên hạt sen kia chứ?"

Khi suy đoán của các đại năng càng ngày càng rộng, thì lai lịch của Sở Cuồng Nhân, dường như càng ngày càng rõ ràng.

Gần như xem hắn thành hóa thân của Thanh Liên.

Mà ở bên trong Hỗn Độn.

Sau khi Kim Ô thiếu tổ nhìn thấy nụ Thanh Liên Hoa, trong mắt lộ ra một tia nóng nảy.

Chỉ thấy hắn không nói hai lời, thúc giục Kim Ô Hỏa, hóa thành một cự trảo, trùng trùng điệp điệp lao tới muốn bắt lấy đối phương!

Một tiếng đùng vang lên!

Cự trảo rơi ngay phía trên nụ hoa, chỉ thấy phía trên nụ hoa có đạo văn lập lòe, đúng là không nhúc nhích tí nào!

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân mở to hai mắt ra.

Nụ hoa run lên, từ từ nở ra.

Thanh Liên nở rộ, mỗi một mảnh trên cánh hoa, đều khắc hoạ đạo tắc vô cùng huyền diệu, từng đạo từng đạo khí thế Hỗn Độn đan xen ở phía trên.

Lúc này, Thanh Liên chấn động, một đạo thanh quang kéo theo khí thế Hỗn Độn, mục tiêu của nó chính là... Kim Ô thiếu tổ!

"Cái gì! !"

Đồng tử Kim Ô thiếu tổ đột nhiên co rụt lại, từ phía trên đạo thanh quang kia, hắn cảm nhận được một luồng hủy diệt chi năng trước nay chưa từng có, trong thoáng chốc, từng cảnh tượng diệt thế đột nhiên hiện lên ở trước mặt hắn!

Áp bức tử vong vô hình, hoàn toàn bao phủ hắn!

"Không! !"

Kim Ô thiếu tổ hét lớn một tiếng, trong mắt mang theo vẻ hoảng sợ, ngay sau đó thúc giục yêu khí của bản thân đến mức cực hạn, rót vào bên trong Kim Ô Cửu Diệu Luân ở sau lưng!

Cửu Diệu Luân đánh ra, sức mạnh mênh mông gào thét, trong đó còn có một chút đan xen sức mạnh đạo tắc!

Đây là một món chí bảo bản nguyên, vô cùng cường đại, lại còn có sự tương hợp với thuộc tính của Kim Ô thiếu tổ, có thể phát huy ra sức mạnh càng thêm cường đại!

Khi một tiếng nổ tung trời vang lên!

Thanh quang và Cửu Diệu Luân bỗng nhiên va chạm, chỉ thấy đại nhật bị phá nát, Cửu Diệu Luân trực tiếp bị đánh bay ra ngoài!

Mà thanh quang như thế chẻ tre, đánh ở trên người Kim Ô thiếu tổ, đối phương đến một tiếng kêu rên cũng không kịp phát ra, toàn bộ thân thể đã hóa thành một làn sương máu nổ tung!

Kim Ô thiếu tổ, đã ngã xuống! !

Mọi người thấy thế, nhịn không được mà hít vào một ngụm khí lạnh.

Đây chính là Kim Ô thiếu tổ, đối phương còn thăng cấp đến cảnh giới Đại La, trong tay còn có chí bảo bản nguyên, loại tồn tại này, vậy mà bị một đạo thanh quang phát ra từ Thanh Liên giết chết trong nháy mắt! !

Tình cảnh này, khiến rất nhiều yêu nghiệt ở chỗ này tê dại cả da đầu, tâm thần run rẩy!

"Cũng rất náo nhiệt."

Sở Cuồng Nhân nhìn rất nhiều yêu nghiệt ở trước mắt, từ tốn nói.

Chỉ thấy hắn từ từ đứng lên, đóa Hỗn Độn Thanh Liên kia cũng theo đó thu nhỏ, sau cùng hóa thành một đạo thanh quang rơi lên trên trán của hắn, hình thành một đạo ấn ký Thanh Liên.

Ấn ký Thanh Liên sinh động như thật, còn có đạo vận huyền diệu lưu chuyển trong đó.

Vốn dĩ dung mạo của Sở Cuồng Nhân đã hết sức xuất sắc, hiện tại có thêm đóa ấn ký Thanh Liên này, chẳng những không hề khiến cho dung nhan của hắn có chút hao tổn nào, mà ngược còn tăng thêm mấy phần đạo vận bất phàm.

Ngay sau đó, hắn vừa sải bước ra, tiên nguyên mênh mông lan ra, bao phủ một phương Hỗn Độn này!

Một luồng sức mạnh áp bức trầm trọng, khiến mỗi người ở đây đều có loại cảm giác hít thở không thông.

Hai đóa liên hoa mỹ lệ nở rộ ở trên đầu Sở Cuồng Nhân, đây không phải là Hỗn Độn Thanh Liên, mà chính là tiên nguyên chi hoa tượng trưng cho cảnh giới Đại La, linh hồn chi hoa!

Trong đó, tiên nguyên chi hoa ngũ phẩm, linh hồn chi hoa lục phẩm!

Huyết Côn Bằng thấy thế, sắc mặt ngưng trọng: "Đại La tam hoa, hắn đã ngưng tụ ra hai đóa, hơn nữa tiên nguyên chi hoa cũng giống như ta, đạt đến ngũ phẩm!"

Ở một bên khác, đồng tử của Tử Nguyệt Trường Không cũng không nhịn được mà co rụt lại: "Linh hồn chi hoa! Hắn lại ngưng tụ linh hồn chi hoa, hơn nữa còn là lục phẩm!"

Pháp môn tu hành của cấm khu linh hồn tương đối đặc thù, cho nên sau khi ngưng tụ ra tiên nguyên chi hoa, Tử Nguyệt Trường Không cũng không hề gò bó theo khuôn phép ngưng tụ ra thọ nguyên chi hoa, mà lại ngưng tụ ra linh hồn chi hoa trước!

Đồng thời, hắn là người am hiểu linh hồn chi đạo nhất, linh hồn chi hoa ngưng tụ ra đã đạt đến tam phẩm!

Nhưng bây giờ, linh hồn chi hoa của Sở Cuồng Nhân lại là lục phẩm, cao hơn hắn tận ba phẩm!

"Gia hỏa này, quả thực cực kỳ cổ quái!"

"Khó trách Tử Nguyệt Minh chết ở trong tay của hắn, thì ra, linh hồn của hắn và ta đều giống nhau, đều bước vào cảnh giới Thái Hư, ngưng tụ ra linh hồn chi hoa!"

Tử Nguyệt Trường Không ngưng trọng nói ra.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân liếc qua hiện trường, mặc dù hắn vừa mới từ bên trong trứng lớn Hỗn Độn ấp Hỗn Độn Thanh Liên, nhưng mà vẫn còn có chút cảm giác đối với bên ngoài, hắn cũng không nghĩ tới, ấp Hỗn Độn Thanh Liên lại gây động tĩnh lớn như vậy, dù hắn đã bày ra cấm chế dày đặc cũng không có cách nào ngăn cách được động tĩnh này.

"Hiện tại, cũng nên là thời điểm tính toán sổ sách."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Huyết Côn Bằng ở cách đó không xa.

Mà ở trước mặt đối phương, chính là Tuyệt Vô Thần mình đầy thương tích, khí tức có chút uể oải.

"Luồng khí tức này, là người hôm đó cứu Long Huyền, hơn nữa còn khiến cho Vô Thần bị thương đến mức này, vậy thì liền ra tay với ngươi trước tiên đi!"

Hắn vừa sải bước ra, thân ảnh biến mất ngay tại chỗ trong nháy mắt.

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn đã đứng trước mặt đối phương, trực tiếp đánh ra một quyền thường thường không có gì lạ!

"Không ổn rồi!"

Huyết Côn Bằng biến sắc, sau khi phát giác được sức mạnh ẩn chứa trong một quyền này, thúc giục tất cả yêu khí của mình, cũng đánh ra một chưởng tương tự!

Ầm! !

Một tiếng vang thật lớn, khí lãng trùng điệp bay ra, đập nát không gian!

Huyết Côn Bằng bay ngược ra ngoài, đạo văn trên cánh tay lập lòe, liên tục bị phá nát, từng đạo từng đạo vết máu hiện lên, cốt cách cũng gần như bị làm cho vỡ nát.

"Tại sao lại như vậy? !"

Chỉ với một quyền, lại gần như muốn phế bỏ một cánh tay của hắn!

Huyết Côn Bằng đã từng thấy qua trận chiến giữa Sở Cuồng Nhân cùng với truyền nhân của Hiên Viên, Long Huyền, Thạch Thiên Hiên.

Hắn vốn cho rằng, cho dù mình không địch lại, chí ít cũng sẽ không kém đến quá xa, nhưng không nghĩ tới, chỉ với một quyền, bản thân mình đã bị đánh lui!

"Thời điểm ngươi và bọn người Thạch Thiên Hiên chiến đấu với nhau, không hề xuất toàn lực sao? !"

Huyết Côn Bằng có chút khiếp sợ nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Thế nào, ngươi sợ rồi sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, tiên huy lưu chuyển, trong lúc giơ tay nhấc chân, giống như Tiên Vương cái thế giáng trần.

Chương 1575 - Tốc độ là tất cả, Huyết Côn

Bằng điên rồi, kiếm trảm cánh Côn Bằng

"Thế nào, ngươi sợ sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, tiên huy trên người lưu chuyển, sát ý gần như muốn hóa thành thực chất.

Trong thoáng chốc, dường như mọi người thấy được cảnh tượng một mảnh Tu La Huyết Hải, thời khắc này Sở Cuồng Nhân, giống như sát thần bạch y!

Cho tới nay, Sở Cuồng Nhân đều rất ít khi xuất toàn lực khi giao thủ với người khác.

Nhất là xuất thủ với đại thiên kiêu, hắn đều dùng tư thái quét ngang nghiền ép, căn bản không có người đáng giá khiến hắn sử dụng toàn lực.

Lần trước, giao thủ với bọn người Thạch Thiên Hiên, cũng giống như vậy, so với bọn người Thạch Thiên Hiên ôm lấy tâm thế quyết tử, thì về phía hắn, là một loại tâm thái đùa bỡn.

Lần này không giống vậy.

Hắn đang... Nén giận xuất thủ! !

"Ngươi may mắn, tiếp nhận lửa giận của ta!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Trên người hắn, có ba đạo tiên huy phóng lên tận trời.

Chư Tử Bách Gia, Kim Khoa Ngọc Luật, Tuyết Sơn Văn Tâm, tam đại dị tượng của thư viện lại hiện ra cõi trần!

Mavăn Xi Vưu, đấu chiến bí thuật, hai đại bí pháp gia tăng!

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, đi đến trước mặt Huyết Côn Bằng, ở giữa năm ngón tay có Đại La ý đang đan xen lưu chuyển, hóa thành một bức Thái Cực Đồ đen trắng rõ ràng.

Sức mạnh thân thể cuồng bạo, lại được Lưỡng Nghi âm Dương Đồ gia tăng thêm mấy phần, đập thẳng về phía Huyết Côn Bằng!

"Cái gì! !"

Sắc mặt Huyết Côn Bằng hơi đổi một chút, tiếp đó trên người hiện ra một tầng cương khí kim màu đỏ ngòm, đó là một trong các át chủ bài của Huyết Côn Bằng, Côn Bằng Thần Cương!

So về tính chất, ngược lại cũng có chút giống với Hiên Viên Kiếm cương của truyền nhân của Hiên Viên.

Nhưng một tiếng phịch vang lên!

Một quyền này nện ở phía trên Thần Cương, chỉ thấy Thần Cương phát ra một tiếng động, trực tiếp nổ tung!

Quyền kình vô tận, đánh cho Huyết Côn Bằng thổ huyết bay ngược ra sau!

"Chiến lực của hắn, lại mạnh đến như vậy!"

Huyết Côn Bằng gầm nhẹ một tiếng, tiếp đó lấy ra một viên thuốc ăn vào, đó cũng là một át chủ bài của hắn!

Đan dược vào bụng, làm khí tức của hắn tăng vọt!

Trên đỉnh đầu, một đóa kỳ hoa mỹ lệ hiện lên, tiên nguyên chi hoa ngũ phẩm, lại thêm hai cánh hoa, sức mạnh đúng là tăng lên tới thất phẩm!

"Côn Bằng Thần Quyền! !"

Huyết Côn Bằng gầm nhẹ một tiếng, đánh ra một quyền, thần hình huyết sắc Côn Bằng trùng trùng điệp điệp, kéo theo vô số đạo văn, bao phủ ra!

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, không lùi không tránh!

Một quyền!

Âm dương Đại La ý, luân hồi Đại La ý đan xen trong quyền kình này, trong đó cũng bắn ra một lượng lớn tiên huy thần quang!

Âm Dương Tạo Hóa Thần Quang, Luân Hồi Kiếp Quang, hóa thành vạn trượng quyền phong, bao phủ phong vân!

Đùng! !

Thần hình huyết sắc Côn Bằng ở trước mặt một quyền này, hoàn toàn vỡ nát!

Sở Cuồng Nhân bước ra từng bước một, khí thế khóa chặt Huyết Côn Bằng, giọng điệu lạnh như băng nói: "Thực lực của ngươi, cũng chỉ có một tí tẹo như thế sao? Côn Bằng dị chủng, làm cho người ta thật thất vọng!"

"Đáng chết, đáng chết! !"

"Để ngươi nhìn một chút, như thế nào Côn Bằng cực tốc! !"

Huyết Côn Bằng thét dài một tiếng, trên người có Thần Cương hộ thể, cả người hóa thành một đạo huyết quang di chuyển ở bốn phía của Sở Cuồng Nhân, tựa như một đạo tia chớp màu đỏ ngòm.

Tốc độ quá nhanh, giống như vượt qua thời gian, vượt qua không gian!

"Sở Cuồng Nhân, tốc độ của ta là số một bên trong rất nhiều Yêu thú, Côn Bằng cực tốc, ngươi đuổi kịp sao? !"

Giọng nói của Huyết Côn Bằng vang lên.

Nhưng bởi vì tốc độ của hắn thật sự quá nhanh, mọi người căn bản không phân rõ, rốt cuộc giọng nói của hắn phát ra từ phương hướng nào.

Huyết Côn Bằng du tẩu ở trong thiên địa, dường như hóa thành hóa thân của tốc độ.

Hắn có chút đắc ý.

Thiên hạ có ngàn vạn pháp môn tu hành, nhưng Huyết Côn Bằng vẫn chỉ luôn tin tưởng một thứ, đó chính là, tốc độ mới là tất cả!

Chỉ cần tốc độ của hắn rất nhanh, thì không ai có thể bắt được hắn, thương tổn hắn ở dưới gầm trời này!

Mà trên thực tế, qua nhiều năm như vậy, hắn dựa vào chiêu Côn Bằng cực tốc này, giết được một số tu sĩ có tu vi ở trên hắn.

"Trên nhảy dưới tránh, ngươi là đang diễn xiếc khỉ hả? !"

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng, vừa sải bước ra, ngàn vạn đạo văn trắng bạc khuếch tán ra, trong chớp mắt đã bao phủ phương thiên địa này!

Thuật Phong Ấn Thời Không!

Ở trước mặt sức mạnh này, Huyết Côn Bằng cảm thấy trên người mình thật giống như bị đặt lên mấy tòa núi lớn, tốc độ bỗng nhiên trở nên chậm lại.

"Không tốt!"

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Cuồng Nhân đã đi tới trước mặt hắn, quyền đầu giơ lên, đập về phía đầu của hắn từng chút một!

Ầm! !

Một tiếng vang thật lớn, đầu Huyết Côn Bằng ông một tiếng, trực tiếp bị nện bay ra ngoài, tạo ra một cái hố lớn trên mặt đất.

"Huyết Côn Bằng, ngươi không sao chứ!"

Thanh Nhãn Ngưu Ma biến sắc, vội vàng xông đến xem xét.

Nhưng lúc này, chỉ thấy Huyết Côn Bằng vung ra một trảo, trực tiếp đâm xuyên qua cơ thể cứng cỏi của đối phương.

"Ngươi..."

Thanh Nhãn Ngưu Ma mở to hai mắt nhìn, thật không thể tin.

Mà Huyết Côn Bằng thì lạnh như băng nói: "Đưa sức mạnh của ngươi, cho ta đi! !"

Chỉ thấy thân thể to con kia của Thanh Nhãn Ngưu Ma nhanh chóng khô quắt lại, huyết nhục giống như bị hút khô.

"Huyết Côn Bằng độc hữu thị huyết chi pháp!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Là Côn Bằng dị chủng, Huyết Côn Bằng được sinh ra ở trong biển máu, nắm giữ một loại thị huyết chi pháp đặc biệt, hắn có thể thông qua việc hấp thu tinh huyết của người khác để giúp bản thân tăng trưởng!

Nghe nói thời kỳ Tiên Cổ, có một Hung thú kinh khủng cũng có thần thông tương tự, cũng được sinh ra trong biển máu, chính là con muỗi đầu tiên trong thiên địa này, nhưng về sau đã mai danh ẩn tích.

"Đều tới đây cho ta đi! !"

Huyết Côn Bằng thét dài một tiếng, một số thiên kiêu ở bốn phía quả thật đã cảm thấy trong cơ thể mình dường như có đồ vật gì đó muốn phá thể mà xông ra.

Ầm ầm ầm!

Từng làn từng làn sương máu liên tục nổ tung, một lượng lớn tinh huyết dũng mãnh lao về phía Huyết Côn Bằng!

Chuyện nực cười nhất là, phần lớn những người cống hiến tinh huyết, lại là người quan tâm Huyết Côn Bằng, là dị chủng thuộc cấm khu dị chủng tiến lên xem xét thương thế của hắn.

Bởi vì tới gần hắn nhất, cho nên bị thần thông hút cạn máu dịch.

"Huyết Côn Bằng này điên rồi."

"Vẫn là đừng nên đến gần thì tốt hơn."

Mọi người vội vàng lùi lại, sợ tới gần một chút thì bị Huyết Côn Bằng hút cạn máu dịch.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, ánh mắt lạnh lùng, chỉ thấy tiên nguyên chi hoa trên đỉnh đầu Huyết Côn Bằng, từ thất phẩm, tăng lên tới bát phẩm, có từng tia từng tia huyết quang lưu chuyển ở trong đó.

"Sở Cuồng Nhân, đi chết đi!"

Huyết Côn Bằng lại ra tay lần nữa, thần hình huyết sắc Côn Bằng ầm ầm bạo phát!

Mà lần này, uy lực cũng mạnh hơn trước!

"Ngươi, vẫn quá yếu!"

Sở Cuồng Nhân đánh ra một quyền, cùng lúc đó, tiên huy Kim Ngọc cũng bắn ra, Đại La ý ẩn bên trong quyền phong, trực tiếp đánh nát thần hình Côn Bằng!

"Trụ Chi Kiếm, vô đạo!"

Côn Ngô ra khỏi vỏ, một đạo kiếm quang tươi sáng chợt lóe lên.

Huyết Côn Bằng, lại bị đánh bay ra ngoài một lần nữa.

Nhưng chuyện này vẫn chưa xong, đấu chiến quyết, Trụ Chi Kiếm, âm Dương Tạo Hóa Thần Quang, Lục Đạo Luân Hồi thế giới, Hắc Động Đại Yên Diệt...

Đủ loại tiên pháp thần thông, đang được Sở Cuồng Nhân thi triển, gần như không có thứ nào lặp lại.

Cho dù Huyết Côn Bằng đã sử dụng thị huyết chi pháp, cưỡng ép tăng cao tu vi vẫn không phải là đối thủ như cũ, gần như trở thành đống cát, bị các loại tiên pháp thần thông đánh cho kêu rên liên tục.

Cốt cách sụp đổ, huyết nhục tung bay...

Sau khi Huyết Côn Bằng nhận lấy một vòng công kích tiên pháp điên cuồng, cho dù có thần cương bảo vệ, thì lúc này, trên người cũng không có một chỗ nào lành lặn.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, đã không còn ngông cuồng như vừa rồi, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

"Gia hỏa này, không phải người! !"

"Là quái vật! !"

Hắn gào rú một tiếng, thân thể bắt đầu bành trướng, hóa thành một con Côn Bằng to lớn, che lấp trời đất, bay vút về nơi xa! !

Quả thật là hắn muốn chạy trốn! !

"Ngươi cho rằng, ngươi có thể chạy trốn tới đâu?"

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng, trên thân Côn Ngô Kiếm trong tay, từng viên từng viên phù văn được thắp sáng!

Trụ Chi Kiếm vô đạo được thi triển!

Một đạo kiếm ảnh liên miên to lớn mấy triệu trượng hoành không chém ra!

Một tiếng xẹt vang lên!

Chỉ nghe một tiếng hét thảm, một bên cánh của Huyết Côn Bằng bị một kiếm này xé rách!

Rất nhiều làn sương máu nổ tung trên không trung, hóa thành một cơn mưa máu tầm tã!

Chương 1576 - Trảm Côn Bằng, Tử Nguyệt Trường Không chạy trốn, Thanh Liên hủy diệt chi năng

Một lượng lớn sương máu dâng trào, giống như một cơn mưa máu trút nước xuống!

Huyết Côn Bằng bị chém mất một bên cánh rú thảm không thôi, giọng điệu thê lương, khiến người nghe được tê cả da đầu.

Dù nói thế nào, Huyết Côn Bằng cũng là yêu nghiệt cái thế của cấm khu dị chủng, thực lực của hắn cường đại, ít ai có thể cùng hắn sóng vai bên trong một đời trẻ tuổi.

Nhưng bây giờ, lại bị Sở Cuồng Nhân chà đạp đến mức này!

Cánh đều bị chém đứt.

Nhưng mà, Sở Cuồng Nhân cũng không có ý định dừng tay.

Hắn vừa sải bước ra, ánh mắt băng lãnh, Côn Ngô Kiếm trong tay lại chém ra lần nữa, kiếm ảnh to lớn mấy triệu trượng lại ngưng tụ lần nữa, chặt đứt một bên cánh còn lại của Huyết Côn Bằng!

"Quá tàn bạo."

"Chậc chậc, đường đường là dị chủng, bây giờ lại rơi vào tình cảnh thế này, quá thảm rồi."

Mọi người nghị luận, trong lòng cũng kiêng kị hơn ba phần đối Sở Cuồng Nhân.

"Sở Cuồng Nhân! ! Cấm khu dị chủng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

"Nếu thiếu tôn cấm khu hiện thế, nhất định sẽ băm ngươi thành ngàn mảnh! !"

Huyết Côn Bằng biết mình sống không được, liền trầm giọng gào thét, phát tiết hận ý của mình đối với Sở Cuồng Nhân.

Thiếu tôn cấm khu, đó là yêu nghiệt cường đại nhất bên trong cấm khu.

Không phải mỗi một thời đại đều có thể xuất hiện thiếu tôn, mà mỗi một vị thiếu tôn, không hề nghi ngờ, đều là yêu nghiệt cái thế!

Thậm chí còn là tồn tại đứng trên đỉnh bên trong đám yêu nghiệt cái thế!

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn không để ở trong lòng, Côn Ngô trong tay trảm xuống, kiếm ảnh to lớn lại lần nữa rơi xuống, hoàn toàn giết chết Huyết Côn Bằng! !

Yêu nghiệt cấm khu, ngã xuống!

"Ngươi cứu được những người khác, lại cứu không được bản thân."

Ngày xưa, Huyết Côn Bằng xuất thủ cứu Long Huyền từ trong tay Sở Cuồng Nhân, nhưng bây giờ, chính mình cũng bị Sở Cuồng Nhân chà đạp đến chết, nhắc tới cũng có chút châm chọc.

Ngay sau đó, ánh mắt của hắn quét về phía những người còn lại.

Truyền nhân của Chuyên Húc, Đông Quân thần tử, Đại Tư Mệnh thần nữ và yêu nghiệt thiên kiêu có ý đồ giết hắn, đều nhịn không được mà rùng mình một cái, vô cùng hoảng sợ.

"Trốn! !"

Không có chút do dự nào.

Trong tâm mọi người chỉ còn lại ý nghĩ này, trong nháy mắt bỏ chạy vè phía bốn phương tám hướng.

Nhưng chẳng biết từ lúc nào, vô số đạo văn trắng bạc đã bao phủ ở bốn phương tám hướng, giống như hóa thành một lồng giam to lớn, bao vây phương thiên địa này.

Dưới luồng sức mạnh thời không này, mọi người hệt như... Cá trong chậu! !

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân như điện, khóa chặt Đông Quân thần tử, đưa tay chém ra một kiếm, kiếm quang bá đạo, phun ra nuốt vào đạo văn.

"Đông Hoàng thần tử, cứu ta! !"

Thần sắc Đông Quân thần tử hoảng sợ hét lớn một tiếng.

"Đông Hoàng Già Thiên Chưởng!"

Đế vương pháp tướng sau lưng Đông Hoàng thần tử nâng lên cự chưởng đánh về phía kiếm khí!

Hai luồng sức mạnh va chạm, Đông Hoàng thần tử lùi lại mấy bước, sắc mặt vô cùng nghiêm túc, hắn nhìn về phía Tử Nguyệt

Trường Không, mà đối phương cũng đã ngầm hiểu.

Sau khi chứng kiến thực lực của Sở Cuồng Nhân, trên cơ bản, bọn họ đã chặt đứt ý niệm ban đầu là giết chết đối phương ở chỗ này.

Hiện tại, chuyện quan trọng nhất là rời đi!

Nhưng bốn phía bị Sở Cuồng Nhân phong ấn, muốn rời đi, trước hết phải phá được phong ấn!

"Ta nghĩ biện pháp ngăn cản hắn một cái chớp mắt, Đông Hoàng thần tử các ngươi phụ trách phá vỡ phong ấn!" Tử Nguyệt Trường Không nói ra.

"Được!" Đông Hoàng thần tử khẽ gật đầu.

"Đệ đệ, ta tạm thời không thể báo thù cho ngươi, xin lỗi."

Trong lòng Tử Nguyệt Trường Không âm thầm nghĩ tới.

Sau đó, mặt trên của gương đồng cổ lão trong tay hắn nở rộ ra tiên huy sáng chói vô cùng, một đạo chùm sáng rung chuyển linh hồn bắn ra, khóa chặt Sở Cuồng Nhân!

Đây là công kích linh hồn hắn dùng hết toàn lực để thi triển!

Cộng thêm Tiên Khí trong tay, hắn tin tưởng, cho dù cảnh giới linh hồn của Sở Cuồng Nhân ở trên hắn, thì cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Đến lúc đó, khi đối phương phân tâm, tất nhiên sẽ không có cách nào bận tâm đến phong ấn!

Bọn họ liền có thể đánh tan trong một lần hành động!

Nhưng trên trán Sở Cuồng Nhân, ấn ký Thanh Liên kia chợt lóe lên quang hoa, đạo chùm sáng linh hồn kia lại tự mình tiêu tán vào thời điểm đến gần Sở Cuồng Nhân.

"Chuyện này sao có thể? !"

Đồng tử của Tử Nguyệt Trường Không co rụt lại, cảm thấy thật không thể tin được.

Công kích linh hồn của hắn, lại vô hiệu với Sở Cuồng Nhân? !

Tại sao có thể có loại chuyện này? !

"Há, người của cấm khu linh hồn, các ngươi đụng chạm ta nhiều lần, là vì cảm thấy chơi vui sao?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Hắn vừa sải bước ra, không nói hai lời, thúc giục tiên nguyên và Đại La ý đến cực hạn, Côn Ngô Kiếm trong tay chém xuống, kiếm khí cuồn cuộn bao phủ đối phương trong chớp mắt!

Bị kiếm khí bao phủ, Tử Nguyệt Trường Không chỉ kịp phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể đột nhiên nổ tung, hóa thành một làn sương máu.

Mà bên trong sương máu khi, một đạo ngân quang bay lượn ra, đúng là trốn vào hư không, biến mất không thấy gì nữa.

Ánh bạc này, ngay cả Thuật Phong Ấn Thời Không của Sở Cuồng Nhân cũng không thể phong tỏa ngăn cản.

"Há, thú vị, linh hồn trốn chạy chi thuật sao?"

"Bẩm báo, đối phương dùng thân thể làm cái giá, sử dụng một loại linh hồn bỏ chạy chi thuật nào đó."

Giọng nói của Tiểu Ái vang lên trong đầu.

"Ha, ngược lại rất quả quyết."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, biết không phải là đối thủ của hắn, cho nên cũng không có ngăn cản kiếm khí, ngược lại sử dụng kiếm khí làm hao mòn thân thể, tăng tốc thúc giục linh hồn trốn chạy chi pháp.

"Lên! !"

"Chúng ta không thể ngồi chờ chết! !"

Truyền nhân của Chuyên Húc, Đông Quân thần tử và đám người còn lạu biết tiếp tục như vậy nữa, bọn họ đều sẽ bị Sở Cuồng Nhân bao vây bên trong Thuật Phong Ấn Thời Không này, bị giết chết tươi! !

Làm thiên kiêu yêu nghiệt, tất nhiên bọn họ không có khả năng ngoan ngoãn chờ chết.

"Huyền Minh Hắc Thủy!"

"Chuyển Sinh Hóa Tử!"

"Cửu Thiên Thiên Ma Trảm! !"

Các loại tiên pháp thần thông liên tục bạo phát, hóa thành một dòng nước lũ ngập trời, tuôn ra!

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, thần sắc lạnh nhạt như băng.

"Để cho các ngươi nhìn một chút, luồng sức mạnh mới này đi."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, bành trướng tiên nguyên khuấy động khắp nơi, ấn ký Thanh Liên trên trán có đạo vận lưu chuyển, huyền diệu phi phàm.

Một đóa Thanh Liên, nở rộ ở dưới chân hắn, quang hoa chiếu rọi đại thiên.

"Hỗn Độn có Thanh Liên, sóng vai với đại đạo, một chưởng sáng tạo sinh mệnh cùng hủy diệt!"

"Thanh Liên, Hủy Diệt chi quang!"

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, lúc đẩy ra, một lượng lớn ánh sáng màu xanh từ trong đó phun ra ngoài!

Một luồng hủy diệt chi năng không có gì sánh kịp, tràn ngập thiên địa!

Thiên địa sụp đổ, vạn vật tiêu vong!

Đủ loại tiên pháp thần thông, ở trước mặt ánh sáng màu xanh này, tuỳ tiện bị đánh tan!

Nguyên một đám thiên kiêu yêu nghiệt, ở trước mặt quang hoa này, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, tiên khu liền bị hóa thành tro tàn!

"Làm sao có thể! !"

Đồng tử của Đông Hoàng thần tử co rụt lại, ở bên trong ánh sáng màu xanh kia, hắn cảm nhận được một luồng áp lực tử vong trước nay chưa từng có!

Thân là tổng ti cửu ca, vào thời khắc này, nội tâm vô cùng sợ hãi!

"Hủy diệt chi năng thật mạnh!"

Cách đó không xa, Diệp Trúc nhìn thấy cũng khiếp sợ không gì sánh nổi.

Hắn cảm thấy, tru tiên kiếm khí của mình, xét trên phương diện sát phạt và hủy diệt đã là đứng đầu ở thế gian.

Nhưng ở trước mặt Hủy Diệt chi quang được Sở Cuồng Nhân thi triển, vẫn không đáng chú ý như cũ.

Không chỉ chênh lệch trên phương diện uy lực, mà còn là về bản chất, đạo ẩn chứa bên trong Thanh Liên kia, quá cao thâm khó lường.

Sở Cuồng Nhân, rất có thể chỉ là dẫn động một tia sức mạnh bên trong Thanh Liên.

Nhưng luồng sức mạnh này, đã kinh thiên động địa như vậy.

Khó có thể tưởng tượng, nếu như phát huy toàn bộ uy lực của Thanh Liên này, thì sẽ đáng sợ đến bực nào!

"Không phải là đối thủ, căn bản không phải đối thủ."

"Thanh Liên kia, thật là đáng sợ."

"Sức mạnh thế này căn bản là không tồn tại, vì sao trên người hắn sẽ có loại vật này!"

Một đám thiên kiêu yêu nghiệt may mắn còn sống sót, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Lúc này, ánh mắt Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Đông Hoàng thần tử, hai mắt bình tĩnh như nước, không nổi sóng, nhưng chính là bình tĩnh ánh mắt này, làm cho đối phương như rơi xuống hầm băng, không rét mà run!

Chương 1577 - Tiên Đế hóa thân, tầng hư không sâu, Hư Không Chi Noãn lại hiện ra

"Không tốt, hắn đã để mắt đến ta! !"

Trong mắt Đông Hoàng thần tử lộ ra vẻ hoảng sợ.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng đang muốn xuất thủ giải quyết hết yêu nghiệt mạnh nhất bên trong trận chiến này: "Người của Tiên Đình, chỉ có một con đường chết!"

Ngay tại thời điểm hắn muốn xuất thủ.

Đột nhiên, ở phía xa, có một luồng năng lượng vô cùng cường đại đang cuốn tới!

Còn chưa nhìn thấy bóng người, một luồng tiên nguyên mênh mông đã dẫn đầu đánh thẳng tới, rơi lên phía trên thời không phong ấn.

Một tiếng đùng vang lên, đạo văn thời không liên tục bị phá nát.

Sở Cuồng Nhân hơi có chút bối rối: "Luồng khí tức này, chẳng lẽ nào là... Hợp Đạo? !"

Cho tới tận bây giờ, thân thể của hắn mới cảm nhận được khí tức đạo tắc.

Cũng không đúng.

Nếu như là Hợp Đạo xuất thủ, người của Thần Ma nhất mạch sẽ không thể nào không có phát giác mới đúng, mà luồng năng lượng này ngược lại rất cường đại, nhưng lại như không hề đạt đến cảnh giới Hợp Đạo!

"Là Tiên Đế! Là Tiên Đế tới cứu chúng ta!"

Sắc mặt Đông Hoàng thần tử vui vẻ.

Chỉ thấy ở phía xa, một nam tử trung niên mặc trên người trường bào màu đen ngẩng đầu dậm chân mà đến, tiên nguyên trên người cuồn cuộn, nơi hắn đi qua, hình thành một mảng mây đen to lớn dày đặc, vô cùng nồng hậu!

Tiên Đế sao? !

Thật đúng là cảnh giới Hợp Đạo sao? !

Sở Cuồng Nhân nhìn nam tử mặc hắc bào, Tiểu Ái đã bắt đầu phân tích, kết quả đưa ra, cũng nằm trong dự đoán của hắn.

Chính là Hợp Đạo, nhưng cũng chỉ là một hóa thân Hợp Đạo mà thôi.

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, nhìn Hắc Vân Tiên Đế, lạnh nhạt nói: "Khó trách không hề khiến cho những người khác kinh động, thì ra là vì đây chỉ là một hóa thân."

Ấn ký Thanh Liên ở giữa trán của hắn nở rộ hoa quang, đạo vận bất phàm lưu chuyển.

Nhìn thấy điều này, mọi người bị dọa đến mức thân thể run rẩy.

"Hắn lại muốn đến!"

"Không ổn rồi."

Mọi người biết, Sở Cuồng Nhân lại muốn thi triển luồng Thanh Liên hủy diệt chi năng kia.

Quả nhiên.

Hoa quang màu xanh trút xuống, nơi nó đi qua, trời đất sụp đổ, vạn vật tiêu vong, năng lượng hủy thiên diệt địa và đạo vận, tràn ngập khắp hư không!

Mục tiêu chính là Hắc Vân Tiên Đế!

Trong mắt Hắc Vân Tiên Đế lộ ra một tia ngưng trọng, đối phó với Hỗn Độn Thanh Liên, cho dù là hắn, cũng không dám nói mình có niềm tin tuyệt đối.

Dù sao, đây cũng chính là Hỗn Độn Chí Bảo sóng vai với đại đạo!

Mặt khác, hiện tại hắn cũng chỉ là một hóa thân mà thôi, nếu không phải Đông Hoàng thần tử đang gặp nguy, hắn cũng không nguyện ý hiện thân ở đây.

"Huyền Mặc Thiên Hoàng Chưởng!"

Hắc Vân Tiên Đế thúc giục luồng sức mạnh hóa thân này của bản thân mình đến mức cực hạn, trực tiếp đánh ra một chưởng!

Chưởng kình như mực kéo theo đạo tắc, hóa thành một cự chưởng đen nhánh, giống như cả một mảnh trời trực tiếp đè ép xuống.

Cự chưởng đen nhánh, Thanh Liên hủy diệt chi năng!

Hai luồng sức mạnh này va chạm, khiến mảng lớn mảng lớn không gian sụp đổ, cả một mảnh vỡ Hỗn Độn này đều đang lâm vào bên trong sự rung chuyển kịch liệt.

Vốn dĩ Hỗn Độn chi khí đã bị Sở Cuồng Nhân hấp thu hơn phân nửa, càng thêm trực tiếp tán loạn.

Dưới luồng sức mạnh trùng kích này, một tiếng răng rắc vang lên, giữa thiên địa xuất hiện một đạo vết nứt không gian u ám thâm thúy.

Vết rách này, dường như không có hồi kết, vô cùng thâm thúy.

Dường như, từ trong đó có một luồng phong bạo hư không vô cùng kinh khủng tuôn ra, vô cùng doạ người!

"Đây là, tầng hư không sâu!"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng.

Hắn và Hắc Vũ Tiên Đế va chạm đã làm rung chuyển hư không ở cấp độ sâu.

Hư không có sâu có cạn, bình thường mọi người đánh phá không gian, thứ nhìn thấy chính là hư không, mà hư không bị đánh phá lần nữa, chính là tầng hư không sâu!

Mà Sở Cuồng Nhân và Hắc Vân Tiên Đế va chạm, sức mạnh của hắn trực tiếp xé rách kết giới hư không, khiến cho tầng hư không sâu bị lộ ra ngoài!

Phong bạo đến từ hư không cấp độ sâu, vô cùng kinh khủng, cho dù là Kim Tiên ở dưới luồng sức mạnh này, chỉ sợ cũng sẽ bị xé rách, hóa thành tro tàn.

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, một viên Tạo Hóa Bản Nguyên Thần Châu bay lượn ra, đi đến bầu trời chỗ đám người Lam Vũ, n Hồng Hoa, Tuyệt Vô Thần, hóa thành kết giới màu sắc rực rỡ, bảo hộ bọn họ ở trong đó.

Sau đó, hắn nhìn về phía Hắc Vân Tiên Đế, đối phương cũng đang nhìn hắn, ánh mắt ngưng trọng.

Ngay tại thời điểm hai người dự định giao thủ thêm một lần nữa, trong hư không cấp độ sâu kia, đột nhiên truyền đến một tiếng vang tạch tạch, giống như có đồ vật gì đó bị đánh vỡ.

"Tình huống này là như thế nào?"

Lông mày Sở Cuồng Nhân cau lại, ánh mắt xuyên thấu phong bạo ở tầng hư không sâu, thông qua vết rách kết giới hư không, thấy được cảnh tượng trong tầng sâu trong hư không kia.

Trong hư không.

Chỉ thấy một quả trứng khổng lồ hai màu đen trắng đan xen đứng sừng sững, phía trên có vô số đạo văn quỷ quyệt.

Mà giờ khắc này, phía trên quả trứng lớn này xuất hiện một vết nứt.

"Đây là Hư Không Chi Noãn! !"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng.

Hư Vô bên trong thất nhân Thần Ma đã từng nói với hắn, ở trong tầng hư không sâu tồn tại một nhóm Hư Không Chi Noãn không biết lai lịch!

Hư Không Chi Noãn này, vô cùng kỳ quái, khó có thể phá hư, không chỉ có như thế, ở trong đó, còn ẩn chứa đạo nhiễm chi khí xuất hiện từ đại kiếp ở kỷ nguyên trước!

Hư Vô từng nói, nếu như Hư Không Chi Noãn này được ấp nở, sẽ tạo thành trùng kích trước nay chưa từng có đối với vũ trụ này!

"Chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ Hư Không Chi Noãn này đã được ấp nở rồi sao?"

Lông mày Sở Cuồng Nhân cau lại, đến Đông Hoàng thần tử, Hắc Vân Tiên Đế cũng không thèm để ý tới, muốn đi vào tầng hư không sâu để tìm tòi hư thực.

Hắc Vân Tiên Đế cũng phát hiện sự tồn tại của Hư Không Chi Noãn: "Tại sao thứ đồ chơi này lại xuất hiện."

Hắn cũng có một chút hiểu biết đối với Hư Không Chi Noãn.

Nhưng lại không phải điều mà Sở Cuồng Nhân muốn hiểu, hắn thừa cơ hội khi đối phương bị Hư Không Chi Noãn hấp dẫn tâm thần, mang theo bọn người Đông Hoàng thần tử nhanh chóng đi!

Sở Cuồng Nhân cũng không để ý đến bọn họ, lao về phía tầng hư không sâu.

Nhưng lúc này, chỉ thấy kết giới hư không nhanh chóng khép lại, còn chưa chờ Sở Cuồng Nhân tiến vào, Hư Không Chi Noãn kia đã biến mất không thấy.

"Phá cho ta! !"

Sở Cuồng Nhân tiến vào hư không, ánh mắt ngưng trọng, Côn Ngô Kiếm trong tay ngang nhiên chém ra về phía kết giới hư không!

Một tiếng phịch vang lên, kết giới hư không bị phá nứt!

Phong bạo hư không cuồng bạo lại tuôn ra một lần nữa, Sở Cuồng Nhân không thèm nhìn phong bạo, bước vào tầng hư không sâu!

Thế nhưng, vẫn không thấy bóng dáng của Hư Không Chi Noãn kia.

Nhưng mà trong hư không, lại có một tia khí tức được lưu lại: "Tiểu Ái, phân tích sợi khí tức này."

"Vâng..."

"Bên trong khí tức này ẩn chứa khí tức sinh mệnh, và đạo nhiễm chi khí, ngoài ra còn có một luồng năng lượng không rõ."

"Năng lượng không rõ?"

"Đúng, tạm thời có thể đoán được chính là, luồng năng lượng không rõ này có tính xâm lược."

"Biết rồi, ghi nhớ lại sợi khí tức này."

"Dạ."

Sở Cuồng Nhân nhìn vào tầng hư không sâu, trong mắt lộ ra một tia tò mò, đây hẳn là lần đầu tiên hắn đến nơi này.

Tầng sâu hư không và tầng cạn hư không cũng không giống nhau.

Tầng cạn hư không cũng tương tự như không gian bên ngoài, tiến vào tầng cạn hư không từ nơi nào, thì khi bước ra ngoài sẽ là nơi đó.

Nhưng mà tầng sâu hư không thì không giống vậy, hắn có thể nhạy bén cảm nhận được, nơi hư không này, là vô tự, chuyển động.

"Khó trách ta vừa mới nhìn thấy Hư Không Chi Noãn, nhưng chỉ trong một cái chớp mắt tiếp theo sau đó, Hư Không Chi Noãn đã không thấy tăm hơi, thì ra là vì tầng sâu hư không này sẽ tự mình dịch chuyển."

"Chờ một chút? Bản thân nó tự dịch chuyển?"

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút, lập tức rút kiếm trảm một nhát lên phía trên kết giới hư không.

Một tiếng phịch vang lên!

Kết giới hư không không bị phá vỡ!

"Chuyện gì xảy ra?"

"Bẩm báo, đạo kết giới hư không này lớn hơn so với đạo kết giới mà chủ nhân gặp phải khi tiến vào tầng sâu hư không kia, còn cứng rắn hơn, với thực lực bây giờ của chủ nhân, không có cách nào phá vỡ."

"Kết giới hư không còn cứng cỏi hơn? Chẳng lẽ, phía sau tầng sâu hư không này, còn có tầng hư không càng sâu nào đó nữa sao?"

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân co giật một chút, khá lắm, búp bê xếp chồng à?

Hắn phóng thích tiên thức, tìm kiếm đạo kết giới hư không khi bản thân mình tiến vào kia, rất nhanh, hắn đã tìm được kết giới 'mỏng' bị lấp kín so với trước đó, dùng một kiếm chém vỡ nó.

Thân ảnh lóe lên, hắn biến mất ở trong tầng sâu hư không.

Chương 1578 - Lại đến Cực Tây chi địa, điều kiện để Thanh Liên trưởng thành, tăng nhân phú quý

Sau khi trở lại tầng cạn hư không, Sở Cuồng Nhân lại đánh nát tầng cạn hư không, trở lại không gian nguyên bản.

Thế nhưng khi hắn nhìn thấy cảnh tượng phía bên ngoài, khóe miệng liền co giật một chút, bởi vì vị trí hiện tại mà hắn đang đứng, căn bản không phải là mảnh vỡ Hỗn Độn, mà chính là một địa phương khác không biết tên.

"Quả nhiên, thời điểm ta ở bên trong tầng sâu không gian, thì đã được đưa tới những địa điểm khác."

Tầng sâu hư không là thời không đang tự dịch chuyển.

Thời điểm Sở Cuồng Nhân ở trong đó, tất nhiên cũng sẽ rơi vào trạng thái di chuyển, chờ đến lúc hắn trở ra, đương nhiên sẽ không đứng yên tại chỗ.

Lúc này, ngọc giản bên hông hắn chấn động một cái.

Là bọn người Lam Vũ đang liên hệ với hắn.

"Công tử, hiện tại ngươi đang ở đâu?"

"Tạm thời cũng không rõ ràng, nhưng hiện tại ta rất an toàn, các ngươi không cần lo lắng, các ngươi bên kia như thế nào?"

Sở Cuồng Nhân hỏi.

"Chúng ta cũng không có trở ngại gì."

Sau khi Lam Vũ xác nhận tình huống xong, xác nhận mọi người không có chuyện gì, Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng thở dài ra.

Sau khi tắt đi truyền tin, hắn nhìn vị trí hiện tại: "Được rồi, hiện tại trước hết nên tra rõ bản thân mình đang ở chỗ nào đã."

Tâm niệm chuyển động, tiên thức như bão, trút xuống, bao trùm phạm vi ngàn tỉ dặm.

Vô số tin tức tràn vào trong đầu.

Rất nhanh, hắn đã xác nhận vị trí của bản thân, ngược lại cũng không phải nơi lạ lẫm gì, thậm chí trước đây hắn cũng đã từng tới nơi này.

Chính là Cực Tây chi địa của Tiên giới.

"Nơi này cách mảnh vỡ Hỗn Độn không biết bao xa, không nghĩ tới ta tiến vào tầng sâu hư không mới một khoảng thời gian, đã đi tới nơi này."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu.

Trước kia hắn đã từng nghe nói qua, hư không là nơi thâm sâu không lường trước được, nhưng đại đa số tu sĩ chỉ du tẩu ở trong tầng cạn hư không, cho nên khó giải thích được sự ảo diệu bên trong đó.

Hiện tại xem ra, quả thật là như thế.

"Đã đi tới Cực Tây chi địa này, vậy thuận đường đi thăm Thạch Anh một chút vậy."

Sở Cuồng Nhân suy nghĩ một chút rồi nói.

Ngày xưa, thời điểm hắn vừa mới ra khỏi lò Bát Quái, Thạch Anh đã từng đưa lời thăm hỏi tới hắn, bản thân đã tới đây, đi gặp cũng không sao.

"Cũng không biết, vị tiểu học muội đáng yêu này của ta hiện tại như thế nào."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, thân ảnh trong nháy mắt đã biến mất ngay tại chỗ.

Trước khi đến Cực Nhạc Tịnh Thổ, nơi Thạch Anh tu hành, hắn cũng đã quen thuộc với sức mạnh Hỗn Độn Thanh Liên trong cơ thể.

Lần này, hắn dựa vào Hỗn Độn chi khí bên trong mảnh vỡ Hộn Độn, thành công ấp nở Hỗn Độn Thanh Liên, mà Thanh Liên này cũng quả thật không hề tầm thường, mặc dù bây giờ vẫn còn đang ở giai đoạn trưởng thành, nhưng lại giúp cho hắn có phòng ngự vạn pháp bất xâm cường đại, cùng với sức mạnh sáng tạo sinh mệnh và hủy diệt.

Ví dụ như, thời điểm Tử Nguyệt Trường Không dùng thủ đoạn linh hồn để công kích hắn, hắn liền để cho phòng ngự Thanh Liên bay đến chặn lại.

Đối với sự sáng tạo sinh mệnh và hủy diệt, đây là năng lực căn bản của Hỗn Độn Thanh Liên, hai loại sức mạnh, vô cùng cường đại, thậm chí đã vượt qua sự khống chế của đại đạo ở phương vũ trụ

này.

Cho dù là Sở Cuồng Nhân, hiện tại cũng chỉ nắm giữ da lông mà thôi.

"Mặc dù Hỗn Độn Thanh Liên đã được ấp nở, nhưng muốn trưởng thành, vẫn không phải chuyện đơn giản như cũ."

"Lúc đầu còn cần Hỗn Độn chi khí liên tục tưới tiêu, nhưng Hỗn Độn chi khí hiếm thấy, trên thế giới này cũng không biết còn có loại hình cùng loại với mảnh vỡ Hộn Độn nào còn tồn tại hay không..."

Trên đường Sở Cuồng Nhân đi đến Cực Nhạc Tịnh Thổ, cũng đang suy tư làm sao để khiến Hỗn Độn Thanh Liên tiếp tục trưởng thành.

Ngày xưa, Hỗn Độn Thanh Liên kia trưởng thành đến đỉnh phong, chính là vì hấp thu đầy đủ Hỗn Độn chi khí bên trong Hỗn Độn Chi Sơ từ khi đại đạo chưa được sinh ra.

Mà trong gia đoạn hiện tại, có thể được ấp nở cũng không tệ rồi.

Làm sao còn có đủ Hỗn Độn chi khí để hắn nuôi dưỡng vật này đến đỉnh phong chứ?

"Có lẽ, còn có biện pháp khác."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn nhớ tới một việc, khi Hỗn Độn Thanh Liên được nuôi dưỡng ở bên trong mảnh vỡ Hộn Độn, Thanh Liên này, đúng là chủ động hấp thu Diệt Thế Hắc Liên đmà hắn đã luyện hóa!

Đúng vậy, Diệt Thế Hắc Liên là Cực Phẩm Tiên Thiên Chí Bảo của hắn đã bị Hỗn Độn Thanh Liên hấp thu!

Không còn sót lại một chút cặn bã.

Nhưng vì nhờ có sự trợ giúp của Diệt Thế Hắc Liên, nên uy lực của Hỗn Độn Thanh Liên vừa mới chuyển từ trạng thái nụ hoa mới được ấp nở, sang trạng thái trưởng thành của liên hoa.

Nếu không thì, có lẽ hiện tại chỉ còn là một nụ hoa mà thôi.

"Trong truyền thuyết, lúc đầu đóa Hỗn Độn Thanh Liên kia vô cùng cường đại, đến đại đạo cũng không thể hoàn toàn tiêu diệt nó, sau khi nó vỡ vụn, sức mạnh phân hóa thành các loại bảo vật, Diệt Thế Hắc Liên chính là do một viên hạt sen trong đó biến thành, chính vì vậy, mới có thể bị Hỗn Độn Thanh Liên hấp thu sao?"

"Nếu thật là như thế, tìm kiếm được những chí bảo còn lại do Hỗn Độn Thanh Liên biến thành, có phải cũng có thể hấp thu hay không, cung cấp chất dinh dưỡng cho sự trưởng thành của Thanh Liên?"

Sở Cuồng Nhân càng nghĩ càng thấy điều này có thể thực hiện.

Từng chí bảo do Hỗn Độn Thanh Liên kia hóa thành, loé lên trong đầu hắn.

Bốn viên hạt sen biến thành tứ liên Tiên Thiên, rễ cây biến thành Thí Thần Thương, đài sen biến thành Càn Khôn Đỉnh, lá sen biến thành Hà Đồ Lạc Thư, Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, nhị thập tứ Định Hải Châu...

"Nghĩ như vậy, dường như bảo vật có thể cung cấp cho Hỗn Độn Thanh Liên trưởng thành có không ít."

Không nói những cái khác, ở địa lưu ly tịnh thổ nằm trong Cực Tây chi địa này, cũng có một đóa Cửu Phẩm Công Đức Kim Liên, đó cũng là một trong tứ liên Tiên Thiên.

"Nếu như có thể, thuận đường đi lưu ly tịnh đất nhìn qua một chút."

Không phải là hắn thật sự nhớ thương đóa Công Đức Kim Liên kia.

Dù sao thì, hiện tại đóa kim liên đang trấn áp đạo nhiễm chi khí kia, nếu như tùy tiện lấy đi, không chừng sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Sở dĩ hắn muốn nhìn một chút, chủ yếu là muốn chứng thực suy nghĩ của mình, nếu phương pháp này có thể thực hiện, Hỗn Độn Thanh Liên kia nên có phản ứng với Công Đức Kim Liên mới đúng.

"Ngươi nghe nói không? Phật tử của Thiên Long Tịnh Thổ tiến đến Cực Nhạc Tịnh Thổ để biện phật."

"Chậc chậc, Thiên Long Tịnh Thổ thật khó lường, những năm gần đây, bọn họ phát triển nhanh chóng, nghe nói sau lưng còn có một vị đại năng Phật Môn nào đó làm chỗ dựa."

"Nói nhảm, nếu không có đại năng Phật Môn làm chỗ dựa, sao dám nhiều lần mạo phạm đến Hỗn Độn tịnh thổ chứ?"

Trên đường Sở Cuồng Nhân tiến đến Cực Nhạc Tịnh Thổ, liền nghe được có người bàn luận, không khỏi có chút hiếu kỳ.

Thiên Long Tịnh Thổ?

Năm phương bên trong vùng tịnh thổ cũng không hề nghe nói đến vùng tịnh thổ này.

Đây là từ đâu xuất hiện.

Có điều hắn cũng không để ở trong lòng, dù sao chuyến này đi đến Cực Nhạc Tịnh Thổ, chỉ là để bái phỏng bằng hữu, Thiên Long Tịnh Thổ này không có quan hệ gì với hắn.

...

Bên trong Cực Nhạc Tịnh Thổ.

Từng trận Phạn âm, một đoàn tăng nhân trẻ tuổi tụ lại thành một khối.

Mà ở một chỗ trên đài cao, hai tăng nhân đang biện luận về phật pháp, hai người này, một người mặc trên người tăng y thanh sắc, vô cùng mộc mạc.

Một người khác, mặc một bộ áo cà sa hoa lệ màu vàng đỏ, áo cà sa được dệt từ tiên tia cực kỳ trân quý mà thành, phía trên còn điểm xuyết từng viên tiên tinh bảo ngọc, cả người có châu quang bảo khí.

Xem ra, không giống một vị tăng nhân, mà lại giống như là một tên vương hầu xa xỉ cực kì phú quý.

Nhưng mà, thần sắc vị tăng nhân phú quý này lạnh nhạt, các loại Phật Môn kinh điển hạ bút thành văn, hoặc phản bác, hoặc đặt câu hỏi, nhìn như nhẹ nhàng, nhưng lại từng bước ép sát.

Chỉ trong chốc lát, trên trán của vị tăng nhân thanh y cùng hắn biện luận kia đã thấm đầy mồ hôi.

"Ngươi, ngươi nói năng ngông cuồng, miệt thị Phật Môn, ngươi căn bản không xứng đáng tự xưng là người của Phật Môn!"

Tay của vị tăng nhân thanh y kia run run, chỉ tăng nhân phú quý ở phía đối diện, phẫn nộ nói.

"Tại sao ta lại không xứng? Phật vốn dĩ không có hình dáng nhất định, chúng sinh đều là phật, chẳng lẽ ta bị xem thường, thì không xứng đáng vào Phật Môn sao? Nếu là như vậy, mới là trái ngược với lý luận của phật."

Vị tăng nhân phú quý kia bình chân như vại nói: "Lòng dạ Phật nhỏ hẹp như thế, không cho phép người khác đặt ra nghi vấn sao?"

"Ngươi, ngươi..."

Tăng nhân thanh y bị chọc tức đến mức không nói ra lời.

"Ngươi cái gì mà ngươi, tu vi của ngươi không đủ, lui ra đi!"

Tăng nhân phú quý tiện tay phẩy tay áo một cái, nhấc đối phương ném bay ra ngoài, sau đó ánh mắt đảo qua chúng tăng nhân: "Còn có ai muốn lên để biện luận?"

Chương 1579 - Thạch Anh và Vô Tài biện luận, ta muốn đánh ngươi, ở đâu mà không được?

"Còn có ai muốn tới biện luận?"

Ánh mắt tăng nhân phú quý đảo qua các tăng nhân còn lại, mà tăng nhân bị hắn nhìn chăm chú, nguyên một đám đều giận không nhịn nổi, nhưng lại không ai đi đến tranh luận.

Tăng nhân trước mắt này, khẩu tài cao minh, nắm rõ kinh điển Phật Môn ở trong lòng bàn tay.

Quan trọng nhất chính là, người trước mắt này tự xưng là người bên trong Phật Môn, nhưng trong lời nói đối với phật, lại là khịt mũi coi thường.

Trong lòng không có chút lòng kính sợ nào đối với phật, nói năng lỗ mãng, vấn đề hắn hỏi cũng đều vô cùng xảo trá, người cùng hắn biện luận, đều bị tranh luận đếná khẩu không trả lời được, căn bản không phải là đối thủ.

"Ta nghe nói, bên trong Cực Nhạc Tịnh Thổ có một truyền nhân của Quan âm, phật pháp tinh thâm, nếu các ngươi không dám lên, vì sao không tìm nàng đến, biện luận với ta một chút chứ?"

Tăng nhân phú quý từ tốn nói.

Nghe đến đây, trên mặt mọi người lộ ra vẻ khó xử.

Truyền nhân của Quan âm Thạch Anh, là người xuất sắc nhất bên trong một đời trẻ tuổi của Cực Nhạc Tịnh Thổ, nếu nàng có thể hiện thân, có lẽ thật sự đối phó được tăng nhân phú quý này.

Nhưng mà, hiện tại Thạch Anh đang diện bích hối lỗi, căn bản không thể hiện thân.

"A di đà phật, ngươi muốn gặp ta sao?"

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy một nữ tử mặc bạch y, khuôn mặt tuyệt mỹ từ từ đi tới.

Quanh người nữ tử tràn ngập tường hòa chi khí, chỗ nàng đến, có từng đoá từng đoá hoa sen màu trắng nở rộ, một trận Thanh Thánh chi ý, bao phủ toàn trường.

Không ít tăng nhân thấy vậy, ào ào kinh hô.

"Là truyền nhân của Quan âm, nàng hiện thế."

"Không phải nàng muốn diện bích trăm năm sao? Làm sao lại ra nhanh như vậy."

"Ai, lần biện phật này, là việc có quan hệ với tôn nghiêm của Cực Nhạc Tịnh Thổ, truyền nhân của Quan âm là đang vì tập thể, nên lúc này mới đi ra sớm."

Các tăng nhân nghị luận ầm ĩ.

Mà Thạch Anh thì đi đến đài cao, một đóa Bạch Liên nở rộ ở trước mặt nàng, mà nàng thì ngồi ở phía trên toà sen, thần sắc lạnh nhạt, ánh mắt bình tĩnh như nước: "Mời!"

"Thú vị."

Tăng nhân phú quý cũng thu hồi thần sắc lười biếng, khuôn mặt nghiêm một chút, nói: "Tiểu tăng Vô Tài, gặp qua phật hữu."

"Vô Tài? Ngược lại là nhìn không ra."

Thạch Anh nhìn mặc Vô Tài châu quang bảo khí, từ tốn nói.

"Cũng chỉ là một số vật ngoài thân mà thôi."

Vô Tài cười nhạt một tiếng, hai người bắt đầu biện phật.

Trong lúc nhất thời, hai người đều có tài hùng biện, kinh điển Phật Môn, hạ bút thành văn, tuy không thấy chiến tranh, không thấy khói lửa, nhưng lời lẽ đanh thép, lại không hề nhẹ nhõm hơn so với một trận đại chiến nửa phần.

Thậm chí, còn hung hiểm hơn.

Trận chiến giữa các tu sĩ, nặng nhất thì một là là bị đánh đến tiên khu nổ tung, còn không thì là thịt trên người bị phá nát.

Mà trận biện phật này, lại dính đến đạo căn bản của tu sĩ, hơi không cẩn thận, thì đạo tâm sụp đổ, cũng không phải là chuyện không thể xảy ra.

"Phật nói, chúng sinh bình đẳng, nhưng lại phân quả vị ngũ đẳng, đây chẳng phải là tại tự mình phủ định lời mình nói sao?"

Vô Tài từ tốn nói.

Chúng sinh bình đẳng, đây là lý niệm của Phật Môn, nhưng Phật Môn quả vị lại chia làm chúng sinh, tăng nhân, La Hán, Bồ Tát, phật!

Đây căn bản là mâu thuẫn xuất phát từ bên trong.

Mà Thạch Anh nghe vậy, chỉ từ tốn nói: "Phật Môn quả vị ngũ đẳng, nhưng chỉ phân chia dựa trên sự biến hóa của cảnh giới Tinh Thần, mà không phải biến hóa của địa vị, chúng sinh bình đẳng, sinh mệnh không phân cao thấp."

"Phật nói, bỏ xuống đồ đao, lập địa thành phật, vậy xin hỏi, một đao phủ trong tay dính đầy máu tươi, đột nhiên muốn cải tà quy chính, vậy hắn có tính là thành phật hay không rồi?"

Vô Tài hỏi lại.

"Phật ngồi ở trong lòng, người tự giác, đều có thể thành phật."

"Vậy ý của ngươi là, vị đao phủ này chỉ cần giác ngộ, vậy hắn chính là phật rồi?"

"Đúng."

"Buồn cười, đao phủ thành phật, vậy xin hỏi hắn giết dân chúng vô tội, bọn họ làm sao bây giờ, chẳng lẽ là chịu chết vô ích sao?"

"Mọi người có thể thành phật, nhưng người thành phật, không thể làm tiêu tan nghiệt chướng, cảm ngộ thành phật là trên tinh thần, bỏ xuống đồ đao, lập địa thành phật, đã thành phật, vậy thì tất nhiên phải phụ trách nghiệt chướng của bản thân."

Thạch Anh không nhanh không chậm nói ra.

"Nếu thế gian có người chấp mê bất ngộ, tổn hại tánh mạng thương sinh, tùy ý giết hại sinh linh, vậy có thể được độ hoá hay không?"

"Chúng sinh đều có thể độ hóa, nhưng vẫn giống như trước, người thành phật, không có nghĩa là toàn bộ nghiệt chướng có thể tiêu tán."

"Vậy nếu là chấp mê bất ngộ thì sao? Nếu như hắn không thể độ hóa thì sao? Nếu như hắn khăng khăng muốn này nhân gian hóa thành Tu La Địa Ngục thì sao? Ngươi còn muốn độ hóa sao?"

Vô Tài liên tục đặt câu hỏi, lời lẽ sắc bén như đao.

Thạch Anh ngồi xếp bằng, ánh mắt bình tĩnh: "Ngã phật có lòng từ bi, cũng có thủ đoạn lôi đình, người chấp mê bất ngộ, lúc này sẽ dùng lôi đình để trấn áp!"

Trong lòng Vô Tài run lên, như bị hàn ý vô hình quấn lấy.

Sau đó, hắn xùy cười một tiếng: "Đó chính là phạm vào tội giết chóc, ngươi như thế này còn được tính là phật sao?"

"Ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục! Trảm một người, cứu thương sinh, đại công đức."

Hai người tiếp tục biện luận.

Ngươi tới ta đi, không ai nhường ai.

Thời gian dần trôi qua, Vô Tài moi ruột gan, đúng là không tìm ra vấn đề gì để khiến Thạch Anh khó xử.

Trình độ của dối phương, hoàn toàn không giống với những người mà hắn gặp phải trước đó.

Gia hỏa này, không tầm thường.

Lúc này, dường như Vô Tài nghĩ tới điều gì đó, nói: "Phật pháp chính là hoàn toàn tiêu diệt dục vọng chi pháp, nhưng ta nghe nói, ngươi từng bởi vì động phàm tâm, tự nguyện diện bích trăm năm, là thật sao."

"Đúng."

Thạch Anh cũng không giấu diếm, thản nhiên thừa nhận.

"Ha, nghe nói người khiến ngươi động phàm tâm, chính là Sở

Cuồng Nhân, có phải thế không?"

"Chuyện này với biện phật, có liên quan đến nhau sao?"

"Làm sao không có quan hệ? Theo ta được biết, trên người Sở Cuồng Nhân có sức mạng Ba Tuần, chính là địch của phật, nếu ngươi động phàm tâm với địch của phật, vậy thì ngươi không xứng là người của Phật Môn, Cực Nhạc Tịnh Thổ lại có tư cách gì phái ngươi đến đây biện luận với ta chứ? Cho nên, rốt cuộc là ngươi có động tâm với Sở Cuồng Nhân hay không?"

Vô Tài ép hỏi.

Hắn muốn mượn chuyện này, đả kích phật tâm của Thạch Anh, mà đối phương, cũng bởi vì này mới quyết định diện bích trăm năm.

Đây là nhược điểm của đối phương!

Thạch Anh cau mày lại, không phải trả lời như thế nào.

"Người xuất gia không nói dối, Thạch Anh, ngươi đừng nghĩ sẽ gạt ta, ngươi gạt được người khác, nhưng gạt được phật tâm của ngươi sao?"

"Mau nói, ngươi có động tâm đối với Sở Cuồng Nhân hay không? !"

Vô Tài tiếp tục ép hỏi.

Thạch Anh hít sâu một hơi, đến lúc phải hồi đáp.

Thì một trận uy áp phô thiên cái địa, từ trên trời giáng xuống, đúng là làm cho sắc mặt của tất cả tăng nhân ở chỗ này biến hóa.

"Luồng uy áp này, là ai?"

"Uy áp thật mạnh!"

Mọi người nhìn về phía uy áp.

Chỉ thấy một thanh niên mặc bạch y, khuôn mặt tuấn dật, trên trán mang theo một đóa ấn ký Thanh Liên đạp không mà đến.

Nhìn thấy hắn, trên mặt Thạch Anh lộ ra một tia hoảng hốt.

Đồng thời, còn có một sự mừng thầm chính mình cũng chưa từng phát giác được.

"Nàng động tâm đối với người nào, liên quan gì đến ngươi!"

Giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Ngay sau đó, một cự chưởng do tiên nguyên cuồng bạo ngưng tụ mà thành từ trên trời giáng xuống, trấn áp về phía Vô Tài!

"Cái gì? !"

Vô Tài biến sắc, ngay sau đó, trên người có phật quang ngút trời, hóa thành một con Phi Long kim sắc!

Đùng! !

Cự chưởng và Phi Long ầm ầm va chạm, tiên nguyên trút xuống, khuấy động khắp nơi.

Vô Tài bị tiên nguyên cuồng bạo trùng kích vào, cả người bay ngược ra sau, tiên khu bị chấn động, thần sắc có chút hoảng sợ nhìn người tới: "Là ai, vậy mà dám xuất thủ ở chỗ này!"

"Ta muốn đánh ngươi, ở đâu mà không được?"

Giọng nói lạnh nhạt mà bá đạo tiếp tục vang lên, Sở Cuồng Nhân đi đến đài cao, ánh mắt lạnh lùng, ở trên cao nhìn xuống Vô Tài.

Mà tăng nhân ở bốn phía, cũng đều nhận ra người tới, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

Chương 1580 - Một đám hí tinh, nhục nhã Vô Tài, diệt phật chi chủng lại hiện ra

"Sở Cuồng Nhân! Sao hắn lại tới đây."

"Không phải hắn đang ở mảnh vỡ Hỗn Độn sao? Làm sao đột nhiên lại chạy tới Cực Nhạc Tịnh Thổ rồi?"

"Cái tát này đánh cũng rất sảng khoái."

Tuy bên trong Phật Môn có không ít người ôm thái độ thù địch đối với Sở Cuồng Nhân, nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân ra tay đánh cho Vô Tài chật vật không chịu nổi, lại làm bọn họ có loại cảm giác vô cùng thống khoái.

Mà Vô Tài cũng nhận ra Sở Cuồng Nhân, sắc mặt âm trầm như nước: "Sở Cuồng Nhân, tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây?"

"Thế nào, ta không thể ở đây sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Đây là chuyện của ta và Cực Nhạc Tịnh Thổ, không tới phiên ngươi để ý tới!" Vô Tài lạnh lùng nói.

"Há, đây quả thật là chuyện của Cực Nhạc Tịnh Thổ và ngươi, nhưng Thạch Anh là học muội của ta, đây cũng là chuyện của ta, mặt khác, ta thấy ngươi chướng mắt, đánh ngươi thì như thế nào?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Đương nhiên, hắn xuất thủ không chỉ bởi vì nguyên nhân này.

Thứ chủ yếu, là ở trên người Vô Tài, hắn cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng quen thuộc.

"Chư vị ở Cực Nhạc Tịnh Thổ, chẳng lẽ các ngươi muốn ngồi nhìn Sở Cuồng Nhân càn rỡ ở nơi Phật Môn thanh tịnh này sao? !"

Vô Tài nói với một đám tăng nhân.

"Ha, càn rỡ? Nếu ta thật sự càn rỡ, thì ngươi đã chết rồi."

Tiếp đó, Sở Cuồng Nhân tung một quyền về phía Vô Tài.

Quyền kình vô cùng cuồng bạo, tuôn ra, khóa chặt Vô Tài!

"A di đà phật, thí chủ không thể!"

"Đây là Phật Môn, há có thể tùy ý thí chủ làm ẩu!"

Một số tăng nhân đứng ra, tựa như muốn ngăn cản Sở Cuồng Nhân.

Nhưng còn chưa chờ những kẻ này chánh thức xuất thủ, thì chỉ thấy bọn họ biến sắc, tự mình bay ra ngoài.

"Quyền kình thật là lợi hại, ta không địch lại!"

"Ta không phải là đối thủ, không ngăn cản được Sở Cuồng Nhân, Vô Tài Đại Sư, ngươi tự giải quyết cho tốt đi."

Một đám tăng nhân muốn xuất thủ 'Ngăn cản', rất nhanh đã ngã đầy ra đất, không biết còn tưởng rằng Sở Cuồng Nhân dùng sức mạnh kinh khủng cỡ nào đây.

Nhưng trên thực tế, một quyền này của hắn, đến một phần lực cũng không tới.

Những tăng nhân này, cũng không có yếu đuối như thế.

Trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ kỳ quái, những hòa thượng này, là đang diễn với hắn sao.

Nhưng cũng không phải rất khó hiểu.

Vô Tài đại diện Thiên Long Tịnh Thổ đến đây biện phật với bọn họ, tuy bọn họ bị thái độ của đối phương làm cho vô cùng tức giận, nhưng cũng không tiện ra tay.

Vừa lúc.

Sở Cuồng Nhân vô pháp vô thiên tới.

Hắn xuất thủ đối phó Vô Tài, khiến cho chúng tăng nhân vui mừng, nhưng nói thế nào thì cũng là xuất thủ ở bên trong Cực Nhạc Tịnh Thổ, bọn họ vẫn nên làm dáng một chút.

Nếu không thì, Sở Cuồng Nhân càn rỡ bên trong Cực Nhạc Tịnh Thổ, mà bọn họ làm như không thấy, bị truyền đi, sẽ có hại tới danh tiếng.

"Các ngươi, các ngươi..."

Tất nhiên Vô Tài nhìn ra những hòa thượng này là đang diễn cho hắn xem.

Nhưng hắn lại không thể làm gì.

Mà quyền kình của Sở Cuồng Nhân cũng đã tới gần, luồng sức mạnh kia vô cùng bá đạo, khiến hắn vô cùng hoảng sợ: "Đây chính là thực lực của Sở Cuồng Nhân sao? Quả thật rất kinh khủng!"

Nếu như hắn biết, đây mới chỉ là một phần lực của Sở Cuồng Nhân, đoán chừng sẽ càng thêm chấn kinh.

"Thiên Long Diệu Pháp!"

Chỉ thấy tay Vô Tài kết thành pháp quyết huyền diệu, phật quang cuồn cuộn phóng lên tận trời, hóa thành một con Thần Long kim sắc uy phong lẫm liệt, đánh về phía quyền kình.

Khi một tiếng vang thật lớn vang lên, hư không bốn phía đột nhiên nổ tung.

Vô Tài lại bay ngược ra ngoài lần nữa, sắc mặt tái nhợt.

"Không được, nhất định phải nhanh chóng rời đi mới được."

Sắc mặt Vô Tài hơi đổi một chút, tự biết không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, đã sinh ra ý niệm rời đi.

Hắn đưa tay thúc giục phật quang, từng đạo từng đạo kim sắc quang mang nở rộ, bay về phía Sở Cuồng Nhân.

Mà chính hắn thì nhân cơ hội bay về phía xa.

"Đi? Ngươi đi được không?"

Sở Cuồng Nhân tùy ý phất tay áo, tiên nguyên kéo theo tiên huy Kim Ngọc ầm ầm nở rộ, khuấy động khắp nơi, đánh nát hàng tỉ quang hoa kim sắc!

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn xuất hiện ở trên đầu Vô Tài, giẫm xuống một chân.

Một cước này, trực tiếp đạp vào mặt Vô Tài.

Ầm!

Vô Tài chỉ cảm thấy xương mũi của mình vang lên một tiếng răng rắc, trực tiếp vỡ vụn, hàm răng trong miệng rớt ra, cả khuôn mặt giống như bị đạp nát.

Hắn bị giẫm đến mức nằm rạp trên mặt đất, đập ra một cái hố lớn trên mặt đất.

Dẫm hay lắm!

Trong lòng một đám tăng nhân của Cực Nhạc Tịnh Thổ vô cùng dễ chịu, hận không thể giơ ngón tay cái lên với Sở Cuồng Nhân.

"Sở Cuồng Nhân, ta với ngươi không cừu không oán, tại sao ngươi muốn đối đầu với ta!" Vô Tài đứng lên, mặt mũi tràn đầy máu tươi quát to.

Mà thần sắc của Sở Cuồng Nhân lại lạnh nhạt: "Ta thích."

"Ngươi, ngươi..."

Vô Tài gần như tức đến điên.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải loại người không thèm nói đạo lý này.

Không thể nói lý, không thể nói lý!

"Sở Cuồng Nhân, Thiên Long Tịnh Thổ ta chính là tồn tại không kém gì ngũ phương tịnh thổ, ngươi thật sự muốn đối nghịch với chúng ta sao?"

Vô Tài tiếp tục nói, nói ra thế lực phía sau mình.

Nhưng bộ dạng của Sở Cuồng Nhân vẫn chẳng sợ hãi như cũ, bóng người lóe lên, đi đến trước mặt đối phương, tùy ý đưa tay tát một cái.

"Đáng chết, Thiên Long Đao!"

Vô Tài nổi giận gầm lên một tiếng, lấy chưởng làm đao, phật quang hóa thành đao quang, chứa trong lòng bàn tay, đột nhiên chém về phía Sở Cuồng Nhân!

Nhưng bàn tay tinh tế trắng noãn kia của Sở Cuồng Nhân lại như thế chẻ tre, tuỳ tiện đập nát ánh quang của hắn, một bàn tay, trực tiếp quất vào phía trên gò má của hắn.

Bộp một tiếng, âm thanh cái tát vô cùng vang dội.

Vô Tài bị đánh đến choáng váng.

Nhưng bấy nhiêu vẫn chưa xong, sau khi tát má phải, Sở Cuồng Nhân đưa tay cho bên má trái thêm một cái tát.

Nhìn hai bên mặt Vô Tài đều sưng lên thật cao, Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng: "Rất tốt, thế này mới cân xưng."

"Ngươi, ngươi!"

Vô Tài nhìn Sở Cuồng Nhân, toàn thân đều đang run rẩy.

Bị giẫm mặt, bị tát...

Lúc này, Vô Tài chỉ cảm thấy trong người có một ngon lửa giận trước nay chưa từng có, một cơn xấu hổ giận dữ xông lên đầu, sau đó bay thẳng vào não!

Một tiếng phịch vang lên!

Giống như có đồ vật gì đó nổ tung.

Lý trí của Vô Tài nổ tung.

"Sở Cuồng Nhân, ta liều mạng với ngươi! !"

Vô Tài nổi giận gầm lên một tiếng, trong mắt có một vệt u quang màu tím loé lên, dường như trong đó, có một chữ vạn huyết sắc hiện lên.

"Ba Tuần chi nhãn."

Sở Cuồng Nhân lộ ra biểu tình quả nhiên là vậy.

Khí tức vô cùng doạ người, lấy Vô Tài làm trung tâm khuếch tán ra, phật quang vốn dĩ thần thánh, bị nhuộm bởi quang hoa huyết sắc, trở nên cuồng bạo sát phạt!

Các tăng nhân của Cực Nhạc Tịnh Thổ thấy thế, cũng không giả vờ nữa, từ dưới đất bò dậy, ngưng trọng nhìn Vô Tài.

"Trên người hắn, lại có sức mạnh Ba Tuần!"

"Đó là Ba Tuần chi nhãn, hắn là diệt phật chi chủng!"

Mọi người có chút chấn kinh.

Bọn họ không nghĩ tới, người biện phật với mình, lại là một diệt phật chi chủng.

Nhưng suy nghĩ một chút cũng cảm thấy bình thường.

Dù sao thì ngữ điệu của đối phương cũng liên tục phỉ báng phật, không hề có chút kính nể nào đối với phật.

Vốn dĩ, bọn họ coi đây chẳng qua là một loại thủ đoạn biện phật của đối phương mà thôi, nhưng hiện tại xem ra, đó là bởi vì đối phương là diệt phật chi chủng!

"Ma Phật Khai Sát, Vạn Pháp Thiên Táng!"

Vô Tài gầm nhẹ một tiếng, thúc giục phật quang huyết sắc đến cực hạn, hóa thành một bàn tay lớn màu đỏ ngòm, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân!

Vô Tài đánh cược tất cả, khi bị Sở Cuồng Nhân nhục nhã, hắn thậm chí không tiếc bại lộ thân phận diệt phật chi chủng của mình.

Hiện tại, hắn chỉ có một mục đích, muốn khiến Sở Cuồng Nhân trả giá đắt!

Thủ ấn phật quang huyết sắc kéo theo căm giận ngút trời, như muốn khiến vạn pháp hóa thành hư ảo, trùng trùng điệp điệp, vô cùng doạ người!

Nhưng Sở Cuồng Nhân chỉ bình tĩnh nhìn một chút, đứng tại chỗ bất động, đưa tay ra, tiên nguyên cuồng bạo phun ra ngoài, chỉ trong chớp mắt đã làm hao mòn phật quang huyết sắc hầu như không còn!

Chương 1581 - Người người đều là diệt phật chủng, giết Vô Tài, Quan Tự Tại Tâm Kinh

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ bất động, tiên nguyên trong cơ thể khuấy động, chỉ trong nháy mắt đã làm hao mòn thủ ấn cự đại được tạo thành từ phật quang huyết sắc kia.

Chuyện này khiến đồng tử Vô Tài đột nhiên co rụt lại, không thể tin được: "Làm sao tu vi của ngươi lại cường đại như thế? !"

Cho nên hắn mới hiểu rằng.

Vừa rồi đối phương vẫn luôn đang vui đùa với hắn, nếu quả thật muốn giết hắn, thì bản thân thậm chí không có khả năng tiếp được một chiêu của đối phương.

Mà Sở Cuồng Nhân làm như thế, rất có thể là bởi vì muốn ép mình thi triển ra sức mạnh Ba Tuần, bại lộ thân phận diệt phật chi chủng.

"Đáng chết, đáng chết!"

Vừa nghĩ tới bản thân đần độn bị Sở Cuồng Nhân trêu đùa, bị lửa giận làm choáng váng đầu óc, bại lộ thân phận, Vô Tài càng giận không nhịn nổi.

Hắn thúc giục sức mạnh đến cực hạn, hóa thành một pháp tướng Phật Đà huyết sắc bốn tay: "Ma Phật Khai Sát, Ba Tuần Chi Tướng! !"

"Há, chiêu này, ta cũng biết."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Một cái chớp mắt tiếp theo, chỉ thấy phật quang huyết sắc vô cùng kinh khủng lấy hắn làm trung tâm phóng lên tận trời, hóa thành một pháp tướng Ba Tuần.

Không chỉ có như thế, Ba Tuần huyết sắc này của hắn còn cường đại hơn rất rất nhiều khi so sánh với Vô Tài.

Luồng sức mạnh Ba Tuần kia, trùng trùng điệp điệp, khi mang ra so sánh, sức mạnh Ba Tuần của Vô Tài giống như là một tiểu hài tử ấu trĩ đang đối mặt với người trưởng thành.

Chúng tăng nhân của Cực Nhạc Tịnh Thổ nuốt một ngụm nước bọt, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Rốt cuộc thì ai mới là diệt phật chi chủng vậy? !

Nếu không phải bởi vì Sở Cuồng Nhân không có Ba Tuần chi nhãn, bọn họ cũng sẽ hoài nghi, Sở Cuồng Nhân mới là diệt phật chi chủng.

Quá dọa người, thật là đáng sợ.

"Không phải diệt phật chi chủng, lại có sức mạnh Ba Tuần ở trình độ này, Sở Cuồng Nhân này, quả nhiên không thể dùng lẽ thường để cân nhắc."

"Đích thật là dị số."

Các tăng nhân nghị luận ầm ĩ, mà sâu bên trong Cực Nhạc Tịnh Thổ, Vân Lam Phật mở hai mắt ra, nhìn về phía xa.

Ở bên trong cảm giác của nàng, ở nơi xa có một luồng khí tức ảm đạm, chợt lóe lên, dường như trong đó xen lẫn lửa giận.

"Ở phía Thiên Long Tịnh Thổ, quả nhiên, nơi gọi là Thiên Long Tịnh Thổ này có mờ ám, còn cất giấu loại tồn tại như diệt phật chi chủng này."

Thiên Long Tịnh Thổ, trổi dậy vô cùng quỷ dị.

Nhìn bề ngoài thì chỉ mới trổi dậy trong thời gian mấy chục năm ngắn ngủi, nhưng căn cơ của bọn họ, tuyệt đối không chỉ thể xây dựng trong mấy chục năm.

Mặt khác, tuy nói Vô Tài là diệt phật chi chủng, nhưng trước đó Phật Môn cũng có truyền nhân của Địa Tạng là diệt phật chi chủng, cho nên Thiên Long Tịnh Thổ bị che dấu cũng không phải là không thể.

Thế nhưng, khi Vô Tài bại lộ thân phận, sắp bị trấn áp, bên trong Thiên Long Tịnh Thổ lại có người nổi giận.

Điều này không khỏi làm cho Vân Lam Phật suy nghĩ sâu xa.

"Xem ra có cần phải triệu tập người của tứ phương tịnh thổ còn lại." Vân Lam Phật nỉ non nói.

Mà ở bên trong Cực Nhạc Tịnh Thổ.

Hai Ba Tuần tướng giằng co, nhưng bằng mắt thường cũng thấy được, sức mạnh hai bên có chênh lệch rất xa.

Vô Tài nhìn Ba Tuần tướng của Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ: "Tại sao ngươi có thể có loại sức mạnh Ba Tuần này, chuyện này sao có thể? !"

"Có người cũng từng hỏi vấn đề giống như ngươi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, người hắn nói, tất nhiên là một tên diệt phật chi chủng chết ở trong tay hắn, chính là truyền nhân của Địa Tạng.

Sau đó, hắn nhẹ nhàng nâng tay, Ba Tuần tướng sau lưng trực tiếp đánh ra một chưởng, tựa như cả một mảnh trời đè xuống, trực tiếp đập nát Ba Tuần tướng của Vô Tài!

"Chờ một chút, chờ một chút."

Lúc này, Dục Vọng Hoa trên cánh tay Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên lên tiếng: "Dục vọng của diệt phật chi chủng, khẳng định rất mỹ vị, để hắn lại cho ta."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu: "Ngươi muốn thì cho ngươi cũng không sao, nhưng mà, ta còn có vấn đề muốn hỏi hắn."

"Được."

Sở Cuồng Nhân điều khiển Ba Tuần tướng, nắm Vô Tài ở trong tay, thản nhiên nói: "Trả lời ta, trừ ngươi ra, diệt phật chi chủng còn lại đang ở đâu?"

"Diệt phật chi chủng, chôn trong tâm lý chúng sinh, người người đều là, diệt phật chi chủng!"

Dường như Vô Tài tự biết mình chỉ có một con đường chết, cười một tiếng dữ tợn.

"Ngươi đang giở làm trò bí hiểm với ta đúng không."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn cũng không có dự định tiếp tục tán dóc với đối phương, nếu đối phương đã không nói, hắn cũng lười hỏi nhiều, để Dục Vọng Hoa xuất thủ, trực tiếp nuốt chửng dục vọng và cả huyết nhục của đối phương.

Khi nhìn thấy Dục Vọng Hoa, các tăng nhân của Cực Nhạc Tịnh Thổ không khỏi có chút kinh hãi.

Dục Vọng Hoa, loại tồn tại này quá dọa người.

Đối với phật tu mà nói, uy hiếp đến từ Dục Vọng Hoa cũng kém hơn Ba Tuần bao nhiêu, đều là hóa thân của dục vọng.

"Sở đạo hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

So sánh sự e ngại của những người khác đối với Sở Cuồng Nhân, thì biểu hiện của Thạch Anh lạnh nhạt hơn rất nhiều.

Nàng đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, cười nhạt một tiếng.

"Tiểu học muội, quả thật là có đoạn thời gian không thấy."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, sau đó, hắn nhìn Thạch Anh, tâm niệm chuyện động: "Há, nhìn dáng vẻ của ngươi, dường như không lâu nữa sẽ đột phá cảnh giới Đại La."

Diện bích mấy chục năm, chẳng những không khiến cảnh giới của Thạch Anh hạ xuống.

Ngược lại, khoảng cách đối phương ngưng tụ Đại La ý, đột phá Đại La Kim Tiên cũng không còn xa.

"So với đạo hữu, còn kém xa lắm."

Trước đây ít năm, Thạch Anh còn có thể nhìn ra một chút thực lực của Sở Cuồng Nhân, nhưng hiện tại, nàng nhìn đối phương, giống như đang nhìn một miệng giếng cổ thâm thúy, thâm sâu khó dò.

Nàng không biết, rốt cuộc hiện tại đối phương đã đến cảnh giới gì.

Nhưng nàng xác định, cho dù bản thân có đột phá đến cảnh giới Đại La, chỉ sợ cũng hoàn toàn không phải đối thủ của đối phương.

Nhất là một đóa ấn ký Thanh Liên trên trán đối phương, chỉ một tia đạo vận, đã làm cho nàng có loại cảm giác không cách nào với tới, giống như sức mạnh này không nên tồn tại ở thế giới này.

"Sở đạo hữu đến tịnh thổ, vì chuyện gì?"

Một tăng nhân đi tới, hiếu kỳ dò hỏi.

Bây giờ, địa vị của Sở Cuồng Nhân đã có thể ngồi ngang hàng với một số đại lão trong Tiên giới, cho dù là thế lực như Cực Nhạc Tịnh Thổ cũng không dám có nửa phần khinh thường.

Trên thực tế.

Hiện tại, cho dù Sở Cuồng Nhân có đối mặt với đại năng cảnh giới Hợp Đạo, hắn cũng có thể được đối đãi bình đẳng.

Dù sao thì, thân phận âm Phủ Quỷ Đế vẫn ở đó.

"Lần này đến đây, chỉ là tới bái phỏng bạn cũ một chút mà thôi, nếu như có thể, ta còn muốn tiến vào Lưu Ly Thổ, xác minh một số ý nghĩ."

"Ý nghĩ?"

"Đúng." Sở Cuồng Nhân không hề nhiều lời, tăng nhân kia cũng không có hỏi nhiều.

Mà Vân Lam Phật ở sâu bên trong tịnh thổ, cũng hạ chỉ thị: "Sở đạo hữu chính là khách quý của Phật Môn ta, phải chiêu đãi cho tốt."

Lời vừa nói ra, những người còn lại cũng không chần chờ, chuẩn bị xong chỗ cư trụ cho Sở Cuồng Nhân.

Một số tăng nhân nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Thật không thể tin, rõ ràng trên người có sức mạnh Ba Tuần, lại thành khách quý của Phật Môn chúng ta."

"Đúng vậy, nếu là lúc trước, ta thật sự nghĩ cũng không dám nghĩ đến."

"Nói cho cùng, vẫn vì Sở Cuồng Nhân người này, thật sự là không thể tin nổi."

Cực Nhạc Tịnh Thổ chính là nơi của Phật Môn, chuẩn bị thiện phòng cho Sở Cuồng Nhân đương nhiên sẽ không lộng lẫy gì, chỉ là một gian nhà gỗ nhỏ thật đơn giản.

Nhưng hắn cũng không để ý, yên tâm ở lại.

Hắn muốn đến Lưu Ly Thổ, Vân Lam Phật cũng đồng ý thỉnh cầu của hắn, dự định mấy ngày nữa sẽ để Thạch Anh dẫn hắn tiến đến, mọi chuyện đều cực kỳ thuận lợi.

Vốn dĩ, hắn còn tưởng rằng phải thương lượng một phen.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần Quan Tự Tại Tâm Kinh."

Một ngày này, Sở Cuồng Nhân đang rút thưởng.

Mà phần thưởng rút được, chính là một bản kinh thư, phía trên ghi lại một lượng lớn tinh hoa của Phật pháp.

Hắn đọc cả một đêm, có được cảm ngộ do đọc Đạo Đức Kinh trước đó, hiện tại đối với những thư tịch loại kinh nghĩa này, hắn có thể thông hiểu đạo lí rất nhanh.

Chỉ sau một đêm đó, hắn liền có cảm ngộ hoàn toàn mới.

Mà kết quả trực tiếp nhất chính là hắn nắm giữ một loại Đại La ý hoàn toàn mới!

Chương 1582 - Từ bi Đại La ý, lại tiến vào Lưu Ly Thổ, xác minh phỏng đoán

"Luồng Đại La ý này là..."

Sở Cuồng Nhân ngồi ngay ngắn ở bên trong thiện phòng, trong lòng bàn tay có một vệt kim quang đang lưu chuyển.

Một luồng ánh sáng, từ bi Đại La ý từ trong đó lan ra.

"Từ bi Đại La ý!"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, luồng Đại La ý này, chính là từ bi Đại La ý mà phần lớn tu sĩ của Phật Môn có thể ngưng tụ ra!

Mà ngay khi Sở Cuồng Nhân ngưng tụ ra từ bi Đại La ý, dao động của nó nhanh chóng khuếch tán ra, không ít tăng nhân đều đã nhận ra luồng sức mạnh này, mặt mũi không khỏi tràn đầy kinh ngạc.

"Đây là Đại La ý, có người tấn cấp Đại La Kim Tiên sao?"

"Là Thạch Anh sao?"

"Không đúng, nơi phát ra luồng Đại La ý này, dường như truyền đến từ trong thiện phòng của Sở đạo hữu."

Tiên thức của rất nhiều tăng nhân giao hội, mà sau khi bọn họ xác định nơi phát ra luồng Đại La ý này, đột nhiên nhịn không được mà toát ra vẻ chấn kinh.

Sở Cuồng Nhân? !

Yêu nghiệt cái thế sát phạt quyết đoán, cuồng vọng vô biên lại có thể ngưng tụ ra từ bi Đại La ý đặc trưng của tu sĩ Phật Môn? !

Có lầm hay không vậy? !

Chuyện này không khỏi quá mức không thể tin nổi, thật giống như có người nói cho bọn họ rằng, Ba Tuần thật ra chính là Như Lai.

"Dị số chính là dị số, không thể dùng lẽ thường để phỏng đoán."

Vân Lam Phật lắc đầu, cảm khái nói ra.

Sau đó, hắn nhìn về phía một đám cao tăng trước mặt, thản nhiên nói: "Chuyện của Thiên Long Tịnh Thổ điều tra thế nào rồi?"

"Hồi bẩm Vân Lam Phật, những năm gần đây, Thiên Long Tịnh Thổ làm việc, quả thật là có quỷ quyệt chỗ, đây là tin tức chúng ta thu thập được, mời xem."

Một tăng nhân lấy ra một phần ngọc giản, đưa cho Vân Lam Phật.

Vân Lam Phật cẩn thận tra xét một phen.

Chỗ quỷ quyệt của Thiên Long Tịnh Thổ, chủ yếu có ba điểm.

Thứ nhất, tín đồ bên trong tịnh thổ phát triển cấp tốc, dùng từ đột nhiên tăng mạnh cũng không đủ để hình dung.

Thứ hai, những năm gần đây Thiên Long Tịnh Thổ ngoại trừ phát triển tín đồ, còn thành lập Phật Tháp ở các nơi, nói là cung cấp nơi nuôi dưỡng xá lợi, số lượng Phật Tháp của họ, gần như trải rộng hơn phân nửa Cực Tây chi địa.

Thứ ba, hình như bên trong Thiên Long Tịnh Thổ có đại năng Hợp Đạo trấn giữ, nhưng lại không biết là tồn tại phương nào, chỉ biết là người kia, tự xưng Tội Như Lai.

Hai điểm ohía trước cũng không biết trong đó có gì mờ ám.

Nhưng điểm thứ ba, lại khiến Vân Lam Phật để ý hơn một chút, mặc kệ là Thiên Long Tịnh Thổ đang làm cái trò xiếc gì, chỉ cần bọn họ không có đại năng Hợp Đạo, Vân Lam Phật cũng không sợ.

Nhưng nếu có Hợp Đạo, vậy thì phiền toái rồi.

Thủ đoạn của Hợp Đạo, cao thâm khó lường, là tồn tại ngang hàng với hắn, nếu loại tồn tại này muốn gây chuyện, cho dù là hắn cũng không thể không thận trọng.

"Thiên Long Tịnh Thổ phát triển có rất nhiều chỗ quỷ quyệt, lần này Vô Tài đến đây biện phật, cũng bại lộ thân phận diệt phật chi chủng, vậy thì dùng lý do này, phái người đến cửa thăm dò, nếu như bọn họ nguyện ý đình chỉ phát triển, vậy thì mọi chuyện sẽ bình yên vô sự, nếu không... Ta không ngại dùng thủ đoạn cường ngạnh."

Vân Lam Phật nói ra.

"Vâng."

Mọi người thương thảo một phen.

Mà ở một bên khác, bên trong Thiên Long Tịnh Thổ mà Vân Lam Phật lo lắng.

Một lão tăng thân hình khô gầy đang tĩnh tọa, trong tay cầm một chuỗi phật châu đỏ như máu, nhìn kỹ, phật châu kia đúng là một phiên bản thu nhỏ của đầu lâu.

Trong miệng lão tăng tụng những câu kinh văn quỷ quyệt không rõ, tay thì sờ soạng khô lâu phật châu trong tay, tất cả đều lộ ra vẻ quỷ dị.

Lúc này, một tăng nhân tiến đến, quỳ gối sau lưng lão tăng, nói: "Phương trượng, Vô Tài chết rồi."

Nghe đến đây, động tác của lão tăng dừng lại một chút, sau đó nhàn nhạt hỏi: "Người nào làm?"

"Tin tức truyền đến nói, là Sở Cuồng Nhân."

"Ha."

Lão tăng càng thêm kinh ngạc: "Che đậy thiên hạ Nhất Cuồng Nhân, lại là hắn."

"Phương trượng, kế hoạch sắp đến, Sở Cuồng Nhân lại đột nhiên hiện thân ở Cực Nhạc Tịnh Thổ, phải chăng cần trì hoãn?"

Lão tăng trầm ngâm một hồi, trong mắt lập tức lộ ra một đạo huyết quang: "Chuẩn bị lâu như vậy, nhân tâm, địa lợi, thời cơ, đều đã ở trong tay ta, há có thể bởi vì một tên Sở Cuồng Nhân mà từ bỏ giữa đường chứ, nếu hiện tại từ bỏ, thì không biết phải đến lúc nào mới có cơ hội này."

"Dạ, ta đã hiểu."

Tăng nhân kia gật gật đầu: "Hiện tại ta liền đi xuống chuẩn bị, ba ngày sau là có thể chính thức áp dụng kế hoạch."

"Ừm, đi đi."

Đợi sau khi tăng nhân đi, lão tăng tay cầm huyết sắc khô lâu tràng hạt nhìn lên một tượng phật bốn tay huyết sắc trước mặt, nỉ non nói: "Diệt Phật Chi Chung, sắp vang lên rồi!"

...

Bên trong Cực Nhạc Tịnh Thổ.

Sở Cuồng Nhân đứng dậy rửa mặt một phen, không lâu sau đó, dưới sự chỉ huy của một vị tăng nhân, ăn một bữa cơm chay đặc trưng của Cực Nhạc Tịnh Thổ.

Sau đó Thạch Anh liền dẫn hắn, chuẩn bị tiến về Lưu Ly Thổ.

Trên đường, vừa hay nhìn thấy hai nhóm thế lực đang đánh nhau, làm truyền nhân của Quan âm, tất nhiên là Thạch Anh sẽ không ngồi nhìn loại chuyện này phát sinh ở trong tịnh thổ, đi lên hoà giải.

Sau khi hỏi thăm một phen mới biết được.

Hai nhóm người này, đang chỉ trích tín ngưỡng của đối phương là Ngụy Phật, cho nên ra tay đánh nhau.

"Đây cũng không phải là lần đầu tiên."

Sau khi hoà giải xong, truyền nhân của Quan âm bất đắc dĩ nói.

Khi được nàng giải thích, Sở Cuồng Nhân mới biết, vốn dĩ ngũ phương trong tịnh thổ sẽ rất ít xảy ra chuyện như vậy, tất cả mọi người là tín đồ của Phật, bình thường đều có thiện chí giúp người.

Cho dù là một số thế lực tu hành, cũng đều ngay ngắn rõ ràng.

Nhưng mà, sau khi Thiên Long Tịnh Thổ xuất hiện, bầu không khí của Cực Tây chi địa này, liền trở nên có chút hỗn loạn.

Thế lực khắp nơi bởi vì tín ngưỡng, thường xuyên xảy ra chuyện ra tay đánh nhau.

Cho dù không phải là vì tín ngưỡng, có lúc sẽ vì một chút tài nguyên tu hành, cũng sẽ phát sinh không ít sự kiện đẫm máu, có lẽ chuyện này rất phổ biến ở địa phương khác.

Nhưng ở Cực Tây chi địa, điều này không hề bình thường.

"Thiên Long Tịnh Thổ, có gì đó quái lạ."

Thạch Anh từ tốn nói.

"Ngũ phương tịnh thổ mặc kệ sao?" Sở Cuồng Nhân hỏi.

"Tất nhiên là muốn xen vào, nhưng mà, thực lực của Thiên Long Tịnh Thổ cũng không đơn giản, dường như bên trong còn có đại năng Hợp Đạo trấn giữ, muốn đối phó với bọn họ, không phải chuyện đơn giản, lần này Vô Tài bại lộ thân phận diệt phật chi chủng, có lẽ, chính là một cơ hội, nói đến còn phải đa tạ Sở đạo hữu ngươi đây."

Thạch Anh nói ra.

"Không sao."

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, rất nhanh đã đi tới bên trong Lưu Ly Thổ.

Kết giới phật ngôn to lớn kia, vẫn còn, phật quang kim sắc lưu chuyển, vô cùng thần thánh.

Hai người tiến vào bên trong.

Dục Giới Thiên, trôi nổi trên đỉnh đầu, sức mạnh Dục giới nhàn nhạt tràn ngập.

"Tại sao ngươi lại về tới đây rồi?"

Dục giới hoa trên cánh tay Sở Cuồng Nhân không giải thích được nói.

"Đến ném ngươi về Dục Giới Thiên."

"Đừng mà."

Dục Vọng Hoa nhất thời không tình nguyện, thế gian phía ngoài phồn hoa tốt đẹp như vậy, đủ loại dục vọng đang chờ nàng đi hưởng thụ, làm sao nàng bỏ được mà trở về Dục Giới Thiên chứ.

Chỗ đó ngoại trừ một đám Thiên Ma kia, căn bản cũng không có những vật khác.

Mà đám Thiên Ma kia cũng không dám tới gần nàng, nàng ở nơi đó, quá cô đơn.

Sở Cuồng Nhân cười cười, không nói gì, mà Dục Vọng Hoa cũng nhìn ra đối phương tới đây, là có chuyện quan trọng khác, cũng không phải thật sự muốn ném nàng về Dục Giới Thiên, nhanh chóng nhẹ nhàng thở ra.

Đồng thời cũng có chút nghiến răng nghiến lợi, gia hỏa này, luôn đùa nghịch nàng như thế, chơi rất vui sao?

Chỉ chốc lát.

Sở Cuồng Nhân và Thạch Anh đã đi tới Linh Sơn mà các đại năng Lưu Ly Thổ đang trấn áp.

Linh Sơn ở trong một không gian khác, vẫn chưa xuất hiện, nhưng ấn ký Thanh Liên trên trán Sở Cuồng Nhân, lại chợt lóe lên quang mang, giống như đang rung động.

Hắn cũng cảm nhận được động tĩnh của Hỗn Độn Thanh Liên.

Xem ra, là cảm nhận được sự tồn tại của Công Đức Kim Liên, chuyện này cũng xác nhận phỏng đoán của hắn.

Hắn Hỗn Độn Thanh Liên, có thể thông qua hấp thu Công Đức Kim Liên và chí bảo do Thanh Liên biến thành, xúc tiến sự trưởng thành của mình!

Chương 1583 - Đại kiếp nạn của Phật Môn, tiếng chuông diệt Phật, hoàn toàn không bị ảnh hưởng

"Quả nhiên, Hỗn Độn Thanh Liên có thể dùng loại phương thức này để trưởng thành."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới, điều này khiến cho hắn có thêm một kế hoạch trong tương lai, đó chính là tìm kiếm mảnh vỡ Hỗn Độn cùng với chí bảo do Hỗn Độn Thanh Liên biến thành, dùng để tăng cường Hỗn Độn Thanh Liên.

"Sở đạo hữu, Vân Lam Phật đã giao biện pháp mở ra Linh Sơn, có cần ta mở ra không."

Thạch Anh nói ra.

"Không cần." Sở Cuồng Nhân lắc đầu, hắn đã chứng thực được phỏng đoán của mình, không cần gây thêm chuyện nữa.

Ầm ầm...

Nhưng ngay tại lúc này, chỉ thấy mặt đất ở trước mặt hai người bỗng nhiên bắt đầu nứt ra.

Một đạo vết nứt khổng lồ hiện lên, mà trong khe nứt trên mặt đất, một đóa Công Đức Kim Liên kim sắc tràn ngập Phật quang tươi sáng, phía dưới kim liên, chính là Linh Sơn tràn ngập đạo nhiễm chi khí.

"Sao lại mở ra rồi?" Lông mày Sở Cuồng Nhân cau lại.

"Ta không có mở ra mà." Mặt mũi Thạch Anh cũng tràn đầy sự nghi hoặc.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Phía trên kim liên, nhóm cao tăng Lưu Ly Thổ ngồi xếp bằng, mang trên mặt vẻ mặt ngưng trọng.

Nhất là Kiến Tính Phật cầm đầu, nhìn thấy kết giới bên ngoài Phật ngôn, nói: "Một trận đại kiếp của Phật Môn, sắp đến."

Nghe được lời hắn nói, sắc mặt Thạch Anh hơi đổi một chút: "Tiền bối nói vậy là có ý gì?"

Kiến Tính Phật nhìn về phía hai người Thạch Anh, thời điểm nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trong mắt của hắn lướt qua một tia dị sắc: "Sở tiểu hữu, là ngươi, ha, đó là... Hỗn Độn Thanh Liên? !"

Dường như hắn đã thấy được đồ vật gì đó thật không thể tin được, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

"Xin ra mắt tiền bối." Sở Cuồng Nhân chắp tay nói.

Mà Kiến Tính Phật cũng dần dần lấy lại tinh thần từ trong sự khiếp sợ, hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo thâm ý: "Có lẽ, Sở tiểu hữu là mấu chốt của trận đại kiếp này cũng không chừng."

"Tiền bối nói lời ấy là có ý gì?"

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương hỏi.

"Ta từ nơi sâu xa, dự cảm thấy gần đây Phật Môn sẽ có một trận đại kiếp, tránh cũng không thể tránh, mà mấu chốt này, có lẽ ở ngay trên người của tiểu hữu, còn về cụ thể, ta cũng không rõ ràng, có người xuất thủ che đậy khí thế vận mệnh, đó là một tồn tại không thua kém ta." Kiến Tính Phật nói nói.

Đùng, đùng...

Lúc này, sau khi Linh Sơn hiện thế, toàn bộ Lưu Ly Thổ đều lâm vào bên trong chấn động.

Chỉ thấy Dục Giới Thiên phía trên đỉnh đầu của bọn họ dường như cảm ứng được điều gì đó, liền ầm ầm chấn động, từng đạo từng đạo vết rách xuất hiện, nguyên một đám Dục Giới Thiên Ma đáp xuống.

"Là khí tức của Ma Chủ, ha ha, Ma Chủ khôi phục rồi sao?"

"Ma Chủ đang kêu gọi chúng ta."

Nguyên một đám Dục Giới Thiên Ma vô cùng hưng phấn, đánh về phía kết giới Phật ngôn.

"Đáng chết, tại sao Dục Giới Thiên Ma này có thể tự mình thức tỉnh."

Lông mày Thạch Anh cau lại.

Có kết giới Phật ngôn ở đây, Dục Giới Thiên này và Thiên Ma ở trong đó đều phải bị trấn áp đến sít sao mới đúng, sao lại đột nhiên xuất hiện động tĩnh lớn như vậy.

"Trừ phi là... Có người phá hư kết giới Phật ngôn, dẫn động Dục Giới Thiên!"

Dường như Thạch Anh nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt biến hóa.

Mà Kiến Tính Phật cũng thở dài một hơi: "Không nghĩ tới, sẽ đến đến nhanh như vậy, người ở sau lưng kia, xem ra mưu đồ đã lâu."

Chỉ tiếc, bọn họ phải trấn áp Linh Sơn đạo nhiễm chi khí, không có cách nào xuất thủ.

"Tiểu hữu, trận đại kiếp nạn này, phải làm phiền các ngươi rồi."

Chỉ thấy Kiến Tính đánh ra hai đạo kim quang, lần lượt chui vào trong não bộ của Thạch Anh và Sở Cuồng.

Ngay tức khắc, lượng lớn tin tức nổ tung ở trong đầu Sở Cuồng Nhân, đó là vô số pháp môn tu hành của Phật Môn, và cảm ngộ của Kiến Tính đối với Phật.

"Đây xem như là thù lao sao?"

Sở Cuồng Nhân lắc đầu cười nói.

Răng rắc...

Lúc này, phía trên kết giới Phật ngôn, đã xuất hiện một vết rách to

lớn.

Sức mạnh dục giới vô cùng vô tận, thông qua vết nứt kia, đang khuếch tán ra bên ngoài!

Thân ảnh hai người Sở Cuồng Nhân, Thạch Anh lóe lên, biến mất ngay tại chỗ không thấy dấu vết.

Mà sau khi bọn họ ra khỏi kết giới Phật ngôn, đã nhìn thấy một tướng Ba Tuần huyết sắc vô cùng to lớn, mà Ba Tuần tướng này đang không ngừng công kích lên kết giới Phật ngôn.

Hiển nhiên, Dục Giới Thiên đột nhiên bị dị động, không thoát khỏi liên quan với Ba Tuần tướng này.

"Có người phá hư kết giới, nhưng lại không có người nào đến đây ngăn cản, xem ra, dường như những tịnh thổ còn lại cũng gặp phải phiền toái."

Thạch Anh cau mày nói ra.

Một cái chớp mắt tiếp theo, ngọc giản của nàng liên tục chấn động, mấy đạo tin tức truyền đến.

"Thạch Anh, chú ý người của Thiên Long Tịnh Thổ, bọn họ mang ý đồ xấu, nếu như gặp phải, giết chết không cần luận tội!"

"Tiếng chuông, chú ý tiếng chuông!"

"Thạch Anh, trốn! ! Rời khỏi Cực Tây chi địa! !"

Mấy đạo tin tức liên tục gửi đến, khiến sắc mặt Thạch Anh biến hóa mấy lần.

Đặc biệt là câu cuối cùng, càng làm cho trong lòng Thạch Anh chìm đến đáy cốc, trốn? Rời khỏi Cực Tây chi địa? !

Phải biết, nơi này chính là chỗ ở của ngũ phương tịnh thổ !

Lời này là có ý gì?

Chẳng lẽ ngũ phương tịnh thổ đều đã bị luân hãm rồi hay sao? !

Tâm tư Thạch Anh thay đổi thật nhanh, trong lúc nhất thời, không biết nên quyết định như thế nào.

"Loại khí tức này, ngươi là truyền nhân của Quan âm."

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy một thanh niên áo trắng từ nơi cách đó không xa đi tới, thanh niên này có khuôn mặt tuấn lãng, trên mặt mang theo nụ cười tà mị, nhất là đôi mắt màu tím, trong đó có khắc chữ vạn huyết sắc.

"Ba Tuần chi nhãn, ngươi là, diệt Phật chi chủng? !"

Ánh mắt Thạch Anh ngưng trọng.

"Ha, tại hạ ở Thiên Long Tịnh Thổ... Vô Pháp!"

Thanh niên áo trắng chắp tay trước ngực, từ tốn nói.

Mà ở phía sau hắn, nguyên một đám thân ảnh bay tới, ở trong đó, đại đa số đều là tăng nhân.

"Diệt Phật, diệt Phật!"

"Diệt Phật, diệt Phật!"

Những vị tăng nhân này, thần sắc chất phác, trong miệng hô hào hai chữ “diệt Phật”, vô cùng quỷ dị.

"Là người của Pháp Thiên tự! Còn có, đại sư ở Phổ Đà sơn, đó là, sư phụ Pháp Hàng của Cụ Đức Tịnh Thổ..."

Thạch Anh có chút chấn kinh nhìn nguyên một đám tăng nhân di chuyển sau lưng thanh niên áo trắng, ở trong đó thậm chí có không ít tồn tại đủ để được xưng là cao tăng.

Mà bây giờ, những người này đang hô hào muốn diệt Phật? !

Diệt đi Phật mà bình thường bọn họ tôn kính nhất, mong muốn hướng tới nhất? !

Rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra? !

"Thiên Long Tịnh Thổ, rốt cuộc đã làm ra chuyện gì vậy? !"

Thạch Anh chất vấn.

"Không cần kinh ngạc, bởi vì chẳng mấy chốc nữa ngươi cũng sẽ trở nên giống như bọn họ mà thôi."

Vô Pháp cười nhạt một cái rồi nói.

Ông, ông...

Lúc này, một tiếng chuông hùng hậu, từ đằng xa truyền đến, quanh quẩn khắp thiên địa!

Mà khi tiếng chuông vang lên trong nháy mắt, thân thể mềm mại của Thạch Anh liền chấn động, như bị sét đánh, đầu đột nhiên vô cùng nhói đau.

"Cẩn thận tiếng chuông..."

Nàng nghĩ đến tin tức vừa rồi, tâm thần đề phòng.

"Là tiếng chuông này! Là tiếng chuông này đang thao túng những người này sao? !"

Thạch Anh thông tuệ, nhất thời liền suy nghĩ cẩn thận nguyên nhân ở trong đó, trong tức khắc thúc giục tĩnh tâm pháp chú, bảo vệ tâm thần, chống cự sự quấy nhiễu của tiếng chuông.

Nhưng mà, tác dụng không lớn lớn, tiếng chuông kia, tràn ngập khắp thiên địa, ở khắp mọi nơi, từng cơn sóng liên tiếp, điên cuồng đánh thẳng vào tinh thần của nàng.

"Không cần chống cự, Diệt Phật Chi Chung này, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng không có cách nào chống cự, tuy ngươi có tĩnh tâm pháp chú hộ thể, nhưng cũng không làm được chuyện gì!"

Vô Pháp từ tốn nói, sau đó, hắn nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Hắn thấy, cho dù Sở Cuồng Nhân là Đại La Kim Tiên, giờ phút này cũng phải bị ảnh hưởng bởi tiếng chuông này, lâm vào bên trong thống khổ giãy dụa mới đúng.

Nhưng khi hắn nhìn đối phương, ngược lại không khỏi ngây ngẩn cả người.

Đối phương đứng lơ lửng trên không, tiếng chuông quanh quẩn trong thiên địa kia, đối với hắn mà nói, giống như không có bất kỳ sự ảnh hưởng nào.

"Tại sao lại như vậy, cho dù hắn là Đại La Kim Tiên, cũng không nên biểu hiện lạnh nhạt được như thế mới đúng, đây là tiếng chuông diệt Phật, là át chủ bài do Thiên Long Tịnh Thổ ta nghiên cứu qua vô số năm mới làm ra được!"

"Vì cái gì, hắn có thể hoàn toàn không bị ảnh hưởng? !"

Vô Pháp càng nghĩ càng thấy thật không thể tin được.

Chương 1584 - Kiếm trảm tháp chuông, nếu ta nói không thì sao? Vô Thiên tiến đến

Tiếng chuông diệt Phật, quanh quẩn giữa thiên địa.

Phàm là người nghe được tiếng chuông này, tâm thần đều bị hắn mê hoặc, lâm vào bên trong vòng xoáy không thể diễn tả, bị hắn thao túng.

Tiếng chuông này, cũng không phải là nhằm vào thính giác, mà thậm chí trực tiếp công kích vào linh hồn của con người.

Cho nên, cho dù có phong bế ngũ giác cũng vô dụng.

Đây là át chủ bài của Thiên Long Tịnh Thổ, vũ khí bí mật được chuẩn bị vô số năm!

Thế nhưng mà, hiện tại thứ vũ khí bí mật này đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, lại không có một chút tác dụng.

Tiếng chuông ở khắp mọi nơi kia, căn bản không ảnh hưởng gì đến Sở Cuồng Nhân.

"Là đóa ấn ký Thanh Liên kia sao?"

Lông mày Vô Pháp cau lại, chú ý tới ấn ký Thanh Liên ở trên trán đối phương có đạo vận vô hình đang lưu chuyển.

Mà trên thực tế, hắn đoán không sai.

Hỗn Độn Thanh Liên, vạn pháp bất xâm, có thể bảo vệ linh hồn và tâm thần.

Thời điểm ở mảnh vỡ Hỗn Độn, yêu nghiệt Tử Nguyệt Trường Không của cấm địa linh hồn phát ra công kích lên linh hồn về phía hắn, cũng không gây ra chút tổn thương nào cho hắn.

Tiếng chuông này, cũng giống như vậy.

"Quả nhiên, người này là biến số lớn nhất trong kế hoạch."

Vô Pháp nỉ non nói.

Ở trong kế hoạch của Thiên Long Tịnh Thổ không hề có Sở Cuồng Nhân, nhưng mà, đối phương lại đột nhiên xuất hiện ở Cực Tây chi địa này, còn làm cho thân phận của Vô Tài bị bại lộ, khiến cho bọn họ có chút trở tay không kịp, kế hoạch cũng không thể không tiến hành sớm hơn, vốn dĩ, bọn họ cảm thấy mưu đồ kế hoạch này nhiều năm, cho dù là nhiều một tên Sở Cuồng Nhân, cũng không thể ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng.

Nhưng mà bây giờ, thấy được biểu hiện của Sở Cuồng Nhân, lại nghĩ tới đủ loại tin đồn liên quan đến đối phương, Vô Pháp có chút dao động.

"Thì ra là thế."

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên nói ra.

Vừa rồi, hắn dùng tiên thức đảo qua phạm vi ngàn tỉ dặm, đã khóa chặt nơi phát ra tiếng chuông.

Chỉ thấy thân ảnh hắn nhảy lên một cái, Côn Ngô Kiếm xuất hiện trong tay, ánh mắt như điện, khóa chặt một tòa tháp cao kim sắc ở nơi cực xa!

Tòa tháp cao kia, chính là nơi phát ra tiếng chuông!

"Không ổn rồi! Hắn muốn phá hư tháp chuông!"

Sắc mặt Vô Pháp hơi đổi một chút.

"Nằm mơ! !"

Lúc này, Ba Tuần tướng huyết sắc đang phá hư kết giới Phật ngôn ở cách đó không xa cũng đã nhận ra ý đồ của Sở Cuồng Nhân, thay đổi phương hướng, đánh ra một chưởng về phía Sở Cuồng Nhân! !

Chưởng kình vô cùng bá đạo, phủ lên bầu trời một mảnh huyết sắc.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, thúc giục từ bi Đại La ý mới lĩnh hội được, một bàn tay kim sắc do Phật quang ngưng tụ mà thành từ trên trời giáng xuống, đánh về phía Ba Tuần tướng.

Một luồng trách trời thương dân chi ý, tràn ngập khắp thiên địa!

Đây cũng là một trong rất nhiều pháp môn tu hành Phật Môn mà Sở Cuồng Nhân đạt được từ chỗ Kiến Tính Phật kia, với ngộ tính của hắn, lại thêm được Kiến Tính Phật truyền đạo, lần thứ nhất sử dụng đã phát huy đến mức lô hỏa thuần thanh.

Một tiếng nổ vang lên, Ba Tuần huyết sắc cùng với bàn tay lớn màu vàng óng ầm ầm va chạm!

Thiên địa rung chuyển!

Khắp nơi chấn động kịch liệt!

Ba Tuần tướng huyết sắc kia vang lên một tiếng răng rắc, trực tiếp vỡ vụn, lộ ra một tăng nhân trẻ tuổi mặc áo cà sa màu vàng đỏ.

Tăng nhân trẻ tuổi tương tự như Vô Pháp, hai mắt cất giấu một chữ vạn huyết sắc, hiển nhiên cũng là một trong các diệt Phật chi chủng, chính là truyền nhân của Thiên Long Tịnh Thổ, tên là Vô Đức!

"Đây là từ bi chưởng của Lưu Ly Tịnh Thổ! Lưu Ly Thổ đã bị hủy diệt từ nhiều năm, sao gia hỏa này lại có pháp môn tu hành của Lưu Ly Thổ? !"

Vô Đức kinh nghi bất định nói ra.

Mà lúc này, kiếm áp trên người Sở Cuồng Nhân đã thúc giục đến mức cực hạn, chỉ thấy ánh mắt hắn ngưng trọng, trên thân Côn Ngô Kiếm trong tay, từng viên từng viên phù văn được thắp sáng, một luồng sức mạnh vô cùng mênh mông to lớn trực tiếp bạo phát, hóa thành một đạo kiếm ảnh to lớn tiên huy tươi sáng, ẩn chứa vô số đạo văn, chém thẳng về nơi xa!

Chính là Trụ Chi Kiếm, vô đạo!

"Kiếm áp thật là khủng khiếp!"

Hai người Vô Pháp, Vô Đức thấy thế, không khỏi có chút chấn kinh.

Kiếm khí kia, đúng là một loại uy hiếp tử vong đối với bọn họ, khiến cho bọn họ không dám tiến lên trước để ngăn cản.

Đùng, đùng! !

Nơi kiếm khí đi qua, không gian trực tiếp bị xé rách!

Kiếm ảnh to lớn, chớp mắt đã lướt quá ngàn vạn dặm, đi đến phía trên tòa tháp cao kim sắc kia, dường như cảm nhận được sự uy hiếp, tháp thể điên cuồng chấn động, từng đạo từng đạo kết giới phòng ngự tự động hình thành.

Trong chớp mắt, mười tám đạo kết giới bỗng dưng hiện lên!

Nhưng cũng đáng tiếc, uy lực của một kiếm này quá mức cường đại, chỉ trong nháy mắt, mười hai đạo phía trước bên trong mười tám đạo kết giới gần như bị phá nát cùng lúc!

Sáu đạo phía sau, cũng chỉ ngăn cản được một chút, sau đó liền bị phá nát dần dần!

Cự kiếm rơi ở phía trên tòa tháp cao, khi một tiếng nổ rung trời vang lên, bụi mù cuồn cuộn, sơn hà vỡ nát!

Tháp cao, bị phá nát!

Tiếng chuông quanh quẩn giữa thiên địa kia, cũng biến mất không thấy nữa.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại rất rõ ràng, mọi chuyện còn lâu mới đơn giản như vậy.

Tiên thức của hắn cảm nhận được, tòa tháp cao này, trải rộng hơn phân nửa Cực Tây chi địa, mà hắn chỉ mới phá hư một tòa trong số đó mà thôi.

Không được bao lâu, tiếng chuông kia, sợ là sẽ lại vang vọng một lần nữa.

"Có thể xây dựng được nhiều tháp cao như vậy, phạm vi bao trùm rộng rãi như vậy, Thiên Long Tịnh Thổ này, toan tính quá lớn, xem ra đã mưu đồ trong khoảng thời gian rất lâu."

"Đúng là có thể gọi là đại kiếp của Phật Môn."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, đối với Thiên Long Tịnh Thổ này, càng ngày càng hiếu kỳ.

"Yêu nghiệt cái thế Sở Cuồng Nhân, quả nhiên là danh bất hư truyền!"

"Không chỉ có như thế, người này còn không bị tiếng chuông diệt Phật ảnh hưởng, quá kỳ quái."

Sau khi Vô Pháp, Vô Đức nhìn thấy uy lực của một kiếm kia, nhịn không được mà chấn kinh.

Sau đó, Vô Pháp chắp tay trước ngực nói với Sở Cuồng Nhân: "Sở đạo hữu, đây là chuyện của Phật Môn trong Thiên Long Tịnh Thổ ta, xin ngươi đừng nhúng tay vào, cứ như vậy mà rời đi đi."

"Nếu như ta nói không thì sao?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

"Hài cốt trên đường diệt Phật này, lại phải nhiều thêm một bộ của

ngươi!"

Một giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang lên.

Chỉ thấy ở nơi xa, một trận ma khí huyết sắc trùng thiên, gần như hóa thành một đám mây đen.

Mà bên trong mây đen kia, một thanh niên mặc trên người chiến giáp đỏ lòm, toàn thân tràn ngập ma khí không rõ từ từ đáp xuống!

"Là Vô Thiên đại ca!"

"Hắn đến rồi!"

Nhìn thấy thanh niên mặc chiến giáp này, sắc mặt hai người Vô Pháp, Vô Đức liền vui vẻ, đối phương vừa đến, mang lại cho bọn họ lòng tin cực lớn.

Sở Cuồng Nhân cũng lộ ra nụ cười nghiền ngẫm" "Không chỉ có diệt Phật chi chủng, mà còn có yêu nghiệt cái thế, có chút thú vị."

Người vừa tới, đúng là yêu nghiệt cái thế!

Tu vi, đã thăng cấp đến Đại La Kim Tiên, so với Huyết Côn Bằng sợ là chỉ mạnh hơn chứ không hề yếu.

"Con đường diệt Phật này, ai cũng không ngăn cản được, Sở Cuồng Nhân, ngươi cũng không ngoại lệ!"

Trong tay Vô Thiên xuất hiện một thanh trường đao màu đỏ sậm, đao chỉ vào Sở Cuồng Nhân, giọng điệu băng lãnh, ma khí bành trướng trên bầu trời, gần như hóa thành một vị Ma Vương khủng khiếp!

Chỉ với ma khí này, khiến cho kết giới Phật ngôn đã hư hao ở cách đó không xa càng thêm lung lay sắp đổ.

"Ngược lại ta rất hiếu kỳ, nếu như ta thật sự muốn ngăn cản, ngươi có thể làm gì để gây khó dễ cho ta?"

"Giết! !"

Vô Thiên không có hai lời, ánh mắt lạnh lẽo, trường đao đỏ sậm trong tay trực tiếp chém ra!

Một đạo đao ảnh huyết sắc khổng lồ tung ra, làm tê liệt thiên khung!

Côn Ngô trong tay Sở Cuồng Nhân cũng trực tiếp chém ra.

Kiếm quang tươi sáng, đao quang tràn trề, hai luồng sức mạnh tấn công, hư không bốn phía nổ tung, sơn hà vỡ nát! !

Cơn bão năng lượng không ngừng nghỉ, cuốn về phía bốn phương tám hướng!

Thạch Anh mới từ bên trong sự ảnh hưởng của tiếng chuông lấy lại tinh thần thì bị luồng năng lượng phong bạo trùng kích này, bị đẩy lui lại mấy chục trượng ngay tại chỗ.

"Truyền nhân của Quan âm, chịu chết đi!"

Lúc này, hai người Vô Đức, Vô Pháp đột nhiên xuất thủ, công kích về phía Thạch Anh.

"Hừ!"

Thạch Anh hừ lạnh một tiếng, Phật quang trên người hiển hóa, các loại Phật pháp thần thông liên tục được thi triển, đối cứng với hai người.

"Lên cho ta!"

Vô Đức phất tay, sau lưng, một đám tăng nhân bị thao túng kia lao về phía Thạch Anh, trong miệng không ngừng hô hào hai chữ... Diệt Phật!

Chương 1585 - Thạch Anh đột phá cảnh giới Đại La, ngươi có thể tiếp được mấy kiếm của ta đây?

Rất nhiều tăng nhân công kích về phía Thạch Anh, ở trong đó, cũng không ít tồn tại cảnh giới Kim Tiên.

Thậm chí còn có hai tồn tại đã tiếp cận cảnh cửa Đại La Kim Tiên là Vô Đức, Vô Pháp, mà quan trọng nhất là, bên trong những người này có không ít đều là đồng tu mà Thạch Anh quen biết!

"Thiên Long Tịnh Thổ, các ngươi đáng chết!"

Cho dù trong lòng Thạch Anh mang thương xót chi tâm, nhưng trong lúc này, cũng không khỏi muốn động sát ý.

Một đạo phật quang đánh tới.

Đó là một ni cô, Thạch Anh mất tập trung, bị đánh lui mấy chục trượng.

Mà Thạch Anh nhìn ni cô kia, ánh mắt phức tạp: "Nam Châu thần ni, ngươi không biết ta sao? Ta là Thạch Anh của Cực Nhạc Tịnh Thổ."

Ni cô kia, từng cùng nàng luận đạo.

Hôm nay, lại đang bức nàng vào con đường sinh tử, xuất thủ không lưu tình chút nào.

"Ha ha, vô dụng, bọn họ đã bị tiếng chuông thao túng, ngươi muốn gọi bọn họ tỉnh, không khác nào si tâm vọng tưởng!"

Vô Đức đắc ý cười to nói.

Thạch Anh bất đắc dĩ, chỉ có thể xuất thủ ứng chiến, nhưng dù sao nàng cũng chỉ có một người, rất nhanh đã lâm vào xu hướng suy tàn, vô cùng nguy hiểm.

Một bên khác.

Hai người Sở Cuồng Nhân và Vô Thiên đứng lơ lửng trên không.

Ma khí bá đạo và tiên nguyên đang cách không va chạm, uy áp kinh khủng, khiến một phương không gian này trực tiếp vặn vẹo sụp đổ.

"Không được bao lâu, đồng bạn của ngươi sẽ chết trong tay đồng tu."

Vô Thiên từ tốn nói, nỗ lực ảnh hưởng tâm thần của Sở Cuồng Nhân, khiến hắn lộ ra sơ hở.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không thèm để ý chút nào, từ tốn nói: "Yên tâm, nàng không chết được, ngươi vẫn nên quan tâm bản thân mình trước đi."

Lời nói vừa dứt, tiên nguyên trên người hắn tăng vọt!

Tiên nguyên đan xen tiên huy Kim Ngọc, trực tiếp phóng lên tận trời, đánh về phía đối phương.

Sắc mặt Vô Thiên biến hóa, trường đao trong tay vạch một cái, đao quang lóe lên, xé mở tiên nguyên, gào thét xông về phía Sở Cuồng Nhân.

Lại thấy đối phương tùy ý đánh ra một quyền, đao quang nổ tung, trực tiếp sụp đổ!

"Sở Cuồng Nhân, danh bất hư truyền!"

Vô Thiên khẽ quát một tiếng, ma khí huyết sắc trên người không ngừng phun trào: "Ma Phật Khai Sát, Vạn Pháp Thiên Táng! !"

Một luồng ma khí kinh khủng giống như muốn hủy diệt vạn pháp xông lên tận trời!

Pháp môn tu hành này, Vô Tài đã từng thi triển qua, nhưng so với Vô Thiên ở trước mắt, không biết kém hơn bao nhiêu, căn bản không phải cùng một cấp bậc.

"Rất tốt."

Chứng Pháp Chi Ấn trên thân Côn Ngô Kiếm trong tay Sở Cuồng Nhân liên tục được thắp sáng, một đạo kiếm quang tươi sáng, bỗng nhiên chém ra!

Kiếm quang và đao quang giao hội, ma khí huyết sắc và tiên huy kim sắc chiếu rọi, hóa thành gió bão không ngừng nghỉ, khuếch tán về phía bốn phương tám hướng!

"Sở Cuồng Nhân, để cho ta xem ngươi có bao nhiêu năng lực? !"

Vô Thiên lao ra từ bên trong năng lượng đầy trời kia, lao về phía Sở Cuồng Nhân, trường đao trong tay liên tục vung vẩy!

Sở Cuồng Nhân cầm kiếm, tùy ý ngăn cản.

Tiếng leng keng không ngừng vang lên, mà mỗi một lần binh khí giao kích, đều có phong mang kinh người bắn ra!

Phong mang lướt qua, sơn hà bị phá nát, bầu trời bị xé nứt!

"Sở Cuồng Nhân, ngươi chỉ có như thế sao? !"

Tay Vô Thiên cầm trường đao huyết sắc, thế công càng ngày càng kinh khủng, ma khí điên cuồng phun trào, giống như một vị Ma Vương không ai bì nổi!

Chữ vạn huyết sắc ẩn chứa bên trong hai con ngươi, cũng tràn ngập ra một loại dao động quỷ quyệt.

Giống với tiếng chuông kia, đều là thủ đoạn đánh thẳng vào tâm thần.

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Côn Ngô, đứng tại chỗ đỡ đòn, lại giống như không có bất kỳ cơ hội phản kích nào.

Tình cảnh này, để Vô Đức, Vô Pháp thấy được, trên mặt không khỏi toát ra vẻ hưng phấn.

"Không hổ là Vô Thiên, ngay cả yêu nghiệt cái thế như Sở Cuồng Nhân cũng có thể đè xuống mà đánh, quá lợi hại."

"Đúng vậy, bên trong mấy diệt phật chi chủng chúng ta, thì hắn đạt được sức mạnh chân truyền của Ba Tuần, tất nhiên cường đại hơn so với chúng ta, ngay cả phương trượng cũng đã từng nói, nếu như Vô Thiên tiếp tục trưởng thành, tương lai thậm chí có cơ hội sánh vai với Ba Tuần, trở thành Dục giới chi chủ mới!" Vô Pháp hâm mộ nói ra.

"Được rồi, giải quyết truyền nhân của Quan âm trước, sau đó lại đi giúp Vô Thiên, mặt khác, còn muốn phá hư kết giới phật ngôn, phóng thích Dục Giới Thiên." Vô Đức nói ra.

Thạch Anh hãm sâu vào vòng vây, vô cùng nguy hiểm, trên người đã có thêm mấy đạo thương thế.

Nhưng lâm vào bên trong hiểm cảnh có thể tử vong bất cứ nào, nội tâm của nàng, lại là một mảnh yên tĩnh, trong thoáng chốc, trong lòng giống như có cảm ngộ gì đó hiện lên.

"Chết đi cho ta, mạt pháp nhất kích!"

Trong tay Vô Pháp có phật quang huyết sắc lưu chuyển, hóa thành một đạo huyết sắc lưu tinh đánh ra, đánh Thạch Anh lui mấy trăm trượng.

Những người còn lại, thừa thắng xông lên, muốn trong một lần hành động giết chết đối phương!

Nhưng ngay lúc này, một trận phật quang cuồn cuộn phóng lên tận trời, bao phủ khắp nơi, nguyên một đám tăng nhân phóng về phía Thạch Anh đúng là bị luồng phật quang này đánh lui.

"Chuyện gì xảy ra? !"

Sắc mặt hai người Vô Pháp, Vô Đức hơi đổi một chút.

Chỉ thấy luồng phật quang này càng ngày càng mạnh, một luồng ý cảnh kỳ lạ mà mạnh mẽ từ trong đó bạo phát!

Đó là, Đại La ý!

Sắc mặt hai người Vô Pháp, Vô Đức đại biến.

"Đại La ý, nàng đột phá đến cảnh giới Đại La, chuyện này sao có thể? !"

"Từ trong trận chiến đột phá? Tại sao có thể như vậy?"

Đột phá trong trận chiến, không phải là không được.

Nhưng ở bên trong trận chiến đột phá đến cảnh giới Đại La, vô cùng hiếm thấy.

"Thì ra đây chính là Đại La ý, thì ra là thế."

Thạch Anh cảm nhận sức mạnh mới trong cơ thể mình, trong mắt lộ ra một tia chợt hiểu: "Xem ra phải đa tạ tiền bối thật tốt."

Nàng có thể đột phá bên trong trận chiến, là vì Kiến Tính Phật đã đánh vào trong cơ thể nàng một vệt kim quang.

Đó là một đạo cảm ngộ của Kiến Tính Phật đối với phật pháp.

Hắn nhìn ra, khoảng cách Thạch Anh đặt chân vào cảnh giới Đại La chỉ còn nửa bước, thậm chí có thể nói là kém một chút cơ hội, là có thể đột phá.

Đạo cảm ngộ hắn đánh vào, vừa lúc có thể trợ giúp đối phương tìm ra cơ hội kia!

Trong lúc chiến đấu, Thạch Anh nhanh chóng tiêu hóa cảm ngộ kia, cuối cùng, dựa vào cơ hội này, thành công cảm ngộ Đại La ý, đột phá cảnh giới Đại La!

"Đáng chết, lên cho ta!"

Vô Đức điều khiển mọi người, tấn công về phía Thạch Anh một lần nữa.

Chỉ thấy trong tay Thạch Anh có thêm một bình Dương Chi Bạch Ngọc, nàng đưa tay ra, vô số dòng nước từ trong bình tuôn ra, hóa thành nguyên một đám bóng nước, bao phủ một đám tăng nhân ở bên trong.

Bóng nước tựa như nguyên một đám nước ngâm, trôi nổi ở giữa không trung, mặc cho tăng nhân bên trong giãy giụa như thế nào cũng không thể thoát khỏi.

"Đây là ảo ảnh trong mơ, phía dưới Đại La, không cách nào tránh thoát, chư vị đồng tu ở bên trong nghỉ ngơi một lúc đi."

Thạch Anh từ tốn nói, tiếp đó nhìn về phía hai người Vô Pháp, Vô

Đức: "Còn hai người các ngươi, chỉ có thể... Lấy cái chết tạ tội! !"

Ùng ục...

Hai người Vô Pháp, Vô Đức nuốt một ngụm nước bọt, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Một bên khác.

Vô Thiên khua trường đao huyết sắc trong tay, giống như hoàn toàn chế trụ Sở Cuồng Nhân.

"Sở Cuồng Nhân, sao ngươi không phản kích!"

"Chẳng lẽ thực lực của ngươi cũng chỉ có như vậy thôi sao? Không khỏi quá khiến ta thất vọng!"

Vô Thiên một bên vung đao, vừa nói.

"Thôi, vậy thì dùng một đao này, kết thúc ngươi đi!"

"Ma Phật Khai Sát, Vô Gian Chi Tội! !"

Vô Thiên thét dài một tiếng, ma khí trên người tăng lên tới cực hạn, ánh đao màu đỏ ngòm như thuỷ triều, tầng tầng lớp lớp, bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Mà ngay tại lúc này, Thạch Anh ở cách đó không xa đã đột phá Đại La, phật quang tươi sáng.

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh: "Cuối cùng nàng cũng thành công."

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn tiện tay chém ra một kiếm, kiếm quang cường đại hơn so trước đó gào thét xông ra, xé rách ánh đao màu đỏ ngòm, hắn nhìn thoáng qua Vô Thiên đang khiếp sợ, trên người có tiên huy lưu chuyển, tiên nguyên vô biên cuồn cuộn, điên cuồng đập vào thiên địa bốn phương: "Ngươi muốn ta phản kích đúng không, vậy thì, ngươi có thể tiếp được mấy cái kiếm của ta đây?"

Chương 1586 - Vi Đà Kiếm Quyết, kết giới

phật ngôn bị phá nát, chúng sinh muốn diệt phật

"Ngươi muốn ta phản kích đúng không? Vậy thì, ngươi có thể ngăn cản được mấy kiếm của ta đây? !"

Sở Cuồng Nhân nhìn Vô Thiên ở trước mặt, thần sắc lạnh nhạt, tiên nguyên trên người lại đang liên tục tăng lên, uy áp kinh khủng, gần như khiến tăng nhân bốn phía không thở nổi.

Giờ phút này, dưới cái nhìn của bọn họ, Sở Cuồng Nhân giống như một Tiên Vương cái thế, nghiền ép tất cả!

"Không có khả năng? ! Vừa rồi, ngươi không dùng toàn lực? !"

Vô Thiên biến sắc, nhìn Sở Cuồng Nhân, không dám tin tưởng nói.

Đánh với yêu nghiệt cái thế như hắn, mà Sở Cuồng Nhân còn có thể phân tâm chú ý tình huống của Thạch Anh, lại không hề dùng toàn lực? !

Gia hỏa này, là đang xem thường hắn sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn đột nhiên có một cảm giác bị nhục nhã, giận không nhịn nổi.

"Ma Phật Khai Sát, Vạn Pháp Thiên Táng! !"

Vô Thiên quát mạnh một tiếng, ma khí vô tận phóng lên tận trời, rót vào bên trong trường đao màu đỏ trong tay, đao ảnh to lớn lại chém ra một lần nữa.

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Côn Ngô, chém ra một kiếm!

Mà lần này, hắn cũng không dùng Trụ Chi Kiếm, mà chính là một đạo kiếm ảnh tràn ngập phật quang, từ bi Đại La ý cuồn cuộn phun ra từ trong đó, vô cùng kinh người!

Kiếm ảnh và đao quang va chạm vào nhau!

Chỉ thấy đao quang nổ nát vụn, Vô Thiên bị một kiếm này đánh bay ra ngoài, sắc mặt trắng bệch ngã trên mặt đất.

"Đây là Vi Đà Kiếm Quyết của Lưu Ly Tịnh Thổ! !"

Vô Thiên nhận ra kiếm pháp mà Sở Cuồng Nhân dùng.

Vi Đà Kiếm Quyết, đây là kiếm quyết của Phật Môn, cũng là một trong kiếm đạo 24 pháp, tuy không bằng Trụ Chi Kiếm, nhưng cộng với cảm ngộ và từ bi Đại La ý của Sở Cuồng Nhân, uy lực trở nên vô cùng tuyệt luân!

"Coi như có chút nhãn lực, Vi Đà Kiếm Quyết có ba thức, ngươi tiếp được, hai kiếm tiếp theo sao?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, phật quang trên người lưu chuyển, phóng lên tận trời, hóa thành một chiến tướng Phật Môn mặc trên người chiến giáp kim sắc!

Đây là thần hộ pháp của Phật môn, Vi Đà!

Tay Vi Đà pháp tướng cầm bảo kiếm hàng ma kim sắc, làm theo động tác của Sở Cuồng Nhân, cũng chém xuống một kiếm, kiếm ảnh vô biên bá đạo, khóa chặt Vô Thiên.

"Ma Phật Khai Sát, Huyết Hải Thao Thao!"

Vô Thiên thét dài một tiếng, thúc giục sức mạnh trên người đến cực hạn, ở phía sau hắn, một Ba Tuần tướng huyết sắc xuất hiện!

Không chỉ có như thế, trong Ba Tuần tướng kia, còn ẩn chứa huyết hải vô biên.

Nước biển cuồn cuộn, tầng tầng lớp lớp, như muốn hoàn toàn bao phủ vùng thế giới này, rồi đánh nát nó!

Vi Đà tướng, Ba Tuần tướng, giằng co với nhau.

Phật quang chi kiếm, huyết hải vô biên, đùng một tiếng, trực tiếp đâm vào nhau.

Một luồng năng lượng kinh thiên động địa tiết ra, điên cuồng đập vào không gian ở bốn phía, khiến cho khắp nơi không ngừng nổ tung, sơn hà vỡ nát, thiên địa điên đảo!

Cuối cùng, chỉ thấy phật quang chi kiếm như thế chẻ tre, chém vào vô biên huyết hải!

Trực tiếp chém Ba Tuần tướng thành hai nửa!

Mà ở dưới luồng sức mạnh này, Vô Thiên đứng mũi chịu sào, chiến giáp trên người nứt ra từng khúc, phật quang làm hao mòn ma khí của hắn, khiến hắn không ngừng rú thảm, cả người giống như vải rách bay ngược ra sau.

"Ngươi muốn ta phản kích, ta phản kích, nhưng mà, dường như ngay cả hai kiếm ngươi cũng không tiếp nổi."

Sở Cuồng Nhân nhìn Vô Thiên, mang trên mặt theo một nụ cười miệt thị.

Giờ khắc này, Vô Thiên cảm nhận được khuất nhục trước nay chưa từng có, hắn là yêu nghiệt cái thế, chưa bao giờ bị thua thiệt như vậy.

Nhưng đối phương cường đại, lại khiến hắn cảm thấy thật không thể tin được.

Đùng! ! !

Lúc này, kết giới phật ngôn cách đó không xa ầm ầm nổ tung.

Dục Giới Thiên, hiện thế!

Luồng sức mạnh Dục Giới Thiên vô cùng mênh mông kia, khuếch tán ra, rung chuyển hơn phân nửa Cực Tây chi địa!

Ở phía xa.

Vân Lam Phật đang giao thủ với một vị lão tăng của Thiên Long Tịnh Thổ.

Lão tăng này, tay cầm một chuỗi tràng hạt khô lâu đỏ như máu, tu vi chỉ là một cái Đại La viên mãn mà thôi, nhưng lại có thể ngăn chặn bước chân của Vân Lam Phật.

Ở phía sau hắn, nguyên một đám tăng nhân khoanh chân ngồi dưới đất, trên người có phật quang phun trào, phóng lên tận trời.

Đâu vốn nên là một cảnh tượng thần thánh trang nghiêm, nhưng trong miệng bọn họ lại đang không ngừng hô hào hai chữ diệt phật.

Mà phật quang ngút trời này không ngừng rót vào trong cưo thể lão tăng, khiến khí tức của hắn không ngừng tăng cường, cũng chính bởi vì vậy, hắn mới có thể giao thủ với Vân Lam Phật.

"Sức mạnh tín ngưỡng, ngươi dùng tiếng chuông diệt phật này, cưỡng ép vặn vẹo tín ngưỡng của bọn họ, chuyển hóa trở thành sức mạnh tín ngưỡng để ngươi sử dụng!"

Vân Lam Phật nhìn lão tăng, cũng chính là phương trượng Thiên Long, sắc mặt nghiêm túc nói.

"A di đà phật, nhãn lực của Vân Lam Phật quả thật vô cùng bất phàm, chỉ nhìn một chút đã biết được tác dụng chân chính của tiếng chuông diệt phật này!"

Phương trượng Thiên Long cười nhạt một cái nói.

"Cho dù ngươi có thể chuyển hóa tín ngưỡng của bọn họ thành sức mạnh cho mình dùng, nhưng dù sao cũng chỉ là một Đại La viên mãn, ngươi có thể chịu đựng được bao lâu chứ?"

Vân Lam Phật hừ lạnh một tiếng.

Tuy nói như thế, nhưng nàng lại biết, tình huống vẫn không hề lạc quan như cũ.

Sau lưng Thiên Long Tịnh Thổ, nghe nói có một đại năng Hợp Đạo tên là Tội Như Lai, mà bây giờ, vị đại năng này còn không thấy tăm hơi, không biết đang làm cái gì.

Chuyện này làm nàng, có loại cảm giác bất an.

"Ha, không cần lâu đâu."

Phương trượng Thiên Long cười nhạt một cái nói.

Lúc này, ở phía xa, phật quang cường đại phóng lên tận trời, nhưng ở bên trong phật quang kia, lại xen lẫn ma khí kinh khủng và... sức mạnh Dục Giới Thiên!

"Kết giới phật ngôn bị phá!"

Ánh mắt Vân Lam Phật trầm xuống, dường như đoán được cái gì đó: "Mục tiêu của các ngươi là Dục Giới Thiên? Phóng thích Dục Giới Thiên, cộng thêm tiếng chuông diệt phật, nhờ vào đó tiêu diệt Phật Môn ở Cực Tây chi địa."

Ánh mắt nàng băng lãnh, phật quang trên người lưu chuyển, từng viên từng viên sức mạnh đạo tắc lưu chuyển.

Ngay khi nàng muốn xuất thủ.

Trong tay phương trượng Thiên Long đột nhiên xuất hiện ba chiếc ma câu, bắn ra!

Ma câu vờn quanh người Vân Lam Phật, quả thật là đang ra tạo ra huyễn cảnh vô cùng cường đại, ý đồ mê hoặc tâm thần của nàng.

"Đây là, Lục Trần ma câu của Ba Tuần, nhưng chỉ có ba cái, loại Hợp Đạo khí không hoàn chỉnh này, ngăn cản được ta sao? !"

Vân Lam Phật hừ lạnh một tiếng, phật quang ngút trời, đánh thẳng vào huyễn cảnh.

Nhưng ở phía xa, từng gợn sóng khuếch tán ra, dưới tác động của gợn sóng này, huyễn cảnh do Lục Trần ma câu xây dựng ra, quả thật đã trở nên càng thêm cường đại.

Đây là, sức mạnh Dục Giới Thiên!

Lục Trần ma câu, cộng thêm sức mạnh Dục Giới Thiên, hai luồng sức mạnh gia tăng, cho dù Vân Lam Phật có ở cảnh giới Hợp Đạo, nhưng lúc này, cũng cảm thấy có chút cố hết sức.

"Hỗn trướng!"

"Những diệt phật chi chủng nhu các ngươi, quả nhiên là tội đáng chết vạn lần!"

Sắc mặt Vân Lam Phật có chút âm trầm, hoàn toàn không có từ bi chi ý.

Nhưng càng không cách nào bảo trì lòng từ bi, thì sức mạnh Dục Giới Thiên cộng thêm huyễn tượng mà Lục Trần ma câu xây dựng ra càng chân thực, không ngừng đánh thẳng vào phật tâm của nàng.

"Chúng ta trù tính nhiều năm, tìm kiếm tài liệu, dựng Phật Tháp, thu nhận tín đồ, đại kế diệt phật, sẽ thành vào hôm nay! !"

"Diệt phật chi chủng... Ha, au hôm nay, người trên thế gian này đều sẽ là diệt phật chi chủng!"

Phương trượng Thiên Long khẽ cười một tiếng.

Ở phía sau hắn, nguyên một đám tăng nhân hô to hai chữ diệt phật.

Không chỉ là tăng nhân, toàn bộ Cực Tây chi địa, từ người bình thường, cho tới cao tăng, toàn bộ đều bị tiếng chuông diệt phật khống chế, hô to hai chữ diệt phật.

Chúng sinh đều là phật.

Chúng sinh muốn diệt phật!

Một màn quỷ quyệt ly kỳ này, cho dù là tồn tại cảnh giới Hợp Đạo như Vân Lam Phật, trong lòng cũng không nhịn được mà sinh ra một chút hàn ý.

Lần này, Cực Tây chi địa gặp phải đại kiếp trước đó chưa từng có!

Mà rất nhiều đại năng trong Tiên giới cũng đều đã nhận ra biến hóa của Cực Tây chi địa, nhưng không có người nào xuất thủ tương trợ.

Đây là chuyện của Phật Môn, bọn họ không thể xuất thủ.

"Xem ra, diệt phật chi chủng mà Ba Tuần lưu lại, thật sự muốn tiêu diệt Phật Môn vào hôm nay."

Chương 1587 - Cút về, kiếm trảm Vô Đức Vô Pháp, thật sự cho rằng ta không dám giết các ngươi sao

Bên ngoài Lưu Ly Thổ, kết giới phật ngôn ầm ầm vỡ nát, Dục Giới Thiên khuếch tán ra bên ngoài.

Mà khi được luồng sức mạnh này gia tăng, ba người Vô Thiên, Vô Pháp, Vô Đức cảm thấy sức mạnh Ba Tuần trong cơ thể mình đang điên cuồng tăng lên, rất nhanh đã vượt qua cực hạn của bản thân!

"Thật mạnh, sức mạnh thật cường đại!"

"Luồng sức mạnh này, giống như muốn tràn ra, ha ha, quá cường đại!"

Ba người Vô Thiên cười ha ha, nhất là Vô Thiên, ma khí trên người dâng trào, khiến Ba Tuần tướng huyết sắc phía sau hắn càng giống như thật, giống như muốn hóa thành thực chất!

Tựa như Ba Tuần thật sự, giáng xuống nhân thế!

"Sở Cuồng Nhân, đến mở mang kiến thức một chút, luồng sức mạnh mới tinh này của ta đi!"

Vô Thiên thét dài một tiếng, ma khí trên người bạo phát, đúng là nhanh chóng chữa trị thương thế bên trong cơ thể hắn, một đạo đao ảnh huyết sắc khổng lồ, bỗng nhiên chém ra!

Đùng! !

Uy lực của đòn này, trực tiếp khiến bốn phương thiên địa rách nát, từng đạo từng đạo vết rách lan ra.

"Vi Đà Kiếm Quyết, thức thứ ba!"

Côn Ngô Kiếm trong tay Sở Cuồng Nhân bị lệch, một đạo kiếm ảnh tươi sáng đằng không mà lên, Vi Đà pháp tướng cự đại, trừng mắt nổi giận với Ba Tuần, một bước cũng không nhường!

Sức mạnh Phật Môn chí cương chí cường, đối mặt với sức mạnh vô cùng tà ác của Ba Tuần!

Hai luồng sức mạnh này, gay ra một luồng năng lượng loạn lưu mênh mông, khiến sơn hà bốn phía không ngừng bị phá nát, ngay cả Lưu Ly Thổ kia, cũng khó có thể may mắn thoát khỏi.

Sau một kích này, Sở Cuồng Nhân, Vô Thiên đều bị đẩy lui.

Lúc này, chỉ thấy Dục Giới Thiên nứt ra, vô số Thiên Ma từ trong đó tuôn ra, ma khí kinh khủng, khuếch tán về phía bốn phía, 1 triệu dặm, nghìn vạn dặm...

Hơn phân nửa Cực Tây chi địa, giống như hóa thành thiên đường của Dục giới!

Vô số các tăng nhân vốn bị tiếng chuông diệt phật ảnh hưởng, bị sức mạnh của Dục Giới Thiên Ma ảnh hưởng, tâm thần dần dần bị hao mòn hầu như không còn.

Tín ngưỡng phật quốc độ, dần dần hóa thành Địa Ngục Đọa Lạc nhân gian!

"Ha ha, tiếng chuông diệt phật, sức mạnh Dục Giới Thiên, không ai có thể ngăn cản con đường diệt phật này! !"

Vô Thiên cười ha ha, trong mắt mang theo khoái ý điên cuồng.

Từ khi đạt được Ba Tuần chi nhãn, trở thành diệt phật chi chủng đến nay, giúp Dục Giới Thiên giáng xuống, hủy diệt Phật Môn, đã thành sứ mạng của bọn họ!

Bây giờ, sứ mệnh này sắp được hoàn thành!

Chuyện này bảo bọn họ, làm sao có thể không vui, không sướng đây.

"Chuyện này, phải làm gì đây? !"

Thạch Anh nhìn quốc độ lân cận dần dần đọa lạc tiêu vong, nhìn các tăng nhân lâm vào điên cuồng, mọi chuyện trước mắt, điên cuồng đánh thẳng vào phật tâm của nàng.

Phật, thật sự sẽ tiêu vong trên thế giới này sao?

Thạch Anh tự hỏi, trên mặt đầy vẻ hoang mang, biến thành thống khổ, dần dần lộ ra một tia điên cuồng.

Sức mạnh Dục Giới Thiên, cũng đang không ngừng ảnh hưởng nàng.

Nàng vừa mới bước vào cảnh giới Đại La, tâm cảnh còn không tính là ổn định.

"Tỉnh lại!"

Lúc này, một tiếng quát lạnh vang lên.

Thạch Anh vốn dĩ sắp bị sức mạnh Dục Giới Thiên ăn mòn nhanh chóng lấy lại tinh thần, trong nháy mắt trên trán thấm ra mồ hôi lạnh: "Nguy hiểm thật!"

Nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra một tia cảm kích.

Ngay sau đó, vô số Dục Giới Thiên Ma, đã lao về phía hai người, bao vây bọn họ.

"Con đường diệt phật sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn thiên ma bốn phía, trong mắt lộ ra một tia băng lãnh, ngay sau đó, cánh tay trái giơ lên thật cao: "Cút về Dục Giới Thiên cho ta! !"

Một tiếng quát lạnh.

Hoa Dục Vọng trên cánh tray nở rộ ánh sáng màu hồng phấn.

Một luồng sức mạnh dục vọng vô cùng cường đại khuếch tán ra, làm cho Thiên Ma bốn phía lâm vào bên trong cuồng loạn.

"Là Hoa Dục Vọng, trong tay của hắn có Hoa Dục Vọng!"

"Làm sao có thể, vì sao Hoa Dục Vọng lại trợ giúp hắn? !"

Chúng Thiên Ma không thể tin được nhìn Sở Cuồng Nhân.

Dục Vọng Hoa, tồn tại cổ lão sinh ra trong dục vọng, địa vị ở Dục Giới Thiên, dường như có thể ngồi ngang hàng với Ba Tuần.

Dưới ảnh hưởng của Dục Vọng Hoa, vô số Thiên Ma không dám tới gần hai người Sở Cuồng Nhân, có kẻ thậm chí còn xám mặt chạy trở về Dục Giới Thiên.

Đối với Dục Giới Thiên Ma mà nói, Hoa Dục Vọng, tuyệt đối là một nhân vật cực kỳ kinh khủng.

Nếu như nói, Ba Tuần là Ma Chủ của bọn họ, vậy thì Hoa Dục Vọng, chính là ác mộng trong lòng bọn họ, đoá hoa này lấy dục vọng làm thức ăn, mà Dục Giới Thiên Ma đúng lúc đều là tồn tại được sức mạnh dục vọng ngưng tụ ra, Hoa Dục Vọng, có thể nói là thiên địch của bọn họ, những năm gần đây, không biết đã có bao nhiêu Thiên Ma bị đối phương nuốt chửng.

Cho dù là Thiên Ma cường đại tới đâu, gặp phải Hoa Dục Vọng cũng chỉ có đen mặt đào tẩu, chỉ có Ba Tuần mới có biện pháp ngăn chặn đối phương.

Nhưng đáng tiếc, Ba Tuần sớm đã biến mất không biết bao nhiêu năm.

"Gia hỏa này, lại có Dục Vọng Hoa!" Đồng tử của Vô Thiên co rụt lại, không chỉ chấn kinh vì Hoa Dục Vọng ở trong tay của Sở Cuồng Nhân.

Càng khiếp sợ hơn, chính là Hoa Dục Vọng lại nghe từ lệnh của đối phương.

Sở Cuồng Nhân, ngay cả loại tồn tại cổ lão này cũng có thể ra lệnh, rốt cuộc hắn có lai lịch gì? ! Thật sự chỉ là người của Thần Ma nhất mạch đơn giản thôi sao?

"Mặc dù không phải ta rất ưa thích phật, nhưng đáng tiếc, tiểu học muội này của ta lại ở Phật Môn, mà các ngươi, hoàn toàn là địch nhân của ta, cho nên, ta không thể để các ngươi như ý được."

Sở Cuồng Nhân nhìn bọn người Vô Thiên từ tốn nói.

Vừa sải bước ra, đi đến trước mặt hai người Vô Đức, Vô Pháp, Côn Ngô Kiếm trong tay ngang nhiên chém ra, kiếm quang chói mắt chỉ trong chớp mắt đã nhấn chìm hai người.

Cho dù bọn họ hấp thu sức mạnh Ba Tuần, thế nhưng ở trước mặt kiếm quang này, vẫn vô cùng yếu ớt như cũ.

Một tiếng xẹt vang lên.

Huyết nhục bị xé nứt, hai vị diệt phật chi chủng, chết ngay tại chỗ.

Ngay sau đó, Sở Cuồng Nhân lại đặt mục tiêu ở trên người kẻ mạnh nhất là Vô Thiên, lúc hắn muốn xuất thủ, nơi xa bỗng nhiên có mấy luồng Đại La ý cường đại bạo phát.

Chỉ thấy mấy tăng nhân vọt tới, phật quang trên người đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

"Là nhóm Bồ Tát của Cụ Đức Tịnh Thổ, Thắng Nghiệp Tịnh Thổ, Hỉ Duyệt Tịnh Thổ." Thạch Anh nhận ra những người này, ánh mắt không khỏi ngưng trọng.

Những người này, mỗi một người đều là tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Mà giờ khắc này, đều bị tiếng chuông thao túng.

"Đến đúng lúc lắm!"

Sắc mặt Vô Thiên vui vẻ, thừa dịp mấy vị Bồ Tát cản trở Sở Cuồng Nhân, bóng người hắn lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang nhanh chóng biến mất ngay tại chỗ.

"Sở Cuồng Nhân, truyền nhân Quan âm, là hoạ lớn, giết!"

Một Bồ Tát nhìn chằm chằm hai người Sở Cuồng Nhân, từ tốn nói, sau đó liền xuất thủ về phía hai người.

Các loại thần thông Phật Môn, một mạch gào thét tuôn ra.

"Thiên Long Trảm!"

"Đại Phần Thiên Chưởng!"

"Vô Sắc Vô Tướng, Vạn Pháp Giai Không!"

Phật quang lộng lẫy chói mắt, chiếu sáng thiên địa, vô cùng thần thánh, nhưng trong đó lại ẩn chứa sát cơ trí mạng!

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lạnh lẽo: "Thật sự cho rằng bị thao túng, thì ta không dám giết các ngươi sao?"

Hắn làm người, từ trước đến nay chỉ nhân từ nương tay đối với người của mình.

Mà Bồ Tát này, tuy nói là bị thao túng, nhưng đã ra tay với hắn, vậy hắn cũng sẽ không khách khí.

Luân hồi Đại La ý, âm dương Đại La ý đồng thời bạo phát!

Hai đại thần thông Luân Hồi Kiếp Quang, âm Dương Tạo Hóa Thần Quang kết hợp, hóa thành tiên huy tươi sáng lộng lẫy chói mắt, giống như thủy triều khuếch tán ra!

Tiên huy phật quang, ngang nhiên giao hội!

Chỉ nghe thấy tiếng vang ầm ầm, chỉ thấy trời đất sụp đổ!

Mấy Bồ Tát bị thần quang trùng kích, bay ngược ra sau, mà Sở Cuồng Nhân thừa thắng xông lên, Côn Ngô trong tay vung lên, Thanh Diệp Kiếm Đồng Tiên Thể bạo phát, vô số kiếm khí đan xen thành một mảnh kiếm hải khuếch tán ra!

Kiếm khí bay tứ tung, xé trời nứt đất!

Nguyên một đám Bồ Tát bị kiếm khí xẹt qua kim thân, nhanh chóng máu me đầm đìa, nhưng cho cho dù như thế, bọn họ vẫn không lùi bước, giống như trong đầu có một loại niềm tin nào đó đang điều khiển hành động của bọn họ.

Chương 1588 - Thỏa thích giết hại, máu nhuộm sơn hà khắp nơi, giết hại Đại La ý

"Tiếng chuông này, không chỉ có thể thao túng bọn họ, còn có thể tăng cường niềm tin của bọn họ, làm bọn bọn họ trở nên hung hãn không sợ chết sao? !"

Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ.

Lập tức sải bước ra, thi triển Thuật Phong Ấn Thời Không, vô số đạo văn trắng bạc bao phủ vùng thế giới này.

Hành động của những tăng nhân này bị ảnh hưởng, tốc độ trở nên chậm hơn không ít.

Ngay sau đó, bóng người Sở Cuồng Nhân biến mất ngay tại chỗ, đi đến trước mặt một tăng nhân, Côn Ngô trong tay chém ra, chém xuống một cánh tay của đối phương!

Chỉ thấy trong mắt tăng nhân kia lộ ra một tia thống khổ, nhưng dù chỉ còn lại một cánh tay, vẫn kiên định công kích về phía Sở Cuồng Nhân, uy thế dồi dào!

"Quả nhiên!"

Sở Cuồng Nhân tránh thoát công kích của tăng nhân, chém ra một kiếm, thi triển Vi Đà Kiếm Quyết, từ bi Đại La hàm ý ẩn chứa trong đó,, trực tiếp chém xuống đầu của đối phương!

Bồ Tát ngã xuống, mưa máu trút xuống khắp nơi.

"Sở đạo hữu..."

Thạch Anh thấy cảnh này, trong mắt lộ ra vẻ không đành lòng, nhưng cũng không nói gì nữa.

"Giết!"

"Sở Cuồng Nhân, truyền nhân của Quan âm, đều phải chết!"

Sau khi mấy Bồ Tát còn lại nhìn thấy đồng bạn của mình bị giết chết, chẳng những không hề lùi bước, ngược lại, thật giống như bị kích thích sát tính đã cất giấu, xuất thủ càng hung tàn hơn.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, Côn Ngô trong tay liên tục vung vẩy.

Kiếm khí, tiên huy, thần thông, tiên pháp, phật quang...

Các loại năng lượng đan xen, va chạm trong hư không, rung chuyển thập phương thiên địa.

Chỉ chốc lát, mấy Bồ Tát còn lại cũng bị Sở Cuồng Nhân giết chết, hắn đứng lơ lửng trên không, một bộ áo trắng như tuyết, vẫn không nhiễm trần thế như cũ.

Ánh mắt của hắn như điện, nhìn về phía bầu trời nơi xa.

Ở nơi nào đó, hắn cảm nhận được hai luồng khí tức cường đại, đây được tính là khí tức mạnh nhất hắn cảm nhận được ở Cực Tây chi địa.

"Cực Tây chi địa bị ảnh hưởng bởi tiếng chuông diệt phật, các nơi đã trầm luân, muốn ngăn cản trận hạo kiếp diệt phật này, nhất định phải bắt tay từ nơi ngọn nguồn!"

"Thiên Long Tịnh Thổ! !"

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Thạch Anh, thản nhiên nói: "Ta đến Thiên Long Tịnh Thổ trước, có lẽ chỗ đó sẽ là nơi mấu chốt, ngươi..."

"Không cần lo lắng ta." Thạch Anh kiên định nói ra: "Ta đã tấn cấp Đại La, có năng lực bảo vệ tốt bản thân, lần hạo kiếp này, bao phủ toàn bộ Cực Tây chi địa, hiện tại có năng lực thay đổi mọi thứu chỉ có đạo hữu, ngươi không cần lo lắng, muốn làm gì, thì cứ việc hành động đi!"

Nàng, cũng chấp nhận để Sở Cuồng Nhân có thể tùy ý đại khai sát giới ở Cực Tây chi địa.

Dù sao, hiện tại khắp nơi đều là người bị tiếng chuông diệt phật ảnh hưởng, nói cách khác, toàn bộ Cực Tây chi địa, đều là địch nhân của bọn họ!

Nếu cứ bị bó buộc tay chân thế nào, sẽ rất khó hành động.

Thạch Anh không thể quyết tâm giết hại đồng tu, nhưng Sở Cuồng Nhân, lại không có lo lắng này.

"Ừm, ngươi ở đây tự giải quyết cho tốt."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, tháp chuông nơi đây đã bị hắn phá hư, trong lúc này, tiếng chuông không cách nào truyền đến nơi đây.

Ở chỗ này, Thạch Anh coi là an toàn.

Bóng người hắn lóe lên, lao về phía Thiên Long Tịnh Thổ.

Nơi xa.

Bên trong Thiên Long Tịnh Thổ.

Phương trượng Thiên Long dựa vào Lục Trần ma câu và sức mạnh Dục Giới Thiên xây dựng ra huyễn tượng cường đại, ảnh hưởng phật tâm của Vân Lam Phật.

Nhưng tuy Vân Lam Phật ở trong huyễn tượng, vẫn có phật quang cường đại hộ thân, phương trượng Thiên Long trong lúc nhất thời cũng không có cách nào thương tổn đến đối phương.

Không chỉ có như thế.

Hắn có thể cảm giác được, ở nơi cực xa, có một đạo sức mạnh đang nhanh chóng lướt đến.

Tốc độ của nó quá nhanh, khí tức cường đại, hết sức rõ ràng.

"Là... Sở Cuồng Nhân!"

"Hắn đang chạy về phái Thiên Long Tịnh Thổ, hiện tại ta phải khống chế Vân Lam Phật, không thể xuất thủ, mà thủ đoạn của người này lại phi phàm, tuyệt đối không thể để cho hắn đi tới nơi này, nếu không, sợ sẽ sinh ra biến cố."

Phương trượng Thiên Long âm thầm nghĩ tới.

Sau đó, hắn hạ một mệnh lệnh, để tất cả các tăng nhân ven đường bị tiếng chuông diệt phật ảnh hưởng đi ngăn cản Sở Cuồng Nhân.

Trong lúc nhất thời.

Toàn bộ Cực Tây chi địa đều có hành động.

Nguyên một đám tăng nhân, tu sĩ lao về phía Sở Cuồng Nhân phương hướng, muốn ngăn cản đối phương.

Những người này, có tiên nhân bình thường, cũng có tu vi cao thâm Chân Tiên, Kim Tiên, thậm chí Đại La tiên.

Quân đoàn thế này, đủ để ngang dọc Tiên giới.

Mà bây giờ, lực lượng này đang tụ tập lại một chỗ, chỉ là vì ngăn cản một người.

"Sở Cuồng Nhân, dứoi sự ảnh hưởng của tiếng chuông diệt phật, những người này hung hãn không sợ chết, ngươi có thể đột phá bọn họ, đi tới nơi này sao?"

Phương trượng Thiên Long âm thầm nghĩ tới.

……

Ông, ông...

Tiếng chuông quanh quẩn thiên địa, đánh thẳng vào linh hồn.

Dưới tiếng chuông này, vô số người biến thành diệt phật chi chủng, tiếng diệt phật, quanh quẩn thiên địa.

Sở Cuồng Nhân phân tích những tháp chuông kia, biết những tháp chuông này cũng chỉ là một vật trung gian truyền bá âm thanh mà thôi, những tiếng chuông này, khẳng định có một nguồn gốc.

Phá hư nguồn gốc, là có thể khiến Cực Tây chi địa khôi phục như trước.

Mà nguồn gốc này, rất có thể ở trong Thiên Long Tịnh Thổ, điều kiện tiên quyết là, hắn có thể đến chỗ đó mới được.

"Diệt phật!"

"Diệt phật!"

Lúc này, tiếng diệt phật trùng trùng điệp điệp truyền đến.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng: "Tới."

Phía cuối tầm mắt, chỉ thấy một nhóm tăng nhân tu sĩ đang nhanh chóng tới gần hắn, khí tức lạnh lẽo và sát ý gần như hóa thành thực chất, phô thiên cái địa, bao phủ vùng thế giới này.

Rất hiển nhiên, kẻ đến không thiện!

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ băng lãnh: "Nếu các ngươi đã muốn giết, vậy ta sẽ giết với các ngươi! !"

Lời nói vừa dứt.

Hắn vừa sải bước ra, lao đến trước mặt các tăng nhân.

Côn Ngô trong tay giơ lên cao, ngang nhiên chém xuống!

Kiếm quang tràn trề, che đậy thiên địa, rơi vào trong đám người, luồng sương máu lớn nổ tung trên không trung, vẩy xuống khắp nơi!

Phật có lòng từ bi, cũng có thủ đoạn kim cương!

Sở Cuồng Nhân không phải phật.

Thủ đoạn của hắn, còn tàn nhẫn bá đạo hơn so với phật gấp mười gấp trăm lần!

Cho dù biết những người trước mắt này bị khống chế mới xuất thủ với hắn, nhưng mà, hắn vẫn xuất thủ mà không hề cố ky, càn rỡ chém giết! !

Sở Cuồng Nhân, chưa bao giờ giết chóc thoả thích giống như hiện tại.

Lấy sát ngăn sát, lấy sát ngăn cản hạo kiếp!

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, bước ra chiến hỏa, chém ra một kiếm, vô số kiếm khí giống như hóa thành Giao Long, chỗ nó đến, hư không vỡ nát, nguyên một đám tu sĩ liên tục ngã xuống.

Máu nhuộm sơn hà khắp nơi!

"Thiên Long Trảm! !"

Một tăng nhân vọt tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, trảm xuống một đao, Thiên Long nộ hống.

Sở Cuồng Nhân trở tay chém ra một kiếm, kiếm quang sắc bén gào thét xông ra, xé rách Thiên Long, cũng xé rách tăng nhân!

Nhìn lên nhóm người tới như thủy triều ở trước mặt, thần sắc hắn lạnh lùng, sát ý quanh quẩn trong lòng: "Các ngươi yên tâm, sau khi đến âm Phủ, ta sẽ an bài cho các ngươi một chỗ tốt để đầu thai."

Đây là chuyện nhân từ nhất mà hắn có thể làm được.

"Giết! !"

Xông vào đám người, các loại thần thông tiên pháp, được thi triển liên tục.

Những tăng nhân tu sĩ này hung hãn không sợ chết, không biết mệt mỏi, niềm tin bị bóp méo vô cùng kiên định.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, làm sao có thể sợ hãi?

Thân thể bất tử, cơ thể mạnh mẽ, những thứ này đều giúp hắn có năng lực tác chiến ở cường độ cao, luận về sự bền bỉ, hắn còn chưa bao giờ thua.

Giết giết giết! !

Giết chóc không thể ngăn cản, bước chân không dừng được, kiếm quang trảm không hết...

Sở Cuồng Nhân gần như điên cuồng bên trong giết hại, đúng là tiến vào một loại cảnh giới vô cùng kỳ diệu, dường như trong đó, hắn nắm bắt được cái gì đó.

Ông! !

Hư không chấn động, một luồng sát ý khiến quỷ khóc thần gào hóa thành thực chất, gào thét xông ra, làm thiên địa rung động!

Đó là, một luồng Đại La ý!

Giết hại Đại La ý!

Sở Cuồng Nhân ở bên trong giết hại vô tận, đúng là bỗng nhiên ngộ ra được giết hại Đại La ý!

Chương 1589 - Đạp trên con đường diệt Phật mà đến, cấm chế Thiên Long, đầu óc ngươi bị nước vào sao?

Kiếm quang chém qua, một trận gió tanh mưa máu cuốn lên.

Sở Cuồng Nhân mặc trên người một bộ áo trắng như tuyết, đứng ở trên đống hài cốt trên chiến trường, trải nghiệm sức mạnh mới nắm giữ trong tầm tay: "Đây chính là sát lục Đại La ý sao? Thú vị."

Sát lục Đại La ý là một loại công phạt đứng đầu nhất trong rất nhiều Đại La ý.

Mà trên người hắn, ngoại trừ sát lục Đại La ý ra, còn có hủy diệt Đại La ý, từ bi Đại La ý, âm Dương Đại La ý, Luân Hồi Đại La ý, phong lôi Đại La ý.

Trong đó, hủy diệt Đại La ý có năng lực sát phạt không hề thua kém sức mạnh của sát lục Đại La ý chút nào.

"Nếu đã cảm ngộ được sát lục Đại La ý, vậy liền dùng nó để mở đường đi."

Sở Cuồng Nhân thu hồi Côn Ngô Kiếm, thay vào đó chính là một thanh trường kích bằng đồng thau!

Chính là Đại Hoang Kích!

Mà khi thi triển Đại Hoang Kích pháp phối hợp cùng với Đại Hoang Kích, đạo ẩn chứa trong đó, chính là Sát Lục chi đạo!

Dùng sát lục Đại La ý để thúc giục, làm ít công to!

"Đại Hoang Kích, toái tinh thần!"

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Đại Hoang Kích, một kích quét ra, kích quang bá đạo tuyệt luân chiếu rọi ra cảnh tượng từng hành tinh bị phá nát, uy năng vô tận, cắn nuốt thiên địa!

Nguyên một đám tu sĩ ở phía trước kích quang này, ào ào ngã xuống tiêu vong.

Thần sắc Sở Cuồng Nhân không vui không buồn, lại một kích nữa quét ra: "Đại Hoang Kích, rít gào cửu thiên!"

Ma khí cuồn cuộn, giống như cuồng phong không ngừng nghỉ, càn quét ra, cuồng phong rơi vào trong đám người, trong nháy mắt liền chuyển hóa thành phong bạo huyết sắc vô tình!

Cơn gió lốc này, rất mạnh!

Chỗ mà nó đi qua, chân cụt tay đứt, bay múa khắp nơi!

"Đấu Chiến Bí Thuật, mở ra, Xi Vưu ma văn, mở!"

Trên người Sở Cuồng Nhân, chiến ý sôi trào, trên mặt có ánh sáng ma văn lấp lóe, được hai đại bí pháp gia tăng, giúp khí tức của hắn liên tục tăng lên!

Thức cuối cùng của Đại Hoang Kích, tùy ý bạo phát!

Một đạo kích quang to lớn mấy triệu trượng liên tiếp xông lên trời, ẩn chứa chiến hỏa, giết hại, giống như thiên quân vạn mã, muốn bình định mảnh trời này!

Kích quang vắt ngang ra, tất cả mọi thứ ngăn cản ở trước mặt hắn, cho dù là người, hay là sơn hà, hay là không gian, đều cứ thế mà bị phá nát, hóa thành bột mịn!

Lúc này, Sở Cuồng Nhân như thế bất khả kháng, không cách nào có thể ngăn cản!

Hắn giống như một vị Ma Thần kinh khủng trổi dậy từ trong chiến hỏa, bước ra từ bên trong giết hại và hủy diệt, trên người lộ ra ma uy vô cùng ps bách!

Ở trước mặt luồng sức mạnh này, cho dù là những tăng nhân bị tiếng chuông diệt Phật ở chỗ này thao túng, cũng không khỏi cảm thấy hoảng sợ theo bản năng, cơ thể nhịn không được mà run rẩy.

Ong ong...

Lúc này, tiếng chuông từ nơi xa truyền đến, gia tăng thêm niềm tin của những vị tăng nhân này, khiến cho bọn họ không sợ chết mà tiếp tục tấn công.

Sở Cuồng Nhân không hề để ý tới bất kỳ thứ gì, cứ thế mà chém ra một con đường máu ở trong đám người, càng ngày càng tới gần Thiên Long Tịnh Thổ, căn bản không có ai có thể khiến hắn dừng lại dù chỉ một chút!

Phần lớn cao thủ bên trong ngũ phương tịnh thổ, đều bị Phương Trượng Thiên Long nắm trong tay, dùng để kiềm chế Vân Lam Phật lại.

Mấy tên Đại La còn lại, đều bị Sở Cuồng Nhân giết sạch.

Bên trong Thiên Long Tịnh Thổ.

Một đám cao tăng niệm kinh văn quỷ quyệt, Phật quang liên tục tuôn ra từ trong cơ thể của bọn họ, rót vào bên trong cơ thể Phương Trượng Thiên Long ở phía trước, dùng để kiềm chế Vân Lam Phật.

Kiềm chế một vị Hợp Đạo, chuyện này sẽ không phải là một chuyện đơn giản.

Một số tăng nhân bởi vì Phật quang khô kiệt, duy trì không nổi, nhưng bởi vì bị tiếng chuông diệt Phật ảnh hưởng, không tiếc gây hao tổn đến tinh nguyên sinh mệnh của bản thân, dùng để kích thích Phật quang, tiếp tục cung cấp sức mạnh cho Phương Trượng Thiên Long, uy lực của tiếng chuông diệt Phật này kinh khủng đến cỡ nào, thông qua việc này cũng có thể thấy được một chút.

Ngay cả Đại La, cũng không thể chống cự.

Các đại năng trong Tiên giới bí mật quan sát cũng không khỏi chấn kinh.

"Bên trong Thiên Long Tịnh Thổ này đúng là có loại thủ đoạn quỷ quyệt, thật là khiến cho người ta bất ngờ."

"Loại thủ đoạn này, trực tiếp đánh thẳng vào linh hồn, sao nhìn lại có chút giống với thủ đoạn của cấm khi linh hồn vậy?"

"Chậc chậc, cho dù như thế nào, vũng nước đục này, vẫn không nên dính vào thì tốt hơn."

"Ha, có người đến."

Lúc này, dường như đại năng Tiên giới cùng với Phương Trượng Thiên Long cảm ứng được cái gì đó, liền nhìn về phía nơi xa.

Chỉ thấy từ xa xa trong tầng mây cuồn cuộn, một luồng sát ý điên cuồng ùn ùn kéo đến, gần như hóa thành thực thể, biến nhân gian thành địa ngục doạ người mà vọt tới, chấn động nhân tâm!

Sát ý này, đúng là giống hệt như thủ đoạn linh hồn, chấn động linh hồn!

Một số các tăng nhân bị ảnh hưởng bởi tiếng chuông ở dưới sát ý trùng kích này, thân thể cũng vì thế mà khẽ run lên, giống như đang đối mặt với Ma Thần!

Dưới đáy tầng mây, một thân ảnh áo trắng như tuyết tay cầm một thanh trường kích bằng đồng thau, từ từ đi tới, siêu phàm thoát tục như tiên, khuôn mặt lạnh lùng, sát ý trên người, khiến thiên địa chấn động.

Mà mọi người nhìn lại phía sau lưng thân ảnh bạch y, chỉ thấy được một màn suốt đời này không thể nào quên.

Là hài cốt!

Là hài cốt đếm mãi không hết! !

Thây chất thành núi, máu chảy thành sông cũng không đủ để hình dung cảnh tượng ở trước mắt này!

Vô số tiên khu bị tàn phá kia, thất linh bát lạc nằm ở bên trong sơn hà, nằm ở giữa chiến hào, sương máu thành mưa, tùy ý rơi xuống ở trong thiên địa.

Dường như mọi người nghe được vô số vong hồn đang kêu rên.

Hơn nữa, phần lớn những hài cốt kia đều là tăng nhân, trên người còn có Phật quang nhàn nhạt hiển hóa.

Thân ảnh bạch y kia, giống như đạp trên một con đường diệt Phật, từ từ đi tới!

Rất nhiều đại năng trên Tiên giới vô cùng sợ hãi.

Bây giờ bọn họ rất hoài nghi, hạo kiếp diệt Phật chân chính không phải Thiên Long Tịnh Thổ, mà chính là Sở Cuồng Nhân mới đúng? !

Người này, tự tay giết chết bao nhiêu La Hán Bồ Tát rồi!

Kinh khủng, quá mức kinh khủng!

Đến cả Phương Trượng Thiên Long cũng ngây ngẩn cả người, tuyệt đối không ngờ rằng, Sở Cuồng Nhân lại đi đến trước mặt hắn nhanh như vậy, hơn nữa, còn theo loại phương thức gây chấn động nhân tâm như vậy!

Giờ khắc này, cho dù thân là Đại La viên mãn, hắn cũng không nhịn được mà tim có chút đập nhanh.

Nhưng ngay sau đó, hắn nhìn thấy hài cốt của những tăng nhân kia nằm đầy trên mặt đất, cười ha ha: "Tốt, tốt, Sở Cuồng Nhân, trong mắt của ta, ngươi mới thật sự là truyền nhân Ba Tuần, diệt Phật chi chủng!"

Toàn bộ diệt Phật chi chủng hắn một tay bồi dưỡng cộng lại, cũng không bằng người mà Sở Cuồng Nhân giết chết trong trận chiến này!

"Diệt Phật chi chủng? Ta không có thèm, hiện tại, ta chỉ muốn giết ngươi!"

Sở Cuồng Nhân nhìn Phương Trượng Thiên Long, Tiểu Ái đã bắt đầu phân tích.

Rất nhanh, hắn liền kết luận ra, người này đang dùng loại biện pháp nào đó để vây khốn Vân Lam Phật, khiến cho nàng không có cách nào thoát thân.

Chỉ khi hắn giải quyết được đối phương, Vân Lam Phật mới có thể thoát vây khốn mà xuất thủ!

Chỉ cần Hợp Đạo có thể xuất thủ, trường hạo kiếp này, liền có thể lắng lại.

Hắn không nói hai lời, đưa tay đánh ra một đạo kích quang về phía Phương Trượng Thiên Long.

Nhưng ngay sau đó, chỉ thấy từng nét bùa chú cấm chế ở trên bầu trời Thiên Long Tịnh Thổ hiện lên, cản công kích của hắn lại.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi cho là ta sẽ không có bất kỳ thứ gì để phòng bị sao? Đây là cấm chế Thiên Long, cho dù là cao thủ Đại La ngũ khí cảnh cũng không có phương pháp nào để đánh vỡ ở trong thời gian ngắn, dù gì ngươi cũng chỉ ở cảnh giới tam hoa, làm sao có thể đủ để tiến vào đây?" Phương Trượng Thiên Long cười nhạt một tiếng, bộ dáng tràn đầy lòng tin.

Ngay sau đó, hắn đưa tay ra, ở một tòa tháp cao trong Thiên Long Tịnh Thổ, đột nhiên truyền ra từng đợt tiếng chuông mênh mông!

Tiếng chuông này, chính là ngọn nguồn của tiếng chuông diệt Phật đang vang vọng khắp toàn bộ Cực Tây chi địa!

"Sở Cuồng Nhân, một nhân tài ưu tú như ngươi vậy, ta thật sự không đành lòng để ngươi chết, không bằng gia nhập vào Thiên Long Tịnh Thổ của ta đi, ta có thể phong ngươi làm hộ pháp Thiên Thần, dưới một người, nhưng trên vạn người!" Phương Trượng Thiên Long nói ra, lại muốn mời chào Sở Cuồng Nhân.

"Đầu óc ngươi bị nước vào sao?"

"Ha."

Phương Trượng Thiên Long cũng biết Sở Cuồng Nhân sẽ không dễ dàng đồng ý, sớm đã có dự liệu, nhanh chóng thúc giục ngọn nguồn của tiếng chuông diệt Phật!

Từng đợt tiếng chuông, lao đến quấy nhiễu Sở Cuồng Nhân.

Chương 1590 - Đánh vỡ cấm chế, dẫn bạo Lục Trần Ma Câu, Tà Phật đáng chém

Tiếng chuông diệt Phật quanh quẩn, dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân!

Ngay cả những đại năng Tiên giới đang sử dụng tiên thức để nhìn trộm Cực Tây chi địa kia, sau khi nghe thấy tiếng chuông này, tiên thức đều có nguy cơ tán loạn.

Bọn họ không hề nghi ngờ, nếu như bản thể của mình ở tại nơi này, cũng thật sự có khả năng bị tiếng chuông này khống chế.

"Sở Cuồng Nhân, ngăn cản được sao? !"

"Cho dù hắn đạt đến cảnh giới Đại La, nhưng khi đối mặt với loại công kích này, đoán chừng cũng rất có thể bị điều khiển."

"Tiếng chuông diệt Phật này thật sự là quá kỳ quái."

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đứng yên tại chỗ, mặc cho tiếng chuông diệt Phật quanh quẩn.

Mà ấn ký Thanh Liên trên trán hắn, có một đạo hoa quang lưu chuyển, lộ ra đạo vận bất phàm.

"Ồn ào quá!"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, trong mắt lộ ra một đạo tinh quang.

Ngay sau đó, chỉ thấy hoa quang của ấn ký Thanh Liên trên trán hắn phóng to, một đóa Hỗn Độn Thanh Liên từ từ nở rộ ở dưới chân hắn!

"Thanh Liên, Hủy Diệt chi quang!"

Trong tay Sở Cuồng Nhân có một đạo thanh quang lưu chuyển, một luồng sức mạnh Thanh Liên hủy diệt siêu thoát đại đạo, ầm ầm bạo phát!

Không chỉ có như thế, ngoại trừ sức mạnh Thanh Liên ra.

Sức mạnh tiểu vũ trụ trong cơ thể hắn cũng theo đó mà vận chuyển, hai loại sức mạnh siêu thoát, hòa làm một thể, bộc phát ra một luồng phản ứng vô cùng kỳ diệu.

Hàng tỉ tiên huy lấy Sở Cuồng Nhân làm trung tâm mà khuếch tán ra, khiến hắn như trở thành một vị thần siêu thoát hết thảy.

"Luồng sức mạnh này, làm sao có thể? !"

Phương Trượng Thiên Long thét ra tiếng, trong mắt mang theo vẻ không thể tin được.

"Trên thế giới này, không có cấm chế gì có thể ngăn cản được ta! Chỉ bằng ngươi, vẫn chưa đủ tư cách!"

Sở Cuồng Nhân lạnh giọng nói ra, Thanh Liên hủy diệt chi năng trong tay, sức mạnh tiểu vũ trụ bạo phát, tiên huy vô tận, giống như thần quang từ bên trong Hỗn Độn bắn ra, làm lu mờ mọi thứ! !

Đùng! !

Đạo ánh sáng này, rơi ở phía trên cấm chế Thiên Long.

Cấm chế đến ngay cả tồn tại ở cảnh giới Đại La ngũ khí cũng không đánh tan được trong thời gian ngắn, nhưng dưới một kích này của Sở Cuồng Nhân, trực tiếp sụp đổ, hoàn toàn sụp đổ! !

Năng lượng như dòng nước lũ vô biên vô tận tiết ra!

Đánh thẳng vào toàn bộ Thiên Long Tịnh Thổ!

Từng tăng nhân cung cấp trợ lực cho Phương Trượng Thiên Long, vây khốn Vân Lam Phật, ở dưới nguồn năng lượng trùng kích này, liên tục bị nhấc bay ra ngoài, ngã ngổn ngang lộn xộn trên mặt đất.

Các đại năng tiên giới thấy thế, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Là sức mạnh Hỗn Độn Thanh Liên!"

"Không hổ là Chí Bảo Hỗn Độn, vật này quả là vô cùng diệu dụng, xem ra cũng vì vật này nên Sở Cuồng Nhân mới đỡ được tiếng chuông diệt Phật kia."

"Vật này còn có hiệu quả bảo vệ linh hồn."

Mọi người bàn luận ầm ĩ.

Mà vào lúc này, Vân Lam Phật bị Lục Trần Ma Câu khống chế bỗng nhiên mở to hai mắt ra, sau khi cảm nhận được uy lực của huyễn tượng giảm sút, nàng ổn định Phật tâm, ý đồ muốn hành động một lần nữa phá vỡ sức mạnh huyễn tượng!

"Làm sao ta có thể để cho ngươi thành công được!"

Phương Trượng Thiên Long hừ lạnh một tiếng, trên người có Phật quang huyết sắc phun trào, rót vào bên trong Lục Trần Ma Câu, có ý định dựa vào sức của chính mình, lại một lần nữa kiềm chế Vân Lam Phật.

Lúc này Vân Lam Phật còn chưa hoàn toàn thoát khỏi từ bên trong huyễn tượng, hắn cũng không phải là không làm được.

Nhưng đột nhiên, trong không gian có ba ma câu đen nhánh bay lượn đến!

Quả thật đang quấn lấy ma câu của Thiên Long Phương Trượng, đạo văn ở phía trên va chạm, sinh ra cảm giác cộng hưởng nào đó.

"Đây là, ba Lục Trần Ma Câu còn lại, thì ra là nằm trong tay ngươi!"

Phương Trượng Thiên Long vô cùng kinh ngạc.

Lục Trần Ma Câu, chính là Hợp Đạo khí của Ba Tuần, Phương Trượng Thiên Long dùng sức lực cuối cùng của cả đời mình, cũng chỉ tìm được ba cái trong số đó.

Hắn vạn lần không nghĩ đến, ba cái còn lại, lại nằm ở trong tay Sở Cuồng Nhân!

"Rất kinh ngạc sao?" Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Tốt lắm, ta còn muốn cảm tạ ngươi, đưa Lục Trần Ma Câu này đến trước mặt ta, vốn dĩ ta còn không nắm chắc việc có thể kiềm chế Vân Lam Phật, không nghĩ tới, ngươi lại đưa cơ hội đến ngay trước mặt của ta!"

Phương Trượng Thiên Long ha ha cười nói.

Hắn muốn đoạt lấy Lục Trần Ma Câu trong tay Sở Cuồng Nhân.

Với thực lực của hắn, lại thêm ba Lục Trần Ma Câu mà hắn có, chỉ cần cướp được vào trong tay là có thể dùng ngay.

Đến lúc đó, nhất định có thể đủ để kiềm chế Vân Lam Phật!

Ngay khi Phương Trượng Thiên Long hạ quyết tâm muốn động thủ, chỉ thấy trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra nụ cười quỷ quyệt: "Muốn Lục Trần Ma Câu này sao? Cho ngươi!"

Chỉ thấy hắn buông tay ném Lục Trần Ma Câu ra ngoài.

Phương Trượng Thiên Long sững sờ, không biết Sở Cuồng Nhân đang định làm gì, lại đưa một món chí bảo như vậy cho mình?

Nhưng ngay sau đó, hắn nhìn thấy Sở Cuồng Nhân ném ra Lục Trần Ma Câu đang có đạo văn lấp lóe.

Một luồng năng lượng bành trướng vô cùng kinh người tích tụ ở trong đó, giống như muốn phun trào!

Giờ khắc này, trong mắt hắn lộ ra vẻ hoảng sợ!

"Không ổn rồi! !"

Hắn đã đoán ra được ý định của Sở Cuồng Nhân, đối phương, là đang muốn dẫn bạo Lục Trần Ma Câu!

Dẫn bạo một món Hợp Đạo khí? !

Cho dù là Hợp Đạo khí không hoàn chỉnh, nhưng uy lực khi bạo phát, tuyệt đối đủ để giết chết hắn và san bằng toàn bộ Thiên Long Tịnh Thổ thành bình địa!

Chỉ trong nháy mắt, Thiên Long Phương Trượng liền có hành động, hắn thét dài một tiếng, tiên nguyên bành trướng gào thét tuôn ra, xé mở một đạo vết rách khổng lồ trong hư không, từng đợt phong bạo hư không cuốn ra!

Đó là, tầng sâu hư không!

Phương Trượng Thiên Long ném Lục Trần Ma Câu vào trong tầng sâu hư không, sau đó khép lại, Lục Trần Ma Câu trong tay hắn cũng bị ném vào trong đó.

Bởi vì Lục Trần Ma Câu này đang cộng hưởng, nhất thời khó có thể tách rời, hắn chỉ có thể làm như thế.

Không thể không nói, hắn rất quả quyết!

Bởi vì một cái chớp mắt tiếp theo, từ trong tầng sâu hư không có một luồng sức mạnh cuồng bạo đến mức cực hạn bỗng nhiên phun trào, liên tục đột phá hai đạo kết giới tầng sâu hư không, và tầng cạn hư không, lao về phía Phương Trượng Thiên Long, dù chỉ là một chút uy năng của Hợp Đạo khí khi nổ tung, nhưng vẫn khiến cho hắn cảm nhận được áp lực cực lớn như cũ.

"Ma Phật Khai Sát, Vạn Pháp Thiên Táng!"

Hắn thúc giục Phật quang huyết sắc, ngăn cản luồng Hợp Đạo khí chi uy kia lại.

Nhưng vẫn bị đánh ra xa mấy ngàn trượng như trước, khóe miệng chảy máu, sắc mặt có chút tái nhợt.

Đây chỉ là một chút uy năng Hợp Đạo khí tự bạo mà thôi, nếu như vừa rồi hắn phản ứng chậm một cái chớp mắt, hoặc là có chút do dự, sẽ trực tiếp nhận lấu luồng sức mạnh này, vậy thì tuyệt đối sẽ là thập tử vô sinh! !

"Sở Cuồng Nhân, cái tên điên nhà ngươi!"

Hợp Đạo khí tự bạo, nếu không phải vừa rồi hắn ném vật đó vào trong tầng sâu hư không, thì ngay cả bản thân Sở Cuồng Nhân đang ở hiện trường, cũng tuyệt đối khó có thể may mắn thoát khỏi!

Hắn là Đại La viên mãn còn không thể thừa nhận được uy lực như thế, chớ nói chi là Đại La tam hoa cảnh như Sở Cuồng Nhân.

Nói cách khác, hành động vừa rồi của Sở Cuồng Nhân, trong mắt của mọi người, không khác nào là đang tự sát ! !

Một lời không hợp liền muốn đồng quy vu tận!

Đây không phải tên điên, thì là cái gì? !

Phương Trượng Thiên Long nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ sợ hãi khiến tim đập nhanh, thật là đáng sợ.

Bởi vì ngoại trừ Lục Trần Ma Câu ra.

Trong tay Sở Cuồng Nhân còn có một Hợp Đạo khí, đó chính là thanh trường kích bằng đồng thau trong tay của hắn.

Hắn một mặt đề phòng, chỉ sợ đối phương lại hành động như vừa rồi một lần nữa.

Nhưng mà...

"Tỉnh lại đi!" Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Lời nói của hắn vừa dứt, chỉ thấy Phật quang tràn trề phóng lên tận trời, che lấp trời đất, bao phủ hơn phân nửa Cực Tây chi địa, mà ở trong đó, còn có từng viên từng viên đạo tắc lấp lóe.

Là Vân Lam Phật!

Nàng đã tỉnh lại từ bên trong huyễn tượng.

"Không ổn rồi!"

Sắc mặt Phương Trượng Thiên Long hơi đổi một chút, đã mất đi lục trần ma câu, những tăng nhân còn lại cũng bị Sở Cuồng Nhân đánh bại, hiện tại, hắn gần như không thể kiềm chế thủ đoạn của Hợp Đạo.

"Tà Phật, đáng chết! !"

Không có thêm bất kỳ lời thừa thãi gì, sau khi Vân Lam Phật thoát khỏi từ trong huyễn tượng, vung tay thúc giục Phật quang vô biên hóa thành bàn tay to lớn, trực tiếp đè xuống Phương Trượng Thiên Long!

Chương 1591 - Mọi chuyện kết thúc rồi sao? U Minh Huyết Hải, Tội Như Lai!

"Tà Phật, đáng chết! !"

Sau khi Vân Lam Phật thức tỉnh, khí tức bao phủ thiên địa, phật quang tràn trề ngút trời chấn động, dáng người siêu phàm thoát tục.

Đưa tay ra, phật quang vô thượng hội tụ thành một bàn tay lớn màu vàng óng, ngang nhiên đè xuống, giống như muốn trấn áp Cửu Thiên Thập Địa, trực tiếp áp xuống Phương Trượng Thiên Long! !

Mà ánh mắt Phương Trượng Thiên Long ngưng trọng, sắc mặt đại biến, thúc giục sức mạnh của bản thân đến cực hạn: "Ma Pháp Khai Sát, Huyết Hải Thao Thao!"

Huyết hải vô biên nghiền ép về phía phật chưởng kim sắc.

Khi hai luồng sức mạnh trùng kích, chỉ thấy huyết hải tan thành mây khói, bàn tay to lớn lại như thế chẻ tre!

Ầm! !

Phương Trượng Thiên Long ở dưới một chưởng này, trực tiếp bị quét bay ra ngoài.

Nhưng bàn tay lớn màu vàng óng như thế chẻ tre, mục tiêu của nó lại là... Tháp cao! !

"Mục tiêu của nàng là ngọn nguồn của tiếng chuông diệt phật!"

Phương Trượng Thiên Long biến sắc, đã nhận ra ý đồ chân chính của Vân Lam Phật, nhưng mà, hắn cũng không có năng lực đi ngăn cản sức mạnh của đại năng Hợp Đạo!

Đùng! !

Khi một tiếng nổ kinh thiên vang lên, tháp cao kia nhanh chóng hóa thành tro tàn!

Trong lúc nhất thời.

Tiếng chuông quanh quẩn ở trong thiên địa kia, cũng dần dần biến mất không thấy gì nữa.

Một đám tăng nhân, phàm nhân bị tiếng chuông ảnh hưởng ào ào ngã trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh, ngay cả luồng sức mạnh thao túng tâm thần của bọn họ, cũng đang dần dần tán đi.

Tiếng chuông diệt phật, bị hủy hoại chỉ trong chốc lát!

"Không! !"

Phương Trượng Thiên Long gào thét một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ không cam lòng.

Nhưng lúc này, Vân Lam Phật đi đến trên bầu trời nơi hắn đứng, ánh mắt băng lãnh, lạnh nhạt nói: "Tà Phật, chết đi!"

Nàng lại đưa tay lần nữa, sức mạnh đạo tắc lưu chuyển ở trong lòng bàn tay!

Một chưởng rơi xuống, cho dù tu vi của Phương Trượng Thiên Long có cao hơn, nhưng rốt cuộc cũng không phải Hợp Đạo, ở trước mặt Hợp Đạo, nhỏ bé như con kiến hôi, thân thể hóa thành bột mịn tiêu tán ngay tại chỗ.

Nhưng Sở Cuồng Nhân nhìn thân hình của đối phương tiêu tán, lại như có điều suy nghĩ.

"Tất cả đều đã kết thúc."

Vân Lam Phật nỉ non nói, tiếp đó nàng nhìn thi thể tăng nhân khắp nơi trên đất ở sau lưng Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra một tia bi thống.

Cho dù nàng biết, Sở Cuồng Nhân làm như vậy là để sớm kết thúc trường hạo kiếp này, thế nhưng, khi thấy nhiều đồng tu ngã xuống như vậy, tâm tình của nàng làm sao có thể dễ chịu được!

Trải qua trận chiến này, ngũ phương tịnh thổ, tổn thất nặng nề!

Tuy hạo kiếp đã biến mất, nhưng sau đó, không biết phải hao phí bao nhiêu thời gian mới có thể khôi phục.

"Những người kia, ta sẽ an bài cho bọn họ một nơi đầu thai thật tốt, nếu như bọn họ nguyện ý, đời sau, vẫn có thể trở thành người của Phật Môn!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe được lời của hắn, cảm giác bi thương của Vân Lam Phật mới được làm dịu, chắp tay trước ngực nói với Sở Cuồng Nhân: "Vậy thì đa tạ Quỷ Đế."

Nàng biết, Sở Cuồng Nhân chính là âm Phủ Quỷ Đế.

Bây giờ toàn bộ âm Phủ đều nằm trong sự khống chế của đối phương, an bài những người này luân hồi, đối với hắn mà nói, là chuyện dễ như trở bàn tay.

Đùng, đùng...

Ngay khi Vân Lam Phật, Sở Cuồng Nhân cảm thấy tất cả đều đã kết thúc.

Thì khắp nơi bỗng nhiên chấn động.

Ở phía dưới tháp cao bị phá nát kia, bỗng nhiên có một đạo quang trụ huyết sắc phóng lên tận trời, xuyên vào bầu trời!

"Chuyện gì xảy ra? !"

Vân Lam Phật cau mày lại, cảm thấy hơi nghi hoặc một chút, trong lòng có chút bất an.

Chỉ thấy quang trụ huyết sắc kia phóng lên tận trời, sức mạnh trong đó, đúng là sức mạnh tín ngưỡng do tiếng chuông diệt phật ngưng tụ thành!

Sức mạnh của nó cường đại đến mức, không thể tưởng tượng!

Trên bầu trời, một vòng xoáy màu đỏ ngòm hiện lên.

Mà bên trong vòng xoáy kia, đúng là ẩn ẩn hiện ra cảnh tượng của một thế giới khác.

Đó là một mảnh... Huyết hải!

Huyết hải cuồn cuộn, vô biên vô hạn!

Dường như trong đó, có vô số Hung thú ẩn núp, nguyên một đám quái vật không mặt mặc trên người huyết y đang lượn lờ ở khắp nơi, dao động quỷ quyệt, từ trong đó khuếch tán ra!

"Đây chẳng lẽ là... U Minh Huyết Hải! !"

Dường như Vân Lam Phật nghĩ tới điều gì, đồng tử co rụt lại, khiếp sợ không gì sánh nổi.

Mà rất nhiều đại năng của Tiên giới, mặt mũi cũng tràn đầy vẻ kinh sợ.

"U Minh Huyết Hải, vậy mà nơi này lại xuất hiện? !"

"Không thể nào, không thể nào, đây không phải mảnh vỡ huyết hải, mà là hàng thật giá thật, U Minh Huyết Hải chân chính! ! Cái địa phương quỷ quái này, vậy mà còn không có biến mất! !"

Mọi người chấn kinh.

U Minh Huyết Hải, đây là một Dị Cảnh trong truyền thuyết cổ lão.

Trong truyền thuyết, Dị Cảnh này đã sớm biến mất bên trong trận đại kiếp vào thời kỳ Tiên Cổ kia, chỉ có một chút mảnh vỡ huyết hải còn lưu lạc trên thế gian.

Giống như mảnh vỡ Dục Giới Thiên.

Chẳng hạn như Huyết Côn Bằng, được sinh ra từ bên trong những mảnh vỡ huyết hải này.

Nhưng mà, hiện tại xuất hiện ở trước mặt mọi người mảnh U Minh Huyết Hải này, cương thổ thật sự vô cùng rộng lớn!

Những mảnh vỡ kia, căn bản không thể so sánh với nó.

Thật giống như, mảnh U Minh Huyết Hải hoàn chỉnh ở thời kỳ Tiên Cổ kia lại giáng thế!

"U Minh Huyết Hải, chẳng lẽ, đây mới là mục đích thực sự của Thiên Long Tịnh Thổ sao?"

Sắc mặt Vân Lam Phật âm trầm nói.

U Minh Huyết Hải, chính là một Dị Cảnh quỷ dị thời kỳ Tiên Cổ, trong truyền thuyết, chủ nhân của Dục Giới Thiên là Ba Tuần, có xuất thân từ nơi này, đồng thời, cũng tự tay sáng lập Dục Giới Thiên!

Không chỉ có như thế, U Minh Huyết Hải này còn liên quan đến một tồn tại kinh khủng thời kỳ Tiên Cổ.

Minh Hà Giáo Tổ! !

Đó là một tồn tại mặc dù không có Chứng Đạo Hỗn Nguyên, nhưng chiến lực lại có khả năng cũng kinh khủng không kém gì Hỗn

Nguyên!

"Ha ha, mặc cho các ngươi quấy nhiễu đủ kiểu, nhưng ta vẫn thành công! !"

Một tiếng cười to từ bên trong vòng xoáy huyết sắc kia truyền ra.

Chỉ thấy một tăng nhân mặc trên người trường bào màu đỏ như máu từ bên trong vòng xoáy kia, từ từ bước ra, khí tức Hợp Đạo kinh khủng, lan tràn ra!

Tăng nhân này, nhìn qua chỉ có ngoài ba mươi, nhưng hình dáng ở giữa lông mi, lại có chút tương tự với Phương Trượng Thiên Long mới chết.

"Thì ra là thế, xem ra ngươi chính là bản thể của Phương Trượng Thiên Long."

Sở Cuồng Nhân nhìn tăng nhân huyết y trước mắt, từ tốn nói.

"Há, vậy mà ngươi nhìn ra được Phương Trượng Thiên Long kia chỉ là một hóa thân của ta?"

"Phải thì như thế nào?"

"Ha ha, không hổ là dị số giữa thiên địa lớn nhất, Sở Cuồng Nhân, ngươi thật sự làm cho người ta ngạc nhiên, nhưng đáng tiếc, ngươi không thể làm việc cho ta."

Trong mắt tăng nhân huyết y lướt qua một tia tiếc hận.

Mà Vân Lam Phật nhìn tăng nhân huyết y, ánh mắt ngưng trọng: "Ngươi chính là đại năng Hợp Đạo sau lưng Thiên Long Tịnh Thổ kia? !"

"Đúng vậy, ta tên... Tội Như Lai! !"

Tăng nhân huyết y, cũng chính là bản tôn của Phương Trượng Thiên Long, Tội Như Lai, vừa sải bước ra, khí tức Hợp Đạo mênh mông trấn áp tứ phương!

Tội Như Lai, tội của Như Lai!

Quả thực đã miệt thị Phật Môn đến cực hạn.

"Cuồng vọng! !"

Vân Lam Phật quát lạnh một tiếng, đưa tay thúc giục phật quang, đánh ra một chưởng về phía đối phương.

Mà huyết y trên người Tội Như Lai chấn động, một luồng khí tức Hợp Đạo cường đại tuôn ra, hóa thành một đạo chữ vạn huyết sắc đánh ra, đánh nát phật chưởng!

Thực lực của hắn cường đại, dường như, còn cao hơn cả Vân Lam Phật!

Nhưng đây không phải chuyện để ý nhất Sở Cuồng Nhân, hắn nhìn huyết hải vô biên bên trong vòng xoáy huyết sắc kia, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng.

Bên trong huyết hải vô biên kia, dường như có đồ vật gì đó, đang hấp dẫn mình.

"Loại cảm giác này, thú vị."

"Bên trong biển máu này, có vật mình cần sao? !"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Mà Tội Như Lai nhìn Sở Cuồng Nhân, thản nhiên nói: "Ngươi cảm thấy rất hứng thú đối với huyết hải?"

"Đúng."

"Ha, huyết hải ô uế, oán niệm khí trùng thiên, nhất là sau khi Minh Hà Giáo Tổ biến mất, thì còn dữ dội hơn, tu sĩ Tiên giới tránh không kịp, ngươi lại cảm thấy hứng thú với nó?"

"Không được sao?"

"Ha ha, tất nhiên có thể, nhớ ngày đó, ta cũng cảm nhận được sự tồn tại của biển máu này, tò mò xâm nhập vào trong đó, không nghĩ tới lại bị giam ở trong đó vô số năm, nếu không phải ta dùng hết toàn lực đưa một hóa thân ra ngoài, trù tính đến bây giờ, thì không biết phải đợi bao nhiêu năm nữa."

Tội Như Lai cảm khái nói ra.

Chương 1592 - Kiến Tính Phật đến, Nguyên Đồ A Tị, tiến vào huyết hải

Tội Như Lai, là diệt phật chi chủng đầu tiên thức tỉnh!

Hắn trù tính vô số năm, tăng tu vi lên tới cảnh giới Đại La viên mãn, nhưng sau khi cảm nhận được sự tồn tại của huyết hải, xâm nhập vào trong đó.

Tuy đạt được cơ duyên ở trong biển máu, tăng tu vi lên tới cảnh giới Hợp Đạo.

Nhưng bản thân, cũng bị vây ở huyết hải, khó mà đi ra.

Về sau, sử dụng thủ đoạn thông thiên, đưa một hóa thân ra khỏi huyết hải, đồng thời khổ tâm tính toán, tìm kiếm cách cứu bản tôn từ trong biển máu ra.

Cuối cùng, quyết định lấy sức mạnh tín ngưỡng làm môi giới, câu thông với bản tôn trong biển máu, liên hợp với sức mạnh trong ngoài, để U Minh Huyết Hải và Tiên giới dung hợp, từ đó trợ giúp bản tôn thoát khỏi nơi đó!

Biện pháp này, vô cùng tốt!

Vừa có thể hoàn thành di nguyện của Ba Tuần, hoàn thành hành trình diệt phật, lại có thể để huyết hải giáng xuống, bản tôn hiện thế.

Nhưng mà, bởi vì Sở Cuồng Nhân xuất hiện, kém chút nữa đã thất bại.

May mắn là, cuối cùng vẫn thu tập được đầy đủ sức mạnh tín ngưỡng, liên kết đến huyết hải.

"Sở Cuồng Nhân, trước đó lời ta nói với ngươi, vẫn như vậy, chỉ cần ngươi trở thành người của ta, ngươi vẫn sẽ là kẻ dưới một người, trên vạn người như cũ!"

Tội Như Lai tiếp tục vươn cành ô liu cho Sở Cuồng Nhân.

"Buồn cười, ngươi cảm thấy một Thần Ma Chi Vương, tương lai còn là Chủ Nhân Tiên Giới như ta, sẽ bán mạng cho ngươi sao?"

Sở Cuồng Nhân quả thực cảm thấy buồn cười.

Chuyện này giống như một tổng giám đốc có một công ty đã niêm yết với giá trị thị trường lên đến 10 tỷ, lại đi làm thuê cho ông chủ của một công ty có giá trị thị trường miễn cưỡng lắm cũng ở mức 10 triệu.

Đùa gì vậy?

"Thần Ma Chi Vương, Chủ Nhân Tiên Giới? !"

"Ha ha, chí hướng của ngươi thật lớn, chỉ tiếc, thứ ngươi muốn, cũng đều là thứ ta muốn! !"

Tội Như Lai cười ha ha, chỉ vòng xoáy huyết sắc trên đỉnh đầu: "Bên trong biển máu này, có 480 triệu Huyết Thần Tử, A Tu La nhất tộc, còn có Thấp Bà nhất mạch, bốn đại ma tướng, thế lực này đủ để thanh tẩy toàn bộ Cực Tây chi địa này một lần, cho dù là Tiên Đình ở Tiên giới, ta cũng có năng lực đánh một trận!"

"Ý chí Tiên giới, giới tử chi tranh, đều là cẩu thí! Đợi một thời gian, ta sẽ để Tiên giới này, thần phục ở dưới chân ta! !"

Tội Như Lai cao giọng nói ra dã tâm của mình.

Mà rất nhiều đại năng Tiên giới nghe vậy, không khỏi nhíu mày.

Bởi vì bọn họ thực sự cảm nhận được, bên trong U Minh Huyết Hải kia, quả thật có vô số luồng khí tức, trong đó thậm chí không thiếu cường giả cảnh giới Đại La!

Nếu như thế lực này buông xuống, tất nhiên sẽ tạo ra trùng kích cự đại đối với bố cục hiện tại của Tiên giới.

U Minh Huyết Hải, quả thật là không thể khinh thường.

"Dã tâm của ngươi, tuyệt đối không có khả năng thực hiện."

Ánh mắt Vân Lam Phật ngưng trọng, nếu để cho huyết hải chánh thức buông xuống, vậy thì, Cực Tây chi địa này, tất nhiên sẽ đứng mũi chịu sào.

Bọn họ thật vất vả mới chống nổi hạo kiếp diệt phật, nhưng rốt cuộc vẫn không chịu được hạo kiếp biển máu này!

"Ngươi, không ngăn cản được ta."

Tội Như Lai từ tốn nói.

"Vậy nếu như, lại thêm bần tăng thì sao?"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy cách đó không xa, một lão tăng mặc áo cà sa dậm chân mà đến, chỗ hắn đến, bộ bộ sinh liên!

Lão tăng này, đúng là Kiến Tính Phật trấn áp đạo nhiễm hắc khí ở Linh Sơn!

"Sao ngươi lại tới đây?"

Vân Lam Phật cau mày lại: "Đạo nhiễm chi khí ở Linh Sơn làm sao bây giờ?"

"Chỗ đó tạm thời không đáng ngại."

Kiến Tính Phật từ tốn nói, mà Vân Lam Phật cũng không hỏi nhiều, nhìn qua Tội Như Lai, trong mắt lộ ra vẻ băng lãnh.

Mà Tội Như Lai đối mặt với hai tồn tại ở cảnh giới Hợp Đạo, cũng nhịn không được mà có chút ngưng trọng.

Chỉ thấy trong tay hắn xuất hiện hai thanh kiếm, hai thanh kiếm này, toàn thân huyết hồng, tràn ngập sát phạt chi khí vô biên.

Trong nháy mắt khi kiếm xuất hiện, lại khiến cho phương thiên địa này, như rơi vào A Tị Địa Ngục.

"Hai thanh kiếm kia là Nguyên Đồ, A Tị!"

"Hít, đây không phải chí bảo sát phạt của Minh Hà Giáo Tổ sao? Sao lại nằm trong tay Tội Như Lai này!"

"Ông trời ơi, hai thanh kiếm sắc bén không hề kém hơn Tru Tiên Tứ Kiếm bao nhiêu, đều là chí bảo Tiên Thiên bản nguyên thượng phẩm."

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Nguyên Đồ, A Tị, hai thanh kiếm này có hung danh hiển hách ở thời kỳ Tiên Cổ.

Sát phạt chi khí của nó, không hề kém hơn Tru Tiên Tứ Kiếm bao nhiêu, nhưng vì Tru Tiên Tứ Kiếm có thể hóa thành kiếm trận, lúc này mới vượt qua hai thanh kiếm này.

"Từ khi ta có được hai thanh kiếm này đến nay, liền không có đối thủ thích hợp để dò xét uy lực của hai thanh kiếm này, hôm nay dùng hai người các ngươi tới thử kiếm, đúng là không gì tốt bằng!"

Tay Tội Như Lai cầm Nguyên Đồ A Tị, sát khí trên người ngút trời.

Khuôn mặt của hai người Kiến Tính Phật, Vân Lam Phật ngưng trọng cùng cực.

Uy thế của tam đại Hợp Đạo, đụng vào nhau, khiến vùng thế giới này trực tiếp vặn vẹo, không gian im ắng sụp đổ, cảnh tượng doạ người.

Đạo tắc như ngân hà, vờn quanh ba người, tươi sáng chói mắt.

Cách đó không xa, Sở Cuồng Nhân ngừng chân quan sát, lại không có ý định rời đi, một số đại năng Tiên giới thấy thế, hết sức không hiểu.

"Sở Cuồng Nhân này đang làm cái gì vậy, lại còn không rời đi?"

"Đúng vậy, đây chính là trận chiến của tam đại Hợp Đạo, hắn là một Đại La lại đứng gần như vậy, là muốn chết hả? !"

"Gia hỏa này, luôn làm ra một số sự tình vượt qua lẽ thường."

Chúng đại năng nghị luận ầm ĩ, không biết Sở Cuồng Nhân dự định làm cái gì.

Mà Tội Như Lai cũng phân ra một luồng tâm thần chú ý nhất cử nhất động của Sở Cuồng Nhân, hắn và hóa thân có tâm thần tương liên, chuyện mà hóa thân trải qua, hắn cũng cảm nhận được.

Hành động tự bạo hợp đạo khí điên cuồng trước đó của Sở Cuồng Nhân, còn rõ mồn một trước mắt.

Cho dù hiện tại bản tôn của hắn buông xuống, nhưng đối mặt với hợp đạo khí tự bạo, cũng có chút quá sức.

Chớ nói chi là, còn có hai vị Hợp Đạo Kiến Tính Phật, Vân Lam Phật ở chỗ này.

Một cảnh giới Đại La, lại sinh ra uy hiếp đối với cảnh giới Hợp Đạo, loại chuyện này, nói ra cũng không có người nào tin tưởng.

Nhưng mà, lại thật sự xảy ra.

"Chiến!"

Lúc này, hai người Vân Lam Phật, Kiến Tính Phật xuất thủ, phật quang tràn trề hiển hóa, hóa thành hai đạo chưởng ấn màu vàng, kéo theo đạo tắc và từ bi chi ý đánh về phía Tội Như Lai.

Nguyên Đồ A Tị trong tay Tội Như Lai ngang nhiên một chém!

Ông! !

Chỉ mới vung vẩy, nhưng kiếm quang của hắn cũng đã xé rách sơn hà 1 triệu dặm!

Kiếm khí sắc bén và đạo tắc từ bên trong hai thanh trường kiếm màu đỏ ngòm kia phun ra ngoài, đánh vỡ hai luồng chưởng ấn kim sắc kia.

Chỉ là dư âm được hình thành khi Hợp Đạo giao thủ nhưng lại giống như thiên tai, điên cuồng phá hủy mọi thứ ở bốn phía.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua các tăng nhân nằm dưới đất bên trong Thiên Long Tịnh Thổ, vung tay áo lên, đưa những người này ra xa, tránh cho bọn họ bị Hợp Đạo chi uy tác động đến.

Mà hắn lại đứng tại chỗ bất động, đứng gần quan sát trận chiến của Hợp Đạo.

Đạo tắc và đạo tắc va chạm, kiếm quang và phật quang giao hội...

Những thứ này, đều có thể mang đến cho hắn cảm ngộ nhất định.

Nhưng những thứ này, đều không phải là nguyên nhân hắn một mực đợi ở chỗ này.

Hắn liếc vòng xoáy huyết sắc trên bầu trời một cái, toát ra vẻ suy tư.

Một cái chớp mắt tiếp theo, bóng người hắn phóng lên tận trời, trực tiếp phóng về phía huyết hải.

Tình cảnh này, khiến không ít đại năng kinh hô.

"Gia hỏa này là điên rồi sao? Lại muốn tiến vào U Minh Huyết Hải? !"

"Loại địa phương quỷ quái kia, có cái gì tốt chứ?"

"U Minh Huyết Hải vẩn đục không chịu nổi, oán niệm khí trùng thiên, còn có vô số Huyết Thần Tử, A Tu La, nguy hiểm trùng điệp, hắn đến đó, không khác nào là tự tìm đường chết."

Nhưng mặc kệ các đại năng nghĩ như thế nào, Sở Cuồng Nhân lại thẳng tiến không lùi, lao về phía U Minh Huyết Hải.

Càng đến gần, ô trọc chi khí trong biển máu cũng ngày càng rõ ràng.

Sở Cuồng Nhân chỉ cảm thấy có một luồng huyết tinh chi khí, đập vào mặt, nhưng hắn lại không chút do dự, vọt thẳng vào huyết hải!

Chương 1593 - Huyết Thần Tử, A Tu La

tộc, Vong Hồn hải

Sở Cuồng Nhân phớt lờ sự uy hiếp của huyết hải, một mình xông vào bên trong biển máu.

Ngay lập tức, oán khí và sát khí bên trong U Minh Huyết Hải liền cuốn tới, giống như mãnh thú hồng thủy, muốn ăn tươi nuốt sống hắn đến không còn gì!

Chỉ thấy quang mang của ấn ký Thanh Liên trên trán Sở Cuồng Nhân lóe lên, một đóa Thanh Liên từ từ nở rộ ở dưới chân hắn, oán khí bốn phía nhất thời không thể ăn mòn được hắn.

Sau khi tiến vào huyết hải, thứ đầu tiên hắn nhìn thấy chính là dòng máu vô biên vô tận kia, một mùi tanh hôi vọt tới, làm cho người khác buồn nôn.

Mà ở trong đó, từng con quái vật không mặt huyết y đang vừa đi vừa dò xét.

Dường như đã nhận ra sự xuất hiện của Sở Cuồng Nhân, những con quái vật không mặt này ào ào chuyển hướng sang hắn, trên người có một luồng sát khí tuôn ra.

"Đây chính là Huyết Thần Tử sao?" Sở Cuồng Nhân nhìn Huyết Thần Tử đếm mãi không hết trước mắt, trong mắt toát ra một tia dị sắc.

Trong truyền thuyết, bên trong U Minh Huyết Hải từng sinh ra một vị Tiên Thiên Chi Linh, Tiên Thiên Chi Linh này tu hành nhiều năm, trở thành một vị cường giả đứng đầu thời kỳ Tiên Cổ, tự xưng là Minh Hà Đạo Nhân!

Minh Hà Đạo Nhân này sinh ra trong huyết hải, dùng huyết hải luyện chế được 480 triệu Huyết Thần Tử, danh xưng huyết hải không dứt, Minh Hà bất tử!

Về sau, Minh Hà Đạo Nhân lại bắt chước theo Nữ Oa tạo ra con người, tạo ra được A Tu La nhất tộc, tự sáng tạo Tu La Giáo, cải đạo thành Giáo Tổ, thực lực và thế lực của hắn, đều đã đạt đến đỉnh cao!

"Minh Hà Giáo Tổ đã tiêu vong, nhưng 480 triệu Huyết Thần Tử này của hắn vẫn còn lưu ở nơi đây, tại sao lại như vậy?" Sở Cuồng Nhân hơi nghi hoặc một chút.

Không phải nói, huyết hải không dứt, Minh Hà bất tử sao?

Nhưng bây giờ, huyết hải vẫn còn, Huyết Thần Tử cũng đều còn đó, vậy Minh Hà này tại sao lại biết mất? !

Nhưng mà, Sở Cuồng Nhân chỉ nghĩ vậy thôi, sau đó cũng không tiếp tục để ý nữa.

Loại tồn tại như Tam Thanh cũng đều đi chuyển sinh, Minh Hà biến mất ở bên trong trận đại kiếp Tiên Cổ kia thì đáng là gì đâu?

"Điều quan trọng nhất bây giờ, chính là tìm ra được vật cộng hướng với ta!"

Lý do mà Sở Cuồng Nhân bước vào U Minh Huyết Hải, chính là hắn cảm nhận được một luồng cộng hưởng kỳ lạ từ bên trong biển máu, cộng hưởng này, thúc giục hắn tiến vào nơi đây.

"Gào! !"

Lúc này, Huyết Thần Tử đếm mãi không hết kia nhanh chóng tiến về phía của Sở Cuồng Nhân, từng đợt huyết sắc thần tử, hoàn toàn bao phủ hắn.

"Hừ!"

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng, tiên nguyên trên người chấn động, tiên huy tươi sáng nở rộ, từng đợt huyết sắc thần tử kia bị làm cho hao mòn đến hầu như không còn.

Sau đó hắn theo cảm ứng, cấp tốc lao nhanh đi về một hướng khác.

"Ngoại nhân, dám xông vào huyết hải, ngươi rất lớn mật!"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên, chỉ thấy một vị nam tử mặc trên người chiến giáp đỏ tươi từ nơi không xa phi đến, Đại La ý cuồn cuộn, hoàn toàn bao phủ Sở Cuồng Nhân.

Nam tử này, thân hình cao lớn, sắc mặt bầm đen, tay cầm một thanh chiến đao, trong mắt mang theo sát khí!

"A Tu La!"

Sở Cuồng Nhân liếc một chút đã phán đoán ra lai lịch của người trước mắt này.

A Tu La, tộc người được tạo ra bởi Minh Hà Giáo Tổ, nằm trong một trong Lục Đạo Luân Hồi, trời sinh đã nắm giữ sức mạnh cường đại.

A Tu La, nguyên một đám đều là thế hệ kiêu dũng thiện chiến.

Nghe nói, các A Tu La nam rất dễ nổi giận và nóng nảy, thường xuyên gây ra rắc rối, mà những A Tu La nữ, thì lại vô cùng quyến rũ, thường lấy sắc đẹp của họ để dụ hoặc người tu hành.

Dạ Xoa tộc ở âm Phủ, cũng nắm giữ một phần huyết mạch Tu La.

"Chính là A Tu La Ba Thiên! !"

Ba Thiên lạnh giọng nói ra: "Huyết hải và Tiên giới đang dần dần dung hợp, ngươi là một ngoại nhân, tiến vào huyết hải, ngươi muốn như thế nào? !"

"Tìm một vật."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, hắn đang phóng thích cảm giác, và cảm nhận luồng cộng hưởng càng ngày càng mãnh liệt với hắn kia.

"Huyết hải không có thứ ngươi muốn, cút ra ngoài cho ta!"

Ba Thiên thấp giọng quát, vung vẩy trường đao trong tay, một đạo ánh đao màu đỏ ngòm quét về phía của Sở Cuồng Nhân!

Uy lực cỗ một đao này cực mạnh, thậm chí đã đạt đến trình độ cảnh giới Đại La ngũ khí.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, không dám khinh thường, Hỗn Độn Thanh Liên trên trán có quang mang chợt lóe lên, hủy diệt Thanh Liên chi năng bạo phát!

Đùng!

Hai luồng sức mạnh trùng kích, khiến cho nước biển phía dưới huyết hải lăn lộn sôi trào.

Dường như trong đó, Sở Cuồng Nhân nhìn thấy ở bên trong biển nước kia, có vô số vong hồn đang thét gào, lộ ra nguyên khí vô cùng kinh người.

"Vong hồn? !"

"Bên trong mảnh huyết hải này, vậy mà có nhiều vong hồn như vậy sao? !"

Sở Cuồng Nhân cau mày lại.

Mà sau khi Ba Thiên nhìn thấy vong hồn đếm mãi không hết trong biển máu kia, trong mắt cũng đã sớm toát ra vẻ kiêng dè, giọng điệu lạnh lùng nói với Sở Cuồng Nhân: "Tiểu tử, ta nói cho ngươi biết, mau mau rời khỏi huyết hải, nếu như quấy rầy Vong Hồn hải, cho dù ngươi có mười cái mạng cũng không đủ chết đâu! !"

"Vong Hồn hải, thú vị!"

Sở Cuồng Nhân cảm giác được, luồng cộng hưởng kỳ lạ hấp dẫn mình đến đây, dường như đang ở ngay phía dưới Vong Hồn hải này!

"Hừ, Ba Thiên, không cần nhiều lời với hắn, trực tiếp giết hắn!"

"Kế hoạch của Tội Như Lai đã sắp thành công, chúng ta cũng phải chuẩn bị sớm."

Hai giọng nói truyền đến.

Chỉ thấy lại có một nam một nữ bay đến, khí tức trên người, đúng là giống với Ba Thiên, đều là cảnh giới Đại La, mà đã cũng không được coi là kẻ yếu ở bên trong cảnh giới Đại La.

"Tiểu ca ca tuấn tú như vậy, nếu giết đi, ta cũng có chút không đành lòng, nhưng mà, đại kế sắp thành, cho dù là nhân tố nào có khả năng gây ảnh hưởng, đều phải loại bỏ nó!" Cô gái Tu La tộc quyến rũ kia cười nhạt nói.

Nàng xuất thủ trong nháy mắt, đánh ra một chưởng về phí Sở Cuồng Nhân, Đại La ý mênh mông gào thét xông ra!

Sở Cuồng Nhân cùng liều mạng một phen, đúng là lùi lại mấy chục trượng.

"Cảnh giới ngũ khí? !"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân hơi hơi ngưng trọng.

Cảnh giới ngũ khí, tu vi nằm ở phía trên cảnh giới tam hoa.

"Một người ở cảnh giới tam hoa lại có thể đỡ một chưởng này của ta, thật sự là không đơn giản."

Cô gái quyến rũ có chút ngoài ý muốn.

Mà hai người Ba Thiên cũng chuẩn bị xuất thủ bất cứ lúc nào, nếu ba người liên thủ, cho dù là Sở Cuồng Nhân, chỉ sợ cũng chỉ có thể dùng Thân Thể Bất Tử mới miễn cưỡng bảo vệ tính mạng.

Ba người ở cảnh giới ngũ khí sao?

Hắn chỉ là một người ở cảnh giới tam hoa, ngay cả Đại La đỉnh phong cũng còn chưa có đạt tới, không ngăn cản nổi.

Mà Đại La ý cỗ ba người này, có lẽ cũng đều là từ nhị phẩm trở lên.

"Như vậy, cũng chỉ có một lựa chọn."

Sở Cuồng Nhân nhìn Vong Hồn hải phía dưới.

Chỉ thấy hắn thúc giục Hỗn Độn Thanh Liên, dùng hết toàn lực đánh ra một đạo Hủy Diệt chi quang!

"Vùng vẫy giãy dụa mà thôi."

Mặc dù Ba Thiên kinh ngạc trước sự khác thường của Hỗn Độn Thanh Liên, nhưng với thực lực của bọn họ, ngược lại cũng không phải không chặn được.

Thế nhưng là, sau khi bọn họ đánh tan Hủy Diệt chi quang, chỉ thấy bóng người của Sở Cuồng Nhân hóa thành một đạo lưu quang, thực sự đang đâm đầu vào Vong Hồn hải!

Tình cảnh này, khiến cho đồng tử cỗ bọn họ hơi co lại.

"Ngu xuẩn!"

"Vong Hồn hải này, cho dù là Tội Như Lai cũng không dám tùy tiện xâm nhập, hắn là một Đại La tam hoa cảnh, cũng dám xâm nhập, quả thực là đang tìm cái chết!"

Bịch một tiếng.

Sở Cuồng Nhân tiến vào Vong Hồn hải, khiến cho bọt nước nổi lên.

Mà vô số vong hồn du đãng kia thì tựa như vô số con cá Piranha, trong nháy mắt, điên cuồng lao về phía Sở Cuồng Nhân rơi xuống nước, dũng mãnh lao tới, như muốn nuốt chửng hắn đến hầu như không còn.

Trên bầu trời, trong lòng ba người Ba Thiên bốc lên một hơi khí lạnh.

Vong Hồn hải này, chính là cấm địa tuyệt đối của U Minh Huyết Hải, cho dù là bọn họ rơi vào trong đó, cũng là thập tử vô sinh!

Dưới cái nhìn của bọn họ, Sở Cuồng Nhân chết chắc rồi.

Ai cũng cứu không được nữa.

"Đi thôi, chuẩn bị để huyết hải buông xuống đi!"

"Lại nói, sau khi huyết hải buông xuống, chúng ta thật sự phải nghe theo Tội Như Lai, để cho hắn sử dụng sao?"

"Ai bảo đối phương có Nguyên Đồ A Tị chứ? Đây chính là Bạn Sinh

Chí Bảo của Giáo Tổ, hắn đã đạt được vật này, vậy thì có quyền ể ra lệnh cho A Tu La. Hơn nữa, sau khi chúng ta đi đến Tiên giới, quả thật là cũng cần một vị thủ lĩnh cường đại để lãnh đạo chúng ta, Tội Như Lai là đại năng Hợp Đạo, có tư cách này."

Mọi người một bên nói, một bên lào về phía vòng xoáy ở phía xa.

Chương 1594 - Quyền năng của Quỷ Đế trấn áp vong hồn, Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Minh Hà chuyển thế

Cấm địa U Minh Huyết Hải, bên trong Vong Hồn hải.

Sở Cuồng Nhân tiến sâu vào trong đó, vô số vong hồn kết bè kết đội, gào thét mà đến, nguyên một đám đều có khuôn mặt dữ tợn kinh khủng, giống như muốn ăn tươi nuốt sống lấy hắn.

Mà Sở Cuồng Nhân thân ở trong đó, thần sắc lại rất lạnh nhạt.

Phải biết rằng, bên trong vong hồn hải này đâu chỉ tồn tại ngàn vạn vong hồn, mà đều là ác quỷ chịu đủ oán khí của biển máu gột rửa, mỗi một kẻ đều mang oán niệm khí trùng thiên.

Nếu bất kỳ một kẻ nào được thả ra, đều có thể giết hại thương sinh, trở thành Quỷ Vương một phương ở nhân gian.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại không thèm quan tâm đến.

Bởi vì...

"Vong hồn, mà cũng dám làm tổn thương ta? !"

Quát lạnh một tiếng.

Trên người Sở Cuồng Nhân đột nhiên có một luồng sức mạnh vô cùng cường đại phóng lên tận trời!

Đó là, quyền năng của Quỷ Đế!

Thân là âm Phủ Quỷ Đế, nếu như hắn bị vong hồn làm thương tổn, vậy thì thật đúng là làm trò hề cho thiên hạ.

Quyền năng của Quỷ Đế bao phủ toàn bộ Vong Hồn hải!

Cho dù không phải ở sâu bên trong âm Phủ, nhưng làm một Quỷ Đế thống lĩnh âm Phủ, tuyệt đối có tác dụng khắc chế đối với vong hồn!

Vô số vong hồn run lẩy bẩy ở trước mặt luồng quyền năng này, một sự hoảng sợ đến từ chỗ sâu nhất trong linh hồn, khiến cho bọn họ thấp thỏm lo âu, vô cùng e ngại đối với Sở Cuồng Nhân.

Nơi xa.

Mấy người Ba Thiên vừa rời khỏi Vong Hồn hải không lâu cảm nhận được dao động quỷ dị truyền đến từ sau lưng.

"Đây là có chuyện gì đang xảy ra? !"

"Vong Hồn hải, tựa như đang sợ hãi sao?"

Là cấm địa của U Minh Huyết Hải, khiến đại năng Hợp Đạo cũng sợ như sợ cọp Vong Hồn hải sao?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện ở trong đầu Ba Thiên, ngay cả chính hắn đều cảm thấy vô cùng hoang đường và buồn cười.

"Hẳn là gia hỏa tiến vào Vong Hồn hải kia đang giãy dụa đi."

Nữ tử Tu La vũ mị cười cười, không để ý chút nào.

Ngoại trừ Minh Hà giáo tổ ra, cho dù là ai, tiến vào bên trong Vong Hồn hải, chắc chắn sẽ phải chết không nghi ngờ!

Đây là nhận thức chung của toàn bộ A Tu La tộc.

Cho đến tận bây giờ, còn không có một người nào có thể đánh vỡ nhận thức này của tất cả mọi người.

Một vị Đại La?

Đừng đùa.

"Đi thôi, A Tu La Vương đã có bốn đại ma tướng, Thấp Bà cũng đã tụ tập ở trước mặt thông đạo, chỉ đợi biển máu hoàn toàn dung hợp với Tiên giới, là có thể một lần hành động phá hủy toàn bộ Cực Tây chi địa!"

Nữ tử Tu La vũ mị nói ra.

"Ừm."

Ba Thiên cũng không nghĩ nhiều nữa.

Một bên khác.

Bên trong Vong Hồn hải, Sở Cuồng Nhân dựa vào quyền năng của Quỷ Đế, khiến vô số vong hồn quy phục ở bên cạnh hắn, run lẩy bẩy.

Hắn triệu hồi một vong hồn, bắt đầu dò xét trí nhớ của đối phương.

Trong nháy mắt, một trí nhớ vô cùng hỗn loạn từ trong cơ thể của đối phương hiện lên trong đầu Sở Cuồng Nhân.

Có lẽ trí nhớ này, quá xa xôi, nên chỉ có những mảnh vụn linh tinh, căn bản không có cách hình thành mạch suy nghĩ hoàn chỉnh.

Sở Cuồng Nhân triệu hồi những vong hồn còn lại, dò xét trí nhớ của từng người một.

Sau đó không lâu, vô số mảnh vỡ ký ức linh tinh đến từ những cá thể khác biệt giao hội ở bên trong bộ não của Sở Cuồng, giống như ghép hình, dần dần xây dựng nên toàn bộ câu chuyện ở trong cơ thể hắn.

"Thì ra là thế!"

"Thì ra đây chính là nguồn gốc của Vong Hồn hải, hóa ra, đây chính là nguồn góc của A Tu La tộc, tốt lắm, Minh Hà giáo tổ! !"

Trong mắt Sở Cuồng Nhân bắn ra một đạo băng lãnh chi ý.

Thì ra, ngày xưa Nữ Oa đã sáng lập ra Nhân tộc, nhờ vào đó cảm ngộ Tạo Hóa chi đạo, đạt được công đức viên mãn ở phía trên Tạo Hóa chi đạo, Chứng Đạo Hỗn Nguyên!

Mà Minh Hà giáo tổ bắt chước Nữ Oa, cũng muốn sáng tạo nhất tộc, tìm kiếm cơ hội chứng đạo.

Nhưng đáng tiếc thay, hắn một không có Cửu Thiên Tức Nhưỡng mà Nữ Oa dùng để tạo ra con người, hai không có tạo nghệ ở phía trên Tạo Hóa chi đạo như Nữ Oa, muốn sáng tạo nhất tộc, nói nghe thì dễ.

Vì vậy, sau vô số năm minh tư khổ tưởng.

Rốt cuộc hắn đã nghĩ ra một biện pháp, đó chính là lấy Huyết Hải Chi Thủy thay thế Tức Nhưỡng kia, lại thêm linh hồn của loài người do Nữ Oa tạo ra, từ đó sáng tạo ra nhất tộc!

Biện pháp mở ra lối riêng này, cuối cùng thật sự giúp hắn thành công sáng tạo ra A Tu La tộc!

Chỉ tiếc, tạo nghệ của hắn ở phía trên Tạo Hóa chi đạo không bằng Nữ Oa, biện pháp của hắn cũng là mở ra lối riêng, cho nên không có cách nào Chứng Đạo Hỗn Nguyên.

Mà chuyện khiến Sở Cuồng Nhân tức giận là, bên trong quá trình gia hỏa này tạo nên A Tu La tộc, đúng là lấy trộm một lượng lớn vong hồn ở âm Phủ, dùng để kết hợp với Huyết Hải Chi Thủy, hình thành A Tu La!

Không chỉ có như thế.

Sau khi phát hiện ra sáng tạo A Tu La tộc cũng không có cách nào giúp cho chính mình chứng đạo, hắn ném toàn bộ vong hồn còn lại vào biển máu, bỏ mặc!

Dần dà, những vong hồn này bị oán khí trong biển máu cọ rửa, toàn bộ hóa thành lệ quỷ vô cùng hung ác, mới có mảnh Vong Hồn hải này!

Làm âm Phủ Quỷ Đế, Sở Cuồng Nhân há có thể ngồi nhìn có người chà đạp vong hồn như thế này sao?

"Cũng không biết Minh Hà giáo tổ có tiến về âm Phủ chuyển sinh hay không, hi vọng đừng để ta gặp phải, nếu không ta nhất định sẽ ném ngươi vào 18 tầng Địa Ngục, để cho ngươi hưởng thụ các loại hình phạt một lần."

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng.

Nhìn vô số vong hồn kêu rên trước mắt này, trong mắt của hắn lướt qua một vẻ bất đắc dĩ.

Oán khí trên người những vong hồn này thật sự quá nặng, cho dù có ném tới âm Phủ, cũng không thể rửa sạch oán khí trên người của bọn họ, càng có thể tạo thành trùng kích cự đại đối với âm Phủ.

Nghĩ đến đây, hắn càng thêm tức giận hơn đối với Minh Hà giáo tổ.

"Vẫn nên xem xét nguồn gốc của luồng cộng hưởng kỳ lạ này một chút đã."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới, lập tức theo cảm ứng, tìm kiếm sâu bên trong Vong Hồn hải.

Mà khi hắn không ngừng xâm nhập, vong hồn bốn phía càng ngày càng ít.

Dường như ở đâu đó, có đồ vật gì đó đang ngăn cản bọn họ tới gần.

Một đạo huyết quang đột nhiên hiện lên ở phía trước.

Sở Cuồng Nhân phóng tầm mắt nhìn tới, chỉ thấy một đóa huyết sắc liên hoa đứng sừng sững ở chỗ sâu trong biển máu, tràn ngập tiên huy huyền diệu.

Xung quanh Huyết Liên, có từng đạo hỏa diễm huyết sắc đang lưu chuyển.

Mà ngọn lửa này, chính là nguyên nhân chủ yếu khiến cho vô số vong hồn không dám đến gần nơi này, bởi vì đó là Hồng Liên Nghiệp Hỏa có tác dụng thiêu đốt nhân quả nghiệp chướng!

Là Hồng Liên Nghiệp Hỏa cực kỳ cường đại!

Mà đóa Huyết Liên này xuất hiện ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, chính là một trong tứ liên Tiên Thiên... Nghiệp Hỏa Hồng Liên! !

"Ha ha, gây nên phản ứng với Hỗn Độn Thanh Liên, quả nhiên chính là Nghiệp Hỏa Hồng Liên này!"

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng, tâm tình vui sướng lộ rõ trên nét mặt.

Trong truyền thuyết, trong tay Minh Hà giáo tổ có hai đại chí bảo, một thứ chính là Nguyên Đồ A Tị công phạt vô song kia, thứ hai chính là Nghiệp Hỏa Hồng Liên này.

Hồng Liên này, là do hạt sen Hỗn Độn Thanh Liên rơi vào biển máu, hấp thu sức mạnh Huyết Hải biến thành, có thể công có thể phòng, trong đó còn ẩn chứa sức mạnh Nghiệp Hỏa vô tận, có thể đốt giết hết thảy kẻ địch trên thế gian này!

Càng quan trọng chính là, Hồng Liên này, còn là quân lương trọng yếu Sở Cuồng Nhân dùng để thúc đẩy Hỗn Độn Thanh Liên trưởng thành!

Ầm ầm!

Trong biển nổi lên gợn sóng.

Một đạo thanh quang từ trên trán Sở Cuồng Nhân bắn ra, hóa thành một đóa Hỗn Độn Thanh Liên.

Thanh Liên tản ra 'Đói khát' chi ý, đánh về phía của Nghiệp Hỏa Hồng Liên, giống như con sói lớn bổ nhào đến chỗ thỏ trắng nhỏ, ở trước mặt Thanh Liên, Hồng Liên căn bản là không cách nào phản kháng.

Đây không phải sự chênh lệch về sức mạnh.

Mà chính là sự khác biệt về bản chất!

Một món là Tiên Thiên Chí Bảo, một món là Hỗn Độn Chí Bảo, căn bản không thể so sánh được.

Mà ngay tại thời điểm Hỗn Độn Thanh Liên bắt đầu nuốt chửng Nghiệp Hỏa Hồng Liên, ở phía xa trên đường chuyển kiếp của âm Phủ, một vị đạo nhân mặc huyết y, dường như cảm nhận được điều gì đó, thân thể chấn động, mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

"Tại sao có thể như vậy? Không cảm nhận được một luồng tàn hồn mà ta lưu lại ở phía trên Hồng Liên kia? !"

"Có người, hạ thủ đối với Hồng Liên của ta? !"

"Đáng chết! !"

Đạo nhân nghiến răng nghiến lợi, vốn dĩ hắn muốn sau khi chuyển sinh, nhanh chóng tu hành lớn mạnh, sau đó trở về biển máu, thu hồi Hồng Liên.

Đến lúc đó, hắn ở đời này, mới chính thức có một chỗ đứng.

Thật sự không nghĩ đến, lại có người ở thời điểm hắn còn chưa chuyển thế đã cướp mất Hồng Liên!

"Chẳng cần biết ngươi là ai, cọc nhân quả này, Minh Hà ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua!"

Minh Hà hừ lạnh một tiếng, lập tức lao đầu vào Thiên Đạo bên trong lục đạo!

Hắn không bước vào A Tu La Đạo, bởi vì đó là chủng tộc mà hắn sáng tạo ra, cũng biết rằng tiềm lực trưởng thành của chủng tộc đó không tốt bằng chúng sinh trong Thiên Đạo.

Chương 1595: Huyết hải buông xuống thất bại, Thấp Bà thần nữ sợ hãi

Bên trong Vong Hồn hải, Sở Cuồng Nhân đang luyện hóa Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Mà từ trong đó, hắn cảm nhận được một đạo sức mạnh tàn hồn, đạo tàn hồn kia không có bất kỳ ý thức tự chủ gì, giống như một dấu ấn.

Dấu ấn này ở phía trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên, làm cho Hồng Liên này, luôn ở trong trạng thái có chủ.

Nói trắng ra, chính là đánh dấu chủ quyền.

"Đây chính là tàn hồn của Minh Hà giáo tổ sao? Xem ra đây cũng là hậu thủ hắn lưu lại đi."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Những đại năng Tiên Cổ này đã sớm đã có dự định chuyển sinh đến kỷ nguyên này, dự định bắt đầu sống lại lần nữa ở kỷ nguyên này, vạy thì tất nhiên sẽ lưu lại rất nhiều hậu thủ, để cho mình nhanh chóng trưởng thành.

Hiển nhiên, dấu ấn tàn hồn phía trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên này chính là một trong các hậu thủ của Minh Hà giáo tổ.

Chỉ tiếc, bây giờ lại bị Sở Cuồng Nhân làm hỏng.

"Hừ, năm đó trộm rất nhiều vong hồn của âm Phủ ta, món nợ này, sau này ta sẽ từ từ tính toán với ngươi, hiện Nghiệp Hỏa Hồng Liên này, xem như là một chút lợi tức đi."

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng.

Chẳng biết từ bao giờ, hắn đã trưởng thành đến trình độ đủ để đấu tay đôi với từng đại năng Tiên Cổ này.

Sau đó, hắn đưa mắt nhìn Hồng Liên Thanh Liên đang bị cắn nuốt ở trên người, bóng người lóe lên, đi thẳng tới trên đài sen của Thanh Liên, ngồi ngay ngắn trong đó, cảm ngộ quá trình này.

Mà khi Hỗn Độn Thanh Liên thôn phệ Nghiệp Hỏa Hồng Liên, sức mạnh Thanh Liên cũng đang nhanh chóng tăng lên.

Không chỉ có như thế, toàn bộ U Minh Huyết Hải, dường như cũng sinh ra một loại biến động nào đó.

Hồng Liên này, sinh ra trong huyết hải, cùng một nhịp thở với huyết hải, mà bây giờ lại bị cắn nuốt, ảnh hưởng đối với huyết hải không thể nói là không lớn.

Toàn bộ U Minh Huyết Hải, sóng dữ mãnh liệt, giống như ngày tận thế đã tới.

Bên cạnh vòng xoáy Huyết hải và Tiên giới giao dung.

Vô số A Tu La, cường giả huyết hải đã tập hợp ở một chỗ, nhìn cảnh tượng Tiên giới bên ngoài vòng xoáy, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Bọn họ không phải Tội Như Lai, không có sức mạnh tín ngưỡng làm môi giới, trước khi huyết hải và Tiên giới hoàn toàn dung hợp, không cách nào buông xuống.

"Theo tình huống ở ngoại giới, huyết hải và Tiên giới hoàn toàn tương dung đã không còn có thể bị ngăn cản."

Một A Tu La ba đầu sáu tay nói ra.

Đây là một trong tứ vương A Tu La, tu vi là cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn.

Bên ngoài, tay Tội Như Lai cầm Nguyên Đồ A Tị, đáng đánh với Vân Lam Phật, Kiến Tính Phật, lấy một địch hai, không rơi vào thế hạ phong, có thể thấy được uy thế của chí bảo.

Mà sức mạnh tín ngưỡng tạo thành quang trụ huyết sắc liên kết huyết hải và Tiên giới, đang gấp rút khiến cho hai bên không ngừng dung hợp.

Hai phật bị Tội Như Lai ngăn trở, căn bản không có sức để ngăn cản.

Các đại năng còn lại của tịnh thổ, bởi vì lúc trước bị tiếng chuông diệt phật ảnh hưởng, còn đang hôn mê, cũng không có khả năng xuất thủ.

Huyết hải buông xuống, ở trong mắt của A Tu La tộc, đã là tất nhiên!

Nhưng ngay tại lúc này.

Huyết hải sau lưng A Tu La tộc bỗng nhiên truyền đến từng đợt tiếng khóc!

Chỉ thấy huyết hải cuồn cuộn, 480 triệu Huyết Thần Tử cũng bất an rống lên một tiếng về nơi sâu bên trong huyết hải.

Những Huyết Thần Tử này, ngày thường giống như con rối, dò xét huyết hải.

Chưa bao giờ giống như bây giờ, toàn thân trên dưới tràn ngập khí tức bất an.

"Đây là có chuyện gì?"

Một vị A Tu La Vương cau mày lại.

Trong biển máu, một luồng dao động cường đại đang khuếch tán ra, đúng là làm cho toàn bộ dị cảnh U Minh Huyết Hải tựa như phát sinh một trận động đất, điên cuồng chấn động.

Loại chuyện quỷ dị này, từ sau thời kỳ Tiên Cổ, thì chưa bao giờ xuất hiện.

Không chỉ Huyết Thần Tử, ngay cả A Tu La tộc cũng cảm thấy bất an, đám người liên tiếp xao động.

"Thấp Bà thần nữ, chuyện gì xảy ra? !"

A Tu La Vương nhìn về phía một nữ tử xinh đẹp bên cạnh.

Nữ tử này khác biệt với những Tu La nữ tử khác, ngoại trừ xinh đẹp, trên người còn có một loại khí tức vô cùng cao quý.

Thấp Bà thần nữ, đại tế ti tôn quý nhất trong biển máu.

Địa vị của nàng, chỉ có hơn chứ không kém so với A Tu La Vương.

Chỉ thấy trên trán trơn bóng của Thấp Bà thần nữ kia, đột nhiên có con mắt thứ ba mở ra, trong đó có thần quang vô tận phun ra ngoài.

Thần Nhãn quét qua, tình huống ở toàn bộ huyết hải được thu vào trong mắt của nàng.

Không chỉ có như thế, Thấp Bà thần nữ thông qua Thần Nhãn này, từ nơi sâu xa, dường như nhìn được một góc vận mệnh của biển máu.

"Huyết hải phải đối mặt với một trận đại biến!"

Trong giọng nói của Thấp Bà thần nữ, dường như mang theo một chút sợ hãi.

Sợ hãi? !

A Tu La Vương không khỏi cảm thấy chấn kinh.

Thấp Bà thần nữ có địa vị vô cùng cao trong biển máu, cho dù là đối mặt với đại năng Hợp Đạo như Tội Như Lai này cũng có thể không kiêu ngạo không tự ti.

Có nhân vật gì, lại có thể khiến cho nàng cảm thấy sợ hãi? !

Cho dù là Thấp Bà thần nữ cũng không rõ ràng.

Nhưng nàng vừa mới nhìn thấy một góc vận mệnh, dường như dính đến một tồn tại kinh khủng không thể nhìn thẳng.

Vào lúc nàng vừa muốn tiếp tục theo dõi, lại cảm nhận được một cảm giác sợ hãi đến từ sâu trong linh hồn!

Dường như đang nói cho nàng, nếu tiếp tục nhìn trộm, sẽ chết! !

Toàn bộ A Tu La tộc, đều sẽ bởi vì loại hành động theo dõi này của nàng mà bị hủy diệt!

Nàng liền thu hồi sức mạnh Thần Nhãn theo bản năng, lòng còn sợ hãi.

Đùng, đùng, đùng...

Huyết hải lăn lộn, thiên địa như lâm vào tận thế!

Bởi vì sự dị thường của huyết hải, đạo quang trụ tín ngưỡng dùng để liên kết huyết hải và Tiên giới cũng bắt đầu chấn động, dần dần yếu bớt.

"Không, không."

A Tu La Vương thấy cảnh này, đồng tử co rụt lại, lộ ra vẻ bối rối, không cam lòng.

A Tu La tộc bọn họ đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng có cơ hội thoát khỏi huyết hải, buông xuống Tiên giới, hiện tại lại bắt hắn trơ mắt nhìn cơ hội này chạy mất, bảo hắn làm sao cam tâm chứ? !

"Phá cho ta! !"

A Tu La Vương thúc giục tiên nguyên trong cơ thể, thân hình nhanh chóng bành trướng, hóa thành 1 triệu trượng, sáu cánh tay liên tục vung vẩy, điên cuồng công kích về phía vòng xoáy huyết sắc, ý đồ đả thông kết giới giữa Tiên giới và huyết hải!

Nhưng đạo kết giới này quá cường đại, dù là A Tu La Vương là tồn tại cảnh giới Đại La viên mãn, cũng không thể đánh vỡ!

Mà ở bên ngoài.

Tội Như Lai đang giao thủ với Vân Lam Phật, Kiến Tính Phật cũng đã nhận ra dị động của huyết hải, sắc mặt biến hóa: "Có chuyện gì xảy ra? !"

Đùng! !

Lúc này, chỉ thấy quang trụ tín ngưỡng huyết sắc ầm ầm bị phá nát, bộc phát ra năng lượng kinh khủng khuấy động khắp nơi!

Năng lượng này, đối với ba vị tồn tại Hợp Đạo cảnh mà nói cũng không tính là gì.

Nhưng khi Tội Như Lai nhìn vòng xoáy huyết sắc kia dần dần biến mất, U Minh Huyết Hải vốn dĩ sắp giáng xuống lại lần nữa bị lưu đày tới tầng sâu hư không, khiến sắc mặt của hắn âm trầm đến cực hạn.

"Đáng chết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lại thất bại rồi?"

"Dị động trong biển máu, rốt cuộc là ai tạo thành?"

Trong thoáng chốc, trong đầu Tội Như Lai bỗng nhiên hiện ra một thân ảnh, đồng tử đột nhiên co rụt lại: "Lại là hắn sao? !"

Sở Cuồng Nhân!

Đại kế giúp U Minh Huyết Hải buông xuống, hắn đã trù tính nhiều năm, nhất định không thể tuỳ tiện thất bại.

Biến số duy nhất, chính là Sở Cuồng Nhân xông vào huyết hải!

Mà huyết hải biến động, cũng chính là sau khi đối phương tiến vào mới xuất hiện, thấy thế nào cũng không giống là trùng hợp!

"Rốt cuộc hắn đã là làm cái gì vậy? !"

Giờ phút này, Tội Như Lai hận thấu xương Sở Cuồng Nhân, bản thân mưu đồ kế hoạch nhiều năm, cứ như vậy thua ở trong tay của Sở Cuồng Nhân!

Chuyện này bảo hắn, làm sao cam tâm được? !

Lúc này, hai đạo phật quang đánh tới, là Vân Lam Phật, còn có Kiến Tính Phật!

Tội Như Lai chém ra một kiếm, đánh nát phật quang.

"Rời đi trước!"

Hắn không nói hai lời, bóng người hóa thành một đạo lưu quang biến mất ngay tại chỗ.

Mà hai người Kiến Tính Phật, Vân Lam Phật cũng không có đuổi theo, tàn cục Cực Tây chi địa, còn cần bọn họ thu thập.

Chương 1596: Hư Không Chi Noãn đã nở, âm Dương Kiếp, thế cục bất lợi

"Huyết hải buông xuống thất bại, Tội Như Lai hiện tại đang ở nơi Tiên giới, có lẽ cũng sẽ không trở về."

"Ừm, nếu như muốn đối phó với hắn, sau này có rất nhiều cơ hội, hiện tại vẫn nên khắc phục hậu quả trước."

Nhìn thấy Cực Tây chi địa bừa bộn, hai vị đại năng Hợp Đạo của Phật Môn không khỏi cảm khái.

Kiến Tính Phật nói: "Khắc phục hậu quả của sự việc lần này liền giao cho ngươi, ta còn phải nhanh chóng trở về trấn áp Linh Sơn đạo nhiễm chi khí."

Nghe đến đây, Vân Lam Phật hơi nghi hoặc một chút: "Ta rất hiếu kì, rốt cuộc làm sao ngươi có thể thoát thân, đạo nhiễm chi khí ở Linh Sơn, những cao tăng còn lại trấn áp được sao?"

"Ai, Thạch Anh thiêu đốt mệnh nguyên, tạm thời thay thế vị trí của ta, miễn cưỡng áp chế hắc khí."

Nói xong, Kiến Tính Phật cũng không tiếp tục để ý đến sắc mặt đại biến của Vân Lam Phật, thân ảnh lóe lên, biến mất ngay tại chỗ, chạy về Linh Sơn.

"Thạch Anh..."

Vân Lam Phật cười khổ một tiếng: "Hài tử ngốc này."

Sau đó, nàng liếc nhìn bầu trời một cái, vòng xoáy huyết sắc đã biến mất không còn gì nữa, nhưng Sở Cuồng Nhân ở bên trong biển máu này, cũng không trở về nữa.

U Minh Huyết Hải cực kỳ đặc biệt, đến loại đại năng Hợp Đạo như Tội Như Lai này cũng khó mà thoát thân, trù tính nhiều năm, lúc này mới dùng sức mạnh tín ngưỡng, trở lại Tiên giới.

Nàng nghĩ không ra, rốt cuộc Sở Cuồng Nhân làm sao có thể từ trong biển máu trở về.

"Chậc chậc, Sở Cuồng Nhân lại tiến vào huyết hải, thật là mang lại cho người ta kết quả bất ngờ."

"Lại nói, trước đó Sở Cuồng Nhân liều lĩnh muốn đi vào huyết hải như thế, rốt cuộc là muốn làm gì? Trong biển máu kia, có đồ vật gì hấp dẫn hắn sao?"

"Ai mà biết được, gia hỏa này làm việc, từ trước đến nay không thể dùng lẽ thường để phỏng đoán."

Nói tóm lại, Sở Cuồng Nhân tạm thời bị vây ở trong biển máu, đã là sự thật.

Rất nhiều đại năng nhìn thoáng qua khắp nơi trên Cực Tây chi địa bừa bộn, cũng không tiếp tục để ý, mỗi người bận bịu chuyện của mỗi người.

Dưới sự suy diễn của một số đại năng, bọn họ mơ hồ biết được, Tiên giới này, sắp phải nghênh đón một trận đại biến.

Trận đại biến kia, mang theo nguy cơ cùng với cơ duyên, bọn họ nhất định phải chuẩn bị sớm.

Nơi nào đó bên trong hư không.

Một quả Hư Không Chi Noãn hai màu đen trắng xen lẫn lượn lờ, trên người có đạo nhiễm chi khí lưu chuyển, lộ ra một luồng khí tức quỷ quyệt.

Răng rắc!

Chỉ thấy Hư Không Chi Noãn, vì thế mà chấn động.

Từng đạo từng đạo vết rách, từ bên ngoài vật thể này lan tràn ra, cuối cùng có một cánh tay từ trong đó thò ra, một thanh niên thân thể trần truồng, từ trong đó đi ra.

Thanh niên này, da thịt như ngọc, lộ ra tiên huy bất phàm, hai con mắt một đen một trắng, có sức mạnh to lớn kinh người ẩn chứa trong đó.

"Khí tức của gia hỏa kia, đã biến mất khỏi Tiên giới!"

"Ha ha, hắn vừa rời khỏi Tiên giới, rốt cục ta cũng có thể không hề kiêng kỵ mà hiện thế, không, không chỉ có ta, những kiếp còn lại, cũng nên hiện thế."

Thanh niên khẽ cười một tiếng, có loại cảm giác như trút được gánh nặng.

Có trời mới biết, hắn e ngại gia hỏa quỷ dị trên người có sức mạnh siêu thoát kia đến cỡ nào.

Lần trước, thời điểm gia hỏa kia đi vào tầng sâu hư không, hắn còn sợ hơn so với khi gặp phải Hợp Đạo, may mắn bởi vì tầng sâu hư không có tính đặc thù, mới không để cho đối phương tìm thấy bản thân mình.

Nếu không, hiện tại hắn có còn tồn tại hay không cũng là một ẩn số.

Dù sao khi đó hắn, đã có dấu hiệu sắp xuất thế.

"Người kia vừa rời khỏi Tiên giới, ta liền có thể không kiêng kỵ gì, thỏa thích săn giết thiên kiêu ở thế giới mới này, thuận tiện thăm dò một chút tình báo về thế giới mới này."

Thanh niên nhìn về phía mảnh vỡ Hư Không Chi Noãn ở bên cạnh.

Chỉ thấy những mảnh vỡ kia hóa thành vô số lấm ta lấm tấm, sau đó rơi ở trên người hắn, hình thành một bộ âm Dương đạo bào.

"Ta tuân theo âm Dương chi đạo mà sinh ra, kết hợp với sức mạnh đại kiếp ở thế giới mới này!"

"Từ hôm nay trở đi, ta tên là... âm Dương Kiếp!"

"Sứ mệnh của ta, vì sinh linh ở thế giới mới này, mang đến hủy diệt và tai ương! Đây là kiếp sứ mệnh, những kiếp còn lại, ta rất mong chờ hội ngộ với các ngươi!"

Ánh mắt âm Dương Kiếp thông qua hư không vô tận, dường như thấy được từng quả Hư Không Chi Noãn giống như mình đang đứng sừng sững ở tầng sâu hư không.

Ngay sau đó, thân ảnh hắn lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Âm Dương Kiếp hiện thế, hắn mang đến loại trùng kích gì đối với Tiên giới, mang đến loại uy hiếp gì đối với thiên kiêu yêu nghiệt Tiên giới, mang đến tai ương kinh khủng đến mức nào cho sinh linh ở thế giới mới này?

Không có ai biết...

Mà lúc này, Sở Cuồng Nhân cũng không biết chuyện Hư Không Chi Noãn đã hiện thế.

Giờ phút này, hắn vẫn đang ở sâu bên trong U Minh Huyết Hải như cũ.

Cấm địa huyết hải, dưới Vong Hồn Hải.

Sở Cuồng Nhân khoanh chân ngồi ở phía trên toà sen Hỗn Độn Thanh Liên, mà bên trong Thanh Liên này, có một đoàn huyết quang đang lóe lên.

Huyết quang kia, chính là Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Khi Hồng Liên được luyện hóa, sức mạnh của Thanh Liên cũng tăng theo.

Sức mạnh vô cùng kinh khủng, ấp ủ ở trong đó.

Không chỉ có như thế, tại thời điểm luyện hóa Hồng Liên, từng đợt huyền ảo có quan hệ với Hồng Liên xông lên đầu, trong đó có không ít tin tức.

Ví dụ như biện pháp sử dụng Hồng Liên Nghiệp Hỏa, cùng một môn Huyết Thần đại pháp!

Những tin tức này, vô cùng quý giá, đối với Sở Cuồng Nhân hiện tại mà nói, cũng có được tác dụng rất lớn.

Ngay tại thời điểm hắn đang dương dương tự đắc luyện hóa Hồng Liên, thế giới ở bên ngoài U Minh Huyết Hải, cũng sớm đã vỡ tổ.

Trù tính nhiều năm, lại tan thành mây khói ngay lập tức.

Mấy vị A Tu La Vương gần như tức đến phun máu.

"Rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra? ! Vì cái gì mà huyết hải lại đột nhiên có dị động!"

Một vị A Tu La Vương rống giận gào thét, giọng nói như sấm, khuếch tán ra, khiến toàn bộ huyết hải chấn động.

Hắn tên là La Khiên Đà, một trong các A Tu La Vương.

Mà ở bên cạnh hắn, sắc mặt của Bà Nhã Trĩ, một vị A Tu La Vương khác cũng âm trầm như nước: "Huyết hải đột nhiên có biến cố như này, nhất định là có nguyên nhân dẫn đến sự tình này, tìm ra nguyên nhân gây chấn động cho ta!"

"Vâng!"

Nguyên một đám người của A Tu La tộc ào ào tiến đến dò xét.

Hai vị A Tu La Vương còn lại tuy không nói một lời, nhưng có thể nhìn ra được, tâm tình của bọn họ vô cùng không tốt.

"Vốn cho rằng đây là một cơ hội chuyển mình của tộc ta, không nghĩ tới lại rơi vào kết quả như vậy, thật xui xẻo!"

A Tu La Vương Tì Ma Trí Đa La hừ lạnh một tiếng, quay người rời đi.

"Tìm ra nguyên nhân huyết hải chấn động thì lại báo cáo cho ta."

Vị A Tu La Vương cuối cùng có thân hình cao lớn, toàn thân bầm đen, toàn thân tràn ngập một luồng sát khí ngập trời, lạnh nhạt nói một tiếng, lập tức cũng quay người rời đi.

Toàn bộ A Tu La tộc, bởi vì huyết hải dị động mà có hành động.

Rất nhanh.

Bọn họ liền phát hiện ra một điều.

"Vong Hồn Hải? Nơi phát ra dị động ở huyết hải, chính là tại Vong Hồn Hải? !"

"Chuyện này sao có thể?"

Hai vị A Tu La Vương là Bà Nhã Trĩ, La Khiên Đà bốn mắt nhìn nhau, có chút không dám tin tưởng.

Vong Hồn Hải là cấm địa huyết hải, nhiều năm qua, không có người nào dám tuỳ tiện bước chân vào, sao lại trở thành ngọn nguồn của dị động ở huyết hải lần này đây?

Mà ở một bên, Ba Thiên tựa như nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt biến hóa: "Chẳng lẽ có liên quan đến hắn ta?"

"Ba Thiên, ngươi đang nói tới ai?"

La Khiên Đà cau mày lại hỏi.

Mà Ba Thiên cũng nói ra chuyện bản thân mình gặp phải Sở Cuồng Nhân.

Nghe được lời hắn nói, hai vị A Tu La Vương càng thêm kinh ngạc.

"Một tên gia hỏa Đại La tam hoa cảnh, dám tiến vào Vong Hồn Hải?"

"Hắn lại đến nơi phát ra dị động ở huyết hải sao?"

Tuy rằng hai vị A Tu La Vương không hiểu, nhưng lại để cho mọi người tiến về Vong Hồn Hải, trông giữ chặt chẽ.

"Nếu như người này hiện thân, đến đây bẩm báo cho ta!" La Khiên Đà nói ra.

"Vâng."

Rất nhanh, ở gần Vong Hồn hải, liền có trọng binh của A Tu La tộc trấn giữ, ở trong đó thậm chí không thiếu cường giả cảnh giới Đại La.

Nếu như Sở Cuồng Nhân hiện thân, liền sẽ trực tiếp bắt hắn.

Mà giờ khắc này, Sở Cuồng Nhân một mình ở trong huyết hải, tứ cố vô thân, thế cục này đối với hắn, vô cùng bất lợi!

Chương 1597 - Kế hoạch điên cuồng, ta đối với vận khí của mình, rất có tự tin

U Minh Huyết Hải, bên trong cấm địa Vong Hồn Hải.

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở to hai mắt ra, mà Thanh Liên của hắn đã hoàn toàn luyện hóa Hồng Liên!

Năng lực của Hỗn Độn Thanh Liên, đã cao hơn một tầng.

Không chỉ có như thế, sau khi luyện hóa Hồng Liên, uy lực của Hồng Liên Nghiệp Hỏa mà hắn nắm giữ đã gia tăng đáng kể, không biết mạnh mẽ hơn bao nhiêu lần so với trước kia.

Ngoại trừ như vậy.

Luyện hóa Hồng Liên, còn giúp hắn nắm giữ một pháp môn tu hành sinh ra ở huyết hải, Huyết Thần Đại Pháp! !

Huyết Thần Đại Pháp, cũng chính là pháp môn tu hành tuyệt thế mà Minh Hà Lão Tổ đã dùng để luyện hóa ra bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử, danh xưng huyết hải không cạn, Minh Hà bất tử!

Với ngộ tính của Sở Cuồng Nhân, rất nhanh đã tìm hiểu được pháp môn tu hành này.

Nhưng mà, pháp môn tu hành này, khi tiến hành tu hành vô cùng hà khắc, cho dù Sở Cuồng Nhân có thiên tư tuyệt thế, nhưng muốn tu hành phương pháp này, cũng là sự tình cực kỳ khó khăn.

Cho nên hắn tạm thời không có ý định tu hành.

Thẳng đến khi hắn nhìn thấy trọng binh ở bên ngoài Vong Hồn Hải, hắn mới hiểu rõ được, tình cảnh bây giờ của mình dường như vô cùng không lạc quan.

"Ba vị Đại La Kim Tiên A Tu La ta gặp phải trước đó đều là cảnh giới ngũ khí, không phải người ta có thể chống lại."

"Mà trong truyền thuyết, bên trong A Tu La tộc có bốn Đại A Tu La Vương, mỗi một người đều có thể so với cường giả Đại La viên mãn đỉnh phong, còn có bốn đại ma tướng không biết ẩn mình ở nơi nào trong huyết hải, chớ nói chi là Ba Tuần xuất thân từ huyết hải, huyết hải trong truyền thuyết có mấy sự tồn tại cùng cấp bậc với hắn, cho dù những người này đều bị tiêu vong, cũng khó biết được bọn họ có còn để lại thủ đoạn gì hay không."

Sở Cuồng Nhân đang suy tư, suy nghĩ nhanh chóng vận chuyển.

Hắn biết rõ, nói tình cảnh bây giờ của mình là cửu tử nhất sinh cũng không đủ.

Sở dĩ bây giờ có thể bình yên vô sự, toàn bộ là bởi vì sự bảo hộ của Vong Hồn Hải, chỉ khi nào ra khỏi Vong Hồn Hải, vậy liền coi như thảm rồi.

Cho dù có Thân Thể Bất Tử và Hỗn Độn Thanh Liên, nhưng tuyệt đối cũng sẽ không tốt hơn chút nào.

Bị phong ấn?

Bị lăng trì?

Bị tóm lên làm chuột bạch nghiên cứu Thân Thể Bất Tử?

Chậc, mặc kệ kết quả là gì, đều không phải là thứ khiến hắn vui mừng.

"Rốt cuộc phải làm sao để thay đổi cục thế đây?"

Sở Cuồng Nhân nhìn vô số vong hồn đang vờn quanh bên người, nhất thời cảm thấy bản thân mình lâm vào cửa ải khó khăn.

Vong hồn bên trong Vong Hồn Hải là một món đại sát khí.

Điểm này, không thể nghi ngờ.

Tuy những vong hồn này e ngại quyền năng Quỷ Đế của mình, nhưng oán khí thực sự quá cường liệt, muốn điều khiển, thì có chút khó khăn.

Càng quan trọng hơn chính là, những vong hồn này đã nối thành một thể với huyết hải, căn bản không có cách thoát ly khỏi huyết hải.

"Thật khó..."

Sở Cuồng Nhân vuốt vuốt mi tâm.

Đáng tiếc, nơi này là U Minh Huyết Hải, hắn muốn mở ra thông đạo âm Phủ ở chỗ này, cực kỳ khó khăn.

Nếu không thì, cho dù Hợp Đạo khó có thể vượt qua hai giới âm Dương, nhưng hắn vẫn có thể trở về âm Phủ.

"Rút một vài phần thưởng, nhìn xem có thể rút ra vật gì đó hữu dụng hay không."

"Chúc mừng kí chủ, rút ra được khen thưởng cấp Truyền Thuyết, Thiên Tinh kiếm chỉ."

Đây là một pháp môn tu hành, nhưng đến cấp Thần cũng không đạt tới, căn bản không có bất kỳ trợ giúp nào đối với hắn, vô dụng.

Ngày thứ hai.

Hắn lại rút thưởng, vẫn vô dụng như cũ.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm, tất cả khen thưởng rút ra đều không có gì quan trọng.

Với tu vi của hắn bây giờ, muốn rút ra khen thưởng hữu dụng đối với hắn, cho dù có vầng sáng may mắn hộ thể, cũng rất khó để làm được.

Vẫn nên dựa vào chính mình đi.

Sở Cuồng Nhân cũng không muốn ký thác tất cả hi vọng vào việc rút thưởng.

Hắn đi được đến đây, cũng không phải chỉ dựa vào rút thưởng.

Dù sao hiện tại bản thân ở trong Vong Hồn Hải, A Tu La tộc trong lúc nhất thời cũng không có bất kỳ đối sách gì đối với hắn, nên hắn có nhiều thời gian để suy nghĩ biện pháp.

Thời gian trôi qua, mười mấy ngày trôi qua.

Sở Cuồng Nhân ở dưới Vong Hồn Hải, buồn bực ngán ngẩm lấy U Minh huyết thủy ra chơi.

Huyết thủy trong tay hắn, bị bóp ra đủ loại hình dáng, lúc này có một vong hồn từ bên cạnh hắn lướt qua, xuyên qua bên trong huyết thủy mà hắn tạo ra.

Thấy cảnh này, Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút, giống như có linh quang đột nhiên lướt qua.

Linh quang này, chỉ xuất hiện trong chớp mắt.

Hắn tranh thủ thời gian trầm tư, cuối cùng, hai mắt hắn tỏa sáng: "Có! Ha ha, có biện pháp rồi!"

Quan trọng vẫn là Vong Hồn Hải này.

Là vì hắn được U Minh Huyết Hải bảo hộ, đây cũng chính là nguyên nhân khiến đông đảo đại năng ở huyết hải vẫn không dám xuống tay với hắn như cũ.

Những vong hồn này không có cách nào rời khỏi huyết hải, nhưng nếu như, hắn thao túng huyết hải thì sao?

Thao túng huyết hải, đây gần như là một chuyện nằm mơ giữa ban ngày.

Ngoại trừ Minh Hà giáo tổ ngày xưa ra, không còn một ai có thể thao túng huyết hải.

Nhưng Minh Hà giáo tổ có thể, vì cái gì mà Sở Cuồng Nhân hắn không thể?

Minh Hà giáo tổ thao túng huyết hải, dựa vào bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử, mà phương pháp tu hành ra Huyết Thần Tử ở nơi này, Huyết Thần Đại Pháp, vừa hay lại nằm trong tay hắn!

"Nếu muốn ta luyện hoá ra nguyên một đám Huyết Thần Tử, vậy quá phiền toái rồi, muốn tu hành đủ để thao túng số lượng Huyết Thần Tử ở huyết hải, cũng không biết đến ngày tháng năm nào."

"Nhưng, bên trong U Minh Huyết Hải này, không phải đã có sẵn Huyết Thần Tử rồi sao?"

Khi hắn đến huyết hải này có nhìn qua, chúng giống như binh lính, Huyết Thần Tử dò xét bốn phía huyết hải, nhiều không kể xiết!

Căn cứ vào ghi chép Huyết Thần Đại Pháp, ngày xưa, Minh Hà giáo tổ có thể thao túng bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử, là bởi vì hắn chia tiên thức của bản thân làm bốn trăm tám mươi triệu phần, dung nhập vào bên trong Huyết Thần Tử, vậy thì linh hồn cần phải đạt đến cảnh giới vô cùng cường đại, ít nhất phải ở cảnh giới Tự Tại, thậm chí là cảnh giới Tự Tại đỉnh phong mới được.

Cảnh giới linh hồn của Sở Cuồng Nhân, còn không có đạt tới loại trình độ đó, tạm thời không hề có tác dụng.

Tuy hắn không có cảnh giới linh hồn cao thâm như vậy, nhưng lại có vong hồn đếm mãi không hết trong biển này!

"Tiên thức bên trong Huyết Thần Tử, bởi vì Minh Hà giáo tổ tiêu vong mà đã tiêu tán toàn bộ, hiện tại bọn Huyết Thần Tử này, cũng chỉ có sức mạnh, chứ không có linh trí, nếu như ta có thể dùng vong hồn để thay thế cho tiên thức, khiến cho nó dung nhập vào bên trong Huyết Thần Tử, dùng Huyết Thần Đại Pháp cộng với quyền năng Quỷ Đế để thao túng, chẳng phải sẽ biến tướng thành Huyết Thần Đại Pháp ở cảnh giới tối cao sao? !"

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Không thể không nói, ý nghĩ này của hắn rất điên cuồng, mà cũng chỉ có hắn mới có cơ hội làm được.

"Tiểu Ái, phân tích một chút về Huyết Thần Tử, xem xem ý nghĩ của ta có thể có hiệu quả hay không?"

Sở Cuồng Nhân gọi Tiểu Ái, để đối phương phân tích khả năng của suy nghĩ này của mình.

"Bẩm báo, Huyết Thần Đại Pháp thuộc về Hợp Đạo pháp đỉnh phong, chủ nhân làm như thế, sẽ tồn tại tính nguy hiểm nhất định, mức độ có thể thực hiện thành công chỉ có hai mươi phần trăm!"

"Hai mươi phần trăm sao? Đủ!"

khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên: "Ta đối với vận khí của mình, luôn luôn có tự tin!"

Thay vì ngồi chờ chết, không bằng liều một phen!

"Qua phân tích của ta, có thể tăng mức độ thực hiện thành công lên đến 30%."

"Ha ha, vậy càng đáng giá để thử một lần."

"Vậy cũng chỉ còn lại một vấn đề cuối cùng, chính là làm sao để hấp dẫn Huyết Thần Tử trải rộng khắp các nơi trên huyết hải kia bên trong Vong Hồn Hải, dung hợp với vong hồn đây?"

Dường như Sở Cuồng Nhân nghĩ tới điều gì đó, đưa tay lấy ra một đạo tàn hồn huyết sắc.

Phần tàn hồn này, chính là một dấu ấn do Minh Hà giáo tổ lưu tại bên trong Nghiệp Hỏa Hồng Liên, khi Hỗn Độn Thanh Liên hấp thu Hồng Liên, cũng thuận tiện lấy dấu ấn tàn hồn này ra.

"Huyết Thần Tử từng là tiên thức ký thể của Minh Hà giáo tổ, đối với tàn hồn của Minh Hà giáo tổ nhất định sẽ có cảm ứng, đây quả là một mồi nhử không tệ."

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm rồi nói ra.

Ý nghĩ có, mồi nhử có, chuyện còn lại cũng chỉ cần áp dụng.

Trước đó, hắn cần phải lĩnh hội Huyết Thần Đại Pháp một lần, bảo đảm trong quá trình này sẽ không xuất hiện bất cứ chút nào sơ suất.

Chương 1598 - Biến hoá ở Vong Hồn Hải, Huyết Thần Tử và vong hồn giao hòa, sức mạnh Thanh Liên sáng tạo

U Minh Huyết Hải, ở dưới Vong Hồn Hải.

Sở Cuồng Nhân đang lĩnh hội Huyết Thần Đại Pháp, cùng Tiểu Ái suy đoán và. phân tích mấy ngày nay, cộng với ngộ tính cường đại của hắn, đã hoàn toàn nắm giữ công pháp này.

"Nhất Khí Hóa Tam Thanh, thật sự là quá tiện lợi."

Sở Cuồng Nhân không khỏi cảm khái nói ra.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh, chính là một môn công pháp do Tam Thanh truyền cho hắn, tựa như nguồn gốc của đạo pháp trong thiên hạ.

Nắm giữ pháp môn tu hành này, khả năng tu hành những tiên pháp thần thông còn lại của hắn đều là làm ít công to, cộng thêm phần ngộ tính của hắn, pháp môn tu hành trên thế gian ở trước mặt hắn, tất cả đều hạ bút thành văn.

Cho dù trong mắt người ngoài, Huyết Thần Đại Pháp ít nhất phải tiêu hao hàng trăm hàng ngàn năm mới có thể nắm giữ cũng không ngoại lệ.

"Bắt đầu đi."

Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm nói, sau đó chỉ thấy hắn lấy ra tàn hồn của Minh Hà giáo tổ, dùng Huyết Thần Đại Pháp thúc giục.

Một luồng dao động kỳ lạ, lấy hắn làm trung tâm, khuếch tán ra, dần dần bao phủ toàn bộ U Minh Huyết Hải, vô số Huyết Thần Tử hình như có cảm ứng, tất cả đều nhìn về phía Vong Hồn Hải.

"Luồng khí tức này là..."

Bên trong A Tu La tộc, bốn Đại A Tu La Vương đều có cảm ứng, nhìn về phía Vong Hồn Hải, trong mắt lộ ra vẻ kinh nghi bất định.

"Luồng khí tức này là, giáo tổ? !"

"Tuy vô cùng yếu ớt, nhưng khí tức này quả thật là giáo tổ, chuyện này, đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? !"

A Tu La Vương khiếp sợ không gì sánh nổi.

Minh Hà giáo tổ không phải đã ngã xuống từ kỷ nguyên trước hay sao? Vì cái gì mà khí tức của hắn lại xuất hiện vào lúc này?

"Phương hướng của khí tức, đến từ Vong Hồn Hải!"

"Chẳng lẽ qua nhiều năm như vậy, giáo tổ hắn vẫn luôn tồn tại ở bên trong Vong Hồn Hải, không hề ngã xuống sao?"

"Không thể nào, trận đại kiếp kia, chúng ta đều tận mắt nhìn thấy, giáo tổ bọn họ đứng mũi chịu sào, làm sao có thể bình yên vô sự? !"

"Đúng vậy, nếu không phải lúc trước chúng ta trốn ở trong huyết hải, dùng giấc ngủ trong nhiều năm làm đại giá, cũng không có khả năng may mắn còn sống sót ở bên trong trận đại kiếp kia."

Mấy vị A Tu La Vương bàn luận ầm ĩ, cuối cùng quyết định cùng nhau đi tới Vong Hồn Hải để xem xét một chút.

Mà ở sâu bên trong huyết hải, cũng có lão quái bị phong ấn nhiều năm mở to hai mắt ra, bọn họ nhìn về phía Vong Hồn Hải ở sâu bên trong huyết hải, cũng giống như A Tu La Vương, vô cùng kinh ngạc.

Bên trong Vong Hồn Hải.

Dao động của Minh Hà giáo tổ khuếch tán ra, bốn Đại A Tu La Vương đều chạy đến đây xem xét, bốn đại ma tướng ẩn mình ở sâu bên trong huyết hải, cũng đều bị kinh động.

Thấp Bà thần nữ nhìn về phía Vong Hồn Hải, nỉ non nói: "Huyết hải đại biến, đến rồi!"

Nàng không biết, trận đại biến này đối với huyết hải mà nói, là tốt hay là xấu.

Nhưng có thể khẳng định được.

Có một tồn tại có thể gọi là cấm kỵ, sắp sinh ra từ bên trong biển máu! !

Tồn tại đó cũng không hề kém cỏi hơnMinh Hà giáo tổ, thậm chí còn kinh người hơn!

So với bốn Đại A Tu La Vương đang nhanh chóng tiến đến Vong Hồn Hải, Huyết Thần Tử nhiều vô số kể kia đã nhanh hơn một bước, những Huyết Thần Tử này giống như nổi điên lao về phía Vong Hồn Hải, bọn họ không có chút lý trí nào, chỉ biết truy tìm sợi khí tức của Minh Hà giáo tổ, đối với vô số ác quỷ hung sát kia, không thèm để ý chút nào.

Huyết Thần Tử, Vong Hồn Hải.

Hai luồng sức mạnh này giống như dòng nước lũ chảy xiết va đập vào nhau, oán khí màu đen, sát khí huyết sắc quấn quanh cùng một chỗ, bao phủ khắp nơi, rung động toàn bộ huyết hải!

Vô số A Tu La tộc thấy cảnh này, không khỏi trợn mắt hốc mồm, vô cùng rung động.

"Thật là đáng sợ, những Huyết Thần Tử này và vong hồn bên trong Vong Hồn Hải, là thứ kinh khủng nhất trong biển máu, hai luồng sức mạnh không bị khống chế, đang giao hội! !"

"Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? !"

Huyết Thần Tử, bình thường tồn tại ở khắp các nơi trên huyết hải, mặc dù bọn họ không có linh trí, nhưng cũng sẽ không chủ động sát phạt.

Bọn họ giống như máy móc, sẽ chỉ săn giết những kẻ ngoại lai tiến vào trong biển máu.

Những năm gần đây, ngoại trừ Tội Như Lai mang trên người sức mạnh Ba Tuần là kẻ ngoại lai đến từ bên ngoài, cũng có không ít người đã từng xâm nhập huyết hải, đều bị Huyết Thần Tử treo cổ giết sạch.

Đối với A Tu La tộc mà nói, Huyết Thần Tử, tuy không bị khống chế, nhưng là sức mạnh trọng yếu bảo hộ huyết hải.

Mà Vong Hồn Hải, đây là cấm địa huyết hải, bất kể là ai tiến vào, đều sẽ bị vô số vong hồn kia cắn nuốt đến hầu như không còn!

Nhưng Vong Hồn Hải ở một chỗ cố định, chỉ cần không chủ động tiến đến, cũng sẽ không có chuyện gì.

Nhưng bây giờ, Huyết Thần Tử và Vong Hồn Hải giao hội thành một khối, tình cảnh này khiến cho tất cả mọi người không có cách nào tưởng tượng ra được, bọn họ không biết rốt cuộc sẽ phát triển thành dạng gì.

Là Huyết Thần Tử bảo hộ huyết hải biến mất, hay là cấm địa Vong Hồn Hải không còn tồn tại?

"Đến rồi! !"

Sâu bên trong Vong Hồn Hải, trong mắt Sở Cuồng Nhân bắn ra một đạo tinh quang.

Chỉ thấy hắn thúc giục Huyết Thần Đại Pháp, một lồng ánh sáng màu đỏ ngòm lấy hắn làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán ra!

Nhưng chuyện này vẫn chưa dừng lại!

Thần thông thứ ba của Luân Hồi Thiên Thể, Luân Hồi Thiên Địa được thúc giục! !

Một lực trường vô hình cùng loại với Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới, không biết cường đại đến mức nào khuếch tán ra!

Ở dưới lực trường này, sự khống chế của hắn đối với vong hồn, đã đạt đến cực hạn!

Kết giới Huyết Thần, Luân Hồi Thiên Địa!

Hai đại lĩnh vực dung hợp làm một, ở trong đó có vô số Huyết Thần Tử và vong hồn va chạm thành một khối, chém giết lẫn nhau, làm một tiếng nổ tung vang lên!

Mảnh vỡ vong hồn dần dần xâm nhập vào trong cơ thể của Huyết Thần Tử.

Hàng trăm triệu Huyết Thần Tử và vong hồn tại thời khắc này, đang đánh đập lẫn nhau, chém giết, dùng chiến trường Tu La cũng không đủ để hình dung!

Nhưng quỷ dị chính là, hai bên này, lại đang giao hòa lẫn nhau!

Mà Sở Cuồng Nhân thân ở trung tâm, ngay lúc này lại có một loại cảm giác vô cùng kỳ diệu, chân lý về sinh mệnh, áo nghĩa về hình thể, hết thảy đều hiện lên ở trong đầu.

Giờ khắc này, hắn giống như đang sáng tạo!

Sáng tạo một chủng tộc mới!

Quá trình này, quá mức kỳ diệu, nhưng mà, ở trong quá trình này, tiên nguyên trong cơ thể hắn cũng tiêu hao với tốc độ trước nay chưa từng có.

"Cứ theo tốc độ này, chỉ sợ tiến hành không đến một nửa, thì ta đã bị hút khô rồi."

Sở Cuồng Nhân cau mày lại nói.

Mà ngay tại lúc này.

Ấn ký Thanh Liên trên trán hắn tràn ngập ra từng đợt quang hoa màu xanh, một luồng sức mạnh vô cùng huyền diệu, khuếch tán ra!

Đó là sức mạnh hoàn toàn ngược lại với sức mạnh Thanh Liên hủy diệt, ẩn chứa tạo hóa vô cùng huyền diệu.

Nếu như nói, sức mạnh hủy diệt là vì phá huỷ, vì tiêu vong mà thành.

Thì luồng sức mạnh này, chính là vì sáng tạo, vì trọng sinh mà tồn tại, đây là sức mạnh Thanh Liên sáng tạo! !

Có sức mạnh Thanh Liên sáng tạo trợ giúp, tốc độ Sở Cuồng Nhân dung hợp Huyết Thần Tử và vong hồn đã được tăng tốc.

"Rất tốt, bảo bối tốt!"

Trong lòng Sở Cuồng Nhân vui vẻ, càng thêm hài lòng đối với Hỗn Độn Thanh Liên.

Mà ở trên bầu trời Vong Hồn Hải, A Tu La tộc nhìn thấy sự hỗn loạn ở dưới đáy, màu đỏ thẫm quấn lấy thành một khối giống như một vòng xoáy khổng lồ trong Vong Hồn Hải, mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

Bọn họ không biết Vong Hồn Hải này đang phát sinh loại biến hóa nào.

Nhưng mà, biến hóa này tuyệt đối là thứ bọn họ chưa từng thấy qua, thậm chí ngay cả Đại La Kim Tiên nhìn thấy sự biến hóa bên trong Vong Hồn Hải này, cũng cảm thấy vô cùng huyền ảo, còn có một tiếng tim đập thình thịch.

"Trong các ngươi có ai nguyện ý tiến vào bên trong Vong Hồn Hải này để xem xét không?"

La Khiên Đà nhìn lướt qua A Tu La tộc ở bốn phía nói ra.

Không ai dám lên tiếng.

Ngày thường Vong Hồn Hải cũng là cấm địa không thể vào, chớ nói chi hiện tại còn phát sinh ra loại biến hóa quỷ dị này, ai dám tiến vào chứ.

"Phế vật!"

La Khiên Đà hừ lạnh một tiếng.

Hắn lập tức hít sâu một hơi, phát ra một tiếng rống giận dữ kinh người về phía Vong Hồn Hải.

Tiếng rống như sấm, kéo theo sát khí bàng bạc phóng về phía Vong Hồn Hải!

Chương 1599 - Tạo hoá thế giới, lừa dối Ba Thiên, toàn bộ U Minh Huyết Hải

Tiếng gầm như sấm, kéo theo ma khí dồi dào cuốn về phía Vong Hồn Hải!

Khi luồng sức mạnh này trùng kích vào, nước biển của Vong Hồn Hải điên cuồng sôi trào lên.

Mà Sở Cuồng Nhân ở trong đó đang xử lý vong hồn và Huyết Thần Tử cũng không ngừng cau mày lại, cảm giác Luân Hồi Thiên Địa và kết giới Huyết Thần đang nhận lấy trùng kích to lớn.

"Biết là không thể gạt được bọn gia hỏa này."

"Nhưng mà, bọn họ ngại uy thế của Vong Hồn Hải, nên cũng không dám tùy tiện tiến vào, ngược lại cũng không cần sợ."

Chỉ cần không phải tiến vào Vong Hồn Hải, đối với Sở Cuồng Nhân mà nói sẽ không có ảnh hưởng gì.

Trên bầu trời Vong Hồn Hải.

Sau khi La Khiên Đà rống hết cuống họng, Vong Hồn Hải vẫn không phát sinh thêm biến hóa gì.

"Xem ra, vẫn cần phải có hạ nhân đi xuống thăm dò."

Bà Nhã Trĩ từ tốn nói.

Hắn nhìn về phía Ba Thiên, mà trong lòng đối phương lộp bộp một tiếng, biết rằng đối phương đang ám chỉ điều gì.

Nếu như hắn không đứng ra, sau khi trở về, chỉ sợ hắn liền không có quả ngon để ăn.

A Tu La tộc từ trước đến nay là cường giả vi tôn.

Cường giả, có quyền lợi quyết định hết thảy, A Tu La Vương chính là cường giả như vậy, cho dù là muốn bọn họ đi chịu chết, bọn họ cũng chỉ có thể tuân theo.

"Ta nguyện ý tiến vào đó!"

Ba Thiên cười khổ một tiếng, lập tức đứng dậy nói.

Nghe được lời hắn nói, Bà Nhã Trĩ hài lòng cười, liền tán thưởng một tiếng: "Tốt, không hổ là dũng tướng của A Tu La tộc ta!"

Sau khi hắn ngợi khen một phen, liền để Ba Thiên tiến vào trong Vong Hồn Hải.

Trong mắt mọi người lộ ra một tia thương hại, đều cảm thấy chuyến đi lần này của đối phương, sợ là cửu tử nhất sinh!

Vút!

Thân ảnh Ba Thiên lóe lên, tiến vào bên trong Vong Hồn Hải.

Vốn dĩ, hắn cho là mình sẽ nhận sự công kích của vô số vong hồn, nhưng trên thực tế, sau khi hắn tiến vào bên trong, lại thấy được một màn vô cùng quỷ dị!

Vong hồn hóa thành vô số mảnh vỡ vong hồn đen nhánh, cùng với màu đỏ đại diện cho Huyết Thần Tử đan xen vào nhau, dung hòa lẫn nhau, tạo thành nguyên một đám cá thể mới.

Một luồng sức mạnh vô cùng huyền ảo ẩn chứa trong đó, khiến cho Ba Thiên không tự chủ được mà liên tưởng đến Nữ Oa tạo người, Minh Hà giáo tổ sáng tạo ra A Tu La tộc.

Mà cá thể mới kia, cũng chính là Huyết Thần Tử hoàn toàn mới, bọn họ không còn là kẻ không có mặt, mà bây giờ có đủ loại khuôn mặt.

Có nam, có nữ, có trẻ, có già...

Giống như, vô số vong hồn đạt được trọng sinh ở trên người Huyết Thần Tử!

"Chuyện này, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy? !"

Ba Thiên hoàn toàn chấn kinh.

Tình cảnh này, quá mức không thể tưởng tượng!

"Hoan nghênh tiến vào, thế giới mà ta tạo ra!"

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Mà Ba Thiên cũng chú ý tới, ở cách hắn không xa, có một thân ảnh ngồi ngay ngắn ở trên đài sen đang nhìn lấy hắn.

Khuôn mặt tuấn dật, áo trắng như tuyết, trên người lộ ra một luồng đạo vận bất phàm.

Trong lúc giơ tay nhấc chân, nguyên một đám mảnh vụn linh hồn dưới theo sự thao túng của hắn tiến vào trong cơ thể Huyết Thần Tử, giao sinh mệnh mới cho bọn họ!

Đối phương, giống như tạo vật chi chủ chí cao vô thượng, Sáng Thế Chi Thần!

"Là ngươi! !"

Ba Thiên nhận ra Sở Cuồng Nhân, chính là người bị hắn truy sát ngày hôm đó, sau đó chủ động tiến vào Vong Hồn Hải.

Hắn không thể tin được, một tồn tại Đại La tam hoa cảnh khi tiến vào Vong Hồn Hải, không chỉ không hề chết, mà lại còn ở nơi này làm ra chuyện quỷ dị như thế.

Hiện tại, hắn cơ bản có thể xác định, huyết hải không thể dung hợp với Tiên giới, có lẽ không khỏi có liên quan tới đối phương.

"Ngươi đang làm cái gì vậy? !"

Ba Thiên nhịn không được hỏi.

"Sáng tạo Huyết Hải nhất tộc hoàn toàn mới!" Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, nhìn nguyên một đám Huyết Thần Tử đạt được cải tạo ở trong tay của mình, trong mắt lộ ra nụ cười hài lòng.

Loại cảm giác này, quá tốt đẹp.

Giống như bản thân hắn đang ở thế giới của riêng mình, nắm giữ quyền hành chí cao vô thượng, muốn làm gì thì làm.

"Huyết Hải nhất tộc hoàn toàn mới? Có ý tứ gì? Chẳng lẽ ngươi muốn sáng tạo ra chủng tộc thay thế A Tu La nhất tộc ta sao? !"

Sắc mặt Ba Thiên đại biến, ngay sau đó lên tiếng chất vấn.

Hiện tại hắn cũng không dám đối đãi với Sở Cuồng Nhân như một Đại La tam hoa cảnh giới bình thường nữa, hiện tại đối phương làm ra chuyện như vậy, quá mức không thể tưởng tượng, hoàn toàn vượt qua phạm vi hiểu biết của hắn.

Hắn rất hoài nghi, cảnh giới Đại La chỉ là sự ngụy trang của đối phương mà thôi.

Trình độ chân chính của đối phương, ít nhất cũng phải là Hợp Đạo.

Thậm chí có thể là Hợp Đạo đỉnh phong giống như Minh Hà giáo tổ, nếu không thì làm sao có thể làm ra loại chuyện như sáng tạo một chủng tộc này được chứ?

"Đừng khẩn trương, ta sẽ không để cho A Tu La tộc biến mất, lại nói, dấu chân của A Tu La tộc ở khắp vũ trụ, không chỉ ở huyết hải, chính là một trong lục đạo, sao lại có thể dễ dàng tiêu vong như vậy."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Tiêu diệt toàn bộ A Tu La tộc?

Nếu thật sự xảy ra, thì lục đạo sẽ thiếu một, hắn sẽ phải tái tạo luân hồi.

"Rốt cuộc là ngươi muốn làm gì?" Ba Thiên tỉnh táo chất vấn.

Ta đang kéo dài thời gian...

Trong lòng Sở Cuồng Nhân âm thầm nói ra.

Hiện tại, hắn đang ở thời khắc mấu chốt, chỉ cần cho hắn một chút thời gian, hắn liền có thể đại công cáo thành, dung hợp hết Huyết Thần Tử và vong hồn, từ đó khống chế huyết hải!

Ở trong quá trình này, hắn không thể ra tay!

Mà lại, Ba Thiên chính là tồn tại đạt cảnh giới Đại La ngũ khí, đánh với hắn một trận, chính mình sợ là khó tránh khỏi thiệt thòi.

Cho nên, hắn muốn kéo dài thời gian, kéo tới khi bản thân mình thành công hoàn thành phiên bản biến dị của Huyết Thần Đại Pháp, khống chế toàn bộ huyết hải!

Đương nhiên, đây là điều không thể nói.

May mắn là, Ba Thiên bị một màn trước mắt làm kinh sợ, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hiện tại, việc hắn cần phải làm là lừa dối.

Dùng sức lừa dối.

"Ta muốn làm gì... Ha, ngươi gọi là Ba Thiên đúng không."

Sở Cuồng Nhân nhớ tới trước đó đã từng gặp đối phương, đối phương đã từng tự nói qua danh tính.

"Đúng."

"Ba Thiên, ta hỏi ngươi, vì sao ngươi lại muốn xuống dưới Vong Hồn Hải này, ngươi không biết nơi đây là cấm địa huyết hải sao? Vì cái gì, A Tu La Vương không tự mình xuống đây?"

Nghe được Sở Cuồng Nhân hỏi, Ba Thiên có chút trầm mặc.

"Bởi vì, hắn sợ hãi, mà ngươi, chẳng qua chỉ là một viên đá lót đường thay hắn chịu chết mà thôi."

Sở Cuồng Nhân tiếp tục nói.

Những ngày này, hắn âm thầm thu thập tình báo về A Tu La tộc, lại thêm tin tức lấy được từ các loại điển tịch, hắn vô cùng hiểu rõ đối với không khí cường giả vi tôn của A Tu La tộc.

Cẩn thận suy nghĩ, đối với chuyện mà Ba Thiên gặp phải, liền đoán ra bảy tám phần.

Mà sự trầm mặc của đối phương, cũng không thể nghi ngờ là đang chứng thực lời nói của hắn.

"Ngươi nguyện ý vì một tên vương để thuộc hạ đi xuống chịu chết, đối đãi với thuộc hạ giống như đối đãi với công cụ bán mạng sao?"

Sở Cuồng Nhân tiếp tục hỏi.

"Đây là quy củ của A Tu La tộc, cường giả, quyết định tất cả!" Ba Thiên lạnh giọng nói ra.

"Ha, vậy thì, vì sao ngươi không thể là cường giả kia chứ? !"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Ngươi có ý tứ gì?"

"Ý tứ của ta rất đơn giản, A Tu La tộc, cũng cần có một vị vương mới, ngươi chính là vị vương kia!"

"Nói đùa, tứ đại Tu La Vương đều là cường giả đạt đến cảnh giới Đại La viên mãn, thực lực không biết vượt qua ta bao nhiêu, làm sao ta có thể trở thành A Tu La vương!"

"Trước đó không thể, là bởi vì ngươi không gặp được ta, mà bây giờ, ta nói ngươi có thể, ngươi liền có thể!"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, vẫy tay một cái, nguyên một đám Huyết Thần Tử mới được sáng tạo ra, tràn ngập khí tức cường đại, bọn họ nhìn chằm chằm Ba Thiên, bên trong hai mắt màu đỏ máu mang theo sát khí làm cho người ta sợ hãi, bọn họ, giống như ác quỷ từ trong mười tám tầng Địa Ngục bò ra ngoài, lại giống như chiến tướng bước ra từ bên trong cuộc tàn sát vô biên!

Mà Sở Cuồng Nhân sáng tạo ra nhóm người này, vậy hắn là cái gì?

Ba Thiên rơi vào trầm mặc: "Ngươi để cho ta trở thành A Tu La

Vương, vậy ngươi có thể đạt được cái gì?"

"Ha, tất nhiên ta sẽ đạt được toàn bộ... U Minh Huyết Hải!"

Chương 1600 - Chọn lầm đường, bốn đại ma tướng, Huyết Hải chi chủ mới

"Ha, tất nhiên ta sẽ đạt được toàn bộ U Minh Huyết Hải!"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Mà sắc mặt Ba Thiên biến hóa: "Ý của ngươi là, để cho ta trở thành con rối của ngươi, trợ giúp ngươi thao túng toàn bộ A Tu La tộc? !"

"Ngươi có thể cho là như vậy!"

"Không có khả năng!"

Ba Thiên biến sắc: "Ngươi đang muốn ta phản bội lại A Tu La tộc."

"Không, đây không phải phản bội, mà chính là chim khôn biết chọn cây mà đậu, nếu như ngươi không đáp ứng, ta cũng có thể tìm những người khác."

"Ngươi nằm mơ đi!"

Ba Thiên hừ lạnh một tiếng, sau đó quay người liền muốn rời khỏi đây.

Sở Cuồng Nhân tâm niệm nhất động, chỉ thấy những Huyết Thần Tử bị hắn chuyển hóa kia hóa thành kết giới, ngăn cản Ba Thiên.

"Hừ."

Ba Thiên hừ lạnh một tiếng, chiến đao trong tay chém ra, ánh đao màu đỏ ngòm gào thét.

Chỉ thấy hư không đột nhiên nổ tung, nguyên một đám Huyết Thần Tử liên tục tiêu vong ở dưới đao quang này, nhưng mà thứ hắn không nhìn thấy chính là, càng ngày càng nhiều Huyết Thần

Tử đã vây quanh hắn!

Đến trăm vạn, ngàn vạn!

"Đáng tiếc, ngươi lựa chọn một con đường sai lầm."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Huyết Thần Đại Pháp còn kém một chút nữa thì hoàn thành, mà hắn rốt cục cũng có thể nếm thử việc thao túng một phần Huyết Thần Tử, tiến hành xò xét uy lực của những Huyết Thần Tử này.

"Đáng chết !"

Trường đao của Ba Thiên liên tục chém ra, từng đạo từng đạo đao quang lần lượt xé rách Huyết Thần Tử.

Nhưng đáng tiếc, những Huyết Thần Tử này thật sự quá nhiều, gần như là nhiều vô số kể, vô số đạo ánh sáng huyết sắc từ trên người Huyết Thần Tử bạo phát!

Ầm! !

Ba Thiên bị ánh sáng này đánh trúng, bay ngược ra ngoài.

Hắn quay người nhìn về phía Sở Cuồng Nhân: "Là ngươi đang thao túng bọn họ, chỉ cần giết ngươi, tất cả đều sẽ kết thúc!"

Lúc này, hắn mới phản ứng được.

Sở Cuồng Nhân vẫn luôn đang trì hoãnkéo dài thời gian với hắn, đối phương nhất định là bởi vì nguyên nhân nào đó, tạm thời không có cách nào động thủ.

Đối phương, thật sự chỉ là một tên Đại La tam hoa cảnh mà thôi!

Nếu như thật sự có thông thiên chi năng gì đó, thời điểm gặp gỡ bọn họ trước đó, sớm đã giết chết bọn họ rồi!

"Ta thật sự là quá ngu xuẩn, thế mà bị cử động sáng tạo nhất tộc của đối phương dọa sợ."

"Tuy không biết rốt cuộc tại sao đối phương lại làm được, nhưng có thể khẳng định là, đối phương cũng chỉ là một kẻ ở cảnh giới tam hoa mà thôi!"

Nghĩ đến điều này, sát ý Ba Thiên đại thịnh.

Vừa sải bước ra, trong chớp mắt đã đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Một đao trảm xuống, ánh đao màu đỏ ngòm ùn ùn kéo đến!

Nhưng nguyên một đám Huyết Thần Tử lại ngăn cản ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, hi sinh chính bản thân mình để ngăn lại một đao ánh sáng kia, ngay sau đó, Huyết Thần Tử đếm mãi không hết hướng dũng mãnh lao về phía Ba Thiên mà một lần nữa.

"Tại sao có thể như vậy..."

Ba Thiên nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng sinh ra một sự sợ hãi.

Rất nhanh, ngàn vạn Huyết Thần Tử liền kéo Ba Thiên vào sâu bên trong huyết hải, mặc cho hắn giãy giụa như thế nào, cuối cùng cũng chỉ có thể bị dìm xuống, bị ánh sáng huyết sắc làm cho hao mòn đến mức hầu như không còn!

"Cũng không tệ lắm."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, đối với uy lực của Huyết Thần Tử, coi như hài lòng.

Đây chỉ là một phần Huyết Thần Tử mà thôi.

Nếu như hắn thao túng bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử, uy lực của nó, sẽ càng kinh khủng hơn!

Không chỉ có như thế, bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử cũng chỉ là một cách nói, Huyết Thần Tử phụ thuộc vào huyết hải, chỉ cần huyết hải không dứt, Huyết Thần Tử liền có thể liên tục sinh ra, gần như bất tử bất diệt!

Đây là một thế lực vô cùng kinh khủng.

Cũng là căn cơ mà Minh Hà giáo tổ dùng để tung hoành thiên địa trong thời kỳ Tiên Cổ!

Trên bầu trời Vong Hồn Hải.

Vô số A Tu La tộc hội tụ, bốn Đại A Tu La Vương nhìn Vong Hồn Hải, trong mắt mang theo vẻ ngưng trọng.

Vừa mới đây, khí tức của Ba Thiên... đã biến mất.

"Ba Thiên, đã ngã xuống!"

"Mức độ nguy hiểm của vong hồn, vẫn là trước sau như một, chuyện này, nên làm sao đây?"

"Lại phải phái thêm người tiến vào xem xét sao?"

Mấy vị Tu La Vương bốn mắt nhìn nhau.

Mà ngay lúc này, ở bên trong vong hồn hải, có một đạo quang trụ huyết sắc xông thẳng lên chân trời.

Một luồng dao động sức mạnh vô cùng mênh mông từ trong đó khuếch tán ra.

Sắc mặt của tất cả A Tu La tộc biến hóa, nhìn quang trụ huyết sắc kia, trong lòng ẩn ẩn có loại cảm giác sợ hãi.

Huyết hải quay cuồng, sóng biển thay nhau nổi lên.

Toàn bộ huyết hải, giống như phát ra một loại tiếng gầm khó hiểu

Sâu bên trong Huyết hải.

Có tồn tại cổ lão đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lộ ra vẻ khó tin: "Khí tức của huyết hải, thay đổi rồi! !"

Những người này đứng ngồi không yên.

Ào ào tỉnh lại từ bên trong giấc ngủ sâu, lao về phía Vong Hồn Hải.

Đùng, đùng!

Giữa thiên địa, mây đen hội tụ, chỉ thấy từ trong đó, có một nam tử mặc trên người áo giáp kim sắc từ từ đi vào, Đại La ý mênh mông, rung động thiên địa.

Nhìn thấy hắn, trong mắt bốn Đại A Tu La Vương không khỏi toát ra vẻ ngưng trọng.

"Là hắn, một trong bốn đại ma tướng, Nhân Đà La!"

Mà ngoại trừ Nhân Đà La, còn có ba luồng khí tức vô cùng cường đại từ ba phía còn lại của huyết hải lướt đến.

Huyết hải cuồn cuộn, có người đạp trên sóng máu mà đến.

Hắn cầm trên tay một thanh Tam Xoa Kích, thân người mặt quỷ, Đại La ý trên người gần như hóa thành thực chất, nơi hắn đi đến, tuyết rơi trên huyết hải dày đặc như lông ngỗng!

Còn ở một phương khác, có oán niệm chi khí phóng lên tận trời.

Bên trong oán khí, giống như có vô số vong hồn trẻ sơ sinh đang kêu gào thảm thiết, mà chen chúc dưới vô số vong hồn sơ sinh kia, một nữ tử vóc dáng có lồi có lõm, xinh đẹp tuyệt luân từ từ đi tới.

Nhưng hai đầu lông mày của nữ tử này mang theo vẻ âm u, khiến cho người ta có loại cảm giác không rét mà run.

Ở phương hướng cuối cùng.

Một hòn đảo trên huyết hải đột nhiên chấn động, trực tiếp nổ tung.

Trong bụi mù cuồn cuộn, một nam tử sinh ra bốn cánh tay, trên người mặc áo bào hoa lệ, trên người còn mang theo từng viên bảo thạch đi tới.

Khí tức của hắn, cũng khiến cho trời đất rung chuyển.

"Nhân Đà La, Lỗ Thác La, Quỷ Mẫu, còn có Bì Thấp Nô, bốn đại ma tướng ở dưới trướng của Minh Hà giáo tổ, tất cả bọn họ đều đã thức tỉnh!"

"Bốn người này, tất cả đều là Đại La viên mãn, không kém hơn chút nào so với bốn Đại A Tu La Vương."

"Chậc chậc, xem ra dị biến ở Vong Hồn Hải này, liềđã n khiến cho bọn họ đứng ngồi không yên."

Bốn đại ma tướng đi đến quang trụ huyết sắc ở trước mặt, sắc mặt toát ra vẻ mặt ngưng trọng trước nay chưa từng có.

"Các ngươi đều cảm nhận được, khí tức của huyết hải thay đổi." Nhân Đà La mặc trên người chiến giáp kim sắc nói ra.

"Ừm, cảm nhận được, biến hóa như thế, là chứng minh huyết hải đã có chủ rồi!"

Bì Thấp Nô thản nhiên nói, trong mắt mang theo vẻ tò mò.

Sau khi Minh Hà giáo tổ biến mất, vô số năm trôi qua, bốn đại ma tướng, A Tu La Vương đều thử trở thành Huyết Hải chi chủ mới.

Nhưng mà, không có người nào thành công.

Luyện hóa huyết hải, cần có Huyết Thần Đại Pháp mà Minh Hà giáo tổ từng tu hành, nhưng môn đại pháp này có lai lịch bí ẩn, căn bản không có người nào biết.

"Há, bốn đại ma tướng, bốn đại A Tu La Vương, ha, xem ra mọi người đều tới đông đủ."

Lúc này, từ trong quang trụ huyết sắc kia có một tiếng cười vang lên.

Ngay sau đó, quang trụ huyết sắc tán đi.

Chỉ thấy một thanh niên áo trắng từ trong đó từ từ bước ra, tiên huy quanh người lưu chuyển, dao động tiên nguyên hùng hậu bao phủ hư không.

Khí tức này, lại khiến cho mọi người có chút hoảng hốt.

Không phải vì quá cường đại.

Mà là bởi vì... Quá yếu!

Đương nhiên, cảnh giới Đại La tất nhiên được xem là cao thủ, nhưng nghĩ đến người trở thành tân chủ nhân của huyết hải lại chỉ là một tồn tại cảnh giới Đại La tam hoa.

Chuyện này không khỏi có chút khó mà tưởng tượng được.

Chí ít cũng nên là một kẻ ở cảnh giới Hợp Đạo chứ!

"Hơn nữa, luồng khí tức này không phải người ở trong huyết hải, ngươi đến từ ngoại giới!"

Nhân Đà La từ tốn nói.

"Thế nào, đến từ ngoại giới, liền không thể là Huyết Hải chi chủ mới sao?" Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Đại La tam hoa cảnh, ngươi cũng xứng trở thành Huyết Hải chi chủ sao? !"

Tay Lỗ Thác La cầm Tam Xoa Kích cười lạnh một tiếng, không nói hai lời, lập tức đâm ra một kích!

Chương 1601 - Người nào đồng ý, người nào phản đối? Đánh phục bốn đại ma tướng, A Tu La tộc thần phục

Lỗ Thác La cười lạnh một tiếng, Tam Xoa Kích trong tay mãnh liệt đâm về phía Sở Cuồng Nhân!

Kích quang kinh khủng kia, ẩn chứa vô tận băng lãnh chi ý, giống như muốn đóng băng thế giới, vô cùng cường đại, mà Sở Cuồng Nhân lại không trốn không né, cứ thế mà đã nhận lấy một kích này.

Một tiếng đùng vang lên, hư không nổ tung.

Thân thể Sở Cuồng Nhân ầm ầm vỡ nát, hóa thành một dòng máu.

Cái gì vậy?

Mọi người có chút mơ hồ.

Huyết Hải chi chủ mới, chỉ có chút thực lực ấy thôi sao? Đánh một cái đã chết? !

"Vậy mà cũng tự xưng là Huyết Hải chi chủ? !"

Lỗ Thác La cười lạnh nói.

"Không đúng!"

"Hắn còn chưa có chết!"

Lúc này, dường như Nhân Đà La phát hiện cái gì đó, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

Chỉ thấy biển máu cuồn cuộn, Sở Cuồng Nhân từ trong biển máu đi ra, bước đi thong dong, thần thái lạnh nhạt.

"Biển máu không dứt, Minh Hà bất tử!"

"Quả nhiên, hắn đã thành Huyết Hải chi chủ mới, đồng thời nắm giữ sức mạnh Huyết Hải, nắm giữ năng lực giống với Minh Hà giáo tổ!"

Nhân Đà La nói ra, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Những người còn lại nghe vậy, cũng cảm thấy thật không thể tin, biển máu không dứt, Minh Hà bất tử!

Loại năng lực bất tử này, đối với bọn họ mà nói, quá phiền toái.

"Nếu không thể giết chết hắn, vậy thì phong ấn hắn lại, sau đó từ từ moi ra biện pháp giúp hắn trở thành Huyết Hải chi chủ."

Bì Thấp Nô sinh ra bốn tay, toàn thân châu quang bảo khí lạnh lùng nói.

Chỉ thấy tay hắn kết thành pháp quyết huyền diệu, tạo thành một phù văn quỷ quyệt trong hư không, một luồng cường đại sức mạnh phong cấm từ trong đó đổ xuống, muốn hoàn toàn trấn áp Sở

Cuồng Nhân ở trong đó.

"Phong ấn ta, ha, đây quả thật là một biện pháp tốt."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói, tiếp đó hắn nhẹ nhàng nâng tay, Huyết Thần Tử đếm mãi không hết ở trong biển máu từ phía sau hắn phóng lên tận trời, luồng sức mạnh này vô cùng khổng lồ, trực tiếp xé rách phù văn quỷ quyệt kia, cho dù Bì Thấp Nô dạng có là Đại La viên mãn, lúc nhìn thấy Huyết Thần Tử đếm mãi không hết kia, cũng không nhịn được mà có chút sợ hãi!

"Hắn không chỉ trở thành Huyết Hải chi chủ, mà còn nắm giữ Huyết Thần Tử! !"

"Số lượng Huyết Thần Tử như thế, không hề kém giáo tổ bao nhiêu, chẳng lẽ Huyết Thần Tử giáo tổ lưu lại, đều bị hắn nắm giữ sao? Chuyện này làm sao có khả năng!"

Mấy Đại La viên mãn không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Nhưng Huyết Thần Tử vô biên vô tận đã từ bốn phương tám hướng, hoàn toàn bao vây tất cả mọi người ở chỗ này.

Huyết sắc giết chóc, bao phủ vùng thế giới này.

Chỉ cần Sở Cuồng Nhân ra lệnh một tiếng, những Huyết Thần Tử này sẽ hóa thành cỗ máy giết chóc liều mạng nhất, kinh khủng nhất trên thế giới này, cắn nuốt mọi thứi hầu như không còn!

"Hiện tại, ta chỉ nói một lần!"

"Từ nay về sau, U Minh Huyết Hải, do ta làm chủ! Các ngươi, người nào đồng ý, người nào phản đối? !"

Sở Cuồng Nhân, vang vọng ở vùng thế giới này.

Bốn đại A Tu La Vương, bốn đại ma tướng hai mặt nhìn nhau, có chút do dự.

Nhân Đà La đứng dậy, thản nhiên nói: "Ngươi muốn thu phục U Minh Huyết Hải, không phải không được, ngày xưa Tội Như Lai đã đánh bại chúng ta, mới có thể thống lĩnh biển máu, mà bây giờ hắn trở lại Tiên giới, biển máu lại chưa có thể giáng lâm, chỉ cần ngươi có thể đánh bại chúng ta giống như hắn, chúng ta liền thần phục ngươi!"

"Ha, rất tốt!"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Đơn giản rõ ràng, ta thích!"

Trong lúc hắn nhấc tay, vô số Huyết Thần Tử giống như thuỷ triều nghiền ép về phía Nhân Đà La!

Nhân Đà La muốn phản kháng.

Nhưng từng đạo từng đạo huyết sắc giết chóc, liên miên bất tuyệt, uy thế vô cùng vô tận.

Uy lực giết chóc này quá kinh khủng, bắt nguồn từ biển máu, cho dù là cảnh giới Hợp Đạo cũng khó có thể ứng phó, tuy Nhân Đà La cường đại, nhưng vẫn không phải đối thủ của luồng sức mạnh này như cũ.

Bị sự giết chóc bao phủ, rất nhanh tiên khu của Nhân Đà La đã xuất hiện từng đạo từng đạo vết rách, không ngừng chảy máu.

"Không tốt, nếu tiếp tục như thế, chỉ sợ ta sẽ bị sự giết chóc này hoàn toàn ăn mòn!"

Sắc mặt Nhân Đà La hơi đổi một chút.

"Nhân Đà La, ta tới giúp ngươi!"

Ba người Lỗ Thác La, Bì Thấp Nô, Quỷ Mẫu cũng theo đó xuất thủ, cùng với Nhân Đà La, ứng phó với Huyết Thần Tử vô biên vô tận kia.

Lỗ Thác La vung vẩy trường kích trong tay, kích quang vừa ra, liền có rất nhiều Huyết Thần Tử tiêu vong.

Bốn bàn tay của Bì Thấp Nô kết thành các loại pháp quyết huyền diệu, từng nét bùa chú đánh ra, nổ tung trên không trung, một đạo phù văn tùy ý có sức mạnh đủ để giết chết một Đại La tầm

thường.

Nhưng Huyết Thần Tử gần như vô cùng vô tận, mặc cho ba người thi triển đủ kiểu thủ đoạn, tiêu hao hết cũng chỉ là chín trâu mất sợi lông.

"Bắt giặc phải bắt vua trước!"

Đôi mắt đẹp của Quỷ Mẫu quét qua, rất nhanh liền khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Bóng người nàng chuyển động, lao về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ băng lãnh.

Đưa tay đánh ra, một lượng lớn vong hồn hóa thành một cự thủ đen nhánh, che lấp trời đất, một chiêu này, đủ để khiến cho hàng vạn hành tinh phải vỡ vụn.

Sở Cuồng Nhân cũng chỉ là một cảnh giới Đại La tam hoa, căn bản không có cách ngăn cản một kích này.

Một tiếng đùng vang lên!

Thân thể của hắn lại nổ tung lần nữa, hóa thành một dòng máu.

Chỉ tiếc, một cái chớp mắt tiếp theo, hắn lại khôi phục, đứng ở biển máu nhìn bốn đại ma tướng, trên mặt lộ ra nụ cười thâm độc.

"Đáng chết, biển máu không dứt, hắn liền bất tử, thế thì còn đánh như thế nào nữa? !"

"Căn bản không thắng được!"

"Vì cái gì, vì cái gì hắn là một Đại La tam hoa cảnh, có thể thao túng được 480 triệu Huyết Thần Tử, trở thành Huyết Hải chi chủ? !"

Bốn đại A Tu La Vương, rất nhiều A Tu La tộc mang trên mặt vẻ không hiểu, chấn kinh.

Biển máu thao thao bất tuyệt.

Bị vô số Huyết Thần Tử vây công, cho dù thực lực của bốn đại ma tướng bất phàm, nhưng cuối cùng cũng chỉ có chịu ở thế hạ phong.

Chỉ chốc lát, bọn họ đã kiệt sức.

Mà nhìn lại Sở Cuồng Nhân, đứng ở phía trên biển máu, thần thái khoan thai.

Chung quanh có vô số Huyết Thần Tử xoay quanh, những Huyết Thần Tử bị giết chết kia, lại được biển máu ngưng tụ một lần nữa.

Sức mạnh của Huyết Thần Đại Pháp, dù là bản thân Sở Cuồng Nhân, cũng có chút kinh hãi.

"Chúng ta nguyện ý thần phục!"

Nhân Đà La nói ra.

Cuối cùng, bọn họ không cách nào đánh bại Sở Cuồng Nhân, mà đối phương, bất tử bất diệt, sớm muộn cũng có thể mài bọn họ đến chết.

"Rất tốt, vậy các ngươi thì sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía bốn đại A Tu La Vương.

"Chúng ta nguyện ý thần phục."

Bốn đại ma tướng đều thần phục, A Tu La Vương cũng không cần nói, chỉ cần biển máu vẫn còn, Sở Cuồng Nhân tu hành thành công Huyết Thần Đại Pháp chính là chúa tể tuyệt đối của nơi này.

Gần như không có bất kỳ người nào có thể giết hắn ở chỗ này.

Hợp Đạo cũng không thể!

Loại đặc tính này, lại rất giống với âm Phủ.

Đến bây giờ, toàn bộ biển máu đã rơi vào trong khống chế của Sở Cuồng Nhân, nếu như Tội Như Lai biết được, sợ rằng sẽ tức đến phát điên.

Sau khi Tội Như Lai đi vào biển máu, hao tốn không biết bao nhiêu năm để trù tính, cho đến khi lấy được Nguyên Đồ A Tị, mới dần dần thu phục được thế lực khắp nơi.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, đi vào biển máu mới bao lâu chứ?

Lại thu phục được toàn bộ U Minh Huyết Hải dễ như trở bàn tay, đây quả thực là chuyện thật không thể tin được.

"Hiện tại, tìm một chỗ để cho ta đặt chân đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Tội Như Lai xây dựng một tòa Như Lai điện ở trong biển máu làm nơi đặt chân, đại nhân có thể tiến về."

A Tu La Vương Bà Nhã Trĩ nói ra.

"Ừm, được."

Sở Cuồng Nhân gật đầu.

Như Lai điện, đây là một tòa cung điện rộng rãi, đứng sừng sững ở bên trong biển máu.

Sau khi Sở Cuồng Nhân đi vào, nhìn bảng hiệu treo thật cao kia, tâm niệm nhất động, phá nát bảng hiệu, biến nó thành bụi mù.

Ngay sau đó, chuyện Sở Cuồng Nhân trở thành Huyết Hải chi chủ mới đã truyền khắp các nơi.

Trong lúc nhất thời, cường giả của các đại thế lực bên trong biển máu đều đến đây bái kiến, Sở Cuồng Nhân không có hứng thú để ứng phó với bọn họ, để A Tu La Vương đi triệu kiến thay mình.

Mãi cho đến khi có một người đến, hắn mới có một chút hứng thú.

Chương 1602 - Để Thấp Bà thần nữ quỳ xuống, bức tường này có lỗ thủng

"Đại nhân, Thấp Bà thần nữ cầu kiến."

Bên trong điện Như Lai, bị Sở Cuồng Nhân đổi tên thành Quỷ Đế cung, Bà Nhã Trĩ đến đây bẩm báo.

Sở Cuồng Nhân đang nghiên cứu làm như thế nào để rời khỏi biển máu, vốn đang định đuổi Bà Nhã Trĩ đi, nhưng tâm trí bỗng nhiên khẽ nhúc nhích: "Thấp Bà thần nữ, đại tế ti của A Tu La tộc."

"Đúng."

"Nghe nói người này học rộng hiểu nhiều, Thần Nhãn trên trán có thể nhìn khắp biển máu, thậm chí là nhìn thấy vận mệnh, báo trước tương lai?"

"Đúng thế."

"Thú vị, để cho nàng đi vào đi."

Có lẽ, Thấp Bà thần nữ này có thể giúp được hắn cũng không chừng.

Chỉ chốc lát.

Chỉ thấy Thấp Bà thần nữ, mặc trên người trường bào hoa lệ, dung nhan tuyệt sắc, cũng không kém chút nào so với Quỷ Mẫu, đi vào bên trong đế cung.

Thời điểm nàng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trên trán hình như có một Thần Nhãn mở ra, nhưng chỉ hơi lóe lên, một cái chớp mắt tiếp theo liền lập tức tự mình đóng lại, thế nhưng một cái chớp mắt này, đủ để khiến cho vị thần nữ này chấn kinh.

"Bái kiến Huyết Hải chi chủ!"

Thấp Bà thần nữ khom mình hành lễ, không kiêu ngạo, không tự ti.

"Quỳ xuống!"

Sở Cuồng Nhân lại lạnh nhạt quát một tiếng, giọng điệu băng lãnh.

Nghe được lời của hắn, Thấp Bà thần nữ không khỏi cau mày lại, phải biết rằng, nàng là đại tế ti của A Tu La tộc, thân phận vô cùng cao quý, cũng có thể đối đãi ngang bằng với A Tu La Vương.

Thậm chí, còn có chỗ vượt qua.

Nhưng vị Huyết Hải chi chủ tân nhiệm này, vừa gặp mặt đã muốn nàng quỳ xuống, chuyện này khiến nàng có chút không cao hứng.

"Ta kêu ngươi quỳ xuống, ngươi điếc sao?"

Sở Cuồng Nhân lại nhấn mạnh một lần nữa, một luồng uy áp mênh mông lan tràn ra, bao trùm trong toàn bộ Quỷ Đế cung.

Mà trên trán của hắn, ấn ký Thanh Liên lóe ra ánh sáng nhạt như có như không.

Một luồng sức mạnh siêu thoát, bao phủ khắp nơi!

Thân thể mềm mại của Thấp Bà thần nữ hơi chấn động một chút, cuối cùng cũng chỉ có thể hạ thấp đầu lâu cao quý, quỳ trên mặt đất, giọng điệu cứng rắn nói ra: "Bái kiến Huyết Hải chi chủ!"

"Ngươi không phục sao?"

"Không dám."

"Ha, ta nghe nói về ngươi từ trong miệng Bà Nhã Trĩ, ngươi là người trẻ tuổi nhất A Tu La tộc, cũng là đại tế ti có thiên phú tốt nhất, bây giờ còn chưa tới ngàn tuổi, đã là ở cảnh giới Đại La, chà, nếu như đặt ở Tiên giới cũng coi là một vị yêu nghiệt cái thế, thật sự không tệ, nhưng, đây không phải là lý do để ngươi có thể mạo phạm ta!"

Sở Cuồng Nhân nói đến phần sau, giọng điệu dần dần băng lãnh.

Thần Nhãn trên trán của đối phương vừa mới chợt lóe lên, tuy được tiến hành bí mật, thậm chí ngay cả Bà Nhã Trĩ cũng không thể phát giác được.

Nhưng làm sao có thể giấu được hắn.

Mới vừa rồi, hắn có loại cảm giác bị thăm dò, mặc dù đối phương không có xâm nhập sâu, thế nhưng như vậy cũng đủ để khiến hắn không vui.

Thân thể mềm mại của Thấp Bà thần nữ run lên, không gnowf động tác nhỏ của bản thân lại bị đối phương phát hiện.

"Ngươi cũng đã biết, chỉ bằng hành động mạo phạm Huyết Hải chi chủ vừa rồi của ngươi, cũng đủ để cho ta giết ngươi!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, không hề để tâm đến thân phận đại tế ti của đối phương.

Ngược lại là sắc mặt của Bà Nhã Trĩ bên cạnh biến hóa, muốn cầu tình, nhưng cũng không dám mở miệng.

"Là ta mạo phạm, xin Huyết Hải chi chủ hãy thứ tội."

Thấp Bà thần nữ nói ra.

"Nói đi, hôm nay tới tìm ta, là vì chuyện gì? Quỳ xuống nói!"

Sở Cuồng Nhân thấy đối phương muốn đứng lên, thản nhiên nói.

Thấp Bà thần nữ vừa đứng lên, bất đắc dĩ, lại quỳ trên mặt đất lần nữa: "Thân là đại tế ti, đến đây bái kiến Huyết Hải chi chủ, đó là chuyện đương nhiên."

"Há, vậy ngươi đã bái kiến, có cảm tưởng gì không."

"Huyết Hải chi chủ tuổi trẻ tài cao, tuổi còn trẻ đã là Đại La Kim Tiên, lại nắm giữ biển máu, đợi một thời gian nữa, nhất định có thể vượt qua cả Minh Hà giáo tổ, chỉ huy biển máu đạt đến đỉnh cao!"

Thấp Bà thần nữ từ tốn nói, nhưng có thật lòng không, cũng không biết được.

Sở Cuồng Nhân nghe được lời lấy lòng của đối phương, khẽ cười một tiếng: "Ngươi cho rằng nói một hai câu lấy lòng, thì có thể bù đắp tội mạo phạm của ngươi sao?"

"Đây không phải lời lấy lòng, đây chính là lời nói thật."

"Thôi, nghe nói dưới trướng Minh Hà giáo tổ có tứ đại đệ tử, Ba Tuần, Phạm Thiên, Thấp Bà, Dục Sắc Thiên, trong đó, sau khi Ba Tuần xuất sư đã trở thành Ma Chủ, khai sáng Dục Giới Thiên, Phạm Thiên nhập Phật Môn, Dục Sắc Thiên và Thấp Bà tuy rằng không biết tung tích, nhưng sau này có lưu lại truyền thừa ở biển máu, chính là các đời đại tế ti của A Tu La."

"Ngươi là người mang truyền thừa Thấp Bà, hẳn phải biết không ít bí ẩn của biển máu mới đúng, ta hỏi ngươi, ngươi cũng đã biết làm như thế nào để rời khỏi biển máu, đúng không?"

Sở Cuồng Nhân từ từ nói ra.

Mà nghe được những lời của hắn, Thấp Bà thần nữ cũng không hề trả lời ngay, mà chỉ nói ra: "Huyết Hải chi chủ đã biết, U Minh từ lâu về trước cũng là một phần của Tiên giới."

"Há, thú vị, ngươi nói tiếp đi."

"Mà ở thời kỳ Tiên Cổ, sau khi đại kiếp ập đến, Minh Hà giáo tổ thân là Hợp Đạo, đứng mũi chịu sào ở trước mặt đại kiếp, vì bảo vệ biển máu không bị trùng kích ở bên trong đại kiếp, hắn liền tách toàn bộ U Minh Huyết Hải ra khỏi Tiên giới, lưu đày vào bên trong tầng sâu hư không, khiến bốn đại ma tướng, A Tu La Vương tiến vào giấc ngủ say, Huyết Thần Tử canh giữ ở trong biển máu... Thẳng đến khi Tội Như Lai đi vào, thống nhất biển máu."

"Ngươi nói với ta những thứ này, thì làm được cái gì?"

"Sở dĩ biển máu không cách nào dung nhập với Tiên giới, nguyên nhân đều là vì cấm chế mà Minh Hà giáo tổ lưu lại bên trong biển máu, nếu như đánh vỡ cấm chế của giáo tổ, liền có thể trở lại Tiên giới."

"Tội Như Lai không làm được sao?"

"Làm không được, bởi vì tuy hắn là Hợp Đạo, nhưng vẫn kém giáo tổ, nhưng ngài là Huyết Hải chi chủ, có lẽ ngài có thể."

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm.

Sau khi hắn luyện hóa biển máu, quả thật đã cảm giác được một luồng sức mạnh đang trói buộc không gian biển máu từ ở nơi sâu xa.

Luồng sức mạnh này, vô cùng cường đại.

So với cấm chế của Tử Vi Tinh, còn mạnh mẽ hơn rất nhiều!

Bên trong Hợp Đạo, cũng có mạnh yếu, không hề nghi ngờ, Minh Hà giáo tổ chính là tồn tại đứng hàng đầu ở Hợp Đạo.

Thậm chí khoảng cách đến Hỗn Nguyên, cũng chỉ còn kém một bước.

Cấm chế hắn lưu lại, tất nhiên không hề tầm thường, căn bản không phải là thứ mà Tội Như Lai có thể đánh vỡ.

"Mặc dù ta nắm giữ biển máu, nhưng sức mạnh còn có khoảng cách so với Minh Hà giáo tổ, không cách nào đánh vỡ cấm chế mà hắn lưu lại, không đúng, Tội Như Lai cũng không có cách nào đánh vỡ cấm chế, vậy hắn làm sao để biển máu và Tiên giới tương dung, kém chút đã thành công, chẳng lẽ chỉ bằng vào sức mạnh tín ngưỡng ở Cực Tây chi địa, liền có thể rung chuyển sức mạnh của Minh Hà giáo tổ?"

Sở Cuồng Nhân lâm vào trong trầm tư.

Tội Như Lai thu thập sức mạnh tín ngưỡng, hắn đã gặp qua, tuy rằng cường đại, nhưng tuyệt đối không đạt được trình độ Hợp Đạo đỉnh phong.

Vậy thì đối phương, tại sao có thể xúc tiến sự giao dung của biển máu và Tiên giới?

Ở trong đó, nhất định có gì mờ ám.

"Ta phải đi ra ngoài một chuyến!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, bóng người lập tức lóe lên, biến mất ở bên trong đế cung.

Mà Thấp Bà thần nữ quỳ trên mặt đất, nhìn về phía Bà Nhã Trĩ, sắc mặt khổ sở: "Ta có thể đứng lên được chưa?"

"Cguyeejn này ngươi phải hỏi vị Huyết Hải chi chủ tân nhiệm này của chúng ta."

Bà Nhã Trĩ nhún vai nói ra.

Một bên khác, bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, bay tới trên bầu trời của biển máu.

Tiên thức khổng lồ, giống như thủy triều khuếch tán ra, bao phủ ở xung quanh, tin tức vô tận mãnh liệt tràn đến.

Hắn thấy được một hòn đảo chìm nổi bên trong biển máu, cuộc sống ở trên lục địa của nguyên một đám bộ lạc A Tu La tộc...

Ở trong biển máu, 480 triệu Huyết Thần Tử du tẩu khắp nơi...

Còn có, dấu ấn của cấm chế vô hình kia ở trên bầu trời biển máu!

Những cấm chế này, ở khắp mọi nơi, tạo thành một bức tường vô hình to lớn, khiến cho cả biển máu, chỉ có thể di chuyển ở tầng sâu trong hư không, lại không cách nào để trở về Tiên giới.

"Tiểu Ái, phân tích cấm chế này đi!"

"Vâng..."

Dưới sự phân tích của Tiểu Ái, thời gian dần dần trôi qua, Sở Cuồng Nhân phát hiện bức tường vô hình này, cũng không phải là hoàn chỉnh đến mức không có một chút thiếu sót.

"Quả nhiên, bức tường này, có lỗ thủng!"

Chương 1603 - Huyết Sí Hắc Văn, đảo Huyết Văn, Sở Cuồng Nhân vô cùng dụ muỗi

"Quả nhiên, cấm chế mà Minh Hà giáo tổ lưu lại có lỗ thủng!" Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Chính là bởi vì có lỗ thủng, Tội Như Lai mới có thể dùng biện pháp tín ngưỡng sức mạnh như vậy, khiến cho Tiên giới và U Minh Tiên giới dung hợp lại với nhau một lần nữa.

Nếu không, thì sức mạnh tín ngưỡng mà Tội Như Lai thu thập được, căn bản sẽ không có cách nào để rung chuyển cấm chế của Minh Hà giáo tổ.

"Đã có lỗ thủng, vậy thì mọi việc đều dễ dàng xử lý, tìm được chỗ sơ hở này, liền có thể rời đi từ trong đó, trở về Tiên giới!"

Sở Cuồng Nhân sử dụng quyền khống chế của chính mình đối với biển máu, theo dòng chảy linh khí của biển máu, phán đoán vị trí của lỗ thủng.

Rất nhanh, hắn đã phát hiện được điều gì đó.

"Tìm được rồi, nhưng mà nơi này, dường như có chút kỳ quái."

Vị trí của lỗ thủng, nằm trên một hòn đảo ở sâu bên trong biển máu, thế nhưng hòn đảo này bị một lượng lớn linh khí bẩn thỉu bao phủ, Tu La tộc tầm thường căn bản không có cách nào tới gần.

Dường như trong đó, hắn đã nhận ra một luồng khí tức quỷ dị mà quen thuộc.

"Luồng khí tức này, chẳng lẽ là..."

Sở Cuồng Nhân có chút suy đoán.

Hắn không tùy tiện hành động, mà lại trở về Quỷ Đế cung.

Tìm được biện pháp để rời khỏi biển máu, tâm tình của hắn coi như không tệ, mang trên mặt nụ cười, nhìn thấy Thấp Bà thần nữ còn quỳ trên mặt đất, nói ra: "Đứng lên đi."

"Đa tạ đại nhân."

Thấp Bà thần nữ vuốt vuốt đầu gối mỏi nhừ, khom người thi lễ một cái.

Hiện tại, nàng không dám tuỳ tiện mạo phạm Huyết Hải chi chủ tân nhiệm hỉ nộ vô thường này.

Nàng có thể khẳng định rằng, đối phương chính là tồn tại cấm kỵ mà mình đã do thám được trước kia, mệnh cách của đối phương, không thuộc về vũ trụ này, quá mức quỷ quyệt.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân hỏi thăm một chút chuyện về hòn đảo mà mình phát hiện kia.

"Đảo Huyết Văn? !" Thấp Bà thần nữ cau mày lại: "Tại sao đại nhân lại hỏi thăm cái chỗ kia?"

"Nói cho ta biết thông tin về nơi đó đi, còn lại, các ngươi không cần quản nhiều."

"Được."

Sau đó, Thấp Bà thần nữ liền nói tin tức liên quan tới Đảo Huyết Văn cho Sở Cuồng Nhân.

Trong truyền thuyết, khi biển máu mới bắt đầu xuất hiện, từng sinh ra không ít sinh linh Tiên Thiên, tỉ như Minh Hà giáo tổ, chính là tồn tại cường đại nhất trong số đó.

Ngoài ra, còn có một con Hung thú quỷ dị, chính là một trong ngũ đại hung trùng thời kỳ Tiên Cổ, Huyết Sí Hắc Văn!

Huyết Sí Hắc Văn này am hiểu Thôn Phệ chi đạo, có thể hút tinh huyết của vạn vật, vô cùng kinh khủng, ngay cả Minh Hà giáo tổ cũng khó có thể giết chết được, về sau chỉ có thể đuổi ra khỏi biển máu, mà trùng tộc này từng có uy danh hiển hách ở thời kỳ Tiên Cổ, tự xưng là Văn Đạo Nhân, ngay cả Phật Môn, Tiệt Giáo đã từng bị đối phương gây hoạ.

Thế nhưng Minh Hà giáo tổ cũng không thể nghĩ tới, trước khi Văn Đạo Nhân rời khỏi biển máu, đã lưu lại đời sau của mình ở nơi này.

Sau khi Minh Hà giáo tổ biến mất, đời sau của Văn Đạo Nhân liền lập tức ấp trứng trong biển máu, làm hại biển máu, còn thành lập một thế lực có tên gọi là đảo Huyết Văn.

Chính là hòn đảo mà Sở Cuồng Nhân hỏi thăm kia.

"Nhiều năm qua, A Tu La tộc ta khổ sở vì Huyết Sí Hắc Văn đã lâu, không biết bị hắn giết hại bao nhiêu tộc nhân, xin Huyết Hải chi chủ, làm chủ cho chúng ta!"

Bà Nhã Trĩ chắp tay nói ra, muốn Sở Cuồng Nhân làm chủ cho bọn họ.

"Sao vậy, A Tu La tộc chính là đại thế lực đứng đầu ở biển máu, cũng không làm gì được đảo Huyết Văn hay sao?"

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt hỏi.

"Số lượng cường giả bên trong đảo Huyết Văn không kém hơn bao nhiêu so với A Tu La tộc, mà cách hành sự của bọn họ lại quỷ dị, nếu gặp tình huống không thích hợp, liền ẩn mình ở bên trong biển máu, biển máu này to lớn, cho dù A Tu La tộc ta dốc toàn bộ lực lượng, cũng không có cách nào giáng cho bọn họ một đòn chí mạng."

Bà Nhã Trĩ bất đắc dĩ nói.

Huyết Sí Hắc Văn xảo trá hung tàn, từ trước tới giờ không cứng đối cứng với A Tu La tộc.

Đánh không lại liền chạy, nếu chui vào bên trong biển máu mênh mông, ẩn núp không ra, cho dù là A Tu La tộc, cũng không có cách nào tìm ra được.

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm.

Cho dù Bà Nhã Trĩ không nói, hắn cũng sẽ đi gặp đảo Huyết Văn này một lần, dù sao thì cấm chế của Minh Hà giáo tổ cũng ở nơi đó.

Còn có luồng khí tức quỷ dị mà quen thuộc kia, hắn cũng có chút để ý.

Lúc này, một khối thẻ ngọc màu đỏ ngòm bên hông Bà Nhã Trĩ bỗng nhiên chấn động, có người phát tin tức tới cho hắn.

Hắn nhìn một chút, sắc mặt nhanh chóng trở nên vô cùng khó coi.

"Sao rồi?"

Sở Cuồng Nhân thuận miệng hỏi một câu.

Bà Nhã Trĩ sắc mặt âm trầm nói: "Đại nhân, Đảo Huyết Văn gần đây đã bắt một nhóm người của A Tu La tộc, mà nữ nhi của ta, cũng ở trong đó!"

"Ha."

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc, lập tức thản nhiên nói: "Vậy ngươi chuẩn bị kiểm kê binh mã, ta đi đảo Huyết Văn trước để xem một chút đã."

...

Bên trong đảo Huyết Văn.

Nguyên một đám tộc nhân Huyết Sí Hắc Văn mặc trên người áo đen đang tụ tập lại với nhau, nghị luận ầm ĩ.

"Các ngươi nghe nói chưa? Dường như biển máu này có thêm một vị Huyết Hải chi chủ kìa."

"Huyết Hải chi chủ? Đó là Tội Như Lai gì gì đó hay sao?"

"Hình như không phải, tựa như là một ngoại nhân ở cảnh giới Đại La tam hoa, ta từ xa xa liếc qua một chút, còn rất trẻ, da mịn thịt mềm, chắc chắn là ăn rất ngon đây!"

Một con muỗi cái liếm môi một cái, trong mắt lộ ra vẻ thèm thuồng.

Mà những con muỗi còn lại, thì có chút để ý đến tu vi của đối phương.

"Có lầm hay không, một con tiểu quỷ ở cảnh giới Đại La tam hoa có thể làm Huyết Hải chi chủ, có phải não của những người ủa A

Tu La tộc này bị nước vào rồi hay không? ! "

"Ai mà biết được?"

"Chậc chậc, lần trước tu vi của Tội Như Lai kia là cảnh giới Hợp Đạo, vô cùng cường đại, nhưng ngay cả hắn cũng không dám tự xưng là Huyết Hải chi chủ, Đại La tam hoa cảnh này, dựa vào cái gì, mà có thể khiến cho A Tu La tộc thật sự thần phục hắn vậy, đúng là quá kỳ quái, ở trong đó nhất định có gì mờ ám."

"Mặc kệ nó đi, chỉ cần chúng ta có đồ ăn là được rồi."

"Đúng, không phải nói, Huyết Hải chi chủ kia chỉ là một Đại La tam hoa cảnh mà thôi sao? Tìm thời điểm thích hợp, chúng ta bắt hắn để hút đi."

Một số con muỗi có tu vi cao cường nghị luận, thậm chí đã thu hút sự chú ý của Sở Cuồng Nhân.

Mà ngay tại lúc này.

Trên bầu trời của Đảo Huyết Văn, một đạo bóng người bạch y đột nhiên xuất hiện.

Một số Huyết Sí Hắc Văn phát hiện đối phương, nhìn tới, trong nháy mắt đó, bọn họ mở to hai mắt nhìn, trong mắt lộ ra một vẻ vô cùng khát vọng.

"Tốt, tinh huyết vô cùng tinh khiết!"

"Hương vị thật là dụ muỗi mà, dạng tinh huyết này, nếu như nuốt vào, trăm phần trăm có thể khiến ta đột phá đến Đại La Kim Tiên!"

Đối với Huyết Sí Hắc Văn mà nói, huyết dịch cũng có đủ các loại khác nhau.

Đương nhiên, tu vi càng cao, sự cám dỗ của huyết dịch đối bọn họ càng lớn, nhưng mà, việc gì cũng có ngoại lệ.

Tỉ như Sở Cuồng Nhân.

Trên người hắn mang các loại thể chất, trong đó không hề thiếu

Tiên Thể Chí Tôn.

Máu của hắn, đối với những con muỗi này mà nói, giống như bảo huyết vô thượng, nếu như hấp thu, tuyệt đối có thể mang đến cho bọn họ một bước nhảy vọt trong sinh mệnh, đó là một sự thăng hoa về bản chất!

Thậm chí khiến cho huyết mạch của bọn họ phản tổ, trở thành nhân vật cường đại giống như tổ tiên Văn Đạo Nhân của bọn họ cũng không phải là không thể.* *

**

"Ta muốn hút máu của hắn, nhất định phải hút!"

"Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy đồ ăn dụ muỗi như thế, ta, ta nhịn không được!"

Có một con muỗi không còn cách nào chịu đựng được mùi thơm huyết dịch ngào ngạt kia của Sở Cuồng Nhân, bóng người nhanh chóng lóe lên, bay vút về phía của hắn.

Đối phương há miệng thật to, một sức mạnh thôn phệ cường đại, hoàn toàn bao phủ Sở Cuồng Nhân.

"Thật sự là không lễ phép."

**

**

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, tùy ý vung quyền lên.

Một tiếng phịch vang lên!

Con muỗi kia hóa thành một làn sương máu nổ tung ngay tại chỗ!

Nhưng mà, đây không phải kết thúc.

Từng con Huyết Sí Hắc Văn bị luồng 'Hương khí' mê người kia của Sở Cuồng Nhân hấp dẫn, ào ào bay đến, hai mắt toát ra một vẻ vô cùng đói khát.

Sở Cuồng Nhân ngửi ngửi cánh tay của mình.

Thật sự thơm đến như vậy sao?

"Nhất định phải hút được hắn!"

"Lên!"

Vô số Huyết Sí Hắc Văn hóa thành bản thể, cũng không còn cách nào chịu đựng bản năng đói khát, vo ve bay lượn về phía Sở Cuồng Nhân.

"Thật đúng là đáng ghét mà."

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng, tiên nguyên mênh mông gào thét xông ra.

Kiếm chỉ ngưng tụ, thanh quang trong mắt lưu chuyển, thần thông của Thanh Diệp Kiếm Đồng, Thanh Diệp Kiếm Hải thi triển, kiếm khí vô tận cuồng nộ phun ra ngoài!

Kiếm khí xẹt qua khắp trời đất, xé nát mọi thứ!

Chương 1604 - Vương nữ Bà Sa La, đồ ăn bị nuôi nhốt, đại bạo động ở hắc lao

Kiếm khí xuyên thẳng ở trong thiên địa, vô cùng sắc bén!

Ở dưới kiếm khí này, cho dù là Kim Tiên cũng khó có thể chịu đựng, rất nhanh, vô số con muỗi đồng loạt bị chém xuống, hóa thành sương máu nổ tung trên không trung!

Dưới một vòng cọ rửa của kiếm khí, Huyết Sí Hắc Văn chết đi, nhiều đến mấy vạn.

Ở trong đó, thậm chí không thiếu cảnh giới Kim Tiên!

Mà nhìn về phía người khởi xướng là Sở Cuồng Nhân, lại luôn đứng tại chỗ, không di chuyển dù là nửa bước.

"Thủ đoạn thật là khủng khiếp!"

"Cảnh giới Đại La! Ít nhất là cảnh giới Đại La!"

"Gia hỏa này, rốt cuộc có lai lịch gì."

Một số Huyết Sí Hắc Văn đè xuống khát vọng đối với Sở Cuồng Nhân, kiêng kỵ nhìn đối phương.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, từ tốn nói: "Ta hiểu các ngươi có khát vọng đối với huyết dịch, dù sao thì, ai bảo các ngươi là con muỗi không ra gì chứ? Nhưng đáng tiếc là, ta cũng không phải là đồ ăn bó tay chịu trói, muốn đập chết các ngươi, đối với ta mà nói, cũng không phải việc khó gì."

"Rốt cuộc ngươi là ai, tới nơi này làm gì?" Một con Huyết Sí Hắc Văn nói ra.

"Ta nghe nói, các ngươi bắt không ít người của Tu La tộc, đàng hoàng nói cho ta biết, bọn họ ở đâu?"

"Hừ, ngươi cho rằng ta sẽ nói cho ngươi biết sao?"

Bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, trong chớp mắt đã đi tới trước mặt con Huyết Sí Hắc Văn kia, ở giữa lòng bàn tay, bỗng nhiên có thêm một hắc động cỡ nhỏ, một luồng sức mạnh vặn vẹo vô cùng cường đại bạo phát, làm xương cốt của đối phương sụp đổ thành từng khúc, một lượng lớn máu tươi bắn ra, văng đầy ra đất.

"Kiên nhẫn của ta có hạn, nói cho ta biết, bọn họ ở đâu?"

"Ta sẽ không khuất phục."

Ầm! !

Huyết Sí Hắc Văn kia nổ tung ngay tại chỗ.

"Nơi này có nhiều con muỗi như vậy, ta không tin cả đám đều bất khuất như thế."

Tâm niệm của Sở Cuồng Nhân chuyển động, thi triển Thuật Phong Ấn Thời Không, phong cấm phương thiên địa này.

Dưới sự ép hỏi của hắn.

Rốt cục, cũng có một tên chịu nói.

"Người của Tu La tộc mà chúng ta bắt được, đều giam giữ trong hắc lao."

Huyết Sí Hắc Văn kia hoảng sợ nói ra.

"Mang ta đi."

"Hắc lao có cường giả Huyết Sí Hắc Văn ta trông coi, chỉ dựa vào một mình ngươi, tuyệt đối cứu không được bọn họ."

"Chuyện này không cần ngươi quan tâm."

Lúc này Huyết Sí Hắc Văn kia mới đồng ý mang theo Sở Cuồng Nhân tiến đến hắc lao.

Mà sau khi hắn đi, Huyết Sí Hắc Văn còn lại nhanh chóng lộ ra biểu cảm sống sót sau tai nạn.

"Thật là đáng sợ, rốt cuộc người này là ai? Vì sao chưa bao giờ nghe nói qua A Tu La tộc có một người như vậy?"

"Chỉ sợ không phải người của A Tu La tộc, nam nhân của A Tu La tộc, sao có thể lớn lên tuấn tú như vậy, người này nhất định đến từ bên ngoài."

"Không được, nhất định phải trở về thông báo việc này cho Văn Vương mới được."

Văn Vương, người quản lý bên trong đảo Huyết Văn, có tổng cộng bốn người, tất cả đều là tồn tại cảnh giới Đại La viên mãn.

Mà ngay khi những Hắc Văn này dự định rời đi.

Trên đỉnh đầu bọn họ, một vòng xoáy màu đen lớn chừng quả đấm hình thành, một luồng lực hút kinh khủng từ trong đó bạo phát, hút nguyên một đám hắc văn vào, hóa thành hư vô.

"Đây là thứ quỷ gì vậy? !"

"Hắc động, đây là hắc động!"

"Vì sao nơi này lại xuất hiện hắc động!"

"Nhất định là gia hỏa vừa rồi làm ra, hắn căn bản không dự định để cho chúng ta còn sống!"

Vô số Hắc Văn bối rối chạy trốn, nhưng sức mạnh hắc động thật sự quá kinh khủng, luồng lực hút kia bao phủ tứ phương, những Hắc Văn này, tu vi mạnh nhất cũng chỉ là Kim Tiên, căn bản không có sức chống cự!

Chỉ chốc lát, toàn bộ đã bị nuốt chửng hầu như không còn!

Đây chính là hắc động thần thông của Thần Ma thể, Hắc Động Đại Yên Diệt!

Với tu vi cảnh giới Đại La bây giờ, khi Sở Cuồng Nhân thi triển nó, uy lực cường đại, đủ để nuốt chửng hết nửa tinh hệ, chớ nói chi là những Hắc Văn này.

Trong hắc lao.

Một nhóm A Tu La tộc đang bị giam giữ.

Giống như heo dê bị nhân loại nuôi nhốt ư, Huyết Sí Hắc Văn cũng sẽ nuôi nhốt A Tu La tộc, xem như đồ ăn.

Mà hắc lao, là địa phương mà Huyết Sí Hắc Văn nuôi nhốt đồ ăn.

"Vương nữ, ngươi không sao chứ."

Nam tử khoác trên người chiến giáp bị tàn phá nhìn một nữ tử mặc trên người áo bào hoa lệ, khuôn mặt tinh xảo ở trước mặt, nói ra.

Nữ tử này, dù đang bị giam cầm, tình cảnh éo le, nhưng hai đầu lông mày vẫn mang theo một chút quý khí như cũ.

Nàng khoát tay áo: "Không sao, tạm thời còn chưa chết."

"Vương nữ, ngươi chính là vương nữ."

"Cái gì, vậy mà vương nữ cũng bị giam với chúng ta."

Một số người của A Tu La tộc nghe được thân phận của cô gái kia, không khỏi hơi kinh ngạc, sau đó ào ào quỳ trên mặt đất.

Nữ tử vội vàng nói: "Chư vị hãy đứng lên, tình cảnh hiện tại, không cần quan tâm những chuyện này, vẫn nên nghĩ cách làm sao rời khỏi đây trước đã."

Nữ tử tên là Bà Sa La, chính là nữ nhi của A Tu La Vương Bà Nhã Trĩ.

Lần này xuất ngoại thể nghiệm và quan sát dân tình, không những gặp được người của Huyết Văn đảo, còn bị bắt tới làm huyết thực.

Sớm biết vậy, nên mang thêm mấy cao thủ bên người.

Bà Sa La có chút hối hận, vốn cho rằng ở bên trong lãnh địa của mình, không cần lo ngại, còn xem thường những Huyết Sí Hắc Văn xảo trá và càn rỡ này.

"Chúng ta nghe vương nữ an bài."

"Ta vừa mới phát hiện, hắc lao này sử dụng cấm chế, ta từng học qua trên điển tịch, biết phương pháp phá giải, đợi chút nữa ta sẽ mở cấm chế ra, đến lúc đó, để Đồ tướng quân đi phía trước mở đường, mang theo mọi người cùng nhau đi, ta đã lén lút phát ra tin tức, phụ vương ta sẽ phái người tới tiếp ứng."

Bà Sa La nói ra.

"Tốt!"

Đồ tướng quân kia gật đầu.

Mà Bà Sa La thì quan sát thời gian cai ngục tuần tra bên trong hắc lao, đang phán đoán khoảng cách giữa các lần cai ngục tuần tra, liền bắt đầu phá giải cấm chế.

Rất nhanh.

Cấm chế bị phá, phòng giam mở ra.

Nguyên một đám A Tu La tộc vọt ra.

Mà cai ngục cũng đã nhận ra động tĩnh, sắc mặt đại biến: "Các ngươi dám vượt ngục, muốn chết! !"

"Ngươi đi luôn đi!"

"Con muỗi đáng chết, đi chết đi!"

A Tu La tộc, mặc kệ già trẻ nam nữ, đều kiêu dũng thiện chiến.

Trước đó bị giam giữ bên trong hắc lao, chịu không ít khổ, hiện tại đã thoát khỏi, luồng hỏa khí biệt khuất nhanh chóng bạo phát.

Mấy cai ngục có tu vi không cao, rất nhanh đã bị đánh thành tám khối.

"Đi mau!"

Đồ tướng quân ở phía trước mở đường, mang theo mọi người phóng ra bên ngoài hắc lao.

Một đường lên, mọi người gần như thế chẻ tre.

Ở trong quá trình này, Bà Sa La cũng phá vỡ cấm chế của các phòng giam còn lại.

Rất nhanh, toàn bộ hắc lao lâm vào bên trong bạo động.

Nguyên một đám A Tu La tộc được phóng thích ra ngoài, vô tận lửa giận, sát khí, sôi trào mãnh liệt.

"Bọn Huyết Sí Hắc Văn đáng chết này, ta muốn bọn họ đẹp mắt!"

"Hỗn trướng, bọn họ chết chắc!"

"Đa tạ vương nữ."

"Hôm nay sẽ phải phá huỷ hắc lao."

Một trận vượt ngục dần dần biến thành đại bạo động ở hắc lao.

Nguyên một đám Huyết Sí Hắc Văn trông coi hắc lao bị bọn A Tu

La tộc nổi giận này giết chết.

"Mau nhìn, phía trước chính là lối ra!"

Đột nhiên, sắc mặt Đồ tướng quân vui vẻ.

Nhóm A Tu La tộc còn lại cũng là vô cùng kích động, nguyên một đám phóng về phía lối ra.

Nhưng lúc bọn họ đối mặt với một màn ở lối ra, lại gần như khiến bọn họ gục ngã.

Huyết Sí Hắc Văn che lấp trời đất bao vây bọn họ, vài con hắc văn cầm đầu, còn là cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Sắp giành lấy tự do vui sướng thì bị vô tình đánh nát.

Thay vào đó, là một cảnh tượng càng thêm thâm trầm tuyệt vọng!

"Tại sao có thể như vậy..."

Bà Sa La cũng nhìn thấy màn này, vô lực co quắp ngồi dưới đất, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng.

"Một đám đồ ăn, cũng không nhìn xem nơi này là địa phương nào, dựa vào các ngươi mà cũng muốn chạy trốn?"

Huyết Sí Hắc Văn cầm đầu vô tình giễu cợt nói.

Chương 1605 - Bà Sa La tuyệt vọng, Sở Cuồng Nhân đi đến, ngươi an toàn

Bên ngoài hắc lao, vô số Huyết Sí Hắc Văn bao vây nơi này.

Những người của A Tu La tộc thật vất vả mới trốn ra tới, sau khi thấy cảnh này, đột nhiên lâm vào trong tuyệt vọng trước nay chưa từng có.

Bà Sa La ngồi bệch trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng.

"Liều mạng với bọn họ! !"

Một người của A Tu La tộc hét lớn một tiếng, trên người bộc phát ra sát khí, muốn liều mạng một lần!

Còn lại người của A Tu La tộc thấy thế, hồi tưởng lại đãi ngộ không phải của con người mà mình chịu trong phòng giam, trong lòng tuôn ra một cơn lửa giận.

"Đúng, liều mạng với bọn họ!"

"Ta tuyệt sẽ không lại trở lại phòng giam chịu những tra tấn của cai ngục kia đâu."

"Thê tử của ta, còn sống sờ sờ bị một cai tù hút đến hầu như không còn ngay ở trước mặt ta, ta muốn báo thù cho nàng!"

"Bọn con muỗi đáng chết này, cùng lắm thì là mất đi cái mạng này, liều mạng!"

Nguyên một đám người của A Tu La tộc rống giận thúc giục tiên nguyên trong cơ thể, liền xông ra ngoài.

Mà có một tộc nhân, đi đến trước mặt Bà Sa La, quỳ một chân trên đất: "Vương nữ, chúng ta mở đường cho ngươi, xin ngươi nhất định phải chạy trở về."

"Không, không thể để các ngươi đi chịu chết, chẳng mấy chốc nữa phụ vương ta sẽ tới cứu chúng ta, chúng ta đi về trước."

"Vương nữ, vô dụng."

Tộc nhân kia lắc đầu: "Bên trong những con muỗi này có không ít cao thủ, cho dù là Bà Nhã Trĩ vương, chỉ sợ cũng rất khó đánh vào đến đây, chỉ khi ngươi chạy đi, hắn mới có thể cứu được ngươi."

"Chuyện này..." Bà Sa La có chút xoắn xuýt.

"Vương nữ, không cần do dự, ngươi không giống với chúng ta, tương lai ngươi sẽ trở thành trụ cột của A Tu La tộc, đến lúc đó, xin ngươi báo thù cho chúng ta."

Bà Sa La cắn răng gật gật đầu: "Được!"

Nàng đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Mà trận giao chiến giữa A Tu La tộc và Huyết Sí Hắc Văn đã bắt đầu.

Nhưng rất đáng tiếc, lại lâm vào tình trạng một bên lấn áp.

Những A Tu La tộc này bị giam giữ bên trong hắc lao không biết bao lâu, sớm đã không còn bao nhiêu chiến lực, mà số lượng Huyết Sí Hắc Văn lại nhiều, muốn áp chế bọn họ, là chuyện cực kỳ dễ dàng.

"Đừng giết hết, dù nói thế nào cũng là món ăn của chúng ta, ta cũng không muốn đói bụng."

Một Huyết Sí Hắc Văn cầm đầu cười hắc hắc nói.

Nhưng sau đó, khóe mắt hắn liếc qua Bà Sa La bên trong đám người, trong mắt nhất thời toát ra một chút hứng thú: "Há, thú vị, nữ tử mặc hoa bào này, xem ra không đơn giản."

Bóng người hắn lóe lên, ngăn cản Bà Sa La và Đồ tướng quân.

"Vương nữ, ngươi rời đi trước."

Đồ tướng quân biến sắc, nói với Bà Sa La, bản thân đứng ra, ngăn ở trước người đối phương.

"Há, vương nữ?"

Đại La Kim Tiên Hắc Văn kia càng thêm hào hứng: "Không có nghĩ tới trong này lại cất giấu một vương nữ, ha ha, thật là quá tuyệt vời, ta còn chưa có thử qua tư vị của Tu La Vương tộc đâu."

"Diệt tận thương! !"

Đồ tướng quân thét dài một tiếng, tiên nguyên trên người hóa thành một trường thương huyết sắc bắn ra!

Nhưng lại bị Đại La Kim Tiên Hắc Văn kia dùng một bàn tay đập bay ra ngoài: "Một Kim Tiên nho nhỏ cũng dám kêu gào ở trước mặt ta, không biết sống chết!"

Uy thế Đại La Kim Tiên ầm ầm bạo phát, hoàn toàn bao phủ bốn phía.

Sau khi Bà Sa La chỉ có tu vi Chân Tiên cảm nhận được luồng uy áp này, chỉ cảm thấy trong lòng giống như bị một tòa núi lớn đè ép, gần như hít thở không thông.

Hai chân nàng mềm nhũn, trực tiếp xụi lơ trên mặt đất.

Cảm giác bất lực, tuyệt vọng, hoảng sợ, một mạch lóe lên trong đầu.

"Hắc hắc, vương nữ, ngươi yên tâm, ta sẽ không lập tức hút khô ngươi, ta sẽ bắt ngươi lại, nuôi ngươi, từ từ hưởng thụ."

Đại La Kim Tiên Hắc Văn liếm môi một cái.

Ở bên trong Huyết Sí Hắc Văn, có không ít con muỗi đều sẽ như thế làm, giống như nuôi dưỡng sủng vật.

Nhưng dưỡng một vương thất, đây cũng không phải là cơ hội ai cũng có.

Cho dù là Văn Vương cũng không nhất định có.

Nếu nói ra, không biết sẽ có bao nhiêu con muỗi hâm mộ hắn đây.

"Đi theo ta đi!"

Đại La Kim Tiên Hắc Văn này đánh ra một chưởng, tiên nguyên kinh khủng hóa thành một bàn tay lớn chộp về phía Bà Sa La!

Uy lực này, quá kinh khủng, Bà Sa La căn bản không thể ngăn cản!

Tất cả đều xong rồi!

"Vương nữ!"

"Không!"

Một số A Tu La tộc còn lại nhìn thấy một màn này, cũng không đành lòng nhìn tiếp.

Mà đúng lúc này.

Nơi xa, bỗng nhiên có một luồng tiên nguyên vô cùng mênh mông kéo theo Đại La ý bàng bạc, khuấy động mà đến!

Đùng! ! !

Thiên địa chấn động kịch liệt!

Sắc mặt của vị Đại La Tiên Hắc Văn kia hơi đổi một chút, vội vàng rút tiên nguyên về, nhìn về phía một chỗ khác!

Chỉ thấy một đạo kiếm khí bạo ngược, lấy tư thế quét ngang mọi thứ, xé rách gầm trời, từ trên trời giáng xuống, khóa chặt hắn!

"Huyết Phong Đại La Chưởng!"

Đại La Kim Tiên Hắc Văn này không dám khinh thường, thúc giục tiên nguyên đến cực hạn.

Đánh ra một chưởng!

Ầm! !

Hư không nổ tung, năng lượng khí kình càn quét ra, xé rách một số Huyết Sí Hắc Văn ở xung quanh!

Mà Đại La Kim Tiên Hắc Văn kia thì bị một kích này đánh bay ra cực xa.

"Luồng sức mạnh này, là ai? !"

Mấy người của A Tu La tộc cũng vô cùng ngoài ý muốn, nhìn về phía nơi xa.

Chỉ thấy có một bóng người bạch y từ từ đi tới, ngẩng đầu dậm chân, tiên nguyên trên người khuấy động, rơi xuống khắp nơi, phá nát từng tòa sơn hà!

Thiên địa biến sắc, phong vân bao phủ, hư không nổ tung!

Đại La ý kinh khủng, bao phủ chiến trường!

Người tới, chính là Sở Cuồng Nhân.

Hắn nhìn thoáng qua người của A Tu La tộc bên ngoài hắc lao, ánh mắt bình tĩnh, sau cùng rơi vào trên người Bà Sa La, bóng người lóe lên, đi đến trước mặt của đối phương.

"Ngươi chính là nữ nhi của Bà Nhã Trĩ?"

"Đúng."

Bà Sa La còn đang nghi ngờ.

Người kia là ai?

Vì cái gì dám gọi thẳng tên của phụ vương mình?

Còn có, dáng người thật là dễ nhìn.

"Ừm, rất tốt, vậy thì, ngươi an toàn rồi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Được con Huyết Sí Hắc Văn kia dẫn đường, thời điểm hắn tới, coi như kịp lúc.

Mà về phần con Huyết Sí Hắc Văn dẫn đường kia, tất nhiên là tiện tay đập chết rồi, hắn ghét con muỗi nhất.

"Hỗn trướng, nơi này là hắc lao, là đảo Huyết Văn, ngươi cho rằng ngươi là ai, cứu được những A Tu La tộc này sao? !"

Đại La Kim Tiên Hắc Văn kia lạnh giọng nói ra.

Cùng lúc đó, ánh mắt hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, mang theo vẻ khát vọng vô cùng nồng đậm.

Hắn cảm nhận được, bảo huyết trong người Sở Cuồng Nhân!

Cho dù là đối với Đại La Kim Tiên như hắn mà nói, sức hấp dẫn của huyết dịch của đối phương, cũng không gì địch nổi.

Trên thế giới này, lại có loại đồ ăn dụ muỗi này.

Quả thực là thật không thể tin được!

"So với vương nữ này, ngươi còn dụ muỗi gấp trăm lần nghìn lần, nếu như có thể hút ngươi, không, dù chỉ là một giọt máu, đối với ta mà nói, cũng sẽ là một loại thăng hoa! !"

Đại La Kim Tiên Hắc Văn này nuốt một ngụm nước bọt nói ra.

Huyết Sí Hắc Văn, khao khát huyết dịch, thậm chí có thể thông qua huyết dịch để tăng cao tu vi và tầng sinh mệnh.

Người mang nhiều loại Tiên Thể Chí Tôn, thậm chí còn có Duy Nhất Bản Nguyên Thể như Sở Cuồng Nhân, tuyệt đối là dụ hoặc lớn nhất trên thế giới này!

"Hút máu của ta? Các ngươi đủ tư cách sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí bành trướng bao phủ khắp nơi, lay động đất trời!

Từng con Hắc Văn, dần dần bị chém xuống!

"Trụ Chi Kiếm, vô đạo!"

Một kiếm sau cùng, khóa chặt Đại La Kim Tiên Hắc Văn kia!

"Cái gì!"

Uy lực của một kiếm này, khiến Đại La Kim Tiên Hắc Văn kia giật mình kêu lên, thúc giục toàn lực chống cự, nhưng vẫn bị đánh bay ra ngoài như cũ.

Mà mấy Đại La Tiên còn lại thấy thế, cũng ào ào đến đây tương trợ.

"Hừ, một cảnh giới Đại La tam hoa, cũng dám tới đây làm càn, muốn chết!"

"Đúng vậy, diệt hắn cho ta!"

Mấy Đại La Kim Tiên đồng loạt ra tay, uy thế vô cùng dọa người.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không hoảng sợ chút nào.

"Vừa lúc, dùng các ngươi thử sức mạnh mới này một lần."

Chương 1606 - Tứ đại Văn Vương, tứ đại A Tu La Vương, sức mạnh từ đâu mà có

Phía trên đảo Huyết Văn, một mình Sở Cuồng Nhân đối mặt với mấy tên Đại La Kim Tiên Hắc Văn đang vây công.

Nhưng mà, hắn không hề sợ hãi.

Chỉ thấy trong tay hắn có một ngọn lửa màu đỏ ầm ầm bạo phát, một luồng sức mạnh Nghiệp Hỏa vô cùng kinh khủng lan tràn ra, sức mạnh này, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng vô cùng kiêng kị.

"Đây là, Hồng Liên Nghiệp Hỏa! !"

"Gia hỏa này, làm sao hắn có thể có được Hồng Liên Nghiệp Hỏa, chuyện này sao có thể chứ? !"

Hồng Liên Nghiệp Hỏa, thần hỏa phía trên bảng Thần Hỏa.

Tu hành càng mạnh, uy lực Nghiệp Hỏa của hắn lại càng cường đại, mà Sở Cuồng Nhân hiện đang thi triển Hồng Liên Nghiệp Hỏa, ẩn chứa sức mạnh Nghiệp Hỏa Hồng Liên!

Thứ này so với Hồng Liên Nghiệp Hỏa tầm thường, càng thêm cường đại!

Nơi ngọn lửa màu đỏ thiêu đốt qua, hư không vặn vẹo, phàm là kẻ bị ngọn lửa này nhiễm vào, không có một ai có kết cục tốt đẹp, cho dù là Huyết Sí Hắc Văn cấp bậc Kim Tiên cũng không ngoại lệ.

Từng con muỗi, bị ngọn lửa này thiêu đốt, hóa thành tro tàn!

Trong không khí, nhanh chóng tràn ra một mùi vị khét lẹt.

Sở Cuồng Nhân cau mày: "Quả nhiên, mùi vị con muỗi bị nướng khét, không dễ ngửi cho lắm."

Hắn phất tay áo lên, thu liễm sức mạnh Nghiệp Hỏa lại.

Mấy tên Đại La Kim Tiên thấy thế, bắt lấy cơ hội này, công kích về phía hắn, các loại tiên pháp thần thông cường đại, trong nháy mắt liền bạo phát.

"Cẩn thận!"

Khuôn mặt Bà Sa La giật mình, nhịn không được kinh hô một tiếng.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại như không nhìn thấy, trên trán, ấn ký Thanh Liên tràn ngập ra tiên huy nhàn nhạt, một luồng sức mạnh hủy diệt trước nay chưa từng có, từ trong đó phun trào ra ngoài!

Sau khi hấp thu hết Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Hỗn Độn Thanh Liên đã được tăng lên không ít.

Sở Cuồng Nhân có thể mượn sức mạnh này để hắn phát huy ra sức mạnh càng cường đại hơn, chỉ thấy bên trong tiên huy thanh sắc ẩn chứa tiên huy vô cùng mênh mông, ầm ầm nổ tung, hiện ra hình quạt khuếch tán ra!

Ầm, ầm, ầm! !

Nguyên một đám tiên pháp do Đại La Kim Tiên thi triển va chạm vào một chỗ với Thanh Liên hủy diệt chi năng, hư không liên tục nổ tung!

Sức mạnh Thanh Liên hủy diệt, đây là một luồng sức mạnh vô cùng kinh khủng.

Nó mạnh hơn bất kỳ một loại tiên pháp nào trên thế gian này, cho dù là Hợp Đạo pháp, cũng kém xa tít tắp.

Bản chất của sức mạnh này, vượt xa bất cứ đạo nào trên thế gian.

Chỉ thấy Hủy Diệt chi quang làm hao mòn các loại Đại La tiên pháp, sau cùng, hoàn toàn bao trùm mấy tên Hắc Văn Đại La Tiên kia lại.

"Đây là sức mạnh gì vậy? !"

"Hỗn đản, hắn làm cái gì vậy, đây là thứ quái quỷ gì? !"

Từ bên trong sức mạnh Thanh Liên hủy diệt, bọn họ cảm nhận được một luồng áp lực tử vong trước nay chưa từng có.

Cho dù là Đại La, lúc này cũng tràn đầy sự kinh hoảng.

Chỉ thấy mấy làn sương máu nổ tung ở trên hư không, Đại La Tiên Hắc Văn, hoàn toàn bị tiêu vong!

Một đám A Tu La tộc đã sớm nhìn đến ngây người.

Đây chính là Đại La Kim Tiên đó. Mà lại không phải một người hai người.

Cứ như vậy, đều bị giết chết? !

Thanh niên mặc áo trắng này, rốt cuộc hắn là ai? !

Trong lòng mọi người tràn đầy sự nghi hoặc.

"Đa tạ vị đạo hữu này tương trợ." Bà Sa La đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, chắp tay nói ra.

"Đạo hữu?"

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương một chút, cũng không truy cứu cách xưng hô của đối phương.

Nếu thật sự muốn tính toán mà nói, Bà Sa La ít nhất phải gọi hắn một tiếng đại nhân, dù sao hiện tại hắn cũng là Huyết Hải chi chủ!

"Đạo hữu, nơi này là hắc lao, không nên ở lâu, vẫn nên nhanh chóng rời đi đi."

Bà Sa La nói ra.

Nhưng Sở Cuồng Nhân nhìn về phía nơi xa, thản nhiên nói: "Không kịp nữa rồi, bọn họ đã tới."

"Bọn họ?"

Dường như Bà Sa La đã nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Chỉ thấy ở phía xa, vài luồng khí tức vô cùng đáng sợ nhanh chóng lướt đến, mùi huyết tinh Đại La ý cuồng bạo trực tiếp bao trùm toàn bộ hắc lao này.

Không ít A Tu La tộc cảm nhận được luồng Đại La ý này, cũng nhịn không được mà run lẩy bẩy.

"Dạng khí tức này, chính là, là Văn Vương! !"

Khuôn mặt Bà Sa La trắng bệch nói ra.

Văn Vương, người này đối với vô số A Tu La tộc mà nói, là tồn tại giống như một cơn ác mộng.

Bọn họ là tai ách, là đại danh từ không xác định!

Chỉ có A Tu La Vương mới có thể chống lại bọn họ, những A Tu La tộc còn lại, cho dù là dũng tướng cường đại tới đâu cũng không phải là đối thủ của đối phương.

"Văn Vương đến rồi, tiểu tử, ngươi nhất định phải chết!"

"Giết nhiều vị đại nhân như vậy, Văn Vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi chờ chết đi!"

Huyết Sí Hắc Văn còn lại giống như gặp được vị cứu tinh, vô cùng hưng phấn.

Thậm chí cũng nhịn không được mà la ầm lên về phía Sở Cuồng Nhân.

"Gọi ong ong, thật là ồn ào."

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, vô số kiếm khí lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, một số Hắc Văn kêu gào ào ào bị chém nát.

"Giết con dân của ta, ngươi đúng là muốn chết! !"

Một tiếng rống giận vang lên.

Chỉ thấy một bóng người đạp không mà đến, Đại La ý khát máu tàn bạo bao phủ thiên địa.

Đây là một tráng hán nhìn qua chỉ ba mươi mấy tuổi, mặc một bộ vương bào huyết sắc, lông mày hẹp dài, mang vẻ tàn nhẫn gian tà.

Mà không chỉ có hắn.

Từ mấy phương hướng khác của đảo Huyết Văn, có mấy luồng khí tức vô cùng cường đại giống như vậy bạo phát.

Nguyên một đám Văn Vương, toàn bộ đều tiến vào.

Bọn họ nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt ào ào toát ra vẻ khát vọng không có khác gì những con muỗi còn lại.

Mà những con muỗi còn lại thì lại quá sợ hãi.

"Ông trời ơi, tứ đại Văn Vương đều đã tới rồi."

"Sự phô trương này, thật quá lớn đi, vì một tên cảnh giới Đại La tam hoa, vậy mà tứ đại Văn Vương đều tới đây."

Bởi vì Sở Cuồng Nhân xuất hiện, mà A Tu La tộc thật vất vả mới sinh ra một tia hi vọng lại một lần nữa cảm thấy tuyệt vọng.

Tứ đại Văn Vương đều đã tới.

Trừ phi bốn đại A Tu La Vương cùng đến, nếu không thì có người nào cứu được bọn họ đây? !

"Mùi thơm dụ dỗ Hắc Văn như thế, gia hỏa này, chẳng lẽ là sinh linh Tiên Thiên nào đó sao?"

"Vậy mà trong biển máu còn sinh ra được sinh linh Tiên Thiên, tuy khả năng không lớn, nhưng khí tức của hắn thoạt nhìn giống như là Nhân tộc."

Tứ đại Văn Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, bàn luận ầm ĩ, dù cho tu vi sớm đã đạt đến cảnh giới Đại La viên mãn.

Nhưng khi bọn họ vừa nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, vẫn nhịn không được mà bị đối phương hấp dẫn như cũ.

Bọn họ thậm chí hoài nghi Sở Cuồng Nhân là sinh linh Tiên Thiên nào đó nắm giữa Thiên Địa chi đạo mà thành, nếu không thì làm sao lại có khí tức huyết dịch dụ muỗi như thế.

Bọn họ có loại cảm giác.

Nếu như có thể cắn nuốt đối phương, thì có khả năng rất lớn sẽ đạt đến cùng một độ cao giống với phụ thân Văn Đạo Nhân của bọn họ.

"Ta mặc kệ ngươi là Nhân tộc hay là A Tu La tộc, nhưng bảo huyết trên người ngươi, ta muốn có!"

Một vị Văn Vương lạnh giọng nói ra.

Sở Cuồng Nhân lắc đầu: "Cho dù là vương giả bên trong đám Hắc Văn, cũng vẫn chỉ là một con muỗi như trước."

"Hừ, bớt nói nhiều lời, chết đi cho ta."

Tứ đại Văn Vương gần như đều kìm nén không được, muốn xông lên để hút máu tươi của Sở Cuồng Nhân.

Mà thời điểm này, ở giữa thiên địa có mấy luồng khí tức vô cùng kinh khủng bạo phát, gào thét mà đến.

Sát khí sát ý cường đại gần như ngưng tụ thành thực thể.

"A Tu La Vương đến rồi!"

Nơi xa, Bà Nhã Trĩ đạp không mà đến, không chỉ có hắn, còn có ba vị A Tu La Vương còn lại.

Bốn đại A Tu La Vương, cùng nhau mà tới, khí tức kinh khủng, bao phủ thiên địa.

Sắc mặt của bốn vị Văn Vương nhịn không được liền biến hóa.

"A Tu La tộc muốn hoàn toàn khai chiến sao?"

"Sức mạnh của bọn họ từ đâu mà có?"

Những năm gần đây, mặc dù đảo Huyết Văn và A Tu La tộc không đội trời chung, nhưng cũng rất ít khi khai chiến với quy mô lớn.

Bởi vì ai cũng không dám nắm chắc, có thể hoàn toàn tiêu diệt một phương còn lại.

Nếu hoàn toàn khai chiến, ngươi không chết, chính là ta tiêu vong, nên ai cũng không dám tuỳ tiện mạo hiểm.

Mà bây giờ, bốn đại A Tu La Vương cùng nhau đến đảo Huyết Văn, loại chuyện này, là chuyện lần đầu tiên xuất hiện.

Chương 1607 - Ngọc đá cùng vỡ, các ngươi còn không xứng, hủy diệt đảo Huyết Văn

"Là A Tu La Vương, là A Tu La Vương tới cứu chúng ta."

"Quá tốt rồi, vương không có vứt bỏ con dân của người, đảo Huyết Văn tận thế rồi."

Rất nhiều A Tu La tộc vô cùng hưng phấn, quỳ rạp trên mặt đất, vô cùng cuồng nhiệt nhìn A Tu La Vương.

Sắc mặt của tứ đại Văn Vương trở nên ngưng trọng.

Mà một màn sau đó, càng khiến tất cả A Tu La ở đây, thậm chí đến cả Huyết Sí Hắc Văn cũng trợn mắt hốc mồm.

Chỉ thấy Bà Nhã Trĩ cùng bốn đại A Tu La Vương đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, cung kính khom mình hành lễ: "Gặp qua Huyết Hải chi chủ!"

A Tu La Vương, là hạng nhân vật kiệt ngao bất thuần như thế nào?

Mà bây giờ, vậy mà bọn họ cúi cái đầu cao quý xuống với một người, cúi đầu xưng thần.

Tất cả mọi người ở chỗ này đều há hốc mồm.

"Chuyện này, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?"

"Đây quả thật là A Tu La Vương sao? ? Không phải là người khác giả dạng chứ?"

"Giả dạng, làm sao có thể, loại khí tức cường đại này, đích thật là A Tu La Vương không sai, còn có, bọn họ xưng hô với người thanh niên kia là gì cơ? Huyết Hải chi chủ? !"

"Huyết hải, có chủ rồi sao? !"

Bà Sa La nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ chấn kinh, giật mình, và hiếu kỳ.

Đối với chuyện về Huyết Hải chi chủ, đúng là nàng có nghe qua, nhưng nghe nói vị Huyết Hải chi chủ này vô cùng thần bí, sau khi thượng vị, thủ lĩnh của các thế lực từ khắp nơi tiến đến bái phỏng, đều bị đối phương cự tuyệt.

Không nghĩ tới, vậy mà chính là đối phương tới cứu mình.

Trong lúc nhất thời, trái tim nàng liền rung động.

A Tu La từ trước đến nay là cường giả vi tôn, sùng kính cường giả, gần như khắc sâu ở bên trong bản chất của bọn họ.

Thực lực của Sở Cuồng Nhân không cần phải nhiều lời, còn là Huyết Hải chi chủ, còn cứu được nàng, chuyện này làm sao có thể không khiến Bà Sa La động tâm đây?

"A Tu La Vương, Huyết Hải chi chủ sao? Quả thực chính là chuyện khôi hài, một tên Đại La tam hoa cảnh cũng xứng đáng xưng là Huyết Hải chi chủ sao? !"

Văn Vương dần dần lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ, khinh thường nói.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng không để ý đến hắn, nói với Bà Nhã Trĩ ở bên cạnh: "Đã chuẩn bị xong chưa?"

"Đại quân A Tu La, đã bao vây toàn bộ nơi này, một con muỗi cũng không bay ra được!" Bà Nhã Trĩ lạnh giọng nói ra.

"Xem ra các ngươi thật sự muốn khai chiến với chúng ta, cùng lắm thì, chính là ngọc đá cùng vỡ!"

Văn Vương sầm mặt lại.

"Ngọc đá cùng vỡ, chỉ bằng các ngươi cũng xứng sao?"

Sở Cuồng Nhân bay lên trời, trong mắt mang theo một chút khinh miệt.

"Hừ, Huyết Hải chi chủ? Để ta xem ngươi có năng lực gì?" Một tên Văn Vương ngang nhiên xuất thủ, quyền kình kinh khủng bỗng nhiên bạo phát.

Ầm!

Sở Cuồng Nhân bị đánh biến thành một dòng máu, trong nháy mắt liền nổ tung.

Điều này khiến cho mọi người sững sờ.

Vô số Huyết Sí Hắc Văn nhịn không được mà trào phúng cười ha hả.

"Chỉ vậy thôi?"

"Đây chính là Huyết Hải chi chủ sao, đây là muốn ta cười chết sao?!"

"Ha ha, thật sự là quá buồn cười."

Tiếng cười vang lên khắp nơi.

Nhưng sắc mặt mấy vị Văn Vương lại ngưng trọng, không dám khinh thường.

"Đây là tình huống quỷ dị gì đấy?"

"Hắn không chết, dòng máu này không có loại khí tức kia của hắn."

Bảo huyết trên người Sở Cuồng Nhân, là thứ bọn họ cầu còn không được, mà dòng máu ở trên mặt đất kia, căn bản cũng không có loại khí tức dụ muỗi kia.

Đùng, đùng!

Lúc này, trên bầu trời toàn bộ đảo Huyết Văn đột nhiên trở nên tối sầm lại.

Mọi người nhìn lại, nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh.

Dòng máu!

Nước biển màu máu đếm mãi không hết dâng lên trời cao, giống như bức tường cao to lớn bốn phía, bao phủ toàn bộ đảo Huyết Văn.

Mà ở trong nước biển màu máu kia, nguyên một đám Huyết Thần Tử tướng mạo khác nhau, nhìn chằm chằm Huyết Sí Hắc Văn, trong mắt lộ ra vẻ hung tàn.

Ở phía dưới dòng nước biển, một đạo thân ảnh bạch y đứng lơ lửng trên bầu trời.

Chính là Sở Cuồng Nhân mà mọi người thấy hắn đã hóa thành dòng máu, nhưng hiện tại, đối phương lại không bị tổn hại lông tóc gì, tiên huy trên người lưu chuyển, ánh sáng huyết sắc kinh khủng đan xen xung quanh hắn.

Giờ phút này, hắn và huyết hải hòa làm một thể, tràn ngập một luồng sát ý sát khí vô cùng kinh khủng!

Đó là một luồng khí tức khiến cho Văn Vương cũng vì thế mà sợ hãi.

"Huyết Hải chi chủ! ! !"

Văn Vương không dám tin tưởng mà nói.

Hóa ra, không phải Sở Cuồng Nhân được tôn là Huyết Hải chi chủ, mà chính là ý nghĩa trên mặt chữ, hắn khống chế toàn bộ huyết hải, trở thành Huyết Hải chi chủ! !

Khó trách, khó trách bốn vị đại A Tu La Vương cũng phải cúi đầu xưng thần với hắn.

Huyết hải, chính là dị cảnh hạch tâm của U Minh Huyết Hải, người nào có thể chống cự được một tồn tại nắm giữ huyết hải chứ?

Dù cho tu vi của bản thân người này cũng chỉ là Đại La tam hoa cảnh.

"Đáng chết, ta liều mạng với ngươi!"

Tứ đại Văn Vương biết đám người mình có tránh thì cũng không thể tránh khỏi, trên mặt nhất thời toát ra vẻ hung tàn.

Chiến lực cảnh giới Đại La viên mãn, ầm ầm bạo phát!

Mà Sở Cuồng Nhân đứng yên tại chỗ, thản nhiên nói: "Ta nói, ngọc đá cùng vỡ, các ngươi còn không xứng!"

Đùng, đùng! !

Trong nháy mắt, Huyết Thần Tử nhiều vô số kể kia liền gào thét xông ra, vọt về phía tứ đại Văn Vương.

Ở ngay trước mặt luồng sức mạnh này, tứ đại Văn Vương giống như phàm nhân đang đối mặt với một trận đại hồng thủy, khó có thể có sức phản kháng, cho dù có không ngừng giãy dụa, cũng chỉ là uổng công.

"Nhanh, mau trốn! !"

"Tại sao lại như vậy, tại sao lại có người thật sự có thể khống chế được toàn bộ huyết hải? !"

"Điều đó không có khả năng."

"Ta nhất định là đang nằm mơ đúng không."

Nguyên một đám Huyết Sí Hắc Văn không thể tin tưởng chuyện vừa phát sinh ở trước mắt, một bên chống cự, một bên bỏ chạy ra bên ngoài.

Nhưng bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử đã bao vây toàn bộ đảo Huyết Văn này, bọn họ căn bản không có đường nào để trốn.

Coi như có những con muỗi này có được may mắn, trốn ra khỏi sự bao vây của Huyết Thần Tử, nhưng ở bên ngoài, còn có đại quân A Tu La đếm mãi không hết kia!

Dưới sự bao vây cả trong lẫn ngoài kia, kết quả của đảo Huyết Văn đã sớm được định sẵn!

Bọn họ, chỉ có một con đường chết!

"Không nghĩ tới, Huyết Sí Hắc Văn nhất tộc ta tung hoành ở huyết hải nhiều năm như vậy, sau cùng lại thua ở trong tay một tên tiểu tử không có danh tiếng gì, ta không cam tâm! !"

Văn Vương thét dài một tiếng, mặt mũi tràn đầy vẻ không cam lòng.

Hắn dùng hết toàn lực, đánh ra một kích về phía Sở Cuồng Nhân, tuy rằng đánh xuyên qua vô số Huyết Thần Tử, đánh trúng Sở Cuồng Nhân.

Nhưng chuyện này căn bản là vô dụng.

Huyết hải không dứt, Sở Cuồng Nhân chính là bất tử bất diệt!

Thân hình bị phá nát, một cái chớp mắt tiếp theo liền từ bên trong huyết hải ngưng tụ ra một lần nữa.

Hơn nữa, vốn dĩ hắn có Thân Thể Bất Tử.

Hiện tại hắn vô cùng hoài nghi, trên thế giới này rốt cuộc có người nào có thể giết chết được hắn không?

Có lẽ Hỗn Nguyên có thể.

Nhưng tứ đại Văn Vương đến Hợp Đạo cũng không phải, làm sao có thể giết được hắn đây?

Vô số Huyết Thần Tử công kích đến, ba tên Văn Vương dần dần bị ánh sáng huyết sắc làm cho hao mòn, hoàn toàn ngã xuống!

Môt tên Văn Vương còn lại thì quỳ rạp trên mặt đất khẩn cầu: "Ta, ta nguyện ý thần phục, Huyết Hải chi chủ, ta nguyện ý làm trâu ngựa cho ngươi, xin ngươi hãy tha cho ta không chết."

"Không thú vị, ta chán ghét con muỗi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Vô số ánh sáng, trong chớp mắt liền nuốt sống Văn Vương kia.

Khát máu chính là bản tính của những con muỗi này, khó có thể bị hao mòn, nhưng đây cũng không phải là nguyên nhân khiến Sở Cuồng Nhân nhất định phải giết chết đối phương.

Sở dĩ không lưu cho bọn họ nửa con đường sống, là bởi vì thù hận giữa Huyết Sí Hắc Văn và A Tu La tộc thật sự quá lớn, đã đến mức độ không chết không thôi.

Nếu như hắn tha mạng cho Văn Vương, thì với thân phận Huyết Hải chi chủ, A Tu La Vương sẽ không nói điều gì.

Nhưng trong lòng, khẳng định sẽ có khúc mắc.

A Tu La tộc còn lại, trong lòng cũng sẽ có lời oán giận, thậm chí sẽ chôn xuống tai hoạ ngầm cho việc quản lý huyết hải sau này.

Cho nên về lâu dài mà nói, đảo Huyết Văn, không thể giữ lại được!

Chỉ khi hoàn toàn tiêu diệt bọn họ, mới có thể giữ vững uy tín vô thượng của hắn ở A Tu La tộc!

Bốn đại A Tu La Vương, mới có thể hoàn toàn quy tâm!

Chương 1608 - Đạo nhiễm chi khí bên trong huyết trì, rốt cuộc ngươi có lai lịch gì?

Chương VIP

Chương 1609 - Đại La Thần Quyền, trở lại Tiên giới, tăng nhân bị dọa sợ

"Cái gì? !"

Thấp Bà thần nữ hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Nàng hoàn toàn không nghĩ tới, vậy mà Sở Cuồng Nhân lại đưa ra quyết định như vậy.

Phải biết, trước đó không lâu nàng còn mạo phạm Sở Cuồng Nhân, nhưng sau một chớp mắt ấy, đối phương lại trao lại quyền lợi quản lý U Minh Huyết Hải cho mình.

Hiện tại, nàng một chút cũng đoán không ra tâm tư của nam nhân này.

Mà Sở Cuồng Nhân liếc nàng thật sâu: "Thế nào, ngươi có vấn đề gì không?"

"Không có, ta nhất định sẽ thay đại nhân quản lý tốt huyết hải."

Thấp Bà thần nữ nói ra, không dám có nửa điểm dị tâm, loại mệnh cách cấm kỵ quỷ dị kia của đối phương, nàng quả thật rất sợ.

Sở Cuồng Nhân cũng chính bởi vì nhìn ra đối phương đang e sợ bản thân mình, cho nên mới giao quyền quản lý cho đối phương.

Mặt khác, thực lực của bốn đại A Tu La Vương đều không khác nhau mấy, nếu như tùy ý giao quyền quản lý cho một người trong đó, chỉ sợ sau khi hắn rời đi, ba người còn lại sẽ không phục sự quản giáo, khó tránh khỏi nổi lên sự tranh chấp.

Nếu như giao cho cả bốn người cùng quản lý, nếu như có vấn đề gì, ý kiến không hợp nhau, cũng sẽ dễ dàng đánh nhau.

Ở trong lịch sử của A Tu La tộc, loại chuyện này cũng không hiếm thấy.

Chỉ có Thấp Bà thần nữ, chính là Đại Tế Ti của A Tu La tộc, địa vị cao cả, lại thêm được hắn trao quyền quản lý, mới có thể trù tính cho lợi ích chung, bảo vệ thật tốt trật tự của U Minh Huyết Hải.

Không có sự uy hiếp của đảo Huyết Văn, chắc hẳn sự phát triển của A Tu La tộc, sẽ nhanh hơn không ít.

Thế lực này, hắn nhất định phải nắm chắc trong tay.

"Chư vị, lời nhắn nhủ ta đã bàn giao xong, chuyện còn lại liền giao cho các ngươi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, sau đó thả người nhảy vào bên trong huyết trì, biến mất không thấy dấu vết nữa.

Bà Sa La nhìn bóng lưng của đối phương, thất vọng mất mát.

Mà Bà Nhã Trĩ làm sao có thể nhìn không ra tâm tư của ái nữ, thở dài nói: "Nữ nhi, đại nhân là nhân vật như vậy, không dễ bị nhúng chàm, ý chí của hắn, quá cao xa."

Hắn hết sức rõ ràng.

Toàn bộ U Minh Huyết Hải, đối với Sở Cuồng Nhân mà nói cũng chỉ là một trong những trợ lực mà thôi.

Tuy rằng hữu dụng, nhưng cũng không phải không thể bỏ qua.

Nhân vật như vậy, tương lai nhất định sẽ đứng trên đỉnh Tiên giới, sánh vai với giáo tổ ngày xưa, thậm chí còn vượt trội hơn!

Bà Sa La, đối phương căn bản không để trong lòng.

"Ta hiểu rất rõ, cho nên ta sẽ tu luyện thật tốt, chỉ hy vọng tương lai cũng sẽ có ngày có thể giúp đỡ đại nhân một tay, báo đáp ân cứu mạng!"

Bà Sa La kiên định nói ra.

Một vị A Tu La nữ vương, đang từ từ trỗi dậy.

...

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân tiến vào huyết trì, liền vượt qua đạo nhiễm chi khí, đi đến lỗ thủng cấm chế mà Minh Hà giáo tổ lưu lại trước đó.

Đó là một vòng xoáy màu đỏ ngòm, bên trong tràn ngập ánh sáng huyết sắc vô cùng vô tận!

Hắn không nói hai lời, đâm thẳng đầu vào đó.

Ánh sáng vô tận, cuốn tới, Đại La tầm thường ở dưới luồng sức mạnh này, sợ rằng sẽ bị tuỳ tiện xé rách, biến thành tro bụi.

Nhưng quang hoa của ấn ký Thanh Liên trên trán Sở Cuồng Nhân lóe lên, một đóa Thanh Liên từ từ nở rộ ở dưới chân hắn, nhanh chóng bao phủ lấy hắn, phá vỡ ngăn cách ở bốn phía.

Hắn dạo bước bên trong thông đạo huyết sắc nhìn giống như không có điểm cuối, đi về phía trước.

Đây là thông đạo hình thành từ lỗ thủng cấm chế của Minh Hà giáo tổ, vô cùng kỳ lạ, tựa như không có điểm cuối cùng, ở chỗ này, dường như khái niệm thời gian, không gian đều đã biến mất.

Sở Cuồng Nhân, chỉ có thể dùng rút thưởng mỗi ngày để phán đoán thời gian trôi qua.

Một lần rút thưởng chính là một ngày.

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Một tháng, hai tháng, tháng ba...

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần Đại La Thần Quyền!"

Lần rút thưởng thứ ba trăm bảy mươi sáu.

Sở Cuồng Nhân đạt được một phần thưởng cấp Thần, đây đã là lần thứ mười hai hắn lấy được phần thưởng cấp Thần trong một năm qua.

Mười một lần còn lại, có tiên dược, có Tiên Khí, cũng có pháp môn tu hành, nhưng đa số đều không dùng được.

Mà lần rút thưởng này.

Đại La Thần Quyền, hắn nhìn thoáng qua giới thiệu, hai mắt không khỏi tỏa sáng, chợt cảm thấy thú vị.

"Tiên pháp này, ngược lại rất thú vị."

Đại La Thần Quyền, đây là một loại tiên pháp đỉnh phong, nhưng cũng không phải là Hợp Đạo pháp.

Mà chính là một bộ Đại La pháp vô cùng kỳ lạ.

Đại La pháp, Sở Cuồng Nhân cũng không hề thiếu, Hợp Đạo pháp trên người hắn cũng không biết đã có bao nhiêu loại.

Nhưng Đại La pháp này, lại thành công hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Đại La Thần Quyền, chính là một loại công pháp dung hợp với Đại La ý, từ đó phát huy ra quyền pháp với uy lực càng cường đại hơn.

Nói cách khác, chỉ cần có càng nhiều Đại La ý dung hợp với quyền pháp này, uy lực của nó cũng sẽ càng mạnh!

Sở Cuồng Nhân cười.

Nếu bàn về số lượng Đại La ý, hắn ở trong thế hệ trẻ tuổi, có thể nói là việc nhân đức không nhường một ai!

"Đại La ý có bảy bước, tuy ta đã nắm giữ rất nhiều Đại La ý, nhưng tất cả đều dừng lại ở bước đầu tiên, bởi vì những thứ này cũng chỉ là công cụ ta dùng để kích thích Đại La ý tự cường vô địch."

"Tuy nói như thế, nhưng nếu như gặp phải một số Đại La ý hai bước thậm chí ba bước, khó tránh khỏi sẽ có chút thiệt thòi, Đại La Thần Quyền này, vừa đủ để đền bù nhược điểm này."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Không thể dùng chất lượng để chiến thắng, vậy chỉ có thể dùng số lượng để đè chết đối phương!

Ngươi có Đại La ý hai bước, có thể nghiền ép Đại La ý một bước, vậy ta dung hợp nhiều loại Đại La ý một bước lại, thì ngươi có thể làm được gì?

Mười loại, hai mươi loại, thậm chí trăm loại Đại La ý dung hợp, sẽ tạo ra loại uy lực kinh khủng như thế nào?

Sở Cuồng Nhân không khỏi có chút chờ mong.

"Nhưng ở loại cảnh giới này, có chút chênh lệch, hiện tại, Đại La ý mà ta nắm giữ chỉ có..."

Sở Cuồng Nhân âm thầm đếm một chút.

Nhục thân, từ bi, hủy diệt, giết hại, cầm đạo, âm dương, luân hồi, phong lôi, tổng cộng tám loại.

"Vẫn còn thiếu rất nhiều đây."

Nhìn thông đạo huyết sắc ở trước mắt vẫn không nhìn thấy điểm cuối như cũ, Sở Cuồng Nhân dứt khoát khoanh chân ngồi trên Thanh Liên, cảm ngộ Đại La ý.

Không biết bao lâu, hắn lại nắm giữ được hỏa diễm Đại La ý.

Sau khi luyện hóa Hồng Liên Nghiệp Hỏa, hắn cũng đã nắm giữ được một phần, qua một hồi lĩnh hội, cuối cùng cũng thuận lợi nắm giữ toàn bộ.

Sau đó, hắn căn cứ vào thể chất của bản thân, dự định lĩnh hội Hắc Động Đại La ý, Sinh Tử Đại La ý đại diện cho Hắc Động Thần Ma Thể, Sinh Tử Thần Ma Thể...

Nhưng mà, lần này không hề đơn giản như vậy.

Cho dù có Tiên Thể Chí Tôn, nhưng trong tình huống không có sự tương trợ của ngoại lực hoặc là mục tiêu tham khảo, cũng không thể nói nắm giữ là có thể nắm giữ được.

Ví dụ như, Phong Lôi Đại La ý, là do sử dụng Phong Lôi Tiên Hạnh mới nắm giữ được, âm Dương Đại La ý, là do đấu một trận với Hắc Bạch Vô Thường, do tham khảo mà có được.

Ong!

Không biết đi lại ở bên trong thông đạo huyết sắc được bao lâu, Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên cảm nhận được một luồng dao động hư không.

"Cuối cùng cũng đã tới rồi sao?"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Chỉ thấy ở trước mặt hắn, bỗng nhiên xuất hiện một vòng xoáy đen kịt.

Sau khi ra khỏi vòng xoáy, hắn liền đi tới bên trong tầng sâu hư không, sau khi tìm thấy kết giới của tầng sâu hư không và tầng cạn hư không, hắn chém ra một kiếm, phá vỡ thứ này, trở lại tầng cạn hư không.

Lại trở về Tiên giới.

"Rốt cục cũng về đến rồi!"

Sở Cuồng Nhân hít sâu một hơi, liếc nhìn một chút sơn hà vô tận ở trước mặt, khóe miệng hơi nhếch lên.

Sau đó, tiên thức to lớn tuôn trào ra, phán đoán vị trí huyễn cảnh.

"Ha, trùng hợp như vậy, vậy mà lại là Cực Tây chi địa."

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

Hắn cảm nhận được, khí tức phật quang nhàn nhạt lưu chuyển khắp bốn phía.

"Xem ra, Tội Như Lai cũng không hoàn toàn phá hủy nơi này, kế hoạch của hắn thất bại, cũng không biết ngũ phương tịnh thổ như thế nào rồi?"

Sở Cuồng Nhân dự định đi đến Cực Nhạc Tịnh Thổ hỏi thăm rõ ràng.

Thân ảnh lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Sau đó không lâu, hắn liền đi tới nơi này, so với thời điểm khi hắn đến đây trước đó, Cực Nhạc Tịnh Thổ hiện tại còn quạnh quẽ hơn nhiều.

Xem ra, vẫn chưa hoàn toàn phục hồi sau trận diệt phật chi kiếp kia.

"Ma, ma quỷ! !"

Mà lúc này, có một tăng nhân sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, bị dọa đến mức co quắp ngồi bệch xuống đất ngay tại chỗ, mặt mũi tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Chương 1610 - Cảnh tượng giết chóc rõ mồn một trước mắt, tình huống của Thạch Anh, Đại Lôi âm Tự

"Ma, ma quỷ! !"

Tăng nhân ở Cực Nhạc Tịnh Thổ co quắp ngồi dưới đất, nhìn Sở Cuồng Nhân, tựa như nhìn thấy thứ kinh khủng nhất trên thế giới này!

Bản thân Sở Cuồng Nhân cũng ngây ngẩn cả người.

Bản thân mình đã làm chuyện gì vậy?

Vậy mà khiến cho người ta hoảng sợ thành bộ dáng như thấy quỷ này?

Mà tăng nhân kia nhìn Sở Cuồng Nhân, trong đầu, không tự chủ được có từng bức họa lóe qua, đó là những thứ hắn chôn giấu sâu trong trí nhớ của mình, ký ức kinh khủng không muốn nhớ đến nhất!

Đó là một nam tử bạch y, tay cầm cổ kiếm, trường kích, một đường sát phạt, cảnh tượng diệt phật doạ người.

Trời ạ!

Phật của ta!

Hắn không thể tin được, tại sao trên thế giới này lại có thể có ma quỷ kinh khủng như thế, cho dù là tà ma kinh khủng nhất mà phật kinh ghi chép lại, tuyệt đối cũng không thể so bì được với đối phương!

Nguyên một đám La Hán, Bồ Tát, ngã xuống ở dưới chân hắn.

Máu tươi nhuộm đỏ sơn hà khắp nơi, Thương Thiên Khấp Huyết, vạn phật kêu rên!

Nhưng những thứ này đều không thể khiến tên ma quỷ này dừng bước lại, không cản được tiếng kêu giết chọc, không thu được kiếm quang...

Từng bức họa quanh quẩn ở bên trong não bộ của tăng nhân, khiến hắn hoảng sợ đến cực hạn, co quắp ngồi dưới đất, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, không dám động đậy.

Cực Nhạc Tịnh Thổ phía sau.

Có người nghe được hai chữ ma quỷ, nhất thời chạy vọt tới.

"Tà ma ở nơi nào? !"

"Để cho chúng ta siêu độ hắn đi!"

Khí thế của mọi người hung hăng, nhưng khi bọn hắn nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

Ngay lập tức, cũng giống hệt như vị tăng nhân lúc đầu kia, tất cả đều đặt mông ngồi dưới đất, mặt mũi tràn đầy vẻ hoảng sợ và bối rối.

"Là, là hắn."

"Tên ma quỷ như thế lại tới đây."

Mà Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ lắc đầu.

Hắn đã có suy đoán.

Những người này, chính là một trong những tăng nhân hôm đó đến đây ngăn cản hắn tiến về Thiên Long Tịnh Thổ, nhưng may mắn tiếp tục được sống sót.

"A di đà phật."

Lúc này, một tiếng niệm phật vang lên.

Phật quang tràn trề lưu chuyển, phất qua những vị tăng nhân này, đồng tử của các tăng nhân dần dần tan rã, sau đó từng người một liền bất tỉnh.

"Sở đạo hữu, mời đến đây."

Giọng nói thanh tao biến ảo khôn lường, là Vân Lam Phật.

Sở Cuồng Nhân không do dự, thân ảnh lóe lên, tiến vào Cực Nhạc Tịnh Thổ, đi tới phía trên Đại Hùng bảo điện.

Vân Lam Phật ngồi ngay ngắn ở nơi cao nhất trên đài sen, mà hai bên là các vị Bồ Tát khác nhau.

Mà lúc này, những vị Bồ Tát này nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng phức tạp, mang theo cảm kích cũng có, mà mang theo e ngại cũng có.

Nói tóm lại, không có cách nào dùng tâm trạng bình tĩnh để đối đãi với hắn.

Sở Cuồng Nhân cũng không ngoài ý muốn.

Trận giết chóc kia, cảnh tưởng cũng rõ mồn một trước mắt hắn, huống chi những vị tăng nhân ở đây.

"Sở đạo hữu, mặc dù ảnh hưởng của tiếng chuông diệt phật đã bị tiêu trừ, nhưng khoảng thời gian đã trải qua kia cũng đã trở thành cơn ác mộng trong lòng bọn họ, trong khoảng thời gian ngắn này, sợ là khó có thể biến mất, xin ngươi chớ chê bai."

Vân Lam Phật nói ra.

"Không sao, dù sao bị gọi là ma quỷ, cũng không phải lần một lần hai."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Vân Lam Phật chắp tay trước ngực, lần nữa gửi tới lời áy náy, lập tức hỏi: "Từ hai năm trước, đạo hữu tiến vào trong huyết hải liền không có tin tức, không biết làm sao trở về được?"

"Chuyện này nói ra rất dài dòng."

Sở Cuồng Nhân vẫn chưa nhiều lời, chỉ hỏi: "Hôm nay đến đây, chỉ là thuận đường đến đây bái phỏng một chút, không biết trận chiến hai năm trước cùng Tội Như Lai kia như thế nào?"

"Nghe nói tường tận..."

Vân Lam Phật nói đơn giản một lần.

Hai năm qua, Vân Lam Phật và Kiến Tính Phật liên thủ đối kháng Tội Như Lai.

Về sau, huyết hải buông xuống thất bại, Tội Như Lai cũng không để mất nhiều thời gian, rời khỏi Cực Tây chi địa, nghe nói sau này hắn ẩn hiện ở ma quốc, cũng sáng lập một thế lực tên là Huyết Sát.

Tội Như Lai thân là Hợp Đạo, tất nhiên sẽ được nhiều người ủng hộ, rất nhanh, Huyết Sát tông liền trở thành một thế lực không thể coi thường trong Tiên giới.

"Thì ra là thế."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, tâm niệm lập tức chuyển động: "Không biết hiện tại Thạch Anh như thế nào?"

Cùng Vân Lam Phật trò chuyện lâu như vậy, cũng không thấy Thạch Anh đi ra gặp hắn.

Chuyện này có chút khác thường.

Dù nói thế nào cũng từng cùng nhau chiến đấu, xem như cảm tình phai nhạt, cũng sẽ không trốn tránh đến mức không gặp mặt.

"Chuyện này..." Nhắc đến Thạch Anh, Vân Lam Phật không khỏi thở dài: "Sở đạo hữu, đi theo ta đến đây."

Sở Cuồng Nhân cau mày lại, ẩn ẩn có loại dự cảm không được tốt.

Dưới sự dẫn đường của Vân Lam Phật, Sở Cuồng Nhân đi đến một ao sen kim sắc bên trong Cực Nhạc Tịnh Thổ.

Trong ao sen, có một đóa Phật Liên kim sắc, trên đài sen, một cô gái mặc trên người một bộ áo trắng an tĩnh nằm ở phía trên, khí tức yếu ớt, khi có khi không.

Chính là Thạch Anh!

"Đây là chuyện gì?" Sở Cuồng Nhân nhíu mày hỏi, đồng thời cũng để cho Tiểu Ái bắt đầu phân tích tình huống trước mắt của Thạch Anh.

"Hai năm trước, Tội Như Lai hiện thế, sức của một mình ta không có cách nào ngăn cản, lúc ấy chỉ có Kiến Tính Phật ra mặt, mới có thể cùng chống lại Tội Như Lai, mà Kiến Tính Phật tọa trấn Linh Sơn, trấn áp đạo nhiễm chi khí, khó có thể xuất thủ, Thạch Anh vì để đối phương xuất thủ, không tiếc hi sinh mệnh nguyên của bản thân, tạm thay Kiến Tính Phật, trấn áp đạo nhiễm chi khí ở Linh Sơn..."

Vân Lam Phật nhẹ nhàng nói.

Cũng chính bởi vì Thạch Anh hi sinh, Kiến Tính Phật mới có thể ra tay, ngăn Tội Như Lai lại, để Sở Cuồng Nhân ở bên trong huyết hải, ngăn trở hai thế giới dung hợp.

Bất quá, nàng cũng gần như ngã xuống.

"Tuy Kiến Tính Phật kịp thời chạy về, nhưng mệnh nguyên của Thạch Anh gần như bị thiêu đốt đến hầu như không còn, linh hồn cũng bị tiêu hao, gần như ngã xuống, chỉ có ở trong ao sen này mới có thể giữ lại một hơi tàn."

Rất nhanh.

Tiểu Ái đã phân tích ra kết quả.

Khó giải quyết, vô cùng khó giải quyết.

Muốn giúp Thạch Anh khôi phục, trên phương diện thân thể không là vấn đề, trong tay hắn, còn có một gốc Bất Tử Dược, bảo vật này có thể giúp người thực vật sống lại, iệu quả cường đại.

Dù sao hắn cũng có Thân Thể Bất Tử, nên không cần dùng.

Nhưng vấn đề quan trọng chính là vấn đề về linh hồn.

Linh hồn của Thạch Anh bị tiêu hao nghiêm trọng, gần như đã đến biên giới bị phá nát, một khi ra khỏi thân thể, liền sẽ hoàn toàn tiêu tán.

Đúng nghĩa chính là, hồn phi phách tán!

Loại thương thế linh hồn này rất khó giải quyết, cho dù là Quỷ Đế âm Phủ như hắn, cũng cảm thấy vô cùng khó giải quyết.

Quá yếu đuối.

Hiện tại Thạch Anh, yếu ớt đến mức đụng một cái liền nát.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, một luồng âm khí ngưng tụ ở trên đầu ngón tay, đánh về phía ao sen, bay vào trong cơ thể Thạch Anh.

Sau đó, Bất Tử Dược được lấy ra, dưới tiên nguyên khuấy động, hóa thành bột thuốc đầy trời, rắc lên người Thạch Anh.

Dưới tác dụng của Bất Tử Dược, thân thể gần như bị phá nát kia của Thạch Anh, nhanh chóng được phục hồi như cũ, đến Vân Lam Phật nhìn thấy cũng phải tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Đây là Vương Mẫu Bất Tử Dược, hiệu quả quả nhiên bất phàm."

"Hiệu quả bất phàm, cũng không cứu được nàng, linh hồn của nàng, mặc dù ta tạm thời lấy quyền năng Quỷ Đế bảo vệ không rời, nhưng muốn khiến nàng tỉnh lại, còn phải tìm phương pháp khác."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Làm phiền Quỷ Đế hao tổn tâm tư." Vân Lam Phật chắp tay trước ngực, cảm kích nói ra.

"Tiểu học muội của ta, có thể cứu sẽ cứu."

"Ha, nhân quả giữa Thạch Anh và Sở đạo hữu, Tĩnh Tuệ đã từng nhắc qua với ta."

"Tĩnh Tuệ, nàng đang ở tịnh thổ sao?"

"Không, những ngày này, nàng vì thương thế của Thạch Anh mà bôn ba khắp nơi, cũng không biết có kết quả hay không." Vân Lam Phật thở dài nói.

"Nàng ta cũng rất có nghĩa khí."

Sở Cuồng Nhân nhớ tới ngày xưa Tĩnh Tuệ cũng vô cùng hao tâm tổn trí vì n Hồng Hoa.

Sau khi gặp Thạch Anh, Sở Cuồng Nhân ở lại Cực Nhạc Tịnh Thổ chờ đợi mấy ngày, cùng Vân Lam Phật tham khảo một chút làm thế như thế nào để cứu được Thạch Anh, quyết định mấy phương án, nhưng đều không dùng được.

Hơn nữa, ngoại trừ chuyện của Thạch Anh, Vân Lam Phật cũng có chuyện gây phiền lòng khác.

Hỏi thăm một chút, mới biết được từ sau diệt phật chi kiếp, ở Cực Tây chi địa, đột nhiên có nhiều thế lực Phật Môn hơn, mượn cơ hội mời chào tín đồ, tạo ra trùng kích không nhỏ đối với ngũ phương tịnh thổ.

Thế lực Phật Môn kia, tên là... Đại Lôi âm Tự!

Chương 1611 - Có thể dung được ta sao? Độ được ta? Bái phỏng thế gia Tử Đồng

"Linh Sơn còn đang bị trấn áp, Đại Lôi âm Tự này, lại từ đâu mà đến?"

Sở Cuồng Nhân nhịn không được cười xùy một tiếng.

Thừa dịp ngũ phương tịnh thổ tổn thất nặng nề, thừa cơ phát triển tín đồ, thời điểm diệt phật chi kiếp xảy ra, cũng không thấy ra mặt.

Sở Cuồng Nhân đối với nơi gọi là Đại Lôi âm Tự này, khịt mũi coi thường!

"Đạo hữu đừng xem thường Đại Lôi âm Tự này, nước của bọn hắn, rất sâu."

"Thế nào, sau lưng có Hợp Đạo?" Sở Cuồng Nhân thuận miệng hỏi một câu.

Mà Vân Lam Phật thì có chút trầm mặc.

Nhìn đến đây, Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn: "Thật có Hợp Đạo à."

"Ha ha..."

"Thật sự là tốt cho một Đại Lôi âm Tự, Tà Phật hiện thế, không thấy hắn ra mặt, loạn Tà Phật lắng lại, hắn lại đi ra diệu võ dương oai, tốt lắm, thật sự là rất tốt!"

Sở Cuồng Nhân nhịn không được cười to, châm chọc cùng cực: "Phật Môn các ngươi, đúng là nhân tài xuất hiện lớp lớp, chiêu ngư ông đắc lợi này, chơi đến rất thuận tay đó."

Vân Lam Phật cười khổ một tiếng: "Nhân tâm là phật tâm, nhân tâm hay thay đổi, phật tâm cũng có thời điểm bị nhiễm bụi."

"Thôi, không thèm để ý đến chuyện của Phật Môn các ngươi, chuyện của Thạch Anh, ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết, có lẽ mấy ngày nữa, ta cũng nên rời đi."

Sở Cuồng Nhân đứng dậy, lập tức quay người rời đi.

Mà sau khi hắn đi, nguyên một đám tăng nhân của Cực Nhạc Tịnh Thổ như được đại xá, đều hung hăng thở dài một hơi.

Có trời mới biết Sở Cuồng Nhân ở trong tịnh thổ, cho bọn họ áp lực bao lớn.

Thật giống như bên trong Đại Hùng bảo điện có Ba Tuần đang ngồi đó.

Thật là đáng sợ.

Trên đường Sở Cuồng Nhân rời khỏi tịnh thổ, trong đầu đang suy tư biện pháp cứu Thạch Anh.

Thân thể thì dễ dàng, quan trọng nhất là linh hồn.

Sau khi suy nghĩ cùng với Tiểu Ái, cũng không đạt được biện pháp hữu hiệu.

Đột nhiên.

Một thế lực hiện ra trong não.

"Linh hồn... Không phải cấm khu linh hồn vừa lúc am hiểu thủ đoạn linh hồn sao?"

Có lẽ, cấm khu linh hồn sẽ có biện pháp nào đó.

Nhưng hắn và cấm khu linh hồn nhiều lần kết thù, sao đối phương lại tuỳ tiện giúp việc khó của hắn.

"Xem ra cần phải chuẩn bị kế hoạch cho tốt."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

"Đạo hữu xin dừng bước!"

Lúc này, sau lưng có một giọng nói vang lên.

Sở Cuồng Nhân quay người nhìn lại, chỉ thấy một tăng nhân tuổi trẻ tay cầm kim sắc Thiền Trượng, trên ngừoi mặc áo cà sa kim sắc đi tới.

Tăng nhân này, một thân Hạo Nhiên Chi Khí, khóe miệng mang theo một nụ cười như có như không, làm cho người ta cảm thấy như gió xuân ấm áp, sinh ra hảo cảm.

"Chuyện gì?"

"Tiểu tăng pháp danh Pháp Tàng, ta thấy vị đạo hữu này, rất có tuệ căn, thích hợp nhập Phật Môn ta, không bằng gia nhập vào Đại Lôi âm Tự ta thì thế nào."

Pháp Tàng cười nhạt nói.

Đại Lôi âm Tự?

Sở Cuồng Nhân có chút hứng thú, mới biết được nơi này từ trong miệng Vân Lam Phật, không nghĩ tới vừa quay người lại thì đã gặp.

"Đúng vậy, tiểu hữu, ngươi hãy gia nhập đi, Phật Tổ sẽ phù hộ cho ngươi."

"Ta thấy tiểu hữu ngươi một thân tuệ căn, nếu như gia nhập vào Đại Lôi âm Tự, tu hành nhất định sẽ tiến triển cực nhanh."

"Đúng vậy, tiểu hữu, gia nhập với chúng ta đi."

Ở xung quanh Pháp Tàng có không ít người, những người này, có phàm nhân, cũng có người tu hành, mà tất cả bọn họ đều muốn Sở Cuồng Nhân gia nhập Đại Lôi âm Tự, vô cùng tôn sùng đối với Đại Lôi âm Tự.

Mà Pháp Tàng nhìn Sở Cuồng Nhân cũng là một bộ đã tính trước.

Sở Cuồng Nhân quá bất phàm.

Khí chất kia, tướng mạo kia, đạo vận bất phàm kia, vừa nhìn liền biết là rồng trong loài người, thậm chí có thể là một yêu nghiệt tu hành cũng khó nói.

Nếu có thể thuyết phục đối phương gia nhập Đại Lôi âm, với hắn mà nói, tuyệt đối là một chuyện công đức, nhất định sẽ được phật bên trong Đại Lôi âm Tự khen ngợi.

"Ta không tin phật, ta chỉ tin chính mình."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Tiểu hữu, không nên hồ ngôn loạn ngữ, phật vĩ đại, là tồn tại ngươi không cách nào tưởng tượng."

"Đúng vậy, mau mau gia nhập Đại Lôi âm Tự, tu hành phật pháp với chúng ta."

Mọi người tiếp tục khuyên.

Mà Pháp Tàng cười nhạt nói: "Phật pháp vô biên, nếu đạo hữu gia nhập, ta có thể đảm bảo không đến trăm năm, ngươi sẽ có thể tấn cấp Kim Tiên!"

Đại La ở Tiên giới đã được cho đại năng.

Mà Kim Tiên, cũng được cho là cao thủ tuyệt đỉnh phổ biến ở Tiên giới.

Tu vi của Pháp Tàng này không yếu, chính là một Kim Tiên, lấy tuổi của hắn đã có loại tu vi này, cũng là một yêu nghiệt.

"Ta sợ, Phật Môn không dung được ta, phật pháp cũng không độ được ta."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Tiểu hữu yên tâm, sau khi Đại Lôi âm Tự ta mở rộng cửa, sao có thể không chứa nổi ngươi, phật pháp vô biên, cho dù ngươi phạm vào chuyện sai gì, chỉ cần hối cải, liền có thể độ ngươi."

"Thật sao?"

"Tiểu tăng câu nói thật."

Đùng! ! !

Trong chốc lát, một luồng sát ý dồi dào vô biên bao phủ ra, bao phủ thiên địa!

Sát ý này, gần như ngưng tụ thành thực chất, băng lãnh thấu xương.

Mà ở dưới chân Sở Cuồng Nhân, chẳng biết lúc nào đã có thêm vô số thi thể của tăng nhân, mà ở sau lưng, máu của La Hán Bồ Tát, nhuộm đỏ sơn hà khắp nơi!

Một màn trước mắt, giống như tận thế của phật!

Vào lúc Sở Cuồng Nhân xuất ra sát ý, thân thể Pháp Tàng cũng đã cứng ngắc lại.

Mà khi nhìn đến cảnh tượng giống như tận thế của phật trước mắt này, trong mắt cũng toát ra vẻ hoảng sợ không cầm được.

"Ma quỷ, đây chính là ma quỷ!"

"A a, không có khả năng, phật ơi, đây nhất định là giả."

"Không, điều đó không có khả năng!"

Ở sau lưng Pháp Tàng, mặt mũi của những người khác cũng tràn đầy hoảng sợ, nhìn Sở Cuồng Nhân, như nhìn thấy ma quỷ, một số người còn không cách nào nhìn thẳng cảnh tượng trước mắt này, trực tiếp ngất đi.

Mà thần sắc Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nhìn Pháp Tàng: "Hiện tại lại trả lời ta một lần nữa, Phật Môn của ngươi có thể dung được ta, phật pháp của ngươi độ được ta sao?"

Giọng điệu băng lãnh, giống như truyền tới từ bên trong Cửu U Địa Ngục, làm cho người ta không rét mà run.

"Ngươi, rốt cuộc ngươi là ai?"

"Ta là ai? Là người Đại Lôi âm Tự ngươi không chọc nổi, cho nên, đừng đến làm phiền ta!"

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng, quay người rời đi.

Thế nhưng cảnh tượng giống như vạn phật tận thế lại khắc sâu vào trong tim của Pháp Tàng, khiến hắn không cách nào quên, gần như hóa thành ác mộng.

"Người này, là đại địch của phật!"

"Người này, nếu như chưa trừ diệt, Phật Môn ta sẽ vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh, hắn so với Ba Tuần, còn độc ác hơn! !"

Pháp Tàng bất an nỉ non nói, một viên phật tâm, gần như bị phá nát.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng không đi quản chuyện sau đó, đầu tiên hắn phát truyền tin cho bọn người Lam Vũ, xác nhận tình hình gần đây của mấy người.

Đợi sau khi biết mấy người coi như mạnh khỏe.

Hắn liền đi tới Tử Vi Tinh, tìm được thế gia Tử Đồng.

Thế gia Tử Đồng, một thế gia cổ lão trên Tử Vi Tinh, am hiểu thủ đoạn linh hồn, nghe nói có liên quan với cấm khu linh hồn, chính là thế lực phụ thuộc của cấm khu.

Chẳng qua hiện nay, bọn họ là thế lực phụ thuộc của Sở Cuồng Nhân.

Toàn bộ Tử Vi Tinh, đều ở trong lòng bàn tay của Sở Cuồng Nhân, thế gia Tử Đồng cũng không ngoại lệ.

Khi biết Sở Cuồng Nhân đi đến, gia chủ của thế gia Tử Đồng có thể nói là khiếp sợ không gì sánh nổi, vội vàng ra nghênh tiếp.

"Gia chủ của thế gia Tử Đồng gặp qua Sở đạo hữu."

Tử Đồng gia chủ tất cung tất kính nói.

"Thế gia Tử Đồng là người nổi bật ở linh hồn chi đạo, nhất định các ngươi góp nhặt không ít điển tịch, pháp môn tu hành có quan hệ với linh hồn đúng chứ, những thứ đó để ở nơi nào?"

"Đều ở bên trong Tàng Thư các của thế gia Tử Đồng ta, nếu như Sở đạo hữu muốn xem, xin mời đi theo ta."

Tử Đồng gia chủ cũng không dám hỏi thăm Sở Cuồng Nhân muốn những pháp môn tu hành này làm cái gì, chỉ có thể một mực cung kính dẫn hắn đến Tàng Thư các.

Tiên thức của Sở Cuồng Nhân phun trào, bên trong Tàng Thư các, có vô số pháp môn tu hành, tin tức liên quan tới linh hồn, từng thứ tràn vào trong đầu hắn.

"Thế gia Tử Đồng là thế lực phụ thuộc của cấm khu linh hồn, bây giờ, các ngươi thần phục với ta, bọn họ có tiếp tục liên hệ với ngươi làm những chuyện, tỉ như, để cho các ngươi làm gián điệp hai mặt gì đó, sau này nếu có cơ hội, ở sau lưng ta đâm một đao không." Sở Cuồng Nhân một bên nhìn pháp môn tu hành linh hồn, một bên hững hờ hỏi.

Chương 1612 - Địa Thư hiện thế, Câu Trần thiếu ngự, tăng nhân Pháp Hải, đi lấy bảo bối của ta

Mồ hôi, không cầm được từ trên trán của Tử Đồng gia chủ thấm ra.

Sở Cuồng Nhân nói những lời nhìn như hững hờ, nhưng lại khiến hai chân hắn như nhũn ra, trực tiếp quỳ trên mặt đất.

"Sở đạo hữu, không, Sở công tử, chúng ta trung thành tuyệt đối với Sở công tử, đã sớm không có liên hệ với cấm khu linh hồn, hiện tại chỉ một lòng hiệu trung với ngươi."

Tử Đồng gia chủ vội vàng tỏ thái độ nói.

"Ấy, sao ngươi lại quỳ xuống, đứng lên mà nói."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nhưng Tử Đồng gia chủ vẫn không dám tùy tiện như cũ, tâm thần vô cùng bất định, suy nghĩ thay đổi thật nhanh, bắt đầu suy nghĩ mục đích thực sự mà hôm nay tới Sở Cuồng Nhân thế gia Tử Đồng.

Thật sự chỉ đến lấy pháp môn tu hành linh hồn sao?

Hay là nói, muốn kiếm cớ ra tay với thế gia Tử Đồng hắn, diệt trừ tai hoạ ngầm như bọn họ?

Không đúng.

Với quyền năng của Sở Cuồng Nhân ở Tử Vi Tinh, hắn muốn tiêu diệt thế gia Tử Đồng, cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, căn bản không cần tìm cớ gì.

Vậy chẳng lẽ là muốn trực tiếp tới diệt thế gia Tử Đồng ta sao?

Tử Đồng gia chủ vội vàng tiếp tục nói: "Công tử, trận chiến ở âm Phủ, chúng ta cũng có tham dự, chúng ta đã thành tâm thần phục công tử."

"Trận chiến ở âm Phủ, ta biết, cho nên ngươi đứng lên trước đi." Sở Cuồng Nhân nói.

Tử Đồng gia chủ mới từ từ đứng lên, lau mồ hôi lạnh trên trán.

"Ngươi cũng đã biết, vị trí cụ thể của cấm khu linh hồn." Sở Cuồng Nhân lại hỏi.

"Từ trước đến nay cấm khu linh hồn thần bí, mặc dù trước đó thế gia Tử Đồng là thế lực phụ thuộc của đối phương, nhưng cũng không biết cấm khu ở nơi nào, chỉ biết là, rất có thể ởTiên giới."

Tử Đồng gia chủ cân nhắc một phen rồi nói ra.

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân tiếp tục xem pháp môn tu hành linh hồn, không tiếp tục hỏi.

Những pháp môn tu hành này, phong phú toàn diện, phần lớn là liên quan tới phương diện linh hồn, ở trong đó, còn có không ít pháp môn dùng để tra tấn người khác.

Cái gì mà kim châm linh hồn, địa ngục linh hồn, nghe qua vô cùng đáng sợ.

Sở Cuồng Nhân cảm thấy thú vị, dứt khoát học một chút.

Qua một hồi lâu, hắn khẽ ồ lên một tiếng, thấy được một phần ghi chép: "Ngưng Hồn Hoa..."

Ngưng Hồn Hoa, căn cứ theo ghi chép, đây là một loại kỳ hoa ngưng kết linh hồn.

Có thể giúp một số tu sĩ linh hồn khi tu hành linh hồn chi pháp, bảo hộ linh hồn không bị hao tổn, vô cùng hiếm thấy.

"Bên trong thế gia Tử Đồng, có Ngưng Hồn Hoa không?"

"Có, có." Tử Đồng gia chủ liền vội vàng gật đầu.

"Lấy ra ta xem một chút."

"Được."

Tử Đồng gia chủ vội vàng mang tới vài cọng Ngưng Hồn Hoa.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn đến Ngưng Hồn Hoa mọc ra ba cánh hoa kia, lông mày cau lại: "Chỉ có ba cánh?"

Căn cứ theo ghi chép, Ngưng Hồn Hoa tốt nhất có chín cánh hoa.

"Đây đã là Ngưng Hồn Hoa tốt nhất mà thế gia Tử Đồng ta có thể bồi dưỡng ra." Tử Đồng gia chủ cười khổ một tiếng, sau đó, dường như hắn nghĩ đến cái gì đó, hai mắt tỏa sáng: "Có lẽ cấm khu linh hồn sẽ có Ngưng Hồn Hoa ở phẩm cấp cao hơn, bởi vì biện pháp bồi dưỡng hoa này, xuất phát từ cấm khu linh hồn."

"Ừm." Sở Cuồng Nhân gật gật đầu, cảm thấy Ngưng Hồn Hoa này, chính là thứ quan trọng cứu mạng Thạch Anh: "Cấm khu linh hồn, xem ra cần phải đi một chuyến."

Hắn xem sạch sẽ các loại pháp môn tu hành, điển tịch bên trong thế gia Tử Đồng.

Tìm được con đường duy nhất, chính là Ngưng Hồn Hoa.

"Vài cọng Ngưng Hồn Hoa này, ta cầm đi trước."

Ra Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Công tử xin cứ tự nhiên."

Mà sau khi hắn rời đi, lúc này Tử Đồng gia chủ mới hung hăng thở dài một hơi.

Gần vua như gần cọp.

Hiện tại, rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ chân lý của câu nói này.

Vừa rồi, khi Sở Cuồng Nhân hỏi thăm về cấm khu linh hồn, hắn gần như nghĩ thế gia Tử Đồng sắp gặp phải tận thế.

...

Cầm lấy Ngưng Hồn Hoa, Sở Cuồng Nhân lại trở về Cực Nhạc Tịnh Thổ một chuyến.

Dưới hiệu quả của Ngưng Hồn Hoa, linh hồn của Thạch Anh quả thật có dấu hiệu tụ hợp, nhưng mà, cũng không rõ ràng.

"Hiệu quả của Ngưng Hồn Hoa không đủ, xem ra chỉ có Ngưng Hồn Hoa chín cánh mới có hiệu quả."

Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm nói.

Muốn tìm được Ngưng Hồn Hoa chín cánh, nhất định phải tìm ra cấm khu linh hồn trước.

Hắn hỏi thăm Vân Lam Phật một chút, nhưng đối phương, cũng không quá hiểu biết về cấm khu này.

Cấm khu đều vô cùng thần bí, nhất là cấm khu linh hồn.

"Có lẽ vẫn nên hạ thủ với người của cấm khu linh hồn." Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm nói.

Hắn trở lại thư viện.

Dù sao Thạch Anh đã sử dụng Bất Tử Dược, Ngưng Hồn Hoa, trong thời gian ngắn sẽ không chết được, cũng không khẩn cấp như vậy.

Nếu so với.

Gần nhất ở Tiên giới, ngược lại là có một chuyện phát sinh, đưa tới sự chú ý của không ít người.

Đó chính là, Địa Thư hiện thế!

Trong truyền thuyết cổ lão, Tiên giới từng sinh ra ba bản kỳ thư, theo thứ tự là Thiên Thư, Địa Thư, Nhân Thư!

Trong đó, Thiên Thư là Phong Thần Bảng, ở thời kỳ Tiên Cổ, được sử dụng cho Tiên Đình Phong Thần, phía trên ghi lại Thần Linh do

Tiên Đình sắc phong.

Mà Nhân Thư là Sinh Tử Bạc, ghi lại số tuổi thọ, sinh tử của vạn linh trên thế gian.

Một quyển sau cùng, Địa Thư, vật này cực kỳ kỳ diệu, nghe nói chính là mô thai đại địa biến thành, có được khả năng phòng ngự vô thượng, ghi lại sự diễn hóa của sơn hà trong Tiên giới, biết rõ sơn hà trong thiên hạ.

Địa Thư hiện thế, chuyện này dẫn dụ tâm thần không ít người.

Rất nhiều người đều tiến đến xem xét, ý đồ thu hoạch được bộ kỳ thư này, tranh đoạt khả năng chiếm được vị trí Chủ Nhân Tiên Giới của mình.

Bên trong Tiên Đình.

Đột nhiên có vạn thiên kim quang lấp lóe, mà ở bên trong kim quang kia, bất chợt có bóng dáng của thiên quân vạn mã nổi lên.

Một luồng thần uy cuồn cuộn, rung động chư thiên!

Chỉ thấy ở phía trước thiên quân vạn mã kia, chính là một bóng người mặc trên người chiến giáp Thanh Đồng, lưng đeo trường cung, eo buộc trường kiếm, một thân tiên huy sáng chói, hấp dẫn ánh mắt người khác!

Không ít tu sĩ Tiên Đình thấy vậy, đều vô cùng kinh ngạc.

"Là Câu Trần thiếu ngự! !"

"Rốt cục Câu Trần thiếu ngự cũng hiện thế sao? Luồng khí tức này, thật cường đại, hắn đã đột phá đến cảnh giới Đại La!"

Sau khi Câu Trần thiếu ngự hiện thế, ánh mắt như điện, nhìn về phía một hướng khác, bóng người lóe lên liền biến mất không thấy gì nữa.

"Hướng kia, là phương hướng Địa Thư hiện thế!"

"Địa Thư, thiếu ngự muốn đi tranh đoạt Địa Thư!"

"Chúc thiếu ngự kỳ khai đắc thắng!"

Một phương khác.

Bên trong tòa phật tự rộng rãi nào đó, chư vị Bồ Tát xếp bằng ở phía trên Đại Hùng bảo điện.

Mà ngồi ngay ngắn ở trên cao, chính là một vị Phật đầu vuông tai to, mặc trên người trường bào màu vàng... !

Ở phía dưới phật, có một tăng nhân thanh niên xinh đẹp, tay cầm Thiền Trượng, tay nâng Tử Kim Bát, quanh người có nguyên một đám phạn văn hiện lên, vô cùng thần thánh.

"Pháp Hải, ta muốn để ngươi đại diện cho Đại Lôi âm Tự ta, tiến đến tranh đoạt Địa Thư, ngươi có bằng lòng hay không."

Vị phật đầu vuông tai to kia từ tốn nói.

Tăng nhân xinh đẹp khẽ gật đầu: "Pháp Hải nguyện ý."

"Ừm, rất tốt, tuy nói người xuất gia chúng ta không thể tự ý động tham niệm, nhưng Địa Thư này là chuyện rất quan trọng, nếu rơi vào trong tay tà ma ngoại đạo, hậu hoạn vô cùng to lớn, nhất là vị Ma Vương chém giết vô số tăng nhân ở Cực Tây chi địa kia, nếu để hắn đạt được, tương lai nói không chừng Phật Môn ta sẽ có một tràng tai nạn."

"Pháp Hải hiểu rõ."

"Ngũ phương tịnh thổ bị Tà Phật và Ma Vương làm hại, tổn thất nặng nề, hiện tại chính là thời điểm Đại Lôi âm Tự ta trở thành người cầm đầu chấp chưởng Phật Môn, ngươi nên làm rạng danh Đại Lôi âm Tự!"

"Vâng."

Tay Pháp Hải cầm thiền trượng hàng ma kim sắc, tay nâng Tử Kim Bát, bộ bộ sinh liên, đi ra khỏi Đại Lôi âm Tự.

Địa Thư hiện thế, gió giục mây vần.

Mà ở bên trong thư viện Bách Gia, tất nhiên Sở Cuồng Nhân cũng đã nhận được tin tức này.

"Thiên địa nhân tam thư, đều có diệu dụng, trong tay của ta có nửa bộ Sinh Tử Bạc, cũng thuộc về một phần của Nhân Thư, nhưng so với Địa Thư hoàn chỉnh này, vẫn hơi kém một chút, mà Địa Thư này có thể thôi diễn biến hóa của sơn hà trong thiên hạ, biết rõ sự tình trong thiên hạ, có lẽ, có thể trợ giúp ta tìm ra cấm khu linh hồn!"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, cũng nhìn trúng Địa Thư này.

"Lam Vũ, đi lấy bảo bối của ta đi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng với Lam Vũ sau lưng, trong lời nói, đã sớm xem Địa Thư như vật trong bàn tay.

Chương 1613 - Một tên Hạn Bạt, xin đừng xuất thủ, man hoang sơn hải

Địa Thư xuất hiện, không ít người đều đang mơ ước vật này.

Bên trong một dãy núi, có một đạo kết giới màu vàng đen vắt ngang trong đó, bên trong kết giới này có vô số phù văn huyền diệu đang quanh quẩn, làm cho người khác ngạc nhiên.

Nơi này, chính là chỗ mà Địa Thư xuất hiện.

"Địa Thư xuất hiện, tự mình phát triển thành một thế giới sơn hà, muốn có được Địa Thư, nhất định phải tiến vào thế giới sơn hà này, tìm tới cốt lõi của Địa Thư mới được."

"Chậc, thế giới sơn hà của Địa Thư, vô cùng huyền diệu, vô cùng lạ lùng, so với mảnh vỡ Hỗn Độn lần trước, chỉ sợ cũng không kém bao nhiêu."

Bên ngoài thế giới sơn hà của Địa Thư, không ít người hội tụ, chuẩn bị tiến vào bên trong bất cứ lúc nào.

Mà ngay tại lúc này.

Trong hư không, đột nhiên có tiên huy hai màu đen trắng lưu chuyển, dệt ra các đạo phù văn.

Một luồng uy áp vô cùng cường đại, gần như làm cho người khác hít thở không thông từ đằng xa bay lượn đến, chớp mắt đã đi tới trước mặt mọi người.

Tiên huy đen trắng vô tận thu liễm, đều tụ hợp ở trên người một người.

Đó là một người thanh niên mặc trên người đạo bào hắc bạch, dáng người thon dài, khuôn mặt tuấn lãng.

Nhưng chẳng biết tại sao, trên người người này lộ ra một luồng khí tức mới lạ làm cho thiên kiêu thế giới này cảm giác được tim đập nhanh, đạo của bọn họ, ở trước mặt thanh niên này, lại có loại cảm giác bị áp chế.

"Người này rốt cuộc là ai, tại sao lại cho người ta có loại cảm nhận kỳ quái này."

"Ta biết hắn, người này tự xưng là âm Dương Kiếp, chính là một yêu nghiệt mới vừa xuất hiện gần đây, tu vi của người này cực kỳ cường đại, yêu nghiệt bại trong tay hắn rất nhiều, mà lại là kẻ ra tay tàn nhẫn vô tình, vô cùng đáng sợ, bị tất cả mọi người coi là sát thủ yêu nghiệt, gặp hắn phải nhất định cách xa xa mới được."

"Ta đã thấy hắn xuất thủ qua, loại khí tức kia quá kỳ quái, thật đáng sợ."

Có yêu nghiệt nhìn thấy âm Dương Kiếp, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, toát ra vẻ sợ hãi.

Đối mặt với âm Dương Kiếp, bọn họ có loại cảm giác giống như đang đối mặt với thiên địch.

Mà âm Dương Kiếp đối với những thứ yêu nghiệt thiên kiêu phổ thông này cũng không có bất kỳ hứng thú gì cả, giờ phút này, hắn nhìn thấy Địa Thư diễn hóa ra thế giới sơn hà, lộ ra một nụ cười: "Chí bảo này có thể diễn hóa ra một mảnh thế giới sơn hà, quả là phi phàm, nếu như có được nó, sẽ có tác dụng vô cùng lớn đối với ta, có lẽ có thể phân cao thấp với tên quái vật kia!"

Quái vật kia, tất nhiên là Sở Cuồng Nhân.

Những ngày này, tần suất hắn xuất thủ ít đi rất nhiều, bởi vì hắn ẩn ẩn phát giác được, gia hỏa kia đã trở lại Tiên giới.

Tuy rằng không biết gia hỏa kia rốt cuộc làm sao trốn thoát ra từ trong biển máu.

Nhưng hắn không thể không đề phòng.

Hắn nhất định phải nhanh chóng tăng trưởng, mới có thể chống lại được đối phương.

"Thế giới Địa Thư, có lẽ sẽ có chỗ hữu ích đối với ta." âm Dương Kiếp âm thầm nói, sau đó bóng người lóe lên, nhanh chóng tiến vào trong thế giới Địa Thư.

Mà sau khi hắn tiến vào, tất cả các loại thiên kiêu yêu nghiệt cũng lần lượt đi vào.

Có hòa thượng Pháp Hải tay cầm Thiền Trượng kim sắc, tay nâng Tử Kim Bát, phật quang trên người hiển hóa, giống như Phật Tổ đi đến.

Có Câu Trần thiếu ngự ở Tiên Đình hiện ra dị tượng thiên quân vạn mã ở sau lưng, một người hợp thành đại quân, giống như ngự giá thân chinh, khí thế cuồn cuộn mà đến!

Cũng có Đông Hoàng thần tử, toàn thân lưu chuyển đế vương chi khí đi đến!

Mỗi một nười, chí ít đều là tuyệt đỉnh, thậm chí là yêu nghiệt cái thế, thiên kiêu yêu nghiệt bình thường, căn bản là theo không kịp.

Đùng! !

Thiên địa sụp đổ, một luồng khí tức vô cùng kinh khủng tràn ngập đến.

Trong không khí, đột nhiên có một luồng nhiệt độ vô cùng nóng rực lan tràn ra, mấy trăm vạn dặm sơn hà khắp nơi, trong chớp mắt đã hóa thành ruộng cạn.

Thảo mộc khô héo, giang hà khô cạn...

Không ít yêu nghiệt thiên kiêu cảm giác huyết dịch trong thân thể mình giống như muốn bốc hơi, vô cùng đáng sợ.

"Mau nhìn, ở nơi đó!" Có người chỉ nơi xa.

Mọi người nhìn lại nơi phát ra nhiệt độ, chỉ thấy một vị nữ tử vóc người có lồi có lõm, khuôn mặt vũ mị, mái tóc dài màu xanh nước biển đang từ từ đi tới.

Nữ tử này, đùi ngọc thon dài, da thịt trắng nõn, nhìn qua vô cùng tươi ngon mọng nước.

Nhưng nhiệt độ tràn ra từ trên người nàng, lại khiến cho mọi người ở đây cảm thấy vô cùng kinh dị.

"Bên trong khí tức nóng rực này, dường như xen lẫn một luồng âm khí khó nói lên lời, nàng, nàng là cương thi Hạn Bạt! !" Có người đoán được cái gì đó, không khỏi hoảng sợ nói ra.

Trong truyền thuyết cổ lão, trong thiên địa này có sinh linh bất tử bất diệt, ở bên ngoài lục đạo, kỳ danh là, cương thi!

Cương thi cổ xưa nhất có bốn vị, Hạn Bạt, Tướng Thần, Hậu Khanh, Doanh Câu.

Mà các cương thi sau này, cũng đều được truyền thừa từ bôna mạch này.

Nữ tử trước mắt này, toàn thân tràn ngập nhiệt độ nóng rực, bất kỳ nơi nào mà Hạn Bạt đi đến, đặc điểm đất cằn ngàn dặm giống nhau y hệt, gần như có thể xác định.

"Yêu nghiệt cấm khu Cương thi cũng tới."

"Ông trời ơi, khí tức này, thật là đáng sợ, đây tuyệt đối là một vị yêu nghiệt cái thế đó."

Mọi người thấy nữ tử kia từ từ đi đến, chỉ cảm thấy thân thể gần như muốn hóa thành tro bụi, vội vàng lui ra ngoài.

Mà nữ tử cũng không để ý đến mọi người, đi vào trong thế giới sơn hà của Địa Thư.

Chờ sau khi nàng đi, nhiệt độ ở xung quanh vẫn tồn tại trong một thời gian dài.

"Lần tranh giành Địa Thư này, sợ rằng sẽ vô cùng kịch liệt."

"Đúng vậy, nhưng mà, liệu người kia có tới hay không vậy?"

Đột nhiên, có người nhắc đến người kia.

Mà nghe đến đây, trong lòng mọi người khẽ động, mà về người kia là ai, thì lòng tựa như gương sáng.

Ai cũng đều rõ ràng rằng, nếu người kia tới.

Địa Thư này, có khả năng rất lớn sẽ rơi vào trong tay của hắn.

"Các ngươi nói người kia, có phải là hắn hay không." Lúc này, giọng nói của một thiên kiêu có chút run rẩy, vang lên.

Mọi người nhìn lại.

Chỉ thấy cách đó không xa có hai bóng người của một nam một nữ đi tới.

Trong đó nam tử đi ở đằng trước, một bộ áo trắng như tuyết, khí tức trên người cũng không mãnh liệt, thậm chí có thể nói là thường thường không có gì lạ, không lộ ra ngoài.

So sánh với thanh thế to lớn trước đây của mấy vị yêu nghiệt ở trên sân mà nói, còn kém hơn quá nhiều.

Nhưng tất cả mọi người rõ ràng, người này, không cần ra sân quá mức loè loẹt, chỉ cần hắn xuất hiện, thì nghiễm nhiên sẽ trở thành trung tâm của thế giới này, và là tâm điểm chú ý của tất cả mọi người.

Khi hắn đi vào, không ít người hít vào một ngụm khí lạnh.

"Quả nhiên hắn cũng tới."

Người tới, tất nhiên không phải là ai khác, mà chính là Sở Cuồng Nhân.

Hắn đi đến trước mặt thế giới sơn hà của Địa Thư, liếc nhìn mọi người một chút, cười nhạt nói: "Chư vị, ta muốn Địa Thư này, nếu như thấy được, xin mời đừng xuất thủ, miễn tổn thương hòa khí."

Nghe được lời này của hắn, mọi người không biết nên nói hắn tự tin, hay là cuồng vọng nữa.

Nhưng bọn họ đều biết rõ, đối phương tuyệt đối có năng lực và tư cách để nói ra những lời như vậy

"Đúng đúng, Sở đạo hữu nói rất đúng, lần thăm dò thế giới Địa Thư này, đều là tìm các cơ duyên khác, còn về phần Địa Thư này, đương nhiên là của Sở đạo hữu."

"Đúng vậy, ngoại trừ Sở đạo hữu ra, Địa Thư này, không có người nào có tư cách đạt được."

"Sở đạo hữu yên tâm, chúng ta sẽ không tranh Địa Thư này với ngươi đâu."

Nói đùa cái gì vậy.

Tranh giành bảo vật với Sở Cuồng Nhân, bọn họ còn muốn sống lâu hơn một chút đây này.

Mà Sở Cuồng Nhân nghe được lời của mọi người, cười nhạt một tiếng: "Đã như vậy, thì ta đa tạ chư vị trước vậy."

Nói xong, hắn mang theo Lam Vũ, đi vào thế giới Địa Thư.

Sau khi vượt qua tầng kết giới huyền hoàng sắc kia, đập vào mi mắt, chính là một thế giới khác vô cùng rộng lớn!

Non xanh nước biếc, linh khí dồi dào giữa trời đất, gần như hóa thành thực chất.

Có dãy núi cao sừng sững, mây che sương mù lượn quanh, dường như trong đó có tiên huy lấp lóe, rất nhiều tiên thụ linh quả, ẩn chứa trong đó, làm cho người khác kinh thán.

Có sóng biếc cuồn cuộn, rất nhiều hòn đảo tô điểm trong đó, như chòm sao tươi sáng.

Nhưng ở bên trong sơn hải này, cũng không phải một nơi an bình an lành.

Mà ở trong đó, có rất nhiều dị thú, tiếng gầm, tiếng huyết nhục bị xé rách, âm thanh nghiến răng, ẩn ẩn truyền đến.

Đây là một mảnh, man hoang sơn hải!

Chương 1614 - Linh hồn hoa bát phẩm, Khu Linh Chú Ấn, sinh tử Đại La ý

Thế giới sơn hải bên trong Địa Thư.

Sở Cuồng Nhân mang theo Lam Vũ đi vào, ngoại trừ hắn ra, còn có không ít yêu nghiệt thiên kiêu cũng tới, trong đó có mấy người mà hắn quen biết.

Tỉ như Diệp Trúc, Ngọc Trí.

Những người này đều từng trợ giúp hắn ở bên trong mảnh vỡ Hỗn Độn, ngăn cản công kích của các thế lực khắp nơi.

Hắn còn chưa tìm được thời gian thích hợp để cám ơn mấy người kia đây.

Một phen truyền tin qua, phát hiện mấy người kia đều đang thám hiểm núi non, sông suối khắp các nơi trên thế giới, nên tạm thời cũng không đi quấy rầy.

"Đi thôi."

Hắn mang theo Lam Vũ, đi thăm dò thế giới Sơn Hải này.

Nơi đây có vô số kỳ hoa linh quả, các loại bảo vật cũng là tầng tầng lớp lớp, mặc dù hầu hết đều không có tác dụng đối với Sở Cuồng Nhân, nhưng nếu thu thập, rốt cuộc sau này cũng sẽ có chút hữu ích.

Dù sao thì, hắn cũng không đơn độc một mình.

Sau lưng của hắn, còn có tinh vực Thương Khung to lớn cần quản lý.

"Ha, đây là tiên quả gì vậy?"

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy một cây tiên thụ sinh trưởng cách đó không xa, trên cây có mấy quả trái cây đỏ bừng, từng đợt hương khí kỳ dị, đập vào mặt hắn.

Hương khí chui vào trong cơ thể, lại có loại cảm giác sảng khoái tinh thần.

"Tiểu Ái, phân tích thứ này một chút."

"Vâng..."

Sau một phen phân tích, thấy rằng trái cây này, là một loại tiên quả có thể dùng để nâng cao sức mạnh của linh hồn.

"Há, tăng lên sức mạnh linh hồn."

"Đối với thương tổn của Thạch Anh, sẽ có tác dụng sao?"

"Bẩm báo, thương thế của Thạch Anh không phải ở chỗ mạnh yếu của sức mạnh linh hồn, mà ở chỗ tụ hợp, nếu không tụ hợp trước, cho dù dùng bất cứ thủ đoạn gì để tăng lên sức mạnh linh hồn đều là vô dụng."

"Ừm, đã rõ ràng." Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Hắn hái mấy quả trái cây này xuống, dự định sử dụng những trái này để cải thiện bản thân.

Sau khi thiết lập các cấm chế ở chung quanh, lại có thêm Lam Vũ hộ pháp, hắn bắt đầu sử dụng, nuốt trái cây vào bụng, một dòng nước ấm và mát lạnh tràn vào não bộ, bắt đầu tẩm bổ linh hồn trong tinh thần hải của hắn.

Từ từ, ba đại linh hồn của hắn bắt đầu lớn mạnh.

Linh hồn có tám cảnh giới, phổ thông, tiên hồn, Chân Thần, kim hồn, Thái Hư, tự tại, Hỗn Độn, siêu thoát.

Hiện tại hắn ở cảnh giới Thái Hư.

Linh hồn chi hoa, cũng đạt đến lục phẩm, mà sau khi sử dụng những thứ tiên quả này, sức mạnh linh hồn nhanh chóng tăng lên, từ lục phẩm trực tiếp vọt đến bát phẩm.

Khoảng cách tới thập nhị phẩm, chỉ còn kém bốn phẩm.

Hắn không có ăn hết tất cả trái cây này, còn lại mấy quả để lại cho Lam Vũ, có những trái này trợ giúp, nàng ngưng tụ linh hồn chi hoa cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

"Đại La tam hoa cảnh, tiên nguyên, thọ nguyên, linh hồn tam hoa, ta đã ngưng tụ hai đóa, thọ nguyên chi hoa, cũng nên tìm thời gian để ngưng tụ."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nói.

Thọ nguyên hoa, tượng trưng cho tuổi thọ của một tu sĩ, bình thường mà nói, tuổi thọ càng dài, khi ngưng tụ ra thọ nguyên hoa này phẩm cấp cũng càng cao hơn.

Mà Sở Cuồng Nhân, nắm giữ Thân Thể Bất Tử, đã là bất tử bất diệt.

Thọ nguyên có được khi ngưng tụ ra thọ nguyên chi hoa, cũng không biết sẽ thế nào.

Sở Cuồng Nhân có chút hiếu kỳ.

Hắn không nghĩ nhiều nữa, mở ra Huyễn Tưởng Luân Bàn rút thưởng.

"Chúc mừng kí chủ thu hoạch được phần thưởng cấp Thần, Khu Linh Chú Ấn!"

Hả?

Sở Cuồng Nhân có chút hiếu kỳ mở thùng vật phẩm ra, sau đó nhìn đến ba phù chú bộ dáng kỳ lạ ở phía trên.

Khu Linh Chú Ấn, đây là một loại phù văn cực kỳ đáng sợ.

Đúng như tên gọi của nó, có thể dùng để điều động và khống chế linh hồn của một người, dưới Hợp Đạo, gần như không ai có thể chạy trốn khỏi khống chế của Khu Linh Chú Ấn.

"Thứ này, có chút thú vị đây, ba Khu Linh Chú Ấn, nói cách khác, ta có thể khống chế ba vị Đại La Kim Tiên."

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm.

Đại La Kim Tiên tầm thường, hắn cơ bản không có hứng thú.

Thực lực tu vi chỉ đứng thứ hai, điều quan trọng nhất là giá trị!

"Thú vị."

Trong đầu hắn hiện ra mấy đối tượng thích hợp với Khu Linh Chú Ấn này.

Sau khi thu Khu Linh Chú Ấn lại, hắn tiếp tục mang theo Lam Vũ đi dạo ở bên trong thế giới Sơn Hải, tìm kiếm địa điểm cốt lõi của thế giới này.

Chỉ có nắm giữ cốt lõi của thế giới Sơn Hải này, mới có thể nắm giữ Địa Thư.

Nhưng mà, cốt lõi này được che giấu rất kỹ càng, rất khó bị phát hiện, hoặc có lẽ, chỉ có đến một thời điểm đặc biệt, thì mới chủ động hiện thế.

Rầm rầm rầm...

Sau một thời gian ngắn đi về phía trước, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt.

Tiến về xem xét, chỉ thấy một nữ tử giơ tay lên, tiên nguyên cuồn cuộn giống như sóng lớn vỗ bờ, đánh nguyên một đám thiên kiêu bay ra ngoài.

Uy lực kinh khủng, giống như một vị nữ tiên vương.

Mà vị nữ tiên này, giờ phút này đang tranh đoạt một gốc tiên dược, sức mạnh của nàng cường đại, rất nhanh đã chiếm thế thượng phong, bức lui từng người một.

"Một đám rác rưởi, cũng muốn cùng ta tranh giành đoạt bảo vật!"

Nữ tử hừ lạnh một tiếng.

Nàng chính là Đại Tư Mệnh thần nữ của Đông Hoàng Tiên Đình.

Bây giờ nàng, đã là Đại La Kim Tiên, yêu nghiệt thiên kiêu tầm thường, căn bản không phải là đối thủ của nàng, lại thêm việc bản thân là Tiên Đình thần nữ, trong tay có không ít át chủ bài.

"Gốc tiên dược này, có thể trợ giúp cho ta nâng cao phẩm cấp của tiên nguyên chi hoa, sau khi sử dụng, tiên nguyên chi hoa của ta ít nấht có thể tăng lên được tới tứ phẩm!"

Đại Tư Mệnh thần nữ có chút hưng phấn.

Thế nhưng tại thời điểm nàng chuẩn bị tìm một chỗ để sử dụng tiên dược, trước mặt bỗng nhiên có nhiều hơn một bóng người.

Đó là một cô gái tóc bạc mặc trên người chiến giáp trắng bạc, tư thế hiên ngang, Thần Trượng trong tay, khí tức rộng rãi, giống như nữ Võ Thần, cản ở trước mặt nàng.

"Là ngươi, Lam Vũ!"

Đại Tư Mệnh thần nữ nhìn thấy Lam Vũ, ánh mắt ngưng trọng, lập tức cất kỹ tiên dược, dùng giọng điệu lạnh lùng nói: "Thế nào, ngươi muốn cùng ta tranh giành tiên dược này sao? Vậy phải xem ngươi có đủ năng lực hay không!"

Tiên nguyên sôi trào, một luồng Đại La ý mênh mông lưu chuyển ra.

Đó là, sinh tử Đại La ý!

"Há, có chút thú vị."

Một giọng nói có chút kinh ngạc vang lên.

Ngay sau đó, không trung có một trận tiên huy bạo phát, bao phủ thiên địa.

Mà ở bên trong tiên huy kia, một bóng người mặc bạch y từ từ đi ra, chờ thời điểm Đại Tư Mệnh thần nữ nhìn thấy người tới, nhất thời mở to hai mắt ra, sinh tử Đại La ý trên người lập tức tán loạn.

"Con mẹ nó!"

"Sao lại là hắn! !"

Đường đường là một thần nữ, thời điểm nhìn thấy Sở Cuồng Nhân cũng nhịn không được xổ một câu nói tục.

Đôi mắt đẹp của nàng trừng lớn, khuôn mặt trắng bệch, không nói hai lời, quay đầu liền bỏ chạy!

Thế nhưng giữa thiên địa, đã sớm bị từng đạo từng đạo đạo văn trắng bạc bao trùm, phía dưới Thuật Phong Ấn Thời Không, nàng không còn đường có thể đi!

Thấy cảnh này, trong lòng Đại Tư Mệnh thần nữ sinh ra tuyệt vọng.

Lần này, coi như xong!

Gặp gỡ vị Sát Thần này, xét về ân oán của đối phương với Tiên Đình mà nói, bản thân căn bản gần như là thập tử vô sinh.

Đại Tư Mệnh thần nữ không khỏi hai mắt nhắm lại, một bộ dáng đang chờ chết.

Thế nhưng qua một hồi lâu, thống khổ trong tưởng tượng cũng chưa từng xuất hiện, nàng mở mắt ra, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đứng ở cách nàng không xa, giống như cười mà không phải cười nhìn về phía nàng.

"Ngươi, không động thủ sao?"

"Giao thủ với ngươi, hẳn phải chết không nghi ngờ!"

Đại Tư Mệnh thần nữ có chút tuyệt vọng nói ra.

"Ngươi cho rằng, nếu ngươi không động thủ, thì ta không giết ngươi."

"Xin ngươi cứ tự nhiên đi."

"Ta có thể cho ngươi một cơ hội, ta chỉ đứng ở chỗ này, nếu như ngươi có thể khiến cho ta lui lại nửa bước, ta sẽ tha chết cho ngươi."

Nghe đến lời này, trong mắt Đại Tư Mệnh thần nữ lộ ra một vẻ chờ mong: "Thật sao!"

"Ta sẽ không nuốt lời!"

"Được!"

Trong lòng Đại Tư Mệnh thần nữ dấy lên hi vọng, tiên nguyên trong cơ thể giống như nước lũ phun ra ngoài, sinh tử Đại La ý, ngưng tụ ở đầu ngón tay, đột nhiên đánh ra!

"Tư Mệnh Quyết, Vô Sinh Chỉ!"

Vô số đạo văn và Đại La ý giao hội, hóa thành một căn chỉ ảnh cự đại, ngang nhiên điểm về phía Sở Cuồng Nhân.

Một chỉ này, dường như muốn trực tiếp phá vỡ thương khung, khiến cho vạn linh thân tử đạo tiêu!

Mà Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ xem xét, khóe miệng nở một nụ cười: "Quả nhiên là sinh tử Đại La ý!"

Chương 1615 - Quái vật tới trình độ nào? Đại Tư Mệnh thần nữ khuất phục

"Quả nhiên là sinh tử Đại La ý!"

Sở Cuồng Nhân nhìn cự chỉ điểm tới, khóe miệng hơi vểnh, Hỗn Độn Thần Ma Thể cũng theo đó thi triển, tiên huy sinh tử nở rộ, âm Dương Sinh Tử Đồ mênh mông nghiền ép ra!

Ầm! !

Hai luồng sức mạnh ầm ầm tấn công, bốn phía sụp đổ!

Sở Cuồng Nhân sử dụng tiên nguyên thuần túy, không có vận dụng Đại La ý, nhưng mặc dù là như thế, vẫn tương xứng với đòn công kích liều mạng của Đại Tư Mệnh thần nữ như cũ.

Uy lực tiên nguyên của cắn, vượt xa Đại Tư Mệnh thần nữ.

Cho dù không phải là Đại La ý, cũng sẽ không kém hơn bao nhiêu.

Một tiếng ầm ầm vang lên, sơn hà bốn phía sụp đổ, bụi mù cuồn cuộn, đá vụn vẩy ra, sức mạnh sinh tử gần như điên cuồng phá hủy bốn phía.

"Đường đường là Tiên Đình thần nữ, chỉ có một chút sức mạnh như vậy thôi sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Tư Mệnh Quyết, Sinh Tử Thiên Trảm!"

Đại Tư Mệnh thần nữ đưa tay thúc giục tiên nguyên trong cơ thể, hóa thành một thanh đao ảnh khổng lồ, thần uy của nó kinh khủng, xé rách bầu trời!

Sở Cuồng Nhân vẫn đứng bất động tại chỗ như cũ.

Thúc giục Chư Thiên Sinh Tử Luân, tiên huy sinh tử chiếu rọi ra, như muốn phá nát chư thiên thế giới!

Sức mạnh sinh tử giao hội, năng lượng còn cường đại hơn, giống như dòng nước lũ tiết ra.

"Đáng chết!"

Đại Tư Mệnh thần nữ nhìn Sở Cuồng Nhân, đối phương vẫn đứng bất động tại chỗ.

Mà đối phương, không sử dụng Đại La ý đã có thể làm ra loại tình trạng này, có thể tưởng tượng, đối phương muốn giết mình, không phải là một chuyện quá khó khăn.

"Sở Cuồng Nhân!"

"Tiếp chiêu, Tư Mệnh Quyết, Đại La Vãng Sinh Chú!"

Lại là một chiêu tiên pháp cường đại.

Nhưng vẫn không cách nào khiến Sở Cuồng Nhân lui lại nửa bước như trước.

Đại Tư Mệnh thần nữ gần như dốc hết thủ đoạn, các loại tiên pháp thần thông, theo tiên nguyên khuấy động, càn quét ra.

Phương viên 1 triệu dặm này, đã sớm bởi vì công kích của đối phương mà trở nên mấp mô, bừa bộn.

Chỉ chốc lát.

Đại Tư Mệnh thần nữ đã liên tục thở gấp, quỳ một chân trên đất, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, bộ dạng hoàn toàn kiệt sức.

Mà nhìn lại Sở Cuồng Nhân ở đối diện nàng, đứng tại chỗ, áo trắng như tuyết, không nhiễm trần thế, Lam Vũ đứng ở bên cạnh hắn, cũng trêu tức nhìn Đại Tư Mệnh thần nữ.

Hai người này, đều là phong hoa tuyệt đại.

Ở chung một chỗ, lại càng tăng thêm sức mạnh, vô cùng xứng đôi.

Trong lòng Đại Tư Mệnh thần nữ, không tự chủ được có một tia ghen ghét, nhưng lập tức, liền bị một sự oán hận vô cùng mãnh liệt thay thế.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi đang chơi ta đúng không!"

"Rõ ràng có thể giết chết ta sớm một chút, nhưng lại chậm chạp không động thủ, tốt lắm, ta muốn để ngươi biết, thần nữ của Tiên Đình ta, không phải là người mà ngươi có thể đùa bỡn trong lòng bàn tay."

Đại Tư Mệnh thần nữ thét dài một tiếng, ánh mắt có tinh quang phun trào.

Trên người có tiên huy sinh tử đan xen lưu chuyển, đúng là làm khí tức của nàng đang liên tục tăng lên.

"Đây là..." Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia dị sắc.

"Bẩm báo, thọ nguyên của đối phương đang nhanh chóng tụt xuống."

Tiếng nhắc nhở của Tiểu Ái vang lên trong đầu.

Lúc này Sở Cuồng Nhân mới nhớ tới, trên người Đại Tư Mệnh thần nữ có một chiêu thiêu đốt mệnh nguyên chi pháp có hiệu suất vô cùng cao.

Nhưng mà, pháp môn tu hành này, nàng chỉ thi triển đối với những người khác, không nghĩ tới bây giờ bị Sở Cuồng Nhân ép đến mức dùng trên người mình.

"Chuyển Sinh Hóa Tử, cố tìm đường sống trong chỗ chết!"

"Tư Mệnh Quyết, sinh tử sụp đổ chư linh vong!"

Đại Tư Mệnh thần nữ thúc giục Chuyển Sinh Hóa Tử chi pháp, tăng sức mạnh lên tới cực hạn, tiên huy sinh tử kinh khủng trùng trùng điệp điệp, bao phủ ra, chiếu rọi Cửu Thiên Thập Địa!

Giờ khắc này, nàng như trở thành Nữ Thần cao cao tại thượng khống chế sinh tử!

Một chưởng đè xuống, tiên nguyên vô biên, hóa thành thủ ấn hoa mỹ cự đại, trong đó có phù văn vờn quanh, sinh tử quấn quanh, muốn khiến cho chư linh tiêu vong, thiên địa ngã xuống!

Một kích này, nếu Sở Cuồng Nhân không dùng Đại La ý, đoán chừng rất khó ngăn lại.

Dù sao, đây chính là một kích vứt mạng của một vị thần nữ của Tiên Đình.

"Ha, cũng đã nắm giữ xong rồi."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, từ nơi sâu xa, dường như có một loại cảm ngộ nào đó.

Đưa tay ra, Thần Ma chi khí đan xen, một luồng sinh tử Đại La ý mạnh mẽ khuếch tán ra, hóa thành một vòng ánh sáng to lớn!

"Chư Thiên Sinh Tử Luân!"

Một tiếng ầm ầm vang lên, thiên địa rung chuyển!

Vòng ánh sáng sinh tử nghiền ép ra, phát ra va chạm mãnh liệt với bàn tay to lớn kia, tiên huy sinh tử trùng trùng điệp điệp bao phủ khắp nơi, xé bỏ mọi thứ mà mắt trần có thể thấy được.

Thiên địa sụp đổ, vạn linh ngã xuống!

Cho dù là thần phật, ở trước mặt một kích này, chỉ sợ cũng không thể làm chủ được sinh tử!

Cuồn cuộn bụi mù tràn ngập mọi nơi.

Một bóng người bay ngược ra, là Đại Tư Mệnh thần nữ.

Thời khắc này, khí tức của nàng, uể oải cùng cực, ở bước cuối cùng, nàng chủ động thu hồi Chuyển Sinh Hóa Tử chi pháp, pháp môn tu hành này, quá nguy hiểm.

Nếu như không ngưng lại, chỉ sợ không cần Sở Cuồng Nhân xuất thủ, nàng đã tự mình thiêu đốt mệnh nguyên đến chết.

"Một kích vừa mới kia là một kích mạnh nhất của ta, hắn cần phải..."

Đại Tư Mệnh thần nữ nhìn về phía bụi mù.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân ngạo nghễ đứng đó, thần thái lạnh nhạt, mà hai chân hắn giống như cắm rễ trong lòng đất, nửa bước cũng không động!

Không chỉ có như thế, trên người hắn còn có từng đợt sinh tử Đại

La ý hùng hậu lưu chuyển, vô cùng đáng sợ.

Giờ khắc này, Đại Tư Mệnh thần nữ có chút tuyệt vọng.

Mình đã đánh cược tất cả.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại giống như một ngọn núi cao không thể vượt qua, sừng sững không ngã như cũ!

"Còn có luồng Đại La ý này, trước đó, rõ ràng hắn không có, vì cái gì đột nhiên lại có."

Nàng tin tưởng, nếu sau cùng không có luồng sinh tử Đại La ý này, Sở Cuồng Nhân nhất định sẽ bị mình đánh lui, nhưng sau cùng, đối phương vẫn thi triển ra Đại La ý.

Vân vân.

Dường như Đại Tư Mệnh thần nữ nghĩ tới điều gì đó, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

Không đúng!

Nếu Sở Cuồng Nhân thật sự muốn giết mình, sớm đã có thể động thủ, vì sao muốn lập ra ước định này với mình?

Hắn thật sự chỉ muốn trêu đùa mình thôi sao?

Còn nữa, cuối cùng trên người đối phương còn xuất hiện luồng sinh tử Đại La ý tương tự với mình này...

Lại liên tưởng đến trên người Sở Cuồng Nhân mang nhiều loại Đại La ý.

Nàng hiểu!

"Ngươi đang lợi dụng ta, lĩnh hội sinh tử Đại La ý? ! !" Đại Tư Mệnh thần nữ không thể tin được mà nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Ha, hiểu rồi sao, xem ra, ngươi cũng không tính là quá ngu xuẩn."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một cái nói.

"Không, điều đó không có khả năng."

"Làm sao ngươi có thể thông qua thời gian giao thủ với ta mà tìm hiểu được Đại La ý chứ, ngươi, rốt cuộc là làm sao ngươi có thể làm được? !"

Đại Tư Mệnh thần nữ vẫn cảm thấy khó có thể tin như cũ.

Nhưng nghĩ đến trên người Sở Cuồng Nhân đã xảy ra nhiều chuyện không tin nổi, nàng đột nhiên, lại cảm thấy việc này cũng không phải là không thể nào.

"Tên khốn nhà ngươi, rốt cuộc là quái vật tới mức nào vậy? !"

Đại Tư Mệnh thần nữ nỉ non nói.

"Ha, ngươi không thể khiến ta lui lại, xem xét việc ngươi giúp ta lĩnh hội Đại La ý, ta có thể cho ngươi được chết một cách thống khoái một chút."

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, liền muốn xuất thủ.

Đại Tư Mệnh thần nữ nghĩ tới vừa rồi mình bị đối phương đùa bỡn trong lòng bàn tay, trong lòng vừa tuyệt vọng, vừa biệt khuất.

Nhưng ý chí muốn sống mãnh liệt, khiến cho nàng quỳ trên mặt đất.

"Ta chính là Đại Tư Mệnh thần nữ, vị trí của ta có ảnh hưởng rất lớn ở Tiên Đình, chỉ cần ngươi tha cho ta, ta nguyện ý làm tay sai cho ngươi."

Nghe đến đây, hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Nghĩ đến trước đó không lâu bản thân lấy được ba Khu Linh Chú Ấn.

Mục tiêu của chú ấn, không cầu tu vi, chỉ cầu giá trị, thần nữ của Tiên Đình, giá trị của nàng cũng không kém hơn so với một số Đại La viên mãn.

Tương lai mình sẽ đối địch với Tiên Đình, có lẽ, có thể chuẩn bị sớm.

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân lấy ra một chú ấn, đó là một đồ vật cùng loại với lá bùa.

"Đi!"

Một tiếng quát nhẹ, chỉ thấy chú ấn hóa thành một vệt kim quang, trực tiếp tiến vào trong cơ thể Đại Tư Mệnh thần nữ.

Chương 1616 - Cảm giác như thế nào? Ngũ Trang quan, Nhân Sâm Quả

Khu Linh Chú Ấn tiến vào trong cơ thể của Đại Tư Mệnh thần nữ, trong nháy mắt chui vào trong linh hồn của nàng.

Khoảnh khắc này, một cảm giác không thể làm chủ sinh tử, tự nhiên sinh ra, Đại Tư Mệnh thần nữ có cảm giác, nếu Sở Cuồng Nhân muốn giết nàng, chỉ cần có một ý niệm trong đầu là được.

"Đây là vật gì thế?"

Đại Tư Mệnh thần nữ có chút khủng hoảng.

"Một chút đồ vật có thể khiến ta khống chế được ngươi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, lập tức, tâm niệm hắn chuyển động, chỉ thấy khuôn mặt của Đại Tư Mệnh thần nữ trắng bệch, ôm đầu, nhất thời không có hình tượng chút nào mà nằm ở trên mặt đất, phát ra tiếng gào rú thảm thiết.

Đây không phải là thống khổ trên da thịt.

Mà là thống khổ trên linh hồn, còn mãnh liệt hơn gấp mười lần, gấp trăm lần so với thân thể!

Ở dưới loại thống khổ này, cho dù là hán tử làm bằng sắt cũng gánh không được, huống chi Đại Tư Mệnh thần nữ vốn chỉ là một nữ nhân.

Tinh thần của nàng, bị tàn phá điên cuồng ở trong sự thống khổ.

Sống không bằng chết, cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi.

Tiếng kêu thảm thiết kéo dài một hồi lâu mới dần dần ngừng lại, mà giờ khắc này Đại Tư Mệnh thần nữ nằm tê liệt trên mặt đất, có thể nói đã không còn bất cứ hình tượng gì.

"Cảm giác như thế nào?"

Sở Cuồng Nhân nhìn Đại Tư Mệnh thần nữ ở trên mặt đất, từ tốn nói.

Mà đối phương nhìn về phía hắn, trong mắt mang theo vẻ sợ hãi nồng đậm, người nam nhân trước mắt này, đối với nàng mà nói, giống như ma quỷ! !

"Rốt cuộc là ngươi muốn như thế nào?"

"Cũng chả có gì, chỉ là thử hiệu quả của Khu Linh Chú Ấn này một lần thôi."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Đại Tư Mệnh thần nữ từ từ đứng dậy, nói: "Ngươi muốn ta làm cái gì?"

"Ngươi trở về Tiên Đình đi, thời điểm ta cần ngươi, tự nhiên sẽ tìm đến ngươi." Sở Cuồng Nhân nói ra, ngay lập tức liền quay người có ý định rời đi.

Đột nhiên, hắn nghĩ đến điều gì đó, dừng bước lại: "Chuyển Sinh Hóa Tử chi pháp kia của ngươi, cũng thật thú vị, giao nó cho ta đi."

"Được."

Đại Tư Mệnh thần nữ nào còn dám ngỗ nghịch, lập tức đưa Chuyển Sinh Hóa Tử chi pháp cho Sở Cuồng Nhân.

Sau đó, liền mỗi người đi về một ngả.

Nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, ánh mắt Đại Tư Mệnh thần nữ có chút phức tạp, giờ khắc này, nàng rất rõ ràng, trên người mình đã bị đối phương đánh dấu.

Đây là sự sỉ nhục mà cả đời này, nàng không thể nào rửa sạch được!

"Đáng chết! !"

Đại Tư Mệnh thần nữ đánh một chưởng lên trên dãy núi bên cạnh, khiến cho tứ phương rung chuyển dữ dội.

Sau khi Sở Cuồng Nhân rời đi cũng chú ý tới động tĩnh ở sau lưng, khóe miệng hơi nhếch lên, nhưng cũng không hề để ý tới: "Còn hai Khu Linh Chú Ấn nữa, nên đưa cho ai đây?"

...

Đùng!

Sau mấy ngày thế giới Sơn Hải của Địa Thư mở ra.

Một ngày này, một vệt sáng bỗng nhiên phóng lên tận trời, vô số đạo tắc giống như dải ngân hà xoay quanh chân trời.

Một luồng khí tức vô cùng cường đại, từ hướng khác khuếch tán ra.

Tất cả yêu nghiệt thiên kiêu tiến vào thăm dò thế giới Sơn Hải, giống như có cảm ứng, nhìn về phía cột sáng ở trung tâm kia, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

"Loại khí tức này, là có cơ may lớn gì đó hiện thế."

"Không tầm thường, xem ra, đoán chừng chỉ có mảnh hạch tâm của thế giới Sơn Hải mới này có thể tạo ra loại động tĩnh như thế này, nhưng mà, rốt cuộc là ai?"

"Tiến đến xem xét liền rõ thôi."

Cảm xúc của mọi người đều bành trướng, bay vút về nơi phát ra luồng khí tức cường đại này.

Phía trên một ngọn núi lớn nào đó.

Một nữ tử tóc lam run sợ đứng đó, trên người có một luồng nhiệt lượng vô cùng bàng bạc tuôn ra, phàm là nơi bị luồng nhiệt lượng này bao phủ, đều như hóa thành một địa điểm khô hạn!

Vị trí của nữ tử này, trong vòng nghìn dặm đều là đất cát cằn cỗi!

Nàng nhìn về quang trụ ở phía xa xa, nỉ non nói: "Loại khí tức này, hạch tâm Địa Thư xuất hiện rồi, xem ra, trò vui sắp bắt đầu rồi."

Thân ảnh lóe lên, nữ tử nhanh chóng biến mất không còn dấu vết gì nữa.

Ở một nơi khác.

"Giết!"

Nam tử mặc trên người chiến giáp thanh đồng đánh ra một quyền, đột nhiên có cảnh tượng thiên quân vạn mã nổi lên.

Trong chốc lát, một con dị thú dữ tợn ở trước mặt hắn bị quyền kình này xé rách.

Nam tử này chính là thiếu ngự của Tiên Đình, Câu Trần thiếu ngự!

Giờ phút này hắn nhìn về phía quang trụ, trong mắt toát ra thần quang tươi sáng: "Sở Cuồng Nhân, ngươi sẽ đến chứ? !"

Vừa sải bước ra, trong chớp mắt đã cách xa trăm vạn dặm.

Ở khắp nơi, khí thế mênh mông, sơn hà chấn động, giống như thiên quân vạn mã hội tụ ở trên người của một người, trong lúc giơ tay nhấc chân, gây ra nguy hiểm binh tai vô tận!

Thế giới Sơn Hải, ở phía trên hòn đảo nào đó.

Một đạo chùm sáng đen trắng phóng lên tận trời, sức mạnh âm dương hiển hóa ở trong đó, trong lúc mơ hồ, lộ ra một luồng dao động quỷ quyệt.

Chùm sáng tiêu tán.

Âm Dương Kiếp mặc trên người đạo bào hắc bạch đứng chắp tay, từ từ bước ra.

Ở phía sau hắn, có vô số thi thể thiên kiêu yêu nghiệt ngã trên mặt đất, máu chảy thành sông, nhuộm đỏ mặt biển.

"Thật thú vị, nếu như hạch tâm Địa Thư thực sự xuất hiện, chắc hẳn sẽ có rất nhiều yêu nghiệt thiên kiêu tiến đến, ha, không biết có thể săn giết mấy tên yêu nghiệt cái thế được hay không."

Âm Dương Kiếp kiêu ngạo nói ra.

Thân ảnh hắn lóe lên, bay thẳng về phía quang trụ.

"A di đà phật."

Một tiếng niệm phật, vang vọng khắp đất trời.

Tay Pháp Hải nâng Tử Kim Bát, nhìn chùm sáng phía nơi xa, thản nhiên nói: "Địa Thư không thể rơi vào tay tà ma."

"Tất cả đều nghe theo chỉ thị của phật."

Ở sau lưng Pháp Hải, có nguyên một đám thiên kiêu yêu nghiệt, chắp tay trước ngực, mặt mũi tràn đầy thành kính.

Những người này, đến từ các đại đạo thống trên Tiên giới, vốn dĩ cũng đều là anh tài tiền đồ vô lượng, nhưng hôm nay, tất cả đều trở thành tín đồ của Pháp Hải.

...

Một trận khí thế bàng bạc ở bên trong thần sơn, hàng ngàn đạo tắc như ngân hà vờn xung quanh thần sơn.

Mà ở dưới chân núi, có một tòa đạo quan khổng lồ.

Trên cửa chính của đạo quan, treo một bảng hiệu, ở trên viết, Ngũ Trang quan!

Trong đạo quan, có tiên thạch trải trên mặt đất, có tiên thụ chập chờn, trong đó có một vườn trái cây rất lớn, còn có nhân uân chi khí tràn ngập, tiên huy tươi sáng, vô cùng bất phàm.

Vô số thiên kiêu yêu nghiệt đến nơi này, sau khi nhìn thấy đạo quan kia, không khỏi trầm ngâm.

"Nơi này chính là ngọn nguồn của quang trụ, thế nhưng mà, hạch tâm của thế giới bên trong Địa Thư này, lại ở đâu?"

"Các ngươi nhìn đi, đạo quan này, giống như có điều gì đó quái lạ."

"Ngũ Trang quan."

Dường như có người nghĩ tới điều gì đó, kinh hô một tiếng: "Chẳng lẽ, đây là nơi tu hành của vị Trấn Nguyên Tử, được gọi là Địa Tiên Chi Tổ kia sao? !"

Ở thời kỳ Tiên Cổ, cường giả như mây.

Ngoại trừ mấy vị Hỗn Nguyên ra, những người còn lại cũng không thể khinh thường, ví dụ như Minh Hà giáo tổ kia, Tây Vương Mẫu, vân vân.

Mà Trấn Nguyên Tử này, cũng là một vị Hợp Đạo đỉnh phong, cho dù là thực lực, địa vị, hay là danh tiếng, so với Minh Hà giáo tổ, chỉ sợ không kém cạnh hơn bao nhiêu.

Trấn Nguyên Tử, tự xưng là Địa Tiên Chi Tổ.

Cũng chính là chủ nhân của Địa Thư, đạo quan của hắn, chính là Ngũ Trang quan!

"Nghe nói, trong tay vị Địa Tiên Chi Tổ này ngoại trừ Địa Thư ra, còn có một gốc Tiên Thiên Linh Căn, Nhân Sâm Quả! Loại quả này, không chỉ có thể khiến cho người ta đồng thọ với trời, còn có thể trợ giúp Đại La Kim Tiên trực tiếp tạo ra thọ nguyên chi hoa, hiệu quả vô cùng cường đại." Có người nhìn lên đạo quan, mắt quét qua một vòng.

Rất nhanh, mọi người liền phát hiện ra cây Nhân Sâm Quả kia.

Chỉ thấy trong một viện ở đạo quan, có trồng một cây ăn quả to lớn, phía trên cây có nguyên một đống nhân sâm trong suốt sáng long lanh, hình hài trông như em bé.

"Quả nhiên là Tiên Thiên Linh Căn, không phải thứ tầm thường."

Mọi người nuốt một ngụm nước bọt.

Nhân Sâm Quả này, vô cùng trân quý, ở thời đại hiện tại này, gần như đã tuyệt chủng.

Nếu như có thể ăn được một quả, đối với con đường tu hành của bọn họ mà nói, tuyệt đối có trợ giúp rất lớn.

"Mặc kệ, trước hết lấy được một Nhân Sâm Quả đi rồi nói."

Một tên thiên kiêu kìm nén không được, thân ảnh lóe lên, bay vút về phía Ngũ Trang quan.

Nhưng lúc này, một đạo kiếm khí bay lượn đến, tốc độ quá nhanh, trực tiếp chém thiên kiêu đang lao về phía Nhân Sâm Quả kia bay ra ngoài.

Chương 1617 - Câu Trần thiếu ngự chiến đấu với âm Dương Kiếp, tiểu hồ ly nhanh hơn một bước

"Nhân Sâm Quả là thứ mà ai cũng có thể mơ ước sao?"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy một nam tử thân mặc chiến giáp thanh đồng, tay cầm trường kiếm, lưng mang trường cung chậm rãi đi tới.

Trên người có một luồng khí tức vô cùng kinh khủng đổ xuống, dường như trong đó, hư không như dệt ra cảnh tượng thiên quân vạn mã, khiến cho người ta vô cùng kinh hãi.

"Câu Trần thiếu ngự!"

"Chính là hắn!"

"Câu Trần thiếu ngự là một trong sáu vị thiếu ngự của Tiên Đình, hắn đã hiện thế."

Ánh mắt mọi người có chút ngưng trọng.

Mà theo sau sự xuất hiện của Câu Trần thiếu ngự, ở một nơi khác cũng đều lộ ra khí tức cực kỳ mạnh.

Trong đó, có một luồng khí tức nóng rực bành trướng cuốn tới, khiến một phương thiên địa này gần như hóa thành ruộng cạn, Hạn Bạt thần bí, nữ tử tóc lam hiện thân.

Câu Trần thiếu ngự hơi kinh ngạc: "Người ở cấm khu cương thi, ngươi là yêu nghiệt gì?"

"Hạn Bạt, Nữ Bạt!"

"Hóa ra là Nữ Bạt đương nhiệm, thật đúng là thất kính."

Nữ Bạt, là xưng hô mà chỉ có thiên kiêu xuất sắc nhất bên trong Hạn Bạt nhất mạch mới có được, có địa vị cực cao ở trong Hạn Bạt nhất mạch.

Mà theo sau Nữ Bạt hiện thân, ở một bên khác, một trận phật quang tràn trề cũng hiện hóa.

Chỉ thấy giữa thiên địa có cảnh tượng thiên hoa loạn trụy nổi lên, trong hư không, từng hư ảnh Phật Đà cổ lão hiện ra.

Một vị tăng nhân mặc bạch y xinh đẹp, tay cầm Thiền Trượng kim sắc, tay nâng Tử Kim Bát từ từ đi tới.

Ở phía sau hắn, nguyên một đám thiên kiêu yêu nghiệt, tóc đều được cạo sạch, theo sau lưng Pháp Hải, bộ dạng tỏ vẻ thành kính, ở trong đó, có không ít người có chút danh tiếng ở trên Tiên giới.

"Ông trời ơi, đó là Tuyệt Ảnh Kiếm, sao hắn lại trở thành hòa thượng rồi?"

"Còn có Lạc Hoa tiên tử, tóc của nàng đâu rồi?"

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì điều gì mà tất cả những người này đều xuất gia làm hòa thượng, còn có, vị tăng nhân bạch y kia là ai?"

Mọi người nhìn một màn trước mắt, không khỏi vô cùng kinh ngạc.

Hai người Câu Trần thiếu ngự, Nữ Bạt nhìn về phía Pháp Hải, trong mắt dần dần toát ra một tia ngưng trọng.

"Bên trong Phật Môn, từ khi nào lại xuất hiện một tên tu sĩ kỳ quái giống như ngươi thế?" Câu Trần thiếu ngự thản nhiên nói.

"A di đà phật, bần tăng là phật tử của Đại Lôi âm Tự, Pháp Hải!"

Đại Lôi âm Tự.

Dường như mọi người có đều suy nghĩ.

"Nghe nói hai năm trước, ngũ phương tịnh thổ ở Cực Tây chi địa gặp diệt phật chi kiếp, nguyên khí tổn hao nhiều, hình như Đại Lôi âm Tự này đã trỗi dậy từ thời điểm này."

"Chậc chậc, Pháp Hải này, xem ra không bình thường."

Đùng! !

Lúc này, giữa thiên địa, một trận tiên huy đen trắng lưu chuyển đến.

Chỉ thấy một đạo cực quang nhanh chóng lướt đến, tốc độ quá nhanh, giống như tia chớp, mà chỗ nó đi qua, sơn hà bị phá nát, không ít người cảm nhận được một luồng áp lực cực kỳ kinh khủng.

"Ha ha, nhiều yêu nghiệt thiên kiêu như vậy, xem ra có thể chém giết một cách thống khoái rồi!"

Một tiếng cười bỗng nhiên vang lên.

Âm Dương Kiếp, tiến vào!

Mà nhìn thấy hắn, nhóm yêu nghiệt ở đây đều ào ào biến sắc.

"Loại khí tức kỳ quái này, là cái gì vậy?"

"Vì sao ta luôn cảm thấy người này có một loại cảm giác áp chế đối với ta? !"

Âm Dương Kiếp, quá mức kỳ quái.

Hắn tuân theo âm Dương chi đạo, sinh ra từ khí tức đại kiếp dung hợp của thế giới mới này, đối với sinh linh ở thế giới mới này, có tác dụng áp chế.

Người có cảnh giới ở dưới hắn giao chiến cùng với hắn, vô cùng thiệt thòi.

Từ lúc hắn hiện thế đến nay, đã có không ít yêu nghiệt thiên kiêu bị hắn độc thủ, những gì hắn đã làm, khiến cho không ít đại năng trên Tiên giới đều muốn ra tay tiêu diệt hắn.

Chỉ tiếc, người này chiếm lấy ý chí của một vị giới tử Tiên giới, đã trở thành một vị giới tử, một số đại năng, không thể xuất thủ.

"Há, đây chính là Nhân Sâm Quả trong truyền thuyết sao? Thật thú vị!"

Âm Dương Kiếp đưa tay định hái Nhân Sâm Quả Thụ.

Nhưng Câu Trần thiếu ngự, lại ngăn cản ở trước mặt hắn, chém ra một kiếm, kiếm quang lạnh lẽo và đạo văn giao hội, ép âm Dương Kiếp lui ra ngoài.

"Thú vị."

Âm Dương Kiếp liếc nhìn Câu Trần thiếu ngự, có chút ngoài ý muốn.

Từ khi hắn hiện thế đến nay, có rất ít người trong thế hệ trẻ tuổi bức lui được hắn, Câu Trần thiếu ngự, chính là kẻ đầu tiên.

"Đây chính là chiến lực của yêu nghiệt cái thế sao? !"

"Rất tốt, vậy để ta lãnh giáo một chút đi!"

Âm Dương Kiếp lập tức xuất thủ, tiên huy âm dương lưu chuyển, một trận khí tức đại kiếp dung hợp với âm dương Đại La ý ngang nhiên đánh ra, phá vỡ hư không.

Mà Câu Trần thiếu ngự tuy kinh ngạc trước khí tức đại kiếp cổ quái này, nhưng hắn là yêu nghiệt cái thế, cũng không dễ dàng đối phó như vậy, trường kiếm trong tay chém ra một kiếm, kiếm quang chiếu rọi ra thiên quân vạn mã.

Hai luồng sức mạnh giao hội, hư không nổ tung thành đống nát vụn!

Âm Dương Kiếp, Câu Trần thiếu ngự, mỗi người bị đẩy lui!

"Uy lực Đại La ý của ta bị áp chế hơn một phần mười!"

Ánh mắt Câu Trần thiếu ngự ngưng trọng, loại chuyện kỳ quái này, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải.

May mắn là, tuy rằng bị áp chế, nhưng với thực lực của hắn, cũng không phải không thể đấu một trận, âm Dương Kiếp tuy mạnh, nhưng tu vi của bản thân hắn cũng không đạt tới loại trình độ khiến cho người ta tuyệt vọng kia.

Thậm chí còn kém hơn một chút so với Câu Trần thiếu ngự.

Chỉ là lợi dụng khí tức đại kiếp.

"Ha ha, quả nhiên rất mạnh."

Sau khi âm Dương Kiếp phát giác được thực lực của Câu Trần thiếu ngự, niềm kiêu hãnh trong lòng thoáng giảm đi một ít.

Mặc dù hắn nắm giữ khí tức đại kiếp của thế giới này.

Nhưng khí tức này cũng không đủ để hắn đạt tới loại trình độ ngạo thị quần hùng kia, thực lực của bản thân hắn, còn cần phải tăng cường thêm một bước mới được.

"Nhân Sâm Quả kia, có thể giúp người khác ngưng tụ thọ nguyên chi hoa, vật này có tác dụng đối với ta, nhất định phải đạt được!"

Âm Dương Kiếp âm thầm nghĩ tới, nhưng có bọn người Câu Trần thiếu ngự ở đây, hiển nhiên chuyện này không dễ dàng đắc thủ như vậy.

"Nhân Sâm Quả này, số lượng không ít, không bằng chúng ta phân chia thì như thế nào?"

Âm Dương Kiếp đề nghị.

Nghe được lời hắn nói, mấy người Câu Trần thiếu ngự, Nữ Bạt đều toát ra vẻ trầm ngâm.

"Nhân Sâm Quả này có tất cả bốn mươi chín quả, làm sao chia được?"

Nữ Bạt thản nhiên nói.

"Chiếm đoạt, người nào chiếm đoạt được nhiều, coi như là của người đó!"

Thân ảnh âm Dương Kiếp như điện, hóa thành một đạo lưu quang nhanh chóng lướt về phía Nhân Sâm Quả Thụ.

"Hừ, ngươi cho rằng chỉ có tốc độ của ngươi là nhanh thôi sao?"

Câu Trần thiếu ngự cười lạnh nói.

Những người còn lại, cũng ào ào xuất thủ.

Ngọc Trí, Diệp Trúc là người quen của Sở Cuồng Nhân, cũng bất ngờ ở trong đó.

Đối mặt với Nhân Sâm Quả, bọn họ không thể không động tâm.

Mà ở bên ngoài Ngũ Trang quan, còn có từng tầng từng tầng cấm chế, quấy nhiễu mọi người tiến vào.

Mọi người một bên bài trừ cấm chế, một bên nhanh chóng lao về phía Nhân Sâm Quả, nhưng ngay tại lúc này, một thiên kiêu kinh hô một tiếng: "Mau nhìn kìa, chỗ đó có một con hồ ly!"

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy chẳng biết từ lúc nào, một thiếu nữ có đôi tai hồ ly nhanh hơn so với tất cả mọi người, nhanh chóng xuyên qua tầng cấm chế dày đặc kia, đi tới trước Nhân Sâm Quả.

Trên trán thiếu nữ kia có hình dạng lưỡi liềm, toát ra đạo vận bất phàm.

"Là Nguyệt Quang Hồ!"

"Nguyệt Quang Hồ có thể bỏ qua cấm chế, đáng ghét, nhất định phải mau chóng ngăn cản nàng ta!"

Nhanh chóng xuyên qua tầng cấm chế kia, tất nhiên chỉ có tiểu hồ ly.

Nàng nhìn thấy mọi người bị cấm chế ở đây ngăn cản liền cười hắc hắc: "Các ngươi cứ từ từ xông lên, Nhân Sâm Quả này ta lấy trước vậy."

Nàng đưa tay ra hái trái cây, nhưng lại phát hiện làm sao cũng không lấy xuống được.

"Đây là trái cây gì vậy, khó hái như thế?"

"Tiểu hồ ly, Nhân Sâm Quả này, gặp kim là rơi, gặp đất là lún, dùng vật có thuộc tính kim để hái, ngàn vạn không thể để nó rơi vào trong đất."

Diệp Trúc ở bên ngoài truyền âm cho tiểu hồ ly.

Hắn nhận ra tiểu hồ ly, lần trước khi ở mảnh vỡ Hỗn Độn, đối phương đã từng xuất hiện để trợ giúp cho Sở Cuồng Nhân.

Là quân bạn.

"Thì ra là thế."

Tiểu hồ ly chợt bừng tỉnh, lấy ra một cây kim nhỏ đánh lên phía trên Nhân Sâm Quả.

Phịch một tiếng, Nhân Sâm Quả rơi xuống, tiểu hồ ly liền vội vàng bắt lấy nó, ném vào trong Càn Khôn giới, sau đó tràn đầy phấn khởi hái những quả nhân sâm còn lại.

Chương 1618 - Không có hứng thú đối với cương thi, tứ đại cái thế liên thủ chiến Cuồng Nhân

Tiểu hồ ly hái Nhân Sâm Quả ở vườn trái cây trong đạo quan.

Mà ở bên ngoài, bọn người âm Dương Kiếp, Nữ Bạt hừng hực khí thế tấn công.

"Câu Trần thiếu ngự!"

Âm Dương Kiếp hô to một tiếng.

Mà Câu Trần thiếu ngự nhìn về phía hắn, hai người liếc nhau, nhanh chóng ngầm hiểu!

"Trước tiên phải giải quyết con hồ ly kia đã rồi nói!"

Âm Dương Kiếp đưa tay hội tụ sức mạnh âm dương, hóa thành một tia sáng bắn ra ngoài, có chút cùng loại với âm Dương Tạo Hóa Thần Quang của Sở Cuồng Nhân.

Mà kiếm nhọn trong tay Câu Trần thiếu ngự bị lệch hướng, một đạo kiếm khí lạnh lẽo hoành không chém ra!

Âm Dương Thần Quang và kiếm khí, trực tiếp chém về phía cấm chế, mà Pháp Hải thấy thế, cũng nhấc tay thúc giục phật quang, hóa thành một bàn tay to lớn nghiền ép mà đi!

Đùng!

Ba luồng sức mạnh giao hội tại một chỗ, uy lực vô tận, trực tiếp đánh nát tầng tầng cấm chế !

Nhắm thẳng về phía tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly không nghĩ tới kết quả này, sắc mặt thoáng chút trở nên trắng bệch: "Không xong rồi!"

Tu vi của nàng còn chưa đạt đến cảnh giới Đại La mà phải đối mặt công kích như vậy, sau khi đánh nát cấm chế vẫn còn đủ sức để đánh giết nàng!

Mà ngay lúc này.

Giữa thiên địa, bỗng nhiên có vô số kiếm khí từ trên không trung bay đến, hóa thành từng kết giới kiếm khí!

Những kết giowis kiếm khí này ngăn cản ngay trước mặt tiểu hồ ly, những công kích kia, bị kết giới ngăn lại, toàn bộ đều tiêu tán.

"Đây là Cửu Tầng Kiếm Chướng!"

"Trong Tiên giới hiểu được pháp môn tu hành kiếm đạo này không nhiều, chính là hắn!"

Cửu Tầng Kiếm Chướng, một trong 24 kiếm đạo pháp.

Ở trong Tiên giới, không nói đến việc bị thất truyền, hoàn toàn có rất ít kiếm khách biết được loại tu hành pháp này, nhưng có thể dùng kiếm chướng ngăn lại một đòn liên thủ của mấy vị yêu nghiệt cái thế, sợ rằng chỉ có một người!

Mọi người toàn bộ đều dừng tay lại.

Đồng loạt nhìn về phía nơi xa, ánh mắt vượt qua tầng mây ở phía xa, chỉ thấy ở một nơi trên đỉnh núi, một đạo thân ảnh bạch y ngạo nghễ đứng đó, ánh mắt bễ nghễ.

Người kia nhìn lấy đương đại anh hùng, khóe miệng hơi nhếch lên, giống như cười, càng giống như cười khinh miệt!

"Sở Cuồng Nhân!"

"Quả nhiên hắn đến rồi!"

Ánh mắt mọi người vô cùng ngưng trọng.

Trong mắt Câu Trần thiếu ngự bắn ra một đạo tinh quang, có chút kìm nén không được: "Chính là người này liên tiếp đánh bại Tử Vi thiếu ngự, Thanh Hoa thiếu ngự sao, ha, quả nhiên không thể coi thường."

Pháp Hải chắp tay trước ngực, niệm phật một tiếng, sau đó nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt dường như có địch ý: "Ma Vương!"

Đối với Phật Môn mà nói, đại từ để nói về Sở Cuồng Nhân chính là Ma Vương.

Ở trên người của hắn, có sức mạnh Ba Tuần, có Hoa Dục Vọng, hai năm trước không biết tàn sát bao nhiêu tăng nhân La Hán thậm chí Bồ Tát ở Cực Tây chi địa.

Tội ác này, so với Ba Tuần, chỉ sợ cũng không kém cạnh bao nhiêu.

"Loại khí tức này là..."

Nữ Bạt nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra một tia dị sắc, từ trên người của đối phương, nàng cảm nhận được một loại, khí tức của đồng loại!

Đối phương cũng là cương thi?

Không đúng, trên người đối phương không có thi khí.

Trong mắt nàng mang theo vẻ hiếu kỳ.

Mà ánh mắt âm Dương Kiếp ngưng trọng, hắn cảm nhận được, khí tức đại đạo trong cơ thể mình đang kêu gào, đang kháng cự Sở Cuồng Nhân!

Sức mạnh của hắn, có tác dụng áp chế đối với những thiên kiêu yêu nghiệt khác ở thế giới này.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại là một trường hợp ngoại lệ!

"Công tử!"

Tiểu hồ ly nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra thần sắc vô cùng mừng rỡ.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân từ trên đỉnh núi lướt đến, trong nháy mắt đã lướt qua chiến trường, đi tới trước mặt tiểu hồ ly.

Hắn đưa tay xoa nhẹ đầu tiểu hồ ly vài cái, cười nhạt một cái rồi nói: "Ngươi an toàn rồi."

Một câu, khiến tiểu hồ ly vô cùng an tâm.

Giờ khắc này, cho dù là có nhiều Đại La Hợp Đạo, nàng cũng không sợ, bởi vì nàng biết, nam nhân này nhất định sẽ bảo vệ mình thật tốt.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân như điện, đảo qua mọi người, sau đó nhoẻn miệng cười, nói: "Chư vị, bán mặt mũi, Nhân Sâm Quả này liền để lại cho tại hạ thì thế nào."

Hắn lớn lên cực kỳ đẹp.

Nụ cười này, khiến không ít trái tim của nữ tu như muốn tan chảy.

Đến vị Nữ Bạt vốn là cương thi này, tim cũng phải đập thình thịch, tâm yên lặng đã lâu, có một tia rung động khó hiểu.

Nàng nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra một vẻ kiên định.

Nam nhân này, nàng chắc chắn phải có được!

Những người còn lại sau khi nghe Sở Cuồng Nhân nói những lời này, bốn mắt nhìn nhau, liền bất đắc dĩ lui ra.

Cùng Sở Cuồng Nhân tranh giành sao?

Bọn họ lấy đâu ra lá gan này?

"Rời đi thôi!"

"Nhân Sâm Quả tuy tốt, nhưng tánh mạng càng quý giá hơn."

"Đúng vậy."

Rất nhiều thiên kiêu yêu nghiệt, từng người đều lui ra.

Rất nhanh, những người duy nhất không lùi bước, chỉ có Câu Trần thiếu ngự, Nữ Bạt, Pháp Hải, cùng với âm Dương Kiếp!

Bốn người này, bày ra trận địa bốn góc, đứng ở bốn phía Sở Cuồng Nhân.

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên, cười nhạt nói: "Năng lực càng lớn, lá gan càng lớn, lời này không tệ, lá gan của các ngươi đúng là rất lớn, nhưng năng lực này, chịu đựng được sao?"

"Sở Cuồng Nhân, một mình ngươi muốn ăn hết tất cả nhân sâm của mọi người, ngươi ăn được sao? !"

Câu Trần thiếu ngự lạnh giọng nói ra.

Nữ Bạt liếm môi một cái, nói ra: "Ta không muốn Nhân Sâm Quả gì cả, ta chỉ muốn thử cân lượng của ngươi một lần, xem có đủ tư cách làm nam nhân của ta hay không!"

Nghe được lời này của nàng, không ít người nhìn sang.

Ngọc Trí cau mày lại: "Nữ Bạt này, khẩu khí lớn thật!"

Lam Vũ nắm chặt Thần Trượng, hừ lạnh một tiếng: "Một tên cương thi đầy tử khí âm u, cũng dám ngấp nghé đến công tử? !"

Sở Cuồng Nhân thì không hề để trong lòng, thản nhiên nói: "Đáng tiếc, ta không có chút hứng thú nào đối với cương thi."

"Không có việc gì, ta sẽ khiến cho ngươi có tình thú đối với ta."

Nữ Bạt cười cười, dáng người có lồi có lõm bỗng nhiên kéo căng, cả người như hóa thành một đạo tia chớp bay vút về phía Sở Cuồng Nhân.

Đánh ra một quyền, trên nắm tay, dường như ẩn chứa một đoàn chân hỏa!

Đó là, Hạn Bạt chân hỏa!

Thi khí và chân hỏa bá đạo nóng rực dung hợp lại với nhau, uy lực mạnh mẽ tuyệt luân, còn thêm sức mạnh thân thể của Nữ Bạt, một quyền này, rất mạnh! !

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

"Hạn Bạt! Rất thú vị!"

Hắn phất tay áo thi triển Tụ Lý Càn Khôn, thu tiểu hồ ly vào trong ống tay áo, sau đó cũng thúc giục Hạn Bạt chân thân, đánh ra một quyền!

Hai quyền trắng nõn giống như nhau va chạm vào một chỗ.

Trong nháy mắt.

Vùng thế giới này trực tiếp bị nứt toác, từng đạo từng đạo vết nứt không gian giống như mạng nhện lan tràn ra!

Toàn bộ Ngũ Trang quan, ầm ầm chấn động.

"Là Hạn Bạt chân thân!"

Nữ Bạt nhìn Sở Cuồng Nhân, hai mắt tỏa sáng: "Khó trách ta cảm giác được khí tức của đồng loại từ trên người ngươi, thì ra là do ngươi tu hành Hạn Bạt chân thân."

"Ha, dám thi triển Hạn Bạt chân thân ở trước mặt Hạn Bạt thật sự, đúng là ta đang tự bêu xấu mình."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Dưới sự va chạm của hai người, mỗi bên đều bị đẩy lui.

Đương nhiên, đây là vì Sở Cuồng Nhân chỉ sử dụng nhục thân, không cần đến tiên nguyên, nhưng cũng đủ để chứng minh thực lực của Nữ Bạt này mạnh bao nhiêu.

"Không xấu không xấu, ngươi đẹp đến mức tuyệt vời!"

Nữ Bạt phóng khoáng cười một tiếng, hứng thú với Sở Cuồng Nhân càng thêm nồng hậu dày đặc.

Nàng vừa sải bước ra, hai quyền vung vẩy.

Sức mạnh Hạn Bạt nhục thân được thúc giục đến cực hạn, ở trong đó, còn có thêm chân hỏa chi năng, một đạo chân hỏa tùy tiện, cũng đủ để đốt một hành tinh cổ thành tro bụi!

Ầm ầm ầm!

Sở Cuồng Nhân và Nữ Bạt đối đầu mười mấy quyền, nhục thân chấn động, đúng là đã lâu lắm rồi mới có một chút cảm giác vui vẻ đầm đìa nhẹ nhàng.

Mà vào lúc này.

Một đạo kiếm quang đột nhiên từ trên trời giáng xuống, trong đó ẩn chứa sự sắc bén vô tận, tựa như thiên quân vạn mã trùng phong!

Một trận phật quang hiển hóa, hóa thành một chữ vạn to lớn, nghiền ép xuống!

Âm dương quang huy lưu chuyển, một vệt sáng xuyên qua hư không, bắn về phía Sở Cuồng Nhân!

Ba người Câu Trần thiếu ngự, Pháp Hải, âm Dương Kiếp đồng loạt xuất thủ!

Chương 1619 - Cực chiêu của tứ đại yêu nghiệt, để cho các ngươi biết thế nào là sức mạnh

Ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân đang giao thủ với Nữ Bạt, tam đại yêu nghiệt lập tức xuất thủ.

Kiếm quang, chữ vạn kim sắc, âm Dương Chi Quang!

Ba luồng công kích, giáp công từ ba hướng khác nhau mà đến, uy lực cực kỳ đáng sợ!

Mà Sở Cuồng Nhân đang giao thủ với Nữ Bạt thấy thế, cười nhạt một tiếng, tiên nguyên trong cơ thể nhất thời khuấy động, giống như sóng lớn vỗ bờ, rung chuyển hư không!

Ầm! !

Một quyền đánh ra, lần này, phía trên quyền phong ẩn chứa sức mạnh tiên nguyên!

Ngàn vạn lôi đình huyết sắc đen xen tiên nguyên ầm ầm bạo phát, trực tiếp đập thẳng lên gương mặt của Nữ Bạt, trực tiếp đánh nàng bay ra ngoài, liên tiếp đụng nát mấy dãy núi.

Ngay sau đó, trên người Sở Cuồng Nhân có Thần Ma chi khí ầm ầm bạo phát!

Sinh tử chi ý lưu chuyển, hóa thành âm Dương Sinh Tử Đồ!

Sinh Tử Đồ và công kích từ ba phương va chạm vào nhau, kiếm quang nổ nát vụn, phật quang kim sắc tán loạn, sức mạnh âm dương cũng tiêu tán theo, năng lượng cường đại như dòng nước lũ tuôn trào ra.

Ba người âm Dương Kiếp, Pháp Hải, Câu Trần thiếu ngự đều bị đẩy lui, sắc mặt nghiêm túc.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn về phía âm Dương Kiếp, trong mắt lộ ra một tia dị sắc: "Loại khí tức dị dạng này, xem ra, ngươi chính là tồn tại từ trong Hư Không Chi Noãn đi ra, rất thú vị."

Hư Không Chi Noãn.

Hư Vô đã từng nói, thứ này có uy hiếp rất lớn.

Nhưng hắn thấy âm Dương Kiếp trước mắt này, lại không đủ đáng sợ, hay là, chỉ là với hắn mà thôi?

Vút!

Một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Cuồng Nhân biến mất ngay tại chỗ, đi đến trước mặt âm Dương Kiếp.

Đồng tử của đối phương co rụt lại, một cảm giác e ngại tự nhiên sinh ra.

Hắn là thiên địch của thiên kiêu ở thế giới này, mà Sở Cuồng Nhân, lại chính là khắc tinh của hắn!

"m Dương Kiếp, thiên địa đều diệt!"

Âm Dương Kiếp thúc giục tiên nguyên trong cơ thể, khí tức đại kiếp và âm Dương Đại La ý dung hợp, tăng lên đến cực hạn, một đạo tiên huy từ trong tay đối phương bạo phát, khí tức trùng trùng điệp điệp bao phủ khắp nơi!

Một kích này, phi thường cường đại!

Thần thái cuẩ Sở Cuồng Nhân thì lại khoan thai, sức mạnh sinh tử đan xen ở sau lưng hắn, hóa thành một vòng ánh sáng to lớn!

Một cảnh tượng chư thiên sụp đổ, khuếch tán ra!

Chính là Chư Thiên Sinh Tử Luân!

Đùng!

Âm dương và sinh tử, hai luồng sức mạnh va chạm, thiên địa rung chuyển, phá nát hư không bốn phương!

Âm Dương Kiếp bay ngược ra sau mấy chục trượng, sắc mặt có chút ngưng trọng: "Ngươi quả nhiên là đại địch của kiếp, nếu như ngươi chưa bị diệt trừ, chư kiếp ập đến, sẽ mang lại trở ngại to lớn!"

"Chư kiếp? Ý ngươi nói là, ngoại trừ ngươi ra, vẫn còn có chư kiếp khác, ở những Hư Không Chi Noãn còn lại sao?"

"Thú vị!"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, hắn để Tiểu Ái tiếp tục phân tích âm Dương Kiếp.

Một bên khác, Pháp Hải, Câu Trần thiếu ngự lại ra tay lần nữa.

"Thiên Quân Kiếm, vạn quân vô địch! !"

Ánh mắt Câu Trần thiếu ngự run lên, từng đạo từng đạo kiếm quang từ trong cơ thể hắn phun ra ngoài.

Mỗi một đạo kiếm quang, giống như một sĩ binh!

Mà ngàn vạn kiếm ánh sáng, giống như thiên quân vạn mã, sát phạt chi khí kinh khủng, bao phủ giữa thiên địa.

Câu Trần thiếu ngự vào thời khắc này, dường như trở thành Vạn Quân chi chủ tuấn tú thống ngự đại quân, khí thế dồi dào!

"Ha, vạn quân vô địch? So với Binh Chủ Xi Vưu thì như thế nào?"

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng, Đại Hoang Kích đã ở trên tay.

Ma khí cuồn cuộn bao phủ ra, ma uy cuồn cuộn, giống như Ma Tổ Xi Vưu ngày đó lại đến, mà ngoại trừ xưng hô Ma Tổ này ra, Xi Vưu còn có một danh hiệu khác, đó chính là, Binh Chủ!

Thống lĩnh thiên quân vạn mã, chúa tể của binh tai chiến trường! !

Sở Cuồng Nhân đối mặt với kiếm khí của Câu Trần thiếu ngự, không trốn không né, trường kích trong tay vung vẩy ra, ma khí cuồn cuộn và sát phạt chi khí bạo phát, hóa thành ma khí mãnh liệt sôi trào!

Dường như ở trong đó, mọi người ào ào nhìn thấy Xi Vưu thống lĩnh tám mươi mốt ma tướng, chinh chiến trên sa trường, bình định Đại Hoang!

Chính là thức thứ ba của Đại Hoang Kích pháp, Bình Đại Hoang!

Đùng! !

Kiếm quang, ma khí giao hội!

Hư không liên tục nổ tung, nguyên một đống lỗ thủng đen nhánh từ trên không trung hiện ra, một lượng lớn loạn lưu không gian từ trong đó xông ra, tầng sâu hư không cũng suýt nữa bị xé nứt.

Phốc!

Câu Trần thiếu ngự dưới một kích này của Sở Cuồng Nhân, miệng phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra ngoài.

Mà lúc này.

Trên đỉnh đầu của Sở Cuồng Nhân, đột nhiên xuất hiện một bóng đen lớn!

Ngẩng đầu nhìn lên, chính là một Tử Kim Bát to lớn từ trên trời giáng xuống.

Dưới Tử Kim Bát, nguyên một đám hư ảnh Cổ Phật hiển hiện ra.

Từng trận phạm âm quanh quẩn, cổ lão mà thần thánh, một luồng sức mạnh trấn áp cường đại giống như hàng tỉ đại sơn, bao phủ ở trên người Sở Cuồng Nhân.

"Ha ha, phật sao? !"

"Ngũ phương trong vùng tịnh thổ cũng không có dạng yêu nghiệt như thế này, xem ra ngươi là người của Đại Lôi âm Tự."

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng, Đại Hoang Kích trong tay tràn ngập ma uy vô tận.

Trên mặt hắn, có ma văn màu tím quỷ quyệt hiện lên, một luồng chiến ý ngang nhiên, phóng lên tận trời!

Ma văn Xi Vưu, Đấu Chiến Bí Thuật!

Hai đại bí thuật gia tăng, sát lục Đại La ý, ầm ầmbạo phát!

Lại một kích nữa vung ra, hóa thành mấy triệu kích ánh sáng to lớn, đánh về phía Tử Kim Bát ở trên đỉnh đầu, khiến nguyên một đám hư ảnh Cổ Phật vỡ nát.

Khi một tiếng nổ thật lớn vang lên, toàn bộ Tử Kim Bát giống như muốn bị đánh nứt, bay ngược ra sau.

Sắc mặt Pháp Hải hơi đổi một chút, đưa tay thu hồi Tử Kim Bát lại, nhìn một vết nứt ở phía trên, trong mắt lộ ra một vẻ đau lòng.

"Ma Vương, ngươi chấp mê bất ngộ, hôm nay bần tăng, sẽ vì chúng sinh mà trừ hại!"

Pháp Hải nói ra ngôn từ chính nghĩa, tay kết thành pháp quyết huyền diệu, từng đợt phật quang từ trên người hắn phun trào ra, nguyên một đám phật ngôn huyền diệu hiển hóa, hóa thành từng con Cự Long kim sắc trong hư không!

Có tổng cộng tám con, mỗi một con đều cao đến trăm vạn trượng!

Thần uy vô biên, lay động khắp đất trời!

"Thế Tôn Địa Tạng, Bát Bộ Thiên Long!"

Ở một bên khác, âm Dương Kiếp thúc giục tiên nguyên đến cực hạn, hai mắt một đen một trắng bắn ra tiên huy vô biên!

"m dương luân chuyển, Lưỡng Nghi tạo hóa, thần quang giết địch!!"

Trắng và đen đan xen, hóa thành một trận thần quang đen trắng chiếu sáng thiên địa.

Bên trong thần quang, còn ẩn chứa Đại Kiếp Chi Khí, dường như muốn khiến một phương thế giới này sụp đổ!

"Sở Cuồng Nhân, chiêu này của ta sẽ cho ngươi mở mang kiến thức một chút!"

Chỉ thấy Câu Trần thiếu ngự bị đánh bay lên không trung, thu hồi trường kiếm, trường cung sau lưng lẫm liệt trên tay.

Cây cung, gắn cung tên, kéo dây cung!

Tất cả trong một lần!

Một mũi tên được ngưng tụ từ vô số phù văn huyền diệu, bỗng nhiên hiện ra!

Linh khí thiên địa giống như bách xuyên quy hải, điên cuồng hội tụ về phía mũi tên, khiến uy lực của mũi tên không ngừng tăng lên!

Cực chiêu mũi tên, sắp bạo phát!

"Xuyên vân thần tiễn, vạn quân ngưng vu nhất, phá thần!"

Mũi tên của Câu Trần thiếu ngự còn chưa phát ra, thế nhưng thần uy vô biên cũng đã khiến cho hư không bốn phía rung chuyển.

Giữa thiên địa, dị tượng vạn quân lại hiện lên lần nữa, sau đó liền dung nhập vào bên trong mũi tên!

Sức mạnh vạn quân, hoà vào một tiễn, thần cản bắn thần, phật cản giết phật!

Đùng! !

Từ bên trong một dãy núi phía nơi xa, khí lãng nóng rực mãnh liệt mà đến!

Bốn phía như hóa thành đất cát khô cằn!

Nữ Bạt từ trong dãy núi đi ra, tóc xanh bay múa, cái mũi đang chảy máu, có chút lệch.

Khuôn mặt nàng hàm sát: "Cho dù ngươi là nam nhân ta nhìn trúng, nhưng đánh lên mặt ta, cũng không thể tuỳ tiện tha thứ! !"

Hạn Bạt chân hỏa xông lên trời, hóa thành hỏa cầu khổng lồ.

Sức mạnh cường đại của nó, so với cực chiêu của tam đại yêu nghiệt còn lại, cũng không thua kém bao nhiêu.

Mọi người điên cuồng nuốt nước bọt.

Bọn họ cảm giác, cực chiêu của tứ đại yêu nghiệt này, đủ để diệt tất cả mọi người ở đây!

Mà Sở Cuồng Nhân bị tứ đại cực chiêu này nhằm vào, thần sắc lại lạnh nhạt, nhưng tiên huy trên người lưu chuyển, có một luồng Đại La ý hoàn toàn khác biệt hiển hiện.

"Rất tốt, vậy chỉ dùng một quyền này, để cho các ngươi biết thế nào là sức mạnh!"

Sở Cuồng Nhân nắm tay lại, hàng tỉ tiên huy từ giữa khe tay hắn đổ xuống.

Chương 1620 - Đại La Thần Quyền chi uy, tứ đại yêu nghiệt tan tác

Đối mặt với cực chiêu của tứ đại yêu nghiệt, Sở Cuồng Nhân không lùi cũng không tránh, ngược lại trên mặt còn lộ ra nụ cười.

Chỉ thấy hắn nắm tay lại, hàng tỉ tiên huy từ giữa ngón tay hắn bắn ra, lan tỏa khắp bốn phía!

Một luồng Đại La ý từ trong đó đổ xuống, rung chuyển khắp nơi!

Luân Hồi Đại La ý, Hủy Diệt Đại La ý, Từ Bi Đại La ý, Sinh Tử Đại La ý...

Mỗi loại Đại La ý trộn hoà với nhau, tiên huy tươi sáng!

Sau khi tất cả mọi người cảm nhận được mỗi loại Đại La ý hoàn toàn khác biệt, đồng tử không khỏi co rụt lại, trong mắt lộ ra vẻ rung động.

"Gia hỏa này rốt cuộc là cái gì vậy? Tại sao trên người hắn có thể có nhiều loại Đại La ý như vậy!"

"Sao hắn có thể làm được? !"

Tất cả mọi người chấn kinh.

Đại La ý, chính là tiêu chuẩn để phán đoán sự mạnh yếu của Đại La Kim Tiên, thường thì Đại La ý càng mạnh, chiến lực của Đại La Kim Tiên đó càng cao.

Nhưng cho dù là Đại La Kim Tiên mạnh hơn, cũng chỉ biết sử dụng được một hai loại Đại La ý.

Yêu cầu chất lượng, chứ không phải số lượng!

Dạng giống như Sở Cuồng Nhân, trên người một Đại La Kim Tiên có nhiều loại Đại La ý như vậy, không nói là hiếm thấy, chỉ có thể nói cơ bản là không có!

Mà từ khi Đại La ý liên tục hiện lên, khí tức trên người Sở Cuồng Nhân lại liên tục tăng lên, vô cùng kinh khủng!

Những Đại La ý kia, giao hòa bên trong quyền phong của hắn, ngưng tụ thành một luồng sức mạnh càng kinh khủng hơn!

"Xuất thủ! !"

Đồng tử âm Dương Kiếp đột nhiên co rụt lại, hai tay quét ngang trời!

Cực chiêu bạo phát!

Tiên huy âm dương doạ người sôi trào mãnh liệt, với khí thế phá thiên diệt địa, nghiền ép xông ra!

Mà mấy người Câu Trần thiếu ngự, cũng đều xuất thủ.

"Đi!"

Câu Trần thiếu ngự buông dây cung ra, sức mạnh vạn quân ngưng tụ ở trên cung tên, nhanh chóng bắn ra, uy lực đủ sức để bắn rơi ngôi sao đầy trời!

Nữ Bạt quát lớn một tiếng, một lượng lớn Hạn Bạt chân hỏa ngưng tụ thành hỏa cầu, cũng theo đó bạo phát!

Sau đó chính là Pháp Hải.

Bát Bộ Thiên Long, uy năng huy hoàng.

Bát Long đã xuất hiện, uy năng có thể nói là kinh thiên động địa, chỉ vẻn vẹn tiếng rồng gầm kia đã muốn đánh bay một hành tinh!

Tứ đại cực chiêu, một mạch nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân, hình thành một mảnh năng lượng mênh mông cuồn cuộn!

Mà đối mặt với sức mạnh như vậy, ánh mắt Sở Cuồng Nhân như điện, một loại Đại La ý lại ngưng tụ ở bên trong quyền phong, ngay sau đó, lập tức cúi lưng, chống lại dòng năng lượng như nước lũ kia!

Hàng tỉ tiên huy trong nháy mắt bắn ra, tươi sáng chói mắt!

Gần như che đậy thiên địa!

Bên trong quyền phong, vài luồng Đại La ý đan xen, va chạm, vô số đạo văn lưu chuyển ở trong đó, huyền ảo khó lường!

Chính là Đại La ý chuyên dùng để vận dụng ra Đại La Thần Quyền! !

Ầm! !

Đại La Thần Quyền, kinh thiên động địa!

Cùng vài luồng năng lượng như dòng nước lũ kia ầm ầm va chạm vào một chỗ.

Không có tiếng đùng đùng kinh thiên động địa như trong tưởng tượng của mọi người, chỉ có không gian liên tục sụp đổ, tán loạn trong im lặng!

Sơn hà dần tiêu vong trong sự tĩnh mịch, hóa thành tro tàn!

Tất cả ở bốn phía, dưới từng vòng từng vòng năng lượng màu sắc rực rỡ trùng kích khuếch tán này, liên tục biến mất không thấy dấu vết nữa.

Không ít thiên kiêu yêu nghiệt trừng lớn hai mắt, rống giận thúc giục sức mạnh đến cực hạn, phòng ngự luồng dư âm năng lượng doạ người kia! !

Đùng! ! !

Sau sự im ắng đó, chính là tiếng vang đùng đùng, vùng đất trong bán kính hàng trăm triệu dặm bị rung chuyển.

Hàng tỉ tiên huy đan xen va chạm ở trước mắt mọi người, vô số đạo văn giống như họa sư đang bày vẽ lên bức tranh, liên tục chiếu rọi khắp hư không, vô cùng huyền diệu.

Lộng lẫy, sáng chói!

Mà bên trong một màn làm tuyệt mỹ cho người ta kinh diễm này, lại ẩn chứa sát cơ doạ người vô cùng kinh khủng! !

Vô số thiên kiêu đều cảm nhận được, nếu như người nào đó trong đám bọn họ bị cuốn vào bên trong năng lượng kinh người như dòng nước lũ này, e rằng chỉ cần chớp mắt một cái, liền sẽ bị nghiền sát đến ngay cả cặn bã cũng không còn.

Luồng sức mạnh này, quá mức đáng sợ!

Đùng!

Lúc này, chỉ thấy bên trong hàng tỉ tiên huy kia, có bốn thân ảnh bay ngược lại!

Là bọn người Câu Trần thiếu ngự.

Giờ phút này, trên thân bọn họ đều mang những thương tích với mức độ không đồng nhất, Nữ Bạt còn tốt hơn một chút, dù sao cũng có nhục thân cường đại, sức chống cự cũng mạnh mẽ.

Ngay sau đó chính là Câu Trần thiếu ngự có chiến giáp hộ thân.

Mà Pháp Hải và âm Dương Kiếp so với hai người họ thì thảm rồi, phía trên tiên khu, đạo văn vỡ tan, sắc mặt vô cùng khó coi.

"Bọn họ đều hứng chịu trọng thương, Sở Cuồng Nhân đâu? Hắn thế nào rồi? !"

"Không biết..."

Mọi người lại nhìn về phía bụi mù.

Chỉ thấy ở trong bụi mù vô tận kia, có một đạo thân ảnh bạch y đứng sừng sững, khí chất tung bay xuất trần, khí tức trầm ổn.

Chính là Sở Cuồng Nhân!

Mà so với bốn tên cái yêu nghiệt vô cùng chật vật kia, tình huống của hắn tốt hơn rất rất nhiều.

Áo trắng như tuyết, không nhiễm trần thế.

Đứng chắp tay, tiên huy tươi sáng, giống như Tiên Vương giáng trần, khinh thường chúng sinh!

Hắn lại, lông tóc không bị tổn hại gì! !

Dưới sự công kích đến từ cực chiêu của tứ đại yêu nghiệt, lông tóc của hắn đúng là không bị tổn hại gì! !

Mọi người không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, nhìn đối phương, giống như nhìn thấy một con quái vật.

"Tuy ta đã sớm biết hắn rất cường đại, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, sẽ cường đại đến mức độ như này!"

"Chiến lực của gia hỏa này, rốt cuộc còn có bình thường nữa hay không? !"

Cho dù là người như Diệp Trúc, Ngọc Trí cũng coi là hảo hữu quen biết với Sở Cuồng Nhân, cũng bị hù dọa một chút.

"Quyền pháp mà Sở đạo hữu vừa mới thi triển kia, dường như chưa từng nhìn thấy trước đó."

"Ừm, là chiêu thức mới lấy được sao?"

Đại La Thần Quyền, đúng là lần đầu tiên Sở Cuồng Nhân thi triển, mà pháp môn tu hành này hết sức kỳ lạ, pháp môn tu hành tương tự, có thể nói là cực kỳ hiếm thấy ở Tiên giới.

Dù sao cũng không có mấy người giống như Sở Cuồng Nhân, nắm giữ nhiều loại Đại La ý.

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, nhìn sang tứ đại yêu nghiệt, rồi nhìn lại nắm đấm của mình, mỉm cười, đối với uy lực của Đại La Thần Quyền, coi như hài lòng.

Một quyền vừa rồi, hắn cũng không hề sử dụng toàn lực.

Đại La ý hắn nắm giữ, hắn chỉ dung hợp một nửa trong số đó, nếu như dung hợp toàn bộ, uy lực của nó, chỉ sợ còn phải tăng lên thêm một bậc.

Nếu như hắn nắm giữ Đại La ý càng ngày càng nhiều, uy lực của pháp môn tu hành này cũng sẽ được tăng cường theo.

Đại La Thần Quyền, hoàn toàn có thể coi như là một loại cực chiêu trước khi hắn lĩnh hội Đại La ý tự cường vô địch thuộc về riêng mình!

"Hiện tại, chúng ta tiếp tục đi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, nhìn bốn yêu nghiệt trước mắt, trong mắt lộ ra vẻ băng lãnh.

Nữ Bạt tạm thời không nói đến, hắn và cấm khu cương thi tạm thời không có thù oán gì.

Nhưng Tiên Đình và hắn, ân oán không nhỏ.

Còn có Đại Lôi âm Tự.

Sát ý của Pháp Hải đối với hắn, là mạnh nhất bên trong bốn người này.

Xem ra, đối phương thật sự coi hắn là Ma vương có uy hiếp lớn hơn cả Ba Tuần, nếu không thì một tên hòa thượng, từ đâu lại có sát ý lớn như vậy?

"Không tốt!"

Phát giác được trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra sát ý băng lãnh, sắc mặt Câu Trần thiếu ngự biến hóa.

Chỉ thấy hắn lấy ra một phù văn rồi bóp nát.

Trong chốc lát, một đạo quang mang bao phủ hắn, nhanh chóng biến mất ngay tại chỗ.

Đó là một loại chí bảo phù văn dùng để bỏ chạy!

"Chạy rất nhanh!"

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng.

Sau đó, hắn nhìn về phía Pháp Hải, phật quang trên người đối phương hiển hóa, cũng muốn rời khỏi đây.

Lúc hắn muốn động thủ, không ít thiên kiêu yêu nghiệt lướt về phía hắn.

"Nhanh, bảo hộ phật tử rời đi!"

"Ma Vương, không được làm tổn thương phật tử!"

Sở Cuồng Nhân nhìn lấy những thiên kiêu yêu nghiệt cạo sạch tóc này, không khỏi xùy cười một tiếng: "Thủ đoạn tẩy não của Pháp Hải này, ngược lại rất là cao minh."

Hắn không hề lưu tình chút nào, tiên nguyên trên người khuấy động.

Sức mạnh tiên nguyên kinh khủng, đánh bay từng người trong đám thiên kiêu này.

Một đạo tiên huy đen trắng lưu chuyển, bắn về phía nơi xa, là âm Dương Kiếp, hắn cũng muốn rời khỏi đây!

Nhưng đáng tiếc, Sở Cuồng Nhân đã sớm dòm ngó đến hắn.

So với Pháp Hải, hay Câu Trần thiếu ngự, người hắn để ý nhất, thật ra chính là âm Dương Kiếp này!

Chương 1621 - Tra tấn âm Dương Kiếp, bí mật về chư kiếp, tồn tại không thể nói

"Trốn thôi!"

"Rời khỏi nơi này trước, về sau không lo không có cơ hội đối phó với gia hỏa này!"

Sau khi nhìn thấy Câu Trần thiếu ngự, Pháp Hải đều chật vật rời đi, âm Dương Kiếp cũng không có ý nghĩ tiếp tục lưu lại, ý niệm duy nhất chính là rời đi.

Thế nhưng thời điểm hắn vừa mới hành động, chẳng biết từ lúc nào, vô số đạo văn trắng bạc hoàn toàn phong tỏa không gian bốn phía ở xung quanh hắn, khiến cho hắn căn bản không có đường nào có thể đi!

"Tình huống này là như thế nào? !"

"Đây là pháp môn tu hành phong cấm thời không!"

Âm Dương Kiếp đầu tiên là sững sờ, sau đó biến sắc, lộ ra một vẻ hoảng sợ, thúc giục sức mạnh âm dương đến cực hạn, có ý định phá hủy sức mạnh phong tỏa thời không này.

Nhưng mà, tuy thực lực của hắn có thể rung chuyển phong cấm thời không, nhưng lại không có cách nào phá vỡ!

Mà lúc này, Sở Cuồng Nhân đã hành động!

Thân ảnh hắn lóe lên, đi đến trước mặt âm Dương Kiếp, ánh mắt như băng, đưa tay ra, vận chuyển âm Dương Đại La ý, đánh ra một đạo âm Dương Tạo Hóa Thần Quang!

Ầm!

Âm Dương Kiếp ở trước mặt đạo thần quang này, trực tiếp bị đánh thủng bụng, không ngừng chảy máu.

"Sở Cuồng Nhân!"

Hắn còn muốn phản kháng, nhưng Sở Cuồng Nhân đưa tay, lại có mấy chiêu tiên pháp thần thông đánh ra!

Âm Dương Kiếp bị đánh đến mức hấp hối, sắc mặt trắng bệch.

"Hiện tại, nói cho ta biết, lai lịch của chư kiếp các ngươi, có bao nhiêu đồng bọn, và mục đích là gì?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Ha, ngươi cho rằng, ta sẽ tuỳ tiện nói cho ngươi biết sao?"

Âm Dương Kiếp hừ lạnh một tiếng, trưng ra một bộ dạng thà chết chứ không chịu khuất phục.

"Ừm, rất tốt."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Gần đây ta mới học được một ít thứ, hi vọng sau một lát nữa, ngươi vẫn có thể tiếp tục giữ lại dáng vẻ thà chết chứ không chịu khuất phục này."

Chỉ thấy hắn ngưng tụ kiếm chỉ, tiên nguyên ngưng luyện thành vô số châm dài thật nhỏ, bỗng nhiên đâm vào trong cơ thể âm Dương Kiếp.

Phụt một tiếng, máu me bắn tung tóe.

Nhưng âm Dương Kiếp lại cười lạnh một tiếng: "Chỉ có vậy thôi sao? Ngươi không khỏi quá coi thường..."

Hắn còn chưa có nói xong, ngay sau đó sắc mặt liền đột ngột biến đổi.

Những cây 'Châm' vừa mới đâm vào trong cơ thể hắn kia đã biến mất bên trong cơ thể, một cái chớp mắt sau đó, trực tiếp tác dụng lên phía trên linh hồn của hắn!

Sự thống khổ của linh hồn, còn cao hơn nhục thân gấp trăm lần!

Thống khổ mãnh liệt, khiến trên trán âm Dương Kiếp thấm đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt gần như vặn vẹo.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi muốn làm gì ta? !"

Giọng nói âm Dương Kiếp biến đổi đến mức vô cùng khàn đặc, có vẻ khủng hoảng không thể kiềm chế được.

"Ngươi yên tâm, còn có trò hay hơn đây này."

Tiên nguyên trong cơ thể Sở Cuồng Nhân phun trào, sức mạnh linh hồn vận chuyển, một đạo màu tím quỷ dị lướt qua hai mắt, đối mặt với âm Dương Kiếp!

Trong chốc lát, dường như âm Dương Kiếp rơi vào trong luyện ngục vô biên.

Vô số ác quỷ kêu rên thảm thiết, thê lương ở xung quanh hắn, bò về phía hắn, oán khí vô tận, đang điên cuồng ngăn cản tinh thần của hắn.

"A a a! !"

"Đừng tới đây, đều cút ngay cho ta, lăn đi..."

Trong mắt của những người còn lại, âm Dương Kiếp đột nhiên nổi điên mà kêu lên thảm thiết, lăn qua lăn lại trên mặt đất, không có chút hình tượng thiên kiêu nào.

Tình cảnh này, khiến cho mọi người nhìn thấy mà sợ hãi.

Rốt cuộc là thống khổ lớn đến cỡ nào, mới có thể để cho một yêu nghiệt cái thế biến thành bộ dáng này.

Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc đã làm cái gì?

Trong đám người.

Chỉ có Đại Tư Mệnh thần nữ đồng cảm lây, dù sao trước đó nàng cũng bị Sở Cuồng Nhân dùng Khu Linh Chú Ấn tra tấn qua, tuy rằng thủ pháp không giống nhau, nhưng hiệu quả cũng không khác biệt lắm.

Đều là thủ đoạn tác động lên linh hồn.

"Nam nhân này, đúng là một tên ma quỷ không hơn không kém!"

Đại Tư Mệnh thần nữ nỉ non nói.

Người thích Sở Cuồng Nhân, tôn kính hắn như thần, người hận Sở Cuồng Nhân, sợ hắn như ma quỷ!

"Đừng nóng vội đừng nóng vội, còn có đây nữa."

Sở Cuồng Nhân nhìn âm Dương Kiếp, có chút tràn đầy phấn khởi, giống như đang làm thí nghiệm, các loại thủ đoạn linh hồn đều dùng qua một lần ở trên người đối phương.

Linh hồn chi châm, linh hồn địa ngục, ngược linh chi thủ, thúc Linh Thủ...

Những thủ đoạn này, chỉ có thể tạo ra tác dụng rất nhỏ trong thực chiến, không chỉ cần phải có thời gian chuẩn bị lớn, mà đối với đối thủ cùng cảnh giới cũng không có hiệu quả quá lớn.

Nhưng dùng nó để bức cung tra tấn ngược lại có hiệu quả không tệ.

Âm Dương Kiếp đã bị hắn làm cho trọng thương, căn bản không thể phản kháng được những thủ đoạn linh hồn này.

"Ta nói, ta nói!"

"Mặc kệ ngươi muốn biết cái gì, ta đều nói..."

Âm Dương Kiếp gần như muốn khóc lóc kêu la thảm thiết, bộ dáng kia, quá mức thê thảm.

Một số người đối với Sở Cuồng Nhân, càng thêm e ngại.

"Sao ngươi lại không lại tiếp tục kiên trì nữa? Ta còn có mấy loại thủ đoạn còn chưa dùng đây này?"

Sở Cuồng Nhân nói, động tác trong tay không hề dừng lại, giống như đang muốn phác hoạ một loại phù văn nào đó, phía trên dày đặc âm khí, lộ ra một luồng dao động quỷ quyệt khiến cho người ta không rét mà run.

Âm Dương Kiếp sợ hãi.

Hoàn toàn khiếp sợ.

Thống khổ trên linh hồn, so với nhục thân, còn thống khổ gấp trăm lần, mà lần trước, khi Sở Cuồng Nhân đi đến thế gia Tử Đồng đã học được không ít thủ đoạn tra tấn linh hồn con người, thủ pháp nhằm vào linh hồn, tầng tầng lớp lớp.

Mỗi một loại, đều có thể khiến linh hồn của âm Dương Kiếp nếm thử thống khổ đến cực hạn!

Cho dù là người có tính cách cứng cỏi, khi đối mặt với loại đau khổ này, chỉ sợ cũng sẽ sụp đổ.

"Nói, chư kiếp đến từ nơi nào?"

"Thiên Nguyên vũ trụ..."

Nghe được cái tên này, đồng tử của Sở Cuồng Nhân đột nhiên hơi hơi co rụt lại.

Ở một vũ trụ khác...

"Chư kiếp là như thế nào?"

"Kiếp, là kiếp nạn của thế giới mới, chúng ta đánh cắp khí tức đại kiếp của tồn tại ở thế giới này, tự xưng là kiếp! Vì vậy, mang đến tai ách cho thế giới mới này!"

Sau đó, Sở Cuồng Nhân lại hỏi thăm mấy vấn đề.

Đáp án của mỗi một vấn đề, đều bị một số thiên kiêu bình thường nghe được đến mức chấn động tâm thần.

Chuyện này, đây là chuyện chúng ta nên biết sao?

"Một vấn đề cuối cùng, người nào sáng tạo ra các ngươi? !"

"Không thể nói."

"Há, xem ra ngươi vẫn còn muốn nếm thử mùi vị vừa rồi một lần nữa."

"Không, không muốn, không phải ta không muốn nói, mà là không thể nói, vị đại nhân kia hạ cấm chế ở trên người chúng ta, nếu lộ ra một chút tin tức liên quan đến vị đại nhân kia, chúng ta liền sẽ chết! ! Ta chỉ có thể nói, vị đại nhân kia là một trong tồn tại cường đại nhất, cổ xưa nhất ở Thiên Nguyên vũ trụ." âm Dương Kiếp vội vàng nói.

Nghe đến chuyện này, ánh mắt Sở Cuồng Nhân hơi hơi lóe lên.

Tồn tại không thể nói!

Loại năng lực này, là Hợp Đạo đỉnh phong? Hay là, Hỗn Nguyên? !

Trong lòng Sở Cuồng Nhân hơi hơi trầm xuống.

Thế giới mới này, đại kiếp sắp tới, người bên ngoài đang nhìn chằm chằm, loạn trong giặc ngoài!

Sau đó, Sở Cuồng Nhân nhìn âm Dương Kiếp, ánh mắt lấp lóe, lấy ra một khu linh phù chú, sử dụng lên người đối phương, muốn đưa đối phương vào bên trong chư kiếp.

Thế nhưng mà, sau khi để cho khu linh phù chú tiến vào trong cơ thể của đối phương, bỗng nhiên, một luồng sức mạnh cùng nhau bạo phát.

Khu linh phù chú, và luồng sức mạnh vô danh kia xung đột, khiến cho linh hồn của âm Dương Kiếp bị phá hủy ngay tại chỗ, hóa thành tro tàn!

Mà sau khi linh hồn bị diệt, nhục thân của hắn cũng nhanh chóng bành trướng, ầm ầm nổ tung!

Âm Dương Kiếp, đã ngã xuống!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, có chút ngoài ý muốn: "Há, thú vị, vị tồn tại không thể nói được kia, không muốn để cho ta thao túng âm Dương Kiếp sao?"

Đáng tiếc.

Lãng phí mất một Khu Linh Chú Ấn.

Nhưng mà, tin tức có liên quan đến kiếp mà hắn đạt được, cũng coi như đáng giá.

"Không nghĩ tới, có thể đạt được bí mật to lớn như thế, thú vị."

Lúc này, Nữ Bạt đi tới, cười nhạt một tiếng, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong đôi mắt đẹp liên tục tỏa ra dị sắc.

"Không rời đi, không sợ ta giết ngươi sao?"

Sở Cuồng Nhân liếc mắt nhìn đối phương một chút, lạnh nhạt nói.

"Nếu như ngươi muốn giết ta, ta làm thế nào có thể đi được nữa, mặt khác, ngươi tu hành Hạn Bạt chân thân, pháp môn tu hành này truyền ra từ trong cấm khu cương thi ta, nếu như ngươi muốn tu hành đến cảnh giới cuối cùng, không thể thiếu sự trợ giúp của ta." Nữ Bạt cười nhạt một cái rồi nói.

"Ha." Sở Cuồng Nhân có một chút hứng thú.

Chương 1622: Địa Tiên Chi Tổ, một cọc thiện duyên, Địa Thư chân chính

Hạn Bạt chân thân, đây là một pháp môn tu hành thân thể cực kỳ mạnh mẽ, pháp môn này, cho dù là đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, cũng có trợ giúp.

Trong truyền thuyết, Hạn Bạt đầu tiên giữa thiên địa, dựa vào nhục thân liền có thể sánh vai với Đại La viên mãn.

Nếu như có thêm chân hỏa, uy năng càng thêm thâm sâu khó dò.

"Hạn Bạt chân thân xuất từ cấm khu cương thi quả thật không giả, vậy thì, ngươi muốn trợ giúp ta như thế nào đây?" Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt hỏi.

"Mặc dù ngươi tu hành Hạn Bạt chân thân, nhưng rốt cuộc cũng không phải là Hạn Bạt chân chính, muốn đạt được Hạn Bạt chân thân đại thành, nói khó không khó, chỉ cần ngươi và ta song tu, âm dương giao hợp..."

Nữ Bạt liếm đôi môi đỏ kiều diễm nói ra, trong mắt lộ ra một vẻ đói khát khó nhịn.

Mà Sở Cuồng Nhân khoát tay áo: "Ta nói, ta không có chút hứng thú đối với cương thi."

"Không biết xấu hổ."

Lam Vũ đi qua bên người Nữ Bạt, hừ nhẹ một tiếng.

Mà Nữ Bạt cười nhạt một tiếng, không thèm để ý chút nào, nhìn lấy bóng lưng Sở Cuồng Nhân: "Không có việc gì, một ngày nào đó, ta sẽ có được ngươi!"

Nàng quyết định.

Hiện tại không chiếm được Sở Cuồng Nhân, vậy thì tu hành gấp bội, đợi đến khi có đủ thực lực, còn sợ không có được đối phương sao?

Mà Sở Cuồng Nhân không quan tâm đến suy nghĩ của Nữ Bạt, hắn phất tay áo lên, để tiểu hồ ly ra ngoài, sau khi đối phương nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, vô cùng mừng rỡ: "Công tử!"

"Tiểu hồ ly, đã lâu không gặp, tu vi của ngươi tiến triển không tệ nha."

Sở Cuồng Nhân nhìn tiểu hồ ly, cười nhạt một tiếng.

Hiện tại, đối phương đã là Kim Tiên thất phẩm, tuy so ra vẫn kém hơn bọn người Sở Cuồng Nhân, nhưng đặt ở bên trong đám yêu nghiệt cũng không tính là quá kém.

"Công tử lợi hại như vậy, đương nhiên ta cũng muốn góp thêm chút sức mới được."

Sau đó, nàng lấy ra mấy quả Nhân Sâm Quả mà bản thân vừa lấy được: "Công tử, cái này cho ngươi."

"Đây là do ngươi lấy được, tất nhiên thuộc về ngươi."

Sở Cuồng Nhân nhìn về Nhân Sâm Quả ở cách đó không xa, phía trên còn có hai mươi ba mươi quả: "Với lại, nơi này cũng vẫn còn."

Nhân Sâm Quả, một trong Tiên Thiên Thập Đại Linh Căn.

Công hiệu cường đại, có công năng kéo dài tuổi thọ, mấu chốt chính là, có thể trợ giúp người ta ngưng tụ thọ nguyên chi hoa!

Sở Cuồng Nhân đã ngưng tụ tiên nguyên chi hoa, linh hồn chi hoa, nếu như lại ngưng tụ thọ nguyên chi hoa, tam hoa tề tụ, tu vi sẽ tăng cường lên không ít.

"Diệp Trúc, Ngọc Trí, còn có các vị đạo hữu từng tương trợ cho tại hạ ở bên trong mảnh vỡ Hỗn Độn, Nhân Sâm Quả này, ta chỉ cần một quả, còn lại, ngươi hãy phân phát đi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Nghe được lời này của hắn, trong mắt mọi người sáng lên.

Tốt như vậy sao? !

"Ha ha, nếu Sở đạo hữu đã hào phóng như thế, vậy ta cũng sẽ không khách khí."

Ngọc Trí cười nhạt một tiếng, biết Sở Cuồng Nhân là người đã nói là làm, sau đó liền dẫn đầu tiến lên, hái một Nhân Sâm Quả.

Những người còn lại, cũng đều tự động tay.

Ở trong đó, có một ít người muốn đục nước béo cò, nhưng đều bị Sở Cuồng Nhân nhìn thấu, trực tiếp đánh bay ra ngoài.

Mà sau khi xử lý hết chuyện về Nhân Sâm Quả, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Ngũ Trang quan.

Ngũ Trang quan này hết sức kỳ lạ, bốn phía phủ đầy đạo văn huyền diệu, được một luồng sức mạnh đang bảo vệ, một trận đại chiến vừa rồi kia, cũng không để lại cho nơi này một chút tổn hại nào.

Hắn đi vào trong đó.

Chỉ thấy trong đại điện, không cung phụng bất kỳ vị thần phật nào, chỉ có hai chữ thiên địa.

Đạo quan này, chỉ cung phụng thiên địa!

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân nhìn lướt qua bên trong đạo viện, vắng ngắt, chỉ có một cái đệm hương bồ.

Cũng không tìm được hạch tâm thế giới Địa Thư mà hắn muốn.

Nơi huyền bí duy nhất, chính là đệm hương bồ kia, cùng hai chữ thiên địa này!

Hai vật này đều ẩn chứa đạo vận huyền diệu, vô cùng bất phàm.

Sau khi Sở Cuồng Nhân tiến vào bên trong, ngồi ở trên đệm hương bồ, sau đó nhìn hai chữ thiên địa, quan sát đạo vận ẩn chứa ở phía trên.

Chỉ trong chốc lát.

Không gian xung quanh hắn biến hóa, trước mặt hắn chính là một đạo nhân trung niên mặc trên người đạo bào màu tím bầm, đầu đội Tử Kim Quan.

Đạo nhân có bộ dáng tuấn dật, khí chất bất phàm, nhìn Sở Cuồng Nhân, khẽ gật đầu: "Gặp qua đạo hữu."

"Tiền bối chính là Địa Tiên Chi Tổ."

Sở Cuồng Nhân cũng có chút suy đoán đối với thân phận của nam tử trung niên ở trước mắt này.

"Chính là bần đạo." Trấn Nguyên Tử cười nhạt một tiếng.

"Đã là tiền bối, vậy ta liền nói thẳng ý đồ ta đến đây, ta cần Địa Thư này, giúp ta làm một ít chuyện, còn xin tiền bối cho ta biết hạch tâm Địa Thư ở nơi nào."

"Ha, bởi vì chuyện này nên ta mới hiện thân, nhiều năm trước, ta đã tính toán qua, ta và một vị đạo hữu hậu thế, sẽ có một cọc thiện duyên, hiện tại xem ra, đạo hữu đây chính là cọc thiện duyên kia của ta." Trấn Nguyên Tử cười nói.

Địa Thư là bảo vật quan trọng?

Làm sao Trấn Nguyên Tử có thể tuỳ tiện giao ra.

Nhưng thân là đại năng Hợp Đạo đỉnh phong, Trấn Nguyên Tử đã từng thôi diễn qua tương lai, biết rằng Địa Thư của mình muốn cùng một vị nhân vật bí ẩn kết nên một cọc thiện duyên.

Nhưng lại khiến cho hắn không thể suy đoán ra bất kỳ căn nguyên nào, có thể thấy được vị nhân vật bí ẩn này, có khả năng không thấp hơn bản thân mình.

Cho nên, hắn mới lưu lại Địa Thư.

Nhưng mà, hắn không nghĩ tới vậy mà vị tồn tại này lại là Sở Cuồng Nhân, một vị tồn tại Đại La tam hoa cảnh?

Nhưng nghĩ đến mệnh cách của đối phương, hắn lại có chút hiểu rõ.

"Đạo hữu tái tạo luân hồi, giúp cho bọn ta chuyển sinh, Địa Thư này, lại hữu duyên với đạo hữu, hạch tâm Địa Thư này, giao lại cho đạo hữu cũng không sao."

Nói xong, hắn đưa tay ra, có một bản thư tịch phong cách cổ xưa xuất hiện.

Bộ sách kia, phía trên có khắc vô số phù văn huyền diệu, dường như trong đó, có Sơn Hải biến hóa, cao thâm khó đoán.

Đây chính là hạch tâm Địa Thư kia.

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới vậy mà lại thuận lợi có được vật này như vậy.

"Đa tạ tiền bối."

Sở Cuồng Nhân thở dài hành lễ.

"Ha, thiện duyên đã kết thúc, đạo hữu kia, nếu tương lai có duyên, sẽ gặp lại."

Nói xong, sức mạnh tiên thức mà Trấn Nguyên Tử lưu lại dần dần tiêu tán.

Trong đại điện.

Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra, đạo vận bên trong hai chữ thiên địa này đã tiêu tán.

Mà trong cơ thể hắn, thì lại có thêm một bản sách phong cách cổ xưa, đó chính là hạch tâm Địa Thư.

"Tiếp theo, chỉ cần luyện hóa hạch tâm Địa Thư này là được."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Muốn làm liền làm, dù sao bọn người Lam Vũ, Diệp Trúc cũng ở bên ngoài, có bọn họ hộ pháp, bản thân cũng không cần lo lắng điều gì.

Thời gian trôi qua, Sở Cuồng Nhân cảm giác mình càng ngày càng thuần thục đối với việc khống chế hạch tâm Địa Thư, mà thế giới Sơn Hải phát triển từ Địa Thư này cũng bắt đầu chấn động.

"Tình huống này là như thế nào?"

"Thế giới Sơn Hải này, vì sao lại đột nhiên chấn động?"

Các phương yêu nghiệt thiên kiêu thám hiểm trong thế giới Địa Thư đều toát ra vẻ không hiểu.

Mà ở bên trong Ngũ Trang quan, một cột sáng huyền hoàng sắc phóng lên tận trời!

Đùng! !

Theo sự xuất hiện của quang trụ, chấn động trên toàn bộ thế giới Sơn Hải càng phát ra mãnh liệt.

Mà ở trong cột ánh sáng, một cuốn sổ cổ lão tràn ngập tiên huy tươi sáng, vô số tự phù huyền diệu giống như ngân hà vờn xung quanh cuốn sổ cổ lão.

"Chẳng lẽ chính là hạch tâm Địa Thư!"

"Quả nhiên, hạch tâm Địa Thư này được giấu ở bên trong Ngũ Trang quan."

"Xem ra, là bị Sở Cuồng Nhân lấy mất."

Không ít người đều biết về chuyện Sở Cuồng Nhân ở trong Ngũ Trang quan, đối phương ở bên kia, hạch tâm Địa Thư lại hiện ra ở nơi đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm sao mà mọi người có thể không có bất kỳ suy đoán nào?

Chỉ thấy hạch tâm Địa Thư tràn ngập quang hoa tươi sáng, toàn bộ thế giới Sơn Hải bắt đầu co lại.

Tất cả mọi người đều biết, thế giới này phải biến mất.

Mưa gió phun trào, thiên tượng đại biến, núi non di dời...

Toàn bộ thế giới Sơn Hải, đang không ngừng co vào từ bên trong chấn động, dần dần dung nhập vào hạch tâm Địa Thư.

Sơn Hải, tiên thụ, cảnh tượng Man Hoang, bao gồm cả Ngũ Trang quan kia, toàn bộ đều biến mất, mọi người lại một lần nữa trở lại Tiên giới, tập trung tinh thần nhìn hạch tâm Địa Thư kia.

Địa Thư chân chính, đã hiện thế.

Chương 1623: Ngưng tụ ra thọ nguyên chi hoa, linh khí như mưa, sinh cơ tạo hóa

Thế giới Sơn Hải bắt đầu biến mất, dung nhập vào trong trung tâm Địa Thư!

Chỉ thấy vốn dĩ trước đó còn là huyễn cảnh Địa Thư, đã bắt đầu ngưng luyện thành thật chất, trong đó tràn ngập một lượng lớn phù văn huyền diệu, cảnh tượng sơn hà biến hóa, không ngừng hiện lên ở trong đó.

Mọi người dường như thấy được toàn bộ diễn biến lịch sử của Tiên giới.

Quá mức huyền diệu.

"Địa Thư này, không hổ là chí bảo bản nguyên Tiên Thiên cực phẩm, quả thật là không tầm thường."

"Đúng thế, nghe nói, Địa Thư này chính là thai mô của đại địa trong Tiên giới biến thành, ẩn chứa sức mạnh vô cùng to lớn, không chỉ có thể suy diễn ra sơn hà vạn vật, biết rõ chuyện trong thiên hạ, mà còn ẩn chứa phòng ngự chi năng vô song!"

"Ở bên trong rất nhiều chí bảo bản nguyên, sức mạnh phòng ngự của Địa Thư tuyệt đối là số một."

Mọi người nhìn thấy Địa Thư, bên trong ánh mắt, mang theo sự nóng bỏng.

Một món chí bảo bản nguyên Tiên Thiên cực phẩm, đến loại tồn tại đạt cảnh giới Hợp Đạo cũng vì thế mà tâm động.

Chớ nói chi là những tên yêu nghiệt thiên kiêu này.

Lúc này, nơi xa có một đạo lưu quang bay lượn mà đến, đó là một nam tử mặc trên người trường bào màu đen.

Có người kìm nén không được, muốn đoạt lấy Địa Thư!

"Muốn chết!"

Lam Vũ hừ lạnh một tiếng, Thần Trượng trong tay đánh ra, một đạo quang minh Đại La ý bạo phát, hóa thành chùm sáng màu trắng bắn ra!

Nhưng sau khi nam tử hắc bào kia bị chùm sáng màu trắng kia đánh trúng, liền trực tiếp biến thành một đoàn hắc vụ tán đi.

Lông mày Lam Vũ cau lại: "Huyễn ảnh!"

Nam tử hắc bào này, lại chỉ là một huyễn ảnh!

Vút!

Trong hư không, nam tử hắc bào lướt đi, cũng đã đến gần Địa Thư, đưa tay bắt lấy.

"Thành công rồi!"

Sắc mặt nam tử hắc bào vui vẻ, vô cùng kích động.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, một đạo ánh kiếm màu xanh từ bên trong Địa Thư kia bắn ra, trong nháy mắt liền xé hắn thành hai nửa!

Sương máu tản ra!

Mọi người khiếp sợ không gì sánh nổi.

Chỉ thấy trong sách, một nam tử bạch y từ từ đi ra, chính là Sở Cuồng Nhân.

Hắn đến cả nhìn nam tử hắc bào kia một chút cũng không nhìn, lạnh lùng nói: "Đồ của ta cũng dám đụng vào, thật sự là không biết sống chết!"

Ánh mắt của hắn như điện, đảo qua hư không.

Những yêu nghiệt thiên kiêu vốn dĩ còn muốn xuất thủ, ào ào thu liễm, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mà Sở Cuồng Nhân đưa tay trong không gian thu sách vào trong ống tay áo, nhận lấy một món chí bảo bản nguyên.

"Lam Vũ, chúng ta trở về thôi."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Được."

Sau khi chia tay với mấy người Ngọc Trí, Diệp Trúc, Sở Cuồng Nhân liền muốn về thư viện Bách Gia.

Nữ Bạt lại nhìn hắn một cái, cười nhạt nói: "Sở Cuồng Nhân, đề nghị trước đó của ta, vẫn được tính chứ."

"Vẫn là câu nói kia, ta không có chút hứng thú nào đối với cương thi."

"Ha, đáng tiếc, nhưng mà, ngươi nếu như rảnh rỗi, có thể đến cấm khu cương thi một chuyến, ngoại trừ song tu v” i ta ra, còn có một biện pháp khác có thể trợ giúp ngươi tăng Hạn Bạt chân thân lên tới mức đại thành."

"Ta biết rồi."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Đi đến cấm khu cương thi, ngược lại cũng không phải không được, một số đại cấm khu, vô cùng thần bí, hắn đã sớm có ý nghĩ xem xét qua.

Nhưng bây giờ, hắn còn có chuyện quan trọng hơn.

Sau khi trở lại thư viện Bách Gia, Sở Cuồng Nhân cũng không ngay lập tức dùng Địa Thư để truy tìm cấm khu linh hồn.

Hắn dự định, sử dụng Nhân Sâm Quả trước, ngưng tụ ra thọ nguyên chi hoa!

"Ha, cũng không biết khi Bất Tử chi thân này ngưng tụ ra thọ nguyên chi hoa, rốt cuộc là ra bộ dạng gì đây?"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Sau đó, hắn ăn Nhân Sâm Quả, tiên nguyên trong cơ thể vận chuyển, từ từ luyện hóa.

Sâu bên trong đó.

Hắn cảm giác được vật gì đó ở trong cơ thể mình, đang nhanh chóng ngưng tụ, hắn biết, vật đó chính là tuổi thọ của mình!

...

Khoảng thời gian Sở Cuồng Nhân bế quan, đã qua gần một tháng.

Một ngày nọ.

Bên trong thư viện Bách Gia, một đạo hạo quang ngút trời hiện lên!

Chỉ thấy ở bên trong hạo quang kia, một đóa liên hoa bốn cánh lấp loé được sinh ra, tiên huy tươi sáng, vô cùng chói mắt.

Không ít học sinh thấy thế, không khỏi ngạc nhiên.

"Đó chính là, thọ nguyên chi hoa!"

"Học viện chúng ta, có người ngưng tụ ra thọ nguyên chi hoa, là ai? !"

Mọi người nhìn về phía vị trí xuất hiện hạo quang, là chỗ ở của Sở Cuồng Nhân.

"Là thủ tịch sao?"

"Không đúng."

Chỉ thấy ở bên trên ngọn núi kia, giữa những túp lều, một ngôi nhà tranh mở ra, Lam Vũ từ từ bước ra từ trong đó, hạo quang bên trong thọ nguyên chi hoa kia, cũng rơi ở trên đầu nàng, trở về trong cơ thể.

"Là Lam Vũ."

"Là nàng đã ngưng tụ ra thọ nguyên chi hoa."

Mọi người hơi kinh ngạc.

Nhưng lại cảm thấy hợp tình hợp lí, dù sao Sở Cuồng Nhân đi thế giới Địa Thư, chiếm lấy Nhân Sâm Quả, phân phát cho mọi người, là chuyện không ít người đều biết.

Lam Vũ đạt được một Nhân Sâm Quả, ngưng tụ ra thọ nguyên chi hoa, cũng không phải là không có khả năng.

"Thọ nguyên chi hoa đã ngưng tụ, sau đó, chính là ngưng tụ linh hồn chi hoa!"

Lam Vũ nỉ non nói.

Thời điểm ở thế giới Sơn Hải, trong quá trình nàng và Sở Cuồng Nhân du lịch bên trong đó từng đạt được một chút tiên quả có thể tăng cao sức mạnh linh hồn, sẽ có chút trợ giúp đối với việc nàng ngưng tụ ra linh hồn chi hoa.

Nàng tin tưởng, không bao lâu nữa, bản thân mình sẽ có thể tề tụ tam hoa!

"Cũng không biết công tử thế nào rồi."

Lam Vũ nhìn về phía một ngôi nhà tranh ở nơi khác.

Chỗ đó, chính là chỗ mà Sở Cuồng Nhân bế quan.

Mà tại thời điểm nàng đang nhớ đến Sở Cuồng Nhân, chỉ thấy giữa thiên địa, chợt có lượng lớn linh khí gào thét mà đến, hội tụ ở bên trên ngọn núi.

Luồng linh khí này thật sự quá mức dồi dào.

Thậm chí còn tạo thành một vòng xoáy linh khí to lớn ở bên trên ngọn núi, vật chất hóa linh khí, hình thành tầng mây cuồn cuộn, gần như bao phủ toàn bộ thư viện Bách Gia.

Nhưng còn chưa chờ mọi người kinh ngạc xong.

Trên bầu trời, có nước mưa rơi xuống, đó là... Nước mưa kim sắc!

"Trời mưa sao?"

"Không đúng, nước mưa này có điểm gì đó quái lạ, trong nước mưa này ẩn chứa linh khí nồng đậm!"

Có người nhịn không được kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy nước mưa kia rơi xuống, cũng không phải là nước mưa đơn thuần, mà chính là linh khí nồng đậm đến mức hoá thành trạng thái lỏng, những thứ này, đều là linh dịch! !

Linh dịch thành mưa, ùn ùn kéo đến, rơi xuống ở trên bầu trời của thư viện Bách Gia.

Một số tu sĩ bị vây ở trong bình cảnh nhiều năm, mượn nhờ cơ hội cực tốt này, hấp thu linh khí, đột phá tới cảnh giới tiếp theo!

Cũng có người lấy dụng cụ ra, bắt đầu hứng lấy linh dịch, dùng để làm tài nguyên tu hành.

Mà hiệu quả của trận Linh Vũ này vẫn chưa kết thúc.

Linh Vũ đi qua nơi nào, cây khô như gặp mùa xuân, trăm hoa đua nở, một số linh thú thỏa thích tự do, phát ra tiếng gào vui vẻ ở bên trong nước mưa.

Một trận sinh cơ tạo hóa, bao phủ thư viện.

Điềm lành như thế, vạn năm khó gặp.

Ngay cả viện trưởng Lữ Tử cũng đã bị kinh động, bay ra ngoài xem xét, sau cùng khóa chặt ở bên trong nơi ở của Sở Cuồng Nhân.

Hắn hoàn toàn có thể xác định được, trận tạo hóa này, chính là do Sở Cuồng Nhân mang đến.

"Hắn lại đang làm cái gì vậy? Thế mà đưa tới loại tạo hóa kinh người này? !"

Sau đó, hắn lại chú ý tới tường vân kim sắc bên trên ngọn núi.

Linh Vũ phô thiên cái địa kia bắt nguồn từ bên trong đó mà rơi xuống, mà cái này, chỉ là một phần của linh khí nồng nặc kia mà thôi!

Ầm ầm...

Lúc này, chỉ thấy tường vân kim sắc kia phun trào, giống như thác nước trút vào trong nhà tranh của Sở Cuồng Nhân.

Dưới linh khí bàng bạc này, ngôi nhà tranh yếu ớt kia hóa thành tro tàn ngay tại chỗ.

Mà thân ảnh Sở Cuồng Nhân cũng hiện ra, giờ phút này hắn ngồi ngay ngắn ở giữa không trung, tiên huy trên người lưu chuyển, tường vân kim sắc vô tận kia điên cuồng tràn vào trong cơ thể của hắn.

Ở trên đỉnh đầu hắn, có ba đóa hoa từ từ nở rộ.

Đóa đầu tiên, tiên nguyên chi hoa, hoa nở bảy cánh hoa.

Thứ hai đóa, linh hồn chi hoa, hoa nở tám cánh hoa.

Mà một đóa sau cùng, chính là thọ nguyên chi hoa, chỉ có một hình dáng mơ hồ, nhưng khi được linh khí vô tận kia tưới tiêu, đóa thọ nguyên chi hoa này dần dần ngưng tụ thành thực chất.

Cánh hoa của nó, lên đến mười hai cánh!

Thọ nguyên chi hoa, hoa nở mười hai cánh, đây chính là cực hạn của cảnh giới Đại La mà mọi người biết.

Nhưng chuyện này vẫn còn chưa kết thúc!

Chương 1624: Đánh vỡ quy tắc cấm kỵ, thọ nguyên chi hoa hai mươi bốn phẩm

Khi linh khí vô tận trút ngược vào, đóa thọ nguyên chi hoa ở trên đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân kia, dần dần hóa thành thực chất!

Hoa nở mười hai cánh.

Nhưng chuyện này, vẫn còn chưa kết thúc, linh khí gần như vô cùng vô tận bên trong tường vân kim sắc kia đang không ngừng tràn vào trong thọ nguyên chi hoa!

Sau khi hoa nở mười hai cánh, cánh thứ mười ba, đã được hình thành!

Mà từ cánh hoa thứ mười ba ngưng tụ, một luồng đạo vận vô hình, kỳ lạ từ trong đó khuếch tán ra, toàn bộ đại năng trên Tiên giới đều cảm ứng được.

Từng đạo từng đạo tiên thức phun trào ra, đi đến chỗ thư viện Bách Gia.

Cho dù là đại năng, nhưng khi tiên thức của bọn họ đến thư viện Bách Gia, nhìn thấy linh khí vô tận ngưng tụ mà thành kia, nhìn thấy tường vân kim sắc bao phủ phạm vi gần như trăm vạn dặm, cũng nhịn không được có chút kinh ngạc.

Theo bản năng, bọn họ nghĩ tới một người.

Sở Cuồng Nhân!

Chỉ có dị số kia, mới có thể làm ra loại động tĩnh kinh thiên động địa to lớn như thế này.

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? !"

"Sở Cuồng Nhân, đã làm ra chuyện gì?"

Các đại năng có chút chết lặng đối với Sở Cuồng Nhân, trừ khi đối phương lập tức đột phá đến Hợp Đạo, nếu không, ngay cả khi làm ra chuyện kinh thiên động địa gì, cũng không thể rung động đến bọn họ.

"Để cho ta nhìn xem, gia hỏa này lại làm ra chuyện gì đây."

Một vị đại năng âm thầm nghĩ tới.

Mà khi hắn nhìn thấy đóa thọ nguyên chi hoa ở trên đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân kia, nhất thời sửng sốt một chút: "Đây là... Ta, ta đếm xem..."

Hắn nhịn không được có chút cà lăm.

"Một, hai, ba... mười ba, mười bốn, mười lăm... Vẫn còn đang ngưng tụ! !"

"Ta không nhìn lầm chứ, gia hỏa này, thế mà phá vỡ quy tắc mười hai phẩm! ! Thọ nguyên chi hoa của hắn, sao lại biến thành hình dạng này!"

"Tình huống này là như thế nào, ta đây là chưa tỉnh ngủ sao?"

Sắc mặt của các đại năng đại biến.

Một số thậm chí đã sản sinh ra ý nghĩ hoang đường rằng có phải bản thân đang nằm mơ hay không.

Một màn trước mắt khiến cho bọn họ rung động, Sở Cuồng Nhân tuyệt đối không thua kém tồn tại đột phá đến cảnh giới Hợp Đạo!

Cảnh giới Đại La tam hoa.

Đây là cảnh giới thứ nhất của Đại La, muốn ngưng tụ ra ba đóa hoa, phân biệt là tiên nguyên, thọ nguyên, và linh hồn!

Mà cực hạn của mỗi một đóa hoa chính là mười hai phẩm!

Sau khi ba đóa hoa đều đạt đến mười hai phẩm, liền có thể trải qua trùng kích để đến cảnh giới tiếp theo, ngũ khí cảnh!

Nhunge mà, vô số năm qua, từng có người có suy nghĩ hão huyền, muốn ngưng tụ ra tam hoa vượt qua mười hai phẩm!

Nhưng rất nhanh, liền có người phát hiện, đây là quy tắc chết được định bởi đại đạo, gần như không có khả năng đột phá, Đại La tam hoa, quy tắc một đóa hoa nhiều nhất chỉ có mười hai phẩm, dần dần xâm nhập vào nhân tâm.

Cũng được cho rằng là quy tắc thép không thể phá vỡ được!

Chỉ là, năm mươi Đại Đạo, bốn mươi chín Thiên Diễn, mọi thứ đều là một đường sinh cơ!

Từ xưa đến nay, có không ít người đều không tin tà, muốn đánh vỡ quy tắc mà đại đạo lưu lại này, mấu chốt lớn nhất chính là, thế mà thật sự có người thành công!

Mười hai phẩm, cũng không phải là không thể nào đánh vỡ!

Mười hai phẩm, cũng không phải là cực hạn!

Cho đến nay, phàm là người có thể phá vỡ quy tắc mười hai phẩm, đều có một xưng hô thống nhất... Cấm kỵ! !

Đánh vỡ quy tắc của đại đạo, là điều cấm kỵ!

"Sở Cuồng Nhân, là một tên cấm kỵ! !"

"Hắn không phải là yêu nghiệt cái thế gì cả, hắn chính là cấm kỵ! !"

"Chúng ta đã sớm nghĩ tới chuyện đó, có thể có loại mệnh cách ly kỳ quỷ dị kia, còn nắm giữ Hỗn Độn Chí Bảo, dạng người này, không phải cấm kỵ, thì là cái gì chứ? !"

"Nhưng cho dù là cấm kỵ, chuyện này cũng thật quá khó tin đi, theo ta được biết, cấm kỵ phá vỡ quy tắc mười hai phẩm trong lịch sử kia, cao nhất cũng chỉ ngưng tụ ra tam hoa mười bảy phẩm, nhưng các ngươi nhìn thọ nguyên chi hoa của gia hỏa này đi, mười tám cánh hoa, hơn nữa, còn đang không ngừng tăng lên! !"

"Đừng quên, hắn nắm giữ Hỗn Độn Thanh Liên, đó là đồ vật mà ngay cả đại đạo cũng phải kiêng kỵ, nói cách khác, hắn chính là cấm kỵ mà đại đạo cũng kiêng kỵ !"

Tiên thức của rất nhiều đại năng giao hội, nhìn Sở Cuồng Nhân đang tự mình ngưng tụ thọ nguyên chi hoa, trong mắt ẩn chứa vẻ chờ mong.

Chuyện Sở Cuồng Nhân đang làm ngay bây giờ, dưới cái nhìn của bọn họ, là đang phá hủy quy tắc, đánh vỡ ghi chép, sáng tạo ra kỳ tích! !

Hơn nữa, điều này rất có thể sẽ là một trong những kỳ tích lớn nhất từ khi Hỗn Độn khai mở đến nay!

Bọn họ, đang chứng kiến lịch sử đấy!

Mười tám cánh, mười chín cánh, hai mươi cánh, hai mươi mốt cánh...

Cánh hoa của thọ nguyên chi hoa, đang không ngừng gia tăng, cuối cùng dường như ngừng lại ở cánh thứ hai mươi bốn!

Thọ nguyên chi hoa, hai mươi bốn phẩm!

Mà tại thời điểm khi thọ nguyên chi hoa ngưng tụ ra phẩm thứ hai mươi bốn, thiên địa chấn động, sấm sét vang dội, rất nhiều đại năng đều có thể cảm giác được, đại đạo kia, đang gào thét!

Giống như đang tuyên cáo, một tên cấm kỵ đánh vỡ quy tắc của đại đạo đã sinh ra!

Nhưng mà, Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý đến.

Chuyện hắn đánh vỡ quy tắc còn thiếu sao?

Thế giới tùy thân, sức mạnh tiểu vũ trụ, tự cường vô địch chi đạo, Hỗn Độn Thanh Liên...

Cái nào trong những thứ này, là không nằm ngoài sự khống chế của đại đạo?

Hắn, vốn là dị số lớn nhất trong thiên địa này, không thể phỏng đoán!

"Đây chính là thọ nguyên chi hoa của ta sao? Ngược lại cũng có chút thú vị."

Sở Cuồng Nhân nhìn thọ nguyên chi hoa hai mươi bốn phẩm ở trước mắt, khóe miệng hơi nhếch lên.

Hắn cảm nhận được, cho dù bản thân mình không tu hành, dựa vào đóa thọ nguyên chi hoa này, cũng có thể sống đến thời điểm vũ trụ bị diệt vong.

"Dựa vào Thân Thể Bất Tử ngưng tụ ra thọ nguyên chi hoa, quả nhiên là không tầm thường."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên, hắn cảm nhận được, đóa thọ nguyên chi hoa này ngoại trừ bao gồm hai mươi bốn phẩm ra, còn có một luồng đặc tính bất tử vô cùng cường đại!

Nói cách khác, đóa hoa này, sẽ không khô héo, cũng sẽ không bị suy yếu.

Không giống như một số Đại La còn lại, động một chút thì bị đại đạo, hoặc bị những kẻ thù còn lại lấy mất tam hoa trên đỉnh.

"Ngưng tụ ra thọ nguyên chi hoa, tu vi của ta, nhất định cũng có sự tăng trưởng."

Sở Cuồng Nhân cảm giác sức mạnh dư thừa trong cơ thể, âm thầm nghĩ tới.

Thoạt nhìn thọ nguyên chi hoa không có trợ giúp gì đối với chiến lực, mà trên thực tế, quả thực cũng không có trợ giúp gì quá lớn.

Nhưng tam hoa hỗ trợ lẫn nhau, ngưng tụ ra thọ nguyên chi hoa, hơn nữa còn một hơi ngưng tụ đến hai mươi bốn phẩm, có tác dụng xúc tiến rất lớn đối với quá trình tu hành hai đóa hoa còn lại.

"Tiên nguyên chi hoa, linh hồn chi hoa, có phải cũng có thể tăng lên tới hai mươi bốn phẩm hay không? Ừm, xem ra còn cần phải thử một chút."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Với kiến thức uyên bác của hắn, trong ấn tượng, gặp qua một số ghi chép liên quan tới quy tắc mười hai phẩm, và ghi chép về việc phá vỡ quy tắc.

Ví dụ như, ở bên trong ghi chép có một vị cấm kỵ, đã từng ngưng tụ ra tiên nguyên chi hoa mười sáu phẩm.

Mà người kia, cũng giống như Sở Cuồng Nhân, đều có Kim Ngọc Dao Trì Tiên Thể.

Tiên Thể Chí Tôn này, có tác dụng rất tốt trong việc ngưng tụ tiên nguyên chi hoa vượt qua mười hai phẩm.

"Thọ nguyên chi hoa hai mươi bốn phẩm? Ngươi đã từng thấy qua sao?"

"Không có, rốt cuộc thủ tịch làm sao làm ra được vậy?"

Sở Cuồng Nhân thành công ngưng tụ ra thọ nguyên chi hoa hai mươi bốn phẩm, vô số học sinh đều thấy được, cực kỳ chấn động.

Đến cả đại năng trên Tiên giới cũng vì thế mà kinh thán, huống chi là bọn họ.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng không ra mặt giải thích bất cứ điều gì, chỉ hàn huyên vài câu với Lữ Tử.

Đối phương càng toát ra vẻ hài lònđối với hắn g.

"Cuồng Nhân, thư viện có một vị học sinh xuất sắc như ngươi, thật sự là may mắn của thư viện, sau này, thư viện phải nhờ vào ngươi chống đỡ rồi."

Lữ Tử vỗ vỗ bả vai của Sở Cuồng Nhân, nghiêm túc chân thành nói ra.

Sở Cuồng Nhân hoài nghi, bây giờ mình mở miệng muốn ngồi lên vị trí viện trưởng, có phải đối phương sẽ không nói hai lời liền đáp ứng hay không.

Đương nhiên, hắn cũng không có ý nghĩ quản lý thư viện.

Thế lực dưới trướng của hắn hiện tại rất đông, bận bịu đến mức không thở nổi, Thương Khung đế quốc, Tử Vi Tinh, Thần Ma nhất mạch, còn có âm Phủ, U Minh Huyết Hải...

Ồ, chuyện này không đếm thì không biết, khẽ đếm liền giật mình.

Những thế lực này, đủ để khiến hắn ngang tầm với Tiên giới, trong bất giác, không ngờ hắn đã trở thành đại lão trên Tiên giới rồi? !

Chương 1625: Tìm tòi cấm khu, tiến về cấm khu linh hồn, phủ thành chủ gặp quỷ

"Được rồi, tiếp theo cũng nên tìm cấm khu linh hồn này ở nơi nào rồi."

Sau khi làm xong chuyện của thọ nguyên chi hoa, Sở Cuồng Nhân tính toán giải quyết sự tình của Thạch Anh.

Mà Ngưng Hồn Hoa bên trong cấm khu linh hồn, là đồ vật hắn nhất định phải có được.

Nhưng mà, cấm khu này vô cùng thần bí, mặc dù ở Tiên giới, nhưng từ xưa tới nay chưa từng có ai biết nó ở nơi nào, chp dù thế gia Tử Đồng đã từng là thế lực phụ thuộc của bọn họ cũng giống vậy.

Nếu Sở Cuồng Nhân muốn tìm ra thế lực này, biện pháp duy nhất là thông qua Địa Thư.

Địa Thư, vật mà thai mô của đại địa Tiên giới biến thành, có liên hệ với khắp nơi trong Tiên giới, có thể thôi diễn biến hóa của thiên hạ sơn hà, biết sự tình phát sinh bên trong mảnh đại địa này.

Sở Cuồng Nhân lấy Địa Thư ra.

Đây là một bản thư tịch huyền hoàng sắc, nhìn qua cũng không có gì kỳ lạ.

Mà tiên thức của hắn lưu chuyển, tiến vào bên trong, ý thức nhanh chóng đi tới một cảnh tượng lộng lẫy.

Ở chỗ này, Sở Cuồng Nhân thấy được thương hải tang điền, nhìn thấy vô số sự tích đã phát sinh qua trên trên mặt đất cổ lão này.

Ở trong đó, còn bao gồm lịch sử phát triển của Nhân tộc.

Từ Nữ Oa tạo người, đến Tam Hoàng Ngũ Đế, lại đến Nhân Hoàng xuống dốc, phong thần chi chiến...

Tất cả, hắn đều thấy rõ.

"Cấm khu linh hồn!"

Tâm niệm của Sở Cuồng Nhân chuyển động, mặc niệm tên của cấm khu linh hồn.

Nhất thời, từng tin tức liên quan tới cấm khu hiện lên ở trước mắt, bên trong cảnh tượng vô số sơn hà đang biến hóa, một khu vực bị sương mù màu xám dày đặc bao phủ, xuất hiện ở trước mặt hắn.

"Đây chính là cấm khu linh hồn sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Đợi sau khi ý thức ra khỏi Địa Thư, dùng cách nào để tìm đến cấm khu đã sáng tỏ trong lòng.

"Ha, tìm được rồi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Hắn dự định một mình đến cấm khu này một chuyến, sau đó không lâu liền bắt đầu.

...

Cấm khu linh hồn, ở bên trong một mảnh sơn mạch cổ lão trong Tiên giới.

Dãy núi này, hết sức kỳ lạ, bị vô số cấm chế quấn lấy, cho dù là một số đại năng trong Tiên giới, cũng khó có thể nhìn trộm đến.

Không chỉ có như thế, dãy núi này có thể di động tuỳ vào tình huống, thường cách một khoảng thời gian thì sẽ thay đổi một vị trí, cho nên mới khiến nó càng thêm khó có thể tìm ra.

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân nắm giữ Địa Thư mà nói, cũng không phải là một việc khó khăn.

Rất nhanh.

Sở Cuồng Nhân đã tìm đến vùng núi cổ xưa này.

Vùng núi cổ xưa này, tu sĩ tầm thường không thấy được, mà bây giờ, vùng núi cổ xưa này nằm gần một tòa thành trì.

Nhưng tu sĩ trong thành trì này, thậm chí cũng không biết bên cạnh địa phương mình sinh hoạt, vậy mà tồn tại loại cấm khu bị vô số tu sĩ sợ như sợ cọp, vô cùng kiêng kị!

Cho dù là Đại La Kim Tiên có tu vi cao nhất trong thành, cũng không phát giác ra!

"Đã tới rồi, đặt chân ở nơi này trước đi."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn cũng không có xông vào cấm khu linh hồn trước, dạng cấm khu này, tùy tiện xâm nhập, là chuyện cực kỳ không khôn ngoan.

Tối thiểu nhất, cũng phải có chút hiểu biết với nơi này mới được.

Tốt nhất là có thể gặp phải một người đến từ cấm khu, cạy ra tình báo từ trong miệng đối phương.

Thành trì này ở gần cấm khu, vận khí tốt, có lẽ có thể đụng tới một hai kẻ.

Trong thành trì.

Sở Cuồng Nhân dùng linh quang che mặt, che lấp khí tức, cũng không muốn bại lộ thân phận, tùy ý tìm một tửu lâu.

Nhunge mà, cho dù hắn tận lực che giấu thân phận, nhưng luồng khí tức bất phàm và đạo vận trên người kia vẫn không cách nào hoàn toàn che giấu như cũ, chỉ mộ tia lộ ra, cũng đủ để làm cho người ta chấn kinh.

Trong tửu lâu.

Không ít người nhìn Sở Cuồng Nhân ngồi ở cửa sổ, nghị luận ầm ĩ.

"Rốt cuộc người kia là ai, vậy mà lại có khí tức không bình thường."

"Đúng vậy, bên trong Thiên Vân thành chúng ta, có dạng tu sĩ này sao?"

"Không biết."

Đối với lời nghị luận của mọi người, Sở Cuồng Nhân cũng không có để ở trong lòng.

Mà mọi người thảo luận về hắn một hồi, rất nhanh đã nói đến chuyện khác.

"Các ngươi có nghe nói không? Gần đây trong phủ thành chủ, đang gặp quỷ đây."

"Cái gì, phủ thành chủ gặp quỷ? Nói đùa sao, thành chủ chúng ta là tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên, con quỷ nào dám đi nơi đó quậy vậy."

"Đúng vậy, đó không phải là đi tìm chết sao?"

"Các ngươi cũng không biết sao."

Một thanh niên thần bí hề hề nói ra: "Ta nghe nói, ác quỷ tiến đến gây chuyện ở phủ thành chủ, có thể đều không phải là ác quỷ tầm thường, ở trong đó, thậm chí có Quỷ Tiên cấp bậc Đại La đấy!"

Nghe đến đây, mọi người không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Đại La Kim Tiên vốn đã vô cùng hiếm thấy, chớ nói chi là, Quỷ Tiên cấp bậc Đại La.

"Không đúng, Quỷ Tiên cấp bậc Đại La, đang êm đẹp lại tìm phủ thành chủ gây phiền phức làm gì?"

"Ai biết được?"

"Ai, nói đến, phủ thành chủ này cũng coi như xui xẻo, nữ nhi cực khổ bồi dưỡng lại thành phế nhân, hiện tại còn bị ác quỷ quấy rối, ai, đáng thương."

"Đúng vậy, với thực lực của thiên kim thành chủ, vốn đã có tư cách tham gia giới tử chi tranh, hết lần này tới lần khác không biết đụng phải tà vật gì, toàn bộ tu vi bị mất trong vòng một đêm."

Nghe được lời của mọi người, tâm thần của Sở Cuồng Nhân hơi động một chút.

Ác quỷ?

Điều này không khỏi làm Sở Cuồng Nhân liên tưởng đến cấm khu linh hồn.

Cấm khu linh hồn có thủ đoạn quỷ quyệt, tự dưỡng ác quỷ, cũng không là chuyện không thể nào.

Vì xác thực chứng nhận phỏng đoán của mình, tiên thức của hắn trải rộng ra, thu thập tin tức.

Rất nhanh.

Hắn liền tìm được vị trí của phủ thành chủ, nhưng mà bây giờ nơi này bị một lượng lớn cấm chế quấn quanh, tiên thức khó có thể tiến vào.

Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý, tiếp tục thông qua những người khác, thu thập tình báo.

Các loại tin tức theo tiên thức, tràn vào trong đầu.

Trong thành, cũng không ít tu sĩ cảm giác được có người đang dùng tiên thức nhìn trộm thành Thiên Vân, nhưng lại không ai dám lên tiếng ngăn lại.

Quá mênh mông!

Luồng sức mạnh của tiên thức này quá cuồn cuộn, mang ra so sánh, thì tiên thức của bọn họ giống như giọt nước trong biển cả, căn bản không có cách đánh đồng.

Đây tuyệt đối là một đại năng!

Toàn bộ thành Thiên Vân, ngoại trừ thành chủ ra, không người nào có thể đánh đồng với hắn.

Ai dám lên tiếng ngăn lại một vị đại năng như thế chứ!

Cho dù đối phương xuất thủ hủy diệt nguyên một tòa thành này, cũng không phải chuyện bọn họ có thể ngăn cản, huống chi, đối phương chỉ thu thập một số tin tức mà thôi, xem như vô cùng ôn hòa.

"Thì ra là thế..."

Rất nhanh, tin tức liên quan tới chuyện phủ thành chủ gặp quỷ, Sở Cuồng Nhân đã biết đại khái.

Sự kiện này, có lẽ phát sinh vào khoảng một tháng trước.

Mà căn cứ vào tin tức lấy được ở bên trong Địa Thư, một tháng trước cấm khu linh hồn cũng đi tới khu vực gần thành Thiên Vân.

Đây là trùng hợp sao?

Dù sao, Sở Cuồng Nhân cũng không tin lắm.

Lại nói, cho dù là trùng hợp, đã có ác quỷ gây hoạ, hắn là âm Phủ Quỷ Đế này, muốn làm như không thấy, cũng không tránh khỏi có vẻ không có trách nhiệm.

Chuyện phủ thành chủ này, hắn cần phải nhúng tay vào.

Đêm, trăng sáng treo cao.

Trong phủ thành chủ, một nữ tử đang nằm ngủ trên giường.

Nữ tử này, dáng người mỹ lệ, khuôn mặt tinh xảo, chỉ là sắc mặt trắng nhợt, là loại trắng mang theo chút bệnh trạng, khiến cho nàng ta có vẻ hết sức yếu đuối.

Nhất là đôi mi thanh tú nhíu chặt, dường như đang gặp phải ác mộng, làm cho người ta thương tiếc.

Đột nhiên, hơi lạnh ăn mòn cả người lan đến.

Nữ tử bỗng nhiên bị bừng tỉnh, hai con mắt trừng lớn, trong mắt mang theo vẻ bất lực, hoảng sợ: "Hắn tới, hắn lại tới."

Trong phủ thành chủ, âm khí âm u quỷ quyệt bỗng nhiên bạo phát, bao phủ hơn phân nửa phủ đệ.

"Hắc hắc, La Thiên Vân, ta lại tới, giao Cửu Thải Thần Hồn Thể ra, nếu không, ta sẽ khiến phủ thành chủ của ngươi gà chó không yên! !"

Một giọng nói âm trầm vang lên.

Chỉ thấy trên bầu trời phủ thành chủ mây đen cuồn cuộn, âm phong kéo đến, một Quỷ Tiên trung niên mặc trường bào màu đen, toàn thân tràn ngập âm u hàn ý từ từ giáng xuống!

Mà ở phía sau hắn, còn có vô số lệ quỷ kêu rên gào thét, cảnh tượng doạ người!

Chương 1626: Cửu Thải Thần Hồn Thể, Đại La Quỷ Tiên Dạ La Sát, hắn không động được

Thành Thiên Vân, trong phủ thành chủ.

Tuyệt thế ác quỷ giáng xuống, khí tức kinh khủng lan tràn ra, tràn ngập trong cả tòa phủ thành chủ.

Trong phủ thành chủ, một nam tử mặc trên người trường bào kim sắc, khuôn mặt uy nghiêm khôi ngô, hai mắt trợn trừng, toát ra vẻ phẫn nộ: "Dạ La Sát đáng chết, hắn lại tới!"

Nương theo Đại La ý vô cùng bàng bạc, La Thiên Vân ngẩng đầu dậm chân bước ra!

Ở phía sau hắn, còn có một đám cao thủ của phủ thành chủ, mỗi một người đều có chiến lực cấp bậc Kim Tiên, vô cùng cường đại.

Nhưng mà, lúc những người này nhìn đến vô số vong hồn tràn ngập thiên địa kia, trong mắt vẫn nhịn không được toát ra vẻ ngưng trọng như cũ.

"Dạ La Sát, ngươi có chịu thôi đi hay không!"

La Thiên Vân nhìn Dạ La Sát, giọng điệu băng lãnh nói.

"Ta nói, giao Cửu Thải Thần Hồn Thể ra, nếu không, ta sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ."

Dạ La Sát cười lạnh một tiếng nói.

Nếu như có người nghe được lời này của hắn, nhất định sẽ vô cùng khiếp sợ.

Cửu Thải Thần Hồn Thể, đây chính là Tiên Thể Chí Tôn trong truyền thuyết, là thể chất thích hợp nhất để tu hành linh hồn chi đạo trên thế gian này!

Nghe nói, người sở hữu loại Tiên Thể Chí Tôn này sẽ không thức tỉnh khi vừa ra đời, thậm chí có thể sẽ luôn bị ẩn giấu, thẳng đến khi người sở hữu chết đi, cũng không nhất định có thể thức tỉnh.

Mà nếu thức tỉnh, loại thể chất này sẽ hấp dẫn vô số vong hồn ác quỷ.

Đối với bọn họ mà nói, Cửu Thải Thần Hồn Thể chính là thuốc đại bổ tuyệt thế!

Nếu như có thể hấp thu luyện hóa, sẽ giúp linh hồn của bọn họ đạt được thăng hoa về bản chất.

Bây giờ, bên trong phủ thành chủ này, có một Cửu Thải Thần Hồn Thể đã thức tỉnh!

Dạ La Sát liếm môi một cái, cho dù hắn là tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên, thế nhưng Cửu Thải Thần Hồn Thể này vẫn có hấp dẫn cực lớn đối với hắn như cũ, nếu thôn phệ hấp thu, không chỉ có thể đột phá cảnh giới hiện tại, thậm chí tương lai còn có thể nhờ thể chất này, tu vi đột nhiên tăng mạnh, lấy hồn thể chứng đạo cũng không phải là không được!

Vừa nghĩ tới đó, trong lòng hắn nóng nảy, nhưng nghĩ đến, Cửu Thải Thần Hồn Thể này đã bị vị đại nhân kia để mắt tới, hắn liền bỏ đi suy nghĩ.

Đáng tiếc.

Đồ tốt như vậy, không phải là của mình.

"Ta nói, trong phủ thành chủ ta, không có thần hồn thể như ngươi nói! Nhanh cút đi cho ta!"

"Đừng nghĩ gạt ta, dao động thần hồn thể kia, rõ ràng là truyền tới từ trong phủ thành chủ của ngươi, ngươi giấu không được! Nếu ngươi rượu mời không uống, thì cũng đừng trách ta!"

Dạ La Sát cười lạnh một tiếng, tiếp đó phất phất tay, vô số ác quỷ vong hồn sau lưng nhanh chóng hét khàn giọng, lao về phía cao thủ của phủ thành chủ!

"Tới thì tới, sợ các ngươi sao?"

"Hừ, một đám lệ quỷ, ta muốn các ngươi hồn phi phách tán! !"

Một tháng qua cao thủ của phủ thành chủ và những ác quỷ vong hồn này đã giao thủ mấy lần, sớm đã là xe nhẹ đường quen đối với công kích của bọn họ.

Một trận chém giết, bỗng nhiên bạo phát.

Mà La Thiên Vân và Dạ La Sát liếc nhau, cũng lập tức bắt tay vào chiến một trận!

Ầm!

Giao thủ chiêu thứ nhất, âm khí và tiên nguyên giống như hai ngôi sao lớn ầm ầm đụng vào một chỗ, chỉ thấy hư không nổ tung, từng đạo từng đạo vết rách như tấm gương vỡ vụn lan ra!

Trong không khí, tràn ngập một luồng âm khí băng lãnh thấu xương.

"La Thiên Vân, hôm nay sẽ để ngươi nhìn một chút thực lực chân chính của ta!"

Dạ La Sát thét dài một tiếng, âm khí trên người điên cuồng quay cuồng, đánh ra một chưởng, âm khí kinh khủng và đạo văn đan xen trong hư không, hóa thành một đại thủ che lấp trời đất!

"Tới đi! !"

La Thiên Vân lẫm liệt không sợ, trong tay xuất hiện một đại đao kim sắc, phía trên có đạo văn dày đặc, đây là một thanh Đại La khí đỉnh phong!

Chém ra một đao, đao khí kim sắc trùng trùng điệp điệp, ùn ùn kéo đến!

Cự chưởng và đao khí điên cuồng đan xen vào nhau, giống như một trận gió bão diệt thế, phá huỷ mọi thứ ở bốn phía.

Trong phủ thành chủ.

Một thiếu nữ ốm yếu nhìn tình cảnh này, vô cùng lo lắng.

Nàng nắm chặt quyền đầu, gân xanh trên mu bàn tay trơn bóng nổi lên, trong mắt mang theo vẻ không cam tâm.

"Nếu như tu vi của ta không có biến mất, ta sẽ có thể giúp đỡ phụ thân, đáng chết, đáng chết!"

Thiếu nữ không cam lòng nói ra.

Trước kia, thiên tư của nàng tuyệt đối là đệ nhất ở bên trong Vân Thành này, tu hành ngàn năm, dù chưa đạt tới cảnh giới Đại La, nhưng cũng chênh lệch không xa.

Nhưng bây giờ, nàng chỉ có thể đứng ở nơi này, nhìn chiến đấu, thậm chí còn không thể tới gần, vì chỉ một đạo năng lượng tùy ý, cũng đủ để xé rách thân thể của nàng.

Ầm, ầm, ầm! !

Năng lượng cuồng bạo như dòng nước lũ đang điên cuồng phát ra.

Đao và chưởng, âm khí và tiên nguyên, Dạ La Sát và La Thiên Vân, hai người đã giao thủ không dưới mấy chục chiêu, có qua có lại, đánh đến vô cùng kịch liệt.

Hai người đều là tồn tại Đại La tam hoa cảnh đỉnh phong, khoảng cách đến ngũ khí cảnh, cũng không kém bao nhiêu.

Hơn nữa, trước đó cũng giao thủ qua mấy lần, cũng coi như hiểu rõ lẫn nhau, muốn bắt đối phương lại, thật sự không phải một chuyện dễ dàng.

"Thiên Vân Quyết, biển mây cuồn cuộn lay động trần thế! !"

Chỉ thấy La Thiên Vân phóng lên tận trời, từ ánh sáng đại đao kim sắc trong tay bạo phát đến cực hạn, một đạo đao quang vô cùng doạ người từ trong đó phun ra ngoài!

Giống như tầng mây cuồn cuộn, từng cơn sóng đánh liên tục, giống như muốn đập nát thiên địa này!

Mà Dạ La Sát bị luồng đao quang kinh khủng bao phủ hít sâu một hơi, tiếp đó đưa tay thúc giục âm khí, năm ngón tay móc ngược, ánh mắt ngưng trọng, cũng thúc giục cực chiêu!

"Quỷ Khiếu Cửu Thiên! !"

Trong lòng bàn tay hắn, âm khí tối đen như mực đang hội tụ, hóa thành một bóng năng lượng to lớn.

Mà ở trong đó, dường như có nguyên một đám vong hồn thê lương đang gào thét.

Giống như hài cốt đang đẩy hai tay về phía trước, bóng năng lượng to lớn và đao quang đột nhiên đánh vào một chỗ, đạo văn hoa mỹ va chạm, năng lượng cuốn ngược mà ra!

Hai người La Thiên Vân, Dạ La Sát đều bay ngược ra sau.

Nhưng vào lúc này.

Một bóng người từ trong hư không bắn ra, bí mật đi tới trước mặt La Thiên Vân, đánh một quyền vào lồng ngực của hắn, chỉ nghe một tiếng nứt xương vang lên, La Thiên Vân bị trọng thương thổ huyết ngay tại chỗ!

"Thành chủ! !"

"Phụ thân!"

Đông đảo cao thủ của phủ thành chủ và thiếu nữ ốm yếu ở phía xa cũng không nhịn được mà kinh hô một tiếng.

Một vị thị vệ thành chủ phủ nhìn Dạ La Sát, và bóng người đánh lén La Thiên Vân kia, cắn răng nghiến lợi nói ra: "Bỉ ổi! !"

"Ha, cái này gọi binh bất yếm trá."

Dạ La Sát cười lạnh một tiếng, tiếp đó hắn nhìn về phía bóng người đánh lén ở bên cạnh.

Đây cũng là một vong hồn.

Mà lại tu vi cũng đạt tới cảnh giới Đại La, tên là Dạ Quỷ Vương, cũng giống với hắn, chính là một Quỷ Tiên.

Cũng là thứ chủ yếu mà hắn dựa vào khi tìm đến chỗ La Thiên Vân.

Một kẻ ở ngoài sáng kiềm chế, một kẻ ở trong tối nhìn thời cơ ra tay,, La Thiên Vân có lòng không toan tính, bại rất bình thường.

"La Thiên Vân, chịu chết đi, chờ ngươi chết, ta sẽ đích thân tìm khắp toàn bộ thành chủ phủ, tìm ra Cửu Thải Thần Hồn Thể kia!"

Dạ La Sát cười lạnh nói, hắn chắc chắn, vị có được Chí Tôn Tiên Thể kia ở bên trong phủ thành chủ.

Ngay khi hắn muốn xuất thủ, nơi xa truyền đến tiếng kinh hô tê tâm liệt phế: "Không được! !"

Ngay sau đó, một luồng dao động quỷ quyệt nổi lên.

Linh hồn ở chỗ này đều nhịn không được mà chấn động, nhìn thiếu nữ ốm yếu.

"Luồng khí tức này tuyệt đối không có sai, ngươi chính là Cửu Thải Thần Hồn Thể!"

"Không nghĩ tới, vậy mà loại thể chất này lại xuất hiện ở trên người một nữ tử."

Sắc mặt Dạ La Sát đại hỉ.

"Nguyệt nhi, ngươi mau rời đi! !" La Thiên Vân hét lớn một tiếng.

"Ha ha, muốn đi, không còn kịp rồi!"

Dạ La Sát đã xác định, người có Cửu Thải Thần Hồn Thể chính là thiếu nữ này, há sẽ để cho đối phương tuỳ tiện rời đi, đưa tay chộp về phía đối phương.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, sắc mặt hắn biến đổi.

Bởi vì, hắn, không động được!

Chương 1627: Khiến Đại La Quỷ Tiên quỳ xuống, trên trời dưới đất, ta quản một nửa

Ngay tại thời điểm Dạ La Sát chuẩn bị xuất thủ bắt thiếu nữ, bỗng nhiên giữa không trung, trong hư không tràn ngập ra một bầu không khí vô cùng cổ quái.

Ánh mắt của Dạ La Sát cùng với tất cả mọi người sững sờ kinh nghi bất định ngay tại chỗ, thân thể khẽ run lên.

Ác quỷ sẽ không chảy mồ hôi.

Nhưng Dạ La Sát cũng biết, nếu như mình còn là con người, vậy thì hiện tại hắn nhất định sẽ chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Một sự hoảng sợ khó nói lên lời, tràn ngập khắp tâm trí, khiến hồn thể của hắn không thể khống chế mà run rẩy không ngừng.

Không chỉ có hắn.

Những vong hồn ác quỷ còn lại cũng đều xao động không yên, Dạ Quỷ Vương cũng đạt tới cảnh giới Đại La giống như Dạ La Sát, vậy mà giờ phút này cũng đang run rẩy, ánh mắt sợ hãi nhìn về một hướng khác.

"Là ai? !"

Chỉ thấy ở cửa phủ thành chủ, một nam tử mặc trên người bạch y, linh quang che mặt từ từ đi tới.

Cấm chế khắp bốn phía, đã sớm bị Dạ La Sát xé rách, cho nên đối với nam tử này mà nói, cũng không tạo thành bất kỳ trở ngại gì.

Mà khi hắn dần dần đi đến gần, ác quỷ vong hồn ở bốn phía, đều không tự chủ được mà cúi đầu quỳ rạp trên mặt đất, run lẩy bẩy, giống như đang cung nghênh một đế vương chí cao vô thượng bên trong đám quỷ.

Tình cảnh này, dọa sợ Dạ La Sát, Dạ Quỷ Vương.

Tình cảnh trước mắt này, trực tiếp làm mới nhận biết của bọn họ.

Mà La Thiên Vân thấy cảnh này, cũng vô cùng hoảng hốt, cùng lúc đó, trong nội tâm sinh ra một sự ước ao, người trước mắt này dường như là bạn.

"Xin đạo hữu ra tay tương trợ, La Thiên Vân ta nhất định sẽ biết ơn!"

La Thiên Vân chắp tay nói ra.

Sở Cuồng Nhân không nói gì, chỉ đi thẳng tới trước mặt cô gái kia, trong mắt lộ ra vẻ dị sắc: "Đúng là loại thể chất này, có chút thú vị."

Mười đại Tiên Thể Chí Tôn, vô cùng quý giá.

Sở Cuồng Nhân đã đạt được bốn loại là Luân Hồi Thiên Thể, Lưỡng Nghi Tiên Thể, Thanh Diệp Kiếm Đồng, Kim Ngọc Dao Trì Tiên Thể.

Những thể chất thượng vàng hạ cám còn lại, tạm thời không nói đến.

Mà thiếu nữ trước mắt lại đang sử dụng Cửu Thải Thần Hồn Thể, cho dù là hắn, cũng không khỏi có một ít động tâm: "Ngươi tên là gì?"

"La Thi Nguyệt."

Thiếu nữ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong đôi mắt đẹp mang theo vẻ tò mò nồng đậm.

Nàng biết, nam tử trước mắt này thần bí khó lường, sẽ là chìa khóa quan trọng giúp Phủ Thành chủ chuyển nguy thành an, cho nên, nàng không thể đắc tội, vô cùng cung kính.

"Rất tốt, ta có thể giúp Phủ Thành chủ, nhưng sau đó, ta muốn một giọt tinh huyết của ngươi, có đồng ý không?"

"Có thể!"

La Thi Nguyệt gật gật đầu, dùng một giọt tinh huyết để cứu vãn toàn bộ phủ thành chủ, chuyện này đối với nàng mà nói, thật sự là cực kì có lời.

Mà cách đó không xa, Dạ La Sát sầm mặt lại: "Ngươi cũng nên biết, thiếu nữ này là được ai coi trọng, ta khuyên ngươi tốt nhất nên rời đi, bằng không mà nói..."

"Quỳ xuống!"

Dạ La Sát còn chưa nói hết lời, Sở Cuồng Nhân liền quay người nhìn về phía hắn, lạnh nhạt quát lớn.

Một luồng uy áp khó nói nên lời bỗng nhiên bạo phát!

Dạ La Sát biến sắc, gần như không có bất kỳ sức phản kháng nào nên chỉ đành quỳ rạp trên mặt đất, trên người giống như bị hàng tỷ hành tinh đè ép, căn bản là không thể động đậy.

Hoảng sợ, bất lực, xông thẳng một mạch lên đầu.

Vào thời khắc này, Dạ La Sát chấn động không gì sánh nổi!

Không chỉ có hắn, La Thiên Vân và người của Phủ Thành chủ cũng bị tình cảnh trước mắt này dọa đến mức tê cả da đầu, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ rung động, kính sợ.

Một câu liền có thể khiến cho một Đại La Quỷ Tiên quỳ xuống! !

Đây là loại quyền năng gì? !

Đây là loại sức mạnh to lớn đến mức nào? !

Người trước mắt này, chẳng lẽ là vị âm Phủ thiên tử trong truyền thuyết cổ lão kia sao? !

Mọi người cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Mà La Thi Nguyệt ở sau lưng Sở Cuồng Nhân, nhìn bóng người thon dài kia của đối phương, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, đôi mắt đẹp trừng lớn, tạo ra một bộ dạng trợn mắt há mồm.

Trước đó nàng cũng là một yêu nghiệt, biết hàm nghĩa đại biểu cho Đại La Kim Tiên.

Nhưng chính vì như vậy, nàng mới càng chấn kinh hơn!

Giờ phút này, bóng lưng của Sở Cuồng Nhân mang lại cho nàng một loại cảm giác vô cùng vĩ ngạn, loại cường đại thâm sâu khó lường kia càng khiến cho nàng một lòng hướng về!

Nếu mình cũng có thể mạnh mẽ giống như đối phương, thì Dạ La Sát này, còn dám đến tìm mình sao? !

"Đi! !"

Ở một bên khác, thân ảnh của Dạ Quỷ Vương lóe lên, liền muốn rời khỏi!

"Ai cho phép ngươi rời đi?"

Một câu nói lạnh nhạt, liền khiến cho thân thể Dạ Quỷ Vương trở nên cứng ngắc, không khống chế được mà từ giữa không trung rơi xuống, đập mạnh xuống đất ngay tại chỗ.

"Ngươi, rốt cuộc ngươi là ai? !"

Dạ La Sát nằm rạp trên mặt đất, nhìn chằm chằm về phía Sở Cuồng Nhân, đồng tử run rẩy. Nhịn không được mà mở miệng hỏi.

"Trên trời dưới đất, ta quản một nửa, ngươi nói xem, ta là ai? !"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lời vừa nói ra, rốt cục suy đoán điên cuồng trong nội tâm của Dạ La Sát cũng đã được chứng minh, mặt mũi tràn đầy vẻ chấn động, khó có thể tin được: "m Phủ, âm Phủ thiên tử! !"

"Sai, thế gian đã mất đi âm Phủ thiên tử, chỉ còn có Quỷ Đế thôi!"

Lời nói vừa dứt, quyền năng Quỷ Đế vây xung quanh Sở Cuồng

Nhân hoàn toàn bạo phát!

Toàn bộ Thành Phủ chủ, dường như biến thành âm Phủ Quỷ Vực trong nháy mắt, hàng tỉ ác quỷ vong hồn, quỳ cúi ở dưới chân Sở Cuồng Nhân, dập đầu xưng thần!

Mà hắn đứng lơ lửng trên không, tiên huy trên người lưu chuyển, đế ấn duy nhất được ngưng tụ thành từ chín khối Luân Hồi Đế Ấn xoay quanh người hắn.

"Ta sớm đã nghĩ tới, ngoại trừ Quỷ Đế ra, còn có ai có thể áp chế với Đại La Kim Tiên như ta nữa!"

"m Phủ, thật sự đã có chủ!"

Tin tức này, Dạ La Sát cũng từng nghe nói qua, nhưng không nghĩ tới, bản thân mình cũng có ngày gặp được đối phương.

Hơn nữa, còn là dưới tình huống như vậy.

"Ngươi, gây nhiễu loạn trật tự âm dương, phải bị tội gì? !"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Ta, ta không có tội, ở Tiên giới, cường giả vi tôn, chẳng lẽ chỉ bởi vì ta là Quỷ Tiên, thì không thể gây thương tổn cho những người khác sao, đây là đạo lí gì vậy? !"

Dạ La Sát không cam lòng nói ra.

"Ngươi có tội, không phải là bởi vì ngươi làm cái gì, ngươi có tội, là bởi vì, ta nói ngươi có tội!"

Bá đạo không thèm nói lý, khiến thân thể của Dạ La Sát chấn động, không thể nói nên lời.

Cường giả vi tôn!

Đây chính là đạo lý mà hắn thờ phụng!

Mà bây giờ, Sở Cuồng Nhân mạnh hơn hắn, còn là âm Phủ Quỷ Đế, có quyền sinh sát tuyệt đối đối với hắn, cho nên, hắn nói mình có tội, bản thân mình nhất định phải có tội!

Không có tội lỗi gì khác!

Nhỏ yếu, chính là tội trạng lớn nhất của hắn!

"Quỷ Đế, buông tha cho ta đi! Ta nguyện ý trở về âm Phủ, tận lực vì âm Phủ!"

Dạ La Sát vội vàng nói.

Dạ Quỷ Vương cũng quỳ xuống dập đầu: "Không sai, chúng ta nguyện ý trở về âm Phủ, tận lực vì âm Phủ."

"m Phủ không cần hai tên Đại La các ngươi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nếu là trước kia, có lẽ hắn sẽ suy tính một chút.

Dù sao, cường giả Đại La cũng không phải tùy tiện là có thể gặp được, nhưng bây giờ, âm Phủ thống nhất, tất cả mọi người đều phục vụ cho hắn, nên thật sự không thiếu hai tên Đại La.

"Không không, chúng ta còn có bí mật lớn hơn, Quỷ Đế, không phải chúng ta muốn Cửu Thải Thần Hồn Thể này, mà là người ở cấm khu linh hồn muốn có loại thần hồn thể này! !"

Dạ La Sát tiếp tục nói.

"Ha."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân hơi hơi lóe lên, quả nhiên, việc này có chút liên quan với cấm khu linh hồn.

"Nói tiếp đi."

"Vâng ạ."

Sắc mặt Dạ La Sát vui vẻ, tiếp tục nói: "Tử Nguyệt Trường Không ở cấm khu linh hồn, vào khoảng thời gian trước nhục thân bị tiêu vong, tiếp tục đi tìm một nhục thân khác để nương nhờ, cũng chính vì hắn coi trọng luồng Cửu Thải Thần Hồn Thể này nên có ý định đoạt xá thần hồn thể để trọng sinh, hai huynh đệ chúng ta cũng chính là vì việc này nên mới đến đây."

"Tử Nguyệt Trường Không, thật thú vị."

Sở Cuồng Nhân nghĩ tới, lúc trước có giao thủ cùng với Tử Nguyệt Trường Không ở trong mảnh vỡ Hỗn Độn.

Đối phương không tiếc tự hủy nhục thân, để linh hồn bỏ chạy, cũng rất quả quyết.

"Ta đang lo làm sao để tiến vào cấm khu linh hồn này đây, ngược lại cũng có thể lợi dụng một chút." Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên.

Chương 1628: Bản thân hắn khó bảo toàn, phân tích Cửu Thải Thần Hồn Thể, tiến vào cấm khu

"Quỷ Môn quan, mở! !"

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, mở ra Quỷ Môn quan, một vòng xoáy khổng lồ nổi lên.

Nguyên một đám vong hồn bị dẫn độ tiến vào âm Phủ.

Còn về Dạ La Sát và Dạ Quỷ Vương, thì bị hắn tạm thời giữ lại.

Hai người này, hắn thấy vẫn còn hữu dụng.

Một bên khác.

La Thiên Vân nghe được toàn bộ đoạn đối thoại của bọn họ, tuy chấn kinh với thân phận âm Phủ Quỷ Đế của Sở Cuồng Nhân, nhưng lại càng thêm lo lắng cho an toàn của nữ nhi nhà mình.

Vốn dĩ, hắn cho rằng chỉ có một Đại La Quỷ Tiên ngấp nghé nữ nhi của mình.

Nhưng bây giờ xem ra, hoàn toàn không phải!

Cấm khu linh hồn!

Nơi này thật sự là quá kinh khủng.

Có thể nói là, một trong những chỗ nguy hiểm nhất trên thế giới này, nội tình của bọn họ, chỉ sợ tuyệt đối không hề kém hơn so với thế lực cấp độ bá chủ như Tiên Đình.

Thử hỏi, một kẻ ở cấp bậc Đại La Kim Tiên, ngay cả ngũ khí cảnh cũng còn không có đạt tới, phải làm gì để chống cự tồn tại như thế?

Chuyển cơ duy nhất...

La Thiên Vân nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, được mấy thị vệ nâng đỡ, đi đến trước mặt của đối phương, phịch một tiếng trực tiếp quỳ trên mặt đất: "Xin Quỷ Đế, hãy cứu nữ nhi của ta."

Hắn đối với cấm khu linh hồn, bất lực.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại không nhất định vậy.

Làm Đại La Kim Tiên, hắn hết sức rõ ràng đối với bố cục của Tiên giới, đối với tuyệt thế nhân kiệt như Sở Cuồng Nhân, tất nhiên cũng hiểu rất rõ.

Hiện tại, nếu nói người nào có cơ hội cứu nữ nhi của hắn, cũng chỉ có Sở Cuồng Nhân.

"Chỉ cần Quỷ Đế có thể cứu nữ nhi của ta, từ nay về sau La Thiên Vân ta, đi theo làm tùy tùng, nguyện làm việc cho Quỷ Đế!"

Nhìn ra được, hắn vô cùng yêu thương nữ nhi của mình.

Nếu không thì, một Đại La Kim Tiên cũng sẽ không dễ dàng quỳ xuống như thế.

"Cứu thì hơi khó, nhưng ta có thể chỉ cho các ngươi một con đường sáng."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Mời Quỷ Đế chỉ rõ."

"Đến thư viện Bách Gia đi, báo tên của ta, con gái của ngươi có thể có được sự bồi dưỡng tốt nhất ở nơi đó, Cửu Thải Thần Hồn Thể, lãng phí cũng rất đáng tiếc."

Nếu nói trên thế giới này, thế lực nào am hiểu nhất linh hồn chi đạo nhất, không hề nghi ngờ, đó là cấm khu linh hồn.

Chỉ tiếc, cấm khu linh hồn có một Tử Nguyệt Trường Không, mà đối phương, hiện tại một lòng một ý muốn đoạt xá La Thi Nguyệt, chiếm Cửu Thải Thần Hồn Thể của đối phương làm của riêng!

Nghiên cứu ở mảng linh hồn chi đạo của thư viện Bách Gia tất nhiên không bằng cấm khu linh hồn.

Nhưng thư viện dung nạp trăm nhà, ngược lại cũng có một chút pháp môn tu hành linh hồn, có thể bồi dưỡng La Thi Nguyệt, hơn nữa, Sở Cuồng Nhân còn có thế gia Tử Đồng, hắn có chuyển không ít pháp môn linh hồn từ đó đến thư viện.

"Chuyện này..."

Nghe được đề nghị của Sở Cuồng Nhân, La Thiên Vân có chút chần chờ.

"Thế nào, không nỡ bỏ tòa thành trì này của ngươi?"

"Đó cũng không phải, nhưng mà, nếu chúng ta cứ đi như thế, chỉ sợ Tử Nguyệt Trường Không sẽ không tuỳ tiện bỏ qua."

"Ha, chuyện này các ngươi cứ yên tâm đi, hắn... khó bảo toàn bản thân mình."

La Thiên Vân sửng sốt một chút.

Nghe lời này của Sở Cuồng Nhân, dường hồ hắn muốn chuẩn bị xuống tay đối phó Tử Nguyệt Trường Không, nhưng Tử Nguyệt Trường Không ở cấm khu linh hồn, đối phó bằng cách nào?

Chẳng lẽ...

Đồng tử của La Thiên Vân co rụt lại.

Sở Cuồng Nhân, muốn tiến vào cấm khu linh hồn, tiến vào cấm khu linh hồn được gọi là chắc chắn phải chết, đi giết một yêu nghiệt của cấm khu? !

Ông trời ơi, chuyện này cũng quá điên cuồng rồi!

Thế nhưng vừa nghĩ tới người muốn làm chuyện này, là Sở Cuồng Nhân, lại cảm thấy hợp lý, dù sao thì, đối phương vốn là loại người không cách nào dùng lẽ thường để cân nhắc!

"Nếu Quỷ Đế đã có sắp xếp, vậy chúng ta liền nghe theo Quỷ Đế, không biết chúng ta rời đi lúc nào thì phù hợp."

"Đợi ta rời đi!"

Sau đó Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt La Thi Nguyệt, thản nhiên nói: "Còn nhớ đến chuyện ngươi đồng ý với ta?"

"Tất nhiên."

"Ừm." Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, điểm về phía cái trán của La Thi Nguyệt, lấy ra một giọt tinh huyết của đối phương.

La Thi Nguyệt hoàn toàn không có tu vi, sau khi bị lấy đi một giọt tinh huyết, sắc mặt trở nên trắng bệch, La Thiên Vân ở một bên nhìn thấy thì vô cùng đau lòng, vội vàng đi lên, lấy ra một đống thuốc bổ để cho đối phương ăn vào.

"Tu vi của ngươi, vì sao lại không còn?"

"Dường như là vì thức tỉnh Cửu Thải Thần Hồn Thể này."

Sở Cuồng Nhân dùng Tiểu Ái cẩn thận phân tích một lần, sau đó bừng tỉnh đại ngộ: "Tu vi của ngươi, không phải biến mất, mà là dùng một loại phương thức khác tồn tại trong cơ thể ngươi."

"Là thế nào?"

"Cửu Thải Thần Hồn Thể vô cùng hiếm thấy, quỷ quyệt khó lường, tu vi của ngươi, bị thần hồn thể chuyển hóa thành sức mạnh linh hồn, mà ngươi không hiểu được điều động luồng sức mạnh linh hồn này, lúc này mới vô cùng yếu đuối, chỉ cần ngươi tu hành pháp môn linh hồn thật tốt, học được cách khống chế sức mạnh linh hồn, khôi phục tu vi không phải việc khó, thậm chí ngươi còn được nhân họa đắc phúc, cảm nhận được sự diệu dụng của Chí Tôn Tiên Thể này!"

Sở Cuồng Nhân giải thích cho đối phương một phen.

Cửu Thải Thần Hồn Thể, nói thế nào cũng là Tiên Thể Chí Tôn, bồi dưỡng thật tốt, đợi một thời gian, sẽ là một trợ lực không nhỏ.

"Đa tạ công tử chỉ điểm." La Thi Nguyệt chắp tay nói ra.

"Ừm, chuẩn bị cho ta một gian sương phòng đi."

Rất nhanh.

Trong phủ thành chủ, Sở Cuồng Nhân lấy tinh huyết của La Thi Nguyệt ra, bắt đầu dùng Thể Chất Chi Thư phân tích.

Có Thể Chất Chi Thư trợ giúp, hắn hoàn toàn không cần lo lắng chính mình sẽ xuất hiện tình huống giống như La Thi Nguyệt, tu vi bị chuyển hóa thành sức mạnh linh hồn.

Không bao lâu.

Một loại Tiên Thể Chí Tôn hoàn toàn mới, bị hắn nắm giữ.

Chỉ thấy ở trong tinh thần hải của hắn.

Ba đại linh hồn ngồi xoay quanh, mà trên người mỗi một linh hồn, đều tràn ngập chín đạo thần quang, dị tượng huyền diệu, mà đây cũng là vì hắn có được Cửu Thải Thần Hồn Thể!

Thần quang linh hồn chín màu này vô cùng huyền diệu, có công hiệu bảo vệ đối với linh hồn, còn có thể gia tăng tốc độ tu hành pháp môn linh hồn của hắn.

Trước đó, chuyện này với hắn mà nói thì có chút gà mờ.

Dù sao thì, hắn cũng có Hỗn Độn Thanh Liên bảo vệ, cho dù tu sĩ linh hồn có cảnh giới cao hơn hắn cũng khó có thể thương tổn đến hắn.

Nhưng về sau thì lại có chút tác dụng, ngộ tính của hắn vốn đã cường đại, cộng thêm thần quang này, từ nay về sau, khi tìm hiểu thêm về pháp môn linh hồn, sợ rằng sẽ không người nào có thể so sánh được với hắn.

"Cửu Thải Thần Hồn Thể, quả thật là vô cùng diệu dụng."

"Hiện tại, phương diện tu hành tiên nguyên, ta có Kim Ngọc Dao Trì Tiên Thể, tu hành linh hồn có Cửu Thải Thần Hồn Thể, nghe nói còn có một loại uy phong Bá Thể chuyên môn tu hành thân thể, cũng không biết về sau có duyên phận gặp được hay không." Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói, tuy thân thể đã có Hạn Bạt chân thân, nhưng, ai sẽ ghét bỏ có nhiều loại Tiên Thể Chí Tôn đâu?

Tiếp đó, Sở Cuồng Nhân liền dự định đi cấm khu linh hồn.

Hắn đã sớm chuẩn bị, gọi Dạ La Sát, Dạ Quỷ Vương tới.

"Dẫn ta đi gặp Tử Nguyệt Trường Không đi, nói ta chính là Cửu Thải Thần Hồn Thể hắn muốn tìm!"

Hai người đưa mắt nhìn nhau, nhưng cũng không dám ngỗ nghịch.

"Vâng!"

Chỉ thấy Dạ La Sát phất tay áo lên, một quan tài tử kim được khắc hoạ bởi vô số phù văn quỷ dị xuất hiện.

"Quỷ Đế, đây là Đoạt Linh quan tài Tử Nguyệt Trường Không giao cho huynh đệ chúng ta, xin ủy khuất ngươi một chút."

"Biết."

Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý, âm Phủ đã đi qua, không cần để ý một bộ quan tài.

Bóng người hắn lóe lên, tiến vào quan tài.

Mà Dạ La Sát, Dạ Quỷ Vương thấy thế, nâng quan tài lên, bay vút về phía cấm khu linh hồn.

Sau khi Sở Cuồng Nhân rời đi, hai cha con La Thiên Vân, La Thi Nguyệt cũng theo Sở Cuồng Nhân an bài, bắt đầu thu dọn đồ đạc, rời khỏi thành Thiên Vân.

Nhìn lấy thành trì chính mình lớn lên, trong mắt La Thi Nguyệt lộ ra vẻ kiên định: "Một ngày nào đó, ta sẽ quang minh chính đại về tới đây, đến lúc đó, dù là ai cũng không thể khiến ta lui bước!"

Chương 1629: Tử Nguyệt Trường Không vọng tưởng, giết ngươi còn cần gì lý do sao?

Cấm khu linh hồn, một trong những chỗ nguy hiểm nhất trên thế giới.

Mà đối với người của cấm khu linh hồn mà nói, lại là chỗ an toàn nhất trên thế giới này, ở chỗ này, thiết lập vô số cấm chế, nếu không phải người quen thuộc đối với nơi này, cho dù là cường giả Đại La đỉnh phong đến đây, chỉ sợ cũng cửu tử nhất sinh, cho dù là Sở Cuồng Nhân muốn tiến vào, cũng sẽ khó khăn trùng điệp.

Nhưng hai người Dạ La Sát, Dạ Quỷ Vương đến từ cấm khu linh hồn, tiến vào nơi đây, có thể nói là xe nhẹ đường quen.

Bên trong Đoạt Linh quan tài, Sở Cuồng Nhân đang tự hỏi một số tin tức Dạ La Sát, Dạ Quỷ Vương đưa cho.

Bên trong cấm khu linh hồn, thế lực cũng rắc rối khó gỡ, hết sức phức tạp.

So với Tiên Đình, cũng không khá hơn chút nào.

Như Tiên Đình kia, có lục ngự bốn bộ.

Mà ở bên trong cấm khu linh hồn, cũng chia thành bảy đại mạch, Tử Nguyệt Trường Không, chỉ là thiếu chủ một mạch trong đó mà thôi.

Thất mạch này, theo thứ tự là Xích Tinh, Chanh Lâm, Hoàng Sa, Lục Nguyên, Thanh Thiên, Lam Hải, Tử Nguyệt.

Bởi vậy, cấm khu linh hồn cũng chia thành bảy khu vực lớn, mỗi một mạch, đều chiếm một phương.

Giờ phút này Dạ Quỷ Vương, Dạ La Sát, đang nâng Sở Cuồng Nhân tiến về lãnh địa Tử Nguyệt của Tử Nguyệt nhất mạch.

Trên đường đi, không biết vượt qua bao nhiêu cấm chế, rốt cục cũng đi đến một động phủ sâu bên trong lãnh địa Tử Nguyệt, kỳ danh là, Trường Không phủ!

Cũng chính là chỗ cư ngụ của Tử Nguyệt Trường Không!

Động phủ vô cùng sâu thẳm, hai bên có vô số ánh nến, cho người ta một loại cảm giác âm u quỷ quyệt.

Mà sâu bên trong động phủ.

Ba mươi sáu ngọn nến sắp xếp thành một đồ án quỷ dị, bốc lên ngọn lửa màu xanh lục, tràn ngập một luồng đạo vận quỷ quyệt.

Ở trung tam của ngọn nến, một thanh niên mặc trên người trường bào màu tím đang ngồi xếp bằng, nhưng tình huống của thanh niên này có chút kỳ quái, thân hình hư huyễn, như ẩn như hiện.

Hai người Dạ La Sát biết, hồn thể của đối phương đang ở giai đoạn hư nhược.

Từ sau khi trở về từ bên trong mảnh vỡ Hỗn Độn, đối phương vẫn duy trì loại hình thái này, dựa vào ba mươi sáu ngọn nến ở bốn phía tạo thành Huyền Minh Hồn Hỏa Trận mới bảo trụ linh hồn không rời.

"Cửu Thải Thần Hồn Thể, tìm ra rồi sao?"

Tử Nguyệt Trường Không nói ra, trong giọng nói, mang theo một chút hưng phấn.

Lần trước khi trở về từ bên trong mảnh vỡ Hỗn Độn, hắn liền cảm giác được khí tức của Cửu Thải Thần Hồn Thể, nhưng mà bởi vì khi đó hắn thật sự quá hư nhược, chỉ có thể chạy về cấm khu linh hồn trước, đợi sau khi khôi phục tới trình độ nhất định, mới tìm Dạ La Sát đến tìm hiểu tin tức cho hắn.

Kết quả đạt được, khiến hắn vô cùng hưng phấn, đó là một Cửu Thải Thần Hồn Thể vừa mới thức tỉnh!

Mà hắn, vừa lúc đã mất đi nhục thân!

Chuyện này hắn thấy, chính là ý trời! !

Thiên ý muốn hắn đoạt xá Cửu Thải Thần Hồn Thể này, đặt chân đến đỉnh cao của linh hồn chi đạo!

Thiên ý muốn hắn dựa vào Cửu Thải Thần Hồn Thể này, đánh bại Sở Cuồng Nhân!

Đúng vậy, đến bây giờ hắn vẫn không có từ bỏ suy nghĩ đánh bại Sở Cuồng Nhân, dù cho bên ngoài có nói đối phương cường đại đến cỡ nào, hắn cũng ngày đêm nghĩ cách làm sao để đánh tan đối phương!

Sở Cuồng Nhân, không chỉ giết hắn đệ đệ, còn khiến hắn mất đi thân thể.

Thù này, hắn không thể không báo!

Nếu không, uổng cho hắn là thiếu chủ của Tử Nguyệt nhất mạch!

"Hồi bẩm thiếu chủ, đã tìm ra."

Mà Sở Cuồng Nhân ở bên trong Đoạt Linh quan tài, đúng là đang phóng xuất ra từng tia từng tia khí tức của Cửu Thải Thần Hồn Thể.

"Ha ha, quá tốt rồi, quả nhiên là Cửu Thải Thần Hồn Thể! !"

Tử Nguyệt Trường Không vô cùng hưng phấn.

"Chỉ cần ta đoạt xá bộ thân thể này, đến lúc đó, trình độ của ta liền có thể tăng vụt, tiến thêm một bước!"

"Sau đó ta bế quan một khoảng thời gian, rồi tìm Sở Cuồng Nhân báo thù, cũng không phải là không thể!"

Tử Nguyệt Trường Không hít sâu một hơi, hưng phấn đến mức hồn thể cũng có chút run rẩy.

"Các ngươi đi xuống trước đi, đợi sau này ta khôi phục, tất nhiên sẽ có thưởng hậu hĩnh."

"Dạ."

Hai người Dạ La Sát, Dạ Quỷ Vương liếc nhau, lập tức liền rời đi trước.

"Mở! !"

Chỉ thấy tay của Tử Nguyệt Trường Không kết thành pháp quyết huyền diệu, trên vách tường bốn phía chiếu rọi ra đạo văn huyền diệu, vốn dĩ chỉ có ba mươi sáu ánh nến mang ngọn lửa xanh biếc.

Nhưng bây giờ, toàn bộ ánh nến trong động phủ, tất cả đều biến thành xanh biếc.

Khí tức quỷ quyệt, tràn ngập ở bốn phía.

"Huyền Minh Hồn Hỏa Trận đã hoàn toàn mở ra, có trận pháp này trợ giúp, cho dù ta đoạt xá một Đại La Kim Tiên cũng không phải việc khó, huống chi là một thần hồn thể vừa thức tỉnh!"

"Ha ha, hiến thân thể của ngươi cho ra!"

Tử Nguyệt Trường Không cười ha ha một tiếng, đưa tay ra, mở quan tài ra.

Mà khi khuôn mặt của người ở bên trong chánh thức hiển ra ở trước mặt hắn, đồng tử của Tử Nguyệt Trường Không đột nhiên co rụt lại, khí lạnh bao phủ toàn bộ hồn thể, dường như linh hồn cũng đang nổi da gà.

"Sở Cuồng Nhân! !"

"Tại sao có thể như vậy! !"

"Dạ La Sát, Dạ Quỷ Vương phản bội ta? !"

Thế nhưng, còn chưa chờ hắn suy nghĩ nhiều.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đưa tay đánh ra, trong tay đúng là có sức mạnh linh hồn đang cuộn trào, bên trong tiếng ầm ầm, hồn thể của Tử Nguyệt Trường Không suýt chút nữa đã bị trực tiếp đánh tan!

"Há, vậy mà còn chưa chết sao?"

Sở Cuồng Nhân hơi ngoài ý muốn bước ra quan tài, tiếp đó hắn nhìn ánh nến u lục sắc ở bốn phía, bắt đầu phân tích: "Là bởi vì những thứ ánh nến này, một loại trận pháp tăng phúc sức mạnh linh hồn nào đó."

"Sở Cuồng Nhân, sao ngươi lại ở nơi này? !"

Bởi vì quá kinh hãi, Tử Nguyệt Trường Không cũng nhịn không được có chút cà lăm.

Nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không để ý đến quá nhiều, đưa tay ra, liền hoàn toàn nghiền nát linh hồn của đối phương!

Bước ngoặt nguy hiểm, Tử Nguyệt Trường Không đúng là quyết định thật nhanh, dựa vào sự trợ giúp của trận pháp, chủ động tiến vào trong tinh thần hải của Sở Cuồng Nhân.

Đây là một cách làm vô cùng quả quyết!

Đối mặt với một Sở Cuồng Nhân ở thời kỳ toàn thịnh, kẻ chỉ còn lại có một bộ tàn hồn như hắn căn bản không có bất kỳ phần thắng nào.

Cơ hội duy nhất, là lợi dụng Huyền Minh Hồn Hỏa Trận, tiến vào tinh thần hải của đối phương, tiến hành một trận tranh đoạt linh hồn! !

Bên trong tinh thần hải.

Bóng người Tử Nguyệt Trường Không nổi lên.

"Sở Cuồng Nhân, ta liều mạng với ngươi! !"

Khí thế của hắn hung hăng, sức mạnh linh hồn trên người được Huyền Minh Hồn Hỏa Trận gia tăng, giống như nước sông cuồn cuộn, liên miên bất tuyệt!

Mà khi hắn nhìn thấy ba Sở Cuồng Nhân ở trước mặt, lại một lần nữa bị khiếp sợ.

"Ba, ba Sở Cuồng Nhân? !"

Không chỉ có như thế, trên người mỗi một linh hồn của Sở Cuồng Nhân, đều có chín đạo thần quang lưu chuyển, đỏ cam vàng lục lam chàm tím đen trắng, vô cùng lộng lẫy.

Đó là đặc hữu của Cửu Thải Thần Hồn Thể, ánh sáng thần hồn chín màu!

Sở Cuồng Nhân, có Cửu Thải Thần Hồn Thể, hơn nữa, còn có ba linh hồn? !

Chuyện này, gần như khiến Tử Nguyệt Trường Không hoài nghi nhân sinh.

Có phải hắn đang nằm mơ hay không?

Đúng, đúng, ta nhất định là đang gặp ác mộng, làm sao lại có chuyện như vậy xảy ra chứ?

Thế nhưng mà, khi một linh hồn của Sở Cuồng Nhân đánh ra một chưởng về phía hắn, sự thống khổ từ sâu trong linh hồn khiến hắn vô cùng thanh tỉnh.

Đây không phải nằm mơ!

Đây là sự thật!

"Sở Cuồng Nhân, vì sao ngươi lại có Cửu Thải Thần Hồn Thể, vì sao lại có ba linh hồn, tại sao ngươi lại xuất hiện ở cấm khu linh hồn này! !"

"Vì cái gì, mà ngươi lại âm hồn bất tán! !"

Tử Nguyệt Trường Không điên cuồng.

Trước đó bản thân còn đang ôm lấy mộng tưởng đoạt xá Cửu Thải Thần Hồn Thể, sau đó bế quan khổ tu, đợi một thời gian đánh bại Sở Cuồng Nhân.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, Cửu Thải Thần Hồn Thể muốn chiếm đoạt lại biến thành Sở Cuồng Nhân!

Mà đối phương còn thật sự có Cửu Thải Thần Hồn Thể, còn có ba linh hồn mà hắn nhìn không thấu...

Tất cả những chuyện này, khiến tâm thái của luồng tàn hồn này của hắn, hoàn toàn sụp đổ!

"Sao lại nhiều câu hỏi vì cái gì đến vậy? Ta tới giết ngươi, còn cần gì lý do sao? !"

Chương 1630: Tử Nguyệt Trường Không đã chết, Đại Na Di thần phù, Cửu Thiên Kinh Lôi

"Từ đâu ra nhiều vì cái gì như vậy, giết ngươi còn cần lý do sao?" Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Ngay sau đó, ba đại linh hồn hô nhau mà lên, công kích về phía Tử Nguyệt Trường Không!

Mà đối phương, đương nhiên sẽ không tuỳ tiện bó tay chịu trói, dưới sự trợ giúp của Huyền Minh Hồn Hỏa Trận, tuy chỉ là tàn hồn, nhưng vẫn có sức chống cự, thi triển ra các loại pháp môn linh hồn như cũ.

"Sở Cuồng Nhân, ta liều mạng với ngươi! !" Tử Nguyệt Trường Không rống giận.

Nhưng đáng tiếc, tuy rằng hắn ra sức phản kháng, nhưng lực độ này đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, thật sự là quá yếu.

Bây giờ linh hồn của Sở Cuồng Nhân có ánh sáng thần hồn chín màu, một cái là đủ để đối phó với đối phương, đừng nói chi là ba cái, lấy nhiều khi ít như thế, chính hắn cũng có chút ngượng ngùng.

Thậm chí, nếu không phải là hắn cố ý thu liễm sức mạnh Hỗn Độn Thanh Liên, đối phương sợ là ngay cả tinh thần hải của hắn đều khó mà tiến vào.

Phía trên tinh thần hải, trận chiến của linh hồn.

Nhưng chỉ là một sớm một chiều, chỉ chốc lát, hồn thể của Tử Nguyệt Trường Không liền giống như một món đồ sứ phủ đầy vết nứt, chỉ cần nhẹ nhàng đụng một cái, sẽ hóa thành mảnh vụn đầy đất ngay lập tức.

Sở Cuồng Nhân tiện tay đánh ra một chưởng, sức mạnh linh hồn trùng trùng điệp điệp, đã hoàn toàn đánh đối phương thành từng mảnh.

Tử Nguyệt Trường Không, đã chết!

Mà khi Tử Nguyệt Trường Không chết đi, vô số mảnh vụn linh hồn đã bị nhấn chìm trong tinh thần hải.

Từng màn trí nhớ, hiện lên ở trong đầu của Sở Cuồng Nhân.

Đó là trí nhớ thuộc về đối phương.

Có phần này trí nhớ, hắn càng hiểu rõ ràng đối với bố cục của cấm khu linh hồn.

Trong lãnh địa Tử Nguyệt.

Bên trong phủ Trường Không, Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở hai mắt ra: "Thì ra là thế."

Sau khi loại bỏ một lần trí nhớ của Tử Nguyệt Trường Không, rốt cuộc hắn cũng tìm được thông tin mình muốn.

Đầu tiên, đương nhiên mục đích hàng đầu của hắn đến cấm khu linh hồn, đó chính là Ngưng Hồn Hoa!

Đặc biệt nhất là Ngưng Hồn Hoa chín cánh!

Nhưng mà, trong trí nhớ của Tử Nguyệt Trường Không, Ngưng Hồn Hoa hết sức phổ biến ở cấm khu linh hồn, thế nhưng, Ngưng Hồn Hoa chín cánh thì cực kỳ hiếm thấy.

Thậm chí, ngay cả bản thân Tử Nguyệt Trường Không, cả đời này cũng chưa từng sử dụng qua Ngưng Hồn Hoa chín cánh.

Vật này, chỉ có ở thời điểm Linh Thần động thiên mở ra, mới có tỷ lệ xuất hiện nhất định.

Linh Thần động thiên, chính là một cảnh giới bí mật của cấm khu linh hồn, thường cách một đoạn thời gian sẽ được mở ra, đến lúc đó, người từ thất mạch đều có thể tiến vào bên trong thăm dò, tìm kiếm cơ duyên, cũng chỉ có ở Linh Thần động thiên, mới có tỷ lệ nhất định tìm được Ngưng Hồn Hoa chín cánh hoang dã!

Còn về bồi dưỡng nhân tạo, nhiều nhất chỉ có thể sinh trưởng đến bảy cánh, còn kém hơn rất nhiều so với chín cánh.

"Xem ra có vẻ như cần phải đến Linh Thần động thiên này một chuyến, thân phận của Tử Nguyệt Trường Không này, có lẽ có thể dùng một lát." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Ngay lập tức, hắn truyền tin cho Dạ La Sát, Dạ Quỷ Vương ở ngoài động phủ, để cho hai người tiến vào.

Thời điểm nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, hai người đưa mắt nhìn nhau, không biết cần phải xưng hô với đối phương là gì, Quỷ Đế? Thiếu chủ?

Bởi vì bọn họ không biết, Tử Nguyệt Trường Không có đoạt xá thành công hay không.

"Thế nào, các ngươi cho là ta sẽ bị Tử Nguyệt Trường Không đoạt xá hay sao?" Sở Cuồng Nhân lườm đối phương một chút, một luồng quyền năng Quỷ Đế tràn ngập.

Lúc này thần sắc của hai người chấn động, lập tức quỳ trên mặt đất: "Quỷ Đế có thể thông thiên triệt địa, tất nhiên Tử Nguyệt Trường Không không thể sánh bằng."

"Tuy rằng Tử Nguyệt Trường Không đã chết, nhưng về sau, ở bên trong cấm khu linh hồn này, các ngươi sẽ gọi ta là thiếu chủ, xem ta như là Tử Nguyệt Trường Không là được." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hai người nhẹ gật đầu, cũng không có hỏi cái gì nhiều: "Đã hiểu."

"Tốt, trước khi Linh Thần động thiên mở ra, đừng để cho những người khác tới quấy rầy ta."

"Được."

Hai người gật gật đầu, lập tức lui ra bên ngoài canh giữ động phủ.

Mà trong động phủ, trong đầu Sở Cuồng Nhân hiện ra mỗi loại pháp môn tu hành linh hồn, đó là pháp môn tu hành linh hồn của Tử Nguyệt nhất mạch!

Đã muốn giả mạo Tử Nguyệt Trường Không, vậy thì đương nhiên phải làm đến nơi đến chốn.

Ít nhất, đối phương biết pháp môn tu hành nào, mình cũng phải biết cái đó.

Với sự hiểu biết của hắn, lại thêm Cửu Thải Thần Hồn Thể trời sinh thích hợp với pháp môn tu hành linh hồn, chỉ không đến vài ngày, pháp môn tu hành của Tử Nguyệt Trường Không, hắn liền biết tất cả.

Hơn nữa, thanh xuất vu lam tốt hơn vu lam.

Nếu như Tử Nguyệt Trường Không còn sống, không biết sẽ tức thành bộ dáng gì.

Mấy ngày sau.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần, Đại Na Di thần phù!"

Đại Na Di thần phù?

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua phần thưởng này, món chí bảo phù văn này chuyên dùng để bỏ chạy.

Chỉ cần một ý niệm trong đầu liền có thể khởi động, trong nháy mắt sẽ có thể đột phá giới hạn của thời không, chuyển người đến nơi cách đó hàng trăm triệu dặm!

Rất nhiều bảo vật không gian, đều có hiệu quả tương tự.

Thế nhưng, Đại Na Di thần phù này lại phá lệ cường đại, bởi vì nếu sử dụng vật này, cho dù là Hợp Đạo xuất thủ, cũng không ngăn được!

"Thứ này, có chút thú vị." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Nhiều ngày trôi qua.

Hắn lại rút được một phần thưởng khác.

Mà phần thưởng lấy được, lại là một loại bảo vật phù văn.

Nhưng mà, điểm khác biệt với Đại Na Di thần phù chính là, tấm bùa này có tên là Cửu Thiên Kinh Lôi, là một loại phù văn công kích.

Có chút kỳ lạ là, loại phù văn này có thể được sử dụng để đặt ở bất kỳ chỗ nào, đồng thời theo tâm ý của người sử dụng, có thể phát nổ tại bất kỳ thời điểm nào.

"Cái này không phải là một trái bom điều khiển từ xa sao?" Sở Cuồng Nhân nhìn phù văn trong tay, như có điều suy nghĩ.

Lúc này, Dạ La Sát tiến vào xin chỉ thị.

"Quỷ... Thiếu chủ, thiếu chủ của Lam Hải nhất mạch phái người đưa thiệp mời tới, mời ngươi tiến đến ngắm hoa." Sau khi Dạ La Sát tiến vào động phủ, vốn còn muốn gọi là Quỷ Đế, nhưng vừa nghĩ tới phân phó của Sở Cuồng Nhân, lập tức đổi giọng gọi thiếu chủ.

"Ồ?" Trong đầu Sở Cuồng Nhân nhanh chóng hiện ra thông tin có liên quan với vị Lam Hải thiếu chủ này.

Cấm khu linh hồn có thất mạch, bảy vị thiếu chủ, mà vị Lam Hải thiếu chủ này là nữ nhân duy nhất trong bảy người, tên là Lam Hải Phương.

Càng quan trọng chính là, vị Lam Hải Phương này có sự cảm mến với Tử Nguyệt Trường Không.

Thủ đoạn linh hồn của Lam Hải nhất mạch là thủ đoạn thiên hướng về thao túng vong hồn, có chút giống với Ngự Hồn nhất mạch bên trong Ma Đạo, nhưng mà thủ đoạn còn mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Tỉ như Dạ La Sát, Dạ Quỷ Vương, chính là Lam Hải Phương đưa cho Tử Nguyệt Trường Không để trông coi động phủ.

Quỷ Tiên cấp bậc Đại La Kim Tiên nói đưa thì đưa, có thể thấy được, vị Lam Hải Phương này hâm mộ Tử Nguyệt Trường Không đến cỡ nào.

"Nghe nói, bên trong Lam Hải nhất mạch, có một cái Mười tám tầng Địa Ngục, đúng không?" Sở Cuồng Nhân đột nhiên hỏi.

Mười tám tầng Địa Ngục, nơi này, tất nhiên không phải Mười tám tầng Địa Ngục của âm Phủ, mà chính là Lam Hải nhất mạch dựa vào Mười tám tầng Địa Ngục của âm Phủ để kiến tạo ra một phòng giam.

Trong này, nuôi nhốt vô số vong hồn.

Người của Lam Hải nhất mạch, khiến cho những vong hồn này chém giết ở trong đó, đọa lạc thành ác quỷ, từ tầng dưới chót nhất là tầng mười tám, đi lên trên từng tầng một, thời điểm lên tới tầng thứ nhất, vào lúc này bởi vì ác quỷ đã nuốt chửng vô số đối thủ, mà trở nên vô cùng cường đại, chí ít cũng là tồn tại ở cấp bậc Kim Tiên, cùng loại với dưỡng cổ.

Sau cùng, những ác quỷ ở tầng thứ nhất này, sẽ bị người của Lam Hải nhất mạch thao túng và sử dụng làm công cụ.

"Đúng." Nghe thấy Mười tám tầng Địa Ngục của Lam Hải, thân thể của Dạ La Sát không khỏi khẽ run lên, dường như nhớ lại cơn ác mộng nào đó.

Hắn, cũng là từ bên trong Mười tám tầng Địa Ngục của Lam Hải đi ra.

Vì sinh tồn, không biết hắn đã nuốt chửng bao nhiêu vong hồn, ở trong đó, thậm chí còn có huynh đệ và bằng hữu của mình.

Ai có thể nghĩ tới, vốn dĩ hắn cũng là một vong hồn lương thiện.

Lại ở bên trong Mười tám tầng Địa Ngục giống như dưỡng cổ kia, từng bước một biến chất thành ác quỷ, tuy rằng trưởng thành đến cảnh giới Đại La, nhưng hắn tình nguyện bỏ qua một thân tu vi này, cũng không muốn có đoạn trải nghiệm kia.

Chương 1631: Thiếu chủ các mạch, Lam Hải Phương, ta cũng có thể cho ngươi

Sở Cuồng Nhân chú ý tới biểu cảm khác thường của Dạ La Sát, hắn tiếp thu trí nhớ của Tử Nguyệt Trường Không, đương nhiên biết đối phương là ác quỷ đi ra từ bên trong Mười tám tầng Địa Ngục của Lam Hải.

Hắn không khỏi than nhẹ một tiếng: "Thế gian này, vì sao luôn có những người chà đạp vong hồn đã chết vậy, điều này khiến âm Phủ Quỷ Đế ta, rất khó xử lý."

Vong Hồn hải bên trong U Minh Huyết Hải là như vậy...

Mười tám tầng Địa Ngục của Lam Hải cũng là như vậy...

Những người này, thật sự không hề coi trọng âm Phủ Quỷ Đế, đúng là, dù sao hắn cũng mới vừa mới nhậm chức.

"Vậy thì đi gặp vị thiếu chủ Lam Hải này một lần đi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Chỉ thấy một tầng linh quang nhàn nhạt dần dần bao phủ trên mặt hắn, sau khi linh quang tiêu tán đi, lộ ra một khuôn mặt tuấn dật hoàn toàn mới.

Khuôn mặt này, là chế tạo ra từ khuôn mặt vốn có của Sở Cuồng Nhân, ngũ quan trên mặt đã thay đổi, là một loại thủ đoạn cùng loại với huyễn thuật trong trí nhớ của Tử Nguyệt Trường Không.

Nhưng mà, với cảnh giới linh hồn của hắn, tin rằng Lam Hải thiếu chủ kia, cũng không thể nhìn thấu huyễn thuật này.

"Cơ thể của Tử Nguyệt Trường Không bị hủy, bọn họ đều biết được, không thể lấy dung nhan vốn có đi gặp bọn họ, bộ dáng này, sử dụng tạm vậy."

Tuy nói là tạm, nhưng với khuôn mặt nguyên bản của Sở Cuồng

Nhân cải biến thì vẫn tài trí bất phàm như cũ, cộng thêm khí chất siêu nhiên của hắn, đủ để hạ gục 99% mỹ nam trên thế gian.

Trong lãnh địa Lam Hải.

Trong một biển hoa mỹ lệ, mấy thanh niên nam nữ tụ tập cùng một chỗ, một bên uống rượu ngắm hoa, một bên thảo luận điều gì đó.

"Nghe nói cơ thể của Tử Nguyệt Trường Không đã bị Sở Cuồng Nhân phá hủy, Lam Hải muội muội, ngươi cảm thấy, hắn còn có mặt mũi mà nhận lời mời của ngươi sao?"

Một vị nam tử mặc trên người trường bào kim sắc cười nhạt một cái, nói.

Nam tử này, chính là thiếu chủ của Hoàng Sa nhất mạch, hắn một mực thầm mến Lam Hải Phương, chỉ tiếc, đối phương lại chỉ hâm mộ Tử Nguyệt Trường Không, cho nên quan hệ của hắn và Tử Nguyệt Trường Không cũng không tốt.

Lúc này rốt cục cũng có cơ hội ở trước mặt Lam Hải Phương trào phúng đối phương một phen, làm sao hắn có thể buông tha cho được.

Nhưng mà, Lam Hải Phương cau mày lại, hết sức bất mãn đối với hắn: "Thắng bại là chuyện bình thường trong binh gia, ta tin tưởng Trường Không ca ca không phải loại người thua không dậy nổi kia."

"Hắn có thể thua, nhưng cũng mất mặt."

Hoàng Sa thiếu chủ xùy cười một tiếng, nói.

"Há, ở sau lưng ta nói huyên thuyên, ngươi thì không mất mặt sao?"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy một người thanh niên áo tím mang theo hai Đại La Quỷ Tiên từ từ đi tới.

Thanh niên mặc trên người áo tím lộng lẫy, khuôn mặt tuấn dật, trên người lộ ra một luồng khí chất siêu nhiên, giống như Tiên Vương giáng trần, không khỏi làm cho người khác ghé mắt.

Mấy người cau mày lại, người xa lạ, khí chất bất phàm.

"Ngươi là ai?"

Hoàng Sa thiếu chủ lạnh giọng nói ra, giọng điệu có chút băng lãnh.

"Ở sau lưng nói xấu ta, lại không nhận ra ta là ai sao?"

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng, trong mắt lướt qua một vệt màu tím, đó là Tử Đồng độc nhất vô nhị của Tử Nguyệt nhất mạch, Tử Đồng không giống với của thế gia Tử Đồng, Tử Đồng của Tử Nguyệt nhất mạch còn mạnh hơn rất nhiều.

Cảm nhận được khí tức của Tử Đồng, sắc mặt của đám người thiếu chủ Hoàng Sa biến hóa: "Ngươi là Tử Nguyệt Trường Không!"

Mà trong mắt Lam Hải Phương lướt qua một tia dị sắc: "Trường Không ca ca, ngươi đã đoạt xá thân thể của những người khác sao?"

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, khóe miệng nhếch lên một nụ cười như có như không.

Trong trí nhớ, đây là nụ cười mà Tử Nguyệt Trường Không chỉ lộ ra khi đối mặt với Lam Hải Phương, hắn diễn vô cùng tốt.

Mà Lam Hải Phương nhìn Sở Cuồng Nhân, lập tức tiến lên đánh giá một phen, nàng càng dò xét, thì kinh hỉ trong mắt càng đậm, dung mạo của người trước mắt này không chỉ càng thêm dễ nhìn so với Tử Nguyệt Trường Không của trước kia, không chỉ vậy, vẻ siêu nhiên ở trên người, cho dù Tử Nguyệt Trường Không có vỗ mông ngựa cũng không thể đuổi kịp.

Đây quả thật là Trường Không ca ca sao?

"Trường Không ca ca, ngươi đã thay đổi quá nhiều."

"Ha, sau khi đoạt xá thân thể, đương nhiên có biến hóa, làm sao, ngươi không vui sao?" Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Lam Hải Phương lắc đầu: "Chỉ cần là Trường Không ca ca, ta đều ưa thích, nói đúng hơn, Trường Không ca ca hiện tại, càng khiến ta yêu thích hơn nữa."

Càng đẹp mắt, khí chất tốt hơn rồi.

Tuy rằng nói như vậy có chút tội lỗi với Trường Không ca ca trước kia, nhưng Trường Không ca ca bây giờ, so trước kia thật sự tốt hơn nhiều!

Trong lòng Lam Hải Phương âm thầm nghĩ tới.

"Tử Nguyệt Trường Không, ta còn tưởng rằng sau khi ngươi bị Sở Cuồng Nhân đánh bại, không gượng dậy nổi chứ, không nghĩ tới nhanh như vậy đã tìm được một bộ thân thể mới."

Thiếu chủ Hoàng Sa cười lạnh nói, cố ý vạch trần vết sẹo của Tử Nguyệt Trường Không.

Chỉ tiếc, đó là vết sẹo của Tử Nguyệt Trường Không, không phải Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, thần sắc lạnh nhạt, không thèm để ý chút nào: "Thắng bại là chuyện bình thường trong binh gia, nếu như ta không gượng dậy nổi, vậy ta liền không phải là Tử Nguyệt Trường Không."

"Rất tốt, như thế này mới đúng là yêu nghiệt của cấm khu linh hồn ta."

Một người thanh niên khác từ tốn nói.

Người này là thiếu chủ của Thanh Thiên nhất mạch, trừ hắn ra, còn có thiếu chủ Lục Nguyên nhất mạch, Chanh Lâm nhất mạch.

Thiếu chủ của Thất mạch, ngoại trừ Xích Tinh nhất mạch không tới, những người còn lại đều tới.

Sở Cuồng Nhân cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, thiếu chủ Xích Tinh nhất mạch nổi tiếng là cuồng tu luyện trong cấm khu linh hồn, bình thường sẽ không tham gia những cuộc tụ hội như thế này.

Đối phương, chắc hẳn bây giờ đang chuẩn bị tất cả cho việc Linh Thần động thiên mở ra.

"Tử Nguyệt Trường Không, ngươi đổi một thân thể khác, không biết sức mạnh còn thừa lại bao nhiêu?" Hoàng Sa thiếu chủ cười nhạt một tiếng.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Trong mắt của hắn bắn ra một đạo lãnh quang, một đạo kiếm Linh Hồn ngưng tụ từ sức mạnh linh hồn, bắn thẳng về phía Sở Cuồng Nhân!

Một kích này, vô cùng cường đại!

Nếu như sức mạnh linh hồn không đạt tới cảnh giới kim hồn, sợ rằng sẽ chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ!

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không trốn không né, cứ thế mà đã nhận lấy một kích này, mọi người nhìn về phía hắn, trong mắt mang theo một vẻ tò mò.

Mà Lam Hải Phương thì lại giận tím mặt, một luồng sức mạnh linh hồn, khuếch tán ra, khiến cho bầu không khí bốn phía vô cùng ngưng trọng: "Hoàng Sa thiếu chủ, ngươi đây là đang làm cái gì? !"

"Không có gì, chỉ là thăm dò một chút thôi."

Hoàng Sa thiếu chủ nhìn về phía Sở Cuồng Nhân: "Có thể chịu một kiếm của ta mà không có bất kỳ dị thường nào, xem ra, ngươi khôi phục cũng không tệ."

Nói xong, liền giơ ly rượu lên muốn uống rượu.

"Thật sao? Vậy ngươi cũng chịu một chiêu của ta thì như thế nào?" Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, trong mắt có màu tím chợt lóe lên, Tử Đồng phát động!

Mà Hoàng Sa thiếu chủ nhất thời không phản ứng, thân thể hơi chấn động một chút, chén rượu trong tay đúng là leng keng một tiếng, rơi trên mặt đất.

Trong chốc lát, sắc mặt của hắn âm trầm xuống.

Sở Cuồng Nhân chịu một kích của hắn, thờ ơ, mà hắn chịu một cái liếc của Sở Cuồng Nhân, thậm chí cả chén rượu cũng cầm không vững.

Chênh lệch ở trong đó, cao thấp liền biết.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng vô cùng nghi hoặc.

Điều đó là không có khả năng.

Thân thể của Tử Nguyệt Trường Không bị hủy, chỉ còn lại tàn hồn, làm sao có thể có sức mạnh linh hồn mạnh mẽ đến như vậy? !

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Mấy người còn lại, cũng đều đang suy tư.

Bỗng nhiên, bọn họ nhìn về phía hình dạng hoàn toàn mới này của Sở Cuồng Nhân, trong lòng ẩn ẩn có suy đoán.

Có phải nguyên nhân là vì thân thể này hay không?

Dường như, đây chính là lời giải thích duy nhất.

"Lam Hải muội muội, nơi đó của ta thiếu mấy người hầu bưng trà dâng nước, ta muốn đi vào bên trong Mười tám tầng Địa Ngục của Lam Hải tìm mấy Hồn Phó, có thể hay không?" Sở Cuồng Nhân lại không để ý đến mọi người, cười nói với Lam Hải Phương.

"Trường Không ca ca của ta muốn, ta còn có thể không cho sao? Đừng nói là mấy Hồn Phó, nếu như ngươi muốn, ta, cũng có thể cho ngươi." Sắc mặt Lam Hải Phương ửng đỏ nói.

Lời nói trắng trợn như thế, khiến Hoàng Sa thiếu chủ nghiến răng nghiến lợi, nắm chặt nắm tay, kẽo kẹt rung động.

Chương 1632: Mười tám tầng Địa Ngục của Lam Hải, Tĩnh Tuệ hiện thân ở cấm khu

Một câu nói của Sở Cuồng Nhân, khiến Lam Hải Phương nhanh chóng dẫn hắn tiến về phía mười tám tầng Địa Ngục của Lam Hải.

Mấy người Hoàng Sa thiếu chủ cũng đi theo.

Mười tám tầng Địa Ngục, xây dựng ở trong một cái vực sâu của lãnh địa Lam Hải, vực thẳm này, bị phân chia thành mười tám tầng, có vô số cấm chế bao trùm ở phía trên, phòng ngừa những vong hồn ác quỷ này đào tẩu ra ngoài.

Âm khí dày đặc, còn lộ ra một luồng sát khí vô cùng hung ác.

Khi vừa đi tới nơi này, sắc mặt hai người Dạ La Sát, và Dạ Quỷ Vương trông không dễ nhìn lắm, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ là trở nên càng thêm trầm mặc.

Sở Cuồng Nhân đứng ở trên vực sâu, nhìn lấy tầng tầng trải dài phía trên mười tám tầng Địa Ngục kia, ánh mắt thâm thúy, không ai biết được hắn đang suy nghĩ điều gì.

Mười tám tầng Địa Ngục, trong đó, tầng thứ nhất phía dưới cùng ở Địa Ngục là nơi chứa nhiều vong hồn nhất, mà những vong hồn này, còn chưa hoàn toàn chuyển hóa thành ác quỷ, nhưng lại chịu đựng nhiều hình phạt nặng nề nhất, thậm chí Sở Cuồng Nhân còn nhìn thấy có một ít vong hồn không thể thừa nhận được loại cực hình này, trực tiếp hồn phi phách tán.

Tiếng kêu rên, quanh quẩn ở trong vực sâu.

Những tên không bị hồn phi phách tán kia, cũng không khá hơn chút nào.

Ở dưới loại cực hình tàn khốc này, bọn họ dần dần tràn ngập oán khí lệ khí, hóa thành ác quỷ, bị đưa đến tầng tiếp theo, tham dự các loại chém giết giống như đánh nhau trên lôi đài.

Chờ tăng lên tới một độ cao nhất định, sẽ đưa lên đến tầng tiếp theo, cứ thế mà suy ra.

Thẳng đến tầng thứ nhất ở phía trên cùng, ác quỷ được giam giữ ở bên trong, toàn thân đã lộ ra lệ khí vô cùng hung tàn.

Mười tám tầng Địa Ngục so sánh với âm Phủ, Sở Cuồng Nhân cũng không phân định rõ, nơi nào mới là Địa Ngục thực sự? !

"Ha, mười tám tầng Địa Ngục của Lam Hải, thật đúng là... Quá hùng vĩ."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Còn Lam Hải Phương ở bên cạnh thì toát ra vẻ kiêu ngạo: "Đó là điều đương nhiên, mười tám tầng Địa Ngục của Lam Hải này là do chính Lam Hải nhất mạch ta hao phí vô số tâm huyết để tạo dựng nên, thậm chí có thể nói là một trong những môi trường đào tạo chiến lực trọng yếu nhất của cấm khu linh hồn, từ nơi này sinh ra vô số cao thủ, ví dụ như Dạ La Sát bên người Trường Không ca ca, hắn chính là một trong mấy tên xuất sắc nhất trong đó."

"Đúng vậy, thủ đoạn ngự hồn của Lam Hải nhất mạch, khiến cho người ta nhìn mà than thở."

"Đúng rồi, Trường Không ca ca, ngươi xem một chút có ai vừa ý thì cứ tùy ý chọn đi."

Sở Cuồng Nhân tùy ý chọn lấy mấy kẻ.

Dù sao, đây cũng không phải là mục đích thực sự của hắn trong chuyến đi lần này.

Rất nhanh, Lam Hải Phương liền cho người dẫn mấy tên ác quỷ ra ngoài cho Sở Cuồng Nhân đi chọn lựa, sử dụng thủ đoạn khống chế lại, để cho Sở Cuồng Nhân mang về.

Sau khi mấy người bọn họ rời đi.

Không ai phát hiện, có một đạo lưu quang bên trong ống tay áo của Sở Cuồng Nhân lướt đi, rơi vào bên trong vực sâu không đáy kia.

Đó là một bức... Phù!

Một bức phù văn bí ẩn ẩn giấu dưới lớp cấm chế dày đặc!

Sau khi Sở Cuồng Nhân hoàn thành mục đích của mình, liền dẫn theo mấy tên ác quỷ mới vừa lấy được nhanh chóng rời khỏi, nhưng đột nhiên, ở phía xa truyền đến một tiếng nổ lớn.

Đến từ bên ngoài cấm khu linh hồn.

"Chuyện gì đang xảy ra, tại sao bên ngoài lại có động tĩnh vậy?"

"Có người xông vào trong cấm khu linh hồn."

Mấy người lộ ra vẻ mặt đăm chiêu.

Cấm khu linh hồn, là một trong những nơi nguy hiểm nhất trên thế giới này, bình thường không có người nào dám bước tới.

Nhưng, trên thế giới này không thiếu nhất chính là lòng hiếu kỳ của con người.

Địa phương càng nguy hiểm thần bí, càng có thể kích động lòng hiếu kỳ, điều này nói không sai, cho nên cho dù là cấm khu, ngẫu nhiên vẫn sẽ có người mạo hiểm xâm nhập.

"Ha ha, để cho chúng ta xem một chút, là tên nào không tiếc mạng sống đây."

Mọi người đều hứng thú, muốn đi đến trước xem một chút.

Rất nhanh, mọi người liền thấy được tên không muốn mạng sống kia.

Đó là một nữ tử mặc trên người trường bào màu trắng, trên người phun trào phật quang thánh khiết an lành, đang đấu tranh với cấm chế của cấm khu linh hồn.

Nhưng mà, mặc dù tu vi của nữ tử kia không tệ, nhưng với vô số cấm chế ở trước mặt này, vẫn không đáng chú ý đến như cũ.

Sau một phen đấu tranh, trên người đã xuất hiện không ít vết thương.

"Ha, là một Đại La Kim Tiên sao, ngược lại cũng có mấy phần năng lực, khó trách dám xông đến cấm khu."

"Xem ra, dường như là một phật tu."

"Là một vị Nữ Bồ Tát, ha ha, quả nhiên là thú vị."

Mọi người có chút hăng hái quan sát tình cảnh này.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại nhịn không được mà nhíu mày, bởi vì người ở trước mắt này, hắn có quen biết!

Chính là Tĩnh Tuệ!

Tại sao nàng lại đến cấm khu linh hồn này.

Không phải Vân Lam Phật nói nàng vì tìm kiếm biện pháp cứu Thạch Anh mà bôn ba khắp nơi sao?

Chờ một chút, cứu Thạch Anh?

Không phải đối phương là bởi vì chuyện này mà đến đây chứ, nàng cũng biết tin tức về Ngưng Hồn Hoa.

Thật sự là quá bốc đồng rồi.

Một Đại La Kim Tiên cũng dám xông đến cấm khu linh hồn, thật sự là không muốn sống nữa sao.

Sở Cuồng Nhân lắc đầu cảm khái một tiếng, thật không biết nên nói Tĩnh Tuệ này là đầy nghĩa khí, hay là ngốc quá đây.

Nhưng mà, đã gặp nhau rồi, vậy thì hắn đương nhiên không có khả năng ngồi nhìn mặc kệ.

"Để cho ta tới gặp nàng ta một lần."

Hoàng Sa thiếu chủ cười nhạt một tiếng, tay kết pháp quyết, tạm thời giải trừ cấm chế ở nơi đây, những người khác cũng không hề ngăn cản, đánh giá Tĩnh Tuệ giống như một món đồ chơi.

Bình thường cấm khu linh hồn có rất ít người tới.

Nữ Bồ Tát giống như Tĩnh Tuệ này thì lại càng ít, dưới cái nhìn của bọn họ, là một món đồ chơi cực kỳ tốt, có thể dùng để giết thời gian.

Vốn dĩ Tĩnh Tuệ bị vô số cấm chế vây quanh, mạng sống như đang ngàn cân treo trên sợi tóc.

Thời điểm vô cùng khó khăn, thì thấy cấm chế bởi vì một nguyên nhân không thể hiểu mà đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó, trước mặt nàng có thêm mấy thanh niên nam nữ.

Khí tức của những người này, đều không hề đơn giản.

Mỗi một người, đều mang lại cho nàng một loại cảm giác uy hiếp, nhất là một vị mặc lấy trường bào màu tím ở bên trong, càng hơn thế nữa.

Nhưng chẳng biết tại sao, người kia lại cho nàng một loại cảm giác quen thuộc.

Không chờ nàng suy nghĩ nhiều.

Hoàng Sa thiếu chủ liền chạy tới trước mặt nàng, nghiền ngẫm nói ra: "Nữ nhân, xâm nhập vào nơi này, là bất hạnh của ngươi, đương nhiên, nếu như ngươi chịu thuận theo bản thiếu chủ, ta có thể tha cho ngươi khỏi chết."

Hắn thấy dung nhan của Tĩnh Tuệ không hề tầm thường, hơn nữa còn có một loại thánh khiết chi ý đặc hữu của phật tu, liền nổi lên sắc tâm.

"Ta tới đây tìm Ngưng Hồn Hoa, không có ý trở thành kẻ thù với cấm khu." Tĩnh Tuệ cau mày lại, nói ra.

Nghe được lời nàng nói, Sở Cuồng Nhân nói thầm một tiếng “quả nhiên”.

Mà Hoàng Sa thiếu chủ lại xùy cười một tiếng: "Ngưng Hồn Hoa há lại là thứ mà ngươi muốn thì sẽ có được sao, nhưng mà, nếu ngươi thuận theo bản thiếu chủ, có lẽ ta có thể ban thưởng cho ngươi một hai đóa."

"Tha thứ cho ta khó tuân mệnh."

"Vậy xem ra, không cho ngươi nếm một chút mùi đau khổ là không được."

Hoàng Sa thiếu chủ cười lạnh một tiếng, trực tiếp xuất thủ.

Chỉ thấy hắn thúc giục sức mạnh linh hồn, hóa thành một thanh kiếm vô hình chém ra!

Tĩnh Tuệ đã chứng kiến qua thủ đoạn của người ở cấm khu linh hồn, sớm đã có phòng bị, thúc giục tĩnh tâm pháp chú, bảo vệ linh hồn, ngăn lại một kích này, phật quang lập tức hiển hóa, đánh về phía đối phương.

"Ha, quả nhiên là có mấy phần năng lực, thả ra bên ngoài kia, cũng được coi như là một yêu nghiệt."

Hoàng Sa thiếu chủ đưa tay thúc giục tiên nguyên, đánh nát phật quang!

Tuy người ở cấm khu linh hồn chuyên tu linh hồn chi đạo, nhưng cũng không phải không tu cảnh giới, ngược lại, cường giả của cấm khu linh hồn, ngoại trừ có cảnh giới linh hồn cao ra, tu vi cũng cao không kém.

Tu vi của Hoàng Sa thiếu chủ này, đã đạt đến cảnh giới Đại La giống với Tĩnh Tuệ.

Cộng thêm ưu thế về phương diện linh hồn, Tĩnh Tuệ rất nhanh đã lâm vào thế yếu.

"Ha ha, để ta đánh bại ngươi đi!"

Sức mạnh linh hồn được Hoàng Sa thiếu chủ thúc giục đến cực hạn, một thanh đao làm kinh hãi linh hồn của con người bỗng dưng chém xuống, liền muốn phá nát tĩnh tâm pháp chú phòng ngự của Tĩnh Tuệ!

Thời khắc nguy hiểm.

Chỉ thấy một luồng sức mạnh linh hồn càng thêm bàng bạc ầm ầm bạo phát!

Đao linh hồn của Hoàng Sa thiếu chủ, bị đánh vỡ thành từng khúc ở trong hư không, hóa thành hư vô!

"Là người nào? !"

Ánh mắt Hoàng Sa thiếu chủ ngưng trọng, nhìn về mấy người ở phía sau lưng.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng từ từ bước ra.

Chương 1633: Cửu Thải Thần Hồn Thể chi uy, ngươi không phải là đối thủ của ta, vĩnh viễn không phải

"Nàng ta, là con mồi của ta."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nghe được lời hắn nói, mấy người còn lại có chút ngoài ý muốn.

"Tử Nguyệt Trường Không, ngươi có ý gì, nữ nhân này là ta để ý trước, ngươi là đang muốn tranh đoạt với ta hay sao?"

Hoàng Sa thiếu chủ nhất thời bất mãn.

Lam Hải Phương ta đã cho ngươi đoạt, hiện tại đến một ngoại nhân, ngươi cũng không buông tha sao?

Ngươi là thành tâm muốn đối nghịch với ta sao? !

"Nàng này ta biết, nàng là người bên cạnh Sở Cuồng Nhân, ta muốn đích thân đối phó với nàng." Sở Cuồng Nhân nói ra.

Nghe hắn nói, mọi người mới chợt hiểu ra.

Thì ra là thế.

Tử Nguyệt Trường Không là muốn trả thù Sở Cuồng Nhân.

Chỉ tiếc, Hoàng Sa thiếu chủ cũng không thèm nể mặt mũi, cười lạnh nói: "Tử Nguyệt Trường Không, chỉ bằng một câu nói của ngươi, liền muốn ta đưa con mồi cho ngươi, ngươi không khỏi quá coi trọng mình đi."

"Ta khuyên ngươi, không nên tranh giành với ta."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Nếu như ta càng muốn thì sao? !" Hoàng Sa thiếu chủ cười lạnh một tiếng: "Ta đã sớm nhìn ngươi đến khó chịu, một người bị hủy nhục thân như ngươi, ngươi đắc ý cái gì chứ, hôm nay, nữ nhân này ta chắc chắn phải có được, ngược lại ta cũng muốn nhìn xem, ngươi còn thừa lại mấy phần năng lực, có thể tranh giành với ta đây? !"

Sức mạnh linh hồn hùng hậu bành trướng từ trên người hắn tiết ra, gần như điên cuồng đánh thẳng vào bốn phương tám hướng.

Trong không khí, nổi lên gợn sóng cuồn cuộn, khuấy động khắp gầm trời!

Mà Sở Cuồng Nhân đứng yên tại chỗ, trên người cũng bộc phát ra một luồng sức mạnh linh hồn tương tự, luồng sức mạnh này so với Hoàng Sa thiếu chủ, không kém cỏi hơn chút nào!

Không chỉ có như thế, bên trong sức mạnh linh hồn đó, lại có thêm chín đạo thần quang!

Đỏ cam vàng lục lam chàm tím trắng đen!

Chín đạo thần quang, vô cùng lộng lẫy, che đậy thiên địa, dao động linh hồn của hắn mạnh mẽ, lại thêm thần quang cửu sắc kia, khiến cho sắc mặt Hoàng Sa thiếu chủ đại biến, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin được!

"Cửu Thải Thần Hồn Quang, đây là, Tiên Thể Chí Tôn, Cửu Thải Thần Hồn Thể! !"

Hoàng Sa thiếu chủ kinh hô một tiếng.

Không chỉ có hắn, mấy người Lam Hải Phương, Thanh Thiên thiếu chủ, và các mạch còn lại cũng ào ào trừng lớn hai mắt, không thể tin được.

"Sao lại có thể như vậy, đây là Cửu Thải Thần Hồn Thể! !"

"Tử Nguyệt Trường Không, đúng là Cửu Thải Thần Hồn Thể!"

"Không, là thân thể mà hắn đoạt xá, là Cửu Thải Thần Hồn Thể, khó trách sao hắn có thể có loại thực lực như vậy, thì ra là do Cửu Thải Thần Hồn Thể."

Mọi người khiếp sợ không gì sánh nổi nhìn Sở Cuồng Nhân, tròng mắt nhịn không được mà run nhè nhẹ.

Chuyện này phải là có vận khí như thế nào, mới có thể đoạt xá được một bộ Cửu Thải Thần Hồn Thể!

"Tử Nguyệt Trường Không, ngươi tìm được Cửu Thải Thần Hồn Thể này từ chỗ nào? !" Hoàng Sa thiếu chủ chất vấn, trong giọng nói mang theo vẻ ghen ghét nồng đậm.

Vốn dĩ, hắn đã không phải là đối thủ của Tử Nguyệt Trường Không.

Hiện tại, đối phương còn nắm giữ một bộ Cửu Thải Thần Hồn Thể, vậy hắn càng không đánh lại đối phương.

"Vận khí của ta không tệ, tuy bị Sở Cuồng Nhân hủy đi nhục thân, nhưng lại nhân họa đắc phúc, tìm được Cửu Thải Thần Hồn Thể vừa mới thức tỉnh này, sao thế, ngươi ghen ghét à?"

Sở Cuồng Nhân nhìn Hoàng Sa thiếu chủ, khinh miệt nói ra.

Mà sắc mặt của đối phương âm trầm, quả thật là vô cùng ghen ghét, sau đó, sức mạnh linh hồn trong cơ thể hắn gào thét xông ra, vô số linh hồn chi kiếm, dấy lên một trận linh hồn phong bạo bao phủ khắp nơi!

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ.

Quanh người có thần quang cửu sắc phun trào, hóa thành một luồng sức mạnh bảo vệ linh hồn, dễ dàng ngăn cản luồng linh hồn phong bạo kia lại.

"Công kích của ngươi, vô dụng đối với ta!"

Sau đó, chỉ thấy tay hắn kết thành pháp quyết huyền diệu.

Từng đoá từng đoá linh hồn chi hoa nở rộ trên không trung, hương hoa kỳ dị chui vào trong mũi Hoàng Sa thiếu chủ, khiến sắc mặt hắn hơi đổi một chút: "Không ổn!"

Hắn điều khiển sức mạnh linh hồn muốn ngăn cản hương hoa.

Nhưng đã quá muộn.

Chỉ thấy quang cảnh xung quanh hắn biến hóa, đi vào trong một thế giới ngăn cách, mà trong thế giới này, trên bầu trời có một vòng trăng sáng màu tím lơ lửng.

Bầu không khí quỷ quyệt, bao phủ khắp bốn phía.

Đây là huyễn thuật linh hồn đặc hữu của Tử Nguyệt nhất mạch!

Hơn nữa, còn chân thật đến mức làm cho người ta hoài nghi huyễn thuật là thật hay là giả!

"Phá cho ta!"

Hoàng Sa thiếu chủ hừ lạnh một tiếng, thúc giục sức mạnh linh hồn đến cực hạn, điên cuồng đánh thẳng vào huyễn tượng.

Chỉ tiếc, những thứ này đều không dùng được.

Huyễn tượng ở trước mắt này, vô cùng kiên cố, cho dù là Hoàng Sa thiếu chủ thúc giục toàn lực cũng khó có thể làm hư tổn nó dù chỉ một chút.

Đột nhiên.

Từ trong lòng đất trước mắt hắn có từng cánh tay bầm đen duỗi ra, chỉ thấy nguyên một đám tang thi hình thái dữ tợn từ dưới mặt đất nhào lên, giương nanh múa vuốt bò về phía hắn.

Huyễn tượng, đây đều là huyễn tượng!

Hoàng Sa thiếu chủ âm thầm nghĩ tới, nhưng thân thể lại nhịn không được mà khẽ run, tình cảnh trước mắt này, thật sự là quá mức chân thật.

Bên ngoài.

Mọi người chỉ kịp nhìn thấy tay của Sở Cuồng Nhân kết pháp quyết, rồi có từng đoá từng đoá hoa kỳ lạ nở rộ trong hư không.

Ngay sau đó, Hoàng Sa thiếu chủ liền lâm vào bên trong trạng thái ngây ngốc, bất tỉnh nhân sự.

"Hắn đã lâm vào ảo giác!"

"Huyễn thuật của Tử Nguyệt nhất mạch vô cùng cao minh, chỉ sợ Hoàng Sa thiếu chủ sẽ không dễ chịu."

"Không hẳn, tu vi của Hoàng Sa thiếu chủ không kém, có lẽ có thể tránh được cũng không biết chừng."

Nhưng qua một hồi lâu, mọi người chỉ thấy Hoàng Sa thiếu chủ đứng yên tại chỗ, trên người dần dần thấm ướt mồ hôi lạnh, đến y phục cũng ướt đẫm, cả người khẽ run lên.

Dường như đang gặp phải chuyện gì đó khiến hắn hoảng sợ cực độ.

Phù phù một tiếng.

Đột nhiên, Hoàng Sa thiếu chủ quỳ rạp trên mặt đất, bước ra từ bên trong huyễn tượng, thở dốc từng ngụm từng ngụm, hai mắt trừng lớn, phủ đầy tia máu, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ sợ hãi.

Còn đâu bộ dáng có chút phách lối của trước đó?

Không có ai biết hắn đã trải qua cái gì ở bên trong huyễn cảnh, nhưng tuyệt đối không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Tuyệt đối là chuyện kinh khủng nhất trong nhân thế này!

"Ngươi không phải là đối thủ của ta, vĩnh viễn không phải!"

Sở Cuồng Nhân ở trên cao nhìn xuống Hoàng Sa thiếu chủ, lạnh nhạt nói ra.

Mà tuy trong lòng đối phương không cam lòng, nhưng sau khi hồi tưởng lại trải nghiệm vừa rồi, liền nhịn không được mà hoảng sợ, quỳ một chân trên mặt đất, không nói gì thêm.

Sau khi Hoàng Sa thiếu chủ khuất phục, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Tĩnh Tuệ ở một bên, mà đối phương lại mang vẻ mặt đề phòng.

Tuy hành động vừa rồi của Sở Cuồng Nhân là để cứu mạng nàng, nhưng nàng lại không có bất kỳ ý cảm kích nào, dưới cái nhìn của nàng, đối phương chính là Tử Nguyệt Trường Không, là địch nhân của Sở Cuồng Nhân.

Cứu mạng mình, có khả năng cũng chỉ là sử dụng mình để đối phó với Sở Cuồng Nhân.

Cho dù như thế nào, bản thân tuyệt đối cũng không thể khuất phục!

Trong mắt Tĩnh Tuệ lộ ra một vẻ kiên định.

Chỉ thấy nàng vận chuyển phật quang trong cơ thể, thúc giục sức mạnh đến cực hạn, liền muốn đồng quy vu tận với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng một cái chớp mắt sau đó.

Trong mắt Sở Cuồng Nhân có màu tím chợt lóe lên, thi triển Tử Đồng!

Đùng!

Tĩnh Tuệ chỉ cảm thấy tâm trí chấn động, dường như linh hồn bị một cái thanh chùy to lớn đánh lên người, sau đó liền không có ý thức, hôn mê bất tỉnh.

Nàng vốn đã bị cấm chế của cấm khu đả thương, lại giao thủ với

Hoàng Sa thiếu chủ, linh hồn mỏi mệt không chịu nổi.

Với thực lực của Sở Cuồng Nhân, muốn nàng khuất phục, lại cực kỳ dễ dàng.

Hắn không có thi triển Tụ Lý Càn Khôn, mà chỉ ôm chặt lấy đối phương, thản nhiên nói: "Chư vị, vậy ta liền rời đi trước."

Lam Hải Phương nhìn thấy Sở Cuồng Nhân ôm Tĩnh Tuệ, trong mắt lộ ra một tia ghen ghét, ngay cả mình cũng chưa từng được Trường Không ca ca ôm qua.

"Trường Không ca ca, ngươi muốn xử trí nữ tử này như thế nào?"

"Ta tự có tính toán."

Sở Cuồng Nhân không giải thích quá nhiều, liền mang người rời đi, hai người Dạ La Sát, và Dạ Quỷ Vương cũng theo sát phía sau.

Mấy tên thiếu chủ còn lại đứng yên tại chỗ hai mặt nhìn nhau, hồi tưởng lại chuyện vừa rồi, sắc mặt nghiêm túc.

"Không nghĩ tới, Tử Nguyệt Trường Không lại đạt được một bộ Cửu Thải Thần Hồn Thể!"

"Với biểu hiện và tư chất này của hắn, thậm chí tương lai có thể trở thành thiếu tôn của cấm khu!"

Chương 1634: Tĩnh Tuệ hoài nghi, bắt chước Sở Cuồng Nhân? Linh Thần động thiên mở ra

Trên người Tử Nguyệt Trường Không có Cửu Thải Thần Hồn Thể, tin tức này lập tức bao phủ khắp nơi trong cấm khu linh hồn.

Người thuộc thất mạch, đều không khỏi khiếp sợ.

Phải biết, đối với tu sĩ tu hành linh hồn chi đạo mà nói, Cửu Thải Thần Hồn Thể quý giá đến mức không cần nói cũng biết.

Qua nhiều năm như vậy, cho dù là cấm khu linh hồn cũng chỉ mới có một Cửu Thải Thần Hồn Thể mà thôi!

Mà vị tồn tại kia, hiện tại đang ngủ say ở sâu bên trong cấm khu linh hồn, trừ phi cấm khu linh hồn gặp phải đại nạn, nếu không sẽ tuyệt đối không tuỳ tiện hiện thân.

Nhưng không thể nghi ngờ, vị tồn tại kia, được gọi là Chí Tôn linh hồn, là trụ cột của cấm khu linh hồn!

Là trụ cột của cấm khu linh hồn, đứng ngạo nghễ trong Tiên giới thậm chí là vũ trụ!

Hiện tại, cấm khu linh hồn lần nữa lại xuất hiện một Cửu Thải Thần Hồn Thể, nếu như được bồi dưỡng thoả đáng, không thể nói cấm khu linh hồn sẽ có thêm một Chí Tôn linh hồn, nhưng cho dù là có thể đạt tới một nửa thành tựu của Chí Tôn linh hồn, đối với khắp nơi trên cấm khu mà nói chính là một sự kiện vô cùng tốt, công tại vạn cổ!

Trong lúc nhất thời, tất cả thất đại mạch đều sôi trào, nguyên một đám người ở trên cao đều chuẩn bị xác nhận việc này.

Mà giờ phút này, Sở Cuồng Nhân đã mang theo Tĩnh Tuệ về tới động phủ.

Vì để phòng ngừa vạn nhất, trong động phủ của hắn bố trí cấm chế dày đặc, sau đó mới để Tĩnh Tuệ tỉnh lại.

Tĩnh Tuệ vừa tỉnh dậy, khoảnh khắc nhìn thấy Sở Cuồng Nhân ở trước mặt, không nói hai lời, liền muốn xuất thủ, nhưng nàng đâu phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân, rất nhanh liền bị khuất phục.

"Tử Nguyệt Trường Không, cho dù có chết, ngươi cũng đừng hòng khiến cho ta khuất phục!"

Bộ dạng Tĩnh Tuệ kiên quyết nói ra.

Mà Sở Cuồng Nhân có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Nếu như ngươi muốn chết, bên phía Hồng Hoa, còn có Thạch Anh, ta không tiện bàn giao lại."

Hắn đã khôi phục giọng nói cùng với tướng mạo nguyên bản của bản thân.

Tĩnh Tuệ sửng sốt một chút, ánh mắt lập tức lạnh lẽo: "Ngươi muốn giả trang Sở đạo hữu đến đây để mê hoặc ta sao? Đừng có mà nằm mơ, ngươi căn bản không thể bắt chước được mười phần trăm sự phong hoa của Sở đạo hữu! "

Tử Nguyệt nhất mạch am hiểu huyễn thuật.

Dưới cái nhìn của nàng, bây giờ bản thân đang lâm vào bên trong huyễn thuật của Tử Nguyệt Trường Không, nên mới nhìn thấy Sở Cuồng Nhân.

Lại nói, nàng chưa từng nghe qua, Sở Cuồng Nhân đã có Cửu Thải Thần Hồn Thể, hơn nữa, làm sao đối phương có thể xuất hiện ở đây?

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói: "Lời khen của Tĩnh Tuệ đại sư, ta xin thu nhận."

"Tử Nguyệt Trường Không, ta nói, ngươi không thể bắt chước Sở đạo hữu, đừng nghĩ có thể khiến cho ta bị mắc lừa!"

Tuy nói như thế, nhưng Tĩnh Tuệ vẫn cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Tử Nguyệt Trường Không này, bắt chước đến mức rất giống thật nha, cho dù là giọng nói, tướng mạo, thậm chí đến cả khí chất cũng không có kẽ hở!

Huyễn thuật kia, đã chân thực đến loại trình độ này rồi sao?

Tử Nguyệt nhất mạch, quả nhiên không thể khinh thường!

"Ngươi đến cấm khu linh hồn, là vì tìm kiếm Ngưng Hồn Hoa, vì trị liệu Thạch Anh đúng không?" Sở Cuồng Nhân tiếp tục nói.

"Làm sao ngươi biết được? !"

Tĩnh Tuệ giật mình, chuyện của Thạch Anh, không có mấy người biết, rốt cuộc là Tử Nguyệt Trường Không này dùng cách gì mà biết được?

"Bởi vì ta đến cấm khu linh hồn, cũng là vì việc này."

"Ngươi, ngươi thật sự là Sở đạo hữu sao?"

"Tĩnh tâm pháp chú của Hồng Hoa là ngươi dạy, còn có, nói về Hồng Hoa, tuy ngươi là người bên trong Phật Môn, nhưng có vài lần lén mang theo nàng ấy đi uống rượu, mặt khác..."

"Được, được, ta tin ngươi."

Tĩnh Tuệ liền xác định thân phận của Sở Cuồng Nhân.

Những chuyện này, ngoại trừ n Hồng Hoa ra, cũng chỉ có Thạch Anh biết.

Mà Sở Cuồng Nhân cùng với n Hồng Hoa, là người quen của Thạch Anh, biết những chuyện này, ngược lại cũng không phải là không thể.

Cho dù là huyễn thuật thật, nhưng cũng không thể biết được những chuyện này.

"Nói đến, Tĩnh Tuệ đại sư ngươi cũng thật to gan, cấm khu linh hồn này là địa phương nào, ngươi nói xông liền xông đến, lại nói, làm sao ngươi tìm được nơi này?"

Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ hỏi, hắn phải dùng Địa Thư mới tìm được nơi này.

Tĩnh Tuệ, làm sao mà biết được chứ?

"Chuyện là như thế này..."

Tĩnh Tuệ nhẹ nhàng nói.

Nguyên nhân là vì, sau khi biết được thương thế của Thạch Anh, Tĩnh Tuệ liền bôn ba khắp nơi, tìm kiếm phương pháp chữa thương, vô tình biết được sự tồn tại của Ngưng Hồn Hoa, liền bắt đầu tìm kiếm cấm khu linh hồn.

Bỏ ra thời gian hai năm, vẫn không tìm ra bất kì dấu vết gì được để lại.

Về sau, đúng lúc nàng đụng phải một thiên kiêu đi ra từ bên trong cấm khu linh hồn, biết được nơi ở của cấm khu linh hồn từ trong miệng đối phương.

Tuy Tĩnh Tuệ không nói rõ chi tiết, Sở Cuồng Nhân cũng biết, thiên kiêu ở cấm khu linh hồn kia, đoán chừng sẽ không có kết quả tốt đẹp, nếu không thi triển một số thủ đoạn, làm sao có thể moi được thông tin nơi cấm khu đây?

"Ta biết cấm khu linh hồn không thể coi thường, nhưng Vân Lam Phật cần trấn giữ Phật Môn, không thể tùy tiện ra tay, tu vi của ta đã tấn cấp lên Đại La, cho nên mới đến đây thử một lần, không nghĩ tới, ta vẫn coi thường sự nguy hiểm của cấm khu, nếu không có Sở đạo hữu kịp thời xuất thủ, chỉ sợ ta đã thân tử đạo tiêu."

Tĩnh Tuệ cảm khái nói ra.

"Không sao, ta đã biết làm thế nào để lấy được Ngưng Hồn Hoa, chuyện sau đó cứ để cho ta tiếp nhận là được, còn ngươi, phải ủy khuất ngươi một khoảng thời gian rồi, vào bên trong Tụ Lý Càn Khôn của ta đợi một khoảng thời gian đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, phất tay áo lên, thi triển Tụ Lý Càn Khôn, thu đối phương vào trong Tụ Lý Càn Khôn.

Mà làm xong hết thảy, bỗng nhiên có người tới bái phỏng.

Lại là một trưởng lão cao tầng thuộc Tử Nguyệt nhất mạch, mục đích tới đây cũng đơn giản, chính là xác nhận tính chân thực về Cửu Thải Thần Hồn Thể của hắn.

Sở Cuồng Nhân phóng xuất ra dao động của thần hồn thể, khiến cho vị cao tầng trưởng lão này vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

"Đúng thật là Cửu Thải Thần Hồn Thể! !"

"Ha ha, thật sự là thiên hữu của Tử Nguyệt nhất mạch ta, thiên hữu của cấm khu linh hồn ta!"

Vị trưởng lão này cười ha ha một tiếng, nhưng ngay lập tức lại hơi nghi hoặc một chút: "Nhưng sao ta lại có cảm giác, dao động linh hồn của ngươi có chút không giống như trước kia."

Cho dù Sở Cuồng Nhân mô phỏng dao động linh hồn của Tử Nguyệt Trường Không như thế nào, hắn cũng không phải là Tử Nguyệt Trường Không, có chút khác biệt là điều chắc chắn.

Nhưng mà, đối với điểm này, hắn sớm đã có lý do để giải thích.

"Ta đoạt xá thần hồn thể của người này, mà linh hồn của hắn cũng bị ta thôn phệ, thần hồn thể kỳ dị, có lẽ mới khiến dao động linh hồn của ta có chút khác biệt so với trước kia."

"Thì ra là thế, có nặng lắm không?"

"Không sao."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Sau đó lại ứng phó một vài vấn đề của vị trưởng lão này, tất cả đều được thực hiện suôn sẻ.

"Cao tầng thất mạch đã quyết định, chờ lần sau khi sự việc Linh Thần động thiên này kết thúc, liền chuẩn bị gặp mặt ngươi một chút, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, e là muốn nuôi dưỡng ngươi làm thiếu tôn đời tiếp theo."

Trưởng lão cười nhạt một tiếng.

Thiếu tôn của cấm khu, đây cũng không phải là chuyện thời đại nào cũng có.

Nhất định phải là ưu tú tới một trình độ nhất định, mới có thể đạt được vị trí thiếu tôn, cho dù là Xích Tinh thiếu chủ xuất sắc nhất bên trong thất mạch, cũng không có tư cách có được tôn xưng là thiếu tôn.

Mà bây giờ, Sở Cuồng Nhân nắm giữ Cửu Thải Thần Hồn Thể, lại có tiềm lực này!

Đương nhiên, cũng chỉ là tiềm lực.

Có thể trở thành thiếu tôn chân chính hay không, còn phải nhìn biểu hiện sau này của hắn.

Nhưng tất nhiên, hắn là trọng điểm được thất mạch bồi dưỡng, có địa vị vượt qua thiếu chủ của lục mạch còn lại, cũng là chuyện ván đã đóng thuyền.

Một khoảng thời gian sau đó, Sở Cuồng Nhân dẫn độ những ác quỷ chiếm được từ bên trong mười tám tầng Địa Ngục của Lam Hải kia đến âm Phủ, sau đó liền một mực ở trong động phủ bế quan không bước ra.

Thẳng đến một ngày nọ.

Một đạo ánh sáng huyền diệu màu tím vọt lên, hơn phân nửa cấm khu linh hồn đều cảm nhận được một luồng dao động không gian cường đại.

Tất cả mọi người đều biết, Linh Thần động thiên mở ra rồi.

"Rốt cục cũng mở ra."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Vậy để cho ta xem qua một chút, bên trong cấm khu linh hồn này, có chỗ nào huyền diệu đây."

Chương 1635: Các mạch tề tụ, Xích Tinh thiếu chủ, dám không nhìn ta

Linh Thần động thiên mở ra, người thuộc thất mạch ở cấm khu linh hồn đều có hành động.

Trong lãnh địa của Xích Tinh nhất mạch.

Một thanh niên mặc áo đỏ ngẩng đầu dậm chân bước đến, ánh mắt của hắn như điện, toàn thân trên dưới tràn ngập một luồng dao động linh hồn mênh mông!

Không chỉ có như thế, luồng dao động linh hồn này biến hóa thành từng đoàn từng đoàn hỏa diễm đỏ thẫm ở trong hư không, nhưng quỷ dị chính là, bốn phía lại không có bất kỳ nhiệt độ nóng rực nào!

Đó là, hỏa diễm thiêu đốt linh hồn!

Người này, chính là thiếu chủ của Xích Tinh nhất mạch!

"Nghe nói Tử Nguyệt Trường Không đoạt xá được một Cửu Thải Thần Hồn Thể, ha, ngược lại cũng có chút thú vị."

Trong mắt Xích Tinh thiếu chủ lộ ra một tia hào hứng dạt dào.

Tử Nguyệt Trường Không, đã từng là bại tướng dưới tay của hắn, mà còn là thất bại thảm hại, không kiên trì được mấy chiêu liền thất bại.

Nhưng hôm nay, hắn đã đạt được Cửu Thải Thần Hồn Thể, sẽ là đối thủ của mình sao?

"Nghe đồn Cửu Thải Thần Hồn Thể, có tiềm lực trở thành thiếu tôn, những lão gia hỏa kia, muốn đưa vị trí thiếu tôn cho hắn sao?"

Xích Tinh thiếu chủ lộ ra một nụ cười thâm độc.

Hắn càng tỏ vẻ chờ mong, muốn gặp mặt Tử Nguyệt Trường Không.

Đáng tiếc, hắn cũng không hề biết, hắn mãi mãi cũng không có cơ hội này.

Linh Thần động thiên.

Đây là một bí cảnh của cấm khu linh hồn, mà từ lúc bí cảnh này mở ra, tất cả thiên kiêu yêu nghiệt thuộc thất mạch của cấm khu linh hồn được tùy ý tiến vào.

Lam Hải nhất mạch, Lục Nguyên nhất mạch, Thanh Thiên nhất mạch...

Và Tử Nguyệt nhất mạch do Sở Cuồng Nhân chỉ huy!

Tử Nguyệt nhất mạch có tới mười thiên kiêu yêu nghiệt, đều do Sở Cuồng Nhân cầm đầu.

Dọc theo con đường này, những thiên kiêu yêu nghiệt thuộc Tử Nguyệt nhất mạch này gần như đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn Sở Cuồng Nhân, trong đó không thiếu người muốn giao hảo với hắn, bấu víu quan hệ.

Dù sao, Sở Cuồng Nhân nắm giữ Cửu Thải Thần Hồn Thể, có khả năng rất lớn trở thành thiếu tôn.

Tạo ra mối quan hệ với hắn, tuyệt đối không phải là chuyện xấu.

Sở Cuồng Nhân ứng phó với những người này, trong lòng cảm thấy có chút lo lắng, nếu không phải ở trong đó có người quen của Tử Nguyệt Trường Không, vì ngăn ngừa lộ ra sơ hở, hắn cũng không thèm để ý đến những người này.

Hiện tại, hắn chỉ muốn sớm tiến vào Linh Thần động thiên, tìm ra Ngưng Hồn Hoa chín cánh, sau đó liền rời đi!

Bên ngoài Linh Thần động thiên.

Các mạch tề tụ, tất cả mọi người tụ lại thành một khối, nhìn lên một vòng xoáy khổng lồ ở trước mặt, đó chính là cửa vào động thiên.

Ngoại trừ chú ý đến Linh Thần động thiên ra, những thiên kiêu yêu nghiệt ở cấm khu, giờ phút này cũng đều đang bàn luận một chuyện khác, chính là Cửu Thải Thần Hồn Thể!

Mỗi một Tiên Thể Chí Tôn hiện thế, đều là chuyện cực kỳ kinh động.

Chớ nói chi là, đối với cấm khu linh hồn mà nói, Cửu Thải Thần Hồn Thể còn cực kỳ quan trọng.

"Vận khí của Tử Nguyệt Trường Không kia thật sự là quá tốt, bị Sở Cuồng Nhân phá hủy thân thể, vậy mà lại nhân họa đắc phúc, đạt được một bộ Cửu Thải Thần Hồn Thể."

"Đúng vậy, loại vận khí tốt như thế này, làm sao chúng ta có thể chiếm được đây?"

"Ha, có lẽ đây chính là thiên mệnh đi."

"Một kiếp này, chỉ sợ khí vận của cấm khu linh hồn ta cũng chỉ tập trung ở trên ngươi Tử Nguyệt Trường Không mà thôi."

Vô số người bàn luận ầm ĩ.

Thậm chí còn xem Tử Nguyệt Trường Không trở thành tương lai của cấm khu, chờ mong đối phương tranh đoạt vị trí Chủ Nhân Tiên Giới, chỉ huy cấm khu đi đến tương lai càng thêm huy hoàng.

Sắc mặt của mấy vị thiếu chủ còn lại có chút không dễ nhìn.

Bởi vì trước đây, địa vị của bọn họ vốn dĩ không có mấy khác biệt so với Tử Nguyệt Trường Không, đều là thiếu chủ mỗi mạch, có được sự tôn sùng.

Cho dù là Xích Tinh thiếu chủ mạnh nhất, cũng không có cách nào che kín danh tiếng của bọn họ.

Nhưng bây giờ, tin tức Tử Nguyệt Trường Không có được Cửu Thải Thần Hồn Thể truyền ra ngoài, khiến thanh danh của hắn tăng vọt, trực tiếp lấn át bọn họ.

Tất cả mọi người đều cho rằng, lần này tiến đến Linh Thần động thiên thăm dò, chỉ là sân khấu cho Tử Nguyệt Trường Không triển lãm sức mạnh Cửu Thải Thần Hồn Thể, mà bọn họ, cũng chỉ là vật làm nền mà thôi.

"Hừ, từ giờ, bên trong cấm khu linh hồn này, cũng chỉ còn lại một thiếu tôn là Tử Nguyệt Trường Không."

Hoàng Sa thiếu chủ hừ lạnh một tiếng nói ra, càng nghĩ càng khó chịu.

Mấy vị thiếu chủ còn lại, tuy rằng trên mặt lộ vẻ không nói gì thêm, nhưng trong lòng cũng cảm thấy cực kỳ không cam lòng.

"Chuyện này có gì mà không tốt, thiếu tôn xuất hiện, đối với cấm khu chúng ta mà nói cũng không phải là chuyện xấu, theo như ta được biết, bên trong cấm khu dị chủng đã có một thiếu tôn, nếu như chúng ta còn không có, đợi đến lúc đối mặt, sợ là sẽ gặp phải thiệt thòi." Lam Hải Phương từ tốn nói, ngược lại cảm thấy rất vui đối với chuyện này.

Những người còn lại nghe thấy vậy, sắc mặt cũng không hề trở nên tốt đẹp.

Có ai mà không biết, từ trước đến nay Lam Hải nhất mạch với Tử Nguyệt nhất mạch có giao hảo, Lam Hải Phương ưa thích Tử Nguyệt Trường Không, là sự tình mọi người đều biết ở cấm khu linh hồn.

Hoàng Sa thiếu chủ nghe được nàng nói như vậy, sắc mặt càng thêm khó coi.

Lúc này, Sở Cuồng Nhân mang theo người của Tử Nguyệt nhất mạch bước tới.

Âm thanh bàn luận lúc đầu, đột nhiên ngừng lại, nguyên một đám nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ ngạc nhiên.

"Hắn chính là Tử Nguyệt Trường Không sao? Quả nhiên không hề giống trước kia."

"Trời ạ, quả thực giống như hai người khác nhau."

"Đây chính là Cửu Thải Thần Hồn Thể do hắn đoạt xá kia sao? Trông thật là dễ nhìn, mà cũng may là một nam nhân, nếu như đổi thành một bộ thân thể của nữ nhân, vậy thì vô cùng thú vị."

"Nếu như ta có thể đổi một bộ Cửu Thải Thần Hồn Thể, cho dù là thân thể của nữ nhân, ta cũng nguyện ý, con đường tu hành, không phân biệt nam nữ, chỉ có mạnh yếu!"

"Đúng vậy..."

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, đều cảm khái vận khí của Tử Nguyệt Trường Không rất tốt.

Nhưng lại không hề biết, Tử Nguyệt Trường Không mà bọn họ cảm khái, hiện tại đã bị giết chết đến ngay cả cặn cũng không còn, linh hồn cũng đã bị hồn phi phách tán.

Trong hư không, linh thức của từng vị đại năng đảo qua Sở Cuồng Nhân.

"Quả nhiên là Cửu Thải Thần Hồn Thể!"

"Ha ha, quả thật là thiên hữu của cấm khu linh hồn ta nha!"

Sở Cuồng Nhân hấp thu linh hồn của Tử Nguyệt Trường Không, đến dao động linh hồn của đối phương cũng có thể bắt chước, thêm vào đó hắn còn có Cửu Thải Thần Hồn Thể, ngược lại cũng không sợ những đại năng ở cấm khu này nhìn ra sơ hở gì.

Hơn nữa, cho dù đã nhìn ra thì như thế nào?

Những người này, cũng không làm gì được hắn, cùng lắm thì, hắn liền đại náo cấm khu linh hồn một lần chứ sao.

"Ha ha, Cửu Thải Thần Hồn Thể, quả nhiên bất phàm!"

Lúc này, một tiếng cười to vang lên.

Chỉ thấy cách đó không xa, một luồng hỏa diễm màu đỏ lan đến, tạo thành một thông đạo hỏa diễm!

Mà ở phía cuối lối đi này, một thanh niên mặc trên người hồng y từ từ bước tới.

Dao động linh hồn mạnh mẽ mà bá đạo khuếch tán ra, bao phủ khắp nơi!

Mọi người đều nhịn không được mà lên tiếng kinh hô.

"Xích Tinh thiếu chủ!"

"Uy áp linh hồn bá đạo như vậy, cảnh giới linh hồn của hắn, rốt cuộc đã đạt đến tầng thứ bao nhiêu? Linh hồn chi hoa, đã đạt đến phẩm thứ mấy rồi?"

"Ít nhất cũng là cửu phẩm! !"

"Thập phẩm cũng không phải là không thể."

Xích Tinh thiếu chủ, người mạnh nhất bên trong thất mạch thiếu chủ, mà ngọn lửa này, đó là linh hồn chi hỏa do đối phương dùng sức mạnh linh hồn ngưng tụ ra, vô cùng cường đại.

Ngày xưa, Tử Nguyệt Trường Không đã thua ở dưới ngọn lửa này.

Hiện tại, hắn đạt được Cửu Thải Thần Hồn Thể, ở trong mắt mọi người, hắn với Xích Tinh thiếu chủ, nhất định sẽ có một trận chiến!

Nhưng Sở Cuồng Nhân chỉ liếc Xích Tinh thiếu chủ một chút, vẫn chưa quá để đối phương ở trong lòng.

"Há, xem ra Cửu Thải Thần Hồn Thể cho ngươi sức mạnh cực lớn đó, vậy mà còn giúp cho ngươi dám không thèm nhìn ta."

Xích Tinh thiếu chủ cười lạnh nói, đưa tay ra, một đạo linh hồn chi hỏa bắn về phía Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy ánh sáng thần hồn chín màu hoa mỹ lóe lên, linh hồn chi hỏa kia trực tiếp bị tiêu tán khi đụng vào nó, hóa thành hư vô.

"Chính là Cửu Thải Thần Hồn Chi Quang kia, quả nhiên rất lợi hại!"

"Thần quang này, có thể bảo vệ linh hồn, vô cùng bất phàm, mà ngay cả linh hồn hỏa của Xích Tinh thiếu chủ cũng không làm gì được sao?"

Hai mắt Xích Tinh thiếu chủ tỏa sáng, trên người lại có lượng lớn linh hồn chi hỏa bạo phát, hóa thành một biển lửa, dường như muốn xuất thủ công kích lần nữa.

Nhưng lúc này, một lão giả xuất hiện ở trên bầu trời của mọi người, một luồng uy áp linh hồn bàng bạc lan ra.

Chương 1636: Tiến vào Linh thần động thiên, Hồn Thú, thu thập Hồn Tinh

"Linh Thần Động Thiên đã mở ra, nếu như muốn tranh đoạt, có thể chờ sau khi ra ngoài rồi nói, còn không, xin mời đừng ở chỗ này trì hoãn hành trình của mọi người." Lão giả từ tốn nói.

Hắn là một trong những người ở cao tầng của cấm khu linh hồn, lời hắn nói, không có mấy người dám không nghe.

Cho dù thiếu chủ Xích Tinh kiệt ngao bất thuần, nhưng cũng từ từ kiềm chế linh hồn chi hoa, nhìn Sở Cuồng Nhân cười hắc hắc: "Tử Nguyệt Trường Không, sau khi ra ngoài, ta nhất định phải tái đấu với ngươi một trận."

"Ta sẽ cho ngươi một cơ hội, chỉ sợ ngươi đến lúc đó, sẽ hối hận."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi giương lên.

"Chỉ hy vọng ngươi không giống như lần trước, không chịu nổi một kích." Xích Tinh thiếu chủ cũng không có truy Sở Cuồng Nhân đến cùng.

Ngay sau đó, mọi người nhìn vòng xoáy khổng lồ trên không trung kia, bay vào.

Thăm dò bí cảnh, bắt đầu.

Linh thần động thiên, nghe nói, đây là một bí cảnh được một vị đại năng cổ lão bên trong cấm khu linh hồn chết rồi biến thành.

Sau khi tiến vào bên trong động thiên, mọi người thấy chính là một mảnh hư không quái dị.

Trong hư không này, đại sơn nổi lơ lửng, giang hà, lục địa, thậm chí còn có vô số mảnh vỡ ký ức tạo thành phong bạo kỳ lạ, vô cùng quỷ quyệt.

Linh hồn, là một trong những sự vật huyền diệu khó lường.

Vị đại năng cổ lão chết rồi này, linh hồn của hắn không đi đầu thai, mà lại chuyển hóa thành linh hồn động thiên cổ quái này, không khỏi khiến cho Sở Cuồng Nhân, một vị Quỷ Đế, cũng có chút tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Pháp môn tu hành của cấm khu linh hồn, quả thật là có chỗ độc đáo.

"Được rồi, chư vị, tạm biệt."

Thanh Thiên thiếu chủ mang theo thiên kiêu yêu nghiệt của Thanh Thiên nhất mạch chắp tay về phía bọn người Sở Cuồng Nhân nói.

Tiến vào Linh thần động thiên này, thăm dò cơ duyên, phần lớn thời điểm đều là tách ra, để nếu như gặp được cơ duyên gì, liền có thể độc chiếm, cũng sẽ không phát sinh ra xung đột nào.

"Tạm biệt."

"Sau này còn gặp lại."

Những người còn lại của các mạch cũng đều tự rời đi.

Lam Hải Phương mang theo người của Lam Hải nhất mạch tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, nói ra: "Trường Không ca ca, hai mạch chúng ta có giao hảo, không bằng vào hành động cùng với nhau, ca ca thấy như thế nào?"

Sở Cuồng Nhân cũng không có cự tuyệt, nhẹ gật đầu: "Có thể."

Trước đây, khi thăm dò Linh thần động thiên, Lam Hải nhất mạch và Tử Nguyệt nhất mạch hợp tác không ít lần.

Bên trong Linh thần động thiên này, hết sức kỳ lạ, không nói tới cảnh tượng quỷ quyệt, mà còn rất nguy hiểm, tỉ như ở chỗ này, xuất hiện một loại tồn tại có tên là Hồn Thú!

Cái gọi là Hồn Thú, là một loại tồn tại cụ tượng hóa ra từ sức mạnh linh hồn.

Loại Hồn Thú này, rất ít khi gặp được ở bên ngoài, chỉ có ở bên trong Linh thần động thiên này mới tồn tại một lượng lớn.

"Gầm! !"

Chỉ nghe một tiếng gầm lên giận dữ truyền đến, một con Hồn Thú cùng loại với lão hổ, nhưng mọc ra răng nanh rất dài, và có đuôi như bò cạp từ nơi xa bay đến.

Đây cũng là Hồn Thú!

Hồn Thú cũng có mạnh yếu, thủ đoạn công kích của bọn chúng, phần lớn đều là công kích linh hồn, cảnh giới của nó cùng một dạng với cảnh giới linh hồn, chia làm tám cấp bậc.

"Đây là một con Hồn Thú cấp bậc kim hồn!"

Sở Cuồng Nhân nhìn nó, trong cơ thể Hồn Thú này có kim quang đang lóe lên, đó là kim tính mà Kim Tiên mới có, điều này có nghĩa rằng Hồn Thú này, đã đạt đến cấp bậc kim hồn!

"Gầm! !"

Hồn Thú lại rít lên một tiếng lần nữa, mà lần này uy lực còn cường đại hơn rất nhiều.

Như sóng âm linh hồn thực chất khuếch tán ra, gần như điên cuồng đánh thẳng vào linh hồn của tất cả mọi người!

Nhưng mà, ở chỗ này đều là thiên kiêu của Tử Nguyệt nhất mạch, Lam Hải nhất mạch, sức mạnh linh hồn của bọn họ, không thể khinh thường, con Hồn Thú kim hồn này còn không thương tổn được bọn họ!

"Hắc hắc, xem ta đây!"

Một thiên kiêu của Lam Hải nhất mạch đi ra.

Chỉ thấy sức mạnh linh hồn của hắn phun trào, một đạo phù văn linh hồn quỷ quyệt hiện lên, đánh về phía Hồn Thú kia.

Một tiếng phịch vang lên!

Thân thể của Hồn Thú kia nổ tung ngay tại chỗ, rồi tan biến vào hư vô, chỉ để lại một khối tinh thể hình trụ trong suốt không màu.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, trong mắt lộ ra một vẻ tò mò.

Trong trí nhớ của Tử Nguyệt Trường Không, cũng có ghi chép liên quan tới tinh thể hình trụ này, đây là Hồn Tinh, là một loại đồ vật có thể sử dụng để nâng cao sức mạnh linh hồn.

Nhưng mà, một khối Hồn Tinh của Hồn Thú cấp bậc kim hồn, không có bất kỳ tác dụng gì đối với hắn.

"Gầm, gầm!"

Ngay tại thời điểm thiên kiêu của Lam Hải nhất mạch kia giải quyết Hồn Thú, bốn phía bỗng nhiên liên tục truyền đến những tiếng gầm gừ.

Chỉ thấy ở phía xa, một con rồi lại một con Hồn Thú vọt tới, số lượng rất nhiều, lít nha lít nhít, giống như một dòng lũ chảy xiết, ít nhất cũng có hàng trăm hàng ngàn con!

Mà ở trong đó lại còn có không ít Hồn Thú cấp bậc kim hồn.

Sắc mặt mọi người hơi đổi một chút.

Số lượng Hồn Thú này, đã đủ để tạo thành mối uy hiếp lớn đối với bọn hắn.

"Ông trời của ta, tại sao lại đột nhiên có nhiều Hồn Thú như vậy!"

"Đáng chết, chuyện xảy ra khác thường tất có quỷ, chung quanh đây nhất định có chí bảo gì đó mà Hồn Thú này phải bảo vệ!"

Thiên kiêu ở chỗ này nghị luận ầm ĩ, trên mặt mỗi một người đều hiện lên một vẻ ngưng trọng.

Cả đám đều chuẩn bị trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Sức mạnh linh hồn phun trào, tiên nguyên trào dâng, các loại thủ đoạn, sắp bạo phát.

Thế nhưng ngay tại lúc này, Hồn Thú ở phía xa ngừng lại, sau khi vây quanh bọn người Sở Cuồng Nhân, chúng cũng lại không tới gần nữa.

"Chuyện gì xảy ra?"

Mọi người hơi nghi hoặc một chút.

Nhưng ngay sau đó, chỉ thấy những con Hồn Thú này làm ra hành động kinh người.

Chỉ thấy những Hồn Thú này ào ào ngửa mặt lên trời thét dài, rống lên một tiếng vang vọng cả đất trời, sức mạnh linh hồn vô cùng kinh người hóa thành sóng âm, điên cuồng khuếch tán ra xung quanh, rung chuyển một phương hư không này.

Mọi người thấy thế, sắc mặt thay đổi ngay lập tức.

Nhiều công kích linh hồn của Hồn Thú tập trung lại một chỗ, hóa thành sóng âm linh hồn, giống như bài sơn đảo hải nghiền ép về phía của mọi người, uy lực của nó cường đại đến mức khó có thể tưởng tượng được!

"Xong rồi!"

Một số các đệ tử thiên kiêu có tu vi yếu kém ào ào lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Dưới loại công kích linh hồn này, một số thiên kiêu yêu nghiệt có thể sống sót, nhưng tu vi kém một chút, chỉ sợ liền sẽ hôi phi yên diệt ngay tại chỗ!

Tiến vào Linh thần động thiên, tử vong là chuyện thường xảy ra.

Thế nhưng thời điểm bọn họ thật sự đối mặt, vẫn sẽ nhịn không được mà hoảng sợ như cũ.

Ngay tại lúc này.

Chỉ thấy một người dậm chân bước ra!

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, thần quang hoa mỹ chín màu lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, bao phủ mọi người ở chỗ này!

Đó là, Cửu Thải Thần Hồn Chi Quang!

Cửu Thải Thần Hồn Quang, giống như một kết giới kín không thể phá vỡ, khi trùng kích linh hồn giống như lũ rơi vào phía trên thần quang kia, liền phát ra tiếng ầm ầm!

Giống như cơn sóng lớn đập vào bờ, kinh thiên động địa! !

Chỉ thấy Cửu Thải Thần Hồn Quang, phòng thủ kiên cố, hoàn toàn cản lại rất nhiều công kích linh hồn của Hồn Thú Đại La.

Tất cả mọi người được thần quang bao phủ, chỉ cảm nhận được một cảm giác an toàn trước nay chưa từng có.

"Đây chính là sức mạnh của Cửu Thải Thần Hồn Thể sao? Quả nhiên là phi phàm!"

"Có Tử Nguyệt thiếu chủ ở chỗ này, chúng ta cần gì phải sợ? !"

"Đúng vậy, có Tử Nguyệt thiếu chủ ở đây, chúng ta nhất định sẽ không có chuyện gì."

"Ha ha, nhóm Hồn Thú, phóng ngựa đến đây đi."

Dưới sự bảo vệ của Cửu Thải Thần Hồn Quang, mọi người không có bất kỳ tổn thương gì.

Đợi sau khi sóng âm linh hồn tán đi, mọi người liền xông ra ngoài, các loại tiên pháp, linh hồn pháp gào thét tuôn ra, thu hoạch từng con Hồn Thú một.

Sở Cuồng Nhân cũng xuất thủ.

Chỉ thấy hắn vung tay lên, ngàn vạn kỳ hoa nở rộ trên không trung, thi triển huyễn thuật, khiến cho Hồn Thú này lâm vào huyễn tượng, không thể tự kềm chế, liền để cho những người khác xuất thủ giải quyết.

Chỉ chốc lát, dưới sự phối hợp của Sở Cuồng Nhân, hàng trăm hàng ngàn Hồn Thú, bị giải quyết toàn bộ!

"Đa tạ Tử Nguyệt thiếu chủ xuất thủ tương trợ."

"Đúng vậy, may mà có thần uy của thiếu chủ, nếu như không có thiếu chủ, vừa rồi chúng ta đã gặp nguy hiểm."

Mọi người từng người một tiến lên phía trước nói cảm ơn, sau đó tập trung Hồn Tinh thu hoạch được ở cùng một chỗ, giao cho Sở Cuồng Nhân.

Chương 1637: Thiên Linh bảo dược,

trưởng lão hoài nghi, làm tốt lắm

Sở Cuồng Nhân nhìn Hồn Tinh trước mắt, trong mắt lộ ra nụ cười hài lòng.

Vừa rồi hắn ra tay xuất thủ cứu những thiên kiêu cấm khu linh hồn này, chính là vì những Hồn Tinh này, nếu như tự mình từ từ thu thập, rốt cuộc vẫn quá chậm.

Hắn muốn biến những người của Tử Nguyệt nhất mạch, thiên kiêu của Lam Hải nhất mạch này thành tay chân, thu thập Hồn Tinh cho bản thân.

Một hai Hồn Tinh đối với hắn mà nói, thật sự là không có tác dụng gì cả.

Nhưng nếu như có hơn ngàn viên thì sao?

Vậy thì cho dù là đối với hắn, cũng có tác dụng không nhỏ.

"Những Hồn Tinh này, chính là thành quả lao động của mọi người, ta không thể tuỳ tiện lấy được, như vậy đi, trước tiên ta bảo quản thay, sau khi rời khỏi đây ta sẽ phân chia theo sức lao động của mọi người."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

"Được, mọi thứ nghe theo thánh tử."

Người kia gật gật đầu.

Những người còn lại cũng không có ý kiến, thậm chí dù có một ít nghi ngờ, cũng không có nói ra, dù sao Sở Cuồng Nhân là người cầm đầu ở trong sân, ngay cả Lam Hải thiếu chủ thì trong lòng hay trong mắt đều là Sở Cuồng Nhân.

Bọn họ có tư cách để nói hay sao?

"Nơi này có nhiều Hồn Thú tụ tập như vậy, sợ là có cái gì đó kỳ quặc."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Đúng vậy, ta cảm thấy nơi đây hẳn là có giấu bảo vật gì đó."

Có người nói, những người còn lại cũng đồng ý như vậy.

Mọi người tiếp tục đi tới phía trước, đi tới bên trên một ngọn núi.

Chỉ thấy ở bên trên ngọn núi kia, có mọc một gốc tiên thảo tràn ngập tiên huy nhàn nhạt, trong đó có đạo văn đan xen, huyền diệu bất phàm.

Đây không phải Ngưng Hồn Hoa mà Sở Cuồng Nhân muốn tìm.

Thế nhưng tuyệt đối là một gốc tiên thảo có trợ giúp đối với linh hồn.

"Đó là, Thiên Linh bảo dược!"

Hai mắt Lam Hải Phương tỏa sáng: "Khó trách nơi đây có nhiều Hồn Thú bảo vệ như vậy."

Thiên Linh bảo dược, chính là một gốc tiên thảo tăng cường linh hồn, nghe nói, một gốc tiên thảo có thể khiến linh hồn chi hoa tăng lên một phẩm cấp, vô cùng quý giá.

Trước kia, bọn họ tiến vào Linh Thần động thiên thiên này, có thể tìm được một gốc Thiên Linh bảo dược thì xem như đã thắng lợi trở về.

Không nghĩ tới lần này mới mới vừa tiến vào, đã tìm được loại bảo vật này.

"Nhất định là do Trường Không ca ca, vì được Trường Không ca ca chia sẻ khí vận, cho nên đầu tiên là đạt được Cửu Thải Thần Hồn Thể, hiện tại vừa tiến vào Linh Thần động thiên thiên đã tìm được Thiên Linh bảo dược."

Lam Hải Phương vừa cười vừa nói.

Sở Cuồng Nhân cười cười, bóng người lóe lên, bỏ Thiên Linh bảo dược vào trong túi.

"Đi thôi."

Mọi người tiếp tục tiến lên.

Dưới sự chỉ huy của Sở Cuồng Nhân, bọn họ có thể nói là như thế chẻ tre, gặp phải Hồn Thú, không có một con nào là đối thủ của bọn họ.

Không chỉ có như thế, Sở Cuồng Nhân chuyên môn chọn lựa những tuyến đường có một lượng lớn Hồn Thú tụ tập để đi về phía trước, mỗi một chỗ đi đến, trực tiếp thi triển huyễn thuật, khiến Hồn Thú lâm vào huyễn tượng, lại để những người khác xuất thủ để thu hoạch.

Những thao tác này, mây bay nước chảy, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, không biết đã thu hoạch được bao nhiêu Hồn Thú.

Số lượng Hồn Tinh bên trong Càn Khôn giới của Sở Cuồng Nhân, rất nhanh đã phá vỡ con số hàng vạn.

"Có Tử Nguyệt thiếu chủ mang theo chúng ta thăm dò bên trong Linh Thần động thiên thiên, thật sự là quá sung sướng."

"Đúng vậy, thật sự là quá tuyệt vời."

"Ta tiến vào Linh Thần động thiên này cũng đã vài chục lần rồi, nhưng không có một lần nào giống như hôm nay, thuận lợi như vậy, thu hoạch Hồn Thú, giống y như cắt cỏ vậy."

Mọi người nghị luận ầm ĩ, đặc biệt tôn sùng đối với Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn những người này, cũng không nhịn được lộ ra nụ cười, trong lòng âm thầm nghĩ tới: "Thật là một đám tay chân tốt."

Nhất là Lam Hải Phương, phải tập trung khen ngợi một chút.

Những ngày gần đây, không biết nàng đã cống hiến bao nhiêu Hồn Tinh cho Sở Cuồng Nhân, trong đó thậm chí còn có một con Hồn Thú cảnh giới Thái Hư.

Mà ở bên ngoài Linh Thần động thiên.

Một số đại năng ở cấm khu linh hồn cũng theo dõi tình huống bên trong động, cũng là có chỗ lo lắng, nhất là đối Cửu Thải Thần Hồn Thể của Sở Cuồng Nhân, càng nhìn chằm chằm vào đó, sợ hắn xảy ra việc ngoài ý muốn ở bên trong.

Nhưng biểu hiện của đối phương, vượt quá tưởng tượng của bọn họ.

"Cửu Thải Thần Hồn Thể đúng là Cửu Thải Thần Hồn Thể, quả thật là không hề tầm thường, tại sao ta lại có cảm giác thực lực của Tử Nguyệt Trường Không này càng thêm cường đại so với trước đó."

"Đúng vậy, ta cũng có loại cảm giác này."

"Xem ra trận chiến giữa hắn và Sở Cuồng Nhân, là nhân họa đắc phúc."

"Nói vậy thì, chúng ta còn cần phải cảm tạ Sở Cuồng Nhân một chút đây."

Nhưng mà, cũng có đại năng của Tử Nguyệt nhất mạch có cảm giác nghi ngờ.

Một người trong đó nói: "Tại sao ta cảm thấy, dao động linh hồn của thiếu chủ có chút không giống với trước kia?"

"Ta đã hỏi qua thiếu chủ, thiếu chủ nói là do linh hồn của thần hồn thể mà hắn nuốt chửng trước kia, nên mới có chút không giống, có lẽ đây cũng là chỗ khác thường của thần hồn thể."

"Thật sự là như vậy sao?"

"Thế nào, ngươi thấy có vấn đề gì sao?"

Một trưởng lão của Tử Nguyệt nhất mạch cau mày, nói ra: "Luôn cảm thấy có chút không thích hợp, vốn dĩ thiếu chủ chỉ còn lại một bộ tàn hồn, cho dù đạt được một bộ thần hồn thể, nhưng sức mạnh linh hồn cũng khôi phục quá nhanh rồi, ta cảm thấy rằng, cho dù là Xích Tinh thiếu chủ cũng không nhất định sẽ vượt qua đối phương."

Nói như vậy, mọi người cũng cảm thấy quả thật là có chút kỳ quái.

Trước đó bọn họ còn đắm chìm trong vui sướng khi cấm khu linh hồn đạt được thần hồn thể, mà hiện tại xem ra, dường như là có chỗ hơi không hợp lý.

"Như vậy đi, ta nghĩ biện pháp đi xin ý kiến của Chí Tôn một chút, để Chí Tôn đến xem thử đi, dù sao nàng cũng là người có thần hồn thể."

Trưởng lão kia nói ra.

"Xin chỉ thị Chí Tôn? Lá gan của ngươi cũng lớn thật, Chí Tôn lão nhân gia nàng một mực ngủ say trong những năm này, ngươi quấy rầy nàng, nếu như nàng sinh khí, có thể chúng ta không cứu nổi ngươi đâu."

"Vì thần hồn thể, vì tương lai của cấm khu linh hồn, chỉ thử một lần, dù nói thế nào cũng là thần hồn thể, Chí Tôn cũng nên để ý tới."

"Ừm, vậy để ta cùng đi với ngươi."

Sau khi các cao tầng cấm khu linh hồn thương thảo một lúc, có hai người chuẩn bị đi xin phép vị Chí Tôn ở cấm khu linh hồn kia.

Những người còn lại, thì tiếp tục chú ý tới tình huống bên trong Linh Thần động thiên.

Bên trong động thiên.

Sở Cuồng Nhân mang theo người của Tử Nguyệt nhất mạch, Lam Hải nhất mạch thu hoạch các loại Hồn Thú, bảo vật ở trong động thiên.

Đột nhiên.

Từ nơi xa truyền đến một trận tiếng ầm ầm thật lớn.

Một luồng uy áp linh hồn mạnh mẽ từ bên kia lan đến.

Sở Cuồng Nhân và những người khác tiến đến xem xét, vừa hay nhìn thấy Thanh Thiên thiếu chủ mang theo thiên kiêu của Thanh Thiên nhất mạch đang giao thủ với mười mấy con Hồn Thú.

Thực lực của vài con Hồn Thú này thật sự không hề đơn giản.

Trong đó có hai con Hồn Thú ở cảnh giới Thái Hư, tất cả còn lại cũng đều là Hồn Thú cấp bậc kim hồn đỉnh phong, thực lực vô cùng cường đại.

Không chỉ có như thế, phương thức công kích của những con Hồn Thú này cũng rất khác nhau.

Một con Hồn Thú có bộ dáng Phi Long, hai cánh chấn động, sức mạnh linh hồn thì hóa thành phong bạo mà bao phủ ra!

Một con Hồn Thú toàn thân có hỏa diễm bùng cháy, há mồm phun ra một cái, cũng là linh hồn chi hỏa nóng rực, khiến hư không dường như cũng muốn đổ sụp.

Còn có một con đại xà mọc ra ba cái đầu, hai mắt bắn ra xạ tuyến quỷ dị màu tím, phàm là tu sĩ bị đánh trúng, liền trực tiếp hóa thành tượng đá, còn lại đều bị Hồn Thú nghiền nát.

Sức mạnh linh hồn cường đại, thủ đoạn linh hồn quỷ quyệt, khiến cho những người của Thanh Thiên nhất mạch ở chỗ này lâm vào trong khổ chiến.

"Thiếu chủ, chúng ta có xuất thủ hay không?" Thiên kiêu của Tử Nguyệt nhất mạch hỏi.

Sở Cuồng Nhân suy tư một hồi, thản nhiên nói: "Nói như thế nào cũng đều là người của cấm khu linh hồn, cứu cũng không sao."

Có lẽ, đây sẽ lại là một tay chân khác.

"Trường Không ca ca, chờ một chút đã."

Lam Hải Phương cười nhạt một tiếng, lập tức lớn tiếng nói với Thanh Thiên thiếu chủ: "Thanh Thiên thiếu chủ, ta thấy các ngươi thật sự giống như sắp không chống đỡ nổi nữa, ta có thể ra tay giúp các ngươi, thế nhưng các ngươi phải giao ra Hồn Tinh trong tay, còn có những bảo vật lấy được ở Linh Thần động thiên."

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh sửng sốt một chút, lập tức âm thầm dựng thẳng ngón tay cái lên, ừm, làm tốt lắm.

Chương 1638: Công cụ người thật tốt, Thanh Thiên thiếu chủ tham gia, ký ức phong bạo

"Tử Nguyệt thiếu chủ, Lam Hải thiếu chủ, vậy mà các ngươi lại lợi dụng lúc người ta đang gặp khó khăn! !"

Sắc mặt Thanh Thiên thiếu chủ biến hóa.

Mà lúc này, Hồn Thú có bộ dáng Phi Long quét ra một Thần Long Bãi Vĩ, nhất thời đánh bay hắn ra xa mấy trăm trượng.

Sắc mặt của hắn âm trầm như nước, biết rằng nếu như cứ tiếp tục thế này, khả năng cao hắn thật sự sẽ chết ở đây.

Hai con Hồn Thú cấp bậc Thái Hư, lại thêm nhiều Hồn Thú kim hồn đỉnh phong như vậy, căn bản không phải thứ hắn đối phó được, bên trong đám thiếu chủ của thất mạch, e rằng cũng chỉ có Xích Tinh thiếu chủ mới có năng lực một mình ứng phó.

"Được!"

Thanh Thiên thiếu chủ cắn chặt răng, đánh văng Càn Khôn giới trong tay ra ngoài.

Lam Hải Phương tiếp lấy, sau đó đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, đưa tới giống như hiến dâng vật quý: "Trường Không ca ca, đây."

Sở Cuồng Nhân tiếp nhận Càn Khôn giới, cười nhạt một tiếng.

Một công cụ người thật tốt.

Thân ảnh hắn chợt lóe lên, đi đến bên cạnh Thanh Thiên thiếu chủ, trên người có cửu sắc quang hoa lưu chuyển, thay đối phương đỡ được một đòn công kích này.

"Tử Nguyệt thiếu chủ, thực lực của những Hồn Thú này không hề đơn giản, hãy để người của ngươi đồng loạt ra tay, nếu không chỉ dựa vào một mình ngươi, tuyệt đối không phải đối thủ của chúng."

Thanh Thiên thiếu chủ vội vàng nói.

"Bọn họ sẽ ra tay."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, sau đó tay kết thành pháp quyết huyền diệu, kỳ hoa nở rộ trong hư không, kéo tất cả Hồn Thú ở nơi đây vào bên trong huyễn tượng.

Mà ở trong đó, thậm chí còn bao gồm hai con Hồn Thú Thái Hư kia.

"Giết!"

Lam Hải Phương nhàn nhạt quát lớn, mọi người hô nhau xông lên, các loại tiên pháp, linh hồn pháp đồng loạt thi triển.

Mười mấy con Hồn Thú đẩy Thanh Thiên nhất mạch vào trong tuyệt cảnh này, lại bị bọn họ thuần thục trực tiếp xé rách, căn bản không có bất kỳ sức lực nào để đánh trả.

Mà nhìn thấy sự phối hợp của bọn người Lam Hải Phương, hiển nhiên không phải là lần đầu tiên làm như vậy, vì họ hết sức quen thuộc.

"Chuyện này, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? !"

Thanh Thiên thiếu chủ mơ hồ.

Từ khi nào người của Tử Nguyệt nhất mạch, Lam Hải nhất mạch lại trở nên mạnh mẽ đến như vậy? !

Đúng, chính là hắn!

Thanh Thiên thiếu chủ nhìn về phía Sở Cuồng Nhân: "Tử Nguyệt Trường Không, hắn đã cường đại đến loại trình độ này rồi sao? Chỉ tuỳ tiện ra tay đã có thể khiến những Hồn Thú này lâm vào bên trong huyễn tượng, không có cách nào tự kềm chế."

Thật là đáng sợ.

Loại phối hợp này, thật sự là quá đáng sợ.

Nếu như là mình...

Chỉ sợ cũng không khá hơn chút nào so với những Hồn Thú này! !

Nghĩ đến đây, trong lòng Thanh Thiên thiếu chủ không khỏi nảy ra hàn ý, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo sự e ngại.

Chỉ trong chốc lát.

Mấy người Lam Hải Phương đã thu thập lại những Hồn Tinh trong cơ thể của những Hồn Thú kia, đưa cho Sở Cuồng Nhân, mà đối phương cũng không có chút do dự nào liền nhận lấy.

"Các ngươi đang thu thập Hồn Tinh cho hắn sao?"

Thanh Thiên thiếu chủ cau mày lại.

"Chúng ta thu thập Hồn Tinh, tạm thời do Trường Không ca ca bảo quản, sau khi rời khỏi đây, sẽ phân phát sau, có vấn đề gì sao?"

Lam Hải Phương lườm đối phương một chút, từ tốn nói.

"Không có."

Thanh Thiên thiếu chủ lắc đầu.

Thông qua tình cảnh vừa nãy, hắn cũng biết, Sở Cuồng Nhân là trung tâm trong đội ngũ, nếu không có hắn, những người còn lại căn bản sẽ không có cách nào săn giết Hồn Thú nhẹ nhàng như thế.

Để cho hắn tạm thời bảo quản Hồn Tinh, ngược lại cũng chẳng có gì lạ.

Còn về chuyện sau khi rời khỏi đây, Sở Cuồng Nhân có thể quỵt nợ không đưa Hồn Tinh hay không, trong mắt Thanh Thiên thiếu chủ xem ra, trừ khi đối phương không muốn lăn lộn ở cấm khu linh hồn, nếu không sẽ không làm ra loại chuyện khiến nhiều người tức giận như vậy.

Đùng, đùng, đùng...

Lúc này, ở nơi xa trong hư không truyền đến đợt âm thanh chấn động, chỉ thấy một lượng lớn Hồn Thú, đang tới gần bọn họ.

Nghĩ lại, là do bị trận chiến của Thanh Thiên thiếu chủ và đám Hồn Thú vừa rồi hấp dẫn tới.

Sở Cuồng Nhân thấy vậy, hai mắt tỏa sáng, khá lắm, lại có một nhóm Hồn Tinh lớn đến tay.

"Chuẩn bị."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, toàn lực thúc giục thi triển sức mạnh linh hồn, vô số kỳ hoa trực tiếp nở rộ trong vòng nghìn dặm ở trong hư không, giống như hóa thành một hoa viên to lớn.

Toàn bộ Hồn Thú vốn dĩ còn có khí thế hung hăng lại lâm vào bên trong huyễn tượng, ngu ngơ đứng yên tại chỗ.

Một màn này, vô cùng hùng vĩ, Thanh Thiên thiếu chủ nhìn rồi nuốt nước bọt.

Loại sức mạnh linh hồn này, thật sự là quá đáng sợ.

Mà bọn người Lam Hải Phương đã sớm chuẩn bị, lập tức xuất thủ, giết chết từng Hồn Thú một, thu thập Hồn Tinh cho Sở Cuồng Nhân.

Hiệu suất kia, quá cao.

Bọn người Thanh Thiên thiếu chủ đột nhiên cảm thấy, trước đó nhóm người mình thăm dò ở bên trong Linh Thần động thiên, cả cái rắm cũng không bằng!

Như đối phương mới gọi là đang thăm dò!

Đây mới gọi là đang thu hoạch!

Đợi sau khi săn giết được rất nhiều Hồn Thú, mọi người bắt đầu quét dọn chiến trường, thu thập Hồn Tinh, chuẩn bị giao cho Sở Cuồng Nhân, nếu có người nào trộm giấu, thì sẽ bị mọi người khinh bỉ.

Đi theo thiếu tôn tương lai, về sau còn phải sợ không có Hồn Tinh sao?

Vì mấy viên Hồn Tinh này, mà trở mặt với thiếu tôn tương lai, chỉ có kẻ ngốc mới làm như vậy thôi.

Lại nói, sau khi ra khỏi Linh Thần động thiên, một phần thuộc về mình sẽ không thể không có.

Thanh Thiên thiếu chủ đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, hỏi: "Trên đường đến đây, các ngươi đều như thế sao?"

"Đúng vậy."

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu.

"Chuyện đó, có thể để cho chúng ta gia nhập được không."

Thanh Thiên thiếu chủ nói ra, sau khi nhìn thấy hiệu suất thu thập Hồn Tinh của bọn người Sở Cuồng Nhân, không thể nghi ngờ, hắn đã tâm động.

Dù chỉ theo chân kiếm một chén canh, chỉ sợ rằng thu hoạch cũng phải hơn rất nhiều nha so với nhóm người mình tự thăm dò.

"Tất nhiên là có thể."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Lại có thêm một đám tay chân, hắn không có lý do gì để cự tuyệt cả.

Sau khi có thêm Thanh Thiên nhất mạch, tốc độ thu thập Hồn Tinh của mọi người lại nhanh hơn không ít.

Sau một trận chém giết.

Thanh Thiên thiếu chủ nhìn những Hồn Tinh rơi đầy trên mặt đất, mà lông tóc của nhóm người mình lại không bị tổn hao gì, thoải mái đến mức muốn bay lên trời cao!

Quá tuyệt vời!

Trước đó, sợ đầu sợ đuôi đi thăm dò thì tính là gì? Có thể thu thập được bao nhiêu chứ?

Đây mới gọi là thăm dò!

Hắn thu thập Hồn Tinh ở trên mặt đất, sau khi trầm ngâm, cũng giống như những người khác, giao lại cho Sở Cuồng Nhân.

Hắn không tin, Sở Cuồng Nhân sẽ tham lam lấy một phần kia.

"Tử Nguyệt thiếu chủ, từ nay về sau, ta sẽ theo ngươi lăn lộn."

"Ha, cùng là người ở linh hồn cấm khu, không cần phải khách khí."

Mấy ngày sau.

Sở Cuồng Nhân nhìn đống Hồn Tinh chồng chất như núi bên trong Càn Khôn giới, khóe miệng hơi nhếch lên, những Hồn Tinh này, cũng đủ để linh hồn chi hoa của hắn tăng lên tới mười phẩm và hơn thế!

Lại có thêm đóa Thiên Linh bảo dược trước đó, trùng kích lên mười hai phẩm, cũng không phải là không được.

Tiếc nuối duy nhất là, hắn tiến vào Linh Thần động thiên đã một khoảng thời gian rồi, nhưng vẫn không tìm được Ngưng Hồn Hoa chín cánh.

Ngược lại Ngưng Hồn Hoa năm cánh, sáu cánh thì có một ít.

"Không ổn rồi, ký ức phong bạo đang tới."

Lúc này, Thanh Thiên thiếu chủ biến sắc nói ra.

Chỉ thấy ở phía nơi xa, có vô số mảnh vỡ ký ức tạo thành phong bạo cuốn tới.

Linh Thần động thiên này, chính là do linh hồn của một đại năng biến thành, mà ký ức phong bạo, tên như ý nghĩa chính là trí nhớ của vị đại năng kia hóa thành phong bạo, ẩn chứa sức mạnh linh hồn cuồng bạo, cho dù là một linh hồn ở cảnh giới Thái Hư bị cuốn vào đây, cũng sẽ bị xé thành mảnh nhỏ.

Đây tuyệt đối là một trong những tai nạn lớn nhất bên trong Linh Thần động thiên.

Theo tiếng hô của Thanh Thiên thiếu chủ, sắc mặt mọi người biến đổi, ào ào tìm nơi để tránh né ký ức phong bạo kia.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn về phía vòi rồng che lấp trời đất ở xa, nhưng trong đó lại lóe ra vô số hình ảnh phong bạo, đột nhiên phát hiện trong gió lốc kia, có một đoàn quang mang tử sắc, ẩn chứa trong đó là một đám tự phù huyền diệu, trong gió lốc, vô số hình ảnh liên tục lấp lóe, chỉ có tự phù kia, từ đầu tới cuối vẫn duy trì không hề thay đổi.

"Đó là một loại pháp môn tu hành linh hồn cao thâm nào đó!"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, vô cùng hứng thú.

Chương 1639: Tiến vào ký ức phong bạo, Ngưng Hồn Hoa chín cánh hiện thế, ngoài ta còn ai

Cả một đời người, có quá nhiều ký ức, phần lớn những ký ức này đều là mảnh vỡ rời rạc.

Nhưng có một ít trí nhớ, lại hết sức sâu sắc, ví dụ như tên của mình, hay những người thân.

Tuổi thọ của người tu hành so với con người bình thường dài dằng dặc hơn không biết bao nhiêu lần, trí nhớ của bọn họ càng thêm vụn vặt, nhưng luôn có một ít điều gì đó, có thể khiến cho bọn họ khó có thể quên, thậm chí khắc thật sâu ở trong đầu, ví dụ như pháp môn tu hành mà bản thân xem như trân bảo, còn quan trọng hơn so với sinh mệnh!

Ở bên trong Linh Thần động thiên này, trí nhớ vụn vặt của đại năng cổ lão hóa thành kí ức phong bạo bao phủ khắp thiên địa, nhưng trong đó, lại ẩn chứa pháp môn tu hành vô cùng nghiêm ngặt cẩn trọng, rõ ràng!

"Quả thật là một pháp môn tu hành, nhưng lại ẩn chứa ở bên trong ký ức phong bạo, khó có thể lĩnh hội được."

Lam Hải Phương lắc đầu nói ra.

Sau khi Linh Thần động thiên mở ra, thỉnh thoảng sẽ có tình huống như vậy xuất hiện, cũng có người muốn đi lĩnh hội pháp môn tu hành bên trong ký ức phong bạo, nhưng tất cả đều thất bại.

Pháp môn tu hành khiến cho vị đại năng cổ lão này ghi nhớ trong lòng, tuyệt đối không hề đơn giản, làm thế nào có thể tuỳ tiện lĩnh hội được chứ ?

Phần lớn thời điểm, còn chưa kịp lĩnh hội được pháp môn tu hành, thì cả người đã bị ký ức phong bạo xé rách.

"Ha, không thử một chút làm sao biết được?"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, liền sải bước ra, bay vút về phía ký ức phong bạo kia.

Tất cả mọi người thấy thế, không khỏi cảm thấy quá sợ hãi.

"Tử Nguyệt thiếu chủ, không thể được!"

"Quá nguy hiểm!"

Mọi người cảm thấy khiếp sợ không gì sánh nổi, Sở Cuồng Nhân thật sự là quá vọng động rồi.

Ký ức phong bạo kia, có thể tùy tiện đi vào sao?

Bao nhiêu năm rồi, không biết có bao nhiêu người muốn thu hoạch pháp môn tu hành của đại năng bên trong ký ức phong bạo này, nhưng tất cả đều thất bại, không có người nào thành công.

Nghiêm trọng hơn là, đến cả hài cốt cũng trực tiếp không còn.

"Sau khi Tử Nguyệt thiếu chủ đạt được Cửu Thải Thần Hồn Thể, đã quá kiêu ngạo rồi sao?"

Thanh Thiên thiếu chủ thở dài nói ra.

Lập tức có chút đau lòng, ngươi muốn đi vào ký ức phong bạo này, ta cũng không ngăn cản được, nhưng dù sao trước đó cũng phải lưu lại Hồn Tinh chứ!

"Đi theo."

Lam Hải Phương nói ra, theo sát Sở Cuồng Nhân.

Những người còn lại cũng đi theo sau, không theo cùng cũng không có cách nào khác, tất cả Hồn Tinh đều ở trên người của đối phương đó.

Mà khi Sở Cuồng Nhân đi vào trong ký ức phong bạo ở trước mặt, một luồng dao động linh hồn kinh khủng từ trong đó lộ ra, luồng dao động linh hồn này, thậm chí hóa thành thực chất, có thể tạo thành ảnh hưởng to lớn đối với thân thể.

Chỉ là một luồng ký ức phong bạo đã có được luồng sức mạnh như thế này.

Sở Cuồng Nhân suy đoán, linh hồn hóa thành Linh Thần động thiên này, chí ít cũng phải là tự tại đỉnh phong, thậm chí là cảnh giới linh hồn cấp bậc Hỗn Độn.

Hắn không nghĩ nhiều nữa, trên người có quang hoa cửu sắc lưu chuyển, bao phủ toàn thân, chống cự trùng kích của sức mạnh linh hồn, sau đó vừa sải bước ra, xâm nhập vào bên trong ký ức phong bạo.

Vô số hình ảnh nhanh chóng lóe qua ở trước mặt hắn.

Lộn xộn không chịu được, không cách nào tạo thành logic hoàn chỉnh, phần lớn đều là một số mảnh vỡ ký ức vụn vặt, không có bất kì giá trị tham khảo nào.

Hắn dùng Cửu Thải Thần Hồn Quang chống cự sự trùng kích của sức mạnh linh hồn, đi vào sâu bên trong phong bạo, nhìn thấy nguyên một đám tự phù rõ ràng bên trong đoàn ánh sáng màu tím trước mặt kia, bắt đầu lĩnh hội pháp môn tu hành được ghi lại trong đó, lĩnh hội pháp môn tu hành, chuyện này đối với hắn mà nói, gần như là việc vô cùng thông thạo.

Đối với những người khác mà nói, còn chưa lĩnh hội thành công, đã bị ký ức phong bạo xé rách, nhưng đối với hắn mà nói, trước khi ký ức phong bạo khiến cho hắn bị thương, hắn sớm đã hiểu rõ pháp môn tu hành này.

"Trường Không ca ca tiến vào ký ức phong bạo."

Đi theo ký ức phong bạo, Lam Hải Phương nhìn thấy trong gió lốc, một đoàn gió lốc cửu sắc lóe ra.

Đó là Cửu Thải Thần Hồn Quang của Sở Cuồng Nhân.

"Có Cửu Thải Thần Hồn Thể ở đây, nói không chừng Trường Không ca ca có thể thành công lĩnh hội pháp môn tu hành được ghi lại trong đó."

Lam Hải Phương nói ra.

Mà Thanh Thiên thiếu chủ ở phía sau cũng tiến đến lại không nghĩ như vậy: "Pháp môn tu hành có thể khiến cho một vị cổ lão đại năng ghi nhớ ở trong lòng, ít nhất là Hợp Đạo pháp, cho dù là Cửu Thải Thần Hồn Thể, ngộ tính mạnh hơn cũng tốn không ít thời gian để lĩnh hội, nhưng trước lúc đó, sợ là ký ức phong bạo đã sớm xé rách hắn."

Đây cũng là nguyên nhân từ xưa đến nay, không ai có thể lĩnh hội được pháp môn tu hành ở trong đó.

"Trường Không ca ca hẳn sẽ không làm chuyện không nắm chắc phần thắng mới đúng."

"Ha, Tử Nguyệt Trường Không tâm cao khí ngạo, ai nói sẽ không làm chuyện không nắm chắc chứ? Không thì làm sao có thể bị Sở Cuồng Nhân phá hủy thân thể được chứ?"

Thanh Thiên thiếu chủ khẽ cười một tiếng rồi nói.

Hắn cảm thấy, khi Tử Nguyệt Trường Không bị Sở Cuồng Nhân hủy đi miếng thịt sau lưng, chẳng những không hề từ bỏ tính tình tự đại cuồng ngạo, ngược lại sau khi lấy được Cửu Thải Thần Hồn Thể, càng thêm phần trầm trọng thêm.

Đến ký ức phong bạo này, nói xông liền xông lên.

"Hừ, Sở Cuồng Nhân, lại là Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc các ngươi còn muốn nhắc đến tên của người này ở trước mặt ta bao nhiêu lần nữa?"

"Ta biết là người này phá hủy thân thể của Trường Không ca ca, nếu để cho ta gặp được người này, ta nhất định phải cho hắn nếm thử, cảm giác vạn quỷ cắn thân!"

Giọng điệu Lam Hải Phương băng lãnh nói.

Ở quanh người nàng, nguyên một đám ác quỷ nổi lên, tràn ngập sát khí oán khí hung ác.

Thanh Thiên thiếu chủ từ tốn nói: "Lam Hải thiếu chủ, ngươi còn chưa ra khỏi cấm khu linh hồn, không biết danh khí của người này ở Tiên giới, chúng ta có rất ít thông tin."

Trong mắt của hắn, toát ra một vẻ kiêng dè.

Cho dù là yêu nghiệt cấm khu, nhưng sau khi biết về chiến tích của Sở Cuồng Nhân, hắn vẫn nhịn không được mà có loại cảm giác sợ hãi như cũ.

Nhân vật này, thực sự tồn tại sao? !

"Được rồi, không nói đến người này nữa, trước hết chúng ta vẫn nên đuổi theo Trường Không ca ca rồi nói sau."

Lam Hải Phương nói ra, tiếp tục đuổi theo ký ức phong bạo.

Mà ký ức phong bạo cuốn lấy Sở Cuồng Nhân, đưa hắn lao về phía nơi xa.

Bọn người Lam Hải Phương chỉ dám theo ở phía xa, không dám tùy tiện tới gần, sau vài ngày, ký ức phong bạo bỗng nhiên bay ngang qua một mảnh thảo nguyên, nơi đi qua, vạn vật cản trở, long trời lở đất.

Thảo nguyên bị ký ức phong bạo đảo lộn, một mảnh hỗn độn, khe rãnh ngang dọc khắp nơi.

Nhưng đột nhiên, một luồng dao động linh hồn kỳ lạ bỗng nhiên nổi lên.

Hai người Lam Hải Phương, Thanh Thiên thiếu chủ liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mát đối phương.

"Luồng dao động linh hồn này, chẳng lẽ là..."

Tiên thức của hai người phun trào, rất nhanh liền phát hiện, ở bên trong khe rãnh trên thảo nguyên này, có một đóa kỳ hoa chín cánh hoa phấp phới trong gió mọc ra, trên người tràn ngập tiên huy, đạo âm truyền xướng.

"Quả nhiên là Ngưng Hồn Hoa chín cánh! !"

Thanh Thiên thiếu chủ vui mừng quá đỗi.

Trong Linh Thần động thiên này, Ngưng Hồn Hoa chín cánh có thể nói là chí bảo đứng đầu!

Vật này có thể ngưng luyện linh hồn, thậm chí ngay cả linh hồn sắp bị phá nát cũng có thể cứu vãn!

Mặc kệ là tu hành hay là cứu người, đều là bảo vật hiếm có.

"Không nghĩ tới, vậy mà ký ức phong bạo này lại mang tới Ngưng Hồn Hoa chín cánh mà chúng ta đang tìm kiếm này, ha ha, không phí công đúng là không phí công mà."

Thanh Thiên thiếu chủ cười ha ha một tiếng rồi nói.

Lúc này, từ nơi xa truyền đến ba luồng sức mạnh linh hồn vô cùng cường đại.

Chỉ thấy ba đạo thân ảnh nhanh như sao băng, trong nháy mắt đã bay tới hiện trường, rõ ràng chính là thiếu chủ của tam mạch

Hoàng Sa, Chanh Lâm, Lục Nguyên!

"Quả nhiên là Ngưng Hồn Hoa chín cánh!"

Trong mắt Hoàng Sa thiếu chủ mang theo vẻ hưng phấn.

Cả cái cấm khu linh hồn cũng tìm không ra được mấy đóa Ngưng Hồn Hoa chín cánh, vậy mà lại để bọn họ phát hiện ra một đóa ở chỗ này.

"Nhưng mà, dường như người tới có hơi nhiều nha."

Chanh Lâm thiếu chủ nhìn thấy người của các mạch còn lại, ánh mắt có chút ngưng trọng.

"Bảo vật, chỉ có người tài mới có!"

"Vật này, ngoài ta còn ai dám lấy!"

Một tiếng hét dài truyền đến.

Ngay sau đó, chỉ thấy liệt hỏa đầy trời bùng cháy, mà ở bên trong liệt hỏa vô tận kia, xếp thành một thông đạo, một thân ảnh mặc áo đỏ ngang nhiên ngẩng đầu dậm chân mà đến!

Chính là tối cường giả bên trong thiếu chủ của thất mạch, Xích Tinh thiếu chủ!

Một đóa Ngưng Hồn Hoa chín cánh, khiến cho các mạch tề tụ!

Ánh mắt mọi người liếc nhìn nhau, trong nháy mắt bầu không khí có chút tranh phong đối lập!

Chương 1640: Xích Tinh thiếu chủ nghiền ép các mạch, cho ngươi một cơ hội để xuất thủ

Ngưng Hồn Hoa chín cánh hiện thế, thiếu chủ các mạch tề tụ, có ý định tranh đoạt!

Nhất là Xích Tinh thiếu chủ, thực lực của hắn, càng kinh người hơn, gần như vượt qua những vị thiếu chủ của các mạch còn lại, ánh mắt bễ nghễ, ngạo thị quần hùng!

Ngay cả thần sắc của thiên kiêu Xích Tinh nhất mạch do hắn mang tới cũng mang vẻ kiêu căng, bên trong đều có ý tứ xem thường những mạch còn lại.

"Xích Tinh thiếu chủ đã tu hành Thần Hồn Quyết đến cảnh giới đại thành, mấy thiên kiêu của các mạch còn lại, làm sao có thể sánh ngang cùng với thiếu chủ được?"

"Đúng vậy, cũng chỉ là một đám tặng đầu người mà thôi."

Người của Xích Tinh nhất mạch châu đầu ghé tai, không có chút ý tứ che giấu nào, vẻ mặt khinh miệt, bày tỏ đến mức vô cùng tinh tế.

Những người còn lại nghe thấy vậy, sắc mặt cũng không dễ nhìn lắm.

Tuy bên trong thất mạch, thực lực của Xích Tinh thiếu chủ là mạnh nhất, nhưng cùng là người ở cấm khu linh hồn, ngươi phách lối như vậy, không khỏi cũng quá đáng đi.

"Đóa Ngưng Hồn Hoa chín cánh này là do chúng ta phát hiện trước, tất phải thuộc về nhóm của ta."

Lam Hải Phương nói ra.

Thanh Thiên thiếu chủ cũng đứng dậy, đứng cùng một chiến tuyến với nàng ta.

Nhưng mà, Xích Tinh thiếu chủ lại không hề để bụng, nhếch miệng nói: "Ta nói, đóa Ngưng Hồn Hoa chín cánh này, người tài mới có được, nếu các ngươi có thể đánh bại ta, tất nhiên tất cả sẽ thuộc về các ngươi."

"Xem ra, chúng ta nhất định phải đánh một trận."

Giọng điệu Lam Hải Phương băng lãnh nói.

Sau lưng của nàng, có nguyên một đám vong hồn hiện lên, một luồng khí tức vô cùng cường đại lộ ra.

Dao động linh hồn của nàng, khiến cho cả vùng thế giới này giống như hóa thành địa ngục!

"Há, thủ đoạn ngự hồn của Lam Hải nhất mạch, ta cũng hết sức tò mò." Xích Tinh thiếu chủ từ tốn nói.

"Đi!"

Lam Hải Phương không nói hai lời, chỉ thấy sức mạnh linh hồn trên người nàng hiển hóa, vô số vong hồn dưới sự thao túng của nàng, tuôn trào ra ngoài, hóa thành một tầng mây đen, che lấp thiên địa!

Số lượng của những vong hồn này rất nhiều, mà ở trong đó cũng không thiếu những tồn tại cường đại, chỉ riêng vong hồn cấp bậc Kim Tiên đã có hơn mấy chục vị.

Chỉ với chiêu này, Lam Hải Phương mà thả ra bên ngoài, cũng đủ để được gọi là yêu nghiệt tuyệt đỉnh.

Nhưng đáng tiếc, đối mặt với Xích Tinh vẫn còn chưa đủ, bởi vì hắn là yêu nghiệt cái thế!

Chỉ thấy ánh mắt của hắn ngưng trọng, ngọn lửa màu đỏ quanh người gào thét xông ra, rơi ở phía trên vô số vong hồn, thật giống như ngọn lửa rơi vào đống cỏ khiến cho bên trong bốc cháy, đùng một tiếng, trực tiếp nổ tung, khiến cho vô số vong hồn hóa thành một biển lửa, vong hồn ở trong đó không ngừng truyền ra tiếng kêu la thảm thiết.

Chỉ trong chốc lát, có tới hàng ngàn vong hồn, đã hóa thành tro tàn!

"Không hổ là thiếu chủ!"

"Ha ha, Xích Tinh nhất mạch ta, vượt qua lục mạch còn lại, thiếu chủ vô địch!"

Người của Xích Tinh nhất mạch lập tức hò hét trợ uy chp Xích

Tinh thiếu chủ.

Thậm chí sắc mặt của đệ tử, thiếu chủ của các mạch còn lại, cũng vô cùng ngưng trọng.

"Cũng chỉ có như thế thôi sao? Thật khiến cho người ta thất vọng."

Xích Tinh thiếu chủ bĩu môi nói.

Thanh Thiên thiếu chủ, Hoàng Sa thiếu chủ và thiếu chủ các mạch còn lại nhìn nhau, lập tức xuất thủ.

Các loại pháp môn tu hành linh hồn, liên tục được thi triển.

Hoàng Sa thiếu chủ thúc giục sức mạnh linh hồn, hóa thành một thanh binh khí vô hình, giống như một trận gió bão gào thét về phía Xích Tinh thiếu chủ.

Thanh Thiên thiếu chủ thì huyễn hóa ra từng con Hồn Thú cổ quái dữ tợn, lao ra cắn xé.

Mấy vị thiếu chủ của các mạch còn lại, cũng đều tung ra các loại thủ đoạn.

Trong lúc nhất thời, một phương thiên địa này bị vô số sức mạnh linh hồn bao phủ, linh hồn chi quang hoa mỹ, che đậy hư không, rung chuyển khắp nơi.

Nhưng có thể thấy ở bên trong sức mạnh linh hồn hỗn loạn này, Xích Tinh thiếu chủ ngạo nghễ đứng đó, trên người có ngọn lửa màu đỏ vờn quanh, vô số hỏa diễm lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, tại thời điểm mỗi loại pháp môn linh hồn ở gần hắn, liền bị thiêu thành tro tàn, căn bản không thể gây thương tổn được hắn dù chỉ là một phân một hào.

So với mấy vị thiếu chủ của các mạch còn lại, Xích Tinh thiếu chủ cường đại hơn hẳn một cấp bậc, căn bản không phải người mà những người khác có thể so sánh.

Cho dù là đặt ở bên trong đám yêu nghiệt cái thế, Xích Tinh thiếu chủ, cũng tuyệt đối là nhân vật đứng đầu.

"Các ngươi đều quá yếu!"

Xích Tinh thiếu chủ lạnh nhạt quát lớn, sức mạnh linh hồn trên người khuấy động, hóa thành hỏa diễm đốt cháy khắp nơi, mấy vị thiếu chủ bị sóng lửa kia ào ào đánh lui.

Nhìn Xích Tinh, trong lòng bọn họ không khỏi sinh ra một cảm giác vô cùng bất lực.

"Tử Nguyệt Trường Không đang ở đâu?"

Lúc này, Xích Tinh thiếu chủ nhìn về phía Lam Hải Phương mà hỏi.

Nếu hỏi lần đến Linh Thần động thiên này có ai có thể khiến cho hắn để ý tới, thì cũng chỉ có Sở Cuồng Nhân có được Cửu Thải Thần Hồn Thể.

Hắn thấy, cũng chỉ có đối phương mới có một chút uy hiếp đối với mình.

Nhưng cũng chỉ có một chút mà thôi.

Cửu Thải Thần Hồn Thể tuy cường đại, nhưng hắn cũng tràn đầy sự tự tin đối với bản thân mình.

Lại nói, Tử Nguyệt Trường Không vừa đạt được Cửu Thải Thần Hồn Thể, lại có thể cường đại đến mức nào được chứ?

"Hắn đã tiến vào ký ức phong bạo." Thanh Thiên thiếu chủ nói ra.

Nghe đến đây, mọi người vì thế mà kinh ngạc.

"Cái gì, người này không muốn sống nữa sao? Lại dám tiến vào ký ức phong bạo? !"

"Cho dù hắn có Cửu Thải Thần Hồn Thể, nhưng cũng không tránh khỏi quá lỗ mãng đi."

Đến Xích Tinh thiếu chủ cũng vô cùng giật mình.

Cho dù là hắn, cũng không dám tùy ý tiến vào ký ức phong bạo này, ở trong đó, thật sự là quá nguy hiểm.

"Hi vọng hắn đừng chết, ta còn muốn tự tay đánh bại một tên Cửu Thải Thần Hồn Thể đây."

Xích Tinh thiếu chủ từ tốn nói.

"Hừ, tốt nhất là hắn nên chết ở bên trong."

Mà Hoàng Sa thiếu chủ có khúc mắc với Tử Nguyệt Trường Không thì lại hừ lạnh một tiếng, đương nhiên, lời này hắn cũng chỉ có thể suy nghĩ ở trong lòng, vạn vạn không thể nói ra được.

Không có người nào là đối thủ của Xích Tinh thiếu chủ, đóa Ngưng Hồn Hoa chín cánh này, tất nhiên là thuộc về hắn.

Chỉ thấy thân ảnh hắn chợt lóe lên, lao về phía Ngưng Hồn Hoa chín cánh, liền muốn tự tay hái xuống.

Nhưng ngay lúc này, từ nơi xa đột nhiên truyền đến một luồng dao động linh hồn vô cùng kinh khủng, một trận cửu thải thần quang phóng lên tận trời, khiến cho một luồng ký ức phong bạo, trực tiếp bị xé rách!

Mọi người vì thế mà kinh ngạc, vội vàng nhìn lại.

Chỉ thấy từ bên trong ký ức phong bạo bị xé nứt kia, có một thanh niên mặc trên người trường bào màu tím từ từ bước ra.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

Sau khi nhìn thấy hắn xuất hiện, hai mắt Xích Tinh thiếu chủ khẽ híp lại một cái, lộ ra vẻ hào hứng dạt dào.

Sau khi Sở Cuồng Nhân bước ra ký ức phong bạo, ngẩng đầu dậm chân bước đến, trên người hắn, có quang hoa cửu sắc bao phủ, thần thái như Tiên Vương giáng trần, uy áp kinh khủng, làm rung chuyển hư không khắp nơi!

Nơi nào thần hồn quang cửu sắc đi qua, Hồn Thú dọc theo đường đi đều bị trấn áp trên mặt đất, run lẩy bẩy.

Sở Cuồng Nhân bước từng bước về phía mọi người, mỗi một bước bước ra, càng thêm gần với mọi người, mà uy áp kia, càng khiến cho bọn họ cảm thấy ngạt thở hơn.

"Đây chính là Cửu Thải Thần Hồn Thể sao? Uy áp linh hồn thật là khủng khiếp!"

"Thật cường đại!"

"Có lẽ, cũng chỉ có hắn mới có năng lực đánh một trận với Xích Tinh thiếu chủ."

Lam Hải Phương nhìn đạo thân ảnh màu tím ngang nhiên mà đến kia, trong mắt mang theo vẻ si mê: "Trường Không ca ca..."

Mà Hoàng Sa thiếu chủ chú ý tới tình cảnh này, trong lòn vô cùng chán ghét.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, hận không thể dùng ngàn đao bầm thây đối phương ra, nhưng nghĩ đến thực lực của đối phương, lại có cảm giác vô cùng bất lực.

Hiện tại, hắn chỉ hy vọng tốt nhất là Xích Tinh thiếu chủ có thể giáo huấn đối phương một chút.

Không, tốt nhất nên là lưỡng bại câu thương.

Sở Cuồng Nhân đi đến trên bầu trời của mọi người, sau khi nhìn thấy gốc cây Ngưng Hồn Hoa chín cánh kia, trong mắt lộ ra một tia vui sướng như vật cần tự dâng tới cửa, lập tức nhìn Xích Tinh thiếu chủ thản nhiên nói: "Gốc Ngưng Hồn Hoa chín cánh này, ta muốn có, hiện tại, ta cho ngươi một cơ hội để xuất thủ."

"Cuồng vọng!"

Xích Tinh thiếu chủ cười lạnh một tiếng, linh hồn chi hỏa trên người hóa thành biển lửa, trong đó lóe ra vô số đạo văn quỷ quyệt, hoàn toàn bao phủ Sở Cuồng Nhân.

Chương 1641: Xích Tinh Thần Nhãn, Hoàng Sa thiếu chủ đánh lén, Linh Hồn

Tử Thần Chung

Linh hồn chi hỏa vô tận lao về phía Sở Cuồng Nhân mà thiêu đốt, đã thấy trên người hắn có Cửu Thải Thần Hồn Quang lấp lóe.

Hỏa diễm bốn phía, bị ngăn cách ở bên ngoài nơi cách hắn ba trượng, căn bản không thể làm tổn thương được hắn dù chỉ một phân một hào, thần sắc hắn lạnh nhạt: "Ngọn lửa này của ngươi không khỏi quá yếu đi."

"Há, thật sao?"

Xích Tinh thiếu chủ cười lạnh một tiếng, cũng không phải là không thể đoán trước đối với tình cảnh này.

Chỉ thấy đạo văn trong biển lửa vô tận kia bắt đầu tụ hợp, dẫn dắt hỏa diễm vô tận, hóa thành một con Hỏa Long gào thét dữ tợn!

"Đi! !"

Hỏa Long xoay quanh, tràn ngập dao động linh hồn vô cùng mênh mông, từ trên bầu trời giáng xuống.

Kỳ uy của nó, làm rung chuyển Cửu Thải Thần Hồn Quang!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, hai mắt khẽ híp một cái: "Một chiêu này, cũng không tệ."

Chỉ thấy hắn đưa tay ra, thúc giục một lượng lớn tiên nguyên, hóa thành một cự chưởng đánh ra, nện ở phía trên Hỏa Long, bộc phát ra một tiếng vang kinh khủng.

Thủ đoạn linh hồn của Tử Nguyệt nhất mạch, phần lớn là huyễn thuật.

Ngược lại không có được mấy loại thủ đoạn linh hồn có thể chống lại hỏa long này, cho nên chỉ có thể dùng tiên nguyên để ứng phó một chút.

Ngay sau đó, màu tím trong đôi mắt của hắn lóe lên, dao động linh hồn quỷ quyệt bạo phát, trùng kích Xích Tinh.

Nhưng lúc này, lại thấy Ngọc Linh ở bên hông đối phương phát ra âm thanh thanh thúy, tiếng chuông kia, mang theo một luồng sức mạnh linh hồn khuấy động, khiến công kích của hắn bị phá vỡ trong vô hình.

"Há, không nghĩ tớ, vậy mà trên người của ngươi còn có một loại Tiên Khí bảo vệ linh hồn."

Sở Cuồng Nhân hơi ngoài ý muốn.

Ngọc Linh kia vô cùng không tầm thường, là Đại La khí đỉnh phong, quan trọng nhất chính là, đây là bảo vật chuyên dùng để bảo vệ linh hồn.

"Ha ha, không nghĩ tới ngươi cũng biết nhiều lắm, có thứ này bảo hộ linh hồn, trừ phi của linh hồn của ngươi đạt tới cảnh giới Thái Hư trung kỳ, nếu không căn bản không thể làm gì được ta!"

Linh hồn cảnh giới Thái Hư trung kỳ, cho dù là một số Đại La Kim Tiên ngũ khí cảnh cũng không chắc có thể đạt tới.

Linh hồn chi Hoa mười hai phẩm, mới có thể miễn cưỡng chạm đến cảnh giới Thái Hư trung kỳ.

"Vậy đến nhìn xem một chiêu này của ta đi!"

Xích Tinh thiếu chủ được Ngọc Linh bảo hộ, căn bản không hề sợ công kích linh hồn, chỉ thấy hắn thúc giục sức mạnh linh hồn đến cực hạn, từng con từng con Hỏa Long dữ tợn từ trong biển lửa linh hồn gào thét xông ra.

Uy áp linh hồn bá đạo tuyệt luân, khiến mỗi một vị thiếu chủ ở đây đều có loại cảm giác ngạt thở.

"Thật mạnh, dạng sức mạnh linh hồn này, ít nhất là linh hồn chi hoa mười phẩm, thậm chí còn cao hơn! !"

"Không chỉ có như thế, hắn đã tu hành Xích Tinh Hồn Hỏa Quyết của Xích Tinh nhất mạch đến trình độ đại thành, vừa rồi, lúc hắn mới giao thủ với chúng ta, vốn dĩ không hề sử dụng hết toàn lực!"

Giọng điệu của thiếu chủ các mạch ngưng trọng.

Đây mới chính là thực lực chân chính của Xích Tinh thiếu chủ!

"Hồn Hỏa Linh Long, Cửu Long Băng Thần! !"

Đùng! !

Chín con Hỏa Long, giương nanh múa vuốt, đánh về phía Sở Cuồng Nhân, điên cuồng xé rách Cửu Thải Thần Hồn Quang bao xung quanh người hắn.

Ở dưới loại công kích này, cho dù Cửu Thải Thần Hồn Quang mạnh hơn, nhưng cảnh giới linh hồn của Sở Cuồng Nhân bây giờ, so với Xích Tinh thiếu chủ, vẫn kém hơn một chút, thần quang rung chuyển không thôi, như muốn nổ tung!

"Không ổn rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy, Trường Không ca ca không thể kiên trì được bao lâu nữa."

"Quả nhiên, tuy Tử Nguyệt Trường Không có Cửu Thải Thần Hồn Thể, nhưng dù sao cũng vừa mới đoạt xá không lâu, căn bản không phải là đối thủ của Xích Tinh thiếu chủ."

"Tử Nguyệt Trường Không, lại phải bại trong tay của đối phương!"

Cửu long gào thét, rung động hư không.

Thần quang rung chuyển, tan rã thành từng khúc.

Xích Tinh thiếu chủ cười lớn thành tiếng: "Tử Nguyệt Trường Không, cuối cùng ngươi cũng không phải là đối thủ của ta, ta có thể đánh bại ngươi một lần, liền có thể vĩnh viễn giẫm đạp ngươi ở dưới lòng bàn chân!"

Đùng, đùng!

Theo sự trùng kích của cửu long, uy năng của Cửu Thải Thần Hồn Quang dần dần giảm bớt, ngay lúc này, chỉ thấy ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, Tử Đồng đặc hữu của Tử Nguyệt nhất mạch được hắn phát huy đến mức cực hạn!

Một trận màu tím hoa mỹ chợt lóe lên, rơi ở trên người cửu long.

Thế công của cửu long, liền bị ngưng trệ trong nháy mắt.

Ngay sau đó, Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, tiên nguyên trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, giống như sóng to phun trào ra!

Một quyền!

Ầm! !

Đương nhiên hắn vẫn sử dụng tiên pháp mà Tử Nguyệt Trường Không tu hành, nhưng có thêm tiên nguyên của hắn củng cố, uy lực vẫn vô cùng kinh khủng như cũ!

Một tiếng ầm ầm vang lên, cửu long liên tục nổ tung!

Uy lực này, khiến mọi người ở đây không nhịn được mà cau mày lại.

"Sức mạnh tiên nguyên thật cường đại, ít nhất là cấp bậc Đại La Kim Tiên, người mà Tử Nguyệt Trường Không đoạt xá, chính là một Đại La Kim Tiên sao?"

"Ngược lại cũng không phải là không thể."

"Một vị Đại La Kim Tiên đột nhiên thức tỉnh thần hồn thể, còn bị Tử Nguyệt Trường Không đoạt xá, có được thần hồn thể cùng với tu vi mà không hề tốn sức, Tử Nguyệt Trường Không này thật sự rất may mắn!"

"Ha, loại khí vận này, cũng quá tốt rồi."

Cho dù là Xích Tinh thiếu chủ cũng có chút ghen ghét.

Có được một bộ Cửu Thải Thần Hồn Thể còn chưa đủ, thế mà còn không công có được một thân tu vi Đại La Kim Tiên.

Người bị đoạt xá này, không khỏi quá thảm rồi.

"Hừ, Tử Nguyệt Trường Không, đừng tưởng rằng ngươi phá được cửu long liền có thể kê gối cao không lo, Xích Tinh Hồn Hỏa Quyết, Xích Tinh Thần Nhãn! !"

Chỉ thấy Xích Tinh thiếu chủ lại thi triển cực chiêu một lần nữa.

Hai mắt của hắn, truyền ra một luồng dao động quỷ quyệt, ánh mắt của hắn, ngưng tụ ra hai viên đại tinh đỏ thẫm!

Bên trong có hai ngôi sao lớn bắn ra chùm sáng kinh khủng, bắn về phía Sở Cuồng Nhân!

Uy lực mạnh mẽ, chỉ muốn hơn chứ không kém so với cửu long vừa rồi!

Cửu Thải Thần Hồn Quang quanh người Sở Cuồng Nhân ở dưới sức mạnh này, bị xé ra một lỗ hổng, hắn thúc giục tiên nguyên, vận chuyển sức mạnh linh hồn, mới có thể ngăn lại một đòn tấn công này.

Mà ở cách đó không xa, hai mắt Hoàng Sa thiếu chủ tỏa sáng: "Xích Tinh thiếu chủ, ta đến giúp ngươi! !"

Chỉ thấy hắn vừa sải bước ra, thúc giục sức mạnh linh hồn đến cực hạn, hóa thành một thanh Linh Hồn chi kiếm bắn về phía lỗ hổng bị Xích Tinh Thần Nhãn xé rách kia!

"Bỉ ổi!"

Sắc mặt Lam Hải Phương đại biến, muốn ngăn cản, nhưng đã không kịp.

Linh Hồn chi kiếm theo lỗ hổng của Cửu Thải Thần Hồn Quang, chém thẳng về phía Sở Cuồng Nhân!

Ở một bên khác, ánh mắt Xích Tinh thiếu chủ ngưng trọng, lại thi triển Xích Tinh Thần Nhãn lần nữa, muốn hoàn toàn đánh bại Sở Cuồng Nhân!

Bên ngoài Linh Thần động thiên.

Một số đại năng ở cấm khu linh hồn có chút đứng ngồi không yên.

Dưới công kích như vậy, cho dù là Cửu Thải Thần Hồn Thể cũng sẽ bị trọng thương, thậm chí chết đi.

Đây chính là một vị Tiên Thể Chí Tôn tiền đồ bất khả hạn lượng, làm sao bọn họ có thể trơ mắt nhìn đối phương ngã xuống?

Nhưng thời khắc đại năng ở cấm khu chuẩn bị xuất thủ, Sở Cuồng Nhân đối mặt với giáp công hai bên, lại không chút hoang mang, màu tím trong đôi mắt lóe lên, một lượng lớn sức mạnh linh hồn phun trào ra ngoài, đan xen lưu chuyển ở trên không hắn, vô số phù văn quanh quẩn trong đó, dường như trong đó hiện ra một quả chuông lớn kỳ dị!

Quả chuông lớn này, được khắc phù văn ở bên trong, lộ ra một luồng sức mạnh linh hồn vô cùng huyền diệu, không ít đại năng cấm khu nhìn thấy, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại.

"Đây là... Linh Hồn Tử Thần Chung! !"

"Làm sao có thể, Linh Hồn Tử Thần Chung, đây không phải là một loại pháp môn linh hồn bị thất truyền ở cấm khu linh hồn của chúng ta sao? Vì sao mà Tử Nguyệt Trường Không biết? !"

"Ký ức phong bạo! Là ký ức phong bạo ghi lại pháp môn tu hành kia!"

Bỗng nhiên, có đại năng nghĩ tới điều gì đó, đồng tử co rụt lại.

Mà lúc này, bên trong Linh Thần động thiên, Linh Hồn Tử Thần Chung trên đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên chấn động, từng đợt tiếng chuông đánh thẳng vào linh hồn khuếch tán ra!

Hư không giống như cục đá rơi trên mặt hồ, nổi lên vòng vòng gợn sóng.

Ầm! !

Ở dưới tiếng chuông, cho dù là Xích Tinh Thần Nhãn phát ra chùm sáng, hay là Linh Hồn chi kiếm do Hoàng Sa thiếu chủ vì đánh lén sau lưng mà ngưng tụ ra, đều ào ào tán loạn! !

Hai người Xích Tinh thiếu chủ, Hoàng Sa thiếu chủ đứng mũi chịu sào, bay ngược ra ngoài!

Chương 1642: Giết chết Hoàng Sa thiếu chủ, bộ mặt thật bại lộ, chuyện gì đang xảy ra?

Những tiếng chuông lan rộng, khuấy động hư không!

Xích Tinh thiếu chủ, Hoàng Sa thiếu chủ là hai người đứng mũi chịu sào, cả người bị luồng sức mạnh kia cuốn lấy, bay ngược ra ngoài.

Người trước có chí bảo bảo hộ, thì không thành vấn đề, nhưng người sau dưới sự trùng kích của tiếng chuông, linh hồn gần như vỡ tung ra, sắc mặt trắng bệch, trong mắt nhịn không được toát ra vẻ hoảng sợ.

"Làm sao có thể! !"

"Đây là Linh Hồn Tử Thần Chung thất truyền của cấm khu, làm sao ngươi lại có được? !"

Xích Tinh thiếu chủ cũng nhận ra pháp môn tu hành mà Sở Cuồng Nhân thi triển, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, Cửu Thải Thần Hồn Quang trên người lưu chuyển, Linh Hồn Tử Thần Chung ở đỉnh đầu, âm thanh của quả chuông lớn, phù văn quanh quẩn, ngàn vạn quang hoa, huyền diệu bất phàm.

Giờ phút này, hắn giống như một vị quân chủ nắm giữ linh hồn, cường đại đến mức khiến cho mọi người ở đây đều phải trợn mắt hốc mồm.

"Hắn, hắn thật sự hiểu được pháp môn tu hành được ghi lại bên trong ký ức phong bạo kia! !"

Dường như Thanh Thiên thiếu chủ suy nghĩ điều gì đó, hít vào một ngụm khí lạnh.

Lời vừa nói ra, ánh mắt của mọi người đều kinh hãi.

Cũng chỉ có như thế, mới có thể giải thích tại sao Sở Cuồng Nhân lại có thể hiểu được Linh Hồn Tử Thần Chung.

Đây chính là pháp môn tu hành thất truyền trong cấm khu linh hồn, nhưng mà, vị đại năng hóa thành Linh Thần động thiên này vô cùng cổ lão, hắn biết pháp môn tu hành này, cũng không phải là không thể.

Mà bây giờ, lại bị Sở Cuồng Nhân học được.

"Điều đó không có khả năng, qua nhiều năm như vậy, từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể lĩnh hội bất kỳ pháp môn tu hành nào từ bên trong ký ức phong bạo, làm sao hắn có thể làm được! !"

Hoàng Sa thiếu chủ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ khó tin.

Rốt cuộc hắn cũng không cam tâm.

Đối phương được Lam Hải Phương hâm mộ còn chưa tính, đã vậy lại đoạt được Cửu Thải Thần Hồn Thể, hiện tại ngay cả pháp môn linh hồn thất truyền cũng có được.

Dường như chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, liền biến thành một người khác, cường đại đến mức khiến hắn tuyệt vọng!

Người này, thật sự là Tử Nguyệt Trường Không sao?

Hoàng Sa thiếu chủ nhịn không được mà nghĩ đến.

Mà Sở Cuồng Nhân lăng không mà đến, nhìn thoáng qua Hoàng Sa thiếu chủ, lạnh nhạt nói: "Ngươi đánh lén ở phía sau, phải giết!"

Hắn không nói hai lời, Tử Thần Chung trên đỉnh đầu tràn ngập ra quang hoa tươi sáng.

Đợt công kích tiếp theo, sắp thi triển.

Mà đồng tử của Hoàng Sa thiếu chủ đột nhiên co rụt lại: "Ta chính là thiếu chủ của Hoàng Sa nhất mạch, Tử Nguyệt Trường Không, ngươi thật muốn giết ta, ngươi không sợ phá hỏng sự hòa thuận trong cấm khu sao? !"

"Ngươi đánh lén ở sau lưng, chính là vì sự hòa thuận của cấm khu?" Sở Cuồng Nhân cười khẩy.

Công kích của Tử Thần Chung, đổ xuống, tiếng chuông hùng hậu, dường như truyền ra từ trong Hỗn Độn, chấn động linh hồn! !

"Dừng tay!"

Bên ngoài Linh Thần động thiên, truyền tới một giọng nói.

Là đại năng của cấm khu linh hồn đang quát để ngăn cản Sở Cuồng Nhân, nhưng Sở Cuồng Nhân lại không có chút do dự nào, vẫn liều lĩnh thúc giục Tử Thần Chung như cũ!

"Không! !"

Khi một tiếng hét thảm vang lên, linh hồn của Hoàng Sa thiếu chủ bị tiếng chuông đánh vỡ, hoàn toàn chết đi!

Thoáng một cái, tất cả mọi người đều mơ hồ.

Hoàng Sa thiếu chủ, chết rồi? !

Đây không phải lần đầu tiên mọi người tiến vào Linh Thần động thiên, chuyện tranh đoạt bảo vật cơ duyên cũng không phải là không có.

Thế nhưng chuyện giống như hôm nay, trực tiếp giết chết một vị thiếu chủ, đúng là lần đầu tiên!

"Tử Nguyệt Trường Không không khỏi quá lớn mật đi!"

"Thiếu chủ của Hoàng Sa nhất mạch cũng dám giết, hắn thật sự không sợ các trưởng lão tức giận sao?"

"Tức giận cái gì, hiện tại hắn có Cửu Thải Thần Hồn Thể, cho dù các trưởng lão tức giận đến đâu, cũng sẽ giết hắn hay sao?"

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Những người đứng đầu ở cấm khu nhìn thấy hành động của đối phương, cũng không nhịn được mà cau mày lại, có chút không vui.

"Tử Nguyệt Trường Không, khó tránh khỏi có chút làm càn."

"Mặc dù là có chút làm càn, nhưng mà, đây cũng là do Hoàng Sa thiếu chủ gieo gió gặt bão, đánh lén sau lưng, bị giết cũng không thể trách được người nào khác."

Cũng có trưởng lão cho rằng hành động của Sở Cuồng Nhân có thể thông cảm được.

Những người này, phần lớn đều xuất thân từ Tử Nguyệt nhất mạch, đương nhiên là muốn đứng về phía thiếu chủ của mình rồi.

Người của các mạch còn lại đưa mắt nhìn nhau, cũng không nói gì thêm.

Mãi cho đến thời điểm Sở Cuồng Nhân thúc giục sức mạnh linh hồn một lần nữa, lúc này mọi người mới kinh ngạc.

"Hắn còn muốn xuất thủ? !"

"Lần này, hắn muốn đối phó người nào? Xích Tinh thiếu chủ sao?"

"Chẳng lẽ hắn lại còn muốn giết Xích Tinh thiếu chủ hay sao? !"

Trưởng lão của Xích Tinh nhất mạch vì thế mà chấn động.

Mà bên trong Linh Thần động thiên, sau khi Sở Cuồng Nhân giết Hoàng Sa thiếu chủ, nhìn về phía Xích Tinh thiếu chủ, thần sắc lạnh nhạt, sức mạnh linh hồn lưu chuyển, thúc giục Tử Thần Chung!

Tiếng chuông hùng hậu, dũng mãnh lao về phía của Xích Tinh thiếu chủ!

Một tiếng phịch vang lên, Ngọc Linh trên người đối phương phát ra từng đợt tiếng chuông, nỗ lực chống cự.

Thế nhưng uy lực của một kích này quá mạnh, cho dù là món bảo vật này cũng không có cách nào hoàn toàn ngăn lại, Xích Tinh thiếu chủ bị đánh trúng, sắc mặt trở nên trắng bệch, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

"Đây chính là uy lực của Linh Hồn Tử Thần Chung sao? ! Tử Nguyệt Trường Không, đủ rồi! Ngươi còn muốn thế nào nữa!" Xích Tinh thiếu chủ lớn tiếng nói.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không quan tâm, vừa sải bước ra, đánh ra một chưởng, Đại La ý và tiên nguyên hùng hồn bá đạo đổ xuống!

Chỉ một kích, cả người Xích Tinh thiếu chủ liền bay ngược ra ngoài, xương cốt trên người sụp đổ, phun ra từng ngụm từng ngụm máu, bị đánh bay ra mấy vạn dặm, đập vỡ đến mấy ngọn núi.

Chỉ với một kích, Xích Tinh thiếu chủ đã bị trọng thương ngay tại chỗ!

Mà sau khi làm xong hết thảy, bóng người Sở Cuồng Nhân lại lóe lên, đi đến trước mặt Ngưng Hồn Hoa chín cánh, đưa tay thu vào trong tụ lý càn khôn.

Nơi xa.

Xích Tinh thiếu chủ nằm trên mặt đất, hấp hối.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ hoảng sợ, từ bên trong một chưởng kia của Sở Cuồng Nhân, hắn cảm nhận được một luồng sát ý lãnh khốc!

Đối phương, dường như thật sự muốn giết mình? !

Tử Nguyệt Trường Không điên rồi sao? !

Vút!

Còn chưa chờ hắn suy nghĩ nhiều, Sở Cuồng Nhân lại hiện ra ở trước mặt của hắn lần nữa, ánh mắt lạnh nhạt như băng: "Ta đã nói, ngươi sẽ hối hận khi đánh với ta một trận!"

Hắn đưa tay ngưng tụ tiên nguyên, lại muốn ra tay thêm một lần nữa.

"Làm càn!"

"Tử Nguyệt Trường Không là dự định đại khai sát giới ở Linh Thần động thiên sao? !"

Lúc này, rốt cục đại năng của cấm khu cũng xuất thủ.

Chỉ thấy toàn bộ Linh Thần động thiên đều rung chuyển, quang cảnh bốn phía biến hóa, mọi người lại về tới cấm khu linh hồn lần nữa.

Linh Thần động thiên, đã bị quan bế.

Vút, vút...

Từng bóng người lần lượt hiện lên trong hư không, đều là trưởng lão của các mạch.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ phẫn nộ.

"Tử Nguyệt Trường Không, rốt cuộc là ngươi đang làm gì! Giết Hoàng Sa thiếu chủ còn chưa đủ, chẳng lẽ còn muốn muốn giết Xích Tinh thiếu chủ sao? !"

"Đúng vậy, ngươi điên rồi sao? !"

"Trước tiên hạ hắn rồi lại nói!"

Trưởng lão của Hoàng Sa nhất mạch xuất thủ trong nháy mắt, sức mạnh linh hồn kinh khủng nổi lên, hóa thành một thanh trường nhận linh hồn khổng lồ!

Chém ra một đao, bầu trời giống như bị xé nứt!

Đây là một vị cường giả có tu vi linh hồn đạt tới Thái Hư hậu kỳ, một kích này chém ra, cho dù là linh hồn của Sở Cuồng Nhân được Tử Thần Chung bảo hộ cũng khó có thể chống cự!

Ầm! !

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, chỉ thấy Linh Hồn Tử Thần Chung ầm ầm nổ nát vụn!

Mà Sở Cuồng Nhân, cũng bay ngược ra sau mấy chục trượng.

Từng đợt linh hồn phong bạo khuếch tán ra, dưới loại tình huống này, rốt cục ngụy trang của Sở Cuồng Nhân bị phá vỡ, lộ ra khuôn mặt nguyên bản.

Một khuôn mặt còn tuấn dật hơn so với trước đó xuất hiện, kinh diễm nhật nguyệt thiên địa.

Toàn thân áo trắng như tuyết, không nhiễm trần thế, trong lúc giơ tay nhấc chân, siêu thoát vạn vật, tiên huy tươi sáng, giống như Cửu Thiên Tiên Vương giáng trần, mọi người trợn mắt hốc mồm.

Những các đại năng đã nhận biết Sở Cuồng Nhân, ào ào sợ ngây người, bộ dáng giống như gặp quỷ.

"Chuyện này, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? !"

Chương 1643: Một thần hồn thể, rất hiếm lạ sao? Đại náo cấm khu

"Sở, Sở Cuồng Nhân? !"

Sở Cuồng Nhân xuất hiện, nhất thời khiến cho tất cả mọi người đều mơ hồ.

Vì cái gì, vì cái gì đối phương lại xuất hiện tại cấm khu linh hồn, vì cái gì Tử Nguyệt Trường Không lại biến thành Sở Cuồng Nhân? !

Đây rốt cuộc là có chuyện gì đang diễn ra? !

Đầu óc của tất cả mọi người đều như đang mơ, nhất là bọn người Lam Hải Phương, Thanh Thiên thiếu chủ.

Trước đó bọn họ ở động Linh Thần đã làm cái gì vậy?

Săn giết Hồn Thú, giao nạp Hồn Tinh cho Sở Cuồng Nhân? Đối phương không phải là Tử Nguyệt Trường Không sao?

"Đáng tiếc, vốn còn muốn chơi một hồi nữa."

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, tất cả bốn phía đều là người của cấm khu linh hồn, nhưng hắn lại không hề hoảng sợ chút nào, dường như nơi hắn ở, không phải là cấm khu nguy hiểm nhất thiên hạ, mà chính là non xanh nước biếc.

"Ngươi, rốt cuộc ngươi có phải là Trường Không ca ca hay không? !"

Lam Hải Phương nhìn Sở Cuồng Nhân, vẫn không muốn tin tưởng.

Mà thần sắc của Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt: "Trường Không ca ca của ngươi, đã sớm hóa thành tro bụi rồi."

Nghe được tin tức này, đồng tử của Lam Hải Phương co rụt lại, toàn thân nhịn không được mà run rẩy, lập tức thét dài một tiếng, hai mắt đỏ bừng phóng về phía Sở Cuồng Nhân: "Ta giết ngươi! !"

"Không được! !"

Sắc mặt của những người đứng đầu ở cấm khu đột nhiên biến đổi.

Thực lực Sở Cuồng Nhân này, còn lâu Tử Nguyệt Trường Không mới có thể so sánh được, thực lực của Lam Hải Phương tuy rằng không kém, thế nhưng ở trước mặt của đối phương vẫn giống như một con kiến hôi như cũ.

Chỉ thấy Lam Hải Phương đánh ra một chưởng, ngàn vạn sức mạnh vong hồn hội tụ!

Một cự thủ màu đen kéo theo từng trận gió lạnh, vong hồn kêu rên, bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân, chỉ thấy hắn đứng tại chỗ, bất động không tránh, ánh mắt ngưng trọng, thản nhiên nhấc tay lên, một luồng tiên nguyên dồi dào như sóng to phun trào ra, bao phủ bốn phương tám hướng, cứ thế mà xé toạc cự thủ vong hồn kia!

Không chỉ có như thế, uy thế còn lại vẫn tựa như dời núi lấp biển như cũ, nghiền ép về phía Lam Hải Phương, đối phương ở trước mặt luồng sức mạnh này, cảm thấy... tuyệt vọng! !

Đây là sức mạnh mà bản thân không có cách nào chống lại!

Nàng không nói hai lời, xuất ra một món át chủ bài bảo mệnh, đó là một tấm lá chắn, ngăn ở trước mặt.

Thế nhưng giữa tiếng ầm ầm, lá chắn nổ tung!

Mà nàng cũng bị nhấc bay ra ngoài, tiên khu đạo văn ào ào vỡ tan, âm thanh nứt xương liên tục vang lên, cả người giống như một bãi bùn nhão ngã trên đất, hấp hối.

Thủ đoạn kia, không có chút ý tứ thương hương tiếc ngọc nào.

Trong lòng Lam Hải Phương tuyệt vọng, Trường Không ca ca của mình thật sự đã chết rồi, mà mình ở trước mặt hung thủ, lại nhỏ bé như con kiến hôi!

Thanh Thiên thiếu chủ, Xích Tinh thiếu chủ cũng đều khiếp sợ không gì sánh nổi, bọn họ biết thực lực của Sở Cuồng Nhân vô cùng cường đại, nhưng lại không nghĩ tới sẽ đạt tới mức này, chỉ trong một chiêu đã đả thương nặng Lam Hải Phương, nếu không phải sau cùng đối phương lấy ra át chủ bài bảo mệnh, chỉ sợ hiện tại đã hương tan ngọc nát.

"Đây mới là thực lực chân chính của hắn sao? !"

"Tử Nguyệt Trường Không, là đối phương giả trang, cho nên hắn vẫn luôn không thể hiện ra thực lực của mình."

"Thật sự quá mạnh..."

Tất cả mọi người đều kinh ngạc trước thực lực chân chính của Sở Cuồng Nhân.

Mà nhóm trưởng lão cấm khu cũng có hành động, đoàn đoàn bao vây Sở Cuồng Nhân lại, trong mắt hiện lên sự nghi hoặc và phẫn nộ.

"Sở Cuồng Nhân, vì sao ngươi lại có Cửu Thải Thần Hồn Thể? !"

Đây cũng là điều mà bọn họ phân vân nhất.

Mặc dù đối phương giả trang thành Tử Nguyệt Trường Không, thế nhưng Cửu Thải Thần Hồn Thể kia lại là hàng thật giá thật đó.

"Thần hồn thể sao?"

Trên người Sở Cuồng Nhân có Cửu Thải Thần Hồn Chi Quang nở rộ, cười nhạt một tiếng: "Trên người của ta có rất nhiều thể chất, một cái thần hồn thể, rất hiếm lạ sao?"

Nghe được lời của hắn, khóe miệng mọi người nhịn không được co quắp một chút.

Lúc này bọn họ mới nhớ tới, thể chất trên người Sở Cuồng Nhân nhiều không kể xiết, thậm chí còn có mấy loại Tiên Thể Chí Tôn, cho dù là nhiều hơn một loại Tiên Thể Chí Tôn, cũng không phải không thể lý giải.

Nhưng cho dù nói thế nào, đối phương đã tiến vào cấm khu, sát hại yêu nghiệt của cấm khu là thật, bọn họ sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Vừa nghĩ tới nhóm người của mình bị đùa giỡn như vậy, liền vô cùng nổi nóng.

"Hôm nay nếu không có được một lời giải thích, chỉ sợ cấm khu linh hồn ta cũng không còn mặt mũi gặp người khác."

"Đúng vậy!"

"Sở Cuồng Nhân, cho dù là sau lưng ngươi có Thần Ma nhất mạch hỗ trợ, hôm nay ngươi cũng sẽ chết ở nơi này! !"

Chỉ thấy thần sắc của nhóm trưởng lão cấm khu ở chỗ này băng lãnh, một luồng dao động linh hồn từ trên người của bọn họ khuếch tán ra!

Ầm! !

Chỉ nghe một tiếng sấm sét ầm ầm nổ tung!

Ngay sau đó, các loại pháp môn linh hồn liền ầm ầm đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Loại công kích linh hồn này, cho dù là một vị tu sĩ linh hồn ở Thái Hư hậu kỳ cũng không nhất định có thể ngăn cản được, mà tu vi linh hồn của Sở Cuồng Nhân, ngay cả linh hồn chi Hoa Thập Nhị phẩm còn không tới.

Trong mắt tất cả mọi người, đối mặt với một kích này, đối phương gần như chắc chắn phải chết không nghi ngờ!

Sức mạnh linh hồn làm rung chuyển không gian, sau một tiếng nổ lớn, Sở Cuồng Nhân ở trong suy nghĩ của tất cả mọi người vốn nên ngã xuống kia, lại vẫn đứng lơ lửng trên không như cũ, ánh mắt bễ nghễ, không hư hao một chút nào!

Chỉ thấy trên trán của đối phương, một đóa ấn ký Thanh Liên tràn ngập quang hoa nhàn nhạt.

Một đóa Thanh Liên ở dưới chân đối phương, chầm chậm nở ra, bốn phía còn có chín đạo ánh sáng thần hồn hoa mỹ lưu chuyển.

Bạch y, Thanh Liên, thần hồn quang.

Cảnh tượng này, cực kỳ xinh đẹp, hiếm thấy trên đời!

"Hỗn Độn Thanh Liên! !"

Một vị Đại La Kim Tiên nuốt ngụm một nước bọt nói ra, nhìn thấy Thanh Liên kia, trong mắt lộ ra vẻ khát vọng.

Đây chính là Chí Bảo Hỗn Độn mà ngay cả đại đạo cũng không thể làm gì được!

Đối với mỗi một vị tu sĩ mà nói, tuyệt đối là khó có thể chống lại được dụ hoặc.

"Hỗn Độn Thanh Liên này có tác dụng bảo vệ linh hồn, hơn nữa hắn vốn có Cửu Thải Thần Hồn Thể, công kích linh hồn của chúng ta có hiệu quả không lớn đối với hắn."

"Trừ phi là Thái Hư đỉnh phong, hoặc thậm chí là tu sĩ linh hồn ở cảnh giới tự tại xuất thủ, nếu không chúng ta rất khó gây ra thương tổn đối với hắn."

"Công kích linh hồn không có tác dụng đối với hắn, như vậy thì dùng tu vi áp chế hắn!"

Một vị Đại La lạnh giọng nói ra.

Bọn họ ngoại trừ thủ đoạn linh hồn ra, tu vi cũng không phải để đó cho đẹp mắt.

Ở trong sân, có hơn mười vị Đại La Kim Tiên, cảnh giới ngũ khí cũng có hai người, còn sợ không áp chế nổi một Sở Cuồng Nhân sao? ?

Các trưởng lão Cấm Khu hô nhau mà lên, tu vi bạo phát!

Tiên nguyên dồi dào giống như sóng lớn vỗ bờ, từ mọi phương hướng nghiền ép về phía của Sở Cuồng Nhân.

"So đấu tu vi sao? Ha, vậy thì tới đi!"

Trong tay Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên xuất hiện một thanh trường kích bằng đồng, đó chính là Hợp Đạo khí Đại Hoang Kích!

Chỉ thấy hắn tay nắm Đại Hoang Kích, ánh mắt ngưng trọng, ma văn Xi Vưu, Đấu Chiến Bí Pháp mở ra, khí tức của hắn liên tục tăng lên, qua trong giây lát đã đạt đến một trình độ cực kỳ kinh khủng!

Một kích quét ngang, kích quang gào thét, giống như một vị Tuyệt Thế Ma Vương đến trấn áp!

Đại Hoang Kích Pháp, Bình Đại Hoang!

Khi tiếng nổ ầm ầm vang lên, hư không bốn phía nổ tung, mấy vị Đại La Kim Tiên bị quét bay ra ngoài ngay tại chỗ.

So với linh hồn chi đạo, bọn họ cũng không am hiểu dùng tiên nguyên để chiến đấu.

Mà Sở Cuồng Nhân thì hoàn toàn ngược lại, thân kinh bách chiến, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, sau một kích đó, tiên nguyên trong cơ thể tuôn ra như thác lũ, lại một kích khác, ma khí gào thét, lưu chuyển lên chín tầng mây!

Một trưởng lão cấm khu bị ma khí bao trùm, bị bóp cổ ngay tại chỗ!

"Vô liêm sỉ! !"

"Sở Cuồng Nhân, để mạng lại đây! !"

Chỉ thấy một vị đại năng Đại La ngũ khí cảnh xuất thủ!

Tiên nguyên bành trướng như nước lũ, Đại La ý của hắn cũng đạt tới hai bước trở lên, vô cùng mạnh mẽ, muốn thô bạo trấn áp Sở Cuồng Nhân!

"Mau đến đây!"

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, không lùi không tránh, sinh tử Đại La ý cũng lưu chuyển theo!

Chỉ thấy khí tức của hắn, đúng là lại tăng vọt lần nữa!

Cường độ tiên nguyên so với Đại La ngũ khí cảnh, cũng không xê xích bao nhiêu.

Đây là Chuyển Sinh Hóa Tử chi pháp của Đại Tư Mệnh thần nữ, là phương pháp thiêu đốt mệnh nguyên!

Chương 1644: Một quyền đánh ngã hai vị Đại La ngũ khí, đại viên mãn xuất thủ

Chuyển Sinh Hóa Tử chi pháp, chính là một loại phương pháp thiêu đốt mệnh nguyên, mà phương pháp này lại có hiệu suất cực kỳ cao.

Ngay sau khi Sở Cuồng Nhân sử dụng, sức mạnh tiên nguyên nhất thời tăng lên tới trình độ có thể so sánh với cảnh giới ngũ khí, một kích đánh ra, sức mạnh kinh khủng có thể cứng đối cứng với tu sĩ ngũ khí kia!

Bên trong tiếng ầm ầm, mỗi người đẩy lui!

Tu sĩ cảnh giới ngũ khí kia biến sắc, nhìn Sở Cuồng Nhân, như là nhìn thấy một người điên: "Vậy mà, ngươi không tiếc thiêu đốt mệnh nguyên đánh với ta một trận!"

"Ha, không thể sao?" Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Có Thân Thể Bất Tử ở đây, hắn hoàn toàn không sợ thiêu đốt mệnh nguyên.

Giờ phút này, hắn cảm thấy có sức mạnh liên tục không ngừng sinh ra ở trong cơ thể, khiến cho hắn không nhịn được vui vẻ tràn trề thích thú mà đánh một trận.

"Tử Nguyệt Tam trưởng lão, ta đến giúp ngươi!"

Lúc này, một vị trưởng lão cảnh giới ngũ khí khác lớn tiếng nói.

Hai vị Đại La Kim Tiên cảnh giới ngũ khí, một trái một phải hoàn toàn bao vây Sở Cuồng Nhân, khí tức cường đại tràn ngập ra, phong tỏa vùng thế giới này.

Sở Cuồng Nhân đứng sừng sững bất động, dáng người thẳng tắp như thương, khóe miệng hơi nhếch lên: "Đến!"

Đùng!

Ba người dường như hành động trong cùng một lúc, giống như ba ngôi sao lớn ầm ầm va chạm, bộc phát ra trùng kích tiên nguyên kinh khủng, trực tiếp đánh nát hư không bốn phía!

Loại sức mạnh kinh khủng này, ngay cả Kim Tiên ở một bên quan sát trận chiến cũng có thể bị xé nứt.

Vô số tu sĩ điên cuồng lui lại.

"Sở Cuồng Nhân này, không khỏi quá biến thái đi, lại có thể cùng một lúc giao thủ với hai tồn tại ở cảnh giới ngũ khí!"

Một vị thiên kiêu nhịn không được nuốt nước bọt.

Đại La tam cảnh, tam hoa, ngũ khí, đại viên mãn.

Chênh lệch mỗi một cảnh giới đều giống như rãnh trời, khó có thể vượt qua, ngay cả một vị tu sĩ Tam Hoa Viên Mãn đối mặt với một vị cảnh giới ngũ khí, cũng có thể bị tan tác chỉ trong nháy mắt!

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại có thể đánh nhau với hai vị cảnh giới ngũ khí cùng một lúc.

Mặc dù là sử dụng phương thức thiêu đốt mệnh nguyên, nhưng cũng đủ khiến người khác kinh ngạc rồi.

"Đây chính là khoảng cách giữa chúng ta và hắn sao?"

Xích Tinh thiếu chủ âm thầm nói, trong mắt lộ ra một vẻ cực kỳ không cam lòng.

Vốn dĩ, hắn cho rằng với thực lực của mình chống lại Sở Cuồng Nhân, dù không thể địch lại, nhưng cũng sẽ không kém quá xa.

Nhưng hiện tại xem ra, chính mình đã nhầm.

Hơn nữa còn là mười phần sai!

Thực lực của Sở Cuồng Nhân này, quá kinh khủng, quả thực chính là một con quái vật.

"Hi vọng các vị trưởng lão có thể chế phục hắn!"

Thanh Thiên thiếu chủ nói ra.

Một số thiên kiêu bên cạnh hắn cũng đều nghĩ như vậy.

Phải biết rằng, thu hoạch mà bọn họ thăm dò ở bên trong Linh Thần động thiên như Hồn Tinh, bảo vật, đều giao cho Sở Cuồng Nhân!

Nếu như để Sở Cuồng Nhân chạy thoát, vậy bọn họ có thể sẽ thua lỗ lớn!

Giao thủ với Sở Cuồng Nhân, hai vị cảnh giới Đại La ngũ khí theo thứ tự là Tam trưởng lão của Tử Nguyệt nhất mạch, Tứ trưởng lão của Xích Tinh nhất mạch.

Tuy rằng hai người không coi là rất cường đại ở bên trong cảnh giới ngũ khí, thế nhưng dù sao cũng là cảnh giới ngũ khí, đối phó một vị cảnh giới tam hoa, vốn nên là dễ như trở bàn tay mới đúng, huống chi là hai người đồng loạt ra tay, thế nhưng chiến đấu với

Sở Cuồng Nhân, bọn họ lại cảm thấy từng trận áp lực!

Dường như chỉ cần chính mình sơ ý một chút, sẽ lập tức bị đối phương phản sát.

Quá không thể tin nổi.

Gia hỏa này thật sự chỉ là một vị cảnh giới tam hoa sao? !

"Đại La Trấn Linh Chưởng! !"

Tam trưởng lão của Tử Nguyệt hét lớn một tiếng, vung tay lên, sức mạnh linh hồn kết hợp với tiên nguyên, hóa thành một bàn tay lớn màu tím từ trên trời giáng xuống, có ý đồ trấn áp Sở Cuồng Nhân!

Sức mạnh linh hồn bàng bạc trùng kích vào linh hồn, chưởng khí kinh khủng trấn áp thân thể!

Một chưởng này, hai bút cùng vẽ!

Nhưng sức mạnh linh hồn bị Thanh Liên của Sở Cuồng Nhân ngăn cản được, căn bản không có cách nào tạo thành một chút ảnh hưởng đối với hắn.

Chỉ thấy trên người hắn có tiên huy sinh tử phóng lên tận trời, sức mạnh sinh tử vô biên ngưng tụ thành một vòng ánh sáng đen trắng, chính là Chư Thiên Sinh Tử Luân!

Sinh tử luân chuyển, như muốn phá hủy chư thiên!

Ở dưới uy lực này, chưởng kình dồi dào kia lần lượt bị đánh tan!

Mà ở một bên khác, Tứ trưởng lão của Xích Tinh cũng thúc giục cực chiêu, ánh sáng vô biên bao phủ vùng thế giới này, chỉ thấy hai mắt hắn nở rộ tinh quang, tay kết thành pháp quyết huyền diệu: "Xích Tinh kiếm ảnh! !"

Kiếm ảnh to lớn bay lên không trung!

Trong đó hiện ra dị tượng tinh hà sáng chói, một kiếm chém ra, cùng giống với Tam trưởng lão của Tử Nguyệt, cũng có sức mạnh linh hồn ẩn chứa trong đó.

Tuy rằng vẫn vô dụng đối với Sở Cuồng Nhân như cũ, thế nhưng kiếm khí bá đạo này, cũng không thể khinh thường.

"Dùng kiếm sao?"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, Thanh Diệp Kiếm Đồng lưu chuyển tới cực hạn, vô số đạo văn ngút trời ngưng tụ thành một thanh cự kiếm dài một triệu trượng, chính là Trụ Chi Kiếm, vô đạo!

Hai đạo kiếm ảnh vang lên một tiếng đùng, trực tiếp nổ tung!

Hư không nứt toác, nửa vùng cấm khu linh hồn cũng vì đó mà chấn động.

"Rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra với mệnh nguyên của gia hỏa này vậy, hắn sử dụng bí pháp này lâu như vậy, vì sao không hề có chút xu hướng yếu đi, ngược lại là, càng ngày càng mạnh? !"

Sắc mặt của tứ trưởng lão của Xích Tinh vô cùng ngưng trọng.

Theo đạo lý mà nói, phương pháp thiêu đốt mệnh nguyên là có giới hạn, bởi vì mệnh nguyên của con người là có hạn.

Thế nhưng mệnh nguyên của Sở Cuồng Nhân lại tựa như vô cùng vô tận, đánh đến bây giờ, một chút cũng không có dáng vẻ yếu đi, ngược lại càng thêm cường đại.

Hai vị cường giả cảnh giới Đại La ngũ khí liên thủ, giờ phút này đúng là cảm nhận được từng trận áp lực.

"Gia hỏa này quá kỳ quái!"

Tử Nguyệt trưởng lão cũng cau mày lại.

Pháp môn linh hồn không có tác dụng đối với Sở Cuồng Nhân, nhưng dựa vào tu vi tiên nguyên, người ta lại không e ngại bọn họ.

Đối phương, giống như kẻ thù của cấm khu linh hồn bọn họ.

Khắc tinh sao? !

Ngay tại thời điểm hai người chần chờ, các loại tiên pháp thần thông của Sở Cuồng Nhân đã bạo phát, giống như lũ quét biển động, dời núi lấp biển đánh về phía bọn họ.

Điều quan trọng nhất chính là, mỗi một loại thần thông tiên pháp, đều có Đại La ý tương ứng.

Nhiều loại Đại La ý, được phát huy vô cùng tinh tế trong tay hắn, mây bay nước chảy, làm cho người khác trợn mắt hốc mồm.

"Vậy thì dùng một chiêu này để kết thúc trận chiến đi!"

Giờ phút này, Sở Cuồng Nhân thét dài một tiếng, Đại La ý trên người phóng lên tận trời, chiếu rọi khắp nơi!

Sinh tử, luân hồi, âm dương, phong lôi, nhục thân, hỏa diễm, cầm đạo, giết chóc, hủy diệt, từ bi! !

Mười loại Đại La ý hoàn toàn khác biệt lưu chuyển ở trên người Sở Cuồng Nhân, dần dần dung hợp, hình thành một luồng sức mạnh vô cùng kinh khủng!

Sức mạnh này, thật sự khiến cho hai vị tu sĩ cảnh giới ngũ khí hít vào một ngụm khí lạnh.

"Đây là loại pháp môn tu hành cổ quái gì đây? !"

"Không tốt! ! Toàn lực ngăn cản!"

Tứ trưởng lão của Xích Tinh hét lớn một tiếng, thúc giục sức mạnh đến cực hạn!

"Đại La Thần Quyền! !" Sở Cuồng Nhân vừa lạnh nhạt quát, vừa đánh ra một quyền, Đại La ý vô biên, cuồn cuộn, mênh mông, đã hoàn toàn khóa chặt hai vị cảnh giới ngũ khí này!

Quyền phong tung hoành, xé rách hư không!

Lại hóa thành một vòng xoáy đen nhánh vô cùng to lớn, giống như một con cự thú cắn nuốt thiên địa, muốn nuốt chửng vạn vật đến hầu như không còn!

Hai vị trưởng lão dùng hết toàn lực, phát ra cực chiêu!

Đùng! !

Nhưng gặp mưa gió phun trào, hư không nổ tung, ba luồng sức mạnh giao hội, bộc phát ra hàng tỉ tiên huy!

Thế nhưng quyền phong kinh khủng kia, lại xé rách sức mạnh của hai vị trưởng lão, bao phủ bọn họ, quyền phong vô biên, khiến cho xương cốt tiên khu của bọn họ nổ tung thành từng khúc! !

Chỉ thấy hai người bay ngược ra ngoài, Tứ trưởng lão của Xích Tinh, chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ!

Mà Tam trưởng lão của Tử Nguyệt cũng không khá hơn chút nào, hấp hối, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ sợ hãi.

Một vị cảnh giới tam hoa, đã thực sự dùng một quyền đánh bại hai vị cảnh giới ngũ khí!

Loại chuyện này, quá dọa người!

"Sở Cuồng Nhân, dám ở cấm khu linh hồn ta giết người, ngươi làm càn! !"

Một giọng nói giống như sấm sét đột nhiên vang lên, ngay sau đó, một luồng Đại La ý phô thiên cái địa, bao phủ đến!

Đây là, Đại La Kim Tiên cấp bậc đại viên mãn xuất thủ!

Chương 1645: Hai vị mạch chủ, phá hủy 18 tầng Địa Ngục của Lam Hải, Chí Tôn cấm khu

Một một tiếng làm càn vang lên, Đại La ý ùn ùn kéo đến, vượt xa hai người Tứ trưởng lão của Tử Nguyệt, bao phủ đến, rung động thiên địa!

Đó là cảnh giới Đại La Kim Tiên đại viên mãn!

Ở nơi xa, một vòng hỏa diễm đỏ thẫm ngưng tụ thành hỏa cầu khổng lồ, giống như một vầng mặt trời chói chang, từ từ bay lên!

"Là mạch chủ của Xích Tinh xuất thủ! !"

Có người kinh hô một tiếng.

Bên trong cấm khu linh hồn chia làm thất mạch, mà mỗi một mạch, đều có một vị mạch chủ, không phải Đại La Kim Tiên đỉnh phong thì không thể đảm nhiệm!

Ở một bên khác.

Cũng có một khí tức cường đại bạo phát, ánh sáng màu lam bùng nổ, mà ở bên trong lam quang kia, vô số vong hồn gào rú gầm thét, hội tụ thành một khối, giống như một mảnh vong hồn chi hải màu xanh lam!

"Là mạch chủ của Lam Hải!"

Lại là một vị mạch chủ xuất thủ!

Hơn nữa, cũng giống với mạch chủ của Xích Tinh, đều là tồn tại Đại La Đại Viên Mãn.

Đùng!

Ở phía xa, một đạo hỏa diễm đỏ thẫm bay lượn đến, giống như một khỏa thiên thạch khổng lồ, uy thế mạnh đến mức khiến cho một số Đại La Kim Tiên ở chỗ này cũng vì đó mà run lẩy bẩy!

Đây là một kích của Đại La Đại Viên Mãn!

Mà Sở Cuồng Nhân đối mặt với một kích này, ánh mắt ngưng trọng, ngay sau đó, ấn ký Thanh Liên trên trán bùng lên ánh sáng rực rỡ!

"Hỗn Độn có Thanh Liên, chưởng sáng tạo sinh mệnh cùng hủy diệt!"

"Thanh Liên, Hủy Diệt chi quang!"

Ấn ký Thanh Liên nở rộ ra ánh sáng lộng lẫy, hoa lá Hỗn Độn Thanh Liên mở ra, vô số phù văn huyền diệu như ngân hà vờn quanh trong đó, ngay sau đó, một trận tiên huy thanh sắc ngưng tụ thành chùm sáng bắn ra!

Năng lượng hủy diệt của Thanh Liên và một kích của Đại La Kim Tiên đại viên mãn ầm ầm va chạm!

Bốn phía núi dời đi, thiên địa ầm ầm vang vọng.

Ở bên trong một kích này, cho dù là Sở Cuồng Nhân cũng không nhịn được mà lùi về phía sau mấy chục trượng, khí tức hỗn loạn một chút, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại.

Mà hắn có thể ngăn lại một kích của Đại La Kim Tiên đại viên mãn, nhưng khiến cho mọi người ở đây trợn mắt hốc mồm.

"Gia hỏa này, quái vật! !"

"Vậy mà, hắn có thể ngăn lại nhất kích của đại viên mãn? ! Làm sao làm được như vậy? !"

Mọi người điên cuồng nuốt nước bọt, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh hãi.

Mà Sở Cuồng Nhân không để ý đến sự kinh ngạc của mọi người, tập trung tinh thần nhìn về phía cách đó không xa.

Chỉ thấy hai bóng người đứng lơ lửng trên không, một người mặc trường bào đỏ thẫm, khuôn mặt trắng bệch không râu, một người mặc quần dài màu lam, là một vị phụ nhân tuyệt mỹ.

Hai người này chính là mạch chủ của hai mạch Xích Tinh, Lam Hải.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi là đang tìm cái chết!"

Giọng điệu của mạch chủ của Xích Tinh băng lãnh, không nói hai lời, vung tay muốn ra tay một lần nữa.

Mà mạch chủ của Lam Hải, thần sắc lạnh lùng, trong đôi mắt đẹp cũng lộ ra sát ý lạnh thấu xương, vô số vong hồn gào thét ở quanh người nàng, đều có thể gào thét ra bất kỳ lúc nào.

"Ha ha, các ngươi còn quan tâm đến ta được sao?"

Lúc này, đã thấy Sở Cuồng Nhân cười khẽ một tiếng.

"Có ý gì?"

Không chờ mọi người hiểu rõ ý tứ của Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy nơi xa trong lãnh địa của Lam Hải nhất mạch, bộc phát ra từng đợt tiếng sấm ầm ầm, lôi đình đếm mãi không hết từ trên trời giáng xuống, bộc phát ra thiên uy huy hoàng!

Tình cảnh này, giống như Chúng Thần trong Lôi Bộ của Tiên Đình kia dốc toàn bộ sức mạnh, cùng nhau thi triển lôi pháp!

Lôi đình kinh khủng bắn phá, khiến cho cả cấm khu linh hồn đều đang chấn động.

"Hướng kia là... 18 tầng Địa Ngục! !"

Đồng tử của mạch chủ của Lam Hải đột nhiên co rụt lại, không thể tin được.

Phải biết rằng, 18 tầng Địa Ngục chính là nơi giam giữ vô số ác quỷ của Lam Hải nhất mạch, cũng là khu vực quan trọng sản sinh ra chiến lực trong cấm khu linh hồn.

Nếu như chỗ đó xuất hiện biến cố, đừng nói là gây ra ảnh hưởng cực lớn đối với Lam Hải nhất mạch, mà là đối với khắp cả cấm khu linh hồn.

Đùng, đùng...

Lôi đình vô tận, từ trên trời giáng xuống, như Thiên Công tức giận, như Thần Minh thẩm phán!

Mà sau khi lôi đình tiêu tán đi, một cái chớp mắt tiếp theo, chính là một luồng oán niệm chi khí kinh khủng đã bị trấn áp lâu ngày, tích lũy quá vô số năm mà thành phóng lên tận trời, nhuộm toàn bộ bầu trời của cấm khu linh hồn thành màu mực, từng con ác quỷ xuyên qua trên bầu trời, phát ra tiếng gào thét thê lương, tiến hành tấn công đối với người của cấm khu linh hồn!

"Cấm chế của 18 tầng Địa Ngục bị phá! ! !"

Mạch chủ Lam Hải kinh hô một tiếng, trong mắt lộ ra một tia sợ hãi.

Những ác quỷ này, nhận hết các trắc trở ở bên trong 18 tầng Địa Ngục do Lam Hải xây dựng, sớm đã tràn đầy oán hận đối với cấm khu linh hồn, nhưng bởi vì ngự hồn chi pháp của Lam Hải nhất mạch quá cao minh, nên phàm là ác quỷ bị thả ra, đều lọt vào khống chế, không có cách nào phản kháng, thậm chí còn phải bán mạng cho cấm khu linh hồn.

Nhưng lần này không giống như vậy.

Cấm chế của toàn bộ 18 tầng Địa Ngục bị lôi đình không rõ kia phá vỡ, hàng chục triệu ác quỷ bị phóng xuất ra ngoài, người của Lam Hải nhất mạch căn bản không kịp động tay động chân với bọn chúng!

Thoáng một cái, oán hận phẫn nộ tích lũy lâu dài, toàn bộ đều đổ lên đầu người của cấm khu linh hồn!

"Giết, giết! !"

"Ta muốn ăn sạch bọn gia hỏa thao túng vong hồn này! !"

"Ha ha ha, tất cả mọi người phải chết, đều phải chết! !"

"18 tầng Địa Ngục, rốt cục lão tử cũng ra khỏi rồi! Hôm nay cho dù lão tử phải hồn phi phách tán, cũng muốn kéo người của cấm khu linh hồn các ngươi chôn cùng! !"

Ác quỷ xuất lồng!

Vô số người của cấm khu linh hồn nhìn thấy bọn ác quỷ đếm mãi không hết kia, hoảng sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, kinh hoàng chạy trốn tứ phía.

Giờ khắc này, quỷ khóc thần hào, thiên địa biến sắc, cả cái cấm khu linh hồn, như lâm vào tận thế!

"Là ngươi! !"

"Rốt cuộc ngươi đã làm cái quái gì vậy! !"

Mạch chủ Lam Hải nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ oán hận vô tận, giờ phút này khuôn mặt xinh đẹp đã vặn vẹo, không khác biệt mấy với bọn ác quỷ kia.

Phải biết, 18 tầng Địa Ngục của Lam Hải do Lam Hải nhất mạch hao tốn vô số tâm huyết mà dựng thành, vong hồn ác quỷ ở trong đó, cũng là vơ vét ở bốn phía mà đến, không chỉ đơn thuần là dùng để bồi dưỡng chiến lực, thậm chí ngay cả tu sĩ của Lam Hải nhất mạch tu hành cũng muốn dùng đến những thứ vong hồn này.

Thế nhưng bây giờ, tất cả đều bởi vì một trận lôi đình đột nhiên xuất hiện kia mà bị phá hủy! !

Không chỉ có như thế, hàng chục triệu ác quỷ bước ra khỏi 18 tầng Địa Ngục này, cũng là một tràng tai họa đối với khắp cả cấm khu linh hồn!

"Mới vừa rồi, có một đạo phù chú nổ tung ở trong 18 tầng Địa Ngục của Lam Hải, lá bùa kia, hóa thành lôi đình vô cùng vô tận, phá hủy cấm chế của mười tám tầng..." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Tất cả những điều này, đương nhiên là bút tích của hắn.

Đoạn thời gian trước, hắn rút thưởng được hai tấm phù chú, trong đó một tấm là Cửu Thiên Kinh Lôi phù, có thể dẫn tới ngàn vạn lôi đình, uy lực vô biên!

Ngay cả Đại La viên mãn, cũng không nhất định chống đỡ được.

Hơn nữa tấm bùa chú này có thể căn cứ vào tâm ý người sử dụng, khởi động tại địa điểm và thời gian chỉ định!

Trước đó Sở Cuồng Nhân lấy cớ để Lam Hải Phương mang theo hắn đi 18 tầng Địa Ngục của Lam Hải một chuyến, chọn lựa ác quỷ, vào lúc đó, hắn đã đặt phù chú vào bên trong.

Mới vừa nãy, hắn dẫn nổ tấm phù chú kia, phá vỡ cấm chế của 18 tầng Địa Ngục Lam Hải, phóng thích vô số ác quỷ ra ngoài.

"Ha ha, đến cấm khu linh hồn của các ngươi làm khách, cũng không thể tay không mà đến đây được, phần đại lễ này, các ngươi có thích không? !"

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng.

Bỗng nhiên, giữa thiên địa có mây đen cuồn cuộn, một tròng mắt to lớn màu tím đột nhiên mở ra ở trong mây đen!

Ở bên trong tròng mắt màu tím kia, tràn ngập ra tà quang tươi sáng, khóa chặt Sở Cuồng Nhân!

Sức mạnh linh hồn ẩn chứa trong đó, quá mức bành trướng, thậm chí ngay cả Sở Cuồng Nhân cũng không có tự tin có thể sử dụng Thanh Liên ngăn lại một kích của tà nhãn này!

"Chí Tôn cấm khu!"

Một cái tên bỗng nhiên hiện lên ở trong đầu Sở Cuồng Nhân!

Khóe miệng của hắn hơi vểnh: "Không chơi với nhóm các ngươi nữa, sau này sẽ còn gặp lại!"

Chỉ thấy tay hắn lấy ra Đại Na Di thần phù, bóp nát nó!

"Muốn đi sao, đừng có mơ! !"

Mạch chủ Xích Tinh giận dữ, trong nháy mắt đã phong tỏa không gian!

Thế nhưng, bức Đại Na Di thần phù này của Sở Cuồng Nhân, ngay cả cảnh giới Hợp Đạo cũng không nhất định có thể ngăn lại, huống chi là hắn?

Vèo một tiếng, thân ảnh của Sở Cuồng Nhân biến mất ngay tại chỗ.

Chương 1646: Cấm khu linh hồn vô cùng

nhục nhã, phá bỏ lời nguyền rủa một lần nữa, tương lai muốn vượt qua mọi thứ

Vút!

Sở Cuồng Nhân lập tức biến mất ngay tại chỗ.

Mà bọn người Xích Tinh mạch chủ, Lam Hải mạch chủ thấy thế, thì lại vô cùng phẫn nộ, tức đến xanh mét cả mặt mày.

"Sở Cuồng Nhân! !"

"Cấm khu linh hồn ta, cùng ngươi sống chết không tha! ! !"

Xích Tinh mạch chủ thét dài một tiếng, nổi giận đùng đùng.

Nhưng khi hắn đang gào thét, tà nhãn giữa bầu trời kia lại liếc mắt nhìn hắn, chỉ một cái liếc mắt, khiến cho thân thể của Xích Tinh mạch chủ đang tức giận không ngừng run lên, giống như bị tạt một chậu nước lạnh cho tỉnh táo lại.

"Có thời gian ở chỗ này gào khóc thảm thiết, còn không bằng nhanh chóng đi giải quyết chuyện ở mười tám tầng Địa Ngục đi."

Trên bầu trời, truyền đến một giọng nói lạnh nhạt.

Khiến cho mọi người ngạc nhiên chính là, vị Chí Tôn trấn giữ cấm khu linh hồn này, lại chính là một nữ nhân.

Nhưng Xích Tinh mạch chủ cũng không bởi vì đối phương là nữ nhi mà có nửa phần bất kính, ngược lại, hắn giống như con thỏ với đối phương, vô cùng cung kính, không dám lỗ mãng.

"Vâng."

Xích Tinh mạch chủ, Lam Hải mạch chủ lập tức dẫn người tiến thẳng đến bình định ác quỷ vong hồn gây tai họa ở mười tám tầng Địa Ngục.

Mà trên bầu trời, đạo tà nhãn kia cũng dần dần nhắm lại rồi biến mất.

Sâu bên trong cấm khu linh hồn, trong một làn sương mù.

Một đôi mắt đẹp bỗng nhiên mở ra, trong mắt lộ ra một tia có chút hăng hái: "Cửu Thải Thần Hồn Thể, đúng là thể chất giống như của ta, Sở Cuồng Nhân ha, ngươi càng ngày càng thú vị, nhưng ngươi có thể bài trừ lời nguyền rủa giống của Dạ Xoa tộc như lần trước, phá giải thứ mà ta lưu lại ở trên người ngươi sao?"

Bên trong cấm khu linh hồn.

Mạch chủ thất mạch đều xuất hiện, dẫn người tập hợp dập tắt tai họa ở mười tám tầng Địa Ngục của Lam Hải.

Trận chiến với bọn ác quỷ này, bọn họ đánh trọn vẹn mười ngày mười đêm, sau đó mới dần dần hoặc là bắt, hoặc là tiêu diệt đám ác quỷ kia.

Nhưng một trận chiến này, dù cho Chí Tôn linh hồn có xuất thủ, thương vong vẫn nhiều vô số kể như trước.

Không chỉ có như thế, cấm chế bốn phía của cấm khu linh hồn cũng bởi vì trận náo loạn của ác quỷ vong hồn này mà hư hại hơn phân nửa, muốn phục hồi, không biết phải hao phí bao nhiêu tư nguyên.

Sau một phen tính toán, lần này cấm khu linh hồn, căn cơ bị tổn thất vượt qua ba phần! !

"Đều là do Sở Cuồng Nhân đáng chết kia, rốt cuộc đối phương làm thế nào mà trà trộn được vào cấm khu linh hồn chứ? Tử Nguyệt nhất mạch, các ngươi nhất định phải cho một lời giải thích!"

"Đúng vậy, Tử Nguyệt Trường Không, tại sao lại đột nhiên biến thành Sở Cuồng Nhân! !"

Mọi người mang đầu mâu chỉ thẳng về phoá Tử Nguyệt nhất mạch.

Mà Tử Nguyệt nhất mạch cũng đã điều tra qua việc này, tra xét đại khái qua sự tình Sở Cuồng Nhân làm như thế nào mà có thể xâm nhập vào trong cấm khu linh hồn, rồi giả mạo Tử Nguyệt Trường Không.

"Thủ pháp của Sở Cuồng Nhân này thật cao minh, hắn hẳn là đã thôn phệ trí nhớ của Tử Nguyệt Trường Không, nếu không hắn sẽ không thể bắt chước đến từng chi tiết như thế, mà toàn bộ lực chú ý của chúng ta lại bị hấp dẫn bởi Cửu Thải Thần Hồn Thể, căn bản không hề nghĩ đến, Tử Nguyệt Trường Không này, chính là do Sở Cuồng Nhân giả trang." Tử Nguyệt mạch chủ từ nói ra.

Bên trong mạch chủ thất mạch, ngoại trừ Lam Hải mạch chủ, thì họ là người căm hận Sở Cuồng Nhân nhất.

Cũng bởi vì đối phương, mới khiến Tử Nguyệt nhất mạch bị các mạch còn lại trách móc nặng nề, tương lai còn không biết sẽ bị làm cho khó dễ như thế nào nữa.

"Còn có tổn thất nào nữa hay không?"

"Lam Hải Phương cùng với bọn người Thanh Thiên thiếu chủ ở bên trong Linh Thần động thiên, góp nhặt không ít Hồn Tinh cho đối phương, đối phương còn cầm đi một gốc Ngưng Hồn Hoa chín cánh."

Sắc mặt Lam Hải mạch chủ âm trầm nói.

Hiện tại Lam Hải Phương có thể nói là lòng như tro tàn, Tử Nguyệt Trường Không chết rồi, chính mình còn bị Sở Cuồng Nhân đùa bỡn nhiều ngày như vậy.

Thậm chí, mười tám tầng Địa Ngục của Lam Hải bị tổn hại cũng có quan hệ gián tiếp với đối phương, nếu không phải nàng mang Sở Cuồng Nhân đi qua đó, đối phương cũng không có cơ hội biến mười tám tầng Địa Ngục của Lam Hải thành tay chân.

Ngoại trừ nàng, mấy ngày nay Thanh Thiên thiếu chủ cũng vô cùng phiền muộn.

Mình ở Linh Thần động thiên góp nhặt Hồn Tinh, bảo vật lâu như vậy, hiện tại đều bị Sở Cuồng Nhân mang đi, hắn đến nửa viên Hồn Tinh cũng không được chia.

Còn khiến Hoàng Sa thiếu chủ tiêu vong, làm trọng thương Xích Tinh thiếu chủ...

Cả một đời trẻ tuổi ở cấm khu linh hồn, gần như đều bị Sở Cuồng Nhân trực tiếp hoặc gián tiếp huyết ngược một lần, gây ra trùng kích quá lớn đối với đạo tâm của bọn họ.

"Đúng rồi, đối phương còn lĩnh hội qua Linh Hồn Tử Thần Chung thất truyền từ bên trong Linh Thần động thiên!"

Có trưởng lão hít sâu một hơi nói ra.

Nghe đến đây, mọi người tất cả đều trầm mặc.

Bọn họ biết, chuyện này vẫn chưa xong, đối phương còn giết mấy vị Đại La Kim Tiên, thậm chí bao gồm một vị trưởng lão cảnh giới ngũ khí.

Tổn thất vật chất, con người thương vong, đả kích tinh thần...

Lần này, linh cấm khu hồn bị Sở Cuồng Nhân nháo đến mức long trời lỡ đất, mà đối phương, lại... Nguyên vẹn trở ra!

Không!

Phải nói là thắng lợi trở về!

Nhẹ nhàng đi đến, vung tay áo, mang đi lượng lớn bảo vật, lưu lại đầy vết thương!

"Vô cùng nhục nhã! !"

Xích Tinh mạch chủ cắn răng nghiến lợi nói ra.

Sự kiện lần này, nhìn khắp trong lịch sử của cả cấm khu linh hồn này, chính là chuyện có một không hai!

Nói là vô cùng nhục nhã, không có chút nào quá phận.

"Rõ ràng đối phương đến đây đã có sự chuẩn bị, cho dù là phá hư mười tám tầng Địa Ngục, hay là dùng thần phù để rời đi lúc sau cùng, còn có Cửu Thải Thần Hồn Thể, cũng nói rõ điểm này."

"Không có lòng toan tính, thua không oan ức."

Có trưởng lão vì thất bại của cấm khu linh hồn mà nỗ lực kiếm cớ, vãn hồi mấy phần thể diện.

Nhưng mọi người nghe thấy vậy, vẫn vô cùng trầm mặc giống như cũ.

Tìm trăm ngàn cái cớ, cũng không thể che giấu sự thật rằng cấm khu linh hồn đã thất bại thảm hại trong tay Sở Cuồng Nhân!

"Sở Cuồng Nhân, bút trướng này, cấm khu linh hồn ta sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy! !"

...

Vút!

Ở nơi nào đó trong tiên giới, không gian nổi lên một trận sóng.

Một thân ảnh bước ra từ trong hư không, chính là Sở Cuồng Nhân bước ra từ bên trong cấm khu linh hồn.

"Lần này, vậy mà ngươi lại có thể hoàn toàn làm mất lòng cấm khu linh hồn."

Dục Vọng Hoa trên cánh tay Sở Cuồng Nhân nói ra.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, lại không chút phật lòng: "Đã sớm không đội trời chung, nếu không phải thực lực còn chưa đủ, vừa rồi ta còn nghĩ sẽ tiêu diệt bọn chúng."

Khóe miệng Dục Vọng Hoa co giật một chút.

Diệt một cấm khu?

Loại lời nói này, đừng nói là một đời trẻ tuổi, cho dù là những đại năng cổ lão kia cũng không dám tùy tiện nói ra miệng.

"Đúng rồi, vật trên người ngươi, dự định giải quyết như thế nào?"

Dục Vọng Hoa nói ra.

Sở Cuồng Nhân cúi đầu nhìn một đoàn hắc khí phía trên bộ ngực của mình, lâm vào trầm ngâm.

Tuy vừa rồi hắn rời đi kịp thời, thế nhưng Chí Tôn của cấm khu linh hồn lại không biết dùng thủ đoạn gì, lưu lại một đoàn hắc khí quỷ quyệt trên người mình.

Hắn để Tiểu Ái phân tích qua, đây là một loại nguyền rủa.

Đồng thời, có cùng một nguồn gốc với lời nguyền rủa trên người Dạ Xoa tộc.

"Nghe nói lời nguyền rủa của Dạ Xoa tộc trước kia chính là do một tồn tại cấm kỵ xa xưa lưu lại, tồn tại kia, xuất thân từ cấm khu linh hồn, xem ra chính là Chí Tôn linh hồn này."

Sở Cuồng Nhân cũng không để ý lắm đối với lời nguyền rủa này.

Chỉ thấy hắn lấy Phá Chú Chi Kiếm ra, hung hăng đâm một kiếm ngay phía trên lồng ngực của mình.

Phốc!

Hắc khí kia, nhanh chóng quay cuồng lên, dường như trong đó có vô số xúc tu lan tràn ra, chăm chú cuốn lấy Sở Cuồng Nhân.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, liền bị một kiếm này phá tan thành từng mảnh, hoàn toàn tiêu tán.

Phá Chú Chi Kiếm này, vô cùng huyền diệu, có thể phá giải mọi loại nguyền rủa trên thiên hạ, ngày xưa, hắn ỷ lại vào thanh kiếm này để giải trừ lời nguyền rủa của Dạ Xoa tộc, lại thêm, mệnh cách của hắn quỷ quyệt, cho dù là sự nguyền rủa của Chí Tôn linh hồn kia, chỉ sợ hiệu quả đối với hắn cũng không lớn, dưới sự bảo toàn nhân hai này, sự nguyền rủa này đối với hắn mà nói, hoàn toàn vô dụng.

"Nhưng mà, thân là Chí Tôn linh hồn, thủ đoạn cũng không phải chỉ có loại nguyền rủa thấp kém này, lần sau gặp phải, sợ là phải cẩn thận hơn một chút."

"Ha, Chí Tôn cấm khu, đây chính là một trong những tồn tại đứng đầu Tiên giới thậm chí là vũ trụ, ngươi có thể nguyên vẹn trở ra từ trong tay nàng ta, chỉ với điểm này, đã đủ để những vị Đại La Kim Tiên còn lại nói khoác cả đời." Dục Vọng Hoa có chút không nói nên lời.

Đương nhiên, nàng cũng biết, Sở Cuồng Nhân hoàn toàn không giống với Đại La tầm thường.

Tuy rằng Chí Tôn cấm khu cường đại, nhưng người trước mắt này, tương lai chỉ sợ là sẽ vượt qua tất cả tồn tại trên thế gian!

Chương 1647: Trị liệu cho Thạch Anh, thông đạo hai giới, Thiên Nguyên xâm lược

Sau khi Sở Cuồng Nhân rời khỏi cấm khu linh hồn, liền để Tĩnh Tuệ ra ngoài.

Mặt khác, còn có hai tên ác quỷ Dạ La Sát, Dạ Quỷ Vương cũng bị hắn dẫn độ đến âm Phủ, nếu không thì, chỉ sợ hai người này cũng không thu được ích lợi gì ở cấm khu linh hồn.

"Sở đạo hữu, chuyện này là như thế nào?"

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu: "Ngưng Hồn Hoa đã tới tay, tiếp đó, đi một chuyến đến Cực Nhạc Tịnh Thổ đi."

"Ừm."

Sắc mặt Tĩnh Tuệ vui vẻ.

Sau khi hai người phán đoán vị trí xong, liền lấy tốc độ cực nhanh chạy về phía Cực Nhạc Tịnh Thổ.

Mà ở bên trong vùng tịnh thổ, thân thể Thạch Anh vẫn nằm ở bên trong ao sen như cũ, bởi vì trước đó được Sở Cuồng Nhân trị liệu, cũng không đáng lo ngại.

"Thành bại trong gang tấc là ở đây."

Sắc mặt Vân Lam Phật có chút ngưng trọng nói ra.

Sở Cuồng Nhân lấy đóa Ngưng Hồn Hoa chín cánh ra, tiên nguyên chấn động, cả cây Ngưng Hồn Hoa hóa thành bột phấn, phiêu tán về phía Thạch Anh.

Dưới tác dụng của Ngưng Hồn Hoa, linh hồn của Thạch Anh bởi vì tiêu hao quá mức mà sắp bị phá nát kia đang dần dần tụ hợp lại.

"Có tác dụng!"

Hai mắt Vân Lam Phật tỏa sáng.

"Tiểu Ái, phân tích một chút, Thạch Anh phải mất bao lâu mới có thể thức tỉnh."

"Đang phân tích... Bẩm báo, hiệu quả của Ngưng Hồn Hoa cần ít nhất ba tháng mới có thể hoàn toàn phát huy, có lẽ Thạch Anh cũng sẽ thức tỉnh trong khoảng thời gian này."

"Biết rồi."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, nhìn thoáng qua Thạch Anh nằm ở trong ao sen, tĩnh như xử nữ, không tiếp tục để ý.

Hắn và Thạch Anh, cuối cùng cũng có một trận duyên phận, mà đối phương lại là yêu nghiệt Phật Môn, tương lai rất có thể sẽ là người dẫn đầu chấp chưởng Phật Môn.

Vậy nên hắn mới phí sức để cứu giúp đối phương.

Nếu không, đổi lại là những người khác, cho dù là một yêu nghiệt cái thế, hắn nhìn cũng lười nhìn một cái.

"Tiểu học muội à, phần ân tình này của ta, tương lai ngươi muốn báo đáp thế nào đây?"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, trong lòng có suy nghĩ.

Sau đó, hắn nhìn về phía Vân Lam Phật, đi đến một căn phòng nhỏ an tĩnh với đối phương, dự định bế quan mấy ngày trước, đợi Thạch Anh thức tỉnh.

Vân Lam Phật cũng không chần chờ, chuẩn bị một căn phòng nhỏ cho hắn.

Sau khi Sở Cuồng Nhân tiến vào căn phòng nhỏ, liền bố trí cấm chế dày đặc, sau đó quay người bước vào bên trong một vòng xoáy, tiến vào âm Phủ, dự định đi đến âm Phủ để bế quan.

Nói đùa sao?

Thân ở Phật Môn, bên người không có một tâm phúc nào, bế quan ở chỗ này, hắn cũng không cảm thấy yên tâm.

Tuy nói đám người Vân Lam Phật, Tĩnh Tuệ có tình hữu nghị kề vai chiến đấu với hắn, nhưng với Sở Cuồng Nhân, họ vẫn chưa chính thức trở thành tâm phúc.

Chớ nói chi là, Phật Môn lớn như vậy, người xem hắn giống như Ma Vương, nhiều không kể xiết.

Sau khi tiến vào âm Phủ, cảm giác khống chế mọi thứ trong lòng bàn tay, khiến cho Sở Cuồng Nhân cảm thấy rất vui vẻ, loại cảm giác này, phải đến lúc nào hắn mới có thể nắm giữ Tiên giới đây?

Vút!

Một thân ảnh đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, là Đại Tế Ti, nàng đã lập tức cảm nhận được khí tức của Sở Cuồng Nhân trở về.

"Quỷ Đế."

"Ừm, tình trạng của âm Phủ gần đây như thế nào?"

"Tất cả đều bình thường, nhưng mà có mấy đại năng đến đây chuyển kiếp, đơn ghi danh, ta đã ghi chép lại trong danh sách này, chỉ chờ Quỷ Đế phê duyệt."

Sở Cuồng Nhân gật đầu, lập tức tiến vào Quỷ Đế cung.

Bên trong Đế cung, hắn lật xem bảng danh sách mà Đại Tế Ti trình lên, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Trên danh sách này ghi chép tên của đại năng đến chuyển sinh, mỗi một đại năng đều có tiếng tăm lừng lẫy ở thời kỳ Tiên Cổ, ví dụ như Tam Thanh, Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu, Đông Vương Công và nhiều người khác nữa...

Thậm chí còn có Minh Hà giáo tổ.

"Gia hỏa này, vậy mà hắn lại đi đầu thai chuyển sinh."

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng.

Vong Hồn hải bên trong U Minh Huyết Hải, món nợ kia, hắn còn chưa cùng giải quyết rõ ràng với đối phương, không nghĩ tới, đối phương lại đi đầu thai chuyển sinh.

Thôi vậy.

Về sau nếu như gặp phải chuyển thế của đối phương, thì treo ngược đối phương lên mà đánh là được.

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Sau đó, hắn để Đại Tế Ti lui xuống trước, hắn muốn bế quan.

Lần bế quan này, chủ yếu là hấp thu Hồn Tinh lấy được bên trong cấm khu linh hồn, bảo bối Thiên Linh và các loại bảo vật.

"Có những bảo vật này, linh hồn chi hoa của ta, hẳn là có thể tăng lên đến hơn thập phẩm."

Sở Cuồng Nhân nhìn lấy đống Hồn Tinh tích cao như núi bên trong Càn Khôn giới kia, khóe miệng hơi nhếch lên: "Còn phải đa tạ bọn người Lam Hải Phương, Thanh Thiên thiếu chủ, lần sau gặp mặt, để bọn họ được chết một cách thống khoái nhất."

Hắn gây huyên náo ở cấm khu linh hồn lớn như vậy.

Hắn cũng không cho rằng, bản thân mình sẽ còn có bất kỳ khả năng hòa hảo nào cùng với cấm khu linh hồn.

Có Cửu Thải Thần Hồn Thể ở trên người, hắn luyện hóa những Hồn Tinh này với tốc độ vô cùng nhanh chóng, không bao lâu, những Hồn Tinh giống như núi cao này, liền bị hắn hấp thu từng cái một.

Linh hồn chi hoa, cũng vững bước tăng lên.

Mà tại thời điểm Sở Cuồng Nhân đang bế quan, ở bên ngoài, lại đang phát sinh biến đổi lớn.

Bên trong Tiên giới.

Một vòng xoáy khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện ở trên bầu trời, vòng xoáy này, lộ ra một luồng dao động không gian vô cùng cường đại, giống như khiến cho người ta dấn thân vào trong hư không.

Vô số đại năng ào ào muốn nhìn trộm không gian bên trong vòng xoáy này, rốt cuộc là đang ẩn giấu cái gì.

Cũng có một số người, mạo hiểm hành động, tiến vào bên trong.

Nhưng không lâu sau.

Một Đại La Kim Tiên thất tha thất thểu từ bên trong vòng xoáy không gian kia vọt ra, máu me khắp người, giận dữ rống to rồi nói: "Thiên Nguyên xâm lược! ! !"

Tiếng rống giận này, truyền khắp Tiên giới.

Thiên Nguyên xâm lược?

Vẻ mặt của phần lớn mọi người vô cùng nghi hoặc, căn bản không biết câu nói này có ý nghĩa như thế nào.

Thế nhưng, một số đại năng biết về các bí mật của vũ trụ nhanh chóng không thể giữ nổi bình tĩnh!

"Thiên Nguyên xâm lược? ! Chuyện này, đây không phải vòng xoáy không gian, đây là thông đạo hai giới! !"

"Tình huống gì thế này? Thông đạo mà vũ trụ Thiên Nguyên dùng để xâm lược từ thời xa xưa trước đây không phải đã bị Thần Ma nhất mạch trấn áp rồi sao? Tại sao lại xuất hiện ở Tiên giới? !"

"Đáng chết, nếu để cho những người ở dị vũ trụ này tiến vào Tiên giới trong lúc mấu chốt, không biết chừng sẽ gây ra chuyện gì đó."

"Nhất định phải ngăn cản bọn chúng lại! !"

Các đại năng trên Tiên giới đều ngưng trọng.

Mà ở nơi sâu xa trong vũ trụ, một nam tử mặc trên người trường sam màu xanh, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía Tiên giới: "Thế mà lại chơi giương đông kích tây như thế này, có chút thú vị đây."

Người này chính là Thần Ma nhất mạch Vô Hám.

Cũng chính là hắn, dùng sức của bản thân mình trấn áp thông đạo hai giới vô số năm qua, bảo vệ phương vũ trụ này không bị xâm lược.

Khoảng thời gian trước, khi hắn đang trấn áp thì bên trong thông đạo hai giới truyền đến dị động, vốn cho rằng vũ trụ Thiên Nguyên này muốn hành động, hắn đã chuẩn bị tốt cho một trận đại chiến.

Không nghĩ tới, lại là giương đông kích tây, vậy mà đối phương mở ra một thông đạo hai giới mới tinh ở trong Tiên giới.

"Thông đạo hai giới, muốn mở ra thì vô cùng khó khăn, đối phương khai mở thông đạo hai giới ở trong Tiên giới, cũng không tính là cường đại, không có cách nào dung nạp sự tồn tại cảnh giới Hợp Đạo, vậy bọn họ mở ra một lối đi như thế, là muốn làm gì?" Vô Hám nỉ non nói, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

Chỉ cần tồn tại cảnh giới Hợp Đạo không đến được phương vũ trụ này, vậy thì, căn bản sẽ không tạo ra bất kỳ uy hiếp trọng đại nào đối với bọn họ.

Đối phương hao phí vô số nhân lực vật lực, khai mở một thông đạo hai giới như thế, là vì cái gì, chẳng lẽ là đưa một số binh tôm tướng cua qua đây để tìm cái chết sao? ?

Nhưng cho dù như thế nào, thông đạo hai giới này, cũng không thể ngồi nhìn mặc kệ.

"Để Bắc Minh đi đến Tiên giới một chuyến đi."

Trong Tiên giới, bởi vì chuyện của thông đạo hai giới, toàn bộ Tiên giới đều lâm vào sự chấn động.

Nhất là một câu “Thiên Nguyên xâm lược” của vị Đại La Kim Tiên kia, khiến cho lòng người kinh hoàng.

Mà chính vào hôm ấy, bên trong thông đạo hai giới bộc phát ra một luồng tiên huy tươi sáng, một chiếc rồi tiếp một chiếc chiến xa màu vàng óng chạy ra.

Một quân đội đến từ dị vũ trụ, lần đầu xuất hiện trước mặt vô số người.

Chương 1648: Quân đội từ dị vũ trụ, Bắc Minh tiến đến, không một ai may mắn thoát khỏi

Bên trong Tiên giới, bên ngoài thông đạo hai giới, quân đội đến từ dị vũ trụ lần đầu xuất hiện ở trước mặt của thế nhân.

Cầm đầu đội quân này chính là một nam tử đầu đầy tóc đỏ, mặc trên người chiến giáp kim hồng sắc, tay nắm một thanh đại đao, một thân khí tức nóng rực bá đạo đổ xuống, giống như một vầng mặt trời chói chang!

"Ha ha, nơi này chính là vũ trụ Bàn Cổ sao? Ta có thể cảm nhận được, vũ trụ này, đại kiếp sắp tới rồi nha!"

Nam tử tóc đỏ cười ha ha một tiếng nói ra.

"Đại kiếp sắp tới không phải càng tốt hơn sao, dễ dàng để chúng ta chiếm lĩnh."

Bên cạnh nam tử tóc đỏ, lại có một nam tử khác mặc trên người chiến giáp cười lạnh một tiếng, không giống như nam tử tóc đỏ, trên người hắn tràn ngập một luồng khí tức vô cùng băng lãnh.

Quân đội dị vũ trụ xuất hiện, khiến cho không ít người kinh ngạc.

Mà vũ trụ Bàn Cổ trong miệng bọn họ, khiến một số tiên nhân rơi vào vẻ trầm tư.

Nghe nói, bên trong Hỗn Độn, sinh ra một Ma Thần, tên gọi là Bàn Cổ, Bàn Cổ khai mở vũ trụ, sau đó ngã xuống, vũ trụ này từ khi hắn khai mở, cũng được gọi là vũ trụ Bàn Cổ!

"Những người này, là người đến từ những vũ trụ còn lại sao?"

"Dao động trên người bọn họ, là dao động tiên nguyên, người từ những vũ trụ còn lại, chẳng lẽ cũng giống như chúng ta, cũng tu hành Tiên Đạo sao?"

Mọi người thấy quân đội đột nhiên giáng xuống Tiên giới này, vô cùng ngạc nhiên.

Nhưng mà, nam tử tóc đỏ bỗng nhiên nâng đại đao trong tay lên, tiên nguyên dồi dào hội tụ ở phía trên thanh đao, đạo văn đan xen trong đó, Đại La ý kinh khủng, ầm ầm bạo phát!

Một đao chém ra, một luồng sức mạnh kinh người hóa thành đao ảnh kinh người dài liên miên mấy triệu trượng, ầm ầm chém tới một tông môn tu hành phía xa xa!

Đùng! !

Khi một tiếng nổ vang lên, tông môn kia, hóa thành một biển lửa trong nháy mắt, vô số tu sĩ bị giết chết dưới đao khí đó!

Mọi người đều rõ ràng, người ở dị vũ trụ này, kẻ đến không phải người lương thiện! !

"Đáng chết, những người ngoài này muốn làm gì đây? !"

"Làm càn! !"

"Thật sự cho rằng vũ trụ Bàn Cổ ta, Tiên giới ta dễ đối phó sao? !"

Không ít người lòng đầy căm phẫn, lập tức xuất thủ.

Nhưng đại tướng tóc đỏ cầm đầu này, thực lực quá cường đại, đã đạt tới cấp độ Đại La viên mãn, một đao chém ra, hiếm có tồn tại cảnh giới Đại La nào có thể địch nổi!

"Ha ha, nghe nói vũ trụ Bàn Cổ đã trải qua một lần đại kiếp, xuống dốc không ít, tình báo quả nhiên là thật."

Đại tướng tóc đỏ khua đại đao trong tay, cười ha ha.

Hắn lập tức đưa tay ra, ra lệnh với quân đội sau lưng, muốn xuất thủ một phen, tiến hành thanh tẩy

Tiên giới.

Ánh mắt của một số đại năng bí mật quan sát vô cùng băng lãnh, liền muốn xuất thủ.

"Chờ một chút, người kia đang đến."

Đột nhiên, có đại năng cảm nhận được điều gì đó, nhìn về một phía cách đó không xa.

Chỉ thấy một luồng Thần Ma chi khí vô cùng kinh khủng bạo phát từ nơi xa, hội tụ một mảng mây đen vô cùng dày đặc nghiền ép ra!

Uy áp kia, lúc này khiến cho sắc mặt hai vị đại tướng tóc đỏ, tóc xanh bỗng nhiên đại biến.

"Khí tức này, là Thần Vương! !"

"Tồn tại cảnh giới Thần Vương!"

Ở bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, tồn tại cảnh giới Hợp Đạo còn có một danh xưng khác, Thần Vương!

Mây đen dồi dào nghiền ép mà đến, mà ở dưới đáy mây đen kia, thân ảnh to lớn mặc trên người trường bào màu đen ngẩng đầu dậm chân mà đến, chỗ hắn đi qua, sơn hà nứt toác thành từng khúc!

Khí tức cường đại đến mức gần như không thể tin là thật, bao phủ cả vùng thế giới này!

"Cường giả Thần Vương Tôn kính, xin cho phép chúng tôi được biết tên của ngài."

Đại tướng tóc đỏ tôn kính nói ra đối với người vừa tới, một vị Thần Vương, cho dù là địch nhân, cũng xứng đáng được tôn trọng cho dù thế nào đi nữa.

"Thần Ma nhất mạch, Bắc Minh! !"

Bắc Minh lạnh nhạt nói ra.

Mà bốn chữ “Thần Ma nhất mạch” vừa ra khỏi miệng, sắc mặt hai người đại tướng tóc đỏ, đại tướng tóc xanh thay đổi trong nháy mắt, trong mắt lộ ra một vẻ hoảng sợ.

Vũ trụ Thiên Nguyên ngấp nghé vũ trụ Bàn Cổ đã lâu.

Vô số năm qua, không biết đã muốn mạnh mẽ tiến công, cắn nuốt hết vũ trụ này bao nhiêu lần, nhưng cuối cùng đều không thành công.

Nguyên nhân chỉ có một. Chính là vì... Thần Ma nhất mạch kia!

Bên trong vũ trụ Bàn Cổ, Thần Ma nhất mạch cổ xưa nhất, chính là tu sĩ của mạch này, nhiều lần phá huỷ kế hoạch của bọn họ!

Nhất là một bộ thanh sam kia, một người trấn áp thông đạo hai giới, Thần Vương của cả vũ trụ Thiên Nguyên, đến nửa bước cũng không thể đặt chân lên được!

Đối với người ở khắp cả vũ trụ Thiên Nguyên mà nói, bốn chữ “Thần Ma nhất mạch”, đại diện cho cơn ác mộng!

"Hắn chính là người của Thần Ma nhất mạch!"

"Đáng chết!"

"Lúc này vừa mới tới, đã gặp người của Thần Ma nhất mạch? Vận khí này không khỏi quá xui xẻo đi."

Đối mặt với một vị Thần Vương, lại là Thần Ma nhất mạch Bắc Minh, đại tướng tóc đỏ, đại tướng tóc xanh căn bản cũng không có bất kỳ ý niệm chống cự nào, hai người liếc nhau: "Trốn mau! !"

Bọn họ không nói hai lời, tản ra bốn phía.

Lần mở ra thông đạo hai giới này, trên thực tế cũng không phải là vì muốn chiếm lĩnh vũ trụ Bàn Cổ, bọn họ cũng biết, lối đi này không đủ để cho bọn họ hoàn thành hết những chuyện như vậy.

Bọn họ tiếp thu mệnh lệnh tiến vào Tiên giới, tùy cơ ứng biến.

Có thể tiến công, liền tiến công!

Không thể thì nghĩ ra biện pháp ẩn núp ở trong Tiên giới.

Đại tướng tóc đỏ suy nghĩ rõ ràng, chỉ cần chạy đi, về sau liền ẩn núp ở Tiên giới, phát triển trong bóng tối, chờ đợi cơ hội, nội ứng ngoại hợp với chủ vũ trụ, chiếm đoạt vũ trụ Bàn Cổ.

Nhưng mà, hắn nghĩ quá tốt rồi.

Nhưng đó cũng chỉ là vọng tưởng mà thôi.

"Ở trước mặt ta, các ngươi có thể chạy trốn được đến đâu đây?"

Bắc Minh lạnh nhạt nói ra, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng nâng tay, vô số đạo tắc bao xung quanh hắn khuếch tán ra, Thần Ma chi khí bàng bạc trút xuống khắp nơi, hóa thành một cái lưới lớn bao phủ thiên địa!

Lưới lớn dần dần thu hẹp, Thần Ma chi khí tung hoành thiên địa!

Nguyên một đám tu sĩ đến từ dị vũ trụ liên tục bị xé rách, phá hủy ở bên trong Thần Ma chi khí này, cho dù là Đại La viên mãn như đại tướng tóc đỏ cũng không có chút nào ngoài ý muốn.

Rất nhanh, dưới sức mạnh của Bắc Minh, không một ai trong quân đội dị vũ trụ may mắn thoát khỏi.

Mà Bắc Minh nhìn thoáng qua hư không, lạnh nhạt nói: "Thế nào, các ngươi còn muốn tiếp tục xem kịch sao?"

Lời nói vừa dứt, Thần Ma chi khí đánh vào tầng sâu hư không.

Bên trong chấn động, nguyên một đám tồn tại vô cùng cường đại từ đó bị chấn động đi ra, trong đó yếu nhất cũng có tu vi Đại La đại viên mãn.

Thậm chí không thiếu cảnh giới Hợp Đạo.

Những người này, đều là đại năng đỉnh phong của Tiên giới.

Cho dù vừa rồi Bắc Minh không xuất thủ, những đại năng này, cũng sẽ ra tay ngăn cản quân đội dị vũ trụ.

Bình thường minh tranh ám đấu như thế nào, quyết đấu sinh tử cũng được.

Thế nhưng mà, khi đối mặt với dạng uy hiếp của dị vũ trụ này, bọn họ tự hiểu trái phải rất rõ ràng.

"Bắc Minh, là hắn gọi ngươi tới sao?"

Một vị đại năng từ tốn nói.

“Hắn” ở đây, tất nhiên chính là tối cường giả Thần Ma đã làm rung chuyển Tiên Đình bằng một ngón tay trong quá khứ.

"Đúng, nhưng điều này cũng không quan trọng, hiện tại chủ yếu là, làm cách nào để giải quyết thông đạo hai giới này." Bắc Minh từ tốn nói.

"Cái lối đi này là do dị vũ trụ làm ra, muốn giải quyết nó, e rằng phải vươn tay qua phía bên kia rồi."

"Chẳng lẽ muốn phái người tiến vào dị vũ trụ sao? Đại đạo ở nơi đó có áp chế cực lớn đối với chúng ta."

Dị vũ trụ và vũ trụ Bàn Cổ không giống nhau, quy tắc đại đạo ở nơi đó đối với đại năng ở vũ trụ Bàn Cổ mà nói, có lực áp chế quá mạnh, từng ấy năm qua như, dị vũ trụ và vũ trụ Bàn Cổ luôn nằm trong mối quan hệ phe tấn công và phe phòng thủ, nếu không phải Thần Ma nhất mạch Vô Hám xuất hiện, chỉ sợ rằng vũ trụ Bàn Cổ đã sớm từng bước bị xâm chiếm hơn nửa cương vực.

"Cho dù nói như thế nào, trước tiên phái người tiến vào bên trong thông đạo hai giới này xem xét qua một chút thực hư đi." Bắc Minh nói ra.

Chương 1649: Linh hồn chi hoa mười hai phẩm, vong hồn đến từ dị vũ trụ

Thông đạo hai giới xuất hiện, khiến cho lòng người cả Tiên giới bàng hoàng.

Mà Bắc Minh tiến đến, đưa tay hủy diệt quân đội của dị vũ trụ, khiến cho không ít người nhặt lại lòng tin.

Ngay sau đó, Tiên giới tiến hành điều tra một phen đối với thông đạo hai giới, phát hiện bên trong thông đạo hai giới này có không ít người ở dị vũ trụ đang hoạt động tại đây, không chỉ có như thế, thông đạo hai giới này, còn liên lụy đến một bí cảnh cổ lão trong tầng sâu hư không, mà người ở dị vũ trụ, dường như chính là dựa vào bí cảnh cổ lão này mới có thể mở ra thông đạo hai giới.

"Hiện tại, người ở dị vũ trụ ngoại trừ đang vận chuyển nhân thủ ở bên ngoài Tiên giới, cũng đang không ngừng khai phá bí cảnh này."

"Bí cảnh này là bí cảnh của vũ trụ Bàn Cổ ta, người của dị vũ trụ này, thật sự là quá làm càn."

"Người ở dị vũ trụ đang bị chặn đánh, bí cảnh này cũng phải chiếm lại, không thể để cho bọn họ tiếp tục làm càn nữa, đây là thời điểm điều động nhân thủ tiến vào bên trong, chống lại bọn chúng."

Sau khi đại năng các phương thương nghị qua, quyết định điều động nhân thủ tiến vào bên trong.

Bởi vì nhân số dị vũ trụ đông đảo, cho nên, đại năng các phương đang tổ chức một lần trưng binh với quy mô lớn ở trên toàn bộ Tiên giới!

Việc liên quan đến an nguy của vũ trụ Bàn Cổ, lại có các loại bảo vật cơ duyên hấp dẫn bên trong bí cảnh, lần hoạt động trưng binh này có được thành công to lớn, không ít người chủ động tiến vào bí cảnh, chống lại dị vũ trụ.

Ở trong đó thậm chí còn bao gồm không ít thiên kiêu yêu nghiệt.

Mà sự xuất hiện của dị vũ trụ, Sở Cuồng Nhân thân ở âm Phủ, tạm thời không biết được.

Giờ phút này, hắn đang hấp thu Hồn Tinh, tăng cao sức mạnh linh hồn.

Một ngày này.

Âm Phủ, bên trong Quỷ Đế cung.

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở to hai mắt ra, một đóa linh hồn chi hoa chầm chậm nở rộ ở trên đầu hắn, hoa nở mười hai phẩm!

Đây chính là mức cực hạn mà cảnh giới Đại La có khả năng đạt tới, nhưng Sở Cuồng Nhân lại có thể ngưng tụ ra thọ nguyên chi hoa hai mươi bốn phẩm, nên đây còn quá xa cực hạn.

"Linh hồn chi hoa mười hai phẩm, cũng không tệ lắm."

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng, liền đứng dậy rời khỏi Quỷ Đế cung.

Nhưng mà, hắn phát hiện ra, vậy mà bên trong âm Phủ này có thêm không ít vong hồn, toàn bộ âm Phủ giống như một bộ máy móc to lớn, ầm ầm vận chuyển qua lại.

Cầu Nại Hà kia, đường Hồi Dương, chật ních không ít người.

Thậm chí ở bên ngoài Quỷ Môn quan kia, còn có nguyên một đám vong hồn đang không ngừng tràn vào.

Sở Cuồng Nhân cau mày lại: "Sao lại đột nhiên có nhiều người chết đến như vậy?"

Dường như nghe được lời hắn nói, một âm binh bên cạnh liền hồi đáp: "Bẩm Quỷ Đế, dường như trần gian xảy ra chiến tranh, nên mới đột nhiên có nhiều vong hồn đến như vậy."

"Há, chiến tranh sao? Với số lượng vong hồn như thế này, chẳng lẽ là thế lực cấp bậc bá chủ đi khai chiến sao?"

Sở Cuồng Nhân thầm nói.

"Thả ta ra, thả ta ra!"

"An tĩnh đi cho ta, đã chết rồi, vậythì ngoan ngoãn chuyển sinh đi!"

"Hỗn trướng, lão tử không phải là người của vũ trụ Bàn Cổ các ngươi, muốn ta chuyển sinh ở chỗ này, các ngươi nằm mơ đi!"

Lúc này, cách đó không xa truyền đến âm thanh rối loạn tưng bừng.

Chỉ thấy một vong hồn tóc đỏ cấp bậc Đại La Kim Tiên, đang đại náo ở đây, nhưng bởi vì có cơ chế Luân Hồi của âm Phủ áp chế, vong hồn Đại La Kim Tiên này không thể phát huy được bao nhiêu thực lực, rất nhanh liền bị một đám âm binh bắt lại, đè xuống đất, nhưng dù có như vậy, vẫn kêu gào kiệt ngao bất thuần như cũ.

"Lão tử là người của vũ trụ Thiên Nguyên, các ngươi cút ngay cho ta..."

"Không quan tâm ngươi là người của vũ trụ nào, đã đi tới âm Phủ ta, thì ngoan ngoãn để cho ta an bài ngươi đi chuyển sinh."

Mà Sở Cuồng Nhân ở cách đó không xa nghe được bốn chữ “vũ trụ Thiên Nguyên”, ánh mắt hơi hơi lóe lên, lạnh nhạt nói: “Mang hắn ta đến đây!"

Mấy tên âm binh đè ép vong hồn tóc đỏ kia, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

"Gặp qua Quỷ Đế."

Mấy tên âm binh khom mình hành lễ.

Sau khi vong hồn tóc đỏ kia nghe thấy Sở Cuồng Nhân là Quỷ Đế ở nơi đây, hai mắt tỏa sáng, sau đó đứng tại chỗ kêu gào nói: "m Phủ Quỷ Đế của vũ trụ Bàn Cổ, ta khuyên ngươi tốt nhất nên thả ta ra, bằng không đợi vũ trụ Thiên Nguyên ta chiếm lĩnh được nơi này, cho dù ngươi là Quỷ Đế, cũng sẽ không có quả ngon để cho ngươi ăn đâu."

"Làm càn!"

Âm binh bên cạnh nhất thời nhịn không được, trực tiếp dùng côn đánh lên đầu gối đối phương, khiến cho đối phương bị đau đến mức quỳ rạp trên mặt đất.

"Quỷ Đế, ngươi tốt nhất là nên..."

Vong hồn tóc đỏ kia còn muốn nói điều gì đó.

Nhưng ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, uy áp Quỷ Đế tràn ngập, vong hồn tóc đỏ này trực tiếp kêu rên một tiếng, bị ép nằm rạp trên mặt đất.

"Ta chẳng cần biết ngươi là ai, đến nơi này, tất cả mọi chuyện của ngươi, đều do ta làm chủ, nếu không, ta không ngại ném ngươi xuống mười tám tầng Địa Ngục để hưởng thụ thật tốt một chút đâu."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Vong hồn tóc đỏ há hốc miệng, còn muốn nói gì nữa, nhưng sau khi nhìn đến ánh mắt lạnh như băng kia của Sở Cuồng Nhân, nhanh chóng ngậm miệng lại.

"Hiện tại, ta hỏi ngươi đáp, nói, làm sao ngươi lại xuất hiện được ở nơi này."

"Nơi này là âm Phủ, ta chết thì tất nhiên phải ở chỗ này." Vong hồn tóc đỏ bĩu môi một cái liền nói.

"Ngươi biết chuyện ta hỏi không phải chuyện này..." Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, tiện tay vạch một cái, chém xuống một cánh tay của đối phương, khiến cho đối phương kêu rên liên hồi.

Sau đó, vong hồn tóc đỏ liền nói qua một lần về chuyện dị vũ trụ xâm lược.

Sau khi nghe xong, Sở Cuồng Nhân rơi vào trầm tư.

Dị vũ trụ xâm lược sao?

Nhanh như vậy ư?

Không đúng, nếu thật sự là dị vũ trụ xâm lược, hai vũ trụ khai chiến, vong hồn tràn vào âm Phủ kia, tuyệt đối không chỉ có một chút như thế.

Chỉ sợ toàn bộ âm Phủ đều sẽ bị chen chúc đến đổ bể.

Ít nhất, còn chưa đến cấp độ khai chiến toàn diện, vậy thì, người ở dị vũ trụ tốn công tốn sức mở ra thông đạo hai giới ở Tiên giới, là vì điều gì đây?

Sở Cuồng Nhân trầm tư một chút.

Cho dù như thế nào, thông đạo hai giới này, hắn phải đến một chuyến: "Chuyện thú vị như thế, làm sao ta có thể vắng mặt đây?"

Hắn cười nhạt một tiếng, lập tức phân phó cho Đại Tế Ti, để nàng nhốt những vong hồn của dị vũ trụ đến Địa Phủ này lại, nhất là những tướng lãnh quan trọng kia, thẩm vấn nguyên một đám, mặc kệ là tin tức của dị vũ trụ cũng được, hay là mục đích mở ra thông đạo hai giới, có thể hỏi ra bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Đại Tế Ti lĩnh mệnh.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng rời khỏi âm Phủ, trở lại Tiên giới ở trần gian, đến Cực Nhạc Tịnh Thổ, tìm được Vân Lam Phật.

Đối phương cũng biết chuyện của dị vũ trụ, nhưng cũng không biết được nhiều.

Sở Cuồng Nhân không ở lại lâu, nhìn thoáng qua Thạch Anh còn đang hồi phục, sau đó liền rời khỏi Cực Nhạc Tịnh Thổ, vận chuyển tiên thức, khuếch tán ra.

Các loại tin tức từ bốn phương tám hướng vọt tới, tất nhiên chuyện của dị vũ trụ là nhiều nhất ở trong đó.

Rất nhanh, hắn đi tới trước mặt thông đạo hai giới.

Ở chỗ này, hắn còn gặp được một người quen, chính là Bắc Minh kia.

"Bắc Minh tiền bối."

"Há, Sở tiểu tử, ngươi đã đến."

"Ừm, tình huống nơi này là như thế nào?" Sở Cuồng Nhân hỏi thăm một câu.

"Nói như thế nào đây."

Nói đến sự kiện này, Bắc Minh nhịn không được nhíu mày: "Việc này, ta luôn cảm thấy có chút kỳ quái, thông đạo hai giới này, căn bản không có cách nào cho phép người từ cảnh giới Hợp Đạo trở lên tiến vào, mà dạng thông đạo này, đối với người ở dị vũ trụ mà nói, hiệu quả không lớn, có ta ở đây, tu sĩ Đại La, trên cơ bản là đến bao nhiêu liền chết bấy nhiêu."

"Thế nhưng mà, bọn họ lại liên tục vận chuyển nhân thủ, quả thực rất kỳ quái."

Bắc Minh nói xong, tiện tay đánh ra một quyền, liền trực tiếp đánh cho một đám quân đội của dị vũ trụ từ bên trong thông đạo hai giới lao ra đến mức biến thành tro bụi.

Sở Cuồng Nhân chú ý tới, bên trong quyền kình này ẩn chứa sức mạnh đạo tắc.

Bắc Minh, tấn cấp đến Hợp Đạo.

Trong lòng của hắn cao hứng thay đối phương, sau đó cũng lâm vào trong trầm ngâm, hắn nhìn qua thông đạo hai giới, thản nhiên nói: "Bọn họ đang chú tâm chiến đấu vì điều gì, đi qua nhìn một chút chẳng phải sẽ biết được hay sao?"

Chương 1650: Diệp Trúc chiến Trầm Phi Hồ, Bất Bại Kiếm Thể, ta nghe ngươi đang đánh rắm

"Há, ngươi muốn đi vào?"

Bắc Minh nhìn Sở Cuồng Nhân, cười nhạt một tiếng, lựa chọn của đối phương, hắn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu, bóng người lập tức lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang biến mất không thấy gì nữa.

Mà một số đại năng sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân tiến vào thông đạo, chẳng biết tại sao, đúng là âm thầm thở dài một hơi, có loại cảm giác mọi vấn đề đều được giải quyết dễ dàng.

Tuy Sở Cuồng Nhân mang đến không ít thương tổn cho ngay cả một số đại năng trong bọn họ.

Nhưng không thể phủ nhận là, Sở Cuồng Nhân luôn luôn có thể sáng tạo kỳ tích nhiều lần, có lẽ, lần nguy cơ thông đạo hai giới lúc này, cũng sẽ được đối phương giải trừ.

Bbên trong thông đạo hai giới.

Không phải không gian thông đạo trong tưởng tượng của Sở Cuồng Nhân, mà chính là một bí cảnh to lớn.

Mà ở bên trong bí cảnh này, dị vũ trụ và người của Tiên giới đang hoặc là giao phong ở các nơi, hoặc là thăm dò.

Đùng, đùng! !

Sau khi Sở Cuồng Nhân tiến vào bí cảnh này, nơi xa bỗng nhiên truyền đến một trận dao động năng lượng cường đại, có người đang giao thủ.

Bóng người hắn lóe lên, bay về phía nơi xa.

...

Bên trong bí cảnh, hai nhóm người đang giao thủ.

Theo thứ tự là Tiên giới còn có người của dị vũ trụ, hai phương đánh đến vô cùng kịch liệt, các loại tiên pháp thần thông liên tục bạo phát, vô số đạo văn chiếu rọi hư không, như thơ như hoạ, mà sơn hà thì liên tục bị phá nát!

Chiến trường này, làm cho người ta phải chú ý.

Đây là hai kiếm tu đang giao phong.

Một người trong đó mặc trên người trường bào màu xanh, trong tay cầm một thanh kiếm trúc, trong mắt có cây cỏ lưu động, kiếm khí màu xanh sắc bén vờn quanh người, xé rách hư không bốn phía.

Mà người này chính là yêu nghiệt kiếm đạo đại danh đỉnh đỉnh trong Tiên giới, Diệp Trúc!

Diệp Trúc, bây giờ tu vi đã đạt đến cảnh giới Đại La, cũng không kém hơn bao nhiêu so với yêu nghiệt cái thế như Đông Hoàng thần tử.

Nhưng mà hiện tại, sắc mặt của hắn lại là vô cùng ngưng trọng.

Chỉ thấy đối diện với hắn, một nam tử mặc trên ngừoi áo giáp hắc kim đứng đó, trong tay nắm lấy một thanh trọng kiếm đen nhánh, khuôn mặt cương nghị.

Nam tử này, cho Diệp Trúc một sự áp lực thực lớn.

"Ha ha, cho dù là ở vũ trụ ta, kiếm tu tuổi trẻ có thể giao thủ với ta nhiều chiêu như vậy cũng không có mấy người, kiếm tu vũ trụ Bàn Cổ, ngươi có tư cách để cho ta nhớ kỹ tên của ngươi, xưng tên ra!" Nam tử cầm trọng kiếm cười ha ha một tiếng, nhìn Diệp Trúc nói ra, một bộ ăn chắc đối phương.

"Diệp Trúc!"

"Rất tốt, ta sẽ nhớ kỹ cái tên này, mà ngươi cũng nhớ kỹ, người đánh bại ngươi, tên là Trầm Phi Hồ! !"

Nam tử cầm trọng kiếm Trầm Phi Hồ tay cầm trọng kiếm, giơ lên cao cao, từng đạo từng đạo tiên nguyên màu đen không ngừng ngưng trọng ở trên kiếm phong, một luồng kiếm uy bá đạo huy hoàng, dần dần tràn ngập ra.

Đối mặt với uy áp này, Diệp Trúc nghiêm mặt: "Ai thắng ai bại, còn chưa thể biết được đâu!"

Ánh mắt của hắn ngưng trọng, tru tiên kiếm khí, cũng theo đó bạo phát!

Được Thanh Diệp Kiếm Đồng gia tăng, một luồng sát phạt chi khí kinh khủng vô biên, lập tức phun ra ngoài, vách núi bốn phía bị kiếm khí này cắt chém ra từng đạo từng đạo kiếm ngân.

Có kiếm ngân dài đến mấy chục, mấy trăm dặm, nhiều vô số kể, lít nha lít nhít.

Mà đây chỉ là một chút kiếm khí mà Diệp Trúc tiêu tán ra thôi.

"Tốt, không nghĩ tới ngươi còn có loại át chủ bài này, nhưng mà, ngươi cho rằng, ta sẽ không có lá bài tẩy sao? !"

Trong mắt Trầm Phi Hồ lộ ra một tia dị sắc, có chút bị tru tiên kiếm khí này dọa sợ.

Dạng pháp môn tu hành kiếm đạo này, ở Thiên Nguyên vũ trụ, vô cùng hiếm thấy.

Nhưng sau đó, hắn khẽ quát một tiếng, trong mắt có một đạo kiếm quang màu đen chợt lóe lên, khí tức trên người đang liên tục tăng lên, trọng kiếm đen nhánh trong tay ngưng tụ ra kiếm quang càng thêm nồng hậu dày đặc.

Kiếm quang đen nhánh, giống như lỗ đen, muốn nuốt chửng tất cả mọi thứ ở thế gian đến hầu như không còn.

Diệp Trúc cũng theo đó thét dài một tiếng: "Chém! !"

Một kiếm chém ra, Tru Tiên chi Kiếm, Lục Tiên! !

Sát phạt Đại La ý vô cùng nồng đậm ẩn bên trong kiếm khí, giống như muốn hoàn toàn phá hủy, xé rách một phương bầu trời này!

Mà Trầm Phi Hồ cũng chém ra một kiếm!

Một kiếm này của hắn không kém hơn chút nào so với Diệp Trúc, kiếm quang đen nhánh giống như muốn nuốt chửng tất cả mọi thứ ở thế gian đến hầu như không còn.

Một xanh, một đen.

Hai đạo kiếm khí hoàn toàn khác biệt đột nhiên đánh vào cùng một chỗ, ầm ầm nổ tung, vô số kiếm khí tinh mịn đan xen vào nhau, hóa thành một luồng phong bạo kinh thiên động địa.

Kiếm khí phong bạo chỗ đến, thiên địa sụp đổ, hư không bị xé nứt.

Rất nhiều tu sĩ đang đánh nhau ở nơi xa đều bị luồng sức mạnh kinh người này rung động, ào ào ngừng tay, nhìn lấy kiếm khí khuếch tán này, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

"Kiếm khí thật mạnh!"

"Nhanh tản ra, chúng ta tuyệt đối không chống cự được kiếm khí này!"

"Chiến lực của hai người này, là bên trong Đại La tam hoa cảnh, tuyệt đối là tồn tại đứng đầu nhất."

Rất nhiều tu sĩ liên tục lui về phía sau, sợ bị dao động kiếm khí đánh trúng.

Nhưng một số người không kịp rời đi, bị kiếm khí cuốn lấy, khó có thể tránh thoát, bị kiếm khí giết chết thành sương máu.

Trong gió lốc kiếm khí màu xanh đen, ánh mắt hai người Diệp Trúc, Trầm Phi Hồ va chạm, kiếm ý trên người chẳng những không có giảm xuống, ngược lại còn điên cuồng tăng lên, càng ngày càng mạnh! !

Ầm! !

Kiếm khí phía sau hai người nổ tung, giống như là ngôi sao chổi bắn ra.

Kiếm và kiếm, lại một lần nữa va chạm vào một chỗ.

Khi kiếm phong đụng chạm, có hàng tỉ tiên huy từ trong đó bắn ra, xé rách bầu trời và khắp nơi!

Đây là một trận kiếm đạo chi chiến đỉnh phong!

Kiếm đạo của mỗi người đều đang toả sáng, đụng chạm, dệt ra nhất kiếm chi quyết mỹ lệ trong nhân thế!

Ở trong sân có không ít người đều là kiếm khách, bọn họ nhìn tình cảnh này, trong mắt không khỏi toát ra vẻ ngưng trọng.

Ầm! !

Khi va chạm lần nữa xảy ra, Diệp Trúc bị đánh bay ra ngoài.

Mà Trầm Phi Hồ đứng lơ lửng trên không, trên người có từng đạo kiếm khí màu đen đan xen, đang xuyên tới xuyên lui bên trong tứ chi bách hài, huyệt khiếu quanh người hắn, vô cùng thần dị.

Diệp Trúc bị đánh bay, sắc mặt nghiêm túc: "Thân thể của ngươi..."

"Ha ha, đây là Bất Bại Kiếm Thể của vũ trụ Thiên Nguyên ta!"

Trầm Phi Hồ cười ha ha một tiếng, trên mặt mang theo vẻ kiêu ngạo: "Không phải chỉ có ngươi mới có thể chất đặc thù, ta cũng có!"

Bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, cũng có các loại thể chất.

Ba ngàn thể chất, đều có chỗ độc đáo!

Mà Bất Bại Kiếm Thể này, chính là thể chất đứng ở trong ba mươi vị trí đầu của ba ngàn thể chất, không chỉ có thể giúp cho người nắm giữ có kiếm khí cường đại, còn có một bộ kiếm thể bất khả chiến bại!

"Trận chiến này, có chút khó khăn."

Diệp Trúc nỉ non nói, hắn biết, trận chiến này, hắn rất có thể sẽ bại.

Không phải là Thanh Diệp Kiếm Đồng không bằng Bất Bại Kiếm

Thể, mà chính là tu vi của Trầm Phi Hồ, đường như cao hơn một bậc so với hắn.

Tu vi mạnh hơn, không kém về thể chất, lại thêm áo giáp và trọng kiếm trên người đối phương cũng không phải là bảo vật tầm thường, tỷ lệ chiến thắng của mình, chưa tới một phần.

"Ha ha, ta có Bất Bại Kiếm Thể, cho dù là ở vũ trụ Thiên Nguyên, hay là vũ trụ Bàn Cổ, đều sẽ sừng sững trên đỉnh kiếm đạo, nhìn xuống vạn cổ!"

"Ba ngàn vạn Kiếm Tiên thế gian, chỉ có ta bất bại! !"

Kiếm ý trên người Trầm Phi Hồ vô cùng ngông cuồng, oanh động khắp nơi.

Nguyên một đám tu sĩ dị vũ trụ thấy thế, trong mắt không khỏi toát ra vẻ sùng bái.

Nhưng ngay tại lúc này, một luồng uy áp che lấp trời đất từ cách đó không xa truyền đến, uy áp này, đúng là đã đè ép kiếm ý trên người Trầm Phi Hồ trong nháy mắt!

"Ta đang nghe ngươi đánh rắm!"

Một giọng nói lạnh nhạt vang vọng ở trong gầm trời.

Chỉ thấy cách đó không xa, một bộ bạch y đạp không mà đứng, phong hoa tuyệt đại, tiên huy chói mắt, giống như Tiên Vương giáng trần!

Chỗ hắn đến, sơn hà vỡ nát thành từng khúc!

Ngay cả mảnh thiên địa nơi mọi người đang đứng này, cũng đang điên cuồng rung động, giống như không chịu nổi uy áp kinh khủng của người tới.

Chương 1651: Một kiếm chém giết Bất Bại Kiếm Thể, đó là thiên kiêu yêu nghiệt cường đại?

Sơn hà, đang bị phá vỡ!

Thiên địa, đang chấn động!

Âm dương, đang điên đảo!

Nhật nguyệt, cũng theo đó mà thất sắc!

Diệp Trúc và người của vũ trụ Bàn Cổ bởi vì một bộ bạch y đang đến kia mà vô cùng kích động, Diệp Trúc nhoẻn miệng cười, lộ ra nụ cười nhẹ nhõm.

"Hắn tới, hắn đến rồi!"

"Ta dựa vào, ta biết gia hỏa này sẽ không bỏ qua loại đại sự kiện như giao chiến hai giới này mà."

"Ông trời ơi, có phải khí tức của hắn càng thêm cường đại rồi hay không?"

"Đúng vậy, cảm giác của ngươi không sai, khí tức của hắn quả thật là càng thêm cường đại so với trước kia, gia hỏa này, thật chỉ là một tồn tại cảnh giới tam hoa sao? !"

Người tới, chính là Sở Cuồng Nhân.

Sau khi hắn cảm nhận được khí tức chiến đấu ở nơi đây, liền trực tiếp chạy tới, vừa hay nhìn thấy Diệp Trúc, nghe được phát biểu vô cùng cuồng vọng kia của Trầm Phi Hồ, thì trực tiếp lên tiếng giễu cợt.

"Ngươi là ai? !"

Sau khi Trầm Phi Hồ cảm nhận được luồng khí tức mênh mông trên người Sở Cuồng Nhân, sắc mặt trở nên vô cùng ngưng trọng.

Người trước mắt này, mạnh hơn so với Diệp Trúc!

"Ta là ai? Ngươi cũng xứng biết?" Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, tiên nguyên trên người lưu chuyển, mạnh mẽ đến mức gần như thật sự không thể tin nổi.

Mà hắn, đã chọc giận Trầm Phi Hồ trong nháy mắt, trong mắt đối phương bắn ra một đạo tinh quang, Bất Bại Kiếm Thể được thúc giục đến cực hạn, trọng kiếm đen nhánh trong tay điên cuồng rung động, từng đạo từng đạo tiên nguyên màu đen ngưng tụ ở phía trên lưỡi kiếm, đạo văn đan xen, giống như một lỗ đen, nuốt chửng tất cả ánh sáng.

"Bất Bại Kiếm Quyết, chém! !"

Biết không thể khinh thường thực lực của Sở Cuồng Nhân, cho nên Trầm Phi Hồ vừa ra tay chính là sát chiêu kiếm đạo đứng đầu nhất!

Một kiếm chém ra, kiếm quang đen nhánh giống như muốn nuốt chửng mọi thứ, xé ra một đạo vết rách đen nhánh trong hư không, kéo theo không gian loạn lưu cuồng bạo nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân!

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, bất động, giống như nhảy xuống nước tự tử, đứng chắp tay, đúng là không trốn không né, dùng thân tiếp chiêu!

"Hắn điên rồi sao? !"

Người của vũ trụ Thiên Nguyên nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh, mặt mũi tràn đầy vẻ thật không thể tin được.

Phải biết, một đời trẻ tuổi ở vũ trụ Thiên Nguyên, Trầm Phi Hồ cường đại, có thể nói là xâm nhập nhân tâm.

Căn bản không có bao nhiêu người có thể ngăn cản được một kiếm này của đối phương!

Chớ nói chi là, không trốn không né, dùng thân tiếp chiêu!

"Ngu ngốc! !"

Trầm Phi Hồ xùy cười một tiếng, hắn thấy, tuy Sở Cuồng Nhân cường đại, nhưng quá mức tự đại, một kiếm này của hắn, vô cùng cường đại, người trong một đời trẻ tuổi không ai có thể lông tóc không hao tổn gì mà đón lấy.

Giống như Sở Cuồng Nhân, đứng đấy bất động tiếp chiêu, không khác nào là tự tìm đường chết!

Đùng! !

Kiếm khí kinh khủng gào thét tuôn ra, hoàn toàn bao phủ Sở Cuồng Nhân ở bên trong.

Kiếm khí tàn phá bừa bãi trong hư không, không ngừng xé rách thân thể của Sở Cuồng Nhân, nhưng hắn đứng tại chỗ, vẫn bất động, tiên nguyên trên người lưu chuyển, trong đó có xen lẫn tiên huy Kim Ngọc.

Tiên nguyên ngăn cản, cho dù là có một ít kiếm khí bỏ sót đánh lên ở trên người hắn, cũng bị thân thể mạnh mẽ đến mức gần như thật không thể tin nỗi phá hủy.

Đợi sau khi kiếm khí tán đi, Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, bạch y như trước, lông tóc không tổn hao gì!

Tình cảnh này, khiến người của dị vũ trụ hít vào một ngụm khí lạnh, mặt mũi tràn đầy vẻ thật không thể tin.

"Chuyện này, chuyện này sao có thể? !"

"Làm sao hắn có thể lông tóc không hao tổn gì đón lấy kiếm khí của Trầm Phi Hồ, gia hỏa này, làm sao làm được! !"

"Chuyện này, điều đó không có khả năng! ! Tại sao vũ trụ Bàn Cổ có thể có dạng quái vật này?"

Mà bọn người Diệp Trúc nhìn thấy bộ dáng thật không thể tin của bọn người dị vũ trụ kia, đột nhiên có một loại kiêu ngạo, tự hào không hiểu.

Nhìn đi, đây chính là thiên kiêu của vũ trụ Bàn Cổ ta!

Cường đại hơn các ngươi đúng không?

Ngoài ra, còn có một loại đã thị cảm, dù sao, lúc trước bọn họ cũng giống với những người của dị vũ trụ này, cũng không thiếu lần bị Sở Cuồng Nhân hù doạ.

Mà bây giờ, đã sớm thành thói quen.

"Đỉnh phong kiếm đạo? Chỉ có ta bất bại?"

Sở Cuồng Nhân nhìn Trầm Phi Hồ, vẻ cười nhạo, hết sức rõ ràng

Lập tức, hắn nhẹ nhàng nâng tay, Côn Ngô Kiếm bên hông kêu leng keng một tiếng, trực tiếp ra khỏi vỏ!

Kiếm ý vô tận lạnh thấu xương, đổ xuống, luồng kiếm áp mênh mông kia không biết phải mạnh hơn bao nhiêu lần so với Trầm Phi Hồ!

Dưới kiếm áp này, cho dù là Trầm Phi Hồ cũng không nhịn được mà thân thể khẽ run.

Bất Bại Kiếm Thể của hắn, đang sợ? !

Trầm Phi Hồ không thể tin được.

Ngay sau đó, một cảm giác sỉ nhục khó nói lên lời xông lên đầu.

Phải biết rằng, Trầm Phi Hồ hắn là người đứng đầu ngọn gió trong một đời trẻ tuổi ở dị vũ trụ, ngoại trừ những quái vật đứng ở mười vị trí đầu trêb Thần bảng kia, không có mấy người được hắn để ở trong mắt.

Ẩn ẩn có một loại xu thế trở thành kẻ đứng đầu kiếm đạo trong một đời trẻ tuổi.

Nhưng bây giờ, hắn đang sợ? !

"Điều đó không có khả năng! !"

"Trầm Phi Hồ ta, chính là Bất Bại Kiếm Thể, làm sao có thể sẽ bại trên kiếm đạo! !"

Trầm Phi Hồ nổi giận gầm lên một tiếng, thiêu đốt mệnh nguyên, trọng kiếm đen nhánh trong tay điên cuồng run rẩy, lại chém ra một kiếm lần nữa, mà một kiếm này, càng thêm cường đại so với trước đó!

Lần này, Sở Cuồng Nhân động.

Trên thân kiếm bạch ngọc nở rộ ra từng đạo từng đạo tiên huy tươi sáng, từng đạo từng đạo Chứng Pháp Chi Ấn bị liên tục thắp sáng.

"Để ngươi nhìn một chút, cái gì là bất bại chi kiếm chân chính!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát lên, Côn Ngô trong tay bỗng nhiên vạch một cái trong hư không!

Vô số đạo văn, phù văn ngưng tụ thành một đạo kiếm ảnh to lớn kéo dài mấy triệu trượng, từ trên trời giáng xuống, chém về phía Trầm Phi Hồ.

Chính là Trụ Chi Kiếm, vô đạo!

Hai đạo kiếm khí giao hội!

Chỉ thấy vô đạo chi kiếm, như thế chẻ tre, trực tiếp xé rách kiếm khí đen nhánh, cuồn cuộn lao về phía Trầm Phi Hồ, chỗ nó đến, thiên địa bị một mảnh kiếm khí vô cùng kinh khủng bao phủ.

Trong mắt Trầm Phi Hồ lộ ra vẻ hoảng sợ trước nay chưa từng có.

Một cái chớp mắt tiếp theo, cả người liền bị kiếm khí bao phủ, bên trong tiếng ầm ầm, hóa thành một đạo sương máu nổ tung!

Yêu nghiệt kiếm đạo của dị vũ trụ, ngay cả một kiếm của Sở Cuồng Nhân cũng không tiếp nổi!

Bất Bại Kiếm Thể, bại! !

Tình cảnh này, khiến những người khác của dị vũ trụ chấn kinh đến không cách nào nói rõ, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc: "Chuyện này, chuyện này sao có thể! !"

Đây chính là Trầm Phi Hồ!

Là Trầm Phi Hồ danh động một đời trẻ tuổi của dị vũ trụ, ẩn ẩn có xu thế trở thành kẻ đứng đầu kiếm đạo trong một đời trẻ tuổi!

Nhưng lại không tiếp được một kiếm của Sở Cuồng Nhân? !

Trời ạ, thiên kiêu của vũ trụ Bàn Cổ đều biến thái như vậy sao? !

"Trốn, mau trốn! !"

"Gia hỏa này, không phải là kẻ mà nhóm ta có thể địch, chỉ sợ chỉ có yêu nghiệt tối cao cấp của Vương tộc mới có biện pháp chống lại hắn."

Sau khi người của dị vũ trụ thấy Trầm Phi Hồ chết, hốt hoảng chạy trốn.

Đáng tiếc, Sở Cuồng Nhân cũng không có ý tứ thả bọn họ đi, ngưng tụ kiếm chỉ, thi triển Thanh Diệp Kiếm Hải, hàng tỉ kiếm khí giống như hóa thành gió lốc vô biên cuồn cuộn, bao phủ mọi thứ!

Nguyên một đám tu sĩ của dị vũ trụ ở dưới kiếm khí này, liên tục ngã xuống.

Sau khi làm xong mọi chuyện, Sở Cuồng Nhân đi đến bên người Diệp Trúc, kiểm tra thương thế của đối phương một hồi, trị thương cho đối phương.

Chỉ chốc lát, Diệp Trúc chắp tay nói ra: "Đa tạ."

"Không sao."

"Nếu Sở đạo hữu đã tới bí cảnh này, vậy xem ra, người của dị vũ trụ này phải nếm mùi đau khổ rồi." Diệp Trúc cười nói.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, tiếp lđó ấy liền hỏi thăm về sự tình có quan hệ với dị vũ trụ.

Diệp Trúc tới bí cảnh này sớm hơn hắn một bước, biết nhiều hơn hắn một ít.

"Nhân số của dị vũ trụ rất nhiều, ở trong đó, cũng có không ít cường đại yêu nghiệt, tỉ như Trầm Phi Hồ mà Sở đạo hữu vừa mới giết chết..."

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, sửng sốt một chút: "Đó là thiên kiêu yêu nghiệt cường đại?"

Ách...

Bọn người Diệp Trúc nghe vậy, khóe miệng co giật một chút.

Cũng đúng, bị chém giết chỉ trong một kiếm, Trầm Phi Hồ ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, quả thật không thể được gọi là cường đại.

Ai, nhóm người mình giãy dụa cầu sinh ở trước mặt Trầm Phi Hồ.

Nhưng ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, lại chẳng phải là cái gì, người so với người, tức chết người.

Chương 1652: Trao đổi kiếm quyết, Ô U, Đằng Yêu thái tử, địa mạch không thích hợp

"Dị vũ trụ này, tên là vũ trụ Thiên Nguyên, trong đó chia làm vô số tộc quần, tộc quần của bọn họ có chế độ đẳng cấp cực kỳ khắc nghiệt, chia thành chín cấp, trong đó, tộc quần cấp chín đã có Đại La Kim Tiên trấn giữ, nhưng khó giải quyết nhất chính là Vương tộc phía trên cấp chín, cũng là chúa tể của dị vũ trụ!"

"Vương tộc, là bộ tộc mạnh mẽ nhất ở dị vũ trụ, tên như ý nghĩa, chính là có Thần Vương trấn giữ Vương tộc, trong những vương tộc này thường có thể bồi dưỡng ra một số yêu nghiệt."

"Tại dị vũ trụ, bên trong một đời trẻ tuổi có một bảng Thiên Thần, người có thể lên bảng người đều là yêu nghiệt, chẳng hạn như Trầm Phi Hồ chính là một vị bên trong bảng Thiên Thần."

Diệp Trúc đang giảng giải bố cục của dị vũ trụ cho Sở Cuồng Nhân.

Những thứ này, đều là hắn cạy được từ trong miệng của người đến từ dị vũ trụ, Sở Cuồng Nhân cũng nghe đến say sưa ngon lành.

Mọi người một đường tiến lên, thăm dò bên trong bí cảnh này, gặp phải bảo vật thì thu, gặp phải người của dị vũ trụ cũng giết.

Có Sở Cuồng Nhân ở đây, gần như không gặp phải đối thủ nào cả.

Mà những cao thủ loại hình Đại La đại viên mãn, đều bị đại năng còn lại của Tiên giới khống chế.

"Đúng rồi, Sở đạo hữu, kiếm pháp mà trước đó ngươi dùng để đánh bại Trầm Phi Hồ, có phải Trụ Chi Kiếm hay không." Diệp Trúc đột nhiên tò mò hỏi.

"Ừm, đúng vậy."

"Trụ Chi Kiếm, xếp hạng thứ bên trong kiếm đạo 24 pháp ba, quả nhiên là danh bất hư truyền."

"Muốn học sao, ta dạy cho ngươi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói, Hợp Đạo pháp này, muốn dạy là dạy, không có một chút ý tứ muốn giấu diếm.

Mà Diệp Trúc nghe xong thì vô cùng sợ hãi.

Nhưng mà, hắn cũng có chút động tâm, dù sao học tập một môn Hợp Đạo pháp, đối với hắn mà nói cũng có sự giúp đỡ to lớn.

"Như vậy đi, Sở đạo hữu, ta dùng tru tiên kiếm khí trao đổi với ngươi." Diệp Trúc nói ra.

Tru tiên kiếm khí, xếp hàng thứ nhất bên trong kiếm đạo 24 pháp, so với Trụ Chi Kiếm, càng thêm cường đại, nhưng Diệp Trúc lại không hề cảm thấy thua thiệt.

Giao lưu kiếm đạo, chỉ khi không có tâm tư giấu diếm, hắn mới có thể tiến bộ.

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương một chút, cười nhạt một tiếng: "Được!"

Hắn cũng không già mồm, giao Trụ Chi Kiếm và tâm đắc tu hành cho Diệp Trúc, mà Diệp Trúc cũng lấy tru tiên kiếm khí ra tặng.

Ngay khi hai người học hỏi lẫn nhau, chuyện Sở Cuồng Nhân giết chết Trầm Phi Hồ lại nhanh chóng truyền đi ở bên trong đám tu sĩ của dị vũ trụ, làm không ít người kinh ngạc.

"Trầm Phi Hồ chết rồi?"

"Vậy mà Trầm Phi Hồ đứng thứ hai mươi bốn trên bảng Thiên Thần lại chết ở chỗ này, ngược lại cũng khiến người ta bất ngờ."

"Chẳng lẽ là đại năng nào đó ở vũ trụ Bàn Cổ xuất thủ sao."

"Không đúng, tin tức nói, là người của một đời trẻ tuổi ra tay, nhưng, bên trong một đời trẻ tuổi của vũ trụ Bàn Cổ, có hạng người như vậy sao? !"

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Tại nơi nào đó.

Trên chiến trường trong một chỗ bí cảnh.

Một thanh niên mặc trên người áo giáp màu đen đứng lơ lửng trên không, trong tay là một thanh trường kích tràn ngập u quang đen nhánh, lộ ra một luồng quỷ quyệt chi sắc.

Ở dưới chân hắn, thì có nguyên một đám thi thể của tu sĩ vũ trụ Bàn Cổ nằm đó.

Nếu như có người ở đây, nhất định sẽ nhận ra, người trước mắt này chính là yêu nghiệt tuổi trẻ đứng thứ hai mươi hai phía trên bảng Thiên Thần của vũ trụ Thiên Nguyên, Ô U!

"Ha ha, đường đường là hạng thứ hai mươi bốn trên bảng Thiên Thần mà lại chết tại nơi này, Trầm Phi Hồ, cũng đủ uất ức."

"Nhưng mà, có thể dùng một kiếm chém giết Trầm Phi Hồ, tin tức này, rót cuộc là thật hay là giả?"

Ô U vuốt ve một ngọc giản truyền tin trong tay, trong mắt là u quang thấu triệt thâm thúy.

Răng rắc!

Truyền tin ngọc giản vỡ nát, hóa thành bột mịn.

Khóe miệng Ô U lộ ra một tia cười lạnh: "Là thật hay là giả, tự mình thử một lần liền biết."

...

Một bên khác, trên chiến trường ở bí cảnh.

Một nữ tử hành tẩu giống như đang ở trên chiến trường của Tu La Địa Ngục, một bộ quần dài trắng như tuyết, không nhiễm một chút huyết tinh.

Nữ tử này, da như mỡ đông, tóc đen như suối, mắt sáng răng trắng, quần dài trắng bao lấy dáng người có lồi có lõm, trước ngực tròn trịa no đủ, được miêu tả sinh động, phác hoạ ra đường cong kinh người.

Khuôn mặt thanh lãnh, dáng người nóng bỏng.

Nhưng ở bốn phía, một số tu sĩ vũ trụ Bàn Cổ nhìn thấy nữ tử này, lại tựa như đang nhìn ác quỷ tu la, vô cùng hoảng sợ.

"Trốn!"

Một số tu sĩ vũ trụ Bàn Cổ muốn chạy trong.

Nhưng đột nhiên, nữ tử kia vung ống tay áo lên, một đạo lưu quang từ trong ống tay của nàng bay ra, đó là một con thoi hình nón lướt qua!

Chỗ nó bay đến, nguyên một đám tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ, toàn bộ bị đánh giết.

Rất nhanh, hiện trường chỉ còn lại nữ tử này đứng đó.

Lúc này, ngọc giản bên hông nàng hơi chấn động một chút, một đạo tin tức truyền đến.

"Há, vậy mà Trầm Phi Hồ chết rồi, thú vị."

Nữ tử cười nhạt một tiếng, lập tức nhìn vòng xoáy không gian cự đại liên kết với Tiên giới của vũ trụ Bàn Cổ ở phía xa, khóe miệng hơi vểnh: "Cũng không biết kế hoạch tiến hành đến thế nào, ngay cả yêu nghiệt có thể tuỳ tiện chém giết Trầm Phi Hồ đã tới, cũng đã đến thời điểm thu lưới rồi."

...

Vô số dây leo vung ra, tràn ngập thiên địa.

Nguyên một đám tu sĩ ở phía dưới dây leo này, bị vung vẩy đánh nát, hóa thành bọt máu thịt nát.

Một thiên kiêu của dị vũ trụ cười ha ha, những dây leo kia chính là bay ra từ ống tay áo của hắn.

Đợi sau khi giết chết một nhóm tu sĩ, thiên kiêu của dị vũ trụ cũng nhận được tin tức Trầm Phi Hồ ngã xuống, không khỏi có một ít ngoài ý muốn, tiếp đó liền nhịn không được mà cười ha ha một tiếng: "Vậy mà gia hỏa Trầm Phi Hồ này lại chết ơ đây, đáng đời, đúng là đáng đời."

Quan hệ giữa hắn và Trầm Phi Hồ cũng không tốt, trước đó hai người đánh qua một trận, mình bị đối phương chém một kiếm, phải qua một khoảng thời gian mới khôi phục lại.

Đương nhiên, đối phương cũng không tốt hơn chỗ nào.

"Yêu nghiệt có thể giết chết Trầm Phi Hồ, ha ha, vậy thì để Đằng Yêu thái tử ta đến chiếu cố ngươi đi!"

Đằng Yêu thái tử cười ha ha một tiếng, bay vút về phía nơi xa.

...

Mà vào lúc này.

Sở Cuồng Nhân còn không biết mình đã bị rất nhiều yêu nghiệt của dị vũ trụ để mắt tới, đang tu hành tru tiên kiếm khí.

"Tru Tiên Kiếm, hãm!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, vạch ra kiếm chỉ, vô số kiếm khí ttừ heo bốn phương tám hướng, hoàn toàn bao phủ một ngọn núi.

Bên trong tiếng ầm ầm, ngọn núi kia bị vô số kiếm khí xé rách, hóa thành một đám tro bụi!

Diệp Trúc ở bên cạnh nhìn thấy, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ, trong mắt lộ ra một tia chấn kinh.

"Năng lực học tập Sở đạo hữu, xem như ta đã được chứng kiến, thật sự rất kinh khủng."

Tru tiên kiếm khí này, hắn phải bỏ ra thời gian là mấy năm mới dần dần nắm giữ.

Mà Sở Cuồng Nhân thì tốt rồi, đi theo hắn không có mấy ngày, đã hoàn toàn nắm giữ, mà trong lúc mơ hồ còn có dấu hiệu vượt qua hắn.

Loại năng lực học tập này, không thể nói là phi phàm, chỉ có thể nói là quái vật!

"Ha, nhờ có Diệp huynh dạy tốt."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, trêu đùa Diệp Trúc một câu.

Mấy ngày nay, hắn học được tru tiên kiếm khí, Diệp Trúc học được Trụ Chi Kiếm, mà hai người đều là người nắm giữ Thanh Diệp Kiếm Đồng, trên phương diện kiếm đạo, có không ít đề tài có thể trao đổi.

Mấy ngày kế tiếp, Diệp Trúc được ích lợi không nhỏ, Sở Cuồng Nhân cũng có thu hoạch.

"Đúng rồi, Diệp huynh, có chú ý tới địa mạch bên trong bí cảnh này hay không."

Đột nhiên, Sở Cuồng Nhân nhìn sơn phong bị chính mình chém vỡ kia, trong lòng đất của hắn, lộ ra một đầu địa mạch, linh khí trong đó lăn lộn, dường như trong đó còn lộ ra nguyên một đám phù văn quỷ quyệt.

"Mặc dù địa mạch này có chút kỳ dị, nhưng nơi này là bí cảnh trong tầng sâu hư không, cho dù có một ít chỗ khác thường, cũng rất bình thường đi."

Diệp Trúc nói ra.

"Đúng vậy không, nhưng địa mạch này, ta luôn cảm thấy có chút rất không thích hợp."

Trực giác của Sở Cuồng Nhân luôn luôn rất chính xác.

Trên đường đi, hắn càng nhìn thấy nhiều địa mạch, cảm giác không thích hợp trong lòng kia càng lúc càng lớn.

Chương 1653: Côn Lôn Kính hiện thế, yêu nghiệt của hai vũ trụ, một đầu gỗ mục

"Tiểu Ái, phân tích những địa mạch này đến đâu rồi?"

"Còn phải cần một khoảng thời gian nữa." Tiểu Ái nói ra.

Tiểu Ái thân là Toàn Tri Chi Linh, khi phân tích sự vật nào đó phải dựa vào liên kết với đại đạo của Vũ Trụ, dựa vào đại đạo của Vũ Trụ để phân tích, đối với sự vật đã có trong vũ trụ, có thể phân tích cực nhanh.

Nhưng mà, địa mạch bên trong bí cảnh này lại khiến Tiểu Ái cần phải hao phí không ít thời gian để phân tích.

Bởi vì phù văn ẩn chứa bên trong địa mạch này, cũng không phải là phù văn của vũ trụ Bàn Cổ, nên lúc này, Tiểu Ái liên kết với đại đạo của vũ trụ Bàn Cổ mới không có cách nào hoàn thành phân tích ngay lần đầu tiên.

Điểm này, cũng là nguyên nhân Sở Cuồng Nhân cảm thấy bất an nhất.

Bí cảnh này, nhìn thế nào cũng là của vũ trụ Bàn Cổ, nhưng lại xuất hiện phù văn không phải của vũ trụ Bàn Cổ, không cần phải nói, nhất định là người của dị vũ trụ giở trò quỷ.

"Binh tới tướng đỡ, nước đến đất chặn."

"Dị vũ trụ, để ta xem một chút, các ngươi đang giở trò quỷ gì đi."

Sở Cuồng Nhân chỉ có thể để Tiểu Ái tăng tốc phân tích địa mạch.

Mà lúc này.

Trong hư không nơi xa truyền đến một trận dao động năng lượng cực kỳ cường đại, ngay sau đó, hàng tỉ tiên huy phóng lên tận trời, một chiếc gương cổ lơ lửng ở giữa không trung, chiếu rọi thập phương!

Khi tấm cổ kính này xuất hiện trong nháy mắt, Sở Cuồng Nhân có một loại rung động nào đó.

"Đây là..."

Sở Cuồng Nhân cảm nhận nơi phát ra rung động trong cơ thể, là tới từ phần thưởng cấp siêu thần, Thời Không Bảo Giám!

Bảo Giám này, hắn đã không động tới rất lâu rồi.

Cũng không phải là không muốn dùng, mà chính là một mực không có cơ hội để sử dụng món bảo vật này.

Bảo vật này, chính là phần thưởng cấp siêu thần, cũng không kém hơn bao nhiêu so với Hỗn Độn Thanh Liên, ẩn chứa sức mạnh thời không cực kỳ cường đại, mà bây giờ, lại sinh ra một chút cộng hưởng với chiếc kính cổ kia?

Chẳng lẽ, đó cũng là một bảo vật thuộc tính thời không?

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Chí bảo thuộc tính thời không, khiến hắn nghĩ tới một món chí bảo trong truyền thuyết Tiên Cổ, Côn Lôn Kính!

"Bên trong bí cảnh này, lại có Côn Lôn Kính, ngược lại thật khiến người ta bất ngờ."

"Côn Lôn Kính?" Diệp Trúc bên cạnh vốn cũng đang suy đoán, nghe được lời nói của Sở Cuồng Nhân, lúc này thì xác nhận: "Sở đạo hữu, cùng đi?"

"Cùng đi."

Hai người hóa thành lưu quang, bay vút về phía Côn Lôn Kính hiện thế.

Mà Côn Lôn Kính hiện thế, tất nhiên khiến thiên kiêu yêu nghiệt ở bí cảnh này chú ý, trong lúc nhất thời, mặc kệ là dị vũ trụ, vẫn là người của vũ trụ Bàn Cổ, tất cả đều bay về phía Côn Lôn Kính.

"Côn Lôn Kính, đây là chí bảo Tiên Thiên bản nguyên, tuy không phải cực phẩm, nhưng cũng cực kỳ không tầm thường."

Nơi nào đó, Đông Hoàng thần tử nhìn Côn Lôn Kính hiện thế, trong mắt lộ ra một vẻ nhiệt huyết.

Hắn tự nhận tu vi bây giờ của mình không kém bất kì ai, nhưng lại nhiều lần ăn thiệt thòi dưới tay Sở Cuồng Nhân, sau khi rút kinh nghiệm xương máu, rốt cuộc hắn cũng tìm được nguyên nhân.

Trang bị!

Tu vi của Sở Cuồng Nhân không cao hơn hắn bao nhiêu, nhưng vì sao lại biểu hiện cường thế như vậy chứ?

Bởi vì chí bảo trên người hắn rất nhiều!

Đại Hoang Kích, Luân Hồi Đế Ấn, Hỗn Độn Thanh Liên vân vân, những thứ này đều là chí bảo, nhất là Hỗn Độn Thanh Liên, càng là Chí Bảo Hỗn Độn!

Nếu như không tìm được bảo vật có đẳng cấp tương đương, chỉ sợ cả đời này hắn cũng không có cơ hội chống lại Sở Cuồng Nhân.

Côn Lôn Kính này, chính là chí bảo bản nguyên thượng phẩm đỉnh phong, cho dù hắn là thần tử cao quý của Tiên Đình, cũng vô cùng động tâm, nếu như có được, sau này, khi đối kháng với Sở Cuồng Nhân cũng có thể nhiều thêm mấy phần tự tin.

Nhất là Côn Lôn Kính còn ẩn chứa sức mạnh thời không, là một loại bảo vật huyền diệu khó lường nhất.

...

Một chỗ khác.

Một nữ tử mặc trên người trường bào màu vàng óng, dung nhan tuyệt sắc, khí chất cao quý lãnh diễm nhìn về phía Côn Lôn Kính, trong mắt lướt qua một tia dị sắc.

"Không nghĩ tới ở chỗ này, lại có thể gặp phải thứ chí bảo như Côn Lôn Kính."

Nàng này, chính là truyền nhân Oa Hoàng của Nhân Hoàng tông, Hoa Hi.

Nàng nhìn Côn Lôn Kính ở phía xa, vị trí ở tim ẩn ẩn nổi lên một đạo quang hoa kỳ dị.

"Thập Đại Thần Khí, đã hiện Phục Hi Cầm, Hiên Viên Kiếm, Nữ Oa Thạch, hiện tại Côn Lôn Kính này cũng xuất hiện, không thể bỏ qua."

Hoa Hi nỉ non nói, bóng người lóe lên, bay vút về phía nơi xa.

Thập Đại Thần Khí, đây là một tin đồn lưu truyền ở thời kỳ Tiên Cổ, nhưng lời đồn cụ thể này là cái gì, lại không có mấy người biết.

...

Bên trong phương hướng của Côn Lôn Kính.

Rất nhiều thiên kiêu yêu nghiệt đi đến, mà có một yêu nghiệt không kìm nén được, bóng người lóe lên, bay vút về phía Côn Lôn Kính.

Nhưng còn chưa chờ hắn tới gần, mặt kính của Côn Lôn Kính lóe lên, một luồng sức mạnh thời không cường đại từ trên mặt kính phản xạ ra, yêu nghiệt kia đúng là bị luồng sức mạnh bằng đốt ngón tay này đánh bay ra ngoài, hơn nữa, bốn phía Côn Lôn Kính cũng xuất hiện một kết giới thời không, muốn cầm vật này đi, nhất định phải đánh vỡ kết giới này.

"Chí bảo có linh, đây là đang khảo nghiệm chúng ta sao?" Yêu nghiệt bị đánh bay kia ngạc nhiên nói ra.

"Ha ha, Côn Lôn Kính này thật là chướng mắt."

Cũng có người khinh thường nói.

Lời vừa nói ra, nhanh chóng dẫn nổ sự tức giận của yêu nghiệt kia, hai người nhanh chóng lao vào đánh vào.

Những người còn lại cũng đều đang đề phòng những người khác.

"Chí bảo của vũ trụ Bàn Cổ, ta sẽ thu nhận!"

Lúc này, một tiếng cười vang lên.

Chỉ thấy ở phía trên chân trời, có một đạo kích mang đen nhánh vắt ngang mà đến, một lượng lớn phù văn ngưng tụ trong đó, bộc phát ra một luồng sức mạnh vô cùng kinh khủng, khắp nơi, hư không đều bị phá nát!

Thương mang này, khóa chặt Côn Lôn cảnh!

Đùng! !

Kích mang và kết giới thời không ầm ầm va chạm, toàn bộ kết giới rung chuyển không thôi, ngay sau đó, đúng là xuất hiện từng đạo từng đạo vết rách.

Mọi người thấy thế, không khỏi kinh hô.

Là ai?

Lại có thể một chiêu đánh vỡ kết giới thời không do chí bảo Côn Lôn Kính bày ra? !

Chỉ thấy một thanh niên mặc áo giáp màu đen ngẩng đầu dậm chân mà đến, trên người tràn ngập uy áp bá đạo, gần như làm cho người ra ngạt thở!

Mà tại cái này bá đạo uy áp bên trong, mơ hồ trong đó còn ẩn chứa một luồng không nói ra được quỷ quyệt chi ý.

"Hắn là, Ô U! Yêu nghiệt của dị vũ trụ!"

Có tu sĩ hiểu biết về dị vũ trụ nhìn thấy người tới, không khỏi chấn kinh.

Ô U vừa sải bước ra, lướt về phía Côn Lôn Kính, mở đại thủ ra, tiên nguyên kinh khủng ẩn chứa trong đó, đột nhiên vung ra!

Nhưng lúc này, một luồng uy áp giống cao cao tại thượng như đế hoàng bạo phát, một pháp tướng kim sắc to lớn hiện lên, đánh một chưởng về phía Ô U, đánh hắn bay ra ngoài!

"Há, thú vị."

Trong mắt Ô U lộ ra một tia dị sắc.

Yêu nghiệt có thể đánh lui hắn, từ khi tiến vào bí cảnh này đến nay, là lần đầu tiên hắn gặp phải.

"Chí bảo này, là vật của vũ trụ Bàn Cổ ta, người của dị vũ trụ, cũng vọng tưởng nhúng chàm?" Đông Hoàng thần tử mắt lạnh nhìn Ô U, lạnh giọng nói ra.

"Ha ha, sớm muộn gì vũ trụ Bàn Cổ ngươi sẽ bị chúng ta chiếm đoạt, lấy chí bảo của các ngươi, các ngươi có thể làm gì?"

Một tiếng cười to vang lên.

Vô số dây leo vung vẩy mà đến, những dây leo này ẩn chứa sức mạnh đáng sợ, chỗ nó đến, nguyên một đám thiên kiêu không ai địch lại, cứ thế mà bị quất thành sương máu.

Yêu nghiệt của dị vũ trụ, Đằng Yêu thái tử hiện thân.

Hắn vô cùng ngông cuồng, vừa đến đã xem Côn Lôn Kính là vật trong bàn tay, vừa đến đã giết người!

Ngay khi Đằng Yêu sát phạt, một luồng hỏa diễm tự nơi xa bay lượn mà đến, nhiệt độ nóng rực, khiến cho hư không vặn vẹo, sau đó đốt một nửa dây leo kia thành tro bụi!

Khi một tiếng Hoàng kêu bén nhọn vang lên, một nữ tử mặc trên người áo giáp màu đỏ bay trên không trung mà đến!

"Hoàng nữ của tổ Phượng Hoàng Sở Hồng!"

Người tới, chính là yêu nghiệt được người ta chú ý nhất tổ Phượng Hoàng lúc bấy giờ, cũng là muội muội của Sở Cuồng Nhân, Sở Hồng.

Khi nàng đi vào, cách đó không xa lại có một trận khí tức nóng rực tràn ngập ra, chỉ thấy khắp nơi khô nứt, giang hà khô kiệt.

Một nữ tử tóc lam tuyệt mỹ đi tới, đưa tay ra, hỏa diễm lam sắc gào thét, đốt từng sợi dây leo còn lại của Đằng Yêu thái tử thành tro bụi, nàng này, chính là Nữ Bạt của cấm khu cương thi!

"Một đầu gỗ mục, cẩn thận ta thiêu ngươi đến tro cũng không còn!"

Chương 1654: Yêu nghiệt của hai cái vũ trụ đại chiến, khí tức thật cường đại

"Một đầu gỗ mục, cẩn thận ta thiêu ngươi đến tro cũng không còn!"

Nữ Bạt lạnh lùng nói ra.

Nàng, khiến Đằng Yêu thái tử biến sắc: "Tốt cho một yêu nghiệt, cũng rất ngông cuồng!"

"Hừ, còn có kẻ cuồng hơn!"

Sở Hồng cười lạnh một tiếng, tay cầm một trường thương đỏ thẫm, Hoàng Hỏa trên người quanh quẩn, uy áp tuyệt luân!

"Yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ, các ngươi thật cho là chúng ta sợ ngươi sao?"

Ô U cười lạnh nói.

Chỉ thấy trên người hắn bộc phát ra một luồng khí tức vô cùng cường đại, uy áp trên người càng thêm bá đạo, trường kích trong tay hất lên, một luồng kích chỉ cuồng bá từ bên trong phun ra ngoài!

Chỉ trong nháy mắt, pháp tướng đế hoàng sau lưng Đông Hoàng thần tử đúng là bị đánh nát!

Không chỉ có như thế, ở hướng khác, nguyên một đám thiên kiêu tu sĩ của dị vũ trụ đi đến, hình thành bố cục giằng co với tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ.

Trong đó có một ít người, khí tức của hắn không thấp hơn yêu nghiệt tuyệt đỉnh chút nào.

"Chí bảo này, hôm nay chúng ta chắc chắn phải có được!"

Ô U lạnh nhạt nói ra.

"Vậy thì xem thử các ngươi có bản lãnh này hay không đi!"

Đông Hoàng thần tử cũng không cần phải nhiều lời nữa, lập tức xuất thủ, tiên huy tươi sáng bạo phát, tiên nguyên dồi dào từ trong cơ thể trút xuống, lại lần nữa ngưng tụ pháp tướng đế hoàng.

Tu sĩ còn lại, ở thời khắc này cũng vứt bỏ thành kiến, liên thủ chống lại người của dị vũ trụ!

Thiên kiêu yêu nghiệt của hai vũ trụ, bỗng nhiên giao thủ.

Dao động năng lượng cường đại khuếch tán ra, các loại tiên huy hoa mỹ chiếu rọi, đan lẫn trong hư không, che đậy chân trời, hình thành một mảnh màn trời màu sắc rực rỡ!

Vô số tiên nguyên, phù văn, như ngân hà tràn ngập trong đó.

Ngẫu nhiên có một ít năng lượng tiêu tán giống như hành tinh rơi xuống, nện ở trên mặt đất, phát ra từng tiếng nổ to.

Động tĩnh khổng lồ, rung chuyển hơn phân nửa bí cảnh.

"Ha ha, đây là lần đầu tiên ta giao thủ với yêu nghiệt đỉnh phong của vũ trụ Bàn Cổ, để cho ta thấy thực lực của các ngươi đi!"

Đằng Yêu thái tử cười ha ha một tiếng, trên người có từng đạo lục quang bắn ra.

Bên trong những lục quang kia có dây leo đan xen, đúng là tạo thành nguyên một đám quân đội con rối, trên người mỗi một con rối đều tràn ngập khí tức vô cùng cường đại.

Kém nhất cũng có tu vi tiếp cận Kim Tiên.

Mấu chốt nhất là, số lượng của những con rối này rất nhiều, đến hàng trăm hàng ngàn, đủ để đè chết một tuyệt đỉnh thậm chí yêu nghiệt cái thế.

"Năng lực phiền phức."

Nữ Bạt cau mày lại, Hạn Bạt chân hỏa trên người không ngừng bùng cháy, đốt nguyên một đám con rối tiến đến vây công thành tro bụi.

Mà tay Sở Hồng cầm trường thương, nàng đã tấn cấp Đại La, lao về phía Đằng Yêu thái tử, Hoàng Hỏa vô cùng mạnh mẽ nương theo mũi thương, giống như từng viên Hỏa Lưu Tinh đập ra.

"Đến đây!"

Đằng Yêu thái tử không lùi không tránh, hai tay vung vẩy, từng sợi dây leo giống như xúc tu bay lượn mà ra, đạp nát nguyên một đám Hỏa Lưu Tinh.

"Nghe nói trong các ngươi có một yêu nghiệt có thể giết chết Trầm Phi Hồ, không biết là người nào, gọi hắn ra đây đánh với ta một trận đi!"

Đằng Yêu thái tử lớn tiếng nói.

Nghe được lời này của hắn, một số tu sĩ hiểu rõ tình hình cười ha ha nói: "Nếu như hắn tới, mấy người bọn ngươi không đủ để một mình hắn giết!"

"Đúng vậy, Nhất Cuồng Nhân che đậy thiên hạ, há là người các ngươi có thể địch nổi!"

"Các ngươi so với hắn, quá cùi bắp!"

Lời nói của những tu sĩ này lọt vào trong tai Đông Hoàng thần tử, khiến hắn có chút cảm giác khó chịu, nhưng cũng không thể phủ nhận gì cả.

Nhưng bọn người Đằng Yêu thái tử, Ô U thì hơi kinh ngạc.

Không nghĩ tới, người giết chết Trầm Phi Hồ lại có danh vọng lớn như vậy ở trụ lại Bàn Cổ vũ, vậy mà có nhiều người tôn sùng đến vậy.

Người này, rốt cuộc có năng lực gì?

Trong lòng bọn họ càng thêm tò mò.

"Ta thật muốn mở mang kiến thức một chút."

Ô U quét ra một thương, sức mạnh cường đại từ trong đó bạo phát, hóa thành một đạo mũi thương màu đen, dường như trong đó hiện ra một hư ảnh Thần Minh cổ lão, tràn ngập sức mạnh vô cùng to lớn.

Hư ảnh Thần Minh này, khiến cho Đông Hoàng thần tử cũng cảm nhận được một luồng áp lực lớn lao.

Thật giống như, đang đối mặt với tồn tại cổ lão của Đông Hoàng Tiên Đình.

Xem ra, đó là tồn tại chí cao của dị vũ trụ.

Đông Hoàng thần tử thúc giục pháp tướng đế hoàng sau lưng đến cực hạn, đánh ra một chưởng, đánh nát mũi thương.

Pháp tướng đế hoàng và hư ảnh Thần Minh kia đang chống lại lẫn nhau.

"Là ai, giết đại ca ta! !"

Lúc này, một tiếng rít lên truyền đến, rung chuyển bầu trời!

Chỉ thấy kiếm khí kinh khủng phóng lên tận trời, từ nơi xa mà đến, hóa thành một luồng kiếm khí phong bạo, giảo sát một lượng lớn thiên kiêu yêu nghiệt.

Mà người thúc giục kiếm khí phong bạo chính là một thanh niên đại hán tay cầm trọng kiếm.

Nhìn thấy hắn, sắc mặt của người ở dị vũ trụ hơi hơi vui vẻ.

"Là Trầm Phi Long đứng thứ ba mươi chín bảng Thiên Thần!"

"Người này và Trầm Phi Hồ đều là yêu nghiệt của Kiếm Linh nhất tộc, cũng không kém hơn Trầm Phi Hồ bao nhiêu."

"Ha ha, lần này, những người của vũ trụ Bàn Cổ này phải nếm mùi đau khổ rồi."

Kiếm khí trên người Trầm Phi Long phóng lên tận trời, một thanh trọng kiếm trong tay ẩn chứa một luồng sát lục Đại La ý không có gì sánh kịp!

Nói là Đại La ý, nhưng càng giống là một loại kiếm ý hơn.

Ánh mắt của hắn khóa chặt một thiên kiêu, xông tới, trọng kiếm đánh xuống: "Là ngươi giết ta đại ca sao? !"

Thiên kiêu kia còn chưa kịp nói gì, liền trực tiếp bị một kiếm chém nát.

"Yếu như vậy, hình như không phải."

Sắc mặt Trầm Phi Long vô cùng âm trầm, Kiếm Linh nhất tộc chính là Vương tộc của dị vũ trụ.

Nhưng những năm gần đây lại không có người kế tục, một đời trẻ tuổi trong tộc thì chỉ có hai yêu nghiệt là hắn và Trầm Phi Hồ, nhất là Trầm Phi Hồ, người có Bất Bại Kiếm Thể, là hi vọng tương lai của cả tộc!

Mà bây giờ, lại chết tại nơi này, chuyện này làm sao có thể không khiến hắn giận được đây? !

Hắn thề, nhất định sẽ để người giết chết Trầm Phi Hồ phải trả cái giá nặng nề!

"Đầu tiên, lấy một số lợi tức từ trên người của các ngươi đi!"

Trầm Phi Long để mắt tới những thiên kiêu còn lại, ánh mắt lạnh lẽo.

Sát lục chi ý trên người hắn quá nồng đậm, một số thiên kiêu yêu nghiệt nhìn thẳng hắn không khỏi sinh ra cam giác thấy lạnh cả người, đều không muốn tuỳ tiện đối chọi với hắn.

Lúc này, một đạo bạch quang bỗng nhiên đánh tới, trong đó ẩn chứa một luồng quang minh chi ý mênh mông, khiến Trầm Phi Long cũng không nhịn được mà có chút ngưng trọng.

Chỉ thấy Lam Vũ mặc trên người áo giáp màu bạc đứng trước mặt của hắn, chiến ý trên người bộc lộ, giống như một vị nữ Võ Thần lẫm liệt không thể xâm phạm, làm cho người ghé mắt!

"Thật coi vũ trụ Bàn Cổ ta không người sao? !"

Lam Vũ lạnh lùng nói ra.

"Há, nữ nhân? Ta cũng muốn nhìn xem, ngươi có mấy phần thực lực!"

Tay Trầm Phi Long cầm trọng kiếm, tấn công.

Thần Trượng trong tay Lam Vũ cũng không cam chịu yếu thế, va chạm vào nhau, trong nháy mắt trọng kiếm và Thần Trượng tấn công, một lượng lớn sức mạnh tiên nguyên bắn ra, xé rách sơn hà khắp nơi.

"Sức mạnh thật là bá đạo!"

Lam Vũ lùi lại mấy chục trượng, cánh tay nắm Thần Trượng khẽ run.

Nhưng sau đó, nàng lạnh lùng cười một tiếng, lại ra tay lần nữa.

Chiến đấu đang tiếp tục.

Thiên kiêu yêu nghiệt của dị vũ trụ và vũ trụ Bàn Cổ vây quanh Côn Lôn Kính, gần như lao vào quần chiến, đánh đến mức khó mà hoà giải.

Mà ở một ngọn núi cao phía xa.

Một nữ tử thanh lãnh mặc trên người váy trắng đứng sừng sững ở trên đỉnh núi, ánh mắt lạnh lùng: "Vũ trụ Bàn Cổ đến không ít thiên kiêu yêu nghiệt, xem ra, cũng đã đến lúc có thể thu lưới."

Ngay khi nàng chuẩn bị xuất thủ, bỗng nhiên cảm nhận được cái gì đso, sắc mặt biến hóa, nhìn về phía bầu trời nơi xa: "Khí tức thật mạnh! ! Không nghĩ tới, lần này lại có thể câu tới dạng yêu nghiệt này, loại khí tức này, là tồn tại giết chết Trầm Phi Hồ kia sao? !"

Nữ tử thanh lãnh vô cùng kinh ngạc, luồng khí tức này, đúng là cho nàng một loại cảm giác cực kỳ thâm sâu khó lường, giống như đang đối mặt với đại hải cuồn cuộn.

Phải biết rằng, cho dù là những quái vật ở mười vị trí đầu của bảng Thiên Thần kia, cũng không thể mang đến cho nàng loại cảm giác này.

Chương 1655: Ngươi muốn người nào chết? Chân chính sát lục chi kiếm, một kiếm trảm Hắc Long, diệt yêu nghiệt

Lấy Côn Lôn Kính làm trung tâm, dị vũ trụ và vũ trụ Bàn Cổ chiến đến mức hừng hực khí thế.

Lam Vũ, Nữ Bạt, Sở Hồng, Đông Hoàng thần tử, truyền nhân Oa Hoàng Hoa Hi và toàn bộ yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ bị cuốn vào trong trận chiến này, mỗi người đều đang giao chiến với đối thủ.

"Tuy thực lực của ngươi mạnh, nhưng vẫn không phải là đối thủ của ta như cũ!"

"Bại cho ta!"

Trầm Phi Long chém ra một kiếm, kiếm khí đen nhánh phun ra ngoài, giống như Đại Triều vô biên, ngưng tụ ra một con Đại Long đen nhánh trong hư không, lao về phía Lam Vũ mà cắn xé!

Mà Lam Vũ cũng không yếu thế chút nào, vung vẩy Thần Trượng trong tay, thúc giục thần thông của Quang Minh Chiến Tiên Thể!

Một con sông dài vô cùng cuồn cuộn, tràn ngập quang minh chi ý vô tận dâng trào không thôi, chiếu rọi trong hư không, đập về phía Đại Long đen nhánh kia!

Hai luồng sức mạnh giao phong, kiếm khí và ánh sáng giao hội, tiêu tán khắp nơi, toàn bộ mọi nơi đều đang rung chuyển, từng đạo từng đạo vết rách hiện lên, giống như từng rảnh núi sâu, đánh cho mặt đất thay hình đổi dạng.

Bên trong cơn bão năng lượng hoa mỹ, Lam Vũ bay ngược ra sau, tay cầm Thần Trượng, quỳ một chân trên đất, sắc mặt có chút trắng bệch.

"Chết đi! !"

Trầm Phi Long nổi giận gầm lên một tiếng, trọng kiếm trong tay hoành không chém ra!

Nhưng ngay lúc này, một luồng uy áp vô biên, từ trên trời giáng xuống, kéo theo hàng tỉ tiên huy lập loè, một giọng nói lạnh lùng giống như thần, bỗng nhiên vang vọng ở trong gầm trời.

"Ngươi muốn người nào chết? !"

Đùng! !

Uy áp như bão, như hàng tỉ đại tinh cổ lão, đè lên vai mỗi một tu sĩ của dị vũ trụ.

Một số kẻ có tu vi kém một chút, càng trực tiếp quỳ trên mặt đất, chấn động không gì sánh nổi.

Đằng Yêu thái tử, Ô U cũng đều dừng tay lại, thần sắc ngưng trọng nhìn lên bầu trời, chỉ thấy tầng mây cuồn cuộn, một bóng người bạch y từ trong hư không từ từ đáp xuống!

Một bộ áo trắng như tuyết, giơ tay nhấc chân đều là siêu nhiên chi ý, phong thái rung động lòng người, như Tiên Vương lâm trần, tiên huy tươi sáng, phổ chiếu Cửu Thiên Thập Địa!

Cước bộ nhẹ nhàng, nhưng khi mũi chân chạm vào mặt đất, khắp nơi nổ tung, tiên nguyên như sóng to, bao phủ khắp nơi!

Từng đạo từng đạo Đại La ý hoàn toàn khác biệt ngưng tụ ra từng viên từng viên phù văn cổ xưa, như ngân hà vờn quanh ở xung quanh hắn, nhất là trên trán hắn, có một đóa ấn ký Thanh Liên, càng ẩn chứa một luồng đạo vận kinh người, đó là một luồng sức mạnh siêu thoát dường như sóng vai với đại đạo, không bị hạn chế!

"Sở Cuồng Nhân! !"

Ánh mắt Đông Hoàng thần tử ngưng trọng, có chút phức tạp.

Hắn hận Sở Cuồng Nhân.

Nhưng cũng không thể không thừa nhận, dưới loại tình huống này, Sở Cuồng Nhân đến tuyệt đối là cách để làm phấn chấn nhân tâm.

"Sở Cuồng Nhân!"

Có người cắn răng nghiến lợi nhìn bóng lưng của Sở Cuồng Nhân, đó là người của cấm khu linh hồn, như Thanh Thiên thiếu chủ, Lục Nguyên thiếu chủ.

Chuyện mà Sở Cuồng Nhân làm ở cấm khu linh hồn, bọn họ còn rõ mồn một trước mắt.

Nhưng tình huống lúc này đặc thù, mà thực lực bọn họ kém xa đối phương, cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Mà về phần một số thiên kiêu còn lại, như bọn người Lam Vũ, Nữ Bạt thì lại vui vẻ, nhìn bóng người bạch y siêu phàm kia, giúp sĩ khí tăng cao!

"Ha ha, Sở Cuồng Nhân tới, những người của dị vũ trụ này chết chắc!"

"Đám người kia, sợ là chưa từng trải nghiệm qua tuyệt vọng là gì."

Người của dị vũ trụ nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt ngưng trọng, mặc dù đối phương vô cùng khí thế, vô cùng cường đại, nhưng càng khiến bọn họ cảm thấy kinh ngạc chính là, người này vừa hiện thân, những khí thế của tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ nhanh chóng thay đổi, sắc mặt toát ra một luồng hào quang cực kỳ tự tin.

Như có đối phương ơ đây, vấn đề gì đều có thể giải quyết dễ dàng.

Đây là một loại mị lực gì vậy?

Ở dị vũ trụ, có rất ít yêu nghiệt có thể dẫn dắt nhân tâm như thế này.

Mà bây giờ, bọn họ gặp được một cái, nhưng rất đáng tiếc, người này đứng ở phía đối lập với bọn họ.

"Ngươi mới vừa nói, ngươi muốn người nào chết? !"

Sở Cuồng Nhân nhìn Trầm Phi Long, giọng điệu lạnh nhạt nói.

"Ngươi chính là Sở Cuồng Nhân bọn họ nói? ! Là người giết chết đại ca Trầm Phi Hồ của ta!"

Giọng điệu của Trầm Phi Long ngưng trọng nói ra.

"Trả lời vấn đề của ta, ngươi muốn người nào chết?" Sở Cuồng Nhân tiếp tục lạnh nhạt nói ra, uy áp trên người như bão, điên cuồng nghiền ép về phía đối phương.

Ngưng tụ kiếm chỉ, một chút kiếm khí đã lưu chuyển ở đầu ngón tay.

Dưới uy áp Sở Cuồng Nhân, tay nắm kiếm của Trầm Phi Long đúng là đang khẽ run.

Không chỉ có như thế, ánh mắt lạnh nhạt kia của đối phương, tựa như xem mình thành kiến hôi, điều này làm hắn vừa e ngại, lại phẫn nộ, hắn kiên định đạo tâm, nổi giận gầm lên một tiếng: "Ta muốn ngươi chết! !"

Một lượng lớn kiếm khí phóng lên tận trời, sát lục kiếm ý bàng bạc đổ xuống!

Kiếm khí ngưng tụ, Hắc Long dữ tợn lại xuất hiện lần nữa, một đôi mắt rồng băng lãnh nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, lộ ra vẻ bạo ngược, hung tàn vô tận.

"Long Sát Tứ Phương, Cực Sát Kiếm! !"

Trọng kiếm trong tay Trầm Phi Long vung lên, kiếm khí Hắc Long dữ tợn kia cũng theo đó mà phát ra tiếng gầm giận dữ, lao về phía Sở Cuồng Nhân mà cắn xé!

Chỗ nó đến, sơn hà nứt toác, hư không nổ nát vụn!

Mà Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ bất động, kiếm khí trên đầu ngón tay lại càng ngày càng dồi dào.

"Giết? Vậy liền để ngươi mở mang kiến thức một chút, cái gì là sát lục chi kiếm chân chính! !"

Kiếm chỉ của Sở Cuồng Nhân hướng lên trời, một lượng lớn kiếm khí từ trong kiếm chỉ phun ra ngoài, hóa thành một đạo kinh kiếm ảnh thiên, sát lục chi ý vô tận, lan tràn ra.

Dường như trong đó, mọi người ào ào nhìn thấy cảnh tượng vô số tiên phật ngã xuống như mưa, vô cùng đáng sợ.

Một kiếm này, vì giết hại mà sinh ra!

Một kiếm này, vì tru sát tiên phật, tru sát Thần Quỷ mà sinh ra!

"Tru tiên kiếm khí, Lục Tiên! !"

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, kiếm chỉ vạch một cái, kiếm ảnh kinh thiên kia trực tiếp xé rách bầu trời, kéo theo sát ý vô tận, chém về phía Hắc Long.

Mọi người chỉ thấy, kiếm khí rơi vào phía trên Hắc Long, như thế chẻ tre xé rách Hắc Long, sau đó khóa chặt Trầm Phi Long, nhấn chìm hắn!

Đối phương thậm chí còn chưa kịp hét thảm một tiếng, đã trực tiếp hóa thành một làn sương máu nổ tung!

Sở Cuồng Nhân, một kiếm trảm Hắc Long, sát yêu nghiệt! !

Một kiếm này, kinh diễm gầm trời, chấn nhiếp chúng sinh, càng khiến thiên kiêu yêu nghiệt của dị vũ trụ hít vào một ngụm khí lạnh, nhìn Sở Cuồng Nhân, như đang nhìn một con quái vật!

"Trầm Phi Long chết rồi? ! Bị một kiếm chém chết! !"

"Hắn, hắn cũng là dùng một kiếm như thế để giết chết Trầm Phi Hồ sao? Bên trong vũ trụ Bàn Cổ, lại có dạng quái vật này sao? !"

"Trời ạ!"

Yêu nghiệt của Đằng Yêu thái tử, Ô U, thần sắc cũng vô cùng ngưng trọng.

Mà ánh mắt Sở Cuồng Nhân đã rơi ở trên người của bọn họ, ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí phun trào: "Tiếp đó, giờ đến phiên các

ngươi!"

Trong mắt có thanh quang lóe lên, một đạo kiếm khí bạo phát!

Kiếm khí lướt qua, nguyên một đám thiên kiêu yêu nghiệt của dị vũ trụ ào ào ngã xuống, căn bản không có cách nào ngăn cản.

Ngay cả yêu nghiệt như Trầm Phi Long còn không chặn được một kiếm của Sở Cuồng Nhân, thì bọn họ làm sao có thể? !

"Đằng Yêu thái tử!"

Ô U hét lớn một tiếng, đối phương cũng ngầm hiểu, nhất thời liên thủ, cùng nhau ngăn cản một kiếm này của Sở Cuồng Nhân!

Mũi thương, dây leo cùng nhau bao phủ ra!

Thực lực của bọn họcòn mạnh hơn nhiều so với Trầm Phi Long, hai người liên thủ, cũng đã đỡ được một kiếm này của Sở Cuồng Nhân, nhưng mà, sắc mặt của bọn họ vẫn vô cùng ngưng trọng như cũ.

Bởi vì, lúc này mới chỉ là một kiếm của đối phương mà thôi!

Đối phương có thủ đoạn gì, bọn họ còn không biết, chí ít từ bộ dáng khí định thần nhàn của đối phương mà phán đoán, đây cũng không phải là toàn bộ thực lực của hắn.

"Khá lắm, vốn nghe nói hắn dùng một kiếm giết Trầm Phi Long, ta còn không tin, hiện tại xem ra, quả thật là một tên quái vật."

"Thực lực của hắn, so với mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần, chỉ sợ cũng không kém hơn bao nhiêu."

Chương 1656: Đều là một đám phế vật, Ô U và Đằng Yêu thái tử liên thủ, Minh Vương thần ảnh

Sở Cuồng Nhân đến, một kiếm chém giết Trầm Phi Long, khiến nhóm thiên kiêu yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ vô cùng phấn chấn.

Mà người của dị vũ trụ thì thì tim đập nhanh run sợ.

"Có thể tiếp được một kiếm của ta, các ngươi cũng coi như có chút bản lãnh."

Sở Cuồng Nhân nhìn Đằng Yêu thái tử, Ô U từ tốn nói.

Hắn, khiến hai người cau mày lại, toát ra vẻ bất mãn, phải biết, bọn họ đều là yêu nghiệt cái thế ở vũ trụ Thiên Nguyên, thực lực vô cùng cường đại, không biết bao nhiêu người vừa e ngại, lại vừa sùng bái đối với bọn họ, nhưng bây giờ, đón lấy một kiếm của Sở Cuồng Nhân, ở trong mắt đối phương mới tính là có chút bản lãnh.

"Ta chưa bao giờ thấy qua người cuồng vọng như vậy!"

"Cho dù là yêu nghiệt xếp trong mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần đối mặt với hai người chúng ta liên thủ, cũng phải cẩn thận, ngươi không khỏi quá mức ngông cuồng đi!"

Nghe được lời của bọn họ, khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh: "Xem ra, mười vị trí đầu bảng Thiên Thần cũng đều là một đám rác rưởi đây."

Lời vừa nói ra, tất cả tu sĩ của dị vũ trụ đều giận đến sắc mặt trắng bệch.

"Quá phách lối, thật sự là quá phách lối!"

"Thật sự xem bản thân mình có mấy phần thực lực, thì muốn nói cái gì cũng được sao? !"

"Đáng chết, hai người Đằng Yêu thái tử làm cái gì vậy? Còn không nhanh để gia hỏa này mở mang kiến thức một chút về sự lợi hại của vũ trụ Thiên Nguyên chúng ta."

Phải biết, bảng Thiên Thần là bảng danh sách mà dị vũ trụ căn cứ vào thực lực của một đời trẻ tuổi sắp xếp, vô cùng quyền uy.

Mỗi một người, đều có tiềm lực trở thành Thần Vương.

Tất cả mọi người của một đời trẻ tuổi, đều lấy việc có thể xuất hiện trên bảng Thiên Thần làm vinh sự, nhưng ở trong mắt Sở Cuồng Nhân, tất cả lại đều thành một đám rác rưởi? !

Đối phương không chỉ đang vũ nhục bọn họ, còn đang vũ nhục toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên, chuyện này sao bọn họ có thể nhịn được?

"Giết!"

Hai người Đằng Yêu thái tử, Ô U liếc nhau, lập tức trực tiếp xuất thủ.

Chỉ thấy tay của Đằng Yêu thái tử kết thành pháp quyết huyền diệu, nguyên một đám con rối từ dưới đất chui ra, từ bốn phương tám hướng, lao về phía Sở Cuồng Nhân mà chém giết, muốn dùng chiến thuật biển người để đè chết đối phương.

"Một đám gỗ mục, có thể làm nên trò trống gì?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, từ từ mở bàn tay ra, một đóa Hồng Liên chi hỏa chập chờn ở trong lòng bàn tay, lập tức phun ra ngoài, chỗ nó đến, vô số con rối đều hóa thành tro tàn.

Hoả diễm của hắn, so với Hoàng Hỏa của Sở Hồng, Hạn Bạt chân hỏa của Nữ Bạt còn cường đại hơn!

Nhưng sau khi đốt xong tất cả con rối, lại bỗng nhiên có vô số dây leo bắn ra, từ dưới đất bện thành một ngục tù bằng dây to lớn, hoàn toàn vây khốn Sở Cuồng Nhân!

"Tốn công vô ích."

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ bất động, ngưng tụ kiếm chỉ, có vô số kiếm khí tuôn ra.

Kiếm khí bay múa, xoát xoát vài cái, nhà tù bằng dây kia bị chém thành mảnh vụn rơi đầy trên đất, căn bản không có cách tạo thành bất cứ sự kiềm chế nào đối với hắn.

Nhưng sau khi hắn chém vỡ ngục tù kia, trên bầu trời, một đạo kích quang đen nhánh đột nhiên từ trên trời giáng xuống!

Dường như trong đó, hiện ra một hư ảnh Thần Minh cổ lão.

Ngục tù bằng dây leo của Đằng Yêu thái tử, chỉ là một thủ thuật che mắt, sát chiêu chân chính của Ô U là một kích này.

Nhưng mà Sở Cuồng Nhân vẫn không có để ở trong lòng, ngưng tụ kiếm chỉ, lại thi triển tru tiên kiếm khí lần nữa, sát phạt chi ý dồi dào vô tận kia, vẫn khiến trong lòng đều mỗi người run sợ như cũ.

Kiếm khí và kích quang ầm ầm va chạm, Ô U bay ngược ra sau mấy trăm trượng.

Xem xét lại Sở Cuồng Nhân, đứng tại chỗ, vẫn trầm ổn như vậy, nửa bước bất động như cũ.

"Tru tiên kiếm khí, gia hỏa này lại nắm giữ tru tiên kiếm khí đến loại trình độ này!"

Trong đám người, ánh mắt Đông Hoàng thần tử ngưng trọng.

Công kích của Ô U kia, ngay cả hắn cũng phải cẩn thận ứng phó, nhưng một đạo kiếm khí tiện tay của Sở Cuồng Nhân đã có sức mạnh kinh khủng như vậy, thật sự là làm cho người ta chấn kinh.

"Muốn chống lại hắn, xem ra còn khó hơn."

Đông Hoàng thần tử nỉ non nói.

Tuy nói hiện tại, ở một mức độ nào đó, Sở Cuồng Nhân đang chiến đấu vì vũ trụ Bàn Cổ, nhưng hắn vẫn không có bất luận ý tứ vui vẻ gì.

Ngược lại, đối phương càng mạnh, hắn càng không cam tâm.

Nhìn thấy tu sĩ thiên kiêu bên trong vũ trụ Bàn Cổ hò hét trợ uy cho Sở Cuồng Nhân, hắn vô cùng ghen ghét.

"Côn Lôn Kính."

Đông Hoàng thần tử nhìn về phía Côn Lôn Kính, trong mắt lộ ra một tia kiên định.

"Ô Vân Tế Nhật! !"

Sau khi bị Sở Cuồng Nhân dùng một kiếm quét bay, Ô U không có bất kỳ nhụt chí gì, tiếp tục ra chiêu.

Chỉ thấy trường kích trong tay hắn vung vẩy ra, từng đạo từng đạo khí kình màu đen đang không ngừng đan xen, đúng là tạo thành một mảng mây đen lớn che lấp trời đất!

Trong mây đen này, ẩn chứa kích quang sắc bén vô cùng bàng bạc.

"Đi! !"

Mảng lớn mây đen bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Cùng lúc đó, trong tay Đằng Yêu có vô số dây leo đang liên tiếp vung vẩy, đan xen thành một con rối người khổng lồ còn to lớn hơn trăm lần so với trước đó!

Con rối này tràn ngập khí tức vô cùng cường đại, làm người ta sợ hãi.

"Tru tiên kiếm khí, hãm!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, tru tiên kiếm khí hoàn toàn khác biệt được thi triển.

Vô số kiếm khí bỗng dưng ngưng tụ, quay chung quanh con rối khổng lồ này, dưới sự xé rách của vô số kiếm khí, con rối khổng lồ này hóa thành vô số mảnh vụn.

Tru tiên kiếm khí có bốn loại biến hóa, theo thứ tự là Lục Tiên, Hãm Tiên, Tuyệt Tiên, là loại tru tiên mạnh nhất!

Ba loại phía trước, Sở Cuồng Nhân đã nắm giữ vô cùng rõ ràng, còn về loại cuối cùng, vẫn còn là kém một chút, nhưng cũng có thể thi triển.

"Tuyệt Tiên!"

Hãm Tiên thuộc về phạm vi lớn, là chiêu thức dựa vào một lượng lớn kiếm khí giết chết đối phương.

Sau khi giết chết con rối khổng lồ kia, Sở Cuồng Nhân lại chuyển hóa thành kiếm khí tuyệt tiên, còn sắc bén hơn so với Lục Tiên!

Chỉ thấy một đạo kiếm khí giống như một sợi chỉ bạc xẹt qua hư không, kiếm khí giống như sợi chỉ bạc này như dao nóng cắt mỡ bò, tuỳ tiện xé rách mây đen đen nghịt kia!

Mà kiếm khí như sợi chỉ bạc này, lại như thế chẻ tre, không ngừng tiến lên, khóa chặt Ô U!

"Không! !"

Đồng tử của Ô U co rụt lại, hét lớn một tiếng, trên mặt lộ ra một vẻ hoảng sợ.

Hắn dùng hết toàn lực trốn tránh kiếm khí, nhưng mặc dù là như thế, một cánh tay của hắn vẫn bị tuỳ tiện xé rách như cũ.

"Đáng chết! !"

Ô U hét lớn một tiếng, trong mắt bắn ra một đạo u quang đen nhánh.

Chỉ thấy một luồng sức mạnh linh hồn cường đại bỗng nhiên bạo phát, sức mạnh này ngưng tụ ra một bóng người đen nhánh trong hư không.

Thân ảnh này, thông thiên triệt địa, đầu đội ngọc quan, quanh người có nguyên một đám phù văn Đại Đạo vờn quanh, trên người tràn ngập uy áp vô tận!

"Là Minh Vương! !"

Có người của dị vũ trụ thấy thế, không khỏi hét lớn một tiếng, có chút chấn kinh.

Minh Vương nhất tộc, đây là tộc của Ô U, cũng là một trong các Vương tộc của vũ trụ Thiên Nguyên!

Hơn nữa còn là một trong những Vương tộc cổ lão cường đại nhất!

Nghe nói, yêu nghiệt của tộc quần này có thể kích phát ra một loại thần thông linh hồn, triệu hồi ra thần ảnh Minh Vương cổ lão, uy lực của nó cực kỳ khủng khiếp!

Đùng! ! !

Sức mạnh Minh Vương tùng trùng điệp điệp khuếch tán ra, rung động gầm trời.

Luồng sức mạnh này, không đơn thuần là nhằm vào thân thể, mà còn nhằm vào linh hồn, không ít tu sĩ cảm thấy trong đầu truyền đến giọng nói quỷ dị, giọng nói kia có âm tiết kỳ quái, tiết tấu rối loạn, làm người ta đau đầu đến muốn nứt ra, linh hồn thì muốn trực tiếp nổ tung, linh hồn hơi yếu còn trực tiếp rú thảm thành tiếng.

"Sở Cuồng Nhân! !"

"Đây là át chủ bài mạnh nhất của ta, Minh Vương thần ảnh! ! Ngươi có thể đón lấy sao? !"

Ô U ôm lấy cánh tay bị gãy, giận dữ hét lớn.

Nhưng cho dù phải đối mặt với thần ảnh Minh Vương cổ lão, sắc mặt của Sở Cuồng Nhân vẫn vô cùng lạnh nhạt như cũ: "Thủ đoạn linh hồn sao? Vừa vặn, ta cũng biết một ít."

Chỉ thấy trên người hắn bộc phát ra chín đạo thần quang hoa mỹ.

Sức mạnh Cửu Thải Thần Hồn Thể, thi triển!

Từng đạo từng đạo sức mạnh linh hồn đan xen trong hư không, hóa thành một quả chuông lớn màu tím có khắc vô số phù văn cổ lão!

Chương 1657: Thức cuối cùng của tru tiên kiếm, ngươi muốn tấm gương này sao? Nàng từ bỏ

"Đây là, Cửu Thải Thần Hồn Thể! !"

Có người nhịn không được mà kinh hô một tiếng.

Tiên giới có mười đại Tiên Thể Chí Tôn, mỗi một loại đều vô cùng cường đại, làm người khác chú ý.

Trên người Sở Cuồng Nhân đã có mấy loại Tiên Thể Chí Tôn, mà bây giờ hắn lại thi triển ra một loại Tiên Thể Chí Tôn trước kia chưa bao giờ thi triển, điều này không khỏi làm cho người ta chấn kinh!

Mà người của cấm khu linh hồn lại không hề quá kinh ngạc.

Chuyện của Cửu Thải Thần Hồn Thể, bọn họ cũng biết, nên vừa nhìn thấy loại thể chất này, liền không khỏi nhớ tới chuyện Sở Cuồng Nhân trêu đùa cả cấm khu linh hồn, chuyện này khiến sắc mặt của bọn họ khó coi.

Nhất là lúc Sở Cuồng Nhân thi triển Linh Hồn Tử Thần Chung, trong lòng càng là ngũ vị tạp trần.

Phải biết, Linh Hồn Tử Thần Chung đã thất truyền ở cấm khu linh hồn, nhưng bây giờ lại bị một người từng làm nhục cấm khu linh hồn nắm giữ.

Chuyện này không thể nghi ngờ, là đang tát vào mặt của cấm khu linh hồn.

Nhưng mà, những người còn lại cũng không biết chuyện của cấm khu linh hồn, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân lại lần nữa thi triển ra một loại chiêu số mà mọi người chưa từng nhìn thấy.

Chỉ thấy quả chuông lớn có khắc vô số phù văn cổ lão bỗng nhiên đung đưa, từng đợt tiếng chuông hùng hậu truyền ra, trong đó còn kéo theo một luồng sức mạnh linh hồn to lớn, dưới tiếng chuông này, thần ảnh Minh Vương cổ lão kia đúng là bắt đầu rạn nứt, vô số phù văn ở bên ngoài, dần dần bị phá nát!

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, thần ảnh Minh Vương, phá! !

Mà Ô U gào lên thê thảm, thất khiếu đã chảy máu, vô cùng hoảng sợ nhìn Sở Cuồng Nhân: "Sức mạnh linh hồn của ngươi, lại vượt qua ta! !"

Sở Cuồng Nhân không nói gì, liền muốn xuất thủ giải quyết đối phương.

Nhưng ngay lúc này, giữa thiên địa, bỗng nhiên có từng viên từng viên phù văn bay lên bầu trời, quay chung quanh Sở Cuồng Nhân.

Phù văn như ngân hà, tiên huy chiếu rọi, đan xen thành một trận pháp cường đại.

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

"Có thể vô thanh vô tức bố trí trận pháp ở trong hư không này, thú vị."

Tiên thức của hắn giống như thủy triều, khuếch tán ra, bao phủ bốn phía.

Rất nhanh, hắn liền phát hiện một trận sức mạnh tiên nguyên cường đại từ nơi nào đó truyền đến, mà sức mạnh này, còn đang cộng hưởng với trận pháp phù văn vây quanh hắn.

"Tìm được rồi."

Ánh mắt của Sở Cuồng Nhân như điện, nhìn về phía một bạch y nữ tử đứng trên sơn phong ở nơi xa.

Cô gái mặc áo trắng này, tuyệt mỹ.

Nhưng ánh mắt của nàng, lại vô cùng lạnh nhạt, dường như không ẩn chứa một chút tình cảm nào, lúc nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, mới toát ra một vẻ kinh ngạc.

"Nhanh như vậy đã tìm ra ta rồi sao?"

Bạch y nữ tử nỉ non nói.

Mà trên chiến trường.

Hai người Ô U, Đằng Yêu thái tử nhìn thấy Sở Cuồng Nhân bị trận pháp phù văn vây khốn, thần sắc nhất động: "Trận pháp này, là thiên nữ của Thần Cơ nhất tộc xuất thủ."

"Mau rời đi!"

Hai người không có chút do dự gì, lập tức rời đi.

Có động tác giống như bọn họ, còn có những người còn lại, tỉ như... Đông Hoàng thần tử!

Nhưng mà, Đông Hoàng thần tử không phải rời đi, mà là vào một khắc nhìn thấy Sở Cuồng Nhân bị trận pháp Phù Văn này vây khốn, thì hóa thành một vệt kim quang, nhanh chóng lao về phía Côn Lôn Kính!

Quả thật hắn còn muốn cướp đoạt Côn Lôn Kính!

Mọi người không khỏi kinh hô.

Ở trong mắt mọi người, Sở Cuồng Nhân chèn ép đông đảo thiên kiêu yêu nghiệt của dị vũ trụ, dương oai cho vũ trụ Bàn Cổ, cộng thêm thực lực của hắn mạnh nhất, Côn Lôn Kính này phải là của hắn mới đúng.

Bọn họ sớm đã không còn ý nghĩ tranh đoạt.

Nhưng không nghĩ tới, Đông Hoàng thần tử một mực khoanh tay đứng nhìn, sống chết mặc bây thế mà lại xuất thủ vào lúc này!

"Đông Hoàng thần tử này, thật không biết xấu hổ."

"Chậc chậc, bảo này quả thật là làm động nhân tâm, ngay cả thần tử của Tiên Đình cũng không thể ngoại lệ."

Kết giới thời không bên ngoài Côn Lôn cảnh đã sớm bị Ô U đánh nát hơn phân nửa, giờ phút này Đông Hoàng thần tử xuất thủ, gần như không hề phí chút sức nào đã đi tới trước mặt Côn Lôn cảnh.

Nhưng khi hắn sắp đắc thủ.

Một bóng người cũng giống như hắn, cũng ra tay tranh đoạt Côn Lôn Kính này!

Mà người này chính là truyền nhân của Oa Hoàng của Nhân Hoàng tông, Hoa Hi!

Truyền nhân của Oa Hoàng, là một yêu nghiệt cái thế hiện thế trong những năm gần đây, thực lực cường đại, danh tiếng không nhỏ, so với Đông Hoàng thần tử, không hề yếu.

Hai người cũng ra tay, liếc nhau, lập tức liền giao thủ.

Tiên nguyên bạo phát, tiên huy tươi sáng, các loại tiên pháp thần thông cường đại liên tiếp bạo phát, ngươi tới ta đi, không ai nhường ai!

"Truyền nhân của Oa Hoàng, ngươi thật muốn tranh giành Côn Lôn Kính này với ta!"

"Vật này, ta nhất định phải có!"

Hoa Hi từ tốn nói, xuất thủ không lưu tình một chút nào.

"Đáng chết!"

Đông Hoàng thần tử sầm mặt lại.

Mà một bên khác, Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua hai người, cũng không thèm để ý, hắn thấy, hai người này cũng chỉ là chó cắn chó mà thôi.

Hắn nhìn về phía bạch y nữ tử trên đỉnh núi cao nơi xa, khóe miệng hơi vểnh, lập tức ngưng tụ kiếm chỉ, tiên nguyên bàng bạc vô biên đổ xuống, hóa thành một đạo kiếm ảnh kinh thiên! !

Một chiêu này, chính là thức cuối cùng của tru tiên kiếm khí, mà ngay cả Diệp Trúc vẫn chưa thể nắm giữ!

"Tru tiên! !"

Kiếm ảnh kinh thiên giống như thực chất, phía trên có khắc vô số phù văn, tràn ngập một luồng sát phạt chi ý kinh thiên động địa!

Chỉ là khí tức lộ ra ngoài, đã khiến cho phù văn vây khốn Sở Cuồng Nhân ở bốn phía vỡ nát từng viên một!

Trận pháp Phù Văn này có thể được bố trí dưới tình huống Sở Cuồng Nhân không phát giác ra, tuy nhìn rất lợi hại, có vẻ bí mật, nhưng cường độ lại có vẻ không bằng.

Muốn vây khốn Sở Cuồng Nhân, làm sao có thể là một chuyện đơn giản được?

Tru tiên kiếm ảnh, trùng trùng điệp điệp, kéo dài mấy triệu trượng, kiếm khí hoành không chém ra, sơn hà khắp nơi dọc theo đường đi, toàn bộ hóa thành tro tàn!

Bầu trời trực tiếp bị xé thành hai nửa, hình thành màn trời đen nhánh.

Mà đan xen ở bên trong kiếm khí sáng chói, có từng màn dị tượng Tiên Thần ngã xuống hiện lên, giống như ngày tận thế tới, tiên phật tai ương!

"Không tốt! !"

Bạch y nữ tử bị đạo kiếm khí này khoá chặt biến sắc, khuôn mặt thanh lãnh nhịn không được lộ ra một tia hoảng sợ.

Chỉ thấy hai tay nàng nhanh chóng vung vẩy, từng nét bùa chú ngưng tụ ra.

Đùng! !

Tiếng vang kinh khủng kinh thiên động địa, ngọn núi to lớn ở nơi xa kia trực tiếp hóa thành bột mịn dưới một kiếm này!

Thậm chí ngay cả khối đại lục nằm dưới ngọn núi kia cũng bị kiếm khí xé thành mảnh nhỏ, một lượng lớn kiếm khí giống như phong bạo tận thế khuếch tán ra, chỗ nó đến, một mảnh hỗn độn.

"Há, chạy trốn sao?"

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh, đối với dị vũ trụ này, sinh ra một chút hứng thú.

Một kiếm vừa rồi kia, hắn đã động sát tâm, không có bất kỳ sự nương tay nào, thế mà đối phương còn có thể đào thoát từ bên trong một kiếm này, có thể thấy đối phương có một chút thực lực.

Lợi hại hơn nhiều so với Ô U, Đằng Yêu thái tử kia.

"Là cái gọi là người ở mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần kia sao?"

Sở Cuồng Nhân vuốt cằm nói.

Mà cách đó không xa, Đông Hoàng thần tử đang tranh đoạt Côn Lôn Kính nhìn thấy Sở Cuồng Nhân thoát khỏi trận pháp Phù Văn trong nháy mắt, thì đã biến sắc, cũng không tiếp tục tranh đoạt Côn Lôn Kính, lập tức rời đi!

Sở Cuồng Nhân cũng không có đi để ý tới hắn, đặt ánh mắt ở phía trên Côn Lôn Kính.

Vốn dĩ Hoa Hi còn muốn lấy Côn Lôn Kính, nhưng khi ánh mắt của đối phương nhìn vào nàng, thân thể mềm mại của nàng run lên, một viên đạo tâm tự xưng là không biết sợ, tại thời khắc này, đúng là vì sợ mà bỗng nhiên nhúc nhích.

Tựa như, hoảng sợ!

"Ngươi muốn cầm tấm gương này sao?"

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt hỏi một câu.

Hoa Hi hít sâu một hơi, lập tức nhoẻn miệng cười, nét mặt tươi cười như hoa, nói: "Sở đạo hữu hiểu lầm, vừa rồi ta thấy Đông Hoàng thần tử lại thừa dịp đạo hữu bị nhốt muốn tranh đoạt chiếc kính này, thật sự là nhìn không được, liền xuất thủ ngăn cản, tuyệt đối không có ý tứ muốn chiếm chiếc kính này thành của mình."

Nàng, từ bỏ!

Côn Lôn Kính tuy tốt, nhưng điều kiện tiên quyết là, phải còn mạng để sử dụng.

Chương 1658: Cương thi cũng có cảm giác? Nhìn vào bản lĩnh của ngươi, thật

sự là nam nhân đáng sợ

Hoa Hi nhìn Sở Cuồng Nhân, trên mặt lộ ra một nụ cười miễn cưỡng.

Mọi người thấy thế, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Phải biết, truyền nhân của Oa Hoàng, Hoa Hi, là một người cao quý cỡ nào, những năm gần đây, còn chưa từng có ai thấy nàng từng cười với người nam nhân nào.

Cho dù là truyền nhân Hiên Viên trong truyền thuyết luôn đi bên cạnh nàng, thì sắc mặt của đối phương cũng không chút thay đổi.

Nhưng bây giờ, lại nở nụ cười với Sở Cuồng Nhân.

Mặc dù nói đây là vì bảo mệnh, sợ Sở Cuồng Nhân không cao hứng, sẽ chém mình, nhưng cũng khiến người ta nói chuyện say sưa.

"Chậc chậc, rõ ràng vừa rồi truyền nhân của Oa Hoàng cũng giống với Đông Hoàng thần tử, muốn tranh đoạt Côn Lôn Kính, nhưng bây giờ, lại trực tiếp đổi giọng, lợi hại lợi hại."

"Không đổi giọng có được hay không? Sở Cuồng Nhân thì ở ngay chỗ này, muốn bảo nàng nói mình muốn cướp Côn Lôn Kính, ngươi xem xem Sở Cuồng Nhân có thể thương hương tiếc ngọc hay không."

"Bảo vật tuy tốt, nhưng cũng phải có mệnh sử dụng mới được."

"Trên đời này, đoán chừng chỉ có Sở Cuồng Nhân có thể khiến thần nữ cao quý đối đãi như thế, thậm chí là nịnh nọt."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Hoa Hi, lạnh nhạt nói ra: "Đừng cười, thật khó nhìn."

Miễn cưỡng như thế, cười cho ai nhìn vậy?

Nghe được lời này của hắn, khóe miệng Hoa Hi co giật một chút, nàng đường đường là truyền nhân của Oa Hoàng, có thể nói là một trong những thần nữ cao quý nhất của vũ trụ Bàn Cổ này.

Hơn nữa, tư sắc của nàng, hoàn toàn có thể dùng từ thiên tư quốc sắc, cao quý lãnh diễm để hình dung.

Trong toàn bộ Tiên giới, có xinh đẹp hơn nàng, nhưng không cao quý như nàng, cao quý hơn nàng quý, nhưng không xinh đẹp bằng nàng, trên đời này, chưa từng có người nam nhân nào có thể làm cho nàng vui cười đối đãi đâu đấy.

Nhưng hôm nay, nàng cười với một người nam nhân, lại còn bị đối phương ghét bỏ? !

Có còn thiên lý hay không? !

Nam nhân này, mắt mù rồi sao!

Hoa Hi tức giận đến mức đôi bàn tay trắng như phấn sau lưng nắm chặt, nổi gân xanh, nhưng trên mặt vẫn phải không biết xấu hổ mà giữ lại nụ cười lễ phép như cũ.

Đây tuyệt đối là chuyện mất thể diện nhất đời này nàng từng làm.

Mà những người còn lại thấy cảnh này, không khỏi cảm khái, Sở Cuồng Nhân, vĩnh viễn là giọt thần!

"Nhường một chút."

Sở Cuồng Nhân đẩy Hoa Hi ssang bên cạnh, sau đó đi về phía Côn Lôn Kính, cầm trong tay đánh giá.

Đây là một món chí bảo bản nguyên thượng phẩm, ẩn chứa sức mạnh thời không kỳ diệu, Sở Cuồng Nhân nhìn lấy mặt kính kia, khóe miệng lộ ra một nụ cười: "Cũng không tệ lắm."

"Công tử."

"Ca ca."

Hai người Lam Vũ, Sở Hồng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, đi tới, trên mặt tươi cười.

Sở Cuồng Nhân cười vuốt vuốt đầu Sở Hồng.

Trên thế giới này, đoán chừng cũng chỉ có hắn mới thế vò đầu của hoàng nữ mạnh nhất thời bấy giờ của tổ Phượng Hoàng, nếu đổi lại những người khác, đã sớm bị thiêu đến tro cũng không còn.

Một số người còn lại có quen biết Sở Cuồng Nhân, cũng đều tiến lên chào hỏi với Sở Cuồng Nhân.

"Chậc, thực lực của ngươi đã mạnh hơn, coi như không tệ."

Nữ Bạt liếm môi một cái, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra hứng thú nồng đậm.

Nàng phát hiện, sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân lần nữa, sự rung động trong lòng kia chẳng những không hề yếu bớt, mà còn càng thêm mãnh liệt.

Giống như đang kêu gào, bao nàng nhanh chóng đạt được nam nhân này!

Chuyện này rất kỳ quái, cũng rất mới mẻ, nàng đã lớn như vậy, mà đây là lần đầu tiên gặp phải nam nhân khiến cho mình điên cuồng phải lòng như vậy.

Bản thân nhất định muốn có được đối phương.

Nữ Bạt tiếp tục động viên mình cố lên ở trong lòng.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Nữ Bạt, sau khi phát giác được ánh mắt nóng rực của đối phương đang nhìn về phía mình, không khỏi hơi hơi nhíu mày: "Ngươi không cần phải nhớ thương đồ vật mà mình không có được."

"Nam hoan nữ ái, là chuyện thường tình."

"Ngươi là cương thi."

"Làm sao? Cương thi thì không thể yêu thích người khác sao? Đây là người nào quy định?" Nữ Bạt không thèm để ý chút nào, tiếp tục

nói.

Sở Cuồng Nhân im lặng, trong lòng của hắn lập tức khẽ nhúc nhích: "Cương thi, cũng có cảm giác sao?"

Mà khóe miệng của Nữ Bạt hơi vểnh, ánh mắt nhìn thẳng vào Sở Cuồng Nhân, từ trên mặt dời xuống bụng, lại dời xuống chút nữa, liếm môi một cái: "Vậy thì phải xem bản lãnh của ngươi."

"Ca ca, các ngươi đang nói cái gì vậy?"

Sở Hồng ở một bên hơi nghi hoặc một chút.

"Không có gì." Sở Cuồng Nhân ho hai tiếng: "Đi thôi, bí cảnh này rất lớn, tìm tiếp xem có còn lại thứ gì hay không."

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân đưa Lam Vũ, Sở Hồng, còn có mấy người Diệp Trúc cùng nhau rời đi.

Lúc đầu Nữ Bạt cũng nghĩ muốn đi theo, nhưng lại bị Sở Cuồng Nhân dùng một bàn tay đánh bay ra ngoài: "Chúng ta không quen."

"Thật sự là nam tử bạo lực lại nhẫn tâm."

Nữ Bạt nằm trên mặt đất, nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, sắc mặt đỏ lên cười nói.

Mấy người còn lại đưa mắt nhìn nhau.

Nữ Bạt này, có phải có sở thích bị ngược hay không?

Sao lại cảm thấy, gia hỏa này bị Sở Cuồng Nhân càng đánh thì càng vui vẻ vậy?

"Yêu nghiệt mạnh nhất hiện nay của Hạn Bạt nhất mạch, lại có bộ dạng như thế này, không biết các trưởng lão Hạn Bạt thấy được sẽ có cảm tưởng thế nào."

Hoa Hi nhìn Nữ Bạt, lạnh nhạt nói ra.

Nữ Bạt không có chút cảm giác xấu hổ nào, đứng dậy phủi phủi quần áo, cười nói: "Nếu ta bám chặt được Sở Cuồng Nhân, không biết đám người kia sẽ cười thành dạng gì."

Hoàn toàn chính xác.

Thân phận, thực lực, thiên phú của Sở Cuồng Nhân đều là đứng ở trên đỉnh cao nhất ở Tiên giới thậm chí là toàn bộ vũ trụ Bàn Cổ.

Nếu như có thể kết giao, thậm chí kết thành một đoạn nhân duyên, đối với bất kỳ một thế lực nào mà nói, đều có chỗ tốt to lớn.

Bản thân có nên thử một lần hay không?

Trong lòng Hoa Hi âm thầm nghĩ tới, nhưng sau đó, nàng liền bị ý nghĩ này của mình dọa sợ.

Nói đùa cái gì vậy? !

Bản thân mình dù sao cũng là truyền nhân của Oa Hoàng, sao có thể có dạng ý nghĩ bỉ ổi như cương thi kia chứ? !

Hoa Hi hừ lạnh một tiếng, áp chế ý nghĩ hoang đường này xuống, quay người rời đi.

...

Một bên khác.

Sau khi tranh đoạt Côn Lôn Kính thất bại, bọn người Đằng Yêu thái tử, Ô U của dị vũ trụ cấp tốc rời xa, đi vào phía trên một ngọn núi.

"Hắn có đuổi theo hay không?"

Ô U hỏi.

Đằng Yêu thái tử nhắm mắt cảm ứng một hồi, lắc đầu: "Một số hạt giống ta lưu lại dọc theo đường đi đều không có dấu vết bị phát động, xem ra hắn không có theo tới."

"Hô..."

Ô U thở dài một hơi.

Nhưng sau đó, sắc mặt hắn trở nên vô cùng âm trầm, vậy mà mình lại đang sợ? !

Cả đời này, đây là lần đầu tiên hắn sợ hãi đến loại trình độ này!

Sở Cuồng Nhân! !

Hắn âm thầm ghi cái tên này ở trong lòng.

"Thực lực của người này, quá kinh khủng, so với mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần, chỉ sợ cũng không kém chút nào."

"Đúng vậy, nếu không có thiên nữ của Thần Cơ nhất tộc xuất thủ, chỉ sợ chúng ta khó thoát một kiếp, Trầm Phi Hồ chết ở trong tay hắn, không oan uổng."

Người của dị vũ trụ nghị luận ầm ĩ.

"Một ngày nào đó, ta nhất định sẽ tự tay đánh bại hắn!" Ô U lạnh giọng nói ra.

"Không cần, hắn không có cách nào còn sống rời đi nơi này."

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy nữ tử thanh lãnh mặc trên người một bộ bạch y từ trong hư không đi ra, nhưng mà, sắc mặt của nàng có chút trắng bệch, khí tức hỗn loạn, xem ra đã bị thương không nhẹ.

Người này, chính là thiên nữ của Thần Cơ nhất tộc.

"Thiên Nữ Du, làm sao ngươi lại bị thương thành bộ dáng này rồi?"

"Là Sở Cuồng Nhân, tuy ta tránh thoát kiếm khí sau cùng hắn phát ra, nhưng bản thân, cũng bị thương không nhỏ."

Lòng Thiên Nữ Du vẫn còn sợ hãi nói ra.

Đối mặt với tru tiên kiếm khí của Sở Cuồng Nhân, tuy nàng thành công sử dụng phù văn không gian để rời đi, thế nhưng sức mạnh cường đại vẫn xuyên thấu không gian, gây thương tổn cho nàng.

"Thật là nam nhân đáng sợ."

Thiên Nữ Du cảm thấy, trong số các tu sĩ đáng sợ mà mình từng gặp, sự đáng sợ của Sở Cuồng Nhân, tuyệt đối có thể sắp vào ba hạng đầu.

Mà đây, có lẽ còn không phải tất cả thực lực của đối phương.

Chương 1659: Hợp Đạo giánh xuống? Thần Đạo Tháp, cho ta một lời giải thích

"Nam nhân đáng sợ như vậy, tuyệt đối không thể giữ lại, nếu không tương lai đối với vũ trụ Thiên Nguyên ta mà nói, tuyệt đối là một trở ngại!"

"May mắn, hắn đến nơi này, vậy thì chuẩn bị thu lưới đi."

Thiên Nữ Du từ tốn nói.

Nghe được lời này của nàng, Đằng Yêu thiên tử, Ô U cũng không có cự tuyệt.

"Vậy hiện tại ta liền đi thông báo cho thiên kiêu yêu nghiệt còn lại, để bọn họ chuẩn bị rút lui." Đằng Yêu thái tử nói ra.

"Ừm, được."

"Đáng tiếc, không thể tự tay đánh bại người này." Ô U hừ lạnh một tiếng nói ra.

Thiên Nữ Du nhìn Ô U một chút, cũng không nói gì thêm, lòng tự trọng của nam nhân, nàng đã thấy nhiều.

Dưới cái nhìn của nàng, cho dù lần này Sở Cuồng Nhân không chết, đời này Ô U cũng không có cơ hội đánh bại đối phương, chênh lệch của hai bên thật sự quá lớn.

"Có lẽ, vị Minh Thần chi tử cường đại nhất bên trong Minh Vương nhất tộc kia còn có cơ hội chống lại hắn."

Thiên Nữ Du âm thầm nghĩ tới.

Lập tức, nàng nhìn về phía nơi xa, nhìn một đám tu sĩ của vũ trụ Thiên Nguyên còn thăm dò cái gọi là cơ duyên ở các nơi: "Vì kế hoạch, xin các ngươi hi sinh vậy!"

Lần thu lưới này, không chỉ là giết rất nhiều yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ...

Mà vũ trụ Thiên Nguyên, cũng nhất định phải đánh đổi một số thứ, đương nhiên, những đại giới này ở trong mắt Thiên Nữ Du và đại năng sau lưng nàng cảm thấy hoàn toàn đáng giá.

...

Bên trong bí cảnh, nơi nào đó.

Mấy người Sở Cuồng Nhân vẫn đang thám hiểm, thăm dò ở các nơi.

Cùng lúc đó, Sở Cuồng Nhân cũng luyện hóa Côn Lôn Kính kia một chút, tuy còn không hoàn toàn luyện hóa, nhưng việc sử dụng đã không phải gặp phải khó khăn gì.

Đi mấy ngàn dặm.

Phía trước bỗng nhiên có một quân đội của dị tộc, quân đội này, đang giết hại tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ.

Đương nhiên mấy người Sở Cuồng Nhân sẽ không ngồi yên không để ý đến, lúc này xuất thủ!

"Là Sở Cuồng Nhân!"

Sau khi người của đội quân này nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, sắc mặt đột nhiên biến đổi, lộ ra vẻ bối rối.

Những ngày gần đây, Sở Cuồng Nhân xem như nổi danh ở bên trong tu sĩ của dị vũ trụ, dù sao chiến tích chém giết Trầm Phi Hồ, Trầm Phi Long, và nhẹ nhàng đánh bại Đằng Yêu thái tử, Ô U quá kinh người.

Rất khó để không nổi tiếng.

Kiếm khí xẹt qua, nguyên một đám tu sĩ của dị vũ trụ ngã xuống.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, cơ bản không hề động đậy, nhưng kiếm khí tự phát, những tu sĩ của dị vũ trụ căn bản không phải đối thủ, một đạo kiếm khí bình thường chém ra liền có một dám lớn tu sĩ bị giết chết.

Nhẹ nhàng giống như cắt cỏ.

Tình cảnh này, khiến tất cả tu sĩ của dị vũ trụ sợ ngây người.

"Ma quỷ, ma quỷ!"

"Cho dù là yêu nghiệt cường đại nhất của Kiếm Linh nhất tộc, cũng không có loại tu vi kiếm đạo này."

"Nói nhảm, đối phương đã giết hai yêu nghiệt cường đại nhất của Kiếm Linh nhất tộc đó."

Sương máu như mưa, xâm nhiễm khắp nơi, máu chảy thành sông.

Chỉ chốc lát, những quân đội dị tộc này liền bị bọn người Sở Cuồng Nhân giết đến hầu như không còn.

"Sở Cuồng Nhân, đợi Hợp Đạo của vũ trụ Thiên Nguyên ta giáng xuống, sẽ giết chết tùng người trong các ngươi! !"

Binh lính cuối cùng giận dữ hét lên.

Nghe nói như thế, Sở Cuồng Nhân không khỏi cau mày lại: "Hợp Đạo giáng xuống?"

Không phải nói thông đạo hai giới căn bản không có cách nào cho phép tồn tại cảnh giới Hợp Đạo giáng xuống sao? Chẳng lẽ người của dị vũ trụ có biện pháp đánh vỡ hạn chế này?

Diệp Trúc cũng vô cùng nghi hoặc: "Nếu như thật sự để Hợp Đạo giáng xuống, e là tình hình sẽ không tốt."

Tới bí cảnh này, mạnh nhất cũng chỉ là mấy đại năng Đại La viên mãn, căn bản không có cách nào chống lại tồn tại cảnh giới Hợp Đạo.

Lúc này, một đạo lưu quang bay lượn mà đến.

Là Hoa Hi.

"Cuối cùng cũng tìm ra các ngươi."

Hoa Hi nhìn mấy người, nhất là Sở Cuồng Nhân, sau đó thở dài một hơi.

"Thế nào?"

Sở Cuồng Nhân hơi nghi hoặc một chút, mấy ngày trước nữ nhân này vừa bị hắn phũ qua mấy lần, làm sao hiện tại lại vội vàng tìm hắn vậy?

"Đại năng có lệnh, để cho chúng ta tiến đến phá hủy Thần Đạo Tháp!" Hoa Hi từ tốn nói.

"Thần Đạo Tháp, là vật gì vậy?"

"Căn cứ tình báo mà các đại năng dọ thám được cho biết, đồ vật là có thể khiến đại năng Hợp Đạo của dị vũ trụ giáng lâm." Hoa Hi trịnh trọng nói.

"Cái gì?"

Diệp Trúc biến sắc, hắn lập tức cau mày nói: "Đồ vật có thể khiến đại năng Hợp Đạo giáng lâm, mà chỉ dựa vào mấy người chúng ta đi phá hủy? Chuyện này, khả năng không lớn đi."

Hoa Hi tiếp tục giải thích nói: "Căn cứ tin tức mà các đại năng thăm dò được, Thần Đạo Tháp này có tổng cộng bảy cái, đều có binh lực trấn giữ, sáu cái trong đó đều có Đại La ngũ khí, thậm chí cường giả Đại La đại viên mãn bảo hộ, sáu tòa Thần Đạo Tháp này sẽ do các đại năng phụ trách, mà một tòa phòng thủ yếu kém còn lại, giao cho chúng ta phụ trách."

"Sở đạo hữu, ngươi là người có thực lực mạnh nhất trong chúng ta, ý tứ của các đại năng, là mời ngươi chỉ huy chúng ta."

Nghe đến đây, lúc này Sở Cuồng Nhân mới chợt hiểu.

Khó trách sau khi tìm ra mình thì nhẹ nhàng thở ra, thì ra là như vậy.

Tuy là tòa Thần Đạo Tháp có sức mạnh phòng thủ yếu nhất, nhưng dù sao cũng là đồ vật làm cho tồn tại Hợp Đạo giáng xuống, sao lại đơn giản như vậy?

Tâm lý của những yêu nghiệt như Hoa Hi không nắm chắc, lúc này mới tìm mình ra mặt.

"Ta đã biết."

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu, cũng không có cự tuyệt.

Mấy người theo Hoa Hi rời đi, đi đến một ngọn núi, thiên kiêu yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ, phần lớn tụ tập ở đây.

"Sở đạo hữu, lần này làm phiền ngươi dẫn dắt mọi người, phá vỡ âm mưu của dị vũ trụ."

"Đúng vậy, trong chúng ta thì thực lực của Sở đạo hữu ngươi mạnh nhất."

Sau khi mọi người nhìn thấy Sở Cuồng Nhân tới, liền vội vàng tiến lên xu nịnh nói ra.

Đông Hoàng thần tử cũng ở trong đó, trốn ở trong góc, nhìn Sở Cuồng Nhân phong quang vô hạn, được mọi người xem là chúng tinh củng nguyệt mà vây quanh, cảm giác trong lòng vô cùng khó chịu.

Trước kia đều là hắn có loại đãi ngộ này, thế nhưng khi ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, làm người khác chú ý nhất, chỉ có một mình đối phương.

Những người khác, đều ảm đạm phai mờ dưới tia sáng chói mắt kia của hắn.

"Hừ, Sở Cuồng Nhân, một ngày nào đó, ta nhất định sẽ thay thế ngươi!"

Đông Hoàng thần tử hừ nhẹ một tiếng, âm thầm nghĩ tới.

Mà Đại Tư Mệnh thần nữ ở bên cạnh thấy thế, không khỏi lắc đầu, ánh mắt nhìn Đông Hoàng thần tử mang theo một chút thương hại.

Quả thật, Đông Hoàng thần tử hết sức ưu tú, dù sao cũng là yêu nghiệt cái thế.

Đồng thời cũng rất biết tính toán, lúc còn chưa hiện thế, thì thông qua phương thức sắp xếp Tiên Bảng đđể ến làm hao mòn sức mạnh của thiên kiêu yêu nghiệt các phương, đặt nền móng để chính mình hiện thế, dựng nên uy vọng.

Chỉ tiếc, xuất hiện một Sở Cuồng Nhân, khiến tất cả đều thành vật làm nền cho đối phương.

Cho đến sau khi hiện thế, tất cả hào quang của hắn đều không có ý nghĩa ở dưới vầng sáng ngày càng huy hoàng kia của Sở Cuồng Nhân.

Thậm chí, ngay cả thần nữ của Tiên Đình là mình, hiện tại cũng thành một con cờ cho đối phương thao túng.

Nghĩ đến đây, Đại Tư Mệnh thần nữ không khỏi thở dài một hơi.

Sở Cuồng Nhân, thật đúng là khắc tinh của Tiên Đình, hắn còn khó đối phó hơn so với bất cứ một vị Nhân Hoàng nào.

Có lẽ, hắn thật sự có hi vọng phá vỡ Tiên Đình, tái hiện huy hoàng của Nhân Hoàng!

Đại Tư Mệnh thần nữ âm thầm nghĩ tới.

Cho dù ở trong mắt những người khác, đây là chuyện thật không thể tin nổi, nhưng những chuyện không tin được mà Sở Cuồng Nhân đã làm còn thiếu sao?

Đột nhiên, Đại Tư Mệnh thần nữ cảm thấy thân thể của Đông Hoàng thần tử ở bên cạnh căng thẳng lên trong nháy mắt, như lâm phải đại địch, nàng có chút ngoài ý muốn, ngay sau đó, bên tai liền vang lên giọng nói của Sở Cuồng Nhân.

"Đông Hoàng thần tử, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Sở Cuồng Nhân giống như cười mà không phải cười nhìn Đông Hoàng thần tử và Đại Tư Mệnh thần nữ, nhất là người sau, ánh mắt nghiền ngẫm.

"Thế nào, ngươi muốn động thủ hay sao?"

Đông Hoàng thần tử có chút khẩn trương.

"Sao lại có thể, hiện tại là thời điểm chung tay đối kháng dị vũ trụ, không thể xảy ra nội chiến, chỉ là trước khi bắt đầu hành động, ta cần ngươi cho ta một lời giải thích."

Chương 1660: Đông Hoàng thần tử tức đến phát khóc, công kích Thần Đạo Tháp

"Ngươi muốn giải thích điều gì? !" Đông Hoàng thần tử cau mày nói ra.

"Trước đây, ngươi thừa dịp lúc ta cùng người của dị vũ trụ đang chiến đấu, có ý đồ cướp đoạt bảo vật của ta, còn nữa, Tiên Đình các ngươi năm lần bảy lượt đối phó ta, chuyện này không cần phải giải thích với ta sao?"

"Yêu nghiệt chi tranh, vốn dĩ là như thế, ta còn cần giải thích sao?"

"Cũng đúng, vậy ngươi liền nói xin lỗi đi."

"Xin lỗi?"

Mặt Đông Hoàng thần tử đen lại.

Sở Cuồng Nhân là đang muốn giết người nha, kêu hắn nói lời xin lỗi, chẳng phải là thừa nhận tất cả những gì bản thân mình làm trước đó đều là sai lầm rồi sao?

"Nếu như ta không nói thì sao?"

"Vậy đơn giản thôi, ta không muốn trước khi khai chiến với dị vũ trụ, lưu lại một gia hỏa khiến cho ta không thoải mái ở trong đội ngũ."

Sở Cuồng Nhân từ từ đưa tay lên, một luồng Đại La ý bàng bạc từ trong lòng bàn tay hắn biến hóa.

Một luồng uy áp, khóa chặt Đông Hoàng thần tử lại, trong đó tràn ngập sát ý lạnh lẽo, trong thoáng chốc, khiến cho Đông Hoàng thần tử cảm nhận được từng cảnh tượng núi thây biển máu doạ người!

"Ta có thể cho ngươi một cơ hội khác." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, giọng điệu băng lãnh.

Làm sao bây giờ?

Đông Hoàng thần tử nhanh chóng suy nghĩ đối sách trong đầu.

Hắn nhìn thoáng qua mọi người xung quanh mình, không ai nói giúp hắn, người nào cũng không muốn đắc tội với Sở Cuồng Nhân tại thời điểm này.

Đánh sao?

Không được, với thực lực của bản thân hôm nay, hoàn toàn không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân, động thủ, chỉ có một con đường chết!

Không đánh, vậy cũng chỉ còn lại một lựa chọn cuối cùng.

Đó chính là...

Xin lỗi!

Hắn đường đường là Tiên Đình thần tử, lại phải xin lỗi với địch nhân của mình? !

Vô cùng nhục nhã, vô cùng nhục nhã! !

Đông Hoàng thần tử tức đến xanh cả mặt mày, tiên khu run rẩy, nhưng vẫn lên tiếng nói ra: "Thật, thật lòng xin lỗi."

Mọi người nhìn thấy cảnh này, không khỏi âm thầm lắc đầu.

Bị buộc đến mức phải xin lỗi địch nhân của mình ở trước mặt mọi người, đạo tâm của Đông Hoàng thần tử này, đoán chừng sẽ nhanh bị đạp đổ mất.

"Nói to hơn một tí, ta không nghe thấy."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi đừng quá đáng."

"Ha." Đại La ý trên người Sở Cuồng Nhân phun trào, giống như hàng tỉ đại sơn đè lên người Đông Hoàng thần tử: "Ngươi nói cái gì?"

Đông Hoàng thần tử tức đến hai mắt đỏ bừng, tiên khu chấn động mãnh liệt.

Nhưng hắn liều mạng đánh một trận tử chiến để áp chế xúc động trong lòng mình xuống, rống to: "Thật lòng xin lỗi! ! !"

Thật lòng xin lỗi, thật lòng xin lỗi, đúng không, đúng...

Tiên nguyên dồi dào ẩn chứa trong đó, âm thanh chấn động trăm ngàn dặm, quanh quẩn thương khung.

Mây trên trời cao cũng vì đó mà cuốn lên.

Ở xa xa có một số nhóm quân đội dị vũ trụ không khỏi bốn mắt nhìn nhau, hơi nghi hoặc một chút, người nào đang nói xin lỗi vậy?

Đông Hoàng thần tử phẫn nộ hống xong, cảm giác tiếng rống thoát ra không chỉ có giọng nói của mình, mà còn có tôn nghiêm của người làm thần tử mạnh nhất Tiên Đình! !

"Xin lỗi thì xin lỗi, lớn tiếng như vậy làm gì."

Sở Cuồng Nhân vỗ vỗ lỗ tai, nhếch miệng nói.

Nghe được lời này của hắn, khóe miệng mọi người có chút co giật, ngại giọng nói của người ta nhỏ chính là ngươi, hiện tại ghét bỏ giọng nói lớn cũng chính là ngươi.

Tốt lắm, măng trên núi này đều bị ngươi tước đoạt hết.

Sở Cuồng Nhân cũng không để ý đến Đông Hoàng thần tử nữa, mang theo mọi người rời đi, liền muốn đi đến thứ được gọi là Thần Đạo Tháp kia.

Đại Tư Mệnh thần nữ nhìn thoáng qua Đông Hoàng thần tử đang đứng ở kia, thân thể run rẩy, hai mắt đỏ bừng, khóe mắt ẩn ẩn có ánh sáng trong suốt đang lóe lên.

Đông Hoàng thần tử này là bị tức đến phát khóc sao? !

Khá lắm.

Khiến một người đường đường là thần tử tức đến phải khóc, chuyện này đoán chừng cũng chỉ có Sở Cuồng Nhân mới làm được.

"Còn nhiều thời gian, thần tử hãy cố gắng chịu đựng."

Đại Tư Mệnh thần nữ an ủi một tiếng, tốt xấu gì bản thân cũng là thần nữ, ở thời điểm này, cũng không thể không nói điều gì.

"Ừm, Đại Tư Mệnh thần nữ, còn may là có ngươi ở bên cạnh, ta cũng không tính là tứ cố vô thân."

Đông Hoàng thần tử lau một giọt nước mắt, hít sâu một hơi nói ra.

Đại Tư Mệnh thần nữ nghe vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười lúng túng.

Nếu bây giờ nàng nói cho Đông Hoàng thần tử, mình đã trở thành người của Sở Cuồng Nhân, chỉ sợ rằng đối phương không chỉ muốn rơi lệ, mà còn muốn thổ huyết.

"Ai, thật đáng thương."

Đại Tư Mệnh thần nữ nhìn Đông Hoàng thần tử, càng lộ ra vẻ thương hại.

"Đi thôi."

Đông Hoàng thần tử thu lại tâm tình xong: "Lần phá hủy Thần Đạo Tháp này, vô cùng quan trọng, không thể để cho một người như Sở Cuồng Nhân lấy hết danh tiếng được."

"Được."

Hai người liền đi theo.

......

Ở bên trong bí cảnh này, có tất cả bảy tòa Thần Đạo Tháp.

Sáu tòa còn lại giao cho các đại năng giải quyết, mà thứ bọn người Sở Cuồng Nhân cần phá hư chính là một tòa có sức mạnh phòng thủ yếu kém nhất.

Thời điểm còn cách Thần Đạo Tháp mấy trăm vạn dặm, Sở Cuồng Nhân liền dùng tiên thức cảm nhận được, Thần Đạo Tháp kia, toàn thân đen nhánh, giống như một thanh trường kiếm thẳng tắp cắm ở trên mặt đất.

Bốn phía có từng đạo cấm chế vờn quanh, ngoài tháp còn có vô số binh tướng vây xung quanh, vừa đi vừa về để tuần tra.

"Sở Cuồng Nhân, đã tìm được Thần Đạo Tháp, ta có thể dẫn người tiến về phía, xung phong làm tiên phong!"

Đông Hoàng thần tử từ tốn nói, ngược lại không phải hắn có đại nghĩa gì, thuần túy là do trước đó bị Sở Cuồng Nhân bắt phải xin lỗi, mất đi mặt mũi, bây giờ muốn thông qua loại phương thức này để tìm cách vãn hồi mà thôi.

"Có thể."

Sở Cuồng Nhân cũng không có cự tuyệt, đồng ý với đối phương.

Đông Hoàng thần tử mang theo một nhóm người bắt đầu xuất phát về phía Thần Đạo Tháp, mấy người Hoa Hi, Diệp Trúc cũng tấn công Thần Đạo Tháp từ những phương hướng khác.

Bên ngoài Thần Đạo Tháp.

Quân đội của dị vũ trụ đang đi tuần tra bốn phía.

Bỗng nhiên giữa không trung.

Tiếng giết chóc nổi lên, chỉ thấy một pháp tướng đế hoàng thông thiên triệt địa to lớn bỗng nhiên hiện lên, đánh một chưởng về phía cấm chế!

Đùng! !

Khắp nơi cũng vì điều này mà rung chuyển!

Đông Hoàng thần tử chỉ huy đội ngũ đã tiến tới, cũng dẫn đầu triển khai công kích, đế hoàng pháp tướng chi uy, phá vỡ cấm chế dày đặc!

"Kẻ địch tập kết! ! !"

Tướng quân dị vũ trụ phụ trách trông coi Thần Đạo Tháp hét lớn một tiếng.

Trong nháy mắt, nguyên một đám Kim Tiên vọt ra, trong đó còn có một tồn tại cảnh giới Đại La.

"To gan thật, dám tới đây làm càn! !"

Tướng lãnh Đại La kia nổi giận gầm lên một tiếng, bỗng nhiên đánh về phía Đông Hoàng thần tử.

Ngay tại thời điểm hai người giao thủ, ở những phương hướng còn lại của Thần Đạo Tháp, cũng có một luồng khí tức cường đại ầm ầm bạo phát!

Hoàng Hỏa phóng lên tận trời cao, nơi nó đi qua, nguyên một đám binh lính đều bị đốt thành tro bụi.

Nữ Bạt cũng dẫn đầu một nhánh, thân thể mạnh mẽ và Hạn Bạt chân hỏa quanh người bùng cháy, uy thế vô tận, không có mấy người có thể ngăn cản được bước chân của nàng.

Kiếm khí của Diệp Trúc tung hoành, tru tiên kiếm khí bao phủ khắp nơi, chân cụt tay đứt bay múa bốn phía!

Bọn yêu nghiệt này, không có một người nào đơn giản, thực lực cường đại, cộng thêm đột nhiên tấn công, trong lúc nhất thời liền giết quân đội phòng thủ Thần Đạo Tháp đến mức người ngã ngựa đổ.

Đùng! !

Hoa Hi đánh ra một chưởng, trực tiếp đánh giết mấy tên Kim Tiên đang ngăn cản trước mặt!

Nàng cau mày lại, cảm thấy có chút không thích hợp.

Chuyện này, quá thuận lợi.

Sức mạnh phòng thủ của Thần Đạo Tháp này, so với tưởng tượng của nàng còn mỏng yếu hơn rất nhiều, loại trình độ này, không cần Sở Cuồng Nhân phải xuất thủ.

"Thật sự chẳng lẽ là sức mạnh phòng vệ của dị vũ trụ không đủ, tất cả đều tập trung ở sáu Thần Đạo Tháp còn lại sao?"

Hoa Hi âm thầm nghĩ tới.

Cách đó không xa, Đông Hoàng thần tử không nghĩ được nhiều giống như Hoa Hi, giờ phút này, hắn đang trút bỏ những ủy khuất mà hắn ta phải chịu với Sở Cuồng Nhân, toàn bộ oán khí tràn đầy đổ dồn về vị tướng lãnh Đại La trước mắt, các loại tiên pháp thần thông, tầng tầng lớp lớp, đế hoàng Đại La ý phổ chiếu thập phương, giống như Tiên Vương quét ngang hết thảy.

Người của dị vũ trụ nhìn thấy thực lực của hắn, đều khiếp sợ không gì sánh nổi.

Đông Hoàng thần tử nhìn qua nét mặt của bọn hắn, vừa lòng thỏa ý, cười ha ha một tiếng: "Người của dị vũ trụ, ta chính là Đông Hoàng thần tử đây, chịu chết đi! !"

Chương 1661: Có điểm gì đó kì lạ, phá Thần Đạo Tháp, chiêu này chơi đến quá kỳ diệu rồi

"Người của dị vũ trụ, chịu chết đi!"

Các loại thuật pháp thần thông của Đông Hoàng thần tử, tầng tầng lớp lớp, đánh cho long trời lở đất, mà những người ở dị vũ trụ kia dưới sự công kích của hắn cũng liên tiếp ngã xuống.

Vị tướng quân cảnh giới Đại La kia chấn kinh bởi sự cường đại của đối phương, bị đánh đến mức liên tục bại lui, sắc mặt trắng bệch.

Mặc dù hai người cùng là Đại La tam hoa cảnh, nhưng Đông Hoàng thần tử chính là yêu nghiệt cái thế, chiến lực của hắn tuyệt luân, tất nhiên không phải người tầm thường cùng cảnh giới có thể đánh đồng được.

"Đông Hoàng thần tử cũng không hề yếu."

"Đúng vậy, nếu không thì làm sao hắn có thể trở thành thần tử mạnh nhất Tiên Đình chứ? Nhưng bình thường hắn chỉ bị Sở Cuồng Nhân áp chế đến quá độc ác mà thôi."

Mọi người hơi xúc động nói.

Nếu như không có Sở Cuồng Nhân, Đông Hoàng thần tử kia chính là một trong những vị thiên kiêu óng ánh nhất vũ trụ Bàn Cổ.

Nhưng đáng tiếc, thời đại này có Sở Cuồng Nhân, tất cả những thiên kiêu còn lại đều sống dưới bóng mờ của đối phương.

Mặc kệ yêu nghiệt có thiên tư đến cỡ nào, đều không thể đánh đồng với Sở Cuồng Nhân kia.

"Đế hoàng Già Thiên Thủ! !"

Đông Hoàng thần tử đưa tay đánh ra, tiên nguyên dồi dào gào thét xông ra, gần như hóa thành thực chất, bao phủ một phương không gian này, cũng khóa chặt vị Đại La Kim Tiên đối diện kia.

"Viêm chém! !"

Đại La đối diện cũng thúc giục sức mạnh của bản thân đến cực hạn, hóa thành một đạo đao ảnh hỏa diễm khổng lồ chém ra!

Hai luồng sức mạnh ầm ầm đụng vào một chỗ, không gian bốn phía nổ tung!

Tướng lãnh Đại La kia bị Đông Hoàng thần tử công kích, sắc mặt trở nên trắng bệch, bay ngược ra sau, tiên khu vỡ tan, một lượng lớn máu tươi bắn tung toé.

"Chết đi! !"

Đông Hoàng thần tử lại đánh ra một chưởng lần nữa, hoàn toàn lấy mất tánh mạng của đối phương!

Hắn đứng lơ lửng trên không, tiên huy trên người lưu chuyển, giống như một vị Thần Vương cái thế, khiến cho người ta phải chú ý.

"Chư vị, theo ta đi giết! !"

Đông Hoàng thần tử cao giọng nói ra, mang theo mọi người lao về phía Thần Đạo Tháp.

Ở một bên khác.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, nhìn qua Thần Đạo Tháp ở xa xa, ánh mắt như điện, cau mày lại: "Có chút kỳ quái."

Sức mạnh phòng ngự của Thần Đạo Tháp này, quả thật là quá yếu kém.

Hơn nữa, phù văn được khắc ở bên ngoài của Thần Đạo Tháp này lại mang cho hắn một cảm giác quen thuộc, tựa như đã ở nhìn thấy qua ở nơi nào đó.

"Bẩm báo, phù văn phía trên tháp cao này cùng với phù văn địa mạch ở bí cảnh mới này, ẩn chứa sức mạnh tương đồng." Giọng nói của Tiểu Ái vang lên.

"Há, những phù văn ở trong địa mạch kia, phân tích ra hay chưa?"

Sở Cuồng Nhân hỏi thăm một câu.

"Còn thiếu một bước cuối cùng."

"Ừm, phân tích một chút qua toà tháp cao này, nhìn xem có tác dụng gì."

Một luồng sức mạnh vô danh đảo qua tháp cao, Tiểu Ái bắt đầu phân tích, cũng phát hiện ra trong tháp cao ẩn chứa một luồng năng lượng vô cùng cường đại.

Năng lượng cường đại, đây là chuyện đương nhiên.

Nếu như muốn để cho Hợp Đạo buông xuống, không có năng lượng cường đại thì sao có thể làm được?

Không chỉ có như thế, những năng lượng này và địa mạch bên trong bí cảnh, có cộng hưởng, thậm chí, vô số phù văn trong địa mạch kia chính là bắt nguồn từ đây.

Ngoài ra, sức mạnh bên trong Thần Đạo Tháp này, giống như đã đạt đến cực hạn, bất cứ lúc nào có thể bạo phát.

"Có thể bạo phát bất cứ lúc nào?"

Sắc mặt Sở Cuồng Nhân biến hóa, sức mạnh kinh khủng như vậy, nếu như bạo phát sẽ...

"Không đúng!"

Sở Cuồng Nhân vội vàng truyền tin cho tất cả mọi người: "Lập tức rời khỏi đó! !"

Chuyện gì xảy ra?

Mọi người tiếp nhận thông tin mà Sở Cuồng Nhân truyền đến không khỏi hơi nghi hoặc một chút.

Hiện tại bọn họ đang thành công, chỉ cần một ít thời gian liền có thể đánh vỡ Thần Đạo Tháp, vì sao lại muốn đột nhiên rời đi tại thời điểm này?

Mọi người có chút không hiểu.

Nhưng Lam Vũ, Sở Hồng, Diệp Trúc là người vô cùng tín nhiệm không nghi ngờ gì đối với Sở Cuồng Nhân, sau khi hắn truyền tin, liền lập tức rời đi.

Hoa Hi trầm ngâm một hồi, cũng quay người rời đi.

Nàng cũng cảm thấy sự tình có chút không đúng, Sở Cuồng Nhân đã muốn bọn họ rời đi, nàng liền rời đi, dù sao đến lúc đó mà trách tội xuống, liền để Sở Cuồng Nhân ôm hết tội lỗi càng tốt.

"Rời đi sao? Sao lại có thể? !"

"Phá tháp đang ở trước mắt, há có thể rời đi, Sở Cuồng Nhân thật sự quá điên cuồng!"

Đông Hoàng thần tử cười xùy một tiếng.

Tất nhiên hắn cũng nhìn ra sức mạnh phòng thủ ở nơi đây quá mức yếu kém, nhưng điều này lại vừa lúc phù hợp với kế hoạch của bọn hắn, nếu thật sự có Đại La viên mãn đang ở lại trấn giữ, bọn họ sao có thể thành công?

"Giết! !"

Đông Hoàng thần tử sốt ruột lập công, nghe được Sở Cuồng Nhân để mọi người lui, chẳng những hắn không nghe theo, mà nhìn lấy tháp cao gần ngay trước mắt, thúc giục sức mạnh đến cực hạn.

Cách đó không xa, Đại Tư Mệnh thần nữ cau mày lại, yên lặng thối lui.

Nhưng còn có một bộ phận thiên kiêu yêu nghiệt không hề rời đi, giống như Đông Hoàng thần tử nói, phá tháp đang ở trước mắt, há có thể sắp thành lại bại?

Bọn họ tìm đến Sở Cuồng Nhân, đều chỉ vì phòng ngừa vạn nhất thôi.

Nếu như có địch nhân nào đó mà bọn họ không thể ứng phó xuất hiện, có thể để Sở Cuồng Nhân tiến lên, nhưng hiện tại xem ra, không cần phải như vậy.

"Sở Cuồng Nhân có quá nhiều nghi hoặc, những binh tôm tướng cua này, có thể gây nên sóng gió gì đây?"

"Đúng vậy, cho đến khi chúng ta phá vỡ tòa tháp này, công lao lần này hoàn toàn thuộc về chúng ta."

"Đúng vậy, giết đi! !"

Tiếng la giết ngút trời, Đông Hoàng thần tử mang người một đường xông về phía trước, như thế chẻ tre!

Rất nhanh, Đông Hoàng thần tử liền đến trước mặt Thần Đạo Tháp, thét dài một tiếng, thúc giục pháp tướng đế hoàng sau lưng đến cực hạn, liền đánh một chưởng về phía Thần Đạo Tháp! !

Ở một bên khác.

Cũng là Thần Đạo Tháp giống như vậy, người lại khác nhau.

Sau khi một vị cảnh giới Đại La viên mãn giải quyết mấy tên cường giả cảnh giới Đại La ngũ khí, nhìn Thần Đạo Tháp ở trước mắt, chém ra một kiếm!

Ở phương hướng còn lại, những Thần Đạo Tháp khác cũng bắt đầu bị phá hư từng cái một.

Mà khi Thần Đạo Tháp bị phá hư trong nháy mắt, từng đạo từng đạo quang trụ phóng lên tận trời, toàn bộ bí cảnh, vì thế mà chấn động! !

Ở nơi cực xa.

Trước một vòng xoáy không gian trong bí cảnh, Thiên Nữ Du nhìn cột sáng phía xa phóng lên tận trời, khóe miệng hơi nhếch lên: "Hết thảy đã được định sẵn, ván này, chúng ta sẽ thắng!"

Nàng quay người đi vào trong vòng xoáy không gian, biến mất không thấy gì nữa.

Không một ai biết, thời điểm mọi người ở vũ trụ Bàn Cổ đang tiến công Thần Đạo Tháp, nhóm thiên kiêu yêu nghiệt từ dị vũ trụ đi tới bí cảnh ở nơi này, đều đã bí mật rời đi.

Thần Đạo Tháp.

Pháp tướng đế hoàng sau lưng Đông Hoàng thần tử đánh ra một chưởng, đánh nát Thần Đạo Tháp!

Mà Thần Đạo Tháp bị phá nát trong nháy mắt, năng lượng kinh khủng giống như sóng to phun trào, bao phủ ra, hào quang màu xanh lam bao phủ bốn phía, dưới quang mang này, mặc kệ là người của dị vũ trụ hay là tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ, đều là đứng mũi chịu sào, bị đánh bay từng người một, thậm chí hóa thành sương máu nổ tung!

Cho dù là Kim Tiên, cũng không có ngoại lệ!

Đông Hoàng thần tử cũng bị luồng năng lượng như sóng xung kích này làm cho chấn động, sắc mặt đại biến, lộ ra vẻ hoảng sợ, lấy ra một món bảo mệnh chi vật, chống cự nguồn năng lượng này!

Nhưng mặc dù là như thế, vẫn bị hủy diệt hơn phân nửa thân thể như cũ, trong nháy mắt liền bị trọng thương!

Hắn là yêu nghiệt cái thế còn như vậy, những người còn lại càng không cần phải nói, một số thiên kiêu yêu nghiệt đi theo hắn, liền biến thành tro bụi ngay tại chỗ! !

Tình cảnh này, khiến cho tất cả mọi người ở đây bối rối.

"Rốt cuộc chuyện là như thế nào? !"

Bọn người Lam Vũ, Nữ Bạt, Hoa Hi, Diệp Trúc không khỏi khiếp sợ nhìn lấy đạo quang trụ phóng lên tận trời màu xanh lam kia.

Phải biết, nếu bọn họ không nghe theo Sở Cuồng Nhân mà rút lui, đoán chừng liền giống như bọn người kia, cũng khó thoát được một kiếp!

Biến cố đột nhiên xuất hiện, khiến mỗi người đều vừa nghi hoặc, vừa khiếp sợ.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn quang trụ lục đạo màu xanh lam bốc lên ở phía xa kia, ánh mắt lấp lóe, hắn biết, đó là phương hướng của sáu toà Thần Đạo Tháp còn lại.

"Chiêu này, chơi đến quá kỳ diệu rồi!"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Chương 1662: Tính kế với dị vũ trụ, các ngươi làm ảnh hưởng việc ta suy nghĩ

Bên trong bí cảnh, bảy đạo cột sáng phóng lên tận trời, rung chuyển toàn bộ bí cảnh!

Không chỉ có như thế, chỉ thấy toàn bộ không gian bí cảnh vì thế mà chấn động, Linh Khí Địa Mạch tiềm tàng ở bề ngoài mặt đất kia phóng lên tận trời, ẩn chứa vô số phù văn, mỗi một đường địa mạch, ngắn nhất cũng dài mấy trăm ngàn dặm, mà bây giờ, hàng trăm hàng ngàn đường địa mạch lăn lộn bay múa trên không trung, giống như từng con từng con Cự Long kim sắc, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Mà khi những Cự Long này bay múa, toàn bộ không gian bí cảnh đều đang bắt đầu bị nứt toác.

Phong vân trên bầu trời lăn lộn, từng đạo từng đạo vết rách đen nhánh khuếch tán ra, toàn bộ không gian bí cảnh, giống như chiếc gương bị vỡ nát, xuất hiện vô số vết rách.

Từng đợt hư không loạn lưu, từ bên trong vết rách kia lan tràn ra!

Bí cảnh này, sụp đổ ngay tại chỗ! !

"Chuyện này, rốt cuộc chuyện này là như thế nào? !"

Sắc mặt Hoa Hi đại biến.

Linh khí khắp thiên địa vô cùng cuồng loạn, không gian hỗn loạn, ở trong môi trường này, nàng phát hiện sức mạnh của mình, bị hạn chế.

"Một bí cảnh như thế này, thì ra là một cái bẫy rập."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

...

"Ha ha, đúng vậy, đây chính là một cái bẫy rập!"

Một cao thủ cảnh giới Đại La ngũ khí đến từ dị vũ, liền ha ha cười nói trụ đối với đại năng của vũ trụ Bàn Cổ ở trước mặt: "Thần Đạo Tháp là cái gì mà có thể khiến cảnh giới Hợp Đạo giáng xuống chứ, cũng chỉ là ngụy trang mà thôi, những Thần Đạo Tháp này, là cơ quan, chính là cơ quan mở ra đại trận Hư Không Yên Diệt này! !"

"Thời điểm khi các ngươi phá hư Thần Đạo Tháp này, đại trận chúng ta bố trí toàn bộ bí cảnh, sẽ dựa vào địa mạch mà mở ra, đến lúc đó, tất cả mọi người ở nơi này đều sẽ chết! !"

Vị Đại La từ dị vũ trụ này điên cuồng nói ra.

"Ngươi cũng muốn chết sao?"

Sắc mặt đại năng của vũ trụ Bàn Cổ có chút âm trầm, không nghĩ tới vậy mà bọn họ bày ra trận pháp này.

"Đúng vậy, chúng ta cũng phải chết, nhưng mà yêu nghiệt thiên kiêu của chúng ta đều đã di chuyển, người chết cũng chỉ là mấy Đại La ngũ khí, cùng với mấy trăm triệu quân đội này, nhưng các ngươi thì không giống như vậy, Đại La viên mãn ngươi sẽ phải chết tại nơi này, không chỉ có như thế, yêu nghiệt thiên kiêu các ngươi, cũng đều phải chết ở chỗ này! !"

"Chỉ cần yêu nghiệt thiên kiêu các ngươi đều chết ở chỗ này, vậy tương lai, nếu lớp trẻ của vũ trụ Bàn Cổ không còn, người nào có thể ngăn cản vũ trụ Thiên Nguyên ta? !"

Đại La từ dị vũ trụ cười ha ha nói, tuy phải chết, nhưng hắn lại vô cùng vui vẻ.

Dường như đã nhìn thấy vũ trụ của mình, chinh phục vũ trụ Bàn Cổ.

"Đám điên các ngươi!"

Giọng điệu của đại năng ở vũ trụ Bàn Cổ lạnh lùng.

...

"Dị vũ trụ lấy bí cảnh này làm bẫy rập, dùng cơ duyên bảo vật ở bí cảnh này, mấy trăm triệu binh tướng làm mồi nhử, vì muốn giết chết chúng ta ở cùng một chỗ thế này, xâm lấn vũ trụ Bàn Cổ, thông đạo hai giới này không phải dùng để đưa người sang, mục đích thực sự là hốt gọn một mẻ thiên kiêu yêu nghiệt ở vũ trụ Bàn Cổ, chuẩn bị cho sự xâm lược sau này của bọn họ."

"Dọc theo con đường này, chúng ta không nhìn thấy nửa tên yêu nghiệt thiên kiêu nào, hẳn là đã sớm rời đi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe đến chuyện này, toàn bộ mọi người đều kinh hãi.

Hao phí vô số tư nguyên mở ra thông đạo hai giới, lại lấy mấy trăm triệu binh tướng này làm mồi nhử, chính là vì muốn hốt gọn một mẻ thiên kiêu yêu nghiệt bọn họ.

Dị vũ trụ, thủ bút thật lớn!

"Nhìn theo khía cạnh lâu dài, đây là một cuộc mua bán có lời, dùng mấy trăm triệu binh tướng đổi lấy tương lai của mấy tồn tại Hợp Đạo thậm chí Hỗn Nguyên, quả là không lỗ."

Sở Cuồng Nhân nói ra, mưu tính của dị vũ trụ, có tác dụng khá lớn.

Lần này, vũ trụ Bàn Cổ thua rồi.

Một số nhóm binh tướng dị vũ trụ còn sống sót ở bốn phía nghe nói như thế, tất cả đều ngây ngẩn cả người, hiển nhiên, bọn họ cũng không biết những chuyện này.

Loại chuyện này, cũng không có khả năng để những đứa con bị bỏ rơi như bọn họ biết được.

"Chúng ta, quả thật là bị xem như những đứa con bị bỏ rơi, thật buồn cười."

"Ha ha, đại nhân vật ở phía trên, thật sự tính toán quá giỏi, chúng ta trong mắt bọn họ, sợ là đến con kiến hôi cũng không bằng."

"Chúng ta có được tính là cống hiến vì vũ trụ Thiên Nguyên hay không?"

"Cống hiến làm cái rắm, lão tử còn chưa muốn chết đâu, Vương tộc, nhất định là những tên Vương tộc đáng chết kia đã tính toán, hỗn trướng! !"

Các tướng sĩ từ dị vũ trụ hoặc là suy sụp, hoặc là bi phẫn, hoặc là điên cuồng...

Đại Tư Mệnh thần nữ liếc mắt nhìn bọn họ một chút, nói: "Vì sao người từ dị vũ trụ không mang bọn họ đi, lại mở ra trận pháp này?"

Mà Sở Cuồng Nhân nghe thấy vậy, thì liếc nàng một cái, như nhìn một thằng ngốc.

"Câu nói của ngươi không phải quá nhảm nhí sao? Nếu như di chuyển với quy mô lớn, tất nhiên sẽ khiến cho các đại năng đề phòng, đến lúc đó, chúng ta cũng rời đi, chẳng phải cạm bẫy này sẽ tịch mịch sao? Mà chúng ta đi vào nơi này, không phải cũng là vì có người từ dị vũ trụ đang ở chỗ này, nên mới đến đây chống lại bọn họ sao? Nếu không có bọn họ, chỉ bằng một số cơ duyên ở nơi đây, có thể lưu lại bao nhiêu người?"

Mọi người nghe vậy, cũng coi đó là điều hiển nhiên.

"Nói nhiều như vậy có làm được điều gì chứ, bây giờ nên làm gì đây."

Một thiên kiêu lớn tiếng nói, bên trong ánh mắt mang theo vẻ hoảng sợ.

Hắn và những thiên kiêu yêu nghiệt còn lại, cũng vô cùng kinh hoảng.

"Thông đạo hai giới đã hoàn toàn bị phong tỏa, kết cấu không gian này bắt đầu sụp đổ, không cách nào rời đi." Hoa Hi cười khổ một tiếng liền nói.

Không gian sụp đổ, đây cũng là sức mạnh chân chính của đại trận Hư Không Yên Diệt này.

Mà bí cảnh này lại vô cùng lớn, có thể so với một tinh hệ, không gian to lớn như vậy liền sụp đổ trong thời gian rất ngắn, mạnh mẽ đến mức không có cách nào tưởng tượng được.

E rằng cho dù là cảnh giới Hợp Đạo muốn sống, cũng là khó càng thêm khó.

Nói cách khác, chuyện này đối với bọn họ mà nói, chính là tình thế chắc chắn phải chết!

Tất cả mọi người, đều lâm vào trong tuyệt vọng.

Nơi xa trên bầu trời, có lượng lớn không gian loạn lưu và địa mạch cự long kim sắc đang lăn lộn, hóa thành một luồng hư không phong bạo, trong đó ẩn chứa sức mạnh hủy diệt doạ người!

Mọi người thấy, có một vị Đại La muốn phóng về phía hư không phong bạo kia, muốn xuyên qua nó, nhưng không được quá mấy giây, liền bị sức mạnh kia hoàn toàn tiêu diệt, căn bản không thể thoát ra được.

Mà phong bạo kia, hiện tại đang không ngừng lao về phía mọi người.

Bốn phương tám hướng, giống hệt như một chiếc lồng đang không ngừng co lại, mọi người căn bản không có đường nào để trốn thoát!

"Chết đi cho ta! !"

Tiếng giận dữ gầm lên truyền đến.

Chỉ thấy một tên thiên kiêu yêu nghiệt không có cách nào tiếp nhận việc bản thân sắp ngã xuống là sự thật, điên cuồng đồ sát toàn bộ người của dị vũ trụ.

"Coi như ta chết đi, cũng phải kéo các ngươi chôn cùng! !"

"Đúng, không sai, đều là bởi vì dị vũ trụ các ngươi, chết hết đi cho ta!"

"Giết! !"

Người của dị vũ trụ, tất nhiên không có khả năng ngồi chờ bị tàn sát, đương nhiên cũng phấn khởi phản kháng.

"Dù sao cũng đều phải chết, không bằng được chết oanh oanh liệt liệt."

"Đúng vậy, gia hỏa của vũ trụ Bàn Cổ, mau tới đây! !"

"Đừng nghĩ đến đám các ngươi là thiên kiêu yêu nghiệt, chúng ta lại phải sợ các ngươi."

"Đúng vậy, ai sợ ai chứ, giết! !"

Một trận hỗn chiến bạo phát, các loại tiên pháp thần thông, liên tục được thi triển, đánh cho hôn thiên ám địa.

Sinh linh điên cuồng khi bước vào thời khắc cuối cuộc đời, tại thời khắc này phát huy ra vô cùng tinh tế.

"Không nghĩ tới, ta đường đường là truyền nhân của Oa Hoàng, lại chết bằng loại phương thức oan khuất như vậy ở chỗ này."

Hoa Hi cười khổ một tiếng.

Bên cạnh, Nữ Bạt liếm môi một cái, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân: "Dù sao cũng phải chết, Sở Cuồng Nhân, không bằng ngươi liền thành toàn cho ta, cùng ta khoái hoạt một chút đi."

Nàng phóng về phía Sở Cuồng Nhân, nhưng lại bị một bàn tay của đối phương đập bay ra ngoài.

Bên kia, tiếng la giết càng ngày càng đậm hơn, thậm chí có người lao về phía Sở Cuồng Nhân mà tấn công.

Chỉ thấy vô số kiếm khí từ trong cơ thể hắn phun trào ra ngoài, hoàn toàn giết chết những người đang lao tới kia, không chỉ có như thế, kiếm khí vô tận rơi vào chiến trường, phương viên mấy trăm vạn dặm khắp nơi, bị kiếm khí tàn phá bừa bãi không thể chịu nổi, vô số người dưới kiếm khí này, chật vật trốn tránh, nhưng cũng không ít người bị kiếm khí trực tiếp đánh đến mức mất đi sức chiến đấu.

"Tất cả yên lặng cho ta, các ngươi làm ảnh hưởng việc ta suy nghĩ!"

Chương 1663: Không nên kéo ta vào cuộc, là các ngươi thua, Côn Lôn Kính xuất hiện

Uy áp phô thiên cái địa theo giọng nói lạnh lùng của Sở Cuồng Nhân mà bao phủ ra, bao trùm toàn bộ chiến trường!

Toàn bộ chiến trường, trong nháy mắt liền trở nên yên tĩnh một lát.

Hoa Hi nhìn Sở Cuồng Nhân, mắt lộ ra dị sắc: "Với loại tình thế chắc chắn phải chết như thế này, vậy mà hắn còn có thể trấn tĩnh như thế, duy trì phong thái như thế, tính cách này, ta thật sự không bằng!"

"Nên nói không hổ là Sở Cuồng Nhân đệ nhất thiên hạ sao? Một người liền trấn áp được chiến trường đang điên cuồng này."

"Hắn, chẳng lẽ thật sự có biện pháp giải cục diện chết chóc này sao? !"

Nữ Bạt nhìn Sở Cuồng Nhân, liếm môi, lại càng thêm thích đối với nam nhân này.

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân trấn áp toàn bộ chiến trường lại, trong đầu, có vô số suy nghĩ lóe lên từng cái một, hắn đang tìm biện pháp phá thế cục này.

Thế cục này, được dị vũ trụ bố trí vô cùng tốt.

Lấy bí cảnh làm bẫy rập, mấy trăm triệu tướng sĩ làm mồi nhử, muốn chỉ một lần hành động liền chôn vùi vô số thiên kiêu yêu nghiệt ở vũ trụ Bàn Cổ, thậm chí bao gồm không biết bao nhiêu Đại La viên mãn.

Tính kế rất sâu, đại thủ bút, dám hi sinh, có thể nói rằng không chê vào đâu được.

Nhưng bọn họ lại tính sót một điều, chỉ có một điều duy nhất, điều đó chính là, không nên kéo theo Sở Cuồng Nhân hắn vào cuộc!

"Tiểu Ái, phân tích như thế nào rồi?"

"Bẩm báo, đại trận Hư Không Yên Diệt đã được phân tích toàn bộ."

Tiểu Ái nói ra.

Từ mấy ngày trước, hắn đã để Tiểu Ái bắt đầu phân tích phù văn ẩn chứa trong địa mạch, mà đó chính là đại trận Hư Không Yên Diệt này.

Bây giờ, đã hoàn thành việc phân tích trận pháp này, cấu tạo của nó, toàn bộ đều xuất hiện ở trong đầu của hắn.

Đây là một trận pháp cực kỳ tinh diệu, bên trong toàn bộ vũ trụ Bàn Cổ, trận pháp thuộc tính thời không có thể đánh đồng với nó, dường như không có.

Đây là chuyện không hề nghi ngờ.

Cũng chỉ có loại trận pháp cường đại này, mới có năng lực kết thúc thế cục này!

"Ha ha, mọi người ở vũ trụ Bàn Cổ, có thể chết ở dưới đại trận Hư Không Yên Diệt này, cũng coi như là vinh hạnh của các ngươi đấy, đây chính là trận pháp thời không mạnh nhất của vũ trụ Thiên Nguyên ta!"

Một tiếng cười to điên cuồng truyền đến từ nơi xa.

Đó là một cường giả cảnh giới Đại La viên mãn của dị vũ trụ, giờ phút này đối phương đang giao thủ với đại năng của vũ trụ Bàn Cổ.

Mà vị đại năng kia nghe được lời đối phương nói, sắc mặt âm trầm như nước.

Bọn người Hoa Hi thấy thế, không khỏi hơi xúc động.

"Không chỉ có mấy trăm triệu tướng sĩ này, đến cả Đại La viên mãn cũng được dị vũ trụ lấy ra làm mồi nhử."

"Thật sự là điên rồi mà."

Đại La đại viên mãn, dưới tình huống không có cảnh giới Hợp Đạo, chính là đại năng cường đại nhất.

Một vị Đại La Kim Tiên đại viên mãn, sánh được với hàng trăm hàng ngàn Đại La tam hoa, ngũ khí, xem như một tồn tại đỉnh phong trên vũ trụ.

Để làm ra bố cục này, nhân vật như vậy cũng bị lấy ra để hi sinh.

Vũ trụ Bàn Cổ thua ván này, cũng không oan uổng.

"Chết sao?"

"Có ta ở đây, ai cũng không được chết! !"

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở to hai mắt ra, trong mắt bắn ra tinh quang vô biên, tiên huy trên người như hồng thủy phun trào, chiếu rọi cổ kim.

"Dị vũ trụ, ván này, là các ngươi tổn binh hao tướng, là các ngươi đã thua!"

Lời nói của Sở Cuồng Nhân từ xa xa truyền đến.

Mấy tồn tại Đại La từ dị vũ trụ vẫn còn ở bên trong bí cảnh không khỏi biến sắc.

Chẳng lẽ người của vũ trụ Bàn Cổ còn có hậu thủ gì đó sao?

Nhưng khi bọn họ thấy rõ ràng người vừa nói lời này là ai, không khỏi vô cùng ngoài ý muốn: "Cảnh giới Đại La tam hoa? !"

"Ha ha, một tiểu gia hỏa cảnh giới Đại La tam hoa, cũng dám có phát ngôn bừa bãi!"

"Có thể tu hành đến cảnh giới Đại La, cũng không dễ dàng, nhưng mà, chỉ dựa vào ngươi mà muốn ngăn cơn sóng dữ này lại, quả thực như một trò đùa!"

Đại La từ dị vũ trụ cười nhạo không thôi.

Nhưng mà các đại năng của vũ trụ Bàn Cổ lại vô cùng ngạc nhiên, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt ẩn ẩn toát ra một chút vẻ mong chờ.

Những người khác không tin Sở Cuồng Nhân có biện pháp nào có thể ngăn cản cơn sóng dữ.

Nhưng bọn họ đã từng nhìn thấy qua Sở Cuồng Nhân làm ra quá nhiều chuyện thật sự không thể tin được, đối phương, có lẽ thật sự có biện pháp nào có thể phá giải cục diện chết chóc này sao?

"Côn Lôn Kính, xuất hiện! !"

Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, một chiếc gương cổ từ trong ống tay áo của hắn bay ra ngoài.

Chính là Côn Lôn Kính hắn lấy được trước đó không lâu!

Côn Lôn Kính, loại chí bảo thời không, ẩn chứa sức mạnh thời không cường đại, có thể vượt qua thời không, vô cùng thần kỳ!

"Là Côn Lôn Kính!"

"Hắn là muốn dùng sức mạnh thời không của Côn Lôn Kính xuyên thẳng qua hư không phong bạo này sao? !"

"Không thực tế lắm, sức mạnh của không gian sụp đổ này quá cường đại, với tu vi cảnh giới bây giờ của Sở Cuồng Nhân, cho dù có thêm Côn Lôn Kính này cũng không có cách nào xuyên thẳng qua đó mà đi ra được."

Côn Lôn Kính có sức mạnh xuyên qua thời không, chuyện này quả thực không giả.

Nhưng luồng sức mạnh này cũng không phải là tuyệt đối, đối mặt với sức mạnh thời không cường đại hơn ở trước mắt, cũng sẽ bị áp chế lại.

Sức mạnh của đại trận Hư Không Yên Diệt khiến cho không gian sụp đổ, vô cùng cường đại, trừ phi Sở Cuồng Nhân là cảnh giới

Hợp Đạo, mà còn phải là Thời Không chi đạo, mới có thể dựa cào Côn Lôn Kính này xuyên thẳng ra khỏi đại trận này, nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân lại chỉ là một Đại La tam hoa cảnh nho nhỏ thôi, còn cách Hợp Đạo một khoảng rất xa.

Hắn làm cách nào dựa vào Côn Lôn Kính, mà mang mọi người rời khỏi đây?

Nhưng dường như Sở Cuồng Nhân lại không cân nhắc đến điểm này, ném Côn Lôn Kính về phía nơi xa.

Chỉ thấy mặt kính của Côn Lôn Kính nở rộ ra hàng tỉ tiên huy, bắn về phía hư không phong bạo, không gian hỗn loạn đối với nó mà nói, dường như không tồn tại.

"Lam Vũ, Sở Hồng, Diệp huynh, vẫn còn những người khác, đi theo đằng sau Côn Lôn Kính! Đừng rời khỏi phạm vi chiếu sáng của kính quang!"

Sở Cuồng Nhân lớn tiếng nói.

Bọn người Lam Vũ, Sở Hồng không nghi ngờ gì, nghe theo Sở Cuồng Nhân mà tiến vào bên trong kính quang của Côn Lôn Kính, một đường bay vút về phía xa.

Những người còn lại, còn có chút chần chờ.

Chỉ dựa vào Côn Lôn Kính này, thật sự sẽ có khả năng ra ngoài sao?

"Nếu như các ngươi muốn ở lại đây chờ chết, ta cũng không quan tâm."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nghe được lời hắn nói, mọi người cắn răng một cái, giậm chân một cái, cũng đi sát theo sau.

Lưu lại ở đây, cũng chỉ có một con đường chết, chẳng bằng lấy ngựa chết làm ngựa sống, đánh cược một lần! !

Tất cả mọi người đều hành động.

Đến Đông Hoàng thần tử coi Sở Cuồng Nhân là thù địch cũng theo thật sát đằng sau Côn Lôn Kính, tuy không nguyện ý thừa nhận, nhưng vào lúc này, cũng chỉ có thể tin tưởng vào Sở Cuồng Nhân.

Mấy vị đại năng còn lại bốn mắt nhìn nhau, giống như vẫn còn đang do dự.

"Chư vị, kẻ này không thể dùng lẽ thường để cân nhắc, dù sao tất cả đều sắp phải chết, vì sao không tin hắn một lần nhỉ?"

"Đúng vậy, vậy liền đánh cược một lần đi!"

Cho dù là đại năng, vào thời khắc này, cũng lựa chọn tin tưởng Sở Cuồng Nhân.

Côn Lôn Kính càng ngày càng tới gần hư không phong bạo kia, mà người ở bên trong kính quang cũng càng ngày càng nhiều, gần như là toàn bộ người của vũ trụ Bàn Cổ còn sống bên trong bí cảnh đều vọt vào đây.

May mắn là phạm vi bao phủ của kính quang cực lớn, đủ để bao phủ tất cả mọi người.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

"Người của vũ trụ Bàn Cổ vội vã muốn đi chịu chết như vậy sao? !"

"Cho dù bên trong cái gương kia ẩn chứa sức mạnh thời không, nhưng căn bản không có cách nào chống cự được sức mạnh của đại trận Hư Không Yên Diệt này đâu."

Một số Đại La của dị vũ trụ đều mơ hồ.

Có người nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ kinh nghi bất định.

"Người này rốt cuộc là ai, vì cái gì lại có nhiều người ở vũ trụ Bàn Cổ nguyện ý nghe theo hắn như vậy?"

"Còn có, vì cái gì mà hắn vẫn còn lưu lại ở nơi đây?"

Chuyện khiến mọi người nghi ngờ là, người theo Côn Lôn Kính càng ngày càng nhiều, nhưng Sở Cuồng Nhân là người ra lệnh, lại vẫn đứng yên tại chỗ, không có bất kỳ động tác gì.

"Không được, mặc kệ hắn đang có ý đồ gì, đều phải ngăn cản bọn họ lại."

"Đúng vậy."

Cho dù mọi người ở dị vũ trụ cho rằng Côn Lôn Kính không có cách nào có thể thành công xuyên thẳng qua đại trận Hư Không Yên Diệt, nhưng bọn họ sẽ không cứ đứng nhìn như vậy.

Mà tại thời điểm bọn họ chuẩn bị có hành động.

Một luồng sức mạnh vô cùng cường đại từ trên người Sở Cuồng Nhân ầm ầm bạo phát: "Các ngươi cho rằng, người cần phải ngăn cản, là bọn họ sao?"

Chương 1664: Một người, một thanh kiếm, một đóa Thanh Liên, một bộ bạch y

"Các ngươi cho rằng người cần ngăn cản, là bọn họ sao?"

Giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Sở Cuồng Nhân xuất hiện ngay trước mặt một tên Đại La đang muốn hành động, trên người có vài luồng Đại La ý ầm ầm bạo phát, hóa thành một luồng quyền kình vô cùng bàng bạc nghiền ép ra!

Vài luồng Đại La ý, ngưng tụ thành một vòng xoáy quyền kình, đánh Đại La Kim Tiên kia thành một làn sương máu!

Sức mạnh vô cùng cường đại, khiến cho đồng tử của không ít người co rụt lại.

"Hắn lại có loại chiến lực này!"

"Đây không phải một tên Đại La tam hoa cảnh giới bình thường, tuyệt đối là yêu nghiệt cái thế trong đám yêu nghiệt!"

Đồng tử của mấy tên Đại La co rụt lại.

Mà ở trong đó, có duy nhất một cường giả Đại La đại viên mãn nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, cười lạnh một tiếng: "Giết ngươi, rồi đi ngăn cản bọn họ cũng không muộn!"

Hắn từ từ giơ tay lên, tiên nguyên trong cơ thể dâng trào, Đại La ý gào thét xông ra, khuấy động khắp nơi trên gầm trời!

Sở Cuồng Nhân chú ý tới, lồng ngực của hắn có một vết kiếm hằn sâu, lượng lớn máu tươi từ trong đó tuôn trào ra, thực lực của một đại viên mãn, bởi vì thương thế này, mười chỉ còn một!

Hiển nhiên, vết thương này là do đối phương giao thủ với đại năng vũ trụ Bàn Cổ lúc lưu lại.

"Ngươi đã trọng thương, cũng muốn giết ta sao?"

"Đại viên mãn trọng thương, cũng vẫn là đại viên mãn, giết một tên cảnh giới tam hoa như ngươi, cũng đủ rồi! !"

Đại viên mãn từ dị vũ trụ này hừ lạnh một tiếng, ầm ầm đánh ra một chưởng!

Chưởng kình cuồng bạo trùng trùng điệp điệp, ùn ùn kéo đến, chưởng ấn khổng lồ dường như hóa thành một vùng trời nghiền ép xuống, cực kỳ doạ người!

Mà Sở Cuồng Nhân lại đứng yên tại chỗ bất động, ở giữa trán, đóa ấn ký Thanh Liên hiện ra một trận đạo vận.

Hỗn Độn Thanh Liên, từ từ nở rộ ở dưới chân hắn.

"Thanh Liên, Hủy Diệt chi quang!"

Sở Cuồng Nhân trực tiếp thi triển pháp môn công kích cường đại nhất, phù văn Hỗn Độn vô biên ẩn chứa bên trong thanh quang, đánh về phía cự chưởng giống như vùng trời đó.

Hai luồng sức mạnh ầm ầm va chạm tại một chỗ, hư không trực tiếp nổ tung.

Mà khi sức mạnh này trùng kích, Sở Cuồng Nhân cùng vị vốn là đại viên mãn bị thương nặng kia đều bị đẩy lui.

Sở Cuồng Nhân có Thanh Liên bảo hộ, lại thêm bản thân có thân thể vô cùng cường đại, ngược lại cũng không có bất kỳ trở ngại gì, mà vị đại viên mãn của dị vũ trụ kia lại trực tiếp thở ra một hơi, thương thế nặng hơn.

"Chuyện này, chuyện này sao có thể được! !"

Vị đại viên mãn của dị vũ trụ này không thể tin được nhìn Sở Cuồng Nhân.

Đối phương thân là cảnh giới tam hoa, lại có thể đón lấy một chưởng của hắn, cho dù là chưa đến mười phần trăm sức mạnh, nhưng hắn cũng là một vị đại viên mãn!

"Không đúng, đóa Thanh Liên này... Là Hỗn Độn Chí Bảo! !"

Dường như hắn phát giác được điều gì đó, nhìn lấy đóa Thanh Liên kia, hít vào một ngụm khí lạnh.

Không chỉ có hắn, những người còn lại nhìn khí thế Hỗn Độn quanh quẩn bên trong Hỗn Độn Thanh Liên kia, mặt mũi cũng tràn đầy hoảng sợ! !

Phải biết, loại vật Hỗn Độn Chí Bảo này chỉ có thể sinh ra ở Hỗn Độn Chi Sơ, mà khi Hỗn Độn khai mở, sau khi đại đạo sinh ra, căn bản hoàn toàn không có trên đời!

Cho dù là dị vũ trụ, thì chuyện này cũng không thể bị thay đổi.

Đối với những nhóm Đại La này mà nói, Hỗn Độn Chí Bảo là đồ vật chỉ tồn tại trong truyền thuyết mà thôi, mà bây giờ, một bảo vật trong truyền thuyết lại sờ sờ hiện ra ở trước mặt bọn họ.

Bọn họ, sao có thể không khiếp sợ? !

"Cho dù là vũ trụ Bàn Cổ, cũng không nên có Hỗn Độn Chí Bảo tồn tại mới đúng, chuyện này, rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra? !"

"Bên trong vũ trụ Bàn Cổ, làm sao lại sinh ra dạng quái vật như ngươi! !"

"Dạng dị số như ngươi, tuyệt đối không thể tồn tại, phải chết! !"

Vị đại viên mãn kia nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt bắn ra sát ý không có gì sánh kịp: "Giết ngươi, mới là thu hoạch lớn nhất của bố cục lần này! !"

Một tên quái vật nắm giữ Hỗn Độn Chí Bảo...

Hắn không dám tưởng tượng, nếu như dạng người này trưởng thành thì sẽ thành dạng gì, tương lai sẽ mang đến những trở ngại khó khăn như thế nào đối với vũ trụ Thiên Nguyên? !

Có thể lại là một tên Thần Ma Vô Hám khác hay không?

Hiện tại hắn chỉ có thể không tiếc bất cứ giá nào, bóp chết đối phương ngay tại chỗ!

"Giết! !"

Đại viên mãn lại ra tay lần nữa, mà tên Đại La còn lại nhìn Côn Lôn Kính kia càng ngày càng xa, muốn đuổi theo!

Nhưng trên người Sở Cuồng Nhân có từng đạo thải quang lộng lẫy lưu chuyển ra.

Một quả chuông lớn màu tím có khắc vô số phù văn huyền diệu hiện lên, chính là Linh Hồn Tử Thần Chung!

Tử Thần Chung chấn động, tiếng chuông ẩn chứa sức mạnh linh hồn dồi dào quanh quẩn ra.

Nơi nào tiếng chuông đi qua, nguyên một đám người của dị vũ trụ, cho dù là Đại La cũng đều cảm thấy đầu đau đến muốn nứt, đầu dường như muốn nổ tung.

"Là pháp môn công kích linh hồn!"

"Gia hỏa này, vậy mà còn hiểu cả thủ đoạn công kích linh hồn, hỗn trướng! !"

Vị Đại La đại viên mãn cũng bị tiếng chuông ảnh hưởng trong giây lát.

Sở Cuồng Nhân mượn thời cơ này, thúc giục tiên nguyên lên tới cực hạn, Thanh Liên Hủy Diệt chi quang lại lần nữa vận chuyển!

Ầm! !

Đại viên mãn bị đánh bay ra ngoài, máu tươi điên cuồng phun ra, khí tức vô cùng uể oải.

Những tên Đại La còn lại hô nhau xông về phía Sở Cuồng Nhân, lại bắt gặp ma văn màu tím hiện ra trên mặt đối phương, chiến ý ngút trời, khí tức liên tục tăng lên.

Ma văn Xi Vưu, Đấu Chiến Bí Pháp, Chuyển Sinh Hóa Tử chi pháp!

Ba bí thuật có thể cải thiện chiến lực, cùng lúc bạo phát, khiến cho khí tức của Sở Cuồng Nhân nhảy lên đến trình độ đủ để đối địch với Đại La ngũ khí cảnh.

Mà chuyện này vẫn chưa dừng lại.

Chỉ thấy trên người Sở Cuồng Nhân có tiên huy phóng lên tận trời cao, tam đại dị tượng của thư viện, cùng nhau thi triển, Côn Ngô Kiếm đã nắm trong tay.

Bí pháp, dị tượng, thần kiếm, Hỗn Độn Liên.

Thời khắc này, thực lực của Sở Cuồng Nhân cũng đạt đến cực hạn!

Từng đạo từng đạo tiên huy từ trên người hắn tiêu tán mà ra, quấy phong vân, phá toái không gian, cả người giống như Tiên Vương vô thượng giáng thế, quét ngang hết thảy! !

"Đến đi, cùng ta chiến đấu lần nữa!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, kiếm phong bị lệch, vô số kiếm khí tiêu tán, khiến cho tồn tại Đại La ngũ khí cảnh cũng phải cảm nhận được một sự áp lực cực lớn.

Ở một bên khác.

Vô số nhóm thiên kiêu yêu nghiệt kia theo Côn Lôn Kính rời đi, quay người nhìn về phía sau lưng, cũng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân lấy sức lực của bản thân ngăn chặn tất cả thân ảnh của Đại La.

Tiên huy tươi sáng, phong thái tuyệt thế!

Một người, một thanh kiếm, một đóa Thanh Liên, một bộ bạch y, dệt ra trong nhân thế này một cảnh sắc óng ánh chói mắt nhất!

Giờ khắc này, mọi người cả đời này cũng không có cách nào quên được người mặc bộ bạch y kia.

"Hắn ở lại là vì ngăn cản tất cả Đại La cho chúng ta sao? !"

Hoa Hi lẩm bẩm nói.

Nghe được lời nàng nói, tâm thần mọi người chấn động, trong mắt không khỏi toát ra vẻ vô cùng kính nể.

"Sở Cuồng Nhân, không thẹn che đậy thiên hạ!"

"Hắn, cứu được tất cả chúng ta!"

"Công tử..."

Lam Vũ nhìn qua bạch y ở sau lưng, tâm kiềm chế muốn xông về đi trợ giúp Sở Cuồng Nhân, nàng hiểu rõ, cho dù mình có trở về cũng không làm nên chuyện gì.

Nàng cũng tin tưởng, Sở Cuồng Nhân xưa nay sẽ không làm ra những chuyện không nắm chắc, hắn đã dám một mình lưu lại nơi đây, thì nhất định sẽ có phương pháp thoát thân!

"Mọi người chú ý, chúng ta sắp tiến vào hư không phong bạo!"

Giờ phút này, một vị đại năng ở phía trước ngưng giọng nói.

Nghe được hắn nói, thần sắc chấn động của mọi người, không khỏi ngưng trọng lên.

Thành bại, chỉ một lần hành động ở đây!

Đùng! !

Chỉ thấy Côn Lôn Kính và hư không phong bạo đập vào nhau, hai luồng sức mạnh thời không kinh khủng đan xen thành một khối.

Ngay sau đó, chỉ thấy hư không phong bạo đúng là bị Côn Lôn Kính xé ra một lỗ hổng, dẫn tất cả mọi người xuyên thẳng tiến vào bên trong hư không phong bạo.

"Ha, sức mạnh thời không ở nơi đây, không bằng những địa phương khác."

Dường như một đại năng cảm giác được điều gì đó, kinh ngạc nói.

"Là do hắn tính toán được sao?" Một vị đại năng khác nói ra.

Hắn, tất nhiên là Sở Cuồng Nhân.

"Chắc là như vậy."

"Hắn có thể tìm ra điểm yếu kém của đại trận Hư Không Yên Diệt này, thật sự không thể tưởng tượng được, đây chính là trận pháp thời không mạnh nhất của dị vũ trụ, rốt cuộc là hắn làm bằng cách nào?"

Các đại năng ào ào cảm thấy thật không thể tin nổi.

Chương 1665: Ngươi làm như vậy có đáng giá không? Chỉ có ta nguyện ý hay không

Nghe được lời mấy vị đại năng nói, sắc mặt bọn người Hoa Hi không khỏi vui vẻ.

"Nói như vậy, chúng ta có cơ hội rời khỏi nơi này rồi."

"Ha ha, không hổ danh là Sở Cuồng Nhân, luôn luôn không thể dùng lẽ thường để căn nhắc, đại trận Hư Không Yên Diệt này cũng không thể làm gì được hắn."

Nhưng mà, tuy rằng mấy vị đại năng kinh thán Sở Cuồng Nhân có thể phán đoán ra nhược điểm của đại trận Hư Không Yên Diệt này, nhưng lại không lạc quan giống như những người khác vậy.

"Đừng cao hứng quá sớm, các ngươi không phát hiện ra sao? Đại trận Hư Không Yên Diệt này càng ngày càng mạnh."

Một vị đại năng nói ra.

Nghe được lời hắn nói, sắc mặt mọi người lại biến đổi.

"Sao lại như thế được, không phải đã nói, nơi này là chỗ yếu nhất của đại trận này rồi sao?"

"Đúng vậy, tại sao lại có thể như vậy?"

Một vị đại năng giải thích nói: "Nơi này đúng thật là địa phương yếu kém nhất của đại trận này, nhưng mà, vẫn rất khó có thể vượt qua như cũ, sức mạnh thời không hiện giờ của Côn Lôn Kính, chỉ sợ không được!"

"Sao lại như thế?"

"Sở Cuồng Nhân đâu, hắn có để lại hậu chiêu gì không?"

Mọi người không khỏi có chút luống cuống, vất vả lắm mới thấy được hi vọng, nhưng hiện tại nói cho bọn họ biết vẫn phải chết?

"Lam Vũ, ngươi thấy thế nào?"

Hoa Hi nhìn về phía Lam Vũ, nhàn nhạt hỏi, bên trong tất cả mọi người ở nơi này, chỉ có Lam Vũ là người thân với Sở Cuồng Nhân nhất, có lẽ, nàng ta sẽ biết một ít điều gì đó.

Nhưng Lam Vũ chỉ thản nhiên nói: "Công tử tự có sắp xếp, ta tin tưởng hắn."

Mà ở một bên khác.

Sở Cuồng Nhân đang giao thủ với mấy tên Đại La của dị vũ trụ, ở trong đó, thậm chí bao gồm cả tồn tại Đại La ngũ khí cảnh.

Nhưng toàn bộ chiến lực của Sở Cuồng Nhân đã được khai hỏa, toàn bộ các loại bí pháp, dị tượng, vô cùng mạnh mẽ được thi triển, tiên huy trên người phun trào, giống như một vị Tiên Vương cái thế!

Sức mạnh còn vượt qua cả Đại La ngũ khí cảnh.

"Chư Thiên Sinh Tử Luân!"

Chỉ thấy trên người Sở Cuồng Nhân có Thần Ma chi khí phóng lên tận trời, tiên huy sinh tử chiếu rọi, một luồng sức mạnh sinh tử giống như muốn làm sụp đổ chư thiên ầm vaầm ng truyền đến!

Mấy tên Đại La Kim Tiên bị trực tiếp đánh lui, tu vi kém hơn một chút, còn bị trọng thương ngay tại chỗ!

"Luồng khí tức này là... Thần Ma chi khí! !"

Có Đại La Kim Tiên đã nhận ra Thần Ma chi khí bạo phát trên người Sở Cuồng Nhân, đồng tử không khỏi co rụt lại: "Ngươi là người của Thần Ma nhất mạch! !"

Trong mắt những người còn lại cũng lộ ra vẻ sợ hãi.

"Xem ra, các ngươi đối với Thần Ma nhất mạch ta, khá kiêng kỵ đây."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, lộ ra vẻ nghiền ngẫm.

"Thần Ma nhất mạch, các ngươi quả nhiên là địch nhân vốn có của vũ trụ Thiên Nguyên ta! Là chướng ngại vật lớn nhất, ngăn cản trước mặt chúng ta!"

Vị đại viên mãn kia lạnh giọng nói ra.

Hắn nhìn thoáng qua Côn Lôn Kính ở nơi xa đã xâm nhập vào hư không phong bạo, cười lạnh nói: "Ngươi, tự tay tuẫn táng bằng hữu của ngươi, ta không biết ngươi dùng biện pháp gì tìm ra địa phương yếu kém nhất của đại trận Hư Không Yên Diệt, nhưng với sức mạnh thời không của cái gương kia, tuyệt đối không có biện pháp thành công xuyên thẳng mà đi ra."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu: "Ngươi nói đúng, chỉ vỏn vẹn với sức mạnh của Côn Lôn Kính là không đủ."

Nghe được lời này của hắn, mọi người đều nghi ngờ.

Nếu biết sức mạnh của Côn Lôn Kính không đủ, vậy thì vì sao còn muốn để những người kia đi chịu chết chứ?

Nhưng hành động kế tiếp của Sở Cuồng Nhân, càng làm cho bọn họ nghi ngờ hơn, chỉ thấy đối phương thu hồi Côn Ngô Kiếm, thu hồi Hỗn Độn Thanh Liên, đến cả linh hồn chi pháp Linh Hồn Tử Thần Chuông cũng thu liễm.

Nhìn thấy như vậy, lông mày mọi người đều cau lại.

Đây là ý gì?

Ngoan ngoãn chịu trói sao?

"Hừ, mặc kệ ngươi đang gây ra sự chú ý gì, đi chết đi!"

Một tên Đại La ngũ khí cảnh xuất hết toàn lực, trực tiếp xuất thủ, chém ra một kiếm, kiếm quang mênh mông hoàn toàn bao phủ bốn phương tám hướng!

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân không trốn không né.

Đưa tay ra, một trang bị từ chín vòng tròn màu trắng bạc tạo thành bỗng nhiên ra hiện tại trong tay.

Trang bị kia tạo hình đặc biệt, có chín vòng tròn được khảm thành từng tầng, vòng tròn ở giữa khắc đầy vô số phù văn, mà một vòng so với một vòng càng huyền diệu hơn.

Trong nháy mắt khi trang bị kỳ quái này xuất hiện, mọi người đột nhiên cảm thấy một trận tim đập nhanh khó hiểu.

Bởi vì từ bên trong trang bị kia bọn họ cảm nhận được một luồng sức mạnh không kém hơn Hỗn Độn Chí Bảo! !

"Hai, hai món Hỗn Độn Chí Bảo! ! !"

"Hắn có đến hai món Hỗn Độn Chí Bảo! ! Chuyện này sao có thể? ! Trên thế giới này, làm sao có thể có chuyện như vậy xảy ra được! !"

Tất cả mọi người đều mơ hồ, căn bản không có cách nào tin tưởng loại chuyện này.

"Với sức mạnh của Côn Lôn Kính, hoàn toàn không đủ khả năng, nhưng người nào nói với các ngươi, trong tay của ta chỉ có một món bảo vật thời không?"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Trang bị kỳ quái trong tay, chính là phần thưởng cấp Siêu Thần hắn rút được từ rất lâu trước, Thời Không Bảo Giám! !

Vật này, hắn đã có từ rất lâu nhưng chưa từng dùng qua.

Với tu vi của hắn bây giờ, để thúc giục vật này, tất nhiên không thể đánh đồng so với trước kia.

Chỉ thấy tiên nguyên của hắn vận chuyển, toàn bộ cược vào Thời Không Bảo Giám trong tay, chín vòng tròn phía trên nhanh chóng vận chuyển, một luồng sức mạnh thời không vô cùng kinh khủng, lấy Sở Cuồng Nhân làm trung tâm mà khuếch tán ra, đạo kiếm ảnh chém về phía hắn kia ở trước mặt luồng sức mạnh này, trực tiếp bị ngưng kết ở giữa không trung.

"Không tốt rồi, ngăn hắn lại! !"

Mấy tên Đại La không kịp nghĩ nhiều vì sao trong tay Sở Cuồng Nhân lại có thêm một món Hỗn Độn Chí Bảo, vội vàng xuất thủ muốn ngăn cản hắn.

Nhưng, không còn kịp nữa rồi.

Sức mạnh thời không tiếp tục khuếch tán ra, cho dù là cường giả đại viên mãn của dị vũ trụ kia cũng cảm thấy không thể động đậy được, sắc mặt trắng bệch.

Không chỉ có như vậy, sức mạnh thời không dần dần bao phủ toàn bộ bí cảnh, trực tiếp xâm nhập vào trong hư không phong bạo, ảnh hưởng đến sự vận chuyển của đại trận Hư Không Yên Diệt!

"Ngươi muốn dùng món bảo vật này để ngăn cản đại trận Hư Không Yên Diệt! !"

Giọng điệu Đại viên mãn kia run rẩy nói ra.

"Đúng vậy."

"Hỗn trướng, làm sao có thể để cho ngươi đạt được điều đó!"

Nếu như bảo vật thời không còn lại mà Sở Cuồng Nhân xuất ra, cho dù là một món bảo vật thời không không kém gì so với Côn Lôn Kính, hắn cũng sẽ không để ở trong lòng.

Bởi vì thứ đó không gây ảnh hưởng đến đại trận Hư Không Yên Diệt.

Nhưng bây giờ, vật Sở Cuồng Nhân lấy ra chính là một món bảo vật thời không không kém hơn Hỗn Độn Chí Bảo! !

Loại bảo vật này, hoàn toàn có năng lực ảnh hưởng đến toàn bộ sự vận chuyển của đại trận! !

Dị vũ trụ hao tốn vô số tâm huyết bày ra đại trận này, với bọn họ, lấy mấy trăm triệu binh tướng làm mồi nhử, bố trí bố cục này xuống, há có thể để cho gia hỏa không biết xuất hiện từ đâu như Sở Cuồng Nhân kia phá hư!

Đại viên mãn đến từ dị vũ trụ rống giận, thậm chí không tiếc thiêu đốt mệnh nguyên, có ý định mở ra sức mạnh phong tỏa thời không, nhưng thân thể hắn vốn dĩ đang trọng thương, mệnh nguyên cũng không còn thừa bao nhiêu, cho dù thiêu đốt cũng không có bao nhiêu tác dụng, ở dưới luồng này sức mạnh thời này, căn bản không có cách nào phong tỏa địch nhân là Sở Cuồng Nhân!

"Cho dù ngươi có thể làm ảnh hưởng đến vận chuyển của đại trận thì như thế nào? Ngươi cũng chỉ là một tên cảnh giới tam hoa, muốn dùng chí bảo này để gây ảnh hưởng đến toàn bộ đại trận, sao có thể đơn giản như thế?"

"Muốn ảnh hưởng đến đại trận này, ngươi nhiều nhất cũng chỉ có một lần thực hiện, bọn họ đã sống, vậy còn ngươi thì sao? Ngươi vẫn muốn chết ở nơi này như cũ sao! !"

"Ngươi làm như thế, có đáng giá hay không? !"

Đại viên mãn từ dị vũ trụ giận dữ hét.

Đúng vậy.

Với thực lực hôm nay của Sở Cuồng Nhân, muốn ảnh hưởng đến toàn bộ đại trận Hư Không Yên Diệt, nhiều nhất chỉ có thể sử dụng một lần, hơn nữa nhất định phải ở lại bên trong đại trận này, mới có thể phát huy luồng sức mạnh này đến cực hạn, đây là kết quả do Tiểu Ái phân tích ra, cũng là nguyên nhân hắn không theo mọi người cùng rời đi.

Sau khi sử dụng một lần này, hắn vẫn phải đối mặt với đại trận Hư Không Yên Diệt này như cũ, đến lúc đó, hắn căn bản là lực bất tòng tâm!

"Đáng giá không?"

"Ha, ngươi sai rồi, cho tới bây giờ thì không có cái gì gọi là có đáng giá hay không, chỉ có ta nguyện ý hay không mà thôi! !"

"Dị vũ trụ các ngươi, kéo ta vào cuộc, muốn tính kế với ta, vậy thì ta, liền hết lần này tới lần khác sẽ không để cho các ngươi toại nguyện, chỉ đơn giản như vậy!"

Sở Cuồng Nhân ha ha cười dài, vô cùng khoái trá.

Hắn không phải người đại nhân đại nghĩa, cứu người cũng chỉ bởi vì bên trong những người kia có Lam Vũ, có Sở Hồng là người mà hắn để tâm.

Mặt khác, dị vũ trụ tính kế với thiên kiêu yêu nghiệt ở đây, dám can đảm bao gồm hắn ở bên trong, vậy hắn, liền muốn phá ván này!

Chương 1666: Chạy thoát, hư không sụp đổ, Sở Cuồng Nhân thật anh hùng

Bên trong hư không phong bạo, kính quang của Côn Lôn Kính đang lóe lên, vô số phù văn huyền diệu giống như ngân hà vờn quanh bốn phía Côn Lôn Kính, tiên huy tươi sáng như thác nước!

Nhưng mọi người được kính quang bao phủ ở bên trong lại có thể cảm nhận rõ ràng, sức mạnh của Côn Lôn Kính đang suy yếu.

Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, hư không phong bạo sớm muộn gì cũng sẽ đánh vỡ kính quang, rồi chôn vùi tất cả mọi người ở nơi đây, cho dù là Đại La đại viên mãn, cũng không ngoại lệ.

"Đáng chết, xem ra thật phải chết ở chỗ này rồi."

"Cho dù là Sở Cuồng Nhân, đối mặt với ván này của dị vũ trụ, cũng không có cách nào xoay chuyển."

Ở trong sân có không ít yêu nghiệt thiên kiêu ghen ghét Sở Cuồng Nhân, đối phương có phong quang vô hạn, đi tới chỗ nào đều là người được chú ý nhất, thật giống như được cả thiên địa này yêu mến.

Cho dù gặp phải loại nguy hiểm nào, hắn đều có thể tuỳ tiện phá vỡ.

Khi đó, bọn họ đều suy nghĩ, nếu như có gì đó có thể quản thúc đối phương, hoặc là dứt khoát kết liễu đối phương thì càng tốt, vậy thì bọn họ liền có thể xuất đầu lộ diện.

Cảm giác bị một người một mực chèn ép, thật sự là quá khó tiếp thu.

Nhưng bây giờ, rốt cục cũng có một lần đối phương không có cách nào ngăn cản được cơn sóng dữ, nhưng lúc này đây, hết lần này tới lần khác, tính mạng của tất cả mọi người cũng bao gồm ở trong.

Lần này, bọn họ hy vọng đến dường nào rằng Sở Cuồng Nhân có thể ngăn cản được cơn sóng dữ giống như trước kia!

Nhưng hiện tại xem ra không thể được.

"Sở Cuồng Nhân ơi Sở Cuồng Nhân, nếu như ngươi có thể cứu chúng ta, sau khi trở về ta nhất định sẽ lập cho ngươi một cái bài vị, ngày đêm cung phụng."

Một tên thiên kiêu đang cầu khẩn nói.

Những thiên kiêu còn lại cũng mang một tia hi vọng cuối cùng trong lòng.

Nhưng sức mạnh của Côn Lôn Kính không ngừng suy yếu, hư không phong bạo càng ngày càng cường đại, nội tâm của mọi người cũng càng ngày càng rơi vào tuyệt vọng.

Hết thảy, dường như trở thành kết cục đã định.

"Lần này, xong rồi."

"Cả đời này của ta, điểm cuối chính là ở nơi này sao?"

Đến đại năng cũng không khỏi cảm khái lắc đầu.

Nhưng ngay tại lúc này, ở nơi xa bỗng nhiên có một luồng sức mạnh thời không mạnh mẽ đến khó có thể tưởng tượng bỗng nhiên bạo phát, giống như một vòng gợn sóng bao phủ khuếch tán ra.

Hư không tràn ngập một lượng lớn phong bạo loạn lưu kia ở dưới gợn sóng này, lại dần dần bị... Ngưng kết!

Hư không phong bạo mà ngay cả Đại La viên mãn cũng không thể chống cự được, tại thời khắc này, lại bị ngưng đọng lại, mọi người nhất thời cảm thấy trợn mắt hốc mồm, khó có thể tin được.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Sức mạnh thời không này đến từ đâu?"

"Là từ đằng sau."

Mọi người nhìn về phía sau lưng, chỉ thấy có một điểm sáng ở nơi cực xa, sức mạnh thời không mênh mông khuếch tán ra từ nguồn ánh sáng kia.

"Đó là, Sở Cuồng Nhân! !"

Có người nhìn thấy, dường như bên trong ánh sáng kia có một bộ bạch y, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân ra, không có khả năng còn người nào khác.

"Là Sở Cuồng Nhân, đây chính là hậu thủ của hắn! !"

"Vậy mà hắn thật sự có năng lực cứu chúng ta ra ngoài! !"

"Sở Cuồng Nhân, ta yêu ngươi! !"

Mọi người vô cùng kích động, có người thậm chí không nhịn được mà nhìn về phương xa tỏ tình với Sở Cuồng Nhân.

Tuy rằng các đại năng chấn kinh, nhưng vẫn còn tỉnh táo, lớn tiếng nói: "Tất cả mọi người, theo sát Côn Lôn Kính! !"

Vút! !

Quang mang vôn dĩ đã dần dần ảm đạm của Côn Lôn Kính, khi hư không phong bạo bị ngưng trệ trong nháy mắt, lại bộc phát ra tiên huy tươi sáng lần nữa, mang theo mọi người lao về phía nơi xa!

Chỉ trong chốc lát, mọi người liền vượt qua hư không phong bạo mà không gặp một chút trở ngại nào, đi tới bên trong hư không.

Trong hư không u ám, mọi người trở về từ cõi chết hớn hở ra mặt, nhìn hư không phong bạo phía sau đang lần nữa khôi phục sự cuồng bạo, lòng không khỏi sợ hãi.

Nhưng sau đó, có thiên kiêu nhịn không được mà hỏi: "Chúng ta ra được đến đây, vậy thì Sở Cuồng Nhân phải làm sao bây giờ?"

Nghe đến đây, mọi người không khỏi sửng sốt một chút.

Đúng nha, làm sao đối phương đi ra được đây?

"Công tử, hắn nhất định sẽ có biện pháp." Lam Vũ nỉ non nói.

Bên trong bí cảnh.

Sở Cuồng Nhân thúc giục tất cả sức mạnh, dùng Thời Không Bảo Giám ảnh hưởng sự vận chuyển của đại trận Hư Không Yên Diệt, sau khi cảm nhận được mọi người đã rời khỏi bí cảnh, khóe miệng hơi nhếch lên.

Hắn nhìn tu sĩ của dị vũ trụ ở trước mắt, nhịn không được cất tiếng cười to: "Các ngươi hao tổn tâm cơ bố trí ván này, thất bại trong gang tấc, cảm giác như thế nào?"

"Hỗn trướng! !"

Tu sĩ của dị vũ trụ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ phẫn hận trước nay chưa từng có.

Bọn họ hi sinh bản thân mình, bố trí thế cục này, nhưng bây giờ, lại bị Sở Cuồng Nhân dùng sức mạnh của một người hoàn toàn đánh vỡ, chuyện này kêu bọn họ làm sao chịu được? !

"Cho dù ngươi phá bố cục này thì như thế nào, chỉ cần ngươi chết ở chỗ này, ván bài này, vẫn còn chưa thua hoàn toàn!"

Tu sĩ đại viên mãn kia lạnh giọng nói ra.

Một người có được hai món Hỗn Độn Chí Bảo, dạng này người thật sự là quá khoa trương.

Đợi một khoảng thời gian nữa, tuyệt đối là địch nhân lớn nhất của dị vũ trụ, ván bài này, có thể sớm bóp chết dạng uy hiếp này, cũng coi như không uổng công.

"Ha, chết sao?"

"Thế thì cũng không chắc đâu."

Sở Cuồng Nhân thu hồi Thời Không Bảo Giám, hư không phong bạo vô cùng vô tận kia nhất thời cuốn tới, che mất toàn bộ bí cảnh.

Tuy hắn dùng Thời Không Bảo Giám ảnh hưởng tới toàn bộ đại trận Hư Không Yên Diệt, nhưng cũng bởi vì vậy mà khiến uy lực vận chuyển của đại trận này sau khi khôi phục sẽ lập tức bạo phát.

Mà dưới uy lực như vậy, không người nào có thể trốn.

Mấy trăm triệu quân đội của dị vũ trụ, đều hóa thành bột mịn ở bên trong hư không phong bạo.

Mấy tên tu sĩ Đại La kia, cũng khó thoát được một kiếp.

Bao gồm cả Sở Cuồng Nhân, toàn bộ đều bị hư không phong bạo bao phủ, biến mất không thấy dấu vết gì nữa.

Mà trong hư không.

Bọn người Lam Vũ còn đang chờ Sở Cuồng Nhân từ bên trong đại trận Hư Không Yên Diệt bước ra, dưới cái nhìn của bọn họ, đối phương hẳn là có khả năng chạy trốn.

Dù sao thì, Sở Cuồng Nhân có thể cứu bọn hắn, cũng có thể tự cứu chính mình.

Nhưng tại thời điểm bọn họ đang chờ đợi, hư không phong bạo vô tận kia giống như nhận lấy kích thích gì đó, bỗng nhiên bạo phát, uy lực nhảy lên tới cực hạn.

Năng lượng phong bạo kinh khủng kia sụp đổ thành một điểm đen trong nháy mắt!

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Đại trận Hư Không Yên Diệt biến mất rồi sao? !"

Mọi người sững sờ.

Nhưng sau đó, những đại năng kia dường như suy đoán được điều gì đó, đồng tử đột nhiên co rụt lại: "Không tốt, mau trốn đi! !"

Trong chốc lát.

Chỉ thấy điểm đen từ vô số hư không phong bạo sụp đổ mà thành kia lại nổ tung trong phút chốc, giống như hội tụ năng lượng của mấy triệu hành tinh, sức mạnh khó nói lên lời khuếch tán ra, chỗ nào nó đi qua, hư không ầm ầm bị phá nát, đến tầng sâu hư không, cũng khó mà tránh khỏi, trực tiếp bị xé rách! !

Các đại năng mang theo tất cả mọi người, hoảng sợ trốn ra khỏi hư không.

Tiên giới, ở nơi nào đó.

Các đại năng mang theo tất cả mọi người bay ra, lòng còn đầy sợ hãi.

"Luồng năng lượng vừa rồi kia, thật là quá đáng sợ, nếu như bị lan đến gần, cho dù là Hợp Đạo, chỉ sợ cũng sẽ bị trọng thương trong nháy mắt."

"Đúng vậy, sức mạnh như vậy, đủ để tiêu diệt cả một Hợp Đạo."

Mấy vị đại năng lộ ra vẻ tim đập nhanh.

Mà bọn người Lam Vũ, Sở Hồng nhìn hư không, trầm mặc không nói.

Sở Cuồng Nhân, vì sao không bước ra từ đại trận Hư Không Yên Diệt?

Hiện tại hắn thế nào rồi?

Đây là nghi vấn của mọi người.

"Sở đạo hữu, chỉ sợ là vì chúng ta, cam tâm tình nguyện lưu lại ở đại trận Hư Không Yên Diệt, trì hoãn thời gian, để giúp chúng ta rời đi."

Một vị đại năng không khỏi cảm khái nói ra.

Nghe được lời hắn nói, tất cả mọi người tại chỗ đều trầm mặc.

Sở Cuồng Nhân, vì bọn họ mà hi sinh rồi? !

"Sở đạo hữu, thật quá anh hùng!" Diệp Trúc hít sâu một hơi, trong giọng nói mang theo một tia bi thương.

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau, cũng không nhịn được lộ ra vẻ cười khổ.

Ngày thường bọn họ coi đối phương là đại địch, cừu nhân, nhưng đối phương lại vì sống chết trước mắt của họ, hi sinh cho bọn họ, chuyện này khiến cho bọn họ, vô cùng xấu hổ!

Cho dù là Đông Hoàng thần tử, ngay lúc này cũng không dám nói Sở Cuồng Nhân không tốt nửa câu.

Chương 1667: Chúng ta đợi hắn trở về, Duy Nhất Bản Nguyên Thể tiến hóa

Ở nơi nào đó trên tiên giới, thiên kiêu yêu nghiệt cùng các đại năng tụ họp ở một chỗ, những người này, tùy tiện nhắc đến một người cũng đủ để danh động một phương.

Sợ rằng nghĩ cũng không ra, cũng là một đám người như thế, vừa rồi đã trải qua một trận sinh tử chi kiếp, xém chút nữa là ngã xuống, mà giờ khắc này, đám người này nhìn hư không, lại rơi vào trầm mặc!

Giờ phút này, tâm tình của bọn họ ngổn ngang trăm mối, cuối cùng cũng chỉ có thể thở một tiếng thật dài.

"Từ nay về sau, Tiên giới còn người nào dám tự khoe là ngông cuồng nữa."

"Từ nay về sau, không còn được thấy Sở Cuồng Nhân trên tiên đồ, vạn cổ tao nhã khó sách tận, cuối cùng lại thiếu một khoản."

Có người cảm khái, có người bi thương.

Nhưng cũng có người, mừng thầm, nhưng mà ở dưới loại tình huống này, những người đó không dám biểu hiện ra ngoài.

Lam Vũ nhìn chằm chằm hư không thật lâu.

Sau đó, thân ảnh nàng lóe lên, thu Côn Lôn Kính trên không trung vào trong tay.

"Sở Hồng, chúng ta đi thôi."

Nàng thản nhiên nói, biểu lộ không hề gợn sóng, nhìn không ra một chút bi thương, cũng nhìn không ra sự phẫn nộ, dường như sự tình gì cũng chưa từng xảy ra.

Sở Hồng nhìn nàng một cái, có chút bận tâm: "Lam Vũ..."

"Sở Hồng, đừng lo lắng, công tử hắn sẽ không có việc gì." Lam Vũ nhìn về phía hư không, lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ kinh diễm năm tháng: "Chúng ta đợi hắn trở về."

Nhiều lần gặp nguy hiểm như vậy, nhiều lần lâm vào tuyệt cảnh như vậy, cũng chưa từng đánh ngã người kia.

Lần này, cũng giống vậy.

Lam Vũ thủy chung không tin, công tử của nàng sẽ tuỳ tiện ngã xuống.

"Không sai, chúng ta đợi hắn trở về."

Sở Hồng cũng kiên định gật đầu, giống như Lam Vũ, nàng cũng không tin Sở Cuồng Nhân sẽ chết.

Người nào cũng đều có thể chết.

Thế nhưng người này, tuyệt đối sẽ không ngã xuống.

Tương lai, nhất định hắn sẽ vượt qua tất cả! !

Sau khi Lam Vũ, Sở Hồng rời đi, những người còn lại cũng đều tự rời đi.

Nhưng mà, bọn họ đều cho rằng Sở Cuồng Nhân đã ngã xuống ở bên trong kiếp nạn này, sức mạnh của đại trận Hư Không Yên Diệt kia, quá đáng sợ, căn bản không ai có thể sống sót dưới loại sức mạnh kia.

Tiên giới, vẫn vận chuyển như thường lệ.

Nhóm thiên kiêu yêu nghiệt, vẫn đang trưởng thành, thậm chí bởi vì biết được sự tồn tại của dị vũ trụ, mỗi người đều chăm chỉ luyện tập.

Thiên kiêu yêu nghiệt, ganh đua sắc đẹp.

Hôm nay có tên thiên kiêu nào đạt được đại cơ duyên, đột nhiên tăng cao sức mạnh, ngày mai lại có tên yêu nghiệt khác hiện thế, kinh động tứ phương.

Thậm chí ngay cả Tiên Đình yên lặng đã lâu kia cũng có hành động.

Thần tử, thiếu ngự của Tiên Đình, liên tiếp hiện thế, lại lần nữa thể hiện ra căn cơ là bá chủ cổ lão của Tiên giới.

Nhưng mà, Tiên giới không có Sở Cuồng Nhân, khi mọi người nhìn lại, dường như thiếu một chút gì đó.

Không còn náo nhiệt giống như trước kia.

……

Mà ở bên trong hư không nào đó.

Những điểm sao lấm ta lấm tấm đang hội tụ, tràn ngập dao động tiên thức nhàn nhạt, du đãng trong hư không.

Không biết qua bao lâu.

Những điểm sáng này dần dần hội tụ thành một hình người.

Người này, khoanh chân ngồi trong hư không, bỗng nhiên mở to hai mắt ra, một đạo tiên huy tươi sáng chợt lóe lên.

"Ha, quả nhiên vẫn còn chưa chết."

Một tiếng cười khẽ từ bên trong ánh sáng hình người kia truyền ra.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

"Nhưng mà hình thái bây giờ cũng không khá hơn chút nào, nhục thân bị phá hủy hoàn toàn, đến cả linh hồn cũng hứng chịu thương thế nghiêm trọng, từ khi xuất đạo đến nay, lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Uy lực của đại trận Hư Không Yên Diệt, tất nhiên không thể khinh thường.

Cho dù hắn có một bộ nhục thân không thể phá vỡ và Thân Thể Bất Tử, nhưng vẫn bị phá hủy trong nháy mắt như cũ, hóa thành vô số vi hạt, thậm chí chôn vùi trong hư vô!

Không chỉ có như thế, thiên địa nhân tam hồn cũng bị phá hư.

Chỉ còn lại một bộ thiên hồn quan trọng nhất được giữ lại, nhưng cũng chỉ sót lại một chút linh thức, giống như nến tàn trong gió, giống như có thể bị chôn vùi bất cứ lúc nào.

"Thôi, từ từ khôi phục vậy."

Sở Cuồng Nhân cũng không cảm thấy uể oải chút nào.

Điểm huyền diệu của Thân Thể Bất Tử, là chỉ cần ý thức bất tử, nhục thân liền có thể khôi phục lại một lần nữa!

"Nhưng mà trong hư không này không biết sẽ có nguy hiểm gì, vẫn nên bảo vệ phần tàn hồn của bản thân mình trước rồi nói."

Tâm niệm của Sở Cuồng Nhân chuyển động, Hỗn Độn Thanh Liên từ từ nở rộ trong hư không, hoàn toàn bao phủ hắn ở bên trong, có Hỗn Độn Thanh Liên bảo hộ, hắn an tâm không ít.

Sau đó, hắn liền bắt đầu bắt tay vào việc khôi phục thân thể.

Mặc dù phần lớn thân thể đã hóa thành hư vô, nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn có thể cảm nhận được, ở gần bản thân, có một số vi hạt còn lưu lại.

Hắn nỗ lực dẫn động những vi hạt này.

Chỉ trong chốc lát, một số phân tử dưới sự dẫn dắt của hắn dần dần đi đến gần Hỗn Độn Thanh Liên, ngưng tụ thành một khối.

Nhưng những vi hạt này quá ít, đến một phần một trăm tỷ thân thể của hắn cũng hoàn toàn không đến, đến một giọt máu cũng không thể hoàn toàn tạo ra được.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể tiếp tục câu thông vi hạt thân thể ở xung quanh.

Nếu như không được, hắn chỉ có thể dựa vào ý chí, từ từ khôi phục, nhưng vậy thì cần một khoảng thời gian rất dài.

May mắn là, hắn có thể câu thông được một phần vi hạt ở gần đó.

Cuối cùng, những vi hạt này đi đến bên cạnh Hỗn Độn Thanh Liên, ngưng tụ với một tí trước đó, hóa thành một giọt máu!

Hoặc là nói, là một chút.

Nhưng mà vạn sự khởi đầu nan, chỉ cần một chút máu này hội tụ, vậy thì mọi chuyện sau đó liền đơn giản hơn.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không khôi phục thân thể hoàn chỉnh ngay lập tức, mà lại có chút hăng hái nhìn một chút máu ở trước mắt.

Không giống máu màu đỏ của những người khác, một chút màu này của Sở Cuồng Nhân lại tràn ngập quang mang bảy màu sặc sỡ, vô cùng huyền bí.

Từ bên trong những ánh sáng kia, hắn cảm nhận được mỗi loại thể chất kỳ lạ đang dao động.

Có Luân Hồi Thiên Thể, Hỗn Độn Thần Ma Thể, Thanh Diệp Kiếm Đồng...

Nhưng mãnh liệt nhất trong đó, lại chính là Duy Nhất Bản Nguyên Thể do hắn dùng Thể Chất Chi Thư, dung hợp ngàn vạn thể chất mà thành!

Mà dao động của Duy Nhất Bản Nguyên Thể này, giờ phút này đang từ từ cắn nuốt sức mạnh của mấy loại khác thể chất.

Đây cũng chính là nguyên nhân Sở Cuồng Nhân không vội vã khôi phục thân thể, mà lại hiếu kỳ quan sát.

"Duy Nhất Bản Nguyên Thể này đã lâu không có tiến hóa, không nghĩ tới sau khi thân thể vỡ vụn, thực sự gây ra sự biến hóa của bản nguyên thể này, ngược lại quả thật rất thú vị."

Sau một phen quan sát kĩ càng, Sở Cuồng Nhân quyết định trợ giúp bản nguyên thể, cắn nuốt luyện hóa từng loại thể chất khác nhau.

Những thể chất còn lại cũng chỉ do hắn phân tích mà có.

Nhưng bản nguyên thể này, là do hắn căn cứ theo Thể Chất Chi Thư, dung hợp ngàn vạn thể chất ngưng tụ ra, là do một mình hắn sáng tạo ra, đặc biệt.

Rất nhanh.

Toàn bộ phần dao động thể chất còn lại trên một giọt máu kia biến mất, chỉ có dao động thuần túy nhất của Duy Nhất Bản Nguyên Thể lưu lại.

Thật lớn, cuồn cuộn, giống như siêu thoát tất cả!

Chỉ là dao động thể chất được tạo thành bởi một vệt máu, cũng đủ để mang đến áp lực ngạt thở cho một tên Kim Tiên.

Không chỉ có như thế, Sở Cuồng Nhân còn cảm nhận được một luồng tiềm lực trưởng thành vô hạn từ phía trên thể chất này.

"Cái này, mới là thể chất thuộc về ta!"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Ngay sau đó, hắn lấy một giọt máu làm cơ sở, bắt đầu khôi phục thân thể.

Duy Nhất Bản Nguyên Thể cũng dung hợp Thân Thể Bất Tử, tất nhiên có loại sức mạnh của thể chất này, mang đến năng lực bất tử bất diệt cho Sở Cuồng Nhân.

Không biết qua bao lâu.

Một giọt máu dần dần lớn mạnh trở thành một dòng máu, một cánh tay, một bắp đùi...

Cuối cùng, tạo thành một bộ thân thể trắng nõn như ngọc, góc cạnh rõ ràng.

Thân thể này du đãng ở trong hư không, da thịt như ngọc, dường như có thể thấy được từng mạch máu dưới lớp da thịt trong suốt kia, tràn ngập tiên huy tươi sáng, giống như có đạo vận vô hình ẩn chứa trong đó.

Duy Nhất Bản Nguyên Thể, đại công cáo thành!

Chương 1668: Hư không vô định, Tiểu Ái logout rồi sao? Thanh niên áo tím

"Cuối cùng cũng thành công."

Sở Cuồng Nhân nhìn Duy Nhất Bản Nguyên Thể trước mắt này, trong mắt không khỏi toát ra một vẻ hưng phấn.

Linh hồn hắn lóe lên, không kịp chờ đợi, tiến vào bên trong thân thể này.

Linh hồn vad nhục thân hợp lại làm một trong nháy mắt, Sở Cuồng Nhân cảm giác được tàn hồn của mình đang nhanh chóng khôi phục, rất nhanh đã khôi phục được phân nửa của thời kỳ đỉnh phong.

"Thật thần kỳ."

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Ùng ục...

Lúc này, thân thể mới này đột nhiên truyền đến một trận cảm giác đói khát.

Nói là đói khát cũng không chính xác, chủ yếu là bộ thân thể này vừa được tạo nên, trong cơ thể không có chút tiên nguyên nào, hoàn toàn trống rỗng.

Điều này khiến Sở Cuồng Nhân quen thuộc với tiên nguyên dồi dào mà nói, quả thật là có chút không kịp thích ứng.

Sở Cuồng Nhân mở miệng ra khẽ hấp thu, hút vô số linh khí hư không cuồng bạo vào trong cơ thể, những linh khí ở trong hư không này vô cùng cuồng bạo, vốn dĩ không thể trực tiếp hấp thu, chớ nói chi là, nơi hư không này so với tầng sâu hư không cấp độ tầm thường càng sâu hơn, Kỳ Linh khí, càng thêm cuồng loạn không chịu được.

Cho dù là một vị Kim Tiên hấp thu, chỉ sợ cũng sẽ bạo thể mà chết.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không hề kiêng kỵ, một lượng lớn linh khí hư không bị hắn hút vào trong cơ thể, không có chút cảm giác nào là không thích ứng được, ào ào bị luyện hóa thành tiên nguyên.

Cảnh giới Chân Tiên, cảnh giới Kim Tiên, cảnh giới Đại La Kim Tiên...

Rất nhanh, tu vi của hắn đã khôi phục đến đỉnh phong, bắt đầu thích ứng luồng sức mạnh hoàn toàn mới của thân thể này.

Nói tóm lại một câu.

Rất mạnh, vô cùng mạnh!

Bộ thân thể này, không chỉ bảo lưu lại các loại sức mạnh Tiên Thể Chí Tôn trước đó, thậm chí còn có thể phát huy ra vô cùng tinh tế!

Nhưng đây chỉ là tác dụng bổ sung của Duy Nhất Bản Nguyên Thể này mà thôi.

Sức mạnh thật sự của Duy Nhất Bản Nguyên Thể này nằm ở chỗ siêu thoát!

Một luồng sức mạnh sánh ngang với sức mạnh siêu thoát của Hỗn Độn Thanh Liên, và tiểu vũ trụ, hắn đặt tên cho nó là sức mạnh

Duy Nhất Bản Nguyên Thể!

"Tốt, hiện tại cũng nên rời khỏi nơi này rồi."

Sở Cuồng Nhân nhìn lấy hư không vô biên vô tận này rồi âm thầm nghĩ tới, hắn chém ra một kiếm, rơi vào trong hư không, trong hư không nhanh chóng xé ra một lỗ hổng.

Nhưng khi hắn tiến vào lỗ hổng kia, sau khi ra ngoài, lại phát hiện ra bản thân mình vẫn ở trong hư không như cũ.

"Rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra?"

Sở Cuồng Nhân cau mày lại.

"Tiểu Ái, Tiểu Ái..." Sở Cuồng Nhân kêu Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái hai tiếng, nhưng cũng không đạt được bất kỳ lời hồi đáp nào.

Tiểu Ái, logout rồi sao? ?

Không thể nào.

Sở Cuồng Nhân phát giác được có chút không đúng và bất an.

Cho tới nay, Tiểu Ái luôn là trợ thủ đắc lực của hắn, nhưng bây giờ, Tiểu Ái lại không cho hắn bất kỳ một lời hồi đáp nào.

Chuyện này khiến cho hắn có chút không quen.

"Bình tĩnh một chút."

Sở Cuồng Nhân dần dần tỉnh táo lại, sau đó tiếp tục xuất kiếm với hư không này, xé ra lỗ hổng.

Nhưng sau khi thử khoảng mười mấy lần, hắn phát hiện dù dùng cách gì mình cũng không có cách rời khỏi hư không này.

"Tầng cạn hư không, tầng sâu hư không đều không hề xảy ra loại tình huống này, nói cách khác, bản thân mình đã đi tới tầng hư không còn sâu hơn so với tầng sâu hư không!"

Sở Cuồng Nhân hồi tưởng lại những chuyện ngày xưa mà bản thân đã chứng kiến khi tiến vào tầng sâu hư không.

Hư không có phân chia tầng thứ.

Nhưng vị trí của mình bây giờ, rõ ràng là hư không mà trước kia bản thân chưa từng đến qua.

Nhưng mà suy nghĩ một chút cũng đúng, với sức mạnh của đại trận Hư Không Yên Diệt, xé ra kết giới của tầng sâu không hư hơn so với tầng sâu hư không, cũng không phải là chuyện không thể nào.

Nhưng vấn đề bây giờ là.

Ở tầng hư không còn sâu hơn so với tầng sâu hư không này, hắn nên rời đi như thế nào đây?

"Chuyện này, có chút khó khăn."

Sở Cuồng Nhân phóng thích cảm giác, tận lực cảm ứng khí tức của Tiên giới, nhưng không có bất kỳ phản hồi nào.

Trước kia, cho dù hắn tiến vào tầng cạn hư không, thời điểm ở tầng sâu hư không, đều có thể loáng thoáng cảm nhận được khí tức của Tiên giới cùng với vũ trụ Bàn Cổ.

Nhưng bây giờ, không cảm nhận được.

"Đến đâu thì hay đến đó, trước tiên liền rút phần thưởng đi."

Sở Cuồng Nhân mở Huyễn Tưởng Luân Bàn ra.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần Cửu Thải Thần Hồn Chi Hoa!"

Cửu Thải Thần Hồn Hoa, Sở Cuồng Nhân nhìn giới thiệu một chút, là một loại tiên dược tăng cường sức mạnh linh hồn nhanh chóng.

Hai mắt hắn tỏa sáng: "Sức mạnh linh hồn của ta chỉ mới khôi phục được một nửa, Cửu Thải Thần Hồn Hoa này, tới vừa đúng lúc."

Lấy Thần Hồn Hoa ra, bắt đầu hấp thu.

Không biết qua bao lâu, sau khi hấp thu được Thần Hồn Hoa, sức mạnh linh hồn của hắn từ từu khôi phục lại thời kỳ đỉnh phong, thậm chí còn bởi vì vật này mà đột phá giới hạn mười hai phẩm, đạt đến mười ba phẩm!

Thân ở hư không vô định này, điều này cũng tính là một loại an ủi.

Sở Cuồng Nhân không hề chán nản, cũng không hề nhụt chí.

Tạm thời không có cách nào thoát khỏi từ trong hư không vô định này, vậy hắn liền cố gắng cải thiện bản thân, dù sao ở chỗ này, không phải là không thể tu hành.

Trong núi không biết năm tháng, huống chi là ở hư không vô định này.

Sở Cuồng Nhân cũng không biết qua bao lâu, không ngừng lặp đi lặp lại việc tu luyện và thăm dò, liên tục rút mấy trăm phần thưởng.

Ở trong đó, một ít thứ có tác dụng đối với việc tu hành của hắn, hắn đều sử dụng qua.

Hôm nay, hắn từ Đại La tam hoa đã tăng lên đến trên mười hai phẩm, nếu như hắn nguyện ý, bất cứ lúc nào cũng có thể nếm thử tam hoa hợp nhất, tấn cấp lên cảnh giới ngũ khí!

Nhưng sau khi biết mười hai phẩm không phải là cực hạn, Sở Cuồng Nhân cũng không lập tức đột phá lên ngũ khí.

Trong suy nghĩ của hắn, muốn tăng toàn bộ tam hoa lên tới hai mươi bốn phẩm, với tư thái cấm kỵ lớn nhất, trở thành cảnh giới ngũ khí mạnh nhất!

"Chúc mừng kí chủ thu hoạch được phần thưởng cấp Thần Sưu Hồn chi pháp!"

Sưu Hồn chi pháp, đây là một loại linh hồn chi pháp cực kỳ bá đạo, có thể thông qua linh hồn, tìm ra trí nhớ của một người.

Nhưng mà, loại linh hồn chi pháp này quá bá đạo, phàm là người bị sưu hồn, chỉ sợ không chết cũng trở nên ngu ngốc.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, liền nhanh chóng học tập.

Ai biết về sau sẽ có cơ hội được dùng hay không.

Lại qua một khoảng thời gian.

Sở Cuồng Nhân tu hành ở trong Hỗn Độn Thanh Liên, tùy ý phiêu lưu ở bên trong hư không vô định.

Mà vào hôm nay.

Hắn đột nhiên mở to hai mắt ra, trong mắt lộ ra một tia vui mừng.

Hắn lại cảm nhận được khí tức của vũ trụ một lần nữa.

"Ở nơi đó."

Sở Cuồng Nhân thu hồi Hỗn Độn Thanh Liên, khóa chặt một nơi ở trong hư không, ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí tru tiên chém ra!

Hét lên một tiếng, hư không vỡ vụn!

Thân ảnh Sở Cuồng Nhân lóe lên, từ lỗ hổng bên trong hư không vô định kia chui ra ngoài.

...

Ở trong một không gian huyền bí nào đó.

Nơi đây, không có núi, không có gió, không có nước, một mảng trắng xóa.

Chỉ có một thanh cự kiếm đứng vững ở thiên địa, mà bên trong cự kiếm kia giống như có một thanh niên áo tím đang khoanh chân ngồi đấy.

Quanh người thanh niên mặc áo tím này có vô số địa phong thủy hỏa quấn quanh, diễn hóa tự nhiên vạn tượng, đạo văn đan xen trong đó, vô cùng huyền diệu.

Đột nhiên.

Ở trong mảng không gian trắng xoá này, một đạo vết nứt không gian đen nhánh đột nhiên xuất hiện.

Một cái chớp mắt tiếp theo, một thanh niên áo trắng bỗng nhiên đặt chân bước ra.

Ông! !

Trong nháy mắt, thanh niên áo tím bên trong cự kiếm kia mở to hai mắt ra, hư không run lên, kiếm khí cuồng bạo lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, cự kiếm kia bị phá nát thành từng khúc, hóa thành vô số ánh sáng, một lần nữa hóa thành một thanh trường kiếm kim sắc hoa lệ bất phàm trong tay hắn: "Là ai, dám xâm nhập vào nơi ta bế quan! !"

Thanh niên áo tím quát lạnh một tiếng, ánh mắt như điện nhìn về thanh niên áo trắng không rõ lai lịch ở trước mắt.

Chỉ một cái liếc mắt, hắn liền sửng sốt một chút.

Thế gian này, lại có người bất phàm như thế sao? !

Áo trắng như tuyết, mày kiếm mắt sáng, trên người có tiên huy nhàn nhạt quấn quanh, khí chất siêu phàm thoát ra khỏi trần thế!

"Hừ, cho dù là ai, dám can đảm đặt chân nơi ta bế quan, thì chỉ có một con đường chết!"

Thanh niên áo tím hừ lạnh một tiếng, tập trung ý chí, bỗng nhiên chém ra một kiếm về phía thanh niên áo trắng không rõ lai lịch trước mắt!

Chương 1669: Một kiếm hóa vạn pháp, vạn ý hòa hợp làm một, Sưu Hồn chi pháp

Sở Cuồng Nhân vừa bước ra khỏi hư không vô định, còn chưa kịp cao hứng, đột nhiên liền phát hiện có một đạo kiếm quang bỗng nhiên bổ về phía mình!

Uy lực của một kiếm này không tầm thường, Đại La tam hoa cảnh tầm thường cũng không nhất định có thể phát ra kiếm khí như thế.

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn liếc nhìn đối phương một chút, kiếm chỉ tương tự cũng lập tức ngưng tụ, tiện tay chém ra một đạo kiếm khí tru tiên!

Hai đạo kiếm quang giao hội, chỉ thấy kiếm khí tru tiên trực tiếp đánh nát kiếm quang của đối phương, uy lực kiếm khí còn sót lại khiến sắc mặt của thanh niên mặc áo tím kia biến hóa, cả người bay ngược ra ngoài, khiếp sợ không gì sánh nổi nhìn lấy Sở Cuồng Nhân: "Loại kiếm khí này, loại kiếm pháp này, từ khi nào bên trong Kiếm Linh nhất tộc lại xuất hiện loại nhân vật như ngươi vậy?"

Kiếm Linh nhất tộc?

Ừm.

Chưa từng nghe nói.

Sở Cuồng Nhân tạm thời không rõ ràng mình đang ở chỗ nào, cũng không trả lời ngay lập tức.

"Không đúng, khí tức trên người ngươi không đúng, ngươi không phải người của Kiếm Linh nhất tộc!"

Thanh niên áo tím cau mày lại, càng thêm nghi ngờ.

Không phải người của Kiếm Linh nhất tộc, vậy thì làm sao có thể xông vào nơi bế quan của bản thân? Hơn nữa còn có dạng kiếm pháp này, loại tu vi này.

"Hừ, ta cũng muốn nhìn xem ngươi có thể cản được mấy kiếm của ta!"

Thanh niên áo tím không nghĩ nhiều nữa, cho dù như thế nào, Sở Cuồng Nhân xâm nhập vào nơi hắn bế quan là chuyện chắc chắn một trăm phần trăm.

Đây là khiêu khích cực đoan đối với hắn, chỉ có một con đường chết, mới có thể xoa dịu cơn thịnh nộ của hắn!

Kiếm phong trường kiếm kim sắc trong tay hắn bị lệch, từng đạo từng đạo kiếm khí phun ra ngoài, có kiếm khí như sấm, ầm ầm rung động, có kiếm khí như lửa, ăn mòn khắp nơi, có kiếm khí như thủy...

Kiếm khí của hắn, đúng là biến hóa ngàn vạn!

Mà mỗi một loại đều ẩn chứa một luồng Đại La ý.

"Há, nhiều loại Đại La ý vậy sao?"

Sở Cuồng Nhân có chút hứng thú, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy tồn tại lĩnh hội nhiều loại Đại La ý giống như hắn vậy.

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, liên tiếp thi triển kiếm khí tru tiên, chỉ cần vài thanh kiếm tùy tiện đã phá nát ngàn vạn kiếm khí.

Đồng thời, hắn cũng nhìn ra phía trên kiếm pháp của đối phương có một ít môn đạo.

"Không phải nhiều loại Đại La ý, mà là một loại kiếm ý kỳ lạ, với một loại kiếm ý, diễn hóa tự nhiên vạn tượng, diễn hóa ra các loại Đại La ý!"

Đây là một kiếm hóa vạn pháp!

Người đi trên con đường kiếm đạo này cực ít, không nghĩ tới thời điểm này Sở Cuồng Nhân sẽ gặp phải một người.

"Kiếm pháp, vạn tượng trời!"

Chỉ thấy thanh niên áo tím nhảy lên thật cao, kiếm ý trên người bỗng nhiên bạo phát, đạo văn bốn phía đan xen vờn quanh, giống như một dòng tinh hà sáng chói.

Một kiếm chém ra, diễn hóa ra tự nhiên vạn tượng.

Địa phương thủy hỏa, âm Dương Ngũ Hành, đều ẩn chứa trong đó, một kiếm chém ra, giống như một vùng trời, huy hoàng chi uy, chấn hám nhân tâm!

Chỉ với một kiếm này, trình độ kiếm đạo của thanh niên mặc áo tím này đã được xếp số một trong tất cả người thuộc thế hệ trẻ tuổi mà Sở Cuồng Nhân thấy qua.

Cho dù là người mang Thanh Diệp Kiếm Đồng như Diệp Trúc, cũng có chút không sánh bằng.

Chỉ tiếc, đối phương gặp phải chính mình.

"Tru tiên!"

Sở Cuồng Nhân đến kiếm cũng không có, ngưng tụ kiếm chỉ, một chút kiếm quang hội tụ ở trên đầu ngón tay, bỗng nhiên điểm ra về phía hư không, ngàn vạn tiên huy đan xen, hóa thành một đạo kiếm ảnh dồi dào!

Nếu như nói kiếm của thanh niên mặc áo tím này là diễn hóa tự nhiên vạn tượng, hóa thành một mảnh thiên địa!

Thì một kiếm này của Sở Cuồng Nhân, chính là sát phạt và hủy diệt thuần túy!

Một kiếm khai thiên, một kiếm tru tiên!

Kiếm ảnh lướt qua, hiện ra dị tượng Tiên Thần Phật Ma ngã xuống như mưa, cực kỳ kinh người!

Kiếm và kiếm, cực chiêu va chạm!

Nhưng mà, tru tiên chi kiếm như thế chẻ tre, phá hủy vạn tượng chi kiếm, hung hăng trảm bay thanh niên áo tím ra ngoài.

"Điều đó không có khả năng, điều đó không có khả năng..."

Thanh niên áo tím nhìn Sở Cuồng Nhân, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ và không thể tin được.

Mình lĩnh hội vạn tượng kiếm quyết này mấy ngàn năm, kém một chút nữa liền đạt đến đại viên mãn, làm sao lại để cho người khác đánh bại dễ dàng như thế? !

Hơn nữa còn là phía trên kiếm đạo mà hắn tự hào nhất!

Người này, rốt cuộc là ai? !

Thanh niên áo tím không thể tin vào mắt mình, nhưng Sở Cuồng

Nhân lại không có chút nào để đối phương ở trong lòng, thân ảnh lóe lên, bỗng nhiên lướt đi, đi đến trước mặt của đối phương, đánh ra một quyền!

Đại La Thần Quyền bạo phát!

Nhiều loại Đại La ý quấn quanh trong đó, trực tiếp đánh đối phương xuyên vào lòng đất!

Một quyền này, trực tiếp đánh cho thanh niên mặc áo tím này mơ hồ.

Hắn rống giận gào thét phóng lên tận trời, kiếm khí trong cơ thể phun trào ra ngoài, liều lĩnh thúc giục sức mạnh.

"Kiếm, lửa!"

"Kiếm, gió!"

"Kiếm, lôi!"

"Kiếm, âm dương! !"

Đủ loại kiếm khí xông ra, cùng một loại kiếm ý, nhưng lại có khí tức kiếm khí khác biệt gào thét tuôn về phía Sở Cuồng Nhân, kinh khủng doạ người.

Dưới loại này sức mạnh, Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Một kiếm hóa vạn pháp, và vạn ý hòa hợp làm một, ai mạnh hơn đây?"

Lời nói vừa dứt, một luồng Đại La ý tiếp lấy một luồng lấy hắn làm trung tâm mà khuếch tán ra, tiên huy xen lẫn trên không trung.

Luân hồi, âm dương, hỏa diễm, phong lôi...

Các loại Đại La ý hoà vào giữa năm ngón tay của Sở Cuồng Nhân, thanh niên áo tím nhìn đến trợn mắt há mồm.

Bản thân với một loại kiếm ý liền diễn hóa vạn tượng, nhìn thì có rất nhiều loại kiếm ý, nhưng trên thực tế cũng chỉ có một loại kiếm ý mà thôi.

Nhưng một quyền này của Sở Cuồng Nhân, lại chính xác là sự dung hợp của nhiều loại Đại La ý!

Hơn nữa, đối phương không phải là kiếm khách sao?

Vì sao lại đột nhiên sử dụng quyền pháp?

Mà uy lực của quyền pháp này lại kinh khủng như thế! !

Thanh niên áo tím kinh ngạc, nhưng Sở Cuồng Nhân đã đánh ra một quyền, nhiều loại Đại La ý và tiên nguyên hoà lẫn vào nhau, hóa thành một vòng xoáy to lớn, dường như có thể cắn nuốt mọi thứ!

Ở trước mặt vòng xoáy này, các loại kiếm khí liên tục tán loạn, căn bản không có cách nào chống cự!

Thanh niên áo tím liền bị đánh bay ra ngoài ngay tại chỗ, máu tươi điên cuồng phun ra, cả người giống như một khối vải rách té lăn trên đất.

"Ngươi tu hành thứ này không tới nơi tới chốn."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Một kiếm hóa vạn pháp, và vạn ý hoà làm một, kỳ thật hai loại đạo này không phân cao thấp, nhưng thanh niên áo tím rõ ràng không hề tìm hiểu thấu đáo đạo này.

Cho nên mới dễ dàng bị đánh bại như thế.

Chớ nói chi là, đạo mà Sở Cuồng Nhân đi kỳ thật không phải vạn ý dung hợp, mà chính là còn đường càng thêm đặc biệt là tự cường vô địch.

Sở Cuồng Nhân từ từu đi đến chỗ thanh niên áo tím, ánh mắt cũng dần dần trở nên băng lãnh lên.

Vừa rồi đối phương muốn giết hắn, cho dù là nguyên nhân gì, không thể nghi ngờ đã trở thành kẻ địch của hắn, mà từ trước đến giờ, hắn không bao giờ hạ thủ lưu tình với loại người này.

"Vừa hay, ta vừa mới đến đây, còn có chút tình huống chưa hiểu rõ ràng, liền bắt đầu ra tay từ ngươi đi."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân lộ ra một nụ cười.

Mà sau khi thanh niên áo tím nhìn thấy nụ cười của đối phương, lưng lạnh toát, chỉ cảm thấy một sự hoảng sợ lớn lao bao phủ lấy bản thân.

Gia hỏa này, muốn làm gì?

Sở Cuồng Nhân từ từ giơ tay lên, trong lòng bàn tay dường như có một vòng xoáy xoay tròn, một luồng dao động linh hồn mạnh mẽ từ trong đó khuếch tán ra.

Chính là, Sưu Hồn Đại Pháp!

"Không, không..."

Thần sắc thanh niên áo tím hoảng sợ, nhưng linh hồn lại không thể khống chế liền bị vòng xoáy trong lòng bàn tay Sở Cuồng Nhân hút vào.

Rất nhanh, vô số hình ảnh tràn vào trong đầu của hắn.

Đó là trí nhớ liên quan đến thanh niên áo tím.

Đối phương còn muốn phản kháng, nhưng cảnh giới linh hồn của hắn kém xa tít tắp Sở Cuồng Nhân, mà còn bị đánh đến trọng thương, cho dù phản kháng như thế nào cũng chỉ là tốn công vô ích mà thôi.

Dường như trong đó, thanh niên áo tím thấy được một đóa linh hồn chi hoa nở rộ mười ba cánh hoa, đột nhiên kinh hô một tiếng.

"Ngươi lại phá vỡ cực hạn mười hai phẩm, ngươi đúng là cấm kỵ! !"

Thanh niên áo tím rung động đến tột đỉnh.

Tìm tới hắn, đúng là một cấm kỵ cổ kim hiếm thấy? !

Hắn đắc tội với đối phương ở chỗ nào chứ?

Nhưng mà, thanh niên áo tím cũng không kịp suy nghĩ nhiều, bởi vì sức mạnh sưu hồn cường đại, đã khiến cho thần trí của hắn dần dần lâm vào trong hỗn loạn.

Đừng nói đến suy nghĩ, còn có thể duy trì tỉnh táo đã là một chuyện vô cùng may mắn.

Chương 1670: Vũ trụ Thiên Nguyên, Tiểu Ái online một lần nữa, tu hành Vạn Tượng Kiếm Quyết

"Quả thật là nơi này..."

Sau khi Sở Cuồng Nhân lục tìm hết trí nhớ của thanh niên áo tím, hắn nhanh chóng hiểu được tình cảnh của mình, sau đó không khỏi có chút ngây ngẩn cả người.

Bởi vì hiện tại, nơi hắn đang ở... Là dị vũ trụ! !

Hoặc là nói, chính là vũ trụ Thiên Nguyên!

"Đúng là chạy đến một vũ trụ khác, chẳng lẽ uy lực của đại trận Hư Không Yên Diệt lại trực tiếp xé rách kết giới giữa hai vũ trụ sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Ngược lại cũng không phải là không được, dù sao, vũ trụ Thiên Nguyên cũng có biện pháp mở ra thông đạo hai giới, vậy thì đại trận Hư Không Yên Diệt này xé racchs kết giới của hai đại vũ trụ cũng không có gì kì lạ.

Mà trùng hợp là hắn thông qua kết giới của vũ trụ kia, đi tới bên này.

"Chuyện này, dường như có chút phiền phức."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Thân ở một vũ trụ khác, muốn trở về làm sao có thể là chuyện dễ dàng như vậy được.

"Đã phát hiện ra ý thức của vũ trụ đại đạo, phải chăng có sự liên kết?"

Giờ phút này, bộ não bên trong Sở Cuồng Nhân vang lên một giọng nói.

Sắc mặt hắn vui vẻ, giọng nói này không phải ai khác, chính là Tiểu Ái!

"Xem như có phản ứng, liên kết đi."

"Đang tiến hành liên kết... Liên kết thành công!"

"Chủ nhân, chào buổi sáng."

Tiểu Ái từ tốn nói, dường như trong giọng nói mang theo một chút lười biếng, dường như là vừa tỉnh lại từ giấc ngủ.

"Ngươi thế nào rồi?" Sở Cuồng Nhân tò mò hỏi.

"Trước đó ta đã mất liên kết với ý thức của Vũ Trụ đại đạo, cho nên tạm thời lâm vào trong trạng thái ngủ say, hiện tại đã phát hiện được ý thức của vũ trụ đại đạo, cho nên lúc này mới tỉnh lại."

Tiểu Ái giải thích một chút.

Nàng là Toàn Tri Chi Linh, nhưng mà thời điểm vận hành Toàn Tri Chi Linh, cần liên kết với ý thức của một vũ trụ đại đạo mới có thể sử dụng được.

Thời điểm Sở Cuồng Nhân rơi vào hư không vô định trước đó, nàng liền mất đi liên kết với ý thức của đại đạo ở vũ trụ Bàn Cổ, cho nên lúc này mới lâm vào trong trạng thái ngủ say.

"Chủ nhân, bây giờ chúng ta đang ở vũ trụ Thiên Nguyên, không phải là vũ trụ Bàn Cổ."

Tiểu Ái tiếp tục nói.

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu: "Ừm, chuyện này ta đã biết."

Tiểu Ái khôi phục, khiến cho hắn an tâm không ít.

Hắn nhìn thanh niên áo tím đang lâm vào trạng thái hai mắt thất thần ở trước mặt, miệng đầy nước bọt, hoàn toàn lâm vào trạng thái mất đi thần trí, biến thành ngu ngốc, không khỏi hơi xúc động với sự bá đạo của Sưu Hồn Đại Pháp này.

Đồng thời, trong lòng của hắn cũng ẩn ẩn nổi lên một kế hoạch.

"Dị vũ trụ sớm muộn gì cũng sẽ khai chiến với vũ trụ Bàn Cổ, nếu ta đã may mắn đi tới nơi này, vì sao không nhân cơ hội này thu thập một chút tình báo từu vũ trụ này nhỉ?"

"Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng."

"Dị vũ trụ có thể xếp nhiều chư kiếp vào vũ trụ Bàn Cổ, vậy thì, tất nhiên ta cũng có thể tới dị vũ trụ này quấy lên phong vân!"

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên.

Hắn nhìn thanh niên áo tím, phất tay áo lên, một luồng dao động tiên nguyên vô cùng bá đạo đổ xuống, đánh đối phương thành một làn sương máu.

"Trước khi ở dị vũ trụ này hô phong hoán vũ, ta cần một thân phận, và một bối cảnh."

"Thanh niên mặc áo tím này chính là yêu nghiệt bế quan trong Kiếm Linh nhất tộc, vừa lúc có thể mượn thân phận của hắn, đặt chân đến Kiếm Linh nhất tộc trước."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Đã muốn giả mạo thanh niên áo tím, vậy dĩ nhiên phải chuẩn bị đầy đủ mới được.

Đây không phải lần đầu tiên hắn làm ra loại chuyện này, ngày xưa, hắn giả mạo thành Tử Nguyệt Trường Không ở bên trong cấm khu linh hồn, hiện tại làm tiếp loại chuyện này, quá thông thạo.

Đầu tiên, phải bắt chước pháp môn tu hành của đối phương.

Đây là điểm cực kỳ quan trọng.

Nếu không có pháp môn tu hành của Kiếm Linh nhất tộc, sao có thể giả mạo thành người của Kiếm Linh nhất tộc đây?

Sau khi hấp thu trí nhớ của thanh niên áo tím, tất nhiên pháp môn tu hành của đối phương cũng tiến vào bộ não của Sở Cuồng Nhân.

Thứ đối phương tu hành chính là một loại pháp môn tu hành có tên là Vạn Tượng Kiếm Quyết, đây là pháp môn tu hành chí cao của Kiếm Linh nhất tộc, vô cùng cường đại, nhưng từ xưa đến nay, có thể tu hành thành công pháp môn tu hành này không có mấy người, chớ nói chi là tu hành đến đại thành, mà thanh niên áo tím chính là một trong số đó.

Đây là một tin tức tốt, pháp môn tu hành càng khó tu hành, càng không dễ dàng bị nhìn ra thân phận.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân bắt đầu tu hành Vạn Tượng Kiếm Quyết này.

Đối với ngộ tính siêu phàm của hắn, đây cũng không phải chuyện quá khó khăn, gần như không bao lâu, hắn đã tu đến tầng đại viên mãn của pháp môn tu hành này.

Phải biết rằng, thanh niên mặc áo tím bế quan ở chỗ này mấy ngàn năm vẫn không thể tu hành đến tầng đại viên mãn của Vạn Tượng Kiếm Quyết này.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, chỉ với mấy ngày ngắn ngủi đã thành công.

Nếu như thanh niên mặc áo tím này biết, cũng không biết có thể tức giận đến mức sống dậy hay không.

"Một kiếm hóa vạn pháp, kiếm quyết này, ngược lại có chút thú vị."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Vạn Tượng Kiếm Quyết chính là một trong kiếm đạo tu hành pháp ở đẳng cấp tối cao của vũ trụ Thiên Nguyên, cũng không kém cỏi hơn Trụ Chi Kiếm, thậm chí là tru tiên kiếm khí.

Càng quan trọng hơn là, kiếm quyết này lại hợp với Sở Cuồng Nhân đến mức cải thiện sức mạnh của hắn.

Kiếm quyết này, coi trọng việc một kiếm hóa vạn pháp.

Mà Sở Cuồng Nhân, lại là người mang nhiều loại Đại La ý.

Quả thực cũng là do ông trời tác hợp, đây cũng là nguyên nhân hắn nhanh chóng lĩnh hội pháp môn tu hành kiếm đạo này.

"Ngoại trừ việc này, sau khi tu hành Vạn Tượng Kiếm Quyết này, ta cảm giác, Đại La ý tự cường vô địch của ta, đã có chút hình thức ban đầu."

Đây mới là chuyện khiến cho hắn vui vẻ nhất.

Hắn tin tưởng, không bao lâu nữa, hắn liền có thể thành công ngưng tụ Đại La ý tự cường vô địch thuộc về mình.

"Tốt, hiện tại nên rời khỏi nơi này thôi."

Sở Cuồng Nhân nhìn lấy không gian trắng xoá này.

Nơi đây, chính là kết giới thanh niên áo tím bày ra, không người nào có thể xâm nhập được, hắn cũng không biết tại sao trong hư không lại ngẫu nhiên đến nơi này.

Cũng may mắn vì có kết giới này, việc hắn vừa mới cùng thanh niên áo tím đấu một trận nên mới không phát ra động tĩnh quá lớn, khiến cho người khác phát giác.

"Kiếm, phong lôi!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, thi triển Vạn Tượng Kiếm Quyết, kiếm khí hóa ra phong lôi chi tướng, không biết cường đại hơn bao nhiêu so với thanh niên áo tím kia, kiếm khí bay lên không trung chém ra, xé rách kết giới!

...

Kiếm Linh nhất tộc chính là một trong những Vương tộc của vũ trụ Thiên Nguyên, bọn họ đang ở phía trên một viên cổ tinh to lớn ở trong vũ trụ.

Nhưng gần đây những người đứng đầu của Kiếm Linh nhất tộc đang có chút lo lắng.

Bởi vì có hai yêu nghiệt leo lên bảng Thiên Thần của Kiếm Linh nhất tộc bọn họ đã ngã xuống ở bên trong thông đạo hai giới!

"Đáng chết, vì cái gì những người khác không chết, hết lần này tới lần khác là yêu nghiệt của Kiếm Linh nhất tộc ta!"

Tộc trưởng của Kiếm Linh nhất tộc có chút không cam lòng nói ra.

Kiếm áp cường đại lấy hắn làm trung tâm mà khuếch tán ra, mấy vị trưởng lão còn lại cũng bốn mắt nhìn nhau.

Lúc này mỗi một trưởng lão đều đứng dậy, an ủi một tiếng: "Tộc trưởng không cần thiết phải sầu lo, tuy hai người huynh đệ Trầm Phi Hồ đã ngã xuống ở bên trong thông đạo hai giới, nhưng bên trong kiếm linh tổ địa của ta, còn có một ít yêu nghiệt cổ lão chưa xuất thế, bọn họ cũng không yếu hơn so với huynh đệ Trầm Phi Hồ."

"Tuy nói như thế, nhưng nguyên một đám yêu nghiệt này dốc lòng bế quan, không biết thời điểm nào mới chịu xuất thế, nhưng cổ tinh Thiên Nguyên, không đến mấy năm nữa sẽ mở ra, ai biết có kịp hay không chứ, nếu như không kịp, sau khi cổ tinh Thiên Nguyên mở ra, Kiếm Linh nhất tộc chúng ta sẽ lạc hậu hơn so với những Vương tộc còn lại."

Tộc trưởng Kiếm Linh có chút lo lắng nói.

Nghe được lời này của hắn, những người còn lại cũng đều lộ ra bộ dạng lo lắng.

Lúc này.

Nơi xa đột nhiên có một trận kiếm khí phóng lên tận trời cao, hiển hóa ra phong lôi chi tướng.

Trên bầu trời của cổ tinh, mây đen hội tụ, lôi đình lăn lộn, cuồng phong bao phủ, cảnh tượng bốn phía giống như tận thế!

Tình cảnh này, hấp dẫn không ít người của Kiếm Linh tộc chú ý.

Tộc trưởng Kiếm Linh nhanh chóng vọt ra, nhìn về phía nơi xa, sắc mặt hơi đổi một chút: "Đó là, phương hướng của tổ địa! !"

Chương 1671: Yêu nghiệt từ vạn kiếm kiếp trước đó? Bày ra thực lực, cổ tinh Thiên Nguyên

Phía trên cổ tinh của Kiếm Linh nhất tộc, chợt có dị tượng mưa gió phun trào, phong lôi bạo phát xảy ra.

Các tộc trưởng của Kiếm Linh nhất tộc vô cùng kinh ngạc ào ào nhìn về phía nơi xa, nhất là ánh mắt tộc trưởng Kiếm Linh càng ngưng trọng hơn: "Ở đó là, tổ địa của Kiếm Linh nhất tộc! !"

Mọi người liếc nhìn nhau, sau đó thân ảnh lóe lên, bay vút về phía nơi xa.

Bên trong tổ địa.

Sở Cuồng Nhân dùng một kiếm liền phá kết giới, từ từ bước ra.

Tiên thức của hắn phun trào, cũng cảm nhận được một số khí tức của những người khác ở bên trong tổ địa này, những người này hẳn là nhóm yêu nghiệt thiên kiêu đang dốc lòng tu hành còn lại của Kiếm Linh nhất tộc.

Chỉ là nhìn lướt qua, cũng không để ý tới.

Căn cứ theo trí nhớ của thanh niên áo tím, những yêu nghiệt bên trong tổ địa này, niên đại cực kỳ lâu đời, thậm chí đã tự phong bên trong tổ địa vào nhiều năm trước đó.

Dường như là đang chờ đợi cơ hội gì đó.

Cho nên, cho dù là tộc trưởng đương đại của Kiếm Linh cũng không biết bên trong tổ địa này có bao nhiêu người, và là người như thế nào.

Hiện tại hắn đang tu luyện kiếm quyết chí cao của Kiếm Linh nhất tộc, ngược lại cũng không sợ bị dò xét xuất thân.

Đương nhiên, cũng có một vài vị đại năng tinh thông Thôi Diễn chi pháp, nhất là những vị lão quái vật cấp bậc Hợp Đạo, cũng chính là Thần Vương của vũ trụ Thiên Nguyên.

Nhưng hắn vẫn không thèm để ý như cũ.

Thôi Diễn chi pháp?

Những đại năng của vũ trụ Bàn Cổ kia không ai có thể thôi diễn ra mệnh cách của hắn, nếu các ngươi có thể làm được điều này, ngược lại tính là bản lãnh của các ngươi.

Vút, vút...

Tộc trưởng Kiếm Linh cùng với một đám trưởng lão ào ào đi vào tổ địa, nhìn lấy dị tượng phong lôi phun trào trên không trung ở tổ địa, trong ánh mắt mang theo vẻ kinh nghi bất định.

"Loại khí tức này, giống như là kiếm quyết chí cao, Vạn Tượng Kiếm Quyết của Kiếm Linh nhất tộc ta phát ra."

"Vạn Tượng Kiếm Quyết, kiếm quyết chí cao này, ở trong lịch sử của Kiếm Linh nhất tộc, có thể tu hành đến đại thành chỉ lác đác không có mấy người, rốt cuộc đây là ai chứ?"

"Nhưng cho dù nói thế nào, Kiếm Linh nhất tộc ta lại có thêm yêu nghiệt xuất thế."

Kiếm Linh tộc trưởng có chút hưng phấn cùng tò mò nhìn về phía nơi sâu bên trong tổ địa.

Chỉ thấy ở phía xa, một thanh niên mặc một bộ bạch y, tiên huy quanh người phun trào, trong lúc giơ tay nhấc chân đều mang khí chất siêu nhiên từ từ đi ra.

Chỉ một cái liếc mắt, mọi người liền có chút kinh thán.

Quá mức bất phàm.

Người trước mắt này thật sự là quá bất phàm.

Hắn từ nơi sâu bên trong tổ địa bước ra, một bộ áo trắng như tuyết, không nhiễm hạt bụi, ánh mắt bình tĩnh như nước, giống như Chân Tiên giáng xuống trần thế, vạn vật bốn phía, đều không được hắn để vào mắt.

"Ngươi là ai?"

Tộc trưởng Kiếm Linh hiếu kỳ dò hỏi.

"Ta là ai sao..."

Ánh mắt thâm thúy của Sở Cuồng Nhân nhìn về phía tinh không: "Quá xa xưa, xa xưa đến mức ngay cả chính ta cũng không thể nhớ được tên của ta, các ngươi có thể gọi ta là, Sở Cuồng!"

Tộc trưởng Kiếm Linh và mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Sở Cuồng.

Chưa nghe qua cái tên này, nhưng giọng nói của người này, quá mức tang thương, dường như là yêu nghiệt cực kỳ cổ lão.

"Chẳng lẽ là yêu nghiệt từ vạn kiếm kiếp trước đó sao? !"

Đồng tử của một vị trưởng lão co rụt lại.

Vạn kiếm kiếp, đây là một trận tai nạn từ vô số năm trước của Kiếm Linh nhất tộc.

Một trận tai nạn kia, trực tiếp khiến cho Kiếm Linh nhất tộc từ Vương tộc đỉnh phong rơi xuống trở thành Vương tộc bình thường như bây giờ, thậm chí có một khoảng thời gian có thể tụt khỏi vị trí Vương tộc bất cứ lúc nào.

May thay, sau đó Kiếm Linh nhất tộc sinh ra một kỳ tài bất thế, đặt chân lên vị trí Thần Vương, lúc này mới vững chắc ngồi trên vị trí Vương tộc.

"Kiếm Linh nhất tộc từ vạn kiếm kiếp trước đó, thiên kiêu yêu nghiệt, tầng tầng lớp lớp, nếu là yêu nghiệt từ vạn kiếm kiếp trước đó, có thể gây nên loại dị tượng này, ngược lại cũng bình thường."

Kiếm Linh tộc trưởng nỉ non nói, trong mắt lập tức lộ ra một tia nhiệt huyết.

Kiếm Linh nhất tộc có hai yêu nghiệt trên bảng Thiên Thần đã chết ở trong thông đạo hai giới, hiện tại lại có thêm một người mới, xem ra là yêu nghiệt còn cường đại hơn.

Chuyện này có lẽ cũng là thiên ý.

"Sở Cuồng, thuận tiện bày ra một chút thực lực của ngươi được không?" Tộc trưởng Kiếm Linh hỏi.

"Bày ra như thế nào?"

"Xuất ra một kiếm về phía ta!" Tộc trưởng Kiếm Linh kiên định nói ra.

Dù sao hắn cũng là tồn tại Đại La viên mãn, không tin mình không tiếp nổi một kiếm của một yêu nghiệt.

"Cũng được thôi."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, lập tức ngưng tụ kiếm chỉ, tiên nguyên trong cơ thể lưu chuyển.

Trong chốc lát, một luồng kiếm áp vô cùng mạnh mẽ bỗng nhiên bao phủ bốn phía, trấn áp Cửu Thiên Thập Địa!

Ngoại trừ tộc trưởng Kiếm Linh ra, đồng tử của những vị trưởng lão còn lại đều nhịn không được mà hơi hơi co rụt lại, toát ra vẻ ngưng trọng.

Khí tức này...

Đại La tam hoa cảnh? Hay là ngũ khí?

"Kiếm, vạn tượng!"

Sở Cuồng Nhân chém ra một kiếm, một đạo kiếm quang trắng bạc nhanh chóng phóng lên tận trời, diễn hóa ra tự nhiên vạn tượng!

Một kiếm này, không biết cường đại hơn bao nhiêu so với thanh niên mặc áo tím kia.

Địa phong thủy hỏa, âm dương quang ám, sinh tử luân hồi...

Không chỉ là cảnh tưởng những yếu tố có thể nhìn thấy trong tự nhiên, mà cả những trật tự sinh tử luân hồi không thể bắt gặp kia cũng ẩn chứa trong đó!

Kiếm quang như một thế giới chân chính, sáng sủa chói mắt, hạo hãn vô biên!

Đồng tử của tộc trưởng Kiếm Linh co rụt lại, lập tức thét dài một tiếng, sức mạnh ngay lập tức nhảy lên đến cực hạn, chém ra một kiếm tương tự.

Hắn làm Đại La viên mãn, kiếm khí mạnh mẽ, tất nhiên không thể so sánh với kiếm tu tầm thường.

Mà hắn đang đi là sát phạt chi đạo, uy lực còn mạnh hơn!

Đùng! !

Hai đạo kiếm quang ầm ầm giao hội, phiến thiên địa này gần như muốn nổ tung, sức mạnh kinh khủng khuếch tán ra, rung chuyển hơn phân nửa viên cổ tinh Kiếm Linh.

Mấy vị trưởng lão Kiếm Linh còn lại cũng không nhịn được mà lùi lại, ánh mắt kinh hãi.

"Loại khí tức này, Vạn Tượng Kiếm Quyết viên mãn! !"

"Hắn đã tu hành Vạn Tượng Kiếm Quyết đến cấp độ viên mãn, từ sau khi trải qua vạn kiếm kiếp, vô số năm qua, không có người nào làm được đến mức này!"

"Hắn quả thật là yêu nghiệt từ vạn kiếm kiếp trước đó! !"

Đợi năng lượng của cơn bão dần dần lắng lại, giữa thiên địa, chỉ còn lại hai thân ảnh xa xa đối lập.

Tộc trưởng Kiếm Linh nhìn Sở Cuồng Nhân ở phía đối diện, nhịn không được cười ha ha một tràng dài: "Tốt, tốt lắm, Kiếm Linh nhất tộc có ngươi, cổ tinh Thiên Nguyên chi tranh lần này, rất có thể sẽ đứng đầu! !"

Hắn rất hài lòng.

Ở trong mắt của hắn, mặc dù Sở Cuồng Nhân là Đại La tam hoa cảnh, nhưng chiến lực, lại vượt qua Đại La tam hoa cảnh!

Phần thực lực này, thả ở phía trên bảng Thiên Thần, đủ để chen vào mười vị trí đứng đầu!

Mà Sở Cuồng Nhân nghe được bốn chữ “cổ tinh Thiên Nguyên”, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

Từ trong trí nhớ thanh niên áo tím, hắn biết được ở bên trong vũ trụ Thiên Nguyên này có bảy viên cổ tinh, nghe nói, đây là bảy ngôi sao đầu tiên của vũ trụ này!

Nghe đồn, thời điểm Thất Tinh Liên Châu, phía trên cổ tinh Thiên Nguyên sẽ sinh ra một lượng lớn cơ duyên.

Thậm chí, Thần Vương hiện hữu bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, có không ít người đều nhờ cơ duyên trên cổ tinh mới thành công đặt chân đến cấp bậc đó, có thể thấy được địa vị và tầm quan trọng của cổ tinh này.

"Có chút thú vị."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên.

Nếu cổ tinh Thiên Nguyên mở ra, thì tất nhiên sẽ thu hút sự chú ý của thế lực khắp nơi trên vũ trụ này, thiên kiêu yêu nghiệt các phương, đều sẽ tiến đến tranh đoạt cơ duyên.

Cho đến lúc đó...

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia băng lãnh.

Vũ trụ Thiên Nguyên thiết lập bẫy rập, muốn tiêu diệt yêu nghiệt thiên kiêu của vũ trụ Bàn Cổ, để vũ trụ Bàn Cổ không có người kế tục, chiến lực cạn kiệt.

Vậy hắn, liền ăn miếng trả miếng!

Đợi đến khi cổ tinh Thiên Nguyên mở ra, hắn cũng có thể săn giết thiên kiêu yêu nghiệt các phương.

Nhưng mà, hiện tại còn cần phải đặt chân lên Kiếm Linh nhất tộc mới được.

Chuyện này ngược lại không phải là vấn đề, sau khi lấy được tín nhiệm của tộc trưởng Kiếm Linh, hắn tạm thời ở lại bên trong Kiếm Linh tộc.

Rất nhanh, tin tức yêu nghiệt tổ địa Kiếm Linh xuất thế liền nhanh chóng truyền ra ngoài.

Vô số người ở Kiếm Linh tộc đều nghĩ đến việc gặp qua vị yêu nghiệt này một lần.

Mà giờ khắc này, tộc trưởng Kiếm Linh và các trưởng lão của Kiếm Linh tộc đang thương lượng một chuyện vô cùng khẩn cấp, việc này cũng có liên quan mật thiết đến Sở Cuồng Nhân.

Chương 1672: Tiên đoán Thiên Kiếm, Kiếm Thần Vương, Vạn Kiếm phong

"Thực lực của Sở Cuồng, tất cả mọi người rõ như ban ngày, nói ra ý nghĩ của các ngươi đi." Kiếm Linh tộc trưởng từ tốn nói.

Nghe được lời này của hắn, mấy trưởng lão của Kiếm Linh nhất tộc hai mặt nhìn nhau.

"Thực lực của Sở Cuồng đích thật lợi hại, so với Trầm Phi Hồ ngày xưa chỉ có hơn chứ không kém, nếu lnhư à hắn có thể đại diện Kiếm Linh nhất tộc ta tiến về tham gia thịnh hội Thiên Nguyên cổ tinh, tất nhiên sẽ có được thu hoạch không tệ, hơn nữa, hắn còn là yêu nghiệt duy nhất tu hành Vạn Tượng Kiếm Quyết đến viên mãn trong từng ấy năm tới nay, tương lai định có thể trở thành trụ cột trong tộc!"

"Thậm chí, sóng vai với Kiếm Thần Vương đại nhân!"

Kiếm Thần Vương, tồn tại chí cao vô thượng bên trong Kiếm Linh nhất tộc, cũng là cột chống trời của Kiếm Linh nhất tộc này.

Chính là bởi vì có Kiếm Thần Vương này, Kiếm Linh nhất tộc mới có thể tiếp tục đứng vững ở trong Vương tộc, bằng không thì, chỉ sợ sớm đã rơi xuống dưới vị trí Vương tộc.

"Đúng vậy, thực lực Sở Cuồng, đích thật là không thể so sánh với kẻ tầm thường, mọi người có còn nhớ rõ... Tiên đoán Thiên Kiếm!"

Kiếm Linh tộc trưởng thản nhiên nói.

Thân thể của mọi người chấn động, thần sắc đột nhiên trở nên ngưng trọng.

"Kiếm Linh nhất tộc đời đời truyền lại tiên đoán cổ lão... Thiên Kiếm vừa ra, vạn kiếm thần phục, Thiên Kiếm còn cao hơn cả trời!"

Đây là tiên đoán lưu truyền đã lâu ở Kiếm Linh nhất tộc thậm chí là toàn bộ kiếm tu thế giới, sau vạn kiếm kiếp, một đại năng tinh thông Thôi Diễn chi thuật của Kiếm Linh nhất tộc, đánh cược tánh mạng đạt được một tiên đoán.

Nghe nói, Thiên Kiếm sẽ đưa Kiếm Linh nhất tộc đứng sừng sững trên đỉnh vũ trụ, lập nên sự nghiệp to lớn trước đó chưa từng có!

Vốn dĩ, bọn họ cho rằng Thiên Kiếm chính là Kiếm Thần Vương.

Nhưng về sau, chính miệng Kiếm Thần Vương thừa nhận bản thân cũng không phải là Thiên Kiếm, Thiên Kiếm chân chính, là một người hoàn toàn khác.

Cho tới bây giờ, Sở Cuồng Nhân xuất hiện.

Thực lực của hắn khiến Kiếm Linh tộc trưởng đều tấm tắc lấy làm kỳ lạ, thậm chí hoài nghi đối phương chính là Thiên Kiếm trong truyền thuyết cổ lão kia.

"Ta đi xin ý kiến của Kiếm Thần Vương đại nhân một chút, có lẽ hắn có thể cho chúng ta đáp án."

"Cùng đi đi."

Kiếm Linh tộc trưởng đi đến phía trên một ngọn núi lớn mấy triệu trượng trên Kiếm Linh cổ tinh!

Ngọn núi khổng lồ này, phóng lên tận trời, giống như một thanh cự kiếm cắm ngược ở trên mặt đất, bốn phía còn quấn kiếm khí vô tận, nhìn từ xa xa thì như có một luồng phong duệ chi khí đập vào mặt.

Bọn người Kiếm Linh tộc trưởng vượt qua kiếm khí vô tận, đi đến đỉnh của ngọn núi khổng lồ.

Chỉ thấy ở trên núi lớn kia, một lão giả mặc trên nguòi trường bào màu xám, mặt trắng không râu, tóc bạc trắng đang đứng trên đỉnh núi, nhìn quanh quần phong.

Hắn đứng ở nơi đó, đứng chắp tay, giống như thiên địa bốn phía đã hòa làm một thể.

Mọi người nhìn thấy hắn, chỉ cảm thấy gặp được một thanh thần kiếm nối liền trời đất, phong duệ chi khí vô biên, khiến kiếm tâm của bọn họ cũng vì đó mà run rẩy.

"Bái kiến Kiếm Thần Vương."

Bọn người Kiếm Linh tộc trưởng cung kính hành lễ, không dám chậm trễ chút nào.

Bởi vì lão giả trước mắt này, chính là chỗ dựa giúp cho Kiếm Linh nhất tộc vẫn còn có thể sừng sững trong Vương tộc như cũ, không có hắn, sẽ không có Kiếm Linh nhất tộc hiện tại.

"Suy nghĩ của các ngươi, ta đã biết."

Kiếm Thần Vương nhàn nhạt mở miệng.

Mấy người Kiếm Linh tộc trưởng cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, Kiếm Thần Vương là tối cường giả của Kiếm Linh nhất tộc, bên trong Kiếm Linh nhất tộc này, lại có mấy chuyện giấu giếm được hắn chứ?

"Sở Cuồng có phải Thiên Kiếm hay không, ta cũng không biết."

Lời vừa nói ra, mọi người hơi kinh ngạc.

Thậm chí ngay cả Kiếm Thần Vương cũng không biết Sở Cuồng Nhân có phải Thiên Kiếm hay không.

Kiếm Thần Vương hơi hơi mở mắt, trong mắt có một đạo kiếm quang chợt lóe lên, ánh mắt như kiếm, giống như xuyên thấu Vận Mệnh Trường Hà, muốn nhìn trộm quỹ tích vận mệnh con người của Sở Cuồng.

Nhưng bất đắc dĩ, hắn nhìn thấy, lại là một mảnh hư vô quỷ dị!

Mà trong hư vô kia, giống như có tồn tại kinh khủng không thể phỏng đoán, không thể nhìn thẳng, hắn biết, nếu mình tiếp tục nhìn trộm, chỉ sợ sẽ bị phản phệ.

Vô số năm qua, đây là lần thứ nhất hắn gặp phải loại mệnh cách khó có thể phỏng đoán này.

Ngay cả một chút quỹ tích mệnh vận của đối phương cũng không thể phỏng đoán, chớ nói chi là, suy đoán đối phương có phải Thiên Kiếm hay không.

"Mặc dù ta không biết hắn có phải Thiên Kiếm hay không, nhưng, các ngươi có thể cho hắn đi Vạn Kiếm phong lấy Vô Đạo, Thiên Kiếm áp Vô Đạo, nếu hắn có thể lấy Vô Đạo ra, liền rất có thể là Thiên Kiếm trong truyền thuyết."

Vô Đạo, đây là một thanh tuyệt đỉnh thần kiếm bên trong Kiếm Linh nhất tộc, là một kiện Chí Bảo Tiên Thiên được sinh ra ở vũ trụ Thiên Nguyên này!

Vô số năm qua, chưa có người có thể khiến món chí bảo này nhận chủ.

Nghe nói, thanh kiếm này, đang chờ đợi chủ nhân của nó, có người suy đoán, chủ nhân của Vô Đạo, chính là Thiên Kiếm trong truyền thuyết kia!

"Chúng ta đã hiểu."

Kiếm Linh tộc trưởng gật gật đầu, lập tức liền rời đi.

Mà Kiếm Thần Vương vẫn đứng trên đỉnh núi như cũ, ánh mắt ngóng nhìn bầu trời: "Sở Cuồng, Thiên Kiếm... Người thú vị, xem ra Kiếm Linh nhất tộc ta, sẽ không phải cô đơn."

Những năm gần đây, tuy Kiếm Linh nhất tộc có hắn tọa trấn, nhưng vẫn luôn không có cách nào chánh thức tiến thêm một bước.

Rốt cuộc, cũng là yêu nghiệt đã xuất hiện không đủ xuất sắc.

Kiếm Linh tộc trưởng cũng xem như một người biết tính toán, nhưng tài năng của hắn có thể gìn giữ cái đã có, lại khó có thể giúp nó tiến lên, muốn để Kiếm Linh nhất tộc tiến thêm một bước, cần người càng xuất sắc hơn.

Hàng ngũ Trầm Phi Hồ, Trầm Phi Long ngày xưa, ở trong mắt của Kiếm Thần Vương, vẫn còn chưa đủ.

Nhưng lúc này Sở Cuồng lại xuất hiện, cho hắn một số hi vọng.

Để nhìn xem, hắn có thể rút Vô Đạo ra hay không.

"Vô Đạo? !"

Sở Cuồng Nhân nghe xong lời của Kiếm Linh tộc trưởng, trong mắt lộ ra một vẻ suy tư.

Có chút thú vị.

Nếu như có thể rút Vô Đạo ra, vậy thì địa vị của mình ở bên trong Kiếm Linh nhất tộc sẽ càng thêm vững chắc.

Còn nếu như không thể, chắc hẳn cũng sẽ không có ảnh hưởng quá lớn.

Dù sao, thiên tư của mình và thực lực thì vẫn còn đó, không thể trở thành Thiên Kiếm, cũng sẽ chuẩn bị được coi trọng.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn có một chút hứng thú, nhiều năm qua, từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể rút ra Vô Đạo chi kiếm sao? Hắn cũng muốn thử một chút.

"Ở Vạn Kiếm phong sao? Ta sẽ đi thử một lần."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Vạn Kiếm phong, một ngọn núi phía trên cổ tinh của Kiếm Linh nhất tộc, cùng với Thần Kiếm Phong mà Kiếm Thần Vương ở được gọi là hai đại Kỳ Phong của Kiếm Linh cổ tinh.

Mà ở phía trên ngọn núi này có một đống thanh kiếm cắm ngược, có một số là do Kiếm Linh nhất tộc chế tạo, có một ít là của những người mộ danh đến Kiếm Linh nhất tộc khiêu chiến, sau khi thất bại sẽ lưu lại kiếm của mình theo quy củ.

Vạn Kiếm phong này, không chỉ có một chỗ để đặt kiếm khí, mà còn là một chỗ tu hành tuyệt hảo.

Kiếm Linh nhất tộc tu hành kiếm đạo, mà kiếm khí ở Vạn Kiếm phong, có thể trợ giúp bọn họ mài giũa kiếm khí, thối luyện kiếm đạo của bản thân.

Vạn Kiếm phong, Vạn Kiếm phong, nguy nga đứng vững phía trên Vạn Kiếm phong, trường kiếm cắm trên mặt đất đếm mãi không hết, nguyên một đám tu sĩ của Kiếm Linh nhất tộc, hoặc là tu hành ở chân núi, hoặc là dưới sườn núi, chỉ có một số cực kỳ ít thiên kiêu yêu nghiệt, mới có thể chống cự kiếm khí vô tận kia, đến đỉnh núi tu hành, nhìn từ một điểm này, trèo lên Vạn Kiếm phong cũng là tiêu chuẩn kiểm nghiệm thực lực của tộc nhân Kiếm Linh.

Thực lực càng cao, trèo lên càng cao.

Mà ngay hôm nay.

Chân núi Vạn Kiếm phong, một thanh niên mặc áo trắng, từ từ đi tới, hấp dẫn không ít ánh mắt của tộc nhân Kiếm Linh.

Chủ yếu là bởi vì, khí chất của người tới quá bất phàm, trong lúc giơ tay nhấc chân đều có loại siêu nhiên chi ý.

"Người này là ai, khí tức của hắn không khỏi quá mức thâm thúy đi, vì sao trước đó ta chưa từng nghe nói qua người này ở trong tộc Kiếm Linh."

"Chậc chậc, các ngươi cũng không biết sao, nghe nói người này bước ra từ bên trong tổ địa Kiếm Linh."

"Tổ địa Kiếm Linh? Chẳng lẽ là một vị yêu nghiệt cổ đại? !"

"Đúng vậy, nghe nói tộc trưởng bọn họ đã từng gặp qua đối phương, rất tán thưởng thực lực của hắn, nghe nói, thiên phú thực lực của hắn, còn vượt qua cả Trầm Phi Hồ!"

Chương 1673: Trèo lên Vạn Kiếm phong, vạn tượng kiếm ý, Vô Đạo Kiếm áp

Dưới Vạn Kiếm phong, vô số người nhìn Sở Cuồng Nhân, nghị luận ầm ĩ.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý, hắn nhìn Vạn Kiếm phong, trên mặt lộ ra một tia tưởng nhớ, lúc trước, ở Huyền Thiên tông cũng có một ngọn núi như thế này.

Nhưng mà, toà Vạn Kiếm phong trước mắt này không biết còn mênh mông hơn gấp bao nhiêu lần so với tòa ở Huyền Thiên tông kia.

Một thanh kiếm tùy ý, cũng có thể san bằng toà Huyền Thiên phong trong trí nhớ của hắn.

Ong ong.

Dường như cảm nhận được ý nghĩ trong lòng của Sở Cuồng Nhân, Côn Ngô Kiếm bên hông hắn chấn động một cái, giống như không phục, phải biết rằng, nó cũng xuất thân từ toà Kiếm Phong kia của Huyền Thiên tông.

Sở Cuồng Nhân mỉm cười, tay đặt ở trên chuôi kiếm: "Không phải nói ngươi không bằng những thanh kiếm này, ngươi mạnh hơn nhiều."

Ong ong.

Côn Ngô Kiếm lại chấn động một cái, giống như đang chất vấn: Muốn Vô Đạo làm cái gì, có phải ngươi không thích ta rồi hay không?

"Mười thanh trăm thanh Vô Đạo cũng không bằng ngươi, nhưng hiện tại ta muốn đặt chân ở Kiếm Linh nhất tộc, Vô Đạo này, có chút tác dụng, cho nên chỉ có thể ủy khuất ngươi một chút."

"Ngoan, nghe lời."

Sở Cuồng Nhân an ủi Côn Ngô Kiếm một hồi.

Mà chúng người đưa mắt nhìn nhau, chỉ thấy vị yêu nghiệt bước ra từ bên trong tổ địa giống như bị động kinh, đang nói thì thầm với kiếm của mình.

Chuyện này, không phải là hắn xem kiếm thành người yêu của mình rồi chứ?

"Ái kiếm thành si, không hổ là yêu nghiệt xuất thân từ tổ địa."

"Kiếm tu, thì nên có loại tình cảm này."

"Cuồng nhiệt với kiếm như thế, trình độ của kiếm đạo của hắn tất nhiên không thể so sánh với kẻ tầm thường."

Sau khi mọi người nhìn thấy bộ dáng này của Sở Cuồng Nhân, chẳng những không xem thường hắn, ngược lại còn có một tia kính nể từ tận đáy lòng.

Kiếm Linh nhất tộc là chủng tộc sinh ra trong kiếm đạo, tình cảm của bọn họ đối với kiếm không phải bình thường, có không ít người đều có tình cảm vô cùng đặc biệt với kiếm.

Thậm chí có người cực đoan, xem kiếm còn quan trọng hơn so với tính mạng của mình.

Sau khi trấn an Côn Ngô xong, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía đỉnh núi của Vạn Kiếm phong, chỉ thấy trên đỉnh núi, có một thanh thiết kiếm đen nhánh phong cách cổ xưa cắm ở trên một tảng đá xanh lớn.

Thanh kiếm kia, đứng ở đỉnh núi, mà ở bốn phía, lại không thấy nửa đường kiếm ảnh.

Dường như, không có một thanh kiếm nào có thể cùng tồn tại với nó!

Kiếm này, chính là mục đích Sở Cuồng Nhân tới đây, được vinh dự gọi là vạn kiếm chi vương... Vô Đạo!

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, bước vào bên trong phạm vi của Vạn Kiếm Sơn.

Trong chốc lát, một luồng kiếm áp vô cùng bành trướng từ bốn phương tám hướng khuếch tán đến, đó là uy áp của vô số kiếm khí bên trong Vạn Kiếm phong!

Sắc bén, dồi dào!

Thời khắc này, dường như Sở Cuồng Nhân đã đặt chân vào trong một mảnh kiếm hải.

Nhưng mà thần sắc của hắn vẫn lạnh nhạt, hồn nhiên không để kiếm áp ở bốn phía ở trong lòng, trực tiếp đi về phía đỉnh núi của Vạn Kiếm phong.

Kiếm áp bành trướng kia với hắn mà nói, dường như cũng chỉ là một trận gió mát quất vào mặt, căn bản không có cách tạo thành chút ảnh hưởng nào đối với hắn.

"Không hổ là yêu nghiệt bước ra từ bên trong tổ địa, không hề giống kẻ khác."

"Ha, quả thật là không hề tầm thường."

Mọi người nhìn thấy một màn này, hai mắt đều tỏa sáng.

"Theo ta thấy, hắn có thể đi đến đỉnh núi! Thậm chí đặt chân vào lĩnh vực của Vô Đạo cũng không phải là không được."

Một thiên kiêu của Kiếm Linh tộc nói ra.

Lĩnh vực Vô Đạo, nằm ở trên đỉnh núi, một lĩnh vực do kiếm áp của Vô Đạo Kiếm hình thành, vô cùng cường đại, dù là yêu nghiệt lợi hại nhất Kiếm Linh tộc, cũng không dám tùy tiện bước chân vào.

Sở Cuồng Nhân bước từng bước một về phía đỉnh núi.

Rất nhanh, từ chân núi, đến sườn núi, sau cùng là đến đỉnh núi, cho dù kiếm áp kia càng ngày càng mạnh, nhưng ở toàn bộ quá trình này, hắn đều không hề ngừng bước chân, cước bộ không nhanh không chậm, tựa như đang dạo chơi ở ngoại thành trong tiết thanh minh, toàn bộ Kiếm Linh tộc, không có mấy người có thể làm đến loại trình độ này như hắn, cho dù là hàng ngũ Trầm Phi Hồ ngày xưa cũng rất khó.

Hành động này của hắn, tất nhiên đã đưa tới sự chú ý của không ít người.

"Thật mạnh!"

"Thực lực của hắn cũng không kém hơn so với Trầm Phi Hồ."

Một kiếm tu nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra một vệt tinh quang.

Người này tên là Lăng Phi, là một trong mấy yêu nghiệt gần với Trầm Phi Hồ nhất bên trong Kiếm Linh nhất tộc, mặc dù không có leo lên bảng Thiên Thần, nhưng cũng coi như không tầm thường.

"Thế nào, ngươi có hứng thú khiêu chiến hắn sao?"

Một kiếm tu nhìn Lăng Phi cười nhạt nói.

"Làm một tên kiếm khách, khiêu chiến đối thủ cường đại hơn so với chính mình, không phải là chuyện đương nhiên sao?" Lăng Phi nói ra, trên người có kiếm ý bộc lộ ra.

"Nói như vậy, cũng không sai."

"Chờ một chút, các ngươi nhìn kìa, hắn muốn làm gì?"

Đột nhiên, có người chú ý tới sau khi Sở Cuồng Nhân đi vào đỉnh núi, cũng không có dừng bước lại, mà chính là trực tiếp đi đến một chỗ, đó là... Phương hướng của Vô Đạo! !

"Vô Đạo? Hắn đi tìm Vô Đạo!"

"Chẳng lẽ, hắn lại muốn rút Vô Đạo ra hay sao? !"

Có người nghĩ tới điều gì đó, đồng tử không khỏi hơi hơi co rụt lại.

Vô Đạo Kiếm, đây là thần kiếm chí cao trong suy nghĩ của vô số kiếm khách ở Kiếm Linh nhất tộc!

Từ xưa đến nay, vẫn chưa từng có bất cứ người nào có thể rút thanh kiếm này ra, cho dù là tộc trưởng hiện nay, yêu nghiệt Trầm Phi Hồ của kiếm linh tộc ngày xưa cũng không thể.

Có lẽ Kiếm Thần Vương bên trong truyền thuyết kia có thể.

Nhưng không biết vì lý do gì, Kiếm Thần Vương vẫn chưa thử qua, hoặc đã thử qua, nhưng không có người biết.

"Có lẽ, hắn chỉ muốn tiến vào lĩnh vực Vô Đạo để cảm thụ kiếm áp của Vô Đạo Kiếm một chút cũng khó nói." Có kiếm tu phỏng đoán.

Tiến vào lĩnh vực Vô Đạo, sử dụng kiếm áp của Vô Đạo Kiếm để tu hành, đây cũng không phải là chuyện không có người thử qua.

Mười dặm!

Lấy Vô Đạo Kiếm làm trung tâm, phương viên mười dặm chính là nơi mà kiếm áp của nó bao phủ, cũng chính là phạm vi của lĩnh vực Vô Đạo.

Sở Cuồng Nhân bước từng bước về phía Vô Đạo Kiếm, rất nhanh đã bước vào lĩnh vực.

Đùng! !

Một luồng uy áp kiếm khí mạnh hơn những lần trước cuốn tới, trong phút chốc, đã hoàn toàn bao phủ Sở Cuồng Nhân!

Uy áp này cường đại, thậm chí đủ để cho một Đại La Kim Tiên cảm nhận được áp lực thật lớn.

Bước chân của Sở Cuồng Nhân dừng lại, sau đó cười nhạt một tiếng, tiếp tục đi về phía trước.

Bước chân của hắn vẫn không nhanh không chậm như cũ, đi về phía Vô Đạo Kiếm, dường như trong đó, trên người có một luồng kiếm ý đang lưu chuyển!

Hoá Đại La ý thành kiếm ý, chuyện này đối với hắn mà nói, cũng không tính là khó khăn.

Khoảng cách mười dặm, rất nhanh, Sở Cuồng Nhân đã đi được một nửa, mà một đoạn đường ở trước mặt, chính là cấm địa mà một đời trẻ tuổi của Kiếm Linh tộc không có cách nào bước chân đến!

"Ba dặm, từ xưa tới nay chưa từng có một thiên kiêu yêu nghiệt nào có thể đặt chân đến ba dặm bên trong Vô Đạo Kiếm!"

Giọng điệu Lăng Phi ngưng trọng nói ra.

"Hắn, bước vào!"

Thời gian mấy hơi thở, khoảng cách giữa Sở Cuồng Nhân và Vô Đạo Kiếm cũng chỉ còn lại ba dặm.

Đồng tử của mọi người hơi hơi co rụt lại, vô cùng ngưng trọng.

Mà Vô Đạo Kiếm giống như bị khiêu khích, thân kiếm hơi chấn động một chút, ngay sau đó, một luồng kiếm áp bá đạo lãnh khốc trên người nó ầm ầm bộc phát.

Từ phía trên kiếm áp kia, Sở Cuồng Nhân cảm nhận được một sự miệt thị thiên hạ cao ngạo.

"Thú vị."

"Ngươi thật sự cho rằng, không ai có thể hàng phục được ngươi sao?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Ngay khi Vô Đạo bộc phát ra kiếm áp, kiếm ý trên người hắn cũng theo đó mà tăng lên!

Kiếm ý huyễn hóa vạn thiên!

Giống như bôn lôi, giống như liệt hỏa, như muốn trảm sinh tử, đoạn âm dương, định luân hồi!

Vạn tượng kiếm ý và Vô Đạo Kiếm áp, ầm ầm va chạm vào nhau!

Một người biến hóa ngàn vạn, một người cao ngạo tuyệt đỉnh!

Hai luồng sức mạnh đan xen, không khí bốn phía dường như đều hóa thành vô số, lít nha lít nhít kiếm khí tinh mịn, điên cuồng tàn phá bừa bãi!

Cả tòa Vạn Kiếm phong đều đang chấn động bởi vì hai luồng sức mạnh đang đối chọi này.

Chương 1674: Cuồng kiếm gặp Cuồng Nhân, Vô Đạo hiện thế, thiên kiếm ra khỏi vỏ

Kiếm ý và kiếm áp va chạm làm cho cả Vạn Kiếm phong đều vì thế mà chấn động.

Các loại kiếm khí xung quanh cũng đang run sợ, giống như có hai Chí Tôn trong kiếm đang chiến đấu, uy lực còn lại làm bọn họ nhịn không được muốn thần phục.

Leng keng leng keng...

Một luồng kiếm khí, bởi vì uy áp tràn ra khi Sở Cuồng Nhân và Vô Đạo Kiếm đối kháng mà bỗng nhiên đứt gãy!

Sắc mặt của nguyên một đám tu sĩ của Kiếm Linh tộc đại biến, vội vàng lùi lại, sợ bị dư uy sinh ra từ hai luồng sức mạnh đang va chạm tác động đến.

"Thật cường đại, từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể đối kháng với Vô Đạo Kiếm đến loại trình độ này! !"

"Yêu nghiệt của tổ địa, quả thật là không hề tầm thường."

"Xem ra, mục tiêu lần này của hắn quả thật là Vô Đạo Kiếm, đã bao nhiêu năm, rốt cục cũng có người tới khiêu chiến Vô Đạo."

Vô Đạo Kiếm đã xây dựng ra ảnh hưởng với Kiếm Linh nhất tộc đã lâu, mới đầu còn có không ít thiên kiêu yêu nghiệt mới xuất đạo muốn đi lấy thanh kiếm này, cho là mình chính là chủ nhân được ấn định của thanh kiếm này!

Nhưng dần dà, cũng không có người lại đi khiêu chiến.

Mọi người thấy Sở Cuồng Nhân, cũng không có người nào cảm thấy hắn có thể thành công, trải qua thời gian dài, vô số người thất bại nói cho bọn họ, Vô Đạo gần như không có khả năng bị nhận chủ!

Sự đối chọi của vạn tượng kiếm ý và Vô Đạo Kiếm áp ngày càng cường đại.

Ngay cả bọn người Kiếm Linh tộc trưởng cũng đã bị kinh động.

Tiên thức của bọn họ chuyển động, rất nhanh đã chú ý tới hành động của Sở Cuồng Nhân, ánh mắt ào ào ngưng trọng.

"Hắn đã bắt đầu nếm thử rút kiếm!"

"Hắn, có thể thành công sao?"

Sở Cuồng Nhân rút kiếm lần này, gần như kinh động tất cả tâm can của những người đứng đầu ở Kiếm Linh nhất tộc, ngay cả Kiếm Thần Vương ở xa xa cũng nhịn không được mà nhìn chăm chú.

Khoảng cách ba dặm, rất nhanh đã bị thu hẹp.

Thời khắc này, Sở Cuồng Nhân và Vô Đạo Kiếm cũng chỉ còn có khoảng cách mười trượng.

Chín trượng, tám trượng, bảy trượng...

Kiếm ý và kiếm áp, càng ngày càng kinh khủng!

Kiếm ý trên người của Sở Cuồng Nhân lưu chuyển, cước bộ kiên định đi về phía trước, tiên huy trên người lưu chuyển, ánh sáng chiếu rọi khắp nơi!

Thân kiếm Vô Đạo Kiếm rung động, kiếm khí quấn quanh, kiếm áp kinh khủng ngút trời, kinh động khắp nơi!

Một người một kiếm đối chọi, phạm vi ảnh hưởng của nó đã không chỉ bị giới hạn ở Vạn Kiếm phong, nguyên một viên Kiếm Linh cổ tinh này đều đang chấn động.

Mà Kiếm Linh cổ tinh chấn động, cũng hấp dẫn một số người trong vũ trụ mịt mờ này.

Không ít người bắt đầu thôi diễn.

Nhưng rất nhanh, liền nhịn không được mà toát ra vẻ kinh ngạc thậm chí là khiếp sợ.

"Cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Tại sao có thể có mệnh cách quỷ quyệt như thế, dị động ở Kiếm Linh cổ tinh, có quan hệ gì với mệnh cách quỷ quyệt này?"

"Vũ trụ Thiên Nguyên này, lại có tồn tại mà ta không cách nào thôi diễn ra sao?"

"Thú vị, thú vị."

"Chẳng lẽ Kiếm Thần Vương giở trò quỷ hay sao?"

Từng đạo từng đạo tiên thức phun trào, đi tới trên bầu trời của Kiếm Linh cổ tinh.

Mà Kiếm Thần Vương hừ nhẹ một tiếng, ngưng tụ kiếm chỉ, đột nhiên vạch một đường trên thiên khung, một đạo kiếm quang chém ra, trực tiếp hóa thành một kết giới, ngăn cản từng đạo từng đạo tiên thức kia ở bên ngoài.

Phía trên Vạn Kiếm phong.

Khoảng cách giữa Sở Cuồng Nhân và Vô Đạo Kiếm chỉ còn lại có ba trượng!

Tất cả mọi người tập trung tinh thần nhìn một màn này, ngay cả thở mạnh một chút cũng không dám.

Ba trượng, hai trượng, một trượng...

Sở Cuồng Nhân đi tới trước mặt Vô Đạo Kiếm, vươn tay cầm chuôi kiếm.

Hít! ! !

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

"Hắn nắm chặt Vô Đạo! !"

Mà dường như Vô Đạo Kiếm không cho phép người khác đụng vào, trên thân kiếm bộc phát ra từng đạo từng đạo kiếm quang màu đen thâm thúy, có kiếm khí dồi dào phun ra ngoài!

Sở Cuồng Nhân lại không lùi không tránh, cứ thế mà chịu đựng sự tấn công của kiếm khí.

"Làm càn!"

Sau đó, hắn khẽ quát một tiếng, tiên nguyên trong cơ hể như bão, dâng trào lên, muốn một lần hành động trấn áp thanh cuồng kiếm kiệt ngao bất thuần trong tay này!

Đùng! !

Trên thân Vô Đạo bộc phát ra kiếm khí càng thêm cường đại.

Tiên nguyên trên người Sở Cuồng Nhân cũng đã tăng lên!

Cuồng kiếm gặp cuồng nhân, không ai nhường ai!

Kiếm khí tiên nguyên doạ người va chạm, một vết nứt lấy một người một kiếm làm trung tâm, khuếch tán ra, từ trên xuống dưới, dần dần lan tràn đến cả tòa Vạn Kiếm phong! !

Nguyên một tòa Vạn Kiếm phong này, đúng là... Đã nứt ra! !

"Khá lắm, cần sức mạnh cường đại đến cỡ nào mới có thể đối kháng đến loại trình độ này!"

"Đại La ngũ khí cảnh giao phong, cũng không thể hơn lần này!"

Không ít kiếm tu vây xem hít vào một ngụm khí lạnh, mắt đầy hoảng sợ, chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

"Trấn áp cho ta! !"

Sở Cuồng Nhân quát khẽ, ánh mắt ngưng trọng, không chỉ là tiên nguyên trong cơ thể, dao động của Duy Nhất Bản Nguyên Thể, cũng theo đó bạo phát!

Duy Nhất Bản Nguyên Thể, loại thể chất này dung hợp tất cả thể chất của hắn, chính là thể chất không thể phỏng đoán nhất, kỳ dị nhất trên thế giới này, áp đảo tất cả thể chất!

Mà bên trong các loại thể chất cấu thành Duy Nhất Bản Nguyên Thể, thậm chí cũng có thể chất tuyệt thế kiếm đạo như Thanh Diệp Kiếm Đồng.

Sau khi phát giác được sức mạnh của Duy Nhất Bản Nguyên Thể, thân kiếm của Vô Đạo Kiếm quả thật đã chấn động, kiếm áp của nó, đúng là bị từ từ trấn áp xuống!

Vô Đạo mạnh hơn, vẫn nằm bên trong đại đạo!

Mà sức mạnh của Duy Nhất Bản Nguyên Thể, lại vượt qua sự khống chế của đại đạo!

"Lên! !"

Sở Cuồng Nhân quát lạnh một tiếng, rút Vô Đạo lên!

Ầm! !

Chỉ thấy vị trí tảng đá xanh của Vô Đạo Kiếm kia nổ tung tại chỗ, hóa thành bột mịn!

Sở Cuồng Nhân giơ kiếm lên trời, thân Vô Đạo Kiếm rung động, kiếm ngân cao vút, âm thanh vang vang, lay động Cửu Thiên Thập Địa, kiếm khí sắc bén, quét ngang tứ hải bát hoang!

Leng keng, leng keng, leng keng!

Từng tiếng kim thiết đứt gãy liên tục vang lên, chỉ thấy vào một khắc Vô Đạo bị rút ra, phía trên Vạn Kiếm phong, kiếm khí đếm mãi không hết, đúng là đã đứt gãy tám chín phần mười! !

Không chỉ có như thế, kiếm áp của Vô Đạo Kiếm phóng lên tận trời, âm thanh kiếm ngân cao vút kia trực tiếp xé rách kết giới mà Kiếm Thần Vương bày.

Sở Cuồng Nhân, Vô Đạo, cuồng nhân phối hợp cuồng kiếm, tiên nguyên dung hợp với kiếm khí, phóng lên tận trời, hóa thành một đạo kiếm ảnh to lớn đâm vào tinh không, khiến chòm sao rung chuyển, nổ tung!

Kiếm ý vô thượng, lấy Sở Cuồng Nhân làm trung tâm, lấy Kiếm Linh cổ tinh làm trung tâm, điên cuồng khuếch tán ra ngoài!

Hơn phân nửa tu sĩ của vũ trụ Thiên Nguyên, tất cả đều cảm nhận được luồng kiếm ý làm cho người ta run rẩy kia!

Leng keng...

Ở một chỗ nào đó trong vũ trụ Thiên Nguyên, kiếm khí trong tay một kiếm tu, đứt gãy! !

Mà chuyện này giống như một tín hiệu.

Bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, kiếm khí của hàng trăm triệu kiếm tu hoặc là đứt gãy, hoặc là ảm đạm, hoặc là rung động! !

Chỉ vì, Vô Đạo hiện thế, thiên kiếm ra khỏi vỏ! !

Loại dị tượng này bao phủ toàn bộ vũ trụ, Kiếm Linh nhất tộc muốn giấu diếm cũng không gạt được, vô số tu sĩ hoặc là khởi hành chạy tới Kiếm Linh cổ tinh, hoặc là phóng thích tiên nguyên tiến về xem xét.

Theo đó, bọn họ liền thấy được đạo kiếm ảnh phóng lên tận trời kia!

Kiếm ảnh tràn ngập tiên huy tươi sáng, vô số phù văn như ngân hà, quấn xung quanh thân kiếm, uy thế rộng rãi, rung động cổ kim!

"Thật là kiếm ý khủng khiếp! !"

Một kiếm tu nắm thanh kiếm run rẩy ong ong trong tay, mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

Thanh kiếm này của hắn đã là một thanh Đại La khí đỉnh phong, nhưng dù cho như thế, ở trước mặt kiếm ý này, vẫn điên cuồng run rẩy.

Mà hắn thì còn khá tốt.

Trong nháy mắt kiếm ý này hiện thế, trong vũ trụ này, không biết có bao nhiêu thanh kiếm tự động đứt gãy, vô cùng dọa người!

"Kiếm Linh nhất tộc có tuyệt thế thần kiếm nào đó hiện thế sao? !"

"Rất có thể, nếu không thì làm sao có thể sẽ có dị tượng kinh khủng như thế? !"

"Chậc chậc, cuối cùng là chuyện gì xảy ra..."

Thời điểm mọi người nghi hoặc, chỉ thấy hình bóng cự kiếm vắt ngang tinh không kia dần dần tiêu tán.

Khi tiêu tán kiếm ảnh, mọi người cũng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân tay cầm Vô Đạo đứng sừng sững trên đỉnh Vạn Kiếm phong.

Đồng tử của bọn họ đột nhiên co rụt lại, chẳng lẽ náo ra loại dị tượng doạ người này, lại là tu sĩ trẻ tuổi trước mắt này sao? !

Chương 1675: Ngươi đối xử với Vô Đạo như thế sao? Kiếm Thần Vương tán

thưởng

Còn không chờ mọi người xem xét nhiều thêm, bên trong Kiếm Linh cổ tinh liền truyền ra một luồng kiếm ý rộng rãi.

Kiếm ý này đảo qua tinh không, từng đạo từng đạo tiên thức đến đây xem xét tán loạn toàn bộ, tất cả mọi người biết, đây là vị Thần Vương phía trên Kiếm Linh cổ tinh này xuất thủ.

Đối mặt với Thần Vương, bọn họ không dám có bất kỳ bất kính nào, chỉ có thể rời đi trước tiên.

Nhưng mà, luồng kiếm ý này, bọn họ không thể không để trong lòng, chỉ còn chờ có cơ hội sẽ từ từ điều tra.

Mà giờ khắc này, phía trên Kiếm Linh cổ tinh.

Một đám tộc nhân Kiếm Linh nhìn Sở Cuồng Nhân, trợn mắt hốc mồm, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, vẻ khiếp sợ của bọn họ tuyệt đối không ít hơn so với người khác, thậm chí còn mãnh liệt hơn.

Người khác không biết Vô Đạo đại biểu cho cái gì, chẳng lẽ bọn họ còn không rõ ràng sao?

"Hắn, rút Vô Đạo Kiếm ra! !"

"Vô Đạo, nhận chủ!"

"Không thể nào, qua nhiều năm như vậy, từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể khiến Vô Đạo nhận chủ, rốt cuộc là hắn đã dùng cách gì vậy? !"

"Thiên Kiếm! !"

"Thiên Kiếm... Đúng, nhất định là Thiên Kiếm, chỉ có Thiên Kiếm trong truyền thuyết có thể chỉ huy Kiếm Linh nhất tộc sừng sững ở đỉnh phong tinh không kia mới có thể khiến Vô Đạo nhận chủ! !"

Hai chữ Thiên Kiếm vừa ra, tất cả mọi người lâm vào bên trong cuồng nhiệt.

Thiên Kiếm có ý nghĩa rất lớn bên trong Kiếm Linh nhất tộc, so với Vô Đạo còn khiến cho người ta chấn kinh.

Dù nói thế nào thì Vô Đạo cũng chỉ là một thanh kiếm, nhưng Thiên Kiếm, lại là người trong dự ngôn, chỉ huy Kiếm Linh nhất tộc đi đến đỉnh phong của vũ trụ Thiên Nguyên, sáng tạo huy hoàng vô thượng! !

Hắn, có thể làm được chuyện mà ngay cả Kiếm Thần Vương cũng không làm được.

"Là Thiên Kiếm, hắn thật là Thiên Kiếm!"

Kiếm Linh tộc trưởng vô cùng kích động nhìn Sở Cuồng Nhân, mặt mũi của những trưởng lão còn lại cũng tràn đầy hưng phấn.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn Vô Đạo đã nhận chủ trong tay, cảm giác được trong thân kiếm ẩn chứa sức mạnh kinh người, khóe miệng hơi vểnh: "Cũng không tệ lắm."

Vô Đạo này, chính là một món chí bảo!

Là một món sát phạt Chí Bảo Tiên Thiên Cực Phẩm không thấp hơn Thí Thần Thương!

"Hiện tại ta đang ở vũ trụ Thiên Nguyên, sau lưng đã mất đi sự hỗ trợ của Thần Ma nhất mạch, một số bí ẩn trên người, vẫn phải cẩn thận ẩn giấu cho tốt, tỉ như Hỗn Độn Thanh Liên, Thời Không Bảo Giám, nếu loại Chí Bảo Hỗn Độn này bị lộ, chỉ sợ Kiếm Linh nhất tộc này cũng không nhất định có thể giúp được ta."

"Mà những vật này cũng không thể tuỳ tiện vận dụng, Vô Đạo Kiếm này, ngược lại là một món binh khí không tệ."

Trong lòng Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Hắn gỡ Côn Ngô xuống, cười nhạt một tiếng: "Côn Ngô, tạm thời phải ủy khuất ngươi rồi."

Côn Ngô khẽ run lên, mặc dù có chút bất mãn, nhưng vẫn tỏ ra đã hiểu.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân thu Côn Ngô vào trong tụ lý càn khôn, sau đó mang theo Vô Đạo Kiếm trong tay rời khỏi Vạn Kiếm phong.

Mọi người thấy bóng lưng của hắn, ánh mắt mang theo vẻ cuồng nhiệt.

Thiên Kiếm.

Không nghĩ tới lúc còn sống, bọn họ thật sự đợi được Thiên Kiếm xuất thế.

......

Trong một động phủ của Kiếm Linh nhất tộc.

Sở Cuồng Nhân nhìn Vô Đạo không có vỏ kiếm, tiện tay tìm một mảnh vải gói kỹ nó lại.

Ở trong mắt hắn, kiếm này kém xa Côn Ngô luôn luôn cùng hắn trưởng thành, hắn cũng lười phí công phu đi chế tạo một vỏ kiếm cho đối phương.

Đột nhiên, hắn cảm giác được ở ngoài động phủ có mấy người tới.

Là bọn người Kiếm Linh tộc trưởng.

Hắn đi ra ngoài xem xét, phát hiện mấy người đang dùng ánh mắt cuồng nhiệt nhìn chính mình, giống như đang nhìn tương lai của Kiếm Linh nhất tộc.

"Gặp qua tộc trưởng."

"Ha ha, Sở Cuồng, không ngờ ngươi chính là Thiên Kiếm, địa vị không hề tầm thường, không cần đa lễ."

Kiếm Linh tộc trưởng cười nhạt nói,

Sau đó, hắn liền nhìn thấy thanh Vô Đạo bị vải bao trùm ở sau lưng Sở Cuồng Nhân, khóe miệng không khỏi co quắp một chút, có chút im lặng: "Sở Cuồng, ngươi, ngươi lại đối xử với Vô Đạo như thế sao?"

Đây chính là Vô Đạo đó!

Là Kiếm Linh nhất tộc, không, thậm chí có thể nói là thanh kiếm cường đại nhất vũ trụ Thiên Nguyên.

Nếu như hắn có một thanh kiếm như thế, đoán chừng phải mỗi ngày kiếm không rời tay, cúng bái cũng có thể.

Nhưng kiếm này, lại bị Sở Cuồng Nhân dùng một tấm vải tùy ý bao lấy.

"Kiếm, dùng việc thông linh để nắm giữ, quan trọng là người cầm kiếm, là kiếm tâm, bề ngoài của kiếm khí, cũng chỉ là một tầng trang trí."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Nói hay lắm!"

Kiếm Linh tộc trưởng nhịn không được mà vỗ tay.

Đạo lý kia, ai cũng hiểu, hắn cũng hiểu, nhưng có lẽ là bởi vì nguyên nhân hắn nhận định Sở Cuồng Nhân là Thiên Kiếm, luôn cảm thấy lời này cực kỳ không tầm thường khi được nói ra từ trong miệng đối phương.

"Không biết lần này tộc trưởng tới gặp ta, là có chuyện gì?"

"Ha ha, chủ yếu là tới gặp Vô Đạo, mặt khác, Kiếm Thần Vương cũng muốn mời ngươi đến chỗ ngài một chuyến."

Kiếm Linh tộc trưởng nói ra.

Kiếm Thần Vương?

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân hơi hơi lóe lên.

Kiếm Thần Vương, một trong những cường giả đỉnh cao của vũ trụ Thiên Nguyên, dạng này người muốn gặp hắn, là hoài nghi thân phận của hắn sao?

Không, có lẽ chỉ muốn gặp mặt vị Thiên Kiếm là mình mà thôi.

Sở Cuồng Nhân cũng không có suy nghĩ nhiều: "Đi thôi."

Sau đó không lâu, mấy người liền đi tới Thần Kiếm Phong, Sở Cuồng Nhân cũng nhìn được vị Kiếm Thần Vương danh động vũ trụ kia.

"Thiên Kiếm, mời ngồi."

Kiếm Thần Vương cười nhạt một tiếng, chỉ một cái ghế đá ở cạnh bàn đá cách đó không xa, cười nói.

Mà trên bàn đá, còn bày biện một bàn cờ.

Sở Cuồng Nhân cũng không luống cuống, trực tiếp ngồi xuống, còn về bọn người Kiếm Linh tộc trưởng thì đang đứng ở bên cạnh.

Tộc trưởng cũng không được ngồi, nhưng Sở Cuồng Nhân lại có thể ngồi.

Có thể thấy được hai chữ Thiên Kiếm có địa vị và được tôn sùng đến cỡ nào ở bên trong Kiếm Linh nhất tộc.

"Biết đánh cờ không?"

Kiếm Thần Vương cười nhạt nói.

"Vẫn được."

"Chơi hai ván."

"Có thể."

Sở Cuồng Nhân cầm cờ đen đi đầu, mà khi hắn đặt quân cờ xuống, lại cảm nhận được trong bàn cờ này có một luồng kiếm ý mãnh liệt trút xuống!

Ánh mắt của hắn ngưng trọng, ván này, không đơn giản.

"Không biết Thiên Kiếm cho rằng, kiếm là như thế nào?" Kiếm Thần Vương hỏi.

Ha, đây là muốn luận đạo với hắn sao?

Ha, nói lên chuyện này, hắn vẫn chưa từng sợ ai, cảm ngộ của hắn về đạo rất sâu, cho dù là đặt ở toàn bộ vũ trụ Bàn Cổ, thì cũng không có mấy người có thể vượt qua.

Cho dù là đối mặt với cường giả như Kiếm Thần Vương, hắn cũng không sợ.

"Kiếm, là cách gọi khác của tục nhân mà thôi, trên đời không có kiếm."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, lại đặt xuống một quân cờ, mà kiếm ý trên bàn cờ cũng càng phát ra mãnh liệt, có điều thần sắc của hắn vẫn tự nhiên, mở miệng hỏi: "Thần Vương cho rằng, như thế nào kiếm?"

"Thiên Kiếm cho rằng trên đời không có kiếm, mà ta cho rằng, kiếm, chính là thiên địa."

"Cũng có thể."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, sau khi ổn định lại, lại nghe Kiếm Thần Vương tiếp tục hỏi: "Kiếm, có thể là vật gì?"

"Kiếm chính là người, người chính là kiếm, kiếm tâm chính là nhân tâm, kiếm, là vật gì?"

"Kiếm là vạn vật, chỗ kiếm ý đến, vạn vật là kiếm."

Hai người Sở Cuồng Nhân và Kiếm Thần Vương một bên đánh cờ, một bên đàm luận kiếm đạo.

Có tài hùng biện, địa dũng kim liên.

Cho dù là bọn người Kiếm Linh tộc trưởng nghe thấy, cũng cảm thấy rất có thu hoạch, nhìn Sở Cuồng Nhân, không khỏi âm thầm cảm khái, Thiên Kiếm chính là Thiên Kiếm, có thể luận đạo với Thần Vương.

Tuy chỉ là một tồn tại Đại La tam hoa cảnh, nhưng lý giải đối với kiếm đạo, sớm đã đạt đến trình độ khoáng cổ thước kim.

Khi quân cờ trên bàn cờ càng ngày càng nhiều, Sở Cuồng Nhân cảm nhận được luồng kiếm ý kia ngày càng mãnh liệt, hắn cảm thấy, bàn cờ trước mắt giống như hóa thành loạn lưu chảy xiết, mà bản thân lại là một chiếc thuyền nho nhỏ, lúc nào cũng có thể lật ở bên trong dòng nước chảy xiết này.

Nên nói thật không hổ là kiếm ý của Thần Vương sao? Quả thật rất khủng bố.

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới, nhìn thoáng qua ván cờ, lại đặt xuống một quân.

Mà Kiếm Thần Vương cũng không nhịn được âm thầm tán thưởng: "Nên nói thật không hổ là Thiên Kiếm sao? Dưới loại kiếm ý này, đừng nói là một Đại La tam hoa cảnh, cho dù là Đại La đại viên mãn cũng không nhất định có thể bảo trì suy nghĩ bình thường, nhưng hắn không chỉ có thể đánh cờ với ta, mà thậm chí còn có thể một bên luận đạo với ta, lợi hại."

Chương 1676: Cơ hội quật khởi của Kiếm Linh nhất tộc, Lăng Phi muốn làm tùy tùng

Ván cờ ngày càng hung hiểm.

Kiếm ý mãnh liệt kia, thời khắc nó đánh thẳng vào Sở Cuồng Nhân, nếu không phải kiếm ý của hắn đã sớm vượt xa người cùng cảnh, cộng thêm đạo tâm không gì có thể phá vỡ, chỉ sợ sớm đã thua trận.

Ông! !

Lúc này, Vô Đạo sau lưng Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên run lên.

Một luồng kiếm ý ầm ầm bạo phát!

Bàn cờ kia, đúng là bị luồng kiếm ý này lật tung, quân cờ đen trắng vẩy xuống đầy đất, luồng kiếm ý mãnh liệt kia, cũng tiêu tán không thấy nữa.

"Há, Vô Đạo đang bất mãn sao?"

Kiếm Thần Vương kinh ngạc nhìn Vô Đạo một chút, có chút hứng thú đối với thanh kiếm này.

Trước kia, hắn đã từng thử đi rút thanh kiếm này, nhưng không thành công, sau này, hắn trở thành Thần Vương, vốn có thể dùng tu vi cưỡng ép rút kiếm, nhưng hắn không làm vậy.

Bởi vì hắn biết nếu dùng tu vi áp chế thanh kiếm này, sẽ không khiến cho kiếm này thật sự thần phục.

Nhưng bây giờ, thanh kiếm này lại thật sự thần phục Sở Cuồng Nhân.

Cảm giác được kiếm ý trên bàn cờ, Vô Đạo tự động hộ chủ.

"Mạo phạm, kiếm này vừa mới được thu phục, còn có chút không nghe lời." Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

"Ngươi dùng một tấm vải bọc người ta, tất nhiên người ta sẽ bất mãn."

"Ha, không có vỏ kiếm, dùng tạm vậy."

"Chuyện này cũng dễ xử lý."

Chỉ thấy Kiếm Thần Vương lấy ra một khối tiên kim đen nhánh, trong lòng bàn tay có kiếm khí kinh khủng đang sôi trào, không ngừng tiến hành tạo hình cho khối tiên kim kia.

Chỉ chốc lát, tiên kim kia dần dần hóa thành bộ dáng của một thanh vỏ kiếm đen nhánh.

"Vỏ kiếm này, đưa cho ngươi."

Kiếm Thần Vương cười nhạt một tiếng.

"Đa tạ."

Sở Cuồng Nhân tiếp nhận vỏ kiếm, tiện tay cắm Vô Đạo vào trong đó.

"Ván này, không thể tận hứng, lần sau lại chơi một lần nữa." Kiếm Thần Vương nói ra.

"Được."

Hai người tùy ý hàn huyên vài câu, Sở Cuồng lập tức Nhân rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Kiếm Thần Vương nhịn không được lộ ra nụ cười: "Rất tốt, rất tốt, cơ hội quật khởi của Kiếm Linh nhất tộc ta, quả thật là ở trên người của Thiên Kiếm."

Trở lại động phủ, Sở Cuồng Nhân lại phát hiện có một người đứng ngạo nghễ trước động phủ.

Người này ôm một thanh trường kiếm đỏ thẫm trong ngực, dáng người thẳng tắp, đứng ở trước động phủ của Sở Cuồng Nhân.

Dường như phát giác được Sở Cuồng Nhân trở về, người này xoay người nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, thản nhiên nói: "Rút kiếm đi, để cho ta được thấy năng lực của Thiên Kiếm một lần!"

"Ngươi, còn chưa đủ tư cách."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, không muốn để ý tới đối phương.

"Thế nào, Thiên Kiếm trong truyền thuyết e sợ chiến sao?"

Người cầm kiếm kia xùy cười một tiếng nói ra.

"Kế khích tướng thấp kém, vô dụng đối với ta."

Động tĩnh của nơi này hấp dẫn sự chú ý của không ít người, tất cả mọi người nhìn về phía này, vô cùng hiếu kỳ.

"Là Lăng Phi, vậy mà hắn thật sự tới khiêu chiến Thiên Kiếm."

"Không phải chứ, hắn là đối thủ của Thiên Kiếm sao?"

"Cho dù không phải, thử một lần cũng tốt, ta cũng muốn gặp cao chiêu của Thiên Kiếm."

Mọi người vô cùng chờ mong.

Sở Cuồng Nhân cũng không quan tâm, trực tiếp đi về phía động phủ của mình, nhưng không ngờ Lăng Phi kia vẫn không buông tha, cản ở trước mặt của hắn như cũ.

"Thiên Kiếm, nếu ngươi..."

Lúc Lăng Phi định tiếp tục nói gì đó, trước mắt đột nhiên có một đạo kiếm quang gào thét mà đến.

Kiếm quang kia như sóng to phun trào, gào thét mà đến!

Đúng là khiến hắn cảm thấy bản thân như bước vào một mảnh khí hải, căn bản không có sức chống cự, hắn còn không biết đã xảy ra chuyện gì, thân thể đột nhiên cảm nhận được một cú đánh thật mạnh, cốt cách nổ tung, cả người bị đánh bay ra ngoài mấy ngàn trượng, té lăn trên đất, trực tiếp bất tỉnh.

Nhóm kiếm khách đứng xem ở xung quanh hai mặt nhìn nhau, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Các ngươi nhìn thấy Thiên Kiếm xuất kiếm sao?"

Có người hỏi.

Mọi người lắc đầu, biểu thị cái gì cũng không thấy.

Sở Cuồng Nhân không để ý huyên náo của mọi người ở sau lưng, trực tiếp trở lại động phủ, lấy được Vô Đạo, Kiếm Thần Vương cũng gặp rồi.

Hiện tại, hắn muốn bế quan tu hành, chờ đợi Thiên Nguyên cổ tinh mở ra.

Mấy ngày sau.

Lăng Phi mơ màng tỉnh lại, hắn muốn đứng dậy, lại cảm giác được một trận đau đớn kịch liệt truyền đến.

Hắn hồi tưởng lại chuyện phát sinh mấy ngày trước, chính mình, bị Thiên Kiếm đánh bay!

Một kiếm?

Mình bị một kiếm đánh bay? !

Không đúng.

Hắn cũng không biết Thiên Kiếm có rút kiếm hay không, nghiêm khắc mà nói, ngay cả một kiếm cũng không có.

"Đây chính là thực lực của Thiên Kiếm sao? Quả thật rất kinh khủng!"

Lăng Phi hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra vẻ chấn động.

Ngay sau đó, trong mắt hắn lộ ra vẻ kiên định.

"Thiên Kiếm vừa xuất hiện, vạn kiếm thần phục, Thiên Kiếm cao hơn trời!"

"Đây là tiên đoán cổ lão, Thiên Kiếm, là tồn tại chỉ huy Kiếm Linh nhất tộc đi đến thành tựu huy hoàng trước đó chưa từng có, nếu ta có thể đi theo bên cạnh hắn, sẽ có lợi rất lớn đối với ta!"

"Ta quyết định, ta muốn trở thành tùy tùng của Thiên Kiếm!"

Lăng Phi nhìn động phủ cách đó không xa, sau đó lấy ra một viên thuốc ăn vào, khôi phục thương thế.

Sau đó không lâu, hắn đi đến động phủ của Sở Cuồng Nhân, muốn đi vào, nhưng nghĩ đến một kiếm kia của Sở Cuồng Nhân, lại lui trở về.

"Tự tiện xông vào động phủ của Thiên Kiếm, chỉ sợ tình cảnh sẽ còn thảm hơn trước kia, vẫn nên chờ ở bên ngoài thôi."

Lăng Phi âm thầm nghĩ tới.

Thời gian trôi qua, mấy tháng đã đi qua.

Sở Cuồng Nhân từ từ tỉnh lại trong động phủ, cảm giác sức mạnh tiên nguyên dư thừa trong cơ thể: "Tiên nguyên chi hoa thập tứ phẩm, thọ nguyên chi hoa nhị thập tứ phẩm, linh hồn chi hoa thập ngũ phẩm, bây giờ ta đã hoàn toàn vượt qua cảnh giới Đại La tam hoa, thậm chí khiêu chiến vượt cấp ngũ khí cảnh cũng không phải việc khó gì."

Lúc trước, khi hắn chiến một trận với ngũ khí cảnh còn cần dùng đến Chuyển Sinh Hóa Tử chi pháp, nhưng bây giờ, dù cho không dùng, thì cảnh giới ngũ khí bình thường cũng không phải là đối thủ của hắn.

"Cũng không biết qua bao lâu nữa thì Thiên Nguyên cổ tinh mới mở ra, nếu không thì nhân cơ hội này, ra ngoài dạo một chút, thuận tiện xem xét tin tức các tộc của vũ trụ này một chút."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Tương lai vũ trụ Thiên Nguyên và vũ trụ Bàn Cổ sẽ khai chiến, nếu như không biết chút gì về kẻ địch, sẽ rất thua thiệt.

Hắn ra khỏi động phủ.

Mà lúc này, một bóng người lao về phía hắn.

Sở Cuồng Nhân nhận ra đối phương, chính là Lăng Phi trước kia bị hắn tiện tay dùng một đạo kiếm khí đánh bay.

Làm sao, chẳng lẽ còn không hết hi vọng?

Trong mắt Sở Cuồng Nhân bắn ra một đạo lãnh ý, nếu lại không biết tiến thối, hắn cũng không ngại chém giết đối phương ở đây.

Phù phù!

Ngay khi Sở Cuồng Nhân chuẩn bị xuất kiếm, chỉ thấy Lăng Phi trực tiếp quỳ trước mặt mình: "Xin Thiên Kiếm thu ta làm tùy tùng! Ta nguyện cúc cung tẫn tụy vì Thiên Kiếm!"

Nghe đến đây, không chỉ Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút, những người khác cũng ngây ngẩn cả người.

Lăng Phi là ai?

Đây chính là một trong mấy yêu nghiệt gần với Trầm Phi Hồ bên trong Kiếm Linh nhất tộc, cho dù là Trầm Phi Hồ cũng không có cách nào làm cho đối phương đi theo mình.

Nhưng bây giờ, lại chủ động quỳ gối ở trước mặt Sở Cuồng Nhân cầu đi theo? !

...

Hàng ngũ của Trầm Phi Hồ, há có thể đánh đồng với Thiên Kiếm? !

Đây chính là Thiên Kiếm!

Tương lai không chỉ sừng sững ở đỉnh phong kiếm đạo, còn là người lãnh đạo trong dự ngôn sẽ chỉ huy Kiếm Linh tộc đến đỉnh vũ trụ.

Nếu mang ra so sánh, Trầm Phi Hồ thì tính là cái gì chứ?

Trở thành tùy tùng của loại tồn tại này, không chỉ không lỗ, mà còn rất có lời!

Tương lai Sở Cuồng Nhân trở thành người lãnh đạo của Kiếm Linh nhất tộc, cho dù là tùy tùng của hắn, địa vị của người đó tất nhiên cũng là dưới một người, mà trên vạn người.

"Ta dựa vào, khó trách Lăng Phi quỳ đến gọn gàng, linh hoạt như thế, dễ dàng như thế, thì ra là thế!"

"Tốt cho Lăng Phi ngươi, không nghĩ tới vậy mà ngươi bỉ ổi như thế, Thiên Kiếm đại nhân, không cần để ý hắn, việc làm tùy tùng của ngươi, vẫn nên để ta đi."

"Đều tránh ra cho ta, chỗ đó là của ta."

"Thiên Kiếm đại nhân, hãy suy xét ta đi, ta còn có thể làm ấm giường cho ngươi."

Chương 1677: Hàn Sương Kiếm Thể, Hàn Băng tộc, Lãnh Cửu Phong

Nguyên một đám tộc nhân Kiếm Linh tranh nhau muốn làm tùy tùng của Sở Cuồng Nhân.

Dù sao, việc trở thành tùy tùng của Thiên Kiếm, không những không mất mặt, mà còn là vinh hạnh vô thượng đối với tộc nhân Kiếm Linh!

Sở Cuồng Nhân nhìn một đám tộc nhân Kiếm Linh trước mắt, ánh mắt hơi hơi lóe lên.

Hắn muốn đi ra ngoài dạo một chút, có một người quen thuộc đối với vũ trụ Thiên Nguyên làm người dẫn đường cũng là một chuyện tốt, tuy thực lực của Lăng Phi không được tốt lắm, nhưng đặt ở bên trong một đời trẻ tuổi của Kiếm Linh nhất tộc đã là đỉnh phong, cũng có tư cách đi theo bên cạnh hắn.

"Lăng Phi lưu lại, còn về những người khác, rời đi đi." Sở Cuồng Nhân nói ra.

Nghe được lời này của hắn, trong mắt của rất nhiều tộc nhân Kiếm Linh không khỏi toát ra vẻ thất vọng, ngược lại, sắc mặt của Lăng Phi vui vẻ, vô cùng kích động.

"Đứng lên đi."

Đợi sau khi mọi người rời đi, Sở Cuồng Nhân từ tốn nói đối với Lăng Phi quỳ trên mặt đất.

"Đa tạ Thiên Kiếm."

"Ta muốn rời khỏi Kiếm Linh nhất tộc, đi đến địa phương khác dạo một chút, ngươi đi theo ta đi."

"Dạ."

Sở Cuồng Nhân tìm được Kiếm Linh tộc trưởng, nói ra ý nghĩ của mình với đối phương, mà Kiếm Linh tộc trưởng cũng không có ngăn cản hắn.

"Ngươi vừa mới tỉnh lại từ bên trong giấc ngủ say, ra ngoài đi một chút cũng tốt, có thể nhận thức một chút về bố cục hiện nay của vũ trụ Thiên Nguyên."

Kiếm Linh tộc trưởng nói ra, hắn thấy, Sở Cuồng Nhân là yêu nghiệt đã tiến vào tổ địa để ngủ say trước khi vạn kiếm kiếp xảy ra, tính đến hiện tại đã qua vô số năm, đối với vũ trụ Thiên Nguyên hiện tại sẽ cảm thấy có một ít xa lạ, ra ngoài dạo một chút, mở rộng kiến thức, có lợi cho thời điểm tranh phong với yêu nghiệt còn lại khi Thiên Nguyên cổ tinh mở ra trong tương lai.

"Đúng rồi, vài ngày trước đó, bên trong Hàn Sương Kiếm Tinh truyền tới một tin tức, chỗ đó có người đã thức tỉnh Hàn Sương Kiếm Thể, ngươi có thể đến đó xem trước, nếu như thích hợp, có thể mang theo người đó rời đi."

Kiếm Linh tộc trưởng bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, nói ra.

Hàn Sương Kiếm Tinh chính là một thế lực phụ thuộc Kiếm Linh cổ tinh, là một chủng tộc cấp chín, gần với Vương tộc ở bên trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Mà Hàn Sương Kiếm Thể cũng là một loại thể chất kiếm đạo không kém gì Bất Bại Kiếm Thể, vô cùng quý giá, nếu bồi dưỡng thật tốt, thành tựu tương lai sẽ không kém Trầm Phi Hồ bao nhiêu, Kiếm Linh nhất tộc vô cùng coi trọng đối với người này, vốn dự định phái người tiến đến tiếp nhận, nhưng nếu Sở Cuồng Nhân muốn đi ra ngoài, vậy dứt khoát để hắn đến đó.

Thiên Kiếm chi đạo, chính là Vạn Kiếm Chí Tôn, ở bên người Thiên Kiếm, đối với vị có Hàn Sương Kiếm Thể này, có lẽ sẽ có trợ giúp.

"Hàn Sương Kiếm Thể sao? Ta đã biết."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Sau khi rời khỏi Kiếm Linh cổ tinh, Sở Cuồng Nhân mang theo Lăng Phi lao về phía Hàn Sương Kiếm Tinh ở xa.

Mà giờ khắc này.

Hàn Băng tộc bên trong Hàn Sương Kiếm Tinh, đang cử hành một trận thịnh yến.

Hàn Băng tộc, chính là thế lực chủng tộc lớn nhất bên trong Hàn Sương Kiếm Tinh này, vị Hàn Sương Kiếm Thể kia cũng sinh ra từ nơi này.

Tổ chức thịnh yến, thứ nhất là chiếu cáo thiên hạ, Hàn Băng tộc có một vị tuyệt thế kiếm thể ra đời, sẽ tiến hành gia nhập Kiếm Linh nhất tộc.

Kiếm Linh nhất tộc chính là Vương tộc, nếu vị kiếm thể này gia nhập vào, cũng sẽ có trợ giúp không nhỏ đối với danh vọng của cả Hàn Băng tộc.

Thứ hai, vừa lúc là đại thọ ba vạn năm của tộc trưởng Hàn Băng tộc, nên mượn cơ hội này chúc mừng một chút.

"Chúc mừng Hàn Băng tộc trưởng, Hàn Băng nhất tộc lại thêm lương tài."

"Đúng vậy, Hàn Tinh Vũ tiểu thư có thể gia nhập Kiếm Linh nhất tộc, thật đáng mừng, cường giả đỉnh phong trên kiếm đạo tương lai, nhất định có một vị trí của nàng."

"Hàn Băng tộc trưởng, Sương tộc ta dâng cho ngươi hơn 300 cân Huyền Băng100 ngàn năm, xin ngài vui lòng nhận lấy."

"Ha ha, đa tạ Sương tộc trưởng."

Bên trong Hàn Băng tộc, khách mời hội tụ, vô cùng náo nhiệt, bày đầy một bàn lại một bàn yến hội.

Mà ngoại trừ tộc trưởng Hàn Băng tộc phụ trách tiếp đãi, còn có một người thiếu nữ lãnh diễm mặc quần dài màu lam, khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân.

Tu vi của thiếu nữ này không cao, ở bên trong một đám thiên kiêu của Hàn Băng tộc, chỉ tính là trình độ trung thượng đẳng, vừa bước vào tu vi Kim Tiên, nhưng mọi người đối với nàng, cũng không dám coi thường chút nào.

Nàng tên là Hàn Tinh Vũ, cũng là Hàn Sương Kiếm Thể sắp gia nhập Kiếm Linh nhất tộc lần này!

"Tinh Vũ, vất vả cho ngươi."

Hàn Băng tộc trưởng một cái, nói với thiếu nữ cười nhạt.

Thiếu nữ lắc đầu: "Đây là chuyện Tinh Vũ phải làm."

"Tinh Vũ muội muội, chúc mừng ngươi."

Giờ phút này, một nam tử đi đến trước mặt Hàn Tinh Vũ, chắp tay nói ra, người này là một thiên kiêu của Sương tộc, tu vi còn cường đại hơn so với Hàn Tinh Vũ.

Không chỉ có như thế, hắn cũng có sự ái mộ đối với Hàn Tinh Vũ.

Nhưng mà, Hàn Tinh Vũ lại không hề thay đổi sắc mặt hki nhìn thấy hắn, nhất là sau khi thức tỉnh Hàn Sương Kiếm Thể, hai bên sẽ ngày càng cách xa.

Nghĩ đến đây, thanh niên này không khỏi có chút phiền muộn.

Hắn thừa dịp đối phương còn chưa có tiến về Kiếm Linh nhất tộc, có thể trò chuyện thì sẽ hàn huyên nhiều thêm vài câu, mà Hàn Tinh Vũ cũng đáp lại hắn, tuy nho nhã lễ độ, nhưng lãnh đạm, vẫn duy trì một khoảng cách.

"Ha ha, Hàn Băng tộc có người thức tỉnh Hàn Sương Kiếm Thể, không nghĩ sẽ trở về Thiên Hàn tộc, lại nghĩ đến sẽ đưa đến Kiếm Linh tộc, thật sự là buồn cười!"

Lúc này, nơi xa truyền đến một giọng nói lạnh nhạt.

Chỉ thấy nhiệt độ giữa thiên địa bỗng nhiên hạ xuống, toàn bộ sơn hà khắp nơi bị đóng băng, bầu trời vốn dĩ còn trong trẻo khí trời, trong nháy mắt đã rơi đầy tuyết.

Cách đó không xa, một thanh niên tóc lam tuấn lãng từ từ đi tới.

Thanh niên mặt mày như kiếm, hai con mắt như Hàn Tinh, trên người lộ ra hàn khí lạnh lẽo, chỗ hắn đến, tuyết lớn đầy trời, sinh cơ của vạn linh cũng theo đó mà bị đông cứng, vô cùng doạ người.

"Là hắn, yêu nghiệt của Thiên Hàn nhất tộc, Lãnh Cửu Phong!"

Mọi người vô cùng kinh ngạc nhìn người tới.

Thiên Hàn nhất tộc, một trong Vương tộc, mà Lãnh Cửu Phong chính là yêu nghiệt của Vương tộc này, xếp hạng thứ hai mươi mốt ở phía trên Bảng Thiên Thần, còn cao hơn so với Trầm Phi Hồ.

Không chỉ có như thế, nghe đồn lúc trước Hàn Băng tộc là phân hóa ra từ bên trong Thiên Hàn nhất tộc.

Tuy quan hệ của Thiên Hàn nhất tộc và Kiếm Linh nhất tộc không thể nói là ác liệt, nhưng cũng tuyệt đối không tính là hữu hảo, ngày bình thường là nước giếng không phạm nước sông.

Bây giờ, Lãnh Cửu Hàn đi đến Hàn Băng tộc, không khỏi làm cho người ta miên man bất định.

"Nơi này của chúng ta không chào đón người của Thiên Hàn nhất tộc."

Hàn Băng tộc trưởng lạnh giọng nói ra.

Mặc dù Hàn Băng tộc phân hoá từ Thiên Hàn tộc phân, nhưng quan hệ hai bên lại vô cùng ác liệt.

"Nghe nói vào nhiều năm trước kia, tổ tiên của Hàn Băng tộc nhất tộc chính là yêu nghiệt của Thiên Hàn tộc, nhưng lại bị tộc nhân hãm hại, bị phế đi tu vi, trục xuất khỏi Thiên Hàn tộc, nhưng tổ tiên Hàn Băng này lại có được cơ duyên khác, không chỉ khôi phục tu vi, còn lập ra Hàn Băng nhất tộc."Nguyên một đám tộc nhân Kiếm Linh tranh nhau muốn làm tùy tùng của Sở Cuồng Nhân.

Dù sao, việc trở thành tùy tùng của Thiên Kiếm, không những không mất mặt, mà còn là vinh hạnh vô thượng đối với tộc nhân Kiếm Linh!

Sở Cuồng Nhân nhìn một đám tộc nhân Kiếm Linh trước mắt, ánh mắt hơi hơi lóe lên.

Hắn muốn đi ra ngoài dạo một chút, có một người quen thuộc đối với vũ trụ Thiên Nguyên làm người dẫn đường cũng là một chuyện tốt, tuy thực lực của Lăng Phi không được tốt lắm, nhưng đặt ở bên trong một đời trẻ tuổi của Kiếm Linh nhất tộc đã là đỉnh phong, cũng có tư cách đi theo bên cạnh hắn.

"Lăng Phi lưu lại, còn về những người khác, rời đi đi." Sở Cuồng Nhân nói ra.

Nghe được lời này của hắn, trong mắt của rất nhiều tộc nhân Kiếm Linh không khỏi toát ra vẻ thất vọng, ngược lại, sắc mặt của Lăng Phi vui vẻ, vô cùng kích động.

"Đứng lên đi."

Đợi sau khi mọi người rời đi, Sở Cuồng Nhân từ tốn nói đối với Lăng Phi quỳ trên mặt đất.

"Đa tạ Thiên Kiếm."

"Ta muốn rời khỏi Kiếm Linh nhất tộc, đi đến địa phương khác dạo một chút, ngươi đi theo ta đi."

"Dạ."

Sở Cuồng Nhân tìm được Kiếm Linh tộc trưởng, nói ra ý nghĩ của mình với đối phương, mà Kiếm Linh tộc trưởng cũng không có ngăn cản hắn.

"Ngươi vừa mới tỉnh lại từ bên trong giấc ngủ say, ra ngoài đi một chút cũng tốt, có thể nhận thức một chút về bố cục hiện nay của vũ trụ Thiên Nguyên."

Kiếm Linh tộc trưởng nói ra, hắn thấy, Sở Cuồng Nhân là yêu nghiệt đã tiến vào tổ địa để ngủ say trước khi vạn kiếm kiếp xảy ra, tính đến hiện tại đã qua vô số năm, đối với vũ trụ Thiên Nguyên hiện tại sẽ cảm thấy có một ít xa lạ, ra ngoài dạo một chút, mở rộng kiến thức, có lợi cho thời điểm tranh phong với yêu nghiệt còn lại khi Thiên Nguyên cổ tinh mở ra trong tương lai.

"Đúng rồi, vài ngày trước đó, bên trong Hàn Sương Kiếm Tinh truyền tới một tin tức, chỗ đó có người đã thức tỉnh Hàn Sương Kiếm Thể, ngươi có thể đến đó xem trước, nếu như thích hợp, có thể mang theo người đó rời đi."

Kiếm Linh tộc trưởng bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, nói ra.

Hàn Sương Kiếm Tinh chính là một thế lực phụ thuộc Kiếm Linh cổ tinh, là một chủng tộc cấp chín, gần với Vương tộc ở bên trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Mà Hàn Sương Kiếm Thể cũng là một loại thể chất kiếm đạo không kém gì Bất Bại Kiếm Thể, vô cùng quý giá, nếu bồi dưỡng thật tốt, thành tựu tương lai sẽ không kém Trầm Phi Hồ bao nhiêu, Kiếm Linh nhất tộc vô cùng coi trọng đối với người này, vốn dự định phái người tiến đến tiếp nhận, nhưng nếu Sở Cuồng Nhân muốn đi ra ngoài, vậy dứt khoát để hắn đến đó.

Thiên Kiếm chi đạo, chính là Vạn Kiếm Chí Tôn, ở bên người Thiên Kiếm, đối với vị có Hàn Sương Kiếm Thể này, có lẽ sẽ có trợ giúp.

"Hàn Sương Kiếm Thể sao? Ta đã biết."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Sau khi rời khỏi Kiếm Linh cổ tinh, Sở Cuồng Nhân mang theo Lăng Phi lao về phía Hàn Sương Kiếm Tinh ở xa.

Mà giờ khắc này.

Hàn Băng tộc bên trong Hàn Sương Kiếm Tinh, đang cử hành một trận thịnh yến.

Hàn Băng tộc, chính là thế lực chủng tộc lớn nhất bên trong Hàn Sương Kiếm Tinh này, vị Hàn Sương Kiếm Thể kia cũng sinh ra từ nơi này.

Tổ chức thịnh yến, thứ nhất là chiếu cáo thiên hạ, Hàn Băng tộc có một vị tuyệt thế kiếm thể ra đời, sẽ tiến hành gia nhập Kiếm Linh nhất tộc.

Kiếm Linh nhất tộc chính là Vương tộc, nếu vị kiếm thể này gia nhập vào, cũng sẽ có trợ giúp không nhỏ đối với danh vọng của cả Hàn Băng tộc.

Thứ hai, vừa lúc là đại thọ ba vạn năm của tộc trưởng Hàn Băng tộc, nên mượn cơ hội này chúc mừng một chút.

"Chúc mừng Hàn Băng tộc trưởng, Hàn Băng nhất tộc lại thêm lương tài."

"Đúng vậy, Hàn Tinh Vũ tiểu thư có thể gia nhập Kiếm Linh nhất tộc, thật đáng mừng, cường giả đỉnh phong trên kiếm đạo tương lai, nhất định có một vị trí của nàng."

"Hàn Băng tộc trưởng, Sương tộc ta dâng cho ngươi hơn 300 cân Huyền Băng100 ngàn năm, xin ngài vui lòng nhận lấy."

"Ha ha, đa tạ Sương tộc trưởng."

Bên trong Hàn Băng tộc, khách mời hội tụ, vô cùng náo nhiệt, bày đầy một bàn lại một bàn yến hội.

Mà ngoại trừ tộc trưởng Hàn Băng tộc phụ trách tiếp đãi, còn có một người thiếu nữ lãnh diễm mặc quần dài màu lam, khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân.

Tu vi của thiếu nữ này không cao, ở bên trong một đám thiên kiêu của Hàn Băng tộc, chỉ tính là trình độ trung thượng đẳng, vừa bước vào tu vi Kim Tiên, nhưng mọi người đối với nàng, cũng không dám coi thường chút nào.

Nàng tên là Hàn Tinh Vũ, cũng là Hàn Sương Kiếm Thể sắp gia nhập Kiếm Linh nhất tộc lần này!

"Tinh Vũ, vất vả cho ngươi."

Hàn Băng tộc trưởng một cái, nói với thiếu nữ cười nhạt.

Thiếu nữ lắc đầu: "Đây là chuyện Tinh Vũ phải làm."

"Tinh Vũ muội muội, chúc mừng ngươi."

Giờ phút này, một nam tử đi đến trước mặt Hàn Tinh Vũ, chắp tay nói ra, người này là một thiên kiêu của Sương tộc, tu vi còn cường đại hơn so với Hàn Tinh Vũ.

Không chỉ có như thế, hắn cũng có sự ái mộ đối với Hàn Tinh Vũ.

Nhưng mà, Hàn Tinh Vũ lại không hề thay đổi sắc mặt hki nhìn thấy hắn, nhất là sau khi thức tỉnh Hàn Sương Kiếm Thể, hai bên sẽ ngày càng cách xa.

Nghĩ đến đây, thanh niên này không khỏi có chút phiền muộn.

Hắn thừa dịp đối phương còn chưa có tiến về Kiếm Linh nhất tộc, có thể trò chuyện thì sẽ hàn huyên nhiều thêm vài câu, mà Hàn Tinh Vũ cũng đáp lại hắn, tuy nho nhã lễ độ, nhưng lãnh đạm, vẫn duy trì một khoảng cách.

"Ha ha, Hàn Băng tộc có người thức tỉnh Hàn Sương Kiếm Thể, không nghĩ sẽ trở về Thiên Hàn tộc, lại nghĩ đến sẽ đưa đến Kiếm Linh tộc, thật sự là buồn cười!"

Lúc này, nơi xa truyền đến một giọng nói lạnh nhạt.

Chỉ thấy nhiệt độ giữa thiên địa bỗng nhiên hạ xuống, toàn bộ sơn hà khắp nơi bị đóng băng, bầu trời vốn dĩ còn trong trẻo khí trời, trong nháy mắt đã rơi đầy tuyết.

Cách đó không xa, một thanh niên tóc lam tuấn lãng từ từ đi tới.

Thanh niên mặt mày như kiếm, hai con mắt như Hàn Tinh, trên người lộ ra hàn khí lạnh lẽo, chỗ hắn đến, tuyết lớn đầy trời, sinh cơ của vạn linh cũng theo đó mà bị đông cứng, vô cùng doạ người.

"Là hắn, yêu nghiệt của Thiên Hàn nhất tộc, Lãnh Cửu Phong!"

Mọi người vô cùng kinh ngạc nhìn người tới.

Thiên Hàn nhất tộc, một trong Vương tộc, mà Lãnh Cửu Phong chính là yêu nghiệt của Vương tộc này, xếp hạng thứ hai mươi mốt ở phía trên Bảng Thiên Thần, còn cao hơn so với Trầm Phi Hồ.

Không chỉ có như thế, nghe đồn lúc trước Hàn Băng tộc là phân hóa ra từ bên trong Thiên Hàn nhất tộc.

Tuy quan hệ của Thiên Hàn nhất tộc và Kiếm Linh nhất tộc không thể nói là ác liệt, nhưng cũng tuyệt đối không tính là hữu hảo, ngày bình thường là nước giếng không phạm nước sông.

Bây giờ, Lãnh Cửu Hàn đi đến Hàn Băng tộc, không khỏi làm cho người ta miên man bất định.

"Nơi này của chúng ta không chào đón người của Thiên Hàn nhất tộc."

Hàn Băng tộc trưởng lạnh giọng nói ra.

Mặc dù Hàn Băng tộc phân hoá từ Thiên Hàn tộc phân, nhưng quan hệ hai bên lại vô cùng ác liệt.

"Nghe nói vào nhiều năm trước kia, tổ tiên của Hàn Băng tộc nhất tộc chính là yêu nghiệt của Thiên Hàn tộc, nhưng lại bị tộc nhân hãm hại, bị phế đi tu vi, trục xuất khỏi Thiên Hàn tộc, nhưng tổ tiên Hàn Băng này lại có được cơ duyên khác, không chỉ khôi phục tu vi, còn lập ra Hàn Băng nhất tộc."

"Xem ra, tin đồn này là sự thật, bằng không thì thái độ của Hàn Băng tộc trưởng sẽ không như vậy."

"Chậc chậc, Thiên Hàn tộc là nhìn trúng tiềm lực của Hàn Tinh Vũ, muốn đến đưa nàng mang về Thiên Hàn tộc nuôi dưỡng."

"Hẳn là như vậy, đây chính là Hàn Sương Kiếm Thể, nằm trong năm mươi vị trí đầu trong ba ngàn thể chất, cho dù là Thiên Hàn nhất tộc, cũng không có mấy người có được thể chất như vậy."

"Chuyện này, thú vị."

Mọi người nghị luận ầm ĩ, một bộ chuẩn bị xem kịch vui.

Dù sao, cho dù là Hàn Băng tộc, hay là Thiên Hàn tộc thì đều là tồn tại bọn họ không chọc nổi.

"Ta biết hai tộc chúng ta có một ít hiểu lầm, nhưng chỉ cần Hàn Tinh Vũ trở về tộc ta, tộc ta có thể bỏ qua chuyện cũ, thậm chí Hàn Băng tộc cũng có thể trở về Thiên Hàn tộc một lần nữa."

Lãnh Cửu Phong từ tốn nói.

Một bộ dáng cao cao tại thượng, dường như để Hàn Băng tộc trở về, là ân điển đối với bọn họ.

Hàn Băng tộc trưởng nghe vậy, sắc mặt lại âm trầm như nước: "Đã nhiều năm như vậy, Thiên Hàn tộc, vẫn không đổi được loại tư thái làm cho người ta buồn nôn này."

"Xem ra, tin đồn này là sự thật, bằng không thì thái độ của Hàn Băng tộc trưởng sẽ không như vậy."

"Chậc chậc, Thiên Hàn tộc là nhìn trúng tiềm lực của Hàn Tinh Vũ, muốn đến đưa nàng mang về Thiên Hàn tộc nuôi dưỡng."

"Hẳn là như vậy, đây chính là Hàn Sương Kiếm Thể, nằm trong năm mươi vị trí đầu trong ba ngàn thể chất, cho dù là Thiên Hàn nhất tộc, cũng không có mấy người có được thể chất như vậy."

"Chuyện này, thú vị."

Mọi người nghị luận ầm ĩ, một bộ chuẩn bị xem kịch vui.

Dù sao, cho dù là Hàn Băng tộc, hay là Thiên Hàn tộc thì đều là tồn tại bọn họ không chọc nổi.

"Ta biết hai tộc chúng ta có một ít hiểu lầm, nhưng chỉ cần Hàn Tinh Vũ trở về tộc ta, tộc ta có thể bỏ qua chuyện cũ, thậm chí Hàn Băng tộc cũng có thể trở về Thiên Hàn tộc một lần nữa."

Lãnh Cửu Phong từ tốn nói.

Một bộ dáng cao cao tại thượng, dường như để Hàn Băng tộc trở về, là ân điển đối với bọn họ.

Hàn Băng tộc trưởng nghe vậy, sắc mặt lại âm trầm như nước: "Đã nhiều năm như vậy, Thiên Hàn tộc, vẫn không đổi được loại tư thái làm cho người ta buồn nôn này."

Chương 1678: Thực lực của Lãnh Cửu Phong, ngươi dám đả thương người của

Kiếm Linh nhất tộc ta?

"Làm càn! !"

Sau khi Lãnh Cửu Phong nghe được lời của Hàn Băng tộc trưởng, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng âm trầm, hàn khí trên người lưu chuyển, hư không bốn phía đều bị ngưng tụ thành khối băng.

Mà Hàn Băng tộc trưởng không thèm để ý chút nào, lạnh lùng cười nói: "Ngày xưa, tổ tiên của Hàn Băng tộc ta bị các ngươi bỏ đi như giày rách, bây giờ các ngươi vẩy vẩy ngón tay liền muốn chúng ta trở về, các ngươi xem Hàn Băng tộc chúng ta thành con chó mặc cho các ngươi sai sử sao? Rốt cuộc là ai làm càn ở chỗ này, còn cần ta nhiều lời sao?"

"Xem ra, Hàn Sương Kiếm Thể này, hôm nay ngươi sẽ không giao ra."

"Hàn Sương Kiếm Thể, chắc chắn sẽ tiến về Kiếm Linh nhất tộc bồi dưỡng, không phải là chỗ để Thiên Hàn tộc các ngươi nhúng chàm!"

Thái độ của Hàn Băng tộc trưởng cường ngạnh nói ra.

"Há, thật sao? Nếu như ta hôm nay nhất định muốn mang nàng đi thì sao?"

"Vậy thì nhìn xem ngươi có bản lãnh này hay không."

Tuy Lãnh Cửu Phong là yêu nghiệt đứng thứ hai mươi mốt bảng Thiên Thần, nhưng hắn cũng không sợ, dù sao thì bản thân hắn cũng là cường giả Đại La ngũ khí cảnh.

Đối phó một Lãnh Cửu Phong, vẫn rất có lòng tin.

"Thú vị."

Bóng người Lãnh Cửu Phong lóe lên, biến mất ngay tại chỗ trong nháy mắt.

Lúc hắn xuất hiện lần nữa, đã ở trên đầu của Hàn Băng tộc trưởng, đánh ra một chưởng, tiên huy lưu chuyển, hàn khí kinh khủng như lũ quét kia phun ra ngoài trong nháy mắt!

"Hừ."

Hàn Băng tộc trưởng hừ lạnh một tiếng, cũng lập tức xuất thủ.

Cũng đánh ra một chưởng tương tự, hai luồng hàn khí ầm ầm đụng vào một chỗ, giống như hai tòa băng sơn cự đại đập vào nhau, vô số vụn băng hình thành một cơn bão táp khuếch tán ra.

Không ít người kinh hô vội vàng lùi lại, sợ bị tác động đến.

Sau một kích đó, Lãnh Cửu Phong và cả Hàn Băng tộc trưởng đều lùi lại.

"Không hổ là yêu nghiệt phía trên bảng Thiên Thần!"

Hàn Băng tộc trưởng nhìn Lãnh Cửu Phong, ánh mắt có một ít phức tạp.

Hắn là cường giả Đại La ngũ khí cảnh, mà Lãnh Cửu Phong này cũng chỉ là tam hoa cảnh, nhưng vẫn có thể đối kháng với mình như cũ, không phân cao thấp, phần thực lực này, quả thật là kinh người.

Chỉ một Lãnh Cửu Phong liền cho thấy căn cơ của Thiên Hàn tộc cường đại đến mức nào, so với Hàn Băng tộc, thì cao hơn không biết bao nhiêu.

"Lại đến!"

Lãnh Cửu Phong không có e ngại thực lực của Hàn Băng tộc trưởng chút nào, bóng người lóe lên, quanh người còn quấn từng đạo từng đạo hàn khí lạnh lẽo, lại công kích về phía đối phương lần nữa!

Một quyền một cước, đều ẩn chứa bất thế chi uy!

Đùng, đùng! !

Hàn khí đang không ngừng đụng chạm, hai người từ mặt đất đánh tới trên trời, tiên huy tươi sáng chiếu rọi chân trời, đóng băng hư không.

Giang hà, sinh linh, thảo mộc và tất cả mọi thứ ở bốn phía đều bị hàn khí kia bao phủ, hóa thành băng tuyết.

Một số tu sĩ cũng tu hành đạo thuộc tính Hàn ở dưới luồng hàn khí kia, cũng nhịn không được mà run lẩy bẩy, toàn thân run rẩy.

"Hàn khí thật là đáng sợ."

"Đây chính là thực lực của yêu nghiệt trên bảng Thiên Thần sao?"

Hàn Tinh Vũ nhìn trận chiến trên bầu trời, nhịn không được nỉ non nói, trong mắt lộ ra một tia hướng tới.

Bảng Thiên Thần, đây là một bảng xếp hạng yêu nghiệt bên trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Vô số yêu nghiệt thiên kiêu, đều xem việc bước lên bảng này làm vinh hạnh, cho dù là Hàn Tinh Vũ cũng không ngoại lệ, nhưng mà trước đó nàng không có bất kỳ tư cách gì để lên bảng, nhưng mà, hiện tại nàng đã thức tỉnh Hàn Sương Kiếm Thể, chỉ cần cố gắng, cộng thêm được Kiếm Linh nhất tộc bồi dưỡng, tương lai muốn leo lên bảng xếp hạng này cũng không phải là một chuyện chuyện rất khó khăn.

Trận chiến của Lãnh Cửu Phong và Hàn Băng tộc trưởng ngày càng gây cấn.

"Hàn Băng Thiên Linh Kiếm! !"

Chỉ thấy Hàn Băng tộc trưởng bỗng nhiên ngưng tụ kiếm chỉ, tiên nguyên hóa thành kiếm khí vô biên, dung nhập vào bên trong hàn khí, hóa thành một đạo kiếm ảnh màu trắng cự đại!

Kiếm ảnh chém ra, vạn xuyên đóng băng!

Toàn bộ Hàn Sương Kiếm Tinh, giống như muốn bị gió tuyết vô biên này cắt đứt.

Một bên khác, Lãnh Cửu Phong cũng thi triển cực chiêu.

Chỉ thấy ánh mắt của hắn ngưng trọng, một lượng lớn hàn khí bàng bạc lưu chuyển ở trong lòng bàn tay, tay kết nên ấn quyết huyền diệu, hàn khí bị dẫn dắt kia, hóa thành từng tòa băng sơn to lớn.

Chín tòa băng sơn, xếp thành một hàng, đón lấy kiếm khí khổng lồ đang đánh tới.

Khi từng tiếng nổ lớn vang lên, băng sơn liên tục nổ tung, mà kiếm khí kia cũng đang tan rã thành từng khúc.

Ầm!

Cuối cùng, kiếm khí cũng mạnh hơn một chút, Lãnh Cửu Phong bị đánh bay ra ngoài, quần áo vỡ tan, lộ ra một món nội giáp trong suốt.

Hiển nhiên là một món bảo vật hộ thân.

"Hàn Băng Thần Giáp? !"

Sắc mặt Hàn Băng tộc trưởng đột nhiên biến đổi: "Hàn Băng Thần Giáp này chính là vật mà Hàn Băng nhất tộc ta mất đi nhiều năm trước, làm sao lại ở trên người của ngươi? !"

"Ha, ít năm trước đây, có một trưởng lão của Hàn Băng tộc mang theo thần giáp này tới tìm ta, nói là muốn về Thiên Hàn tộc, ta đồng ý, thần giáp này tất nhiên thuộc về ta, Hàn Băng tộc trưởng, ngươi không trở về, nhưng người muốn trở về, còn nhiều lắm." Lãnh Cửu Phong cười lạnh nói ra.

Nghe được lời này của hắn, sắc mặt của Hàn Băng tộc trưởng càng khó coi hơn.

Tuy hắn tộc trưởng, nhưng cũng không thể quản được tất cả mọi người, có người muốn rời đi trở về Thiên Hàn tộc cũng không phải là chuyện hắn có thể ngăn cản.

"Lại cho ngươi một cơ hội, giao Hàn Sương Kiếm Thể ra, ta có thể để Hàn Băng tộc trở về."

Lãnh Cửu Phong nói lần nữa.

"Không có khả năng! !"

Giọng điệu của Hàn Băng tộc trưởng băng lãnh: "Những người khác muốn trở về làm chó, ta không ngăn cản được, nhưng người muốn ta làm chó, chính là si tâm vọng tưởng!"

"Đáng tiếc, vậy hôm nay ngươi chỉ có thể chết ở chỗ này."

"Hừ, Lãnh Cửu Phong, tuy ngươi là yêu nghiệt phía trên bảng Thiên Thần, có Hàn Băng Thần Giáp trên người, nhưng vẫn không phải là đối thủ của ta như cũ, chớ nói chi là giết ta."

Hàn Băng tộc trưởng khinh thường nói.

"Ai nói là ta muốn giết ngươi rồi?" Lãnh Cửu Phong lạnh nhạt nói ra.

Vừa nói xong, chỉ thấy ở phía sau hắn có hai bóng người đi ra, theo thứ tự là một nam một nữ, tu vi, đều là Đại La ngũ khí cảnh!

Không chỉ có như thế, khí tức của hai cảnh giới ngũ khí này, còn cường đại hơn so với Hàn Băng tộc trưởng!

"Bọn họ, mới là người giết ngươi."

Lãnh Cửu Phong cười lạnh nói.

"Ha, Hàn Băng tộc trưởng, hai chúng ta đều giống như ngươi, cũng ngưng tụ ra Thái Cực, Thái Tố nhị khí, hai đánh một, sao ngươi có thể là đối thủ của chúng ta?"

Một nam một tử đi ra từ sau lưng Lãnh Cửu Phong từ tốn nói.

Cảnh giới tam hoa, ngưng tụ tam hoa.

Cảnh giới ngũ khí, tụ tập ngũ khí, ngũ khí này bao gồm Thái Cực, Thái Tố, Thái Thủy, Thái Sơ, Thái Dịch.

Tụ tam hoa, chuyển ngũ khí, cuối cùng đạt đến đại viên mãn.

Đây cũng là các cấp độ tu vi của cảnh giới Đại La.

Ngoài ra, tu hành Đại La ý cũng là một yếu tố cực kỳ quan trọng.

"Có phải là đối thủ hay không, đánh một chút liền biết."

Hàn Băng tộc trưởng lạnh lùng nói ra, lập tức xuất thủ về phía hai người.

Ngay khi ba vị Đại La ngũ khí cảnh quần đấu, một bên khác, bóng người Lãnh Cửu Phong lóe lên, đi đến trước mặt Hàn Tinh Vũ, uy áp Đại La khuếch tán ra.

Tu vi của Hàn Tinh Vũ cũng chỉ vừa bước vào Kim Tiên làm sao có thể chống cự được luồng uy áp này, toàn thân run rẩy, cố nén không quỳ.

"Cho ngươi một cơ hội, về Thiên Hàn tộc với ta."

"Không có khả năng! !"

Hàn Tinh Vũ cắn răng nghiến lợi nói ra, tổ tiên chịu khuất nhục, dù nàng chưa trải qua, nhưng phụ thân thống hận cùng cực đối với Thiên Hàn nhất tộc, sao nàng có thể về đó.

"Nếu như không tuân, liền phải chết! !"

Uy áp trên người Lãnh Cửu Phong đã mạnh hơn.

Nhưng mà, vẫn không thể làm Hàn Tinh Vũ khuất phục như cũ, nàng lấy kiếm làm trụ, quật cường đứng đấy: "Muốn giết cứ giết!"

"Đáng tiếc, nếu đã không thề làm việc cho ta, cũng chỉ có thể đi chết!"

Lãnh Cửu Phong hừ lạnh một tiếng, lập tức xuất thủ không lưu tình chút nào, một lượng lớn hàn khí hóa thành một tòa băng sơn cự đại, giống như bầu trời đè xuống!

"Há, ngươi dám đả thương người của Kiếm Linh nhất tộc ta?"

Nhưng lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên, một đạo kiếm khí từ nơi xa lướt đến, trực tiếp cắt tòa băng sơn kia thành hai nửa.

Ngay sau đó, kiếm áp phô thiên cái địa từ cửu thiên giáng xuống, rung chuyển cả hành tinh!

Chương 1679: Ngươi có tư cách khiêu chiến Thiên sao? Thiên Kiếm chi uy, kinh khủng như vậy!

Ngay khi tánh mạng Hàn Tinh Vũ sắp sửa không còn, một giọng nói lạnh nhạt bỗng nhiên vang lên.

Ngay sau đó, uy áp kiếm đạo phô thiên cái địa từ trên chín tầng trời giáng xuống, băng tuyết vốn dĩ đang nhấn chìm Hàn Sương Kiếm Tinh, tại thời khắc này lại nhiều thêm một luồng sắc bén khó nói lên lời.

Không chỉ có như thế, lần này đến đây tham gia thịnh yến của Hàn Sương Kiếm Tinh còn có không ít kiếm khách, mà giờ khắc này, kiếm trong tay bọn họ lại bởi vì luồng kiếm áp này mà run rẩy.

"Kiếm áp thật là khủng khiếp!"

"Là, là người nào? !"

"Kiếm Linh nhất tộc, tuyệt đối là người của Kiếm Linh nhất tộc."

Mọi người khiếp sợ nhìn về phía nơi xa.

Chỉ thấy tầng mây lăn lộn, hàng tỉ tiên huy nở rộ, ngay sau đó, có một bóng người bạch y, tay cầm một thanh trường kiếm màu đen, từ từ đạp không mà đến.

Nam tử này quá bất phàm, mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt lạnh lùng, trong lúc giơ tay nhấc chân có một luồng siêu phàm chi khí, và một luồng kiếm áp kinh thiên chấn thiên hám địa! !

"Hắn là ai? Nhìn thật trẻ tuổi."

"Vào lúc nào mà Kiếm Linh tộc lại có một yêu nghiệt như thế? Chẳng lẽ là Trầm Phi Hồ trong truyền thuyết đến sao?"

"Không đúng, nghe nói Trầm Phi Hồ đã sớm chết tại bên trong bí cảnh ở thông đạo hai giới, hơn nữa, ta cũng đã từng gặp Trầm Phi Hồ, bộ dạng của hắn không phải thế này."

"Vậy rốt cuộc hắn là ai?"

"Chờ một chút, các ngươi có cảm thấy luồng khí tức này có chút quen thuộc hay không."

Một kiếm tu nhìn thanh kiếm đang run rẩy trong tay mình, không khỏi hồi tưởng lại dị tượng khinh khủng phát sinh ở đoạn thời gian trước!

Đây tuyệt đối là một ngày có tư cách ghi vào lịch sử kiếm đạo!

Bởi vì nguyên nhân không rõ, gần ba phần kiếm khí trên vũ trụ Thiên Nguyên đứt gãy, ba phần kiếm khí đã trở nên ảm đạm, ba phần kiếm khí run rẩy.

Mà bây giờ, nhóm kiếm tu ở chỗ này cũng cảm nhận được khí tức giống với hôm đó, mặc dù không có mãnh liệt như hôm đó, nhưng tuyệt đối là có cùng nguồn gốc!

Chẳng lẽ, người trước mắt này chính là tồn tại gây nên dị tượng hôm đó sao?

Sở Cuồng Nhân đạp không mà đến, ở phía sau hắn, Lăng Phi đi theo sát, rất giống với bộ dáng của tùy tùng.

"Yêu nghiệt của Kiếm Linh nhất tộc sao? Chưa từng thấy qua, xưng tên ra!"

Lãnh Cửu Phong nhìn Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, sau khi cảm nhận được khí tức cường đại tiêu tán ra từ trên người đối phương, không dám có chút phách lối.

"Ngươi cũng xứng biết tên của ta sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Lãnh Cửu Phong, trong mắt có một đạo kiếm quang bắn ra!

Kiếm quang vô cùng sắc nhọn, xé rách thiên khung!

"Cái gì!"

Sắc mặt Lãnh Cửu Phong đột nhiên biến đổi, hai tay có hàn khí phun ra ngoài, đánh vào phía trên kiếm quang!

Nhưng kiếm quang không hề hấn gì, còn xé rách hàn khí, trực tiếp cắt đứt nửa bàn tay của Lãnh Cửu Phong, khiến hắn không thể nhịn đau mà gào một tiếng, vội vàng muốn dùng hàn khí làm đông vết thương.

Mà sau khi tu sĩ bốn phía thấy cảnh này, nhịn không được mà hít vào một ngụm khí lạnh, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

"Ông trời ơi, chỉ dùng một đạo kiếm quang liền xé rách nửa bàn tay của Lãnh Cửu Phong, thực lực của người này không khỏi quá dọa người đi, rốt cuộc hắn có lai lịch gì? !"

"Mặc kệ là lai lịch gì, đều không phải người chúng ta có thể tuỳ tiện trêu chọc."

"Bên trong Kiếm Linh nhất tộc, ngoại trừ Trầm Phi Hồ, vậy mà còn có loại yêu nghiệt này, không, hắn còn mạnh hơn Trầm Phi Hồ không biết bao nhiêu lần."

"Còn có thanh kiếm kia của hắn..."

Có kiếm tu nhìn thanh hắc kiếm còn chưa ra khỏi vỏ trong tay Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ kinh nghi bất định: "Thanh kiếm kia, chẳng lẽ lại là... Vô Đạo? !"

"Vô Đạo?"

"Đúng vậy, ta từng bái phỏng qua Kiếm Linh nhất tộc, đi qua Vạn Kiếm phong, thấy qua thanh kiếm này, kiếm này tên là Vô Đạo, có thể nói là chí bảo kiếm đạo mạnh nhất bên trong vũ trụ Thiên Nguyên! Nghe nói bên trong Kiếm Linh nhất tộc, ngoại trừ Thiên Kiếm trong dự ngôn kia, không ai có thể rút ra thanh kiếm này! !"

"Hắn là Thiên Kiếm? ! !"

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, ở bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, có không ít truyền thuyết.

Mà Thiên Kiếm Kiếm Linh tộc, chính là một trong số đó.

Thiên Kiếm vừa xuất hiện, vạn kiếm thần phục, Thiên Kiếm còn cao hơn trời!

Đây là tiên đoán, không biết đã lưu truyền bao nhiêu năm bên trong giới kiếm đạo, nhưng Thiên Kiếm, lại chưa bao giờ xuất hiện, có vô số người đều cho rằng đây cũng chỉ là một lời giả dối mà thôi.

Nhưng bây giờ, Thiên Kiếm rút ra Vô Đạo đã xuất hiện!

Lại liên tưởng đến, dị tượng kiếm đạo rung động toàn bộ vũ trụ trước đó vài ngày, không khó tưởng tượng ra Thiên Kiếm này kinh người đến cỡ nào.

"Ông trời ơi, truyền thuyết lại biến thành thật."

Mọi người khiếp sợ nhìn Sở Cuồng Nhân.

Mặt mũi Hàn Tinh Vũ cũng tràn đầy vẻ thật không thể tin, nàng cũng là một kiếm tu, vốn cũng giống với những người khác, cho rằng truyền thuyết Thiên Kiếm chỉ là một lời giả dối mà thôi.

Nhưng hiện tại xem ra, kiến thức của mình vẫn quá nông cạn.

"Đáng chết, ngược lại ta thật muốn nhìn xem kẻ gọi là Thiên Kiếm này, rốt cuộc có mấy phần năng lực!"

Sắc mặt của Lãnh Cửu Phong vô cùng khó coi, chỉ thấy hắn ngưng tụ hàn khí, đúng là đang chế tạo ra một bàn tay giả làm từ hàn băng.

Sau đó, tay hắn kết thành pháp quyết huyền diệu, Đại La ý vô cùng băng lãnh đổ xuống.

Nguyên một đám phù văn lấy hắn làm trung tâm, di chuyển xung quanh, dị tượng từng tòa băng sơn cao ngất hiện lên, uy áp doạ người, điên cuồng nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

"Muốn khiêu chiến Thiên, ngươi có tư cách này sao?"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, kiếm chưa ra, khí định thần nhàn, vẻ ngạo nhiên, bễ nghễ thiên hạ!

"Cuồng vọng! !"

Lãnh Cửu Phong nổi giận gầm lên một tiếng, trên người có hàn khí vô tận đổ xuống, băng sơn hiện ra trong hư không cũng dần dần ngưng thành thực chất, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

Mỗi một tòa băng sơn đều giống như một ngôi sao lớn, uy thế dồi dào vô tận, vô cùng kinh người.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, ngưng tụ kiếm chỉ.

Một chút hàn quang hiện ra!

Kiếm khí mịt mù Thiên Sơn!

Kiếm chỉ của Sở Cuồng Nhân vạch một cái trong hư không, ngàn vạn kiếm khí phun ra ngoài, đan xen thành một đạo kiếm ảnh to lớn dài mấy triệu trượng, bắn thẳng về phía từng tòa băng sơn kia!

Kiếm khí ẩn chứa phong lôi chi thế, chỗ nó đến, hư không ầm ầm nổ tung!

Từng tòa băng sơn bị kiếm khí phá nát, một lượng lớn băng tuyết khuếch tán, hóa thành vòi rồng, phóng lên tận trời, tạo ra một cơn mưa đá viên trên bầu trời của Hàn Sương Kiếm Tinh.

Kiếm khí và băng sơn đụng chạm, chỉ thấy một bóng người bỗng nhiên bay ngược ra sau, đụng vào một dãy núi phía xa, vô cùng chật vật.

Chính là Lãnh Cửu Phong.

Giờ phút này, gân cốt của hắn vỡ vụn, không ngừng chảy máu, khí tức vô cùng hỗn loạn, đúng là bị một kiếm đánh trọng thương, thậm chí, nếu không phải trên người hắn có Hàn Băng Thần Giáp, chỉ sợ hắn đã mất mạng!

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân ngạo nghễ mà đứng ở phía xa, trong mắt mang theo vẻ không thể tin được.

Chỉ với một kiếm, bản thân đã bị bại thê thảm như thế.

Mà đối phương, ngay cả kiếm cũng không rút ra!

Những người còn lại thấy cảnh này, cũng không tự chủ được mà hít vào một ngụm khí lạnh: "Thiên Kiếm chi uy, thật là kinh khủng!"

Lăng Phi nhìn Sở Cuồng Nhân, mặt mũi tràn đầy vẻ tôn sùng.

Đây mới là giá trị của người mà bản thân hắn đi theo.

Hắn nhìn về phía Lãnh Cửu Phong đang hoài nghi nhân sinh, nhếch miệng, một kẻ đứng thứ hai mươi mốt trên bảng Thiên Thần, cũng dám tranh phong với Thiên Kiếm?

Cho dù là quái vật ở mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần đến, Thiên Kiếm cũng không sợ.

"Thiếu chủ!"

Cách đó không xa, hai Đại La ngũ khí cảnh theo Lãnh Cửu Phong đi tới trước mặt Lãnh Cửu Phong, dìu đối phương đứng lên, sau đó giương mắt lạnh lẽo nhìn Sở Cuồng Nhân: "Kiếm Linh nhất tộc, các ngươi tốt lắm, dám nặng tay đối với thiếu chủ của Thiên Hàn nhất tộc ta, các ngươi đang muốn khai chiến sao? !"

"Khai chiến?"

Sở Cuồng Nhân xùy cười một tiếng: "Ngươi cho rằng, Kiếm Linh nhất tộc ta sẽ sợ sao?"

Tuy hắn không biết căn cơ của Kiếm Linh nhất tộc như thế nào, nhưng cùng là Vương tộc, Thiên Hàn nhất tộc sẽ không dễ dàng khai chiến.

Hơn nữa, hắn đã để Tiểu Ái phân tích qua Kiếm Thần Vương.

Đối phương lại là Hợp Đạo đỉnh phong, nói cách khác, Thần Vương đứng đầu ở trong vũ trụ này, có một vị trí là của hắn, đã đủ để chấn nhiếp các phương.

"Tốt cho một Thiên Kiếm, ta muốn xem thử ngươi có bao nhiêu cân lượng!"

Chương 1680: Nghịch Thiên rốt cuộc cũng là dưới Thiên, mà ta lại là Thiên Ngoại Chi Thiên

"Tốt cho một Thiên Kiếm, ta cũng thật sự muốn xem ngươi có bao nhiêu cân lượng!"

Lão giả Đại La ngũ khí cảnh của Thiên Hàn tộc kia từ tốn nói.

Nghe được lời này của hắn, tất cả mọi người không khỏi thầm mắng một tiếng vô sỉ, đường đường là lão tiền bối, vậy mà lại khi dễ một tên hậu bối trẻ tuổi, quả thực là không biết xấu hổ.

Nhưng mà, Sở Cuồng Nhân lại hồn nhiên không thèm để ý đến, thản nhiên nói: "Ngươi có năng lực nghịch thiên sao?"

Hắn ngạo nghễ đứng đó, vẫn là tư thế bễ nghễ như cũ!

"Đến!"

Vút!

Bóng người của lão giả của Thiên Hàn nhất tộc lóe lên, trong nháy mắt đã biến mất ngay tại chỗ, một cái chớp mắt tiếp theo, hắn xuất hiện ở phía trên Sở Cuồng Nhân, không nói hai lời, đè xuống một chưởng!

Hàn khí sôi trào mãnh liệt không biết mạnh hơn bao nhiêu so với Lãnh Cửu Phong.

Thế nhưng, Sở Cuồng Nhân vẫn không lùi không tránh như cũ, ngưng tụ kiếm chỉ, tiên nguyên trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, Đại La ý gào thét xông ra, ngưng tụ ở phía trên kiếm chỉ.

Kiếm khí tung hoành, trực tiếp va chạm với hàn khí.

Vạn Tượng Kiếm Quyết, chỉ với một kiếm, diễn hóa vạn tượng tự nhiên, mà trên người Sở Cuồng Nhân mang nhiều loại Đại La ý, môn kiếm quyết này vô cùng hợp với hắn, sẽ tăng thêm sức mạnh, mỗi một loại Đại La ý đều có thể dung hợp hoàn mỹ ở trong kiếm chiêu!

"Kiếm, phong lôi!"

Kiếm khí giấu phong lôi, trong nháy mắt va chạm với hàn khí, bốn phía ầm ầm nổ tung!

Phong lôi tàn phá bừa bãi, băng sương băng phong thiên địa!

"Hàn khí đông lạnh cửu thiên! !"

Tay của lão giả của Thiên Hàn tộc kết thành pháp quyết huyền diệu, hàn băng Đại La ý ngưng tụ ở trong lòng bàn tay, hóa thành một tòa băng sơn lạnh lẽo đập ra ngoài!

Băng sơn này, vô cùng bao la hùng vĩ, to lớn như một hành tinh, uy lực của nó, còn gấp mấy lần Lãnh Cửu Phong.

"Kiếm, âm dương!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí kết hợp âm dương, hóa thành một Thái Cực Đồ to lớn, giống như nghiền ép cả bầu trời.

Một kích này, tuy rằng có cách làm khác nhau với thần thông âm Dương Lưỡng Nghi Đồ thế nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Hắn đã dần dần vận dụng những gì bản thân tự học được, dung nhập toàn bộ thần thông mình nắm giữ vào bên trong kiếm đạo, chỉ riêng với điểm này, đã vượt qua chín mươi chín phần trăm... người tu hành trên thế gian.

Dù sao, hắn cũng nắm giữ đủ loại thần thông, mà bọn chúng toàn là những thứ vô cùng cường đại.

Âm Dương Sinh Tử Đồ, Chư Giới Sinh Tử Luân, Thanh Diệp Kiếm Hải, Luân Hồi Kiếp Quang...

Mỗi một loại này, đều là thần thông tuyệt thế của Tiên Thể Chí Tôn, hiếm thấy trên đời, muốn hoà những thần thông này vào bên trong một thanh kiếm, phải khó khăn như thế nào?

Thế nhưng hết lần này tới lần khác, Sở Cuồng Nhân đều làm được, mà lại làm đến mức vô cùng tốt!

Ầm! !

Thái Cực Đồ va chạm với băng sơn!

Sức mạnh kinh khủng, khiến không trung xuất hiện từng đạo từng đạo vết nứt, toàn bộ Hàn Sương Kiếm Tinh lâm vào trong chấn động.

Ngay sau đó, chỉ thấy Thái Cực Đồ ầm ầm nổ tung.

Băng sơn hàn khí, như thế chẻ tre, cuốn về phía Sở Cuồng Nhân!

"Phá!"

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, kiếm chỉ chém xuống, kiếm khí hóa thành liệt hỏa đầy trời, xua tan vô số hàn khí, tuy lông tóc không tổn hao gì, nhưng mọi người đều biết rằng, với một kích vừa rồi kia, hắn đã rơi vào thế hạ phong.

"Tuy nói là Thiên Kiếm, thế nhưng chênh lệch tu vi vẫn luôn khó có thể vượt qua được."

"Đúng vậy, nếu như hắn và lão giả này đều là cảnh giới ngũ khí, muốn đánh bại đối phương, không phải việc gì khó, nhưng đáng tiếc rằng, hắn chỉ là một vị cảnh giới tam hoa."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Lão giả của Thiên Hàn tộc kia cũng không nhịn được ha ha cười dài: "Thiên Kiếm, tuy Đại La ý của ngươi mạnh, nhưng vẫn luôn dừng lại ở tầng một bước, mà ta, là ba bước! ! Thêm nữa, tu vi giữa ngươi và ta chênh lệch một cảnh giới lớn, làm sao ngươi có thể là đối thủ của ta được chứ? !"

"Nhìn trời từ giếng, hiểu biết nông cạn, cũng muốn phỏng đoán

Thiên Kiếm?" Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, từ tốn nói.

Hắn phát hiện, chính mình làm Thiên Kiếm, giống như làm đến nghiện.

Lời cợt nhả không ngừng được nói ra.

Lão giả của Thiên Hàn tộc ở đối diện nghe được những gì hắn nói, sắc mặt trầm xuống: "Thật là một Thiên Kiếm cuồng vọng, ta cũng muốn nhìn xem, sau khi bị bẻ gãy, ngươi còn có thể nói ra những lời cuồng vọng như thế hay không!"

Hắn không hề nương tay, một lượng lớn hàn khí phóng lên tận trời, chấn động cả trời đất!

"Hàn Đạo Ngũ Quyết, Liệt Tinh Hàn! ! !"

Một lượng lớn hàn khí mãnh liệt, đúng là hội tụ ở phía trên lão giả, ngưng tụ thành một hành tinh to lớn, còn có vô số phù văn hàn băng quấn quanh!

Hàn Tinh xuất hiện, đóng băng cả bầu trời!

Tinh không ngưng tụ, dường như ngay cả ánh sao đầy trời kia cũng đều bị đông cứng!

Hàn Đạo Ngũ Quyết, sát chiêu mạnh nhất của Thiên Hàn nhất tộc!

"Liền dùng chiêu này, nghịch thiên! !"

Lão tổ của Thiên Hàn tộc, vừa lạnh lùng quát, hành tinh hàn băng to lớn kia nghiền ép về phía của Sở Cuồng Nhân, hành tinh chưa hoàn toàn rơi xuống, hàn khí kinh thiên kia đã hoàn toàn khóa chặt hắn!

Một chiêu này, tránh cũng không thể tránh được!

Vô số khách mời nhìn thấy hành tinh hàn băng giáng xuống từ trên trời kia, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, cảm giác giống như cả bầu trời đều sập, không khỏi hoảng sợ.

"Ông trời ơi."

"Nhanh, mau chạy nhanh đi! !"

"Một chiêu này không phải là thứ chúng ta có thể ngăn cản, nếu tiếp tục lưu lại nơi này, sợ rằng chỉ có một con đường chết! !"

Mọi người hoảng sợ chạy trốn, sợ bị liên lụy đến.

Mà nơi xa, Hàn Băng tộc trưởng và một vị cao thủ cảnh giới ngũ khí khác vẫn còn tiếp tục giao phong, hắn vốn muốn trở về cứu viện, nhưng lại bị đối phương gắt gao cuốn lấy, không có cách nào thoát thân.

"Đáng chết, đáng chết! !"

Sắc mặt của Hàn Băng tộc trưởng cực kỳ khó coi, viên hành tinh hàn băng này rơi xuống, chỉ sợ một nửa Hàn Băng tộc đều bị liên lụy đến.

Ùng ục...

Lăng Phi đứng ở sau lưng Sở Cuồng Nhân cách đó không xa, muốn lui lại theo bản năng.

Nhưng khi nhìn đến bóng người bạch y đội trời đạp đất cách đó không xa kia, quỷ thần xui khiến lại đứng tại chỗ, cắn răng kiên trì, không lùi bước!

Thiên Kiếm, là vô địch!

Hiện tại, chính là lúc thể hiện dũng khí và giác ngộ của chính mình với tư cách là tùy tùng của hắn! !

Hàn Tinh Vũ cũng không rút lui, không chỉ là nàng, một ít trưởng lão của Hàn Băng tộc cũng không có lui, bởi vì ở phía sau của bọn họ là toàn bộ Hàn Băng tộc.

Nếu như bọn họ rút lui, Hàn Băng tộc nhất định đứng mũi chịu sào, tử thương vô số.

"Thiên Kiếm..."

"Hắn có thể đỡ một chiêu này sao?"

Mọi người thấy bóng lưng Thiên Kiếm, đều cảm thấy rất mông lung, cho dù đối phương là nhân vật trong truyền thuyết, nhưng cũng chỉ là cảnh giới tam hoa thôi.

Mà sức mạnh của một chiêu này, cũng không phải là thứ cảnh giới tam hoa có thể ngăn cản.

"Nghịch thiên?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, dường như nghe được câu chuyện hài nào đó: "Nghịch thiên rốt cuộc cũng chỉ ở dưới Thiên, mà ta, lại là Thiên Ngoại Chi Thiên! !"

Trong mắt của hắn bắn ra kiếm khí vô hạn.

Thanh Vô Đạo Kiếm màu đen trong tay kia rốt cục ra khỏi vỏ!

Vô Đạo ra khỏi vỏ, kiếm ngân cao vút vang vọng ở trong gầm trời, chấn động trời cao, thân kiếm đen nhánh, sâu sắc giống như một hắc động, muốn nuốt chửng tất cả ánh sáng!

"Kiếm này, để ngươi hiểu được như thế nào... là Trời!"

Mũi kiếm trong tay Sở Cuồng Nhân lệch đi, một luồng tiếp lấy một luồng Đại La ý tuôn ra, quấn quanh trên mũi kiếm.

Sinh tử, âm dương, phong lôi, luân hồi, hỏa diễm, giết hại...

Gần mười loại Đại La ý hoàn toàn khác biệt ngưng tụ ở trên mũi kiếm Vô Đạo, dung hợp thành một đạo kiếm khí kinh thiên động địa! !

"Kiếm, Vạn Tượng Thiên Địa!"

Vô Đạo trong tay Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên chém một đường về phía hành tinh hàn băng kia, kiếm khí dồi dào vô tận giống như một dòng nước lũ khai mở Hỗn Độn, quét ngang tất cả!

Có người thấy được luân hồi ở bên trong kiếm khí kia, có người thấy được sinh tử, có người thấy được kiếm đạo đỉnh phong...

Dường như, đây không phải là một đạo kiếm khí, mà chính là một thế giới hoàn toàn mới!

Đùng! !

Dòng thác kiếm khí rơi vào phía trên hành tinh hàn băng kia, bộc phát ra một tiếng vang kinh khủng vô cùng to lớn, giống như Khai Thiên Ích Địa, thậm chí khiến cho không ít người ở đây điếc tai.

Chỉ thấy hành tinh hàn băng không ngừng nổ tung, kiếm khí tạo ra từng đạo từng đạo vết nứt, ăn mòn hành tinh, cuối cùng khiến nó nổ tung, tan rã!

Nhưng kiếm khí dồi dào lại như thế chẻ tre, lao về phía lão giả của Thiên Hàn tộc kia!

"Luồng sức mạnh này, làm sao có thể! ! !" Lão giả kia hét lên một tiếng, cố gắng dùng toàn lực ngăn cản, nhưng vẫn không thể thay đổi được số phận như cũ, hóa thành tro bụi dưới luồng kiếm khí này.

Chương 1681: Lĩnh hội hàn băng Đại La ý, danh tiếng truyền ra, người nào tranh đấu với Thiên Kiếm?

Tĩnh, yên tĩnh như chết! !

Toàn bộ chiến trường, hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đắm chìm vào trong một sự im lặng đến kinh ngạc.

Một kiếm kia của Sở Cuồng Nhân, quá sáng chói yêu diễm!

Chỉ trong tích tắc như vậy, dường như bọn họ nhìn thấy trời đất, thấy được cực hạn kiếm đạo từ bên trong một kiếm kia!

"Đây chính là Thiên Kiếm sao? !"

"Trong truyền thuyết, Kiếm Linh nhất tộc sẽ sinh ra một Thiên Kiếm, mà Thiên Kiếm này, sẽ đưa Kiếm Linh nhất tộc đi đến đỉnh cao trong vũ trụ, xem ra, truyền thuyết này không phải là không có căn cứ."

"Yêu nghiệt như thế, trưởng thành thêm một thời gian nữa, tuyệt đối là một tồn tại kinh khủng cũng không thua kém bao nhiêu so với Kiếm Thần Vương."

"Thân là cảnh giới tam hoa, lại có năng lực trảm ngũ khí, thật là kinh khủng!"

Mọi người thấy Sở Cuồng Nhân, nhịn không được mà kinh thán.

Nhất là một số kiếm tu, trong mắt dường như toát ra vẻ sùng bái.

Một kiếm vừa rồi kia, khiến cho bọn họ thấy được một thế giới hoàn toàn mới.

"Khiêu khích Thiên, trừng phạt đúng tội."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, sau đó nhìn về phía Lãnh Cửu Phong đã bị một kiếm làm cho sợ choáng váng cách đó không xa, khẽ lắc đầu: "Yêu nghiệt trên bảng Thiên Thần, nếu như tất cả đều như thế, thì thật là làm cho người khác thất vọng."

Hắn không nói hai lời, tiện tay chém ra một kiếm!

Lãnh Cửu Phong vốn dĩ đã bị trọng thương, tất nhiên không còn năng lcujw ngăn lại một kiếm này, vậy nên liền bị kiếm khí xé rách, hóa thành sương máu, nổ tung!

"Thiếu chủ!"

Ở nơi xa, một Đại La khác của Thiên Hàn tộc hét lên một tiếng.

Đột nhiên, thân thể mềm mại của nàng khẽ run lên, có một loại cảm giác tê dại da đầu, là Sở Cuồng Nhân ở phía xa đột nhiên nhìn về phía nàng.

Ánh mắt kia, bình tĩnh, thâm thúy, lạnh nhạt.

Đó giống như một loại cảm giác đang nhìn lấy một con kiến hôi, nàng, đường đường là Đại La ngũ khí cảnh, lại bị một gia hỏa cảnh giới tam hoa nhìn như một con kiến hôi? !

Chuyện này được tính là cái gì đây?

Trong lòng của nàng phẫn nộ, nhưng trong lúc mơ hồ, có chút sợ hãi.

"Không được, thực lực của Hàn Băng tộc trưởng vốn cũng không thấp hơn ta, lại đang có một Thiên Kiếm thực lực không biết sâu cạn, nếu như tiếp tục lưu lại nơi này, chỉ sợ cửu tử nhất sinh! Rời đi! !"

Nàng không có chút do dự gì, bóng người lóe lên, trong nháy mắt đã biến mất ngay tại chỗ.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, cũng lười đuổi theo.

Sau đó, hắn đi đến trước mặt Hàn Tinh Vũ, thản nhiên nói: "Ngươi chính là Hàn Sương Kiếm Thể?"

"Đúng vậy, bái kiến Thiên Kiếm!"

Từ trước đến nay, Hàn Tinh Vũ luôn lãnh diễm, nhưng sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra một vẻ cuồng nhiệt.

Sức mạnh của Thiên Kiếm, nàng đã nhìn thấy nó.

Đó là sức mạnh mà nàng hướng tới, một loại hạt giống khao khát đã chôn xuống trong lòng của nàng.

"Từ nay về sau, ngươi sẽ đi theo bên cạnh ta, làm một kiếm thị đi."

"Kiếm thị?"

Hàn Tinh Vũ sửng sốt một chút, làm kiếm thị, phát triển như thế là điều nàng chưa bao giờ nghĩ tới, không phải bản thân sẽ đến Kiếm Linh nhất tộc để học hỏi thêm sao? Tại sao đột nhiên lại biến thành kiếm thị rồi?

Nhưng vừa nghĩ đến thực lực và phong thái vừa rồi của Sở Cuồng Nhân, trong lòng của nàng đúng là không có bao nhiêu kháng cự, thậm chí còn có một loại tâm tình vui vẻ chịu đựng.

"Thế nào, không nguyện ý sao?"

Sở Cuồng Nhân thấy đối phương do dự, cho rằng đối phương không muốn, liền tiếp tục nói: "Nếu như không nguyện ý, vậy ta có thể để Lăng Phi mang ngươi về Kiếm Linh nhất tộc."

Hắn cũng không muốn ép buộc.

"Không, ta nguyện ý!"

Hàn Tinh Vũ vội vàng nói.

Có lẽ, đi theo bên người Thiên Kiếm, nàng sẽ có thu hoạch và sự đào tạo lớn hơn so với khi ở Kiếm Linh nhất tộc cũng không chừng.

"Rất tốt, vậy thì cầm giùm ta đi."

Sở Cuồng Nhân cắm vô đạo vào vỏ kiếm, sau đó tiện tay vứt cho Hàn Tinh Vũ.

Cái gì? !

Hàn Tinh Vũ quá sợ hãi, vội vàng tiếp nhận, mà thân kiếm của Vô Đạo Kiếm run lên, giống như hết sức bất mãn khi người khác tiếp xúc với mình, liền muốn bạo phát kiếm áp.

Thế nhưng dường như Sở Cuồng Nhân là người đầu tiên phát giác được tính tình của nó, trừng mắt một cái, đối phương bỗng nhiên trở nên an tĩnh lại.

"Chuyện này thật sự được chứ?"

Hàn Tinh Vũ nuốt một ngụm nước bọt, nhìn Vô Đạo Kiếm trong tay, cảm giác được một sự áp lực cực lớn.

Thứ mình cầm trong tay, chính là Vô Đạo.

Thần kiếm tối cao của Kiếm Linh nhất tộc, vô số năm qua, số người được chạm vào nó chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nhưng bây giờ, lại bị một Kim Tiên nho nhỏ như mình cầm trong tay như thế.

"Như thế là được rồi."

"Vậy thì, vâng ạ."

Nếu Sở Cuồng Nhân đã nói như vậy, Hàn Tinh Vũ cũng sẽ không cự tuyệt nữa.

Không ít kiếm khách xung quanh nhìn về phía Hàn Tinh Vũ, vô cùng hâm mộ, cho dù là Lăng Phi cũng không nhịn được mà nói ra: "Vận khí của ngươi, thật tốt."

"Thiên Kiếm đại giá quang lâm Hàn Băng tộc ta, quả thật là rồng đến nhà tôm." Hàn Băng tộc trưởng đi tới chắp tay cười nói.

"Tộc trưởng khách khí."

"Đa tạ Thiên Kiếm xuất thủ, đánh đuổi ác khách cho Hàn Băng tộc ta."

"Hàn Băng tộc, đã là thế lực phụ thuộc của Kiếm Linh nhất tộc ta, bảo hộ các ngươi không để các thế lực khác xâm phạm cũng là điều nên làm."

"Thiên Kiếm, mời vào bên trong."

Người của Thiên Hàn nhất tộc hoặc chết hoặc là rời đi, yến hội tiếp tục.

Sở Cuồng Nhân cũng tham gia bữa yến hội này, có không ít người đánh bạo đi tới muốn mời rượu kết giao tình với hắn, nhưng phần lớn đều bị Lăng Phi đỡ.

Mấy ngày sau, yến hội kết thúc.

Mọi người ào ào rời đi, Sở Cuồng Nhân ở Hàn Băng tộc thêm mấy ngày, sở dĩ ở lại lâu hơn, là bởi vì sau khi giao thủ với người của Thiên Hàn tộc, hắn lại muốn cảm ngộ một loại Đại La ý hoàn toàn mới.

Hàn băng Đại La ý!

Hàn Sương Kiếm Tinh, phía trên ngọn núi cao nào đó.

Sở Cuồng Nhân đứng sừng sững bên trên ngọn núi, hai người Lăng

Phi, Hàn Tinh Vũ đứng ở sau lưng hắn, cảm nhận được một luồng băng hàn chi ý tiêu tán ra từ trên người hắn, thật sự lạnh đến mức có chút phát run.

Gió tuyết bốn phía không ngừng nghỉ, gào thét khắp nơi.

Bỗng nhiên, Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo kiếm khí từ trên đầu ngón tay của hắn đổ ra!

Kiếm khí lướt qua, toàn bộ gió tuyết bị đóng băng!

Đúng là, lấy hàn đông lạnh hàn!

"Hàn băng Đại La ý này so với Lãnh Cửu Phong, cũng không kém bao xa đi."

Lăng Phi không khỏi nuốt nước miếng ừng ực một cái.

Phải biết rằng, Lãnh Cửu Phong là yêu nghiệt của Thiên Hàn nhất tộc, phải mất mấy năm mới ngưng tụ ra hàn băng Đại La ý.

Thế nhưng Sở Cuồng Nhân chỉ mới bỏ ra một khoảng thời gian ngắn, đã đạt đến độ cao mà đối phương phải mất vô số năm mới đạt tới được.

"Ta hoài nghi nếu như Thiên Kiếm chuyên tu hành một loại Đại La ý, vậy có phải không cần bao lâu, liền có thể đạt tới thất bước tối cao hay không."

Hàn Tinh Vũ ở một bên sững sờ nói.

Dưới cái nhìn của nàng, thủ đoạn của Sở Cuồng Nhân thật sự là quá không thể tưởng tượng nổi.

"Thiên Kiếm tu hành kiếm quyết tối cao của Kiếm Linh nhất tộc, Vạn Tượng Kiếm Quyết, ý nghĩa của kiếm quyết này chính là lấy một kiếm hóa vạn tượng, nhưng Thiên Kiếm lại hóa vạn tượng hoà vào một kiếm."

"Cái nào lợi hại hơn?"

Hàn Tinh Vũ hiếu kỳ hỏi.

"Không biết, có lẽ hai môn kiếm đạo này đều không phải là đạo mà Thiên Kiếm thật sự muốn đi, năng lực của Thiên Kiếm, không phải là thứ mà ta có thể phỏng đoán được." Lăng Phi lắc đầu.

Hô...

Gió tuyết lại nổi lên.

Sở Cuồng Nhân thu liễm kiếm khí, thản nhiên nói: "Chúng ta nên rời đi."

"Vâng."

Tiếp đó, bọn họ bái biệt Hàn Băng tộc, rời khỏi Hàn Sương Kiếm Tinh, lấy một chiếc chiến thuyền, bắt đầu trung du ở vũ trụ Thiên Nguyên rộng lớn.

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân dùng một kiếm trảm Lãnh Cửu Phong, không ít người cũng nhịn không được mà chú ý tới hắn.

Thiên Kiếm, nhân vật trong truyền thuyết của Kiếm Linh nhất tộc, mà bây giờ, truyền thuyết đã xuất hiện rồi, muốn không làm người khác chú ý cũng khó khăn.

"Trách không được khoảng thời gian trước sẽ có loại dị tượng kia, thì ra là Thiên Kiếm hiện thế."

"Thiên Kiếm hiện thế, trong tương lai, sợ rằng người này sẽ tạo ra không ít phong ba ở vũ trụ Thiên Nguyên đây."

"Hoàn toàn chính xác, có thể dùng một kiếm giết chết Lãnh Cửu Phong, người đứng thứ hai mươi mốt trên bảng Thiên Thần, không thể khinh thường thực lực của hắn, không biết so với mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần thì như thế nào đây?"

"Mười vị trí đầu của bảng Thiên Thần, mỗi người đều là quái vật, sợ là chỉ có mấy người này mới có thể tranh đấu với Thiên Kiếm!"

Chương 1682: Lãnh Vô Phong, Đạo Vương nhất tộc, không bằng đều diệt đi

Bên trong Thiên Hàn nhất tộc, một tòa băng sơn không hề thay đổi, đã tồn tại trong vô số năm, có một luồng hào quang màu xanh lam đang lưu chuyển.

Mà bên trong quang mang này, dường như có thể nhìn thấy được một bóng người.

Đột nhiên, bên ngoài băng sơn có từng đạo vết nứt hiện lên, một luồng khí tức vô cùng kinh khủng, tuôn ra từ bên trong đó!

Răng rắc, răng rắc...

Toà băng sơn chưa từng thay đổi ầm ầm nổ tung, từng khối tinh thể băng tuyết bị một cơn lốc kéo thẳng lên không trung, sau đó lại tạo thành một trận mưa đá.

Bên trong Thiên Hàn tộc, không ít người đã nhận ra sự thay đổi.

"Khí tức này, là đại thiếu chủ xuất quan! !"

Sắc mặt của đông đảo người của Thiên Hàn tộc vui vẻ.

Ở bên trong Thiên Hàn tộc, có ba vị thiếu chủ, trong đó Lãnh Cửu Phong bị Sở Cuồng Nhân chém giết là vị Tam thiếu chủ.

Thế nhưng cường đại nhất trong đó chính là đại thiếu chủ, người này được mệnh danh là một trong những yêu nghiệt xuất chúng nhất của Thiên Hàn tộc từ trước tới nay, có tỷ lệ rất lớn có thể trèo lên cảnh giới Thần Vương!

Có tên là Lãnh Vô Phong!

Đứng thứ mười ba trên bảng Thiên Thần, tuy rằng không thể so sánh với quái vật ở mười vị trí đầu, nhưng cũng là một yêu nghiệt cái thế, sẽ làm nên chuyện.

Băng sơn vỡ nát, trong lam quang có một người thanh niên tóc lam từ từ đi ra, mỗi một bước đi của hắn, dưới chân liền có một mảnh bông tuyết nổi lên, bất cứ nơi nào hắn đi đến, phong bạo bông tuyết sẽ khuếch tán ra xung quanh.

Người này chính là Lãnh Vô Phong.

"Bế quan trăm năm, cuối cùng cũng tu hành cảnh giới tam hoa đến viên mãn!"

"Không chỉ có như thế, Hàn Đạo Ngũ Quyết, ta cũng nắm giữ toàn bộ, hiện tại ta còn mạnh hơn mấy bậc so với lúc mới bế quan, không biết có thể chiến một trận với những quái vật ở mười vị trí đầu kia hay không đây?"

Lãnh Vô Phong nỉ non nói.

Tuy rằng hắn bế quan trăm năm, thực lực tiến bộ cực lớn, nhưng những quái vật kia cũng sẽ không dậm chân tại chỗ, thậm chí có khả năng còn tiến bộ nhanh hơn so với hắn cũng khó mà nói được.

Vút, vút...

Lúc này, lần lượt từng bóng người từ đằng xa bay đến, nhìn thấy Lãnh Vô Phong, ào ào chắp tay hành lễ.

"Chúc mừng thiếu chủ xuất quan!"

Một thanh niên tóc lam đi đến trước mặt Lãnh Vô Phong, cười nói: "Đại ca, chúc mừng xuất quan."

Người này, chính là Lãnh Giác Hàn, đứng thứ hai trong ba vị thiếu chủ của Thiên Hàn nhất tộc.

"Ừm, lão tam đâu?"

Lãnh Vô Phong nhàn nhạt hỏi.

Sau khi nghe được lời của hắn, sắc mặt mọi người hơi đổi một chút, bầu không khí đột nhiên trở nên ngưng trọng.

"Chuyện gì đã xảy ra? Lão tam xảy ra chuyện sao?"

Ánh mắt Lãnh Vô Phong ngưng trọng.

"Lão tam, chết rồi."

Sắc mặt của Lãnh Giác Hàn âm trầm nói ra.

Lời nói của hắn vừa dứt, trên người Lãnh Vô Phong bộc phát ra một luồng khí tức kinh khủng, từng đạo từng đạo Hàn Phong chi khí bao phủ xung quanh, từng tòa băng sơn xung quanh bị xé nát!

"Là ai giết?"

"Thiên Kiếm của Kiếm Linh nhất tộc!"

"Thiên Kiếm?"

Lãnh Vô Phong cau mày lại, hiển nhiên là chưa nghe nói qua.

Sau đó, Lãnh Giác Hàn kể sự tình có liên quan tới Thiên Kiếm, sau khi Lãnh Vô Phong nghe xong, trong mắt bắn ra một đạo lãnh ý: "Thiên Kiếm, ta sẽ đi gặp hắn một lần."

"Thiên Kiếm người này, thâm sâu khó lường, có người nói hắn không kém gì những quái vật ở mười vị trí đầu kia, nếu như đại ca đối đầu với hắn, xin hãy cẩn thận."

"Vậy thì ta càng hứng thú hơn."

"Sự tình của Thiên Kiếm, tạm thời có thể để qua một bên, hiện tại còn có một việc càng quan trọng hơn, đại ca, ngươi cũng đã biết, cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương, sắp mở ra!"

Nghe đến đây, trong mắt Lãnh Vô Phong lộ ra một đạo tinh quang: "Cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương, thật thú vị."

Tinh Hà Thần Vương, là đây là một nhân vật huyền thoại trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Nghe nói người này xuất thân từ một chủng tộc nhỏ yếu, bởi vì chủng tộc chi tranh, mà toàn bộ tộc bị diệt, chỉ có một mình hắn may mắn vẫn còn sống xót.

Về sau, Tinh Hà Thần Vương quyết chí tự cường, du hành ở trong tinh không, sau khi đã trải qua đủ loại trắc trở, chẳng những báo được mối thù diệt tộc, mà còn trở thành đệ nhất Thần Vương!

Vô số thế lực muốn thu phục vị Thần Vương này, cho dù là những người của Cổ Vương tộc cao cao tại thượng kia, căn cơ thâm hậu, cũng không tiếc bất cứ giá nào.

Thế nhưng thật không may, Tinh Hà Thần Vương lại luôn luôn một thân một mình, không hề gia nhập bất kỳ một thế lực nào.

Rồi về sau, hắn bố trí một cổ đạo trong tinh không, trong cổ đạo được thiết lập chín trăm chín mươi chín cánh cửa, cho dù là ai, chỉ cần có thể thông qua chín trăm chín mươi chín cánh cửa này, liền có thể đạt được pháp môn tu hành và cảm ngộ của hắn, thậm chí còn có thể đi vào bảo khố của hắn, tùy ý chọn lựa ba mọn bảo vật.

Cho dù là không có cách nào xông qua tất cả cánh cửa, nhưng chỉ cần có thể bước vào chín cửa cuối cùng, cũng có thể đi vào bảo khố của hắn, tùy ý tuyển chọn một món bảo vật.

Đây không thể nghi ngờ là một chuyện vô cùng mê người.

Cho nên mỗi lần cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương mở ra, đều sẽ hấp dẫn vô số tu sĩ tiến đến.

Cho dù là những yêu nghiệt cái thế của Cổ Vương tộc kia cũng không ngoại lệ.

"Ta vừa mới xuất quan, vừa lúc cần một khối đá mài đao để thử một chút thực lực, cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương này, có lẽ sẽ là lựa chọn tốt."

Tin tức cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương sắp mở ra nhanh chóng truyền đi.

Vô số thiên kiêu yêu nghiệt, đều không kịp chờ đợi mà chạy tới, nghe nói, cả quái vật của bảng Thiên Thần cũng xuất động.

Đương nhiên, là thật hay là giả, cũng không có người nào biết.

Mà ngay tại thời điểm hơn phân nửa vũ trụ Thiên Nguyên bởi vì cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương này mà lâm vào chấn động, nơi nào đó trong tinh không, Sở Cuồng Nhân đang khoanh chân ngồi ở trên chiến thuyền, lĩnh hội Đại La ý.

Bỗng nhiên.

Tinh không run lên, dường như vô số tinh quang nhận lấy hấp dẫn mãnh liệt, hội tụ về phía hắn.

Tinh quang vờn quanh hắn, vô cùng lộng lẫy.

Một luồng Đại La ý cũng hiển hiện ra ở trên người Sở Cuồng Nhân, đó là... Tinh thần Đại La ý.

"Lại là một loại Đại La ý..."

Sau lưng Sở Cuồng Nhân, Lăng Phi đứng đấy, trong mắt lộ ra vẻ không hiểu.

Mọi người đều biết, Đại La ý chia làm thất bước.

Cấp độ của Đại La ý càng cao, trợ giúp đối với Đại La tu sĩ càng lớn, thậm chí không thấp hơn tu vi.

Phần lớn người, đều lựa chọn một loại Đại La ý, không ngừng nghiên cứu, để đạt tới trình độ càng sâu, nhưng Sở Cuồng Nhân, lại tu hành nhiều loại Đại La ý, mà thường thường là sau khi tu hành hết một loại, liền không nghiên cứu nữa, thay vào đó là tiếp tục đi lĩnh hội các loại Đại La ý khác, dường như muốn học hết Đại La ý khắp thiên hạ này.

Thế nhưng căn bản là không có khả năng.

Tự nhiên vạn tượng, vũ trụ biến hóa ngàn vạn, Đại La ý nhiều vô số kể.

Căn bản không có người nào học được hết tất cả.

Vậy thì, dụng ý của Sở Cuồng Nhân khi làm việc này là gì?

Lăng Phi không hiểu.

Đùng, đùng...

Lúc này, ở phía xa truyền đến âm thanh to lớn của một trận năng lượng cường đại.

Nhìn kỹ, thì có vài chục chiếc chiến thuyền đang lâm vào bên trong giao phong, tiên pháp hoa mỹ, kết giới, hỏa lực, vân vân…, chiếu rọi khắp tinh không.

Một số tiểu hành tinh xung quanh liên tiếp nổ nát vụn ở bên trong trận giao phong này.

"Là cường đạo tinh không."

Lăng Phi nói ra.

Ở bên trong trời sao mênh mông vô ngần này, cũng không thiếu những tên cường đạo đốt giết cướp giật, thậm chí chúng còn rất phổ biến.

Ở tinh không, không hề có pháp luật kiềm chế, mạnh được yếu thua, là quy tắc lớn nhất ở nơi này.

Nghe nói, ở bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, có một Vương tộc cổ lão dựa vào việc làm cường đạo để làm giàu, được gọi là Đạo Vương nhất tộc.

Đạo Thông đạo!

"Không cần để ý tới."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, cũng không có tính toán ra tay.

Vũ trụ lớn như vậy, những chuyện tương tự có nhiều lắm, hắn không có nghĩa vụ đi quản những chuyện này.

Nhưng mà, Sở Cuồng Nhân không muốn để ý tới, nhưng phiền phức, dường như sẽ tự động tìm tới cửa.

Chỉ thấy trong chiến trường ở bên kia, có một chiếc chiến thuyền nhỏ đột phá vòng vây, trốn thoát, mà phương hướng bọn họ trốn, vừa hay tình cờ là chỗ chiến thuyền của Sở Cuồng Nhân.

Nhìn thấy một màn này, hắn cau mày lại.

Ngưng tụ kiếm chỉ, một chút kiếm khí lưu chuyển ở đầu ngón tay, nếu đã như thế, vậy thì không bằng... Đều diệt đi.

Chương 1683: Phong Tình Tuyết, hạt nhỏ hắc động, hai lựa chọn, Tinh Hà Xán

Phong Tình Tuyết chính là người của Phong tộc, mà Phong tộc, cũng là một trong các Vương tộc.

Mà bản thân Phong Tình Tuyết cũng là một yêu nghiệt nổi tiếng trên bảng Thiên Thần, tuy rằng thứ hạng không cao lắm, nhưng cũng là người đứng thứ chín mươi chín.

Chậc, đây cũng không phải là thứ hạng rất cao.

Đây chính là tồn tại ở hạng chót.

Thế nhưng toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên lớn như vậy, yêu nghiệt và thiên kiêu trẻ tuổi nhiều vô số kể, có thể trổ hết tài năng ở bên trong nhiều người như vậy, bước vào bảng Thiên Thần, trong con mắt của mọi người đã là chuyện rất không tầm thường, Phong Tình Tuyết cũng cho là như vậy, nếu như, không có người kia ở đây.

Bởi vì người đó, cho dù chính mình có làm cái gì đi chăng nữa thì cũng sẽ bị mang ra so sánh.

Người thứ chín mươi chín trên bảng Thiên Thần?

Rất xuất sắc sao?

Thế nhưng khi so sánh với người kia, căn bản chẳng phải là cái gì.

"Rõ ràng là cùng một mẫu thân sinh ra, vì cái gì mà tỷ tỷ thì lợi hại như vậy, muội muội lại kém xa đến như vậy chứ?"

"Tuy rằng muội muội cũng rất lợi hại, nhưng so với tỷ tỷ, vẫn kém không ít."

"Phong Tình Tuyết, người thứ chín mươi chín của bảng Thiên Thần, thật lợi hại! Cái gì? Tỷ tỷ nàng lại là nữ vương Phong Bạo đại danh đỉnh đỉnh! ! Trời ạ, tỷ tỷ ngươi quá lợi hại."

Lời tương tự, tầng tầng lớp lớp.

Rõ ràng nàng đã rất ưu tú, thế nhưng vẫn luôn sống dưới ánh hào quang của tỷ tỷ mình!

Nàng cũng là một người có ngạo khí, sau đó nàng thầm hạ một quyết định ở trong lòng âm, muốn vượt qua tỷ tỷ của mình.

Vì thế, nàng không tiếc lấy thân mạo hiểm, tiến vào hắc động tuyệt địa, lấy ra bí bảo hạt nhỏ hắc động, để tu luyện thành tiên pháp mà Phong tộc đời đời truyền lại, hư vô chi phong!

Thế nhưng không nghĩ tới, lại gặp phải người của Đạo Vương nhất tộc ở nơi này.

"Phong Tình Tuyết, giao hạt nhỏ hắc động ra, ta có thể tha cho ngươi một con đường sống!"

Sau lưng, truyền đến giọng nói chán ghét của nam nhân kia.

Yêu nghiệt của Đạo Vương nhất tộc, Mạc Bất Phàm, đứng thứ ba mươi bảy ở trên bảng Thiên Thần.

Mặc dù so với quái vật ở mười vị trí đầu bên trong Đạo Vương nhất tộc kiathì kém xa, nhưng cũng tuyệt đối không phải là yêu nghiệt đứng hạng chót chín mươi chín trên bảng Thiên Thần như chính mình có thể đánh đồng.

"Ha, phía trước có thuyền?"

Phong Tình Tuyết chợt thấy một chiếc chiến thuyền ở cách đó không xa, hai mắt không khỏi tỏa sáng, trên thuyền chỉ có ba người, nhưng nàng lại không hề xem nhẹ đối phương chút nào.

Nơi này là địa phương thịnh hành của những tên cường đạo tinh không, ở chỗ này, nếu như ba người dám đi trên một chiếc chiến thuyền nhìn qua có giá trị không nhỏ, chỉ có hai khả năng, hoặc là ngu ngốc, hoặc là người tài ba có bản lĩnh, nàng nhìn một chút, bên trong có một vị nam nhân tu vi đã đạt tới cảnh giới Đại La, có thể tu hành đến cảnh giới Đại La, đương nhiên không thể nào là kẻ ngu ngốc.

"Có lẽ, bọn họ có thể giúp ta."

Phong Tình Tuyết nghĩ đến, sau đó thúc giục người lái chiến thuyền tới gần phía ba người Sở Cuồng Nhân.

Khi chiến thuyền càng ngày càng gần, Phong Tình Tuyết nhìn thấy phía trước là một vị bạch y nam tử có khí chất siêu phàm thoát tục đang nhìn chằm chằm mình và truy binh sau lưng, đầu ngón tay có kiếm khí bắt đầu ngưng tụ.

Chẳng biết tại sao, nàng nuốt một ngụm nước bọt theo bản năng.

Trực giác nói cho nàng rằng, nếu như mình không làm một điều gì đó, chính mình và Mạc Bất Phàm đang đuổi sát sau lưng không buông, rất có thể sẽ có đến mà không có về.

Bạch y nam tử kia, có vẻ ngoài đẹp mắt, nhưng tuyệt đối là một nhân vật nguy hiểm! !

"Tại hạ là Phong Tình Tuyết của Phong tộc, xin các hạ hãy xuất thủ tương trợ, ta nguyện lấy một phần hạt nhỏ hắc động làm lễ vật."

Phong Tình Tuyết lớn tiếng nói ra.

Sở Cuồng Nhân nghe nói như thế, hai mắt tỏa sáng, kiếm khí trên đầu ngón tay hơi hơi thu liễm.

Hạt nhỏ hắc động?

Loại đồ chơi này, hắn đã nghe nói qua, chỉ có thể sinh ra ở trong lỗ đen mới, vật này có thể sử dụng để luyện khí, rèn luyện thân thể, lĩnh hội Đại La ý, vân vân.

Lĩnh hội Đại La ý.

Chính mình có Hắc Động Thần Ma Thể, tuy rằng đã hóa thành một phần của Duy Nhất Bản Nguyên Thể, thế nhưng hiệu quả vẫn còn, nếu như kết hợp với hạt nhỏ hắc động này, có thể hỗ trợ mình trong việc lĩnh hội hắc động Đại La ý.

Ừm, là một vụ mua bán không tệ.

"Lăng Phi, để bọn họ tới gần."

Lăng Phi chuẩn bị động thủ, sau khi nhận được chỉ thị, khẽ gật đầu.

Mà Phong Tình Tuyết ở xa xa sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân thu liễm kiếm khí trên đầu ngón tay, lại có một loại cảm giác trở về từ cõi chết.

Thật là đáng sợ.

Vậy mà có thể cho ta loại cảm giác này, rốt cuộc gia hỏa này có lai lịch gì?

Phong Tình Tuyết âm thầm nghĩ tới.

Mà giờ khắc này, thuyền của bọn họ đã tới gần Sở Cuồng Nhân.

Trên boong thuyền, sau lưng Phong Tình Tuyết là một vị bạch y nam tử đứng đấy, hắn chính là Mạc Bất Phàm, đứng thứ ba mươi bảy trên bảng Thiên Thần.

Sau khi nhìn thấy mấy người Sở Cuồng Nhân, hắn cau mày lại, lạnh nhạt quát: "Chỗ làm ăn của Đạo Vương nhất tộc, các ngươi mau mau rời đi, nếu không sẽ trả giá đắt đấy! !"

"Không nghĩ tới đúng là người của Đạo Vương nhất tộc."

Lăng Phi hơi kinh ngạc.

Trong số một đám Vương tộc, có một ít Vương tộc, vô cùng cường đại, căn cơ của họ thâm hậu, thậm chí có thể đã bắt nguồn từ thời kỳ Hỗn Độn mới vừa khai mở.

Bọn họ là Vương tộc cổ xưa nhất.

Được mệnh danh là Cổ Vương tộc.

Mà Đạo Vương nhất tộc, chính là một trong những Cổ Vương tộc.

Nhưng mà, cũng là Cổ Vương tộc khiến cho người khác xem thường nhất, bởi vì Cổ Vương tộc này xuất thân từ cường đạo tinh không, danh tiếng không mấy sạch sẽ, không chỉ như thế, sau khi trở thành Cổ Vương tộc, chẳng những không cố gắng tẩy trắng danh tiếng, ngược lại còn làm trầm trọng thêm, thống trị hơn phân nửa cường đạo tinh không của vũ trụ Thiên Nguyên, để bọn họ sử dụng.

Nghe nói, căn cơ của Đạo Vương nhất tộc, có hơn phân nửa đều là cướp đoạt mà ra.

Điều này cũng làm cho danh tiếng của bộ tộc này vô cùng bừa bộn ở trong Vương tộc, nhưng dù có nói thế nào, cũng là Cổ Vương nhất tộc, không phải dễ trêu, thậm chí một số Vương tộc đều muốn đứng xa mà trông.

"Ngươi nói trên người ngươi có hạt nhỏ hắc động?"

Sở Cuồng Nhân không để ý đến Mạc Bất Phàm, mà lại nhìn về phía Phong Tình Tuyết.

Đối phương gật gật đầu, lấy ra một chùm sáng màu tím, trong đó ẩn chứa một luồng sức mạnh hết sức kinh khủng, đúng là làm không gian bốn phía bắt đầu vặn vẹo.

Đó đích thật là sức mạnh hắc động.

Sở Cuồng Nhân hết sức hài lòng.

Mà cách đó không xa, sau khi Mạc Bất Phàm nhìn thấy Sở Cuồng Nhân không hề trả lời mình, sắc mặt trở nên âm trầm: "Hắn đang không nhìn ta sao?"

Hắn đường đường là yêu nghiệt tuyệt đỉnh đứng thứ ba mươi bảy trên bảng Thiên Thần, lại bị người làm như không thấy?

Điều này khiến cho hắn, khó chịu đến cực hạn.

"Diệt hết mấy tên này cho ta."

Khi hắn ra lệnh một tiếng, họng pháo trên chiến thuyền nhắm ngay vào Sở Cuồng Nhân, phù văn phía trên bắt đầu co lại, linh khí hỗn loạn bốn phía hội tụ về phía họng pháo trên chiến thuyền.

Đùng! !

Vào lúc quang mang đạt tới cực hạn lớn nhất, trong nháy mắt đó, những chùm sáng bắn ra!

"Thật phiền."

Sở Cuồng Nhân tiện tay vạch một đường, kiếm khí từ đầu ngón tay tuôn ra, từng đạo từng đạo chùm sáng năng lượng còn chưa tới gần, thì đã nổ tung trên không trung.

Không chỉ có như thế, kiếm khí còn như thế chẻ tre đánh vào trên chiến trường của Mạc Bất Phàm, trực tiếp chém vỡ nó!

"Cái gì? !"

Mạc Bất Phàm và những người khác thất kinh, vội vàng đi xuống từ trên chiến thuyền, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ đề phòng, một kiếm mới vừa rồi kia, uy lực mạnh mẽ, đã vượt qua cả Đại La tầm thường.

Chẳng lẽ đối phương cũng là yêu nghiệt phía trên bảng Thiên Thần?

"Rốt cuộc ngươi là ai, dám đối nghịch với Đạo Vương nhất tộc ta? !"

Mạc Bất Phàm nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, lạnh giọng nói ra.

"Ngươi không cần biết, ta cho ngươi hai con đường, một là quay đầu xéo đi, hai là chôn xương ở đây, ngươi chọn đi."

"Ngươi, làm càn! !"

Vẻ mặt lạnh lùng của Mạc Bất Phàm trầm xuống, tiên nguyên trong cơ thể điên cuồng tuôn ra, trong nháy mắt đã đạt tới cực hạn, đánh ra một chưởng, hóa thành một thủ ấn màu đen to lớn!

Ngoại trừ hắn ra, những người còn lại cũng xuất thủ trong nháy mắt.

Các loại tiên pháp thần thông quang minh, thắp sáng tinh không, bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

"Vậy thì, chôn xương ở nơi này đi."

Sở Cuồng Nhân cũng không nói nhiều, kiếm chưa ra, ngưng tụ kiếm chỉ, tiên nguyên khuấy động khắp nơi, chòm sao bốn phía sáng chói, ánh sao đầy trời đúng là hoà vào bên trong một chỉ của

hắn.

"Kiếm, Tinh Hà Xán!"

Một kiếm chém ra, một dòng tinh hà rực rỡ vắt ngang, lộng lẫy!

Chương 1684: Rốt cuộc hắn là ai? Lệnh truy sát, đạo tặc tề tụ

Tinh Hà Xán!

Đây là kiếm chiêu mà Sở Cuồng Nhân dung hợp với cảm ngộ từ tinh thần Đại La ý.

Một kiếm xẹt qua, tinh hà rực rỡ kia vắt ngang ra, lộng lẫy, nhưng lại tráng lệ đến cùng cực, bất cứ nơi nào nó đi qua, mỗi loại tiên pháp thần thông đều sụp đổ, từng chiếc từng chiếc chiến thuyền sụp đổ tiêu vong!

"Làm sao có thể? ! !"

"Đây là loại kiếm pháp gì vậy! !"

Trên mặt đám người Mạc Bất Phàm toát ra vẻ hoảng sợ, rung động đến tột đỉnh.

Một kiếm này, bọn họ đứng mũi chịu sào, bị kiếm khí dồi dào kia bao trùm, trong phút chốc đã hóa thành tro tàn trng tinh không, thậm chí ngay cả tiếng kêu thảm thiết đều cũng phát ra được vài tiếng.

Sức mạnh của một kiếm, cực kỳ kinh người!

Sau khi chiến thuyền của Đạo Vương nhất tộc ở xa xa nhìn thấy cảnh này, không nói hai lời, vội vàng thay đổi phương hướng, dùng hết tốc lực rời đi, không dám lưu lại.

Mà sau khi Phong Tình Tuyết nhìn thấy một kiếm của Sở Cuồng Nhân, trong mắt cũng toát ra một vẻ không thể tin được, nhìn Sở Cuồng Nhân nói: "Ngươi, ngươi, rốt cuộc ngươi là ai?"

Một kiếm giết chết yêu nghiệt thứ ba mươi bảy trên bảng Thiên Thần!

Không chỉ có như thế, ngay cả những thủ hạ của hắn và từng chiếc từng chiếc chiến thuyền kia cũng không một ai may mắn thoát khỏi!

Mà đây xem ra, dường như còn không phải toàn lực của đối phương.

Chí ít, đối phương còn chưa chính thức xuất kiếm.

"Ta là ai không quan trọng, quan trọng là, ngươi có thể giao hạt nhỏ hắc động cho ta rồi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Đối phương cũng không đổi ý, trực tiếp giao hạt nhỏ hắc động ra, vật này nàng đạt được hai phần ở trong lỗ đen, cho Sở Cuồng Nhân một phần ngược lại cũng không sao.

"Rất tốt, các ngươi có thể rời đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, lập tức cầm lấy hạt nhỏ hắc động, quay người trở lại chiến thuyền, chuẩn bị bế quan lĩnh hội hắc động Đại La ý.

"Rốt cuộc hắn là ai..." Phong Tình Tuyết âm thầm nói.

...

Một chỗ khác.

Mấy chiếc chiến thuyền may mắn chạy trốn dừng lại tại nơi nào đó trong tinh không.

"Thật là đáng sợ, rốt cuộc một kiếm kia là cái gì phát ra tới, lại có uy lực như vậy."

Một tu sĩ lòng vẫn còn sợ hãi nói ra.

"Trong số những người trẻ tuổi, có loại tu vi kiếm đạo này, có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà có thể giết chết Mạc Bất Phàm thiếu chủ trong vài giây, chỉ có người ở hai mươi vị trí đầu trên bảng Thiên Thần, mà dùng kiếm bên trong hai mươi vị trí đầu, không có mấy người, nhưng những người kia, chúng ta đều biết, cũng không phải bọn họ."

Một người tu sĩ khác cũng đang phân tích, nói ra.

"Còn có một người nữa vẫn chưa tính vào..."

Một lão giả dùng ánh mắt thâm thúy, sâu kín nói ra: "Người kia mới nổi danh gần đây, Kiếm Linh nhất tộc... Thiên Kiếm!"

Thiên Kiếm!

Lời vừa nói ra, thân thể của những người còn lại hơi chấn động một chút.

Đối với cái tên này, bọn họ cũng không tính là xa lạ, thậm chí có thể nói là hết sức quen thuộc.

Hai chữ Thiên Kiếm, gần đây đã đưa tới chấn động không nhỏ ở bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, không nghĩ đến, bọn họ lại gặp phải đối phương ở chỗ này.

"Uy lực của Thiên Kiếm, quả thật là đáng sợ."

"Nghe nói, hắn có thể dễ dàng chém giết Lãnh Cửu Phong, người đứng thứ hai mươi mốt trên bảng Thiên Thần, xem ra lời nói kia không giả."

"Hừ, chẳng cần biết hắn là ai, việc này chúng ta tuyệt sẽ không bao giờ buông tha!"

Trong mắt một tu sĩ lộ ra một vẻ ảm đạm: "Hồi bẩm việc này với tộc trưởng, để hắn định đoạt, cho dù là Thiên Kiếm, chọc vào Đạo Vương nhất tộc, cũng phải bẻ gãy! !"

"Đúng vậy..."

Không lâu sau đó.

Tin tức Thiên Kiếm chém giết Mạc Bất Phàm liền lan truyền ở Đạo Vương nhất tộc.

Trong nháy mắt, Vương tộc cổ lão này vỡ tổ, tuy rằng Mạc Bất Phàm không phải yêu nghiệt mạnh nhất Đạo Vương nhất tộc, nhưng cũng là một lương tài mỹ ngọc hiếm có, cứ bị giết như vậy, Đạo Vương nhất tộc hung hăng càn quấy ngày thường đã quen không có khả năng cứ để yên như vậy, lúc này đã hạ lệnh truy sát đối với mấy người Sở Cuồng Nhân.

Phàm là người có thể giết chết Thiên Kiếm, đều sẽ được Đạo Vương nhất tộc ban thưởng!

Hàng trăm triệu Tiên tinh, thậm chí còn được tặng chí bảo bản nguyên!

Đạo Vương nhất tộc thao túng hơn phân nửa cường đạo tinh không ở vũ trụ Thiên Nguyên, sau khi biết tin tức này, kẻ dẫn đầu hành động, đương nhiên là cường đạo tinh không ở khắp mọi nơi.

Trong lúc nhất thời, quần ma loạn vũ, nhưng phàm là kẻ có chút thực lực đều muốn tìm đến Thiên Kiếm.

"Thiên Kiếm này thật sự là gan lớn, vậy mà ngay cả Đạo Vương nhất tộc cũng dám trêu chọc, thật sự coi mình có Kiếm Linh nhất tộc đứng sau, liền có thể cái gì đều không e ngại sao?"

"Tuy rằng Kiếm Linh nhất tộc cường đại, nhưng sớm đã là một Vương tộc xuống dốc, nếu không phải có Kiếm Thần Vương chống lưng, chỉ sợ đã sớm bị người khác chia cắt sạch sẽ, Đạo Vương nhất tộc, lại là một trong những Vương tộc cổ xưa nhất vũ trụ Thiên Nguyên, nếu một cuộc chiến toàn diện thực sự diễn ra, Kiếm Linh nhất tộc sẽ không lấy được quả gì ngon để ăn đâu."

"Có Kiếm Thần Vương đang chấn nhiếp kia, cường giả đứng đầu của Đạo Vương nhất tộc sẽ không dễ dàng xuất thủ, nhưng những người khác lại không nhất định."

"Đúng vậy, đừng không cố kỵ Đạo Vương nhất tộc, người này được xưng là Tiểu Đạo Vương, chính là quái vật thứ chín trên bảng Thiên Thần, nếu như hắn xuất thủ, thanh Thiên Kiếm này có thể còn chống đỡ nổi hay không còn chưa nhất định đây."

"Thú vị đến cùng cực..."

Mà đối với những thăng trầm ở bên ngoài, Sở Cuồng Nhân cũng không hề để ý.

Giờ phút này, hắn đang ngồi ở bên trong chiến thuyền để hấp thu hạt nhỏ hắc động, cảm ngộ luồng hắc động Đại La ý kia.

Hắn có Hắc Động Thần Ma Thể, lại cộng thêm hạt nhỏ hắc động này, kết hợp cả hai lại, chuyện tìm hiểu ra hắc động Đại La ý, gần như là chuyện nước chảy thành sông.

...

"Không nghĩ tới, hắn đúng là Thiên Kiếm."

Phong Tình Tuyết cũng nhận được tin tức, nhìn chiến thuyền cách đó không xa, trong mắt lộ ra một vẻ kinh ngạc.

Nàng vẫn không hề rời đi.

Không phải lời nói của Sở Cuồng Nhân không có lực chấn nhiếp đối với nàng, mà bởi vì mục tiêu của hai bên gần như giống nhau.

Cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương!

"Lăng Phi, để Phong Tình Tuyết đi theo, thật sự không có vấn đề gì sao?"

Hàn Tinh Vũ ôm lấy Vô Đạo, nhìn thoáng qua chiến thuyền sau lưng, từ tốn nói.

"Nếu đều muốn đi đến cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương, vấn đề kia cũng không lớn, mà Phong tộc và Kiếm Linh nhất tộc lại giao hảo tốt từ xưa đến nay, nếu vạch mặt lthì lại không tốt."

Lăng Phi bất đắc dĩ nói.

Đoán chừng cũng là bởi vì điểm này, nên lúc này Phong Tình Tuyết mới mặt dày mày dạn theo đi.

Không phải sao, chiến thuyền của Phong Tình Tuyết lại tiến đến gần rồi.

"Lăng Phi, Thiên Kiếm còn chưa xuất quan sao?"

"Không có."

Lăng Phi lắc đầu nói.

"Ta nghe nói Đạo Vương nhất tộc hạ truy sát lệnh đối với Thiên Kiếm, nhờ ngươi nhắn dùm hắn, để hắn cẩn thận một chút."

Phong Tình Tuyết nói ra.

"Nếu không phải vì cứu ngươi, Thiên Kiếm cũng sẽ không bị đuổi giết."

Hàn Tinh Vũ ở một bên lãnh đạm nói.

Nàng nhìn thoáng qua vị trí mà bế quan Sở Cuồng Nhân ở sau lưng, dùng khoảng thời gian nàng và Sở Cuồng Nhân chung đụng này mà xem xét, cho dù có nói cho đối phương biết việc này, đối phương hẳn cũng sẽ không để ở trong lòng.

Thiên Ngoại Thiên Kiếm, sao lại chịu thua?

"Đúng rồi, Lăng Phi, ngươi có cảm thấy có chút không đúng hay không."

Phong Tình Tuyết cũng không thèm để ý đối với thái độ lãnh đạm của Hàn Tinh Vũ, nhìn thoáng qua tinh không tĩnh lặng ở bốn phía cau mày nói ra.

"Quả thật là có chút quá an tĩnh."

Lăng Phi cũng đã nhận ra một tia cổ quái.

Không phải đã nói hạ lệnh truy sát sao?

Vì cái gì mà nửa cái bóng người cũng không thấy đến, cho dù là vũ trụ này bao la, nhưng bọn họ cũng chưa từng che giấu tung tích, dựa vào thủ đoạn của Đạo Vương nhất tộc, không nên tìm không thấy bọn họ mới đúng.

Hơn phân nửa cường đạo tinh không, cũng không phải đặt ở đó làm vật bài trí.

Thế nhưng bọn họ, đích thật là không hề nhận được bất luận sự quấy nhiễu gì nào.

"Vẫn nên cẩn thận thì hơn."

Lăng Phi âm thầm nói.

Mà ở bên ngoài mấy năm ánh sáng, từng chiếc từng chiếc chiến thuyền bỏ neo trong tinh không, lít nha lít nhít, nói ít cũng có mấy vạn chiếc.

Nguyên một đám cường đạo tinh không hội tụ ở một chỗ, đang đợi cái gì đó.

Nhất là tên cầm đầu mấy kẻ cường đạo kia, mang mỗi một tên ra ngoài cũng đủ để chấn nhiếp đạo tặc một phương.

Mà giờ khắc này, những đạo tặc danh động tinh không này lại tâm bình khí hòa tụ ở một chỗ, không ồn ào không náo, hiển nhiên là muốn làm việc đại sự gì đó, hoặc là nói, đối phó với một người nào đó.

Chương 1685: Đạo tặc vây kín, hàng trăm triệu, hai lựa chọn

Bên trong tinh không, rất nhiều cường đạo tinh không tề tụ.

Ở bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, cường đạo tinh không chia làm 36 lộ đạo tặc, ở trong đó có ba mươi sáu vị đạo tặc có thực lực cường đại, hùng bá một phương.

Mà ba mươi sáu người này, có hơn phân nửa đều do Đạo Vương nhất tộc nắm giữ.

Giờ phút này, tụ tập ở chỗ này theo thứ tự là bốn vị Tinh Hỏa đạo, Thiên Nguyệt đạo, Xích Ma đạo, Hoàng Phong đạo bên trong ba mươi sáu lộ đạo tặc.

Thực lực của bốn vị đạo tặc này không tính là tuyệt đỉnh ở bên trong ba mươi sáu lộ đạo tặc, nhưng mỗi một vị đều là cao thủ Đại La ngũ khí cảnh, thực lực cường đại, hơn nữa số lượng thuộc hạ có đến ngàn vạn thậm chí là vài triệu cường đạo, cho dù là cường giả cảnh giới Đại La viên mãn tuyệt đỉnh cũng không muốn tuỳ tiện trêu chọc.

Nhưng hôm nay, bốn người này tập hợp cùng một chỗ, lại chỉ vì đối phó một người.

"Nhận được tin tức, Thiên Kiếm bọn họ đang đi về phía này."

Hoàng Phong đạo nói ra, trong mắt lộ ra một vẻ chờ mong.

Trong khoảng thời gian này, danh tiếng của Thiên Kiếm sớm đã kịp truyền khắp vũ trụ Thiên Nguyên, cho dù là ba mươi sáu lộ Đại Đạo đều có nghe nói, cũng muốn mở mang kiến thức một chút.

Chớ nói chi là, lần này còn có lệnh truy sát mà Đạo Vương nhất tộc đã hạ xuống.

"Rất tốt, lần này bốn lộ đạo tặc chúng ta bố trí thiên la địa võng, cho dù Thiên Kiếm này cực kỳ có năng lực, cũng tuyệt đối không thể chạy thoát được!"

Xích Ma đạo cười ha ha một tiếng, thân hình của hắn vô cùng cao lớn, giống như một ngọn núi vững chãi, toàn thân tràn ngập một ngọn lửa màu đỏ, nóng rực mà bá đạo.

Người này xuất thân từ Xích Ma nhất tộc, là một trong số ít cao thủ của Xích Ma nhất tộc có thể tu hành đến Đại La Kim Tiên.

"Nghe nói thanh Vô Đạo trong tay Thiên Kiếm kia chính là chí bảo cao cấp nhất trong vũ trụ này, cho dù không được Đạo Vương nhất tộc ban thưởng, chỉ dựa vào thanh kiếm này, thì chuyến đi này cũng đáng giá rồi."

Tinh Hỏa đạo cười nhạt một cái nói.

"Ta còn nghe nói, tướng mạo của vị Thiên Kiếm này xuất chúng, khí chất siêu phàm thoát tục, không thiếu nữ tu nhìn thấy hắn cũng nhịn không được mà xuân tâm dập dờn, ta thật sự muốn nhìn một chút dáng dấp hắn ra sao, nếu như có thể, thật muốn bắt hắn lại, hưởng dụng thật tốt một phen."

Thiên Nguyệt đạo đeo một thanh loan đao bên hông, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người bốc lửa, liếm môi một cái nói ra.

Lời của mấy người này, giống như đã xem Sở Cuồng Nhân trở thành cá trong chậu.

"Đại ca, ta đã nhìn thấy chiến thuyền của Thiên Kiếm."

Lúc này, một tên cường đạo đến đây bẩm báo với Xích Ma đạo.

"Rất tốt."

Xích Ma đạo cười ha ha một tiếng: "Bắt đầu hành động đi."

Chỉ thấy có hàng vạn chiến thuyền đã bắt đầu hành động, phân tán ra, hoàn toàn bao vây bốn phía.

Trên chiến thuyền, dường như Lăng Phi đã cảm nhận được cái gì đó, sắc mặt biến hóa: "Không tốt, chúng ta đã lâm vào vòng vây!"

Hắn đứng dậy, phóng thích tiên thức, đợi sau khi nhìn đến từng chiếc từng chiếc chiến thuyền kia, ánh mắt trầm xuống: "Trách không được dọc theo con đường này gió êm sóng lặng, thì ra đều chờ ở chỗ này."

Hàn Tinh Vũ ôm chặt Vô Đạo trong tay.

Trên một chiếc chiến thuyền khác, sắc mặt của Phong Tình Tuyết cũng không khỏi trở nên nghiêm túc, khi thấy mấy vị đạo tặc cầm đầu, càng nhịn không được mà hít vào một ngụm khí lạnh.

"Ông trời ơi, là Tinh Hỏa đạo, Thiên Nguyệt đạo, Xích Ma đạo, còn có Hoàng Phong đạo!"

"Ba mươi sáu lộ đạo tặc lại có bốn vị trực tiếp tới đây!"

Trong lòng Phong Tình Tuyết ẩn ẩn có chút tuyệt vọng.

Ba mươi sáu lộ đạo tặc, trong đó phần lớn là tu sĩ thành danh đã lâu, tùy tiện một vị đều không phải là người mà thế hệ trẻ tuổi có thể dễ dàng đánh đồng.

Chớ nói chi là tới bốn vị, lại thêm hàng trăm triệu bọn cường đạo kia.

Lần này, bọn họ gần như không có đường sống sót!

"Xích Ma đạo, các ngươi dám công khai ở đây phục kích chúng ta, chẳng lẽ không sợ Kiếm Linh nhất tộc ta và Phong tộc xuất thủ, khiến cho các ngươi hồn phi phách tán sao? !"

Lăng Phi lớn tiếng nói, đối mặt với nhiều người như vậy, bọn họ căn bản không phải là đối thủ, giờ phút này cũng chỉ có thể nói ra tên tuổi của Vương tộc, hy vọng có thể chấn nhiếp một chút.

Nhưng mà, Xích Ma đạo nghe vậy lại cười ha ha một tiếng: "Việc chúng ta làm vốn là mua bán, liếm máu trên lưỡi đao, giết Thiên Kiếm, là ý tứ của Đạo Vương nhất tộc, nếu có gan thì nhóm các ngươi đi tìm bọn họ đi, hơn nữa, chúng ta giết Thiên Kiếm, sau đó tùy tiện tìm một chỗ trốn một chút, Vương tộc các ngươi cũng đừng hòng dễ dàng tìm ra chúng ta."

Vũ trụ mênh mông vô biên, nếu bọn người Xích Ma đạo có lòng muốn tránh đi, quả thật là rất khó bị tìm được.

Trái tim của Lăng Phi dần dần chìm vào đáy cốc.

Đám người kia, xem ra là đến có chuẩn bị, một trận chiến này, chỉ sợ là không thể tránh khỏi được.

"Thiên Kiếm ở nơi nào, tại sao không thấy hắn tự mình xuất thủ tới gặp chúng ta."

Sau khi Xích Ma đạo quét một vòng ở trên chiến thuyền, không hề phát hiện Sở Cuồng Nhân, không khỏi cười lạnh một tiếng: "Chẳng lẽ hắn sợ rồi sao?"

"Hừ."

Lăng Phi quát lạnh một tiếng, cũng không nói nhiều.

"Chúng tiểu nhân, đánh với bọn họ một hiệp trước đi!"

Xích Ma đạo cười ha ha một tiếng.

Chỉ thấy họng pháo trên từng chiếc từng chiếc chiến thuyền ở bốn phía đột nhiên thay đổi, nhắm ngay chiến thuyền của đám người Lăng Phi, Phong Tình Tuyết.

Ầm, ầm, ầm! !

Từng đạo từng đạo chùm sáng năng lượng hoa mỹ bỗng nhiên xẹt qua trời cao, bắn về phía mấy người họ, uy lực vô biên!

"Mở ra năng lượng hộ tráo! !"

Lăng Phi hét lớn một tiếng, Hàn Tinh Vũ sớm đã có chuẩn bị, đánh một đạo ấn quyết vào trong chiến thuyền, từng tầng từng tầng bảo hộ được hình thành trong nháy mắt, một mực bảo hộ chiến thuyền.

Mấy người Phong Tình Tuyết cũng như vậy.

Thế nhưng sau một đợt công kích, lồng khí năng lượng tiên huy tươi sáng kia đã hiện đầy vết nứt, giống như một món đồ sứ dễ dàng vỡ nát.

"Còn một lần nữa."

Giọng điệu của Lăng Phi trầm trọng nói ra.

Chiến thuyền của bọn họ tốn không ít chi phí, chất liệu, trận pháp được sử dụng đều là thứ tốt nhất bên trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Nhưng ngay cả những chiến thuyền hàng đầu cũng không chịu nổi sức công phá cùng một lúc của hàng vạn chiến thuyền này.

Lại có một đợt công kích nữa, chiếc chiến thuyền này của bọn họ sẽ sụp đổ, đến lúc đó, có lẽ bọn họ cũng phải bỏ mạng bên trong luồng năng lượng như dòng nước lũ kia.

"Một lần nữa."

Xích Ma đạo hét lớn một tiếng, trong tinh không, đột nhiên có từng đoàn từng đoàn quang mang phù văn hoa mỹ lóe ra, họng pháo tập trung năng lượng.

Ầm ầm ầm...

Lại là từng đạo từng đạo năng lượng giống như mưa xối xả, bắn về bọn người Lăng Phi, Phong Tình Tuyết.

Mà ngay tại thời khắc khủng hoảng này.

Ở bên trong Hỗn Độn Tinh Không, hàng tỉ kiếm khí phóng lên tận trời.

Kiếm khí bắn về phía bốn phương tám hướng, chém về phía từng đạo từng đạo chùm sáng năng lượng kia, một loạt âm thanh nổ tung kinh hãi liên tục vang lên, giống như có vô số pháo hoa nổ tung trong tinh không.

Vô số hỏa lực, đều bị đỡ được! !

"Loại kiếm khí này..."

Đồng tử của bọn người Xích Ma đạo hơi hơi co rụt lại, trong mắt lộ ra một vẻ ngưng trọng.

Bọn họ nhìn về phía một ngôi lầu các bên trong chiến thuyền.

Lầu các kia, chính là nguồn gốc của vô số kiếm khí, mà ngay sau đó, bên trong liền truyền đến một giọng nói lạnh nhạt.

"Hai lựa chọn, một, trước khi ta hiện thân, trốn được càng xa càng tốt, làm vậy, các ngươi sẽ có cơ hội mong manh để tiếp tục sống, hai, toàn lực giãy dụa, sau đó... chết đi!"

Đùng! !

Kiếm áp vô cùng kinh khủng phóng ra từ bên trong lầu các kia, bao trùm cả tinh không.

Trong nháy mắt đó, các vì sao đều chấn động!

Vô số tên cường đạo liếm máu ở trên lưỡi đao sau khi cảm giác được luồng kiếm áp lạnh thấu xương này cũng không khỏi có chút run lẩy bẩy.

"Thiên Kiếm! !"

"Đây chính là kiếm áp của Thiên Kiếm, thật sự rất kinh khủng!"

Thần sắc của Xích Ma đạo và những người khác đều đã ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Chỉ bất quá, bọn họ cũng không hề rời đi, nếu như bởi vì một hai câu của Sở Cuồng Nhân mà bị dọa đến cuống quít chạy trốn, bọn họ sẽ không phải là đạo tặc tinh không nổi danh nữa.

Cửa lầu các mở ra.

Một bóng người bạch y từ trong kiếm áp kinh thiên, tiên huy tươi sáng từ từ bước ra ngoài!

Chương 1686: Hắc Động Đại Phá Diệt, Hoàng Phong Vĩ Hậu Châm

Lầu các mở ra, một bóng người bạch y từ trong kiếm áp kinh thiên, tiên huy tươi sáng từ từ bước ra ngoài.

Đó là một bóng người vô cùng siêu phàm, áo trắng như tuyết, giơ tay nhấc chân, phong hoa tuyệt đại, ngay cả quang mang của quần tinh này cũng vì đó mà ảm đạm!

Mọi người nhìn thấy người này, liền giống như phàm nhân thấy được tiên nhân, cảm thấy người này, vượt lên trên chúng sinh, bất cứ lúc nào cũng sẽ phi thăng, siêu thoát khỏi thế giới này.

"Hắn, chính là Thiên Kiếm!"

"Quả nhiên không hề tầm thường, khí tức này, khiến cho người khác phải kinh thán."

"Nhưng cũng đúng như những gì trên tình báo đã nói, chỉ là một Đại La tam hoa cảnh, đánh với hắn một trận, chúng ta không cần sợ!"

Tuy rằng bọn người Xích Ma đạo kinh thán khí chất xuất chúng của Sở Cuồng Nhân, nhưng lại vẫn chưa lùi bước.

Mà Thiên Nguyệt đạo càng nhịn không được mà liếm môi một cái, lộ ra một nụ cười tràn ngập ý muốn sở hữu: "Nam nhân này, ta nhất định phải bắt lại, sủng ái thật tốt một phen."

Sở Cuồng Nhân quá xuất chúng.

Cho dù là Thiên Nguyệt đạo chơi qua không biết bao nhiêu nam nhân, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy loại tồn tại siêu phàm thoát tục giống như Sở Cuồng Nhân này.

Chỉ một người này, liền thắng không biết bao nhiêu mỹ nam tử trên thế gian.

Hiện tại Thiên Nguyệt đạo cũng cảm thấy, mặt hàng mà trước đây mình chơi qua, chỉ là một đám dong chi tục phấn thôi, sao mình lại để ý những thứ đồ chơi vô dụng kia chứ?

"Hắc hắc, đánh bại hắn, mặc cho ngươi chà đạp thế nào cũng được."

Xích Ma đạo cười hắc hắc, lập tức lớn tiếng nói: "Tất cả mọi người, điều chỉnh sức mạnh đến mức lớn nhất, toàn lực công kích! !"

Đùng! ! ! !

Chỉ thấy linh khí phương tinh không này đột nhiên trở nên vô cùng hỗn loạn, linh khí vô tận ngưng tụ về phía họng pháo từng chiếc từng chiếc chiến thuyền kia, năng lượng kinh khủng tích góp ở trong đó.

Mà Sở Cuồng Nhân vừa đi ra khỏi lầu các, thấy cảnh này, thản nhiên nói: "Xem ra các ngươi lựa chọn con đường thứ hai."

Bóng người hắn lóe lên, đi tới phía trên tinh không.

Bạch y bay múa phần phật ở bên trong linh khí cuồng loạn, tiên huy lưu chuyển, siêu thoát ra khỏi trần thế.

Kiếm chưa ra, chiêu không phát, phong thái đã lan ra ngàn tỉ dặm, bễ nghễ quần hùng!

Phong Tình Tuyết nhìn bạch y kia, trong mắt lộ ra một tia rung động mà chính mình cũng chưa từng phát giác được: "Tư thái của Thiên Kiếm, là có một không hai trên đời."

Ong ong ong...

Lúc này, hắc kiếm Vô Đạo ở trong ngực Hàn Tinh Vũ rung động, một cái chớp mắt tiếp theo, Vô Đạo ra khỏi vỏ, tự động bay đến trong tay của Sở Cuồng Nhân.

"Vừa vặn, liền dùng các ngươi đến thử một lần, thanh kiếm hoàn toàn mới tinh này đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Kiếm phong lệch đi, trên thân kiếm đen nhánh có một luồng Đại La ý quỷ quyệt tràn ngập trong đó, một luồng khí tức vô cùng thâm thúy lan tràn ra, dường như muốn nuốt chửng ánh sao đầy trời này.

"Kiếm, Hắc Động Đại Phá Diệt! !"

Một tiếng quát nhẹ.

Vô Đạo màu đen, chém ra một đạo kiếm khí màu đen!

Kiếm khí màu đen chém ra, bất cứ nơi nào nó đi đến, xuất hiện từng đạo từng đạo vết nứt màu đen, mà bên trong kiếm khí, bộc phát ra một luồng lực hút vô cùng kinh khủng!

Dường như Sở Cuồng Nhân chém ra không phải là một đạo kiếm khí, mà chính là một hắc động! !

Màu đen thâm thúy, nuốt chửng tất cả ánh sáng trong tinh không!

Từng chiếc từng chiếc chiến thuyền kia bị kiếm khí cắn nuốt, từng chiếc hóa thành tro tàn trong im lặng, lực trường vặn vẹo, bao trùm hàng trăm triệu dặm xung quanh!

Một số chiến thuyền không bị kiếm khí trực tiếp đánh trúng, cũng bởi vì lực trường vặn vẹo của kiếm khí mà dần dần đã mất đi khống chế, va chạm vào nhau, từng đạo từng đạo chùm sáng năng lượng đang dùng toàn lực bắn ra cũng đánh lung tung, đánh vào trên chiến thuyền bên mình, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn! !

"Đây là kiếm khí gì, sao lại kỳ quái đến như vậy? !"

"Gia hỏa này, sao có thể làm được điều đó?"

"Nhanh, nhanh khống chế chiến thuyền, không thể tiếp tục để mất khống chế."

"Không được rồi, căn bản khống chế không nổi."

Hỏa lực không ngớt, liên tục nổ tung trong tinh không, kiếm khí hắc động, cắn nuốt mọi thứ, bất kỳ nơi nào nó đi qua, tất cả mọi thứ đều hóa thành hư vô.

Đợi sau khi kiếm khí tán đi, lưu lại, chỉ còn có thi thể của từng chiếc từng chiếc chiến thuyền kia.

Nơi này giống như, một nghĩa trang của chiến thuyền tinh không!

Một số tên cường đạo may mắn sống sót, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ hoảng sợ trước nay chưa từng có.

Chỉ với một kiếm của đối phương, tổn thất lần này của bọn họ đã vượt quá một nửa!

Thật là đáng sợ.

"Đây, đây chính là sức mạnh của Thiên Kiếm! !"

"Con quái vật giống như vậy, thật sự là kẻ chúng ta có thể chiến thắng được sao? !"

Không ít người đều đã mất đi lòng tin.

Mà Xích Ma đạo đứng dậy, lớn tiếng nói: "Tỉnh táo! Tất cả mọi người chỉnh đốn một lần nữa, Thiên Kiếm để cho chúng ta đối phó!"

Hắn và ba vị đạo tặc còn lại ở sau lưng đi ra, lạnh lùng nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

"Chư vị, thực lực của Thiên Kiếm không cần ta phải nói nhiều lời, toàn lực ra tay đi!"

Xích Ma đạo lạnh giọng nói ra, liền lập tức xuất thủ trước.

Một quyền đánh ra, hỏa diễm Đại La ý ầm ầm bạo phát, đây là Đại La ý bước thứ ba, vô cùng hùng hậu, lại thêm tu vi của bản thân Xích Ma đạo đã đạt tới cảnh giới ngũ khí, không thể khinh thường.

Sở Cuồng Nhân ngạo nghễ đứng đó, Vô Đạo ở trong tay, kiếm ý lạnh thấu xương gào thét xông ra.

"Đại La ngũ khí, cũng không phải là chưa từng chém qua!"

Một kiếm chém ra, nhiều loại Đại La ý ngưng tụ ở bên trong kiếm khí: "Kiếm, Tử Sinh Luân Hồi! !"

Sinh tử Đại La ý, luân hồi Đại La ý đồng thời bạo phát!

Ầm! !

Đại La ý và Đại La ý ầm ầm va chạm, kiếm khí và hỏa diễm quấn lấy nhau bắn ra, một số tiểu hành tinh xa xa bị luồng sức mạnh này trực tiếp đánh vỡ nát! !

"Đốm lửa nhỏ đốt đồng bằng!"

Lúc này, Tinh Hỏa đạo cũng xuất thủ.

Vũ khí hắn sử dụng chính là một cây trường thương, một thương đâm ra, mũi thương như sao, mới đầu chỉ là một đốm lửa nhỏ, nhưng trong nháy mắt liền hóa thành một mảnh đại hỏa thiêu đốt tinh không, ùn ùn kéo đến!

Bên trong hỏa diễm, đan xen mũi thương, sắc bén dồi dào!

Một bên khác, tay Thiên Nguyệt đạo cầm một thanh loan đao, sau lưng có một vòng trăng tròn chiếu rọi ra, dáng người thướt tha giống như nhảy múa ở dưới ánh trăng, xinh đẹp tuyệt luân!

Đồng thời, chém ra một đao, Lãnh Hàn đao quang giống như trăng khuyết, nhanh chóng lao về phía Sở Cuồng Nhân, kết hợp với công kích của Tinh Hỏa đạo, hình thành cục diện tả hữu giáp công.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, vẫn không trốn không né như cũ.

Nắm chắc Vô Đạo, nhiều loại Đại La ý đan xen ở trên người hắn, chiếu rọi ra tiên huy tươi sáng.

"Kiếm, Toái âm Dương, Định Càn Khôn!"

Vô Đạo trong tay Sở Cuồng Nhân giơ cao lên trời, âm dương Đại La ý luân chuyển, hóa thành một bức âm Dương Đồ bao trùm cả bầu trời!

Âm Dương Đồ luân chuyển, trong đó quả thật bao hàm hỏa diễm, hàn băng, phong lôi và nhiều loại Đại La ý khác.

Giống như khi Hỗn Độn khai mở, bình định lại địa phong thủy hỏa!

Một tiếng nổ tung rất lớn, âm Dương Đồ và mũi thương biển lửa, Loan Nguyệt Đao khí ầm ầm đụng vào nhau, trùng kích doạ người tạo nên một trận phong bạo trong tinh không!

Một số chiến thuyền hoàn toàn bị xé rách, hóa thành bột mịn.

Mà ở trong cơn gió lốc hỗn loạn này, lại có một bóng người lơ lửng không cố định, vô cùng quỷ mị đi tới sau lưng Sở Cuồng Nhân.

Chính là Hoàng Phong đạo!

Bên trong bốn vị đạo tặc, tu vi của hắn yếu nhất, nhưng là một vị làm cho người khác kiêng kỵ nhất.

Bởi vì thứ hắn am hiểu nhất chính là ẩn nặc tiềm hành!

Đánh lén ở trong chiến trường hỗn loạn, cho người ta một đòn chí mạng!

Trong tay Hoàng Phong đạo xuất hiện một cây dao găm, đâm về phía sau lưng Sở Cuồng Nhân, phía trên chủy thủ này, tràn ngập u quang nhàn nhạt, vô cùng quỷ quyệt.

Chủy thủ này, chính là một món Đại La khí đỉnh phong, mang độc tố của riêng nó, nếu như bị nó đâm trúng, cho dù chỉ bị xước qua da, thì thân thể của Đại La Kim Tiên cũng sẽ tê liệt, căn bản không thể chiến đấu được nữa!

Chủy thủ này có tên là... Hoàng Phong Vĩ Hậu Châm!

"Chịu chết đi!"

Trong mắt Hoàng Phong đạo bắn ra một đạo lãnh ý.

Ngay tại thời điểm chủy thủ sắp đâm trúng Sở Cuồng Nhân, một thanh trường kiếm đen nhánh bỗng nhiên chặn chủy thủ lại, một tiếng leng keng vang lên, kình khí bao phủ ra!

"Là người nào cho ngươi ảo tưởng rằng có thể thành công đánh lén ta?"

Chương 1687: Chém giết Hoàng Phong đạo, các ngươi gặp qua Thiên Kiếm chân chính sao?

"Là người nào cho ngươi ảo giác có thể thành công đánh lén ta? !"

Sở Cuồng Nhân nhìn Hoàng Phong đạo, giọng điệu lạnh nhạt như băng.

Vô Đạo trong tay ngăn chủy thủ lại, tay trái nắm chắc thành quyền, tiên nguyên trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, sức mạnh thân thể cũng bị thúc giục đến cực hạn.

Một quyền đánh ra, khí huyết như ngàn vạn lôi đình ầm ầm nổ tung! !

Ầm! ! !

Khi một làn sương máu phun ra ngoài, Hoàng Phong đạo bị một quyền này đánh bay ra ngoài, đánh nát mười mấy ngôi sao, đạo văn trên tiên khu nổ tung, không biết vỡ vụn mấy chiếc xương!

Cảnh giới linh hồn của Sở Cuồng Nhân cực cao, thậm chí vượt qua cực hạn mười hai phẩm!

Chuyện này mang cho hắn năng lực cảm giác cực kỳ nhạy bén, cộng thêm, trước khi khai chiến, hắn cũng đã tiến hành phân tích đối với năng lực của mấy tên đạo tặc này, làm sai có thể không có bất kỳ phòng bị gì chứ?

Cho nên nói, Hoàng Phong đạo tự cho là ẩn nặc đánh lén, hắn thấy, cũng không phải là uy hiếp, ngược lại còn là... Sơ hở!

Vút! !

Bóng người Sở Cuồng Nhân biến mất ngay tại chỗ trong nháy mắt.

Mà Hoàng Phong đạo bị đánh bay ra ngoài đang cực lực ổn định thân hình, trong mắt lộ ra một tia kinh hãi.

Làm sao có thể? !

Rốt cuộc là làm sao hắn có thể ngăn lại một kích này của mình, vì sao mình lại bị phát hiện?

Còn nữa, vậy mà đối phương còn có loại sức mạnh thân thể kinh khủng kia? !

Cũng không chờ hắn tiếp tục suy nghĩ, đồng tử của hắn bỗng nhiên co rụt lại, toát ra vẻ sợ hãi càng thêm nồng đậm, bởi vì Sở Cuồng Nhân đã vượt qua khoảng cách mười mấy vạn dặm đi đến trước mặt hắn.

"Không tốt! !"

Ý niệm mới vừa nảy ra trong nháy mắt, Hoàng Phong đạo thúc giục tiên nguyên của bản thân đến cực hạn, đột nhiên đánh ra một quyền về phía Sở Cuồng Nhân!

Dùng toàn lực bạo phát một quyền, không giữ lại bất kỳ thứ gì!

Nhưng, lại không làm gì được Sở Cuồng Nhân!

"Kiếm, Tử Sinh Luân Hồi!"

Sở Cuồng Nhân chém xuống một kiếm, hai loại Đại La ý sinh tử luân hồi đan xen, ngưng tụ thành một đạo kiếm quang tươi sáng, trực tiếp đánh nát chưởng kình của Hoàng Phong đạo.

Kiếm khí fồi dào cũng không hề lưu tình, đánh vào trên người của đối phương!

Phốc! !

Hoàng Phong đạo lại phun máu lần nữa, tiên khu gần như bị phá hủy hoàn toàn.

"Cứu ta! !"

Hoàng Phong đạo rống to cầu cứu với mấy tên đạo tặc còn lại.

"Muốn cứu người từ trong tay Thiên, các ngươi có khả năng kia sao?"

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng, Vô Đạo trong tay ngưng tụ ra một đạo kiếm quang vô cùng đen nhánh, hắc động Đại La ý ngưng tụ trong đó, ngang nhiên chém ra!

"A a a a! !"

Khi những tiếng hét thảm vang lên, thân thể của Hoàng Phong đạo bị kiếm khí dần dần ăn mòn, cho đến khi hóa thành tro tàn!

"Hoàng Phong đạo! !"

"Đáng chết, chiến lực của gia hỏa này lại mạnh mẽ đến loại tình trạng này!"

Bọn người Xích Ma đạo khiếp sợ không gì sánh nổi nhìn tình cảnh

này.

Tình báo mà bọn họ lấy được, Sở Cuồng Nhân là tồn tại Đại La tam hoa cảnh, tuy có thể so với Đại La ngũ khí, nhưng bốn người bọn họ ở cảnh giới ngũ khí, cộng thêm mấy tỷ cường đạo, còn có hàng vạn chiến thuyền đến đây, đội hình như vậy, đối phó với đối phương hẳn là dư xài.

Thế nhưng, mấy trăm triệu nhân thủ dưới một kiếm của đối phương, tổn thất hơn phân nửa, bốn cảnh giới ngũ khí cùng nhau ra tay, chỉ chốc lát đã chết một người!

Loại tình trạng này, hoàn toàn không đúng với dự đoán của bọn họ! !

"Ra át chủ bài đi! !"

Xích Ma đạo thét dài một tiếng, tuyệt đối phải liều mạng.

Chỉ thấy trên người hắn có vô số hỏa diễm phóng lên tận trời, đúng là ngưng tụ ra một ma ảnh hỏa diễm vô cùng to lớn trong tinh không!

Một bên khác, Thiên Nguyệt đạo cũng không có tâm tư muốn phong hoa tuyết nguyệt với Sở Cuồng Nhân, dưới sự sợ hãi, xuất thủ toàn lực, loan đao trong tay nở rộ ra từng đạo từng đạo tiên huy tươi sáng.

"Vọng Nguyệt Cửu Phương Trảm! !"

Ánh đao màu trắng giống như một vòng trăng tròn treo trên tinh không thật cao, ánh trăng nở rộ, chiếu rọi cửu phương!

Một bên khác, trường thương trong tay Tinh Hỏa đạo đang rung động, gầm nhẹ một tiếng, dường như hai mắt cũng bị hỏa quang bao trùm, một luồng khí tức vô cùng kinh khủng đổ xuống, trực tiếp sử dụng một loại bí pháp thiêu đốt mệnh nguyên, cưỡng ép tăng cao tu vi, thật sự muốn liều mạng.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, thần sắc lạnh nhạt, Vô Đạo trong tay, kiếm áp ùn ùn kéo đến: "Đánh bạc tất cả, toàn lực giãy dụa, nhưng các ngươi, có thể nghịch thiên mà đi sao?"

"Thử một chút! !"

Xích Ma đạo nổi giận gầm lên một tiếng, ma ảnh hỏa diễm to lớn sau lưng kia đưa tay về phía Sở Cuồng Nhân, đánh xuống một chưởng!

Chưởng kình kinh khủng bao phủ tứ phương, đủ để trực tiếp đập vụn một hành tinh.

"Hôm nay, chúng ta sẽ bẻ gãy thanh Thiên Kiếm này!"

Tinh Hỏa đạo thét dài một tiếng, trường thương trong tay quăng lên thật cao, quả thật đã hóa thành một con Thần Hoàng to lớn có hỏa diễm đang bùng cháy!

Tiếng Hoàng kêu, vang vọng ở trong gầm trời!

Sau đó, trường thương nương theo hình bóng Thần Hoàng, bắn về phía Sở Cuồng Nhân!

Chỗ nó đến, hư không bị luồng mũi thương sắc bén kia xé rách, hai cánh Thần Hoàng chấn động, từng hành tinh hóa thành hạt bụi!

Loan đao trong tay Thiên Nguyệt đạo trảm xuống, chòm sao bên trong đó cũng rơi xuống theo trăng khuyết to lớn kia, xoay tròn xung quanh Sở Cuồng Nhân.

Ba luồng khí tức kinh khủng, hoàn toàn Sở Cuồng Nhân khóa chặt!

"Các ngươi gặp qua, Thiên Kiếm chân chính sao?"

Sở Cuồng Nhân giơ cao trong tay Vô Đạo, thúc giục Vạn Tượng Kiếm Quyết đến cực hạn, tiên huy như sóng to lấy hắn làm trung tâm phun trào, khuấy động ra, từng hành tinh liên tiếp vỡ nát phía dưới luồng sức mạnh này!

Mười mấy loại Đại La ý đột nhiên phóng lên tận trời, đan xen trong tinh không, chiếu rọi ra quang huy hoa mỹ!

Từng loại từng loại Đại La ý ngưng tụ thành phù văn cổ lão, giống như ngôi sao vờn quanh người Sở Cuồng Nhân, vô cùng huyền diệu.

"Kiếm, Vạn Tượng Thiên Địa!"

Đại La ý ngưng tụ, hóa thành một dòng thác kiếm khí kinh thiên động địa!

Một kiếm này, còn cường đại hơn so với kiếm khí đối phó Đại La ngũ khí của Thiên Hàn tộc ngày xưa ở Hàn Sương Kiếm Tinh!

Ngày xưa, hắn chỉ dùng mười loại Đại La ý.

Mà bây giờ, đã là hơn mười loại!

Nơi xa, khi Phong Tình Tuyết nhìn thấy một kiếm này đã trợn mắt hốc mồm, khó mà tin được.

Đây thật là kiếm pháp mà một đời trẻ tuổi có khả năng thi triển sao?

Ngươi nói đây là kiếm pháp mà Thần Vương sử dụng, nàng cũng tin tưởng.

Sự huyền diệu của một kiếm này, dường như giúp nàng nhìn thấy một tòa kiếm đạo đỉnh phong không thể leo lên, mà ở trên đỉnh phong kia, chỉ có một bộ bạch y đứng sừng sững phía trên đó!

Dòng thác kiếm khí và công kích của ba vị đạo tặc ầm ầm va chạm!

Khi Đại La ý và tiên nguyên va chạm đã tiêu tán ra năng lượng càn quét xung quanh, một số chiến thuyền ở khá gần, không né tránh kịp, trực tiếp hóa thành hạt bụi phía dưới luồng sức mạnh này.

Từng ngôi sao liên tục sụp đổ, có hành tinh còn bị nuốt chửng.

Nguyên một không gian tinh hệ đều bởi vì luồng sức mạnh này mà run rẩy.

Năng lượng trùng kích dần dần tiêu tán.

Vô số cường đạo đều gắt gao nhìn chằm chằm trung tâm va chạm của năng lượng, trong lòng tất cả mọi người chỉ có một nghi vấn, người nào thắng? ?

"Mau nhìn, đó là..."

Lúc này, một cường đạo hít vào một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy bên trong linh khí lưu hỗn loạn, chỉ có một bộ bạch y ngạo nghễ đứng đó, khí tức lưu chuyển, tiên huy tươi sáng, ngạo thị thiên hạ, bễ nghễ ở trong gầm trời! !

Chính là Sở Cuồng Nhân! !

Mà về phần ba vị đạo tặc còn lại, hoặc là nửa quỳ trong tinh không, hoặc là nằm rạp ở trên một hành tinh phía xa xa, hoặc là bị xé mất nửa người, hấp hối.

Kết quả của trận chiến này đã vô cùng rõ ràng.

"Thiên Kiếm... Thắng! !"

Bọn cường đạo không thể tin được mà nhìn lấy một màn.

Càng làm bọn họ hơn kinh hãi là, ba vị đạo tặc toàn còn lại đều hứng chịu trọng thương, mà hắn lại đứng lơ lửng trên không, quả thật là lông tóc không tổn hao gì! !

Một người độc chiến bốn vị đạo tặc, không chịu bất cứ thương tổn gì, mà còn giết một người, đánh trọng thương ba cái!

Đây là thực lực kinh người đến bực nào!

"Thiên Kiếm, đây chính là Thiên Kiếm trong truyền thuyết sao? !"

Phong Tình Tuyết nhìn bóng người bạch y đứng ngạo nghễ ở tinh không phía xa, trong lòng rung động!

Theo bản năng, nàng so sánh Sở Cuồng Nhân và vị tỷ tỷ kia của mình, nếu bọn họ đối đầu, người nào, sẽ hơn một bậc?

Chương 1688: Hạ Lâu Lưỡng Nghi, người thuận Thiên, ngươi rất thông minh

"Xem ra các ngươi cũng không có đủ năng lực nghịch thiên, đã vậy thì, liền tiếp nhận, đại giới nghịch Thiên đi!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Trường kiếm trong tay của hắn vạch một dường, kiếm khí dồi dào tuôn ra!

"Xin Thiên Kiếm thủ hạ lưu tình!"

Lúc này, một giọng nói vang lên, chỉ thấy một bóng người đi đến trước mặt tam đại đạo tặc, hai tay vận chuyển, đúng là hóa ra một bức Thái Cực Đồ to lớn.

Thái Cực Đồ và kiếm khí đập vào nhau, bốn phía rung động!

Sau đó, thân ảnh kia lùi lại mấy trượng, đối mặt trực diện với kiếm khí của Sở Cuồng Nhân, quả thật là lông tóc không tổn hao gì!

"Là ngươi, Hạ Lâu Lưỡng Nghi!"

Xích Ma đạo nhìn lấy người tới, vô cùng kinh ngạc.

Người tới mặc trên người một bộ trường bào màu trắng, khuôn mặt tuấn tú, phong thái thoát tục, tựa như một văn sĩ đọc đủ thứ thi thư.

Nhưng tam đại đạo tặc cũng không dám khinh thường người này, không chỉ có là bọn họ, đạo tặc bên trong36 lộ, không có bất kỳ ai dám xem nhẹ gia hỏa này, thậm chí vô cùng kiêng kị.

Hạ Lâu Lưỡng Nghi, một trong những trợ thủ đắc lực của Thần La đạo.

Mà Thần La đạo, là tối cường giả bên trong đạo tặc 36 lộ, đồng thời, cũng là số rất ít cường đạo không bị Đạo Vương nhất tộc khống chế, còn là kẻ mạnh nhất bên trong những người này!

"Há, có thể cứu theo người dưới tay Thiên, có mấy phần năng lực, nhưng, ngươi có năng lực đón thêm mấy kiếm của Thiên sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Tay cầm Vô Đạo, kiếm áp trên người hắn càng ngày càng kinh khủng, Tiểu Ái cũng đang phân tích thực lực của người tới.

Rất mạnh.

Còn mạnh hơn bất kỳ người nào so tứ đại đạo tặc, nhưng không phải là không thể đánh một trận.

"Thực lực của Thiên Kiếm, ta đã từng gặp qua, tại hạ khâm phục, nhưng lần này ta đến đây, cũng không phải để đối địch với Thiên Kiếm."

Hạ Lâu Lưỡng Nghi cười nhạt một tiếng nói, hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt cũng không tự giác lộ ra một tia kiêng kị, một kiếm vừa rồi kia, ít nhất hắn phải sử dụng tám phần thực lực để ngăn cản.

Sau khi kịch chiến với tứ đại đạo tặc, vậy mà còn bảo toàn được thực lực như thế.

Năng lực của người này, so với yêu nghiệt ở mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần, cũng không kém chút nào, không, thậm chí có khả năng còn doạ người hơn!

"Ngươi muốn cứu người nghịch Thiên, còn dám nói mình, không phải địch với Thiên sao? !"

"Ngang ngược nghịch Thiên Kiếm, thật sự là chúng ta không phải, cho nên lần này, trước khi tới cứu người, chỗ này của ta chuẩn bị một ít thứ, mời Thiên Kiếm vui vẻ nhận lấy."

Hạ Lâu Lưỡng Nghi ném ra một bức tranh.

Phía trên bức tranh, là một trung niên mặc thanh y tay cầm trường kiếm, trong nháy mắt khi bức tranh mở ra, một luồng kiếm ý mênh mông cũng đã đổ xuống, kinh động ở trong gầm trời.

Người trong bức họa kia, giống như sống lại.

"Há, bức hoạ thật thú vị." Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi hơi giương lên.

"Bức họa này là do Thần Vương kiếm đạo ngày xưa, Trường Phong Tử tự tay vẽ, gửi lại kiếm ý và kiếm pháp của hắn, không biết Thiên Kiếm có hài lòng không?"

Hạ Lâu Lưỡng Nghi cười nhạt nói.

Trường Phong Tử, một vị Thần Vương kiếm đạo trong lịch sử của vũ trụ Thiên Nguyên, tranh hắn tự vẽ, cho dù không ẩn chứa kiếm ý cũng có thể giá trị liên thành, chớ nói chi là kiệt tác gửi gắm kiếm ý và kiếm pháp, bức họa này cầm đi ra ngoài, đủ để khiến hơn phân nửa kiếm tu trong vũ trụ phải tranh đoạt.

"Bức hoạ không tệ, nhưng, chỉ có một bức, ngươi chỉ có thể cứu một người."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Nghe đến đây, Hạ Lâu Lưỡng Nghi cau mày lại, không nghĩ tới vậy mà đối phương lại khó chơi như vậy, hắn lại lấy ra mấy món bảo vật: "Vậy thì, Thiên Kiếm lại chọn hai món nữa?"

"Người thuận Thiên, ngươi rất thông minh."

Sở Cuồng Nhân nhìn Hạ Lâu Lưỡng Nghi, không tiếc tán thưởng.

Mà khóe miệng của đối phương co giật hai lần, nếu không phải thực lực của Sở Cuồng Nhân quá mạnh, hắn thật sự muốn điên cuồng đánh đối phương một trận.

"Lấy hai món này đi."

Sở Cuồng Nhân quét một đám, chọn trúng hai món bảo vật coi như hữu dụng.

"Đa tạ Thiên Kiếm không giết."

Hạ Lâu Lưỡng Nghi chắp tay nói ra.

"Thiên, có thể để các ngươi tạm sống, cũng có thể thu hồi việc ban ơn cho tính mạng của các ngươi, các ngươi tự giải quyết cho tốt."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua ba vị đạo tặc, lập tức quay người trở lại trên chiến thuyền.

Hất Vô Đạo cầm trong tay lên, trường kiếm tự động cắm trong vỏ kiếm trong ngực của Hàn Tinh Vũ, khóe miệng của hắn hơi vểnh: "Thần La đạo, ngươi sẽ mang đến cho Thiên kinh hỉ gì đây?"

Hắn biết rõ, sau lưng Hạ Lâu Lưỡng Nghi chính là vị Thần La cường đại nhất bên trong 36 đạo đạo tặc.

Hạ Lâu Lưỡng Nghi tới cứu người, cũng là do đối phương bày mưu đặt kế.

Đối với ân oán vị ở giữa Thần La đạo này và Đạo Vương nhất tộc, hắn cũng có chút hiểu rõ.

Hôm nay tiện tay mua bán, có lẽ, sau này sẽ mang lại cho hắn một số diệu dụng không tưởng tượng cũng khó nói.

Đợi sau khi bọn người Sở Cuồng Nhân, Phong Tình Tuyết rời đi.

Hạ Lâu Lưỡng Nghi nhìn ba vị đạo tặc còn lại, cười nhạt một tiếng: "Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, ta tới cứu các ngươi là ý của chủ thượng, chủ thượng nói, quy thuận hắn, các ngươi có thể sống, nếu như không quy thuận, hiện tại ta cũng có thể giết các ngươi ở chỗ này, lại hợp nhất nhân mã của các ngươi."

"Quả nhiên, Thần La đạo đã bắt đầu hành động, hắn chuẩn bị vạch mặt với Đạo Vương nhất tộc sao?" Xích Ma đạo ngưng giọng nói.

Thần La đạo vẫn luôn không hợp nhau với Đạo Vương nhất tộc, đây cũng không phải là bí mật gì.

Nhưng, Đạo Vương nhất tộc lại là Cổ Vương tộc, căn cơ cường đại, khó có thể tưởng tượng, một thế lực như Thần La đạo này, làm sao có thể chống lại đối phương?

"Đây không phải là chuyện mà các ngươi cần hiểu rõ, hiện tại, nói ra đáp án của các ngươi."

Hạ Lâu Lưỡng Nghi từ tốn nói.

"Chúng ta nguyện ý quy thuận."

Ba người Xích Ma đạo đưa mắt nhìn nhau, vì bảo về tánh mạng, chỉ có thể thần phục Thần La đạo.

"Rất tốt."

Hạ Lâu Lưỡng Nghi hài lòng gật đầu, lập tức nhìn qua phương hướng Sở Cuồng Nhân rời đi, ánh mắt lấp lóe hai lần: "Tốt cho một thanh Thiên Kiếm, có lẽ tương lai sẽ là một lợi khí để đối phó Đạo Vương."

Còn có Kiếm Linh nhất tộc sau lưng Thiên Kiếm, đó cũng là một thế lực có thể lôi kéo.

...

Trên chiến thuyền.

Sở Cuồng Nhân nhìn Phong Tình Tuyết ở một bên, thản nhiên nói: "Tại sao bọn họ còn chưa đi?"

"Thiên Kiếm, bọn họ chung đường với chúng ta."

"Chung đường, đi đâu?"

"Cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương, ta nghĩ Thiên Kiếm sẽ cảm thấy hứng thú đối với chỗ này, liền tự ý tự làm chủ đi đến đó."

Thời điểm Sở Cuồng Nhân bế quan, từng giao quyền điều khiển chiến thuyền cho Lăng Phi, để hắn quyết định nơi đi tới.

Dù sao hắn cũng không quen thuộc đối với vũ trụ Thiên Nguyên.

"Không sao, cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương, nói xem nó là cái gì."

Lăng Phi nói ra chuyện cổ đạo sắp sửa mở ra.

"Ngược lại cũng rất thú vị."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, tiếp đó cũng không để ý tới Phong Tình Tuyết, giao một khối băng tinh, còn có một thanh kiếm khí trong tay cho Hàn Tinh Vũ và Lăng Phi.

Hai món đồ này là hắn mới vừa có được từ trên người Hạ Lâu Lưỡng Nghi.

Băng tinh là một món chí bảo thuộc tính Hàn, có chỗ trợ giúp đối với Hàn Tinh Vũ trong khi tu hành Hàn Băng Kiếm Thể, mà thanh kiếm khí kia, thì là chuẩn bị cho Lăng Phi, tuy kiếm trong tay đối phương rất tốt, nhưng thanh này của hắn lại càng tốt hơn, mà còn tương hợp với thuộc tính của đối phương, nếu luyện hóa, có thể phát huy ra chiến lực mạnh hơn.

"Thiên Kiếm, thứ này quá quý giá."

"Đúng vậy."

Hai người Hàn Tinh Vũ, Lăng Phi kinh ngạc nhìn đồ vật trong tay, không nghĩ tới Sở Cuồng Nhân sẽ cho bọn họ những vật này.

"Cầm lấy, đi theo Thiên, thực lực của các ngươi còn cần tăng lên."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nói xong, hắn không cho hai người cơ hội cự tuyệt, trực tiếp biến mất.

Để lại hai người Lăng Phi, Hàn Tinh Vũ đưa mắt nhìn nhau, nhìn lấy đồ vật trong tay, càng trung thành một lòng đối với Sở Cuồng Nhân.

"Thiên Kiếm này đối với người của mình cũng rất không tệ."

Cách đó không xa, Phong Tình Tuyết âm thầm nghĩ tới.

Nàng đã thấy một số thiên kiêu, cao ngạo tự đại, đối với người bên cạnh không phải đánh thì mắng, không có một chút nhân tình, so sánh với những người này, Sở Cuồng Nhân tốt hơn nhiều.

Bảo vật kia, cho dù là nàng nhìn thấy cũng động tâm, mà đối phương nói đưa là đưa.

Chương 1689: Kiếm pháp hôm nay thành, diệu thủ ngẫu đắc chi

Lầu các bên trong chiến thuyền.

Sở Cuồng Nhân lấy ra bức họa lấy được từ trong tay Hạ Lâu Lưỡng Nghi, mở ra.

Trung niên thanh sam bên trong bức tranh đó lại xuất hiện lần nữa, một luồng kiếm ý dồi dào đổ xuống, giống như đang diễn hóa một bộ kiếm pháp tuyệt thế ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Tâm thần của hắn hơi động một chút, tiên thức tiến vào bên trong đó.

Chỉ chốc lát, hắn liền tới đến một mảnh non xanh nước biếc, ở trước mặt hắn, trung niên thanh sam kia cười nhạt một tiếng với hắn, lập tức đâm tới một kiếm!

Kiếm ý cuồn cuộn, vô cùng dồi dào.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm ý lưu chuyển, giao phong với lão giả.

Một tiếng leng keng vang lên.

Kiếm và kiếm, kiếm chiêu gặp gỡ, kiếm ý quấn lấy nhau, trong nháy mắt, đã giao phong không dưới trăm lần.

Mà từ bên trong trận giao phong này, Sở Cuồng Nhân ngoại trừ đang ma luyện kiếm chiêu của mình, cũng đang không ngừng cảm ngộ kiếm ý của Trường Phong Tử, chuyển nó thành của mình.

"Kiếm, phong lôi!"

"Kiếm, Tử Sinh Luân Hồi!"

"Kiếm, Toái âm Dương, Định Càn Khôn!"

"Kiếm, phần!"

"Kiếm, Lục Tiên!"

Các loại kiếm pháp tinh diệu được thi triển ra từ trong tay Sở Cuồng Nhân.

Ở trong đó, dường như còn bao hàm Trụ Chi Kiếm, Tru Tiên Kiếm Khí, Cửu Tầng Kiếm Chướng, Kinh Thần Kiếm Quyết và kiếm đạo 24 pháp vô cùng trứ danh ở vũ trụ Bàn Cổ.

Những kiếm pháp này dung hợp với Vạn Tượng Kiếm Quyết, hóa thành vô số linh cảm ở trong đầu Sở Cuồng Nhân, dường như đã hình thành một loại kiếm pháp hoàn toàn mới.

Không.

Nói là kiếm pháp, có chút chung chung.

Đó căn bản không thể được gọi là một loại kiếm pháp, vì nó vô chiêu vô thức, nhưng lại như ẩn chứa vô số chiêu, vô số thức!

Đây là kiếm pháp, vì là pháp môn sử dụng kiếm.

Nhưng cũng không phải kiếm pháp, bởi vì không có chiêu thức, không có trình tự quy tắc, hoặc là nói, trong lúc Sở Cuồng Nhân giơ tay nhấc chân, đều là kiếm pháp, kiếm ý đi tới chỗ nào, vạn vật đều hoà thành kiếm.

Đây là một loại cảnh giới vô cùng huyền diệu!

Thời gian dần trôi qua, Trường Phong Tử gửi ở trong bức họa cũng nhìn ra độ cao cảnh giới kiếm đạo lúc này của Sở Cuồng Nhân, dường như đã vượt qua cả mình!

Phải biết rằng, hắn đã là Hợp Đạo.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, một kiếm đạo của một cảnh giới Đại La lại trên mình! !

Tuy nói cảnh giới không cùng cấp với tu vi, nhưng cũng tương đương với nhau, không chỉ có như thế, hắn còn phát giác ra, kiếm ý của mình lại dần dần bị Sở Cuồng Nhân phân tích ra, rồi nắm giữ.

"Kiếm, Trường Phong!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, tiện tay vạch một đường trên không trung, dung nhập kiếm ý có được từ trên người Trường Phong Tử vào trong kiếm chiêu.

Một đường rạch này, nhìn như thường thường không có gì lạ.

Nhưng ngọn gió nổi lên kia, chính là Trường Phong Kiếm ý đã hoà vào trong gió, trong chớp mắt đã vượt qua hàng vạn ngọn núi!

Quần áo của Trường Phong Tử vỡ tan, cả người bay ngược ra sau, kiếm ý trên người tán đi, nhìn Sở Cuồng Nhân, nhịn không được mà toát ra vẻ tán thán trước nay chưa từng có.

"Đây là kiếm pháp gì vậy?"

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy loại dung hợp ngàn vạn kiếm ý vào một thân như Sở Cuồng Nhân, trong lúc giơ tay nhấc chân chính là kiếm chiêu kiếm pháp tuyệt thế.

"Kiếm pháp hôm nay thành, diệu thủ ngẫu đắc chi, ngươi có thể gọi ta là... Thiên Kiếm!"

Hai chữ kiếm pháp, đối với Sở Cuồng Nhân mà nói đã không có bất cứ ý nghĩa gì.

Tru Tiên Kiếm Pháp cũng tốt, Vạn Tượng Kiếm Quyết cũng được.

Những pháp môn tu hành này, đã được hắn hoàn toàn hiểu rõ, đã vượt ra khỏi chiêu thức của bản thân, không bị câu nệ bởi một chiêu một thức nào.

Vô chiêu vô thức, vô số chiêu, vô số thức.

Là, Thiên Kiếm!

Giờ khắc này, chỉ riêng cảnh giới kiếm đạo mà nói, ở hai vũ trụ Thiên Nguyên, và Bàn Cổ không có mấy người có thể sóng vai với Sở Cuồng Nhân.

Cho dù là vị Kiếm Thần Vương kia của Kiếm Linh nhất tộc, tối đa cũng chỉ có thể ngang hàng với hắn.

"Tốt cho một Thiên Kiếm!"

"Chỉ tiếc, nếu ngày khác bản thể của ta có duyên gặp gỡ ngươi, tất nhiên sẽ luận đạo với ngươi một phen."

"Lúc nào ta cũng mong đợi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, tiên thức lập tức bước ra khỏi bức họa.

Mà kiếm ý trong bức họa vẫn còn, nhưng mà đã trở nên yếu đi một ít so với lúc hắn vừa mới sử dụng, xem ra số lần sử dụng bức họa này có hạn.

Dứt khoát, hắn tặng bức họa này cho hai người Lăng Phi, Hàn Tinh Vũ.

Kiếm ý của Trường Phong Tử, vẫn là có trợ giúp nhất định đối với bọn họ, chỉ tiếc, rõ ràng kiếm ý này được Trường Phong Tử lưu lại khi còn chưa tấn cấp tới cảnh giới Hợp Đạo, nếu không thì sẽ có giá trị càng cao.

...

Cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương ở phía trên một viên cổ tinh to lớn.

Mà bây giờ, trên hành tinh cổ này, đã có không ít người tụ tập, tất cả mọi người đang chờ cổ tinh mở ra, tiến vào bên trong thăm dò.

Ở trong đó, kẻ hấp dẫn chú ý nhất không thể nghi ngờ là những yêu nghiệt phía trên bảng Thiên Thần kia.

Một trận hàn khí khuếch tán ra bốn phía, trong vòng nghìn dặm bị ngưng kết thành khối băng, ở phía trên băng khối này, có một thanh niên tóc lam đứng đấy, sắc mặt hắn lạnh lùng, không người nào ở bốn phía dám tuỳ tiện tới gần.

Người này chính là yêu nghiệt của Thiên Hàn nhất tộc, đứng thứ mười ba trên bảng Thiên Thần, Lãnh Vô Phong!

Là yêu nghiệt cường đại nhất ở trong sân, tất nhiên cũng hấp dẫn không ít ánh mắt.

"Khí tức của Lãnh Vô Phong cường đại hơn rất nhiều."

"Hoàn toàn chính xác, nghe nói hắn đã đạt tới cảnh giới tam hoa viên mãn, cũng đã hoàn toàn nắm giữ Hàn Đạo Ngũ Quyết, chỉ sợ cũng không xê xích bao nhiêu so với quái vật ở mười vị trí đầu."

"Có khả năng."

"Lạc Tuyết thứ mười một, Xích Long Ảnh thứ mười hai, và vị Lãnh Vô Phong đứng thứ mời ba, ba người này, là người có cơ hội khiêu chiến vị trí thứ mười lớn nhất."

Gào! !

Vào thời điểm mọi người ở đây nghị luận ầm ĩ, nơi xa truyền đến một tiếng rồng gầm.

Chỉ thấy một long ảnh sau lưng mọc ra hai cánh đỏ thẫm bay trên không trung mà đến, uy áp cuồng bạo bao phủ toàn trường chỉ trong nháy mắt, chấn hám nhân tâm.

Long ảnh dỏ thẫm hạ cánh xuống 10 ngàn dặm đất đai đã bị đóng băng, từng đạo từng đạo hoả diễm bừng bừng cháy lên, chỉ thấy băng tuyết tan rã, biến thành một mảnh Địa Ngục nóng rực trong nháy mắt!

Ánh mắt Lãnh Vô Phong ngưng trọng, hàn khí trên người đổ xuống.

Một băng một hỏa, giằng co lẫn nhau, bốn phía nhanh chóng lâm vào trong trạng thái Băng Hỏa lưỡng trọng thiên.

"Xích Long Ảnh tới, áp lực thật là cường đại."

"Xem ra, người tiến bộ không chỉ là Lãnh Vô Phong, Xích Long Ảnh này cũng trưởng thành không ít."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà Lãnh Vô Phong nhìn Cự Long trước mắt, lạnh nhạt nói: "Ta không ngại trước khi tiến vào cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương, đánh với ngươi một trận."

"Ha, thật sao? Thật đúng là cầu còn không được đây."

Hồng quang trên người Xích Long Ảnh lóe lên, thân thể cao lớn dần dần co lại, sau cùng hóa thành một thanh niên tóc đỏ, mặc trên người một kiện áo giáp màu đỏ, tay cầm một thanh Long Kiếm đỏ thẫm.

Thanh kiếm kia, có hồng quang quấn quanh, có từng viên từng viên phù văn lấp lóe, vô cùng thần dị.

Ngay tại thời điểm hai người sắp giao phong, nơi xa bỗng nhiên có một chiếc xa liễn kim sắc vô cùng hoa lệ chạy như bay tới. Phía trên xa liễn, có một nam tử mặc trên kim sắc trường bào, mỗi bên tay ôm trong ngực một giai nhân tuyệt sắc, cùng lúc đó, một luồng khí tức hùng hồn bá đạo, cũng từ trên xe kéo gào thét xông ra!

Ánh mắt của hai người Xích Long Ảnh, Lãnh Vô Phong ngưng trọng: "Hắn đến rồi! !"

"Mạc Vô Kỵ!"

"Mạc Vô Kỵ của Đạo Vương nhất tộc, tồn tại thứ chín trên bảng Thiên Thần."

Ánh mắt mọi người vô cùng ngưng trọng nhìn người tới.

Người trên bảng Thiên Thần, thực lực, thiên phú rất kinh người.

Mà mười vị trí đầu của bảng Thiên Thần, được ca tụng là một đám quái vật, phần lớn bọn họ đều là cảnh giới tam hoa, nhưng đều có năng lực tuỳ tiện khiêu chiến vượt cấp.

Thậm chí dùng cảnh tam hoa trảm cảnh giới ngũ khí cũng không phải lời nói suông.

Mạc Vô Ky, chính là loại tồn tại này.

"Mạc Vô Ky, ngươi đã đến rồi!"

Xích Long Ảnh cười ha ha một tiếng, vừa sải bước ra, vượt qua Lãnh Vô Phong, vừa bước về phía Mạc Vô Ky, Long Kiếm đỏ thẫm trong tay bỗng nhiên chém ra! !

Kiếm quang lóe lên, kiếm ảnh hỏa diễm giống như một sơn mạch nghiền ép ra!

Chương 1690: Thực lực của Mạc Vô Ky, Lạc Tuyết, cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương mở ra

"Thô tục đến cùng cực."

Nhìn đạo kiếm ảnh hỏa diễm nghiền ép mà đến kia, Mạc Vô Ky nhếch miệng, đưa tay đánh ra một chưởng.

Tiên nguyên phun trào, từng viên từng viên phù văn lưu chuyển trong đó, quả thật đã hóa thành một chưởng ấn to lớn, kiếm ảnh bá đạo, bị một chưởng của hắn đánh nát!

Mà hắn vẫn ngồi phía trên xa liễn như cũ, hưởng thụ sự phục vụ của hai tuyệt đại giai nhân, bóng người vững như bàn thạch.

Túy ngọa mỹ nhân đùi, tỉnh chưởng quyền thiên hạ, cũng chỉ như vậy mà thôi.

Xích Long Ảnh nhìn đối phương, trong mắt không khỏi lộ ra một tia ngưng trọng.

"Thực lực của ngươi, càng thêm cường đại."

"Đó là tất nhiên."

"Ngươi nghĩ đám các ngươi tiến bộ là có thể đuổi kịp chúng ta sao? Đừng nói đùa, chúng ta sẽ càng ngày càng mạnh, chênh lệch càng lúc càng lớn, cho đến khi các ngươi, không còn nhìn thấy bòng dáng!"

Mạc Vô Kỵ thuận miệng nói ra.

Hắn, khiến cho trong mắt Xích Long Ảnh, Lãnh Vô Phong lộ ra một tia không cam lòng.

Chỉ hạng chín trên bảng Thiên Thần đã có thực lực như thế, vậy thì những người còn lại thì sao, đệ nhất bảng Thiên Thần kia, sẽ còn cường đại đến cỡ nào?

"Quá kinh khủng, đây chính là quái vật ở mười vị trí đầu."

"Cũng không biết vị đệ nhất bảng Thiên Thần kia, là người của Đế Vương nhất tộc mạnh nhất hiện nay, Đế Thiên Thu, thực lực của hắn sẽ đạt đến loại tình trạng nào?"

"Không biết, từ khi Đế Thiên Thu trở thành đệ nhất trên bảng Thiên Thần, liền rất ít khi xuất thủ, lần trước xuất thủ, vẫn là lần giao phong với Thương Thiên của Bá Vương nhất tộc vào ba trăm năm trước, trận chiến kia trực tiếp giúp hắn đứng vững ở vị trí thứ nhất trên bảng Thiên Thần, sau lần đó, cũng không có người nào thấy hắn xuất thủ."

"Đế Thiên Thu... Thần Cơ nhất tộc từng nói qua, thiên tư của người này, trong vòng mười vạn năm trở lại nay, không người nào có thể vượt qua!"

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà vào lúc này, trên bầu trời, có bông tuyết rơi xuống.

Ở trong tuyết, có một nữ tử từ từ đi tới, bên hông nữ tử giắt một thanh trường kiếm, ba búi tóc đen tùy ý xoã tung trên vai, đôi môi đỏ mọng bên ngoài, răng trắng bên trong, đôi mắt trong veo.

Lông mày rậm như thu thuỷ, làn da như bạch ngọc.

Đây là một tuyệt sắc giai nhân, nếu mang ra so sánh, hai vị tuyệt sắc bên người Mạc Vô Kỵ kia đều có chút ảm đạm phai mờ.

"Là Lạc Tuyết!"

"Hang mười một trên bảng Thiên Thần, Lạc Tuyết! !"

Có không ít người nhận ra người tới, nhìn đối phương, trong mắt lộ ra vẻ hâm mộ.

Bên trong bảng Thiên Thần, nữ tử có thể lên bảng không nhiều.

Bên trong mười vị trí đầu, chỉ có hai vị là nữ tử, mà tuy thứ hạng của Lạc Tuyết này không bằng hai vị ở trước hạng mười kia, nhưng danh tiếng, lại không hề kém hơn chút nào.

Lại thêm, Lạc Tuyết tuyệt sắc, có người gọi nàng là Tuyết tiên tử, có người gọi nàng là Lạc Thần trong kiếm...

Nói tóm lại, không biết có bao nhiêu người xem nàng là tình nhân trong mộng.

Nhưng mà, Lạc Tuyết này xem kiếm như mạng, phụng hiến thể xác và tinh thần cho kiếm đạo, đã qua nhiều năm, vẫn chưa từng nghe nói có ai có thể đi gần nàng.

"Lạc Tuyết, đã lâu không gặp."

Sau khi Mạc Vô Kỵ nhìn thấy Lạc Tuyết, theo bản năng buông hai nữ tử bên người ra, nhìn về phía đối phương, trong mắt lộ ra một tia nhiệt huyết.

Nhưng đối phương lại làm như không thấy, chỉ thấy hắn là ngừoi ở mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần, mới cho chút thể diện, khẽ gật đầu.

Mạc Vô Kỵ cũng không thèm để ý.

Dù sao mọi người đều biết, Lạc Tuyết rất lạnh lùng đối với tất cả mọi người, có thể làm cho nàng gật đầu đã là vô cùng không dễ dàng.

Yêu nghiệt các phương hội tụ.

Tiếp đó, chính là chờ đợi cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương kia mở ra.

Ông! !

Lúc này, chỉ nghe một tiếng nổ tung vang lên.

Chỉ thấy cổ tinh dưới chân mọi người bắt đầu chấn động, khi từng đạo từng đạo tươi sáng tiên huy, phóng lên tận trời!

Một đạo quang trụ, bạo phát ra từ bên trong cổ tinh, trực tiếp bắn vào trong tinh không mịt mờ!

Đây là một cổ đạo, lấy cổ tinh mọi người dưới chân làm điểm xuất phát, đốt sáng vô số ngôi sao dọc theo đường đi, tràn ngập một luồng mênh mông, rộng rãi chi khí!

"Cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương mở ra!"

Trong mắt mọi người sáng lên.

Bên trong cổ đạo, có vô số ngôi sao, mà trong đó, quan trọng nhất là 999 ngôi sao, cũng chính là 999 cánh cửa do Tinh Hà Thần Vương bày ra!

Đùng! !

Lúc này, một luồng sức mạnh dồi dào bạo phát, mọi người chỉ cảm thấy trên người đột nhiên có thêm hàng tỉ tòa núi lớn, áp lực tăng gấp bội! !

Nguyên một đám tu sĩ không có cách nào chống cự luồng trọng lực doạ người này, trực tiếp bị ép nằm rạp trên mặt đất, khó có thể động đậy.

"Chuyện này, đây là có chuyện gì? !"

"Cổ tinh này, là ải thứ nhất trong cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương, khảo nghiệm đã bắt đầu! !"

"Đáng chết, chỉ ải thứ nhất mà đã bố trí kinh khủng như thế trọng lực, muốn thông qua 999 cửa, thì người như thế nào mới làm được chứ!"

"Cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương, quả nhiên là danh bất hư truyền."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Chỉ có số ít thiên kiêu yêu nghiệt mới có thể không chịu ảnh hưởng của trọng lực.

"Khảo nghiệm đã bắt đầu, đi thôi!"

Lãnh Vô Phong mang theo mấy tộc nhân của Thiên Hàn nhất tộc còn có thể động đậy, đi về phía cửa ải tiếp theo.

Những người còn lại, cũng đều có hành động.

"Lạc Tuyết, hay là ngươi và ta cùng đi, như thế nào?"

Lúc này, Mạc Vô Kỵ phát ra mời với Lạc Tuyết.

Nhưng Lạc Tuyết lại lạnh nhạt lắc đầu: "Không cần, một mình ta là được."

Dù nàng chưa từng trải qua chuyện nam nữ, nhưng mục đích của Mạc Vô Kỵ đối với nàng là cái gì, sao nàng lại không biết, không muốn cũng lười đi để ý tới, trực tiếp quay người rời đi.

"Lạc Tuyết này, thật sự là quá kiêu ngạo, ngay cả công tử cũng dám ngỗ nghịch."

Một cô gái bên cạnh Mạc Vô Kỵ có chút bất mãn nói ra.

"Hừ, nếu ngươi có thể trở thành người đứng thứ mười một trên Bảng Thiên Thần, ngươi cũng có thể kêu ngạo giống như nàng."

Mạc Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng, lập tức điều khiển xa liễn, xuất phát đi đến tinh hà cổ đạo.

Sau khi một đám có thể đi người đều rời đi, những người còn lại ào ào bị luồng trọng lực cường đại kia đè ép ngay tại chỗ, không nhúc nhích được.

Không chỉ có như thế, khi người đi đến cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương càng ngày càng nhiều, thì áp lực, cũng càng ngày càng mạnh.

"Ta dựa vào, làm sao mới có thể vượt qua đây?"

"Ải thứ nhất của cổ đạo này đã cản lại gần chín phần mười số lượng người ở chỗ này, khảo nghiệm mà Tinh Hà Thần Vương bày ra, cũng không khỏi quá khó khăn đi."

"Nói nhảm, đây là khảo nghiệm của Thần Vương, ngươi cho rằng dễ dàng như vậy sao?"

"Đúng vậy, ta còn nghe nói, thực lực của Tinh Hà Thần Vương ở bên trong Thần Vương, cũng là tồn tại đỉnh phong, có lẽ cũng không kém hơn bao nhiêu so với Thần Vương vô thượng."

Người bị ngăn cản ở cửa thứ nhất càng ngày càng nhiều.

Mà có người biết mình không vượt qua nổi, dứt khoát từ bỏ vùng vẫy, nằm trên mặt đất, trò chuyện trên trời dưới đất với mọi người.

Lúc này.

Cách đó không xa, có hai chiếc chiến thuyền nhanh chóng lao đến.

Ở bên trong chiến thuyền, có mấy người từ từ đi xuống, nhất là thanh niên áo trắng đi ở đằng trước, hấp dẫn ánh mắt của không ít người.

"Khí chất của gười này, thật là thâm sâu, rốt cuộc hắn là ai?"

"Không biết, có thể có loại khí chất này, tuyệt không phải người thường, có thể là yêu nghiệt phía trên bảng Thiên Thần hay không?"

"Không biết."

"Chờ một chút, đó là Phong Tình Tuyết thứ 99 trên bảng Thiên Thần!"

Có người kinh hô một tiếng.

Thứ 99 trên bảng Thiên Thần, tuy thứ hạng không cao, nhưng đối với đại đa số người mà nói, đã là tồn tại chỉ có thể nhìn mà thèm.

Nhưng khiến người ra bất ngờ chính là, Phong Tình Tuyết kia lại đi sau lưng theo thanh niên mặc áo trắng kia, bộ dạng bó tay bó chân, có vẻ hơi câu nệ, giống như vô cùng kiêng kỵ đối thanh niên kia.

Người làm cho bảng Thiên Thần kiêng kỵ như vậy.

Người kia, là ai?

"Nơi này chính là cổ đạo sao? Cũng không biết, có thể mang đến cho ta một số niềm vui thú gì hay không đây."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân như điện, nhìn về phía cuối của cổ đạo, cười nhạt một tiếng, lập tức mang theo mọi người đi đến cửa ải tiếp theo.

Cửa thứ nhất này, đối bọn họ tới nói, căn bản không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Chương 1691: Đằng Yêu thái tử xuất thủ, Thiên Kiếm ở đâu?

Bên trong cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương, Sở Cuồng Nhân mang theo Lăng Phi, Hàn Tinh Vũ đi về phía cuối của cổ đạo.

Ở phía sau bọn họ, thì có bọn người Phong Tình Tuyết theo chân.

Cổ đạo có 999 cửa, phần lớn cửa ải phía trước không có mấy khó khăn đối với Sở Cuồng Nhân, đáng giá để hắn ngừng chân cũng không có mấy ải.

Không đến nửa ngày thời gian, 999 cửa, hắn đã đi qua hơn nửa.

Mà ở cửa ải thứ sáu trăm, hắn nhịn không được mà ngừng chân lại: "Há, đây là... Đại La ý."

Ở trước mặt bọn họ, xuất hiện một bia đá to lớn.

Trên tấm bia đá, khắc rõ một luồng Đại La ý, không ít người đến đây vượt ải đều ngừng chân ở trong đó để quan sát, giống như lâm vào trong ảo cảnh mê ly nào đó, có người cũng nhịn không được mà đổ mồ hôi đầm đìa.

Sở Cuồng Nhân cũng cảm nhận được quang cảnh trước mặt xảy ra một trận biến hóa.

Ngay sau đó, một nam tử mặc trên người trường bào màu trắng xuất hiện ở trước mặt hắn, vận dụng Đại La ý công kích về phía hắn.

Tâm niệm của hắn chuyển động, Đại La ý gào thét xông ra, giết chết nam tử kia.

"Vẫn chưa tới ải thứ bảy trăm, khảo nghiệm đã xuất hiện Đại La ý sao?" Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Ở phía sau hắn, Lăng Phi, Hàn Tinh Vũ nhìn lên bia đá trước mặt, cũng lâm vào bên trong khảo nghiệm, đối mặt trực diện với Đại La ý bên trong huyễn cảnh.

Lăng Phi thì còn tốt, trực tiếp thông qua được.

Nhưng Hàn Tinh Vũ chỉ ở cảnh giới Kim Tiên, đối mặt với uy áp của Đại La ý, trên trán trơn bóng thấm ra mồ hôi tinh mịn, xem ra rất khó vượt qua cửa ải này.

Ngay lúc này, Vô Đạo Kiếm trong ngực Hàn Tinh Vũ khẽ run lên.

Hàn Tinh Vũ đột nhiên mở hai mắt ra, hơi nghi hoặc một chút nhìn thoáng qua Vô Đạo trong ngực: "Vô Đạo, trợ giúp ta thông qua khảo nghiệm của Đại La ý?"

"Ừm, xem ra có lẽ là vậy, tốt xấu gì ngươi cũng cầm nó lâu như vậy mà."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Đại La ý phía trên tấm bia đá này, hẳn là bị Vô Đạo xem thành khiêu khích nó, sau đó đuổi đi.

"Đi thôi, đến cửa ải tiếp theo."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Đại La ý đó, cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương này, còn thú vị so với hắn nghĩ.

Tiếp đó, thời gian dừng lại ở mỗi một cửa, sẽ dài hơn một chút, bởi vì Sở Cuồng Nhân ngay tại đang lĩnh hội mỗi một Đại La ý bên trong cửa ải.

Cửa ải thứ bảy trăm mười, hắn tìm hiểu sơn lâm Đại La ý.

Ải thứ bảy trăm mười chín, hắn tìm hiểu đại dương Đại La ý.

Ải thứ bảy trăm hai mươi chín, hắn tìm hiểu minh hỏa Đại La ý.

...

Tốc độ Sở Cuồng Nhân lĩnh hội Đại La ý càng lúc càng nhanh, khi lĩnh hội càng ngày càng nhiều Đại La ý, dường như, Đại La ý của bản thân hắn, đã dần dần bắt đầu thành hình.

Trong ải thứ chín trăm.

Có thể đi đến cửa này, đã không còn nhiều người.

Trên cơ bản, mỗi một người đều là thiên kiêu yêu nghiệt cấp bậc Đại La, cho dù là Lăng Phi cũng không biết còn có thể thành vượt qua cửa ải tiếp theo hay không.

Ngược lại là Hàn Tinh Vũ, trong lúc đi tới đây, thì lại dễ dàng hơn.

Một Kim Tiên, lại liên tục xông qua cửa ải ngay cả Đại La cũng không nhất định có thể xông qua, mọi chuyện, đều là công lao của thanh Vô Đạo trong ngực nàng.

"Lăng Phi, ngươi nói xem Thiên Kiếm là đang làm gì vậy?"

Hàn Tinh Vũ nhìn Sở Cuồng Nhân khoanh chân ngồi ở trước bia đá lĩnh hội Đại La ý cách đó không xa hỏi.

"Ta cũng không biết."

Lăng Phi lắc đầu: "Nhưng ta có dự cảm, nhất định là Thiên Kiếm đang làm một chuyện vô cùng ghê gớm."

Hắn có thể cảm nhận được, mỗi khi thông qua một cửa ải, khí tức trên người Sở Cuồng Nhân liền thâm sâu hơn một phần, mà đến bây giờ, hắn đã không cách nào cảm nhận được bất kỳ khí tức gì của đối phương.

Đối phương ngồi ở trước bia đá, cả người giống như một khối đá, không có chút dao động khí tức nào.

Đây là chuyện không thể tin nổi.

Điều này nói rõ, cảnh giới của Sở Cuồng Nhân đã cao đến mức, ngay cả Đại La như hắn cũng không cảm nhận được.

Cùng là Đại La, chênh lệch này, không khỏi cũng quá lớn đi.

"Ha?"

Đột nhiên, một tiếng kêu kinh ngạc truyền đến.

Chỉ thấy ở cách đó không xa, có một thanh niên từ từ đi tới, tò mò nhìn Hàn Tinh Vũ: "Kì quái, sao một tên Kim Tiên như ngươi, lại có thể đi tới đây?"

"Là hắn, Đằng Yêu thái tử!"

Sau khi Lăng Phi nhìn thấy Đằng Yêu thái tử, ánh mắt ngưng trọng.

Đối phương cũng là yêu nghiệt phía trên bảng Thiên Thần, hơn nữa còn là yêu nghiệt đứng hàng đầu, cũng không kém hơn chút nào so với Trầm Phi Hồ ngày xưa.

Không chỉ có như thế, đối phương từng chiến đấu với Trầm Phi Hồ, là kẻ địch của nhau.

"Há, khí tức này, ngươi là người của Kiếm Linh nhất tộc."

Sau khi Đằng Yêu thái tử nhìn thấy Lăng Phi, hai mắt khẽ híp một cái, trong mắt lộ ra một tia âm u.

Ngày xưa, Trầm Phi Hồ chém hắn một kiếm, ký ức đó vẫn còn mới mẻ với hắn, mặc dù đối phương đã chết ở thông đạo hai giới, nhưng hắn vẫn không có bất kỳ hảo cảm gì đối với Kiếm Linh nhất tộc như cũ.

"Nhưng mà, hiện tại ta còn chưa muốn để ý đến ngươi, nữ nhân, nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi đã dùng cách gì để đi tới đây."

Đằng Yêu thái tử nhìn Hàn Tinh Vũ, hiếu kỳ nói.

Một Kim Tiên, có lẽ ngay cả cửa ải thứ bảy trăm cũng không vượt qua được, lại có thể một đường đi tới ải thứ chín trăm này, thật sự khiến hắn kinh ngạc, ở trong đó nếu không có gì mờ ám, hắn cũng không tin.

"Chuyện này không có quan hệ với các hạ."

Hàn Tinh Vũ từ tốn nói.

"Há, không nói sao? Vậy cũng đừng trách ta không khách khí, bí mật này của ngươi, ta chắc chắn phải có được."

Đằng Yêu thái tử cười lạnh một tiếng, lập tức xuất thủ về phía Hàn Tinh Vũ, Đại La ý bạo phát khóa chặt nàng, căn bản không phải sức mạnh mà Hàn Tinh Vũ có thể ngăn cản được.

"Dừng tay!"

Lăng Phi thấy thế, cũng xuất thủ.

Chém ra một kiếm, tạm thời bảo vệ Hàn Tinh Vũ.

Nhưng mà, chênh lệch giữa hai người không nhỏ, cho dù hắn vận chuyển tiên nguyên tới cực hạn, vẫn không phải đối thủ của Đằng Yêu thái tử như cũ.

Đùng!

Không tới mấy chiêu, Lăng Phi liền bị đánh bay ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Sắc mặt của Hàn Tinh Vũ thay đổi, cũng muốn xuất thủ, phát huy Hàn Sương Kiếm Thể đến cực hạn, trường kiếm trong tay chém ra, kiếm quang lạnh thấu xương kéo theo băng sương bao phủ ra.

"Thực lực của ngươi, quá yếu."

Đằng Yêu thái tử nói ra, tránh cũng không tránh, kiếm khí rơi ở trên người hắn, căn bản không có cách làm hắn bị thương dù chỉ một chút.

Ông! !

Lúc này, Vô Đạo trong tay Hàn Tinh Vũ run lên, tự động bộc phát ra một luồng kiếm áp cường đại, bức lui hắn mấy chục trượng.

"Thanh kiếm này, có gì đó quái lạ!"

Đằng Yêu thái tử nhìn Vô Đạo, trong mắt lộ ra vẻ kinh nghi bất định: "Ngươi có thể đi đến nơi đây, thì ra là dựa vào thanh kiếm này sao? Ha, vậy để ta lấy nó đi! !"

Hắn thấy, chí bảo như thế, căn bản không phải là thứ mà một người ở cảnh giới Kim Tiên có được.

"Đằng Yêu thái tử, dù nói thế nào cũng là yêu nghiệt trên bảng Thiên Thần, làm sao lại khi dễ người ta như thế chứ?"

Một trận chưởng phong lạnh thấu xương gào thét xông ra.

Đằng Yêu thái tử quay người đánh nát chưởng phong này, nhìn về phía người tới: "Ngươi là Phong Tình Tuyết của Phong tộc? !"

Người tới, chính là Phong Tình Tuyết đi theo mấy người Sở Cuồng Nhân.

"Đúng vậy."

"Mấy người kia, có quan hệ với Phong tộc ngươi sao?"

"Kiếm Linh nhất tộc và Phong tộc ta có giao hảo, mà Thiên Kiếm còn là người cứu mạng ta, ta không có khả năng ngồi nhìn mặc kệ." Phong Tình Tuyết từ tốn nói.

"Thiên Kiếm?"

Mà sau khi Đằng Yêu thái tử nghe thấy hai chữ Thiên Kiếm, đồng tử không khỏi hơi hơi co rụt lại.

Cái tên này, tất nhiên hắn cũng có nghe thấy.

Không chỉ là hắn, sau khi người vây xem ở bốn phía nghe được nghe được hai chữ Thiên Kiếm, cũng không nhịn được mà kinh hô một tiếng.

"Thiên Kiếm tới, hắn ở đâu?"

"Thiên Kiếm, Thiên Kiếm trong truyền thuyết có thể tuỳ tiện chém giết Lãnh Cửu Phong, thậm chí có thể so sánh với quái vật đứng ở mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần, tại sao ta không nhìn thấy hắn?"

Mọi người ngắm nhìn bốn phía, tìm Thiên Kiếm đại danh đỉnh đỉnh kia.

Chương 1692: Phong Tình Tuyết và Lăng Phi liên thủ, Hư Vô Chi Phong, một tiếng nổ tung

Sau khi nghe thấy hai chữ Thiên Kiếm, vô số người đều đang tìm người này, nhưng không có bất kỳ kết quả gì.

Bỗng nhiên, có người chú ý tới Sở Cuồng Nhân đang ngồi trước tấm bia đá, đối phương là người có khoảng cách gần nhất với Lăng Phi, Hàn Tinh Vũ.

"Hắn không phải là Thiên Kiếm sao?"

"Không thể nào, Thiên Kiếm là người thế nào chứ, người này nhìn qua, ngoại trừ lớn lên đẹp mặt, thì thường thường không có gì lạ."

"Đúng vậy, khí tức trên người cũng yếu ớt đến đáng thương, nếu không phải có các ngươi nhắc nhở, ta thậm chí cũng không biết còn có một người như thế ở đây."

Hiện tại, khí tức bị Sở Cuồng Nhân thu lại đến cực hạn.

Khi hắn đang lĩnh hội Đại La ý, sẽ giống như một bức tượng đá, nếu như không cố ý chú ý tới hắn, thậm chí mọi người cũng không biết ở chỗ này còn có một người như thế.

Cảm giác tồn tại của gia hỏa này, cũng không khỏi quá thấp đi?

Có người nhịn không được mà mắng đậu đen rau muống.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy loại tồn tại mà cảm giác tồn tại thấp đến loại trình độ này, có khác gì tảng đá đâu chứ?

"Bóng lưng của gia hỏa này, có chút quen thuộc."

Đằng Yêu thái tử nhìn Sở Cuồng Nhân cách đó không xa, lông mày cau lại, trong đầu lại mơ hồ hiện ra một người.

Không thể nào.

Gia hỏa kia đã sớm chết ở thông đạo hai giới, không ai có thể sống sót từ bên trong đại trận Hư Không Yên Diệt, còn có, cho dù hắn còn sống, sao lại xuất hiện ở đây chứ?

Đằng Yêu thái tử lắc đầu.

"Tại sao ta lại đột nhiên nhớ tới gia hỏa kia chứ ?" Đằng Yêu thái tử thất thanh cười nói.

Vì phòng ngừa vạn nhất, hắn cố ý nhìn thẳng vào mặt của Sở Cuồng Nhân một chút, so với Sở Cuồng Nhân trong trí nhớ của hắn, cũng không giống nhau.

Đây là tất nhiên.

Vì có thể dễ dàng hành tẩu ở vũ trụ Thiên Nguyên, Sở Cuồng Nhân cố ý thay đổi dung mạo một chút, dù sao thì ở bên trong thông đạo hai giới, không phải là không có dạng người như Đằng Yêu thái tử gặp qua hắn.

Còn về khí tức, hiện tại Đằng Yêu thái tử cũng không cảm nhận được khí tức của hắn.

"Phong Tình Tuyết, ta mặc kệ ngươi và Thiên Kiếm có giao tình gì, nhưng, ta vẫn hỏi lần nữa, ngươi khẳng định mình muốn nhúng tay vào chuyện của ta sao?"

Đằng Yêu thái tử giương mắt lạnh lẽo nhìn Phong Tình Tuyết, khí tức trên người phát ra đến cực hạn.

Đại La ý tiết ra, trùng trùng điệp điệp.

Nhưng Phong Tình Tuyết vẫn không lùi như cũ, lạnh nhạt nói: "Ta nói, chuyện hôm nay, ta tuyệt đối sẽ không ngồi im mà nhìn không để ý tới!"

"Nếu vậy thì, đây chính là tự ngươi tìm phiền phức!"

Đằng Yêu thái tử không cần phải nhiều lời nữa, ngang nhiên xuất thủ.

Đánh ra một chưởng, tiên nguyên dồi dào hóa thành từng hư ảnh của cây dây leo vung vẩy ra, tuy là hư ảnh, nhưng sức mạnh ẩn chứa trong đó lại là hàng thật giá thật, vô cùng kinh khủng.

"Đồng loạt ra tay!"

Phong Tình Tuyết nói với Lăng Phi.

Bàn tay trắng nõn của nàng đẩy ra, một luồng tiên nguyên cũng theo đó mà bạo phát, hóa thành một cơn bão táp.

Kiếm quang phát ra từ trường kiếm trong tay Lăng Phi lóe lên, từng đạo từng đạo kiếm khí bắn ra từ bên trong kiếm phong, dung nhập vào bên trong phong bạo, đánh về phía vô số dây leo.

Hai luồng sức mạnh ầm ầm va chạm, bộc phát ra một tiếng nổ lớn, hành tinh cổ dưới chân mọi người xảy ra chấn động.

Bên trong tiên huy chói mắt, hai người Phong Tình Tuyết, Lăng Phi bay ngược ra sau, miệng phun máu tươi.

Nhìn lại Đằng Yêu thái tử, thì đạp không mà đến, trên người có từng đạo dây leo quấn quanh, khí thế rộng rãi, đúng là lông tóc không tổn hao gì!

"Một khẻ hạng thứ 99 trên bảng Thiên Thần, và một con kiến hôi cả bảng Thiên Thần cũng không leo lên nổi, vậy mà các ngươi lại muốn chống lại ta? Không khỏi quá không tự lượng sức!"

Đằng Yêu thái tử cười lạnh một tiếng.

Ánh mắt của hắn quét qua một vòng hư không, không có nhìn thấy sự xuất hiện của kẻ gọi là Thiên Kiếm, trong lòng thở dài một hơi.

Xem ra Thiên Kiếm này cũng không ở nơi này, có lẽ đối phương đã đi đến những cửa ải tiếp theo.

"Chênh lệch quá xa."

"Đúng vậy, Đằng Yêu thái tử là tồn tại đứng ở ba mươi vị trí đầu trên bảng Thiên Thần, hai người này so với hắn, căn bản không phải là đối thủ cùng một cấp độ."

Mọi người nghị luận ầm ĩ, không ai nhìn kỹ Phong Tình Tuyết, Lăng Phi.

Mà trên thực tế, mặc kệ là Đại La ý, hay là tu vi, hai người này đều có chênh lệch không nhỏ so với Đằng Yêu thái tử.

"Phong Tình Tuyết, xem mặt mũi của tỷ tỷ ngươi, ta có thể cho ngươi thêm một cơ hội, không nên nhúng tay vào chuyện nơi đây, rời đi đi!"

Đằng Yêu thái tử nhìn Phong Tình Tuyết từ tốn nói.

Trên thực tế, hắn cũng không dám thật sự hạ sát thủ đối với Phong Tình Tuyết, Lăng Phi thì còn được, bên trong Kiếm Linh nhất tộc, ngoại trừ Thiên Kiếm không biết thực lực kia, thì không còn một yêu nghiệt nào lên được mặt bàn.

Nhưng Phong tộc không giống vậy.

Tuy Phong tộc không phải Cổ Vương nhất tộc, nhưng yêu nghiệt mạnh nhất bên trong Phong tộc, vị tồn tại được người ca tụng là nữ vương Phong Bạo kia, là người đứng thứ ba ở phía trên Thiên Thần Bảng!

Có thể nói, là tồn tại mạnh nhất bên trong tu nữ trẻ tuổi ở vũ trụ Thiên Nguyên, cho dù là Đằng Yêu thái tử đối mặt với tồn tại như thế, cũng không dám tùy tiện đắc tội, mà Phong Tình Tuyết là muội muội của nữ vương Phong Bạo, tất nhiên sẽ được nàng ta che chở, nếu giết nàng, không thể nghi ngờ là vạch mặt với đối phương.

"Chậc chậc, có tỷ tỷ tốt đúng là không giống nhau."

"Nữ vương Phong Bạo Phong Khinh Ngọc, thật sự là một nhân vật ghê gớm, nếu mang ra so sánh, mặc dù thực lực của Phong Tình Tuyết này không tệ, nhưng so với tỷ tỷ thì thật sự kém xa."

"Đúng vậy, một người thứ ba, một bfuowfi thứ 99, không thể so sánh được."

Tất nhiên mọi người cũng có hiểu biết đối với thân phận của Phong Tình Tuyết, sau khi nghe Đằng Yêu thái tử nói, không khỏi nghị luận ầm ĩ lên.

Mà sắc mặt của Phong Tình Tuyết có chút phức tạp.

Lại là như vậy.

Nếu nói đến tỷ tỷ nàng, hào quang của chính mình sẽ trở nên ảm đạm.

Rõ ràng bản thân cũng rất nỗ lực, rõ ràng bản thân cũng rất ưu tú, nhưng vì sao mọi người lại làm như không thấy những chuyện này?

Đáng chết!

Nàng không hận tỷ tỷ của nàng, nhưng lại cảm thấy vạn phần không cam lòng.

"Đây là chuyện của ta, không có quan hệ với tỷ tỷ của ta, nếu ngươi hạ thủ lưu tình với ta bởi vì tỷ tỷ của ta, thì không cần!"

Phong Tình Tuyết lạnh như băng nói.

Nói xong, trên người nàng có từng đạo khí lưu màu đen quanh quẩn, một luồng dao động tịch diệt, hư vô từ trong đó khuếch tán ra.

"Đây là..."

Trong mắt Đằng Yêu thái tử dần dần lộ ra vẻ ngưng trọng.

"Một chiêu này, ta đã nhìn thấy từ trên người tỷ tỷ của ngươi, pháp môn tu hành mạnh nhất của Phong tộc, Hư Vô Chi Phong!"

"Tiếp chiêu đi!"

Phong Tình Tuyết điều khiển khí lưu đen nhánh ở bốn phía, chỉ thấy những khí lưu này giống như từng con từng con cự mãng bay về phía Đằng Yêu thái tử.

Chỗ nó đến, không gian nứt toác, vạn vật ẩn chứa trong đó bị sức mạnh hư không chôn vùi!

Hư Vô Chi Phong, chỉ được tu hành ra sau khi nàng hấp thu hạt nhỏ hắc động, sự cao thâm khó dò của nó, còn xuất sắc hơn so với phần lớn Hợp Đạo pháp.

"Thiên Đằng Long! !"

Tay của Đằng Yêu thái tử kết thành pháp quyết huyền diệu, vô số dây leo bạo phát, quấn quanh trong hư không, tạo thành một con Mộc Long to lớn!

Mộc Long và Hư Vô Chi Phong, hai luồng sức mạnh va chạm, khiến phương thiên địa này liên tục nổ tung.

Nhưng bởi vì tu vi chênh lệch, cuối cùng Phong Tình Tuyết vẫn hơi kém một chút, bị năng lượng trùng kích đánh bay ra ngoài.

"Thực lực của ngươi, so với tỷ tỷ ngươi mà nói, thì kém xa!"

Sau khi Đằng Yêu thái tử thắng Phong Tình Tuyết, vẫn không quên mở miệng châm chọc một tiếng.

"Đáng chết!"

Sắc mặt Phong Tình Tuyết trắng bệch, tiên nguyên trong cơ thể đã tiêu hao hơn phân nửa bởi vì vừa mới thi triển một chiêu kia.

"Lấy bảo vật ra đi!"

Đằng Yêu thái tử không tiếp tục để ý tới mọi người, lao về phía Hàn Tinh Vũ, liền xuất thủ muốn chiếm lấy Vô Đạo trong tay nàng.

Một Kim Tiên, đối mặt với một Đại La, sẽ có kết cục gì?

Tất cả mọi người rất rõ ràng.

Nhưng ngay tại lúc này, một tiếng nổ lớn vang vọng ở trong gầm trời, mây đen ở bốn phía hội tụ, làm toàn bộ linh khí trong cổ đạo xao động!

Chương 1693: Tự cường vô địch Đại La ý, một kiếm vô địch, một kiếm khai thiên

Phía trên cổ tinh, không biết vì sao, một tiếng nổ lớn bỗng nhiên vang vọng đất trời!

Tiếng nổ lớn này, cực kỳ kinh khủng, đúng là chấn động đến mức màng nhĩ của mọi người gần như nổ tung, tiên nguyên trong cơ thể xao động, không chỉ có như thế, linh khí ở bốn phía, cũng lâm vào bên trong một sự xao động quỷ dị!

Mà trên bầu trời của cổ tinh, có mây đen hội tụ, lôi đình phun trào, một luồng cuồn cuộn chi uy, như thiên uy huy hoàng, làm người ta sợ hãi.

"Chuyện gì xảy ra? Tại sao có thể có dạng động tĩnh này? !"

"Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?"

Mọi người vô cùng không hiểu, tìm kiếm nơi phát ra dị động này.

Ngay cả Đằng Yêu thái tử cũng dừng tay lại, chẳng biết tại sao, trong lòng lại hiện ra một sự bất an.

Lúc này.

Sở Cuồng Nhân một mực ngồi ngay ngắn ở trước tấm bia đá từ từ đứng lên.

Một bộ áo trắng như tuyết, sống lưng như kiếm, đỉnh thiên lập địa, vốn dĩ hắn không hề hiển lộ bất kỳ khí tức gì, tại thời khắc này, lại không chút kiêng kỵ, phóng thích ta một luồng thần uy cuồn cuộn! !

Giống như Tiên Vương giáng xuống, quét ngang Cửu Thiên Thập Địa! !

Ngoài ra, trên người hắn còn có một luồng Đại La ý kỳ lạ, không chút kiêng kỵ tràn ngập khắp nơi, luồng Đại La ý này, quá kỳ lạ, quá cường đại, ở trong sân có không ít tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên, nhưng bọn họ cảm thấy, ở giữa Đại La ý của bản thân và luồng Đại La ý này lại giống như có một khoảng cách cực lớn, không có cách nào vượt qua!

Luồng Đại La ý kia, mang theo một cảm giác không bị trói buộc, kiệt ngao, còn có siêu thoát chi ý.

Nếu như nói, Đại La ý của bọn họ đang giãy dụa cầu sinh bên trong thiên địa này, muốn thoát khỏi nó.

Vậy thì, luồng Đại La ý trên người Sở Cuồng Nhân, chính là Siêu Thoát giả sừng sững trên trời đất này, nhìn xuống chúng sinh!

Sức mạnh có lẽ không cường đại, nhưng lại không bị đại đạo kiềm chế!

Đây chân chính là, tồn tại siêu thoát!

"Khí tức thật là kinh khủng, Đại La ý thật là khủng khiếp, chuyện gì xảy ra vậy, giống như hắn đã biến thành người khác."

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, khiếp sợ không gì sánh nổi.

Vừa rồi Sở Cuồng Nhân còn giống như một khối đá, không có bất cứ động tĩnh gì, làm sao một cái chớp mắt tiếp theo, lại hóa thân thành tồn tại kinh khủng như thế? !

Đùng, đùng! !

Phía trên cổ tinh, linh khí vô tận dâng trào, tụ hợp vào trong mây đen kia, cả viên cổ tinh bị mây đen bao trùm, có một luồng năng lượng doạ người tđang ại tích góp!

Đó là ý chí đại đạo!

Đại đạo của vũ trụ Thiên Nguyên, không cho phép có đồ vật gì đó vượt khỏi tầm kiểm soát của chính mình.

Dị động ở cổ tinh, dẫn tới sự chú ý của thế lực khắp nơi.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều đại năng đều đưa mắt về phía cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương.

Phía cuối cổ đạo, phía trên một hành tinh cổ, một ông lão mặc áo trắng mở hai mắt ra, ánh mắt nhìn như đục ngầu lướt qua một vệt tinh quang, sắc mặt dần dần ngưng trọng: "Đây là... Cấm kỵ! !"

Đánh vỡ quy tắc Vũ Trụ đại đạo thiết lập nên, đó là cấm kỵ!

Hiện tại, bên trong cổ đạo mà hắn bày ra, có một cấm kỵ, ra đời! !

Mà có thể gây nên chấn động cho cả đại đạo, tuyệt đối không phải cấm kỵ bình thường, mà chính là kẻ đánh vỡ quy tắc, vượt qua khỏi sự khống chế của đại đạo... Cấm kỵ vô thượng!

"Vũ trụ Thiên Nguyên, đã bao nhiêu năm chưa từng xuất hiện dạng cấm kỵ này!"

"Rốt cuộc người này đã làm ra chuyện gì?"

Ánh mắt của Tinh Hà Thần Vương thông qua vô số ngôi sao, trực tiếp rơi vào trên người Sở Cuồng Nhân.

Đại năng các phương bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, cũng đều ngạc nhiên không thôi.

"Khí tức thật là kinh khủng, Đại La ý thật là kỳ lạ, đây chính là nguyên do hắn gây nên chấn động ở đại đạo sao? Cấm kỵ, thật sự rất đáng sợ."

"Chậc chậc, rất lâu rôi chưa từng gặp qua tồn tại cấm kỵ."

"Thú vị, rốt cuộc người này là ai?"

"Ta biết hắn, Thiên Kiếm của Kiếm Linh nhất tộc, khoảng thời gian trước còn gây ra một dị tượng đáng sợ, khiến cho kiếm khí trong thiên hạ này, mười không còn một!"

"Há, là hắn, ngược lại cũng có thể thông cảm được."

"Động tĩnh lần này hắn gây ra, còn đáng sợ hơn so với lần trước."

Tiên thức của nguyên một đám đại năng giao hội.

Mà yêu nghiệt các lộ bên trong cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương, cũng chú ý tới tình cảnh này, thấy được Sở Cuồng Nhân phong thái tuyệt thế, đứng sừng sững ở phía dưới mây đen.

Trong lúc nhất thời, vô cùng ngưng trọng.

"Cường giả!"

"Không chỉ là cường giả, còn là một yêu nghiệt đáng sợ!"

Trong mây đen, năng lượng cuồng bạo hội tụ, từng đạo từng đạo lôi đình màu xanh tím đang điên cuồng lóe ra, giống như thiên uy tức giận, thanh thế doạ người.

Mọi người thấy lôi đình kia, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Cho dù là Đại La Kim Tiên, nhưng nếu bị lôi đình kia đánh trúng, dù chỉ có một đạo cũng không khá hơn chút nào.

Chớ nói chi là, giờ phút này, lôi đình bên trong mây đen kia đâu chỉ có hàng trăm hàng ngàn đạo?

"Đại đạo tức giận, là muốn tự mình diệt trừ người này!"

"Đáng sợ, có thể gây nên loại dị tượng này, rốt cuộc người này là ai? !"

Mà so với sự chấn kinh của mọi người.

Thời khắc này, Sở Cuồng Nhân vô cùng lạnh nhạt, thậm chí trong lòng còn vô cùng mừng rỡ.

Bởi vì cuối cùng thông qua quá trình lĩnh hội nhiều loại Đại La ý, và không ngừng tích lũy kinh nghiệm, hắn đã ngưng tụ ra tự cường vô địch Đại La ý chỉ thuộc về mình! !

Điều này có nghĩa rằng, con đường vô địch chứng đạo của mình, đã tiến xa hơn một bước!

Còn về thiên kiếp này, hắn cũng không quá để trong lòng.

Sự vận chuyển của đại đạo, cũng có trật tự.

Cái gọi là thiên diễn 49, mọi thứ đều có một đường sinh cơ.

Cho dù đại đạo có không muốn để cho mình tồn tại, nhưng cũng phải dựa vào trật tự bản thân đã thiết lập mà vận hành, uy lực của thiên kiếp, không có khả năng thực sự cường đại đến mức làm cho không người nào có thể vượt qua.

Ví dụ như, khi một người bình thường muốn trở thành tiên nhân thì phải độ kiếp, và sức mạnh của thiên kiếp, không có khả năng cường đại đến mức giết chết Hợp Đạo.

Đại đạo vận hành, phải nằm trong trật tự, nhưng Sở Cuồng Nhân, lại không có!

"Vô Đạo!"

Một tiếng quát nhẹ lạnh nhạt vang lên, chỉ thấy Vô Đạo Chi Kiếm trong ngực Hàn Tinh Vũ ong ong run rẩy, kiếm ngân vang vọng!

Giống như một tia lửa điện màu đen, Vô Đạo ra khỏi vỏ, bay đến trong lòng bàn tay của Sở Cuồng Nhân.

Vô Đạo trong tay, khí thế của Sở Cuồng Nhân liên tục tăng lên.

Cùng lúc đó, tự cường vô địch Đại La ý vờn quanh người hắn, trong đầu, không khỏi hiện ra chính mình tất cả mọi chuyện trước kia đã trải qua.

Con đường tu hành, vô cùng gian khổ, chỉ cần sai một ly, chính là vạn kiếp bất phục.

Từ khi xuất đạo đến nay, hắn một người một kiếm, xông xáo đến bây giờ, trải qua cửu tử nhất sinh, trải qua ngạo cười quần hùng, trải qua phong lưu khoái hoạt, đã từng lâm vào mê võng...

Hắn đã từng là đại sư huynh của Huyền Thiên tông, từng làm chưởng môn, từng làm nhất quốc chi quân, từng làm thủ tịch của thư viện...

Là âm Phủ Quỷ Đế, cũng là Huyết Hải chi chủ, là người tiếp nhận mệnh cách của Nhân Hoàng, là Thần Ma Chi Vương!

Hiện tại, hắn là Thiên Kiếm!

Cho dù có trải qua bao nhiêu chuyện, có được những thân phận gì, thì từ đầu đến cuối, có một chuyện, vẫn luôn như vậy, chưa bao giờ thay đổi!

"Ta có một viên đạo tâm vô địch, vạn chiến không bại!"

"Thế gian có vô số thiên kiêu, nhưng bất bại từ cổ chí kim, chỉ có một mình ta!"

"Ta, vạn cổ chỉ vừa hiện, một người cuồng vạn cổ!"

Vô địch, là cách mà hắn đã làm theo từ khi bắt đầu!

Chưa bao giờ thay đổi!

Trước kia là vậy, hiện tại là vậy, tương lai cũng sẽ như vậy!

Vừa nghĩ đến đây, tâm cảnh của Sở Cuồng Nhân thông suốt, sự nắm giữ đối với tự cường vô địch Đại La ý, cao hơn một tầng!

Vốn chỉ vừa mới trở thành một bước Đại La ý, bay thẳng đến hai bước!

Sở Cuồng Nhân cầm lấy Vô Đạo, thân kiếm của thanh trường kiếm đen nhánh này đang điên cuồng run rẩy, kiếm ngân vang lên ở trong gầm trời, giống như đang hưng phấn.

"Một kiếm, vô địch! !"

Một kiếm chém ra, kiếm quang đen nhánh kéo theo tự cường vô địch Đại La ý, giống như muốn khai thiên tích địa, kiếm quang dài 1 triệu dặm, trực tiếp trảm vào tầng mây đen ở phía trên!

Trong nháy mắt, thiên địa sụp đổ, mây đen cuồn cuộn, lôi đình đầy trời, quả thật đã bị đánh nát!

Mây đen bao trùm toàn bộ cổ tinh kia, quả thật đã xuất hiện một đường rảnh vô cùng to lớn.

Trời, bị một kiếm này bổ ra! !

Chương 1694: Ta muốn học một kiếm này, giết chết Đằng Yêu thái tử

Một kiếm vô địch!

Vô địch chi kiếm trảm thiên chém địa, một kiếm vượt qua cổ kim trảm vào phía trên thiên kiếp, mây đen vô cùng to lớn kia, cứ thế mà bị chém thành hai nửa.

Nhìn từ xa, bầu trời, giống như đã nứt ra.

Nơi xa.

Phía trên một bên khác của cổ tinh, sau khi một yêu nghiệt hạng mười trên bảng Thiên Thần là Lạc Tuyết nhìn thấy một kiếm này, đồng tử đột nhiên co rụt lại, thân thể mềm mại đúng là đang khẽ run, kiếm ý trong cơ thể nhịn không được mà tự động bắn ra, xé mấy chục tòa sơn phong xung quanh thành mảnh nhỏ, tiếp đó liền có gió tuyết vô tận bao phủ nơi đây.

Mặc dù gió tuyết lạnh lẽo, nhưng Lạc Tuyết lại cảm thấy trái tim băng lãnh của mình đã rung động vào thời khắc này, máu trong cơ thể cũng đang xao động.

Hai mắt nàng nhìn chằm chằm bầu trời xa xăm, giống như muốn khắc sâu một kiếm trảm thiên này vào bên trong cốt nhục.

"Một kiếm này, một kiếm này..."

"Ta nhất định phải học được! !"

Còn chưa chờ Lạc Tuyết kích động xong, chỉ thấy mây đen xa xa ầm ầm nổ tung!

Kiếm khí kinh khủng nổ tung ở bên trong tầng mây, giống như cơn lốc đảo qua toàn bộ bầu trời của cổ tinh, năng lượng bên trong mây đen kia, ào ào tán loạn.

Bầu trời khôi phục màu xanh thẳm lần nữa.

Một kiếm này, đến đây mới xem như kết thúc, uy lực của nó, còn cường đại hơn so với suy nghĩ của Lạc Tuyết.

Bên trong cổ tinh.

Mây đen tán đi, thiên kiếp bị phá nát.

Ánh mặt trời chiếu ở trên người Sở Cuồng Nhân, giống như phủ thêm một tầng lụa mỏng kim sắc cho hắn, vô cùng thần thánh, như vị Tiên Vương chí cao vô thượng!

"Thiên Kiếm..."

"Đây chính là Thiên Kiếm trong truyền thuyết sao?"

Giờ phút này, mọi người đã sớm đoán được thân phận của Sở Cuồng Nhân.

Có thể có kiếm đạo như thế, còn cầm Vô Đạo trong tay, chỉ có Thiên Kiếm trong truyền thuyết kia mà thôi! !

"Không tốt, ta phải rời đi trước! !"

Đằng Yêu thái tử biến sắc nói ra, bay vút về phía nơi xa.

Sau khi được chứng kiến một kiếm trảm thiên của Sở Cuồng Nhân, dù hắn tự cho rằng thực lực của mình cao cường, nhưng cũng tuyệt đối không phải đối thủ của đối phương.

Hơn nữa, chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm thấy khí tức của Thiên Kiếm này cho hắn một loại cảm giác quen thuộc không hiểu, khiến hắn không tự chủ được nhớ tới quái vật gặp phải bên trong thông đạo hai giới kia.

Sao lại có thể như thế được?

Có lẽ, mình cần phải đi đến Thần Cơ nhất tộc một chuyến, để bọn họ điều tra một chút lai lịch của Thiên Kiếm này.

Nhưng đột nhiên, một bóng người ngăn ở trước mặt hắn.

Áo trắng như tuyết, tay cầm hắc kiếm, không phải Sở Cuồng Nhân, thì là ai?

"Cướp đoạt đồ vật của Thiên, ngươi cảm thấy, ngươi có thể yên ổn rời đi sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Thiên Kiếm, sau lưng ta chính là Đằng Yêu nhất tộc, ngươi không muốn..."

"Một chiêu!"

Đằng Yêu thái tử còn chưa có nói xong, Sở Cuồng Nhân liền dựng một đầu ngón tay lên: "Ngăn cản được một chiêu, có thể còn sống sót, chính là con đường sống của ngươi!"

Nói xong, Sở Cuồng Nhân ném Vô Đạo đang cầm trong tay đi.

Hắc kiếm giống như lưu quang, trong nháy mắt đã trở lại trong vỏ kiếm trong ngực Hàn Tinh Vũ.

Mọi người thấy thế không khỏi sững sờ.

Đây là ý gì?

Không phải đã nói muốn để Đằng Yêu thái tử cản một chiêu của hắn sao?

"Ngươi có ý gì?"

Đằng Yêu thái tử nhíu mày hỏi.

"Đối phó ngươi, không cần dùng kiếm."

"Ngươi... Cuồng vọng!"

Đằng Yêu thái tử sầm mặt lại, ngay sau đó liền thúc giục tiên nguyên trong cơ thể đến cực hạn, dây leo vô tận lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra.

Trong nháy mắt, hóa thành nguyên một đám con rối mộc binh.

Con rối đếm mãi không hết phóng về phía Sở Cuồng Nhân, mà Đằng Yêu thái tử cũng hoà mình vào bên trong đội quân con rối, đã hạ quyết tâm, nếu có thể ngăn cản được một chiêu thì tốt.

Nếu ngăn không được, liền dùng vô số con rối này để tranh thủ thời gian cho mình, nhanh chóng rời đi!

"Lại là một chiêu này..."

Sở Cuồng Nhân nhìn đại quân con rối đang vọt tới kia, cười nhạt một tiếng, ngày xưa ở bên trong bí cảnh của thông đạo hai giới, hắn từng quyết đấu với Đằng Yêu thái tử này.

Chiến thuật con rối này, cũng không phải lần đầu tiên gặp, đối với ý nghĩ của Đằng Yêu thái tử, cũng có thể mò ra tám chín phần mười.

"Đáng tiếc, dù cho ngươi tính kế sâu cỡ nào, cũng không bằng một kiếm của Thiên!"

"Kiếm, phong lôi!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo kiếm khí ngưng tụ trên đầu ngón tay hắn, trong chốc lát, kiếm khí trên đầu ngón tay hóa thành ngàn vạn tiên huy, như nước chảy ra!

Chỗ tiên huy kiếm khí lướt đến, vô số con rối hóa thành một mảnh gỗ vụn rồi nổ tung!

Đại quân con rối đếm mãi không hết kia bị tiêu diệt hơn phân nửa chỉ trong nháy mắt, mà kiếm khí, dường như vô cùng vô tận, điên cuồng tàn phá bừa bãi trong hư không.

"Không tốt! !"

Đồng tử của Đằng Yêu thái tử co rụt lại, trong nháy mắt liền muốn rời khỏi.

Đáng tiếc, đã quá trễ!

Ngàn vạn kiếm khí sau khi hủy diệt đại quân con rối cũng không tiêu tán, mà là ngưng tụ trên không trung, hóa thành một đạo kiếm ảnh to lớn kéo theo gió bão lôi đình, khóa chặt Đằng Yêu thái tử.

"Không! ! !"

Sau một tiếng hét thảm, thân thể của Đằng Yêu thái tử nổ tung ngay tại chỗ, hoàn toàn hồn phi phách tán!

"Nghịch thiên, còn có đường sống, nghịch Thiên Ngoại Thiên Kiếm, chỉ có một con đường chết!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, thu liễm tiên huy quanh người, kiếm khí tán đi, chỉ để lại mảnh gỗ vụn bay múa trên không trung, giống như đang tuyên cáo Đằng Yêu thái tử đã từng tồn tại.

"Thật cường đại!"

"Đằng Yêu thái tử, ngay cả một chiêu của hắn cũng không tiếp nổi, đây chính là Thiên Kiếm chi uy sao? ?"

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, nhịn không được mà nuốt nước miếng một cái, có chút kinh dị.

"Các ngươi không có sao chứ."

Sở Cuồng Nhân lấy ra mấy viên thuốc cho Lăng Phi, Hàn Tinh Vũ, còn có Phong Tình Tuyết.

Lúc đối phương ra tay, mặc dù hắn đang lĩnh hội Đại La ý, nhưng cũng không phải là không có bất cứ cảm giác gì.

Nếu không phải đối phương kịp thời xuất thủ, ngăn cản Đằng Yêu thái tử một khoảng thời gian, sợ là bản thân hắn sẽ phải đích thân xuất thủ, việc lĩnh hội tự cường vô địch Đại La ý, sẽ phải tiêu tốn thêm một ít thời gian.

"Đa tạ Thiên Kiếm."

Phong Tình Tuyết chắp tay nói ra.

"Không cần nói cảm ơn, hành động vừa rồi của ngươi, đã được Thiên công nhận, tiếp đó, ta muốn đi đến cửa ải cuối cùng của cổ đạo, Lăng Phi, Hàn Tinh Vũ, cửa ải trước mặt, các ngươi đã không thể vượt qua, không thể miễn cưỡng." Sở Cuồng Nhân nói xong, nhìn về phía phía cuối của cổ đạo, vừa sải bước ra, đã biến mất không thấy gì nữa.

"Ấy, chờ một chút, Thiên Kiếm, ngươi không lấy kiếm sao."

Hàn Tinh Vũ nhìn Vô Đạo trong tay, có chút nóng nảy.

Sở Cuồng Nhân muốn đi đến cửa ải cuối cùng của cổ đạo, nhưng ngay cả Vô Đạo cũng không cầm, nếu như gặp chuyện, thì phải làm sao bây giờ?

"Ha, yên tâm đi, tuy trong tay Thiên Kiếm không có kiếm, nhưng bên trong cổ đạo sẽ có mấy người là đối thủ của hắn?" Lăng Phi cười nhạt một cái nói.

"Nhưng mà hình như Thiên Kiếm không qua coi trọng đối với thanh Vô Đạo này thì phải."

Hàn Tinh Vũ nhìn Vô Đạo trong tay, thở dài một hơi.

Đây chính là một món chí bảo bản nguyên cực phẩm, là tối cường chi kiếm của vũ trụ Thiên Nguyên đó.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không hề để ý tới nó.

Trên đời có mấy người như hắn chứ?

"Có lẽ, đây mới là nơi cường đại thật sự của Thiên Kiếm, không bị kiếm trói bược, đối với hắn mà nói, thiên địa vạn vật đều là kiếm, cho dù trong tay cầm một cọng cỏ, cũng có thể chém rơi nhật nguyệt tinh thần!"

Lăng Phi vô cùng hâm mộ.

Phải tới lúc nào bản thân mới có thể đạt tới loại tình trạng này, không, dù chỉ là 10%, thì bản thân cũng sẽ vừa lòng thỏa ý, không uổng công sống một đời này.

"Các ngươi có ai biết luồng Đại La kia ý là gì không?"

Trong hư không, một đại năng chú ý Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ hỏi.

Nhưng đáp lại hắn, lại là một mảnh trầm mặc.

Không có người nào biết.

Sống lâu như vậy, loại Đại La ý kia, còn là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

"Có thể khiến đại đạo chấn động, đạo đại biểu cho Đại La ý kia, càng thêm thật không thể tin nổi."

Thật lâu, có một đại năng nói ra.

"Thiên Kiếm... Không nghĩ đến truyền thuyết này lại là thật, hơn nữa, còn đáng sợ như thế, xem ra lần này, khi Thiên Nguyên cổ tinh mở ra, lại có thêm biến số."

Chương 1695: Kiếm ý của ngươi cũng không tồi, đại giới gì cũng đều tiếp nhận

Bên trong cổ đạo, cửa ải thứ 999, sau khi cảm ngộ ra tự cường vô địch Đại La ý, những cửa ải này đối với Sở Cuồng Nhân mà nói cũng không có tác dụng gì.

Hắn đã không cần thông qua cảm ngộ những Đại La ý còn lại để kích thích bản thân.

Cho nên, hắn không ngừng chân ở những cửa ải này, một đường đi như thế chẻ tre, tốc độ vượt ải của hắn quá nhanh, làm cho người ta líu lưỡi.

Trong cửa ải thứ 950.

Xích Long Ảnh đứng ở trước mặt một khối bia đá khổng lồ, đang đấu tranh với Đại La ý ẩn chứa trong đó.

Lúc này, cách hắn không xa, có một bóng người từ từ đi tới.

Là Sở Cuồng Nhân.

Nhìn thấy hắn, không ít người đều dùng ánh mắt tò mò mà nhìn, dù sao tràng cảnh một kiếm trảm thiên kiếp của đối phương, tuy bọn họ cách rất xa, nhưng vẫn nhìn thấy.

"Thiên Kiếm tới."

"Không biết hắn có thể thông qua cửa ải này hay không."

"Xích Long Ảnh là yêu nghiệt hạng 12 trên bảng Thiên Thần, nhưng hắn đã ngừng chân ở chỗ này một ngày, đến bây giờ còn không có vượt qua, có thể thấy được cửa này khó khăn đến cỡ nào."

Mọi người nghị luận ầm ĩ, nhưng Sở Cuồng Nhân lại hồn nhiên không thèm để ý.

Đi đến trước mặt bia đá, nhìn thoáng qua bia đá, một luồng Đại La ý mênh mông nhanh chóng từ trong đó khuếch tán ra, bao phủ lấy hắn.

Khảo nghiệm bắt đầu.

Lúc này, ở trước mặt hắn, chính là một kiếm khách mặc trên người một bộ bạch y, toàn thân tràn ngập một luồng hàn ý lạnh lẽo.

Đây là một kiếm khách tu hành hàn băng kiếm đạo.

"Giết!"

Sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, bạch y kiếm khách này không nói hai lời, đâm ra một kiếm, hàn băng Đại La ý lạnh thấu xương, gào thét xông ra.

"Trước mặt Thiên Kiếm, ngươi cũng xứng dùng kiếm?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát lên, ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí hóa thành liệt hỏa nóng rực, trong chớp mắt đã xua tan hàn khí vô biên, đánh nát kiếm khách mặc bạch y kia.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Quang cảnh trước mắt biến hóa, ý thức của hắn trở lại hiện thực một lần nữa, không có hai lời, bay thẳng đến cửa ải tiếp theo.

Một số tu sĩ ở bốn phía thấy thế, tất cả đều bị kinh hãi.

"Chuyện này, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?"

"Không, không biết."

Bọn họ chỉ thấy Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua bia đá, sau đó trên người có một luồng Đại La ý bắn ra, sau đó liền trực tiếp đánh nát Đại La ý trong bia đá.

Trong nháy mắt, đã vượt qua cửa này.

Chuyện này đối với bọn họ tới nói, quá không thể tin nổi.

"Chuyện này, đây là sự thật sao?"

"Ta thật sự không có ở nằm mơ sao? ?"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, vẫn không thể tin một màn vừa mới nhìn thấy như cũ.

Xích Long Ảnh hạng mười hai trên bảng Thiên Thần bị nhốt ở chỗ này một ngày, nhưng Sở Cuồng Nhân, lại chỉ dùng một cái nháy mắt đã đột phá cửa này.

Chênh lệch này, giống như rãnh trời! !

Căn bản chính là tồn tại ở hai cấp độ! !

Đùng! !

Lúc mọi người nghị luận, trên người Xích Long Ảnh bộc phát ra một luồng khí tức nóng rực bá đạo, trong nháy mắt đã phá vỡ Đại La ý quấn quanh người.

Không chỉ có như thế, khí tức của hắn dường như còn cao hơn so với vừa rồi.

"Ha ha, Đại La ý ẩn chứa bên trong tấm bia đá này quả thật không hề tầm thường, sau khi đấu một trận, khoảng cách Đại La ý của ta đạt tới bước thứ ba, đã không kém bao nhiêu."

Đại La ý có bảy bước, tăng mỗi một bước ra, đều là sự tăng trưởng to lớn.

Một số tu sĩ Đại La ngũ khí cảnh, cũng không nhất định có ba bước Đại La ý, nên có thể suy ra trình độ yêu nghiệt của Xích Long Ảnh.

Chỉ bất quá, Xích Long Ảnh còn chưa đắc ý bao lâu, liền nghe đến lời nghị luận của mọi người.

Thiên Kiếm đã tới nơi này?

Hơn nữa chỉ dùng một nháy mắt đã đột phá cửa này?

Trong nháy mắt?

Chuyện này sao có thể? !

Mặt mũi của Xích Long Ảnh tràn đầy vẻ không tin, cho dù vừa rồi hắn vì ma luyện Đại La ý của mình, nên cố gắng kéo dài thời gian đột phá cửa này, nhưng muốn đột phá trong nháy mắt, căn bản là chuyện không có khả năng!

Không, đừng nói hắn, tất cả mọi người bên trong cổ đạo này, không có một ai có khả năng này.

Mạc Vô Kỵ ở mười vị trí đầu, cũng không ngoại lệ.

Thiên Kiếm dựa vào đâu mà làm được chuyện này?

"Ta không tin có chuyện như vậy, Thiên Kiếm, ta nhất định phải đấu một trận với ngươi, nhìn xem ai cường đại hơn!"

Xích Long Ảnh bị khơi dậy ngạo khí, trong mắt lộ ra ý chí chiến đấu dày đặc.

Cửa ải thứ chín trăm tám mươi.

Sở Cuồng Nhân cũng đi tới trước mặt bia đá.

Ở chỗ này, có hai yêu nghiệt làm cho người ta chú ý nhất, theo thứ tự là Mạc Vô Kỵ hạng chín trên bảng Thiên Thần, và Lạc Tuyết hạng mười một trên bảng Thiên Thần.

Trong hai người này, Lạc Tuyết đang tiếp thụ khảo nghiệm, mà Mạc Vô Kỵ thì ở một bên chờ nàng.

Đột nhiên, Mạc Vô Kỵ chú ý tới cái gì đó, thấy được Sở Cuồng Nhân đến, ánh mắt hơi hơi lóe lên: "Há, là hắn tới."

Nói đến, giữa hắn và Sở Cuồng Nhân cũng có khúc mắc.

Dù sao, hắn là yêu nghiệt mạnh nhất Đạo Vương nhất tộc, mà Sở Cuồng Nhân, thì giết một yêu nghiệt khác bên trong Đạo Vương nhất tộc là Mạc Bất Phàm.

"Tuy ta không để Mạc Bất Phàm ở trong mắt, nhưng nói thế nào cũng là người của Đạo Vương nhất tộc ta, giết hắn, còn dám quang minh chính đại xuất hiện ở trước mặt ta, Thiên Kiếm, ngươi thật đúng là không biết sống chết." Mạc Vô Kỵ đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, trong mắt có một chút sát ý tuôn ra.

Thần sắc của Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, nhìn hắn một cái: "Ngươi muốn muốn khiêu chiến Thiên sao?"

"Tự khoe là trời, Thiên Kiếm, ngươi cũng quá cuồng vọng đi."

Hai mắt Mạc Vô Kỵ khẽ híp một cái, trên người bộc phát ra một luồng uy áp cường đại, trùng trùng điệp điệp, bá đạo tuyệt luân, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

"Sức mạnh của cuồng vọng, bắt nguồn từ thực lực, năng lực của Thiên Kiếm, là chuyện mà ngươi không có cách nào tưởng tượng."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, kiếm áp lạnh thấu xương tương tự dâng trào!

Hai luồng uy áp vô hình va chạm trong nháy mắt, mặt đất bốn phía trực tiếp lõm xuống, tầng mây 10 ngàn dặm cũng bắt đầu lăn lộn.

"Thực lực của ngươi, có tư cách tiến vào mười vị trí đầu của bảng Thiên Thần sao?"

"Thiên Thần cũng phải khuất phục dưới chân Thiên Kiếm!"

"Vậy ta cũng muốn lãnh giáo một chút."

Tiên nguyên trên người Mạc Vô Kỵ lăn lộn phun ra, đưa tay ra, linh khí bốn phía bị hắn hấp dẫn, dần dần hóa thành một bàn tay to lớn ở trên bầu trời.

"Dừng tay."

Lúc này, một tiếng quát nhẹ vang lên.

Chỉ thấy Lạc Tuyết đã vượt qua khảo nghiệm, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo một vẻ cuồng nhiệt, chắp tay nói ra: "Thiên Kiếm, Lạc Tuyết của Lạc Vương nhất tộc hữu lễ."

Mạc Vô Kỵ ở một bên, sắc mặt trở nên vô cùng âm trầm.

Phải biết, Lạc Tuyết là người thế nào?

Hạng mười một trên bảng Thiên Thần, là thần nữ cao lãnh như núi băng, cho tới bây giờ vẫn không hề thay đổi sắc mặt đối với nam nhân nào.

Nhưng bây giờ, lại lộ ra loại ánh mắt cuồng nhiệt đối với Sở Cuồng Nhân...

Thật giống như tiểu mê muội nhìn thấy thần tượng.

Chuyện này khiến cho Mạc Vô Kỵ một mực cảm mến đối phương, nhưng mãi không được đáp lại dù chỉ một chút, giận đến mức mặt tái lại.

"Lạc Tuyết... Kiếm ý của ngươi, cũng không tồi."

Sở Cuồng Nhân cảm nhận được luồng kiếm ý lạnh thấu xương trên người Lạc Tuyết, bên trong một đời trẻ tuổi, vô cùng cường đại.

So với thanh niên mặc áo tím hắn gặp phải ở tổ địa kiếm linh kia khi vừa tới vũ trụ Thiên Nguyên, còn xuất sắc hơn, có thể nói là người có kiếm đạo mạnh nhất trong một đời trẻ tuổi mà hắn từng thấy.

"Quá khen rồi."

Nếu là những người khác nói như vậy với Lạc Tuyết, nàng chắc chắn sẽ rút kiếm đối mặt.

Nếu không thì sao?

Cho dù là Trầm Phi Hồ ngày xưa có xu thế trở thành kẻ đứng đầu kiếm đạo trong một đời trẻ tuổi cũng không dám ở trước mặt nàng nói ra những lời này.

Dù sao thì, đối phương có thể có được danh khí lớn như vậy, cũng bởi vì nàng bế quan lâu dài trong tộc, cực ít xuất thủ.

Nhưng bây giờ người nói với nàng lời này lại là Sở Cuồng Nhân, Thiên Kiếm trong truyền thuyết, nhân vật có thể một kiếm trảm trời, lại làm nàng có loại cảm giác thụ sủng nhược kinh.

"Thiên Kiếm trảm thiên, làm cho người ta rung động, ta có một yêu cầu quá đáng, xin Thiên Kiếm, truyền thụ một kiếm kia cho ta, mặc kệ là loại đại giới nào, ta cũng nguyện ý tiếp nhận."

Ánh mắt Lạc Tuyết cuồng nhiệt nói ra.

Mạc Vô Kỵ ở một bên nhanh chóng ngồi không yên, cái gì mà đại giới gì cũng tiếp nhận? ?

Chương 1696: Mạc Vô Kỵ ghen ghét, một tên tiều phu, liên tục vượt qua bảy cửa ải

Cái gì mà đại giới gì cũng tiếp nhận?

Vậy nếu như Thiên Kiếm lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, muốn Lạc Tuyết lấy thân báo đáp thì sao đây? ?

Vừa nghĩ tới chuyện này, Mạc Vô Kỵ đột nhiên đứng ngồi không yên, vội vàng nói: "Lạc Tuyết, bên trong Đạo Vương nhất tộc ta có vô số kiếm pháp, ngươi muốn kiếm pháp gì, ta cũng có thể tìm cho ngươi..."

"Vô dụng thôi."

Lạc Tuyết lắc đầu, nói: "Ta chỉ muốn học một kiếm trảm thiên kia của Thiên Kiếm!"

Trong mắt nàng lộ ra một tia cuồng nhiệt, từ bên trong một kiếm kia, nàng cảm nhận được một luồng siêu thoát chi ý, đó là cực hạn kiếm đạo mà nàng truy tìm! !

Trên thế giới này, chỉ sợ không còn có loại kiếm pháp thứ hai có thể khiến cho nàng hướng tới như thế.

"Thiên Kiếm, giao một kiếm kia ra, chuyện ân oán giữa ngươi và Đạo Vương nhất tộc ta, ta có thể bỏ qua." Mạc Vô Kỵ lạnh giọng nói ra.

"Mạc Vô Kỵ, không được vô lễ."

Lạc Tuyết cau mày lại, hết sức bất mãn đối với việc Mạc Vô Kỵ mạo phạm Sở Cuồng Nhân.

Bản thân mình thành tâm học kiếm, gia hỏa này, đến làm loạn cái gì chứ.

"Lạc Tuyết, ta chỉ lo lắng ngươi bị gia hỏa này lừa gạt." Mạc Vô Kỵ vội vàng nói.

"Đây là chuyện của ta, không có liên quan gì đến ngươi."

Lạc Tuyết lạnh như băng nói.

Nàng lại nhìn về phía Sở Cuồng Nhân lần nữa, trong mắt mang theo vẻ chờ mong.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại lắc đầu, thản nhiên nói: "Một kiếm kia, ngươi học không được."

Một kiếm kia, là cảm ngộ cả đời của hắn, dung hợp tự cường vô địch Đại La ý, cho dù là hắn, cũng không dám nói có thể tùy ý thi triển ngay tại chỗ.

"Không học được?"

"Đúng, mỗi người đều có kiếm đạo riêng thuộc về mình, thay vì truy cầu kiếm đạo của người khác, không bằng tự mình khai thác ra một con đường, với tư chất của ngươi, nên minh bạch đạo lý này."

Tư chất của Lạc Tuyết rất tốt, nếu không thì cũng không thể trở thành người đứng hạng mười một trên bảng Thiên Thần.

Nhưng mà, nàng tạm thời bị Nhất Kiếm Trảm Thiên kia của Sở Cuồng Nhân hấp dẫn, lúc này mới sinh ra ý nghĩ muốn học tập một kiếm này, mà không để ý đến kiếm đạo của chính mình, đây là một chuyện vô cùng nguy hiểm, nếu như Sở Cuồng Nhân thật sự dạy nàng một kiếm kia, thì có nghĩa rằng, nàng sẽ vứt bỏ tất cả kiếm đạo mà bản thân có được cho đến nay.

Thậm chí, cả đời sẽ sống ở bên trong kiếm đạo của Sở Cuồng Nhân, không có cách nào vượt qua.

"Kiếm đạo của mỗi người..."

Sau khi Lạc Tuyết nghe được lời Sở Cuồng Nhân nói, cũng không nhịn được lâm vào trong trầm tư.

Sở Cuồng Nhân không để ý đến nàng, đi thẳng tới trước mặt bia đá, tiếp nhận khảo nghiệm, với thực lực hôm nay của hắn, gần như không bao lâu đã vượt qua.

Tốc độ quá nhanh, khiến Mạc Vô Kỵ thất kinh: "Gia hỏa này, còn nhanh hơn cả ta!"

Sau khi Sở Cuồng Nhân xông qua cửa ải này, thân ảnh chợt lóe lên, biến mất không thấy dấu vết.

Thật lâu sau.

Lạc Tuyết lấy lại tinh thần từ trong trầm tư, lòng nàng vẫn còn sợ hãi nói ra: "Nhờ có Thiên Kiếm khiến ta thức tỉnh, nếu không, ta sẽ lâm vào bên trong ma chướng."

"Hừ, hắn chỉ không muốn dạy mà thôi."

Mạc Vô Kỵ hừ lạnh nói.

"Mạc Vô Kỵ, hi vọng sau này ngươi sẽ không ở trước mặt ta nói xấu Thiên Kiếm, nếu không, đừng trách kiếm của ta không lưu tình!"

Lạc Tuyết từ tốn nói, kiếm ý lạnh thấu xương chợt lóe lên.

"Lạc Tuyết, ngươi..."

Mạc Vô Kỵ còn muốn nói gì đó, nhưng thân ảnh đối phương lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Chuyện này khiến sắc mặt của hắn trông vô cùng khó coi.

Phải biết, trước kia, tuy Lạc Tuyết lạnh lùng đối với hắn, nhưng lại chưa từng nói ra những lời cay độc, nhưng bây giờ, thế mà lại vì Sở Cuồng Nhân mà uy hiếp hắn! !

Điều này khiến hắn không khỏi có chút ghen ghét.

"Thiên Kiếm, hay cho một tên Thiên Kiếm! ! Xem ra, không thể để ngươi sống nữa!"

Trong mắt Mạc Vô Kỵ bắn ra một tia âm u.

……

Cửa ải thứ 991 của cổ đạo.

Khi cổ đạo mở ra, có thể đi tới đây, không có ai mà không phải là yêu nghiệt cái thế, là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy trong vũ trụ Thiên Nguyên này.

Khi Sở Cuồng Nhân bước tới nơi này, nơi này không có một ai, cũng không có bia đá khắc rõ Đại La ý kia.

"Xem ra, ta là người đầu tiên đến chỗ này."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Tuy giữa đường hắn tốn không ít thời gian bởi vì lĩnh hội Đại La ý, nhưng những cửa ải phía sau, lại như thế chẻ tre, vượt qua từng cửa ải, bỏ lại tất cả mọi người ở phía sau lưng.

"Vảng Thiên Thần... Cũng chỉ có như vậy."

Sở Cuồng Nhân khẽ lắc đầu, có chút thất vọng đối với nhóm yêu nghiệt ở vũ trụ Thiên Nguyên này.

Lúc này, ở trước mặt hắn bỗng nhiên xuất hiện một tên tiều phu cõng một bó củi trên lưng, trong tay cầm một cái rìu.

Tiều phu sao?

Nơi này là cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương, sao lại xuất hiện một tên tiều phu vậy?

Nhưng mà Sở Cuồng Nhân cũng không tiến lên hỏi thăm, chỉ lẳng lặng nhìn đối phương đi đến một rừng cây, sau đó trầm ngâm một hồi, liền đi theo sau.

Sau khi tiều phu đi vào trong rừng cây, đánh giá bốn phía một hồi, sau đó chọn trúng một gốc cây, lấy rìu ra rồi bổ về phía thân cây.

Một rìu kia, ẩn chứa một luồng Đại La ý cực kỳ huyền diệu, Sở

Cuồng Nhân không hêg hoài nghi, nếu như một rìu này bổ lên phía trên một ngôi sao, đủ để chém nó thành hai khúc.

Nhưng một rìu này rơi ở phía trên gốc cây kia, lại chỉ tạo ra một lỗ hổng nho nhỏ.

Tiều phu bổ từng chút từng chút một, qua một hồi lâu, mới chặt xuống một cái cây to cỡ cái chén ăn cơm, sau đó hắn đưa tay lau mồ hôi, cười nhạt nói với Sở Cuồng Nhân: "Ta là tiều phu, là tôi tớ của chủ nhân, khảo nghiệm ở cửa ải này rất đơn giản, chỉ cần ngươi có thể giống như ta, chặt gãy một gốc cây ở chỗ này, liền coi như ngươi vượt qua bài kiểm tra."

Đơn giản vậy sao?

Thật ra không đơn giản, cây ở nơi này cũng không phải là cây bình thường, còn cứng cỏi hơn rất nhiều so một số Kim Tiên.

Tu vi của tiều phu đã tiếp cận đến Đại La Kim Tiên ngũ khí cảnh, thế nhưng với thực lực của hắn, vẫn phải hao phí một phen công phu mới có thể chặt gãy một gốc cây kia.

Có thể thấy được cửa ải này khó khăn đến mức nào.

Nhưng Sở Cuồng Nhân nghe vậy, cười nhạt một tiếng: "Đúng là rất đơn giản."

Tiều phu sửng sốt một chút.

Một cái chớp mắt tiếp theo, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, tiên nguyên trong cơ thể như bão đổ xuống, gây ra một cơn bão táp to lớn.

Lá cây bốn phía bị thổi đến mức rì rào rung động.

Ngay sau đó, một đạo kiếm khí ngưng tụ ở trên đầu ngón tay Sở Cuồng Nhân, tiện tay vạch về phía một gốc cây bên cạnh.

Một tiếng răng rắc vang lên, cây đại thụ một người ôm mới hết kia trực tiếp bị chặt đứt!

Vết cắt của nó bóng loáng vuông vức!

So với tiều phu, một kiếm này của Sở Cuồng Nhân không biết cường đại đến mức nào.

Nhưng chuyện này vẫn còn chưa xong, chỉ thấy ở sau khi cây đại thụ này ngã xuống, lại có thêm mấy cây đại thụ ngã xuống, mỗi một vết cắt trên gốc cây, đều bóng loáng giống nhau.

Bên trong bụi đất tung bay, nửa khu rừng bị Sở Cuồng Nhân dùng một kiếm chém hết!

Tiều phu thấy cảnh này, trực tiếp ngây ngẩn cả người.

Trước kia không phải là không có người xông đến cửa này, nhưng dạng người giống như Sở Cuồng Nhân này, tiện tay chém ra một kiếm đã chém hết phân nửa khu rừng để vượt ải, là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

"Những cái cây còn lại, tặng ngươi."

Kiếm khí trên đầu ngón tay Sở Cuồng Nhân tiêu tán đi, hắn đứng chắp tay, lập tức quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, tiều phu nhìn lấy rừng cây, lắc đầu kinh thán: "Thật đúng là quái vật mà."

Sau đó, Sở Cuồng Nhân liên tục xông qua bảy cửa ải, mỗi một cửa ải đều không giống nhau.

Có người bày ra một ván cờ, mời hắn đánh cờ, trong bàn cờ thầm giấu thiên địa chí lý, hạ quân cờ xuống, cũng là lý giải về đạo.

Nếu như lý giải không đủ, rất có thể sẽ bị hãm sâu trong bàn cờ cả một đời, không thể tự kềm chế.

Có người vẽ tranh, bên trong bức họa giấu sát cơ lạnh đến thấu xương.

Có người thi triển huyễn cảnh mê ly, muốn nhốt đạo tâm của hắn.

Có người mời hắn uống rượu, loại rượu rất mạnh, cho dù là Đại La Kim Tiên uống một chén, cũng sẽ say đến hơn ba ngày ba đêm, hắn lại uống thả cửa ngàn chén, mặt không đổi sắc.

Có người đánh đàn, huyền âm như kiếm...

Nhưng những thứ này, toàn bộ đều không thể làm khó được Sở Cuồng Nhân, hắn dùng tư thái cường thế, liên tục vượt qua bảy cửa ải, đi tới phía cuối của cổ đạo.

Chương 1697: Phía cuối của cổ đạo, Tinh Hà Thần Vương, thả câu trong tinh không

Phía cuối của cổ đạo, cửa ải thứ 999.

Đây là một viên cổ tinh có đường kính chưa đến mười dặm, mà phía trên cổ tinh, chỉ có một gian nhà tranh đơn sơ.

Phía trước nhà tranh, có một người mặc áo tơi, trong tay cầm một cái cần câu đang thả câu.

Nhưng mà, trước mặt hắn không có hồ nước, chỉ có một mảnh trời sao chi hải rộng lớn vô ngàn, mà cái cần câu kia, cũng không phải là cần câu tầm thường, phía trên có vô số đạo tắc ẩn chứa trong đó.

Gầm...

Lúc này, trong tinh không truyền đến một tiếng gầm nhẹ.

Chỉ thấy có một con Hung thú có hình thể to lớn ở nơi xa trong tinh không từ từ đi đến, một luồng khí tức vô cùng cường đại tuôn trào ra, một số ngôi sao ở dưới luồng sức mạnh này, ào ào bị phá nát!

Nhưng ngay sau đó, cự thú ào ào lao tới kia dường như đang bị vướng phải thứ gì đó, giãy giụa trong tinh không.

Mỗi một lần giãy dụa, tạo ra một nguồn năng lượng phong bạo kinh khủng trong tinh không, từng ngôi sao bị phá nát tiêu vong ở bên trong cơn bão táp này.

Hai mắt lão giả mặc áo tơi tỏa sáng: "Mắc câu rồi."

Hắn kéo cần câu trong tay một phát, chỉ thấy cự thú trong tinh không kia cứ thế bị kéo tới, thân thể cao lớn nhanh chóng bị thu nhỏ, chỉ trong mấy tiếng gào thét ngắn ngủi, liền hóa thành một con cá lớn chừng bàn tay, bị lão giả ném vào trong một cái giỏ cá ở bên cạnh.

Sở Cuồng Nhân ở phía sau lưng nhìn lấy tình cảnh này, thần sắc lạnh nhạt, nhưng trong mắt vẫn có một tia ngoài ý muốn.

Lão giả này, lấy đạo tắc làm dây cung, ở đây thả câu Cự Thú Tinh Không.

Thủ đoạn này, thật sự khiến cho người khác ngạc nhiên.

"Thiên Kiếm trong truyền thuyết của Kiếm Linh nhất tộc, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ." Lão giả quay người nhìn Sở Cuồng Nhân một chút, cười nhạt một tiếng: "Qua nhiều năm như vậy, ngươi là người thứ hai đi đến nơi này."

"Há, vậy thứ nhất là người nào?"

"Đệ nhất trên bảng Thiên Thần, Đế Thiên Thu." Lão giả cười nhạt nói.

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân âm thầm ghi nhớ cái tên này.

Nhưng cũng không quá để ở trong lòng, chỉ thản nhiên nói: "Ngài chính là Tinh Hà Thần Vương sao?"

"Đúng vậy."

"Khảo nghiệm của ngươi là cái gì?"

"Rất đơn giản, ngồi ở chỗ này, thả câu với ta, nếu như ngươi có thể câu được cá trước ta, liền coi như ngươi vượt qua bài kiểm tra."

Tinh Hà Thần Vương chỉ chỉ một cái cần câu ở bên cạnh rồi thản nhiên nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, đi tới, cầm lấy cần câu, nhưng mà phía trên cái cần câu này, không có dây câu, chuyện này cũng không ngoài ý muốn của hắn, tâm niệm nhất động, Đại La ý đổ xuống, hóa thành một sợi dây từ trên cần câu rũ xuống, đi đến phía trên trời sao mênh mông vô ngàn kia, chờ đợi con mồi mắc câu.

"Ngộ tính bất phàm của Thiên Kiếm, khiến cho người ta kinh ngạc."

Trong mắt Tinh Hà Thần Vương lộ ra dị sắc, phải biết rằng, cho dù là Đế Thiên Thu, cũng không có khả năng giống như Sở Cuồng Nhân, học được biện pháp sử dụng cái cần câu này trong thời gian ngắn như vậy.

"Đây cũng không được tính là một chuyện quá khó khăn, nhìn một chút là biết rồi."

"y... Thiên Kiếm nói chuyện, thật sự rất hài hước."

Khóe miệng Tinh Hà Thần Vương co giật một chút, lập tức bắt đầu chuyên tâm thả câu.

Bầu không khí đột nhiên vô cùng an tĩnh.

Sở Cuồng Nhân cũng không mượn cơ hội này hỏi thăm điều gì, giống như đang chuyên tâm thả câu, điều này khiến cho Tinh Hà Thần Vương có chút ngoài ý muốn.

Phải biết, những người khác thấy hắn là Thần Vương, cũng không nhịn được mà muốn hỏi lung tung này kia, nhân cơ hội lĩnh giáo một phen, cho dù là năm đó, khi Đế Thiên Thu khi xông đến cửa ải này, cũng nhịn không được mà mở miệng hỏi hắn mấy vấn đề, nhưng Sở Cuồng Nhân lại vô cùng an tĩnh, giống như không coi hắn là Thần Vương.

Điều này cũng khiến cho hắn có chút không thích ứng kịp.

"Thiên Kiếm, chẳng lẽ ngươi không có điều gì muốn nói với ta sao?" Tinh Hà Thần Vương tò mò hỏi.

"Không có."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hoàn toàn chính xác, những người khác đối mặt với Thần Vương, khó tránh khỏi sẽ có chút bó tay bó chân, dù sao thì đây cũng là tồn tại đứng đầu vũ trụ Thiên Nguyên.

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, cũng chỉ là một cường giả mà thôi.

Hắn cũng sẽ tôn kính, nhưng không đến mức đi nịnh nọt đối phương.

Thần Vương là cái gì chứ?

Cũng chỉ là cảnh giới Hợp Đạo, mà cảnh giới Hợp Đạo hắn gặp qua còn thiếu sao?

Ngoại trừ Bắc Minh của Thần Ma nhất mạch, thì Hư Vô cũng là cường giả Hợp Đạo, ở âm Phủ của vũ trụ Bàn Cổ, còn có Đại Tế Ti là cảnh giới Hợp Đạo cũng nghe theo hiệu lệnh của hắn, tổng cộng lại thì có ba người!

Thần Vương rất mạnh, nhưng cũng chỉ có như vậy thôi.

Có lẽ, chỉ có bọn người Thần Vương vô thượng là Hợp Đạo đỉnh phong, ví dụ như Minh Hà Lão Tổ, Tây Vương Mẫu như vậy, mới có thể khiến cho hắn hơi hơi ghé mắt.

"Thiên Kiếm có biết, tại sao ta lại bố trí cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương này không?"

Tinh Hà Thần Vương bỗng nhiên từ tốn nói.

"Không biết." Sở Cuồng Nhân cũng không định tìm hiểu quá sâu.

Nhưng Tinh Hà Thần Vương lại mở miệng nói: "Ta cũng chỉ là một tên tán tu, lại có thể tấn cấp lên cảnh giới Thần Vương, không ít người đều muốn lôi kéo ta, nhưng mà, ta làm nhàn vân dã hạc đã quen, không muốn tuỳ tiện gia nhập vào bất kỳ một thế lực nào, nhưng, người càng cường đại, càng cần đứng chung thuyền, nếu không, sức mạnh của ngươi, liền sẽ trở thành kiêng kị của các phe."

Nói đến đây, Tinh Hà Thần Vương không khỏi thở dài một hơi.

Hắn là Thần Vương, phong quang vô hạn.

Nhưng trong vũ trụ này, Thần Vương mạnh mẽ hơn hắn không phải là không có, những người kia, đều muốn hắn đứng chung thuyền, bởi vì không ai cho phép có một Thần Vương tự do bên ngoài rất nhiều thế lực, bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành trở ngại, ngươi nói ngươi không đứng chung thuyền? Nhưng ai biết ngươi có đột nhiên thay đổi chủ ý hay không?

Hoặc là địch nhân, hoặc là bằng hữu.

Nhất định phải chọn một.

"Đó là bởi vì, ngươi chưa đủ mạnh."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Tinh Hà Thần Vương gặp phải loại tình huống này, trong mắt Sở Cuồng Nhân, chính là do năng lực còn chauw đủ cường đại.

Nếu như hắn cường đại hơn, trở thành Thần Vương vô thượng, còn ai dám đến đây ép buộc hắn?

Không có.

"Ha, qua nhiều năm như vậy, nói ta không đủ mạnh, ngươi là người đầu tiên, thật không biết một tiểu gia hỏa cảnh giới Đại La như ngươi, rốt cuộc là có sức mạnh gì mà có thể nói ra những lời này."

Tinh Hà Thần Vương đầu tiên là sững sờ, lập tức nhịn không được mà cười khẽ một tiếng.

Trước kia không phải không có người cho rằng hắn quá yếu, nhưng sau này, sau khi hắn đã trở thành Thần Vương, căn bản không có người nào dám nói hắn không đủ mạnh.

Những người lôi kéo hắn kia, cũng chính vì hắn cường đại, nên mới muốn lôi kéo hắn.

Nhưng tương tự, Sở Cuồng Nhân nói cũng không sai, cũng bởi vì hắn chưa đủ cường đại, nên mới khiến cho cục diện tiến thoái lưỡng nan như vậy xuất hiện.

Tinh Hà Thần Vương tiếp tục nói: "Chính là bởi vì ta muốn làm nhàn vân dã hạc, nhưng những Vương tộc kia không muốn để cho ta không bị khống chế như thế, cho nên, ta đã đặt cược với bọn họ, nội dung đặt cược chính là cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương này, nếu có một yêu nghiệt có thể xông qua cửa ải thứ 999 này, ta sẽ gia nhập vào thế lực đại diện cho đối phương."

"Đánh cược này, đã là chuyện của mấy chục năm trước, chỉ có Đế Thiên Thu vinh dự bước đến đây từ mười năm trước, hơn nữa không có ai có thiên tư vượt qua hắn, nhưng đến hắn còn làm không được, ngươi, có thể sao?"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Thử một lần liền biết rõ."

Lời nói vừa dứt.

Chỉ thấy ở phía cuối tinh không, có một con Cự Thú Tinh Không giống như Kình Ngư bay lên không trung.

Con mồi đã tới.

Nhưng, đối phương sẽ đến chỗ của người nào đây?

Tinh Không Cự Thú tuần tra tới lui trong tinh không, một bộ dạng thoải mái nhàn nhã, thật tình không biết, mình đã bị hai người nào đó theo dõi.

Ngay tại lúc này.

Cự Thú Tinh Không đi tới phía trước dây câu của Sở Cuồng Nhân.

"Xem ra, là ta thắng."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, dây câu chuyển động, quấn chặt lấy Cự Thú Tinh Không kia, muốn câu nó lên.

Nhưng lúc này, Tinh Hà Thần Vương cười nhạt một tiếng: "Cũng không chắc chắn."

Cần câu trong tay hắn hơi động một chút, dây câu hình thành từ đạo tắc kia vắt ngang hơn phân nửa tinh hệ, giống như một thanh dao sắc bén, cắt dây câu của Sở Cuồng Nhân thành hai nửa.

Cự Thú Tinh Không kia cũng bởi vì vậy mà thoát khỏi sự trói buộc, thất kinh thoát ra khỏi mảnh tinh hệ này.

"Há, ngươi đang gian lận sao."

Lông mày Sở Cuồng Nhân giựt một cái.

Chương 1698: Cực phẩm tinh nguyên, ván này, là ta thắng

"Ngươi là đang gian lận sao."

Sở Cuồng Nhân lườm Tinh Hà Thần Vương một chút, từ tốn nói.

Nhưng đối phương lại bày ra một bộ dạng xem thường, cười nhạt nói: "Ta cũng không nói rằng không thể can thiệp cần câu của đối phương."

"Ha, nếu Thần Vương đã muốn chơi, vậy ta liền phụng bồi tới cùng."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, nhìn đến một con Cự Thú Tinh Không ở cách đó không xa đang lao về phía của Tinh Hà Thần Vương, hồn nhiên không biết dây câu của đối phương đã bắt đầu hành động.

Lúc này, cổ tay hắn rung lên, Đại La ý lại ngưng tụ thành dây câu lần nữa, rơi ở phía trên một ngôi sao, sau khi cuốn lại liền trực tiếp ném ra ngoài.

Đùng! !

Nhanh chóng lướt qua những hành tinh, hung hăng nện ở vào trên người Cự Thú Tinh Không, dưới sự chấn kinh của đối phương, quay người chạy đi.

"Có chút thú vị."

Tinh Hà Thần Vương có chút hăng hái liếc nhìn Sở Cuồng Nhân một chút.

Sau đó, hai người đều can thiệp lẫn nhau, thỉnh thoảng chặt đứt dây câu của đối phương, thỉnh thoảng đánh chạy con mồi của đối phương, thỉnh thoảng tranh đoạt con mồi, lại không cẩn thận giết chết con mồi...

Trong tinh không, vô số mảnh vỡ ngôi sao trôi nổi, bừa bộn không chịu nổi.

Mà tại đây, hai cọng dây câu tràn ngập quang hoa huyền diệu, đang quấn lấy nhau, va chạm, mỗi một lần tranh phong, trong tinh không đều nổi lên một trận phong bạo.

Sở Cuồng Nhân xem như thấy rõ, sức mạnh mà Tinh Hà Thần Vương này có thể dùng với chiếc cần câu đang sử dụng trong tay cũng không phải rất mạnh, nếu không, với Đại La ý của bản thân căn bản không có cách nào cùng tranh phong.

Dù nói thế nào, cũng là một vị Thần Vương.

Nhưng sức mạnh đối phương có thể sử dụng, vẫn ở trên chính mình như cũ, muốn câu được một con cự thú trước hắn, căn bản không phải là một chuyện đơn giản.

Hai bên giằng co lẫn nhau, thời gian trôi qua, đã bảy ngày.

"Há, cuối cùng Mạc Vô Kỵ cũng dừng bước ở cửa thứ 993." Tinh Hà Thần Vương cười nhạt nói.

Lần này có không ít người tới cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân đã đi được đến cửa ải cuối cùng này ra, biểu hiện tốt nhất chính là Mạc Vô Kỵ, nhưng cho dù là vị yêu nghiệt đứng trong mười vị trí đầu của bảng Thiên Thần này cũng chỉ ngừng bước ở cửa ải thứ 993, căn bản không có khả năng tiến thêm bước nữa, đến mặt của Tinh Hà Thần Vương cũng không gặp được.

Sở Cuồng Nhân cũng không cảm thấy ngoài ý muốn đối với việc

này.

Mạc Vô Kỵ, hắn đã gặp qua, thiếu chút nữa đã giao thủ, đối phương có thể đi được đến bước nào, trong lòng của hắn cũng biết đại khái.

Hắn không để ở trong lòng, tiếp tục thả câu, trên đường đi, dành thời gian để rút ra một phần thưởng.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần cực phẩm tinh nguyên."

Tinh nguyên...

Nhìn lấy phần khen thưởng này, Sở Cuồng Nhân lộ ra một vẻ suy tư.

Cự Thú Tinh Không lấy hành tinh làm thức ăn, hấp thu sức mạnh hành tinh ẩn chứa trong đó, mà bên trong tinh nguyên ở trong tay hắn, ẩn chứa sức mạnh hành tinh đỉnh phong cực phẩm!

Đối với Cự Thú Tinh Không mà nói, chính là thuốc bổ tốt nhất.

Đối với hắn mà nói, tác dụng cũng không lớn.

Nhưng coi như có thể sử dụng vật này để dẫn dụ Cự Thú Tinh Không đến, Tinh Hà Thần Vương cũng sẽ ra tay ngăn cản.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Tinh Hà Thần Vương, linh quang trong đầu chợt loé: "Có rồi."

Khóe miệng của hắn hơi nhếch lên, lấy tinh nguyên ra.

Đó là một viên tinh thể hình lăng trụ không có quy tắc, to lớn giống như núi nhỏ, bên trong ẩn chứa dao động năng lượng hành tinh vô cùng kinh khủng, xa xa nhìn lại, giống như một hành tinh sáng chói chói mắt.

Hắn dùng Đại La ý bao trùm lấy tinh nguyên này, lập tức đưa đến bên trong một tinh hệ.

Trong nháy mắt, dao động tinh nguyên khuếch tán ra.

Chỉ thấy từng con Cự Thú Tinh Không tựa như con mèo nhỏ nghe thấy được mùi cá, từ đằng xa lướt đến, điên cuồng phóng về phía của tinh nguyên.

"Đây là..."

Tinh Hà Thần Vương sửng sốt một chút: "Vậy mà ngươi lại xuất ra một khối cực phẩm tinh nguyên làm mồi nhử? Thủ bút này của ngươi, thật sự quá lớn đi."

Cực phẩm tinh nguyên này, có tác dụng khác nhau với mỗi người.

Đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, có lẽ không có ích lợi gì, nhưng đối với các tu sĩ khác mà nói, lại có tác dụng rất lớn nha.

Nhất là Tinh Hà Thần Vương tu hành Tinh Thần chi đạo, tinh nguyên này, cho dù là hắn cũng phải động tâm.

"Nhưng mà, cho dù ngươi xuất ra tinh nguyên này, cũng đừng hòng câu được con mồi trước ta."

Cần câu trong tay Tinh Hà Thần Vương chuyển động, dây câu vượt ngang hơn phân nửa tinh hệ, lao về phía Sở Cuồng Nhân, muốn lặp lại chiêu cũ, chặt đứt dây câu của hắn.

"Ha, ngươi cho rằng lần này ta sẽ câu những cự thú kia sao?"

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên, dùng lực khiến cần câu trong tay hất lên, trước khi Tinh Hà Thần Vương chặt đứt dây câu của bản thân, tinh nguyên kia liền bị hắn quăng về phía tinh không mịt mùng!

"Tinh nguyên! !"

Tinh Hà Thần Vương giật nảy cả mình, tinh nguyên này, lại bị Sở Cuồng Nhân vứt bỏ!

Giờ phút này, hắn mới hiểu được, viên tinh nguyên này không phải dùng để câu Cự Thú Tinh Không, mà chính là dùng để câu hắn! !

Đối phương muốn thừa dịp hắn đi lấy tinh nguyên, câu lên một con Cự Thú Tinh Không.

"Thần Vương, lại không động thủ, tinh nguyên này, chỉ sợ rằng sẽ không còn nữa."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Vừa rồi, hắn thúc giục sức mạnh đến cực hạn, tinh nguyên giống như sao chổi xẹt qua tinh không, chỉ sợ không được bao lâu, sẽ bay đến phía cuối của tinh không, chui vào bên trong tinh hải mênh mông, đến lúc đó cho dù Tinh Hà Thần Vương có năng lực vô cùng tuyệt vời, cũng rất khó tìm được vật này từ bên trong vũ trụ mịt mờ.

"Thần Vương, vật ta đưa cho ngươi, ngươi không muốn sao?"

Sở Cuồng Nhân lại nói một câu.

"Tiểu tử, chỉ sợ ngươi mất đi tinh nguyên, lại thua ván này."

Tinh Hà Thần Vương cười nhạt một tiếng, cần câu chuyển động, dây câu ngưng tụ từ đạo tắc kia lướt qua tinh không, lao thẳng về phía tinh nguyên.

Hắn có lòng tin, sau khi lấy được tinh nguyên, vẫn kịp chạy trở về ngăn cản Sở Cuồng Nhân câu được cự thú.

"Ván này, là ta thắng."

Sở Cuồng Nhân cười nói, hắn khóa chặt một con cự thú, dây câu chuyển động, khóa chặt nó lại, sau đó liền muốn lôi nó ra khỏi tinh không chi hải.

Mà Tinh Hà Thần Vương cũng đã bắt lấy tinh nguyên kia, cần câu chuyển động, dây câu chộp lấy tinh nguyên, vòng trở lại muốn chặt đứt dây câu của Sở Cuồng Nhân.

Lúc này, Cự Thú Tinh Không kia đã sắp bị câu lên khỏi Tinh Thần chi hải.

Những nơi dây câu Tinh Hà Thần Vương đi qua, từng hành tinh bị phá nát, xem ra hoàn toàn có khả năng chặt đứt dây câu của Sở Cuồng Nhân ngay tại thời điểm hắn lôi cự thú ra ngoài.

"Thiên Kiếm, ván này ngươi thua rồi."

Tinh Hà Thần Vương cười ha ha một tiếng.

"Ta nói, là ta thắng."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, một luồng dao động vô cùng huyền diệu lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra.

Đó là, sức mạnh thời không!

Sức mạnh thời không vượt quá sức tưởng tượng tràn vào tinh không chi hải, dây câu của Tinh Hà Thần Vương đã bị cố định lại chỉ trong một cái chớp mắt.

"Chuyện gì xảy ra vậy? "

Tinh Hà Thần Vương biến sắc, đối phương, lại có thể thi triển ra loại sức mạnh thời không đạt đến trình độ này!

Sức mạnh của hắn đột nhiên tăng lên, muốn thoát khỏi sự trói buộc của sức mạnh thời không.

Nhưng với sức mạnh mà hắn thêm vào, cần câu trong tay dần dần chống đỡ không nổi sức mạnh của hắn, một tiếng răng rắc vang lên, hóa thành mảnh vụn đầy đất.

Mà tại thời điểm này, một con Tinh Không Cự Thú cũng đã bị Sở Cuồng Nhân kéo ra khỏi tinh hải, ánh sao đầy trời tiêu tán, lộng lẫy, mộng huyễn, ở bên trong tinh quang vô tận này, thân thể của Cự Thú Tinh Không kia nhanh chóng thu nhỏ lại, sau đó rơi vào trong giỏ cá ở bên cạnh Sở Cuồng Nhân.

Sọt cá kia được làm từ chất liệu đặc thù, thêm vào sức mạnh của Thần Vương, Cự Thú Tinh Không này không ngừng giãy dụa ở bên trong, nhưng cũng không có cách nào thoát khỏi sọt cá.

Tinh Hà Thần Vương nhìn cần câu trong tay bị phá nát, lại nhìn sọt cá bên cạnh Sở Cuồng Nhân, không khỏi sửng sốt một chút.

Hắn, thua rồi sao?

Hắn, đường đường là Thần Vương, vậy mà lại thất bại bởi một tên tiểu bối chỉ ở cảnh giới tam hoa? !

Sở Cuồng Nhân nhìn Tinh Hà Thần Vương sững sờ đứng yên tại chỗ, sắc mặt biến hóa không ngừng, không khỏi nhăn mày lại, Thần Vương này sẽ không thẹn quá hoá giận, xuống tay với hắn đấy chứ? ?

Chương 1699: Chuyện râu ria, không nhớ rõ

"Ha ha, tốt lắm, không nghĩ tới Tinh Hà Thần Vương ta ngang dọc ở vũ trụ Thiên Nguyên bao năm qua, vậy mà lại thua ở trong tay một tiểu bối trẻ tuổi."

"Giang sơn đời nào cũng có người tài, một thế hệ mới thay thế thế hệ cũ!"

Tinh Hà Thần Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, cười ha ha một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ kinh thán.

Hắn cũng không hỏi sức mạnh thời không kia rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, thua chính là thua, Tinh Hà Thần Vương hắn cũng không phải người thua không giữ lời.

Ngay sau đó, chỉ thấy Tinh Hà Thần Vương lấy ra một cái ngọc giản, đưa cho Sở Cuồng Nhân: "Ta đã nói, nếu có người xông qua tất cả các cửa ải, đều có thể lĩnh hội được pháp môn tu hành của ta, bên trong ngọc giản này ghi lại pháp môn tu hành mà Tinh Hà Thần Vương ta dựa vào khi ngang dọc khắp vũ trụ Thiên Nguyên này, hiện tại, nó là của ngươi."

Nói xong, hắn đánh ra một chưởng về phía bầu trời.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang lên, tinh không đột nhiên nổ tung, lộ ra một tòa cung điện mênh mông ở bên trong.

Cung điện kim bích huy hoàng, ánh sáng vạn đạo, còn có vô số phù văn vờn quanh, huyền diệu bất phàm, khiến cho bao người tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Ngoại trừ pháp môn tu hành của ta ra, ngươi còn có thể theo ta vào trong bảo khố lựa chọn ba món bảo vật."

Tinh Hà Thần Vương chỉ tinh hà bảo khố ở trên đầu rồi nói ra.

Mà tinh hà bảo khố hiện thế, cũng khiến cho vô số thiên kiêu yêu nghiệt bên trong cổ đạo trong tinh hà chi hải trở nên khiếp sợ, ào ào nhìn về phía tinh không, ánh mắt nóng bỏng.

"Đây chính là bảo khố của Tinh Hà Thần Vương!"

"Không sai, nghe nói bảo vật trong này chồng chất như núi, tùy tiện một món cũng đủ để khiến cho người ta được lợi đến cuối đời."

"Nhanh, nhanh vào xem."

Không ít thân ảnh chợt lóe lên, bay vút về phía bảo khố, nhưng mà tất cả những người này đều bị kết giới trong suốt đánh bay ra ngoài, căn bản là không có cách nào tiến vào.

Đó là kết giới của Thần Vương!

Người không có sự cho phép của Thần Vương, căn bản không có cách nào tiến vào bên trong.

"Đáng chết, chỉ có người bước vào chín cửa cuối cùng mới có tư cách tiến vào bên trong, lấy ra một món bảo vật."

"Đúng vậy, chúng ta căn bản không đủ tư cách."

Một số thiên kiêu yêu nghiệt không khỏi lắc đầu cảm khái.

Vút!

Mấy đạo lưu quang lướt vào trong bảo khố.

Theo thứ tự chính là bốn người Mạc Vô Kỵ, Lạc Tuyết, Lãnh Vô Phong, Xích Long Ảnh.

Bọn họ chính là những người bước vào chín cửa ải cuối cùng từ lúc cổ đạo mở ra lần này, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân.

Đạo kết giới của Thần Vương kia cũng không ngăn cản bọn họ, mặc cho bọn họ tiến vào bên trong.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, nhưng không lập tức tiến vào, hắn nhìn Tinh Hà Thần Vương thản nhiên nói: "Lời hứa của ngươi đâu?"

"Ngươi yên tâm đi, Tinh Hà Thần Vương ta không phải người làm trái với điều ước, ngươi đã thông qua được tất cả các cửa ải, vậy từ nay về sau, ta sẽ gia nhập vào Kiếm Linh nhất tộc, là đồng minh của Kiếm Linh nhất tộc."

Tinh Hà Thần Vương cười khổ một tiếng nói ra.

Tuy vẫn còn muốn tiếp tục làm nhàn vân dã hạc, nhưng năm đó mình đã đánh cược cùng với những đại năng khác, nếu như mình làm trái với điều ước, thì đợi chờ mình tuyệt đối không phải là kết quả tốt đẹp gì.

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Trên thực tế, hắn không để ý đến việc đối phương có gia nhập vào Kiếm Linh nhất tộc hay không, dù sao mình cũng không phải người của Kiếm Linh nhất tộc thật.

Thân ảnh hắn lóe lên, lao về phía bảo khố của Thần Vương.

Chỉ trong chốc lát, hắn liền xuất hiện ở bên ngoài bảo khố, mà trong bảo khố đó, mấy người Mạc Vô Kỵ, Lãnh Vô Phong bước ra, trên mặt đều mang theo nụ cười thỏa mãn, dường như có thu hoạch không nhỏ ở trong đó.

Mà khi thấy Sở Cuồng Nhân, sắc mặt mấy người lập tức trở nên vô cùng âm trầm.

Nhất là Lãnh Vô Phong, ánh mắt băng lãnh, trên người có sát ý bộc lộ: "Thiên Kiếm! !"

"Há, xem ra, trong lòng ngươi mang đầy hận ý đối với ta."

"Đây là đương nhiên, ngươi đừng nói là, ngươi quên mất mình đã làm cái gì!"

Giọng điệu Lãnh Vô Phong âm trầm nói ra.

"Ta đã làm ra rất nhiều chuyện, không cần thiết phải nhớ kỹ mỗi một việc, chuyện không quan trọng, Thiên, càng không cần để trong lòng."

"Ngươi giết đệ đệ Lãnh Cửu Phong của ta, ngươi lại còn nói đây là chuyện không hề quan trọng!"

Lãnh Vô Phong tức giận đến mức khóe miệng co giật, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo, dường như muốn ăn sống nuốt tươi hắn.

"Đệ đệ ngươi..."

Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ suy tư, lập tức nghiêm túc nói ra: "Xin lỗi, có lẽ thật sự là chuyện không hề qaun trọng, nên ta không nhớ rõ."

"Ngươi, hỗn trướng! !"

Sát ý cuồng bạo mà lạnh lẽo bao phủ ra.

Trong giây lát, không gian bốn phía đều bị đông cứng, thời điểm Lãnh Vô Phong muốn xuất thủ, Mạc Vô Kỵ bước ra ngăn lại, thản nhiên nói: "Trước hết để cho hắn tiến vào bảo khố rồi nói."

Ánh mắt Lãnh Vô Phong lấp lóe hai lần, lập tức gật gật đầu.

"Ha, ngươi tạm thời bảo vệ được một mệnh."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, lập tức từ từ đi vào trong bảo khố.

"Mạc Vô Kỵ, ngươi cũng muốn đối phó với Thiên Kiếm sao?" Lãnh Vô Phong thản nhiên nói.

"Đúng vậy."

"Vừa rồi ngươi không cho ta xuất thủ, lại muốn để hắn tiến vào bảo khố, cầm lấy bảo vật, sau khi giết hắn, liền lấy thêm cả bảo vật của hắn, một mũi tên trúng hai đích đúng không."

"Đúng vậy."

Mạc Vô Kỵ cười nhạt một tiếng, ánh mắt lập tức biến đến ngưng trọng lên: "Nhưng mà thực lực của Thiên Kiếm không thể coi thường, sợ rằng không kém ta, muốn đối phó với hắn, không thể bất cẩn."

"Không cần lo lắng, lần này, ở bên trong số bảo vật kia, ta có được một món bảo vật ngoài dự kiến, muốn giết hắn, ta đã nắm chắc!"

Lãnh Vô Phong lấy ra một viên tinh thể hình trụ, bên trong ẩn chứa gió tuyết vô tận, tựa như một mảnh thế giới băng tuyết.

"Lãnh Thiên Thần Tinh, đây là chí bảo của Thiên Hàn nhất tộc ta, qua nhiều năm như vậy, ta vốn cho rằng đã thất truyền, không nghĩ tới, lại có thể tìm được ở trong bảo khố này, có nó ở đây, cho dù Thiên Kiếm có mạnh hơn, cũng chỉ có thể bó tay chịu trói!" Lãnh Vô Phong tự tin cười nói.

"Thú vị, ta cũng muốn xem qua, thực lực của Thiên Kiếm này rốt cuộc có cường đại như trong truyền thuyết hay không!"

Xích Long Ảnh cười hắc hắc.

Trong tay hắn nắm một thanh trường kiếm đỏ thẫm, hơi hơi rung động, giống như đang hưng phấn.

Không có một kiếm khách nào nhìn thấy Thiên Kiếm mà lại không có hứng thú, Xích Long Ảnh cũng giống vậy, tuy hắn không chuyên tu kiếm đạo, nhưng hắn cũng được cho là một kiếm khách.

Ngay tại thời điểm mấy người đang thương lượng làm sao để đấu một trận với Thiên Kiếm.

Thì bên trong bảo khố.

Sở Cuồng Nhân nhìn lấy số bảo vật đếm mãi không hết ở trước mặt, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Tinh Hà Thần Vương này cũng góp nhặt được không ít đồ tốt đây."

Hắn không có ý định muốn dọn toàn bộ những thứ kia đi.

Chuyện đó không thể qua được mắt của Tinh Hà Thần Vương, nói không giữ lời, lén lút cũng không phải là phong cách của hắn.

"Ha, Thiên Kiếm."

Lúc này, một giọng nói truyền đến, là Lạc Tuyết, đối phương cũng đang chọn lựa bảo vật trong bảo khố này.

Sở Cuồng Nhân đi tới, nhìn thấy đối phương đang lâm vào trong trạng thái rối như tơ vò đối với hai món bảo vật kia, một món bảo vật trong đó là một thanh kiếm, một món bảo vật khác chính là một hạt châu đã bị hư tổn, nhưng hạt châu kia lại tràn ngập tiên huy nhàn nhạt, trong đó có phù văn lấp lóe, dường như ẩn chứa một pháp môn tu hành huyền diệu cao thâm.

"Thiên Kiếm, hai món bảo vật này, ta cần phải chọn món nào mới tốt?"

Lạc Tuyết hiếu kỳ dò hỏi.

Sở Cuồng Nhân không nghĩ tới đối phương sẽ hỏi mình, nhàn nhạt đáp lại nói: "Đây là cơ duyên của ngươi, ta không thích hợp để nói thêm điều gì."

Nói xong, hắn liền muốn rời khỏi, nhưng khi đi qua hạt châu bị hư tổn kia, lại chăm chú nhìn thêm.

"Cũng rất thú vị, chỉ tiếc, vật này không thích hợp với ta."

Sở Cuồng Nhân lưu lại một câu nói như vậy, lập tức quay người rời đi.

Mà trong lòng Lạc Tuyết hơi động, lúc này, quyết định lựa chọn hạt châu kia, có thể khiến cho Thiên Kiếm cảm thấy thú vị, tất nhiên ẩn chứa một loại huyền cơ nào đó.

Trên thực tế, nàng cũng có một loại cảm ứng nào đó đối với hạt châu này.

"Tuy Thiên Kiếm không trực tiếp giúp ta, nhưng vẫn đã nhắc nhở ta."

Lạc Tuyết nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra một tia rung động, đạo tâm băng lãnh tuôn trào ra một loại cảm giác khác thường.

Chương 1700: Ba món bảo vật, nghịch thiên gãy kiếm? Không nhìn thấy năng lực của các ngươi

Sở Cuồng Nhân nhìn lấy đồng bảo vật rực rỡ muôn màu, để Tiểu Ái phân tích giúp mình.

Chỉ chốc lát, tác dụng của mỗi loại bảo vật được truyền vào não, ở trong đó, cũng thực sự có không ít loại có trợ giúp đối với hắn trong giai đoạn này.

Rất nhanh, hắn liền nhắm trúng một loại bảo vật.

Đó là một giọt bảo huyết màu đỏ tím, trong đó tràn ngập ra một luồng uy áp vô cùng bá đạo, dù là một Kim Tiên đứng ở trước mặt bảo huyết này, chỉ sợ cũng sẽ bị áp nằm rạp trên mặt đất trong nháy mắt.

Căn cứ vào phân tích của Tiểu Ái, đây là Thương Thiên Bá Vương huyết!

Ở bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, có ba ngàn thể chất, trong đó có một loại thể chất, có tên là Thương Thiên Bá Vương Thể!

Được vinh dự là hai đại Thần Thể có một không hai cùng với Tiên Thiên Đế Vương Thể của Đế Vương nhất tộc.

Mà giọt bảo huyết trước mắt Sở Cuồng Nhân, là do một vị tổ tiên của Bá Vương nhất tộc lưu lại, nghe đồn khi vị tổ tiên kia tại thế, dựa vào một bộ Bá Vương thể tiếp cận đại thành quét ngang vũ trụ Thiên Nguyên, trấn áp một thời đại, được vinh dự gọi là Thiên Bá Thần Vương, thời đại kia, là một trong những thời đại hoàng kim nhất của Bá Vương nhất tộc.

Nhưng cũng tiếc, sau khi vị tổ tiên kia nếm thử trùng kích cảnh giới Hỗn Nguyên, bị Đế Vương nhất tộc phái ra ba vị Thần Vương đánh lén, cuối cùng kiệt lực mà chết.

Trước khi hắn chết, bảo huyết trên người tản mát ra khắp nơi trong vũ trụ.

Một giọt trong đó, bị Tinh Hà Thần Vương lấy được, sử dụng thủ đoạn duy trì sức mạnh ở trong bảo huyết, để nó vào bảo khố này.

Nếu để cho một vị tộc nhân của Bá Vương nhất tộc đạt được bảo huyết này, không nói tu vi đột nhiên tăng mạnh, nhưng cũng tuyệt đối có thể có được ích lợi không nhỏ.

"Bảo huyết này, ta có thể dùng Thể Chất Chi Thư để phân tích ra Bá Vương thể, dung nhập vào bên trong Duy Nhất Bản Nguyên Thể."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới, cất kỹ bảo huyết.

Lập tức, hắn liền khóa chặt mục tiêu kế tiếp, đó là một tiên quả màu trắng, phía trên có khắc đường vân huyền diệu, ẩn chứa một luồng dao động khí tức kinh người.

Vật này tên là Tiên Hải Thần Quả.

Tên như ý nghĩa, bên trong ẩn chứa sức mạnh tiên nguyên cuồn cuộn như biển!

Thậm chí tương đương với một đóa tiên nguyên chi hoa mười hai phẩm, đối với Đại La Kim Tiên mà nói, có tác dụng cực lớn.

"Tiên nguyên chi hoa của ta đã sớm đánh vỡ cực hạn ở trong hư không vô định, nếu như có thể sử dụng Tiên Hải Thần Quả này, tuyệt đối có thể lại tăng thêm một vài phẩm cấp!"

"Rất tốt!"

Sở Cuồng Nhân thu Tiên Hải Thần Quả vào.

Sau cùng, hắn khoá chặt mục tiêu ở một giới chỉ màu đen kỳ quái, chất liệu của giới chỉ này đặc thù, tràn ngập một luồng khí tức mênh mông có phong cách cổ xưa.

"Phân tích ra bên trong giới chỉ này có dao động của tàn hồn." Tiếng nhắc nhở Tiểu Ái vang lên ở trong đầu hắn.

"Ngược lại cũng không khác hạt châu kia lắm."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

"Ngoài ra, bên trong giới chỉ này thiết lập một lượng lớn cấm chế, cần điều kiện đặc thù mới có thể giải trừ."

"Có thể phân tích ra là điều kiện gì sao?"

"Tạm thời không cách nào phân tích."

Thời gian Tiểu Ái và phương Vũ Trụ đại đạo này liên kết vẫn không dài, đối mặt với tin tức tri thức của cả một vũ trụ, phải phí không ít thời gian để tiêu hoá.

Hơn nữa chiếc giới chỉ màu đen này không hề đơn giản, muốn hoàn toàn phân tích trong thời gian ngắn, cũng không dễ dàng.

"Không sao, giới chỉ này, ngược lại có chút thú vị, giữ nó lại trước đã."

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Hắn tiện tay đeo giới chỉ lên tay.

Sau khi chọn xong ba kiện bảo vật, Sở Cuồng Nhân cũng chuẩn bị rời đi.

Chờ sau khi hắn đi ra bảo khố, phát hiện Lạc Tuyết đang đợi hắn.

Sở Cuồng Nhân cau mày lại, cách đối xử của vị yêu nghiệt hạng mười một trên bảng Thiên Thần này đối với hắn, dường như có chút quá nhiệt tình.

"Ta đã nói rồi, kiếm của đạo ngươi, đã có thành tựu, nếu tùy tiện học tập kiếm đạo của người khác, hiệu quả sẽ chỉ hoàn toàn ngược lại."

"Ta biết."

Lạc Tuyết gật gật đầu: "Thiên Kiếm nhắc nhở, ta ghi nhớ trong lòng, nhưng mà, nếu có cơ hội, ta muốn luận bàn một chút với

Thiên Kiếm, xác minh kiếm đạo của bản thân."

"Đọ sức với Thiên, không phải ai cũng có cơ hội."

"Ta hiểu rõ, cho nên ta sẽ cố gắng."

Trong mắt Lạc Tuyết có chút ý chí chiến đấu.

Trước kia, nàng lấy đỉnh phong kiếm đạo làm mục tiêu, một lòng khổ tu, nhưng đỉnh phong kiếm đạo là cái gì, như thế nào là đỉnh phong? Không ai biết được, nói không chừng, chỉ là một khái niệm mơ hồ.

Nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân xuất hiện.

Thiên Kiếm vừa xuất thế, vạn kiếm thần phục, Thiên Kiếm cao hơn trời!

Truyền thuyết lưu truyền vô số năm ở thế giới kiếm tu, vào lúc này, lại là hàng thật giá thật đứng ở trước mặt của nàng.

Từ đó, đỉnh phong kiếm đạo có định vị rõ ràng.

Hắn, chính là đỉnh phong!

Mà Lạc Tuyết, cũng có được mục tiêu truy đuổi chính xác!

"Thiên, thưởng thức ý chí chiến đấu của ngươi."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Hai người cùng nhau rời khỏi bảo khố, nhưng bỗng nhiên, vài đạo kiếm khí lấy tốc độ cực nhanh chém về phía bọn họ, uy lực lại mạnh, đúng là hiếm thấy ở đương đại!

"Đánh lén? Thật sự là trò xiếc thấp kém!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, khi giơ tay lên, chính là kiếm chiêu tuyệt thế!

Kiếm khí lạnh thấu xương, hóa thành một dòng tinh hà tươi sáng, trong nháy mắt, liền phá nát từng kiếm khí đang đánh tới!

Lạc Tuyết cũng không phải tu sĩ bình thường, tuy đột nhiên xuất hiện kiếm khí làm nàng ngoài ý muốn, nhưng vẫn kịp thời phản ứng lại, rút trường kiếm bên hông ra để ngăn cản.

Đùng!

Kiếm khí nổ tung, tuy Lạc Tuyết lông tóc không tổn hao gì, nhưng vẫn lùi lại hơn mười dặm.

Sức mạnh kia, làm nàng lộ ra vẻ ngoài ý muốn: "Đây là... Kiếm khí của Xích Long Ảnh!"

Quả nhiên, phía trên cổ tinh cách đó không xa, tay Xích Long Ảnh cầm trường kiếm đỏ thẫm, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Sở Cuồng Nhân.

Ở bên cạnh hắn, còn có hai người Lãnh Vô Phong, Mạc Vô Kỵ.

Hạng chín, hạng mười hai, hạng mười ba bảng Thiên Thần, liên thủ vây công Thiên Kiếm!

Loại chiến trận này, khiến không ít tu sĩ còn chưa rời khỏi cổ đạo giật nảy cả mình, lập tức vội vàng tìm một nơi ngừng chân quan sát.

"Không nghĩ tới còn có loại trò vui áp trục này."

"Không tệ không tệ, thú vị."

Sắc mặt Lạc Tuyết hơi trầm xuống, nhìn ba người cách đó không xa, tiến lên liền muốn đi trợ giúp Sở Cuồng Nhân.

Nhưng chỉ thấy ở xung quanh Sở Cuồng Nhân, có vô số phù văn chiếu rọi ra, đúng là hình thành một kết giới trận pháp to lớn, bao phủ hắn ở bên trong, mà Lạc Tuyết trong lúc nhất thời lại không vào được.

Ba người Mạc Vô Kỵ, cũng ở bên trong kết giới.

Giờ Lạc Tuyết mới hiểu được, vài đạo kiếm khí vừa rồi kia, vì bức lui mình ra bên ngoài kết giới trận pháp, người đối phương muốn đối phó chỉ có Sở Cuồng Nhân, không muốn kéo mình vào.

Nếu không thì, ba đánh một, sẽ biến thành ba đánh hai.

Lấy thực lực của Lạc Tuyết, thậm chí có thể thay đổi chiến cục mà bọn họ tự cho là tất thắng.

"Xem ra, các ngươi vẫn nhịn không được mà xuất thủ với Thiên."

"Hừ, Thiên Kiếm, ngươi tự xưng là Thiên, nhưng hôm nay, hết lần này tới lần khác, chúng ta muốn nghịch thiên gãy kiếm! !"

Lãnh Vô Phong hừ lạnh một tiếng, đưa tay ra, hàn khí dồi dào vô tận lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, trong nháy mắt đã đóng băng hư không ở chỗ này.

So với Lãnh Cửu Phong, thực lực của hắn phải mạnh mẽ hơn nhiều.

Ầm! !

Hàn khí ngưng tụ thành một tòa băng sơn, từ trên trời giáng xuống, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân! !

"Phế chiêu vô dụng!"

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, thân thể bất động, kiếm khí tự mình bắn ra!

Một đạo kiếm khí lóe qua, cả tòa băng sơn bị chém thành hai, rơi xuống mặt đất ở hai bên người hắn, một tiếng nổ vang lên, đóng băng vạn lý sơn hà.

Đùng! !

Kiếm áp phô thiên cái địa bao phủ cả một cái kết giới.

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, tiên huy trên người lưu chuyển, tư thái Tiên Vương, chấn hám nhân tâm: "Nghịch thiên gãy kiếm? Thiên, không nhìn thấy các ngươi có dạng năng lực này!"

"Vậy liền thử một lần đi!"

Lãnh Vô Phong lại ra tay lần nữa, hàn khí càng thêm cuồng bạo ngưng tụ ra từng mảnh vỡ bông tuyết sắc bén trên không trung.

Hai người còn lại cũng vận chuyển tiên nguyên, chuẩn bị động thủ bất cứ lúc nào.

Chương 1701: Băng Hỏa lưỡng trọng thiên, Tử Thần Đường Lang Thú

Bên trong cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương, ba đại yêu nghiệt trên bảng Thiên Thần bố trí kết giới trận pháp, liên thủ vây công Sở Cuồng Nhân, muốn nghịch thiên gãy kiếm!

Không ít người thấy cảnh này, vô cùng hưng phấn nghị luận.

"Yêu nghiệt hạng chín, hạng mười hai, hạng mười ba trên bảng Thiên Thần liên thủ, cũng không biết Thiên Kiếm này có thể chống đỡ được hay không."

"Tuy Thiên Kiếm cường đại, nhưng ba cái yêu nghiệt này cũng không phải ăn chay, nhất là Mạc Vô Ky, đây chính là quái vật ở mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần."

"Có lẽ, có thể mượn cơ hội này thấy rõ ràng thực lực chân chính của Thiên Kiếm."

Không chỉ có rất nhiều yêu nghiệt thiên kiêu.

Ngay cả một số đại năng của vũ trụ Thiên Nguyên cũng có nhiều chú ý đối với một trận chiến này.

Thiên Kiếm xuất hiện đối với yêu nghiệt thiên kiêu còn lại mà nói là một uy hiếp, cho đến nay cũng không ai có thể dò ra thực lực chân chính của hắn.

Có lẽ lần này, có thể.

"Giết!"

Lãnh Vô Phong xuất thủ trước, vô số mảnh vỡ bông tuyết bọc lấy hàn phong và sát ý lạnh lẽo, bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân!

Một kích này, như muốn dùng ngàn đao bầm thây đối phương! !

"Phế chiêu vô dụng!"

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, bóng người bất động như núi, ngưng tụ kiếm chỉ, tiện tay vạch một đường về phía bông tuyết phong bạo ở trước mắt.

Trong chốc lát, kiếm khí phun ra ngoài, phá vỡ phong bạo trong vô hình.

"Cũng chỉ có chút năng lực ấy thôi sao?"

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng, trong ngôn ngữ mang theo trào phúng vô tận.

Nhưng đột nhiên, có một bóng người đi đến trước mặt hắn, một đạo kiếm ảnh đỏ thẫm bỗng nhiên xẹt qua, chém về phía cổ của hắn!

Bên trong kiếm ảnh, ẩn chứa liệt hỏa vô tận, mạnh mẽ tuyệt luân!

Là Xích Long Ảnh xuất thủ.

"Ở trước mặt Thiên dùng kiếm, ngươi còn chưa xứng!"

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, ngưng tụ kiếm chỉ, đầu ngón tay có kiếm khí hội tụ, điểm về phía kiếm ảnh kia!

Kiếm chỉ phá vỡ liệt hỏa vô tận, điểm ở phía trên lưỡi kiếm.

Một tiếng leng keng vang lên, hư không bốn phía đột nhiên nổ tung, liệt hỏa xen lẫn với kiếm khí bắn ra, càn quét tứ phương.

Sở Cuồng Nhân dùng kiếm chỉ, vẫn bất đứng động tại chỗ như cũ, mà xem xét lại Xích Long Ảnh cầm thần kiếm trên tay lại cảm giác được một luồng sức mạnh cường đại từ trên thân kiếm truyền đến, khiến hắn nhịn không mà được lùi lại mấy chục trượng, có chút khiếp sợ nhìn Sở Cuồng Nhân: "Ngươi có thể dùng kiếm chỉ ngăn lại một kiếm này của ta? ! !"

"Kiếm đạo không phải sở trưởng của ngươi, xuất ra bản lĩnh chân chính của ngươi đi."

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt nói ra.

Hắn nhìn ra được, Xích Long Ảnh cũng không am hiểu kiếm đạo, thủ đoạn chân chính của hắn, cũng không phải là kiếm đạo.

"Ha ha, còn quá sớm."

Xích Long Ảnh cười ha ha một tiếng, trường kiếm đỏ thẫm trong tay liên tục chém ra, từng đạo từng đạo kiếm khí, liên tục chém ra, chớp mắt đã nhuộm bốn phía thành một biển lửa!

Một bên khác, Lãnh Vô Phong cũng không hề nhàn rỗi, chỉ thấy tay hắn kết thành pháp quyết huyền diệu, một lượng lớn hàn khí phun ra ngoài, kéo theo nguyên một đám phù văn huyền diệu phóng lên tận trời.

"Hàn Đạo Ngũ Quyết, Liệt Tinh Biến! !"

Một lượng lớn hàn khí hội tụ thành một hành tinh hàn băng, dùng uy thế trùng trùng điệp điệp, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

Kiếm khí liệt hỏa, hành tinh hàn băng!

Hai luồng sức mạnh, một trái một phải giáp công về phía Sở Cuồng Nhân!

Sức mạnh cường đại, trực tiếp khiến hư không bốn phía liên tục nổ tung.

"Chỉ có như thế cũng muốn nghịch thiên, buồn cười!"

Sở Cuồng Nhân vẫn không hề né tránh, hai tay vận chuyển kiếm chỉ, kiếm áp mênh mông đổ xuống ra, hai đạo kiếm khí phun ra ngoài.

Một kiếm diễn hóa tinh thần chi tướng, một kiếm diễn hóa phong lôi chi tướng!

Kiếm pháp tinh thần!

Kiếm pháp phong lôi!

Chỉ thấy tinh thần kiếm khí đánh nát hành tinh, sức mạnh phong lôi xua tan biển lửa, vài luồng năng lượng giao hội, hình thành một dòng chảy năng lượng đầm đìa!

Mà bên trong dòng chảy kia, Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, năng lượng khí lưu ở quanh người, căn bản không có cách nào ăn mòn hắn một phân một hào, hắn giống như một vị thần, ngạo nghễ mà đứng đó, cao hơn người khác!

Kiếm ý lưu chuyển, diễn hóa tự nhiên vạn tượng!

Không ít thiên kiêu yêu nghiệt thấy thế, liên tục kinh thán.

"Khá lắm, bị Xích Long Ảnh còn có Lãnh Vô Phong vây công, hắn lại có thể thong dong như thế, quá lợi hại."

"Đúng vậy, không hổ là Thiên Kiếm trong truyền thuyết."

"Xem ra, hắn vẫn còn chưa tung ra toàn lực."

Bên trong kết giới trận pháp.

Hai người Lãnh Vô Phong, Xích Long Ảnh liếc nhau, tiếp lấy bóng người bay ra, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, một người vận chuyển song chưởng, hàn khí vô tận không ngừng đổ xuống, hàn khí này lạnh thấu xương, ăn mòn tận xương, cho dù là Đại La Kim Tiên bị hàn khí này ăn mòn, hành động cũng sẽ nhận lấy ảnh hưởng to lớn, vô cùng âm hiểm.

Đây chính là...

"Hàn Đạo Ngũ Quyết, Xuân Hàn Chưởng!"

Lãnh Vô Phong thúc giục tu vi đến cực hạn, đôi bàn tay hiện ra sương lạnh trắng bạc, ngay cả không gian cũng bị đánh nứt.

Mà trường kiếm đỏ thẫm trong tay Xích Long Ảnh cũng được thúc giục đến cực hạn, một kiếm tiếp lấy một kiếm chém ra, uy thế vô tận, khí tức nóng rực bá đạo, hoàn toàn bao phủ Sở Cuồng Nhân.

Hai người này, một lạnh một nóng, đột nhiên đẩy Sở Cuồng Nhân lâm vào tình trạng Băng Hỏa lưỡng trọng thiên.

Nhưng hắn lại vô cùng thong dong, vận chuyển kiếm chỉ, kiếm khí bay múa, kiếm ý huyễn hóa vạn thiên, ngăn cản chiêu thức của hai người, phá nát, áo trắng tung bay, phong thái tuyệt thế!

"Tu vi của các ngươi, quá kém!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, điểm ở trên lòng bàn tay lạnh băng của Lãnh Vô Phong, một tay khác, cũng kẹp lấy trường kiếm đang chém tới của Xích Long Ảnh.

"Kiếm, Tử Sinh Luân Hồi!"

Chỉ thấy hắn khẽ quát một tiếng, trên người có một luồng kiếm áp vô cùng mênh mông đổ xuống!

Lãnh Vô Phong, Xích Long Ảnh bị kiếm áp này đẩy lui mấy chục trượng.

Ngay sau đó, kiếm chỉ của Sở Cuồng Nhân hướng lên trời, Đại La ý đúng là tự mình diễn hóa ra hai loại Đại La ý sinh tử, luân hồi!

Hai luồng Đại La ý dung hợp, hóa thành một luồng kiếm ảnh vô cùng kinh khủng ngang nhiên chém ra!

Chỗ nó đến, hư không bị phá nát!

Ngay cả vị trí kết giới trận pháp của mấy người cũng đang ông ông chấn động.

Đồng tử của hai người Lãnh Vô Phong, Xích Long Ảnh hơi co lại, vận chuyển cực chiêu, chưởng khí băng hàn, kiếm khí liệt hỏa được thúc giục đến cực hạn.

Nhưng vẫn không chặn được một kiếm Tử Sinh Luân Hồi này như cũ!

Ầm! !

Hai người bị đánh đến thổ huyết bay ngược ra sau.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, lại chém ra một kiếm, mà vừa lúc này, một bóng người bay đến, đi tới trước mặt hai người, đỡ được một kiếm này!

Là Mạc Vô Kỵ xuất thủ!

"Rốt cục ngươi cũng không nhẫn nại được."

Sở Cuồng Nhân nhìn Mạc Vô Kỵ, từ tốn nói, mà trên người của đối phương đã có một luồng khí tức vô cùng cường đại tuôn ra.

Đó là một luồng khí tức mạnh mẽ, bạo ngược!

Khí tức kia, đúng là hóa thành một con cự thú như Mãng Hoang ở phía sau hắn!

"Là Mãng Hoang Đại La ý của Mạc Vô Kỵ! !"

Có người kinh hô một tiếng.

Mãng Hoang Đại La ý, đây là Đại La ý mà Mạc Vô Kỵ lĩnh hội, luồng Đại La ý này cực kỳ đáng sợ, có thể diễn hóa ra một số thần hình của Thần Thú cổ lão bên trong vũ trụ Thiên Nguyên!

Đây cũng là thứ quan trọng mà hắn dựa vào để có thể trở thành hạng chín trong bảng Thiên Thần!

"Thiên Kiếm, thử một lần sự lợi hại của Tử Thần Đường Lang Thú đi!"

Mạc Vô Kỵ cười lạnh một tiếng, chỉ thấy ở phía sau hắn, Đại La ý phóng lên tận trời, hóa thành một con Đường Lang to lớn, trên người Đường Lang này tràn ngập ra một luồng khí tức tử vong sắc bén.

Một đôi lưỡi hái trên cánh tay có xen lẫn đạo văn, vô cùng doạ người.

Đó chính là một loại Thần Thú cự kỳ cổ lão trong vũ trụ Thiên Nguyên, Tử Thần Đường Lang!

"Chém! !"

Mạc Vô Kỵ quát lạnh một tiếng, Tử Thần Đường Lang sau lưng khua song đao trong tay về phía Sở Cuồng Nhân, từng đạo từng đạo đao khí vô cùng thô to, kinh khủng giống như dãy núi đổ xuống.

"Kiếm, bạo ngược!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, trên người đúng là bộc phát ra một luồng bạo ngược chi ý.

Kiếm chỉ ngưng tụ, kiếm khí vô biên lộ ra.

Đây là một chiêu bên trong Trụ Chi Kiếm, bây giờ, được thi triển ra từ trong tay của Sở Cuồng Nhân, tự nhiên mà thành, giống như càng thêm tinh diệu vô song.

Chương 1702: Tam đại yêu nghiệt ra hết thủ đoạn, hắn dùng mấy phần thực lực?

Bạo ngược chi kiếm, bạo ngược chi đao!

Lấy bạo ngược đối kháng bạo ngược, lấy bạo chế bạo!

Kiếm khí và đao khí ầm ầm ầm vào nhau trong hư không, bốn phía đột nhiên nổ tung, kết giới trận pháp rung chuyển vài cái.

"Châu chấu đá xe, không biết lượng sức, huống chi là, đối địch với Thiên? !"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát lên, ngưng tụ kiếm chỉ, ngàn vạn kiếm khí phóng lên tận trời.

Giống như nhất sinh nhị, nhị sinh tam, một loại Đại La ý, đúng là tự diễn hoá ra nhiều loại Đại La ý hội tụ ở một chỗ.

"Kiếm, luân hồi kiếp!"

Một kiếm chém ra, lấy luân hồi Đại La ý làm chủ đạo, còn lại nhiều loại Đại La ý làm phụ, ầm ầm chém ra.

Kiếm ảnh to lớn gây ra một trận phong bạo trên không trung!

Hư ảnh Tử Thần Đường Lang huy vũ sau lưng Mạc Vô Kỵ liên tục vung hai tay, từng đạo từng đạo đao khí liên tục được chém ra, nhưng ở trước mặt một kiếm này, vẫn không cách nào chống đỡ như cũ, bị kiếm ảnh trực tiếp chém trúng!

Chỉ nghe một tiếng kêu thê lương thảm thiết, thần hình Tử Thần Đường Lang bị phá nát!

Mạc Vô Kỵ bay ngược ra sau mấy trăm trượng.

Nhưng thế này vẫn chưa hết.

Ngàn vạn kiếm khí xoay quanh người Sở Cuồng Nhân, tiên huy vô tận lưu chuyển, khiến hắn như trở thành một vị kiếm thần.

Hắn lại xuất kiếm lần nữa.

"Kiếm, định càn khôn!"

Âm dương Đại La ý làm chủ kiếm khí, dung hợp phong lôi, hỏa diễm, hàn băng và nhiều loại Đại La ý bao phủ ra!

Giống như muốn bình định lại địa phong thủy hỏa, đắp nặng càn khôn!

Một kiếm này, còn huyền diệu hơn vừa mới so với một kiếm, còn kinh khủng hơn!

Đồng tử của Mạc Vô Kỵ co rụt lại, gầm nhẹ một tiếng, Đại La ý trên người bạo phát đến cực hạn, một con cự thú cổ lão hình thành ở phía sau hắn, đó là một con Quỷ thú mỏ nhọn có răng nanh!

Quỷ thú gào thét, sát khí vô tận tràn ngập ra.

Một bên khác, Lãnh Vô Phong, Xích Long Ảnh cũng liên thủ ra chiêu!

"Hàn Đạo Ngũ Quyết, Thiên Sương Quyền!"

Gió tuyết vô tận hội tụ ở trước người hắn, một quyền đánh ra, quyền ấn to lớn kéo theo hàn phong, nghiền ép ra!

Uy lực của một kích này, đủ để đánh nổ một hành tinh!

Xích Long Ảnh cũng bỏ trường kiếm, vận dụng bản linh chân chính của mình.

Hắn hé miệng, linh khí vô tận ở bốn phía hội tụ về phía hắn, lập tức há mồm phun một cái, dung nham nóng rực phun ra ngoài!

Chính là long tức!

Băng và hỏa, và Quỷ thú, ba luồng sức mạnh đánh về phía kiếm khí, gây ra một cơn bão năng lượng cấp mười tám, toàn bộ kết giới trận pháp đều đang kịch liệt lung lay.

Cuối cùng, chỉ nghe một tiếng răng rắc vang lên, kết giới nứt ra!

Từng đạo từng đạo năng lượng từ đó lan tràn ra, rơi vào phía trên một số hành tinh, hành tinh không thể thừa nhận luồng sức mạnh kia, liên tục nổ nát vụn! !

Vút!

Ở bên trong cơn bão năng lượng vô tận, một bóng người lấy tốc độ cực nhanh đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Là Xích Long Ảnh!

Chỉ thấy hai tay của hắn được bao trùm bởi từng mảnh từng mảnh vảy rồng của Xích Long, hóa thành một đôi long trảo!

Long trảo này chộp ra, ngay cả hư không cũng muốn bị xé rách.

Nhưng kiếm chỉ của Sở Cuồng Nhân chuyển động, kiếm khí tự phát ra, liên tiếp va chạm với long trảo kia, phát ra tiếng kim thiết giao kích, vô cùng chói tai.

"Xem ra, cuối cùng ngươi cũng chịu dùng sức mạnh thật sự của mình."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

"Thiêm Kiếm, ngược lại ta muốn nhìn xem, đợi chút nữa ngươi còn cười nổi hay không! !"

Nhìn nụ cười trên mặt đối phuonge, Xích Long Ảnh chỉ cảm thấy vô cùng tức giận.

Phải biết, hiện tại bọn họ đang đấu tranh với sinh tử, nhưng đối phương, lại không có chút cảm giác nguy cơ nào, lại còn cười được? !

Chuyện này cũng không khỏi quá không để bọn họ ở trong mắt.

"Hàn Đạo Ngũ Quyết, Băng Thần Chi Thương! !"

Trên đỉnh đầu Lãnh Vô Phong có một thanh băng thương cự đại ngưng tụ mà thành, phía trên có vô số đạo văn đan xen, huyền diệu khó lường.

Không chỉ có như thế.

Chỉ thấy hắn còn lấy ra một tinh thể hình lăng trụ.

Chính là chí bảo thất truyền của Thiên Hàn nhất tộc, Thiên Hàn Thần Tinh, viên thần tinh này lơ lửng ở trên đỉnh đầu của hắn, rủ xuống từng đạo từng đạo ánh sáng màu xanh lam!

Ở bên trong quang hoa này, khí tức của hắn, đúng là đang liên tục tăng lên!

Đúng là đạt đến cảnh giới ngũ khí!

Uy lực của thanh băng thương cự đại kia, cũng càng kinh khủng hơn!

"Đền mạng cho đệ đệ của ta đi! !"

Lãnh Vô Phong nổi giận gầm lên một tiếng, trường thương trên đỉnh đầu vung ra, trực tiếp khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

"Thần Thú, Ác Quỷ Ma Viên! !"

Mạc Vô Kỵ cũng lại huyễn hóa ra một thần hình Thần Thú lần nữa, đó là một con cự viên sau lưng mọc ra một đôi cánh, tướng mạo dữ tợn, trên người cũng mọc đầy vô số lông đen doạ người!

Cự viên nện xuống một quyền về phía Sở Cuồng Nhân, sức mạnh khổng lồ trực tiếp khiến vùng hư không kia nứt toác!

Mà Xích Long Ảnh nhìn thấy hai đạo cực chiêu đột kích, thừa cơ nhanh chóng lùi lại, đồng thời há mồm phun ra một đạo long tức nữa!

Lúc này, tam đại yêu nghiệt này cũng đã xuất ra toàn lực

Không có người nào nương tay.

Sở Cuồng Nhân nhìn công kích đánh tới từ mỗi hướng, thần sắc lạnh nhạt, ánh mắt vô cùng bình tĩnh.

Ở trong mắt ba người Mạc Vô Kỵ, sự bình tĩnh của đối phương, có chút quá đáng.

Giống như là đang trào phúng bọn họ.

Ba luồng năng lượng, khí thế kinh thiên động địa.

Bên trong cổ đạo, sau khi không ít thiên kiêu nhìn thấy luồng sức mạnh này, thậm chí bị hoảng sợ đến tắt tiếng, trợn mắt hốc mồm nhìn tình cảnh này.

"Sức mạnh thật kinh khủng, Thiêm Kiếm ngăn cản được sao?"

"Không biết, nhưng khả năng cũng không lớn."

"Đúng vậy, uy lực của một chiêu này thật là đáng sợ."

Hàn Tinh Vũ ôm Vô Đạo trong ngực, có chút lo lắng: "Tại sao Thiêm Kiếm còn không dùng kiếm, chỉ cần hắn muốn, Vô Đạo này sẽ lập tức đi tới bên người đối phương."

"Thiêm Kiếm tự có suy tính, hoặc là, hắn thấy, mấy người này, còn không đáng được hắn xuất kiếm." Lăng Phi nói ra.

Nghe đến đây, Hàn Tinh Vũ hít vào một ngụm khí lạnh.

Tam đại yêu nghiệt cái thế hạng chín, hạng mười hai, hạng mười ba trên bảng Thiên Thần đồng loạt ra tay, thế mà còn không đáng được rút kiếm? !

Thực lực của Thiêm Kiếm, rốt cuộc mạnh bao nhiêu?

Đây đã không phải lần đầu tiên Hàn Tinh Vũ nghĩ tới vấn đề này, nhưng từ đầu đến cuối không có người nào biết được rõ ràng.

"Kiếm, vạn tượng!"

Đối mặt với một kích mạnh nhất của tam đại yêu nghiệt, Sở Cuồng Nhân vẫn không lùi không tránh như cũ, nhưng trên ngừoi đúng là có rất nhiều luồng Đại La ý hiện ra!

Sức mạnh Đại La ý này, trực tiếp hóa thành ngàn vạn kiếm khí, giống như thủy triều khuếch tán ra!

Ở trong đó bao gồm liệt hỏa, hàn băng, sinh tử, âm dương và một vài loại sức mạnh khác.

Kiếm khí vô tận đan xen, giống như hóa thành một mảnh thiên địa hoàn chỉnh.

Một kiếm này, uy thế cuồn cuộn, mọi người chỉ thấy được băng sương bị phá nát, liệt hỏa tiêu tán, Ác Quỷ Ma Viên kia bị luồng sức mạnh này trùng kích, đứng mũi chịu sào, vỡ tung ngay tại chỗ!

"Sức mạnh của các ngươi chỉ có như thế, thật đúng là khiến Thiên, thất vọng cực độ!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Không ít kiếm tu đang quan sát trận chiến.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra một tia nhiệt huyết.

"Đây chính là Thiêm Kiếm sao? Trong lúc giơ tay nhấc chân, chính là kiếm chiêu bất thế, quá cường đại!"

"Dường như ta đã thấy được đỉnh phong kiếm đạo!"

Lạc Tuyết cũng nhịn không được mà kích động khó nhịn, kiếm ý trên người nhịn không được mà phóng ra.

Hận không thể lập tức luận bàn với đối phương.

Nhưng mà, bây giờ đối phương đang giao chiến với người khác, không nên quấy rầy, cho nên tạm thời kiềm chế lại.

Bên trong kết giới trận pháp bị tàn phá.

"Chúng ta đã xuất hết toàn lực, vậy mà hắn vẫn không tổn hao chút lông tóc gì? !"

Tam đại yêu nghiệt nhìn Sở Cuồng Nhân không hao tổn lông tóc, trong lòng dần dần trầm xuống, thực lực của đối phương, vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

Mấu chốt nhất là, rốt cược đây có phải toàn lực của đối phương hay không?

Thiêm Kiếm, rốt cuộc đã dùng mấy phần thực lực? !

Có còn cất giấu át chủ bài hay không?

Nhưng còn chưa chờ ba người lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ, chỉ thấy bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, biến mất không thấy ngay tại chỗ.

Lúc xuất hiện lại, đã đi tới trước mặt Lãnh Vô Phong.

"Không tốt!"

Sắc mặt Lãnh Vô Phong đại biến, một đạo kiếm khí đã giáng xuống từ trên trời, bao phủ lấy hắn, một luồng uy hiếp tử vong, khiến toàn thân hắn run rẩy!

Chương 1703: Tinh huyết của Ác Quỷ Ma Viên, một kiếm vô địch lại hiện ra

Kiếm khí đập vào mặt, khiến Lãnh Vô Phong không rét mà run!

Hắn thúc giục tiên nguyên trong cơ thể đến cực hạn, toàn bộ rót vào bên trong Thiên Hàn Thần Tinh trên đầu, một đạo quang hoa lan tràn ra, hóa thành một đạo kết giới tràn ngập vô số phù văn.

"Ha."

Hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái.

Sức mạnh của Thiên Hàn Thần Tinh này quả thật rất cường đại, có thể so với Hợp Đạo khí.

"Đáng tiếc, tu vi của ngươi quá kém!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt không nói, ngưng tụ kiếm chỉ, tiên nguyên trong cơ thể phun trào, uy lực của Đại La ý tăng vọt, kiếm khí rơi vào phía trên kết giới kia, trực tiếp xé rách nó!

"Làm sao có thể! ! !"

Lãnh Vô Phong kinh hô một tiếng, trong mắt lộ ra một tia hoảng sợ.

Thần tinh này, mặc dù hắn vừa mới luyện hóa không lâu, nhưng uy lực của vật này vô biên, làm sao Sở Cuồng Nhân có thể dễ dàng đánh nát nó như thế? !

Mặt mũi của Lãnh Vô Phong tràn đầy vẻ không hiểu.

Nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không có giải thích cho hắn quá nhiều, sau khi đánh nát kết giươi, kiếm khí vẫn như thế chẻ tre, chém đứt một cánh tay của Lãnh Vô Phong.

Giữa tiếng kêu gào thê thảm, Lãnh Vô Phong lùi ra sai mấy trăm trượng, bưng lấy cánh tay gãy, mặt mũi tràn đầy vẻ hoảng sợ.

"Đáng chết!"

Xích Long cách đó không xa nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể cao lớn nhanh chóng bành trướng, trong chớp mắt đã hóa thành một con Cự Long toàn thân được bao trùm bởi vảy rồng, sau lưng mọc ra hai cánh.

"Gầm! ! !"

Gầm lên giận dữ, Xích Long Ảnh vồ ra một trảo về phía Sở Cuồng Nhân!

Một kích này, không có bất kỳ sức mạnh tiên nguyên gì, là sứ mạnh thân thể thuần túy nhất, nhưng một kích này, cũng không kém so với một kích toàn lực của Đại La ngũ khí cảnh.

Đây mới là sức mạnh chân chính của Xích Long Ảnh!

"Dù cho là Rồng, cũng chỉ có thể nằm sấp cho ta!"

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt nói ra, đối mặt với một kích có khí thế hung hăng của Xích Long Ảnh, không lùi không tránh, vận chuyển tiên nguyên trong cơ thể, chém ra một kiếm!

Kiếm khí và long trảo ầm ầm chạm vào nhau!

Chỉ thấy vảy rồng bị phá nát, một lượng lớn long huyết bắn ra!

Kiếm khí, đúng là cứ thế chọc ra một cái lỗ máu to lớn phía trên long trảo, một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Cuồng Nhân biến mất ngay tại chỗ, đi đến trên đầu Xích Long Ảnh, tiên nguyên trong cơ thể như sóng to phun trào ra, giơ chân hung hăng đạp một cái lên đầu của đối phương! !

Ầm! !

Một tiếng vang thật lớn, Xích Long Ảnh cảm thấy đầu của mình giống như bị hàng vạn hành tinh đập trúng, muốn nổ tung, đầy óc xoay vòng, đúng là hung hăng nagx xuống đất từ giữa không trung.

Bụi mù cuồn cuộn, mặt đất bị đâpl ra một cái hố cực lớn.

Mọi người thấy thế, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Phải biết, cho dù là Xích Long Ảnh, hay là Lãnh Vô Phong, đều là yêu nghiệt cái thế, tồn tại gần với mười vị trí đầu bên trong bảng Thiên Thần.

Nhưng bây giờ hai người này, lại là bị Sở Cuồng Nhân đè xuống mà đánh! !

Một kiếm, chặt đứt một cánh tay của Lãnh Vô Phong, một chân, giẫm Xích Long Ảnh trên mặt đất.

Phần chiến lực kinh người này khiến đồng tử của không ít người rung động.

"Thiên Kiếm!"

"Để ngươi nhìn một chút, thực lực chân chính của ta! !"

Mạc Vô Kỵ nổi giận gầm lên một tiếng, thúc giục sức mạnh trên người đến cực hạn, chỉ thấy hắn lấy ra một giọt bảo huyết kim sắc.

Bên trong bảo huyết kia, ẩn chứa một luồng sức mạnh cực kỳ kinh khủng, trong nháy mắt nó xuất hiện, dường như mọi người thấy được một con cự viên dữ tợn đang ngửa mặt lên trời gầm thét, vô cùng kinh khủng!

"Cái kia, chẳng lẽ chính là một giọt tinh huyết của Ác Quỷ Ma Viên sao? ! !"

Có người nhịn không được mà kinh hô một tiếng.

Mạc Vô Kỵ lĩnh hội Mãng Hoang Đại La ý có thể hóa thành một số thần hình Thần Thú cổ lão, Ác Quỷ Ma Viên này chính là một loại cường đại nhất bên trong tất cả thần hình của hắn.

Hiện tại, hắn lại sử dụng một giọt tinh huyết của Ác Quỷ Ma Viên, hoàn toàn có thể tăng sức mạnh thần hình này lên một cấp độ!

Đùng! ! !

Tinh huyết của Ma Viên dung nhập vào trong cơ thể của Mạc Vô Kỵ, thần hình Ác Quỷ Ma Viên phía sau hắn trở nên thật hơn mấy phần, luồng sát khí ngập trời kia khiến mỗi người ở chỗ này đều không rét mà run.

Tinh không bốn phía ảm đạm, chỉ có Ác Quỷ Ma Viên kia đang ngửa mặt lên trời gào thét! !

"Cho dù là Thần Thú chân chính cũng phải khuất phục ở dưới chân Thiên, huống chi, là thần hình nho nhỏ này của ngươi?"

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt nói đến, ngưng tụ kiếm chỉ, thân thể bất động, khí tức tự phát, tiên huy vô tận bao phủ, ánh mắt bễ nghễ, khinh thường mọi thứ ở trong gầm trời!

Bộ dáng khinh thường của hắn, khiến Mạc Vô Kỵ nổi nóng đến cùng cực: "Vậy thì thử một chút xem sao! !"

Chỉ thấy Ác Quỷ Ma Viên nổi giận gầm lên một tiếng, đập ra một quyền về phía Sở Cuồng Nhân!

Uy lực mạnh mẽ, có mảng lớn không gian bắt đầu sụp đổ!

Sở Cuồng Nhân vẫn không hề bị lay động như cũ, ngưng tụ kiếm chỉ, một luồng Đại La ý bay lên, hóa thành một đạo kiếm ảnh mấy triệu trượng đột nhiên chém xuống!

Bên trong kiếm ảnh, ẩn chứa sát phạt chi ý vô biên!

Hai luồng sức mạnh ầm ầm va chạm trong nháy mắt, hư không đột nhiên nổ tung, kết giới trận pháp kia cũng cũng không còn cách nào duy trì, bị phá nát theo hư không, tan rã!

Năng lượng loạn lưu tiêu tán, trực tiếp khiến cho mấy ngôi sao dưới chân bọn người Sở Cuồng Nhân, hóa thành mảnh vỡ!

Sắc mặt của một số thiên kiêu quan sát trận chiến đại biến, vội vàng lùi lại.

Nhưng có một ít người phản ứng không kịp, bị luồng năng lượng loạn lưu kia cuốn vào, hóa thành từng làn từng làn sương máu nổ tung ngay tại chỗ.

Trận chiến của cường giả, không phải ai cũng có thể tuỳ tiện quan sát.

Không có đủ thực lực, sẽ hóa thành tro tàn ở dưới giao phong của cường giả!

"Thật đáng sợ, chiến lực của hai người này, đã không phải là thứ mà Đại La ngũ khí cảnh tầm thường có thể so sánh."

"Đúng vậy, đây mới thật sự là yêu nghiệt."

Mọi người nhìn loạn lưu năng lượng cuồng bạo kia, tấm tắc lấy làm kỳ lạ, không dám tới gần.

"Tái chiến! !"

Mạc Vô Kỵ nổi giận gầm lên một tiếng, điều khiển Ác Quỷ Ma Viên sau lưng liền muốn ra tay lần nữa.

Cách đó không xa, Lãnh Vô Phong bị gãy tay, Xích Long Ảnh bị một chân giẫm ngã trên mặt đất cũng ào ào tỉnh lại, thúc giục tiên nguyên lần nữa.

"Thiên Kiếm, ngươi cũng đừng quá coi thường chúng ta! !"

Lãnh Vô Phong giơ cao một tay, hàn khí vô tận từ bốn phương tám hướng tụ đến, hóa thành một luồng khí tức vô cùng cường đại, tinh không trong phương viên 1 triệu dặm, hóa thành một mảnh Hàn Băng Địa Ngục trong chốc lát! !

"Hàn Đạo Ngũ Quyết, Hàn Thiên Liệt Tâm! !"

Năm ngón tay của Lãnh Vô Phong đột nhiên nắm lại, hàn khí vô tận ngưng tụ thành một khí đoàn to lớn, tràn ngập bạch quang, nhấp nhô sức mạnh kinh người.

Chỉ cần nhìn một cái, cũng khiến người ta cảm thấy linh hồn cũng muốn bị đóng băng.

Xích Long Ảnh, cũng không chịu thua kém, thúc giục cực chiêu!

Hai cánh của hắn chấn động, thét dài một tiếng, sức mạnh hỏa diễm nóng rực hội tụ ở cổ họng, há mồm phun một cái, một đạo hỏa quang đủ để thiêu huỷ một hành tinh, phóng lên tận trời! !

Cuối cùng là thần hình Ác Quỷ Ma Viên sau lưng Mạc Vô Kỵ, toàn thân ngưng tụ sát khí, đánh ra một đạo thần quang màu đen!

Thần quang lướt qua, hư không trực tiếp bị xuyên thủng.

"Thiên, đã không có hứng thú tiếp tục chơi với các ngươi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, đối mặt với tam đại cực chiêu, hắn ngưng tụ kiếm chỉ, Đại La ý trên người làm cho người ta đếm mãi không hết kia, tại thời khắc này, toàn bộ thu liễm, hợp lại làm một!

Một luồng khí tức vô cùng kinh khủng, lấy hắn làm trung tâm lan tràn ra!

Luồng khí tức kia, cuồn cuộn, siêu thoát, dường như vượt lên trên chúng sinh, khiến Sở Cuồng Nhân giống như hóa thân thành một tồn tại vô địch nhìn xuống thiên địa.

"Một kiếm, vô địch! !"

Vô địch chi kiếm lại ra!

Tự cường vô địch Đại La ý bạo phát!

Kiếm khí hội tụ suốt đời cảm ngộ của Sở Cuồng Nhân, lấy một loại tư thái mạnh mẽ đến thật không thể tin nổi, sau khi trảm thiên kiếm, lại xuất hiện ở trước mắt mọi người lần nữa.

Một kiếm này sáng chói, khiến mỗi một kiếm tu đều vô cùng kinh thán, hướng tới.

Nhất là Lạc Tuyết, trong mắt còn mang theo vẻ cuồng nhiệt.

Ầm! !

Vài luồng năng lượng đụng vào nhau, khi một tiếng nổ tung vang lên, mấy đạo thân ảnh giống như diều đứt giây từ bên trong vô tận tiên huy bay ngược ra! !

Chương 1704: Quá sạch sẽ, Đạo Vương nhất tộc đại viên mãn, trời, làm sao có thể thu ta?

Một kiếm vô địch lại hiện ra, luồng năng lượng doạ người kia, khiến mỗi người ở đây cũng vì đó mà kinh thán!

Mà sau khi một kiếm này và cực chiêu của đám người Mạc Vô Kỵ va chạm, thì giống như năng lượng của mấy triệu ngôi sao tập trung ở cùng một chỗ, sau đó nổ tung, năng lượng loạn lưu kinh khủng kia gần như che mất hơn phân nửa cổ đạo trong nháy mắt, từng hành tinh liên tiếp nổ tung, hóa thành bột mịn ở dưới luồng sức mạnh này! !

Mảng lớn mảng lớn tinh không ở dưới sức mạnh này, liên tiếp bị tiêu tán, tan rã.

Ở bên trong tiên huy vô tận này, có mấy đạo thân ảnh giống như diều đứt dây bay ngược ra sau, liên tiếp đập vỡ không biết bao nhiêu khối thiên thạch.

Mấy người kia, chính là ba người Mạc Vô Kỵ.

Nhưng mà, hiện tại tình huống của ba người này cũng không khá hơn chút nào.

Toàn bộ gân cốt của Lãnh Vô Phong đều bị phá nát, cả người giống hệt như một bãi bùn nhão, khí tức đã hoàn toàn bị đoạn tuyệt.

Ở một bên khác.

Xích Long Ảnh chính là người của Long tộc, thân thể của hắn cường đại, nhưng cũng không khá hơn bao nhiêu, trên người hầu như không có một nơi nào ổn cả, nửa cái đầu bị bể nát, một đôi cánh gần như chỉ còn lại hai cái khung xương, vảy rồng trên người cũng bị cạo mất gần tám phần ở trong nguồn năng lượng kinh khủng kia, toàn thân máu me đầm đìa, thê thảm đến cùng cực.

Tuy còn sống, nhưng cũng hấp hối.

Còn về Mạc Vô Kỵ, cũng gãy mất nửa cánh tay, trên người hiện lên từng đạo từng đạo kiếm ngân.

Tam đại yêu nghiệt, một người chết, hai người trọng thương! !

Một màn thê thảm này, khiến cho tất cả mọi người ở đây vô cùng hoảng sợ.

"Thiên, Thiên Kiếm thế nào? !"

Tam đại yêu nghiệt đều trở thành bộ dáng này, Thiên Kiếm kia chắc hẳn cũng sẽ không khá hơn chỗ nào nhỉ?

Mọi người đều nghĩ như vậy, nhìn về phía trung tâm nguồn năng lượng.

Dường như trong đó, bọn họ nhìn thấy ở bên trong tiên huy hoa mỹ, có một đạo thân ảnh mặc trên người một bộ bạch y, ngạo nghễ đứng đó, phong thái tuyệt thế.

Quá sạch sẽ!

Một bộ bạch y kia, không bị tổn hại chút nào, cũng không nhiễm một chút hạt bụi nào, quá sạch sẽ!

Sạch sẽ đến mức khiến mọi người cũng không biết nên nói gì nữa.

Mà sự sạch sẽ như vậy, lại khiến cho mọi người rung động, một sự khó nói lên lời, ào ào hít vào một ngụm khí lạnh, vô cùng kinh hãi.

Sở Cuồng Nhân, lông tóc đúng là không bị tổn hại gì! ! !

"Chuyện này, làm sao có thể chứ! ! !"

Có người không thể tin được.

Tam đại yêu nghiệt rơi vào tình trạng vô cùng thê thảm như thế này, mà Sở Cuồng Nhân, lông tóc lại chẳng bị tổn hại gì, chuyện này bảo mọi người, làm sao dám tin tưởng đây? ?

"Đây mới là, quái vật chân chính! ! !"

Có người nhịn không được mà nỉ non nói.

Mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần, đều bị mọi người cho là quái vật, nhưng so sánh với Sở Cuồng Nhân, dường như cũng không thể làm cho người ta chấn kinh như vậy.

Chỉ vì người này, quá siêu phàm.

Trong tinh không, tam đại yêu nghiệt cái thế liên thủ vây công Sở Cuồng Nhân, nhưng một chết hai trọng thương, thắng bại đã rõ ràng.

Sở Cuồng Nhân, gần như dùng tư thái nghiền ép, thu được thắng lợi!

Từ đó, không người nào dám nghi ngờ thực lực của Thiên Kiếm!

"Có thể sống sót từ trong một kiếm vừa rồi, các ngươi cũng coi như có được mấy phần thực lực, nhưng đáng tiếc, ngươi vẫn chưa đủ năng lực để nghịch thiên!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau đó, ánh mắt của hắn ngưng trọng, kiếm khí trên đầu ngón tay lưu chuyển, khóa chặt Xích Long Ảnh và Mạc Vô Kỵ.

Một luồng uy hiếp tử vong, lập tức khiến cho đồng tử của hai người này co rụt lại, vô cùng kinh hãi.

Ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân chuẩn bị hạ thủ giết bọn họ, từ nơi xa trong tinh không, truyền đến một giọng nói lạnh lùng: "Dừng tay! !"

Chỉ thấy một nam tử mặc trên người đạo bào màu vàng óng đạp không mà đến, Đại La ý vô cùng cường đại, tuôn trào ra, bao phủ khắp mảnh tinh không này.

Cảnh giới Đại La đại viên mãn!

Hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái, nhưng lại như không nghe thấy đối phương, kiếm chỉ chuyển động, kiếm khí đáng sợ chém ra.

"Làm càn! !"

Nam tử kia lập tức tăng tốc độ, thân ảnh lóe lên đi đến trước mặt hai người đó, đưa tay đánh ra một chưởng, đỡ được kiếm khí, ánh mắt lạnh lùng nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Ngươi, muốn xuất thủ sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nơi xa, thân kiếm Vô Đạo trong ngực Hàn Tinh Vũ run rẩy, ngay sau đó, hóa thành một đạo lưu quang, trong chớp mắt đã lướt qua tinh không, đi đến bên người Sở Cuồng Nhân.

Vô Đạo giáng xuống, kiếm áp kinh khủng giống như hô ứng lẫn nhau với kiếm áp của Sở Cuồng Nhân, bao phủ ra, bao trùm khắp gầm trời!

Khi nhìn đến Vô Đạo nháy mắt, không ít người vì vậy mới phản ứng được, trong trận chiến vừa rồi kia, từ đầu đến cuối Sở Cuồng Nhân đều không dùng qua kiếm! !

Làm một tên kiếm tu, hắn không sử dụng kiếm!

Đây không thể nghi ngờ chính là sự sỉ nhục lớn nhất đối với đối thủ, nhưng bên cạnh đó cũng nói rõ một trận chiến vừa rồi, Sở Cuồng Nhân hoàn toàn không xuất toàn lực!

Khá lắm...

Thực lực của người này, có cực hạn hay không?

"Hay cho một tên Thiên Kiếm, Kiếm Linh nhất tộc lại có một tên gia hỏa không tầm thường!"

Nam tử kim bào nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ kiêng dè, và sát ý lạnh như băng!

Hắn chính là trưởng lão của Đạo Vương nhất tộc, vừa hay đang làm một ít chuyện ở gần đây, cho nên lúc này mới có thể ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân muốn giết Mạc Vô Kỵ, kịp thời chạy tới.

"Năng lực của Thiên Kiếm, ngươi muốn tự mình thử một chút sao?"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, Vô Đạo lơ lửng bên cạnh hắn, trong tầm với của hắn, không có người nào dám hoài nghi, thời điểm hắn nắm lấy thanh kiếm này, chiến lực sẽ tăng lên thêm một cấp bậc!

Một kiếm khách trong truyền thuyết, nắm lấy một thanh kiếm trong truyền thuyết!

Loại tổ hợp này, khiến vô số kiếm tu vô cùng chờ mong.

Cho dù bọn họ cho rằng với thực lực của Sở Cuồng Nhân hôm nay, khả năng thắng được đại viên mãn không lớn, nhưng vẫn chờ mong một trận chiến này phát sinh, muốn nhìn một chút tất cả thực lực của Thiên Kiếm!

"Há, một tên Đại La tam hoa cảnh, cũng dám khiêu khích ta sao?"

Hai mắt nam tử kim bào khẽ híp một cái, trong mắt có sát ý đang cuộn trào lên, tiên nguyên trong cơ thể thậm chí đã cuộn trào.

Hắn, lại có chút kìm nén không được mà muốn động thủ! !

Nhưng mà, vừa nghĩ tới Kiếm Linh nhất tộc sau lưng Sở Cuồng Nhân, lại muốn áp chế luồng sát ý này xuống.

Đạo Vương nhất tộc không sợ Kiếm Linh nhất tộc.

Dù sao, căn cơ của Đạo Vương nhất tộc so với Kiếm Linh nhất tộc trải qua vạn kiếm kiếp vẫn cường đại hơn nhiều, chính là Cổ Vương tộc hiếm có!

Nhưng, bên trong Kiếm Linh nhất tộc lại có Kiếm Thần Vương!

Từ xa xưa về trước, vị Kiếm Thần Vương này đã từng là yêu nghiệt trên bảng Thiên Thần, sau khi trở thành Thần Vương, thực lực của hắn càng ngày càng cao thâm khó dò.

Cho dù là tối cường giả của Đạo Vương nhất tộc đối với người này, cũng không dám nói có thể nắm chắc chiến thắng trăm phần trăm.

Chính là bởi vì có Kiếm Thần Vương, sau khi trải qua vạn kiếm kiếp, mặc dù căn cơ của Kiếm Linh nhất tộc tổn thất nặng nề nhưng vẫn có thể tiếp tục bảo trì danh hiệu Vương tộc, chấn nhiếp thế lực khắp nơi.

"Mang trong lòng cố kỵ, ngươi, còn chưa đủ mạnh."

Sở Cuồng Nhân nhìn nam tử kim bào, xùy cười một tiếng.

"Thiên Kiếm, ta khuyên ngươi một câu, làm người vẫn không nên quá mức cuồng vọng, nếu không, sẽ bị trời thu phục!"

Nam tử kim bào lạnh nhạt nói ra, trong lời nói mang theo vẻ uy hiếp.

Nhưng Sở Cuồng Nhân nghe nói như thế, lại dường như nghe được trên chuyện buồn cười nhất trên thế giới, ngửa mặt lên trời cười một tràng dài: "Buồn cười, ngươi đã từng nghe qua, Thiên Kiếm cao hơn trời chưa! Trời, làm sao có thể thu phục được ta? !"

Kiếm áp vô tận, khuếch tán ra, rung động khắp gầm trời.

Bên trong hư không, tiên thức của một đám đại năng nhìn Sở Cuồng Nhân như tiên phi phàm, tự xưng là Thiên Ngoại Chi Thiên, không khỏi vô cùng cảm khái.

"Thiên Kiếm trong truyền thuyết vô số năm bên trong giới kiếm tu, quả nhiên hắn có chỗ phi phàm."

"Đúng vậy, có lẽ, tương lai Kiếm Linh nhất tộc thật sự có thể lại xuất hiện một Kiếm Thần Vương thứ hai, thậm chí còn kinh khủng hơn so Kiếm Thần Vương hiện tại!"

"Chẳng lẽ, Kiếm Linh nhất tộc sẽ tiếp tục quật khởi sao?"

Đông đảo đại năng bàn luận ầm ĩ, đối với tương lai của Kiếm Linh nhất tộc, có chút bận tâm.

Hiển nhiên, bọn họ cũng không muốn nhìn thấy Kiếm Linh nhất tộc quật khởi lần nữa, tư nguyên trên vũ trụ có hạn, lại có thêm một Vương tộc cường đại đến tranh đoạt tư nguyên với bọn họ, chuyện này làm sao bọn hắn sẽ nguyện ý chứ?

Chương 1705: Tinh Hà Thần Vương đứng chung thuyền, Thiên Kiếm chính là vị cứu

tinh, mảnh vỡ cuối cùng hiện thế

"Trời, làm sao có thể thu nạp ta? !"

Khi những lời nói ngạo nghễ vừa dứt, tay Sở Cuồng Nhân cầm Vô Đạo, kiếm chỉ vào nam tử mặc kim bào trước mắt, thản nhiên nói: "Hai người này, muốn nghịch thiên, tội lỗi, không thể tha thứ!"

Ý tứ đã rất rõ ràng, hai người Mạc Vô Ky, Xích Long Ảnh, hắn nhất định phải giết!

"Muốn giết bọn hắn, hừ, ta vẫn còn muốn giết ngươi đây!"

Nam tử mặc kim bào kia hừ lạnh một tiếng, Đại La ý trên người gào thét tuôn ra, bao trùm khắp gầm trời!

Nhưng mà tại thời điểm hắn xuất thủ, phía trên một ngôi sao ở phía nơi xa, bỗng nhiên truyền đến một luồng khí tức cực kỳ mạnh mẽ, khiến nam tử mặc kim bào biến sắc trong nháy mắt.

"Khí tức này, là Thần Vương, Tinh Hà Thần Vương!"

Thần Vương bên trong cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương này chỉ có một người, chính là Tinh Hà Thần Vương kia!

Nhưng người này, cho tới bây giờ vẫn đứng trung lập, chưa từng chủ động nhúng tay vào chiến tranh giữa các thế lực khác, tại sao vào thời điểm này, lại trợ giúp Sở Cuồng Nhân? !

Không chỉ nam tử mặc kim bào, một số đại năng còn lại cũng có chút đứng ngồi không yên.

"Tinh Hà Thần Vương, ngươi đang có ý gì?"

"Hừ, quả nhiên, cái gọi là trung lập bất quá chỉ là giả dối, cuối cùng ngươi vẫn chọn thuyền mà đứng!"

"Vì sao ngươi lại muốn giúp Thiên Kiếm? !"

Giọng nói của nguyên một đám vang lên, chất vấn Tinh Hà Thần Vương.

Đây là các đại năng cổ lão của vũ trụ.

Mà Tinh Hà Thần Vương chỉ từ tốn nói: "Chư vị, còn nhớ rõ cá cược không?"

Lời vừa nói ra, dường như mọi người đã suy đoán ra điều gì đó, đồng tử không khỏi co rụt lại, sắc mặt liền trở nên vô cùng âm trầm.

"Ngươi nói là, Thiên Kiếm thông qua được tất cả cửa ải rồi sao?"

"Đúng vậy."

Tinh Hà Thần Vương khẽ gật đầu.

"Chuyện này sao có thể chứ? !"

"Qua nhiều năm như vậy, không có người nào có thể thông qua khảo nghiệm của ngươi, Thiên Kiếm này, lại thông qua được!"

Mà Kiếm Linh nhất tộc ở phía xa, Kiếm Thần Vương đứng trên đỉnh Kiếm Thần sơn cũng vô cùng kinh ngạc, lập tức cười ha ha một tiếng: "Tốt, Kiếm Linh nhất tộc ta, lại có thêm một vị Thần Vương!"

Không chỉ có hắn, sau khi bọn người Kiếm Linh tộc trưởng nhận được tin tức, sắc mặt cũng mang theo vẻ cuồng hỉ, cực kỳ hưng phấn.

Đối với toàn bộ Kiếm Linh nhất tộc mà nói, đây là chuyện cực kỳ tốt.

Từ nay về sau, quyền lên tiếng của bọn họ ở vũ trụ Thiên Nguyên sẽ được đề cao hơn nữa, chuyện này nói bọn hắn, sao có thể không hưng phấn được chứ?

"Tiên đoán Thiên Kiếm là thật, là thật! !"

"Thật không thể tin nổi, Thiên Kiếm hiện thế mới bao lâu chứ, vậy mà lại mang đến cho chúng ta một vị Thần Vương, ha ha, Thiên Kiếm, đúng là vị cứu tinh của Kiếm Linh nhất tộc ta! !"

Bọn người Kiếm Linh tộc trưởng càng thêm kiên định việc Sở Cuồng Nhân có thể chỉ huy Kiếm Linh nhất tộc đi đến đỉnh cao của vũ trụ.

Mà trên cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương.

Kia nam tử mặc kim bào nhận được truyền tin đến từ Đạo Vương nhất tộc, dẫn người rời đi! !

Có Tinh Hà Thần Vương ở đây, hắn căn bản không có năng lực gây hại đến nửa phần lông tơ của Sở Cuồng Nhân, tình huống này, chỉ có thể mang Mạc Vô Kỵ, cùng với Xích Long Ảnh đi về trước.

"Đi!"

Nam tử mặc kim bào không có chút do dự nào, mang người nhanh chóng rời đi.

Với thực lực Đại La đại viên mãn của hắn, dưới tình huống mà Sở Cuồng Nhân còn chưa bại lộ lá bài tẩy, để cứu được hai người họ, ngược lại không phải là chuyện quá khó khăn.

Mà Tinh Hà Thần Vương bị từng đạo từng đạo tiên thức nhìn chằm chằm, cũng không thể xuất thủ.

"Trời gây nghiệt, còn có thể tồn tại, tự gây nghiệt, không thể sống sót! Chống lại Thiên, các ngươi, có thể sống được bao lâu đây?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Thân ảnh lập tức lóe lên, đi đến trước mặt Lãnh Vô Phong, lấy đi Càn Khôn giới và Thiên Hàn Thần Tinh trong tay đối phương.

Một tiếng leng keng vang lên, Vô Đạo cắm về vỏ kiếm.

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói: "Đi thôi!"

"Vâng."

Trong mắt hai người Lăng Phi, Hàn Tinh Vũ mang theo vẻ cuồng nhiệt, mà ở phía sau bọn họ, sau khi hai nữ tử Phong Tình Tuyết, Lạc Tuyết trầm ngâm, cũng không nhịn được mà đi theo sau.

"Thiên Kiếm, đúng là danh bất hư truyền."

"Đúng vậy, xem ra mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần này, phải thay đổi một vị rồi."

"Chậc, Mạc Vô Kỵ bị Thiên Kiếm đánh bại, lần này tên của hắn, đương nhiên phải cho Thiên Kiếm rồi, nhưng mà, ta cảm thấy thực lực của Thiên Kiếm đáng sợ đến mức không chỉ đơn giản là ở vị trí thứ chín trên bảng Thiên Thần như vậy đâu."

"Ta cũng cảm thấy như vậy, thực lực chân chính của hắn, có thể là trong năm thứ hạng đầu, thậm chí ba thứ hạng đầu!"

Mọi người bàn luận ầm ĩ.

Mà khi trận chiến này dần dần truyền ra, danh tiếng của Thiên Kiếm, hoàn toàn gây náo loạn vũ trụ Thiên Nguyên!

Bên trong Thiên Hàn nhất tộc.

Thiên Hàn tộc trưởng hiện này nhìn một thi thể ở trước mặt, sắc mặt lúc thì xanh xao, lúc thì trắng bệch.

Thi thể này, chính là yêu nghiệt mạnh nhất của Thiên Hàn tộc, Lãnh Vô Phong.

Nhưng bây giờ, thi thể này lại giống như một bãi bùn nhão, nằm trước mặt Thiên Hàn tộc trưởng và một đám trưởng lão.

"Thiên Kiếm, Thiên Kiếm! ! Hay cho một tên Thiên Kiếm! !"

Thiên Hàn tộc trưởng tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Tộc trưởng, Thiên Nguyên cổ tinh sắp mở ra, nhưng Lãnh Vô Phong đã ngã xuống, chuyện này, chuyện này phải làm sao đây?" Có trưởng lão lo lắng hỏi.

Hiện tại, bọn họ gặp phải vấn đề có chút cùng loại với Kiếm Linh nhất tộc trước đó.

Lãnh Cửu Phong, Lãnh Vô Phong, ba vị thiếu chủ đã chết mất hai người, còn lại một vị thiếu chủ, tại thời điểm Thiên Nguyên cổ tinh mở ra, chỉ sợ một cây chẳng thể chống vững cả nhà.

Sau khi Thiên Hàn tộc trưởng trầm ngâm, liền nói ra: "Đi đến tổ địa, kêu bọn họ tỉnh lại đi!"

Bên trong Kiếm Linh nhất tộc tổ địa có yêu nghiệt hoặc đang ngủ say, hoặc đang bế quan tiềm tu.

Thiên Hàn nhất tộc là Vương tộc, làm sao có thể không có người, nhưng tùy tiện đánh thức những tên yêu nghiệt này, chỉ sợ sẽ dẫn tới sự bất mãn của những người này.

Tất cả trưởng lão có chút do dự.

"Không có gì phải do dự, bọn họ cũng là một thành viên của Thiên Hàn nhất tộc, thời điểm hiện tại cũng không thể có kỵ nhiều như vậy."

Thiên Hàn tộc trưởng nói với giọng lạnh lùng.

"Được thôi!"

Các trưởng lão gật gật đầu, tiến về tổ địa Thiên Hàn để đánh thức một yêu nghiệt đang ngủ say.

Sau đó không lâu.

Bên trong Thiên Hàn tổ địa, một nam tử thanh niên từ trong quan tài kiếng bỗng nhiên mở to hai mắt ra, trên người có một trận hàn khí lạnh thấu xương tiêu tán ra.

"Loại khí tức đại đạo này... Không đúng, lúc này, còn chưa phải lúc ta cần phải tỉnh lại, vì sao đột nhiên ta lại tỉnh lại!"

Ánh mắt thanh niên nam tử này trầm xuống, nhìn trưởng lão trước mắt lạnh giọng nói ra.

Trưởng lão kia bất đắc dĩ, đành phải nói ra sự tình hiện tại.

"Ha... Thiên Kiếm trong truyền thuyết sao? Ngược lại cũng có mấy phần thú vị, thôi, Thiên Nguyên cổ tinh sắp mở ra, có lẽ, cũng nên là lúc này."

Thanh niên nam tử từ tốn nói.

Hắn từ trong quan tài kiếng đi ra, nhìn qua bầu trời vô tận, nỉ non nói: "Thất tinh liên châu, cửu vương quy vị! Cửu vương, sẽ hiện thế vào thời điểm thất tinh liên châu lần này sao?"

Một bên khác.

Một tòa hạp cốc tràn ngập phong bạo vô tận.

Một nữ tử vóc có dáng yểu điệu tuyệt mỹ khoanh chân ngồi ở trong cơn bão táp, bốn phía có phù văn vờn quanh, bên trong ba búi tóc đen giống như có đạo vận vô hình vờn quanh, giống như một vị nữ tiên vương cao cao tại thượng.

Bỗng nhiên, nữ tử mở hai mắt ra, phong bạo vô tận kia cũng từ từ tiêu tán đi.

Ngay sau đó, một tỳ nữ đi tới: "Thiếu chủ, có tin tức của nhị tiểu thư."

"Há, nàng ở đâu?"

"Nghe nói nàng từng xuất hiện ở cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương, hiện tại đang đi theo ở bên cạnh Thiên Kiếm."

"Thiên Kiếm? Nhân vật trong truyền thuyết?"

"Đúng, truyền thuyết là có thật, Thiên Kiếm ra đời ở Kiếm Linh nhất tộc..." Tỳ nữ nói ra tin tức có liên quan đến Sở Cuồng Nhân.

"Thú vị."

Tuyệt mỹ nữ tử lộ ra một tia dị sắc: "Kiếm Linh nhất tộc và Phong tộc ta xưa nay giao hảo, nếu tiểu muội ở bên cạnh hắn, cũng sẽ không có chuyện gì, tiếp tục chú ý đến động tĩnh của hắn đi."

"Vâng."

Trong tinh không.

Một tòa cung điện kim sắc được vô số phù văn màu vàng bao trùm, khí tức tràn ngập tôn quý đứng sừng sững phía trên một hành tinh.

Mà vào hôm nay, ở trong cung điện đó, một thanh niên tóc vàng mày kiếm mắt sáng bỗng nhiên mở to hai mắt ra: "Ta cảm nhận được, mảnh vỡ cuối cùng, đã hiện thế!"

Chương 1706: Đế Thiên Thu, các ngươi muốn theo đuôi ta sao? Chỉ điểm cho Lạc Tuyết

"Mảnh vỡ cuối cùng đã hiện thế!"

Trong tòa cung điện kim sắc, trong mắt thanh niên tóc vàng lộ ra một tia dị sắc.

Hắn cảm nhận một hồi, lập tức nhìn về một phương hướng, nỉ non nói: "Nơi đó chính là... Cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương, vậy mà lại ở nơi đó."

"Người đâu."

Chỉ chốc lát, nguyên một đám tu sĩ mặc trên người áo giáp kim sắc đi đến trước mặt thanh niên, bên trong này không thiếu những tồn tại đạt tới cảnh giới Đại La, nhưng mỗi một người đều vô cùng tôn kính đối với thanh niên tóc vàng.

Đơn giản là vì người ở trước mắt này, có một cái tên... Đế Thiên Thu!

Đế Thiên Thu đệ nhất bảng Thiên Thần!

"Mảnh vỡ cuối cùng ta tìm kiếm đã hiện thế, ở ngay bên trong cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương, đi tìm một chút, đang ở trong tay ai, mang về đây."

"Vâng."

Một đám thị vệ kim giáp khẽ gật đầu, lập tức rời đi.

Mà sau khi nhiều thị vệ kim giáp rời đi, mấy đạo thân ảnh lại lần nữa xuất hiện, bên trong mấy người kia, có nam có nữ, tu vi vô cùng cường đại, nếu là người quen thuộc với yêu nghiệt trên bảng Thiên Thần ở chỗ này, nhất định có thể nhận ra, mấy người kia, đều là nhóm yêu nghiệt có vị trí cực kỳ cao bên trong bảng Thiên Thần.

Trong đó, một người cầm đầu, chính là người xếp hạng thứ bảy bên trong bảng Thiên Thần, Đế Lưu Phương của Đế Vương nhất tộc!

"Mảnh vỡ cuối cùng đã hiện thế, ngươi không tự mình xuất thủ sao?"

Đế Lưu Phương chính là một thanh niên tóc trắng, mày kiếm mắt sáng, khóe miệng mang theo một nụ cười nhàn nhạt, dường như không có chuyện gì trên thế giới này có thể khiến đối phương để ở trong lòng.

"Ta đã chuẩn bị đột phá đến cảnh giới ngũ khí, tạm thời không tiện xuất thủ, mặt khác, Thiên Nguyên cổ tinh sắp mở ra, ta cũng phải chuẩn bị một phen."

"Ha, mảnh vỡ cuối cùng đã hiện thế, xem ra, cuối cùng cũng có thể đạt được một cọc tâm nguyện."

Trên mặt Đế Lưu Phương toát ra một tia hưng phấn: "Qua nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có thể khôi phục thân thể hoàn chỉnh."

Không chỉ có hắn, mấy tên yêu nghiệt ở phía sau hắn, cũng ào ào nở ra nụ cười.

Ở một bên khác.

Bên trong tinh không.

Sở Cuồng Nhân ngồi ở trên chiến thuyền, cách đó không xa còn có hai chiếc chiến thuyền theo sau.

Chính là hai người Phong Tình Tuyết, Lạc Tuyết.

Các nàng không biết vì nguyên nhân gì, sau khi kết thúc thí luyện ở cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương, lại đi theo sau.

"Các ngươi cứ muốn theo đuôi ta như vậy sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, giọng nói truyền vào trong tai hai người Lạc Tuyết, Phong Tình Tuyết, cho dù là các nàng, trên mặt cũng không khỏi hiện ra một vệt đỏ ửng như nắng chiều.

Đồng thời, cũng có chút xấu hổ.

Phải biết, các nàng đều là thần nữ có tiếng tăm lừng lẫy ở vũ trụ Thiên Nguyên đó.

Ngày bình thường, cao cao tại thượng, không biết có bao nhiêu nam nhân cam tâm tình nguyện quỳ gối dưới gấu quần của các nàng, nhưng bây giờ, bản thân chủ động đi theo, vậy mà còn bị đối phương chê cười? ?

Chuyện này còn có thiên lý nữa hay không? ?

"Thiên Kiếm này, chẳng lẽ trong đầu ngoài kiếm ra, thì không có thứ khác đấy chứ?"

Phong Tình Tuyết âm thầm nói.

Nàng lấy ra một tấm gương, nhìn lấy khuôn mặt trong gương rồi lộ ra nụ cười.

"Mặt mũi này, da thịt này, con mắt này, trên thế giới này có được mấy nữ tử mê người như ta chứ? Gia hỏa này, thế mà một chút cũng không hề động tâm sao?"

Không giống với Phong Tình Tuyết trang điểm lộng lẫy, Lạc Tuyết lộ ra vẻ lạnh nhạt hơn nhiều, tính tình của nàng vốn đã lãnh đạm, ngoại trừ kiếm ra, cũng không hiểu rõ đối chuyện tình cảm, lần này chủ động đi theo đằng sau Sở Cuồng Nhân, cũng là bởi vì kiếm đạo của đối phương thật sự quá hấp dẫn nàng.

"Thiên Kiếm, lần này ta theo ngươi, ta muốn luận bàn với ngươi một phen." Lạc Tuyết trực tiếp mở miệng cho thấy ý đồ đến đây.

Sở Cuồng Nhân nhìn nàng một cái, biết nếu như mình không đồng ý, đối phương không biết sẽ theo hắn tới khi nào, nhẹ gật đầu: "Có thể."

Lời nói vừa dứt.

Thân ảnh Lạc Tuyết biến mất không thấy dấu vết, đi đến phía trên tinh không.

Thanh trường kiếm bên hông nàng vang lên một tiếng leng keng, bỗng nhiên ra khỏi vỏ, gió tuyết vô tận, bao phủ ra, đóng băng hư không.

Không giống với hàn băng chi đạo của Lãnh Vô Phong, tuy Lạc Tuyết cũng có chút quan hệ với thuộc tính hàn, nhưng hơn hết chính là một luồng kiếm ý lãnh đến tận xương!

"Xin chỉ giáo!"

Trong mắt Lạc Tuyết lộ ra một tia hưng phấn, thân thể mềm mại kéo căng ra, đùi ngọc chuyển động, tay cầm trường kiếm, người kiếm hợp nhất, hóa thành một đạo kiếm quang bay vút về phía Sở Cuồng Nhân.

Tốc độ của một kiếm này cực kỳ mãnh liệt, vô cùng cường đại.

Cho dù Lăng Phi là một kiếm khách, cũng không thể thấy rõ kiếm chiêu này, chớ nói chi là ngăn cản.

Nhưng Sở Cuồng Nhân từ từ đứng dậy từ trên chiến thuyền, ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm quang lưu chuyển trên đầu ngón tay, nhẹ nhàng điểm một cái về phía một phương trong hư không.

Một tiếng leng keng vang lên, mũi kiếm và đầu ngón tay trực tiếp va chạm.

Từng đạo từng đạo tiên huy kình khí bắn ra.

"Kiếm của ngươi, rất nhanh, nhưng sức mạnh còn chưa đủ."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, kiếm chỉ chuyển động, kiếm khí càng thêm mãnh liệt từ trong đó phun trào ra ngoài, trong chớp mắt đã tuỳ tiện bức lui Lạc Tuyết.

"Lại đến!"

Tay Lạc Tuyết cầm trường kiếm, kiếm chiêu liên miên bất tuyệt, liên tiếp công kích về phía Sở Cuồng Nhân.

Giá lạnh chi khí vô tận, bao phủ một phương hư không.

Nhưng chỉ thấy Sở Cuồng Nhân vận dụng kiếm chỉ, kiếm quang bay múa, trong lúc giơ tay nhấc chân đều là bất thế chi uy, dễ dàng phá nát từng kiếm chiêu của Lạc Tuyết.

Hàn Tinh Vũ ở cách đó không xa tập trung tinh thần nhìn một trận chiến này.

Nàng là Hàn Sương Kiếm Thể, thích hợp tu luyện hàn băng kiếm đạo nhất, mà đạo của Lạc Tuyết có chút cùng loại với nàng, một trận chiến này rất có lợi đối với nàng!

Lăng Phi cũng không dám qua loa, quan sát nhất cử nhất động của Sở Cuồng Nhân.

"Thiên Kiếm chi đạo, quả nhiên là chí cao vô thượng, bất luận là kiếm pháp nào trong tay hắn cũng đều đạt đến tình trạng xuất thần nhập hóa."

"Không, đây là vô chiêu vô thức."

Lăng Phi nhìn Sở Cuồng Nhân, có ngộ tính.

Một trận chiến này, kéo dài một canh giờ, Lạc Tuyết gần như muốn sử dụng tất cả chiêu thức của bản thân một lần, nhưng vẫn không đả thương được một phân một hào nào của Sở Cuồng Nhân như cũ.

Nhưng nàng lại không nhụt chí chút nào, ngược lại, còn vô cùng kích động.

Bởi vì đấu một trận này với Sở Cuồng Nhân, khiến cho nàng cảm ngộ ra rất nhiều thứ, đối với việc lý giải kiếm đạo của bản thân, đã tăng lên thêm một cấp độ.

"Đa tạ Thiên Kiếm chỉ điểm."

Lạc Tuyết thu hồi trường kiếm, chắp tay rồi nói ra với Sở Cuồng Nhân.

"Tiện tay mà thôi, ta cũng chờ mong ngươi sẽ trở nên mạnh hơn, có thể mang đến thêm nhiều niềm vui thú hơn cho Thiên."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe được lời hắn nói, tâm thần của mấy người ở nơi này đều nhịn không được mà chấn động.

"Thiên Kiếm là đang bồi dưỡng đối thủ sao? !"

"Năng lực của Thiên Kiếm, cao thâm khó dò, bên trong một đời trẻ tuổi, không có đối thủ, cho nên hắn đang dự định bồi dưỡng đối thủ cho bản thân mình sao?"

Mấy người Lăng Phi thầm nghĩ.

Phải biết rằng, ai cũng ước gì bản thân mình vô địch khắp thiên hạ, không có đối thủ.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại có phương pháp trái ngược, bồi dưỡng đối thủ cho bản thân, tâm trí như vậy, thật khiến cho bọn họ tin phục.

"Thiên Kiếm không chỉ có năng lực ngang trời, mà còn có lòng dạ hơn trời!"

Lăng Phi cảm khái một câu.

Mà Lạc Tuyết cũng hít sâu một hơi, trịnh trọng nói: "Ta sẽ không làm cho ngươi thất vọng, một ngày nào đó, kiếm trong tay của ta, chắc chắn sẽ khiến cho ngươi phải kinh thán!"

"Thiên, rất mong chờ."

"Cáo từ."

Lạc Tuyết chắp tay quay người rời đi.

Nhìn lấy bóng lưng nàng rời đi, ánh mắt Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, sau đó nhìn về phía Phong Tình Tuyết: "Chuyện ở cổ đạo đã xong, ngươi, còn muốn đi theo sao?"

"Xưa nay Phong tộc và Kiếm Linh nhất tộc có giao hảo, Thiên Kiếm đừng khách khí như vậy."

Phong Tình Tuyết thu hồi tấm gương trong tay, rồi lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ với Sở Cuồng Nhân.

Chỉ tiếc, Sở Cuồng Nhân như không nhìn thấy: "Tùy ngươi thôi."

Nói xong, hắn liền quay người rời đi, đi đến một gian lầu các trên chiến thuyền, chuẩn bị bế quan tu hành.

Chương 1707: Thương Thánh cổ tinh, đế vương quân bá đạo

Trên một gian lầu các bên trong chiến thuyền.

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, lấy ra một thần quả màu trắng, chính là Tiên Hải Thần Quả có được từ trong bảo khố của Tinh Hà Thần Vương!

"Có thần quả này, tiên nguyên chi hoa trong cơ thể của ta, nói thế nào cũng có thể tăng lên đến mấy phẩm?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn ăn thần quả, trong chốc lát, một luồng sức mạnh tiên nguyên vô cùng bàng bạc từ trong cơ thể hắn bỗng nhiên nổ tung, tràn ngập toàn thân!

Luồng sức mạnh tiên nguyên này, quá mênh mông, giống như biển lớn mênh mông vô biên vô tận.

Nếu không phải Sở Cuồng Nhân có Duy Nhất Bản Nguyên Thể, thì có lẽ luồng sức mạnh tiên nguyên này đủ khiến cho hắn nổ tung, nhưng dù vậy, trên người hắn vẫn có từng đạo tiên huy tiêu tán ra như cũ, sức mạnh tiên nguyên đan xen trong đó đánh thẳng vào bốn phương tám hướng, may mắn là bên trong lầu các này hắn có bày ra cấm chế dày đặc, nên mới không tạo ra động tĩnh quá lớn.

"Hiệu quả của tiên quả này, quả nhiên rất mạnh mẽ!"

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên.

Hắn không nói hai lời, bắt đầu vận chuyển tiên nguyên trong cơ thể, từ từu luyện hóa tiên quả.

Mà tiên nguyên chi hoa, cũng đang từ từ tăng lên.

Ngay tại khoảng thời gian Sở Cuồng Nhân đang bế quan, mấy người Lăng Phi đưa chiến thuyền đi tới phía trên một cổ tinh.

"Thương Thánh cổ tinh, cuối cùng cũng đã tới."

Thương Thánh cổ tinh, chính là hành tinh chuyên môn xử lí các loại hoạt động mậu dịch bên trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Thương Thánh cổ tinh này, phân bổ ở khắp các nơi trên vũ trụ, lệ thuộc vào Thương Vương nhất tộc.

Thương Vương nhất tộc, chính là gia tộc chuyên môn xử lí các hoạt động thương nghiệp, nghe nói bọn họ tích lũy nhiều tài phú, có thể mua được mười phần trăm vũ trụ Thiên Nguyên này, tuy không biết lời đồn thực hư thế nào, nhưng cũng đủ để chứng minh tài phú của Thương Vương nhất tộc thực sự hùng hậu, nhưng lại không có mấy người dám đánh chủ ý lên đống tài phú này.

Bởi vì Thương Vương nhất tộc còn là một trong những Cổ Vương tộc bên trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Mà với mạng lưới quan hệ cực kỳ phức tạp, có thương nghiệp lui tới với thế lực khắp nơi, dính đến lợi ích của khắp các thế lực, dây mơ rễ má, vì thế, nên không có ai dám tuỳ tiện làm loạn.

"Hiện tại cũng nên đến Thương Thánh cổ tinh để mua thêm một số đồ vật."

Lăng Phi âm thầm nghĩ tới.

Bởi vì Sở Cuồng Nhân còn chưa xuất quan, hắn cũng không dám tùy tiện tìm chỗ để ngừng thuyền, mà lại để Hàn Tinh Vũ ở yên tại chỗ, tự mình xuống thuyền đi mua sắm một số vật tư.

Trong tinh không.

Mấy chục đạo kim quang nhấp nháy lướt qua, đi tới Thương Thánh cổ tinh.

Người cầm đầu, chính là một nam tử mặc trên người chiến giáp kim sắc, trên mặt có một vết sẹo.

Ánh mắt nam tử này lạnh lùng nhìn thoáng qua Thương Thánh cổ tinh, sau đó nhìn một khối ngọc bội tỏa ra quang huy óng ánh ở trong tay, thản nhiên nói: "Nơi này là Thương Thánh cổ tinh, mảnh vỡ khí tức đã dừng lại ở chỗ này, tất nhiên bọn họ sẽ cần mua một số vật tư mới có thể tiếp tục di chuyển, đi, tìm ra bọn họ cho ta."

"Vâng! !"

Mấy chục đạo kim quang phân tán ra, bắt đầu dò xét các nơi trên Thương Thánh cổ tinh, mà không ít người cũng chú ý tới bọn họ, không khỏi vô cùng kinh ngạc.

"Những người này là... đế vương quân của Đế Vương nhất tộc! !"

"Trời đất, tại sao đế vương quân lại xuất hiện ở đây, bọn họ muốn làm gì vậy? !"

"Ông trời ơi..."

Mọi người vô cùng kinh ngạc, bàn luận ầm ĩ.

Lăng Phi mua sắm vật dụng ở ngay phía trên cổ tinh cũng không nhịn được mà cau mày lại: "Đế vương quân, sao những người này lại tới đây, đi ngang qua sao?"

Đế vương quân, chính là binh lính do Đế Vương nhất tộc tinh thiêu tế tuyển, tu vi của mỗi một người đều không hề tầm thường.

Vào thời điểm mỗi khi bọn họ xuất hiện, thường sẽ đại biểu cho ý chí của Đế Vương nhất tộc, mà Đế Vương nhất tộc, chính là một trong những Vương tộc cổ xưa nhất của vũ trụ Thiên Nguyên, cho dù là ở bên trong Cổ Vương nhất tộc, cũng là gia tộc đứng đầu, bên trong toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên, gần như không có bao nhiêu thế lực có thể chống lại bọn họ, không thẹn với danh tiếng đế vương.

"Được rồi, mua đồ xong rồi, chuẩn bị rời đi thôi."

Lăng Phi nỉ non nói.

Sau khi mua hết vật tư, hắn liền quay trở về chiến thuyền.

Thế nhưng thời điểm hắn sắp đưa chiến thuyền rời đi, một đế vương quân mặc trên người kim giáp liền ngăn cản trước mặt hắn.

"Các ngươi tạm thời không thể rời đi."

"Vì sao chứ?"

Lăng Phi cau mày lại.

"Chúng ta có chút việc muốn hỏi các ngươi." Đế vương quân lạnh nhạt nói.

Chỉ chốc lát, nguyên một đám người của đế vương quân xông tới, rất nhanh liền vây chặt bọn người Lăng Phi, Hàn Tinh Vũ và Phong Tình Tuyết đến một giọt nước cũng không thể lọt.

"Các ngươi đang muốn làm gì?"

Phong Tình Tuyết có chút bất mãn nói ra.

Đế vương quân mặt thẹo cầm đầu không nói gì thêm, hắn nhìn một khối ngọc bội phát sáng trong tay, hai mắt tỏa sáng: "Đúng rồi, ngọc bội có cảm ứng cường liệt nhất đối với chiếc chiến thuyền này, nhất định chính là ở chỗ này, tìm cho ta, tìm ra mảnh vỡ đó cho ta!"

"Làm càn!" Lăng Phi không thể nhịn được nữa, lạnh lùng nói ra: "Nơi này là thuyền của Kiếm Linh nhất tộc, cho dù là đế vương quân, nói tìm thì tìm, cũng không khỏi quá mức bá đạo đi!"

"Há, người của Kiếm Linh nhất tộc." Ánh mắt nam tử mặt sẹo cầm đầu lóe lên, lập tức thản nhiên nói: "Ta chính là Thiên Hồng của đế vương quân, ta hoài nghi phía trên thuyền của các ngươi có đồ vật mà chúng ta luôn tìm kiếm, mời các ngươi để cho chúng ta tìm một chút, mặt khác cũng mời các ngươi mở Càn Khôn giới ra để cho chúng ta điều tra."

Sau khi nghe được là người của Kiếm Linh nhất tộc, Thiên Hồng cũng không bởi vì việc này mà có chỗ cố kỵ, ngược lại càng đưa ra thêm yêu cầu quá phận.

Không chỉ muốn tìm trên thuyền, còn muốn tìm tòi cả trong Càn Khôn giới.

Điều này khiến cho sắc mặt của mấy người Lăng Phi vô cùng âm trầm.

"Đế vương quân, các ngươi có tư cách gì mà làm như thế? !"

Phong Tình Tuyết lạnh giọng nói ra: "Thế nào, chẳng lẽ các ngươi muốn đồng thời khai chiến với Phong tộc, Kiếm Linh nhất tộc chúng ta sao? !"

"Mời mấy vị phối hợp thật tốt."

Thiên Hồng từ tốn nói.

Nếu như là trước đó, có lẽ hắn sẽ đưa ra biện pháp tiếp cận ôn hòa hơn, nhưng mảnh vỡ kia là chuyện rất quan trọng, hắn cũng không quan tâm được nhiều như vậy.

Lại nói, tuy Kiếm Linh nhất tộc, Phong tộc cũng là Vương tộc, nhưng so với Cổ Vương tộc vẫn có chút khoảng cách.

Chớ nói chi là, Đế Vương nhất tộc lại sừng sững đứng trên đỉnh ở bên trong Cổ Vương tộc.

Chỉ cần bọn họ không ra tay giết người, sau khi làm xong chuyện này, tùy tiện nhận lỗi, nói hai ba câu xin lỗi cũng không khác biệt lắm, căn bản không cần để ý.

"Nếu chúng ta không muốn thì sao?"

"Vậy chúng ta đành phải đưa ra một số biện pháp cường ngạnh."

Thiên Hồng từ tốn nói, sau đó khoát tay áo.

Nhất thời, nguyên một đám đế vương quân mặc trên người chiến giáp kim sắc xông ra, lấy binh khí ra, khóa chặt mấy người Phong Tình Tuyết.

"Hỗn trướng! !"

Lăng Phi cắn răng, sắc mặt âm trầm.

Bên trong đế vương quân phía đối diện, có mấy tên Đại La, tên Thiên Hồng cầm đầu kia, khí tức còn cực kì không đơn giản, rất có thể là cường giả Đại La ngũ khí cảnh.

Sở Cuồng Nhân đang bế quan, với thực lực của bọn họ, muốn phản kháng cơ bản là không có khả năng.

Nhưng ở trước công chúng, bị soát người, bị tìm thuyền, truyền đi, mặt mũi của Kiếm Linh nhất tộc phải để vào đâu đây?

Còn có, trên chiến thuyền này có đồ vật gì, Lăng Phi biết rõ rành rành, đều là của bọn họ, chẳng lẽ bọn người đế vương quân lục ra được cái gì, liền phải cho bọn họ sao? ?

Sở Cuồng Nhân đang còn bế quan, nếu như quấy rầy đến hắn, thì phải làm sao đây?

"Nếu các ngươi muốn tìm thuyền, trước hết phải qua cửa ải của ta."

Lăng Phi lạnh giọng nói ra.

"Đánh bại ngươi, cũng không phải là một việc quá khó."

Thiên Hồng cười lạnh một tiếng, vừa sải bước ra, đi tới trên đầu Lăng Phi, đưa tay đè xuống một chưởng, Đại La ý rộng rãi bàng bạc, trực tiếp nghiền ép xuống!

Ầm! !

Chỉ thấy hư không trực tiếp nổ tung.

Sắc mặt Lăng Phi đại biến, xuất thủ ngăn cản, nhưng lại bị một chưởng áp nằm rạp trên mặt đất, đột nhiên phun ra một ngụm máu, khó có thể động đậy!

Chương 1708: Thanh kiếm kia, ngươi không có tư cách đụng, một kiếm trảm ngươi

"Kiếm Linh nhất tộc đúng là càng ngày càng xuống dốc."

Thiên Hồng nhìn thoáng qua Lăng Phi, trên mặt lộ ra một nụ cười khinh thường.

Nghe được lời này của hắn, Lăng Phi liều mạng giãy dụa, thúc giục khí tức đến cực hạn, muốn đứng dậy, nhưng lại bị đối phương dùng một tay trấn áp gắt gao.

"Ngươi so sánh với ta, kém nhiều lắm, làm sao có thể thoát khỏi sự khống chế của ta?"

"Dừng tay!"

Phong Tình Tuyết, Hàn Tinh Vũ bên cạnh ngồi không yên, xuất thủ về phía Thiên Hồng, nhưng lại bị đế vương quân còn lại trấn áp.

Phong Tình Tuyết là yêu nghiệt trên bảng Thiên Thần, thực lực mạnh hơn một chút, nhưng cũng không phải đối thủ của những người này.

Còn về Hàn Tinh Vũ thì càng không cần phải nói, cũng chỉ có tu vi Kim Tiên, bị trực tiếp đánh bay ra ngoài, đập trên boong tàu, Vô Đạo trong tay cũng bay ra ngoài, đứng ở boong tàu.

Mà sau khi Thiên Hồng nhìn thấy Vô Đạo, hai mắt tỏa sáng: "Thanh kiếm này, ngược lại cũng có chút thú vị."

Hắn muốn xuất thủ đi lấy.

Nhưng vào lúc này, phía trên trường kiếm đen nhánh có một luồng kiếm áp lạnh thấu xương khuếch tán ra!

Thiên Hồng đột nhiên không có cách nào tới gần, ánh mắt hắn hơi hơi lóe lên: "Bảo bối tốt, không nghĩ tới lần này còn có thu hoạch ngoài ý muốn."

Hắn thúc giục tu vi, đưa tay chộp về phía Vô Đạo.

Nhưng ngay lúc này, một giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang lên: "Thanh kiếm kia, ngươi không có tư cách đụng vào."

Lời nói vừa dứt, dường như Vô Đạo cảm ứng được cái gì đó, bộc phát ra kiếm áp còn mạnh hơn trước, Thiên Hồng bị bức lui ra ngoài ngay lập tức, sắc mặt hơi đổi một chút, nhìn về phía một gian lầu các bên trong chiến thuyền.

Lầu các kia, đứng sừng sững ở phía trên chiến thuyền, giọng nói cũng phát ra từ nơi này.

"Hừ, là ai, dám ở trước mặt chúng ta giả thần giả quỷ!"

"Lên!"

Nguyên một đám đế vương quân đi quađến vây quanh lầu các

Một tiếng kẽo kẹt vang lên.

Lầu các tự động mở ra.

Chỉ thấy một bóng người mặc trên người một bộ bạch y từ từ đi ra, tiên huy vờn quanh, khí tức của hắn, mênh mông như bầu trời, như đại hải, cuồn cuộn, thâm sâu khó dò!

"Hạng người vô năng, ai cho phép các ngươi động võ ở trước mặt Thiên? !"

Một tiếng quát lạnh vang lên.

Sở Cuồng Nhân phất ống tay áo một cái, một luồng sức mạnh tiên nguyên cuồn cuộn thâm sâu khó lường bao phủ ra, trực tiếp quét bay mười đế vương quân ở chung quanh ra khỏi chiến thuyền.

Chỉ một chiêu này, liền khiến cho ánh mắt Thiên Hồng ngưng trọng, lại nghe được Sở Cuồng Nhân tự xưng là Thiên, trong lòng của hắn dần dần ngưng trọng.

"Tự khoe là Thiên? Xem ra, ngươi chính là Thiên Kiếm gây ra huyên náo xôn xao gần đây."

Trên đường truy đuổi mảnh vỡ, Thiên Hồng nghe nói không ít lời đồn có quan hệ với Thiên Kiếm, mặc dù không chính thức gặp mặt, nhưng cũng có thể đoán ra thân phận của Sở Cuồng Nhân.

"Tự tiện lên thuyền, làm tổn thương tuỳ tùng của Thiên, sai lầm của ngươi, chỉ có thể... Lấy cái chết tạ tội!"

Sở Cuồng Nhân cũng không nói thêm gì, ánh mắt ngưng trọng, trong cơ thể có từng đạo kiếm khí bắn ra, như sóng to phun trào, tàn phá bừa bãi bốn phương tám hướng!

Kiếm khí khóa chặt tất cả đế vương quân ở chỗ này, làm sắc mặt của bọn họ đại biến, ào ào xuất thủ chống cự.

Nhưng kiếm khí của Sở Cuồng Nhân, làm sao có thể dễ dàng ngăn cản như vậy?

Tu sĩ phía dưới Đại La, gần như là chạm vào tất vong!

Trong một nháy mắt, từng làn từng làn sương máu liên tục nổ tung trên không trung, mấy chục đế vương quân, chỉ còn lại rải rác bảy tám người.

Còn về những người còn lại, đã ngã xuống toàn bộ! !

Nhìn thấy cảnh này, những người xung quanh không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, khiếp sợ không gì sánh nổi.

"Hắn lại dám đối địch với Đế Vương nhất tộc? !"

"Kiếm khí thật là khủng khiếp!"

"Phía dưới Đại La, chạm vào tất vong, nhưng đây còn chỉ là kiếm khí phóng thích đơn giản, nếu như xuất thủ toàn lực, thì sẽ kinh khủng đến mức nào? !"

Phía trên Thương Thánh cổ tinh trực tiếp sôi trào.

Nguyên một đám tu sĩ nghị luận ầm ĩ, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo chấn kinh.

Mà sắc mặt Thiên Hồng cũng vô cùng khó coi: "Cho dù ngươi là Thiên Kiếm, cũng không chịu nổi đại giới khi đối địch với Đế Vương nhất tộc!"

"Đế vương? Ta chính là Thiên còn cao hơn trời, đế vương có thể làm khó dễ được ta?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

"Hừ."

Thiên Hồng hừ lạnh một tiếng, sau đó, hắn thấy được giới chỉ trong tay Sở Cuồng Nhân, ngọc bội trong tay cũng đang bắt đầu chuyển động sau khi đối phương hiện thân.

"Đúng là ở trên thân thể ngươi!"

Thiên Hồng hơi kinh ngạc: "Giao ra giới chỉ trong tay ngươi, hành động vừa rồi của ngươi, ta có thể coi như cái gì cũng chưa từng xảy ra."

"Há, đáng tiếc, hành vi của các ngươi, đã chọc giận Thiên, chỉ có một con đường chết."

Sở Cuồng Nhân cũng nhìn ra đối phương đến đây vì giới chỉ trong tay mình.

Giới chỉ này, là một món bảo vật hắn lấy được trong bảo khố của Tinh Hà Thần Vương, dường như trong đó ẩn chứa một đạo tàn hồn, không nghĩ tới, có thể dẫn tới sự ngấp nghé của Đế Vương nhất tộc.

Nhưng mà, hắn cũng không có dự định giao ra giới chỉ.

"Vậy cũng chỉ có thể cho ngươi đi chết!"

Thiên Hồng và mấy cảnh giới Đại La còn lại phía sau hắn xuất thủ

trong nháy mắt.

"Đại La Hoàng Thiên Chưởng! !"

"Thiên Đế Kiếm Quyết!"

Có người dùng chưởng, chưởng ấn màu vàng óng trùng trùng điệp điệp, giống như một vùng trời trấn áp về phía Sở Cuồng Nhân!

Có người dùng kiếm, trường kiếm vàng rực chém xuống, hiện ra một hư ảnh đế vương.

Mà thực lực của Thiên Hồng mạnh nhất, song chưởng vận hóa Đại La ý, thần quang sáng chói lưu truyền ở trong lòng bàn tay, hình thành vô số đạo văn huyền diệu, đúng là bao trùm bốn phương tám hướng, hình thành một lực trường vô hình!

"Duy ta độc tôn, lĩnh vực đế vương! !"

Đây là một loại pháp môn tu hành cực kỳ cường đại bên trong Đế Vương nhất tộc, có thể biến một phương thiên địa thành chiến trường có lợi cho mình, áp chế đối phương.

Cùng loại với kết giới trận pháp.

Lĩnh vực đế vương này vừa ra, Sở Cuồng Nhân liền cảm giác dường như trên người bị vô số cổ tinh ngăn chặn.

Mà cực chiêu của mấy Đại La còn lại, đã gào thét mà đến!

"Dạng thủ đoạn này, cũng muốn nghịch thiên sao? Hai chữ, ngây thơ!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, mỗi loại kiếm ý đan xen ở đầu ngón tay hắn chảy ra, điểm ra một chỉ, kiếm khí doạ người vô biên vô tận, ẩn chứa sức mạnh sinh tử luân hồi, đổ xuống!

Vài luồng năng lượng ầm ầm va chạm, một số hành tinh ở xung quanh, trực tiếp bị phá nát!

Mà ở bên trong cơn bão năng lượng cuồng loạn này, bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, đi đến trước mặt ba người Lăng Phi, Hàn

Tinh Vũ, Phong Tình Tuyết, phất tay áo lên, đưa bọn họ ra khỏi chiến đấu phạm vi.

"Rời đi trước!"

Lăng Phi cắn răng, trong mắt lộ ra một tia không cam lòng.

Bọn họ tiếp tục lưu lại nơi này, chỉ sẽ trở thành gánh nặng của Sở Cuồng Nhân, ba người bay đến Thương Thánh cổ tinh, phía trên cổ tinh này có khắc một lượng lớn phù văn, không dễ dàng bị phá hư như vậy.

Chiến thuyền nổ tung, hóa thành bụi bặm trong vũ trụ.

Mà trận chiến của Sở Cuồng Nhân và mấy đế vương quân cảnh giới Đại La, vẫn còn tiếp tục.

Nhìn thoáng qua chiến thuyền bị phá hư, ánh mắt của Sở Cuồng Nhân ngưng trọng: "Các ngươi, khiến Thiên nổi nóng."

Hắn cầm lấy Vô Đạo ở bên cạnh.

Vô Đạo tới tay, kiếm áp không có gì sánh kịp phóng lên tận trời!

"Kiếm, vạn tượng! !"

Một kiếm chém ra, kiếm ý diễn hóa tự nhiên vạn tượng, sinh tử luân hồi!

Một đạo kiếm ảnh kinh thiên vắt ngang mà ra, xé rách tinh không, chém về phía một Đại La Kim Tiên, người kia khó có thể chống cự luồng sức mạnh này, liền bị kiếm khí trảm bạo ngay tại chỗ! !

Mà mấy Đại La Kim Tiên còn lại cũng không khá hơn chút nào.

Ngoài Thiên Hồng ra, mấy người còn lại bị dao động của kiếm khí chém trúng, ào ào hóa thành sương máu rồi nổ tung, máu nhuộm tinh không!

Một kiếm, đúng là chém giết mấy cao thủ Đại La!

Sự cường đại của một kiếm này, khiến đồng tử của Thiên Hồng co rụt lại, hắn thét dài một tiếng, khí tức trên người nhảy lên tới cực hạn, bày ra toàn bộ tu vi!

Đại La ngũ khí, hắn diễn sinh ra được ít nhất ba đạo!

Ở bên trong Đại La ngũ khí cảnh, cũng coi là cường giả, so với cảnh giới tam hoa, có ưu thế tuyệt đối!

Nhưng đáng tiếc, người hắn gặp phải, không phải một cảnh giới tam hoa bình thường.

"Một kiếm, trảm ngươi!"

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Thiên Hồng, kiếm ý dồi dào phóng lên tận trời, điên cuồng đánh thẳng vào toàn bộ lĩnh vực đế vương!

Chương 1709: Trảm Thiên Hồng, một đạo kiếm ngân, Thương Thiên Bá Vương Thể

"Một kiếm trảm ngươi!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, kiếm ý trên người phun ra ngoài, điên cuồng đánh thẳng vào lĩnh vực đế vương!

Bị luồng sức mạnh này trùng kích vào, Thiên Hồng chỉ cảm thấy sức mạnh tiên nguyên trong cơ thể đang nhanh chóng tiêu hao: "Sức mạnh của Thiên Kiếm, đích thật là không hề tầm thường, vượt quá tưởng tượng!"

Hắn cũng không tiếp tục duy trì lĩnh vực đế vương, tập trung tất cả sức mạnh vào chiêu tiếp theo.

Đại La ý dồi dào tiêu tán ra, dung hợp vào tiên nguyên, hóa thành một pháp tướng đế vương mặc đế bào, đỉnh đầu đội mũ miện ở phía sau hắn: "Ngược lại ta muốn nhìn xem, ngươi dùng một kiếm trảm ta bằng cách nào! !"

Sau một tiếng hét dài, pháp tướng đế vương sau lưng Thiên Hồng đè xuống một chưởng về phía Sở Cuồng Nhân!

Chỗ mà bàn tay to lớn lướt đến, các hành tinh thay nhay sụp đổ!

Thần quang kim sắc, chiếu rọi một phương tinh không này, đế vương chi uy huy hoàng, hoàn toàn khóa chặt Sở Cuồng Nhân, ý đồ trấn áp kiếm ý của hắn!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, không lùi không tránh, tay cầm Vô Đạo, đứng lơ lửng trên không.

Tiên huy vô tận nở rộ!

Tiên huy màu trắng bên trong quang huy đế vương kim sắc, tự tạo thành một thế giới, không cách nào bị xâm nhập.

Kiếm ý lạnh thấu xương, càng thêm kiệt ngao bất thuần, vượt lên trên chúng sinh, căn bản không có khả năng bị đế vương Đại La ý của Thiên Hồng trấn áp.

"Một kiếm, vô địch!"

Vô Đạo trong tay Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên chém ra!

Một luồng kiếm ảnh tươi sáng chói mắt đột nhiên chém ra, kéo theo một luồng cổ kim vô địch chi ý! !

Đùng! !

Kiếm ảnh và cự chưởng của pháp tướng đế vương kia trực tiếp va chạm vào nhau!

Chỉ thấy cự chưởng vàng rực dần dần tan rã, sụp đổ!

Mà kiếm ảnh lại như thế chẻ tre, thẳng tiến không lùi, trực tiếp khóa chặt Thiên Hồng, luồng sức mạnh kia, khiến hắn cảm thấy uy hiếp tử vong to lớn! !

"Không! !"

"Điều đó không có khả năng! !"

Mặt mũi Thiên Hồng tràn đầy vẻ không thể tin, nhưng ở trước mặt một kiếm này, dù cho hắn không cam lòng đến đâu, cuối cùng cũng chỉ có thể tan thành mây khói!

Phía trên Thương Thánh cổ tinh, các tu sĩ thấy cảnh này không khỏi sợ hãi than vãn.

Đối với truyền thuyết Thiên Kiếm, bọn họ cũng đã được nghe nói không ít, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy thực lực của đối phương.

Tai nghe làm sao thật sự rung động bằng mắt thấy.

Không nói những người lần đầy nhìn thấy thực lực của Sở Cuồng Nhân, cho dù là ba người Lăng Phi, Phong Tình Tuyết, Hàn Tinh Vũ cũng cảm thấy chấn kinh.

"Thực lực của Thiên Kiếm, càng thêm cường đại!"

"Đúng vậy, thật đáng sợ."

Mà trên thực tế, Sở Cuồng Nhân đích thật là càng thêm cường đại so với trước khi bế quan.

Tiên nguyên chi hoa của hắn, đã đạt đến 18 phẩm!

Ở bên trong vũ trụ Bàn Cổ, gần như là trước đây chưa từng gặp, chí ít là sau kỷ nguyên Tiên Cổ, chưa từng xuất hiện.

Trong lịch sử của vũ trụ Thiên Nguyên, cũng vô cùng hiếm thấy.

"Tiên nguyên chi hoa 18 phẩm, linh hồn chi hoa 15 phẩm."

"Ừm, khoảng cách tới mục tiêu tam hoa đều đạt tới 24 phẩm, lại tiến thêm một bước."

Sở Cuồng Nhân hài lòng gật đầu.

Sau đó, hắn nhìn giới chỉ màu đen trong tay, không khỏi toát ra một tia suy tư: "Bảo vật có thể làm cho Đế Vương nhất tộc không tiếc bất cứ thứ gì đi tranh đoạt, đây là vật gì nhỉ?"

Thiên Hồng từng đề cập tới hai chữ mảnh vỡ.

Mà bên trong giới chỉ này, ẩn chứa một đạo tàn hồn.

Chẳng lẽ, mảnh vỡ này là chỉ tàn hồn, mảnh vỡ sau cùng... Chẳng lẽ còn tồn tại những tàn hồn còn lại sao?

Sở Cuồng Nhân không khỏi có chút hiếu kỳ.

"Xem ra, giới chỉ này càng ngày càng thú vị."

Sở Cuồng Nhân vuốt nhẹ giới chỉ màu đen trong tay, tiếp đó đi đến Thương Thánh cổ tinh, bảo Lăng Phi lại đi mua một chiếc chiến thuyền.

Còn về tiên tinh mua sắm chiến thuyền mới này, tất nhiên là lấy ra từ trên người đám Thiên Hồng, dù sao những người này đều đã chết, một số tiền tài, cũng bị Sở Cuồng Nhân cầm lấy.

Chiến thuyền mua xong, mấy người liền rời đi.

Trên chiến thuyền.

Lăng Phi quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân, trịnh trọng nói: "Thiên Kiếm, ta muốn mạnh hơn, xin ngươi hãy huấn luyện ta! Cho dù có khổ sở mệt mỏi tới đâu, ta đều nguyện ý kiên trì!"

Sau khi trải qua chuyện của đế vương quân, hắn đã biết mình nhỏ yếu đến cỡ nào.

Ở trước mặt Thiên Hồng, hắn căn bản không có nửa điểm sức mạnh phản kháng.

"Cường giả chân chính, không phải một lần là xong, không tích nửa bước không thể đến ngàn dặm, ngươi, cần ma luyện."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Sau, hắn ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo kiếm ý từ đầu ngón tay hắn bắn ra, khắc vào boong tàu cách đó không xa, lưu lại một đạo kiếm ngân.

Mấy người nhìn lại, chỉ thấy bên trong kiếm ngân kia ẩn chứa kiếm ý lạnh thấu xương, trong thoáng chốc, tinh thần của bọn họ bị luồng kiếm ý kia cuốn lấy, lâm vào một mảnh kiếm hải cuồn cuộn, vô biên vô tận!

Tựa như lúc nào cũng sẽ bị xé thành mảnh nhỏ.

"Từ hôm nay trở đi, các ngươi có thể nhìn kiếm ý bên trong kiếm ngân này, ma luyện kiếm ý của bản thân."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Vâng."

Mấy người gật gật đầu, mà sau khi Sở Cuồng Nhân lưu lại kiếm ngân, liền quay người rời đi.

Hắn còn có một ít chuyện muốn làm.

"Ngươi nhìn thấy cái gì?" Hàn Tinh Vũ nhìn lấy kiếm ngân, hiếu kỳ hỏi ở bên cạnh Lăng Phi.

"Ta thấy được một mảnh hải dương kiếm khí!"

"Ta thì không giống ngươi, ta thấy được một thế giới băng tuyết, một thế giới do vô số kiếm khí đan xen với băng tuyết mà thành!"

Hàn Tinh Vũ hít sâu một hơi nói.

"Ta nhìn thấy chính là gió, là ngọn gió ngao du khắp chân trời, không hề ngừng nghỉ!"

Phong Tình Tuyết nói ra.

Ba người liếc nhau, đều nhìn thấy vẻ ngạc nhiên trong mắt nhau.

Một đạo kiếm ngân, ba loại ý cảnh?

"Có lẽ còn không hết, Thiên Kiếm chi đạo, cao thâm khó dò, diễn hóa thiên địa tự nhiên, một kiếm hóa vạn pháp, có lẽ mỗi người sẽ nhìn thấy những vật khác nhau từ bên trong kiếm ngân này."

Lăng Phi hít sâu một hơi nói ra.

Mọi người vô cùng kinh thán.

Loại đạo này, bên trong một đời trẻ tuổi, gần như không người nào có thể so sánh.

Không.

Luận lý giải đối với kiếm đạo, đừng nói một đời trẻ tuổi, chỉ sợ toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên, đều không có bao nhiêu người có thể sóng vai với Sở Cuồng Nhân.

"Đời này may mắn đi theo Thiên Kiếm, ta không hối hận."

Lăng Phi cảm khái nói, lập tức ngồi dưới đất, bắt đầu quan sát đạo kiếm ngân kia.

Mà Hàn Tinh Vũ cũng giống vậy.

"Xem ra, ta đi theo đuôi là chuyện đúng đắn." Phong Tình Tuyết nhìn lấy kiếm ngân nỉ non nói, Thiên Kiếm, còn có thể mang cho nàng bao nhiêu kinh hỉ đây?

Mang trong lòng ý nghĩ như vậy, nàng cũng bắt đầu lĩnh hội kiếm ngân.

Ý cảnh bên trong kiếm ngân này, tùy từng người mà khác nhau, ai cũng có thể lĩnh hội, cho dù là đối với Phong Tình Tuyết là yêu nghiệt trên bảng Thiên Thần, hoặc nhiều hoặc ít, cũng có tác dụng.

Trong lầu các trên chiến thuyền.

Sở Cuồng Nhân lấy ra một ngọc giản, còn có một giọt bảo huyết màu đỏ tím.

Trong ngọc giản ghi lại pháp môn tu hành của Tinh Hà Thần Vương, bảo huyết thì là một trong ba món bảo vật hắn lấy được ở bên trong bảo khố, bảo huyết của Thương Thiên Bá Vương Thể!

"Phân tích bảo huyết Bá Vương thể này trước đi."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Có Thể Chất Chi Thư, đó cũng không phải một việc khó, thậm chí có thể nói là thông thạo.

Thương Thiên Bá Vương Thể này vô cùng cường đại, không kém gì Tiên Thể Chí Tôn ở vũ trụ Bàn Cổ, không cần mấy ngày, thể chất này liền bị Sở Cuồng Nhân hoàn toàn nắm giữ.

"Tốt cho một Bá Vương thể, quả nhiên rất cường đại, chỉ tiếc, Bá Vương thể này sinh ra mười đạo gông xiềng, chỉ khi đánh vỡ mười đạo gông xiềng này, mới có thể làm nó phát huy đến cực hạn!"

Tiên Thiên Đế Vương Thể, Thương Thiên Bá Vương Thể, đây là hai đại thể chất truyền kỳ bên trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Mà hai đại thể chất này sinh ra mười đạo gông xiềng, đánh vỡ càng nhiều gông xiềng, uy lực của thể chất này cũng sẽ càng mạnh!

Giống như vị yêu nghiệt đệ nhất trên bảng Thiên Thần Đế Thiên Thu kia, theo lời đồn, Tiên Thiên Đế Vương Thể của hắn từ lúc sinh ra đã phá vỡ tám đạo gông xiềng, vô cùng cường đại, từ khi xuất thế đến nay, gần như dùng hình dáng đế vương bất bại chi tư quét ngang đám người cùng thế hệ, leo lên vị đầu bảng của bảng Thiên Thần, được vinh dự gọi là yêu nghiệt có thiên tư không ai có thể vượt qua trong vòng mười vạn năm!

Chương 1710: Vạn thể cộng minh, liệt tổ hiển linh, Bá Vương thể đại thành

"Ngừoi sở hữu giọt máu của Thương Thiên Bá Vương Thể này, chính là một đại năng đã phá vỡ bảy đạo gông xiềng của Bá Vương thể, bên trong Bá Vương nhất tộc, cũng coi là yêu nghiệt cái thế!"

Dù sao thì, Sở Cuồng Nhân nghe nói xếp hang hai bên trong bảng Thiên Thần cũng phá vỡ bảy đạo gông xiềng của Thiên Thương Bá Vương thể.

Nhưng mà, chỉ phá vỡ bảy đạo gông xiềng của Thương Thiên Bá Vương Thể không có cách nào thỏa mãn Sở Cuồng Nhân.

"Dù sao thì, ta cũng có Thể Chất Chi Thư, cũng có thể từ từ thôi diễn Bá Vương thể này đến đại thành."

Thể Chất Chi Thư, có thể thôi diễn mọi loại thể chất trên thế gian, vô cùng huyền diệu.

Lấy năng lực của Sở Cuồng Nhân, không cần bao lâu, liền có thể hoàn toàn đánh vỡ mấy đạo gông xiềng còn lại của Bá Vương thể này!

"Duy Nhất Bản Nguyên Thể chính là lá bài tẩy của ta, không thể tuỳ tiện vận dụng, mà Tiên Thể Chí Tôn còn lại, phần lớn bắt nguồn từ vũ trụ Bàn Cổ, có thể không cần dùng thì không cần dùng, để tránh gây ra hoài nghi, Thương Thiên Bá Vương Thể này, có lẽ có thể giữ lại, không cần vội vàng dung nhập vào trong Duy Nhất Bản Nguyên Thể." Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Sau đó, hắn bắt đầu nhìn về phía ngọc giản trong tay.

Bên trong ngọc giản này ghi lại cảm ngộ suốt đời và các loại pháp môn tu hành của Tinh Hà Thần Vương.

Cho dù là đối với Sở Cuồng Nhân, cũng là có tác dụng không nhỏ.

Nhưng pháp môn tu hành hắn cảm thấy hứng thú nhất chính là một loại có tên là Thất Tinh Thiên Thần biến, đây là một loại bí pháp có thể dùng để nhanh chóng tăng cao chiến lực.

Tác dụng của nó, càng cao hơn cả Đấu Chiến Bí Pháp, ma văn Xi Vưu.

So với Chuyển Sinh Hóa Tử bí pháp mà Sở Cuồng Nhân dùng để tăng cao chiến lực cũng không thua bao nhiêu.

Đây là một loạ Hợp Đạo pháp đỉnh phong, cần ngộ tính và sự nắm giữ Tinh Thần chi đạo cực mạnh mới có thể nắm giữ.

Mà thứ Sở Cuồng Nhânkhông thiếu nhất, chính là ngộ tính.

Còn về Tinh Thần chi đạo, đạo của hắn, có thể diễn hóa vạn đạo, chỉ Tinh Thần chi đạo cũng không làm khó được hắn, lại nói, hắn cũng từng tìm hiểu tinh thần Đại La ý.

Không bao lâu, Thất Tinh Thiên Thần biến, liền bị hắn nắm giữ, đây cũng là một lá át chủ bài không tệ.

"Tiếp đó, liền dùng toàn lực thôi diễn Thương Thiên Bá Vương Thể đi!"

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Mấy ngày sau.

Nơi nào đó bên trong tinh không, chiến thuyền đang di chuyển.

Ba người Lăng Phi, Hàn Tinh Vũ, Phong Tình Tuyết đang lĩnh hội đạo kiếm ngân mà Sở Cuồng Nhân lưu lại.

Nhưng đột nhiên.

Trong chiến thuyền, có một luồng khí tức vô biên huyền diệu phóng lên tận trời, rung chuyển nhật nguyệt tinh thần, kinh động đến mấy người Lăng Phi đang lĩnh hội kiếm ngân.

"Luồng khí tức này, rốt cuộc là cái gì? !"

"Khí tức thật là bá đạo! !"

Mặt mũi của Lăng Phi không khỏi tràn đầy hoảng sợ, trên trán thấm ra mồ hôi lạnh tinh mịn.

Hắn cảm giác được, một luồng ý chí vô cùng cường đại bá đạo đã bao phủ chiến thuyền này, khiến hắn nhịn không được mà hoảng sợ.

"Loại khí tức bá đạo này..."

Đồng tử của Phong Tình Tuyết đột nhiên co rụt lại: "Chẳng lẽ là Thương Thiên Bá Vương Thể? ! Nhưng, Bá Vương thể kinh khủng như thế, làm sao lại xuất hiện ở đây? !"

Trước kia, nàng gặp qua một số yêu nghiệt thiên kiêu của Bá Vương nhất tộc.

Nhưng, khí tức Bá Vương thể của những người kia so với Bá Vương thể hiện tại nàng cảm nhận được, quả thực giống như trò trẻ con, căn bản không đáng nhắc tới.

Bá khí doạ người như thế, nàng thậm chí còn hoài nghi có phải vị yêu nghiệt hạng hai trên bảng Thiên Thần, cũng chính là người có Thiên Thương Bá Vương thể mạnh nhất tự mình giáng xuống hay không!

"Đó là, lầu các chỗ Thiên Kiếm."

Lăng Phi chú ý tới, nơi phát ra luồng khí tức này là tại lầu các của Sở Cuồng Nhân.

Giờ phút này, bốn phía lầu các kia, vô số phù văn cấm chế vẫn còn quấn quanh, ngăn cản luồng bá khí cường đại này tiết ra ngoài.

Trong lầu các.

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, đang lĩnh hội Thương Thiên Bá Vương Thể, bên ngoài cơ thể, dường như hiện ra ba đạo gông xiềng.

Răng rắc!

Đạo gông xiềng thứ nhất, vỡ vụn!

Bá khí trên người Sở Cuồng Nhân, càng kinh khủng hơn!

Răng rắc!

Đạo thứ hai gông xiềng, phá nát!

Bên trong hư không, dường như truyền đến tiếng gầm giận dữ, giống như Bá Vương giáng xuống, quét ngang hết thảy! !

Một đạo gông xiềng cuối cùng, quấn chặt lấy Sở Cuồng Nhân.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, bên trong một đạo gông xiềng cuối cùng này ẩn chứa khí tức đại đạo, giống như vũ trụ này, không cho phép Bá Vương thể đánh vỡ mười đạo gông xiềng hiện thế.

Nhưng khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh: "Ngươi không cho, ta lại muốn hắn hiện thế!"

Chỉ thấy hắn ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí vô tận phun ra ngoài, hóa thành một đạo kiếm ảnh màu bạc trắng, đúng là chém về phía mình!

Răng rắc, xoạt xoạt! !

Kiếm ảnh rơi xuống, một đạo gông xiềng cuối cùng, cũng đã nổ nát vụn!

Ngay tại thời điểm gông xiềng vỡ vụn, luồng bá khí kinh khủng kia cũng đạt tới cực hạn trước đó chưa từng có!

Cấm chế Sở Cuồng Nhân bố trí ở bốn phía của lầu các, vỡ nát toàn bộ!

Bá khí cuồng bạo như sóng to phun trào, bao phủ ra, ba người Lăng Phi khó có thể chịu đựng luồng sức mạnh này, phịch một tiếng, liền bị áp nằm rạp trên mặt đất ngay tại chỗ, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Bá khí này vô cùng kinh khủng!

Mà trong nháy mắt khi Bá Vương thể phá vỡ mười đạo gông xiềng vạn cổ hiếm thấy hiện thế, ở phía trên một cổ tinh màu tím phía xa ở sâu bên trong vũ trụ, cũng vì thế mà chấn động.

Nơi này là, chỗ của Bá Vương nhất tộc.

Một ngày này, các tu sĩ Bá Vương nhất tộc đều cảm nhận được một luồng cộng hưởng mạnh mẽ, thân thể nhịn không được mà rung động.

Cho dù là tộc trưởng của Bá Vương nhất tộc, cũng không ngoại lệ.

Trong nội đường của Bá Vương nhất tộc.

Từng tấm bài vị giống như cũng cảm ứng được cái gì đó, bắt đầu ông ông chấn động.

Cuối cùng, từng tấm bài vị tự động nổ tung!

Sau khi lão giả trông coi tổ đường thấy cảnh này, đồng tử co rụt lại, trên mặt toát ra vẻ thật không thể tin nổi.

"Vạn thể cộng minh, liệt tổ hiển linh!"

"Chẳng lẽ, chẳng lẽ thế gian này ra có một Bá Vương thể đại thành phá vỡ mười đạo gông xiềng sao? ! !"

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Bá Vương nhất tộc lâm vào trong chấn động trước nay chưa từng có.

Bá Vương tộc trưởng từ bên trong nơi bế quan vọt ra.

Tiên thức to lớn đảo qua vũ trụ, tìm kiếm nơi phát ra Bá Vương kia thể, nhưng khí tức của Bá Vương thể chỉ xuất hiện trong một cái chớp mắt, lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, căn bản không có cách nào tìm kiếm.

Cũng có người muốn thôi diễn Bá Vương thể lần này, nhưng lại không có bất kỳ kết quả gì.

"Thương Thiên Bá Vương Thể đại thành, ông trời ơi, qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên ta gặp phải."

"Cũng sắp hơn vạn năm chưa từng xuất hiện Bá Vương thể đại thành đi!"

"Đúng vậy, lần trước xuất hiện Bá Vương thể đại thành, là chuyện một triệu năm trước kia, vị đại năng cổ lão kia, đã sớm ngã xuống."

"Không nghĩ tới lúc ta còn sống lại có thể nhìn thấy một bộ Bá Vương thể đại thành hiện thế, thật không thể tin được!"

Tiên thức của Bá Vương tộc trưởng một lần tiếp lấy một lần đảo qua vũ trụ, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

"Tất cả mọi người nghe rõ, cần phải tìm ra Bá Vương thể đại thành này!"

Ánh mắt của hắn có chút nóng bỏng.

Phải biết, đây chính là Bá Vương thể đại thành đó, nếu như phát huy tốt, tương lai trở thành Thần Vương căn bản không phải vấn đề.

Thậm chí có hi vọng rất lớn trùng kích cảnh giới phía trên Thần Vương!

Chờ sau khi Bá Vương thể đại thành này trưởng thành, Bá Vương nhất tộc thậm chí có cơ hội đè ép Đế Vương nhất tộc, thành chúa tể của thời đại này! !

Nói tóm lại, Bá Vương thể đại thành này, vô cùng quan trọng!

Không chỉ người của Bá Vương nhất tộc nhận ra khí tức của Bá Vương thể đại thành, các đại năng còn lại bên trong vũ trụ Thiên Nguyên cũng ào ào có cảm ứng, đều vô cùng ngạc nhiên.

"Đầu tiên là Thiên Kiếm trong truyền thuyết xuất thế, hiện tại lại là Bá Vương thể đại thành này, thời đại này, không khỏi quá náo nhiệt đi."

"Chẳng lẽ, lần này Thiên Nguyên cổ tinh mở ra, sẽ sáng tạo ra một thời đại rực rỡ sao?"

"Thất tinh liên châu, cửu vương quy vị, truyền thuyết xa xưa này, chẳng lẽ sẽ ứng nghiệm ở thời đại này sao? ?"

Chương 1711: Một chút việc nhỏ không có ý nghĩa, Thiên Nguyên cổ tinh mở ra

Bên trong Tinh không, trên chiến thuyền.

Sở Cuồng Nhân thu liễm khí tức của Bá Vương thể, cảm thụ được sức mạnh dư thừa trong cơ thể, khóe miệng hơi vểnh.

Thương Thiên Bá Vương Thể Mười hoàn toàn đánh vỡ mười đạo gông xiềng vô cùng kinh khủng, Sở Cuồng Nhân có thể cảm giác được, trong đó ẩn chứa sức mạnh kinh khủng, thân thể của mình vốn đã vô cùng cường đại, nhưng bây giờ bởi vì có Bá Vương thể này, lại tăng vọt thêm mấy lần, so với Nữ Bạt ở cấm khu cương thi còn kinh khủng hơn rất nhiều.

Sức mạnh thân thể, chính là một trong những năng khiếu của Thương Thiên Bá Vương Thể.

Nhưng sức mạnh của thể chất này không chỉ có như thế, Bá Vương thể, có bá khí đặc biệt của riêng mình và ba loại thần thông dị tượng.

Những thứ này, đều chờ đợi Sở Cuồng Nhân từ từ làm quen.

"Lúc nãy ta thu liễm kịp thời, khí tức của Bá Vương thể này, có lẽ sẽ không bị quá nhiều người chú ý tới."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Sức mạnh của Bá Vương thể này quả thật vượt qua dự liệu của hắn, không nghĩ tới lúc sức mạnh giải phóng sẽ phá vỡ toàn bộ cấm chế mà mình bày ra.

May mắn hắn thu liễm kịp thời, nếu không thì hơn phân nửa vũ trụ Thiên Nguyên đều sẽ biết.

Bên ngoài lầu các.

Mấy người Lăng Phi từ từ đứng lên từ trên boong tàu, nhìn Sở Cuồng Nhân đi ra lầu các, trong mắt mang theo vẻ chấn kinh.

"Thiên Kiếm, luồng sức mạnh vừa rồi là cái gì, vậy mà lại kinh khủng như thế? !"

"Một chút việc nhỏ không có ý nghĩa thôi."

Sức mạnh của Thương Thiên Bá Vương Thể phá vỡ toàn bộ mười đạo gông xiềng vô cùng bất phàm, là một trong những át chủ bài của Sở Cuồng Nhân trong giai đoạn hiện tại.

Hắn tạm thời không có ý nghĩ tuyên cáo thiên hạ.

Sẽ để nó xuất hiện ở thời điểm thích hợp.

Mà sau khi nghe được lời này của hắn, khóe miệng mấy người Lăng Phi nhịn không được mà co quắp một chút.

Một chút việc nhỏ không có ý nghĩa?

Ông trời ơi!

Uy áp như thế, vậy mà chỉ là việc nhỏ không có ý nghĩa? Có lầm hay không.

Nên nói thật không hổ là Thiên Kiếm sao?

Sở Cuồng Nhân không nói, mấy người cũng không có hỏi tiếp.

Mà ở một bên khác.

Phía trên một cổ tinh của Đế Vương nhất tộc.

Đế Thiên Thu nhìn một cái ngọc giản truyền tin trong tay, ánh mắt thâm thúy: "Bọn người Thiên Hồng thất bại, mảnh vỡ cuối cùng kia, thì ra là ở trong tay Thiên Kiếm, thú vị."

Lúc này.

Một bóng người vọt vào, sắc mặt có chút không dễ nhìn lắm, chính là yêu nghiệt thứ hai bên trong Đế Vương nhất tộc, Đế Lưu Phương.

"Có Thương Thiên Bá Vương Thể đại thành hiện thế!"

Giọng điệu của Đế Lưu Phương ngưng trọng nói ra.

Nghe đến đây, ánh mắt Đế Thiên Thu cũng không nhịn được mà lóe lên, lập tức khẽ cười một tiếng: "Thật sự rất thú vị, Thiên Kiếm, Bá Vương thể đại thành, vậy mà lại liên tục xuất hiện ở thời đại này, chẳng lẽ đây là một loại tín hiệu? Thất tinh liên châu, cửu vương quy vị sẽ ứng nghiệm ở thời đại này sao? !"

Thất tinh liên châu, cửu vương quy vị, đây là một truyền thuyết cổ lão lưu truyền ở bên trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Trong truyền thuyết, ở bên trong một thời đại nào đó, bên trong vũ trụ Thiên Nguyên sẽ xuất hiện chín đại đạo chi tử, bọn họ sẽ dẫn dắt vũ trụ Thiên Nguyên, đi đến một thời đại huy hoàng hơn.

Chín vị đại đạo chi tử kia, cũng được gọi là chín vị Vương giả tương lai của vũ trụ Thiên Nguyên!

Bọn họ, sẽ vượt qua tất cả Thần Vương hiện tại!

"Ngươi không lo lắng sao? Nếu Thương Thiên Bá Vương Thể đại thành trưởng thành, uy hiếp đối với chúng ta, sẽ không hề nhỏ."

Đế Lưu Phương lo lắng nói.

"Không sao, hiện tại, chuyện quan trọng nhất là tìm ra mảnh vỡ cuối cùng, sau khi chúng ta hoàn toàn khôi phục, liền có cơ hội đánh vỡ mười đạo gông xiềng, trở thành đế vương thể đại thành, cộng thêm kinh nghiệm kiếp trước, cho dù là Bá Vương thể đại thành, cũng không đủ gây sợ!" Đế Thiên Thu nhàn nhạt nói ra, trong lời nói lộ ra sự tự tin.

Giống như bị hắn cảm nhiễm, Đế Lưu Phương cũng dần dần bình tĩnh trở lại: "Mảnh vỡ cuối cùng, có tin tức hay không."

"Ở trong tay Thiên Kiếm."

"Tại sao lại là hắn, thực lực của người này cao thâm khó dò, sợ là không dễ dàng lấy được."

"Không sao, tạm thời hắn không có cách nào động tay động chân đối đạo tàn hồn bên trong mảnh vỡ kia, đợi Thiên Nguyên cổ tinh mở ra, lại đến cầm về cũng không muộn."

"Cũng tốt, việc này liền giao cho chúng ta đi làm đi."

Đế Lưu Phương từ tốn nói.

Thời gian mấy tháng trôi qua.

Ở trong vòng mấy tháng này, trong vũ trụ có một tin tức lưu truyền ra, đó chính là, có một vị Thương Thiên Bá Vương Thể đại thành hiện thế!

Tin tức này, cực kỳ dọa người.

So với Thiên Kiếm hiện thế cũng không thua bao nhiêu, Thương Thiên Bá Vương Thể đại thành, vạn cổ hiếm thấy, là nhân vật có thể đánh vỡ quy tắc cấm kỵ của đại đạo! !

Ngoài ra, còn có một số tin tức cũng truyền ra.

Tỉ như Lạc Tuyết của Lạc Vương nhất tộc khiêu chiến thành công người đứng hạng mười trên bảng Thiên Thần, là yêu nghiệt Trọc Minh của Tà Nhãn nhất tộc, thành công chen vào mười vị trí đầu!

Tin tức này, đưa tới động tĩnh không nhỏ.

Dù sao cũng đã qua nhiều năm, mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần gần như chưa từng thay đổi.

Nhưng gần đây, lại nhiều lần xuất hiện biến cố, đầu tiên là Mạc Vô Kỵ bị Thiên Kiếm đánh bại, hiện tại lại thêm Trọc Minh bị Lạc Tuyết đánh bại.

Còn có Ô U của Minh Vương nhất tộc nhận được một phần truyền thừa ở viên cổ tinh nào đó, thực lực đại bạo, có người nói, chiến lực của hắn cũng có thể được xếp vào mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần, so với vị yêu nghiệt mạnh nhất bên trong Minh Vương nhất tộc, vị đứng thứ năm trên bảng Thiên Thần, được gọi là Minh Thần chi tử, Ô Thiên Minh kia cũng chỉ là kém nửa bậc mà thôi.

Bên trong Phong tộc, vị kia nữ vương Phong Bạo Phong Khinh Ngọc, sau một thời gian dài bế quan, cũng đã hiện thế, bắt đầu hành tẩu ở bên ngoài.

Còn có, bên trong Thần Cơ nhất tộc, yêu nghiệt đạo tử xếp hạng thứ sáu Quý Phi Vân cũng đã xuất quan.

Long nữ hạng tám cũng hiện thế, đồng thời tuyên bố muốn tìm Thiên Kiếm tính sổ!

Nguyên nhân là vì Sở Cuồng Nhân đả thương nặng Xích Long Ảnh, mà Xích Long Ảnh, vừa lúc lại là huynh trưởng của vị long nữ này.

Tóm lại, gần đây vũ trụ Thiên Nguyên cực không yên tĩnh.

Yêu nghiệt thiên kiêu các lộ liên tục xuất thế, có người suy đoán, Thiên Nguyên cổ tinh cổ lão kia sắp mở ra.

Hai năm sau.

Sâu bên trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Trong một mảnh tinh không cổ lão, có bảy ngôi sao đang dần dần tụ họp.

Mà ngay hôm nay.

Bảy ngôi sao này đúng là bắt đầu tập trung tại một chỗ.

Ngay sau đó, một luồng đạo vận khó nói nên lời lan tràn ra từ bên trong bảy ngôi sao này, toàn bộ vũ trụ giống như một hồ nước, mà bảy ngôi sao này giống như cục đá lọt vào hồ nước, làm nổi lên từng vòng từng vòng gợn sóng, dần dần khuếch tán, còn có từng đợt đạo âm truyền ra, toàn bộ đại năng trong vũ trụ, đều có cảm ứng.

"Luồng khí tức này, là Thiên Nguyên cổ tinh mở ra! !"

Cổ lão đại năng mở hai mắt ra, có tinh quang chợt lóe lên.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên vì thế mà chấn động.

Vô số thế lực, đều đã có hành động.

Trong tinh không.

Trên một chiếc chiến thuyền, có hai người đang so kiếm.

Hai người này, một nam một nữ.

Kiếm ý trên người nam tử vô cùng lạnh thấu xương, mà tuy kiếm ý của nữ tử không sắc bén bằng nam tử, nhưng lại tràn ngập một luồng băng lãnh chi ý.

Hai người ngươi tới ta đi, không ai nhường ai, Đại La ý va chạm vào nhau.

Hai người này, chính là hai tùy tùng của Sở Cuồng Nhân, Lăng Phi và cả Hàn Tinh Vũ.

"Tinh Vũ, tu vi của ngươi tiến bộ cực kỳ nhanh."

Phong Tình Tuyết ở một bên cười nói.

Bây giờ, Hàn Tinh Vũ đã không phải là Kim Tiên nho nhỏ lúc trước, bây giờ, nàng đã thành công cảm ngộ Đại La ý, trở thành một vị Đại La Kim Tiên.

Tuy còn chưa có tư cách bước lên bảng Thiên Thần, nhưng chênh lệch cũng không còn xa.

"May mắn là có Thiên Kiếm chỉ điểm."

Hàn Tinh Vũ cười nhạt một tiếng.

Lúc này, nơi xa truyền đến một luồng dao động kỳ lạ, ba người liếc nhau, đều vô cùng ngạc nhiên.

Mà trên chiến thuyền, một gian lầu các bỗng nhiên mở ra.

Một bóng người bạch y từ từ đi ra, nhìn về phía nơi xa, trong mắt mang theo một nụ cười thản nhiên: "Ha, rốt cục Thiên Nguyên cổ tinh cũng mở ra."

Chương 1712: Thủy Tinh long nữ, quá xuất sắc, hại người hại mình

Rất nhanh, tin tức Thiên Nguyên cổ tinh mở ra đã truyền khắp toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên.

Trong lúc nhất thời, các đại thế lực chuẩn bị đã lâu đều có hành động, toàn bộ đều vô cùng chờ mong, tập trung đến bảy hành tinh cổ lão kia.

Bên trong Bá Vương nhất tộc.

Một nam tử mặc trên người chiến giáp đen nhánh bay trên không trung mà đến, bá khí màu đỏ tím giống như thực chất khuếch tán ra!

Chỗ hắn đến, từng hành tinh liên ttục iếp nổ tung, từng mảnh từng mảnh tinh không, cũng đang đổ sụp!

Yêu nghiệt hạng hai trên bảng Thiên Thần, Hướng Thiên Thương, xuất quan!

Một bên khác.

Bên trong một ngôi sao màu trắng, có một nam tử mặc bạch y ngồi xếp bằng, hình như trên người có đạo vận huyền diệu đang lưu chuyển, ngẫu nhiên còn có đạo âm truyền ra.

Người này chính là đạo tử của Thần Cơ nhất tộc, hạng sáu phía trên bảng Thiên Thần, Quý Phi Vân!

Một bạch y nữ tử từ từ đi tới, thản nhiên nói: "Thiên Nguyên cổ tinh đã mở ra."

"Ừm, ta đã biết."

Quý Phi Vân khẽ gật đầu, tiếp đó hắn nhìn về phía tinh không mịt mù: "Thiên Kiếm, Bá Vương thể đại thành liên tục hiện thế, khí thế đại đạo hỗn loạn, khiến Thần Cơ nhất tộc ta khó có thể thôi diễn tương lai, xem ra thất tinh liên châu lần này, rất có thể là điềm báo cửu vương xuất thế, thời đại, sẽ phải thay đổi."

"Cửu vương..."

Bạch y nữ tử nỉ non một tiếng, trong mắt lộ ra một tia sầu lo nhàn nhạt: "Cục thế tương lai biến hoá thất thường, khó có thể suy nghĩ."

"Ngươi thấy Thiên Kiếm và cả Bá Vương thể đại thành thế nào?"

Quý Phi Vân đột nhiên hỏi.

"Bá Vương thể đại thành mới hiện thế gần đây, tạm thời không có động tác, ngược lại là Thiên Kiếm, không thể khinh thường, hắn có thể đánh bại Mạc Vô Kỵ, đủ để chứng minh thực lực của hắn."

"Không biết nếu so sánh với Sở Cuồng Nhân ngươi từng gặp phải, ai hơn ai kém?"

Quý Phi Vân lại hỏi một câu.

Nghe đến đây, bạch y nữ tử cũng chính là yêu nghiệt Thiên Nữ Du từng đi qua thông đạo hai giới cau mày lại: "Hai người này, chưa bao giờ đối mặt với nhau, không có cách nào so sánh."

"Vậy ngươi cảm thấy, bọn họ so với ta thì như thế nào?"

Trên người Quý Phi Vân có sức mạnh tiên nguyên khuếch tán ra, hắn đứng chắp tay, trên đỉnh đầu hiện ra ba đóa kỳ hoa.

Chính là Đại La tam hoa!

Mấu chốt nhất là, tiên nguyên chi hoa, linh hồn chi hoa của hắn đều đã phá vỡ cực hạn mười hai phẩm, đạt đến 14 phẩm!

Quý Phi Vân, không chỉ là một yêu nghiệt cái thế, hơn nữa còn phá vỡ quy tắc của đại đạo, có thể gọi là cấm kỵ! !

Nếu diểm này truyền đi, không biết sẽ dọa sợ bao nhiêu người.

Cho dù là Thiên Nữ Du, ánh mắt cũng không nhịn được mà ngưng trọng: "Không nghĩ tới, chỉ bế quan trăm năm ngắn ngủi, thực lực của ngươi, lại đạt tới loại trình độ này, quả thật là làm cho người ta kinh ngạc."

"Ta và Thiên Kiếm, người nào mạnh hơn?"

Quý Phi Vân từ tốn nói.

"Ngươi là cấm kỵ phá vỡ quy tắc đại đạo, mà Thiên Kiếm chính là truyền thuyết, đều là dị số khó có thể phỏng đoán, khó có thể so sánh."

"Ta chỉ cần cách nhìn trong lòng ngươi."

Quý Phi Vân tiếp tục hỏi, giống như vô cùng chấp nhất địa vị của mình trong suy nghĩ của Thiên Nữ Du.

"Ta không có cách nào kết luận."

Thần sắc của Thiên Nữ Du vẫn lạnh nhạt như cũ, nói ra.

Nghe được lời này, Quý Phi Vân nhìn nàng thật sâu, lập tức lạnh nhạt nói: "Lần này Thiên Nguyên cổ tinh mở ra, ta sẽ đích thân cho ngươi một kết luận."

Đối với Thiên Kiếm, hắn cũng hết sức hiếu kỳ.

Bên trong Thần Long tinh.

Trong Long tộc, một tiếng rồng gầm bá đạo quanh quẩn thương khung!

Chỉ thấy một con Cự Long sau lưng mọc hai cánh, toàn thân như thủy tinh bay trên không trung mà đến!

Cự Long này có dáng người mạnh mẽ, bay lượn trên không trung, thân rồng như thủy tinh khúc xạ dưới ánh sáng mặt trời, tràn ngập từng đạo từng đạo quang hoa hoa mỹ, lộng lẫy.

Cuối cùng, con Thủy Tinh Long này đáp xuống từ trên không trung, quang hoa màu sắc rực rỡ trên người lóe lên, biến thành một nữ tử cao gầy có vóc người thon dài, đường cong lả lướt, da thịt của nữ tử trắng như tuyết, môi son mày liễu, mũi ngọc tinh xảo mắt xanh, trên đầu mọc ra hai sừng rồng, phía sau sự mỹ lệ, còn có một luồng quý khí toát ra.

Nàng này, chính là yêu nghiệt mạnh nhất trong Long tộc, Thủy Tinh long nữ, Long Thủy Tinh!

"Cung nghênh long nữ!"

Một số tu sĩ Long tộc đi tới, hành lễ với Long Thủy Tinh.

Mà trong đó, Xích Long Ảnh nhìn Long Thủy Tinh được mọi người vây quanh, trong mắt lộ ra một tia ghen ghét.

Nhưng hắn người ẩn giấu vô cùng tốt, cũng không có người nào phát hiện.

"Muội muội, chúc mừng xuất quan, tu vi của ngươi cao hơn một tầng đúng không."

"Ừm, có chút đột phá."

Long Thủy Tinh cười nhạt một tiếng.

Xích Long Ảnh nghe đến đây, trong lòng càng thêm không cam lòng, từ nhỏ đến lớn, mặc kệ Long Thủy Tinh làm cái gì cũng đè đầu người ca ca là hắn.

Rõ ràng hắn mới là con trai trưởng của tộc trưởng Long tộc, nhưng ánh mắt mọi người trong Long tộc, đều bị Long Thủy Tinh hấp dẫn.

Sự sủng ái của phụ mẫu, sự chờ mong của các trưởng lão, sự sùng bái của các tộc nhân...

Không có thứ gì mà không phải là của Long Thủy Tinh.

"Huynh trưởng, thương thế của ngươi ra sao rồi?" Long Thủy Tinh nhìn Xích Long Ảnh, quan tâm hỏi một câu.

"Đã gần như khỏi hẳn."

"Huynh trưởng, lần này Thiên Nguyên cổ tinh mở ra, sẽ có nguy hiểm trùng điệp, vết thương trên người ngươi còn chưa tốt hoàn toàn, nếu không..."

"Không được!"

Xích Long Ảnh khẽ quát một tiếng: "Thiên Nguyên cổ tinh tuy nguy hiểm, nhưng cũng có một lượng lớn kỳ ngộ, ta tuyệt đối không thể bỏ qua, ngươi yên tâm, ta sẽ không kéo chân sau của ngươi."

"Huynh trưởng hiểu lầm, ta không có ý này."

Long Thủy Tinh vội vàng giải thích.

Sau đó, trong mắt nàng bắn ra một tia âm u: "Đều là do Thiên Kiếm kia làm hại huynh trưởng, huynh trưởng yên tâm, ta nhất định sẽ báo thù cho ngươi!"

Nghe nói như thế, trên mặt Xích Long Ảnh miễn cưỡng lộ ra một nụ cười: "Đa tạ."

Nhưng trên thực tế, trong lòng của hắn không hề nghĩ như vậy.

Bản thân đánh không thắng người ta, vậy mà còn muốn muội muội của mình giúp mình ra mặt, chuyện này truyền đi, uy vọng của mình trong Long tộc, không biết sẽ hạ xuống bao nhiêu.

Nhưng hắn thật sự không phải đối thủ của Thiên Kiếm.

Đáng hận! !

Không được, lần này Thiên Nguyên cổ tinh mở ra, ta nhất định mượn cơ hội này tìm kiếm được sức mạnh cường đại hơn!

Long Thủy Tinh, Thiên Kiếm...

Ta nhất định sẽ hoàn toàn dẫm bọn ngươi ở dưới chân! !

Trong lòng Xích Long Ảnh giận dữ hét lên.

Bên trong Đế Vương nhất tộc.

Đế Thiên Thu mở hai mắt ra, nhìn về phía tinh không, khóe miệng hơi vểnh: "Rất tốt, Thiên Nguyên cổ tinh đã mở ra."

Ở bên cạnh hắn, Đế Lưu Phương cũng lộ ra vẻ chờ mong: "Mảnh vỡ cuối cùng, cũng nên là thời điểm thu hồi lại, ta đã chịu đựng đủ trạng thái linh hồn bị tách rời rồi."

"Ừm."

Đế Thiên Thu khẽ gật đầu: "Chia binh hai đường, ngươi và những người khác đi lấy mảnh vỡ, ta đi lấy một ít thứ còn sót lại ở phía trên Thiên Nguyên cổ tinh."

"Được."

"Mặt khác, người muốn đối phó với Thiên Kiếm, không chỉ có chúng ta, long nữ, Thiên Hàn nhất tộc, Mạc Vô Kỵ... Đây đều là đối tượng có thể sử dụng."

"Ta đã hiểu."

Đế Lưu Phương lướt qua tên của nguyên một đám người có thể sử dụng ở trong lòng, sau đó hơi kinh ngạc: "Ha, thật đúng là khiến người ta bất ngờ mà, Thiên Kiếm này chỉ mới hiện thế hai năm ngắn ngủi, nhưng hắn lại đắc tội không ít thế lực, mà những người này, lại đều là Vương tộc."

"Thanh Thiên Kiếm này quá xuất sắc, hại người hại mình!" Đế Thiên Thu từ tốn nói.

Bên trong Thiên Hàn nhất tộc.

Vị kia yêu nghiệt cổ lão bị đánh thức ngồi ngay ngắn ở phía trên một tòa băng sơn, đang khôi phục sức mạnh.

Hàn khí vô tận lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra.

Hắn nhìn về phía tinh không, từ từ đứng dậy: "Nhóm yêu nghiệt bên trong thời đại này, để cho ta thấy được năng lực của các ngươi một lần đi!"

Thiên Nguyên cổ tinh mở ra, yêu nghiệt thiên kiêu các phương, đều chuẩn bị làm một vố lớn.

Thất tinh liên châu, giống như đang chiêu cáo một thời đại mới sắp đến.

Chương 1713: Hướng Thiên Thương, Phong Khinh Ngọc, Quý Phi Vân, Thiên Kiếm tới

Trong tinh không, trên chiến thuyền.

Sở Cuồng Nhân từ trong lầu các đi ra, nhìn qua tinh không nơi xa, khóe miệng hơi vểnh: "Thiên Nguyên cổ tinh mở ra, trò vui mở màn, thật là khiến Thiên chờ mong."

"Thiên Kiếm, bây giờ chúng ta sẽ chạy tới đó sao?"

"Đây là tất nhiên."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Thiên Nguyên cổ tinh, dạng tuyệt thế cơ duyên này, hắn sẽ không dễ dàng bỏ lỡ, hắn cũng muốn gặp mặt, yêu nghiệt cao cấp nhất bên trong vũ trụ Thiên Nguyên này, rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào.

Thất tinh liên châu, gió giục mây vần!

Yêu nghiệt thiên kiêu các phương, lao về phía Thiên Nguyên cổ tinh.

Rất nhanh.

Phía trên cổ tinh, nghênh đón một nhóm lại một nhóm người.

Mỗi một ngày, đều có yêu nghiệt mới đăng tràng, làm cho người ta kinh thán không thôi.

Hôm nay.

Một đạo lưu quang màu tím lướt qua hư không, đi vào trên bầu trời của Thiên Nguyên cổ tinh, đó là một người nam tử mặc trường bào màu đen.

Nhưng khiến người bất ngờ chính là, trên trán nam tử này có một đạo vết khắc màu tím, một luồng đạo vận bất phàm từ đó tràn ngập ra, làm cho người ta kinh ngạc.

"Đó là Trọc Minh của Tà Nhãn nhất tộc!"

Có người nhận ra nam tử này, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, khiếp sợ không gì sánh nổi.

Tà Nhãn nhất tộc, chính là Vương tộc đỉnh phong của vũ trụ Thiên Nguyên, tuy không bằng Cổ Vương tộc, nhưng cũng cực kỳ đáng sợ, mà Trọc Minh chính là yêu nghiệt xuất sắc nhất bên trong Tà Nhãn nhất tộc này.

Hạng mười trên bảng Thiên Thần!

Chính xác mà nói, là hạng mười lúc trước, bởi vì gần đây Trọc Minh bại bởi Lạc Tuyết hạng mười một trên bảng Thiên Thần.

"Thiên Nguyên cổ tinh, Lạc Tuyết, Thiên Kiếm, các ngươi chờ xem."

Trọc Minh hừ nhẹ một tiếng.

Cũng không có hảo cảm gì đối với Lạc Tuyết và Sở Cuồng Nhân.

Hai năm trước, Lạc Tuyết tới tìm hắn, khiêu chiến hắn, đánh bại hắn, điều này làm hắn hết sức kinh ngạc và tức giận, vậy mà mình lại bại bởi một nữ nhân? !

Mà sự tiến bộ của Lạc Tuyết, khiến hắn chấn kinh.

Sau khi hỏi thăm, đối phương nói mình từng được Thiên Kiếm chỉ điểm, mới có tiến bộ như thế, chuyện này khiến hắn âm thầm hận Thiên Kiếm.

Nhưng mà, hắn cũng không có tùy tiện xuất thủ, dù sao thì Lạc Tuyết đã có thể đánh bại hắn, mà Thiên Kiếm lại có thể khiến Lạc Tuyết tôn sùng đến vạy thì càng không cần phải nói.

"Thiên Nguyên cổ tinh là nơi bồi dưỡng ra chư vị Thần Vương, trong đó có vô số cơ duyên, cũng có Thần Vương lưu lại truyền thừa ở chỗ này, một vị Thần Vương của Tà Nhãn nhất tộc ta, cũng từng lưu lại một phần truyền thừa ở chỗ này, nếu như ta có thể có được, tu vi sẽ tăng mạnh, đến lúc đó, lo gì không đối phó được Lạc Tuyết, thậm chí là Thiên Kiếm?"

"Đừng nói hạng mười trên bảng Thiên Thần, ta thậm chí có thể phá rồi lập lại, đạt được thứ hạng cao hơn! !"

Trọc Minh tự tin nghĩ đến, lập tức lao về phía Thiên Nguyên cổ tinh.

Ngoại trừ Trọc Minh.

Còn có một số yêu nghiệt đỉnh phong, cũng dần dần đi vào.

Ông! ! !

Ngay hôm nay, một trận bá khí hùng hồn bá đạo đảo qua thiên địa, chỗ bá khí đến, từng hành tinh liên tục nổ tung.

Chỉ thấy một nam tử mặc trên người chiến giáp đen nhánh, đạp không mà đến.

"Là Hướng Thiên Thương! !"

Có người hít vào một ngụm khí lạnh.

Hướng Thiên Thương, yêu nghiệt mạnh nhất hiện nay của Bá Vương nhất tộc, một thân tu vi cao thâm khó dò, xếp hạng hai trên bảng Thiên Thần, gần với Đế Thiên Thu.

Sau khi Hướng Thiên Thương xuất hiện, một chỗ khác trong tinh không, có một nữ tử tuyệt mỹ từ từ đi tới, trên người có tiên huy vô tận vờn quanh, từng đạo từng đạo khí lưu vô hình xoay quanh người.

Đó là Hư Vô Chi Phong! !

Chỗ nó đến, hư không đang im lặng sụp đổ, hành tinh cũng tiêu vong trong yên tĩnh.

Vô cùng kinh khủng!

"Hạng ba trên bảng Thiên Thần, nữ vương Phong Bạo, Phong Khinh Ngọc! !"

Có người khiếp sợ không gì sánh nổi, cũng có người nhìn Phong Khinh Ngọc, trong mắt lộ ra vẻ si mê.

Phong Khinh Ngọc lớn lên cực đẹp, tuyệt sắc chi tư, dáng vẻ khuynh thành.

Da thịt trắng như tuyết, dáng người giống như Phù Phong Tế Liễu.

Nhìn qua như một nữ tử nhu nhu nhược nhược, nhưng trên người lại tràn ngập một luồng khí tức vô cùng doạ người.

Ở vũ trụ Thiên Nguyên, người ái mộ Phong Khinh Ngọc tuyệt không ít hơn so với Lạc Tuyết.

"Ngươi đã đến."

Hướng Thiên Thương nhìn thoáng qua Phong Khinh Ngọc, nét cương nghị trên khuôn mặt không hề thay đổi chút nào.

Đối phương rất đẹp, nhưng tâm hắn chỉ hướng đạo, không coi trọng sắc đẹp, Phong Khinh Ngọc có thể làm cho hắn để ở trong mắt, chỉ là bởi vì thực lực của đối phương mà thôi.

"Người tới đâu chỉ có mình ta."

Phong Khinh Ngọc cười nhạt một cái nói.

"Ngoại trừ ngươi và Đế Thiên Thu, những người còn lại, chưa từng được ta để vào mắt!"

Hướng Thiên Thương từ tốn nói, một câu nói vô cùng bá đạo, dường như bên trong một đời trẻ tuổi, ngoại trừ đệ nhất còn có hạng ba trên bảng Thiên Thần, những người còn lại, không đáng được để mắt tới.

"Há, thật sao?"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Giữa thiên địa, có đạo âm truyền ra, trong tinh không, có một thanh niên áo trắng từ từ đi tới, mà ở trên người hắn, có từng viên từng viên phù văn Đại Đạo lưu chuyển, vô cùng huyền diệu.

"Hạng sáu bảng Thiên Thần, Thần Cơ nhất tộc, Quý Phi Vân!"

Có người ánh mắt ngưng trọng.

Thần Cơ nhất tộc, là một Cổ Vương tộc vô cùng đặc biệt.

Bọn họ cực kỳ điệu thấp, gần như không tham dự bất luận tranh đoạt gì, chỉ vào thời điểm vũ trụ Thiên Nguyên có biến hóa trọng đại, mới có thể hiện thế.

Mà những năm gần đây, Thần Cơ nhất tộc có không ít hành động.

Tỉ như Quý Phi Vân leo lên hạng sáu trên bảng Thiên Thần, lại tỉ như người đứng trong tối đưa ra sách lược ở thông đạo hai giới...

"Khí tức của ngươi..." Hướng Thiên Thương nhìn Quý Phi Vân một chút, ánh mắt hơi hơi ngưng trọng, lập tức cười ha ha một tiếng: "Thú vị, ngươi phá vỡ đạo kết giới kia!"

"Có chút thú vị."

Phong Khinh Ngọc cũng cười nhạt một tiếng.

Đánh vỡ quy tắc đại đạo, ngưng tụ Đại La tam hoa phía trên mười hai phẩm, đây là một trong những biểu hiện của cấm kỵ.

Mà mười vị trí đầu trên Bảng Thiên Thần, cấm kỵ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Chỉ có ba người Phong Khinh Ngọc, Hướng Thiên Thương, còn có Đế Thiên Thu mà thôi.

Hiện tại, nhiều thêm một Quý Phi Vân.

"Mặc dù ngươi phá vỡ tầng kết giới kia, nhưng cũng tiếc, chiến lực của ngươi, vẫn không cách nào so sánh với bọn ta như cũ, lại tu luyện thêm một thời gian nữa đi."

Hướng Thiên Thương từ tốn nói.

"Há, thú vị, nếu không phải Thiên Nguyên cổ tinh đang ở trước mắt, ta cũng muốn đấu với ngươi một trận."

Quý Phi Vân nói ra.

"Có rất nhiều cơ hội." Hướng Thiên Thương nói xong, cũng không dừng lại thêm, tiến vào cổ tinh.

Phong Khinh Ngọc, Quý Phi Vân liếc nhau, cũng tiến vào.

Yêu nghiệt đi vào Thiên Nguyên cổ tinh càng ngày càng nhiều, thậm chí có người nghe nói, hạng bảy trên bảng Thiên Thần, Đế Lưu Phương, và đệ nhất là Đế Thiên Thu cũng xuất hiện.

Thời điểm hai người này hiện thân, khí thế mênh mông, trực tiếp làm chấn động cả viên cổ tinh.

Giống như đế vương giáng xuống, chấn thiên hám địa.

Nhưng mà sau khi những người này tiến vào cổ tinh, cũng không có tin tức gì nữa.

Mà ngay hôm nay.

Rất nhiều yêu nghiệt đang hoạt động phía trên Thiên Nguyên cổ tinh, đột nhiên cảm thấy trong lòng có chấn động, nhìn về phía tinh không.

Kiếm trong tay một số kiếm tu, đã ầm ầm rung động.

"Loại khí tức này... Hắn đến rồi!"

Có một kiếm khách cầm lấy kiếm khí đang không ngừng run rẩy trong tay, trong mắt lướt qua một tia chấn kinh.

Giờ khắc này.

Phía trên bảy viên Thiên Nguyên cổ tinh, trường kiếm trong tay hàng trăm triệu kiếm tu, đều đang ầm ầm rung động, phát ra tiếng kiếm ngân ngút trời.

Giống như đang cung nghênh Vạn Kiếm Chí Tôn! !

Tất cả mọi người, đều đưa ánh mắt về phía tinh không.

Chỉ thấy một chiếc chiến thuyền đi đến, mà ở trên chiến thuyền, một luồng kiếm áp kinh thiên động địa bỗng nhiên bao phủ cửu thiên thập địa, rung chuyển Thiên Nguyên thất tinh!

Tiếng kiếm ngân vang ngút trời kia, càng thêm kinh người!

Khi kiếm áp ngập trời tiêu tán, một bóng người áo trắng như tuyết, cử chỉ siêu nhiên từ từ đi ra chiến thuyền, như vị thần giáng trần, đi vào phía trên Thiên Nguyên cổ tinh.

Trong nháy mắt hắn đáp xuống, kiếm áp vô tận, trực tiếp khiến một mảnh đại lục sụp đổ, tan rã!

Kiếm áp này tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Sau khi bóng người bạch y kia đáp xuống, liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, dường như chưa bao giờ xuất hiện qua.

Nếu không phải trường kiếm trong tay một số kiếm tu còn đang run rẩy, thậm chí bọn họ còn coi kiếm áp kia, chỉ là một trận ảo giác thôi.

Nhưng tất cả mọi người biết, Thiên Kiếm, đến rồi!

Chương 1714: Quăng kiếm? Thà chết chứ không chịu khuất phục, ngươi khiến Thiên thưởng thức

Một trong Thiên Nguyên thất tinh.

Hướng Thiên Thương mặc trên người chiến giáp màu đen cảm thụ được luồng kiếm áp lóe lên một cái rồi biến mất kia, trên mặt toát ra một tia chiến ý ngang nhiên: "Thiên Kiếm, thú vị, xem ra chuyến đi đến Thiên Nguyên cổ tinh lần này, ngoại trừ Phong Khinh Ngọc còn có Đế Thiên Thu, lại thêm một đối thủ đáng giá ta coi trọng, tốt lắm! !"

Hắn chờ mong, một khắc giao thủ với Sở Cuồng Nhân.

Mà phía trên một viên Thiên Nguyên cổ tinh khác.

Đế Thiên Thu cũng cảm nhận được luồng kiếm áp cường đại kia, trên mặt lộ ra một tia dị sắc: "Không hổ là Thiên Kiếm trong truyền thuyết, uy thế như vậy, có thể gọi là cấm kỵ! !"

Chỉ có cấm kỵ, mới có thể vào trong mắt hắn.

"Người này quả thực rất mạnh, xem ra nếu muốn lấy được mảnh vỡ từ trong tay hắn, sẽ có chút khó giải quyết."

Đế Lưu Phương từ tốn nói.

Mặc dù kiếm áp không cách nào hoàn toàn biểu hiện ra thực lực của Sở Cuồng Nhân, nhưng cũng có thể nhìn thấy một hai.

Cho dù hắn đứng hạng bảy trên bảng Thiên Thần, nhưng cũng không có tự tin có thể chiến thắng đối phương.

"Chuyện mảnh vỡ, ngươi đi xử lý, cẩn thận hơn chút."

"Ta đã biết."

Đế Lưu Phương gật gật đầu, tuy cảm thấy khó giải quyết, nhưng mảnh vỡ, bọn họ nhất định phải cầm về.

Một bên khác.

Sau khi Sở Cuồng Nhân đáp xuống Thiên Nguyên cổ tinh, cảm nhận linh khí và khí tức đại đạo nơi đây, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Không hổ là bảy ngôi sao cổ xưa nhất bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, linh khí và khí tức đại đạo ở nơi này cực kỳ dồi dào, tu hành ở đây, vượt xa những nơi còn lại, quả thật là làm cho người kinh thán."

"Thiên Kiếm, chúng ta nên làm gì tiếp theo đây?"

Lăng Phi tò mò hỏi.

"Hành động bình thường là được."

Mục đích Sở Cuồng Nhân đến Thiên Nguyên cổ tinh chỉ có hai cái, một là mượn cơ hội này đi săn giết các đại yêu nghiệt, phòng ngừa sau này bọn họ tạo thành uy hiếp đối với vũ trụ Bàn Cổ.

Thứ hai, chính là tìm kiếm một số cơ duyên, nâng cao thực lực của bản thân.

Hai chuyện này, cũng không xung đột.

Sau khi đi vào cổ tinh, hắn mang theo ba người Lăng Phi, Hàn Tinh Vũ, Phong Tình Tuyết lao về phía một hướng khác.

Ở nơi đó, đột nhiên có bảo quang ngút trời, phù văn vờn quanh.

Hiển nhiên là có bảo vật gì đó hiện thế.

"Vừa đến đã gặp phải bảo vật hiện thế, vận khí này, ngược lại cũng không kém."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Phía trên Thiên Nguyên cổ tinh, phía trên một ngọn núi, mọc ra một cây tiên thụ tràn ngập tiên huy, mà ở trên tiên thụ kia, một viên thần quả màu ngà sữa có phù văn vờn quanh bốn phía, huyền diệu bất phàm.

Vây quanh tiên thụ này, chính là một trận tranh đoạt đang phát sinh.

Mà hai bên tranh đoạt, chính là hai đại Vương tộc bên trong vũ trụ Thiên Nguyên hiện nay, theo thứ tự là Kiếm Linh nhất tộc và... Minh Vương nhất tộc!

"Kiếm Linh nhất tộc, một Vương tộc xuống dốc, cũng dám tranh đoạt Tiên Hải Thần Quả này với Minh Vương nhất tộc ta, quả thực là không biết lượng sức!"

Một thiên kiêu của Minh Vương nhất tộc nhịn không được mà xùy cười một tiếng.

Minh Vương nhất tộc, chính là Cổ Vương tộc, căn cơ của bọn họ không chỉ cường đại hơn một chút so với Kiếm Linh nhất tộc.

"Xem ra tiên quả này, nhất định sẽ về tay người của Minh Vương nhất tộc."

"Chậc chậc, đây chính là Tiên Hải Thần Quả, bảo dược đứng đầu nhất, cho dù là đối với cảnh giới Đại La, cũng có tác dụng vô cùng lớn."

Bốn phía có không ít tu sĩ đang vây xem, bọn họ đến từ các nơi trong vũ trụ.

Nhìn Tiên Hải Thần Quả kia, trong mắt bọn họ nhịn không được mà toát ra một tia nhiệt huyết, nhưng nghĩ đến căn cơ cường đại của Minh Vương nhất tộc, hỏa nhiệt trong lòng không khỏi bị dập tắt.

Tranh giành với ai, cũng không thể tranh giành với Minh Vương nhất tộc.

Ở bên trong một đám Cổ Vương tộc, có lẽ Minh Vương nhất tộc không phải mạnh nhất, nhưng lại quỷ dị nhất.

Truyền thuyết, bên trong Minh Vương nhất tộc, có một loại nguyền rủa chi pháp, có thể giết người trong vô hình ở khoảng cách hơn phân nửa vũ trụ.

Loại thủ đoạn này, chỉ suy nghĩ một chút thôi cũng cảm thấy dọa người.

"Đáng chết."

Bên trong Kiếm Linh nhất tộc, một nữ tử tay cầm trường kiếm màu trắng nhìn mọi người của Minh Vương nhất tộc trước mắt, trong mắt lộ ra một tia không cam lòng.

Nàng tên là Trầm Phỉ, chính là yêu nghiệt của Kiếm Linh nhất tộc, cũng không kém hơn Lăng Phi bao nhiêu.

Nhưng đối diện với đám người của Minh Vương nhất tộc, lại có mấy tồn tại không kém hơn nàng.

"Hơn nữa, còn có tên gia hoả khó giải quyết kia."

Nàng nhìn về phía một nam tử mặc áo giáp màu đen, tay cầm trường kích đen nhánh bên trong Minh Vương nhất tộc.

Người này, chính là Ô U.

Gần với hạng năm trên bảng Thiên Thần bên trong Minh Vương nhất tộc, vị được vinh dự gọi là Minh Thần chi tử, Ô Thiên Minh kia.

Hơn nữa, nghe nói gần đây Ô U đạt được một chút cơ duyên, thực lực đột nhiên tăng mạnh, thậm chí, chiến lực có khả năng sánh ngang với quái vật ở mười vị trí đầu.

Việc này không biết thực hư, nhưng dù không phải thật thì chắc chắn cũng mạnh mẽ hơn nàng.

"Minh Vương nhất tộc thế lớn, không thể cường nganh chống lại bọn họ, rời đi trước đi." Trầm Phỉ âm thầm nghĩ tới.

Nàng đưa tay để người của Kiếm Linh nhất tộc rời đi trước tiên.

Mọi người thấy thế, hơi kinh ngạc, nhưng lại cảm thấy hợp tình hợp lí.

"Xem ra Trầm Phỉ này cũng không phải là kẻ không có não, biết mình không phải đối thủ của đám người Ô U, cho nên dự định tạm thời tránh mũi nhọn trước."

"Ngược lại là cử chỉ sáng suốt."

"Đúng vậy, Kiếm Linh nhất tộc có Thiên Kiếm, mà Thiên Kiếm đã tới, chờ tụ hợp với Thiên Kiếm, ngược lại cũng không phải không có cách nào rửa sạch nhục nhã."

Bên trong đám thiên kiêu của Minh Vương nhất tộc, ánh mắt Ô U lóe lên: "Ngược lại cũng rất sáng suốt, nhưng mà, đánh với chúng ta lâu như vậy, bây giờ muốn rời đi, không khỏi quá ngây thơ rồi."

Sắc mặt của Trầm Phỉ hơi đổi một chút: "Ngươi muốn thế nào?"

"Giao ra toàn bộ Càn Khôn giới trên người các ngươi, còn có, kiếm trong tay các ngươi, cũng phải ném đi."

Trong mắt Ô U lộ ra một vẻ đăm chiêu.

Lời vừa nói ra, Trầm Phỉ và một đám tu sĩ của Kiếm Linh nhất tộc ở chỗ này vô cùng giận dữ, sắc mặt âm trầm đến mức muốn chảy ra nước.

"Điều đó không có khả năng! !"

"Đúng vậy, các ngươi có thể giết chúng ta, nhưng muốn muốn chúng ta quăng kiếm, nằm mơ! !"

Phải biết, đối với người của Kiếm Linh nhất tộc mà nói, kiếm trong tay, vô cùng quan trọng, có người còn cực đoan hơn, xem kiếm trong tay là sinh mệnh, bạn lữ.

Hiện tại, Ô U muốn bọn họ quăng kiếm? !

Chuyện này không thể nghi ngờ chính là muốn giẫm tôn nghiêm của bọn họ ở dưới chân, không, đối phương muốn chà đạp, là tôn nghiêm của toàn bộ Kiếm Linh nhất tộc!

"Muốn chúng ta quăng kiếm, trừ khi chúng ta chết! !"

Trầm Phỉ lạnh giọng nói ra.

"Đúng vậy, trừ khi chúng ta chết! !"

Yêu cầu của Ô U, đã chạm tới lằn ranh của bọn họ, không người nào nguyện ý bị làm nhục như thế.

"Đã vậy thì, ta chỉ cần đưa các ngươi lên đường thôi!"

Một thiên kiêu của Minh Vương nhất tộc bên cạnh Ô U cười lạnh nói.

Những người còn lại, cũng bao vây người của Kiếm Linh nhất tộc, ánh mắt nghiền ngẫm, tựa như mèo vờn chuột.

Bọn họ cũng không sợ Kiếm Linh nhất tộc trả thù.

Dù sao, Minh Vương nhất tộc cũng là Cổ Vương tộc, so với Kiếm Linh nhất tộc đã từng sắp rơi khoit vị trí Vương tộc mà nói, căn cơ phải thâm hậu hơn nhiều.

"Nghe nói hai huynh đệ Trầm Phi Hồ, Trầm Phi Long bị một yêu nghiệt bên trong vũ trụ Bàn Cổ dùng một kiếm đánh giết ở thông đạo hai giới, có thể thấy Kiếm Linh nhất tộc các ngươi cũng không gì hơn cái này."

"Đúng vậy, còn gọi là Vương tộc gì chứ, vẫn nên tự mình tuyên bố lui ra hàng ngũ Vương tộc đi thôi."

"Quăng kiếm, tha chết cho các ngươi!"

Đối mặt với sự trào phúng của đám người Minh Vương nhất tộc, Trầm Phỉ nắm chặt kiếm trong tay, giọng điệu lạnh lùng nói: "Chúng ta thà chết chứ không chịu khuất phục, muốn tương sát, vậy thì tới đi!"

"Không biết tốt xấu, lên!"

Ngay khi thiên kiêu của Minh Vương nhất tộc đang chuẩn bị có hành động, cách đó không xa, truyền đến một giọng nói lạnh nhạt.

"Tốt cho một đám người thà chết chứ không chịu khuất phục, ngươi khiến Thiên thưởng thức."

Khi giọng nói lạnh nhạt vang lên, một luồng kiếm áp từ trên chín tầng trời rủ xuống, bao phủ vùng thế giới này!

Trong chốc lát, kiếm khí trong tay Trầm Phỉ và những người khác run lẩy bẩy.

Chương 1715: Sức mạnh của ngươi, khó coi, đối cứng với sát chiêu, hiện tại đến lượt ta

Khi lời nói lạnh nhạt vang lên, một luồng kiếm áp lạnh lẽo cuồng ngạo từ trên trời giáng xuống!

Chỉ thấy bóng người đạo bạch y lăng không mà đến, đi đến trước mặt đám người Trầm Phỉ, một bộ áo trắng như tuyết, mày kiếm mắt sáng, kiếm khí trên người và siêu nhiên chi ý đan xen lưu chuyển, hình thành một luồng ngạo khí nhân thế hiếm thấy, ánh mắt bễ nghễ, lúc nhìn xung quanh, một đám thiên kiêu của Minh Vương nhất tộc đúng là nhịn không được mà sinh ra một vẻ sợ hãi.

"Dạng khí tức này, thật mạnh!"

"Hắn là ai?"

"Bên trong Kiếm Linh nhất tộc, dám tự khoe mình là Thiên, chỉ có một người, Thiên Kiếm! !"

"Hắn là Thiên Kiếm! !"

Hai chữ Thiên Kiếm vừa ra, giống như có một loại ma lực thần kỳ, khiến một đám thiên kiêu của Minh Vương nhất tộc lùi lại phía sau mấy bước, bọn người Trầm Phỉ thì lại sinh ra một cảm giác an toàn.

Giống như có người này ở đây, dưới gầm trời này, thì không ai có thể thương tổn đến bọn họ một phân một hào!

Bởi vì hắn là Thiên Kiếm!

Là truyền thuyết trong Kiếm Linh nhất tộc, bách chiến bách thắng, không gì không đánh được, Thiên Kiếm!

"Quá tốt rồi."

Trầm Phỉ thở dài một hơi, nhìn Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh, trong mắt lộ ra một tia cuồng nhiệt sùng bái và hướng tới.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, thần thái lạnh nhạt, giống như không để ý đến Minh Vương tộc nhân ở bốn phía chút nào, thản nhiên nói: "Ra tay đi, các ngươi chỉ có một cơ hội giãy dụa cầu sinh!"

"Thiên Kiếm? Đúng là một Thiên Kiếm vô cùng cuồng vọng."

"Đúng vậy, hắn thật sự nghĩ thiên hạ không ai có thể kềm chế được hắn sao? !"

"Hừ, Thiên Kiếm thì như thế nào, chúng ta có nhiều người như vậy, chẳng lẽ còn sẽ sợ một mình hắn? Cùng tiến lên cho ta!"

Ngoài Ô U ra, thiên kiêu còn lại của Minh Vương tộc lập tức xuất thủ.

Từng đạo từng đạo tiên pháp, thần thông cường thế ầm ầm bạo phát, gần như là nghiền ép một mạch về phía Sở Cuồng Nhân.

Uy lực mạnh mẽ, trực tiếp đánh nát hư không bốn phía.

"Sức mạnh của các ngươi, thật sự là không thể nhìn nổi."

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, miệng nói ra lời khinh miệt, đối với đám người ở trước mắt, khinh thường đến cực hạn.

Kiếm chưa ra, thân bất động, trầm ổn như núi.

Nhưng tiên nguyên trong cơ thể đã vận chuyển, kiếm khí tự phát, thấu thể mà ra, như sóng to phun trào, bao phủ cửu thiên thập địa, rung chuyển thương khung khắp nơi!

Chỉ nghe trong hư không truyền đến từng tiếng nổ lớn.

Từng đạo từng đạo tiên pháp công kích về phía Sở Cuồng Nhân, bị kiếm khí đánh trúng, liên tục bị phá nát trong phút chốc!

Mà như thế vẫn chưa xong.

Kiếm khí như thế chẻ tre, sau khi đánh nát các loại tiên pháp, vẫn bắn về phía thiên kiêu của Minh Vương tộc, trong chớp mắt, từng cái đầu lâu bị quăng lên thật cao, máu tuôn ra như suối!

Trong chớp mắt, mấy chục cái đầu lâu rớt xuống đất!

Tình cảnh này, khiến không ít người ở chỗ này hít vào một ngụm khí lạnh, mắt đầy hoảng sợ.

"Xảy, xảy ra chuyện gì?"

Có vài tu sĩ nuốt một ngụm nước bọt, khó có thể lý giải được một màn trước mắt.

Những tu sĩ của Minh Vương tộc này, tùy tiện chọn ra một người thì đều là thiên kiêu hiếm có, nhưng bây giờ, lại bị chém giết trong nháy mắt ở trước mặt bọn họ!

Mà người khởi xướng là Sở Cuồng Nhân, từ đầu đến cuối, ngay cả kiếm cũng chưa dùng tới!

"Đây chính là Thiên Kiếm trong truyền thuyết sao?"

"Thật đáng sợ!"

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, nhìn lấy Ô U ở đối diện, thản nhiên nói: "Ngươi, cũng có một cơ hội ra chiêu."

Nhìn nam nhân được vinh dự gọi là Thiên Kiếm ở trước mặt này, nhìn ánh mắt lạnh nhạt, tựa như không để bất luận kẻ nào ở trong mắt kia của đối phương, chẳng biết tại sao Ô U nghĩ đến Sở Cuồng Nhân mình gặp phải ở bên trong thông đạo hai giới, mà trên người hắn, sức mạnh tiên nguyên bàng bạc cũng dần dần bao phủ ra.

Uy áp kia, gần như muốn đè sập phương hư không này.

Tu sĩ tầm thường căn bản không có cách nào tiếp nhận cái luồng sức mạnh kinh khủng này, liên tục lùi lại, có chút mong đợi nhìn lấy một trận chiến này.

"Thực lực của Ô U tăng lên không ít, có lẽ hắn thật sự có biện pháp nào đó chống lại Thiên Kiếm cũng khó nói."

"Ừm, coi như không thắng được, nhưng tự vệ hẳn là dư sức."

Chỉ có một ít người ở phía trên cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương, thấy qua trận Sở Cuồng Nhân độc chiến tam đại yêu nghiệt mới biết, đối phương kinh khủng đến cỡ nào.

"Tuy không biết Ô U tăng lên bao nhiêu, nhưng muốn chống lại Thiên Kiếm... Khó!"

"Một trận chiến này, hắn có thể sống, đã là vận khí vô cùng lớn."

Tiếng nghị luận của mọi người, không hề ảnh hưởng đến Ô U.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, thản nhiên nói: "Ánh mắt của ngươi, khiến cho ta nhớ tới một số chuyện rất khó chịu."

"Há, thật sao."

Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý.

Ô U này, hắn gặp qua, cũng giao thủ qua khi ở thông đạo hai giới, nhưng mà, một lần kia, bởi vì Thiên Nữ Du xuất thủ nên đối phương mới có thể chạy trốn.

"Minh Vương thần ảnh! !"

Chỉ thấy Ô U vận hóa tiên nguyên trong cơ thể, đúng là có một luồng sức mạnh linh hồn vô cùng cường đại đổ xuống!

Sức mạnh này, trực tiếp tạo thành một cự nhân cổ lão đầu đội vương miện, quanh người có vô số phù văn vờn quanh ở phía sau hắn.

Đây là sát chiêu tối cao của Minh Vương nhất tộc, Minh Vương thần ảnh! !

"Giết! !"

Ô U quát lạnh một tiếng, chỉ thấy bên trong thần ảnh, có từng đợt âm tiết quỷ dị kỳ quái khuếch tán ra, gần như điên cuồng đánh thẳng vào linh hồn của Sở Cuồng Nhân!

Không chỉ có như thế, một chưởng mà thần ảnh kia đè xuống, có một lượng lớn sức mạnh linh hồn và tiên nguyên ngưng tụ ở trong đó!

Ô U biết, đối mặt với Thiên Kiếm, không thể khinh thường, nhất định phải xuất ra toàn lực, cho nên vừa ra tay chính là sát chiêu cường đại nhất!

Mà Sở Cuồng Nhân đối mặt với một kích có thanh thế doạ người này, lại vẫn không trốn không né như cũ!

Thậm chí, ngay cả kiếm cũng không dùng!

"Hắn điên rồi sao? !"

Có người thấy cảnh này, khiếp sợ không gì sánh nổi, không khỏi lên tiếng kinh hô.

Sức mạnh của một kích này, quá đáng sợ.

Vậy mà Sở Cuồng Nhân cứ đứng tại chỗ, không trốn không né, ở trong mắt rất nhiều người, đây không khác nào là một loại hành động tìm chết!

"Thiên Kiếm! !"

Cho dù là Trầm Phỉ và tộc nhân Kiếm Linh có tự tin tuyệt đối đối với Sở Cuồng Nhân cũng nhịn không được bị hù dọa!

Sao Thiên Kiếm lại điên cuồng như thế? !

Đùng! ! !

Năng lượng kinh khủng bao phủ khắp nơi, mảng đại lục dưới chân mọi người trực tiếp bị đập ra một lỗ thủng to lớn dưới một kích này!

Bên trong lỗ thủng, sớm đã không thấy bóng người của Sở Cuồng Nhân.

Mọi người không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Không thể nào?

Thiên Kiếm lại bị một chưởng đánh chết? !

"Đây chính là Thiên Kiếm sao? Có tiếng không có miếng!"

Ô U thấy cảnh này, mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng lại cảm thấy hợp tình hợp lí.

Phải biết rằng, hiện tại hắn đã sớm xưa đâu bằng nay, thực lực của hắn mạnh mẽ, tự tin có thể so sánh với tồn tại ở mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần.

Cho dù là Thiên Kiếm, không tránh không né đỡ một chiêu mạnh nhất của mình, cũng chỉ có một đường bại vong!

"Thiên Kiếm, lại chết như vậy sao?"

"Hắn đúng là tự tìm chết mà."

Lỗ thủng to lớn sâu không thấy đáy, một mảnh đen kịt, còn có sức mạnh của Minh Vương thần ảnh bao trùm trong đó, tiên thức của mọi người không cách nào xâm nhập vào trong đó xem xét.

Nhưng trong mắt của đại đa số tu sĩ, đoán chừng Sở Cuồng Nhân đã không còn sống.

Thời điểm mọi người ở đây cảm khái truyền thuyết kiếm đạo ngã xuống, chỉ thấy bên trong lỗ thủng sâu không thấy đáy kia, đột nhiên có một đạo kiếm quang phóng lên tận trời.

Ngay sau đó, chỉ thấy một bóng người bạch y có kiếm quang quấn quanh người, đằng không mà lên.

Tư thái bễ nghễ ở trong gầm trời, khinh thường chúng sinh trong thương khung!

Chính là Sở Cuồng Nhân!

Sau khi tiếp nhận sát chiêu tối cao của Ô U, hắn vẫn lông tóc không tổn hao gì như cũ! !

"Chuyện này, chuyện này sao có thể! !"

Đồng tử của Ô U co rụt lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, không thể tin được.

Mà lúc này, Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí tươi sáng đã ngưng tụ ở đầu ngón tay: "Hiện tại, đến lượt ta."

Chương 1716: Hai người quá giống, Liễu

Xuyên Tinh xuất thủ, trảm Ô U

"Hiện tại, đến lượt ta!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát lên, ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí phun ra nuốt vào trên đầu ngón tay.

Kiếm chiêu còn chưa ra, bốn phía đã có cuồng phong gào thét, phong vân biến đổi, mặt đất rung chuyển, phương thiên địa này bị một luồng kiếm áp kinh khủng bao phủ!

"Kiếm, Tử Sinh Luân Hồi! !"

Sở Cuồng Nhân điểm kiếm chỉ về phía Ô U, kiếm khí nhanh chóng phun ra ngoài!

Kiếm quang cuồng bạo kia, kéo theo sinh tử luân hồi chi ý gần như hóa thành thực chất, khiến Ô U lâm vào bên trong sợ hãi trước đó chưa từng có!

Tại sao có thể có kiếm khí kinh khủng như thế! ! !

Một kiếm này, so với ngày xưa hàng ngũ Trầm Phi Hồ không biết mạnh mẽ hơn bao nhiêu lần! !

"Ngăn lại cho ta! ! !"

Đối mặt với uy hiếp tử vong trước nay chưa từng có, Ô U thét dài một tiếng, nắm lấy trường kích đen nhánh bên cạnh, thúc giục sức mạnh tiên nguyên đến cực hạn, đánh ra một kích, kích quang bạo phát tuôn ra!

Không chỉ có như thế, Minh Vương thần ảnh phía sau hắn cũng có hành động.

Thần ảnh vận hóa song chưởng, cắn nuốt linh khí bốn phía, đánh về phía một kiếm này của Sở Cuồng Nhân!

Bên trong tiếng nổ lớn, hư không bốn phía liên tục sụp đổ, thiên địa như lâm vào tận thế!

Kích quang vỡ nát, thần ảnh tiêu tán!

Nhưng một kiếm ẩn chứa sinh tử luân hồi, lại như thế chẻ tre, cứ thế mà rơi vào trên người Ô U, áo giáp đen nhánh trên người hắn, lập tức bộc phát ra thần quang tươi sáng, đạo văn vô tận ẩn trong đó, phóng thích uy năng, đây là một món Đại La khí phòng ngự có đẳng cấp vô cùng cao.

"Ngăn lại cho ta!"

Ô U quát ầm lên.

Răng rắc!

Nhưng lúc này, đã thấy đạo văn trên khải giáp kia dần dần ảm đạm, áo giáp bắt đầu vỡ tan!

Chỉ trong nháy mắt, Đại La khí này, vỡ nát! ! !

Trước mắt sinh tử tồn vong, thân thể Ô U lệch qua một bên, gần như lướt qua kiếm khí.

Nhưng cho dù đã tránh thoát phần lớn kiếm khí, thân thể vẫn bị một phần còn lại đánh trúng, cánh tay vốn đã bị Sở Cuồng Nhân chặt đứt ở thông đạo hai giới, thật vất vả mới sửa xong, lại đứt gãy lần nữa!

Không chỉ có như thế, một lượng lớn kiếm khí đang ăn mòn thân thể của hắn, khiến hắn điên cuồng phun ra máu tươi.

"Tên khốn kiếp! !"

Ô U gầm nhẹ một tiếng, phẫn hận nhìn Sở Cuồng Nhân.

Sau khi trở về từ thông đạo hai giới, đây là lần thứ hai hắn nếm thử loại khuất nhục bị người ta đè xuống đất đánh như này.

Hắn là yêu nghiệt đứng hàng đầu phía trên bảng Thiên Thần đó!

Hơn nữa, hắn đã cường đại hơn so với thời điểm ở thông đạo hai giới trước đó, vì cái gì, vì cái gì vẫn phải chịu uỷ khuất như vậy, vẫn liên tục bị đánh đến thảm như vậy? !

Chẳng biết tại sao, giao thủ với Thiên Kiếm trước mắt này, luôn luôn khiến hắn liên tưởng đến chuyện ở thông đạo hai giới.

Liên tưởng đến cuồng nhân ở vũ trụ Bàn Cổ kia!

Hai người này quá giống, cường đại như nhau, không coi ai ra gì như nhau.

Chẳng lẽ...

Trong đầu Ô U bỗng nhiên toát ra một ý nghĩ hoang đường, nhưng lập tức liền lắc đầu, ném ý nghĩ kia ra sau ót.

"Không chết sau một kiếm, ngươi thật sự đã trưởng thành."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nếu là Ô U lúc ở thông đạo hai giới, một kiếm vừa mới, đủ để giết hắn tới tro cũng không thừa.

"Đáng chết, Thiên Kiếm, nếu ngươi dám giết ta, Minh Vương nhất tộc sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

"Vậy thì thật đúng là làm cho người ta chờ mong đó."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Hắn tới nơi này, là vì săn giết thiên kiêu, há lại bởi vì một câu của Ô U mà dao động.

Bóng người lóe lên, hắn đi đến trước mặt Ô U.

Ngưng tụ kiếm chỉ, điểm vào trán của đối phương, nhưng ngay lúc này, nơi xa bỗng nhiên có một mũi tên bay đến!

Mũi tên ẩn chứa sức mạnh phong lôi vô tận, cực kỳ đáng sợ!

Một tiễn này, thậm chí đủ để giết chết một cường giả Đại La ngũ khí cảnh.

"Ha."

Sở Cuồng Nhân cau mày lại, kiếm chỉ vốn dĩ điểm về phía Ô U lại đánh về phía mũi tên!

Kiếm chỉ và mũi tên va chạm, chỉ thấy phong lôi tàn phá bừa bãi, mặt đất vỡ nát, kình khí vô tận xé rách hư không!

Sức mạnh kinh khủng, khiến cho phương viên mấy vạn dặm trực tiếp sụp đổ!

"Trốn! !"

Mà Ô U thừa dịp này, bóng người gần như hóa thành một đạo lưu quang, biến mất ngay tại chỗ, nhanh chóng chạy trốn!

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, ánh mắt nhìn về phía một ngọn núi ở xa, chỉ thấy ở nơi đó, có một nam tử cõng trường cung, hai mắt giống như chim ưng cũng đang nhìn hắn.

Hạng mười lăm trên bảng Thiên Thần, Liễu Xuyên Tinh của Thiên Lôi nhất tộc!

Chỉ có người này, mới có thể bắn ra một tiễn có sức mạnh như thế khi nằm ngoài tầm mắt của Sở Cuồng Nhân.

"Thú vị!"

"Nhưng, còn chưa đủ thú vị!"

Sở Cuồng Nhân nhìn Liễu Xuyên Tinh trên ngọn núi nơi xa, ngưng tụ kiếm chỉ, linh khí vô biên hội tụ lại, một đạo kiếm khí hóa thành lưu quang đột nhiên bắn ra!

Kiếm như sao băng, chớp mắt đã lướt qua 1 triệu dặm!

"Không tốt! !"

Sắc mặt Liễu Xuyên Tinh đột nhiên biến đổi, tranh thủ thời gian rút lui.

Khi một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, đỉnh núi hắn đang đứng, đã hóa thành tro tàn!

Còn về người, đã không thấy bóng dáng.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua phương hướng Ô U đào tẩu, bóng người lóe lên, cũng biến mất không thấy gì nữa.

...

Trốn, mau trốn!

Trong đầu Ô U chỉ còn lại ý nghĩ này, bóng người nhanh chóng rời xa chiến trường.

Vừa nghĩ tới một kiếm kia của Sở Cuồng Nhân, trong mắt của hắn nhịn không được toát ra vẻ hoảng sợ, lấy thực lực hôm nay của hắn, căn bản không phải là đối thủ của người nọ!

"Thiên Kiếm, ngươi chờ đó cho ta! !"

"Một ngày nào đó, ta sẽ khiến ngươi trả giá thật lớn, quái vật ở vũ trụ Bàn Cổ kia cũng đã chết, chọc Ô U ta, ngươi cũng phải chết! !"

Ô U thấp giọng quát.

Chẳng biết tại sao, hắn luôn luôn liên tưởng Thiên Kiếm và Sở Cuồng Nhân chung một chỗ.

Hai người này, thật sự là quá giống.

Loại ánh mắt không coi ai ra gì kia, tư thái cuồng ngạo không để ai vào mắt, đều quá giống.

Lúc này.

Trước mặt Ô U bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh màu trắng.

"Làm sao có thể!"

Đồng tử của Ô U co rụt lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Người kia không phải người khác, chính là Sở Cuồng Nhân! !

Hắn đuổi theo tới!

Đồ vô dụng Liễu Xuyên Tinh kia, chẳng lẽ không thể kéo dài thêm một lát sao? !

Ô U không có chút do dự nào, quay người chạy như bay về phía một phương hướng khác, nhưng lúc này có hai đạo kiếm khí xẹt qua.

Một tiếng phù phù.

Kiếm khí xuyên qua hai chân của hắn, khiến hắn nhịn không được mà ngã trên mặt đất, rú thảm một tiếng.

"Thiên Kiếm, ngươi thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt sao! !"

Ô U giận dữ hét.

"Ngươi chỉ có thể chết."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Ô U đã từng giao thủ với hắn ở bên trong thông đạo hai giới, mặc dù mình ngụy trang rất hoàn mỹ, nhưng nhân tố không xác định giống như Ô U, vẫn nên giết thì tốt hơn.

"Thiên Kiếm, tên hỗn trướng nhà ngươi, ngươi có gan thì buông tha ta, cho ta trăm năm, ta nhất định sẽ vượt qua ngươi! !"

Ô U giận dữ hét.

"Ta đã buông tha cho ngươi một lần, đáng tiếc, ngươi lại phụ lòng mong đợi của ta, trong tay ta, ngươi vẫn như thế... Không chịu nổi một kích!"

Buông tha một lần rồi?

Có ý gì?

Ô U có chút không hiểu rõ.

Mà lúc này, Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí ngưng tụ ở phía trên kiếm chỉ.

Thân ảnh của hắn, và Sở Cuồng Nhân trong trí nhớ Ô U hoà lại làm một, ý nghĩ hoang đường kia lại nổi lên lần nữa.

"Không có khả năng, không có khả năng!"

"Ngươi đã chết, tại sao có thể như vậy, Sở..."

Ô U còn chưa nói hết lời, kiếm khí đã xẹt qua thân thể của hắn, nổ tung ở trong cơ thể hắn, hoàn toàn biến hắn thành một làn sương máu.

Ngay cả linh hồn, cũng không được buông tha.

Dù sao, ai biết vũ trụ Thiên Nguyên này có loại thế giới vãng sinh như âm Phủ hay không đâu?

Sau khi chém giết Ô U, Sở Cuồng Nhân quay người rời đi.

Sau đó không lâu.

Hắn đi tới phía trên một tòa phế tích, nơi này, chính là vị trí của Liễu Xuyên Tinh.

Mặt đất, có một bãi máu đỏ thẫm.

Sở Cuồng Nhân nhìn vết máu kia, lộ ra vẻ trầm ngâm.

Chương 1717: Có liên quan tới giới chỉ, nữ vương Phong Bạo, Phong Khinh Ngọc mời

"Chẳng lẽ Liễu Xuyên Tinh và Ô U có quan hệ sao? Nếu không thì, vì sao đối phương lại muốn cứu hắn?"

"Nhưng nghe nói Lôi Đình nhất tộc và Minh Vương nhất tộc từng có khúc mắc, yêu nghiệt trong hai đại Vương tộc này, còn có thể liên thủ? Ở trong đó, có lẽ có nguyên nhân khác."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Hắn nhìn vết máu trên mặt đất, cảm nhận được một luồng khí tức dị dạng có chút quen thuộc ở trong đó.

Đây là khí tức kỳ quái gì vậy?

"Tiểu Ái, phân tích luồng khí tức này một chút."

"Vâng!"

Chỉ chốc lát Tiểu Ái, nói ra: "Chủ nhân, khí tức này và khí tức của giới chỉ trong tay ngươi có liên hệ nào đó."

"Ha."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, nhìn giới chỉ màu đen trong tay, ánh mắt hơi hơi ngưng trọng.

Giới chỉ này, đến bây giờ hắn vẫn không biết rõ lai lịch.

Mà Đế Vương nhất tộc muốn cướp đoạt giới chỉ này, hiện tại lại có thêm một Liễu Xuyên Tinh có khí tức có liên hệ đến giới chỉ, đối phương còn muốn cứu Ô U từ trong tay hắn.

Liễu Xuyên Tinh này, có quan hệ với Đế Vương nhất tộc sao?

"Mọi chuyện, càng ngày càng thú vị đây."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Hiện tại có thể xác định, có không ít người theo dõi giới chỉ trong tay hắn.

Có lẽ, đều là tay chân của Đế Vương nhất tộc?

Mà đối phương muốn cứu Ô U, có thể là do thấy thực lực của mình cường đại, cho nên muốn liên hợp với một số người, cùng nhau đối phó mình, thực lực của Ô U không kém, là một người có thể sử dụng.

"Ha ha, một đám người ô hợp, có ai trong đám các ngươi có thể lấy được giới chỉ từ trong tay của ta đây?"

Hắn cũng không để ý, muốn chơi đùa với đám người này.

Trò chơi săn giết, nếu chỉ đơn thuần là săn giết con mồi, sẽ khó tránh khỏi có chút nhàm chán.

Con mồi, cũng muốn đối phó thợ săn, lúc này mới thú vị.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, bóng người lập tức lóe lên, rời khỏi hiện trường.

Dưới tán cây tiên thụ, đám người Trầm Phỉ đã hội hợp với Lăng Phi, Hàn Tinh Vũ, Phong Tình Tuyết.

Sau đó không lâu.

Sở Cuồng Nhân từ từ đi tới, mấy người vội vàng nghênh đón.

"Thiên Kiếm, ngươi thế nào rồi?"

"Há, các ngươi nghĩ một Ô U còn có thể lật trời hay sao?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Mọi người nghe vậy, lộ ra nụ cười, quả nhiên, Thiên Kiếm là cường đại nhất.

"Ô U đâu?"

"Ngươi có thể đi hỏi gió, dù sao thì, hắn đã hóa thành tro tàn, tan theo gió rồi."

Mọi người nghe vậy, tuy đã sớm chuẩn bị, nhưng vẫn còn có chút bị hù dọa.

Cũng không phải bởi vì Sở Cuồng Nhân có thể giết được Ô U, mà là bởi vì Ô U sau lưng chính là Minh Vương nhất tộc, hành động lần này của Thiên Kiếm không thể nghi ngờ là hoàn toàn đắc tội Minh Vương nhất tộc.

"Khó giải quyết nhất bên trong Minh Vương nhất tộc không phải Ô U, mà chính là Ô Thiên Minh!"

Lăng Phi nói ra.

Ô Thiên Minh, hạng năm trên bảng Thiên Thần, tự xưng là Minh Thần chi tử, so với Ô U, quả thật là mạnh mẽ hơn nhiều.

"Không sao, dưới Thiên, đều giống như nhau!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Ý tứ của hắn rất rõ ràng, cho dù là Ô U hay là Ô Thiên Minh, với hắn mà nói đều không quá khác biệt.

Hắn có thể giết chết Ô U, tất nhiên cũng có thể giết Ô Thiên Minh!

"Không hổ là Thiên Kiếm, loại hào hùng này, khiến người ta khâm phục!"

Lúc này, một giọng nói vang lên.

Chỉ thấy ở cách đó không xa, một nữ tử tuyệt mỹ mặc trên người một bộ váy dài thanh sắc, giống như Phù Phong Tế Liễu từ từ đạp không mà đến, trên người có tiên huy lượn lờ, làm người khác chú ý.

Trong nháy mắt nhìn thấy nữ tử này, không ít người nhanh chóng lên tiếng kinh hô.

Nhất là một số nam tử, mặt mũi cũng tràn đầy hâm mộ.

"Là Phong Khinh Ngọc! Quả thật nàng đến rồi! !"

"Trời ạ, vậy mà lại là Phong Khinh Ngọc, chẳng lẽ, nàng cũng muốn tranh đoạt Thiên Hải thần quả với Thiên Kiếm sao?"

"Phong Khinh Ngọc là tồn tại hạng ba trên bảng Thiên Thần, nếu nàng xuất thủ, chỉ sợ cho dù là Thiên Kiếm, cũng không nhất định có thể thắng được."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Phong Khinh Ngọc, đây là một yêu nghiệt truyền kỳ.

Nàng xuất thân từ Phong tộc, mà tuy Phong tộc cũng là Vương tộc, có thể không quá khác biệt với Kiếm Linh nhất tộc, cũng không phải là Vương tộc vô cùng cường đại, đều đã từng xuống dốc.

Cho nên, Phong tộc và Kiếm Linh nhất tộc giao hảo, ít nhiều có chút ý tứ ôm nhau sưởi ấm.

Nhưng Phong Khinh Ngọc xuất thân từ Phong tộc lại thể hiện ra thiên phú khó có thể tưởng tượng, rõ ràng không hề có thể chất tuyệt thế, huyết mạch đỉnh phong, nhưng một đường tu hành lại hát vang tiến mạnh, một đường tiến thẳng vào ba vị trí đầu của bảng Thiên Thần, được người người ca tụng là nữ vương Phong Bạo, ngay cả một số yêu nghiệt cái thế của Cổ Vương tộc, đều bị lấn át danh tiếng.

Được vô số người cho rằng, là ngôi sao hi vọng trong tương lai của Phong tộc!

"Tỷ tỷ..."

Sau khi nhìn thấy người tới, Phong Tình Tuyết kinh hô một tiếng, lập tức rụt rụt thân thể theo bản năng, núp ở sau lưng Sở Cuồng Nhân.

"Thời điểm ngươi rời nhà ra đi, lá gan không phải rất lớn sao? Hiện tại biết sợ rồi sao?"

Phong Khinh Ngọc nhìn Phong Tình Tuyết một chút, thu liễm vẻ lạnh nhạt, ôn nhu nói ra.

Thấy bộ dáng này của nàng, Phong Tình Tuyết càng e ngại.

"Ai..."

Cuối cùng, Phong Khinh Ngọc vẫn bất đắc dĩ thở dài: "Ngươi yên tâm, ta sẽ không làm gì ngươi."

Lúc này Phong Tình Tuyết mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy các nàng tỷ muội, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nhưng lại không quá thân mật.

Có lẽ là bởi vì vầng sáng trên người Phong Khinh Ngọc quá chói mắt, Phong Tình Tuyết ở trước mặt tỷ tỷ, luôn cảm giác có chút không được tự nhiên, ở giữa tỷ muội dường như có một bức tường ngăn cách vô hình.

Tuy nói như thế, nhưng dù sao cũng là tỷ muội, cũng không đến mức sinh ra hiềm khích.

"Tỷ tỷ, ngươi cũng muốn đến tranh đoạt Tiên Hải Thần Quả này

sao?"

Phong Tình Tuyết có chút lo lắng nói.

Tuy nàng biết Phong Khinh Ngọc rất lợi hại, nhưng năng lực của Thiên Kiếm, trong hai năm qua nàng cũng chứng kiến không ít, dưới cái nhìn của nàng, hắn không hề kém hơn tỷ tỷ.

Nếu hai người này thật sự đánh nhau, nàng cũng không biết làm thế nào mới tốt, người nào bị thương, trong lòng nàng cũng không dễ chịu.

"Nếu ta nói phải, Thiên Kiếm muốn làm thế nào?"

Phong Khinh Ngọc nhìn về phía Sở Cuồng Nhân nói.

"Nếu Thiên không đồng ý, ai dám mạnh mẽ chiếm đoạt? Ngươi cũng không ngoại lệ."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay thản nhiên nói.

Nói thật ra, hắn cũng có chút chờ mong Phong Khinh Ngọc có thể xuất thủ, dù sao nữ tử này cũng là yêu nghiệt cường đại nhất hắn từng gặp qua.

Khí tức của nàng, lại ẩn ẩn khiến hắn cảm thấy một chút uy hiếp.

Chuyện này thật sự quá hiếm có, quá hiếm thấy.

Bảng Thiên Thần...

Xem ra cũng không phải ai cũng là phế vật.

Nhưng mà thế này cũng tốt, dạng săn giết này mới có giá trị!

"Ha, Thiên Kiếm hiểu lầm, ta cũng không có ý tứ tranh đoạt tiên quả này với ngươi, ngược lại là chỗ này của ta, có một cơ duyên giá trị còn lớn hơn so với tiên quả, không biết ngươi có cảm thấy hứng thú không?"

"Thú vị, nói một chút."

"Ngươi xác định muốn nói ở chỗ này?"

Phong Khinh Ngọc nhìn thoáng qua bốn phía, tất cả mọi người vốn đang nghị luận đều ngừng, ào ào dựng lỗ tai, đợi nghe nói về đại cơ duyên trong miệng nàng.

Mọi người tới nơi này là vì cái gì?

Đương nhiên là cơ duyên!

Nơi có cơ duyên, sao bọn họ có thể bỏ lỡ?

"Không cần phiền phức như thế."

Trên người Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên có một luồng kiếm áp vô cùng kinh khủng đổ xuống, trùng kích khắp nơi, khiến thiên kiêu ở chỗ này cảm nhận được một luồng áp lực ngạt thở.

"Tất cả mọi người lập tức rời đi!"

Nghe được lời này của hắn, mặc dù mọi người có chút bất mãn, nhưng lại ngại thực lực của hắn cường đại, cũng không người nào dám nói cái gì.

Chỉ chốc lát, đám người lập tức giải tán.

"Bây giờ ngươi có thể nói rồi."

"Thiên Kiếm làm việc, quả nhiên nhanh chóng quyết đoán."

Phong Khinh Ngọc cười nhạt một tiếng, nói: "Ta biết ở bên trong Thiên Nguyên cổ tinh, có truyền thừa của một đại năng, bên trong cất giấu không ít bảo vật, thậm chí trong đó có một ít thứ không hề kém hơn so với Tiên Hải Thần Quả này, thế nhưng nơi truyền thừa, nguy hiểm trùng điệp, cho nên ta muốn mời Thiên Kiếm cùng đi với ta, như thế nào?"

Chương 1718: Thần Phong đỉnh, phẩm cấp cao nhất hiện tại của tiên nguyên chi hoa?

Sau khi nghe xong lời mời của Phong Khinh Ngọc, Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia suy tư.

Thiên Nguyên cổ tinh nuôi dưỡng ra không ít Thần Vương, quả thật có một ít Thần Vương lựa chọn về nơi này, đồng thời lưu lại truyền thừa của mình.

Những truyền thừa, là một trong những cơ duyên có giá trị nhất bên trong Thiên Nguyên cổ tinh.

"Ngược lại rất thú vị, ta đồng ý."

"Vậy thì việc này không nên chậm trễ, chúng ta liền tiến đến đó đi."

Phong Khinh Ngọc cười nhạt một cái nói.

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân cũng không sợ Phong Khinh Ngọc giở trò lừa bịp, xưa nay Phong tộc và Kiếm Linh nhất tộc có giao hảo, nếu Phong Khinh Ngọc muốn hại hắn, không nói có bản lãnh này hay không, hai đại Vương tộc cũng sẽ phải vạch mặt, những người đứng đầu Phong tộc, tuyệt đối sẽ không cho phép loại chuyện này phát sinh.

Dù sao thì, tuy Phong Khinh Ngọc kinh tài tuyệt diễm, nhưng còn chưa thật sự trưởng thành, còn chưa đủ năng lực gánh vác toàn bộ Phong tộc.

Tùy tiện vạch mặt với Kiếm Linh nhất tộc, không phải việc khôn ngoan.

Dưới sự chỉ huy của Phong Khinh Ngọc, mọi người lấy một chiếc chiến thuyền, tiến về nơi truyền thừa trong miệng nàng.

Mà ở trong quá trình này, Sở Cuồng Nhân cũng luyện hóa Tiên Hải Thần Quả mới có được.

Đây là Tiên Hải Thần Quả thứ hai hắn lấy được.

Tuy hiệu quả sau khi sử dụng không mạnh mẽ bằng quả thứ nhất, nhưng cũng giúp tiên nguyên chi hoa của hắn tăng lên tới 20 phẩm, khoảng cách tới 24 phẩm, đã gần thêm một bước.

Trên ngọn núi ở nơi nào đó.

Một người trẻ tuổi cõng cung tiễn đi ra từ trong hư không, sắc mặt có chút trắng bệch, nhịn không được mà phun ra một ngụm máu.

"Ngươi bị thương."

Lúc này, một nam tử tóc trắng mặc trên người trường bào kim sắc từ từ đi tới.

Người này chính là yêu nghiệt của Đế Vương nhất tộc, hạng bảy trên bảng Thiên Thần, Đế Lưu Phương!

"Thực lực của Thiên Kiếm, làm cho người ta chấn kinh."

Thanh niên lau khóe miệng, hắn chính là Liễu Xuyên Tinh trước kia muốn cứu Ô U.

"Có cứu được Ô U không?" Liễu Xuyên Tinh hỏi, hắn và Đế Lưu Phương đã thương lượng xong, mình kiềm chế Sở Cuồng Nhân, mà đối phương phụ trách tiếp ứng Ô U.

"Không có."

Đế Lưu Phương lắc đầu: "Thời gian ngươi trì hoãn không đủ, Ô U vẫn bị Thiên Kiếm đuổi kịp rồi giết."

"Lời này sao giống như đang trách ta vậy?"

"Ta không có ý đó."

"Đáng tiếc, thực lực của Ô U không tệ, nếu có thể kéo hắn kéo về phía chúng ta, cùng nhau đối phó Thiên Kiếm, tỷ lệ đoạt được mảnh vỡ cũng càng lớn hơn."

Liễu Xuyên Tinh lắc đầu, có chút tiếc hận nói.

"Không sao, Ô U chết cũng tốt."

Khóe miệng Đế Lưu Phương hơi vểnh: "Ô U vừa chết, Thiên Kiếm và Minh Vương nhất tộc sẽ kết cừu oán, mà bên trong Minh Vương nhất tộc, ngoại trừ Ô U, vẫn còn có một vị Minh Thần chi tử còn mạnh hơn."

"Điều này cũng đúng."

Liễu Xuyên Tinh tỉ mỉ nghĩ lại, cảm thấy cũng có mấy phần đạo lý.

Bọn họ cũng có tự tin thuyết phục được Minh Thần chi tử.

"Đi thôi."

Đế Lưu Phương, Liễu Xuyên Tinh đang bôn ba vì đối phó với Thiên Kiếm.

...

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần Cửu Thải Thần Hồn Hoa."

Một ngày này, Sở Cuồng Nhân rút một phần thưởng.

Phần thưởng rút được khiến hắn hơi hơi kinh ngạc, hắn đã từng rút được vật này một lần tại hư không vô định.

Đây là một loại bảo vật linh hồn vô cùng cường đại, có thể nhanh chóng tăng cao sức mạnh linh hồn.

"Cũng không tệ."

Sở Cuồng Nhân rất ít rút được phần thưởng giống nhau như đúc hai lần.

Cửu Thải Thần Hồn Hoa này, hắn vẫn có chút hài lòng, công hiệu đối với linh hồn tương đương với Tiên Hải Thần Quả.

Trước khi đến nơi truyền thừa mà Phong Khinh Ngọc nói, hắn cũng luyện hóa Thần Hồn Hoa này.

Hiện tại hắn đã có, tiên nguyên chi hoa 20 phẩm, linh hồn chi hoa 21 phẩm, thọ nguyên chi hoa 24 phẩm!

Tin rằng rất nhanh sẽ có thể tăng tam hoa lên tới 24 phẩm xưa nay chưa từng có!

Sở Cuồng Nhân hết sức tò mò, nếu tam hoa của mình đều đạt tới 24 phẩm, có thể bộc phát ra chiến lực mạnh mẽ đến cỡ nào, sau khi dung hợp tam hoa để tăng lên tới cảnh giới ngũ khí, sẽ cường đại đến mức nào?

"Còn chưa tới sao?"

Sở Cuồng Nhân đi ra khỏi lầu các trong chiến thuyền, nhìn thoáng qua Phong Khinh Ngọc, thản nhiên nói.

Mà đối phương nhìn hắn một cái, trong mắt đẹp lướt qua một tia dị sắc, Phong Khinh Ngọc cảm thấy Sở Cuồng Nhân càng thêm sâu không lường được.

"Chẳng lẽ chỉ trong thời gian ngắn, hắn đã hoàn toàn luyện hóa Tiên Hải Thần Quả kia sao?"

"Không, chỉ một quả Tiên Hải Thần Quả, sẽ không có biến hóa kinh người như thế mới đúng, trên người người này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Trong lòng Phong Khinh Ngọc âm thầm nghĩ tới, càng thêm kiêng kị đối với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng mà trên mặt nhưng vô cùng bình tĩnh như cũ, cười nhạt nói: "Cũng sắp đến rồi."

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Sau đó không lâu.

Có một ngọn núi cao vút to lớn trong tầng mây nơi xa đập vào mi mắt.

Ngọn núi này rất cao, giống như liên kết trời và đất, mà trên đỉnh núi cao còn có vô số phong bạo vờn quanh, phong bạo kia ẩn chứa sức mạnh cực kỳ kinh người, vô cùng nguy hiểm.

"Đây chính là nơi truyền thừa như lời ngươi nói sao?"

"Đúng vậy, nơi này có tên là Thần Phong đỉnh! Chính là nơi một vị đại năng trong lịch sử của Phong tộc ta ngộ đạo, có lưu một phần truyền thừa của hắn, nhưng mà muốn leo lên Thần Phong đỉnh, cũng không phải là một chuyện đơn giản, Đại La Kim Tiên tầm thường tùy tiện đến gần, sẽ chỉ bị phong bạo kia xé rách!" Phong Khinh Ngọc nói ra.

"Tuy nói như thế, nhưng đối với ngươi mà nói, hẳn không phải là việc khó."

"Tầng phong bạo bên ngoài chỉ là tầng khảo nghiệm thứ nhất mà thôi, sau khi lên Thần Phong đỉnh, còn có tầng thứ hai khảo nghiệm, đó mới là nguyên nhân ta tìm Thiên Kiếm giúp đỡ."

Dị tượng phong bạo ở bốn phía của Thần Phong đỉnh cực kỳ kinh người, tất nhiên cũng hấp dẫn không ít người đến đây ngừng chân quan sát.

Một số người nhìn phong bạo kia, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Phong bạo thật là mạnh mẽ, sức mạnh này, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không dám tùy tiện tới gần."

"Chậc chậc, các ngươi nhìn kìa, có một chiếc chiến thuyền tới gần."

Bỗng nhiên, có người kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy bên ngoài phong bạo, mấy người Sở Cuồng Nhân, Phong Khinh Ngọc ngồi trên chiến thuyền đang từ từ tới gần Thần Phong đỉnh.

"Sắp đụng vào rồi!"

Khi mọi người ở đây chuẩn bị nhìn chiến thuyền bị phong bạo kia đập thành vụn phấn.

Thì chỉ thấy một đạo kiếm ảnh đột nhiên phóng lên tận trời, dưới về phía Phong Bạo, giống như khai thiên tích địa, phong bạo bị phá nát, phong bạo vô tận kia đúng là bị xé ra một lỗ thủng!

Chiến thuyền gần như bay thẳng vào bên trong Thần Phong đỉnh.

Mọi người thấy thế, đồng tử hơi hơi co rụt lại.

"Kiếm khí thật cường đại!"

"Uy lực của một kiếm này, đủ để chém giết phần lớn Đại La Kim Tiên."

"Tuyệt đối có thể so sánh với yêu nghiệt ở hai mươi vị trí đầu phía trên bảng Thiên Thần, cũng không biết rốt cuộc là ai."

"Người có khả năng này bên trong một đời trẻ tuổi, trừ Thiên Kiếm ra, không có người thứ hai."

Tin tức Thiên Kiếm hiện thân ở Thần Phong đỉnh, nhanh chóng lan truyền.

Mà ở phía xa, một thanh niên áo trắng khoanh chân ngồi ở trên ngọn núi bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Quanh người thanh niên này có phù văn Đại Đạo quanh quẩn, trên người có đạo vận huyền diệu lưu chuyển, trên đỉnh đầu, một đóa tiên nguyên chi hoa16 phẩm, yên lặng nở rộ, quang hoa chiếu rọi đại thiên.

"Tiên nguyên chi hoa 16 phẩm, Thiên Nguyên cổ tinh này quả nhiên là cơ duyên khắp nơi trên đất, lại có thể giúp ta tăng tiên nguyên chi hoa lên tới loại tình trạng này."

Thanh niên, cũng chính là đạo tử của Thần Cơ nhất tộc, Quý Phi Vân nỉ non nói.

"Nhưng mà, đây cũng đã là cực hạn của ta."

Quý Phi Vân âm thầm nghĩ tới.

Tiên nguyên chi hoa 16 phẩm, sau khi tăng lên tới tầng thứ này, hắn cảm giác mình đã đến bình cảnh, so với bình cảnh lúc hắn đột phá quy tắc mười hai phẩm của đại đạo, còn cường đại hơn.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, 16 phẩm chính là cực hạn của hắn, không cách nào tiếp tục đột phá.

Nhưng tiên nguyên chi hoa 16 phẩm, trong lịch sử của vũ trụ Thiên Nguyên có thể đạt đến một bước này, cũng không có mấy người, đặt ở đương đại, hắn có thể được tính là người có tiên nguyên chi hoa ở phẩm cấp cao nhất!

Nghĩ đến đây, hắn hài lòng cười một tiếng.

Chương 1719: Người nào sẽ trở thành đối thủ của ta đây? Phong Bạo Thái Thản

Quý Phi Vân từ từ đứng dậy, nhìn về phía bầu trời nơi xa, đốt nhiên sinh ra một luồng phóng khoáng chi khí.

"Thần Cơ nhất tộc ta, cực ít hiện thế, mà khi hiện thế, là khi có biến cố to lớn trước đó chưa từng có, ta thân là đạo tử của Thần Cơ nhất tộc, phải đi đầu trong chuyện tranh đấu này, lan truyền của Thần Cơ nhất tộc ta!"

"Bây giờ, tiên nguyên chi hoa của ta đã đạt tới 16 phẩm, người nào ở thời đại này có thể tranh phong?"

"Cho dù là Đế Thiên Thu, chỉ cần hắn không đột phá đến cảnh giới ngũ khí, ta cũng có tự tin đánh một trận, thất tinh liên châu, cửu vương quy vị, Quý Phi Vân ta, nhất định là một trong cửu vương! !"

Quý Phi Vân thét dài một tiếng, vô cùng khoái ý.

Tu vi của hắn đã tiến thêm một bước, cần phải tìm ra một đối thủ, để nghiệm chứng thực lực hôm nay của mình.

"Cường giả vung đao với cường giả! Người yếu, ngay cả tư cách làm đá cản đường của ta cũng không có, mà bây giờ, phía trên Thiên Nguyên cổ tinh, có thể trở thành đối thủ của ta, chỉ có mấy người, Đế Thiên Thu, Hướng Thiên Thương, Phong Khinh Ngọc, Minh Thần chi tử, Thủy Tinh long nữ... Các ngươi, người nào sẽ trở thành đối thủ của ta đây?"

"Há, đúng, suýt nữa quên mất, còn có một Thiên Kiếm!"

Lòng tin của Quý Phi Vân bùng nổ, trong đầu lướt qua tên của nguyên một đám yêu nghiệt, mỗi một người, đều là tồn tại tiếng tăm lừng lẫy.

Bóng người hắn lóe lên, muốn đi tìm một cường giả đọ sức một trận.

"Nghe nói gì chưa? Thiên Kiếm hiện thân ở Thần Phong đỉnh."

"Thần Phong đỉnh, nơi hiểm ác kia, chẳng lẽ có cái gì có thể hấp dẫn Thiên Kiếm sao?"

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà sau khi nghe được ba chữ Thần Phong đỉnh, hai mắt Quý Phi Vân tỏa sáng, chỉ thấy trong mắt của hắn hiện ra từng đạo từng đạo ánh sáng phù văn quỷ dị, giống như đang thôi diễn cái gì đó.

"Thần Phong đỉnh, khí thế nơi đây bị che đậy, xem ra, nơi đây có một loại cơ duyên nào đó."

"Cũng tốt, nếu Thiên Kiếm đã ở nơi nào, vậy thì đi một chuyến đi."

Bóng người Quý Phi Vân biến mất ngay tại chỗ trong nháy mắt.

...

Phía trên Thần Phong đỉnh.

Bọn người Sở Cuồng Nhân, Phong Khinh Ngọc xé mở tầng phong bạo bên ngoài, đến nơi này, nhưng mà, ở trước mặt bọn họ lại là một vùng đất hoang vu.

Căn bản cũng không có cái gọi là cơ duyên.

"Đây là có chuyện gì?"

Lăng Phi cau mày lại, nhìn về phía Phong Khinh Ngọc, muốn đối phương cho một lời giải thích.

"Một loại kết giới không gian nào đó sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn lên hư không trước mặt, cũng có suy đoán.

Sau khi nghe được lời hắn nói, ánh mắt Phong Khinh Ngọc ngưng trọng, lộ ra vẻ ngoài ý muốn: "Năng lực nhận biết của Thiên Kiếm, quả thật không thể coi thường."

Chỉ thấy nàng lấy ra một tấm lệnh bài, ném đến giữa không trung.

Khi lệnh bài bay lên không trung, tiên huy vô tận từ đó khuếch tán ra, trong chớp mắt, quang cảnh của Thần Phong đỉnh vốn dĩ hoang vu, lại đại biến, huyễn hóa ra một nơi núi xanh nước biếc.

Nơi này, có thác nước chảy thẳng xuống, có ánh sáng ngút trời, lộng lẫy, có tiên quả sinh trưởng, mùi trái cây bay múa...

Nơi này có khí thế của tiên gia, đúng là một phúc địa cực kỳ hiếm thấy.

"Há, đây là nơi truyền thừa như lời ngươi nói?"

"Đúng vậy."

"Vậy cửa khảo nghiệm thứ hai mà người nói, ở đâu?" Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ hỏi.

"Đến rồi!"

Bỗng nhiên, ánh mắt Phong Khinh Ngọc hơi hơi ngưng trọng nói ra.

Chỉ thấy giữa thiên địa có cuồng phong cuốn tới, một uy áp kinh khủng doạ người đột nhiên bao phủ vùng thế giới này.

Nơi xa, có hai bóng người màu xanh cự đại từ từ đi tới, nhìn kỹ, đúng là hai cự nhân thanh sắc từ từ đi tới, toàn thân hai cự nhân này còn quấn đầy phong bạo, bắp thịt trên người giống như núi đồi liên miên chập trùng, thông qua da thịt, dường như có thể thấy được từng viên từng viên phù văn Đại Đạo huyền diệu ẩn chứa trong đó.

"Đây là..." Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, Tiểu Ái bắt đầu phân tích hai cự nhân đang đi tới.

"Thái Thản!"

Giọng điệu của Phong Khinh Ngọc mang theo một chút ngưng trọng: "Chính xác mà nói, là Phong Bạo Thái Thản!"

Thái Thản, là một chủng tộc cổ xưa nhất bên trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Nghe nói, vũ trụ Thiên Nguyên có một Thái Thản vô cùng cường đại, được vinh dự gọi là Sáng Thế Thái Thản! !

Nhưng mà, Thái Thản nhất tộc cực kỳ cổ lão, cổ lão đến mức đã không còn bao nhiêu Thái Thản bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, nếu có, thì chỉ là một số chủng tộc ẩn chứa một chút huyết mạch của Thái Thản mà thôi.

Tỉ như, bên trong Cổ Vương tộc cũng có một chủng tộc tự xưng là Thái Thản.

Một Hỏa Diễm Thái Thản là Hỏa Linh Quân xếp hạng bốn trên bảng Thiên Thần, chính là yêu nghiệt bên trong Thái Thản nhất tộc!

"Thái Thản nhất tộc, trời sinh am hiểu thao túng các loại sức mạnh tự nhiên, Phong Bạo Thái Thản am hiểu thao túng sức mạnh phong bạo nhất, là người thủ hộ Thần Phong đỉnh này."

Phong Khinh Ngọc nói ra.

"Thì ra là thế."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Từng tin tức của Thái Thản nổi lên, cẩn thận xem xét, dù có tên gọi khác nhưng kết quả lại giống với Hỗn Độn Thần Ma ở vũ trụ Bàn Cổ đến kì diệu.

Đều là một tồn tại cổ xưa nhất trong vũ trụ, sau này, đều biến mất ở trong dòng sông lịch sử.

"Tuy hai vị Phong Bạo Thái Thản này không phải Thái Thản thuần huyết, nhưng thực lực của bọn họ cực kỳ đáng sợ, chỉ dựa vào một mình ta, không thể cùng lúc ứng phó hai người, cho nên ta mới mời Thiên Kiếm tương trợ."

"Vậy thì động thủ đi."

Sở Cuồng Nhân bước ra bước đầu tiên, đi tới trước mặt một vị Phong Bạo Thái Thản.

Mà bọn người Lăng Phi nhìn thấy hai người Sở Cuồng Nhân xuất thủ, cũng lập tức tìm một nơi an toàn ẩn nấp, tránh bị sóng năng lượng chiến đấu ảnh hưởng.

"Gầm! !"

Hai mắt của hai vị Thái Thản này đục ngầu, một mảnh hỗn độn, giống như bị người ta xóa bỏ linh trí.

Trong đầu, chỉ còn mệnh lệnh tiêu diệt người xâm lấn nơi đây.

Khi thấy Sở Cuồng Nhân, Thái Thản kia không nói hai lời, trực tiếp giơ tay lên, năng lượng phong bạo kinh khủng hội tụ ở trong đó, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân!

Kình khí vô cùng cuồng bạo theo từng viên từng viên phù văn phóng lên tận trời, hoàn toàn khóa chặt hắn!

"Uy lực quả thật không hề tầm thường."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, ngưng tụ kiếm chỉ, chém về phía quyền đầu kia.

Một tiếng nổ lớn vang lên!

Kiếm khí và quyền kình ầm ầm va chạm vào một chỗ, bốn phía trực tiếp nổ tung.

Cự nhân phong bạo kia lảo đảo một cái, lùi lại hai bước.

Mà Sở Cuồng Nhân, lại không hề truy kích, hắn đứng lơ lửng trên không, bốn phía có kiếm khí vờn quanh, muốn nhìn xem rốt cuộc cự nhân Thái Thản này còn có chiêu số gì khác hay không.

Một bên khác, Phong Khinh Ngọc và một Phong Bạo Thái Thản khác đã đánh nhau.

Hai bên đều là tồn tại am hiểu sức mạnh phong bạo, thủ đoạn công kích kia, chỗ nó đến, phong bạo tàn phá bừa bãi, khắp nơi và bầu trời, đều bị phá hủy trở thành một mảnh hỗn độn.

Cảnh tượng doạ người này, làm cả Thần Phong đỉnh, giống như lâm vào tận thế.

Bọn người Lăng Phi thấy thế, không khỏi liên tục kinh thán.

"Đây chính là sức mạnh của hạng ba trên bảng Thiên Thần sao? Quả thật rất đáng sợ!"

"Đúng vậy, quá mạnh!"

Nhưng mà Sở Cuồng Nhân nhìn ra được, Phong Khinh Ngọc, vẫn còn nương tay.

Nàng không dùng toàn lực.

"Là muốn giữ lại một số át chủ bài ở trước mặt của ta sao?"

Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ nghĩ đến.

Đây cũng không phải là một chuyện không thể hiểu được, dù sao thì, phía trên Thiên Nguyên cổ tinh này, bất kỳ người nào cũng là đối thủ.

Giữ lại một số át chủ bài, cũng không phải chuyện ly kỳ gì.

Nhưng vẫn nên có lòng phòng bị người khác.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân cũng không tiếp tục để ý đối phương, chuyên tâm đối phó Phong Bạo Thái Thản trước mắt mình.

"Gầm! !"

Sau một tiếng gầm giận dữ, song quyền của Phong Bạo Thái Thản này liên tục vung vẩy, phong bạo vô tận phô thiên cái địa bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Mỗi một đạo, đều có sức mạnh giết chết Đại La Kim Tiên.

Kiếm khí quanh người Sở Cuồng Nhân lưu chuyển, cản lại những đòn công kích này.

Nhưng sau đó, Sở Cuồng Nhân cảm thấy không hứng thú lắm.

Sức mạnh của Phong Bạo Thái Thản này quả thật kinh người, nhưng thủ đoạn công kích cũng chỉ có vậy, vô cùng đơn điệu.

"Kiếm, vạn tượng!"

Chương 1720: 18 chỗ cơ duyên, Phong Khinh Ngọc lấy lòng

"Kiếm, vạn tượng! !"

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí vô tận hội tụ ở đầu ngón tay hắn.

Một đạo kiếm quang như nước lũ phun ra ngoài, uy năng mạnh mẽ, trực tiếp xé rách trời cao, khiến khắp nơi chấn động, khiến Phong Khinh Ngọc ở xa xa cũng không nhịn được mà ghé mắt.

"Một kiếm thật là khủng khiếp, đây chính là thực lực của Thiên Kiếm sao?"

"Không, đây là mấy phần thực lực của hắn chứ?"

Phong Khinh Ngọc âm thầm nghĩ tới.

Kiếm khí như bão, trùng trùng điệp điệp rơi vào trên người Phong Bạo Thái Thản, sức mạnh kinh khủng trực tiếp hất Thái Thản kia bay ra ngoài, rất nhiều máu phun ra ngoài!

Khi một tiếng rú thảm vang lên, hơn nửa người của Phong Bạo Thái Thản kia gần như bị kiếm khí xé nát, khí tức sinh mệnh nhanh chóng tiêu tán.

Chỉ chốc lát đã ngã xuống.

"Thực lực không kém, nhưng, lấy năng lực của ngươi không cần phải không đối phó được hai Thái Thản này."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Phong Khinh Ngọc nỉ non nói.

Thực lực của Thái Thản này quả thật rất mạnh, vượt xa Mạc Vô Kỵ trước đó.

Nhưng mà, Phong Khinh Ngọc là yêu nghiệt có thể mang đến cho hắn một chút uy hiếp, không có đạo lý không ứng phó nổi hai Thái Thản này.

Nói cách khác, đối phương cố ý mang mình đến Thần Phong đỉnh này.

Xem ra, đối phương là muốn mượn cơ hội này thăm dò thực lực của mình.

"Hư Vô Chi Phong!"

Lúc này, Phong Khinh Ngọc cũng làm thật, phong bạo vô hình bao phủ thiên địa, chỗ nó đến, hết thảy đều hóa thành hư vô.

Đây là Hư Vô Chi Phong!

Là hủy diệt chi phong!

Chỉ chốc lát, Phong Bạo Thái Thản kia cũng dần dần sụp đổ, hoàn toàn chết đi ở dưới luồng sức mạnh này.

"Thực lực của Thiên Kiếm, quả thật là không tầm thường, tìm ngươi đến, quả nhiên là đã tìm đúng."

Phong Khinh Ngọc đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, cười nhạt một cái nói.

Sau khi giết chết một Phong Bạo Thái Thản, khí tức của nàng vẫn vô cùng bình ổn như cũ, không có chút hỗn loạn nào, hiển nhiên, giết chết một Thái Thản đối với nàng mà nói cũng không phải là chuyện vô cùng khó khăn.

"Thực lực của ngươi, cũng khiến cho Thiên cảm thấy rất hứng thú."

"Ha, điêu trùng tiểu kỹ, khiến Thiên Kiếm chê cười."

Phong Khinh Ngọc nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

Như Sở Cuồng Nhân suy đoán, với thực lực của nàng, muốn một mình đánh bại hai Phong Bạo Thái Thản này cũng không phải là một việc khó, nhưng nàng vẫn mời Sở Cuồng Nhân.

Vì cái gì, chính là khảo nghiệm thực lực của đối phương.

"Thái Thản đã trừ, cơ duyên nơi đây, ngươi định làm như thế nào?" Sở Cuồng Nhân lại hỏi.

Tay Phong Khinh Ngọc lấy ra địa đồ: "Nơi này có 18 chỗ cơ duyên, Thiên Kiếm có thể tự mình đi lấy."

"Há, 18 chỗ cơ duyên, ngươi cũng thật là hào phóng, Thiên, thưởng thức ngươi."

"Có thể được Thiên Kiếm thưởng thức, là vinh hạnh của ta, vậy tại hạ liền xin cáo từ trước." Phong Khinh Ngọc cười nhạt nói, lập tức dẫn Phong Tình Tuyết cùng rời đi.

Nhìn bóng lưng các nàng rời đi, khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh: "Nữ nhân thú vị."

Hàn Tinh Vũ, Trầm Phỉ ở bên cạnh nhìn, cảm giác rất khó chịu.

Nhưng không thể không nói, dạng nữ tử truyền kỳ giống như Phong Khinh Ngọc này, cho dù là các nàng, cũng hết sức hướng tới.

……

"Tỷ tỷ, hai Thái Thản kia, ngươi thật không đối phó được sao?"

Phong Tình Tuyết đi theo sau lưng Phong Khinh Ngọc, nhịn không được mở miệng hỏi.

Đối với thực lực của tỷ tỷ mình, nàng cũng có hiểu một chút, dưới cái nhìn của nàng, thực lực của Thái Thản kia tuy kinh người, nhưng hắn không phải là đối thủ của đối phương mới đúng.

"Thái Thản kia tuy mạnh mẽ, nhưng nếu ta dùng toàn lực, cũng không phải việc khó gì."

"Vậy vì sao ngươi còn muốn tìm Thiên Kiếm, chẳng lẽ chỉ đơn thuần xem muốn thử thực lực của hắn sao? Chẳng lẽ ngươi muốn đối phó hắn sao?"

Phong Tình Tuyết có chút lo lắng hỏi.

"Thăm dò thực lực của một người, cũng không phải là vì đối địch, đương nhiên, ta cũng có ý muốn phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, nhưng chuyện quan trọng hơn chính là, thăm dò hắn có giá trị kết giao hay không. Thiên Kiếm có ý nghĩa vô cùng lớn đối với Kiếm Linh nhất tộc, tương lai rất có thể lại là một vị Kiếm Thần Vương, kết giao với loại nhân vật này, tương lai có lẽ sẽ có chỗ dùng."

"Kết giao giữa quân tử, quý ở thổ lộ tâm tình, tỷ tỷ, ngươi tính kế quá sâu, ta sợ Thiên Kiếm không thích."

"Không sao, chuyện thổ lộ tâm tình, giao cho ngươi là được."

Phong Khinh Ngọc cười nhạt một cái nói.

Mặc dù ngày thường hai tỷ muội không có quá nhiều giao lưu, nhưng Phong Khinh Ngọc biết Phong Tình Tuyết đối xử với mọi người rất chân thành, không hiểu tính kế.

Mà Thiên Kiếm, tuy tạm thời nhìn không ra chuyện gì, nhunge Phong Tình Tuyết cũng ở chung với hắn hai năm, không xảy ra chuyện, tu vi lại tinh tiến không ít, có thể thấy đối phương chiếu cố nó có thừa.

"Ngươi đang lợi dụng ta sao?"

"Không, nhưng mà, là để ngươi làm chuyện ngươi muốn làm thôi, chẳng lẽ, ngươi không có bất kỳ ý nghĩ gì đối với Thiên Kiếm sao?"

Phong Khinh Ngọc trêu đùa một câu.

"Tỷ tỷ, ngươi..." Phong Tình Tuyết lập tức đỏ mặt.

"Ha ha, không nói, nơi truyền thừa này, còn một cơ duyên, ta muốn đến đó, đi trước đi."

"Cơ duyên? Còn có cơ duyên mà tấm bản đồ kia không có ghi lại sao?"

Phong Tình Tuyết tỉ mỉ nghĩ lại, liền phía trên biết địa đồ Phong Khinh Ngọc cho Sở Cuồng Nhân, không ghi lại tất cả cơ duyên, chỉ là một phần mà thôi.

Còn về cơ duyên trân quý nhất, tất nhiên Phong Khinh Ngọc giữ lại để mình độc chiếm.

Dưới một cây đại thụ nào đó, có một mảnh dược viên.

Ở bên trong dược viên này, có không ít bảo dược trân quý sinh trưởng.

Đám người Sở Cuồng Nhân đi tới nơi đây, Lăng Phi nhìn lấy bản đồ trong tay, cười nhạt một tiếng: "Nơi này chính là vườn Bách Dược trong Thần Phong đỉnh."

"Bản đồ này, quả nhiên là thật, thật sự cất giấu 18 cơ duyên."

"Quá tốt rồi, lần này không tới uổng phí."

"Phong Khinh Ngọc này thật thú vị, vậy mà cho chúng ta nhiều cơ duyên như vậy."

Thiên kiêu yêu nghiệt của Kiếm Linh nhất tộc, không khỏi có chút hưng phấn.

Sở Cuồng Nhân nhìn dược viên một chút, cũng không có quá để ở trong lòng, những bảo dược này với hắn mà nói, cũng không có tác dụng quá lớn.

Đối với một số cơ duyên còn lại, hắn cũng không ôm hi vọng quá lớn.

Phong Khinh Ngọc vô cùng quen thuộc đối Thần Phong đỉnh này, các loại cơ duyên như nằm trong lòng bàn tay, đối phương có thể cho bọn họ 18 cơ duyên, tất nhiên cũng có thể tìm ra càng nhiều cơ duyên còn tốt hơn.

Đối với điểm này, Sở Cuồng Nhân rất rõ ràng.

Nhưng hắn cũng không thèm để ý.

Đối phương có năng lực tự mình độc chiếm toàn bộ cơ duyên ở đây, lại mời người của Kiếm Linh nhất tộc cùng đến đây, phân cơ duyên cho bọn họ, có thu hoạch thế là tốt rồi.

Đương nhiên, hắn không mang ơn đối phương.

Đối phương mang mình tới nơi này trước, đối phương dùng Phong Bạo Thái Thản, thứ nhất là thăm dò thực lực, thứ hai chính là dùng những cơ duyên này phóng ra một tín hiệu, một tín hiệu giao hảo.

Nhìn đi, ta có thực lực độc chiếm nơi này, nhưng lại phân cơ duyên cho các ngươi.

Đây là một loại thành ý giao hảo.

"Đáng tiếc."

Sở Cuồng Nhân âm thầm lắc đầu.

Kỳ thật, hắn vẫn rất hi vọng Phong Khinh Ngọc đối địch với hắn, dù sao thì, đối phương là số ít người có thể mang cho hắn một tia uy hiếp.

Hắn rất muốn mở mang kiến thức một chút thực lực của đối phương, đồng thời, chém giết một yêu nghiệt như thế, đối với vũ trụ Bàn Cổ mà nói, cũng sẽ giảm bớt một uy hiếp trong tương lai.

"Thôi, yêu nghiệt của vũ trụ Thiên Nguyên còn rất nhiều, có thể giết, còn có không ít đây."

Sau đó, mấy người tiến về những cơ duyên còn lại được ghi bên trong địa đồ, thu những cơ duyên còn lại vào trong túi.

Ở trong đó, ngược lại cũng có một hai vật coi như hữu dụng đối với Sở Cuồng Nhân.

Trong đó thứ khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn nhất chính là một thần quả có tên là Vạn Nguyên Quy Nhất, vật này tác dụng không thấp hơn Tiên Hải Thần Quả, vẫn có tác dụng nhất định đối hắn.

Đùng! !

Ngay hôm nay, phía trên Thần Phong đỉnh, bỗng nhiên có một trận hạo quang ngút trời, từng trận đạo âm truyền ra.

Hình như có trọng bảo nào đó xuất thế!

Chương 1721: Thanh Hư Lưu Ly Quần, Quý Phi Vân không biết xấu hổ

Phía trên Thần Phong đỉnh, hạo quang ngút trời, tiên huy tràn ngập thiên địa.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân hơi hơi lóe lên, nhìn về phía nơi nào đó trong Thần Phong đỉnh, cười nhạt một tiếng: "Đây mới là mục đích thực sự nàng đến Thần Phong đỉnh sao?"

Đùng! !

Còn không chờ mọi người làm rõ ràng hạo quang kia là cái gì, phía trên Thần Phong đỉnh, lại phát sinh dị biến.

Chỉ thấy bên trong phong bạo vô tận bao phủ lấy Thần Phong đỉnh, đột nhiên có một luồng sức mạnh tiên nguyên vô cùng mênh mông trực tiếp bạo phát, xé rách phong bạo!

Ngay sau đó, liền có một thanh niên mặc áo trắng đi đến, đi theo hắn sau lưng, còn có nguyên một đám tu sĩ ngoại lai, đợi sau khi nhìn thấy Thần Phong đỉnh, tất cả mọi người đều kinh thán.

"Thật đúng là động thiên phúc địa mà!"

"Trước kia cũng không phải là không có người xé mở phong bạo, tới Thần Phong đỉnh này, nhưng bọn họ đều nói nơi này là một mảnh hoang vu, không có cơ duyên gì, làm sao đột nhiên lại biến thành một nơi động thiên phúc địa rồi?"

"Hừ, nhất định là những người kia không muốn bị người khác phát hiện nơi tốt này chứ sao."

"Đúng vậy."

Mọi người nghị luận ầm ĩ, thật tình không biết, ở giữa Thần Phong đỉnh này thật sự là một mảnh hoang vu.

Chỗ này biến thành như bây giờ, đều bởi vì Phong Khinh Ngọc mở ra kết giới không gian bao phủ nơi này, làm nơi đây lộ ra dưới ánh mặt trời.

"Các ngươi mau nhìn xem, đó là cái gì?"

Có người phát hiện hạo quang phóng lên tận trời ở nơi xa, vô cùng kinh ngạc.

"Dị tượng như thế, nhất định là có bảo vật hiện thế!"

Ánh mắt của mọi người nóng bỏng, muốn tiến đến thăm dò.

Nhưng lúc này, một thiên kiêu đứng dậy lớn tiếng nói: "Chư vị, chúng ta có thể tiến vào, may mắn có đạo tử tương trợ, theo ta thấy, bảo vật này cần phải thuộc về đạo tử!"

Đạo tử trong miệng hắn, chính là thanh niên áo trắng cầm đầu kia.

Nghe được lời của thiên kiêu kia, ánh mắt mọi người lóe lên, mặc dù có chút không cam tâm, nhưng không có biện pháp phản bác.

Thực lực của thanh niên mặc áo trắng kia, bọn họ rất rõ.

Cho dù không muốn chắp tay nhường bảo vật, đối phương muốn giành, bọn họ cũng tuyệt đối không có bất kỳ biện pháp nào.

"Ừm, nói đúng, tất cả bảo vật này quả thật nên là của đạo tử."

"Đạo tử chính là nhân vật đứng thứ sáu trên bảng Thiên Thần, tất nhiên chỉ có đạo tử mới có tư cách có được tất cả bảo vật này."

Đạo tử trong miệng mọi người, chính là Quý Phi Vân của Thần Cơ nhất tộc.

Hắn nghe nói Thiên Kiếm và cả Phong Khinh Ngọc tới nơi này, liền đến xem, còn về lý do mang những người này mang vào đây, tất nhiên là muốn để bọn họ làm khán giả.

Nếu không thì, chuyện hắn đánh bại Thiên Kiếm hoặc Phong Khinh Ngọc, sẽ không có ai biết được sao?

Chẳng lẽ còn muốn hắn tự đi tuyên truyền chính mình đánh bại Thiên Kiếm, đánh bại Phong Khinh Ngọc? Đây là chuyện vô cùng mất mặt.

Nhìn thoáng qua hạo quang ở xa xa, khóe miệng Quý Phi Vân khẽ nhếch: "Mặc kệ là trọng bảo gì, cũng mặc kệ là Thiên Kiếm hay là Phong Khinh Ngọc, ta đã tới, thì các ngươi ngoan ngoãn bó tay cho ta!"

Bóng người hắn lóe lên, phóng về phía hạo quang.

Những người còn lại, cũng đều theo sát hắn.

Mặc dù biết tám chín phần mười trọng bảo này không có phần của bọn họ, nhưng đi qua nhìn náo nhiệt một chút cũng tốt.

"Thiên Kiếm, chúng ta làm sao bây giờ?"

Lăng Phi nhìn thoáng qua phương hướng bọn người Quý Phi Vân rời đi, cau mày nói ra.

"Các ngươi tiếp tục đi tìm cơ duyên đi, hiện tại có nhiều người, nếu như bị người khác nhanh chân đến trước sẽ không tốt, còn về Quý Phi Vân bên kia, ta đi xem một chút."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Hạng thứ sáu trên bảng Thiên Thần, ừm, đây có lẽ sẽ là một đối tượng săn giết không tệ cũng khó nói.

"Thiên Kiếm, ta đi chung với ngươi."

Hàn Tinh Vũ nói ra.

Sở Cuồng Nhân cũng không cự tuyệt.

Nơi xa.

Nơi phát ra hạo quang ngút trời, chỉ thấy ở chỗ này, có một bóng người ngồi xếp bằng ở dưới một cột ánh sáng cự đại, thân ảnh này chính là Phong Khinh Ngọc.

Thời khắc này, toàn thân nàng có tiên huy lưu chuyển, từng nét bùa chú như ngân hà quấn quanh, dường như trong đó, có thể thấy được trên người nàng được bao phủ bởi một bộ váy dài thanh sắc xinh đẹp, bên ngoài được khắc vô số đạo văn.

"Không nghĩ tới lại có thể gặp phải Thanh Hư Lưu Ly Quần ở chỗ này!"

Phong Tình Tuyết ở một bên cảm khái nói ra.

Thanh Hư Lưu Ly Quần, đây là chí bảo tùy thân của một Thần Vương trong lịch sử Phong tộc, uy lực vô biên, nhưng mà thất truyền đã lâu, chỉ được lưu truyền trong truyền thuyết.

Thật không nghĩ đến, lại nằm trên Thần Phong đỉnh, còn bị Phong Khinh Ngọc tìm được.

"Cũng không biết rốt cuộc tỷ tỷ có được tin tức này từ nơi nào."

Phong Tình Tuyết âm thầm nghĩ tới.

Khi Phong Khinh Ngọc đang luyện hóa váy lưu ly này, nàng chỉ có thể ở một bên hộ pháp, chờ đối phương tỉnh lại mới có thể hỏi.

Nhưng lúc này.

Đột nhiên nơi xa có một lượng lớn khí tức lướt đến.

"Chuyện gì xảy ra?"

Sắc mặt Phong Tình Tuyết hơi đổi một chút, chỉ thấy chân trời lần lượt xuất hiện từng bóng người.

Không chỉ có như thế, người cầm đầu, mặc trên người một bộ bạch y, trên người có tiên huy lưu chuyển, vô số phù văn vờn quanh, chỗ hắn đến, hình như có đại đạo chi âm quanh quẩn, vô cùng huyền diệu.

"Là hắn, Quý Phi Vân! !"

Đồng tử của Phong Tình Tuyết đột nhiên co rụt lại.

Đối mặt tồn tại hạng sáu trên bảng Thiên Thần, sự tồn tại của nàng, quá nhỏ bé.

Mà hiện tại Phong Khinh Ngọc lại đang luyện hóa váy lưu ly, không thể ra tay.

"Không xong rồi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ."

Phong Tình Tuyết có chút lo lắng.

Bọn người Quý Phi Vân càng ngày càng gần, ngay lúc này, bên cạnh của nàng bỗng nhiên có thêm một đạo khí tức quen thuộc.

Xoay người nhìn lại, đúng là Sở Cuồng Nhân đã đi đến bên cạnh nàng từ lúc nào chẳng hay.

Đối phương nhìn Phong Khinh Ngọc một chút, trong mắt lộ ra một tia thất vọng: "Thì ra cơ duyên lớn nhất ở nơi này, lại là một cái váy, không thú vị."

Vốn dĩ, hắn cũng muốn đến xem cơ duyên lớn nhất trên Thần Phong đỉnh này là cái gì, nếu như có trợ giúp, hắn cũng sẽ không để ý mà trực tiếp đoạt lấy.

Không nghĩ tới, lại là một cái váy.

Chẳng lẽ sau này hắn đánh nhau còn phải mặc một cái váy?

Nghĩ đến đây, Sở Cuồng Nhân nhất thời không có hào hứng đối với món chí bảo này, dù có đẳng cấp cao hơn cũng giống vậy.

"Thiên Kiếm! Quá tốt rồi, ngươi đã đến."

Sau khi Phong Tình Tuyết nhìn thấy Sở Cuồng Nhân hiện thân, nhanh chóng thở dài một hơi.

Cho dù người đến là hạng sáu trên bảng Thiên Thần, thế nhưng nàng vẫn không hề cảm thấy nguy hiểm, giống như có Sở Cuồng Nhân ở đây, thì nguy cơ gì cũng có thể giải quyết dễ dàng.

"Đó là, Thanh Hư Lưu Ly Quần! Chí bảo vô thượng trong truyền thuyết của Phong tộc!"

Không giống với Sở Cuồng Nhân, sau khi Quý Phi Vân nhìn thấy váy dài trên người Phong Khinh Ngọc, đồng tử hơi hơi co rụt lại, trong mắt lộ ra một tia tham lam.

Thanh Hư Lưu Ly Quần, là một trong những chí bảo phòng ngự được lưu truyền ở bên trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Tuy đẳng cấp cũng không bằng các loại chí bảo công phạt đỉnh phong, nhưng giá trị, lại không hề khác nhau.

Dù sao thì, so với công phạt, bảo mệnh mới là chuyện quan trọng nhất.

Quý Phi Vân luôn tin tưởng, cho dù muốn làm chuyện gì, bảo mệnh mới là chuyện đầu tiên phải giải quyết, giữ được núi xanh, sợ gì không có củi đốt.

Thanh Hư Lưu Ly Quần này, chính chí bảo phòng ngự được mong đợi nhất bên trong ý muốn của hắn.

"Không thể để cho Phong Khinh Ngọc đạt được vật này, nếu không sẽ rất khó đối phó nàng, trình độ uy hiếp sẽ nâng cao một bước!"

Quý Phi Vân thầm nghĩ.

Khi đó, cho dù hắn tu hành ra tiên nguyên chi hoa16 phẩm, chỉ sợ cũng rất khó đánh bại đối phương, vậy mục đích mình tới nơi này, chẳng phải sẽ ngâm nước nóng sao?

Vừa nghĩ đến đây, hắn thừa dịp Phong Khinh Ngọc còn đang luyện hóa váy dài, nhân lúc người ta không để ý, trực tiếp động thủ!

Đánh ra một chưởng, sức mạnh tiên nguyên cuồng bạo trực tiếp hóa thành một cái cự thủ màu trắng che lấp trời đất, từ trên trời giáng xuống, bao phủ về phía Phong Khinh Ngọc!

"Ngay cả mặt cũng không cần, dạng này cũng xứng leo lên trên bảng Thiên Thần?"

Một giọng nói lạnh nhtaj đột nhiên vang lên.

Ngay sau đó, một đạo kiếm khí phóng lên tận trời, xuyên thủng thương khung!

Chương 1722: Tiên nguyên chi hoa 16 phẩm, cuồn cuộn? Buồn cười đến cùng cực

Kiếm khí phóng lên tận trời, uy lực kinh khủng trực tiếp xé cự chưởng tiên nguyên kia thành hai nửa!

Uy thế của một kiếm này, khiến Quý Phi Vân vì thế mà choáng váng.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, hai mắt khẽ híp một cái: "Thú vị, Thiên Kiếm, rốt cuộc ngươi và ta cũng gặp mặt!"

"Ngươi rất chờ mong gặp mặt ta?"

"Bây giờ ngươi đã danh động vũ trụ, cũng có tư cách, bị ta đánh bại!"

Quý Phi Vân nhàn nhạt nói, đưa tay ra, sức mạnh tiên nguyên vô cùng bành trướng như lũ quét biển động bao phủ ra!

Sức mạnh doạ người, trực tiếp bao phủ vùng thế giới này!

Toàn bộ Thần Phong đỉnh, đúng là tại vì đó mà run rẩy.

Không ít thiên kiêu, sau khi phát giác được luồng khí tức này, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

"Luồng sức mạnh này, đã vượt xa cảnh giới Đại La tam hoa đi, thực lực của Quý Phi Vân, rót cuộc đã kinh khủng đến cỡ nào? !"

"Không rõ ràng, nhưng tuyệt đối không đơn giản, nếu không thì sao có thể được xếp thứ sáu trên bảng Thiên Thần?"

"Lần này, Thiên Kiếm xem như gặp phải kình địch rồi."

Mọi người nghị luận ầm ĩ, nhìn Sở Cuồng Nhân và Quý Phi Vân giằng co, đều đang đợi một trận đại chiến chấn động thế gian!

Mà khí tức của Quý Phi Vân cũng không ngừng tăng lên.

Vùng thế giới này, đều bởi vì sức mạnh tiên nguyên của hắn, mà đang ong ong chấn động!

Ùng ục...

Phong Tình Tuyết ở sau lưng Sở Cuồng Nhân không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy một luồng áp lực kinh khủng không cách nào nói rõ từ trên người Quý Phi Vân.

"So với Mạc Vô Kỵ, hoàn toàn là hai cấp bậc!"

Phong Tình Tuyết nỉ non nói, có chút rung động.

Nhưng mà, Sở Cuồng Nhân ở trước mặt nàng lại bày ra bộ dáng vân đạm phong khinh: "Tư cách bị ngươi đánh bại? Là ai cho ngươi lá gan, nói ra loại lời nói vô tri này!"

"Ha ha, thử một lần đi!"

Quý Phi Vân thét dài một tiếng, ngay sau đó, tiên nguyên quanh người vận chuyển, lại đánh ra một chưởng về phía Sở Cuồng Nhân!

Một kích này, so với một chưởng trước đó còn kinh khủng hơn rất nhiều, bàn tay lớn màu trắng ngưng tụ mà thành, giống như một vùng trời, nghiền ép xuống!

Nhưng đến đó vẫn chưa hết.

"Lục Thần Thiên Long Trận! !"

Chỉ thấy tay của Quý Phi Vân kết thành pháp quyết huyền diệu, linh khí bốn phía hội tụ, ngưng tụ ra từng viên từng viên phù văn màu vàng.

Những phù văn này đang ngưng tụ, hóa thành sáu con Cự Long kim quang lóng lánh, xoay quanh người Sở Cuồng Nhân, tạo thành một luồng sức mạnh trói buộc vô cùng cường đại.

"Ha?"

Sở Cuồng Nhân khẽ ồ lên một tiếng.

Hắn đã nhận ra một luồng khí tức vô cùng quen thuộc, từ trên người sáu đạo phù văn long khí này.

Ngày xưa ở thông đạo hai giới, hắn từng gặp được sức mạnh phù văn không khác biệt lắm, một bóng người nữ tử mặc bạch y hiện ra trong đầu.

Chính là Thiên Nữ Du.

"Thì ra nữ tử kia đến từ Thần Cơ nhất tộc sao?"

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Lúc này, bàn tay lớn màu trắng đã cách hắn rất gần, uy áp kinh khủng, khiến cho khắp nơi dưới chân hắn liên tục nổ tung.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm áp dồi dào khuếch tán ra.

"Kiếm, Tinh Hà Xán!"

Tinh thần Đại La ý vô biên khuếch tán ra, dung hợp với kiếm khí, hóa thành một dòng tinh hà tươi sáng, vắt ngang bầu trời!

Ầm! !

Sáu con Kim Long màu vàng ngưng tụ từ phù văn kia bị phá nát ngay tại chỗ ở trước mặt kiếm áp này!

Cự chưởng tiên nguyên kia, đập vào phía dưới tinh hà, tan rã thành từng khúc.

"Thiên Kiếm, ngươi quả nhiên không khiến ta thất vọng, nhưng ngươi cho rằng như thế là xong rồi sao? ! Sáu con phù văn chi long không vây được ngươi, vậy thì 18 con thì sao? ! !"

Tiên nguyên trên người Quý Phi Vân phun trào ra!

Hắn thật sự thi triển ba lần Lục Thần Thiên Long Trận, một lượng lớn phù văn phóng lên tận trời, hội tụ trong hư không, hóa thành 18 con Cự Long kim sắc ngửa mặt lên trời mà gào thét!

Sức mạnh kinh người kia, khiến mỗi một cái tu sĩ ở chỗ này đều cảm thấy bị một luồng áp lực vô biên bao phủ.

"Thật mạnh!"

"Trận pháp Phù Văn của Thần Cơ nhất tộc không hổ là trận pháp mạnh nhất vũ trụ Thiên Nguyên, quả nhiên lợi hại!"

Mọi người vô cùng kinh thán.

Mà 18 con Cự Long kim sắc vờn quanh người Sở Cuồng Nhân, tiếng rồng gầm vang vọng đất trời, uy áp vô biên càng trực tiếp khiến phong bạo ở bên ngoài Thần Phong đỉnh, trực tiếp tán loạn hơn phân nửa!

Áp lực cực lớn, giống như hàng tỷ hành tinh đè xuống, ép cho toàn bộ Thần Phong đỉnh lõm đi xuống một nửa.

"Thiên Kiếm, sức mạnh này như thế nào?"

Quý Phi Vân giống như cười mà không phải cười nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ đắc ý.

Hắn tự tin, bị chiêu trận pháp Phù Văn này của hắn áp chế, cho dù là loại tồn tại như Phong Khinh Ngọc cũng phải ăn quả đắng.

Huống chi một Thiên Kiếm chỉ mới trỗi dậy gần hai năm?

"Ngươi chỉ có như thế sao?"

Nhưng tại thời điểm dương dương đắc ý, giọng nói lạnh nhạt của Sở Cuồng Nhân vang lên.

Hắn nhìn Quý Phi Vân, ánh mắt vô cùng bình tĩnh, dường như không có chút để 18 con Kim Long vây quanh mình ở trong lòng.

Thậm chí, hắn còn có thể dùng kiếm khí bảo vệ Phong Tình Tuyết ở bên cạnh, không để cho nàng chịu một chút ảnh hưởng.

Đại trận Hư Không Yên Diệt còn không giết chết hắn, huống chi là trận pháp Phù Văn này của Quý Phi Vân?

"Gia hỏa này..."

Quý Phi Vân cau mày lại, ánh mắt bình tĩnh lạnh nhạt kia của đối phương, khiến hắn cảm thấy sự đắc ý của mình, giống như một thằng hề đang tự sướng.

"Đáng chết!"

"Từ xưa tới nay chưa từng có ai dám... không nhìn ta như vậy, Thiên Kiếm, ta muốn để ngươi biết, thực lực chân chính của ta! !"

Quý Phi Vân phóng lên tận trời, tiên nguyên trên người đúng là lại tăng lên lần nữa!

Tình cảnh này, khiến mọi người ở đây đều không tự chủ được mà hít vào một ngụm khí lạnh, khiếp sợ không gì sánh nổi.

"Sức mạnh tiên nguyên của hắn lại tăng lên, rốt cuộc hắn có cực hạn hay không!"

"Khí tức thật là kinh khủng!"

"Các ngươi nhìn, cái kia, đó là... Tiên nguyên chi hoa! !"

Lúc này, trong đám người truyền ra giọng nói càng thêm rung động.

Chỉ thấy Quý Phi Vân dùng toàn lực thúc giục tiên nguyên, ở trên đỉnh đầu của hắn, hiện lên tam hoa, mà trong đó, số lượng cánh hoa của tiên nguyên chi hoa đúng là nhiều đến... 16 cánh!

Tiên nguyên chi hoa 16 phẩm! !

Phát hiện này, khiến cho tâm thần mọi người chập chờn, cảm thấy không thể tin được.

Ở trong nhận thức của mọi người, tam hoa nhiều nhất chỉ có thể đạt tới mười hai phẩm, phía trên mười hai phẩm, mọi người cũng không dám tưởng tượng, chớ nói chi là thấy qua.

"Hắn phá vỡ quy tắc của đại đạo, hắn là cấm kỵ! !"

Có người nuốt ngụm nước bọt, nhìn Quý Phi Vân, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Cấm kỵ, quá mức hiếm thấy.

Bên trong một thời đại cũng không nhất định có thể xuất hiện một vị.

"Ông trời ơi, không nghĩ tới vậy mà Quý Phi Vân lại phá vỡ quy tắc của đại đạo, trở thành cấm kỵ, thật là đáng sợ."

"Nếu gắn không chết, tương lai trở thành Thần Vương, gần như là chuyện ván đã đóng thuyền."

Mỗi một cấm kỵ, chỉ cần không chết giữa đường, đều có thể trở thành Thần Vương.

Loại Thần Vương này, có một cách gọi, là Cấm Kỵ Thần Vương!

Là Thần Vương có tiềm lực trưởng thành và thực lực kinh khủng nhất, cho dù là Cấm Kỵ Thần Vương vừa tấn cấp, cũng có tư cách chiến một trận với Thần Vương lâu năm.

Không nói rất nhiều thiên kiêu yêu nghiệt, cho dù là những đại năng đến Thiên Nguyên cổ tinh quan sát, cũng vô cùng ngạc nhiên.

"Không nghĩ tới, Quý Phi Vân lại có thể làm đến bước này."

"Đúng vậy, hạng sáu trên bảng Thiên Thần, ừm, thứ hạng này, sợ là có chút thấp."

"Không thấp, những yêu nghiệt này không có đơn giản như vậy, Quý Phi Vân có át chủ bài, những người còn lại, làm sao lại không có chứ?"

"Tuy nói như thế, nhưng tiên nguyên chi hoa 16 phẩm, bên trong một đời trẻ tuổi hiện nay, sợ là không ai bằng."

Một đại năng lớn tuổi của Thần Cơ nhất tộc, an lòng cười nói.

Các đại năng nghị luận, lập tức nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Bọn họ muốn nhìn xem, đối phương đối mặt với một cấm kỵ, rốt cuộc sẽ có thủ đoạn gì ứng phó?

"Thiên Kiếm, nhìn thấy không? Đây mới là sức mạnh chân chính của ta!"

"Sức mạnh cấm kỵ! !"

Quý Phi Vân cao giọng nói ra, khí thế rộng rãi, sức mạnh tiên nguyên như bão, vô cùng kinh khủng.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, vô cùng ngạo nghễ: "Sự mênh mông của luồng sức mạnh này, không phải là thứ ngươi có thể chống cự, bại cho ta! !"

Nói xong, hắn đưa tay ra, ngưng tụ tiên nguyên.

Uy áp mạnh mẽ, thêm một tầng nữa!

"Há, mênh mông? Ngươi gọi đó là mênh mông? ? Buồn cười đến cùng cực!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, một cái chớp mắt tiếp theo, một luồng sức mạnh tiên nguyên còn kinh khủng hơn, càng mênh mông hơn so với Quý Phi Vân, như sóng to phun trào, đổ xuống! !

Chương 1723: 20 phẩm, một kiếm trảm Quý Phi Vân, Man Thiên Quá Hải chi thuật

Đùng! ! ! ! !

Một luồng sức mạnh tiên nguyên khủng bố đủ để khiến thiên địa biến sắc, phun ra ngoài, bao phủ phong vân, rung chuyển Cửu Thiên Thập Địa!

Lấy Thần Phong đỉnh làm trung tâm, tầng mây trong phương viên mấy ngàn vạn dặm bị sức mạnh tiên nguyên trùng kích vào, ào ào tán loạn, hàng tỷ dặm không mây!

Ngay cả ngôi sao trên trời cũng vì đó mà lay động.

Phía trên Thần Phong đỉnh, không, thậm chí hơn phân nửa nhóm thiên kiêu yêu nghiệt ở Thiên Nguyên cổ tinh, sau khi cảm nhận được luồng sức mạnh tiên nguyên doạ người kia, đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh, rung động đến trợn mắt hốc mồm!

Đồng tử của Quý Phi Vân đứng phía trên Thần Phong đỉnh đột nhiên co rụt lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

"Chuyện này, điều đó không có khả năng! !"

"Tại sao có thể có loại sức mạnh tiên nguyên ở trình độ này, ngươi cũng chỉ ở cảnh giới tam hoa, tam hoa... Chẳng lẽ ngươi..."

Quý Phi Vân đã đoán ra được điều gì đó.

Có thể nắm giữ cái luồng sức mạnh tiên nguyên cường đại này ở cảnh giới tam hoa, đó nhất định là tồn tại phá vỡ cực hạn của tiên nguyên chi hoa giống như hắn!

Sức mạnh tiên nguyên của Sở Cuồng Nhân, còn đang không ngừng tăng lên, dường như vô biên vô hạn.

"Ngươi đoán, ta ở mấy phẩm?"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, nhìn Quý Phi Vân lạnh nhạt nói ra.

Trên đỉnh đầu hắn, bởi vì dùng toàn lực để phát động sức mạnh tiên nguyên, một đóa tiên nguyên chi hoa, lặng yên hiện lên.

Cánh hoa từ từ nở rộ, một cánh, hai cánh, ba cánh...

Cuối cùng, hoa nở 20 cánh, tiên nguyên chi hoa, 20 phẩm! !

So với 16 phẩm của Quý Phi Vân, cao hơn bốn phẩm! !

Tình cảnh này, không chỉ làm tất cả tu sĩ trên Thần Phong đỉnh rung động đến tột đỉnh, còn làm cho các đại năng trong tinh không kia, rung động đến không cách nào nói rõ.

Trong đó, đại năng của Thần Cơ nhất tộc nói tiên nguyên chi hoa 16 phẩm của Quý Phi Vân không ai có thể vượt qua cũng đỏ bừng cả mặt, cảm thấy cái mặt mo bị người ta tát mấy cái.

Vừa rồi còn hung hăng khoa trương Quý Phi Vân một trận.

Thật không nghĩ đến, một giây sau thì xuất hiện một Sở Cuồng Nhân có tiên nguyên chi hoa 20 phẩm, bị vả mặt cũng quá nhanh, quá vội vàng, không kịp chuẩn bị! !

Nhưng mà, hiện tại không có ai đi quản hắn mất thể diện.

Tất cả đại năng nhìn thấy tiên nguyên chi hoa 20 phẩm của Sở Cuồng Nhân, đều lâm vào trong rung động thật sâu.

"Ông trời ơi, tiên nguyên chi hoa20 phẩm, ta không phải đang nằm mơ chứ? ?"

"Trên thế giới này lại có loại tiên nguyên chi hoa tầng thứ này, làm sao có thể? ! Trong lịch sử của vũ trụ Thiên Nguyên, đã từng xuất hiện loại tồn tại ở trình độ này sao?"

"Cấm kỵ, hắn cũng là một cấm kỵ, mà còn là một cấm kỵ còn kinh khủng hơn so với Quý Phi Vân! !"

Một người 16 phẩm, một người 20 phẩm.

Ai mạnh hơn, người sáng suốt cũng nhìn ra được.

Phía trên Thần Phong đỉnh.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, trên đỉnh đầu, tiên nguyên chi hoa lẫm liệt nở rộ, đạo văn huyền diệu lưu chuyển phía trên 20 cánh hoa, tiên huy lưu chuyển, phong thái tuyệt thế.

"Bây giờ ngươi có thể nói một thêm câu nữa, như thế nào là cuồn cuộn? !"

Lời nói lạnh nhạt, giống như tiếng quát của thần.

Uy áp tiên nguyên kinh khủng kia khiến phong vân biến ảo, khiến mỗi một tu sĩ đều cảm thấy trái tim như bị một bàn tay vô hình bắt lấy.

Áp lực kia, làm bọn họ gần như ngạt thở! !

"Điều đó không có khả năng, tại sao có thể có tiên nguyên chi hoa kinh người như thế, điều đó không có khả năng!"

"Tiên nguyên chi hoa16 phẩm, đã là cực hạn của ta, làm sao ngươi có thể đạt tới 20 phẩm, làm sao có thể..."

Mặt mũi của Quý Phi Vân tràn đầy không tin.

Thế nhưng luồng uy áp tiên nguyên kinh khủng kia, lại đang tuyên cáo với hắn, đây là sự thật vô tình.

"Ngươi lại đang so sánh ngươi với Thiên? Buồn cười đến cùng cực."

"Thiên? Không, cho dù ngươi thật sự là trời, ta cũng phải lật ngược ngươi! !"

Quý Phi Vân cưỡng ép trấn định tâm thần, thét dài một tiếng.

Lập tức, sức mạnh tiên nguyên bị hắn thúc giục đến cực hạn, từng con từng con Cự Long kim sắc, lao về phía Sở Cuồng Nhân mà cắn xé!

Lục Thần Thiên Long Trận, toàn lực thúc giục!

Cùng lúc đó, Quý Phi Vân đưa tay thúc giục sức mạnh tiên nguyên bàng bạc, tay kết thành pháp quyết huyền diệu, chuẩn bị đánh ra một kích mạnh nhất.

"Thần Cơ biến, xé trời thần chỉ! !"

Quý Phi Vân điểm ra một chỉ, tiên nguyên và phù văn dung hợp, hóa thành một ngón tay cự đại, phía trên có khắc đạo văn phù văn phức tạp, vô cùng huyền diệu.

Sức mạnh cường đại, trực tiếp khiến hư không nổ tung!

Thần quang vô tận, từ trong ngón tay cự đại kia, phun ra ngoài!

18 con Cự Long kim sắc ở phía trước, thần chỉ xé trời ở phía sau, Quý Phi Vân xuất thủ toàn lực, muốn lật trời! !

Nhưng khóe miệng Sở Cuồng Nhân lại hơi vểnh, đang cười, còn là nụ cười miệt cười!

"Ếch ngồi đáy giếng, cũng muốn lật trời? !"

Một câu lạnh nhạt vừa dứt.

Kiếm khí cuồn cuộn bao phủ ra, chỉ trong giây lát, một loại kiếm ý đang huyễn hóa ra nhiều loại Đại La ý đếm mãi không hết, làm cho người ta hoa mắt.

Một ý hóa ngàn vạn!

Ngay sau đó, ngàn vạn kiếm ý này lại dung hợp với nhau, hình thành một đạo kiếm ảnh thông thiên triệt địa!

Một kiếm chém ra, tự nhiên vạn tượng, trật tự thiên địa, đều ẩn chứa trong một kiếm này, bắn ra thần quang, tiên huy vô tận, làm cho tâm thần người ta rung động, nghẹn họng nhìn trân trối!

Đây là vạn tượng chi kiếm!

Còn là Thiên Địa chi kiếm!

Một kiếm chính là một mảnh thiên địa!

Ở dưới luồng kiếm khí kinh khủng này, 18 con Kim Long nỗ lực trói buộc Sở Cuồng Nhân trực tiếp vỡ nát thành tro tàn!

Mà khi cự chỉ và kiếm khí ầm ầm va chạm, ngân hà như nổ tung, trùng kích kinh khủng hất toàn bộ thiên kiêu yêu nghiệt ở bốn phía bay ra ngoài.

Kiếm khí như thế chẻ tre, phá nát cự chỉ!

Một chỉ ý đồ xé trời, cuối cùng lại bị Thiên Kiếm hoàn toàn trấn áp! !

Ầm! !

Cự chỉ bị phá nát, năng lượng kinh khủng cuốn ngược ra, Quý Phi Vân ở phía dưới luồng sức mạnh này, đứng mũi chịu sào, cả người bị nhấc bay ra ngoài, không ngừng thổ huyết, thân thể giống như một miếng vải rách, ngã trên mặt đất, đạo văn phía trên tiên khu bị phá nát toàn bộ, gân cốt nổ tung, khí tức sinh mệnh dần dần hóa thành hư ảo.

Một kiếm, chém chết hạng sáu trên bảng Thiên Thần! !

Chiến lực của Sở Cuồng Nhân, lại đổi mới nhận thức của mọi người một lần nữa.

"Thiên Kiếm, đây mới là thực lực của Thiên Kiếm sao? Sức mạnh của hắn, rốt cuộc có cực hạn hay không! !"

"Trảm Mạc Vô Kỵ, lại trảm Quý Phi Vân, trong hai lần chiến đấu này, hắn đều không chính thức xuất kiếm, sức mạnh của Thiên Kiếm, lại cường hãn đến loại trình độ này sao? !"

"Tiên nguyên chi hoa 20 phẩm, chỉ riêng điểm này, cũng không biết đã kinh khủng đến cỡ nào."

"Bên trong toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên, sợ là chỉ có hai người Hướng Thiên Thương, Đế Thiên Thu mới có thể cùng so sánh."

"Kiếm Linh nhất tộc, lần này đúng là gặp đại vận, vậy mà xuất hiện một thanh kiếm như thế, đợi thanh kiếm này ma luyện đến đỉnh phong, chỉ sợ vũ trụ Thiên Nguyên sẽ tăng thêm một Cổ Vương tộc."

Mọi người nghị luận ầm ĩ, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ sùng bái nồng đậm.

Thiên Kiếm chi uy, hoàn toàn khiến tất cả mọi người khuất phục.

Mà Sở Cuồng Nhân thì lại từ từ đi tới trước mặt thi thể của Quý Phi Vân, khẽ cười một tiếng: "Trốn cũng rất nhanh."

Lời vừa nói ra, mọi người không khỏi có chút ngoài ý muốn.

Chạy trốn?

Không phải thi thể của Quý Phi Vân ở nơi nào sao? Sao lại chạy trốn?

Lúc mọi người nghi hoặc, chỉ thấy thi thể kia của Quý Phi Vân bỗng nhiên hóa thành một vũng máu chảy ra.

"Đây là có chuyện gì?"

Cũng có kẻ thấy nhiều biết rộng lộ ra một tia suy tư: "Nếu như ta không đoán sai, đây chính là Man Thiên Quá Hải chi thuật của Thần Cơ nhất tộc, nghe nói pháp môn tu hành này vô cùng huyền diệu, có thể phân hóa ra một thân thể giống nhau như đúc, xem như thế thân, để bản thể tránh thoát một lần công kích chắc chắn sẽ mất mạng!"

"Chuyện gì, vậy không phải là chơi xấu sao?"

"Cũng không có khoa trương như vậy, nghe nói điều kiện tu hành Man Thiên Quá Hải chi thuật này vô cùng khắc khổ, cần phải luyện thế thân không ngừng nghỉ, hơn nữa cả một đời người chỉ có thể thi triển một lần."

Nghe đến đây, mọi người mới cảm thấy hợp lý hơn một chút.

Nếu Man Thiên Quá Hải chi thuật này không có hạn chế, thì chẳng phải sẽ có được vô số cái mạng hoặc là Thân Thể Bất Tử?

Chuyện này quá khoa trương.

Chương 1724: Phong Khinh Ngọc, Thần Phong Vương, người trọng sinh, ngươi muốn phỏng đoán Thiên sao?

"Thần Cơ nhất tộc, dứt khoát đổi tên thành đào mệnh nhất tộc được rồi, cả đám đều vô cùng am hiểu cách đào tẩu."

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng nói.

Thiên Nữ Du hắn gặp phải ở thông đạo hai giới trước đó cũng như vậy.

Lúc này, ở phía sau hắn, có từng vòng từng vòng gợn sóng nổi lên, chỉ thấy đạo cột sáng ngút trời kia dần dần tán đi.

Mà Phong Khinh Ngọc cũng từ trong cột sáng đi tới, không chỉ như thế, trên người của nàng còn nhiều thêm một bộ váy dài thanh sắc hoa lệ, phía trên có khắc từng đạo từng đạo đạo văn huyền diệu, so với bộ dáng ôn nhu như nước trước đó, nàng bây giờ, đột nhiên lại nhiều hơn mấy phần cảm giác cao cao tại thượng.

Cảm giác này, lại khiến Sở Cuồng Nhân cảm thấy như đang đối mặt với một vị Thần Vương.

Thần Vương?

Phong Khinh Ngọc trở thành Thần Vương rồi?

Không đúng.

Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ đánh giá đối phương, để Tiểu Ái phân tích Phong Khinh Ngọc một chút.

Mà Phong Khinh Ngọc đột nhiên cau mày lại, có loại cảm giác bị người khác nhìn trộm, nhưng đợi nàng thôi diễn một phen, lại tìm không thấy người theo dõi.

Chuyện này làm nàng hết sức ngạc nhiên.

Mình đã khôi phục phần trí nhớ của Thần Vương, thủ đoạn thôi diễn đã tăng lên rất nhiều, lại có tồn tại nàng không có cách nào thôi diễn ra, mà tồn tại này còn có thể nhìn trộm nàng trong im lặng!

Kinh khủng!

Thời đại này, có nhân vật như vậy sao?

Trong lòng Phong Khinh Ngọc ẩn ẩn có chút bất an, nhưng trên mặt lại bất động thanh sắc, nàng tự tin, cho dù bị nhìn trộm, lai lịch của mình cũng sẽ không bị tuỳ tiện nhìn ra.

"Thì ra là thế..."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Phong Khinh Ngọc, càng cảm thấy thú vị.

Phong Khinh Ngọc trước mắt, chính là một người trọng sinh!

Mà thân phận trước đó của nàng, chính là Thần Vương số một số hai bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, cũng là Thần Vương cường đại nhất từ trước tới nay của Phong tộc, tên là Thần Phong Vương!

Khó trách dù nàng không có thể chất tuyệt thế gì, lại có thể hát vang tiến mạnh, trở thành hạng ba trên bảng Thiên Thần.

Thì ra là một đại năng trọng sinh, vậy thì tất cả đều đã thông suốt.

"Đa tạ Thiên Kiếm, nếu không có Thiên Kiếm tương trợ, ta không có khả năng bình yên vô sự luyện hóa Thanh Hư Lưu Ly Quần."

Phong Khinh Ngọc chắp tay cười nói với Sở Cuồng Nhân, Thanh Hư Lưu Ly Quần này chính là một món chí bảo tùy thân của nàng ở kiếp trước, trước khi trùng sinh, nàng đặt nó ở phía trên Thần Phong đỉnh này, lần này tới đây, mục đích lớn nhất là thu hồi vật này, có vật này trong tay, đời này nàng sẽ có thêm một tầng bảo hộ.

"Cho dù ta không xuất thủ, chắc hẳn với thủ đoạn của Thần Phong Vương, cũng có biện pháp phản khán Quý Phi Vân."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

"Ha, Thiên Kiếm nói..."

Một lời còn chưa nói ra, thân thể mềm mại của Phong Khinh Ngọc hung hăng chấn động, lộ ra vẻ vô cùng không thể tin nổi.

Nàng nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt chấn kinh, nghi hoặc.

Làm sao hắn biết mình là Thần Phong Vương? !

Đúng rồi.

Loại cảm giác theo dõi vừa rồi kia, là hắn! !

Là Thiên Kiếm!

Vừa rồi là hắn nhìn trộm mình, hơn nữa, chỉ liếc mắt liền nhìn ra lai lịch của mình, rốt cuộc hắn là ai? !

Tâm tư của Phong Khinh Ngọc lăn lộn, khiếp sợ không gì sánh nổi, nhìn Sở Cuồng Nhân, sắc mặt biến hóa một trận.

Cuối cùng, dường như Phong Khinh Ngọc nghĩ tới điều gì, cưỡng ép trấn định lại, thi triển một kết giới, bao phủ hai người, không cho bên ngoài nhìn trộm, thản nhiên nói: "Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, nếu Thiên Kiếm đã nhìn ra lai lịch của ta, vậy ta cũng sẽ thẳng thắn, Thiên Kiếm, chắc cũng là vị đại năng nào đó trọng sinh đúng chứ!"

Nàng suy nghĩ, rồi cho ra kết luận khả thi nhất.

Chỉ có như thế, mới có thể giải thích chiến lực cường đại đến không hợp lẽ thường kia của Sở Cuồng Nhân, còn có, đối phương có thể liếc một chút đã nhìn ra thân phận của mình, có thể là Thần Vương cùng thời đại với mình.

Nhưng mà, nàng thực sự không nghĩ ra bên trong thời đại kia của mình, có vị Thần Vương nào tương ứng với Sở Cuồng Nhân.

"Ha, đại năng trọng sinh sao? Ai biết được."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

"Thiên Kiếm không nguyện ý nhiều lời sao? Thế thì cũng không sao, chắc hẳn Thiên Kiếm không tiếc đại giới, chém tu vi trọng sinh, cũng là vì lần cửu vương chi đạo này đi."

Cửu vương chi đạo?

Sở Cuồng Nhân nghe được cái tên này, hai mắt khẽ híp một cái.

Phong Khinh Ngọc tiếp tục nói: "Thất tinh liên châu, cửu vương quy vị, đây là lời đồn xa xưa ở vũ trụ Thiên Nguyên, nghe nói, cửu vương có được tiềm lực Chứng Đạo Hỗn Nguyên. Chúng ta bị vây ở bên trong cảnh giới Thần Vương đã lâu, cho nên mới không tiếc tất cả, tự chém tu vi, sống lại một đời, muốn phá rồi lại lập, càng muốn nhìn xem có thể được đại đạo che chở, trở thành cửu vương hay không!"

Thì ra là thế...

Từ trong lời nói của Phong Khinh Ngọc, Sở Cuồng Nhân cho ra ba kết luận.

Thứ nhất, Phong Khinh Ngọc tự chém tu vi trọng sinh, là muốn phá rồi lại lập, đột phá Hỗn Nguyên, ừm, rất có khí phách, có rất ít đại năng dám làm như thế.

Thứ hai, nếu con đường ở trên không thể thực hiện được, vậy thì, Phong Khinh Ngọc liền muốn trở thành một trong cửu vương, bởi vì cửu vương trong truyền thuyết, có tiềm lực Chứng Đạo Hỗn Nguyên!

Thứ ba, tuy có rất ít Thần Vương có khí phách tự chém tu vi giống như Phong Khinh Ngọc, nhưng vẫn không loại trừ khả năng có những người trọng sinh khác.

Phá rồi lại lập, cửu vương chi đạo...

Với hai điều kiện này, đủ để khiến một số Thần Vương bí quá hoá liều!

"Thú vị."

"Không nghĩ tới chỉ lừa dối Phong Khinh Ngọc một chút, mà ta đã có không ít tin tức thú vị."

Trong lòng Sở Cuồng Nhân âm thầm cười một tiếng.

Sau đó, hắn bất động thanh sắc hỏi: "Trừ ngươi ra, ngươi còn biết ai cũng trónginh sao?"

Phong Khinh Ngọc lắc đầu: "Các thời đại còn lại thì ta không biết, nhưng bên trong thời đại của ta, trừ ta ra, chưa nghe nói qua có ai làm như thế, tự chém tu vi, mạo hiểm quá lớn, có khả năng chưa kịp trọng sinh thì đã thân tử đạo tiêu, tổn thất và đại giới phải trả quá lớn, bọn họ tình nguyện để một số yêu nghiệt tự phong ngủ say, rồi đợi đến thời điểm cửu vương chi đạo, lại để bọn họ xuất thế."

Ừm, rất tốt.

Lại lấy được một tin tức.

Có lẽ những yêu nghiệt bên trong tổ địa của Kiếm Linh nhất tộc kia, cũng bởi vì nguyên nhân này mới ngủ say ở tổ địa.

"Tuy người trọng sinh giống ta và Thiên Kiếm rất ít, nhưng, có một người, là người trọng sinh hư hư thực thực."

Phong Khinh Ngọc đã xem Sở Cuồng Nhân trở thành đại năng trọng sinh giống như nàng.

Nghe được lời này, Sở Cuồng Nhân lại có một chút hứng thú: "Người nào?"

"Đế Vương nhất tộc, Đế Thiên Thu!"

"Há, là hắn."

"Người này ta đã gặp hai lần, khí tức của hắn vô cùng kỳ quái, cũng giống như ta, có khí tức 'Trọng sinh', loại khí tức này, chỉ có người tự chém tu vi, lại thành công trọng sinh mới có, không đúng, trên người Thiên Kiếm ngươi, vì sao không có khí tức 'Trọng sinh'?!" Sắc mặt Phong Khinh Ngọc biến hóa, ánh mắt kinh nghi bất định.

Sở Cuồng Nhân cũng bình tĩnh: "Ngươi muốn phỏng đoán Thiên sao?"

Chẳng lẽ là tu vi bây giờ của ta quá thấp, không thể nhận ra khí tức 'Trọng sinh' trên người đối phương sao?

Đúng rồi.

Nhất định là như vậy.

Thiên Kiếm kiếp trước, nhất định là một Thần Vương có tu vi hơn mình xa, rất có thể là Thần Vương cấm kỵ vô thượng cao cấp nhất! !

Bởi vì như thế, hắn mới có thể nhìn ra lai lịch của ta!

Mới có thể che giấu khí tức 'Trọng sinh' của mình!

Phong Khinh Ngọc càng nghĩ càng thấy là như thế, trực tiếp xem là thật.

"Là ta mạo phạm."

Trong mắt Phong Khinh Ngọc lộ ra một tia kính trọng, tiếp tục nói: "Tuy trên người Đế Thiên Thu có khí tức 'Trọng sinh', nhưng lại cực kỳ mờ nhạt, nếu không cẩn thận cảm nhận, căn bản không có cách nào phát giác \ ra, hơn nữa, loại khí tức này có chút khác biệt với ta, giống như... Bị khuyết."

Bị khuyết?

Sở Cuồng Nhân vuốt ve giới chỉ màu đen trong tay, khóe miệng hơi vểnh.

Dường như hắn đã biết được, tại sao Đế Vương nhất tộc muốn tranh đoạt giới chỉ trong tay hắn.

Chương 1725: Kế hoạch của Đế Lưu Phương, lôi kéo các phương

Sở Cuồng Nhân biết không ít tin tức có quan hệ với người trọng sinh thông qua Phong Khinh Ngọc, bỗng cảm thấy thú vị, hắn vuốt ve giới chỉ màu đen trong tay, tính toán hành động kế tiếp của Đế Vương nhất tộc.

Sau khi hàn huyên, Phong Khinh Ngọc rút bỏ kết giới.

Nàng phất tay áo lên, sau lưng có vô số đạo văn dần dần tiêu tán.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, biết đó là cấm chế trận pháp nàng bố trí, cho dù không có hắn, đối phương cũng có năng lực chống cự đột kích của Quý Phi Vân.

"Tỷ tỷ, các ngươi đã nói những gì vậy."

Phong Tình Tuyết có chút hiếu kỳ đi đến dò hỏi.

"Không có gì."

Phong Khinh Ngọc lắc đầu, vẫn chưa nói thêm cái gì.

Chuyện ở Thần Phong đỉnh, cũng đến lúc kết thúc, mấy người Lăng Phi cũng đã thu thập hết cơ duyên nơi đây.

...

"Tốt cho một Thiên Kiếm!"

Một chỗ nào đó, Quý Phi Vân từ trong hư không đi ra, đột nhiên phun ra một ngụm máu lớn, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Vì có thể chạy trốn từ trong tay của Sở Cuồng Nhân, hắn không tiếc sử dụng bí pháp của Thần Cơ nhất tộc, cũng chính là Man Thiên Quá Hải chi thuật, đây chính là bí pháp cả đời chỉ có thể sử dụng một lần của Thần Cơ nhất tộc!

Không chỉ có như thế, để sử dụng bí pháp này, hắn tổn hao không ít sức mạnh, muốn khôi phục, không phải một chuyện dễ dàng.

Ngoài ra, tuy hắn trốn được một kiếp, nhưng uy lực một kiếm kia của Sở Cuồng Nhân thật sự quá cường đại, vẫn khiến hắn bị thương không nhẹ, hắn hôm nay, có thể nói là nỏ mạnh hết đà, đừng nói là yêu nghiệt phía trên bảng Thiên Thần, chỉ sợ một tên Kim Tiên tùy tiện, hắn cũng không nhất định đánh thắng được.

"Không được, phải mau chóng tìm một chỗ trị thương mới được."

Quý Phi Vân nỉ non nói.

Mà ngay khi hắn muốn rời đi, cách đó không xa bỗng có hai bóng người đi ra.

Sau khi nhìn thấy người tới, đồng tử của Quý Phi Vân đột nhiên co rụt lại, lộ ra một tia kiêng dè: "Đế Lưu Phương, Liễu Xuyên Tinh, tại sao các ngươi lại ở chỗ này."

"Chúng ta tới đây, chỉ vì một chuyện, mời ngươi gia nhập kế hoạch nghịch thiên gãy kiếm."

"Nghịch thiên gãy kiếm?"

Nghe được bốn chữ này, trong mắt Quý Phi Vân lộ ra một tia suy tư: "Các ngươi muốn đối phó Thiên Kiếm!"

"Đùng vậy, không biết ngươi có nguyện ý gia nhập hay không."

"Ha, nghịch thiên gãy kiếm, nói thì dễ, nhưng các ngươi biết thanh kiếm này sắc bén đến cỡ nào sao? Các ngươi cho là, các ngươi có thể thành công sao?"

Quý Phi Vân cười lạnh một tiếng.

Tuy bởi vì một trận chiến này, trong lòng hắn đã ghi hận Sở Cuồng Nhân, nhưng cho dù là hắn cũng không thể không thừa nhận, thực lực của đối phương mạnh đến mức không phải là thứ mà hiện tại hắn có thể chống lại.

Mà Đế Lưu Phương, Liễu Xuyên Tinh, cũng không thể.

"Ta đã tính toán kế hoạch và tìm nhân lực." Đế Lưu Phương từ tốn nói.

"Há, ngoại trừ bọn ngươi, còn có ai?"

Quý Phi Vân không có hứng thú đối với kế hoạch trong miệng Đế Lưu Phương, ngược lại cũng có chút hiếu kỳ đối với người dám ra tay đối phó với Thiên Kiếm.

Đế Lưu Phương đọc ra mấy cái tên.

"Há, xem ra các ngươi tìm tới không ít người, nhưng cũng tiếc, chỉ dựa vào những người này, còn chưa đủ!"

Tuy cường giả Đế Lưu Phương nói đều có tiếng tăm lừng lẫy phía trên bảng Thiên Thần, nhưng lấy thực lực của những người này, vẫn không đủ đối phó Sở Cuồng Nhân như cũ.

"Còn có mấy người, ta có nắm chắc, mời bọn họ cùng gia nhập kế hoạch này."

"Người nào?"

"Mạc Vô Kỵ, Thủy Tinh long nữ, Ô Thiên Minh..."

Mỗi khi Đế Lưu Phương đọc lên một cái tên, đồng tử của Quý Phi Vân liền nhịn không được mà rung động một cái.

Mấy người này, đều là tồn tại ở mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần!

Nhất là Ô Thiên Minh, là hạng năm trên bảng Thiên Thần, xếp hạng cao hơn hắn!

Mấy người này, lại thêm hắn và Đế Lưu Phương, mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần, đã có gần một nửa, chỉ vì đối phó một thanh Thiên Kiếm? !

"Đế Vương nhất tộc các ngươi, đã kiêng kị với thanh kiếm này đến loại trình độ này rồi sao?"

Quý Phi Vân cười lạnh một tiếng nói ra.

Không tiếc tìm đến nhiều người xuất thủ như vậy để đối phó Sở Cuồng Nhân, thì phải e ngại Thiên Kiếm đến mức nào.

"Thiên Kiếm, không thể lưu lại!"

Đế Lưu Phương từ tốn nói, cũng không giải thích gì thêm.

"Nếu ngươi xuất thủ, vậy thì... Hắn đâu? !"

"Hắn, lúc nên xuất thủ, cũng sẽ ra tay!"

Nghe đến đây, Quý Phi Vân đã quyết định gia nhập vào kế hoạch lần này, nếu “hắn” cũng đã dự định xuất thủ, vậy thì đối phó một thanh Thiên Kiếm, còn không phải dễ như trở bàn tay sao?

Thiên Kiếm!

Ngươi chờ đó cho ta!

"Ngươi bị thương không nhẹ, ta biết ở bên trên Thiên Nguyên cổ tinh có một thánh địa trị thương, không cần mấy ngày thương thế trên người ngươi sẽ có thể khôi phục."

"Vậy thì thật đúng là đa tạ."

"Liễu Xuyên Tinh, ngươi mang Quý Phi Vân đi trị thương đi, ta đi tìm mấy người còn lại."

"Vâng..."

...

Thiên Nguyên cổ tinh.

Phía trên một dãy núi, một tiếng hét dài phóng lên tận trời, uy áp doạ người, như bão khuếch tán ra, khiến cả một toà sơn mạch này chim bay cá nhảy, tất cả đều quỳ cúi trên mặt đất, run lẩy bẩy.

Chỉ thấy một hư ảnh Hung thú cổ lão to lớn đỉnh thiên lập địa.

Đây là một con Hung thú đầu hổ, thân trâu, trên đầu mọc sừng, được bao phủ bởi lớp vảy tinh mịn kinh khủng!

Trong dãy núi, Mạc Vô Kỵ cảm nhận sức mạnh hoàn toàn mới trong cơ thể mình, mặt mũi tràn đầy hưng phấn.

Ở trước mặt hắn, có một bộ hài cốt to lớn, phán đoán từ hình dáng cốt cách, lại có chút cùng loại với thần hình hung thú hắn ngưng tụ ra.

"Thiên Thanh Ngưu Hổ!"

"Không nghĩ tới có thể gặp phải loại Hung thú kinh khủng này ở đây, có luồng thần hình Hung thú này, chuyện ta đối phó với Thiên Kiếm, sẽ chắc chắn hơn."

Từ sau khi bị Sở Cuồng Nhân đánh bại lần trước, hắn liền một mực canh cánh trong lòng.

Lần này tới Thiên Nguyên cổ tinh, chính vì tìm kiếm cơ duyên để mạnh lên, tìm đối phương báo thù.

Không nghĩ tới, thật để hắn tìm được một bộ thi thể Thần Thú cổ lão, thông qua Mãng Hoang Đại La ý để mô phỏng ra thần hình của Thần Thú, khiến thực lực của hắn tiến hơn một bước!

Thiên Thanh Ngưu Hổ, loại Thần Thú này vô cùng hiếm thấy, nếu so sánh cùng cảnh giới, còn kinh khủng hơn so với Tử Thần Đường Lang Thú, Ác Quỷ Ma Viên!

Đây tuyệt đối là một món đại sát khí.

"Dựa vào một con Thiên Thanh Ngưu Hổ, chỉ sợ vẫn không đối phó được Thiên Kiếm!"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên, chỉ thấy Đế Lưu Phương từ từ đi ra.

Nhìn thấy đối phương, ánh mắt Mạc Vô Kỵ lóe lên: "Đúng là ngươi, Đế Lưu Phương, lời ngươi mới nói là có ý gì?"

Đế Lưu Phương cũng không thừa nước đục thả câu, nói một lần kế hoạch nghịch thiên gãy kiếm.

"Thì ra là thế, thú vị, ta gia nhập."

"Rất tốt!"

...

"Tốt cho một thanh Thiên Kiếm!"

"Dám giết người của Minh Vương nhất tộc ta, phải nên trả giá đắt!"

Một thanh niên tuấn dật mặc áo bào đen đứng trên đỉnh núi, quanh người có phù văn đen nhánh lấp lóe, toàn thân tràn ngập một luồng khí tức không rõ.

Người này là người tự xưng là Minh Thần chi tử, hạng năm trên bảng Thiên Thần, Ô Thiên Minh!

"Nếu đã như vậy, thì lúc đối phó Sở Cuồng Nhân, ta sẽ thông báo cho ngươi."

Đế Lưu Phương ở sau lưng cười nhạt một tiếng.

"Ừm, ta cũng rất chờ mong Đế Thiên Thu xuất thủ, nhưng mà, có khả năng không cần đến hắn."

Ô Thiên Minh cười lạnh một tiếng, nhiều người bọn họ đối phó vơi một người, cho dù người kia là ai, hắn thấy, đều chết chắc!

Không cần Đế Thiên Thu xuất thủ?

"Ha, chỉ hy vọng như thế."

...

"Thiên Kiếm, Thiên Kiếm thương tổn huynh trưởng ta, cơn giận này, ta sẽ đi tìm hắn tính toán, nhưng liên thủ với các ngươi, hành động như thế, ta khinh thường làm!"

Thủy Tinh long nữ, Long Thủy Tinh nhìn Đế Lưu Phương đến đây tìm nàng, lạnh nhạt nói ra.

Nàng là long nữ của Long tộc, có ngạo khí của mình.

Dưới cái nhìn của nàng, quyết đấu thì phải đường đường chính chính, nhiều người đánh một người như vậy, thì tính là anh hùng hảo hán gì chứ?

Đế Lưu Phương nhìn về phía Xích Long Ảnh cách đó không xa, đối phương ngầm hiểu, đi tới, nói: "Thực lực của Thiên Kiếm thâm sâu khó dò, chỉ dựa vào một mình ngươi, chỉ sợ không phải đối thủ, liên thủ với những người khác là lựa chọn sáng suốt nhất, coi như muội muội không xuất thủ, thì ta cũng muốn tham dự kế hoạch lần này."

"Chuyện này..."

Long Thủy Tinh lâm vào khó xử.

Hai người Đế Lưu Phương và Xích Long Ảnh lại thuyết phục một phen, Long Thủy Tinh mới bất đắc dĩ đồng ý.

Chương 1726: Hàn Long công tử, Lạc Tuyết và Trọc Minh ước chiến, Thần Vương khanh

"Mạc Vô Ky, Ô Thiên Minh, Xích Long Ảnh, Trọc Minh, Thủy Tinh long nữ, Quý Phi Vân..."

"Nhiều yêu nghiệt ở mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần xuất thủ, ta cũng không tin, không đối phó được một Thiên Kiếm như ngươi này!"

Đế Lưu Phương tự tin cười một tiếng, đối với kế hoạch nghịch thiên gãy kiếm lần này, đã cảm thấy nắm chắc phần thắng.

Mà trên thực tế, đội hình như vậy có thể nói là chưa từng thấy.

Cho dù là dùng để đối phó một Đại La đại viên mãn, cũng có khả năng sẽ thắng, mà dùng để đối phó một Đại La tam hoa cảnh như Sở Cuồng Nhân, cho dù là trong mắt bất cứ ai thì cũng dư sức.

Đùng!

Lúc này, một trận hàn khí kinh khủng doạ người từ nơi không xa ầm ầm bạo phát.

Hàn khí này, khiến tâm thần của Đế Lưu Phương cũng không khỏi run lên.

"Luồng khí tức này... Là ai?"

Đế Lưu Phương có chút hiếu kỳ.

Chỉ thấy trên một ngọn núi ở phía xa, một thanh niên tóc lam đang chiến đấu với một con Hung thú kinh khủng, trong lúc giơ tay nhấc chân, hàn khí bao phủ, đóng băng tứ phương!

Chỉ chốc lát, Hung thú kia liền bị thanh niên tóc lam này hoàn toàn giết chết!

"Người này là..."

Trong mắt Đế Lưu Phương lộ ra một tia dị sắc: "Yêu nghiệt của Thiên Hàn nhất tộc, chưa từng gặp qua, là vị Hàn Long công tử kia sao?"

Lúc trước, yêu nghiệt mạnh nhất bên trong Thiên Hàn nhất tộc chính là Lãnh Vô Phong.

Nhưng gần đây, lại có nghe đồn bên trong Thiên Hàn nhất tộc lại có thêm một vị yêu nghiệt, tự xưng là Hàn Long công tử, thực lực của hắn còn phải mạnh mẽ hơn nhiều so với Lãnh Vô Phong.

Đối với chuyện này, Đế Lưu Phương vốn là nửa tin nửa ngờ.

Nhưng bây giờ, hắn thấy được Hàn Long công tử này, trong mắt không khỏi toát ra một tia ngưng trọng.

Bởi vì khí tức của người này quả thật làm hắn sinh ra một tia tim đập nhanh.

Đây tuyệt đối là một yêu nghiệt còn cường đại hơn rất nhiều so với Lãnh Vô Phong, chỉ sợ hắn còn cường đại đến mức, đủ để tiến vào năm vị trí đầu trên bảng Thiên Thần!

"Là yêu nghiệt cổ đại ngủ say của Thiên Hàn nhất tộc sao?"

Đế Lưu Phương âm thầm nghĩ tới, trong lòng đã có kết luận, ánh mắt lóe lên, trên mặt hắn tươi cười, đi về phía Hàn Long công tử.

"Há, khí tức không tầm thường."

Hàn Long công tử nhìn thoáng qua Đế Lưu Phương, trong mắt lộ ra một tia dị sắc, đồng thời hàn khí trên người lưu chuyển, lúc nào cũng có thể xuất thủ.

"Hàn Long công tử chậm đã, ta không phải đến đối địch với ngươi."

"Vậy thì ngươi tìm đến ta làm cái gì?"

"Không biết Hàn Long công tử, có biết Thiên Kiếm?"

Đế Lưu Phương cười nhạt một tiếng, hắn dự định lôi kéo Hàn Long công tử, cùng nhau đối phó Thiên Kiếm, nhân vật cường đại như thế, nếu có thể gia nhập kế hoạch, sẽ nắm chắc thành công hơn.

"Thiên Kiếm, người không tầm thường, tất nhiên là biết."

"Thiên Kiếm người này cuồng vọng tự đại, cố chấp bảo thủ, từ khi xuất đạo đến nay, không biết đã giết hại bao nhiêu người, ngay cả hai vị đạo Lãnh Vô Phong, Lãnh Cửu Phong của Thiên Hàn nhất tộc hữu cũng chết thảm ở trong tay hắn, cho nên ta chuẩn chuẩn bị đối phó người này, trừ bỏ tai hoạ cho chúng đạo hữu, không biết Hàn Long công tử có hứng thú, trợ giúp một tay không?"

Đế Lưu Phương đại nghĩa lẫm nhiên nói ra.

"Ngươi muốn sử dụng ta, đối phó Thiên Kiếm."

Hàn Long công tử thản nhiên nói.

"Đây không phải sử dụng, Thiên Kiếm hẳn là kẻ địch chung của ngươi và ta, không phải sao?" Đế Lưu Phương nói ra.

"Nói một chút kế hoạch của ngươi."

Sắc mặt Đế Lưu Phương vui vẻ, lập tức nói ra kế hoạch mà mình chuẩn bị.

"Nhiều người như vậy, chỉ vì đối phó một Thiên Kiếm, ngươi khiến ta càng thêm tò mò đối với hắn."

Thực lực của Đế Lưu Phương cực mạnh, cho dù Hàn Long công tử là yêu nghiệt cổ đại của Thiên Hàn nhất tộc, nhưng muốn thắng đối phương cũng không phải là chuyện tuỳ tiện.

Nhưng một nhân vật như vậy, lại không ngại cực khổ, bỏ nhiều tâm sức đi trù tính để đối phó một người.

Thiên Kiếm, khiến Hàn Long công tử sinh ra hứng thú nồng hậu.

Cộng thêm Thiên Hàn nhất tộc và Thiên Kiếm có cừu oán không nhỏ, sau suy nghĩ một phen, Hàn Long công tử liền quyết định gia nhập kế hoạch này.

Có sự gia nhập của hắn, Đế Lưu Phương nhất thời có nắm chắc hơn.

"Thiên Kiếm, tình thế lần này chắc chắn phải chết, ngược lại ta muốn nhìn xem, ngươi có năng lực gì để ngăn cơn sóng dữ! !"

"Hàaa... !"

...

Sau khi rời khỏi Thần Phong đỉnh, Sở Cuồng Nhân tìm một chỗ, sử dụng luyện hóa Vạn Nguyên Quy Nhất thần quả lấy được phía trên Thần Phong đỉnh.

Tiên nguyên chi hoa của hắn, lại tăng lên.

Giờ phút này đã là 22 phẩm, vượt qua linh hồn chi hoa 21 phẩm!

"Nếu như đổi thành những người khác liên tục có được Tiên Nguyên Thần Quả, Vạn Nguyên Quy Nhất thần quả trợ giúp, nhưng chỉ sợ cũng rất khó tăng tiên nguyên chi hoa tăng lên tới 22 phẩm."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Cực hạn của tiên nguyên chi hoa là mười hai phẩm, đây là quy tắc mà đại đạo định ra.

Mà đánh vỡ quy tắc của đại đạo, liền có thể được gọi một tiếng cấm kỵ.

Nhưng không phải tất cả cấm kỵ đều có thể không ngừng đánh vỡ cực hạn, tỉ như Quý Phi Vân, tiên nguyên chi hoa 16 phẩm, đã là giới hạn của cực hạn mà hắn có thể đánh vỡ.

Cho dù cho hắn mười quả Tiên Nguyên Thần Quả, có lẽ cũng không có cách khiến tiên nguyên chi hoa tấn cấp.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại dường như không có lo lắng này.

Dường như hắn không có bất kỳ cực hạn gì, tiên nguyên chi hoa của hắn, trước khi đạt tới 24 phẩm, chỉ cần có đầy đủ tư nguyên, là có thể không ngừng tăng lên.

Chuyện này có lẽ là bởi vì Duy Nhất Bản Nguyên Thể, hoặc là, bởi vì đạo của hắn.

Cho dù là thể chất, hay là đạo, đều do tự Sở Cuồng Nhân khai sáng ra, đã vượt ra hệ thống đại mà đạo định ra.

Lúc này mới khiến những gì hắn làm, khiến cho vô số tu sĩ sinh hoạt hệ bên trong thống của đại đạo cảm thấy thật không thể tin nổi.

Sau khi tu vi tăng lên, Sở Cuồng Nhân liền tiếp tục du tẩu bên trong Thiên Nguyên cổ tinh, nhìn xem có tư nguyên nào đáng giá để mình dùng không.

"Nghe nói Lạc Tuyết muốn tiến hành quyết chiến với Trọc Minh ở Thần Vương khanh."

Đột nhiên, một tin tức được truyền ra ở bên trong Thiên Nguyên cổ tinh.

Chuyện này khiến Sở Cuồng Nhân hết sức kinh ngạc.

Lạc Tuyết, hắn cũng biết, đã từng lĩnh giáo kiếm đạo với hắn, bản thân cũng chỉ điểm cho đối phương.

Sau đó lại nghe nói nàng đánh bại Trọc Minh hạng mười trên bảng Thiên Thần.

"Lạc Tuyết, vật trước đó nàng lấy được ở trong bảo khố của Tinh Hà Thần Vương, chắc đã trợ giúp nàng không ít đi, cũng không biết trình độ hiện tại thế nào."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Lạc Tuyết, là kiếm khách duy nhất khiến hắn có chút thưởng thức bên trong một đời trẻ tuổi ở vũ trụ Thiên Nguyên.

Ở bên trong Bàn Cổ vũ trụ, có tư cách so sánh với nàng trên phương diện kiếm đạo, có lẽ cũng chỉ có hai người là Diệp Trúc có được Tiên Thể Chí Tôn, còn có truyền nhân của Hiên Viên cầm trong tay Hiên Viên Kiếm.

Đương nhiên, ngoại trừ hắn.

Bắt hắn so sánh với bọn người Lạc Tuyết, quá không công bằng.

Bọn họ là tồn tại ở hai cấp độ.

"Trận quyết đấu này, có lẽ sẽ có chút thú vị, đi xem một chút cũng không sao."

Khoảng cách của nhóm người mình với Thần Vương khanh, cũng không phải rất xa.

Hai ngày sau.

Thiên Nguyên cổ tinh, ở xung quanh một cái hố to, vô số thiên kiêu yêu nghiệt tề tụ, chuẩn bị vây xem trận đấu giữa hai yêu nghiệt hạng mười trên bảng Thiên Thần.

Sở Cuồng Nhân cũng đi tới.

Hắn nhìn thoáng qua cái hố to trước mắt, như có điều suy nghĩ.

Cái hố này, tên là Thần Vương khanh, nghe nói là do một vị Thần Vương dùng một chỉ tạo thành, trong đó còn ẩn chứa khí tức Thần Vương, đến bây giờ còn chưa hoàn toàn tán đi.

Mà vị Thần Vương kia, còn có xuất thân từ Đế Vương nhất tộc.

Lúc này.

Chỉ thấy giữa thiên địa đột nhiên có hàn khí tuôn ra, trong chớp mắt đã bao phủ bốn phía, mọi người chỉ cảm thấy như rơi vào một vùng băng tuyết giữa trời đông

Cách đó không xa.

Một cô gái mặc áo trắng từ từu đi tới, một bộ áo trắng như tuyết, bên hông giắt một thanh trường kiếm, toàn thân lộ ra kiếm ý lạnh lẽo.

Chỗ nàng đến, thiên địa có tuyết bay!

Người tới, chính là hạng mười trên bảng Thiên Thần, Lạc Tuyết!

"Kiếm ý của nàng, ngày càng giống thực chất."

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy đối phương, khẽ gật đầu.

"Lạc Tuyết, Lạc Tuyết! !"

"Là Lạc Tuyết tới, thật tốt, nàng vẫn đẹp mắt như vậy!"

"Lạc Tuyết Lạc Tuyết ta yêu ngươi!"

Lúc này, một đám nam tu bên cạnh Sở Cuồng Nhân đột nhiên bùng nổ, lớn tiếng hô hào, vô cùng kích động.

Chương 1727: Tàn hồn Phiêu Tuyết, Trọc Minh đi vào, phô trương rất lớn

"Lạc Tuyết Lạc Tuyết ta yêu ngươi!"

"Lạc Tuyết cố lên, đánh bại Trọc Minh không biết tốt xấu kia đi."

Vô số nam tu kích động hô to.

Có thể thấy được nhân khí của Lạc Tuyết rất cao, lỗ tai của Sở

Cuồng Nhân đứng ở bên cạnh đều sắp thủng rồi.

Mà đối mặt với tiếng kêu ủng hộ đầy trời kia, thần sắc Lạc Tuyết lạnh lùng, không thèm quan tâm chút nào, ánh mắt quét qua đám người, không cảm thấy vui vẻ, chỉ cảm thấy bất đắc dĩ.

Đột nhiên, dường như nàng nhìn thấy cái gì đó, hai mắt tỏa sáng, vẻ băng lãnh trên mặt đúng là lộ ra một tia vui mừng.

"Là hắn tới."

Lạc Tuyết có chút kích động.

Mà nhóm nam tu bên cạnh Sở Cuồng Nhân còn kích động hơn so với nàng.

"Các ngươi nhìn kia, Lạc Tuyết, có phải Lạc Tuyết đang nhìn ta hay không!"

"Cái gì mà nhìn ngươi, rõ ràng là đang nhìn ta."

"Xéo đi, dáng dấp của ngươi ra sao chẳng lẽ ngươi không biết sao? Lạc Tuyết sẽ nhìn ngươi, rõ ràng là nàng đang nhìn ta, hơn nữa còn kích động như vậy, chẳng lẽ là coi trọng ta rồi?"

Mấy nam tu bên cạnh Sở Cuồng Nhân đột nhiên lâm vào bên trong tưởng tượng đẹp đẽ.

Ngay cả tên hài tử của mình và Lạc Tuyết cũng đều nghĩ xong.

Mà không ít người cũng lộ vẻ tò mò, không biết Lạc Tuyết luôn luôn lãnh nhược băng sương tại sao lại đột nhiên hớn hở ra mặt.

Vút!

Chỉ thấy thân ảnh của Lạc Tuyết biến mất ngay tại chỗ, đi về phía Sở Cuồng Nhân cách đó không xa.

Mà mấy nam tu bên cạnh Sở Cuồng Nhân đã kích động tới mức toàn thân run rẩy.

Trời ạ!

Lạc Tuyết đi về phía bọn họ! !

Một nam tu nuốt một ngụm nước bọt, lộ ra một nụ cười tự cho là vô cùng anh tuấn, liền muốn đi lên chào hỏi: "Lạc..."

Thế nhưng không đợi hắn nói xong, Lạc Tuyết liền trực tiếp vượt qua hắn, đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, cười nói: "Thiên Kiếm, không nghĩ tới ngươi cũng tới nơi này."

Răng rắc...

Nam tu kia hoá đá tại chỗ.

Mà những người còn lại, thì hít vào một ngụm khí lạnh, không thể tin được mà nhìn Sở Cuồng Nhân, nghị luận ầm ĩ.

"Thiên Kiếm, hắn chính là Thiên Kiếm? !"

"Lạc Tuyết và Thiên Kiếm, vậy mà lại quen biết, thật khiến người ta bất ngờ."

Bởi vì Sở Cuồng Nhân không muốn làm người khác chú ý, nên hắn tận lực thu liễm khí tức.

Lại thêm, Lạc Tuyết hấp dẫn ánh mắt mọi người, cho nên trong lúc nhất thời, mọi người cũng không phát hiện Sở Cuồng Nhân đến.

Bây giờ, mọi người nhìn về phía hắn, được vầng sáng của Thiên Kiếm gia tăng, nhìn thế nào cũng cảm thấy đối phương bất phàm.

Nhất là một số nữ tu, hai mắt đều đang tỏa ánh sáng, trực tiếp nuốt nước miếng.

"Không nghĩ tới Thiên Kiếm lớn lên lại đẹp đến vậy."

"Hừ, các ngươi chỉ thèm thân thể của Thiên Kiếm, chỉ có ta mới quan tâm tới trái tim của Thiên Kiếm."

"Ta thèm Thiên Kiếm thân thể, ta thành thật."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng không để ý, thản nhiên nói: "Vừa lúc đi ngang qua, tới đây nhìn xem, thuận tiện nhìn xem kiếm đạo của ngươi đã tiến bộ bao nhiêu."

"Thiên Kiếm yên tâm, định sẽ không để cho ngươi thất vọng."

Lạc Tuyết tự tin cười, tiếp đó lại hỏi thăm về một số trải nghiệm của đối phương ở Thiên Nguyên cổ tinh.

Gặp lại Sở Cuồng Nhân, biểu hiện của Lạc Tuyết rất nhiệt tình.

Chuyện này khiến cho không ít nam tu tan nát cõi lòng.

Nữ thần ăn nói giữ lễ, lãnh nhược băng sương đi đâu rồi? Nữ tử tràn đầy nhiệt tình ở trước mặt Thiên Kiếm, trên mặt đầy tươi cười này thật sự là nữ thần trong lòng bọn họ sao?

"Quả nhiên, người ưu tú sẽ chỉ ở chung một chỗ với người ưu tú."

"Người dẹp mắt cũng chỉ ở cùng một chỗ với người đẹp mắt."

Cho dù là nam hay nữ, khi nhìn hai người Lạc Tuyết, Sở Cuồng Nhân, cũng không khỏi ghen ghét hâm mộ, và cũng rất cảm khái.

Sau khi hàn huyên, Lạc Tuyết liền trở lại Thần Vương khanh, ổn định kiếm ý, chuẩn bị nghênh chiến.

"Tiểu Tuyết Nhi, ta thấy, ngươi rất để bụng đối với Thiên Kiếm kia."

Trong cơ thể của Lạc Tuyết, giọng nói trêu chọc của một nữ tiên vang lên.

"Năng lực của Thiên Kiếm, đáng giá để mỗi một kiếm khách học tập theo, mặt khác, ta có thể gặp gỡ tiền bối, là nhờ có Thiên Kiếm chỉ điểm."

Lạc Tuyết thản nhiên nói.

Nữ tu ở trong cơ thể nàng, tên là Phiêu Tuyết, chính là một tàn hồn cổ lão, gửi ở bên trong một viên bảo châu, sau đso bị Tinh Hà Thần Vương thu vào trong bảo khố của mình.

Ngày xưa, Lạc Tuyết xông qua cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương, đạt được cơ hội tiến vào bảo khố, lựa chọn một món bảo vật.

Trước đó nàng còn xoắn xuýt giữa bảo châu và một món bảo vật khác, sau đó được Sở Cuồng Nhân chỉ điểm, lựa chọn bảo châu này, sau đó tàn hồn này thức tỉnh, chỉ đạo nàng tu hành, lúc này mới giúp nàng đột nhiên tăng mạnh.

Có thể nói, không có Sở Cuồng Nhân, thì rất có thể không có nàng hôm nay.

"Thì ra là bởi vì tài năng kiếm đạo, cho nên mới đối với hắn đặc biệt như vậy sao?" Phiêu Tuyết tiếp tục trêu chọc nói.

Sắc mặt Lạc Tuyết cứng đờ, nhưng lập tức liền trấn định lại, ra vẻ bình tĩnh nói: "Không phải vậy đâu?"

"Ha, Thiên Kiếm này không đơn giản, vừa rồi ngươi ở trước mặt hắn, ta cũng không dám nói chuyện với ngươi, cực lực che giấu mình, sợ bị hắn phát hiện."

"Hắn phát hiện được ngươi rồi?"

"Không biết, nhưng... Tám chín phần mười là phải."

Lạc Tuyết trầm ngâm một hồi, nói ra: "Không sao, tuy thời gian ta và Thiên Kiếm nhận biết không dài, nhưng kiếm của hắn, quang minh lỗi lạc, đường đường chính chính, tin tưởng sẽ không làm khó chúng ta."

"Ha, cũng có lẽ, nhân vật như hắn cũng sẽ không để ý ta."

Phiêu Tuyết cười nhạt nói.

Tuy Lạc Tuyết không phát hiện ra, nhưng Phiêu Tuyết đã là đồ cổ tồn tại không biết bao nhiêu năm, sao có thể không nhận ra tâm tính của Sở Cuồng Nhân đây.

Lòng cao hơn trời, nói vậy cũng đã rất khách khí.

Trong mắt không có gì, giống như thiên hạ anh hùng không đáng mỉm cười một cái, đó là một loại cuồng ngạo xuất phát từ nội tâm, tan vào cốt nhục!

Loại người này bình thường chỉ có ba con đường.

Hoặc là chết trong sự cuồng ngạo của mình, hoặc là bị xã hội dạy cách làm người, thu liễm ngạo tính, hoặc là thật sự siêu thoát mọi thứ, trở thành tồn tại đứng trên đỉnh cao nhất từ xưa đến nay.

Lạc Tuyết không nghĩ nhiều nữa.

Nàng đi đến phía trên Thần Vương khanh, nhắm mắt thu liễm kiếm ý, điều chỉnh tinh khí thần đến trạng thái tốt nhất.

Mấy canh giờ sau.

Tầng mây ở chân trời cuồn cuộn, mây đen hội tụ!

Một luồng uy áp mênh mông từ trên trời giáng xuống, chấn nhiếp thế nhân!

Chỉ thấy ở bên trong mây đen kia, một nam tử mặc trên người trường bào màu đen, toàn thân được bao phủ bởi một tầng hắc quang thâm thúy từ từ đáp xuống.

Uy áp bàng bạc khuếch tán ra, tràn ngập toàn bộ Thần Vương khanh!

Một số tu vi có tu sĩ không cao, phịch một tiếng, trực tiếp bị luồng uy áp này đè nằm rạp trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

"Trọc Minh xuất hiện."

"Hạng mười trên bảng Thiên Thần ngày xưa, thực lực của hắn so với trước kia, còn kinh khủng hơn, khó trách lại phấn khích đi tìm Lạc Tuyết chiến một trận!"

Trọc Minh từ từ đáp xuống đất.

Trong chốc lát, tiên nguyên càn quét ra, chấn động Thần Vương khanh, bụi mù cuồn cuộn, bao phủ tứ phương.

Sở Cuồng Nhân cau mày lại, kiếm khí quanh người quét qua, bụi đất cát đá tóe lên kia ào ào bị hắn ngăn cách bên ngoài, không tổn thương được hắn dù chỉ một chút.

"Thực lực không cao, nhưng phô trương thì thật lớn."

Sở Cuồng Nhân bĩu môi một cái nói.

bBên trong Thần Vương khanh, một trận kiếm khí băng sương bỗng nhiên bạo phát, bụi mù bốn phía ào ào tán đi.

Lạc Tuyết nhìn Trọc Minh trước mặt, thần sắc lạnh nhạt nói: "Ngươi đã đến, vậy thì, đã chuẩn bị tốt để nghênh đón một lần thất bại nữa sao?"

"Ha ha, Lạc Tuyết, ngươi quá tự tin! Ngươi cho rằng, hiện tại ta vẫn là ta của trước đó sao?"

Khí tức của Trọc Minh bạo phát, đúng là càng thêm cường đại.

Những ngày gần đây, hắn vì tìm Lạc Tuyết báo thù, hao hết trăm cay nghìn đắng, cuối cùng cũng tìm ra truyền thừa do một vị đại năng của Tà Nhãn nhất tộc lưu lại, thực lực tăng mạnh.

Hiện tại, hắn nắm chắc mười phần, thắng được Lạc Tuyết!

Mà Lạc Tuyết cũng cảm nhận được sự thay đổi trong khí tức của đối phương, sắc mặt dần dần ngưng trọng, trường kiếm bên hông vang lên một tiếng leng keng, ra khỏi vỏ, kiếm khí xẹt qua, đóng băng mấy vạn dặm.

"Vậy thì ra tay đi!"

Chương 1728: Trọc Minh thắng, Thiên Kiếm, ngươi có dám ứng chiến?

Bên trong Thần Vương khanh, hai người Trọc Minh và Lạc Tuyết đang giằng co.

Kiếm ý và một luồng Đại La ý quỷ quyệt đang chống lại lẫn nhau, làm cả Thần Vương khanh bị một luồng áp lực vô hình bao phủ lấy.

Mà Lạc Tuyết dẫn đầu phá vỡ cục diện giằng co, trường kiếm bên hông vang lên một tiếng leng keng, ra khỏi vỏ, kiếm khí đóng băng mấy vạn dặm.

Một kiếm chém ra, kiếm khí hóa thành gió tuyết đầy trời, bao phủ khắp nơi!

Kiếm khí tràn ngập trong gió tuyết, một mảnh tuyết hoa, chính là một đạo kiếm khí, trong gió tuyết lạnh thấu xương, tuyết hoa trăm ngàn vạn, vô cùng mạnh mẽ!

"Đến đây!"

Trọc Minh thét dài một tiếng, hai tay vận hóa, từng đạo từng đạo lưu hỏa đen nhánh đang lượn lờ quanh người hắn, ngăn cách gió tuyết vô tận kia ở bên ngoài.

Phong Tuyết kiếm khí và ngọn lửa màu đen đang quấn lấy nhau, hình thành một đạo vòi rồng, tàn phá bừa bãi bốn phía.

Mà đây, chỉ là bắt đầu mà thôi.

"Tuyết Linh Kiếm, phong ngàn xuyên!"

Tay Lạc Tuyết cầm trường kiếm, gió tuyết Đại La ý ngưng tụ ở trên mũi kiếm, tiên nguyên phun ra ngoài, đóng băng ngàn dặm! !

Một kiếm chém ra, gió tuyết vô tận hóa thành một đạo kiếm ảnh cự đại màu trắng, trùng trùng điệp điệp.

Trọc Minh cũng không cam chịu yếu thế, cũng thi triển sát chiêu.

"Tà Hỏa Phần Thiên Chưởng!"

Hắn vận hoá song chưởng, tà hỏa vô tận phóng lên tận trời, che lấp trời đất, hóa thành một bàn tay lớn màu đen nghiền ép về phía Lạc Tuyết.

Kiếm và chưởng, cực chiêu giao hội, gió tuyết bốn phía sụp đổ!

Khắp nơi nổ tung, Thần Vương khanh lâm vào rung chuyển.

Ầm! !

Dưới sự xung đột của cực chiêu, Lạc Tuyết và Trọc Minh, mỗi người đều bị đẩy lui.

Nhưng có thể nhìn thấy, khoảng cách mà Lạc Tuyết lui lại dài hơn, xa hơn, hơn nữa thân hình lảo đảo, giống như rơi vào thế hạ phong.

"Ngươi quả nhiên đã mạnh hơn."

Ánh mắt Lạc Tuyết ngưng trọng, thúc giục tiên nguyên đến cực hạn.

Từng đạo từng đạo kiếm quang bạch sắc từ bên trong trường kiếm trong tay của nàng phun ra ngoài, một đạo tiếp lấy một đạo, thẳng đến khi phổ chiếu cửu thiên.

"Tuyết Linh Kiếm, băng tuyết chiếu khắp nơi!"

Ánh kiếm màu trắng phóng lên tận trời, ngưng tụ ra từng mặt băng kính trong hư không, xoay quanh người Trọc Minh, từng đạo từng đạo kiếm quang xuyên tới xuyên lui ở trên mặt kính, lít nha lít nhít, chiếu rọi khắp nơi!

"Ha ha, một chiêu này của ngươi ta đã lĩnh giáo rồi, chiêu số giống vậy với ta mà nói, không có ích lợi gì."

Trọc Minh khẽ quát một tiếng, ngọn lửa màu đen trên người phun ra ngoài, đúng là ngưng tụ thành nguyên một đám hỏa cầu màu đen, khuấy động bốn phía!

Từng mặt băng kính, liên tục bị phá nát.

Nhưng dường như Lạc Tuyết cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, kiếm phong bị lệch, chém ra một đạo kiếm khí càng thêm lạnh thấu xương!

Một kiếm này, giống như một trận băng tuyết phong bạo!

Chỗ nó đến, vạn vật điêu linh, sinh cơ toàn diệt, vô số tu sĩ nhìn một kiếm này, cảm thấy linh hồn của mình giống như muốn bị đóng băng.

"Tuyết Linh Kiếm, băng kiếm hàn thiên!"

Đây là một sát chiêu vô cùng mạnh mẽ!

Ngày xưa Trọc Minh đối mặt với một kiếm này, cũng chịu một chút thương tổn.

Mà bây giờ, hắn đã sớm xưa đâu bằng nay, ánh mắt ngưng trọng, song chưởng hội tụ ra hai ngọn lửa màu đen, một luồng khí tức quỷ quyệt mà bá đạo từ đó tuôn ra.

"Tà hỏa bạo! !"

Hắn dung hợp hai ngọn lửa màu đen lại với nhau, trong nháy mắt đã hóa thành một hỏa cầu màu đen to lớn, trong đó có vô số phù văn xoay quanh, hỏa diễm màu đen thâm thúy chiếu rọi, khiến hỏa cầu kia giống như một mặt trời màu đen, ngay sau đó, mặt trời màu đen này liền bị ném vào bên trong băng tuyết phong bạo.

Ngay thời điểm sắp bị đông cứng, mặt trời màu đen ầm ầm nổ tung!

Tà hỏa vô cùng vô tận khuếch tán ra, băng tuyết phong bạo đầy trời kia, ầm ầm tán loạn trong phút chốc!

Mà sóng lửa, lại giống như hung thú, lao về phía Lạc Tuyết mà đánh giết!

Sắc mặt nàng hơi đổi một chút, ngay sau đó, đã ngưng tụ kiếm khí, hóa thành hàn khí băng tường lấp kín quanh người, ngăn cách ngọn lửa kia ở bên ngoài.

Cách đó không xa, rất nhiều thiên kiêu yêu nghiệt nhìn trận chiến này, không khỏi liên tục kinh thán.

"Đây chính là chiến lực của mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần sao? Quả nhiên rất kinh khủng!"

"Đúng vậy, đây là độ cao mà nhóm thiên kiêu tầm thường dùng hết cả một đời cũng không nhất định có thể đạt tới."

Sau khi mọi người tán thưởng, nhìn về phía Thiên Kiếm thần sắc lạnh nhạt cách đó không xa, trong mắt lộ ra một tia tò mò.

Hạng mười trên bảng Thiên Thần chiến đấu cũng đã làm cho người kinh thán như thế.

Vậy Thiên Kiếm thì sao?

Nghe đồn hắn liên tục đánh bại Mạc Vô Kỵ, Quý Phi Vân.

Thực lực của hắn mạnh mẽ, ở mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần, thậm chí là quái vật ở ba hạng đầu tiên là chuyện ván đã đóng thuyền!

Chiến lực hắn có thể phát huy ra, sẽ kinh khủng đến mức nào?

"Chỉ sợ trận đại chiến kinh hãi thế tục ở trong mắt chúng ta, thì cũng chả là gì với hắn."

Có thiên kiêu nhịn không được cảm khái nói ra.

"Mau nhìn, Trọc Minh ra tuyệt chiêu!"

Bỗng nhiên, có người kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy trên trán Trọc Minh đột nhiên có một tròng mắt màu tím, bỗng nhiên mở ra!

Từng đạo từng đạo phù văn quỷ quyệt từ trong đó chợt lóe lên.

Đúng là làm cho không ít thiên kiêu ở chỗ này có loại cảm giác không rét mà run, da đầu tê dại.

"Há, đây là tà nhãn của Tà Nhãn nhất tộc sao?"

Sở Cuồng Nhân có chút hăng hái nói.

Vũ trụ Thiên Nguyên có chủng tộc vô số, mà phần lớn các chủng tộc, đều có tuyệt kỹ của mình.

Tỉ như Tà Nhãn nhất tộc này, trời sinh thì có một tà nhãn quỷ dị, có thể phát ra một loại tà quang, sự mạnh mẽ của nó, vô cùng quỷ quyệt, thậm chí có thể giúp bọn họ khiêu chiến vượt cấp.

"Tà nhãn mở, thiên địa ảm đạm!"

Tay Trọc Minh kết thành huyền diệu pháp quyết, tà nhãn trên trán cũng tràn ngập ra một luồng dao động quỷ quyệt.

Sức mạnh này, đúng là làm tầm mắt của Lạc Tuyết tối đen, dường như lâm vào bên trong bóng tối vô tận, căn bản nhìn không ra Trọc Minh ở nơi nào.

Nhưng Lạc Tuyết và Trọc Minh đã từng giao thủ, đối với một chiêu này của đối phương, cũng không phải là không có bất kỳ phòng bị nào.

"Tuyết Linh Kiếm, kiếm ý phá hiểu!"

Chỉ thấy nàng thu liễm kiếm khí, kiếm khí hóa kiếm ý, giống như một đạo hành tinh băng tuyết chi kiếm, chém về phía hắc ám ở trước mắt!

Một kiếm, phá vỡ hắc ám!

Sau khi ngăn lại sức mạnh tà nhãn, kiếm ý trên người Lạc Tuyết cũng nhảy lên tới cực hạn: "Một chiêu này, kết thúc trận chiến này!"

Trường kiếm giơ cao, kiếm ý ngút trời!

Giữa thiên địa, gió tuyết khuấy động, tuyết lớn ào ào, kiếm ý rét lạnh vô tận, đúng là làm một số kẻ tiếp cận Đại La Kim Tiên cũng cảm thấy lạnh lẽo.

"Tuyết Phiêu Nhân Gian!"

Lạc Tuyết khẽ quát một tiếng, bóng người phóng về phía Trọc Minh, trường kiếm trong tay đột nhiên chém ra!

Mà Trọc Minh cũng không cam chịu yếu thế, đằng không mà lên, song chưởng vận hóa ngọn lửa màu đen, tà nhãn trên trán chiếu ra tà quang tươi sáng, đúng là làm khí tức của hắn, lại tăng lên nữa.

"Tà Hỏa Long Ngâm! !"

Ngọn lửa màu đen ngưng tụ thành một con rồng lớn, cắn xé xuống!

Ngay trong nháy mắt hai luồng sức mạnh trùng kích, Lạc Tuyết chỉ cảm thấy tầm mắt lại tối đen lần nữa, sắc mặt biến hóa, kiếm ý đã yếu ba phần.

Ầm! !

Sau khi cực chiêu va chạm, gió tuyết tán đi.

Lạc Tuyết bay ngược ra sau, nện trên mặt đất, dùng trường kiếm trong tay làm trụ, sắc mặt tái nhợt, không ngừng chảy máu.

"Lạc Tuyết, ngươi cho rằng, ngươi phá được tà nhãn của ta sao? Ngươi thật sự cho rằng, ta tới tìm ngươi, thì không có bất kỳ chuẩn bị gì sao?"

Trọc Minh nhìn Lạc Tuyết đã thua, cười ha ha một tiếng: "Thiên địa ảm đạm, chiêu này có thể khiến người ta lâm vào bên trong ảo giác hắc ám, chiêu này chia làm tam trọng, nhất trọng có một lần biến hóa, trước đó ta chỉ tu thành đệ nhất trọng, nên mới khiến ngươi đánh bại ta, nhưng bây giờ, ta đã tu thành đệ nhị trọng, hắc ám mà vừa rồi ngươi dùng kiếm ý phá vỡ, chỉ là biến hóa của đệ nhất trọng!"

"Mà thời điểm chiêu thức của chúng ta va chạm, biến hóa đệ nhị trọng của chiêu này liền bạo phát."

Nghe xong lời Trọc Minh nói, lúc này Lạc Tuyết mới chợt hiểu: "Thì ra là thế, một trận chiến này, là ta thua rồi."

Nàng cũng không có gì không cam lòng.

Thua thì chính là thua.

"A, vậy thì tiếp theo..."

Trọc Minh đằng không mà lên, ánh mắt quét qua đám người, khóa chặt Sở Cuồng Nhân, cao giọng nói ra: "Thiên Kiếm, Lạc Tuyết đã bại, tiếp đó, liền đến ngươi! ! Ngươi, có dám ứng chiến không? !"

Chương 1729: Vì ta bày cục, yêu nghiệt liên tiếp xuất hiện

"Thiên Kiếm, Lạc Tuyết đã bại, hiện tại đến phiên ngươi! !"

Trọc Minh nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, cao giọng nói ra, hắn đoạt lại hạng 10 trên bảng Thiên Thần một lần nữa, nên vô cùng hăng hái, ngông cuồng!

Mà Sở Cuồng Nhân nghe vậy, nhìn hắn một cái, cau mày lại.

Mình và Trọc Minh này, dường như cũng không hề quen biết, tại sao đối phương muốn khiêu chiến mình?

"Ngày xưa, ngươi chỉ điểm Lạc Tuyết đánh bại ta, hiện tại, ta liền muốn đánh bại ngươi, chứng minh ta mạnh hơn ngươi!"

Trọc Minh tiếp tục nói.

Sở Cuồng Nhân nghe được lý do này, hắn chỉ điểm cho Lạc Tuyết không sai, nhưng đó đã là chuyện của hai năm trước, hơn nữa người ta có thể thắng ngươi là bản lĩnh của người ta, ngươi tìm ta làm cái gì?

Tuy nói như thế, nhưng hắn cũng không có dự định phòng thủ mà không chiến.

Trọc Minh, thực lực không kém, chính là yêu nghiệt cái thế, có thể chém giết, đối với tương lai của vũ trụ Bàn Cổ mà nói, có lợi mà vô hại.

Hắn từ từ đi ra, khí tức trên người vốn dĩ đã thu liễm dần dần phóng ra.

Một luồng kiếm áp mênh mông, dần dần bao phủ toàn bộ Thần Vương khanh này.

Cảm nhận được luồng kiếm áp này, sắc mặt Trọc Minh biến hóa, ánh mắt trở nên vô cùng ngưng trọng.

"Kiếm áp thật cường đại, so với Lạc Tuyết, còn mạnh hơn!"

"Thiên Kiếm chi uy, quả nhiên doạ người!"

Trọc Minh biết, Sở Cuồng Nhân khó đối phó, sau đó đằng không mà lên, điên cuồng vận chuyển tiên nguyên trong cơ thể, thúc giục đến cực hạn.

Chỉ thấy hắn thét dài một tiếng, trên bầu trời có một lượng lớn mây đen hội tụ, một luồng uy áp giống như tận thế, bao phủ thiên địa này, làm cho người ta không rét mà run!

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, cảm giác có một luồng sức mạnh vô danh hoàn toàn khóa chặt mình.

Ngay sau đó, trong mây đen dày đặc kia, đúng là có một tà nhãn to lớn bỗng nhiên mở ra, tà quang màu tím, khuếch tán ra, phàm là bị người tà quang nhìn, đều cảm thấy toàn thân không thể động đậy, trước mắt tăm tối, lâm vào trong kinh hoảng trước nay chưa từng có.

"Há, đây chính là sức mạnh tà nhãn sao?"

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia dị sắc.

Tà quang phun ra ngoài, trực tiếp chiếu rọi ở trên người hắn, sức mạnh tà nhãn còn kinh khủng hơn gấp trăm ngàn lần so với người khác, đánh thẳng vào hắn.

"Thiên Kiếm, tiếp chiêu! !"

"Tà Hỏa Long Ngâm!"

Lúc Tà Nhãn Chi Quang chiếu vào trên người Sở Cuồng Nhân, Trọc Minh lập tức có hành động, bỗng nhiên đánh ra một chưởng, một lượng lớn tà hỏa hóa thành một con Hỏa Long dữ tợn!

Không chỉ có như thế.

Ở phía xa, một mũi tên kéo theo sức mạnh phong lôi, vượt qua 1 triệu dặm, phá không mà đến, mục tiêu của nó, cũng chính là Sở Cuồng Nhân!

Tà Long, mũi tên!

Cộng thêm Tà Nhãn Chi Quang, ba sát chiêu, muốn tiêu diệt Sở Cuồng Nhân!

"Thú vị, thì ra đây là cục diện bày ra cho ta!"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Chỉ thấy trong mắt của hắn có tinh quang bắn ra, tiên nguyên trong cơ thể như sóng to phun trào, khuếch tán ra, mặt đất ở trong phương viên mấy vạn dặm, giống như Địa Long xoay người trong nháy mắt, chấn động không thôi!

Mũi tên kia, bay ngược lại, cắm trên một ngọn núi.

Tà hỏa chi long kia, ầm ầm vỡ nát, sóng lửa cuốn ngược, Trọc Minh bị đánh lui vài dặm!

"Làm sao có thể, vì sao ngươi có thể không bị tà quang ảnh hưởng? !"

Trọc Minh không thể tin được nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Một chút tà quang, cũng muốn địch với Thiên? Không khỏi quá ngây thơ rồi."

Tà Nhãn Chi Quang, nói thì mơ hồ, nhưng trên bản chất chính là một loại thủ đoạn linh hồn.

Nhưng sức mạnh linh hồn của Sở Cuồng Nhân mạnh mẽ đến mức nào chứ?

Linh hồn chi hoa 21 phẩm, hơn nữa còn có tam hồn thiên địa nhân, cho dù tà nhãn của Trọc Minh cường đại hơn mười lần nữa, cũng đừng hòng làm gì được hắn!

Sở Cuồng Nhân ngạo nghễ đứng đó, áo trắng như tuyết, tiên nguyên cuồn cuộn giống như đại hải vô biên vô tận, tràn ngập Thần Vương khanh!

Một luồng uy áp không biết mạnh mẽ hơn bao nhiêu lần so với Trọc Minh, khiến tất cả mọi người ở chỗ này hít vào một ngụm khí lạnh, một số tu sĩ lần đầu nhìn thấy Thiên Kiếm chi uy, không biết đã rung động đến cỡ nào.

"Đây chính là thực lực của Thiên Kiếm sao? !"

"Quả nhiên rất kinh khủng, phải là đối thủ như thế nào, mới có thể đánh bại đối phương."

"Chậc chậc, Trọc Minh này đá trúng thiết bản rồi, nhưng mà, mũi tên vừa mới, rốt cuộc bay tới từ nơi nào?"

Không ít người nghi hoặc lai lịch của mũi tên.

Mà một số người đã có suy đoán, đột nhiên cảm thấy Thần Vương khanh này chính là một nơi vô cùng thị phi, vẫn nên mau chóng rời đi, lòng bàn chân như bôi dầu, ào ào rời khỏi hiện trường.

"Lăng Phi, các ngươi rời đi trước đi."

Sở Cuồng Nhân nói với đám người Lăng Phi, Hàn Tinh Vũ ở sau lưng.

Lạc Tuyết muốn ở lại để giúp hắn, nhưng hắn nhìn thoáng qua, thản nhiên nói: "Thương thế của ngươi không nhẹ, lưu lại nơi này sẽ chỉ vướng chân vướng tay, rời đi."

Thẳng thắn như thế, cũng không khiến Lạc Tuyết tức giận, sau khi trầm ngâm, quay người rời đi: "Thiên Kiếm, ngươi hãy cẩn thận."

"Người nên cẩn thận, là bọn họ!"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, ánh mắt như điện, xuyên qua tầng mây trùng điệp, nhìn về phía một ngọn núi cách đó mấy trăm vạn dặm.

Ở nơi đó, có một người đang đứng.

Hạng mười lăm trên bảng Thiên Thần, Lôi Đình nhất tộc, Liễu Xuyên Tinh!

Là yêu nghiệt cái thế được vinh dự gọi là đệ nhất tiễn đạo trong một đời trẻ tuổi.

"Lạc Tuyết, chỉ là mục tiêu của ngươi, mà ta, thì là mục tiêu của các ngươi, đúng không."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói với Trọc Minh, ngay sau đó, giẫm một cái, sức mạnh tiên nguyên dồi dào, xuyên thẳng bầu trời: "Nếu vậy thì, không cần giấu đầu lộ đuôi, đều đi ra đi!"

Một tiếng nổ tung, mặt đất rung chuyển.

Chỉ thấy sâu trong lòng đất, một đạo quang mang bắn ra, đúng là một nam tử thanh niên mặc trên người hoàng bào.

"Là hắn, Sơn âm Tú của Địa Tâm nhất tộc!"

Có người nhận ra người này, không khỏi kinh hô một tiếng.

Địa Tâm nhất tộc, cũng là một Vương tộc, mà Sơn âm Tú phía trên bảng Thiên Thần Trên, xếp hàng thứ 17, tuyệt đối là một yêu nghiệt cái thế!

"Cảm giác của tiểu ca ca, thật sự nhạy cảm."

Một tiếng cười duyên vang lên.

Chỉ thấy nữ tử mặc quần dài màu đỏ, yêu nhiêu vũ mị từ từ đi tới, chỗ nàng đến, từng trận gió thơm lan ra, không biết hấp dẫn ánh mắt của bao nhiêu người.

Nhưng mọi người thấy nàng, ánh mắt lại ngưng trọng.

"Là Hồng tiên tử của Mẫu Đơn nhất tộc!"

Hồng tiên tử, hang 25 trên bảng Thiên Thần, cũng là một yêu nghiệt không tầm thường.

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương một chút, vẫn không thèm để ý, mà lại nhìn về phía hư không cách đó không xa, ở nơi nào, còn có mấy luồng khí tức cường đại.

Đùng! !

Một tiếng Hung thú gầm lên giận dữ lan ra.

Chỉ thấy một con cự viên kinh khủng đang lướt đến, chỗ nó đến, khắp nơi vỡ tan!

Đó là, Ác Quỷ Ma Viên!

Không phải Ác Quỷ Ma Viên thật sự, mà chính là một con Ác Quỷ Ma Viên ngưng tụ từ Đại La ý!

Mà có loại năng lực này, chỉ có một người.

"Thiên Kiếm, hôm nay ta muốn rửa sạch nhục nhã! !"

Tiếng rống giận dữ vang lên, Mạc Vô Kỵ điều khiển Hung thú Ác Quỷ Ma Viên kinh khủng vọt tới, khí tức chấn thiên hám địa! !

"Còn có ta! !"

Một giọng nói lạnh nhạt từ xa xa truyền đến.

Chỉ thấy trong hư không có đạo âm truyền ra, nơi xa có một bóng người bạch y, quanh người còn phù văn cổ lão quấn quanh, bay trên không trung mà đến!

Chính là Quý Phi Vân thua ở trong tay Sở Cuồng Nhân trước đó không lâu.

Nhưng mà hiện tại, thương thế của hắn đã gần như khỏi hẳn, khí thế mạnh mẽ, còn mạnh hơn một bậc so với Mạc Vô Kỵ!

"Gầm! ! !"

Lúc này, một tiếng rồng gầm lan ra.

Chỉ thấy cách đó không xa, một đạo long ảnh đỏ thẫm bay lên không trung mà đến, long uy bá đạo, chính là Xích Long Ảnh.

Ở phía sau hắn, còn có một đạo long ảnh tuyệt mỹ toàn thân trong suốt, giống như thủy tinh điêu khắc thành, long uy của người này, còn cường đại hơn mấy lần so với Xích Long Ảnh!

Chính là Thủy Tinh long nữ hạng tám trên bảng Thiên Thần, Long Thủy Tinh! !

Nguyên một đám thiên kiêu yêu nghiệt kinh khủng hiện thân, đều là tồn tại tuyệt thế đứng hàng đầu trên bảng Thiên Thần, tình cảnh này, khiến tất cả mọi người ở chỗ này chấn động không gì sánh nổi.

"Chuyện này, rốt cuộc là như thế nào? !"

Chương 1730: Thanh thế to lớn, xưa nay chưa từng có, ngươi lại đổi một con sủng vật à

Bên trong Thần Vương khanh, yêu nghiệt đứng hàng đầu trên bảng Thiên Thần liên tiếp hiện thân, uy áp vô biên, tràn ngập toàn trường, khiến mỗi một tu sĩ đều trợn mắt hốc mồm!

Loại tràng diện này quá dọa người.

"Liễu Xuyên Tinh của Lôi Đình nhất tộc, Hồng tiên tử của Mẫu Đơn nhất tộc, Sơn âm Tú của Địa Tâm nhất tộc, còn có Mạc Vô Ky, Quý Phi Vân, Long Thủy Tinh của Long tộc, ba người này, nhân vật ở mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần! Đúng rồi, còn có một Trọc Minh cũng vừa đoạt lại vị trí thứ mười trên bảng Thiên Thần."

"Những người này, liên thủ vhir vì đối phó một Thiên Kiếm sao? ?"

"Ông trời ơi, những người này điên rồi? !"

Bên trong một đời trẻ tuổi, bất kỳ người nào đối mặt với tình hình như vậy đều tuyệt đối không có cách nào toàn thân trở ra.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, nhìn mọi người trước mắt, thần sắc lại không thay đổi, thản nhiên nói: "Còn chưa đủ! Chỉ dựa vào các ngươi, còn chưa đủ!"

Vậy mà, hắn còn đang ghét bỏ nhân số quá ít!

Thiên Kiếm này, phải ngông cuồng tới cỡ nào mới dám nói ra những lời này!

"Thiên Kiếm, vậy nếu như lại thêm ta thì sao! !"

Một giọng nói the thé bỗng nhiên vang vọng, chỉ thấy nơi xa có một nam tử mặc trên người trường bào đen nhánh, khuôn mặt tuấn dật đạp không mà đến.

Chỗ hắn đến, một luồng khí tức quỷ quyệt mà bá đạo, khuếch tán ra!

Nhìn thấy hắn, mọi người càng thêm chấn kinh!

"Là Minh Thần chi tử, Ô Thiên Minh! !"

"Tồn tại hạng năm trên bảng Thiên Thần, hắn cũng tới! Ông trời ơi, đây là đội hình gì vậy? !"

"Không chỉ là Minh Thần chi tử..."

Có người dùng ngữ khí vô cùng ngưng trọng nói ra, chỉ thấy ở sau lưng Minh Thần chi tử Ô Thiên Minh, còn có hai người.

Một người trong đó mặc trường bào kim sắc, mái đầu bạc trắng, mày kiếm mắt sáng, trong lúc giơ tay nhấc chân đều có một loại quý khí bộc lộ ra.

Một người khác thì có mái tóc dài màu xanh lam, khí tức trên người giống như một tòa băng sơn xưa nay chưa từng lung lay.

Thanh niên tóc lam, mọi người cũng không nhận ra, nhưng thanh niên tóc trắng kia, mọi người lại không thể quen thuộc hơn nữa.

"Hạng bảy trên bảng Thiên Thần, Đế Lưu Phương! Yêu nghiệt gần với Đế Thiên Thu bên trong Đế Vương nhất tộc, hắn cũng tới!"

"Tại sao Đế Vương nhất tộc muốn đối nghịch với Thiên Kiếm?"

"Từng nghe đồn, đế vương quân đã từng tìm tới Thiên Kiếm, nhưng đều bị Thiên Kiếm giết chết, có lẽ là bởi vì như thế, mới có thể khiến Đế Lưu Phương nhằm vào hắn."

"Vậy những người khác thì sao? ? Chẳng lẽ những người khác cũng đều có khúc mắc với Thiên Kiếm sao?"

"Ngươi nói cũng đúng, phần lớn người ở đây thật sự có khúc mắc... Tỉ như Ô Thiên Minh, Thiên Kiếm giết Ô U, còn có Mạc Vô Kỵ, Xích Long Ảnh, Quý Phi Vân, ba người này đều đã từng là bại tướng dưới tay Thiên Kiếm, bây giờ trở về lấy lại danh dự, cũng không phải là chuyện gì khó hiểu."

"Ô Thiên Minh, Đế Lưu Phương, Mạc Vô Kỵ, Thủy Tinh long nữ, Trọc Minh, Quý Phi Vân... Mười hạng đầu trên bảng Thiên Thần, tới hơn phân nửa! ! Chỉ vì đối phó một Thiên Kiếm? !"

Có người nhìn thoáng qua đội hình bọn người Đế Lưu Phương, chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, có loại cảm giác không giống sự thật.

Mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần, mỗi một người đều là thiên kiêu cấp bậc quái vật, vô cùng cường đại, ngày bình thường, người khác muốn gặp mặt một lần cũng vô cùng khó khăn.

Nhưng hiện tại...

Có tới sáu người xuất hiện! !

Lại thêm Liễu Xuyên Tinh, Sơn âm Tú, Hồng tiên tử những yêu nghiệt đứng hàng đầu của Vương tộc trên bảng Thiên Thần...

Loại chiến trận này, chỉ vì đối phó một Thiên Kiếm.

Chỉ có thể dùng tám chữ để hình dung, thanh thế to lớn, xưa nay chưa từng có! !

"Đây tuyệt đối là có người mưu đồ, nhưng mà người nào lại có năng lực tụ tập toàn bộ những yêu nghiệt này lại?"

Cũng có người nghi hoặc.

Nhưng cho dù là thế nào, hiện tại Sở Cuồng Nhân ở trong mắt mọi người, không thể nghi ngờ là... Cửu tử nhất sinh!

Cho dù Thiên Kiếm từng sáng tạo chiến tích vô cùng huy hoàng, nhưng ở trước mặt đội hình như vậy, mặc dù có năng lực lớn hơn nữa, chỉ sợ cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm.

"Những người này, e ngại Thiên Kiếm như vậy sao?"

Lạc Tuyết cau mày lại, có chút phẫn hận nói.

"Thiên Kiếm..."

Mấy người Lăng Phi, Hàn Tinh Vũ cũng vô cùng lo lắng.

Mà ở phía xa.

Hai tỷ muội Phong Khinh Ngọc còn có Phong Tình Tuyết cũng đang chú ý một trận chiến này.

"Thiên Kiếm, cho dù là đại năng trọng sinh, nhưng đối mặt với đội hình như vậy, ngươi còn có thể ngạo thị quần hùng sao? !"

Phong Khinh Ngọc nỉ non nói.

Nàng đã xem Sở Cuồng Nhân là đại năng cường đại hơn mình trọng sinh.

Nhưng đại năng trọng sinh, con đường tu hành cũng phải bước lại từ vạch xuất phát, cảnh giới vẫn phải tăng lên từng bước một, hiện tại Sở Cuồng Nhân, cũng chỉ ở cảnh giới tam hoa, mà bây giờ vây quét hắn đều là người cùng cảnh giới, đồng thời còn có cấm kỵ như Quý Phi Vân, yêu nghiệt cổ đại như Hàn Long công tử.

Phong Khinh Ngọc tự hỏi, nếu như mình đối mặt với dạng vây giết này, cũng sẽ cửu tử nhất sinh, thì Sở Cuồng Nhân, có thể vượt qua sao?

Ngoài những yêu nghiệt trên Thiên Nguyên cổ tinh.

Trong tinh không, tiên thức của nguyên một đám đại năng tụ tập, cũng chú ý tới tình cảnh này.

"Yêu nghiệt vây giết, xưa nay chưa từng có!"

"Thanh Thiên Kiếm này của Kiếm Linh nhất tộc, quá sắc bén, làm cho người ta kiêng kị!"

Bên trong Kiếm Linh nhất tộc, sắc mặt của Kiếm Thần Vương, Tinh Hà Thần Vương có chút khó coi.

Nếu như Sở Cuồng Nhân không có cách nào xông qua cửa ải này, thì đả kích đối với Kiếm Linh nhất tộc sẽ rất lớn!

Thiên Nguyên cổ tinh, phía trên Thần Vương khanh.

Đế Lưu Phương đứng chắp tay, nhìn Sở Cuồng Nhân, từ tốn nói: "Thiên Kiếm, cuối cùng chúng ta cũng gặp mặt, tự giới thiệu một chút, ta là..."

"Không cần nhiều lời, tên của người chết, Thiên không cần thiết nhớ kỹ!"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, tiên nguyên cuồn cuộn bao phủ tứ phương.

Nhìn nguyên một đám yêu nghiệt thiên kiêu ở trước mắt, trên mặt hắn không những không có chút bối rối nào, ngược lại còn lộ ra một nụ cười.

"Từ khi hiện thế đến nay, Thiên Kiếm ta chưa từng tận hứng, các ngươi, có thể làm Thiên cảm thấy vui vẻ sao?"

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí lưu chuyển, bễ nghễ chi sắc, không hề thay đổi, ngược lại càng lộ ra vẻ cuồng ngạo!

Mọi người nghe vậy, cau mày lại.

"Thiên Kiếm, ngươi quá cuồng ngạo, ngươi cho rằng đối mặt với sự vây giết của chúng ta, ngươi có thể chạy thoát sao? !"

Quý Phi Vân lạnh giọng nói ra.

"Trốn? Cho tới nay, người chật vật chạy trốn ở trước mặt Thiên, không phải luôn là các ngươi sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Ngươi! !"

Quý Phi Vân nghe vậy, sắc mặt tái nhợt.

Không chỉ có hắn, còn có Mạc Vô Kỵ, Xích Long Ảnh, Liễu Xuyên Tinh ở xa xa cũng giận đến mức khóe miệng co giật hai lần.

Bởi vì bọn họ đều từng chạy trốn ở trước mặt Thiên Kiếm, đối mặt với Thiên Kiếm, bọn họ chỉ có chạy trối chết.

"Không cần nhiều lời, giết! !"

Mạc Vô Kỵ xuất thủ trước.

Chỉ thấy Ác Quỷ Ma Viên phía sau hắn gào thét một tiếng, đánh ra một quyền về phía Sở Cuồng Nhân!

Sát khí cuồng bạo, khuấy động bốn phía!

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo kiếm khí bắn ra, hai luồng sức mạnh tấn công, chỉ thấy Ác Quỷ Ma Viên kia bị xé rách hơn nửa người!

"Thực lực của ngươi, mạnh hơn! !"

Đồng tử của Mạc Vô Kỵ co rụt lại, khó có thể tin.

So với trận chiến ở cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương, thực lực của Sở Cuồng Nhân lại có bước tiến dài, muốn đối phó hắn, càng không dễ dàng.

"Ha, ngược lại thì ngươi hoàn toàn yếu đuối như trước đây!"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

"Chớ xem thường người khác!"

Mạc Vô Kỵ gầm nhẹ một tiếng, trên người có một lượng lớn tiên nguyên mãnh liệt tuôn ra, thúc giục Mãng Hoang Đại La ý, một đầu cự thú kinh khủng mọc sừng, đầu hổ, thân trâu xuất hiện.

Đúng là sức mạnh hắn mới vừa lấy được, Thiên Thanh Ngưu Hổ! !

"Gầm! ! !"

Rít lên một tiếng, khí tức kinh khủng hơn so với Ác Quỷ Ma Viên đổ xuống.

"Há, ngươi đổi một con sủng vật sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ ồ lên một tiếng.

Nghe thấy lời này của hắn, khóe miệng mọi người không khỏi co giật, nói Ác Quỷ Ma Viên, Thiên Thanh Ngưu Hổ thành sủng vật, cũng chỉ có một mình Sở Cuồng Nhân.

Chương 1731: Nhục thân chống lại long nữ, giẫm long nữ ở dưới chân

"Thiên Kiếm, đừng coi thường người khác! !"

Mạc Vô Kỵ hét lớn một tiếng, hung sát chi khí vô tận bay trên không trung mà ra, Thiên Thanh Ngưu Hổ giận dữ gầm lên, lao về phía Sở Cuồng Nhân mà cắn xé!

Không chỉ có như thế, Quý Phi Vân cũng xuất thủ.

Chỉ thấy tay hắn kết thành phù văn huyền diệu, thúc giục tiên nguyên đến cực hạn, trên đỉnh đầu, một đóa tiên nguyên chi hoa 16 phẩm hiện lên.

Từng nét bùa chú ngưng tụ, hóa thành sáu con Cự Long kim sắc!

Chính là Lục Thần Thiên Long Trận!

Hắn thi triển liên tục ba lần, 18 con Cự Long kim sắc nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân, uy áp khóa chặt, ý đồ ngăn chặn hắn, phối hợp với Thiên Thanh Ngưu Hổ, muốn giết chết đối phương!

Hai người này liên thủ, cho dù là tồn tại Đại La ngũ khí cảnh cũng cửu tử nhất sinh.

"Bại tướng dưới tay liên thủ, thật là một màn khiến Thiên vui vẻ."

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, trên đỉnh đầu, một đóa tiên nguyên chi hoa chiếu rọi ra.

22 cánh hoa!

Tiên nguyên chi hoa22 phẩm, trong đó ẩn chứa tiên nguyên cuồn cuộn khuếch tán, khiến đồng tử của Quý Phi Vân run rẩy kịch liệt, khó có thể tin.

"Kiếm, Tử Sinh Luân Hồi!"

Một kiếm ẩn chứa sinh tử luân hồi, từ đầu ngón tay của Sở Cuồng Nhân khuấy động ra.

Kiếm quang lóe lên, kiếm khí doạ người giống như một đạo hồ quang điện, khuếch tán ra bốn phía, Thiên Thanh Ngưu Hổ và 18 con Cự Long kim sắc kia đứng mũi chịu sào!

Cự Long bị phá nát, ngưu hổ bay ngược ra sau!

Mà trong bụi mù cuồn cuộn, chỉ thấy một bộ bạch y đang ngạo nghễ đứng đó, tiên huy lưu chuyển, phổ chiếu thập phương!

Trên đỉnh đầu, tiên nguyên chi hoa22 phẩm, tươi sáng chói mắt!

"Làm sao có thể, tiên nguyên chi hoa22 phẩm, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, làm sao ngươi có thể tăng tiên nguyên chi hoa lên tới loại tình trạng này! !"

Tâm trạng của Quý Phi Vân có chút sụp đổ.

Rõ ràng vài ngày trước chỉ có 20 phẩm mà thôi, nhưng mới không qua mấy ngày, lại tăng thêm hai phẩm? !

Loại tốc độ tấn cấp này, khiến người tiêu tốn vô số năm mới đạt tới 16 phẩm, rồi sau này không còn cách nào có thể tăng thêm như hắn làm sao chịu nổi! !

"Ếch ngồi đáy giếng, dùnh cái gì để so sánh với Thiên?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, kỹ năng trào phúng xuất sắc, khiến sắc mặt của Quý Phi Vân lúc trắng lúc xanh.

"Hỗn trướng, các ngươi còn lo lắng cái gì, xuất thủ!"

Quý Phi Vân nhìn những người còn lại, khẽ quát một tiếng.

Mà mọi người cũng lập tức phản ứng lại, tiên nguyên trong cơ thể đã sớm vận chuyển, bạo phát!

Trọc Minh vừa sải bước ra, tà nhãn trên trán chiếu ra một đạo tà quang, bắn thẳng về phía Sở Cuồng Nhân, ý đồ chấn nhiếp hồn phách của hắn.

Nhưng mà, Sở Cuồng Nhân lại không bị ảnh hưởng, ngưng tụ kiếm khí, kiếm khí bàng bạc bỗng nhiên chém ra!

"Gia hỏa này, chẳng lẽ có miễn dịch thủ đoạn tà nhãn của ta hay sao?"

Trọc Minh cau mày lại, vô cùng không hiểu, dùng toàn lực xuất thủ ngăn cản một kiếm của Sở Cuồng Nhân.

Một bên khác.

Ba người Sơn âm Tú của Địa Tâm nhất tộc, Hồng tiên tử của Mẫu Đơn nhất tộc, còn có Xích Long Ảnh đồng thời xuất thủ.

"Động đất giận! !"

Sơn âm Tú gầm nhẹ một tiếng, trong nháy mắt, khắp nơi dưới chân vì thế mà chấn động, từng cây gai nhọn lồi ra, đánh về phía Sở Cuồng Nhân!

"Trăm hoa mở, mẫu đơn giết!"

Bóng người Hồng tiên tử quỷ mị, du tẩu ở bên người Sở Cuồng Nhân.

Từng đợt mùi hoa thơm lan ra, tay ngọc đẩy ra, trong hư không có từng đoá từng đoá mẫu đơn nở rộ, một màn mỹ luân mỹ hoán, lại ẩn chứa sát cơ vô tận!

"Trăm hoa tuy đẹp, nhưng cũng chỉ là phàm tục, làm sao so được với, tinh hà sáng chói!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, tiện tay vạch một đường.

Chỉ thấy một đạo kiếm quang lóe qua, chỉ thấy hành tinh sáng chói từ đó chiếu rọi ra, giống như một dòng tinh hà sáng chói, nghiền ép ra, chính là kiếm pháp Tinh Hà Xán!

Tinh hà vắt ngang hư không, gai đá đang nở ở khắp nơi liên tục bị phá nát!

Trăm hoa cũng vì vậy mà điêu linh, thân thể mềm mại của Hồng tiên tử đột nhiên thổ huyết, bị kiếm khí tác động, bay ra ngoài, hung hăng ngã trên mặt đất, bản thân bị trọng thương!

Nhân vật hạng 25 trên bảng Thiên Thần, ngay cả một đạo kiếm khí của Sở Cuồng Nhân cũng khó cản được.

"Thiên Kiếm, nhận lấy cái chết đi! !"

Xích Long Ảnh từ một bên đánh tới, hai tay đã hóa thành long trảo vô cùng cứng cỏi, hung hăng chộp về phía Sở Cuồng Nhân.

Long trảo sắc bén, có thể tuỳ tiện xé rách hư không.

"Bại tướng dưới tay, không nghĩ tới ngươi còn có dũng khí đứng ở trước mặt của ta, khiến người ta bất ngờ."

Sở Cuồng Nhân tiện tay điểm ra một đạo kiếm khí, kiếm khí và long khí giao hội, đỡ được công kích cường thế của Xích Long Ảnh.

Ngay sau đó, hắn lại thúc giục tiên nguyên!

Kiếm khí như bão, trực tiếp xé rách long khí, rơi vào phía trên long trảo của Xích Long Ảnh, sương máu bắn ra, nửa cái móng vuốt của hắn, bị cắt đứt ngay tại chỗ.

"A! ! ! Ta móng vuốt! !"

Xích Long Ảnh rú thảm một tiếng, bay ngược ra sau.

Nhưng kiếm khí của Sở Cuồng Nhân, như bóng với hình, đã khóa chặt hắn.

Một kích này, đúng là khiến hắn sinh ra một luồng uy hiếp tử vong!

Thời khắc nguy cơ.

Chỉ thấy một nữ tử mặc váy dài màu sắc rực rỡ đi đến trước mặt Xích Long Ảnh, một đôi tay ngọc quét ngang ra, long khí dồi dào và khí huyết sôi trào mãnh liệt, mạnh hơn Xích Long Ảnh mấy lần!

Ầm! ! !

Cánh tay ngọc và kiếm khí va chạm, ầm ầm nổ tung!

Quần áo màu sắc rực rỡ nổ tung!

Nữ tử bay ngược ra sau, lộ ra một mảng lớn da thịt trắng nõn bóng loáng, nhưng mà trên da thịt kia, còn có vảy rồng như thủy tinh chợt lóe lên, có vết máu thấm ra.

"Há, có thể cứu người ở trước mặt Thiên, năng lực của ngươi mạnh hơn Xích Long Ảnh nhiều."

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt nói đến.

Xích Long Ảnh bị cắt đứt nửa cái móng vuốt, lại bị Sở Cuồng Nhân trào phúng, sắc mặt vô cùng tái nhợt: "Muội muội, giúp ta báo thù, giết hắn! !"

Nhưng mà Long Thủy Tinh không tùy tiện tiến lên.

Nàng nhìn vết máu trên cánh tay mình, trong mắt lộ ra một tia ngưng trọng.

Phải biết, nhục thể của nàng là số một số hai tại trong Long tộc, cho dù là tồn tại Đại La ngũ khí cảnh cũng khó có thể đánh vỡ vảy rồng phòng ngự của nàng.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, tiện tay chém một kiếm đã phá vỡ vảy rồng của nàng, chiến lực này, kinh hãi thế tục!

"Thiên Kiếm đúng là, làm cho người ta kinh thán!"

Long Thủy Tinh ngưng giọng nói ra, trên người có vảy rồng thủy tinh hiện lên, phía dưới khúc xạ của ánh sáng mặt trời, tiên huy bảy màu sặc sỡ hiện ra.

"Chiến! !"

Long Thủy Tinh xông về phía Sở Cuồng Nhân, đôi bàn tay trắng như phấn nắm lại, đột nhiên đập ra một quyền, khí huyết bành trướng kinh thiên động địa!

Sở Cuồng Nhân lại không lùi không tránh, năm ngón tay nắm lại, cũng đánh ra một quyền về phía đối phương.

Ầm! ! !

Một tiếng vang thật lớn, mặt đất bốn phía nổ tung, toàn bộ Thần Vương khanh vì thế mà chấn động.

Hai luồng khí huyết nổ tung, không có khí tức tiên nguyên.

Đây là sức mạnh thân thể thuần túy nhất!

Mọi người thấy thế, đồng tử đột nhiên co rụt lại, chỉ cảm thấy thật không thể tin nổi.

"Hắn lại có thể so đấu sức mạnh thân thể với Long Thủy Tinh? !"

Phải biết, sức mạnh thân thể của Long Thủy Tinh cực kỳ đáng sợ, cộng thêm trong người có Long Châu, chính là người có thân thể mạnh nhất trong một đời trẻ tuổi!

Nhưng thân thể của Sở Cuồng Nhân, lại có thể chống lại nàng? !

Không phải hắn là kiếm khách sao?

Ầm, ầm, ầm! !

Vào lúc mọi người còn đang khiếp sợ, Sở Cuồng Nhân đã dùng sức mạnh thân thể giao thủ với Long Thủy Tinh hơn mười chiêu, quyền cước đấm vào da thịt, giống như hai con Hung Thú Viễn Cổ đang giao thủ, quyền kình bắn ra khiến mặt đất bốn phía và hư không liên tục nổ tung, những người khác muốn nhúng tay cũng vô cùng khó khăn.

Cuối cùng, Sở Cuồng Nhân bắt lấy một sơ hở của Long Thủy Tinh, nện một quyền ở trên bụng đối phương, trực tiếp đánh đến đối phương gào lên thê thảm, như một ngôi sao chổi bay ngược ra sau, đập xuống đất.

Vút!

Sở Cuồng Nhân biến mất không thấy gì nữa, thời điểm xuất hiện lại đã đi tới trước mặt Long Thủy Tinh, một chân giẫm ra, trực tiếp giẫm ở trên ngực đối phương, hung hăng giẫm đối phương ở trên mặt đất.

Vị long nữ cao quý này nhìn Sở Cuồng Nhân giẫm mình ở dưới chân, hơn nữa còn giẫm ngay vị trí mẫn cảm của mình, cả khuôn mặt đỏ bừng, xấu hổ giận dữ đến cùng cực!

"Sức mạnh không tệ, chỉ tiếc, năng lực chém giết không đủ."

Chương 1732: Diệt thần chi tiễn, bắn giết Liễu Xuyên Tinh, vô đạo ra khỏi vỏ

Bên trong Thần Vương khanh, long nữ cao quý bị Sở Cuồng Nhân giẫm ở dưới chân ở trước mắt bao người, mặt mũi tràn đầy xấu hổ giận dữ!

Tình cảnh này khiến tâm thần của mọi người hung hăng chấn động, có chút không dám tin tưởng.

Đây chính là long nữ hạng tám trên bảng Thiên Thần đó,, vậy mà ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, lại không chịu nổi một kích? !

"Lục Thần Thiên Long Trận!"

"Thiên Thanh Ngưu Hổ!"

"Hoa mẫu đơn giết!"

Lúc này, bọn người Mạc Vô Kỵ, Quý Phi Vân lại ra tay lần nữa, các loại tiên pháp cường đại liên tục bạo phát, khóa chặt Sở Cuồng Nhân!

Sở Cuồng Nhân vốn dĩ định xuất thủ kết thúc long nữ không thể không quay người đối mặt với công kích của các loại tiên pháp, Long Thủy Tinh thấy thế, lúc này đứng dậy nhanh chóng lùi lại, đồng thời há mồm phun ra một đạo long tức bá đạo!

"Địa tâm trói buộc!"

Trong lúc đó.

Sở Cuồng Nhân cảm thấy khắp nơi dưới chân truyền đến một luồng dao động sức mạnh kỳ lạ, quả thật hai chân của hắn đã bị trói chặt, khiến hắn khó có thể động đậy.

Đây là khả năng khống chế sức mạnh đại địa của Địa Linh nhất tộc!

Là Sơn âm Tú ra tay.

Sức mạnh đại địa trói buộc, các loại tiên pháp cường thế từ bốn phương tám hướng, cuốn tới, uy thế doạ người, kinh thiên động địa!

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, tiên nguyên cuồn cuộn phun ra ngoài!

"Kiếm, Hắc Động Đại Phá Diệt!"

Một kiếm chém ra, kiếm quang đen nhánh hóa thành lỗ đen to lớn, trực tiếp cắn nuốt các loại năng lượng tiên pháp.

Hắc động đen nhánh nhanh chóng bị nhuộm bởi quang mang của các loại tiên pháp hoa mỹ, năng lượng vô cùng doạ người từ trong đó phun ra ngoài, trong chớp mắt đã làm hư không bốn phía ầm ầm nổ tung.

Từng vết nứt không gian lan tràn ra, nuốt chửng bốn phương tám hướng!

Ở bên trong năng lượng vô tận huyên náo này, mọi người chỉ thấy một bộ bạch y ngạo nghễ đứng đó, lông tóc không hư hại!

"Cái gì, ở dưới công kích như vậy, vậy mà hắn không bị gì cả? !"

"Cái tên đáng sợ này..."

Mọi người nuốt một ngụm nước bọt, khó có thể tin được.

Mà lúc này, Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng: "Đánh lâu như vậy, vậy thì, đến phiên ta ra chiêu."

Hắn bỗng nhiên bay lên không trung, ngưng tụ kiếm chỉ.

Kiếm ý đổ xuống, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, một loại kiếm ý biến ảo thành ngàn vạn kiếm ý trong chớp mắt, ẩn chứa tự nhiên vạn tượng, trật tự thiên địa!

"Kiếm, vạn tượng!"

Một kiếm diễn hóa vạn tượng!

Một kiếm, chính là một mảnh thiên địa hoàn chỉnh!

"Không tốt!"

Sắc mặt Quý Phi Vân biến hóa, lúc trước hắn đã bị một kiếm này đánh bại!

Mà bây giờ, uy lực của một kiếm này còn kinh khủng hơn!

"Toàn lực ngăn cản!"

Không ai dám khinh thường, thúc giục sức mạnh tiên nguyên đến cực hạn.

Nhưng uy lực của một kiếm này thật sự quá kinh khủng, một kiếm chém ra, thiên địa ảm đạm, toàn bộ thiên địa đều đang không ngừng nổ tung!

Sơn âm Tú đứng mũi chịu sào, tiên khu nổ tung, nửa người trên bị kiếm khí chém vỡ nát!

Hồng tiên tử cũng phun máu tươi, thân thể mềm mại như bông hoa bị chà đạp, điêu linh khô bại!

Hai đại yêu nghiệt, ngã xuống ngay tại chỗ! !

Mấy người Xích Long Ảnh, Long Thủy Tinh, Mạc Vô Kỵ, Quý Phi Vân cũng bay ngược ra sau, tim đập nhanh không thôi!

Ông! ! !

Lúc này, một tiếng xé gió truyền đến.

Chỉ thấy một mũi tên kim sắc kéo theo phong lôi vô tận, đột nhiên đánh tới, uy lực vô biên!

Nơi cực xa, phía trên một ngọn núi.

Ánh mắt Liễu Xuyên Tinh như điện, dây cung của trường cung trong tay vang lên tiếng ông ông.

"Thiên Kiếm, thử một chút uy lực của diệt thần chi tiễn này của ta đi! !"

Diệt thần chi tiễn, đây là mũi tên mà hắn trân trọng, uy lực mạnh mẽ, đủ để bắn rơi nhật nguyệt!

Lấy tu vi của hắn thúc giục, uy lực của một tiễn này mạnh mẽ, cho dù là tồn tại cảnh giới Đại La ngũ khí đỉnh phong, cũng không dám đón lấy, sơ ý một chút, thậm chí có khả năng bị giết chết!

Mũi tên phá không, Sở Cuồng Nhân nhạy bén phát giác được sức mạnh ẩn chứa phía trên mũi tên, hai mắt khẽ híp một cái: "Cung tiễn thủ, lại là ngươi."

Đối mặt với uy thế mạnh mẽ của một tiễn này, hắn không trốn không né, tiên nguyên trong cơ thể dâng trào ra!

Hắn, đúng là điểm ra kiếm chỉ, cứng đối cứng với một tiễn!

Kiếm chỉ và mũi tên va chạm vào nhau, sức mạnh kinh khủng, hình thành từng đợt khí lưu phong lôi, gào thét trong hư không, tàn phá bừa bãi!

"Cơ hội tốt!"

Sau khi Đế Lưu Phương nhìn thấy Sở Cuồng Nhân chống lại mũi tên, hai mắt tỏa sáng.

Chỉ thấy hắn đưa tay thúc giục tiên nguyên, đánh ra một chưởng, tiên nguyên vô biên hóa thành một cự chưởng vàng rực, ẩn chứa đế vương chi uy vô tận, làm cho người ta nhịn không được mà lòng sinh thần phục!

"Thần Cơ Quyết, Phá Thiên Chỉ!"

Quý Phi Vân cũng thúc giục tiên nguyên, thi triển tiên pháp.

Cự chỉ điểm ra, trong đó ẩn chứa vô số phù văn, làm cho người ta hoa mắt thần mê.

Trước có mũi tên, sau lại tiên pháp.

Hai tay của Sở Cuồng Nhân vung lên, một ngón tay trong đó điểm một cái, kiếm khí vô tận phun ra ngoài, có từng đạo từng đạo kết giới kiếm khí đan xen trong đó!

Đùng! !

Trong tiếng nổ đùng đoàng, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân vững vàng bất động, kiếm khí lưu chuyển.

Trong tay hắn, còn đang cầm một mũi tên!

Nơi xa.

Sau khi Liễu Xuyên Tinh thấy cảnh này, đồng tử đột nhiên co rụt lại: "Hắn lại dùng tay không tiếp nhận diệt thần chi tiễn của ta! !"

Còn chưa chấn kinh xong, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân lại lần nữa làm ra hành động khiến cho người ta kinh ngạc.

Chỉ thấy hắn bay lên không trung, bàn tay nắm chặt, linh khí vô tận phun trào, đúng là ngưng tụ thành một dây cung ở trước mặt hắn! !

"Ngươi muốn dùng mũi tên sao? Thiên, liền tặng ngươi một tiễn!"

Lời nói vừa dứt, Sở Cuồng Nhân lấy thiên địa làm dây cung, giương cung lắp tên, mũi tên diệt thần trong tay dùng tốc độ còn khủng khiếp hơn trước, nhanh chóng bắn về phía nơi xa! !

Chỗ mũi tên đến, sơn hà khắp nơi, liên tục sụp đổ!

Một tiễn này, vô cùng kinh người!

Mà Liễu Xuyên Tinh bị một tiễn này nhắm trúng, đồng tử run rẩy kịch liệt, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

Mũi tên đang nhanh chóng phóng tới kia, giống như một con tử thú trước đây chưa từng gặp, muốn cắn nuốt hắn, mà hắn lại... Không thể động đậy! !

"Không, không! ! !"

Liễu Xuyên Tinh hoảng sợ kéo cung bắn tên, một mũi tên bắn ra, va chạm với một tiễn đang phóng tới của Sở Cuồng Nhân, nhưng lại bị tuỳ tiện phá nát!

Hắn lấy trường cung làm lá chắn, muốn ngăn lại một tiễn này.

Nhưng khi cung tiễn đụng nhau, một tiếng răng rắc vang lên, trường cung vỡ thành hai mảnh, diệt thần chi tiễn mà hắn bắn ra, trực tiếp bắn vào lồng ngực của hắn, đánh hắn bay ra xa mấy vạn dặm, liên tục đập vỡ mười mấy ngọn núi, cuối cùng hung hăng đính ở trên một ngọn núi, hoàn toàn không còn một tiếng động.

Liễu Xuyên Tinh, đã chết!

"Quà Thiên tặng, ngươi không tiếp nổi."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu nói ra.

Những người còn lại đều sững sờ, chỉ trong chốc lát, đã có ba yêu nghiệt cái thế chết ở trong tay Sở Cuồng Nhân.

Mà hắn, lại không tổn hao chút lông tóc gì!

"Thiên Kiếm chi uy, làm cho người ra tán thưởng!"

Ô Thiên Minh lạnh giọng nói ra, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một thanh trường kích đen nhánh.

Phía trên trường kích, có u quang lưu chuyển, một luồng khí tức bá đạo quỷ quyệt, tràn ngập trong đó, khiến tất cả người nhìn thấy thanh trường kích kia, cũng cảm thấy không rét mà run.

Ô Thiên Minh, xuất thủ!

"Thú vị, ngươi khơi dậy chiến ý của ta!"

Thanh niên tóc lam, cũng chính là yêu nghiệt cổ đại ngủ say của Thiên Hàn nhất tộc, Hàn Long công tử cũng xuất thủ.

Trong tay hắn có một lượng lớn hàn khí lưu chuyển, cuối cùng ngưng tụ ra một thanh trường kiếm băng tinh!

Kiếm ý băng hàn lạnh thấu xương, đóng băng hơn phân nửa Thần Vương khanh!

Mạc Vô Ky, Quý Phi Vân, Long Thủy Tinh, Đế Lưu Phương, Trọc Minh cũng tập hợp lại, thúc giục tiên nguyên đến cực hạn, một luồng uy áp phô thiên cái địa, liên tục bạo phát!

Ngoài Hàn Long công tử ra, sáu người còn lại đều là yêu nghiệt ở mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần!

Hiện tại, bảy người liên thủ, khiến trận chiến ngày càng gay cấn.

"Ha, khiến Thiên càng thêm vui vẻ đi."

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, nơi xa, Vô Đạo trong ngực Hàn Tinh Vũ kêu ong ong một tiếng, lập tức ra khỏi vỏ, giống như một đạo tia chớp màu đen, đi tới trước mặt hắn, cắm vào mặt đất.

Kiếm áp kinh khủng, phóng lên tận trời!

So với bảy đại yêu nghiệt, cũng không kém chút nào!

Chương 1733: Người trên người, thiên

ngoại chi thiên, bọn họ khiếp đảm

Vô Đạo ra khỏi vỏ!

Kiếm áp lạnh thấu xương lan tràn ra, bao trùm toàn trường!

Đám người Quý Phi Vân nhìn thấy Vô Đạo, thần sắc cứng lại, càng thêm ngưng trọng, hiển nhiên biết đó là một thanh lợi khí có một không hai!

"Giết!"

Bọn người Quý Phi Vân lại ra tay lần nữa, xuất thủ đoạt công!

Tiên pháp sáng chói, liên tục thi triển.

Nhất là hai người Minh Thần chi tử Ô Thiên Minh, Hàn Long công tử, thực lực của bọn họ mạnh nhất bên trong những người này, nhất cử nhất động, đều mang bất thế chi uy!

"Minh Thần Chi Kích, Ám Vô Thiên Nhật!"

Ô Thiên Minh chém ra một kích, kích quang doạ người tuôn ra, giống như muốn cắn nuốt toàn bộ ánh sáng.

"Hàn Đạo Ngũ Quyết, Xuân Hàn Chưởng!"

Hàn Long công tử thi triển sát chiêu chí cao của Thiên Hàn nhất tộc, hàn khí vô hình từ bốn phương tám bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân, ăn mòn xương cốt huyết nhục của hắn!

Phối hợp với công kích của mấy người còn lại, uy thế kinh khủng, khiến không ít người đổ mồ hôi lạnh vì Sở Cuồng Nhân.

Nhưng chỉ thấy hắn nhấc tay nắm lấy Vô Đạo, chém ra một kiếm!

"Kiếm, vạn tượng!"

Vạn tượng chi kiếm, phối hợp với Vô Đạo, kiếm áp kinh khủng, sôi trào mãnh liệt!

Cho dù công kích của mấy người có mạnh đến đâu, cũng chỉ có một kết quả... Vỡ nát! !

Kiếm khí xé rách kích quang, làm vỡ vụn hàn khí, mãnh liệt tuôn ra!

Hai người Ô Thiên Minh, Hàn Long công tử bay ngược ra sau, tiên khu bị chấn động.

Mấy người còn lại, hoặc nhiều hoặc ít cũng bị thương.

Nhất là Mạc Vô Kỵ, há mồm phun một cái, một lượng lớn huyết dịch phun ra, trong đó còn kèm theo thịt vụn, sắc mặt trở nên vô cùng tái nhợt

Bảy người cùng ngăn một kiếm, mà hắn còn bị thương như thế!

Nếu một mình hắn tiếp nhận...

Mạc Vô Kỵ không dám tưởng tượng tiếp, giờ phút này hắn mới biết được, rốt cuộc mình đang đối mặt với tồn tại kinh khủng tới mức nào.

"Thật là khủng khiếp!"

Long Thủy Tinh nhìn một số vảy rồng bị phá nát trên tay ngọc của mình, tim có chút đập nhanh.

Phải biết, trước đó nàng định tìm Sở Cuồng Nhân đơn đả độc đấu, hiện tại xem ra, ý nghĩ này của mình thật sự là quá buồn cười.

Mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần đều là quái vật?

Không!

Người trước mắt này, mới thật sự là quái vật! !

"Thần Cơ Quyết, Đạo Hải Vô Nhai! !"

Quý Phi Vân thúc giục từng viên từng viên phù văn, ngưng tụ thành một mảnh phù văn chi hải, trùng trùng điệp điệp nghiền ép ra.

Chỉ thấy tay Sở Cuồng Nhân cầm Vô Đạo, chém ra một kiếm, xé rách vô số phù văn, đánh hắn bay ra ngoài.

"Hàn Tinh Liệt!"

Hàn Long công tử vận chuyển Hàn Đạo Ngũ Quyết lần nữa, hội tụ ở trên mũi kiếm!

Một lượng lớn hàn khí ngưng tụ thành một ngôi sao nghiền ép ra!

"Nát!"

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, Vô Đạo kiếm bị lệch, kiếm khí bắn ra!

Cũng là kiếm khí lạnh lẽo!

Nhưng, của Thiên Kiếm còn cao hơn một bậc, hàn khí đông lạnh hàn khí, nửa người Hàn Long công tử bị hàn khí ăn mòn, bị một tầng băng sương bao trùm, khiến đồng tử của hắn nhịn không được mà hơi hơi co rụt lại.

Ầm! !

Lúc này, Long Thủy Tinh đập ra một quyền về phía Sở Cuồng Nhân, nhưng lại bị hắn dùng một tay chộp lấy, sau đó ném nàng qua qua, trực tiếp nện trên mặt đất, đập ra một cái hố cực lớn!

"Ta nói, năng lực chém giết của ngươi, quá kém!"

Sở Cuồng Nhân lại tiện tay nện một quyền lên ngực đối phương, chỉ nghe âm thanh xương cốt vỡ vụn, Long Thủy Tinh đột nhiên thổ huyết, khí tức nhanh chóng uể oải xuống.

"Tà Hỏa Long Ngâm!"

Trọc Minh thúc giục tà hỏa, hóa thành Hỏa Long lao đến cắn xé!

Lại bị kiếm khí đầy trời phá tan thành từng mảnh, chẳng những không làm thương tổn Sở Cuồng Nhân, mà bản thân còn chịu hơn mười đạo kiếm ngân!

Kiếm khí và các loại tiên pháp trùng kích va chạm, Sở Cuồng Nhân cầm lấy Vô Đạo, phát huy ra chiến lực cực hạn, trong lúc giơ tay nhấc chân, đều là kiếm chiêu tuyệt thế!

Thiên Kiếm chi uy, bày ra vô cùng tinh tế!

Đúng là dùng sức một người, đè ép bảy đại yêu nghiệt, thực lực của hắn mạnh mẽ, kinh nghiệm chém giết phong phú, mọi người nghẹn họng nhìn trân trối, rung động liên tục.

"Thực lực của người này, lại kinh khủng đến loại trình độ này, chuyện này, chuyện này sao có thể? !"

"Đây mới thật sự là Thiên Kiếm? !"

Mọi người vây xem, cực kỳ chấn động.

Trong mắt Lạc Tuyết, Hàn Tinh Vũ, Lăng Phi và một vài người khác lại lộ ra vẻ sùng bái cuồng nhiệt.

Nơi xa.

Phong Khinh Ngọc thấy cảnh này, cũng không khỏi hơi xúc động: "Tốt cho một Thiên Kiếm, phần thực lực này, ta không bằng..."

Ở bên cạnh nàng, mặt mũi Phong Tình Tuyết cũng tràn đầy ửng hồng, vô cùng kích động: "Thiên Kiếm quá mạnh! !"

Ngay cả những các đại năng bí mật quan sát trong tinh không cũng vì đó mà kinh thán.

"Thực lực của Thiên Kiếm này, vượt quá tưởng tượng!"

"Không thể nào, nhiều yêu nghiệt như vậy xuất thủ, chẳng lẽ còn không làm gì được một mình hắn sao, thực lực của người này dù kinh khủng đến đau, cũng nên có giới hạn chứ? ?"

"Đúng vậy, có chuyện gì xảy ra với gia hỏa này vậy?"

Bên trong Thần Vương khanh.

Mạc Vô Kỵ nhìn Sở Cuồng Nhân đại phát thần uy, vẻ không cam lòng trong mắt ngày càng nồng đậm.

Chỉ thấy hắn gầm nhẹ một tiếng, thúc giục sức mạnh tiên nguyên đến cực hạn, thậm chí không tiếc thiêu đốt mệnh nguyên, hai mắt đỏ bừng, vận chuyển Mãng Hoang Đại La ý tới cực hạn!

Ầm! !

Đại La ý kinh khủng hơn lúc trước, gào thét xông ra!

Trong trận chiến này, Đại La ý của hắn, đúng là tiến thêm một bước!

"Giết!"

Mạc Vô Kỵ rống giận, thần hình Thiên Thanh Ngưu Hổ sau lưng gần như ngưng tụ thành thực chất, sát khí kinh khủng khiến mấy yêu nghiệt ở đây cũng vì thế mà choáng váng!

"Thật mạnh!"

"Không nghĩ tới, dưới loại tình huống này mà Mạc Vô Kỵ lại đột phá!"

Mọi người giật mình.

Mà Mạc Vô Kỵ cũng gần như hòa làm một thể với Thiên Thanh Ngưu Hổ, đánh về phía Sở Cuồng Nhân, khí tức doạ người, giống như Hung thú kinh khủng bước ra từ bên trong Mãng Hoang.

"Thiên Kiếm, chết đi cho ta! ! !"

"Tiếng gào của con chó thảm bại, cũng chỉ là thứ vô dụng!"

Tiên nguyên trên người Sở Cuồng Nhân dâng trào, kiếm khí ngưng tụ ở trên mũi kiếm, ánh mắt lạnh lẽo, vừa sải bước ra, Vô Đạo trong tay ngang nhiên chém ra một đạo kiếm quang tươi sáng chói mắt!

Một kiếm này, ẩn chứa khí tức vô địch, mạnh mẽ tuyệt luân!

Kiếm quang như thế chẻ tre, trực tiếp chém Mạc Vô Kỵ và thần hình Thiên Thanh Ngưu Hổ hoà làm một với thân thể của hắn thành hai mảnh!

"Phốc! !"

Khí tức mạnh mẽ kia của Mạc Vô Kỵ nhanh chóng tán loạn trong chớp mắt.

Thật vất vả mới đột phá, nhưng lại bị một kiếm chém chết! !

Mạc Vô Kỵ không cam lòng nhìn Sở Cuồng Nhân: "Thiên Kiếm! ! Ta không cam lòng! !"

Hắn muốn thúc giục tiên nguyên, nhưng cuối cùng, lại bị kiếm khí còn sót lại cắn nuốt, nửa người còn lại, hóa thành sương máu nổ tung!

Mạc Vô Kỵ, ngã xuống!

"Trời gây nghiệt, còn có thể sống, tự gây nghiệt, chết chưa hết tội!"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Mạc Vô Kỵ đã từng may mắn tránh được một kiếp từ trong tay hắn, nhưng không cố gắng trân quý, lại đến tìm chết lần nữa, không trách được người khác.

"Hiện tại, tới lượt người nào nhận cái đến đây? !"

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Vô Đạo, kiếm áp lạnh thấu xương chẳng những không hề yếu bớt, mà còn trở nên mạnh mẽ hơn!

Người và kiếm, đang cộng hưởng!

Trong lúc mơ hồ, ở trên đỉnh đầu của hắn, hình thành một thanh kiếm ảnh Thiên Kiếm khổng lồ!

Kiếm ảnh ngút trời, dường như vượt qua chúng sinh, ngay cả trời, cũng vì đó mà run rẩy, kiếm trong tay của vô số kiếm tu ở bốn phía, cũng đang ong ong rung động, giống như đang sợ hãi, lại như hưng phấn!

Vô số người, nhìn bộ bạch y kia, trong đầu không khỏi hiện ra truyền thuyết xa xưa.

Thiên Kiếm vừa hiện thế, vạn kiếm thần phục, Thiên Kiếm còn cao hơn trời! !

Thiên Kiếm, là người trên người, thiên ngoại chi thiên!

Bọn người Quý Phi Vân, Long Thủy Tinh, Trọc Minh nhìn Sở Cuồng Nhân khí thế ngút trời, trong đầu không tự chủ được hiện ra một suy nghĩ làm tim bọn họ đập nhanh.

Đối mặt với người như Thiên Kiếm... Bọn họ, có thể thắng được sao? !

Bọn họ, khiếp đảm!

Chương 1734: Liên tục chém giết yêu nghiệt, tam hoa đều hiện, sức mạnh Thần Vương

"Tranh thủ một chút thời gian cho ta!"

Đế Lưu Phương trầm giọng nói ra, trên người ẩn ẩn có đạo văn đang đan xen lưu chuyển, dường như đang chuẩn bị cái gì đó.

Mà mọi người nghe vậy, nhẹ gật đầu.

Tuy không biết Đế Lưu Phương muốn làm gì, nhưng hiện tại hắn là chiến hữu của bọn họ, chỉ có thể lựa chọn tin tưởng đối phương có hậu thủ gì đó mà thôi.

"Chư vị, chúng ta cũng ra át chủ bài đi!"

Quý Phi Vân từ tốn nói.

Tiên nguyên của hắn tăng lên tới cực hạn, tiên nguyên chi hoa nở rộ, quanh người có vô số phù văn bạo phát, vờn quanh người, hình thành một đạo phù văn vô cùng hoa lệ!

Từng con Kim Long từ trong đó, bay lượn ra!

"Lục Thần Thiên Long Trận, tứ trọng! !"

Một lần thi triển Lục Thần Thiên Thần trận, có thể triệu hoán ra sáu con Kim Long.

Lần trước, thời điểm hắn và Sở Cuồng Nhân giao thủ, chỉ có thể thi triển ba lần Lục Thần Thiên Long Trận cùng một lúc, triệu hồi ra 18 con Kim Long.

Nhưng bây giờ, hắn đột phá cực hạn, có thể triệu hoán tổng cộng 24 con!

Những người còn lại thấy vậy, cũng đều thúc giục át chủ bài!

Chỉ thấy Trọc Minh lấy ra một hạt châu màu đỏ tím, không, đó là một tròng mắt!

Trong tròng mắt, tràn ngập dao động linh hồn quỷ quyệt.

"Thiên Kiếm, ta không tin ngươi thật sự có thể không bị sức mạnh tà nhãn của ta ảnh hưởng!"

Trọc Minh bay lên không trung, tà nhãn trên trán trợn to, trên bầu trời có mây đen hội tụ, to lớn tà nhãn chiếu rọi trên bầu trời!

Hắn đánh tròng mắt trong tay vào trên trán của mình, dung hợp với tà nhãn của bản thân, đúng là làm sức mạnh tà nhãn của bản thân tăng vọt gấp mười lần! !

"Dung hợp với ta tà nhãn do một vị đại năng của Tà Nhãn nhất tộc lưu lại trước khi chết, Thiên Kiếm, ta cũng không tin, ngươi còn có thể ngăn cản hai luồng sức mạnh tà nhãn này!"

Trọc Minh quát lớn một tiếng, tà quang màu tím doạ người, phun ra!

Một bên khác, Ô Thiên Minh cắm trường kích trên mặt đất, tay kết thành pháp quyết huyền diệu, quanh người có tiên nguyên phun trào, sau lưng lập tức hiện ra một bóng người to lớn đầu đội Vương Miện.

Chính là sát chiêu của Minh Vương nhất tộc, Minh Vương thần ảnh! !

Nhưng mà, uy lực của thần ảnh do Ô Thiên Minh triệu hồi ra, mạnh mẽ hơn nhiều so với Ô U phải.

Hắn tự xưng là Minh Thần chi tử, cũng không phải không có nguyên nhân.

Minh Thần hư ảnh hiện ra, tiếng thì thầm quỷ quyệt quanh quẩn bên tai Sở Cuồng Nhân, nếu như sức mạnh linh hồn của hắn không đủ mạnh, thậm chí sẽ điên cuồng, mất phương hướng ở trong giọng nói quỷ dị này.

"Hàn Đạo Ngũ Quyết, Thiên Sương Quyền!"

"Hàn Đạo Ngũ Quyết, Băng Thần Chi Thương!"

Tay Hàn Long công tử cầm kiếm phong, hóa quyền pháp, thương pháp làm kiếm pháp, đồng thời thi triển hai loại pháp môn bên trong Hàn Đạo Ngũ Quyết, dung nhập vào phía trên mũi kiếm!

Hàn khí đầy trời, băng phong thiên địa!

Trên kiếm phong, hàn khí phun ra nuốt vào, chỉ một luồng đã đủ để giết chết một Kim Tiên đỉnh phong.

Mà hàn khí phun trào trên mũi kiếm kia, đâu chỉ trăm ngàn đạo?

"Long Vương trảo! !"

Tiên nguyên trong cơ thể của Long Thủy Tinh phun trào, hóa thành long khí đầy trời, ngưng tụ ra một long trảo to lớn chộp tới! !

Ầm! !

Hư không bởi vì long trảo này, trực tiếp nổ nát vụn!

Cực chiêu, át chủ bài của các đại yêu nghiệt, liên tục được thúc giục, uy áp cuồn cuộn, làm cả Thiên Nguyên cổ tinh cũng vì đó mà chấn động.

"Các ngươi hãy mở mang kiến thức, như thế nào là Thiên vô địch!"

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Vô Đạo, kiếm ý ngút trời!

Một kiếm vô địch!

Tự cường vô địch Đại La ý, rung động cổ kim!

Không chỉ có như thế, ở trên đỉnh đầu của hắn, tam hoa cùng nhau hiện ra!

Tiên nguyên chi hoa 22 phẩm, thọ nguyên chi hoa 24 phẩm, linh hồn chi hoa 21 phẩm!

Tam hoa ly kỳ như thế, làm cho tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh! !

Ngay cả những đại năng thăm dò trong tinh không cũng không nhịn được mà run lên, trợn mắt hốc mồm!

Mà các đại yêu nghiệt không có để ý nhiều như vậy, cực chiêu nơi tay, cùng nhau đánh ra!

Sở Cuồng Nhân cũng chém ra một kiếm vô địch, vô địch chi kiếm phối hợp với Vô Đạo, kiếm quang đen nhánh vô cùng thâm thúy, giống như muốn khai thiên tích địa, hung hăng nện ở phía trên các loại tiên pháp!

Gây ra vụ nổ kinh hãi ở trong gầm trời, thiên địa sụp đổ!

Huyền Hoàng phá vỡ, càn khôn náo động!

Năng lượng kinh khủng trùng kích, làm cả Thần Vương khanh không ngừng vỡ nát, Thần Vương khanh vốn dĩ đã vô cùng to lớn, bị đánh đến mức đã to hơn trước gấp mười lần.

Bụi mù cuồn cuộn, gần như che lại tầm mắt của mọi người.

Cơn bão năng lượng huyên náo kia, khiến mỗi người nhịn không được mà điên cuồng lùi lại, thần sắc hoảng sợ, sợ bị luồng sức mạnh kia tác động đến.

"Thật là khủng khiếp, luồng sức mạnh này, quá kinh khủng!"

"Đây quả thật là sức mạnh mà một đời trẻ tuổi có thể thi triển ra sao? Cường giả Đại La đại viên mãn cũng không nhất định có thể xuất ra sức mạnh như vậy."

"Quá dọa người."

Mọi người gắt gao nhìn chằm chằm trung tâm của Thần Vương khanh, muốn nhìn kết quả.

Bụi mù dần dần tán đi.

Chỉ thấy ở trong bụi mù vô tận kia, Sở Cuồng Nhân sừng sững không ngã, mà đối diện với hắn, các đại yêu nghiệt đã chịu các loại thương thế khác biệt, khí tức uể oải.

Nhưng thứ khiến mọi người càng thêm chú ý chính là, ba đóa kỳ hoa trên đầu Sở Cuồng Nhân!

Tam hoa hiện ra, mỗi một đóa đều vượt qua nhận biết của mọi người, kém nhất là linh hồn chi hoa, nhưng cũng có 21 phẩm!

Thọ nguyên chi hoa kia, thì còn khoa trương hơn, đạt đến 24 phẩm!

"Rốt cuộc chuyện này là như thế nào? ! ! Tại sao có thể có tam hoa không hợp thói thường như thế!"

"Tiên nguyên chi hoa 22 phẩm của hắn cũng đã đủ dọa người rồi, vì cái gì mà thọ nguyên chi hoa, linh hồn chi hoa của hắn cũng không hợp thói thường như thế!"

Trọc Minh ngu ngơ ngay tại chỗ, nhìn đóa linh hồn chi hoa 21 phẩm trên đầu Sở Cuồng Nhân, đột nhiên hiểu ra vì sao đối phương có thể miễn dịch công kích linh hồn của hắn.

Bởi vì cảnh giới linh hồn của đối phương, vượt xa hắn! !

"Kiếm, âm dương!"

Lúc này, Sở Cuồng Nhân đưa tay quét ra một kiếm, khóa chặt Trọc

Minh!

Kiếm khí của một kiếm này rất cuồn cuộn, khiến đồng tử của Trọc Minh co rụt lại, toàn lực ngăn cản, nhưng cũng không làm nên chuyện gì, liền bị kiếm khí xé rách tại chỗ!

Lại một yêu nghiệt ngã xuống!

Sở Cuồng Nhân bước ra từ trong bụi mù, tay cầm Vô Đạo, kiếm ý lưu chuyển, áo trắng như tuyết, giống như một vị thần!

Hắn không nói gì thêm, kiếm chuyển hướng, tùy ý khóa chặt một người.

Quý Phi Vân!

"Không tốt! !"

Đồng tử của Quý Phi Vân co rụt lại, quay người muốn chạy trốn.

Nhưng động tác của Sở Cuồng Nhân nhanh hơn so với hắn, mọi người chỉ thấy kiếm quang lóe lên, nửa người Quý Phi Vân liền bị xé rách, nằm trên mặt đất rú thảm không thôi.

"Lần này, ngươi còn có thể trốn sao?"

Sở Cuồng Nhân từ từ đi đến trước mặt Quý Phi Vân, Vô Đạo xẹt qua, trực tiếp chém đầu của Quý Phi Vân xuống.

Một lượng lớn huyết dịch bắn tung toé, rơi ở bên cạnh thân thể của Long Thủy Tinh.

Phía trên gương mặt kiều diễm của nàng, giờ phút này, lộ ra một tia hoảng sợ, uy hiếp tử vong trước nay chưa từng có, bao phủ lấy nàng!

"Sẽ chết! !"

"Nếu tiếp tục đánh với gia hoả này, sẽ chết! !"

Hàn Long công tử, Ô Thiên Minh cũng không khỏi có chút run rẩy.

Nhiều yêu nghiệt như vậy liên thủ vây giết một người, vốn cho rằng nắm chắc thắng lợi trong tay, không nghĩ tới, lại bị đối phương giết hơn phân nửa, mà bọn họ, lại không thể làm bị thương dù chỉ là một sợi tóc của đối phương? !

Loại chiến lực này, không khỏi quá nghịch thiên đi! !

Thiên Kiếm cao hơn trời, chẳng lẽ không ai có thể đánh bại hắn sao? !

"Thiên Kiếm! !"

"Trận chiến hôm nay này, ngươi tất bại!"

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên kèm theo một luồng uy áp doạ người bạo phát!

Chỉ thấy cách đó không xa, Đế Lưu Phương bay lên không trung, bốn phía có từng đạo khí lưu màu vàng óng đang hội tụ về phía hắn.

"Đây là... Sức mạnh Thần Vương? !"

Ba người Ô Thiên Minh, Hàn Long công tử, Long Thủy Tinh thấy thế, có chút kinh nghi bất định nhìn tình cảnh này.

"Thì ra là thế."

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, nở nụ cười hiểu rõ: "Vậy thì để ta xem một chút, ngươi có thể làm đến mức nào đi."

Chương 1735: Rốt cuộc ngươi cũng không phải Thần Vương, hạng nhất bảng Thiên Thần đến

Thần Vương khanh, nghe nói là nơi một vị Thần Vương ngày xưa lưu lại!

Cho nên nơi đây cũng lưu lại khí tức của vị Thần Vương kia, mà vị Thần Vương kia, vừa đúng lúc chính là Thần Vương của Đế Vương nhất tộc!

Đây cũng là nguyên nhân Đế Lưu Phương lựa chọn Thần Vương khanh là nơi tiến hành vây giết Sở Cuồng Nhân!

Dẫn động khí tức Thần Vương, chính là sát chiêu của hắn!

"Thiên Kiếm, cho dù tu vi của ngươi mạnh mẽ, cổ kim hiếm người nào so được, nhưng đối mặt với sức mạnh Thần Vương, ngươi còn có năng lực phản kháng sao? !"

Đế Lưu Phương đứng lơ lửng trên không, trên người có từng đạo khí lưu màu vàng óng xoay quanh, đó là Thần Vương chi khí!

Hắn đưa tay đánh ra một chưởng, sức mạnh tiên nguyên hùng hồn bá đạo dung hợp với Thần Vương chi khí, đánh về phía Sở Cuồng Nhân, uy lực của nó trực tiếp phong tỏa một phương hư không!

Ông! !

Một đạo kiếm khí chém ra, ầm ầm va chạm với chưởng khí!

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân lùi lại mấy trăm trượng, đây là lần đầu tiên hắn bị bức lui!

Từ khi khai chiến đến bây giờ, đây là lần đầu tiên hắn bị bức lui!

Chuyện này làm mọi người xôn xao.

"Cái gì, Thiên Kiếm lui!"

"Quả nhiên, đối mặt với sức mạnh Thần Vương, cho dù là Thiên Kiếm cũng khó có thể chống cự sao? !"

"Trách không được Đế Lưu Phương muốn lựa chọn đánh một trận với Thiên Kiếm ở chỗ này, hắn là yêu nghiệt của Đế Vương nhất tộc, tất nhiên có biện pháp dẫn động sức mạnh Thần Vương nơi đây."

Thần Vương và Đại La, nhìn như chỉ chênh lệch một cảnh giới, nhưng lại một trời một vực.

Trên bản chất, đã vô cùng khác biệt.

Cảnh giới Đại La đối mặt với Thần Vương, cũng chính là Hợp Đạo, sẽ không có bất kỳ sức đánh trả nào, giống như người phàm đối mặt với tiên nhân.

Dù Đế Lưu Phương chỉ dẫn động khí tức Thần Vương lưu lại, nhưng dù sao cũng là sức mạnh Thần Vương, cho dù chỉ là khí tức lưu lại cũng không phải dễ dang chống cự như thế.

"Thiên Kiếm, cảm nhận một chút sự cường đại của Thần Vương đi!"

Bóng người Đế Lưu Phương lóe lên, lao về phía Sở Cuồng Nhân, song chưởng ẩn chứa khí tức Thần Vương, liên tiếp đánh ra, uy thế dồi dào tuyệt luân.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, kiếm khí quấn quanh ở trên mũi kiếm, liên tục bắn ra.

Kiếm và chưởng, liên tục tấn công, mỗi lần va chạm, đều giống như hai ngôi sao lớn va chạm, gây ra cơn bão năng lượng đủ để xé rách một Kim Tiên đỉnh phong.

"Thiên Kiếm, uy phong trước đó của ngươi đi đâu rồi? !"

"Sao ngươi không xuất thủ!"

"Ha ha, Thiên Kiếm, không gì hơn cái này!"

Hai tay Đế Lưu Phương liên tục đánh ra, liên tục đánh vào phía trên mũi kiếm Vô Đạo, không có bất kỳ trình tự quy tắc gì, chỉ đơn giản là dốc hết toàn lực mà đánh!

Dưới công kích như vậy, kiếm khí Sở Cuồng Nhân phát ra, liên tục bị đánh nát!

"Giới chỉ này, không phải là thứ ngươi nên có!"

Lúc này, Đế Lưu Phương bắt lấy cánh tay của Sở Cuồng Nhân, nhìn giới chỉ màu đen trên ngón tay hắn, ánh mắt ngưng trọng, hóa chưởng thành lưỡi dao, muốn chém bàn tay của đối phương và cả giới chỉ xuống!

Đùng!

Giờ phút này, kiếm áp mạnh mẽ bao phủ ra, cổ tay Sở Cuồng Nhân chấn động, đúng là thay đổi tư thái phòng ngự, đánh Đế Lưu Phương bay ra ngoài.

"Có phải ngươi có hiểu lầm gì rồi hay không?"

"Không đánh trả, là vì muốn nhìn xem ngươi có thể làm đến mức nào mà thôi, hiện tại xem ra, cho dù là vận dụng khí tức Thần Vương, ngươi vẫn không đủ lật trời như cũ."

Vô Đạo trong tay Sở Cuồng Nhân chém ra, kiếm quang doạ người tuôn ra, bao phủ Đế Lưu Phương!

Ầm!

Kiếm khí cường đại gần như đánh nát khí tức Thần Vương trên người hắn, khiến hắn bay ngược ra sau, đồng tử nhịn không được mà hơi hơi co rụt lại.

Nơi xa.

Mấy người Lạc Tuyết, Lăng Phi, Hàn Tinh Vũ đang lo lắng không khỏi thở dài một hơi.

"Thiên Kiếm quả nhiên là Thiên Kiếm, chỉ một Đế Lưu Phương, cho dù có dẫn động khí tức Thần Vương, sao có thể đối địch với hắn?"

"Đúng vậy, Thần Vương quả thật cường đại, nhưng rốt cuộc thì Đế Lưu Phương không phải Thần Vương chân chính."

Ánh mắt Đế Lưu Phương ngưng trọng nhìn Sở Cuồng Nhân, chỉ thấy tay hắn kết thành pháp quyết huyền diệu, Thần Vương chi khí quanh người nhảy lên tới cực hạn, ý đồ một lần hành động trấn áp đối phương.

"Rốt cuộc, ngươi cũng không phải Thần Vương!"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, Vô Đạo chém ra, vô địch Đại La ý, tuôn ra, hóa thành kiếm quang sáng sủa chói mắt.

Dưới một kích này, Đế Lưu Phương bị đánh bay ra ngoài, miệng phun máu tươi, khí tức Thần Vương thật vất vả mới tụ lại cũng tán loạn, tản mạn ra khắp nơi.

"Kết cục của mọi chuyện đã định!"

"Thiên Kiếm, thắng!"

"Không nghĩ tới, Thiên Kiếm sẽ cường đại đến loại tình trạng này, tam hoa kia, quá không thể tin nổi."

"Hắn có thể có chiến lực mạnh mẽ như thế, không thể bỏ qua công lao của tam hoa kia."

"Đúng vậy."

Mọi người nghị luận, đối với thực lực của Sở Cuồng Nhân, lại có nhận thức mới.

Vốn dĩ, bọn họ cho rằng Sở Cuồng Nhân có thể bước vào năm vị trí đầu trên bảng Thiên Thần, hiện tại xem ra, người ta căn bản khinh thường năm vị trí đầu đó.

Thậm chí, cho dù đệ nhất trên bảng Thiên Thần, Đế Thiên Thu đích thân đến, mọi người cũng cảm thấy đối phương không nhất định sẽ là đối thủ.

"Không được, không thể để cho hắn không chút kiêng kỵ mà đồ sát yêu nghiệt ở mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần như thế."

"Hàn Long công tử mới vừa thức tỉnh, không thể để cho hắn chết."

"Ô Thiên Minh cũng giống vậy, trên người hắn có mang huyết mạch Minh Thần, tuyệt không thể xảy ra chuyện gì, nhất định phải ngăn cản Thiên Kiếm!"

Đại năng của thế lực khắp nơi có chút ngồi không yên.

Phải biết, Sở Cuồng Nhân đã giết không ít yêu nghiệt, Trọc Minh, Sơn âm Tú, Hồng tiên tử, Liễu Xuyên Tinh, Mạc Vô Kỵ còn có Quý

Phi Vân, nếu lại để cho hắn đồ sát tiếp, thì mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần, chỉ sợ sẽ bị một mình hắn giết hết.

Bọn họ nhất định không có khả năng dễ dàng tha thứ loại chuyện như vậy phát sinh, liền muốn xuất thủ ngăn cản Sở Cuồng Nhân.

Nhưng còn chưa chờ bọn họ xuất thủ, một đại năng dường như chú ý tới cái gì đó, ánh mắt lóe lên: "Chờ một chút, có người đến."

Bên trong Thần Vương khanh.

Những khí tức Thần Vương vốn muốn tán loạn kia dường như cảm ứng được cái gì đó, bỗng nhiên hội tụ về phía bầu trời.

Lập tức, phía trên một bên khác của Thiên Nguyên cổ tinh, một luồng khí tức mênh mông ầm ầm bạo phát, kéo theo uy áp đế vương vô cùng cường thế, từ trên trời giáng xuống!

Một bóng người mặc trên người trường bào kim sắc, từ từ đạp không mà đến.

Đây là một thanh niên mày kiếm mắt sáng, mặc trên người trường bào kim sắc cẩm tú long văn, quý khí bức người, giống như một vị đế vương cao cao tại thượng.

Nhất là khi được khí tức Thần Vương phụ trợ, quanh người chiếu rọi ra tiên huy vô tận, uy áp bàng bạc, che đậy đương đại.

"Là hắn, đệ nhất trên bảng Thiên Thần, Đế Thiên Thu! !"

Có người nhận ra, lúc này vô cùng xôn xao.

Đế Thiên Thu, đây là một tồn tại có thể gọi là truyền kỳ ở bên trong một đời trẻ tuổi, được vinh dự là người có được thiên tư mà không người nào có thể vượt qua trong một trăm vạn năm trở lại đâu!

Hơn 300 năm trước, sau khi đánh bại Hướng Thiên Thương, liền trở thành đệ nhất trên bảng Thiên Thần, đến bây giờ, không người nào có thể đánh bại hắn.

"Không nghĩ tới Đế Thiên Thu sẽ đến!"

"Ông trời ơi, vậy mà Đế Thiên Thu lại tới, lần này, càng thêm náo nhiệt."

"Hắn cũng tới đối phó Thiên Kiếm sao? !"

Mọi người vô cùng chờ mong, đều muốn mở mang kiến thức xem thực lực của vị đệ nhất trên bảng Thiên Thần này mạnh mẽ đến mức nào.

Mấu chốt nhất là, đều muốn biết giữa Sở Cuồng Nhân và Đế Thiên Thu, người nào mạnh hơn?

Nơi xa.

Trong mắt Phong Khinh Ngọc lộ ra một tia kinh dị: "Hắn tới, sợ là Thiên Kiếm sẽ gặp phiền toái."

Vút!

Một bóng người xuất hiện ở bên cạnh Phong Khinh Ngọc, người tới mặc trên người chiến giáp đen nhánh, toàn thân trên dưới lưu chuyển một luồng bá khí vô cùng kinh khủng!

Phong Tình Tuyết bị bóng người đột nhiên xuất hiện này làm giật mình kêu lên.

Phong Khinh Ngọc thấy bòng người này, cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, lườm đối phương một chút, thản nhiên nói: "Hướng Thiên Thương, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Hướng Thiên Thương, hạng hai trên bảng Thiên Thần.

"Ngươi cảm thấy, giữa bọn họ, ai sẽ thắng?" Hướng Thiên Thương hỏi.

"Thiên Kiếm liên tục đại chiến, hiện tại lại đối mặt với đối thủ như Đế Thiên Thu, muốn thắng, chỉ sợ không đơn giản."

"Ngươi cho là hắn sẽ thất bại?"

"Không biết, loại tồn tại như bọn họ, không thể phán đoán theo lẽ thường." Phong Khinh Ngọc nói ra.

Chương 1736: Đế Vương Tù Thiên Chỉ, Thất Tinh Thiên Thần Biến, phá nát giới chỉ

Bên trong Thần Vương khanh, Đế Thiên Thu hiện thân!

Được khí tức Thần Vương phụ trợ, hắn giống như một vị đế vương cao cao tại thượng, đứng lơ lửng trên không, nhìn xuống Sở Cuồng Nhân.

"Không người nào dám nhìn xuống Thiên, ngươi, rất lớn mật."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, một lượng lớn kiếm khí phun ra ngoài, ngưng tụ thành một thanh kiếm ảnh kinh thiên ở trên đỉnh đầu của Đế Thiên Thu!

Đùng!

Kiếm ảnh nện xuống, sức mạnh cường đại, khiến Đế Thiên Thu không thể không rơi xuống mặt đất.

Đế vương cao cao tại thượng, rơi xuống trần thế!

Chuyện này khiến ánh mắt Đế Thiên Thu trầm xuống, nhưng lập tức khôi phục bình thường, thản nhiên nói: "Thiên Kiếm, thực lực của ngươi, đã có được sự tôn trọng của ta, hôm nay tới đây, là muốn làm một cuộc giao dịch với ngươi, chỉ cần ngươi giao giới chỉ trong tay ra, ân oán của ngươi và Đế Vương nhất tộc ta, xóa bỏ!"

"Ai cho phép ngươi ở trước mặt Thiên, nói ra lời ngu xuẩn đến mức này!" Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Tìm người đuổi giết hắn!

Mai phục hắn!

Hiện tại chỉ cần giao giới chỉ ra, xóa bỏ? Quan trọng nhất là, giới chỉ này vốn dĩ thuộc về hắn.

Đế Vương nhất tộc...

Thật coi mình là đế vương của vũ trụ, nên chỗ nào cũng đều là nhà của ngươi sao?

"Ngươi muốn giới chỉ này, vậy thì để Thiên nhìn thủ đoạn của ngươi!"

Sở Cuồng Nhân lấy giới chỉ ra, trong nháy mắt, giới chỉ bay ra, khảm vào phía trên vách núi đá cách đó không xa.

"Chứng minh năng lực của ngươi với Thiên đi."

"Thiên Kiếm cuồng vọng, vậy cũng đừng trách ta bẻ gãy ngươi!"

Đế Thiên Thu đưa tay hội tụ khí tức của Thần Vương ở bốn phía.

Khí tức Thần Vương trong tay hắn, còn cường đại hơn mấy lần so với khi ở trong tay Đế Lưu Phương, khí tức Thần Vương và Đại La ý của hắn dung hơn, trong mơ hồ hiện ra một hư ảnh đế vương to lớn.

"Vậy thì ta để ngươi nhìn một chút, chiêu thức mà Thần Vương lưu lại ở nơi này!"

Đế Thiên Thu thấp giọng quát lên, hư ảnh đế vương sau lưng tràn ngập ra uy áp rộng rãi, tiên huy đế vương phổ chiếu Cửu Thiên Thập Địa!

Mà bên trong tiên huy vô tận, một cự chỉ vàng rực từ từ giáng xuống!

"Đế Vương Tù Thiên Chỉ! !"

Cự chỉ tràn ngập uy áp trực tiếp bao phủ Sở Cuồng Nhân ở bên trong, đúng là có một loại hiệu quả phong tỏa thiên địa!

"Tù Thiên? Giam được, Thiên Ngoại Chi Thiên sao? !"

Sở Cuồng Nhân hét to một tiếng, hai mắt bắn ra tinh quang tươi sáng.

Chỉ thấy chòm sao rung chuyển, từng đạo từng đạo tinh quang từ trong tinh không rủ xuống, đi đến bên người Sở Cuồng Nhân, ngưng tụ ra bảy ngôi sao sáng chói, ào ào rót vào trong cơ thể của hắn.

Trong chốc lát!

Quanh người Sở Cuồng Nhân có tinh quang vờn quanh, khí tức tăng vọt trong nháy mắt!

"Đây là, Thất Tinh Thiên Thần Biến, là pháp môn tu hành của Tinh Hà Thần Vương!"

Có người nhận ra pháp môn Sở Cuồng Nhân sử dụng, kinh hô một tiếng.

Phía trên Kiếm Linh cổ tinh, Tinh Hà Thần Vương cũng vô cùng ngoài ý muốn: "Hắn đã tu luyện pháp môn tu này đến trình độ như thế rồi sao!"

Ngày xưa, Sở Cuồng Nhân xông qua toàn bộ cổ đạo của Tinh Hà Thần Vương, cho nên hắn đã lấy pháp môn tu hành của mình ra tặng, ở trong đó cũng bao gồm Thất Tinh Thiên Thần Biến, đây là một loại bí pháp nhanh chóng tăng cao chiến lực, thời điểm tu hành đến đại thành, có thể ngưng tụ ra bảy ngôi sao, biến nó thành trợ lực, vô cùng cường đại.

Nhưng tu sĩ tầm thường muốn tu hành đến đại thành, ít nhất cũng phải tốn hơn ngàn năm mới được.

Sở Cuồng Nhân chỉ mới lấy được pháp môn tu hành của hắn hai năm thì đã đạt tới loại tình trạng này, quả thực khiến hắn giật nảy cả mình.

"Nhưng mà nếu là Thiên Kiếm, ngược lại cũng không phải là không được."

So với những chuyện khác mà Sở Cuồng Nhân từng làm, chút chuyện này cũng có vẻ hơi không có ý nghĩa.

Tinh Hà Thần Vương cười lắc đầu.

Thiên Nguyên cổ tinh, Thần Vương khanh.

Cự chỉ vàng rực phong tỏa thiên địa, rơi xuống người Sở Cuồng Nhân!

Mà hắn thúc giục Thất Tinh Thiên Thần Biến, gia tăng chiến lực, Vô Đạo trong tay chiếu ra tiên huy vô tận, chém ra một kiếm, vô địch Đại La ý bạo phát!

Kiếm khí và cự chỉ, ầm ầm tấn công! !

Khí tức Thần Vương, lên tiếng bạo phát!

Chỉ thấy Đế Thiên Thu bay ngược ra sau mấy chục trượng, thần sắc có chút chấn kinh: "Hắn lại có thể đối cứng với khí tức mà Thần Vương lưu lại!"

Tuy chấn kinh khiếp sợ, nhưng hắn cũng không trông cậy vào một chiêu này đánh bại Sở Cuồng Nhân.

Bóng người hắn giống như một đạo thiểm điện, nhanh chóng về phía vách núi nơi xa, muốn lấy giới chỉ.

"Ngươi còn chưa đủ nhanh!"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Bóng người hắn lóe lên, đi dến trước mặt Đế Thiên Thu, Vô Đạo trong tay ngang nhiên chém ra.

Mấy tiếng leng keng vang lên, chưởng kiếm giao kích!

Kình khí bắn ra, càn quét bốn phía!

Sở Cuồng Nhân, Đế Thiên Thu, hai đại cường giả tối cao của một đời trẻ tuổi hiện tại, lại giao phong lần nữa!

Một người kiếm chiêu biến hóa khó lường, mây bay nước chảy, giơ tay nhấc chân chính là kiếm chiêu tuyệt thế!

Một người vận dụng Thần Vương chi khí, chiêu thức thẳng thắn thoải mái, giống như đế vương giáng xuống, quét ngang tất cả!

Ầm, ầm! !

Chỉ mười mấy chiêu, mọi người liền cảm thấy như có hàng trăm hàng ngàn ngôi sao nổ tung ở trước mặt, dao động năng lượng doạ người, bao phủ toàn bộ Thần Vương khanh!

"Nhất định phải lấy được giới chỉ!"

Ánh mắt Đế Lưu Phương ngưng trọng, lao về phía vách núi.

Còn về mấy người Long Thủy Tinh, Hàn Long công tử, Ô Thiên Minh thì liếc nhau, đúng là khiếp đảm không dám tiến thêm.

"Hôm nay không giết, ngày sau, hắn sẽ giết các ngươi!"

Lúc này, Đế Lưu Phương rống to.

Nghe được lời này của hắn, mấy người cắn răng, thúc giục tiên nguyên, liên thủ tấn công về phía Sở Cuồng Nhân!

Đế Thiên Thu cau mày lại, có chút không vui.

Bản thân là đệ nhất trên bảng Thiên Thần, vậy mà lại phải liên thủ với những người khác để đối phó một Thiên Kiếm? !

Chuyện này, cũng quá mất mặt.

Nhưng, giới chỉ kia, hắn nhất định phải lấy được!

"Không thể nào, không thể nào, có phải ta đang nằm mơ hay không, vậy mà Đế Thiên Thu lại liên thủ với người khác? !"

"Đây tuyệt đối là chuyện khó tin nhất mà ta từng thấy."

"Thiên Kiếm này, đã cường hãn đến trình độ mà Đế Thiên Thu phải liên thủ với những người khác mới có lòng tin đánh bại sao? !"

Nơi xa.

Hướng Thiên Thương nhếch miệng: "Đế Thiên Thu, làm cho người ta thất vọng!"

Cho tới nay, hắn xem Đế Thiên Thu như đối thủ, nhưng không nghĩ tới, vậy mà hôm nay đối phương lại làm ra chuyện mất mặt như thế, vậy mà lại liên thủ với người khác, lấy nhiều khi ít? !

"Xem ra, giới chỉ kia cực kỳ quan trọng đối với hắn."

Phong Khinh Ngọc như có điều suy nghĩ nói ra.

Bên trong Thần Vương khanh, chiến hỏa tiếp tục bùng cháy.

Mặc dù thêm một cường địch như Đế Thiên Thu, nhưng tay Sở Cuồng Nhân cầm Vô Đạo, dựa vào Thất Tinh Thiên Thần Biến, chiến lực mạnh mẽ, không kém cỏi hơn mấy người đang liên thủ kia chút nào.

"Ha ha, các ngươi khiến Thiên, vui vẻ!"

Mũi kiếm của Sở Cuồng Nhân bị lệch, quét ngang ra!

Kiếm khí lạnh thấu xương, giống như bão táp, làm cho mấy người khác ngoại trừ Đế Thiên Thu, liên tục bị đẩy lui!

"Đế Vương Hoa Cái!"

Lúc này, chỉ thấy tiên nguyên trên người Đế Thiên Thu phun trào, vô số phù văn ngưng tụ ở trên đầu của hắn, tạo thành một lọng che hoa mỹ!

Đế Vương Hoa Cái!

Đây là một trong những dị tượng của Đế Vương thể!

Được dị tượng này gia tăng, chiến lực của Đế Thiên Thu lại tăng lên nữa.

Sau khi dùng một chưởng bức lui chiêu thức của Sở Cuồng Nhân, hắn thúc giục tiên nguyên, hóa thành một bàn tay lớn màu vàng óng, chộp về phía giới chỉ!

"Kiếm, vạn tượng!"

Sở Cuồng Nhân nắm chắc Vô Đạo, chém ra một kiếm, kiếm khí thành thiên địa!

Kiếm khí trảm về phía đại thủ, ý đồ ngăn cản Đế Thiên Thu!

Đế Lưu Phương thấy thế, lập tức thúc giục một thần thông khác của Đế Vương thể, ánh sáng màu vàng óng vô tận, hóa thành một đế ấn to lớn trong tay hắn, đập ra!

Đế ấn, đại thủ, kiếm khí!

Ba luồng sức mạnh, va chạm lẫn nhau, cuối cùng, toàn bộ rơi vào phía trên giới chỉ màu đen kia, chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, khí lưu năng lượng kinh người cuốn ngược ra!

Giới chỉ màu đen kia, vang lên tiếng nổ tung! !

"Cái gì! !"

Đồng tử Đế Lưu Phương hơi hơi co rụt lại.

Lập tức, chỉ thấy từ bên trong giới chỉ màu đen đã vỡ vụn kia, có một đạo khí lưu màu đen tuôn ra, rót vào bên trong cơ thể của Đế Thiên Thu.

"Ha ha ha, cuối cùng thành công!"

Sau khi Đế Thiên Thu hấp thu khí lưu kia, quả thật đã cất tiếng cười dài.

Chương 1737: Tàn hồn của Đế Thiên Thu tề tụ, Đế Vương thể đại thành

"Ha ha, cuối cùng cũng thành công!"

Sau khi hấp thu khí lưu đen nhánh tiêu tán ra từ trong giới chỉ vỡ vụn, Đế Thiên Thu không khỏi cười như điên, trong mắt mang theo khoái ý vô tận.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn hắn một cái, ánh mắt hơi hơi lóe lên.

Tiểu Ái đã bắt đầu phân tích đối phương.

"Thành công!"

Mặt mũi của Đế Lưu Phương cũng tràn đầy hưng phấn, mà một cái chớp mắt tiếp theo, chỉ thấy Đế Thiên Thu làm ra hành động ngoài ý muốn, hắn lại đánh một quyền về phía Đế Lưu Phương.

Mà đối mặt với một kích này, Đế Lưu Phương cũng không có bất kỳ phản kháng gì.

Ầm! !

Đường đường yêu nghiệt hạng bảy trên bảng Thiên Thần, ở dưới một quyền này, bị đánh thành một làn sương máu nổ tung!

Trong sương máu đang tiêu tán, có một đạo hắc khí tuôn ra, cũng dung nhập vào trong cơ thể của Đế Thiên Thu.

Đùng! !

Khí tức của Đế Thiên Thu liên tục tăng lên!

Tình cảnh này, khiến không ít người nghẹn họng nhìn trân trối, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

"Đế Thiên Thu này đang làm cái gì vậy? Hắn điên rồi phải không? Tại sao lại giết Đế Lưu Phương? !"

"Hắc khí kia, là cái gì vậy?"

Mọi người không hiểu.

Chỉ có số ít người chú ý tới, ngoại trừ Đế Lưu Phương, trên chiến trường, trên thi thể của Sơn âm Tú của Địa Tâm nhất tộc, Hồng tiên tử của Mẫu Đơn nhất tộc, và Liễu Xuyên Tinh bị mũi tên đóng đinh ở trên ngọn núi nơi cực xa kia đều có hắc khí tiêu tán ra, hội tụ về phía Đế Thiên Thu.

Một số đại năng nhìn những khí lưu kia, trong mắt lộ ra một số tia kinh nghi bất định.

"Đây là vật gì?"

"Ở trong đó, dường như ẩn chứa một loại dao động linh hồn nào đó."

"Đây là một loại vật chất linh hồn nào đó sao?"

Mọi người ngạc nhiên không thôi.

Mà nơi xa, Phong Khinh Ngọc cũng chú ý tới một màn quỷ quyệt này, trong mắt lộ ra một tia suy tư, tiếp đó giật mình nói: "Thì ra là thế."

Nàng là một đại năng trọng sinh, mang theo trí nhớ của kiếp trước, tất nhiên cũng có kiến thức mà không phải tu sĩ tầm thường nào cũng có thể so sánh.

"Chuyện gì xảy ra?"

Bên cạnh, Phong Tình Tuyết và cả Hướng Thiên Thương cũng hơi nghi hoặc một chút.

Sao bọn họ lại chẳng nhìn ra gì cả?

"Đế Thiên Thu không phải Đế Thiên Thu!"

"Có ý tứ gì?"

"Đế Thiên Thu, hẳn là một đại năng trùng sinh, nhưng mà, thời điểm vị đại năng này trọng sinh, đã xảy ra một chút sự cố, khiến cho linh hồn của hắn bị chia cắt, trọng sinh thành mấy cá thể phân biệt, tỉ như Đế Lưu Phương, Đế Thiên Thu, còn có mấy người Liễu Xuyên Tinh, đều là một bộ phận của vị đại năng kia."

Nói đến đây, Phong Tình Tuyết dừng lại một cái chớp mắt, tiếp tục nói: "Còn về giới chỉ trong tay Thiên Kiếm, cũng là vật mà đối phương dùng để gửi lại một phần tàn hồn!"

Nghe đến đây, lúc này hai người mới có chút giật mình.

"Khó trách Đế Thiên Thu cố chấp với giới chỉ kia như thế, chờ một chút, nếu Đế Thiên Thu chỉ là một bộ tàn hồn trọng sinh, vậy bây giờ, khi hắn khôi phục hoàn chỉnh, chẳng phải thực lực sẽ càng mạnh hơn sao? !"

Sắc mặt Hướng Thiên Thương hơi đổi một chút.

Phong Tình Tuyết bên cạnh nhìn về phía Sở Cuồng Nhân ở xa xa, trong mắt cũng không tự chủ được mà toát ra vẻ lo lắng.

"Khó trách trước đó, khi gặp mặt Đế Thiên Thu, cảm thấy khí tức trọng sinh trên người hắn vô cùng mờ nhạt, thì ra là bởi vì đó chỉ tàn hồn, nhưng mà, chỉ một bộ tàn hồn đã có thể trở thành đệ nhất trên bảng Thiên Thần, vậy thì vị đại năng này trước khi trùng sinh, chỉ sợ vô cùng ghê gớm, hiện đang hắn lại khôi phục hoàn chỉnh, cũng không biết có thể phát huy ra thực lực cỡ nào."

Phong Khinh Ngọc âm thầm nghĩ tới.

Dưới cái nhìn của nàng, trận chiến của Sở Cuồng Nhân và Đế Thiên Thu, đã là trận chiến giữa những người trọng sinh.

Bên trong Thần Vương khanh.

Hành động của Đế Thiên Thu khiến vô số người vì vậy mà kinh ngạc.

Nhưng càng làm cho bọn họ hơn khiếp sợ là, khí tức của Đế Thiên Thu không chỉ cường đại hơn mấy lần so với vừa rồi!

Quanh người đối phương còn có từng đạo từng đạo khí tức Thần Vương quấn lấy, tiên huy kim sắc tươi sáng chói mắt, phù văn cổ xưa như ngân hà vờn quanh người, huyền diệu bất phàm.

"Tàn hồn đã tề tựu, hiện tại ta, đã có thể đánh vỡ gông xiềng kia!"

Trong mắt Đế Thiên Thu bắn ra một đạo tinh quang.

Chỉ thấy ở bên ngoài thân thể của hắn hiện ra hai gông xiềng kim sắc, đó là gông xiềng của Tiên Thiên Đế Vương Thể!

"Phá cho ta! !"

Ầm!

Một đạo gông xiềng nổ tung, khí tức trên người của Đế Thiên Thu lại tăng vọt lần nữa!

"Hít! ! Hắn đang đánh phá gông xiềng của Tiên Thiên Đế Vương Thể đại đạo!"

Có người hít vào một ngụm khí lạnh, mắt đầy hoảng sợ.

Tiên Thiên Đế Vương Thể, Thương Thiên Bá Vương Thể, đây là hai đại Thần Thể có một không hai ở vũ trụ Thiên Nguyên, nghe nói hai loại thể chất quá cường đại, cho nên vừa sinh ra đã mang theo mười đạo gông xiềng!

Gông xiềng càng ít, thiên phú càng mạnh!

Đế Thiên Thu của Đế Vương nhất tộc được vinh dự là người có thiên tư không người nào có thể vượt qua trong trăm vạn năm trở lại đây, nguyên nhân quan trọng nhất trong đó chính là hắn đã phá vỡ tám đạo gông xiềng!

Dạng Đế Vương thể này, cực kỳ kinh khủng!

Hiện tại, hắn lại đánh nát một đạo, khiến cho tư chất vốn đã rất kinh khủng, hiện tại lại càng thêm biến thái.

"Còn một đạo!"

Đế Thiên Thu thét dài một tiếng, tiên nguyên quanh người phun trào, khí tức Thần Vương lăn lộn, sau lưng dường như có một hư ảnh đế vương cổ lão hiện ra!

Trên người hư ảnh đế vương kia cũng có một đạo gông xiềng, mà lúc này, hai tay đế vương này nắm lấy gông xiềng kia, ngửa mặt lên trời thét dài, dao động sức mạnh kinh khủng, điên cuồng khuếch tán ra!

"Hắn muốn đánh vỡ một đạo gông xiềng cuối cùng! !"

"Trời ạ, hắn muốn trở thành Đế Vương thể đại thành, là Đế Vương thể đại thành mà từ xưa đến nay không có mấy người có được! !"

Có người điên cuồng nuốt một ngụm nước bọt, gắt gao nhìn chằm

chằm hư ảnh đế vương này.

Trong hư không, chư vị đại năng cũng đều mong mỏi và trông mong, nhất là các đại năng của Đế Vương nhất tộc càng vô cùng chờ mong.

Đế Vương thể đại thành!

Toàn bộ Đế Vương nhất tộc từ trước tới nay có được bao nhiêu Đế Vương thể đại thành?

Có thể đếm được trên đầu ngón tay!

Mà không có chút nào ngoài ý muốn, sau khi Đế Vương thể đại thành trưởng thành, sẽ là thời đại Đế Vương nhất tộc huy hoàng sáng chói nhất, trấn áp vạn tộc, vinh quang vô hạn!

"Đế Thiên Thu, ngươi nhất định phải thành công!"

"Tương lai, hi vọng của Đế Vương nhất tộc, ở trên người của ngươi!"

Dưới ánh mắt chờ đợi của các đại năng ở Đế Vương nhất tộc, khí tức trên người Đế Thiên Thu càng ngày càng kinh khủng!

Chỉ thấy hắn đứng lơ lửng trên không, tiên huy kim sắc chiếu rọi cổ kim!

"Một đời trước! Ta trùng kích Hỗn Nguyên thất bại, bị ép dùng bí pháp trọng sinh, tiếp nhận thống khổ linh hồn bị tách rời!"

"Một đời này, tàn hồn của ta đã tề tựu, càng muốn dựa vào sức mạnh của một đời này, đạt được Đế Vương thể đại thành, đạt được vị trí Hỗn Nguyên chí cao vô thượng nhất từ xưa đến nay! !"

Ánh mắt Đế Thiên Thu vô cùng kiên định.

Hắn tin tưởng, nếu một đời này mình có Đế Vương thể đại thành, nhất định sẽ không thất bại khi trùng kích Hỗn Nguyên như ở kiếp trước!

"Phá cho ta! ! !"

Đế Thiên Thu thét dài một tiếng, đế vương chi khí kinh khủng tiết ra, một đạo gông xiềng cuối cùng trói buộc hư ảnh đế vương kia, vang lên tiếng nổ tung! !

Đùng! !

Gông xiềng nổ tung, Đế Vương thể đại thành chiêu ra tiên huy vô tận!

Toàn bộ người của Đế Vương nhất tộc vì thế mà chấn động, cảm thấy huyết mạch trong người đang rung động, ăn mừng đế vương xuất thế!

"Quá tốt rồi!"

"Đế Thiên Thu thành công, ha ha ha, đây chính là Đế Vương thể đại thành, Đế Vương nhất tộc ta trấn áp một đời này, đã là chuyện ở trong tầm tay!"

Đế Vương nhất tộc vô cùng hưng phấn.

Sắc mặt của mấy Vương tộc còn lại thì không dễ nhìn lắm.

Đế Vương nhất tộc vốn là Cổ Vương tộc, vô cùng cường thế, hiện tại lại có thêm một Đế Vương thể đại thành, chờ sau khi Đế Thiên Thu trưởng thành, đối phương nhất định sẽ hành sự càng thêm không kiêng nể gì cả.

Khi đó, làm sao còn có những ngày an nhàn cho bọn họ?

Nhất là Bá Vương nhất tộc.

Hai đại chủng tộc này, cho tới nay đều là đối đầu tới chết, tranh đoạt không nghỉ.

Hiện tại, Đế Vương nhất tộc xuất hiện một bộ Đế Vương thể đại thành, đả kích đối với Bá Vương nhất tộc, không thể bảo là không lớn.

"Không được, nhất định phải mau chóng tìm ra Bá Vương thể đại thành hiện thế không lâu trước đó, chỉ có hắn, mới có thể chống lại Đế Vương thể đại thành này!"

Chương 1738: Thiên Kiếm đúng là Bá Vương thể đại thành, Bá Vương Chi Mâu

Đế Vương thể đại thành hiện thế, rung động toàn trường! !

Tất cả mọi người nhìn Đế Thiên Thu, hít vào một ngụm khí lạnh, như thấy được nhân vật trong truyền thuyết.

Mà trên thực tế, loại tồn tại Đế Vương thể đại thành này, đối với bọn họ mà nói cũng không khác nào truyền thuyết, đều là tồn tại khó có thể với tới.

"Ông trời ơi, Đế Vương thể đại thành, chuyện này là sự thật sao? !"

"Ta hoài nghi có phải ta đang nằm mơ hay không?"

"Trời ạ, Đế Vương thể đại thành trong truyền thuyết, bày ở trước mặt của ta..."

"Ta nghe nói trước đó không lâu có một bộ Bá Vương thể đại thành hiện thế, hiện tại lại có một bộ Đế Vương thể đại thành, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với thời đại này vậy? !"

"Chẳng lẽ đây chính là... Đại tranh chi thế trong truyền thuyết?"

Mọi người nghị luận ầm ĩ, nhìn Đế Thiên Thu đứng lơ lửng trên không kia, trong mắt mang theo rung động thật sâu.

Cho dù là yêu nghiệt ở mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần, như mấy người Ô Thiên Minh, Long Thủy Tinh cũng cảm nhận được một luồng áp lực vô cùng kinh khủng đến từ trên người Đế Thiên Thu!

"Đế Vương thể đại thành, quả thật rất kinh khủng!"

"Ở trước mặt hắn, cho dù chúng ta liên thủ, chỉ sợ cũng không cản được mấy chiêu!"

Bọn người Ô Thiên Minh có chút kinh sợ nghĩ đến.

Mà Đế Thiên Thu thì ở trên cao nhìn xuống, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Sở Cuồng Nhân: "Thiên Kiếm, tận thế của ngươi đến rồi."

Giọng nói của hắn vô cùng lạnh lùng, giống như đế vương đang thẩm vấn thần tử.

Chỉ thấy hắn giơ cao tay phải lên, tiện tay điểm về phía Sở Cuồng Nhân, vừa ra tay, chính là Đế Vương Tù Thiên Chỉ, đây là chiêu thức mà Thần Vương lưu lại ở nơi này!

Sức mạnh, còn mạnh hơn mấy lần so với vừa rồi!

Sức mạnh kinh khủng, phong tỏa hư không thiên địa, khiến Sở Cuồng Nhân không thể không lui lại! !

Khi một tiếng nổ kịch liệt vang lên, toàn bộ Thần Vương khanh ầm ầm nổ tung, bụi mù cuồn cuộn bao phủ ra.

"Thiên Kiếm bại sao? !"

"Uy lực như vậy, có lẽ Thiên Kiếm cũng rất khó là đối thủ!"

"Đúng vậy, dù nói thế nào, đây cũng là một kích của Đế Vương thể đại thành, lại thêm hiện tại, tu vi của Đế Thiên Thu cũng đạt tới cảnh giới ngũ khí."

"Thiên Kiếm, rốt cuộc cũng không phải đối thủ của đế vương sao?"

Mọi người gắt gao nhìn chằm chằm nơi cự chỉ rơi xuống.

Dưới cái nhìn của bọn họ, đối mặt với một kích kinh khủng như thế, cho dù là Sở Cuồng Nhân cũng sẽ cửu tử nhất sinh.

Nhưng khi bụi mù tán đi.

Xuất hiện ở trước mặt bọn họ, vẫn là Sở Cuồng Nhân mặc một bộ bạch y, lông tóc không hao tổn như cũ!

Toàn thân của hắn có kiếm khí lưu chuyển, giống như từng tầng từng tầng kết giới không thể phá vỡ, dần dần tan rã sức mạnh của một chỉ vừa rồi.

"Hắn không có việc gì!"

"Nhưng chuyện này thì như thế nào, một chỉ cũng vừa rồi cũng không phải là toàn lực của Đế Thiên Thu, Đế Vương thể đại thành mà hiện nay Đế Thiên Thu nắm giữ còn kinh khủng hơn so với trước đó, Thiên Kiếm không phải là đối thủ."

Tuy Sở Cuồng Nhân không tổn hao lông tóc gì, mọi người vô cùng kinh ngạc.

Nhưng uy danh của Đế Vương thể đại thành quá lớn, ở trong lịch sử của vũ trụ Thiên Nguyên, loại tồn tại này, ít nhất đều có thể trấn áp một thời đại!

"Há, Thiên Kiếm, có thể tiếp được một chỉ này của ta, năng lực của ngươi, quả thật làm cho người ta tán thưởng, nhưng vừa rồi cũng chỉ là một nửa sức mạnh của ta mà thôi."

Đế Thiên Thu đứng chắp tay, thản nhiên nói: "Ta có thể cho ngươi một cơ hội, thần phục Đế Vương nhất tộc, từ nay về sau, địa vị ở bên trong Đế Vương nhất tộc, gần như chỉ ở dưới ta!"

Nghe nói như thế, nếu đổi thành những người khác, tuyệt đối vô cùng động tâm.

Cho dù là một số thiên kiêu yêu nghiệt, cũng vô cùng muốn đi theo Đế Vương thể đại thành, giống như Lăng Phi muốn đi theo Sở Cuồng Nhân.

"Đế Vương nhất tộc, so với Thiên thì như thế nào?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Tương lai, Đế Vương nhất tộc được ta chỉ huy, tất nhiên trấn áp vạn tộc, đến lúc đó, Đế Vương nhất tộc chính là trời của vũ trụ Thiên Nguyên!"

Đế Thiên Thu tự tin nói.

Hắn nắm giữ Đế Vương thể đại thành, quả thật có tư cách nói ra lời này.

"Ha, mục tiêu của các ngươi, chỉ là trở thành trời mà thôi, nhưng Thiên Kiếm, lại cao hơn trời, sao ngươi có thể khiến Thiên Kiếm thần phục?"

Sở Cuồng Nhân ngạo nghễ đứng đó, bễ nghễ chi sắc, không chút nào đổi!

Vô Đạo trong tay, kiếm áp lạnh thấu xương bao phủ khắp nơi!

"Vậy thì đáng tiếc, không thể làm việc cho ta, thì Thiên Kiếm ngươi, sẽ chỉ là trở ngại!"

Đế Thiên Thu không cần phải nhiều lời nữa, chỉ thấy hắn đưa tay hội tụ tiên nguyên, một đế ấn vàng rực ngưng tụ ở trên không trung, trong đó có vô số phù văn lưu chuyển.

Chính là thần thông của Đế Vương thể, đế vương ấn!

Sức mạnh của một kích này, vô cùng kinh khủng, so với chiêu mà Đế Lưu Phương thi triển trước đó, không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Đế ấn bay lên không trung, giống như một mảnh thiên địa!

Còn chưa rơi xuống, uy áp đã làm mọi người có loại cảm giác muốn quỳ xuống dập đầu.

"Thiên Kiếm, để tỏ lòng kính trọng, ta sẽ dùng ấn này giết ngươi! !"

Đế Thiên Thu lạnh nhạt nói ra, bàn tay đè xuống, đế ấn to lớn cũng ầm ầm nện về phía Sở Cuồng Nhân!

Ngàn vạn quang hoa phun sức mạnh trào, đế ấn liên tục phá nát hư không!

Ở dưới uy áp này, Sở Cuồng Nhân ngạo nghễ đứng đó, sống lưng như kiếm, kiêu ngạo không giảm!

"Một bộ Đế Vương thể đại thành, liền khiến ngươi tự tin đến mức tự cho là có thể lật trời sao? Thật sự là ngu xuẩn!"

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Một cái chớp mắt tiếp theo, một luồng khí tức có khí thế mênh mông từ trên người hắn gào thét tuôn ra!

Sức mạnh kinh khủng kia, trực tiếp khiến khắp nơi dưới chân mọi người điên cuồng chấn động, bá khí không gì sánh kịp, rung động ở trong gầm trời!

Trong tinh không, đồng tử của vô số đại năng đột nhiên co rụt lại.

Nhất là người của Bá Vương nhất tộc, mặt mũi cũng tràn đầy vẻ thật không thể tin được: "Chuyện này, đây là... Thương Thiên Bá Vương Thể! ! !"

Đùng! !

Bá khí trước đây chưa từng gặp, lấy Sở Cuồng Nhân làm trung tâm khuếch tán ra.

Hắn đưa tay ra, khí huyết màu đỏ tím dung nhập ngàn vạn phù văn phun ra ngoài, dung hợp thành một thanh trường mâu màu đỏ tím ở trong lòng bàn tay hắn!

Phía trên trường mâu, kéo theo phong vũ lôi điện, sức mạnh sinh tử âm dương!

Còn có một luồng bá tuyệt chi ý!

"Thần thông của Bá Vương thể, Bá Vương Chi Mâu! !"

Nơi xa, giọng điệu của Hướng Thiên Thương mang theo một tia khiếp sợ.

Hắn cũng có Bá Vương Chi Mâu, nhưng Bá Vương Chi Mâu mà Sở Cuồng Nhân hiện đang thi triển còn cường đại hơn so với hắn một cấp bậc! !

Phải biết, hắn là yêu nghiệt cường đại nhất hiện tại của Bá Vương nhất tộc!

Hiện tại, lại có người có được Bá Vương thể còn kinh khủng hơn so với hắn? !

"Chẳng lẽ..."

Hướng Thiên Thương nghĩ tới điều gì đó, nhìn Sở Cuồng Nhân, không thể tin được.

"Đi!"

Sở Cuồng Nhân bắn Bá Vương Chi Mâu trong tay ra!

Ầm! !

Bá Vương Chi Mâu giống như một tia chớp bắn ra, xé rách bầu trời, hung hăng đập vào phía trên đế vương ấn.

Đế vương ấn, Bá Vương mâu!

Hai đạo thần thông ầm ầm va chạm, sức mạnh kinh khủng gây ra một cơn bão năng lượng ngay tại chỗ!

Hai người Sở Cuồng Nhân, Đế Thiên Thu đứng mũi chịu sào!

Sở Cuồng Nhân lấy kiếm làm trụ, kiếm khí phun trào, khí huyết phun trào, ngăn cách trùng kích kia ở bên ngoài, nhìn lại Đế Thiên Thu, thì bị đẩy lui vài dặm!

Sau khi cơn bão năng lượng dần dần tiêu tán, mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ không thể tin được nồng đậm.

Vừa rồi là cái gì?

Bá Vương thể? !

Mà còn là, Bá Vương thể cực kỳ kinh khủng? !

"Ông trời ơi, Thiên Kiếm không phải người của Kiếm Linh nhất tộc sao? Tại sao có thể có Bá Vương thể?"

"Chẳng lẽ trên người hắn còn có huyết mạch của Bá Vương nhất tộc?"

"Chuyện này không phải là không thể, tộc nhân của Bá Vương nhất tộc phân tán khắp vũ trụ, có huyết mạch ở khắp nơi, Thiên Kiếm có thể là hỗn huyết cũng khó nói."

"Trước đó không lâu không phải có một bộ Bá Vương thể đại thành thức tỉnh sao? Hiện tại xem ra, đó chính là Thiên Kiếm!"

Thiên Kiếm, là Bá Vương thể đại thành!

Tin tức này, nhanh chóng làm cho cả Thiên Nguyên cổ tinh nổ tung, nghị luận ầm ĩ.

Ngay cả những đại năng trong tinh không kia, cũng đầu váng mắt hoa.

Chương 1739: Đế Bá chi tranh, Đế Vương thể đại thành bại, Thần Vương phẫn nộ

Bá Vương thể đại thành hiện thế, đúng là Thiên Kiếm!

Tin tức này, trực tiếp làm cả đám choáng đầu hoa mắt, ngay cả Kiếm Thần Vương của Kiếm Linh nhất tộc cũng bị hù dọa.

"Thiên Kiếm lại có Bá Vương thể đại thành?"

Kiếm Thần Vương có chút mơ hồ, tin tức này, khiến hắn vô cùng hoảng hốt, nhưng ngay sau đó, tâm tư của hắn cũng bắt đầu linh hoạt lại.

Đế Vương nhất tộc, Bá Vương nhất tộc ân oán...

Bá Vương thể đại thành là Thiên Kiếm...

Kiếm Linh nhất tộc có thể được kiếm chỗ tốt gì từ bên trong đó?

Các loại kế kế hoạch, liên tục lóe qua trong đầu Kiếm Thần Vương, trên mặt lập tức lộ ra một nụ cười, tiếp tục chú ý chiến cục của Thần Vương khanh!

Sắc mặt Đế Thiên Thu có chút khó coi.

Vốn dĩ, hắn đã hoàn toàn đánh vỡ mười đạo gông xiềng của Đế

Vương thể, tự nhận là dựa vào Đế Vương thể đại thành cộng thêm tu vi cảnh giới ngũ khí, sẽ đủ để nghiền ép Thiên Kiếm.

Không nghĩ tới, đối phương lại là Bá Vương thể đại thành!

Là địch nhân vốn có của Đế Vương thể đại thành!

"Thiên Kiếm, quả thật ngươi đã mang đến cho ta kinh hỉ liên tục, ngươi đã là Bá Vương thể đại thành, vậy thì càng không thể để ngươi sống nữa!"

Đế Thiên Thu lạnh giọng nói ra.

Đế Vương Hoa Cái hiện lên trên đầu của hắn, nở rộ ra tươi sáng tiên huy.

Mà Sở Cuồng Nhân, cũng đưa tay ra, giữa thiên địa truyền đến từng đợt tiếng trống chiến trận, phía sau lưng hắn, dường như có thiên quân vạn mã hiện ra, sát phạt chi khí vô biên, tràn ngập khắp nơi!

Đế Vương thể có Đế Vương Hoa Cái, Bá Vương thể cũng có bá vương quân trận!

"Đế Vương Ấn!"

Đế Thiên Thu lại thi triển thần thông của Đế Vương thể lần nữa, được Đế Vương Hoa Cái gia tăng, uy thế của đại ấn kia cuồn cuộn, từ trên trời giáng xuống!

Sở Cuồng Nhân lại ngưng tụ Bá Vương trường mâu, ầm ầm vung ra!

Cực chiêu va chạm, Đế Vương đối Bá Vương!

Hai người không ai nhường ai, ở phía sau bọn họ, dường như hiện ra hai hư ảnh đế vương, Bá Vương!

Một người đầu đội mũ miện, mặc đế bào kim sắc, ánh mắt bễ nghễ, cao cao tại thượng!

Một người tay cầm trường mâu, mặc trên người chiến giáp dữ tợn, kiệt ngao bất thuần, bá tuyệt đương đại!

Bá Vương thể đại thành và Đế Vương thể đại thành, đồng thời xuất hiện ở một thời đại, đây là chuyện vô cùng hiếm thấy, nhưng không hề nghi ngờ, hai thứ này, chính là địch nhân vốn có!

Một trận chiến này, không thể tránh được!

Trận chiến hiếm thấy này, khiến cho không ít người vội vàng lấy ra các loại Tiên Khí, vận chuyển các loại pháp môn, ghi chép lại.

Đùng!

Hư không nổ tung bởi vì trùng kích của song vương!

Đế Thiên Thu tiến tới một bước, tiến vào hư không, mà Sở Cuồng Nhân cũng không nhường một bước nào, bước vào trong đó!

Bên trong hư không, có năng lượng cuồng bạo liên tục nổ tung!

Mọi người chỉ thấy vùng thế giới này như chiếc gương, không ngừng nổ tung, vết nứt không gian, hiện đầy cả mảnh trời hư không.

"Đế Vương thể đại thành, Bá Vương thể đại thành, một trận chiến này, cổ kim hiếm có!"

Hướng Thiên Thương nói ra, trong mắt của hắn lưu chuyển lên quang mang đỏ tía, xuyên thấu hư không, nhìn trận chiến của Sở Cuồng Nhân và Đế Thiên Thu, dường như trên người có chiến ý lưu chuyển ra.

"Ngươi muốn xuất thủ sao?"

Phong Khinh Ngọc nhìn đối phương một chút, nói ra.

Sở Cuồng Nhân là Bá Vương thể đại thành, tin tức này quá kinh người, Bá Vương nhất tộc không có khả năng không hề làm gì, nếu Hướng Thiên Thương xuất thủ, cũng hợp tình hợp lý.

"Không, trận chiến Đế Bá chi tranh này, không người nào được phép nhúng tay!"

Hướng Thiên Thương nói ra.

Đế Vương thể, Bá Vương thể luôn luôn tranh đấu không ngừng, ai mạnh ai yếu, vẫn không có một kết luận nào được đưa ra.

Mà trận Đế Bá chi tranh này, có ý nghĩa phi phàm.

Người nào thắng, đều có tác dụng cổ vũ to lớn đối với nhất tộc đại biểu cho thể chất này!

"Tỷ tỷ, Đế Thiên Thu kia ngoại trừ có Đế Vương thể đại thành, còn là một cái đại năng trọng sinh, lần này, Thiên Kiếm có thể bị nguy hiểm hay không?"

Phong Tình Tuyết vẫn còn có chút lo lắng.

"Tin tưởng Thiên Kiếm đi."

Phong Khinh Ngọc cười nhạt nói.

Thời đại này, người nào mà không phải một đại năng trọng sinh chứ?

Ở trong mắt Phong Khinh Ngọc, Sở Cuồng Nhân kiếp trước chưa hẳn yếu hơn Đế Thiên Thu.

Đùng, đùng, đùng! !

Loạn lưu năng lượng cuồng bạo điên cuồng tàn phá bừa bãi trong hư không.

Đế vương chi khí và Bá Vương chi khí đụng vào nhau, ánh sáng màu đỏ tím và màu vàng óng bao phủ bầu trời của Thiên Nguyên cổ tinh.

Từng viên từng viên phù văn cổ xưa chiếu rọi ra, mỗi loại thần thông cường đại được thi triển liên tục!

Đế Bá chi tranh, khí thế hừng hực!

"Đế Vương Tù Thiên Chỉ! !"

Đế Thiên Thu điểm một chỉ ra, cự chỉ vàng rực được thi triển lần nữa!

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, Vô Đạo trong tay chém xuống: "Kiếm, bá lâm! !"

Bá lâm chi kiếm, bá đạo tuyệt luân!

Đây không chỉ là Trụ Chi Kiếm, mà còn là một kiếm dung hợp với bá khí của Bá Vương thể, uy lực dồi dào tuyệt luân!

Kiếm khí và chỉ kình ầm ầm nổ tung, cả mảnh hư không rung chuyển không thôi!

Sức mạnh này, trực tiếp lan tràn tới tinh không, liên tục đánh nát từng hành tinh xung quanh!

"Thiên mệnh lúc này, ta chính là Đế Vương của tất cả!"

Đế Thiên Thu lớn tiếng nói, Đế Vương khí vô tận phun trào, vô số phù văn phía trên Đế Vương Hoa Cái loé lên một hơi: "Đế vương pháp chỉ! !"

Hắn thúc giục đế vương chi khí, dung hợp với khí tức Thần Vương còn sót lại bên trong Thần Vương khanh, thi triển ra thần thông mạnh nhất của Đế Vương thể!

Chỉ thấy vô số phù văn màu vàng như ngân hà vờn quanh, hóa thành một pháp chỉ to lớn, từ trên trời giáng xuống!

Một viên phù văn, ẩn chứa sức mạnh giết chết một Đại La!

Ngàn vạn phù văn, chính là ngàn vạn luồng sức mạnh giết chết Đại La, sức mạnh này cường đại đến mức, đủ để khiến một tinh hệ tan vỡ!

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, bất động như núi.

Bá khí ngang tuyệt, kiếm ý ngút trời!

"Thiên mệnh Đế Vương? Cũng phải khuất phục ở dưới chân Thiên Ngoại Chi Thiên!"

Hắn giơ cao Vô Đạo, thúc giục khí tức của Bá Vương thể đại thành đến cực hạn, cũng thúc giục thần thông mạnh nhất của Bá Vương thể.

"Bá Vương chiến thiên hạ! !"

Đùng! !

Khí huyết màu đỏ tím khuếch tán ra, kéo theo từng viên từng viên phù văn màu đỏ tím, giống như sóng lớn vỗ bờ, liên tục phá nát các hành tinh!

Ở trong đó, còn ẩn chứa một luồng tự cường vô địch Đại La ý!

Khí huyết đỏ tía và phù văn bên trong Đế Vương pháp chỉ liên tục va chạm, giống như từng hành tinh va chạm, tạo thành từng đoá từng đoá pháo hoa nổ tung trong tinh không!

Tất cả tu sĩ phía trên Thiên Nguyên cổ tinh nhìn trận chiến kinh thiên động địa này, không khỏi chấn động không gì sánh nổi.

Cho dù là tồn tại ở mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần, cũng biết ở trước mặt luồng năng lượng này, cũng có một loại cảm giác bản thân vô cùng nhỏ bé.

Lúc này.

Sau trùng kích vô tận kia, Sở Cuồng Nhân, Đế Thiên Thu đều bị đẩy lui!

Nhưng khác biệt chính là, khí tức của Đế Thiên Thu uể oải, trên người cũng chịu không ít thương tổn.

Xem xét lại Sở Cuồng Nhân, tuy khí tức của hắn cũng có chút uể oải, nhưng không có thương thế gì, không biết tốt hơn gấp bao nhiêu lần so với Đế Thiên Thu.

"Rốt cuộc ngươi cũng chỉ ở dưới Thiên mà thôi!"

Sở Cuồng Nhân giơ cao Vô Đạo trong tay, một đạo kiếm ảnh cự đại bay lên không trung.

Đế Thiên Thu bị kiếm ảnh chém trúng, tuy có đế vương chi khí hộ thể, nhưng cả thân thể vẫn bị chém ra một đạo kiếm ngân cự đại như cũ, không ngừng chảy máu!

Đệ nhất trên bảng Thiên Thần, Đế Vương thể đại thành, bại! !

Đế vương chi huyết vẩy khắp tinh không!

Ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân muốn hạ sát thủ, nơi xa truyền tới một giọng nói phẫn nộ: "Thiên Kiếm, dừng tay! !"

Đùng! !

Một luồng sát ý kinh khủng vô biên, khóa chặt hắn!

Lần này, không phải Đại La đại viên mãn nào cả, mà chính là một vị... Thần Vương! !

Người của Đế Vương nhất tộc ngồi không yên!

Một Đế Vương thể đại thành, sao Đế Vương nhất tộc có thể ngồi nhìn hắn ngã xuống? !

Sở Cuồng Nhân bị sát ý của Thần Vương khoá chặt, xuất thủ chậm một cái chớp mắt, mà Đế Thiên Thu cũng mượn cơ hội này, trốn ra xa mấy trăm vạn dặm, rời xa Sở Cuồng Nhân.

"Hừ, vậy mà Thần Vương lại xuất động, Đế Vương nhất tộc, các ngươi muốn lấy lớn hiếp nhỏ sao? !"

Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Ngay sau đó, chính là một kiếm ý ngút trời lướt đến từ khoảng cách không biết bao nhiêu tinh hệ.

Là Kiếm Thần Vương nổi giận!

Chương 1740: Thần Vương giận dỗi, các đại Thần Vương lên tiếng, quản thúc lẫn nhau

Thần Vương thịnh nộ, kinh khủng tuyệt luân!

Mọi người chỉ cảm thấy chòm sao đang run rẩy, bầu trời như muốn sụp đổ.

Sau khi vị Thần Vương của Đế Vương nhất tộc kia cảm giác được khí tức của Kiếm Thần Vương, đồng tử hơi hơi co rụt lại, tiếp đó, dùng giọng điệu lạnh lùng nói: "Kiếm Thần Vương, ngươi muốn che chở Thiên Kiếm sao?"

"Thế nào, Thiên Kiếm chính là người của Kiếm Linh nhất tộc ta, ta che chở hắn thì có lỗi sao?"

"Hừ, Kiếm Thần Vương, nghĩ rõ ràng hậu quả khi Kiếm Linh nhất tộc khai chiến với Đế Vương nhất tộc!" Thần Vương của Đế Vương nhất tộc lạnh giọng nói ra.

Không chỉ có hắn.

Bên trong Đạo Vương nhất tộc, cũng có một luồng ý niệm Thần Vương bạo phát: "Thiên Kiếm chém giết yêu nghiệt tộc ta, món nợ này, không có khả năng tuỳ tiện bỏ qua!"

Còn có Thần Vương của Thần Cơ nhất tộc: "Kiếm Linh nhất tộc, lần này Thiên Kiếm quá phận rồi."

"Mối thù của Trọc Minh, không thể cứ bỏ qua như vậy!"

Thần Vương của Tà Nhãn nhất tộc, cũng lên tiếng theo.

Lần này, Sở Cuồng Nhân thật sự chém giết quá nhiều yêu nghiệt, mà mỗi một người đều là yêu nghiệt đỉnh phong tiếng tăm lừng lẫy.

Mạc Vô Kỵ, Quý Phi Vân, Trọc Minh, Liễu Xuyên Tinh vân vân, ai mà không phải tồn tại ở mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần?

Nhưng bây giờ, những người này đều chết trong tay Sở Cuồng Nhân.

Thần Vương của những Vương tộc này còn có thể ngồi được vững mới lạ, cũng may bản thể của bọn họ không ở Thiên Nguyên cổ tinh, nếu không thì, chỉ sợ đã sớm động thủ với Sở Cuồng Nhân.

Ý niệm Thần Vương giao hội trong tinh không.

Một luồng sát ý lạnh lẽo, bao phủ Sở Cuồng Nhân, lần này, có thể nói là hắn đắc tội không ít Vương tộc.

Nhưng mà, hắn đứng lơ lửng trên không, lại một bộ bình chân như vại.

Khi sát ý của Thần Vương kia rơi ở trên người hắn, căn bản không thể làm hắn động dung, hắn thật sự quá bình tĩnh.

Không ít người nhìn thấy, đều âm thầm líu lưỡi.

Không nói những chuyện khác, chỉ với phần tính cách này, thì ở trong một đời trẻ tuổi, không có mấy người có thể vượt qua.

Thử hỏi, ai có thể bình chân như vại thế này dưới sát ý của chúng Thần Vương?

"Thiên Kiếm, ngươi tự sát đi, như thế, có thể bảo toàn Kiếm Linh nhất tộc!"

Thần Vương của Đế Vương nhất tộc từ tốn nói.

Hắn đang dùng an nguy của Kiếm Linh nhất tộc để uy hiếp Sở Cuồng Nhân, nhưng đáng tiếc, chuyện này không có tác dụng.

"Tự sát? Đầu óc của ngươi bị nước vào sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn hư không, con ngươi lạnh nhạt kia như muốn thông qua tinh không vô tận, nhìn về phía Thần Vương của Đế Vương nhất tộc: "Yêu nghiệt của các ngươi đến vây giết Thiên, bọn họ tài nghệ không bằng người, tự tìm đường chết, Thiên có tội gì? Xem ra sống quá lâu, không có nghĩa là nhìn thấu, sự ngu muội của ngươi, khiến Thiên mở rộng tầm mắt!"

Hắn, không hề che giấu, châm chọc đến mức khiến sắc mặt của rất nhiều Thần Vương cực kỳ khó coi.

"Thiên Kiếm, ngươi quá làm càn!"

"Một tiểu bối tuổi trẻ, cũng dám cuồng ngạo như vậy, ngươi thật sự không để chúng ta vào mắt sao? !"

"Ta muốn giết ngươi, là chuyện dễ như trở bàn tay!"

"Đúng vậy, Đại La nho nhỏ, cũng dám chống đối Thần Vương, quả thật là không biết sống chết! !"

Một luồng rồi tiếp một luồng ý niệm Thần Vương liên tục vọt tới, sát ý ngày càng mạnh hơn!

Sở Cuồng Nhân không hề để ở trong lòng, đứng chắp tay, bá tuyệt chi khí, kiếm ý ngạo nghễ vờn quanh: "Nếu muốn tương sát, Thiên, lúc nào cũng đợi!"

"Cái gì? ! !"

Nghe được lời của Sở Cuồng Nhân, tất cả mọi người mơ hồ.

Chuyện này không khỏi cũng quá trớn rồi đi! !

Thân là Đại La, trực tiếp khiêu khích Thần Vương, nếu đối phương thật sự liều lĩnh xuất thủ, một Đại La như ngươi, làm sao sống sót? !

"Thật can đảm! !"

"Thiên Kiếm, ngươi có tin hiện tại ta liền có thể vượt qua tinh hệ, đến đây trảm ngươi hay không! !"

Thần Vương của Đế Vương nhất tộc giận dữ hét lên.

"Ngươi dám! ! !"

Lúc này, một tiếng quát lớn bỗng nhiên vang vọng ở trong gầm trời, bá tuyệt chi ý, tràn ngập tinh không.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân hơi hơi lóe lên.

Hắn biết, núi dựa của mình đến rồi!

"Là Thần Vương của Bá Vương nhất tộc!"

"Quả nhiên bọn họ cũng ngồi không yên."

Ý niệm của Thần Vương đến từ Bá Vương nhất tộc xuất hiện trong nháy mắt, chúng Thần Vương cũng không quá kinh ngạc.

Chỉ nghe Thần Vương của Bá Vương nhất tộc tiếp tục nói: "Một đám gia hỏa không biết xấu hổ, ở chỗ này khi dễ một tiểu bối tuổi trẻ, nên đến Bá Vương nhất tộc ta, lão tử sẽ dạy các ngươi làm người!"

"Đúng vậy, tuy Kiếm Linh nhất tộc ta không phải Cổ Vương tộc gì, nhưng cũng không phải là nơi mặc người ức hiếp, các ngươi ai dám ra tay với Thiên Kiếm, ta với các ngươi không chết không thôi!"

Kiếm Thần Vương cũng lên tiếng.

Không chỉ có hắn, Tinh Hà Thần Vương cũng phụ họa một câu.

Hiện tại, Kiếm Linh nhất tộc có thêm một Tinh Hà Thần Vương, thực lực tăng cao một mảng lớn, nên phân lượng khi lên tiếng cũng không giống như trước, một số Vương tộc vẫn vô cùng e dè.

Chớ nói chi là, còn có một Bá Vương nhất tộc còn mạnh mẽ hơn!

"Xưa nay Phong tộc ta và Kiếm Linh nhất tộc có giao hảo, nếu như đối đầu, Phong tộc ta cũng không nhìn được."

Lại có một Thần Vương nói chuyện.

Là Thần Vương của Phong tộc.

Hắn lên tiếng, khiến Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

Tuy nói Phong tộc và Kiếm Linh nhất tộc có giao hảo, nhưng dưới loại tình huống này, có thể nói chuyện vì hắn, vẫn thật không dể dàng.

Kiếm Thần Vương đã nói gì đó với đối phương sao?

"Ha, Thiên Kiếm chính là bằng hữu của ta, chư vị cho ta mặt mũi, hôm nay coi như xong được chứ?"

Lúc này, một tiếng cười khẽ vang lên.

Một ý niệm Thần Vương có chút xa lạ đối với mọi người đột nhiên xuất hiện.

Nhưng Thần Vương của Đạo Vương nhất tộc lại vô cùng quen thuộc với ý niệm này: "Là ngươi, Thần La đạo! ! Vì sao ngươi lại nhúng tay vào sự kiện này!"

Luồng ý niệm Thần Vương này, chính là Thần La đạo bên trong 36 lộ đạo tặc ở vũ trụ Thiên Nguyên!

Cũng được mệnh danh là tồn tại đế vương trong đám đạo tặc!

Chuyên đối nghịch với Đạo Vương nhất tộc, là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Đạo Vương nhất tộc!

"Ta nói, Thiên Kiếm là bằng hữu ta."

Sở Cuồng Nhân nghe nói như thế, âm thầm liếc một cái.

Hắn và Thần La đạo này ngay cả mặt cũng chưa thấy qua, tại sao lại trở thành bằng hữu?

Nhưng mà, hắn biết lần này đối phương lên tiếng giúp mình, là có hai nguyên nhân, một là chỉ muốn đối nghịch với Đạo Vương nhất tộc, hai chính là ngày xưa hắn từng giao dịch với thủ hạ Hạ Lâu Lưỡng Nghi của đối phương, có khả năng cũng bởi vì chuyện này, cộng thêm mình và Đạo Vương nhất tộc có thù, cho nên đối phương muốn lôi kéo mình.

Dù sao, địch nhân của địch nhân thì là bằng hữu.

Thần La đạo lên tiếng, khiến rất nhiều người vô cùng ngoài ý muốn.

Nhất là Đạo Vương nhất tộc, sắc mặt đã đen kịt.

"Thần La đạo, ngươi muốn đối nghịch với chúng ta!"

"Đừng dát vàng lên mặt mũi của ngươi, ngươi có tư cách gì đại biểu chó chư vị Thần Vương ở nơi này?"

Thần La đạo từ tốn nói.

Thần Vương của Đạo Vương nhất tộc bị dỗi đến mức không còn cách nào khác, trên thực tế, quả thật hắn cũng không đại biểu được.

"Hôm nay lão tử liền nói ra suy nghĩ của mình, từ nay sau khi, Thiên Kiếm chính là minh hữu của Bá Vương nhất tộc, ai dám động đến hắn, đừng trách lão tử tự mình lên cửa!"

Thần Vương của Bá Vương nhất tộc lên tiếng lần nữa, nói ra.

Khi mấy đại Vương tộc còn có Thần La đạo lên tiếng, mấy Thần Vương còn lại đều trầm mặc.

Không phải bọn họ liên hợp thì đấu không lại Bá Vương nhất tộc, Kiếm Linh nhất tộc, mà vì chuyện này liên quan đến quá nhiều thứ.

Không nói căn cơ của Bá Vương nhất tộc, Kiếm Linh nhất tộc, Phong tộc.

Những Vương tộc muốn nhằm vào Sở Cuồng Nhân, cũng không có khả năng tùy tiện liên hợp.

Các đại Vương tộc, đều lục đục với nhau, không thể tuỳ tiện liên thủ.

Hơn nữa hiện tại, Đế Vương nhất tộc lại sinh ra một Đế Vương thể đại thành, đợi trưởng thành thên một thời gian, không ai có thể quản thúc Đế Vương thể đại thành, bọn họ nên làm cái gì?

Giết Sở Cuồng Nhân, không có Bá Vương thể đại thành quản thúc, sau khi Đế Thiên Thu trưởng thành, một tộc thống trị.

Kẻ được lợi lớn nhất trong đó, chính là Đế Vương nhất tộc.

Bởi vì hiểu rõ chuyện này, nên mọi người mới không có thật sự vạch mặt.

Bọn họ cần Sở Cuồng Nhân, quản thúc Đế Thiên Thu.

Hoặc là cả hai đều không tồn tại, hoặc là đều tồn tại để quản thúc lẫn nhau.

Chương 1741: Xích Long Ảnh không cam lòng, Tà Long Chủy, Phệ Huyết Ma Long Quyết

"Hừ, Thiên Kiếm, cứng quá dễ gãy, ngươi tự giải quyết cho tốt đi!"

"Phong mang tất lộ, hại người hại mình!"

"Bá Vương nhất tộc, ngươi cho rằng Thiên Kiếm có Thương Thiên Bá Vương Thể, liền có thể cho các ngươi sai sử sao? Các ngươi quá ngây thơ rồi, hắn chính là một dị số không bị khống chế!"

"Thiên Kiếm, ngươi cho rằng ngươi thật sự có thể che lấp bầu trời sai sao? Ta ngồi đợi ngươi rơi xuống như một hạt bụi!"

Sau khi ý niệm của nhóm Thần Vương nói mấy câu cay nhiệt xong liền rời đi.

Đối với Thiên Kiếm, bọn họ tạm thời không có biện pháp để chống lại, làm Thần Vương, bọn họ có rất nhiều lo lắng, không thể tùy tiện ra tay.

Hi vọng duy nhất, chính là có thiên kiêu ngang cấp xuất hiện, chống lại đối phương.

Đế Thiên Thu là một trong số đó.

Nhưng hắn thua ở trong tay Sở Cuồng Nhân, chứng minh năng lực của hắn còn chưa đủ.

Nhưng Đế Vương thể đại thành cũng không phải là đối thủ của Thiên Kiếm, bọn họ còn có thể đi tìm thiên kiêu yêu nghiệt nào nữa đây?

"Một người không đủ, vậy thì một đám!"

"Đúng vậy, xếp hạng trên bảng Thiên Thần, chỉ là yêu nghiệt đã xuất thế, những yêu nghiệt ngủ say kia, còn chưa được xếp vào trong đó."

"Thời đại này, Đế Vương thể đại thành, Bá Vương thể đại thành liên tiếp xuất hiện, có thể thấy được lời đồn thất tinh liên châu, cửu vương quy vị, rất có thể sẽ ứng nghiệm ở đời này, yêu nghiệt ngủ say, đại năng chuyển thế, tồn tại mưu đồ rất nhiều năm vì cửu vương, cũng nên xuất hiện rồi."

"Thiên Kiếm tuy mạnh, nhưng con đường vô địch, há lại dễ dàng?"

Chúng Thần Vương tâm tư dị biệt, mỗi người rời đi.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, cũng không để ý, nhìn thoáng qua phương hướng Đế Thiên Thu rời đi, không tiếp tục để ý, quay người trở lại Thần Vương khanh.

Mấy người Hàn Long công tử cũng đã sớm rời đi, chỉ sợ Sở Cuồng Nhân trở về lại giết bọn họ.

Rất nhiều yêu nghiệt thiên kiêu còn lại, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo kinh thán.

Một trận chiến này, làm bọn họ quá rung động.

Nhiều yêu nghiệt trên bảng Thiên Thần như vậy xuất thủ, trong đó có hơn phân nửa đều là tồn tại ở mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần, lại bị một mình Sở Cuồng Nhân giết đến không còn mảnh giáp!

Thậm chí ngay cả Đế Thiên Thu đệ nhất trên bảng Thiên Thần, cũng bị đánh bại!

Trận chiến này, hoàn toàn xác lập uy danh vô địch của Sở Cuồng Nhân!

"Đệ nhất trên bảng Thiên Thần, phải đổi người rồi!"

"Thiên Kiếm chi uy, lại kinh khủng như vậy, từ nay về sau, hắn chính là đối tượng mà ta truy đuổi cả đời!"

"Ta tuyên bố, Thiên Kiếm chính là thần tượng của ta!"

"Cũng là thần tượng của ta..."

Đối mặt ánh mắt cuồng nhiệt của mọi người, Sở Cuồng Nhân cũng không có để ý quá nhiều, ném Vô Đạo trong tay ra ngoài, cắm về phía vỏ kiếm trong ngực Hàn Tinh Vũ.

"Đi thôi."

Khí tức của hắn đã hoàn toàn thu liễm, không có chút dao động tu vi nào.

Ngoại trừ khuôn mặt đẹp trai kinh thiên động địa kia, thì nhìn qua chỉ giống một người bình thường.

Không ai có thể nghĩ tới, một người như vậy lại vừa giết chết rất nhiều yêu nghiệt trên bảng Thiên Thần, còn công nhiên khiêu khích Thần Vương mà bình yên vô sự.

...

"Thiên Kiếm! !"

"Sỉ nhục mà hôm nay ngươi mang đến cho ta, một ngày nào đó, ta nhất định sẽ tự mình trả trở về!"

Phía trên một hành tinh cổ lão.

Đế Thiên Thu bỗng nhiên xuất hiện, lúc này, hắn có chút chật vật, nhìn qua thì giống một vị đế vương chán nản.

Sau trận chiến với Sở Cuồng Nhân, hắn bị thương không nhẹ.

Trước khi gặp phải Sở Cuồng Nhân, đánh chết hắn cũng không tin, ở thời này sẽ có người có thể đánh hắn bị thương tới loại tình trạng này, nhất là khi hắn hoàn toàn đánh vỡ gông xiềng của đại đạo, trở thành Đế Vương thể đại thành.

"Chẳng lẽ, hắn và Phong Khinh Ngọc còn có ta đều giống nhau, đều là đại năng trọng sinh sao?"

Dường như Đế Thiên Thu đoán được cái gì đó, thầm tự suy đoán nói ra.

Chuyện này không phải là không có khả năng.

Dù sao, hắn và Phong Khinh Ngọc đã có thể, không có đạo lý Sở Cuồng Nhân lại không được, hơn nữa nếu thật sự như vậy, cũng có thể nói rõ vì sao đối phương có chiến lực kinh khủng như thế.

"Không đúng, nếu như hắn là người trọng sinh giống như ta, vì sao trên người hắn, không có khí tức trọng sinh?"

Đế Thiên Thu cau mày nghĩ đến.

Trước khi hắn trùng sinh, chính là một Thần Vương vô thượng, sau khi trùng kích Hỗn Nguyên thất bại mới bị ép chia cắt linh hồn để trọng sinh.

So với Phong Khinh Ngọc kiếp trước, còn cường đại hơn nhiều.

Ngay cả hắn cũng không cảm nhận được khí tức trọng sinh trên người Sở Cuồng Nhân, chẳng lẽ đối phương là một đại năng còn kinh khủng hơn so với hắn hay sao?

Hỗn Nguyên?

Không có khả năng, tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên, gần như bất tử bất diệt, hơn nữa vô duyên vô cớ, vì sao muốn trọng sinh?

Vì cửu vương?

Cửu vương có cơ hội trùng kích Hỗn Nguyên, nên tất cả đại năng các lộ mới có thể mưu đồ ở thời đại cửu vương, không tiếc tất cả, tự chém tu vi trọng sinh.

Nhưng, Hỗn Nguyên đã là Hỗn Nguyên, bọn họ không cần vì cửu vương mà trọng sinh.

"Chẳng lẽ, là ta nghĩ nhiều rồi? Hắn không phải người trọng sinh, chỉ là một yêu nghiệt sinh ra ở thời đại này thôi sao? !"

Nếu thật là như thế, vậy thì quá kinh khủng!

Dạng yêu nghiệt này, không, quái vật, thành tựu trong tương lai của hắn sẽ đáng sợ đến cỡ nào, là chuyện khó có thể dự đoán!

"Mặc kệ, tóm lại vẫn nên khôi phục thương thế trước đã, sau đó mau chóng luyện hóa một số căn cơ ở kiếp trước, chỉ như thế mới có cơ hội chống lại Thiên Kiếm!"

Đế Thiên Thu âm thầm nghĩ tới.

Lần này tới Thiên Nguyên cổ tinh, ngoại trừ tu bổ hoàn chỉnh tàn hồn, quan trọng nhất chính là thu hồi một ít thứ mình đặt trên cổ tinh Thiên Nguyên ở kiếp trước.

Hiện tại, những vật kia đã được cầm về.

Ở trong đó, bao gồm một số tư nguyên tu hành còn có chí bảo của bản thân.

Có những thứ này ở đây, hắn tin rằng qua một khoảng thời gian nữa, mình sẽ có thể ngóc đầu trở lại, phân cao thấp với Sở Cuồng Nhân!

"Thiên Kiếm, ngươi chờ đó cho ta!"

Đế Thiên Thu cắn răng nói ra.

Một bên khác.

Hai đạo thân ảnh chật vật xuất hiện ở trên dãy núi tòa nào trong Thiên Nguyên cổ tinh.

Chính là Long Thủy Tinh, còn có Xích Long Ảnh.

Hai yêu nghiệt Long tộc này, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn thoáng qua sau lưng, sau khi thấy không ai đuổi theo, mới thở dài một hơi.

"Thiên Kiếm này, thật sự là một tên quái vật!"

Lòng Long Thủy Tinh vẫn còn sợ hãi nói ra: "Nhiều yêu nghiệt như vậy, lại bị hắn giết gần hết, hơn nữa hắn còn là Bá Vương thể đại thành!"

"Vận khí của gia hỏa này, vì sao lại tốt như vậy? !"

Xích Long Ảnh có chút không cam tâm.

Vốn là truyền thuyết trong kiếm đạo, hiện tại lại thêm Bá Vương thể đại thành, bên trong một đời trẻ tuổi, còn có ai có thể tranh phong với hắn?

Ngay cả Đế Thiên Thu cũng bại!

"Người này quá kinh khủng, nếu như không vào thế bất đắc dĩ, về sau không nên trêu chọc, huynh trưởng, ngươi không cần đối địch với hắn."

Long Thủy Tinh hít sâu một hơi nói ra.

Nàng nhìn ra, Xích Long Ảnh có cừu hận rất sâu đối với Sở Cuồng Nhân, nhưng Sở Cuồng Nhân thật sự quá mạnh, nàng không muốn để cho đối phương vô duyên vô cớ đi chịu chết!

"Ta đã biết."

Xích Long Ảnh nắm chặt quyền đầu, trong lòng tràn đầy phẫn hận, không cam lòng.

"Huynh trưởng, ta muốn điều tức một chút, phiền ngươi làm hộ pháp cho ta."

"Được."

Long Thủy Tinh tìm một sơn động, bắt đầu điều tức.

Mà sau khi Xích Long Ảnh bị Sở Cuồng Nhân xé toang nửa cái long trảo, cũng không có tham dự chiến đấu, ngược lại may mắn sống tiếp, cũng không chịu thương tổn quá lớn.

"Đáng chết, đáng chết! !"

Hồi tưởng lại biểu hiện trong lúc chiến đấu của mình, trong lòng Xích Long Ảnh vô cùng uỷ khuất.

Vậy mà mình lại sợ đến mức trốn đi.

Nhưng vừa nghĩ tới thực lực doạ người kia của Sở Cuồng Nhân, hắn không khỏi có chút tuyệt vọng, đối mặt với tồn tại như thế, chẳng lẽ mình thật sự không thể báo thù sao?

Đột nhiên, hắn nghĩ tới điều gì đó, lấy ra một thanh chủy thủ huyết sắc.

Chủy thủ này toàn thân huyết hồng, phía trên có đường vân vảy rồng, lộ ra tà khí âm u.

Đây là một món bảo vật hắn chọn lựa ở trong bảo khố của Tinh Hà Thần Vương, tên là Tà Long Chủy, là một món chí bảo thất truyền của Long tộc, chuyện quan trọng nhất là trong đó ẩn chứa một công pháp tà môn.

Tên là... Phệ Huyết Ma Long Quyết!

Chương 1742: Xích Long Ảnh ngoan tuyệt, Hướng Thiên Thương mời, Phong Khinh Ngọc đến kết minh

Phệ Huyết Ma Long Quyết!

Đây là một công pháp tà môn trong Long tộc, có thể hấp thụ huyết mạch Long tộc của người khác cho mình dùng!

Phối hợp với thanh Tà Long Chủy này, làm ít công to.

Xích Long Ảnh nhìn dao găm trong tay, lại nhìn Long Thủy Tinh đang điều tức trong sơn động, trong mắt lộ ra một tia giãy dụa, nhưng ngay sau đó liền bị sự hận thù thay thế.

"Long Thủy Tinh!"

"Ta bị Thiên Kiếm liên tục làm nhục, ngươi không những không có ý định báo thù cho ta, thậm chí còn khuyên ta không nên đối địch với hắn, ngươi căn bản không xứng làm muội muội của ta!"

"Đã như vậy, thì một thân thiên phú tốt đẹp này của ngươi, hãy đưa cho ta đi!"

Trong mắt Xích Long Ảnh lộ ra vẻ điên cuồng, tay cầm Tà Long Chủy đi về phía sơn động.

Chỉ chốc lát, trong sơn động truyền đến một tiếng hét thảm.

"Huynh trưởng, vì sao ngươi lại làm như thế!"

Đùng! !

Một tiếng nổ vang vọng.

Ngay sau đó, chỉ thấy Long Thủy Tinh chật vật đi ra khỏi sơn động, khí tức uể oải đến cực hạn, hoảng hốt chạy bừa về phía nơi xa.

Trong sơn động.

Tay Xích Long Ảnh cầm Tà Long Chủy, khí tức trên người quả thật đã tăng vọt mấy lần so với trước đó!

Dường như, phía trên thân rồng của hắn có vảy rồng thủy tinh tinh mịn đang lóe lên.

"Sức mạnh, đây chính là sức mạnh của Long Thủy Tinh..."

Trong mắt Xích Long Ảnh lộ ra vẻ mê say.

......

Một bên khác.

Sau khi Sở Cuồng Nhân rời khỏi Thần Vương khanh, không lâu sau đó, có một người đi theo hắn.

"Ra đi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Một nam tử mặc trên người chiến giáp đen nhánh đi ra từ trong hư không, hai người Lăng Phi, Hàn Tinh Vũ nhanh chóng toát ra vẻ đề phòng.

Nhưng mà người tới cũng không để đề phòng của bọn họ ở trong mắt, nhìn Sở Cuồng Nhân, cười nhạt một cái nói: "Tại hạ Hướng Thiên Thương, gặp qua Thiên Kiếm."

Nếu có người quen thuộc với Hướng Thiên Thương tại nơi này, nhất định sẽ giật nảy cả mình.

Phải biết.

Hướng Thiên Thương là ai?

Hắn là loại người ngông cuồng bá đạo, nếu không thì sẽ có lỗi với danh xưng yêu nghiệt mạnh nhất Bá Vương nhất tộc của hắn.

Nhưng mà hiện tại, Hướng Thiên Thương ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, lại lộ ra vẻ nho nhã lễ độ, dánh vẻ không có chút hung hăng càn quấy nào.

Chuyện này ở trong mắt những người quen biết hắn, vô cùng không thể tin nổi.

Mà trên thực tế, sau khi thấy được thực lực kinh người của Sở Cuồng Nhân, cũng không có mấy người dám hung hăng càn quấy ở trước mặt của hắn.

"Ngươi có chuyện gì sao?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Hôm nay đến đây gặp Thiên Kiếm một lần, chủ yếu có hai chuyện, chuyện thứ nhất, chính là mời Thiên Kiếm có rảnh thì đến Bá Vương nhất tộc ta một chuyến, Bá Vương thể đại thành của ngươi, đối với Bá Vương nhất tộc ta mà nói, có ý nghĩa bất phàm, còn về chuyện thứ hai, chính là ta muốn mở mang kiến thức, sức mạnh của Bá Vương thể đại thành!"

"Đi Bá Vương nhất tộc, nếu muốn, tất nhiên ta sẽ chọn một ngày rồi đến."

Trên người hắn có Bá Vương thể đại thành, tất nhiên không thể bỏ qua Bá Vương nhất tộc này, nếu có thể khiến bộ tộc này trở thành chỗ dựa cho hắn, thì hành động của hắn ở vũ trụ Thiên Nguyên sẽ thuận lợi hơn.

Nhân tiện, hắn cũng muốn nhìn xem bên trong Bá Vương nhất tộc này, cất giấu căn cơ như thế nào.

"Còn về chuyện ngươi muốn mở mang kiến thức thực lực của Bá Vương thể đại thành, vậy thì bây giờ, ngươi đang chờ cái gì?"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay nói.

"Ha ha, xin chỉ giáo!"

Hướng Thiên Thương không do dự nữa, lao về phía Sở Cuồng Nhân, trực tiếp đập ra một quyền, bá khí kinh khủng tuyệt luân, chất chứa trong đó!

Đùng! !

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, hư không nổ tung!

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, không nhúc nhích nửa bước, mà một tay của hắn, chộp lấy một quyền đang đánh tới của Hướng Thiên Thương.

"Sức mạnh của Bá Vương thể đại thành, quả nhiên không hề tầm thường!"

Đồng tử của Hướng Thiên Thương co rụt lại.

Một quyền này của mình, cho dù là tồn tại Đại La ngũ khí cảnh cũng không dám đón lấy, vậy mà lại bị đối phương tiện tay đỡ được, thật sự quá kinh khủng!

"Rất tốt, tiếp tục!"

Hướng Thiên Thương tiếp tục xuất thủ, thần thông tiên pháp của Bá Vương thể, tiếp tục được thi triển.

Sở Cuồng Nhân lại vững như bàn thạch, trong lúc giơ tay nhấc chân, bá khí kinh khủng đổ xuống, đánh nát từng công kích của đối phương.

Nửa ngày sau.

Hướng Thiên Thương đứng ở đối diện Sở Cuồng Nhân, không ngừng thở hổn hển.

Hắn căn bản không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân, chênh lệch của hai bên, thật sự quá lớn, cho dù hắn xuất toàn lực, cũng không thể làm đối phương bị thương dù chỉ một chút.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi có loại cảm giác bị thất bại.

"Chuyện mà Đế Thiên Thu liên thủ với bọn người Ô Thiên Minh cũng làm không được, một mình ngươi, làm sao có thể thành công?"

Sở Cuồng Nhân liếc Hướng Thiên Thương lạnh nhạt nói.

Nghe đến đây, lúc này đối phương mới hít sâu một hơi, miễn cưỡng lấy lại tinh thần.

Đúng vậy, nhiều yêu nghiệt liên thủ cũng không thể gây ra chút thương tổn cho Sở Cuồng Nhân, một mình hắn làm không được, cũng có thể thông cảm được.

"Thiên Kiếm, hữu duyên gặp lại."

Hướng Thiên Thương chắp tay nói ra, lập tức liền quay người rời đi.

Mà sau khi hắn đi, trước mặt Sở Cuồng Nhân lại có một bóng người thướt tha từ từ đi tới, chính là Phong Khinh Ngọc.

"Chúc mừng Thiên Kiếm trở thành đệ nhất trên bảng Thiên Thần."

Phong Khinh Ngọc cười nhạt một cái nói.

Đánh bại Đế Thiên Thu, hiện tại, Sở Cuồng Nhân hoàn toàn xứng đáng đứng trở thành người đứng đầu trên bảng Thiên Thần.

"Thiên Thần rốt cuộc cũng dưới Thiên, ngươi cảm thấy, Thiên sẽ để hạng nhất trên bảng Thiên Thần này vào mắt sao?" Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

"Là ta khinh thường Thiên Kiếm."

Sau đó, sắc mặt Phong Khinh Ngọc nghiêm một chút, nói: "Thiên Kiếm, ngươi nên nhìn ra, Đế Thiên Thu cũng như chúng ta, cũng là một đại năng trọng sinh."

"Phải thì như thế nào?"

"Thời đại này đã định trước là không tầm thường, mà ta lại có dự cảm, bức màn sân khấu chân chính của thời đại này đã dần dần được kéo lên, ta cảm thấy nhân vật giống như Đế Thiên Thu, về sau tuy sẽ không quá nhiều, nhưng nhất định sẽ có, ta đề nghị, ngươi và ta liên minh, hỗ trợ lẫn nhau, như thế nào?"

Phong Khinh Ngọc nói ra, nàng đến đây chuyến này, là tìm Sở Cuồng Nhân liên thủ.

Tuy xưa nay Phong tộc, Kiếm Linh nhất tộc có giao hảo, nhưng ở trong mắt Phong Khinh Ngọc, Thiên Kiếm chính là một trọng sinh đại năng, một Kiếm Linh nhất tộc sợ là không trói buộc được hắn.

Cho nên, hiện tại nàng lấy thân phận đại năng trọng sinh đến tìm Sở Cuồng Nhân liên thủ.

"Người thuận Thiên hưng thịnh, người nghịch Thiên tất vong!"

"Ngươi thuận theo Thiên, Thiên không ngại che chở ngươi, ta chỉ nói thế thôi."

Sở Cuồng Nhân nói xong, trên người có kiếm khí bắn ra, xé rách kết giới cách âm mà Phong Khinh Ngọc bày, cũng không tiếp tục lưu lại, mang theo hai người Lăng Phi rời đi.

Bọn họ không biết hai người trao đổi cái gì, nhưng thấy Sở Cuồng Nhân rời đi, cũng đi theo.

Nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, khóe miệng Phong Khinh Ngọc hơi vểnh: "Người thuận thiên hưng thịnh sao? Thiên Kiếm a Thiên Kiếm, ta càng ngày càng hiếu kỳ, rốt cuộc ngươi là vị đại năng nào trọng sinh, mà lại có dạng sức mạnh này, nếu tương lai ngươi vẫn có thể ngạo thị quần hùng, trấn áp vạn tộc như cũ, thì ta thần phục với ngươi, lại có gì khó?"

Nói xong, Phong Khinh Ngọc cũng biến mất ngay tại chỗ.

Hai người Hướng Thiên Thương, Phong Khinh Ngọc liên tục tìm tới Sở Cuồng Nhân, nhưng chuyện này cũng không có ảnh hưởng đến hào hứng thăm dò Thiên Nguyên cổ tinh của hắn.

Trong trận chiến Thần Vương khanh, hắn giết chết không ít thiên kiêu yêu nghiệt, trong đó bao gồm không ít tồn tại ở mười vị trí đầu, điều này làm hắn rất hài lòng, xem như thanh trừ một số uy hiếp tương trong lai cho vũ trụ Bàn Cổ.

Nhưng, dường như trận chiến này hắn làm hơi quá.

Từ đó về sau, không có mấy thiên kiêu yêu nghiệt dám tìm hắn, vừa nhìn thấy hắn đều tự động đường vòng rời đi.

Ý nghĩ tiếp tục săn giết mấy yêu nghiệt của hắn, cũng không thể thực hiện.

"Có điều, yêu nghiệt ngủ say, đại năng trọng sinh, còn có cửu vương trong dự ngôn... Các ngươi có thể làm ta tận hứng sao?"

"Trò chơi săn giết lần này, vẫn còn trò vui."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Chương 1743: Thất Thải Thiên Long Long Nguyên, thời gian hắc ám nhất của Long Thủy Tinh

Sau trận chiến ở Thần Vương khanh, dường như Sở Cuồng Nhân đã bị gán cho cái danh Tử Thần, không có mấy thiên kiêu yêu nghiệt dám đến trêu chọc hắn.

Mà trò chơi săn giết của hắn, cũng chỉ có thể kết thúc nửa đường.

Hắn chuyên tâm tìm kiếm các loại tư nguyên ở trên Thiên Nguyên cổ tinh, nâng cao phẩm cấp tam hoa của mình.

Một ngày này.

Hắn vừa mới luyện hóa một cọc cơ duyên, sau thọ nguyên chi hoa, tiên nguyên chi hoa của hắn cũng chính thức tăng lên tới 24 phẩm.

Hiện tại, chỉ còn lại linh hồn chi hoa.

Nhưng mà tư nguyên liên quan tới linh hồn vô cùng hiếm thấy, muốn tăng cao linh hồn chi hoa, còn khó hơn so với thăng cấp tiên nguyên chi hoa.

Nếu không phải hắn có Cửu Thải Thần Hồn Thể và rút thưởng được một số tư nguyên liên quan tới linh hồn, linh hồn chi hoa cũng rất khó đạt đến loại trình độ như bây giờ.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần Thất Thải Thiên Long Long Nguyên!"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân hơi hơi lóe lên.

Thất Thải Thiên Long Long Nguyên.

Tên như ý nghĩa, đây là tinh hoa tu vi và huyết mạch của Thất Thải Thiên Long.

Mà Thất Thải Thiên Long, nghe nói là vạn long chi tổ bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, là con rồng đầu tiên từ thời khai thiên tích địa, thực lực mạnh mẽ, đã sớm Chứng Đạo Hỗn Nguyên, nhưng mà bởi vì một ít nguyên nhân, con vạn long chi tổ ở vũ trụ Thiên Nguyên này đã sớm trở thành truyền thuyết, không có người biết hắn sống hay chết.

Có lẽ là ngủ say ở bên trong một góc nào đó của vũ trụ Thiên Nguyên cũng khó nói.

Sở Cuồng Nhân rút Long Nguyên ra, nhưng cũng tiếc, ở trong đó không có ẩn chứa sức mạnh cấp bậc Hỗn Nguyên.

Tối đa cũng chỉ là Hợp Đạo mà thôi.

Nói cách khác, đây là Thất Thải Thiên Long Long Nguyên còn chưa Chứng Đạo Hỗn Nguyên.

Tuy đối với những Long tộc khác mà nói vẫn là một món chí bảo vô giá như cũ, nhưng đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, lại không có tác dụng quá lớn.

Truyền thừa của Thất Thải Thiên Long?

Hắn dùng làm gì?

Truyền thừa trên người hắn rất nhiều, xuất sắc hơn so với Thất Thải Thiên Long cũng không ít, tỉ như Tam Thanh, Nhân Hoàng, còn có các loại thể chất tuyệt thế.

"Để đó trước đã, có lẽ tương lai sẽ có chỗ dùng cũng khó nói."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Đùng!

Lúc này, trong dãy núi cách hắn không xa, có năng lượng cường đại ầm ầm bạo phát.

Là Lăng Phi, tu vi của đối phương có đột phá.

Cơ duyên bên trong Thiên Nguyên cổ tinh không ít, Lăng Phi và cả Hàn Tinh Vũ đi theo bên cạnh hắn, tất nhiên cũng được chia không ít chỗ tốt.

Tu vi tăng lên là chuyện không thể bình thường hơn được.

"Thiên Kiếm."

Lăng Phi đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, khom mình hành lễ.

Địa vị của Sở Cuồng Nhân ở trong lòng hắn, đã có thể ngang hàng với Kiếm Thần Vương, không, thậm chí là người số một hắn tôn sùng.

Dù sao Kiếm Thần Vương cao cao tại thượng, hắn cũng chưa gặp được mấy lần.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không giống vậy, nếu không có đối phương chỉ đạo và trợ giúp, thì sẽ không có hắn của hôm nay.

Hắn rất may mắn, lúc trước, sau khi mình nhận lấy một kiếm của Sở Cuồng Nhân, cũng không ghi hận trong lòng, mà lại lựa chọn đi theo đối phương, đây tuyệt đối là quyết định chính xác nhất cả đời này của hắn.

Nếu không thì, sao có hắn của hiện tại?

"Hàn Tinh Vũ còn đang tu hành, có lẽ phải thêm một khoảng thời gian nữa nàng mới xuất quan, ngươi ở đây hộ pháp cho nàng, ta ra ngoài dạo một chút."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Dạ."

...

Mấy ngày nay, tuyệt đối là thời gian hắc ám nhất từ trước tới nay của Long Thủy Tinh.

Vốn dĩ, trong dự đoán của nàng, mình đi tới Thiên Nguyên cổ tinh, không nói là đại sát tứ phương, nhưng với thực lực của nàng, nói thế nào cũng có thể hấp dẫn sự chú ý, trở thành một trong những nhân vật phong quang vô hạn, không nghĩ tới, chẳng những không hề tốt đẹp như nàng nghĩ, mà còn tàn tạ đến mức chính bản thân nàng chưa từng nghĩ đến.

Đầu tiên là bị Sở Cuồng Nhân treo lên đánh một phen, sau đó lại bị huynh trưởng mình tín nhiệm đâm một nhát, một thân huyết mạch Long thủy tinh, bị tước đoạt đến bảy tám phần.

Quá khổ cực!

Thật sự là quá khổ cực!

"Xích Long Ảnh, uổng cho ta kính ngươi tin ngươi, thậm chí không tiếc đối địch với Thiên Kiếm vì ngươi, không nghĩ tới, ngươi lại hại ta thành bộ dáng này."

Long Thủy Tinh nằm ở dưới một cây đại thụ.

Trên người của nàng, có vảy rồng Thủy Tinh như ẩn như hiện, nhưng lại đang bong ra từng miếng.

Đây là dấu hiệu huyết mạch Long tộc trong cơ thể nàng sắp khô kiệt.

Không biết Xích Long Ảnh tu hành công pháp tà môn đặc biệt nhằm vào Long tộc gì, thừa dịp nàng điều tức, dùng một thanh chủy thủ quỷ dị hấp thụ huyết mạch của nàng.

Nếu không phải vào thời khắc sống còn, nàng thi triển bí pháp đào thoát, chỉ sợ đã sớm thân tử đạo tiêu.

"Trốn, ta nhất định phải nhanh chóng trở về bẩm báo phụ vương, để hắn cẩn thận với Xích Long Ảnh mới được."

Long Thủy Tinh giãy dụa miễn cưỡng đứng lên.

Mấy ngày nay, nàng luôn bị mấy thân tín do Xích Long Ảnh phái ra đuổi giết, tuy dựa vào sức mạnh còn sót lại tránh thoát truy sát nhiều lần, nhưng cũng sắp đến cực hạn.

Vút, vút...

Lúc này, cách đó không xa có mấy bóng người bay đến.

Trên người của bọn họ, mang theo long khí!

"Không tốt! Đuổi tới rồi!"

Sắc mặt Long Thủy Tinh hơi đổi một chút, mau chóng rời đi.

Nhưng một đạo long tức công kích nàng từ phía sau, đánh vào sau lưng nàng, đánh nàng bay ra ngoài.

Phốc!

Long Thủy Tinh đột nhiên thổ huyết, khí tức càng thêm uể oải.

"Long nữ, đừng chạy, ngươi trốn không thoát lòng bàn tay của chúng ta."

Một thanh niên Long tộc trên đầu mọc ra sừng rồng lạnh nhạt nói ra.

Ở phía sau hắn, nguyên một đám Long tộc vọt lên, bao vây lấy nàng, khí tức hoàn toàn khóa chặt vùng thế giới này.

"Các ngươi và Xích Long Ảnh cấu kết với nhau làm việc xấu, nếu phụ vương biết việc này, các ngươi có nghĩ mình sẽ gặp phải kết cục gì sao?"

Long Thủy Tinh lạnh giọng nói ra.

"Ha, long nữ, chuyện này thì không cần ngươi tốn sức quan tâm, hiện tại, vẫn nên ngươi ngoan ngoãn đi chết đi!"

Nói xong, mấy Long tộc liền không nói hai lời vây công tới, các loại pháp môn Long tộc tầng tầng lớp lớp, bao phủ lấy Long Thủy Tinh.

"Long Vương trảo! !"

Long Thủy Tinh gầm nhẹ một tiếng, thúc giục long khí còn sót lại trong cơ thể, đánh nát những công kích này.

Nhưng bị năng lượng cường đại trùng kích vào, nàng không khống chế nổi lại phun ra một ngụm máu.

"Không được, ta không thể ngã xuống ở chỗ này!"

Long Thủy Tinh nâng cao tinh thần, ráng chống đỡ một hơi, lao về phía nơi xa.

Ầm! !

Một cự lực truyền đến, Long Thủy Tinh bị một thanh niên Long tộc dùng một quyền đánh ngã xuống mặt đất.

"Long nữ, đừng vùng vẫy, sẽ chỉ làm ngươi chịu nhiều thống khổ thêm thôi."

"Loạn thần tặc tử, ta nhất định phải về Long tộc vạch trần các ngươi!"

Long Thủy Tinh lau đi vết máu trên khóe miệng, lãnh khốc nói ra.

Nhưng mấy thanh niên Long tộc lại lộ ra bộ dạng thương hại nhìn nàng, một người trong đó thản nhiên nói: "Long nữ, ngươi thật sự cho rằng trở lại Long tộc vạch trần Xích Long Ảnh hữu dụng sao?"

"Ngươi có ý gì?"

Trong lòng Long Thủy Tinh lộp bộp một tiếng, tuôn ra một sự bất an.

"Khoảng cách ngươi gặp nạn đã qua mấy ngày, ngươi thật sự cho rằng bọn người Long Vương không biết chuyện phát sinh ở nơi này sao?"

"Rốt cuộc ngươi có ý gì?"

Bất an trong lòng Long Thủy Tinh càng ngày càng đậm.

"Ngươi quá nhiều lời, động thủ đi!"

Một thanh niên Long tộc khác ngăn cản thanh niên Long tộc còn muốn nói tiếp.

Lập tức, mấy người lại tấn công lần nữa.

Đùng!

Lúc này, một luồng khí tức cuồng bạo lại ầm ầm bạo phát từ trên người Long Thủy Tinh!

Qủa thật nàng đang không tiếc thiêu đốt Thủy Tinh long huyết còn sót lại, ép buộc tăng cao chiến lực.

"Đều lùi xuống cho ta! !"

Long Thủy Tinh nổi giận gầm lên một tiếng, đánh ra một quyền, bức lui mọi người, tiếp đó liền muốn rời khỏi.

Lúc này, trước mặt nàng xuất hiện một thân ảnh.

Đó là một Long tộc trung niên, mặc trên người trường bào màu đen, khuôn mặt lạnh lùng.

Nhìn thấy hắn, Long Thủy Tinh lại lộ ra vẻ vui mừng: "Long nhị thúc!"

Vị Long tộc trước mắt này, chính là thân tín của phụ vương nàng, ở trong mắt nàng, đây là người phụ vương phái tới cứu nàng.

Phốc!

Máu me tung tóe bắn ra, một cái long trảo xuyên qua ngực của Long Thủy Tinh!

Mặt mũi của nàng tràn đầy hoảng hốt nhìn Long nhị thúc bị mình coi là cứu binh ở trước mắt: "Vì cái gì? !"

Chương 1744: Ta không cam lòng, ta không phục, các ngươi hỏi qua Thiên sao?

"Vì cái gì? !"

Long Thủy Tinh nhìn Long nhị thúc bị mình coi là cứu binh ở trước mắt, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc không hiểu.

Bỗng nhiên, nàng hiểu ra cái gì đó, đau thương cười nói: "Là phụ vương, muốn ta chết?"

Long nhị thúc không hề trả lời, chỉ yên lặng thu hồi long trảo!

Phù phù!

Long Thủy Tinh ngã xuống mặt đất từ giữa không trung.

Mà mấy thanh niên Long tộc còn lại đi đến trước mặt Long nhị thúc kia, khom mình hành lễ: "Bái kiến trưởng lão!"

Long nhị thúc, chính là cường giả đứng đầu tiếp cận đại viên mãn trong Long tộc, nghe nói có ghi chép giao thủ với Đại La đại viên mãn mà không bại, vô cùng đáng sợ!

"Một đám rác rưởi!"

Long nhị thúc quét mắt nhìn mấy người một chút, giọng điệu lạnh lùng.

Đối với tiếng quát lớn của hắn, mọi người không dám chống đối, chỉ có thể cúi đầu tiếp nhận phê bình.

Tiếp đó, Long nhị thúc lại nhìn về phía Long Thủy Tinh mặt mũi tràn đầy vẻ đau đớn, nói: "Vốn dĩ ta không muốn ra tay, nhưng đám phế vật này, ép ta không thể không ra tay."

"Là phụ vương muốn giết ta, vì cái gì? Rõ ràng là Xích Long Ảnh cướp đi huyết mạch của ta, tại sao lại muốn giết ta?"

"Long nữ, lấy sự thông minh tài trí của ngươi, ngươi cần phải đoán được nguyên nhân là gì chứ."

"Xích Long Ảnh, sẽ vượt qua tài năng của ta?"

"Đúng vậy, hiện tại hắn đang hấp thu huyết mạch của ngươi, cộng thêm huyết mạch Xích Long của bản thân hắn, cả hai hợp nhất, hiệu quả tăng gấp bội, hiện tại, tài năng của hắn còn trác tuyệt hơn so với ngươi, hơn nữa, hắn còn nắm giữ Phệ Huyết Ma Long Quyết thất truyền kia, đợi một thời gian nữa, hắn định có thể trở thành yêu nghiệt sóng vai với Hướng Thiên Thương, Đế Thiên Thu!"

Long nhị thúc từ tốn nói.

Những chuyện này, đều là Long Vương nói với hắn, cũng là nguyên nhân bọn họ không giết Xích Long Ảnh.

"Ngoại trừ điểm này ra, sỡ dĩ chúng ta muốn giết ngươi, là vì Long tộc không cho phép phân tranh!"

"Long nữ, uy vọng của ngươi trong Long tộc không thấp, nếu để cho ngươi trở lại Long tộc, vạch ra chuyện của Xích Long Ảnh, chắc chắn sẽ dẫn đến đấu tranh trong Long tộc, thậm chí là phân tranh, Long Vương lấy đại cục làm trọng, chỉ có thể để cho ta tới giết ngươi!" Long nhị thúc tiếp tục nói.

Nghe xong những lời này, trong lòng Long Thủy Tinh tuôn ra một sự bi ai, nàng đã sớm biết, phụ vương mình vì phát triển Long tộc, có thể không tiếc bất cứ giá nào.

Nhưng lại không nghĩ tới, ngay cả mình, hắn cũng có thể tuỳ tiện bỏ rơi.

"Dựa vào cái gì? Xích Long Ảnh đoạt huyết mạch ta không cần chết, mà ta lại phải chết? !"

"Dựa vào cái gì? Những năm gần đây, ta đưa mình vào mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần, lan truyền uy thế của Long tộc ta, lập ra vô số công lao hãn mã cho Long tộc, kết quả là, vì một câu lấy đại cục làm trọng, liền muốn dồn ta vào chỗ chết! Để tên tiểu nhân Xích Long Ảnh kia tiếp tục tiêu dao tự tại! Ta không cam tâm, ta không phục! !"

Long Thủy Tinh không để ý thân thể bị trọng thương, không ngừng chảy máu, đứng dậy, lớn tiếng gầm thét về phía Long nhị thúc.

Bi ai, phẫn nộ, ủy khuất...

Long huyết lẫn với nước mắt rồng, không ngừng rơi tí tách xuống đất.

Trên khuôn mặt kiều diễm kia của Long Thủy Tinh, hiện đầy vẻ buồn bã khổ sở.

Nhưng Long nhị thúc lại thờ ơ.

Hắn nhìn Long Thủy Tinh, lạnh nhạt nói: "Ngươi yên tâm, chúng ta sẽ tuyên bố với bên ngoài, trong trận chiến với Thiên Kiếm, ngươi bị thương nặng không trị được nên chết, cũng coi như Long tộc bảo vệ một số thể diện cho ngươi."

Hắn chợt giơ tay lên, một lượng lớn long khí gào thét trong hư không.

Một long trảo kim sắc to lớn phủ đầy đạo văn, đè ép xuống, muốn hoàn toàn xóa bỏ Long Thủy Tinh!

Nhưng lúc này.

Một giọng nói lạnh nhạt đột nhiên vang lên.

"Đẩy mọi chuyện trên đầu Thiên, các ngươi hỏi qua Thiên sao? !"

Ngữ điệu lạnh nhạt vang lên.

Đồng thời còn kèm theo một luồng kiếm áp vô cùng kinh khủng!

Kiếm áp hoảng sợ rủ xuống từ cửu thiên, ùn ùn kéo đến, hoàn toàn bao phủ vùng thế giới này!

Ngay sau đó, một bóng người bạch y từ từ đi tới từ trong hư không.

Áo trắng như tuyết, tay cầm một thanh trường kiếm đen nhánh, khuôn mặt tuấn dật, tiên huy vờn quanh, giống như một vị thần, sừng sững giáng xuống!

Mà khi hắn đến, tất cả Long tộc ở chỗ này nhịn không được mà đồng tử co rụt lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ!

"Thiên Kiếm! !"

Người tới, chính là đệ nhất bảng Thiên Thần hiện tại, Thiên Kiếm! !

Ánh mắt Long nhị thúc cũng dần dần trở nên ngưng trọng, hắn từng nghe nói đại danh của Sở Cuồng Nhân, nhưng đây là lần đầu tiên đối mặt.

Luồng kiếm áp lạnh thấu xương này, quả nhiên vô cùng kinh người!

"Thiên Kiếm, ngưỡng mộ đã lâu."

Long nhị thúc từ tốn nói, trong lòng cũng đang thầm mắng không may.

Không nghĩ tới Sở Cuồng Nhân sẽ xuất hiện ở đây, đánh hắn trở tay không kịp.

"Người đang làm, trời đang nhìn, các ngươi muốn đẩy tất cả sai lầm cho Thiên, Thiên không đồng ý!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra một câu, kiếm áp trên người càng thêm dọa người.

Ngoại trừ Long nhị thúc ra, mấy thanh niên Long tộc còn lại, ào ào bị kiếm áp ép tới mức quỳ trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy khuất nhục.

"Thiên Kiếm, đây là chuyện nội bộ của Long tộc chúng ta, ngươi cũng muốn nhúng tay sao?"

Một thanh niên Long tộc lớn tiếng nói.

"Thiên, cho phép ngươi lên tiếng sao?"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí bắn ra.

Long nhị thúc hừ lạnh một tiếng, xuất thủ ngay sau khi kiếm khí bắn ra, chỉ thấy một tiếng phịch vang lên, kiếm khí nổ tung, hóa thành ngàn vạn kiếm khí khác, bay về phía thanh niên!

Thanh niên Long tộc kia khó có thể chống cự, bị kiếm khí chém thành sương máu ngay tại chỗ.

"Thiên muốn giết người, không ai cứu được."

Hắn lạnh nhạt nói ra.

"Thiên Kiếm, lời nói trước đó là ta không thích đáng, mời ngươi giao Long Thủy Tinh cho ta, ngày sau, Long tộc ta tất có hậu tạ!"

Long nhị thúc hít sâu một hơi, cũng không muốn dấy lên xung đột với Sở Cuồng Nhân ở chỗ này.

Cách đó không xa, ánh mắt Long Thủy Tinh trở nên xám xịt.

Xem ra Long nhị thúc chắc chắn phải giết được nàng.

Nàng cũng không cảm thấy Sở Cuồng Nhân có thể cứu mình, không phải là không tin vào năng lực của đối phương.

Mà là không cần thiết.

Bản thân đã từng là địch nhân của đối phương, đối phương không cần vì mình mà đối địch với Long tộc!

Ngược lại, nếu giao ra, còn có thể đạt được hữu nghị với Long tộc.

Đây là một lựa chọn không thể đơn giản hơn.

"Thien muốn giết người, không ai giữ được, tương tự, Thiên phải cứu người, ngoại trừ Thiên ra, ai cũng không động được! !"

Sở Cuồng Nhân đứng sừng sững ở đó, kiếm áp dồi dào, trút xuống như bão.

Hắn, khiến đôi mắt đẹp của Long Thủy Tinh ở sau lưng trừng lớn, trên mặt đầy vè thật không thể tin.

Đối phương lại không quan tâm đến hiềm khích lúc trước, muốn cứu mình? !

Chuyện này, chuyện này sao có thể? !

Không nói Long Thủy Tinh, ngay cả Long nhị thúc cũng hết sức kinh ngạc: "Thiên Kiếm, trước đó, Long Thủy Tinh từng đối địch với ngươi, vì sao ngươi muốn cứu nàng?"

"Thiên làm việc, không cần giải thích với người khác!"

"Vì một Long tộc đã từng đối địch với ngươi, vậy mà ngươi lại đối địch với toàn bộ Long tộc, Thiên Kiếm, ngươi, quả thực không thể nói lý!"

Sắc mặt Long nhị thúc âm trầm nói.

Hắn thực sự không nghĩ ra, Sở Cuồng Nhân làm như thế có ích lợi gì?

Hiện tại, huyết mạch Long tộc trên người Long Thủy Tinh đã bị tước đoạt, gần như không khác với phế nhân, Sở Cuồng Nhân vì một phế nhân từng là kẻ địch của mình, đi đối địch với toàn bộ Long tộc? !

Chuyện này quả thực không hợp với lẽ thường!

Thiên Kiếm làm việc, thật là làm cho người ta khó có thể suy nghĩ.

Trong lòng Long nhị thúc bất đắc dĩ, nhưng Long Thủy Tinh nhất định phải chết, nàng còn sống, Long tộc sẽ đối mặt với mạo hiểm phân tranh bất cứ lúc nào.

Nếu nàng vạch trần sự thật này, đối với danh vọng của cả Long tộc, tuyệt đối là đả kích vô cùng lớn!

"Nếu đã vậy, thì ta chỉ có thể lãnh giáo cao chiêu của Thiên Kiếm! !"

Long nhị thúc lạnh lùng nói ra, bỗng nhiên xuất thủ!

Một chảo chộp tới, long khí được thúc giục đến cực hạn, mà Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, Vô Đạo ra khỏi vỏ, đột nhiên chém ra một kiếm!

Long khí, kiếm khí, cả hai dệt ra một mảnh quang mang hoa mỹ.

Long Thủy Tinh sau lưng Sở Cuồng Nhân thấy cảnh này, thoáng như trong mộng.

Chương 1745: Long nhị thúc bại, đối thủ của hắn chính là Thiên Kiếm!

Long Thủy Tinh nhìn Sở Cuồng Nhân đang giao thủ với Long nhị thúc vì nàng, lại nhìn Long nhị thúc không tiếc toàn lực xuất thủ vì giết nàng, chỉ cảm thấy vô cùng châm chọc.

Ngày xưa, nàng vì Xích Long Ảnh, đối phó Sở Cuồng Nhân.

Mà bây giờ, Long nhị thúc vì Xích Long Ảnh, không tiếc tất cả, muốn giết nàng, mà người bảo hộ nàng, lại là Sở Cuồng Nhân mà ngày xưa nàng đối phó.

Trên thế giới này, còn có chuyện nào châm chọc hơn loại chuyện này sao?

Long Thủy Tinh bất đắc dĩ cười khổ, nàng hi vọng, tất cả chỉ là một giấc mộng thì tốt biết bao, chỉ tiếc, đau đớn đến từ vết thương trên người lại nói cho nàng biết, đây chính là hiện thực!

Đùng! !

Sở Cuồng Nhân chém ra một kiếm, chém nát long khí của Long nhị thúc, cùng lúc đó, cũng lùi lại mấy bước, ngưng tụ kiếm chỉ, đánh về phía Long Thủy Tinh, đánh đối phương bay ra xa.

Thân thể của đối phương đã bị trọng thương, lưu tại chiến trường, sẽ chỉ là vướng víu.

Mấy thanh niên Long tộc còn lại thấy thế, hai mắt nhanh chóng tỏa sáng.

"Cơ hội tốt, bây giờ Thiên Kiếm bị trưởng lão kiềm chế, phía chúng ta hãy đi bắt lấy long nữ!"

"Hừ, quyết không thể để cho nàng tiếp tục sống sót!"

Vút, vút, vút!

Mấy đạo long ảnh lấy tốc độ cực nhanh đi tới trước mặt Long Thủy Tinh, đưa tay ra liền có long khí ầm ầm bạo phát!

Nhưng khi bọn họ sắp công kích Long Thủy Tinh, trên người của đối phương bỗng nhiên có từng đạo kiếm khí bắn ra.

Phốc, phốc!

Mấy làn sương máu nổ tung trên không trung!

Những Long tộc này căn bản không chống cự được kiếm khí bắn ra từ trong cơ thể của Long Thủy Tinh, trong nháy mắt liền bị đánh chết.

Long Thủy Tinh nhìn tình cảnh này, biết chắc chắn mọi chuyện là Sở Cuồng Nhân gây nên, vừa rồi, lúc đối phương đánh mình, đã đánh mấy đạo kiếm khí vào trong cơ thể mình.

Giao thủ với Long nhị thúc, còn có thể phân tâm làm những chuyện này.

Năng lực của Thiên Kiếm, rốt cuộc sâu bao nhiêu?

Long Thủy Tinh nhìn bóng người bạch y ở phía xa, không hiểu, cảm thấy đối phương vô cùng cao lớn, có một loại cảm giác an toàn.

Đúng như hắn nói, nếu như hắn không cho phép, sẽ không ai có thể giết được nàng.

Nghĩ đến đây, Long Thủy Tinh không khỏi tự giễu một tiếng: "Không nghĩ tới, ta lại chán nản, đáng thương đến trình độ này ở trước mặt địch nhân..."

Đùng! !

Hai người Sở Cuồng Nhân và Long nhị thúc đều phát ra một đạo cực chiêu!

Kiếm khí Tử Sinh Luân Hồi và long khí ầm ầm va chạm, khiến cho sơn phong bốn phía liên tục nổ tung.

Long nhị thúc nhìn Thiên Kiếm, mặt mũi tràn đầy ngưng trọng, chỉ cảm thấy đối phương còn vượt qua những gì mình tưởng tượng, vô cùng khó giải quyết.

"Thiên Kiếm, để ngươi thấy được tư thái toàn lực của ta đi!"

Long nhị thúc gầm nhẹ một tiếng.

Chỉ thấy thân thể của hắn quả thật đã bắt đầu bành trướng, không chỉ như thế, từng mảnh từng mảnh đường vân vảy rồng tinh mịn cũng bao trùm trên thân thể hắn, một luồng khí tức mạnh mẽ tiêu tán ra từ trên người đối phương!

Chỉ chốc lát, Long nhị thúc liền hóa thành trạng thái Bán Long Bán Nhân.

"Tái chiến! !"

Long nhị thúc gầm nhẹ một tiếng, bóng người tựa như tia chớp bắn ra!

Sở Cuồng Nhân chém ra một kiếm, nhưng đối phương lại không trốn không né, dựa vào thân rồng mạnh mẽ mà đỡ được.

Mũi kiếm Vô Đạo chém vào trên vảy rồng của đối phương, tia lửa liên tục toát ra.

"Thiên Kiếm, tấm thân rồng này của ta là số một số hai trong Long tộc, cho dù là cường giả đại viên mãn cũng không nhất định có thể đánh vỡ, ngươi, cũng không thể! !"

Vảy rồng trên người Long nhị thúc có đạo văn đan xen lưu chuyển, lộ ra một luồng ý cảnh kim cương bất hoại.

Hắn hoàn toàn bỏ qua phòng thủ, một đôi long trảo tấn công mạnh về phía Sở Cuồng Nhân!

Cho dù kiếm pháp của Sở Cuồng Nhân tinh diệu vô song, nhưng so với công kích có thể sánh với Đại La đại viên mãn, cũng chỉ có thể tạm thời bị động phòng thủ.

Nơi xa, Long Thủy Tinh thấy cảnh này, trong mắt không khỏi toát ra vẻ lo lắng.

Không chỉ đang lo lắng cho Sở Cuồng Nhân, cũng đang lo lắng cho mình.

Phải biết, hiện tại tính mạng của mình hoàn toàn nằm trong tay của đối phương, nếu hắn bại, chính mình cũng sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

"Ha ha, đại viên mãn cũng không thể đánh vỡ thân rồng này sao? Cũng là có mấy phần thú vị!"

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng, tiếp đó, trên người có một khí tức bá đạo tuyệt luân tuôn ra, trùng kích bốn phía, dường như trong hư không có âm thanh của chiến trận vang vọng ra!

Đây là, Bá Vương thể đại thành! !

Bá Vương thể vừa ra, đồng tử của Long nhị thúc hơi hơi co rụt lại, tâm tình càng thêm ngưng trọng, đối mặt với loại thể chất chí cường này, dù hắn có thể so với đại viên mãn, cũng phải cẩn thận vạn phần.

"Bá Vương Chi Mâu! !" Sở Cuồng Nhân đưa tay vồ một cái trong hư không, bá khí vô tận, khí huyết và tiên nguyên kết hợp lại, hóa thành một trường mâu màu đỏ tím, phía trên phủ đầy đạo văn huyền diệu, có một luồng khí tức bá tuyệt đương đại, quét ngang tất cả, vô cùng kinh khủng phun trào ở phía trên!

Vút! !

Chỉ thấy Bá Vương Chi Mâu giống như một đạo tia chớp màu đỏ tím bắn ra, bắn thẳng về phía Long nhị thúc!

"Gầm! !"

Long nhị thúc gầm nhẹ một tiếng, thúc giục long khí đến cực hạn, chộp ra một trảo, phát sinh va chạm kịch liệt với trường mâu!

Một vụ nổ ầm ầm bạo phát!

Long nhị thúc bay ngược ra sau, vảy rồng trên tay bị phá nát, có long huyết bắn ra.

"Há, có thể ngăn cản được một mâu, vậy thì có thể ngăn cản được cái thứ hai sao?"

Sở Cuồng Nhân đưa tay chộp ra một lần nữa, lại là một trường mâu tựa như tia chớp bắn ra.

"Đáng chết!"

Sắc mặt Long nhị thúc biến hóa, lần này, hắn không dám đỡ lấy, ý đồ né tránh, nhưng khi hắn tránh thoát một mâu này, thứ nghênh đón hắn lại là kiếm phong của Sở Cuồng Nhân! !

Đối phương thật sự dự đoán được phương hướng hắn tránh né!

Xẹt! !

Trên không trung hiện đầy bá khí và tiên nguyên, uy lực mạnh mẽ, trực tiếp phá vỡ phòng ngự vảy rồng của Long nhị thúc, kiếm phong xé rách huyết nhục, khiến một lượng lớn long huyết phun ra!

Một tiếng rú thảm, Long nhị thúc trở tay muốn phản công.

Nhưng một bước sai, vạn bước sai!

Sở Cuồng Nhân đã bước trước một bước, thì sẽ bước trước vạn bước!

Tay hắn vung Vô Đạo, từng đạo từng đạo kiếm ảnh đan xen, hóa thành một kiếm võng kín không kẽ hở, hoàn toàn bao phủ Long nhị thúc, đánh tan công kích của hắn, kiếm khí lạnh thấu xương giống như tràng giang đại hải, liên miên bất tuyệt, một đạo tiếp lấy một đạo rơi ở trên người hắn.

Chỉ chốc lát, một bộ thân thể mà Long nhị thúc tự xưng là kim cương bất hoại kia đã hiện đầy từng đạo từng đạo vết máu, xa xa nhìn lại, thì chẳng khác nào một huyết sắc long nhân.

"Đáng chết! !"

Long nhị thúc thét dài một tiếng, thúc giục long khí đến cực hạn: "Long Vương ngang tuyệt chiến bát hoang! ! !"

Chỉ thấy trên người hắn, một lượng lớn long khí kẹp lấy long huyết bắn ra, đúng là hóa thành một con Huyết Long vô cùng dữ tợn trong hư không!

Bên trong đôi mắt rồng huyết sắc ẩn chứa chiến ý, hung sát chi khí, gắt gao nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân!

Ngay sau đó, tiếng rồng gầm vang vọng khắp nơi!

Huyết Long gào thét, lao xuống, kéo theo uy thế vô tận, chỗ nó đến, hư không bị phá nát thành từng khúc, bị nhuộm thành một mảnh huyết sắc!

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, tay cầm Vô Đạo, đối mặt vớ một chiêu mạnh nhất của Long nhị thúc, không trốn không né!

Tam hoa trên đỉnh đầu đều mở!

Nhất là đóa tiên nguyên chi hoa kia, 24 phẩm, tiên huy tươi sáng chiếu rọi cổ kim, khiến đồng tử của Long Thủy Tinh ở xa xa không khỏi co rụt lại.

Tiên nguyên chi hoa 24 phẩm!

Từ xưa đến nay, chưa từng nghe tới!

"Một kiếm, vô địch! !"

Sở Cuồng Nhân chém ra một kiếm, vô địch chi ý dung hợp với bá khí, hóa thành một đạo kiếm ảnh bá đạo chém giết mọi thứ!

Chỗ nó đến, trời đất sụp đổ!

Đùng! ! !

Kiếm ảnh và Huyết Long va chạm, bốn phía như ngày tận thế tới, vạn vật bị hủy diệt!

Long Thủy Tinh đợi ở phía xa, cũng cảm nhận được áp lực vô tận cuốn tới, nếu không có kiếm khí mà Sở Cuồng Nhân lưu lại trong cơ thể nàng, sợ là nàng đã chết ở dưới áp lực này.

Nàng gắt gao nhìn chằm chằm trung tâm của năng lượng, trong lòng thấp thỏm.

Người nào thắng?

Lúc này, bên trong tiên huy, một bóng người bay ngược ra sau, giống như vải rách hung hăng ngã xuống đất.

Là Long nhị thúc!

Hắn, bại!

Chỉ là, đối với kết quả này, Long Thủy Tinh lại không cảm thấy bất ngờ.

Cho dù đối phương có thể so với cường giả đại viên mãn, thế nhưng, đối thủ của hắn chính là Thiên Kiếm.

Chương 1746: Long Thủy Tinh thần phục, rất hiếm lạ sao?

Long nhị thúc bại, bị một kiếm trảm bay ra ngoài, tư thái Bán Long Bán Nhân hiện đầy từng đạo từng đạo vết máu, trên người bị vô số kiếm khí tinh mịn ăn mòn.

Hiện tại, hắn vô cùng thê thảm.

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Vô Đạo, từ từ đi đến mặt của đối phương trước, ánh mắt lạnh nhạt, giơ tay cầm Vô Đạo lên cao.

"Thiên Kiếm, đối địch với Long tộc ta, ngươi sẽ phải hối hận! !"

Long nhị thúc thấp giọng quát.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, không thèm để ý chút nào: "Là Long tộc các ngươi đối địch với Thiên, ngươi sẽ phải hối hận!"

Nói xong, hắn đưa tay chém xuống một kiếm!

Kiếm khí lạnh thấu xương phun ra ngoài, chỉ chốc lát, Long nhị thúc liền bị kiếm khí bao trùm, hoàn toàn tan thành mây khói.

Một vị cường giả có thể so với Đại La đại viên mãn, cứ vậy mà ngã xuống.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Long Thủy Tinh hấp hối, nằm trên mặt đất ở nơi xa, trong mắt lộ ra một tia nghiền ngẫm: "Không nghĩ tới tùy tiện đi một chút cũng có thể gặp phải loại thu hoạch ngoài ý muốn này, thực là không tồi."

Hắn cứu Long Thủy Tinh, tất nhiên có tính toán của hắn.

"Vì sao ngươi muốn cứu ta?"

Long Thủy Tinh nhìn Sở Cuồng Nhân đang đi về phía mình, trong lòng có dấu hỏi chấm hiện lên.

Nghĩ lại, đây cũng là nghi hoặc lớn nhất của bọn người Long nhị thúc đã chết.

"Thiên muốn cứu người, không cần lý do, nhưng mà, Thiên hỏi ngươi một câu, ngươi cam tâm trầm luân như vậy sao?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Vừa rồi, hắn ẩn nấp trong hư không, đối thoại giữa Long Thủy Tinh và đám người Long nhị thúc, hắn nghe được vô cùng rõ ràng, mà đây cũng là nguyên nhân lớn nhất hắn cứu Long Thủy Tinh.

Dù sao thì có Xích Long Ảnh ở đó, hắn và Long tộc nhất định là địch.

Vậy hắn dứt khoát cứu Long Thủy Tinh, để cho nàng còn sống, sau đó còn có thể tạo ra sự phân tranh trong Long tộc.

Long Thủy Tinh không quan trọng.

Quan trọng là sự tồn tại của nàng, khiến cho Long tộc còn có bọn người Xích Long Ảnh sống không được an ổn.

"Trầm luân..."

Long Thủy Tinh nghe đến đây, trong mắt dần dần bộc lộ một tia cừu hận: "Tất nhiên là ta không cam tâm, Xích Long Ảnh đoạt huyết mạch của ta, phụ vương kính yêu của ta muốn tính mạng của ta, những chuyện này, bảo ta làm sao cam tâm?"

Nói đến đây, nàng lại không khỏi lộ ra một tia suy sụp, cười khổ nói: "Nhưng cho dù là như vậy thì sao? Hiện tại, bất cứ lúc nào ta cũng sẽ chết, cho dù may mắn sống tiếp được, nhưng huyết mạch bị đoạt, cũng chỉ là một tên phế nhân thôi, ta như thế này, thì có tư cách gì đi báo thù chứ?"

"Thiên, chiếu cố ngươi, có thể cho ngươi sức mạnh báo thù!"

"Ngươi muốn làm gì?"

Hai mắt Long Thủy Tinh tỏa sáng, trong mắt lộ ra một tia chờ mong, có lẽ người trước mắt này thật sự có biện pháp trợ giúp mình cũng khó nói.

Sở Cuồng Nhân lấy ra một viên phù chú, đưa tay đánh vào trong cơ thể Long Thủy Tinh.

Đó là Khu Linh Chú Ấn.

Có viên chú ấn này, về sau, sinh tử của Long Thủy Tinh sẽ nằm trong một ý niệm của hắn.

Vật này vốn có ba viên, nhưng mà, một viên đã dùng ở trên người Đại Tư Mệnh thần nữ, một viên dùng trên người âm Dương Kiếp, nhưng đã mất đi hiệu lực, một viên sau cùng, dùng ở trên người Long Thủy Tinh.

"Khống chế linh hồn của ta? Đây chính là biện pháp giúp ta của ngươi?"

Sau khi Long Thủy Tinh cảm nhận được biến hóa trong cơ thể, không khỏi cau mày lại.

"Thiên, sẽ không khống chế một tên phế nhân."

Sau khi hạ Khu Linh Chú Ấn cho Long Thủy Tinh xong, Sở Cuồng Nhân lấy ra một đoàn ánh sáng rực rỡ, trong đó có vô số phù văn lấp lóe, còn có một luồng long khí vô cùng tinh khiết đang lưu chuyển.

Đúng là Thất Thải Thiên Long Long Nguyên hắn rút được trước đó không lâu!

Nhìn thấy Long Nguyên này, đôi mắt đẹp của Long Thủy Tinh trừng lớn, nhìn chòng chọc vào vật kia, cảm thấy một chút huyết mạch còn sót lại của mình đều đang run rẩy.

"Cái này, đây là Long Nguyên! ! Loại khí tức này, là Thất Thải Thiên Long Long Nguyên cổ xưa nhất! ! Tại sao ngươi có thể có loại vật này! !"

Long Thủy Tinh hít vào một ngụm khí lạnh, mặt mũi tràn đầy vẻ thật không thể tin nổi.

Loại vật này, ngay cả Long tộc cũng không có!

"Vật này từ đâu tới, ngươi không cần biết, hiện tại, nó là của ngươi."

Sở Cuồng Nhân tiện tay ném Thất Thải Thiên Long Long Nguyên cho Long Thủy Tinh, thật giống như đang ném một thứ đồ bỏ đi.

Long Thủy Tinh không để ý đến thương thế, cuống quít tiếp lấy Long Nguyên.

Từng đợt sức mạnh ấm áp tuôn ra từ bên trong long nguyên, xâm nhập vào trong cơ thể nàng, để thương thế của nàng trở nên tốt hơn một chút.

Huyết mạch vốn dĩ đã khô kiệt, quả thật đã có xu thế sinh trưởng lần nữa.

Tuyệt đối không hề sai!

Đây chính là Thất Thải Thiên Long Long Nguyên, vạn long chi tổ Long Nguyên, bây giờ đang ở trong tay của nàng, chuyện này làm nàng có loại cảm giác đang nằm mơ.

"Vậy mà ngươi lại đưa vật này cho ta?"

Long Thủy Tinh thật không thể tin mà nói: "Ngươi cũng biết, nếu ngươi đưa vật này cho Long tộc, cho dù ngươi muốn cái gì, Long tộc cũng sẽ nghĩ hết biện pháp tìm đến cho ngươi."

Thất Thải Thiên Long đối với khắp cả Long tộc mà nói, có ý nghĩa bất phàm.

Đừng nói nguyên một viên Long Nguyên, cho dù là một đạo long khí cũng vô cùng trân quý!

"Thiên muốn cái gì, cũng cần gì Long tộc tương trợ? Luyện hóa vật này, từ nay về sau, ngươi sẽ làm việc cho Thiên!"

Long Thủy Tinh nhìn Long Nguyên, ánh mắt có chút phức tạp.

Tất nhiên nàng hiểu rõ, Sở Cuồng Nhân đưa Long Nguyên cho mình, lại khống chế linh hồn của mình, chính vì muốn mình trở thành nô lệ của đối phương.

Thậm chí tương lai, có khả năng sẽ sử dụng mình đối phó hoặc khống chế toàn bộ Long tộc!

Nhưng...

Nhớ tới Xích Long Ảnh tàn nhẫn tước đoạt huyết mạch của mình, phụ vương vô tình phái Long nhị thúc giết mình...

Trong mắt nàng dần dần toát ra một tia quyết tuyệt.

Nếu các ngươi đã bất nhân, vậy thì đừng trách ta bất nghĩa!

Long Thủy Tinh miễn cưỡng chống đỡ thân thể đứng dậy, quỳ một gối xuống trước mặt Sở Cuồng Nhân: "Long Thủy Tinh, bái kiến chủ nhân!"

Nếu là có người ở chỗ này, thấy cảnh này, nhất định sẽ chấn kinh đến mức độ không thể tin nổi.

Giờ phút này, long nữ cao cao tại thượng kia, lại quỳ gối ở trước mặt một người nam nhân!

Mà trước đó, người này còn là địch nhân của nàng!

"Thiên, thưởng thức người thông minh." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Sau đó, hắn liền dẫn Long Thủy Tinh trở về.

Khi Lăng Phi nhìn thấy Long Thủy Tinh cung cung kính kính, nhu thuận thuận theo ở sau lưng Sở Cuồng Nhân, hai mắt không khỏi trừng lớn, mặt mũi tràn đầy vẻ thật không thể tin được.

Đây là Long Thủy Tinh?

Hạng tám trên bảng Thiên Thần, long nữ cao cao tại thượng trong Long tộc kia sao?

Ta không nhìn lầm chứ?

"Chủ nhân, ta đi luyện hóa Long Nguyên trước." Long Thủy Tinh cung kính nói.

"Đi đi."

Chuyện này khiến Lăng Phi ở bên cạnh gần như đứng hình ngay tại chỗ.

Hắn vừa mới nghe được cái gì, vậy mà Long Thủy Tinh lại gọi Thiên Kiếm là chủ nhân? !

Có lầm hay không? !

Là lỗ tai hắn xảy ra vấn đề, hay là cái thế giới này quá điên cuồng?

"Thiên, Thiên Kiếm, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? !"

Bởi vì quá chấn kinh, nên Lăng Phi cũng có chút cà lăm.

Sở Cuồng Nhân liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói: "Cái gì mà chuyện gì xảy ra, cũng chỉ là thu cái tùy tùng mà thôi, không cần ngạc nhiên như vậy."

"Đây chính là... Long Thủy Tinh đó!"

"Rất hiếm lạ sao?"

Khóe miệng Lăng Phi co giật một chút.

Vốn dĩ, hắn cho là mình đi theo bên người Sở Cuồng Nhân cũng đã một đoạn thời gian, gió to sóng lớn gì cũng đã gặp qua.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, vẫn có thể khiến hắn không ngừng chấn kinh như cũ.

Sau đó không lâu.

Trong dãy núi đột nhiên có một trận thải quang ngút trời, một tiếng rồng gầm to rõ vang vọng đất trời!

Một luồng long uy bá đạo, bao phủ ra!

Toàn bộ Long tộc phía trên Thiên Nguyên cổ tinh đều cảm nhận được, nhìn về phía thải quang, khiếp sợ không gì sánh nổi.

"Luồng khí tức này, có Long tộc đẳng cấp cao hiện thế! !"

"Loại huyết mạch Long tộc này, trời ạ, không phải là Thất Thải Thiên Long trong truyền thuyết đso chứ? !"

Nơi nào đó.

Xích Long Ảnh nhìn về phía quang mang đầy màu sắc, trong mắt lộ ra một tia đói khát: "Loại khí tức huyết mạch này, nếu như ta có thể cắn nuốt, thì huyết mạch của ta sẽ tiếp tục tăng lên!"

Chương 1747: Liếc một chút dọa lùi Xích Long Ảnh, tham vọng của Long Thủy Tinh, ta muốn làm vương

Thải quang ngút trời, tiên huy sáng chói bao phủ nguyên một mảnh sơn mạch, mà long khí cuồn cuộn cũng khuếch tán ra.

Mà bởi vì luồng khí tức này quá cường đại, có không ít người bị khí tức này hấp dẫn đến, ở trong đó, còn có một nhóm Long tộc không có hảo ý.

Những Long tộc này, tự nhiên lấy Xích Long Ảnh cầm đầu.

"Dạng khí tức này, có thể là một vị Long tộc nào đó đã thức tỉnh huyết mạch Thất Thải Thiên Long, lại hoặc là, có chí bảo của huyết mạch Thất Thải Thiên Long hiện thế!"

"Nếu có thể có được, thì ta có thể giúp cho huyết mạch của mình tăng thêm một khoảng lớn!"

Xích Long Ảnh âm thầm nghĩ tới, đối với huyết mạch hiện thế này, hắn gần như xem nó trở thành vật trong túi của mình.

Sau đó không lâu, mọi người liền tới gần sơn mạch tràn ngập long khí kia.

"Ha, thiếu chủ, ngươi nhìn, hình như chỗ đó có một người."

Một Long tộc nói ra.

"Hừ, cho dù là ai, cũng không có cách nào ngăn cản ta có được huyết mạch này."

Xích Long Ảnh hừ lạnh một tiếng.

Huyết mạch này vô cùng quan trọng đối với hắn, cho dù là ba tồn tại đứng đầu trên Thiên Thần tới, hắn cũng phải nghĩ biện pháp tranh giành một phen!

Nhưng khi hắn nhìn về phía đạo thân ảnh kia, lại sửng sốt một chút...

Thân ảnh này, có chút quen thuộc.

Bạch y, tiên huy, hắc kiếm...

Ừng ực.

Dường như Xích Long Ảnh nghĩ tới điều gì đó, không tự chủ được nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy bóng người nơi xa kia xoay đầu nhìn qua, liếc mắt nhìn hắn, tuy nhìn không rõ lắm, nhưng Xích Long Ảnh vẫn nhận ra!

Người kia, chính là ác mộng lớn nhất trong lòng hắn...

Thiên Kiếm! !

"Đi mau! !"

Xích Long Ảnh hét lớn một tiếng, không có chút do dự gì, bóng người như điện, nhanh chóng rời đi, bộ dáng vô cùng bối rối kia, chỉ hận bản thân sinh ra thiếu mấy cái chân.

Long tộc còn lại không rõ ràng cho lắm, nhưng vẫn lập tức rời đi theo hắn.

Nơi xa.

Sở Cuồng Nhân từ từ thu hồi ánh mắt, biểu hiện của đám người Xích Long Ảnh, hắn đều thu vào trong mắt, không khỏi nhếch miệng.

Không phải chỉ nhìn ngươi một chút thôi sao?

Có cần phải sợ đến như vậy không?

Hắn sờ lên khuôn mặt đẹp trai, thanh tú của mình, hình như mình cũng không đánh sợ như thế mà?

Nhưng mà, hắn cũng không để trong lòng.

Đối với Xích Long Ảnh, tạm thời, hắn không muốn giết đối phương, hắn dự định để đối phương cho Long Thủy Tinh đi xử trí, nếu không thì hắn thu tùy tùng này để làm cái gì?

Làm ấm giường thì hắn cũng cảm thấy vảy rồng trên người của đối phương quá cứng.

Sau khi Xích Long Ảnh sợ quá chạy đi mất, Sở Cuồng Nhân phát hiện còn có không ít người bị long khí mà Long Thủy Tinh phát tán ra hấp dẫn, tới gần nơi này.

Sau đó, hắn ngưng tụ kiếm chỉ, điểm một chỉ lên trời.

Đùng! !

Kiếm áp dồi dào, như nước lũ khuếch tán ra!

Một đạo kiếm ảnh kinh thiên phóng lên tận trời, kiếm quang vô tận, chiếu rọi Cửu Thiên Thập Địa!

"Phương viên 100 ngàn dặm, kẻ tự tiện đi vào, chết!"

Không ít người phát hiện ra Sở Cuồng Nhân ở phía sau, trầm mặc một hồi, lập tức rời đi.

Trận chiến ở Thần Vương khanh, danh tiếng của Thiên Kiếm sớm đã trở thành đại danh từ không thể trêu chọc.

Người nào muốn tìm cái chết, mới có thể đi đối địch với Thiên Kiếm.

Mà ở phía xa.

Xích Long Ảnh bối rối chạy trốn đã nhận ra luồng kiếm ý kinh người kia, biến sắc, chạy nhanh hơn.

Sau khi chạy ra xa mấy trăm vạn dặm, Xích Long Ảnh mới dần dần dừng lại.

Thấy Sở Cuồng Nhân không có đuổi theo, hắn mới thở dài một hơi, sau đó hắn phát hiện hai chân của mình, vẫn còn đang run rẩy.

Chuyện này khiến hắn sầm mặt lại.

Bản thân cứ sợ hãi Thiên Kiếm như vậy sao? !

Đáng chết, sợ thành bộ dáng này, sau này làm sao chiến thắng đối phương? !

Còn có, vì sao đối phương lại không đuổi theo?

Dù nói thế nào mình cũng đã từng là địch nhân giao chiến với hắn hai lần, vậy mà hắn lại không để mình ở trong mắt? Xem mình thành tiểu nhân vật không quan trọng gì sao? !

Xích Long Ảnh càng nghĩ càng giận, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Hắn nện một quyền lên trên một ngọn núi ở cách đó không xa, đánh nát nó.

"Đáng chết, Thiên Kiếm, ngươi đừng xem thường người khác!"

"Long Thủy Tinh đã nằm trong tay ta, hiện tại, ta đã không phải là ta lúc ban đầu, ta có Phệ Huyết Ma Long Quyết còn có Tà Long Chủy trong tay, một ngày nào đó, ta sẽ vượt qua ngươi! !"

Giọng điệu của Xích Long Ảnh lạnh như băng nói.

Hôm nay, liếc một chút đã dọa mình lùi lại, ngày khác, ta nhất định phải khiến ngươi lau mắt mà nhìn! !

...

Trong dãy núi.

Long khí vô tận kia dần dần thu liễm, tiên huy màu sắc rực rỡ cũng đã tiêu tán.

Không bao lâu, một nữ tử tuyệt sắc mặc trên người một bộ váy dài màu sắc rực rỡ đi ra từ trong dãy núi.

Nữ tử này, da như bạch ngọc, dáng người cao gầy, mặt mũi tinh xảo tuyệt luân, ba búi tóc đen trong suốt, sau đầu còn có một vầng tiên huy bảy màu nhàn nhạt tràn ngập.

Toàn thân trên dưới, lộ ra một luồng khí tức cao quý bất phàm.

Người này, chính là Long Thủy Tinh đã thoát thai hoán cốt sau khi hấp thu Thất Thải Thiên Long Long Nguyên!

Thời khắc này, Long Thủy Tinh chỉ cảm thấy mình cường đại trước nay chưa từng có, tiện tay vung lên, liền có thể nhẹ nhàng đánh nổ một ngôi sao!

Long khí trong cơ thể dâng trào, mặc kệ là chất lượng hay là số lượng, đều vượt qua bản thân của trước đó!

Ngoài ra, trong đầu nàng còn nắm giữ nhiều loại thần thông mà chỉ Thất Thải Thiên Long mới có, nàng bây giờ, cường đại gấp mấy lần so với trước đó!

"Đây có coi là nhân họa đắc phúc hay không?"

Long Thủy Tinh nỉ non nói.

Bản thân đã mất đi huyết mạch Long Thủy Tinh, nhưng lại bởi vì thu được huyết mạch Thất Thải Thiên Long còn mạnh hơn, giúp chiến lực vượt trội hơn ngày xưa.

Nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân cách đó không xa, trong lòng hiểu rõ, tất cả mọi thứ hiện tại mình có, đều do đối phương đưa cho, không chỉ như thế, tuy hiện tại nàng mạnh mẽ hơn không ít, nhưng đối phương vẫn cho nàng một loại cảm giác thâm sâu khó dò, nhìn không thấu như cũ, thực lực của Thiên Kiếm, rốt cuộc sâu đến bao nhiêu?

Long Thủy Tinh không rõ ràng, nhưng nàng biết, cho dù là mình bây giờ, ở trước mặt đối phương, chỉ sợ vẫn không có sức đánh trả.

"Đa tạ ân tái tạo của chủ nhân!"

Long Thủy Tinh đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, quỳ một gối xuống, cung kính nói.

Nàng hết sức rõ ràng, bây giờ mình không còn gì nữa, không còn là long nữ cao quý, muốn báo thù, muốn đoạt lại mọi thứ, chỉ có thể dựa vào Sở Cuồng Nhân!

"Ta còn tưởng rằng sau khi ngươi sức mạnh khôi phục, sẽ trực tiếp đi mất."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Tất cả của ta, đều là chủ nhân ban cho, không dám phản bội."

Long Thủy Tinh nói ra.

Nàng tin tưởng, nếu mình thật sự phản bội, đối phương muốn giết mình cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, chỉ riêng Khu Linh Chú Ấn trong cơ thể kia, đã có thể làm nàng hồn phi phách tán trong nháy mắt!

"Tốt, đứng lên đi."

"Chủ nhân, ta đã khôi phục sức mạnh, phải chăng có thể đi giết Xích Long Ảnh?"

"Giết hắn thì như thế nào? Cũng chỉ có thể giúp ngươi trở lại vị trí như trước mà thôi, chẳng lẽ ngươi thỏa mãn với địa vị đó sao?"

Nghe được lời của Sở Cuồng Nhân, Long Thủy Tinh toát ra vẻ suy tư.

Đúng vậy.

Cho dù là giết Xích Long Ảnh, nàng cũng chỉ có thể khôi phục thân phận long nữ mà thôi.

Còn về những chuyện còn lại, căn bản không làm được.

Vậy những cực khổ, ủy khuất mà nàng phải gánh chịu trước đó, chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy sao?

"Ta muốn làm vương! !"

Trong mắt Long Thủy Tinh lộ ra một tia kiên quyết: "Ta muốn làm vương của Long tộc, ta muốn kéo vị phụ vương nhẫn tâm bỏ mặc ta kia xuống vương vị!"

Đứa con gái thật là có hiếu!

Trong lòng Sở Cuồng Nhân khen một tiếng.

"Ngươi muốn trở thành vương, hiện tại còn không phải lúc, tạm thời cũng ở bên cạnh ta đi."

"Dạ, chủ nhân."

Sau đó không lâu, Hàn Tinh Vũ cũng xuất quan.

Tu vi của nàng tăng lên không ít, tiên nguyên chi hoa tăng lên mấy phẩm, thậm chí đã ngưng tụ ra thọ nguyên chi hoa.

Tiếp đó, mấy người tiếp tục du lịch ở bên trong Thiên Nguyên cổ tinh.

Mà không lâu sau, có một tin tức bỗng nhiên truyền ra.

Ở phía trên một mặt khác Để tang nữ Thiên Nguyên cổ tinh, có một bí cảnh tên là Minh Linh động thiên mở ra, bên trong Minh Linh động thiên này, ẩn chứa một loại bảo vật tăng cao sức mạnh linh hồn nào đó!

Đây chính là thứ hắn cần có.

Chương 1748: Minh Linh động thiên, thiên kiêu ngã xuống như mưa, có cần giúp một tay không?

Minh Linh động thiên, đây là do một Thần Vương cổ lão tên là Minh Linh Thần Vương mở ra.

Mà Minh Linh Thần Vương, chính là một trong những Thần Vương am hiểu sức mạnh linh hồn nhất, trong lịch sử Để tang nữ vũ trụ Thiên Nguyên, ngoài ra, vị Thần Vương này còn là Thần Vương cổ lão của Minh Vương nhất tộc.

Lần này Minh Linh động thiên mở ra, Minh Vương nhất tộc đã công khai bắn tiếng, không cho phép những người còn lại nhúng tay.

Nếu không, sẽ là kẻ địch với Minh Vương nhất tộc!

Minh Vương nhất tộc, là Cổ Vương tộc có căn cơ thâm hậu, bọn họ làm như thế, quả thật có rất ít người dám phản kháng, thậm chí có thể nói là gần như không có.

Vương tộc có thể chống lại Minh Vương nhất tộc như Đế Vương nhất tộc, Bá Vương nhất tộc cũng không hêg xuất thủ.

Bên trong Thiên Nguyên cổ tinh, cơ duyên rất nhiều.

Bọn họ không cần thiết vì một Minh Linh động thiên mà trở mặt với Minh Vương nhất tộc.

Lại nói, Minh Linh động thiên chính là chỗ mà Thần Vương của Minh Vương nhất tộc lưu lại, so với những người khác, tất nhiên người của Minh Vương nhất tộc sẽ có sẵn ưu thế, rất khó tranh đoạt với bọn họ.

Thiên Nguyên cổ tinh.

Bên trên ngọn núi nào đó, nơi này có một ngọn núi đứng sừng sững, mà ở phía trên, còn có một khe hở không gian.

Vết nứt này, chính là lối vào của Minh Linh động thiên.

Bên ngoài động thiên, nguyên một đám thiên kiêu của Minh Vương nhất tộc đang trông coi, không cho phép những người khác tiến vào.

"Minh Thần chi tử, chắc sẽ thuận lợi đạt được cơ duyên bên trong Minh Linh động thiên."

Một thiên kiêu của Minh Vương nhất tộc nói ra.

Một người bên cạnh hắn nhẹ gật đầu: "Ừm, chắc chắn có thể, nếu như ngay cả Minh Thần chi tử mạnh nhất bên trong chúng ta cũng không lấy được phần truyền thừa kia, thì những người khác càng không thể."

Mấy người nghị luận.

"Nếu Minh Thần chi tử lấy được cơ duyên bên trong, cũng không biết có khả năng chống lại Thiên Kiếm hay không?"

Lúc này, một thiên kiêu của Minh Vương nhất tộc nói ra.

Nghe nói như thế, mọi người không khỏi có chút trầm mặc, tuy bọn họ rất không nguyện ý thừa nhận, nhưng muốn chống lại Thiên Kiếm... Rất khó!

Cho dù Minh Thần chi tử đạt được cơ duyên trong động thiên, nhưng rất có thể vẫn không phải đối thủ của đối phương như cũ.

"Trên thế giới này, tại sao có thể có loại quái vật như thế chứ?"

"Đúng vậy, tam hoa của hắn, thật sự là quá không thể tưởng tượng nổi, thọ nguyên chi hoa, tiên nguyên chi hoa, linh hồn chi hoa, tất cả đều vượt qua 20 phẩm."

"Thật không thể tin nổi."

Mọi người cảm khái nói.

Lúc này, ở cách đó không xa, có một bóng người bạch y từ từ đi tới.

Người Minh Vương nhất tộc cau mày lại.

Phải biết, ba triệu dặm bên ngoài Minh Linh động thiên đã bị họ phong tỏa, không cho phép bất kỳ kẻ nào tới gần, rốt cuộc là ai, dám không để cảnh cáo của Minh Vương nhất tộc ở trong mắt?

"Hừ, xem ra lại là gia hỏa nào đó bị tham lam trong lòng điều khiển, đến tìm cái chết."

Một thiên kiêu bên trong Minh Vương nhất tộc cười lạnh một tiếng, tiếp đó đưa tay ra, có một đạo chưởng khí rộng rãi gào thét xông ra, khóa chặt người tới.

Đùng! !

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, kình khí bao phủ tứ phương!

Thiên kiêu của Minh Vương nhất tộc kia nhếch miệng: "Còn tưởng rằng có mấy phần thực lực, không nghĩ tới lại là một còn gà yếu ớt, ngay một chiêu cũng đỡ không nổi."

"Không đúng."

Có người hét lên một tiếng kinh ngạc.

Chỉ thấy người bị chưởng khí đánh trúng kia, vẫn đang không nhanh không chậm, đi về phía mọi người.

Cùng lúc đó.

Một đạo kiếm khí từ trong cơ thể của đối phương bắn ra!

Một tiếng phù phù vang lên.

Huyết nhục bắn ra.

Thiên kiêu của Minh Vương nhất tộc đã xuất thủ kia, quả thật không có chút dức phản kháng nào, liền bị kiếm khí xé thành hai nửa trong nháy mắt!

"Loại thực lực này, rốt cuộc là ai? !"

Mọi người nhịn không được mà cảm thấy hoảng sợ, nhìn người đang đi tới.

Mà khi người tới càng ngày càng gần, bọn họ cũng dần dần thấy rõ khuôn mặt của người kia, lúc này, hít vào một ngụm khí lạnh!

"Thiên Kiếm!"

Không sai.

Người tới chính là Sở Cuồng Nhân.

Đại La có tam hoa, thọ nguyên chi hoa, tiên nguyên chi hoa đã đều tăng lên tới 24 phẩm, chỉ còn lại linh hồn chi hoa.

Bây giờ, Minh Linh động thiên hiện thế, bên trong có chí bảo linh hồn, sao hắn có thể không tới?

Còn về Minh Vương nhất tộc...

Hắn chỉ có tám chữ, người cản giết người, thần cản giết thần! !

"Là Thiên Kiếm! !"

"Hắn đến Minh Linh động thiên làm cái gì? Bên trong Thiên Nguyên cổ tinh này có nhiều cơ duyên như vậy, vì sao hắn hết lần này tới lần khác lại để mắt tới Minh Linh động thiên? !"

"Hắn đang muốn đối nghịch với Minh Vương nhất tộc chúng ta sao?"

"Đáng chết!"

Sắc mặt mọi người đại biến, vô cùng hoảng sợ.

Thiên Kiếm...

Đây căn bản không phải là tồn tại bọn họ có thể chống lại!

"Thiên Kiếm, ngươi tới làm cái gì? !"

Một thiên kiêu nuốt một ngụm nước bọt, kiên trì chất vấn.

"Đồ vật bên trong, ta muốn lấy đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, thẳng thắn.

Trong lòng mọi người than thở một tiếng.

Quả nhiên, là tới vì Minh Linh động thiên.

Đáng chết!

Cho dù là Thiên Kiếm thì thế nào, thật sự cho rằng Minh Vương nhất tộc bọn họ dễ khi dễ sao? !

Động thiên này, là đồ đạc của chúng ta, ngươi nói lấy đi thì lấy đi sao? !

"Chư vị, Minh Thần chi tử đang ở trong động thiên tiếp nhận khảo nghiệm của Minh Linh, tuyệt đối không thể để cho Thiên Kiếm tiến vào!"

Một thiên kiêu đứng ra, lớn tiếng nói.

Một số người còn lại, cũng dần dần toát ra vẻ ngưng trọng, hiển nhiên là đã chuẩn bị liều mạng một lần.

Hiện tại, bọn họ chỉ có thể hi vọng Ô Thiên Minh ở bên trong Minh Linh động thiên, nhanh chóng hoàn thành khảo nghiệm.

Bọn họ, cũng không có lòng tin có thể ngăn chặn Sở Cuồng Nhân được lâu.

"Xuất thủ một lượt đi!"

"Để Thiên Kiếm thấy được năng lực của thiên kiêu ở Minh Vương nhất tộc ta!"

"Cho dù là Thiên Kiếm thì sao, tu sĩ chúng ta, vốn dĩ muốn nghịch thiên mà!"

Tu sĩ của Minh Vương nhất tộc lần lượt xuất thủ.

Các loại tiên pháp thần thông, được thi triển liên tục, trùng trùng điệp điệp, giống như một mảng mây đen lớn bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Có chưởng khí muốn trấn áp nhục thân, có hình bóng Minh Thần chấn nhiếp linh hồn...

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ bất động, cũng không có xuất kiếm, chỉ ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí đầy trời nhanh chóng thu liễm, ngưng tụ ở phía trên kiếm chỉ: "Thiên, tán thưởng dũng khí của các ngươi."

Lời nói vừa dứt.

Kiếm chỉ của hắn vạch một đường trong hư không, một đạo kiếm khí chém ra!

Bên trong tiếng vang ầm ầm, bầu trời bị xé nứt.

Mà mây đen to lớn do vô số tiên pháp thần thông ngưng tụ mà thành bị một kiếm này tuỳ tiện xé thành hai nửa, đùng một tiếng, tan thành mây khói!

Nhưng kiếm khí, lại như thế chẻ tre, chỗ nó đến, long trời lở đất!

Nháy mắt.

Nguyên một đám thiên kiêu của Minh Vương nhất tộc bị kiếm khí đảo qua, hoặc là bị chặn ngang chặt đứt, hoặc là bị đánh thành sương máu...

Trong lúc nhất thời, thiên kiêu ngã xuống như mưa!

Cảnh tượng doạ người, khiến một số người của Minh Vương nhất tộc may mắn còn sống sót căn bản không có dũng khí tiếp tục chống lại, ào ào co quắp ngồi trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Lúc này, bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, giống như đang nhìn một vị Tử Thần! !

Sở Cuồng Nhân không để ý đến những người may mắn may mắn còn sống sót, hắn đi về phía Minh Linh động thiên, vèo một cái liền tiến vào bên trong.

"Lần này xong rồi!"

"Minh Thần chi tử dù mạnh hơn, sao có thể sánh ngang với tên quái vật này chứ?"

Mặt mũi của không ít người tràn đầy tuyệt vọng.

Bọn họ căn bản không cho rằng, một người Ô Thiên Minh có thể chống lại Sở Cuồng Nhân.

Không phải trước đây, Ô Thiên Minh liên hợp với nhiều yêu nghiệt trên bảng Thiên Thần như vậy nhưng cũng bị đánh cho đánh tơi bời sao?

...

Bên trong Minh Linh động thiên.

Minh Thần chi tử Ô Thiên Minh đang giao đấu với một hư ảnh, nhìn kỹ, đó là một tồn tại mặc trường bào màu đen, tay cầm một thanh lưỡi hái.

Mà hư ảnh này, chính là sức mạnh linh hồn mà Minh Linh Thần Vương lưu lại!

Chỉ khi đánh bại đối phương, hắn mới có thể thu hoạch được cơ duyên bên trong Minh Linh động thiên.

Ầm, ầm, ầm! !

Ô Thiên Minh và Minh Linh Thần Vương giao thủ đã không dưới trăm chiêu, nhưng vẫn khó có thể đánh bại luồng hóa thân sức mạnh linh hồn này của đối phương.

"Có cần giúp một tay không?"

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chương 1749: Minh Linh Thần Vương,

ngươi sợ ta như vậy sao?

"Có cần giúp một tay không?"

Một giọng nói lạnh nhạt truyền đến từ sau lưng Ô Thiên Minh.

"Ta nói, đều đi ra ngoài cho ta, ta không muốn các ngươi nhúng tay vào."

Ô Thiên Minh tâm phiền ý loạn nói ra.

Thế nhưng sau đó, hắn hơi cau mày lại, có cái gì đó không ổn, tại sao giọng nói này lại nghe quen tai đến như thế? ?

Hắn xoay người nhìn lại, đồng tử nhịn không được co rụt lại, mặt mũi tràn đầy kinh hãi: "Thiên Kiếm! !"

Không!

Điều đó là không có khả năng, tại sao đối phương lại xuất hiện ở đây? !

Ô Thiên Minh có chút không thể tin nổi, thậm chí hắn còn dụi dụi hai mắt, thế nhưng Sở Cuồng Nhân, vẫn đứng trước mặt mình như cũ.

"Không đúng, có phải đang ngươi sử dụng huyễn thuật hay không!"

Ô Thiên Minh quay người lớn tiếng nói với Minh Linh Thần Vương, bộ dáng như ta đã nhìn thấu việc làm của ngươi: "Thần Vương không hổ là Thần Vương, vậy mà có thể bắt được nỗi sợ hãi trong tâm hồn của ta, đồng thời dùng huyễn thuật để huyễn hóa ra, còn trông giống như thật, loại huyễn thuật này, là thứ mà đời này ta ít thấy được."

Thế nhưng Minh Linh Thần Vương không hề trả lời, mà chính là nhìn chằm chằm vào Sở Cuồng Nhân phía sau hắn.

Dường như, hắn cũng rất bất ngờ trước sự xuất hiện của Sở Cuồng Nhân.

Trong lòng Ô Thiên Minh đột nhiên lộp bộp một chút.

Chẳng lẽ...

Không thể nào, không thể nào.

"Thì ra, ngươi sợ ta như vậy sao?"

Sở Cuồng Nhân sâu kín nói ra.

Hít! !

Ô Thiên Minh hít vào một ngụm khí lạnh ngay tại chỗ, chỉ cảm thấy một luồng hơi lạnh từ phía dưới lòng bàn chân nhảy lên, bay thẳng đến đỉnh đầu, nổ tung ở trên da đầu, làm cho khắp cả người hắn phát lạnh!

Con mẹ nó! !

Đó đúng thật là Thiên Kiếm! !

Bóng người Ô Thiên Minh nhanh chóng lùi lại trong nháy mắt, thậm chí trực tiếp chạy tới sau lưng Minh Linh Thần Vương, tựa như đang tìm kiếm sự bảo vệ, có chút sợ hãi nhìn Sở Cuồng Nhân đã tiến vào động Minh Linh.

"Vì sao ngươi lại ở nơi này?"

"Tất nhiên là tới lấy cơ duyên nơi đây."

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói.

Sau đó, hắn nhìn về phía Minh Linh Thần Vương, liếc một chút liền phán đoán ra đối phương cũng chỉ là sức mạnh linh hồn của một vị Thần Vương lưu lại mà thôi.

Không chỉ có như thế, Minh Linh động thiên này cũng vô cùng kỳ quái.

Quy tắc của nơi này rất kỳ lạ, chỉ cho phép sử dụng sức mạnh linh hồn, còn về sức mạnh tiên nguyên, thậm chí cả khí huyết của cơ thể cũng không thể sử dụng!

"Minh Linh Thần Vương, người này là kẻ thù lớn nhất của Minh Vương nhất tộc ta, cơ duyên ngươi lưu lại, tuyệt đối không thể để người này lấy được! !"

Ô Thiên Minh lớn tiếng nói.

Nghe nói như vậy, ánh mắt Minh Linh Thần Vương ngưng trọng, hắn lưu lại cơ duyên ở Thiên Nguyên cổ tinh, theo lý thuyết mà nói, ai cũng có thể tới tham gia khảo nghiệm, nếu thông qua, sẽ có cơ hội lấy được cơ duyên hắn lưu lại.

Nhưng nếu như người này là kẻ thù của Minh Vương nhất tộc...

Vậy thì là một chuyện khác.

Dù nói thế nào, hắn cũng là Thần Vương của Minh Vương nhất tộc.

"Người trẻ tuổi, truyền thừa nơi đây không có duyên với ngươi, ngươi vẫn nên rời đi đi."

Minh Linh Thần Vương từ tốn nói.

Ý tứ rất rõ ràng, cơ duyên nơi này không thể cho ngươi.

"Ha, hữu duyên vô duyên, không phải do ngươi định đoạt, mà chính là... Thiên định! !"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, kiếm áp lạnh thấu xương khuếch tán ra!

Mặc dù không cách nào vận dụng tiên nguyên, nhưng kiếm ý, vẫn còn có hiệu quả nhất định.

"Ha..."

Nhìn thấy Sở Cuồng Nhân xuất ra kiếm áp cường đại, Minh Linh Thần Vương hơi kinh ngạc: "Tu vi của ngươi có gì đó quái lạ, rõ ràng là cảnh giới tam hoa, nhưng so với cảnh giới tam hoa lại cường đại hơn rất nhiều, còn có kiếm ý này, quả thật ẩn chứa một luồng siêu thoát chi ý ta không nhìn thấu được? Ngươi, rốt cuộc là ai? !"

Siêu thoát chi ý trong miệng hắn, tất nhiên là tự cường vô địch Đại La ý không bị khống chế bởi Vũ Trụ đại đạo mà Sở Cuồng Nhân tự sáng tạo ra.

"Hắn là Thiên Kiếm!"

Ô Thiên Minh ngưng trọng nói ra.

Nghe đến đây, Minh Linh Thần Vương càng thêm kinh ngạc: "Truyền thuyết lưu truyền nhiều năm bên trong giới kiếm tu? Hóa ra, lại thật sự có Thiên Kiếm."

"Minh Linh Thần Vương, người này là kẻ thù lớn nhất của Minh Vương nhất tộc ta, nơi này là Minh Linh động thiên, hiện tại hắn không có cách nào vận dụng tiên nguyên, không bằng ngươi và ta ở chỗ này... Xử lý hắn!"

Dường như Ô Thiên Minh nghĩ tới điều gì, ánh mắt cũng không hoảng sợ giống như trước đó.

Đúng vậy.

Ở bên ngoài hắn sợ Sở Cuồng Nhân, nhưng nơi này chính là Minh Linh động thiên chỉ có thể dùng sức mạnh linh hồn.

Lại thêm sự hiện diện của Minh Linh Thần Vương, hắn sợ cọng lông gì chứ!

Hôm nay, hắn muốn phá vỡ thanh danh trấn áp vạn tộc của Thiên Kiếm ở chỗ này! !

Đến lúc đó, vị trí thứ nhất của bảng Thiên Thần, sẽ là của hắn!

Ô Thiên Minh càng nghĩ càng hưng phấn, sức mạnh linh hồn trên người tiêu tán ra, ở phía sau hắn, ẩn ẩn hóa thành một hư ảnh Minh Thần cường đại!

Minh Linh Thần Vương ở bên cạnh suy tư một hồi, sau đó gật gật đầu, tiếp nhận đề nghị này.

"Đã là kẻ thù của Minh Vương nhất tộc, vậy thì lưu lại đi!"

Thiên Kiếm trong truyền thuyết, từ xưa đến nay, nếu như nhân vật như vậy là kẻ thù của Minh Vương nhất tộc, nếu không bị tiêu trừ càng sớm, tương lai chắc chắn sẽ trở thành họa lớn!

"Được, động thủ đi!"

Ô Thiên Minh hăng hái, điều khiển hư ảnh Minh Thần phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

Một chưởng đánh xuống, sức mạnh linh hồn bàng bạc bạo phát.

"Ngu không ai bằng."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, ngưng tụ kiếm chỉ, đúng là dùng sức mạnh linh hồn thay thế tiên nguyên, hóa thành một đạo kiếm ảnh chém ra! !

Đùng! !

Kiếm ảnh và hư ảnh Minh Thần va chạm vào nhau!

Trong chốc lát, toàn bộ không gian Minh Linh cũng vì đó mà chấn động, hơn phân nửa cánh tay của hư ảnh Minh Thần, đúng là đã bị chặt đứt!

Mà kiếm khí, như thế chẻ tre, trực tiếp đánh bay Ô Thiên Minh ra ngoài.

"Sức mạnh linh hồn thật mạnh! !"

Ánh mắt Minh Linh Thần Vương lộ ra một chút ngưng trọng.

Hắn nhìn ra được, Sở Cuồng Nhân cũng không hề sử dụng pháp môn tu hành linh hồn cao cấp nào, chỉ dựa vào sức mạnh linh hồn đơn giản đã có thể đánh bay Ô Thiên Minh!

"Thần Vương cẩn thận, linh hồn chi hoa của hắn đã đạt đến 21 phẩm rồi!"

Dường như Ô Thiên Minh nhớ ra cái gì đó, lớn tiếng nói.

Nghe nói như thế, đồng tử của Minh Linh Thần Vương co rụt lại, nhìn về phía Ô Thiên Minh, dường như muốn nói, ngươi đang đùa ta sao? !

Trên thế giới này, làm sao có thể có người tu hành linh hồn chi hoa đến mức này?

"Để cho ta lãnh giáo một chút sức mạnh linh hồn của Thần Vương đi!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, chém ra một kiếm về phía của Minh Linh Thần Vương!

"Người trẻ tuổi, đừng quá làm càn!"

Minh Linh Thần Vương hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy sức mạnh linh hồn của hắn lưu chuyển, đúng là hóa ra một tấm chắn đen nhánh.

Đùng! !

Một tiếng nổ lớn vang lên, tấm chắn kia vang lên tiếng răng rắc, trực tiếp nứt ra!

Mà Minh Linh Thần Vương bị đánh bay ra ngoài, sắc mặt không thể tin nổi: "Loại sức mạnh linh hồn này, tuyệt đối không phải cảnh giới tam hoa có được, chẳng lẽ..."

Chẳng lẽ Ô Thiên Minh nói là sự thật, trên đời này, thật sự có người tu hành linh hồn chi hoa đến 21 phẩm sao? !

Quái vật! ! !

"Minh Hồn Chi Liêm!"

Minh Linh Thần Vương khua thanh lưỡi hái trong tay, một luồng khí tức tử vong từ trong đó lan tràn ra, như muốn thu hoạch linh hồn của Sở Cuồng Nhân.

"Sức mạnh linh hồn mà ngươi lưu lại quá ít, còn chưa đủ mạnh!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, ngưng tụ kiếm chỉ, trên đỉnh đầu, một đóa linh hồn chi hoa 21 phẩm từ từ nở rộ.

Linh hồn chi quang tươi sáng, lập loè chói mắt.

Một kiếm chém ra, kiếm khí và Minh Hồn Chi Liêm ầm ầm va chạm.

Minh Linh Thần Vương bị đẩy lui lần nữa.

Mà khi tận mắt thấy linh hồn chi hoa 21 phẩm của hắn, hồn thể của đối phương rung mạnh.

Hắn cũng đã từng là một cấm kỵ phá vỡ cực hạn mười hai phẩm của linh hồn chi hoa, chính vì vậy, hắn mới biết được tu hành linh hồn chi hoa đến 21 phẩm là một chuyện bất khả tư nghị đến cỡ nào.

Năm đó hắn được biết đến là một yêu nghiệt có được linh hồn vô cùng hiếm gặp trong vô số năm trở lại đây.

Thế nhưng cho dù là hắn, cũng chỉ có thể tu hành linh hồn chi hoa đến 16 phẩm, thì không có cách nào tiến bộ hơn được nữa.

"Dạng quái vật này là kẻ thù của Minh Vương nhất tộc ta, nếu như không diệt trừ, tương lai nhất định sẽ trở thành tai hoạ vô tận!"

Trong mắt Minh Linh Thần Vương lộ ra một tia dứt khoát.

Chương 1750: Minh Linh Thần Vương muốn đồng quy vu tận, chú thân đồ đằng

"Ô Thiên Minh, bây giờ ngươi lập tức rời khỏi nơi này."

Minh Linh Thần Vương từ tốn nói.

Sau khi nghe được lời hắn nói, Ô Thiên Minh sắc mặt hơi đổi một chút: "Điều đó là không có khả năng, cơ duyên truyền thừa của ngươi còn chưa tới tay, làm sao ta có thể tuỳ tiện rời đi?"

"Hồ đồ!"

Minh Linh Thần Vương khẽ quát một tiếng, nhìn chằm chằm về phía Sở Cuồng Nhân trước mặt, ánh mắt vô cùng ngưng trọng: "Ngươi cũng đã biết, bây giờ chúng ta đang đối mặt với loại đối thủ nào? Linh hồn chi hoa 21 phẩm, lấy sức mạnh linh hồn của ngươi, cho dù có thêm cả hoá thân này của ta, cũng không phải là đối thủ của người nọ!"

"Vậy cơ duyên truyền thừa trong này, chẳng lẽ lại để cho hắn sao?"

"Đương nhiên sẽ không, luồng linh hồn hóa thân này của ta sẽ đồng quy vu tận với hắn ở tại nơi đây!"

Minh Linh Thần Vương lạnh giọng nói ra.

"Đáng chết!"

Sắc mặt Ô Thiên Minh biến hóa không ngừng, nhưng cuối cùng vẫn quyết định bảo vệ mạng sống là quan trọng nhất, bóng người lóe lên lao về phía cửa ra vào của Minh Linh động thiên.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, cũng không có đuổi theo.

Hắn nhìn Minh Linh Thần Vương, trong mắt mang theo vẻ đăm chiêu: "Ta cũng muốn nhìn xem, ngươi dự định đồng quy vu tận với ta như thế nào!"

"Người trẻ tuổi, ngươi quá tự tin rồi, mà phần tự tin này, sẽ hủy diệt ngươi hoàn toàn!"

Minh Linh Thần Vương từ tốn nói.

Sau đó, chỉ thấy khí tức linh hồn trên người hắn quả thật đang liên tục tăng lên, không chỉ có như thế, toàn bộ Minh Linh động thiên cũng bắt đầu chấn động và sụp đổ.

Sở Cuồng Nhân xem như đã hiểu rõ.

"Thì ra là như thế, toàn bộ cả Minh Linh động thiên này đều do sức mạnh linh hồn của ngươi biến thành, hiện tại, ngươi chủ động giải thể hang động này, hấp thu sức mạnh, làm lớn mạnh luồng tàn hồn này, ha, ngươi cho rằng chỉ bấy nhiêu đó liền có thể đối đầu với Thiên sao?"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, cũng không có ngăn cản Minh Linh Thần Vương.

Mà Minh Linh Thần Vương cũng không hoàn toàn làm tan rã động thiên này, vẫn lưu lại một phần sức mạnh để duy trì sự tồn tại của động thiên.

Chỉ khi quy tắc của động thiên này vẫn còn tồn tại, mới có thể khiến cho Sở Cuồng Nhân chỉ có thể sử dụng sức mạnh linh hồn, hắn mới có thể hoàn toàn hủy diệt đối phương.

"Đối phó với cấm kỵ có thể ngưng tụ ra linh hồn chi hoa 21 phẩm này như ngươi, đương nhiên bấy nhiêu còn chưa đủ!"

Minh Linh Thần Vương gầm nhẹ một tiếng, trên người quả thật có ngọn lửa màu xám trắng bắt đầu bùng cháy.

Đó là, hỏa diễm thiêu đốt linh hồn! !

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên: "Thiêu đốt linh hồn, đổi lấy sức mạnh cường đại hơn, Thiên, thưởng thức quyết tâm nghịch thiên của ngươi!"

"Thiên Kiếm, cùng chôn vùi với luồng tàn hồn này của ta ở đây đi! !"

Tay Minh Linh Thần Vương cầm lưỡi hái, đột nhiên vung vẩy về phía Sở Cuồng Nhân, vạch ra một đao, vô cùng mạnh mẽ!

Nếu như có người ở cảnh giới Đại La Kim Tiên nhìn thấy một đao kia, chỉ sợ linh hồn của hắn cũng đều phải run rẩy vì nó.

"Kiếm, vạn tượng!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, lấy sức mạnh linh hồn thay thế tiên nguyên, thi triển ra vạn tượng chi kiếm kia!

Kiếm và đao, cực chiêu giao hội!

Ở dưới trùng kích doạ người, trùng kích linh hồn phóng ra cực kỳ kinh khủng, Minh Linh động thiên vốn dĩ đã bị hấp thu một phần lớn sức mạnh, tốc độ sụp đổ bắt đầu tăng nhanh.

Sở Cuồng Nhân cảm thấy, tiên nguyên trong cơ thể mình đã có thể vận chuyển một chút.

"Linh Hồn Chi Đao, trảm thiên kiêu!"

Minh Linh Thần Vương biết thời gian không nhiều, cho nên sau khi một đao không đạt được hiệu quả, lại thi triển ra cực chiêu lần nữa!

Đao quang lạnh thấu xương, tuôn ra, như muốn nuốt chửng hết tất cả!

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, không lùi không tránh!

Đùng!

Lại là cực chiêu giao hội, nhưng Sở Cuồng Nhân chỉ lùi lại mấy bước, lông tóc vẫn không tổn hao gì!

"Ha, thời gian của ngươi không còn nhiều lắm."

Sở Cuồng Nhân nhìn Minh Linh Thần Vương từ tốn nói.

Hoàn toàn chính xác.

Đợi đến khi Minh Linh động thiên này sụp đổ, Sở Cuồng Nhân có thể vận dụng sức mạnh tiên nguyên, sẽ càng là người mà tàn hồn của Minh Linh Thần Vương không thể giải quyết được.

"Sức mạnh linh hồn chi hoa 21 phẩm, còn khó có thể đối phó hơn so với ta tưởng tượng lại."

Minh Linh Thần Vương cau mày lại nghĩ đến.

Sức mạnh linh hồn trên người của hắn sôi trào, thúc giục khả năng vận chuyển của luồng tàn hồn này đến mức cực hạn: "Một chiêu này, sẽ kết liễu ngươi! Linh hồn Thiên Đao, vạn quỷ yêu nhiêu!"

Một tiếng hét dài vang lên.

Minh Linh Thần Vương quăng lưỡi hái trong tay lên cao, ném tới giữa không trung.

Chỉ thấy lưỡi hái này bỗng nhiên nổ tung, vô số phù văn tiêu tán, hóa thành nguyên một đám ác quỷ tu la, cắn xé về phía Sở Cuồng Nhân!

Một chiêu này, chính là pháp môn tu hành áp đáy hòm của Minh Linh Thần Vương.

Ở thời đại của hắn, những người có thể ngăn cản một chiêu này của hắn chỉ đếm được trên đầu ngón tay, hắn dựa vào chiêu này, gần như có thể ngang dọc khắp nơi mà không bại!

Hắn tự tin, Sở Cuồng Nhân không chặn được chiêu này!

"Ha, đến đây!"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, ngưng tụ kiếm chỉ, linh hồn chi hoa 21 phẩm bùng lên quang mang sáng chói!

Chém ra một kiếm, kiếm ý lạnh thấu xương ùn ùn kéo đến!

Ầm! !

Hai luồng sức mạnh linh hồn trực tiếp giao hội, bốn phía đột nhiên nổ tung, chỉ thấy cả trời đất đổ sập, vạn vật không còn lại gì!

Mà sau cú va chạm đó, nguyên một đám ác quỷ dữ tợn cắn xé về phía Sở Cuồng Nhân,

"Ngươi không ngăn nổi đâu!"

Minh Linh Thần Vương cười lạnh nói: "Một chiêu này, gần như là sức mạnh mạnh nhất mà hiện tại ta có thể sử dụng, dựa vào tu vi của ngươi, không thể ngăn cản được."

"Vậy cũng không nhất định."

Chỉ thấy trong hư không, màu tím ngút trời, đúng là tạo thành một chiếc chuông to lớn ở trên đỉnh đầu của Sở Cuồng Nhân, vô số phù văn được khắc ở trên đó!

Đó là pháp môn tu hành linh hồn mà ngày xưa hắn lấy được ở cấm khu linh hồn, Linh Hồn Tử Thần Chung!

Tử Thần Chung xuất hiện, tiếng chuông hùng hậu khuếch tán ra!

Đùng! !

Tiếng chuông như truyền đến từ trong Hỗn Độn, đánh sâu vào trong linh hồn!

Ở phía dưới tiếng chuông này, ác quỷ tu la từ sức mạnh linh hồn ngưng tụ mà thành kia, từng kẻ đều bắt đầu tan vỡ, hóa thành hư ảo!

"Tại sao ngươi có thể có loại pháp môn tu hành linh hồn này? !"

Minh Linh Thần Vương thấy thế, đồng tử đột nhiên co rụt lại, có chút không dám tin tưởng.

Với những thành tựu của hắn ở trong linh hồn chi đạo, liếc mắt liền nhìn ra Linh Hồn Tử Thần Chung này chính là một loại pháp môn tu hành do đại năng có linh hồn không thấp hơn mình sáng tạo ra.

Mà ở trong lịch sử của vũ trụ Thiên Nguyên, đại năng linh hồn có thể sóng vai với hắn, chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Pháp môn tu hành linh hồn của mấy vị kia, hắn đều có hiểu biết sơ qua.

Tuyệt đối không có một loại pháp môn tu hành nào giống như Sở Cuồng Nhân hiện đang thi triển, vậy thì, đối phương có được thứ này từ nơi nào?

Hắn vô cùng không hiểu.

Thế nhưng chuyện cho tới bây giờ, hắn đã nhanh đến cực hạn, nếu như không giải quyết Sở Cuồng Nhân ở nơi này, tất cả mọi việc mà hắn đã làm đều uổng phí.

"Ta còn có một chiêu cuối cùng!"

"Chú thân đồ đằng!"

Một tiếng gầm nhẹ, Minh Linh Thần Vương thúc giục sức mạnh đến cực hạn, đánh ra một đạo ấn quyết huyền diệu!

Ấn quyết kia xuyên qua tiếng chuông của Linh Hồn Tử Thần Chung, trực tiếp khắc ở trên khuôn mặt của Sở Cuồng Nhân, hình thành một đạo ấn ký đồ đằng đen nhánh!

Một luồng khí tức quỷ quyệt không rõ quấn quanh ở phía trên.

Đây là một loại... Nguyền rủa!

"Thiên Kiếm, sức mạnh linh hồn của ngươi cao cường, ta biết đối phó với linh hồn của ngươi vô dụng, thế nhưng nguyền rủa chi pháp này lại có tác dụng trực tiếp đến cơ thể của ngươi, không bao lâu nữa, cơ thể của ngươi sẽ từ từ bị thối rữa, hóa thành một cái xác không hồn dưới sự nguyền rủa này!"

Minh Linh Thần Vương cười đắc ý.

Mà thể xác linh hồn của hắn cũng đang dần dần tiêu tán.

Hiển nhiên, nguyền rủa này đã tiêu hao tất cả sức mạnh linh hồn của hắn.

Nhưng mà, trên mặt hắn lại mang theo một nụ cười vui mừng.

Bởi vì hắn đã bảo vệ được một vị thiên kiêu, và diệt trừ một kẻ thù lớn của Minh Vương nhất tộc!

"Há, nguyền rủa sao?"

"Nghe nói Minh Vương nhất tộc am hiểu nguyền rủa, quả nhiên là thật."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, sau đó, từ từ lấy ra một thanh thiết kiếm đen nhánh ở trước mặt Minh Linh Thần Vương, trảm ở phía trên đồ đằng đen nhánh kia.

Chương 1751: Tam hoa dung hợp, trùng kích ngũ khí? Nội vũ trụ

Nguyền rủa chi pháp, chính là một trong những pháp môn Minh Vương nhất tộc am hiểu nhất.

Mà Minh Linh Thần Vương là Thần Vương bên trong Minh Vương nhất tộc, tất nhiên cũng là tinh thông nguyền rủa chi pháp.

Không chỉ như thế, nguyền rủa của hắn không chỉ tác động lên linh hồn, ngay cả thân thể cũng có thể nguyền rủa, chú thân đồ đằng chính là một loại nguyền rủa hắn am hiểu nhất!

Ở thời đại kia của hắn, không có người nào trúng loại nguyền rủa này rồi còn có thể giải trừ, hắn thấy, tuy Sở Cuồng Nhân không tầm thường, nhưng cũng tuyệt đối không ngoại lệ.

Cho đến khi hắn thấy đối phương lấy ra một thanh kiếm.

Một thanh thiết kiếm đen nhánh, mà trên thân kiếm sắt kia, khắc nguyên một đám phù văn huyền diệu.

Mà khi thanh kiếm này trảm lên trên đồ đằng nguyền rủa hắn hạ, đồ đằng mà hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo, đúng là xoạt xoạt một tiếng, trực tiếp vỡ nát! !

"Chuyện này... Làm sao lại như vậy? 1 "

Minh Linh Thần Vương sững sờ ngay tại chỗ.

Đồ đằng nguyền rủa mà bản thân cực khổ nghiên vô số năm, cho tới bây giờ cũng không ai có thể phá giải, vậy mà bị Sở Cuồng Nhân dùng một thanh thiết kiếm tuỳ tiện phá hết.

Chuyện này còn khiến hắn rung động hơn so với chuyện Sở Cuồng Nhân nắm giữ linh hồn chi hoa 21 phẩm.

"Điều đó không có khả năng, không thể nào, rốt cuộc ngươi đã làm bằng cách nào? Rốt cuộc thanh kiếm kia là thứ gì?"

Minh Linh Thần Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, không thể tin.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không trả lời hắn, mà sức mạnh linh hồn của hắn, cũng đã sắp tiêu tán hết, sự nghi ngờ này, hắn vĩnh viễn cũng không chiếm được đáp án.

Đùng! !

Thân thể linh hồn của Minh Linh Thần Vương ầm ầm nổ tung, lưu lại một khối lập phương đen nhánh ngay tại chỗ.

"Đây chính là cơ duyên Minh Linh Thần Vương lưu lại sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, thu hồi Phá Chú Chi Kiếm.

Phá Chú Chi Kiếm, là khen thưởng cấp Thần trước kia hắn rút được, là một thanh kiếm chuyên dùng để bài trừ nguyền rủa.

Ngay cả nguyền rủa của Chí Tôn linh hồn ở vũ trụ Bàn Cổ cũng có thể bài trừ, thì nguyền rủa của Minh Linh Thần Vương này cũng chẳng là gì, dùng nguyền rủa đối phó hắn, ngay từ đầu, Minh Linh Thần Vương đã chọn sai thủ đoạn.

Ngay sau đó, hắn tiến đến chộp khối lập phương màu đen kia vào trong tay, ngay sau đó, vô số tin tức tràn vào trong đầu.

Đó là những tin tức liên quan tới kinh nghiệm tu hành và mấy pháp môn tu hành linh hồn của Minh Linh Thần Vương.

Ngoài ra, khối lập phương màu đen này có tên là khối Rubic linh hồn, chính là một phần tinh hoa tu vi của Minh Linh Thần Vương, hấp thu luyện hóa nó có thể giúp hắn nhanh chóng tăng cao sức mạnh linh hồn.

So với những pháp môn tu hành kia, khối Rubic linh hồn này hiển nhiên là thứ cần thiết hơn đối với Sở Cuồng Nhân.

"Có khối Rubic linh hồn này, sức mạnh linh hồn của ta chắc chắn có thể tăng lên tới 24 phẩm."

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng, hắn nhìn Minh Linh động thiên sắp sụp đổ, bóng người lóe lên, rời đi nơi đây.

Bên ngoài động thiên, người của Minh Vương nhất tộc đã sớm rời đi.

Nơi xa.

Ô Thiên Minh một mực chú ý động tĩnh của động thiên.

Sau khi nhìn thấy động thiên sụp đổ, hắn không khỏi thở dài, có chút không cam tâm: "Đáng tiếc, nếu như ta có thể có được truyền thừa của Minh Linh Thần Vương, thì nó sẽ là một món lợi cực kỳ lớn."

Mặc dù không đạt được cơ duyên, nhưng có thể giết được một đại địch như Sở Cuồng Nhân, hắn cũng có chút hài lòng.

Đúng vậy, hắn thấy, Sở Cuồng Nhân đã sớm chết ở bên trong Minh Linh động thiên.

Dù sao, nơi đó cũng là sân nhà của Minh Linh Thần Vương, mà Minh Linh Thần Vương không tiếc đại giới muốn tiêu diệt Sở Cuồng Nhân, cho dù đối phương có mạnh hơn, thì cũng tuyệt đối không phải đối thủ của đối phương trên phương diện linh hồn.

"Thiên Kiếm, tuy ngươi chết rồi, nhưng ngươi vẫn là một đối thủ đáng giá để nhớ đến như cũ."

"Ta sẽ vĩnh viễn cái... Cái gì? !"

Ngay khi Ô Thiên Minh cảm khái chính mình mất đi một tên cường địch, đột nhiên, hắn nhìn thấy bên trong Minh Linh động thiên đang sụp đổ ở nơi xa, có một bóng người bạch y từ từ đi ra.

Không phải Thiên Kiếm trong miệng hắn, thì là ai?

Trong chớp nhoáng này, Ô Thiên Minh choáng váng!

Thiên Kiếm, lại còn sống? !

Mà khi Sở Cuồng Nhân dần dần chuyển ánh mắt về phía bên mình, Ô Thiên Minh hít vào một ngụm khí lạnh, lập tức xoay người chạy mất.

Các tộc nhân của Minh Vương nhất tộc bên cạnh hắn đều có chút im lặng.

Vừa rồi còn đang cảm khái mình đã mất đi một đối thủ, vậy mà khi vừa nhìn thấy đối phương thì đã trực tiếp trốn bán sống bán chết rồi?

Vậy mà ngươi cũng dám gọi người ta là đối thủ?

Mặc dù mọi người nghĩ như vậy, nhưng lại không dám nói ra, bởi vì bọn họ cũng phải theo chạy!

Cũng giống như Ô Thiên Minh, bọn họ cũng e ngại Sở Cuồng Nhân.

"Điều đó không có khả năng, điều đó không có khả năng!"

"Vì sao Minh Linh Thần Vương không giết chết Thiên Kiếm, chẳng lẽ ngay cả hắn cũng không giết được Thiên Kiếm sao?"

"Vậy thì, chẳng phải truyền thừa hắn lưu lại đã bị Thiên Kiếm cầm lấy rồi sao?"

Ô Thiên Minh một bên chạy, một bên suy tư, sắc mặt càng ngày càng âm trầm đáng sợ.

Không biết chạy bao lâu, xác định thoát khỏi Sở Cuồng Nhân, Ô Thiên Minh đứng tại chỗ, chẳng biết lúc nào, ở sau lưng của hắn đã thấm ra một tầng mồ hôi lạnh.

Hắn, vậy mà lại sợ Thiên Kiếm?

"Đáng chết, ngay cả Minh Linh Thần Vương cũng không giết được Thiên Kiếm sao? Vậy xem ra, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác."

Ô Thiên Minh trầm tư.

Bỗng nhiên, hắn nghĩ tới nguyền rủa chi pháp trong tộc của mình.

Đó là một nguyền rủa chi pháp cấm kỵ, người tu hành, không cẩn thận sẽ nhận lại phản phệ, thân tử đạo tiêu.

Nhưng vì chống lại Thiên Kiếm, dường như hắn đã không có lựa chọn.

"So với việc vĩnh viễn sống dưới cái bòng của Thiên Kiếm, ta tình nguyện mạo hiểm thử một lần, Thiên Kiếm, chờ đó cho ta, sỉ nhục mà ngươi mang đến cho ta, ngày sau tất nhiên ta sẽ đòi lại gấp bội! !"

Ô Thiên Minh trầm giọng nói ra.

Nơi xa.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua phương hướng Ô Thiên Minh rời đi, khoảng cách quá xa, cũng không có tận lực đuổi theo.

Hơn nữa, bây giờ hắn còn có chuyện quan trọng hơn.

Đó chính là luyện hóa khối Rubic linh hồn trong tay hắn, để cho tam hoa của mình hoàn toàn tăng lên tới cảnh giới 24 phẩm, sau đó có thể trùng kích Đại La ngũ khí cảnh!

Nghĩ đến đây, hắn tìm một chỗ bí ẩn ở bên trong Thiên Nguyên cổ tinh, sau khi bố trí vô số cấm chế, bắt đầu luyện hóa khối Rubic linh hồn.

Quá trình này, cũng rất thuận lợi.

Sau đó không lâu.

Linh hồn chi hoa của hắn đã thuận lợi đột phá đến 24 phẩm!

Bên trong một không gian.

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, trên đỉnh đầu, ba đóa mỹ lệ kỳ hoa đang từ từ nở rộ, mỗi một đóa, đều có 24 cánh hoa!

Đây chính là tiên nguyên chi hoa, thọ nguyên chi hoa, linh hồn chi hoa của hắn!

"Hiện tại, dung hợp tam hoa, liền có thể đột phá cảnh giới ngũ khí!"

"Cũng không biết, khi ba đóa kỳ hoa 24 phẩm xưa nay chưa từng có dung hợp, sẽ tăng lên đến cảnh giới cỡ nào?"

Sở Cuồng Nhân có chút hiếu kỳ.

Cảnh giới ngũ khí, bao gồm Thái Dịch, Thái Sơ, Thái Thủy, Thái Tố, Thái Cực!

Đây chính là ngũ khí.

Mà ngũ khí này, cũng chỉ quá trình diễn hóa ra một vũ trụ.

Tam hoa dung hợp, sử dụng năng lượng to lớn ẩn chứa trong tam hoa, mở ra một nội vũ trụ trong cơ thể.

Lúc này, nội vũ trụ ở trạng thái âm dương chưa phân, từ đó diễn sinh ra Thái Cực chi khí.

Ngay sau đó, dựa vào Thái Cực chi khí, đảo ngược lại, thôi diễn nội vũ trụ, trải qua năm trạng thái trong vũ trụ là Thái Tố, Thái Thủy, Thái Sơ, Thái Dịch, đồng thời diễn sinh ra bốn đạo khí tức này.

Ngũ khí trong người, nội vũ trụ biến hóa tuần hoàn, lúc đó sẽ tấn cấp lên Đại La đại viên mãn!

"Bắt đầu đi."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Chỉ thấy trong lòng hắn nói một câu, tam hoa trên đỉnh đầu tiến vào trong cơ thể, bắt đầu vận chuyển trong cơ thể, dần dần dung hợp.

Đùng! !

Trong nháy mắt tam hoa dung hợp, một luồng sức mạnh vô cùng kinh khủng bao phủ khắp nơi trong phút chốc!

Trong chớp nhoáng này, trong cơ thể hắn, trải qua biến hóa khổng lồ trước nay chưa từng có, ba đóa kỳ hoa 24 phẩm dung hợp, đây là chuyện cổ kim chưa từng thấy.

Đùng, đùng, đùng! !

Giống như khai thiên tích địa, khí hải mà Sở Cuồng Nhân dùng để chứa đựng tiên nguyên, đúng là đang dùng một loại tốc độ cực kỳ điên cuồng mở rộng ra, một nội vũ trụ, dần dần được tạo thành!

Chương 1752: Hợp Đạo Thần Vương

không ra, ai dám tranh phong? Thiên Nguyên Thần Điện hiện thế

Tam hoa dung hợp, năng lượng kinh khủng doạ người ẩn chứa một luồng khí tức huyền diệu khó giải thích, đang mở rộng ra trong cơ thể của Sở Cuồng Nhân!

Một nội vũ trụ, bắt đầu hình thành.

Mà nội vũ trụ này, hiện đang ở trạng thái Thái Cực, âm dương chưa phân, một đạo sức mạnh Thái Cực chi khí màu trắng đen, ẩn chứa âm dương huyền diệu, từ từ hình thành.

Cảnh giới ngũ khí, thành công!

Nhưng đến đây vẫn chưa hết, sau khi Thái Cực chi khí hình thành, nội vũ trụ, vẫn không hề đình chỉ diễn hóa.

Giai đoạn kế tiếp của Thái Cực, chính là Thái Tố!

Thái Tố, là hình thái nguyên thủy của vũ trụ.

Chỉ thấy sức mạnh âm dương tiêu tán, bên trong nội vũ trụ đen kịt, chỉ có một ít quang mang ở dạng tinh thể đang lóe lên.

Bên trong tiếng ầm ầm, một đạo thần quang huyền diệu từ bên trong nơi sâu xa trong vũ trụ phóng lên tận trời!

Thái Tố chi khí, thành!

Sau Thái Tố, chính là Thái Thủy!

Như thế nào là Thái Thủy?

Có hình không chất, mắt thường không thể thấy, là hình thái nguyên thủy của vũ Trụ trước khi khai thiên tích địa!

Hiện tại, trong nội vũ trụ, những tinh thể quang mang kia cũng đều biến mất không thấy, chỉ có từng đạo khí lưu cùng loại với Hỗn Độn chi khí lượn lờ xung quanh.

Ý thức của Sở Cuồng Nhân quanh quẩn trong đó, chỉ phát giác được một cảm giác Hỗn Độn.

Trong thoáng chốc, một tia thần quang giống như khai thiên tích địa vọt tới, trong đó ẩn chứa sự huyền diệu vô tận.

Thái Thủy chi khí, thành!

Ngay sau Thái Thủy, chính là Thái Sơ.

Đây là trạng thái vũ trụ còn nguyên thủy hơn so với Hỗn Độn, vô hình cũng vô chất, chỉ có một đạo... Khí thuần túy nhất!

Đó là, Thái Sơ chi khí.

Thái Sơ chi khí, được tạo thành một cách tự nhiên.

Nội vũ trụ, tiếp tục thôi diễn theo hướng xa hơn.

Chính là một trạng thái cổ xưa nhất trong vũ trụ... Thái Dịch!

Như thế nào là Thái Dịch?

Là sự bắt đầu của vạn vật, là khởi nguyên của Hỗn Độn, là giai đoạn nguyên thủy nhất của tất cả mọi thứ.

Thời khắc này, nội vũ trụ mênh mông bát ngát, nhưng lại là một mảnh hư vô, không ánh sáng, không có hắc ám, không có âm thanh, không có tên...

Không có cái gì, là hư vô chân chính!

Đây chính là Thái Dịch.

Ở bên trong nội vũ trụ này, ý thức của Sở Cuồng Nhân phiêu đãng ở trong đó.

Cuối cùng, tất cả hư vô ngưng tụ thành một đạo Thái Dịch chi khí!

Đây không phải khí, hoặc là nói, là một loại cảm ngộ!

Sau khi chứng kiến toàn bộ diễn biến của nội vũ trụ, Sở Cuồng Nhân có được một cảm ngộ.

Từ không tới có, từ có đến không, vạn sự vạn vật, tồn tại trong một ý niệm...

Nhất niệm khởi, vũ trụ sinh diệt!

Đùng!

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở hai mắt ra, năng lượng tam hoa trong cơ thể đã bị tiêu hao hết, thay vào đó là năm đạo huyền diệu chi khí bên trong vũ trụ.

Đây chính là ngũ khí!

Mà năm đạo khí này, đầu đuôi tương liên, giống như năm ngôi sao đang lượn lờ, không ngừng sinh sôi, diễn hóa sự sinh diệt của vũ trụ!

Một luồng năng lượng cường đại trước nay chưa từng có, không ngừng tuôn ra từ trong cơ thể của Sở Cuồng Nhân.

Đây là tiên nguyên nội vũ trụ!

Khá giống với sức mạnh tiểu vũ trụ của Sở Cuồng Nhân, nhưng mà, lại không có khí tức siêu thoát như sức mạnh tiểu vũ trụ.

"Đại La đại viên mãn!"

Sở Cuồng Nhân nỉ non một tiếng.

Hắn vạn lần không ngờ, sau khi tam hoa của mình dung hợp, lại trực tiếp vượt qua cảnh giới ngũ khí, giúp mình tăng lên tới cảnh giới Đại La đại viên mãn!

Giện tại, Hợp Đạo Thần Vương không ra, ai dám tranh phong với hắn? !

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh, không lập tức xuất quan, mà tiếp tục cảm nhận sức mạnh của mình.

Ngoại trừ tu vi tăng lên đến cảnh giới đại viên mãn, tự cường vô địch Đại La ý của hắn cũng được tăng lên bên trong quá trình diễn hóa của nội vũ trụ, bây giờ đã là bước thứ ba Đại La ý!

"Chờ quen thuộc phần tu vi và Đại La ý này, lại tiếp tục học tập mấy pháp môn tu hành trong truyền thừa của Minh Linh Thần Vương kia rồi hãy xuất quan."

Hắn âm thầm nghĩ tới.

Một bên khác.

Bên trong Thiên Nguyên cổ tinh, các đại yêu nghiệt thiên kiêu vẫn đang tìm các loại cơ duyên, cố hết sức tăng cao thực lực của mình như cũ.

Mà một ngày này.

Chỉ thấy Thiên Nguyên thất tinh ầm ầm chấn động, bảy đạo tinh quang vô cùng sáng chói, ẩn chứa hàng tỉ phù văn bắn ra từ phía trên Thiên Nguyên thất tinh, giao hội với nhau ở nơi sâu xa trong vũ trụ.

Loại dị tượng này, tất nhiên hấp dẫn sự chú ý của không ít người.

"Đây là có chuyện gì? !"

"Thiên Nguyên thất tinh, tại sao lại đột nhiên phát sinh loại động tĩnh này?"

Lúc mọi người không hiểu.

Nơi sâu xa trong vũ trụ, chỗ thất đạo tinh quang kia giao hội, đột nhiên hiện ra một tòa cung điện khí thế rộng rãi to lớn!

Trên cung điện, tinh quang vờn quanh, Điêu Long Họa Phượng, vô số phù văn Đại Đạo được khắc trong đó.

Mà ở cửa lớn của cung điện có bốn chữ lớn mênh mông cổ lão, nhất bút nhất hoạ đều lộ ra một luồng khí thế mênh mông... Thiên Nguyên Thần Điện! !

Trong tinh không, đại năng của vạn tộc đều chú ý tới sự xuất hiện của thần điện này.

Trong lúc nhất thời, phàm là thế lực biết thần điện này đều đang xôn xao.

Mà thế lực không biết cũng ào ào phái người tra điển tịch, thu thập tin tức, ý đồ làm rõ ràng lai lịch của thần điện này.

Rất nhanh.

Tin tức về thần điện này liền bày ra trước mặt các đại thế lực.

Thiên Nguyên Thần Điện, khởi nguyên của nó sớm đã xa xưa đến mức không thể ngược dòng tìm hiểu, nhưng có thể biết rằng, thần điện này chính là tồn tại cổ xưa nhất trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Cho dù là Cổ Vương tộc cũng không bằng.

Nghe nói, lúc đầu thần điện này do mấy vị tồn tại chí cao ở vũ trụ Thiên Nguyên sáng tạo ra, sau khi không ngừng thu nạp anh tài các phương, tiến vào bên trong học hỏi lẫn nhau, trong lịch sử vạn tộc, từng sinh ra không ít thiên kiêu yêu nghiệt kinh tài tuyệt diễm, thậm chí còn có rất nhiều tồn tại cấp bậc Thần Vương.

Mà những người này, có không ít người sẽ vô duyên vô cớ thần bí biến mất, chỉ để lại cho các tộc nhân bốn chữ Thiên Nguyên Thần Điện.

Có thể nghĩ đến, những người này muốn đi đến Thiên Nguyên Thần Điện.

Có thể khiến đại năng Thần Vương cũng hướng tới, địa vị của Thiên Nguyên Thần Điện cao thượng đến cỡ nào, có thể tưởng tượng được.

"Tại sao Thiên Nguyên Thần Điện lại đột nhiên xuất hiện?"

"Có phải là đang chiêu cáo cái gì đó hay không?"

Mọi người hết sức không hiểu.

Mà ngay lúc này, bên trong Thiên Nguyên Thần Điện truyền ra một giọng nói vô cùng rộng rãi, vang vọng toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên.

"Thất tinh liên châu, cửu vương quy vị!"

"Tiên đoán đã xuất hiện, Thiên Nguyên Thần Điện hiện thế, quảng nạp tinh anh vạn tộc, phàm là người tham gia thông qua khảo hạch, đều có thể vào thần điện, lĩnh hội mọi loại diệu pháp, được Thần Vương chỉ điểm!"

Lời vừa nói ra, vạn tộc vì thế mà chấn động!

Tin tức mà lời nói này tiết lộ không thể không khiến người ta thận trọng.

Đầu tiên, cửu vương quy vị, đây là tiên đoán cổ xưa nhất của vũ trụ Thiên Nguyên.

Nói cách khác, thời đại này sẽ sinh ra chín vị Vương giả chí cao, việt qua rất nhiều Thần Vương, thậm chí có hi vọng chứng được Hỗn Nguyên Đại Đạo!

Mà cửu vương này sẽ là ai? Đến từ tộc nào?

Đây đều là mọi người quan tâm nhất.

Tiếp theo, Thiên Nguyên Thần Điện xuất hiện, lại muốn chiêu nạp tinh anh vạn tộc tiến vào bên trong, không thể nghi ngờ, đây là mở cửa sau, cung cấp một kỳ ngộ to lớn cho vạn tộc!

Phải biết, Thiên Nguyên Thần Điện là tồn tại cổ xưa nhất của vũ trụ Thiên Nguyên, trong đó có vô số đại năng không nói, đủ loại pháp môn tu hành, tâm đắc tu hành, cơ duyên tạo hóa khẳng định là nhiều vô số kể, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém so với Thiên Nguyên cổ tinh.

Mà thần điện cũng đã nói, nếu là có thể gia nhập vào trong đó, còn có thể được đại năng Thần Vương chỉ điểm!

"Xem ra, Thiên Nguyên Thần Điện muốn dùng biện pháp tung lưới rộng rãi, tìm ra cửu vương trong dự ngôn kia."

"Ừm, đúng vậy, khó trách bọn họ sẽ xuất thế, xem ra tồn tại của cửu vương, cho dù là những tồn tại cổ xưa nhất như bọn họ cũng không thể coi nhẹ."

Thế lực khắp nơi đều đang tính toán.

Nhưng cho dù nói thế nào, Thiên Nguyên Thần Điện này đã hiện thế, liền trở thành nơi khiến cho Thần Vương chạy theo như vịt, tất nhiên mọi người không có khả năng tuỳ tiện bỏ lỡ.

Trong lúc nhất thời, tinh anh của vạn tộc ào ào tiến đến.

Ở trong đó, thậm chí có một ít người còn không thèm để ý đến Thiên Nguyên cổ tinh.

Chương 1753: Vạn tộc chấn động, thần điện khảo hạch, còn có cơ hội biểu hiện sao?

Thiên Nguyên Thần Điện hiện thế, vạn tộc chấn động.

Chuyện này khiến vũ trụ vốn đã vô cùng náo nhiệt bởi vì Thiên Nguyên cổ tinh mở ra, càng thêm sôi trào.

Bên trong tổ địa của một Vương tộc nào đó.

Một luồng khí tức mênh mông bao phủ ra, một yêu nghiệt tay cầm trường kích, phóng lên tận trời!

Đây là yêu nghiệt cổ lão của một Vương tộc!

"Ha ha, rốt cục thời đại cửu vương quy vị cũng tới, không uổng công ta chặt đứt tu vi, tự phong vô số năm, quả nhiên đã chờ được cơ hội này! !"

Sau khi vị yêu nghiệt này phát giác được luồng khí tức khác hẳn với các thời đại còn lại bên trong đại đạo, nhịn không được thét dài một tiếng, vô cùng hưng phấn.

Tên yêu nghiệt này xuất hiện, không phải là duy nhất.

Khi Thiên Nguyên Thần Điện hiện thế, tiên đoán cửu vương quy vị xuất hiện, những yêu nghiệt ngủ say bên trong tổ địa của vạn tộc cũng rục rịch tỉnh lại, chuẩn bị đại triển quyền cước ở thời đại này!

Không chỉ bọn họ.

Những đại năng trọng sinh như Phong Khinh Ngọc, Đế Thiên Thu cũng có chút không thể kiềm chế.

Phía trên cổ tinh nào đó.

Đế Thiên Thu ngồi xếp bằng, mà ở trước mặt hắn, có một đế ấn có điêu khắc cửu long lơ lửng, phía trên có đạo tắc huyền diệu không gì sánh nổi đang lưu chuyển.

Đây là một món Hợp Đạo khí đỉnh phong.

Chỉ chốc lát.

Đế ấn trở về trong cơ thể của Đế Thiên Thu, hắn cười nhạt một tiếng: "Quả nhiên, dùng còn thuận tay hơn so với lúc mình là Hợp Đạo, bản thân đều đã luyện hóa cửu long Đế Vương Ấn này và cả Thiên Đế kiếm, lần tiếp theo gặp phải Thiên Kiếm, ta tuyệt đối sẽ không chật vật như lần trước! Không, thậm chí ta còn có thể áp chế hắn!"

Trong mắt của hắn dần dần toát ra vẻ tự tin.

Sau đó, hắn nhìn về phía Thiên Nguyên Thần Điện trong vũ trụ, ánh mắt hơi hơi lóe lên: "Thiên Nguyên Thần Điện, thật là khiến người ta hoài niệm, cũng không biết những lão bằng hữu kia có còn khoẻ mạnh không."

Đế Thiên Thu chính là một Thần Vương vô thượng trọng sinh!

Mà ở kiếp trước, hắn chính là một trong những người đứng đầu ở Thiên Nguyên Thần Điện, thậm chí ở bên cạnh hắn còn có không ít tùy tùng.

Hiện tại, Thiên Nguyên Thần Điện tái hiện, những người từng đi theo hắn, sẽ mang lại cho hắn sự giúp đỡ to lớn.

Không nói những người khác, tùy tiện tìm mấy vị Đại La đại viên mãn đến làm bảo tiêu, là có thể xông pha ở bên trong vũ trụ Thiên Nguyên này.

"Bên trong Thiên Nguyên Thần Điện có một ít thứ mà kiếp trước ta lưu lại, liền trở về một chuyến vậy."

Đế Thiên Thu âm thầm nghĩ tới.

......

Trước Thiên Nguyên Thần Điện, có vô số người tụ tập.

Bọn họ là tinh anh đến từ vạn tộc, trong đó thậm chí có không ít yêu nghiệt trên bảng Thiên Thần.

Nhưng những ngày này, không ít thiên kiêu đều dần dần ý thức được một vấn đề, đó chính là... Thời đại thay đổi!

Nhóm yêu nghiệt thiên kiêu phía trên bảng Thiên Thần, không phải là nhân vật đầu lĩnh bên trong một đời trẻ tuổi.

Nhất là lần này, Thiên Nguyên Thần Điện mở ra, tuyên cáo thời đại cửu vương đã mở màn, không ít yêu nghiệt ngủ say tỉnh lại, ngay trong bọn họ cũng có không ít người đủ để đứng hàng đầu phía trên bảng Thiên Thần, thậm chí có một ít yêu nghiệt cổ lão cường đại, có thể dễ dàng đánh bại cường giả hai mươi vị trí đầu thậm chí mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần!

Trình độ chiến lực của bọn họ, không thể tưởng tượng!

Đùng! !

Một trận hàn khí kinh khủng bạo phát trong nháy mắt, một thiên kiêu trên bảng Thiên Thần bị tuỳ tiện đanh bay ra ngoài!

"Phế vật!"

Hàn Long công tử nhìn thiên kiêu kia một chút, lạnh lùng nói ra.

Hắn cũng là một trong những yêu nghiệt ngủ say, nhưng mà, sau khi nhận lời mời của Đế Lưu Phương, đánh một trận với Thiên Kiếm, gặp phải cản trở trước đó chưa từng có.

Bất cứ lúc nàom hắn cũng nghĩ làm sao để đánh bại Thiên Kiếm.

Cho đến khi, Thiên Nguyên Thần Điện xuất hiện.

Hắn muốn tới nơi này thử thời vận, nhìn xem có biện pháp trợ giúp mình nhanh chóng trưởng thành hay không.

Không nghĩ tới gặp phải mấy thiên kiêu tới khiêu khích, nhưng đều bị hắn tiện tay đánh bay, biểu hiện ra chiến lực khiến không ít người trở nên khiếp sợ.

Nhìn ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Hàn Long công tử tìm về một chút sức mạnh.

Nhìn xem, bản thân vẫn rất cường đại.

Lúc đó thất bại, không phải mình quá yếu, chỉ là Thiên Kiếm quá biến thái mà thôi.

"Rốt cuộc khảo hạch của Thiên Nguyên Thần Điện này là cái gì?"

Hàn Long công tử nỉ non nói.

Đi vào Thiên Nguyên Thần Điện, đã được một khoảng thời gian, nhưng rất nhiều yêu nghiệt cũng chỉ ở cửa ra vào trên quảng trường, không hề tiến vào, mà lại đang đợi khảo hạch của đối phương.

"Khảo hạch bắt đầu!"

Lúc này, bên trong thần điện truyền đến một giọng nói lạnh nhạt.

Chỉ thấy một luồng khí tức vô cùng cường đại bao phủ ra, bao phủ tinh không, tất cả yêu nghiệt đều bị luồng khí tức này bao trùm.

Tu vi kém một chút, bị áp nằm rạp trên mặt đất, sau đó biến mất ngay tại chỗ, bị truyền tống ra khỏi phạm vi bên trong Thiên Nguyên Thần Điện.

"Khảo hạch Thiên Nguyên Thần Điện rất đơn giản, chỉ cần các ngươi có thể kiên trì dưới uy áp của ta ba canh giờ, liền coi như thông qua, liền có tư cách tiến vào trong thần điện tu hành."

Một nam tử trung niên đi ra từ bên trong thần điện.

Người này mặc một bộ bạch y, hai đầu lông mày mang theo vẻ kiệt ngao.

Trong đám người, Đế Thiên Thu nhìn đối phương một chút, nhếch miệng: "Nguyên lai là hắn."

Hắn nhận biết nam tử trung niên này.

Đối phương chính là một Thần Vương của Thiên Nguyên Thần Điện, mà trước khi mình trùng sinh, bản thân căn bản không để đối phương ở trong mắt.

Không nghĩ tới bây giờ, lại phải tiếp nhận uy áp của đối phương để thông qua khảo nghiệm, điều này khiến hắn vô cùng khó chịu.

Tuy nói như thế, nhưng hắn cũng không chủ động để lộ thân phận.

Khi chưa tiến vào thần điện, hội hợp bộ hạ trước đó của mình, vẫn không nên tùy tiện bại lộ thì tốt hơn.

Uy áp như bão, bao phủ tinh không.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Uy áp của Thần Vương cực kỳ kinh khủng, căn bản không phải tu sĩ tầm thường có thể chống cự.

Chưa tới một canh giờ, liền có người lần lượt lui khỏi khảo hạch.

Còn thừa lại, đều là thiên kiêu yêu nghiệt có tu vi tiếp cận Đại La, hoặc bản thân chính là Đại La.

Nhất là một nhóm đứng ở hàng đầu tiên, nguyên một đám ngẩng đầu ưỡn ngực, vận chuyển tiên nguyên trên người, thi triển các loại thủ đoạn để chống cự uy áp!

Tỉ như Phong Khinh Ngọc, quanh người có Hư Vô Chi Phong xoay quanh, uy áp tuôn ra bốn phía, tiêu tán khắp nơi.

Lại tỉ như Hướng Thiên Thương.

Hắn phóng ra bá khí, thân thể giống như một cán thương, ngạo nghễ đứng thẳng, ngăn cách uy áp ở bên ngoài!

Trung niên bạch y đứng ở cửa ra vào, phóng thích uy áp đồng thời cũng đang quan sát những người này, muốn nhìn xem trong đám người này có cửu vương mà Thiên Nguyên Thần Điện đang tìm kiếm hay không.

Nhưng mà, hắn thất vọng lắc đầu, hiển nhiên là không thu được gì.

Nhưng sau đó, hắn nhìn những yêu nghiệt thiên kiêu này, trên mặt tươi cười: "Yêu nghiệt của thời đại này, cũng rất nhiều."

Thân thể của hắn chấn động, uy áp càng cường đại hơn lưu chuyển ra.

Chúng yêu nghiệt cau mày lại, ánh mắt ngưng trọng, lại thúc giục sức mạnh một lần nữa!

Thời gian trôi qua.

Rất nhanh, khảo hạch kết thúc.

"Các ngươi đã có đủ tư cách, hiện tại, tiến vào thần điện đi!"

Bạch y trung niên từ tốn nói.

Một số yêu nghiệt miễn cưỡng thông qua nhanh chóng nhẹ nhàng thở ra, cũng không để ý hình tượng, co quắp ngồi dưới đất, mở miệng lớn mà thở dốc.

Mà bọn người Đế Thiên Thu, thì không có nhiều cảm giác.

Với thiên phú thực lực của bọn họ, muốn thông qua trận khảo hạch này, cũng không phải là một chuyện quá mức khó khăn.

"Đế Thiên Thu, sau khi tiến vào thần điện, nếu như có cơ hội, ta nhất định sẽ lại đánh với ngươi một trận!"

Hướng Thiên Thương cười ha ha một tiếng nói.

"Tiến vào thần điện, chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi."

Đế Thiên Thu từ tốn nói, giống như hết sức quen thuộc đối với thần điện này.

"Đúng rồi, tại sao không thấy Thiên Kiếm?"

Bỗng nhiên có người tò mò hỏi.

Nghe nói như thế, những người còn lại cũng có chút ngoài ý muốn, theo lẽ bình thường, đại sự như Thiên Nguyên Thần Điện mở ra, phàm là thiên kiêu có chút thực lực đều tới tham gia mới đúng.

Vì sao không thấy Thiên Kiếm?

"Hừ, nói đến hắn làm cái gì, tốt nhất là không tới."

Hàn Long công tử hừ lạnh một tiếng nói: "Nói câu không dễ nghe, nếu như hắn tới, các ngươi cho rằng còn cơ hội cho các ngươi biểu hiện sao?"

Chương 1754: Lạc Vô Thanh, người sau lưng vạn kiếm kiếp?

"Nói câu không dễ nghe, nếu như hắn tới, các ngươi nghĩ rằng đám các ngươi còn có cơ hội biểu hiện sao?"

Lời vừa nói ra, sắc mặt của rất nhiều yêu nghiệt ở chỗ này không khỏi có chút khó coi.

Tuy lời nói của Hàn Long công tử quá ngay thẳng, nhưng không thể phủ nhận là, hắn nói cũng có đạo lý.

Thiên Kiếm chi uy, bọn họ đã sớm đã lĩnh giáo rồi.

Một người độc chiến hơn phân nửa yêu nghiệt ở mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần, lại có thể thành công chiến thắng, trở thành kẻ đứng đầu bảng, thực lực của hắn mạnh mẽ, đã sớm vượt qua tất cả mọi người.

Cao ngạo như Đế Thiên Thu cũng không thể không thừa nhận, đối phương là địch nhân lớn nhất của mình!

"Thật ra ta lại đối cảm thấy cực kỳ hứng thú đối với Thiên Kiếm trong miệng các ngươi."

Một thanh niên mặc trên người trường bào màu đen cười nhạt một tiếng.

Hắn tên là Diệp Hạo, chính là một yêu nghiệt cổ đại mới thức tỉnh, đến từ Đạo Vương nhất tộc!

Thực lực của hắn không thể khinh thường, mặc dù mọi người chưa từng thấy hắn xuất thủ, nhưng lại cảm nhận được một luồng uy hiếp từ trên người hắn.

Hiển nhiên, đây là một nhân vật hung ác.

"Tin tưởng ta, ngươi sẽ không muốn giao thủ với hắn."

Ô Thiên Minh từ tốn nói.

Lời này của hắn vừa dứt, chẳng những không khiến Diệp Hạo lui bước, còn khiến hắn cảm thấy càng thêm hứng thú.

Không chỉ có hắn, một số yêu nghiệt vừa mới thức tỉnh không lâu khác, cũng cảm thấy cực kì hứng thú đối với vị Thiên Kiếm danh động vũ trụ Thiên Nguyên này.

"Niên đại mà ta ngủ say, cực kỳ lâu đời, lâu đến mức thế nhân đã quên uy danh của ta."

"Ha, Thiên Kiếm này, có lẽ có thể trở thành đá đặt chân của ta, khiến ta uy danh, lại truyền khắp vũ trụ Thiên Nguyên lần nữa!"

"Thiên Kiếm... Thật khiến cho người ta chờ mong."

Nguyên một đám yêu nghiệt cổ lão tràn đầy chờ mong.

Bọn họ đều từng là người quét ngang một thời, tâm cao khí ngạo, tuyệt không cam lòng bị người khác che khuất.

Cho dù bên ngoài đồn Thiên Kiếm trong truyền thuyết vô cùng cường đại, nhưng khi chưa giao thủ, bọn họ tuyệt đối không từ bỏ ý niệm giao phong với Thiên Kiếm.

Không chỉ Thiên Kiếm.

Dưới cái nhìn của bọn họ, thiên kiêu ở thời đại này, đều là bàn đạp để mình thành danh, đặt chân đến đỉnh phong.

Cửu vương, chỉ có chín người!

Mà thiên kiêu yêu nghiệt của mỗi thời đại đều nhiều vô số kể, muốn trổ hết tài năng, nhất định phải là cường giả đứng đầu, trên con đường Vương Giả, nhất định phải phủ kín bằng xương khô.

Mọi người nghị luận một trận, lập tức tiến vào Thiên Nguyên Thần Điện.

Nhưng mà, đây chỉ là nhóm người thứ nhất, sau bọn họ, lần lượt có người đến Thiên Nguyên Thần Điện tham gia khảo hạch.

...

Thiên Nguyên cổ tinh.

Nơi nào đó trong không gian, Sở Cuồng Nhân từ từ đứng lên, ngay sau đó sải bước ra, xé rách không gian rời đi.

Hắn hành tẩu trong tinh không, tiên thức phun trào, thiên địa vạn vật hết sức rõ ràng dưới cảm nhận của hắn, mà tình báo có quan hệ với Thiên Nguyên Thần Điện, cũng đều truyền đến.

Hắn lấy ra một cái ngọc giản.

Trong ngọc giản, là tin tức mà đám người Lăng Phi, Hàn Tinh Vũ, Lạc Tuyết và mấy người cũng coi như quen biết gửi tới, thậm chí còn có Phong Khinh Ngọc.

Dù sao, đã thành minh hữu, phương thức liên lạc vẫn nên lưu lại.

"Bọn họ đều đi đến Thiên Nguyên Thần Điện kia sao? Ngược lại cũng rất thú vị."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn cũng có một chút hứng thú, muốn đi đến thần điện cổ lão kia nhìn một chút.

Thuận tiện, có lẽ có thể đụng phải mấy đối thủ thú vị ở nơi đó cũng khó nói, nói cách khác, hắn cần người đến kiểm tra thực lực bây giờ một chút.

...

Trên quảng trường bên ngoài Thiên Nguyên Thần Điện.

Vô số thiên kiêu yêu nghiệt tề tụ, đều đang đợi một vòng khảo hạch mới.

Bất ngờ là mấy người Lạc Tuyết, Hàn Tinh Vũ, Lăng Phi cũng ở trong đó.

Đùng!

Lúc này, một luồng kiếm áp bàng bạc từ đằng xa đổ xuống, kiếm khí kinh khủng, khiến hư không lay động rung chuyển, cực kỳ đáng sợ.

"Luồng khí tức này..."

Sắc mặt Lạc Tuyết biến hóa.

Ở bên trong luồng kiếm áp sắc bén này, quả thật, nàng cảm nhận được một luồng uy hiếp đã lâu chưa thấy.

Bên trong một đời trẻ tuổi, có thể có loại tu vi kiếm đạo này, ngoại trừ nàng, cũng chỉ còn lại Thiên Kiếm mạnh hơn nàng.

Nhưng kiếm áp này, rõ ràng không phải Thiên Kiếm.

Chỉ thấy phía cuối tinh không, một kiếm khách mặc trường bào màu đen, trong tay cầm một thanh trường kiếm đen nhánh từ từ đi ra, kiếm áp lạnh thấu xương, ùn ùn kéo đến.

Mọi người ở đây, cảm thấy rất áp lực!

"Khí tức thật là khủng bố, đây là Thiên Kiếm sao?"

"Không, hắn không phải Thiên Kiếm, nhưng loại kiếm áp này, chỉ sợ cũng không mấy chênh lệch so với Thiên Kiếm."

"Đúng là như thế, quá cường đại."

Mọi người vô cùng e dè nhìn người tới.

Mà sau khi thanh niên áo bào đen đi đến, quét mắt nhìn đám người một chút, đột nhiên, ánh mắt khóa chặt Lạc Tuyết, bóng người lóe lên, đi đến trước mặt đối phương, lạnh lùng nói: "Phóng thích kiếm ý của ngươi!"

"Há, ngươi muốn đánh một trận sao?"

"Phải thì như thế nào?"

Lạc Tuyết cau mày lại, không nghĩ tới đối phương lại trực tiếp như thế, vừa thấy mặt liền muốn giao thủ.

Quả thực là không thể nói lý.

Nhưng nàng thân là một kiếm tu, kiếm của nàng, không cho phép nàng lùi bước!

Kiếm ý bỗng nhiên tuôn ra!

Đùng! !

Hai luồng kiếm ý cường đại ầm ầm giao phong, bốn phía đột nhiên nổ tung, giống như có vô số tiểu kiếm tinh mịn bắn ra.

Mọi người chỉ cảm thấy da thịt đau nhức, thân thể như bị xé nứt.

"Ha ha, tốt một nữ Kiếm Tiên! Từ nay về sau, ngươi chính là nữ nhân của Sát Sinh Kiếm, Lạc Vô Thanh ta!"

Nam tử áo đen, chính là Lạc Vô Thanh cười ha ha một tiếng nói.

Nghe nói như thế, sắc mặt Lạc Tuyết đột nhiên trầm xuống: "Làm càn! !"

Nói xong, kiếm ý của nàng đột nhiên tăng vọt!

Trong khi kiếm ý đụng chạm, chỉ thấy thân thể của Lạc Vô Thanh hơi chấn động một chút, kiếm ý càng kinh khủng hơn nghiền ép ra!

Từ bên trong kiếm ý kia, dường như mọi người thấy được một mảnh Tu La Địa Ngục, vô cùng doạ người.

"Thật là khủng khiếp, rốt cuộc người này là ai?"

"Lạc Vô Thanh, chưa nghe nói qua, chắc hẳn cũng là một yêu nghiệt cổ đại ngủ say, nhưng rốt cuộc là đến từ tộc nào?"

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà Lăng Phi ở bên cạnh Lạc Tuyết không kiềm chế được, Lạc Tuyết cũng được xem là bằng hữu của Thiên Kiếm, hắn là tùy tùng của Thiên Kiếm, sao có thể ngồi nhìn mặc kệ đối với chuyện này.

Hắn tiến tới một bước, kiếm ý trên người cũng bạo phát!

Đi theo bên người Sở Cuồng Nhân mấy năm, thực lực của hắn đã sớm không hề tầm thường, còn mạnh hơn so với Trầm Phi Hồ ngày xưa.

"Há, người của Kiếm Linh nhất tộc!"

Hai mắt Lạc Vô Thanh khẽ híp một cái, thản nhiên nói: "Không nghĩ tới sau vạn kiếm kiếp, vậy mà Kiếm Linh nhất tộc còn có thể sinh ra dạng yêu nghiệt như ngươi, thật khiến ta ngoài ý muốn."

"Vạn kiếm kiếp? Tại sao ngươi lại nói đến chuyện này!"

Lăng Phi cau mày lại, đối phương, giống như có thâm ý.

"Vì sao... Ha, bởi vì vạn kiếm kiếp, là do một tay chúng ta gây ra!"

Lạc Vô Thanh cười ha ha một tiếng, nói ra một bí mật kinh thiên!

Ngay sau đó, kiếm ý trên người hắn ầm ầm bạo phát, đúng là lấy sức một người chế trụ hai người Lăng Phi, Lạc Tuyết!

"Sao lại thế!"

Lăng Phi biến sắc.

Hắn không chỉ ngạc nhiên trước thực lực của Lạc Vô Thanh, mà còn kinh ngạc vì lời nói của đối phương.

Vạn kiếm kiếp, là do đối phương một tay gây ra?

Trận tai nạn bao phủ toàn bộ Kiếm Linh nhất tộc, suýt nữa khiến Kiếm Linh nhất tộc rơi xuống khỏi vị trí Vương tộc, đúng là có quan hệ với đối phương!

Không chỉ Lăng Phi, những người còn lại cũng vô cùng xôn xao.

Nhưng mà, Lạc Vô Thanh cũng không có ý tứ giải thích thêm, kiếm ý của hắn không ngừng nghiền ép về phía Lăng Phi, Lạc Tuyết.

Tại thời điểm hắn sắp hoàn toàn ngăn chặn hai người, cách đó không xa, một đạo kiếm ngân thanh thúy êm tai bỗng nhiên vang lên.

Chỉ thấy kiếm ý trùng trùng điệp điệp kia ở dưới kiếm ngân này, đúng là bị hóa giải đến không còn một mảnh.

"Ha?"

Sắc mặt Lạc Vô Thanh ngưng trọng, nhìn về phía nơi xa.

Nơi xa, một bóng người bạch y từ từ đi tới, tiên huy quanh người lưu chuyển, tươi sáng chói mắt, kiếm ý trên người ngưng mà không phát, nhưng có thể tuỳ tiện chấn nhiếp tất cả kiếm khách ở chỗ này!

Kiếm trong tay vô số kiếm khách, đúng là nhịn không được mà tự run rẩy.

Có thể tạo thành loại dị tượng này, bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, chỉ có một người... Thiên Kiếm!

Chương 1755: Lại sưu hồn lần nữa, binh

tai hung kiếm, không cho phép giết người

Vạn kiếm run rẩy, tiếng kiếm ngân kéo dài không dứt!

Mà trong tinh không, một bóng người bạch y được tiên huy bao phủ ở bên trong, từ từ đi tới, kiếm ý lưu chuyển, chấn nhiếp mọi người!

Mấy người Lăng Phi, Lạc Tuyết nhìn về phía người tới, sắc mặt vui vẻ.

Người tới chính là Sở Cuồng Nhân.

"Thiên, cho ngươi một cơ hội, nói ra toàn bộ sự tình có quan hệ với vạn kiếm kiếp mà ngươi biết, ngươi có thể bảo vệ một mệnh."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn cũng cảm thấy hết sức hứng thú đối với vạn kiếm kiếp mà Kiếm Linh nhất tộc từng gặp phải.

"Há, xem ra, ngươi chính là Thiên Kiếm trong miệng bọn họ!"

Lạc Vô Thanh nhìn Sở Cuồng Nhân, kiếm ý trên người cũng lưu chuyển, ánh mắt hơi ngưng trọng: "Ngươi muốn biết về vạn kiếm kiếp, cũng không phải việc khó gì, chỉ cần ngươi đánh bại ta, chuyện ngươi muốn biết, ta tự nhiên sẽ nói cho ngươi biết!"

Nói xong, một tiếng leng keng vang lên, trường kiếm bên hông hắn bỗng nhiên ra khỏi vỏ!

Kiếm khí phóng lên tận trời!

Lạc Vô Thanh đâm một kiếm về phía Sở Cuồng Nhân, trong đó cũng bao gồm kiếm khí vô tận, uy thế mạnh mẽ, khiến yêu nghiệt ở chỗ này choáng váng dùm Thiên Kiếm?

Một kiếm này, đã vượt qua tồn tại ở mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần.

Nhưng lại thấy Sở Cuồng Nhân đứng bất động, không trốn không né, từ từ giơ tay lên.

Một tiếng leng keng vang lên!

Chỉ nghe thấy một tiếng kiếm khí giao kích vang lên.

Kiếm trong tay Lạc Vô Thanh, đúng là bị Sở Cuồng Nhân dùng hai ngón tay kẹp thật chặt, kiếm khí bên trong lưỡi kiếm đang phun ra nuốt vào ở trước mặt hai ngón tay kia, căn bản không có cách nào bắn ra !

"Dùng kiếm ở trước mặt Thiên, ngươi cũng quá cuồng vọng đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nghe được lời này của hắn, khóe miệng của không ít yêu nghiệt thiên kiêu nhịn không được mà co quắp một chút.

Nói đến cuồng vọng, trên thế giới này còn có ai tự khoe là trời, cuồng vọng hơn so với ngươi chứ?

Mọi người âm thầm nghĩ tới.

Lạc Vô Thanh cau mày lại, kiếm chuyển hướng, muốn dựa vào sự sắc bén của thanh kiếm trong tay, cắt phăng ngón tay của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng mặc cho hắn dùng đủ mọi cách, thanh kiếm ở giữa ngón tay của Sở Cuồng Nhân cũng không nhúc nhích tí nào!

"Sức mạnh của hắn, lại cường hãn đến loại tình trạng này sao? !"

Sắc mặt của Lạc Vô Thanh hơi đổi một chút.

Ngay sau đó, hắn thét dài một tiếng, kiếm khí cuồn cuộn không dứt tuôn ra từ trong cơ thể hắn, trút về phía Sở Cuồng Nhân!

Cả thanh kiếm bởi vì kiếm khí cường đại này mà không ngừng run rẩy.

"Muốn cầm lại kiếm sao? Thiên, thành toàn cho ngươi"

Ngón tay Sở Cuồng Nhân hơi dùng lực một chút.

Kiếm khí bắn ra!

Một tiếng leng keng vang lên!

Chỉ thấy thanh kiếm kia, đúng là trực tiếp đứt gãy thành hai đoạn!

Lạc Vô Thanh bị kiếm khí cuồng bạo đánh trúng, bay ngược ra sau, nhìn kiếm gãy trong tay, cực kỳ chấn động.

"Sao lại thế..."

Lạc Vô Thanh nuốt xuống một chút ngụm nước bọt, khó có thể tin.

Hắn rất có lòng tin đối với thực lực của mình, tự nhận nếu thức tỉnh ở thời đại này, vậy chắc chắn sẽ là nhân vật kiệt xuất bên trong thế hệ tuổi trẻ của thời đại này!

Thậm chí ở bên trong kiếm đạo, hắn tự nhận là không có bao nhiêu người có thể sánh ngang với mình!

Nhưng không nghĩ tới, xuất đạo chưa không đến bao lâu, liền bị dạy làm người!

"Không thể nào!"

Lạc Vô Thanh sầm mặt lại, nội tâm không cam lòng, hắn thúc giục tu vi đến cực hạn, giơ cao kiếm gãy trong tay, kiếm ý vô tận từ trong đó phun ra ngoài, rung chuyển khắp nơi!

"Vô Sinh Kiếm, Kiếm Vô Thanh! !"

Chém ra một kiếm, kiếm ảnh to lớn hoành không rơi xuống, chỗ nó đến, từng hành tinh đều tiêu vong trong im lặng!

Đây là sát lục chi kiếm thuần túy nhất!

Vì giết mà sinh!

Mà Sở Cuồng Nhân vẫn đứng bất động tại chỗ như cũ, hơn nữa còn từ từ đặt hai tay ra đằng sau ở trước mặt của mọi người, đúng là đứng chắp tay, lấy thân cản chiêu!

Kiếm khí và thân thể của Sở Cuồng Nhân phát sinh va chạm kịch liệt, vạn vật im lặng, mọi người chỉ thấy thần quang hoa mỹ bên ngoài cơ thể của Sở Cuồng Nhân liên tục bắn ra, đó là kiếm khí và kiếm khí đan xen vào nhau!

Hắn, dùng cách vận chuyển tiên nguyên để diễn sinh ra kiếm khí hộ thể, đỡ được sát chiêu cực hạn của Lạc Vô Thanh! !

Chuyện này so với trực tiếp đánh bại hắn, còn khiến Lạc Vô Thanh khó có thể tiếp nhận hơn!

Chỉ vận chuyển tiên nguyên để sinh ra kiếm khí, liền có thể tuỳ tiện ngăn lại sát chiêu cực hạn của hắn!

Nếu như xuất thủ, chẳng phải sẽ giết hắn chỉ bằng một cái nhấc tay sao?

"Kiếm của ngươi, khiến Thiên thất vọng."

Sở Cuồng Nhân cầm thanh kiếm gãy kia trong tay, tùy ý bắn ra.

Vút!

Kiếm gãy giống như sao băng, vạch phá bầu trời!

Một tiếng phù phù, sương máu dâng trào!

Kiếm gãy trực tiếp đâm vào ngực Lạc Vô Thanh, xuyên qua thân thể hắn, khiến hắn nhịn không được mà rú thảm một tiếng.

Ngay sau đó, Sở Cuồng Nhân biến mất không thấy gì nữa.

Thời điểm xuất hiện lại, mọi người thấy hắn đang bóp cổ của Lạc Vô Thanh, đứng lơ lửng trên không, nhẹ nhàng thoải mái giống như mang theo một con gà con.

"Hiện tại có thể trả lời vấn đề của ta, chuyện vạn kiếm kiếp, là chuyện gì xảy ra?"

"Khụ khụ..."

Lạc Vô Thanh ho ra đầy máu, chỉ thấy trong máu kia ẩn chứa kiếm khí, bắn về phía Sở Cuồng Nhân!

Lấy tinh huyết làm kiếm!

Kiếm khí này, cực kỳ hao tổn mệnh nguyên!

Sở Cuồng Nhân cau mày lại, kiếm khí trong cơ thể tự phát, nhẹ nhàng ngăn cản huyết kiếm: "Ngỗ nghịch Thiên, là việc làm không hề khôn ngoan!"

Tâm niệm của Sở Cuồng Nhân chuyển động, sức mạnh linh hồn phun ra ngoài!

Vô số linh hồn chi kim tinh mịn đâm vào đầu Lạc Vô Thanh, khiến hắn nhịn không được mà rú thảm một tiếng!

"A a a a! !"

Tiếng hét thảm, vang vọng tinh không, mọi người nhịn không được mà rùng mình một cái.

"Có thể khiến một yêu nghiệt thiên kiêu phát ra tiếng rên thảm như vậy, rốt cuộc Thiên Kiếm đã làm cái gì?"

"Chậc chậc, về sau vẫn nên ít chọc hắn thì tốt hơn."

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo e ngại.

Tiếng kêu thảm thiết vẫn tiếp tục...

Chỉ chốc lát, Lạc Vô Thanh giống như một sợi mì, đứng thẳng ở trong tay Sở Cuồng Nhân, hấp hối.

"Sưu hồn!"

Thấy thời cơ đã chín muồi, Sở Cuồng Nhân trực tiếp sử dụng Sưu Hồn chi pháp!

Sưu Hồn chi pháp vô cùng bá đạo!

Sức mạnh linh hồn kinh khủng gần như thế chẻ tre tràn vào trong cơ thể đã uể oải của Lạc Vô Thanh, trí nhớ bên trong linh hồn của hắn, đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, đã không còn là bí mật!

"Thì ra là thế..."

Rất nhanh, Sở Cuồng Nhân đã hiểu một chút về chuyện đã xảy ra.

Lạc Vô Thanh này, đến từ một chủng tộc thần bí, có tên là... Binh Tai nhất tộc!

Chủng tộc này hết sức kỳ lạ.

Bọn họ có thể hấp thụ oán khí sát khí của binh khí để giúp mình tăng trưởng, mà vào nhiều năm trước, chủng tộc này vì làm lớn mạnh sức mạnh của mình, đã để mắt tới Kiếm Linh nhất tộc!

Bởi vì người của Kiếm Linh nhất tộc dùng kiếm, mà bọn họ còn có tín ngưỡng rất lớn đối với kiếm!

Phá hủy bọn hắn, kiếm trong tay bọn họ có khả năng sẽ bộc phát ra oán khí sát khí, sẽ là một sự giúp đỡ lớn cho Binh Tai nhất tộc!

Sau đó, bọn họ gây ra vạn kiếm kiếp!

Làm cả Kiếm Linh nhất tộc gặp phải tai nạn trước đó chưa từng có, mà Binh Tai nhất tộc cũng góp nhặt được một lượng lớn oán khí sát khí trong kiếm ở trong quá trình này, từ đó chế tạo ra mấy yêu nghiệt kinh khủng!

Bọn họ được gọi là binh tai hung kiếm!

Bọn họ sẽ thức tỉnh ở thời đại này, mang đến sự hủy diệt hoàn toàn cho Kiếm Linh nhất tộc!

Binh Tai nhất tộc, sẽ thu thập oán khí sát khí trong kiếm ở trong quá trình này, lớn mạnh một lần nữa!

Sau khi Sở Cuồng Nhân biết được, không khỏi lộ ra nụ cười lạnh: "Giỏi lắm, lại xem Kiếm Linh nhất tộc thành rau hẹ, cắt hết một lứa lại một lứa."

Kiếm Linh nhất tộc, vẫn còn hữu dụng đối với hắn.

Tất nhiên hắn sẽ không mặc kệ sự kiện này, hơn nữa, binh tai hung kiếm, hắn cũng có hứng thú gặp một lần.

Thiên Kiếm đối hung kiếm?

Có lẽ, đây sẽ là một chuyện thú vị.

"Khảo hạch bắt đầu, nơi đây, không cho phép giết người!"

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên, bên trong Thiên Nguyên Thần Điện, một nam tử mặc trên người kim giáp từ từ đi ra, trên người hắn toát ra một luồng đế vương chi khí.

Đây là một cường giả của Đế Vương nhất tộc!

Chương 1756: Một mâu giết chết đại viên mãn, Thiên Kiếm là mạnh nhất

"Thiên Kiếm, để người trong tay ngươi xuống, hoặc là tham gia khảo hạch, hoặc là cút!"

Vị ra nam tử kim giáp đi ra từ bên trong Thiên Nguyên Thần Điện kia lạnh nhạt nói ra.

Hình như, hắn đang nhằm vào Sở Cuồng Nhân!

Mà trên thực tế, Sở Cuồng Nhân cũng phát giác ra, đối phương có địch ý đối với mình, nhưng lại không biết địch ý này, từ đâu mà đến.

Là bởi vì mình là Bá Vương thể đại thành sao?

Bá Vương thể, Đế Vương thể, đây là địch nhân vốn có, cũng bởi như thế, mới phải nhắm vào mình sao?

Sở Cuồng Nhân cười.

Sau đó, cánh tay hắn chấn động, Lạc Vô Thanh hóa thành một làn sương máu, nổ tung ngay tại chỗ, tiêu tán trong tinh không.

Nam tử kim giáp nói không thể giết người, hắn lại, hết lần này tới lần khác, muốn giết!

Đối phương nhằm vào hắn, hắn càng phải ngông cuồng hơn!

"Ngươi làm càn! !"

Nam tử kim giáp nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, lạnh lùng nói ra, trên người bộc phát ra một luồng khí tức vô cùng cường đại, tu vi rõ ràng là Đại La đại viên mãn!

"Thiên, không hề làm càn, tác phong của Thiên, đều là Thiên Đạo!"

"Hừ, giết người cũng là Thiên Đạo sao?"

"Bởi vì... Lời ta nói tức là Thiên Đạo!"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, kiếm áp tràn ngập, không thèm để ý đến tu vi Đại La đại viên mãn của đối phương.

Lời này của hắn có thể nói là vô cùng ngông cuồng, Thiên Đạo mà hắn nói không phải như mọi người nghĩ, mà chính là đạo của hắn, Lạc Vô Thanh ngăn cản đạo của hắn, chính là ngăn cản Thiên Đạo!

"Nơi này là nơi khảo thí của Thiên Nguyên Thần Điện, hiện tại, ta là quan chủ khảo, tất cả sẽ do ta quyết định, ta tuyên bố, ngươi đã mất đi tư cách khảo hạch, cả đời này ngươi không có cách nào tiến vào thần điện!"

Lời này vừa nói ra, mọi người xôn xao.

Trong đám người tới đây khảo hạch, Sở Cuồng Nhân là người thứ nhất bị nhắm vào.

Sắc mặt đám người Lăng Phi, Hàn Tinh Vũ khẽ biến.

Bên trong Thiên Nguyên Thần Điện có rất nhiều đại cơ duyên, tiến vào bên trong tu hành, làm ít công to, đối với mỗi một yêu nghiệt thiên kiêu mà nói, đều là dụ hoặc không thể ngăn cản.

Hiện tại, không cho Thiên Kiếm tiến vào, tương đương với việc tước đoạt cơ duyên của hắn.

"Vị giám khảo này đến từ Đế Vương nhất tộc, xem ra là đang nhằm vào Bá Vương thể đại thành của Thiên Kiếm!"

"Đúng vậy, từ trước đến này, Đế Vương thể và Bá Vương thể đều là địch nhân vốn có, hắn làm như vậy, cũng hợp tình hợp lý."

"Thiên Kiếm lần này, có lẽ phải chịu xui xẻo rồi."

Mọi người nghị luận ầm ĩ, nhìn Sở Cuồng Nhân, thở dài.

Thiên Kiếm vốn đã kinh tài tuyệt diễm, nếu có thể đi vào Thiên Nguyên Thần Điện, thành tựu trong tương lai, cho dù không trở thành cửu vương, chỉ sợ cũng sẽ không hề kém hơn so với cửu vương.

Nhưng bây giờ, lại bị hủy.

"Khảo hạch mà ngươi nói là cái gì? Là đánh bại ngươi? Hay là... Giết ngươi? !"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Lời vừa nói ra, mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Quá ngông cuồng đi!

Đây là tồn tại Đại La đại viên mãn, hơn nữa còn là giám khảo mà Thiên Nguyên Thần Điện phái ra, sao Thiên Kiếm lại có thể nói như vậy? !

"Làm càn! !"

Nam tử kim giáp kia khẽ quát một tiếng, thúc giục tu vi khí tức trên người đến cực hạn!

Ở dưới luồng khí tức này, thân thể của không ít yêu nghiệt tới tham gia khảo hạch, đều trở nên run rẩy, kém chút bị áp nằm rạp trên mặt đất!

Đại La đại viên mãn, đây đã là cường giả đỉnh phong phía dưới Thần Vương!

"Không để quy định của nơi khảo hạch ở trong mắt, chống đối giám khảo cũng là chống đối thần điện, hiện tại ta đại biểu cho thần điện, ban cho ngươi cái chết! !"

Nam tử kim giáp vừa sải bước ra, phát động Đế Vương thể.

Đế vương khí cuồn cuộn rủ xuống từ bên trong tinh không, trùng trùng điệp điệp, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân, giống như một thác nước màu vàng óng, sừng sững hùng vĩ!

"Đối địch với Thiên, là đường đến chỗ chết!"

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, không trốn không né, khí tức Bá Vương thể đại thành ầm ầm bạo phát!

Ngay sau đó, bá khí màu đỏ tím đổ xuống, giống như một cầu vồng ngược dòng bay lên, va chạm vào một chỗ với đế vương khí kia, phát ra tiếng nổ lớn!

Bá khí đỏ tía, Đế khí vàng rực!

Hai luồng sức mạnh va chạm, bộc phát ra thần quang vô cùng lộng lẫy.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, chỉ thấy đế vương khí vàng rực kia bị bá khí phá nát, đánh vào trên người nam tử kim giáp, đánh hắn bay ra ngoài!

"Ta dựa vào! Ta thấy cái gì vậy?"

"Đại La đại viên mãn... Vậy mà bị Thiên Kiếm húc bay! !"

"Chuyện này sao có thể? !"

Không ít người nghẹn họng nhìn trân trối.

Đây chính là một Đại La đại viên mãn đó, không phải a miêu a cẩu gì đâu.

Ngay cả một số đại năng bí mật quan sát đều thất kinh, ánh mắt kinh nghi bất định nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Tu vi của Thiên Kiếm..."

"Loại khí tức này, chẳng lẽ..."

Cho dù là các đại năng, cũng cảm thấy thật không thể tin nổi.

"Ngươi là Đại La đại viên mãn!"

Nam tử kim giáp bị húc bay lớn tiếng nói, trong mắt mang theo vẻ thật không thể tin nổi, bên trong một đời trẻ tuổi, lại có người đột phá đến Đại La đại viên mãn!

Mà lời vừa nói ra, trong tinh không vô cùng xôn xao.

Phải biết rằng, bọn họ đều biết, trước đó không lâu, Sở Cuồng Nhân hiển hiện tam hoa, chứng minh tam hoa của hắn còn chưa dung hợp, chỉ là một cảnh giới tam hoa mà thôi.

Nhưng bây giờ, quả thật đã vượt qua cảnh giới ngũ khí, trực tiếp tấn cấp đến đại viên mãn! !

Loại tốc độ tấn cấp này, không thể nói hiếm thấy.

Chỉ có thể nói, trước đó chưa từng có!

"Rốt cuộc Thiên Kiếm đã làm bằng cách nào?"

"Trực tiếp từ cảnh giới tam hoa tăng lên đến đại viên mãn, cái này, cái này còn là người sao?"

"Trước đó chưa từng có, trước đó chưa từng có!"

Một số yêu nghiệt nhìn Sở Cuồng Nhân, trong lòng càng thêm tuyệt vọng.

Vốn dĩ, bọn họ còn muốn tiến vào Thiên Nguyên Thần Điện, nhìn xem có cơ hội vượt qua đối phương hay không.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi...

Thiên Kiếm tấn cấp đại viên mãn!

Trực tiếp vượt qua bọn họ tận hai cảnh giới!

"Đế Vương Hoa Cái!"

"Đế Vương Ấn!"

"Đế vương pháp chỉ!"

Chỉ thấy sau khi nam tử kim giáp phát hiện ra tu vi của Sở Cuồng Nhân, không nói hai lời, liền thi triển toàn bộ tam đại thần thông của Đế Vương thể!

Đế khí vàng rực trùng trùng điệp điệp, khuấy động ở trong gầm trời!

Một số hành tinh liên tục bị phá nát, tan thành mây khói bên trong Đế khí mãnh liệt này!

"Đế Vương thể của ngươi, quá kém!"

Trên người Sở Cuồng Nhân có bá khí đỏ tía vờn quanh, ngay sau đó, một Bá Vương Chi Mâu màu đỏ tím ngưng tụ ở trong lòng bàn tay của hắn, phía trên còn quấn từng đạo từng đạo phù văn huyền diệu!

Đây không chỉ là thần thông của Bá Vương thể đại thành!

Mà còn là thần thông của đại thành Bá Vương thể được Đại La đại viên mãn thi triển, uy lực của nó, căn bản không phải là thứ mà Đại La đại viên mãn tầm thường có thể ngăn lại.

"Đi!"

Một tiếng quát nhẹ, trường mâu trong tay Sở Cuồng Nhân bắn ra!

Ầm!

Đế vương pháp chỉ, phá nát!

Đế Vương Ấn, nổ tung!

Đế Vương Hoa Cái, bị chọc ra một lỗ thủng khổng lồ!

Một mâu này, như thế chẻ tre rơi vào trên ngực nam tử kim giáp, trực tiếp xuyên qua cơ thể hắn, đồng thời liên tục đập vỡ mấy chục ngôi sao!

Ngay sau đó, Bá Vương Chi Mâu nổ tung!

Sức mạnh kinh khủng, đánh hắn thành một làn sương máu, chỉ còn lại có một số mảnh vỡ kim giáp phiêu tán trên không trung.

Sở Cuồng Nhân, gần như giết chết một Đại La đại viên mãn chỉ trong một chiêu!

Chiến lực mà hắn biểu hiện ra, so với thời điểm hắn ở Thiên Nguyên cổ tinh, không biết mạnh mẽ hơn bao nhiêu lần!

Nếu như nói, trước đó, chiến lực của hắn còn để cho một số yêu nghiệt có hi vọng đuổi theo, vậy thì hiện tại, chính là hoàn toàn tuyệt vọng! !

"Trên thế giới này, thật sự có người có thể chiến thắng Thiên Kiếm sao?"

Có thiên kiêu nhịn không được cảm khái nói ra.

"Đúng vậy, chiến lực này, quả thực là không nói đạo lý."

"Nào chỉ là chiến lực, tốc độ tấn cấp tu vi này cũng không thể tưởng tượng nổi, trước đó vẫn là cảnh giới tam hoa, hiện tại đã đạt đến đại viên mãn, trên đời này, có chuyện dọa người như vậy sao?"

Mà trong lòng mấy người Lăng Phi, Hàn Tinh Vũ thì càng thêm kiên định một việc, đso chính là... Thiên Kiếm, là mạnh nhất! !

Chương 1757: Thần Vương cãi lộn, vấn tâm lộ, Thần Vương mặc cảm

"Thiên Kiếm lớn mật! ! Dám giết quan chủ khảo của thần điện!"

Một tiếng hừ lạnh vang lên.

Ngay sau đó, một khí tức vô cùng rộng rãi từ bên trong thần điện bay ra, ngay sau đó, một đạo đế vương chi khí kéo theo đạo tắc bao phủ khắp nơi, mục tiêu chính là Sở Cuồng Nhân!

Đế vương khí, còn có đạo tắc...

Không hề nghi ngờ, đây là một Thần Vương của Đế Vương nhất tộc xuất thủ!

Đối mặt với Thần Vương, với thực lực hôm nay của Sở Cuồng Nhân, trừ phi là vận dụng Chí Bảo Hỗn Độn như Hỗn Độn Thanh Liên, nếu không thì căn bản không có cách nào ngăn cản.

Nhưng Hỗn Độn Thanh Liên là chí bảo sinh ra ở vũ trụ Bàn Cổ, tuyệt đối không thể tuỳ tiện bị bại lộ!

Mà hắn cũng không có ý định vận dụng Thanh Liên.

Đối mặt với đế vương khí đang gào thét xông đến, hắn đứng tại chỗ, đứng chắp tay, vô cùng lạnh nhạt.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Bên trong thần điện lại có một đạo khí tức vô cùng cường đại đổ xuống, đây là một đạo bá khí!

Đùng!

Bá khí, đế vương khí, và cả đạo tắc đan xen va chạm.

Một phương tinh không sụp đổ trong nháy mắt.

Nhưng mà, đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, cũng không có ảnh hưởng quá lớn, hiển nhiên, hắn đã sớm biết sẽ có người xuất thủ ứng phó vị Thần Vương của Đế Vương nhất tộc kia.

Tỉ mỉ nghĩ lại cũng đúng.

Đây là Thiên Nguyên Thần Điện, cũng không phải đế vương điện, tất nhiên Đế Vương nhất tộc không có khả năng độc chiếm một mình.

"Đế Hồng, nơi này là Thiên Nguyên Thần Điện, ai cho phép ngươi tự tiện ra tay giết thiên kiêu đến khảo hạch?"

Giọng nói của một lão giả vang lên.

Giọng nói tuy đã già, nhưng lại ẩn chứa một luồng bá đạo kiệt ngao chi ý.

"Liễu Bá Vương, Thiên Kiếm này đánh giết giám khảo, công nhiên khiêu khích thần điện ta, chẳng lẽ không cần phải giết sao?"

Đế Hồng kia nói ra, sát ý lẫm liệt.

"Hừ, rõ ràng là giám khảo của Đế Vương nhất tộc các ngươi mang tư tâm, nhằm vào Thiên Kiếm, hắn chết thì trách được ai?"

"Cho dù hắn có chút tư tâm, thế nhưng tội không đáng chết, Thiên Kiếm giết người, cũng là không đúng!"

"Há, vậy người của Đế Vương nhất tộc ngươi giết người khác là đúng, còn người khác giết các ngươi là không đúng sao? Thả con mẹ ngươi cẩu thí!"

Hai người đang lớn tiếng tranh luận, không người nào thuyết phục được người nào.

Mà uy thế tiêu tán ra khi hai người cãi lộn, lại khiến mỗi người ở chỗ này cảm giác được một luồng áp lực khiến họ hít thở không thông.

Không hổ là Thần Vương.

"Ngay khí tức tiêu tán ra khi cãi lộn cũng kinh khủng đến như thế."

Lăng Phi tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói ra.

Có thể bình chân như vại bên trong khí tức này, cũng chỉ có một số rất ít yêu nghiệt thiên kiêu.

"Được rồi."

Lúc này, trong thần điện lại truyền ra một giọng nói lạnh nhạt.

Mà giọng nói này vừa ra, chỉ thấy uy áp tiêu tán ra khi hai vị Thần Vương cãi lộn cũng dần dần tán đi.

Mọi người giật mình.

Là ai? Có thể dễ dang ngăn chặn hỏa khí của hai vị Thần Vương đang cãi lộn?

"Sự kiện này, quan chủ khảo không đúng trước, Thiên Kiếm không sai."

Giọng nói lạnh nhạt kia tiếp tục nói.

Đây là giọng nói của một nam tử trung niên, nói chuyện không nhanh không chậm, cho người ta cảm giác như gió xuân ấm áp.

Trong thoáng chốc, trước mặt mọi người hiện ra một hình tượng nho nhã văn sĩ.

"Tư Không Thần Vương, nếu như không xử trí, sợ sẽ khiến cho thể diện của Thiên Nguyên Thần Điện bị hao tổn."

Đế Hồng kia không buông tha nói.

"Vậy ngươi muốn thế nào?"

"Cự tuyệt Thiên Kiếm tiến vào thần điện!" Đế Hồng thản nhiên nói.

"Đánh rắm, chúng ta đều nói, quảng nạp anh tài vạn tộc, Thiên Kiếm ưu tú như thế cũng không thể vào thần điện? Vậy thì những người khác có tư cách gì? Là Đế Thiên Thu kia của tộc các ngươi sao? Người ta còn là bại tướng dưới tay Thiên Kiếm, hơn nữa còn lấy nhiều khi ít, bị đánh đến sợ chết khiếp."

"Ngươi mới đánh rắm!"

Đế Hồng bị nói đến mức tức giận.

Mọi người nhìn cảnh tượng này, cảm thấy tim có chút đập nhanh, hai Thần Vương sẽ không vì dỗi nhau mà nhào lên đánh chứ?

Nếu đánh thật, thì hiện tại bọn họ tránh còn kịp sao?

"Được rồi, đều là Thần Vương của thần điện, các ngươi như vậy còn ra thể thống gì!"

Tư Không Thần Vương kia nhàn nhạt nói đến, ngăn hai người lại.

Hắn tiếp tục nói: "Như vậy đi, ta bố trí một đầu vấn tâm lộ, nếu

Thiên Kiếm có thể đi qua vấn tâm lộ, liền có thể vào thần điện, như thế nào?"

"Tư Không Thần Vương, như thế thì không được tốt lắm."

Liễu Bá Vương có ý kiến: "Chuyện này Thiên Kiếm không sai."

"Tư Không Thần Vương, chỉ vấn tâm lộ thì không đủ, ta cảm thấy còn cần phải thêm Hư Không Thần Sát Sát Trận!"

"Hư Không Thần Sát Sát Trận? Sát phạt chi trận đứng hạng sáu trong mười pháp trận đứng đầu vũ trụ Thiên Nguyên, ngươi là đang khảo nghiệm Thần Vương sao, Đế Hồng, ngươi vô sỉ tới mức đổi mới nhận thức của ta đối với ngươi."

"Đủ rồi."

Mắt thấy hai vị Thần Vương là địch nhân vốn có lại muốn ầm ĩ, Tư Không Thần Vương trực tiếp lên tiếng, quát bảo hai người ngưng lại: "Chỉ có một đầu vấn tâm lộ, không được lại có bất cứ ý kiến gì!"

Hai vị Thần Vương cũng trầm mặc không nói.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng trong tinh không, nghe giọng nói truyền đến từ bên trong thần điện kia, dường như trong đầu nổi lên hình ảnh mấy vị Thần Vương cãi lộn, ngược lại cũng cảm thấy hơi thú vị.

"Mấy người chúng ta ở chỗ này cãi lộn vì vấn đề của ngươi, còn ngươi lại đứng xem trò vui."

Tư Không Thần Vương từ tốn nói, trong giọng nói giống như mang theo một chút bất mãn.

"Có vào thần điện hay không, Thiên không thèm để ý, nhưng vấn tâm lộ trong miệng ngươi, khiến Thiên hứng thú."

"Vậy thì bước lên đi!"

Tư Không Thần Vương từ tốn nói.

Ngay sau đó, chỉ thấy ở trước cổng chính của Thiên Nguyên Thần Điện, một bậc thang giống như được làm từ bạch ngọc lan tràn ra, ở trong đó có khắc vô số phù văn, huyền diệu bất phàm.

"Há, đây chính là vấn tâm lộ sao?"

"Vấn tâm lộ, không thẹn với lương tâm, mới có thể bước lên, đây là một con đường khảo nghiệm tâm cảnh, đường này sẽ chiếu rọi quá khứ trong lòng ngươi, nếu ngươi có một chút lòng áy náy, sẽ không cách nào thông qua."

Nghe thì vô cùng đơn giản.

Nhưng trên thực tế, khó khăn trùng điệp.

Phàm nhân trăm năm, cũng không dám nói cả đời này của mình không thẹn với lương tâm.

Mà tu sĩ sống không biết bao lâu, làm bao nhiêu chuyện, sao lại dám nói, mọi chuyện không thẹn lương tâm chứ?

"Đầu vấn tâm lộ này của Tư Không Thần Vương, từ khi được tạo thành đến này, có thể đi đến phía cuối, cũng không có bao nhiêu người, Thiên Kiếm này, tuyệt đối không vượt qua được."

Đế Hồng thản nhiên nói.

"Vậy cũng không nhất định, dám tự khoe là Thiên, có thể thấy được mấy phần tâm cảnh của hắn."

Liễu Bá Vương dỗi lại một câu.

"Vấn tâm lộ, khảo nghiệm tâm cảnh sao? Thật sự là không hề thú vị."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, sau đó, hắn sải bước ra.

Trong chốc lát, vô số huyễn cảnh đập vào mặt, đánh vào tâm cảnh của hắn.

Nhưng tâm hắn như bàn thạch, không thể lay động.

Không biết đã qua bao nhiêu năm, Sở Cuồng Nhân không trải qua khảo nghiệm liên quan tới đạo tâm.

Hắn bước từng bước một, không nhanh không chậm.

Khi bắt đầu bước vào vấn tâm lộ, thần sắc của hắn cũng không có bất kỳ biến hóa nào, đi hơn phân nửa, cũng vẫn bình thường như cũ, thậm chí, cước bộ còn trầm ổn, không hề nhanh hơn cũng chẳng hề chậm lại.

Chuyện này khiến sắc mặt của Đế Hồng hơi đổi một chút.

Tính cách bực này, làm cho người ta líu lưỡi!

Chỉ chốc lát, hắn đã đi xong vấn tâm lộ.

Sở Cuồng Nhân đi đến trước cổng chính của Thiên Nguyên Thần Điện, lạnh nhạt nói: "Con đường vấn tâm, hỏi được phàm tâm, nhưng thiên ý khó dò, Thiên Tâm khó hiểu, há lại tùy tiện hỏi ra?"

Lời nói vừa dứt.

Chỉ thấy bậc thang bạch ngọc kia vang lên một tiếng răng rắc, đúng là xuất hiện một vết nứt.

Răng rắc, răng rắc...

Vết rách dần dần mở rộng

Cuối cùng, hóa thành vô số điểm nhỏ, tiêu tán trong tinh không.

Tư Không Thần Vương trầm mặc một hồi, tiếp đó, thăm thẳm thở dài: "Đạo tâm của Thiên Kiếm, ngay cả ta cũng không bằng!"

Lời vừa nói ra, đám người vô cùng im lặng.

Tất cả mọi người đang hoài nghi mình có nghe lầm hay không.

Đường đường là Thần Vương, lại đang mặc cảm? !

Chương 1758: Nhân lực có giới hạn,

Thiên, không có cực hạn

"Đạo tâm của Thiên Kiếm, ngay cả ta cũng không bằng!"

Khi Tư Không Thần Vương nói ra câu này, tất cả mọi người đều vô cùng sững sờ.

Bọn họ hít vào một ngụm khí lạnh, nhìn bóng lưng ở trước cổng chính kia, chỉ cảm thấy thân ảnh của đối phương cao lớn, vĩ ngạn dị thường.

"Ngay cả Thần Vương cũng mặc cảm, tâm cảnh của Thiên Kiếm, rốt cuộc kinh khủng cỡ nào?"

"Trời ạ, thiên phú siêu tuyệt, chiến lực siêu tuyệt, ngay cả đạo tâm cũng khiến Thần Vương mặc cảm, Thiên Kiếm quả thực chính là... Không có kẽ hở! !"

"Đúng vậy, làm cho người ta quá rung động!"

"Thiên Kiếm, thanh kiếm này, rốt cuộc tương lai có thể đạt tới độ cao gì, ta không dám tưởng tượng."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Nhìn bóng lưng của Sở Cuồng Nhân, trong mắt có kiêng kị, có sùng bái, còn có hướng tới.

Mà bản thân Sở Cuồng Nhân cũng không để ý đến từng đạo từng đạo ánh mắt nóng rực ở sau lưng, chỉ bình tĩnh nhìn cửa lớn của Thiên Nguyên Thần Điện ở trước mắt, nhấc chân đi vào.

Trong chốc lát.

Một trận quang cảnh biến hóa.

Một bầu trời vô cùng rộng lớn xuất hiện ở trước mặt hắn.

Lầu các cung điện kim bích huy hoàng, các tòa tiên sơn phúc địa lơ lửng ở trên không trung, tiên cầm Linh thú đi lại ở trong núi, bay múa trên bầu trời, ánh sáng đầy trời.

Nhưng đây cũng không phải thứ khiến Sở Cuồng Nhân kinh ngạc nhất.

Chỉ thấy ở mái vòm của thần điện, có một phần tinh không to lớn!

Nói là tinh không, cũng không hẳn vậy.

Bởi vì tinh không kia, cũng không phải hành tinh tự nhiên, mà chính là một tinh cầu cự đại được ngưng tụ từ vô số đạo tức, ở trên bầu trời, chiếu ra tiên huy!

Đạo tắc ngưng tinh, hóa thành tinh không!

Loại thủ đoạn này, căn bản không phải dựa vào một hai Thần Vương liền có thể hoàn thành.

Mảnh đạo tắc tinh không này, chính là kỳ tích vĩ đại do chư vị Thần Vương bên trong Thiên Nguyên Thần Điện này cùng nhau hoàn thành!

Bên trong mỗi một ngôi sao kia, đều ẩn chứa đạo tắc huyền diệu khác biệt.

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh: "Địa phương thú vị, cũng không biết có người nào khiến Thiên cảm thấy thú vị hay không."

Hắn đứng chắp tay, đi vào sâu bên trong thần điện.

Mỗi một người tiến vào thần điện, đều tìm một chỗ cư ngụ ở trong này.

Mà ở bên trong thần điện này, nơi ở, cũng có đủ loại khác biệt, càng lên cao, chỗ cư trụ sẽ càng tốt, bởi vì có thể đến rất gần mảnh đạo tắc tinh không kia!

Nhưng mà, càng lên cao, uy áp đạo tắc cảm nhận được cũng sẽ được tăng cường.

Không phải ai cũng có thực lực leo lên tầng cao.

Sở Cuồng Nhân tìm được một tòa sơn phong trôi nổi ở dưới đạo tắc tinh không, ngọn núi này cao đến vạn trượng, phía trên có vô số tinh quang vờn quanh, vô cùng huyền diệu.

Nơi đây, là một trong những địa phương gần với tinh không nhất.

Sau khi hắn chọn xong nơi ở tốt tốt, ngưng tụ kiếm chỉ, khắc xuống ba chữ to ở bên trên ngọn núi... Thiên Kiếm phong!

Thiên Kiếm phong, nơi Thiên Kiếm ở!

Sau khi làm xong, hắn liền vào ở trong đó.

Mà ở đối diện hắn, bên trên một ngọn núi vàng rực, có một người đi ra, vừa hay nhìn thấy Thiên Kiếm phong ở đối diện, không khỏi sửng sốt một chút.

Ngay sau đó, sắc mặt của hắn tối sầm.

"Thiên Kiếm phong, Thiên Kiếm..."

"Há, có người đang gọi Thiên sao?"

Một giọng lạnh nhạt vang lên, Sở Cuồng Nhân sừng sững ở trên Thiên Kiếm phong, ở trên cao nhìn xuống bóng người vàng rực, người kia, chính là Đế Thiên Thu!

Không thể không nói, duyên phận, tuyệt không thể tả.

Đế Thiên Thu, lại trở thành hàng xóm của hắn ở Thiên Nguyên Thần Điện.

"Thiên Kiếm, quả nhiên ngươi cũng đi tới Thiên Nguyên Thần Điện này."

Đế Thiên Thu lạnh giọng nói ra.

"Địa phương thú vị như thế, Thiên, đương nhiên sẽ không tuỳ tiện bỏ lỡ."

"Thú vị? Thiên Kiếm, ngươi hẳn còn chưa biết, thời đại đã thay đổi, thất tinh liên châu, cửu vương quy vị, Thiên Nguyên Thần Điện hiện thế, thời đại này, càng ngày sẽ càng có nhiều yêu nghiệt xuất hiện, ngươi cho rằng, ngươi có thể tiếp tục vô địch sao?" Đế

Thiên Thu lạnh nhạt nói ra.

"Thiên sẽ vĩnh viễn đứng sừng sững ở đỉnh phong, chờ đợi người kế tiếp khiêu chiến đỉnh phong."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, ánh mắt bình tĩnh, nhưng lại lộ ra một luồng tự tin và cuồng ngạo đâm thẳng linh hồn!

"Cuồng vọng!"

Đế Thiên Thu hừ lạnh một tiếng, ánh mắt của hắn lấp lóe hai lần, nhìn Sở Cuồng Nhân, giống như đang rầu rĩ suy nghĩ có nên động thủ hay không.

Nhưng ngay tại lúc này.

Một bóng người vàng óng bay về phía hắn.

Đó là một nam tử mặc trường bào kim sắc, đối phương đi đến trước mặt Đế Thiên Thu, đợi đến khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân cách đó không xa, kinh hô một tiếng: "Sao hắn lại tới đây? !"

"Sao rồi?"

Đế Thiên Thu từ tốn nói.

Nam tử kim bào này chính là một cường giả Đại La đại viên mãn, nhưng khi hắn ở trước mặt Đế Thiên Thu, lại có vẻ hơi cung kính, nói ra: "Hồi bẩm đại nhân, Đế Cửu, chết!"

"Người nào giết!"

Đế Thiên Thu biến sắc.

Đế Cửu, chính là một trong những thủ hạ của hắn ở kiếp trước.

Mà bây giờ, hắn vừa mới trở về thần điện, đang cần những thủ hạ thay hắn giữ vững địa vị, thiếu một người sẽ thiếu một phần sức mạnh, hắn không thể coi thường.

"Là..."

Nam tử kim bào kia nhìn Sở Cuồng Nhân ở xa xa một chút: "Là

Thiên Kiếm!"

Cách đó không xa, Sở Cuồng Nhân nghiền ngẫm, nhìn tình cảnh này.

Hắn phát hiện, sắc mặt của Đế Thiên Thu ngưng trệ một cái chớp mắt, giống như đang hoài nghi tính chuẩn xác của tin tức này.

Đế Thiên Thu lấy lại tinh thần, nhìn Sở Cuồng Nhân ở cách đó không xa một chút, ánh mắt biến hóa, vô cùng u ám.

Đế Cửu, đây chính là cường giả Đại La đại viên mãn đó!

Cho dù hắn đã cầm lại Hợp Đạo khí ở kiếp trước, cũng không dám nói hoàn toàn chắc chắn chiến thắng đối phương.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại có thể giết đối phương! !

"Nói rõ ràng chuyện đã xảy ra với ta."

"Vâng!"

Đế Thiên Thu càng nghe thì tim càng đập nhanh, Thiên Kiếm, lại trở thành Đại La đại viên mãn! !

Phải biết rằng, bây giờ hắn vẫn còn ở cảnh giới ngũ khí.

"Từ cảnh giới tam hoa trực tiếp tấn cấp đến đại viên mãn, rốt cuộc là ngươi làm bằng cách nào?"

Dù Đế Thiên Thu là Thần Vương vô thượng trọng sinh cũng không bình tĩnh nổi, tuy đoán rằng Sở Cuồng Nhân sẽ không nói cho hắn, nhưng vẫn nhịn không được mà mở miệng hỏi.

"Thiên, há lại để ngươi phỏng đoán? Nhưng từ trước đến nay, Thiên luôn nhân từ, ngươi muốn biết, cũng không phải không thể."

Đế Thiên Thu có chút kinh nghi bất định nhìn Sở Cuồng Nhân, đối phương, thật sự sẽ nói loại biện pháp này ra cho mình biết sao?

Ở trong đó, sẽ không có âm mưu gì chứ?

Phía trên mái vòm của Thiên Nguyên Thần Điện, những Thần

Vương ở phía trên hành tinh đạo tắc cũng nhịn không được muốn nghe xem Sở Cuồng Nhân làm bằng cách nào.

"Chỉ cần ngươi tăng tam hoa lên tới 24 phẩm rồi mới dung hợp, tự nhiên có thể trực tiếp vượt qua ngũ khí, bước đến đại viên mãn!"

Sở Cuồng Nhân cũng không có giấu diếm, công bố tin tức này ra.

Nhưng sau khi tất cả mọi người nghe xong, đều trầm mặc.

"Chuyện này... Có khả năng sao?"

"Tất cả tam hoa đều 24 phẩm, đây căn bản là chuyện không thể nào, vạn cổ đến nay, chưa từng thấy loại cấm kỵ này xuất hiện."

Đế Thiên Thu cũng không nhịn được mà cau mày lại: "Làm sao mới có thể tăng tam hoa lên tới 24 phẩm?"

Hắn nhịn không được mà tiếp tục hỏi.

Chuyện này trong mắt hắn, giống như đang khiêm tốn lĩnh giáo, đặt vị trí của bản thân ở dưới Sở Cuồng Nhân.

Thế nhưng, bí mật này quá hấp dẫn.

"Ha, sức mạnh của người khác có hạn, mà Thiên, không có cực hạn!"

Sau khi Sở Cuồng Nhân nói xong, quay người trở lại Thiên Kiếm phong.

Bí mật này, hắn không cần che giấu, vạn cổ đến nay, trừ hắn ra, không có người thứ hai có thể tăng toàn bộ tam hoa lên tới 24 phẩm.

Nói ra thì như thế nào?

Trừ hắn ra, không có người nào làm được.

"Nhân lực có giới hạn, Thiên không cực hạn... Hắn, thật sự là chí cao vô thượng chi thiên sao?"

Đế Thiên Thu nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, trong lòng, đúng là nhịn không được mà có chút dao động.

"Đại nhân, tỉnh lại!"

Bên cạnh, nam tử kim pháo hét lớn một tiếng.

Thân thể của Đế Thiên Thu đột nhiên chấn động, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, vừa rồi, suýt một chút hắn đã lâm vào bên trong ma chướng.

"Tốt cho một Thiên Kiếm, chuyện này cũng nằm trong kế hoạch của ngươi sao?"

Đế Thiên Thu ngưng trọng nói ra.

Chương 1759: Hàn Long công tử xuất quan, rốt cuộc mình đang làm cái gì vậy?

"Cố ý dùng bí mật đột phá đại viên mãn hấp dẫn ta, để cho ta không tự chủ hạ thấp tư thái, lại nói ra tin tức tam hoa 24 phẩm, nói thẳng nhân lực có hạn, mà ngươi không có, từ đó đả kích lòng tin của ta, khiến ta suýt nữa lâm vào bên trong ma chướng, Thiên Kiếm, tâm tư của ngươi, quả nhiên vô cùng thâm trầm!"

Đế Thiên Thu đứng chắp tay, nhìn Thiên Kiếm phong, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Trên thế giới này, tại sao có người có thể tuỳ tiện nói ra bí mật tu hành của mình?

Đây nhất định là một cái bẫy.

Một cái bẫy dùng ngôn ngữ để đả kích đạo tâm của ta!

Đế Thiên Thu càng nghĩ càng thấy có khả năng đó.

"Nhưng mà, ngươi dùng trăm phương ngàn kế đối phó ta, có lẽ cũng vì e ngại Đế Vương thể đại thành của ta."

"Đế Vương thể, Bá Vương thể, là địch nhân vốn có, Thiên Kiếm, chắc chắn trong lòng ngươi cũng có e ngại đối với ta."

Đế Thiên Thu cười ha ha một tiếng, chỉ cảm thấy uất khí trong lồng ngực được tiêu trừ một ít.

"Thiên Kiếm, ngươi chờ đó, rồi sẽ có một ngày Đế Thiên Thu ta sẽ giẫm ngươi ở dưới chân!"

Đế Thiên Thu đứng chắp tay, thản nhiên nói với nam tử kim bào ở bên cạnh: "Đế Thất, lấy một số tư nguyên ta lưu lại ở kiếp trước ra, ta muốn bế quan tu hành, tranh thủ sớm ngày đột phá!"

"Dạ!"

Đế thất gật gật đầu.

Sở Cuồng Nhân trở về Thiên Kiếm phong cũng không biết Đế Thiên Thu đang đăm chiêu suy nghĩ, cho dù có biết, cũng sẽ không quá để ý.

Hắn ngồi trên đỉnh núi, nhìn qua tinh không, lâm vào suy tư.

Bên trong Thiên Nguyên Thần Điện này có mấy vị Thần Vương, có tồn tại phía trên Thần Vương hay không?

Trong khoảng thời gian này, hắn du lịch ở bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, đối với tình huống của vạn tộc, cũng có hiểu biết sơ qua.

Vốn dĩ, hắn cảm thấy khi vũ trụ Thiên Nguyên và vũ trụ Bàn Cổ khai chiến toàn diện, thắng bại sẽ là năm mươi năm mươi, nhưng bây giờ, lại xuất hiện mộtThiên Nguyên Thần Điện.

Cường giả ở trong này, chỉ sợ sẽ không iys.

Còn cửu vương chưa hiện thế kia.

"Áp lực của vũ trụ Bàn Cổ, thấy lớn."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Trong tay hắn, xuất hiện một cái ngọc giản, trong ngọc giản ghi lại các loại tin tức liên quan tới vũ trụ Thiên Nguyên.

"Nếu như có thể đưa vật này về vũ trụ Bàn Cổ, có lẽ sẽ có giúp trợ nhất định."

"Nhưng, đưa trở về bằng cách nào đây?"

Vũ trụ Thiên Nguyên đã đả thông tầng ngăn cách giữa hai vũ trụ ra sao, đến bây giờ hắn vẫn chưa biết, đây là thủ đoạn của những Thần Vương đứng đầu, hơn nữa còn hao phí vô số tư nguyên.

Muốn mở thêm thông đạo hai giới trong thời gian ngắn, có lẽ không có khả năng.

Mà nghe nói, vũ trụ Thiên Nguyên và vũ trụ Bàn Cổ có một thông đạo cố định, nhưng lối đi kia có trọng binh trấn giữ, khó có thể tới gần, quan trọng nhất chính là, nghe nói ở một bên khác của thông đạo, có một cường giả của vũ trụ Bàn Cổ đang trấn áp, mà người kia, cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến cho vũ trụ Thiên Nguyên vẫn chưa thể tiến hành chiến tranh toàn diện.

Sở Cuồng Nhân suy đoán, người kia chắc là tối cường giả của Thần Ma nhất mạch.

Hắn đoán, nếu bản thân thông qua lối đi kia để trở về, có lẽ còn chưa kịp bước ra, liền bị xem thành kẻ xâm lấn mà bị đánh chết.

"Ta có thể, tự mở ra cho mình một lối đi hay không?"

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Chuyện này rất khó.

Thần Vương hao phí vô số tư nguyên mới hoàn thành thông đạo, một mình hắn sao có thể làm được?

"Đúng rồi..."

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, ở trong cơ thể mình, còn có một phần thưởng cấp siêu thần là Thời Không Bảo Giám!

Nếu như dùng vật này, cộng thêm tu vi Đại La đại viên mãn bây giờ của hắn, có khả năng mở ra một thông đạo, trở lại vũ trụ Bàn Cổ hay không?

Sở Cuồng Nhân càng nghĩ càng thấy có khả năng.

"Tiểu Ái, ngươi cảm thấy thế nào?"

Gặp chuyện không biết hỏi Tiểu Ái.

"Bẩm báo chủ nhân, đang tiến hành phân tích... Tỷ lệ thất bại 60%, tỷ lệ mất phương hướng trong hư không vô định là 30%, tình huống khác 9%, tỷ lệ trở lại vũ trụ Bàn Cổ... Không đến 1%." Tiểu Ái từ tốn nói.

Nhìn số liệu phân tích, Sở Cuồng Nhân đột nhiên cảm thấy có chút lạnh lẽo, tỷ lệ này, quá thấp.

Không đến 1%.

"Nhưng mà, mọi thứ đều phải thử một lần, nếu như thành công thì sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn cũng không hề từ bỏ, mà tiếp tục nghiên cứu cách trở lại vũ trụ Bàn Cổ với Tiểu Ái.

Mấy ngày sau.

Hắn có được kết luận, chìa khoá nằm ở Thời Không Bảo Giám.

Nếu như mình có thể nắm giữ càng nhiều sức mạnh của Thời Không Bảo Giám, tỷ lệ trở lại vũ trụ Bàn Cổ cũng sẽ càng lớn.

Nghiên cứu Thời Không Bảo Giám, bị hắn liệt vào một trong những trọng điểm tu hành tiếp theo.

Ngoài ra.

Hắn còn muốn luyện chế ra một bộ phân thân.

Phân thân này, phải có đủ thực lực tiến vào thông đạo để thí nghiệm, làm như thế, là vì phòng ngừa khi bản thể tiến vào sẽ mất phương trong hư không vô định, vậy thì sẽ rất phiền toái.

Lần trước, hắn có thể đến vũ trụ Thiên Nguyên sau khi bước ra hư không vô định là vì vận khí tốt.

Lại qua mấy ngày.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân còn đang nghiên cứu Thời Không Bảo Giám, một bóng người bỗng nhiên đi vào.

"Chủ nhân."

Người đến là một nữ tử kiều mị mặc trên người váy dài hoa lệ, màu sắc rực rỡ, đúng là Long Thủy Tinh hắn đã thu làm tuỳ tùng.

"Ngươi tới rồi à."

"Ừm, bọn người Lăng Phi, Hàn Tinh Vũ không thể leo lên Thiên Kiếm phong, cho nên chỉ có ta tới chào hỏi."

Long Thủy Tinh nói ra.

Thiên Kiếm phong của Sở Cuồng Nhân gần với đạo tắc tinh không nhất, bị một luồng uy áp đạo tắc cường đại bao phủ, không phải ai cũng có thể đi lên.

Tuy thực lực của đám người Hàn Tinh Vũ, Lăng Phi tăng lên không ít, nhưng vẫn chưa thể leo lên nơi này.

"Ừm, đã tới, vậy thì hãy tự tìm một chỗ ở lại đi."

"Dạ."

Nghe nói Long Thủy Tinh cũng tìm một ngọn núi ở gần Thiên Kiếm phong, cũng học theo Sở Cuồng Nhân, khắc chữ ở trên ngọn núi, tên là Thất Thải phong, dù sao thì trên người nàng cũng mang huyết mạch của Thất Thải Thiên Long.

Sau Long Thủy Tinh, Lạc Tuyết cũng tìm tới.

Đồng thời cũng tìm một ngọn núi ở gần Sở Cuồng Nhân, đặt tên là Phiêu Tuyết phong.

Thất Thải phong, Phiêu Tuyết phong, vừa lúc ở hai bên của Thiên Kiếm phong, giống như tả hữu hộ pháp, sự kiện này truyền bên trong Thiên Nguyên Thần Điện, dẫn tới một trận bạo động không lớn không nhỏ.

"Chậc chậc, Thiên Kiếm này đúng là có phúc lớn, hai thần nữ lại cam nguyện làm tả hữu hộ pháp cho hắn."

"Đúng vậy, diễm phúc không cạn."

...

Bên trong một ngọn núi bị hàn khí vô tận bao phủ.

Hôm nay, có một người phóng lên tận trời, hàn khí kinh khủng tiêu tán bốn phía, đóng băng hư không, người này chính là Hàn Long công tử!

"Ha ha, rốt cục ta cũng thành công đột phá cảnh giới ngũ khí!"

Hàn Long công tử có chút hưng phấn.

Phải biết, từ sau khi tiến vào Thiên Nguyên Thần Điện này, hắn gần như tu hành cả ngày lẫn đêm, không dám lơ là một ngày.

Dưới sự nỗ lực và tinh đạo tắc không trợ giúp, rốt cục hắn cũng thành công đột phá cảnh giới ngũ khí, thực lực tăng mạnh!

Mà sau khi thực lực tăng lên, hắn không khỏi nhớ tới Sở Cuồng Nhân.

"Cũng không biết, hiện tại, ta so với Thiên Kiếm thì sẽ như thế nào?"

Hàn Long công tử nỉ non nói.

Bỗng nhiên, ở phía cuối của ánh mắt, hắn thấy được một tòa sơn phong thẳng tắp như kiếm, phía trên có khắc ba chữ to, Thiên Kiếm phong!

"Là Thiên Kiếm!"

"Thiên Kiếm cũng tới nơi này, đến tốt lắm, vừa lúc có thể xem thử chênh lệch hiện tại của ta và hắn!"

Trong mắt Hàn Long công tử lộ ra một đạo tinh quang.

Sau đó, bóng người hắn lóe lên, bay vút về phía Thiên Kiếm phong, lớn tiếng nói: "Thiên Kiếm, Hàn Long ta tới để thỉnh giáo cao chiêu của ngươi, xin chỉ điểm!"

"Không thể nào, vậy mà còn có người dám đi khiêu chiến Thiên Kiếm?"

"Đúng vậy, chẳng lẽ không biết hắn đã tấn cấp đại viên mãn sao?"

Sau khi một số người nhìn thấy hành động của Hàn Long công tử, không khỏi kinh ngạc.

Sau khi Hàn Long công tử mới vừa xuất quan hôm nay nghe thấy tiếng nghị luận của mọi người, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Cái gì?

Thiên Kiếm tấn cấp Đại La đại viên mãn rồi?

Chuyện này sao có thể? !

Nhìn Thiên Kiếm phong kia, lúc này, Hàn Long công tử đột nhiên cảm thấy mình đang đối mặt với một tòa Quỷ Môn quan, rốt cuộc mình đang làm cái gì vậy? !

Chương 1760: Kiếm trảm Hàn Long công tử, chiếm lấy Đạo Tắc Chi Châu, khiến cho nhiều người tức giận

Hàn Long công tử lòng tin tràn đầy xuất quan, muốn khiêu chiến Sở Cuồng Nhân!

Nhưng sau khi nghe được tin tức Sở Cuồng Nhân đột phá Đại La đại viên mãn, thì nhanh chóng suy sụp, bị dọa đến mức toàn thân giật mình một cái.

Hắn tu hành hàn băng chi đạo, nhưng ở thời khắc này, lại cảm nhận được một luồng hàn ý ăn mòn tận xương từ dưới bàn chân vọt lên, nổ tung ở trên da đầu của hắn, cả người cảm thấy không khoẻ.

"Há, có người muốn khiêu chiến ta?"

Lúc này, bên trong Thiên Kiếm phong truyền tới một giọng nói lạnh nhạt.

Hàn Long công tử nuốt xuống một chút ngụm nước bọt, ngay sau đó chắp tay nói ra: "Hiểu lầm, đều là hiểu lầm, cáo từ!"

Hắn quay người bay về phía nơi xa, không dám ở lâu.

Nhưng một đạo kiếm khí lại bắn tới từ phía sau hắn, tốc độ quá nhanh, khiến cho hắn khó có thể trốn tránh.

"Không! !"

"Hàn Đạo Ngũ Quyết, Băng Thần Chi Thương!"

Sau khi Hàn Long công tử phát hiện ra đạo kiếm khí bắn đến ở sau lưng, mặt mũi không khỏi tràn đầy hoảng sợ, tiếp đó liền thúc giục tu vi đến cực hạn, ngưng tụ ra một thanh trường thương hàn băng!

Trường thương bắn về phía kiếm khí!

Ầm! !

Hai luồng sức mạnh ầm ầm đụng vào một chỗ, khí tức cường đại khiến tứ phương rung chuyển.

Nhưng lại thấy kiếm khí như thế chẻ tre, đánh nát hàn băng chi thương, mà một khắc sau đó, cả người Hàn Long công tử nổ tung ở trên không trung, hóa thành một làn sương máu.

"Khiêu chiến Thiên, sẽ phải trả cái giá thật lớn."

Giọng nói lạnh nhạt vang vọng trên không trung.

Vô số yêu nghiệt thiên kiêu thấy cảnh này, cảm thấy tê cả da đầu.

"Gia hỏa này, đáng sợ!"

"Hàn Long công tử đã là tồn tại cảnh giới ngũ khí, thế nhưng ở trước mặt hắn, ngay cả một kiếm cũng không chặn được, quả nhiên là Đại La đại viên mãn, không, thậm chí còn mạnh hơn đại viên mãn bình thường!"

"Thiên Kiếm... Là tồn tại làm cho người ta e ngại."

Mà sau khi giết chết Hàn Long công tử, Thiên Kiếm phong liền khôi phục vẻ yên tĩnh.

Sở Cuồng Nhân tiếp tục nghiên cứu Thời Không Bảo Giám.

Hắn tu hành 18 chuyển Tam Nguyên Luyện Hồn Quyết, môn công pháp kỳ lạ này, giúp hắn sinh ra ba linh hồn.

Cho nên, hai linh hồn dùng để nghiên cứu Thời Không Bảo Giám, một linh hồn khác thì dùng để quan sát đạo tắc tinh không trên đầu, lĩnh hội đạo tắc trong đó, nhờ vào đó tăng lên Đại La ý của mình.

Vào một ngày này.

Đạo tắc tinh không chấn động.

Chỉ thấy ở bên trong đạo tắc tinh không, có từng đạo tinh quang bỗng nhiên rơi xuống.

Những tinh quang này ẩn chứa huyền diệu vô tận, dao động đạo tắc nồng đậm từ trong đó khuếch tán ra, đúng là ngưng tụ thành từng viên bảo châu.

Đây là, Đạo Tắc Chi Châu!

"Đạo Tắc Chi Châu xuất hiện!"

"Vật này được ngưng tụ từ tinh quang của hành tinh đạo tắc, nếu như hấp thu luyện hóa, có sự giúp đỡ to lớn đối với việc tăng cao Đại La ý!"

"Đại La ý của ta đã đạt tới cực hạn của bước thứ ba, nếu được những Đạo Tắc Chi Châu này tương trợ, có lẽ có thể đột phá, đạt tới bước thứ tư! !"

Bhóm yêu nghiệt thiên kiêu bên trong Thiên Nguyên Thần Điện nhìn Đạo Tắc Chi Châu dưới tinh không, ánh mắt không khỏi nóng bỏng.

Bên trong thần điện, có vô số cơ duyên tạo hóa.

Những Đạo Tắc Chi Châu này, chính là một trong số đó, cách một khoảng thời gian sẽ có một nhóm Đạo Tắc Chi Châu hiện thế.

Dựa vào những vật này, đủ để khiến thưc lực của một người đột nhiên tăng mạnh.

Hậu đãi về điều kiện tu hành của Thiên Nguyên Thần Điện, có thể nói là vô cùng khoa trương, cho dù một con lợn tiến vào nơi này, cũng có thể tu hành đến Kim Tiên.

Vút, vút...

Từng bóng người lần lượt lao về phía tinh không, muốn tranh đoạt Đạo Tắc Chi Châu kia.

Lúc này, bên trong tòa sơn phong màu vàng óng nào đó.

Một bàn tay cực kỳ lớn đằng không mà lên, chộp về phía những Đạo Tắc Chi Châu trong tinh không, đó là Đế Thiên Thu xuất thủ!

Những Đạo Tắc Chi Châu này với hắn mà nói, cũng có tác dụng!

Ông!

Trong hư không, nổi lên một cơn gió.

Những ngọn gió này, cuốn lấy Đạo Tắc Chi Châu, kéo nó về phía một hướng khác, đó là một tòa sơn phong bị phong bạo vờn quanh, là nữ vương Phong Bạo, Phong Khinh Ngọc xuất thủ.

Ngoại trừ hai người này, yêu nghiệt cái thế còn lại, thậm chí là cấm kỵ cũng liên tục xuất thủ.

Trong lúc nhất thời, dưới tinh không, từng đạo từng đạo tiên huy nở rộ, ánh sáng năng lượng hoa mỹ giống như một màn sáng màu sắc rực rỡ, che lấp bầu trời!

Nhưng khi mọi người ở đây tranh đoạt Đạo Tắc Chi Châu.

Phía trên Thiên Kiếm phong, bỗng nhiên có một đạo kiếm ảnh kinh thiên phóng lên tận trời, kiếm áp kinh khủng giống như cơn lốc bao phủ bốn phía!

Từng đạo từng đạo kiếm khí như sóng to phun trào, đảo qua tinh không!

Ầm, ầm! !

Đế vương chi thủ phá nát, sức mạnh phong bạo tiêu tán...

Đủ loại pháp môn tu hành, đều bị kiếm khí này đánh tan, mà những Đạo Tắc Chi Châu kia, cũng tản ra một lần nữa.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Phía trên Thiên Kiếm phong, lại tiếp tục bộc phát ra một luồng lực hút cường đại!

Đúng là giống như một cái lỗ đen, tất cả Đạo Tắc Chi Châu không bị khống chế, hội tụ về phía lỗ đen kia!

Tình cảnh này, khiến mọi người sợ ngây người.

"Gia hỏa này, hắn đang làm cái gì? !"

"Hắn muốn một mình độc chiếm tất cả Đạo Tắc Chi Châu này sao? Ông trời ơi, hắn cũng quá bá đạo đi! !"

Sắc mặt đám người Đế Thiên Thu không khỏi biến đổi.

Phải biết, những Đạo Tắc Chi Châu này chính là một trong những tư nguyên tu hành quan trọng bên trong Thiên Nguyên Thần Điện, chưa từng có người nào dám độc chiếm.

Hành động này của Sở Cuồng Nhân, không hề nghi ngờ là đang đối địch với toàn bộ thiên kiêu yêu nghiệt ở Thiên Nguyên Thần Điện!

"Thiên Kiếm, ngươi đừng có ngông cuồng như vậy, vẫn nên giao Đạo Tắc Chi Châu ra đây!"

Trên một ngọn núi, truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

Đó là một yêu nghiệt cái thế, lời nói vừa dứt, uy áp vô tận liền bao phủ về phía Thiên Kiếm phong!

Nhưng mà, phía trên Phiêu Tuyết phong ở bên cạnh Thiên Kiếm phong, bộc phát ra một luồng kiếm áp, trực tiếp cản lại sức mạnh kia, là Lạc Tuyết xuất thủ.

"Thiên Kiếm làm việc, còn chưa tới phiên ngươi xen vào!"

Lạc Tuyết lạnh nhạt nói ra.

Ngay cả nàng cũng không phát hiện, mình đã không tự chủ mà đứng về phía Sở Cuồng Nhân.

"Hừ!"

"Thiên Kiếm, ngươi quá làm càn!"

Lại là một luồng uy áp bạo phát, trong đó còn kéo theo một luồng long khí khát máu doạ người, làm cho người ta không rét mà run!

Là Xích Long Ảnh!

Nhưng phía trên Thất Thải phong cũng bộc phát ra một luồng long khí doạ người, trong long khí này, lộ ra một cảm giác vô cùng cao quý, đúng là nhẹ nhàng đỡ được uy áp của Xích Long Ảnh.

"Ngươi chật vật chạy trốn ở trước mặt chủ nhân, thì có tư cách gì sủa ở chỗ này?"

Giọng nói lạnh nhạt của Long Thủy Tinh vang lên.

Nghe đến đây, đồng tử của Xích Long Ảnh đột nhiên co rụt lại, khó có thể tin: "Long Thủy Tinh, ngươi lại không chết, hơn nữa, còn nhận Thiên Kiếm làm chủ? !"

"Thế nào, ta không chết, khiến huynh trưởng rất thất vọng sao?"

Long Thủy Tinh xùy cười một tiếng.

Sắc mặt Xích Long Ảnh biến hóa không ngừng, trong lòng rung động đến tột đỉnh.

Tại sao có thể như vậy?

Huyết mạch Thủy Tinh Long của Long Thủy Tinh đã bị hắn hấp thu, hiện tại nên là một phế vật mới đúng, vì sao đối phương còn có loại sức mạnh này?

Hơn nữa, loại long khí này lại cho hắn một loại cảm giác muốn thần phục.

Là... Thất Thải Thiên Long? !

Xích Long Ảnh không nhịn được nghĩ đến cơ duyên Thất Thải Thiên Long mà mình gặp phải phía trên Thiên Nguyên cổ tinh, cơ duyên kia, bị Long Thủy Tinh lấy được? !

Đối phương, đúng là nhân họa đắc phúc, đạt được truyền thừa của Thất Thải Thiên Long? !

Đáng chết! !

Sắc mặt Xích Long Ảnh cực kỳ khó coi.

Nhưng lúc này, bên trong Thiên Nguyên Thần Điện, lại có một luồng uy áp bạo phát, bao phủ về phía Thiên Kiếm phong.

"Thiên Kiếm, mau giao Đạo Tắc Chi Châu ra."

"Ngươi có thể lấy đi một số, nhưng độc chiếm tất cả Đạo Tắc Chi Châu, không khỏi quá phận đi!"

"Đúng vậy, ngươi đã khiến cho nhiều người tức giận, không nên tiếp tục ngông cuồng nữa!"

Giọng nói của nguyên một đám liên tục vang lên, toàn bộ yêu nghiệt thiên kiêu đều lên tiếng.

Bên trong Thiên Nguyên Thần Điện, không có một thiên kiêu yêu nghiệt nào có thể một mình đối mặt với loại lửa giận này, cũng không người nào dám làm vậy!

Chương 1761: Một màn quen thuộc, một kiếm chém giết mấy yêu nghiệt cổ đại

Một mình Sở Cuồng Nhân độc chiến tất cả Đạo Tắc Chi Châu, khiến cho nhiều người tức giận!

Mà đối mặt với tức giận và uy áp của rất nhiều yêu nghiệt ở Thiên Nguyên Thần Điện, kiếm ý phía trên Thiên Kiếm phong vẫn lưu chuyển như cũ, không có chút động tĩnh nào.

Một lát sau.

Một giọng nói trầm thấp truyền ra.

"Các ngươi, có ai dám tiếp một kiếm của Thiên?"

Lời vừa nói ra, trong hư không trở nên yên tĩnh trong nháy mắt.

Tiếp nhất kiếm của Thiên Kiếm?

Toàn bộ yêu nghiệt bên trong Thiên Nguyên Thần Điện, có lẽ không có mấy người có giác ngộ và dũng cảm đó.

Đây chính là Thiên Kiếm đó!

Loại yêu nghiệt cổ đại đột phá đến cảnh giới ngũ khí như Hàn Long công tử cũng bị đối phương dùng một kiếm chém giết, ngay trong bọn họ, không ai dám nói mình hoàn toàn đón được một kiếm của đối phương.

"Thiên Kiếm, tuy thực lực của ngươi cường đại, nhưng đừng quên, ngươi chỉ có một mình, chẳng lẽ ngươi muốn đối địch với tất cả chúng ta sao?"

"Đúng vậy, nếu thật sự như thế, thì ngươi đang tự tìm đường chết."

Đùng! !

Kiếm áp to lớn, tuôn ra từ phía trên Thiên Kiếm phong!

Giống như thủy triều, từng cơn sóng liên tiếp khuếch tán ra, bao trùm hơn phân nửa Thiên Nguyên Thần Điện, một số thiên kiêu yêu nghiệt ở dưới kiếm áp này, đúng là nhịn không được mà run rẩy!

"Muốn Đạo Tắc Chi Châu, có thể, đến Thiên Kiếm phong cầm đi, Thiên, không quan tâm các ngươi có một người, hay là một đám!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Mọi người tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng từ đầu đến cuối, không có người nào dám tùy tiện ra tay.

Cuối cùng, Đạo Tắc Chi Châu bị một mình Sở Cuồng Nhân bỏ vào trong túi.

"Đáng chết, đáng chết!"

"Thiên Kiếm làm càn như thế, chẳng lẽ không có người nào kềm chế được hắn sao?"

"Hỗn trướng, tiếp tục như thế, chỉ sợ tư nguyên trong Thiên Nguyên Thần Điện sẽ là của một mình hắn."

Mọi người vô cùng tức giận, nghị luận ầm ĩ.

Có người thậm chí còn định đi tìm Thần Vương, để bọn họ ra mặt giải quyết Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Thiên Nguyên Thần Điện có quy định, Thần Vương có thể chỉ điểm thiên kiêu yêu nghiệt, nhưng lại không thể tuỳ tiện nhúng tay vào tranh đấu của một đời trẻ tuổi.

"Chẳng lẽ, cứ mặc cho Thiên Kiếm tiếp tục làm xằng làm bậy như thế sao?"

Yêu nghiệt cổ đại bên trong Đạo Vương nhất tộc là Diệp Hạo nỉ non nói.

Làm một yêu nghiệt cổ đại, hắn có ngạo tính của mình, căn bản không quen nhìn hành động ngông cuồng kia của Sở Cuồng Nhân, dự định liên hợp với một số người đi tìm đối phương.

Trên thực tế, ngoại trừ Diệp Hạo, còn có mấy người cũng cực kỳ bất mãn đối với Sở Cuồng Nhân.

Được Diệp Hạo giật dây, mấy người liên hợp, tiến về Thiên Kiếm phong.

"Hôm nay, phải kéo Thiên Kiếm quá mức phách lối kia xuống tràng!"

"Đúng vậy, vì đối phó hắn, lần này, ngay cả vật áp đáy hòm ta cũng đã lấy ra, nhất định có thể khiến cho hắn nếm thử đau khổ."

"Hừ, người này giết yêu nghiệt của Thần Cơ nhất tộc ta, ta muốn cho hắn biết, Thần Cơ nhất tộc ta không phải dễ trêu."

Những người này kéo nhau đến Thiên Kiếm phong.

Loại động tĩnh này, tất nhiên không gạt được những người khác, không ít yêu nghiệt thiên kiêu đều đang quan sát.

Nhưng khi nhìn thấy đám người Diệp Hạo liên hợp đi tìm Sở Cuồng Nhân, khóe miệng của bọn người Ô Thiên Minh, Xích Long Ảnh không khỏi co giật một chút, nhớ tới một số cảnh tượng không hề tốt đẹp gì.

"Tình cảnh này, sao lại quen thuộc như vậy?"

"Có thể không quen thuộc sao? Lúc trước, Đế Lưu Phương cũng tìm chúng ta liên thủ để đối phó với Thiên Kiếm."

"Móa! Những người này gặp xui xẻo rồi."

"Những yêu nghiệt cổ đại này, vẫn chưa từng lĩnh giáo qua cấm kỵ nhất kinh khủng thời đại này."

Bọn người Ô Thiên Minh, Xích Long Ảnh từng bị Sở Cuồng Nhân đánh bại, thậm chí suýt chút nữa đã chết ở trong tay đối phương, đều hết sức rõ ràng, Thiên Kiếm đáng sợ đến cỡ nào.

Diệp Hạo đi đến trên bầu trời của Thiên Kiếm phong, lớn tiếng nói: "Thiên Kiếm, giao ra Đạo Tắc Chi Châu!"

Đáp lại hắn, chỉ là một đạo kiếm khí.

Mà đối mặt với kiếm khí có thể chém giết Hàn Long công tử đang cuốn tới, Diệp Hạo không dám có chút coi thường, thúc giục tu vi đến cực hạn, đánh ra một chưởng.

Chưởng kình với kiếm khí quấn lấy nhau, cả cánh tay của Diệp Hạo liền trở nên máu me đầm đìa.

Hắn bị một kiếm này đả thương nặng!

"Kiếm khí thật mạnh!"

Diệp Hạo nuốt xuống một ngụm nước bọt, trực tiếp đối mặt với kiếm khí của Thiên Kiếm, còn trực quan hơn so với lúc đứng nhìn.

"Hừ, xem đại trận Cửu Tuyệt Thiên Đao của ta đi!"

Một yêu nghiệt cổ đại hừ lạnh một tiếng, nói ra.

Chỉ thấy tâm niệm của hắn chuyển động, vẫy tay một cái, đúng là có từng thanh trường đao đen nhánh gào thét xông ra, va chạm ở giữa không trung, hình thành một vòng đao to lớn, bao vây Thiên Kiếm phong!

Đây là một trận pháp vô cùng cường đại!

Đao khí kinh khủng lan tràn ra từ bên trong trận pháp này, mỗi một tia đao khí đều như muốn xé rách một người!

Mọi người không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, nói ra: "Đây là Cửu Tuyệt Thiên Đao trận, nghe nói, xếp hạng mười trận pháp kinh khủng bên trong mười đại sát trận Thiên Nguyên!"

Mười đại sát trận Thiên Nguyên, được công nhận là mười trận pháp có sức mạnh sát phạt mạnh nhất bên trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Cửu Tuyệt Thiên Đao trận mà vị yêu nghiệt cổ đại này thi triển chính là một trong số đó, mặc dù không đạt đến đại thành, nhưng uy lực vẫn vô cùng kinh người như cũ, Đại La đại viên mãn bình thường chỉ sợ cũng khó có thể chống lại!

Có lẽ đây chính là chỗ dựa cho bọn họ sức mạnh đến tìm Sở Cuồng Nhân.

Dù sao cũng là yêu nghiệt cổ đại cường đại, sao có thể không có một hai át chủ bài áp đáy hòm chứ?

Diệp Hạo cũng không do dự, trực tiếp lấy ra một pho tượng quỷ dị.

Phía trên pho tượng, chiếu rọi ra quang hoa tươi sáng, tiếp đó, lơ lửng ở giữa không trung, hóa thành một pháp tướng to lớn.

Pháp tướng này, tay cầm cự kiếm đen nhánh, hai mắt như sao, tóc đen ngông cuồng, khí thế bá đạo!

Nơi xa, trên ngọn núi nào đó, đồng tử của Hướng Thiên Thương hơi hơi co rụt lại: "Loại khí tức này, là khí tức của Bá Vương thể, pho tượng kia, ẩn chứa sức mạnh của vị đại năng nào đó bên trong Bá Vương nhất tộc ta."

Đây cũng không phải chuyện rất hiếm lạ.

Bá Vương nhất tộc từng sinh ra không ít Thần Vương, có một ít người lưu lạc bên ngoài, là chuyện rất bình thường.

Pháp tướng được tạo ra từ sức mạnh Bá Vương thể của Thần Vương, cộng thêm Cửu Tuyệt Thiên Đao trận bên trong mười đại sát trận Thiên Nguyên, luồng sức mạnh này, có thể gọi là vô cùng cường đại.

"Giết!"

Diệp Hạo khẽ quát một tiếng, pháp tướng sau lưng đột nhiên đập ra một quyền về phía Thiên Kiếm phong.

Không chỉ có hắn, Cửu Tuyệt Thiên Đao trận cũng được phát động.

Đao khí dồi dào đến từ bốn phương tám hướng, giống như dòng nước lũ, lao về phía Thiên Kiếm phong mà đánh giết!

Các yêu nghiệt còn lại cũng thi triển tuyệt chiêu.

"Hôm nay, nhất định phải lấy lại Đạo Tắc Chi Châu từ trong tay Thiên Kiếm, nếu không, sau này hắn sẽ làm càn hơn nữa!"

"Đúng vậy, không thể để cho hắn tiếp tục làm càn như vậy nữa."

Nhóm yêu nghiệt liên thủ xuất thủ.

Đao khí, pháp tướng, trận pháp, nhiều loại thủ đoạn cùng ra!

Chỉ thấy phía trên Thiên Kiếm phong, một đạo kiếm ảnh đột nhiên phóng lên tận trời, kiếm áp doạ người khuếch tán, từng đạo từng đạo đao khí dần dần tan rã tiêu tán, lúc pháp tướng to lớn tay cầm trường đao đến gần Thiên Kiếm phong, cũng bị một luồng sức mạnh vô hình ngăn cản, không cách nào tới gần, ngay sau đó, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

"Kiếm, vạn tượng!"

Đùng!

Vạn tượng chi kiếm, gào thét xông ra!

Một luồng kiếm khí cường đại như sóng to phun trào, khiến cho mỗi người ở chỗ này phải hít vào một ngụm khí lạnh, phá nát các loại tiên pháp, pháp tướng, trận pháp bên ngoài Thiên Kiếm phong, tất cả đều không chịu nổi một kích!

Tự nhiên vạn tượng, chất chứa ở bên trong kiếm khí.

"Loại kiếm khí này, không, điều đó không có khả năng!"

"Sao lại thế!"

Trong nháy mắt, sắc mặt của Diệp Hạo và mấy yêu nghiệt còn lại đến gây chuyện trở nên vô cùng hoảng sợ.

Bọn họ đã xuất toàn lực để chống cự kiếm khí, nhưng lại không thể thành công, sức mạnh kinh khủng nghiền ép ra, khiến thân thể của bọn họ nổ tung trong nháy mắt, hóa thành sương máu bay đầy trời!

Mà sau khi kiếm khí tán đi, tất cả mọi thứ lại trở nên yên tĩnh.

Nếu không phải trong hư không còn lưu lại dao động năng lượng của đám người Diệp Hạo, thậm chí mọi người còn nghĩ rằng vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra.

Trong chớp mắt, mấy yêu nghiệt cổ đại, hóa thành tro tàn!

Từ đầu đến cuối, Sở Cuồng Nhân chưa từng lộ diện.

Chương 1762: Kế hoạch khóa kiếm, phong tỏa Thiên Kiếm? Một trò chơi

Từ sau khi Sở Cuồng Nhân dùng một kiếm giết chết Diệp Hạo và mấy yêu nghiệt cổ đại, thì không còn người nào đến tìm hắn gây phiền phức.

Một kiếm kia, quá dọa người!

Trực tiếp trừ bỏ ý nghĩ đối địch với hắn của chúng yêu nghiệt.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng có được mấy ngày thanh tịnh, tiếp tục nghiên cứu Thời Không Bảo Giám.

Đồng thời, những đạo tắc bảo châu kia cũng bị hắn luyện hóa, có những bảo châu này trợ giúp, Đại La ý của hắn cũng tiến một bước, khoảng cách tới bước thứ tư, cũng không còn xa.

Đột phá Hợp Đạo quan trọng, Đại La ý này, cũng quan trọng!

Đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn sẽ tranh đoạt những đạo tắc bảo châu này, nguyên nhân còn lại, dĩ nhiên là không muốn ngồi nhìn các yêu nghiệt còn lại lớn mạnh.

Có bảo vật mà không đoạt, đây không phải là phong cách của hắn.

Lại qua mấy tháng.

Dưới đạo tắc tinh không, lại có tinh quang rơi xuống, ngưng tụ thành đạo tắc bảo châu.

Lần này, mọi người đã có kinh nghiệm, không đi tranh đoạt đạo tắc bảo châu trước, mà lại phong tỏa Thiên Kiếm phong của Sở Cuồng Nhân.

"Nhanh, bố trận!"

"Khốn nạn, lần này, tuyệt đối không thể lại để cho Thiên Kiếm đắc thủ."

Mọi người nói xong, lập tức bày ra từng nét bùa chú ở bốn phía Thiên Kiếm phong.

Những phù văn này, chỉ vây không giết.

Mà bọn người Đế Thiên Thu, Ô Thiên Minh thấy thế, lập tức có hành động, nhanh chóng thu thập đạo tắc bảo châu trong tinh không.

Hiển nhiên, bọn họ đã thương lượng qua.

Một bộ phận người phong tỏa Thiên Kiếm phong, một bộ phận thì đi thu thập bảo châu, sau đó phân phối.

Trong tinh không, nhóm Đại La và Thần Vương trong Thiên Nguyên Thần Điện âm thầm líu lưỡi.

"Thật không thể tin mà, những thiên kiêu yêu nghiệt này đều là kẻ tâm cao khí ngạo, không nghĩ tới, hiện tại lại hợp tác bởi vì đối phó một người."

"Các ngươi đoán xem, bọn họ có thể thành công không?"

"Khó mà nói..."

Bên trong Thiên Kiếm phong, Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua phù văn phủ đầy bốn phía Thiên Kiếm phong, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

"Đây chính là biện pháp mà các ngươi nghĩ ra để đối phó ta sao?"

"Chỉ tiếc, đồ vật mà Thiên muốn, chỉ dùng mấy đạo phù văn, sẽ không thể ngăn cản được ta."

Hắn từ tốn nói, ngưng tụ kiếm chỉ.

Đùng! !

Kiếm khí dồi dào gào thét tuôn ra, một đạo kiếm ảnh lạnh thấu xương phóng lên tận trời, bị luồng sức mạnh này trùng kích vào, toàn bộ nét bùa chú trong hư không kia bị phá nát!

Căn bản không chặn được!

"Sức mạnh của hắn quá cường đại, chỉ dựa vào sức mạnh của chúng ta, rất khó phong bế được hắn!"

"Đáng chết, chẳng lẽ thật sự không có cách nào vây khốn hắn sao?"

"Đáng chết!"

Mọi người có chút không cam tâm.

Sau khi phù văn vỡ vụn, phía trên Thiên Kiếm phong bộc phát ra một luồng Đại La ý doạ người, hóa thành một hắc động sở hữu lực hút to lớn, hút lấy một lượng lớn Đạo Tắc Chi Châu.

Những người còn lại muốn cướp đoạt, nhưng lại bị kiếm khí tuỳ tiện chém giết!

Cuối cùng, hành động vây khốn Thiên Kiếm, tranh đoạt đạo tắc bảo châu này, đã thất bại.

"Thiên, chờ mong hành động tiếp theo của các ngươi."

Một tiếng cười khẽ vang lên, giống như vô cùng trào phúng đối với mọi người ở chỗ này.

"Hỗn trướng, ta không sự không tin sẽ không làm gì được hắn!"

"Đúng vậy, tiếp tục suy nghĩ những biện pháp khác."

Mọi người bị Sở Cuồng Nhân làm cho tức đến xanh mét cả mặt mày, ào ào với suy nghĩ biện pháp đối phó hắn.

Bọn họ cũng không tin, không có cách nào đoạt lại đạo tắc bảo châu từ trong tay đối phương!

Nguyên một đám thiên kiêu yêu nghiệt tụ tập lại, trao đổi.

Bọn họ gọi hành động tranh đoạt đạo tắc bảo châu với Sở Cuồng Nhân là kế hoạch khóa kiếm, ý là khóa chặt Thiên Kiếm, tranh đoạt bảo châu!

Sau đó không lâu.

Bên trong tinh không, tinh quang rơi xuống, đạo tắc bảo châu lại ngưng tụ lần nữa.

Đùng!

Lần này, tất cả mọi người không đi cướp đoạt bảo châu, mà lại bay về phía Thiên Kiếm phong trước, các loại tiên pháp bạo phát, bắn về phía Thiên Kiếm phong!

"Tán!"

Một tiếng quát nhẹ, kiếm khí quét ngang ra, ngàn vạn tiên pháp ào ào tiêu tán.

"Không chỉ có như thế đâu!"

Một yêu nghiệt gầm nhẹ một tiếng, chỉ thấy tay hắn kết thành pháp quyết huyền diệu: "Lục Thần Thiên Long Trận!"

Sáu con rồng kim sắc hình thành trong hư không!

Không chỉ có hắn, mấy người còn lại cũng lần lượt thi triển pháp môn tu hành của mình, những người này, đều đến từ Thần Cơ nhất tộc!

Tiếng rồng gầm quanh quẩn thương khung!

Uy áp kinh khủng phong tỏa Thiên Kiếm phong!

Ngoại trừ Lục Thần Thiên Long Trận, còn có trận pháp do các yêu nghiệt khác bố trí!

"Đế vương pháp chỉ!"

Đế Thiên Thu khẽ quát một tiếng, trong hư không, đế vương khí vàng rực phóng lên tận trời, hóa thành một pháp chỉ to lớn!

Hắn là người có Đế Vương thể đại thành, thể chất này vừa thi triển, uy áp đế vương trùng trùng điệp điệp, khiến cả ngọn núi cũng vì đó mà rung chuyển, giống như muốn từ trên không trung rơi xuống!

Nhưng Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, kiếm ý lưu chuyển, dễ dàng ổn định Thiên Kiếm phong.

"Cửu Long Đế Vương Ấn!"

Đế Thiên Thu lấy ra một đế ấn vàng rực, đây là một món Hợp Đạo khí của hắn ở kiếp trước, phối hợp với thần thông của Đế Vương thể, uy lực tăng gấp bội!

Đế khí vàng rực như thác nước trút xuống, phong tỏa Thiên Kiếm phong.

Mà Sở Cuồng ngưng tụ kiếm chỉ, bên trong kiếm khí, còn có thêm một luồng bá khí dồi dào, khuấy động với khí tức đế vương.

"Thiên Kiếm, chúng ta tuyệt đối sẽ không để mặc ngươi tiếp tục tùy ý làm bậy."

Đế Thiên Thu lạnh giọng nói ra.

"Thật sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, Vô Đạo bên cạnh chiếu ra từng đạo từng đạo kiếm quang đen nhánh.

Một tiếng leng keng vang lên, Vô Đạo ra khỏi vỏ!

Kiếm áp tăng gấp bội!

Uy lực của kiếm khí tăng vọt, vạn tượng kiếm khí hoành tảo tứ phương, các loại tiên pháp, cấm chế phong tỏa, vân vân, toàn bộ đều tan thành mây khói!

Chỉ còn lại Đế Vương Ấn rủ xuống trên không trung, tràn ngập uy áp nồng đậm.

Sở Cuồng Nhân nắm chặt Vô Đạo, giơ lên trời, một tiếng leng keng vang lên, kiếm khí dung hợp với bá khí, trực tiếp hất Đế Vương Ấn kia bay ra ngoài.

"Lui! !"

Đế Thiên Thu lớn tiếng nói.

Trong nháy mắt, mọi người nhanh chóng lùi về phía sau, tránh khỏi phạm vi kiếm khí của Sở Cuồng Nhân.

"Thiên Kiếm, kế hoạch của chúng ta đã hoàn thành, mặc dù chỉ ngăn cản ngươi trong chốc lát, nhưng một lát này, chắc chắn người của chúng ta đã thu thập toàn bộ đạo tắc bảo châu."

Đế Thiên Thu cười nói.

Lần này, người trong Thiên Nguyên Thần Điện dốc toàn bộ sức mạnh, ngay cả cấm kỵ như hắn cũng không ngoại lệ.

Chỉ để lại mấy người linh tinh phụ trách việc thu thập đạo tắc bảo châu.

"Không xong, không xong..."

Lúc này, một thiên kiêu lao đến.

Mí mắt của Đế Thiên Thu giật một cái, bỗng nhiên có một loại dự cảm bất tường.

Bởi vì người trước mắt này đúng là một trong những người bọn họ phái đi thu thập đạo tắc bảo châu, mà bây giờ, đối phương lại hốt hoảng như vậy...

"Ha."

Một tiếng cười khẽ vang lên.

Sở Cuồng Nhân nhìn bọn người Đế Thiên Thu: "Các ngươi cho rằng phong tỏa, ngăn cản Thiên, thì có thể kê cao gối mà ngủ sao?"

"Chuyện gì xảy ra?"

"Là, là Long Thủy Tinh!"

Thiên kiêu kia vội vàng nói.

Lúc này, chỉ thấy một đạo lưu quang bảy màu lướt qua chân trời, tiến vào Thiên Kiếm phong, cung kính đứng ở sau lưng Sở Cuồng Nhân: "Chủ nhân, đạo tắc bảo châu đều đã được thu về."

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Nhìn đến đây, mọi người hiểu rõ, bọn họ phong tỏa, ngăn cản Sở Cuồng Nhân, lại không cảm được Long Thủy Tinh.

Hoặc là nói, chỉ riêng việc phong tỏa, ngăn cản Sở Cuồng Nhân cũng đã hao phí tất cả sức mạnh và tay chân của bọn họ, nên căn bản không có chiến lực dư thừa đi ngăn cản Long Thủy Tinh.

Kế hoạch Khóa kiếm lần thứ hai, thất bại!

"Đáng chết!"

"Thực lực của Long Thủy Tinh này rất mạnh mẽ, không kém gì bất kỳ một yêu nghiệt nào, vì sao hết lần này tới lần khác lại muốn đi theo Thiên Kiếm!"

"Chẳng lẽ có dáng dấp đẹp trai thì muốn làm gì thì làm sao?"

"Đáng chết, lại thất bại."

"Phải làm sao bây giờ, có Thiên Kiếm ở đây, chẳng phải những đạo tắc bảo châu này sẽ không có phần cho chúng ta sao?"

Tư nguyên tu hành đang ở trước mắt, thấy được, nhưng không có được, loại cảm giác này vô cùng khó chịu.

"Chư vị, hoan nghênh các ngươi lần sau tiếp tục khiêu chiến Thiên, đây là một thú vị rất trò chơi."

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân vang lên, hung hăng đâm một đao vào lòng của mọi người.

Bọn họ đánh cược tánh mạng đi phong tỏa Thiên Kiếm, nhưng ở trong mắt đối phương, lại chỉ là một trò chơi!

Chương 1763: Đình chỉ cung cấp Đạo Tắc Chi Châu, mọi người thành phật, Đế Hồng Thần Vương giảng đạo

Trên đạo tắc tinh không, chư vị Thần Vương đều thấy rõ tranh đoạt giữa Sở Cuồng Nhân và những yêu nghiệt khác trong khoảng thời gian này.

"Bây giờ nên làm gì?"

Một Thần Vương nói ra.

Đạo tắc bảo châu, chính là tư nguyên bọn họ cho chúng yêu nghiệt, nhưng bây giờ, lại bị một mình Sở Cuồng Nhân độc chiếm.

Cứ như vậy thì người khác làm sao tu hành?

Không chỉ có vậy, bên trong đám Thần Vương bọn họ, đến từ vạn tộc, Thiên Nguyên Thần Điện có nhiều thiên kiêu như vậy, đương nhiên cũng có không ít tới từ tộc quần của bọn họ.

Lại nhiều lần ăn quả đắng ở trước mặt Thiên Kiếm, chuyện này đã khiến cho một số người âm thầm sinh ra bất mãn.

"Tạm dừng cung cấp đạo tắc bảo châu đi."

Một Thần Vương từ tốn nói.

Nghe đến đây, chúng người đưa mắt nhìn nhau, nhưng lập tức cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

"Xem ra chỉ có thể làm vậy."

"Cho dù có phát, cũng đều sẽ bị Thiên Kiếm lấy mất, vậy không bằng không phát."

"Ai, không nghĩ đến vậy mà Thiên Kiếm này lại khó chơi như vậy."

...

Nửa năm sau.

Rất nhiều yêu nghiệt ở Thiên Nguyên Thần Điện phát hiện đạo tắc bảo châu vốn dĩ sẽ được phân phát trong các khoản thời gian nhất định đã ngưng lại.

Tỉ mỉ nghĩ lại, liền biết là bởi vì Sở Cuồng Nhân.

Trong lúc nhất thời, mọi người cũng nhịn không được mà tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Khá lắm, một người, đúng là làm cho toàn bộ Thiên Nguyên Thần Điện thay đổi quy tắc."

"Như thế cũng tốt, dù sao có Thiên Kiếm ở đây, chúng ta cũng không lấy được."

Mọi người đồng tình.

Mất thì mất thôi, dù sao thì có hay không cũng không phải của bọn họ.

Phía trên Thiên Kiếm phong.

Sở Cuồng Nhân ngồi ở bên trên ngọn núi, từng viên đạo tắc bảo châu bị hắn hút vào trong cơ thể, hấp thu luyện hóa, ở trong quá trình này, Đại La ý của hắn cũng đang tăng lên.

Bỗng nhiên!

Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra, một trận kiếm ý lạnh thấu xương quét ra!

Bước thứ tư Đại La ý, thành công!

...

Trên Đế vương phong.

Đế Thiên Thu đang bế quan tu hành, ngoại trừ tu vi, hắn cũng ở đang lĩnh hội Đại La ý.

Ở kiếp trước, hắn là Hợp Đạo Thần Vương, hiện tại muốn lĩnh hội Đại La ý này, cũng chỉ như làm một việc quen tay, tốc độ đột phá vượt xa so với những người khác.

"Khoảng cách đến bước thứ tư Đại La ý cũng đã không còn xa."

Đế Thiên Thu hài lòng cười một tiếng.

Phải biết, cho dù là cường giả Đại La đại viên mãn đỉnh phong cũng không nhất định có bước thứ tư Đại La ý.

Nhưng bỗng nhiên.

Một trận kiếm ý lạnh thấu xương xông vào sơn phong của hắn.

"Luồng kiếm ý này..."

Sắc mặt Đế Thiên Thu đột nhiên có chút âm trầm: "Là Thiên Kiếm, phán đoán dựa trên kiếm ý này, Đại La ý của hắn đã tấn cấp đến bước thứ tư!"

Móa!

Trong lòng hắn không khỏi thầm mắng.

Tu vi trực tiếp từ tam hoa tăng lên đến đại viên mãn, hiện tại ngay cả Đại La ý cũng vượt qua mình.

"Không được, ta nhất định phải thủ vững đạo tâm, không thể bị hắn đả kích."

Đế Thiên Thu hít sâu một hơi, tiếp tục tu hành.

Kiếm ý lạnh thấu xương, giống như ném một cục đá vào mặt hồ yên tĩnh, hóa thành gợn sóng, từng vòng từng vòng khuếch tán ra.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Thiên Nguyên Thần Điện trở nên xôn xao.

"Đáng chết, Đại La ý của Thiên Kiếm tấn cấp đến bước thứ tư."

"Tại sao gia hỏa này lại tăng cấp nhanh như vậy?"

"Nói nhảm, đạo tắc bảo châu đều bị hắn lấy mất, có thể không tăng trưởng nhanh sao? Nếu cứ tiếp tục như thế, ta thấy chẳng mấy chốc Đại La ý của hắn sẽ đạt tới bước thứ bảy, sau đó trùng kích cảnh giới Thần Vương."

"Đây cũng quá khoa trương đi, Thần Vương đâu dễ dàng đột phá như vậy."

"Người khác ta không biết, nhưng gia hỏa Thiên Kiếm này, căn bản không thể dùng lẽ thường để cân nhắc, ngươi đã từng nhìn thấy tam hoa đều vượt qua 20 phẩm chưa? Ngươi đã từng thấy tu vi từ tam hoa trực tiếp nhảy vọt đến đại viên mãn chưa? Ngươi từng thấy người nào vừa trở thành đại viên mãn, thì đã giết chết người cùng cảnh giới chưa? Từng thấy Bá Vương đại thành thể sao? Từng thấy..."

"Đủ rồi, ta biết hắn trâu bò rồi."

Những ngày này, mọi người bị Sở Cuồng Nhân đánh quá nhiều lần, cho nên, nhìn thấy Đại La ý của Sở Cuồng Nhân tăng lên tới bước thứ tư, mọi người càng thêm tự bế.

Bên trên ngọn núi bị sức mạnh phong bạo quấn quanh nào đó.

Phong Khinh Ngọc nhìn thoáng qua Thiên Kiếm phong, không khỏi âm thầm giật mình: "Không hổ là Thiên Kiếm, đại đa số người chỉ thấy được luồng Đại La ý này tăng lên tới bước thứ tư, lại không ai có thể phát giác được bản thân luồng Đại La ý này cực kỳ bất phàm, lại ẩn chứa một loại siêu thoát chi ý nào đó."

"Thiên Kiếm... Rốt cuộc, kiếp trước ngươi là ai, thật sự khiến ta càng ngày càng hiếu kỳ."

Phía trên Thiên Kiếm phong.

Sau khi Sở Cuồng Nhân cảm nhận Đại La ý của mình đã đột phá, hài lòng cười một tiếng.

Lúc này.

Trên đạo tắc tinh không, có một ngôi sao chiếu ra quang mang tươi sáng.

Một giọng nói rộng rãi truyền ra trong nháy mắt.

"Ta, Đế Hồng Thần Vương, sẽ giảng đạo ở phía trên Đế Hồng tinh, người có duyên, đều có thể đến đây!"

Giọng nói truyền khắp Thiên Nguyên Thần Điện, khiến mọi người xôn xao.

Thần Vương giảng đạo, không hề tầm thường, nếu có thể đạt được một số cảm ngộ, cho dù là đối với Đại La, cũng có chỗ tốt cực lớn.

"Ta không lấy được bao nhiêu Đạo tắc bảo châu, lần Thần Vương giảng đạo này, ta không thể bỏ qua."

"Đúng vậy, Thần Vương giảng đạo, hy vọng sẽ có trợ giúp đối với ta."

"Cùng đi."

Trong lúc nhất thời, rất nhiều yêu nghiệt đều bay về phía đạo tắc tinh không.

Vốn dĩ, càng đến gần đạo tắc tinh không, uy áp sẽ càng mạnh, nhưng ngay tại thời điểm Đế Hồng tuyên bố giảng đạo, trên đạo tắc tinh không có một đạo quang trụ rơi xuống, mọi người có thể chạy đến Đế Hồng tinh thông qua quang trụ này.

Như thế này có thể né tránh uy áp của đạo tắc tinh không.

"Đế Hồng Thần Vương nha..."

Trong mắt Đế Thiên Thu lộ ra một tia suy tư.

Kiếp trước, thực lực của Đế Hồng Thần Vương này không kém hắn bao nhiêu, đều là Thần Vương vô thượng.

"Không biết những năm này, tu vi của hắn đã tiến bộ bao nhiêu, có khả năng đột phá tầng bích chướng kia hay không, cũng đi gặp một lần đi."

Đế Thiên Thu cười nhạt một tiếng, lập tức lao về phía Đế Hồng tinh.

Một bên khác.

Phía trên Thiên Kiếm phong, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Đế Hồng tinh tươi sáng chói mắt trong đạo tắc tinh không, ánh mắt hơi hơi lóe lên.

"Đế Hồng Thần Vương sao? Trước đó, hắn chính là người muốn giết ta nhỉ."

Nhưng hắn vẫn nhớ rất rõ ràng.

Ở bên ngoài Thiên Nguyên Thần Điện, bởi vì Đế Hồng biết mình có Bá Vương thể đại thành, có ý đồ giết mình, sau cùng bị Liễu Bá Vương ngăn trở.

Nhưng dù không có Liễu Bá Vương, đối phương cũng không giết được mình.

Tuy vậy, thù này, hắn vẫn ghi ở trong lòng.

"Ngươi muốn giảng đạo sao? Vậy thì đi xem đạo của ngươi, là vật gì?"

...

Đạo tắc tinh không, phía trên Đế Hồng tinh.

Ngôi sao này được ngưng tụ từ đạo tắc, lộ ra sự huyền diệu vô tận, mọi người đi theo quang trụ đến chỗ này, ánh mắt lộ ra vẻ hướng tới.

"Đạo tắc ngưng tinh, quả nhiên là đại năng vô thượng."

"Đúng vậy, các ngươi nhìn đi, cho dù ở bên trong ngàn vạn ngôi sao nhưng cũng là một trong những ngôi sao chói mắt nhất, nói rõ năng lực của Đế Hồng Thần Vương ở Thiên Nguyên Thần Điện, cũng coi là đứng đầu."

Một thiên kiêu của Đế Vương nhất tộc kiêu ngạo nói.

Mọi người nghe vậy, cũng vô cùng đồng tình.

Trên bầu trời của Đế Hồng tinh, có một tòa cung điện kim sắc rộng rãi, sắt đá trải trên đất, bạch ngọc làm trụ, phù văn huyền diệu vờn quanh bốn phía, lộ ra đạo vận bất phàm.

Đây là Đế Hồng cung, cũng là nơi Đế Hồng Thần Vương giảng đạo.

Mọi người vừa đi vào.

Chỉ thấy một bóng người tóc trắng mặc trên người kim sắc trường bào đưa lưng về phía mọi người, chỉ một bóng lưng, liền cho mọi người một cảm giác vô cùng vĩ ngạn, làm cho người ta nhịn không được mà muốn quỳ bái.

"Chúng ta bái kiến Thần Vương."

Mọi người thi lễ một cái.

"Ngồi."

Đế Hồng Thần Vương không có quay người, chỉ lạnh nhạt lên tiếng.

Lập tức, nguyên một đám bồ đoàn xuất hiện ở trước mặt mọi người, mọi người tranh thủ thời gian tìm vị trí ngồi xuống, một số người có thực lực cao cường chiếm vị trí ở phía trước.

Ở trong đó, mấy yêu nghiệt của Đế Vương nhất tộc sẽ có ưu thế hơn.

Dù sao thì Đế Hồng Thần Vương vốn xuất thân từ Đế Vương nhất tộc, đối với yêu nghiệt của tộc mình, cũng ưu đãi hơn một chút.

Chương 1764: Phong mang tất lộ, cứng quá dễ gãy, luận đạo với Đế Hồng Thần Vương

Trong Đế Hồng cung.

Đế Hồng đưa lưng về phía mọi người, chỉ lưu lại một bóng lưng vô biên, vĩ ngạn cao thâm.

Giảng đạo bắt đầu.

Đế Hồng Thần Vương không hổ là Thần Vương, vào thời điểm hắn bắt đầu giảng đạo, mọi người chỉ cảm thấy bóng lưng trước mặt vô hạn cao lớn, trong đó có đạo vận vô tận lan tràn ra.

Bên tai, có đạo âm giống như tiếng chuông lớn vang lên.

Mọi người không khỏi lâm vào trong trầm mê.

Đế Hồng giảng đạo, chia làm ba lượt, lúc vòng thứ nhất kết thúc, mọi người vẫn đắm chìm trong huyền diệu vô tận như cũ, thật lâu mới dần dần lấy lại tinh thần.

"Đạo thật là huyền diệu."

"Nghe Thần Vương giảng đạo, vượt qua trăm năm khổ tu của ta!"

"Trước đó bị tên Thiên Kiếm kia làm cho tâm phiền ý loạn, nửa viên đạo tắc bảo châu cũng không lấy được, bây giờ nghe Thần Vương giảng đạo, lúc này trong lòng mới dễ chịu một chút."

Mọi người nhìn Đế Hồng, vô cùng cung kính.

"Có vấn đề gì, có thể hỏi."

Đế Hồng thản nhiên nói.

Mọi người cũng không khách khí, nói ra từng điều nan giải bên trong quá trình tu hành của mình.

Tu vi của Đế Hồng cao thâm, chỉ nói dăm ba câu đã giúp mọi người hiểu ra, mọi người càng thêm hài lòng đối với lần giảng đạo này.

Thần Vương chính là Thần Vương, quả nhiên vô cùng cao thâm.

Đế Thiên Thu cũng ở trong đó, thực ra, Đế Hồng giảng đạo cũng không có trợ giúp quá lớn đối với hắn.

Dù sao thì ở kiếp trước, hắn cũng là Thần Vương vô thượng.

Lần này đến đây, chủ yếu là nhìn xem Đế Hồng tiến bộ bao nhiêu, bây giờ đã gặ được, tiến bộ của đối phương, cũng có phần khiến hắn ngoài ý muốn.

"Thần Vương, không biết ngươi thấy Thiên Kiếm thế nào?"

Lúc này, có một thiên kiêu bỗng nhiên mở miệng.

Những người còn lại nghe vậy, cũng ào ào nhìn về phía Đế Hồng Thần Vương, chờ mong câu trả lời của hắn.

Sở Cuồng Nhân thật sự quá ngông cuồng.

Những ngày này, bọn họ chịu đủ khuất nhục, muốn biết Đế Hồng Thần Vương và những người đứng đầu, có cái nhìn thế nào đối với hắn.

"Thiên Kiếm... Phong mang tất lộ, cứng quá dễ gãy!"

Đế Hồng từ tốn nói.

Nghe nói như thế, trong mắt mọi người sáng lên, có thể nhìn ra, Đế Hồng và Thần Vương cũng không có bất kỳ hảo cảm gì đối với Thiên Kiếm?

Ha, vậy thì thật sự quá tốt.

Xem ra, Thiên Kiếm cũng chẳng thể ở lâu ở Thiên Nguyên Thần Điện này.

"Cứng quá dễ gãy? Ha, kiếm trên trời, ai có thể bẻ gãy?"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Ngay sau đó, chính là kiếm áp đáng sợ vô cùng vô tận vọt tới!

Ở phía dưới luồng kiếm áp này, mọi người chỉ cảm thấy trong lòng ngạt thở, có vài thiên kiêu cũng nhịn không được mà hai mắt nhắm nghiền, vịn trán, chỉ cảm thấy mi tâm run rẩy từng đợt.

Luồng khí tức này, không cần phải nói bọn họ cũng biết là ai.

Tự khoe là Thiên...

Trừ hắn còn có ai?

"Sao hắn lại tới đây!"

"Móa, hắn sẽ không đến quấy rầy chúng ta nghe giảng đạo chứ?"

"Sẽ không, đây chính là Thần Vương giảng đạo, cho hắn mười lá gan, hắn cũng không dám làm loạn, nếu không, Thần Vương đánh một chưởng giết hắn cũng không ai có thể nói cái gì."

"Đúng vậy, cùng lắm thì hắn giống như chúng ta, cũng tới nghe Thần Vương giảng đạo."

Mọi người bộ bạch y đang từ từ đi tới, trong lòng dâng lên từng đợt bất đắc dĩ.

Những ngày gần đây, chính là người này đánh bọn họ thương tích đầy mình.

Thật vất vả mới tìm về một chút lòng tin từ chỗ của Thần Vương, hiện tại tốt rồi, đối phương lại tới làm rối.

"Thiên Kiếm, nếu ngươi đã đến nghe giảng, thì hãy ngồi xuống đi."

Sau khi Đế Hồng Thần Vương phát hiện Sở Cuồng Nhân tới, vẫn không hề xoay người, bộ dạng cao thâm khó lường.

Nhưng hắn để Sở Cuồng Nhân ngồi xuống, lại không đưa bồ đoàn cho hắn.

Nói cách khác, đối phương bảo hắn ngồi dưới đất.

Rõ ràng là muốn giết giết uy phong của hắn.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, tiện tay xách một thiên kiêu của Đế Vương nhất tộc ở bên cạnh lên, sau đó ném người đó ra bên ngoài, đoạt lấy bồ đoàn rồi ngồi xuống.

Hít! ! !

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Có lầm hay không.

Nơi này chính là nơi ở của Thần Vương, vậy mà Thiên Kiếm dám làm càn ở chỗ này? !

"Thiên Kiếm! Lớn mật! !"

Đế Hồng Thần Vương cũng bị chọc giận, khí tức trên người dần dần tăng vọt.

Mọi người nhanh chóng lộ ra vẻ chờ mong, trong lòng cũng đang kêu Đế Hồng nhanh chóng xuất thủ, dùng một chưởng vỗ chết đối phương!

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn bình tĩnh tự nhiên ở trước mặt của uy áp Đế Hồng Thần Vương.

Chỉ thấy trước khi Thần Vương động thủ, hắn từ tốn nói: "Ta tới đây, luận đạo với Thần Vương!"

Lời vừa nói ra, Đế Hồng Thần Vương sửng sốt một chút.

Cái gì?

Luận đạo với hắn?

Não của gia hỏa này xảy ra vấn đề rồi sao, hắn là Thần Vương đó!

Hơn nữa còn là một Thần Vương vô thượng, luận đạo với hắn, ít nhất cũng phải là Thần Vương.

Sở Cuồng Nhân, tuy là một Đại La đại viên mãn, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một Đại La mà thôi, hơn nữa, cũng đừng nói đến chuyện tuổi tác của hắn kém hơn Thần Vương bao nhiêu.

Luận đạo với hắn, não của người này có bệnh sao?

Làm sao mà hắn dám?

"Luận đạo với Thần Vương, nếu như không đủ hiểu biết, rất có thể sẽ lâm vào cảnh tượng vạn kiếp bất phục, ngươi xác định ngươi muốn luận đạo với ta?"

Thần Vương, có khả năng lý giải về đạo vượt xa Đại La.

Bọn họ tùy tiện chỉ điểm vài câu cũng có thể giúp Đại La có được ích lợi không nhỏ.

Đây chính là giảng đạo.

Nhưng luận đạo không giống vậy, giống như một trận biện luận, ngươi thi triển ra tất cả vốn liếng để biện luận ngược lại với đối phương.

Nếu như không có tạo nghệ bằng nhau, rất có thể sẽ không tự kềm chế mà lâm vào quan điểm của một người khác, từ đó sinh ra hoài nghi đối với đạo của bản thân, thậm chí là sinh ra ma chướng.

Tổn hại này, sẽ ảnh hưởng đến tu vi và tiền đồ của bản thân.

"Có gì không thể sao?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn lấy bồ đoàn của thiên kiêu bị hắn ném ra Đế Hồng cung ra, từ từ ngồi xuống.

Mà Đế Hồng Thần Vương trầm mặc một hồi, lập tức từ từ xoay người, đó là một gương mặt già nua, nhưng trên trán lại lộ ra một luồng đế vương chi khí uy nghiêm.

"Thiên Kiếm, ngươi sẽ phải hối hận."

"Ha, mời."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Luận đạo, đây chính là thế mạnh của hắn!

"Mời!"

Hai người bắt đầu luận đạo.

Lời vừa mới dứt, mọi người chỉ cảm thấy một luồng đạo vận vô cùng cường đại tràn ngập toàn bộ cung điện trong nháy mắt.

Trong lòng mọi người, đều bao phủ một tầng áp lực.

Sở Cuồng Nhân, Đế Hồng, hai người diệu ngữ liên châu, miệng phun liên hoa, vô số Đạo Ngôn huyền diệu liên tục nói ra.

Những Đạo Ngôn huyền diệu này lướt qua bên trong não bộ của từng người, nhưng lại khó có thể lưu lại tung tích.

Đạo, không thể khinh truyền.

Đạo Ngôn tinh diệu vang lên ở bên tai mọi người, mọi người được lợi rất nhiều.

Nhưng mà, lại ít có người có thể ghi lại đầy đủ những Đạo Ngôn này, có thể ghi lại một đôi lời, cũng đã là ngộ tính hơn người.

Trận luận đạo này, kéo dài ba ngày ba đêm.

Mà sắc mặt Đế Hồng cũng từ khinh miệt ban đầu, càng về sau thì càng ngưng trọng, cuối cùng, trên trán đúng là bắt đầu thấm ra mồ hôi lạnh tinh mịn!

Nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, thì hắn vẫn ngồi ngay tại chỗ, bình chân như vại, một bộ nhẹ nhõm tự tại.

Ở bên cạnh hai người, Đế Thiên Thu cũng chấn động không gì sánh nổi.

Hắn chính là Thần Vương vô thượng trọng sinh, so với những người khác, càng rõ ràng hơn chỗ huyền diệu của trận luận đạo này, đồng thời cũng càng rõ ràng hơn trình độ của hai bên luận đạo.

Sở Cuồng Nhân... Đúng là vững vàng chiếm thượng phong! !

Chuyện này, làm sao có khả năng?

Nếu như hắn luận đạo với Đế Hồng, cũng không dám nói có thể làm đến loại tình trạng này!

"Chẳng lẽ gia hỏa này cũng là một Thần Vương vô thượng trọng sinh?"

Rất lâu trước đó, Đế Thiên Thu liền có ý nghĩ như vậy, nhưng mà, hắn lại chưa bao giờ cảm nhận được khí tức'Trọng sinh'ở trên thân Sở Cuồng Nhân.

Nhưng nếu không phải người trọng sinh, sao lại có loại cảm ngộ về đạo như thế này?

Chẳng lẽ, đây thật sự là cảm ngộ của chính hắn?

Hắn mới bao nhiêu tuổi chứ, tu vi của hắn cũng mới chỉ là Đại La, tại sao lý luận về đạo lại vượt qua cả một vị Thần Vương vô thượng? !

Thật không thể tin được!

Chương 1765: Lại có thêm một Thiên

Kiếm? Người người đều muốn trở thành Thiên Kiếm

Bên trong Đế Hồng cung.

Sở Cuồng Nhân và Đế Hồng Thần Vương luận đạo.

Trận luận đạo này, kéo dài ba ngày ba đêm, đến cuối cùng, trên trán Đế Hồng Thần Vương đã thấm ra đmột lượng lớn mồ hôi lạnh tinh mịn, trong mắt hiện đầy vẻ nồng đậm thật không thể tin.

Mà mặc dù rất nhiều yêu nghiệt thiên kiêu ở chỗ này không có cách nào ghi lại nội dung hai người luận đạo, nhưng từ biểu hiện của hai người, liền có thể đoán ra đại khái.

"Tại sao có thể như vậy..."

"Chẳng lẽ, trên phương diện hiểu về đạo, Thần Vương lại không bằng Thiên Kiếm sao? !"

"Không, rốt cuộc là làm sao hắn làm được?"

Thời điểm mọi người kinh thán, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân từ từ đứng dậy, khẽ cười một tiếng: "Thần Vương chi đạo, không gì hơn cái này, thật khiến Thiên thất vọng!"

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Vung ống tay áo một cái, không mang theo một chút vướng bận, tiêu sái đến cùng cực.

Chỉ để lại nhóm yêu nghiệt còn rung động đến tột đỉnh, và Đế Hồng Thần Vương đầu đầy mồ hôi, đang ngồi bên trên bồ đoàn.

Chúng người đưa mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời đúng là không biết nên nói cái gì.

"Chuyện này, chuyện này tính là gì đây?"

Một yêu nghiệt thầm nói.

"Ai..."

Lúc này, một tiếng thở dài sâu kín vang lên, Đế Hồng Thần Vương nhìn phương hướng Sở Cuồng Nhân rời đi, ánh mắt vô cùng phức tạp: "Ta già thật rồi..."

"Thần Vương, còn giảng đạo sao?"

Một yêu nghiệt thận trọng hỏi.

Giảng đạo tổng cộng chia làm ba lượt, bọn họ chỉ mới trải qua lượt thứ nhất mà thôi.

"Lần giảng đạo này đến đây là kết thúc, chư vị rời đi đi."

Đế Hồng Thần Vương từ tốn nói, trong mắt lộ ra một tia sa sút tinh thần, không có tâm tư tiếp tục giảng đạo cho mọi người, nhìn thì nhận ra đã bị Sở Cuồng Nhân đả kích không nhẹ.

Mọi người thấy cảnh này, trong lòng càng thêm cắn răng nghiến lợi đối với Sở Cuồng Nhân.

Khá lắm Thiên Kiếm!

Liên tục ảnh hưởng bọn họ tu hành đúng không?

Trước thì tranh đoạt đạo tắc bảo châu, để bọn họ không có tu hành tư nguyên, hiện tại lại tới đả kích Thần Vương giảng đạo, tước đoạt cơ hội nghe giảng đạo của bọn họ.

"Đáng chết, đáng chết, tức chết ta rồi."

"Thiên Kiếm này, thật sự là một tai họa mà, đi tới chỗ nào thì tai họa ở chỗ đó."

"Hắn quyết tâm đối địch với chúng ta sao?"

"Móa, đánh thì đánh không lại, nghe giảng đạo cũng không nghe được, có thể làm sao đây? Kìm nén chứ sao."

Cũng có yêu nghiệt tuyệt vọng.

Đối mặt với một đối thủ có khả năng lý giải về đạo vượt xa mình, bọn họ căn bản không thể làm được gì cả.

...

Sở Cuồng Nhân đang trở về Thiên Kiếm phong.

Nhớ tới bộ dạng suy sụp kia của Đế Hồng Thần Vương, khóe miệng của hắn nhịn không được hơi hơi nhếch lên: "Ai bảo ngươi muốn giết ta, mặc dù bây giờ không động được ngươi, nhưng đả kích một chút vẫn có thể."

Hắn đã vô cùng nương tay rồi.

Cũng không lâu lắm, chuyện Sở Cuồng Nhân luận đạo trong Đế hồng cung, khiến Đế Hồng Thần Vương hoài nghi nhân sinh dần dần truyền ra.

Không chỉ có như thế, Sở Cuồng Nhân vừa rời khỏi Đế Hồng cung, Đế Hồng Thần Vương liền trực tiếp tuyên bố bế cung không tiếp khách.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Thiên Nguyên Thần Điện vô cùng xôn xao.

Thiên Kiếm này, thực lực mạnh đến mức biến thái còn chưa tính, vậy mà cảm ngộ về đạo cũng không hợp thói thường như thế, còn khiến cho một Thần Vương tự bế? ?

"Dị số, dị số."

"Qua nhiều năm như vậy, lần đầu nhìn thấy loại chuyện này, một Đại La luận đạo với một Thần Vương, vậy mà khiến cho Thần Vương phải tự bế? Đây là Đại La sao?"

"Ha, ngươi nói hắn là Thần Vương ta cũng tin."

"Bây giờ nên làm gì? Đạo tắc bảo châu không thể cho, hiện đang giảng đạo cũng không thể giảng, chẳng lẽ cứ để Thiên Kiếm tiếp tục làm xằng làm bậy như vậy sao?"

"Lại quan sát một khoảng thời gian đi."

"Để Thiên Kiếm tiến vào Thiên Nguyên Thần Điện, rốt cuộc là tốt hay xấu đây..."

"Các ngươi nói xem, hắn có phải là một trong cửu vương hay không?"

"Có khả năng, nhưng tạm thời còn không cách nào xác định."

Rất nhiều đại năng bên trong Thiên Nguyên Thần Điện đều nghị luận ầm ĩ đối với Sở Cuồng Nhân, nhưng nên xử lý hắn như thế nào, thì từ đầu đến cuối, không có một kết luận nào được đưa ra.

Thời gian trôi qua.

Lại mấy tháng trôi qua.

Một ngày này, Sở Cuồng Nhân đang tu hành, một bên lĩnh hội Đại La ý, một bên nghiên cứu Thời Không Bảo Giám.

Một ngày này, rốt cục cũng có đột phá to lớn.

"Đây chính là thời không Đại La ý."

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, bốn phía có một luồng sức mạnh huyền diệu khuếch tán ra.

Chỉ thấy gió, mây, lá rụng và sự vật bốn phía ào ào bị ngưng lại, giống như bị nhấn nút tạm dừng, cảnh vật trong vòng phương viên mười dặm xung quanh Sở Cuồng Nhân, tất cả đều đứng im bất động.

Không chỉ là không gian, mà ngay cả thời gian cũng ngừng lại.

Nếu như có người bước vào phương viên mười dặm này, trừ phi tu vi mạnh hơn so với Sở Cuồng Nhân, nếu không thì, đều sẽ nhận ảnh hưởng to lớn.

"Tán!"

Một tiếng quát nhẹ, Đại La ý tán đi.

Gió nổi lên, mây tuôn ra.

Vạn vật lại nữa khôi phục bình thường lại lần.

"Có thời không Đại La ý, lại thêm Thời Không Bảo Giám, ta cũng có thêm mấy phần tự tin khi đột phá hàng rào của hai đại vũ trụ, hiện tại chỉ cón thiếu một phân thân."

Ở bên trong kế hoạch của hắn, là muốn để cho phân thân thay thế hắn thử đột phá tầng ngăn cách giữa hai đại vũ trụ trước.

Cứ như vậy, cho dù có thất bại, thì bản thể cũng có thể bình yên vô sự.

Nhưng mà, muốn làm chuyện như vậy, phân thân của hắn nhất định cầm phải có đủ thực lực mới được, ít nhất cũng không thể kém hơn bản thân bao nhiêu.

Muốn luyện chế ra loại phân thân này, cũng không đơn giản.

"Ta có Luyện Mộc Khôi Lỗi Thuật, có thể dùng tài liệu thuộc tính Mộc hiếm có trong thế gian để luyện chế ra phân thân, nhưng muốn luyện chế ra một bộ phân thân có tu vi không thấp hơn ta, chỉ dựa vào pháp môn tu hành này thì còn chưa đủ, nhất định phải tìm phương pháp khác mới được." Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Lúc này, Vô Đạo bên cạnh khẽ run lên, giống như cảm nhận được cái gì đó.

Không chỉ có như thế.

Một ngày này, dường như vô số kiếm khách trong vũ trụ cũng cảm nhận được cái gì đó, vô số trường kiếm khẽ run lên.

Dị tượng này, kéo dài một hồi.

Nhưng đủ để khiến vô số kiếm tu cảm thấy kinh ngạc.

"Lại là loại dị tượng này, lần trước Thiên Kiếm xuất thế, cũng có loại dị tượng này, tuy không bằng lần trước, nhưng lại xuất hiện dị tượng cỡ này lần nữa, không khỏi quá mức kỳ quái đi."

"Đúng vậy, có chuyện gì xảy ra? Lại là Thiên Kiếm giở trò quỷ sao?"

"Thú vị..."

Đông đảo đại năng từng tìm nơi phát ra dị tượng, cuối cùng khóa chặt ở phía trên Kiếm Linh cổ tinh.

Lại là Kiếm Linh cổ tinh?

Chẳng lẽ, lại xuất hiện thêm một Thiên Kiếm?

Dường như đông đảo đại năng nghĩ tới điều gì đó, chấn động mạnh, trong mắt lộ ra vẻ khó tin.

Một Thiên Kiếm đã khiến cho bọn họ bó tay bó chân, nếu lại có thêm một người nữa, thì sẽ đến mức nào? !

Mọi người có chút choáng váng.

Phía trên Thiên Kiếm phong, trên mặt Sở Cuồng Nhân cũng lộ ra một nụ cười châm chọc.

"Có chút thú vị."

Ngọc giản bên hông hắn khẽ run lên, có tin tức truyền đến, đây là tin tức tới từ Kiếm Linh nhất tộc.

"Thiên Kiếm, mau trở về Kiếm Linh nhất tộc một chuyến, có chuyện quan trọng cần thương lượng."

Là Kiếm Linh tộc trưởng.

Nhưng mà, giọng điệu của hắn có chút kỳ quái, so với trước đó, cũng lạnh nhạt hơn một chút.

Là bởi vì luồng dị tượng vừa rồi sao?

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, lập tức đứng dậy: "Liền đi xem một chút đi."

Nói xong, bóng người hắn lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Bên trong Thiên Nguyên Thần Điện.

Một yêu nghiệt nhìn bầu trời màu lam, tâm tình của hắn có chút phức tạp, tiến vào thần điện đã một đoạn thời gian, tuy cũng có một số tiến bộ, nhưng lại không đạt tới thành quả trong dự đoán của mình.

"Đều là vì Thiên Kiếm kia, chiếm lấy tư nguyên, ảnh hưởng giảng đạo, nên mới khiến chúng ta tiến bộ chậm chạp đến như vậy."

Yêu nghiệt này thầm nói, nhưng trong mắt lại không tự chủ lộ ra một tia hướng tới.

Người người đều e ngại Thiên Kiếm.

Nhưng, người người đều muốn trở thành Thiên Kiếm!

Bỗng nhiên, một đạo lưu quang xẹt qua chân trời, yêu nghiệt kia nhìn thoáng qua, không khỏi sửng sốt một chút: "Đó là Thiên Kiếm? ! Cái hướng kia, hắn muốn rời khỏi Thiên Nguyên Thần Điện?"

Chương 1766: Thiên Kiếm rời đi, khí tức khoái hoạt, người nào mới thật sự là Thiên Kiếm

"Đó là Thiên Kiếm? Hướng kia, hắn muốn rời khỏi thần điện?"

Yêu nghiệt kia nhìn phương hướng Sở Cuồng Nhân rời đi, sửng sốt một chút, nhưng lập tức mừng rỡ như điên: "Thiên Kiếm rời khỏi thần điện, rốt cục hắn cũng rời đi! !"

Thiên Kiếm rời khỏi thần điện!

Tin tức này giống như cơn lốc lưu truyền ở bên trong Thiên Nguyên Thần Điện.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Thiên Nguyên Thần Điện giống như sang năm mới, vô cùng hưng phấn.

"Quá tốt rồi, rốt cục tên sao chổi kia cũng rời đi rồi!"

"Ha ha, cuối cùng hắn cũng đi, hiện tại là lúc chúng ta phát huy trình độ!"

"Tốt nhất là không nên quay lại."

Ngay khi Sở Cuồng Nhân vừa rời đi, trên đạo tắc tinh không, có từng đạo tinh quang rơi xuống, một lượng lớn đạo tắc bảo châu được ngưng tụ!

Số lượng của những bảo châu này rất nhiều, vượt qua bất kỳ lần nào trước đó.

Mọi người thấy thế, vô cùng kích động.

"Quả nhiên, trước đó không phát đạo tắc bảo châu này, cũng bởi vì Thiên Kiếm còn ở thần điện, hiện tại hắn đã rời đi, rốt cuộc cũng phát lại."

"Mọi người nhanh đoạt đi."

"Đừng có tranh giành với ta, đều là của ta!"

"Dựa vào ngươi mà cũng muốn giống như Thiên Kiếm? Đồ ngu này, mọi người phân chia với nhau đi..."

Mọi người bắt đầu tranh đoạt đạo tắc bảo châu, bởi vì lần này, số lượng bảo châu được phát rất nhiều, tất cả mọi người đều có phần, đều vừa lòng thỏa ý.

Dù sao, so với không có thì như vậy đã tốt hơn rất nhiều.

Ngay sau cơ duyên đạo tắc bảo châu, bên trong tinh không, lại truyền tới một giọng nói rộng rãi.

"Bí cảnh Thiên Nguyên thứ ba, thứ tư sẽ mở ra vào hôm nay, mọi người đều có thể tiến về, tìm kiếm cơ duyên!"

Bí cảnh mở ra, lại là một cọc cơ duyên.

"Ngũ Hành Thần Vương ta, sẽ giảng đạo vào ngày mai, người có duyên, đều có thể đến đây."

Lại là một Thần Vương lên tiếng.

Mọi người kích động khó nhịn.

"Ta dựa vào, hôm nay là ngày đại phát cơ duyên sao? Vừa có đạo tắc bảo châu, vừa có bí cảnh, Thần Vương cũng muốn giảng đạo!"

"Ha ha, quả nhiên, Thiên Kiếm vừa đi, chúng ta mới có ngày nổi danh!"

Toàn bộ Thiên Nguyên Thần Điện, bầu không khí cười cười nói nói, khoái hoạt tràn đầy khắp nơi.

Phiêu Tuyết phong phía trên.

Lạc Tuyết cũng đã nhận ra biến hóa trong bầu không khí của Thiên Nguyên Thần Điện, nàng nhịn không được xùy cười một tiếng: "Rốt cuộc thì các ngươi vẫn e ngại Thiên Kiếm!"

Một ngày này.

Thiên Kiếm rời khỏi thần điện, trong tinh không có tinh quang vẩy xuống, ngưng tụ bảo châu, có bí cảnh mở ra, cơ duyên xuất hiện, có Thần Vương giảng đạo, tiếng tán thưởng truyền khắp nơi.

Toàn bộ thần điện, đã rũ bỏ không khí áp lực bầu trước đó!

...

Sau khi Sở Cuồng Nhân rời khỏi thần điện, dường như có dự cảm gì đó, quay người nhìn thoáng qua thần điện: "Để cho các ngươi sống vui vẻ một khoảng thời gian đi."

Hắn có chút suy nghĩ tà ác, nếu bây giờ người quay trở lại, thì sẽ như thế nào?

Nhưng mà, nghĩ thì nghĩ, hiện tại hắn cảm thấy hứng thú đối với chuyện của Kiếm Linh nhất tộc hơn.

Hắn hóa thành một đạo kiếm quang, các hành tinh nhanh chóng lùi lại phía sau hắn.

Với tu vi bây giờ của hắn, khai hỏa toàn bộ tốc độ, nhiều nhất chỉ cần tiêu tốn một hai tháng là có thể trở về Kiếm Linh nhất tộc.

Mà lúc này, bên trong Kiếm Linh nhất tộc.

Phía trên đỉnh của Vạn Kiếm phong, một thanh niên nam tử mặc áo đen đứng chắp tay, trông về phía nơi xa.

Người này đứng ở đỉnh núi, khí tức trên người không hề lộ ra, nhưng kiếm khí ở bốn phía lại không tự chủ mà thu liễm lại, giống như đang sợ quấy rầy người này.

"Thiên Kiếm, đã truyền tin với Sở Cuồng, tin tưởng chẳng mấy chốc nữa đối phương sẽ trở về."

Một thanh niên đi đến trước mặt thanh niên hắc y, từ tốn nói.

Xưng hô của hắn đối với đối phương, đúng là Thiên Kiếm!

Kiếm Linh nhất tộc, lại lần nữa xuất hiện một Thiên Kiếm!

Hoặc là, người này mới chính là Thiên Kiếm thực sự của trong dự ngôn Kiếm Linh nhất tộc!

"Ừm, ta đã biết."

Thiên Kiếm, Cố Thanh Sơn từ tốn nói.

Hắn nhìn thoáng qua kiếm khí ở bốn phía, từ tốn nói: "Ngươi cũng đã biết, trên đỉnh Vạn Kiếm phong này, vốn có một thanh tên là Vô Đạo Kiếm!"

"Tất nhiên, nghe nói Vô Đạo chính là tối cường chi kiếm từ khi khai thiên tích địa đến nay!"

"Đúng vậy, bên trong vạn kiếm, lấy Vô Đạo vi tôn, mà bên trong kiếm khách, cũng lấy Thiên Kiếm là vương! Đó vốn dĩ là bội kiếm của ta!"

Cố Thanh Sơn lạnh giọng nói ra.

Một luồng kiếm áp nhịn không được mà tiêu tán ra từ trên người hắn, chỉ một luồng cũng đã thanh niên bên cạnh cảm nhận được áp lực lớn lao.

Thiên Kiếm chi uy, quả nhiên vô cùng doạ người!

Ánh mắt của thanh niên kia ngưng trọng suy nghĩ, bọn họ cũng là yêu nghiệt cổ lão ngủ say bên trong Kiếm Linh nhất tộc, nhưng bọn họ so với Thiên Kiếm lại có chênh lệch về bản chất!

"Chẳng cần biết ngươi là ai, nhưng dám cướp đi bội kiếm của ta, mạo nhận danh tiếng Thiên Kiếm, ta phải khiến ngươi trả giá đắt!"

Bên trong ánh mắt Cố Thanh Sơn lộ ra kiếm quang băng lãnh.

Nơi xa.

Kiếm Linh tộc trưởng và mấy người Kiếm Thần Vương, Tinh Hà Thần Vương đang tập trung ở một chỗ, hai đầu lông mày mang theo một chút ưu sầu.

"Sao đang êm đẹp lại xuất hiện thêm một Thiên Kiếm?"

Tinh Hà Thần Vương nhíu mày nói.

"Không biết, nhưng mà, ta đã nhìn trộm quỹ tích mệnh vận của Cố Thanh Sơn, mặc dù không cách nào nhìn thấy toàn cảnh, nhưng hắn và Kiếm Linh nhất tộc quả thật có sự tương liên chặt chẽ, không chỉ có như thế, trên người hắn còn ẩn chứa một luồng khí tức kinh người, ngoại trừ là Thiên Kiếm, hắn còn có thể là..."

Câu nói kế tiếp, Kiếm Thần Vương không có nói ra, nhưng Tinh Hà Thần Vương, Kiếm Linh tộc trưởng đều đoán được lời của hắn.

"Nếu thật sự là như thế, chẳng phải là nói, Sở Cuồng là Thiên Kiếm giả mạo sao?"

Giọng điệu của Kiếm Linh tộc trưởng có chút lạnh nhạt nói ra.

Hắn quyết không cho phép có người dựa vào tương lai của Kiếm Linh nhất tộc để lừa gạt hắn!

Cho nên, hiện tại, cảm nhận của hắn đối với Sở Cuồng Nhân đã hạ xuống thẳng tắp.

Kiếm Thần Vương liếc mắt nhìn hắn: "Sở Cuồng chưa bao giờ chủ động nói mình là Thiên Kiếm, là chúng ta để hắn đi lấy Vô Đạo, sau đso, hắn thành công rút nó ra, nên bị chúng ta cho rằng hắn là Thiên Kiếm."

Nghe đến đây, Kiếm Linh tộc trưởng có chút á khẩu không trả lời được.

Trên thực tế, cũng đúng là như thế.

"Cho dù nói thế nào, sự kiện này, cuối cùng cũng phải có một kết luận, người nào mới thật sự là Thiên Kiếm!"

...

Sau đó không lâu.

Sở Cuồng Nhân về tới Kiếm Linh nhất tộc.

Trước kia, những tu sĩ của Kiếm Linh nhất tộc khi nhìn thấy hắn đều sẽ vô cùng tôn sùng, nhưng bây giờ, ánh mắt bọn họ nhìn hắn, lại mang theo vẻ nghi ngờ.

"Thiên Kiếm!"

Lúc này, một người đi tới.

Là Trầm Phỉ.

Lúc dối phương lịch luyện ở Thiên Nguyên cổ tinh, từng gặp phải nguy hiểm, bị buộc quăng kiếm, là Sở Cuồng Nhân xuất hiện cứu được nàng.

Cho nên, dù hiện tại, trong lòng mọi người ở Kiếm Linh nhất tộc mang hoài nghi đối với hắn, nhưng Trầm Phỉ đối với hắn, lại vẫn tôn kính như trước đây.

"Ừm, chuyện gì xảy ra?"

"Thiên Kiếm, trước đó không lâu, tổ địa có dị động, yêu nghiệt ngủ say thức tỉnh, mà ngay trong bọn họ có một người tự xưng là... Thiên Kiếm!"

Trầm Phỉ cũng hơi kinh ngạc.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân hơi hơi lóe lên: "Thú vị."

Thì ra Kiếm Linh nhất tộc thật sự có Thiên Kiếm, hiện tại hàng chính hãng đã xuất hiện rồi sao?

Nhưng mà, thân phận Thiên Kiếm này, hắn dùng vẫn tương đối thuận tay, tất nhiên sẽ không có khả năng hắn tuỳ tiện trả lại.

"Ta đã biết."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

"Tộc trưởng bọn họ đang ở Thần Kiếm Phong... Chờ ngươi."

"Ừm."

Thần Kiếm Phong, nơi ở của Kiếm Thần Vương.

Lúc hắn đến nơi này, đột nhiên, có một luồng kiếm áp gào thét xông ra, nghiền ép về phía hắn!

Chỉ thấy phía trên Thần Kiếm Phong, ngoại trừ mấy người Kiếm Linh tộc trưởng, còn có mấy người khác.

Trên người của bọn họ, đều mang một tia khí tức cổ xưa, hiển nhiên đều là yêu nghiệt mới tỉnh lại từ trong giấc ngủ.

"Ngươi chính là đồ giả mạo tự xưng Thiên Kiếm?"

"Hừ, mạo nhận Thiên Kiếm, ngươi có biết, ngươi phạm vào sai lầm rất lớn không!"

Những yêu nghiệt cổ lão này nhìn Sở Cuồng Nhân, kiếm áp nghiền ép về phía hắn, đồng thời lên tiếng chất vấn!

Chương 1767: Cố Thanh Sơn khiêu khích,

thiên kiếm chi cực ý, có thể lọt vào trong tầm mắt

Bên trong Kiếm Linh nhất tộc, Sở Cuồng Nhân đối mặt với sự chất vấn của cổ lão yêu nghiệt.

Chỉ thấy thần sắc của hắn lạnh nhạt, chất vấn của mọi người với hắn mà nói, giống như gió mát thổi vào mặt, hắn không để ý chút nào.

Nhưng khi kiếm áp của mọi người dần dần tăng cường, ánh mắt hắn lóe lên, thân thể hơi chấn động một chút, một luồng kiếm áp lạnh thấu xương gào thét tuôn ra, đúng là bức mấy yêu nghiệt lùi lại mấy bước!

"Là người nào cho các ngươi lá gan, ở trước mặt Thiên, làm càn như thế? !"

"Hừ, cũng chỉ là một Thiên Kiếm giả mạo, lại dám tự khoe là trời, muốn chết!"

Một yêu nghiệt hừ lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay ra khỏi vỏ.

Một đạo kiếm quang ẩn chứa một luồng Đại La ý lạnh thấu xương, nhanh như tia chớp, bắn về phía Sở Cuồng Nhân!

Ông! !

Chỉ thấy kiếm quang lạnh thấu xương kia tán đi.

Thanh kiếm kia, bị Sở Cuồng Nhân dùng hai ngón tay kẹp lấy, nửa bước khó tiến!

"Cái gì!"

Sắc mặt của yêu nghiệt kia hơi đổi một chút, thúc giục tiên nguyên trong cơ thể đến cực hạn, nhưng đáng tiếc, vẫn không có bất kỳ tác dụng gì.

"Động võ ở trước mặt Thiên, ngươi, tự tìm đường chết!"

Một tiếng leng keng vang lên, chỉ thấy trường kiếm đột nhiên đứt gãy!

Một đoạn mũi kiếm giống như tia chớp bay ngược ra, trực tiếp đâm xuyên qua cổ của yêu nghiệt kia, một lượng lớn kiếm khí bắn ra, hoàn toàn chém nát yêu nghiệt kia!

Sương máu nhuộm đỏ mặt đất.

Tình cảnh này, khiến đồng tử của mấy yêu nghiệt còn lại đột nhiên co rụt lại.

Bọn họ cũng là yêu nghiệt cổ đại, nhưng lại bị Sở Cuồng Nhân giết lại, thực lực này, làm bọn họ theo không kịp!

"Sở Cuồng, không được làm càn!"

Kiếm Linh tộc trưởng lên tiếng.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không thèm để ý chút nào, chỉ nhàn nhạt nhìn hắn một cái, ánh mắt lạnh lùng, đúng là làm hắn không khỏi cảm thấy lạnh cả người.

Luồng áp lực này...

Kiếm Linh tộc trưởng không khỏi nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Lần đầu gặp Sở Cuồng Nhân, đối phương chỉ là một Đại La tam hoa cảnh, hắn còn có thực lực có thể áp chế đối phương.

Nhưng bây giờ, đối phương đã trở thành cao thủ tuyệt đỉnh Đại La đại viên mãn.

Hơn nữa, cùng là cường giả đại viên mãn, nhưng Kiếm Linh tộc trưởng lại cảm nhận được một luồng áp lực khó nói lên lời từ trên người Sở Cuồng Nhân.

Giống như đối phương muốn giết mình, cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Chuyện này, làm sao có thể?

Chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, làm sao đối phương có thể tiến bộ đến loại trình độ này?

Rốt cuộc hắn đã trải qua chuyện gì?

Kiếm Linh tộc trưởng không thể tin được, trong lòng cũng sinh ra một sự sợ hãi, thanh kiếm thế này, Kiếm Linh nhất tộc bọn họ nắm giữ được sao?

"Tục danh của Thiên, không phải ai cũng có thể gọi thẳng, nể tình phân thượng ngươi là tộc trưởng, Thiên, tạm thời tha cho ngươi một lần."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Ngươi..."

Kiếm Linh tộc trưởng há hốc mồm, muốn nói cái gì đó, nhưng lại bị Kiếm Thần Vương ở một bên ngăn lại.

Bởi vì, có người đến.

Chỉ thấy phía trên Vạn Kiếm phong nơi xa, vạn kiếm tề minh, tiếng kiếm ngân lạnh lẽo vang lên!

Ngay sau đó, chỉ nhìn thấy một đám trường kiếm bay khỏi ngọn núi, phóng lên tận trời, nhanh chóng bay về phía Thần Kiếm phong, đúng là trải thành một con đường bằng kiếm khí!

Mà ở phía cuối của con đường bằng kiếm khí này, cũng chính là một thanh niên đứng phía trên đỉnh Vạn Kiếm phong, người này mặc áo đen, đứng chắp tay, giẫm lên vạn kiếm xếp thành đại đạo, từ từ đi tới.

Giống như một vị Kiếm Tiên tuyệt thế!

Sở Cuồng Nhân lẳng lặng nhìn đối phương xé mặt, thần sắc lạnh nhạt, cổ kim không gợn sóng.

"Kẻ giả mạo, thực lực của ngươi không tệ."

Người tới, chính là Cố Thanh Sơn, cũng chính là Thiên Kiếm xuất thế lần này của Kiếm Linh nhất tộc!

Hắn giơ tay lên, một thanh kiếm lơ lửng bên cạnh hắn, lập tức giống như lưu tinh bắn ra, trong đó ẩn chứa kiếm khí lạnh thấu xương, gần như muốn xé rách thiên khung!

Ầm! !

Nhưng một kiếm này còn chưa tới gần Sở Cuồng Nhân, đã bị kiếm khí hộ thể quanh người hắn trực tiếp bắn ra ngoài.

"Khiêu khích Thiên, sự ngu xuẩn của ngươi sẽ trả giá bằng tính mạng!"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay.

Kiếm áp kinh khủng từ trên người hắn khuếch tán ra, chỉ thấy vô số trường kiếm xếp thành con đường bằng kiếm khí kia, đúng là đang run rẩy, một tiếng leng keng vang lên, trường kiếm đứt gãy, rơi xuống mặt đất.

Cố Thanh Sơn thấy thế, đồng tử hơi hơi co rụt lại, sau đó, kiếm ý của hắn đổ xuống!

Đó là một loại kiếm ý vô cùng sắc bén lại tôn quý đến cực hạn!

Luồng kiếm ý kia, dường như có thể khiến cho thiên địa cũng muốn thần phục, vạn kiếm làm run rẩy, từ bên trong kiếm ý này, vô số kiếm khách dường như thấy được cực hạn của kiếm đạo!

Đây là, thiên kiếm chi cực ý!

Sau khi phát giác được luồng kiếm ý này, khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh: "Thì ra là thế, khó trách ngươi dám đứng ở trước mặt Thiên, thực lực của ngươi, có thể lọt vào trong tầm mắt của ta!"

Có thể lọt vào trong tầm mắt!

Nếu để cho đám thiên kiêu ở Thiên Nguyên Thần Điện kia nghe được, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì nhiều thiên kiêu yêu nghiệt ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, đều là một đám ô hợp, không chịu nổi một kích, ngoại trừ loại tồn tại như Đế Thiên Thu, gần như không người nào có thể được hắn để ở trong mắt.

Một câu có thể được lọt vào trong tầm mắt của Sở Cuồng Nhân!

Đối với vô số thiên kiêu yêu nghiệt mà nói, đây đã là đánh giá cực cao!

Nhưng trong mắt của Cố Thanh Sơn, lại hết sức chói tai.

Chính mình là Thiên Kiếm đó!

Là Thiên Kiếm nắm giữ thiên mệnh, nhất định sừng sững ở đỉnh phong kiếm đạo trong thời đại này, nhưng ở trong mắt của đối phương, mình lại chẳng thể lọt vào mắt của hắn?

Hắn thấy, đây là vũ nhục cực lớn đối với mình.

"Đồ giả mạo cuồng vọng, ngươi, đã khiến ta động sát tâm!"

Lời nói vừa dứt, Cố Thanh Sơn phất tay.

Trong chốc lát, một trường kiếm sắc bén lấy tốc độ cực nhanh bắn về phía Sở Cuồng Nhân, phía trên mỗi một thanh kiếm, đều ẩn chứa kiếm khí vô cùng lạnh lẽo.

Mỗi một kiếm, đều đủ để đánh nổ một hành tinh!

Sở Cuồng Nhân vẫn đứng bất động tại chỗ như cũ, kiếm khí thấu thể mà ra!

Ầm, ầm, ầm! ! !

Kiếm khí và kiếm khí va chạm cách không trên bầu trời, mặt đất bốn phía không ngừng nổ tung, làm toàn bộ Thần Kiếm Phong rung chuyển.

Kiếm Thần Vương thấy thế, nhẹ nhàng giậm chân một cái.

Chỉ thấy phía trên Thần Kiếm Phong có vô số phù văn chiếu rọi ra, toàn bộ Thần Kiếm Phong trở nên không thể bị phá vỡ.

Có sức mạnh Thần Vương giúp đỡ, ngọn núi này mới dần dần bình ổn.

Đùng! !

Giao kích vẫn còn tiếp tục.

Từ kiếm khí và kiếm khí, đến kiếm ý và kiếm ý!

Hai luồng kiếm ý đập vào nhau, trong thoáng chốc dường như mọi người thấy được một mảnh kiếm hải, sắc bén vô biên bao phủ bọn họ, dường như một khắc sau đó, sẽ xé bọn họ thành mảnh nhỏ!

"Đây là thiên kiếm chi cực ý? !"

"Tuy có chút khác biệt, nhưng mà, hai luồng kiếm ý này đều là cực hạn của kiếm đạo, chỉ sợ cả đời này, chúng ta cũng khó có thể đặt chân lên đó! !"

Mấy yêu nghiệt không khỏi âm thầm líu lưỡi.

Giữa thiên kiêu yêu nghiệt cũng có khoảng cách, mà Cố Thanh Sơn và Sở Cuồng Nhân, không hề nghi ngờ chính là tồn tại ngự trị phía trên bọn họ!

"Kiếm ý của hắn..."

Cố Thanh Sơn nhìn Sở Cuồng Nhân, có chút kiêng kị.

Hắn tự xưng là Thiên Kiếm, không phải không có nguyên nhân, Thiên Kiếm vừa xuất hiện, vạn kiếm thần phục!

Thiên kiếm chi cực ý, đều có tác dụng khắc chế đối với bất kỳ một tu sĩ tu hành kiếm đạo nào trên thế giới này!

Đây là khác biệt về bản chất!

Nhưng mà, hắn phát hiện thiên kiếm chi cực ý của mình, đúng là không hề có tác dụng đối với kiếm ý của Sở Cuồng Nhân!

Không chỉ có như thế, kiếm ý của đối phương, dường như còn có xu thế áp chế mình! !

Chuyện này, làm sao có thể? !

Trên đời này, lại có tồn tại có thể áp chế thiên kiếm chi cực ý sao? !

Chẳng lẽ, mình mới là giả mạo, đối phương, mới thật sự là Thiên Kiếm? !

Trong đầu Cố Thanh Sơn không tự chủ được mà loé qua ý nghĩ này.

"Không đúng, ta nắm giữa thiên mệnh, khôi phục trong thời đại này, ta mới thật sự là Thiên Kiếm!"

"Hắn, cũng chỉ là một trở ngại mà thôi!"

Ánh mắt của Cố Thanh Sơn dần dần trở nên kiên định, trong mắt hắn, dường như có một phù văn huyền diệu lưu chuyển.

Chương 1768: Trời cho ngươi cơ hội, nhưng ngươi nắm chắc không được, vương chi ấn ký

"Đồ giả mạo, xuất kiếm đi!"

Cố Thanh Sơn tiện tay chộp lấy một thanh kiếm trên không trung.

Thanh kiếm kia, ở bên trong Vạn Kiếm phong, cũng là một thanh Đại La khí đỉnh phong.

Sở Cuồng Nhân cấm lấy Vô Đạo, ngưng tụ kiếm chỉ, Vô Đạo từ từ ra khỏi vỏ, thân kiếm đen nhánh, giống như một lỗ đen, muốn hấp thu tất cả ánh sáng trên thế gian!

Thanh kiếm này, là vạn kiếm chi vương đủ để khiến vạn kiếm thần phục!

Tại thời khắc này, vô số trường kiếm xoay quanh trên không trung, đang không ngừng run rẩy, dường như nhìn thấy sự vật gì đó rất kinh khủng.

Vô Đạo...

Thanh kiếm này chờ đợi vô số năm ở bên trong Vạn Kiếm phong, kiếm áp của nó sớm đã khiến tất cả kiếm phía trên Vạn Kiếm phong sợ hãi.

Lúc này, Vô Đạo vừa ra, vạn kiếm như đối diện trực tiếp với Vương giả, nhịn không được muốn đứt gãy.

Leng keng leng keng...

Vô số tiếng kim loại giao kích vang lên, vạn kiếm trên không trung đụng vào nhau, rơi trên mặt đất, không dám phóng thích phong mang ở Vô Đạo trước mặt!

"Tốt cho một thanh Vô Đạo, đây mới đáng là bội kiếm của ta! !"

Sau khi Cố Thanh Sơn nhìn thấy phong mang của Vô Đạo, trong mắt không tự chủ toát ra một tia nhiệt huyết, muốn chiếm thanh kiếm này làm của riêng!

Mà Sở Cuồng Nhân cũng chú ý tới vẻ tham lam trong mắt của hắn, không khỏi xùy cười một tiếng.

Một cái chớp mắt tiếp theo, chỉ thấy hắn làm ra hành động vô cùng ngoài ý muốn.

"Ngươi muốn nó? Có thể, cho ngươi!"

Sở Cuồng Nhân quả thật đã ném Vô Đạo trong tay ra thật xa, đưa cho Cố Thanh Sơn!

Vạn Kiếm Chí Tôn, đúng là bị hắn bỏ đi như giày rách!

Tình cảnh này, khiến tất cả mọi người sợ choáng váng.

Gia hỏa này không biết giá trị của Vô Đạo sao? Tại sao hắn lại đưa một thanh kiếm quý giá như vậy cho người khác? !

Đối với người của Kiếm Linh nhất tộc mà nói, kiếm là đồng bọn chiến đấu quan trọng, một thanh kiếm tốt, đối với bọn họ mà nói, vô cùng quan trọng, chuyện mà Sở Cuồng Nhân làm, khiến bọn họ không thể nào hiểu được.

Cố Thanh Sơn cũng hơi sững sờ khi nhìn thấy một màn này.

Sau đó, hắn ném kiếm trong tay đi, đưa tay chộp về phía Vô Đạo, nắm trong tay, nhịn không được cất tiếng cười dài: "Ha ha, ngươi rất thông minh, lại chủ động quy kiếm."

Hắn thấy, Sở Cuồng Nhân làm như vậy rất có thể là đang muốn quy phục mình.

Đùng! !

Thế nhưng, một cái chớp mắt tiếp theo, chỉ thấy Vô Đạo điên cuồng run rẩy, một luồng kiếm áp kinh khủng gào thét tuôn ra, muốn thoát khỏi sự trói buộc của Cố Thanh Sơn!

Chuyện này khiến sắc mặt Cố Thanh Sơn hơi đổi một chút: "Sao lại thế..."

Trong truyền thuyết, Vô Đạo chính là bội kiếm của Thiên Kiếm, vì cái gì, vì cái gì mà Vô Đạo sẽ kháng cự mình như thế? !

"Không, không có khả năng!"

"Ta mới thật sự là Thiên Kiếm, Vô Đạo, thần phục cho ta! !"

Cố Thanh Sơn gầm nhẹ một tiếng, thúc giục thiên kiếm chi cực ý đến cực hạn, có ý đồ trấn áp Vô Đạo, nhưng đáng tiếc, Vô Đạo chống cự càng thêm mãnh liệt!

Vô Đạo kiếm ý, thiên kiếm cực ý!

Hai luồng sức mạnh đang điên cuồng đánh thẳng vào nhau, lúc Vô Đạo run rẩy cũng phát ra tiếng kiếm ngân, vang vọng đất trời, kiếm khí ở bốn phía, cũng rung động không thôi, giống như đang hoảng sợ!

Bọn họ cảm nhận được, Vô Đạo đang tức giận! !

Không phải ai cũng có tư cách nắm giữ Vô Đạo.

Hoàn toàn chính xác, thiên kiếm chi cực ý của Cố Thanh Sơn vô cùng cường đại, hơn nữa, trong tương lai, thành tựu trên kiếm đạo cũng tuyệt đối là trước nay chưa từng có.

Nếu là lúc trước, có lẽ Vô Đạo sẽ lập tức đi theo đối phương.

Nhưng sau khi ở cùng Sở Cuồng Nhân, nó mới biết được cái gì mới thật sự là vượt qua cực hạn đỉnh phong!

Đó mới là tồn tại đáng giá nhất để nó đi theo!

Bởi vì thấy được người tốt hơn, nên Cố Thanh Sơn dưới cái nhìn của nó, tự nhiên là không thể sánh bằng.

Ong ong! !

Vô Đạo phản kháng càng ngày càng kịch liệt.

Cuối cùng, Cố Thanh Sơn đúng là khó có thể nắm giữ, Vô Đạo Kiếm tuột khỏi tay!

Sau khi Vô Đạo trở lại trong tay Sở Cuồng Nhân, phát ra một tiếng kiếm ngân thanh thúy êm tai, giống như đang mừng rỡ, đang phấn khởi!

Chỉ có người này, mới xứng nắm chặt mình!

"Chuyện này sao có thể..."

Cố Thanh Sơn thấy cảnh này, trong mắt lộ ra mê mang.

Không phải nói, Vô Đạo là bội kiếm của Thiên Kiếm sao?

Vì sao lại như thế này?

"Thiên đã cho ngươi cơ hội, nhưng đáng tiếc, ngươi không nắm chắc được."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Cách đó không xa, ánh mắt Kiếm Thần Vương hơi hơi lóe lên:

"Xem ra đã có kết quả."

Một đám yêu nghiệt hai mặt nhìn nhau, cũng có chút hoài nghi.

"Tại sao có thể như vậy? Cố Thanh Sơn không phải Thiên Kiếm sao?"

"Vậy chẳng phải nói chúng ta đã đi theo nhầm người sao? Nhưng thiên kiếm chi cực ý trên người hắn là có chuyện gì xảy ra?"

"Thiên Kiếm, có hai cái?"

Mọi người không thể nào hiểu được đã có chuyện gì xảy ra.

Nhưng lại thấy sắc mặt của Cố Thanh Sơn dần dần trở nên khó coi, kiếm ý trên người bạo phát đến cực hạn, kiếm khí bốn phía hô ứng, phóng lên tận trời, kiếm áp kinh khủng bao phủ ra!

"Ta mới thật sự là Thiên Kiếm! !"

"Chẳng cần biết ngươi là ai, hôm nay, ta nhất định sẽ giết ngươi! !"

Giọng điệu của Cố Thanh Sơn băng lãnh, tràn đầy sát ý.

Trên đời này, không cho phép có hai Thiên Kiếm, đã như vậy, hắn sẽ giết Sở Cuồng Nhân, ngược lại hắn muốn nhìn xem, đến lúc đó Vô Đạo có còn không thần phục hắn hay không!

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Vô Đạo, khí tức lẫm liệt, kiếm ý lưu chuyển, bễ nghễ ở trong gầm trời!

"Trừ ta ra, ai dám tự khoe là Thiên? !"

Đùng! !

Toàn bộ Thần Kiếm Phong chấn động, kiếm ý kinh khủng phóng lên tận trời, ngưng tụ thành một thanh kiếm ảnh khổng lồ!

Kiếm ảnh kia, giống y hệt với Vô Đạo Kiếm!

Kiếm ý lưu chuyển, khóa chặt Cố Thanh Sơn!

Mà Cố Thanh Sơn khẽ quát một tiếng, cũng tăng sức mạnh lên tới cực hạn: "Thiên kiếm chi cực, vạn kiếm quy thiên! !"

Vô số kiếm khí hội tụ trên không trung, hình thành một con Kiếm Long vô cùng dữ tợn, được Thiên Kiếm chi cực ý thao túng, lao về phía Sở Cuồng Nhân mà cắn xé!

Kiếm ảnh to lớn, cũng theo đó chém xuống!

Hai luồng sức mạnh này va chạm, có thể xưng là kiếm quyết tối đỉnh phong phía dưới Thần Vương!

Vô số kiếm khách của Kiếm Linh nhất tộc nhìn tình cảnh này, tập trung tinh thần, nhìn không chuyển mắt.

Trên bầu trời, kiếm chiêu trùng kích!

Một tiếng nổ kinh hãi, chấn động ở trong gầm trời!

Đạo văn và đạo văn trùng kích, tiên nguyên và tiên nguyên đan xen, năng lượng quang huy hoa mỹ như che lấp trời đất, kiếm khí tiêu tán, đánh nát thương khung khắp nơi.

Một kích này, rung chuyển Kiếm Linh cổ tinh!

Kiếm khí đầy trời, hóa thành một đạo quang trụ phóng lên tận trời, bắn vào tinh không, từng hành tinh ở bên trong kiếm khí này, liên tục nổ tung!

Ngay sau đó, bên trong tiên huy sáng chói, có một bóng người bỗng nhiên bay ngược ra sau.

Là Cố Thanh Sơn!

Hắn bị đánh bay ra sau, liên tục đập vỡ mấy ngọn núi.

Bên trong bụi mù cuồn cuộn, kiếm khí cũng theo đó rớt xuống đất, làm cho người ta trợn mắt hốc mồm.

"Cố Thanh Sơn bại? ! Không phải nói hắn mới là Thiên Kiếm sao?"

"Điều này nói rõ, hắn không phải Thiên Kiếm!"

"Chậc chậc, quả nhiên Thiên Kiếm chỉ có một."

Người của Kiếm Linh nhất tộc nghị luận ầm ĩ.

Mà trong bụi mù, sắc mặt Cố Thanh Sơn có chút âm trầm, áo đen trên người đã nổ tung, lộ ra nửa người trên cường tráng.

"Tại sao có thể như vậy? !"

"Quyết đấu kiếm và kiếm, vậy mà mình lại thua? !"

Hắn là Thiên Kiếm đó! !

Vì không cam lòng cực hạn, nên trong mắt của hắn, có đạo phù văn huyền diệu lưu chuyển, khi đạo phù văn này chiếu rọi ra, khí tức của hắn, cũng đang nhanh chóng được tăng lên!

Đùng! !

Kiếm khí kinh người quét ra, một số Kiếm Linh tộc nhân ở bốn phía bị quét bay ra ngoài.

Thậm chí, bị kiếm khí xé rách!

Mọi người thấy thế, hoảng sợ, nhanh chóng lùi về phía sau.

Cố Thanh Sơn này, ngay cả người của mình cũng giết, có thể thấy được hiện tại hắn tức giận đến cỡ nào.

"Há, luồng khí tức dị dạng này..."

Sở Cuồng Nhân chú ý tới phù văn lưu chuyển trong mắt đối phương.

Phù văn kia, vô cùng huyền diệu, huyền diệu đến mức có thể nhìn thấy gốc rễ thân của đạo, nói đó là phù văn, chẳng bằng nói, đó là một loại đạo hoàn chỉnh!

Con đường này, cũng giống như kiếm, sắc bén khó cản, phong mang tất lộ!

"Quả nhiên, là vương chi ấn ký!"

Kiếm Thần Vương từ tốn nói.

Chương 1769: Một trong cửu vương, chém giết Cố Thanh Sơn, hành động của Kiếm Thần Vương

Trong truyền thuyết, ở thời đại này, cửu vương quy vị, mà trên người mỗi một cửu vương sẽ có một vương chi ấn ký, thể hiện thân phận của bọn họ!

Phù văn trong mắt Cố Thanh Sơn kia, chính là vương chi ấn ký!

"Thú vị, không nghĩ tới lại gặp được một trong cửu vương ở nơi này."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh.

Mà Cố Thanh Sơn thúc giục vương chi ấn ký, khí thế tăng cao, kiếm ý kinh khủng bao phủ cõi trần!

"Giết! !"

Cố Thanh Sơn không nói hai lời, lại đánh về phía Sở Cuồng Nhân lần nữa.

Chỉ thấy hắn đưa tay chộp một cái vào trong hư không, một thanh kiếm liền rơi vào trong tay của hắn, nhanh như tia chớp đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, chém ra một kiếm, kiếm khí lạnh thấu xương giống như gió lốc!

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, chặn lại trường kiếm!

Một tiếng leng keng vang lên, kiếm khí bắn ra!

Sở Cuồng Nhân tuỳ tiện ngăn lại công kích của Cố Thanh Sơn, thản nhiên nói: "Dùng hết toàn lực, để Thiên nhìn một chút, ngươi có năng lực gì đi."

"Hừ!"

Cố Thanh Sơn hừ lạnh một tiếng, vung vẩy trường kiếm trong tay, các loại kiếm pháp hạ bút thành văn.

Cảm ngộ trên kiếm đạo của hắn vô cùng sâu đậm, bên trong một đời trẻ tuổi, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, không người nào có thể so, cho dù là Lạc Tuyết cũng phải kém hơn một chút.

Mà được vương chi ấn ký gia tăng, hiện tại, tu vi của hắn đã trực tiếp tăng tới cấp độ đại viên mãn.

Một chiêu một thức, đều có vô thượng chi uy!

Kiếm và kiếm, đang đan xen va chạm, thanh thế to lớn, khiến mọi người nhìn hoa cả mắt.

"Kiếm pháp thật cường đại!"

"Đây không phải một loại kiếm pháp, rất nhiều kiếm pháp bên trong Kiếm Linh nhất tộc ta được vận dụng, phát huy vô cùng tinh tế trong tay hắn!"

Có người kinh thán tu vi kiếm pháp của Cố Thanh Sơn.

Nhưng phía trên Thần Kiếm phong, Kiếm Thần Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, lại càng thêm chấn kinh: "Tốt cho một Thiên Kiếm!"

Mọi người cũng nhìn ra manh mối.

Hoàn toàn chính xác.

Kiếm pháp của Cố Thanh Sơn có thanh thế công kích to lớn, lại biến hóa đa dạng, làm cho người ta hoa mắt, nhưng toàn bộ công kích của hắn lại bị Sở Cuồng Nhân đánh tan.

Một thanh Vô Đạo trong tay đối phương, không có bất kỳ chiêu thức kiếm pháp tinh diệu gì.

Chỉ là những kiếm thức cơ sở nhất bình thường nhất như đâm, bổ xuống, cắt ngang, rút lại, vân vân, nhưng chính những kiếm chiêu cơ bản này, đã đánh tan toàn bộ kiếm chiêu tinh diệu của Cố Thanh Sơn!

"Tu vi kiếm đạo của hắn, rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào?"

Kiếm Linh tộc trưởng nhịn không được mà sợ hãi than vãn, nói.

Kiếm Thần Vương chỉ từ từ nói ra một câu: "Vô chiêu vô thức, thậm chí là vô tận chiêu vô tận thức!"

Dạng tu vi kiếm đạo, này dù là hắn cũng không nhất định có thể vượt qua.

Leng keng, leng keng...

Tiếng kim loại va chạm không ngừng vang vọng ở trong gầm trời.

Cố Thanh Sơn gần như xuất tất cả vốn liếng, kiếm chiêu biến hoá thất thường, hoặc nhanh, hoặc chậm, hoặc là vạn quân lôi đình, hoặc là âm hiểm quỷ quyệt...

Kiếm trong tay cũng không biết đã đổi bao nhiêu thanh, hoặc là trọng kiếm, hoặc là nhuyễn kiếm...

Nhưng cho dù hắn dùng chiêu gì, kiếm gì, cũng bị Sở Cuồng Nhân dễ dàng cản lại, căn bản không đả thương được nửa sợi lông của đối phương!

Ngược lại, hắn tiện tay chém ra một kiếm, lại khiến Cố Thanh Sơn kinh tâm động phách!

"Kiếm đạo, tu vi, ngươi đều không bằng Thiên, ngươi lấy cái gì thắng nổi Thiên?"

Mũi kiếm trong tay Sở Cuồng Nhân bị lệch, kiếm ý lạnh thấu xương tuôn ra, bức lui đối phương!

Mà Cố Thanh Sơn thét dài một tiếng, viên phù văn trong mắt kia cũng ngày càng sáng hơn.

Dường như hai mắt phóng ra tiên huy vô tận!

Chỉ thấy hắn thét dài một tiếng, kiếm khí phóng lên tận trời, mà lần này, kiếm khí của hắn đúng là mang theo một tầng huyết quang nhàn nhạt!

"Thiên kiếm chi cực, máu nhuộm sắc trời!"

Cố Thanh Sơn thét dài một tiếng, thúc giục sức mạnh đến cực hạn, thậm chí thiêu đốt sinh mệnh tinh hoa, phóng xuất ra một kiếm mạnh nhất!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, đưa tay vung vẩy Vô Đạo.

"Một kiếm vô địch! !"

Một kiếm chém ra, vô địch chi kiếm chiếu rọi khắp nơi, kiếm quang sáng chói che lấp trời đất!

Hai đạo kiếm ảnh va chạm trên không trung.

Một cái chớp mắt tiếp theo, chỉ thấy Cố Thanh Sơn giống như một miếng vải rách bay ngược ra sau, ngã trên mặt đất, toàn thân máu me đầm đìa, hiện đầy từng đạo từng đạo kiếm ngân.

Hắn, bại! !

Hắn nằm trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy mê mang, không thể tưởng tượng.

Không phải mình là Thiên Kiếm sao?

Không phải mình là cửu vương sao?

Vì sao lại thua? Hơn nữa còn thua đến rối tinh rối mù ở phía trên kiếm đạo mà mình kiêu ngạo đắc ý nhất! !

Cuối cùng là chỗ nào sai rồi?

Cộc cộc cộc...

Tiếng bước chân truyền đến, Sở Cuồng Nhân từ từ đi về phía hắn.

Ánh mắt bình tĩnh lạnh nhạt, khiếm hắn không tự chủ được mà rùng mình một cái.

Hắn phát giác được, đối phương có sát ý!

Nơi xa, sắc mặt của mấy người Kiếm Thần Vương cũng hơi đổi một chút.

Ngay trong nháy mắt Sở Cuồng Nhân giơ tay lên.

"Không tốt! !"

Bọn người Kiếm Linh tộc trưởng vừa định xuất thủ ngăn cản, nhưng lại bị một luồng sức mạnh vô hình trói buộc lại.

Là, Kiếm Thần Vương! !

Chuyện gì xảy ra?

Mặt mũi của bọn người Kiếm Linh tộc trưởng tràn đầy vẻ không hiểu, tại sao Kiếm Thần Vương lại ngăn cản nhóm người mình cứu Cố Thanh Sơn?

Đây chính là yêu nghiệt của Kiếm Linh nhất tộc đó!

Hơn nữa còn vô cùng hiếm thấy, có thể đánh một trận với Thiên Kiếm là Sở Cuồng Nhân, chớ nói chi, hắn còn là một trong cửu vương!

Một tiếng xẹt xẹt vang lên.

Một đạo kiếm quang chợt lóe lên.

Tầm mắt của Cố Thanh Sơn dần dần bị kiếm quang tràn ngập, sau đó liền hoàn toàn mất đi ý thức.

Mà mọi người cũng chỉ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân vung Vô Đạo xuống, mà đầu của Cố Thanh Sơn thì bị quăng lên thật cao, rơi xuống đất!

Cố Thanh Sơn, đã chết!

Sau đó, trên đời chỉ có một vị Thiên Kiếm là Sở Cuồng Nhân!

Nơi xa, phía trên Thần Kiếm phong, Kiếm Linh tộc trưởng thương tiếc không thôi, đây chính là một trong cửu vương đó!

Là cửu vương của Kiếm Linh nhất tộc đó!

Nhưng lại chết ở trước mặt bọn họ, nếu như đối phương không chết, tương lai tất nhiên sẽ là trụ cột vững vàng của Kiếm Linh nhất tộc!

"Kiếm Thần Vương, vì cái gì? !"

Kiếm Linh tộc trưởng không hiểu nhìn về phía Kiếm Thần Vương, vừa rồi hắn muốn cứu viện, nhưng lại bị Kiếm Thần Vương ngăn cản.

"Không thể cứu."

Kiếm Thần Vương từ tốn nói: "Bởi vì chuyện này, ngươi và Thiên Kiếm đã sinh ra hiềm khích, mà Cố Thanh Sơn muốn giết Thiên Kiếm, hắn bị giết chết, là chuyện đương nhiên, nếu như ngươi lại ra tay cứu hắn, vậy sẽ hoàn toàn vạch mặt với Thiên Kiếm, chuyện này đối với Kiếm Linh nhất tộc ta, có hại không lợi!"

Hắn nhìn thấy rất rõ ràng.

Bên trong Kiếm Linh nhất tộc chỉ có thể có một Thiên Kiếm!

Mà vừa rồi, tất cả chiêu thức của Cố Thanh Sơn đều là đòn sát thủ, với tính cách của Sở Cuồng Nhân, tuyệt đối sẽ giết đối phương, ai cũng không cản được!

Ngăn cản hắn, chính là ép hắn quyết liệt với Kiếm Linh nhất tộc!

Một Cố Thanh Sơn, và một Thiên Kiếm khác có thực lực vượt xa Cố Thanh Sơn, phải chọn như thế nào, là chuyện rất dễ dàng.

Nói một cách khác, chính là tài năng của Sở Cuồng Nhân vượt xa Cố Thanh Sơn!

Kiếm Linh tộc trưởng tỉ mỉ nghĩ lại, trong lòng hiểu rõ, nhưng vẫn vô cùng thương tiếc: "Dù sao đó cũng là một trong cửu vương!"

"Không sao, Kiếm Linh nhất tộc sẽ sinh ra một cửu vương còn ưu tú hơn!"

Kiếm Thần Vương tràn đầy tự tin nói.

Hắn nhìn bóng lưng của Sở Cuồng Nhân, càng lộ ra vẻ mong đợi: "Tư chất của Thiên Kiếm, cộng thêm vương chi ấn ký, thành tựu tương lai của người này, sẽ vượt xa ta!"

Mà Sở Cuồng Nhân cũng đã nhận ra một số dị động phía trên Thần Kiếm phong.

"Ha, không ngăn cản ta giết người, Kiếm Thần Vương, ngươi cũng tính toán hay thật."

Đánh giá của Sở Cuồng Nhân đối với Kiếm Thần Vương, lại tăng lên một chút.

Khó trách có thể dùng sức mạnh của một mình mình, duy trì Kiếm Linh nhất tộc không rơi xuống khỏi vị trí Vương tộc sau vạn kiếm kiếp, nhãn lực, quan sát cục diện đều không phải là thứ mà Kiếm Linh tộc trưởng có thể so sánh.

Không chỉ có như thế, hiện tại, Sở Cuồng Nhân không chỉ là Thiên Kiếm.

Mà còn có Bá Vương thể đại thành.

Nếu như vận dụng thoả đáng, Kiếm Linh nhất tộc và Bá Vương nhất tộc sẽ ký kết được thêm một mối quan hệ!

Tin rằng, đối phương cũng đã chỗ suy tính đến điểm này.

Lúc này.

Từ trên thi thể của Cố Thanh Sơn có một đạo quang mang bạch sắc lơ lửng.

Trong vầng hào quang, là một phù văn huyền diệu đến cùng cực.

Chính là vương chi ấn ký!

Chương 1770: Đạo trống không, phần thưởng vĩnh hằng, Vận Mệnh Thần Điện

Vút! !

Vương chi ấn ký kia hóa thành một đạo lưu quang, liền muốn rời khỏi.

Nhưng ngay lúc này, Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng, quanh người có một luồng Đại La ý huyền diệu lưu chuyển ra!

Trong chốc lát, thời không bốn phía trực tiếp bị đóng băng!

Chính là thời không Đại La ý!

Dưới sự ảnh hưởng của luồng Đại La ý này, viên vương chi ấn ký kia bị cố định ở giữa không trung, không cách nào rời đi, chỉ có bạch quang đang liên tục lóe ra.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, đưa tay nắm bạch quang vào trong tay.

Không nghĩ tới, bạch quang này lại trực tiếp dung nhập vào lòng bàn tay của hắn, hóa thành một ấn ký phù văn, sau đó lại biến mất không thấy gì nữa.

Nhưng hắn có thể cảm nhận rõ ràng, trong cơ thể mình có thêm một luồng sức mạnh!

"Tiểu Ái, phân tích kỹ càng thứ này cho ta."

"Vâng!"

Tiểu Ái đáp lại một tiếng, bắt đầu phân tích.

Mà Sở Cuồng Nhân tạm thời không để ý tới, ngay sau đó, bóng người lóe lên, đi tới Thần Kiếm phong.

Khi hắn đi đến, ánh mắt của mấy yêu nghiệt còn lại ở Kiếm Linh nhất tộc tràn đầy kính sợ nhìn về phía hắn, Sở Cuồng Nhân không để ý đến mọi người, mà lại nhìn Kiếm Thần Vương một chút, không nói một lời.

Kiếm Thần Vương trầm mặc một hồi, lập tức thản nhiên nói: "Việc này là chúng ta thiếu sót, hiểu lầm Thiên Kiếm."

Bọn họ cho rằng Sở Cuồng Nhân là Thiên kiếm giả mạo, không hỏi thăm kỹ càng liền mặc cho Cố Thanh Sơn xuất thủ, không nghĩ tới, Cố Thanh Sơn lại bị giết.

"Lần sau không thể làm như vậy nữa."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Kỳ thật, hắn cũng không quá tức giận, nói trắng ra, Kiếm Linh nhất tộc cũng chỉ là một tầng yểm hộ của hắn mà thôi.

Hơn nữa, Cố Thanh Sơn xuất thủ về phía hắn là chuyện không thể tốt hơn, hắn có thể giết chết một cửu vương trước.

Giải quyết xong Cố Thanh Sơn, hắn không trực tiếp về Thiên Nguyên Thần Điện.

Mà lại trở về động phủ của mình ở Kiếm Linh nhất tộc, buông tay ra, một đạo phù văn bạch sắc nổi lên ở trong lòng bàn tay, chính là vương chi ấn ký.

Qua sự phân tích của Tiểu Ái, vương chi ấn ký này là cái gì, hắn cũng coi như rõ ràng.

Đây là một... Đạo!

Không sai, chính là một đạo hoàn chỉnh!

Một đạo trống không!

Lý do mà nó trống không, bởi vì đạo này, sẽ bởi vì người nắm giữ khác biệt mà chuyển hóa thành đạo thích hợp với người nắm giữ!

Tỉ như trước đó, Cố Thanh Sơn nắm giữ viên vương chi ấn ký này, cho nên đạo này cũng tràn ngập sắc bén!

Hiện tại, Cố Thanh Sơn chết rồi, đạo này lại khôi phục lại trạng thái trống không.

"Một đạo trống không, hơn nữa còn khác nhau tùy theo từng người, có thể tự do chuyển hóa thành đạo thích hợp với người sử dụng, khó trách cửu vương lại được mọi người tôn sùng."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Nhưng mà, đối với đạo này, hắn cũng không có hứng thú lắm.

Hắn có đạo mà hắn muốn đi, nếu như luyện hóa viên vương chi ấn ký này, ai biết sẽ phát sinh ra chuyện gì.

Với hắn mà nói, ấn ký chính là một gông xiềng.

Nếu luyện hóa, thì có nghĩa là hắn bị đánh dấu với vũ trụ này.

"Tuy không thể luyện hóa, nhưng tạm thời giữ lấy, ngược lại cũng không sao."

Hắn giữ lấy vật này, tương lai có lẽ sẽ có chỗ dùng.

Không nói những cái khác, chỉ với đạo này, hắn liền có thể dùng để bồi dưỡng ra một tâm phúc đắc lực.

Sau khi cất kỹ vương chi ấn ký, tiếp đó, hắn triệu hoán ra Huyễn Tưởng Luân Bàn.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần cấp thưởng Vĩnh Hằng... Vận Mệnh Thần Điện!"

Đùng!

Não Sở Cuồng Nhân nổ tung trong nháy mắt!

Phần thưởng cấp Vĩnh Hằng? !

Vừa rồi hắn không có nghe nhầm chứ? !

Lại là phần thưởng cấp Vĩnh Hằng!

Từ khi hắn đến đây, đây là lần đầu tiên hắn rút được phần thưởng cấp Vĩnh Hằng!

Thậm chí hắn còn hoài nghi rốt cuộc phần thưởng này có tồn tại hay không, nhưng bây giờ, mình lại thình lình rút được một phần thưởng vĩnh hằng! !

Chuyện này, không phải mình đang nằm mơ chứ?

Cho dù Sở Cuồng Nhân có đạo tâm cứng cỏi, nhưng giờ phút này vẫn nhịn không được mà nổi lên một tia gợn sóng.

Trên người hắn chỉ có mấy món phần thưởng cấp Siêu Thần, theo thứ tự là Thời Không Bảo Giám, Thể Chất Chi Thư, Hỗn Độn Thanh Liên, vầng sáng may mắn, Toàn Tri Chi Linh, và thế giới tùy thân.

Mấy món phần thưởng này, tùy tiện lấy một thứ ra đều đủ để khiến vũ trụ rung động!

Mỗi một thứ đều có trợ giúp to lớn đối với hắn, là thứ quan trọng giúp hắn đi đến bước này, mà bây giờ, vậy mà bây giờ lại rút được một phần thưởng cấp Vĩnh Hằng? !

Thứ đồ chơi này, là cái gì đây? !

Sở Cuồng Nhân hít sâu một hơi, mở thùng vật phẩm ra.

"Để ta xem một chút, phần thưởng vĩnh hằng này là cái gì đi."

Trong thùng vật phẩm một ô vuông.

Phần thưởng cấp Vĩnh Hằng, Vận Mệnh Thần Điện thì nằm ở trong đó, tràn ngập từng đợt quang hoa kim sắc, đó là một tòa thần điện có khí thế vô cùng rộng rãi.

Nhìn giới thiệu của Vận Mệnh Thần Điện, trong lòng Sở Cuồng Nhân dần dần giật mình.

"Thì ra là thế."

"Rút ra."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Sở Cuồng Nhân biến mất ngay tại chỗ.

Mà một cái chớp mắt này, toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên, khẽ run lên, mấy đại năng Hỗn Nguyên rải rác khắp nơi dường như cảm ứng được cái gì đó, lộ ra vẻ kinh nghi bất định.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Đại đạo vừa mới có dị động, nhưng lại không có cách nào khóa chặt nơi phát ra dị động..."

Ngay vừa rồi, đại đạo của vũ trụ Thiên Nguyên đã run lên.

Giống như đang sợ hãi cái gì đó.

Chuyện này khiến Hỗn Nguyên Đại Năng cũng cảm nhận được một chút bất an.

Quá kinh khủng.

Những Hỗn Nguyên như bọn họ cũng không thể siêu thoát khỏi vũ trụ đại đạo, vậy mà lại có tồn tại làm cho đại đạo Vũ Trụ cảm thấy e ngại, rốt cuộc đó là cái gì?

Mọi người không biết được.

Mà lúc này.

Ở một chỗ xa xôi, vô định trong không gian, một tòa thần điện không biết đã chìm sâu bao nhiêu năm tháng, đột nhiên chiếu ra một trận quang mang huyền diệu.

Từng đợt đạo âm huyền diệu khuếch tán ra, truyền khắp chư thiên thế giới, hàng tỉ vũ trụ!

Một số đại năng đã sớm siêu thoát khỏi đại đạo của Vũ Trụ, lòng có cảm giác, ánh mắt dường như xuyên qua nguyên một đám màn chắn của vũ trụ, từ các chiều không gian vô tận, nhìn về phía vị trí của đại điện.

Nhưng lập tức, một luồng ý chí rộng rãi khuếch tán ra, một số ánh mắt theo dõi, ào ào tán loạn.

Rất nhiều đại năng rung động tâm thần, vội vàng thu hồi ánh mắt.

Dường như trong đó, bọn họ chỉ nhìn thấy một góc màu vàng óng của cung điện kia, nhưng chỉ một góc này, liền khiến cho bọn họ, liên tục rung động.

"Cung điện kia, tuyệt đối là tồn tại không thể nhìn trộm bên trong chư thiên vũ trụ!"

"Các loại cấm kỵ này, không phải là thứ mà ta có thể phỏng đoán."

Bên trong Vận Mệnh Thần Điện.

Một bóng người bỗng nhiên xuất hiện, chính là Sở Cuồng Nhân.

"Nơi này chính là Vận Mệnh Thần Điện sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn cung điện kim bích huy hoàng, có khắc vô số phù văn cổ lão, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Mỗi một chỗ trong thần điện này, đều lộ ra một luồng huyền diệu không thể nói rõ.

"Hoan nghênh chủ nhân."

Lúc này, một giọng nói thanh thúy dễ nghe vang lên ở trong đại điện.

Đối với giọng nói này, Sở Cuồng Nhân cũng không kinh ngạc.

Trong nháy mắt khi tới chỗ này, trong đầu hắn liền hiện ra rất nhiều giới thiệu có quan hệ với thần điện này.

Biết thứ đối thoại với mình bây giờ, chính là điện linh của thần điện này, là tồn tại chuyên phụ giúp điện chủ của Vận Mệnh Thần Điện.

"Điện linh, bên trong thần điện, có bao nhiêu mệnh khế không được hoàn thành."

"Bẩm chủ nhân, còn có mười vạn tám ngàn mệnh khế còn chưa hoàn thành." Điện linh nói ra.

Cái gọi là mệnh khế, chính là một loại khế ước.

Vận Mệnh Thần Điện, là một tồn tại thần bí rời rạc ở bên ngoài chư thiên vũ trụ, lúc người nhận được sự chiếu cố của thần điện bất mãn với vận mệnh của chính mình, liền có thể đi tới nơi này, lập xuống mệnh khế với điện chủ của Vận Mệnh Thần Điện, lấy tất cả đồ vật của bản thân để trao đổi, đổi lấy sự chiếu cố của vận mệnh.

Nhưng mà, trên thế giới này, vẫn có một ít người tham lam, sau khi lấy được quà tặng của vận mệnh, lại tự nhận là dựa vào bản thân để nghịch thiên cải mệnh, không muốn thực hiện nội dung trong khế ước.

Chuyện này khiến bên trong thần điện, còn có một lượng lớn mệnh khế chưa hoàn thành.

Hiện tại Sở Cuồng Nhân chính là điện chủ của Vận Mệnh Thần Điện, một trong những việc cần phải làm, chính là ban lệnh trừng phạt cho những người vi phạm khế ước, đồng thời thu hồi quà tặng mà vận mệnh ban cho.

Chương 1771: Vô Cực Tử, Vận Mệnh chi chủ, quyền năng vận mệnh

"Ừm, ta đã biết, chuyện hoàn thành mệnh khế, tạm thời không kịp, người được mệnh vận chiếu cố, còn có bao nhiêu?"

"Mệnh bài mà thần điện phát ra, còn sáu trăm sáu mươi sáu tấm vẫn chưa thu về."

Mệnh bài, chính là một loại tín vật mà thần điện phát ra, phàm là người đạt được mệnh bài, đều là người được mệnh vận chiếu cố.

Dưới tình huống bọn họ cảm thấy cực kỳ bất mãn tại đối với vận mệnh của bản thân, sẽ có khả năng phát động mệnh bài, rồi đi tới nơi này.

Nhưng mà, bởi vì Vận Mệnh Thần Điện ở trạng thái vô chủ trong một đoạn thời gian rất dài, cho nên những mệnh bài này luôn ở trạng thái chưa kích hoạt, nhưng hiện tại, Sở Cuồng Nhân tới.

"Bẩm chủ nhân, có một người nắm giữ mệnh bài, đang ở tình huống cực kỳ bất mãn đối với vận mệnh của bản thân, có nên truyền tống hắn đến Vận Mệnh Thần Điện không?"

"Ừm, liền để hắn tới đi."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

"Vâng..."

Ở vũ trụ nào đó, bên trong một đại tinh cổ lão.

Một ông lão mặc áo trắng nhìn Hỗn Độn Lôi Kiếp ẩn chứa thiên uy vô tận trên bầu trời kia, mặt mũi tràn đầy vẻ không cam lòng.

"Thất bại!"

"Vì lần độ kiếp này, ta chuẩn bị nhiều như vậy, chỉ riêng phân thân cùng cảnh giới ta cũng đã chuẩn bị ba cái!"

"Vì cái gì vẫn thất bại, chẳng lẽ trùng kích Hỗn Nguyên, thật sự khó khăn như thế sao? !"

"Ta không cam lòng! ! !"

Lão giả ngửa mặt lên trời thét dài, vô cùng bi phẫn.

Mà trong trời cao, Hỗn Độn Lôi Kiếp doạ người kia, còn đang không ngừng ấp ủ, uy áp kinh khủng khiến lão giả nhịn không được mà toàn thân run rẩy.

Đùng! !

Một đạo lôi đình đủ để đánh nát thương khung từ trên trời giáng xuống!

Luồng uy lực bá đạo, trong nháy mắt liền làm cho đại tinh cổ lão dưới chân lão giả trực tiếp nổ tung!

"Tất cả đều kết thúc rồi..."

Lão giả nhắm mắt chờ chết.

Nhưng ngay lúc này.

Bên hông hắn, một khối lệnh bài kim sắc bay lên không trung, phóng xuất ra một trận quang mang kim sắc.

"Chuyện gì xảy ra?"

Lão giả toát ra vẻ kinh nghi bất định.

Lệnh bài kim sắc này, là trước kia hắn ngẫu nhiên đoạt được, đường vân phía trên đó phức tạp huyền diệu, nhưng lại không biết có tác dụng gì, chẳng qua là cảm thấy thú vị nên mới luôn đeo ở trên người.

Làm sao lại ở thời điểm này, đột nhiên phát ra loại động tĩnh này?

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Chỉ thấy lệnh bài kia tràn ngập kim quang, bao phủ lấy mình.

Tầm mắt đột nhiên biến đổi.

Lão giả lập tức xuất hiện ở bên trong một cung điện màu vàng óng.

"Chuyện này, nơi này là nơi nào?"

Bên trong Vận Mệnh Thần Điện, lão giả nhìn lấy mọi thứ xa lạ ở bốn phía, trong mắt mang theo vẻ mê mang thật sâu.

Tất cả mọi thứ ở nơi này đều làm hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Thứ được tuỳ tiện khắc lên cây trụ kia, lại là phù văn ảo diệu hắn khó có thể lý giải được, không chỉ có như thế, trên vách tường được treo một cây nến, làm hắn cảm thấy tim mình đập thình thịch.

Dường như ánh nến kia, có thể tuỳ tiện đốt mình thành tro bụi.

Trời ạ.

Thần hỏa bực này, lại chỉ là vật chiếu sáng bên trong thần điện này thôi sao?

Điện chủ này, rốt cuộc là ai?

Lão giả nuốt một ngụm nước bọt, nhìn về phía đối diện, chỉ thấy ở chỗ cao của thần điện, có một người được bao phủ ở trong mây mù, đang ngồi ở phía trên một vương tọa kim sắc.

Tuy thấy không rõ khuôn mặt của người kia, nhưng dường như có khí tức bất phàm lộ ra, làm cho tồn tại trùng kích Hỗn Nguyên như lão giả này, có loại cảm giác muốn quỳ bái.

Ông trời ơi!

Chuyện này, đây tuyệt đối là tồn tại vượt qua cả Vũ Trụ đại đạo! !

Đây tuyệt đối là đại lão cấp bậc chư thiên!

Mình đột nhiên xuất hiện ở đây, tuyệt đối là do một đại lão ra tay, nhưng mà, tại sao đối phương muốn cứu mình?

Lão giả cảm thấy vô cùng không hiểu.

Mà phía trên vương tọa, dĩ nhiên chính là Sở Cuồng Nhân.

Lúc hắn nhìn lấy lão giả này, trong đầu hiện ra một số tin tức có quan hệ với người này.

Lão giả tên là Vô Cực Tử, chính là một tồn tại chuẩn bị trùng kích cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng bởi vì thực lực không đủ, đột phá thất bại, thời điểm sắp ngã xuống, bị truyền tống đến nơi này.

"Người được vận mệnh chiếu cố, hoan nghênh đã đến Vận Mệnh Thần Điện."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Giọng nói của hắn vô cùng rộng rãi, mang theo một luồng uy nghiêm chí cao vô thượng.

Được thần điện trợ giúp, giờ phút này, dường như hắn thật sự trở thành chúa tể chí cao phía trên chư thiên!

"Xin ra mắt tiền bối."

Vô Cực Tử không biết Vận Mệnh Thần Điện là cái gì, nhưng giờ phút này, hắn cũng không dám có bất kỳ khinh thường nào, liền vội vàng khom người hành lễ.

"Ngươi có thể gọi ta là... Vận Mệnh chi chủ!"

Vận Mệnh chi chủ!

Bốn chữ này ầm ầm nổ tung ở trong đầu của Vô Cực Tử, trực tiếp khắc sâu vào linh hồn của hắn, khiến toàn thân của hắn nhịn không được mà chấn động!

Vận Mệnh chi chủ, đây chính là xưng hào của vị tiền bối này sao?

Vận mệnh chủ nhân...

Hít...

Dám xưng hô với mình như thế, quả nhiên là đại lão cấp bậc chư thiên.

"Vãn bối Vô Cực Tử, bái kiến Vận Mệnh chi chủ, xin hỏi tại sao vãn bối lại xuất hiện ở nơi này?"

"Trong tay ngươi có mệnh bài mà vận mệnh phát ra, chính là người lọt mắt xanh của vận mệnh, cho nên, ngươi có một cơ hội giao dịch với vận mệnh, nói ra thứ ngươi muốn đi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Mệnh bài..."

Vô Cực Tử biết, thứ đối phương nói tới, hẳn là lệnh bài kim sắc mà mình ngẫu nhiên lấy được, không nghĩ tới, vậy mà vật này có lai lịch lớn đến vậy.

Giao dịch với vận mệnh sao?

Trong lòng Vô Cực Tử ẩn ẩn có loại cảm giác, đây có lẽ là một lần đại cơ duyên của mình!

"Ta muốn trở thành người siêu thoát!"

Vô Cực Tử nói ra.

Siêu thoát, đây là chuyện mà mỗi một người, hệ thống bên trong Vũ Trụ đại đạo đều muốn làm được.

Chỉ cần siêu thoát, không bị Vũ Trụ đại đạo quản chế, mới thật sự là tự do tự tại!

"Vận mệnh, là công bằng, khi ngươi muốn lấy thứ gì đó từ vận mệnh, mời chuẩn bị cho tốt vật trao đổi trước."

"Trở thành người siêu thoát, nguyện vọng không tệ, đáng tiếc, ta không nhìn ra ở trên người của ngươi có thể có vật đáng giá để trao đổi với nguyện vọng ấy."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Chuyện này..."

Vô Cực Tử hơi đỏ mặt, quả thật cảm thấy yêu cầu này của mình có chút quá mức.

May mắn là Vận Mệnh chi chủ không hề tức giận.

"Vậy thì, ta muốn đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên!" Vô Cực Tử suy nghĩ rồi nói ra.

"Vậy thì, vật trao đổi của ngươi là gì?"

Vô Cực Tử suy nghĩ, lấy ra một bản bí tịch: "Đây là một loại bí tịch luyện chế hóa thân, là ta dùng cả đời để nghiên cứu ra, mời Vận Mệnh chi chủ vui vẻ nhận lấy."

Sở Cuồng Nhân hơi hơi đưa tay, quyển bí tịch kia tự động bay đến trong tay hắn.

Khá lắm.

Bí tịch này không tệ, vừa lúc, hắn cũng thiếu một bộ phân thân, vật này tới thật là kịp thời.

"Chỉ chút vật thế này, vẫn không đủ chèo chống nổi nguyện vọng của ngươi."

"Chuyện này..."

Vô Cực Tử có chút khó nói nên lời: "Vào thời điểm độ kiếp, vật dùng để trữ Tiên Khí của ta đã bị phá nát, trên người cũng chỉ còn lại quyển bí tịch này."

"Làm nô trong mười năm!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Yêu cầu này vừa ra, sắc mặt Vô Cực Tử đột nhiên thay đổi.

Hắn đường đường là một Hợp Đạo, cao cao tại thượng, sao lại làm nô tài cho người khác? !

Nhưng nếu không đồng ý...

Sau khi trở về, chỉ sợ vẫn phải đối mặt với Hỗn Độn Lôi Kiếp, đến lúc đó, vẫn sẽ thân tử đạo tiêu như cũ!

Một là trở thành Hỗn Nguyên, làm nô trong mười năm.

Một là thân tử đạo tiêu...

Phải chọn như thế nào, trong lòng Vô Cực Tử đã có quyết định.

"Từ nay về sau, Vô Cực Tử nguyện ý nghe theo phân phó của Vận Mệnh chi chủ."

"Rất tốt."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng nâng tay, bên trong thần điện, một đạo quang mang kim sắc lưu chuyển, ngưng tụ ra một quyển da cừu.

Đây là mệnh khế!

"Vậy thì hãy lập xuống khế ước với vận mệnh đi!"

Vô Cực Tử nhìn thoáng qua nội dung của khế ước, lập tức viết tên của mình lên phía trên.

Ngay sau đó, quyển da cừu biến mất trên không trung.

Quang mang kim sắc phun trào, trong đó ẩn chứa sức mạnh làm cho người ta khó nói lên lời.

Những quang mang này bao phủ cơ thể t của ại Vô Cực Tử, trong chốc lát, trọng thương trên người đối phương bởi vì gặp phải Hỗn Độn Lôi Kiếp đã khôi phục lại, mà khí tức còn kinh khủng hơn trước!

"Đây là quyền năng của vận mệnh chi chủ sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn tình cảnh này, âm thầm kinh thán.

Quyền năng vận mệnh, đây là một loại sức mạnh mà Vận Mệnh Thần Điện chi chủ nắm giữ, chỉ có thể sử dụng ở bên trong thần điện.

Luồng sức mạnh này, có thể sửa đổi mệnh số, khí vận của một người, vô cùng huyền diệu.

Chương 1772: Vô Cực Tử đột phá Hỗn Nguyên, luyện chế hóa thân

"Thủ đoạn thật là khó tin! !"

Vô Cực Tử cảm thấy sức mạnh trong cơ thể đã khôi phục hoàn toàn, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ không thể tin được.

Phải biết, thân thể hắn bị lôi kiếp đánh trọng thương, cho dù không chết, nhưng cũng chỉ có thể kéo dài hơi tàn.

Nhưng ở bên trong thần điện này, không lâu lắm, đúng là trực tiếp khôi phục đỉnh phong, không chỉ có như thế, còn cường đại hớn so với trước kia!

"Nhưng mà, tuy luồng sức mạnh này cường đại, nhưng lại không đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên."

Vô Cực Tử có chút kinh nghi bất định nhìn Sở Cuồng Nhân.

Chẳng lẽ, vị Vận Mệnh chi chủ thần bí này không cách nào trực tiếp giúp hắn tăng lên tới cảnh giới Hỗn Nguyên sao?

"Muốn thành tựu Hỗn Nguyên, ngươi hãy về vũ trụ của ngươi độ kiếp, ngươi yên tâm, vận mệnh đã sớm sắp xếp xong xuôi mọi chuyện!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lời nói của hắn vừa dứt, Vô Cực Tử liền biến mất ở bên trong thần điện.

Nơi nào đó trong vũ trụ.

Vô Cực Tử xuất hiện ở phía trên một đại tinh cổ lão.

Mà dường như Vũ Trụ đại đạo cũng cảm nhận được sự xuất hiện của hắn, dao động lôi kiếp kinh khủng hình thành, khóa chặt hắn!

Nhìn lôi kiếp trên đỉnh đầu, Vô Cực Tử không khỏi nuốt xuống một chút ngụm nước bọt: "Vận Mệnh chi chủ phù hộ."

Đùng! !

Lôi kiếp giáng xuống, ầm ầm rơi về phía hắn!

Sức mạnh cường đại, làm hành tinh dọc theo đường đi ào ào sụp đổ!

Vô Cực Tử gầm nhẹ một tiếng, thúc giục sức mạnh đến cực hạn, vận hóa song chưởng, vận chuyển tiên nguyên trong cơ thể, đánh về phía lôi kiếp!

Hai luồng sức mạnh ầm ầm va chạm, Vô Cực Tử nhanh chóng lùi lại.

Mà Hỗn Độn Lôi Kiếp, vẫn không buông tha hắn như cũ, lôi đình cường đại một đạo tiếp lấy một đạo.

Rất nhanh, lôi kiếp đã qua hơn phân nửa.

Lúc này, toàn thân Vô Cực Tử đã cháy đen, sức mạnh hao tổn hơn phân nửa.

Chẳng lẽ Vận Mệnh chi chủ gạt ta?

Vô Cực Tử không nhịn được mà nghĩ đến chuyện này, trong lòng ẩn ẩn có chút tuyệt vọng.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo.

Chẳng biết vì duyên cớ gì, lôi kiếp doạ người kia đúng là vì đó mà ngừng lại, lôi đình chi uy bị suy yếu hơn phân nửa!

Khí thế của đại đạo ở toàn bộ vũ trụ, trở nên hỗn loạn!

Tình cảnh này, khiến hai mắt Vô Cực Tử tỏa sáng.

Rất nhanh.

Hắn vượt qua lôi kiếp còn lại, tiên nguyên trong cơ thể tăng trưởng với một loại tốc độ cực kỳ khủng khiếp, cuối cùng đột phá cửa ải kia, thành công nắm giữ sức mạnh Hỗn Nguyên!

"Thành công!"

"Rốt cục ta đã đột phá thành công!"

Lúc này, rốt cục cũng hoàn thành tâm nguyện của vô số năm qua, trong lòng Vô Cực Tử đang cực kỳ hưng phấn.

Hỗn Nguyên thành, Vũ Trụ đại đạo chấn động.

Hợp Đạo, Hỗn Nguyên trong vũ trụ này đều có cảm ứng.

"Vô Cực Tử thành công đột phá Hỗn Nguyên!"

"Thật sự rất may mắn, vốn cho là hắn sẽ thất bại, nhưng không nghĩ tới tại thời khắc sống còn, khí thế đại đạo lại xuất hiện hỗn loạn, dẫn đến sức mạnh lôi kiếp nhanh chóng suy yếu."

"Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Sao Vũ Trụ đại đạo lại xuất hiện loại biến cố này?"

"Không biết, có lẽ là là một vị cao thủ nào đó đứng trong tối xuất thủ."

"Không có khả năng, ngay cả Hỗn Nguyên cũng không thể can thiệp vào việc độ kiếp, chẳng lẽ lại là... Hít! Không phải là tồn tại siêu thoát xuất thủ chứ? !"

"Không phải là không được."

"Tồn tại như thế, làm sao lại nhúng tay vào chuyện của Vô Cực Tử?"

Trong vũ trụ có rất nhiều tu sĩ vô cùng không hiểu.

Mà khi Vô Cực Tử đắm chìm trong vui sướng, trong đầu hồi tưởng lại lời nói trước đó của Sở Cuồng Nhân... Vận mệnh đã sớm sắp xếp xong xuôi mọi thứ.

Hắn biết, chắc chắn là Vận Mệnh chi chủ xuất thủ.

Không nghĩ tới, vậy mà đối phương có thể tuỳ tiện can thiệp vào sự vận hành của Vũ Trụ đại đạo, để hắn yên ổn độ kiếp!

Sức mạnh to lớn như vậy, thực sự thật không thể tin nổi.

"Có lẽ, làm việc dưới tay một tồn tại như vậy, cũng có thể xem là một cọc cơ duyên!"

Vô Cực Tử đối với chuyện mình làm nô, cũng không có kháng cự như vậy.

Một bên khác.

Ở bên trong Vận Mệnh Thần Điện, Sở Cuồng Nhân liên tục nhìn mệnh khế trong tay, trên mặt lộ ra vẻ đăm chiêu.

"Đại năng Hỗn Nguyên, Lôi Đình đạo nhân của vũ trụ Phong Vương vì đột phá Hỗn Nguyên, mượn mười năm thọ nguyên của Vận Mệnh Thần Điện, hứa hẹn trả lại một món Chí Bảo Hỗn Độn cho thần điện!"

"Tu sĩ Hợp Đạo, Vân Nguyệt của vũ trụ Thiên Tâm, vì cứu người yêu, hứa hẹn dâng lên linh hồn của bản thân!"

"Còn có đại đạo chi tử của vũ trụ Không Hoàng, vì thoát khỏi sự trói buộc của đại đạo, hứa hẹn hai tay dâng lên cả một vũ trụ,..."

"Chậc, những người này, đều là người còn chưa thực hiện khế ước, vận mệnh biếu tặng, cũng không phải dễ lấy như vậy."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh.

Nhưng mà, những người này ở khắp các vũ trụ, hơn nữa, thực lực không hề tầm thường, hắn cũng không nóng nảy đi tìm bọn họ, sau này sẽ có nhiều thời gian từ từ chơi.

"Ha... Tờ khế ước này, có chút thú vị."

Đột nhiên, Sở Cuồng Nhân thấy được một tờ khế ước, trong mắt nhanh chóng sáng lên: "Đại Năng Đế Phi Thiên của Đế Vương nhất tộc ở vũ trụ Thiên Nguyên, vì chiến thắng Thần Vương của Bá Vương nhất tộc, mượn một món nửa bước Hỗn Nguyên chí bảo của Vận Mệnh Thần Điện, cũng hứa hẹn sau khi chuyện này thành công, cam nguyện dâng ra linh hồn, để Vận Mệnh chi chủ sai sử."

Hắn nhìn khế ước này, trên mặt lộ ra vẻ đăm chiêu.

Thú vị đến cùng cực.

Không nghĩ tới, vũ trụ Thiên Nguyên cũng có người từng làm giao dịch với Vận Mệnh Thần Điện.

Có lẽ, đây là một thứ có thể sử dụng cũng khó nói.

Sở Cuồng Nhân cất kỹ khế ước này.

Một cái chớp mắt tiếp theo, tâm niệm của hắn chuyển động, biến mất ngay tại chỗ.

Vào thời điểm hắn xuất hiện lại, thì đã về tới vũ trụ Thiên Nguyên, Kiếm Linh nhất tộc.

Vận Mệnh Thần Điện du lịch ở bên ngoài chư thiên vũ trụ, hắn không có khả năng mang theo trong người, có điều hắn có thể tiến đến đây bất cứ lúc nào, có chuyện gì, điện linh của thần điện cũng sẽ thông báo cho hắn.

"Hiện tại, liền xem quyển bí tịch này trước đã."

Sở Cuồng Nhân lấy ra bí tịch mà Vô Cực Tử đưa cho, đây là một bản pháp môn tu hành luyện chế hóa thân.

Pháp môn tu hành này, vô cùng huyền diệu, còn xuất sắc hơn so với Luyện Mộc Khôi Lỗi Thuật của hắn.

Ngộ tính của hắn siêu tuyệt, rất nhanh đã hoàn toàn lĩnh hội xong pháp môn tu hành này.

"Luyện chế một món chí bảo thành hóa thân sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Pháp môn tu hành này, tên là Luyện Bảo Thuật!

Có thể luyện chế một số Chí Bảo Tiên Thiên thành hóa thân của mình, đẳng cấp chí bảo càng cao, sức mạnh và tiềm lực của phân thân cũng sẽ càng cao!

Ngược lại, trên người Sở Cuồng Nhân có không ít bảo vật có thể dùng để luyện chế.

Nhưng, phải dùng thứ nào đây?

Chí bảo trên người hắn có hơi nhiều.

Phục Hi Cầm, Xích Huyết Kiếm Xích Huyết khải, Sinh Tử Bạc, Vô Đạo, Hỗn Độn Thanh Liên, Thời Không Bảo Giám...

Trong đó có một đống lớn.

Bản thân đếm cũng đếm không hết.

"Muốn vượt qua tầng ngăn cách giữa hai vũ trụ, thực lực của phân thân này nhất định phải càng mạnh càng tốt!"

"Hớn nữa, nếu như có thể trở lại vũ trụ Bàn Cổ, cũng cần có đủ thực lực để ứng phó tất cả khó khăn, vậy thì, bảo vật có thể luyện chế, cũng chỉ có một món..."

Sở Cuồng Nhân không có suy tư quá lâu, rất nhanh liền xác định bảo vật mình phải dùng để luyện chế phân thân!

Hỗn Độn Thanh Liên! !

Hắn, muốn luyện chế một món Chí Bảo Hỗn Độn thành hóa thân của mình!

Thứ nhất, vật này không thể tùy tiện bại lộ ở vũ trụ Thiên Nguyên, thứ hai, bảo vật này đủ cường đại.

"Luyện chế một món Chí Bảo Hỗn Độn thành phân thân, ha, cho dù là Vô Cực Tử cũng chưa từng làm, không, thậm chí ngay cả muốn cũng chưa từng nghĩ tới!"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Chí Bảo Hỗn Độn, loại vật này, mặc kệ là ở vũ trụ nào cũng vô cùng hiếm có.

Có vũ trụ thậm chí cũng không có.

Muốn làm thì làm.

Sở Cuồng Nhân cũng không nóng nảy về Thiên Nguyên Thần Điện, ở bên trong Kiếm Linh nhất tộc, bắt đầu luyện hóa Hỗn Độn Thanh Liên, luyện chế thành hóa thân của mình.

Đây là một quá trình khá dài.

Trong nháy mắt, thời gian hai năm trôi qua.

Một bên khác, cục thế của Thiên Nguyên Thần Điện cũng có biến hóa.

Chương 1773: Hàng ngũ trong thần điện, Xích Long Ảnh ước chiến Long Thủy Tinh

Khoảng cách Sở Cuồng Nhân rời khỏi Thiên Nguyên Thần Điện đã hơn hai năm.

Hai năm này, thần điện đã phân phát không ít tư nguyên, dưỡng nhóm thiên kiêu yêu nghiệt ở chỗ này đến trắng trẻo mập mập.

Hai năm ngắn ngủi, đã có mấy cái yêu nghiệt đột phá đến cảnh giới Đại La đại viên mãn.

Không chỉ có như thế, Thiên Nguyên Thần Điện còn làm ra một hàng ngũ thần điện, có tổng cộng mười người, có thể trở thành hàng ngũ, đều là yêu nghiệt cấm kỵ không cách nào nói rõ!

Tỉ như Đế Thiên Thu!

Hắn chính là cấm kỵ đứng hàng ngũ thứ tám.

Bên trong sơn phong màu vàng óng.

Đế Thiên Thu đang tu hành, giờ phút này, tu vi của hắn đã đạt đến cấp độ Đại La đại viên mãn.

"Hàng ngũ số tám..."

Trong tay Đế Thiên Thu vuốt vuốt một khối lệnh bài màu vàng óng, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

Với Đế Vương thể đại thành, thiên tư cộng thêm kinh nghiệm tu hành Thần Vương vô thượng trước đó của hắn, vậy mà chỉ là hàng ngũ thứ tám, khó có thể tưởng tượng, mấy hàng ngũ ở trên hắn là cấm kỵ đến bực nào?

"Thời đại này, còn ầm ầm sóng dậy hơn so với tưởng tượng của ta."

Đế Thiên Thu nỉ non nói.

Hắn đưa tay cất kỹ lệnh bài hàng ngũ: "Cũng không biết, bên phía thần điện, đã tìm được mấy cửu vương rồi? Mặt khác, rốt cuộc gia hỏa Thiên Kiếm này đã đi nơi nào, vậy mà mấy năm lại không thấy tăm hơi?"

Đây cũng là một chuyện hắn cực kỳ quan tâm.

Phải biết, Thiên Kiếm bị hắn coi là đại địch suốt đời, không biết đã ăn bao nhiêu thua thiệt ở dưới tay hắn.

Hiện tại, vất vả lắm mình mới đột phá đến đại viên mãn, có cơ hội tìm đối phương báo thù, đối phương lại không thấy tăm hơi, điều này làm hắn có chút khó chịu.

"Thiên Kiếm a Thiên Kiếm, hi vọng ngươi nhanh chóng trở về..."

Đế Thiên Thu âm thầm nghĩ tới.

Trừ hắn ra.

Cũng không ít người nhớ nhung Sở Cuồng Nhân ở trong lòng.

Mấy người có giao hảo với hắn như Lạc Tuyết, Long Thủy Tinh, Lăng Phi tất nhiên là không cần nhiều lời.

Ô Thiên Minh, Xích Long Ảnh và kẻ địch cũng nhớ mãi không quên đối với Sở Cuồng Nhân.

Trên một ngọn núi nào đó.

Ô Thiên Minh đang tu hành, chỉ thấy ở quanh người hắn, có từng viên từng viên phù văn quỷ quyệt vờn quanh, mỗi một loại phù văn, đều đại biểu cho một loại nguyền rủa chi pháp đặc biệt của Minh Vương nhất tộc!

"Chú độc, chú giết, chú linh, chú oán, chú mệnh, chú trời!"

"Ta đã tu hành hoàn tất toàn bộ lục trọng chú ấn của Minh Vương nhất tộc ta, cho dù là hàng ngũ cấm kỵ trong thần điện trúng phải nguyền rủa chi pháp này của ta, cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ! !"

"Có pháp môn này, Thiên Kiếm, ta sẽ đòi lại tất cả khuất nhục từ ngươi!"

Giọng điệu của Ô Thiên Minh băng lãnh nói.

Những phù văn có khí tức quỷ quyệt tràn ngập bốn phía kia cũng bị hắn thu hồi về trong cơ thể.

Đùng! !

Lúc này, nơi nào đó trong thần điện, có người đang chiến đấu.

Giương mắt nhìn lên, chỉ thấy dưới đạo tắc tinh không, hai bóng người đang điên cuồng quấn lấy nhau, long khí cường đại ầm ầm chạm vào nhau, bộc phát ra hỏa quang kinh khủng.

"Là Xích Long Ảnh hàng ngũ thứ mười, còn có Long Thủy Tinh!"

"Bọn họ lại đánh nhau..."

Ô Thiên Minh nhìn thoáng qua, sau đó cũng không tiếp tục để ý.

Trong hai năm qua, Xích Long Ảnh trổi dậy vô cùng nhanh, vốn dĩ, xếp hạng ở mười vị trí đầu phía trên Thiên Thần Bảng liền cũng không có hắn, hiện tại lại trực tiếp đứng vào hàng ngũ của thần điện!

Kỳ ngộ ở trong đó, người bên ngoài cũng không rõ ràng.

Mà ngoại trừ Xích Long Ảnh, tiến bộ của Long Thủy Tinh cũng cực lớn, trên người nàng có huyết mạch của Thất Thải Thiên Long, tiềm lực còn to lớn hơn so với Xích Long Ảnh.

Chỉ là chẳng biết tại sao, mười vị trí trong hàng ngũ này lại cho Xích Long Ảnh, chứ không hề cho nàng.

Hai người này giao thủ, thanh thế to lớn, vô cùng kinh khủng!

Toàn bộ đạo tắc tinh không dường như đều đang rung chuyển.

"Long Vương trảo! !"

"Long Vương trảo! !"

Hai đại yêu nghiệt, vận dụng cùng một loại thần thông.

Hai long trảo che lấp trời đất từ trong hư không dò ra, chộp về phía đối phương.

Nhưng mà một long trảo thì phía trên hiện đầy huyết sắc, quỷ quyệt âm u.

Mà một long trảo khác, lại có bảy màu lộng lẫy, lộng lẫy chói mắt.

Đùng! !

Hai cự trảo ầm ầm va chạm, uy năng kinh khủng bao phủ, Long Thủy Tinh lùi lại mấy bước, nhìn Xích Long Ảnh, lông mày nhịn không được mà cau lại.

"Xem ra, ngươi lại hấp thu không ít huyết mạch của đồng tộc."

Long Thủy Tinh từ tốn nói.

Người khác không biết, chẳng lẽ nàng còn không rõ ràng hay sao?

Trên người Xích Long Ảnh có Phệ Huyết Ma Long Quyết, công pháp này có thể hấp thu huyết mạch của Long tộc khác, rồi biến nó thành sức mạnh để bản thân sử dụng, vô cùng tà ác!

Lúc trước, bản thân đã bị đối phương dùng chiêu này ám toán, mất đi một thân huyết mạch của Thủy Tinh Long.

Mà hiện tại, đối phương tiến bộ nhanh chóng như vậy, tám chín phần mười cũng không thoát khỏi liên quan với pháp môn cổ quái này!

"Ha, chuyện này không có quan hệ với phản đồ của Long tộc như ngươi."

Xích Long Ảnh xùy cười một tiếng nói.

Hắn nhìn Long Thủy Tinh, trong mắt mang theo băng lãnh, tham lam.

Đối phương từng là long nữ Long tộc, có uy vọng cực cao ở Long tộc, hơn nữa, hiện tại lại có huyết mạch của Thất Thải Thiên Long, nếu trở lại Long tộc, sẽ tạo thành trùng kích vô cùng lớn đối địa vị của hắn.

Mà huyết mạch Thất Thải Thiên Long của đối phương, còn là thứ mình nhất định phải có được.

"Long Thủy Tinh, ngươi biết những ngày gần đây, Thủy Linh Long rất nhớ ngươi không."

Xích Long Ảnh bỗng nhiên cười nhạt nói.

Nghe được lời này của hắn, sắc mặt Long Thủy Tinh đột nhiên thay đổi: "Xích Long Ảnh, ngươi có ý tứ gì!"

"Huyết mạch của Thuỷ Tinh Long... Cũng không tệ lắm."

Xích Long Ảnh liếm môi một cái nói ra.

"Xích Long Ảnh, đồ hỗn trướng nhà ngươi! ! Nàng là muội muội của ngươi đó! !"

Khuôn mặt Long Thủy Tinh chứa đầy sát ý, lúc này nổi giận, trong đôi mắt đẹp ẩn chứa lửa giận cháy hừng hực, giống như hai ngọn núi lửa có thể phun trào bất kỳ lúc nào.

Thủy Linh Long.

Long Thủy Tinh, muội muội của Xích Long Ảnh.

Tuổi tác cũng chỉ 800, cân nhắc đến bình quân tuổi tác của Long tộc, 800 tuổi tương đương với tiểu hài tử vừa ra đời của phàm nhân.

"Không phải ngươi cũng là muội muội của ta sao."

Xích Long Ảnh cười ha ha một tiếng, lập tức nói: "Ngươi yên tâm đi, ta không hút khô nàng, chỉ luyện hóa một phần huyết mạch của nàng mà thôi."

Sắc mặt Long Thủy Tinh cũng không có chuyển biến tốt đẹp.

Nàng đã không còn ôm bất kỳ hy vọng gì đối với con rồng cặn bã Xích Long Ảnh này.

Vì đạt được mục đích, có thể hạ sát thủ với cả huyết mạch của người thân mình, Thủy Linh Long... Nàng vẫn còn con nít đó!

"Xích Long Ảnh, nếu ngươi lại dám xuất thủ với Thủy Linh Long, ta tuyệt đối sẽ khiến cho ngươi muốn sống không thể, muốn chết không xong! !"

Giọng điệu của Long Thủy Tinh lạnh như băng nói.

"Ha, ta có thể cho ngươi một cơ hội để chấm dứt, sau ba tháng, đến quyết đấu một trận sinh tử với ta, ngươi thắng, giết ta, Thủy Linh Long tất nhiên sẽ bình an vô sự, nếu ngươi bại, không chỉ có toàn bộ huyết mạch Thất Thải Thiên Long của ngươi phải trở thành của ta, Thủy Linh Long, cũng phải chết!" Xích Long Ảnh nói ra.

Ánh mắt Long Thủy Tinh lóe lên.

Những ngày này, tuy nàng và Xích Long Ảnh trải qua không ít lần xung đột, nhưng phần lớn đều là tiểu đánh tiểu nháo, vẫn chưa đến mức quyết chiến sinh tử.

Nhưng bây giờ xem ra, cũng nên là thời điểm chấm dứt tất cả.

Nàng rất rõ ràng, Xích Long Ảnh dám nói ra chuyện quyết đấu sinh tử với mình, tất nhiên là có nơi dựa dẫm.

Nhưng, việc quan hệ tới tánh mạng của Thủy Linh Long, nàng rất khó thờ ơ.

Nghĩ đến đây, Xích Long Ảnh cũng bởi vì nhìn vào một điểm này, mới dùng Thủy Linh Long đến uy hiếp mình, con rồng cặn bã này...

"Khiêu chiến của người, ta đáp ứng!"

Long Thủy Tinh lạnh nhạt nói.

Xích Long Ảnh có át chủ bài, chẳng lẽ mình không có sao?

"Tốt, ba tháng sau, gặp ở Thiên Chiến phong!"

Xích Long Ảnh nói xong, quay người rời đi.

Mà song long chi chiến, cũng lấy tốc độ cực nhanh, truyền khắp toàn bộ Thiên Nguyên Thần Điện.

Vô số người đều đang mong mỏi và trông mong.

"Khá lắm, hàng ngũ thứ mười Xích Long Ảnh muốn quyết đấu sinh tử với Long Thủy Tinh, một trận chiến này là song long tranh bá, cũng là đại quyết chiến sau khi huynh muội trở mặt thành thù!"

"Thú vị."

"Thực lực của Long Thủy Tinh tuyệt đối có tư cách đứng vào hàng ngũ, nhưng mà, nàng lại cam tâm nhận Sở Cuồng Nhân làm chủ, cũng là bởi vì lý do ấy nên mới không được liệt vào hàng ngũ, nhưng không thể phủ nhận chiến lực của nàng, một trận chiến này, sẽ vô cùng đáng xem."

Chương 1774: Sắp công thành, Thiên

Chiến phong, song long chiến

Bên trong Kiếm Linh nhất tộc.

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở hai mắt ra, hắn im hơi lặng tiếng hai năm, trong cơ thể có một đạo hoa quang màu xanh lưu chuyển ra.

Quang mang này, chính là một nụ hoa.

Đây là một nụ hoa Thanh Liên, phía trên nụ hoa có vô số phù văn huyền diệu vờn quanh, hỗn độn khí lưu lưu chuyển, loáng thoáng có thể thấy được ở nụ hoa bên trong kia dường như có một bóng người.

"Sắp thành công rồi."

Sở Cuồng Nhân nhìn lấy nụ hoa, nỉ non nói.

Trong hai năm qua, hắn vẫn luôn luyện chế Hỗn Độn Thanh Liên, luyện thành hóa thân của mình, bây giờ đã gần đạt đến thành công.

Còn lại, chỉ cần phải chờ đợi một khoảng thời gian nữa.

Chờ sau khi Hỗn Độn Thanh Liên hấp thu đầy đủ tiên nguyên, sẽ lập tức đại công cáo thành.

"Hóa thân này lấy Hỗn Độn Thanh Liên làm cơ sở, dung hợp cốt huyết của ta, một bộ nhân hồn, nói là một ta khác cũng không quá đáng, để hắn đến thăm dò thông đạo hai giới, không có gì thích hợp bằng."

Sở Cuồng Nhân tập trung không ít tâm huyết ở phía trên hóa thân này.

Ngoài Hỗn Độn Thanh Liên ra, hắn cũng dung hợp pháp môn mà Luyện Mộc Khôi Lỗi Thuật ghi lại, lấy tâm huyết làm thức ăn, dung hợp đầy đủ sức mạnh của mình ở trong đó.

Nhìn Hỗn Độn Thanh Liên, hắn hài lòng cười một tiếng, lập tức thu hồi vào trong cơ thể.

Sau đó, hắn cũng không tiếp tục ở lại Kiếm Linh nhất tộc, trực tiếp rời đi.

"Mấy năm trôi qua, cũng không biết những tên ở Thiên Nguyên Thần Điện kia có nhớ ta hay không đây?"

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm nỉ non nói.

……

Thiên Nguyên Thần Điện.

Thiên Chiến phong.

Đây là một ngọn núi chuyên cung cấp nơi tỷ thí cho thiên kiêu yêu nghiệt.

Mà giờ khắc này.

Rất nhiều yêu nghiệt tập trung ở nơi đây, đang mong mỏi và trông mong.

Hôm nay, chính là ngày ước định của song long chi chiến, gần như toàn bộ yêu nghiệt của Thiên Nguyên Thần Điện đều đến quan sát trận chiến.

Không chỉ có bọn họ, ngay cả một số Thần Vương cũng chú ý trận chiến này trong bóng tối.

Trên bầu trời.

Đột nhiên có tuyết lông ngỗng rơi xuống, mà ở trong tuyết, một nữ tử mặc trên người một bộ bạch y, eo đeo một thanh cổ kiếm từ từ đi vào.

Dung mạo tuyệt sắc, khí chất thanh lãnh.

Giữa lông mày, có một loại cảm giác vạn vật xa cách đối với thiên địa, như Tuyết tiên tử độc lập với trần thế.

"Là Lạc Tuyết tới."

"Nàng cũng tới nơi này quan sát trận chiến."

Nhìn người tới, trong mắt không ít yêu nghiệt lộ ra vẻ hâm mộ.

Lạc Tuyết, có không ít người hâm mộ ở bên trong Thiên Nguyên Thần Điện, ngoại trừ tướng mạo, khí chất ra, thứ quan trọng nhất là thực lực của nàng.

Tuy nàng không nằm trong hàng ngũ, nhưng thực lực mạnh mẽ, cũng là một trong mấy người cường đại nhất phía dưới hàng ngũ, trên kiếm đạo, hiếm có người đồng lứa có thể địch nổi với nàng.

Đột nhiên, giữa thiên địa có một trận gió lốc bao phủ ra.

Trong gió, một nữ tử mặc trên người váy dài thanh sắc hoa lệ từ từ đi vào, trên người có tiên huy quanh quẩn, khí tức cũng không kém hơn bao nhiêu so với Lạc Tuyết.

"Nữ vương Phong Bạo, Phong Khinh Ngọc!"

"Khá lắm, lại là một cấm kỵ, người này so với Lạc Tuyết, sợ là còn phải cường đại hơn một chút."

Ngoại trừ Lạc Tuyết, Phong Khinh Ngọc ra, còn lại một số yêu nghiệt cái thế thậm chí cấm kỵ lục tục xuất hiện.

Tỉ như Ô Thiên Minh, Hướng Thiên Thương, vân vân.

Đùng! !

Lúc này, bầu trời bị nhuộm thành một mảnh màu vàng rực, một luồng uy áp rộng rãi từ nơi xa lan tràn tới.

Một số yêu nghiệt có tu vi còn không đạt tới Đại La chỉ cảm thấy hai đầu gối mềm nhũn, suýt chút nữa đã té quỵ dưới đất, nhìn chân trời phía xa, ánh mắt kinh hãi.

"Uy áp này, hắn tới."

"Toàn bộ Thiên Nguyên Thần Điện, có loại uy áp như đế vương giáng xuống này, trừ hắn ra cũng không có người nào."

Bên trong tường vân kim sắc, một thanh niên tuấn lãng mặc trường bào kim sắc đạp không mà đến.

Đế hoàng chi khí vờn quanh người, tiên huy tươi sáng.

Mày kiếm mắt sáng, hai đầu lông mày, còn mang theo một luồng khinh thường thương sinh chi ý, tư thái giống như đế vương cao cao tại thượng bên trong tiên nhân!

Người tới chính là Đế Thiên Thu.

"Song long chi chiến, cũng rất thú vị."

Đế Thiên Thu nhìn thoáng qua Thiên Chiến phong, từ tốn nói.

Sau đó không lâu.

Chỉ thấy phía trên Thiên Chiến phong, một luồng sát khí doạ người lan tràn đến, đúng là ngưng tụ thành huyết vân vô biên!

Mà ở bên trong huyết vân kia, có một long ảnh đỏ thẫm như ẩn như hiện.

Chính là Xích Long Ảnh!

"Gầm! !"

Một tiếng rồng gầm quanh quẩn thiên địa.

Thân rồng khổng lồ kia của Xích Long Ảnh bắt đầu co lại, hóa thành hình người, khí tức vô cùng doạ người, lan tràn ra!

Mọi người ào ào nhìn lại, ở quanh người hắn, có một long ảnh huyết sắc đang lượn lờ, phát ra từng tiếng thê lương bi thảm, đó là rồng oán khí! !

"Khí tức thật là cường đại, không nghĩ tới, chỉ trong thời gian mấy năm ngắn ngủi, Xích Long Ảnh đã phát triển đến loại tình trạng này."

"Đúng vậy, trước đó, cả mười vị trí đầu trên bảng Thiên Thần hắn cũng lên không được, hiện tại.lạu trực tiếp trở thành hàng ngũ của thần điện."

"Quả thật là khiến người ta bất ngờ."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà Xích Long Ảnh đứng ở trên ngọn núi, ánh mắt đảo qua đám người ở bốn phía.

Khi đối mặt với Ô Thiên Minh, trong mắt hai người đều bộc lộ một tia dị sắc, khẽ gật đầu, giống như là đang chào hỏi.

Tình cảnh này, rơi vào trong mắt một số người có tâm.

"Há, Xích Long Ảnh và Ô Thiên Minh này rất quen thuộc sao?"

"Ngày bình thường, hai người này cũng không có lui tới gì, nhưng xem ra, dường như có bí mật gặp nhau."

Gầm! !

Giờ phút này, một tiếng rồng gồm bá đạo vang lên.

Chỉ thấy một trận quang mang màu sắc rực rỡ phun trào, một con rồng lưu ly bảy sắc bay trên không trung mà đến, hai cánh vỗ vỗ, chỗ nó đến, gió lốc bao phủ!

Nhìn theo quang mang, thân rồng to lớn tán đi, một bóng người cao quý từ từ đáp xuống từ trên không trung.

Một luồng long tức khác hoàn toàn với Xích Long Ảnh tràn ngập ra.

Long Thủy Tinh, đã đến!

Khi Long Thủy Tinh đáp xuống, trận nhân vật chính của song long chi chiến này đã tề tụ đầy đủ.

Mọi người mong mỏi và trông mong, vô cùng chờ mong.

"Rốt cuộc ngươi đã đến!"

Xích Long Ảnh nhìn Long Thủy Tinh, từ tốn nói, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh chủy thủ huyết sắc, phía trên phun trào đạo vận quỷ quyệt!

Đó là, Tà Long Chủy!

Tà Long Chủy xuất hiện, đồng tử của Long Thủy Tinh hơi hơi co rụt lại.

Trước đó, Xích Long Ảnh đã dùng cây chủy thủ này, gây thương tổn cho nàng, chiếm lấy huyết mạch Thủy Tinh Long của nàng!

"Hôm nay cũng nên là thời điểm kết thúc ân oán của ngươi và ta."

Long Thủy Tinh từ tốn nói.

Sau đó, trên người nàng dần dần hiện ra một tầng vảy rồng màu sắc rực rỡ, những vảy rồng này giống như một lớp áo giáp, bảo vệ nàng ở trong đó.

"Đánh đi!"

Xích Long Ảnh cười lạnh một tiếng, tay cầm Tà Long Chủy, bỗng nhiên phóng về phía Long Thủy Tinh!

Chủy thủ vạch ra, long khí huyết sắc quấn quanh ở trong đó.

Long Thủy Tinh không lùi không tránh, nắm chắc quả đấm, đột nhiên đánh về phía Tà Long Chủy, long khí bảy màu càng thêm bá đạo!

Đùng! !

Hai luồng sức mạnh tấn công, không gian bốn phía đột nhiên nổ tung!

Hai người đều bị đẩy lui.

Nhưng thế này vẫn chưa hết, Xích Long Ảnh há mồm phun một cái, long tức huyết sắc dâng trào ra.

"Hừ, luận long tức, sao ngươi có thể vượt vạn long chi tổ?"

Long Thủy Tinh hừ nhẹ một tiếng, cũng phun ra một đạo long tức.

Nhưng lần này, sức mạnh của Thất Thải Thiên Long đã vượt qua Xích Long Ảnh, hất hắn bay ra ngoài.

"Sức mạnh của Thất Thải Thiên Long... Nếu như có thể kết hợp với Phệ Huyết Ma Long Quyết của ta, ta nhất định có thể phát huy nó vô cùng tinh tế, ở trên thân thể ngươi, thật là đáng tiếc!"

Xích Long Ảnh cười ha ha một tiếng, tiếp tục tấn công mạnh về phía Long Thủy Tinh.

Long tức nóng rực, sức mạnh Tà Long Chủy sắc bén âm trầm, các loại tiên pháp của Long tộc, tầng tầng lớp lớp, trùng trùng điệp điệp.

Long Thủy Tinh không cam lòng yếu thế: "Ngươi, còn chưa xứng nắm giữ luồng sức mạnh này, Long Vương trảo!"

Ầm!

Một trảo đánh ra, cứng đối cứng!

Song long chi chiến, hừng hực khí thế, đại chiến hiếm thấy ở bực này, nhanh chóng làm tất cả người quan sát trận chiến ở chỗ này tập trung tinh thần, ánh mắt nhìn chằm chằm, chỉ sợ bỏ lỡ bất luận cứ màn đặc sắc nào.

Mà trong đám người, Ô Thiên Minh sờ lên cằm, khóe miệng hiện ra một nụ cười quỷ quyệt.

Chương 1775: Thiên đã về, cho ngươi mười cái lá gan, dám tiếp một kiếm của Thiên sao?

Phía trên Thiên Chiến phong, song long chi chiến hừng hực khí thế!

Long tức và long tức giao hội, long trảo và long trảo va chạm, vảy rồng và vảy rồng va chạm phát ra tiếng kim loại giao kích, một lượng lớn tia lửa bắn ra!

"Thất Thải Long Quyết, Thiên Long Thương! !"

Bóng người Long Thủy Tinh bay lên không trung.

Chỉ thấy tiên huy quanh người nàng lấp lóe, từng đạo từng đạo long lực bảy màu hội tụ, hóa thành một Long Thương màu sắc rực rỡ, phía trên được khắc vô số phù văn.

Một luồng khí tức giống như muốn phá hủy mọi thứ tràn ngập ra.

Long Thương màu sắc rực rỡ bắn ra!

Vút! !

Long Thương phá không, uy thế khóa chặt Xích Long Ảnh.

Mà Xích Long Ảnh không trốn không né, thét dài một tiếng, trên người có rất nhiều long khí sắc máu phóng lên tận trời, hóa thành một long ảnh huyết hồng to lớn gào rú xông ra.

Long Thương và long ảnh tấn công, toàn bộ Thiên Chiến phong đều đang chấn động.

"Thất Thải Long Quyết, Kim Thiên Long Thần Trảm!"

Long Thủy Tinh lại thúc giục tuyệt chiêu của Thất Thải Thiên Long lần nữa.

Nàng ngưng tụ kiếm chỉ, vạch một đường trong hư không, một đạo kiếm ảnh kim sắc quấn quanh một con Cự Long kim sắc, bỗng nhiên chém ra!

Tuy không phải kiếm tu, nhưng một kiếm này, bên trong một đời trẻ tuổi, gần như không có mấy kiếm khách triển khai ra được.

"Ha ha, Long Thủy Tinh, huyết mạch Thất Thải Thiên Long trên người ngươi quả nhiên rất cường đại!"

Xích Long Ảnh cười ha ha một tiếng, Tà Long Chủy trong tay trảm xuống, chém vỡ kiếm ảnh, mắt đầy hỏa nhiệt.

Đối với hắn mà nói, Long Thủy Tinh càng cường đại càng tốt, chuyện này đã nói lên sự cường đại của huyết mạch Thất Thải Thiên Long!

"Thất Thải Long Quyết, biển lửa thăng long!"

Hỏa diễm đỏ thẫm gào thét xông ra, liệt hỏa vô tận bùng cháy, Hỏa Long dữ tợn kéo liệt hoả, bay về phía Xích Long Ảnh.

"Huyết Long quyết, Thập Tự Trảm!"

Tà Long Chủy trong tay Xích Long Ảnh bỗng nhiên xẹt qua, huyết quang của đao quang giao nhau trong hư không, bắn ra.

Lại là cực chiêu trùng kích.

Một số người quan sát trận chiến ở bốn phía, nếu như không có đủ thực lực, đã không có biện pháp đến quá gần, ào ào tránh hơi xa một chút.

Song long chi chiến, dần dần vào thế cực đoan!

"Xích Long Ảnh, một chiêu này, chính là một chiêu mạnh nhất của ta! Ta sẽ dùng chiêu này, khiến ngươi trả giá đắt cho những chuyện ngươi đã làm! !"

Long Thủy Tinh khẽ quát một tiếng, Thất Thải Quang Hoa trên người liên tục lưu chuyển.

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, âm, dương!

Bảy loại sức mạnh tự nhiên giao hội lưu chuyển ở trên người của nàng, dần dần tạo thành một luồng sức mạnh vô thượng kinh thiên động địa!

Trong hư không, truyền đến một tiếng rồng gầm to rõ.

Chỉ thấy một con Cự Long bảy màu bay trên không trung, trên khuôn mặt tràn ngập thần quang vô tận, bên trong mỗi một chiếc vảy rồng, dường như đều ẩn chứa đạo vận!

"Thất Thải Thiên Long, Oanh Thiên Vũ!"

Long Thủy Tinh thúc giục sức mạnh Thất Thải Thiên Long trong cơ thể đến cực hạn, long huyết sôi trào, long khí gào thét giống như gió lốc!

Bên trong phương viên mấy vạn dặm, vô số chim bay cá nhảy sau khi cảm nhận được luồng long uy bá đạo này, đều không tự chủ được mà quỳ trên mặt đất, run lẩy bẩy, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Mà Xích Long Ảnh thấy thế, cũng không cam chịu yếu thế.

"Ta sẽ để ngươi nhìn một chút, tầng tối cao của Phệ Huyết Ma Long Quyết! !"

"Ma Long, Huyết Lục Thiên Hạ!"

Xích Long Ảnh thét dài một tiếng, Long khí huyết sắc trùng thiên, một tiếng rồng gầm vang vọng ở trong gầm trời.

Một con Ma Long huyết sắc dữ tợn, sừng sững hiện ra!

Một đôi mắt rồng huyết sắc bạo ngược, giống như ẩn chứa hai biển máu, phàm là người nhìn chăm chú, đều không tự chủ được mà rùng mình một cái.

Không có người nào phủ nhận, đây là một con Hung thú mang đến hủy diệt và tai ách doạ người!

Thất Thải Thiên Long, Phệ Huyết Ma Long!

Một người là vạn long chi tổ, một người là vạn long chi ma!

Sức mạnh kinh khủng đang điên cuồng đánh thẳng vào nhau, chỉ long uy, đã đủ để khiến một số Đại La sinh ra hàn ý ở trong lòng.

Nhưng khi cực chiêu đang giằng co, song long sắp định ra thắng bại.

Trong đám người, Ô Thiên Minh đột nhiên có hành động.

Chỉ thấy tay hắn kết thành pháp quyết quỷ dị, một luồng dao động vô hình khuếch tán ra, ở trên thân Long Thủy Tinh, một phù văn quỷ quyệt, bỗng nhiên hiện lên!

Phốc!

Long Thủy Tinh bỗng nhiên phun ra một ngụm máu lớn, khí tức nhanh chóng uể oải xuống.

Ngay cả một kích cuối cùng, cũng có tán loạn dấu hiệu.

"Luồng sức mạnh này là... Minh Vương nhất tộc! !"

Đồng tử của Long Thủy Tinh hơi co lại, nhìn về phía Ô Thiên Minh ở phía xa, hận đến mức cắn chặt răng.

Nhưng Ô Thiên Minh lại bình chân như vại, đứng chắp tay, làm như không thấy đối với ánh mắt của Long Thủy Tinh, giống như vừa rồi cũng không có làm gì.

"Bỉ ổi!"

Cách đó không xa.

Hướng Thiên Thương nhếch miệng, khinh thường nói.

Những người còn lại cũng vô cùng kinh ngạc.

"Tại sao Ô Thiên Minh lại nhúng tay vào trận chiến này?"

"Xem ra hắn và Xích Long Ảnh, đã đạt thành thỏa thuận gì đó."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

"Ha ha, Long Thủy Tinh, hôm nay chính là ngày tận thế của ngươi!"

Xích Long Ảnh nhìn thấy khí tức của Long Thủy Tinh uể oải xuống, nhịn không được mà đắc ý cười một tiếng.

Hiển nhiên, hắn đã sớm biết Ô Thiên Minh sẽ ra tay.

Bởi vì đây vốn là hậu thủ mà hắn an bài!

Trước đó không lâu, hắn đã tìm tới đối phương, hứa hẹn nếu đối phương xuất thủ, hắn sẽ chắp tay nhường cho đối phương vị trí hàng ngũ trong thần điện!

So với vị trí hàng ngũ, huyết mạch của Thất Thải Thiên Long với hắn mà nói, còn có sức hấp dẫn hơn!

"Có thể ngăn cản được một phát sức mạnh nguyền rủa của Ô Thiên Minh mà không chết, Long Thủy Tinh, ngươi thật sự lợi hại, nếu là ta, chỉ sợ thật sự không giết được ngươi, nhưng bây giờ, chết đi! !"

Nói xong, Ma Long huyết sắc sau lưng Xích Long Ảnh gào rú xông ra.

Long Thủy Tinh cắn răng, miễn cưỡng chuẩn bị đánh ra cực chiêu của mình!

Hai con Cự Long va chạm vào nhau, nhưng Long Thủy Tinh trúng nguyền rủa, chiêu thức miễn cưỡng đánh ra này, sao có thể ngăn cản được Ma Long huyết sắc kinh người này!

Đùng!

Sau một tiếng nổ kinh hãi, chỉ thấy Thất Thải Thiên Long bị phá nát!

Nhưng Ma Long huyết sắc lại như thế chẻ tre, nghiền ép về phía Long Thủy Tinh!

Thời khắc nguy cơ.

Nhưng tầng mây trên bầu trời lại cuồn cuộn.

Một thanh trường kiếm đen nhánh kéo theo kiếm khí vô biên doạ người, từ trên trời giáng xuống!

Hắc kiếm xuyên qua đầu của Ma Long huyết sắc, phá nát nó, ngay sau đó cắm ở phía trên Thiên Chiến phong, kiếm khí cuồng bạo, quét ngang ra! !

Cả tòa Thiên Chiến phong, vì thế mà chấn động.

Một lượng lớn phù văn điêu khắc ở trên ngọn núi kia, cũng đang rung động.

Dù là trận chiến vừa rồi của Long Thủy Tinh và Xích Long Ảnh cũng không thể khiến ngọn núi chấn động đến loại trình độ này.

Nhưng bây giờ, chỉ bởi vì một thanh kiếm, cả ngọn núi lại chấn động kịch liệt, giống như muốn nổ tung.

"Thanh kiếm này..."

Đồng tử của Xích Long Ảnh đột nhiên co rụt lại.

Hắc kiếm toàn thân đen nhánh, xem như thường thường không có gì lạ, nhưng Thiên Nguyên Thần Điện, không ai không biết thanh kiếm này.

"Đây là Vô Đạo!"

"Là Thiên Kiếm! !"

"Trời ạ, thanh kiếm này, thật là hắn!"

Tất cả thiên kiêu yêu nghiệt nhìn thấy Vô Đạo đều hít vào một ngụm khí lạnh, trong đầu không khỏi hiện ra từng quang cảnh vào hai năm trước.

"Tùy tùng của Thiên, nếu không được Thiên cho phép, các ngươi ai dám giết?"

Giọng nói lạnh nhạt vang lên ở trong gầm trời.

Bên trong tầng mây cuồn cuộn, một bóng người bạch y nương theo tiên huy vô biên, từ từ đáp xuống từ trên không trung, không nghiêng không lệch, giẫm ở trên chuôi kiếm của Vô Đạo.

Phất tay áo lên, tiên nguyên dồi dào như sóng to phun trào, càn quét khắp nơi!

Xích Long Ảnh không khỏi bị đánh bật, phải lùi lại mấy bước, vô cùng e dè.

Sau khi nhìn thấy người tới, bọn người Lạc Tuyết, Lăng Phi, Hàn Tinh Vũ lộ ra vẻ mừng rỡ.

Mà mấy người Đế Thiên Thu, Ô Thiên Minh, thì mặt mũi lại tràn đầy ngưng trọng.

Các thiên kiêu yêu nghiệt còn lại, khi nhìn thấy bóng người bạch y siêu phàm thoát tục kia, trong đầu chỉ còn lại một ý nghĩ.

Mảnh trời bao phủ ở phía trên của đỉnh đầu mọi người, đè ép mọi người đến mức không thể ngẩng đầu kia, về đến rồi!

Long Thủy Tinh nhìn bóng người bạch y trước mắt, bỗng nhiên thở dài một hơi.

Một luồng cảm giác an toàn trước nay chưa từng có, bao phủ nàng.

Sở Cuồng Nhân đứng ở phía trên Vô Đạo Kiếm, ở trên cao nhìn xuống Xích Long Ảnh cách đó không xa, thản nhiên nói: "Thằn lằn nhỏ, cho ngươi mười cái lá gan, dám tiếp một kiếm của Thiên sao?!"

Chương 1776: Đánh bay Xích Long Ảnh, tán dương của Thiên, lục trọng chú ấn

Thiên Kiếm trở về, tình cảnh này làm cả Thiên Nguyên Thần Điện cũng vì đó mà chấn động!

Phía trên đạo tắc tinh không, khóe miệng của một đám Thần Vương cũng nhịn không được mà co giật vài cái, cũng cảm thấy có chút nhức đầu.

"Gia hỏa này trở về, Thiên Nguyên Thần Điện này, lại lộn xộn."

"Hừ, hiện tại và mấy năm trước cũng không giống nhau, những yêu nghiệt này dưới sự bồi dưỡng toàn lực của chúng ta, thực lực sớm đã không thể so sánh nổi, cho dù là hắn, cũng đừng hòng tuỳ tiện chiến thắng!"

"Đúng vậy, chớ nói chi là, chúng ta còn có mấy vị kia."

"Thập đại hàng ngũ đã thành, Thiên Kiếm dù mạnh hơn, cũng không thể trở lại loại tư thái vô địch của năm đó."

Nhóm Thần Vương nghị luận ầm ĩ.

Mà bên trong Thiên Chiến phong.

Sở Cuồng Nhân nhìn Xích Long Ảnh cách đó không xa, từ tốn nói: "Thằn lằn nhỏ, cho ngươi mười cái lá gan, dám tiếp một kiếm của Thiên sao? !"

Hoàn toàn tự khoe là trời như trước đây!

Hoàn toàn không coi ai ra gì như trước đây!

Hoàn toàn ở trên cao nhìn xuống như trước đây!

Mọi người thấy cảnh này, cảm giác biệt khuất trong lòng kia, càng thêm mãnh liệt, dường như lập tức trở về thời gian bị đối phương áp chế đến không ngẩng đầu lên được mấy năm trước.

Ở trong đó, cảm giác của Xích Long Ảnh là cường liệt nhất.

Hắn hít sâu một hơi, trong đầu hiện ra cảnh tưởng mấy lần ăn quả đắng ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Nhất là cảnh tượng lúc trước bị đối phương liếc một chút, đã bị hù đến mức chạy trối chết là khắc sâu nhất.

"Thiên Kiếm! Lần này, ta sẽ không chạy trốn nữa! Hiện tại, ta đã sớm không phải là ta của trước kia! !"

"Vì đánh bại ngươi, ngươi biết mấy năm nay ta đã trải qua loại ma luyện gì sao?"

"Hiện tại, ta đã là hàng ngũ trong thần điện!"

Xích Long Ảnh lớn tiếng nói, giống như đang động viên cho mình, long khí trên người điên cuồng phun trào ra.

Ở trong đó, từng long ảnh dữ tợn nổi lên.

Những thứ kia, đều là oán khí của Long tộc bị Xích Long Ảnh hấp thụ huyết mạch ngưng tụ ra.

"Ha, ma luyện của ngươi chính là tàn sát đồng bào sao? Nếu là như vậy, điểm này, Thiên quả thật kém hơn ngươi."

Sở Cuồng Nhân xùy cười một tiếng.

"Hỗn trướng! !"

Xích Long Ảnh thẹn quá hoá giận.

Phải biết rằng, tại sao hắn muốn tàn sát đồng bào, thậm chí không tiếc ra tay với muội muội ruột của mình?

Còn không phải là vì báo thù Sở Cuồng Nhân sao!

Hiện tại, hành vi của mình bị cừu nhân khinh bỉ, điều này làm cho lửa giận trong lòng hắn bùng cháy, tức đến nỗi sắc mặt cũng trở nên méo mó.

"Thiên Kiếm, tiếp một chiêu này của ta đi!"

Xích Long Ảnh gầm nhẹ một tiếng, long khí gào thét tuôn ra, Tà Long Chủy trong tay chém ra trên không trung, hai vệt huyết quang bắn ra: "Huyết Long quyết, Thập Tự Trảm!"

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ.

Ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí từ trên đầu ngón tay phun ra ngoài, tuỳ tiện ăn mòn huyết quang kia.

"Ngươi vẫn không chịu nổi một kích như cũ!"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, sau đó, bóng người hắn chuyển động, bay lên không trung, thân kiếm của Vô Đạo Kiếm run lên, bay vào trong tay của hắn.

"Hiện tại, đổi lại ngươi tiếp nhận một kiếm của Thiên!"

"Kiếm, vạn tượng!"

Một kiếm chém ra, tự nhiên vạn tượng ẩn chứa trong đó, một đạo kiếm khí, chính là một mảnh thiên địa!

Uy áp vô tận, làm thiên địa rung chuyển, kinh bạo cõi trần!

Đồng tử của Xích Long Ảnh co rụt lại, thét dài một tiếng, thúc giục long khí của bản thân đến cực hạn: "Ma Long, Huyết Lục Thiên Hạ! !"

Long ảnh huyết sắc dữ tợn lại hội tụ ra lần nữa!

Long oán vô biên, dung nhập vào long ảnh, phát sinh va chạm cùng cực với vạn tượng kiếm khí.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Chỉ thấy một bóng người bay ngược ra sau, chính là Xích Long Ảnh.

Mà giờ phút này, trên người hắn có từng mảnh từng mảnh vảy rồng huyết sắc tróc ra, máu me đầm đìa, một lượng lớn long huyết từ các vị trí trên cơ thể bắn ra.

Hiển nhiên, hắn nhận lấy trọng thương trước nay chưa từng có!

Một kiếm!

Chỉ một kiếm, Xích Long Ảnh thân là hàng ngũ thứ mười đã nhận lấy trọng thương!

Phần thực lực cường đại này, khiến đồng tử của mọi người run nhè nhẹ.

"Gia hỏa này, vẫn cường đại đáng sợ trước sau như một, khó có thể tưởng tượng, rốt cuộc hắn tu hành bằng cách nào."

"Mấy năm qua, chúng ta ở Thiên Nguyên Thần Điện ma luyện, đã trải qua các loại huấn luyện, đạt được vô số cơ duyên, nhưng chênh lệch với hắn, vẫn khó có thể vượt qua như cũ! !"

"Đúng vậy..."

Rất nhiều thiên kiêu yêu nghiệt cảm thấy bên trong một kiếm kia của Sở Cuồng Nhân, không chỉ trảm lên người Xích Long Ảnh.

Còn hoàn toàn chém vỡ loại chờ mong chống lại Thiên Kiếm ở trong lòng bọn họ!

Chỉ với một kiếm này, bọn họ liền không có cách nào chống cự.

Lấy cái gì chống lại đối phương đây?

Dựa vào đầu sắt sao?

"Có thể đón lấy một kiếm của ta, ngươi thật sự đã trưởng thành."

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Vô Đạo, cười nhạt một tiếng.

Trong giọng nói, lộ ra một chút tán dương.

Mà tán dương này, chẳng biết tại sao, lại làm trong lòng Xích Long Ảnh có loại cảm giác vui mừng, dường như sự nỗ lực của mình, đã đạt được khẳng định.

Thiên Kiếm, vậy mà lại tán dương mình?

Móa!

Mình đang suy nghĩ gì vậy!

Mình nỗ lực nhiều như vậy, là vì báo thù đối phương, mà không phải là vì một chút tán dương này!

Sắc mặt Xích Long Ảnh đỏ lên, giận không nhịn nổi.

"Huyết Long Quyết, Long Huyết Huyền Hoàng! !"

Xích Long Ảnh quả thật đã cầm thanh Tà Long Chủy trong tay về phía mình, hung hăng đâm vào lồng ngực.

Một màn tự hại này, khiến mọi người hoảng hốt không thôi.

Nhưng sau đó, Tà Long Chủy kia chiếu ra huyết quang sáng chói, đúng là dung nhập vào trong cơ thể của Xích Long Ảnh, khiến khí tức của hắn đang điên cuồng tăng lên.

"Thiên Kiếm, để ngươi nhìn một chút, át chủ bài cuối cùng này của ta! !"

Thân thể của Xích Long Ảnh bắt đầu bành trướng, hóa thành một quái vật huyết sắc, nửa người nửa rồng.

Đùng! !

Một cái chớp mắt tiếp theo, cả người hắn bay ra!

Sức mạnh cường đại, khiến khắp nơi sau lưng hắn bị nện thành hai cái cái hố.

Dường như là trong nháy mắt, hắn đã vọt tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, có thể thấy rõ ràng mặt mũi dữ tợn, long trảo to lớn kia chộp về phía đầu của Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân lại không trốn không né, ngay cả Vô Đạo trong tay cũng không cần, trực tiếp đánh ra một quyền!

Đúng là lấy lực phá lực!

Quyền và long trảo va chạm một cái chớp mắt, thân thể nhìn như gầy yếu kia của Sở Cuồng Nhân lại bộc phát ra một luồng cự lực khó có thể tưởng tượng, trực tiếp nện Xích Long Ảnh bay ra ngoài, liên tục đụng nát mười mấy ngọn núi, cuối cùng bị nện ở bên trong một ngọn núi, bị vô số đất đá vùi lấp.

"Đây chính là át chủ bài cuối cùng của ngươi sao? Thật là buồn cười."

Lúc này.

Một trận dao động kỳ quái nổi lên.

Khi Sở Cuồng Nhân đang kinh ngạc, thì cảm thấy trên người mình có thêm một đạo phù văn quỷ dị.

Từng đạo từng đạo hắc khí lộ ra từ bên trong phù văn kia, đang điên cuồng ăn mòn thân thể của hắn, sức mạnh kia, Sở Cuồng Nhân cũng không lạ lẫm gì.

"Sức mạnh nguyền rủa."

Hai mắt Sở Cuồng Nhân hơi hơi nheo lại, nhìn về phía Ô Thiên Minh cách đó không xa.

Mà đối phương cũng đang nhìn về phía hắn, trong ánh mắt mang theo lạnh lùng, đã không còn e ngại giống mấy năm trước.

"Xem ra, ngươi cũng đã trưởng thành."

"Thiên Kiếm, vì đối phó ngươi, ta không tiếc tu hành cấm kỵ chi pháp trong tộc, lục trọng chú ấn, mà bây giờ, chính là thời điểm chấm dứt ân oán giữa ngươi và ta."

Ô Thiên Minh lạnh giọng nói ra, chỉ thấy tay hắn kết thành pháp quyết huyền diệu.

"Lục trọng chú ấn, chú độc, bạo! !"

Ầm! !

Chú ấn trên người Sở Cuồng Nhân ầm ầm nổ tung, một lượng lớn nguyền rủa chi độc điên cuồng tàn phá bừa bãi ở trong cơ thể hắn.

Nếu là tu sĩ tầm thường bị nguyền rủa chi độc này ăn mòn, đã sớm hóa thành một vũng máu, nhưng Sở Cuồng Nhân không giống vậy, thân thể của hắn vô cùng đáng sợ, ngay cả Xích Long Ảnh cũng có thể bị một quyền của hắn đánh bay.

Nguyền rủa chi độc này, vẫn không làm gì được hắn.

Chỉ thấy hắn vận chuyển khí huyết trong cơ thể, trong đó còn xen lẫn một luồng bá khí đặc biệt của Bá Vương thể, trong chớp mắt, nguyền rủa chi độc kia liền bị hắn trục xuất đến không còn một mảnh.

"Ha, ngươi vẫn còn chiêu số sao?"

"Nếm thử cái này đi! Chú giết, chú oán, chú linh, chú mệnh! !"

Ô Thiên Minh thúc giục tu vi đến cực hạn, trong nháy mắt, lập tức thi triển tứ trọng của lục trọng chú ấn!

Chương 1777: Tam đại yêu nghiệt xuất thủ, ngươi rất tự tin đối với nguyền rủa của mình sao?

ở phía trên Thiên Chiến phong, Ô Thiên Minh xuất thủ, trực tiếp thúc giục tứ trọng của lục trọng chú ấn!

Chỉ thấy nhiều loại năng lượng quỷ quyệt bám vào trên người Sở Cuồng Nhân, hóa thành bốn phù văn kỳ quái.

Một lượng lớn hắc khí từ phía trên bốn chú ấn kia phun ra ngoài, tiếng thì thầm quỷ dị, âm tiết rối loạn vang lên bên tai Sở Cuồng Nhân, đánh thẳng vào tâm thần và linh hồn của người ta.

Nếu là tu sĩ tầm thường nghe được tiếng thì thầm này, chỉ sợ sẽ phát cuồng ngay tại chỗ, đau đến không muốn sống nữa.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại nhìn như không thấy.

"Ngươi cho rằng chỉ có như thế sao? !"

Ô Thiên Minh cười lạnh một tiếng, chỉ thấy bốn phù văn kỳ quái kia tỏa ra hào quang, hắc khí lưu chuyển ở giữa, sức mạnh nguyền rủa còn kinh khủng hơn bạo phát!

Chú oán chi ấn, một lượng lớn oán khí ngưng tụ thành ác quỷ dữ tợn, leo lên người Sở Cuồng Nhân.

Chú linh chi ấn, sức mạnh nguyền rủa hóa thành vô số ngân châm tinh mịn, thông qua thân thể, đâm về phía linh hồn của hắn!

Chú giết chi ấn, sức mạnh nguyền rủa thuần túy nhất, trực tiếp ăn mòn thân thể của hắn.

Còn là loại chú mệnh chi ấn huyền diệu nhất, luồng sức mạnh này không nhằm vào linh hồn, thân thể, mà lại nhằm vào mệnh cách huyền diệu nhất, có thể xóa bỏ quỹ tích tồn tại của một người!

Lục trọng chú ấn, vô cùng quỷ quyệt, làm cho người ta run sợ tim đập nhanh.

Không ít người nhìn tình cảnh này, trực tiếp nuốt một ngụm nước bọt, e ngại nhìn Ô Thiên Minh một chút.

Thủ đoạn nguyền rủa của Minh Vương nhất tộc, quả nhiên vô cùng quỷ quyệt!

Chỉ với mấy loại chú ấn này, liền đủ để giết chết một Đại La Kim Tiên dễ như trở bàn tay.

"Thiên Kiếm, uy lực của chú ấn này của ta như thế nào?"

Ô Thiên Minh đắc ý nhìn Sở Cuồng Nhân một chút, trúng loại nguyền rủa ở tầng thứ này của hắn, hắn tin tưởng, cho dù Thiên Kiếm mạnh hơn thì cũng tuyệt đối sẽ bị thương nặng.

"Gầm! !"

Lúc này, nơi xa truyền đến một tiếng rồng gầm.

Chỉ thấy Xích Long Ảnh bị Sở Cuồng Nhân đánh bay vọt ra từ bên trong phế tích, mở miệng phun một đạo long tức về phía Sở Cuồng Nhân.

"Phá!"

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân tuỳ tiện đưa tay, Vô Đạo chém xuống, long tức bá đạo biến thành hư ảo trong nháy mắt.

"Cái gì!"

Sắc mặt của Ô Thiên Minh biến hóa.

Thân trúng tứ trọng chú ấn, vậy mà còn có thể phát huy ra loại sức mạnh cường đại này, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với gia hỏa này?

"Hai người các ngươi, tránh ra cho ta!"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy Đế Thiên Thu vừa sải bước ra, đưa tay ra, thần thông vô cùng bá đạo của Đế Vương thể, Đế Vương Ấn liền trực tiếp được thúc giục.

Đế ấn vàng rực có hàng tỉ tiên huy bao phủ, vô số phù văn vờn quanh.

Một kích này từ trên trời giáng xuống, trực tiếp áp sập một vùng trời!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, dưới tình huống bản thân bị tứ trọng chú ấn áp chế, vẫn không trốn không né như cũ, ánh mắt ngưng trọng, thúc giục Bá Vương thể, bá khí vô biên phóng ra!

Đùng! !

Một kiếm chém ra, bá khí dung hợp với kiếm ý, hóa thành một đạo kiếm ảnh cự đại.

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, bầu trời trực tiếp nứt toác!

Đế ấn to lớn, ầm ầm sụp đổ!

Thiên Chiến phong dưới chân Sở Cuồng Nhân, cũng bắt đầu xuất hiện từng đạo từng đạo vết rách to lớn.

"Điều đó không có khả năng!"

"Bị tứ trọng chú ấn của ta áp chế, làm sao ngươi có thể còn có loại sức mạnh ở trình độ này?"

Sắc mặt Ô Thiên Minh biến hóa không ngừng.

Trừ phi, chú ấn cũng không có tác dụng đối với hắn?

Nhưng chuyện này, khả năng sao?

"Rất tự tin đối với sức mạnh nguyền rủa của mình sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, trong tay lập tức xuất hiện một thanh thiết kiếm đen nhánh, một luồng sức mạnh huyền diệu khó lường từ trên thân kiếm khuếch tán ra.

Thiết kiếm tự chém ở trên người, tứ trọng chú ấn kia, quả thật đã tiêu tán thành hư vô.

Đồng tử của Ô Thiên Minh đột nhiên co rụt lại.

Bản thân cực khổ tu hành ra chú ấn, vậy mà lại bị Sở Cuồng Nhân dễ dàng phá giải như thế! !

"Thanh kiếm kia, rốt cuộc là cái gì! !"

Ô Thiên Minh lớn tiếng hỏi, không nguyện ý tin tưởng mọi chuyện phát sinh ở trước mắt.

Lục trọng chú ấn, được hắn hao phí vô số tâm huyết, chịu đựng nguy hiểm cực lớn để tu hành, ở trong quá trình này, không cẩn thận liền sẽ bị sức mạnh nguyền rủa phản phệ, thân tử đạo tiêu.

Thế nhưng, hắn nỗ lực như thế, không tiếc đại giới tu hành ra chú ấn, lại không có chút tác dụng nào đối với Sở Cuồng Nhân!

Chuyện này khiến tâm tình của hắn, suýt nữa đã sụp đổ!

"Điều đó không có khả năng, chú trời! !"

Ô Thiên Minh thét dài một tiếng, nhất trọng chú ấn sau cùng bạo phát, nhưng lại không phải gia tăng trên người Sở Cuồng Nhân, mà lại rơi ở trên người mình.

Chỉ thấy trên người hắn có phù văn quỷ dị lấp lóe, tiên nguyên trong cơ thể đúng là tăng vọt trong nháy mắt!

Hắn, đúng là dùng phương pháp nguyền rủa đổi lấy sự gia tăng sức mạnh đến cực hạn cho mình!

Tuy phải bỏ ra cái giá không nhỏ, nhưng dưới tình huống các chú ấn còn lại đều không có kết quả đối với Sở Cuồng Nhân, hắn chỉ có thể làm như vậy!

Một bên khác, Xích Long Ảnh, Đế Thiên Thu cũng đang thúc giục tiên nguyên của bản thân.

"Thiên Kiếm, lần này, Bá Vương thể đại thành và Đế Vương thể đại thành, phải hoàn toàn phân cao thấp! !"

Đế Thiên Thu lạnh giọng nói ra, khí tức đại viên mãn hoàn toàn bạo phát.

Từ khi hắn mở ra chiến cục, đế vương khí vàng rực vờn quanh ở trên người hắn, hình thành một lọng che trên đỉnh đầu, chính là thần thông của Đế Vương thể, Đế Vương Hoa Cái!

Được lọng che gia tăng, hắn điểm ra một chỉ.

Đùng! !

Đế vương Đại La ý khóa chặt Sở Cuồng Nhân, một căn cự đại ngón tay từ trên trời giáng xuống, phong tỏa thiên địa!

Đế Vương Tù Thiên Chỉ!

"Gầm! !"

Long khí của Xích Long Ảnh bạo phát, long tức tích tụ đã lâu cũng ầm ầm bao phủ ra!

"Minh Thần Chi Ảnh!"

Ô Thiên Minh thúc giục Minh Thần Chi Ảnh, một pháp tướng to lớn hình thành ở sau lưng, một chưởng đánh ra, giống như một mảng mây đen lớn ngưng thành thực chất.

Trong đó còn đan xen ngập trời oán khí!

Tam đại yêu nghiệt, xưa đâu bằng nay, đồng thời xuất thủ, muốn đánh phá ác mộng ngày xưa, đánh vỡ mảnh trời bao phủ ở phía trên đỉnh đầu của bọn họ!

"Thất Tinh Thiên Thần Biến!"

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, vận chuyển bí pháp tăng phúc.

Tinh quang vô tận vờn quanh ở trên người hắn, ngưng tụ thành bảy ngôi sao lớn tràn vào trong cơ thể của hắn.

Nháy mắt, chỉ thấy hắn ngưng tụ kiếm chỉ, thi triển một kiếm vô địch!

Kiếm khí đầy trời tản ra, va chạm với công kích của tam đại yêu nghiệt, toàn bộ Thiên Chiến phong, nổ tung ngay tại chỗ, tan rã trên không trung.

Tam đại yêu nghiệt bay ngược ra, nhìn trung tâm năng lượng trong bụi mù cuồn cuộn, ánh mắt ngưng trọng.

Bọn họ không yêu cầu xa vời một chiêu này có thể giết Sở Cuồng Nhân.

Nhưng, chí ít vẫn có thể khiến hắn trọng thương đi.

Bụi mù tán đi...

Chỉ thấy bạch y như trước, không nhiễm trần thế!

"Gia hỏa này, vậy mà một chút chuyện cũng không có?"

"Chúng ta đã xưa đâu bằng nay, nhưng vì sao vẫn còn kém hắn xa như vậy!"

Xích Long Ảnh, Ô Thiên Minh cực độ không cam lòng.

Mà Ô Thiên Minh đưa tay ra, lại thúc giục chú ấn lần nữa.

Một lượng lớn sức mạnh nguyền rủa đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

"Ngươi thích chơi nguyền rủa chi pháp như thế sao?"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Chỉ thấy ánh mắt hắn hơi hơi lóe lên, đưa tay ra phóng xuất một luồng dao động sức mạnh quỷ quyệt.

Mà đối với luồng dao động này, Ô Thiên Minh không thể quen thuộc hơn nữa.

"Làm sao có thể! !"

Ô Thiên Minh hoàn toàn bị chấn kinh.

Chỉ thấy dao động sức mạnh tuôn ra từ trên người Sở Cuồng Nhân đúng là lan tràn đến trên người hắn, hóa thành mấy viên phù văn quỷ dị quen thuộc!

Chính là chú ấn!

Chú linh, chú mệnh, chú độc, chú giết, chú oán! !

Năm loại chú ấn, liên tục ấn ở trên người hắn, sức mạnh nguyền rủa này còn kinh khủng hơn so với hắn, lúc này đã bao trùm lấy hắn!

"Làm sao ngươi lại có lục trọng chú ấn! !"

Ô Thiên Minh hoảng sợ nói ra.

"Ngươi đoán xem."

"Minh Linh động thiên, là truyền thừa của Minh Linh Thần Vương!"

Ô Thiên Minh phản ứng rất nhanh, nghĩ đến chuyện có quan hệ với Minh Linh động thiên ngày xưa.

"Chúc mừng ngươi, đáp đúng rồi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Hắn từng chiếm được truyền thừa của Minh Linh Thần Vương, trong đó cũng bao gồm lục trọng chú ấn này, lấvới y thiên phú của hắn, muốn học tập pháp môn tu hành này, còn không phải dễ như trở bàn tay sao?

Pháp môn tu hành mà Ô Thiên Minh hao tổn vô số tâm huyết để tu hành, trong mắt hắn, lại dễ như trở bàn tay.

Nhận biết này, khiến cho đạo tâm của Ô Thiên Minh hoàn toàn sụp đổ!

Chương 1778: Tả hộ pháp của thần điện, Đế Phi Thiên e ngại

"Bạo!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát lên đối với Ô Thiên Minh này.

Trong chốc lát, ngũ trọng chú ấn nổ tung, sức mạnh nguyền rủa kinh khủng ăn mòn hắn trong nháy mắt.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương không ngừng truyền ra, khiến mỗi người ở chỗ này đều có loại cảm giác không rét mà run, không tự chủ được mà rùng mình một cái.

"Thật là đáng sợ, vậy mà nguyền rủa chi pháp hắn cũng không sợ?"

"Gia hỏa này, làm sao hắn lại làm được?"

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt càng lộ ra vẻkiêng kị.

Mà một chỗ khác.

Xích Long Ảnh đã sinh ra tâm lý lùi bước, e ngại nhìn Sở Cuồng Nhân một chút, lập tức quay người bay vút về phía nơi xa.

Còn sống!

Chỉ có còn sống mới có năng lực báo thù!

Xích Long Ảnh âm thầm nghĩ tới.

Nhưng mà, ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, tiện tay chém ra một kiếm, một luồng sức mạnh kỳ diệu ẩn chứa kiếm quang bên trong, đúng là ngưng đọng toàn bộ thời không trong nháy mắt!

Thân thể của Xích Long Ảnh không bị khống chế, bị luồng sức mạnh này ảnh hưởng, khó có thể tránh thoát!

Một cái chớp mắt tiếp theo, cả người liền hóa thành một làn sương máu nổ tung!

Xích Long Ảnh, hàng ngũ thứ mười, ngã xuống!

"Chỉ còn lại có ngươi."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Đế Thiên Thu, ánh mắt bình tĩnh nói: "Bá Vương thể và Đế Vương thể sớm muộn gì cũng phải đối đầu, vậy không bằng, hiện tại phân luôn sinh tử."

Vô Đạo trong tay hắn bỗng nhiên chém ra!

Ầm!

Kiếm khí tung hoành, khiến đồng tử của Đế Thiên Thu co rụt lại, thi triển toàn lực để chống cự.

Cửu Long Đế Vương Ấn đánh ra, va chạm với kiếm quang.

Một tiếng phịch vang lên, Đế Vương Ấn bị đánh bay ra ngoài, mà Sở Cuồng Nhân, cũng tới gần Đế Thiên Thu trong nháy mắt, Vô Đạo chém ra, kiếm quang sắc bén che lấp trời đất!

Một tiếng xẹt xẹt, huyết nhục vẩy ra!

Một cánh tay của Đế Thiên Thu bị chặt đứt!

Bên trong tiếng kêu thảm thiết thê lương, ánh mắt Đế Thiên Thu đỏ thẫm, thúc giục đế vương khí toàn thân đến cực hạn, thần thông thứ ba của Đế Vương thể bạo phát, đế vương pháp chỉ, từ trên trời giáng xuống!

Đùng! !

Từng nét bùa chú, giống như nguyên một đám đại tinh nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lúc đó, bá khí hung mãnh kéo đến, Bá Vương thể được thúc giục, trong hư không truyền đến từng âm thanh của chiến tranh giống như thực chất.

Một quyền đánh ra, thần thông của Bá Vương thể, Bá Vương chiến thiên hạ được vận chuyển!

Thần quang màu đỏ tím kéo theo bá khí, giống như từng cơn sóng thủy triều liên tiếp khuếch tán ra, trong nháy mắt đã đánh tan đế vương pháp chỉ kia.

Đế Vương thể đại thành, Bá Vương thể đại thành!

Vốn nên là thể chất cường đại ngang nhau, nhưng khi đối mặt, biểu hiện của Đế Vương thể lại quá kém!

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Vô Đạo, bá khí lưu chuyển, giống như một vị Bá Vương cái thế quét ngang thiên hạ, đánh đâu thắng đó!

Mọi người thấy thế, tâm lý đều rõ ràng.

Không phải Đế Vương thể đại thành quá yếu, mà chính là đối thủ mà Đế Thiên Thu đối mặt, quá mạnh! !

"Nếu đây chính là thứ mà ngươi gọi là trưởng thành, vậy thì thật khiến người ta nực cười."

Sở Cuồng Nhân lại tiện tay chém ra mấy đạo kiếm quang.

Đế Thiên Thu bị đánh đến mức liên tục nhanh lùi lại, một thân đế vương khí, gần như tán loạn, chỉ có sức mạnh miễn cưỡng chống đỡ, căn bản không có cách nào hđánh trả!

Đều là Đại La đại viên mãn!

Đế Vương thể đại thành cũng là thể chất không kém gì Bá Vương thể đại thành, nhưng chênh lệch, vì sao lại lớn đến loại trình độ này? !

Đế Thiên Thu vô cùng không hiểu!

Đùng!

Lúc này, phía trên bầu trời, một luồng đế vương chi khí vô cùng cường đại phun trào, hóa thành một bàn tay to lớn nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân!

Là Thần Vương của Đế Vương nhất tộc xuất thủ!

Một bên khác, lại có một đại thủ đỏ tía đánh ra, lần này, là Liễu Bá Vương của Bá Vương nhất tộc!

Ầm! !

Hai luồng sức mạnh Thần Vương đụng vào một chỗ, Thiên Chiến phong vốn đã vỡ vụn thành bảy tám khối, lại vang lên tiếng nổ lớn, hóa thành bột mịn.

Năng lượng phong bạo cường đại, cũng khuếch tán ra, không ít thiên kiêu yêu nghiệt đều bị hất bay ra ngoài.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên: "Lại là ngươi, Đế Hồng Thần Vương!"

"Hừ, Thiên Kiếm, chớ quá mức, nơi này là Thiên Nguyên Thần Điện, lạm sát yêu nghiệt, ngươi đã phạm vào đại tội!"

Giọng nói của Đế Hồng Thần Vương vang lên.

Lại là một tiếng chất vấn.

Nhưng ngay sau đó, giọng nói của liễu Bá Vương cũng vang lên: "Đế Vương nhất tộc, là Đế Thiên Thu của bọn người ra tay trước."

Hai đại Thần Vương này, xem ra đã có dự định đánh nhau.

Thấy cảnh này, bên trong tinh không, một số Thần Vương có chút nhức đầu.

Thiên Kiếm này, tại sao lại trở về rồi?

Trở về thì trở về đi, lần này đến, trực tiếp giết hai yêu nghiệt, trong đó thậm chí còn có một Xích Long Ảnh ở hàng ngũ thứ mười.

Nếu không phải Đế Hồng kịp thời xuất thủ, chỉ sợ Đế Thiên Thu ở hàng ngũ thứ tám cũng sẽ chết trong tay của đối phương.

"Quyết không thể để Thiên Kiếm tiếp tục tùy ý làm bậy như thế, ta đề nghị trục xuất hắn ra khỏi Thiên Nguyên Thần Điện!"

Đế Hồng lớn tiếng nói.

"Đánh rắm!"

Liễu Bá Vương phản bác.

Ngay khi hai vị Thần Vương tranh chấp.

Chỉ thấy trên bầu trời, có một luồng đế vương chi khí càng thêm bá đạo cuốn tới, mà ở bên trong tường vân kim sắc, một bóng người ngang nhiên, ngẩng đầu dậm chân mà đến!

Đây là một người trung niên mặc trên người trường bào kim sắc, đế vương khí trên người chỉ có hơn chứ không kém so với Đế Hồng.

Nhìn thấy hắn, một số Thần Vương vô cùng sợ hãi.

"Là Đế Phi Thiên, Tả hộ pháp của thần điện!"

Có người nhận ra người tới, không khỏi hít vào một hơi.

Thiên Nguyên Thần Điện, có chức vị tả, hữu hộ pháp, đều do Thần Vương vô thượng đảm nhiệm, Thần Vương có sức mạnh vượt qua bình thường, ở trong thần điện, cũng có được quyền lên tiếng cực lớn.

Là tồn tại gần với điện chủ của thần điện.

"Tại sao gia hỏa này lại xuất quan."

Liễu Bá Vương cau mày lại.

Nếu như muốn đánh, hắn cũng không sợ đối phương, nhưng đối phương là Tả hộ pháp của thần điện, quyền lợi rất lớn.

"Thiên Kiếm, hiện tại ta lấy danh nghĩa Tả hộ pháp của thần điện tuyên bố, từ nay về sau, ngươi sẽ bị trục xuất ra khỏi Thiên Nguyên Thần Điện!"

Đế Phi Thiên từ tốn nói.

Quả nhiên!

Mọi người nói thầm một tiếng.

Đế Phi Thiên đến từ Đế Vương nhất tộc, quả nhiên sẽ thiên về phía Đế Vương nhất tộc hơn.

"Tả hộ pháp, điều này có chút không công bằng, rõ ràng là bọn người Đế Thiên Thu xuất thủ trước." Liễu Bá Vương nói ra.

"Dù vậy, hắn đã giết chết hàng ngũ do thần điện chăm chú chọn lựa ra, chính là tội ác tày trời, đáng bị chịu phạt, ta chỉ trục xuất hắn, đã là khoan hồng độ lượng."

Đế Phi Thiên từ tốn nói.

"Ha..."

Lúc này, Sở Cuồng Nhân nhịn không được khẽ cười một tiếng: "Một kẻ bội bạc, vi phạm khế ước như ngươi, có tư cách gì trục xuất Thiên?"

Lời vừa nói ra, khiến cho sắc mặt của Đế Phi Thiên đại biến!

Hai chữ khế ước khiến một số chuyện cũ không khỏi hiện ra trong đầu hắn, ánh mắt kinh nghi bất định nhìn Sở Cuồng Nhân: "Ngươi là ai? !"

Các Thần Vương còn lại cũng đều kinh ngạc.

Đây là tình huống gì vậy?

Thân là một trong mấy người có địa vị tối cao ở thần điện, từ trước đến nay, Đế Phi Thiên hỉ nộ không lộ, tại sao sau khi nghe Sở Cuồng Nhân nói mấy chữ, lại mạnh mẽ biến sắc?

Vi phạm khế ước?

Khế ước gì?

Mọi người ở đây, ngoại trừ Đế Phi Thiên và Sở Cuồng Nhân đều hiểu rõ trong lòng ra, đều hết sức không hiểu.

Sau khi nhìn thấy sắc mặt của Đế Phi Thiên, khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh, trong lòng cũng không khỏi hơi xúc động, thật đúng là đúng dịp mà!

Bên trong Vận Mệnh Thần Điện, có vô số người lập mệnh khế với Vận Mệnh chi chủ.

Trong đó, cũng có một ít người làm trái với quy ước.

Đế Phi Thiên, chính là một trong số đó.

"Vận mệnh, đã sớm sắp xếp xong xuôi mọi thứ, Đế Phi Thiên, hậu quả vi phạm khế ước, ngươi cũng đã rõ ràng!"

"Rốt cuộc ngươi là ai! !"

Trên người Đế Phi Thiên có một lượng lớn đế vương chi khí mãnh liệt tuôn ra, muốn áp bách Sở Cuồng Nhân.

Nhưng chúng Thần Vương lại chú ý tới, bên trong ánh mắt của đối phương, dường như toát ra một tia e ngại!

Không sai.

Chính là e ngại!

Vị Tả hộ pháp cao cao tại thượng của thần điện này, vậy mà đang e ngại! !

Chương 1779: Đế Vương Trọng Đồng, Đế Bách Thế ước chiến Sở Cuồng Nhân

Không có ai biết, thân là Thần Vương vô thượng của Đế Vương nhất tộc, trong lòng Đế Phi Thiên luôn có một bí mật không có cách nào nói ra được!

Bí mật kia, khiến hắn cảm thấy hoảng sợ!

Đó chính là Vận Mệnh Thần Điện!

Vô số năm trước, hắn và một Thần Vương còn lại của Đế Vương nhất tộc cùng ra tay vây giết một vị Thần Vương của Bá Vương nhất tộc, Thiên Bá Thần Vương.

Nhưng mà, thực lực của đối phương thật sự quá mạnh, mấy người bọn họ cùng nhau ra tay, nhưng cuối cùng lại bị đánh cho đánh tơi bời, suýt chút bỏ mạng.

Sau đó, Đế Phi Thiên kích hoạt lên một khối mệnh bài trên người, đi đến một địa phương thần bí, gặp một tồn tại tự xưng là Vận Mệnh chi chủ, đối phương vô cùng thần bí, thủ đoạn của đối phương khiến Thần Vương như hắn cũng cảm thấy run sợ, tim đập nhanh.

Đây tuyệt đối là một tồn tại áp kinh khủng đảo phương vũ trụ này!

Từ trong tay đối phương, hắn đạt được một món chí bảo nửa bước Hỗn Nguyên, cũng nhờ vào đó đánh bại Thiên Bá Thần Vương của Bá Vương nhất tộc.

Nhưng hắn cũng hứa hẹn, từ nay về sau, trở thành nô lệ của Vận Mệnh chi chủ, làm việc cho đối phương.

Thế nhưng hắn lại hối hận.

Trong tay nắm giữ một món chí bảo nửa bước Hỗn Nguyên, lại thêm bản thân là Thần Vương vô thượng, khoảng cách tới Hỗn Nguyên cũng chỉ có nửa bước chân, loại người như mình, lại đi làm nô tài sao?

Chuyện này bảo hắn, làm sao cam tâm?

Không, hắn không nguyện ý!

Cho nên, hắn vẫn luôn ở lại vũ trụ Thiên Nguyên, không thực hiện nội dung của mệnh khế.

Vô số năm qua, vị tồn tại tự xưng là Vận Mệnh chi chủ kia cũng không tìm tới cửa, dần dà, hắn thấy đối phương cũng không hề thần thông quảng đại như mình nghĩ.

Nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân xuất hiện.

Hắn không biết tại sao đối phương lại biết chuyện mệnh khế, lại có quan hệ như thế nào với Vận Mệnh Thần Điện...

Nhưng trong lòng, lại nhịn không được mà sinh ra một sự hoảng sợ.

"Người vi phạm khế ước, vận mệnh đã để mắt tới ngươi, ngươi tự giải quyết cho tốt đi!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Ngươi nói rõ cho ta!"

"Ha, Thiên, đã nói đến vô cùng rõ ràng."

"Nếu ngươi không nói rõ ràng, cũng đừng trách ta tự mình động thủ, đưa ngươi đuổi ra thần điện." Đế Phi Thiên uy hiếp nói.

Nhưng lúc này, một nam tử trung niên mặc trên người một bộ thanh sam, khí chất nho nhã từ từ đi đến: "Tả hộ pháp, tính tình của ngươi cũng quá mức nóng nảy đi."

"Tư Không Thần Vương, việc này không có quan hệ với ngươi."

"Ha, ngươi là Tả hộ pháp, ta là Hữu hộ pháp, làm sao lại không liên quan gì tới ta chứ?"

Người tới chính là Tư Không Thần Vương.

Hắn vô cùng tán thưởng đối với Thiên Kiếm, vô số năm qua, đối phương là người trẻ tuổi duy nhất có thể thông qua vấn tâm lộ của mình.

Hơn nữa, còn khiến vấn tâm lộ tự mình sụp đổ.

Loại đạo tâm này, khiến hắn cũng phải mặc cảm.

Hơn nữa, Đế Phi Thiên chính là người của Đế Vương nhất tộc, nếu như thế lực của Đế Vương nhất tộc tiếp tục lớn mạnh thêm ở bên trong Thiên Nguyên Thần Điện, sợ rằng quyền nói chuyện của Hữu hộ pháp là hắn đây, sẽ thấp hơn không ít so với Đế Phi Thiên, hắn cần Sở Cuồng Nhân giúp hắn quản thúc Đế Vương nhất tộc một chút.

"Ngươi có ý gì?"

"Thiên Kiếm vô tội, có thể tiếp tục lưu lại Thiên Nguyên Thần Điện."

Tư Không Thần Vương từ tốn nói.

Lưỡng đại hộ pháp giằng co, không ai nhường ai, nhóm Thần Vương trên đạo tắc tinh không thì ở một bên xem náo nhiệt.

Ngay khi giằng co không có kết qyar.

Một giọng nói đột nhiên vang lên.

"Để cho ta và Thiên Kiếm chiến một trận, nếu hắn thắng, liền tiếp tục lưu lại Thiên Nguyên Thần Điện, trái lại, Bá Vương thể đại thành, sẽ không còn tồn tại!"

Giọng nói này ẩn chứa một luồng bá đạo chi ý.

Sự ngông cuồng của hắn, khiến cho không ít thiên kiêu yêu nghiệt trở nên khiếp sợ.

Là ai, sau khi chứng kiến thực lực của Thiên Kiếm mà còn dám đánh một trận?

Chỉ thấy trên bầu trời, có một đôi cự nhãn màu vàng óng đột nhiên mở ra, một luồng đế vương chi khí vô cùng kinh khủng, bao phủ ra, chấn nhiếp hơn phân nửa Thiên Nguyên Thần Điện.

Tất cả mọi người nhìn cự nhãn vàng rực kia, thân thể chấn động, nhịn không được mà rung động.

Bởi vì cặp mắt kia, đúng là có hai đồng tử!

"Đây là... Đế Vương Trọng Đồng! !"

Dường như Đế Thiên Thu nghĩ tới điều gì đó, hít vào một ngụm khí lạnh, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin.

Đế Vương Trọng Đồng!

Đây là tồn tại trong truyền thuyết, đây là thể chất dị biến của Đế Vương thể, thậm chí, còn có tiềm lực cường đại hơn so với Đế Vương thể đại thành!

Trong lịch sử, số lần loại thể chất này xuất hiện còn ít hơn so với

Đế Vương thể đại thành!

"Há, hàng ngũ thứ tư, Đế Bách Thế!"

Tư Không Thần Vương nhìn người tới, ánh mắt hơi hơi lóe lên, có chút kinh ngạc.

Mà nghe được lời này của hắn, mọi người cũng vô cùng kinh ngạc.

Hàng ngũ thứ tư! !

Bên trong Thiên Nguyên Thần Điện có mười hàng ngũ, mà Đế Thiên Thu xếp thứ tám, Xích Long Ảnh xếp thứ mười.

Còn về thứ chín và mấy hàng ngũ còn lại, thần bí khó lường, không có ai biết.

Hiện tại, xuất hiện một hàng ngũ thứ tư, đối phương còn là người của Đế Vương nhất tộc, nắm giữ Đế Vương Trọng Đồng!

"Thú vị, không chỉ Đế Vương Trọng Đồng, ngươi còn là một trong cửu vương đi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một cái nói.

Hắn có thể cảm nhận được, sau khi đối phương hiện thân, viên vương chi ấn ký trong cơ thể mình, hơi hơi chấn động một cái, có phản ứng đối với đối phương.

Hiển nhiên, đối phương cũng là một trong cửu vương!

"Ha, có chút nhãn lực, chẳng lẽ ngươi cũng là một trong cửu vương?"

Đế Bách Thế có chút ngoài ý muốn.

Nhưng hắn lại không cảm nhận được khí tức cửu vương ở trên người của Sở Cuồng Nhân, hiển nhiên, đối phương cũng không phải là cửu vương như mình nghĩ.

Vậy làm sao đối phương lại phát hiện mình là một trong cửu vương?

"Thiên, ở phía trên cửu vương!"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay: "Ngươi muốn khiêu chiến vơi Thiên, nhưng đã có giác ngộ thất bại nghịch thiên chưa? !"

"Ta sẽ không thất bại! !"

Đế Bách Thế lạnh nhạt nói ra.

"Thiên thưởng thức người có tự tin, lời khiêu chiến của ngươi, Thiên, đồng ý!"

"Mười ngày sau, gặp ở Thiên Chiến phong!"

Đế Bách Thế lạnh nhạt nói ra.

Sau đó, tròng mắt to lớn trên bầu trời kia cũng dần dần biến mất, chỉ có đế vương khí còn sót lại để chứng minh sự tồn tại của Đế Bách Thế.

Đế Phi Thiên nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân: "Thiên Kiếm, hi vọng ngươi có thể vượt qua được cửa của Đế Bách Thế."

Có thể thấy rằng, hắn vô cùng tự tin đối với Đế Bách Thế.

Hắn phất phất tay, mang Đế Thiên Thu rời khỏi hiện trường.

"Ha, Thiên không ngại lại ban cho các ngươi thất bại!"

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua cánh tay bị gãy của Đế Thiên Thu cách đó không xa, đưa tay thu lại.

Sau khi trở lại Thiên Kiếm phong, bọn người Lạc Tuyết, Long Thủy Tinh liên tiếp tới bái phỏng.

Sau khi hiểu rõ hết những biến hóa của Thiên Nguyên Thần Điện từ trong miệng mọi người, hắn cười nhạt một tiếng: "Thần điện hàng ngũ, ở trong đó, có mấy vị cửu vương đây?"

...

Thời gian trôi qua.

Thời gian mười ngày, nháy mắt đã qua.

Mà trong vòng mười ngày này, Sở Cuồng Nhân sử dụng Thể Chất Chi Thư, phân tích ra Đế Vương thể đại thành từ bên trong cánh tay bị đứt của Đế Thiên Thu!

Đế Vương thể đại thành, Bá Vương thể đại thành, hai đại thể chất dung vào một thân, từ xưa đến nay, cũng chỉ có hắn một người!

"Đế Bách Thế, Đế Vương nhất tộc... Còn có Bá Vương nhất tộc, không biết sau khi các ngươi nhìn thấy luồng sức mạnh này, sẽ có biểu tình gì đây?"

Khóe miệng của Sở Cuồng Nhân hơi vểnh.

Ở trên người hắn, Đế khí vàng rực, bá khí đỏ tía, hai luồng sức mạnh quấn lấy nhau, hình thành vô số phù văn cổ lão huyền diệu.

Thiên Chiến phong.

Ở bên trong Thiên Nguyên Thần Điện, có tới chín tòa Thiên Chiến phong.

Trước đó, trận chiến của đám người Đế Thiên Thu và Sở Cuồng Nhân, đã đánh nát một tòa, còn thừa lại tám tòa.

Mà bây giờ, Đế Bách Thế ước chiến Sở Cuồng Nhân, chắc hẳn, trận chiến này sẽ càng thêm kịch liệt, cho nên có Thần Vương xuất thủ, tăng cường một tòa Thiên Chiến phong, mà tòa Thiên Chiến phong này cũng chính là chiến trường của Đế Bách Thế và Sở Cuồng Nhân.

"Toà Thiên Chiến phong này, trừ phi là Thần Vương xuất thủ, nếu không thì, không ai có thể đánh nát được."

Thần Vương phụ trách tăng cường ngọn núi tự tin cười một tiếng, đối với một trận chiến này, cũng hết sức chờ mong.

Không chỉ có hắn, người bên ngoài Thiên Chiến phong này cũng dần dần trở nên dày đặc, ba vòng bên trong, ba vòng bên ngoài bị vây chặt đến không lọt một giọt nước.

Chương 1780: Đế Vương Trọng Đồng tam đại kiếp, Thiên Kiếm lui!

Thiên Chiến phong, đám người dày đặc, chỉ vì chờ đợi trận chiến này!

Nơi xa, có mấy đạo lưu quang tề tụ.

Những người này, mỗi một người đều là thiên kiêu yêu nghiệt đỉnh phong bên trong Thiên Nguyên Thần Điện, tỉ như Đế Thiên Thu, Hướng Thiên Thương, Phong Khinh Ngọc, Lạc Tuyết, vân vân.

Mà giờ khắc này, bọn họ tề tụ cùng một chỗ, cũng vì quan sát trận chiến.

"Cùng là người của Đế Vương nhất tộc, thực lực của Đế Bách Thế mạnh bao nhiêu, Đế Thiên Thu ngươi có biết không?"

Hướng Thiên Thương hiếu kỳ dò hỏi.

"Tuy chúng ta đều là thiên kiêu của Đế Vương nhất tộc, nhưng ta và Đế Bách Thế chưa từng gặp mặt, thực lực của hắn, ta cũng không rõ ràng, nhưng được thần điện liệt vào hàng ngũ thứ tư, ở trên ta, có thể thấy được thực lực của hắn, cũng là cực kỳ mạnh mẽ."

Đế Thiên Thu từ tốn nói.

"Sức mạnh của Đế Vương Trọng Đồng, ngươi có biết rõ ràng không?"

"Đế Vương Trọng Đồng, nắm giữ sinh tử, so với Đế Vương thể đại thành, không kém chút nào."

"Ha, Đế Vương thể đại thành này của ngươi bị Thiên Kiếm đánh cho đánh tơi bời, Đế Bách Thế này, sẽ là đối thủ sao?"

Hướng Thiên Thương không khỏi từ tốn nói.

Bá Vương nhất tộc và Đế Vương nhất tộc gần như địch nhân vốn có, tất nhiên hắn không muốn nhìn thấy Đế Bách Thế thắng Bá Vương thể đại thành này của Thiên Kiếm.

"Thật sao? Đừng quên, hắn còn là một trong cửu vương!"

Đế Thiên Thu nói ra.

"Ai biết Thiên Kiếm có phải hay không đâu?"

"Với tính cách của Thiên Kiếm, nếu hắn cửu vương, ngươi cho rằng hắn sẽ che giấu sao?" Phong Khinh Ngọc thản nhiên nói.

Sở Cuồng Nhân đã từng nói qua, bản thân không phải cửu vương.

Nhưng hắn lại ở phía trên cửu vương.

"Cửu vương chính là con cưng của thời đại này, thực lực của Thiên Kiếm rất mạnh, nhưng đối mặt với cửu vương, chỉ sợ cũng sẽ không có ưu thế quá lớn."

Đế Thiên Thu từ tốn nói.

Nếu như hắn biết, Sở Cuồng Nhân đã chém giết một cửu vương thì không sẽ nói ra những lời này.

"Đến rồi!"

Lúc này, trên bầu trời của Thiên Chiến phong, đột nhiên có một lượng lớn Đế khí vàng rực hội tụ, ở bên trong tường vân kim sắc, một bóng người mặc trường bào kim sắc, toàn thân có uy áp đế đạo lưu chuyển từ từ đáp xuống, uy áp kinh khủng khiến mỗi một thiên kiêu yêu nghiệt đều vô cùng ngưng trọng.

Sắc mặt của dạng cấm kỵ như Hướng Thiên Thương, Đế Thiên Thu, Phong Khinh Ngọc cũng nhịn không được mà trở nên nghiêm túc.

Người tới, chính là Đế Bách Thế!

Hắn giống như một bị đế vương, khi giáng thế, Đế khí bao phủ, làm cho người ta nhịn không được mà trong lòng sinh ra sự thần phục!

Nhất là đôi Trọng Đồng màu vàng óng kia, còn bao hàm đạo vận kinh người thoáng loé lên, người nhìn thẳng hắn, trong lòng đều không ngừng sinh ra kinh hãi!

"Sức mạnh làm cho người ra e ngại."

Hướng Thiên Thương ngưng giọng nói.

Đế Thiên Thu cau mày lại, cho dù là hắn cũng không thể không thừa nhận, thực lực của Đế Bách Thế, trên mình!

Đối phương không chỉ là Đại La đại viên mãn, mà việc lĩnh hội Đại La ý, chỉ sợ ít nhất cũng đạt tới bước thứ năm, lại thêm Đế Vương Trọng Đồng...

"Xem ra lần này, Thiên Kiếm đã gặp phải đối thủ."

Đế Thiên Thu có chút chờ mong đối phương có thể đánh bại Sở Cuồng Nhân.

Đế Bách Thế đã đi vào, mọi người đều đang đợi một nhân vật chính khác lên sân.

Chỉ chốc lát.

Chỉ thấy bên ngoài Thiên Chiến phong, một bộ bạch y từ từ đi đến.

Người tới áo trắng như tuyết, toàn thân được bao phủ ở bên trong tiên huy huyền diệu, khuôn mặt tuấn dật, giống như được đại đạo tạo hình, hoàn mỹ không một tì vết.

Nhất cử nhất động, đều có loại siêu nhiên chi ý.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

Hắn đi đến hiện trường, đi từng bước một đến Thiên Chiến phong, bước đi nhẹ nhàng, thần thái nhẹ nhõm, giống như không phải tới tham gia một trận quyết chiến sinh tử.

Mà đang đi dạo chơi ở ngoại thành.

So sánh với Đế Bách Thế khí thế ngút trời, tạo thành khác biệt vô cùng to lớn.

"Thiên Kiếm tới."

"Bộ dáng này của hắn, không khỏi quá không để Đế Bách Thế ở trong mắt đi, nói thế nào đối phương cũng là tồn tại hàng ngũ thứ tư đó."

"Ha, các ngươi còn không biết tính tình của Thiên Kiếm sao? Trên thế giới này, có mấy người có thể được đối phương để ở trong mắt?"

"Nói như vậy cũng phải."

"Dù sao thì, từ hắn hiện thế đến nay, ta chưa từng thấy hắn thua, cũng chưa từng thấy có ai được hắn để vào mắt."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Trong mắt đẹp của đám nữ tu như Lạc Tuyết, Long Thủy Tinh, Phong Khinh Ngọc, dị sắc liên tục.

Sở Cuồng Nhân vô cùng cuồng ngạo, điểm này không thể nghi ngờ.

Nhưng phần cuồng ngạo này của hắn, lại thêm loại khí chất siêu thoát ra khỏi trần thế và tướng mạo tuyệt thế xuất trần kia, có lực sát thương quá lớn đối với nhóm nữ tu.

Cho dù người hận hắn nhiều không kể xiết.

Nhưng ở bên trong Thiên Nguyên Thần Điện, vẫn có không ít người hâm mộ như cũ, đại đa số còn là nữ tu.

Trên đỉnh Thiên Chiến phong, Sở Cuồng Nhân từ từ đi đến, sau khi nhìn thoáng qua Đế Bách Thế, hắn từ tốn nói: "Thiên ở đây, ngươi có thể xuất thủ bất cứ lúc nào."

"Ha, Thiên Kiếm, hôm nay, ta sẽ để ngươi nếm thử tư vị bại trận!"

"Người khiêu chiến Thiên, rất nhiều, nhưng bọn họ đều không ngoại lệ, tất cả đều thất bại, ngươi, cũng chỉ là một kẻ ở bên trong thôi."

"Tốt, vậy hãy để ta xem thực lực của ngươi đi!"

Đế Bách Thế đưa tay ra, một lượng lớn Đế khí gào thét xông ra, hóa thành một cái cự chỉ, từ trên trời giáng xuống, chính là tuyệt học của Đế Vương nhất tộc, Đế Vương Tù Thiên Chỉ!

Một chỉ này, còn muốn xuất sắc một ít so với Đế Thiên Thu.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm quang lạnh lẽo chém ra!

Vạn tượng chi kiếm, giống như thiên địa!

Kiếm quang ầm ầm, tuỳ tiện phá nát một chỉ này!

Mà Đế Bách Thế cũng không ngoài ý muốn, nếu Thiên Kiếm dễ dàng bị đánh bại như vậy, thì sẽ không phải là Thiên Kiếm!

Chỉ thấy hắn phóng lên tận trời, tam đại thần thông của Đế Vương thể, được thi triển cùng lúc!

Nhưng bá khí trên người Sở Cuồng Nhân tuôn ra, vận hóa thần thông của Bá Vương thể, đánh tan từng đại thần thông.

"Để Thiên nhìn sức mạnh của cặp mắt của ngươi kia."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Như ngươi mong muốn! !"

Đế Bách Thế bay lên không trung, chỉ thấy hai mắt hắn chiếu ra từng đạo từng đạo kim quang tươi sáng, đạo vận vô biên từ trong đó tuôn ra.

Từng viên từng viên phù văn huyền diệu như ngân hà vờn quanh người hắn.

Ngay sau đó, bên trong Trọng Đồng kia, có Đế khí tuôn ra.

Không giống với Đế khí của Đế Vương thể, luồng Đế khí này hiện ra hắc bạch song sắc, ngoại trừ rộng rãi, còn ẩn chứa một luồng bá đạo chi ý khống chế sinh tử!

"Đế Vương Trọng Đồng có tam đại kiếp!"

"Đệ nhất kiếp, Luân Hồi Kiếp!"

Chỉ thấy quanh người Đế Bách Thế có sinh tử Đế khí lưu chuyển, khiến cho hư không bốn phía im lặng sụp đổ!

Ngay sau đó, tạo thành một vòng xoáy khổng lồ ở quanh người Sở Cuồng Nhân!

Sau vòng xoáy, sức mạnh sinh tử luân hồi ầm ầm bạo phát, gần như là điên cuồng xé rách thân thể của hắn, muốn nghiền hắn thành bột mịn!

Uy lực của một kích này, dường như đã tiếp xúc đến Đại La đại viên mãn cực hạn!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, Vô Đạo ra khỏi vỏ.

Đồng thời, vận chuyển Thất Tinh Thiên Thần Biến, tiên nguyên phun trào, chém xuống một kiếm, vô địch chi ý bạo phát!

Kiếm khí và vòng xoáy sinh tử luân hồi ầm ầm va chạm, toàn bộ Thiên Chiến phong vì thế mà chấn động.

Nhưng mà nơi đây được cố ý tăng cường, cũng không dễ dàng bị phá hư như vậy.

Sau trùng kích đó, bụi mù cuồn cuộn.

Mặt đất chỗ Sở Cuồng Nhân đứng, bị tạo ra một cái hố vô cùng to lớn.

"Thiên Kiếm, thực lực của ngươi không tầm thường, nhưng một chiêu tiếp theo này, sẽ khiến ngươi rung động! !"

Đế Bách Thế tự tin cười một tiếng.

Chỉ thấy hắn đưa tay ra, sức mạnh Đế Vương Trọng Đồng lại bạo phát lần nữa: "Đế Vương Trọng Đồng đệ nhị kiếp... Thiên Địa Kiếp! !"

Đùng! !

Đế khí sinh tử kinh khủng bao phủ, hóa thành một dòng lũ lớn đánh ra!

Trong lúc nhất thời, thiên địa rung chuyển, như lâm vào tận thế!

Sở Cuồng Nhân nắm chặt Vô Đạo trong tay, sức mạnh Bá Vương thể đại thành bạo phát trong nháy mắt, bá khí vô biên phối hợp với kiếm khí chém ra!

Cực chiêu va chạm.

Lần này, quả thật Sở Cuồng Nhân đã lui hai bước!

Tình cảnh này, khiến mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Thiên Kiếm, lui!

Chương 1781: Đế Bách Thế vận dụng vương chi ấn ký, hai đại thể chất vào một thân

"Má ơi, vậy mà Thiên Kiếm lại bị bức lui! !"

"Thực lực thật là khủng khiếp, hàng ngũ thứ tư của thần điện quả nhiên là danh bất hư truyền, Đế Vương Trọng Đồng này dường như còn biến thái hơn so với Đế Vương thể đại thành."

"Không, không chỉ có Đế Vương Trọng Đồng, càng quan trọng chính là, Đại La ý của Đế Bách Thế đã đạt đến bước thứ năm!"

Trên bầu trời, Đế Bách Thế đứng lơ lửng trên không, khí tức rộng rãi.

Chỉ thấy hắn đứng chắp tay, khí tức nghiêm chỉnh, ở trên cao nhìn xuống Sở Cuồng Nhân, thản nhiên nói: "Thiên Kiếm, thực lực của ngươi quả thật là làm cho người ta tán thưởng, nhưng đáng tiếc, ngươi không phải cửu vương, càng không phải trời chân chính, Bá

Vương thể đại thành so với Đế Vương Trọng Đồng của ta, cũng phải hơi kém hơn một chút!"

"Chớ nói chi là, ta không chỉ nắm giữ Đế Vương Trọng Đồng, còn có Đế Vương thể phá vỡ tám đạo gông xiềng này, ngươi làm sao có thể là đối thủ của ta? !"

Mỗi chữ mỗi câu của hắn, giống như một thanh chùy khổng lồ nện ở trong lòng mọi người.

Đế Vương thể đánh vỡ tám đạo gông xiềng, đã có thể so với cấm kỵ, trước đó, khi Đế Thiên Thu còn chưa hoàn toàn khôi phục hoàn chỉnh cũng có loại thể chất này.

Chỉ bằng Đế Vương thể đánh vỡ tám đạo gông xiềng này, đã chiếm đoạt hạng nhất trên bảng Thiên Thần mấy trăm năm!

Nhưng hôm nay, Đế Bách Thế không chỉ là Đế Vương thể phá vỡ đạo gông xiềng thứ tám, mà còn có được Đế Vương Trọng Đồng!

Được cả hai gia tăng, thực lực của hắn kinh khủng đến cỡ nào, là chuyện có thể tưởng tượng được.

Nếu như Đế Thiên Thu là yêu nghiệt có được thiên tư không ai có thể vượt qua trong vòng trăm vạn năm qua, thì Đế Bách Thế, chính là thiên kiêu mấy chục thậm chí trên trăm triệu năm mới có thể sinh ra một lần!

Loại tồn tại này, khiến không ít yêu nghiệt thiên kiêu cảm thấy tuyệt vọng!

"Loại tồn tại này, chỉ là hàng ngũ thứ tư, khó có thể tưởng tượng, ba vị phía trước, là tồn tại bực nào?"

"Chậc chậc, chỉ sợ càng không hề tầm thường hơn."

"Thất tinh liên châu, cửu vương quy vị, thời đại này quả nhiên là ầm ầm sóng dậy, các loại yêu nghiệt, liên tục xuất hiện."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà Sở Cuồng Nhân sừng sững ở trên đỉnh của Thiên Chiến phong, thần sắc lạnh nhạt, nhìn không ra có thay đổi gì.

Mọi người thấy thế, hơi hơi kinh ngạc.

"Chẳng lẽ Thiên Kiếm còn có thủ đoạn gì có thể lật bàn sao?"

"Ai biết được, thủ đoạn của Thiên Kiếm, cũng cao thâm khó dò, có lẽ thật sự có cũng khó nói."

Cảm nhận của mọi người đối với Sở Cuồng Nhân, hết sức phức tạp.

Vừa có e ngại, lại có sùng bái.

Dù hiện tại đối phương ở thế yếu, nhưng vẫn không ai dám nói hắn sẽ thất bại như cũ.

"Thực lực của ngươi, quả thật còn xuất sắc hơn so với Đế Thiên Thu, nhưng, chỉ có như thế, vẫn chưa đủ để nghịch thiên!"

"Ngươi, còn có thể mạnh hơn sao?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Nghe được lời này của hắn, ánh mắt Đế Bách Thế ngưng trọng: "Đã đến lúc này, ngươi vẫn còn ở đây mạnh miệng sao?"

Hắn hừ lạnh một tiếng, hai mắt lập tức bộc phát ra thần quang vô cùng sáng chói, Đế khí vô cùng cường đại không ngừng mãnh liệt tuôn ra từ trong đó, khuấy động gầm trời!

"Sau khi chiêu này ra, sẽ hoàn toàn kết thúc truyền thuyết của Thiên Kiếm!"

Khí tức trên người Đế Bách Thế đã nhảy lên tới cực hạn, phù văn bốn phía cũng chiếu ra quang hoa cực hạn, thậm chí trong hư không còn có từng trận đạo âm truyền ra.

"Đế Vương Trọng Đồng đệ tam kiếp, Chư Thiên Kiếp! !"

Đế Vương Trọng Đồng chi uy, được thúc giục đến cực hạn!

Chỉ thấy một luồng Đế khí đen trắng như dòng nước lũ phun ra ngoài, giống như sông dài, trùng trùng điệp điệp, lay động chư thiên! !

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, dùng thân mình cản chiêu!

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, cả tòa Thiên Chiến phong lầm vào chấn động, bụi mù cuồn cuộn bao phủ ra.

Đế Bách Thế đứng chắp tay, ánh mắt lạnh nhạt nhìn thoáng qua trung tâm của năng lượng: "Tất cả đều đã kết thúc!"

Hắn tự tin, bên trong một đời trẻ tuổi không ai có thể còn sống sau khi đón lấy một chiêu này của mình.

Cho dù đối phương là Thiên Kiếm danh động vũ trụ Thiên Nguyên cũng không ngoại lệ.

Hắn quay người liền muốn rời khỏi.

Nhưng ngay tại lúc này.

Bụi mù đầy trời tán đi, một tiếng cười khẽ bỗng nhiên vang lên: "Đây cũng là một kích mạnh nhất của ngươi sao?"

Tiếng cười khẽ vang lên.

Đồng tử của Đế Bách Thế đột nhiên co rụt lại, có chút không dám tin tưởng: "Làm sao lại như vậy? !"

Hắn quay người nhìn về phía trung tâm của năng lượng.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, trên người có bá khí đỏ tía vờn quanh, đúng là lông tóc không tổn hao gì!

"Điều đó không có khả năng, cho như ngươi có Bá Vương thể đại thành cũng tuyệt đối không có khả năng ngăn lại một chiêu này của ta mà không bị chút tổn hại nào, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?"

Sắc mặt Đế Bách Thế biến hóa không ngừng.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn hắn một cái, nói: "Đế Vương thể cộng thêm Đế Vương Trọng Đồng, thực lực không tệ, nhưng thực lực của Thiên, đâu phải thứ ngươi có thể phỏng đoán? !"

"Không có khả năng! !"

Trên trán Đế Bách Thế có một ấn ký nổi lên.

Một luồng đế vương khí càng thêm cuồng bạo đổ xuống, khiến mọi người ở đây đều xôn xao.

"Cái gì, vậy mà thực lực của hắn còn có thể tiếp tục gia tăng?"

"Viên ấn ký kia là cái gì?"

Mọi người không hiểu mà nhìn Đế Bách Thế.

Mà hai mắt Sở Cuồng Nhân lại tỏa sáng: "Há, này vương chi ấn ký, cuối cùng ngươi cũng cam lòng dùng đến."

"Thiên Kiếm, để ngươi nhìn thực lực mạnh nhất của ta! !"

Đế Bách Thế thúc giục vương chi ấn ký, cộng thêm Đế Vương thể và Đế Vương Trọng Đồng của bản thân, Đế khí kinh khủng doạ người khiến bốn phía không ngừng sụp đổ.

Đế Thiên Thu ở xa xa thấy thế, mặt mũi cũng tràn đầy ngưng trọng: "Thời khắc này, không thể nghi ngờ, hắn là cường giả đứng đầu trong một đời trẻ tuổi của Đế Vương nhất tộc!"

Đế Bách Thế thét dài một tiếng, uy áp đế vương nghiền ép ra.

Nhưng uy áp thế này đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, lại giống như gió thổi vào mặt, căn bản không có cách nào rung chuyển hắn dù chỉ một chút: "Đế Vương thể, Bá Vương thể, từ xưa đến nay chính là địch nhân vốn có, nhưng không biết các ngươi có từng thấy, lúc hai loại thể chất tập hợp ở trên người của một người, có thể bộc phát ra uy lực ở trình độ gì không?"

Hắn nhìn Đế Bách Thế, dường như đang nói với hắn, cũng đang nói với người của Đế Vương nhất tộc, và Bá Vương nhất tộc.

Nghe được lời này, tu sĩ của hai tộc không khỏi cau mày lại.

"Thiên Kiếm đang nói mê sảng cái gì vậy?"

"Đúng đấy, Đế Vương thể, Bá Vương thể như nước với lửa, làm sao có thể tập trung ở trên người của một người chứ? Từ xưa đến nay, chưa từng nghe tới."

"Não của Thiên Kiếm không phải bị hỏng rồi chứ?"

Nhưng mà, Sở Cuồng Nhân lại không có chút để ý tới mọi người.

Hắn đứng tại chỗ, bá khí đỏ tía trên người phóng lên tận trời, dần dần hình thành một hư ảnh Bá Vương mặc trên người chiến giáp màu đen!

Bá Vương thể đại thành, hoàn toàn thúc giục!

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo khi mọi chuyện xảy ra, khiến cho mọi người đều trợn mắt hốc mồm!

Sau đỏ tía bá khí, chỉ thấy Đế khí vàng rực cũng bao phủ ra, ngưng tụ ra một hư ảnh đế vương mặc đế bào trong hư không!

Đế vương, Bá Vương!

Đế khí, bá khí!

Hai đại thể chất, hai luồng sức mạnh, lại đồng thời xuất hiện ở trên người của một người!

Tình cảnh này, khiến người của hai tộc đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

"Chuyện gì xảy ra? !"

"Chuyện này, chuyện này sao có thể? ! Tại sao có thể có người dung được hai đại thể chất này vào một thân? Chuyện này tuyệt đối không có khả năng! !"

"Thiên Kiếm, rốt cuộc hắn là tên quái thai gì vậy! !"

"Không đúng, loại khí tức Đế Vương thể này là... Đế Vương thể đại thành! !"

"Đế Vương thể đại thành, Bá Vương thể đại thành, hai đại thể chất này quả thật đã tập trung ở trên người của một người, rốt cuộc là làm sao hắn làm được? !"

Đế Vương thể đại thành, Bá Vương thể đại thành.

Hai loại thể chất này, cho dù là một loại bất kỳ đều đủ để trấn áp một thời đại, xây dựng được uy danh vô thượng!

Không có người nào dám nghĩ, nếu hai đại thể chất này xuất hiện ở trên người của một người, vậy người này, sẽ đáng sợ đến cỡ nào? !

Đế Phi Thiên, Đế Thiên Thu, Liễu Bá Vương, Hướng Thiên Thương và người của hai tộc, vô cùng choáng váng!

Chương 1782: Sức mạnh Đế Bá trảm hàng ngũ thứ tư, Thanh Liên dị động

Bá Vương thể đại thành, Đế Vương thể đại thành!

Hai đại thể chất dung vào một thân, loại tình huống này, từ xưa đến nay, trước đó chưa từng có, Sở Cuồng Nhân xuất hiện, khiến tu sĩ của hai tộc cảm thấy không thể tưởng tượng được!

"Dị số, dị số!"

"Đế Bá một thể, thành tựu tương lai của người này sẽ đáng sợ đến cỡ nào, ta không dám tưởng tượng."

"Quá mạnh."

Mọi người nghị luận ầm ĩ, tất cả đều rung động đến tột đỉnh.

Càng khiếp sợ chính là, khi Đế Bách Thế đối mặt trực diện với Sở Cuồng Nhân, càng có thể cảm nhận được luồng uy thế doạ người kia.

"Đáng chết, cho dù Đế Bá một thể thì như thế nào, ta là một trong cửu vương, là con cưng đã định trước ở thời đại này, ngươi nhất định phải bại cho ta! !"

Đế Bách Thế thét dài một tiếng, thần quang trong mắt lưu quang, lại thúc giục Đế Vương Trọng Đồng lần nữa.

Vừa ra tay chính là đệ nhị kiếp, Thiên Địa Kiếp! !

Một chiêu này, cộng thêm sự gia tăng của vương chi ấn ký, uy thế so với vừa rồi, còn dọa người hơn.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đưa tay đánh ra một quyền, Đế khí và bá khí quấn lấy nhau, hình thành một dòng lũ lớn hung hăng đụng vào thần quang.

Thần quang tràn trề, Đế khí sinh tử đúng là tan rã trong bi thẩm!

Đế Bách Thế lập tức bị đánh bay ra sau mấy trăm trượng, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

"Đáng chết! !"

Đế Bách Thế còn muốn xuất thủ lần nữa, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân ở phía trên Thiên Chiến phong đã biến mất không thấy.

"Người ở nơi nào?"

Sắc mặt Đế Bách Thế biến hóa.

"Ở phía sau ngươi."

Giọng nói bình tĩnh truyền đến từ phía sau, thời điểm hắn quay người, một luồng sức mạnh khổng lồ ầm ầm truyền đến, cả người đúng là không bị khống chế bay ngược ra sau.

Mà ở trong mắt người khác, Đế Bách Thế đã bị Sở Cuồng Nhân dùng một chân cho đạp xuống Thiên Chiến phong.

Cả tòa Thiên Chiến phong, lâm vào chấn động, bị đánh ra một cái hố to lớn, mà Đế Bách Thế thì nằm ở trong cái hố này.

"Chư Thiên Kiếp! !"

Đế Bách Thế đứng dậy bạo phát đệ tam kiếp, cũng là một chiêu mạnh nhất sau khi dung hợp vương chi ấn ký.

"Ha, vậy thì mời ngươi nếm thử một chiêu này."

Sở Cuồng Nhân từ từ giơ tay lên, Đế khí và bá khí lượn lờ trong tay, hóa thành một trường mâu ba màu vang, đỏ, tím lưu chuyển!

Phía trên có vô số phù văn cổ xưa tràn ngập, còn có đạo âm huyền diệu truyền ra.

"Đây là Bá Vương Chi Mâu?"

Ánh mắt của Liễu Bá Vương ngưng trọng: "Không đúng, đây là Bá Vương Chi Mâu được hình thành khi dung hợp với Đế khí của Đế Vương thể đại thành! !"

Đây là, Đế Bá Chi Mâu! !

Vút! !

Đế Bá Chi Mâu phá không mà ra, kéo theo một luồng thần uy vô thượng xé rách mọi thứ!

Chỉ trong nháy mắt, chư thiên kiếp kia liền bị trường mâu xé rách!

Mà Đế Bách Thế không có sức lực trốn tránh một mâu này, ngực bị trực tiếp xuyên qua, cả người bị gim ở trên mặt đất, mà chuyện này vẫn chưa xong!

Sức mạnh Đế Bá kinh khủng không ngừng tiết ra từ bên trong trường mâu kia.

Sức mạnh doạ người làm cả toà Thiên Chiến phong đã được tăng cường không ngừng nổ tung, toà Thiên Chiến phong được mệnh danh là phía dưới Thần Vương không cách nào đánh vỡ, trực tiếp nứt toác, vỡ nát trên không trung!

Thiên Chiến phong, lại vỡ nát một lần nữa! !

Đế Bách Thế bị trường mâu xuyên qua, bị đính bên trên một ngọn núi ở Thiên Chiến phong, trôi nổi ở giữa không trung.

Lúc này, một bóng người từ trong đạo tắc tinh không bay ra.

Là Đế Hồng!

Hắn không có khả năng trơ mắt nhìn Đế Vương Trọng Đồng của Đế Vương nhất tộc, hàng ngũ thứ tư của thần điện chết đi như vậy.

"Ngươi, không cứu được hắn!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, năm ngón tay hơi nắm lại trong hư không.

Năng lượng bên trong Đế Bá trường mâu kia bị dẫn động, nổ tung ngay tại chỗ, đánh cho thân thể của Đế Bách Thế nổ thành một lần sương máu!

Hàng ngũ thứ tư của thần điện, đã chết! !

Đế Hồng ngăn cản năng lượng tiết ra kia, sắc mặt khó coi đến cực hạn.

Hắn nhìn chằm chằm Thiên Kiếm: "Thiên Kiếm, ngươi lại chém một hàng ngũ của thần điện, ngươi hành sự kiêu căng như thế, không sợ khiến cho nhiều người tức giận sao? !"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Nhiều người tức giận? Thiên, không phải từ lâu đã là cái đinh trong mắt của các ngươi rồi sao?"

"Ngươi..."

Đế Hồng Thần Vương hận không thể lập tức giết Sở Cuồng Nhân ở chỗ này, nhưng có Tư Không Thần Vương còn có Liễu Bá Vương ở đây, nên vạn lần không thể manh động.

Hơn nữa, trên người Sở Cuồng Nhân cũng nắm giữ Đế Vương thể đại thành.

Điều này làm hắn, vô cùng để ý.

"Hàng ngũ thứ tư đã chết, để xe ai là người kế tiếp truy đuổi Thiên."

Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, ánh mắt đảo qua hư không, thái độ bễ nghễ, khinh thường ở trong gầm trời.

Trong hư không, từng đạo từng đạo tiên thức giao hội.

Nhưng không có người nào đứng ra.

Hiển nhiên, thực lực mà lần này Sở Cuồng Nhân thi triển ra, đã vượt xa bất kỳ lần nào trước kia, khiến cho mỗi người ở chỗ này cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Ha, Thiên, am hiểu chờ đợi."

"Nhưng hi vọng các ngươi, đừng để Thiên chờ đợi quá lâu."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, khóe miệng hơi vểnh, lập tức đạp không mà đi.

Một bộ bạch y kia, lúc đến trắng noãn như tuyết, lúc đi vẫn không nhiễm trần thế như cũ, phong thái tuyệt thế, làm cho tâm thần người ta chập chờn.

Giờ khắc này, dường như bọn họ nhìn thấy trời chân chính!

Cao không thể chạm, không thể nào vượt qua!

"Không nghĩ tới, vậy mà trên người Thiên Kiếm lại mang hai đại thể chất, thật sự là thật không thể tin được."

"Đúng vậy."

"Hàng ngũ thứ tư, ở trước mặt sức mạnh Đế Bá của Thiên Kiếm, căn bản không chịu nổi một kích."

Sau khi kịch chiến, thứ lưu cho mọi người chỉ có vô hạn mơ màng.

Mà Đế Thiên Thu đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, hít sâu một hơi, dù hắn một viên đạo tâm của Thần Vương vô thượng, nhưng cũng không khỏi có chút rung chuyển.

Loại tồn tại này, mình thật sự có hi vọng vượt qua đối phương sao?

"Ha, chờ một chút, đó là..."

Bỗng nhiên, Đế Thiên Thu chú ý tới cái gì đó.

Chỉ thấy Đế Hồng ở phía xa đến bên trong chiến trường, thu lấy hai món đồ, theo thứ tự là một đôi đồng tử, còn có một cái... Vương chi ấn ký!

Đó là vật Đế Bách Thế lưu lại sau khi chết.

Sở Cuồng Nhân cũng không đến lấy đi, bởi vì hắn rõ ràng, Đế Hồng tuyệt đối sẽ xuất thủ ngăn cản hắn.

Với tình cảnh của hắn, có vài át chủ bài không thích hợp bại lộ ở thời điểm hiện tại.

Cưỡng ép đối kháng với một vị Thần Vương, cũng không sáng suốt.

Mặt khác, hai món đồ là Đế Vương Trọng Đồng còn có vương chi ấn ký, cũng không có tác dụng quá lớn đối với hắn.

Trọng Đồng?

Có thể mạnh hơn sức mạnh Đế Bá sao?

Vương chi ấn ký?

Trong tay hắn cũng có một cái, chỉ là không dung hợp nó mà thôi.

Nhưng Đế Thiên Thu không giống vậy, sau khi nhìn thấy hai món đồ này, tâm tư của hắn đột nhiên trở nên hớn hở.

"Ta nắm giữ Đế Vương thể đại thành, nếu như có thể luyện hóa Đế Vương Trọng Đồng này, cộng thêm vương chi ấn ký, trở thành cửu vương, chưa hẳn không thể sánh ngang với Thiên Kiếm!"

Trong lòng của Đế Thiên Thu tràn đầy chờ mong.

Hắn cũng không cam lòng luôn luôn bị đè ép ở dưới chân của Sở Cuồng Nhân.

Chỉ cần có cơ hội, hắn đều phải bắt được!

...

Bên trong Thiên Kiếm phong.

Sau khi chiến đấu với Đế Bách Thế, hắn cũng coi như hiểu rõ sức mạnh Đế Bá này.

Coi như không tệ.

Tuy không bằng Duy Nhất Bản Nguyên Thể của mình, nhưng ở vũ trụ Thiên Nguyên này, không có mấy loại thể chất có sức mạnh sánh ngang nó.

"Chuyện còn lại, chính là làm rõ trong mấy vị được liệt vào hàng ngũ còn lại là ai, có mấy người là cửu vương."

Hàng ngũ trong thần điện, cửu vương, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, những tồn tại này đều là trụ cột vững vàng trong tương lai của vũ trụ Thiên Nguyên, thậm chí có hi vọng trùng kích Hỗn Nguyên.

Đó là anh hùng của bọn họ, nhưng lại là kẻ thù của hắn.

Những người này là trụ cột tương lai của vũ trụ Thiên Nguyên, nhưng cũng là đại địch của vũ trụ Bàn Cổ.

Nắm lấy cơ hội, có thể giết được càng nhiều càng tốt.

"Nhưng mà bây giờ cũng không vội, để ta nhìn những người này, người nào sẽ không kìm nén được mà nhảy ra ngoài."

Mấy tháng sau.

Dường như Hỗn Độn Thanh Liên trong cơ thể của Sở Cuồng Nhân có dị động.

Hai mắt của hắn tỏa sáng: "Thời cơ đã đến!"

Bóng người hắn lóe lên, biến mất ngay tại chỗ, rời khỏi Thiên Nguyên Thần Điện, tìm một cổ tinh không có người ở bên trong vũ trụ Thiên Nguyên rồi đáp xuống.

Đồng thời, hắn bỏ ra mấy tháng, bố trí vô số cấm chế ở xung quanh cổ tinh.

Hết thảy chuẩn bị sẵn sàng về sau, hắn mới đem Hỗn Độn Thanh Liên phóng xuất ra.

Chương 1783: Hóa thân Thanh Liên, về vũ trụ Bàn Cổ, lạc vào cấm khu

Vũ trụ Thiên Nguyên, bên trong một cổ tinh vô danh nào đó.

Sở Cuồng Nhân mang Hỗn Độn Thanh Liên trong cơ thể ra, chỉ thấy Thanh Liên từ từ nở rộ, một bóng người bạch y xuất hiện ở trong đó.

Hình dáng, tướng mạo, thân hình của người này, giống như đúc với khuôn mặt chân thực mà hắn che giấu.

Ngay cả luồng siêu nhiên chi khí trên người kia, cũng không hề khác biệt.

Nếu nói có gì khác biệt, thì chính là hóa thân được tạo thành từ Hỗn Độn Thanh Liên, nên trên trán có một ấn ký Thanh Liên, có đạo vận cực kỳ huyền diệu lưu chuyển.

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh: "Đại công cáo thành."

Hóa thân Thanh Liên này, gần như giống hệt bản thể của hắn, thậm chí cũng có thể nói là một hắn khác.

Ngay cả thực lực, cũng không kém bao nhiêu.

Thậm chí, hóa thân Thanh Liên này có thể vận dụng sức mạnh Hỗn Độn Thanh Liên, nếu bản thể của Sở Cuồng Nhân không sử dụng lá bài tẩy, thì có khả năng sẽ không phải là đối thủ của hoá thân.

Hắn rất hài lòng.

"Tiếp đó, ta sẽ dùng Thời Không Bảo Giám mở ra tầng ngăn cách vũ trụ, ngươi tiến vào bên trong, có thể trở lại vũ trụ Bàn Cổ hay không, thì phải xem tạo hóa của ngươi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hóa thân Thanh Liên khẽ gật đầu: "Ta đã rõ ràng."

"Đúng rồi, những vật này ta mang ở trên người cũng vô dụng, ngươi cầm tất cả đi đi."

Sở Cuồng Nhân đưa Càn Khôn giới của mình cho hóa thân Thanh Liên.

Trong này, đều là các loại bảo vật hắn lấy được ở bên trong vũ trụ

Bàn Cổ, tỉ như Phục Hi Cầm, Xích Huyết Kiếm, Đại Hoang Kích, vân vân.

Những vật này, hắn không thể tùy tiện vận dụng ở vũ trụ này, nên chỉ có thể cho hóa thân Thanh Liên.

"Còn có hai thứ đồ này, cũng đưa cho ngươi luôn."

Trong cơ thể của Sở Cuồng Nhân, có một chùm sáng màu trắng tuôn ra, đó là... ý chí Tiên giới!

"Giới tử chi tranh, ta đoán cũng sắp đến giai đoạn kết thúc rồi, phần ý chí Tiên giới này ngươi cầm lấy đi, nếu có thể trở lại vũ trụ Bàn Cổ, có lẽ sẽ có chỗ trợ giúp."

Ngoại trừ ý chí Tiên giới.

Còn có một đóa... Hoa.

Chính là Dục Vọng Hoa mà Sở Cuồng Nhân ở lấy được Dục Vọng Thiên, sau khi đi đến vũ trụ Thiên Nguyên, có lẽ bởi vì ý chí Vũ Trụ đại đạo và quy tắc khác biệt, Dục Vọng Hoa lâm vào giấc ngủ say, Sở Cuồng Nhân dự định giao cho hóa thân, nếu như hóa thân có thể trở về, đoá hoa này có lẽ có thể khôi phục.

Hóa thân Thanh Liên hút ý chí Tiên giới còn có Dục Vọng Hoa vào trong cơ thể.

"Chú ý."

Sở Cuồng Nhân lấy Thời Không Bảo Giám ra.

Trong chốc lát, chỉ thấy sức mạnh thời không vô cùng doạ người từ phía trên đổ xuống, khuấy động hư không ở trong gầm trời!

Đây là một món Hỗn Độn Chí Bảo, uy lực cực kỳ kinh khủng!

Mà với tu vi bây giờ của Sở Cuồng Nhân, dùng toàn lực để thúc giục, đã có thể xé ra một lỗ hổng phía trên tầng ngăn cách của vũ trụ Thiên Nguyên chỉ trong thời gian ngắn.

Còn về chuyện hóa thân Thanh Liên có thể tìm ra vị trí của vũ trụ

Bàn Cổ ở trong hư không vô định hay không, vẫn là chuyện không ai có thể biết được.

Sức mạnh thời không kinh khủng khuấy động khắp nơi.

Nếu không phải trước đó Sở Cuồng Nhân đã bố trí cấm chế dày đặc ở bên trong cổ tinh, chỉ sợ luồng sức mạnh này sẽ hấp dẫn sự chú ý của tồn tại Hỗn Nguyên ở trong vũ trụ này.

Ầm! !

Chỉ thấy hư không ầm ầm nổ tung, một vết nứt xuất hiện!

Vết rách này, đánh vỡ tầng sâu hư không, thậm chí còn xé ra một lỗ hổng trong tầng sâu hư không.

Mà đó, chính là tầng ngăn cách vũ trụ.

"Tiếp đó, liền giao ngươi, một ta khác!"

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía hóa thân Thanh Liên.

Đối phương cười nhạt một tiếng: "Nếu như tất cả đều thuận lợi, ngày sau gặp lại."

"Ừm."

Vút!

Hóa thân Thanh Liên vừa sải bước ra, tiến vào tầng sâu hư không, vượt qua tầng ngăn cách vũ trụ, lại tiến vào hư không vô định một lần nữa.

Đợi sau khi mọi thứ đã hoàn thành, Sở Cuồng Nhân thu hồi Thời Không Bảo Giám.

"Nếu như hóa thân Thanh Liên có thể thuận lợi trở lại vũ trụ Bàn Cổ, vậy ta và hắn, ở cả hai vũ trụ, nội ứng ngoại hợp, có thể làm thêm nhiều chuyện hơn trước."

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm nghiền ngẫm nói.

...

Hóa thân Thanh Liên, không, một Sở Cuồng Nhân khác lại đi tới hư không vô định một lần nữa.

Nơi này, một mảnh hư vô.

Khắp nơi đều tràn ngập sức mạnh loạn lưu không gian tạp nhạp.

Hắn phóng xuất tiên thức, nỗ lực cảm nhận khí tức của vũ trụ Bàn Cổ, nhưng vẫn không có bất kỳ hồi đáp nào.

Đối với điểm này, hắn cũng không hề cảm thấy ngoài ý muốn.

Thậm chí, luồng hóa thân này của hắn đã chuẩn bị tinh thần sẽ lượn lờ trong hư không vô định này hàng trăm hàng ngàn năm, nếu như mất phương hướng ở này, hắn chỉ có thể chờ đợi tu vi của một Sở Cuồng Nhân khác đạt tới Hỗn Nguyên, thậm chí siêu thoát, rồi dựa vào giữa hai người liên hệ, để đối phương giải cứu hắn ra khỏi hư không vô định.

Không biết qua bao lâu, có lẽ là một năm, có lẽ là 10 năm.

Rất nhanh, hắn liền cảm nhận được khí tức của vũ trụ Bàn Cổ, tuy rất yếu ớt, nhưng đây tuyệt đối là khí tức quen thuộc.

Hắn bắt lấy sợi khí tức này, đi tới một chỗ trong hư không.

Ngay sau đó, ngưng tụ kiếm chỉ, ấn ký Thanh Liên trên trán có đạo vận lưu chuyển ra.

"Chém!"

Kiếm chỉ bay đi, kiếm quang phun ra ngoài, xé rách hư không.

Bóng người hắn lóe lên, tiến vào bên trong.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Hắn xuất hiện ở một miệng núi lửa to lớn.

Khí tức thuộc tính Hỏa vô cùng nồng đậm bao phủ bốn phía, khiến Hoàng Hỏa trong cơ thể hắn có chút nhảy cẫng lên.

hóa thân này của Hắn, dung hợp một lượng lớn tâm huyết của bản thể.

Tất cả mọi thứ mà bản thể nắm giữ, hắn gần như có đủ, Hoàng Hỏa, tất nhiên cũng giống vậy, đây cũng là nguyên nhân hắn bị Sở Cuồng Nhân gọi là một "chính mình" khác.

"Người nào, dám xông vào cấm khu! !"

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy trong miệng núi lửa cự đại trước mặt hắn, dung nham vô tận sôi trào dưới lòng đất, hóa thành một Cự Nhân Dung Nham to lớn.

Khí tức thuộc tính Hỏa kinh khủng kia, càng thêm nồng đậm!

Đại La ngũ khí đỉnh phong!

Chỉ trong cái nhìn đầu tiên, Sở Cuồng Nhân đã phán đoán ra lai lịch của Cự Nhân Dung Nham ở trước mắt.

Ngoài ra, hắn còn nhìn ra lai lịch của đối phương, hẳn là một loại thần hỏa có độ tinh khiết cao nào đó đắc đạo, thuộc loại linh thức trời sinh.

Có chút thú vị.

Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ dạt dào hào hứng, cấm khu?

Ở trong ấn tượng của hắn, ở vũ trụ Bàn Cổ có mấy cấm khu, mà trong đó, có một cấm khu có tên là thiên linh cấm khu, tu sĩ trong đó đều là thiên địa chi linh!

Rất phù hợp với đặc thù của Cự Nhân Dung Nham này.

Là sao?

Sao hắn lại chạy đến nơi đây?

Hắn có chút bất đắc dĩ lắc đầu, lần trước mình phá vỡ tầng ngăn cách của vũ trụ, đi thẳng đến tổ địa của Kiếm Linh nhất tộc, hiện tại, lại đến cấm khu.

Nơi này còn nguy hiểm hơn nhiều so với tổ địa Kiếm Linh kia.

May mắn, thực lực của mình cũng đã xưa đâu bằng nay.

"Tại hạ Sở Cuồng Nhân, lạc vào nơi đây, xin thứ lỗi." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Trở lại vũ trụ của mình, hơn nữa, chính mình cũng thật sự đi lạc vào cấm khu, vẫn nên khách khí một chút thì tốt hơn, nên hắn vẫn rất lễ phép.

"Sở Cuồng Nhân? Buồn cười, Sở Cuồng Nhân đã chết mấy thập niên rồi, ngươi đừng mơ lừa gạt ta, người tự ý xâm nhập khu, chết! !"

Cự Nhân Dung Nham này lạnh giọng nói ra, bàn tay dung nham to lớn hung hăng chộp về phía Sở Cuồng Nhân!

Chết mấy thập niên rồi?

Thời gian mình rời khỏi vũ trụ Bàn Cổ đã qua mấy thập niên rồi sao?

Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

Mà đối mặt với đại thủ dung nham đang đánh về phía mình kia, hắn ngưng tụ kiếm chỉ, tiện tay chém ra một đạo kiếm quang, chặt đứt nó.

"Đối địch với Thiên, là một hành động không khôn ngoan... Ờ..."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân co giật một chút.

Xem ra bản thân đóng vai Thiên Kiếm ở vũ trụ Thiên Nguyên đóng đến nghiện rồi, thói quen tự khoe là Thiên này, vẫn không thể đổi được trong thời gian ngắn.

"Thật mạnh!"

"Ngươi là Đại La đại viên mãn!"

Dung Nham Cự Nhân hết sức kinh ngạc.

Phải biết, trong toàn bộ vũ trụ, Hợp Đạo không ra, Đại La đại viên mãn cũng đã là tồn tại cường đại.

"Chưa từng bái phỏng, xâm nhập cấm khu, là tại hạ sai, tại hạ xin cáo từ trước."

Trở lại vũ trụ Bàn Cổ, Sở Cuồng Nhân cũng không định đại khai sát giới.

Bóng người hắn lóe lên, lao về phía nơi xa.

"Hừ, thật coi cấm khu thiên linh ta muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao? !"

Cự Nhân Dung Nham hừ lạnh một tiếng, sau đó, hắn truyền tin cho những người khác bên trong cấm khu.

Tuy Đại La đại viên mãn cường đại.

Nhưng, Đại La bên trong cấm khu bọn họ cũng không ít, đại viên mãn, cũng không phải là không có!

Chương 1784: Cấm khu truy sát, Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, ta vui lòng nhận

Bên trong cấm khu thiên linh, mỗi cường giả gần như nhận được tin tức trong cùng một lúc.

Có người xâm nhập cấm khu.

Đều này làm cho bọn họ giận không nhịn nổi, phải biết rằng, cấm khu được gọi là cấm khu, là bởi vì nơi đây không cho phép người ngoài tự tiện xông vào.

Người tiến vào, gần như là thập tử vô sinh!

Hiện tại, lại bị một người ngoài xâm nhập, chuyện này là sao?

"Mặc kệ kẻ ngoại lai này có mục đích gì, đã dám xông vào cấm khu, vậy sẽ phải nhận lấy cái chết!"

"Đúng vậy, kẻ ngoại lai, giết chết không cần luận tội!"

"Hừ, thật sự cho rằng cấm khu thiên linh ta dễ khi dễ sao?"

"Nghe nói vài thập niên trước, cấm khu linh hồn bị Sở Cuồng Nhân xâm nhập, nháo đến long trời lỡ đất, sự kiện này, ở dường như trở thành lời đàm tiếu giữa các cấm khu, cấm khu linh hồn gần như mất hết thể diện, cấm khu thiên linh ta, tuyệt đối không thể trở thành cấm khu linh hồn thứ hai."

"Đúng vậy!"

Trong lúc nhất thời, cường giả bên trong cấm khu thiên linh đều có hành động.

Mà Sở Cuồng Nhân tìm được phương hướng ở trong cấm khu Thiên Linh, muốn rời khỏi, nhưng lại phát hiện, toàn bộ cấm khu thiên linh đột nhiên bị một lồng ánh sáng to lớn bao phủ!

Đó là, cấm chế của cấm khu!

"Xem ra là quyết tâm không cho ta rời đi."

Phát giác sau lưng truyền đến mấy chục luồng khí tức Đại La mạnh mẽ, hắn có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Bản thân vừa trở lại vũ trụ Bàn Cổ thì bị đuổi giết.

Tâm tình tốt đẹp, hoàn toàn biến mất.

"Kẻ ngoại lai, nhận lấy cái chết!"

Một lão giả mặc trường bào màu lam hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy hắn đưa tay ra, bốn phía có vô số sức mạnh thủy lưu tụ đến.

Đối phương, chính là một thiên địa chi linh thuộc tính Thủy đắc đạo.

Vô tận thủy lưu này, mỗi một giọt đều ẩn chứa sức mạnh vô cùng kinh khủng, còn có màu đen như mực, đây là Huyền minh Hắc Thuỷ!

Một kích này, Đại La đại viên mãn tầm thường cũng không nhất định có thể tiếp được.

"Trụ Chi Kiếm, bạo ngược!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, bạo ngược chi kiếm, bao phủ ra!

Kiếm khí đánh vỡ Huyền Minh Hắc Thủy, cũng đánh lão giả kia bay ra ngoài.

"Đây là loại Đại La ý gì vậy?"

Sắc mặt của lão giả hơi đổi một chút.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, Đại La ý của Sở Cuồng Nhân ẩn chứa một luồng siêu thoát chi ý, cường đại hơn nhiều so với Đại La ý của hắn.

Hơn nữa, còn gần với cực hạn của bước thứ năm.

Đây không phải một Đại La đại viên mãn bình thường.

"Tùy Phong Thiên Thần Kiếm!"

Một đạo kiếm quang bao phủ ra, giấu ở bên trong phong bạo, bao phủ toàn bộ bốn phương tám hướng xung quanh Sở Cuồng Nhân chỉ trong nháy mắt.

"Trụ Chi Kiếm, bá lâm!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, thúc giục bá lâm chi kiếm.

Kiếm ảnh to lớn, bay lên không trung rồi chém xuống.

Phong bạo vô tận, bị kiếm ảnh xé rách trong nháy mắt, hóa thành hư vô.

"Lôi thú giáng xuống! !"

Lúc này, một lôi đình chi linh đi đến trên bầu trời nơi Sở Cuồng Nhân đang đứng, vô tận lôi đình hội tụ, hóa thành một con Lôi thú dữ tợn, gào thét, lao về phía hắn mà cắn xé.

"Trụ Chi Kiếm, vô đạo!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, vô số đạo văn ngưng tụ, hóa thành một đạo kiếm ảnh cự đại, chém vỡ Lôi thú dữ tợn kia trong nháy mắt!

Công kích của thiên địa chi linh còn lại, cũng bị hắn nhẹ nhàng đánh tan.

"Thật mạnh!"

"Thực lực của nười này không thể khinh thường, chuyện hắn đến cấm khu thiên linh ta, tất nhiên cũng là bí mật không thể cho ai biết, tuyệt đối không thể để cho hắn rời đi!"

Một tráng hán có quang màn kim sắc lưu chuyển trên toàn bộ cơ thể, phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

Đây là một thiên địa chi linh thuộc tính Kim.

Toàn bộ cơ thể của hắn do kim thiết đúc thành, vô cùng cứng cỏi.

Một quyền đánh ra, quyền phong vạn trượng làm dấy lên phong vân, quyền kình kinh khủng hoàn toàn khóa chặt Sở Cuồng Nhân, khiến hư không xung quanh hắn trực tiếp sụp đổ.

"So thân thể sao?"

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, cũng đánh ra một quyền!

Sức mạnh nhục thân kinh khủng, ầm ầm bạo phát!

Phải biết rằng, thân thể này hắn được luyện chế từ Hỗn Độn Thanh Liên!

Thử hỏi, trên thế giới này có mấy người có thể đánh vỡ Hỗn Độn Thanh Liên?

Ngoại trừ đại đạo ra, vẫn chưa từng nghe nói, có ai có thể đánh vỡ Hỗn Độn Thanh Liên, cho dù là Hỗn Nguyên dưới tình huống không có chí bảo tương trợ cũng không nhất định có thể thành công.

Ầm! !

Hai nắm đấm ầm ầm đụng vào một chỗ.

Quyền kình cường đại bắn ra, đại hán kia kêu thảm một tiếng, nửa cái cánh tay bị gãy, bay ngược ra sau!

Tình cảnh này, làm người ta sợ hãi.

"Hắn lại có như thế sức mạnh thân thể sao? !"

"Rốt cuộc hắn là ai?"

Trong mắt mọi người mang theo nồng đậm kiêng kị.

Lúc này, một lão giả lấy ra một cây đại kỳ thanh sắc, dùng giọng điệu lạnh lùng nói: "Người này khó đối phó, chư vị, sử dụng Tiên Thiên ngũ phương đại trận đi!"

Những người còn lại thấy thế, liếc nhau, nhẹ gật đầu.

Chỉ thấy mỗi người bọn họ lấy ra một thanh đại kỳ.

Có tổng cộng năm cây.

Mà lúc nhìn thấy đại kỳ trong tay bọn họ, ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, hóa thân Thanh Liên này, lại hơi hơi rung động, có phản ứng.

Trong cơ thể, đúng là lộ ra một tia đói khát.

Dường như vô cùng khát vọng đối với năm cây đại kỳ kia.

"Nếu ta không có đoán sai, thứ này chắc là Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ đi." Sở Cuồng Nhân cười nói.

"Nhãn lực tốt lắm!"

Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, chính là một món Chí Bảo Tiên Thiên bản nguyên!

Chí bảo này, được chia làm năm phần, cũng chính là năm thanh đại kỳ, theo thứ tự là Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Thanh Liên Bảo Sắc

Kỳ, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, tương ứng với ngũ hành, có thể hình thành một Tiên Thiên ngũ phương đại trận, uy lực cực kỳ cường đại.

Nhưng những thứ này đều không phải là nguyên nhân khiến Sở Cuồng Nhân động tâm.

Sở dĩ Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ này hấp dẫn hắn như vậy, là bởi vì, Tiên Thiên ngũ hành chi khí là do năm mảnh lá sen của Hỗn Độn Thanh Liên dung hợp mà thành.

Nếu như có thể hấp thu Ngũ Phương Kỳ này, sẽ giúp ích rất nhiều đối với Hỗn Độn Thanh Liên của hắn.

Hóa thân này, cũng sẽ càng thêm cường đại.

"Vốn dĩ, ta muốn âm thầm rời đi, nhưng các ngươi đã dồn ép không tha, vậy thì đừng trách ta."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn tự nhận là xâm nhập cấm khu, quả thật đã làm hỏng quy củ của cấm khu, cho nên vừa rồi, lúc giao thủ vẫn nương tay, chưa giết người.

Nhưng hắn không phải người lương thiện gì, nếu cấm khu Thiên Linh không nguyện ý để hắn rời đi, còn lấy ra sát trận cường đại như Tiên Thiên Ngũ Phương Trận...

Vậy hắn cũng chỉ đành... Thu nhận!

Khóe miệng của hắn hơi vểnh.

Là các ngươi muốn đối phó ta trước, chuyện này không phải lỗi của ta.

"Tiên Thiên Ngũ Phương Trận, lên! !"

Một thiên địa chi linh cầm đầu khẽ quát một tiếng.

Trong chốc lát, chỉ thấy giữa thiên địa có sức mạnh ngũ hành lưu chuyển, kim mộc thủy hỏa thổ, đan xen lưu chuyển, ẩn chứa biến hóa vô tận, hóa thành vô số quang mang bay về phía Sở Cuồng Nhân.

Mà trong lòng Sở Cuồng Nhân biết, thân ở cấm khu, đánh lâu sẽ bất lợi.

Nếu kinh động đến Hợp Đạo nơi đây, sẽ không thể dễ dàng rời khỏi.

"Hỗn Độn có Thanh Liên, một chưởng sáng tạo sinh mệnh và hủy diệt!"

"Thanh Liên, Hủy Diệt chi quang!"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, đưa tay ra, bốn phía có phù văn Đại Đạo huyền diệu ngưng tụ, một làn ánh sáng xanh, kéo theo hủy diệt chi khí đến cùng cực, lưu chuyển ra!

Chỗ nó đến, ánh sáng ngũ hành tự mình sụp đổ, tan rã!

Sức mạnh vô cùng cường đại, khiến sức mạnh ngũ hành và hư không cũng nhau vỡ nát.

Tiên Thiên Ngũ Phương Trận, phá! !

"Chuyện này sao có thể? !"

Đồng tử của mấy thiên địa chi linh đột nhiên co rụt lại, vô cùng hoảng sợ.

Đùng! !

Người bố trận đứng mũi chịu sào, bị sức mạnh Thanh Liên hủy diệt và sức mạnh ngũ hành trùng kích, bay ngược ra sau!

Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ trong tay cũng tuột ra.

Sở Cuồng Nhân nắm lấy cơ hội, bắt lấy Ngũ Phương Kỳ, ngay sau đó, bóng người hóa thành một đạo lưu quang lướt về phía nơi xa.

Sức mạnh Thanh Liên hủy diệt hóa thành một đạo quang trụ, xé ra một vết rách trên cấm chế của cấm khu, sau đó trực tiếp bay ra ngoài, biến mất ở tại trong vũ trụ mịt mờ.

"A a a! ! !"

"Ngũ Phương Kỳ của chúng ta! !"

Mấy thiên địa chi linh giận không nhịn nổi, đau lòng nhức óc.

Chương 1785: Thần Ma thất nhân chúng Lăng Hoa, lập được đại công

Bên trong cấm khu Thiên Linh, mấy thiên địa chi linh nhìn Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ bị đoạt đi, đau lòng nhức óc, giận không nhịn nổi.

Có người bị trọng thương, cộng thêm lửa giận công tâm, Linh thể gần như tan rã.

"Rốt cuộc người này là ai, có thực lực như thế, còn cướp đi Ngũ Phương Kỳ, nhanh tra cho ta! !"

"Sự kiện này, không thể cứ bỏ qua như vậy."

Mấy thiên địa chi linh tức giận nói ra.

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên trong hư không: "Việc này coi như thôi đi."

Sau khi nghe được giọng nói này, trong mắt chúng thiên địa chi linh lộ ra vẻ không hiểu.

"Chí Tôn, vì sao lại buông tha cho gia hỏa này?"

Người lên tiếng, đúng là Chí Tôn của cấm khu!

Mà đối mặt với mệnh lệnh của Chí Tôn, chúng thiên địa chi linh đều vô cùng không hiểu.

"Ta nói việc này coi như thôi đi, làm sao, ta nói không đủ rõ ràng sao?"

Giọng điệu của Thiên Linh Chí Tôn lạnh lùng hơn mấy phần.

Tâm tình của hắn, dường như không được tốt.

Chúng thiên địa chi linh thấy thế, tuy không biết nguyên nhân, nhưng cũng không lại tiếp tục truy hỏi, chỉ có thể bỏ qua

Sâu bên trong cấm khu.

Một nam tử bạch y đứng ở trên đỉnh núi.

Khí tức trên người của người này thâm sâu khó dò, mà hắn, cũng chính là Chí Tôn của cấm khu Thiên Linh, cũng chính hắn đã ngăn cản mọi người tiếp tục truy sát Sở Cuồng Nhân.

Không phải hắn khoan hồng độ lượng.

Mà là bởi vì... Đối diện với hắn, có một đạo phong bạo thanh sắc.

Phong bạo kia, ẩn chứa một luồng sức mạnh to lớn kinh người, ẩn chứa vô số đạo tắc, dường như trong đó, có một thân ảnh yểu điệu như ẩn như hiện.

Đây là một tồn tại cảnh giới Hợp Đạo!

"Ha, đa tạ Thiên Linh Chí Tôn khoan hồng độ lượng."

Nóng người yểu điệu trong gió lốc thanh sắc cười nhạt một tiếng, đó là một giọng nữ thanh mát như hoa lan trong thung lũng.

Thiên Linh Chí Tôn nghe nói như thế, sầm mặt lại, hừ lạnh một tiếng: "Thần Ma nhất mạch các ngươi, đều là cường đạo!"

"Thiên Linh Chí Tôn nói quá lời."

Bóng người trong gió lốc khẽ cười một tiếng, lập tức nói: "Thời điểm không còn sớm, vậy ta liền rời đi trước, tiểu gia hỏa kia, ta phải đi gặp một lần mới được."

"Hừ, mạng hắn cũng lớn thật, vậy mà lại còn sống."

"Đây là may mắn của vũ trụ Bàn Cổ."

"Thật sao? Nhưng sao ta lại thấy, chuyện mà hắn làm trong những năm gần, mỗi một chuyện, đều làm cho người người oán trách vậy? Đây cũng là may mắn của vũ trụ sao?"

"Thị phi công tội, để hậu nhân bình luận đi."

Phong bạo thanh sắc dần dần tiêu tán ngay tại chỗ.

Thiên Linh Chí Tôn đứng ở trên đỉnh núi thật lâu, ánh mắt tĩnh mịch: "Sở Cuồng Nhân... Ngược lại ta muốn nhìn xem, ngươi có thể mang đến biến đổi gì cho vũ trụ Bàn Cổ? !"

...

Trong vũ trụ, bóng người Sở Cuồng Nhân giống như sao băng xẹt qua.

Vô số ngôi sao ở quanh người hắn lùi lại.

Tiên thức của hắn phun trào, xác định đằng sau không có người của cấm khu Thiên Linh đuổi theo, mới thở phào nhẹ nhõm.

"Quái, ta náo ra động tĩnh lớn như vậy, vậy mà Hợp Đạo bên trong cấm khu Thiên Linh kia lại không hề xuất thủ?"

Sở Cuồng Nhân không khỏi nỉ non nói.

Nhưng cho dù nói thế nào, hắn có thể thành công rời đi, rốt cuộc cũng là một chuyện tốt, chớ nói chi là, bản thân còn lấy được Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ.

Có vật này, hóa thân Thanh Liên này của mình, sẽ có được tăng trưởng không nhỏ.

"Tiểu gia hỏa, ngươi chạy nhanh thật, là sợ bị người ta đuổi kịp sao?"

Một tiếng cười khẽ bỗng nhiên vang lên.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng.

"Người nào?"

Có thể không bị mình phát giác, đi đến bên cạnh mình, phần thực lực này, tuyệt đối không phải cảnh giới Đại La có thể làm được.

Đối phương, là Hợp Đạo!

Chẳng lẽ, là Hợp Đạo của cấm khu Thiên Linh sao?

Nếu thật sự là như thế, vậy hắn muốn rời khỏi, chỉ sợ sẽ phải chuẩn bị liều mạng một phen.

"Ha, không cần đề phòng như thế, năm đó ta vì ngươi, đã phải đánh tới Tiên Đình với Hư Vô Nhất."

Một trận phong bạo thanh sắc xuất hiện.

Trong gió lốc, một thân ảnh yểu điệu như ẩn như hiện.

Khi phong bạo tán đi, một nữ tử tuyệt sắc cũng xuất hiện ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Ba ngàn sợi tóc tùy ý rối tung trên vai, từng sợi đều trong suốt, giống như có đạo vận vô hình quấn quanh trong đó, một khuôn mặt trắng nõn hoàn mỹ, kinh diễm lòng người.

Một bộ trường bào bích lục, bao lấy đường cong có lồi có lõm.

Đương nhiên, sắc đẹp cũng không phải là thứ hấp dẫn Sở Cuồng Nhân.

Làm hắn bất ngờ nhất, chính là khí tức, trên người của đối phương mang theo Thần Ma chi khí.

Đối phương, chính là người của Thần Ma nhất mạch.

"Tiền bối là..." Sở Cuồng Nhân có chút hiếu kỳ, cảnh giới Hợp Đạo, đây chính là một người trong Thần Ma thất nhân chúng.

"Ta tên là Lăng Hoa."

Lăng Hoa cười nhạt một cái nói.

Lăng Hoa, một trong Thần Ma thất nhân chúng, là người thứ ba trong Thần Ma thất nhân chúng mà Sở Cuồng Nhân nhìn thấy ngoại trừ Bắc Minh, Hư Vô.

"Gặp qua Lăng Hoa tiền bối." Sở Cuồng Nhân chắp tay hành lễ.

"Dám giật đồ ở bên trong cấm khu Thiên Linh, lá gan của ngươi không nhỏ, hay là nói, ngươi có thủ đoạn chống cự Chí Tôn của cấm khu?"

Lăng Hoa tò mò hỏi.

"Tiền bối quá đề cao ta rồi, ta cũng chỉ bất đắc dĩ mà thôi."

"Ồ? Giật đồ ở cấm khu cũng là chuyện bất đắc dĩ?"

"y... Thì, Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ kia có chút tác dụng đối với ta, cho nên mới lấy đi."

Đối mặt với Thần Ma thất nhân chúng, Sở Cuồng Nhân cũng không có quá nhiều giấu diếm.

Hơn nữa, hắn cũng biết, sở dĩ mình có thể yên ổn rời khỏi cấm khu, chắc hẳn không thoát được quan hệ với Lăng Hoa, rất có thể là đối phương giữ chân Hợp Đạo của cấm khu.

"Cách mà ngươi lấy nó đi, cũng có chút đặc biệt."

Lăng Hoa cười nói.

"Tiền bối, tại sao ngươi lại xuất hiện ở cấm khu?"

"Cũng không có gì, chỉ là trùng hợp đi qua, đến luận đạo với Thiên Linh Chí Tôn một phen, không nghĩ tới lại trùng hợp đụng phải ngươi."

"Luận đạo? Không phải cấm khu cấm người ngoài tiến vào sao?"

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

"Thần Ma nhất mạch ta tìm hắn luận đạo, hắn dám cự tuyệt?" Lăng Hoa nhướng mày một cái, nói ra.

"Vâng."

Xem ra, uy danh của Thần Ma nhất mạch, ngay cả cấm khu cũng phải kiêng kị.

"Tiểu gia hỏa, mấy chục năm này ngươi đã đi đâu? Vì tìm ngươi, Hư Vô và Bắc Minh gần như lật ngược toàn bộ vũ trụ."

Lăng Hoa nói ra.

Lúc trước, sau khi thông đạo hai giới biến mất, Bắc Minh là người đầu tiên nhận được tin tức Sở Cuồng Nhân chết.

Ngay sau đó, Hư Vô cũng biết.

Hai người bọn họ không tin chuyện này, gần như đi khắp toàn bộ vũ trụ Bàn Cổ, nhưng vẫn không tìm ra nửa cái bóng của Sở Cuồng Nhân.

Dường như, đã thật sự ngã xuống.

Khi thời gian dần trôi qua, hai người càng ngày càng tuyệt vọng.

Nhưng Lăng Hoa không nghĩ tới, hai người kia không tìm được, lại để cho mình bắt gặp.

"Việc này nói ra thì rất dài dòng, ta đến vũ trụ Thiên Nguyên một chuyến."

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt nói đến.

Nghe đến đây, sắc mặt Lăng Hoa đột nhiên trở nên vô cùng ngưng trọng: "Nói rõ ràng, đã xảy ra chuyện gì?"

Việc quan hệ tới vũ trụ Thiên Nguyên, nàng không thể không thận trọng.

Sở Cuồng Nhân nói ra chuyện mình đi đến hư không vô định như thế nào, rồi làm sao dùng Thời Không Bảo Giám để trở về.

Chỉ là, hắn có ý che giấu bản thể của mình vẫn còn ở vũ trụ Thiên Nguyên.

Mọi thứ giấu ba phần, lộ bảy phần, mới có thể đứng ở thế bất bại.

Cho dù là đối mặt với Thần Ma thất nhân chúng có thể tín nhiệm, nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn che giấu một số chuyện theo bản năng.

"Tiểu tử ngươi, mệnh cũng lớn thật."

Lăng Hoa cũng không thể không hơi xúc động với câu chuyện của Sở Cuồng Nhân.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân lấy ra một phần ngọc giản, nói: "Trong này là tin tức có quan hệ với vũ trụ Thiên Nguyên mà ta thu thập được, vật này giao cho tiền bối, tin tưởng tiền bối biết phải làm sao để phát huy tác dụng của vật này."

"Đã hiểu." Lăng Hoa tiếp nhận ngọc giản, ánh mắt ngưng trọng: "Có vật này, nếu chiến trường hư không mở ra lần nữa, chúng ta cũng không đến mức quá bị động."

Nàng hết sức rõ ràng phân lượng của ngọc giản trong tay.

Có thể nói, Sở Cuồng Nhân đã lập được một đại công cho vũ trụ Bàn Cổ!

Chương 1786: Lạc Thủy nguy hiểm, Hoa Dục Vọng xuất thủ tương trợ

Sau khi gặp mặt Lăng Hoa, Sở Cuồng Nhân liền tìm một hành tinh cổ, luyện hóa Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ mà mình mới vừa lấy được.

Vật này là do lá sen của Hỗn Độn Thanh Liên biến thành, với hắn mà nói, có tác dụng cực lớn.

Mấy tháng sau.

Bên ngoài cổ tinh, có chiến thuyền bay đến, từng đạo từng đạo Laze giống như sao băng xẹt qua tinh không, đang giao phong với nhau.

Từng tiếng nổ kinh hãi, vang vọng ở trong gầm trời.

Trên chiến thuyền một chiếc trong đó, có một nữ tử tay cầm trường thương đỏ thẫm, giương mắt lạnh lẽo nhìn một đám tu sĩ trước mặt, ở sau lưng nàng, còn có nguyên một đám tu sĩ mặc chiến giáp.

"Lạc Thủy, bại cục của các ngươi đã định, đầu hàng đi."

Ở đối diện Lạc Thủy, có một thanh niên từ tốn nói.

Chỉ thấy hắn đưa tay ra, một luồng uy áp doạ người bao phủ ra, giống như thiên uy huy hoàng, làm người ta sợ hãi!

"Đế quốc Thương Khung ta, cho tới bây giờ, chỉ có tướng lãnh chiến tử, không có kẻ thua đầu hàng làm giặc!"

"Muốn chiến, ta phụng bồi tới cùng!"

Tay Lạc Thủy cầm trường thương, tiên nguyên trong cơ thể phun trào, giống như một dòng nước lũ kinh thiên, làm cho người ta hồi hộp!

"Vậy thì ta không thể làm gì khác hơn là tiễn ngươi một đoạn đường!"

Thanh niên kia hừ lạnh một tiếng, đưa tay ra, từng đạo từng đạo sức mạnh rộng rãi bao phủ ra.

Lạc Thủy cầm thương quét ra, nhưng lại bị một chưởng đánh lui!

Sự chênh lệch giữa bọn họ thật sự quá lớn, thanh niên đã là tồn tại Chân Tiên đỉnh phong, mà Lạc Thủy, chỉ là Chân Tiên tam phẩm mà thôi.

"Từ nay về sau, đế quốc Thương Khung sẽ ít đi một tên chiến tướng."

"13 chiến tướng Thương khung, 1000 Ngũ Hành Thần Ảnh Quân ngang dọc vũ trụ, không người nào là đối thủ, ngươi có giết được ta, thì thế nào?"

Lạc Thủy cười nhạt một cái nói.

Nghe được lời này của nàng, sắc mặt thanh niên có chút không dễ nhìn lắm.

Hoàn toàn chính xác.

Những năm gần đây, tốc độ quật khởi của đế quốc Thương Khung thật sự quá nhanh, dường như sau lưng có một thế lực thần bí đang chống đỡ, trong thời gian mấy chục năm ngắn ngủi liền trở thành thế lực số một số hai trong vũ trụ này, số lượng tinh hệ dưới trướng bọn họ lên đến hàng trăm hàng ngàn!

Ngay cả dạng thế lực đa đề như Thiên Đạo tông này cũng không thể khinh thường.

"Hừ, Lạc Thủy, đừng cho là ta không biết hiện trạng của đế quốc Thương Khung, chỗ dựa lớn nhất của đế quốc Thương Khung không ai qua được Ngũ Hành Thần Ảnh Quân, có hơn ngàn Kim Tiên, cũng chính là tư bản mà đế quốc các ngươi dùng để ngang dọc vũ trụ, nhưng vài thập niên trước, Thần Ảnh quân lâm vào ngủ say, không hề có động tĩnh."

"Còn về 13 chiến gì đó của thương khung... À, 13 chiến tướng có mạnh hơn, nhưng mạnh nhất cũng chỉ là Kim Tiên, sao có thể là đối thủ của Thiên Đạo tông ta?"

Thanh niên từ tốn nói.

Sau khi nhìn thấy sắc mặt của Lạc Thủy dần dần trở nên khó coi, thanh niên tiếp tục đắc ý nói: "Chúng ta cũng đã sớm điều tra rõ ràng, đế quốc Thương Khung có thể quật khởi với tốc độ nhanh như vậy, là vì có chỗ dựa là Sở Cuồng Nhân, mà bây giờ, Sở Cuồng Nhân đã chết!"

"Mà mấy tùy tùng của hắn lại bị thế lực khác kiềm chế ở Tiên giới, không cách nào trở về đế quốc, các ngươi, bại cục đã định!"

Thanh niên nói đến đây, không khỏi hơi xúc động: "Sở Cuồng Nhân kia, quả thật là cả đời bá chủ, chỉ dựa vào sức của một người, chống đỡ đế quốc lớn như vậy, khiến một tinh vực Thương Khung nhỏ bé nhảy vọt trở thành Bá Chủ Vũ Trụ trong thời gian thật ngắn, nếu hắn còn sống, ta thật muốn nhìn thấy một lần."

"Ngươi, cũng xứng so sánh với Vương?"

Lạc Thủy xùy cười một tiếng: "Theo ta được biết, tám đại đạo tử của Thiên Đạo tông đều bị Vương chém giết, ngươi thì tính là thứ gì?"

"Hừ, dù hắn có lợi hại hơn nữa, cũng không phải đã chết rồi sao? Mà đế quốc của hắn, cũng sẽ tiêu vong!"

Thanh niên không cần phải nhiều lời nữa, đưa tay liền bảo binh sĩ tiếp tục xuất thủ.

Chém giết thảm liệt tiếp tục xảy ra.

Rất nhanh, nhóm tướng sĩ của đế quốc Thương Khung đã ngã xuống, chỉ còn lại mấy người, sức mạnh của Lạc Thủy cũng tiêu hao hơn phân nửa, sắc mặt tái nhợt, người bị thương nặng.

Ầm! !

Thanh niên đánh ra một chưởng, đánh Lạc Thủy bay ra ngoài, nện ở phía trên một cổ tinh vô danh.

Từng chiếc từng chiếc chiến thuyền thay đổi họng pháo, nhắm ngay Lạc Thủy.

"Khai hoả!"

Trong chốc lát, từng đạo từng đạo Laze bắn ra, khóa chặt Lạc Thủy!

"Tất cả đều kết thúc rồi sao?"

Lạc Thủy nỉ non nói.

Trong thoáng chốc, trong óc nàng hiện ra một bóng người bạch y.

Đó là vị Vương vĩ đại nhất của Nhân tộc Thương Khung, là người chỉ huy Nhân tộc của tinh vực Thương Khung phục hưng, đi đến đỉnh phong!

Tất cả mọi người nói vị Vương này chết rồi.

Chết ở Tiên giới.

Nhưng nàng lại không tin, Vương là người bất khả chiến bại, làm sao có thể sẽ chết chứ?

Có thể Vương vẫn còn sống, nhưng hắn đang ở chỗ nào?

Trong não của Lạc Thủy có muôn vàn suy nghĩ, mà vô số Laze đã đi tới trước mặt của nàng, chỉ cần trong nháy mắt liền có thể hoàn toàn phá huỷ thân thể của nàng.

Nhưng ngay tại lúc này.

Trong vũ trụ, một đóa kỳ hoa mỹ lệ từ từ nở rộ.

Cánh hoa bay múa trong không trung, từng đạo từng đạo Laze tiêu tán, hóa thành hư ảo.

"Chuyện gì xảy ra?"

Lạc Thủy có chút ngoài ý muốn.

Chỉ thấy kỳ hoa mỹ lệ lơ lửng trong hư không, mà ở bên trong nụ hoa kiều nộn kia, có một nữ tử thiên kiều bá mị đang nằm.

Nữ tử có tư thái lười biếng, da thịt tuyết trắng, câu dẫn hồn phách người khác.

Chỉ cần liếc một chút, ánh mắt của vô số tu sĩ liền nhịn không được mà mê ly, dục vọng vô tận tuôn ra, gần như muốn nuốt mất lý trí của bọn họ.

"Không đúng!"

"Đóa hoa này, không thích hợp!"

Thanh niên của Thiên Đạo tông biến sắc, đạo tâm kiên định, trên eo có đeo một khối ngọc bội có tiên huy nhàn nhạt lưu chuyển.

Chính là ngọc bội kia, mới có thể giúp hắn ổn định lại đạo tâm.

Nhưng những người khác, lại lâm vào bên trong vòng xoáy dục vọng trong nháy mắt, huyết nhục tinh hoa trên người thậm chí là linh hồn đều hóa thành vô số ánh sáng, bị kỳ hoa kia hấp thu.

"Đây, đây là Hoa Dục Vọng? !"

Bản thân thanh niên của Thiên Đạo tông này đã từng đọc được một bản điển tịch cổ lão, phía trên có ghi chép liên quan tới Hoa Dục Vọng.

Vật này chính là hóa thân của dục vọng, là ngọn nguồn của tội ác!

Là một trong những tai ách lớn nhất trong nhân thế!

Thế nhưng, tại sao nơi này lại có Hoa Dục Vọng?

Mặt mũi của thanh niên ở Thiên Đạo tông tràn đầy không hiểu, nhưng hắn biết, với thực lực của mình, tuyệt đối không có cách nào đối địch với Hoa Dục Vọng, lúc này nên rời đi thì tốt hơn.

Mà Hoa Dục Vọng đang hấp thu dục vọng của những người còn lại, cũng không để ý tới đối phương.

Sau đó không lâu, phía trên tinh không, dục vọng và cả tinh hoa huyết nhục của mấy trăm ngàn tu sĩ đều bị hấp thu hầu như không còn.

"Vừa tỉnh ngủ thì đã có món ăn khai vị, coi như không tệ."

Hoa Dục Vọng duỗi vòng eo một cái nói ra.

Cách đó không xa, Lạc Thủy nhìn tình cảnh này, chỉ cảm thấy hãi hùng khiếp vía, trong mắt lộ ra một tia e ngại.

"Vừa rồi ta nghe thấy các ngươi nói đến Sở Cuồng Nhân, ngươi là người của Sở Cuồng Nhân?"

Hoa Dục Vọng nhìn về phía Lạc Thủy từ tốn nói.

"Ngươi biết Vương?"

"Vương... Ừm, bên người tên kia quả thật có nữ nhân cũng gọi hắn như vậy, xem ra ngươi thật sự là người của hắn."

Hoa Dục Vọng nói ra, người trong miệng nàng, tất nhiên là n Hồng

Hoa.

"Ngươi có quan hệ thế nào với Vương, bây giờ Vương đang ở nơi nào?" Lạc Thủy có chút kích động hỏi.

"Ngươi hỏi nhiều chuyện quá."

"Xin lỗi, xin tiền bối nói cho ta biết nơi mà Vương ở."

"Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt."

Lời nói của Hoa Dục Vọng khiến Lạc Thủy cau mày lại, chẳng lẽ Vương ở gần đây sao?

Nàng nhìn thoáng qua cổ tinh ở sau lưng, trầm ngâm một hồi, bóng người lóe lên tiến vào bên trong, bắt đầu tìm tòi, thế nhưng đã mấy ngày trôi qua, nàng gần như tìm khắp các ngõ ngách của cổ tinh, nhưng lại không tìm được nơi mà Sở Cuồng Nhân đang ở.

"Dựa vào ngươi mà cũng muốn tìm ra hắn? Vô tri." Hoa Dục Vọng trên không trung nhìn mọi chuyện, xùy cười một tiếng.

Quả thật Sở Cuồng Nhân đang luyện hóa Ngũ Phương Kỳ ở bên trong cổ tinh này, nhưng mà, hắn đã bố trí cấm chế ở xung quanh, với tu vi của Lạc Thủy, sao có thể tìm ra chứ?

Mà ngay hôm nay, cả cổ tinh này lâm vào chấn động.

Một trận hồ quang thanh sắc như gợn sóng, lấy nơi nào đó làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Chương 1787: Sinh cơ tạo hóa, Sở Cuồng Nhân xuất quan, hộ quốc thần binh

Chỗ hồ quang thanh sắc đến, cây khô gặp mùa xuân, hiện ra sinh cơ bừng bừng.

Các loại thiên tài địa bảo như măng mọc sau mưa, liên tục hiện lên, mà tất nhiên Lạc Thủy cũng cảm nhận được luồng sức mạnh cung quang thanh sắc này.

Vốn dĩ, bởi vì chiến đấu người với của Thiên Đạo tông nên nàng đã bị trọng thương, nhưng được hồ quang này bao phủ, trong cơ thể đúng là hiện lên sinh cơ mạnh mẽ, thương thế đã bắt đầu khôi phục.

"Sức mạnh sinh cơ thật là khủng khiếp!"

Đồng tử của Lạc Thủy đột nhiên co rụt lại, có chút không dám tin tưởng.

Nàng nhìn thiên tài địa bảo liên tục tuôn ra trên mặt đất kia, nuốt nước miếng một cái, cảm thấy những bảo vật này, bất kỳ món nào cũng có tác dụng rất lớn đối với nàng.

Mà bây giờ, đúng là giống như cỏ dại, mọc trên mặt đất.

Nơi phát ra hồ quang này, rốt cuộc là cái gì?

Lạc Thủy lao về phía hồ quang, rất nhanh liền đi tới một ngọn núi, trước đó nàng đã đi qua nơi này, nhưng cũng không thu hoạch được gì.

Nhưng bây giờ xem xét lại, không gian này lại rất khác thường, giống bị người ta bày ra cấm chế dày đặc.

"Chẳng lẽ nơi này chính là nơi Vương ở sao?"

Hai mắt Lạc Thủy tỏa sáng.

Nàng chờ đợi ở chỗ này, chỉ thấy hồ quang khuếch tán, sinh cơ dồi dào tràn ngập cả cổ tinh.

Cổ tinh này, linh khí vốn dĩ cũng không dồi dào, tư nguyên cực ít.

Nhưng hôm nay, dưới ảnh hưởng của sinh cơ, lại trở thành màu xanh biếc dạt dào, các loại thiên tài địa bảo nhiều vô số kể, biến thành một ngôi sao có vô vàn bảo vật.

Lạc Thủy ở một bên tu hành, dựa vào sức mạnh cung quang thanh sắc, tu vi nhanh chóng tiến bộ.

Rất sắp, nàng từ Chân Tiên tam phẩm đột phá đến ngũ phẩm, thất phẩm, thẳng đến cửu phẩm, khi gần tiếp cận đến cảnh giới Kim Tiên mới dần dần dừng lại.

"Sức mạnh thật kinh khủng, đây rốt cuộc là cái gì?"

Lạc Thủy nỉ non nói.

"Hỗn Độn có Thanh Liên, quản lý sáng tạo sinh mệnh và hủy diệt!"

"Đây chính là sức mạnh Thanh Liên sáng sinh!"

Lúc này, một đóa kỳ hoa chiếu rọi ra trong hư không, là Hoa Dục Vọng.

Mà khi nàng nhìn thấy hồ quang thanh sắc, trong mắt cũng không khỏi đến lộ ra vẻ kinh thán: "Tốt cho một đóa Thanh Liên."

Lúc này.

Không gian dị động.

Không gian bốn phía nổi lên từng vòng từng vòng gợn sóng, chỉ thấy trong hư không, một bóng người bạch y từ từ xuất hiện, khoanh chân ngồi ở trên đỉnh núi.

Chỉ với một bóng lưng, liền có một loại cảm giác siêu thoát thế gian.

Quá huyền ảo.

Ngoài ra, càng làm cho Lạc Thủy kích động là, bóng lưng này, nàng quá quen thuộc.

Chính là bóng lưng này, dẫn dắt tinh vực Thương Khung nổi dậy ở thời đại các vị thần hắc ám, phá vỡ sự thống trị của các vị thần, giúp cho Nhân tộc thu hoạch được tự do!

Chính là bóng lưng này, thành lập đế quốc, giúp cho nền văn minh của bọn họ đứng ngạo nghễ trong vũ trụ!

"Vương..."

Lạc Thủy nhìn tấm lưng kia, trong mắt lộ ra vẻ vô cùng cuồng nhiệt.

Bên cạnh, Hoa Dục Vọng thấy thế, hơi xúc động.

Mị lực của gia hỏa này cũng thật lớn, mỗi người bên cạnh hắn không phải tràn đầy tôn sùng đối với hắn, thì cũng cuồng nhiệt tín nhiệm.

Sở Cuồng Nhân cảm nhận sức mạnh trong cơ thể, trên mặt lộ ra một nụ cười hài lòng.

Hắn đứng lên, quay người nhìn về phía Lạc Thủy, cười nhạt một tiếng: "Đã lâu không gặp, Lạc Thủy."

Lạc Thủy, một trong những Đạo Chủ của tinh vực Thương Khung ngày xưa, mà bây giờ, khi tinh vực Thương Khung ngày càng lớn mạnh, nàng cũng tấn cấp trở thành một Chân Tiên.

"Vương..."

Nhìn đến khuôn mặt quen thuộc kia, Lạc Thủy quỳ một chân trên đất, thành tín nói ra: "Hoan nghênh ngươi trở về, Vương của ta."

"Tinh vực Thương Khung, có khỏe không?"

"Mấy chục năm trước, tin tức ngươi chết truyền ra, đế quốc tuy có rung chuyển, nhưng nữ hoàng dựa vào sức của một mình mình, chống đỡ đế quốc, nhưng mà, gần gây có vài thế lực lại không chịu yên phận, muốn phân chia hết bá nghiệp những năm này của đế quốc." Lạc Thủy từ từ nói ra.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, khẽ gật đầu: "Yên tâm đi, ta đã trở về, vậy thì, bọn họ chỉ có thể chết."

"Đế quốc có Vương, có thể không lo."

Lạc Thủy phát ra tin tưởng từ nội tâm với trước mắt nam nhân này.

"Hoa Dục Vọng, ngươi làm tốt lắm."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Hoa Dục Vọng, tất nhiên đang nói đến chuyện đối phương xuất thủ cứu Lạc Thủy.

"Ta đã ngủ say rất lâu ở vũ trụ kia, nên muốn hoạt động gân cốt một chút thôi."

Hoa Dục Vọng ngáp một cái nói ra.

Lúc ở vũ trụ Thiên Nguyên, bởi vì ý chí đại đạo và quy tắc khác biệt, Hoa Dục Vọng là dục vọng bản nguyên được sinh ra ở bên trong vũ trụ Bàn Cổ, bị thiên nhiên ở nơi đó áp chế, vì bảo trì sức mạnh, cho nên liền lâm vào ngủ say, cho đến trở về vũ trụ Bàn Cổ mới thức tỉnh.

Còn về Sở Cuồng Nhân, mệnh cách của hắn vốn là tồn tại siêu thoát, ý chí đại đạo không làm gì được hắn, đương nhiên sẽ không bị áp chế gì cả.

"Hiện tại, về đế quốc một chuyến đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Một bên khác.

Bên trong Thương Khung đế quốc, Cố Linh Lung và chư vị nguyên lão đế quốc đang tề tụ ở trước một lò lửa to lớn.

Mà trong lò lửa này, vô số thần thiết trân quý đang được hòa tan, bộ dáng một thanh kiếm đang dần dần thành hình, tràn ngập ra một luồng kiếm ý vô cùng mạnh mẽ.

"Lần này, có thể thành công sao?"

Cố Linh Lung mặc trên người long bào kim sắc nhìn hỏa lô, trong đôi mắt đẹp lộ ra vẻ mong đợi.

Bây giờ đế quốc, Ngũ Hành Thần Ảnh Quân mà bọn họ trông cậy vào nhất đã chìm vào trong giấc ngủ, mà tin tức Sở Cuồng Nhân đã chết cũng truyền ra, các đại thế lực nhìn chằm chằm vào đế quốc to lớn.

Ai cũng muốn cắt một miếng từ trên người đế quốc.

Ở thời điểm loạn trong giặc ngoài, Cố Linh Lung thu thập Dị Thiết tiên kim khắp tứ phương, muốn đúc ra một thanh hộ quốc thần binh!

Đây cũng không phải là ý nghĩ hão huyền.

Dưới cơ duyên xảo hợp, nàng đã từng tìm được một pháp môn rèn khí, pháp môn này cao minh dị thường, pháp môn mày dựa vào tiên kim thần sắt được đế quốc thu thập, chế tạo ra thần binh, uy lực mạnh khó có thể tưởng tượng, thậm chí có thể phát huy ra uy năng có thể so với Đại La đại viên mãn!

Nhưng chế tạo liên tục ba lần, đều thất bại.

Bây giờ, thần thiết tiên kim mà đế quốc thu thập được, chỉ đủ luyện chế một lần cuối cùng.

Sóng lửa kinh khủng từ trong lò lửa bao phủ ra, áp lực bá đạo, khiến các tiên nhân ở chỗ này cũng vì đó mà tim đập nhanh.

"Gầm! !"

Lúc này, trong lò lửa bộc phát ra một tiếng rồng gầm.

Ngay sau đó, chỉ thấy tám con Hỏa Long ngưng tụ, du tẩu ở xung quanh thần binh kia, thần uy vô tận, tràn ngập ra.

"Bát Long hiện hình, thần binh sắp thành!"

Sắc mặt mấy phương sĩ chung quanh đại hỉ.

Chỉ thấy uy thế trong lò lửa càng ngày càng kinh khủng, đúng là làm các tiên nhân khó có thể tới gần.

Cuối cùng, tám con Hỏa Long bọc lấy thanh thần binh kia phóng lên tận trời, hỏa quang vô biên nhuộm đỏ hơn phân nửa mặt trời, toàn bộ tinh vực Thương Khung, vì thế mà chấn động.

Các tu sĩ của đế quốc vui mừng quá đỗi.

"Là thần binh, thần binh xuất thế!"

"Nữ Hoàng thành công!"

Bát Long tán đi, chỉ thấy một thanh thiết kiếm đen nhánh từ trên trời giáng xuống, cắm ở trên mặt đất của đế cung, mọi người vội vàng nhìn lại, lại nhịn không được mà lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thanh kiếm sắt kia, hiện đầy rỉ sắt đen nhánh, nhìn qua thường thường không có gì lạ.

Ngay cả kiếm khí đều không có, một chút cũng không có bộ dáng khí thế rộng rãi như vừa rồi.

"Thất bại rồi? !"

"Thất bại, căn bản không phải là thần binh, chỉ là một thanh đồng nát sắt vụn thôi."

Chúng tiên nhân lắc đầu, mặt mũi tràn đầy không cam lòng.

Hao hết vô số tâm huyết, lại chỉ luyện chế ra một món đồ chơi như thế, cho dù là người nào thì cũng sẽ cảm thấy không cam lòng.

Như Yên trưởng lão nhìn về phía Cố Linh Lung, có chút bận tâm.

Nàng biết, những ngày này, vì chế tạo thanh thần binh này, đối phương có thể nói là cơm nước không vào, mất ăn mất ngủ, nhưng hôm nay lại đổi lấy kết quả như vậy.

Ở trong sân, người thất vọng, thương tâm nhất, không ai qua được nàng.

Dường như nhìn ra sự lo lắng của Như Yên trưởng lão, Cố Linh Lung hít sâu một hơi, ánh mắt kiên định nói: "Cho dù không có thanh kiếm này, ta cũng có thể bảo hộ đế quốc chu toàn!"

Chương 1788: Nhân tộc Thương Khung, vĩnh viễn không bao giờ làm nô, có thể dùng một chưởng vỗ chết

Cố Linh Lung nhìn thoáng qua thiết kiếm, liền muốn rời đi.

Nhưng đột nhiên, tầng mây cuồn cuộn nơi xa, một luồng uy áp vô cùng mạnh mẽ bao trùm hơn phân nửa đế đô.

Chỉ thấy trong tầng mây, có mấy đạo thân ảnh từ từ đáp xuống.

Những người này, mỗi một tồn tại đều là Chân Tiên đỉnh phong thậm chí Kim Tiên, thực lực mạnh mẽ, ở toàn bộ tinh vực Thương Khung, cũng được coi là đứng đầu.

Nhưng sau khi nhìn thấy mấy người kia, sắc mặt đám người Cố Linh Lung cũng không dễ nhìn.

"Thái Vân Tử, Lục Tức đạo nhân, còn có Nguyệt Vô Phương, các ngươi tới nơi này làm gì?"

Mấy người kia, bất cứ người nào cũng là tồn tại nổi tiếng ở tinh vực Thương Khung.

Nhưng lúc này lại tề tụ ở đế đô, Cố Linh Lung đã sớm biết bản tính của mấy người kia, trong lòng hiện ra một dự cảm không ổn.

"Nữ Hoàng bệ hạ, nghe nói ngươi đang luyện chế hộ quốc thần binh, cho nên đặc biệt đến xem, nhưng bây giờ xem ra, hình như ngươi lại thất bại nữa rồi."

Một lão giả nhìn về phía thanh thiết kiếm rỉ sét sau lưng Cố Linh Lung, ánh mắt lộ ra một tia đùa cợt.

Người này tên là Thái Vân Tử, là người có tu vi mạnh nhất ở trong sân, tu vi Kim Tiên lục phẩm.

"Ha ha, hộ quốc thần binh, cũng chỉ là một chuyện cười mà thôi."

Lục Tức đạo nhân bên cạnh Thái Vân Tử cũng không hề uyển chuyển như vậy, trực tiếp mở miệng khinh bỉ.

Nghe được lời nói của bọn họ, mấy chiến tướng bên người Cố Linh Lung đột nhiên sầm mặt lại.

"Làm càn! !"

Hỗn Độn Đạo Chủ ngày xưa, hiện tại là Hỗn Độn chiến tướng vừa sải bước ra, vận chuyển Hỗn Độn Tiên Nguyên bên trong cơ thể, nghiền ép về phía mấy người Thái Vân Tử.

Nhưng mấy người này lại hồn nhiên không thèm để ý, đưa tay đánh tan tiên nguyên của đối phương.

Một thanh niên tuấn dật khinh thường nói: "Thương khung 13 chiến tướng, tên tuổi thật lớn, nhưng bây giờ, 13 chiến tướng chỉ có Hỗn Độn chiến tướng, Nam Cung chiến tướng ở đây, những người còn lại đều ở các nơi chống cự ngoại tộc, đế cung to lớn này đối với chúng ta mà nói, căn bản chính là không có chút phòng bị nào."

"Hừ, nếu như Ngũ Hành Thần Ảnh Quân còn, cho các ngươi mười cái lá gan, chỉ sợ các ngươi cũng không dám đặt chân đến đế đô nửa bước." Như Yên trưởng lão hừ lạnh một tiếng nói.

"Ngũ Hành Thần Ảnh Quân, là do Sở Cuồng Nhân lưu lại, có liên quan với hắn, bây giờ, Ngũ Hành Thần Ảnh Quân ngủ say, chắc chắn là bởi vì Sở Cuồng Nhân đã chết, không có hai thứ này, Nữ Hoàng bệ hạ, chỉ dựa vào một mình ngươi, chỉ sợ không chống đỡ nổi đế quốc lớn như vậy đâu."

Nghe được ba chữ Sở Cuồng Nhân, trong lòng Cố Linh Lung nhịn không được mà có chút đau đớn.

Những năm gần đây, tất cả mọi người đều nói hắn đã chết.

Nàng không tin.

Nhưng trong lòng cũng cực kỳ lo lắng, thế nhưng, đế quốc lớn như vậy, nàng còn phải chống đỡ, không thể ngã xuống.

"Có chống đỡ được hay không, các ngươi có thể thử nhìn một chút."

Cố Linh Lung phất tay áo lên, tiên nguyên dồi dào giống như dòng nước lũ cuồn cuộn bao phủ ra, trong đó quả thật kéo theo một luồng kim tính nồng đậm.

Thời điểm Sở Cuồng Nhân còn ở vũ trụ Bàn Cổ, cũng vận chuyển không ít tư nguyên về đế quốc.

Cũng chính vì vậy, đế quốc mới có thể nhanh chóng trưởng thành.

Mà Cố Linh Lung được những tư nguyên này nuôi dưỡng, tu vi cũng đã tăng lên tới cảnh giới Kim Tiên.

Kim Tiên, đặt ở Tiên giới, cũng là cao thủ nhất lưu.

Trong mắt mấy người Thái Vân Tử lộ ra vẻ kiêng dè, cũng không có lập tức động thủ.

"Nữ Hoàng bệ hạ, thân thể của ngươi tôn quý, nếu như động thủ, có thể sẽ đả thương ngươi, nếu vậy thì không tốt lắm, hiện tại, ta đại diện cho Thiên Đạo tông đến đây truyền lời với ngươi, chỉ cần đế quốc thần phục Thiên Đạo tông, đồng thời định ra thời gian dâng lễ cho Thiên Đạo tông, chúng ta có thể bảo vệ đế quốc được an toàn."

Thái Vân Tử nói ra.

"Ha ha, thật sự là buồn cười, chúng ta vất vả lắm mới kết thúc thời đại thần quyền, để Nhân tộc Thương Khung khôi phục tự do, hiện tại, muốn chúng ta đi làm nô tài cho Thiên Đạo tông? Tự các ngươi quỳ lâu đứng dậy không nổi, nhưng chúng ta, tình nguyện đứng đây chịu chết, chứ không quỳ xuống sinh tha!"

Hỗn Độn chiến tướng hừ lạnh một tiếng, giong điệu băng lãnh nói.

Hắn là người trải qua thời đại thần quyền, biết ở thời đại kia, cuộc sống của Nhân tộc gian nan, thống khổ đến cỡ nào.

Bởi vì biết, cho nên Hỗn Độn chiến tướng kiên quyết hơn so với bất cứ kẻ nào, Nhân tộc, vĩnh viễn không bao giờ làm nô!

"Vậy thì, các ngươi đừng trách chúng ta."

Nguyệt Vô Phương cười lạnh nói: "Thiên Đạo tông nói, chỉ cần giết các ngươi, từ nay về sau, đế quốc Thương Khung này sẽ do chúng ta chấp chưởng."

Phải biết hiện tại, đế quốc có cương vực rộng lớn, con số tinh hệ dưới trướng lên đến hàng trăm ngàn.

Tinh vực Thương Khung đã được khuếch trương không biết bao nhiêu lần, không phải là nơi mà bản thân nó ở thời đại Viễn Cổ có thể so sánh được.

Nắm giữ một thế lực mạnh như thế, chỉ suy nghĩ một chút thôi cũng khiến mấy người này vô cùng kích động.

"Động thủ!"

Thái Vân Tử cũng không nói nhảm nữa, bảo người trực tiếp động thủ.

Lục Tức đạo nhân tiến tới một bước, tiên nguyên mãnh liệt tuôn ra, đánh về phía Hỗn Độn chiến tướng, giống như vô số cá chép xanh sang sông, sừng sững bao la hùng vĩ!

Mà Hỗn Độn chiến tướng đưa tay thúc giục Hỗn Độn Tiên Nguyên, đánh ra một chưởng!

Hai luồng sức mạnh va chạm, không gian bốn phía nổ tung, hai bên bay ngược ra sau.

Một bên khác, Nam Cung chiến tướng cũng chính là Nam Cung Hoàng của Huyền Thiên tông, đang đánh với Nguyệt Vô Phương.

Hiện nay, Nguyệt Vô Phương là đệ nhất kiếm đạo của tinh vực Thương Khung, thực lực cực mạnh, tu vi là Kim Tiên nhị phẩm, mà Nam Cung Hoàng, chỉ là Chân Tiên mà thôi.

Nhưng hắn lại có thể không phân thắng bại với đối phương.

Bởi vì ở trên người hắn, có hai món Đại La khí, một món khải giáp, một thanh chiến kiếm!

"Hừ, những bảo vật trên người các ngươi đều là Sở Cuồng Nhân cho đúng chứ."

Nguyệt Vô Phương hừ lạnh một tiếng, trong mắt lộ ra ghen ghét: "Đều là người của tinh vực Thương Khung, vì sao hắn ưu đãi đối với các ngươi như thế? Nếu hắn thật sự là Nhân tộc chi vương của tinh vực Thương Khung, thì nên đối xử công bằng, vì cái gì các ngươi có Đại La khí, mà chúng ta, ngay cả tài liệu đúc kiếm cũng phải tự mình tìm!"

Nghe được lời này của hắn, Nam Cung Hoàng giận quá thành cười: "Ngươi cũng xứng bình luận Vương?"

"Ta hỏi ngươi, thời điểm Nhân tộc bị các vị thần áp bách, ngươi ở đâu?"

"Thời điểm tinh vực Thương Khung bị Huyết tộc quấy nhiễu, ngươi ở đâu?"

"Thời điểm chúng ta ở huyết chiến ở chiến trường vì tinh vực Thương Khung, ngươi đang ở đâu? !"

"Ngươi, chỉ là một kẻ đáng thương hèn mọn được cánh chim của Vương che chở trưởng thành mà thôi, ngươi có tư cách gì bình luận Vương? !"

"Tên của Vương được thốt ra từ trong miệng ngươi, khiến ta cảm thấy vô cùng nhục nhã!"

Từng chữ của Nam Cung Hoàng như đao, nói đến mức khiến Nguyệt Vô Phương á khẩu không trả lời được, kiếm tâm chấn động.

Nhưng hắn thét dài một tiếng, kiếm khí trên người khuấy động, tiếp tục đánh về phía Nam Cung Hoàng, các đại chiến tướng và nguyên lão của đế quốc đều đang chém giết với kẻ địch.

Mà trên bầu trời của đế đô, hai bóng người giằng co.

Theo thứ tự là Kim Tiên thất phẩm Thái Vân Tử, và Kim Tiên tam phẩm Cố Linh Lung.

Tiên nguyên của hai người khuấy động, đập vào nhau, uy thế làm dấy lên phong vân.

"Nữ Hoàng bệ hạ, theo ta được biết, tối cường giả bên trong tinh vực Thương Khung ngoại trừ Sở Cuồng Nhân ra, thì những người còn lại là tùy tùng bên cạnh hắn như Lam Vũ, n Hồng Hoa còn có con Thần Hoàng kia, nhưng bây giờ ba người đó đang ở Tiên giới tham dự giới tử chi tranh, bị những người còn lại giữ chân, căn bản không có cách nào rời đi, bại cục của các ngươi đã được định."

"Trừ bọn ngươi ra, còn có ai gia nhập Thiên Đạo tông?" Cố Linh Lung nhàn nhạt hỏi.

"Ha, vậy thì nhiều lắm, mọi người đều biết, trong đế đô này có giấu không ít đồ tốt, đều muốn kiếm một chén canh." Thái Vân Tử cười nhạt nói.

"Có lúc, ta có suy nghĩ, đế quốc che chở các ngươi, để các ngươi không bị ngoại tộc quấy nhiễu, nhưng các ngươi, lại đi đầu hàng với ngoại tộc, rốt cuộc là vì cái gì? Là ta làm không tốt sao? Sau này ta mới biết được, lùm cây lớn, chim gì cũng có, nhiều người, rốt cuộc sẽ có mấy kẻ não tàn."

Nàng phất tay áo lên, tiên nguyên dồi dào bạo phát, ngưng tụ ra một đại thủ vàng rực: "Mà đối với những thứ não tàn này, dùng một chưởng vỗ chết là đủ rồi!"

Chương 1789: Hủy đi thì đáng tiếc, thời gian đảo ngược, hắn trở về

Cố Linh Lung ngưng tụ tiên nguyên, một cự thủ vàng rực nghiền ép về phía Thái Vân Tử!

Mà đối mặt với luồng trùng kích cường thế này, ánh mắt của Thái Vân Tử có chút ngưng trọng, ngay sau đó, đánh ra một quyền, cự thủ và quyền kình va chạm ở bên trong tầng mây cuồn cuộn.

Một Kim Tiên thất phẩm, một Kim Tiên tam phẩm.

Nhưng dưới sự va chạm cường thế, Kim Tiên thất phẩm Thái Vân Tử quả thật đã đứng ở thế yếu, bị đánh bay ra ngoài, sắc mặt lập tức trở nên có chút trắng bệch.

"Sức mạnh thật cường đại, tu vi của ngươi, không có khả năng đạt tới loại trình độ này! Là Tiên Khí trên người ngươi!"

Thái Vân Tử ngưng trọng nói ra.

Hắn chú ý tới, bộ đế bào vàng rực trên người Cố Linh Lung có tiên huy đang lưu chuyển, hiển nhiên là một món Tiên Khí khó lường.

"Ngươi cho rằng, chỉ có như thế sao?"

Cánh tay ngọc của Cố Linh Lung vừa nhấc, chỉ thấy phía trên đế cung nơi xa, một đạo lưu quang phóng lên tận trời.

Đó là một khối ấn tỷ vàng rực!

Là chí bảo Nhân tộc, Nhân Vương Ấn!

"Nhân Vương Ấn! !"

Nhìn đến vật này, đồng tử của Thái Vân Tử hơi hơi co rụt lại.

Khi Thương Khung đế quốc không ngừng lớn mạnh, thì tất nhiên khí vận của Nhân tộc Thương Khung và uy lực Nhân Vương Ấn có cùng một nhịp thở cũng như nước lên thì thuyền lên.

Bây giờ đẳng cấp của Nhân Vương Ấn, có thể so với một món Đại La khí.

"Trấn!"

Một tiếng quát nhẹ, Cố Linh Lung thúc giục Nhân Vương Ấn, trực tiếp đánh về phía Thái Vân Tử.

Một tiếng phịch vang lên, Thái Vân Tử bị đánh bay ra ngoài, phun ra một ngụm máu lớn.

"Không hổ là Nhân Vương Ấn, nhưng mà, nghe nói ấn này chỉ có thể phát huy ra sức mạnh cường đại nhất khi ở trong tay Sở Cuồng Nhân, ngươi có thể vận dụng mấy phần uy lực của nó đây?"

"Giết ngươi, cũng đủ rồi!"

Cố Linh Lung lại thúc giục Nhân Vương Ấn lần nữa, trong lúc phất tay, đại ấn lật trời, khí thế của của Nữ Hoàng Nhân tộc, che đậy thiên hạ, phong thái tuyệt thế!

Dường như trong đó, Như Yên trưởng lão nhìn thấy cái bóng của Sở Cuồng Nhân ở trên người của Cố Linh Lung.

Chẳng lẽ khi yêu một người, cũng sẽ sống thành bộ dáng của hắn sao?

Như Yên trưởng lão âm thầm nghĩ tới.

Sau đó, nàng lấy ra một thanh kiếm, chém giết với kẻ địch, kiếm khí bay múa, trình độ sắc bén của nó làm người ta sợ hãi.

Đây cũng là một thanh Đại La khí.

Phía đối địch chỉ cảm thấy hãi hùng khiếp vía, khá lắm, hiện tại Đại La khí cũng phát thành tốp đúng không?

Ngày bình thường, bọn họ cũng không được thấy bao nhiêu, vậy mà ở chỗ này, mỗi người một món?

Có lầm hay không!

"Rốt cuộc Sở Cuồng Nhân đã lưu lại bao nhiêu di sản?"

"Cho dù đã chết cũng không khiến người ta bớt lo."

"Hừ, bảo vật càng nhiều càng tốt, giết bọn họ, thì những vật này đều là của chúng ta!"

Trên không trung, Cố Linh Lung chiến đấu với Thái Vân Tử, lấy Nhân Vương Ấn chi uy, đánh cho đối phương liên tục bại lui.

Nhưng ngay tại lúc này, Thái Vân Tử thét dài một tiếng, trên người đột nhiên bộc phát ra một luồng khí tức vô cùng cường đại, đó là một luồng Thiên Đạo chi uy!

Thiên Đạo huy hoàng, uy áp tứ phương!

"Sức mạnh của Thiên Đạo tông!"

Cố Linh Lung cau mày lại: "Muốn nắm giữ sức mạnh Thiên Đạo ở loại trình độ này, thật không đơn giản, xem ra ngươi đã gia nhập vào Thiên Đạo tông trong thời gian không ngắn."

"Từ rất lâu, khi Sở Cuồng Nhân đắc tội Thiên Đạo tông, giết chết đạo tử của Thiên Đạo tông, đế quốc Thương Khung cũng đã bị để mắt tới, Thiên Đạo tông, sớm đã bố trí trận địa ở đế quốc, kết cục của các ngươi, đã được quyết định từ lâu!" Thái Vân Tử cười lạnh một tiếng nói.

"Kết cục của các ngươi, đã được quyết định từ lâu!"

Cố Linh Lung lạnh nhạt nói ra, thúc giục tiên nguyên đến cực hạn, Nhân Vương Ấn, nghiền ép xuống, khóa chặt Thái Vân Tử!

Lần này, Thái Vân Tử không trốn không né, sức mạnh Thiên Đạo trong cơ thể phun ra ngoài, hóa thành cự chưởng: "Huy hoàng Chấn Thiên Chưởng!"

Một tiếng đùng vang lên, Nhân Vương Ấn bay ngược ra sau!

Khí tức của Thái Vân Tử liên tục tăng lên, ngay sau đó, hắn lấy ra một cây phất trần, đó là một thanh Đại La khí cường đại.

"Vật này tên là Thiên Đạo Phất Trần, chính là tông chủ của Thiên Đạo tông ban tặng, có vật này ở đây, tăng thêm nhiều năm khổ tu của ta, hấp thu Thiên Đạo của mấy chục ngôi sao có sinh mệnh, luyện thành sức mạnh Thiên Đạo, Cố Linh Lung, để mạng lại đi! !" Thái Vân Tử cầm phất trần trong tay, hất lên.

Phất trần vung vẩy, tiên huy phun trào, sức mạnh Thiên Đạo sôi trào, Cố Linh Lung ở dưới luồng sức mạnh này, bị đánh lui mấy trăm trượng.

"Hươu chết vào tay ai, cũng còn chưa biết!"

Cố Linh Lung không nguyện ý tuỳ tiện lui bước, cho dù bản thân lâm vào tuyệt cảnh, nhưng thân là nhất quốc chi chủ tôn quý, vẫn khiến nàng bảo trì uy nghi vô thượng như cũ.

Đưa tay ra, Nhân Vương Ấn dài ra theo gió, giống như một mảnh trời đang nghiền ép xuống.

"Bất quá là vùng vẫy giãy chết thôi."

Thái Vân Tử vung vẩy phất trần trong tay, ngàn vạn tiên huy đánh thẳng vào Nhân Vương Ấn!

Hai luồng sức mạnh làm cả đế đô đều đang chấn động.

Vô số tu sĩ nhìn trận chiến này, trong lòng đều đang cầu khẩn, nếu Cố Linh Lung bại, vậy bọn họ, sẽ trở thành nô lệ một lần nữa.

Chỉ là lần trước là chư thần.

Mà lần này, là Thiên Đạo tông.

"Vương, xin ngươi phù hộ cho chúng ta."

Một dân chúng nhìn pho tượng Nhân Vương to lớn trong đế đô, thành tín cầu khẩn.

Ầm! !

Sức mạnh khổng lồ đánh vào trên người Cố Linh Lung, làm nàng bay ngược ra sau lần nữa.

Mà Thái Vân Tử cũng chú ý tới những dân chúng kia đang cầu khẩn bên trong đế đô, hắn nhìn thoáng qua pho tượng của Sở Cuồng Nhân, hừ lạnh một tiếng: "Cầu nguyện cũng vô dụng, Sở Cuồng Nhân đã chết, pho tượng kia giữ lại cũng chỉ làm người ta chướng mắt, đợi sau này ta quản lý đế quốc, nhất định phải để cái tên này, hoàn toàn biến mất!"

Hắn vung vẩy phất trần, hung hăng đánh vào phía trên pho tượng.

Sức mạnh khổng lồ khiến cả pho tượng nổ tung, trực tiếp sụp đổ, nghiền ép về phía vô số dân chúng.

"Không tốt!"

Ánh mắt Cố Linh Lung ngưng trọng, lúc chuẩn bị xuất thủ cứu người, Thái Vân Tử cũng đã khóa chặt sơ hở của nàng, thúc giục tiên nguyên đến cực hạn.

Phất trần trong tay vung ra, sức mạnh Thiên Đạo bá đạo tuyệt luân, bao phủ ra!

"Nữ Hoàng bệ hạ!"

Sắc mặt đám người của Như Yên trưởng lão, Hỗn Độn chiến tướng biến đổi.

Nhưng ngay lúc này.

Dường như toàn bộ tinh vực Thương Khung cảm nhận được cái gì đó, khẽ run lên.

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh khó có thể hình dung khuếch tán ra, trong nháy mắt, đã hoàn toàn bao phủ đế đô!

Nháy mắt, gió, hơi thở, mây dừng.

Pho tượng khổng lồ rơi xuống, dao động tiên nguyên phun trào, năng lượng bao phủ giữa thiên địa...

Vạn vật giống như bị ấn nút tạm dừng, không có bất cứ ngoại lệ nào, tất cả đều đứng im bất động.

Thứ duy nhất còn có thể chuyển động.

Chỉ có suy nghĩ của mọi người, nhưng ở dưới luồng sức mạnh này, suy nghĩ của bọn họ cũng đang trở nên vô cùng chậm chạp.

Giống như qua một lúc nữa, ngay cả tư tưởng cũng sẽ bị đóng băng.

Chuyện gì xảy ra? !

Trong mắt Thái Vân Tử lộ ra vẻ hoảng sợ thật sâu.

Luồng sức mạnh khiến vạn vật đứng im này, rốt cuộc là cái gì? !

Hắn nếm thử thúc giục sức mạnh Thiên Đạo trong cơ thể, nhưng lại không có bất cứ tác dụng gì! !

Thiên Đạo, ở trước mặt luồng sức mạnh này, cũng lộ ra vẻ vô cùng nhỏ bé!

"Pho tượng kia không tệ, hủy đi thì khá là đáng tiếc."

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy trong đám người, chẳng biết lúc nào lại có thêm một bóng người bạch y.

Hắn đứng ở dưới đáy của pho tượng sắp nghiêng đổ, búng tay một cái, ngay sau đó, sức mạnh vô cùng huyền diệu bao phủ toàn bộ pho tượng, vô số hòn đá ào ào dựa theo quỹ tích lúc đầu, bay ngược trở về, làm cho pho tượng bắt đầu khôi phục lại dáng dấp ban đầu.

Tình cảnh này, giống như thời gian đảo ngược!

Giọng nói này là...

Sau khi Cố Linh Lung nghe thấy giọng nói này, trong mắt lộ ra vẻ mừng rỡ khó nói nên lời.

Ngay khi pho tượng khôi phục hoàn toàn trong nháy mắt.

Luồng sức mạnh bao phủ đế đô kia bỗng nhiên biến mất.

Mà mọi người cũng khôi phục động tác một lần nữa, nhưng các loại tiên nguyên năng lượng cũng tán loạn, khi sức mạnh kia biến mất trong nháy mắt.

Trong mắt đám người Thái Vân Tử, Nguyệt Vô Phương lộ ra vẻ hoảng sợ thật sâu, nhìn thấy chẳng biết lúc nào, phía trên đỉnh đầu của bức tượng ở đế đô lại xuất hiện một bóng người bạch y.

"Hắn hắn hắn về đến rồi! !"

Chương 1790: Hộ quốc thần binh Định Thiên, Sở Cuồng Nhân, tên hỗn đản nhà ngươi

"Là hắn, là hắn về đến rồi! !"

Mấy người Thái Vân Tử, Nguyệt Vô Phương nhìn thân ảnh màu trắng phía trên pho tượng kia, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ khó nói nên lời.

Bọn họ quá quen thuộc đối với bóng người này.

Năm đó, người này chỉ huy Nhân tộc phản kháng thần quyền, thời điểm huyết chiến ở ngoại vực, bọn họ đã chiêm ngưỡng qua phong thái của hắn.

Nhưng lúc đó, bọn họ ở trong mắt của đối phương, cũng chỉ là tiểu nhân vật không quan trọng gì mà thôi.

"Chuyện này sao có thể, rõ ràng ngươi đã chết, làm sao lại trở về, làm sao có thể! !"

Mặt mũi của Thái Vân Tử tràn đầy thật không thể tin.

Mà mặt mũi của mấy người Nguyệt Vô Phương, Lục Tức đạo nhân cũng tràn đầy ngưng trọng.

"Hắn chính là vị vương bên trong Nhân tộc kia sao?"

Lục Tức đạo nhân kiêng kỵ nói ra, hắn chỉ mới đi từ ngoại vực đến tinh vực Thương Khung này mấy năm gần đây, cũng chưa từng gặp Sở Cuồng Nhân, nhưng lại nghe rất nhiều lời đồn về đối phương.

Nhất là sức mạnh giống như đóng băng thời không vừa rồi kia, càng khiến hắn cảm thấy thật không thể tin nổi.

Đây thật là sức mạnh mà con người có thể thi triển ra sao?

"Xem ra tin tức ta đã chết, dẫn ra không ít ngưu quỷ xà thần."

Bóng người Sở Cuồng Nhân lại biến mất không thấy.

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn xuất hiện ở bên cạnh thanh kiếm bằng sắt đang cắm trên mặt đất, đó là hộ quốc thần binh bị mọi người nhận định là chế tạo thất bại.

Nhưng mà, sau khi Sở Cuồng Nhân đến, thanh thiết kiếm rỉ sét này lại tự phát ra từng đợt tiếng ông ông, giống như đang hưng phấn, đang nhảy cẫng!

Loại dị tượng này, khiến mọi người đều cảm thấy không thể tưởng tượng được.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Hắn làm cái gì vậy? Đây không phải là một thanh kiếm rỉ sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua thiết kiếm, nắm chặt nó, trong chốc lát, kiếm áp vô cùng vô tận khuếch tán, vết gỉ trên thân kiếm, đúng là chiếu rọi ra từng đạo từng đạo tiên huy.

Chỉ thấy bên trong tiên huy, rỉ sắt dần dần vỡ tan.

Một thân kiếm trắng như tuyết hiện ra, phía trên được khắc vô số tự phù huyền diệu.

Sau khi Lục Tức đạo nhân nhìn thấy thanh kiếm này, đúng là có loại cảm giác tim đập nhanh.

Nhất là Nguyệt Vô Phương được vinh dự gọi là đệ nhất kiếm đạo của tinh vực Thương Khung, đồng tử co rụt lại, kiếm tâm cũng không tự chủ được mà rung động.

"Hộ quốc thần binh... Hoàn thành rồi! !"

Cố Linh Lung nỉ non nói.

Thì ra, hộ quốc thần binh không phải bị luyện chế thất bại, mà là Thần Khí tự hủy, chỉ khi gặp được người có năng lực, thì mới có thể phát huy ra sức mạnh của thanh kiếm này!

"Vừa lúc, trên người của ta vẫn chứa binh khí gì thuận tay, thanh kiếm này, không tệ!"

Tay Sở Cuồng Nhân cầm hộ quốc thần binh, ngón tay chạm vào thân kiếm.

Tiếng kiếm ngân thanh thúy khuếch tán ra.

Chỗ tiếng kiếm ngân đến, nguyên một đám tu sĩ xâm phạm đế cung, cho dù có tu vi cao hay thấp, cũng ào ào hóa thành từng làn từng làn sương máu, nổ tung!

Sức mạnh cường đại đến mức không thể chống cự, khiến Thái Vân Tử và trái tim của mọi người hung hăng co lại, giống như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, gần như ngạt thở!

"Luồng sức mạnh này..."

Thái Vân Tử phỏng đoán xem thực lực của Sở Cuồng Nhân đã đến loại tình trạng nào.

Nhưng chỉ dựa vào một tiếng kiếm ngân vang đã giết chết nhiều người của hắn trong chớp nhoáng, vẫn vượt qua tưởng tượng của hắn như cũ.

Vị Vương kia, so với năm đó, phải cường đại hơn gấp mười lần, gấp trăm lần!

Thậm chí còn hơn thế!

Bọn họ, vẫn chỉ có ngẩng đầu nhìn như cũ.

Tay Sở Cuồng Nhân cầm hộ quốc thần binh, hài lòng cười một tiếng: "Từ nay về sau, tên của ngươi là... Định Thiên!"

Một kiếm, nhất định giang hà xã tắc, nhất định thiên địa càn khôn!

Thân kiếm khẽ run lên, giống như đang đáp lại.

Ngay sau đó, trên thân kiếm, đúng là tự hiện ra hai chữ Định Thiên!

Sở Cuồng Nhân càng thêm hài lòng.

Vô Đạo Kiếm ở vũ trụ Thiên Nguyên, mà Côn Ngô, vì phòng ngừa mất phương hướng ở trong hư không vô định, cũng ở bên kia.

Cho nên hiện tại, Sở Cuồng Nhân cũng không có kiếm khí nào tiện tay, Xích Huyết Kiếm cũng không tệ, nhưng dù sao cũng chỉ là Đại La khí, đối tại hắn hiện tại, có chút thấp.

Mà thanh Định Thiên này hết sức kỳ lạ.

Dùng vô số trân quý thần thiết tiên kim, thậm chí còn có liên kết với khí vận của đế quốc Thương Khung, tính trưởng thành của nó cực cao.

Tương lai trở thành Hợp Đạo khí gần như là chuyện chắc như đinh đóng cột.

"Đi!"

Sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân hiện thân, mấy người Thái Vân Tử không có chút ham chiến nào, quay người liền muốn rời khỏi.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng đối phương cho bọn họ ấn tượng quá sâu, gần như là đại danh từ không thể chiến thắng.

Bọn họ cho là bây giờ mình đang ở đối mặt là ai?

Đây chính là vị Vương vĩ đại nhất của đế quốc Thương Khung từ trước tới nay! !

"Muốn đi, hỏi ta có đồng ý chưa sao?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Hắn tiện tay vung Định Thiên Kiếm trong tay lên, một luồng kiếm ý lạnh lẽo hiện ra hồ quang khuếch tán ra.

Chỗ nó đến, hư không ngưng trệ.

Một đám Chân Tiên thậm chí Kim Tiên phát hiện tiên nguyên trong cơ thể mình quả thật đã bị ngưng trệ, không cách nào vận dụng, ào ào rơi xuống từ giữa không trung.

Có tiên nhân thất kinh, hoảng loạn ở trên không trung.

Ầm ầm ầm...

Trên mặt đất, từng làn từng làn sương máu nổ tung.

Đường đường là tiên nhân, vậy mà lại té chết! !

Chuyện này truyền đi, đoán chừng cũng không có mấy người tin tưởng.

Chỉ có mấy tu sĩ có thân thể coi như cường đại như Thái Vân Tử, Nguyệt Vô Phương là còn sống, nhưng cũng là nửa chết nửa sống.

Nhìn Sở Cuồng Nhân, toàn thân của bọn họ run rẩy.

Tiện tay làm ngưng trệ vạn vật, thậm chí còn làm cho bọn họ không thể khống chế của tiên nguyên mình.

Ở trước mặt đối phương, bọn họ giống như nguyên một đám người bùn, chỉ có thể mặc cho đối phương bóp véo!

"Vương, Vương, buông tha cho ta đi."

"Ta sai rồi, chúng ta cũng không dám nữa, tất cả đều là Thiên Đạo tông ở sau lưng làm chủ."

Nguyệt Vô Phương bò đến trước gót chân của Sở Cuồng Nhân, không còn có nửa điểm tôn nghiêm của đệ nhất kiếm tu Thương Khung.

Nhưng Sở Cuồng Nhân nhìn cũng không nhìn hắn một cái, tiện tay chém ra một kiếm.

Nguyệt Vô Phương, thân thể và cả linh hồn đều hóa thành tro tàn.

Sau đó, ánh mắt hắn nhìn về phía mấy người khác, ngay khi hắn chuẩn bị động thủ, Cố Linh Lung đi tới: "Chờ một chút."

"Sao vậy?"

"Ta muốn biết, bọn họ sắp xếp bao nhiêu quân cờ ở đế đô."

Cố Linh Lung trợn mắt nhìn Sở Cuồng Nhân một chút: "Vốn dĩ, ta muốn đang trì hoãn một hồi, chờ sau khi tất cả quân cờ nằm vùng ở trong đế đô của bọn họ hiện thân thì một lưới bắt hết, nhưng không nghĩ tới ngươi trở về, lần này, đoán chừng những người kia sẽ không dễ dàng hiện thân."

Nói đến, khi Sở Cuồng Nhân trở về, tuy nàng cực kỳ cố gắng để kiềm chế giọng điệu, nhưng vẫn còn có chút run rẩy.

Hiển nhiên, dòng suy nghĩ của nàng không hề bình tĩnh giống như nàng biểu hiện.

"Muốn biết sắp xếp bao nhiêu quân cờ, là chuyện vô cùng đơn giản."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Sau đó, hắn nhấc tay nắm lấy đầu của Thái Vân Tử, trực tiếp thúc giục Sưu Hồn Đại Pháp.

Một lượng lớn tin tức tuôn ra.

Sở Cuồng Nhân chỉnh lý xong những tin tức này, biến nó thành một cái ngọc giản: "Hoàn thành."

Mà Thái Vân Tử đã sớm bị Sưu Hồn chi pháp bá đạo làm cho ngu ngốc, nước bọt chảy ròng ròng, trực tiếp biến thành kẻ ngốc.

Cố Linh Lung tiếp nhận ngọc giản, nhìn một chút, sau đó đưa cho Nam Cung chiến tướng bên cạnh: "Nam Cung chiến tướng, chuyện kế tiếp giao cho ngươi."

"Dạ."

Nam Cung Hoàng khẽ gật đầu.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, trong lòng kích động, có vô số lời muốn nói ra, nhưng vẫn quyết định giải quyết tai hoạ ngầm của đế quốc trước.

"Còn về phu quân, ngươi đi theo ta."

Cố Linh Lung mang theo Sở Cuồng Nhân trở lại đế cung, cho tất cả văn võ đại thần còn có cung nữ lui xuống.

"Linh Lung, ngươi đây là..."

Lúc Sở Cuồng Nhân còn muốn nói cái gì đó, nhưng đối phương đã nhào vào trong ngực của hắn, nhuyễn ngọc trong tay, hắn ôm chặt bóng dáng trong ngực theo bản năng.

"Sở Cuồng Nhân... Tên hỗn đản nhà ngươi!"

Giọng nói của Cố Linh Lung mang theo nức nở vang lên.

Giờ khắc này, nàng không còn là Nữ Hoàng cao cao tại thượng kia nữa, mà chỉ là một nữ tử yếu ớt, cần người yêu an ủi.

Chương 1791: Thân mật với nhau, Thiên Đạo tông, không đủ gây sợ

"Sở Cuồng Nhân, tên hỗn đản nhà ngươi!"

"Đã nhiều năm như vậy, ngay cả một chút tin tức cũng không có, tất cả mọi người nói ngươi chết rồi, tên hỗn đản nhà ngươi đã chết ở đâu vậy!"

Cố Linh Lung ôm lấy Sở Cuồng Nhân, nhẹ nhàng nức nở.

Mà trong lòng Sở Cuồng Nhân cũng đột nhiên sinh ra vô hạn nhu tình, vỗ nhè nhẹ lưng của Cố Linh Lung: "Ta đã trở về."

Qua một hồi lâu, tâm tình của Cố Linh Lung mới bình phục lại.

Nhìn hốc mắt Cố Linh Lung hồng hồng, hiện tại, vị Nữ Hoàng bệ hạ tôn quý lại tràn ngập vẻ mềm mại đáng yêu, khiến hắn nhịn không được mà tiến lên 'Gặm' hai cái.

"Linh Lung, ngươi nói xem, chúng ta đã lâu không gặp, lần này trở về có phải nên sinh một đứa bé hay không?"

"Hừ, sau khi sinh hạ hài tử, sau đó lại vứt cô nhi quả mẫu chúng ta lại, mặc kệ chúng ta, còn ngươi lại đi ra ngoài lang thang có đúng hay không?"

"Làm sao lại thế, lần này, dù ta đến chỗ nào cũng sẽ mang theo ngươi, ngươi không muốn đi theo ta, ta cũng sẽ ôm lấy ngươi không buông tay."

Sở Cuồng Nhân ôm lấy eo nhỏ của Cố Linh Lung nói ra.

Khó có thể tưởng tượng, cuồng nhân không ai bì nổi, uy chấn hai đại vũ trụ Thiên nguyên, Bàn Cổ, sẽ nói ra loại lời nói không biết xấu hổ này.

Tình cảnh này, nếu để cho những địch nhân của hắn ở Tiên giới trông thấy, không biết sẽ hoảng sợ thành bộ dạng gì.

"Khụ khụ..."

Ngay khi Sở Cuồng Nhân và Cố Linh Lung đang thân mật với nhau, một trận tiếng ho vang lên.

Chỉ thấy Như Yên trưởng lão đi đến: "Cái kia, ta không phải cố ý muốn làm phiền vợ chồng trẻ các ngươi, nhưng mà, ta cảm thấy Nữ Hoàng bệ hạ cần phải nhìn thứ này."

Như Yên trưởng lão cầm một cái ngọc giản đưa cho Cố Linh Lung.

Cố Linh Lung mở ra xem.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng tò mò đến gần, đặt đầu ở trên bờ vai của Cố Linh Lung, một bên ngửi hương thơm ở giữa cổ của đối phương, một bên nhìn ngọc giản.

"Thiên Đạo tông triển khai 1 triệu quân, muốn chúng ta xuất ra 10 tỷ tiên tinh, cắt nhường ba tinh hệ, nếu không sẽ phát binh."

Cố Linh Lung nhìn tin tức phía trên ngọc giản, thản nhiên nói, trong mắt bắn ra một đạo lãnh ý.

Sở Cuồng Nhân nhìn, hiếu kỳ nói: "Thiên Đạo tông, vẫn luôn phách lối như vậy sao?"

"Có Ngũ Hành Thần Ảnh Quân ở đây, cho bọn họ mười cái lá gan, bọn họ cũng không dám tới đây làm càn, nói đến, phu quân, Ngũ Hành Thần Ảnh Quân đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Cố Linh Lung ôm lấy Sở Cuồng Nhân, tò mò hỏi.

Ngũ Hành Thần Ảnh Quân chính là một quân đoàn bất tử mà Sở

Cuồng Nhân lưu lại, tương liên bởi tu vi của hắn, vô cùng cường đại.

Tại thời điểm tu vi của Sở Cuồng Nhân đạt tới cảnh giới Đại La, thì thực lực tổng thể của quân đoàn này, cũng đã đạt đến cảnh giới Kim Tiên.

Đế quốc Thương Khung có thể nhanh chóng trỗi dậy, không tránh khỏi liên quan tới đội quân này.

"Ngũ Hành Thần Ảnh Quân, hẳn là vì ngăn cách giữa hai vũ trụ, tín hiệu không được tốt, cho nên đội quân này mới lâm vào ngủ say."

"Ngăn cách giữa hai vũ trụ?"

Cố Linh Lung có chút không hiểu.

"Không phải ngươi muốn biết những năm này ta đi nơi nào sao?"

Sở Cuồng Nhân kể ra chuyện mình đến vũ trụ Thiên Nguyên một chuyến, sau đó bản thể vẫn còn ở bên kia.

"Vậy ngươi ở bên kia, sẽ có nguy hiểm gì hay không?"

"Yên tâm đi, ta ở bên kia, vô cùng uy phong, bọn họ tránh ta còn không kịp, nào dám chọc tới ta?"

Sở Cuồng Nhân cười đắc ý nói.

Ở trước mặt nữ nhân của mình, hắn hiếm thấy có chút nhớ nhung muốn khoe khoang một chút.

"Xú mỹ."

Cố Linh Lung liếc mắt.

Như Yên trưởng lão bên cạnh cảm thấy mình bị đút một bồn thức ăn cho chó lớn, bất đắc dĩ nói: "Vương của ta, còn có Nữ Hoàng, có phải chúng ta nên giải quyết chuyện của Thiên Đạo tông trước không?"

Đối phương đã triển khai 1 triệu quân, dự định đánh tới cửa rồi.

Vậy mà hai người các ngươi còn có tâm tình ở chỗ này liếc mắt đưa tình, không một ai quan tâm chuyện này.

"Như Yên trưởng lão, không cần để ý, nói cho biên quân, không cần ứng chiến, ta sẽ đích thân đến một chuyến."

Sở Cuồng Nhân gật đầu nói.

Bản thân và Thiên Đạo tông, cũng có thù cũ, liền nhân cơ hội này, dứt khoát kết thúc tất cả đi.

"Phu quân, có nên lấy ra giọt tinh huyết mà Bắc Minh tiền bối lưu lại hay không?" Cố Linh Lung nói ra.

Bắc Minh đã từng cho Sở Cuồng Nhân ba giọt tinh huyết.

Có thể triệu hoán ra ba phân thân.

Sở Cuồng Nhân dùng hai giọt, một giọt còn lại luôn đặt ở đế quốc Thương Khung, đây cũng là một trong những át chủ bài của đế quốc.

"Giọt tinh huyết kia... Ha, không cần."

Hiện tại, có lẽ hắn còn mạnh hơn so với Bắc Minh còn chưa đột phá Hợp Đạo, giọt tinh huyết kia với hắn mà nói, đã không còn bao nhiêu tác dụng.

Sau khi Như Yên trưởng lão đạt được chỉ lệnh liền cáo lui.

Ra khỏi đế cung, bọn người Nam Cung chiến tướng, Hỗn Độn chiến tướng, còn có Lạc Thủy tiến lên đón.

"Vương ở bên trong à?"

Hỗn Độn chiến tướng có chút kích động nói.

"Phải."

"Quá tốt rồi, vậy chúng ta tranh thủ thời gian đi vào bái kiến đi."

Bọn người Hỗn Độn chiến tướng vô cùng kích động nói.

Nhưng lúc này, Như Yên trưởng lão lại đá hắn một cái: "Ngươi bái kiến cái gì, hiện tại Vương và Nữ Hoàng đang thân mật, ngươi cũng không cảm thấy ngại mà đi vào quấy rầy à?"

"y... Vậy đổi thành lúc khác hãy đến."

Hỗn Độn chiến tướng sờ lên đầu.

Hắn đoán nếu lúc này mình đi vào, đoán chừng sẽ bị Sở Cuồng Nhân ném ra.

Như Yên trưởng lão không chỉ là nguyên lão của đế quốc, mà còn là một trong mấy người thân cận với Sở Cuồng Nhân nhất trong đế quốc, mình cũng không có loại đãi ngộ kia như đối phương.

...

Vũ trụ tinh không.

Một trong những phòng tuyến của đế quốc Thương Khung.

Mấy vị chiến tướng mang theo 10 triệu quân lính trấn giữ, chuẩn bị cho đợt tiến công của Thiên Đạo tông.

Lúc này.

Từng chiếc từng chiếc chiến thuyền to lớn từ đằng xa bay đến.

Mà ở phía trên, một thanh niên áo trắng kiêu căng nhìn chiến thuyền của đế quốc Thương Khung ở phía xa, trong mắt lộ ra một chút khinh thường.

"Nghe nói 13 chiến tướng của tinh vực Thương Khung, mạnh nhất cũng chỉ có tu vi Kim Tiên, những thứ vớ va vớ vẩn này, làm sao có thể ngăn cản được Thiên Đạo tông ta?"

Thiên Đạo tông của hắn có mất cảnh giới Đại La, tông chủ của Thiên Đạo tông còn là tồn tại Đại La đại viên mãn đỉnh phong.

Hợp Đạo không ra, ai dám tranh phong?

Một đế quốc Thương Khung nho nhỏ, sao có thể là đối thủ?

"Thiên Đạo Tử đại nhân, nghe đồn sau lưng đế quốc Thương Khung, có liên quan với Thần Ma nhất mạch, cho nên Thiên Đạo tông mới chậm chạp không động thủ."

Một lão giả bên cạnh Thiên Đạo Tử thản nhiên nói.

Nghe đến đây, ánh mắt của Thiên Đạo Tử hơi hơi lóe lên: "Thần Ma nhất mạch, là Sở Cuồng Nhân giết Thiên Đạo Tử tiền nhiệm? Không phải hắn đã chết rồi sao?"

"Tuy người này đã chết, nhưng dù sao cũng đã từng là Thần Ma Chi Vương, đế quốc Thương Khung và Thần Ma nhất mạch có liên hệ sâu bao nhiêu, không ai biết được, cho nên Thiên Đạo tông cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể thăm dò từng chút một." Lão giả từ tốn nói.

"Sợ cái gì? Sau lưng Thiên Đạo tông ta, cũng không phải là không có núi dựa." Thiên Đạo Tử bĩu môi một cái nói.

"Tất nhiên là vậy, nhưng vạn sự vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn."

Rất nhanh, chiến thuyền kia liền đi tới trước mặt phòng tuyến của đế quốc, một giọng nói rộng rãi truyền khắp tinh không.

"Chiến tướng của đế quốc Thương Khung, ta đã cho các ngươi đầy đủ thời gian, hôm nay, các ngươi nhất định phải cho chúng ta một câu trả lời chắc chắn!"

"Nếu không, vậy cũng chỉ có thể khai chiến!"

Bên trong phòng tuyến.

Mấy vị chiến tướng của đế quốc đang cuống cuồng đến mức như kiến bò trên chảo nóng.

Mà Mộ Dung chiến tướng được coi là mạnh nhất bên trong phòng tuyến, cũng là Mộ Dung Hiên ngày xưa lại đang bình chân như vại, thậm chí còn có tâm tình đi uống rượu.

Chuyện này khiến mấy chiến tướng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Mộ Dung Hiên, ngươi làm cái quỷ gì vậy, Thiên Đạo tông này cũng sắp đánh tới rồi, tại sao ngươi còn thảnh thơi như thế?"

"Đúng vậy, ngươi đang cam chịu sao?"

"Mộ Dung Hiên, trong hồ lô của ngươi bán thuốc gì vậy?"

Đối mặt với lời chất vấn của chúng chiến tướng, Mộ Dung Hiên cười nhạt một tiếng: "Chư vị không cần lo lắng, Thiên Đạo tông, không đủ gây sợ."

Chương 1792: Nhớ kỹ người kia, vĩnh viễn là Vương, một kiếm chém giết 1 triệu binh lính

"Thiên Đạo tông không đủ gây sợ?"

Mấy chiến tướng hai mặt nhìn nhau, nhìn Mộ Dung Hiên, bộ dáng hoài nghi.

Phải biết, tuy bây giờ Thương Khung đế quốc cường đại, nhưng còn chưa tới thời điểm không hề kiêng kỵ ai, thế lực cường đại trong thiên địa này có nhiều lắm.

Thiên Đạo tông là một trong những thế lực đứng hàng đầu ở vũ trụ, nếu không tính Thần Ảnh quân, đế quốc Thương Khung rất khó chống cự được.

Nhưng Mộ Dung Hiên, lại nói đối phương không đủ gây sợ?

"Không phải chứ, Mộ Dung Hiên, tốt xấu gì tu vi của ngươi cũng đạt tới Kim Tiên, tại sao lại đột nhiên động kinh rồi?"

Thương Tình Tuyết bên cạnh nói thầm một tiếng nói.

"Cút, ngươi mới động kinh đó." Mộ Dung Hiên liếc mắt nói ra.

"Không có động kinh cũng không nói mê sảng, vậy thì Thiên Đạo tông sắp ra tay rồi, còn không định.... ?"

"Không cần xuất thủ."

Mộ Dung Hiên từ tốn nói.

"Cái gì? Vì cái gì?"

"Đây là mệnh lệnh của Nữ Hoàng bệ hạ." Mộ Dung Hiên nói ra.

Mọi người không hiểu.

Mà đại quân của Thiên Đạo tông ở đối diện đã sớm chờ lệnh xuất phát, nhưng sau khi thấy biên quân của đế quốc Thương Khung không có bất cứ động tĩnh gì, thì Thiên Đạo Tử cau mày lại.

"Đám người kia đang giở trò quỷ gì thế? Chẳng lẽ bọn họ nghĩ không chịu trả lời, thì Thiên Đạo tông ta sẽ không tấn công bọn họ sao?"

"Hừ, si tâm vọng tưởng!"

Thiên Đạo Tử lấy ra một khối ngọc giản truyền tin, lạnh nhạt nói: "Tất cả mọi người chú ý, chuẩn bị tiến công!"

Từng họng pháo của chiến thuyền bắt đầu được điều động.

Trong tinh không, năng lượng hỗn loạn bao phủ ra, dần dần dung nhập vào họng pháo của chiến thuyền.

"Phóng!"

Thiên Đạo Tử lạnh nhạt quát lên, vô số đạo chùm sáng năng lượng như sao chổi bắn ra.

Hắn dự định, cho những biên quân ở đế quốc này một bài học trước.

Nhưng ngay khi những chùm sáng năng lượng này sắp chạm đến biên quân của đế quốc, một tầng kết giới năng lượng vô hình đột nhiên bao phủ hiện trường.

Từng đạo từng đạo chùm sáng năng lượng sụp đổ, tan rã trong im lặng.

"Chuyện gì xảy ra?"

Sắc mặt của Thiên Đạo Tử hơi đổi một chút.

Phía cuối tinh không.

Một bóng người bạch y đạp không mà đến, trong tay cầm một thanh trường kiếm được khắc phù văn huyền diệu, quanh người có tiên huy vờn quanh, siêu nhiên chi ý, làm cho người ta hoa mắt thần mê.

"Người kia là ai?"

Các tu sĩ của Thiên Đạo tông cau mày lại, lộ ra vẻ nghi hoặc.

Chẳng biết tại sao, khi nhìn thấy người tới, trong lòng của bọn họ đúng là hiện ra một sự sợ hãi.

Giống như đang đối mặt với thiên địch!

Thiên Đạo tông tu hành sức mạnh Thiên Đạo, Thiên Đạo, sẽ có thiên địch sao? !

Mà khi biên quân nhìn thấy bóng người bạch y này, một số lão binh không khỏi nước mắt tuôn đầy mặt, cất tiếng cười to.

"Là hắn, là hắn trở về."

"Đám rùa rút đầu kia đều nói hắn chết, ta đã nói là lời của bọn rùa rút đầu này không thể tin được, người nào chết thì chết, nhưng hắn sẽ không chết!"

Một số tân binh thì hai mặt nhìn nhau, mặt mũi tràn đầy vẻ không hiểu.

Không biết vì sao những lão binh đức cao vọng trọng này lại đột nhiên vừa khóc vừa cười.

"Tiền bối, các ngươi sao vậy?"

Một tu sĩ tò mò hỏi.

Một lão binh nhìn bóng người bạch y kia, trịnh trọng nói với đám tân binh kia: "Nhóm tân binh, nhớ kỹ người kia, vĩnh viễn nhớ kỹ, không có hắn, sẽ không có tinh vực Thương Khung bây giờ, đế quốc bây giờ, hắn là... Vương của chúng ta! Vĩnh viễn là Vương! !"

"Vương..."

Một đám tân binh tâm thần chấn kinh.

Phải biết, ở bên trong đế quốc Thương Khung, bọn họ gần như nghe lời đồn về Vương mà lớn lên.

Bên trong đế đô, tất cả mọi người đã từng chiêm ngưỡng qua pho tượng của đối phương.

Mà sau khi mấy người Mộ Dung Hiên, Thương Tình Tuyết nhìn thấy bóng người bạch y kia, cũng vô cùng kích động phấn khởi.

Thương Tình Tuyết trực tiếp đập một bàn tay lên đầu của Mộ Dung Hiên:"Tốt ngươi Mộ Dung ngươi, có phải ngươi đã sớm biết Vương trở về rồi hay không, chẳng trách ngươi không có chút cuống cuồng nào."

Mộ Dung Hiên vuốt vuốt đầu, cười hắc hắc: "Ta cũng mới nhận được tin tức cách đây không lâu."

"Không nói sớm, lại muốn thừa nước đục thả câu, hại cho chúng ta lo lắng vô ích lâu như vậy."

"Đúng đấy, ngươi quá thất đức rồi."

Tất cả người từng theo hầu Sở Cuồng Nhân đều biết, chỉ cần nam nhân này trở về, cho dù trời có sập, hắn cũng có thể... Nhất Kiếm Kình Thiên! !

Sở Cuồng Nhân vượt qua biên quân, đi thẳng tới trong tinh không, ở trước mặt đại quân của Thiên Đạo tông, từ tốn nói: "Thiên Đạo tông, cho các ngươi thời gian mười hơi thở để chạy trốn."

Nghe nói như thế, Thiên Đạo Tử cau mày lại: "Ngữ khí của người này thật là cuồng vọng!"

Nhưng ở bên cạnh hắn, thân thể của lão giả kia đã không nhịn được mà run rẩy, hắn đột nhiên hét lớn một tiếng: "Tất cả mọi người, nhanh, mau rời đi! !"

"Trưởng lão, ngươi điên rồi sao? !"

Thiên Đạo Tử sầm mặt lại, nắm chặt cổ áo của lão giả kia, sau đó hạ lệnh cho mọi người: "Không cho phép rời đi, giết hắn cho ta!"

Lão giả hoảng sợ nói ra: "Thiên Đạo Tử, ngươi không thể làm như thế, ngươi làm vậy sẽ hại chết tất cả mọi người, ngươi biết hắn là ai sao? Sở Cuồng Nhân đó! ! ! !"

Lão giả là một trong những người đứng đầu của Thiên Đạo tông, vào mấy chục năm trước, đã từng thấy qua chiến tích của Sở Cuồng Nhân.

Mấy chục năm trước, đối phương đã là cường giả Đại La, hơn nữa, còn có thể nhẹ nhàng chém giết Đại La ngũ khí cảnh, thực lực mạnh mẽ, căn bản không phải là người mà bọn họ có thể so sánh.

Bây giờ, đã hơn mười năm đi qua.

Tuy không biết vì sao đối phương còn sống, nhưng người có tên, cây có bóng, Sở Cuồng Nhân cường đại, tuyệt đối là chuyện không thể nghi ngờ!

"Há, Sở Cuồng Nhân sao? Thú vị, ta thật sự muốn gặp một lần, yêu nghiệt ngang dọc Tiên giới mấy chục năm trước, rốt cuộc đáng sợ đến cỡ nào!"

Hắn hừ nhẹ một tiếng, bảo tất cả mọi người chuẩn bị công kích.

Trong chốc lát, từng đạo từng đạo chùm sáng năng lượng gào thét tuôn ra, hoàn toàn bao phủ Sở Cuồng Nhân.

Đối phương lại không trốn không né, đứng tại chỗ.

"Hừ, công kích như vậy, cho dù là một Đại La cũng hẳn phải chết không nghi ngờ, gia hỏa này, phải chết!"

Thiên Đạo Tử nhếch miệng.

Tiếng vang ầm ầm quanh quẩn trong tinh không, từng đạo từng đạo năng lượng loạn lưu khuếch tán.

Tất cả mọi người nhìn khu vực trung tâm năng lượng đang nổ tung.

"Năm... Bốn..."

Một tiếng đếm lạnh nhạt vang lên.

Năng lượng loạn lưu tán đi.

Một bộ bạch y đứng lơ lửng trên không, quanh người có tiên huy lưu chuyển, từng viên từng viên phù văn Đại Đạo vờn quanh.

Sở Cuồng Nhân, đúng là lông tóc không tổn hao gì.

"Làm sao có thể?"

Thiên Đạo Tử biến sắc.

Lão giả bên cạnh đã sớm tuyệt vọng: "Các ngươi căn bản không biết, gia hỏa này kinh khủng cỡ nào..."

"Ta không tin, tiếp tục công kích! !"

Thiên Đạo Tử nổi giận gầm lên một tiếng, làm người dẫn đầu, phóng về phía Sở Cuồng Nhân, trong tay có thêm một thanh trường kiếm, ngang nhiên chém ra.

Kiếm xuất trong nháy mắt, sức mạnh Thiên Đạo trùng trùng điệp điệp, xé rách hư không.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn đứng bất động tại chỗ, chỉ từ từ duỗi hai ngón tay ra, kẹp lấy thanh kiếm chém tới kia, sức mạnh Thiên Đạo đầy trời, trực tiếp sụp đổ!

Một tiếng leng keng vang lên, trường kiếm bị phá nát!

Thiên Đạo Tử bị một luồng cự lực kinh khủng đánh trúng, cả người bay ngược ra sau, điên cuồng phun máu tươi!

"Ba..."

Tiếng đếm vẫn còn tiếp tục.

Lão giả đã không đè nén được sự sợ hãi trong lòng, bỏ chạy về phía nơi xa.

"Hai... Một..."

Sở Cuồng Nhân cầm Định Thiên Kiếm trong tay, thản nhiên nói: "Thật đáng tiếc, các ngươi đã không nắm chắc cơ hội đào tẩu!"

Hắn đưa tay chém ra một kiếm, kiếm quang cuồn cuộn, lan tràn ra mấy ngàn vạn dặm!

Một kiếm này, giống như một mảnh thiên địa!

Thiên Đạo Tử đứng mũi chịu sào ở trước mặt luồng sức mạnh này, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, tiên khu bị tan rã thành vô số hạt nhỏ ngay tại chỗ.

Chỗ kiếm quang đến, chiến thuyền bị phá nát, nguyên một đám tu sĩ ngã xuống.

Trong chớp mắt, mấy ngàn vạn dặm vũ trụ, hóa thành một mảnh hư không, hành tinh, không gian, chiến thuyền, tu sĩ...

Tất cả, đều đang bị tiêu vong trong im lặng tịch mịch!

Một kiếm chém giết 1 triệu binh lính!

Chương 1793: Không muốn tin tưởng, ta có thể chứng minh, vũ trụ sẽ không còn Thiên Đạo tông

Trong tinh không, hoàn toàn tĩnh mịch!

Cho dù là lão binh vô cùng tin tưởng Sở Cuồng Nhân như bọn người Mộ Dung Hiên, sau khi nhìn thấy của một kiếm kia Sở Cuồng Nhân, cũng nhịn không được mà chấm kinh.

Một kiếm chém giết 1 triệu binh lính!

Chém mấy ngàn vạn dặm tinh không thành hư vô!

Phải biết rằng, bên trong 1 triệu binh lính này, không thiếu Kim Tiên, nhưng những Kim Tiên này, vẫn yếu ớt không chịu nổi ở dưới kiếm chiêu của Sở Cuồng Nhân.

Phải biết rằng, mấy ngàn vạn dặm hư không này có một lượng lớn hành tinh.

Vẫn hóa thành hư vô như trước, tựa như chưa bao giờ xuất hiện.

Một kiếm này, khiến bọn người Mộ Dung Hiên không thể hình dung bằng bất kỳ từ ngữ nào.

Mà sau sự tĩnh mịch, mọi người bộc phát ra tiếng hoan hô ngút trời.

"Vương! Vương!"

"Ngô Vương vạn tuế, ngô Vương vạn tuế! !"

Sở Cuồng Nhân nhìn bọn họ một chút, bóng người lóe lên, đi đến trước mặt mấy người Mộ Dung Hiên, nhìn mấy khuôn mặt quen thuộc này, trong mắt của hắn không khỏi lộ ra vẻ tưởng nhớ.

Mộ Dung Hiên, Thương Tình Tuyết...

Những người này, đều từng là đệ tử của Huyền Thiên tông.

"Gặp qua Vương."

Mấy người Mộ Dung Hiên, Thương Tình Tuyết quỳ một chân trên đất, lộ ra vẻ tôn kính từ sâu trong nội tâm đối với Sở Cuồng Nhân.

"Không cần khách khí, những năm gần đây, nhờ có các ngươi thủ hộ đế quốc."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

"Là chức trách của chúng ta."

"Tiếp đó, ta sẽ đi Thiên Đạo tông một chuyến, vẫn làm phiền các ngươi trấn giữ ở chỗ này như cũ."

"Vương, ngươi muốn đi Thiên Đạo tông sao, có muốn mang thêm một số người hay không?"

Mộ Dung Hiên nói ra.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Không cần, một Thiên Đạo tông nho nhỏ, một mình ta là đủ."

Bóng người của hắn lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

"Vương, vẫn trước sau như một." Mộ Dung Hiên cảm khái nói ra.

"Đúng vậy, vẫn đẹp trai như trước đây."

Thương Tình Tuyết ở bên cạnh mê say nói.

"Được, Vương cũng rời đi rồi, đừng trồng hoa si nữa."

"Ta gọi cái này là thưởng thức."

Thiên Đạo tông.

Lão giả liều lĩnh đi theo Thiên Đạo Tử xuất chiến trước đó, vận dụng mấy món bảo vật mới có thể miễn cưỡng chạy về.

"Tông chủ, việc lớn không tốt! !"

Lão giả thất kinh nói.

"Chuyện gì khiến cho ngươi hoảng thành dạng này?"

"Chẳng lẽ là trận chiến với đế quốc Thương Khung xuất hiện biến cố gì không sao?"

Bên trong Thiên Đạo tông, trưởng lão và người quản lý của tám mạch Thiên Địa Huyền Hoàng, Nhật Nguyệt Càn Khôn liên tục hiện thân.

Tông chủ Thiên Đạo tông nhìn lão giả, cau mày lại, có chút bất mãn đối với thái độ hốt hoảng của đối phương, dù nói thế nào, Thiên Đạo tông bọn họ cũng là một trong những thế lực đứng đầu bên trong vũ trụ Bàn Cổ, ngoại trừ mấy bá chủ và cấm khu kia, có bao nhiêu người có thể khiến cho bọn họ e ngại?

Một đế quốc Thương Khung?

Nói đùa gì vậy.

Cho dù có xuất hiện biến cố gì, cũng nên trấn định tự nhiên mới đúng, tính cách bực này, không có tác dụng lớn.

Xem ra vị trí trưởng lão này, vẫn nên cho người khác làm thì hơn.

Tông chủ Thiên Đạo tông âm thầm nghĩ tới.

"Quân đội tiến về đế quốc Thương Khung, toàn quân bị diệt! Thiên Đạo Tử, chết!"

Hai tin tức này, mọi người nhịn không được sầm mặt lại.

Thế nhưng, một câu tiếp theo của lão giả, khiến thân thể của bọn họ chấn động ngay tại chỗ, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

"Là Sở Cuồng Nhân làm! !"

Ba chữ Sở Cuồng Nhân vừa ra, một luồng khí thế cường đại ầm ầm bạo phát, khóa chặt lão giả.

"Nói đùa cái gì vậy! Không phải hắn đã chết rồi sao? !"

"Đúng vậy, nếu như hắn không chết, vì sao mấy chục năm qua không hề có chút tin tức nào, ngươi không nên ở chỗ này hồ ngôn loạn ngữ!"

"Sở Cuồng Nhân... Không thể nào là hắn!"

Ngay cả tông chủ Thiên Đạo tông trầm ổn, sắc mặt cũng kịch biến, dường như lộ ra một vẻ bối rối.

Thiên Đạo tông và Sở Cuồng Nhân, có thể nói là quen biết đã lâu.

Dù sao, tám vị đạo tử mà Thiên Đạo tông dùng để tranh đoạt vị trí giới tử đều chết ở trong tay đối phương.

Sau khi nghe nói Sở Cuồng Nhân đã chết, không ai biết được bọn họ đã vui vẻ đến nhường nào!

Nhưng bây giờ, lão giả lại nói cho bọn họ biết, đối phương không chết? !

Chuyện này bảo bọn họ làm sao dám tin tưởng!

Hoặc là nói, không muốn tin tưởng!

"Ta không có nửa câu nói dối, thật là Sở Cuồng Nhân, ta thấy rất rõ ràng! Ta thề với trời!"

Lão giả giơ tay lên thề.

"Là hắn, hắn nói thật, ta có thể chứng minh!"

Một giọng nói lạnh nhạt bỗng nhiên vang lên.

Lão giả đột nhiên sửng sốt một chút, không thích hợp, trừ mình ra, còn có ai còn sống sao?

Giọng nói này, sao lại quen thuộc như vậy?

Lão giả nghĩ tới điều gì đó, toàn thân chấn động, sau đó quay người nhìn về phía sau lưng.

Chỉ thấy bên trong tầng mây cuồn cuộn ở chân trời, vị trí cổ tinh của Thiên Đạo tông điên cuồng chấn động, dường như cảm nhận được một luồng áp lực lớn lao!

Bên trong tầng mây, một bóng người bạch y từ từ đáp xuống.

Tiên huy tươi sáng, phù văn vờn quanh.

Trong tay cầm một thanh trường kiếm, uy áp trên người ùn ùn kéo đến, bao phủ tứ phương, giống như một vị Tiên Vương vô thượng!

Chính là Sở Cuồng Nhân!

"Sao hắn có thể tìm tới nơi này!"

Trong đầu lão giả lộ ra nghi hoặc, sau đó, hắn liền hiểu rõ mọi chuyện.

Là mình!

Là mình mang theo Sở Cuồng Nhân tới!

Chính mình còn sống sót, không phải vì mình trốn nhanh, mà bởi vì Sở Cuồng Nhân cần mình dẫn hắn đến Thiên Đạo tông!

Đùng! !

Mũi chân của Sở Cuồng Nhân đáp xuống đất, kiếm khí dồi dào quét ngang khắp nơi, toàn bộ cổ tinh trực tiếp nổ tung, gần như bị chém vỡ thành hai mảnh.

Mà mọi người của Thiên Đạo tông thấy đối phương, chỉ cảm thấy sức mạnh Thiên Đạo trong cơ thể mình đang không tự chủ được mà chấn động, giống như gặp được thiên địch.

"Đa tạ dẫn đường."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua lão giả, cười nhạt một tiếng.

Sau đó, hắn không để ý đến sắc mặt như gan heo kia của đối phương, mắt sáng như đuốc, đảo qua mọi người tại đây, cười nhạt một tiếng: "Thiên Đạo tông, lần đầu tiên tới, nhưng tin rằng cũng sẽ là lần cuối cùng, bởi vì, từ sau hôm nay, trong vũ trụ, sẽ không còn Thiên Đạo tông! !"

"Làm càn! !"

"Cuồng vọng! !"

"Sở Cuồng Nhân, ngươi cũng quá tự tin với bản thân mình đi, cho dù là ngươi, nhưng muốn diệt Thiên Đạo tông có truyền thừa xa xưa cũng là một chuyện vô cùng viển vông! !"

Sắc mặt mọi người của Thiên Đạo tông biến đổi, giận không nhịn nổi.

Trong đó, một nam tử mặc trên người trường bào kim sắc xuất thủ trong nháy mắt, hắn là Khôn Thiên nhất mạch chi chủ bên trong Nhật Nguyệt càn khôn.

Đánh ra một chưởng, sức mạnh Thiên Đạo huy hoàng, hóa thành bàn tay to lớn nghiền ép ra!

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, ngưng tụ kiếm chỉ, tiện tay vạch một đường.

Bàn tay to lớn kia bị chém trúng, bị tuỳ tiện xé rách, tan thành mây khói.

"Cái gì? !"

Nam tử xuất thủ biến sắc.

Phải biết rằng, hắn là Đại La Kim Tiên của Thiên Đạo tông, một chiêu này, hắn cũng không hề nương tay, nhưng lại bị tuỳ tiện tiêu trừ!

Vút!

Lúc này, Sở Cuồng Nhân biến mất ngay tại chỗ.

"Ở đâu?"

Tiên thức của nam tử phun trào, muốn tìm ra Sở Cuồng Nhân.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, cổ của mình lại bị một luồng cự lực khóa chặt, cả người bị xách lên giữa không trung!

Chính mình, đúng là không phản kịp phản ứng đã bị Sở Cuồng Nhân bắt được!

Phần thực lực này, hơn xa mình!

"Quá yếu."

Sở Cuồng Nhân nhìn nam tử bị mình xách ở giữa không trung, lắc đầu nói ra.

Trước kia, Thiên Đạo tông dưới cái nhìn của mình, là một đối thủ khó giải quyết, dù sao thì đối phương cũng cất giấu cường giả Đại La.

Nhưng hiện tại xem ra, cũng không gì hơn cái này.

Tiên nguyên bành trướng phun trào, trong lòng của hắn hơi động một chút, thi triển Thôn Thiên Thần Đạo Quyết!

Đùng!

Chỉ thấy sức mạnh Thiên Đạo trong cơ thể của nam tử, giống như nước lũ đổ xuống, bị mình hút vào trong cơ thể!

Mà sức mạnh Thiên Đạo Thương Khung, cũng nhảy cẫng không thôi.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Nếu có thể dùng sức mạnh Thiên Đạo của các ngươi để lớn mạnh Thiên Đạo Thương Khung, vậy thì các ngươi cũng không tính là không có chút tác dụng gì."

"Đáng chết, hắn làm cái gì vậy?"

"Loại công pháp quỷ dị này, khó trách sức mạnh Thiên Đạo trong cơ thể ta lại chấn động, thì ra là bởi vì công pháp kỳ quái này."

Chương 1794: Cửu Thiên Thần Đạo Trận, Thiên Đạo cũng bất lực

Bên trong Thiên Đạo tông.

Sức mạnh Thiên Đạo của nam tử mà Sở Cuồng Nhân nắm trong tay kia bị hút đến không còn một mảnh.

Mà tất nhiên, những người còn lại của Thiên Đạo tông không có khả năng ngồi nhìn mặc kệ, lúc này xuất thủ, các loại pháp môn tu hành được ngưng tụ dựa vào sức mạnh Thiên Đạo liên tục đánh ra.

"Sức mạnh của các ngươi trong mắt của ta, không có ý nghĩa!"

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, tiên nguyên bành trướng gào thét mà ra!

Ầm! !

Vô số pháp môn tu hành, liên tục sụp đổ, căn bản không gây thương tổn được hắn dù chỉ một chút.

"Đại La đại viên mãn!"

Sau khi một Đại La Kim Tiên phát giác được tu vi của Sở Cuồng Nhân, hít vào một ngụm khí lạnh, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ!

Đại La đại viên mãn!

Tu vi như vậy, bên trong toàn bộ Thiên Đạo tông, căn bản không có mấy người.

Hơn nữa, hiện nay, một đời trẻ tuổi bên trong vũ trụ Bàn Cổ, có loại tu vi này, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

"Bố trí Cửu Thiên Thần Đạo đại trận!"

Tông chủ Thiên Đạo tông lạnh giọng nói ra.

Chỉ thấy trong nháy mắt, tất cả Đại La Kim Tiên bên trong Thiên Đạo tông đều có hành động, nguyên một đám đứng ở các góc, bao vây lấy Sở Cuồng Nhân.

Ngay sau đó, vận hóa sức mạnh Thiên Đạo, đúng là tạo thành chín ngôi sao sáng chói trong tinh không, bên trong mỗi một ngôi sao đều ẩn chứa sức mạnh Thiên Đạo nồng đậm!

"Lên!"

"Cửu Thiên Thần Đạo, Phá Quân!"

Một đạo tinh quang đánh về phía Sở Cuồng Nhân, sức mạnh Thiên Đạo biến ảo mà ra, giống như thiên quân vạn mã, mạnh mẽ tuyệt luân!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, không lùi không tránh, Định Thiên trong tay bỗng nhiên một chém!

Một đạo kiếm ảnh bá đạo chém ra, chỗ nó đến, đúng là hiển hóa ra dị tượng nguyên một đám thần phật ngã xuống, đây là... Tru tiên kiếm khí!

Trở lại vũ trụ Bàn Cổ, các loại tuyệt học thuộc về Sở Cuồng Nhân, hắn có thể thi triển mà không hề cố kỵ gì.

Nhưng tuyệt học liên quan tới vũ trụ Thiên Nguyên của Thiên Kiếm, hắn tạm thời không muốn tuỳ tiện vận dụng, trong lòng tự có mưu đồ.

Kiếm ảnh đối cứng với Thiên Đạo, hư không nổ tung!

Hành tinh ở bốn phía chập chờn, cơn bão năng lượng cuốn lên khắp nơi, toàn bộ Thiên Đạo tông vì thế mà chấn động.

"Tru tiên kiếm khí!"

"Pháp môn tu hành xếp hàng thứ nhất bên trong kiếm đạo 24 pháp! Quả nhiên đáng sợ!"

"Hừ, Cửu Thiên Thần Đạo Trận của ta cũng không phải ăn chay!"

Mấy vị Đại La Kim Tiên thúc giục sức mạnh Thiên Đạo đến cực hạn, chín ngôi sao lớn được ngưng tụ từ sức mạnh Thiên Đạo chiếu rọi ra quang hoa tươi sáng.

"Phá Quân, Tham Lang, Cự Môn, Lộc Tồn, Võ Khúc, Văn Khúc, Liêm Trinh, Tả Phụ, Hữu Bật!"

Cửu Thiên Thần Đạo Trận, đây là một trận pháp mô phỏng diễn hóa Bắc Đấu Cửu Tinh cổ lão, được tạo thành từ sức mạnh Thiên Đạo, uy lực mạnh mẽ, vô cùng đáng sợ!

Do chín Đại La Kim Tiên thi triển, càng kinh người hơn!

Dưới cái nhìn của bọn họ, cho dù thực lực của Sở Cuồng Nhân có mạnh hơn, nhưng ở trước mặt Cửu Thiên Thần Đạo Trận này, cũng chỉ có thất bại!

"Sở Cuồng Nhân, ta mặc kệ ngươi làm sao sống được, nhưng ngươi đã biến mất mấy chục năm, vậy thì cũng không cần xuất hiện lần nữa!"

Tông chủ Thiên Đạo tông hừ lạnh một tiếng nói.

Tu vi của hắn là Đại La đại viên mãn, Cửu Thiên Thần Đạo Trận này cũng lấy hắn làm chủ.

Chín ngôi sao lớn vờn quanh người hắn, ẩn chứa sự ảo diệu vô biên.

Chỉ thấy hắn đưa tay ra, vận chuyển quang hoa cửu tinh, ngưng tụ sức mạnh Thiên Đạo, một bàn tay cực kỳ to lớn nghiền ép ra, chỗ nó đến, long trời lở đất!

Đây là cổ lão cửu tinh chi năng!

Nhưng khi đối mặt với luồng sức mạnh này, Sở Cuồng Nhân lại không sợ hãi chút nào.

"Chỉ dựa vào các ngươi, cũng xứng giết ta?"

Sở Cuồng Nhân nắm chặt Định Thiên trong tay, tiên nguyên phun trào đến cực hạn.

Nếu ở thời điểm trước khi luyện hóa Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, có lẽ hắn sẽ cảm thấy có chút khó giải quyết khi đối mặt với luồng cửu tinh chi năng này.

Nhưng bây giờ, căn bản không làm gì được hắn!

"Tru tiên!"

Đưa tay ra, Định Thiên chém ra!

Thức cuối cùng của tru tiên kiếm khí ầm ầm bạo phát, uy thế vô biên, rung động thiên địa!

Mà ở trong đó, còn xen lẫn một luồng Đại La ý mênh mông.

Đúng! !

Hai luồng sức mạnh ầm ầm va chạm trong nháy mắt, Thiên Đạo tông vốn dĩ đã chuẩn bị sụp đổ rốt cục cũng nổ tung, từng tòa kiến trúc sụp đổ, nguyên một đám đệ tử của Thiên Đạo tông, liên tiếp ngã xuống.

Ngay cả đại tinh cổ lão do Cửu Thiên Thần Đạo Trận ngưng tụ ra, cũng vì thế mà chấn động, như muốn sụp đổ!

Mà tại cực chiêu sau khi va chạm, Sở Cuồng Nhân bóng người lóe lên, đi đến trước mặt một đại tinh cổ lão: "Nếu như trận pháp này là thứ cuối cùng các ngươi cậy vào, vậy thì các ngươi phải thất vọng rồi."

Chỉ thấy hắn vận chuyển Thôn Thiên Thần Đạo Quyết.

Trong chốc lát, sức mạnh Thiên Đạo ngưng tụ thành hành tinh kia bị hắn liên tục hút vào trong cơ thể!

Cửu tinh tương liên, có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục!

Mà một ngôi sao chịu ảnh hưởng, thì sức mạnh Thiên Đạo của tám ngôi sao còn lại cũng đang liên tục bị Sở Cuồng Nhân hấp thu.

"Không tốt, hắn đang hấp thu sức mạnh Thiên Đạo!"

"Công pháp của gia hỏa này thật sự là quá kì quái!"

"Không thể lại để cho hắn tiếp tục nữa."

Tông chủ Thiên Đạo tông thét dài một tiếng, lập tức lấy ra một viên bảo châu vàng óng ánh, vung ra!

"Thiên Đạo Châu, đi! !"

Thiên Đạo chi châu, đây là một món chí bảo Tiên Thiên bản nguyên!

Sức mạnh Thiên Đạo ẩn chứa trong đó, đúng là vượt qua đại trận Cửu Thiên Thần Đạo mấy lần, dưới sự kích phát của tông chủ Thiên Đạo tông, uy lực kinh khủng tuyệt luân.

Thứ đánh về phía Sở Cuồng Nhân, dường như không phải một hạt châu!

Mà chính là thế giới được tạo thành từ Thiên Đạo của hàng tỷ hành tinh!

"Bảo vật không tệ, nhưng, ngươi vẫn không làm gì được ta như cũ!"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, ở giữa trán, một đóa ấn ký Thanh Liên lưu chuyển ra đạo vận huyền diệu!

"Hỗn Độn có Thanh Liên, một chưởng sáng tạo sinh mệnh và hủy diệt!"

"Thanh Liên, Hủy Diệt chi quang!"

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, một trận ánh sáng màu xanh lưu chuyển, ẩn chứa hủy diệt cự lực vô cùng mênh mông!

Bên trong tiếng ầm ầm, sức mạnh Thiên Đạo sụp đổ!

Viên Thiên Đạo Châu kia cũng ầm ầm nổ tung, trực tiếp sụp đổ, sức mạnh Thiên Đạo ẩn chứa ở bên trong như hồng thủy phát tiết, giống như hàng tỷ hành tinh cùng nhau nổ tung, lực trùng kích kinh khủng khiến Cửu Thiên Thần Đạo Trận sụp đổ ngay tại chỗ, tông chủ Thiên Đạo tông và Đại La Kim Tiên còn lại cũng ào ào bay ngược ra sau.

"Tại sao có thể như vậy, Thiên Đạo Châu, lại bị đánh nát! !"

"Rốt cuộc luồng ánh sáng màu xanh kia là cái gì? !"

"Đó là, Hỗn Độn Chí Bảo! !"

Dường tông chủ Thiên Đạo tộng nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt âm trầm: "Nghe nói Sở Cuồng Nhân trong tay có Hỗn Độn Thanh Liên, quả nhiên là thật."

Hỗn Độn Thanh Liên, đồ vật ngay cả đại đạo cũng vô cùng e dè, sao lại là thừ mà Thiên Đạo Châu có thể so?

Cộng thêm tu vi của Sở Cuồng Nhân vốn đã không kém hơn tông chủ Thiên Đạo tộng, trực tiếp đánh nát một món chí bảo, cũng không phải là chuyện không thể.

"Năng lượng trùng kích như vậy, thân thể của Sở Cuồng Nhân chịu được sao?"

"Không biết."

Lúc này.

Chỉ thấy sức mạnh Thiên Đạo tràn ngập thiên địa kia đúng là hóa thành một vòng xoáy khổng lồ.

Dường như, bị thứ gì đó cắn nuốt.

Bên trong vòng xoáy, một bóng người ẩn ẩn nổi lên, là Sở Cuồng Nhân!

Hắn đang hấp thu sức mạnh Thiên Đạo!

"Quy mô sức mạnh Thiên Đạo như thế, hắn, hắn lại hút toàn bộ vào trong cơ thể! !"

"Thân thể của hắn, không sợ bị no bạo sao?"

Bọn người tông chủ Thiên Đạo tông vô cùng chấn kinh.

Bọn họ làm sao biết được, Sở Cuồng Nhân trước mắt, thân thể của hắn là Hỗn Độn Thanh Liên biến thành, dù sức mạnh Thiên Đạo này có mạnh hơn đi nữa, nhưng sao có thể gây thương tổn cho hắn đây?

"Há, không ăn được sao?"

Sở Cuồng Nhân hút sức mạnh Thiên Đạo vào trong cơ thể, cho đến khi Thiên Đạo Thương Khung không ăn được nữa, mới chứa sức mạnh Thiên Đạo còn lại vào trong cơ thể.

Sau đó, hắn nhìn về phía bọn người tông chủ Thiên Đạo tông, lạnh nhạt nói: "Hiện tại, các ngươi vẫn còn có chiêu số gì sao?"

"Sở Cuồng Nhân..."

Sắc mặt đám người tông chủ Thiên Đạo tông biến hóa không ngừng.

Thực lực của Sở Cuồng Nhân, còn cường đại, kinh khủng hơn so với tưởng tượng của bọn họ.

Bọn họ khiếp sợ phát hiện, nhóm người mình lại không phải là đối thủ! !

"Xem ra, Thiên Đạo cũng phải bất lực!"

Chương 1795: Diệt Thiên Đạo tông, làm cấm khu của ngươi hóa thành địa ngục, Càn Khôn Đỉnh

Bên trong Thiên Đạo tông, Sở Cuồng Nhân dùng sức của một người trấn áp toàn bộ Thiên Đạo tông!

Thực lực của hắn mạnh mẽ, khiến mỗi người đều cảm thấy tim đập nhanh run sợ, cho dù là tông chủ Thiên Đạo tông, cũng không khỏi sinh ra sợ hãi.

So với mấy chục năm trước, hiện tại, Sở Cuồng Nhân hiếu thắng hơn rất nhiều!

"Sở Cuồng Nhân, sau lưng Thiên Đạo tông chúng ta có Thiên Đạo chi vương trấn giữ, hắn là đại năng Hợp Đạo của cấm khu Thiên Linh, ngươi khẳng định muốn hoàn toàn vạch mặt với Thiên Đạo tông ta sao?"

Tông chủ Thiên Đạo tông lớn tiếng nói.

Thiên Đạo chi vương, chính là chỗ dựa lớn nhất của Thiên Đạo tông.

Một tên Hợp Đạo!

Nhưng sau khi Sở Cuồng Nhân nghe được tin tức này, lại nhịn không được mà xùy cười một tiếng: "Cấm khu Thiên Linh thì như thế nào? Hợp Đạo thì như thế nào? Ngươi cứ bảo hắn tới tìm ta!"

Nói xong, Sở Cuồng Nhân bay lên không trung, sức mạnh Thanh Liên trong cơ thể từ từ phun trào.

Một luồng sức mạnh vô cùng mênh mông, vận sức chờ phát động!

Hợp Đạo?

Bên trong âm Phủ của hắn có ba Hợp Đạo, tất cả đều nghe hắn điều khiển, sau lưng còn có chỗ dựa là Thần Ma thất nhân chúng.

Đừng nói một Hợp Đạo.

Cho dù là toàn bộ cấm khu Thiên Linh, hắn cũng không sợ!

Đùng! !

Lúc này, trên bầu trời có một lượng lớn tiên huy phun trào, vô số đạo tắc ngưng tụ ra một khuôn mặt to lớn ở giữa không trung.

Một đôi mắt lạnh nhạt rơi vào trên người Sở Cuồng Nhân.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi dám động thủ diệt Thiên Đạo tông ta, ta liền xuất thủ diệt đế quốc Thương Khung của ngươi! !"

Trên bầu trời, gương mặt to kia từ từ nói ra.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, trong mắt lộ ra vẻ băng lãnh trước nay chưa có, chỉ thấy hắn không có hai lời, đã thúc giục Thanh Liên hủy diệt chi năng đến cực hạn!

Ánh sáng màu xanh lưu chuyển phun trào, bao phủ ra!

Bên trong tiếng ầm ầm, toàn bộ Thiên Đạo tông đều bị luồng hủy diệt chi năng này bao phủ, đại địa băng liệt, hư không vỡ nát, vạn vật hóa thành hư ảo!

Đùng! !

Thiên Đạo tông lớn như vậy, lập tức tiêu vong chỉ trong một khoảnh khắc!

"Thật can đảm! !"

Khuôn mặt to kia, cũng chính là Thiên Đạo chi vương bên trong Thiên Linh cấm khu gầm nhẹ một tiếng, vô số đạo tắc ngang dọc trong hư không, bắn về phía Sở Cuồng Nhân!

Khắp nơi, thời không bị đông cứng!

Nhưng lúc này.

Một luồng phong bạo thanh sắc lưu chuyển, trong đó cũng kéo theo sức mạnh đạo tắc, ngăn cản sức mạnh đạo tắc của Thiên Đạo chi vương!

Hai luồng đạo tắc va chạm trong hư không, nổ tung!

Một đạo bóng người thanh sắc yểu điệu xuất hiện ở trên bầu trời nơi Sở Cuồng Nhân đứng, đó là một nữ tử tuyệt sắc, cũng là một Thần Ma mạnh mẽ!

Chính là một trong Thần Ma thất nhân chúng, Lăng Hoa!

"Lăng Hoa, ngươi muốn nhúng tay vào chuyện của cấm khu sao?"

"Có một lão già không biết xấu hổ động thủ khi dễ người của Thần Ma nhất mạch ta, vì sao ta không thể nhúng tay?"

Lăng Hoa xùy cười một tiếng, lạnh nhạt nói: "Nếu ngươi có gan, thì đưa bản tôn đến đây, ngươi và ta chém giết một trận, nhìn xem có thể phân thắng bại hay không!"

"Ngươi..."

Thiên Đạo chi vương nhất thời tịt ngòi.

Thiên Linh Chí Tôn mạnh nhất bên trong cấm khu Thiên Linh cũng không nguyện ý quá làm càn ở trước mặt Lăng Hoa, tất nhiên hắn cũng giống như vậy.

Nhưng nhìn Thiên Đạo tông một tay mình nâng đỡ bị hủy, tâm trạng của Thiên Đạo chi vương cực kỳ không dễ chịu.

"Sở Cuồng Nhân, đế quốc Thương Khung của ngươi, ta nhất định sẽ diệt! !"

Thiên Đạo chi vương lạnh giọng nói ra.

Mà ngay lúc này, trên người Sở Cuồng Nhân trầm mặc không nói có Thanh Liên từ từ nở rộ, một luồng sát ý kinh khủng lạnh lẽo đổ xuống.

Giọng nói băng lãnh, giống như giọng điệu của Tử Thần vang lên.

"Nếu như ngươi dám đụng đến một binh một tốt của đế quốc ta, ta sẽ thống lĩnh hàng tỉ âm binh, Hợp Đạo âm Phủ, lấy danh tiếng của Quỷ Đế, làm cả cấm khu của ngươi, hóa thành địa ngục! !"

"Nếu không tin, ngươi có thể thử một lần!"

Lời nói vừa dứt.

Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên.

Chỉ thấy toàn bộ quyền năng Quỷ Đế được khai hỏa, giữa thiên địa, một tòa Quỷ Môn quan vắt ngang ra, tọa lạc trong hư không, một luồng quỷ khí dày đặc lộ ra.

Thiên Đạo tông vốn đã biến thành phế tích, giờ phút này, như hóa thành âm Phủ địa ngục.

Nghe được lời này của hắn, sắc mặt của Thiên Đạo chi vương âm trầm, tầng mây chân trời cuồn cuộn, tựa như tâm tình không ngừng chập trùng của hắn.

Giận!

Lửa giận trước nay chưa từng có lượn lờ trong lòng Thiên Đạo chi vương.

Từ khi hắn trở thành Hợp Đạo đến nay, qua nhiều năm như vậy, chưa từng có người nào dám nói ra lời như vậy ở trước mặt hắn.

Tốt cho một Sở Cuồng Nhân! !

Tốt cho một âm Phủ Quỷ Đế, Thần Ma Chi Vương!

Thiên Đạo chi vương hừ lạnh một tiếng, sức mạnh lập tức tiêu tán, luồng uy áp Thiên Đạo giữa thiên địa kia cũng dần dần tiêu tán.

Lăng Hoa nhếch miệng, sau đó nói với Sở Cuồng Nhân: "Yên tâm, gia hỏa này ta biết, miệng thì nói cứng vậy thôi, nhưng trên thực tế lại là một tên nhát gan, ta hẹn hắn rất nhiều lần, nhưng không lần nào dám đến, có ta trông coi, hắn không dám động đến đế quốc của ngươi đâu."

"Đa tạ Lăng Hoa tiền bối."

Sở Cuồng Nhân thu hồi Quỷ Môn quan, cười nhạt một tiếng.

"Đúng rồi, phần ngọc giản kia của ngươi, ta đã cho đại ca xem qua, hắn muốn tặng ngươi một phần thưởng lớn, để cho ta giao vật này cho ngươi, nói có lẽ sẽ có trợ giúp."

Lăng Hoa lấy ra một đại đỉnh phong cách cổ xưa.

Phía trên lô đỉnh được khắc rất nhiều phù văn, phía trên khắc tế tự của Nhân tộc, sơn hà bách thú và đồ án cổ lão.

Mà khi nhìn thấy đại đỉnh này, Sở Cuồng Nhân cảm thấy thân thể khẽ run.

Cảm giác quen thuộc lại hiện lên lần nữa.

Cảm giác này, giống hệt lần mình thấy Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ trước đó.

Đại đỉnh này, chẳng lẽ cũng do mảnh vỡ Hỗn Độn Thanh Liên biến thành sao?

"Đây là Càn Khôn Đỉnh!"

Lăng Hoa cười nhạt một tiếng: "Hỗn Độn Thanh Liên vỡ nát, hoá thành 36 mảnh lá sen, hai mảnh lớn nhất hóa thành Hà Đồ Lạc Thư, năm mảnh hóa thành Hậu Thiên Ngũ Đăng, Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, còn lại 24 mảnh lá sen nhỏ nhất, thì hóa thành 24 viên Định Hải Châu, mà đài sen của nó, thì hóa thành Càn Khôn Đỉnh này!"

"Vật này, có thể công cũng có thể thủ, chính là một món Tiên Thiên Chí Bảo đỉnh phong, nhưng ta thấy dáng vẻ của ngươi cũng không giống người thiếu Tiên Thiên Chí Bảo, đại ca bảo ta mang vật này đến cho ngươi, có lẽ bởi vì trên người ngươi có Hỗn Độn Thanh Liên đi... Ngươi có thể hấp thu những vật này sao?"

Không hổ là Thần Ma thất nhân chúng.

Trong khoảng thời gian ngắn, liền nhìn ra quan hệ giữa Sở Cuồng Nhân và những bảo vật do mảnh vỡ của Hỗn Độn Thanh Liên hoá thành.

"Đúng thế."

Sở Cuồng Nhân cũng không giấu diếm.

"Ha, thú vị." Lăng Hoa cười nhạt một tiếng, lập tức ném Càn Khôn Đỉnh trong tay cho Sở Cuồng Nhân.

Vật này còn quý giá hơn so với Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ hắn lấy được trước đó.

Muốn hoàn toàn hấp thu luyện hóa, trong thời gian ngắn, thật sự không có khả năng, hơn nữa, hắn còn muốn luyện hóa hết sức mạnh Thiên Đạo trong cơ thể trước.

Cho nên hắn tạm thời thu hồi vật này.

"Còn có một việc, giới tử chi tranh của Tiên giới, đã đến thời khắc sống còn, vị trí Chủ Nhân Tiên Giới này, ngươi, không muốn sao?"

"Chủ Nhân Tiên Giới... Ha, nó sớm đã là vật trong túi ta!"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay nói.

Sau đó không lâu.

Hắn trở lại đế quốc, mang đến tin tức Thiên Đạo tông đã bị hủy diệt.

Nghe đến đây, bọn người Nam Cung Hoàng vô cùng kích động.

Mà Sở Cuồng Nhân trở lại đế cung, dự định bế quan, luyện hóa sức mạnh Thiên Đạo trong cơ thể.

Cố Linh Lung cũng bắt tay quét sạch quân cờ nằm vùng và những thế lực phản động còn lại mà Đạo Tông cùng cắm ở phía trên Thương Khung tinh.

Một ngày này.

Cố Linh Lung đang xem một tờ tấu chương trong tay.

Phía trên ghi rằng, mỗi cọc ngầm, quân cờ trong đế đô gần như bị diệ sạch sẽ.

Nhưng mà, trải qua trận chiến này, nguyên khí của đế đô bị tổn hao không ít, muốn khôi phục, đoán chừng phải bỏ ra không ít thời gian.

Mà vào hôm nay.

Bên trong đế cung, một đạo quang trụ kim sắc bỗng nhiên phóng lên tận trời!

Từng đợt đạo âm huyền diệu quanh quẩn tứ phương, địa dũng kim liên, Long Phượng trình tường, vạn thánh triều bái và các loại dị tượng liên tục hiển hóa.

Lấy quang trụ kia làm trung tâm, linh lực vô cùng mênh mông dâng lên, khuếch tán ra!

Chương 1796: Lại đến Nam Thiên môn, như nghênh đón Tiên giới chi vương

Quang trụ to lớn trên không, một luồng khí tức doạ người lan tràn ra, bao phủ toàn bộ đế đô.

Cùng lúc đó, từ bên trong cột ánh sáng kia, linh khí mênh mông khuếch tán ra, chỗ nó đến, vạn vật khôi phục, cây khô gặp mùa xuân!

Linh khí nồng nặc đến mức muốn hóa thành nước, chảy xuôi trong hư không.

Trong đế đô.

Bọn người Hỗn Độn chiến tướng, Nam Cung Hoàng, Lạc Thủy khiếp sợ không gì sánh nổi, nhìn tình cảnh này.

"Chuyện này, đây là có chuyện gì?"

"Linh khí thật là tinh khiết, chuyện gì xảy ra?"

"Không chỉ là linh khí..."

Hỗn Độn chiến tướng cảm nhận được cái gì đó, phát giác ra dường như Thiên Đạo Thương Khung đã trở nên càng thêm cường đại, việc lĩnh hội đối với đạo của người, ngày càng thêm dễ dàng.

So với linh khí biến hóa, Thiên Đạo Thương Khung dị biến càng khiến người ta chấn kinh.

"Còn lo lắng cái gì, nhanh chóng tu hành!"

Hai mắt Nam Cung Hoàng tỏa sáng, tranh thủ thời gian ngồi xếp bằng, hấp thu linh khí bốn phía, tham ngộ bản nguyên.

Những người còn lại, cũng lập tức tiến hành tu hành.

Một ngày này, toàn bộ đế đô được bao phủ bởi một tầng linh khí đậm đặc như nước, vô số tu sĩ vui mừng quá đỗi, nắm chặt cơ thể tu hành, tiên nguyên trong cơ thể của không ít người, đột nhiên tăng mạnh.

Một ngày này, Thiên Đạo của tinh vực Thương Khung hưng thịnh, đạo vận hiển hóa, có người phá vỡ bình cảnh, đột phá cảnh giới.

Đây là lần biến hóa lớn nhất của tinh vực Thương Khung trong gần mấy chục năm qua.

Bởi vì trận sinh cơ tạo hóa này, toàn bộ đế đô bị hao tổn nguyên khí không chỉ được khôi phục, mà tiềm lực còn được tăng cao.

Không, không chỉ là đế đô.

Toàn bộ tinh vực Thương Khung đều bởi vì trận tạo hóa sinh cơ này mà có được ích lợi vô biên.

Mọi người nhìn về phía quang trụ, trên mặt mang theo vẻ kính nể.

Tất cả mọi người biết, có thể mang đến loại biến hóa này, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân ra, không có người thứ hai.

Bên trong đế cung.

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, luyện hóa sức mạnh Thiên Đạo trong cơ thể.

Mà ở bên cạnh hắn, Thiên Đạo Thương Khung hóa thành tiểu kim nhân cũng học theo, ngồi xếp bằng, luyện hóa sức mạnh Thiên Đạo.

Chính vì Thiên Đạo của tinh vực Thương Khung không ngừng lớn mạnh, nên tinh vực Thương Khung mới có biến hóa cực lớn.

"Rốt cuộc cũng luyện hoá toàn bộ rồi."

Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra.

Tiểu kim nhân bên cạnh cũng đứng dậy, cúi người chào Sở Cuồng Nhân, giống như đang cảm kích, sau đó, bóng người tiêu tán.

"Bây giờ Thiên Đạo Thương Khung đã cường đại đến mức không chỉ hơn mười lần so với trước kia, sau này, tinh vực Thương Khung sẽ dễ dàng sinh ra tiên nhân... Có lẽ, chuyện để đế quốc Thương Khung vào Tiên giới có thể được đưa vào danh sách quan trọng." Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm nỉ non nói.

Tiên giới là vị trí chiến lược quan trọng nhất của vũ trụ Bàn Cổ, các đại thế lực có mặt mũi bên trong vũ trụ Bàn Cổ gần như đều tập trung ở Tiên giới.

Tỷ như hai đại Tiên Đình, Nhân Hoàng tông, Đông Vương giáo, thư viện Bách Gia, vân vân.

Để đế quốc vào Tiên giới, với hắn mà nói cũng không phải là việc khó, chờ hắn làm Chủ Nhân Tiên Giới, cũng chỉ là chuyện hắn nói ra một câu mà thôi.

"Tiếp đó, chính là giới tử chi tranh, trận tranh đấu này, cũng nên vẽ một dấu chấm hết rồi."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn nhìn về phía sâu bên trong vũ trụ Bàn Cổ cổ lão, nhìn Tiên giới cổ lão kia, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Sau khi xuất quan, hắn nói ra chuyện mình muốn đi Tiên giới với Cố Linh Lung.

"Vậy thì, Nữ Hoàng Tiên giới tương lai, ngươi có nguyện ý cùng ta chứng khiến, trận thịnh hội lớn nhất từ vạn cổ đến nay sao?"

Cố Linh Lung cười nhạt một tiếng: "Tất nhiên là nguyện ý, Vương của ta."

Làm nữ hoàng lâu như vậy, Cố Linh Lung cảm thấy đã đến lúc mình dỡ xuống trọng trách trên người, ở cùng một chỗ với người yêu thật tốt.

Hắn muốn du sơn ngoạn thủy, mình sẽ cùng hắn nhìn khắp giang hà cẩm tú.

Hắn muốn đánh đàn vẽ tranh, mình sẽ ở bên cạnh nhảy múa mài mực cho hắn.

Hắn muốn trèo lên vị trí chí cao vô thượng kia, mình sẽ cùng hắn... Quân lâm thiên hạ!

"Nữ Hoàng, ngươi muốn rời đi với Vương sao?"

Như Yên trưởng lão ở bên cạnh kinh ngạc: "Ngươi muốn đi, vậy ai là người làm chủ đế quốc đây? !"

Sở Cuồng Nhân, Cố Linh Lung nhìn nhau, sau đó cùng nhìn về phía Như Yên trưởng lão, ý nghĩa là gì, tất nhiên không cần nói cũng biết.

Như Yên trưởng lão nhìn chung quanh, sau đó chỉ mình, kinh dị nói: "Đừng nói là các ngươi muốn giao đế quốc lớn như vậy cho ta chứ? ! !"

"Như Yên trưởng lão, làm phiền ngươi rồi."

Sở Cuồng Nhân trịnh trọng nói.

Như Yên trưởng lão và hắn quen biết đã lâu, thời điểm hắn làm chưởng môn, Như Yên trưởng lão ở một bên làm phụ tá, thời điểm hắn làm Nhân Vương, đối phương là đại tổng quản của Nhân tộc, bày mưu tính kế cho hắn, sau khi hắn đi, Cố Linh Lung trở thành Nữ Hoàng, Như Yên trưởng lão cũng ở bên cạnh giúp đỡ.

Trong toàn bộ đế quốc, không có người nào thích hợp với nhiệm vụ này hơn so với Như Yên trưởng lão.

"Vương, chuyện vung tay chưởng quỹ này, ngươi quả thật là càng làm càng thuận tay."

Như Yên trưởng lão khóc không ra nước mắt.

Nàng sống thật không dễ dàng mà.

Qua nhiều năm như vậy, từ Huyền Thiên tông cho tới đế quốc Thương Khung bây giờ, nàng còn thiếu tận tâm sao?

Hiện tại, vợ chồng son Sở Cuồng Nhân muốn rời đi, lại muốn ném trọng trách lớn như vậy cho nàng, nàng suy đi nghĩ lại cũng cảm thấy vô cùng uỷ khuất.

Mọi người mau đến xem đi.

Nhân Vương vô lương tâm và kiều thê nghiền ép nguyên lão của Nhân tộc! !

"Như Yên trưởng lão, ta tin tưởng ngươi có thể."

Sở Cuồng Nhân đi lên phía trước, vỗ vỗ bả vai của đối phương.

Cùng lúc đó, một đạo sức mạnh Thanh Liên sáng sinh rót vào trong cơ thể của đối phương, có đạo sức mạnh này, một số nội thương trong cơ thể. của Như Yên trưởng lão sẽ được chữa trị nhanh chóng.

Không chỉ có như thế, sau này, con đường tu hành của nàng sẽ bằng phẳng hơn.

Đạo sức mạnh này, ngưng tụ tinh hoa của sức mạnh Hỗn Độn Thanh Liên sáng sinh, không thể tùy tiện sử dụng.

Nhưng ở trong mắt Sở Cuồng Nhân, Như Yên trưởng lão hoàn toàn có tư cách thu hoạch được phần sức mạnh này.

Phát giác được sức mạnh Thanh Liên sáng sinh trong cơ thể, Như Yên trưởng lão cũng không ý thức được luồng sức mạnh này trân quý đến cỡ nào, chỉ cười khổ: "Ta còn có chọn sao?"

"Ha."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Sau đó, hắn tìm bọn người Hỗn Độn chiến tướng, Nam Cung Hoàng, nói ra chuyện muốn mang theo Cố Linh Lung rời đi.

Tuy kinh ngạc Sở Cuồng Nhân vừa trở về liền muốn rời đi, nhưng mọi người cũng rõ ràng chuyện ở Tiên giới quan trọng hơn.

"Chuyện của đế quốc, ta và Linh Lung quyết định, giao cho Như Yên trưởng lão toàn quyền xử lý."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Nghe đến đây, mọi người cũng không cảm thấy bất ngờ, ngược lại còn cảm thấy đương nhiên.

Nhìn Như Yên trưởng lão, mọi người có chút trêu chọc.

"Như Yên trưởng lão, hoàn toàn xứng đáng là trụ cột của Nhân tộc."

"Đúng vậy, đế quốc phát triển đến bây giờ, Như Yên trưởng lão có công rất lớn, chúng ta kém xa tít tắp."

Như Yên trưởng lão liếc mắt: "Ngươi muốn lo liệu việc của đế quốc sao?"

"Đừng đừng, chúng ta đều là kẻ thô kệch, chỉ biết chém chém giết giết, chuyện quản lý đế quốc này, phải nhờ tới ngươi rồi."

Mọi người vội vàng khoát tay.

Sau khi trêu đùa, Sở Cuồng Nhân, Cố Linh Lung liền chia tay với mọi người.

Trên đường tiến về Tiên giới, Cố Linh Lung có chút hiếu kỳ hỏi: "Đúng rồi, phu quân, ngươi nói sau lưng Thiên Đạo tông có Thiên Đạo chi vương, hắn sẽ gây bất lợi đối với đế quốc sao?"

"Yên tâm, có Lăng Hoa tiền bối trông hắn rồi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Cũng chính vì vậy, hắn mới dám yên tâm rời khỏi đế quốc.

Cũng không lâu lắm.

Sở Cuồng Nhân và Cố Linh Lung liền đi tới cửa vào Tiên giới, cũng chính là Nam Thiên môn, một trong tứ đại thiên môn của Tiên giới.

Nhìn lấy 999 cây cột Bạch Ngọc Long phượng, Sở Cuồng Nhân hồi tưởng lại lần đầu tiên mình tới nơi này, khóe miệng hơi vểnh.

"Đây chính là Tiên giới sao? Thật là hùng vĩ."

Cố Linh Lung có chút sợ hãi, nói ra.

".. Đợi lát nữa sẽ càng thêm hùng vĩ, Linh Lung, đến, dắt vào tay của ta."

"Sao vậy?"

Cố Linh Lung hơi nghi hoặc một chút, nhưng vẫn ngoan ngoãn vươn tay.

"Để ngươi cảm nhận cảm giác làm Nữ Hoàng Tiên giới sớm một chút."

Hắn mang theo Cố Linh Lung bước vào Nam Thiên môn, trong chốc lát, quang hoa vô biên chiếu rọi, thắp sáng vũ trụ yên tĩnh.

999 cây cột Bạch Ngọc Long Phượng chấn động, Long Phượng bay múa, Rồng gầm Phượng hót, cảnh tượng điềm lành, như cung nghênh Tiên giới chi vương!

Chương 1797: Thiên Cơ bảng, Tiên giới chấn động, hắn trở về, nổi gió cuộn sóng

Bên ngoài Tiên giới, Nam Thiên môn.

999 cây cột Bạch Ngoc Long Phượng đã yên lặng bao năm, chưa từng chấn động.

Nhưng ngay hôm nay.

999 con Long Phượng, đồng thời xuất hiện, xoay quanh ở trên bầu trời, điềm lành vô tận, tiên huy chiếu rọi khắp nơi, thắp sáng vũ trụ yên tĩnh!

Không chỉ Nam Thiên môn.

Ba đại môn còn lại cũng chiếu ra tiên huy tươi sáng ngay khi Sở Cuồng Nhân bước vào, quang mang kia, giống như không có giới hạn, làm đại năng của cả vũ trụ cũng vì thế mà chấn động.

"Tứ thiên môn của Tiên giới dị động!"

"Chuyện gì xảy ra?"

"Dạng dị động này, đã rất nhiều năm chưa từng xuất hiện, lần trước xuất hiện, chính là bởi vì Sở Cuồng Nhân..."

"Chờ chút... Sở Cuồng Nhân, ta có một loại dự cảm không tốt lắm."

Có đại năng dường như nghĩ tới điều gì đó.

Khoảng thời gian gần đây, đột nhiên có tin tức Sở Cuồng Nhân trở về truyền ra.

Lại thêm dị động ở tứ thiên môn của Tiên giới...

Tiên thức của chúng đại năng lưu chuyển ra, đi đến tứ thiên môn, thấy được Sở Cuồng Nhân và Cố Linh Lung bên trong Nam Thiên môn.

Đối với Cố Linh Lung, bọn họ cũng chưa quen thuộc.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, bọn họ lại hết sức rõ ràng.

"Hắn thật sự trở về rồi!"

"Móa, giới tử chi tranh của Tiên giới đã đến thời khắc sống còn, vậy mà hắn lại trở về vào thời điểm này, thật là khiến người ta bất ngờ."

Mọi người cảm khái không thôi.

Mà bên trong Tiên giới.

Bên trong một tòa cung điện rộng rãi, bên cạnh mọi người có ngàn vạn thần quang lưu chuyển, một đạo quang trụ xông thẳng tới chân trời.

này dị tượng Loại, hấp dẫn sự chú ý của không ít người.

"Chuyện gì xảy ra? Tại sao Thiên Cơ điện lại đột nhiên xảy ra dị động?"

"Chẳng lẽ giới tử chi tranh có biến số gì sao?"

Thiên Cơ điện.

Đây là một nơi thần bí mới xuất hiện những năm gần đây, cùng một nhịp thở với giới tử chi tranh, có thể nói là người phát ngôn của ý chí Tiên giới.

Mà trong đó, bọn họ sắp xếp ra một bảng xếp hạng.

Tên là Thiên Cơ bảng.

Người có thể lên bảng, đều là giới tử, có mang ý chí Tiên giới.

Mà những giới tử này, cũng là những thiên kiêu yêu nghiệt đi đến giai đoạn cuối cùng của giới tử chi tranh, có tổng cộng bảy mươi hai người.

Được vinh dự gọi là 72 tiên kiêu!

Nếu như không có gì ngoài ý muốn, Chủ Nhân Tiên Giới sẽ được sinh ra từ trong bảy mươi hai người này.

Nhưng ngay hôm nay, Thiên Cơ điện dị động.

Quang trụ ngút trời, một bảng danh sách to lớn hiện ra.

Mà phía trên bảng danh sách, tên của 72 tiên kiêu liên tục hiện lên, thứ tự không nói lên xếp hạng.

Nhưng khiến người ta bất ngờ chính là.

Hôm nay, trên bảng danh sách này, nhiều hơn một cái tên!

Một cái tên khiến mọi người chấn động, thậm chí là sợ hãi... Sở Cuồng Nhân! !

"Này, có chuyện gì đang xảy ra vậy? !"

Một thiên kiêu nhịn không được mà có chút cà lăm.

Mà những người còn lại cũng đều bị cái tên đột nhiên xuất hiện này làm cho choáng váng.

"Không phải Sở Cuồng Nhân đã chết rồi sao?"

"Làm sao hắn có thể còn sống? Rốt cuộc là chuyện như thế nào?"

"Bên trong thông đạo hai giới, chúng ta nhìn thấy hắn bị đại trận Hư Không Yên Diệt phá hủy, dưới loại sức mạnh kia, Hợp Đạo cũng không nhất định có thể sống sót, làm sao hắn làm được?"

Toàn bộ Tiên giới bởi vì một cái tên, nổ tung trong nháy mắt.

Ba chữ Sở Cuồng Nhân, để lại cho mọi người ấn tượng quá sâu sắc!

Cho dù đã qua mấy chục năm, nhưng khi cái tên này xuất hiện lần nữa trong tầm mắt mọi người, trong đầu mọi người vẫn không tự chủ mà nhớ lại từng màn liên quan tới đối phương như cũ...

Một bộ bạch y kia, là ác mộng của biết bao nhiêu thiên kiêu yêu nghiệt!

Nhân Hoàng tông.

Truyền nhân của Hiên Viên đột nhiên mở hai mắt ra, nhìn chằm chằm Thiên Cơ bảng trên bầu trời kia, trong mắt lộ ra vẻ khó tin.

"Sở Cuồng Nhân, hắn còn sống! !"

"Hắn còn sống, còn sống..." Truyền nhân của Hiên Viên nắm chặt Hiên Viên Kiếm trong tay, cả người nhịn không được mà run rẩy.

Ngay sau đó, hắn phát ra một tiếng hét dài, kiếm khí lạnh thấu xương phóng lên tận trời!

Kiếm ảnh hoành không, chém về phía một tòa núi lớn.

Đại sơn nứt toác, từ một bị phân thành hai, mà sau khi phát tiết xong, trên mặt truyền nhân Hiên Viên lộ ra nụ cười: "Ngươi còn sống, thật sự quá tốt rồi! ! Nhân Hoàng còn chưa chết, thật sự quá tốt rồi, lần này, cho dù như thế nào, ta nhất định sẽ đoạt lại mệnh cách Nhân Hoàng từ trong tay ngươi! !"

Qua mấy thập niên, hắn vẫn không hề từ bỏ ý nghĩ trở thành Nhân Hoàng.

Chuyện này gần như trở thành chấp niệm trong lòng của hắn.

Cũng ở bên trong Nhân Hoàng tông.

Trên một ngọn núi, truyền nhân của Nữ Oa là Hoa Hi nhìn bảng danh sách trên bầu trời, trong mắt lướt qua ý nghĩ nào đó.

"Sở Cuồng Nhân... Hắn còn chưa chết."

"Nếu hắn không chết, vậy thì lần giới tử chi tranh này, chỉ sợ lại phải có biến hóa, mà còn là đại biến hóa trước nay chưa từng có."

Uy danh của Sở Cuồng Nhân quá lớn.

Mấy chục năm trước đã đè ép toàn bộ thiên kiêu của Tiên giới, khiến họ khó có thể ngẩng đầu.

Bây giờ, hắn xuất hiện lần nữa, thực lực của hắn đã đến loại tình trạng nào, đây là chuyện mà tất cả mọi người muốn biết một chút.

"Xem ra, phải tăng tốc tiến độ thu thập Thập Đại Thần Khí, Hiên Viên Kiếm, Nữ Oa Thạch, Thần Nông Đỉnh, Thập Đại Thần Khí, Nhân Hoàng tông ta có được ba món, bây giờ Đông Hoàng Chung đang ở trong tay Đông Hoàng thần tử, Không Động Ấn ở trong tay Cơ gia, Côn Lôn Kính vốn ở trong tay Lam Vũ, sau đó bị Thạch Cửu Khiếu của cấm khu Thiên Linh cướp đi..."

Hoa Hi càng nghĩ, chỉ cảm thấy có duy nhất một món khó giải quyết nhất, đó chính là Phục Hi Cầm trong tay Sở Cuồng Nhân.

"Phải đối phó Sở Cuồng Nhân trước sao?"

Hoa Hi nỉ non nói.

Một bên khác.

Bên trong cấm khu linh hồn.

Một nữ tử mặc trên người quần dài màu lam đột nhiên mở hai mắt ra, xung quanh có nguyên một đám ác quỷ thê lương dữ tợn bay lên trời gào rú.

Nữ tử này chính là Lam Hải Phương.

Nàng nhìn lên bầu trời, trong mắt lộ ra hận ý cùng cực: "Sở Cuồng Nhân, vậy mà ngươi vẫn chưa chết, xem ra ông trời muốn để cho ta tự tay giết chết ngươi! !"

Ngày xưa, nàng bị Sở Cuồng Nhân lừa gạt, làm cho đối phương tạo thành bạo loạn cự đại ở bên trong cấm khu linh hồn.

Nàng, đã trở thành tội nhân của cấm khu linh hồn.

Nhưng hôm nay, nàng đã trải qua vô số ma luyện, hóa hận ý đối với Sở Cuồng Nhân thành động lực, tu vi tiến triển cực nhanh.

Thậm chí không tiếc lấy ác quỷ ngâm hồn!

Cho đến hôm nay, nàng đã trở thành một trong những tồn tại có thực lực mạnh nhất trong cấm khu linh hồn, không thể so sánh với ngày xưa!

Nàng tuyệt đối phải tìm Sở Cuồng Nhân, rửa sạch nhục nhã!

Tiên Đình.

Sắc mặt của Đông Hoàng thần tử biến hóa không ngừng, Sở Cuồng Nhân xuất hiện, khơi gợi những chuyện cũ không dám nhớ lại mà hắn chôn sâu trong lòng.

Khuất nhục mà hắn nhận ở trong tay đối phương, vẫn như còn rất mới mẻ!

"Sở Cuồng Nhân... Ngươi còn chưa có chết sao! !"

"Có lẽ đây chính là thiên ý, thiên ý muốn ngươi chết trong tay ta! Bây giờ ta đã không thể so với trước kia!"

Hiện tại, tu vi của hắn không chỉ là đạt tới Đại La ngũ khí đỉnh phong, tiếp cận đại viên mãn.

Mà còn còn chiếm được chí bảo như Đông Hoàng Chung!

Hắn tin tưởng, khi đối mặt với Sở Cuồng Nhân, tuyệt đối sẽ không chật vật giống như trước đó.

Ở bên cạnh Đông Hoàng thần tử, Đại Tư Mệnh thần nữ nhìn thoáng qua ba chữ Sở Cuồng Nhân trên không trung, viên Khu Linh Chú Ấn trong đầu kia, ẩn ẩn đau xót.

Hắn thật sự trở về...

Quả nhiên.

Hắn vẫn chưa chết.

Đại Tư Mệnh thần nữ bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Người khác đều cho rằng hắn chết, nhưng những năm gần đây, bởi vì Khu Linh Chú Ấn trong đầu không hề biến mất, nên nàng suy đoán đối phương không chết.

Hôm nay, bởi vì một cái tên, mà Tiên giới nhất định sẽ không thể yên tĩnh.

Hận Sở Cuồng Nhân, thích Sở Cuồng Nhân, tất cả cảm xúc đều được gợi lại, tất cả mọi người rõ ràng, đối phương đã trở về, thì chắc chắn sẽ không thể không làm gì.

Đối phương, nhất định sẽ gây ra gió nổi sóng cuộn.

Còn về chuyện hiện tại đối phương có thể gây ra sóng gió bực nào, cũng là chuyện mà tất cả mọi người chú ý.

Chương 1798: Bảng Phong Thần mở ra lần nữa, ta chính thủ tịch của thư viện

Trong Tiên giới.

Trong một quốc gia.

Sở Cuồng Nhân và Cố Linh Lung đang đi dạo trên đường phố.

Sở Cuồng Nhân trở về, hấp dẫn sự chú ý của không ít người, tất cả mọi người đang suy đoán, kế tiếp hắn sẽ có loại động tác gì.

Nhưng mà không ai nghĩ đến, hiện tại hắn đang bồi Cố Linh Lung đi dạo phố.

Đây là lần đầu tiên Cố Linh Lung đi đến Tiên giới, nàng có quá nhiều hiếu kỳ đối với nơi này, nhưng sau khi du ngoạn vài ngày, nàng phát hiện thật ra Tiên giới này và đế quốc cũng không hề có sự khác biệt, chỉ là người ở nơi này cường đại hơn, coi trọng thắng thua mạnh yêu hơn.

Nhưng bởi vì đi cùng với Sở Cuồng Nhân, cùng người yêu ở chung một chỗ, tự do tự tại du sơn ngoạn thủy, nàng đi tới chỗ nào cũng cảm thấy vui vẻ.

"Các ngươi nghe nói gì không? Bảng Phong Thần của Tiên Đình xuất hiện lần nữa."

"Cái gì? Bảng Phong Thần?"

"Đúng vậy, cũng không biết lần này ai sẽ được tuyển chọn."

"Chậc chậc, nghe nói Bảng Phong Thần của Tiên Đình, vô cùng huyền diệu, nếu được tuyển chọn, liền có thể gia nhập Tiên Đình, trở thành tiên quan cao cao tại thượng của Tiên Đình."

Bên trong một tửu lâu, mấy tu sĩ nghị luận ầm ĩ.

Trong đó có một tu sĩ trên mặt lộ ra vẻ hướng tới.

Nhưng một Kim Tiên bên cạnh nghe vậy, lại xùy cười một tiếng: "Ngu xuẩn!"

"Ngươi..."

Tu sĩ kia biến sắc, vừa muốn động thủ, nhưng khi phát giác được kim tính đang lưu chuyển trên người đối phương, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Kim Tiên...

Không thể trêu vào không thể trêu vào.

"Không biết vị tiền bối này có ý gì, có tên trên bảng, gia nhập vào Tiên Đình không tốt sao? Đây chính là một trong hai bá chủ của Tiên giới mà."

Kim Tiên kia nghe vậy, cười nhạo nói: "Cũng chỉ có các ngươi mới tin tưởng Bảng Phong Thần, các ngươi có biết, Bảng Phong Thần chân chính cũng chỉ là một cái lồng giam không!"

"Có ý gì? Xin lắng tai nghe."

Mấy tu sĩ liếc nhau, lập tức thỉnh giáo.

"Người có tên trên bảng, liền có thể gia nhập Tiên Đình, trở thành tiên quan của Tiên Đình, chuyện ấy không phải giả, nhưng từ đó về sau, linh hồn của người trên bảng, sẽ vĩnh viễn bị Bảng Phong Thần quản lý, vĩnh viễn không cách nào siêu thoát, nói là trở thành tiên quan của Tiên Đình, trên thực tế, là trở thành nô lệ của Tiên Đình!"

"Làm tốt, Tiên Đình sẽ thưởng cho ngươi một chút thức ăn, làm kém, thì vạch một nét bút, danh tính của ngươi sẽ biến mất trên bảng, ngươi cũng sẽ chết."

"Dạng Bảng Phong Thần này, các ngươi còn muốn lên sao?"

Kim Tiên nhìn mấy tu sĩ hoảng sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, từ tốn nói.

Nghe xong lời này của hắn, mọi người liền vội vàng lắc đầu.

Đánh chết bọn họ cũng không nghĩ tới, Bảng Phong Thần này, lại còn có bí mật này!

Lên bảng, từ đó sinh tử không do mình làm chủ, sẽ biến thành nô lệ.

Thật sự là quá đáng sợ rồi.

"Vốn còn tưởng rằng là một cọc cơ duyên, không nghĩ tới, lại là như vậy, đánh chết ta cũng không lên bảng."

"Sai, nếu ngươi được Bảng Phong Thần để mắt tới, vậy ta khuyên ngươi sẽ ngoan ngoãn lên bảng đi." Kim Tiên kia từ tốn nói.

"Vì cái gì?"

Lên bảng sẽ phải làm nô tài cho Tiên Đình, vậy tại sao còn muốn lên bảng?

"Bởi vì nếu ngươi không muốn lên bảng, Tiên Đình sẽ dùng biện pháp cưỡng chế, giết chết ngươi, sau đó cưỡng ép câu lấy linh hồn của ngươi, đưa ngươi vào Bảng Phong Thần!"

"Cái gì, chuyện này không khỏi quá bá đạo đi! Tiên Đình này không nghĩ rằng người đang làm trời đang nhìn sao."

"Hừ, nếu không thì ngươi cho rằng Tiên Đình dựa vào cái gì mà có thể trở thành bá chủ Tiên giới? Cũng là bởi vì bọn họ không thèm để vào mắt cái chuyện người đang làm trời đang nhìn này!"

Kim Tiên kia cảm khái một tiếng, trong mắt lộ ra một tia bi ai.

Nhìn thấy bộ dáng này của hắn, mọi người đưa mắt nhìn nhau.

"Vị tiền bối này, không biết đại danh là gì?"

"Phan Vân Long, "

"Phan Vân Long... Cái tên này có chút quen thuộc, ta nhớ rồi, khoảng thời gian trước, Cơ gia đưa ra một tờ danh sách, phía trên cũng có tên của ngươi, ngươi là người lên bảng!"

Một tu sĩ kinh ngạc nhìn về phía phan Vân Long.

Cơ gia, là người chấp hành lần Phong Thần này, trước đó không lâu bọn họ liệt kê ra một tờ danh sách, cũng chính là người trở thành tiên quan trên Bảng Phong Thần lần này.

Phan Vân Long, cũng là một trong số đó.

Kết hợp với lời nói vừa rồi của đối phương, mọi người mới biết tại sao đối phương lại cảm thấy bi ai.

Nghĩ đến đây, mọi người nhìn đối phương, có chút thương hại.

Cách đó không xa.

Sở Cuồng Nhân và Cố Linh Lung đã nghe được toàn bộ câu chuyện mà mấy người nói với nhau, không khỏi cau mày lại.

Cố Linh Lung là Nữ Hoàng của tinh vực Thương Khung, cũng hiểu được thời đại thần quyền của tinh vực Thương Khung.

Thời đại thần quyền kia, vì thu hoạch sức mạnh tín ngưỡng, giúp mình trưởng thành, nuôi nhốt Nhân tộc như dê bò.

Mà hành vi này của Tiên Đình, dưới cái nhìn của nàng, cũng không quá khác với thời địa thần quyền kia.

Đều xem Nhân tộc trở thành nô lệ, bán mạng cho bọn họ.

"Phu quân, chuyện Phong Thần, là thật sao?" Cố Linh Lung hỏi.

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Trong mắt của hắn, cũng lộ ra một tia âm trầm.

Lần Phong Thần trước, hai đại Tiên Đình khiến cho Nhân tộc không còn Nhân Hoàng, mà bây giờ, đối phương lại muốn làm chuyện này lần nữa.

Xem ra, Nhân Hoàng như mình trở về cũng thật đúng lúc.

"Ta đầu hàng lên bảng, còn khá tốt, các ngươi có biết không, có ít người không muốn lên bảng, đã bị liệt vào danh sách tất sát, chuẩn bị giết bọn họ, rồi thu linh hồn của bọn họ vào Bảng Phong Thần, theo ta được biết, phần lớn trong đó đều là người của thư viện Bách Gia."

Phan Vân Long tiếp tục nói.

Thư viện Bách Gia, là do Chí Thánh của Nhân tộc tạo ra, bảo tồn Tân Hỏa cho Nhân tộc, là nơi bồi dưỡng anh tài của Nhân tộc.

Mà bây giờ, mục tiêu của lần Phong Thần này của Tiên Đình, tập trung ở thư viện Bách Gia, ý nghĩa không cần nói cũng biết, bọn họ muốn phá tan Nhân tộc một lần nữa.

Lần trước, bọn họ phá tan Nhân Hoàng.

Lần này, bọn họ muốn phá hủy thư viện, làm Tân Hỏa của Nhân tộc hoàn toàn bị đoạn tuyệt, không còn biện pháp sinh ra người đối kháng với bọn họ.

Trong tửu lâu.

Đám người trầm mặc.

Tất cả mọi người đoán được mục đích của Tiên Đình, tâm tình vô cùng trầm trọng.

"Đáng chết! Chẳng lẽ liền tùy ý cho Tiên Đình tiếp tục làm xằng làm bậy sao?"

"Vậy thì có thể làm gì? Chỉ dựa vào chúng ta làm sao có thể là đối thủ của Cơ gia, lại nói, thế lực sau lưng Cơ gia là hai đại Tiên Đình."

Cơ gia vốn là thế lực đứng đầu bên trong Nhân tộc, chớ nói chi là, còn có chỗ dựa là Tiên Đình.

Căn cơ của bọn họ vô cùng thâm hậu, Nhân Hoàng Đế Tân ngày xưa cũng bị đối phương đánh bại, từ đó Tiên giới cũng không còn Nhân Hoàng.

Huống chi là bọn họ?

Lại nói, không có Nhân Hoàng lãnh đạo, bọn họ như một đám quân ô hợp, căn bản không làm được chuyện gì.

Lúc này, ngọc giản bên hông Phan Vân Long chấn động.

Sắc mặt hắn biến hóa: "Vừa nhận được tin tức, quân đội của Cơ gia đã xuất phát tới thư viện, xem ra, là muốn đi chấp hành chuyện Phong Thần."

Sắc mặt của mọi người biến đổi.

"Đi bao nhiêu người? Người nào dẫn quân?"

"Gia chủ của Cơ gia, Cơ Vô Mệnh tự mình dẫn quân, đại quân có tổng cộng trăm vạn binh lính, trong đó bao gồm 36 lộ tiên phong của Cơ gia, tám đại chiến tướng, còn có ba ngàn thiên tử vệ!"

Nghe đến đây, mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

"Chiến trận thật là lớn!"

"Gia chủ xuất binh, đại quân trăm vạn binh, 36 lộ tiên phong, còn có tám đại chiến tướng kia, tám người này có thể đều ở cảnh giới Đại La!"

"Thư viện... Không chặn được."

Lúc này.

Một bóng người bạch y từ từ đứng lên, đi về phía tửu lâu.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

"Phu quân, muốn đi thư viện sao?" Cố Linh Lung hỏi.

"Ha, Linh Lung, quên nói cho ngươi, thật ra phu quân nhà ngươi còn là... Thủ tịch của thư viện!"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Một số tu sĩ ở bên cạnh nghe vậy, trực tiếp đứng lên, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ: "Thủ tịch của thư viện! ! ! Ngươi, ngươi là... Sở Cuồng Nhân! !"

Chương 1799: Thiên tử xuất chinh, Thánh Ngôn đại trận, thủ tịch trở về

"Ngươi, ngươi là Sở Cuồng Nhân! !"

Một tu sĩ không thể tin được nhìn Sở Cuồng Nhân.

Rất nhiều người đều biết, thủ tịch của thư viện Bách Gia chính là Sở Cuồng Nhân.

Mà gần đây, phía trên Thiên Cơ bảng, tên của Sở Cuồng Nhân lại xuất hiện lần nữa, tin đồn liên quan tới việc hắn trở về Tiên giới đã sớm huyên náo xôn xao.

Sở Cuồng Nhân không để ý đến mọi người, chỉ lạnh nhạt nói: "Tiên

Đình đè ở trên đầu của Nhân tộc phía lâu rồi, đã đến lúc... Nhân tộc, tự lập tự cường!"

Nói xong, hắn liền rời đi.

Mà Cố Linh Lung nhìn bóng lưng của đối phương, trên mặt lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ.

Là Vương của Nhân tộc Thương Khung, sau khi đến Tiên giới, hắn vẫn là rường cột của Nhân tộc, sống lưng sừng sững không ngã như cũ!

Nàng đi theo.

Sau đó không lâu, mọi người trong tửu lâu mới hồi phục tinh thần.

"Là Sở Cuồng Nhân, hắn muốn đi thư viện Bách Gia!"

"Trời ạ, Sở Cuồng Nhân và Cơ gia khai chiến, đây tuyệt đối là tin tức nặng ký!"

"Vô số người đều đang suy đoán, trở về sau mấy chục năm, thực lực của Sở Cuồng Nhân mạnh bao nhiêu, có lẽ, có thể nhìn ra một hai phần thông qua trận chiến này."

Rất nhiều tu sĩ bôn tẩu bẩm báo.

Trong lúc nhất thời, thế lực khắp nơi đều nghe tin mà hành động.

Không có người nào mà không quan tâm Sở Cuồng Nhân.

Tất cả mọi người biết, đối phương sắp làm dấy lên một trận sóng gió!

Bên trong thư viện Bách Gia.

Có hàng vạn chiến thuyền trùng trùng điệp điệp, bay trên không trung mà đến, chính là quân đội của Cơ gia.

Mà cầm đầu, là một nam tử trung niên mặc chiến giáp, tay cầm một thanh trường kiếm bằng đồng thau, mà hắn chính là gia chủ đương nhiệm của Cơ gia... Cơ Vô Mệnh!

Nhìn thư viện Bách Gia phía xa, ánh mắt Cơ Vô Mệnh vô cùng băng lãnh.

"Giới tử chi tranh, đã gần đến lúc kết thúc, mặc kệ cuối cùng vị trí Chủ Nhân Tiên Giới này rơi vào nhà nào, Tiên Đình đều muốn chuẩn bị sớm, lần Phong Thần này, chính là vì tích trữ thực lực, tăng cường căn cơ, thư viện Bách Gia, là nơi lưu lại truyền thừa Tân Hỏa của Nhân tộc, sao lại có thể không bị để mắt tới chứ?"

"Chớ nói chi là, Sở Cuồng Nhân giết nhiều truyền nhân của Tiên Đình như vậy, còn có truyền nhân của Cơ gia ta cũng chết ở trong tay đối phương, không tiêu diệt các ngươi, sao chúng ta có thể cam tâm?"

Cơ Vô Mệnh nỉ non nói, nắm chặt trường kiếm bên hông.

Lần này, Tiên Đình Phong Thần, muốn sắc phong 3,650 vị tiên quan!

Gấp lần Phong Thần trước mười lần!

Cơ gia chọn thật lâu, chọn lựa một số người ở Tiên giới lên bảng, nhưng có hơn phân nửa người, đều rơi vào trên đầu thư viện Bách Gia.

Vừa hay, Cơ gia và Tiên Đình đều có ân oán với thư viện.

Thứ hai, thư viện Bách Gia là nơi lưu giữ truyền thừa Tân Hoả cho Nhân tộc, có không ít thiên kiêu yêu nghiệt là chiến lực để đối kháng với Tiên Đình trong tương lai.

"Thư viện, vận mệnh của các ngươi, đã được định trước!"

...

Bên trong thư viện Bách Gia.

Lữ Tử còn có các đại trưởng lão đang tập trung ở một chỗ, chuẩn bị chống cự Cơ gia.

"Lữ Tử, phải chăng Trương Tử có thể xuất thủ?"

Tào Vân hỏi.

Hắn là một trong những yêu nghiệt của thư viện ngày xưa, bây giờ đã ở cảnh giới Đại La, ở bên trong thư viện, đã có xưng hào Tử, được gọi là Tào Tử.

Nhưng cho dù là hắn hay là Lữ Tử, cũng không cường đại bằng vị Trương Tử đã tấn cấp Hợp Đạo kia.

"Hợp Đạo của Cơ gia cũng xuất thủ, hắn kéo chân Trương Tử, hiện tại, chỉ có thể dựa vào chúng ta."

Lữ Tử bất đắc dĩ nói.

Mọi người nghe vậy, trong mắt không khỏi lộ ra một chút lo lắng.

"Lần này, khí thế của Cơ gia hung hãn, thanh thế to lớn, 81 lộ tiên phong, ba ngàn thiên tử vệ, còn có tám đại chiến tướng, chỉ sợ không dễ cản!"

Vương Trầm Thiên trầm giọng nói ra.

Sao lại có thể không dễ cản đây, Đại La của thư viện, ngoại trừ Trương Tử, tính đi tính lại cũng chỉ có bốn vị.

Lữ Tử, Tào Vân, Vương Trầm Thiên, còn có Phù âm.

Nhưng Cơ gia, lại có tới tám đại chiến tướng, tất cả đều ở cảnh giới Đại La!

Chớ nói chi là, Cơ Vô Mệnh còn là cường giả Đại La đại viên mãn!

"Khởi động đại trận Thánh Ngôn của thư viện, xếp đám học sinh thành từng nhóm, để bọn họ rời đi!"

Cuối cùng, Lữ Tử hạ quyết định.

Mà nghe đến đây, sắc mặt của mọi người ở chỗ này khẽ biến.

Quyết định này của Lữ Tử, không hề nghi ngờ chính là quyết định vứt bỏ thư viện.

"Lữ Tử, chuyện này không thể."

"Đúng vậy, vô số năm cơ nghiệp của thư viện Bách Gia đều ở nơi này!"

Nhưng trong mắt Lữ Tử lộ ra một tia kiên định: "Cơ nghiệp không có, có thể sáng tạo lại, nhưng đám học sinh nhất định phải còn sống, bọn họ mới là Tân Hỏa của Nhân tộc! Tuyệt đối không thể để cho bọn họ leo lên Bảng Phong Thần, nếu không thì, Nhân tộc sẽ thật sự không còn hi vọng..."

Chúng người đưa mắt nhìn nhau, không thể đưa ra quyết định.

Tào Vân hít sâu một hơi: "Cứ dựa theo lời của Lữ Tử mà hành động đi."

...

Bên ngoài thư viện Bách Gia.

Từng chiếc từng chiếc chiến thuyền đã đi tới.

Cơ Vô Mệnh gần như không có bất kỳ lời nói nhảm nào, liền cho người xuất thủ, hoàn toàn đánh nát toà học phủ chí cao của Nhân tộc.

Dù sao những người phải lên bảng kia, chỉ cần bọn họ vừa chết, hồn linh sẽ được Bảng Phong Thần hấp thu.

Lúc này.

Chỉ nghe thấy trong hư không truyền đến từng tiếng đọc diễn cảm.

Ngay sau đó.

Từng đạo từng đạo quang trụ phóng lên tận trời, xen lẫn ngang dọc trong hư không.

Nhìn kỹ.

Quang trụ kia, là nguyên một đám tự phù.

Những tự phù này tập trung ở một chỗ, tạo thành từng bài văn hoa lệ, vầng thơ sáng chói, bao phủ toàn bộ thư viện Bách Gia ở bên trong.

Đây là đại trận Thánh Ngôn của thư viện!

"Nghĩ mà không học thì tốn công, học mà không nghĩ thì không thông..."

"Nhóm ba người, tất có sư phụ..."

"Hải thượng sinh minh nguyệt, thiên nhai cộng thử thời..."

"Quân là thuyền, dân là nước, nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền..."

Tự phù tung hoành thiên địa, Thánh Nhân chi ngôn quanh quẩn trong hư không.

Giữa thiên địa, Thanh Thánh chi khí tràn trề, sừng sững bao la hùng vĩ, mỗi chữ mỗi câu kia, khiến người ta tỉnh ngộ.

"Đại trận Thánh Ngôn của thư viện, quả nhiên là danh bất hư truyền."

Cơ Vô Mệnh từ tốn nói.

"Trong truyền thuyết, đại trận Thánh Ngôn của thư viện Bách Gia kết hợp với sức mạnh của Chư Tử Bách Thánh, vô cùng huyền ảo, xem ra, muốn đánh vỡ nó, cũng không dễ dàng."

Một chiến tướng bên người Cơ Vô Mệnh nói ra.

"Chỉ sợ mục đích chính của bọn họ, là dùng đại trận Thánh Ngôn kéo chân chúng ta, để đám học sinh rời đi, bọn họ muốn vứt bỏ học viện này."

Cơ Vô Mệnh nói, sau đó, thanh kiếm bằng đồng trong tay hắn bỗng nhiên ra khỏi vỏ, một đạo kiếm quang tràn trề bỗng nhiên bạo phát!

Một kiếm này, tràn trề tiên nguyên, kiếm ý như thiên tử chi uy!

Chính là Thiên Tử Kiếm Quyết của Cơ gia!

Ầm! !

Kiếm khí trảm ở phía trên đại trận Thánh Ngôn, sức mạnh cường đại làm cho toàn bộ đại trận rung chuyển.

"Tất cả mọi người, đồng loạt ra tay, tranh thủ đánh vỡ trận này trong thời gian ngắn nhất!"

Cơ Vô Mệnh nói ra.

Trong chốc lát, 1 triệu binh lính, tám đại chiến tướng, ba ngàn thiên tử vệ, tất cả mọi người đồng loạt ra tay.

Tiên nguyên kinh khủng trùng trùng điệp điệp, uy năng mạnh mẽ tuyệt luân!

Toàn bộ đại trận đang điên cuồng chấn động bởi vì luồng sức mạnh này, Thánh Nhân chi ngôn, liên tục vỡ nát.

Mấy Đại La là Tào Vân, Vương Trầm Thiên, Lữ Tử, Phù âm đứng dậy.

Vì tranh thủ thời gian cho học sinh di chuyển, bốn người này quả thật đang đối mặt với trăm vạn đại quân, một bước cũng không nhường!

"Buồn cười, ở trước mặt thiên tử, hành động của các ngươi, cũng chỉ là tốn công vô ích!"

Tay Cơ Vô Mệnh cầm thanh kiếm bằng đồng, lạnh nhạt nói ra.

Yy thế Đại La đại viên mãn hoàn toàn bạo phát, thiên tử chi uy, trùng trùng điệp điệp, bao phủ cõi trần!

"Thiên tử? !"

"Mang danh Thiên tử, mà lại đi làm nô tài, buồn cười, buồn cười!"

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Ngay sau đó, chính là một luồng kiếm áp che lấp trời đất rơi xuống từ cửu thiên!

Tiên huy vô tận phun trào trong hư không.

Mà bên trong tiên huy, một bóng người bạch y từ từ dậm chân mà đến, áo trắng như tuyết, kiếm mi lãng mục, hoàn toàn siêu nhiên như tiên như trước đây, khiến đồng tử của mọi người ở đây hơi co lại.

Mà sắc mặt của mấy người Tào Vân, Vương Trầm Thiên lại vô cùng vui vẻ.

"Thủ tịch! !"

Một ngày này, thiên tử xuất chinh, trăm vạn đại quân tiếp cận, thủ tịch của thư viện trở về!

Chương 1800: Chém giết Cơ Vô Mệnh, trăm vạn đại quân, sĩ khí hoàn toàn không còn

Bên ngoài thư viện Bách Gia, trăm vạn đại quân tiếp cận, thiên tử xuất chinh, khí thế rộng rãi cuồn cuộn!

Thư viện Bách Gia, đại trận Thánh Ngôn bị phá, bọn người Lữ Tử hãm nguy!

Ngay khi thiên tử sắp tiêu diệt thư viện, Sở Cuồng Nhân cường thế đi vào, kiếm áp dồi dào phóng lên tận trời, rung động thương khung, tuyên cáo thủ tịch của thư viện, cường thế trở về! !

Mà Sở Cuồng Nhân đi vào, cũng khiến sắc mặt của đám người Vương Trầm Thiên vui sướng.

Trong lúc nhất thời, sĩ khí của thư viện tăng gấp bội!

Vài ngày trước, bọn họ cũng biết phía trên Thiên Cơ Bảng có thêm tên của Sở Cuồng Nhân, đối với việc đối phương trở về, tuy bọn họ kích động, nhưng không cảm thấy rất ngoài ý muốn.

"Sở Cuồng Nhân!"

Theo Sở Cuồng Nhân đi vào, ánh mắt Cơ Vô Mệnh dần dần trở nên ngưng trọng.

Hắn nghe qua không ít truyền thuyết liên quan tới đối phương.

"Sở Cuồng Nhân, nếu còn sống, thì ngươi nên ẩn nấp thật tốt, làm gì phải đi tìm chết sớm như vậy?"

Cơ Vô Mệnh từ tốn nói.

Mặc dù đối phương là Sở Cuồng Nhân, nhưng dù nói thế nào cũng là tu sĩ của một đời trẻ tuổi mà thôi.

Mà hắn, lại là cường giả Đại La đại viên mãn!

Bên trong một đời trẻ tuổi, kẻ có thể tranh tài với hắn, chỉ có lác đác không mấy người.

"Một tên nô tài, cũng dám ở trước mặt ta sủa inh ỏi." Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt nói đến.

Cơ Vô Mệnh sầm mặt lại: "Muốn chết! !"

Hắn giơ trường kiếm đồng thau trong tay lên cao, kiếm quang lạnh thấu xương kéo theo năm bước Đại La ý, che lập trời đất, bao phủ ra!

Một kiếm này, không có bất kỳ sự nương tay nào!

Thực lực của Đại La đại viên mãn, đều bạo phát!

Cho dù là Lữ Tử, khi đối mặt với một kiếm này, cũng không hoàn toàn chắc chắn có thể ngăn lại.

"Cẩn thận!"

Mấy người không tự chủ được mà lên tiếng kinh hô.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng bất động, khi đối mặt với kiếm quang che lấp trời đất kia, chỉ nhẹ nhàng nâng tay, năm ngón tay hơi nắm lại trong hư không!

Chỉ thấy đạo kiếm quang che lấp trời đất kia đúng là bị một trảo này ngăn lại ở giữa không trung!

Một cái chớp mắt tiếp theo!

Một tiếng phịch vang lên, kiếm quang ầm ầm nổ tung!

"Ta nói, ngươi chỉ là một tên nô tài mà thôi."

Giọng nói trào phúng của Sở Cuồng Nhân tiếp tục vang lên, khiến sắc mặt của Cơ Vô Mệnh trở nên vô cùng âm trầm.

"Ưu tiên chém giết Sở Cuồng Nhân!"

Cơ Vô Mệnh lạnh lùng nói ra.

Vút vút...

Từng bóng người lần lượt bay ra, bao vây Sở Cuồng Nhân, những người này đều mặc khải giáp được chế tác riêng, tay cầm thanh bảo kiếm bằng đồng, thần sắc lạnh lùng.

Là thiên tử vệ của Cơ gia!

Ba ngàn thiên tử vệ, dốc toàn bộ sức mạnh, mỗi người đều có tu vi Kim Tiên thậm chí là tiếp cận Kim Tiên.

Trong lúc nhất thời, các loại tiên pháp gào thét, xông về phía Sở Cuồng Nhân.

"Nô tài à nô tài, các ngươi nhỏ bé mà lại không biết."

Một tiếng cười khẽ vang lên.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, tiện tay vạch một đường trong hư không.

Trong chốc lát, kiếm quang vô tận giống như cuồng phong không ngừng nghỉ, mỗi một đạo đều xen lẫn Đại La ý lạnh lẽo bá đạo.

Từng làn từng làn sương máu nổ tung trên không trung!

Ba ngàn thiên tử vệ, trực tiếp hóa thành một trận mưa máu trút xuống.

Tình cảnh này, mọi người nhìn mà hít vào một ngụm khí lạnh, trong mắt mang theo vẻ chấn động cùng cực.

"Loại thực lực này... Đại La đại viên mãn! !"

"Thực lực của Sở Cuồng Nhân, không ngờ đã tấn cấp thành Đại La đại viên mãn! ! Mấy chục năm trước, hắn cũng chỉ là Đại La tam hoa mà thôi, sao lại trở thành đại viên mãn nhanh như vậy? !"

Sắc mặt Cơ Vô Mệnh dần dần trở nên nặng nề.

Hắn nhìn về phía tám đại chiến tướng ở xung quanh, lạnh nhạt nói: "Mấy người các ngươi đi đối phó những người khác, Sở Cuồng Nhân, giao cho ta tự tay giải quyết!"

"Dạ!"

Tám đại chiến tướng liếc nhau, ào ào xuất thủ.

Mà Cơ Vô Mệnh vừa sải bước ra, trong chớp mắt đã đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, trường kiếm bằng đồng thau trong tay giơ cao, hóa thành một đạo lưu quang ngang nhiên chém xuống, khí thế rộng rãi.

Thiên Tử Kiếm Quyết thi triển!

Ở phía sau hắn, một hư ảnh thiên tử cao lớn uy mãnh vĩ ngạn hiện lên!

"Ngươi cho rằng, ngươi có thể ngăn cản ta sao?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt mở miệng.

Tiện tay vạch một đường trong hư không, Đại La ý phun ra ngoài, kiếm quang lấp lóe, chiếu rọi ra dị tượng thần phật ngã xuống doạ người!

Chính là tru tiên kiếm khí!

Tru Tiên Kiếm đối Thiên Tử Kiếm!

Kết quả chính là, thanh chiến kiếm bằng đồng trong tay Cơ Vô

Mệnh leng keng một tiếng, trực tiếp đứt gãy, cả người phun ra một ngụm lớn máu tươi, bay ngược ra sau!

"Chuyện này sao có thể! !"

"Thực lực của ngươi, làm sao lại kinh khủng như thế!"

Cơ Vô Mệnh nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ rung động cực hạn.

Cùng là Đại La đại viên mãn, nhưng chênh lệch giữa hắn và Sở Cuồng Nhân, làm sao lại đạt tới loại tình trạng này? !

Cơ Vô Mệnh vô cùng không hiểu!

Nhưng đáng tiếc, không ai có thể giải đáp giúp hắn.

Mà Sở Cuồng Nhân không hề rút Định Thiên bên hông ra, chỉ ngưng tụ kiếm chỉ, Đại La ý vô cùng kinh người lại khóa chặt Cơ Vô Mệnh một lần nữa.

"Không ổn! !"

Sắc mặt Cơ Vô Mệnh đại biến.

Hắn thét dài một tiếng, lấy ra một chiếc đại ấn, phía trên được khắc vô số phù văn huyền diệu.

Ở giữa, có khắc hai tự phù với phong cách cổ xưa... Không Động!

"Há, Không Động Ấn!"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân hơi hơi lóe lên, kiếm khí ở đầu ngón tay đã đánh ra.

Không Động Ấn cũng ầm ầm va chạm với kiếm khí, sức mạnh cường đại va chạm, Không Động Ấn trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, rơi ở phía trên một ngọn núi lớn nơi xa.

Tuy ấn này là một món chí bảo.

Chỉ tiếc, vẫn không đủ khiến Cơ Vô Mệnh nắm giữ sức mạnh có thể chống lại hắn như cũ.

"Tại sao có thể như vậy, Sở Cuồng Nhân, mấy chục năm ngắn ngủi, làm sao ngươi có thể cường đại đến loại tình trạng này? Điều đó không có khả năng!"

Mặt mũi của Cơ Vô Mệnh tràn đầy rung động.

Ngay sau đó, tiên nguyên trong cơ thể hắn vận chuyển, một luồng khí tức mạnh mẽ ầm ầm bạo phát.

Một luồng quang hoa huyết sắc lưu chuyển.

Một luồng khí tức khát máu cuồng bạo tràn ngập ra.

Cơ Vô Mệnh, đúng là bị Sở Cuồng Nhân kích động đến mức sử dụng công pháp thiêu đốt mệnh nguyên!

"Thiên tử đốt huyết, huyết chiến Huyền Hoàng! !"

Cơ Vô Mệnh thét dài một tiếng.

Chỉ thấy hắn giơ cao thanh kiếm bằng đồng đã gãy trong tay, ánh kiếm màu đỏ ngòm gào thét xông ra, ngang nhiên chém về phía Sở Cuồng Nhân!

Một kiếm này, thiên tử liều mạng!

Đại La ý sôi trào mãnh liệt kéo theo một luồng tử vong ý chí cùng cực!

Chỗ nó đến, một mảnh túc sát!

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, khí tức trên người nhảy lên tới cực hạn.

"Tru tiên, thức cuối cùng!"

Thức cuối cùng của tru tiên kiếm khí được thi triển!

Sức mạnh kinh khủng gào thét xôngra, kiếm ảnh to lớn chém nứt tinh không, giống như Sát Phạt Hủy Diệt Chi Thần, tự mình giáng xuống, mang tới giết chóc cực hạn kinh khủng nhất cho thế gian!

Một kiếm giết chóc cực hạn!

Thiên Tử Kiếm huyết sắc, và Cực Tru Tiên Kiếm, cực chiêu va chạm!

Như hàng tỷ hành tinh đồng thời nổ tung, trên bầu trời bị quang mang, năng lượng óng ánh bao phủ.

Ngay sau đó, Cơ Vô Mệnh bay ngược ra sau, quần áo vỡ tan, nửa người trực tiếp bị kiếm khí chém trúng, nằm đó hấp hối!

Xem xét lại Sở Cuồng Nhân ở đối diện lại là lông tóc không tổn hao gì!

"Không có khả năng, vậy mà ta lại bại! !"

Cơ Vô Mệnh vẫn không thể tin được như cũ.

Bản thân sử dụng bí thuật đốt huyết, thực lực mạnh mẽ, ngoại trừ Hợp Đạo giáng xuống, làm sao có thể có Đại La có thể đánh bại mình?

Cho dù đối phương có là Đại La địa viên mãn giống mình cũng không thể.

"Điều đó không có khả năng! !"

Cực độ không cam lòng, khiến trên người Cơ Vô Mệnh bùng lên hỏa diễm huyết sắc vô tận, hắn xuất ra toàn lực, bắn về phía Sở Cuồng Nhân!

Đúng là lấy thân hóa kiếm, kiếm quang như bão, ẩn chứa năng lượng bàng bạc!

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, ngưng tụ kiếm chỉ, điểm ra!

Sức mạnh Thanh Liên hủy diệt lưu chuyển trong đó.

Kiếm chỉ ra, kiếm khí đầy trời tán đi, thân thể Cơ Vô Mệnh cũng nổ tung ngay tại chỗ cùng với kiếm khí, hoàn toàn chết đi! !

Tám đại chiến tướng đang giao thủ với bọn người Lữ Tử đột nhiên hoảng sợ đến mức sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

"Không đúng, chuyện này không thích hợp! !"

"Cùng là Đại La đại viên mãn, tại sao chênh lệch lại lớn như thế? !"

Tám đại chiến tướng run rẩy toàn thân, trăm vạn đại quân của Cơ gia bởi vì sợ hãi Sở Cuồng Nhân, mà sĩ khí hoàn toàn không còn!

Chương 1801: Hoa đã có chủ, ngươi thật sự là thủ tịch? ! Phản công Cơ gia

Bên trong thư viện Bách Gia, khi gia chủ Cơ gia Cơ Vô Mệnh ngã xuống, sĩ khí của trăm vạn đại quân của Cơ gia hoàn toàn không còn!

Tám đại chiến tướng bị phân tâm, lập tức bị bọn người Lữ Tử, Tào Vân nắm lấy cơ hội, trực tiếp đánh chết một kẻ, bảy kẻ còn lại cũng bắt đầu hốt hoảng chạy trốn.

"Ha ha, chó săn Cơ gia, không phải các ngươi muốn diệt thư viện ta sao? ! Đến đây! !"

Vương Trầm Thiên cười ha ha, vô cùng hưng phấn.

Tay hắn nắm một thanh Bá Vương Kích, đơn thương độc mã xông vào bên trong trăm vạn đại quân, toàn thân đẫm máu, mỗi một kích vung vẩy ra, đều có một mảng lớn binh lính ngã xuống!

Mà Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, thần sắc lạnh nhạt, không có truy kích bảy đại chiến tướng, cũng không có đánh giết binh lính, chỉ nhìn qua nơi xa, ánh mắt bình tĩnh.

Nơi cực xa, trên một ngọn núi.

Một thanh niên nâng một chiếc đại ấn trong tay, ánh mắt lạnh nhạt, đang đối mặt với Sở Cuồng Nhân ở xa xa.

Đại ấn trong tay hắn, chính là Không Động Ấn.

Là vật bị Sở Cuồng Nhân đánh bay trước đó.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, nỉ non nói: "Đây chính là cuồng nhân ngang dọc Tiên giới mấy chục năm sao? Quả nhiên là phong thái tuyệt thế."

Nói xong, bóng người hắn lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

"Khí tức quen thuộc, là bên phía Tiên Đình." Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Đáng tiếc, Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái không ở đây.

Nếu không thì, hắn đã có thể trực tiếp phân tích ra tin tức của thanh niên kia.

Có điều hắn cũng không thèm để ý, đánh giá dựa trên tu vi, hắn vẫn có thể cảm nhận được một hai, uy hiếp không lớn.

Nhìn lấy từng chiếc từng chiếc chiến thuyền bối rối chạy trốn của Cơ gia, Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, Đại La ý đổ xuống, một kiếm kinh người đến cùng cực, cường thế chém ra!

Thần uy bá đạo, trực tiếp khiến hư không khắp nơi vỡ nát, từng chiếc từng chiếc chiến thuyền hóa thành tro tàn!

Một kiếm này, Vương Trầm Thiên nhịn không được mà nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Hắn có thể vào giết bảy ra giết bảy khi xâm nhập vào trong đại quân, nhưng thành tựu như thế, lại không bằng một nửa của một kiếm này.

"Chậc chậc, thực lực của thủ tịch, rốt cuộc đã đạt đến mức độ kinh người nào rồi?"

Vương Trầm Thiên tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Quân đội Cơ gia chật vật chạy trốn, mà thông qua một trận chiến này, thực lực của Sở Cuồng Nhân cũng bị người của các phe thế lực nắm được.

Trong lúc nhất thời, vô số người vì đó mà trầm mặc.

"Thực lực của tên quái vật này, đã kinh khủng hơn trước."

"So với năm đó, hiện tại, ít nhất hắn đã mạnh hơn không chỉ gấp mười lần, mấy chục năm này, hắn đi nơi nào, tại sao có thể có loại tiến bộ này?"

Một số yêu nghiệt thiên kiêu, lòng sinh tuyệt vọng.

Cảm giác quen thuộc, cuồng nhân quen thuộc, ác mộng trong lòng bọn họ, trở về.

"Ta không tin là mình không thể chiến thắng hắn!"

"Đúng vậy, thực lực của chúng ta so với mấy chục năm trước cũng càng thêm cường đại, người cường đại cỡ nào, cũng phải có nhược điểm."

"Ta không tin hắn thật sự vô địch."

Vẫn có người không phục như cũ.

Nhất là yêu nghiệt vừa hiện thế những năm gần đây, bọn họ còn chưa đối đầu với Sở Cuồng Nhân, nên càng thêm cao ngạo.

Với những kẻ đó, chỉ cần bị treo lên đánh một lần là sẽ hiểu được.

……

"Thủ tịch, hoan nghênh trở về!"

"Thủ tịch, ngươi có thể trở về, thật sự là quá tốt."

"Công tử..."

Bọn người Tào Vân, Vương Trầm Thiên tiến lên, nhìn Sở Cuồng Nhân, mặt mũi tràn đầy kích động.

Mặc dù Phù âm không tính là người của thư viện, nhưng nàng cũng là tùy tùng của Sở Cuồng Nhân, cũng hết sức cao hứng.

Nhưng bỗng nhiên, nàng nhìn thấy ở bên cạnh Sở Cuồng Nhân, có một nữ tử tuyệt sắc mặc trên người váy dài hoa lệ, giữa hai đầu lông mày mang theo quý khí.

Đối phương đứng rất gần Sở Cuồng Nhân.

Loại khoảng cách kia, trong ấn tượng của Phù âm, chỉ có hai người Lam Vũ, Sở Hồng thành công tới gần.

Nữ nhân này, nhất định có quan hệ không đơn giản với công tử! !

Không chỉ Phù âm, các nữ tu còn lại trong thư viện cũng nhạy bén cảm nhận được loại không khí không giống bình thường kia giữa Sở Cuồng Nhân và Cố Linh Lung.

"Công tử, vị cô nương này là..."

Phù âm nhìn Cố Linh Lung, hiếu kỳ hỏi một câu.

"Linh Lung, thê tử của ta."

Sở Cuồng Nhân cũng không hề che giấu, thoải mái thừa nhận.

Mà trong nháy mắt hắn vừa dứt lời.

Hiện trường hoàn toàn tĩnh mịch.

Tất cả mọi người trừng lớn hai mắt, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt đầy vẻ không thể tin được, bộ dáng kia còn rung động hơn so với việc gặp được Hỗn Nguyên.

"Thủ tịch, ngươi, ngươi lặp lại lần nữa, vị cô nương này là ai? ?"

"Thê tử của ta."

"Không có khả năng, ngươi thật sự là thủ tịch sao? ?" Vương Trầm Thiên vẫn không dám tin tưởng.

Sở Cuồng Nhân có thê tử?

Cuồng nhân duy nhất giữa vạn cổ này, lại có thê tử, có người nào có thể tưởng tượng ra bộ dáng hắn làm trượng phu sao? ?

Mà vô số nữ tu trong thư viện thì hai mắt ngốc trệ.

Giờ khắc này, các nàng cảm thấy trời sập rồi.

"Hu hu, vậy mà thủ tịch là hoa đã có chủ, tâm ta nát rồi..."

"Điều đó không có khả năng, nhất định là ta đang nằm mơ, không sai, nhất định là ta đang nằm mơ, ha ha, hôm nay khí trời thật tốt..."

"Thủ tịch có thê tử... Hu hu, ta cảm thấy ta sắp chết rồi, mau đỡ ta."

Bọn người Phù âm đau lòng đến mức chảy máu.

Các nàng chưa bao giờ nghĩ tới, trên thế giới này, lại có một nữ nhân có thể được Sở Cuồng Nhân thích.

"Công tử, ngươi và thiếu phu nhân thành thân vào lúc nào vậy?"

"Rất sớm, lúc ta còn chưa thành tiên đã thành thân rồi."

Nghe đến đây, trong lòng mọi người mới tốt hơn một chút.

Thì ra là chuyện trước khi gặp các nàng.

Khó trách những năm gần đây chưa từng nghe nói thủ tịch cấu kết với nữ tử nào, cũng không có ai làm cho hắn dùng ánh mắt khác đối đãi, thì thủ tịch đã sớm là người có gia thất.

Trong Tiên giới, nhiều thần nữ tiên tử cao quý như vậy, nhưng không ai lọt vào mắt của thủ tịch.

Lại cam nguyện đặt trái tim ở trên người Cố Linh Lung.

Nghĩ đến đây, các nàng nhìn Cố Linh Lung, trong mắt mang theo vẻ hâm mộ nồng đậm.

Sau khi ôn chuyện với mọi người một phen, Sở Cuồng Nhân từ tốn nói: "Tiếp đó, ta dự định đi Cơ gia một chuyến."

"Ta đi với ngươi."

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Cách đó không xa, một nam tử cầm Mao Lư từ từ đi tới, nhìn qua, tựa như một văn sĩ nho nhã.

Nhưng bọn người Lữ Tử thấy thế, lại ào ào hành lễ.

Người tới chính là Trương Tử.

Cũng là tu sĩ Hợp Đạo duy nhất trong thư viện.

"Ta và ngươi đi Cơ gia!"

Trương Tử nói năng có khí phách.

Cơ gia muốn diệt tuyệt thư viện, muốn diệt tuyệt Tân Hỏa của Nhân tộc, việc này đã hoàn toàn xúc phạm ranh giới cuối cùng của hắn.

Cho dù đánh cược cả tính mạng này, hắn cũng muốn Cơ gia phải trả giá đắt!

"Bên trong Cơ gia có tu sĩ Hợp Đạo, ta có thể giúp ngươi ngăn chặn hắn."

"Được."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

"Chúng ta cũng đi!"

"Không thể để cho Cơ gia coi thường thư viện ta."

"Đến mà không trả lễ thì không hay, Cơ gia dám đánh đến thư viện, vậy cũng phải để bọn họ nếm thử tư vị bị người ta đánh đến tận cửa."

Bọn người Trương Tử, Tào Vân lần lượt lên tiếng.

Sau một phen chuẩn bị, mọi người ở thư viện, ngoại trừ Lữ Tử lưu lại trông coi đại bản doanh ra.

Những người còn lại, dưới sự chỉ huy của Sở Cuồng Nhân, Trương Tử, tiến về Cơ gia.

Vị trí công thủ của Cơ gia và thư viện, thay đổi trong nháy mắt.

Mà việc này, cũng khiến cho không ít người kinh ngạc.

"Thư viện Bách Gia lại đi tiến công Cơ gia? !"

"Sở Cuồng Nhân xuất thủ, qủa thật là không hề tầm thường, lần này xem như Cơ gia đá trúng tấm sắt rồi."

"Ha, lần này không chỉ là trận chiến của riêng thư viện và Cơ gia, mà còn là trận chiến giữ Tiên Đình và Nhân tộc, nếu mọi người ở thư viện lấy Sở Cuồng Nhân cầm đầu thua, Tiên Đình Phong Thần sẽ không còn trở ngại, sau này, chỉ sợ Nhân tộc sẽ thật sự vĩnh viễn trở thành nô lệ của Tiên Đình."

"Một trận chiến này của thư viện và Cơ gia, liên quan đến rất nhiều bên."

Tất cả mọi người nhìn chăm chú vào trận chiến này.

Mà bên trong Cơ gia, bảy đại chiến tướng và binh tướng bại trận, chật vật chạy về cũng đã thông báo chuyện này cho những người đứng đầu ở Cơ gia, trong lúc nhất thời, toàn bộ Cơ gia trở nên xôn xao.

Chương 1802: Một kiếm chém chết 800 chư hầu trận, hôm nay ta nhất định sẽ diệt Cơ gia

"Đại nhân, làm sao bây giờ!"

Những người đứng đầu của Cơ gia nhìn về phía một người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi kia cầm một kim bảng trong tay, quanh người có nguyên một đám phù văn huyền diệu lưu chuyển.

Nếu như nói chuyện Phong Thần là do Cơ gia tiến hành, vậy thì người thanh niên trước mắt này chính là người nắm giữ Bảng Phong Thần, người quyết định cuối cùng của chuyện Phong Thần.

Hắn họ Khương, tên là Khương Tử Lãng!

Một trong 72 tiên kiêu phía trên Bảng Thiên Cơ.

Đồng thời, cũng là thiếu ngự Thanh Hoa tân nhiệm của Tiên Đình.

"Sở Cuồng Nhân..."

"Không cần lo lắng, ta đã xin chỉ thị của Tiên Đình, tuy Hợp Đạo của Tiên Đình không thể tự mình xuất thủ, nhưng viện thủ đã trên đường đến đây."

Khương Tử Lãng từ tốn nói.

"Xin hỏi đại nhân, không biết Tiên Đình phái người nào tới?"

Phải biết rằng, Sở Cuồng Nhân đã có thể chém giết Đại La đại viên mãn như Cơ Vô Mệnh, nếu như Hợp Đạo không thể ra tay, chỉ sợ không ai có thể kềm chế được đối phương.

"Tứ Đại Thiên Vương của Tiên Đình!" Khương Tử Lãng từ tốn nói.

Nghe đến đây, hai mắt mọi người ào ào tỏa sáng.

Tứ Đại Thiên Vương của Tiên Đình...

Đây là cường giả tiếng tăm lừng lẫy của Tiên Đình ở thời kỳ Tiên Cổ, tuy nhiên, Tứ Đại Thiên Vương của thời đại kia đã ngã xuống.

Nhưng nghe đồn Tứ Đại Thiên Vương kế thừa danh hào của Tứ Thiên Vương đời trước, chỉ mạnh hơn chứ không hề kém hơn!

Nếu như bọn họ tự mình xuất thủ, khả năng đối phó với Sở Cuồng Nhân cũng không nhỏ.

Nghĩ đến đây, mọi người của Cơ gia nhẹ nhàng thở ra.

"Ngoại trừ Tứ Đại Thiên Vương của Tiên Đình, còn có đại quân bốn bộ, và Ngự Linh quân của Đông Hoàng Tiên Đình, tổng cộng là... 80 triệu binh! !"

Hít! !

80 triệu đại quân! !

Xem ra, tuy ngày thường hai đại Tiên Đình minh tranh ám đấu, nhưng lại nhất trí về lợi ích của chuyện Phong Thần.

Vậy mà lại liên thủ để phái ra đại quân bực này.

"Ha ha, có Tứ Đại Thiên Vương xuất thủ, lại thêm 80 triệu đại quân, ta cũng muốn nhìn xem Sở Cuồng Nhân sẽ có thể dấy lên sóng gió như thế nào."

"Sở Cuồng Nhân vừa về đã muốn khai đao với Cơ gia ta, vậy thì hắn nghĩ sai rồi, Cơ gia ta, cũng không phải tùy ý để hắn nhào nặn!"

"Đúng vậy!"

Rốt cuộc mọi người của Cơ gia đã hoàn toàn yên tâm.

"Sở Cuồng Nhân này, có thể xông qua đại trận của Cơ gia chúng ta hay không cũng là chuyện chưa ai biết được."

Một trưởng lão của Cơ gia cười nói.

Chỉ thấy ở gần Cơ gia, từng đạo từng đạo kết giới phòng ngự xuất hiện, tầng tầng lớp lớp, có tổng cộng 800 tầng kết giới!

Đây là đại trận phòng ngự của Cơ gia, 800 chư hầu trận!

Mỗi một tầng kết giới, đều ẩn chứa sức mạnh phòng ngự có thể chống cự lại công kích của một người ở cảnh giới Đại La!

Tức là cũng chỉ có thể chống cự lại công kích của Đại La tam hoa cảnh bình thường nhất.

Nhưng nếu như 800 tầng kết giới này liên kết thành một, thì cho dù là Đại La đại viên mãn cũng đừng hòng tuỳ tiện đánh vỡ, trình độ huyền diệu của hắn có thể so sánh với đại trận Thánh Ngôn của thư viện.

Sau đó không lâu.

Phía xa Cơ gia, một chiếc chiến thuyền bay trên không trung mà đến.

Phía trên có nguyên một đám học sinh của thư viện đứng, mà người cầm đầu, chính là một bộ bạch y.

Mọi người thấy đối phương, ánh mắt hơi hơi ngưng trọng.

Dù cho Cơ gia đã không để lần tiến công này của đối phương ở trong lòng, nhưng khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trong lòng vẫn nhịn không được mà khẽ run lên.

Duy nhất vạn cổ, đệ nhất cuồng nhân!

"Cơ gia, hôm nay ta bắt các ngươi phải trả giá đắt vì đã tiến công thư viện!"

Một giọng nói lạnh lùng vang vọng trên bầu trời.

Không phải Sở Cuồng Nhân.

Mà là Trương Tử ở bên cạnh hắn.

Trương Tử trưởng thành ở thư viện, có cảm tình cực nặng đối với thư viện, hành động của Cơ gia, đã hoàn toàn chọc giận hắn.

Chỉ thấy hắn vừa sải bước ra, tu vi Hợp Đạo hoàn toàn bạo phát!

Giữa tiếng ầm ầm, từng viên từng viên đạo tắc tạo thành thi từ văn chương hoa lệ, nghiền ép xuống, đánh về phía Cơ gia!

Nhưng ngay lúc này.

Bên trong Cơ gia, cũng có sức mạnh đạo tắc bạo phát, hình thành một thanh bảo kiếm, sức mạnh cường đại, xé rách đám thi thơ kia!

Hợp Đạo của Cơ gia xuất thủ.

Đó là một lão giả râu tóc bạc trắng, sắc mặt hồng hào, trên người mặc một bộ trường bào kim sắc, giữa hai đầu lông mày hiện lên vẻ không giận tự uy.

"Nơi này là Cơ gia, là nơi của thiên tử, há có thể để các ngươi làm càn? !"

"Cái gì mà nơi của thiên tử, cũng chỉ là nơi một đám nô tài a dua nhịnh nọt tập trung lại mà thôi!"

Trương Tử nhàn nhạt nói, đưa tay ra, đạo tắc lại hội tụ lần nữa.

Trước đó, Cơ gia tiến công thư viện, lão giả này đã từng ngăn cản Trương Tử, đối với thực lực của đối phương, hắn cũng nắm rõ một hai.

Hiện tại, thư viện phản công Cơ gia.

Lão giả lại giao thủ với Trương Tử lần nữa, động tĩnh lần này còn lớn hơn so với lần trước, thanh thế to lớn, toàn bộ bầu trời của Cơ gia bị vô số ánh sáng đạo tắc bao phủ.

Đạo tắc và đạo tắc va chạm, vô cùng huyền diệu.

Một số tu sĩ đến đây vây xem nhìn thấy trường hợp này, si mê ngắm nhìn.

Còn Sở Cuồng Nhân lại không cảm thấy gì cả.

Dù sao thì hắn cũng gặp được rất nhiều Hợp Đạo.

Hắn nhìn về phía Cơ gia bị 800 chư hầu trận bao phủ, lạnh nhạt nói: "Cơ gia các ngươi, còn có Hợp Đạo thứ hai sao?"

Nói xong, hắn vừa sải bước ra.

Kiếm áp kinh khủng khuếch tán, giống như một vị Tiên Vương vô thượng giáng xuống cõi trần.

Trong lúc giơ tay nhấc chân, sức mạnh tiên nguyên khuấy động, gần như điên cuồng đánh thẳng vào đại trận của Cơ gia!

Chỉ trong nháy mắt.

Một tiếng kiếm ngân vang vọng ở trong gầm trời.

Định Thiên bên hông Sở Cuồng Nhân, ra khỏi vỏ trong nháy mắt!

Định Thiên Kiếm, phù văn lưu chuyển, chiếu rọi hàng tỉ tiên huy.

Hắn thúc giục tu vi đến cực hạn, tự cường vô địch Đại La ý nhảy lên tới cực hạn, Đấu Chiến Bí Pháp, ma văn Xi Vưu, tam đại dị tượng của thư viện đều xuất hiện!

Các loại bí pháp tăng phúc, dị tượng khiến khí tức của hắn, liên tục tăng lên!

Ngay sau đó, đưa tay trảm xuống, một đạo kiếm quang tràn trề ngang dọc nghìn vạn dặm kéo theo sát phạt chi ý cùng cực, mạnh mẽ chém ra! !

Tru Tiên Kiếm, thức cuối cùng!

Một kiếm này có kiếm quang loá mắt, khiến mỗi một người của Cơ gia cũng nhịn không được mà cảm thấy hai mắt nhói nhói, kiếm áp kia, dù cho chỉ nhìn thông qua đại trận cũng làm bọn họ cảm thấy toàn thân run rẩy.

Đùng! !

Khi một tiếng nổ kinh hãi vang lên!

800 đạo kết giới trong 800 chư hầu trận, một tầng tiếp lấy một tầng không ngừng nổ tung!

Đại trận phòng ngự mạnh nhất của Cơ gia, vang lên tiếng nổ tung! !

Kiếm khí vô cùng điên cuồng rơi vào phía trên Cơ gia, điên cuồng tàn phá bừa bãi, khắp nơi giống như lâm vào tận thế thiên tai, tất cả đều sụp đổ tan rã!

Chỉ chốc lát.

Toàn bộ Cơ gia bị kiếm khí xé thành hai nửa! !

Nguyên một đám đệ tử của Cơ gia đã ngã xuống dưới một kiếm này, chỉ một kiếm, đã khiến người của Cơ gia tổn thất hơn ba phần!

Càng đừng nói đến chuyện, trụ sở của Cơ gia bị hủy, căn cơ như 800 chư hầu trận cũng đã bị tổn hao.

Uy thế của một kiếm này, khiến mỗi một tu sĩ chú ý trận chiến này bị dọa đến sợ run cả người.

"Một kiếm thật là khủng khiếp, một kiếm này, chỉ sợ đã tiếp cận mức cực hạn của Đại La đại viên mãn!"

"Hắn sắp Hợp Đạo sao?"

"Không đúng, Đại La ý của hắn chỉ ở bước thứ năm mà thôi, còn cách Hợp Đạo một khoảng xa, nhưng không thể nghi ngờ, một kiếm này đã gần đạt đến cực hạn của Đại La!"

"Sở Cuồng Nhân... Một nhân vật thật là kinh khủng."

Giờ phút này, toàn bộ Tiên giới trở nên khiếp sợ.

Nhất là tồn tại bên trong 72 tiên kiêu phía trên Thiên Cơ Bảng càng thêm co giật khóe miệng.

Bọn họ phải tranh đoạt vị trí Chủ Nhân Tiên Giới với loại tồn tại này sao?

Bọn họ, thật sự có phần thắng sao?

"Sở Cuồng Nhân, ngươi đừng có mà làm càn! !"

Lúc này, Khương Tử Lãng vọt ra từ bên trong phế tích của Cơ gia, lấy ra một thanh binh khí cùng loại với chuỳ.

Đó là Đả Thần Tiên!

Một roi đánh ra, tiên quang màu trắng chói mắt hung hăng quất vào trên người Sở Cuồng Nhân.

Nhưng sau khi hắn chịu một kích này, lại không tổn hao lông tóc gì.

Ngược lại, hắn tiện tay phẩy tay áo một cái, tiên nguyên dồi dào bao phủ ra, hóa thành một bàn tay vô hình bắt lây Khương Tử Lãng.

"Hôm nay, ta nhất định phải san bằng Cơ gia! !"

"Người ngăn trở ta, giết người! Thần ngăn trở ta, giết thần! Trời ngăn trở ta, lật trời! !"

Chương 1803: Kiếm trảm Bảng Phong Thần, Tứ Đại Thiên Vương đến, Hoàng Đạo Chân Long lại hiện ra

Thái độ cường ngạnh của Sở Cuồng Nhân, tiếng leng keng có lực vang vọng đất trời!

Người cản giết người, thần cản giết thần, trời cản lật trời!

Khí tức kinh khủng, bao phủ cõi trần.

Hắn ngưng tụ đại thủ tiên nguyên, bắt lấy Khương Tử Lãng, ngay sau đó, năm ngón tay hơi hơi nắm lại trong hư không, sức mạnh tiên nguyên càng thêm cuồng bạo nghiền ép đối phương.

"A a a! !"

Từng tiếng gào thảm quanh quẩn ra.

Thất khiếu của Khương Tử Lãng chảy máu, vô cùng thống khổ, cảm thấy cốt cách của thân thể đều bị bóp nát.

Mà ở bên ngoài cơ thể, có một tầng tiên huy kim sắc vẫn luôn che chở cho hắn.

Là Đả Thần Tiên, và Bảng Phong Thần trên người hắn.

"Lớn mật, nhanh chóng buông thiếu ngự ra!"

"Đúng vậy, nếu không thì đợi chút nữa Tứ Đại Thiên Vương đến, nhất định sẽ cho ngươi đẹp mặt!"

Một đám người đứng đầu ở Cơ gia thấy cảnh này, lớn tiếng rống giận.

Nhưng đáng tiếc, ở trước mặt thực lực cường đại của Sở Cuồng Nhân, bọn họ căn bản không dám tùy tiện xuất thủ.

"Há, vậy mà lại là một tên thiếu ngự?"

Sở Cuồng Nhân nhìn Khương Tử Lãng, trên mặt mang nụ cười ngoan độc, lập tức ánh mắt lạnh lẽo: "Nhưng đám thiếu ngự ta giết còn thiếu sao?"

Đùng! !

Sức mạnh tiên nguyên tăng lên, dù là Bảng Phong Thần, Đả Thần Tiên cũng đã không thể bảo vệ được Khương Tử Lãng.

Ầm! !

Một làn sương máu nổ tung trên không trung!

Một trong 72 tiên kiêu, Tiên Đình Thanh Hoa thiếu ngự Khương Tử Lãng, trực tiếp ngã xuống!

Mà Đả Thần Tiên, Bảng Phong Thần trên người hắn cũng rơi vào trong tay Sở Cuồng Nhân.

Đả Thần Tiên, là thứ yếu.

Cũng chỉ là một món Hậu Thiên chí bảo mà thôi, hắn cũng không có hứng thú.

Hắn vuốt vuốt Bảng Phong Thần, mở ra, chỉ thấy từng cái tên nổi lên ở phía trên.

Ở trong đó, có người đã lên bảng, thì tên sẽ hiện ra màu vàng kim nhàn nhạt, hiển nhiên linh hồn đã bị bảng này nuốt vào.

Còn những cái tên khác thì có màu đen.

Chứng tỏ linh hồn còn chưa bị bắt, hơn phân nửa trong đó là người của thư viện.

Thậm chí Sở Cuồng Nhân còn nhìn thấy tên của mấy người Lam Vũ, n Hồng Hoa, Sở Hồng.

"Ha ha, tốt, tốt!"

"Tốt một cái Bảng Phong Thần!"

Sở Cuồng Nhân cười một tiếng dài, quăng Bảng Phong Thần lên, ngay sau đó, Định Thiên Kiếm trong tay được đổ đầy tiên nguyên, sức mạnh Thanh Liên hủy diệt được thúc giục!

Một kiếm chém ra!

"Sở Cuồng Nhân! ! Ngươi dám! !"

Phía chân trời truyền ra một tiếng rống giận dữ.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không thèm để ý, Định Thiên Kiếm trảm phía trên Bảng Phong Thần, kiếm khí bàng bạc đổ xuống, trong nháy mắt đã chém nó thành từng mảnh!

Từng đạo từng đạo linh hồn kim sắc bay lượn ra!

Đó là linh hồn bị bắt.

Rất nhiều linh hồn lơ lửng ở giữa không trung, cúi đầu ngỏ ý cảm ơn với Sở Cuồng Nhân.

Sau đó, linh hồn bay về phía bốn phương tám hướng, giành lấy tự do!

Chân trời gió giục mây vần.

Chỉ thấy có bốn luồng năng lượng vô cùng kinh khủng cuốn tới, hoàn toàn bao phủ phương thiên địa này.

Coong!

Một tiếng đàn tỳ bà vang lên.

Chỉ thấy một người nam tử tay cầm đàn tì bà bằng ngọc, đạp không mà đến, trên người phun trào ra dao động tiên nguyên kinh khủng.

Trừ hắn ra, còn có ba người.

Một người tay cầm Kim Cương Hàng Ma bảo kiếm, một người tay cầm một cái ô lớn được khắc, vẽ đầy bùa văn, trên bờ vai còn có một con Tử Kim Hoa Hồ Điêu đang nằm sấp.

Bốn người này, chính là Tứ Đại Thiên Vương cường viện của Tiên Đình!

Mỗi một người đều có tu vi Đại La đại viên mãn!

Mà khi bọn họ đi vào, dao động khí tức kinh khủng tràn ngập bốn phía.

"Là Tứ Đại Thiên Vương, cuối cùng bọn họ cũng đến rồi!"

"Ha ha, nghe đồn thực lực của Tứ Đại Thiên Vương này cường đại, khi liên thủ, dù là tu sĩ mạnh hơn cũng chỉ có thể bó tay chịu trói, bọn họ tới, Sở Cuồng Nhân chắc chắn sẽ thất bại!"

"Tứ Đại Thiên Vương này không chỉ có tu vi đạt đến đại viên mãn, mà còn phối hợp chặt chẽ, Tiên Khí trong tay có uy lực mạnh mẽ, vô cùng diệu dụng."

Sắc mặt của mọi người ở Cơ gia vui vẻ.

Mà bên trong Tứ Đại Thiên Vương, nam tử cầm bảo kiếm trong tay là Ma Lễ Thanh nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt hổ lộ ra sát ý băng lãnh: "Sở Cuồng Nhân, ngươi giết thiếu ngự của Tiên Đình ta, gây trở ngại chuyện Phong Thần, còn cả gan làm loạn, phá hủy Bảng Phong Thần, tội của ngươi không thể xá, chịu chết đi! !"

Lời nói vừa dứt.

Tứ Đại Thiên Vương xuất thủ trong nháy mắt, mỗi người chiếm cứ một phương hướng, bao vây Sở Cuồng Nhân.

Ma Lễ Thanh xuất thủ trước, bảo kiếm trong tay chém ra.

Trong chốc lát, chỉ thấy kiếm quang của bảo kiếm đúng là có sức mạnh phong hỏa vờn quanh, gió là hắc phong, trong đó còn trộn lẫn ngàn vạn mũi thương, sắc bén vô song, như muốn chém người ta thành muôn mảnh!

Mà ngọn lửa kim sắc giống như Hỏa Xà kia, lại kéo theo từng đạo từng đạo khói đen, vô cùng nóng bỏng, ngay cả hư không cũng bị thiêu đến vặn vẹo.

Một kiếm này, vô cùng cường đại.

Sở Cuồng Nhân lại khẽ cười một tiếng, tiện tay chém ra một kiếm, kiếm quang lưu chuyển, phá ngàn vạn mũi thương, Kim Xà hỏa diễm!

Nhưng sau Ma Lễ Thanh, ba người còn lại cũng lập tức tiến hành công kích.

Chỉ thấy tay Ma Lễ Hải cầm đàn tì bà bằng ngọc, năm ngón tay khảy nhẹ, bốn dây cung tương ứng với địa phong thủy hỏa.

Tiếng tỳ bà vang lên, bốn luồng sức mạnh địa phong thủy hỏa liên tục hiển hóa, giống như năng lượng vô biên vô tận triều dâng, bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân đối mặt với công kích này, Định Thiên trong tay liền muốn chém ra.

Nhưng lúc này, Ma Lễ Hồng cách đó không xa đã triển khai ô lớn trong tay, đó là một thanh Tiên Khí tên là Hỗn Nguyên Tán.

Ô lớn triển khai trong nháy mắt, nhật nguyệt vô quang, cát bay đá chạy, giữa thiên địa trở thành một mảnh tối tăm.

Không chỉ có như thế, bên trong Hỗn Nguyên Tán kia còn bộc phát ra một luồng lực hút vô cùng cường đại, đúng là muốn hút lấy Định Thiên Kiếm trong tay Sở Cuồng Nhân!

Hành động của Sở Cuồng Nhân chịu ảnh hưởng, đúng là lộ ra một sơ hở.

Ma Lễ Hải nhân cơ hội này, tiếng tỳ bà càng thêm kịch liệt, sức mạnh địa phong thủy hỏa điên cuồng đập vào hư không.

"Ha, thú vị!"

Sở Cuồng Nhân nắm chặt Định Thiên, một tay khác đánh ra một quyền!

Quyền kinh có phong mang vạn trượng, bình định lại địa phong thủy hỏa!

Ngay sau đó, sức mạnh tiên nguyên của Sở Cuồng Nhân điên cuồng tuôn ra vào Định Thiên Kiếm trong tay, chống lại luồng lực hút cường đại kia.

Lúc này, một con Hoa Hồ Điêu lại đánh tới.

Đó là Hung thú do Ma Lễ Thọ nuôi dưỡng, nhìn bề ngoài thì giống như một con hồ ly.

Nhưng khi nó tới gần Sở Cuồng Nhân, thân thể nhanh chóng bành trướng, đúng là hóa thành một con cự thú dữ tợn sau lưng mọc ra hai cánh, miệng mở to như chậu máu, lao tới mà cắn xé.

Một mùi tanh hôi đập vào mặt.

"Một con súc sinh, lui ra!"

Mũi kiếm của Sở Cuồng Nhân quét qua, kiếm khí như gió lốc, quét Hoa Hồ Điêu kia bay ra ngoài.

Đợt tấn công thứ nhất của Tứ Đại Thiên Vương đã bị hắn đánh tan.

Nhưng bốn người đứng ở một hướng khác biệt, ngưng thần đề phòng, tiên nguyên lưu chuyển, chuẩn bị phát động đợt tấn công tiếp theo bất cứ lúc nào.

"Tốt cho một Sở Cuồng Nhân, thế gian này hiếm có tu sĩ nào còn sống sau đợt tấn công của chúng ta, ngươi được xem là một trong số đó."

Ma Lễ Thanh từ tốn nói.

"Nhưng nếu ngươi nghĩ đã có thể đánh bại chúng ta, vậy thì ngươi đã sai rồi, một đợt công kích luân phiên vừa rồi, chỉ là một thí nghiệm nhỏ mà thôi."

Ma Lễ Thọ cười lạnh một tiếng.

Trong hư không, nguyên một đám người quan sát trận chiến đều vô cùng kinh thán.

"Thực lực của Tứ Đại Thiên Vương ở Tiên Đình này quả nhiên không tầm thường, thật lợi hại."

"Đúng vậy, bốn người này liên thủ, dưới Hợp Đạo, gần như không có người nào là đối thủ của bọn họ, lần này, chỉ sợ Sở Cuồng Nhân có chút nguy hiểm."

"Hơn nữa ta đoán chắc, Tiên Đình tuyệt đối sẽ không chỉ phái ra Tứ Đại Thiên Vương, chỉ sợ còn có quân đội đang trên đường đến đây."

"Đúng vậy..."

Lúc mọi người nghị luận, mọi người ở thư viện cũng có hành động.

Bọn người Tào Vân, Vương Trầm Thiên cũng xuất thủ, chiến đấu với đám người đứng đầu của Cơ gia.

Tiếng chém giết liên tiếp vang lên.

"Giết!"

Tay Ma Lễ Thanh cầm bảo kiếm, liên hợp với Tam Đại Thiên Vương còn lại, muốn lại ra tay lần nữa.

Gầm! !

Lúc này, một đạo tiếng rồng gầm khuếch tán ra từ trên người Sở Cuồng Nhân.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Chín đạo Hoàng Đạo Chân Long phóng lên tận trời, vờn quanh người Sở Cuồng Nhân, Hoàng Đạo Chân Long, lại hiện ra cõi trần!

Chương 1804: Tứ Thiên Vương của Tiên Đình, không gì hơn cái này, 80 triệu viện binh của Tiên Đình

Hoàng Đạo Chân Long, lại hiện ra cõi trần, mỗi một đạo đều có chiều dài 1 triệu trượng, uy áp vô cùng doạ người, khiến hư không bốn phía không ngừng vặn vẹo!

Mà khí tức của Sở Cuồng Nhân cũng đạt tới đỉnh phong vào thời khắc này!

"Đây là Hoàng Cực Kinh Thế Quyết!"

Đồng tử của mọi người co rụt lại, cũng không xa lạ gì đối với công pháp độc quyền của Nhân Hoàng.

"Hoàng Đạo Chân Long dài trăm vạn trượng, hắn lấy được khí vận Nhân tộc ở bực này từ chỗ nào? !"

Ma Lễ Thanh vô cùng ngưng trọng nói ra.

Nhân Hoàng Kinh Thế Quyết, cần một lượng lớn khí vận của Nhân tộc mới có thể tu hành đến cực hạn.

Nhưng hôm nay, Nhân tộc ở Tiên giới bị Tiên Đình quản lý, Sở Cuồng Nhân làm sao có thể tập hợp nhiều người của Nhân tộc để lấy khí vận mà lại có thể tu hành công pháp kia đến loại tình trạng này? !

"Bên ngoài Tiên giới, ta nghe nói hắn sáng lập một đế quốc ở bên ngoài Tiên giới, xem ra đây là thực sự!"

Ma Lễ Hồng nói ra.

"Cho dù như thế nào, thì mọi người hãy cẩn thận."

Sở Cuồng Nhân được Hoàng Đạo Chân Long gia tăng, uy thế doạ người, đã đạt đến Đại La đại viên mãn cực hạn!

Nhất cử nhất động, tiên huy gào thét như bão, một chưởng tuỳ tiện cũng có thể phá nát hành tinh.

Giống như một vị Nhân Hoàng vô thượng, trấn áp tất cả!

"Gầm!"

Tử Kim Hoa Hồ Điêu bên cạnh Ma Lễ Thọ thét dài một tiếng, thân thể căng phồng lên, ngay sau đó lao về phía Sở Cuồng Nhân mà cắn xé.

"Ngu xuẩn!"

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng.

Chỉ thấy Hoàng Đạo Chân Long sau lưng đột nhiên có hành động.

Cửu long xuất hiện, uy thế cuồn cuộn, không biết kinh khủng hơn bao nhiêu so với Hoa Hồ Điêu này, gần như chỉ trong chớp mắt, Hoa Hồ Điêu này liền bị cửu long chi uy đánh thành mảnh vụn!

"A a a, Hoa Hồ Điêu của ta! !"

Ma Lễ Thọ thấy thế, vô cùng phẫn nộ, hai mắt phủ đầy tia máu, hoàn toàn đỏ đậm.

Hoa Hồ Điêu và hắn sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm, bây giờ đối phương lại chết thảm ở trước mặt hắn, chuyện này bảo hắn làm sao chấp nhận được? !

"Sở Cuồng Nhân, ta muốn ngươi đếng mạng! ! !"

Ma Lễ Thọ nổi giận gầm lên một tiếng, bóng người hóa thành một đạo thiểm điện xông ra, các loại tiên pháp liên tục được thúc giục, một mạch gào thét xông về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân không hề bị lay động.

Đưa tay ra, tiên nguyên phun trào, nhiễm lên một tầng kim quang nhàn nhạt, được Hoàng Đạo Chân Long gia tăng, tuôn ra!

Các loại tiên pháp thần thông bị tuỳ tiện phá nát!

Tuy Ma Lễ Thọ cũng là Đại La đại viên mãn, thế nhưng, ở trước mặt luồng sức mạnh này, vẫn không đáng được chú ý như cũ, cả người bị đánh bay ngược ra sau, không ngừng ói ra máu tươi.

"Lão tứ! !"

Ba người còn lại thấy thế, cũng đều tự thi triển năng lực.

Tay Ma Lễ Thanh cầm bảo kiếm, một đạo tiếp lấy một đạo kiếm quang liên tục chém ra, bên trong phong hỏa, kéo theo ngàn vạn mũi thương, Kim Xà hỏa diễm.

"Kiếm của ngươi, tạp mà không thuần, phế chiêu vô dụng!"

Sở Cuồng Nhân nắm chặt Định Thiên trong tay, tiên nguyên phun trào, chém ra một kiếm, kiếm quang sắc bén bá đạo từ bốn phương tám hướng bao phủ về phía Ma Lễ Thanh.

Tru tiên kiếm khí, Hãm Tiên!

Kiếm khí và kiếm khí va chạm lẫn nhau, lại là Ma Lễ Thanh rơi vào thế hạ phong!

Từng đạo từng đạo kiếm khí ngang dọc, tàn phá bừa bãi ở trên người hắn, kéo ra mấy chục vệt máu, tươi máu chảy như suối!

Chỉ chốc lát, dường như Ma Lễ Thanh đã hóa thành một huyết nhân.

"Sở Cuồng Nhân, chớ có càn rỡ! !"

Tay Ma Long Hải cầm đàn tì bà bằng ngọc, không ngừng đàn tấu, tiếng tỳ bà như giọt nước rơi vào khay ngọc, sức mạnh địa phong thủy hỏa, điên cuồng đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

"Khó nghe!"

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng, tiếp đó, đưa tay trảm xuống, kiếm khí gào thét tuôn ra.

Địa phong thủy hỏa, bị tuỳ tiện phá nát!

Sắc mặt của Ma Lễ Hải đại biến, bị kiếm khí đánh trúng, đàn tì bà bằng ngọc trong tay đúng là kêu leng keng một tiếng, dây cung gãy mất!

Ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân chuẩn bị thừa thắng xông lên, trên đỉnh đầu, một bóng đen lớn bỗng nhiên nghiền ép xuống, bao phủ bầu trời!

Đó là Hỗn Nguyên Tán!

Hỗn Nguyên Tán triển khai, dường như hóa thành một vùng trời, muốn hoàn toàn bao phủ Sở Cuồng Nhân.

"Tru tiên!"

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, thi triển thức cuối cùng của tru tiên kiếm khí.

Dược cửu long gia tăng, uy lực của một kiếm này phun trào ra giống như một mảnh hải dương bằng Đại La ý, kiếm quang hoa mỹ hóa thành một đạo quang trụ xông lên trời!

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, bầu trời, nổ tung! !

Hỗn Nguyên Tán kia, đúng là bị xé ra một lỗ hổng!

Ma Lễ Hồng đau lòng không thôi: "Bảo tán của ta! !"

Tứ Đại Thiên Vương luân phiên xuất thủ, đều liên tiếp bị thương, Hoa Hồ Điêu chết, đàn tì bà gãy mất dây đàn, ô cũng bị xé rách...

Dạng thực lực mạnh mẽ này, khiến mỗi người đều vì đó mà động dung, trong lòng sợ hãi.

Nhìn lấy Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, quanh người có cửu long vờn quanh, trong mắt lộ ra rung động, kiêng kị, và đủ loại tâm tình.

Giờ khắc này, dường như bọn họ thấy được Nhân Hoàng cổ lão trở về!

Trong lòng vô số Nhân tộc, đúng là tuôn ra một tia cảm động.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, nhìn Tứ Đại Thiên Vương, kẻ thì bị thương, Tiên Khí bị phá nát, thần sắc lạnh nhạt như băng.

Mũi kiếm Định Thiên trong tay bị lệch, phù văn phía trên lưu chuyển lên quang hoa huyền diệu.

"Tứ Thiên Vương của Tiên Đình, không gì hơn cái này."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra một câu, liền muốn chém giết Tứ Đại Thiên Vương ở chỗ này!

Nhưng vào lúc này.

Trong hư không bỗng nhiên xuất hiện một đạo vết rách to lớn, mà trong đó, truyền đến từng tiếng hô hào hùng.

Từng chiếc từng chiếc chiến thuyền từ trong hư không bay ra, nguyên một đám binh lính mặc chiến giáp, khuôn mặt nghiêm nghị đứng đó.

Ở trong đó, có quân trận hoặc là phun trào sức mạnh lôi đình cuồng bạo, hoặc là gió lốc vờn quanh, hoặc là liệt hỏa liệu nguyên, hoặc là hồng thủy thao thiên!

Đây là, đại quân bốn bộ của Tiên Đình!

Mà ở trong đại quân, lại có mấy Đại La kinh khủng không kém gì Tứ Đại Thiên Vương.

Ánh mắt bọn họ dày đặc, đảo qua hiện trường, cuối cùng khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Một bên khác, lại có một đạo vết nứt không gian mở ra.

Chỉ thấy quân đội trùng trùng điệp điệp đi ra, bọn họ mặc một bộ áo giáp được khắc phù văn, hoặc là cưỡi chiến xa, hoặc là cưỡi Hung thú...

Khí thế rộng rãi, không hề thấp hơn đại quân bốn bộ của Tiên Đình!

Đây là Ngự Linh quân của Đông Hoàng Tiên Đình!

Đại quân bốn bộ của Côn Lôn Tiên Đình, Ngự Linh quân của Đông Hoàng Tiên Đình, tổng cộng 80 triệu đại quân, đi vào hiện trường, luồng uy áp của quân trận kia khiến mỗi một người đến quan sát trận chiến cảm thấy muốn ngạt thở.

"Ha ha, viện binh đến! !"

Ma Lễ Thanh cười ha ha, những người đứng đầu của Cơ gia cũng vô cùng phấn chấn.

"Dạng đại quân này, cho dù là cấm khu ta cũng không dám khinh thường." Một tu sĩ Đại La c của ấm khu không khỏi có chút khiếp sợ nói ra.

Những người còn lại nhìn Sở Cuồng Nhân, không khỏi lắc đầu cảm khái.

"Đại quân có quy mô như thế, cho dù là Sở Cuồng Nhân có khả năng thông thiên, chỉ sợ lần này cũng không diệt được Cơ gia."

"Trừ phi hắn có thể làm cho Thần Ma thất nhân chúng xuất thủ, nhưng nếu làm vậy, thì Hợp Đạo của Tiên Đình cũng tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn mặc kệ, như thế sẽ chỉ làm cục diện càng thêm hỏng bét."

"Mới nói, đây đã không còn là trận chiến của thư viện và Cơ gia, mà là trận chiên của Nhân tộc và Tiên Đình!"

Tiếng nghị luận không ngừng vang lên.

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo hiếu kỳ.

Tiếp theo, đối phương sẽ làm gì đây?

"Sở Cuồng Nhân, bó tay chịu trói đi!" Ma Lễ Thanh rống to.

"80 triệu đại quân... Ha, xem ra Tiên Đình thật đúng là coi trọng Cơ gia, nhưng mà ta vẫn nói câu kia, hôm nay, ta nhất định sẽ diệt Cơ gia! !"

Sở Cuồng Nhân vừa dứt lời, chỉ thấy trên chín tầng trời, phía trên một ngôi sao to lớn nở rộ quang huy tươi sáng.

Một đạo quang trụ từ bên trong ngôi sao đó bắn ra, đi đến trên bầu trời của Cơ gia.

Nguyên một đám người từ trong cột ánh sáng đi ra, chính là Tuyệt Vô Thần dẫn đầu thế lực Tử Vi Tinh, số lượng rất nhiều, không dưới 10 triệu.

Tu sĩ của Thần Ma nhất mạch, bất ngờ cũng ở trong đó.

Còn không chờ mọi người kinh ngạc xong, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, một tòa Quỷ Môn quan mênh mông nguy nga hiện lên, âm khí vô tận từ đó tuôn ra.

Nguyên một đám âm binh như như nước lũ xông ra, oán khí tử khí âm lãnh tràn ngập trên bầu trời của Cơ gia.

"Mông Nghị ta, nguyện vì vương xông pha chiến đấu!"

Tiếng gầm giận dữ truyền ra, Mông Nghị thống lĩnh 1 triệu âm tượng của Tần Hoàng dậm chân bước ra!

Trên mặt mỗi một âm tượng đều mang theo chiến ý dày đặc!

Đây là một đội quân được tạo ra chỉ vì giết chóc, vì hủy diệt!

Tuy chỉ có 1 triệu, nhưng uy thế cũng không hề thua kém so với quân đội 80 triệu binh kia của Tiên Đình!

Chương 1805: Hoa Bỉ Ngạn, Hoa Dục Vọng, mê người biết bao?

Bên trong Cơ gia, 80 triệu đại quân của hai đại Tiên Đình đuổi tới!

Nhưng rất nhanh, Sở Cuồng Nhân liền chuẩn bị binh lực không thấp hơn hai đại Tiên Đình, Tử Vi Tinh, âm Phủ, hai thế lực lớn liên tiếp lên sân.

Nhất là 1 triệu âm tượng kia, thanh thế doạ người.

Ngoại trừ binh lực, các loại cường giả đứng đầu, cũng không hề thiếu.

Phủ quân của âm Phủ, Diêm Vương, những người này đều ở cảnh giới Đại La, thực lực cường hãn.

Tuy tam đại cường giả Hợp Đạo của âm Phủ không cách nào tuỳ tiện vượt qua sự ngăn cách âm dương, nhưng Hợp Đạo của Tiên Đình, cũng không thể tùy tiện ra tay.

"Giết! !"

Sở Cuồng Nhân không có hai lời, nhẹ nhàng nâng tay.

Trong nháy mắt.

Âm tượng, âm binh, tu sĩ Thần Ma đánh về phía Cơ gia, các loại tiên pháp thần thông giống như biển lớn mênh mông, gào thét xông ra.

Sức mạnh kinh khủng, làm tử đệ của cả Cơ gia cũng vì đó mà kinh thán.

Đương nhiên, quân đội của hai đại Tiên Đình sẽ không mặc kệ.

Tất cả mọi người biết, trận chiến này đã không còn đơn giản là sự tồn vong của Cơ gia, mà còn liên quan đến thể diện của Tiên Đình.

Nếu Cơ gia vong, Tiên Đình sẽ không còn sót lại chút thể diện nào, uy tín hoàn toàn không còn, sau đó, vị trí bá chủ Tiên giới cũng sẽ lung lay sắp đổ.

Ngược lại.

Nếu Sở Cuồng Nhân thắng, Nhân Hoàng phục vị, không phải là không thể.

"Động thủ!"

Ma Lễ Thanh trong Tứ Đại Thiên Vương quát lạnh một tiếng.

80 triệu đại quân trùng trùng điệp điệp xông ra, đột nhiên va chạm với đại quân âm Phủ kia.

Một bên khác, Tứ Đại Thiên Vương cũng tiếp tục đối phó với Sở Cuồng Nhân.

Mấy Đại La đại viên mãn còn lại, thì đánh với phủ quân của âm Phủ, Diêm Vương, chiến hỏa bùng cháy, khí thế hừng hực, trong lúc nhất thời, đánh đến mức khó hoà giải.

Trận chiến này khiến trời đất cũng phải nhìn!

Ở trong trời cao, hai đại Hợp Đạo giao phong, uy thế tuyệt luân, sức mạnh đạo tắc như hành tinh va chạm, liên tục nổ tung.

Thanh thế to lớn, toàn bộ tu sĩ của Tiên giới đều đã nhận ra.

"Chậc chậc, không nghĩ tới, trận chiến này sẽ diễn biến thành bộ dáng hiện tại."

"Sở Cuồng Nhân vừa về đến đã làm ra nhiễu loạn lớn như vậy, chỉ sợ Hợp Đạo bên phía Tiên Đình, đã ngồi không yên."

"Nhưng mà, Thần Ma thất nhân chúng sẽ không để cho bọn họ tùy tiện ra tay."

Lúc này.

Cách đó không xa, có một tiếng rồng gầm truyền đến.

Chỉ thấy một bóng người mặc chiến giáp, tay cầm Long Thương đỏ thẫm đã gia nhập chiến trường.

Người đến là một nữ tử, tư thế hiên ngang.

Trường thương trong tay vung vẩy, quanh người có một hư ảnh Huyết Long và một Kim Long quấn lấy nhau, sức mạnh song long, uy thế cuồn cuộn.

Mà ở trong Tiên giới, có thể vận dụng sức mạnh song long, chỉ có một người.

Một trong 72 tiên kiêu, n Hồng Hoa!

"Ngươi đã đến!"

Tuyệt Vô Thần đưa tay ra, sức mạnh Thần Ma hư vô liên tục phun trào, đánh cho nguyên một đám binh lính Tiên Đình thành sương máu.

Hắn nhìn n Hồng Hoa một chút, cười nhạt một tiếng.

"Ha ha, Vương đã trở về, làm sao ta có thể không đến!"

n Hồng Hoa thét dài một tiếng, giơ cao Long Thương: "Song long loạn thế, đồ sát nhân gian!"

Ma Long huyết sắc bay trên không trung, gào thét trên chiến trường, chỗ nó đến, nguyên một đám binh lính bị đánh giết thành cặn bã, cho dù là Kim Tiên, cũng không hề có lực đánh lại!

Hai người Tuyệt Vô Thần, n Hồng Hoa liên thủ, uy thế tuyệt luân!

Là một trong mấy người cường đại nhất bên trong đám tùy tùng của Sở Cuồng Nhân, thực lực của bọn họ sớm đã đạt đến cảnh giới Đại La ngũ khí.

Không chỉ có như thế.

Một người là Hỗn Độn Thần Ma Thể, một người mang sức mạnh song long, so với Đại La ngũ khí cảnh tầm thường, bọn họ còn cường đại hơn.

"Giết Tuyệt Vô Thần, n Hồng Hoa trước!"

Bên trong bốn bộ của Tiên Đình, một Đại La đại viên mãn khóa chặt hai người n Hồng Hoa trên chiến trường, trong mắt bắn ra sát ý lạnh lẽo.

Đại La đại viên mãn xuất thủ, đánh về phía hai đại tiên kiêu!

Một kiếm chém ra, kiếm quang trùng trùng điệp điệp, hai người Tuyệt Vô Thần, n Hồng Hoa liên thủ phát chiêu, ngăn lại một kiếm này.

"Lôi Đình Long Kiếm!"

Nhưng đương nhiên Đại La đại viên mãn sẽ không tuỳ tiện dừng tay, sau khi một chiêu bị ngăn lại, tiên nguyên trong cơ thể được thúc giục đến cực hạn, lại có một chiêu sắp phát ra.

Kiếm khí bay lên không trung, bá đạo dị thường, hình thành một con Lôi Long Chi Ảnh dữ tợn trên không trung!

n Hồng Hoa, Tuyệt Vô Thần, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Trên bầu trời.

Ánh mắt Tứ Đại Thiên Vương của Tiên Đình lạnh lùng.

"Sở Cuồng Nhân, cho dù ngươi tìm quân đội tới thì thế nào, cao thủ của Tiên Đình ta như mây, bên trong trận chiến này, ngoại trừ bốn người huynh đệ chúng ta, còn có mấy đại viên mãn gia nhập trận chiến này, bên trong Tử Vi Tinh, cũng không có đại viên mãn, mà âm Phủ của ngươi, có mấy kẻ chứ?"

Ma Lễ Thanh cười lạnh nói.

"Ngươi muốn biết sao?"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, bộ dạng vẫn bình tĩnh như đã tính trước.

"Hừ, Sở Cuồng Nhân, ngươi quá tự tin, ngươi hãy đợi đến lúc nhìn thấy n Hồng Hoa còn có Tuyệt Vô Thần chết ở trong tay đại viên mãn đi!" Ma Lễ Hồng lạnh giọng nói ra.

Kiếm khí lôi đình bá đạo hình thành một đạo long ảnh!

Mà thời điểm long ảnh gào thét, sắp rơi xuống.

Bên trong Quỷ Môn quan, một thiếu nữ mặc trên người trường bào màu đen đỏ từ từ đi ra.

Chỗ nàng đến, từng đoá từng đoá Hoa Bỉ Ngạn nở rộ, thân thể của nguyên một đám binh lính của Tiên Đình im lặng nổ tung, một lượng lớn huyết dịch vẩy ra, khiến đám Hoa Bỉ Ngạn kia càng thêm yêu diễm.

"Đây là... Hoa Vô Ái? !"

Có người nhận ra người tới.

Hoa Vô Ái, là tồn tại do đóa Hoa Bỉ Ngạn đầu tiên giữa thiên địa chuyển thế.

Là thánh nữ của Bỉ Ngạn nhất tộc ở âm Phủ.

"Tu vi của nàng là... Cảnh giới Đại La ngũ khí?"

Có vài người kinh nghi bất định.

Hoa Vô Ái, tuy là Đại La ngũ khí cảnh, nhưng mọi người lại cảm nhận được một luồng uy hiếp còn kinh khủng hơn so với Đại La đại viên mãn từ trên người của nàng.

Chỉ thấy Hoa Vô Ái nhìn thoáng qua đạo Lôi Long được tạo thành từ kiếm khí trên bầu trời.

Ánh mắt hơi hơi lóe lên.

Từng đoá từng đoá Hoa Bỉ Ngạn nở rộ trên không trung, một luồng sức mạnh Luân Hồi vô cùng bành trướng, bao phủ ra!

Sắc mặt của Đại La đại viên mãn kia đại biến, Lôi Long xoay quanh người, ngăn lại luồng sức mạnh Luân Hồi cường đại kia, nhưng Lôi Long cũng vì vậy mà tán loạn.

"Hoa Vô Ái, vậy mà ngươi lại muốn đối nghịch với Tiên Đình ta, ngươi là đang tự tìm đường chết! !"

Hoa Vô Ái có địa vị đặc thù ở âm Phủ.

Nếu nàng không nguyện, cho dù là Chủ Nhân âm Phủ cũng không có cách nào ép buộc nàng làm bất cứ chuyện gì.

Mà lúc này, nàng lại xuất thủ vì Sở Cuồng Nhân.

Đối mặt với sự chất vấn của vị Đại La đại viên mãn này, bên trong đôi mắt đỏ của Hoa Vô Ái chỉ có một mảnh lạnh nhạt, không có chút dao động cảm tình nào.

Chỉ thản nhiên nói: "Ngươi muốn chết một lần sao?"

Lời nói vừa dứt, đồ án Bỉ Ngạn Hoa phía trên trường bào màu đen đỏ trên người nàng như sống lại, vô cùng kiều diễm.

Một luồng sức mạnh Luân Hồi kinh khủng tuyệt luân, khiến Đại La đại viên mãn cũng cảm thấy tim đập nhanh khuếch tán ra.

"Đáng chết!"

"Hoa Vô Ái chính là đóa Bỉ Ngạn Hoa đầu tiên giữa thiên địa, thực lực không hề tầm thường, tuy tu vi của nàng chỉ ở cảnh giới ngũ khí, nhưng so với đại viên mãn, cũng không kém chút nào!"

Đại viên mãn của Tiên Đình không dám khinh thường.

Lúc này, bên trong bốn bộ của Tiên Đình, một đại viên mãn của Phong Bộ thoát khỏi việc giao đầu với cao thủ của âm Phủ: "Ta đến giúp ngươi! !"

Đột nhiên.

Trong hư không, một trận hương hoa mê người lan tràn ra.

Chỉ thấy trên mặt đất, một đóa kỳ hoa mỹ lệ nở rộ, vô số dây leo bao phủ ra, phong tỏa, ngăn cản con đường phía trước của đại viên mãn ở Phong Bộ.

"Đây là..."

Đại viên mãn của Phong Bộ nhìn về phía đóa kỳ hoa kia, chỉ thấy ở bên trong nụ hoa, một nữ tử kiều diễm đang cười nói tự nhiên nhìn hắn, ánh mắt nghiền ngẫm, như đang nhìn một con mồi.

"Hoa Dục Vọng! !"

Đại viên mãn của Phong Bộ lập tức phán đoán ra lai lịch của đóa hoa này, Dục giới bản nguyên chi hoa!

"Hoa Bỉ Ngạn, rồi lại Hoa Dục Vọng, rốt cuộc Sở Cuồng Nhân này mê người đến nhường nào, mà lại khiến hai đóa hoa này cam tâm đi theo?"

Bên trong Tiên Đình, không ít người đều cảm thấy phiền muộn.

Chương 1806: Hợp Đạo xuất thủ, Cơ gia bị hủy diệt, thế lực khắp nơi đứng ngồi không yên

Cho dù là đóa Hoa Bỉ Ngạn đầu tiên ở giữa thiên địa, Hoa Vô Ái, hay là Dục giới bản nguyên chi hoa, Hoa Dục Vọng, thì thực lực của cả hai đều không hề tầm thường, đều đủ để sánh vai với Đại La đại viên mãn, các nàng xuất thủ, nhanh chóng làm chiến cục sinh ra biến hóa cực lớn.

Hoa Bỉ Ngạn nở rộ trong hư không, sức mạnh Luân Hồi tràn ngập, nguyên một đám binh lính liên tục ngã xuống, tiến vào trong luân hồi.

Mà quanh người Hoa Dục Vọng có vô số dây leo lan tràn ra, dây leo vung vẩy, nguyên một đám binh lính không thể tự kềm chế mà lâm vào bên trong vòng xoáy dục vọng.

Huyết nhục và dục vọng, liên tục bị Hoa Dục Vọng cắn nuốt, hóa thành chất dinh dưỡng.

Sức mạnh song hoa, tàn phá bừa bãi ở chiến trường, gần như không người nào là đối thủ.

Cộng thêm đại quân của âm Phủ, âm tượng và trợ lực, đại quân 80 triệu của Tiên Đình đúng là binh bại như núi đổ, bị nhanh chóng tiêu diệt.

Một trận chiến này.

Tiên Đình bại!

"Hiện tại, cũng đã đến phiên các ngươi chết!"

Sở Cuồng Nhân nhìn Tứ Đại Thiên Vương của Tiên Đình, sức mạnh cửu long vờn quanh người, Định Thiên trong tay chém ra, tự cường vô địch Đại La ý được thúc giục đến cực hạn.

Kiếm quang luân chuyển, kiếm ý rộng rãi!

Ma Lễ Thanh đứng mũi chịu sào, bảo kiếm trong tay kêu leng keng một tiếng, trực tiếp đứt gãy, tiên khu lập tức bị một kiếm này xé rách, trực tiếp chết đi!

"Đại ca! !"

"Đáng chết, Sở Cuồng Nhân, ta liều mạng với ngươi! !"

Ba người còn lại vô cùng bi phẫn, thúc giục tiên nguyên đến cực hạn, liều lĩnh phát ra công kích tất sát về phía Sở Cuồng Nhân!

Cho dù có chết, bọn họ cũng muốn kéo Sở Cuồng Nhân theo làm đệm lưng!

"Đồng quy vu tận, các ngươi còn chưa xứng đâu!"

Sở Cuồng Nhân tiện tay chém ra một kiếm, kiếm quang lạnh thấu xương liên tục nổ tung, ba người còn lại, bị kiếm khí đánh bay.

Ngay tại lúc này.

Tầng mây cuồn cuộn nơi xa, từng viên từng viên đạo tắc hội tụ, hóa thành một bàn tay to lớn màu vàng óng, vượt qua khoảng cách ngàn tỉ dặm, đánh nát hư không, chộp về phía Sở Cuồng Nhân!

Sức mạnh doạ người kia, khiến tứ phương rung chuyển, bất an.

Là Hợp Đạo của Tiên Đình nhịn không được mà xuất thủ!

Đạo tắc giao dung, luồng sức mạnh này, là Hợp Đạo, dưới Hợp Đạo, khó có thể ngăn cản!

Nhưng hai mắt Sở Cuồng Nhân nhíu lại, nhìn một chưởng này, cũng không hoảng sợ.

"Làm càn! !"

Một tiếng quát lạnh vang lên.

Trong hư không, một luồng Thần Ma chi khí ầm ầm bạo phát, một cự chưởng đen như mực, kéo theo một luồng sức mạnh hắc ám thâm trầm đánh về phía bàn tay lớn màu vàng óng!

Một đen, một kim.

Hai đại thủ va chạm vào nhau, hư không ngàn tỉ dặm ầm ầm một trận.

Vô số vết nứt không gian lan tràn ra.

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh, luồng Thần ma chi khí kia, hắn không thể quen thuộc hơn nữa, đó là sức mạnh của Bắc Minh.

Bắc Minh xuất thủ.

"Vô Minh Tiên Đế, các ngươi đúng thật là không biết xấu hổ, đường đường là Hợp Đạo, mà lại xuất thủ đối với một tiểu bối trẻ tuổi? !"

"Nhân Hoàng không thể giữ!"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Vô Minh Tiên Đế, một trong các Hợp Đạo của Tiên Đình.

Mà ngay khi hắn vừa dứt lời, trong hư không, những đạo tắc đã bị phá nát ia hội tụ, hóa thành một đạo lưu quang bay vút về phía Sở Cuồng Nhân!

"Chiêu giấu trong chiêu! Vô Minh Tiên Đế, thủ đoạn hay lắm!"

Giọng nói của Bắc Minh có chút tức giận.

Hắn muốn xuất thủ ngăn lại một kích này thay Sở Cuồng Nhân, nhưng đã không kịp.

Đạo lưu quang kia bay vút về phía Sở Cuồng Nhân, tốc độ cực nhanh, tuy sức mạnh không bằng 0,001 đại thủ vừa rồi, nhưng dù sao cũng là một kích của Hợp Đạo, uy lực mạnh mẽ tuyệt luân, tuyệt đối không phải là thứ mà tu sĩ ở cảnh giới Đại La có thể đỡ được.

Không gian quanh người Sở Cuồng Nhân bị đạo tắc khóa chặt, căn bản không có cách nào trốn tránh.

"Quỷ Đế!"

"Vương!"

n Hồng Hoa, chúng tướng của âm Phủ thấy thế, đồng tử không khỏi co rụt lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Nhưng lại thấy Sở Cuồng Nhân cầm Định Thiên trong tay, trên trán, ấn ký Thanh Liên chiếu rọi ra quang mang tươi sáng, sức mạnh Thanh Liên hủy diệt, hoà vào trên mũi kiếm, cường thế đánh ra!

Ầm! ! !

Kiếm quang và sức mạnh đạo tắc ầm ầm va chạm!

Sức mạnh cường đại, khiến Sở Cuồng Nhân bay ngược ra sau, liên tục đập vỡ mười mấy ngọn núi.

Mọi người nhìn sơn phong nơi xa, trong mắt mang theo ngưng trọng.

"Hắn chết rồi sao?"

"Tuy không phải một kích toàn lực của Hợp Đạo, nhưng dù sao cũng là Hợp Đạo xuất thủ, dù thực lực của hắn mạnh hơn, chỉ sợ cũng không chặn được."

Mọi người mong mỏi và trông mong.

Không ít người đều chờ mong một chiêu này có thể giết chết Sở Cuồng Nhân, cho dù là đánh cho trọng thương cũng tốt.

Nhưng khi bụi mù tán đi.

Một bóng người bạch y từ trong bụi mù từ từ đi ra.

Một bộ bạch y như trước.

Cổ kiếm trong tay rung động không thôi.

Sở Cuồng Nhân ngẩng đầu dậm chân đi ra, thần sắc lạnh nhạt, nhìn Tiên Đình phía xa, lạnh nhạt nói: "Một kích này, ta nhớ kỹ!"

Hắn, đúng là ngăn lại một kích của Hợp Đạo!

Không chỉ có như thế, hắn lại không tổn hao chút lông tóc gì!

"Thật mạnh!"

"Thực lực của hắn, rốt cuộc đã kinh khủng đến mức độ nào? !"

Có thể ngăn lại một kích của Hợp Đạo, dù không phải là toàn lực của Hợp Đạo, nhưng uy lực của một kích này, cũng không phải là thứ mà Đại La đại viên mãn có thể tuỳ tiện đón lấy!

Tiên Đình nơi xa, truyền đến một tiếng thở dài thăm thẳm.

"Tốt cho một cuồng nhân, tốt cho một Nhân Hoàng, Tiên Đình ta chờ mong lần giao phong tiếp theo với ngươi!"

Vô Minh Tiên Đế từ tốn nói.

Lập tức hạ lệnh lui binh.

Có Sở Cuồng Nhân ở đây, bọn họ không giữ được Cơ gia, mà có Bắc Minh và Thần Ma thất nhân chúng ở đây, bọn họ cũng không thể động vào Sở Cuồng Nhân.

"Không, không!"

"Tiên Đình, Cơ gia ta làm nhiều chuyện cho các ngươi như vậy, hiện tại các ngươi muốn vứt bỏ chúng ta sao? !"

Một vị trưởng lão của Cơ gia thấy Tiên Đình lui binh, vô cùng sợ hãi.

Nhưng không có ai để ý đến tiếng gào thét của hắn.

Đối với Tiên Đình mà nói, Cơ gia cũng chỉ là một công cụ mà thôi, tuy từ bỏ thì khá là đáng tiếc, nhưng cũng không phải là không thể thiếu.

Nếu tiếp tục giao thủ với Sở Cuồng Nhân, tổn thất của Tiên Đình sẽ không ngừng gia tăng.

Bây giờ, Bảng Phong Thần đã bị hủy.

Cơ gia đã vô dụng, so với việc tiếp tục chém giết với Sở Cuồng Nhân vì bọn họ, thì không bằng kịp thời ngăn chặn tổn hại.

"Tiên Đình, lòng dạ của các ngươi thật là độc ác! !"

Đại trưởng lão của Cơ gia thét dài một tiếng, giận không nhịn nổi.

Mặt mũi của những người nhà họ Cơ còn lại cũng tràn đầy vẻ suy sụp.

Thần sắc Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, vẫy tay một cái, âm binh trùng điệp, tiêu diệt Cơ gia và quân đội của Tiên Đình còn chưa hoàn toàn lui ra!

Một trận chiến này.

Sở Cuồng Nhân thể hiện ra thực lực cá nhân và thế lực vô cùng cường đại.

Ngay cả Cơ gia có hai đại Tiên Đình chống lưng cũng nói diệt thì diệt!

Đến tận đây, Sở Cuồng Nhân hoàn toàn đặt vững uy vọng ở Tiên giới, không chỉ là thế lực cá nhân, mà ngay cả căn cơ ở sau lưng hắn cũng không thể khinh thường.

"Tốt cho một Sở Cuồng Nhân, bên trong một đời trẻ tuổi, không người nào có thể cùng tranh phong!"

"Hắn còn là giới tử, lần giới tử chi tranh này, với thực lực của hắn, chỉ sợ đoạt được vị trí Chủ Nhân Tiên Giới là chuyện vô cùng chắc chắn."

"Đúng vậy, Tiên giới này, sau này chỉ sợ sẽ thành địa bàn của Sở

Cuồng Nhân."

Trải qua trận chiến này, trong lòng của không ít người đều đang tính toán.

Nhất là một số thế lực có ân oán với Sở Cuồng Nhân thì càng lo lắng hơn.

"Tử Vi Tinh này, và âm Phủ, là trợ lực mà mấy chục năm trước hắn thâu tóm rồi phát triển, căn cơ của chúng vào mấy chục năm trước đã có thể chống lại Tiên Đình, bây giờ hắn đã trở về, lại tiếp tục phát triển, chuyện hắn trở thành Chủ Nhân Tiên Giới, đã ở trong tầm tay, đến lúc đó Long Cung ta sẽ gặp nguy hiểm."

"Cấm khu linh hồn ta xây dựng ở Tiên giới, chúng ta và Sở Cuồng Nhân có thâm cừu đại hận, nếu hắn trở thành Chủ Nhân Tiên Giới, làm sao còn chỗ cho chúng ta dung thân?"

"Đại Lôi âm Tự, chỉ sợ cũng sẽ bị hắn nhằm vào."

"Sở Cuồng Nhân... Có người này ở đây, Tội Như Lai ta ăn ngủ không yên, nhưng lấy thực lực của Vô Thiên hôm nay, đối đầu với hắn, chỉ sợ chắc chắn phải chết..."

Một Sở Cuồng Nhân, thành lợi kiếm treo trên đầu của nguyên một đám thế lực bá chủ, mà thanh kiếm này, chẳng biết sẽ rơi xuống vào lúc nào.

Đều này làm cho bọn họ đứng ngồi không yên.

Chương 1807: Bí cảnh Kỳ Sơn, truyền nhân Phục Hi, Thập Đại Thần Khí quan trọng nhất

"Vương, hoan nghênh trở về!"

Lúc quét dọn chiến trường, n Hồng Hoa đi tới, cười nói với Sở Cuồng Nhân.

"Ừm, tu vi của ngươi cũng tiến bộ rất nhanh."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

"Hồng Hoa."

Lúc này, một giọng nói kinh hỉ truyền đến từ sau lưng Sở Cuồng Nhân.

Là Cố Linh Lung.

Trước đó, vào lúc chiến đấu, Sở Cuồng Nhân luôn đặt nàng ở bên trong tụ lý càn khôn, sau khi trận chiến kết thúc, mới để nàng ra.

Mà sau khi nhìn thấy n Hồng Hoa, Cố Linh Lung có chút kinh hỉ.

"Nữ Hoàng!"

n Hồng Hoa nhìn thấy Cố Linh Lung, đầu tiên là sững sờ, vô cùng kinh hỉ, vội vàng đi lên chào hỏi.

"Nơi này đã không phải là đế quốc Thương Khung, sau này không cần gọi ta là Nữ Hoàng, gọi ta Linh Lung là được."

"Không nên không nên, tôn ti khác biệt."

Nhưng n Hồng Hoa lại rất cố chấp.

Mà mọi người thì lại có chút ngoài ý muốn, phải biết rằng, thực lực của n Hồng Hoa rất kinh người, chính là tồn tại Đại La ngũ khí cảnh, mà Cố Linh Lung chỉ là một Kim Tiên mà thôi.

Thực lực như vậy, lại có thể khiến n Hồng Hoa tôn kính như thế.

Đối phương, có gì đặc biệt sao?

"n Hồng Hoa, vị này là..." Tuyệt Vô Thần hiếu kỳ đi lên hỏi thăm.

"Nàng là đạo lữ của Vương, là nữ hoàng của đế quốc Thương Khung ta."

Rất nhiều âm binh, chiến tướng vốn dĩ đang quét dọn chiến trường đột nhiên ngừng lại, ánh mắt nhanh chóng nhìn về phía Cố Linh

Lung.

Tuyệt Vô Thần cũng đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Đạo lữ của Sở Cuồng Nhân?

Tin tức này, khiến cho mọi người vô cùng kinh ngạc.

Mà Tuyệt Vô Thần trực tiếp quỳ một gối xuống, cung kính nói: "Tuyệt Vô Thần tham kiến Vương Hậu."

Các tu sĩ còn lại của Thần Ma nhất mạch cũng ào ào quỳ một gối xuống.

Đối với bọn họ mà nói, Sở Cuồng Nhân là Vương của Thần Ma nhất mạch, mà Cố Linh Lung, tất nhiên cũng là Vương Hậu của bọn họ.

"Đều đứng lên đi."

Đầu tiên, Cố Linh Lung bị giật nảy mình, dù sao những người này cũng đều có tu vi không kém gì nàng.

Nhưng dù sao nàng cũng là nữ hoàng của đế quốc Thương Khung, trong lúc giơ tay nhấc chân, tự có một luồng uy nghi của mẫu nghi thiên hạ, cũng không đến mức chân tay luống cuống.

"Quỷ Đế, nơi này có phát hiện."

Lúc này, Bạch Mị đang quét dọn chiến trường đi tới, lấy ra một khối ngọc giản.

Sở Cuồng Nhân tiếp nhận xem xét.

Trong ngọc giản, ghi lại tin tức về một bí cảnh.

"Há, một bí cảnh?"

"Đúng vậy, bí cảnh này được Cơ gia liệt kê làm tư nguyên chiến lược quan trọng, có lẽ cũng cất giấu không ít đồ tốt." Bạch Mị nói ra.

"Ta sẽ đích thân đi xem một chút."

Sở Cuồng Nhân vuốt vuốt ngọc giản, cười nhạt nói.

Mọi người tiếp tục quét sạch Cơ gia, thu thập một số vật hữu dụng, mở rộng căn cơ.

Trong hư không, một bóng người đi ra.

Chính là Bắc Minh, còn có Trương Tử.

Khí tức của Trương Tử có chút uể oải, hiển nhiên là sau trận đại chiến với Hợp Đạo của Cơ gia, nên đang ở trạng thái hư nhược.

"Trương Tử, như thế nào?"

Tào Vân đi đến hỏi một câu.

"Để lão gia hỏa kia chạy trốn." Trương Tử hừ lạnh một tiếng.

Sở Cuồng Nhân cũng không ngoài ý muốn.

Hợp Đạo vốn khó có thể giết chết, huống chi, thực lực của Trương Tử và Hợp Đạo của Cơ gia lại tám lạng nửa cân, người này cũng không thể làm gì được người kia.

"Ha ha, tiểu tử, ta biết ngươi sẽ không chết."

Bắc Minh thấy Sở Cuồng Nhân, cười cười tiến lên vỗ vỗ bờ vai của hắn, hết sức vui vẻ.

"Đã lâu không gặp, tiền bối."

Sở Cuồng Nhân cười cười.

"Không lâu không lâu, mới mấy chục năm mà thôi."

Đối với việc Sở Cuồng Nhân trở về, Bắc Minh vô cùng vui vẻ, hàn huyên một hồi với Sở Cuồng Nhân.

Quét dọn chiến trường, cũng mất mấy ngày.

Nhưng thu hoạch của Sở Cuồng Nhân tương đối khá, toàn bộ âm Phủ và Tử Vi Tinh cũng có thu hoạch không ít.

"Đúng rồi, tiếp theo ngươi định làm gì?"

Bắc Minh tùy ý hỏi một câu.

"Ta dự định đến một chuyến Kỳ Sơn."

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Kỳ Sơn, chính là bí cảnh được ghi lại trong ngọc giản của Cơ gia.

"Há, vậy ngươi phải nắm chặt thời gian, bí cảnh kia, vốn đang được Cơ gia khai thác, nhưng bị ngươi quậy đến như vậy, chỉ sợ những người kia cũng không có lòng bí cảnh khai thác, chẳng mấy chốc, bí cảnh này sẽ bại lộ, đến lúc đó sẽ hấp dẫn không ít người tới." Bắc Minh nói ra.

"Ha, bọn họ muốn tranh giành với ta sao? Chỉ sợ còn kém một chút."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, vô cùng tự tin.

……

Trên ngọn núi ở nơi nào đó.

Hoa Hi vuốt vuốt một cái ngọc giản trong tay, phía trên ghi lại chuyện liên quan tới việc Sở Cuồng Nhân hủy diệt toàn bộ Cơ gia.

"Sở Cuồng Nhân... Thật sự là đại địch suốt đời mà."

Ánh mắt của nàng hơi hơi lóe lên.

Trong lúc nhất thời, lại không nghĩ ra biện pháp để đối phó Sở Cuồng Nhân.

Cho dù là bản thân là truyền nhân của Oa Hoàng, nhưng thực lực của Sở Cuồng Nhân mạnh mẽ, sớm đã không phải là người bọn họ có thể chống lại.

"Chỉ sợ không cần bao lâu, người này sẽ chân chính đứng sừng sững trên đỉnh Tiên giới."

Hoa Hi lắc đầu.

Ngay tại lúc này, một đạo lưu quang lướt đến, đó là một phù văn huyền diệu.

Ánh mắt Hoa Hi lóe lên, bắt được phù văn.

Phù văn hóa thành từng hàng chữ nhỏ.

"Há, là tin tức của hắn, xem ra hắn cũng định xuất quan sao?"

Hoa Hi nỉ non nói.

Nàng mang theo tin tức phù văn, bóng người lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Mà ở phía trên một ngọn núi.

Một thanh niên áo trắng khoanh chân ngồi phía trên một khối ngọc thạch, ở quanh người hắn, có từng viên từng viên phù văn cổ xưa vờn quanh.

Dường như trong đó, hợp thành một Bát Quái Đồ to lớn.

Bát Quái Đồ xoay quanh trong hư không, giống như hàm chứa thiên địa vạn vật, vô cùng huyền diệu.

Hoa Hi đến chỗ này, khi nhìn thấy Bát Quái Đồ huyền diệu kia, cũng không nhịn được mà cảm nhận được từng đợt áp lực.

Khi Hoa Hi đi vào, hai vị truyền nhân của Nhân Hoàng khác của Nhân Hoàng tông cũng đi vào.

Theo thứ tự là truyền nhân Hiên Viên cầm Hiên Viên Kiếm trong tay, và một người thanh niên mặc đạo bào, trên mặt mang theo nụ cười bất cần đời.

Thanh niên này, bên hông giắt một cái đỉnh nhỏ, bên trong tràn ngập ra từng đợt mùi hương thơm ngát.

Người này, chính là truyền nhân của Thần Nông ở Nhân Hoàng tông!

Truyền nhân của Oa Hoàng, truyền nhân của Hiên Viên, truyền nhân của Thần Nông, truyền nhân của tam đại Nhân Hoàng gặp nhau, nhìn thanh niên nam tử ngồi ngay ngắn ở trung tâm của Bát Quái Đồ, không người nào lên tiếng.

Lúc này.

Bát Quái Đồ tán đi, thanh niên kia từ từ mở hai mắt ra.

Trong mắt hình như có tinh hà biến hóa, khí thế đại đạo vô cùng huyền diệu chợt lóe lên.

"Nhìn không thấu, nhìn không thấu."

Thanh niên nỉ non nói.

"Cái gì nhìn không thấu?"

"Ta thử tìm biện pháp đối phó Sở Cuồng Nhân, nhưng đáng tiếc, trải qua hơn mấy vạn lần thôi diễn, vẫn không có đầu mối như cũ." Thanh niên lắc đầu cảm khái nói ra.

Mấy người truyền nhân của Hiên Viên vên cạnh nghe vậy, cũng không ngoài ý muốn.

Mệnh cách của Sở Cuồng Nhân huyền bí, không cách nào thôi diễn, điểm này gần như là nhận thức chung của tất cả đại năng.

Cho dù người thanh niên trước mắt có thôi diễn chi thuật giỏi nhất từ cổ chí kim, nhưng muốn thôi diễn Sở Cuồng Nhân, vẫn chuyện không thể nào như cũ.

"Đáng tiếc, nếu như trong tay ta có Hà Đồ Lạc Thư, vậy thì, có lẽ có một tia cơ hội tìm được biện pháp đối phó Sở Cuồng Nhân."

Hà Đồ Lạc Thư, chí bảo được Nhân Hoàng Phục Hi cổ lão sử dụng.

Có thể thôi diễn biến hóa trong thiên địa, quá khứ tương lai.

Mà thanh niên chính là truyền nhân của Nhân Hoàng cường đại nhất trong Nhân Hoàng tông, cũng là truyền nhân của Phục Hi còn chưa chánh thức hiện thế, nhưng đã bị liệt vào 72 tiên kiêu trên Thiên Cơ Bảng!

Dù là 72 tiên kiêu, cũng hiếm người nào là đối thủ của hắn.

"Truyền nhân của Phục Hi, ngươi tìm chúng ta đến, rốt cuộc là vì cái gì?" Truyền nhân của Hiên Viên thản nhiên nói.

"Đối phó Sở Cuồng Nhân."

Truyền nhân của Phục Hi nói.

Nghe được lời này của hắn, truyền nhân của Hiên Viên cau mày lại: "Không phải ngươi nói không thôi diễn ra biện pháp đối phó hắn sao?"

"Qủa thật là không thể thôi diễn ra, nhưng, mọi thứ cũng nên thử một lần, chuyện tương lai, cũng không phải là đã hình thành thì không thay đổi được, nếu không hề làm gì, thì mới tuyệt đối không thắng được hắn."

Truyền nhân của Phục Hi từ tốn nói.

"Ngươi định làm gì?"

"Thập Đại Thần Khí, chính là thứ quan trọng chúng ta dùng để đối phó Sở Cuồng Nhân."

Chương 1808: Người nắm giữ Thần Khí, Thiên Địa Thần Khí Thập Phương Trận

Thập Đại Thần Khí, đây là một tin đồn tương truyền ở Tiên giới Cổ Lão.

Thập Đại Thần Khí này theo thứ tự là Bàn Cổ Phủ, Hiên Viên Kiếm, Luyện Yêu Hồ, Thần Nông Đỉnh, Nữ Oa Thạch, Phục Hi Cầm, Không Động Ấn, Côn Lôn Kính, Đông Hoàng Chung và Hạo Thiên Tháp!

Trong truyền thuyết, khi Thập Đại Thần Khí này kết hợp, sẽ có sức mạnh vô thượng thay trời đổi đất!

"Ngươi muốn dùng sức mạnh của Thập Đại Thần Khí để đối phó

Sở Cuồng Nhân!"

Hoa Hi nhìn truyền nhân của Phục Hi cau mày lại.

Nói thực ra, trước đó, nàng không phải không có ý nghĩ này, nhưng mà, Thập Đại Thần Khí phân tán khắp nơi, khó có thể tề tụ.

Quan trọng nhất là, bây giờ, Phục Hi Cầm đang ở trong tay Sở Cuồng Nhân.

Có ai có bản lãnh lấy được Phục Hi Cầm từ trong tay Sở Cuồng Nhân, Hoa Hi không nghĩ ra.

"Đúng vậy."

Truyền nhân của Phục Hi khẽ gật đầu, sau đó, dường như hắn nhìn ra sầu lo trong lòng Hoa Hi, cười nhạt nói: "Ta hiểu sự lo lắng của ngươi, cho nên trước khi các ngươi đến đây, ta đã liên hệ với mấy người sở hữu thập đại thần khí còn lại, tính toán thời gian, bọn họ cũng sắp đến rồi."

Lời nói vừa dứt.

Chỉ thấy tầng mây chân trời phun trào, một trận tiên huy kim sắc chiếu rọi.

Chỉ thấy Đông Hoàng thần tử chân đạp tường vân, trên người tràn ngập một luồng khí tức tôn quý, mang theo Đại Tư Mệnh thần nữ từ từ đi vào.

"Ngươi, chính là truyền nhân của Phục Hi? Chính là ngươi liên hệ ta tới nơi này đối phó Sở Cuồng Nhân?"

Đông Hoàng thần tử nhìn truyền nhân của Phục Hi, ánh mắt hơi hơi lóe lên.

Từ trên người của đối phương, hắn cảm nhận được một luồng áp lực như có như không, nếu như đánh nhau, chỉ sợ hắn chưa chắc là đối thủ của đối phương.

Trong Nhân Hoàng tông, vậy mà lại cất giấu cường giả trẻ tuổi như vậy!

"Ha, gặp qua thần tử."

Truyền nhân của Phục Hi đứng dậy hành lễ.

Lúc này, cách đó không xa, lại có một người đi vào.

Người tới mặc bạch y, mày kiếm mắt sáng, trong tay hắn, cầm một chiếc đại ấn, phía trên có phù văn vờn quanh, tiên huy tươi sáng.

"Đó là... Không Động Ấn!"

Hoa Hi liếc mắt liền nhìn ra vật trong tay đối phương.

"Quả thật là Không Động Ấn, ấn này là ta đoạt được từ trong tay Sở Cuồng Nhân trước đó không lâu." Thanh niên áo trắng cười nhạt một tiếng.

Nghe được lời này của hắn, mọi người khịt mũi coi thường.

Giật đồ trong tay Sở Cuồng Nhân?

Quá để ý mình đi.

Thanh niên áo trắng thấy mọi người không tin, cũng không xấu hổ, nhún vai nói: "Được rồi, trên thực tế là Sở Cuồng Nhân đang chém giết Cơ Vô Mệnh, ta vừa lúc đi qua, thừa dịp hắn đang trên chiến trường, không chú ý nên đến nhặt, không nghĩ tới, nhanh như vậy mà đã có người biết nó trong tay ta."

Nói xong, hắn nhìn về phía truyền nhân của Phục Hi: "Nghe nói Phục Hi am hiểu thôi diễn, nếu ngươi là truyền nhân của Phục Hi, thì năng lực cũng không nhỏ."

"Thiếu ngự Trường Sinh quá khen rồi."

Truyền nhân của Phục Hi thản nhiên nói.

Mọi người nghe vậy, ngạc nhiên nhìn thoáng qua thanh niên áo trắng, đối phương đúng là thiếu ngự Trường Sinh bên trong sáu vị thiếu ngự của Tiên Đình.

"Khó trách có bản lĩnh thừa dịp Sở Cuồng Nhân không chú ý rồi đoạt lấy Không Động Ấn."

"Lấy một món Không Động Ấn, cũng phải thừa dịp hắn không chú ý, hơn nữa còn là chuyện đáng để khoe, không thể không nói, chúng ta thật đúng là bi ai."

Thiếu ngự Trường Sinh tự giễu một tiếng nói.

Hắn, khiến sắc mặt của mấy người ở chỗ này có chút không dễ nhìn, nhưng cũng không có gì để phản bác.

Trận chiến ở Cơ gia, giúp bọn họ đã hoàn toàn nhận rõ thực lực của Sở Cuồng Nhân.

Cho dù là truyền nhân của Hiên Viên muốn đoạt được vị trí Nhân Hoàng sau khi chứng kiến thực lực như vậy, cũng không có bất kỳ ý nghĩ đơn đả độc đấu nào.

Loại quái vật kia, không phải một mình hắn đối phó được.

"Ngươi tới tìm ta, nói muốn đối phó Sở Cuồng Nhân, còn nhắc đến Không Động Ấn, nói vật này chính là thứ quan trọng, ngươi muốn dùng sức mạnh của Thập Đại Thần Khí sao?"

Thiếu ngự Trường Sinh nói ra.

Thân là thiếu ngự của Tiên Đình, hắn biết rõ không ít bí văn cổ lão.

Thập Đại Thần Khí, cũng là một trong số đó.

"Đúng vậy, tại sao thiếu ngự của Hạo Thiên không tới? Muốn đối phó Sở Cuồng Nhân, Hạo Thiên Tháp trong tay hắn, lại là đồ vật ắt không thể thiếu."

"Hắn đang bế quan, có điều hắn nói, lúc nên xuất thủ, hắn sẽ ra tay."

Truyền nhân của Phục Hi khẽ gật đầu.

Ngay sau đó, hư không nứt ra, một nam tử mặc chiến giáp màu đen đạp không mà ra.

Nam tử này, trên người tràn ngập yêu khí kinh khủng.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy hắn, mọi người chỉ cảm thấy một trận núi thây biển máu, đập vào mặt!

Dường như trong đó, bọn họ thấy được một con Hắc Long dữ tợn đang gào thét!

"Hắc Long Long Huyền! Thiếu tôn hiện giờ của cấm khu dị chủng!"

Ánh mắt bọn người Hoa Hi hơi hơi ngưng trọng.

Long Huyền, yêu nghiệt cái thế của Long Cung, có huyết mạch Hắc Long dị chủng.

Vào mấy chục năm trước, từng nhiều lần thua ở trong tay Sở Cuồng Nhân, sau khi được Huyết Côn Bằng chỉ điểm, tiến về dị cấm khu chủng học tập, tu hành Long Hoàng Tà Tâm Điển đến đại thành!

Thậm chí còn cường thế trèo lên vị trí thiếu tôn dù cấm khu dị chủng đã có một vị thiếu tôn!

Khiến cấm khu dị chủng, xuất hiện tình huống hai vị thiếu tôn hiếm thấy.

"Thanh búa lớn trong tay hắn, là Bàn Cổ Phủ!"

Hoa Hi chú ý tới, Long Huyền cầm một thanh búa lớn đen nhánh trong tay, bên trong ánh búa ẩn chứa một luồng sức mạnh vô cùng doạ người.

Bàn Cổ Phủ, có đẳng cấp tối cao trong thập đại thần khí, cũng là món chí bảo sát phạt mạnh nhất!

Bàn Cổ, người khai mở vũ trụ Bàn Cổ.

Nghe nói, chí bảo hắn sử dụng có tên là Khai Thiên Thần Phủ Hỗn Độn Chí Bảo!

Mà sau khi khai thiên tích địa, chí bảo này cũng giống Hỗn Độn Thanh Liên, bị đại đạo phá hủy, chỉ còn lại một chút phế liệu, hóa thành một thần phủ khác, chính là Bàn Cổ Phủ!

Mặc dù chỉ là phế liệu của Khai Thiên Thần Phủ biến thành, nhưng uy lực của Bàn Cổ Phủ này vẫn không thể khinh thường như cũ.

Những năm gần đây, Long Huyền dựa vào thanh Bàn Cổ Phủ này, sáng tạo ra uy danh hiển hách.

Là người có lực cạnh tranh cho vị trí Chủ Nhân Tiên Giới.

"Xem ra người tới thật sự không ít."

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy một thanh niên đạp không mà đến, quanh người có linh khí vô tận vờn quanh, trong lúc mơ hồ tạo thành chín lốc xoáy to lớn.

Linh khí vô tận từ trong lốc xoáy kia, không ngừng rót vào trong cơ thể của thanh niên.

Dị tượng bực này, vô cùng kinh người.

"Thiếu tôn của cấm khu Thiên Linh, cửu khiếu tiên thạch Thạch Cửu Khiếu!"

Long Huyền nhìn thoáng qua người tới, lạnh nhạt nói ra.

"Thiếu tôn Long Huyền của cấm khu dị chủng, ngươi cũng tới sao."

Thạch Cửu Khiếu từ tốn nói.

Lập tức lấy ra một chiếc gương, phía trên lưu chuyển từng đợt sức mạnh thời không, chính là Côn Lôn Kính.

Nhìn đến vật này, ánh mắt mấy người Đông Hoàng thần tử, Hoa Hi hơi hơi lóe lên.

Lúc trước, thời điểm bọn họ ở thông đạo của hai đại Vũ Trụ, bị đại trận Hư Không Yên Diệt uy hiếp, Sở Cuồng Nhân dựa vào vật này, đưa bọn họ ra ngoài.

Nhưng bây giờ, bọn họ lại là phải dùng vật này để đối phó Sở

Cuồng Nhân.

Nghĩ đến đây, tâm tình của bọn họ có chút vi diệu.

Đông Hoàng thần tử còn tốt, hắn hận thấu xương Sở Cuồng Nhân, dù cứu ta thì thế nào? Làm sao có thể vượt qua nỗi khuất nhục mà người kia mang đến cho hắn? !

Ngược lại, trong lòng Hoa Hi thở dài.

Lấy oán báo ân?

Như thế có được không?

"Ta nghe nói vật này có thể đối phó Sở Cuồng Nhân?"

Thạch Cửu Khiếu vuốt vuốt Côn Lôn Kính, đây là một món chí bảo hiếm thấy hắn giành được từ trong tay Lam Vũ.

Cũng không biết Lam Vũ kia nghĩ như thế nào, trên người có chí bảo bực này, lại không luyện hóa.

Để cho mình có cơ hội lấy mấy.

Tuy bị đối phương đánh trọng thương, nhưng đoạt được vật này, bị thương cũng coi như đang giá.

"Tốt, người sở hữu Thần Khí đã đến, ngoại trừ thiếu ngự Hạo Thiên không có tới, những người còn lại, đều đến đông đủ."

Truyền nhân của Phục Hi cười nhạt một tiếng, lập tức trịnh trọng nói: "Vậy thì, liền để cho ta bắt đầu nói rõ chi tiết một chút, phải làm sao mới có thể đối phó Sở Cuồng Nhân đi."

Nghe đến đây, sắc mặt của mọi người nghiêm lại một chút.

Chỉ thấy truyền nhân của Phục Hi đưa tay đánh ra một vệt thần quang, thần quang diễn hóa ở trong hư không, đúng là tạo thành một trận đồ to lớn!

"Đây là biện pháp vận dụng sức mạnh của Thập Đại Thần Khí, kỳ danh là, Thiên Địa Thần Khí Thập Phương Trận!"

"Là lợi khí mạnh nhất, mà chúng ta dùng để đối phó Sở Cuồng Nhân!"

Chương 1809: Gặp lại Sở Hồng, Phong Lôi Kiếp, Liệt Hỏa Kiếp

Thiên Địa Thần Khí Thập Phương Trận, đây là trận pháp vận dụng sức mạnh của Thập Đại Thần Khí!

Mọi người nhìn tấm trận đồ to lớn kia, trong mắt không khỏi toát ra vẻ ngoài ý muốn, không nghĩ tới, truyền nhân của Phục Hi thật sự có thể tìm ra thủ đoạn khắc chế Sở Cuồng Nhân.

"Ha ha, có trận này, có lẽ thật sự có thể đối phó Sở Cuồng Nhân!"

Đông Hoàng thần tử có chút hưng phấn.

Mà ở bên cạnh hắn, ánh mắt Đại Tư Mệnh thần nữ hơi hơi lóe lên.

"Nơi này chỉ có bảy món Thần Khí, cộng thêm Hạo Thiên Tháp không có tới, cũng chỉ có tám món, hai món còn lại ở đâu?"

Thạch Cửu Khiếu tò mò hỏi.

"Phục Hi Cầm ở trong tay Sở Cuồng Nhân." Hoa Hi thản nhiên nói.

Nghe đến đây, khóe miệng mọi người co giật một chút.

Đại Tư Mệnh thần nữ cũng xùy cười ra tiếng: "Còn bố trận cái gì nữa, đừng nói với ta, các ngươi có biện pháp cướp Phục Hi Cầm từ trong tay Sở Cuồng Nhân?"

"Chuyện của Phục Hi Cầm, ta sẽ đích thân xử lý."

Truyền nhân của Phục Hi từ tốn nói: "Còn về món Thần Khí Luyện Yêu Hồ sau cùng, ta cũng đã thôi diễn ra tăm tích của nó, ngay tại Kỳ Sơn!"

...

Kỳ Sơn.

Bí cảnh mà Cơ gia khia phá.

Nghe nói bên trong bí cảnh này có giấu rất nhiều bảo vật, ở trong đó, thậm chí còn có truyền thừa mà thiên tử đầu tiên của Cơ gia lưu lại.

Ngay sai khi Cơ gia bị diệt, mọi người của Cơ gia vốn đang khai phá bí cảnh Kỳ Sơn cũng ào ào chạy tứ tán, dẫn đến bí cảnh Kỳ Sơn hoàn toàn bị bại lộ trong Tiên giới.

Không ít người đều tiến đến xem xét.

Sở Cuồng Nhân cũng có một chút hứng thú đối với bí cảnh này, cho nên mang theo Cố Linh Lung tiến đến.

Trên chiến thuyền.

Sở Cuồng Nhân vuốt vuốt một cái ngọc giản trong tay.

Phía trên có một tin tức truyền đến.

Sau khi xem hết tin tức, trên mặt Sở Cuồng Nhân nhịn không được lộ ra nụ cười thú vị.

"Phu quân, sao vậy?"

Cố Linh Lung ở bên cạnh có chút hiếu kỳ.

"Không có gì, chỉ là đột nhiên có một ít việc vui sắp tới."

Sở Cuồng Nhân cười nói.

"Việc vui?"

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân đưa trong tay ngọc giản cho Cố Linh Lung, sau khi nàng xem xong, thì có chút ngoài ý muốn: "Phu quân, dường như bọn họ chuẩn bị đồ vật ghê gớm gì đó để đối phó với ngươi đó."

"Ha ha, không sao."

Sở Cuồng Nhân lấy Phục Hi Cầm ra, ngón tay phất qua dây đàn, trong mắt lộ ra vẻ tính kế.

Đầu ngón tay gảy dây đàn.

Một khúc đàn tự nhiên vang lên, trong lúc nhất thời, thiên địa sơn hà cũng hô ứng.

...

Kỳ Sơn, nguy nga bao la hùng vĩ, từng tòa sơn phong liên tiếp, khe rãnh ngang dọc, vô số Hung thú ẩn nấp trong đó, cấm chế thiên nhiên tràn ngập u quang nhàn nhạt ở trong núi rừng.

Dường như trong đó, có thể nhìn thấy nguyên một đám thiên kiêu yêu nghiệt tới đây thăm dò.

Mà Sở Cuồng Nhân, Cố Linh Lung cũng đi tới nơi này.

Tiên thức to lớn phun trào ra, hơn phân nửa bí cảnh Kỳ Sơn bị nó bao phủ.

"Căn cứ theo ghi chép trên ngọc giản của Cơ gia, sâu bên trong bí cảnh Kỳ Sơn có một chỗ gọi là niết bàn tạo hóa tuyền, nơi đó là nơi quý giá nhất trong Kỳ Sơn, nhưng mà, chỗ đó bị tổ tiên của Cơ gia bày khảo nghiệm, toàn bộ Cơ gia, đến bây giờ không người nào có thể xông qua." Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Những bảo vật khác bên trong Kỳ Sơn, hắn đã không để vào mắt.

Chỉ có niết bàn tạo hóa tuyền này, còn có thể đập vào mắt.

Nghe nói, hồ này do tinh huyết của Phượng Hoàng ngưng tụ mà thành, có hiệu quả tăng lên tư chất tạo hóa.

Hắn dự định lấy cho Cố Linh Lung sử dụng.

Hai người đi thẳng về phía niết bàn tạo hóa tuyền.

Lúc này, một tiếng Hoàng kêu, bỗng nhiên vang lên.

Chỉ thấy cách đó không xa, có một luồng dao động năng lượng quen thuộc truyền đến, ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên: "Luồng sức mạnh này là... Tiểu Hồng."

Cách đó không xa.

Mấy đạo thân ảnh đang đánh nhau.

Trong đó, có một bóng người hỏa hồng, tay cầm trường thương, quanh người có Hoàng Hỏa gào thét, tiếng Hoàng kêu bén nhọn vang vọng tứ phương.

Chính là Sở Hồng.

Mà người giao thủ với nàng, là hai bóng người một nam một nữ, đáng nhắc tới chính là, khí tức của hai người này vô cùng quỷ quyệt, ẩn ẩn có chỗ khắc chế đối với sức mạnh của Sở Hồng.

"Luồng sức mạnh này, là khí tức của kiếp."

Ở bên trong vũ trụ Bàn Cổ, có cọc ngầm mà vũ trụ Thiên Nguyên lưu lại.

Đó chính là Hư Không Chi Noãn.

Trước đó, Sở Cuồng Nhân giết chết một Hư Không Chi Noãn là âm Dương Kiếp.

Nhưng hiện tại xem ra, Hư Không Chi Noãn còn lại cũng đã nở ra, bây giờ, người đang xuất thủ vây công Sở Hồng, chính là hai vị trong đó.

"Sở Hồng, dưới sự liên thủ của Liệt Hỏa Kiếp và Phong Lôi Kiếp mà ngươi có thể chống đỡ đến bây giờ, thì bên trong 72 tiên kiêu, ngươi có thể làm kẻ đứng hàng đầu!"

Một đại hán mặc trên người chiến giáp màu đỏ cười hắc hắc nói.

Người này chính là Liệt Hỏa Kiếp.

"Hừ, vậy mà thập kiếp các ngươi còn dám hiện thân, quả nhiên là không biết sống chết."

Sở Hồng lạnh giọng nói ra.

Sau khi âm Dương Kiếp xuất hiện, hoàn toàn đưa chuyện Hư Không Chi Noãn tồn tại ra ánh sáng.

Mọi người cũng đều biết sự tồn tại của thập kiếp, biết những người này là uy hiếp của vũ trụ Bàn Cổ, cho nên nếu phát hiện, sẽ liên thủ đối phó bọn họ.

Nhưng mà, thập kiếp không phải tồn tại thuộc về vũ trụ này.

Khó có thể thôi diễn quỹ tích mệnh cách của bọn họ, hành tung lơ lửng không cố định, thực lực lại cực kỳ cường đại, người mang đại kiếp chi khí, nên mới giúp bọn họ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật cho tới bây giờ.

"Ha ha, Sở Hồng, ngươi chỉ có một mình, sao chúng ta lại không dám hiện thân?"

Liệt Hỏa Kiếp nhìn chằm chằm Sở Hồng, trong mắt mang theo vẻ tham lam: "Ngươi là Thần thú Hỏa Diễm của vũ trụ này, chỉ cần cắn nuốt ngươi, liệt hỏa chi đạo của ta tất nhiên có thể tăng thêm một cấp bậc, đến lúc đó, cho dù là Đại La đại viên mãn đích thân đến, ta còn gì phải sợ? !"

"Nằm mơ!"

Sở Hồng vung vẩy trường thương trong tay, Hoàng Hỏa gào thét xông ra.

"Giết!"

Nữ tử bên người Liệt Hỏa Kiếp, cũng chính là Phong Lôi Kiếp quát lạnh một tiếng, gió lốc và lôi đình vờn quanh người, một cái chớp mắt tiếp theo liền muốn bạo phát.

Nhưng đột nhiên, cách nàng không xa, có một bóng người bạch y đi tới, đại kiếp chi khí trong cơ thể nàng đúng là đang run rẩy, tựa như đang sợ hãi!

"Loại dao động dị dạng này, là hắn! !"

Dường như Phong Lôi Kiếp nghĩ tới điều gì đó, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

Bên trong thập kiếp, có sự liên hệ về tâm linh.

Đối với chuyện mà âm Dương Kiếp trải qua, bọn họ có cảm ứng, tất nhiên cũng biết sự tồn tại của Sở Cuồng Nhân.

Biết ở trong vũ trụ này, bọn họ là kiếp của những người khác!

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại là kiếp nạn của bọn họ!

"Không tốt, Liệt Hỏa Kiếp, rời đi!"

Phong Lôi Kiếp cũng không muốn đối đầu trực diện với Sở Cuồng Nhân, sau khi nhìn thấy hắn, liền lập tức muốn rời đi.

Thế nhưng, khi bọn họ có hành động, chỉ thấy trong hư không bỗng nhiên xuất hiện một luồng Đại La ý vô cùng kinh khủng, hư không, đúng là bị luồng sức mạnh này làm cho ngưng trệ! !

Đây là, thời không Đại La ý!

Hai người chỉ cảm thấy thân thể rơi vào trong một đầm lầy to lớn, hành động trở nên vô cùng chậm chạp.

Bọn họ vận dụng đại kiếp chi khí của bản thân, trùng kích luồng Đại La ý này.

Dùng đại kiếp chi khí của vũ trụ này đối phó tu sĩ của vũ trụ này, từ trước đến nay đều thuận buồm xuôi gió, cho dù là người có Đại La ý mạnh hơn bọn họ, cũng sẽ bị khắc chế.

Nhưng hôm nay, đại kiếp chi khí thuận buồm xuôi gió, lại mất hiệu lực!

Đại kiếp chi khí đánh thẳng vào luồng Đại La ý này, cũng không hề phát huy ra hiệu quả vốn có, chẳng những không thể khắc chế đối phương, mà bản thân còn bị áp chế lại!

"Luồng Đại La ý này, không thuộc về phương vũ trụ này? !"

Phong Lôi Kiếp phán đoán ra đặc tính của tự cường vô địch Đại La ý của Sở Cuồng Nhân, vô cùng kinh hãi.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng chạy tới trước mặt hai người, đưa tay ra, dao động tiên nguyên kinh khủng khuếch tán ra, hóa thành một đại thủ to lớn tiên nguyên.

Hai người đương nhiên sẽ không cam tâm bó tay chịu trói.

"Phong Lôi Vô Tận Kiếp!"

"Liệt Hỏa Phần Thiên Kiếp!"

Hai người thúc giục sức mạnh đến cực hạn, phong lôi nhấp nhô, liệt hỏa phần thiên, hóa thành một luồng năng lượng kinh người đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Hai người liên thủ, chiến lực đã tiếp cận đại viên mãn.

Nhưng ở dưới đại thủ tiên nguyên của Sở Cuồng Nhân, lại trực tiếp tán loạn, căn bản không có bất kỳ tác dụng ngăn cản nào!

Hai người bị đại thủ tiên nguyên chộp lấy, nhất thời khó có thể động đậy!

Chương 1810: Phượng Minh Kỳ Sơn, Niết Bàn Tạo Hóa Tuyền hiện thế

"Thập kiếp, nghe nói những năm gần đây các ngươi phát triển rất tốt ở Tiên giớ, đúng không?"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Hai người Liệt Hỏa Kiếp, Phong Lôi Kiếp bị đại thủ tiên nguyên trói buộc, điên cuồng thúc giục tiên nguyên, nhưng vẫn không có cách nào tránh thoát sự khống chế của Sở Cuồng Nhân.

"Sức mạnh như vậy, sao có thể như vậy? !"

"Thực lực của hắn, sao lại mạnh mẽ đến loại trình độ này? !"

Hai người có chút không dám tin tưởng.

Tuy bọn họ không phải 72 tiên kiêu, nhưng nguyên nhân là bởi vì trên người bọn họ không có ý chí Tiên giới.

Luận thực lực, không kém gì 72 tiên kiêu.

Hai người liên thủ, cho dù là Sở Hồng cũng sẽ cảm thấy vô cùng khó giải quyết, nhưng cả hai người bọn họ, lại bị Sở Cuồng Nhân dùng một tay chộp lấy!

Bọn họ, đến phản kháng cũng không làm được! !

"Nói cho ta biết, đám người còn lại bên trong thập kiếp ở nơi nào?"

"Hừ, Sở Cuồng Nhân, muốn giết cứ giết, chúng ta sẽ không nói cho ngươi bất kỳ tin tức gì!"

Liệt Hỏa Kiếp lạnh giọng nói ra.

Sở Cuồng Nhân phủi tay: "Rất tốt, đủ kiên cường!"

Ầm! !

Thân thể của Liệt Hỏa Kiếp nổ tung ngay tại chỗ, hóa thành một làn sương máu.

Bọt máu văng đến trên gương mặt xinh đẹp của Phong Lôi Kiếp, khiến sắc mặt nàng trắng bệch, trong mắt giấu sự sợ hãi.

"Vậy còn ngươi, nói hay không?"

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Phong Lôi Kiếp từ tốn nói.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi giết ta đi!"

Giọng nói của Phong Lôi Kiếp có chút run rẩy.

Mà ngay tại thời điểm tâm thần của nàng chập chờn, Sở Cuồng Nhân đã phát động Sưu Hồn Đại Pháp!

Sức mạnh linh hồn bá đạo tuyệt luân thừa dịp nàng bị cái chết của Liệt Hỏa Kiếp hù doạ, cường thế xâm nhập vào trong cơ thể nàng, bá đạo vơ vét trí nhớ của nàng.

Nhưng ngay khi hắn vơ vét đến một nửa.

Phong Lôi Kiếp kêu thảm một tiếng, sâu trong linh hồn, một đôi tròng mắt bỗng nhiên mở ra!

Ánh mắt của Sở Cuồng Nhân và đôi mắt kia đối mặt với nhau, ngay sau đó, một luồng sức mạnh linh hồn càng thêm bá đạo từ trong cơ thể của Phong Lôi Kiếp nổ tung, lao về phía Sở Cuồng Nhân mà ăn mòn!

"Ha."

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Trên trán, quang hoa của ấn ký Thanh Liên lóe lên, cản luồng sức mạnh linh hồn kia lại.

Mà Phong Lôi Kiếp đã chết.

Hiển nhiên, luồng sức mạnh linh hồn kia không chỉ phát động công kích về phía Sở Cuồng Nhân, mà còn cường thế xóa bỏ trí nhớ của Phong Lôi Kiếp.

"Đây là kết quả do sức mạnh của vị tồn tại chí cao bố trí thập kiếp bên trong vũ trụ Thiên Nguyên kia sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Ngày xưa, vào thời điểm hắn muốn biến âm Dương Kiếp thành nô tài, cũng đã gặp qua luồng sức mạnh linh hồn này.

"Xem ra, có cần phải tra một chút, vị tồn tại chí cao này rốt cuộc là vị nào."

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm nói ra.

Nhưng về chuyện này, giao cho một "chính mình" khác ở bên trong vũ trụ Thiên Nguyên là đủ.

Bản thân vẫn nên xử lý chuyện bên vũ trụ Bàn Cổ trước.

"Ca ca..."

Sau khi Sở Hồng nhìn thấy bóng lưng quen thuộc của Sở Cuồng Nhân, vui mừng quá đỗi, xông tới, trực tiếp cho hắn một cái ôm gấu to lớn từ phía sau lưng.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Đã lớn như vậy rồi, mà tình vẫn còn trẻ con."

"Ta mặc kệ, ở trước mặt ca ca, ta nguyện ý làm một tiểu hài tử."

"Ngươi đó..."

Sở Cuồng Nhân cưng chiều cười một tiếng.

"Tiểu Hồng."

Lúc này, sau lưng truyền tới một tiếng cười.

Sở Hồng nghe được giọng nói này, sửng sốt một chút, lập tức quay người, khi nhìn thấy Cố Linh Lung, nàng kinh hỉ nói: "Linh Lung tỷ!"

Sở Cuồng Nhân trở về, đồng thời còn mang theo một đạo lữ, việc này đã truyền ra khắp Tiên giới.

Tất nhiên Sở Hồng cũng nghe thấy.

Nhưng mà, khi thật sự nhìn thấy Cố Linh Lung, nàng vẫn hết sức ngạc nhiên.

"Lam Vũ đâu?"

Cố Linh Lung hiếu kỳ hỏi một câu.

"Nàng vừa mới nhìn thấy gia hoả Thạch Cửu Khiếu kia, đang đi đuổi giết hắn, ta vốn muốn giúp nàng, nhưng trùng hợp gặp phải hai người Liệt Hỏa Kiếp."

Sở Hồng nói ra.

"Thạch Cửu Khiếu..." Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên: "Hành động của bọn họ, ngược lại cũng thật mau."

"Hành động gì vậy?" Sở Hồng có chút không hiểu.

"Ha, không có gì, đúng rồi, tại sao các ngươi cũng ở Kỳ Sơn, tìm đến bảo vật sao?"

"Đúng vậy, ta và Lam Vũ vốn muốn đi tìm ca ca ngươi, nhưng nửa đường lại nghe thấy bí cảnh Kỳ Sơn hiện thế, nghĩ đến Linh Lung tỷ cũng tới Tiên giới này, hai tay trống cũng khá ngượng ngùng, cho nên mới đến đây nhìn xem có vật nào thích hợp làm lễ vật không." Sở Hồng nói ra.

"Người một nhà, có gì mà ngượng ngùng chứ."

Cố Linh Lung buồn cười, gõ gõ cái trán của Sở Hồng.

"Phu quân, chúng ta vẫn nên đi tìm Lam Vũ trước."

"Ừm, được."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Lúc này.

Sâu bên trong bí cảnh, một trận hào quang năng lượng hoa mỹ ngút trời xuất hiện.

Một thần hình Ngũ Thải Phượng Hoàng to lớn phóng lên tận trời, phát ra tiếng gào chua chát, trong lúc nhất thời, toàn bộ Kỳ Sơn vì thế mà chấn động.

Vô số dã thú, chim muông nhìn về phía Ngũ Thải Phượng Hoàng, cũng kích động phát ra tiếng gào mừng rỡ.

Chỉ thấy Ngũ Thải Phượng Hoàng xoay quanh ở trên không trung, ngay sau đó, nổ đùng một tiếng, hóa thành vô số quang vũ, rơi ở trên mặt đất, vạn vật toả sáng, sinh cơ bừng bừng.

"Đó là... Phượng Minh Kỳ Sơn! !"

Gai mắt Sở Hồng tỏa sáng: "Thế hệ trước của tổ Phượng Hoàng ta nói qua, bên trong bí cảnh Kỳ Sơn có một Niết Bàn Tạo Hóa Tuyền, ẩn chứa sự huyền diệu vô tận, mỗi lần hiện thế, sẽ có dị tượng

Phượng Minh Kỳ Sơn xuất hiện, xem ra, linh địa ở chỗ này, rốt cục cũng hiện thế!"

"Không chỉ là Phượng Minh Kỳ Sơn."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Ở bên trong Ngũ Thải Phượng Hoàng kia, hắn còn cảm nhận được một luồng khí tức thiên tử đặc biệt, vô cùng tôn quý của Cơ gia.

Nếu như hắn đoán không sai, bên trong Niết Bàn Tạo Hóa Tuyền kia, khảo nghiệm mà thiên tử đầu tiên của Cơ gia lưu lại, cũng đã bị kích hoạt.

Niết Bàn Tạo Hóa Tuyền hiện thế, tu sĩ các phương đi vào Kỳ Sơn đều nghe tin mà hành động.

Từng đạo từng đạo lưu quang, nhanh chóng chạy tới.

"Chắc hẳn Lam Vũ sẽ bị dị tượng này hấp dẫn, đi thôi."

Sở Cuồng Nhân mang theo hai nữ tử, tiến về.

Sâu bên trong Kỳ Sơn, có một tuyền nhãn cổ lão, nước trong con suối này hiện ra đủ loại màu sắc, nhìn kỹ thì, bên trong ẩn chứa vô số phù văn huyền diệu.

Dường như trong đó, có một con Ngũ Thải Phượng Hoàng xoay quanh.

Đây chính là Niết Bàn Tạo Hóa Tuyền do tinh huyết của Phượng Hoàng ngưng tụ thành, ẩn chứa tác dụng sửa đổi thiên tư kỳ hiệu!

Nhưng mà, bốn phía của tạo hóa tuyền này, có từng đạo kết giới đứng vững, giống như từng tòa sơn phong nguy nga, nhìn kỹ, thì có tổng cộng 800 đạo kết giới!

Mỗi một đạo, đều có một tướng sĩ cổ lão mặc kim giáp đang bảo vệ.

Có chút cùng loại với 800 chư hầu trận nổi tiếng của Cơ gia ở Tiên giới.

Hoặc là nói, đây mới là 800 chư hầu trận hoàn chỉnh nhất, 800 đạo kết giới, 800 tướng sĩ thủ hộ!

Nhất là đạo kết giới sau cùng.

Một nam tử mặc trên người chiến giáp bằng đồng, tay cầm thanh chiến kiếm bằng đồng đứng phía trên một chiếc chiến xa, trên mặt có uy nghi, một đôi mắt hổ, giống như ẩn chứa sét đánh, tia chớp!

Người bị hắn nhìn chăm chú, đều cảm nhận được một luồng áp lực kinh khủng.

"Chẳng lẽ, người này chính là sức mạnh hóa thân mà thiên tử đầu tiên của Cơ gia lưu lại? !"

"Rất có thể!"

"Xem ra, muốn tiến vào Niết Bàn Tạo Hóa Tuyền này, đạt được tạo hóa trong đó, cũng không đơn giản."

Nguyên một đám tu sĩ đi đến, nhìn Niết Bàn Tạo Hóa Tuyền, cảm thấy khó có thể đi vào.

Lúc này thời điểm, tầng mây phun trào.

Một luồng dao động năng lượng vô cùng tràn trề khuếch tán ra.

Chỉ thấy phía trên bầu trời, hai bóng người đang giao đấu, một người trong đó, là một cô gái tóc bạc, tay cầm thần trượng, sau lưng mọc ra hai cánh trắng noãn, trên người có chiến ý cuồn cuộn lưu chuyển, giống như một vị Nữ Võ Thần tư thế hiên ngang, chính là Lam Vũ!

Mà người giao thủ với nàng, chính là một thanh niên, mặc một bộ trường bào kim sắc, quanh người có nguyên một đám vòng xoáy linh khí vờn quanh, khí tượng kinh người.

Chính là thiếu tôn của cấm khu Thiên Linh kia, Thạch Cửu Khiếu!

Chương 1811: Vô Thiên chiến Thạch Anh, Sở Cuồng Nhân đến

Niết Bàn Tạo Hóa Tuyền, bên ngoài 800 chư hầu trận.

Hai người Thạch Cửu Khiếu và Lam Vũ ngay đang giao thủ, quang minh chiến ý và tiên nguyên của Thạch Cửu Khiếu cuồn cuộn, liên tục va chạm.

Sức mạnh cường đại, khiến thiên địa bốn phương rung chuyển.

Hư không nổ tung thành từng khúc.

Vết rách không gian thật lớn khuếch tán ra bốn phương tám hướng, bao trùm bầu trời.

"Lam Vũ, ngươi điên rồi phải không, những năm gần đây, ngươi gặp ta một lần thì truy sát ta một lần, không phải chỉ lấy của ngươi một tấm gương thôi sao? !"

Sắc mặt của Thạch Cửu Khiếu vô cùng âm trầm.

Hoàn toàn chính xác.

Côn Lôn Kính là một món bảo vật không tệ, nhưng vật này cũng mang đến cho hắn phiền phức nhất định.

Những năm này, mỗi lần Lam Vũ nhìn thấy mình thì lại điên cuồng truy sát mình, bộ dạng như không đoạt lại tấm gương thề không bỏ qua.

Lam Vũ lạnh nhạt không nói, vung vẩy thần trượng trong tay.

Sức mạnh bá đạo tuyệt luân đổ xuống, trực tiếp tạo thành một Quang Minh Trường Hà mênh mông trong hư không, đánh về phía Thạch Cửu Khiếu!

Sức mạnh của một kích này, đã đạt đến đại viên mãn.

Sắc mặt của Thạch Cửu Khiếu hơi đổi một chút, đưa tay ra, linh khí vô tận điên cuồng, dũng mãnh lao về phía chín vòng xoáy linh khí xung quanh hắn.

"Trấn Thiên Thần Linh Quyết!"

Thạch Cửu Khiếu gầm nhẹ một tiếng, trực tiếp đánh ra một quyền.

Quyền kình và Quang Minh Trường Hà cuồn cuộn va chạm, Thạch Cửu Khiếu bay ngược ra sau, tiên nguyên trong cơ thể bị tiêu hao không ít.

Nhưng vì chín vòng xoáy linh khí toàn lực vận chuyển, linh khí vô tận dũng mãnh lao về phía hắn, nhanh chóng khôi phục sức mạnh cho hắn.

"Cửu Khiếu Tiên Thạch của cấm khu Thiên Linh quả thật không hề tầm thường, cửu khiếu vừa sinh ra, tốc độ và hiệu suất hấp thu linh khí gấp chín lần những người ở cùng cảnh giới."

Đông Hoàng thần tử thấy thế, cũng không khỏi tán thưởng một tiếng.

"Hừ."

Lam Vũ hừ lạnh một tiếng, tiếp tục xuất thủ, đi đến trước mặt đối phương, thần trượng đánh ra.

Thạch Cửu Khiếu không trốn không né, lấy thân thể đối cứng!

Một tiếng phịch vang lên, mỗi người đều bị đẩy lui.

"Thân thể phiền phức." Lam Vũ cau mày lại.

Thạch Cửu Khiếu chính là một khối Cửu Khiếu Tiên Thạch hoá thành, ngoại trừ việc vừa sinh ra đã có hiệu suất hấp thu, luyện hóa linh khí gấp chín lần người cùng cảnh giới, thì thể xác của hắn cũng mạnh mẽ tuyệt luân.

"Lam Vũ, không phải ngươi muốn đoạt được Niết Bàn Tạo Hóa Tuyền sao? Ngươi và ta dừng tay, lấy cơ duyên trước, như thế nào?"

Thạch Cửu Khiếu đề nghị.

Đối với tạo hóa tuyền kia, hắn cũng cảm thấy hết sức hứng thú.

Nhưng mà, Lam Vũ cũng không để ý tới đề nghị của hắn, không buông tha, tiếp tục xuất thủ.

"Đông Hoàng thần tử, chúng ta cần xuất thủ không?"

Đại Tư Mệnh thần nữ nhìn thoáng qua Đông Hoàng thần tử bên cạnh, nhàn nhạt hỏi.

Đối phương không trả lời.

Chỉ toát ra một tia suy tư

Một bên khác.

Ánh mắt của Thạch Cửu Khiếu quét qua đám người, chợt nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, đó là một thanh niên mặc trên ngừơi trường bào màu đen, toàn thân tràn ngập khí tức tai ách.

"Là Vô Thiên!"

Ánh mắt Thạch Cửu Khiếu lóe lên.

Vô Thiên, là diệt phật chi chủng mà Ba Tuần lưu lại, cũng là đệ tử nội môn của một Hợp Đạo là Tội Như Lai vừa mới trổi dậy gần đây trong Tiên giới.

Hắn từng lịch luyện với đối phương một khoảng thời gian, cũng coi là bằng hữu.

"Vô Thiên, giúp ta giải quyết con mụ điên này!"

Thạch Cửu Khiếu lớn tiếng nói, muốn gọi Vô Thiên tới trợ trận.

Nhưng Vô Thiên cau mày lại, cũng không lập tức động thủ.

Niết Bàn Tạo Hóa Tuyền đã mở ra, chuyện quan trọng trước mắt, vẫn là tranh thủ cơ duyên, còn về Lam Vũ, nàng chỉ muốn đoạt lại Côn Lôn Kính, cũng không hề ảnh hưởng gì đối với mình.

Về phần chút giao tình kia của mình và Thạch Cửu Khiếu, hắn cũng không để trong lòng.

"Vô Thiên, chỉ cần ngươi giúp ta giải quyết con mụ điên này, lát nữa ta sẽ giúp ngươi chiếm lấy Niết Bàn Tạo Hóa Tuyền!"

Thạch Cửu Khiếu lớn tiếng nói.

Nghe đến đây, Vô Thiên có chút tâm động.

Thạch Cửu Khiếu tiếp tục nói: "Trong tay của ta, còn có một viên xá lợi, chỉ cần ngươi giúp ta, ta liền tặng cho ngươi!"

Mặc dù Vô Thiên là diệt phật chi chủng, nhưng pháp môn tu hành của hắn lại có cùng một nhịp thở với Phật Môn.

Cho nên, xá lợi với hắn mà nói cũng có trợ giúp nhất định.

"Đã vậy thì, ta giúp ngươi một tay vậy!"

Vô Thiên từ tốn nói.

Chỉ thấy hắn vừa sải bước ra, khí tức không rõ trên người bạo phát trong nháy mắt.

Chém ra một kiếm, trong kiếm quang đen nhánh chiếu ra nguyên một đám dị tượng Phật Đà ngã xuống, làm người ta sợ hãi sợ hãi.

"Lam Vũ, giao hắn cho ta đối phó đi."

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Trong hư không, từng đoá từng đoá liên hoa nở rộ, đúng là tịnh hóa kiếm quang đen nhánh, tan rã công kích của Vô Thiên.

Người tới mặc một bộ bạch y, tay nâng một chiếc bình Dương Chi Bạch Ngọc, khí chất an lành, dung nhan tuyệt sắc.

"Là ngươi, truyền nhân của Quan âm, Thạch Anh!"

Vô Thiên nhìn người tới, cau mày lại.

Thạch Anh, hiện nay là nhân vật đứng đầu một đời trẻ tuổi bên trong Phật Môn, một trong72 tiên kiêu.

Đồng thời, cũng là người cho mình cảm giác khó giải quyết nhất bên trong Phật Môn.

"Diệt phật chi chủng, không thể giữ lại."

Thạch Anh từ tốn nói, ánh mắt lạnh lùng như băng, không có chút nào dao động cảm tình.

"Vậy phải nhìn xem, ngươi có bản lãnh này hay không."

Vô Thiên hừ lạnh một tiếng, trường kiếm đen nhánh trong tay liên tục chém ra.

Kiếm quang chớp động, giống như Ma Phật giáng xuống, ma khí quỷ quyệt giao dung với phật quang, khiến nhật nguyệt vô quang, thiên địa thất sắc.

Mà ở dưới sức mạnh diệt phật quỷ quyệt này, bóng người Thạch Anh bất động, xung quanh có kim liên nở rộ.

"Lộ Thủy Tam Thiên!"

Chỉ thấy bên trong kim liên, từng giọt sương nhỏ xuống, tiếp đó, hội tụ thành một cơn mưa to dồi dào, bay về phía kiếm quang.

Kiếm khí, hạt sương, liên tục va chạm.

Hư không lâm vào rung chuyển không ngừng.

"Mộng Huyễn phao ảnh!"

Ngay sau đó, Thạch Anh lại thi triển kỳ chiêu lần nữa.

Hạt sương hội tụ, hóa thành nguyên một đám bọt biển bay nhảy ở bốn phía, bao vây Vô Thiên.

"Hừ, thủ đoạn của ngươi, hoàn toàn giống với trước đây!"

Vô Thiên hừ lạnh một tiếng: "Ba Tuần không đạo, ma phật mở giết! !"

Trường kiếm trong tay của hắn giơ cao, một luồng ma khí phật quang chém chết Phật Đà, hủy diệt thương sinh doạ người bao phủ ra.

Nguyên một đám bọt biển ở dưới kiếm quang này, liên tục sụp đổ!

Kịch chiến hừng hực khí thế.

Mà những người còn lại, thì bắt đầu xông vào 800 chư hầu trận này, dự định chiếm lấy Niết Bàn Tạo Hóa Tuyền.

Nhưng mà, 800 chư hầu trận này khó khăn trùng điệp, đạo kết giới sau khó khăn hơn so với đạo kết giới trước, một nửa người trong số những kẻ đến đã không thể vượt qua.

"Thạch Cửu Khiếu chính là một trong những người nắm giữ Thần Khí, Côn Lôn Kính trong tay hắn, không thể bị Lam Vũ lấy về."

Đông Hoàng thần tử nhìn Thạch Cửu Khiếu, từ tốn nói.

Một phen suy tư, hắn quyết định tạm thời không để ý tới Niết Bàn Tạo Hóa Tuyền, bảo vệ Thần Khí trước rồi nói, dù sao, đây cũng chính là lợi khí để đối phó Sở Cuồng Nhân.

Nhưng mà, ngay tại thời điểm hắn sắp động thủ.

Nơi xa, có một luồng khí tức vô cùng lãnh khốc bạo phát, một bóng người bạch y, được tiên huy vô tận vờn quanh, đạp không mà đến.

Chỗ hắn đến, hư không vỡ nát, sơn hà sụp đổ!

Giống như Tiên Vương cái thế giáng xuống trần thế!

Đông Hoàng thần tử vốn muốn động thủ, sau khi nhìn thấy người tới, nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh, tiên nguyên nhanh chóng thu liễm không còn một mảnh.

"Hắn đến rồi!"

Sắc mặt của Đông Hoàng thần tử có chút âm trầm.

Người tới, chính là Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân đến, cũng đã báo trước một chuyện, Côn Lôn Kính trong tay Thạch Cửu Khiếu, không giữ được!

Một tên Thạch Cửu Khiếu căn bản không có cách nào chống lại Sở Cuồng Nhân!

"Đông Hoàng thần tử, chúng ta không động thủ sao? Nếu như Côn Lôn Kính bị Sở Cuồng Nhân đoạt đi, chỉ sợ Thiên Địa Thần Khí Thập Phương Trận sẽ lại khó mà hoàn thành!"

Đại Tư Mệnh thần nữ nói ra.

"Ta không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, nếu ngay cả Đông Hoàng Chung của ta cũng mất, vậy thì đại trận này càng khó hoàn thành."

"Chuyện này... Cũng đứng."

Tại thời điểm Đông Hoàng thần tử không chú ý, ngọc giản bên hông Đại Tư Mệnh thần nữ lóe qua một đạo ánh sáng nhạt.

Nàng nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, như có điều suy nghĩ.

Chương 1812: Ta cho phép ngươi rời đi sao? Trảm Thạch Cửu Khiếu, diệt Vô Thiên

"Sở Cuồng Nhân đến rồi! !"

Sau khi Vô Thiên nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, đồng tử không khỏi co rụt lại.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng chú ý tới hắn: "Há, đây không phải là diệt phật chi chủng năm đó chạy trốn từ trong tay ta sao? Thật là khéo, chúng ta lại gặp mặt!"

"Sở Cuồng Nhân..."

Thạch Cửu Khiếu nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt mang theo hiếu kỳ, tìm tòi nghiên cứu, nóng lòng muốn thử.

Tuy người khác đều nói thực lực của Sở Cuồng Nhân rất mạnh, nhưng hắn chưa từng tự mình thử qua, vậy có nên... Thử một lần không?

Nghĩ đến đây, Thạch Cửu Khiếu xuất thủ trong nháy mắt.

Cách đó không xa, Đông Hoàng thần tử lắc đầu: "Hoàn toàn không cứu nổi!"

Nếu như Thạch Cửu Khiếu xoay người bỏ chạy, hắn có Côn Lôn Kính trong tay, có lẽ còn có một chút cơ hội sống sót, nhưng đáng tiếc, hắn đưa ra lựa chọn ngu xuẩn nhất!

Xuất thủ về phái Sở Cuồng Nhân.

"Trấn Linh Thiên Thần Quyết!"

Thạch Cửu Khiếu thúc giục chín vòng xoáy linh khí xung quanh đến cực hạn, đánh ra một quyền, thần uy huy hoàng, đánh sập một mảnh thiên địa!

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, đưa tay đánh ra một quyền.

Hai luồng quyền kình ầm ầm va chạm, giống như 1 triệu hành tinh đột nhiên nổ tung, không gian trực tiếp sụp đổ!

Mà bên trong thần quang vô tận, một bóng người bay ngược ra sau.

Là Thạch Cửu Khiếu!

Lúc này, trên nắm tay của hắn xuất hiện từng đạo từng đạo vết rách, một lượng lớn tiên nguyên và đạo vận từ trong đó tản mạn ra.

"Tại sao có thể như vậy! !"

Thạch Cửu Khiếu có chút chấn kinh.

Bản thân chính là cửu khiếu tiên thạch đắc đạo đó, thân thể vô cùng cứng cỏi, cho dù là Đại La ngũ khí đỉnh phong, cũng khó có thể thương tổn tới mình dù chỉ một chút.

Nhưng bây giờ, vậy mà lại bị Sở Cuồng Nhân dùng một quyền ssansh cho nổ tan thân thể.

"Không thể địch lại! !"

"Rời đi!"

Thạch Cửu Khiếu không nói hai lời, trực tiếp lấy Côn Lôn Kính ra.

Tấm gương này, là hắn chiếm được từ tay trong Lam Vũ, ẩn chứa sức mạnh xuyên qua thời không, cũng là nguyên nhân hắn dám xuất thủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Nếu đánh không lại, hắn có thể dùng vật này rời đi!

Nhưng mà lần này, hắn tính sai!

Ngay tại thời điểm hắn dự định vận dụng Côn Lôn Kính để rời đi, trong hư không phun trào ra một luồng thời không Đại La ý, đúng là quấy nhiễu sự vận hành của Côn Lôn Kính.

"Không tốt! !"

Sắc mặt của Thạch Cửu Khiếu đại biến, tâm lý nhịn không được mà sinh ra sợ hãi.

Côn Lôn Kính là thứ mình dựa vào để chạy trốn, nhưng bây giờ, lại mất hiệu lực, vậy mình phải làm sao để rời đi?

"Động cho ta! !"

Thạch Cửu Khiếu thúc giục sức mạnh đến cực hạn, nhưng Côn Lôn Kính lóe ra quang huy, vẫn không nhúc nhích tí nào như cũ.

Ầm!

Lúc này, một đạo kiếm quang chém ra, vừa vặn rơi vào phía trên Côn Lôn Kính.

Côn Lôn Kính, đúng là trực tiếp bị đánh bay!

"Cái gì? !"

Sắc mặt Thạch Cửu Khiếu đại biến, vội vàng muốn đi lấy về, nhưng lại bị từng đạo từng đạo kiếm khí ngăn cản đường đi.

"Ta cho phép ngươi rời đi sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Thạch Cửu Khiếu thét dài một tiếng, chỉ thấy vòng xoáy linh khí trên người hắn quả thật đã nổ tung!

Sức mạnh tiên nguyên kinh khủng từ trên người hắn bạo phát!

"Sở Cuồng Nhân, đây là ngươi ép ta! !"

"Cửu khiếu bế, thiên địa sụp đổ, vạn vật quy hư! !"

Thạch Cửu Khiếu phát động át chủ bài mạnh nhất của mình!

Đúng là hút linh khí trong phương viên ngàn tỉ dặm vào trong cơ thể, lại chủ động khép kín cửu khiếu trên người, làm cho tiên nguyên trong cơ thể tăng lên tới cực hạn!

Lúc này, trong lúc giơ tay nhấc chân, hắn đều có thể tuỳ tiện phá nát một hành tinh!

"Chiến! !"

Thạch Cửu Khiếu vừa sải bước ra, đã đánh một quyền về phía Sở Cuồng Nhân!

Sức mạnh của một kích này đã không hề là sức mạnh mà Đại La đại viên mãn tầm thường có thể sử dụng.

Định Thiên bên hông Sở Cuồng Nhân kêu leng keng một tiếng, trực tiếp ra khỏi vỏ!

Kiếm ý lạnh thấu xương gào thét tứ phương, tự cường vô địch Đại La ý lưu chuyển, một kiếm chém ra, chính là thức cuối cùng của Tru Tiên Kiếm! !

Đùng! !

Kiếm khí xé rách quyền kình, trùng trùng điệp điệp, bao phủ Thạch Cửu Khiếu!

Thạch Cửu Khiếu thúc giục lá bài tẩy mạnh nhất ở trước mặt một kiếm này, vẫn lộ ra vẻ nhỏ bé như cũ, tiên khu không ngừng nổ tung!

Cuối cùn, một tiếng đùng vang lên, một lượng lớn tiên nguyên từ bên trong cửu khiếu khép kín bắn ra, giống như từng đạo từng đạo quang trụ.

Thạch Cửu Khiếu ở bên trong dòng nước lũ năng lượng đang phát tiết này, hoàn toàn hóa thành một hòn đá.

Thạch Cửu Khiếu, thiếu tôn của cấm khu Thiên Linh, ngã xuống!

Bên trong cấm khu Thiên Linh, từng đợt khí tức ầm ầm bạo phát, giống như đang tức giận.

"Tốt cho một Sở Cuồng Nhân! !"

Thiên Linh Chí Tôn của cấm khu Thiên Linh nghiến răng nghiến lợi.

Thiên Đạo chi vương cũng vô cùng tức giận, sắc mặt âm trầm đến mức muốn hoá thành giọt nước.

Nhưng ở trên bầu trời của cấm khu, một luồng Thần Ma chi khí kinh khủng vờn quanh, trong đó còn có vô số đạo tắc ngưng tụ, giống như một tinh hà sáng chói.

Đây là Thần Ma thất nhân chúng cảnh cáo!

Nếu như Hợp Đạo của cấm khu Thiên Linh dám can đảm ra tay, Thần Ma thất nhân chúng sẽ đích thân giáng xuống, san bằng cấm khu!

"Thần Ma nhất mạch... Đáng hận! !"

Tuy Thiên Linh Chí Tôn phẫn hận, nhưng lại không có chút biện pháp nào.

Hợp Đạo có Hợp Đạo quản thúc.

Muốn đối phó Sở Cuồng Nhân, chỉ có thể để người từ cảnh giới Hợp Đạo trở xuống xuất thủ.

Bên trong bí cảnh Kỳ Sơn.

Sau khi Sở Cuồng Nhân xuất thủ giết chết Thạch Cửu Khiếu, nhìn về phía Vô Thiên, chỉ một cái liếc mắt, liền làm cho đối phương vô cùng sợ hãi.

"Sở Cuồng Nhân..."

Còn chưa chờ hắn nói cái gì, một đạo kiếm quang cũng đã gào thét tuôn ra.

Nhưng lúc này, trên người Vô Thiên có một lồng ánh sáng huyết sắc lưu chuyển ra, bảo vệ hắn, đỡ được một kích này.

Đó là một món chí bảo phòng ngự.

Thừa dịp lúc này, hắn điên cuồng lao về phía nơi xa!

"Ngu xuẩn."

Sở Cuồng Nhân thúc giục thời không Đại La ý, ngưng kết hư không.

Chỉ thấy hắn, nhẹ nhàng nâng tay, một dây leo từ đầu ngón tay của hắn lan tràn ra.

Đó là Dục Vọng Chi Đằng!

Là thần thông đặc biệt của Hoa Dục Vọng, mà Sở Cuồng Nhân là chủ nhân của Hoa Dục Vọng, tất nhiên cũng am hiểu dục vọng chi đạo!

Sau khi lồng ánh sáng huyết sắc của Vô Thiên chịu một kiếm của Sở Cuồng Nhân, bị hao tổn to lớn, căn bản không còn đủ sức để chống cự Dục Vọng Chi Đằng này, chỉ chốc lát, Vô Thiên liền bị hắn quấn chặt.

Dục vọng bện ra huyễn cảnh mê ly.

Vô Thiên dần dần lâm vào vòng xoáy dục vọng, không thể tự kềm chế, dục vọng và huyết nhục đều hóa thành chất dinh dưỡng cho Hoa Dục Vọng, hoàn toàn chết đi!

Trong hư không, truyền tới một tiếng lạnh hừ.

"Sở Cuồng Nhân, Tội Như Lai sẽ nhớ mối hận này!"

Tội Như Lai, Hợp Đạo sau lưng Vô Thiên.

Cũng là người cường đại nhất bên trong đám diệt phật chi chủng, những năm gần đây, được Tiên giới ca tụng là kẻ gần với Ba Tuần Ma Phật nhất!

"Ha, vậy ta thật sự chờ mong ngươi nhanh chóng lại đây tìm ta tính sổ!"

Sở Cuồng Nhân xùy cười một tiếng.

Dám trắng trợn khiêu khích Hợp Đạo như thế, Sở Cuồng Nhân tuyệt đối là người thứ nhất.

Nhưng hết lần này tới lần khác, tất cả Hợp Đạo trong Tiên giới này đều ngại mạch uy thế của Thần Ma nhất, không tiện hạ thủ.

Có thể nói.

Sở Cuồng Nhân có thể phách lối như vậy, không thể bỏ qua công lao của Thần Ma nhất mạch.

Diệt sát Vô Thiên, Thạch Cửu Khiếu xong, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía một nơi nào đó cách đó không xa.

"Đi mau! !"

Đại Tư Mệnh thần nữ tìm được Đông Hoàng thần tử, vội vàng nói.

Mà ở trong tay nàng, đúng là một chiếc gương, đó là... Côn Lôn Kính! !

Vừa rồi, nàng đã đi lấy Côn Lôn Kính!

Đông Hoàng thần tử choáng váng.

Đại Tư Mệnh thần nữ can đảm đến vậy sao? Lại dám đoạt lấy tấm gương ở dưới mí mắt của Sở Cuồng Nhân? !

Hắn kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng vẫn kịp phản ứng, lập tức rời đi!

"Muốn đi?"

Lam Vũ hừ lạnh một tiếng, muốn truy kích.

"Lam Vũ, không cần để ý tới."

Lúc này, Sở Cuồng Nhân lại ngăn lại nàng, mặc dù nàng nghi hoặc, nhưng vẫn dừng bước.

Sở Cuồng Nhân nhìn về phương hướng Đại Tư Mệnh thần nữ rời đi, khóe miệng hơi vểnh: "Quân cờ đã chôn xong, hiện tại ván này, xem các ngươi làm sao chơi với ta."

Về phía Côn Lôn Kính, hắn không để trong mắt.

Nhưng chuyện này sẽ mang đến cho bọn người Đông Hoàng thần tử biến hóa kinh ngạc nhất!

Hắn chờ mong thời khắc thắng bại của ván này, đến lúc đó, biểu lộ trên mặt của những người kia nhất định sẽ rất đặc sắc.

Chương 1813: Ta diệt, trên đời không thiên tử, chỉ có Nhân Hoàng trấn giữ nhân gian

"Công tử..."

Lam Vũ đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, trong lúc nhất thời, có chút im lặng nghẹn ngào.

Trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng lời nói đến cổ họng, lại không nói nên lời, chỉ nhìn đối phương, hốc mắt dần dần đỏ.

Sở Cuồng Nhân thì lại rất bình tĩnh, giang hai cánh tay: "Lam Vũ, đã lâu không gặp, không ôm một chút sao?"

"Công tử!"

Lam Vũ thuận theo lòng mình, xông tới, ôm Sở Cuồng Nhân.

Mà ở bên cạnh, Thạch Anh ngừng bước không tiến.

Cuối cùng, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một hơi, nhìn Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ đang ôm nhau, có chút hâm mộ.

Nàng nhìn về phía Cố Linh Lung đang mỉm cười ở cách đó không xa, trong mắt mang theo hiếu kỳ.

Vị này chính là đạo lữ của Sở Cuồng Nhân trong truyền thuyết?

Tu vi Kim Tiên?

Ừm, cũng không xuất sắc lắm.

Tuy tướng mạo xuất chúng, nhưng trong Tiên giới, thần nữ có thể cùng sánh vai, cũng có mấy cái.

Tỉ như Lam Vũ, Hoa Hi, thậm chí là nàng.

Khí chất thì lại rất đặc biệt, rất có loại khí độ của mẫu nghi thiên hạ, đúng cùng với Sở Cuồng Nhân, lại rất hợp nhau, càng tăng thêm sức mạnh.

Chính nữ tử này, đạt được sự yêu thích mà 99% nữ tử trong Tiên giới muốn mà không có được.

Thạch Anh không khỏi chăm chú nhìn thêm.

Mà dường như Cố Linh Lung phát hiện cái gì đó, quay người nhìn về phía Thạch Anh, mỉm cười với nàng, nhẹ nhàng gật đầu.

Thạch Anh cũng thi lễ một cái.

Chẳng biết tại sao, trong lòng lại có chút chột dạ.

Sau một trận vuốt ve an ủi.

Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ tách ra, sau khi nhìn thấy Cố Linh Lung, Lam Vũ hơi đỏ mặt, ánh mắt có chút trốn tránh: "Ừm, Linh Lung tỷ."

Trời ạ!

Vậy mà bản thân lại ôm công tử ngay trước mặt Linh Lung tỷ! !

Mình, sẽ không bị Linh Lung tỷ chán ghét chứ? !

Nghĩ đến đây, trong lòng Lam Vũ có chút tâm thần bất định.

Nhưng mà, Cố Linh Lung vẫn chưa nói gì, nhìn Lam Vũ, hai đầu lông mày hoàn toàn nhu hòa như trước đây: "Lam Vũ, đã lâu không gặp."

"Đúng vậy, Linh Lung tỷ, hoan nghênh đến Tiên giới."

Tâm tình của Lam Vũ dần dần bình phục.

Mà Sở Cuồng Nhân thì nhìn về phía Niết Bàn Tạo Hóa Tuyền trong 800 chư hầu trận, trên mặt lộ ra một tia nghiền ngẫm: "Cũng thực sự là một chỗ bảo địa."

Chỉ thấy tiên nguyên quanh người hắn khuấy động, hét lớn một tiếng: "Tất cả mọi người, rời đi! !"

Ngay sau đó, Định Thiên Kiếm trong tay hắn giơ cao, thúc giục tiên nguyên đến cực hạn.

Thúc giục sức mạnh Thanh Liên hủy diệt!

Một số tu sĩ dường như ý thức được cái gì đó, tranh thủ thời gian co cẳng chạy trốn, nhưng vẫn có một ít người bị Niết Bàn Tạo Hóa Tuyền hấp dẫn, không quan tâm.

Đùng! !

Một kiếm chém xuống, kiếm quang kinh khủng doạ người, ầm ầm bạo phát!

Kiếm quang chém về phía 800 chư hầu trận, chỗ nó đến, từng đạo từng đạo kết giới liên tục bị phá nát!

Mà ngay khi rất nhiều tu sĩ xông vào trận pháp này phát giác được kiếm quang chém tới sau lưng, hú lên một tiếng quái dị, vô cùng hoảng sợ, tiếp đó, giống như nổi điên thoát khỏi phạm vi tác động của kiếm quang.

Sau một trận tiến công mãnh liệt, toàn bộ bí cảnh Kỳ Sơn đều điên cuồng chấn động.

Chỉ thấy trên mặt đất, một đạo kiếm ngân cự đại lan tràn ra mấy ngàn vạn dặm, gần như cắt cả vùng đất này thành hai nửa.

Mà xung quanh bốn phía, là mảnh vỡ của 800 chư hầu trận tàn sau khi bị tàn phá, tràn ngập quang mang nhàn nhạt.

"Thật là một kiếm khủng khiếp!"

"Nếu vừa rồi ta chậm một chút, chỉ sợ cái mạng nhỏ này sẽ khó giữ được."

"Sở Cuồng Nhân, sao lại điên như thế? !"

"Nói nhảm, chẳng lẽ đây là ngày đầu tiên các ngươi biết hắn sao?"

Trong lòng mọi người vẫn còn sợ hãi.

May mắn là trước khi Sở Cuồng Nhân xuất kiếm đã nhắc nhở bọn họ một chút.

Nếu không, một kiếm này, không chỉ chém đứt 800 chư hầu trận.

"Á... Còn có một đạo kết giới không bị phá huỷ."

Lúc này, có người khẽ ồ lên một tiếng.

Hoàn toàn chính xác.

Uy lực của một kiếm của Sở Cuồng Nhân vô cùng mạnh mẽ, trực tiếp chém chết hơn phân nửa 800 chư hầu trận.

Nhưng lại còn sót lại đạo kết giới cuối cùng.

Phía trước kết giới kia, có một nam tử mặc trên người chiến giáp bằng đồng, cầm chiến kiếm đứng đấy, trên người hắn có khí tức thiên tử tôn quý lan tràn ra.

Chính là sức mạnh hóa thân của thiên tử đầu tiên của Cơ gia.

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương, ánh mắt lạnh nhạt: "Thiên tử đầu tiên, Cơ Phát!"

"Đúng vậy!"

Thiên tử đầu tiên lạnh nhạt nói, hắn nắm chặt chiến kiếm, nói với Sở Cuồng Nhân: "Người trẻ tuổi, ngươi rất cường đại, xưng tên ra!"

"Ngươi có thể gọi ta là... Nhân Hoàng!"

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, quanh người có Cửu Long chi khí vờn quanh, Nhân Hoàng chi uy, hoàn toàn bạo phát! !

Mà thấy cảnh này, đồng tử thiên tử đầu tiên đột nhiên co rụt lại, không khỏi kinh hô: "Thế gian lại còn có Nhân Hoàng! !"

"Nhân Hoàng vẫn chưa hoàn toàn biến mất, chuyện này làm ngươi rất thất vọng sao?"

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt nói ra.

"Nơi này là bí cảnh Kỳ Sơn, nhưng ta không nhìn thấy phân nửa bóng dáng của người Cơ gia ở nơi này, chuyện này là vì sao?"

Thiên tử đầu tiên dò hỏi.

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, khí tức quanh người lưu chuyển, sau lưng có cửu long gào thét: "Trên đời đã còn không còn thiên tử Cơ gia... Vì đã bị ta diệt!"

"Cái gì! !"

Thiên tử đầu tiên càng thêm chấn kinh, trong mắt còn xen lẫn lửa giận: "Nhân Hoàng, cùng là Nhân tộc, ngươi lại đuổi tận giết tuyệt như thế sao? !"

"Ngày xưa các ngươi cấu kết với Tiên Đình, hủy diệt Nhân Hoàng, làm nhân tộc biến thành nô lệ của Tiên Đình, ngươi có bao giờ nghĩ tới, chính mình cũng là Nhân tộc!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

"Ngươi, hừ! Nhiều lời vô ích, thân thể của ta, đã sớm chết đi, nhưng cho dù chỉ còn lại một bộ sức mạnh hóa thân này, ta cũng sẽ không dễ dàng để ngươi lấy được cơ duyên ở nơi này!"

Thiên tử đầu tiên hừ lạnh một tiếng.

Chỉ thấy hắn giơ cao chiến kiếm trong tay, khí tức còn sót lại của 800 chư hầu trận bị phá nát ở bốn phía đúng là hội tụ về phía hắn!

Trong chớp mắt, khí tức của bộ sức mạnh hóa thân này liên tục tăng lên!

"Há, thú vị, nếu phải đối mặt với thiên tử đầu tiên của Cơ gia, ta cảm thấy, dùng kiếm này đối phó ngươi, có lẽ sẽ phù hợp hơn."

Trong tay Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên xuất hiện một thanh song thủ đại kiếm toàn thân đỏ thẫm.

"Trụ Vương Xích Huyết Kiếm!"

Thần sắc của thiên tử đầu tiên cứng lại: "Thì ra là thế, mệnh cách Nhân Hoàng của ngươi, được truyền thừa từ chỗ của Trụ Vương, quả nhiên, lúc trước nên đến Đồ Sơn để đuổi tận giết tuyệt Đát Kỷ mới đúng, không nghĩ tới, lại có người có thể tiến vào Thập Vạn Đại Sơn, lấy được truyền thừa Nhân Hoàng ở bên trong bí cảnh của Yêu tộc."

Lúc trước, Trụ Vương bỏ mình, Đát Kỷ ngã xuống.

Nhưng Cửu Vĩ Hồ là Cửu Vĩ Cửu Mệnh, khó có thể giết chết, Đát Kỷ mang theo thi thể của Trụ Vương, trở về Đồ Sơn.

Không nghĩ tới, bên trong thi thể kia, đúng là ẩn chứa truyền thừa của Nhân Hoàng.

"Ngày xưa, ngươi và Tiên Đình cấu kết, giết Trụ Vương, phá vỡ Nhân Hoàng, hôm nay, ta liền dùng Xích Huyết Kiếm này, trảm thiên tử đầu tiên là ngươi!"

"Từ đó, trên đời không thiên tử, chỉ có Nhân Hoàng, trấn giữ nhân gian!"

Sở Cuồng Nhân nắm Xích Huyết Kiếm, vừa sải bước ra, vừa ra tay, chính là Trụ Chi Kiếm bạo ngược! !

"Thiên Tử Kiếm Quyết!"

Thiên tử đầu tiên thúc giục Thiên Tử Kiếm, kiếm ảnh to lớn vắt ngang ra.

Làm thiên tử đầu tiên, trên người hắn có khí vận thiên tử, uy lực khi thi triển kiếm quyết này, không phải là thứ mà người nhà họ Cơ tầm thường có thể so sánh.

Thiên Tử Kiếm, bạo ngược chi kiếm, khiến tứ phương rung chuyển.

"Trụ Chi Kiếm, bá lâm!"

Sở Cuồng Nhân giơ cao Xích Huyết Kiếm, lại chém xuống một kiếm, giống như bá chủ quét ngang cửu thiên!

"Thiên Tử Kiếm Quyết, Vấn Thiên!"

Thiên tử đầu tiên cũng thúc giục cực chiêu!

Hai đạo kiếm ảnh cự đại va chạm!

Sau lưng Sở Cuồng Nhân có cửu long gào thét, trên người thiên tử đầu tiên có khí vận thiên tử màu vàng óng phun trào.

Cửu long của Nhân Hoàng giao đấu với khí vận thiên tử!

"Trụ Chi Kiếm, vô đạo! !"

Sở Cuồng Nhân thúc giục thức cuối cùng của Trụ Chi Kiếm, vô số đạo văn phóng lên tận trời, ngưng tụ thành một đạo kiếm ảnh!

Một kiếm này, là Vô Đạo Chi Kiếm, là bạo quân chi kiếm!

Một kiếm chém ra, vạn đạo bị hao mòn!

"Thiên Tử Kiếm Quyết, Thiên Hạ Xã tắc!"

Thiên tử đầu tiên cũng chém ra một kiếm, hàng tỷ vạn lý sơn hà hiện ra ở trong kiếm quang!

Một kiếm cuối cùng, bộc phát ra va chạm với uy lực mạnh nhất!

Chương 1814: Truyền nhân của Phục Hi đến đây giao dịch, Bảo Liên Đăng, ngươi ăn quả đắng

Một kiếm cuối cùng, va chạm cực hạn!

Khí tức vô cùng doạ người bao phủ mà ra, trùng kích hư không tứ phương!

Mà ở bên trong tiên huy, một bóng người bay ngược ra sau, trên người có một lượng lớn sức mạnh tiên nguyên tiêu tán ra, chính là thiên tử đầu tiên của Cơ gia!

Lúc này, thân hình của hắn đã trở nên hư ảo, xem ra, lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Bộ hóa thân sức mạnh này, đã bị trọng thương!

"Ngươi còn mạnh hơn so với Trụ Vương năm đó!"

Thiên tử đầu tiên nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt ngưng trọng nói ra: "Nhưng vị trí Nhân Hoàng, nhất định là cái đinh trong mắt của Tiên Đình, ngươi càn rỡ không được bao lâu đâu."

"Để cho bọn họ tới đi."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, thần sắc lạnh nhạt.

Cho dù Tiên Đình không ra tay với hắn, hắn cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho đối phương.

Phất tay áo lên, tiên nguyên dồi dào khuếch tán ra.

Một tiếng đùng vang lên, sức mạnh của thiên tử đầu tiên trực tiếp tán loạn, hóa thành hư vô.

800 chư hầu trận, hoàn toàn tiêu tán.

Sau khi làm xong đây mọi chuyện.

Sở Cuồng Nhân nhìn Niết Bàn Tạo Hóa Tuyền cách đó không xa, hai mắt tỏa sáng, mang theo mấy người Cố Linh Lung, Lam Vũ đi về phía Tạo Hóa Tuyền.

Phía trên Tạo Hóa Tuyền to lớn có vô số phù văn vờn quanh, tràn ngập ánh sáng năm màu.

"Dao động máu Phượng Hoàng thật dày đặc."

Sở Hồng cau mày lại nói ra.

Nàng cũng là Thần Hoàng, nhìn cả một hồ toàn là máu Phượng Hoàng, trong lòng có chút không thoải mái.

"Hồ này có tạo hóa vô thượng, có công hiệu sửa đổi tư chất, tăng cao tu vi, Linh Lung, vật này rất thích hợp với ngươi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Mà Cố Linh Lung khẽ gật đầu, tiếp đó liền đi về phía Tạo Hóa Tuyền.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Từng đạo từng đạo cấm chế lưu chuyển trong hư không, phong tỏa toàn bộ phương viên trong vòng nghìn dặm xung quanh Niết Bàn Tạo Hóa Tuyền!

Mọi người thấy thế, có chút thất vọng rời đi.

Cơ duyên này, đã rơi vào trong tay Sở Cuồng Nhân, vậy thì sẽ không có quan hệ gì với bọn họ.

Mấy ngày sau.

Mấy người Sở Cuồng Nhân hộ pháp cho Cố Linh Lung ngay tại Niết Bàn Tạo Hóa Tuyền.

Bỗng nhiên, hắn cảm nhận được bên ngoài cấm chế, có người tới.

"Há, là hắn."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân hơi hơi lóe lên, phát giác được dao động khí tức của người tới.

Bóng người hắn lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Bên ngoài cấm chế của Tạo Hóa Tuyền.

Một thanh niên áo trắng đứng chắp tay, đang đợi cái gì đó.

Bỗng nhiên, trong cấm chế của Tạo Hóa Tuyền, một bóng người bạch y từ từ đi ra, một thân siêu nhiên chi khí, khiến trong mắt thanh niên áo trắng lộ ra dị sắc.

"Tại hạ là truyền nhân của Phục Hi ở Nhân Hoàng tông, gặp qua Sở đạo hữu."

Người tới, chính là truyền nhân của Phục Hi.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn thấy hắn, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, thản nhiên nói: "Tìm ta có chuyện gì?"

Trên thực tế, trong lòng của hắn đã hiểu mục đích mà đối phương tới đây.

"Lần này tới này, chủ yếu là muốn làm giao dịch với đạo hữu."

Truyền nhân của Phục Hi lấy ra một bảo đăng thanh sắc, thân đèn như ngọc, giống như một đóa liên hoa thanh sắc từ từ nở rộ.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

"Đây là... Bảo Liên Đăng."

Ngày xưa, Hỗn Độn Thanh Liên vỡ nát, năm mảnh lá sen trong đó hóa thành năm ngọn bảo đăng.

Bảo Liên Đăng, chính là một trong số đó.

"Các hạ có ý gì?"

"Tại hạ nghe nói trong tay đạo hữu có một thanh Phục Hi Cầm, mà ta là truyền nhân của Phục Hi, vật này đối với ta mà nói, có ý nghĩa trọng đại, ta muốn dùng vật này để trao đổi Phục Hi Cầm với Sở đạo hữu, xin đạo hữu thành toàn." Truyền nhân của Phục Hi nhàn nhạt nói ra, nói rõ ý đồ đến đây.

Trên thực tế, vì bố trí Thiên Địa Thần Khí Thập Phương Trận, Phục Hi Cầm là một yếu tố ắt không thể thiếu.

Nhưng vật này lại ở trong tay Sở Cuồng Nhân, không người nào có thể chắc chắn lấy lại được vật này.

Cho nên, truyền nhân của Phục Hi muốn dùng phương thức lấy vật đổi vật để tiến hành giao dịch.

Mà sau một phen thôi diễn, hắn phát hiện, Bảo Liên Đăng là vật do Hỗn Độn Thanh Liên biến thành, có ý nghĩa trọng đại đối với Sở Cuồng Nhân, dùng những vật này tiến hành giao dịch, xác xuất thành công lớn nhất.

"Bảo Liên Đăng, cũng là vật rất thú vị, nhưng đáng tiếc, Phục Hi Cầm này, ta dùng còn khá thuận tay, tạm thời vẫn không muốn giao dịch."

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt nói ra.

Khóe miệng truyền nhân của Phục Hi co giật một chút: "Theo ta được biết, từ sau khi đạo hữu đạt được Phục Hi Cầm, cũng chỉ dùng qua một lần?"

Hắn điều tra rất rõ ràng.

Phục Hi Cầm được Sở Cuồng Nhân dung hợp ở bên trong mảnh vỡ Hỗn Độn, chỉ dùng một lần để đối địch, những thời điểm còn lại cũng không hề đụng vào.

"Ai nói, ngày bình thường ta và thê tử của ta du sơn ngoạn thủy, ta đánh đàn, nàng nhảy múa, không biết là vui vẻ biết bao nhiêu."

Khá lắm.

Thanh Phục Hi Cầm này, lại bị hắn làm thành công cụ giải trí.

Trong lòng truyền nhân của Phục Hi có chút tức giận, nhưng lại bất động thanh sắc thu hồi Bảo Liên Đăng, thản nhiên nói: "Không biết đạo hữu muốn thế nào mới có thể bỏ được thứ yêu thích?"

"Hậu thiên ngũ đèn, Bảo Liên Đăng cũng chỉ là một trong số đó, nếu ngươi có thể tìm ra mấy ngọn, có lẽ ta sẽ đáp ứng ngươi cũng khó nói."

Hậu thiên ngũ đèn, mỗi một món đều là chí bảo hậu thiên bản nguyên.

Theo thứ tự là Bảo Liên Đăng, Bát Cảnh Cung Đăng, Khánh Vân Kim Đăng, Bích Du Cung Đăng, Linh Thứu Cung Đăng.

Mỗi một ngọn, đều có uy năng lớn lao.

Sở Cuồng Nhân, không phải là không muốn giao dịch, mà là ghét bỏ giá trị của một chiếc Bảo Liên Đăng không đủ.

"Đạo hữu cũng biết, vì tìm một chiếc Bảo Liên Đăng này, ta đã phải hao tốn biết bao nhiêu tâm lực, tung tích của bốn đèn còn lại không rõ, điều kiện của ngươi cũng có chút ép buộc đi."

Truyền nhân của Phục Hi kềm chế hỏa khí nói ra.

"Không muốn giao dịch, cũng được, vậy thì thứ cho ta không thể tiễn xa."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Truyền nhân của Phục Hi nhìn chằm chằm đối phương, tiên nguyên trong cơ thể lưu chuyển, dường như trong đó, một Bát Quái Đồ hiển hóa ở quanh người hắn.

"Thế nào, muốn động thủ?"

Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia nghiền ngẫm.

"Ta sẽ nghĩ biện pháp tìm thêm một chiếc đèn, hi vọng Sở đạo hữu ngươi có thể tuân thủ hứa hẹn, giao Phục Hi Cầm ra."

Cuối cùng, truyền nhân của Phục Hi thu liễm khí tức.

Hắn biết, dựa vào một mình mình, không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, động thủ, đừng nói là lấy Phục Hi Cầm, chỉ sợ ngay Bảo Liên Đăng cũng có thể sẽ không còn.

"Hứa hẹn? Ngươi còn chưa đủ tư cách để hứa hẹn với ta!"

Sở Cuồng Nhân không chút khách khí nói ra: "... Chờ ngươi tìm được một ngọn đèn khác, lại tới tìm ta đi."

Nói xong, hắn liền quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, gân xanh trên trán truyền nhân của Phục Hi nhảy lên, hiển nhiên là rất tức giận, nhưng vẫn là hít sâu một hơi, bình phục nỗi lòng.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi sẽ trả giá thật lớn vì sự kiêu ngạo tự đại của ngươi."

Truyền nhân của Phục Hi nỉ non nói, thân ảnh biến mất ngay tại chỗ.

Bên trong Niết Bàn Tạo Hóa Tuyền.

Lam Vũ nhìn Sở Cuồng Nhân trở về, hiếu kỳ hỏi: "Công tử, người vừa rồi là ai vậy?"

"Một công cụ bằng người thôi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Lúc này, Cố Linh Lung bên trong Niết Bàn Tạo Hóa Tuyền bỗng nhiên mở hai mắt ra, khí tức trên người liên tục tăng lên, đúng là đạt tới Kim Tiên đỉnh phong chỉ trong một lần hành động!

Cũng chỉ còn cách nửa bước với cảnh giới Đại La.

Cố Linh Lung nhảy ra từ bên trong Tạo Hóa Tuyền, tư thái thướt tha, có ánh sáng óng ánh lưu chuyển ra dưới ánh mặt trời, tiếp đóm tiên huy lóe lên, một bộ trường bào hoa lệ được khoác vào người.

"Hiệu quả của Tạo Hóa Tuyền này thật cường đại."

Cố Linh Lung có chút mừng rỡ.

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, ngoại trừ tu vi đột nhiên tăng mạnh ra, thì tư chất của nàng cũng có bước tiến dài.

Vốn dĩ, nàng có thể tu hành đến cảnh giới Kim Tiên, toàn bộ đều nhờ Sở Cuồng Nhân dùng tư nguyên thúc đẩy, nhưng bây giờ, với tư chất của nàng, nàng có lòng tin sẽ tự mình đột phá được Đại La.

"Chúc mừng."

"Linh Lung tỷ, quá tốt rồi."

Hai nữ tử Lam Vũ, Sở Hồng đi lên chúc mừng.

Một bên khác.

Hoa Hi và Long Huyền đang tiến hành thăm dò nơi nào đó trong Kỳ Sơn, cuối cùng tìm được Luyện Yêu Hồ trong Thập Đại Thần Khí.

"Luyện Yêu Hồ đã tới tay, Thập Đại Thần Khí đã hoàn toàn hiện thế, hiện tại chỉ chờ bên truyền nhân của Phục Hi thôi."

Hoa Hi nhìn Luyện Yêu Hồ trong tay nỉ non nói.

Lúc này, truyền nhân của Phục Hi đi tới từ phía sau bọn họ.

Hoa Hi chú ý tới, tâm tình của đối phương có chút âm trầm, lập tức có phán đoán: "Ngươi ăn quả đắng ở chỗ của Sở Cuồng Nhân rồi sao?"

Chương 1815: Pháp Hải tham gia kế hoạch, lại giao dịch lần nữa

"Sở Cuồng Nhân yêu cầu dùng dùng Hậu Thiên Năm Đèn làm giao dịch." Truyền nhân của Phục Hi từ tốn nói.

"Không phải ngươi mang theo một chiếc Bảo Liên Đăng sao?"

Hoa Hi từ tốn nói.

Nghe đến đây, truyền nhân của Phục Hi sầm mặt lại: "Một chiếc không đủ, hắn muốn nhiều hơn."

"Ha, nhân tâm không đủ."

"Vẫn nên nghĩ làm sao để thỏa mãn yêu cầu của hắn đi."

"Hay là chúng ta tự mình động thủ đoạt lấy?"

Long Huyền từ tốn nói, trong mắt lộ ra một tia nóng lòng muốn thử.

Nhiều năm trước, hắn bị Sở Cuồng Nhân liên tục đánh bại, hắn vẫn muốn hoàn trả lại sỉ nhục mà đối phương cho hắn.

Một mình hắn quả thật không làn được.

Nhưng bây giờ có nhiều người nắm giữ Thần Khí như vậy, mọi người liên thủ, chẳng lẽ còn không được sao?

"Đối phó Sở Cuồng Nhân, nhất định phải nhất kích trúng đích, nếu không, lần tiếp theo sẽ khó hơn, Thiên Địa Thập Phương Thần Khí trận là thứ duy nhất chúng ta tin rằng có sức mạnh đánh bại đối phương! Đại trận này không thể có sai sót, hiện tại xuất thủ, không chỉ sẽ đả thảo kinh xà, mà cũng dễ dàng thất bại."

"Vậy ngươi nói xem, phải làm sao bây giờ?"

"Dựa theo lời hắn nói, lại tìm thêm một chiếc Hậu Thiên Ngũ Đăng cho hắn."

"Ta nghe nói, trước đây ít năm Pháp Hải của Đại Lôi âm Tự từng dùng Linh Thứu Cung Đăng để đánh với kẻ địch, có lẽ có thể tìm hắn thử một chút." Hoa Hi từ tốn nói.

"Được."

Sau đó không lâu.

Mấy người truyền nhân của Phục Hi liền tìm được Pháp Hải.

Đối phương đang phát triển tín đồ trong một quốc gia ở nhân gian, khi thấy truyền nhân của Phục Hi tìm tới cửa, thì hết sức kinh ngạc.

Là bởi vì giới tử chi tranh, nên hiện tại, muốn giải quyết tiểu tăng sao?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Pháp Hải trở nên vô cùng ngưng trọng.

"Pháp Hải, chúng ta tìm ngươi là muốn lấy một vật, Linh Thứu Cung Đăng!"

"Há, vật này chính là Tiên Khí của tiểu tăng, từ trước đến nay đèn bất ly thân, các ngươi muốn vật này, chỉ sợ tiểu tăng không thể tuỳ tiện đáp ứng, hơn nữa, mấy vị muốn vật này làm cái gì?"

Truyền nhân của Phục Hi nói ra chuyện đối phó Sở Cuồng Nhân cho đối phương.

Hắn cũng không sợ Pháp Hải mật báo.

Nhiều năm trước, Pháp Hải đã từng bị Sở Cuồng Nhân ngược đãi, tin tưởng đối phương cũng hận thấu xương Sở Cuồng Nhân.

"Thì ra là thế..."

Pháp Hải nỉ non nói, lập tức khẽ cười một tiếng: "Muốn Linh Thứu Cung Đăng, có thể, nhưng đối phó với Sở Cuồng Nhân, có thể để cho tiểu tăng một phần không."

"Có thể."

Hai mắt truyền nhân của Phục Hi tỏa sáng.

Thêm một người, nhiều hơn một phần chắc chắn.

...

Một bên khác.

Sau khi Cố Linh Lung đạt được cơ duyên ở Niết Bàn Tạo Hóa Tuyền, tu vi tăng cao, liền theo Sở Cuồng Nhân về thư viện Bách Gia.

Lam Vũ, Sở Hồng, còn có n Hồng Hoa cũng cùng theo trở về.

Trong thư viện.

Một ngày này, Sở Cuồng Nhân đang lĩnh hội Đại La ý.

Đại La ý của hắn đã đạt tới bước thứ năm, khoảng cách tới bước thứ sáu cũng không kém bao nhiêu.

Chỉ khi đạt tới thất bước Đại La ý, mới là Đại La đại viên mãn cực hạn, mới có thể nếm thử đột phá cảnh giới Hợp Đạo.

"Cũng không biết bây giờ thực lực của một ta khác như thế nào rồi."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Một hắn khác đang ở vũ trụ Thiên Nguyên, có Thánh Địa tu hành như Thiên Nguyên Thần Điện, còn có rất nhiều yêu nghiệt thậm chí cấm kỵ để luyện tay.

Thậm chí còn có đồ hack như Huyễn Tưởng Luân Bàn trong tay.

Tu vi, nhất định phải tiến cao hơn nữa.

"Hiện tại, tu hành theo từng bước đối với ta tới nói, không hợp thích lắm."

"Hiện tại, để giúp ta nhanh chóng tăng cao thực lực, chỉ có hai con đường, một, luyện hóa chí bảo do Hỗn Độn Thanh Liên biến thành, sử dụng cách tăng cao sức mạnh Hỗn Độn Thanh Liên để tăng thực lực của bản thân, hai, chính là giới tử chi tranh, đoạt được vị trí Chủ Nhân Tiên Giới, dùng toàn bộ tư nguyên của Tiên giới để tăng cao thực lực của mình!"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Với biện pháp trước, hiện tại hắn có Càn Khôn Đỉnh, vật này đang từ từ bị luyện hóa trong cơ thể. Nhưng còn cần thêm một khoảng thời gian.

Biện pháp sau, Thiên Cơ điện đã hiện thế, cũng liệt kê ra 72 tiên kiêu, tin rằng giới tử chi tranh cũng sẽ đến giai đoạn cuối cùng.

"Công tử, truyền nhân của Phục Hi cầu kiến."

Lúc này, Lam Vũ truyền tin đến.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng: "Há, tìm được vật ta cần nhanh như vậy sao? Truyền nhân của Phục Hi, thật sự là một công cụ bằng người không tệ."

Hắn đi ra bên ngoài thư viện, gặp được truyền nhân của Phục Hi.

"Sở đạo hữu, Bảo Liên Đăng, Linh Thứu Cung Đăng, hai món chí bảo hậu thiên bản nguyên đều ở đây, có thể giao Phục Hi Cầm cho ta chưa?"

Truyền nhân của Phục Hi nhìn Sở Cuồng Nhân, tuy trong lòng oán hận, nhưng trên mặt vẫn phải duy trì nụ cười.

Mở miệng kêu một tiếng đạo hữu.

Phục Hi Cầm còn chưa tới tay, hắn không thể tuỳ tiện chọc giận Sở Cuồng Nhân.

"Chỉ có hai ngọn thôi sao?"

"Sở đạo hữu, chí bảo bản nguyên bực này, ta có thể tìm cho ngươi hai món, đã rất không dễ dàng." Khóe miệng truyền nhân của Phục Hi co giật nói ra.

"Thôi, xem ra ta đã đánh giá cao năng lực của ngươi, truyền nhân của Phục Hi, không gì hơn cái này."

Sở Cuồng Nhân đem hai ngọn đèn nhận lấy.

Tiếp lấy phất tay áo lên, Phục Hi Cầm hiện ra, thân cầm như được bạch ngọc điêu khắc thành, tràn ngập quang hoa huyền diệu, làm cho người ta hoa mắt thần mê.

Sau khi truyền nhân của Phục Hi nhìn thấy thanh cầm này, hai mắt nhanh chóng tỏa sáng, trong mắt lộ ra vẻ mừng như điên.

"Quả nhiên là Phục Hi Cầm!"

Hắn cất kỹ, lập tức nói: "Sở đạo hữu, vậy thì liền cáo từ."

"Ha, ta chờ mong lần gặp mặt tiếp theo của ngươi và ta."

Sở Cuồng Nhân nhìn truyền nhân của Phục Hi, ý vị thâm trường nói ra.

"Ta cũng giống vậy."

Truyền nhân của Phục Hi từ tốn nói.

Thời điểm hắn quay người, trong mắt lộ ra một tia băng lãnh, Sở Cuồng Nhân, lần gặp mặt tiếp theo, chính là thời điểm ngươi mất mạng!

"Công tử, cứ giao Phục Hi Cầm cho hắn sao?"

Lam Vũ có chút tò mò hỏi.

Trong ấn tượng của nàng, Sở Cuồng Nhân cũng không phải người dễ nói chuyện như vậy, chớ nói chi là, truyền nhân của Phục Hi còn là một địch nhân tiềm ẩn.

"Ha, Lam Vũ, ngươi có từng nghe qua câu thả dây dài, câu cá lớn chưa?"

"Ý của công tử là..."

Lam Vũ như có điều suy nghĩ.

"Hôm nay ta thả ra một món Phục Hi Cầm, ngày mai, hắn sẽ mang đến cho ta Thập Đại Thần Khí."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

"Thì ra là thế."

...

Một chỗ khác.

Phía trên một ngọn núi.

Người nắm giữ Thập Đại Thần Khí, lại tề tụ lần nữa.

Truyền nhân của Phục Hi vuốt ve Phục Hi Cầm, trên mặt lộ vẻ tươi cười.

Luận uy lực, Phục Hi Cầm cũng chỉ là chí bảo hậu thiên bản nguyên, có không ít bảo vật trong Tiên giới ưu tú hơn nó.

Nhưng đây là một trong Thập Đại Thần Khí.

Mà Thiên Địa Thần Khí Thập Phương Trận, sẽ là át chủ bài để hắn đối phó Sở Cuồng Nhân: "Sở Cuồng Nhân, hôm nay ngươi cho ra cầm, ngày mai ta sẽ khiến ngươi hoàn toàn biến mất!"

"Tốt, hiện tại, Thập Đại Thần Khí đã tề tụ, đã đến lúc tu hành Thiên Địa Thần Khí Thập Phương Trận rồi."

Long Huyền có chút không kịp chờ đợi nói ra.

Truyền nhân của Phục Hi nhìn lướt qua người nắm giữ Thập Đại Thần Khí, ừm, đều đã đến đây.

Ngay cả Hạo Thiên thiếu ngự cũng tới.

Đó là một thanh niên đầu đội ngọc quan, hai đầu lông mày mang theo vẻ uy nghiêm, từ trên người hắn, truyền nhân của Phục Hi cảm nhận được một luồng thực lực không thấp hơn của mình.

"Thập Đại Thần Khí đã tề tựu, hiện tại liền bắt đầu tu hành trận pháp đi."

Truyền nhân của Phục Hi đánh ra một vệt thần quang, trận đồ thập phương hiện ra, cung cấp thông tin để mọi người tham khảo.

Trong mắt mọi người mang theo vẻ chờ mong.

Mấy tháng sau.

Bên trên ngọn núi, bộc phát ra một luồng khí tức năng lượng vô cùng kinh khủng, chỉ thấy tiên huy đủ mọi màu sắc lưu chuyển, trùng kích thiên địa.

Cả ngọn núi, hóa thành tro tàn.

Bọn người truyền nhân của Phục Hi vọt ra từ bên trong tiên huy, trong tay mỗi người cầm một món Thần Khí.

Theo thứ tự là truyền nhân của Phục Hi cầm Phục Hi Cầm, Hoa Hi cầm Nữ Oa Thạch, thiếu ngự Trường Sinh cầm Không Động Ấn, thiếu ngự Hạo Thiên cầm Hạo Thiên Tháp, Long Huyền cầm Bàn Cổ Phủ, truyền nhân của Hiên Viên cầm Hiên Viên Kiếm, truyền nhân của Thần Nông cầm Thần Nông Đỉnh, Đại Tư Mệnh thần nữ cầm Côn Lôn Kính, Đông Hoàng thần tử cầm Đông Hoàng Chung.

Còn về món Luyện Yêu Hồ cuối cùng, thì do Pháp Hải, người mới gia nhập vào kế hoạch đối phó Sở Cuồng Nhân nắm giữ.

Chương 1816: Giới tử chi tranh, chiến trường cuối cùng, phong vân hội tụ

"Uy lực của Thiên Địa Thần Khí Thập Phương Trận quả thật rất đáng sợ, có trận pháp này, lo gì không đối phó được Sở Cuồng Nhân? !"

Trên đầu Đông Hoàng thần tử có một quả chuông lớn vàng rực, vô cùng hưng phấn.

Giờ khắc này, hắn thấy được hi vọng đối phó Sở Cuồng Nhân.

Không, không phải hi vọng.

Dường như hắn đã thấy cảnh tượng Sở Cuồng Nhân quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ, nghĩ đến đây, hắn có chút không kịp chờ đợi, muốn đi tìm đối phương.

"Thần Khí thập phương trận này, quả thật rất kinh khủng."

Đại Tư Mệnh thần nữ cũng nhịn không được mà cảm khái nói ra.

Nàng cũng cảm thấy Sở Cuồng Nhân không ngăn cản được dạng trận pháp này, nhưng nàng lại không cho rằng Sở Cuồng Nhân sẽ thất bại.

Bởi vì đối phương, đã tính toán tốt tất cả.

Nghĩ đến đây, trong lòng Đại Tư Mệnh thần nữ thở dài một hơi.

"Thần Khí đại trận đã thành, vậy bây giờ chúng ta liền đi tìm Sở Cuồng Nhân đi." Long Huyền nói ra.

"Không nóng nảy."

Truyền nhân của Phục Hi lắc đầu: "Đối phó với Sở Cuồng Nhân, ngoại trừ phải có đủ thực lực ra, còn phải tìm cơ hội thích hợp, ở trên sân khấu vạn người chú ý, ta muốn ở thời khắc sống còn của giới tử chi tranh, khi hắn tự cho rằng mình sắp trở thành Chủ Nhân Tiên Giới, hung hăng đánh bại hắn!"

Mọi người nghe vậy, hai mắt tỏa sáng.

Làm cho đối phương từ thiên đường rơi tới địa ngục trong nháy mắt sao?

Thực sự là ý nghĩ không tồi.

Nghĩ đến đây, mọi người cười nhạt một tiếng, đột nhiên cảm thấy thú vị.

"Chắc hẳn đến lúc đó, biểu cảm của Sở Cuồng Nhân nhất định sẽ hết sức đặc sắc đi." Long Huyền cười lạnh một tiếng.

Thời điểm mọi người ở đây thảo luận.

Nơi xa, một vệt thần quang xông thẳng lên trời, gạt ra biển mây ngàn tỉ dặm.

Chỉ thấy một bức tranh mỹ lệ, hiện ra trên bầu trời.

Ngay sau đó, một giọng nói rộng rãi, không nghe ra một chút dao động cảm tình truyền ra.

"Giới tử chi tranh, chiến trường cuối cùng!"

"Sơn hải nhất quyết, Tiên Vương đăng cơ!"

Mười sáu chữ ngắn ngủi, nhưng tin tức ẩn chứa trong đó lại làm cả Tiên giới vì thế mà chấn động!

Trong lúc nhất thời, thế lực khắp nơi đều đưa ánh mắt về phía bức tranh cổ lão giống như chiến trường trên bầu trời kia!

Đó là một mảnh thế giới Sơn Hải, giống như một mảnh Mãng Hoang cổ lão, chưa từng được khai hóa.

Mà chỗ đó, chính là chiến trường cuối cùng của giới tử chi tranh... Sơn hải!

"Ha ha, vừa nghĩ tới, nên lựa chọn thời cơ nào để đối phó Sở Cuồng Nhân, hiện tại, không phải thời cơ tới rồisao? !"

"Đúng vậy, Sơn Hâir này, chính là địa phương mà chúng ta hoàn toàn đánh bại Sở Cuồng Nhân!"

Sắc mặt của mọi người vui vẻ.

"Đã vậy thì, chư vị liền trở về chuẩn bị đi, nhớ phải giữ liên lạc mọi lúc, mặt khác, cũng là điểm quan trọng nhất..."

Truyền nhân của Phục Hi ngưng trọng nói ra: "Trong tình huống, khi mười người chúng ta không tề tựu, mặc kệ có bao nhiêu người, cũng không thể phát sinh xung đột với Sở Cuồng Nhân!"

Thập Đại Thần Khí, thiếu một thứ cũng không được.

Nếu trong bọn họ có người đơn độc đối đầu với Sở Cuồng Nhân mà bị đánh bại, bị cướp đi Thần Khí, thì Thần Khí thập phương trận này, coi như đã uổng công luyện tập.

"Hiểu rõ."

"Đã nhịn lâu như vậy, cũng không phải không thể chờ thêm một ít thời gian."

Mọi người biểu thị đã rõ ràng.

...

Chiến trường Sơn Hải hiện thế, nhân thủ các phương trong Tiên giới đều có hành động.

Ngoại trừ người sở hữu Thập Đại Thần Khí ra.

Không ít yêu nghiệt thiên kiêu còn lại, nhất là những người khác bên trong 72 tiên kiêu, mọi người cũng không nguyện ý tuỳ tiện chắp tay nhường vị trí Chủ Nhân Tiên Giới cho người khác.

Bên trong cấm khu linh hồn.

Vô số ác quỷ oan hồn phóng lên tận trời!

Mà ở bên trong vô số ác quỷ kia, một bóng người thướt tha nhanh nhẹn hiện lên, nhưng khuôn mặt lại bị bao trùm bởi sát ý, làm cho người ta không rét mà run.

"Là Lam Hải Phương, thiếu tôn của cấm khu linh hồn!"

"Nàng hiện thế, là dự định đến Sơn Hải chiến trường sao? !"

"Nói nhảm, Lam Hải Phương cũng là một trong72 tiên kiêu, đương nhiên sẽ không bỏ lỡ trận chiến cuối cùng của giới tử chi tranh này, Chủ Nhân Tiên Giới, Tiên Vương Chí Tôn, ai mà không muốn?"

Lam Hải Phương nhìn qua chiến trường Sơn Hải, ánh mắt lạnh lùng: "Sở Cuồng Nhân, hẳn là ngươi cũng sẽ đến, giữa chúng ta cũng nên có kết thúc rồi!"

Một bên khác.

Trong một hải vực, một con Ma Long mọc ra ba cái đầu phóng lên tận trời, ma khí vô cùng cuồng bạo bao phủ ra.

Mấy chục toà sơn phong cách đó không xa, đều bị ma khí mãnh liệt kia đập nát.

Trong tro bụi, nguyên một đám tu sĩ vọt ra.

Bọn họ nhìn Ma Long kia không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

"Là Tam Thủ Ma Long! !"

"Một vị thiếu tôn khác của cấm khu dị chủng."

"Chậc chậc, ma khí thật là khủng khiếp, thực lực như vậy, so với Long Huyền, chỉ sợ là chỉ có hơn chứ không kém."

"Thiếu tôn của cấm khu, tự nhiên không hề tầm thường!"

...

"Gầm! !"

Tiếng gầm giận dữ, chỉ thấy trên mặt đất, vô số dã thú đều đang quỳ ở trên mặt đất, run lẩy bẩy.

Chỉ thấy một con Ngũ Thải Kỳ Lân đi ra.

Quanh người Kỳ Lân này tràn ngập năm loại quang hoa khác màu, còn có vô số phù văn vờn quanh, huyền diệu đến cùng cực.

Tài hoa xuất chúng, có lôi đình lấp lóe, chân trước có hỏa diễm bùng cháy, sau có gió lốc vờn quanh, lân giáp trên người tràn ngập màu sắc Kim Ngọc, có lẽ còn cứng rắn hơn so với tiên kim.

Chỗ Kỳ Lân đến, vạn vật khôi phục. Cây khô gặp mùa xuân.

Cuối cùng, Ngũ Thải Kỳ Lân hóa thành một thanh niên mặc trên người hoa y ngũ sắc, hắn nhìn chiến trường Sơn Hải, trong mắt lộ ra vẻ nóng lòng muốn thử.

"Ngũ Sắc Kỳ Lân Tử ta tiềm tu nhiều năm, một mực không xuất thế tranh đấu với người!"

"Vì để bảo tồn thực lực, triển lộ thực lực ở thời khắc sống còn của giới tử chi tranh, một lần hành động đoạt được vị trí Chủ Nhân Tiên Giới, hiện tại, rốt cục cơ hội này cũng đến! !"

Ngũ Sắc Kỳ Lân Tử cười cười, bay vút về phía chiến trường Sơn Hải.

Một bên khác.

Bên trong Tam Thanh Đạo Tông.

Diệp Trúc đang ngồi ngay ngắn, tu hành trên một ngọn núi.

Ngay tại nháy mắt chiến trường Sơn Hải hiện thế, kiếm khí phóng lên tận trời, xé rách trường không khắp nơi.

Cả ngọn núi, dường như hóa thành một thanh kiếm, xông thẳng tới chân trời!

"Chiến trường Sơn Hải, trận chiến cuối cùng, rốt cuộc đã đến!"

Ánh mắt Diệp Trúc lóe lên, thân ảnh biến mất ngay tại chỗ, kiếm khí đầy trời cũng tiêu tán theo.

Tiên giới.

Thường Dương sơn.

Một tên tráng hán vọt ra, một thân chiến ý bao phủ khắp nơi, rung chuyển thương khung!

Mà trong tay hắn, đang cầm lấy một thanh gậy bằng sắt và một tấm khiên.

"Ha ha, Hình Thiên ta ở ẩn nhiều năm tại Thường Dương sơn, hiện tại, cuối cùng đã tới thời điểm ta đại triển quyền cước, Chủ Nhân Tiên Giới, nhất định là ta! !"

"Chỉ cần ta trở thành Chủ Nhân Tiên Giới, ta sẽ ném đồ bỏ Tiên

Đình kia trước!"

Toàn thân tráng hán toát ra chiến ý ngập trời, thét dài không thôi.

Cả người, giống như một con Thái Cổ Hung Thú hình người, gặp núi chém núi, gặp sông chém sông, vô cùng kinh khủng!

Tiên giới.

Ngũ Hành sơn.

Một con khỉ tay cầm thần thiết, ánh mắt như điện, nhìn về phía chiến trường Sơn Hải.

"Đấu Chiến Thánh Viên nhất mạch ta, cả đời không ngừng đấu chiến!"

"Cả đời này của Viên Chiến ta, từng thắng, từng thua, nhưng Sở Cuồng Nhân, ngươi chính là đối thủ ta khó quên nhất, bây giờ ta đã thay đổi, ta nhất định phải tìm ngươi tái chiến một trận!"

Viên Chiến hưng phấn nói.

Tuy hắn biết mình rất có thể không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng đấu chiến trong máu, khiến hắn không ngừng hướng về phía trước!

Sâu bên trong Thập Vạn Đại Sơn.

Một nữ tử vóc người thướt tha, vô cùng vũ mị từ từ đi ra.

Trên trán nữ tử mang theo một ấn ký hình trăng lưỡi liềm, lưu chuyển ra đạo vận bất phàm, chỗ nàng đến, bốn phía đúng là có cấm chế vô hình sinh ra.

"Công tử, tiểu hồ ly tới tìm ngươi."

Chiến trường Sơn Hải hiện thế.

Dẫn dắt tâm thần các phương, 72 tiên kiêu, cũng liên tục lên sân, lao về phía chiến trường.

Ở trong đó, có yêu nghiệt sớm đã thành danh.

Cũng có yêu nghiệt vẫn luôn ẩn nấp không ra, đến trận chiến cuối cùng này mới xuất hiện.

Trong lúc nhất thời, chiến trường Sơn Hải, phong vân hội tụ, các phương chú ý.

Chương 1817: Truyền nhân của Nhân Hoàng bị doạ chạy, gặp lại Diệp Trúc

Bên trong thư viện Bách Gia.

Tất nhiên Sở Cuồng Nhân cũng chú ý tới sự xuất hiện của chiến trường Sơn Hải: "Xem ra, giới tử chi tranh này, rốt cục cũng đến hồi kết."

"Ha ha, thủ tịch, ngươi đã trở về, vậy thì 72 tiên kiêu này, không đủ gây sợ!"

Vương Trầm Thiên cười ha ha một tiếng, hết sức tự tin đối với Sở Cuồng Nhân.

"Thế thì cũng chưa chắc."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh: "Ngẫu nhiên, vẫn có mấy đối thủ xem như thú vị."

"Thủ tịch chỉ truyền nhân của Phục Hi kia sao?"

Tào Vân bên cạnh tâm thần nhất động, hiếu kỳ nói.

"Hắn chỉ là một trong số đó thôi." Sở Cuồng Nhân nói ra.

Mọi người như có điều suy nghĩ.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân mang theo bọn người Vương Trầm Thiên, chuẩn bị tiến về chiến trường Sơn Hải.

Chiến trường Sơn Hải, là chiến trường sau cùng của giới tử chi tranh, nơi đây cũng không phải là nơi chỉ có giới tử mới có thể tiến đến.

Một số thiên kiêu yêu nghiệt còn lại cũng có thể đi vào.

Không chỉ có như thế, bên trong chiến trường Sơn Hải này còn cất giấu một lượng lớn tư nguyên khó có thể tưởng tượng, khiến vô số thiên kiêu yêu nghiệt không ngừng động tâm.

Bảo vật cơ duyên tuy nhiều.

Nhưng cùng tương ứng với việc, chém giết tranh giành sẽ tăng cao.

Động một chút lại có yêu nghiệt cường đại xuất thủ, đánh cho sơn hà vỡ nát, thiên địa sụp đổ, đúng là không thẹn với cái tên chiến trường.

Sau khi Sở Cuồng Nhân đến, khuếch tán tiên thức.

Ở bên trong phạm vi bao phủ tiên thức, hắn phát hiện bảy tám chỗ đang có người chém giết lẫn nhau.

"Chậc."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, vũ trụ Thiên Nguyên nhìn chằm chằm, vậy mà bên trong vũ trụ Bàn Cổ lại tiếp tục đánh nhau, chỉ sợ tình thế sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Nhưng đáng tiếc, nhân tâm quỷ quyệt.

Bởi vì lợi ích của một người mà không để ý đại cục người, chỗ nào cũng có.

Muốn ngăn cản hao tổn bên trong vũ trụ Bàn Cổ, khả năng không lớn, nhưng may là vũ trụ Thiên Nguyên cũng có hao tổn từ bên trong, tỉ như Đế Bá chi tranh kia...

"Ha, luồng khí tức này là..."

Đột nhiên, Sở Cuồng Nhân cảm nhận được một luồng khí tức có chút quen thuộc.

Chỉ thấy một chỗ nào đó trên chiến trường.

Diệp Trúc đang chém giết với mấy tu sĩ.

Thực lực mạnh mẽ tuyệt luân, khiến yêu nghiệt tứ phương sợ hãi, Trụ Chi Kiếm, tru tiên kiếm khí đều được hắn phát huy đến cấp độ vô cùng tinh tế.

"Đạo kiếm ý này, ta muốn!"

Diệp Trúc cầm trong tay một cây đoản kiếm.

Phía trên có một đạo kiếm chí lạnh thấu xương, có chỗ trợ giúp đối với việc hắn lĩnh hội kiếm ý, mà vật này, cũng là đồ vật mà mọi người tranh đoạt.

Nhưng Diệp Trúc có Thanh Diệp Kiếm Đồng, một trong mười đại Tiên Thể Chí Tôn của Tiên giới, thực lực vô cùng cường đại.

Đừng nói một đời trẻ tuổi, toàn bộ Tiên giới, dưới hHợp Đạo, người có thể cùng hắn sóng vai trong kiếm đạo, đoán chừng cũng chỉ có truyền nhân của Hiên Viên.

Kiếm khách bốn phía thấy thế, tuy không cam tâm, nhưng cũng không thể làm được gì.

Nhưng lúc này.

Một luồng uy áp phô thiên cái địa cuốn tới.

Kiếm khí trong tay vô số người, đúng là vì đó run rẩy, như cung nghênh Chí Tôn trong kiếm.

Chỉ thấy một thanh niên mặc trên người một bộ trường bào kim sắc, tay cầm một thanh trường kiếm vàng rực, ngẩng đầu dậm chân mà đến, kiếm ý lạnh thấu xương, chính là truyền nhân của Hiên Viên!

"Há, truyền nhân của Hiên Viên, Cơ Võ!"

Diệp Trúc nhìn người tới, ánh mắt hơi hơi lóe lên.

"Giao kiếm ý trong tay ngươi ra, ta có thể không giết ngươi!" Truyền nhân của Hiên Viên nhàn nhạt nói ra.

Nghe được lời này của hắn, Diệp Trúc nhịn không được xùy cười một tiếng: "Cơ Võ, ngươi không cảm thấy mình quá mức tự tin à, nói cho cùng, ngươi cũng chỉ là một con chó mất chủ mà thôi."

Nghe được bốn chữ con chó mất chủ, sắc mặt truyền nhân của Hiên Viên trầm xuống ngay tại chỗ.

"Làm càn! !"

Người ở Tiên giới đều biết, Sở Cuồng Nhân tiêu diệt Cơ gia.

Truyền nhân của Hiên Viên cũng là người của Cơ gia.

Nhưng vì thực lực của mình không đủ, cũng không cóc cách nào tìm Sở Cuồng Nhân báo thù, cho nên vẫn canh cánh việc này ở trong lòng.

Bây giờ lại bị Diệp Trúc trào phúng như thế, sao có thể chịu được?

Lúc này hắn khẽ quát một tiếng, bóng người lóe lên, Hiên Viên Kiếm trong tay bỗng nhiên chém về phía Diệp Trúc!

Kiếm ý lạnh lẽo, gào thét khắp nơi.

Diệp Trúc không lùi nửa bước, đưa tay chém ra một đạo kiếm khí!

Hiên Viên Kiếm Khí, tru tiên kiếm khí ầm ầm tấn công!

Kết quả đúng là, truyền nhân của Hiên Viên lùi lại mấy bước, nhìn Diệp Trúc, sắc mặt hơi trầm xuống một chút: "Ngươi lại tu hành tru tiên kiếm khí đến loại tình trạng này! !"

"May mắn được Sở đạo hữu truyền thụ cho Trụ Chi Kiếm, bộ kiếm pháp kia, có không ít chỗ tương tự với tru tiên kiếm khí, tu hành cả hai, đúng là khiến cho tru tiên kiếm khí của ta nâng cao một bước, xét về kiếm đạo, ngươi đã không phải là đối thủ của ta." Diệp Trúc đứng chắp tay, từ tốn nói.

Nghe được lời này của hắn, truyền nhân của Hiên Viên càng phẫn nộ hơn.

Chính mình không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, hiện tại, ngay cả một người từng được đối phương chỉ điểm cũng đánh không lại sao? !

Không có khả năng!

Tiên nguyên trong cơ thể truyền nhân của Hiên Viên nhảy lên tới cực hạn, quanh người có từng đạo kiếm khí xen lẫn lưu chuyển, hóa thành một tầng kiếm cương hộ thể!

Chính là Hiên Viên Kiếm Khí cực hạn!

"Tái chiến!"

Truyền nhân của Hiên Viên lại ra tay lần nữa, vung vẩy Hiên Viên Kiếm trong tay, uy áp càng thêm bá đạo khuếch tán ra.

Ở phía dưới loại công kích này, sắc mặt của Diệp Trúc cũng hơi ngưng trọng một chút.

"Vậy liền để ta mở mang kiến thức một chút đi!"

Song phương lại giao thủ lần nữa, kiếm khí và kiếm khí va chạm.

Một trận kiếm quyết đỉnh phong được triển khai.

Kiếm và kiếm, liên tục giao kích!

Trong chớp mắt, hai thanh kiếm đã giao phong không dưới trăm lần nghìn lần!

"Kiếm trong tay ngươi... Là Thanh Bình Kiếm!"

Truyền nhân của Hiên Viên nhìn thanh kiếm trong tay Diệp Trúc, trong mắt lộ ra một tia ngưng trọng.

"Nhãn lực coi như không tệ."

Thanh Bình Kiếm, chính là bội kiếm của một vị cổ lão đại năng ngày xưa Tiên giới, Tiệt Giáo Chi Chủ.

Thanh kiếm này cũng không kém cỏi hơn Hiên Viên Kiếm bao nhiêu.

"Dù có Thanh Bình Kiếm trong tay, thì ngươi cũng khó phá được Hiên Viên Kiếm Cương của ta!"

"Thật sao?"

Diệp Trúc khẽ cười một tiếng, tiếp đó, trường kiếm giơ cao, thi triển thức cuối cùng của tru tiên kiếm khí, kiếm khí sát phạt bá đạo kinh khủng, vắt ngang ra!

Chỗ nó đến, cảnh tượng thần phật ngã xuống, chiếu rọi ra!

Thanh Diệp Kiếm Đồng cộng thêm tru tiên kiếm khí, uy lực của một kiếm này, mạnh mẽ tuyệt luân, tuyệt không phải thứ mà Đại La đại viên mãn tầm thường có thể ngăn cản được.

Một tiếng leng keng vang lên!

Kiếm ảnh và Hiên Viên Kiếm Cương trực tiếp va chạm vào nhau.

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, chỉ thấy truyền nhân của Hiên Viên bay ngược ra sau, miệng phun máu tươi.

Ngay tại thời điểm Diệp Trúc sắp động thủ.

Một đại thủ màu sắc rực rỡ bỗng nhiên chộp tới, đó là một vị truyền nhân của Nhân Hoàng khác ở Nhân Hoàng tông là Hoa Hi xuất thủ.

"Bổ Thiên Thủ!"

Đại thủ màu sắc rực rỡ ẩn chứa tạo hóa chi công vô tận, cho dù là Diệp Trúc, cũng nhịn không được mà sắc mặt trở nên nghiêm túc, đưa tay chém ra một kiếm, ra sức chặn lại!

Một tiếng đùng vang lên, Hoa Hi và Diệp Trúc đều bị đẩy lui.

"Hoa Hi, ngươi tới rồi, ngươi và ta cùng ra tay, chiếm lấy đạo kiếm ý trong tay hắn."

Hoa Hi khẽ gật đầu, vừa định đáp ứng.

Nhưng đột nhiên, dường như nàng cảm nhận được cái gì đó, nhìn về phía nơi xa, chỉ thấy có một thân ảnh màu trắng, đang từ từ đi tới.

Ánh mắt của hai bên va chạm trong nháy mắt.

Một người bối rối, một người bình tĩnh.

"Truyền nhân của Hiên Viên, đi, Sở Cuồng Nhân đến rồi!"

Một câu, lập tức khiến truyền nhân của Hiên Viên biến sắc, bóng người lập tức lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Mọi người thấy thế, không khỏi trợn mắt hốc mồm.

"Đây chính là truyền nhân của Nhân Hoàng ở Nhân Hoàng tông sao? Có lầm hay không, cứ bị hù chạy như vậy sao? !"

"Đúng là bọn họ, có chút không thể tưởng tượng nổi."

"Sở Cuồng Nhân dọa người như vậy sao?"

"Ách, thật ra cũng rất đáng sợ."

Diệp Trúc thu hồi kiếm, nhìn về phía cách đó không xa, trên mặt tươi cười: "Sở đạo hữu, đã lâu không gặp."

"Ha ha, Diệp huynh, đã lâu không gặp."

Diệp Trúc cười nhạt một tiếng.

Lập tức, hắn nhìn về phía Cố Linh Lung bên cạnh Sở Cuồng Nhân, hơi hơi hành lễ: "Vị này chính là tẩu phu nhân đúng không, hữu lễ."

"Ừm, gặp qua đạo hữu."

Diệp Trúc là một trong số ít các bằng hữu của Sở Cuồng Nhân ở Tiên giới, bây giờ gặp lại, tâm tình của hắn coi như không tệ.

Chương 1818: Bản Nguyên Tạo Hóa Đan, Nguyệt Quang Hồ thay đổi, thiếu tôn của cấm khu Lam Hải Phương

Bên trong chiến trường Sơn Hải.

Sở Cuồng Nhân và Diệp Trúc gặp lại, hai bên trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

Lúc này, hai đạo lưu quang lướt đến.

Là hai nữ tử tuyệt sắc, một người mang theo cao quý chi ý, một người khác thì mang theo tường hòa chi khí.

"Há, là Ngọc Trí còn có Thạch Anh."

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy hai nữ tử, hơi có chút ngoài ý muốn.

"Sở đạo hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Ngọc Trí nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, lên tiếng chào, trong mắt lộ ra một tia tưởng nhớ.

Sau đó, nàng nhìn Cố Linh Lung, hơi hơi hành lễ.

"Sở đạo hữu, ta và Thạch Anh nghe nói phía trước có bản nguyên tạo hóa hiện thế, đang định tiến đến để xem xét, vừa lúc ở trên đường gặp được ngươi, không bằng cùng nhau đi đi."

Ngọc Trí mời nói.

Bản nguyên tạo hóa, chính là tên của một loại cơ duyên, nguồn gốc của loại cơ duyên này là ở Bản Nguyên giới.

Tiên nhân cho dù là lĩnh hội Đại La ý, hay là ngộ đạo, thì đều cùng một nhịp thở với Bản Nguyên giới.

Mà bản nguyên, ở khắp mọi nơi, nhưng lại có phân chia mạnh yếu.

Bản nguyên tạo hóa, là một loại hiện tượng rò rỉ bản nguyên cường độ cao, một lượng lớn bản nguyên từ bên trong Bản Nguyên giới tiêu tán ra, vô cùng huyền diệu.

Đôi lúc còn có chí bảo bản nguyên hiện thế.

"Bản nguyên tạo hóa, cũng rất thú vị, vậy thì cùng nhau tiến đến đi."

Sở Cuồng Nhân vui vẻ đi đến.

Chiến trường Sơn Hải, bên trên một ngọn núi nguy nga bao la hùng vĩ, có đến hàng vạn thiên kiêu tề tụ, chăm chú nhìn một hồ nước trên ngọn núi.

Hồ này, đủ mọi màu sắc.

Trong đó có đạo vận lưu chuyển, vô cùng huyền diệu, dường như có tạo hóa kinh người gì đó đang nổi lên.

"Không biết rốt cuộc hồ này sẽ sinh ra dạng tạo hóa bản nguyên gì."

"Đúng vậy, thật sự chờ mong."

Mọi người nhìn hồ nước, trong mắt mang theo chờ mong nồng đậm.

Lúc này, hồ nước lăn lộn, quang hoa màu sắc rực rỡ dập dờn, ngay lúc này, bên trong bọt nước vẩy ra, từng viên hạt châu màu sắc rực rỡ bay lượn ra.

"Đó là Bản Nguyên Tạo Hóa Đan!"

Có người kinh hô một tiếng.

Bản nguyện Tạo Hóa Đan, đây là một chủng loại tinh thể giống như đan dược do sức mạnh bản nguyên ngưng tụ mà thành.

Người sử dụng vật này, có thể nhanh chóng tăng lên cảm ngộ đối với Đại La ý.

Sau khi mọi người thấy đan dược này, hô hấp đột nhiên trở nên nặng nề, ào ào xông lên tranh đoạt.

Vây quanh hồ nước, cảnh tượng chém giết đang diễn ra.

Máu tươi vẩy ra, rơi vào hồ nước.

Mà ở trung tâm hồ nước, quang hoa màu sắc rực rỡ nhấp nhô, một bảo đan lớn cỡ nắm tay, trình độ huyền diệu không biết vượt qua Bản Nguyên Tạo Hóa Đan tầm thường gấp bao nhiêu lần đang nổi lên.

Nhưng lúc vật này ngưng tụ thành, cả hồ nước cũng vì đó mà truyền ra tiếng động lớn.

Từng đạo từng đạo cột nước phóng lên tận trời, giống như từng con Giao Long đang lăn lộn trong nước, quay chung quanh bốn phía bảo đan, tạo thành từng tầng từng tầng cấm chế!

Mọi người thấy thế, hô hấp cũng không khỏi trở nên vô cùng nặng nề.

"Viên đan dược kia, nếu như ta không có nhìn lầm, đây là bản nguyện tạo hóa bảo đan! Bản Nguyên Tạo Hóa Đan tầm thường, có chỗ trợ giúp đối với việc lĩnh hội Đại La ý, nhưng bản nguyện tạo hóa bảo đan này, lại đủ để giúp Đại La ý của một người tăng lên một cấp độ! Thậm chí có người còn xem nó là chí bảo dùng để trợ giúp trùng kích Hợp Đạo!"

"Nếu như có được vật này, ba bước Đại La ý của ta tuyệt đối có thể tăng lên tới bước thứ bốn, thậm chí là bước thứ năm cũng khó nói!"

"Ha ha, các ngươi ai cũng đùng hòng đoạt với ta!"

Trong lúc nhất thời, tất cả tu sĩ đều đang tranh đoạt Bản Nguyên Tạo Hóa Đan, tất cả đều nhắm ngay viên bảo đan này, ào ào vọt tới.

Nhưng bốn phía bảo đan này có giấu cấm chế, khó có thể tới gần.

Một đạo lưu quang lướt qua.

Đó là một bóng hình xinh đẹp màu trắng, chỉ thấy người kia mặt hồng má đào, môi hồng răng trắng, lớn lên đáng yêu tinh xảo, nhưng dáng người lại vô cùng nóng bỏng, có lồi có lõm, da thịt trắng như tuyết.

Quan trọng nhất là, trên trán của nàng có một ấn ký hình trăng lưỡi liềm, phía trên có đạo vận bất phàm lưu chuyển.

Cấm chế bốn phía, đúng là không có tác dụng đối với nữ tử này!

"Là Nguyệt Quang Hồ! !"

"Hừ, một con hồ ly nho nhỏ cũng dám tranh giành bản nguyên tạo hóa bảo đan này với ta, không có cửa đâu!"

Mọi người xuất thủ về phía tiểu hồ ly, các loại tiên pháp thần thông cường đại gào thét tuôn ra.

Nhưng chỉ thấy tiểu hồ ly vung tay lên, yêu khí càng thêm bá đạo gào thét xông ra, những yêu khí này lưu chuyển trong hư không, đúng là hóa thành vô số cấm chế, đánh tan tất cả!

Ầm, ầm, ầm! ! !

Hư không nổ tung, những thiên kiêu yêu nghiệt xuất thủ kia, toàn bộ đều bay ngược ra sau.

Trên mặt tiểu hồ ly lộ ra một nụ cười đắc ý.

Nàng, sớm đã không phải là tiểu hồ ly mặc người nhào nặn trước kia, bây giờ, nàng đã khai phá sức mạnh của Nguyệt Quang Hồ đến cực hạn.

Yêu nghiệt thiên kiêu tầm thường, căn bản không phải là kẻ địch của nàng.

"Bản nguyện tạo hóa bảo đan này, ta phải lấy, ta cũng muốn nhìn xem, người nào ngăn được ta!"

Tiểu hồ ly hăng hái.

Nhưng tại thời điểm nàng sắp tiếp xúc bảo đan, bốn phía đột nhiên có từng đạo hắc khí bay ra, đúng là hóa thành nguyên một đám ác quỷ oan hồn dữ tợn!

"Có chuyện gì vậy?"

Tiểu hồ ly nhìn dữ tợn ác quỷ cuốn tới ở bốn phía, có chút tê cả da đầu.

Hai tay nàng vận chuyển tiên nguyên, hóa thành cấm chế, đánh tan ác quỷ.

Nguyên một đám dữ tợn ác quỷ bị nàng giết chết.

Nhưng dưới đám ác quỷ oan hồn vô tận đang chen chúc, một cô gái mặc áo lam từ từ đi tới, dung nhan tuyệt mỹ, nhưng khuôn mặt lại mang theo băng lãnh sát ý, so với ác quỷ dữ tợn kinh khủng nhất ở hiện trường, chỉ có là hơn chứ không kém, người nhìn thấy nàng, đều không tự chủ mà cảm thấy lạnh cả người.

"Là Lam Hải Phương của cấm khu linh hồn!"

"Thiếu tôn linh hồn!"

"Cảm giác ngột ngạt thật là mạnh."

Mọi người thấy Lam Hải Phương, không khỏi nuốt vào một ngụm nước bọt, nội tâm phát lạnh.

Mà tiểu hồ ly cũng vô cùng ngưng trọng.

"Thánh nữ của Đồ Sơn Nguyệt Quang Hồ, ta biết ngươi, ngươi và Sở Cuồng Nhân, dường như cũng có quan hệ không tầm thường."

Lam Hải Phương cười lạnh nói.

"Có quan hệ gì tới ngươi?"

Tiểu hồ ly cau mày, oán khí trên người đối phương làm nàng vô cùng chán ghét.

"Phàm là người dính líu quan hệ với Sở Cuồng Nhân, đều phải chết! !"

Lam Hải Phương cười lạnh một tiếng, tiếp đó, đưa tay ra, oán khí vô tận hội tụ thành một thanh trường mâu cự đại, bắn về phía tiểu hồ ly.

"Thiên Vũ cấm chế!"

Tiểu hồ ly thúc giục yêu khí, trong hư không có từng viên từng viên phù văn lưu chuyển, hóa thành vô số lông vũ kim sắc bay múa.

Lông vũ kéo theo phong bạo bao phủ ra, trùng kích trường mâu!

Sau một tiếng nổ lớn.

Tiểu hồ ly bay ngược ra sau mấy chục trượng, còn về Lam Hải Phương, đứng lơ lửng trên không, lại không nhúc nhích tí nào.

Thiếu tôn của cấm khu, tuyệt đối tồn tại đứng hàng đầu ở bên trong 72 tiên kiêu.

Tuy tiểu hồ ly đã sớm thay đổi, nhưng đối mặt với loại cường giả ở bậc này, vẫn có vẻ không bằng.

"Hừ, nếm thử cái này đi."

Tiểu hồ ly vẫn không lùi không tránh như cũ, đưa tay ra, ngàn vạn quang hoa huyền diệu lưu chuyển, một đạo kiếm ảnh to lớn được ngưng tụ từ vô số cấm chế bay lên không trung!

Đây là một thanh cấm chế chi kiếm!

Bên trong ẩn chứa sơn hà nhật nguyệt, âm dương càn khôn!

Các loại cấm chế công kích lưu chuyển ở trong đó.

Một kiếm chém xuống, thiên địa trực tiếp nổ tung trong nháy mắt!

"Hừ, vạn quỷ kêu rên!"

Lam Hải Phương gầm nhẹ một tiếng, từng con ác quỷ dữ tợn giống như dòng nước lũ cắn xé lao ra.

Hai đại cực chiêu va chạm, thiên địa nổ tung!

Hai bên đều bị đánh bay, nhưng sắc mặt của tiểu hồ ly thì trắng bệch, khóe miệng chảy máu, còn về phía Lam Hải Phương, thì khí tức vẫn trầm ổn như cũ, nhìn vào đã có thể phân cao thấp!

"Chết đi!"

Lúc này, Lam Hải Phương hơi hơi đưa tay.

Đột nhiên.

Đồng tử của nàng đột nhiên co rụt lại, trong mắt bắn ra lửa giận cực hạn, nhìn về phía một bóng người bạch y bỗng nhiên xuất hiện sau lưng tiểu hồ ly.

Mà mọi người cũng đều sợ hãi cả kinh!

"Người kia xuất hiện vào thời điểm nào?"

"Vậy mà không ai trong chúng ta phát hiện ra? !"

"Là hắn!"

Thời điểm mọi người chấn kinh, cũng đã phát giác được thân phận của người đến.

Chương 1819: Hình bóng Tử Thần, Lam Hải Phương chết, Tiên Vương đài

"Sở Cuồng Nhân! !"

Nhìn bóng người bạch y đột nhiên xuất hiện sau lưng tiểu hồ ly, trong mắt Lam Hải Phương bắn ra cừu hận chi hỏa cùng cực.

Chỉ thấy nàng thét dài một tiếng, oan hồn lệ quỷ vô tận hội tụ, điên cuồng lao về phía Sở Cuồng Nhân mà cắn xé, muốn bóc lột hắn đến tận xương tuỷ, nghiền xương thành tro!

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ bất động, tiên nguyên trong cơ thể lưu chuyển.

Trong chốc lát, kiếm khí quét ngang bốn phương tám hướng.

Khi một tiếng gào thét vang lên, long trời lở đất, vô số lệ quỷ oan hồn, tan thành mây khói!

Lam Hải Phương cũng bị luồng kiếm khí này đánh lui ra ngoài.

"Không nghĩ tới, vậy mà ngươi lại trở thành thiếu tôn của cấm khu, thật khiến người ta bất ngờ."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Mà trên mặt Lam Hải Phương lộ ra nụ cười dữ tợn: "Sở Cuồng Nhân, ngươi vĩnh viễn không biết ta hận ngươi bao nhiêu đâu, hôm nay cho dù có chết, ta cũng muốn kéo ngươi cũng xuống Địa Ngục!"

Chỉ thấy nàng khẽ quát một tiếng, trên người đúng là có ngọn lửa màu đen bùng cháy.

Đó là một loại bí thuật đốt hồn!

Cho dù có thể giúp thực lực tăng cao, nhưng tác dụng phụ cũng cực kỳ đáng sợ, hơi không cẩn thận, liền sẽ hồn phi phách tán.

Mọi người ở bốn phía không khỏi kinh hô.

"Ta dựa vào, rốt cuộc Sở Cuồng Nhân này đã làm gì Lam Hải Phương, mà lại khiến cho nàng không tiếc làm đến loại tình trạng này."

"Đây là muốn đồng quy vu tận sao."

"Ông trời ơi..."

"Chẳng lẽ đây chính là không chiếm được thì muốn hủy diệt trong truyền thuyết? ? Thích càng sâu thì cang hận sao?"

Có người mở đại não, tự vẽ ra tiết mục cẩu huyết Lam Hải Phương thích mà không được, từ thích chuyển hận.

Nhưng thần sắc của Sở Cuồng Nhân lại lạnh nhạt, không hề bị lay

động.

"Giết! !"

Sắc mặt của Lam Hải Phương dữ tợn, lao thẳng về phía Sở Cuồng Nhân, các loại tiên pháp thần thông cũng được thi triển ra.

Đồng thời, nàng cũng vận chuyển sức mạnh linh hồn, hóa thành đao nhận vô hình trảm ra!

Tiên nguyên, linh hồn, hai bút cùng vẽ!

Cho dù là một đại viên mãn đối mặt với công kích như vậy, chỉ sợ cũng sẽ luống cuống tay chân.

"Xem ra, những năm này, ngươi thật sự đã trưởng thành không ít, nhưng đáng tiếc, chỉ bấy nhiêu thôi thì chưa đủ."

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí lưu chuyển.

Đưa tay ra, kiếm khí phấp phới.

Các loại tiên pháp thần thông mà Lam Hải Phương thi triển lần lượt tan rã, hóa thành hư vô ở dưới kiếm khí của hắn.

"Linh hồn chôn vùi! !"

Lam Hải Phương gầm nhẹ một tiếng, sức mạnh linh hồn vô hình khuếch tán, lao về phía Sở Cuồng Nhân mà cắn nuốt!

Một kích này, vô thanh vô tức.

Nhưng lại cực kỳ hung hiểm, so với các loại tiên pháp thần thông thấy được còn kinh khủng hơn!

"Ha."

Lại chỉ nghe một tiếng cười khẽ.

Sở Cuồng Nhân cũng vận chuyển sức mạnh linh hồn, trên đỉnh đầu, một chuông lớn Tử Vi ngưng tụ, tiếng chuông linh hồn hùng hậu, bỗng nhiên vang lên!

Ầm! !

Sức mạnh linh hồn va chạm, dấy lên một trận phong bạo linh hồn kinh khủng.

Các tu sĩ không am hiểu linh hồn chi đạo ở bốn phía chỉ cảm thấy một trận tiếng đùng đùng vang lên trong đầu, đầu như muốn nổ tung.

"Nhanh chóng lui khỏi nơi này!"

"Đáng chết, trùng kích linh hồn này, không phải là thứ mà chúng ta có thể ngăn lại."

Sắc mặt của nguyên một đám thiên kiêu yêu nghiệt đại biến rời đi.

Mà Sở Cuồng Nhân và Lam Hải Phương giao phong vẫn còn tiếp tục.

Luận về tu vi, Sở Cuồng Nhân mạnh hơn, luận về cảnh giới linh hồn, hắn cũng mạnh hơn.

Lam Hải Phương gần như không có một chút phần thắng.

"Vì báo thù, ta tiếp nhận thống khổ bị vạn quỷ cắn nuốt! Hiện tại, bảo ta cứ vậy nhận thia? Điều đó không có khả năng! !"

"Sở Cuồng Nhân, thử chiêu này một chút đi!"

Chỉ thấy Lam Hải Phương bay lên không trung, điên cuồng thiêu đốt sức mạnh linh hồn trong cơ thể.

Ở sau lưng nàng, một quỷ ảnh quỷ quyệt đột nhiên xuất hiện.

Quỷ ảnh kia cầm lưỡi hái trong tay, mặc trên người một bộ trường bào đen nhánh, toàn thân trên dưới tràn ngập một luồng khí tức tai ách không rõ.

"Đây là hình bóng tử vong ta dùng 1 triệu ác quỷ ngưng tụ ra, chiến lực mạnh mẽ, cho dù là Đại La đại viên mãn, cũng hẳn phải chết không nghi ngờ! !"

"Sở Cuồng Nhân, ta sẽ dùng hình bóng tử vong này, hoàn toàn kết thúc ngươi, giết! !"

Vút! !

Chỉ thấy hình bóng tử vong kia biến mất ngay tại chỗ trong nháy mắt.

Một cái chớp mắt tiếp theo, đã xuất hiện ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, lưỡi hái trong tay xẹt qua một đạo hắc quang trên không trung, bỗng nhiên chém xuống!

Đao quang lạnh lẽo, làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo.

"Dùng ác quỷ để đối phó Quỷ Đế, ngươi thật đúng là ngu xuẩn đến cùng cực!"

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, quyền năng Quỷ Đế bạo phát!

Thân thể của hình bóng Tử Thần kia ngưng trệ một cái chớp mắt, mà một cái chớp mắt này, Sở Cuồng Nhân đã ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo tru tiên kiếm khí ngang nhiên chém ra!

Một tiếng phịch vang lên!

Hình bóng Tử Thần, trực tiếp tán loạn!

Lam Hải Phương bị phản phệ mãnh liệt, miệng phun máu tươi, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin được: "Tại sao có thể như vậy... Không, ta còn có át chủ bài! !"

Vẻ mặt của nàng hung ác, trong mắt lưu chuyển qua một tia sáng màu tím.

Đó là Tử Đồng đạc biệt của Tử Nguyệt nhất mạch ở cấm khu linh hồn, dù nàng thuộc Lam Hải một mạch, nhưng cũng có tu hành.

Không chỉ có như thế, Tử Đồng của nàng so với tu sĩ của Tử Nguyệt nhất mạch tới nói, càng thêm bá đạo tuyệt luân, bên trong cặp Tử Đồng kia, dường như có ngàn vạn lệ quỷ đang ẩn nấp.

Không chỉ trấn áp nhân hồn, mà còn có thể cắn nuốt tâm thần!

Khi Tử Đồng lóe lên, Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, không chịu chút ảnh hưởng nào.

Có Hỗn Độn Thanh Liên bảo vệ hắn, chỉ dựa vào loại thủ đoạn linh hồn nho nhỏ này của Lam Hải Phương, căn bản không thể gây thương tổn cho hắn.

"Cũng nên kết thúc rồi."

Sở Cuồng Nhân không muốn tiếp tục dây dưa, trên trán, ấn ký Thanh Liên có đạo vận chợt lóe lên.

Hủy Diệt chi quang bạo phát!

Thân thể của Lam Hải Phương tan rã thành từng khúc phía dưới Hủy Diệt chi quang tại, cuối cùng phát ra một tiếng thét thê lương bi thảm, hoàn toàn tan thành mây khói!

Lại một thiếu tôn của cấm khu, ngã xuống!

"Tiểu hồ ly, ngươi trưởng thành không ít."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía tiểu hồ ly ở sau lưng, mỉm cười nói.

"Công tử."

Tiểu hồ ly mừng rỡ nhìn đối phương, được hắn tán dương một câu, khiến tâm tình của nàng vô cùng vui vẻ.

Chỉ chốc lát.

Mấy người Cố Linh Lung, Lam Vũ cũng đi tới ngọn núi này.

Nhìn lấy Bản Nguyên Tạo Hóa Đan khắp nơi trên đất, và Bản Nguyên Tạo Hóa Bảo Đan ở sâu bên trong, mọi người không khỏi hơi kinh ngạc.

"Bản nguyên tạo hóa này, quả thật là không hề tầm thường."

"Hoàn toàn chính xác."

"Có những Bản Nguyên Tạo Hóa Đan này, có lẽ Đại La ý của ta có thể tiến thêm một bước!"

Lam Vũ nhìn lướt qua tu sĩ ở hiện trường.

Vừa sải bước ra, chiến ý trùng trùng điệp điệp lan tràn ra, giọng nói lạnh nhạt thanh lãnh, vang lên: "Chư vị, xin mời rời đi, nơi đây đã bị công tử nhà ta chiếm lĩnh."

Chúng người đưa mắt nhìn nhau.

Lập tức lắc đầu thở dài, bất đắc dĩ rời đi.

Đáng được ăn mừng chính là, Bản Nguyên Tạo Hóa Đan mà bọn họ tranh được trước đó, Lam Vũ cũng không có bạo bọn họ giao ra.

Sau khi mọi người rời đi, hiện trường chỉ còn lại nhóm người Sở Cuồng Nhân.

Bên trong hồ này, còn có Bản Nguyên Tạo Hóa Đan đang không ngừng sinh ra, đối với bọn họ mà nói, cũng là một cơ duyên không tệ.

Sau một phen thảo luận.

Sở Cuồng Nhân quyết định luyện hóa bảo đan ở sâu bên trong hồ nước kia, còn về những người khác, thì phụ trách những Bản Nguyên Tạo Hóa Đan còn lại.

Một ngày tiếp lấy một ngày trôi qua.

Đấu tranh bên trong chiến trường Sơn Hải hừng hực khí thế.

Nhưng ngay hôm nay.

Sâu bên trong chiến trường Sơn Hải, có hạo quang lưu chuyển, một cái đài cao được khắc vô số phù văn bỗng dưng sinh ra, đạo vận huyền diệu đến cùng cực, lưu chuyển trong đó.

Trong nháy mắt, khi tất cả giới tử xông xáo trong chiến trường Sơn Hải nhìn thấy đài cao kia, trong đầu nhanh chóng hiện lên tin tức mà ý chí Tiên giới đưa cho.

"Đó là Tiên Vương đài! !"

"Phía trên Tiên Vương đài, quyết định cao thấp, ai có thể sừng sững không ngã, chính là người chiến thắng của giới tử chi tranh lần này, lên Tiên Vương đài, đội lên miện thành vương, trở thành Chủ Nhân Tiên Giới!"

"Thời khắc mấu chốt này, rốt cuộc đã đến!"

Trong lòng một đám giới tử nóng cháy.

Những phấn đấu, nỗ lực mà bọn họ bỏ qua đến bây giờ, sẽ vào đạt được kết quả hôm nay!

Là trở thành Tiên Vương, hay trở thành hài cốt dưới chân Tiên Vương...

Hôm nay, sẽ có kết luận!

Chương 1820: Ý chí Tiên giới muốn khóc, Thần Hoàng chiến Kỳ Lân

Tiên Vương đài hiện thế, rất nhiều thiên kiêu yêu nghiệt ào ào tiến về.

Người thắng làm vua, người thua làm giặc!

Giới tử chi tranh, đã đến thời khắc quan trọng nhất, bên trong trái tim tất cả mọi người đều kìm nén một hơi!

Vị trí Tiên Vương này, cho dù có phải là ta hay không!

Thì hôm nay, phải đánh cho sảng khoái!

Vút!

Một bóng người dẫn đầu đi tới Tiên Vương đài, đây là một con viên hầu cao lớn, trong tay cầm một thanh thần thiết, bắp thịt cả người giống như nước thép đổ bê tông, vô cùng kinh người.

Bóng người hắn lóe lên, đi đến phía trên Tiên Vương đài.

"Há, Đấu Chiến Thánh Viên, không nghĩ tới ngươi lại đến trước."

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy một thanh niên đi đến, sau khi hắn nhìn thấy Đấu Chiến Thánh Viên Viên Chiến phía trên Tiên Vương đài, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc, lập tức cũng sải bước ra, lên Tiên Vương đài.

Hai người cách không giằng co, khí tức cường đại đang đụng chạm, uy thế vô cùng kinh người.

"Ha ha, thần thiết trong tay của ta không đánh bại kẻ vô danh, ngươi là người phương nào, xưng tên ra! !"

"Cấm khu Thiên Linh, Phong Khiếu!"

Thanh niên từ tốn nói.

"Chiến!"

Viên Chiến vừa sải bước ra, thần thiết trong tay đập ra, yêu khí chiến ý kinh khủng bao phủ ra!

Phong Khiếu không dám khinh thường, lao vào giao thủ, ánh mắt nóng nảy.

Nhưng, giao thủ chưa tới mấy chiêu, đã bị thần thiết đánh trúng, cả người bay ngược ra sau, miệng phun máu tươi, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

Hắn bị đánh bay khỏi Tiên Vương đài.

Cùng lúc đó, ý chí Tiên giới trong cơ thể hắn cũng bay ra, lơ lửng ở giữa không trung.

Phong Khiếu, bị đào thải.

Mà tại thời điểm Phong Khiếu và Viên Tổ giao thủ, cũng có không ít thiên kiêu yêu nghiệt đi tới Tiên Vương đài này, mọi người tề tụ, xem hết trận chiến này.

Đối với cơ chế vận hành của Tiên Vương đài này, cũng coi là đã hiểu một chút.

"Thì ra là thế, lên đài, nếu rớt xuống thì mang ý nghĩa bị đào thải."

"Cũng rất thú vị."

"Nếu bị đào thải, ý chí Tiên giới trong cơ thể sẽ bị tách ra, ha, quả nhiên là trận quyết chiến cuối cùng!"

Khóe miệng mọi người hơi vểnh.

Lúc này.

Chỉ thấy một tráng hán tay cầm can qua, tay cầm khiên sắt đi ra, sau khi nhìn thấy Viên Chiến, trên người cũng có một luồng chiến ý vô cùng mênh mông đổ xuống.

"Há, chiến ý làm cho người ta tán thưởng!"

Hai mắt Viên Chiến tỏa sáng, đột nhiên có loại cảm giác gặp kỳ phùng địch thủ.

Hai luồng chiến ý, đang va chạm cách không.

Sức mạnh cường đại, khiến một số thiên kiêu yêu nghiệt ở bốn phía cũng không nhịn được mà ánh mắt trở nên ngưng trọng.

"Xưng tên ra!"

"Hình Thiên nhất mạch, Hình Vạn Cổ! !"

Hình Vạn Cổ cười ha ha một tiếng, can qua trong tay giơ cao, đột nhiên chém về phía Viên Chiến, một đạo tiên nguyên cự đại như dòng nước lũ gào thét xông ra.

Viên Chiến cũng không hề nhường bước: "Đến đây! !"

Hai người giao thủ, rung động tứ phương.

Ngay ở phía trên Tiên Vương đài, tại thời điểm thiên kiêu yêu nghiệt chi chiến đang diễn ra sôi nổi.

Một chỗ khác.

Nơi Sở Cuồng Nhân bế quan.

Bọn người Diệp Trúc, Ngọc Trí nhìn Tiên Vương đài phía xa, cũng nóng lòng muốn thử.

"Trận chiến ở Tiên Vương đài, là trận chiến cuối cùng của giới tử chi tranh, tuyệt đối không thể bỏ lỡ!"

Diệp Trúc nói ra.

"Đúng vậy, chí Tiên giới trong cơ thể ta ý, đã không kiềm chế nổi."

Ngọc Trí cảm nhận ý chí Tiên giới trong cơ thể, nói ra.

Trên người mỗi một giới tử đều có một phần ý chí Tiên giới đặc biệt, mà mỗi một ý chí Tiên giới đều là cá thể độc lập.

Ai có thể chiến thắng, thì sẽ thành công trở thành Chủ Nhân Tiên Giới.

Mà chí Tiên giới do hắn đại diện, cũng sẽ thành ý chí Tiên giới hoàn chỉnh nhất.

Một trận chiến này, không chỉ có ý nghĩa trọng đại đối với giới tử.

Mà đối với ý chí Tiên giới mà nói, cũng vô cùng quan trọng.

Lúc này, ý chí Tiên giới trong thân thể của bọn người Ngọc Trí đang không ngừng thúc giục bọn họ tiến về Tiên Vương đài, tham dự trận chiến cuối cùng này.

"Ý chí Tiên giới, quá đáng ghét."

Lam Vũ cau mày lại.

Đón lấy, chỉ thấy nàng làm xảy ra ngoài ý muốn tiến hành.

Chỉ thấy nàng lấy ý chí Tiên giới trong cơ thể ra, trực tiếp rót vào trong cơ thể của n Hồng Hoa, tuyên bố từ bỏ tham dự trận chiến ở Tiên Vương đài.

Tình cảnh này, khiến mọi người vô cùng hoảng hốt.

Thế nhân đều vô cùng khao khát đối với vị trí Tiên Vương, nhưng Lam Vũ, lại tiện tay vứt bỏ, không để trong lòng một chút nào? !

"Hồng Hoa, các ngươi đi tham gia trận chiến ở Tiên Vương đài này đi, công tử còn đang luyện hóa bản nguyên tạo hóa bảo đan, ta muốn ở đây hộ pháp cho hắn."

Lam Vũ từ tốn nói.

Dưới cái nhìn của nàng, trở thành Chủ Nhân Tiên Giới, còn không bằng đi theo bên người Sở Cuồng Nhân.

"Ha, Lam cô nương, là nữ tử vô cùng hiếm thấy."

Diệp Trúc cười nhạt một tiếng.

n Hồng Hoa cảm thấy sức mạnh ý chí Tiên giới trong cơ thể tăng vọt, trong mắt lộ ra một tia kiên định: "Lam Vũ, ta sẽ nổ lực thay phần của ngươi."

"Hồng Hoa, hay là ta cũng giao phần ý chí Tiên giới của mình cho ngươi đi, ta cũng muốn ở đây trông coi ca ca."

Lúc này, Sở Hồng nói ra.

Một bên nói, một bên vận chuyển yêu khí muốn lấy ý chí Tiên giới trong cơ thể ra.

Diệp Trúc ở bên cạnh nhìn thấy, khóe miệng nhịn không được mà co quắp một chút.

Những người này, xem ý chí Tiên giới thành cái gì rồi!

Nếu cứ như vậy, ý chí Tiên giới của các ngươi sẽ muốn khóc đó!

n Hồng Hoa liếc mắt: "Nơi này có Lam Vũ là đủ rồi, ngươi đến Tiên Vương đài với ta, nói thế nào cũng phải quét dọn một số chướng ngại giúp Vương."

"Hình như... Cũng được!"

Hai mắt Sở Hồng tỏa sáng.

Lam Vũ ở lại nơi này, còn mình thì giúp ca ca quét dọn chướng ngại.

"Đi thôi!"

Mọi người rời đi, tiến về Tiên Vương đài.

Hiện trường chỉ còn lại Lam Vũ còn có Cố Linh Lung, và Sở Cuồng Nhân đang bế quan dưới đáy hồ nước.

Dưới đáy hồ nước.

Sở Cuồng Nhân đang bế quan tu hành.

Hắn ngồi xếp bằng, quanh người có lưu quang quang hoa ngũ sắc, sức mạnh của Tạo Hóa bản nguyên bảo đan, đang bị hắn không ngừng luyện hóa.

Còn về ý chí Tiên giới trong cơ thể, hắn cũng đã nhận ra.

Đối phương đang xao động.

Thúc giục hắn tiến về Tiên Vương đài, nhưng hắn vẫn không hề bị lay động như cũ, tĩnh tâm luyện hóa bảo đan.

Bị thúc đến phiền, liền trực tiếp trấn áp ý chí Tiên giới trong cơ thể!

"Nếu muốn trở thành ý chí Tiên giới hoàn chỉnh, thì thành thành thật thật đợi cho ta!"

Sở Cuồng Nhân lạnh giọng nói ra.

Ý chí Tiên giới ở trong cơ thể hắn giận mà không dám nói gì, chỉ có thể thành thành thật thật ngồi đợi.

Tiên Vương đài.

Trận chiến giữa Viên Chiến và Hình Vạn Cổ hừng hực khí thế, dù hai người đã đánh hơn nửa ngày nhưng vẫn chưa phân thắng bại, tám lạng nửa cân.

"Đánh với ngươi một trận, thật sự là quá sảng khoái."

Viên Chiến cười ha ha một tiếng nói.

"Ta cũng giống vậy."

Hình Vạn Cổ cũng vô cùng khoái ý, bỗng nhiên, dường như hắn nghĩ tới điều gì đó, hiếu kỳ hỏi: "Nghe nói ngươi từng đánh với Sở Cuồng Nhân, không biết thực lực của hắn như thế nào?"

Sắc mặt của Viên Chiến dần dần ngưng trọng: "Đáng sợ!"

"Há, có thể khiến ngươi nói ra lời này, ta càng ngày càng cảm thấy hứng thú đối với hắn."

"Tuy đáng sợ, nhưng là đối thủ đáng giá đánh một trận!" Viên Chiến nói ra, trong mắt cũng toát ra vẻ chờ mong.

Đánh một trận với Hình Vạn Cổ, mặc dù rất thoải mái.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, mới là đối thủ hắn mong đợi nhất!

Lúc này.

Nơi xa có mấy đạo thân ảnh bay lượn đến.

Mọi người nhìn lại, ánh mắt ngưng trọng.

"Là bọn người Sở Hồng, Diệp Trúc."

"Những người này, cũng đều là yêu nghiệt ghê gớm, tuy không bằng Sở Cuồng Nhân, nhưng cũng không thể khinh thường."

Bóng người Sở Hồng đi đến phía trên Tiên Vương đài, một luồng uy thế vô cùng tràn trề bao phủ ra.

Hoàng Hỏa bá đạo nóng rực, thiêu đốt khắp nơi!

"Ta chính là Sở Hồng, người nào dám đánh với ta một trận? !"

Sở Hồng rất mạnh, vừa đến đã trực tiếp tuyên chiến, cũng không chọn đối thủ.

Lúc này.

Một người thanh niên mặc trường bào ngũ sắc hoa lệ từ từ đi ra: "Ta đến đánh với ngươi một trận!"

Ngũ Sắc Kỳ Lân Tử xuất thủ!

Thần Hoàng đối Kỳ Lân, một trận chiến này, được mọi người vô cùng chú ý.

Chương 1821: Loạn chiến phía trên Tiên Vương đài, sức mạnh song long đối Tam Thủ Ma Long

Thần Hoàng Sở Hồng đáp xuống Tiên Vương đài, tuyên chiến bốn phía!

Hoàng Hỏa bá đạo bùng cháy, bao phủ tứ phương!

Mà Ngũ Sắc Kỳ Lân Tử, chủ động ứng chiến, bốn phía có sức mạnh ngũ hành lưu chuyển, quang mang tràn trề, làm cho người ta kinh ngạc.

Ánh mắt Sở Hồng lóe lên: "Yêu nghiệt chưa từng gặp qua, ngươi là yêu nghiệt cái thế mà động Kỳ Lân ẩn giấu sao?"

"Sai, ta chính là... Cấm kỵ! !"

Ngũ Sắc Kỳ Lân Tử thét dài một tiếng, khí thế trên người vô cùng rộng rãi, quang mang ngũ hành che lấp trời đất.

Hắn không nói hai lời, đánh ra một quyền.

Quang mang ngũ sắc ẩn chứa trong đó, sức mạnh ngũ hành, chấn thiên hám địa! !

Sở Hồng thấy thế, không trốn không né: "Thần Hoàng chỉ lên trời đánh!"

Một thương quét ra, Hoàng Hỏa bá đạo ngưng tụ thành một con Thần Hoàng, bộc phát ra va chạm cực hạn với quyền kình ngũ sắc kia!

Chỉ trong một kích, Sở Hồng lùi lại mấy trượng, vẻ mặt nghiêm túc đến cùng cực.

"Thật mạnh! Ngươi là yêu nghiệt mạnh nhất mà ta đối chiến qua cho đến tận bây giờ!"

Sắc mặt Sở Hồng nghiêm túc.

Cấm kỵ... Vượt qua yêu nghiệt trên đời này!

Bên trong toàn bộ vũ trụ Bàn Cổ, không có bao nhiêu cấm kỵ, mỗi một người đều được cất giấu cực kỳ chặt chẽ.

Mà bây giờ, phía trên Tiên Vương đài, tồn tại cấp bậc cấm kỵ rốt cục cũng hiện thân, tranh đoạt vị trí Tiên Vương!

"Tiếp!"

Sở Hồng khua trường thương trong tay, phóng về phía Ngũ Sắc Kỳ Lân Tử.

Song phương tái chiến, Hoàng Hỏa và sức mạnh ngũ hành va chạm, quang mang năng lượng hoa mỹ, gần như che đậy hơn phân nửa chân trời.

Mọi người tập trung tinh thần nhìn một trận chiến này.

Cho dù là Sở Hồng, hay là Ngũ Sắc Kỳ Lân Tử, thì đều là kình địch của bọn họ!

Hiện tại, có thể nhìn ra bao nhiêu nội tình thì hay bấy nhiêu.

Nhưng mà, cũng có người kìm nén không được, muốn xuất thủ.

"Diệp Trúc, nghe nói ngươi là đệ nhất kiếm đạo bên trong một đời trẻ tuổi, chi tru tiên kiếm khí của ngươi, so với Độc Cô Kiếm quyết của ta, thì sẽ như thế nào?"

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy một nam tử tay cầm ma kiếm huyết hồng đi về phía Diệp

Trúc.

Một kiếm khí bá đạo lạnh thấu xương, ma đạo âm u mà bá đạo, khiến bốn phía như rơi vào một Quỷ Vực kinh khủng.

"Thú vị, không nghĩ tới trong ma đạo lại còn có thể xuất hiện dạng kiếm khách Ma Đạo như ngươi."

Diệp Trúc từ tốn nói.

Thanh Bình Kiếm trong tay hắn đã ra khỏi vỏ, kiếm ý lạnh thấu xương, khóa chặt đối thủ.

mMấy người Ngọc Trí, tiểu hồ ly, Vương Trầm Thiên cũng đều tự tìm đối thủ, đang chiến đấu ở khắp các ngõ ngách phía trên Tiên Vương đài.

"Ngươi chính là n Hồng Hoa?"

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy một nam tử mặc trên người trường bào màu đen, trên người có ma khí quỷ quyệt lưu chuyển tìm tới n Hồng Hoa.

Người này hai mắt đen như mực, giống như hai cái hắc động sâu không thấy đáy, vô cùng kinh khủng.

"Há, loại khí tức này... Ngươi không phải nhân tộc."

"Đúng vâht, ta chính là thiếu tôn của cấm khu dị chủng, Tam Thủ Ma Long!"

Chỉ thấy ma khí bốc lên, mà ở bên trong ma khí vô tận, một pháp tướng Ma Long dữ tợn, mọc ra ba cái đầu ở đằng sau thanh niên bay lên!

Khí tức vô cùng kinh khủng, bao phủ khắp nơi!

"Nghe nói trên người ngươi có sức mạnh song long, ta muốn mở mang kiến thức một chút, là sức mạnh song của ngươi long mạnh, hay là Tam Thủ Ma Long của ta kinh khủng hơn!"

Tam Thủ Ma Long lãnh đạm nói.

Lời nói vừa dứt, bóng người hắn lóe lên, biến mất không thấy gì nữa, đi đến trước mặt n Hồng Hoa, đánh ra một quyền, huyễn hóa ra một long trảo đen nhánh.

Đại La ý bá đạo và long khí ẩn chứa trong đó, hết sức kinh người!

n Hồng Hoa thấy vậy, ánh mắt ngưng trọng, Long Thương trong tay đột nhiên chặn lại, thương và long trảo va chạm trong nháy mắt, chỉ thấy hư không khắp nơi nổ tung!

Bóng người của Tam Thủ Ma Long thẳng đứng không ngã!

Mà n Hồng Hoa, lại lùi lại 100 trượng!

"Ta và Long Huyền từng đánh qua, cùng là thiếu tôn của cấm khu dị chủng, nhưng thực lực của ngươi, còn hơn cả hắn!"

n Hồng Hoa từ tốn nói.

Sau đó, chỉ thấy quanh người nàng có quang mang lưu chuyển, một đỏ, một kim, hai long ảnh vờn quanh người.

Một bên tôn quý, một bên bá đạo.

Sức mạnh song long hiện ra, khí tức của n Hồng Hoa liên tục tăng lên, vô cùng mạnh mẽ!

Chỉ sợ cũng không thua bao nhiêu so với cấm kỵ!

"Thú vị, đây mới là trận chiến mà ta mong đợi."

Tam Thủ Ma Long cười ha ha một tiếng, tiếp đó, đánh về phía n Hồng Hoa, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao.

Trảm xuống một đao, va chamj với trường thương.

Tiếng rồng gầm khuếch tán ra, kéo dài không dứt.

Phía trên Tiên Vương đài, thiên kiêu các lộ tề tụ, chiến đấu không ngừng, các loại năng lượng liên tục nổ tung ở phía trên Tiên

Vương đài.

Cũng may mắn, Tiên Vương đài này không hề tầm thường.

Nếu không, thì trận chiến giữa mấy chục yêu nghiệt thiên kiêu này, đã đủ để đánh sập cả một tinh hệ.

Nhưng mà.

Bên ngoài Tiên Vương đài.

Trong hư không, có mười đạo thân ảnh đứng lơ lửng trên không, nhìn chăm chú một trận chiến này, thật lâu không có động tĩnh.

Mười người này, chính là người sở hữu Thần Khí lấy truyền nhân của Phục Hi cầm đầu.

"Giới tử chi tranh, Tiên Vương chiến, quả nhiên không hề tầm thường, ta cũng không nhịn được mà muốn xuất thủ."

Long Huyền cầm Bàn Cổ Phủ trong tay, nóng lòng muốn thử.

"Tình hình chiến đấu quả thật rất kịch liệt."

Truyền nhân của Hiên Viên khẽ gật đầu, ánh mắt vô cùng ngưng trọng.

Trong trận chiến này, hắn thấy được không ít yêu nghiệt cường đại có thể đánh với hắn một trận.

Tỉ như Diệp Trúc, Ngũ Sắc Kỳ Lân Tử, n Hồng Hoa, Tam Thủ Ma Long, Hình Vạn Cổ, vân vân.

Bất cứ người nào trong số đó, hắn cũng không có lòng tin có thể thắng.

Chớ nói chi là, khi những người này trổ hết tài năng, hi vọng trở thành Tiên Vương của hắn, quá mong manh.

"Sở Cuồng Nhân, tại sao còn chưa có xuất hiện?"

Đông Hoàng thần tử cau mày nói ra.

Mười người bọn họ ở đây.chậm chạp không xuất thủ, vì đang chờ đợi Sở Cuồng Nhân.

Chỉ có đánh bại Sở Cuồng Nhân, bọn họ mới có hi vọng trở thành Tiên Vương.

"Không cần nóng vội, đây là trận chiến cuối cùng của giới tử chi tranh, hắn sẽ đến."

Truyền nhân của Phục Hi thản nhiên nói, bộ dạng như đã tính trước.

Đùng, đùng! !

Dao động năng lượng kinh khủng bao phủ, long khí màu đen, sức mạnh song long kim hồng sắc ầm ầm tấn công.

Trận giao thủ giữa n Hồng Hoa và Tam Thủ Ma Long đã đến giai đoạn gay cấn.

Song phương đều dùng toàn lực.

Nhưng mà, tình thế đối với n Hồng Hoa mà nói, cũng không tốt.

Thực lực của Tam Thủ Ma Long cực kỳ cường đại, mặc dù n Hồng Hoa có sức mạnh song long, cũng kém hơn một chút.

Không chỉ như vậy, thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay đối phương, có u quang quỷ quyệt lưu chuyển, dường như có một loại tác dụng khắc chế nào đó đối với Long tộc.

"Cây đao kia ngươi, là vật gì?"

"Trảm Long Nhận!"

Tam Thủ Ma Long cười lạnh nói: "Đao này được luyện từ một lượng lướn long huyết và long hồn, uy năng cường đại, có tác dụng khắc chế đối với sức mạnh của Long tộc!"

"Thì ra là thế."

n Hồng Hoa khẽ gật đầu, sau đó, nàng từ từ đứng lên, khí tức trên người dần dần tăng đến cực hạn.

"Huyết Long, giết hại thiên hạ!"

"Kim Long, Độc Tôn Hoàn Vũ!"

n Hồng Hoa quăng Long Thương trong tay lên thật cao, sức mạnh song long cuồn cuộn không dứt tràn vào bên trong Long Thương, một luồng sức mạnh bá đạo đến cùng cực, điên cuồng hội tụ.

Dao động năng lượng doạ người khuếch tán, thiên địa thất sắc, khuấy động ở trong gầm trời!

"Song Long Quyết, Long Chiến Thiên Địa Trấn Tứ Phương!"

Cực chiêu vừa ra, song long hợp nhất, dung hợp với Long Thương, hóa thành một đạo long ảnh to lớn dài đến mấy triệu trượng, kéo theo phong bạo có thể xé rách hành tinh chém về phía Tam Thủ Ma Long!

Sức mạnh này, quá cường đại.

Cho dù là Tam Thủ Ma Long cũng có chút ngưng trọng, cũng thi triển ra sát chiêu cùng cực!

Ma khí dồi dào phóng lên tận trời, lưu chuyển trong hư không.

Một hư ảnh Tam Thủ Ma Long to lớn ngưng tụ, lao về phía kia Đại Long màu vàng đỏ dai mấy triệu trượng mà cắn xé!

Hai luồng sức mạnh va chạm, làm cho toàn bộ Tiên Vương đài chấn động.

Thiên kiêu yêu nghiệt còn lại, cũng nhịn không được mà bị nó ảnh hưởng, ào ào chú ý tới.

Mà sau khi cực chiêu va chạm, bên trong tiên huy vô tận, một bóng người màu đỏ bay ngược ra sau, khóe miệng n Hồng Hoa chảy máu, đứng ở biên giới của Tiên Vương đài, suýt nữa đã rơi ra ngoài.

Chương 1822: Nhận thức chung của mọi

người, chỉ có thể liên thủ, nhớ sao?

"Ta thua rồi!"

Trên mặt n Hồng Hoa lộ ra một chút bất đắc dĩ.

Mặc dù mình còn chưa hoàn toàn rơi khỏi Tiên Vương đài, nhưng một trận chiến này, mình thật sự đã bại.

Sức mạnh tiên nguyên của mình gần như bị hao hết, mà tiên nguyên của Tam Thủ Ma Long, dường như còn rất dồi dào, tiếp tục tái chiến, chắc chắn thất bại!

"Đã nhận bại, vậy thì đưa mạng ra đây!"

Tam Thủ Ma Long không chỉ muốn đánh bại n Hồng Hoa, mà còn muốn giết chết đối phương!

Trong mắt hắn lộ ra tia nhiệt huyết.

Trong cơ thể của n Hồng Hoa có sức mạnh song long, chỉ cần mình giết chết nàng, song long vô chủ, chính mình lại hấp thu luyện hóa nó, nhất định có thể thu được tăng trưởng to lớn!

Tam Thủ Ma Long, Tu La Huyết Long, hoàng kim Cổ Long...

Sức mạnh của tam đại dị chủng ở Long tộc hội tụ trong một thân, Tam Thủ Ma Long không dám tưởng tượng, sức mạnh của mình sẽ mạnh mẽ đến loại tình trạng nào!

Đến lúc đó, chỉ sợ Sở Cuồng Nhân kia, mình cũng có thể chiến thắng.

Nghĩ đến đây, trong mắt Tam Thủ Ma Long nhịn không được mà toát ra vẻ cuồng nhiệt, tốc độ xuất thủ cũng nhanh hơn mấy phần, trực tiếp nện xuống một quyền về phía n Hồng Hoa, khiến thiên địa sụp đổ!

"Không tốt!"

n Hồng Hoa phát giác được ý đồ của đối phương, biến sắc.

Nàng xuất ra toàn lực, vung ra một thương!

Thương kình ngang dọc, hóa thành một đạo long ảnh hư huyễn!

Nhưng sức mạnh còn sót lại này, căn bản không đủ để đối phó Tam Thủ Ma Long.

Khi một tiếng nổ lớn vang lên.

Thiên địa nổ tung.

Long ảnh bị phá nát, cực chiêu đã hoàn toàn bao phủ n Hồng Hoa.

Thì vào giờ khắc này.

Nơi xa, một luồng uy áp phóng lên tận trời, bao phủ đến!

Bên trong uy áp này, ẩn chứa một luồng kiếm khí kinh người, đúng là tuỳ tiện đánh tan sát chiêu của Tam Thủ Ma Long!

Không chỉ có như thế, uy áp này còn bao phủ toàn bộ Tiên Vương đài.

Kiếm khí vô tận, khuếch tán ra, nguyên một đám thiên kiêu yêu nghiệt bị kiếm khí này quét bay ra ngoài, ào ào dừng tay lại, nhìn về nơi phát ra kiếm khí, ánh mắt vô cùng ngưng trọng.

"Loại kiếm khí này, chẳng lẽ là..."

"Là hắn, tuyệt đối là hắn!"

Trong hư không, đồng tử của người sỡ hữu Thập Đại Thần Khí cũng hơi co lại, ánh mắt lạnh lùng.

"Loại khí tức này, là hắn tới."

"Khí tức không hề tầm thường, rốt cục hắn cũng hiện thân!"

Sắc mặt của Long Huyền, truyền nhân của Hiên Viên, truyền nhân của Phục Hi vô cùng ngưng trọng, tiên nguyên trong cơ thể phun trào, vận sức chờ phát động!

Chỉ thấy ở phía cuối ánh mắt của mọi người, một bóng người bạch y, thực sự đang từ từ đi tới.

Bên hông hắn đeo cổ kiếm, thần sắc lạnh nhạt, tóc đen dài đến eo, khí tức siêu nhiên thoát tục, ánh mắt giống như hồ nước lạnh, không nổi sóng.

Chỉ trong mấy bước, người này đã đi tới Tiên Vương đài.

Trong nháy mắt hắn đặt chân đến, chỉ thấy toàn bộ Tiên Vương đài như khó có thể chịu đựng bước chân nhẹ nhàng kia, điên cuồng chấn động.

Phía trên Tiên Vương đài, vô số phù văn lưu chuyển, qua một hồi lâu mới dần dần bình ổn xuống.

Tình cảnh này, khiến mọi người nhìn đến mức tim đập nhanh.

Đây là sức mạnh cường đại đến cỡ nào, mà lại khiến toàn bộ Tiên Vương đài cũng khó có thể chịu đựng.

Bọn họ có nhiều người như vậy, đại chiến ở chỗ này, mà Tiên Vương đài cũng không có chút động tĩnh, nhưng hắn vừa bước lên, thì đã đưa tới dị tượng kinh khủng như thế!

Quả thực là không thể tin nổi!

"Sở Cuồng Nhân..."

Một thiên kiêu đọc ra tên người tới, giọng điệu mang theo một chút run rẩy.

Vạn cổ duy nhất, đệ nhất cuồng nhân!

Từ trước tới nay, là yêu nghiệt kinh tài tuyệt diễm nhất trong Tiên giới!

"Hắn chính là Sở Cuồng Nhân sao, Viên Chiến, ngươi nói không sai, hắn thật sự là một đối thủ đáng giá đánh một trận!"

Hình Vạn Cổ nhìn Sở Cuồng Nhân, trên mặt mang theo nụ cười hưng phấn.

"Đúng vậy, hắn đã cường đại hơn!"

Dòng máu đấu chiến trong cơ thể Viên Chiến cũng nhịn không được mà đang sôi trào.

"Sở Cuồng Nhân, hắn sẽ là đối thủ lớn nhất của ta!"

Trong mắt Ngũ Sắc Kỳ Lân Tử lưu chuyển lên dị sắc.

"Dường như... Hắn càng thêm mê người."

Nữ Bạt nhìn Sở Cuồng Nhân, hai mắt mê ly, nhưng lập tức lộ ra một tia áo não: "Nhưng nghe nói hắn đã có đạo lữ, thật sự là vô cùng đáng tiếc."

"Kiếm khí vừa mới kia... Có chuyện gì xảy ra? !"

Tam Thủ Ma Long cau mày, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ kinh nghi bất định.

Chính mình vừa mới thi triển sát chiêu đối với n Hồng Hoa, không hề nương tay.

Lại bị Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng dùng một trận kiếm khí đánh tan, loại thực lực này, không khỏi quá phạm quy đi!

Bên trong hư không.

Truyền nhân của Hiên Viên đè Hiên Viên Kiếm lại, có chút không kịp chờ đợi nói ra: "Muốn xuất thủ sao?"

"Chờ một chút."

Truyền nhân của Phục Hi thản nhiên nói: "Trước hết, để hắn quét dọn một số chướng ngại thay chúng ta rồi lại nói."

Chướng ngại hắn nói, dĩ nhiên là chỉ Tam Thủ Ma Long và đám thiên kiêu yêu nghiệt.

Hắn dự định sử dụng sức mạnh của Sở Cuồng Nhân, đào thải bọn người Tam Thủ Ma Long trước, sau đó mới tiêu diệt Sở Cuồng Nhân!

"Sở Cuồng Nhân, ta tin tưởng, với thực lực của ngươi, hẳn là có thể đánh bại toàn bộ những người này... Đến lúc đó, chúng ta lại lên sân, đánh ngươi vào Địa Ngục!"

Truyền nhân của Phục Hi nỉ non nói.

"Truyền nhân của Phục Hi, tâm kế của ngươi, làm cho người ta sợ hãi."

Thiếu ngự Hạo Thiên nhìn thoáng qua truyền nhân của Phục Hi, từ tốn nói, trong mắt lộ ra một tia kiêng kị.

Cho dù đã đối phó xong Sở Cuồng Nhân, thì vẫn sẽ còn thừa lại mười người bọn họ.

Vậy thì, ở trong mười người này, người nào sẽ trở thành Chủ Nhân Tiên Giới chân chính đây?

Đây cũng là một tầng tính kế khác.

Người sỡ hữu Thập Đại Thần Khí đều đã nghĩ đến chuyện này, trong lúc nhất thời, tâm tư dị biệt.

Truyền nhân của Phục Hi thản nhiên nói: "Chư vị, chuyện quan trọng nhất lúc này chính là đánh bại Sở Cuồng Nhân, hi vọng chư vị không nên quên điểm này."

Mọi người khẽ gật đầu.

Phía trên Tiên Vương đài.

Sở Cuồng Nhân đi vào, ánh mắt quét qua tất cả mọi người, thản nhiên nói: "Người muốn tranh chấp với ta, có thể sừng sững ở đây, nhưng đao kiếm không có mắt, tự gánh lấy hậu quả!"

Lời nói vừa dứt, kiếm áp càng thêm mênh mông bao phủ ra!

Mấy người Ngọc Trí, Diệp Trúc, Sở Hồng thấy thế, đi đến sau lưng Sở Cuồng Nhân.

Còn về bọn người Tam Thủ Ma Long, thì ánh mắt ngưng trọng, nhưng không hề rời đi.

Nói đùa cái gì vậy?

Bọn họ vì vị trí Chủ Nhân Tiên Giới này mà phấn đấu đến bây giờ, làm sao có thể bởi vì một câu của Sở Cuồng Nhân, lại tuỳ tiện rời đi?

"Chư vị, đơn đả độc đấu, chúng ta tuyệt đối không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, liên thủ!"

Một yêu nghiệt lớn tiếng nói.

Đối mặt với Sở Cuồng Nhân, ai cũng rõ ràng, liên thủ mới là lựa chọn tốt nhất.

Đây gần như là nhận thức chung của tất cả thiên kiêu trong Tiên giới.

"Ta thưởng thức dũng khí của các ngươi."

Định Thiên Kiếm bên hông Sở Cuồng Nhân kêu leng keng một tiếng, tự động ra khỏi vỏ, rơi ở trong tay của hắn.

Kiếm khí lạnh thấu xương gào thét xông ra, tàn phá bừa bãi tứ phương.

"Đến, ta sẽ đích thân ban cho các ngươi, thất bại hoa lệ nhất!"

Sở Cuồng Nhân nắm Định Thiên Kiếm, lạnh nhạt nói ra.

"Chiến!"

Tam Thủ Ma Long xuất thủ trước, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay chém ra, đao khí bá đạo tuyệt luân giống như một đạo ma khí trùng trùng điệp điệp, mãnh liệt tuôn ra!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, thần sắc lạnh nhạt, sừng sững bất động.

Định Thiên Kiếm trong tay bỗng nhiên chém ra một kiếm.

Kiếm khí gào thét, đao khí bá đạo đúng là bị tuỳ tiện phá nát.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Sở Cuồng Nhân đi tới trước mặt Tam Thủ Ma Long, tiện tay bắt lấy đầu của đối phương, hung hăng đất đập về phía mặt đất trên Tiên Vương đài!

Một tiếng phịch vang lên, máu tươi vẩy ra tung toé.

Toàn bộ Tiên Vương đài, điên cuồng chấn động.

Tam Thủ Ma Long bị một kích này đánh cho đầu rơi máu chảy, máu bắn tung tóe.

"Vừa rồi, sát tính của ngươi rất lớn."

Giọng nói băng lãnh của Sở Cuồng Nhân vang lên bên tai Tam Thủ Ma Long.

Hắn chỉ, tất nhiên là chuyện đối phương muốn giết n Hồng Hoa.

"Hỗn trướng! !"

Tam Thủ Ma Long giận không nhịn nổi, ma khí toàn thân toán loạn, giãy dụa, muốn đứng lên từ dưới đất.

Nhưng lại bị Sở Cuồng Nhân đè đầu.

"Nhớ sao?"

Sở Cuồng Nhân nhấc đầu của Tam Thủ Ma Long lên, lập tức ném hắn lên đến giữa không trung, bóng người lóe lên, đi đến trước mặt đối phương, một chân vung ra, sức mạnh cuồng bạo đến cực hạn trực tiếp quất vào đầu của Tam Thủ Ma Long, trực tiếp nện đối phương xuống mặt đất phía trên Tiên Vương đài!

Chương 1823: Cô gái này có bệnh, Sở Cuồng Nhân rảnh tay rảnh chân

Đùng! !

Sau một tiếng nổ lớn, Tiên Vương đài xuất hiện một cái hố cực lớn.

Mà Tam Thủ Ma Long nằm ở bên trong cái hố, cái đầu gần như bị đánh nát thành bùn, phần thân thể còn lại thì co quắp.

Loại sức mạnh vô cùng cuồng bạo này, khiến mọi người đều cảm thấy được không thể tưởng tượng được.

"Dù nói thế nào Tam Thủ Ma Long cũng là thiếu tôn của cấm khu, vậy mà lại không chịu nổi một kích trong tay hắn? !"

"Thực lực của Sở Cuồng Nhân, đúng là càng ngày càng đáng sợ!"

Cho dù là gia hỏa có loại này chiến ý ngang nhiên như Viên Chiến, Hình Vạn Cổ cũng không tự chủ được mà run rẩy một chút.

"Hỗn trướng! !"

Lúc này, trong hố sâu, trên người Tam Thủ Ma Long bộc phát ra một luồng ma khí vô cùng doạ người.

Hình thể điên cuồng bành trướng, vảy rồng đen nhánh dần dần bao trùm toàn thân.

Tại thời khắc này, Tam Thủ Ma Long trực tiếp hóa ra bản thể, nhưng mà trong ba cái đầu của hắn, đã có một cái bị đánh đến nhão nhoẹt, căn bản nhìn không ra bộ dáng ban đầu.

Chỉ còn lại hai cái đầu trợn mắt nhìn Sở Cuồng Nhân, bên trong con ngươi đen nhánh kéo theo sự căm giận ngút trời.

Một luồng ma khí giống như muốn hủy diệt tất cả tuôn ra, giống như muốn thiên địa hóa thành ma thổ!

"Khó trách còn chưa chết, thì ra ngươi có ba cái đầu, là ta cân nhắc không chu toàn, tiếp đó, ta sẽ giúp ngươi đánh nổ luôn hai cái đầu còn lại!"

Sở Cuồng Nhân đang cười.

Nhưng lời hắn nói ra, lại khiến mọi người ở đây không rét mà run.

Tam Thủ Ma Long không thể nhịn được nữa, hai cái đầu còn lại mở miệng rộng, phun ra một luồng ma khí vô cùng kinh khủng, hóa thành Ma Viêm đen nhánh!

Sở Cuồng Nhân đưa tay chém ra một đạo kiếm khí, xé rách Ma Viêm!

Kiếm khí rơi vào một cái đầu khác của Tam Thủ Ma Long, xé rách vảy rồng thật dày, xé ra một cái lỗ to lớn ở trên cái miệng rộng của hắn.

Một lượng lớn long huyết, bắn tung toé ra.

"Xuất thủ! !"

Một bên khác, Viên Chiến đã không nhẫn nại được nữa.

Tay hắn cầm một thanh thần thiết, vọt về phía Sở Cuồng Nhân, thần thiết đánh ra, thi triển đấu chiến quyết: "Phiên giang đảo hải! !"

Yêu khí tràn ngập trong hư không, hình thành một vòng xoáy khổng lồ.

"Chiêu thức quen thuộc."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, tiếp đó, chém ra một kiếm, trong đó ẩn chứa đạo vận huyền diệu, chính là sức mạnh đấu chiến quyết!

Nhưng sức mạnh của một kiếm này, còn cuồng bạo hơn!

Chiến ý lạnh thấu xương đang phun ra ngoài kia, gần như khiến Viên Chiến thấy được Viên Tổ tái thế.

Ầm! !

Kiếm và thần thiết giao kích, miệng Viên Chiến phun máu tươi, bay ngược ra sau!

"Ha ha, thủ đoạn tốt, Sở Cuồng Nhân, tiếp một chiêu của ta đi! !"

Hình Vạn Cổ vọt tới, vung vẩy can qua trong tay, dường như sau lưng có một thân thể không đầu cổ lão hiện ra.

Một luồng chiến ý hoàn toàn khác biệt với Viên Chiến ầm ầm bạo phát!

"Đây là... Hình Thiên nhất mạch? !"

Ánh mắt của Sở Cuồng Nhân hơi hơi lóe lên.

Đối với Hình Thiên nhất mạch, hắn cũng có nghe nói.

Nghe nói ở thời kỳ Tiên Cổ, tổ tiên của Hình Thiên nhất mạch này từng xảy ra xung đột với Tiên Đình, sau đó, đầu bị chặt rơi, nhưng chiến ý không dứt, đúng là lấy ngực làm mắt, lấy rốn làm miệng, tiếp tục khua thần binh trong tay, làm cả Tiên Đình đều vì chuyện này mà sợ hãi.

"Đã cùng là địch nhân của Tiên Đình, vậy ta không ngại tha cho ngươi một mạng."

Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ, Định Thiên Kiếm trong tay chém ra, một đạo tru tiên kiếm khí hơi thu liễm uy lực ngang nhiên chém ra.

Một tiếng phịch vang lên, hư ảnh Chiến Thần không đầu sau lưng Hình Vạn Cổ bị đánh nát.

Hình Vạn Cổ bay ngược ra sau, máu tươi chảy ròng ròng.

Mà một bên khác, đủ loại tiên pháp thần thông đã gào thét xông ra, khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

"Đến!"

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, lựa chọn trực diện tiếp chiêu.

Đối mặt với đợt tấn công thứ nhất, hắn giơ cao Định Thiên trong tay, chém ra một kiếm, tru tiên kiếm khí một hóa ngàn vạn, phá nát vô số tiên pháp!

Ngay sau đó, là đợt công kích thứ hai!

Kẻ cầm đầu, chính là Ngũ Sắc Kỳ Lân Tử.

Thực lực của đối phương cực kỳ đáng sợ, chính là một tên cấm kỵ.

So với Tam Thủ Ma Long, chỉ có hơn chứ không kém.

Chỉ thấy hắn đi đến trên đầu Sở Cuồng Nhân, quang hoa ngũ sắc lưu chuyển, đúng là hóa thành một cái chân Kỳ Lân to lớn nghiền ép xuống, trong đó ẩn chứa sức mạnh ngũ hành mênh mông!

Chính là...

"Kỳ Lân đạp thiên! !" Ngũ Sắc Kỳ Lân Tử hét lớn một tiếng.

Sở Cuồng Nhân nhìn một cái chân Kỳ Lân to lớn này, đưa tay đánh ra một quyền, khí huyết thân thể bạo phát.

Quyền ra, dấy lên phong vân vô tận!

Mọi người thấy được khí huyết thân thể, thấy được phong vũ lôi điện bên trong một quyền này!

Chính là Đại La Thần Quyền đã rất lâu chưa từng vận dụng!

Nhiều loại Đại La ý ngưng tụ thành Đại La Thần Quyền, lúc này, đánh nát chân Kỳ Lân, quang hoa ngũ sắc cũng tiêu tán theo.

Ngũ Sắc Kỳ Lân Tử bay ngược ra sau, sắc mặt vô cùng nghiêm túc.

"Không hổ là vạn cổ đệ nhất cuồng nhân, phần thực lực này, nếu như đơn đả độc đấu, ta quả xác là không bằng hắn!"

Chỉ thấy hắn đưa tay vận hóa sức mạnh ngũ hành, một loại cực chiêu cường đại đang nổi lên.

Mà thừa dịp lúc này, thiên kiêu các phương, đã hô nhau mà lên, triển khai đợt tấn công thứ ba!

Nữ Bạt cũng ở trong đó.

Quanh thân nàng có Hạn Bạt chân hỏa lưu chuyển, phóng về phía Sở Cuồng Nhân, muốn mượn chân hỏa và Hạn Bạt chân thân triển khai một trận chiến giáp lá cà với hắn.

Chỉ tiếc, luận nhục thân, nàng không bằng Sở Cuồng Nhân.

Luận chém giết cận chiến, từ xuất đạo đến nay, Sở Cuồng Nhân đã trải qua vô số trận chiến, chưa bao giờ sợ bất kỳ kẻ nào.

Nữ Bạt bị Sở Cuồng Nhân bắt lấy một cơ hội, một chân đạp trúng bụng, cả người nàng ta giống như một quả đạn bay ngược ra sau, bay thẳng ra khỏi Tiên Vương đài.

"Đúng là nam nhân ác độc."

Nữ Bạt nằm trên mặt đất, ý chí Tiên giới bay ra khỏi thân thể.

Nàng xoa cái bụng nói ra, nhưng trên mặt, lại không có nửa phần oán trách, lại còn liếm liếm môi đỏ, trong mắt lộ ra vẻ càng thêm si mê.

Mấy người Ngọc Trí, Lam Vũ cách đó không xa thấy cảnh này, trong đầu đồng thời lóe qua một ý nghĩ.

Cô gái này, có bệnh.

Phía trên Tiên Vương đài, chiến hỏa vẫn như cũ.

Sở Cuồng Nhân một người một kiếm, độc đấu với hơn mười vị thiên kiêu yêu nghiệt chói mắt nhất bên trong Tiên giới.

Toàn bộ Tiên giới, không có yêu nghiệt nào có dạng năng lực này.

Chỉ có Sở Cuồng Nhân, một kiếm trong tay, thiên hạ là của ta, kiếm chiêu được thi triển liên tục, một chiêu một thức, nhìn như tùy tiện, không có trình tự quy tắc, nhưng thực ra đã đạt đến cảnh giới chí cao vô chiêu vô thức của kiếm đạo, dù sao thì, ở một vũ trụ khác, hắn cũng được gọi là Thiên Kiếm.

"Hạn chế kiếm của hắn!"

Có người lớn tiếng nói.

"Được!"

Chỉ thấy một yêu nghiệt vận hóa hai tay, một trận pháp kỳ lạ hình thành ở dưới chân Sở Cuồng Nhân.

Trận pháp này, ẩn chứa một luồng lực hút kinh khủng.

Định Thiên Kiếm trong tay hắn, đúng là không tự chủ được bị nó hấp thụ, khó có thể không chế!

"Há, một loại trận pháp thuộc tính từ nào đó sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lúc này, có người thừa dịp kiếm của hắn bị hấp thu, đột nhiên tấn công.

Hắn không chút hoang mang: "Các ngươi cho là, khống chế được kiếm của ta, liền có thể làm suy yếu sức chiến đấu của ta sao? Ý nghĩ thật là sai lầm!"

Sở Cuồng Nhân đúng là thu hồi Định Thiên Kiếm.

Ngay sau đó, hai tay vận chuyển, sức mạnh sinh tử lưu chuyển, sức mạnh Thần Ma bạo phát!

Thần thông của Hỗn Độn Thần Ma Thể, Chư Thiên Sinh Tử Luân!

Đùng! !

Sức mạnh sinh tử, trùng trùng điệp điệp, khuấy động ở trong gầm trời, đánh bay mấy thiên kiêu.

Mấy đạo ý chí Tiên giới rời khỏi thân thể, mấy người này đã bại.

Nhưng chuyện này vẫn chưa xong.

Sau sức mạnh sinh tử, lại có sức mạnh âm dương, sức mạnh Luân Hồi, sức mạnh linh hồn...

Âm Dương Lưỡng Nghi Đồ, Luân Hồi Kiếp Quang, Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới, Hắc Động Đại Phá Diệt, Linh Hồn Tử Thần Chung...

Đủ loại thần thông tiên pháp, tầng tầng lớp lớp, đều có uy lực tuyệt luân!

Bọn họ cho rằng, khống chế được kiếm, liền có thể làm suy yếu Sở

Cuồng Nhân.

Nhưng không nghĩ tới, Sở Cuồng Nhân rảnh tay rảnh chân, lại có chiến lực càng thêm dọa người!

Chương 1824: Mọi người khuất nhục phía trên Tiên Vương đài, người sở hữu Thần Khí xuất thủ

Sở Cuồng Nhân vận hóa hai tay, nắm giữ rất nhiều thể chất, đồng thời dung hợp làm một, các loại sức mạnh thần thông huyền diệu, tầng tầng lớp lớp!

"Hắc Động Đại Phá Diệt!"

Vận chuyển sức mạnh Hắc Động Thần Ma Thể, một cái lỗ đen thật lớn bạo phát, đánh mấy thiên kiêu bay ra ngoài!

"Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới!"

Vận chuyển sức mạnh Luân Hồi, hình thành một thiên địa quỷ quyệt ở bốn phía.

Mọi người bị sức mạnh Luân Hồi hạn chế, trong lúc nhất thời, đúng là khó có thể tránh thoát, tiếp đó, liền bị sức mạnh thần thông cường đại tuỳ tiện đánh bay.

"Thanh Diệp Kiếm Hải!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, trong mắt có ánh sáng nhạt lưu chuyển ra.

Vô số kiếm khí bao phủ khắp nơi, giống như đại hải cuồn cuộn!

Ngoại trừ Đế Vương thể đại thành, Bá Vương thể đại thành đã dung hợp bên trong vũ trụ Thiên Nguyên không được sử dụng ra, các loại thể chất còn lại, đều được hắn tuỳ tiện thi triển.

Quang hoa thần thông hoa mỹ chiếu rọi khắp nơi, thiên kiêu các phương bị đánh đến mức khổ không thể tả.

Giờ khắc này, dường như Sở Cuồng Nhân đã lên ngôi xưng Vương, trở thành Chủ Nhân Tiên Giới chí cao vô thượng kia, trong lúc giơ tay nhấc chân, đã có thể trấn áp tất cả! !

"Sức mạnh thật kinh khủng, Sở Cuồng Nhân, quái vật!"

"Tiên nguyên của gia hỏa này, rốt cuộc có cực hạn hay không, liên tục dùng nhiều thần thông biến hóa như vậy, vì sao sức mạnh tiên nguyên của hắn vẫn mênh mông như cũ vậy?"

Mọi người kinh hô không thôi.

Mà trên thực tế, Sở Cuồng Nhân có được Duy Nhất Bản Nguyên Thể, lại được Hỗn Độn Thanh Liên gia tăng, sức mạnh tiên nguyên của hắn, đã gấp mười mấy lần người cùng cảnh giới.

"Tránh ra, nhìn Thiên Ma Trảm của ta đi! !"

Một kiếm tu Ma Đạo ngang nhiên xông ra, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, chém ra một kiếm, sức mạnh vô cùng cường đại bạo phát trong nháy mắt!

Kiếm khí âm u quỷ quyệt, như Thiên Ma loạn thế!

Một kiếm này nắm bắt thời cơ cực chuẩn.

Thừa dịp Sở Cuồng Nhân vừa mới thi triển thần thông xong, thì tung chiêu trong nháy mắt.

Cho dù Sở Cuồng Nhân phản ứng nhanh, nhưng nếu muốn vận chuyển thần thông, cũng cần thời gian nhất định, dù là chỉ một cái chớp mắt, đó cũng là một sơ hở!

Nhưng một tiếng leng keng vang lên!

Chỉ thấy một kiếm này bị Sở Cuồng Nhân dùng hai tay bắt lấy!

Hắn đúng là không dùng thần thông, dựa vào sức mạnh thân thể để bắt lấy thanh kiếm này, trong nháy mắt ma khí trên thân kiếm va chạm với tay không, liền tán loạn!

"Làm sao có thể? !"

Kiếm tu Ma Đạo này có chút hoảng sợ.

Phải biết rằng, thanh Ma Kiếm này của hắn là Đại La khí đỉnh phong, cộng thêm tu vi của hắn thúc giục, sao có thể bị một bàn tay đỡ được chứ?

Thân thể của gia hỏa này, rốt cuộc đã kinh khủng đến mức nào?

Sau đó, một cảnh tượng làm hắn sợ hãi hơn đã phát sinh.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân dùng lực bóp một cái, một tiếng leng keng vang lên, thanh Ma Kiếm kia phát ra một tiếng rú thê lương, tiếp đó, là hóa thành mảnh vụn đầy đất!

Tay không bóp nát Đại La khí.

Đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, đã sớm là chuyện chẳng có gì lạ.

Nhất là khi thân thể này của hắn được luyện từ Hỗn Độn Thanh Liên, một món Hỗn Độn Chí Bảo, sao lại dễ bị đả thương như thế?

"Sở Cuồng Nhân, tiếp Xích Nhật Ma Viêm của ta đi!"

Lúc này, Tam Thủ Ma Long rống giận, hỏa diễm vô tận lao về phía Sở Cuồng Nhân mà cắn nuốt.

Hắn liều lĩnh, hỏa diễm liên tục phun ra ngoài.

Hắn và thiên kiêu còn lại cũng bất chấp, trong lòng chỉ có suy nghĩ hoàn toàn giết chết Sở Cuồng Nhân!

"Phế chiêu vô dụng."

Sở Cuồng Nhân bị ngọn lửa đốt cháy, nhưng thân thể lại không tổn hao lông tóc gì.

Chỉ thấy bóng người lóe lên, đi tới trước mặt Tam Thủ Ma Long, quyền đầu nắm chặt, trực tiếp đánh ra một quyền!

Ầm! !

Quyền phong ẩn chứa Đại La ý vô cùng doạ người! !

Một tiếng đùng vang lên, đầu của Tam Thủ Ma Long bị đánh cho vỡ nát, hóa thành một làn sương máu, nổ tung! !

Một cái đầu còn lại, phát ra tiếng gầm hoảng sợ: "Đây là Đại La ý bước thứ sáu! ! !"

Đúng vậy.

Sau khi luyện hóa bản nguyên tạo hóa bảo đan, Đại La ý của Sở Cuồng Nhân đã đạt đến bước thứ sáu, vô cùng cường đại.

Chỉ với một quyền, liền trực tiếp đánh cho đầu của Tam Thủ Ma Long thành cặn bã!

"Ngũ Hành Kỳ Lân trời! !"

Lúc này, cực chiêu mà Ngũ Sắc Kỳ Lân Tử ở cách đó không xa ngưng tụ đã hình thành.

Chỉ thấy một con Ngũ Sắc Kỳ Lân kinh khủng ẩn chứa sức mạnh ngũ hành, từ trên trời giáng xuống, đập về phía Sở Cuồng Nhân!

Uy lực của một kích này, kinh thiên động địa.

Toàn bộ Tiên Vương đài cũng bắt đầu chấn động.

"Đến đây!"

Sở Cuồng Nhân thấy thế, cười nhạt một tiếng: "Một chiêu này, mới có chút thú vị."

Chỉ thấy ánh mắt hắn ngưng trọng, thi triển ma văn Xi Vưu, Đấu Chiến Bí Thuật, tu vi khí tức đúng là đang tăng vọt! !

Chuyện này hoàn toàn dọa sợ mọi người tại đây.

"Thực lực của người này, vậy mà còn có thể tăng thê, ? !"

"Móa, thật sự là một tên quái vật!"

Mọi người nuốt một ngụm nước bọt.

Từ lúc chiến đấu với bọn họ đến bây giờ, hắn vẫn chưa sử dụng toàn lực? !

Sở Cuồng Nhân được hai đại bí pháp gia tăng, đưa tay vận chuyển thần thông, tay trái thúc giục Chư Thiên Sinh Tử Luân, tay phải vận chuyển Luân Hồi Kiếp Quang!

Sinh tử, luân hồi, hai dung hợp làm một!

Quang hoa năng lượng hoa mỹ hóa thành một dòng lũ lớn, đánh về phía Ngũ Sắc Kỳ Lân kia!

Khi một tiếng nổ rung trời vang lên, thiên địa thất sắc.

Tiên Vương đài điên cuồng rung chuyển!

Mà ở bên trong tiên huy vô tận, một bóng người bay ngược ra sau, điên cuồng phun máu tươi.

Chính là Ngũ Sắc Kỳ Lân Tử.

Hắn bị đánh bay ra khỏi Tiên Vương đài, ý chí Tiên giới trong cơ thể bay ra, đã bị đào thải.

Hắn nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ chấn động cực độ: "Thực lực của người này, lại cường hãn đến mức này, quả thực là không thể tưởng tượng được!"

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không.

Nhìn nhóm thiên kiêu yêu nghiệt còn lại, đưa tay vận hóa Tiên nguyên, trên trán, ấn ký Thanh Liên có đạo vận bất phàm lưu chuyển.

"Một chiêu tiếp theo, có thể sống sót hay không, liền nhìn bản lĩnh của các ngươi!"

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, sức mạnh Thanh Liên hủy diệt vận chuyển ra.

Luồng sức mạnh này vô cùng cường đại, khiến mỗi một thiên kiêu yêu nghiệt cũng nhịn không được mà cảm thấy tim đập nhanh, run sợ.

"Một chiêu này... Không tốt, toàn lực ngăn cản! !"

"Nhanh, chạy mau!"

Có người lựa chọn ngăn cản, cũng có người lựa chọn đào tẩu.

Ánh sáng màu xanh hoa mỹ khuấy động từng tầng từng tầng gợn sóng trong hư không!

Đó là sức mạnh hủy diệt thuần túy nhất!

Là sức mạnh hủy diệt nguyên thủy nhất khi thiên địa chưa mở, do Hỗn Độn Chi Sơ tạo ra!

Bị luồng sức mạnh này trùng kích, rất nhiều tiên pháp thần thông do đám thiên kiêu phát ra đều bị phá nát, Tam Thủ Ma Long đứng mũi chịu sào, một cái đầu còn lại cũng sụp đổ!

Ngay cả thân thể, cũng có hơn phân nửa đã hóa thành tro tàn!

Ánh sáng màu xanh dập dờn, bao phủ Tiên Vương đài!

Nguyên một đám thiên kiêu yêu nghiệt bay ngược ra sau, có người hóa thành sương máu nổ tung ngay tại chỗ, có người bị đánh bay ra khỏi Tiên Vương đài...

Đợi sau khi tất cả năng lượng tán đi.

Phía trên Tiên Vương đài, chỉ còn lại một bóng người bạch y ngạo nghễ đứng đó, ưu nhã như tiên, phong thái tuyệt thế!

"Hắn, thắng rồi! !"

Một thiên kiêu may mắn sống sót, bị đánh bay ra khỏi Tiên Vương đài nhìn Sở Cuồng Nhân, rung động thất thần.

Những người còn lại, mặt mũi cũng tràn đầy rung động.

"Thực lực của hắn thật là đáng sợ, Tiên giới này, căn bản không có một thiên kiêu nào là đối thủ của hắn!"

"Đúng vậy, kinh khủng đến cùng cực."

Phía trên Tiên Vương đài, từng đạo từng đạo ý chí Tiên giới lơ lửng ở giữa không trung, lưu chuyển ra tiên huy nhàn nhạt.

Mà ở phía dưới tiên huy, Sở Cuồng Nhân bạch y tuyệt thế, như Tiên Vương cái thế giáng trần!

Giờ khắc này, gần như không có bất kỳ người nào hoài nghi, Sở Cuồng Nhân đã thắng, hoàn toàn thắng được trận giới tử chi tranh này! !

Hắn chính là, tân Chủ Nhân Tiên Giới!

Lam Vũ, n Hồng Hoa, Cố Linh Lung và chúng nữ nhìn bóng lưng của hắn, cằm khẽ nâng lên, kiêu ngạo đắc ý.

Dường như người trở thành Chủ Nhân Tiên Giới chính là các nàng.

Nhưng ngay tại lúc này.

Bên trên bầu trời, một giọng nói lạnh nhạt từ từ vang lên: "Sở Cuồng Nhân, đa tạ ngươi quét dọn chướng ngại giúp chúng ta, hiện tại, đã đến thời điểm kết thúc ngươi rồi."

Chỉ thấy bọn người truyền nhân của Phục Hi đi ra từ trong hư không, đáp xuống Tiên Vương đài.

Chương 1825: Sức mạnh của Thiên Địa Thập Phương Thần Khí Trận, không uổng công ta chờ mong lâu như vậy

Phía trên Tiên Vương đài, bọn người truyền nhân của Phục Hi xuất hiện, bao vây Sở Cuồng Nhân, nhìn Sở Cuồng Nhân như đang nhìn con mồi.

Mà bọn họ đột nhiên hiện thân, cũng khiến mọi người ở đây hết sức kinh ngạc.

"Là bọn người truyền nhân của Hiên Viên."

"Không chỉ là truyền nhân của Hiên Viên, còn có truyền nhân của Oa Hoàng Hoa Hi, thiếu ngự Trường Sinh, Long Huyền... Tại sao bọn họ lại đồng thời xuất hiện?"

"Dường như ta ngửi thấy mùi của âm mưu."

"Ta cũng vậy, ở trong đó, sợ là có bí mật gì đó không thể cho ai biết."

"Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Mọi người nhìn bọn người truyền nhân của Phục Hi, trong mắt mang theo vẻ tò mò.

Chỉ có Sở Cuồng Nhân, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Hắn đứng chắp tay, quanh người có tiên huy lưu chuyển, nhìn mấy người, thản nhiên nói: "Vừa rồi ta còn đang nghĩ, các ngươi cũng nên xuất hiện rồi."

"Há, nghe lời này của ngươi, ngươi sớm đã biết chúng ta sẽ xuất hiện sao?"

"72 tiên kiêu, chỉ còn các ngươi."

"Sở Cuồng Nhân, ngươi nhất định cho rằng vị trí Chủ Nhân Tiên Giới này, là vật đã nằm trong tay mình đúng chứ."

Truyền nhân của Phục Hi nghiền ngẫm nói.

"Có năng lực gì, thì thi triển hết đi."

"Bố trận!"

Truyền nhân của Phục Hi cũng không nói nhiều, ra lệnh một tiếng.

Nháy mắt, chỉ thấy người nắm giữ Thập Đại Thần Khí ào ào xuất thủ, trong tay mỗi người cầm một món Thần Khí, bao vây Sở Cuồng Nhân.

Quang hoa của Thần Khí lưu chuyển, đạo vận huyền diệu tiêu tán

ra.

Một luồng uy năng cuồn cuộn, trong nháy mắt liền bao phủ toàn bộ Tiên Vương đài, hình thành một kết giới trận pháp to lớn!

Mọi người thấy thế, không khỏi xôn xao.

Nhất là một số tu sĩ am hiểu trận pháp, càng kinh thán không thôi.

"Đây là trận pháp gì vậy? Khí tức thật là huyền diệu."

"Đây là đại trận Thần Khí! !"

Có một ít yêu nghiệt có kiến thức rộng rãi nhanh chóng nhận ra trận pháp mà bọn người truyền nhân của Phục Hi thi triển, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, mắt đầy hoảng sợ!

Ngay cả một số Hợp Đạo luôn chú ý đến trận chiến cuối cùng của giới tử chi tranh cũng đều vô cùng kinh ngạc.

"Trận pháp này là Thiên Địa Thần Khí Thập Phương Trận! Ta vẫn cho rằng nó chỉ là một truyền thuyết, không nghĩ tới, lại là thật."

"Bọn người truyền nhân của Phục Hi đúng là dụng tâm lương khổ, lại muốn dùng Thần Khí thập phương trận này để đối phó Sở Cuồng Nhân."

"Lần này, có hi vọng đánh bại Sở Cuồng Nhân rồi, Thiên Địa Thần Khí Thập Phương Trận, với thực lực của đám người truyền nhân của Phục Hi, nếu thi triển trận pháp này, ở một mức độ nào đó, thậm chí có thể chống lại tồn tại ở cảnh giới Hợp Đạo, Sở Cuồng Nhân... Chỉ sợ không thể địch lại."

"Ha ha, tốt."

Có Hợp Đạo vô cùng hưng phấn.

Tỉ như Thiên Linh Chí Tôn, Thiên Đạo chi vương của cấm khu Thiên Linh, Tuyệt Tâm Tiên Đế của Tiên Đình, vân vân.

Sở Cuồng Nhân trở thành Tiên Vương, đó là cảnh tượng bọn họ không muốn nhìn thấy nhất.

"Chuyện này, dường như có chút phiền toái."

Bắc Minh cau mày nghĩ đến.

Thiên Địa Thần Khí Thập Phương Trận, trận pháp này, Sở Cuồng Nhân ứng phó được không?

Dù nói thế nào, hắn vẫn chưa đạt tới cảnh giới Hợp Đạo.

Phía trên Tiên Vương đài.

Thập Phương Thần Khí lơ lửng, Thập Đại Thần Khí tỏa ra quang hoa vô tận, vô cùng sáng chói, hóa thành kết giới Thần Khí, khiến Sở Cuồng Nhân không có đường nào lui!

"Sở Cuồng Nhân, đây chính là át chủ bài cuối cùng chúng ta chuẩn bị cho ngươi, Thần Khí thập phương trận, sẽ kết thúc truyền kỳ của ngươi!"

Truyền nhân của Phục Hi nói.

Hắn khoanh chân ngồi ngay ngắn trong hư không, trên đầu gối đặt Phục Hi Cầm nằm ngang.

Thân cầm giống như bạch ngọc điêu khắc, tràn ngập quang mang nhàn nhạt, có đạo vận bất phàm lưu chuyển.

"Giết!"

Mười ngón của truyền nhân của Phục Hi khảy Phục Hi Cầm.

Tiếng đàn vang lên!

Cầm âm mở ra đợt tấn công thứ nhất!

Cầm âm trùng trùng điệp điệp, khuấy động ra tầng tầng gợn sóng trong hư không, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân!

"Chư Giới Sinh Tử Luân!"

Hai tay Sở Cuồng Nhân vận chuyển sức mạnh sinh tử, vận chuyển thần thông của Hỗn Độn Thần Ma Thể.

Sức mạnh sinh tử và cầm âm va chạm vào nhau.

Năng lượng cường đại đánh thẳng vào Thần Khí thập phương trận, nhưng kết giới trận pháp này lại vô cùng vững chắc, không gì phá nổi!

Lúc này.

Truyền nhân của Hiên Viên xuất thủ.

Thân ở bên trong Thần Khí đại trận, sức mạnh của những người nắm giữ Thần Khí là bọn họ tăng gấp bội, lại được Thần Khí gia tăng, nguyên một đám trong lúc giơ tay nhấc chân đều có thần uy vô thượng!

"Chiến!"

Hiên Viên Kiếm trong tay truyền nhân của Hiên Viên đột nhiên chém ra.

Kiếm khí lạnh thấu xương trùng trùng điệp điệp.

Uy năng mạnh mẽ, giống như Nhân Hoàng Hiên Viên cổ lão lại hiện ra, chém ra một kiếm về phía Sở Cuồng Nhân.

"Ha, Bình Đại Hoang!"

Trong tay Sở Cuồng Nhân xuất hiện Định Thiên Kiếm.

Một kiếm chém ra, chính là Xi Vưu Đại Hoang Kích Pháp, lấy Đại Hoang Kích Pháp hóa thành kiếm pháp!

Kiếm trảm ra, sát phạt cùng hủy diệt chi khí sôi trào mãnh liệt tuôn ra!

Kiếm ảnh và kiếm ảnh va chạm, giống như Xi Vưu và Hiên Viên ngăn cách bởi Tuế Nguyệt Trường Hà vô tận lại giao thủ lần nữa, làm dấy lên bọt nước vô tận, năng lượng lăn lộn không thôi, hư không vỡ nát!

Truyền nhân của Hiên Viên bay ngược ra sau mấy chục trượng.

Nhưng ngay hắn, lại có mấy người xuất thủ.

Thiếu ngự Trường Sinh thúc giục Không Động Ấn trong tay, tiên nguyên phun trào, một đạo ấn ký phù văn huyền diệu từ bên trong Không Động Ấn đánh ra, xuyên thủng hư không.

Ánh mắt của Đại Tư Mệnh thần nữ ngưng trọng, tay cầm Côn Lôn Kính.

Sức mạnh thời không lưu chuyển, tạo thành một lốc xoáy thời không to lớn ở bốn phía Sở Cuồng Nhân, cố định thân thể của hắn.

Còn về phía Pháp Hải, hắn niệm một tiếng a di đà phật.

Quăng Luyện Yêu Hồ trong tay lên cao, một đạo sức mạnh luyện hóa bắn ra.

Ba đại Thần Khí, được mỗi người bày ra uy năng vô tận.

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh: "Quả thật là có chút thú vị, không uổng công ta chờ mong lâu như vậy."

Tiên nguyên mãnh liệt từ trong cơ thể hắn phun ra ngoài.

Bước thứ sáu Đại La ý, ầm ầm bạo phát!

Sức mạnh thời không phong tỏa hắn ở bốn phía bị luồng sức mạnh này đánh trúng, sụp đổ!

Sở Cuồng Nhân tay trái vận sức mạnh Luân Hồi, tay phải vận sức mạnh âm dương.

Quanh người còn tiên huy sinh tử quanh quẩn.

Luân hồi, sinh tử, âm dương!

Tam đại thể chất, thi triển hết thần uy!

Tam đại thần thông, cũng ầm ầm bạo phát trong nháy mắt!

Chỉ thấy sức mạnh tiên nguyên mênh mông kéo theo tam đại sức mạnh thần thông này bắn ra, va chạm với sức mạnh của Luyện Yêu Hồ, Không Động Ấn trong nháy mắt!

Bên trong tiếng ầm ầm, bốn phía có năng lượng chảy đầm đìa bao phủ, khuấy động ở trong gầm trời!

Mà ba người thiếu ngự Trường Sinh, Đại Tư Mệnh thần nữ, Pháp Hải bị năng lượng này đánh trúng, bay ngược ra sau, sắc mặt trở nên trắng xá,.

Xem xét lại Sở Cuồng Nhân, thì đứng chắp tay, áo trắng như tuyết.

Vẫn là lông tóc không tổn hao gì như cũ!

"Vạn cổ đệ nhất cuồng nhân, quả thật là làm cho người ta kinh thán."

Hoa Hi ngưng trọng nói ra.

Chỉ thấy nàng đưa tay ra, quang hoa ngũ sắc lưu chuyển, từng đạo từng đạo sức mạnh tạo hóa vận hóa ra, không ngừng rót vào trong cơ thể của ba người Đại Tư Mệnh thần nữ, Pháp Hải, thiếu ngự Trường Sinh.

Chỉ gặp thương thế trên người bọn họ đúng là đang dùng một loại tốc độ cực nhanh phục hồi như cũ.

Đây là sức mạnh tạo hóa của Nữ Oa Thạch!

Có luồng sức mạnh này ở đây, cho dù đám người nắm giữ Thần Khí bị thương nghiêm trọng đến cỡ nào, chỉ cần không phải mất mạng trong nháy mắt, thì trong Thần Khí đại trận này, đều có thể được chữa trị nhanh chóng.

"Chư vị, đừng nên dừng lại, tiếp tục tấn công!"

Truyền nhân của Phục Hi từ tốn nói.

Chỉ thấy hắn khảy Phục Hi Cầm, cầm âm khuếch tán ra.

Tiếng đàn này mang theo một luồng sức mạnh trùng kích tâm thần, nếu Sở Cuồng Nhân không có Hỗn Độn Thanh Liên bảo vệ tâm thần, thì dù sức mạnh linh hồn của hắn có mạnh hơn, cũng sẽ nhận một chút ảnh hưởng.

Nếu là Đại La Kim Tiên tầm thường, tâm thần sẽ trực tiếp lâm vào cuồng loạn.

Một bên khác.

Người sở hữu các Thần Khí còn lại cũng tiếp tục xuất thủ công kích Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy Đông Hoàng thần tử gầm nhẹ một tiếng, uy áp lạnh thấu xương, ầm ầm bạo phát, trên đỉnh đầu, Đông Hoàng Chung nở rộ hàng tỉ tiên huy, vô số phù văn lưu chuyển trong đó.

Tiếng chuông vang lên, tương hợp với cầm âm, hình thành một luồng sức mạnh hủy thiên diệt địa!

Long Huyền nắm Bàn Cổ Phủ, long khí màu đen trên người sôi trào, trên người lộ ra một luồng khí tức Mãng Hoang bá đạo.

Một búa bổ xuống, giống như khai thiên tích địa!

Chương 1826: Thập Phương Thần Khí chấn thương khung, sức mạnh Thanh Liên hủy diệt, trùng kích vô cực

Bên trong Thiên Địa Thần Khí Thập Phương Trận.

Sở Cuồng Nhân độc chiến mười đại thiên kiêu và Thần Khí bọn họ cầm trong tay.

Tiếng chuông của Đông Hoàng Chung vang lên, tương hợp với cầm âm, uy lực vô biên, ánh búa của Bàn Cổ Phủ bá đạo, giống như muốn khai thiên tích địa!

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, trong mắt lộ ra chiến ý!

Quanh người hắn đột nhiên bộc phát ra chín đạo Phi Long kim sắc, uy áp kinh khủng tuyệt luân ẩn chứa trong đó.

Cửu long vờn quanh, chiến lực của Sở Cuồng Nhân tăng vọt.

Một kiếm chém ra, cầm âm và tiếng chuông ầm ầm nổ tung với kiếm khí, hàng tỉ quang mang, bao phủ thiên địa, chấn động Tiên Vương đài!

Sở Cuồng Nhân bay ra sau mấy trượng, tay cầm Định Thiên đứng đó.

"Từ khi ta trở lại Tiên giới đến nay, trận chiến này, là trận chiến duy nhất giúp ta tận hứng, ngươi cần phải vì thế mà cảm thấy vinh hạnh!"

Trên mặt hắn mang theo một nụ cười.

"Có thể thua ở trong tay Thập Đại Thần Khí, là chuyện ngươi cần phải cảm thấy vinh hạnh!"

Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy một cự tháp từ trên trời giáng xuống, giống như kéo theo sức mạnh của hàng tỷ hành tinh, ẩn chứa một luồng sức mạnh trấn áp vô cùng kinh khủng!

Sức mạnh này, làm cho người ta sợ hãi.

Nhưng khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh, mũi kiếm của Định Thiên trong tay bị lệch, một đạo kiếm ảnh cự đại bay lên không trung, chém ra!

Kiếm khí tràn trề vẻ sắc bén, mang theo sát phạt và hủy diệt vô tận!

Chính là thức cuối cùng của tru tiên kiếm khí!

Kiếm Vực và Hạo Thiên Tháp va chạm, tháp lớn bị đánh bay ra ngoài.

Thiếu ngự Hạo Thiên nhìn Sở Cuồng Nhân, mặt mũi tràn đầy ngưng trọng, đột nhiên hắn cảm thấy có chút may mắn khi truyền nhân của Phục Hi có thể nghĩ ra biện pháp Thập Đại Thần Khí này.

Bằng không, dựa vào sức mạnh của bọn họ, căn bản không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

Dạng quái vật này, căn bản không thể chỉ dùng hai chữ cấm kỵ để miêu tả.

"Thần Nông Đỉnh, ra!"

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang lên.

Chỉ thấy một tôn đại đỉnh, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân, đó là Thần Nông Đỉnh!

"Ha, Nhân Hoàng tông, thật đúng là cất giấu không ít đồ tốt mà."

Khóe miệng của Sở Cuồng Nhân hơi vểnh.

Hắn đánh ra một quyền, sức mạnh mênh mông trực tiếp bạo phát, nện ở phía trên Thần Nông Đỉnh, đánh nó bay ra ngoài!

"Lấy thân thể đối cứng với sức mạnh của Thần Khí, gia hỏa này, thật đúng là quái vật."

Truyền nhân của Thần Nông âm thầm líu lưỡi.

"Nếu rảnh, ta sẽ đích thân đến Nhân Hoàng tông một chuyến, hi vọng các ngươi có thể hoan nghênh."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Nghe được lời này của hắn, khóe miệng của tu sĩ trong Nhân Hoàng tông không khỏi co giật một chút, mí mắt nhảy lên, bản năng cảm thấy sẽ có chuyện gì đó không tốt xảy ra.

"Ngươi muốn đến Nhân Hoàng tông, sợ là vĩnh viễn không có cơ hội!"

Truyền nhân của Hiên Viên hét lớn một tiếng, Hiên Viên Kiếm trong tay bỗng nhiên chém ra, kiếm ảnh bá đạo tuyệt luân, trùng trùng điệp điệp, giống như muốn chém đứt thiên địa khắp nơi!

"Luận kiếm, ngươi đã đánh không lại Diệp huynh, mà cũng dám nói sánh ngang với ta?"

Sở Cuồng Nhân chém ra một kiếm, thức cuối cùng của tru tiên kiếm khí xé rách kiếm khí kia.

Đùng! !

Kiếm khí ầm ầm va chạm, thiên địa rung chuyển.

Truyền nhân của Hiên Viên thổ huyết bay ngược ra sau.

Hoa Hi thấy thế, vội vàng dùng Nữ Oa Thạch trị liệu cho hắn.

Thập Đại Thần Khí, thay nhau công kích.

Sở Cuồng Nhân lại dùng một kiếm trong tay, phá giải từng chiêu một.

Xem ra, ngay cả Thập Đại Thần Khí cũng không làm gì được Sở Cuồng Nhân.

Nhưng có người lại chú ý tới.

Công kích của đám người truyền nhân của Phục Hi, lại không ngừng tăng cường.

"Thiên Địa Thần Khí Thập Phương Trận vô cùng huyền diệu, chỉ sợ so với đại trận Tiên Cổ tuyệt thế như đại trận Chu Thiên Tinh Thần, Tru Tiên Kiếm Trận cũng không kém hơn bao nhiêu, mà rõ ràng, bọn người truyền nhân của Phục Hi nắm giữ đại trận này không được bao lâu, đang dùng Sở Cuồng Nhân để luyện tay."

"Bây giờ, khả năng vận dụng của bọn họ đối với Thần Khí đã càng ngày càng thành thục, hơn nữa, Thập Đại Thần Khí cộng hưởng lẫn nhau, không ngừng sinh sôi, thân ở bên trong đại trận, tiên nguyên trong cơ thể cũng được tăng cường, cuồn cuộn không dứt, dù cho Sở Cuồng Nhân có mạnh hơn, cũng phải có cực hạn!"

"Kết quả của trận chiến này, đã được định trước!"

Có tồn tại Hợp Đạo cho rằng Sở Cuồng Nhân sẽ không thắng được.

Mà lúc này.

Phía trên Tiên Vương đài, sức mạnh tiên nguyên trên người của đám truyền nhân của Phục Hi tăng vọt, sức mạnh Thần Khí kinh khủng bạo phát, trực tiếp đánh Sở Cuồng Nhân bay ra ngoài!

Ở phía sau hắn, chín đạo Hoàng Đạo Kim Long, cũng đều bị phá nát!

Sức mạnh khổng lồ kia, làm cho người ta sợ hãi.

"Sức mạnh Thần Khí thật là khủng khiếp, thậm chí ngay cả Sở Cuồng Nhân cũng không phải là đối thủ."

"Bọn họ đã dần dần phát huy ra sức mạnh chân chính của đại trận Thần Khí."

"Đúng vậy, Sở Cuồng Nhân, phải thua."

Trong đại trận Thần Khí.

Truyền nhân của Phục Hi thét dài một tiếng, Phục Hi Cầm trong tay phát ra trận trận cầm âm cuồng loạn.

"Sở Cuồng Nhân, tiếp đó, chính là một kích cường đại nhất của đại trận Thần Khí, ngươi ngăn cản được sao? !"

Thần Khí chi uy, trùng trùng điệp điệp.

Hàng tỉ quang mang lấp lóe.

Sở Cuồng Nhân cầm kiếm đứng đó, cho dù rơi vào thế hạ phong, cũng không thay đổi vẻ kiêu ngạo: "Đến thử một lần!"

"Chịu chết đi! !"

Truyền nhân của Phục Hi lớn tiếng quát, sức mạnh của Phục Hi Cầm bị hắn thúc giục đến cực hạn, bay lên không trung, đạo vận hiển hóa!

Chín người còn lại, cũng đều tự vận hóa sức mạnh của Thần Khí.

Bàn Cổ Phủ, sức mạnh cực hạn, ánh búa lưu chuyển, như muốn khai thiên tích địa!

Côn Lôn Kính, sức mạnh thời không diễn hóa, vô cùng ảo diệu.

Nữ Oa Thạch, quang mang năm màu lưu chuyển, ẩn chứa tạo hóa chi năng.

Không Động Ấn, Luyện Yêu Hồ, Đông Hoàng Chung, Thần Nông Đỉnh, Hạo Thiên Tháp, Hiên Viên Kiếm đều nở rộ tiên huy, xoay quanh ở giữa không trung, Thập Đại Thần Khí, cộng hưởng lẫn nhau!

Một vòng xoáy to lớn màu sắc rực rỡ hình thành trong hư không.

Đây là sức mạnh cực hạn của Thập Đại Thần Khí, có được thần lực thay trời đổi đất, phá vỡ càn khôn!

Cho dù là Hợp Đạo nhìn thấy luồng sức mạnh này, cũng phải mở miệng tán thưởng.

"Thần Khí chi năng, quả nhiên không thể so sánh với tầm thường."

"Đúng vậy, ta không nghĩ ra, Sở Cuồng Nhân phải làm gì để thắng?"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay.

Trên trán, ấn ký Thanh Liên lưu chuyển ra đạo vận huyền diệu.

"Hỗn Độn có Thanh Liên, chưởng sáng tạo sinh mệnh và hủy diệt!"

"Thanh Liên, sức mạnh hủy diệt!"

Giờ khắc này, Sở Cuồng Nhân đã có thể thúc giục sức mạnh hủy diệt của Hỗn Độn Thanh Liên đến mức cực hạn!

Một luồng sức mạnh hủy diệt doạ người lưu chuyển.

Luồng sức mạnh này, đã tồn tại vào lúc Hỗn Độn Chi Sơ, khi thiên địa chưa mở!

Sức mạnh Thần Khí đủ để thay trời đổi đất, còn sức mạnh hủy diệt đã tồn tại khi thiên địa chưa mở!

Hai luồng sức mạnh này, đang dung hợp!

Đều là dao động năng lượng cường hãn đến thật không thể tin nổi khuếch tán, khiến thiên địa thất sắc, nhật nguyệt vô quang!

Sắc mặt của thiên kiêu yêu nghiệt bốn phía đều đại biến.

"Thập Phương Thần Khí, chấn thương khung! !"

Truyền nhân của Phục Hi gầm nhẹ một tiếng.

Đùng! !

Một tiếng nổ kinh hãi, sức mạnh Thần Khí nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

Mà sức mạnh Thanh Liên hủy diệt, cũng đã đánh ra.

Trong nháy mắt hai luồng sức mạnh va chạm, chỉ thấy hư không bốn phía bắt đầu sụp đổ trong im ắng, luồng sức mạnh này cường đại đến mức, trực tiếp ảnh hưởng đến đến tầng hư không sâu nhất.

Một kích này, xuyên qua kết giới của đại trận thần khí, điên cuồng đánh thẳng vào toàn bộ Tiên Vương đài.

Tiên Vương đài bị vô số thiên kiêu tàn phá bừa bãi cũng không hao tổn lông tóc gì, vào lúc này, lại xuất hiện từng đạo từng đạo vết rách, gần như sụp đổ! !

Không chỉ là toàn bộ Tiên Vương đài.

Toàn bộ chiến trường Sơn Hải đều đang chấn động, sơn hà vỡ nát, tứ hải sôi trào, phong vân bao phủ, vạn vật nứt toạc!

Mà sau khi năng lượng tiêu tán.

Chỉ thấy phía trên Tiên Vương đài, có từng bóng người lần lượt bay ngược ra sau, đâm vào phía trên kết giới của đại trận Thần Khí.

Là bọn người truyền nhân của Phục Hi, truyền nhân của Hiên Viên.

Sau lần va chạm vô cực đó, bọn họ cũng không có cách nào bảo toàn bản thân, ào ào nhận lấy thương tổn!

"Mười người chúng ta chia sẻ trùng kích, mỗi người đều bị trọng thương, mà Sở Cuồng Nhân lại một mình tiếp nhận tất cả trùng kích, ta thấy hắn, không còn sống được nữa!"

Truyền nhân của Phục Hi lau đi máu tươi trên khóe miệng, hừ lạnh một tiếng.

Nhưng chỉ thấy bên trong đại trận, bên trong năng lượng chảy đầm đìa kia, có một bóng người bạch y ngạo nghễ đứng thẳng.

"Chuyện này, làm sao lại như vậy? !"

Sắc mặt mấy người truyền nhân của Phục Hi biến hóa.

Chương 1827: Đại Tư Mệnh thần nữ phản chiến, phá đại trận Thần Khí, chơi đùa

trong lòng bàn tay

Phía trên Tiên Vương đài, Sở Cuồng Nhân ngạo nghễ đứng đó, mặc dù bạch y có chút lộn xộn.

Nhưng hắn vẫn sừng sững không ngã như cũ!

Bóng lưng của hắn, cũng không coi vô cùng cao lớn, nhưng lúc này, ở trong mắt mọi người, lại vô cùng hùng vĩ.

Hùng vĩ đến mức, ngay cả một vùng trời này đều như thần phục ở dưới chân hắn!

"Làm sao có thể, đối mặt với loại trùng kích vô cực này, làm sao hắn có thể không bị tổn hao lông tóc gì? !"

Truyền nhân của Phục Hi có chút không dám tin tưởng.

"Gia hỏa này, còn là người sao?"

"Hoa Hi, nhanh, khôi phục cho chúng ta!" Lúc này, truyền nhân của Hiên Viên nói ra.

Chỉ thấy Nữ Oa Thạch lưu chuyển ra quang hoa huyền diệu, rơi vào trên người đám truyền nhân của Phục Hi, nhanh chóng khôi phục thương thế và sức mạnh của mọi người.

Mọi người ngưng trọng nhìn Sở Cuồng Nhân.

Đột nhiên, hai mắt truyền nhân của Phục Hi tỏa sáng: "Không đúng, khí thế của hắn có biến hóa, đã uể oải hơn so với trước đó! !"

Nghe đến đây, mọi người hớn hở ra mặt.

"Ha ha, Sở Cuồng Nhân, quả nhiên ngươi không thật sự vô địch, sức mạnh của ngươi, cũng có cực hạn!"

"Đúng vậy, bây giờ, ngươi còn là đối thủ của chúng ta sao?"

"Chúng ta có Nữ Oa Thạch, có đại trận Thần Khí, thể lực và tiên nguyên đều là vô biên vô tận, nhưng ngươi, ngươi có cực hạn, trận chiến này, ngươi nhất định phải thua!"

Mọi người vô cùng phấn chấn.

Khi thấy Sở Cuồng Nhân không có nhận chút thương tổn nào, bọn họ đều bị dọa gần chết, cho rằng ngay cả đại trận Thần Khí cũng không đối phó được đối phương.

Hiện tại xem ra, bọn họ quá lo lắng rồi.

Uy lực của đại trận Thần Khí này, mạnh mẽ tuyệt luân, dù Sở Cuồng Nhân có mạnh hơn, thì cũng chỉ có một mình.

Mà bọn họ có mười người, dưới sự gia tăng của đại trận Thần Khí, tuyệt đối có thể đánh bại đối phương!

"Chư vị, hợp kích Thần Khí một lần nữa!"

Truyền nhân của Phục Hi nói.

Mọi người khẽ gật đầu, thúc giục Thập Đại Thần Khí.

Thần Khí xoay quanh ở giữa không trung, một vòng xoáy màu sắc rực rỡ từ trong đó nổi lên, một luồng sức mạnh vô cùng mênh mông ẩn chứa trong đó, bất cứ lúc nào cũng sẽ tiết ra!

Đối mặt với dạng sức mạnh to lớn cùng cực này, người khác nhìn thấy đều sẽ tuyệt vọng.

"Một lần nữa sao?"

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh, ấn ký Thanh Liên trên trán lưu chuyển, Hủy Diệt chi quang lại tuôn ra lần nữa!

Hai luồng sức mạnh, giống như hai dòng nước lũ hoa mỹ đụng vào một chỗ.

Nhưng lần này, đã thấy uy lực Thanh Liên hủy diệt như dòng nước lũ kia có chút không xong, liên tục bại lui, không ngừng lùi lại!

"Ha ha, Sở Cuồng Nhân, bại cho chúng ta! !"

Truyền nhân của Hiên Viên lớn tiếng nói.

Long Huyền cũng thét dài một tiếng, tăng sức mạnh lên tới cực hạn!

"Sở Cuồng Nhân, ngã phật từ bi, sau khi ngươi chết, ta sẽ đọc một lần Chú Vãng Sinh cho ngươi!"

Pháp Hải từ tốn nói, trên khuôn mặt an lành, toát ra một tia dữ tợn.

"Nỗi nhục ngày xưa, hôm nay, ta sẽ trả lại cho ngươi gấp bội!"

Đông Hoàng thần tử nói ra, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

Bọn họ đều người ăn quả đắng ở trong tay Sở Cuồng Nhân, luôn bị đối phương đè đầu.

Mà bây giờ, cuối cùng cũng có cơ hội đè lại đối phương.

Chuyện này bảo bọn họ, làm sao không hưng phấn?

"Muốn thắng ta? Còn sớm lắm!"

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Ngay tại thời điểm sức mạnh Thần Khí sắp đánh tan sức mạnh Thanh Liên hủy diệt, chỉ thấy đột nhiên xảy ra dị biến.

Sức mạnh Thần Khí kia, đúng là nhanh chóng suy yếu!

"Chuyện gì xảy ra? ?"

Sắc mặt truyền nhân của Phục Hi đại biến.

Chỉ thấy Đại Tư Mệnh thần nữ đúng là rút lại tiên nguyên, thu Côn Lôn Kính lại, tiếp đó, bóng người liền nhanh chóng lùi lại!

Đột nhiên xuất hiện biến hóa, khiến mọi người đều vội vàng không kịp chuẩn bị.

Mà sức mạnh Thần Khí thiếu một thứ, đại trận tự chủ tan rã trong nháy mắt, sức mạnh Thanh Liên hủy diệt vô cùng kinh khủng bao phủ ra, trong chốc lát, đã rơi vào trên người đám truyền nhân của Phục Hi.

Pháp Hải đứng mũi chịu sào, thân thể phát ra tiếng nổ, trực tiếp nổ tung, hóa thành sương máu!

Thiếu ngự Trường Sinh cũng khó có thể chống cự luồng sức mạnh này.

Trường Sinh không thể trường sinh, ngã xuống ngay tại chỗ!

Bọn người thiếu ngự Hạo Thiên, Long Huyền, truyền nhân của Phục Hi, truyền nhân của Oa Hoàng đều bị sức mạnh hủy diệt tác động, bị đánh bay ra ngoài, điên cuồng phun máu tươi.

Thiên Địa Thần Khí Thập Phương Trận, phá! !

Thập Đại Thần Khí, rơi xuống từ giữa không trung.

Mà Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, vung tay lên, bỏ toàn bộ những Thần Khí này vào trong túi!

Bất thình lình xảy ra biến hóa, khiến cho mọi người đều bị choáng váng.

"Đây là có chuyện gì? !"

"Xảy ra chuyện gì?"

Biến hóa thật sự quá nhanh

Chỉ trong một giây, bọn họ cho rằng Sở Cuồng Nhân sẽ hoàn toàn bị đánh bại, kết thúc truyền kỳ cuồng nhân.

Nhưng một giây sau, đại trận bị phá, nhóm người nắm giữ Thần Khí hoặc bị thương hoặc chết, Thần Khí thì bị Sở Cuồng Nhân bỏ vào trong túi.

"Là Đại Tư Mệnh thần nữ!"

"Nàng phản bội bọn người Đông Hoàng thần tử sao? Trời ạ, nàng không phải là người của Tiên Đình sao?"

"Ai có thể nói cho ta biết, bây giờ có chuyện gì đang xảy ra không?"

Tay Đại Tư Mệnh thần nữ nâng Côn Lôn Kính, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, đưa Côn Lôn Kính ra: "Chủ nhân, nhiệm vụ đã hoàn thành."

Chủ nhân? !

Xưng hô thế này, khiến mọi người tê cả da đầu.

Sở Cuồng Nhân, đúng là thi Đại Tư Mệnh thần nữ làm nô bộc, không chỉ như thế, còn để nàng mai phục ở Tiên Đình, mai phục ở bên cạnh đám người nắm giữ Thập Đại Thần Khí.

Tại thời điểm then chốt này, cho một kích trí mệnh! !

"Ngươi làm tốt lắm."

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng, cất kỹ Côn Lôn Kính.

Đến tận đây, toàn bộ Thập Đại Thần Khí, đã vào tay hắn!

"Đại Tư Mệnh thần nữ, rốt cuộc là ngươi đã phản bội Tiên Đình từ lúc nào? ! !"

Đông Hoàng thần tử chịu không được sự đả kích này, nhịn không được mà lên tiếng chất vấn.

Nhưng Đại Tư Mệnh thần nữ không hề trả lời, thần sắc lạnh nhạt.

"Trả lời ta, tại sao lại muốn phản bội Tiên Đình! !"

Đông Hoàng thần tử lại lên tiếng lần nữa.

Nhưng vẫn không nhận được bất cứ câu trả lời nào.

Không chỉ Đông Hoàng thần tử, bên trong Đông Hoàng Tiên Đình, những tồn tại Đại La đại viên mãn, thậm chí là cảnh giới Hợp Đạo cũng vô cùng tức giận.

Phản bội Tiên Đình, cũng không phải là con chó con mèo gì.

Mà là một vị thần nữ hàng thật giá thật! !

Nghĩ đến đây, các cường giả của Đông Hoàng Tiên Đình nhịn không được mà tản ra từng đạo từng đạo tiên thức, uy áp kinh khủng bao phủ Đại Tư Mệnh thần nữ.

Có nghi hoặc, có ngoài ý muốn...

Nhưng càng nhiều, là phẫn nộ!

Giờ khắc này, bọn họ hận không thể chém tên phản đồ này thành muôn mảnh.

Đại Tư Mệnh thần nữ cảm nhận được lửa giận này, thân thể mềm mại khẽ run lên, trong mắt lộ ra một tia sợ hãi.

Nhưng một giây sau.

Sở Cuồng Nhân đứng ở trước mặt của nàng, quanh người có tiên nguyên lưu chuyển, khí thế rộng rãi: "Người của ta, sao lại để cho các ngươi có thể tuỳ tiện đe dọa?"

Dù chỉ là một công cụ hình người.

Nhưng công cụ hình người này cũng là của hắn, không có sự cho phép của hắn, không người nào có thể phá hư!

Đại Tư Mệnh thần nữ nhìn bóng lưng của Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra một tia kiên định.

Kết cục của mọi chuyện đã định, nàng muốn sống sót, chỉ có thể ôm chặt bắp đùi của Sở Cuồng Nhân.

"Ha ha, tốt cho một Sở Cuồng Nhân! Ta cho rằng, tất cả đều nằm ở trong kế hoạch của ta, không nghĩ tới, lại bị ngươi đùa bỡn trong lòng bàn tay."

Sắc mặt truyền nhân của Phục Hi vô cùng âm trầm.

Hắn nghĩ tới, mình vì đối phó Sở Cuồng Nhân, vất vả nghiên cứu Thiên Địa Thần Khí Thập Phương Trận, vì đạt được Phục Hi Cầm, đi chân chạy cho đối phương, thu thập hậu thiên ngũ đăng...

Nhưng kết quả là, tất cả đều thành áo cưới cho đối phương.

Đã mất đi vị trí Chủ Nhân Tiên Giới, Thập Đại Thần Khí cũng đều rơi vào trong tay đối phương.

Càng nghĩ càng giận, gần như muốn thổ huyết.

Sắc mặt của những người còn lại, cũng đều trở nên tái xanh.

Vô tận phẫn nộ, nhục nhã, không cam lòng, chạy lên não, làm bọn họ nắm chặt quyền đầu, trán nổi gân xanh!

Bọn họ cực khổ tu hành Thiên Địa Thần Khí Thập Phương Trận, kết quả là, đã sớm bị Sở Cuồng Nhân nhìn thấu.

Thậm chí, đối phương có thể sớm tiêu diệt bọn họ, nhưng lại không làm thế, mà còn chơi đùa bọn họ trong lòng bàn tay!

Chương 1828: Hai giới âm Dương, đều ở tay ta, đời người chìm nổi

Phía trên Tiên Vương đài, biến hóa cùng cực!

Đại Tư Mệnh thần nữ phản chiến, khiến cục diện chuyển biến đột ngột chỉ trong nháy mắt, Sở Cuồng Nhân lấy được ưu thế tuyệt đối một lần nữa, thậm chí còn vẽ lên dấu chấm tròn cho trận chiến này!

Vốn dĩ, đã không có bất kỳ người nào có thể là đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

Hiện tại, Thập Đại Thần Khí đều rơi vào trong tay hắn, thì càng không ai thắng nổi.

"Chư vị, chúc các ngươi may mắn!"

Lúc này, sau khi truyền nhân của Phục Hi bình phục tâm tình, không nói hai lời, bóng người lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang bay vút đi.

Người có động tác giống hắn, còn có thiếu ngự Hạo Thiên!

Hai người mạnh nhất bên trong đám người sở hữu Thập Đại Thần Khí, đã lập tức trốn!

Tình cảnh này, khiến cho mấy người còn lại biến sắc.

"Hai tên hỗn trướng này."

"Đi!"

Những người còn lại cũng đều biết, bọn họ đã mất đi Thập Phương Thần Khí trận, thì căn bản không có sức mạnh để đối kháng Sở Cuồng Nhân, ào ào rời đi.

Nhưng lúc này, một trận thời không Đại La ý bao trùm bốn phía.

"Các ngươi có thể đi đâu?"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân khóa chặt một người, là truyền nhân của Thần Nông.

Hắn đánh ra một quyền, trong đó có ẩn chứa Đại La ý, dù đối phương dốc hết toàn lực chống cự, nhưng vẫn bị quyền phong lãnh khốc kia xé rách, hóa thành sương máu, nổ tung.

Ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân dự định tiếp tục động thủ.

Nơi xa.

Mấy đạo thân ảnh lướt đến, phá vỡ sự phong tỏa của thời không Đại La ý.

Là Đại La đại viên mãn bên trong các đại thế lực.

Bọn người truyền nhân của Hiên Viên, Long Huyền thấy thế, lúc này hoảng hốt chạy thoát đi.

"Sở Cuồng Nhân, trận chiến này, ngươi đã giết không ít yêu nghiệt thiên kiêu, chẳng lẽ ngươi thật muốn chém giết toàn bộ yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ sao!"

Một Đại La đại viên mãn lạnh giọng nói ra.

Trên đầu của hắn, mọc một độc giác lôi đình, phía trên ẩn chứa sức mạnh sấm sét cực kỳ kinh khủng.

Đây là một cường giả của cấm khu dị chủng.

Những người còn lại, cũng dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Sở Cuồng Nhân, bên trong đó, có Tiên Đình, cũng có Nhân Hoàng tông, còn có Đại Lôi âm Tự.

"Ha, ta không ngại các ngươi cùng tiến lên."

Sở Cuồng Nhân độc đấu mấy Đại La đại viên mãn, cho dù vừa mới trải qua một trận đại chiến, vẫn không hề cố kỵ như cũ.

Nhưng lúc này.

Toàn bộ Tiên Vương đài vì thế mà chấn động.

Chỉ thấy trên bầu trời, từng đạo từng đạo ý chí Tiên giới đang lơ lửng bắt đầu dung hợp, từng đợt đạo âm huyền diệu bắt đầu truyền ra.

Trong hư không, một vương quan, một bộ huyền bào, một khỏa đại ấn ngưng tụ ra!

Một luồng sức mạnh vô cùng hùng hậu từ trong đó khuếch tán ra, dường như còn có một loại quan hệ nào đó với quy tắc của Tiên giới này.

Mọi người thấy một quan một bào nhất ấn kia, trong mắt lộ ra vẻ khát vọng.

Chỉ thấy ba món đồ vật kia bay đến trên người Sở Cuồng Nhân.

Ở bên trong tiên huy vô tận, một giọng nói lạnh nhạt bỗng nhiên vang lên, vang khắp Tiên giới.

"Vương quan trên đầu, vương bào gia thân, vương ấn trong tay!"

"Cung nghênh Tiên Vương!"

Đợi tiên huy vô tận tán đi.

Sở Cuồng Nhân lại xuất hiện, mà lúc này, đầu hắn đội Tiên Vương quan, người khoác Tiên Vương bào, tay cầm Tiên Vương ấn, rộng rãi chi khí quanh người, khiến mấy Đại La đại viên mãn cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, thân thể run rẩy kịch liệt, trong lòng đúng là nhịn không được mà sinh ra một luồng thần phục chi ý.

"Ta là Tiên Vương, chúng sinh bái ta!"

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, phất tay áo lên.

Uy thế Tiên Vương vô tận, bao phủ bốn phương tám hướng!

Ở phía dưới luồng uy thế này, nguyên một đám tu sĩ đều không tự chủ được mà quỳ xuống, ngay cả mấy Đại La đại viên mãn kia cũng không có bất kỳ ngoại lệ gì.

Bên trong chiến trường Sơn Hà, hàng tỉ dã thú quỳ bái.

Giờ khắc này, toàn bộ Tiên giới chấn động, quang mang vô tận hiện ra ở chân trời, trong lòng vô số tu sĩ đều cảm nhận được.

"Cung nghênh Tiên Vương!"

"Cung nghênh Tiên Vương!"

"Cung nghênh Tiên Vương! !"

Giờ khắc này, Tiên giới đã được xây dựng lại sau khi bị phá nát, đã nghênh đón vị Tiên Vương thống ngự thiên địa đầu tiên!

Sâu bên trong Tiên Đình.

Một lão giả tóc trắng bỗng nhiên mở hai mắt ra, nhìn về phía chiến trường Sơn Hải nơi xa, toát ra một tia phức tạp, lập tức thở dài: "Hắn đã trở thành Tiên Vương..."

Giới tử chi tranh, đã có kết quả.

Mà người giành được vị trí Tiên Vương, đã được không ít người đoán trước, nhưng có chấp nhận hay không lại là một chuyện khác.

Nhất là Tiên Đình.

Từ trước tới nay, bọn họ là bá chủ của Tiên giới, địa vị không thể lay động.

Nhất sau trận Phong Thần, vặn ngã Nhân Hoàng nắm đó, uy thế của Tiên Đình càng đạt đến độ cao trước đó chưa từng có.

Vốn dĩ, bọn họ cho rằng vị trí Tiên Vương sẽ là của bọn họ.

Không nghĩ tới, một Sở Cuồng Nhân, một sức mạnh mới xuất hiện, thu hoạch được mệnh cách Nhân Hoàng, bây giờ còn bước lên vị trí Tiên Vương!

"Tuyên bố, mở ra 33 trọng thiên trận, ngăn cách liên hệ với quy tắc của Tiên giới!"

"Chư vị, chuẩn bị... Nghênh chiến đi!"

Lão giả từ tốn nói.

Giọng nói của hắn truyền khắp Tiên Đình, tất cả mọi người vô cùng xôn xao, nhưng không hề cảm thấy quá kinh ngạc.

Tiên Đình và Nhân Hoàng, gần như là không đội trời chung.

Mà bây giờ, Sở Cuồng Nhân là Nhân Hoàng, lại trở thành Tiên Vương, trận chiến giữa hắn và Tiên Đình, gần như là chuyện không thể tránh khỏi.

Không chỉ Côn Lôn Tiên Đình.

Một chỗ khác.

Đông Hoàng Tiên Đình cũng có hành động tương tự.

Hai đại Tiên Đình, sau khi vị trí Tiên Vương được tuyên bố, đã làm tốt các việc để chuẩn bị nghênh chiến.

Không thể không nói, chuyện này khiến vô số kẻ sợ ngây người.

Một chỗ khác.

Trên một ngọn núi huyết sắc.

Một nam tử tuấn dật tà mị ngồi ngay ngắn ở phía trên một đài sen màu đen, trong nháy mắt, khi cảm nhận được Sở Cuồng Nhân trở thành Tiên Vương, hắn bỗng nhiên mở hai mắt ra.

"Quả nhiên hắn đã trở thành Tiên Vương!"

Nam tử này, chính là Tội Như Lai.

Giờ phút này, trong mắt của vị cường giả danh chấn Tiên giới, được vinh dự gọi là kẻ gần với Ba Tuần Hợp Đạo nhất này, đúng là nhịn không được mà toát ra một tia sợ hãi.

"Hỗn trướng."

"Làm sao lại để hắn trở thành Tiên Vương, mấy người truyền nhân của Phục Hi, thiếu ngự Hạo Thiên, đều là phế vật sao? !"

Sắc mặt hắn âm trầm như nước.

Chính mình và Sở Cuồng Nhân có khúc mắc to lớn.

Bây giờ, đối phương đã trở thành Tiên Vương, nếu đột nhiên muốn tìm hắn báo thù, thì hắn làm sao bây giờ?

Mặc dù đối phương còn chưa tấn cấp Hợp Đạo, nhưng dựa vào quyền năng của Tiên Vương, sẽ còn sợ một Hợp Đạo sao?

"Không được, ta phải thừa dịp hắn còn chưa thích ứng với luồng sức mạnh Tiên Vương này, rời đi trước mới được, nếu đợi đến lúc hắn tìm tới cửa thì sẽ trễ mất."

Tội Như Lai âm thầm nghĩ tới, bóng người lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Không có người biết.

Một ngày này, Tội Như Lai danh chấn Tiên giới, nắm giữ hai đại chí bảo sát phạt Nguyên Đồ A Tị, bị dọa đến chạy trối chết, vội vàng rời khỏi Tiên giới.

Nhưng không chỉ có Tội Như Lai.

Trong ma đạo, bên trong Ma Cung.

Nguyên một đám cao thủ Đại La, cũng lập tức từ bỏ Ma Cung, trốn đến các phương, toàn bộ Ma Đạo, sụp đổ.

Ngay tại thời điểm các phương ở Tiên giới đều có hành động.

Thì phía trên Tiên Vương đài, Sở Cuồng Nhân đang thích ứng với sức mạnh mới của mình.

Hắn nhẹ nhàng khoát tay, một luồng tiên nguyên dồi dào mãnh liệt tuôn ra, kéo theo một loại quyền năng nào đó, rơi vào phía trên Tiên Vương đài.

Tiên Vương đài đã trải qua các trận đại chiến, vốn đã gần sụp đổ, lập tức hóa thành bột mịn dưới luồng sức mạnh này.

Sức mạnh này, còn kinh khủng hơn so với sức mạnh Thần Khí mà bọn người truyền nhân của Phục Hi thúc giục!

"Cũng không tệ lắm."

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng.

Ý chí Tiên giới trong cơ thể hắn cũng không biến mất, mà vẫn còn tồn tại, nhưng lại dung nhập ba món đồ của Tiên Vương vào bên trong, giúp hắn vừa bắt đầu đã có thể sử dụng sức mạnh Tiên Vương.

Nhưng muốn phát huy luồng sức mạnh này đến cực hạn, hắn còn cần luyện hóa Tiên Vương tam bảo này thật tốt.

Vị trí Tiên Vương, nói trắng ra, thì cũng không có khác biệt quá lớn với vị trí Quỷ Đế.

Cũng là một loại quyền năng.

Nhưng mà, khác biệt với quyền năng của Quỷ Đế chính là, luồng quyền năng Tiên Vương này cường đại hơn một ít.

"Ha, bây giờ, hai giới âm Dương, đều ở trong tay ta!"

"Tiên giới này, đời người chìm nổi!"

Sở Cuồng Nhân hăng hái.

Chương 1829: Đưa tay ra chính là một trận tạo hóa, giáng lâm Nhân Hoàng tông

Bên trong chiến trường Sơn Hải, Sở Cuồng Nhân đã đoạt được vị trí Tiên Vương.

Thiên kiêu yêu nghiệt các phương, đã không còn sức để tranh đoạt với hắn.

"Sở đạo hữu, chúc mừng."

Bọn người Ngọc Trí, Diệp Trúc tiến lên chúc mừng.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, mấy người hàn huyên vài câu.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân mang theo bọn người Cố Linh Lung trở lại thư viện, ở trong quá trình này, chuyện hắn trở thành Tiên Vương đã hoàn toàn truyền ra, trong Tiên giới, không ai không biết.

Bên trong thư viện Bách Gia.

Bọn người Trương Tử, Lữ Tử thống lĩnh vô số học sinh của thư viện, chờ ở thư viện, lúc nhìn thấy Sở Cuồng Nhân trở về, hai mắt tỏa sáng.

"Chúc mừng thủ tịch trở thành Tiên Vương!"

Mọi người cùng hét to.

Mà Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, đưa tay ra, linh khí bốn phía lưu chuyển, quyền năng của Tiên Vương bạo phát, trong hư không, đúng là có từng đoá kim liên nở rộ.

Ở bên trong kim liên kia, linh khí vô cùng nồng đậm ẩn chứa trong đó.

Kim liên rơi vào trong cơ thể của nguyên một đám học sinh, đúng là làm cho tiên nguyên của bọn họ xao động, nhanh chóng tăng lên.

Đưa tay ra, chính là một trận cơ duyên tạo hóa!

Sức mạnh Tiên Vương, khiến mọi người tại đây vô cùng kinh thán, trong ánh mắt nhìn Sở Cuồng Nhân, cũng mang theo vẻ vô cùng cuồng nhiệt.

Đây chính là sức mạnh Tiên Vương!

"Tiên Vương, không biết tiếp theo ngươi sẽ có tính toán gì?" Trương Tử tiến lên hiếu kỳ dò hỏi.

Vị trí Tiên Vương đã thành.

Hiện tại không còn gì nghi ngờ, Sở Cuồng Nhân đã sừng sững ở trên đỉnh của Tiên giới, cho dù là Hợp Đạo, chỉ sợ cũng khó có thể tranh phong.

Đến tận bây giờ, đã có thể được xưng là chí cao.

Thậm chí, được gọi là đệ nhất nhân phía dưới Hỗn Nguyên ở Tiên giới này cũng không phải không thể.

Mà Tiên giới có Hỗn Nguyên hay không, cũng không ai biết được.

Đây có thể được xem là thành tựu cao nhất cả đời này của một tu sĩ.

"Ta đã là Vua, Nhân tộc cũng đến lúc tự lập tự cường, Nhân tộc bị Tiên Đình khổ sai đã lâu, là thời điểm nên lật đổ hai tòa Tiên Đình này."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, nhìn về phía hư không nơi xa.

Hắn, khiến mọi người vô cùng hưng phấn.

"Chúng ta nguyện ý nghe theo Tiên Vương sai sử." Trương Tử chắp tay nói ra.

Thân là một thành viên của Nhân tộc, bọn người Trương Tử không có nửa phần hảo cảm đối với Tiên Đình, chỉ cảm thấy hai tòa Tiên Đình này, vô cùng chướng mắt.

Sở Cuồng Nhân trở lại nơi mình ở trong thư viện, suy nghĩ về hành động kế tiếp.

Bây giờ, hắn đã trở thành Tiên Vương, rất nhiều chuyện trước kia không thể làm, hiện tại cũng có thể thỏa thích đi làm.

Tỉ như lật đổ Tiên Đình, chỉnh hợp hai giới âm Dương, để đế quốc Thương Khung vào Tiên giới, vân vân...

Nhưng mà, mọi chuyện phải đi theo từng bước.

Những chuyện này, cần phải có cái nặng cái nhẹ, không thể gấp gáp.

Vút.

Lúc này, một thân ảnh xuất hiện ở bên người Sở Cuồng Nhân.

Đây là một người có tướng mạo giống hắn như đúc, mà người này, chính là bộ phân thân lúc trước hắn dùng Luyện Mộc Khôi Lỗi Thuật luyện chế ra.

Sau khi hắn đi vũ trụ Thiên Nguyên, bộ phân thân này vẫn ở lại Tiên giới.

Đồng thời cũng thay hắn thu thập các loại tình báo, bố trí mọi chuyện trong bóng tối.

Bây giờ, hắn đã trở thành Tiên Vương, cũng nên đến thời điểm thu lưới rồi.

"Điều tra rõ ràng sao?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Ừm, trụ sở của Tiên Đình, bảng danh sách cao thủ Đại La và căn cơ bên đó đã điều tra xong, nhưng mà, hiện tại có một chuyện khó khăn."

Phân thân từ tốn nói: "33 trọng thiên trận!"

Nghe đến đây, hai người liếc nhau.

Côn Lôn Tiên Đình, Đông Hoàng Tiên Đình, hai Tiên Đình này có thể sừng sững ở Tiên giới nhiều năm, nắm giữ vị trí bá chủ, thì tất nhiên căn cơ cũng không hề tầm thường.

Trong đó, 33 trọng thiên đại trận của Côn Lôn Tiên Đình, cũng vô cùng kinh người.

Đại trận này, có thể khiến Tiên Đình thành lập được 33 toà pháo đài phòng ngự, cũng có thể giúp Tiên Đình cách ly khỏi Tiên giới, từ đó ngăn cách sức mạnh quy tắc của Tiên giới.

Sức mạnh Tiên Vương của Sở Cuồng Nhân và quyền năng của âm Phủ Quỷ Đế cũng tương tự nhau.

Chỉ có thể thi triển ở trong Tiên giới.

Nhưng nếu Tiên Đình ngăn cách với quy tắc của Tiên giới, vậy thì sức mạnh Tiên Vương của hắn sẽ không có cách nào được sử dụng, vậy thì hắn cũng chỉ là một Đại La đại viên mãn cường đại hơn một chút mà thôi.

"Đối phó với Tiên Đình, đương nhiên sẽ không dễ dàng như vậy, điểm này, sớm đã đoán trước."

"Nhưng hiện tại, ta vừa mới trở thành Tiên Vương, cần một đối tượng để lập uy, Tiên Đình là bàn đạp không thể thích hợp hơn."

Sở Cuồng Nhân vẫn không từ bỏ ý nghĩ phá vỡ Tiên Đình.

33 trọng thiên đại trận đích thật là một phiền toái, nhưng cũng không phải là không có biện pháp giải quyết.

Phân thân của hắn bố trí ở Tiên giới đã lâu, há lại bị một đại trận ngăn trở?

"Chuyện khai chiến, ngươi toàn quyền chuẩn bị, ta muốn luyện hóa Tiên Vương tam bảo trước, sau đó, còn phải đi bái phỏng một vài nơi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Ta đã hiểu." Phân thân ngầm hiểu, trong nháy mắt, đã biến mất không thấy gì nữa.

Chuyện luyện hóa Tiên Vương tam bảo vô cùng thuận lợi.

Mấy tháng sau, tam bảo đã bị hắn hoàn toàn luyện hóa, phần quyền năng Tiên Vương này, cũng bị hắn hoàn toàn nắm giữ.

Hiện tại, Sở Cuồng Nhân cảm thấy trong lúc giơ tay nhấc chân, mình đều có sức mạnh phá vỡ Huyền Hoàng doạ người!

"Thật mạnh!"

"Hiện tại, cho dù ta đối mặt với một Hợp Đạo, cũng có tự tin có thể chiến thắng!"

Năm ngón tay của Sở Cuồng Nhân mở ra, hơi nắm lại trong hư không.

Giống như thiên địa đều ở lòng bàn tay.

"Căn cứ vào tình báo mà phân thân thu thập trong những năm này, thì bên phía Côn Lôn Tiên Đình, có ít nhất ba Hợp Đạo, mà Đông Hoàng Tiên Đình, đoán chừng cũng sẽ không quá kém, phỏng đoán cẩn thận thì có khoảng hai Hợp Đạo trở lên, nói cách khác, một trận chiến này, ta phải đối mặt với ít nhất năm cảnh giới Hợp Đạo!"

Sở Cuồng Nhân cũng không cho rằng, khi mình đi đánh một Tiên Đình, thì một Tiên Đình khác sẽ khoanh tay đứng nhìn.

Tuy ngày thường hai đại Tiên Đình này không thiếu minh tranh ám đấu, nhưng khi đối mặt với Nhân Hoàng, bọn họ luôn có thể mặc chung một cái quần, bắt tay cùng nhau đối phó hắn.

Sở Cuồng Nhân đánh giá chiến lực bên mình một chút...

Hắn không tính Thần Ma nhất mạch vào trong số này, phá vỡ Tiên Đình, hắn muốn dùng sức mạnh của mình, mà đây cũng là cơ hội khảo nghiệm những thế lực trong tay mình.

Thư viện có một Hợp Đạo, âm Phủ có ba Hợp Đạo...

Cộng thêm Tiên Vương là mình, được quyền năng của Tiên Vương gia tăng, một mình mình có thể chống cự ít nhất là ba Hợp Đạo.

Xem ra, hình như phía mình đã chiếm được ưu thế.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại rõ ràng, như thế vẫn chưa đủ.

Chính mình cần càng nhiều chiến lực.

Đối với chuyện này, hắn đã sớm có dự định.

Sau đó, hắn cũng cũng luyện hóa Thập Phương Thần Khí một lần.

Còn về trận đồ của Thiên Địa Thần Khí Thập Phương Trận, Đại Tư Mệnh thần nữ đã sớm âm thầm ghi lại trong quá trình tu hành, rồi chuyển lại cho hắn.

Với thiên phú thực lực của hắn, một mình điều khiển mười Thần Khí để bố trận, tuy có chút khó khăn, nhưng không phải là không được.

Đây cũng là một đòn sát thủ.

Thiên Địa Thập Phương Thần Khí Trận, mạnh mẽ tuyệt luân, bọn người truyền nhân của Phục Hi căn bản không thể phát huy nó đến cực hạn.

"Được, tiếp đó cũng nên đi bái phỏng một vài nơi rồi."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

...

Một bên khác.

Trong một tòa cự thành rộng rãi, các loại cung điện lầu các nối tiếp nhau, các loại tiên sơn linh phong, nguy nga sừng sững.

Khí tượng rộng rãi, như nơi tập trung khí vận của Nhân tộc.

Mà nơi đây, chính là Nhân Hoàng tông.

Nghe nói, Nhân Hoàng tông ngoại trừ chuyện bồi dưỡng truyền nhân của Nhân Hoàng, còn tự cho mình là Nhân Hoàng chính thống, thu thập khí vận của Nhân tộc, chế tạo chín đạo long khí Hoàng Đạo Chân Long!

Chín đạo Chân Long chi khí này, vờn quanh trên bầu trời của đại thành, khí thế dồi dào.

Bên ngoài Nhân Hoàng tông.

Mấy chục đệ tử tuần tra đang thảo luận đại sự xảy ra gần đây trong Tiên giới.

"Ta nghe nói, bây giờ Sở Cuồng Nhân đã thành Tiên Vương, không đến bao lâu nữa khai chiến với Tiên Đình."

"Đúng vậy, ta cũng nhận được tin tức."

"Mệnh cách Nhân Hoàng, Tiên Vương chi tôn, là tồn tại siêu nhiên đến bực nào, tồn tại như thế, có lẽ cả đời này chúng ta cũng không gặp được."

Một người đệ tử cảm khái nói ra.

Lúc này.

Dường như toàn bộ Nhân Hoàng tông nhận lấy ảnh hưởng gì đó, điên cuồng chấn động, trong trời cao, chín đạo long khí do khí vận Nhân tộc ngưng tụ ra, cũng ngửa mặt lên trời gào thét!

Dị động trước đó chưa từng có, bao phủ toàn bộ Nhân Hoàng tông.

"Chuyện gì xảy ra? !"

Sắc mặt mọi người đại biến.

Mà đồng tử của một người đệ tử tuần tra lại đột nhiên co rụt lại, chỉ nơi xa: "Các ngươi nhìn kìa, chỗ đó..."

Mọi người nhìn theo nơi đối phương chỉ.

Chỉ thấy ở phía cuối của tầm mắt, một bộ bạch y, đang từ từ bước đến, quanh người có đạo vận vờn quanh, Long Phượng trình tường, Kỳ Lân vượt biển, bách thánh triều bái và các loại dị tượng không ngừng chiếu rọi ra!

Tiên trung Chí Tôn, nhân trung chi hoàng!

Giáng lâm Nhân Hoàng tông!

Chương 1830: Người nào dám xưng hoàng? Tiên Vương chi uy, Hợp Đạo quỳ gối

Nhân Hoàng tông, dị động trước nay chưa từng có bao phủ nơi đây.

Trên không trung, chín đạo long khí do đại năng của Nhân Hoàng tông thu thập khí vận Nhân tộc ngưng luyện mà thành đang thét gào thét, nhìn ra bên ngoài Nhân Hoàng tông.

Chỉ thấy một bóng người bạch y từ từ đi đến, áo trắng như tuyết, lưng đeo cổ kiếm.

Quanh người có dị tượng vờn quanh, giống như Tiên Vương giáng trần!

Hai đầu lông mày, mang theo một luồng quý khí vô cùng cao quý, so với cửu long, chỉ có hơn chứ không kém!

Bên ngoài Nhân Hoàng tông.

Nguyên một đám tu sĩ thấy cảnh này, mặt mũi đều tràn đầy vẻ kinh hãy, nhìn chằm chằm người tới, trong mắt mang theo vẻ không thể tin nổi.

"Là, là Sở Cuồng Nhân! Là Tiên Vương Sở Cuồng Nhân! !"

Một người đệ tử lớn tiếng nói.

"Không phải nói hắn đang chuẩn bị khai chiến với Tiên Đình sao? Sao lại tới Nhân Hoàng tông rồi? !"

"Mí mắt của ta giật liên hồi, đột nhiên có một loại dự cảm không được tốt lắm."

"Ta, ta cũng giống vậy."

Sở Cuồng Nhân từ từ đi tới, đợi đến khi nhìn thấy cửu long gào thét trên bầu trời, trong mắt lộ ra một tia băng lãnh.

Rõ ràng hắn đã nhìn thấy, phía trên cửu long kia, có vô hình xiềng xích đang quấn lấy nó!

Cửu long này, cũng không phải tự nguyện lưu lại ở bên trong Nhân Hoàng tông.

Mà là bị Nhân hoàng tông bắt ép, ép buộc ở lại nơi này, kéo dài khí vận và căn cơ của Nhân Hoàng tông!

"Cưỡng ép khí vận Nhân tộc để cho các ngươi sử dụng!"

"Tốt cho một Nhân Hoàng chính thống, tốt cho một Nhân Hoàng tông!"

Sở Cuồng Nhân không nghĩ tới, chính mình mới đi tới nơi này, thì nhìn thấy màn này, nhanh chóng giận quá hoá cười.

Dị tượng quanh người hắn chiếu ra tiên huy tươi sáng.

Ngay sau đó, bay lên không trung!

Đưa tay ra, một luồng tiên nguyên rộng rãi đổ xuống, hóa thành một đạo kiếm khí hoảng sợ, kéo theo sức mạnh quyền năng của Tiên Vương, uy thế lay động trời cao, xé rách trường không!

"Tiên Vương, dừng tay!"

Một giọng nói vang lên.

Sâu bên trong Nhân Hoàng tông, một tiếng nói già nua bỗng nhiên vang lên.

Chỉ thấy vô số sức mạnh đạo tắc ngưng tụ, hóa thành một bàn tay lớn vàng óng chộp tới, ý đồ ngăn lại kiếm khí của Sở Cuồng Nhân.

Đây là Hợp Đạo của Nhân Hoàng tông! !

Ầm! !

Kiếm khí và đại thủ ầm ầm va chạm, phong vân bao phủ bốn phía, tiên huy hoà lẫn!

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, kiếm khí xé rách bàn tay lớn màu vàng óng, rơi ở trong hư không, trảm lên phía trên xiềng xích vô hình đang bắt ép cửu long!

"Gầm! !"

Khi một trận tiếng rồng gầm to rõ khoái ý vang lên.

Chỉ thấy cửu long bay lên không trung, lao về phía Sở Cuồng Nhân, mà hắn đứng tại chỗ, không trốn không né.

Nhưng Hoàng Cực Kinh Thế Quyết trong cơ thể lại tự động vận chuyển!

Chín đạo long khí, rót vào trong cơ thể của hắn, Hoàng Cực Kinh Thế Quyết tự động vận chuyển, ngưng tụ thành Hoàng Đạo Chân Long chi khí!

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

Không nghĩ tới, sau khi chặt đứt xiềng xích bắt ép long khí này, thì long khí lại tiến vào trong cơ thể của hắn, giúp Hoàng Đạo Chân Long của hắn tăng trưởng.

Chuyện này có tính là thu hoạch ngoài ý muốn hay không?

"Tiên Vương, ngươi không cảm thấy ngươi đang quá phận sao? ! Đến Nhân Hoàng tông ta, không nói hai lời đã cướp đi cửu long của Nhân Hoàng tông ta!"

Trong cung điện sâu bên trong Nhân Hoàng tông, một thân ảnh kim sắc bay ra.

Đây là một lão giả tóc vàng.

Đồng thời cũng là đại năng Hợp Đạo duy nhất của Nhân Hoàng tông.

Lúc này, đối phương trợn mắt nhìn Sở Cuồng Nhân ở đối diện, nếu không phải ngại thân phận Tiên Vương của đối phương, chỉ sợ hắn đã sớm xuất thủ.

"Quá phận?"

Sở Cuồng Nhân nhịn không được mà xùy cười một tiếng, ngay sau đó, ánh mắt của hắn dần dần trở nên băng lãnh: "Thân là Nhân tộc, tự xưng là Nhân Hoàng chính thống, các ngươi lại vì tư lợi của bản thân, thu thập khí vận Nhân tộc cho mình dùng, dùng khí vận Nhân tộc, lại không nhìn thấy Tiên Đình áp bách Nhân tộc, ngươi nói xem, ai là người quá phận! !"

"Nhân Hoàng tông, hôm nay các ngươi nhất định phải cho ta một cái công đạo, nếu không, ta không ngại bắt các ngươi làm đá mài đao cho sức mạnh Tiên Vương! !"

Lời nói vừa dứt, uy áp Tiên Vương trùng trùng điệp điệp vô cùng bành trướng, khuếch tán ra!

Toàn bộ Nhân Hoàng tông, lâm vào rung chuyển kịch liệt.

Bọn người truyền nhân của Oa Hoàng là Hoa Hi, truyền nhân của Hiên Viên, truyền nhân của Phục Hi vọt ra, nhìn Sở Cuồng Nhân, sắc mặt vô cùng khó coi.

Móa!

Gia hỏa này đến Nhân Hoàng tông gây chuyện rồi!

Trước đó, Sở Cuồng Nhân đã nói sẽ đích thân đến Nhân Hoàng tông một chuyến, nhưng họ lại không nghĩ đến, đối phương lại tìm tới nhanh như vậy!

Ông lão tóc vàng nghe lời này của Sở Cuồng Nhân, gần như muốn thổ huyết.

Con mẹ nó!

Rõ ràng là ngươi chiếm cửu long Nhân Hoàng tông của ta, rồi hấp thu nó.

Hiện tại lại đi cáo trạng ngược lại chúng ta? !

Nhưng khi đối mặt với lời chất vấn của Sở Cuồng Nhân, ông lão tóc vàng lại á khẩu không trả lời được, tìm không thấy nửa điểm phản bác.

"Thế nào, không nói lời nào, là xấu hổ không chịu nổi, hay là giận mà không dám nói gì?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

"Ngươi..." Ông lão tóc vàng hít sâu một hơi, ấn xuống lửa giận trong lòng: "Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc là ngươi muốn làm gì!"

"Làm càn!"

Ánh mắt của Sở Cuồng Nhân lạnh lẽo: "Thân là Nhân tộc, bất kính với Nhân Hoàng, thân là Tiên giả, không tuân theo Tiên Vương, ai cho phép ngươi gọi thẳng tên của ta!"

"Sở Cuồng Nhân, ngươi quá phận! !"

Ông lão tóc vàng không nhịn được lửa giận trong lòng.

Xem như hắn đã nhìn ra, hôm nay Sở Cuồng Nhân đến gây chuyện, nghĩ đến đây, hắn cũng không tiếp tục khách sáo, đúng là thúc giục tiên nguyên, vận chuyển đạo tắc.

"Ta cũng muốn nhìn xem, Tiên Vương như ngươi có bao nhiêu cân lượng! !"

"Thiên Hoàng che lấp mặt trời!"

Nói xong, hắn đè xuống một chưởng, tiên nguyên kim sắc ngưng tụ ra một bàn tay lớn, trong đó có sức mạnh đạo tắc huyền diệu nhấp nhô, vô cùng rộng rãi!

Lão giả này, dùng hoàng đạo để hợp đạo!

Vừa xuất thủ là có luồng uy áp đế hoàng, vô cùng cường đại.

Chỉ tiếc...

"Ở trước mặt ta, người nào dám tự xưng là Hoàng!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát lên, mũi kiếm Định Thiên Kiếm trong tay bị lệch, bỗng nhiên chém ra một kiếm, trong đó còn ẩn chứa uy áp Tiên Vương.

Kiếm khí bá đạo tuyệt luân, khuấy động ở trong gầm trời!

Được quyền năng Tiên Vương gia tăng, tuy Sở Cuồng Nhân là Đại La, nhưng sức mạnh của một kiếm này lại không hề kém cỏi hơn Hợp Đạo!

Kiếm phong trảm đại thủ, hư không phát ra tiếng nổ lớn, khiến Nhân Hoàng tông rung chuyển.

Nguyên một đám cao thủ của Nhân Hoàng tông vọt ra, lập tức để bảo hộ các đệ tử, để tránh bị tác động đến.

"Gầm! ! !"

Tiếng rồng gầm khuếch tán ra.

Chỉ thấy trên người Sở Cuồng Nhân có chín đạo Long khí phóng lên tận trời, đó là Hoàng Đạo Chân Long!

Mà sau khi hấp thu chín đạo long khí vừa rồi kia, Hoàng Đạo Chân Long hiện nay đã lớn mạnh lớn hơn một bậc, hình thể của mỗi một con đã vượt qua 1 triệu trượng!

So với Trụ Vương ngày xưa, còn kinh khủng hơn!

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, đúng là trực tiếp vượt qua không gian, đi đến trước mặt ông lão tóc vàng kia, giơ tay lên, sức mạnh

Nhân Hoàng phối hợp với quyền năng Tiên Vương!

"Nhìn kỹ, đây mới là Hoàng! !"

Một chưởng rơi xuống, hư không sụp đổ trong im lặng!

Một chưởng này, không có sử dụng bất kỳ pháp môn tu hành nào, nhưng lại khiến trong lòng của ông lão tóc vàng tuôn ra một luồng cảm giác muốn thần phục.

Hắn thúc giục đạo tắc chống cự, nhưng từng viên từng mai viên tắc ở dưới một chưởng này, đều bị sụp đổ!

Một chưởng này, rơi vào trên bờ vai của ông lão tóc vàng, phát ra một tiếng răng rắc, tiếng nứt xương vang lên, bị đánh xuống mặt đất!

Giống như bị một hành tinh đập trúng, tạo thành một cái hố to lớn.

"Đáng chết! !"

Ông lão tóc vàng vô cùng tức giận, muốn ra tay lần nữa, nhưng hắn cảm thấy mình đã hoa mắt, Sở Cuồng Nhân đột nhiên hiện ra ở trước mặt của hắn một lần nữa.

Lần này, đối phương đè xuống bờ vai của hắn.

Một luồng cự lực ầm ầm bạo phát!

"Quỳ xuống!"

Giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Ầm!

Hai đầu gối của ông lão tóc vàng không có cách nào chống cự lại luồng sức mạnh này, bị ấn đến mức quỳ rạp xuống đất!

Giờ khắc này, Hợp Đạo quỳ gối, Tiên Vương Nhân Hoàng chi uy, khiến tất cả mọi người ở bốn phía hít vào một ngụm khí lạnh, mặt mũi tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Chương 1831: Nói năng lỗ mãng, không biết tôn ti, nên đánh

Bên trong Nhân Hoàng tông, bởi vì một trận chiến mà tạo thành khói báo động cuồn cuộn.

Mà ở bên trong bụi mù vô tận, một cái hố to lớn dường như được tạo ra do bị một hành tinh đập vào, có một lão giả tóc vàng bị một thanh niên ấn bờ vai, quỳ trên mặt đất!

Tình cảnh này, khiến tất cả mọi người ở chỗ này vô cùng hoảng sợ.

"Vậy mà lão tổ lại bị người ta ấn quỳ trên mặt đất? !"

"Loại chuyện này, làm sao có thể xảy ra chứ? !"

Mọi người đều không dám tin vào hai mắt của mình.

Toàn thân truyền nhân của Phục Hi, truyền nhân của Hiên Viên cũng đang run rẩy, bởi vì luồng sức mạnh này mà cảm thấy vô cùng kinh dị.

Nhưng cùng lúc đó, trong mắt của bọn họ cũng mang theo sự khao khát đến tột cùng.

Nhất là truyền nhân của Phục Hi, trong lòng càng không cam lòng đến cực hạn.

Nếu như mọi chuyện thuận lợi, luồng sức mạnh siêu tuyệt này, vốn nên thuộc về hắn! !

Bên trong hố lớn, sau khi ông lão tóc vàng phát hiện mình bị ấn quỳ trên mặt đất, đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó sắc mặt đỏ lên, giận không nhịn nổi.

Mình đường đường Hợp Đạo, lại phải quỳ xuống? !

Điều này làm hắn cảm thấy tôn nghiêm đã hoàn toàn mất đi, cả người, gần như đều muốn sụp đổ.

Đùng! !

Ông lão tóc vàng thúc giục tu vi toàn thân, từng viên từng viên đạo tắc phóng lên tận trời, ngưng tụ trong hư không, hóa thành một long ảnh kim sắc.

"Sở Cuồng Nhân! ! Ngươi hỗn trướng! !"

Ba! !

Lúc này, âm thanh của một cái tát thanh thúy vang dội bỗng nhiên vang lên.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đánh một bàn tay ra, quất vào phía trên gò má của ông lão tóc vàng.

"Nói năng lỗ mãng, không biết tôn ti! Nên đánh!"

Giọng nói lạnh nhạt của Sở Cuồng Nhân từ từ vang lên, không nghe ra mọt chút tình cảm.

Mà ông lão tóc vàng bởi vì một bàn tay này, khiến cho gương mặt sưng đỏ.

Long ảnh kim sắc phía sau hắn kéo theo lửa giận cùng cực, bỗng nhiên lao về phía Sở Cuồng Nhân mà cắn xé, sức mạnh vô cùng bá đạo, khiến hư không trực tiếp nổ tung! !

Nhưng cửu long sau lưng Sở Cuồng Nhân cũng có hành động cùng một thời điểm.

Cửu long gào thét xông ra, cắn xé long ảnh kim sắc được ngưng tụ từ đạo tắc kim sắc.

Ở bên trong tiếng gào thét điên cuồng, đạo tắc bị phá nát, long ảnh kim sắc tan thành mây khói!

Cực chiêu bị phá, ông lão tóc vàng nhận lấy phản phệ mãnh liệt, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Sở Cuồng Nhân lui về phía sau một bước, để tránh bị máu này phun lên người.

Ông lão tóc vàng run run rẩy rẩy nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo lửa giận, không cam lòng, chấn kinh, và một sự e ngại thật sâu! !

Dù nói thế nào thì mình cũng là Hợp Đạo!

Nhưng ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, lại trở nên vô cùng bất lực, tuỳ tiện bị trấn áp, sức mạnh Tiên Vương, vậy mà lại cường hãn đến loại trình độ này!

"Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc ngươi muốn làm gì..."

Ông lão tóc vàng tức giận nói ra.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương, lạnh nhạt nói: "Cho Nhân Hoàng tông các ngươi một cơ hội lấy công chuộc tội."

"Nhân Hoàng tông ta, có tội gì? !"

"Ép buộc khí vận Nhân tộc, trộm lấy danh tiếng Nhân Hoàng, bất kính với Tiên Vương, ba tội danh này, tùy tiện một cái liền đủ để cho ta... Diệt toàn tông của ngươi! !"

Giọng điệu của Sở Cuồng Nhân băng lãnh.

Giống như hàn phong âm lãnh thổi từ bên trong Địa Ngục, khiến mỗi người ở chỗ này đều cảm thấy không rét mà run.

Không có người nào hoài nghi đối phương có năng lực đó hay không.

Vừa rồi, đối phương đã “Hình tượng hoá hành động” đã nói cho bọn họ, hắn tuyệt đối có thực lực để nghiền ép Nhân Hoàng tông!

"Ngươi..."

Ông lão tóc vàng há to miệng, còn muốn nói cái gì đó, nhưng nửa chữ cũng nói không nên lời.

Người là dao thớt, ta là thịt cá!

Sinh tử tồn vong của Nhân Hoàng tông, gần như chỉ ở trong một ý niệm của Sở Cuồng Nhân, bọn họ có tư cách gì để phản bác chứ?

"Làm sao mới có thể lấy công công chuộc tội?"

"Sung làm tiên phong, tấn công Tiên Đình!" Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Ánh mắt nhìn về phía hư không, cũng không quan tâm có người nào đang dòm ngó hay không, trực tiếp nói ra mục đích của mình.

Hư không chấn động.

Nguyên một đám tiên thức lưu chuyển, giống như đang chấn kinh.

"Sở Cuồng Nhân, quả nhiên muốn tấn công Tiên Đình!"

"Ta đã biết, sau khi hắn trở thành Tiên Vương, nhất định sẽ không bỏ qua Tiên Đình, quả là thế."

"Tuy căn cơ của của Tiên Đình hơn hẳn Nhân Hoàng tông, nhưng bây giờ, ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, bọn họ thật có thể đỡ nổi sao?"

Trong hư không, tiên thức giao hội, nghị luận ầm ĩ.

Mà bên trong Nhân Hoàng tông, sau khi ông lão tóc vàng nghe xong yêu cầu của Sở Cuồng Nhân, sắc mặt biến hóa không ngừng.

Tấn công Tiên Đình?

Mà còn là tiên phong?

Không cần nghĩ cũng biết, đây tuyệt đối là một chuyện cực kì nguy hiểm, chỉ sợ đến lúc đó, căn cơ của Nhân Hoàng tông sẽ hao tổn từ hơn phân nữa trở lên.

Thậm chí toàn quân bị diệt cũng không phải là không thể!

Nhưng nếu như không đáp ứng...

Ông lão tóc vàng nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, được rồi, muốn như không đáp ứng, chỉ sợ Sở Cuồng Nhân sẽ diệt toàn bộ Nhân Hoàng tông ngay lập tức!

"Ta đáp ứng! !"

Ông lão tóc vàng cắn răng nói ra.

Giờ khắc này, dường như hắn đã già hơn mấy trăm tuổi, cả người tràn ngập một luồng khí tức sa sút tinh thần.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, thản nhiên nói: "Sau trận chiến này, Nhân Hoàng tông công tội bù nhau, ta có thể chuyện cũ sẽ bỏ qua!"

"Vậy thì ta phải đa tạ Tiên Vương rồi."

"Không cần khách khí."

Khóe miệng của ông lão tóc vàng co giật một chút, gia hỏa này, thật sự nghe không ra hắn đang giễu cợt sao?

Sau khi thu phục Nhân Hoàng tông xong, Sở Cuồng Nhân cũng không lập tức rời đi.

Hắn dự định lưu lại Nhân Hoàng tông mấy ngày.

Nhân Hoàng tông tự xưng là Nhân Hoàng chính thống, góp nhặt không ít truyền thừa của Nhân Hoàng, ở trong đó, có lẽ có một số đồ vật hắn cần dùng đến.

Sau khi bọn người ông lão tóc vàng biết được dự định của Sở Cuồng Nhân, tất cả đều bị chấn kinh đến tột đỉnh.

Trên thế giới này, lại có người vô liêm sỉ như thế sao?

Tới Nhân Hoàng tông, hút chín đạo long khí, đánh lão tổ tông của người ta một trận, để Nhân Hoàng tông làm tiên phong cho hắn...

Hiện tại, vậy mà còn muốn nhìn xem bên trong Nhân Hoàng tông có bảo vật gì hay không, rồi thuận tay lấy đi?

Trời ạ!

Chuyện này sao có thể là việc làm của Tiên Vương Nhân Hoàng, không phải giống hệt cường đạo sao?

Mà còn là cường đạo mạnh nhất, đáng sợ nhất dưới gầm trời này!

"Gia hỏa này, quả thực quá phận!"

"Hắn muôn nghiền ép sạch sẽ Nhân Hoàng tông ta sao."

Bọn người Hoa Hi, truyền nhân của Hiên Viên, truyền nhân của Phục Hi tụ tập ở một chỗ, trong mắt lộ ra vẻ phẫn hận.

Lúc này, nơi xa có một thân ảnh đi tới.

Là Sở Cuồng Nhân.

Trong nháy mắt nhìn đến hắn, bọn người truyền nhân của Hiên Viên đều vô cùng sợ hãi, lưng đổ mồ hôi lạnh.

Nhưng Sở Cuồng Nhân chỉ nhìn bọn họ một chút, thản nhiên nói: "Yên tâm, lấy tánh mạng của các ngươi, đối với ta mà nói, dễ như trở bàn tay, nhưng khai chiến sắp đến, ta còn muốn giữ các ngươi lại làm tiên phong cho ta, giết thêm mấy binh tướng của Tiên Đình, cho nên, biểu hiện tốt một chút đi."

Nói xong, hắn trực tiếp đi thẳng về phía trước, giống như lướt qua những kẻ qua đường.

Sắc mặt mấy người truyền nhân của Hiên Viên đều tức đến tái xanh.

Khá lắm.

Bảo bọn họ xông pha chiến đấu cho Sở Cuồng Nhân, chuyện này còn khó chịu hơn so với giết bọn họ!

Giết người tru tâm, không gì hơn cái này.

Đi dạo mấy ngày ở bên trong Nhân Hoàng tông, Sở Cuồng Nhân có chút thất vọng.

"Vậy mà cũng bảo là có truyền thừa của Nhân Hoàng? Không có mấy thứ hữu dụng."

Hắn lắc đầu.

Bên cạnh, ông lão tóc vàng, cũng chính là lão tổ Cổ Hoàng của

Nhân Hoàng tông không khỏi liếc mắt một cái.

Ngươi cũng không nhìn một chút bây giờ mình ở địa vị gì, cảnh giới gì sao?

Tiên Vương đó!

Từ xưa đến nay, có mấy Nhân Hoàng lợi hại hơn ngươi?

Ngươi còn không biết xấu hổ mà nhớ thương đến truyền thừa của người ta sao?

"Ha..."

Đột nhiên, dường như Sở Cuồng Nhân cảm nhận được cái gì đó, đi tới sâu bên trong Nhân Hoàng tông, đi tới trước mặt một khối bia đá to lớn.

Tấm bia đá này, phía trên có khắc nguyên một đám tự phù cổ lão, lộ ra một luồng đạo vận huyền diệu.

Trên tấm bia đá kia, có khắc bốn chữ lớn.

Nhân Hoàng Bản Kỷ!

Chương 1832: Nhân Hoàng Bản Kỷ, Nữ Oa tạo người, là sinh linh yếu nhất cũng mạnh nhất

Nhìn tấm bia đá to lớn trước mắt, trong lòng Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên sinh ra một cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Hoàng Cực Kinh Thế Quyết, đúng là không tự chủ được mà vận chuyển.

"Đây là cái gì?"

"Nhân Hoàng Bản Kỷ, tấm bia đá này, cũng không biết là ai tạo thành, phía trên ghi lại sự tích cuộc đời của nguyên một đám Nhân Hoàng, chỉ là một bản sử ký thôi."

Cổ Hoàng từ tốn nói.

Mà Sở Cuồng Nhân nghe vậy, khóe miệng lại hơi vểnh: "Chỉ là một bản sử ký? Ha, Nhân Hoàng tông, đúng là nực cười."

"Ngươi..."

Cổ Hoàng khó thở, Sở Cuồng Nhân này động một chút là trào phúng bọn họ, khiến hắn nổi nóng, nhưng lại không thể làm gì.

"Tiên Vương có ý gì?"

"Bảo vật chân chính bày ở trước mặt, nhưng các ngươi lại có mắt không tròng, còn tự xưng là Nhân Hoàng chính thống, nói các ngươi nực cười, chẳng lẽ là nói sai rồi?"

"Bảo vật chân chính?"

Cổ Hoàng có chút ngoài ý muốn nhìn bia đá trước mắt.

Nhưng phía trên ngoại trừ lộ ra đạo vận bất phàm, cũng không có chỗ huyền diệu nào khác.

Hắn cũng từng nghiên cứu qua một khoảng thời gian, nhưng không có bất cứ thu hoạch gì.

Vật này là bảo vật chân chính?

Sở Cuồng Nhân cũng lười giải thích nhiều với Cổ Hoàng, hắn nhìn Nhân Hoàng Bản Kỷ trước mắt, vận chuyển Hoàng Cực Kinh Thế Quyết trong cơ thể, từ từ đi lên trước, vươn tay đặt ở phía trên.

Trong chốc lát, cả hai cộng hưởng, bia đá đúng là bộc phát ra quang hoa sáng chói!

Một đạo phù văn màu vàng lưu chuyển ra, như ngôi sao quấn xung quanh Sở Cuồng Nhân, một luồng khí tức vô cùng bàng bạc lan tràn ra!

"Đây là có chuyện gì?"

Cổ Hoàng kinh ngạc.

Tấm bia đá này, vậy mà thật sự là một món bảo vật.

Mà lúc này, tâm thần của Sở Cuồng Nhân đã đắm chìm vào bên trong bia đá.

Hắn đi tới một địa phương non xanh nước biếc.

Ở chỗ này, có một thiếu nữ với dung nhan tinh xảo, nàng đứng ở bên cạnh một dòng suối nhỏ, cau mày như đang suy tư điều gì đó.

Giống như phát hiện Sở Cuồng Nhân đến, thiếu nữ xoay người nhìn về phía hắn.

"Ngươi là ai?"

"Ngươi là ai?" Sở Cuồng Nhân hỏi ngược một câu.

"Ta là Nữ Oa..."

Nghe nói như thế, tâm thần của Sở Cuồng Nhân chấn động.

Nữ Oa?

Đột nhiên, hắn hiểu rõ cái gì đó.

Phía trên Nhân Hoàng Bản Kỷ có ghi, Chương 1:... Nữ Oa tạo người!

Hắn đã tiến vào Nhân Hoàng Bản Kỷ, tự mình tiếp xúc với những Nhân Hoàng này, tham dự vào đại ký sự của những Nhân Hoàng này? !

Nghĩ đến đây.

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia hứng thú.

"Ta là người."

"Người?"

Trong mắt Nữ Oa lộ ra một tia mờ mịt.

Phía trên mảnh Hồng Hoang đại địa này, chủng tộc vô số, nhưng nàng chưa từng nghe nói về người.

Dường như nàng đã tiếp xúc với thứ gì đó trong cõi u minh, mà chuyện này, liên quan đến thành tựu Hỗn Nguyên của mình.

Nghĩ đến đây, nàng nhìn Sở Cuồng Nhân, không kịp chờ đợi, tiếp tục hỏi: "Ngươi nói cho ta biết, người là vật gì?"

"Người, chính là loại tồn tại như ngươi và ta, nhưng bây giờ, không có sự hiện hữu của bọn họ."

"Không có người tồn tại, vậy ngươi từ đâu mà đến."

"Vì Nhân tộc mà đến."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, lập tức đưa tay bắt được một nắm bùn đất ở bờ sông.

Hắn nhào nặn bùn đất trong tay, cuối cùng, nó cũng dần dần hóa thành bộ dáng của người, hắn thổi một ngụm Tiên Khí rót vào bên trong người bùn.

Người bùn biến ảo, hóa thành một con người.

Thấy cảnh này, não của Nữ Oa nổ đùng một tiếng, dường như hiểu rõ cái gì đó.

"Người... Người... Thì ra là thế, trách không được Tạo Hóa chi đạo của ta vẫn không có bất kỳ tiến cảnh nào!"

"Tạo Hóa chi đạo, huyền diệu bất phàm, mà cực hạn t của ạo hóa, chính là tạo ra sinh linh!"

"Nếu như ta có thể sinh ra một sinh linh, ta sẽ hoàn toàn nắm giữ Tạo Hóa chi đạo, trùng kích Hỗn Nguyên Chi Cảnh!"

Trên mặt Nữ Oa lộ ra nụ cười nóng lòng muốn thử.

Nàng tự mình đi tới bờ sông đào một nắm bùn đất, nặn thành một hình người nhỏ, rồi thúc giục Tạo Hóa chi đạo, rót vào trong đó.

Chỉ thấy đám tượng người nhỏ biến thành nguyên một đám người.

Nhưng những người này và đám do Sở Cuồng Nhân tạo nên lại giống như nhau, hai mắt vô thần, giống như vô số cái xác không hồn.

Có thân không linh.

Căn bản không thể gọi là sinh linh.

Nữ Oa cau mày lại: "Thất bại, đây không phải thứ mà ta muốn."

Nàng phất tay áo lên, nguyên một đám người hóa thành bùn đất rơi trên mặt đất một lần nữa, tiếp đó, nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân: "Ngươi có đề nghị gì hay không?"

"Có lẽ, ngươi có thể thử đổi một ít nguyên liệu xem."

"Nguyên liệu?"

Nữ Oa suy tư, tiếp đó, hai mắt tỏa sáng, lấy ra một đống đất đai lớn đủ mọi màu sắc, mà bên trong những đất đai này ẩn chứa tạo hóa chi năng huyền diệu.

Chính là chí bảo Tiên Thiên bản nguyên... Tức nhưỡng!

"Ha ha, vật này có lẽ có thể."

Nữ Oa lấy dưỡng nhưỡng ra, trộn với bùn đất, rồi lại dùng hỗn hợp đó nặn người.

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh nhìn, chợt cảm thấy thú vị.

Đây chính là quá trình Nữ Oa tạo người sao?

"Cần ta giúp một tay không?"

"Cám ơn đạo hữu."

Sở Cuồng Nhân đi lên, cùng nhau nặn người bùn với Nữ Oa.

Dưới nỗ lực của hai người, nguyên một đám người bùn đã thành hình, nhưng so với Nữ Oa khéo tay, người bùn mà Sở Cuồng Nhân nặn ra có chút khó coi.

Hắn mặc niệm cho những người bùn này ở trong lòng.

Xin lỗi, không thể nặn các ngươi đẹp một chút.

Nhưng Nữ Oa cũng không quan tâm chuyện này, nàng thúc giục sức mạnh tạo hóa, rót toàn bộ vào bên trong người bùn.

Rất nhanh, nguyên một đám người bùn biến ảo thành hình.

Thân thể của những người này trần trụi, có nam có nữ, hai mặt nhìn nhau, ánh mắt giống như hài tử mang theo vẻ hồ đồ và thiên chân, hiếu kỳ đánh giá bốn phía.

"Thành công rồi!"

Nữ Oa nhìn những người bùn này, nhanh chóng lộ ra vẻ mừng rỡ.

Nàng cảm nhận được, bình cảnh của Tạo Hóa chi đạo mà đã rất lâu mình chưa thể đột phá, đã hơi buông lỏng.

Nàng tiếp tục tạo người.

Sau cùng, là cảm thấy chưa đủ nhanh.

Kéo một cây nhánh cây từ trên cây mây xuống, nhúng vào trong nước bùn, sau đó hất lên, nguyên một đám bùn bay ra, rơi vào Hồng Hoang đại địa, hóa thành nguyên một đám Nhân tộc.

Nhưng những Nhân tộc mới được tạo ra này, không tinh sảo so với nhóm ban đầu.

Mặc kệ là sức mạnh, hay là tư chất tu hành đều kém một mảng lớn so với nhóm Nhân tộc ban đầu.

Nhưng Nữ Oa cũng không quản nhiều như vậy, nàng không ngừng tạo người, nhánh cây hất lên, chính là ngàn vạn Nhân tộc được sinh ra.

Ở trong quá trình này, đạo của nàng dần dần nhảy lên tới cực hạn!

Cuối cùng, nàng hoàn toàn nắm giữ Tạo Hóa chi đạo!

Dùng Tạo Hóa chi đạo để tịnh hòa đại đạo còn lại, đạt được vị trí Hỗn Nguyên!

"Rốt cục cũng đột phá..."

Nữ Oa vui sướng nhìn nhóm Nhân tộc phủ đầy Hồng Hoang đại địa kia, trong mắt mang theo yêu thích, còn có một loại cảm giác thành tựu lớn lao.

Nhưng sau đó, nàng cau mày, có chút bận tâm: "Những sinh linh này, hình như quá yếu."

So với những dị thú bên trong Hồng Hoang, những Nhân tộc này quả thật là vô cùng yếu đuối, bất cứ một con yêu thú nào cũng có thể cắn nuốt bọn họ.

"Đúng vậy, bọn họ rất yếu."

Sở Cuồng Nhân đi đến bên cạnh Nữ Oa, giọng điệu tang thương, ánh mắt thâm thúy nói: "Bọn họ rất yếu, một trận gió, một trận mưa, một trận lũ quét cũng đủ để lấy tính mạng của bọn họ, nếu bị sức mạnh của hai sinh linh Tiên Thiên đánh trúng, cũng đủ để giết chết ngàn vạn kẻ trong bọn họ."

"Bọn họ rất yếu, nhưng bọn họ lại ương ngạnh, bọn họ học cách làm sao để che gió che mưa, sẽ học tập sinh linh đã làm thương tổn bọn họ để trở nên cường đại hơn, sẽ chế tạo ra công cụ mà những sinh linh còn lại không có, bọn họ sẽ không tiếc bất cứ giá nào dù là hi sinh chính mình, chỉ vì kéo dài văn minh..."

"Bọn họ sẽ ngoan cường sinh tồn ở bên trong vạn tộc của Hồng Hoang này, cho đến khi đứng sừng sững trên đỉnh vạn tộc!"

"Bọn họ là người, là sinh linh yếu nhất, nhưng cũng là sinh linh mạnh nhất!"

Chương 1833: Vá trời, diễn bát quái, nếm bách thảo, bánh xe lịch sử

"Người... Bọn họ gọi là người!"

Hai mắt Nữ Oa tỏa sáng, trên mặt tươi cười: "Bọn họ là người!"

Nhân tộc được sinh ra!

Mà một cái chớp mắt tiếp theo.

Sở Cuồng Nhân chỉ cảm thấy quang cảnh biến hóa.

Bầu trời, xuất hiện một đạo vết rách to lớn, phong bạo, hỏa diễm, thiên thạch cuồng loạn từ trong đó đổ xuống, đang tàn phá bừa bãi khắp nơi.

Khắp nơi mất cân bằng, hồng thủy thao thiên!

Sinh linh cùng Nhân tộc đếm mãi không hết đã chết ở bên trong trận tai nạn kinh khủng này, thiên địa như lâm vào tận thế.

"Đây là... Trời bị rách?"

Sở Cuồng Nhân nhìn lên vết rách to lớn bên trong bầu trời, không khỏi nỉ non nói.

Phía trên Nhân Hoàng Bản Kỷ, có ghi chép về đại ký sự này.

Kỳ danh là... Nữ Oa Vá Trời!

Chỉ thấy nơi xa, một đạo lưu quang không sợ địa phong thủy hỏa, bay lên không trung, quanh người có vô số Ngũ Sắc Thạch vờn quanh.

Đạo lưu quang kia, chính là Nữ Oa.

So với Nữ Oa mà Sở Cuồng Nhân nhìn thấy ở bên trong chương 1: Nữ Oa tạo người kia, thì hiện tại, Nữ Oa này đã thành thục hơn, giữa hai đầu lông mày, cũng mang theo một loại hiền lành thánh khiết chi ý.

Đó là biến hoá do trở thành Nhân Tộc Chi Mẫu và đệ nhất Nhân Hoàng.

Bây giờ, thấy thiên địa sụp đổ, Nhân tộc gặp nạn, Nữ Oa không đành lòng, cho nên đã luyện Đá Vá Trời!

Chỉ thấy Nữ Oa đi đến trước mặt vết rách kia, đưa tay ra, từng viên Ngũ Sắc Thần Thạch lướt về phía vết rách, ẩn chứa tạo hóa chi năng vô tận, đúng là đang tái tạo thiên địa!

Vết rách to lớn, bắt đầu được chữa trị.

Lúc này, từng viên thiên thạch đánh về phía Nữ Oa, mà Nữ Oa đang bắt tay vá trời, căn bản không có thời gian phân thần.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, bóng người lóe lên, nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa.

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn xuất hiện ở bên người Nữ Oa, phất tay áo lên, tiên nguyên dồi dào tuôn ra, đánh nát từng viên thiên thạch.

"Đa tạ đạo hữu."

Nữ Oa nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, cảm kích nói ra.

Nhưng lại như không nhận ra hắn.

Sở Cuồng Nhân cũng không ngoài ý muốn, đây là thế giới do Nhân Hoàng Bản Kỷ xây dựng ra, cũng không phải là thế giới chân thật.

Một quyển sách, một cảnh tượng.

Cũng không phải ăn khớp với dòng sông lịch sử.

Sở Cuồng Nhân nhìn Nữ Oa Vá Trời, một bên không ngừng đánh vỡ đám thiên thạch đang rơi về phía nàng.

Sức mạnh của những thiên thạch này, cực kỳ kinh khủng.

Có một ít, thậm chí có thể uy hiếp được hắn, có một viên thiên thạch đánh vào trên lồng ngực của hắn, khiến hắn cơ hồ thổ huyết.

Hắn cũng hoài nghi rốt cuộc đây là lịch sử thật, hay chỉ là huyễn cảnh thời không?

Nếu như mình chết ở chỗ này, có phải sẽ thật sự chết hay không?

Nhưng mà hắn cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Bởi vì, hắn là Nhân Hoàng!

Hiện tại, thấy Nhân tộc chịu khổ gặp nạn, đây đều là con dân của hắn, mặc kệ là thật hay giả, hắn cũng sẽ không thờ ơ.

Sở Cuồng Nhân canh giữ ở bên người Nữ Oa, ngăn trở vô số công kích cho nàng, để cho nàng chuyên tâm vá trời.

Nhưng mà, thông qua vết rách trên trời kia, Sở Cuồng Nhân thấy được một mảng lớn Hỗn Độn chi khí, trong đó giống như có vô số sinh linh đang gào thét.

Một luồng quy tắc khí tức không thuộc về vũ trụ này, tràn ngập đến.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên.

Chẳng lẽ vào lúc Nữ Oa Vá Trời, đã có chuyện dị vũ trụ đến xâm chiếm sao?

Vết rách trên trời này, trên thực tế là thông đạo do dị vũ trụ xâm chiếm vũ trụ Bàn Cổ?

Nữ Oa Vá Trời, là ngăn cản vũ trụ xâm lấn, đóng lại thông đạo?

Suy nghĩ của Sở Cuồng Nhân lưu chuyển, nguyên một đám ý nghĩ lướt qua.

Sau đó không lâu.

Vết rách trên trời được tu bổ hoàn tất, mà mấy viên Ngũ Sắc Thạch còn lại thì bay về phía bốn phương tám hướng, rơi vào Hồng Hoang đại địa.

Hoàn thành vá trời, khắp nơi dần dần khôi phục lại bình tĩnh.

"Đa tạ đạo hữu."

Nữ Oa nhìn Sở Cuồng Nhân, hơi hơi hành lễ.

Tiếp đó.

Quang cảnh trước mắt Sở Cuồng Nhân lại biến hóa lần nữa.

Lần này, hắn gặp phải một người nam tử, nam tử này cầm một cây trúc, đang viết cái gì đó trên mặt đất.

Sở Cuồng Nhân đến gần xem thử, đó là nguyên một đám tự phù huyền diệu.

Những tự phù kia, dường như tương ứng với thiên địa tự nhiên, ngay cả diễn hóa vũ trụ hành tinh, cũng được giấu trong đó, vô cùng huyền diệu.

"Đây là... Bát quái."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Nam tử trên mặt đất nghe được giọng nói của hắn, ngẩng đầu lên, tò mò nhìn Sở Cuồng Nhân: "Vị bằng hữu này, ngươi nói cái gì?"

"Không, không có gì, ngươi đang vẽ cái gì vậy?"

"Đây là bức tranh thiên địa của ta."

"Thiên địa?"

"Đúng, ngươi nhìn này, ký hiệu này đại biểu núi, cái này đại biểu lôi điện..."

Sở Cuồng Nhân nhìn nam tử trước mắt, trong nháy mắt liền biết đối phương là ai... Phục Hi!

Phục Hi diễn bát quái!

Một bộ quẻ đồ, vô số hành tinh, thiên cơ biến hóa nói mãi không hết.

Có thể nói là kẻ thôi diễn đứng đầu trong cổ kim.

"Nhưng mà, ta luôn cảm thấy bản vẽ này có chút không hoàn chỉnh, lại không biết chỗ nào có vấn đề."

Phục Hi có chút khổ não nói ra.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, hắn cũng có một ít nghiên cứu đối với bát quái.

Dù sao thì, hắn cũng là một cao thủ trận pháp, mà muốn biến hóa trận pháp, thường cần dùng đến biến hóa bát quái.

"Ngươi lại thêm mấy ký hiệu ở chỗ này..."

Sở Cuồng Nhân căn cứ trí nhớ trong đầu, chỉ điểm một ít.

Rất nhanh, này tấm Bát Quái Đồ tàn khuyết này đã trở nên hoàn chỉnh, giống như họa Long điểm Nhãn, một bức quẻ đồ hoàn chỉnh ẩn chứa sự huyền diệu như được sống lại.

"Thì ra là thế, thì ra là thế..."

Trên mặt Phục Hi nhanh chóng lộ ra vẻ mừng rỡ.

Hắn đứng dậy chắp tay với Sở Cuồng Nhân: "Đa tạ vị bằng hữu này chỉ điểm."

"Không dám nhận."

Sở Cuồng Nhân chắp tay nói ra.

Tiếp đó, quang cảnh lại biến hóa lần nữa, hắn lại tới một tràng cảnh hoàn toàn mới.

Đây là một bãi cỏ.

Mà ở trên mặt đất, một thanh niên nam tử nằm đó, miệng hắn đang sùi bọt mép, toàn thân run rẩy.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, liền biết đối phương bị trúng độc, trong tay đối phương còn cầm một cây thảo dược.

Bộ dạng cây thảo dược kia kỳ quái, người bình thường nhìn thấy cũng sẽ không ăn.

Hắn xuất thủ cứu thanh niên kia.

"Hô... Được cứu rồi!"

Thanh niên đứng dậy, một bộ sống sót sau tai nạn.

"Ngươi đang làm cái gì vậy?"

"Ta đang ăn cỏ, ta phát hiện, trong số này có một ít cây cỏ kỳ diệu, có thể dùng để chữa bệnh, nhưng có loại cỏ, ăn vào sẽ xuất hiện tình trạng không thoải mái, ta muốn tự mình thử một lần, phân biệt ra những loại nào tốt cho con người, những loại nào thì không tốt..." Thanh niên thật thà nói ra những suy nghĩ trong đầu.

Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ trong lòng quả nhiên một tiếng, Thần Nông nếm bách thảo.

"Thiên hạ này to lớn như thế, kỳ hoa quái thảo vô số, một mình ngươi sao có thể thử hết? Ta đi với ngươi."

"Thật sao? Đa tạ huynh đệ!"

Thần Nông vô cùng hưng phấn.

Sở Cuồng Nhân bỏ ra không biết bao nhiêu thời gian, bồi Thần Nông thử vô số thảo dược, chỉnh lý dược tính của các loại thảo dược thành sách...

Sau khi làm xong những chuyện này, hắn lại tới một chiến trường.

Nơi này có hai quân giao chiến.

Hai người cầm đầu trong đó, một người tay cầm trường kiếm vàng rực, một người tay cầm trường kích bằng đồng.

"Xi Vưu, vì thiên hạ bách tính, trận chiến này, ta nhất định sẽ đánh thắng ngươi!"

"Ha ha, Hiên Viên, đừng quản nhiều như vậy, thống khoái đánh một trận đi!"

Kiếm kích giao phong, cát bay đá chạy.

Đây là Trục Lộc Chi Chiến.

Sở Cuồng Nhân nhìn hai bên đang giao chiến, trong lúc nhất thời, không biết giúp ai, dứt khoát không để ý tới bất cứ người nào.

Sau đó, quang cảnh lại biến ảo lần nữa...

Sở Cuồng Nhân đã tự mình trải qua đại ký sự của nguyên một đám Nhân Hoàng bên trong Nhân Hoàng Bản Kỷ.

Tạo người với Nữ Oa, vá trời, chỉ điểm Phục Hi diễn hóa bát quái, bồi Thần Nông nếm thử bách thảo, chứng kiến Trục Lộc Chi Chiến, phát hiện ra lửa cùng với con người, xây dựng đê điều để vượt qua lũ lụt, chém giết Hung thú Tưởng Liễu và Vô Chi Kỳ đã gây ra loạn thế, thiên hạ phân chia cửu châu...

Năm tháng vội vàng, bánh xe lịch sử cuồn cuộn chạy về phía trước.

Sở Cuồng Nhân tham dự vào bên trong quá trình đại ký sự của tất cả Nhân Hoàng, chứng kiến sự chìm nổi của Nhân tộc...

Chương 1834: Lai lịch của Nhân Hoàng Bản Kỷ, Hình Thiên nhất mạch, tận dụng thời cơ

Bên trong Nhân Hoàng tông, trước tấm bia đá Nhân Hoàng Bản Kỷ kia.

Một đạo phù văn màu vàng vờn quanh người Sở Cuồng Nhân, tràn ngập một loại khí tức thần thánh không thể xâm phạm.

Cho dù Cổ Hoàng thân là Hợp Đạo cũng nhịn không được mà sih ra một loại tâm tình muôn quỳ bái.

Bỗng nhiên.

Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra, một luồng khí tức vô cùng bàng bạc đổ xuống, từng đạo từng đạo long khí từ trong tấm bia đá xông ra, phóng lên tận trời.

Trong chốc lát, long khí kim sắc xoay quanh ở trên bầu trời của Nhân Hoàng tông, tiếng rồng gầm to rõ vang vọng cõi trần!

Long khí này, là do khí vận Nhân tộc ngưng tụ ra.

Không biết cường đại hơn bao nhiêu so với cửu long bị Nhân Hoàng tông bắt ép trước đó.

Toàn bộ tu sĩ của Nhân Hoàng tông chấn động theo, nhìn long khí gần như nhuộm cả mảnh hư không thành một màu vàng, nuốt một ngụm nước bọt.

"Ông trời ơi, loại long khí ở quy mô này, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?"

"Chuyện này, đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?"

"Là Sở Cuồng Nhân, nhất định là Sở Cuồng Nhân làm ra."

Bên cạnh bia đá Nhân Hoàng Bản Kỷ, Cổ Hoàng trợn tròn mắt.

Vậy mà tấm bia đá này lại ẩn chứa loại khí vận Nhân tộc ở quy mô này, nhưng trước kia hắn lại chẳng hề phát hiện!

Không chỉ có như thế, hắn có thể nhạy bén phát giác được, trong những long khí này ẩn chứa một luồng khí tức vô cùng cổ xưa, tuyệt không phải là thứ mà khí vận Nhân tộc ở thời đại này ngưng tụ ra!

Đây là, long khí do khí vận Nhân tộc có nguồn gốc từ thời kỳ Tiên Cổ ngưng tụ ra!

"Gầm! !"

Giờ phút này, chỉ thấy từng đạo từng đạo long khí kinh khủng từ trên bầu trời đáp xuống, dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân!

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, Hoàng Cực Kinh Thế Quyết trong cơ thể tự động vận chuyển, tất cả long khí, như bách xuyên quy hải, đều bị hắn luyện hóa hấp thu!

Hoàng Đạo Chân Long trong cơ thể hắn, lại lớn mạnh lớn mấy lần!

"Tốt cho một Nhân Hoàng Bản Kỷ!"

Sở Cuồng Nhân nhìn lên bia đá trước mặt, không khỏi cảm khái một tiếng.

Sau khi hắn hấp thu tất cả long khí, hắn đã hiểu rõ tiền căn hậu quả của mọi chuyện.

Bia đá Nhân Hoàng Bản Kỷ, chính là một món chí bảo ghi chép đại ký sự của Nhân Hoàng, đồng thời thu thập khí vận Nhân tộc!

Cùng một nhịp thở với khí vận Nhân tộc.

Mỗi lần Nhân tộc xuất hiện một Nhân Hoàng, nó sẽ ngưng luyện ra một đạo long khí.

Bản thể của nó, chính là một trong mấy viên Đá Ngũ Sắc mà ngày xưa Nữ Oa Vá Trời còn dư lại.

Nhưng sau khi Nhân Hoàng kết thúc, tấm bia đá này liền mang theo long khí do khí vận Nhân tộc ngưng tụ thành lâm vào bên trong giấc ngủ vô tận.

Cho tới hôm nay, gặp được vị Nhân Hoàng là Sở Cuồng Nhân này.

Khi cả hai cộng hưởng, bia đá được kích hoạt, đồng thời bố trí khảo nghiệm cho Sở Cuồng Nhân, cũng chính là đại ký sự mà hắn đã trải qua bên trong Nhân Hoàng Bản Kỷ trước đó.

Sau khi trải qua khảo nghiệm, bia đá phán định hắn là một vị Nhân Hoàng hợp lệ, tặng toàn bộ khí vận Nhân tộc cổ lão.

Sở Cuồng Nhân vuốt ve bia đá Nhân Hoàng Bản Kỷ, nỉ non nói: "Ta sẽ không để cho ngươi thất vọng, ở thời đại này, ta sẽ tái hiện vinh quang của Nhân tộc!"

Hắn quay người nhìn về phía Cổ Hoàng, lạnh nhạt nói: "Chuẩn bị chiến đấu cho thật tốt, chờ mệnh lệnh của ta."

Trong giọng nói, mang theo một cảm giác không thể nghi ngờ.

Cổ Hoàng đúng là không tự chủ được, giống như thần tử, thở dài hành lễ: "Vâng."

Lúc hắn đứng dậy, thì Sở Cuồng Nhân đã biến mất không thấy gì nữa.

Cổ Hoàng đi đến trước mặt bia đá Nhân Hoàng Bản Kỷ, nhìn đạo vận không tầm thường đang lưu chuyển ở phía trên, cho dù nhìn thế nào cũng không thể lĩnh hội dù chỉ một chút cơ duyên.

Thật lâu, hắn cảm khái nói ra: "Vinh quang của Nhân Hoàng, sẽ tái hiện ở đời này."

Trong lòng của hắn, có một tia rung động.

Dù sao thì, máu chảy trong thân thể của hắn là máu của Nhân tộc!

...

Sở Cuồng Nhân rời khỏi Nhân Hoàng tông, tiến về nơi khác với một mục đích tương tự.

Đây là một ngọn núi cổ lão nguy nga sừng sững.

Bên trong sơn phong, ẩn chứa một luồng chiến ý doạ người kéo dài không dứt, khiến ngọn núi này, nhìn như một vị chiến sĩ.

Mà trên thực tế, trong truyền thuyết cổ lão, ngọn núi này có chôn đầu lâu một vị đại năng cổ lão.

Vị đại năng kia, tên là Hình Thiên.

Từng đại chiến với Tiên Đình.

Trong lịch sử, Côn Lôn Tiên Đình 33 trọng thiên từng bị người khác đánh nát hai lần.

Một lần là Viên Tổ Chiến Thiên.

Mà một lần khác, đại chiến còn diễn ra lâu hơn so với Viên Tổ Chiến Thiên, chính là trận chiến của Hình Thiên và Tiên Đình.

Nhưng mà, cũng giống như Viên Tổ, Hình Thiên cũng thất bại, đầu còn bị chém, rơi vào Tiên giới, trốn vào bên trong một ngọn núi lớn.

Cũng chính là ngọn núi trước mắt Sở Cuồng Nhân... Thường Dương sơn.

Sở Cuồng Nhân tới đây, vì để tìm ra một bộ tộc, cũng chính là Hình Thiên nhất mạch.

Sau khi tổ tiên Hình Thiên thất bại, Hình Thiên nhất mạch vì phòng ngừa Tiên Đình trả thù, cho nên vẫn luôn ở bên trong Thường Dương sơn này, ở ẩn không ra.

Bọn họ, sẽ là một trong những trợ lực của Sở Cuồng Nhân trong lần khai chiến với Tiên Đình.

Vút!

Một bóng người đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Người này tay cầm búa lớn và tấm khiên, sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra một tia ngoài ý muốn: "Là ngươi? !"

Người đến là Hình Vạn Cổ đã đánh với Sở Cuồng Nhân một trận ở Tiên Vương đài.

"Ngươi đến Thường Dương sơn làm cái gì?"

Trong mắt Hình Vạn Cổ lộ ra một tia đề phòng, gia hỏa này, không phải đến báo thù ta chứ?

"Để xuống đề phòng của ngươi đi, hôm nay đến đây, ta không có địch ý."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Hình Vạn Cổ, để Tiên Vương vào đi."

Sâu bên trong Thường Dương sơn, truyền đến một tiếng nói già nua.

Lập tức, Hình Vạn Cổ mang theo Sở Cuồng Nhân tiến vào Thường Dương sơn, xuyên qua nguyên một đám cấm chế không gian, đi tới nơi ở của Hình Thiên nhất mạch.

Nơi này, có từng gian nhà đá được xây dựng hai bên, ngay ngắn trật tự.

Mà người ở nơi này, trên người đều mang một luồng khí tức Man Hoang Nguyên Thủy, luồng khí tức này, mang theo một luồng sinh cơ và chiến ý ngang nhiên!

Hiển nhiên, ở ẩn lâu dài vẫn chưa làm hao mòn vẻ gai góc của Hình Thiên nhất mạch.

Chuyện này khiến khóe miệng của Sở Cuồng Nhân hơi vểnh, bỗng cảm giác có hi vọng.

Nếu như Hình Thiên nhất mạch thật sự không tranh quyền thế, vậy chỉ sợ hắn đã đi một chuyến uổng công.

Đi vào một cung điện bằng đá, tiến vào bên trong, Sở Cuồng Nhân gặp được một lão giả tóc trắng, mặc dù tóc của lão giả đã trắng phơ, nhưng thân thể cường tráng, bắp thịt phình lên phía sau lớp y phục, khí tức và chiến ý không biết cường đại hơn Hình Vạn Cổ bao nhiêu lần.

Nếu như Hình Vạn Cổ chỉ là một ấu sư, chiến ý có vẻ hơi non nớt, vậy thì lão giả này chính là một con hùng sư hùng bá thảo nguyên, uy vũ bá đạo.

"Tộc trưởng của Hình Thiên nhất mạch, Hình Thương Phong, tham kiến Tiên Vương."

Lão giả Hình Thương Phong chắp tay nói ra.

"Tộc trưởng hữu lễ, vậy ta cũng không khách sáo, mục đích hôm nay tới đây, ta tin tưởng tộc trưởng hẳn có thể đoán được, ta muốn mời các ngươi cùng nhau thảo phạt Tiên Đình!"

Hai mắt của Hình Vạn Cổ ở bên cạnh tỏa sáng, nóng lòng muốn thử.

Ngược lại là Hình Thương Phong bình chân như vại, thản nhiên nói: "Hình Thiên nhất mạch ta ẩn thế nhiều năm, không hỏi thế sự đã lâu, thảo phạt Tiên Đình, mạo hiểm quá lớn."

"Thật sao, nếu đã như thế, vậy tại hạ liền xin cáo từ trước."

Sở Cuồng Nhân đứng dậy liền muốn rời khỏi.

Hình Thương Phong choáng váng.

Chỉ vậy thôi sao, ngươi không thể khuyên thêm chút sao? Ngươi cũng quá không có thành ý đi!

"Khụ khụ, Tiên Vương dừng bước."

Hình Thương Phong mở miệng giữ lại: "Thảo phạt Tiên Đình, mặc dù có độ mạo hiểm lớn, nhưng Tiên Vương mời, chúng ta cũng không phải là không thể đáp ứng..."

"Tộc trưởng không cần quá miễn cưỡng."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Khi nhìn thấy Hình Thiên nhất mạch, hắn liền biết, có khoảng tám chín phần mười khả năng mình đạt được mục đích khi đi chuyến này.

Hình Thiên nhất mạch bị Tiên Đình ép ở ẩn.

Nếu nói người nào muốn lật đổ Tiên Đình nhất, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, thì chính là Hình Thiên nhất mạch.

"Không phải miễn cưỡng, Hình Thiên nhất mạch ta... Đáp ứng!"

Hình Thương Phong nói ra, trên người bộc phát ra một luồng chiến ý ngang nhiên, mà toàn bộ tộc nhân của Hình Thiên nhất mạch đều cảm nhận được luồng chiến ý này, cùng hét to.

"Chiến, chiến, chiến! !"

Hiển nhiên, bọn họ đã sớm đoán được mục đích mà Sở Cuồng Nhân tới đây.

Hơn nữa, cũng đã làm tốt chuẩn bị chiến một trận với Tiên Đình.

Chờ đợi vô số năm, đây là cơ hội tốt nhất cũng là duy nhất để bọn họ lật đổ Tiên Đình, nên tận dụng thời cơ cho thật tốt!

Chương 1835: Một bức hịch văn, khai chiến, một kiếm trảm 33 trọng thiên

"Sau khi tiêu diệt Tiên Đình, bảo địa màu mỡ bên trong Tiên giới, ngươi có thể tùy ý chọn một nơi để Hình Thiên nhất mạch mở rộng lãnh thổ, căn cơ của Tiên Đình, cũng có thể chiếm hai phần!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Có trọng thưởng tất có dũng phu, cho chút ngon ngọt, Hình Thiên nhất mạch sẽ bán mạng chiến đấu vì hắn nhiều hơn.

"Ha ha, đa tạ Tiên Vương."

Hình Thương Phong cười nói, vừa rồi, hắn từ chối một phen, cũng không phải vì sợ Tiên Đình, trên thực tế là vì muốn lấy được một ít chỗ tốt từ Sở Cuồng Nhân mà thôi.

Bây giờ, mục đích đã đạt thành.

"Vậy thì, hợp tác vui vẻ."

"Hợp tác vui vẻ."

Sau khi thương lượng với bọn người Hình Thương Phong một phen, Sở Cuồng Nhân liền rời khỏi Thường Dương sơn, trở về thư viện.

"Thủ tịch, ta đã viết một phần hịch văn, ngươi cảm thấy thế nào?"

Tào Vân tìm tới cửa, đưa một phần hịch văn cho Sở Cuồng Nhân xem, mà sau khi Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, hai mắt không khỏi tỏa sáng: "Rất tốt!"

Chinh phạt Tiên Đình, tình thế bắt buộc.

Nhưng nếu có thể có thêm một phần hịch văn, vậy thì mọi chuyện sẽ được truyền xa hơn.

Sau đó không lâu.

Hịch văn mà Tào Vân viết được tuyên bố ra ngoài, lưu truyền ở trong Tiên giới, đồng thời cũng đang hiệu triệu tu sĩ các lộ ở Nhân tộc.

"Tiên Đình bất nhân, áp bách Nhân tộc, lúc này, Tiên Vương đã lập, Nhân Hoàng khôi phục, nên trấn áp Tiên Đình, để thiên hạ thái bình..."

"Tội thứ nhất của Tiên Đình, tàn bạo bất nhân, áp bách Nhân tộc, tội thứ hai ngang tàn bá đạo, chuyên quyền độc đoán, tội thứ ba, vì tư lợi, độc chiếm tư nguyên tu hành, tội thứ bốn ngạo mạn tự đại, xem thiên hạ bách tính như con kiến hôi, tội thứ năm vơ vét của cải vô đạo... Tội thứ sáu... Tội thứ bảy..."

Một phần hịch văn, liệt kê 88 tội trạng của Tiên Đình, khiến cho cả Nhân tộc lòng đầy căm phẫn.

"Tội lỗi của Tiên Đình, đúng là chồng chất mà! !"

"Đúng vậy, chỉ riêng Bảng Phong Thần kia, tội của Tiên Đình đã không thể tha, không nghĩ tới, vậy mà bọn họ còn phạm nhiều tội trạng như vậy, đạo trời khó tha thứ!"

"Hỗn trướng!"

"Bây giờ Sở Cuồng Nhân đã trở thành Tiên Vương, còn là Nhân Hoàng, có hắn ở đây, Nhân tộc ta nhất định sẽ hưng thịnh!"

"Đúng vậy, ta đã quyết định, ta muốn tham gia lần chiến đấu để chinh phạt Tiên Đình này, ta cũng phải cống hiến một phần sức mạnh của mình cho Nhân tộc."

"Đúng vậy, huynh đệ, chúng ta cùng đi."

Tu sĩ ở khắp Nhân tộc, tự phát tổ chức nghĩa quân, chỉ chờ Sở Cuồng Nhân vung cánh tay hô lên, sẽ cùng nhau tấn công Tiên Đình.

Mà bên trong Côn Lôn Tiên Đình.

Tuyệt Tâm Tiên Đế cũng đã thấy hịch văn kia, tức giận đến xanh mặt, giận không nhịn nổi.

"Chuyện phiếm, toàn bộ đều là chuyện phiếm, muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do? !"

"Đúng đấy, 88 tội trạng? Hừ, đám người của thư viện kia, có một cây bút trong tay, thật sự là muốn viết cái gì thì viết cái đó, đừng nói 88 điều, nếu bọn họ nguyện ý, tám trăm tám mươi tám điều cũng có thể viết ra, trắng cũng có thể bị bọn họ viết thành đen!"

"Các ngươi nhìn một tội trong đó đi, trắng trợn cướp đoạt dân nữ? Đó sao có thể gọi là cướp đoạt trắng trợn? Có thể phục thị Tiên Thần, đây chính là vinh dự của những con kiến hôi phàm tục kia."

"Để cho bọn họ tới đi, ta cũng muốn nhìn xem, bọn họ dùng cái gì để đánh Tiên Đình ta."

Tuyệt Tâm Tiên Đế, nhóm cao thủ Đại La của lục ngự và bốn bộ của Tiên Đình đều đang sôi nổi nghị luận.

Trên mặt mỗi người đều mang theo lửa giận.

Từng ấy năm tới nay, chưa từng có ai dám khiêu khích uy nghiêm của Tiên Đình.

Nhưng bức hịch văn này, lại gây nên sóng to gió lớn trong Nhân tộc, dưới sự trợ giúp của thư viện, danh vọng của Tiên Đình đã bị hạ thấp tới mức trước đó chưa từng có.

Ở Nhân tộc, gần như có thể nói là chuột chạy qua đường, người người kêu đánh.

"Tốt cho một Sở Cuồng Nhân, hắn muốn tiến hành đả kích song song thân thể và cả tâm trí của Tiên Đình ta."

"Đúng vậy, tuyệt đối không thể để cho hắn đạt được mục đích."

Mọi người thấy hịch văn kia, càng xem càng giận.

Mà Tuyệt Tâm Tiên Đế cũng hạ lệnh, để mọi người toàn lực chuẩn bị chiến đấu.

Lúc này.

Nơi xa đột nhiên có một đạo khí tức truyền đến, một nam tử mặc trên người trường bào màu đen, quanh người có đạo tắc huyền diệu vờn quanh, từ từ đi tới.

Chỗ hắn đến, không ít tu sĩ khó có thể chịu đựng uy áp này, ào ào ngã xuống đất.

"Hắc Vân Tiên Đế, rốt cuộc ngươi đã đến."

Tuyệt Tâm Tiên Đế nhìn người tới, lạnh nhạt nói.

"Đúng vậy, ta đến rồi!"

"Bức hịch văn này, ngươi thấy thế nào?"

Tuyệt Tâm Tiên Đế ném hịch văn cho Hắc Vân Tiên Đế, nhưng đối phương lại không nhìn một chút, đưa tay ra, một luồng sức mạnh tiên nguyên gào thét xông ra.

Một tiếng phịch vang lên.

Hịch văn kia hoàn toàn tan thành mây khói.

"Không có gì đáng xem, bọn họ muốn chiến, vậy thì liền khai chiến, Tiên Đình ta sừng sững ở Tiên giới nhiều năm như vậy, cũng không phải thứ mà một bức hịch văn đủ khả năng dao động."

"Sở Cuồng Nhân đã trở thành Tiên Vương, hắn được quyền năng Tiên Vương gia tăng, lại thêm hịch văn có thể thu thập thêm binh lực này, Tiên Đình, chỉ sợ khó có thể chống lại được."

Tuyệt Tâm Tiên Đế từ tốn nói.

"Một Tiên Đình không được, vậy thì hai cái!"

"Ngươi muốn hợp tác."

"Sở Cuồng Nhân đã có thành tựu, muốn đối phó hắn, chỉ khi hai Tiên Đình liên thủ mới có thể chống lại hắn."

"Ta hiểu được..."

Tuyệt Tâm Tiên Đế khẽ gật đầu.

Thời cơ lưu chuyển.

Một tháng trôi qua.

Mà ngay hôm nay, có từng chiếc từng chiếc chiến thuyền xuất phát từ bên trong thư viện, tiến về trụ sở của Tiên Đình.

Không chỉ thư viện, còn có Nhân Hoàng tông, Hình Thiên nhất mạch, và không ít chiến thuyền xuất phát từ bên trong Tử Vi Tinh kia.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Tiên giới náo động.

Sở Cuồng Nhân, động thủ.

Ngoại trừ binh lực mà tự tay Sở Cuồng Nhân đi tập hợp, thì Nhân tộc các nơi cũng tự phát, tạo thành nghĩa quân.

Những nghĩa quân này đến từ bốn phương tám hướng, trước kia vốn dĩ không dám đối địch với Tiên Đình.

Mà bây giờ, dưới sự dẫn đầu của Sở Cuồng Nhân, những nghĩa quân này mang theo chờ mong, phẫn nộ, một mạch phóng tới Tiên Đình.

Những thế lực này, vô cùng cường đại.

Cường đại đến mức đủ để thay trời đổi đất, viết lại thiên địa trật tự một lần nữa!

Bên ngoài Côn Lôn Tiên Đình.

Đại trận 33 trọng thiên đã sớm mở ra, hóa thành vô số phù văn huyền diệu hoàn toàn bao phủ nơi đây, làm cho toàn bộ Tiên Đình trở nên dễ thủ khó công.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, thần sắc lạnh nhạt.

"33 trọng thiên, quả thật là một trận pháp tốt, nhưng muốn ngăn cản bước chân của Tiên Vương, thì vẫn còn thiếu rất nhiều!"

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, linh khí vô tận từ bốn phương tám hướng vọt tới, ngưng tụ ở giữa ngón tay, quyền năng Tiên Vương kết hợp với tiên nguyên, hóa thành một đạo kiếm ảnh cự đại đột nhiên chém ra!

Bên trong tiếng nổ lớn, hư không vỡ tan.

Chỗ nó đến, đại trận 33 trọng thiên kia liên tục nứt toác, bị phá nát!

Ánh sáng năng lượng hoa mỹ nhuộm cả mảnh trời hư không thành màu sắc rực rỡ, lộng lẫy, nhưng ở bên trong vẻ mỹ lệ cực hạn này, lại ẩn chứa một luồng sát ý cực kỳ doạ người!

Trong trận pháp, nguyên một đám binh lính của Tiên Đình hóa thành tro tàn ở bên trong kiếm khí này.

Đại trận 33 trọng thiên, phá! !

Bên trong Tiên Đình.

Sau khi Tuyệt Tâm Tiên Đế nhìn thấy một kiếm này, đồng tử không khỏi hơi hơi co rụt lại: "Sức mạnh thật kinh khủng, đây chính là sức mạnh Tiên Vương sao? !"

"Một kiếm trảm 33 trọng thiên, cho dù là Hình Thiên, Viên Tổ lúc trước cũng không làm được."

"Uy hiếp của Sở Cuồng Nhân, còn lớn hơn so với Hình Thiên và Viên Tổ cộng lại!"

"Thứ hắn chém nát, chỉ là 33 lớp phòng ngự mà thôi, chỉ cần hắn tiến vào Tiên Đình, liền để hắn mở mang kiến thức sức mạnh chân chính của đại trận 33 trọng thiên! !"

Vô Minh Tiên Đế ở một bên từ tốn nói.

Mà ở bên cạnh hắn, còn có mấy người, những người này, chính là tồn tại Hợp Đạo của hai đại Tiên Đình.

Mỗi một người đều có thể sáng tạo ra một bá chủ thế lực.

Nhưng bây giờ, bọn họ tập hợp một chỗ, chỉ vì đối phó một người.

Hôm nay, cũng thành một ngày quan trọng nhất với sự tồn vong của Tiên Đình!

Chương 1836: Thiên môn thủ tướng, Trảm Tiên đài, các ngươi ai cũng không trảm được

Bên ngoài Côn Lôn Tiên Đình.

Một kiếm của Sở Cuồng Nhân trảm phá 33 trọng thiên của Tiên Đình, 33 lớp phòng ngự vang lên tiếng nổ tung!

Uy thế của ột kiếm này, quá cường đại!

Đồng thời, cũng đang cổ vũ nhân tâm!

Sau khi vô số tu sĩ nhìn thấy uy lực của một kiếm này, lòng tin đã tăng hơn nhiều.

"Có Tiên Vương ở đây, chúng ta nhất định có thể thắng trận chiến này!"

"Đúng vậy, Tiên Vương là vô địch!"

"Ta cũng muốn nhìn xem, ai có thể tranh phong với Tiên Vương!"

"Giết! !"

Sở Cuồng Nhân đứng ở phía trên một chiếc chiến thuyền, thu liễm tiên nguyên trong cơ thể, lập tức vung tay lên.

Ở cách hắn không xa, Cổ Hoàng ngầm hiểu, cao giọng quát lên: "Các huynh đệ của Nhân Hoàng tông, vì Nhân tộc, giết! !"

Đệ tử của Nhân Hoàng tông nhanh chóng tiến công, làm tiên phong cho trận chiến này!

Tuy lớp phòng ngự bên trong 33 trọng thiên trận bị Sở Cuồng Nhân dùng một kiếm chặt đứt, nhưng vẫn có không ít binh tướng của Tiên Đình vẫn còn sống.

Những người này nhanh chóng tổ chức tốt nhân thủ, va chạm tại với đám người của Nhân Hoàng tông.

Giống như hai dòng nước lũ, đập vào một phát cực mạnh, bạo phát ra sát ý lớn nhất, các loại quang mang của tiên pháp thần thông chiếu rọi trong hư không.

"Binh sĩ của Hình Thiên ở phía sau, cơ hội báo thù cho tổ tiên đã đến!"

Hình Thương Phong nổi giận gầm lên một tiếng.

Người của Hình Thiên nhất mạch cũng xông ra, Hình Vạn Cổ xông lên phía trước, vung vẩy thanh búa lớn trong tay, dao động sức mạnh kinh khủng khuếch tán ra, rung chuyển cả hành tinh.

Một búa bình thường vung xuống, liền có một mảng lớn tu sĩ chết đi.

Ngoại trừ người của Nhân Hoàng tông, Hình Thiên nhất mạch.

Những nghĩa quân tự phát bên trong Nhân tộc kia, cũng xuất thủ.

"Muốn phá Tiên Đình ta, các ngươi nằm mơ đi! !"

Bên phía Tiên Đình, đại quân bốn bộ dốc toàn bộ sức mạnh.

Phong, lôi, hoả, thuỷ, nhiều loại thuộc tính năng lượng bạo phát, hình thành nguyên một đám Tứ Tượng Trận Pháp, uy lực cực mạnh.

Ngoại trừ đại quân bốn bộ của Côn Lôn Tiên Đình, còn có Ngự

Linh quân của Đông Hoàng Tiên Đình cũng đến.

Linh âm huy hoàng, khuếch tán khắp thiên địa.

Ngự Linh quân, đại quân bốn bộ lại hợp tác một lần nữa, đối mặt với Nhân Hoàng tông, Hình Thiên nhất mạch và nghĩa quân các lộ của Nhân tộc.

"Quả nhiên, hai đại Tiên Đình đã liên thủ."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, đối với chuyện này, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Ở phía sau hắn, Tuyệt Vô Thần đi ra: "Vương, để cho ta ra tay đi."

"Được."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Tuyệt Vô Thần vừa sải bước ra, đi vào chiến trường.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu hắn có Tử Vi vương quan, quanh người có Thần Ma chi khí bạo phát, sức mạnh Hỗn Độn Thần Ma Thể được hắn phát huy đến cực hạn, vô cùng kinh khủng.

Chỗ hắn đến, thiên địa vạn vật hóa thành một mảnh tro tàn!

Mà khi Tuyệt Vô Thần xuất thủ, đại quân Tử Vi Tinh đến đây với hắn cũng động thủ theo.

Chém giết càng thêm thảm liệt, ầm ầm bạo phát!

Nhưng chuyện này vẫn chưa hết.

Sở Cuồng Nhân đưa tay nện một quyền ở trong hư không.

Sức mạnh tiên nguyên kinh khủng như sóng to phun trào, điên cuồng đánh thẳng vào mảnh hư không này, thiên địa nứt thành từng khúc.

Bên trong một luồng âm khí quỷ quyệt, một tòa Quỷ Môn quan nguy nga sừng sững, hiện ra!

Quỷ Môn quan hiện ra!

Nguyên một đám âm binh trùng trùng bước ra, 1 triệu âm tượng, Thập Điện Diêm La, Thái Sơn Phủ Quân, vân vân, đều đã gia nhập chiến trường.

Nhưng chuyện này cũng không phải chuyện làm cho người ta khiếp sợ nhất.

Chỉ thấy từ bên trong Quỷ Môn Quan kia, có ba bóng người ngang nhiên từ từ đi ra!

Trên người của mỗi một người, đều có sức mạnh đạo tức vây quanh, luồng sức mạnh kia cường đại tới mức, khiến cho tu sĩ trên chiến trường cũng cảm thấy có chút ngạt thở.

Đó là ba Hợp Đạo! !

"Hợp Đạo, bên trong âm Phủ, lại có ba tồn tại cảnh giới Hợp Đạo! !"

"Ông trời ơi, Sở Cuồng Nhân giấu cũng quá sâu đi."

Bước ra từ bên trong Quỷ Môn quan, chính là ba tu sĩ Hợp Đạo của âm Phủ, đại tế ti, Lữ U, Diêm La lão tổ.

Mà ba người này xuất thủ, khí tức kinh khủng tuyệt luân, tràn ngập thiên địa trong nháy mắt.

Ngay cả đồng tử của Hợp Đạo bên trong Tiên Đình cũng nhịn không được mà hơi co lại.

"Thế lực mà Sở Cuồng Nhân cất giấu, thật sự không thể khinh thường."

"Đúng vậy, không nói Thần Ma nhất mạch, chỉ riêng thân phận Quỷ Đế âm Phủ của hắn, đã có ba Hợp Đạo nghe lệnh của hắn!"

"m Phủ và trần gian, âm dương tương cách, Hợp Đạo âm Phủ rất khó đi tới trần gian, nhưng bây giờ không giống vậy, Sở Cuồng Nhân là Quỷ Đế âm Phủ, còn là Tiên Vương, hai giới âm Dương đều ở trong tay hắn, muốn để Hợp Đạo của âm Phủ giáng xuống, cũng không phải là chuyện không thể."

"Đúng vậy, mọi chuyện càng ngày càng phiền toái."

Mấy Hợp Đạo của Tiên Đình liếc nhau, đều nhìn thấy sự ngưng trọng trong mắt của nhau.

"Không cần lo lắng, căn cơ của hai đại Tiên Đình ta, cũng không phải ăn chay, chỉ cần Sở Cuồng Nhân dám tấn công vào, hôm nay sẽ để hắn nếm thử lợi hại!"

Vô Minh Tiên Đế hừ lạnh một tiếng nói ra.

Mấy người còn lại nghĩ đến các loại chuẩn bị của mình và những người còn lại, trong lòng an tâm hơn một ít.

Khí thế chiến đấu hừng hực.

Sau khi ba vị Hợp Đạo của âm Phủ hiện thân, cũng không lập tức gia nhập vào chiến trường.

Bọn họ nhìn vào sâu bên trong Tiên Đình, ánh mắt như điện.

Thân là Hợp Đạo, cảm nhận của bọn họ vô cùng cường đại, có thể cảm giác được rất rõ ràng, sâu bên trong Tiên Đình, có mấy sự hiện hữu có tu vi không thấp hơn bọn họ.

Thậm chí còn có khả còn mạnh hơn!

Một khi những Hợp Đạo như bọn họ xuất thủ, đối phương cũng tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

"Căn cơ của Tiên Đình quả thật không hề tầm thường."

"Đúng vậy, bên trong Tiên Đình này cất giấu ít nhất năm Hợp Đạo!
!"

Diêm La lão tổ ngưng trọng nói ra.

Hắn nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, muốn nhìn xem đối phương sẽ có thái độ gì.

Nhưng dường như Sở Cuồng Nhân sớm đã đoán trước, vẫn chưa cảm thấy chấn kinh, ánh mắt vẫn vô cùng bình tĩnh nhìn chăm chú chiến trường, tính toán thương vong như cũ.

"Lam Vũ, Tiểu Hồng, Hồng Hoa, các ngươi đi trợ giúp Vô Thần, tăng thêm tốc độ tấn công vào Tiên Đình."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Được."

Ba người Lam Vũ xuất thủ, lấy thực lực có thể so với Đại La đại viên mãn của bọn họ bây giờ, nếu gia nhập chiến trường, cũng là ba đại sát khí.

Chỗ bọn họ đến, đánh đâu thắng đó, gần như không ai cản nổi.

Không chỉ có như thế, Sở Cuồng Nhân còn phóng xuất Hoa Dục Vọng, còn có Hoa Vô Ái tương trợ.

Các nàng gần như là tồn tạo kinh khủng nhất dưới Hợp Đạo.

Khi các nàng gia nhập chiến trường, cây cân thắng lợi nghiêng về phía đám người Sở Cuồng Nhân.

"Chết! !"

n Hồng Hoa đâm long thương ra, sức mạnh song long vô cùng cuồng bạo bao phủ ra, trong chốc lát đã đánh mấy Đại La Kim Tiên thành cặn bã!

Lam Vũ, Sở Hồng cũng không cam chịu yếu thế.

Sức mạnh Quang minh, sức mạnh Hoàng hỏa, đang tàn phá bừa bãi chiến trường, không có mấy người ngăn cản được.

Một trận chiến này, vô cùng kịch liệt.

Nhưng tốc độ của đại quân Nhân tộc lại đang không ngừng tăng lên, rất nhanh dã đi tới trước mặt một thiên môn vô cùng to lớn.

Đây là thiên môn của Tiên Đình!

Chỉ cần đi vào trong đó, liền có thể trực đảo hoàng long!

Mà phía dưới thiên môn, có hai nam tử mặc chiến giáp ngân sắc, một người tay cầm bảo kiếm, khí vũ hiên ngang, khí tức mạnh mẽ, đã đạt đến Đại La đại viên mãn.

Một người khác, tay cầm một cây đại đao, khuôn mặt dữ tợn, toàn thân tràn ngập sát khí!

Đây là hai vị thiên môn thủ tướng!

"Người xông vào Tiên Đình, chết! !"

Nam tử nắm bảo kiếm kia trong tay thét dài một tiếng, kiếm khí kinh khủng như sóng to phun trào, đổ xuống!

Một người khác cũng nổi giận gầm lên một tiếng, chém ra một đao, đao khí dồi dào tuyệt luân.

Mấu chốt nhất là, đao kiếm chi khí đan xen trong hư không, đúng là hóa thành một đài cao có khắc vô số phù văn huyền diệu.

Đó là chí bảo của Tiên Đình... Trảm Tiên đài!

Trảm Tiên đài ra, sát phạt chi khí vô biên khuếch tán ra, dường như có thể thấy được, bên trong Trảm Tiên đài kia, tràn ngập các loại ác quỷ oan hồn, đang gào thét!

Mọi người thấy thế, vô cùng sợ hãi.

Sức mạnh của Trảm Tiên đài này bùng lên, đúng là khiến cho Hợp Đạo cũng phải cảm thấy tim đập nhanh.

"Nếu ta không đồng ý, các ngươi, ai cũng không trảm được!"

Chương 1837: Thế lực khắp nơi, chín Hợp Đạo, đại lễ chân chính

Trảm Tiên đài xuất hiện, sát phạt chi khí vô biên tràn ngập thiên địa!

Đây là một món chí bảo sát phạt đỉnh phong, chính là nơi Tiên Đình chém giết phạm nhân, từ xưa đến nay, không biết đã dính máu của biết bao nhiêu tiên nhân.

Ở trong đó không thiếu Đại La Kim Tiên thậm chí là Hợp Đạo!

Trảm Tiên đài xuất hiện, sát phạt chi khí khóa chặt liên quân, nếu nó rơi xuống, liên quân sẽ bị diệt ít nhất là ba phần.

Chỉ sợ ngay cả tồn tại Đại La đại viên mãn cũng khó có thể may mắn thoát khỏi!

"Nếu ta không đồng ý, các ngươi ai cũng không trảm được!"

Mà giờ khắc này, một giọng nói lạnh nhạt bỗng nhiên vang lên.

Là Sở Cuồng Nhân.

Ngay tại thời điểm Trảm Tiên đài sắp rơi xuống, tiên nguyên của Sở Cuồng Nhân phun trào, hóa thành một đại thủ tiên nguyên, nắm cả Trảm Tiên đài kia ở trong tay.

Đùng! ! !

Sát phạt chi khí kinh khủng đang điên cuồng đánh thẳng vào đại thủ tiên nguyên của Sở Cuồng Nhân, ý đồ tránh thoát!

Nhưng Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng, sức mạnh càng thêm bá đạo từ trong đó ầm ầm bạo phát!

Sát phạt chi khí đầy trời, ầm ầm tán loạn!

Trảm Tiên đài, cũng dần dần mất đi tiên huy, rơi xuống mặt đất!

Tiên nguyên trùng kích khiến cho hai thiên môn thủ tướng kia bay ngược ra sau, sắc mặt trở nên vô cùng trắng bệch.

"Vậy mà chỉ cần dùng một tay đã có thể tóm lấy Trảm Tiên đài, đây chính là sức mạnh Tiên Vương sao!"

"Sở Cuồng Nhân, tồn tại kinh khủng!"

Thiên tướng giữ cửa nuốt xuống một ngụm nước bọt, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ nồng đậm.

Lúc này.

Bóng người Sở Cuồng Nhân đã từ từ đáp xuống từ trên không trung.

Uy áp kinh khủng giống như thủy triều bao trùm tứ phương, toàn bộ chiến trường, bởi vì hắn đáp xuống mà trở nên hoàn toàn tĩnh mịch, không dám lên tiếng.

Sở Cuồng Nhân đáp xuống Trảm Tiên Thai, sát phạt chi khí phía trên nhanh chóng thu liễm, không dám tiết lộ một phân một hào.

Sợ quấy rầy vị Vương giả vô thượng này!

Trảm Tiên đài, chém tiên, nhưng ở bên trong Tiên giới này, không có một món binh khí nào dám chỉ về phía Tiên Vương!

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Tuyệt Vô Thần ở bên cạnh, thản nhiên nói: "Vô Thần, ngày xưa, khi lên ngôi Thần Ma, ta hủy một tòa đài cao của ngươi, ta đã nói, ta sẽ bồi thường cho ngươi một tòa Trảm Tiên đài."

Nghe đến đây, Tuyệt Vô Thần sửng sốt một chút.

Trí nhớ mấy chục năm trước của hắn, từ từ nổi lên, trên mặt không khỏi nở một nụ cười.

"Đa tạ Vương đã ban thưởng."

"Ha ha, không phải ban thưởng, mà là nhận lỗi."

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng.

Mà trên mặt Tuyệt Vô Thần nhanh chóng toát ra vẻ kiêu ngạo, ở bên trong Tiên giới này, người có thể được Tiên Vương nhận lỗi, chỉ sợ chỉ có một mình Tuyệt Vô Thần hắn.

Nghĩ đến đây, hắn càng thêm khăng khăng một mực đối với Sở Cuồng Nhân.

Nhiều năm trước, hắn chỉ thuận miệng nói ra, cũng không ngờ hiện tại đối phương lại thực hiện.

Một vị Vương như thế, hắn có lý do gì mà không đi theo?

"Chư vị, hiện tại là lúc san bằng Tiên Đình!"

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Vừa sải bước ra, sức mạnh tiên nguyên kinh khủng gào thét xông ra, chỉ trong một cái chớp mắt, trùng kích tiên nguyên trực tiếp khiến hai tên thiên môn thủ tướng hóa thành sương máu tản ra, máu tươi nhuộm thiên môn!

Sở Cuồng Nhân sải bước dẫn đầu, bước vào Tiên Đình!

Mà nguyên một đám tu sĩ, cũng vọt vào, chờ đợi bọn họ, là đại quân có số lượng nhiều hơn, trang bị tinh xảo hơn!

"Xem ra, các ngươi đã dàn sẵn trận địa để đón quân địch."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, bay lên không trung, tiên nguyên cuồng bạo gào thét, đan xen với ý chí Tiên giới, khiến mỗi một binh lính của Tiên Đình đều cảm thấy áp lực.

Hiện tại, người bọn họ đang đối mặt, chính là Quỷ Đế âm Phủ, Nhân Hoàng trên nhân gian, Tiên Vương của Tiên giới!

Tồn tại tôn quý cùng cực như thế, từ cổ chí kim, cũng không có bao nhiêu người có thể sánh bằng.

"Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc ngươi đã đến!"

Trước mặt đại quân, có mấy đạo thân ảnh đứng lơ lửng trên không, quanh người tràn ngập tiên huy vô tận.

Mấy người kia, chính là Hợp Đạo của Tiên Đình.

Theo thứ tự là Vô Minh Tiên Đế, Tuyệt Tâm Tiên Đế, Long Ảnh Tiên Đế của Côn Lôn Tiên Đình!

Còn có Hắc Vân Tiên Đế, Bạch Nguyệt Tiên Đế của Đông Hoàng Tiên Đình!

Mà người lên tiếng, chính là Vô Minh Tiên Đế của Tiên Đình, cũng là người có ý đồ ra tay đánh giết Sở Cuồng Nhân bên trong trận chiến ở Cơ gia ngày xưa.

"Chỉ có mấy người các ngươi thôi sao? Những người còn lại đâu, hiện thân một lượt luôn đi!"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, lạnh nhạt nói.

Người nào?

Còn có ai?

Mọi người hơi nghi hoặc một chút.

Nhưng ở sau lưng Sở Cuồng Nhân, ba Hợp Đạo của âm Phủ, và những Hợp Đạo khác như Trương Tử của thư viện, Cổ Hoàng của Nhân Hoàng tông, Hình Thương Phong có chút ngưng trọng.

Bởi vì sau khi tiến vào Tiên Đình, bọn họ đã nhận ra vài luồng khí tức không hề tầm thường ẩn nấp ở bên trong hư không.

Những khí tức này, ẩn nấp rất sâu, nếu không tiến vào Tiên Đình, bọn họ thậm chí cũng không biết.

"A di đà phật, Tiên Vương tiến công Tiên Đình, có biết đã phạm phải sát nghiệp ngập trời?"

Một giọng nói lạnh nhạt từ từ vang lên.

Trong hư không, một người mặc áo cà sa kim sắc, khoanh chân ngồi ở phía trên một đài sen kim sắc hiện lên.

Một luồng khí tức thanh thánh an lành, lan tràn ra.

"Là người của Phật Môn!"

Đại tế ti cau mày lại.

Trên người đối phương có phật quang, làm cho những sinh vật ở âm Phủ như bọn họ cảm nhận được một chút không thoải mái.

Mà Sở Cuồng Nhân lườm đối phương một chút, liền dời ánh mắt về phía một chỗ khác.

Một chỗ khác trong hư không.

Lại có một thân ảnh từ từ đi ra, người tới nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ hận thù cùng cực.

"Là ngươi, Hợp Đạo của Cơ gia!"

Trương Tử nhận ra người tới, ánh mắt trầm xuống.

Đối phương, chính là tu sĩ Hợp Đạo đào tẩu từ bên trong Cơ gia ngày xưa.

Không chỉ có hắn.

Bên cạnh Hợp Đạo của Cơ gia có một nữ tử vũ mị bước ra, hai mắt nữ tử này lộ ra một ánh sáng màu tím quỷ dị.

Một luồng dao động khí tức quỷ quyệt, lan tràn ra.

Đây cũng là một Hợp Đạo, hơn nữa còn là một tồn tại Hợp Đạo không hề tầm thường.

Sở Cuồng Nhân hết sức quen thuộc đối với khí tức này: "Há, Chí Tôn Linh Hồn, cấm khu linh hồn các ngươi cũng muốn nhúng tay sao?"

Chí Tôn Linh Hồn mị hoặc cười một tiếng: "Không có cách khác, đám trẻ con dưới trướng ta đều đang yêu cầu ta xuất thủ, nói cái gì mà không thể để cho ngươi làm Tiên Vương, nếu không thì, cấm khu linh hồn sẽ vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh, làm cho đầu ta đau, sau đó ta chỉ có thể tới đây thôi."

"Không chỉ có Chí Tôn Linh Hồn, còn có ta, Thiên Đạo chi vương! !"

Một luồng khí tức Thiên Đạo rộng rãi từ trên trời giáng xuống.

Chỉ thấy một trung niên bá đạo bước ra hư không, chính là Thiên Đạo chi vương tới từ cấm khu Thiên Linh!

Ngày xưa, Sở Cuồng Nhân diệt Thiên Đạo tông, đó là thế lực do Thiên Đạo chi vương bồi dưỡng, lại diệt thiếu tôn Thạch Cửu Khiếu của cấm khu Thiên Linh.

Thù oán của hắn và ấm khu Thiên Linh cũng không tiểu.

Sau đó, Tiên Đình đến mời, hắn cũng tới.

Nhìn mấy Hợp Đạo liên tục hiện thân, mọi người đột nhiên cảm thấy một luồng áp lực lớn lao.

"Phật Môn, cấm khu, còn có Hợp Đạo của Cơ gia, thoáng một cái lại thêm bốn Hợp Đạo, đối phương có tổng cộng chín cảnh giới Hợp Đạo! Một trận chiến này, đánh như thế nào?"

"Tiên Vương ứng phó được sao? !"

Mọi người nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, nhưng lại thấy thần sắc của đối phương tự nhiên, "Rất tốt, hôm nay đều tới đủ, vừa vặn có thể... Một mẻ hốt gọn! !"

Hắn vừa sải bước ra, trên người phun trào ra tiên huy vô tận, uy áp Tiên Vương kinh khủng khuếch tán ra!

Chỉ thấy một bộ trường bào màu đen trên người, một đỉnh vương quan trên đầu, một viên đại ấn lơ lửng, Tiên Vương tam bảo bất ngờ hiện lên!

Mà giờ khắc này, Sở Cuồng Nhân hoàn toàn bày ra uy áp Tiên Vương!

Một người độc đấu với chín tồn tại Hợp Đạo, đúng là có loại cảm giác tương xứng.

Thấy cảnh này, mọi người nuốt một ngụm nước bọt.

"Đây mới thật sự là Tiên Vương! !"

"Một trận chiến này, có lẽ chúng ta... Có thể thắng! !"

Mà Vô Minh Tiên Đế cười lạnh một tiếng: "Sở Cuồng Nhân, mặc dù ngươi có quyền năng Tiên Vương trong tay thì như thế nào, để ngươi nhìn một chút, vì đối phó ngươi, Tiên Đình ta đã chuẩn bị đại lễ chánh thức nào! !"

Chương 1838: Quyền năng Tiên Vương bị cắt đứt, biển máu giáng xuống

"Để ngươi nhìn một chút, Tiên Đình ta đã chuẩn bị đại lễ chánh thức gì cho ngươi! !"

Vô Minh Tiên Đế gầm nhẹ một tiếng.

Chỉ thấy bên trong hư không, từng viên từng viên phù văn chiếu rọi ra, trong chốc lát, đã bao phủ thiên địa.

Một luồng sức mạnh ngăn cách phong tỏa cường đại bạo phát!

Trong chốc lát, 33 tầng kết giới hư không hiện lên, bao phủ toàn bộ Tiên Đình, mà dưới luồng sức mạnh này, quy tắc của Tiên giới đúng là bị ngăn cách.

Sở Cuồng Nhân cảm thấy, quyền năng Tiên Vương trong cơ thể mình, đang nhanh chóng yếu bớt.

Thậm chí có chút không duy trì nổi sức mạnh của Tiên Vương tam bảo.

"Sở Cuồng Nhân, dưới tác dụng của đại trận 33 trọng thiên, liên hệ giữa ngươi và quy tắc Tiên giới đã hoàn toàn bị cắt đứt, để ta xem, ngươi dùng cách gì để chống lại chúng ta!"

Vô Minh Tiên Đế cười to nói.

Nghe được lời này của hắn, sắc mặt mọi người đại biến, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, chỉ thấy tam bảo trên người hắn quả thật là như ẩn như hiện, uy áp Tiên Vương cũng nhanh chóng yếu bớt.

Tình cảnh này, làm cho tất cả mọi người kinh hãi.

Phải biết, quyền năng Tiên Vương là thứ quan trọng nhất mà bọn họ dựa vào trong trận chiến với Tiên Đình!

Không có phần quyền năng này, bọn họ phải đánh bằng cách nào?

"Sở Cuồng Nhân, phần đại lễ này, ngươi hài lòng không?" Vô Minh Tiên Đế nhìn Sở Cuồng Nhân nói ra.

Hắn muốn nhìn thấy vẻ bối rối, vẻ sợ hãi từ trên người của đối phương.

Nhưng khiến hắn thất vọng là, Sở Cuồng Nhân chẳng những không hề hoảng sợ, ngược lại, khóe miệng còn hơi vểnh, lạnh nhạt nói: "Đây chính là át chủ bài cuối cùng của các ngươi sao?"

"Ha, Sở Cuồng Nhân, sao ngươi lại cố như thế làm gì, không có quyền năng Tiên Vương, ngươi cũng chỉ là một Đại La, một Hợp Đạo bất kỳ trong chúng ta, đều có thể hoàn toàn đánh tan ngươi!" Vô Minh Tiên Đế nói, đưa tay thúc giục sức mạnh tiên nguyên, đè xuống một chưởng!

Đạo tắc hội tụ, uy áp bá đạo tuyệt luân lưu chuyển ra!

Lúc này, đại tế ti vừa sải bước ra, sức mạnh đạo tắc tương tự bạo phát: "Muốn thương tổn Quỷ Đế, phải hỏi chúng ta trước!"

Đùng! !

Hai luồng sức mạnh đạo tắc va chạm, bốn phía lập tức nổ tung.

Mấy Hợp Đạo còn lại, cũng xuất thủ.

Chỉ thấy Phật Đà ngồi ngay ngắn ở trên đài sen kia, cũng chính là chủ nhân của Đại Lôi âm Tự, từ từ mở ra tay ra, chỉ thấy trong lòng bàn tay kia, đúng là có từng tòa cung điện nguy nga, nguyên một đám tăng nhân từ trong đó xông ra, đúng là một đội tăng binh, trên người mỗi một người đều có tu vi Kim Tiên.

"Chưởng Trung Phật Quốc!"

Mí mắt Sở Cuồng Nhân nhếch lên, nhận ra pháp môn tu hành của đối phương.

Phật Môn Chưởng Trung Phật Quốc, Đạo Môn Tụ Lý Càn Khôn, đây là hai đại pháp môn tu hành không gian trứ danh Tiên giới.

"Nhãn lực tốt, hiện nay, bên trong Phật Môn, có thể tu hành Chưởng Trung Phật Quốc đến mức này, cũng chỉ có Lôi âm Phật ta."

Lôi âm Phật cười nhạt nói.

Sau đó, hắn đưa tay đè xuống một chưởng về phía Sở Cuồng Nhân, bàn tay lớn màu vàng óng, uy thế cuồn cuộn, giống như nguyên một tòa Linh Sơn trấn áp xuống!

Nhưng một luồng âm khí dồi dào bạo phát, là Lữ U xuất thủ.

Hắn đỡ được công kích của Lôi âm Phật.

Hợp Đạo của Cơ gia phóng về phía Sở Cuồng Nhân, nhưng lại bị Trương Tử ngăn lại!

Ba Hợp Đạo là Hình Thương Phong, Cổ Hoàng, Diêm La lão tổ cũng đều đối đầu với Hợp Đạo bên phía Tiên Đình.

Bên phía Sở Cuồng Nhân, tính toán đâu ra đấy cũng chỉ có sáu Hợp Đạo.

Nhưng phía Tiên Đình, lại có chín người.

Còn có ba người, không bị ngăn lại, ba người này, chính là Tuyệt Tâm Tiên Đế, Hắc Vân Tiên Đế, Bạch Nguyệt Tiên Đế.

Tuyệt Tâm Tiên Đế vì phòng ngừa đêm dài lắm mộng, xuất thủ trước, đánh một chưởng về phía Sở Cuồng Nhân!

"Thanh Liên Hủy Diệt chi quang!"

Sở Cuồng Nhân vận chuyển tiên nguyên và quyền năng Tiên Vương còn sót lại trong cơ thể, thúc giục Hỗn Độn Thanh Liên, miễn cưỡng ngăn lại một kích này.

Nhưng một kích của Hợp Đạo, vẫn ẩn chứa sức mạnh khổng lồ, khiến hắn lùi lại mấy chục trượng.

Nhìn đến đây, hai mắt của ba người Tuyệt Tâm Tiên Đế tỏa sáng.

"Không có quyền năng Tiên Vương, ngươi ở trước mặt chúng ta, giống như dê bò đợi làm thịt, Sở Cuồng Nhân, chịu chết đi!"

Tuyệt Tâm Tiên Đế cười lạnh nói.

Một bên khác.

Trong hư không ở nơi nào đó của vũ trụ, có một màn ánh sáng lơ lửng.

Giờ phút này, bên trong màn sáng hiện ra cảnh tượng kịch chiến ở Tiên Đình, trước màn sáng, có hai bóng người đang chú ý trận chiến này.

Một người mặc trường sam màu xanh, trên người có hỗn độn khí lưu vờn quanh.

Một người mặc đạo bào màu tím, đạo vận lưu chuyển, giống như hóa thân của Tiên Đạo.

Hai người này, chính là tối cường giả của Thần Ma nhất mạch, Vô Hám, là tối cường giả có nguồn gốc từ thời đại Tiên cổ, Đạo Tổ!

Lúc này, tối cường giả của thời đại này và tối cường giả của kỷ nguyên trước đang chú ý tới kịch chiến của Tiên giới, sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân ăn thiệt thòi, Đạo Tổ cười nhạt nói: "Trận chiến giữa Sở Cuồng Nhân và Tiên Đình, chẳng lẽ Thần Ma nhất mạch các ngươi định khoanh tay đứng nhìn sao?"

"Đây là yêu cầu của hắn." Vô Hám từ tốn nói.

"Xem ra, hắn đã rơi vào thế hạ phong."

"Tài năng của hắn, không chỉ có như vậy."

"Không có quyền năng của Tiên Vương, hắn không khác gì Đại La."

"Hắn sẽ không đánh một trận chiến mà mình không nắm chắc."

Đạo Tổ cười nhạt một tiếng, còn nói thêm: "Tuy Tiên Đình có tội, nhưng bây giờ vũ trụ Bàn Cổ loạn trong giặc ngoài, không thể tiếp tục có hao tổn."

"Ta đã sớm an bài hướng đi cho bọn họ."

Vô Hám chỉ vào một vòng xoáy khổng lồ trong vũ trụ: "Chỗ đó, là nơi thích hợp với bọn họnhất."

"Cũng là cách sử dụng nhân lực tốt nhất."

Đạo Tổ khẽ gật đầu, sau đó, tiếp tục chú ý chiến cục.

Trong Tiên giới.

Nơi nào đó.

Một bóng người bạch y từ từ đi đến bên trên một tế đàn.

Tế đàn này, có khắc vô số phù văn huyền diệu, lộ ra một luồng dao động vô cùng bất phàm.

Không chỉ có như thế, vị trí của tế đàn này, vừa ngay ở phía dưới Tiên Đình.

"Tiên Đình à Tiên Đình, đại trận 33 trọng thiên quả thật là huyền diệu bất phàm, nhưng cũng không biết có thể chống cự được... Sự trùng kích của biển máu hay không!"

Bóng người bạch y nỉ non nói.

Mà người này, chính là phân thân của Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy hắn đưa tay lấy ra một chiếc gương, bên trong tấm gương kia tràn ngập tiên huy màu trắng nhàn nhạt, chính là Côn

Lôn Kính trong thập đại thần khí!

"Lên!"

Phân thân giơ cao Côn Lôn Kính, sức mạnh thời không bàng bạc bỗng nhiên bạo phát!

Mà phù văn trên tế đài cũng chiếu ra huyết quang vô tận, một đạo quang trụ huyết sắc phóng lên tận trời, bắn vào hư không, làm kinh động nguyên một đám tồn tại!

Một vòng xoáy huyết sắc xuất hiện ở trên bầu trời của Tiên Đình.

Bên trong vòng xoáy, vô số cấm chế phù văn chiếu ra, đánh thẳng vào đại trận 33 trọng thiên của Tiên Đình!

Hai luồng sức mạnh va chạm trong nháy mắt, làm cho toàn bộ không gian của Tiên giới chấn động!

Bên trong Tiên Đình.

Ngay cả Hợp Đạo đang giao thủ cũng nhịn không được mà biến sắc, nhìn về phía vòng xoáy huyết sắc to lớn trên bầu trời kia.

Bên trong vòng xoáy, cấm chế màu đỏ ngòm lưu động, dường như có thể thấy được sát khí âm u và... Biển máu rộng lớn vô biên lộ ra từ trong đó! !

"Đây là... U Minh Huyết Hải! !"

"Làm sao có thể, tại sao U Minh Huyết Hải lại đột nhiên xuất hiện ở đây? !"

Sắc mặt của đám người Tuyệt Tâm Tiên Đế đại biến.

Ngay sau đó, bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân khí định thần nhàn, trong mắt lộ ra vẻ khó tin.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi đang giở trò quỷ gì đó? !"

"Các ngươi nhìn kia... phía dưới Tiên Đình!"

Có người phát hiện tế đàn phía dưới Tiên Đình, cũng nhìn thấy phân thân trên tế đài.

Phân thân kia, lớn lên giống Sở Cuồng Nhân như đúc.

Mọi người lập tức xác định việc này có liên quan tới Sở Cuồng Nhân.

"Làm sao còn có thêm một Sở Cuồng Nhân?"

"Không đúng, đó là phân thân!"

"Còn tế đàn kia nữa, tế đàn kia có liên hệ với U Minh Huyết Hải, và cả Côn Lôn Kính!"

"Rốt cuộc là tại sao hắn lại làm được?"

Dù là một đám Hợp Đạo, nhưng trong lúc nhất thời, cũng đoán không ra rốt cuộc tại sao Sở Cuồng Nhân lại có liên hệ đến biển máu, mà có thể khiến bọn họ giáng xuống.

Quan trọng nhất là, vì sao là biển máu?

Hắn muốn làm gì?

"Không tốt, 33 trọng thiên đại trận sắp bị phá hư rồi!"

Nhưng thấy máu biển điên cuồng trùng kích 33 trọng thiên đại trận, dù cho đại trận cường đại như thế nào, thì khi bị biển máu trùng kích, vẫn liên tục tan rã, sụp đổ như cũ!

Chương 1839: Thanh Liên hủy diệt chi năng chân chính, một chiêu giết chết ba Hợp Đạo

Biển máu trùng kích, mạnh mẽ vô biên.

Ở dưới luồng sức mạnh này, 33 trọng thiên, lên tiếng nổ tung! !

Cùng lúc đó, khi 33 trọng thiên ầm ầm nổ tung, liên hệ giữa Sở Cuồng Nhân và quy tắc của Tiên giới lại hình thành lần nữa, uy năng Tiên Vương, bao phủ ra! !

"Trận đấu thực sự, lúc này mới bắt đầu!"

Sở Cuồng Nhân nhìn bọn người Tuyệt Tâm Tiên Đế, vừa sải bước ra, uy áp vô tận, giống như thủy triều phun ra ngoài, bao phủ bốn phương tám hướng!

Mà biển máu điên cuồng tràn vào Tiên Đình, nguyên một đám Huyết Thần Tử và binh sĩ của Tu La tộc liên tục xuất hiện.

"Chúng ta đến đây trợ giúp Huyết Hải chi chủ!"

Bốn đại A Tu La Vương bay lên không trung.

Sát khí vô biên, bao phủ toàn trường, mỗi một người đều có thực lực Đại La đại viên mãn.

Còn có bốn đại ma tướng ở thời kỳ Tiên Cổ, so với A Tu La Vương, thực lực của bọn họ thậm chí đã tiếp cận nửa bước Hợp Đạo.

Tám người này chỉ huy 480 triệu Huyết Thần Tử và A Tu La tộc đếm mãi không hết, nhanh chóng làm cho hai đại Tiên Đình cảm thấy rất áp lực.

"Huyết Hải chi chủ? ! Sở Cuồng Nhân lại là Huyết Hải chi chủ? !"

"Ông trời ơi, rốt cuộc hắn còn có bao nhiêu thân phận?"

"m Phủ Quỷ Đế, Nhân Hoàng ở nhân gian, Tiên Vương của Tiên giới, Huyết Hải chi chủ, những thân phận này, bất kỳ cái nào cũng cực kỳ tôn quý, nhưng bây giờ, lại tập trung ở trên người một người, không dám tưởng tượng, rốt cuộc là Sở Cuồng Nhân đã dùng cách gì để có được những thứ này."

"Đừng quên, hắn còn là Thần Ma Chi Vương! Sau lưng, còn có chỗ dựa là Thần Ma nhất mạch!"

Sắc mặt Hợp Đạo của Tiên Đình đã âm trầm như nước.

Ngày xưa, bọn họ có thể vặn ngã Nhân Hoàng, nhưng bây giờ, người bọn họ đối mặt lại không chỉ là một Nhân Hoàng!

Mà còn là Quỷ Đế, Huyết Hải chi chủ, Tiên Vương...

Móa! !

Trong lòng của mấy Hợp Đạo không khỏi thầm mắng một tiếng.

"Nghĩ biện pháp, diệt Sở Cuồng Nhân trước! !"

Tuyệt Tâm Tiên Đế lạnh giọng nói ra.

Tình huống bây giờ cực kỳ bất lợi đối với bọn họ, Sở Cuồng Nhân không chỉ có được quyền năng Tiên Vương, mà còn có thêm một trợ lực là biển máu.

Diệt tặc thì phải giết Vương trước!

Chỉ cần giết Sở Cuồng Nhân, những người còn lại, đương nhiên sẽ dễ đối phó.

Nhưng mà, lời này nói thì dễ dàng, nhưng muốn đối phó một Sở Cuồng Nhân có quyền năng Tiên Vương, sao có thể là một chuyện đơn giản?

Tuyệt Tâm Tiên Đế đánh ra một quyền, sức mạnh đạo tắc hội tụ.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, quyền năng Tiên Vương ầm ầm bạo phát, tuỳ tiện tiêu trừ một quyền này.

Hai người Hắc Vân Tiên Đế, Bạch Nguyệt Tiên Đế cũng xuất thủ.

Đạo tắc lưu chuyển ra, uy năng của Hợp Đạo, bạo phát đến cực hạn.

"Hắc Vân Áp Thiên Tinh!"

Tay của Hắc Vân Tiên Đế kết thành pháp quyết huyền diệu, đạo tắc đan xen lưu chuyển, hóa thành một mảng mây đen đen nhánh to lớn, nghiền ép ra, sức mạnh ẩn chứa trong đó gần như có thể đánh sập cả một tinh hệ.

Sở Cuồng Nhân không lùi nửa bước, đánh ra một quyền, mây đen đầy trời kia đúng là tán loạn trong nháy mắt!

Không chỉ có như thế, một quyền này rơi vào trên người của Hắc Vân Tiên Đế, trực tiếp đánh nổ phân nửa thân thể của hắn!

Vô số đạo tắc tản ra từ trong thân thể của hắn.

"Một kích thật là khủng khiếp!"

Sắc mặt của Hắc Vân Tiên Đế vô cùng ngưng trọng.

Đạo tắc trên người hắn lại hội tụ lần nữa, thân thể bị đánh nổ, đúng là khôi phục đã bình thường.

Đây chính là chỗ huyền diệu của cảnh giới Hợp Đạo.

Chỉ cần đạo của bọn họ vẫn còn, thì sẽ gần như bất tử, giết chết một Hợp Đạo, chính là muốn làm hao mòn một loại đạo.

Cho nên, trận chiến giữa Hợp Đạo, dễ dàng phân ra thắng bại, nhưng muốn phân ra sinh tử thì rất khó khăn.

"Sở Cuồng Nhân, chúng ta là Hợp Đạo, tuy ngươi có quyền năng Tiên Vương, nhưng rốt cuộc cũng không phải Hợp Đạo, muốn giết chúng ta, gần như không có khả năng!"

Tuyệt Tâm Tiên Đế nói ra.

Thân là Hợp Đạo, đây chính là sức mạnh lớn nhất của bọn họ.

"Thật sao?"

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, đi tới trước mặt Tuyệt Tâm Tiên Đế, Tiên Vương ấn trong tay đột nhiên đập ra!

Quyền năng Tiên Vương, không giữ lại chút nào!

Một tiếng đùng vang lên, Tuyệt Tâm Tiên Đế bị một ấn này đánh nát, hóa thành vô số đạo tắc tản ra.

Hắn muốn khôi phục.

Nhưng lại phát hiện sức mạnh của Tiên Vương ấn đang trấn áp đạo của hắn, còn đang không ngừng làm hao mòn đạo của hắn!

"Tại sao có thể như vậy! !"

Tuyệt Tâm Tiên Đế có chút hoảng sợ.

Đạo của hắn, đang nhanh chóng bị hao mòn, không bao lâu nữa, sẽ bị hao mòn đến hầu như không còn!

Sở Cuồng Nhân, không ngờ lại có sức mạnh chém giết Hợp Đạo!

"Không tốt, mau ngăn cản hắn!"

Hai người Hắc Vân Tiên Đế, Bạch Nguyệt Tiên Đế liên thủ công kích, sức mạnh đạo tắc hội tụ thành một dòng nước lũ cường đại đổ xuống.

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, Tiên Vương ấn tạm thời bị đánh lui.

Tuyệt Tâm Tiên Đế nắm bắt cơ hội, trốn thoát, ngưng tụ thành hình người một lần nữa, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Cẩn thận, không thể bị Tiên Vương ấn của hắn trấn áp, nếu không, thì cho dù là Hợp Đạo, cũng có mạo hiểm chết đi!"

Tuyệt Tâm Tiên Đế nói ra.

Hai người còn lại gật gật đầu, một màn Tiên Vương ấn làm hao mòn đạo của Tuyệt Tâm vừa rồi, khiến tim của bọn họ cũng không nhịn được mà đập nhanh.

"Kiếm đến!"

Tuyệt Tâm Tiên Đế quát lạnh một tiếng.

Sâu bên trong Tiên Đình, một thanh thần kiếm bắn ra, rơi vào trong bàn tay hắn, từng viên từng viên đạo tắc được khắc trong đó.

Đó là một thanh Hợp Đạo khí.

Tay cầm Hợp Đạo khí, khí tức của Tuyệt Tâm Tiên Đế lại tăng lên một cấp độ nữa.

Hai người Hắc Vân Tiên Đế, Bạch Nguyệt Tiên Đế cũng lấy ra át chủ bài của mình.

Ba người liên thủ tấn công.

"Các ngươi từng gặp được sức mạnh hủy diệt chân chính sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Chỉ thấy ấn ký Thanh Liên ở giữa trán của hắn hiện ra đạo vận huyền diệu, ngay sau đó, một luồng sức mạnh Thanh Liên hủy diệt vô cùng doạ người ầm ầm bạo phát! !

Dưới sự gia tăng của quyền năng Tiên Vương, Sở Cuồng Nhân thi triển ra sức mạnh chân chính của Chí Bảo Hỗn Độn!

Sức mạnh hủy diệt, trùng trùng điệp điệp.

Chỗ nó đến, hư không sụp đổ trong im lặng, chỉ một luồng khí tức, liền khiến tất cả mọi người ở chỗ này cảm nhận được một luồng cảm giác giống như tận thế.

Ba vị Tiên Đế Tuyệt Tâm, Hắc vân, Bạch Nguyệt đứng mũi chịu sào ở phía dưới luồng sức mạnh này!

Trong nháy mắt đó, lần đầu tiên mà Hợp Đạo đã tấn cấp nhiều năm như bọn họ, cảm nhận được sợ hãi tử vong! !

"Không! !"

"Đi mau! !"

Trong nháy mắt ba Hợp Đạo nhìn thấy luồng sức mạnh hủy diệt này, đúng là không hề sinh ra chút tâm tư phản kháng nào, mà lại muốn chạy trốn!

Nhưng luồng sức mạnh hủy diệt này lại cực kỳ kinh khủng, phong tỏa vùng thế giới này.

Khi từng tiếng từng tiếng kêu rên vang lên, Tuyệt Tâm Tiên Đế đứng mũi chịu sào, hắn mới vừa trốn được một kiếp từ trong tay Tiên Vương ấn, nhưng rốt cuộc vẫn khó thoát khỏi cái chết, ở trước mặt luồng sức mạnh hủy diệt trước nay chưa từng có này, đạo của hắn nhanh chóng bị hao mòn đến hầu như không còn, cuối cùng hóa thành vô số ánh sáng tiêu tán.

Không chỉ Tuyệt Tâm Tiên Đế, còn có hai người Hắc Vân Tiên Đế, Bạch Nguyệt Tiên Đế.

Bọn họ cũng bị sức mạnh Thanh Liên hủy diệt bao phủ, đại đạo nhanh chóng bị hao mòn, cũng giống như Tuyệt Tâm Tiên Đế, hoàn toàn chết đi!

Sở Cuồng Nhân, một chiêu giết chết ba Hợp Đạo!

Tình cảnh này, khiến toàn bộ chiến trường trở nên vô cùng tĩnh mịch trong nháy mắt!

Mấy Hợp Đạo đang giao thủ, cũng đều dừng lại, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi nồng đậm!

Hợp Đạo, đây là tồn tại đứng đầu ở vũ trụ Bàn Cổ.

Trên cơ bản, Hợp Đạo rất khó bị tiêu diệt, từ kỷ nguyên Tiên Cổ về sau, vô số năm qua, Hợp Đạo bị giết chết gần như có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng bây giờ, lại có ba Hợp Đạo chết ở trước mặt của bọn họ trong nháy mắt.

"Đây là, đây là sức mạnh to lớn đến bực nào? !"

Hợp Đạo ở chỗ này nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng sợ hãi.

Hai Tiên Đế còn sót lại của Côn Lôn Tiên Đình là Vô Minh Tiên Đế, Long Ảnh Tiên Đế nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ nồng đậm.

"Tiếp đó, là đến phiên các ngươi."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nhìn về phía mấy Hợp Đạo còn lại.

Nhưng ngay tại lúc này, toàn bộ Tiên giới bị chấn động.

Từ nơi sâu xa bên trong vũ trụ, truyền đến một luồng dao động quỷ quyệt, trong phút chốc đã bao phủ toàn bộ vũ trụ.

Chương 1840: Chiến trường hư không mở ra, Đạo Tổ hiện thân, trục xuất khỏi Tiên giới

Nơi sâu xa trong vũ trụ, một luồng dao động quỷ quyệt khuếch tán ra, đúng là chấn động toàn bộ Tiên giới.

"Luồng dao động này là..."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, ánh mắt xuyên qua kết giới Tiên giới, nhìn về nơi sâu xa trong vũ trụ.

Hợp Đạo còn lại cũng đều dùng biện pháp riêng của mỗi người để tìm kiếm nơi phát ra dị động.

Chỉ thấy ở nơi sâu xa trong vũ trụ, một vòng xoáy khổng lồ bắt đầu mở rộng, một luồng sức mạnh thời không kinh khủng khuếch tán ra.

Gần như là trong nháy mắt, kích thước của vòng xoáy này cũng đã rộng bằng một tinh hệ nhỏ.

"Khí tức quen thuộc!"

Sở Cuồng Nhân nhìn vòng xoáy đen nhánh kia, ánh mắt ngưng trọng, trong lòng như đã có suy đoán.

Mà các Hợp Đạo còn lại, cũng đã đoán được cái gì đó.

"Khí tức này, là chiến trường hư không!"

"Chiến trường hư không mở ra, ngày này, cuối cùng cũng đã đến rồi!"

"Sở Cuồng Nhân, không thể đánh nữa, nếu để cho người của dị vũ trụ thừa cơ hội này đánh tới, ngươi và ta đều là tội nhân của vũ trụ Bàn Cổ!"

Vô Minh Tiên Đế lớn tiếng nói.

Mà lúc này, bên trong hư không, từng đợt quang mang màu tím lưu chuyển ra.

Đạo âm huyền diệu, vang khắp thiên địa.

Chỉ thấy một bóng người mặc đạo bào màu tím xuất hiện ở trước mặt mọi người, thân ảnh này, cũng chỉ là một bóng mờ, nhưng lại tràn ngập một luồng chi uy cuồn cuộn!

Sau khi mọi người thấy được, cũng không khỏi có chút chấn kinh.

"Hắn là ai?"

"Loại khí tức cổ xưa này, chẳng lẽ là tồn tại ở kỷ nguyên Tiên Cổ!"

Vào lúc mọi người kinh nghi bất định.

Đạo nhân mặc tử bào kia từ tốn nói: "Ta là Hồng Quân, đến đây để hoà giải đợt tranh đấu này."

Hồng Quân?

Nghe được cái tên này, mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Cái tên này, bọn họ không thể quen thuộc hơn nữa, đây chính là Đạo Tổ bên trong kỷ nguyên Tiên Cổ! !

Là tồn tại truyền bà Tiên Đạo!

Có thể nói là, ngoại trừ người khai mở vũ trụ Bàn Cổ là Bàn Cổ ra, thì người này chính là tồn tại vĩ đại nhất.

"Chúng ta tham kiến Đạo Tổ."

Loại tồn tại như Vô Minh Tiên Đế, Long Ảnh Tiên Đế, Hình Thương Phong, thậm chí là Chí Tôn Linh Hồn cũng cung kính hành lễ.

Đối với tồn tại cổ lão chí cao ở trước kỷ nguyên này, không ai dám bất kính.

Trong truyền thuyết, bảy Hỗn Nguyên ở thời kỳ Tiên Cổ, đều là đồ đệ của hắn.

Hoàn toàn xứng đáng là Đạo Tổ! !

"Chiến trường hư không đã mở ra, mọi người nên đồng tâm hiệp lực, ứng phó uy hiếp bên ngoài, Vô Minh Tiên Đế, Long Ảnh Tiên Đế, những năm gần đây, Tiên Đình các ngươi lấn ép Nhân tộc, hiện tại, các ngươi có nguyện ý tiến vào chiến trường hư không, lấy công chuộc tội hay không!" Đạo Tổ từ tốn nói.

"Chuyện này..."

Hai người Vô Minh Tiên Đế, Long Ảnh Tiên Đế cau mày lại.

Chiến trường hư không cực kỳ hung hiểm, cho dù là Hợp Đạo, cũng có mạo hiểm chết đi, nhưng lời của Đạo Tổ, bọn họ lại không dám không nghe.

Không chỉ có như thế.

Đây là cơ hội sống sót duy nhất của bọn họ.

Nếu như không đi chiến trường hư không, sợ là Sở Cuồng Nhân sẽ giết chết bọn họ ngay lập tức!

"Chúng ta nghe theo mệnh lệnh của Đạo Tổ."

Vô Minh Tiên Đế nói ra.

Sở Cuồng Nhân ở một bên nhìn, cũng không nói chen vào.

Ngay vừa rồi, hắn nhận được tin tức Bắc Minh, nói ra ý tứ của Đạo Tổ và cả Vô Hám.

Vô Hám, tối cường giả của Thần Ma nhất mạch.

Cũng là chỗ dựa lớn nhất của hắn, vẫn nên cho đối phương mặt mũi.

"Còn về Hợp Đạo của Cơ gia, Chí Tôn Linh Hồn, Thiên Đạo chi vương, còn có Lôi âm Phật, bốn người bọn ngươi nhúng tay vào trận chiến của Tiên Đình và Nhân Hoàng, đã vượt quá giới hạn, bốn người bọn ngươi cũng đến chiến trường hư không luôn đi." Đạo Tổ nhìn về phía bốn người Chí Tôn Linh Hồn.

Bốn người này cũng không dám có ý kiến, ào ào gật đầu đồng ý.

"Tiên Vương, không biết ngươi có ý kiến gì không?"

Sau cùng, Đạo Tổ nhìn về phía lối ra.

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói: "Bọn họ đi chiến trường hư không, ta không ý kiến, nhưng ta có một yêu cầu."

"Xin lắng tai nghe."

"Từ nay về sau, bên trong Tiên giới sẽ không còn Tiên Đình, ta muốn Tiên Đình hoàn toàn rời khỏi Tiên giới, vĩnh viễn không được bước vào nửa bước!"

Lời vừa nói ra, Vô Minh Tiên Đế, Long Ảnh Tiên Đế vô cùng xôn xao.

Cử động lần này của Sở Cuồng Nhân đã trực tiếp rút xương của Tiên Đình!

Phải biết rằng, Tiên Đình đã ở trong Tiên giới vô số năm, tất cả căn cơ gần như đều ở Tiên giới.

Nếu rời đi, Tiên Đình gần như chỉ còn trên danh nghĩa!

"Sở Cuồng Nhân, ngươi không cần làm quá phận đến vậy."

"Quá phận sao?"

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh: "So với việc các ngươi nghiền ép Nhân tộc trong những năm gần đây, ta cảm thấy không hề quá phận chút nào, thậm chí còn có chút tiện nghi cho các ngươi."

"Ngươi!"

Vô Minh Tiên Đế còn muốn nói gì đó, nhưng lập tức nhìn về phía Đạo Tổ: "Mời Đạo Tổ nói một lời công đạo."

"Đây là trận chiến giữa Nhân Hoàng và Tiên Đình, ta không thích hợp nhúng tay quá nhiều, có thể xin Nhân Hoàng bỏ qua cho tánh mạng của các ngươi, đã là chuyện lớn nhất ta có thể làm."

Nghe đến đây, hai người Vô Minh Tiên Đế gần như thổ huyết.

Chuyện phiếm!

Đạo Tổ như ngươi, nếu như ngươi có tâm nói chuyện giúp Tiên Đình, thì cho dù Sở Cuồng Nhân là Tiên Vương cao quý, còn có thể nói cái gì?

Ngươi rõ ràng là đứng về phía Sở Cuồng Nhân!

Chuyến này, nhìn như đến để bảo vệ tánh mạng của chúng ta, nhưng thật ra cũng chỉ muốn kéo chúng ta đi chiến trường hư không làm thanh niên xung phong mà thôi.

Nghĩ tới đây, trong mắt hai người Vô Minh Tiên Đế, Long Ảnh Tiên Đế không khỏi toát ra một vẻ bi ai.

Quá thảm rồi.

Không nghĩ tới, vậy mà Tiên Đình bọn họ lại luân lạc tới mức đi làm ruộng như hôm nay.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi giỏi lắm, ngươi giỏi lắm!"

Giọng điệu của Vô Minh Tiên Đế âm trầm, nhưng lại lộ ra một sự bất lực thật sâu.

Ngay cả Đạo Tổ cũng đứng bên phía Sở Cuồng Nhân, thì bọn họ còn có thể nói cái gì nữa?

Chỉ có thể ngoan ngoãn nhận mệnh.

Chuyện kế tiếp thì đơn giản hơn nhiều.

Người của Tiên Đình lần lượt rút khỏi Tiên giới, về phần căn cơ mà bọn họ lưu lại ở bên trong Tiên Đình, đều bị bọn người của Sở Cuồng Nhân chiếm lấy.

Sở Cuồng Nhân hoàn toàn giành được thắng lợi của cuộc chiến này.

Tiên Đình, trở thành đá đặt chân để hắn tạo nên uy vọng vô thượng!

Mặt khác, còn có Hình Thiên nhất mạch, Nhân Hoàng tông, U Minh Huyết Hải và các thế lực khác, những thế lực này, nên được luận công ban thưởng.

Thân là Tiên Vương, hắn còn phải sửa sang một vài chuyện bên trong Tiên giới.

Tỉ như nên diệt hay nên hợp nhất những thế lực phụ thuộc mà Tiên Đình phải vứt bỏ sau khi rời đi...

Trong đầu Sở Cuồng Nhân có các ý nghĩ liên tục lướt qua.

May mắn, những chuyện này cũng không phải do một mình hắn xử lý, còn có Cố Linh Lung ở một bên giúp đỡ.

Thân là nữ hoàng của đế quốc, khi nàng xử lý những chuyện này, có thể nói là thuận buồm xuôi gió.

"Tiếp đó, cũng cần phải an bài chuyện để đế quốc Thương Khung vào Tiên giới."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Ngoài ra, còn có một việc, đó chính là chiến trường hư không.

Đây là chiến trường chính để vũ trụ Thiên Nguyên xâm lấn vũ trụ Bàn Cổ, vô số năm qua, vũ trụ Thiên Nguyên và vũ trụ Bàn Cổ từng xảy ra nhiều trận đại chiến ở nơi này.

Bây giờ, chiến trường này lại mở ra lần nữa, vũ trụ Thiên Nguyên tuyệt đối sẽ không thể không có bất kỳ động tác gì.

"Ha, không cần cuống lên vì chuyện này, giao cho một ta khác đi xử lý đi, một ta khác, ta chờ mong thời điểm gặp lại ngươi."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh.

Tin tức chiến trường hư không mở ra, bao phủ toàn bộ vũ trụ Bàn Cổ, thế lực khắp nơi đều bị kinh động.

Tất cả mọi người biết, hai vũ trụ đánh nhau, là chuyện chắc chắn xảy ra.

Liên quan đến tồn vong của vũ trụ, không ai dám lơ là.

Cũng có một số người, có tâm tư khác.

"Chiến trường hư không, chính là nơi giao thủ của hai đạo vũ trụ, ở trong đó, từng có vô số đại năng ngã xuống, không biết cất giấu bao nhiêu cơ duyên tạo hóa, có lẽ có thể tìm ra một số kỳ ngộ chống lại Sở Cuồng Nhân ở nơi đó cũng khó nói."

"Hiện tại, Tiên giới đã là thiên hạ của một mình Sở Cuồng Nhân, ở Tiên giới giao phong với hắn, tuyệt đối không có bất cứ cơ hội nào, chiến trường hư không, có lẽ sẽ là một cơ hội."

"Chiến trường hư không, ta có dự cảm, nơi này có thể là nơi giúp ta tăng vọt!"

"Chỉ có chiến đấu, mới có thể giúp ta tiến bộ!"

Có người muốn tìm tới ra thủ đoạn chống lại Sở Cuồng Nhân bên trong chiến trường hư không, cũng có người muốn lịch luyện trong chiến trường để giúp mình tăng trưởng...

Nói tóm lại, chiến trường hư không xuất hiện, hấp dẫn yêu nghiệt thiên kiêu các phương tiến về.

Chương 1841: Các yêu nghiệt ở Thiên Nguyên Thần Điện, hung kiếm Lận Vô Binh

Vũ trụ Thiên Nguyên, bên trong Thiên Nguyên Thần Điện.

Thần Vương các phương hội tụ ở một chỗ, đang nghị luận chuyện chiến trường hư không xuất hiện lần này, trên mặt của bọn họ mang theo vẻ chờ mong.

"Chư vị, cơ hội của chúng ta đến rồi!"

"Đúng vậy, đã nhiều năm như vậy, bây giờ, cửu vương của vũ trụ Thiên Nguyên ta đã hiện thế, có lẽ, bọn họ sẽ phải là nhân tố quan trọng giúp chúng ta chinh phục vũ trụ Bàn Cổ, để bọn họ đến chiến trường hư không đi."

"Chiến trường hư không nguy hiểm trùng điệp, sẽ thích hợp sao?"

"Ha ha, dù sao cũng sẽ có nguy hiểm, nhưng cửu vương không phải người thường, chỉ có nguy hiểm đến cùng cực, mới có thể kích thích tiềm lực của bọn họ."

"Ta tin tưởng, cửu vương sẽ khiến cho thiên kiêu yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ phải sợ hãi ở chiến trường hư không!"

Thần Vương các phương thảo luận, càng ngày càng kích động, giống như đã thấy cảnh tượng cửu vương trỗi dậy, chinh phục vũ trụ Bàn Cổ.

"Thiên Kiếm đâu?"

Lúc này, Đế Phi Thiên từ tốn nói.

Nghe được lời này của hắn, chúng người vì đó sững sờ, lập tức rơi vào bên trong trầm tư, Thiên Kiếm, đây là một cái tên phiền toái...

"Năng lực của Thiên Kiếm, không thể coi thường, có lẽ so với cửu vương, hắn sẽ là một món sát khí còn kinh khủng hơn!"

Hữu hộ pháp của thần điện là Tư Không Thần Vương từ tốn nói.

...

Bên trong thần điện.

Tin tức chiến trường hư không mở ra đã được truyền ra.

Cũng giống với vũ trụ Bàn Cổ, rất nhiều yêu nghiệt thiên kiêu bên trong thần điện cũng đều đang mong đợi được đại triển quyền cước ở bên trong chiến trường.

Vô số năm qua, hai đại vũ trụ ở khai chiến chiến trường hư không, có vô số cường giả đã ngã xuống ở bên trong, ở trong đó, không thiếu Hợp Đạo Thần Vương.

Mỗi một lần đều bởi vì chiến tranh quá thảm liệt, hai đại vũ trụ không thể không lui binh, tạm thời đóng chiến trường hư không lại.

Sau đó, Thần Ma nhất mạch bên trong vũ trụ Bàn Cổ xuất hiện một người tên Vô Hám, lấy sức một mình mình chống lại cả vũ trụ. Thiên Nguyên

Khiến kế hoạch chiếm đoạt của vũ trụ Thiên Nguyên hết dời lại dời.

Hiện tại, chiến trường hư không mở ra, vũ trụ Thiên Nguyên binh hùng tướng mạnh, cộng thêm cửu vương hiện thế, chính là thời cơ trước nay chưa từng có.

Tất cả mọi người đang xắn tay áo lên.

Bên trong một tòa sơn phong bị gió bão vờn quanh.

Nữ vương Phong Bạo, Phong Khinh Ngọc nhìn về phía hư không nơi xa, trong mắt lộ ra vẻ nóng lòng muốn thử: "Trước khi chưa trùng sinh, ta cũng được nghe qua về chiến trường hư không này, bây giờ rốt cục cũng có thể tiến đến tìm tòi."

Lần trước, chiến trường hư không mở ra vào niên đại quá xa xưa.

Ngay cả Phong Khinh Ngọc ở kiếp trước cũng không đi qua.

Lần này, nàng nhất định phải thăm dò cẩn thận một phen, có lẽ có thể tìm được một số cơ duyên ở trong đó cũng khó nói.

Một ngọn núi khác trong thần điện.

Nơi này có từng đạo khí lưu màu vàng óng xoay quanh.

Đó là đế vương chi khí.

Mà người sống phía trên ngọn núi này, chính là người xếp hạng thứ tám trong thần điện, hiện tại là xếp hạng thứ tư, Đế Thiên Thu của Đế Vương nhất tộc!

Lúc này Đế Thiên Thu khoanh chân ngồi ngay ngắn ở giữa không trung, đế vương khí trên người cường đại hơn mấy lần so với mấy chục năm trước.

Bỗng nhiên, hắn mở hai mắt ra, một đạo thần quang hoảng sợ chợt lóe lên, không chỉ có như thế, tròng mắt của mắt, đúng là Đế Vương Trọng Đồng!

Dường như trong đó, có một đạo phù văn huyền diệu chợt lóe lên.

Đó là vương chi ấn ký!

Mấy chục năm trước, Sở Cuồng Nhân chém giết Đế Bách Thế, xếp hạng thứ tư tiền nhiệm, nhưng đối phương lại lưu lại Đế Vương Trọng Đồng và cả vương chi ấn ký!

Mà chuyện này cũng tiện nghi cho Đế Thiên Thu.

Hắn luyện hóa hai món đồ này, một lần hành động thay thế địa vị của Đế Bách Thế, trở thành người đứng thứ tư trong thần điện.

"Bây giờ, ta đã luyện hóa toàn bộ Đế Vương Trọng Đồng và vương chi ấn ký, đế vương Đại La ý cũng đạt tới bước thứ sáu!"

"Đại La đại viên mãn tầm thường, với ta mà nói, đã không còn bất kỳ uy hiếp gì, không, hiện tại, chỉ sợ so với nửa bước Hợp Đạo, ta cũng sẽ không kém hơn quá nhiều!"

"Phần thực lực này, đủ để cho ta bộc lộ tài năng ở bên trong chiến trường hư không!" Đế Thiên Thu nỉ non nói ra.

Hắn nhìn về phía một ngọn núi đối diện, trong mắt lộ ra một tia tò mò: "Thiên Kiếm, ngươi bế quan mấy chục năm, không biết thực lực của ngươi hôm nay, rốt cuộc đã đạt đến loại tình trạng nào?"

Thiên Kiếm...

Ở Thiên Nguyên Thần Điện, không ai dám coi nhẹ cái tên này.

Đây là một cái tên đã từng chèn ép toàn bộ thiên kiêu yêu nghiệt ở thần điện đến mức không ngóc đầu lên được, là một thanh thần kiếm tuyệt thế chưa từng có từ cổ chí kim!

Dù thanh kiếm này yên lặng mấy chục năm, nhưng vẫn không người dám xem nhẹ nửa phần như cũ.

Tất cả mọi người rõ ràng, thời điểm thanh kiếm này xuất hiện lại, nhất định sẽ càng thêm sắc bén khó cản so với trước kia!

...

Phía trên Thiên Kiếm phong nguy nga sừng sững.

Một bóng người bạch y, ngang nhiên đứng đó, dáng người của hắn yểu điệu, thẳng tắp như kiếm, chính là Sở Cuồng Nhân đã chờ đợi ở bên trong vũ trụ Thiên Nguyên mấy chục năm, mà hắn giờ phút này, khí tức ẩn mà không phát, không lộ ra dù chỉ một chút.

So với Thiên Kiếm làm cho người nghe tin đã sợ mất mật kia, thì giờ phút này hắn giống như một thư sinh tay trói gà không chặt, thường thường không có gì lạ.

Nhưng nếu có Thần Vương nhìn thấy hắn bây giờ, nhất định sẽ rất sợ hãi, bởi vì giờ khắc này, kiếm ý của Sở Cuồng Nhân phản phác quy chân, nhưng ở dưới vẻ ngoài bình tĩnh kia, lại cất giấu khí tức vô cùng kinh khủng.

Bảy bước Đại La ý! !

Thậm chí còn cao hơn!

Trải qua hơn 10 năm bế quan tu hành, lúc này, tự cường vô địch Đại La ý của Sở Cuồng Nhân đã đạt tới cực hạn của Đại La!

Nhưng mà, tự cường vô địch Đại La ý của hắn quá đặc thù, siêu thoát vũ trụ đại đạo, không cách nào thông qua Vũ Trụ đại đạo để lĩnh hội, mỗi một lần tăng lên, chỉ có thể dựa vào cảm ngộ của chính mình.

Nếu không thì, rất có khả năng hắn đã bước vào cảnh giới Hợp Đạo.

Nhưng dù hiện tại hắn cũng không phải là Hợp Đạo, nhưng ở phương diện diện tìm hiểu Đại La ý, thì dù là Đại La cực hạn cũng khó có thể sánh bằng.

Cụ thể có thể phát huy ra kinh khủng bực nào chiến lực, cho dù là bản thân Sở Cuồng Nhân, cũng không rõ ràng lắm.

"Ta của hiện tại, so với một ta khác, rốt cuộc là người nào cường đại hơn đây?" Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Nhìn khắp hai vũ trụ, có thể được hắn xem làm đối thủ, cũng chỉ có một hắn khác, chính là hoá thân của Hỗn Độn Thanh Liên.

Chiến trường hư không mở ra, nối liền hai vũ trụ, hắn cũng trong lúc có được một chút liên hệ với một "chính mình" khác.

Đối với tình cảnh hiện tại của đối phương, cũng hiểu biết đôi chút.

Thiên Địa Thần Khí Thập Phương Trận, vị trí Tiên Vương, Nhân Hoàng Bản Kỷ...

Những tin tức này, hắn cũng nhận được.

Đối với chuyện này, hắn chỉ muốn nói một câu.

Đúng là... Không hổ là ta!

Đùng! !

Lúc này.

Cửa lớn của thần điện, bộc phát ra một luồng khí tức vô cùng cường đại.

Chỉ thấy có một kiếm khách áo đen, ngẩng đầu dậm chân mà đến, chỗ hắn đến, kiếm khí trong tay nguyên một đám kiếm khách nhịn không được mà run rẩy.

Mà trên người của kiếm khách áo đen, còn cất giấu một luồng oán khí vô cùng nồng đậm, làm cho người ta không rét mà run!

"Là hắn, hung kiếm xếp hạng thứ chín trong thần điện, Lận Vô Binh!"

Có thiên kiêu thần điện sau khi nhìn thấy kiếm khách áo đen này, nhịn không được mà kinh hô.

Người lên bảng xếp hạng của Thần điện, mỗi một người đều là yêu nghiệt đỉnh phong, gần như đều là tồn tại cấp bậc cấm kỵ.

Lận Vô Binh chính là một trong số đó, xếp hạng thứ chín, đến từ một chủng tộc cổ lão thần bí, Binh Tai nhất tộc!

Mà chủng tộc này, cũng là kẻ đứng sau giật dây vạn kiếm kiếp ở Kiếm Linh nhất tộc ngày xưa, bọn họ thông qua việc hấp thụ không ít kiếm chi oán khí ở vạn kiếm kiếp, để tạo ra được mấy hung kiếm kinh khủng.

Lận Vô Binh, cũng là một trong số đó.

Ngày xưa, đối phương đã từng muốn khiêu chiến Sở Cuồng Nhân, nhưng khi đó Sở Cuồng Nhân vừa mới đưa một "chính mình" khác về vũ trụ Bàn Cổ, lúc về thần điện thì trực tiếp bế quan, không thèm để ý tới chuyện gì cả.

Cho tới nay, Lận Vô Binh chỉ đánh với Long Thủy Tinh, hoặc là Lạc Tuyết ở bên cạnh hắn.

Sau đó, Lận Vô Binh rời khỏi thần điện, xuất ngoại lịch luyện, bây giờ lại trở về lần nữa, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía Thiên Kiếm phong!

Chương 1842: Hai nữ tử tranh giành tình nhân, Thiên Kiếm xuất quan, khiến Thiên không đành lòng nhìn thẳng

"Thiên Kiếm! Nếu như có thể bẻ gãy ngươi, hấp thu kiếm chi oán khí sau khi ngươi bị đánh bại, thực lực của ta, nhất định có thể tăng mạnh!"

"Ngày xưa, có khả năng ta không phải là đối thủ của ngươi, nhưng những năm gần đây, ta xông xáo ở các nơi trong vũ trụ, khiêu chiến kiếm khách các phương, trước đó không lâu, ngay cả tộc trưởng của Kiếm Linh nhất tộc ngươi cũng thua trong tay của ta g..."

"Hiện tại, ta tuyệt đối có tư cách khiêu chiến ngươi! !"

Lận Vô Binh nhìn về phía Thiên Kiếm phong, trong mắt mang theo vẻ cực kỳ lãnh khốc, trong lòng tràn đầy tự tin!

Rất nhanh, hắn đã đi tới trước Thiên Kiếm phong, kiếm chi oán khí trên toàn bộ cơ thể bạo phát, hóa thành cuồng phong không ngừng nghỉ tàn phá bừa bãi!

"Thiên Kiếm, ngươi trốn mấy chục năm, bây giờ, chiến trường hư không cũng đã mở ra, chẳng lẽ ngươi còn không hiện thân sao? !"

Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Lận Vô Binh nhìn Thiên Kiếm phong, trong mắt có chiến ý sôi trào.

Tới đi, Thiên Kiếm!

Đáp lại lời khiêu chiến của ta đi!

Đánh cược tôn nghiêm làm một tên kiếm khách của ngươi, đánh với ta một trận!

"Lại là ngươi!"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy Lạc Tuyết từ từ bước ra từ phía trên Phiêu Tuyết phong, nhìn Lận Vô Binh, cau mày lại, trong mắt mang theo vẻ chán ghét.

Thân là một tên kiếm khách, tất nhiên nàng rất bài xích luồng kiếm chi oán khí trên người Lận Vô Binh, thứ đó làm nàng, có chút buồn nôn.

"Lạc Tuyết! Ngươi lại muốn đến ngăn cản ta và Thiên Kiếm chiến một trận sao?"

Lận Vô Binh lạnh lùng nói ra.

"Đuổi đi một số đồ bỏ đi giúp Thiên Kiếm, ta vui lòng cống hiến sức lực."

Lạc Tuyết thản nhiên nói.

"Vẫn nên để ta tới đi."

Trên một ngọn núi bảy màu khác, truyền đến một tiếng rồng gầm.

Chỉ thấy một con Thất Thải Thiên Long sau lưng có hai cánh mọc ra bay lên không trung, chính là Long Thủy Tinh nắm giữ huyết mạch Thất Thải Thiên Long.

"Lạc cô nương và chủ nhân không quen không biết, sao có thể làm phiền ngươi xuất thủ vì chủ nhân chứ, vẫn nên để ta tới đi."

Long Thủy Tinh cười nhạt nói.

"Ta và Thiên Kiếm chính là bằng hữu, Thiên Kiếm từng có ân chỉ điểm đối với ta, loại bỏ một số đồ bỏ đi vì hắn, không có gì cực khổ, không hề phiền phức."

Lạc Tuyết nói ra.

"Bằng hữu chia làm rất nhiều loại, nếu Lạc cô nương và chủ nhân chỉ là bằng hữu bình thường, thì vẫn nên đừng nhúng tay quá nhiều vào chuyện của chủ nhân thì tốt hơn, mà ta thì không giống vậy, giúp chủ nhân thanh lý một số đồ bỏ đi là việc nằm trong phận sự của ta."

"Quan hệ giữ ta và Thiên Kiếm, sâu hơn một chút so với bằng hữu bình thường."

Ánh mắt của hai nữ tử va chạm, hình như có quang điện lấp lóe.

Một số người ở bốn phía thấy thế, tấm tắc lấy làm kỳ lạ, bọn họ đã nhìn ra được một chút ý tứ tranh giành tình nhân từ trên người của hai nữ tử.

Hai nàng này thân với Thiên Kiếm hơn những người khác.

"Lạc Tuyết, là người đứng hàng thứ mười trong bảng xếp hạng thần điện hiện tại, bởi vì Long Thủy Tinh nhận Thiên Kiếm làm chủ, nên không thể lên bảng xếp hạng, nhưng chiến lực của nàng lại mạnh mẽ, không hề kém hơn những người trên bảng, là hai đại thần nữ của thần điện, nhưng bây giờ, hai đại thần nữ lại tranh giành tình nhân là Thiên Kiếm, chậc, thật hiếm thấy."

"Chuyện này có gì mà hiếm thấy chứ, đó chính là Thiên Kiếm đấy."

"Đúng vậy, mặc dù không nằm trong bảng xếp hạng, nhưng lại là tồn tại khiến tất cả người trên bảng xếp hạng ở thần điện phải kiêng kỵ, hơn nữa, tướng mạo, khí chất của Thiên Kiếm, nhìn khắp cả thần điện, thì ta chưa thấy ai xuất sắc hơn hắn."

"Đúng vậy..."

Mọi người nghị luận ầm ĩ, đều hâm mộ diễm phúc của Thiên Kiếm.

Nhưng sắc mặt của Lận Vô Binh lại tái xanh, giận không nhịn nổi.

Hai nữ tử Long Thủy Tinh, Lạc Tuyết xem Sở Cuồng Nhân thành một vị thần chí cao vô thượng, vì đó mà tranh giành tình nhân.

Nhưng lại mở miệng gọi hắn một tiếng là đồ bỏ đi.

Thân là một trong những người trên bảng xếp hạng, thân là một nam nhân có tôn nghiêm, khiến hắn không thể nhịn được nữa, kiếm chi oán khí trên người, hoàn toàn bạo phát!

Đùng! !

Kiếm chi oán khí phóng thẳng lên trời, giống như gió lốc càn quét, gào thét xông ra!

Bốn phía, đột nhiên nổ tung, Lạc Tuyết, Long Thủy Tinh nhanh lùi lại, có chút kinh ngạc nhìn Lận Vô Binh.

"Há, so với năm đó, thực lực của ngươi quả thật đã tăng lên không ít." Lạc Tuyết thản nhiên nói, đã cầm trong tay một thanh trường kiếm trắng như tuyết.

Kiếm khí lạnh thấu xương lưu chuyển quanh trường kiếm.

Mà Long Thủy Tinh cũng không cam chịu yếu thế, đưa tay ra, Long khí bảy màu bá đạo vờn quanh người, ép cho hư không bốn phía gần như sụp đổ.

"Rất tốt!"

"Hôm nay ta sẽ chém các ngươi trước, rồi lại giết Thiên Kiếm!"

Lận Vô Binh lạnh lùng nói ra.

Hắn đưa tay ra, kiếm chi oán khí cuồng bạo đổ xuống.

"Tuyết Phiêu Nhân Gian!"

Lạc Tuyết trảm ra một kiếm, kiếm ý lưu chuyển, hóa thành tuyết lông ngỗng đầy trời, mà mỗi một bông tuyết, chính là một đạo kiếm khí sắc bén.

Chỗ nó đến, vạn vật bị đóng băng, xé rách hư không!

"Long Vương trảo!"

Long Thủy Tinh đưa tay chộp một cái, long khí bảy màu hóa thành một móng vuốt to lớn, đối đầu với kiếm chi oán khí!

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, hai nữ tử và Lận Vô Binh đều bị đẩy lui.

Vào thời điểm hai người muốn tái chiến, chỉ thấy phía trên Thiên Kiếm phong ở sau lưng, đột nhiên có một bóng người bạch y từ từ đi ra.

Mà khi người này xuất hiện, lực chú ý của mọi người lập tức bị hấp dẫn, trong mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

"Là Thiên Kiếm!"

"Hắn xuất quan!"

"Chờ một chút, khí tức của hắn... Rất yếu? !"

"Làm sao có thể, đây chính là Thiên Kiếm, ha, dường như thật rất yếu, khí tức này, yếu đến mức dường như ta chẳng cảm nhận được gì."

"Chuyện gì đã xảy ra?"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Thiên Kiếm trở nên yếu đi?

Chỉ có những tồn tại cảnh giới Thần Vương ở phía trên đạo tắc tinh không mới cảm nhận được một ít gì đó, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, ánh mắt ngưng trọng.

"Vậy mà hắn lại cường đại đến loại trình độ này?"

"Đáng sợ!"

"Mười người trên bảng xếp hạng trong thần điện, có ai là đối thủ của hắn?"

Những người khác nhìn không ra.

Nhưng bọn hắn, lại ẩn ẩn cảm nhận được phía dưới vẻ bề ngoài bình tĩnh kia của Sở Cuồng Nhân, lại cất giấu khí tức kinh khủng như sóng to gió lớn.

"Thiên Kiếm, rốt cục ngươi cũng xuất hiện!"

Lận Vô Binh nhìn Sở Cuồng Nhân, kiếm chi oán khí trên người đúng là không tự chủ được mà sôi trào lên.

Thân là hung kiếm, trực giác nói cho hắn biết, tuy người trước mắt này nhìn thì 'thường thường không có gì lạ', nhưng lại vô cùng cường đại!

Nếu như có thể đánh bại hắn, kiếm của mình, nhất định có thể nâng cao một bước! !

"Không hổ là đối thủ ta một mực mong đợi, rất tốt!"

Lận Vô Binh liếm môi một cái, tay cầm trường kiếm, liền muốn xuất thủ.

Nhưng vào lúc này, bên trong hư không, truyền ra một giọng nói.

"Lận Vô Binh, dừng tay!"

Giọng nói này, đúng là bảo Lận Vô Binh dừng tay.

Phải biết, có thể làm được chuyện này, toàn bộ thần điện không có mấy người, mọi người không khỏi có chút hiếu kỳ về người lên tiếng.

"Nghe nói bên trong Binh Tai nhất tộc xuất hiện bốn thanh hung kiếm, theo thứ tự là thiên hung, thần hung, địa hung, nhân hung! Lận Vô Binh này, chính là địa hung, mà bên trong mười người trên bảng xếp hạng ở thần điện, còn có một vị hung kiếm, thực lực ở trên hắn, xem ra là người đó lên tiếng."

"Bên trong tứ hung kiếm, thiên hung mạnh nhất, còn chưa hiện thế, thần hung thứ hai, địa hung nhân hung tám lạng nửa cân, xem ra người lên tiếng này, chính là thần hung chi kiếm!"

Có một ít người có nhiều tin tức âm thầm giao lưu nói ra.

Mà Lận Vô Binh nghe được giọng nói này, cau mày lại: "Thần hung, ngươi có ý tứ gì? Tại sao lại phải dừng tay?"

"Ngươi không phải là đối thủ của hắn, trở về!" Thần hung vẫn không hề hiện thân, chỉ có giọng nói của hắn là đang vang vọng khắp nơi.

Nghe đến đây, Lận Vô Binh có chút không phục: "Chưa đánh, làm sao biết không phải là đối thủ? !"

"Đây là mệnh lệnh!"

Giọng điệu của Thần hung mang theo mấy phần cường ngạnh.

Trong ứ hung kiếm, thứ tự được phân theo đẳng cấp, Lận Vô Binh thân là địa hung, đối với mệnh lệnh của thần hung, vẫn không thể chống lại.

"Đáng chết!"

Lận Vô Binh liền muốn rời đi.

Nhưng lúc này, Sở Cuồng Nhân lại ngước mắt nhìn về phía hắn: "Đã khiêu khích Thiên mà cũng muốn toàn thân trở ra, ngươi, ngu xuẩn đến mức khiến Thiên không đành lòng nhìn thẳng!"

Chương 1843: Ngươi nghe thấy kiếm kêu rên sao? Trảm Lận Vô Binh, bảng danh sách yêu nghiệt

"Ngươi ngu xuẩn đến mức khiến cho Thiên không đành lòng nhìn thẳng..."

Sở Cuồng Nhân vừa dứt lời, một luồng kiếm ý liền vụt lên từ mặt đất, trong phút chốc đã bao phủ bốn phương tám hướng, phong tỏa đường lui trước sau của Lận Vô Binh, thần hung trong hư không nói thầm một tiếng không ổn.

Lận Vô Binh cũng cảm nhận được luồng kiếm ý kinh người này, trong mắt lộ ra một tia hoảng sợ, hắn muốn rời khỏi, nhưng đất trời bốn phía đã bị kiếm ý phong tỏa, căn bản không thể lui! !

Hắn tin tưởng, một khi chính mình quay người, vậy thì sẽ có đến hàng vạn kiếm khí bao phủ mình, cắt mình thành vô số mảnh vỡ trong nháy mắt!

Loại tình huống này như lúc này, chỉ có thể công!

Công kích chính là cách phòng ngự tốt nhất!

Lận Vô Binh khiêu chiến kiếm khách các phương ở bên ngoài trong thời gian dài, bản năng chiến đấu cực kỳ cường hãn, tại thời điểm kiếm ý bao phủ tứ phương, chỉ trong nháy mắt, hắn liền có phán đoán, trường kiếm bên hông vang lên một tiếng leng keng, ra khỏi vỏ trong nháy mắt.

Kiếm chi oán khí, giống như loạn lưu chảy xiết, tàn phá bừa bãi !

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, mặc cho kiếm chi oán khí trùng kích, sự trùng kích của kiếm chi oán khí vô tận này đối với hắn mà nói, căn bản không hề có tác dụng!

Ông! !

Lúc này, một đạo hàn quang đột nhiên hiện ra!

Ở bên trong oán khí vô tận, tay Lận Vô Binh cầm trường kiếm, bắn về phía Sở Cuồng Nhân, kiếm khí xé rách trường không, vạch phá càn khôn!

Vừa ra tay, chính là sát phạt chi kiếm mạnh nhất!

Một kiếm này, chính là sát chiêu mà Lận Vô Binh tiêu tốn nhiều năm để tu hành ra!

Hắn tin tưởng, đối mặt với một kiếm này, phía dưới Hợp Đạo Thần Vương, gần như không có một kiếm khách nào có thể ngăn lại! !

Nhưng, có nhiều chuyện bất ngờ thường xảy ra.

Người, thường thua ở trong tay chính thứ mà mình tin tưởng nhất.

Một tiếng leng keng vang lên.

Kiếm trong tay Lận Vô Binh, đúng là bị Sở Cuồng Nhân dùng hai ngón tay tuỳ tiện kẹp lấy, sát chiêu cùng cực này, bị đánh tan!

"Tại sao có thể như vậy? !"

Lận Vô Binh có chút không dám tin tưởng.

Hắn điên cuồng thúc giục kiếm chi oán khí, từng cơn sóng liên tiếp, tầng tầng lớp lớp, nhưng vẫn không thể làm gì được hai ngón tay của Sở Cuồng Nhân.

Hai ngón tay kia, giống như hai ngọn núi thần sừng sững không ngã!

Lận Vô Binh không tiến vào được, lui không xong, trường kiếm trong tay đang ong ong run rẩy lên bởi vì bị truyền vào một lượng lớn kiếm chi oán khí.

"Ngươi, nghe thấy kiếm của ngươi kêu rên sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Hỗn trướng! !"

Lận Vô Binh không thể tin tưởng một kiếm mạnh nhất của mình lại không làm gì được Sở Cuồng Nhân, thúc giục Đại La ý và kiếm oán niệm đến cực hạn.

Lúc này, hắn vốn nên quăng kiếm.

Nhưng đối với một tên kiếm khách mà nói, quăng kiếm cũng giống như nhận bại!

Răng rắc...

Một trận âm thanh khiến da đầu của Lận Vô Binh tê dại vang lên.

Chỉ thấy kiếm trong tay hắn run lẩy bẩy với tần suất trước nay chưa từng có, ngay sau đó, từng đạo từng đạo vết rách dày đặc hiện ra.

Một tiếng leng keng vang lên, trường kiếm gãy thành mấy đoạn!

Một lượng lớn kiếm chi oán khí, cuốn ngược ra sau.

Phốc...

Lận Vô Binh bị trùng kích kịch liệt, đột nhiên thổ huyết, cả người bay ngược ra sau, nhưng đây cũng không phải là kết thúc.

Bởi vì Sở Cuồng Nhân xuất thủ tấn công.

Vừa mới, Sở Cuồng Nhân nhìn như thường thường không có gì lạ, khí tức yếu đuối, nhưng trong nháy mắt ngưng tụ kiếm chỉ, lại bộc phát ra một luồng kiếm ý doạ người!

Không động thì thôi, động như lôi đình!

Kiếm chỉ vạch một đường trong hư không, một đạo kiếm khí bắn ra!

Trong một chớp mắt, thiên địa im ắng!

Lận Vô Binh bị đạo kiếm khí kia đánh trúng, cả người hóa thành một đoàn sương máu nổ tung ngay tại chỗ, ngay cả một chút sức phản kháng cũng không có!

Xếp hạng thứ chín, không địch lại một chỉ của Sở Cuồng Nhân!

Mọi người nhìn đến mức tim đập nhanh.

"Quả nhiên, Thiên Kiếm vẫn là Thiên Kiếm."

"Hơn mười năm trôi qua, thực lực của hắn càng dọa người hơn rồi."

"Nhìn thì yếu đuối, kì thực lại kinh thiên động địa sao? Thứ này dùng để giả heo ăn thịt hổ, hiệu quả nhất định rất không tệ."

Trong hư không, thần hung thấy Lận Vô Binh đã chết, không khỏi hừ lạnh một tiếng: "Thiên Kiếm, Binh Tai nhất tộc ta sẽ không xong với ngươi đâu."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, bình tĩnh nhìn hư không: "Đối địch với Thiên, các ngươi có đủ thực lực sao? !"

"Đợi thiên hung xuất thế, chính là thời điểm Thiên Kiếm ngươi ngã xuống!"

"Ha ha, thiên hung... Ngoại trừ Thiên Kiếm, vậy mà còn có người dám tự khoe là trời, ngược lại, thật khiến Thiên mong đợi."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, thái độ khinh miệt, được lộ rõ.

"Được, chiến trường hư không đã mở ra, vẫn nên giữ lấy tinh lực để đối phó thiên kiêu của vũ trụ Bàn Cổ đi."

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Là Hữu hộ pháp Tư Không Thần Vương, và Tả hộ pháp Đế Phi Thiên, hắn nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra kiêng kị thật sâu.

Hắn bỏ ra thời gian mấy chục năm đi điều tra, nhưng vẫn không thể tìm ra liên hệ giữa Sở Cuồng Nhân và Vận Mệnh Thần Điện.

Thế nhưng cung điện chí cao cổ lão kia, lại khiến hắn ăn ngủ không yên.

Chẳng lẽ, mình thật sự phải bán linh hồn cho Vận Mệnh Thần Điện?

Tư Không Thần Vương không phát giác được sự khác thường của Đế Phi Thiên, hắn tiếp tục nói: "Thần Điện muốn các ngươi tiến về chiến trường hư không, ngoại trừ tìm kiếm cơ duyên, giúp bản thân trưởng thành, thì còn có một chuyện quan trọng."

"Đúng vậy, trong tay của ta đã có tin tức do thập kiếp, người săn giết thiên kiêu yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ, truyền về, các ngươi xem một chút đi."

Tư Không Thần Vương đánh ra một vệt thần quang.

Thần quang hóa thành một bảng danh sách, đưa ra từng cái tên một.

Sở Cuồng Nhân ở dưới đáy nhìn lên, trong lòng âm thầm nghĩ tới, vậy mà thập kiếp và Thiên Nguyên Thần Điện lại có liên hệ?

Chẳng lẽ người đứng sau lưng thập kiếp là người của thần điện?

Tỉ mỉ nghĩ lại cũng đúng.

Thiên Nguyên Thần Điện chính là tồn tại cổ xưa nhất của vũ trụ Thiên Nguyên, thâu tóm tinh anh của vạn tộc, thậm chí còn có không ít Thần Vương.

Bọn họ thiết kế chiến tranh vũ trụ, cũng là hợp lý, mà có thể chế tạo ra thập kiếp, cũng tuyệt không phải Thần Vương bình thường.

Thậm chí có thể là tồn tại phía trên Thần Vương!

Loại tồn tại này, có lẽ cũng chỉ có thần điện mới có thể làm được.

Suy nghĩ của Sở Cuồng Nhân thay đổi thật nhanh, tiếp đó, nhìn về phía bảng danh sách, phía trên liệt kê tên của nguyên một đám thiên kiêu yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ.

Cũng rất đầy đủ.

Thậm chí, một số người mà mình quen biết cũng ở phía trên.

Tỉ như Lam Vũ, Diệp Trúc, Hoa Hi, vân vân.

Mà đứng cao nhất trên bảng danh sách, chính là một cái tên được dùng chữ màu đỏ như máu viết ra, mang theo một luồng sát khí lạnh lẽo.

Chính là... Sở Cuồng Nhân!

Sở Cuồng Nhân bất động thanh sắc, thần sắc bình tĩnh.

Nhưng những người còn lại, lại có chút ngoài ý muốn.

"Sở Cuồng Nhân là ai?"

"Vì sao phải đặc biệt lưu ý về gười này?"

"Sở Cuồng Nhân, hừ, có thể ngông cuồng hơn Thiên Kiếm sao?"

Ánh mắt của Tư Không Thần Vương ngưng trọng nói ra: "Sở Cuồng Nhân, đây là một người đặc biệt được giới thiệu bên trong thông tin thập kiếp truyền về, người này là yêu nghiệt cường đại nhất vũ trụ Bàn Cổ, thực lực của hắn thâm sâu khó dò, hiện tại là Chủ Nhân Tiên Giới, từng có chiến tích chém giết Hợp Đạo!"

Lời vừa nói ra, mọi người vì đó mà xôn xao.

"Có lầm hay không, chém giết Hợp Đạo Thần Vương?"

"Đây thật là yêu nghiệt?"

Tư Không Thần Vương tiếp tục nói: "Hắn là Chủ Nhân Tiên Giới, chém giết Hợp Đạo dựa vào quyền năng Tiên Vương, nếu đến chiến trường hư không, tu vi của hắn tương đương với Đại La đại viên mãn, tuy không thể vận dụng quyền năng Tiên Vương, nhưng vẫn không thể khinh thường như cũ, đại viên mãn tầm thường ở trước mặt người này, có thể nói là không chịu nổi một kích..."

Hắn nói ra một số chiến tích của Sở Cuồng Nhân.

Mọi người nghe được thì có chút kinh hãi.

Vũ trụ Bàn Cổ, lại có yêu nghiệt đáng sợ như vậy sao? !

Thời gian dần trôi qua, có người phát giác được một số chỗ kỳ lạ.

"Ép cho thiên kiêu yêu nghiệt của cả một vũ trụ không cách nào ngẩng đầu, hành sự ngông cuồng, sao nghe lại giống với Thiên Kiếm đến vậy?"

Có thiên kiêu không nhịn được nói thầm.

Mà có người nghe được lời này, cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần.

"Trách không được lại quen thuộc như vậy."

"Đó không phải liền là Thiên Kiếm phiên bản vũ trụ Bàn Cổ sao?"

"Nếu để cho hắn và Thiên Kiếm đánh một trận, thì người nào sẽ mạnh hơn?"

Chương 1844: Ta giết chính ta? Tiến vào chiến trường hư không

Mọi người nhìn cái tên Sở Cuồng Nhân trên bảng danh sách thiên kiêu, rồi lại nhìn về Thiên Kiếm ở bên cạnh, ánh mắt có chút kỳ quái.

Tuy hai người này có chút giống nhau, nhưng cũng không có người nào liên tưởng hai người này là một, bởi vì chuyện này thật sự không có khả năng.

Thiên Kiếm, Sở Cuồng Nhân, hai người này đều là cấm kỵ kinh khủng ở mỗi vũ trụ, làm sao có thể là cùng một người chứ?

"Thiên Kiếm, trong đám thiên kiêu ở thần điện, thì thực lực của ngươi mạnh nhất, hi vọng ngươi phối hợp với những người khác, ưu tiên giết chết Sở Cuồng Nhân!"

Sở Cuồng Nhân nghe đến đây, ánh mắt lóe lên, trong lòng có chút im lặng.

Chính mình giết chính mình?

Hắn bất động thanh sắc, lạnh nhạt nói: "Dưới gầm trời này không ai có thể phối hợp với Thiên! Sở Cuồng Nhân... Người thú vị, Thiên, chờ mong lần giao thủ với hắn, có lẽ, hắn sẽ khiến Thiên vui vẻ hơn so với các ngươi."

Nói xong, Sở Cuồng Nhân liền quay người rời đi.

"Ngươi đi nơi nào?" Tư Không Thần Vương hỏi.

"Chiến trường hư không!"

"Gia hỏa này... Vẫn ngông cuồng trước sau như một."

Đế Phi Thiên hừ lạnh một tiếng.

Sau đó, hắn và Tư Không Thần Vương lại dặn dò một ít chuyện.

Đợi sau khi tất cả thiên kiêu đều lần lượt chạy tới chiến trường hư không, Đế Phi Thiên lạnh nhạt nói: "Những người này đối phó được Sở Cuồng Nhân sao?"

Xem xét từ tin tức mà thập kiếp truyền ra, thực lực của Sở Cuồng Nhân mạnh mẽ, gần như giống một Thiên Kiếm phiên bản khác, một mình Thiên Kiếm đã có thể trấn áp thiên kiêu ở thần điện, thì Sở Cuồng Nhân này cũng không thể nào không làm được.

"Yên tâm, ngoại trừ những thiên kiêu yêu nghiệt này, ta đã phái ra Thần Vương vệ, để bọn họ mang theo Thiên Nguyên thứ sáu sát trận đi về phía chiến trường hư không trước, một khi phát hiện Sở Cuồng Nhân, lập tức giết chết hắn!"

Tư Không Thần Vương lạnh giọng nói ra.

Thần Vương vệ, đây là cận vệ do Thần Vương ở thần điện bồi dưỡng, số lượng không nhiều, nhưng mỗi một người đều có tu vi cảnh giới Đại La.

Nhất là tinh anh trong đó, còn có thực lực đại viên mãn.

Những người này, cộng thêm Thiên Nguyên đệ lục sát trận, đủ để quét ngang dưới Hợp Đạo, Tư Không Thần Vương tin tưởng, chỉ sợ dù là Thiên Kiếm cũng không ứng phó nổi.

Một bên khác.

Bên trong vũ trụ Bàn Cổ.

Phía trên một viên cổ tinh vô danh bên ngoài chiến trường hư không, nơi này có tu sĩ đến từ các nơi trong vũ trụ tề tụ, trong đó cũng bao gồm không ít yêu nghiệt.

Giờ phút này, bọn họ hội tụ ở một chỗ, chuẩn bị tiến vào chiến trường hư không.

Nhưng trước khi tiến vào, lại bị ngăn lại.

Là Đạo Tổ.

Đạo Tổ phất tay áo lên, từng đạo từng đạo lưu quang lướt qua, hóa thành từng miếng từng miếng ngọc giản, mọi người cầm lấy nhìn một cái, thần sắc chấn động.

"Đây là... Tin tức của vạn tộc? !"

"Đúng vậy, đây là tin tức vạn tộc của vũ trụ Thiên Nguyên, có những tin tức này, khi đối đầu với vũ trụ Thiên Nguyên, chúng ta sẽ chiếm được ưu thế!"

Mọi người vui mừng quá đỗi, cho tới nay, thông tin của bọn họ đối với vũ trụ Thiên Nguyên luôn ở trạng thái nửa vời.

Cho nên mỗi lần đối đầu với vũ trụ Thiên Nguyên, đều ăn thiệt thòi.

Nhưng bây giờ, có những tin tức này, bọn họ có thể nắm chắc hơn mấy phần khi đối mặt với tu sĩ của vũ trụ Thiên Nguyên.

Nhưng mà, những tin tức này từ đâu mà đến?

Có người không hiểu.

Nhưng Đạo Tổ lại không hề nhiều lời, thản nhiên nói: "Chiến trường hư không có nguy cơ tứ phía, hi vọng những tin tức này có thể cung cấp trợ giúp cho các ngươi, tương lai của vũ trụ Bàn Cổ, dựa vào chư vị."

"Đạo Tổ khách khí."

Lập tức, mọi người ào ào lướt vào chiến trường hư không.

Bên cạnh Đạo Tổ, xuất hiện mấy cảnh giới Hợp Đạo, chính là bọn người Tiên Đình Vô Minh Tiên Đế, Long Ảnh Tiên Đế.

Bọn họ nhìn thoáng qua chiến trường hư không, lập tức cũng bay lượn tiến vào.

...

Bên trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt một vòng xoáy khổng lồ.

Vòng xoáy này, lớn như một tinh hệ, một luồng sức mạnh thời không vặn vẹo bao phủ bốn phía, ngay cả khí thế của Vũ Trụ đại đạo cũng bị xáo trộn.

Mà ở chỗ này, hàng trăm triệu binh lính của vạn tộc sớm đã chờ xuất phát, chỉ chờ một tiếng ra lệnh, sẽ xông vào chiến trường.

"Các ngươi nhìn kìa, đó là... Thiên Kiếm!"

Lúc này.

Có người chú ý tới Sở Cuồng Nhân đi vào.

Đám người nhất thời nghị luận.

"Hắn chính là Thiên Kiếm... Yêu nghiệt mạnh nhất thần điện? !"

"Ta nghe nói, ngay cả cửu vương cũng bại trong tay hắn."

"Khoa trương như vậy sao? !"

"Không khoa trương, hắn chính là Thiên Kiếm đó."

Sở Cuồng Nhân không để ý đến đám người hỗn loạn, đi thẳng tới lối vào của chiến trường hư không, cũng chính là vòng xoáy khổng lồ trước mặt.

Sức mạnh thời không cuồng loạn từ bốn phương tám hướng nghiền ép đến.

Thần sắc của Sở Cuồng Nhân tự nhiên, lộ vẻ xem thường.

Mọi người lại có chút bị hù dọa.

"Đây chính là lối vào của chiến trường hư không, không có Hợp Đạo Thần Vương trợ giúp, áp chế sức mạnh thời không này, thì rất khó tiến vào."

"Đúng vậy, Đại La tùy tiện tới gần, đều sẽ bị xé rách."

Mọi người thấy ở bên trong thời không loạn lưu, mà Sở Cuồng Nhân vẫn bình chân như vại, không chịu chút ảnh hưởng nào, có chút kinh thán.

Trong mắt của không ít người lộ ra sùng bái.

Lúc này, Sở Cuồng Nhân động.

Chỉ thấy hắn ngưng tụ kiếm chỉ, tiện tay chém ra, một đạo kiếm khí dồi dào ngang nhiên chém ra, kiếm khí hóa thành một vệt trắng che lấp trời đất, giống như đạo ánh sáng thứ nhất lúc thiên địa sơ khai, ngang nhiên xé rách thời không loạn lưu.

Đùng! !

Thời không rung động!

Một đường hầm to lớn ở bên chân Sở Cuồng Nhân đang kéo dài ra.

Bóng người hắn lóe lên, biến mất ngay tại chỗ, tiến vào chiến trường hư không!

Trước mắt là hư không.

Mà trong mảnh hư không này, có từng tòa đại lục không tên trôi nổi, có chỗ chỉ dài vài chục cây số, nhưng cũng có chỗ lớn bằng cả hành tinh.

Nhìn thì thường thường không có gì lạ, có đạo tắc vờn quanh, tiên huy tươi sáng.

Nhưng đều không ngoại lệ, phía trên mỗi một khối đại lục, đều có sát khí đanh vờn quanh, có một ít đại lục có sát khí dày đặc đến mức huyễn hóa ra vô số binh tướng dữ tợn, phát ra âm thanh chiến đấu kinh khủng, vô cùng doạ người.

Có thể thấy được, bên trong chiến trường hư không này từng xảy ra loại trận chiến có quy mô bậc nào, vậy mà có thể khiến cho sát khí đã trôi qua nhiều năm nhưng vẫn chưa thể tan đi.

"Tốt cho một chiến trường hư không."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Nghe nói, chiến trường hư không này không chỉ là nơi giao chiến của hai đại vũ trụ, mà còn là nơi có vô số cường giả lưu lại cơ duyên, tạo hóa của mình trước khi ngã xuống, chờ đợi người hữu duyên đến đây thăm dò.

Chiến trường hư không, là một nơi giết chóc, cũng là nơi có cơ duyên tràn đầy!

Từ xưa đến nay, từng có không ít anh kiệt trổi dậy trên chiến trường, danh chấn hai đại vũ trụ, giống như Vô Hám của Thần Ma nhất mạch!

Hắn chính là anh kiệt làm người ta chú ý nhất lúc chiến trường hư không mở ra lần trước, lấy sức một mình mình, uy chấn toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên.

Cho tới bây giờ, một mình trấn giữ thông đạo hai giới.

Vút, vút, vút...

Sau lưng Sở Cuồng Nhân, từng bóng người bất ngờ hiện lên.

Chính là nhóm yêu nghiệt của vũ trụ Thiên Nguyên.

Bọn họ theo sát phía sau, cũng đến nơi này.

Khi thấy chiến trường hư không, bọn họ cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

"Chư vị, có lẽ vũ trụ Bàn Cổ cũng đã có hành động, ta có một đề nghị, không bằng so tài một chút, người nào săn giết được thiên kiêu nhiều nhất, như thế nào?"

Lúc này, một yêu nghiệt nói ra.

Trên mặt người này lộ ra một tia khát máu.

Sở Cuồng Nhân nhìn hắn một cái, cũng không có ấn tượng, nhưng tu vi của đối phương cũng đã đạt đến Đại La đại viên mãn.

"Người này tên là Xích Thần Vũ, là yêu nghiệt cổ lão của Đạo Vương nhất tộc, mặc dù thực lực không bằng người trên bảng xếp hạng, nhưng cũng không kém."

Lạc Tuyết ở bên cạnh Sở Cuồng Nhân giải thích một phen.

Đề nghị của Xích Thần Vũ đạt được đồng ý của không ít người, tất cả mọi người có chút nóng lòng muốn thử, lập tức triển khai hành động.

"Chủ nhân, chúng ta đi nơi nào?"

Long Thủy Tinh nói ra.

"Ta muốn một mình hành động, các ngươi không cần theo ta."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, sau lưng lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Hai nữ tử Long Thủy Tinh, Lạc Tuyết liếc nhau, lập tức hừ nhẹ một tiếng, quay đầu tự tìm phương hướng rời đi.

Mà ở một bên khác, yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ cũng lần lượt tiến vào chiến trường hư không.

Chiến trường hư không, phong vân biến ảo.

Cuộc đụng độ giữa hai đại vũ trụ, bắt đầu.

Chương 1845: Giao phong với Diệp Trúc, cái gọi là Thiên Kiếm, không gì hơn cái này

Bên trong chiến trường hư không.

Sở Cuồng Nhân hóa thành một đạo lưu quang, du tẩu ở bên trên rất nhiều đại lục.

Mục đích của hắn rất đơn giản, tìm kiếm cơ duyên, đột phá Hợp Đạo.

Hiện tại, Đại La ý của hắn đã đạt đến bước thứ bảy, đây đã là cực hạn của Đại La Kim Tiên, mà bước kế tiếp, chính là ngưng luyện Đại La ý, hóa thành đạo tắc, tự dung hợp đại đạo.

Nhưng, vô địch chi của đạo hắn lại rất đăch biệt, trong vũ trụ này không có đại đạo thích hợp với hắn, hắn chỉ có thể tự mình sáng chế ra một loại đạo mới.

Các Hợp Đạo còn lại, hợp đại đạo trong vũ trụ.

Mà hắn thì muốn đi đạo của bản thân.

Đây là một con đường vô cùng chật vật, vì thế, hắn cần hấp thu tất cả tài nguyên có thể lợi dụng, để gia tăng khả năng thành công của mình.

Bỗng nhiên.

Phía trước Sở Cuồng Nhân xuất hiện một khối đại lục.

Trên đường lớn, có một nơi được bảo quang vờn quanh, phía trên có từng mảnh từng mảnh sức mạnh đạo tắc vờn quanh, huyền diệu bất phàm.

Hắn bước vào trong đó, cảm nhận những đạo tắc này.

"Đây là mảnh vỡ Hợp Đạo!"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Cảnh giới Hợp Đạo, dung hợp đại đạo, cũng rút ra sức mạnh đạo tắc từ bên trong đại đạo, mà sau khi bọn họ chết, những đạo tắc này cũng không có tán đi, mà lại ẩn chứa đạo của bọn họ, phiêu tán các nơi.

Đây chính là mảnh vỡ Hợp Đạo.

Những mảnh vỡ này có thể giúp người ta tham ngộ đại đạo, vô cùng quý giá.

"Có lẽ, ta có thể thông qua việc lĩnh hội những mảnh vỡ Hợp Đạo này, để thôi diễn đạo của bản thân." Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Nghĩ đến đây, hắn hút những mảnh vỡ này vào trong cơ thể.

Nhưng vào lúc này.

Nơi xa, có một đạo kiếm quang bay trên không trung mà đến!

Kiếm quang bay lượn, khóa chặt Sở Cuồng Nhân, sắc bén cương mãnh!

"Hừ."

Một tiếng hừ nhẹ, Sở Cuồng Nhân bất động, khí tự phát.

Tiên nguyên phun trào, kiếm khí đang bay lên không trung chém tới, sụp đổ trong nháy mắt!

"Há, thực lực không tệ."

Chỉ thấy một thanh niên mặc trên người áo dài thanh sắc từ từ đi tới.

Trong tay cầm một thanh trường kiếm màu xanh, kiếm ý lạnh thấu xương.

Đợi khi nhìn thấy người tới, trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia cổ quái, bởi vì người tới... Là người hắn quen biết.

Chính là... Diệp Trúc.

Hảo hữu của mình, Diệp Trúc.

"Yêu nghiệt đến từ vũ trụ Thiên Nguyên, xưng tên ra."

Tay Diệp Trúc cầm Thanh Bình Kiếm, lạnh nhạt nói ra, trong mắt có thanh quang lưu chuyển, sức mạnh Thanh Diệp Kiếm Đồng, vận sức chờ phát động.

Mà ở bên cạnh hắn, cũng có nguyên một đám tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ đi ra.

Bọn họ bao vây Sở Cuồng Nhân.

"Đối địch với Thiên, ngươi cũng can đảm lắm."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Nghe được lời này của hắn, ánh mắt Diệp Trúc ngưng trọng: "Ngươi là đệ nhất kiếm đạo bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, ngươi là... Thiên Kiếm!"

Tin tức mà Sở Cuồng Nhân truyền về, cũng có liên quan tới chuyện của bản thân.

Tự hắc.

Hắn cũng rất được.

"Mọi người cẩn thận, trên tình báo nói, thực lực của người này rất mạnh!"

"Không thể kinh thường."

Tay Diệp Trúc cầm Thanh Bình Kiếm, xuất thủ trước.

Một kiếm chém ra, kiếm khí lạnh thấu xương gào thét.

Vừa xuất thủ chính là cực chiêu bên trong tru tiên kiếm khí, mà Sở Cuồng Nhân thấy thế, lại không lùi không tránh, ngưng tụ kiếm chỉ, tiện tay vạch một đường trên không trung.

Ầm! !

Diệp Trúc chém ra kiếm khí, lại tán loạn trong nháy mắt!

"Thực lực của ngươi, quá yếu."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, lạnh nhạt nói ra.

"Cùng tiến lên!"

Các tu sĩ còn lại của vũ trụ Bàn Cổ, liên tục xông tới.

Mỗi người đều thi triển tuyệt học.

Các loại tiên pháp thần thông, nổ tung.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, đứng tại chỗ, các loại kiếm pháp tinh diệu hạ bút thành văn, đánh tan công kích của mọi người trong vô hình.

Một phen triền đấu, không người nào có thể khiến hắn bị thương dù chỉ một chút.

Nhưng tương tự, mấy người Diệp Trúc cũng không bị bao nhiêu thương thế.

Nhưng Diệp Trúc, lại cảm thấy một tia kỳ quái.

"Thực lực của người này vô cùng cường đại, trong lúc giơ tay nhấc chân đã có thể hoá giải từng công kích của chúng ta, nhưng hình như hắn có ý nương tay?"

"Hắn, không muốn giết chúng ta?"

Trong đầu Diệp Trúc chợt toát ra ý nghĩ này.

Nhưng lại cảm thấy hoang đường, hắn và Thiên Kiếm này cũng không hề có giao tình gì, đối phương dựa vào cái gì mà nương tay?

Hay có nguyên nhân gì đó mà hắn không biết sao?

Diệp Trúc càng nghĩ càng thấy kỳ quái.

Hắn thúc giục kiếm khí, chuẩn bị thi triển thức cuối cùng của tru tiên kiếm khí.

Nếu kiếm này vẫn không đối phó được Sở Cuồng Nhân, hắn liền dự định rút lui.

Nhưng lúc này.

Ở phía sau hắn, bỗng nhiên có một đạo huyết quang ầm ầm bạo phát!

Huyết quang này trực tiếp chém chết mấy thiên kiêu.

Chỉ thấy một bóng người màu đỏ ngòm đột nhiên nhảy lên, tiến vào chiến trường, tay cầm một thanh trường đao tinh hồng, toàn thân tràn ngập một luồng khát máu.

Sở Cuồng Nhân nhìn người tới, ánh mắt nheo lại: "Là hắn."

Người đến là Xích Thần Vũ đã đưa ra ý kiến về trận đấu săn giết thiên kiêu của vũ trụ Bàn Cổ trước đó, vậy mà đối phương cũng xuất hiện ở đây.

Chỉ thấy hắn đưa tay vung đao, có ánh đao màu đỏ ngòm lưu chuyển ra.

Chỗ nó đến, gần như không có người nào là đối thủ.

Diệp Trúc giận dữ xuất thủ: "Tru tiên!"

Kiếm khí chém ra, trùng trùng điệp điệp.

Dù là Xích Thần Vũ cũng nhịn không được mà lộ ra một tia ngưng trọng.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, thúc giục sức mạnh đến cực hạn, cũng chém ra một đạo đao quang tràn ngập khí tức hủy diệt.

Đao kiếm chi khí ầm ầm va chạm, bốn phía đột nhiên nổ tung.

"Thiên Kiếm, còn không mau rời đi!"

Xích Thần Vũ lớn tiếng nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, trong mắt lộ ra một tia kỳ quái.

Đối phương đang... Cứu hắn?

Thú vị.

Hắn cũng không ở lại lâu, bóng người lóe lên rời đi.

Kỳ thật hắn đã sớm có thể rời đi, chỉ là muốn nhìn xem Diệp Trúc đã trưởng thành đến đâu trong những năm gần đây mà thôi, nên mới giao thủ thêm một lúc.

Sau khi Xích Thần Vũ thấy Sở Cuồng Nhân rời đi, cũng không ở lại.

"Ha ha, không chơi với nhóm các ngươi."

Bóng người Xích Thần Vũ lóe lên, theo sát sau lưng Thiên Kiếm.

Mọi người thấy thế, tức giận đến xanh mặt.

"Đáng chết! Cứ để hai người bọn họ đi như vậy sao."

"Yêu nghiệt của vũ trụ Thiên Nguyên, quả nhiên không thể khinh thường."

"Hừ, cũng chẳng có gì ghê gớm, truyền kỳ về tên Thiên Kiếm kia, theo ta thấy cũng chỉ có tiếng mà không có miếng."

"Đúng vậy, vẫn không lợi hại bằng Sở Cuồng Nhân đâu."

"Đúng."

Mọi người nghị luận.

Diệp Trúc thì lại toát ra một tia trầm tư.

Thiên Kiếm kia... Có gì đó quái lạ.

Quan trọng nhất, là đối phương lại cho hắn một loại cảm giác quen thuộc

Không hiểu sao, lại không sinh ra địch ý.

Có chuyện gì thế này?

Diệp Trúc lắc đầu, vứt ý nghĩ hỗn loạn trong đầu ra ngoài, nhìn phương hướng Sở Cuồng Nhân rời đi, trong mắt lộ ra một tia chiến ý: "Thiên Kiếm, ta chờ mong lần giao thủ tiếp theo với ngươi!"

......

Trong hư không, trên một vùng đại lục.

Sở Cuồng Nhân dừng bước lại, Xích Thần Vũ đã theo sau lưng, nhìn hắn nói ra: "Thiên Kiếm, ngươi thế nào."

Sở Cuồng Nhân nhìn hắn một cái: "Vẫn ổn."

"Lần này nếu không có ta, thì ngươi sẽ nguy hiểm, không nghĩ tới, vậy mà bên trong vũ trụ Bàn Cổ còn có kiếm khách bực này, thật khiến người ta bất ngờ."

Xích Thần Vũ nói ra, lời nói của hắn lập tức xoay chuyển: "Vừa rồi ngươi có được không ít mảnh vỡ Hợp Đạo ở trên đại lục kia đúng không."

"Phải thì như thế nào?"

"Nói thế nào, ta cũng cứu được ngươi, chia cho ta một ít cũng không quá phận đi, ta cũng không muốn nhiều, bảy phần là đủ rồi."

Sở Cuồng Nhân bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra đây mới là mục đích thực sự của đối phương.

"Nếu như Thiên không muốn thì sao?"

"Ha, Thiên Kiếm, hi vọng ngươi suy nghĩ kỹ càng."

Xích Thần Vũ khẽ cười một tiếng nói.

Chỉ thấy ở bên cạnh hắn, có nguyên một đám yêu nghiệt bước ra, bao vây hắn, Sở Cuồng Nhân nhìn lướt qua, tất cả đều là khuôn mặt xa lạ.

Hắn chưa từng nhìn thấy người nào ở thần điện.

Đều là yêu nghiệt cổ đại ngủ say của Đạo Vương nhất tộc sao?

"Cái gọi là Thiên Kiếm, cũng không gì hơn cái này, vậy mà ngay cả một số con cá tạp của vũ trụ Bàn Cổ cũng không đối phó được."

Một yêu nghiệt cười lạnh nói, hiển nhiên, hắn đã nhìn thấy rất rõ ràng một màn giao chiến của Sở Cuồng Nhân và bọn người Diệp Trúc.

Chương 1846: Một ta khác ra mặt, thế lực lạ lẫm, Vụ tộc kỳ quái

Cho tới nay, danh tiếng của Thiên Kiếm đã danh động vũ trụ Thiên Nguyên.

Ở trong mắt của vô số người, đối phương chính là đỉnh phong của kiếm đạo, là một tồn tại cường đại duy nhất có khả năng so sánh với cửu vương.

Là thần thoại trong giới Kiếm đạo!

Nhưng hôm nay, Thiên Kiếm khiến bọn người Xích Thần Vũ cảm thấy thất vọng.

Tuy bọn người Diệp Trúc cường.

Nhưng so với cửu vương, còn có chênh lệch không nhỏ.

Mà ngay cả bọn họ Thiên Kiếm cũng không đối phó được, thì làm sao là đối thủ của cửu vương, xem ra truyền thuyết kia chỉ là lời đồn bậy mà thôi.

Danh khí lớn như vậy, thực lực lại như đồ bỏ đi, không có thiên lý.

Điều này cũng làm cho Xích Thần Vũ và mọi người sinh ra một chút tâm tư khác.

Tỉ như... Giết đối phương!

Thiên Kiếm và Đạo Vương nhất tộc cũng không tính là hòa thuận, yêu nghiệt của Đạo Vương nhất tộc chết ở trong tay Thiên Kiếm cũng không hề thiếu.

Nếu mình có thể giết chết đối phương, cũng coi như trừ bỏ một chướng ngại cho Đạo Vương nhất tộc, còn có thể đạp lên đối phương để dương danh.

Quan trọng nhất là có thể có được mảnh vỡ Hợp Đạo trong tay đối phương.

"Ha."

Sở Cuồng Nhân nhìn bọn yêu nghiệt trước mắt này, không thể nín được cười.

"Trời gây nghiệt, còn có thể sống, tự gây nghiệt, không thể sống."

Ánh mắt của mấy người Xích Thần Vũ lạnh lẽo.

Một yêu nghiệt hừ lạnh một tiếng: "Thực lực thì không có, nhưng khẩu khí thì lại thật lớn, để ngươi nhìn một chút cái gì là cường đại chân chính!"

Hắn đưa tay ra, tiên nguyên kinh khủng đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Ầm!

Khi một tiếng nổ lớn vang lên.

Chỉ thấy tiên nguyên sụp đổ, yêu nghiệt xuất thủ về phía Sở Cuồng Nhân hóa thành một làn sương máu nổ tung, tan thành mây khói ngay tại chỗ.

Tình cảnh này, khiến cho sắc mặt của những người còn lại biến hóa.

Bọn họ lại không thấy rõ đối phương làm sao xuất thủ!

Thực lực này, không biết mạnh hơn bao nhiêu lần so với lúc Sở Cuồng Nhân đánh với bọn người Diệp Trúc, sao đối phương lại một mực giấu dốt? !

"Vì cái gì? !"

"Thiên Kiếm, vừa rồi tại sao ngươi muốn thủ hạ lưu tình với người của vũ trụ Bàn Cổ, rốt cuộc là ngươi đang tính toán cái gì? !"

Xích Thần Vũ lên tiếng chất vấn, trong lòng ẩn ẩn có chút bất an.

Chẳng lẽ đối phương có liên hệ gì đó với vũ trụ Bàn Cổ sao?

"Các ngươi không cần biết."

Sở Cuồng Nhân không hề nhiều lời, ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm ý che lấp trời đất bao phủ tứ phương, sau đó nghiền ép về phía mọi người!

"Không tốt!"

"Nhanh, xuất thủ!"

Sắc mặt của đám người Xích Thần Vũ đại biến, ào ào xuất thủ chống cự.

Nhưng kiếm ý hóa kiếm khí, chỗ nó đến, mưa máu tung bay!

"Thiên Kiếm, chúng ta đều là người của vũ trụ Thiên Nguyên, lúc này ở chiến trường hư không, không thể nội đấu, ngươi nhanh thu tay lại!"

Xích Thần Vũ có chút luống cuống.

Sở Cuồng Nhân bày ra thực lực chân chính, trong suy nghĩ của hắn, bọn họ căn bản không phải người có khả năng chống cự.

Nhưng mà đối với hắn, Sở Cuồng Nhân không để ý đến.

Gần như chỉ trong nháy mắt.

Yêu nghiệt giữa sân, chết hơn phân nửa.

Không thể nội đấu?

Nói đùa gì vậy, hắn vốn cũng không phải là người của vũ trụ Thiên Nguyên.

Thậm chí, là lòng của Xích Thần Vũ mang ý đồ xấu trước.

"Liệt Huyết Thiên Thần!"

Xích Thần Vũ thấy Sở Cuồng Nhân không hề dừng tay, hét lớn một tiếng, thúc giục sức mạnh đến cực hạn, sau lưng có huyết quang hiện lên.

Một pháp tướng huyết sắc to lớn được ngưng tụ, một luồng Mãng Hoang khát máu chi ý bá đạo tràn ngập toàn trường, ý đồ chống cự kiếm ý.

Nhưng sức mạnh này so với Sở Cuồng Nhân, thật sự là quá kém.

Chỉ trong một cái chớp mắt.

Pháp tướng bị phá nát, Xích Thần Vũ bị kiếm khí chém thành cặn bã ngay tại chỗ!

Sở Cuồng Nhân thu liễm kiếm ý, ngay tại thời điểm hắn sắp rời đi, đột nhiên phát hiện giữa sân có một khối ngọc giản lơ lửng.

Một luồng ánh sáng nhạt lấp lóe.

"Há, một loại vật truyền tin nào đó sao?"

Sở Cuồng Nhân có được một chút hứng thú.

Hắn cầm lấy ngọc giản, muốn nhìn xem đó là tin tức gì.

Ngọc giản lấp lóe, có hàng chữ nhỏ hiện lên.

"Chúng ta đã khóa chặt người sở hữu sức mạnh song long n Hồng Hoa, truyền nhân của Tây Vương Mẫu Ngọc Trí và vị trí của các yêu nghiệt, mau tới săn giết! !"

Tin tình báo này, khiến trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia âm u.

"Tốt lắm, dám đánh chủ ý lên người ở bên cạnh ta."

Hắn khóa chặt vị trí truyền tin, lướt đi.

Nhưng mà bây giờ, thân phận của hắn chính là Thiên Kiếm, nếu muốn tương trợ đám người Lam Vũ, khó tránh khỏi sẽ khiến người ta hoài nghi.

Nhưng muốn hắn ngồi nhìn mặc kệ, đây tuyệt đối là chuyện tuyệt đối không thể nào.

"Cho nên, một ta khác, đến lượt ngươi ra mặt."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

...

Vũ trụ Bàn Cổ.

Tiên giới.

Sở Cuồng Nhân đã xử lý gần xong phần lớn mọi chuyện, phần còn lại, cũng có Cố Linh Lung ở một bên giúp đỡ.

Bỗng nhiên, mí mắt hắn nhảy một cái, có một đoạn cảm ứng truyền đến.

Đó là một hắn khác đang kêu gọi hắn.

"Há, có người chuẩn bị hạ thủ với đám người Lam Vũ sao?"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lạnh lẽo.

Hắn bàn giao với Cố Linh Lung vài câu.

Sau đso, nhìn về bên ngoài Tiên giới, sải bước ra.

Trong chốc lát.

Tiên giới run lên, vô số người đều nhìn về một chỗ.

"Luồng dao động này... Tiên Vương ra khỏi Tiên giới."

"Hắn cũng muốn đi chiến trường hư không sao?"

"Chậc, nếu Tiên Vương ở Tiên giới, hắn chính là vô địch, nhưng nếu ra khỏi Tiên giới, quyền năng Tiên Vương sẽ khó có thể vận dụng, trong vũ trụ này, số lượng người có thể giết hắn cũng không ít..."

"Tiên Vương, lần này ngươi ra khỏi Tiên giới, có thể yên ổn trở về sao?"

Trong Tiên giới, không ít người đều tính toán ở trong tối.

Một Tiên Vương, có thể làm cả Tiên giới thái bình không có chuyện gì, bách tính an cư lạc nghiệp, đối với đại đa số người mà nói là chuyện cực tốt.

Nhưng cũng có số rất ít người không an phận không muốn nhìn thấy cục diện này.

Bọn họ đều đang ngóng nhìn Tiên Vương chết đi!

...

Một bóng người, ra khỏi Tiên giới.

Trong vũ trụ, thế lực khắp nơi, đều đang chú ý.

"Tiên Vương đi rồi."

"Rốt cục hắn cũng không kiềm chế được rồi sao?"

"Ha ha, quá tốt rồi, nếu như hắn luôn ở Tiên giới, không ai làm gì được hắn, nhưng nếu hắn muốn đến chiến trường hư không, vậy thì, những yêu nghiệt thiên kiêu kia, thậm chí Hợp Đạo đều có cơ hội..."

Sở Cuồng Nhân một đường bay vút về phía chiến trường hư không.

Nhưng bỗng nhiên.

Mấy thân ảnh cản ở trước mặt của hắn.

Những người này, mỗi một người đều ở cảnh giới Đại La đại viên mãn.

Lúc này, bọn họ ngăn chặn hắn, mỗi người đều tràn ngập sát ý lãnh khốc!

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, đều là khuôn mặt xa lạ.

"Há, đây là thế lực ở phương nào?"

Ánh mắt của hắn run lên.

Nhưng người tới không muốn nhiều lời, trực tiếp động thủ.

Mấy người kia, trong khi xuất thủ, tự có ăn ý, Đại La ý cũng hô ứng lẫn nhau, đúng là tạo thành một luồng sức mạnh càng thêm cường đại.

"Thú vị, người xa lạ, thế lực xa lạ, xem ra trong vũ trụ này ẩn giấu không ít việc vui."

Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nói ra.

Nếu là lúc khác, có lẽ hắn sẽ có hứng thú bồi những Đại La lạ lẫm này chơi một chút, nghĩ biện pháp dò ra lai lịch của đối phương.

Nhưng bây giờ, hắn vội vàng đến chiến trường hư không.

"Đi chết đi!"

Tiên nguyên của hắn phun trào đến cực hạn, sức mạnh tiên nguyên kinh khủng đổ xuống, bước thứ sáu Đại La ý, lưu chuyển đến cực hạn!

Một quyền đánh ra!

Sức mạnh sinh tử luân hồi, hóa thành Hắc Bạch Thái Cực Đồ nghiền ép ra.

Chính là sức mạnh do nhiều loại thể chất thần thông dung hợp mà thành.

Ầm! !

Mấy Đại La đại viên mãn này, bị trực tiếp đánh chết.

Mà trên người bọn họ, có ô quang lóe lên.

Không có máu tươi bắn tung toé.

Những người này, lại hóa thành từng làn từng làn sương mù tản ra.

"Ha? Không phải thân thể máu thịt, sau khi chết lại hóa thành sương mù?"

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

Bên trong vũ trụ Bàn Cổ, còn có chủng tộc kỳ lạ bực này sao?

Hắn không để ý đến, âm thầm ghi nhớ.

Phía trên một cổ tinh vô danh.

Một bóng người được bao bọc bởi một bộ hắc bào, nhìn qua phương hướng Sở Cuồng Nhân rời đi, trong mắt có tia dị thường lướt qua: "Sở Cuồng Nhân, ngươi thật sự là đại địch khi Vụ tộc ta xâm chiếm vũ trụ này."

Hắn lấy ra một ngọc giản, ghi chép lại chiêu thức, tu vi, thần thông, vân vân mà Sở Cuồng Nhân vừa mới sử dụng.

Chương 1847: Sở Hồng cảm ứng, Đế Vương Tháp, ngay cả Sở Cuồng Nhân ta cũng dám giao thủ

Bên trong chiến trường hư không.

Phía trên một khối đại lục bị vô số đạo tắc vờn quanh, có rất nhiều tu sĩ đi tới nơi này thăm dò, cũng có tu sĩ của hai đại vũ trụ lấy mảng đại lục này làm chiến trường, triển khai chém giết, sát phạt chi khí vô cùng dầy đặc.

Mảng đại lục này chính là một trong những đại lục lớn nhất trên chiến trường hư không.

Đồng thời, cũng là một trong những đại lục có nhiều cơ duyên nhất.

Từ bên ngoài nhìn vào, vô số đạo tức như hành tinh vờn quanh, tiên huy huyền diệu lưu chuyển ở trong đó, giống như hành tinh sáng nhất trên bầu trời.

Mấy người Lam Vũ, n Hồng Hoa cũng ở phía trên mảng đại lục này.

Các nàng biết Sở Cuồng Nhân vội một số việc ở bên trong Tiên giới, cũng không có quấy rầy, lựa chọn đến bên trong chiến trường hư không lịch luyện.

Bây giờ, tu vi của các nàng cũng đều là Đại La đại viên mãn.

Ở trong vũ trụ, cũng là tồn tại một mình đảm đương một phía.

"Tiểu Hồng, cảm ứng trước đó của ngươi vẫn còn chứ?"

Lam Vũ hỏi Sở Hồng ở bên cạnh.

Đối phương nhẹ gật đầu: "Vẫn còn, ngay phía trên mảng đại lục này, huyết mạch của ta có cảm ứng, càng ngày càng mãnh liệt."

Lam Vũ, Sở Hồng, n Hồng Hoa, tam nữ tử kết bạn tới chiến trường hư không này lịch luyện, mà Sở Hồng thì lại cảm ứng được cái gì đó, đi theo cảm ứng, đi với hai người Lam Vũ tới khối đại lục này.

"Tìm tiếp xem đi."

Lam Vũ nói ra.

Tam nữ tử tiếp tục thăm dò trên đại lục.

Nhưng mà bên trong hư không mà các nàng không biết, có một bóng người đang nhìn chăm chú các nàng, đó là Sở Cuồng Nhân.

Hoặc là nói, Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân.

Khi hắn biết người của vũ trụ Thiên Nguyên dự định ra tay đối với tam nữ tử thì lập tức đến nơi này, cũng đang âm thầm quan sát.

Còn về cảm ứng kỳ lạ Sở Hồng trong miệng, hắn cũng có chút phỏng đoán.

Đó hẳn là cơ duyên do một vị Thần Hoàng nào đó lưu lại sau chết.

Ở bên trong chiến trường hư không này, cũng không thiếu cơ duyên như vậy, yêu nghiệt có một ít cơ duyên phù hợp, thường thường có thể có cảm ứng.

"Người, càng ngày càng nhiều."

Sở Cuồng Nhân nhìn lướt qua hư không, nỉ non nói.

Hắn chú ý tới.

Yêu nghiệt của vũ trụ Thiên Nguyên trên khối đại lục này, càng ngày càng nhiều.

Nhưng mà, bọn họ vẫn không hề động thủ.

Hẳn đang đợi một người cầm đầu.

"Xem ra, trong thời gian ngắn cũng không có chuyện gì, sau khi đi đến mảnh đại lục này, ta cũng cảm ứng được một loại triệu hoán, có lẽ, ta có thể đi nhìn một chút."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Bóng người hắn lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

...

Ở bên trên đại lục.

Một tòa cự tháp màu vàng óng, nguy nga sừng sững.

Một luồng đế vương chi khí rộng lớn vô biên, tiêu tán tứ phương, bao trùm gầm trời, một số thiên kiêu đến chỗ này đều nhịn không được mà kinh thán.

"Tháp cao này, chính là bảo vật mà Thần Vương của Đế Vương nhất tộc ta để lại." Một yêu nghiệt của Đế Vương tộc cảm khái.

Nhưng mà, trong tháp cao này tràn ngập đế vương chi khí, quá nồng đậm dày đặc bá đạo, nhất là đạo tắc được khắc ở phía trên, chỉ cần nhìn một cái, đều có loại cảm giác hít thở không thông.

Cho dù là yêu nghiệt của Đế Vương tộc cũng khó có thể tới gần.

"Tháp cao này chính là bảo vật do mảnh vỡ Hợp Đạo ngưng tụ mà thành, nếu có thể hấp thu luyện hóa, chỉ sợ đều có trợ giúp đối với chúng ta."

"Nhưng mà, đế vương chi khí này quá bá đạo, chúng ta căn bản không có cách tới gần, chớ nói chi là hấp thu luyện hóa."

Cũng có người có chút bất đắc dĩ.

"Biện pháp vẫn phải có."

Lúc này, một thanh niên nói ra, đế vương chi khí trên người người này tuyệt đối xem như đứng đầu ở bên trong Đế Vương nhất tộc.

Mọi người thấy hắn, trong mắt lộ ra vẻ tin tưởng.

Thanh niên này tên là Đế Vân Lưu, là yêu nghiệt cái thế mạnh gần bằng Đế Thiên Thu bên trong Đế Vương nhất tộc hiện nay.

"Đế Vương Tháp này là do mảnh vỡ Thần Vương Hợp Đạo ngưng tụ thành, mà vị Thần Vương này là Thần Vương của Đế Vương nhất tộc ta, chỉ cần chúng ta tề tâm hiệp lực dùng thần thông của Đế Vương thể để cộng hưởng, thì nhất định có thể đi vào."

Đế Vân Lưu nói ra.

Mọi người nghe vậy, cũng cảm thấy là biện pháp tốt, muốn thử một lần.

Sau đó, mọi người bắt đầu vận chuyển Đế Vương thể.

Trong chốc lát, dao động Đế Vương thể khuếch tán ra, không ngừng đánh thẳng vào Đế Vương Tháp, khiến đế vương chi khí ở bốn phía rung chuyển.

Mà thời điểm mọi người ở đây có hành động.

Trên một ngọn núi ở nơi xa.

Có một người đang yên lặng nhìn chăm chú mọi chuyện.

Người này chính là Đông Hoàng thần tử.

Hắn nhìn Đế Vương Tháp ở phía xa, bên trong ánh mắt mang theo vẻ tính kế.

"Đế Vương Tháp này, tuy do Thần Vương của vũ trụ Thiên Nguyên lưu lại, nhưng mảnh vỡ Hợp Đạo này với ta mà nói, cũng có tác dụng lớn!"

"Ha ha, để cho các ngươi giúp ta giải quyết đế vương khí ở bên ngoài, sau đó ta tại thừa lúc vắng mà vào, chiếm lấy tháp này!"

Đông Hoàng thần tử âm thầm nghĩ tới.

Cái này kêu là làm bọ ngựa bắt ve, chim sẻ núp đằng sau!

Xa xa Đế Vân Lưu bọn người cũng không biết đám người mình đã bị Đông Hoàng thần tử xem thành công cụ bằng người.

Mà giờ phút này, bọn họ đang ra sức cộng hưởng với Đế Vương Tháp.

Mà khi dao động Đế Vương thể càng ngày càng mãnh liệt, đế vương chi khí ở bốn phía của Đế Vương Tháp kia cũng thật sự có dấu hiệu tan rã.

"Mọi người thêm ít sức mạnh, sắp thành công rồi!"

Đế Vân Lưu nói ra.

Nhưng ngay lúc này, cách đó không xa, có một thân ảnh màu trắng từ từ đi tới, chỗ hắn đến, đế vương khí vờn quanh bốn phía kia đúng là không tự chủ được mà lui ra hai bên/

Đế vương khí lăn lộn, lại giống như thần tử thở dài hành lễ.

Tình cảnh này, khiến bọn người Đế Vân Lưu cực cực khổ khổ dùng Đế Vương thể đánh tan đế vương khí trợn mắt hốc mồm, không thể tin được.

"Là ngươi, Thiên Kiếm! !"

Đế Vân Lưu lớn tiếng nói, nhận ra người tới.

Mà những người còn lại, ánh mắt cũng ngưng trọng.

Sở Cuồng Nhân không để ý đến hắn, mà lại nhìn về phía tháp cao kim sắc có khắc vô số đặc tắc ở trước mắt: "Chính là vật này có cộng hưởng với ta sao?"

Mảnh vỡ Hợp Đạo Thần Vương của Đế Vương nhất tộc... Trên người mình có Đế Vương thể đại thành, vật này kêu gọi mình, cũng hợp tình hợp lý.

Nếu có thể hấp thu luyện hóa vật này, cũng sẽ có trợ giúp không nhỏ đối với việc lĩnh ngộ đại đạo của hắn, ừm, là một món bảo vật không tệ.

Hắn đi về phía Đế Vương Tháp.

"Thiên Kiếm, dừng bước, vật này chính là do Thần Vương của Đế Vương nhất tộc ta để lại, ngươi không thể lấy!" Đế Vân Lưu nói ra.

"Hạng người vô năng, lui ra!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát lên.

Trong nháy mắt, một luồng đế vương khí lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, bọn người Đế Vân Lưu, đúng là bị đánh lui ra ngoài.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân không chịu bất kỳ cái gì trở ngại gì, đi tới trước mặt Đế Vương Tháp, sắc mặt trở nên tái nhợt.

"Chúng ta cực cực khổ khổ mới đánh tan một chút đế vương khí, nhưng hắn lại hề không nhận lấy bất kỳ trở ngại nào, đáng chết!"

"Đế Vương thể đánh vỡ mười đạo gông xiềng, làm sao chúng ta có thể sánh bằng, chỉ trách tư chất của chúng ta không bằng người ta."

"Đúng vậy..."

Mọi người lắc đầu không biết làm sao.

Nhưng cũng có người đầy mặt không cam lòng, đây là đồ vật mà Thần Vương của Đế Vương nhất tộc ta lưu lại, dựa vào cái gì phải đưa cho một người ngoài? !

Cho dù hắn có Đế Vương thể đại thành thì như thế nào?

Mọi người càng nghĩ càng không cam lòng.

Đế Vân Lưu cũng càng nghĩ càng giận.

Trong tay hắn có tiên nguyên ngưng tụ, nhìn qua bóng lưng của Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ băng lãnh, nhưng vẫn kềm chế không hề động thủ.

Đối phương là Thiên Kiếm.

Hắn biết rõ mình không là đối phương của đối thủ.

Nhưng hắn không động thủ, Đông Hoàng thần tử núp trong bóng tối lại ngồi không yên, sau khi nhìn thấy Thiên Kiếm hiện thân, hắn chau mày: "Vì sao người này không bị đế vương khí ảnh hưởng? Hơn nữa, theo thái độ mà những người này, thì dường như họ hết sức bất mãn đối với hắn."

"Hiện tại nếu như ta xuất thủ, những người này sẽ ngăn cản ta sao?"

Đông Hoàng thần tử đang tính toán.

Cuối cùng, hắn cắn răng, ánh mắt lạnh lẽo” "Gan lớn chết no, gan nhỏ chết đói, ngay cả Sở Cuồng Nhân ta cũng dám giao thủ, huống chi là mấy yêu nghiệt của vũ trụ Thiên Nguyên không quan trọng này? !"

Chương 1848: Chém giết Đông Hoàng thần tử, cường giả đều là độc lai độc vãng

Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt Đế Vương Tháp, vươn tay thả ở phía trên.

Trong chốc lát, toàn bộ Đế Vương Tháp chấn động.

Sau đó, thân tháp sụp đổ, hóa thành vô số đạo tắc, dũng mãnh lao về phía cơ thể của Sở Cuồng Nhân, ngưng tụ thành một tòa tháp cao ở trong cơ thể hắn.

Đây chính là Đế Vương Tháp.

Tòa tháp này ở trong cơ thể hắn, hắn có thể luyện hóa bất cứ lúc nào.

Nhưng trong nháy mắt khi Sở Cuồng Nhân hấp thu Đế Vương Tháp, đột nhiên cảm nhận được sau lưng có một trận năng lượng cuồng bạo cuốn tới!

Luồng năng lượng này, bá đạo tuyệt luân.

"Khí tức quen thuộc..."

Dường như Sở Cuồng Nhân cảm ứng được chuyện xảy ra, khóe miệng hơi vểnh, nợ một nụ cười, lập tức vung ngược tay lên, kiếm khí phun trào.

Một thủ ấn màu vàng óng, bị kiếm khí của hắn đánh nát!

Mà ở bên trong tiên huy, một bóng người hiện lên.

Chính là Đông Hoàng thần tử.

"Quả nhiên là hắn." Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Mà cách đó không xa, sau khi bọn người Đế Vân Lưu nhìn thấy Đông Hoàng thần tử xuất thủ, trong mắt lộ ra một tia dị sắc, cũng không có ngăn cản.

Dưới cái nhìn của bọn họ, tuy Sở Cuồng Nhân có Đế Vương thể đại thành, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một người ngoài thôi.

Hơn nữa, ân oán của Đế Vương nhất tộc và Sở Cuồng Nhân không nhỏ, bây giờ thấy có người đối phó Sở Cuồng Nhân, bọn họ vô cùng vui mừng, vỗ tay khen hay còn không kịp đâu, sao có thể đi ngăn cản chứ?

Dù cho người này là người của vũ trụ Bàn Cổ thì cũng giống vậy.

"Quả nhiên!"

"Những người của Đế Vương tộc và người này bất hòa, ta xuất thủ, bọn họ cũng không hề ngăn cản ta!"

Đông Hoàng thần tử âm thầm nghĩ tới.

Sau đó, hắn nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, thông qua việc đối phương vừa mới ra tay, hắn phán đoán ra đối phương không phải một nhân vật đơn giản.

Thực lực mạnh mẽ, thuộc kiểu người mình ít thấy trong cuộc đời.

"Có điều, Sở Cuồng Nhân ta cũng từng đánh qua, chả lẽ lại sợ ngươi? !"

Đông Hoàng thần tử âm thầm nghĩ tới, quyết định tốc chiến tốc thắng, thừa dịp Sở Cuồng Nhân còn đang hấp thu Đế Vương Tháp, hắn lại ra tay lần nữa, hơn nữa, vừa ra tay chính là dôc toàn lực!

"Đế Hoàng Già Thiên Thủ! !"

Bàn tay kim sắc to lớn giống như một vùng trời nghiền ép xuống.

Bóng người Sở Cuồng Nhân đứng bất động, ngưng tụ kiếm chỉ, ngay cả Vô Đạo cũng không dùng, chém một đường trên không trung!

Kiếm khí gào thét, tuỳ tiện phá vỡ cự chưởng vàng rực kia.

Đông Hoàng thần tử bị kiếm khí trùng kích, cả người bay ngược ra sau, điên cuồng thổ huyết.

"Làm sao có thể! !"

"Hắn đang hấp thu Đế Vương Tháp, làm sao có thể còn có chiến lực như vậy, tuỳ tiện phá vỡ cực chiêu của ta, thực lực này, có lẽ cũng không hề kém Sở Cuồng Nhân? !"

Mặt mũi của Đông Hoàng thần tử tràn đầy hoảng sợ.

Hắn thấy, quái vật giống như Sở Cuồng Nhân, cho dù là ở bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, cũng tuyệt đối không tìm thấy.

Không nghĩ tới, lại để hắn đụng phải một tên ở chỗ này!

"Đế vương pháp tướng! !"

Đông Hoàng thần tử không nói hai lời, trực tiếp thúc giục tiên pháp mạnh nhất của mình.

Đại La ý ngút trời tuôn ra, tiên huy màu vàng óng lưu chuyển trên không trung, hóa thành một đế vương pháp tướng kim sắc to lớn.

Một chưởng nghiền ép xuống, trời đất sụp đổ!

Cách đó không xa, Đế Vân Lưu hơi kinh ngạc: "Luồng Đại La ý này lại có chú giống với Đế Vương nhất tộc ta, khó trách hắn sẽ để mắt tới Đế Vương Tháp."

Đột nhiên hắn có chút rục rịch.

Nếu như liên thủ với cường giả như vậy, thừa dịp Thiên Kiếm đang hấp thụ Đế Vương Tháp, có thể đánh bại hắn hay không?

Hắn càng nghĩ càng động tâm.

Nhưng ngay sau đó, đủ loại lời đồn có quan hệ với Thiên Kiếm chợt lóe lên trong đầu.

Cuối cùng, hắn vẫn đè xuống ý nghĩ mê người này.

Không được.

Thực lực của Thiên Kiếm cao thâm khó dò, ngay cả những người trên bảng xếp hạng của thần điện cũng không phải là đối thủ của hắn, cho dù ta và người này liên thủ, chỉ sợ cũng khó có thể giết chết hắn.

Nếu giết không chết, thì chắc chắn sẽ bị đối phương trả thù, và người chết sẽ là mình!

Ngay tại thời điểm Đế Vân Lưu từ bỏ ý nghĩ trong nội tâm.

Một luồng kiếm ý phóng lên tận trời.

Một đạo kiếm ảnh phóng lên tận trời, trong đó kéo theo vô cùng Đế Bá chi khí kinh khủng!

Đế Vương thể đại thành, Bá Vương thể đại thành!

Sức mạnh của hai đại thể chất được thi triển cùng lúc, Đế Bá chi khí dung nhập vào bên trong kiếm khí!

Một kiếm này chém ra, ngay cả thiên địa cũng sợ hãi!

Kiếm ảnh rơi xuống, đế vương pháp tướng do Đông Hoàng thần tử thi triển như một tờ giấy mỏng, bị xé rách trong nháy mắt!

"Chuyện này sao có thể! ! !"

Đông Hoàng thần tử lớn tiếng gào rú, vô cùng hoảng sợ!

Trên thế giới này, làm sao có thể tồn tại yêu nghiệt giống như Sở Cuồng Nhân đến vậy? !

Gần như không có bất kỳ ngoại lệ nào, Đông Hoàng thần tử căn bản không chặn được một kiếm này, bóng người ầm ầm nổ tung, hóa thành sương máu nổ tung!

Yêu nghiệt nhiều lần sống sót ở dưới tay Sở Cuồng Nhân, rốt cục cũng ngã xuống.

Mà cách đó không xa, Đế Vân Lưu thấy thế, trên trán không khỏi thấm ra mồ hôi lạnh tinh mịn.

Một kiếm vừa mới kia, hắn thề, cho dù mình và Đông Hoàng thần tử liên thủ, chỉ sợ cũng không chặn được.

Quả nhiên.

Quyết định của mình vẫn chính xác, trừ phi là cấm kỵ liên thủ, hoặc là Thần Vương xuất mã, nếu không, bất kỳ người nào đối đầu với Thiên Kiếm, chắc chắn đều thất bại!

Đế Vương Tháp bị Sở Cuồng Nhân hoàn toàn hút vào trong cơ thể.

Hắn không luyện hóa trước.

Thân ở chiến trường hư không, hắn muốn thu thập đầy đủ cơ duyên, rồi luyện hoá một lần, trợ giúp chính mình lĩnh hội đại đạo.

"Mới vừa rồi, ngươi không xuất thủ, ngược lại là một lựa chọn sáng suốt."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Đế Vân Lưu từ tốn nói.

Đối phương á khẩu không trả lời được.

Lúc này.

Một bóng người từ đằng xa lướt đến.

Người đến là một nữ tử, dung nhan tuyệt mỹ, dáng người yểu điệu, quanh người có tiên huy vờn quanh, trong cơ thể cũng ẩn chứa một luồng dao động năng lượng kinh người.

Giống như gió bão, có thể phá hủy mọi thứ!

"Là người xếp hạng thứ tám của thần điện, Phong Khinh Ngọc!"

Có người nhận ra người tới.

Phong Khinh Ngọc, xếp hạng thứ tám hiện nay của Thiên Nguyên Thần Điện.

Thực lực của nàng, chỉ mạnh chứ không hề yếu hơn so với Đế Vân Lưu.

Nhìn thấy nàng, trên mặt mọi người không khỏi có thêm mấy phần cung kính, cũng chỉ có Sở Cuồng Nhân là bình chân như vại, bình tĩnh nhìn đối phương một chút.

"Quả nhiên là ngươi, Thiên Kiếm."

Phong Khinh Ngọc cười nhạt một tiếng, hiển nhiên, nàng bị một đạo kiếm khí vừa rồi của Sở Cuồng Nhân hấp dẫn tới.

Không chỉ là nàng, phía trên đại lục này có không ít thiên kiêu yêu nghiệt đều đã nhận ra một kiếm kia.

"Có chuyện gì sao?" Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Thiên Kiếm, bây giờ, trên khối đại lục này đã tụ tập không ít yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ, ta muốn mời ngươi chỉ huy chúng ta, một mẻ hốt gọn đối phương."

Phong Khinh Ngọc nói ra ý nghĩ của mình.

Mà Sở Cuồng Nhân hơi sững sờ.

Mời hắn chỉ huy yêu nghiệt của vũ trụ Thiên Nguyên đi tấn công vũ trụ Bàn Cổ?

Cười chết người.

Hắn không phá hư trong bóng tối đã không tệ rồi.

"Người yếu, mới ưa thích ôm nhau, cường giả chân chính đều là độc lai độc vãng, Thiên, không muốn tham dự vào trò chơi kẻ yếu của các ngươi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, cũng không ở lại lâu, quay người rời đi.

Hắn còn muốn trở về bảo hộ mấy người Lam Vũ trong bóng tối, miễn cho các nữ tử bị người của vũ trụ Thiên Nguyên nhằm vào.

Ai, thật là bận rộn, một ta khác à, tại sao ngươi còn chưa tới nữa.

Trong lòng Sở Cuồng Nhân âm thầm cảm khái.

"Hừ, có gì đặc biệt hơn người, ngay cả người trên bảng xếp hạng cũng không phải, hắn muốn dẫn dắt chúng ta, ta còn không muốn đây này."

Một yêu nghiệt của Đế Vương tộc hừ lạnh nói.

Nhưng mà, hắn nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, trong mắt mang theo ghen ghét nồng đậm.

Ai cũng không thể phủ nhận, tuy Sở Cuồng Nhân không nằm trong bảng xếp hạng, nhưng so về lực thu hút ở chiến trường hư không này, lại không kém hơn bất kỳ một người nào trên bảng xếp hạng.

Thậm chí còn hơn!

"Phong Khinh Ngọc, Thiên Kiếm đã không nguyện ý, vậy thì ngươi hãy dẫn đầu hành động lần này đi."

Đế Vân Lưu đề nghị.

"Chuyện này..."

Phong Khinh Ngọc có chút do dự, bỗng nhiên, dường như nàng cảm nhận được cái gì đó, nhìn về phía cách đó không xa, chỉ thấy có một đạo nhân từ từ đi tới.

Người tới mặc trên người một bộ trường bào kim sắc, hai con mắt giống như ẩn chứa thần quang vô tận.

"Lần hành động này, để ta tới lãnh đạo đi."

Người tới thản nhiên nói.

Nhìn thấy hắn, hai mắt người của Đế Vương tộc ở chỗ này đều tỏa sáng: "Đế Thiên Thu!"

Chương 1849: Hoàng Huyết Thạch, vây quét yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ, tới

Đế Thiên Thu, xếp hạng thứ tư trong thần điện!

Địa vị cao hơn Phong Khinh Ngọc, để hắn thống lĩnh hành động tiêu diệt yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ lần này, mọi người tuyệt đối không có ý kiến.

Mà Phong Khinh Ngọc cũng vui vẻ nhường đường.

"Thực lực của yêu nghiệt ở vũ trụ Bàn Cổ không kém, trong đó vẫn có một số người không rõ thực lực, huống chi, còn có một Sở Cuồng Nhân còn chưa hiện thân, nếu lần hành động này thất bại, thân là người cầm đầu tất nhiên sẽ bị trách móc nặng nề, ta vẫn không nên tùy tiện nhúng tay thì tốt hơn." Phong Khinh Ngọc âm thầm nghĩ tới.

Mình vẫn nên vẩy chút nước, mò chút cá bên trong hành động lần này là được rồi.

Đối với ý nghĩ của Phong Khinh Ngọc, tất nhiên Đế Thiên Thu cũng đoán ra bảy tám phần, nhưng hắn cũng không nói gì thêm.

Hắn tự tin, với thực lực của hắn, có năng lực thống lĩnh mọi người hoàn thành nhiệm vụ tiêu diệt lần này.

"Dựa vào Đế Vương Trọng Đồng cộng thêm Đế Vương thể đại thành, còn có vương chi ấn ký, Hợp Đạo Thần Vương không ra, ai sẽ là đối thủ của ta?"

"Còn về tên Sở Cuồng Nhân có thể so với Thiên Kiếm kia... Nực cười, trên thế giới này sao có thể có Thiên Kiếm thứ hai chứ?"

Đế Thiên Thu âm thầm nghĩ tới, vô cùng tự tin.

Rất nhanh.

Tin tức Đế Thiên Thu là người thống lĩnh, chỉ huy chúng yêu nghiệt tiêu diệt yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ đã truyền khắp trong đám yêu nghiệt của vũ trụ Thiên Nguyên.

Mọi người đều có hành động.

"Rõ ràng đạo kiếm ảnh vừa rồi là do Thiên Kiếm thi triển, nhưng người cầm đầu lại là Đế Thiên Thu, xem ra là Thiên Kiếm khinh thường làm lãnh đạo lần hành động này..."

"Công lao to lớn như vậy cũng không muốn, Thiên Kiếm, thật không biết nên nói là ngươi ngu xuẩn, hay là tự đại."

"Đế Thiên Thu, phần chiến công này thật đúng là tiện nghi cho ngươi."

...

Hôm nay.

Đại lục nào đó, đột nhiên có một trận Hoàng Hoả phóng lên tận trời, một tiếng Thần Hoàng gào thét quanh quẩn tứ phương.

Mọi người ào ào nhìn về phía nơi phát ra âm thanh.

Ngay sau đó, một luồng khí tức cuồn cuộn, khuếch tán ra.

"Há, luồng khí tức này, xem ra là có cơ duyên gì đó hiện thế rồi? !"

"Luồng khí tức này, là Thần Hoàng? Một vị đại năng Thần Hoàng nào đó lưu lại cơ duyên sao? Qua xem một chút đi."

Mọi người nhanh chóng chạy tới nơi phát ra âm thanh.

Chỉ thấy ở phía trên một ngọn núi, có một khối cự thạch màu đỏ thắm đứng đó, mà tiếng Hoàng kêu truyền ra từ bên trong cự thạch này.

"Đây là Hoàng Huyết Thạch? !"

Có yêu nghiệt sau khi nhìn thấy cự thạch này, hai mắt tỏa sáng.

Hoàng Huyết Thạch, tên như ý nghĩa, chính là tảng đá được ngưng tụ từ hoàng huyết, ẩn chứa tinh hoa hoàng huyết, nếu hấp thu luyện hóa, đối với yêu nghiệt mà nói, sẽ có sự giúp đỡ to lớn.

Thậm chí có thể có được một số thần thông từ chủ nhân của hoàng huyết cũng khó nói.

"Xem xét dao động năng lượng của khối Hoàng Huyết Thạch này, ít nhất cũng là do một vị Hợp Đạo Thần Hoàng để lại, hơn nữa, rất có thể là Hợp Đạo Thần Hoàng đã trải qua tám lần thậm chí chín lần thức tỉnh huyết mạch, phần cơ duyên này không nhỏ." Có yêu nghiệt liếm môi một cái, trong mắt lộ ra tia nóng lòng.

Khi yêu nghiệt càng ngày càng nhiều, mọi người nhìn Hoàng Huyết Thạch kia, tuy trong lòng nóng nảy, nhưng cũng đang đề phòng những người khác.

"Chính là vật này, thứ ta cảm ứng bắt nguồn ở đây!"

Lúc này, một giọng nói kinh hỉ vang lên.

Chỉ thấy tam nữ tử Sở Hồng, Lam Vũ, n Hồng Hoa đi vào, trong đó, Sở Hồng nhìn Hoàng Huyết Thạch kia, thần sắc có chút kích động.

Mà sau khi Hoàng Huyết Thạch cảm nhận Sở Hồng đã tới, cũng hơi hơi rung động.

Một người một thạch bộc phát ra Hoàng Hỏa, hai luồng Hoàng Hỏa dung hợp với nhau, tiếng Hoàng kêu, vang vọng ở trong gầm trời.

"Là Sở Hồng, nàng là Thần Hoàng, xem ra Hoàng Huyết Thạch này sẽ là của nàng."

"Hừ, cũng không nhất định, tuy nàng là Thần Hoàng, nhưng người nào quy định người khác không thể đoạt lấy Hoàng Huyết Thạch này, người nào cầm được mới tính là của người đó."

Một yêu nghiệt lạnh giọng nói ra, cũng không e ngại thân phận Thần Hoàng của Sở Hồng.

Nhưng lúc này, bên cạnh có một người từ từ nói: "Sở Hồng cũng không phải Thần Hoàng bình thường, nàng có một người ca ca, ca ca của nàng cũng họ Sở..."

"Chuyện này tính là gì, nói giống như không có người nào có huynh đệ tỷ muội vậy, trên ta còn có bảy người tỷ tỷ đây."

"Ca ca của nàng tên là Sở Cuồng Nhân..."

"Sở Cuồng Nhân, hừ..." Yêu nghiệt kia hừ nhẹ một tiếng, sau đó khóe miệng co giật một chút: "Chủ Nhân Tiên Giới, con mẹ nó thật quá trâu bò!"

Hắn phục rồi.

Có một người ca ca như thế làm chỗ dựa, ai dám gây chuyện? !

"Chư vị, vật này chúng ta muốn, mời chư vị đạo hữu của vũ trụ Bàn Cổ cho chút thể diện."

Lam Vũ nhìn lướt qua mọi người, từ tốn nói.

"Lam Vũ cô nương khách khí, Hoàng Huyết Thạch này nên đưa cho Sở Hồng cô nương."

"Đúng vậy, Sở Hồng cô nương là Thần Hoàng, Hoàng Huyết Thạch này vừa nhìn là biết nên đưa cho nàng, nếu ai dám đoạt, Ngưu Đạo Nhân ta là người thứ nhất đánh chết hắn!"

"Đúng vậy đúng vậy, Vương Bất Nhị kiếm ta, cũng không phải ăn chay, ai dám động tay, cần phải qua cửa ải của ta trước tiên."

Mọi người cười ha ha một tiếng, bộ dạng tâm phục khẩu phục.

Nói đùa.

Đoạt với Sở Hồng, thì sẽ phải đối nghịch với Sở Cuồng Nhân, ai dám làm loạn?

Nếu đã không thể lấy được Hoàng Huyết Thạch này, thì mọi người dứt khoát báo ra tính danh, dự định làm quen để có chỗ lăn lộn.

Lúc này, trong hư không đột nhiên có một luồng khí tức cường đại ầm ầm bạo phát, trong chớp mắt đã bao vây xung quanh khiến một giọt nước cũng không thể lọt vào!

Chỉ thấy vô số phù văn bay lên không trung, bao phủ thiên địa, đúng là hình thành một kết giới to lớn.

Trong hư không, từng bóng người lần lượt đi ra, ở trong đó, có trên có đế vương khí vờn quanh người, cao cao tại thượng, quý khí bức người, cũng có người có bá khí lưu chuyển, chấn động khắp nơi, có người tay cầm trường kiếm, kiếm ý sắc bén, có người trên trán mọc ra tà nhãn, tà khí lẫm liệt...

Đợi đến lúc nhìn thấy những người này, ánh mắt của bọn người Lam Vũ bỗng nhiên ngưng trọng.

"Là người của vũ trụ Thiên Nguyên!"

"Hừ, đến không ít, xem ra đã dự định chiến một trận sinh tử với chúng ta ở chỗ này."

"Yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ ta cũng không phải ăn chay."

Sau khi mọi người kinh ngạc xong, rất nhanh liền trấn tĩnh lại, nhìn nhóm yêu nghiệt của vũ trụ Thiên Nguyên, vận chuyển tiên nguyên, lấy ra Tiên Khí, đề phòng đối phương.

Đùng! !

Lúc này, một luồng bá đạo đế vương chi khí đổ xuống, một bóng người ngang nhiên từ từ đi ra.

Người tới chính là Đế Thiên Thu.

Hắn nhìn mọi người ở đây, cười lạnh nói: "Hôm nay, phàm là người của vũ trụ Bàn Cổ, một kẻ cũng đừng hòng rời đi!"

"Vậy ta cũng muốn thử một lần."

Lam Vũ vừa sải bước ra, quang minh chiến ý gào thét khắp nơi.

Tay n Hồng Hoa cầm Long Thương, một vàng một đỏ, hai đạo long ảnh xoay chung quanh nàng, khí tức cường đại chấn thiên hám địa!

Còn có Diệp Trúc, kiếm khí trên người lưu chuyển, ánh mắt như kiếm, làm cho người ta sợ hãi.

"Quả thật là mấy đối thủ thú vị, nhưng các ngươi, còn chưa đáng kể!"

Đế Thiên Thu vừa sải bước ra, đế vương khí còn kinh khủng hơn bạo phát, đế uy huy hoàng, bao phủ thiên địa, đúng là trực tiếp đè ép mấy vị yêu nghiệt.

Tình cảnh này, khiến yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ có chút kinh hãi.

"Khí tức thật là cường đại."

"Bên trong vũ trụ Bàn Cổ, người có thể sánh bằng, chỉ sợ cũng lác đác không được mấy người."

Mọi người vô cùng đề phòng, trong lòng có chút lo lắng.

Mà Đế Thiên Thu khoát tay áo, liền muốn bảo người ta động thủ, nhưng đột nhiên, dường như mọi người cảm nhận được cái gì đó, nhìn về phía bầu trời.

Trong hư không, Sở Cuồng Nhân bí mật quan sát hết thảy lộ ra nụ cười: "Tới."

Ngay khi Đế Thiên Thu chuẩn bị động thủ.

Một luồng uy áp cường đại vô biên từ trên trời giáng xuống, sự kinh khủng của uy áp kia, đúng là làm cho phù văn ở bốn phía không ngừng run rẩy.

Toàn bộ kết giới, lung lay sắp đổ.

Ánh mắt của bọn người Đế Thiên Thu ngưng trọng nhìn về phía nơi xa.

Chỉ thấy một bóng người màu trắng từ trong tầng mây đáp xuống, trong nháy mắt khi mũi chân rơi vào kết giới phù văn, toàn bộ kết giới không chịu nổi sức mạnh này, ầm ầm sụp đổ, tan thành mây khói!

Chương 1850: Chiến Đế Thiên Thu, lại đối mặt với Đế Vương Trọng Đồng, như thế nào là đế vương

Yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ gặp phải sự vây giết của bọn người Đế Thiên Thu.

Kết giới phù văn mở ra.

Tại thời điểm mọi người ở đây hãm nguy, đại chiến hết sức căng thẳng.

Bên trong hư không, một đạo bạch y bóng người từ từ đáp xuống, tiên huy trên người lưu chuyển, tươi sáng chói mắt, Đại La ý vờn quanh, bá đạo tuyệt luân.

Giống như siêu thoát hết thảy, trấn áp vạn linh!

Tư thế của hắn siêu nhiên, giống như Tiên Vương!

Bóng dáng của hắn lạnh nhạt, bễ nghễ ở trong gầm trời!

Ngay tại nháy mắt mũi chân của hắn rơi vào phía trên kết giới phù văn, toàn bộ kết giới sụp đổ, tan thành mây khói!

Tình cảnh này, hung hăng kích thích thần kinh của chúng yêu nghiệt ở vũ trụ Thiên Nguyên, nguyên một đám nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt hoảng sợ.

"Không thể tin được, trên thế giới này, ngoại trừ Thiên Kiếm, vậy mà còn có người siêu phàm thoát tục như thế."

"Rốt cuộc là hắn có lai lịch gì? !"

"Sở Cuồng Nhân, hắn chính là Sở Cuồng Nhân..."

Có yêu nghiệt của vũ trụ Thiên Nguyên đoán được thân phận của người đến.

Mấy người Phong Khinh Ngọc, Đế Thiên Thu nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ mặt ngưng trọng, khí tức lan tràn ra từ trên người đối phương, đúng là làm những cấm kỵ như bọn họ cũng phải cảm nhận được một luồng áp lực.

Ở bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, ngoại trừ Thiên Kiếm ra, thì từ xưa tới nay, chưa từng có ai có thể mang cho bọn họ loại cảm giác

này.

Vốn dĩ, lúc nghe chiến tích của Sở Cuồng Nhân, bọn họ có chút không tin, vì sao trên đời này lại có người giống Thiên Kiếm như vậy?

Nhưng bây giờ, bọn họ không thể không tin.

"Bên trong vũ trụ Bàn Cổ, lại có yêu nghiệt như thế!"

"Lần này phiền toái rồi."

"Đế Thiên Thu ứng phó được người này sao?"

Rất nhiều yêu nghiệt đang âm thầm nghĩ tới.

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân bước vào, nhìn bọn người Đế Thiên Thu, Đế Lưu Vân một chút, phất tay áo vung lên: "Người tới, cùng lên đi."

Đế Thiên Thu nhìn Đế Lưu Vân bên cạnh một chút, đối phương nhanh chóng ngầm hiểu, tiếp đó, xuất thủ trong nháy mắt.

"Cuồng vọng, để cho ta tới thử xem ngươi cân lượng."

Đùng! !

Đế vương khí bàng bạc bạo phát trong nháy mắt, hóa thành một chưởng ấn to lớn, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

"Phế chiêu vô dụng!"

Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, tiên nguyên cường đại gào thét, trong chớp mắt đã đánh bàn tay khổng lồ kia thành mảnh vỡ ngay tại chỗ!

Đế Lưu Vân đứng mũi chịu sào, biến sắc, cả người điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra sau, té xuống đất.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy thời khắc này, gân cốt của Đế Lưu Vân đã vỡ vụn, đạo văn trên tiên khu gần như bị phá huỷ toàn bộ, như một bãi bùn nhão ngã trên mặt đất, thở không ra hơi.

Chỉ trong một chiêu, đã phế đi Đế Lưu Vân? !

Sức mạnh kinh khủng như vậy, khiến người ta vô cùng kinh hãi.

Cặp Đế Vương Trọng Đồng kia của Đế Thiên Thu cũng không khỏi co rụt lại, đế vương khí trên người khuấy động trong nháy mắt.

"Giết! !"

Ra lệnh một tiếng, mọi người cùng nhau xuất thủ.

Mà sau lưng Sở Cuồng Nhân, một đám yêu nghiệt cũng không cam chịu yếu thế, đột nhiên va chạm với nhau, lao vào quần chiến, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Ở bên trong loại cảnh tượng hỗn loạn này, hai người Sở Cuồng Nhân và Đế Thiên Thu đứng lơ lửng trên không, đang đối đầu với nhau.

Khí tức của hai người lưu chuyển, đụng chạm, tiên nguyên gào thét, hư không bốn phía đúng là trở nên vặn vẹo, nổ tung.

"Ngươi rất mạnh, là một đối thủ đáng giá đánh một trận."

"Không biết trời cao đất rộng, dựa vào ngươi mà cũng muốn đánh với ta một trận? !"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Tư thái kia, không hiểu sao lại khiến cho Đế Thiên Thu nhớ tới Thiên Kiếm.

Giọng điệu của hai người này, gần như không hề khác biệt.

Đều là cuồng ngạo vô biên.

Chẳng lẽ là yêu nghiệt thì tính cách sẽ giống nhau sao?

Đế Thiên Thu âm thầm nghĩ tới, sau đó, hắn xuất thủ, đế vương khí trên người phun trào đến cực hạn, thúc giục Đế Vương thể đại thành, vừa ra tay chính là tiên pháp mạnh nhất của Đế Vương thể: "Đế Vương Tù Thiên Chỉ!"

Cự chỉ vàng rực từ không trung điểm xuống, cầm tù thiên địa!

Sở Cuồng Nhân đưa tay cầm kiếm, tùy ý chém ra kiếm khí tru tiên tràn ngập sát phạt và hủy diệt!

Kiếm khí phá vỡ cự chỉ, trùng trùng điệp điệp, cuốn về phía Đế Thiên Thu, đối phương đưa tay dùng đế vương khí ngưng tụ ra một tấm khiên ngăn lại.

"Thật mạnh, kiếm khí của hắn so với Thiên Kiếm, chỉ sợ cũng không có mất chênh lệch." Đế Thiên Thu lại cảm thán một lần nữa.

Ngay sau đó, đột nhiên thi triển thần thông của Đế Vương thể.

"Đế Vương Ấn!"

Đế vương khí vô biên ngưng tụ thành một đế ấn to lớn, từ không trung rơi xuống, dường như kéo theo cả một vùng trời.

"Sinh tử, luân hồi!"

Sở Cuồng Nhân thúc giục Thần Ma thể, luân hồi thể, thần thông của hai đại thể chất bạo phát cùng một thời khắc, sức mạnh sinh tử luân hồi hóa thành một Chư Giới Sinh Tử Luân, quang hoa chiếu rọi ra, như muốn làm sụp đổ chư giới!

Hư không nổ tung thành từng tấc!

Mà Đế Vương Ấn kia cũng không ngoại lệ, dần dần hóa thành tro tàn.

Đế Thiên Thu thấy thế, thét dài một tiếng, trên người có Đế Vương Hoa Cái hiện ra, khí tức của hắn cũng trở nên càng thêm cường đại.

Đây là đệ nhị thần thông của Đế Vương thể!

Ngay sau đó, đế vương khí trên người hắn phóng lên tận trời, dần dần ngưng tụ thành từng đạo từng đạo phù văn huyền diệu trên không trung.

Phù văn hội tụ, giống như một pháp chỉ to lớn.

Chính là đế vương pháp chỉ của Đế Vương thể!

"Thể chất của ngươi quả thật đã mang tới cho ngươi không ít sức mạnh, chỉ tiếc, người dùng nó thật sự quá phế."

Dường như xung quanh Sở Cuồng Nhân xuất hiện một lỗ đen thật lớn, hút phù văn đế vương ở bốn phía vào bên trong.

Vô số phù văn đế vương, ào ào tán loạn.

"Lại nếm thử cái này đi!"

Đế Thiên Thu không hề bị lay động, ánh mắt ngưng trọng, cặp Trọng Đồng kia bắn ra một luồng đế vương chi khí vô cùng doạ người.

Bên trong đế vương khí này, kéo theo sinh tử chi ý!

Đế Vương Trọng Đồng mở ra!

Không chỉ có như thế.

Khi Đế Vương Trọng Đồng phối hợp với Đế Vương thể đại thành, sự kinh khủng của sức mạnh này đúng là còn kinh khủng hơn Đế Bách Thế rất nhiều.

"Đế Vương Trọng Đồng đệ nhất kiếp, Luân Hồi Kiếp! !"

Chỉ thấy trên người Đế Thiên Thu nổ bắn ra một đạo kiếp quang, đúng là ẩn chứa một luồng sức mạnh sinh tử luân hồi bàng bạc.

Thần sắc của Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt: "Ngươi cũng xứng dùng sinh tử luân hồi?"

Mũi kiếm của Định Thiên Kiếm trong tay hắn chém ra, sức mạnh sinh tử luân hồi tương tụ tích tụ ở bên trong kiếm phong, chém ra!

Kiếm và thần quang va chạm, Đế Thiên Thu bị đẩy lui mấy trăm trượng.

Mà trong nháy mắt khi bay ngược ra sau, trong mắt của hắn có sinh tử chi ý còn cường đại hơn đang lưu chuyển: "Đệ nhị kiếp, Thiên Địa Kiếp! !"

Trọng Đồng lưu chuyển, thần quang lại khuấy động lần nữa.

Thiên địa chấn động, giống như cũng muốn sụp đổ ở phía dưới sức mạnh này!

"Đại La Thần Quyền!"

Sở Cuồng Nhân thu hồi kiếm phong, năm ngón tay nắm lại.

Tiên huy vô tận từ trong đó bắn ra.

Mỗi loại Đại La ý đan xen lưu chuyển, ngưng tụ ở trên nắm tay.

Quyền quang dâng trào, phá vỡ toàn bộ sinh tử chi ý tràn ngập thiên địa kia, dưới một kích này, Đế Thiên Thu lại bị đánh lui lần nữa!

Người của vũ trụ Thiên Nguyên kinh ngạc.

Đế Thiên Thu là người thế nào?

Đúng hàng thứ tư trong bảng xếp hạng của Thiên Nguyên Thần Điện, thực lực của hắn mạnh mẽ, tuy kém Thiên Kiếm, nhưng cũng là cấm kỵ đứng đầu vũ trụ, loại tồn tại này, vậy mà bị đánh lui hết lần này đến lần khác!

Sở Cuồng Nhân này, lại mạnh mẽ đến loại tình trạng này sao!

Mà Đế Thiên Thu cũng vô cùng tức giận, ngoại trừ Thiên Kiếm, hắn chưa bao giờ bị thua thiệt lớn như vậy ở trong tay những người khác.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, thúc giục đế vương khí đến cực hạn, hai mắt có tiên huy vô cùng tươi sáng: "Trọng Đồng đệ tam kiếp, Chư Thiên Kiếp! !"

Chư thiên kiếp ra, thiên địa bất an chấn động.

Một vệt thần quang, giống như muốn phá diệt vạn vật trong thiên địa!

Sở Cuồng Nhân thấy vậy, vẫn không lùi như cũ.

"Sau khi chiêu này ra, ta sẽ ngươi hiểu rõ, như thế nào là đế vương!"

Hắn vừa sải bước ra, khí tức xung quanh lưu chuyển, đúng là có Chân Long chi khí màu vàng óng phóng lên tận trời, ngưng tụ thành chín con hoàng đạo Chân Long!

Được cửu long trợ giúp, Nhân Hoàng chi uy lộ ra!

Một kiếm chém ra, kiếm khí cuồn cuộn, đánh nát thương khung!

Cả khối đại lục đều đang rung chuyển.

Chương 1851: Đế Thiên Thu bị trọng thương, Thần Vương vệ hiện thân, Diệt Thiên Tru Thần đại trận

Hoàng đạo Chân Long hiện, khí tức cuồng bạo rung chấn thiên địa.

Kiếm khí chém ra, đại lục nứt toác!

Trong nháy mắt khi kiếm khí và thần quang va chạm, Đế Thiên Thu gào lên thê thảm, cả người bay ngược ra sau, hai mắt có một lượng lớn máu tươi chảy ra.

Đế Vương Trọng Đồng của hắn đã nhận lấy trọng thương! !

"Con mắt của ta, con mắt của ta..."

Đế Thiên Thu rú thảm, cả người vô cùng thê thảm.

Nhìn về phía đối thủ của hắn, Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, hoàng đạo Chân Long vờn quanh, cao cao tại thượng, tản ra khí tức tôn quý.

So với hắn, càng giống một vị tuyệt thế đế vương hơn!

"Đế Thiên Thu bại! !"

"Không chỉ bại, hơn nữa còn bị bại thê thảm như thế..."

Mọi người nuốt một ngụm nước bọt.

Nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra kinh hãi thật sâu.

"Không tốt, không thể để cho hắn chết."

Sắc mặt của Phong Khinh Ngọc biến hóa.

Đế Thiên Thu nắm giữ vương chi ấn ký, nói thế nào cũng là một trong cửu vương, đối với vũ trụ Thiên Nguyên mà nói, có ý nghĩa trọng đại.

Nếu như chết ở trong tay vũ trụ Bàn Cổ, đả kích đối với vũ trụ Thiên Nguyên sẽ rất lớn, hơn nữa, vương chi ấn ký cũng không thể rơi vào trong tay đối phương.

Phong Khinh Ngọc vốn chỉ muốn vẩy chút nước, sau khi cân nhắc đến điểm này, trực tiếp xuất thủ, phong bạo vô tận bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

"Ha..."

Sở Cuồng Nhân lườm đối phương một chút.

Tuy ở vũ trụ Thiên Nguyên, Phong Khinh Ngọc muốn tìm hắn kết minh.

Nhưng nếu gây trở ngại cho hắn ở chỗ này, hắn cũng không để ý, sẽ dùng thân phận Sở Cuồng Nhân của vũ trụ Bàn Cổ, giết chết đối phương! !

Đưa tay chém ra một kiếm, phong bạo đầy trời trực tiếp tán loạn.

Phong Khinh Ngọc thấy thế, đưa tay vung vẩy, từng đạo từng đạo phong bạo đổ xuống, mỗi một đạo đều là Hư Vô Chi Phong có thể biến vạn vật thành hư vô!

Nhưng cửu long sau lưng Sở Cuồng Nhân gào rú một tiếng.

Nhân Hoàng chi uy, bao phủ ra!

Từng đạo từng đạo phong bạo hắc sắc kia, tán loạn ngay tại chỗ!

Phong Khinh Ngọc lùi lại.

Sắc mặt nàng có chút tái nhợt, nhìn Sở Cuồng Nhân, đồng tử điên cuồng rung động: "Vũ trụ Bàn Cổ, lại có yêu nghiệt như thế!"

Thực lực này, tuyệt đối vượt qua Đại La cực hạn!

Có thể so với nửa bước Hợp Đạo!

"Nếu cứ tiếp tục như vậy, đừng nói mang Đế Thiên Thu rời đi, chỉ sợ chính ta cũng có sẽ chết ở đây."

Trong lòng Phong Khinh Ngọc nóng như lửa đốt.

Lúc này.

Giữa thiên địa có mười mấy luồng sức mạnh cường đại bạo phát.

Trong hư không, nguyên một đám người mặc kim giáp đi ra, bao vây lấy Sở Cuồng Nhân, khí tức trên người lưu chuyển, người yếu nhất cũng có tu vi Đại La đại viên mãn, vô cùng kinh người.

Sở Cuồng Nhân thấy vậy, ánh mắt nheo lên.

"Đội hình thú vị."

Những người này, mặc y phục giống như.

Hiển nhiên là đến từ cùng một tổ chức.

"Là Thần Vương vệ! !"

Sắc mặt của Phong Khinh Ngọc vui vẻ.

Thần Vương vệ, cận vệ do Thần Vương của Thiên Nguyên Thần Điện bồi dưỡng.

Mười mấy người trước mắt này, hiển nhiên là tinh nhuệ bên trong Thần Vương vệ, mỗi người đều nắm giữ thực lực Đại La đại viên mãn.

Phần thế lực này, đủ để độc bộ vũ trụ.

"Ta chính là Tư Không Mặc, phụng mệnh của Thần Vương, đến đây giết ngươi!"

Thần Vương vệ mặc kim giáp cầm đầu lạnh giọng nói ra.

Tư Không?

Nghe được cái danh hiệu này, Sở Cuồng Nhân nghĩ đến Tư Không Thần Vương, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, những người này chính là cận vệ của Tư Không Thần Vương.

"Đến, để ta mở mang kiến thức một chút, các ngươi đã chuẩn bị thứ tốt gì để chơi với ta." Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Đối mặt với sự vây giết của mười Đại La đại viên mãn, hắn vẫn không thèm quan tâm, coi trời bằng vung như cũ!

Đối với yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ mà nói, nhìn lâu cũng đã thành quen.

Chuyện điên cuồng hơn lần này, bọn họ cũng đã từng thấy.

Nhưng đối với tu sĩ của vũ trụ Thiên Nguyên mà nói, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy người có bá khí như thế này ngoại trừ Thiên Kiếm.

"Gia hỏa này, thật cuồng ngạo."

"Đáng tiếc, Thiên Kiếm không ở đây, nếu không, hai người này mà đánh với nhau, không biết sẽ kinh thiên động địa đến bực nào."

"Đúng vậy..."

Lúc mọi người nghị luận, Phong Khinh Ngọc lại khẽ quát một tiếng: "Đi!"

Nàng không rõ ràng thực lực cụ thể của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng không hiểu sao, nàng có một loại dự cảm, dù nơi này có mười Đại La đại viên mãn, nhưng chỉ sợ vẫn không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân như cũ.

Nàng từng gặp được một người...

Người kia, rất giống Sở Cuồng Nhân, nhiều lần sáng tạo kỳ tích.

Người đó chính là Thiên Kiếm.

Người này và Thiên Kiếm ở cùng một cấp độ, đều là người không thể dùng lẽ thường để cân nhắc, nhất định phải nhanh chóng rời đi mới được!

Nàng mang theo Đế Thiên Thu gần như bị phế đi Trọng Đồng nhanh chóng rời đi.

Yêu nghiệt còn lại của vũ trụ Thiên Nguyên nhìn thấy hai yêu nghiệt này đã rút lui, cũng không dám ở lâu, ào ào rời đi.

Bọn người Lam Vũ truy sát, nhưng cũng không giết được bao nhiêu.

Nhìn Sở Cuồng Nhân bị mười Thần Vương vệ vây khốn, bọn họ muốn đi lên trợ giúp, nhưng lúc này, lại thấy trên người những Thần Vương vệ này bộc phát ra khí tức năng lượng kinh người, đang bố trí một đại trận!

"Sở Cuồng Nhân, thử một chút đệ lục sát trận thiên nguyên, Thập Tam Diệt Thiên Tru Thần Trận của chúng ta đi! !" Tư Không Mặc lạnh giọng nói ra.

Thập Tam Diệt Thiên Tru Thần Trận, là sát trận đứng thứ sáu bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, uy lực của nó mạnh mẽ, vô cùng kinh khủng.

Do mười ba Đại La đại viên mãn thi triển ra, cho dù là cường giả nửa bước Hợp Đạo, cũng có thể sẽ bị giết chết!

"Giết! !"

Tư Không Mặc không cần phải nhiều lời nữa.

Hắn bỗng nhiên xuất thủ, thúc giục đại trận!

Chỉ thấy mười ba luồng Đại La ý đan xen trong hư không, sức mạnh của mười ba người, cùng nhau bạo phát, hóa thành từng đạo sát quang tuôn ra.

Cửu long vờn quanh người Sở Cuồng Nhân.

Phải biết rằng, Hoàng Đạo Chân Long mà hắn thi triển trước đó đã vượt qua Trụ Vương, mà sau khi hấp thu long khí bên trong Nhân Hoàng Bản Kỷ, thì đã lớn mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Không yếu hơn bất cứ Nhân Hoàng nào trong lịch sử.

Cửu long vờn quanh, uy thế của hắn che trời, chí cao vô thượng!

Đưa tay ra, từng đạo sát quang đúng là bị long khí kinh thiên xé rách, phá hủy, căn bản không thể gây cho hắn chút thương tổn nào.

"Diệt thiên tru thần? Không gì hơn cái này!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Sắc mặt của Tư Không Mặc biến hóa, thực lực mà Sở Cuồng Nhân bày ra còn kinh khủng hơn so với trong tưởng tượng hắn, càng thêm doạ người!

"Thúc giục toàn lực!"

Tư Không Mặc thúc giục sức mạnh của đại trận đến cực hạn, sát quang lít nha lít nhít đan xen ngang dọc, hóa thành thiên la địa võng lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng chỉ thấy trên đỉnh đầu của hắn, có chín cái đại đỉnh hiện lên.

Đó là, Cửu Châu Đỉnh!

Cửu Châu Đỉnh xuất hiện, chiếu ra hàng tỉ tiên huy!

Cửu long thúc giục cửu đỉnh!

Giống như chín bầu trời, bảo vệ Sở Cuồng Nhân.

Cái kia từng đạo sát quang rơi tại cửu châu trên đỉnh, ào ào phá nát.

Ngay sau đó, cửu đỉnh nghiền ép ra!

Với thực lực hôm nay của Sở Cuồng Nhân, dùng cửu long thúc giục cửu đỉnh, khiến chiến lực của hắn chỉ có hơn chứ không kém so với Đại Vũ cổ lão.

Đùng! !

Bên trong mười ba Đại La đại viên mãn, có chín người đứng mũi chịu sào, ào ào bị đánh đến thổ huyết, gân cốt sụp đổ! !

Diệt Thiên Tru Thần đại trận, phá!

"Không tốt, mau lui lại!"

Sắc mặt của Tư Không Mặc đại biến, vội vàng rút lui.

Nhưng trên trán Sở Cuồng Nhân có ánh sáng Thanh Liên lưu chuyển, một luồng sức mạnh hủy diệt từ đó phun ra ngoài, khuếch tán khắp nơi.

Chỗ mà Hủy Diệt chi quang đến, vạn vật bị huỷ diệt!

Cho dù là Đại La đại viên mãn cũng không có bất kỳ ngoài ý muốn nào.

Trong chớp mắt.

Đại La đại viên mãn mà Tư Không Mặc mang tới đã chết hơn phân nửa.

Mà bản thân hắn, sắc mặt cũng tái nhợt, trốn vào hư không, sử dụng chí bảo đào mệnh nào đó, nhanh chóng rời đi.

Sở Cuồng Nhân không truy đuổi, hắn thu hồi cửu long cửu đỉnh, nhìn thoáng qua hư không, khóe miệng hơi vểnh: "Trò chơi, vẫn chưa kết thúc đâu."

"Công tử, ngươi không sao chứ."

Bọn người Lam Vũ đi tới.

Sở Cuồng Nhân cười nói: "Các ngươi thấy ta giống người gặp chuyện sao?"

Mọi người nghe vậy, cũng không khỏi lộ ra nụ cười.

Đám thiên kiêu còn lại cũng vô cùng phấn chấn.

"Có Tiên Vương ở đây, yêu nghiệt của vũ trụ Thiên Nguyên căn bản không đủ gây sợ."

"Đúng vậy."

Chương 1852: Hai Sở Cuồng Nhân gặp mặt, Hắc Ám Kiếp, có nội gián?

Sau khi Sở Cuồng Nhân cứu được mọi người, liền để Lam Vũ, n Hồng Hoa hộ pháp cho Sở Hồng, để cho nàng mau chóng hấp thu Hoàng Huyết Thạch kia.

Mà chính hắn thì lại đi tới một vùng hư không, bày ra cấm chế dày đặc, giống như đang chờ người nào đó đi vào.

Chỉ chốc lát, một bóng người từ từ đi tới, mặc trên người một bộ bạch y như tuyết, bên hông đeo một thanh hắc kiếm thường thường không có gì lạ.

Người tới, chính là Sở Cuồng Nhân.

Hoặc là nói, Thiên Kiếm!

"Một ta khác, đã lâu không gặp."

Thanh Liên Sở Cuồng Nhân nhìn Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Khóe miệng của đối phương hơi vểnh, lấy ra một thanh trường kiếm toàn thân như bạch ngọc, đưa cho Thanh Liên Sở Cuồng Nhân.

"Côn Ngô đã yên lặng rất lâu."

Thanh Liên Sở Cuồng Nhân tiếp nhận Côn Ngô, nháy mắt, kiếm khí lạnh thấu xương từ trên người Côn Ngô bao phủ ra, khuấy động hư không.

"Đã lâu không gặp, ông bạn già." Thanh Liên Sở Cuồng Nhân vuốt ve thân kiếm của Côn Ngô Kiếm, trong mắt lộ ra một tia hoài niệm.

Hắn thu hồi Định Thiên Kiếm, thay đổi thành Côn Ngô.

Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân ở vũ trụ Thiên Nguyên không thích hợp dùng Côn Ngô.

Chỉ có thể để lại cho hắn.

"Thực lực của ngươi, thật sự vượt ngoài ý muốn."

Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói, trong mắt có một tia chiến ý không kìm nén được, nhắc tới cũng thật buồn cười, trong hai đại vũ trụ, có thể khiến hắn sinh ra chiến ý, lại là chính mình?

"Ta cũng rất chờ mong lần giao thủ với ngươi, nhưng mà, hiện tại còn không phải lúc, chiến trường hư không này, còn có rất nhiều chuyện có thể làm."

Thanh Liên Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Hai người tâm ý tương thông, Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân tất nhiên biết ý tứ của đối phương, cũng lộ ra nụ cười gian xảo: "Vậy thì hãy chơi thật tốt đi."

"Ừm."

Thời gian Sở Cuồng Nhân và Sở Cuồng Nhân gặp mặt, cũng không dài.

Nhưng mà, tâm ý của hai người tương thông.

Hai người mà như một.

Thời gian gặp mặt dài ngắn cũng không quan trọng.

Ý nghĩa của lần gặp mặt này, chủ yếu là giao Côn Ngô cho Thanh Liên Sở Cuồng Nhân ở vũ trụ Bàn Cổ, thanh kiếm này, cô đơn quá lâu rồi.

...

Thanh Liên Sở Cuồng Nhân trở lại chỗ của Hoàng Huyết Thạch.

Qua mấy ngày.

Sở Hồng đã hoàn toàn luyện hóa Hoàng Huyết Thạch kia, khí tức lớn mạnh hơn không ít, càng quan trọng hơn chính là, huyết mạch của nàng lại thức tỉnh một lần nữa, đạt đến cấp độ thức tỉnh chín lần, có thể so với Hoàng Tổ cổ lão.

"Ta tin tưởng, cố gắng một chút nữa là sẽ có thể đạt tới Đại La cực hạn."

Sở Hồng khua tay múa quyền, mong đợi nói ra.

Đại La cực hạn, chính là chỉ bước thứ bảy Đại La ý.

Thần Hoàng thức tỉnh chín lần, có ưu thế ở phương diện lĩnh hội Đại La ý, cộng thêm ngộ tính của bản thân Sở Hồng, có khả năng rất lớn có thể trùng kích cảnh giới Hợp Đạo, Đại La cực hạn căn bản không phải vấn đề gì.

"Ca ca tin tưởng ngươi."

"Ha ha, ca ca, vậy ngươi phải cẩn thận, đừng bị ta vượt qua."

Sở Hồng cười đắc ý.

Hiện tại, Đại La ý của Thanh Liên Sở Cuồng Nhân cũng chỉ ở bước thứ sáu mà thôi, khoảng cách tới bước thứ bảy, vẫn còn một đoạn.

Sở Hồng nhìn thấy hy vọng mình có thể vượt qua Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Bảy bước Đại La ý...

Đúng vậy.

Tuy hai Sở Cuồng Nhân cùng hưởng ý thức.

Nhưng loại đồ vật Đại La ý huyền diệu khó giải thích này, vẫn có nhất định chướng ngại, Đại La ý của Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân sớm đã đạt đến bước thứ bảy, mà Đại La ý của hắn chỉ ở bước thứ sáu mà thôi.

"Ha, cho dù Vương không cần Đại La ý, cũng có thể ngược ngươi."

n Hồng Hoa ở bên cạnh cười nói, đả kích Sở Hồng một chút.

Đúng là vậy, chiến lực mà Sở Cuồng Nhân bày ra, Đại La ý chỉ chiếm một phần mà thôi, Hoàng Đạo Chân Long, các loại thể chất, còn có sức mạnh Hỗn Độn Thanh Liên, đây đều là thứ không thể coi thường.

"Đi thôi, chiến trường hư không này vô cùng bao la, cất giấu không biết bao nhiêu cơ duyên tạo hóa, tiếp tục thăm dò đi."

Mọi người tiếp tục thăm dò.

Mà ở một bên khác.

Sau khi bọn người Đế Thiên Thu, Phong Khinh Ngọc rời đi, đến phía trên một khối đại lục, tuy song đồng của Đế Thiên Thu bị trọng thương, nhưng vẫn còn có thể dùng tiên thức để nhìn đường như cũ, phương diện thị lực cũng không thành vấn đề.

Nhưng Trọng Đồng bị thương, sức mạnh của hắn cũng bị hao tổn nghiêm trọng.

"Đáng chết, đáng chết!"

"Thực lực của Sở Cuồng Nhân kia, lại cường đại đến múc này!"

Đế Thiên Thu cắn răng nghiến lợi nói ra.

Hắn rất ít khi ăn thiệt thòi lớn như thế.

Mà trên thực tế, người có thể làm cho hắn ăn lớn thua thiệt như vậy, ở bên trong vũ trụ Bàn Cổ ngoại trừ Thiên Kiếm ra, cũng không còn ai khác.

Hiện tại, lại thêm một kẻ.

Đế Thiên Thu càng nghĩ càng giận.

"Ta khuyên ngươi vẫn nên mau chóng trị thương đi, nếu không, có lẽ đôi mắt này của ngươi sẽ thật sự bị phế." Phong Khinh Ngọc thản nhiên nói.

Nghe được lời này của nàng, Đế Thiên Thu hừ lạnh một tiếng: "Trọng Đồng tổn thương thì không thể dùng thủ đoạn tầm thường để trị liệu, nhất định phải tìm ra chí bảo trị thương mới được."

"Chiến trường hư không này rất lớn, cơ duyên vô số, tin tưởng không thiếu thứ ngươi muốn." Phong Khinh Ngọc nói ra.

"Chỗ này của ta có một viên Trường Sinh Bản Nguyên Tạo Hóa Đan, có lẽ sẽ có trợ giúp đối với thương thế của ngươi."

Ngay tại lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Nghe được giọng nói này, sắc mặt hai người biến đổi.

"Người nào? !"

Vậy mà lại có người có thể tới gần bọn họ đến loại khoảng cách này, loại thực lực này, dù là ở Thiên Nguyên Thần Điện cũng không có nhiều.

Người tới, không đơn giản!

Trong hư không, một bóng người từ từ đi ra.

Người đến nam tử mặc trường bào màu đen, hai con mắt đen như mực, giống như hai hắc động thâm thúy, ngay cả linh hồn cũng có thể bị hút vào.

"Không cần đề phòng, ta cũng là người của vũ trụ Thiên Nguyên."

Người tới từ tốn nói.

"Há, từ trên người của ngươi, ta không cảm nhận được khí tức của vũ trụ Thiên Nguyên." Phong Khinh Ngọc vẫn không để xuống đề phòng.

"Ta tên là... Hắc Ám Kiếp!"

Nam tử áo đen nói ra.

Một luồng dao động khí tức hắc ám, thâm thúy, đồng thời ẩn chứa sức mạnh đại kiếp khuếch tán ra, cho dù là Phong Khinh Ngọc cũng cảm thấy tim đập nhanh.

"Ngươi là một trong thập kiếp!"

"Đúng."

Thập kiếp, một trong những cọc ngầm vũ trụ Thiên Nguyên bố trí trong vũ trụ Bàn Cổ.

Nghe đến đây, hai người để xuống một chút đề phòng.

Mà Hắc Ám Kiếp cũng lấy ra một viên đan dược màu ngà sữa, phía trên ẩn chứa khí tức bản nguyên vô cùng nồng đậm.

Khí tức bản nguyên kia mang theo một luồng sinh cơ bừng bừng, sau khi Đế Thiên Thu cảm nhận được luồng khí tức này, tâm tư không khỏi động đậy: "Khí tức bản nguyên thật dày đặc, nếu có vật này, cặp mắt của ta sẽ khôi phục rất nhanh."

"Vì sao ngươi giúp chúng ta?"

Phong Khinh Ngọc vẫn có chút đề phòng.

Mặc dù đối phương là một trong thập kiếp, nhưng tương tự, bọn họ và thập kiếp chưa từng gặp mặt, không hề quen biết.

Đối phương xuất ra bảo vật như vậy giúp bọn họ, chẳng lẽ chỉ bởi vì, tất cả mọi người là người của vũ trụ Thiên Nguyên?

"Bởi vì ta cần sức mạnh của các ngươi."

Hắc Ám Kiếp tiếp tục nói: "Bên trong chiến trường hư không, có một ít yếu địa tư nguyên chiến lược, bên trong đó ẩn chứa tài nguyên phong phú, sau này, nếu như hai đại vũ trụ khai chiến ở nơi này, những yếu địa tư nguyên chiến lược này, cũng thành nơi quan trọng, ai có thể nắm giữ những địa phương này, người đó có thể nắm giữ ưu thế!"

"Bây giờ, cảnh giới Hợp Đạo của hai đại vũ trụ đều đang tranh đoạt những yếu địa tư nguyên này, xây dựng phòng tuyến, mà ta, để mắt tới một khối yếu địa tư nguyên chiến lược, có tên là đại lục Thiên Hải! Ta muốn các ngươi giúp ta chiếm cứ nơi này, đây cũng là một phần đại công đầy trời."

Hắc Ám Kiếp nói xong, nhìn về phía hai người.

"Dựa vào sức mạnh của thập kiếp, chẳng lẽ không chiếm được khối đại lục kia sao?"

"Chớ xem thường thiên kiêu yêu nghiệt vũ trụ của Bàn Cổ, thực lực của Sở Cuồng Nhân, các ngươi cũng đã thấy qua, hơn nữa, gần đây, không biết vũ trụ Bàn Cổ lấy được tin tức vạn tộc của vũ trụ Thiên Nguyên từ chỗ nào, hiện tại, những yêu nghiệt này rất quen thuộc đối với vạn tộc, chiến đấu càng thêm gian nan."

"Vũ trụ Thiên Nguyên có nội gián?"

Phong Khinh Ngọc cau mày.

"Không chắc chắn, nhưng không loại trừ khả năng này."

Chương 1853: Long Thủy Tinh gặp nạn, chém giết truyền nhân của Hiên Viên

"Chờ ta khôi phục xong sẽ theo ngươi tiến về đại lục Thiên Hải."

Đế Thiên Thu nói ra.

"Đến lúc đó, các ngươi có thể tự mình tiến đến."

Hắc Ám Kiếp thản nhiên nói.

Tiếp đó hắn liền quay người rời đi.

"Ngươi muốn đi đâu?"

"Liên hệ với những người khác."

Được Hắc Ám Kiếp xúi giục, rất nhiều yêu nghiệt bên trong vũ trụ Thiên Nguyên ào ào tiến về yếu địa tư nguyên chiến lược của chiến trường hư không, chính là Thiên Hải đại lục.

Trên một vùng đại lục nào đó.

Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân một mình độc hành, tìm kiếm mảnh vỡ Hợp Đạo ở khắp nơi, chuẩn bị trở về lĩnh hội, nếm thử đột phá Hợp Đạo.

Bỗng nhiên.

Trong ý nghĩ khẽ nhúc nhích, cảm ứng được cái gì đó.

"Há, Long Thủy Tinh gặp hiểm cảnh rồi sao?"

Trong cơ thể của Long Thủy Tinh có Khu Linh Chú Ấn hắn gieo xuống.

Mà chú ấn kia và linh hồn của hắn tương liên với nhau, theo một ý nghĩa nào đó, hắn có thể dựa vào chú ấn này, cảm nhận được tình cảnh của Long Thủy Tinh.

"Thú vị, thực lực của Long Thủy Tinh không kém, hơn nữa, trong cơ thể nàng còn có viên vương chi ấn ký mà ta cho."

"Người nào, có thể làm nàng lâm vào khổ chiến chứ?"

Trong đầu Sở Cuồng Nhân lướt qua tên của thiên kiêu yêu nghiệt bên trong vũ trụ Bàn Cổ.

Nhưng so với cấp bậc cửu vương, hắn cũng chỉ biết được vài người.

Sẽ là ai chứ...

Trong mắt hắn lộ ra một tia hiếu kỳ, vừa lúc, vị trí Long Thủy Tinh cách hắn cũng không xa, vậy thì đi xem một chút đi.

Bóng người lóe lên, giống như một đạo kiếm quang xuyên thẳng qua hư không.

Từng khối đại lục lướt qua bên người hắn.

...

Trên một vùng đại lục.

Long Thủy Tinh đang lâm vào khổ chiến với mấy yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ.

Ở trong đó có truyền nhân của Hiên Viên, Hình Vạn Cổ, Viên Chiến.

Ba người này, đều từng là nhân vật bên trong72 tiên kiêu, nhưng nếu chỉ có ba người này, còn chưa đủ để khiến Long Thủy Tinh lâm vào khổ chiến.

Ngoại trừ ba người này ra.

Còn có một người.

Đó là một nam tử mặc trên người chiến giáp màu đen, trên người có một luồng long khí doạ người đang lưu chuyển, cũng không kém hơn bản thân hắn bao nhiêu.

Long khí kia, tràn ngập một luồng tính chất hủy diệt.

"Thất Thải Thiên Long, huyết mạch Long Tổ của vũ trụ Thiên Nguyên, nếu như có thể luyện hóa huyết mạch của ngươi, có lẽ, ta có thể nắm giữ huyết mạch Long tộc của cả hai đại vũ trụ Thiên Nguyên, Bàn Cổ, trở thành sinh mệnh Long tộc có cấp bậc cao hơn cũng khó nói." Nam tử mặc chiến giáp màu đen mong đợi nói ra.

Người này chính là thiếu tôn của cấm khu dị chủng, Long Huyền!

Đồng thời, cũng là Hắc Long dị chủng của Long tộc!

"Hừ, luyện hóa huyết mạch? Ngươi khiến ta nhớ tới một số chuyện không vui." Long Thủy Tinh hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt băng lãnh.

Ngày xưa, huynh trưởng của nàng, Xích Long Ảnh tu hành Phệ Huyết Ma Long Quyết, ngay cả huyết mạch của chí thân cũng có thể ra tay, làm cho người ta tức giận.

Mà Long Huyền, khiến nàng liên tưởng đến Xích Long Ảnh.

Hai người này, cũng tà ác như nhau.

"Long Vương trảo! !"

Long Thủy Tinh đưa tay ra, long khí bạo phát, hóa thành một cự trảo Thất Thải Thiên Long, đánh về phía mấy người kia!

Một kích này đúng là làm mấy người truyền nhân của Hiên Viên bị bức lui.

"Thử xem chiêu này của ta đi!"

Lúc này, Long Huyền xuất thủ.

Một trảo chộp ra, long khí màu đen gào thét.

Sức mạnh Hắc Long hủy diệt, hoàn toàn bạo phát, đúng là đánh nát long trảo bảy màu, bức Long Thủy Tinh lui lại.

Long Huyền tu hành Long Hoàng Tà Tâm Điển, cũng tu hành nó đến đại thành, nên cũng được coi là một cấm kỵ, thực lực cực mạnh.

"Thất Thải Thiên Long, Kim Thiên Long Thần Trảm! !"

Long Thủy Tinh chập chỉ thành kiếm.

Một kiếm chém ra, kiếm khí nương theo long ảnh đánh ra!

"Long Hoàng Nhận!"

Long Huyền không cam lòng yếu thế, hắn đã mất đi Bàn Cổ Phủ, nhưng vừa tìm được một thanh binh khí đỉnh phong, đó là một thanh trường đao huyết hồng.

Một đao vạch ra, xé rách hư không.

Đao kiếm chi khí nổ tung, tàn phá bừa bãi khắp tứ phương.

"Thất Thải Thiên Long, Hỏa Hải Thăng Long!"

"Tà Long Bá Thiên Cổ!"

Lại là một vòng trùng kích bá đạo, sức mạnh cường đại khuấy động thiên địa bốn phương, song long nhanh chóng lùi lại, vẻ mặt nghiêm túc.

Lúc này, truyền nhân của Hiên Viên, mấy người Hình Vạn Cổ hô nhau xông lên.

Tuy mấy người kia từng có tranh đấu, nhưng đối mặt với người của vũ trụ Thiên Nguyên, vẫn có thể đứng trên cùng một chiến tuyến.

Sức mạnh trùng kích càng ngày càng kịch liệt.

Long Thủy Tinh bị một kiếm của truyền nhân của Hiên Viên chém trúng, sức mạnh cường đại khiến vảy rồng phía trên cánh tay nàng vỡ nát, long huyết bắn tung toé ra.

Thừa cơ hội này, những người còn lại đồng thời xuất thủ.

Kiếm khí, búa quang, côn kình, đao khí...

Các loại sát chiêu cường đại hô nhau mà lên!

Mà khi luồng sức mạnh này trùng kích vào, đồng tử của Long Thủy Tinh run rẩy kịch liệt, trên trán, một ấn ký mơ hồ hiện lên.

Đó là vương chi ấn ký!

Ấn ký hiện lên, sức mạnh của Long Thủy Tinh bỗng nhiên tăng lên, sau đó thúc giục long khí, bộc phát ra một chiêu mạnh nhất.

"Thất Thải Thiên Long Oanh Thiên Vũ! !"

Nhiều loại sức mạnh hoàn toàn khác biệt đồng thời bạo phát, hóa thành một con Thiên Long bảy màu, đồng thời va chạm với vài luồng năng lượng.

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, Long Thủy Tinh bay ngược ra sau.

Mặc dù có vương chi ấn ký gia tăng, nhưng sức mạnh từ một kích do mấy người Long Huyền liên thủ thật sự quá cường đại.

Thời khắc này, nàng đã khó có lực tái chiến.

"Chết đi!"

Ở bên trong dao động năng lượng nồng đậm, một bóng người bay ra, là Long Huyền, tay hắn nắm Long Hoàng Nhận bỗng nhiên chém ra.

Một kích này, liền muốn Long Thủy Tinh chết đi!

Nhưng ở thời điểm này, một đạo kiếm khí từ đằng xa bắn đến.

Một tiếng leng keng vang lên!

Kiếm khí và đao quang giao kích, sức mạnh cường đại kia, khiến cho Long Huyền bay ra ngoài, tay nắm Long Hoàng Nhận không ngừng run rẩy.

"Là ai? !"

Long Huyền biến sắc, nhìn về phía cách đó không xa.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân từ từ đi tới, thần sắc lạnh nhạt, nhìn thoáng qua thương thế trên người Long Thủy Tinh, ánh mắt nhìn không ra một chút tâm tình nào.

Chỉ là kiếm ý trên người, càng thêm lạnh thấu xương.

"Chưa cho phép, thương tổn tôi tớ của Thiên, các ngươi đã làm sát ý của Thiên bùng cháy!" Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

"Chủ nhân..."

Long Thủy Tinh nhìn Sở Cuồng Nhân, trong lòng an tâm hơn.

Nghe được lời này của đối phương, trong lòng cũng sinh ra một tia nhu tình, tuy được gọi là tôi tớ, nhưng nàng lại không có chút mâu thuẫn nào.

Mấy người Long Huyền biến sắc.

Thực lực của Long Thủy Tinh vô cùng cường đại, mấy người bọn họ liên thủ mới có thể trấn áp, nhưng người như thế này, lại gọi Sở Cuồng Nhân là chủ nhân? !

Địa vị của người này, không thể coi thường!

"Tự khoe là trời, là Thiên Kiếm của vũ trụ Thiên Nguyên."

Truyền nhân của Hiên Viên đã đoán được thân phận của người tới.

Kiếm ý của hắn, trong lúc mơ hồ đã sôi trào.

"Thiên Kiếm, đệ nhất kiếm đạo của vũ trụ Thiên Nguyên, ta thực sự muốn mở mang kiến thức về thực lực của ngươi!" Truyền nhân của Hiên Viên dùng giọng điệu lạnh lùng nói ra.

Hắn xuất thủ.

Không có Hiên Viên Kiếm, hắn đã đổi một thanh thần kiếm.

Một kiếm chém ra, vẫn là Hiên Viên kiếm khí mà Sở Cuồng Nhân quen thuộc như cũ.

"Ở trước mặt Thiên Kiếm dùng kiếm, ngươi quá đề cao bản thân rồi."

Sở Cuồng Nhân duỗi ngón tay ra, kẹp lấy mũi kiếm chém tới.

Đồng tử truyền nhân của Hiên Viên co rụt lại: "Chuyện này làm sao có thể? !"

Tuy nhiên kiếm đạo của hắn không bằng Sở Cuồng Nhân, nhưng tuyệt đối là một trong những kẻ đứng đầu nhất ở vũ trụ Bàn Cổ, nhưng bây giờ lại bị hai ngón tay của đối phương kẹp lấy?

Loại chuyện này, khiến hắn không thể tin được.

Leng keng!

Sau đó, cổ tay của Sở Cuồng Nhân chấn động, tiên nguyên bành trướng gào thét, thanh kiếm kia đúng là đứt thành từng khúc, kiếm khí kéo theo mũi kiếm bị gãy bay ngược ra sau, chém vào các vị trí trên cơ thể của truyền nhân của Hiên Viên.

Sương máu phun tung toé!

Chỉ trong nháy mắt, truyền nhân của Hiên Viên thảm bại ngay tại chỗ!

Trên mặt của hắn mũi tràn đầy vẻ mặt sợ hãi, kiếm chỉ mà Sở Cuồng Nhân ngưng tụ rơi ở trên trán của hắn, kiếm khí kêu phịch một tiếng, đầu của hắn nổ tung!

Truyền nhân của Hiên Viên, ngã xuống!

"Không tốt, đi mau!"

Sau khi mấy người Long Huyền thấy cảnh này, vô cùng hoảng sợ.

Lập tức quay người rời đi!

"Sao Thiên Kiếm ta lại để ngươi trốn được?"

Ánh mắt của Sở Cuồng Nhân khóa chặt Long Huyền.

Hai người Hình Vạn Cổ, Viên Chiến và hắn cũng không oán thù, nể tình cùng là tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ, hắn có thể buông tha hai người này.

Nhưng Long Huyền... Chỉ có một con đường chết.

Chương 1854: Yêu nghiệt của hai đại vũ trụ, tề tụ ở đại lục Thiên Hải, cây kim so với cọng râu

"Trốn!"

"Trốn!"

Thời khắc này, trong lòng Long Huyền chỉ còn lại ý niệm trốn đi.

Thực lực của người sau lưng kia, hơn xa mình, trong lúc giơ tay nhấc chân, đều tung ra uy thế khiến mình khó có thể chống lại.

Nhưng ngay lúc này, một luồng kiếm ý ngưng luyện đến cực hạn bao phủ tứ phương, đúng là phong tỏa toàn bộ không gian ở bốn phía!

Dưới luồng khí tức này, mình đúng là không đường có thể đi!

"Đáng chết!"

Long Huyền thúc giục tiên nguyên toàn thân, ý đồ tránh thoát sự phong tỏa của kiếm ý.

Sức mạnh Long Hoàng Tà Tâm Điển bị hắn vận chuyển tới cực hạn, chỉ thấy hai mắt của hắn, cũng trở nên đỏ như máu, tràn đầy sát khí.

Bỗng nhiên, một bóng người đi đến mặt trước hắn.

Áo trắng như tuyết, kiếm ý quanh người trấn áp gầm trời!

"Long Hoàng Tà Tâm Bạo!"

Long Huyền rống giận, thúc giục cực chiêu vô thượng!

Chỉ thấy quanh người có khí lưu phun trào, một luồng long khí phái nhiên hóa thành long ảnh đen nhánh ngang nhiên lao ra cắn xé, uy thế rung chuyển hư không khắp nơi.

"Sức mạnh của ngươi ở trước mặt thiên, thật nhỏ bé."

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, chợt phóng thích bảy bước Đại La ý.

Một kiếm chém ra, kiếm khí đã kinh thiên động địa!

Trong nháy mắt, Hắc Long bị phá nát!

Kiếm khí rơi vào trên người Long Huyền, gần như là trong nháy mắt, đã hoàn toàn chém hắn thành một làn sương máu nổ tung!

Thân rồng cường đại kia của Hắc Long, cũng khó có thể chống cự.

Long Huyền, đã chết!

"Chủ nhân, muốn truy đuổi hai người khác sao?"

Long Thủy Tinh hỏi.

"Giặc cùng đường chớ đuổi." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Vâng."

"Tốt cho Thiên Kiếm, thực lực thật đúng là khiến ta mở rộng tầm mắt."

Lúc này, một giọng nói vang lên.

Chỉ thấy cách đó không xa, một bóng người từ từ đi tới.

Người tới mặc một bộ trường bào màu đen, hai mắt đen như mực, trên người mang theo một luồng khí tức hắc ám vô cùng thâm trầm, làm cho người ta động dung.

Sở Cuồng Nhân nhìn hắn một cái: "Luồng khí tức này..."

Một trong thập kiếp.

"Tại hạ là Hắc Ám Kiếp, gặp qua Thiên Kiếm."

Hắc Ám Kiếp hơi hơi hành lễ.

Đối với vị Thiên Kiếm danh động vũ trụ này, thái độ của Hắc Ám Kiếp cung kính hơn nhiều so với lúc gặp hai người Phong Khinh Ngọc, Đế Thiên Thu.

"Ngươi tìm chúng ta làm cái gì?"

Long Thủy Tinh mở miệng dò hỏi.

Hắc Ám Kiếp nói ra chuyện đại lục Thiên Hải.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, cũng có một chút hứng thú: "Chiếm yếu địa tư nguyên trước sao? Thú vị, Thiên, sẽ đi xem một chút."

"Chúng ta ở đại lục Thiên Hải, xin đợi Thiên Kiếm đại giá."

Hắc Ám Kiếp rời đi.

Đại lục Thiên Hải.

Đây là một khối đại lục tràn ngập nước biển.

Mà ở trên khối đại lục này, nguyên một đám yêu nghiệt đến chỗ này, người của hai đại vũ trụ, cũng muốn cướp được khối yếu địa tư nguyên này.

Vây quanh mảng đại lục này, triển khai từng cảnh chém giết.

Lúc này.

Trên mặt biển ở nơi nào đó của đại lục Thiên Hải, đột nhiên có ánh sáng ngút trời, đạo tắc lưu chuyển, một hòn đảo khổng lồ hiện ra trên mặt biển.

Vô số tu sĩ thấy thế, ào ào chạy tới.

Mọi người đi tới phía trên hòn đảo kia, chỉ nhìn thấy phía trên có các loại thiên tài địa bảo, ẩn chứa các loại tiên kim kỳ khoáng...

Trong đó, phía trên một đỉnh núi của hòn đảo, có một cây bảo thụ huyền diệu đang sinh trưởng, trên cây có mười mấy quả màu trắng.

Những phía trên quả này có tiên huy lưu chuyển, ẩn chứa đạo tắc.

Từng trận dị hương, làm cho người ta thèm nhỏ nước dãi.

"Đó là Hợp Đạo Quả! !"

"Hợp Đạo Quả... Đây là loại quả được tạo ra từ việc dùng vô số mảnh vỡ Hợp Đạo làm chất dinh dưỡng! Ông trời ơi, nghe nói, một khoả Hợp Đạo Quả liền có thể gia tăng xác xuất trùng kích Hợp Đạo thành công, mà ở trong đó, lại có mười mấy khoả, cơ duyên bực này, thật sự là quá không thể tưởng tượng nổi."

"Không được, Hợp Đạo Quả này là của ta."

Tất cả yêu nghiệt đều tham lam nhìn chằm chằm Hợp Đạo Quả kia.

Mà trong hư không, có một luồng khí tức vô cùng cường đại ầm ầm bạo phát, từ tứ phương lướt đến, đi tới bầu trời của hòn đảo nơi này.

Đế vương khí trùng thiên, có người chân đạp kim sắc tường vân mà đến.

Phong bạo tàn phá bừa bãi, một bóng hình xinh đẹp thướt tha, từ từ đi tới.

Đây là Đế Thiên Thu, còn có Phong Khinh Ngọc tới.

Đùng!

Bá khí màu đỏ tím chấn động mặt biển, gây ra sóng to gió lớn.

Một thân ảnh bá đạo ngẩng đầu đi tới.

Mỗi một bước bước ra, trên mặt biển lập tức phát nổ, tạo ra một cột nước.

"Hướng Thiên Thương của Bá Vương nhất tộc!"

Có người nhận ra người tới, ánh mắt ngưng trọng.

Đế Thiên Thu, Phong Khinh Ngọc, Hướng Thiên Thương, đây là top ba trên bảng Thiên Thần ngày xưa, tuy bảng Thiên Thần đã chỉ còn trên danh nghĩa, uy vọng không nhiều bằng lúc trước, nhưng thực lực của ba người này, vẫn không thể nghi ngờ như cũ.

Nhưng khi ba người này hiện thân, càng nhiều yêu nghiệt cũng bắt đầu xuất hiện.

Một trận kiếm ý lạnh thấu xương gào thét mà đến.

Mặt biển đúng là bị đông cứng thành băng trong phút chốc, mà ở bên trong băng tuyết vô tận, một nữ tử tuyệt sắc tay cầm trường kiếm đi tới.

Đây là người đứng thứ mười trong bảng xếp hạng ở thần điện, Lạc Tuyết!

Trên bầu trời, đột nhiên sinh ra một tà nhãn to lớn, một trận màu tím thăm thẳm lưu chuyển, tà quang doạ người, bao phủ khắp nơi.

Đây là yêu nghiệt của Tà Nhãn nhất tộc tới.

"Không chỉ là cơ duyên nơi đây, đại lục Thiên Hải này, cũng là của vũ trụ Thiên Nguyên ta!" Một giọng nói bá đạo vang lên.

Một đại hán mặc kim giáp mang theo mấy Thần Vương vệ hiện thân.

Chính là mấy người Tư Không Mặc trốn được một kiếp trước kia.

Đùng, đùng...

Bầu trời truyền đến tiếng sấm rền cuồn cuộn.

Mây đen to lớn ngưng tụ, một luồng ý chí hắc ám doạ người bao phủ toàn bộ hải vực, mà trong mây đen, một bóng người đáp xuống.

Đó là Hắc Ám Kiếp!

Trên người hắn ẩn chứa khí tức hắc ám vô cùng kinh khủng, mang đến cho nhóm yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ ở chỗ này cảm giác áp bách cực lớn.

Không chỉ có như thế, ở phía sau hắn, còn có hai người.

Trên người một người có thiên lôi phun trào, một người có dòng nước màu đen quấn quanh, trên người hai người này đều ẩn chứa khí tức đại kiếp.

Chính là thiên lôi kiếp, nhược thủy kiếp bên trong thập kiếp!

Một trận tiên huy lưu chuyển.

Chỉ thấy bên trong tiên huy, có một người lăng không mà đến, quanh người có khí thế huyền diệu lưu chuyển, từng viên từng viên phù văn vờn quanh.

Đây là một nữ tử tuyệt sắc, giữa hai đầu lông mày mang theo vẻ lạnh nhạt, giống như vạn vật trên thế gian đều không được nàng để vào mắt.

"Thiên Nữ Du, yêu nghiệt của Thần Cơ nhất tộc!"

"Đứng thứ năm trong bảng xếp hạng của thần điện!"

Đế Thiên Thu nhìn nàng một cái: "Không nghĩ tới nàng cũng đến."

Từ trên người đối phương, hắn còn cảm nhận được một luồng khí tức vương ấn.

Hiển nhiên, đối phương cũng là một trong cửu vương.

Bên phía vũ trụ Thiên Nguyên, yêu nghiệt đều xuất hiện, uy thế tuyệt luân.

Ngay khi những yêu nghiệt này trấn áp chúng tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ, thì một bên khác, cũng có mấy luồng khí tức cường thế hiện thân.

Một trận kiếm khí trùng thiên, kéo theo cảnh tượng tiên phật ngã xuống.

Diệp Trúc đi đến.

Tiếng gào thét giận dữ, một con Ngũ Sắc Kỳ Lân từ trên trời đạp không mà đến, khí tức cấm kỵ lưu chuyển, chỗ nó đến, nước biển cuồn cuộn.

Còn có mây mù hiện lên trên mặt biển, một luồng khí tức vô cùng nóng rực bạo phát, đúng là làm nước biển không ngừng bị bốc hơi.

Trong hơi nước, một nữ tử tóc lam đi vào.

Chân trời, một Bát Quái Đồ lưu chuyển ra, mà ở dưới đáy Bát Quái Đồ, một nam tử bạch y từ từ đi tới, khắp nơi trở nên địa liệt sơn băng.

"Người của vũ trụ Thiên Nguyên, ta đến rồi!"

Một tiếng hét dài vang lên, tay Hình Vạn Cổ cầm búa lớn hiện thân.

Ở phía sau hắn, Viên Chiến cũng tới.

"Nơi đây, không thể cho các ngươi."

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Một đóa Bạch Liên nở rộ trên không trung, mà bên trong Bạch Liên, một nữ tiên tôn quý có hàng tỉ tiên huy lưu chuyển hiện ra.

Đây là truyền nhân của Tây Vương Mẫu, Ngọc Trí.

Diệp Trúc, Nữ Bạt, Ngũ Sắc Kỳ Lân Tử, truyền nhân của Phục Hi, Hình Vạn Cổ, Viên Chiến, Ngọc Trí và yêu nghiệt cường thế của vũ trụ Bàn Cổ hiện thân.

Uy thế lưu chuyển, cũng không kém hơn bao nhiêu so với vũ trụ Thiên Nguyên.

Yêu nghiệt của hai đại vũ trụ tề tụ, hoặc là vì tranh đoạt Hợp Đạo Quả trên hòn đảo, hoặc là vì chiếm cứ đại lục Thiên Hải...

Song phương là cây kim so với cọng râu, không ai nhường ai.

Một hồi đại chiến kinh thiên, sắp bạo phát.

Chương 1855: Yêu nghiệt đại chiến, 24 Định Hải Châu, người nào chết cũng chưa chắc

Phía trên đại lục Thiên Hải, yêu nghiệt của hai đại vũ trụ tề tụ, giống như cây kim so với cọng râu, không ai nhường ai!

Khi một tiếng hô giết vang lên.

Hai bên nhanh chóng lâm vào hỗn loạn bên trong đại chiến, các loại tiên pháp thần thông ầm ầm nổ tung trên không trung.

Diệp Trúc đối đầu với Hướng Thiên Thương.

Một người có Thanh Diệp Kiếm Đồng lưu chuyển, uy lực Chí Tôn Tiên Thể được thúc giục đến cực hạn, tru tiên kiếm khí phát huy đến vô cùng tinh tế.

Một người bá khí vô song, bá khí đỏ tía hoành không, liên tiếp sinh ra va chạm với kiếm khí.

Ngọc Trí thì là chống lại Phong Khinh Ngọc.

Ngọc Trí thúc giục sức mạnh Tịnh Thế Bạch Liên, từng đạo từng đạo thần quang lưu chuyển, chỗ nó đến, vạn vật đều bị tịnh hóa, mà Hư Vô Chi Phong của Phong Khinh Ngọc cũng không cam chịu yếu thế.

Hai luồng sức mạnh va chạm, hai bóng người đẹp đẽ lấp lóe, sức mạnh cường đại bao trùm một phương ở trong gầm trời.

"Ha ha, đánh đi! !"

Chiến ý của hai người Hình Vạn Cổ, Viên Chiến dâng cao, tìm Đế Thiên Thu.

Nhưng mà, hai người đã đánh giá thấp thực lực của Đế Thiên Thu.

Chỉ thấy ánh mắt Đế Thiên Thu lạnh lẽo, đế vương khí kinh khủng gào thét xông ra, chỉ trong một chiêu đã đánh cho hai người bay ra ngoài.

"Thật mạnh, đây chính là chiến lực của một trong cửu vương sao? !"

"Chậc chậc, không phải là kẻ mà nhóm ta có thể địch lại."

Mặc dù hai người Hình Vạn Cổ, Viên Chiến thích chiến, nhưng cũng biết đối thủ như thế nào sẽ thích hợp với bản thân.

Đế Thiên Thu này, bọn họ đánh không lại.

"Yêu nghiệt bên trong vũ trụ Thiên Nguyên thật sự rất kinh người, trước đó thì có một tên quái vật như Thiên Kiếm, giờ thì có thêm tên Đế Thiên Thu không dễ đánh bại này."

Nghe được lời nói của hai người này, trên mặt Đế Thiên Thu lộ ra một tia cổ quái.

"Hai người các ngươi gặp được Thiên Kiếm, vậy mà, còn có thể sống tiếp?"

"Phải thì như thế nào?"

"Vậy thì cái mạng của các ngươi thật là lớn."

Đế Thiên Thu thản nhiên nói, ngay cả cấm kỵ cũng không nhất định có thể sống sót ở trong tay Thiên Kiếm, hai người này có thể còn sống, quả thật là mạng lớn.

"Nhưng mà, nếu Thiên Kiếm không giết các ngươi, thì để ta tới đi!"

Quanh người Đế Thiên Thu có đế vương khí cuồng bạo lưu chuyển, thần thông Đế Vương thể liền muốn bạo phát.

Nhưng giờ phút này, một đạo quang hoa ngũ sắc chiếu rọi ra!

Quang hoa ngũ sắc lưu chuyển, hóa thành một bàn chân Kỳ Lân khổng lồ, đột nhiên giẫm lên người Đế Thiên Thu!

Một tiếng phịch vang lên, bốn phía nổ tung!

Đế Thiên Thu lại bị đánh lui.

Chỉ thấy Ngũ Sắc Kỳ Lân Tử bay lên không trung mà ra, tiên nguyên trên người bạo phát: "Để ta tới làm đối thủ của ngươi đi!"

Ngũ Sắc Kỳ Lân Tử, cấm kỵ của vũ trụ Bàn Cổ!

Đế Thiên Thu hừ lạnh một tiếng, cùng giao thủ.

Đùng! !

Hai bóng người đều bay ngược ra sau.

Là Thiên Nữ Du, và truyền nhân của Oa Hoàng là Hoa Hi, hai đại thần nữ này giao thủ, khí thế cũng rất kinh người.

Mà một vị truyền nhân khác của Nhân Hoàng tông, truyền nhân của Phục Hi thì chống lại Hắc Ám Kiếp.

Sức mạnh Tiên Thiên Bát Quái ẩn chứa biến hóa tự nhiên, vô cùng huyền diệu đối mặt với sức mạnh hắc ám quỷ quyệt kinh khủng, thâm thúy khó lường, hai bên tám lạng nửa cân, không ai rơi vào thế hạ phong!

Những người còn lại, cũng đều tự tìm đối thủ.

Tình thế vô cùng hỗn loạn.

Kiếm khí, đao quang, hỏa diễm, băng sương, chưởng kình, quyền phong...

Đủ loại năng lượng liên tục nổ tung, gây ra sóng to kinh thiên trên mặt biển, mặt biển trong phương viên mấy ngàn trượng mấy vạn trượng liên tiếp phun trào.

Toàn bộ đại lục Thiên Hải bên trong lâm vào chấn động điên cuồng.

"Thiên Địa Chi Ám! !"

Giờ phút này, chỉ thấy vị yêu nghiệt của Tà Nhãn nhất tộc bay lên không trung, tà nhãn trên trán chiếu ra tà quang sáng chói.

Một tròng mắt màu tím to lớn lưu chuyển ra trên không trung.

Một trận tà quang màu tím chiếu rọi khắp nơi!

Nhưng phàm là người bị tà quang chiếu đến, đều cảm thấy bóng người chấn động, giống như bị trói buộc, khó có thể nhúc nhích!

"Tại sao có thể như vậy?"

"Đây là thần thông kỳ quái gì vậy, vậy mà có thể trói buộc thân thể của chúng ta?"

Sắc mặt tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ biến hóa, điên cuồng giãy dụa, nhưng lại không có tác dụng gì.

Mà thừa dịp trong nháy mắt này, nhóm yêu nghiệt xfvũ trụ Thiên Nguyên cũng bắt lấy cơ hội, phát động các loại cường chiêu, đánh cho nhóm yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ bị trọng thương.

Trong lúc nhất thời, nhóm yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ nhanh chóng lâm vào cảnh hiểm nguy!

"Không tốt!"

"Đáng chết!"

Lúc này, Nữ Bạt vọt ra, bóng người lóe lên, phóng về phía yêu nghiệt của Tà Nhãn nhất tộc kia, trực tiếp đánh ra một quyền!

Một tiếng phịch vang lên, đập vào tà nhãn kia.

Tà quang thu liễm, nhóm yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ đã khôi phục lại.

"Tại sao ngươi lại không bị tà nhãn của ta ảnh hưởng?"

Yêu nghiệt của Tà Nhãn nhất tộc có chút kinh nghi bất định nhìn Nữ Bạt.

"Tà nhãn của ngươi, là nhằm vào linh hồn đúng không? Thật không may, ta là cương thi, không có linh hồn, sức mạnh của ngươi với ta mà nói, không có tác dụng!"

Cương thi, sinh vật bên ngoài lục đạo tam giới.

Không hồn không phách.

Điểm này, tuy ở một mức độ nào đó sẽ hạn chế tiềm lực của cương thi, nhưng lại cũng là ưu thế của bọn họ, công kích linh hồn có hiệu quả cực kỳ bé nhỏ đối với bọn họ.

"Hừ, cương thi không hồn, xem ra là thiên địch của Tà Nhãn nhất tộc ta."

Yêu nghiệt tà nhãn lạnh giọng nói ra.

Ngay tại thời điểm kịch chiến tiếp tục, trên mặt biển, chợt bộc phát ra một luồng dao động năng lượng kinh người.

Chỉ thấy 24 đạo quang trụ phóng lên tận trời, 24 viên bảo châu từ trong cột ánh sáng xông ra, tràn ngập một luồng dao động năng lượng doạ người.

Trong lúc mơ hồ, năng lượng này có liên hệ nào đó với đại lục Thiên Hải.

Sau khi truyền nhân của Phục Hi nhìn thấy 24 viên bảo châu kia, ánh mắt ngưng trọng: "Cái đó là... 24 Định Hải Châu! !"

"Cái gì, đúng là Tiên Thiên Chí Bảo 24 Định Hải Châu, nghe nói vật này đã sớm thất truyền, không nghĩ tới lại có thể xuất hiện ở đây."

"24 Định Hải Châu, trong truyền thuyết, vật này có thể sửa chữa đại hải, ẩn chứa sức mạnh hải vực trong thiên hạ, uy lực mạnh mẽ, vô cùng kinh khủng."

"Đại lục Thiên Hải này được tạo thành từ một vùng biển to lớn, Định Hải Châu này trốn ở chỗ này, cũng chẳng có gì lạ, nếu có thể bắt vật này tới tay, không chỉ có thể có được một món Chí Bảo Tiên Thiên, còn có thể dựa vào vật này trấn áp đại lục Thiên Hải, nắm giữ nơi đây!"

Mọi người nhìn Định Hải Châu tràn ngập hạo quang ngũ sắc kia, ánh mắt vô cùng nóng bỏng.

Nhưng nhân mã của hai phe lại giằng co, không ai nhường ai.

Muốn đoạt Định Hải Châu này, nói nghe thì dễ?

Lúc này, trên trán Đế Thiên Thu hiện ra một vương chi ấn ký, sức mạnh đúng là lại tăng gấp bội!

"Đế Vương Trọng Đồng, thiên địa kiếp! !"

Khi một tiếng quát lạnh vang lên.

Đế vương khí dung hợp với sinh tử chi khí gào thét xông ra, hung hăng đập vào người của Ngũ Sắc Kỳ Lân Tử, đánh nó bay ra ngoài.

Mà Thiên Nữ Du cũng bạo phát sức mạnh vương ấn.

"Lục Thần Thiên Long Trận!"

Vô số phù văn phóng lên tận trời, hình thành sáu con Cự Long, Lục Long này hóa thành một kết giới to lớn, bao phủ tất cả yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ.

Một luồng áp lực cực lớn tự nhiên sinh ra, yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ nhanh chóng lâm vào trong hiểm cảnh.

"Định Hải Châu này, do vũ trụ Thiên Nguyên ta thu nhận!"

"Còn về phần các ngươi, thì chết ở chỗ này đi! !"

Đế Thiên Thu lạnh giọng nói ra, hắn và Thiên Nữ Du liên thủ, thúc giục vương chi ấn ký, sức mạnh song vương, rung động toàn trường.

Nhưng ngay tại thời điểm bọn họ xuất thủ trấn áp chúng yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ.

Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang vọng.

"Người nào chết cũng chưa chắc!"

Lời nói vừa dứt, nơi xa có một đạo kiếm khí bay trên không trung mà đến, chỗ nó đến, dời núi lấp biển, toàn bộ mặt biển đúng là bị phân thành hai!

Kiếm khí rơi vào phía trên phù văn của Lục Long Thiên Long Trận.

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, kết giới phát nổ, luồng áp lực bao phủ chúng yêu nghiệt của vũ trụ Bàn Cổ tán loạn trong nháy mắt.

Thay vào đó, là một thân ảnh màu trắng đại biểu cho hi vọng sừng sững ở trên bầu trời nơi bọn họ đứng.

Một bộ bạch y tung bay, tiên huy quanh quẩn.

Uy áp Tiên Vương, bao trùm ở trong gầm trời!

Chương 1856: Kiếm trảm Đế Thiên Thu, nhóm yêu nghiệt của vũ trụ Thiên Nguyên tuyệt vọng

Uy áp như ngục, bao phủ thiên địa!

Giờ khắc này, tất cả mọi người bị một bộ bạch y kia hấp dẫn.

Người của vũ trụ Thiên Nguyên nhìn bộ bạch y kia, ánh mắt hoảng sợ, chỉ cảm thấy trong lòng giống như bị một tòa núi lớn ngăn chặn, có một loại cảm giác ngạt thở.

"Đây chính là Sở Cuồng Nhân của vũ trụ Bàn Cổ? !"

"Khí tức thật là khủng bố!"

"Quá mạnh đi!"

Yêu nghiệt của vũ trụ Thiên Nguyên nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Lúc này, yêu nghiệt của Tà Nhãn nhất tộc kia khẽ quát một tiếng, bay lên không trung, tà nhãn trên trán phóng xuất ra tà quang kinh khủng!

Tà quang bắn ra, khóa chặt Sở Cuồng Nhân!

"Sức mạnh của ngươi, quá nhỏ bé."

Thần sắc của Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, ngưng tụ kiếm chỉ, tiên nguyên phun trào, trong nháy mắt đã đánh nát tà quang kia, cũng đánh nát luôn cả yêu nghiệt sử dụng tà nhãn, sương máu nổ tung, một thi thể không đầu rơi xuống đất.

Mọi người thấy thế, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại.

Yêu nghiệt của Tà Nhãn nhất tộc kia, tuy thực lực không bằng người trên bảng xếp hạng, không bằng cấm kỵ, nhưng cũng là yêu nghiệt cổ đại của vũ trụ Thiên Nguyên.

Bị một chiêu giết chết, thật là đáng sợ.

"Yêu nghiệt của vũ trụ Thiên Nguyên, ta cho phép các ngươi cùng tiến lên!"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, lạnh nhạt nói ra.

"Cuồng vọng!"

Hướng Thiên Thương hừ lạnh một tiếng.

Khí phách của hắn ngút trời, quang mang đỏ tía nhuộm đỏ chân trời.

Một quyền trấn áp xuống, trùng trùng điệp điệp.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, bóng người bất động như núi, mặc cho quyền kình đánh lên người, nhưng cả người quả thực là nửa bước không lùi!

"Làm sao có thể? !"

Sắc mặt của Hướng Thiên Thương đại biến.

Cứ thế mà tiếp nhận một quyền của mình? !

Dưới Hợp Đạo, gần như không ai có thể làm được!

Gia hỏa này, không khỏi quá đáng sợ đi!

Lúc mọi người ở đây quá sợ hãi, Sở Cuồng Nhân động, một thanh trường kiếm như bạch ngọc bên hông kêu leng keng một tiếng, bỗng nhiên ra khỏi vỏ!

Đó là Côn Ngô!

Côn Ngô yên lặng đã lâu, khi ra khỏi vỏ lần nữa, vô số phù văn trên thân kiếm được thắp sáng, quang hoa vô biên ngút trời phóng lên.

Kiếm áp sắc bén, ùn ùn kéo đến.

Tiếng kiếm ngân quanh quẩn ra, Côn Ngô giống như đang hưng phấn!

"Chém! !"

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, đưa tay chém ra một kiếm.

Kiếm khí sắc bén gào thét.

"Không tốt!"

Đế Thiên Thu biết rõ Sở Cuồng Nhân kinh khủng cỡ nào.

Lúc này, khi đối mặt với kiếm khí của đối phương, hắn không nói hai lời, trực tiếp thúc giục toàn lực, hai mắt bộc phát ra thần quang tươi sáng!

"Trọng Đồng Chư Thiên Kiếp! !"

Thần quang trùng trùng điệp điệp.

Ẩn chứa một luồng sinh tử ý như đế vương muốn làm sụp đổ chư thiên.

Khi một tiếng nổ rung trời vang lên.

Đế Thiên Thu bị một kích này đánh lui, sắc mặt trắng bệch.

"Há, con mắt của ngươi khôi phục cũng không tệ lắm."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Trong giọng nói, tràn ngập một luồng ý tứ trào phúng.

Đế Thiên Thu hồi tưởng lại cảnh tượng giao thủ với Sở Cuồng Nhân trước đó, nhớ tới chuyện mắt bị đánh mù, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

"Chư vị, người này khó đối phó, cùng tiến lên!"

"Được!"

Ngay cả Đế Thiên Thu là cửu vương cũng nói như vậy.

Những người còn lại, đương nhiên biết phải làm thế nào.

"Nghe đồn người này có thể sanh vai với Thiên Kiếm, ta cũng muốn nhìn xem, rốt cuộc hắn và Thiên Kiếm có bao nhiêu chênh lệch!"

"Đúng vậy, để cho chúng ta mở mang kiến thức một chút đi!"

Mọi người hô nhau mà lên.

Hai người thiên lôi kiếp, nhược thủy kiếp xông vào trước nhất, trên người có khí tức đại kiếp bạo phát, bao phủ Sở Cuồng Nhân.

Thiên lôi, nhược thủy, hai loại năng lượng cùng nhau bạo phát.

"Há, người trong thập kiếp."

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lướt qua dị sắc.

Sau đó, sau lưng đột nhiên có tiếng rồng gầm quanh quẩn ra!

Tiếng rồng gầm kinh khủng, khuấy động khắp nơi ở trong gầm trời!

Hoàng Đạo Chân Long, hiện ra!

Mà ở trước mặt luồng sức mạnh này, hai người nhược thủy kiếp, thiên lôi kiếp đứng mũi chịu sào, bóng người nổ tung, hóa thành sương máu.

Giờ phút này.

Một đạo kiếm khí tràn ngập băng tuyết gào thét xông ra.

Sức mạnh cường đại, đóng băng hư không.

Đây là kiếm khí do Lạc Tuyết phát ra.

Nhưng Côn Ngô trong tay Sở Cuồng Nhân chém ra, kiếm khí mạnh hơn, phá nát tuyết bay đầy trời, Lạc Tuyết bị đánh đến thổ huyết bay ngược ra sau.

"Kiếm khí thật là cường đại! !"

"So với Thiên Kiếm, cũng không kém hơn chút nào!"

Lạc Tuyết có chút khó có thể tin.

Dưới cái nhìn của nàng, Thiên Kiếm chính là yêu nghiệt mạnh nhất, kinh khủng nhất trên thế giới, trên đời này, không ai có thể còn kinh khủng hơn hắn.

Nhưng bây giờ, lại xuất hiện tồn tại không thua đối phương bao nhiêu.

"Diệt Thiên Tru Thần đại trận!"

Lúc này, Tư Không Mặc lại bố trí sát trận Thiên Nguyên lần nữa.

Nhưng mà, đại trận lần này yếu hơn lần trước không ít.

Dù sao thì lần trước, Thần Vương vệ đã bị hắn giết gần hết, quân bố trận mà Tư Không Mặc xây dựng tạm thời này, mặc kệ là thực lực hay là sự phối hợp ăn ý, đều không tốt như lần trước.

"Nát!"

Hoàng đạo long khí quanh người Sở Cuồng Nhân gào thét.

Cửu long thúc giục cửu đỉnh, cường thế nghiền ép ra, sức mạnh cường đại trực tiếp đánh nát sát trận này lần nữa.

Mà lần này, Tư Không Mặc không may mắn như lần trước, đại trận bị phá, hắn thổ huyết bay ngược ra sau, lại bị Cửu Châu Đỉnh đánh trúng, gân cốt sụp đổ, cả người như bùn nhão rơi vào mặt biển, trực tiếp chết đi!

"Lục Thần Thiên Long Trận!"

Thiên Nữ Du liên tục thi triển Lục Thần Thiên Long phù trận ba lần.

18 con Thiên Long gào thét xông ra, ý đồ trấn áp Sở Cuồng Nhân!

"Số lượng nhiều, nhưng vô dụng."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói, Hoàng Đạo Chân Long mạnh mẽ đâm tới trên không trung, xé rách 18 con Thiên Long chỉ trong một cái chớp mắt.

"Hắc Ám Thiên Thần mặt trời lặn!"

Hắc Ám Kiếp rống giận xuất thủ.

Một luồng Đại La ý mênh mông được thúc giục đến cực hạn, ngưng tụ thành một mặt trời lặn màu đen to lớn, đột nhiên rơi xuống từ trên không trung!

Chỗ mặt trời lặn màu đen kia đến, vạn vật đều bị hắc ám nhấn chìm.

"Hắc ám chi kiếp, sao có thể làm khó dễ ta?"

Cười lạnh một tiếng.

Sở Cuồng Nhân chém ra một kiếm, thức cuối cùng của tru tiên xé tan bóng đêm của mặt trời lặn.

Hắc Ám Kiếp bị kiếm khí trùng kích, bay ngược ra sau.

"Hư Vô Chi Phong!"

"Bá Vương Chi Mâu!"

Hai người Phong Khinh Ngọc, Hướng Thiên Thương đồng thời xuất thủ.

Một luồng bá khí màu đỏ tím kéo theo phong bạo, phun ra!

Sức mạnh của một kích này, đánh nát hư không!

Yêu nghiệt còn lại, cũng xuất thủ trong nháy mắt.

Các loại tiên pháp thần thông, hội tụ thành một dòng nước lũ năng lượng.

Sở Cuồng Nhân sừng sững không ngã, đưa tay ra, bên trong năm ngón tay bắn ra hàng tỷ đạo tiên huy, các loại Đại La ý đan xen ở trong đó.

Một quyền đánh ra, thiên địa nổ tung!

Tiên huy sáng chói, khiến mỗi người đều cảm thấy chói mắt.

Một quyền này và dòng nước lũ năng lượng vô tận kia va chạm vào nhau, toàn bộ thế giới giống như sắp sụp đổ, nước biển trên mặt biển điên cuồng phun trào.

Ở bên trong tiên huy vô tận, từng bóng người lần lượt bay ngược ra sau.

Đó là nhóm yêu nghiệt của vũ trụ Thiên Nguyên.

Bọn người Đế Thiên Thu, Phong Khinh Ngọc, Hướng Thiên Thương, Thiên Nữ Du, Hắc Ám Kiếp đều bị đánh bay ra ngoài, trên người hoặc nhiều hoặc ít đều mang thương tổn.

Một số yêu nghiệt, thì thân thể sụp đổ, máu nhuộm mặt biển.

Sở Cuồng Nhân, lấy sức một mình mình trấn áp yêu nghiệt của cả vũ trụ Thiên Nguyên, tình cảnh này, làm cho người ta vô cùng rung động.

"Thật mạnh, cho dù ra khỏi Tiên giới, không có quyền năng Tiên Vương, thực lực của hắn vẫn kinh khủng như cũ! !"

"Đây chính là Sở Cuồng Nhân!"

Nhân tâm của vũ trụ Bàn Cổ bắt đầu bành trướng.

Còn bên phía người của vũ trụ Thiên Nguyên, thì là rung động đến tột đỉnh.

"Thật là đáng sợ, cửu vương cũng không đáng sợ như vậy."

"Gia hỏa này so với cửu vương, còn doạ người hơn!"

"Ông trời ơi..."

Tại thời điểm mọi người kinh thán.

Sở Cuồng Nhân có hành động lần nữa.

Hắn vừa sải bước ra, một kiếm khóa chặt Đế Thiên Thu!

Trong chốc lát, kiếm khí rơi xuống, một trong cửu vương danh chấn vũ trụ Thiên Nguyên, bị một kiếm chém thành hai nửa khi lâm vào bên trong hoảng sợ vô tận!

Đế vương chi huyết, nhuộm đỏ mặt biển.

Nhóm yêu nghiệt của vũ trụ Thiên Nguyên không khỏi lâm vào trong tuyệt vọng.

Nhưng đến đây vẫn chưa hết, Sở Cuồng Nhân tiếp tục chém xuống một kiếm, khóa chặt một vị cửu vương khác, cũng chính là Thiên Nữ Du!

Chương 1857: Thiên Kiếm chiến Thanh Liên, chỉ có thể trách vận khí của hắn không tốt

Kiếm khí của Sở Cuồng Nhân khóa chặt Thiên Nữ Du, kiếm áp cường đại khiến sắc mặt của vị thần nữ này trở nên vô cùng trắng bệch.

Nhưng ngay lúc này, một đạo kiếm khí từ xa mà đến, phát sau mà đến trước, đánh vào trên thân kiếm của Sở Cuồng Nhân, một tiếng leng keng vang lên, đúng là đỡ được một kích này.

Tình cảnh này, khiến người của vũ trụ Bàn Cổ vô cùng kinh ngạc.

Phải biết rằng, kiếm khí của Sở Cuồng Nhân kinh khủng đến cỡ nào, đến cả dạng cấm kỵ như Đế Thiên Thu cũng có thể bị chém giết đó!

Rốt cuộc là ai, mà lại có năng lực ngăn lại một kiếm này?

Tất cả mọi người nhìn về nơi phát ra kiếm khí.

Chỉ thấy phía cuối của mặt biển, một bóng người bạch y bay trên không trung mà đến, quanh người có tiên huy tươi sáng, tuyệt thế chói mắt, kiếm áp sắc bén, rung động thiên địa!

Giờ khắc này, cho dù là vũ trụ Thiên Nguyên hay là vũ trụ Bàn Cổ, phàm là kiếm khách, thì trường kiếm trong tay đều nhịn không được mà rung động, phát ra tiếng ong ong.

Giống như đang cung nghênh Vạn Kiếm Chí Tôn! !

Vào thời khắc nhìn thấy người tới, sắc mặt đám người của vũ trụ Thiên Nguyên nhanh chóng vui vẻ.

"Là Thiên Kiếm! !"

"Là Thiên Kiếm đến rồi! !"

Người của vũ trụ Thiên Nguyên, thần sắc kích động, giống như thấy được cứu tinh trong tuyệt vọng.

Bộ dáng kia, thật giống như người của vũ trụ Bàn Cổ thấy được Sở Cuồng Nhân hiện thân trước đây không lâu.

Thiên Kiếm, yêu nghiệt mạnh nhất vũ trụ Thiên Nguyên!

"Hắn chính là Thiên Kiếm, dạng khí tức này, quả thật là không tầm thường!"

"Không biết, hắn có phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân hay không."

"Chậc, cũng không phải ai cũng có thể là đối thủ của Sở Cuồng Nhân, Thiên Kiếm này làm được sao?"

Thiên Kiếm từ xa mà đến, trong chớp mắt đã đi tới trước mặt mọi người của vũ trụ Thiên Nguyên.

Bộ bạch y kia, một thanh hắc kiếm kia, đã từng là ác mộng lớn nhất trong suy nghĩ của những yêu nghiệt này.

Ngay vào lúc này, lại thành sự bảo hộ mạnh nhất của bọn họ!

Tình cảnh này, không thể không nói là rất châm chọc.

"Thiên Kiếm..."

Thiên Nữ Du nhìn bóng lưng của Thiên Kiếm, trong lòng sinh ra một cảm giác an toàn trước nay chưa từng có.

Nàng nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, có lẽ, cũng chỉ có quái vật mới có thể chống lại quái vật!

Thiên Kiếm, hoặc là nói Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân đi vào hiện trường, nhìn thoáng qua thi thể của Đế Thiên Thu, đưa tay thu lại.

Tiếp đó, nhìn về phía Thanh Liên Sở Cuồng Nhân.

Ánh mắt hai người va chạm, ý thức giao lưu.

"Ngươi lấy Định Hải Châu, ta lấy Hợp Đạo Quả!"

Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân nói.

"Được, thuận tiện góp nhặt một đợt danh vọng cho ngươi."

Khóe miệng của Thanh Liên Sở Cuồng Nhân hơi vểnh.

Ngay sau đó, hắn tiến tới một bước, tay cầm Côn Ngô, uy áp như bão, lạnh nhạt nói: "Nghe đồn ngươi là yêu nghiệt mạnh nhất của vũ trụ Thiên Nguyên!"

Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, kiếm áp ngập trời: "Không phải nghe đồn, mà chính là sự thật!"

"Thú vị, hi vọng thực lực của ngươi có thể chèo chống nổi sự cuồng vọng của ngươi!"

"Để Thiên mở mang kiến thức một chút, thực lực của ngươi!"

Hai người còn chưa chính thức giao thủ, nhưng hai luồng uy áp vô cùng kinh khủng kia đã va chạm vào nhau.

Trong một chớp mắt, long trời lở đất! !

Mặt biển lăn lộn, sóng biển gào thét! !

Tất cả mọi người nín hơi ngưng thần nhìn tình cảnh này, đều đang mong đợi trận chiến tiếp theo này sẽ kinh người đến mức nào!

Rốt cuộc là Thiên Ngoại Thiên Kiếm cao hơn một bậc, hay là Sở Cuồng Nhân vẫn sừng sững ở đỉnh phong!

Ầm! !

Mặt biển phía sau hai người nổ tung trong nháy mắt, nước biển bị đánh nát!

Ngay sau đó, hai người đều biến mất ngay tại chỗ.

Chiêu giao thủ thứ nhất, là kiếm và kiếm va chạm, hai thanh kiếm một đen một trắng va chạm với nhau, kiếm khí kinh người kia phá vỡ mặt biển ở bốn phía.

"Tru tiên! !"

"Tinh hà sán!"

Tru tiên kiếm khí, tinh hà kiếm khí!

Một người bá đạo tuyệt luân, tràn ngập sát phạt và hủy diệt, kéo theo dị tượng thần phật ngã xuống!

Một người tươi sáng chói mắt, có dị tượng tinh hà, ngàn vạn hành tinh ầm ầm nổ tung!

Chiêu thứ nhất, không phân thắng thua, mỗi người đều bị đẩy lui!

Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng: "Thực lực của ngươi, khiến Thiên vui vẻ! !"

Hắc Kiếm Vô Đạo nơi tay, kiếm áp trên người hắn càng thêm kinh khủng!

"Người có thể tiếp được một kiếm này của ta, không nhiều, ngươi cũng khiến ta, vô cùng thống khoái!"

Thanh Liên Sở Cuồng Nhân nắm Côn Ngô, lạnh nhạt nói ra.

"Lại đến!"

Hai người lại giao thủ lần nữa, các loại kiếm pháp tinh diệu được thi triển liên tục.

Hắc kiếm và bạch kiếm giao đấu ở trong hư không không.

Sự kịch liệt của trận chiến này, còn kinh khủng hơn so với đại chiến của đám yêu nghiệt vừa rồi.

Yêu nghiệt bốn phía bị kiếm áp càng ngày càng kinh khủng kia đánh cho liên tiếp lui về phía sau, nhìn trận chiến này, vô cùng kinh hãi!

"Hai người này thật là đáng sợ."

"Đúng vậy, phía dưới Hợp Đạo, chỉ sợ không tìm ra một người nào có thể đối đầu."

"Thiên Kiếm quả thật rất kinh khủng, nếu như vũ trụ Bàn Cổ ta không có Sở Cuồng Nhân, chỉ sợ đã phải gặp nguy hiểm."

Người của vũ trụ Bàn Cổ nghị luận ầm ĩ.

Mà người của vũ trụ Thiên Nguyên cũng có ý nghĩ không khác mấy.

"Một kiếm vô địch! !"

Lúc này, tình hình chiến đấu đột nhiên có biến hóa.

Chỉ thấy Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân chém ra một kiếm, Đại La ý vô cùng doạ người bao phủ ra, hóa thành một đạo kiếm ảnh kinh khủng!

Một kiếm này, ẩn chứa một luồng ý niệm vô địch!

Một kiếm này, dường như kinh diễm năm tháng, kinh diễm thiên địa!

Thanh Liên Sở Cuồng Nhân dưới một kiếm này, bị đánh đến mức phải lùi lại phía sau, trên mặt đúng là lộ ra một tia trắng xám.

Tình cảnh này, khiến người của vũ trụ Bàn Cổ kinh hô không thôi.

"Cái gì! ! Sở Cuồng Nhân lại rơi vào hạ phong!"

"Thiên Kiếm này, lại mạnh mẽ đến loại tình trạng này sao? !"

Bọn người Sở Hồng, n Hồng Hoa lộ ra vẻ lo lắng.

Tay Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân cầm Vô Đạo, thần sắc bễ nghễ: "Thực lực của ngươi, khiến Thiên tán thưởng, nhưng luận về kiếm, ngươi lại kém một bậc!"

Thiên Ngoại Thiên Kiếm, há lại nói đùa?

Luận kiếm đạo, người của hai vũ trụ gộp lại cũng không có mấy người có thể sánh vai với Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân.

"Ha, luận kiếm, ta kém một bậc, nhưng luận chiến lực, thì còn chưa thể biết được!"

Thanh Liên Sở Cuồng Nhân thu hồi Côn Ngô.

Chỉ thấy trên mặt hắn có ma văn Xi Vưu hiện lên, Đấu Chiến Bí Pháp mở ra, lại thêm Hoàng Đạo Chân Long gia tăng, uy thế đúng là lại tăng lên nữa!

"Chư Giới Sinh Tử Luân! !"

Thanh Liên Sở Cuồng Nhân thúc giục Hỗn Độn Thần Ma Thể, sinh tử sức mạnh bạo phát!

"Há, thú vị!"

Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân xuất thủ ngăn lại sức mạnh sinh tử.

Nhưng đây chỉ là đợt công kích thứ nhất.

Chư Giới Sinh Tử Luân, Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới, Hắc Động Đại Phá Diệt...

Các loại thần thông, liên tục bạo phát!

Trong lúc nhất thời, người mạnh như Thiên Kiếm cũng bị áp chế.

Mà năng lượng của các loại thần thông bạo phát, khuếch tán ra về phía tứ phương, người của vũ trụ Thiên Nguyên đứng mũi chịu sào.

Nhất là Hắc Ám Kiếp, trong thời khắc Sở Cuồng Nhân thi triển một cái hắc động có năng lượng hấp dẫn thật lớn, thân thể không tự chủ được mà bị hút vào trong.

"Không tốt! !"

Sắc mặt Hắc Ám Kiếp đại biến, thúc giục toàn lực, chống cự luồng sức mạnh này.

Tại thời điểm hắn rất vất vả mới trốn ra khỏi hắc động, còn chưa buông lỏng một hơi...

"Thú vị, vậy ngươi cũng nếm thử thần thông của Thiên đi!"

Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân mỉm cười.

Hai đại thể chất là Bá Vương thể đại thành, Đế Vương thể đại thành cùng nhau bạo phát, Đế Bá chi khí, khuấy động ở trong gầm trời!

Đùng! !

Hắc Ám Kiếp thật vất vả mới chạy ra khỏi hắc động bị Đế Bá chi khí trùng kích, lại bay trở về.

"Thiên Kiếm, không được..."

Hắc Ám Kiếp hoảng sợ hô to một tiếng.

Nhưng đã không còn kịp rồi.

Bị Đế Bá chi khí, và sức mạnh hắc động cùng nghiền ép, Hắc Ám Kiếp mất mạng ngay tại chỗ! !

Nhưng hai Sở Cuồng Nhân lại không thèm để ý chút nào.

Giống như lúc hai người đang đánh nhau, thì không cẩn thận nghiền chết một con giun con dế ở ven đường.

Những người còn lại thấy thế, lui đến càng xa hơn, sợ bị tác động đến.

"Một trong thập kiếp, đáng thương..."

Phong Khinh Ngọc lắc đầu.

Nàng cũng không có ý tứ trách tội Thiên Kiếm.

Dù sao thì, khi cường giả chiến đấu, tâm thần tất cả đều ở trên người đối thủ, ai sẽ chú ý tới Hắc Ám Kiếp chứ?

Chỉ có thể trách vận khí của hắn không tốt.

Chương 1858: Vô thượng Thần Vương xuất thủ, Thần Khí Thập Phương Trận lại hiện ra, ai cho phép ngươi nhúng tay vào trận chiến của Thiên

Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân thúc giục Bá Vương thể đại thành, Đế Vương thể đại thành!

Hai đại thể chất dung hợp, sức mạnh cường đại điên cuồng đánh thẳng vào bốn phía, rung chuyển thiên địa!

"Đế Bá chi kiếm! !"

Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân giơ cao Vô Đạo trong tay.

Đế vương khí, Bá Vương khí, hai luồng sức mạnh giao hội ở bên trong kiếm phong, sức mạnh cường thế ùn ùn kéo đến! !

Thanh Liên Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, sức mạnh của nhiều loại thể chất lưu chuyển, đánh ra một quyền!

"Đại La Thần Quyền!"

Một tiếng nổ vang lên, kiếm khí và quyền kình va chạm, gây ra một trận phong bạo kinh thiên động địa trên không trung.

Trong gió lốc, hai người đều bị đẩy lui.

Thanh Liên Sở Cuồng Nhân lui đến gần Định Hải Châu, đưa tay ra, thu hồi lại.

24 Định Hải Châu này, là do lá sen của Hỗn Độn Thanh Liên biến thành, với hắn mà nói, có tác dụng lớn.

Mà Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân thì lui đến gần Hợp Đạo Quả, đưa tay thu quả của nguyên một cây vào trong tụ lý càn khôn.

Hợp Đạo Quả với hắn mà nói, chính là vật quan trọng để đột phá Hợp Đạo.

Hai người theo như nhu cầu, liếc nhau.

"Sau khi chiêu này ra, sẽ khiến ngươi rung động!"

Thanh Liên Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

"Thiên rất chờ mong!"

Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân thúc giục sức mạnh đến cực hạn.

Dường như trong đó, một luồng vô cùng khủng bố, vượt qua sức mạnh của Đế Bá chi khí từ trên người của hắn bộc phát ra.

Đó là sức mạnh của Duy Nhất Bản Nguyên Thể! !

Dung hợp rất nhiều thể chất, áp đảo hết tất cả thể chất, Duy Nhất Bản Nguyên Thể! !

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người cảm giác được luồng sức mạnh này, cho dù là yêu nghiệt của vũ trụ Thiên Nguyên, hay là vũ trụ Bàn Cổ, thì thân thể của tất cả mọi người đều nhịn không được mà run rẩy.

Một luồng bản năng e ngại, tự nhiên sinh ra! !

"Đây là sức mạnh ở bực nào vậy? !"

Vào lúc mọi người e ngại, ấn ký Thanh Liên trên trán Thanh Liên Sở Cuồng Nhân lưu chuyển ra một luồng đạo vận không tầm thường.

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh hủy diệt bắt nguồn từ Hỗn Độn Chi Sơ bạo phát!

Luồng sức mạnh hủy diệt này, cũng làm cho người ta sợ hãi! !

"Thanh Liên Hủy Diệt chi quang!"

Thanh Liên Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, một đạo thần quang thanh sắc bắn ra, chỗ nó đến, hư không sụp đổ trong im lặng, tịch diệt! !

"Duy Nhất Bản Nguyên Chi Kiếm! !"

Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân chém ra một kiếm mạnh nhất cuộc đời!

Sức mạnh của duy nhất bản nguyên thể hóa thành một đạo kiếm ảnh bảy màu sặc sỡ, một luồng ý cảnh siêu thoát hết thảy từ trong đó khuếch tán ra!

Hủy Diệt chi quang và kiếm ảnh màu sắc rực rỡ va chạm, thiên địa im ắng, yên lặng như tờ!

Giữa thiên địa, mắt trần có thể thấy được, tất cả đều đang im lặng tiêu vong!

Hư không, hòn đảo, nước biển...

Tất cả mọi vật hữ hình, đều đang hóa thành vô hình!

Thì liền những thứ vô hình như đạo, cũng phải hứng chịu rung chuyển, mọi người chỉ cảm thấy đạo mà bản thân lĩnh hội đang rung động, như muốn vỡ nát!

Một số tu sĩ có tu vi thấp, thổ huyết ngay tại chỗ.

Đợi tất cả năng lượng đều tiêu tán, mọi người chỉ thấy ở trên mặt biển kia, có hai bóng người đứng lơ lửng trên không, trận chiến giữa hai người, đúng là bất phân cao thấp! !

Mọi người nhìn qua hai người, ánh mắt đờ đẫn.

Sức mạnh vừa rồi, là cái gì vậy?

Đó thật là sức mạnh tồn tại ở trong vũ trụ này sao?

Sức mạnh kia, dường như ngay cả đại đạo cũng phải hứng chịu sự rung chuyển, ngay cảnh giới Hợp Đạo cũng không có kinh khủng như vậy...

Lúc mọi người ở đây còn chưa có lấy lại tinh thần, từ nơi xa, đột nhiên có một trường mâu kim sắc, bọc lấy vô số đạo tắc bắn về phía Thanh Liên Sở Cuồng Nhân!

Trong đó, có một luồng đế vương khí kinh người quấn quanh!

Mà sức mạnh kia, tuyệt đối không phải thứ mà cảnh giới Đại La có thể thi triển ra.

Đây là Hợp Đạo xuất thủ.

Hơn nữa, cũng không phải Hợp Đạo bình thường!

Trường mâu kim sắc này, khóa chặt Thanh Liên Sở Cuồng Nhân! !

"Lớn mật! !"

Bên trong vũ trụ Bàn Cổ, Bắc Minh gầm nhẹ một tiếng, Thần Ma chi khí kinh khủng bạo phát, hóa thành bàn tay lớn màu đen, đánh về phía trường mâu kim sắc!

Ầm! !

Nhưng lại thấy cự chưởng bị trường mâu kim sắc xuyên thủng!

Uy lực của một kích này, cực kỳ kinh khủng, ngay cả Hợp Đạo như Bắc Minh cũng không thể ngăn lại!

"Là Thần Vương vô thượng xuất thủ! !"

Thần sắc của Bắc Minh biến đổi.

Thần Vương vô thượng, chính là Hợp Đạo đứng đầu nhất.

Bắc Minh cũng chỉ đột phá cảnh giới Hợp Đạo trong những năm gần đây, khoảng cách với Hợp Đạo đỉnh phong vẫn còn khá xa.

Nhưng mà, một chưởng kia của hắn cũng khiến sức mạnh của trường mâu kim sắc suy yếu không ít.

Nhưng, vẫn kinh người như cũ!

"Hừ!"

Một tiếng hừ lạnh vang lên.

Trong hư không lại có Thần Ma khí bạo phát lần nữa, là một trong Thần Ma thất nhân chúng, Hư Vô! !

Một cự chỉ được ngưng tụ từ đạo tắc điểm ra, đánh về phía trường mâu kim sắc, nhưng lúc này, trong hư không lại có một luồng sức mạnh bạo phát!

Một luồng đạo tắc tràn ngập Bá Vương chi khí đỏ tía!

Là Thần Vương của Bá Vương nhất tộc ngăn trở Hư Vô!

Hai đại Thần Vương vô thượng xuất thủ, chỉ vì giết chết Thanh Liên Sở Cuồng Nhân!

Mà đối mặt với một kích này, ánh mắt của Thanh Liên Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, khóe miệng hiện ra một nụ cười lạnh, Hoàng Đạo Kim Long sau lưng gào thét, đưa tay ra, hàng tỉ tiên huy lưu chuyển.

Ở bên trong tiên huy vô tận này, từng món từng món Thần Khí chiếu rọi ra!

Côn Lôn Kính, Đông Hoàng Chung, Bàn Cổ Phủ, Không Động Ấn, Thần Nông Đỉnh, Hiên Viên Kiếm, Nữ Oa Thạch, Luyện Yêu Hồ, Hạo Thiên Tháp, Phục Hi Cầm!

Thập Đại Thần Khí phóng xuất ra quang huy vô tận bên trong tiên huy!

Trong chốc lát, sức mạnh của Thập Đại Thần Khí bạo phát, hình thành một trận pháp sáng chói, chính là thiên địa Thập Phương Thần Khí đại trận!

"Thập Phương Thần Khí chấn thương khung! !"

Nháy mắt, sức mạnh của đại trận Thần Khí bạo phát đến mức cực hạn.

Một đạo thần quang màu sắc rực rỡ gào thét tuôn ra, va chạm với trường mâu kim sắc kia.

Sức mạnh dồi dào nổ tung, Thập Phương Thần Khí tản ra tứ phương.

Một bóng người bay ngược ra sau, là Sở Cuồng Nhân!

Nhưng mà, ngoại trừ quần áo của hắn lộn xộn ra, thì cũng không nhận được bao nhiêu thương thế.

Tình cảnh này, khiến tất cả mọi người sợ ngây người.

Sở Cuồng Nhân, hoàn hảo không chút tổn hại sau khi tiếp nhận một kích của Thần Vương! ! !

Hơn nữa còn là một kích của Thần Vương vô thượng! !

"Rốt cuộc là hắn còn cất giấu dạng át chủ bài gì? !"

Mọi người nỉ non nói.

Lúc này, một luồng kiếm áp kinh khủng bạo phát.

Chỉ thấy Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nhìn về phía hư không nơi xa: "Ai cho phép ngươi tự tiện nhúng tay vào trận chiến của Thiên? !"

Chuyện này khiến người của vũ trụ Bàn Cổ hoảng hốt không thôi.

Thiên Kiếm này, đúng là đang chất vấn Thần Vương của vũ trụ mình? !

Ừm...

Tỉ mỉ nghĩ lại, có vẻ như Sở Cuồng Nhân cũng làm không ít những chuyện tương tự.

Ngay cả Hợp Đạo của vũ trụ Bàn Cổ cũng bị hắn diệt mấy kẻ.

Ánh mắt Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân lạnh lùng, sát ý trong lồng ngực lăn lộn, khí tức của đạo trường mâu kim sắc vừa rồi, hắn rất quen thuộc.

Đó là khí tức của Đế Phi Thiên!

Là Tả hộ pháp của thần điện, Thần Vương vô thượng của Đế Vương nhất tộc!

"Vốn dĩ, ta dự định sẽ từ từ đối phó ngươi, nhưng nếu ngươi đã vội vã không nhịn nổi như vậy, vậy thì đừng trách ta."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân băng lãnh.

Đã quyết định, lần này trở về Thiên Nguyên vũ trụ về sau, liền lấy tay trước giải quyết cái này vô thượng Thần Vương!

Người vi phạm mệnh khế, phải trả giá thật lớn!

Nhưng hiện tại, Sở Cuồng Nhân tức giận với nhóm Hợp Đạo của vũ trụ Bàn Cổ hơn.

"Thần Vương vô thượng xuất thủ đối phó một tên tiểu bối, thật sự là quá quắt!"

"Hừ, các ngươi đúng là muốn chết mà!"

Có thể tưởng tượng được, bên trong chiến trường hư không này, sẽ có một trận đại chiến giữa các Hợp Đạo.

Nhưng mà, Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân cũng không để ý, hắn quay người rời đi.

Những người còn lại của vũ trụ Thiên Nguyên cũng đuổi theo sát.

"Công tử, ngươi không sao chứ."

Bọn người Lam Vũ vội vàng đi đến trước mặt Thanh Liên Sở Cuồng Nhân, có chút lo lắng.

Một kích của Hợp Đạo, cũng không phải dễ chịu như vậy.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Không sao."

Hắn đưa tay ra, mười Thần Khí bay vào trong tay của hắn.

Tình cảnh này, khiến bọn người Hoa Hi, truyền nhân của Phục Hi đã từng là người nắm giữ Thần Khí vô cùng kinh ngạc.

Mười người bọn họ thi triển đại trận Thần Khí, lại không lợi hại bằng một mình Sở Cuồng Nhân thúc giục mười Thần Khí.

Chênh lệch quá xa.

Chương 1859: Cho ta một lời giải thích, ba trụ cột của vũ trụ Bàn Cổ, cẩn thận Vụ tộc

Trận chiến ở đại lục Thiên Hải, bởi vì Thiên Kiếm rời đi, nên người của vũ trụ Bàn Cổ thu được quyền khống chế đại lục Thiên Hải.

Mà yếu địa tư nguyên chiến lược còn lại ở chiến trường hư không, cũng bị cường giả Hợp Đạo của hai đại vũ trụ chia cắt.

Từng cái từng cái phòng tuyến, được xây dựng ở bên trong chiến trường hư không.

Hai đại vũ trụ tranh đấu, tạm thời có một kết thúc.

Mà Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân, lúc này đã về tới vũ trụ Thiên Nguyên, vừa vào Thiên Nguyên Thần Điện, một luồng kiếm áp mênh mông điên cuồng tiết ra!

Toàn bộ thần điện lâm vào rung động!

Nội tâm của tất cả thiên kiêu yêu nghiệt ở trong này run lên.

Thiên Kiếm tức giận!

Kiếm áp bành trướng, không chút kiêng kỵ phát tiết tứ phương, ánh mắt Sở Cuồng Nhân bắn thẳng về phía đạo tắc tinh không: "Cho Thiên một lời giải thích!"

Một trận Đế khí vàng rực phun trào.

Đế Phi Thiên đi ra, thản nhiên nói: "Giải thích cái gì?"

"Ai cho phép ngươi nhúng tay vào trận chiến của Thiên?"

"Sở Cuồng Nhân chính là đại địch của vũ trụ Thiên Nguyên ta, hắn nhất định phải chết, nếu không hậu hoạn khó lường!" Đế Phi Thiên lạnh nhạt nói.

"Hắn, là đối thủ của Thiên, Thiên, sẽ tự giải quyết, ngươi quấy rầy hào hứng của Thiên, thì phải trả giá đắt!"

Nghe đến đây, mọi người không khỏi xôn xao biến sắc.

Đế Phi Thiên chính là Thần Vương vô thượng đó, quyền lực ở trong thần điện gần với vị điện chủ thần bí khó lường kia.

Sở Cuồng Nhân lại muốn hắn trả giá đắt, chẳng lẽ là điên rồi?

Hắn làm sao dám?

"Hừ, Thiên Kiếm, ngươi quá cuồng vọng, chẳng lẽ vì cái gọi là hào hứng của ngươi, thì có thể bỏ mặc vũ trụ Thiên Nguyên không thèm để ý sao?"

Đế Phi Thiên chất vấn.

"Thiên hỏi ngươi, ngươi giết được Sở Cuồng Nhân sao?"

Đế Phi Thiên đột nhiên nghẹn lời: "Không có, bị ngăn cản."

"Các ngươi không giết được hắn, chỉ có Thiên mới có thể, đừng lấy toàn bộ vũ trụ tới áp chế ta, Thiên làm việc, không cần báo cáo với các ngươi!"

Trong đạo tắc tinh không, một đám Thần Vương hai mặt nhìn nhau.

Đúng vậy.

Những Thần Vương như bọn họ đều có Hợp Đạo kiềm chế.

Muốn giết Sở Cuồng Nhân, chỉ có thể để yêu nghiệt xuất thủ, mà bây giờ, bên trong toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên, người có thể đánh một trận với Sở Cuồng Nhân...

Chỉ có Thiên Kiếm!

Cho dù là cửu vương, cũng không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

Không thấy Đế Thiên Thu kia cũng bị một kiếm chém chết sao?

"Xem ra, vẫn phải dựa vào Thiên Kiếm."

"Đúng vậy, vũ trụ Bàn Cổ có Sở Cuồng Nhân, đợi một thời gian, người này tấn cấp Hợp Đạo, sẽ càng thêm khó giải quyết, người duy nhất có thể kiềm chế Sở Cuồng Nhân, chỉ sợ cũng chỉ có Thiên Kiếm."

...

Đế Phi Thiên hít sâu một hơi: "Quấy rầy trận chiến của ngươi, là ta không đúng, nhưng ta cũng chỉ suy nghĩ vì vũ trụ Thiên Nguyên, việc này cứ bỏ qua đi, Thiên Kiếm, sau này, Sở Cuồng Nhân còn cần ngươi kiềm chế."

"Cứ vậy mà bỏ qua..."

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng: "Ngươi nghĩ cũng hay lắm, ngày khác, đợi Thiên bước vào Hợp Đạo, sẽ tự mình đặt chân đến Đế Vương nhất tộc!"

Nói xong, bóng người hắn hóa thành một đạo kiếm quang, trở lại Thiên Kiếm phong.

Đế Phi Thiên tức đến mức méo miệng.

Hay lắm, đối phương không chỉ muốn tìm hắn trả thù vì hành động hôm nay, mà còn muốn hỏi tội toàn bộ Đế Vương nhất tộc của hắn? !

Một người chọc hắn, hắn liền bắt toàn tộc cõng nồi? !

Thiên Kiếm này, quá bá đạo.

"Hừ, ta cũng muốn nhìn xem, một mình Thiên Kiếm ngươi, có thể làm gì được Đế Vương nhất tộc ta? !" Ánh mắt Đế Phi Thiên băng lãnh.

Đế Vương nhất tộc, chính là Cổ Vương tộc, căn cơ hùng hậu, các Vương tộc còn lại không thể cùng so sánh.

Dù cho Thiên Kiếm tấn cấp Hợp Đạo thì như thế nào?

Đế Vương nhất tộc, không thiếu Thần Vương!

Trong đạo tắc tinh không.

Mấy vị Thần Vương đang tề tụ ở một chỗ, mấy người kia, đều là Thần Vương vô thượng, là tồn tại đứng đầu của thần điện và toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên này.

Giờ phút này, bọn họ tụ họp ở một chỗ, đang thương lượng một việc.

Đó chính là Sở Cuồng Nhân.

Người này xuất hiện, mang cho bọn họ rung động thật lớn.

Phải biết rằng, cửu vương được bọn họ xem thành lực lượng chiến đấu cao nhất để đối phó vũ trụ Bàn Cổ, ẩn chứa tiềm lực vô biên.

Nhưng cửu vương, lại không chịu nổi một kích ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Điều này làm cho bọn họ phải điều chỉnh chiến lược một lần nữa.

"Không thể coi thường Sở Cuồng Nhân, tương lai nhất định là đại địch của vũ trụ Thiên Nguyên ta, tuy có Thiên Kiếm kiềm chế, nhưng Thiên Kiếm kiệt ngạo bất thuần, khó có thể nắm giữ, nhất định phải nghĩ đối sách khác mới được."

"Đúng vậy, không thể tiếp tục giữ lại Sở Cuồng Nhân."

"Nhưng có Thần Ma nhất mạch che chở, người nào động được hắn chứ?"

"Thần Ma nhất mạch và Hợp Đạo còn lại, do nhóm ta kiềm chế, còn về Sở Cuồng Nhân, giao cho thập kiếp đi đối phó đi."

Nói đến thập kiếp, mọi người nhịn không được mà cau mày lại.

Thập kiếp, chính là một chiêu đại sát thủ do vũ trụ Thiên Nguyên bố trí để đối phó với vũ trụ Bàn Cổ từ lúc la xưa.

Thế nhưng, thập kiếp đối phó được Sở Cuồng Nhân sao?

Ngay cả cửu vương cũng không được.

"Theo ta được biết, nhân số của thập kiếp đã hao tổn hơn phân nửa ở trong tay Sở Cuồng Nhân, tứ kiếp còn lại, chỉ sợ cũng không đối phó được Sở Cuồng Nhân."

"Liên hệ với bọn họ đi."

Tư Không Thần Vương từ tốn nói.

Nghe đến đây, mấy người đưa mắt nhìn nhau, một người trong đó nhướng mày nói: "Thật sự muốn tìm bọn họ sao? Nhưng đám người kia là kẻ tham lam."

"Ở bên trong vũ trụ Bàn Cổ, ngoại trừ thập kiếp có thể dùng ra, cũng chỉ còn lại bọn họ, đám thất bại... Vụ tộc kia!"

Ánh mắt Tư Không Thần Vương trầm lặng nói.

...

Bên trong vũ trụ Bàn Cổ.

Sở Cuồng Nhân bước ra từ bên trong chiến trường hư không, giờ phút này, hắn đang chuẩn bị trở về Tiên giới, luyện hóa các loại thu hoạch vào lần này.

Nhưng mà, vừa bước ra khoit chiến trường, liền gặp được một người.

Đạo Tổ!

Lúc này, Đạo Tổ ngồi ở trên bầu trời của một cổ tinh vô danh, bốn phía như có một luồng đạo vận vô hình vờn quanh, ngăn cách với bên ngoài.

Ở bên cạnh hắn, còn có một người.

Người kia mặc thanh sam, kiếm mi lãng mục, mà trong nháy mắt khi nhìn thấy hắn, Sở Cuồng Nhân cảm thấy Thần Ma chi huyết trong cơ thể mình đang xao động.

Sở Cuồng Nhân gần như có thể xác định được thân phận của người đến.

"Tiên Vương, có thể nói chuyện một lần không?"

Đạo Tổ cười nhạt một tiếng.

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu: "Tự nhiên."

Hai đại lão trâu bò nhất vũ trụ Bàn Cổ tới tìm hắn trước, hắn nào dám ngó lơ, vừa sải bước ra, đi đến trước mặt hai người.

Chỉ thấy Đạo Tổ phẩy tay áo một cái, không trung nhanh chóng có thêm một cái bồ đoàn.

Ba người ngồi chung một chỗ.

Một người là Chủ Nhân Tiên Giới, một người là tối cường giả Thần Ma, còn có một người khác là Đạo Tổ của kỷ nguyên trước.

Bất cứ người nào, chỉ cần nhấc chân cũng có thể làm cho vũ trụ chấn động một cái.

"Tiên Vương, biểu hiện của ngươi ở chiến trường hư không, ta và Vô Hám đạo hữu đều để ở trong mắt, đúng là làm cho người ta tán thưởng."

Đạo Tổ cười nhạt nói.

"Đạo Tổ quá khen."

"Ngươi thấy Thiên Kiếm thế nào?"

Lúc này, câu chuyện của Đạo Tổ xoay chuyển, gian xảo nói ra.

Trong lòng Sở Cuồng Nhân hơi hồi hộp một chút, Đạo Tổ và cả Vô Hám, không phải đã nhìn ra Thiên Kiếm là hắn giả dạng thành rồi chứ?

"Hắn là đối thủ đáng giá để đánh một trận."

"Đúng vậy, Thiên Kiếm này, ta nhìn không thấu, không có cách nào nhìn trộm mệnh cách của hắn, không biết vốn là như thế, hay là bị người khác che giấu, nhưng không thể phủ nhận, ngươi và hắn, sẽ là lực lượng quan trọng trong tương lai."

"Chuyện về Thiên Kiếm, tạm thời gác lại, không đề cập tới, lần này bảo ngươi đến đây, chủ yếu là muốn nhắc nhở ngươi một câu... Cẩn thận Vụ tộc, gần đây, bọn họ không an phận." Đạo Tổ nhàn nhạt nói ra.

"Vụ tộc?" Tâm tư Sở Cuồng Nhân khẽ nhúc nhích, nghĩ đến đợt tập kích mà mình gặp phải lúc mới ra khỏi Tiên giới: "Bọn họ là ai?"

"Tàn đảng của kẻ xâm lấn ở kỷ nguyên trước." Trong mắt Đạo Tổ lộ ra một tia băng lãnh, tiếp đó, một bí mật cổ xưa được bật mí.

Chương 1860: Vũ trụ tùy thân xảy ra dị động, cảm ngộ sức mạnh Hợp Đạo

Kỷ nguyên Tiên Cổ, đại năng bên trong vũ trụ Bàn Cổ xuất hiện lớp lớp, ngay cả cảnh giới Hỗn Nguyên cũng có khoảng chừng bảy vị, cộng thêm Đạo Tổ Hồng Quân, có thể nói là lúc Tiên Đạo hưng thịnh, nhưng sau đó, lại gặp phải sự xâm lấn của dị vũ trụ.

Đúng vậy.

Sự xâm lấn của dị vũ trụ, đã tồn tại ở thời kỳ Tiên Cổ.

Trận chiến kia, vô cùng kịch liệt.

Sau cùng, Hồng Quân lấy thân hợp đạo, dựa vào sức mạnh đại đạo của vũ trụ Bàn Cổ mới có thể đánh lùi sự xâm lấn của dị vũ trụ.

Mà thông đạo dị vũ trụ dùng để xâm lấn, tên là Thiên Chi Ngân, đó là một vết nứt, và đã bị Nữ Oa dùng Ngũ Thải Thạch phong bế.

Cho nên mới có truyền thuyết cổ lão Nữ Oa dùng đá vá trời.

Tuy dị vũ trụ bị đánh lui, nhưng lại có một phần thế lực lưu lại, ẩn núp ở vũ trụ Bàn Cổ, đó chính là Vụ tộc.

Vụ tộc thần thông quỷ quyệt, lại đến từ vũ trụ khác, qua nhiều năm như vậy, một mực ẩn nấp, chờ đợi cơ hội phản công.

Vốn dĩ bọn người Hồng Quân đã nghĩ biện pháp để giải quyết Vụ tộc này, nhưng sau đó lại gặp phải vấn đề còn nghiêm trọng hơn.

Đó chính là vì đánh lui sự xâm lấn của dị vũ trụ, đại đạo của vũ trụ Bàn Cổ đã chịu trọng thương, vì khôi phục sức mạnh, duy trì trật tự của vũ trụ, đại đạo của vũ trụ Bàn Cổ, đã giáng xuống đại kiếp!

Đây cũng là nguyên nhân mà Tiên giới ngày xưa bị phá nát, đại năng cổ lão của vũ trụ gần như tiêu vong hầu như không còn, sau đó đại đạo của vũ trụ Bàn Cổ đã hấp thu sức mạnh của rất nhiều đại năng, rồi rơi vào trạng thái ngủ say, thẳng đến khi kỷ nguyên này mở ra.

Mà Hồng Quân, cũng dùng toàn bộ sức mạnh còn lại, thu thập tàn hồn của những đại năng đã chết kia, cất giữ ở bên trong Hỗn Độn, chờ đợi chuyển thế.

"Bây giờ, vũ trụ Thiên Nguyên xâm lấn, khiến Vụ tộc ẩn núp đã lâu này thấy được hi vọng, rất có thể bọn họ sẽ hợp tác với vũ trụ Thiên Nguyên, tiến hành các hành động nhằm vào ngươi." Hồng Quân trịnh trọng nói ra.

Hắn nhìn thoáng qua Vô Hám ở bên cạnh: "Đối với chuyện này, ta tin tưởng Vô Hám đạo hữu sẽ là người hiểu rõ nhất, dù sao thì vào năm đó, hắn chính là đối tượng bị Thiên Nguyên vũ trụ và Vụ tộc nhằm vào."

Sở Cuồng Nhân cũng nhìn sang.

Mà Vô Hám khẽ gật đầu: "Một đám người giấu đầu lòi đuôi, nếu không phải ta phải trấn áp nơi đây, không thể rời đi, thì bọn họ sớm đã không còn."

Sau đó, hắn nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, thản nhiên nói: "Năm đó bọn họ không giết được ta, ngươi, sẽ kém hơn ta năm đó sao?"

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh: "Ta chính là, Thần Ma Chi Vương!"

Hắn đứng dậy nhìn về phía nơi sâu xa trong vũ trụ: "Để cho bọn họ tới!"

...

Sau một phen trò chuyện với Đạo Tổ Hồng Quân, Vô Hám, Sở Cuồng Nhân liền về tới Tiên giới, bắt đầu bế quan, luyện hóa 24 Định Hải Châu và Càn Khôn Đỉnh còn chưa hoàn toàn luyện hóa, ý đồ tiến thêm một bước.

Khác với Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân, Thanh Liên Sở Cuồng Nhân chính là hóa thân của Hỗn Độn Thanh Liên, cho dù không Hợp Đạo, nhưng nếu phát huy uy lực của Hỗn Độn Thanh Liên đến cực hạn, cũng đủ để tuỳ tiện giết chết cảnh giới Hợp Đạo.

"Vụ tộc..."

"Không biết các ngươi ngăn cản được Hỗn Độn Thanh Liên đại thành sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Ngoại trừ tăng sức mạnh của Hỗn Độn Thanh Liên, hắn cũng đang lợi dụng quyền năng Tiên Vương, thu thập một số tư nguyên hữu dụng trong Tiên giới, tăng cao thực lực của chính mình.

Một bên khác.

Bên trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Bên trong Thiên Kiếm phong của Thiên Nguyên Thần Điện, Sở Cuồng Nhân đã luyện hóa toàn bộ Hợp Đạo Quả và mảnh vỡ Hợp Đạo chiếm được ở bên trong chiến trường hư không.

Việc này tiêu tốn của hắn mấy năm.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn còn chưa thật sự đột phá đến cảnh giới Hợp Đạo như cũ, khoảng cách tới Hợp Đạo, luôn có một vết ngăn.

"Còn chưa tích lũy đủ sao?"

Sở Cuồng Nhân cau mày lại.

Đại La đột phá đến Hợp Đạo, nếu không có cơ duyên trọng đại, thật sự là quá khó khăn, với thiên tư của hắn, cũng không thể tùy tiện thành công.

Đột nhiên, trong cơ thể hắn truyền đến một trận dị động.

Đó là vũ trụ tùy thân của hắn.

Ý thức của hắn rời khỏi cơ thể, đi tới vũ trụ tùy thân.

Vũ trụ tùy thân này, là một trong những phần thưởng cấp siêu thần mà hắn rút được, chính là một vũ trụ hoàn chỉnh.

Mà hắn, chính là ý chí đại đạo của vũ trụ này.

Sau khi ý thức của hắn đi tới vũ trụ này, phát hiện nơi phát ra dị động là một quả trứng lớn trong Hỗn Độn.

Bên trong trứng lớn kia, giống như đang sinh ra cái gì đó, nhìn kỹ, thì phát hiện bên trong trứng lớn kia chính là một nam tử tuấn mỹ.

Tại sao nam tử này lại gây nên dị động cho đại đạo?

Tỉ mỉ quan sát, thì ra vì nam tử này có tiềm lực cấp bậc Hỗn Nguyên, hơn nữa, còn không phải hậu thiên Hỗn Nguyên, mà là sức mạnh Hỗn Nguyên được sinh ra từ bên trong Hỗn Độn Chi Sơ, giống như một món Chí Bảo Hỗn Độn hình người.

Sức mạnh như vậy, nếu đặt ở trong những vũ trụ khác, thì ngay cả đại đạo cũng không thể quản lý, chỉ có thể tìm cách phá hư.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không giống vậy.

Hắn có quyền điều khiển tuyệt đối đối với vũ trụ tùy thân này, dù sức mạnh của nam tử tuấn mỹ này mạnh hơn, cũng không cóc cách nào thoát khỏi sự nắm giữ của hắn.

Nhưng sức mạnh như vậy, vẫn khiến cho vũ trụ tùy thân xảy ra dị động như cũ.

"Có nên xoá bỏ hay không?"

Sở Cuồng Nhân nhìn nam tử tuấn mỹ bên trong trứng lớn này, nỉ non nói.

Tuy nam tử này còn chưa hoàn toàn được sinh ra, nhưng một khi bỏ mặc hắn tiếp tục trưởng thành, thì sẽ ảnh hưởng đến sự thăng bằng của vũ trụ tùy thân này, đến lúc đó, tuy hắn cũng có thể xóa bỏ đối phương, nhưng cần phải hao phí sức mạnh lớn hơn, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến tiến trình trưởng thành của vũ trụ.

Vẫn nên xóa bỏ đi thôi...

Ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân chuẩn bị động thủ.

Đột nhiên.

Linh cơ của hắn chuyển động.

"Bản thể của ta ở bên ngoài, đang buồn rầu nên dùng cách gì để đột phá cảnh giới Hợp Đạo, mà ý chí của ta ở trong vũ trụ tùy thân này, lại có được sức mạnh cấp bậc Vũ Trụ đại đạo, luồng sức mạnh này tuy mạnh, nhưng bắt nguồn từ bản thân vũ trụ, không cách nào trực tiếp giúp bản tôn của ta đột phá Hợp Đạo..."

"Nhưng nếu như, ý chí của ta giáng xuống một cá thể nào đó, dùng cá thể này đột phá Hợp Đạo thậm chí là Hỗn Nguyên... Có phần kinh nghiệm này, khi ý chí của ta trở về bản tôn, có phải sẽ có sự chắc chắn hơn khi đột phá cảnh giới Hợp Đạo hay không..." Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Nghĩ đến đây, hắn nhìn lớn nam tử bên trong trứng lớn Hỗn Độn kia, tâm niệm nhất động, một đạo ý thức tách ra, lao về phía nam tử kia.

Trong lúc đó, nam tử tuấn mỹ kia bỗng nhiên mở hai mắt ra, khí tức vô cùng kinh khủng ầm ầm bạo phát, đánh thẳng vào ý thức của Sở Cuồng Nhân.

"Ha, đại đạo, ngươi muốn tiêu diệt ta sao? ! Không có dễ dàng như vậy đây! ! Mệnh ta do ta, không do trời! !"

Nam tử tuấn mỹ lớn tiếng gào thét, khí tức kinh khủng không ngừng khuấy động toàn bộ Hỗn Độn, dẫn tới sự chú ý của không ít

Ma Thần trong Hỗn Độn.

Nhưng khi bọn họ muốn tính toán cái gì đó, thì lại phát hiện một luồng ý chí kinh khủng giáng lâm, tất cả Thôi Toán Chi Đạo đều mất đi hiệu lực!

Những Hỗn Độn Ma Thần này cũng không khỏi có chút chấn kinh.

"Luồng ý chí này... Là đại đạo!"

"Là đại đạo giáng xuống!"

"Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, sao đại đạo lại hiện thân."

Chúng Ma Thần vô cùng kinh ngạc.

Mà ở bên trong trứng lớn Hỗn Độn, sau khi Sở Cuồng Nhân cảm nhận được sự chống cự của trung niên tuấn mỹ, hừ lạnh một tiếng, sức mạnh mạnh hơn bạo phát.

Ý chí của nam tử tuấn mỹ kia dần dần bị tiêu diệt.

Mệnh ta do ta? Không, do trời!

Mà Sở Cuồng Nhân, chính là trời trong vũ trụ này.

Sau khi tiêu diệt ý chí của nam tử tuấn mỹ này, ý chí của Sở Cuồng Nhân tiến vào cơ thể này, hoàn toàn nắm giữ nó.

Một luồng sức mạnh xa lạ, tràn vào đại não.

Đó là sức mạnh của cảnh giới Hợp Đạo.

Tuy yếu hơn không biết bao nhiêu so với sức mạnh đại đạo, nhưng sức mạnh này cho Sở Cuồng Nhân những cảm nhận chi tiết hơn.

Sức mạnh đại đạo quá cường đại, cuồn cuộn vô biên, tuy Sở Cuồng Nhân có thể nắm giữ, nhưng rốt cuộc cũng không có cách nào cảm ngộ.

Nhưng cảnh giới Hợp Đạo này, vừa vặn.

Đúng lúc nằm ở bên trong phạm vi hắn có thể tìm hiểu.

"Quá tốt rồi, chờ ta hoàn toàn quen thuộc luồng sức mạnh này, sau khi ý thức trở về bản thể, sẽ nắm chắc khả năng đột phá Hợp Đạo hơn."

Chương 1861: Hợp Đạo phân chia, nên ngã xuống, rất nhiều Ma Thần vây giết Thần Sơ

Trong vũ trụ tùy thân.

Ý thức của Sở Cuồng Nhân bám vào một Hỗn Độn Ma Thần có tiềm lực Hỗn Nguyên, đang cảm ngộ sức mạnh trong cơ thể.

Ở trong quá trình này, hắn còn đang không ngừng hấp thu Hỗn Độn chi khí, tăng cường sức mạnh, lĩnh hội sức mạnh Hợp Đạo ở cấp độ sâu hơn.

Lĩnh hội càng sâu, bản thân càng nắm chắc khả năng đột phá Hợp Đạo hơn.

Giống như những cảnh giới còn lại, cảnh giới Hợp Đạo cũng có mạnh yếu.

Sở Cuồng Nhân chia nó thành năm giai đoạn, theo thứ tự là tiểu thành, đại thành, đỉnh phong, viên mãn, và cực hạn!

Trong đó, sau khi đạt đến cảnh giới viên mãn, đã được xem là có khả năng nắm giữ hoàn hảo một loại đạo, có thể thử dung hợp những đạo khác.

Quá trình này, được gọi là cảnh giới Đa Trọng Hợp Đạo.

Ví dụ như đại năng cổ lão Tây Vương Mẫu, Minh Hà ở vũ trụ Bàn Cổ.

Mà đạt đến Hợp Đạo cực hạn đã là hoàn toàn nắm giữ một đạo, dùng cái này làm cơ sở mà nói, thống ngự những đạo còn lại, vạn đạo phía dưới Hỗn Thiên, thành tựu Hỗn Nguyên!

Dạng cảnh giới này, vào thời kỳ Tiên Cổ ở vũ trụ Bàn Cổ chỉ lác đác không có mất người, hai đại vũ trụ bây giờ, tin rằng cũng không có nhiều.

Vô Hám hẳn là tồn tại đạt tới cảnh giới này.

Nếu như không phải vậy, hắn cũng không có khả năng lấy sức của một mình hắn trấn áp cả vũ trụ Thiên Nguyên nhiều năm như vậy, khiến cho cả vũ trụ không thể vượt lôi trì dù chỉ một bước.

Trong Hỗn Độn, thời gian trở thành thứ vô dụng nhất.

Sở Cuồng Nhân không biết rốt cuộc đã qua bao nhiêu năm, hắn chỉ biết ý thức của mình phụ thuộc vào Hỗn Độn Ma Thần này, cảm ngộ ở cảnh giới Hợp Đạo càng ngày càng sâu, thậm chí đã đạt đến cấp độ đỉnh phong.

Khoảng cách đến viên mãn, cũng không còn kém bao nhiêu.

Đặt ở tổng vũ trụ Thiên Nguyên, cũng đã là Thần Vương vô thượng.

Mặt khác, Ma Thần này lĩnh hội sức mạnh chi đạo, điều này khiến hắn có chiến lực cường đại hơn so với những người cùng cảnh giới.

Lại qua một khoảng năm tháng dài đằng đẵng...

Sở Cuồng Nhân ở phía trên cảnh giới Hợp Đạo, đã đạt đến viên mãn.

Sau khi đạt được cảnh giới này, một đạo thông, vạn đạo thông, hắn đã có thể thử không ngừng dung hợp những đạo còn lại.

Có thể đi đến con đường Đa Trọng Hợp Đạo.

Đây mới là điều mà Sở Cuồng Nhân muốn nhất, tự cường vô địch chi đạo mà hắn lĩnh hội hết sức đặc biệt, chính là đạo do tự thân hắn sáng tạo.

Không tồn tại trong nghìn vạn đạo ở vũ trụ.

Hắn chỉ có thể thông qua việc không ngừng cảm ngộ những đạo còn lại, hấp thụ kinh nghiệm trong đó, từng bước lấp đầy khoảng trống tiến đến đạo của bản thân, tỷ lệ mới có thể tăng dần lên.

Cảnh giới Hợp Đạo cũng giống vậy.

"Hỏa Diễm chi đạo, Luân Hồi chi đạo, Sinh Tử chi đạo..."

Sở Cuồng Nhân lại tốn không đến mấy năm, bắt đầu dung hợp những đạo còn lại, con đường ở phía trên cảnh giới Đa Trọng Hợp Đạo càng ngày càng gần.

Nhưng sau khi dung hợp đến đạo thứ chín, liền không có cách nào dung hợp các đạo còn lại, cửu vi cực hạn, là cực hạn của Đa Trọng Hợp Đạo.

Từ xưa đến nay, có thể dung hợp chín đạo trở lên, cho dù là ở vũ trụ Thiên Nguyên, hay là tại vũ trụ Bàn Cổ, đều chưa từng nghe nói qua.

"Cửu vi cực hạn, nhưng đây là cực hạn của những người còn lại."

"Bản thân ta, chính là ý chí Đại Đạo của vũ trụ này, đối với ta mà nói, làm gì có cái gọi là cực hạn? !"

"Đạo thứ mười, dung hợp cho ta! !"

Đùng! !

Khi đạo thứ mười được dung hợp trong nháy mắt, toàn bộ Hỗn Độn vì thế mà chấn động.

Vô số Ma Thần bị làm cho kinh sợ.

Bọn họ nhìn về phía nơi xa, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

"Loại dị động này là cái gì vậy?"

"Là khí tức Đa Trọng Hợp Đạo, bên trong khí tức này, có ẩn chứa tổng cộng... Mười loại đạo, chuyện này sao có thể được? !"

"Trong Hỗn Độn, tại sao lại xuất hiện loại quái vật như thế này?"

"Đại Đạo có vấn đề sao?"

Mọi người đều muốn tính toán xem người ngoan cố muốn dung hợp mười loại đạo này rốt cuộc là ai, nhưng giống như những người lần trước, đều bị ý chí của Đại Đạo che phủ.

"Đại Đạo đang che chở cho Ma Thần này?"

"Tình huống như thế nào rồi?"

"Tại sao Đại Đạo lại có loại tâm tình che chở này được?"

Chúng Ma Thần ào ào cảm thấy thật không thể tin được.

Nhưng không nghĩ ra nên sau đó liền không tiếp tục để ý.

Lúc này, ở nơi nào đó trong Hỗn Độn, mấy chục Ma Thần tụ tập ở một chỗ, bên trong có một Ma Thần mọc ra một sừng lạnh lùng nói với một Ma Thần mắt xanh khác: "Đã chuẩn bị đến mức hoàn hảo, có thể động thủ rồi."

"Ừm, đã rõ."

Một đám Ma Thần gật gật đầu.

Trong mắt bọn họ lộ ra sát ý, khiến Hỗn Độn ở bốn phía bị khuấy động.

Sau đó không lâu.

Sở Cuồng Nhân đang dung hợp các đạo còn lại dường như cảm nhận được điều gì đó, nhìn về Hỗn Độn phía xa xa, cau mày lại.

Bên trong nơi kia đang truyền đến dao động năng lượng kinh thiên động địa.

Toàn bộ Hỗn Độn đều bởi vì luồng năng lượng này mà rung động.

Tâm niệm hắn chuyển động, ý chí Đại Đạo phun trào, rất nhanh liền tra ra nơi phát ra luồng năng lượng kia: "Thì ra là thế..."

Bên trong vũ trụ này đã sinh ra một Ma Thần đứng đầu, tên là Thần Sơ.

Mà Thần Sơ theo mệnh lệnh của Sở Cuồng Nhân, đang không ngừng khai mở Hỗn Độn, nhưng hành động kia, lại ảnh hưởng đến tất cả Ma Thần trong Hỗn Độn.

Phải biết rằng, những tên Ma Thần này sinh ra ở trong Hỗn Độn, hấp thu Hỗn Độn chi khí, một khi không có Hỗn Độn, sức mạnh của bọn họ sẽ suy yếu đi rất nhiều.

Thậm chí, có khả năng bị các loại sinh linh Tiên Thiên, sinh linh Hậu Thiên sinh ra từ bên trong các thế giới, hành tinh khác vượt qua.

Đây là điều bọn họ tuyệt đối không cho phép.

Cho nên, nhóm Hỗn Độn Ma Thần quyết định liên hợp lại, tiêu diệt Thần Sơ, ngăn cản đối phương tiếp tục khai mở Hỗn Độn.

Bây giờ, Thần Sơ đang đấu chiến đấu kịch liệt với nhóm Hỗn Độn Ma Thần.

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia âm trầm.

Thần Sơ khai mở Hỗn Độn, tái tạo thiên địa, chính là mệnh lệnh của ý chí Đại Đạo của hắn, bây giờ, những Hỗn Độn Ma Thần này lại có ý đồ ngăn cản.

Chính là ngỗ nghịch với hắn!

"Tiến trình phát triển của vũ trụ cũng không phải một mảnh hỗn độn, mà chính là chòm sao sáng chói, vạn tộc cùng nổi lên phồn hoa thịnh thế..."

"Hỗn Độn Ma Thần, các ngươi... Nên ngã xuống rồi!"

Lời nói vừa dứt, thân ảnh Sở Cuồng Nhân biến mất ngay tại chỗ.

Trong Hỗn Độn.

Thần Sơ không phải nam không phải nữ, là thần là ma tay cầm một thanh trường kiếm từ vô số ngôi sao tạo thành, đó là một món Chí Bảo Tiên Thiên cực phẩm.

Một kiếm chém ra, Tinh Thần Thần Quang lưu chuyển ra, Hỗn Độn bốn phía bị phá nát, nguyên một đám Thần Ma bị luồng sức mạnh này đánh bay ra ngoài.

Bây giờ, sức mạnh của Thần Sơ gần như đã đạt đến Hỗn Nguyên cực hạn.

Được coi là đệ nhất cường giả ở bên trong vũ trụ này, chỉ dưới Đại Đạo!

Nhưng mà, hai quyền khó địch bốn tay.

Thần Sơ dù có mạnh hơn, nhưng lần này người đến giết hắn không phải là một hai tên Ma Thần, mà chính là toàn bộ Ma Thần trong Hỗn Độn!

Mấy ngàn Ma Thần, đều là tồn tại Hợp Đạo.

Đùng, đùng...

Những Ma Thần này, tay cầm chí bảo, thúc giục các loại thần thông Hợp Đạo.

Đạo tắc kinh khủng hóa thành dòng nước lũ phun trào, đánh lui Thần Sơ, một lượng lớn đạo tắc từ trong cơ thể hắn tiêu tán ra.

Làm trung tâm của đạo, nhận lấy chấn động.

"Thần Sơ, với thực lực này của ngươi, vốn có thể trấn áp Đại Đạo với chúng ta cùng nhau, từ đó về sau, thiên địa này liền do chúng ta làm chủ!"

"Nhưng ngươi, hết lần này tới lần khác muốn làm chó săn cho Đại Đạo, là vì cái gì?"

Một tên Ma Thần nói ra, lộ ra dáng vẻ đau lòng nhức óc.

Nếu như Thần Sơ hợp tác với bọn họ, xác xuất bọn họ trấn áp Đại Đạo thành công sẽ càng nhiều hơn, mà giết Thần Sơ, bên mình cũng sẽ tổn thất không ít sức mạnh, đến lúc đó, khi chiến đấu một trận với Đại Đạo, sẽ càng vô cùng khó khăn.

"Ta là do Đại Đạo sinh ra, phản kháng Đại Đạo cùng với các ngươi là chuyện tuyệt đối không thể nào." Thần Sơ từ tốn nói.

"Đây cũng là nguyên nhân vì sao chúng ta muốn giết ngươi, có ngươi ở bên người Đại Đạo, phần thắng của chúng ta sẽ càng ít."

Một tên Độc Giác Ma Thần nói ra, không gian quanh người hắn bắt đầu bị bóp méo, hắn là một vị Ma Thần nắm giữ Không Gian chi đạo!

Ngay tại thời điểm hắn xuất thủ, cách đó không xa trong Hỗn Độn đột nhiên có một luồng khí tức mãnh liệt vô cùng doạ người xông đến!

Trong nháy mắt, toàn bộ Hỗn Độn đều vì vậy mà điên cuồng rung động.

Rất nhiều Ma Thần cũng cảm nhận được một luồng áp lực kinh khủng.

"Dạng khí tức này... Là vị Ma Thần dung hợp mười loại đạo kia! !" Độc Giác Ma Thần biến sắc.

Chương 1862: Rất nhiều Ma Thần chiến đấu kịch liệt, sức mạnh vạn đạo, Ma Thần hợp kích

Hỗn Độn vì thế mà chấn động.

Thần quang cuồn cuộn xé rách gầm trời, chiếu sáng thiên địa.

Chỉ thấy ở bên trong Hỗn Độn vô tận, phía trên con đường được dựng nên từ thần quang vô biên, một nam tử tuấn mỹ, đạp không mà đến.

Trong lúc giơ tay nhấc chân, toát ra một luồng uy áp Hợp Đạo kinh khủng!

Ma Thần dung hợp mười loại đạo, ở trong toàn bộ Hỗn Độn, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân ra, cũng không thể tìm được người thứ hai.

Chúng Ma Thần nhìn hắn, vừa rung động, vừa hiếu kỳ.

Độc Giác Ma Thần nhìn Sở Cuồng Nhân, không hề xuất thủ, mà lại nhiệt tình nói ra: "Vị huynh đệ Ma Thần này, ngươi đến vừa đúng lúc, chúng ta đang phải giải quyết tên Ma Thần phản đồ này, ngươi cũng giúp một tay đi."

Nghe nói như thế, ánh mắt Thần Sơ nhanh chóng trở nên trịnh trọng.

Một đám Ma Thần, bản thân đã ứng phó không được.

Nếu như còm tăng thêm một Sở Cuồng Nhân dung hợp mười loại đạo, bản thân hẳn sẽ phải chết không nghi ngờ, sợ là khó hoàn thành sứ mệnh của đại đạo.

"Ngươi dựa vào đâu mà cảm thấy ta sẽ giúp các ngươi?"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, từ tốn nói.

"Vị huynh đệ kia, Thần Sơ có ý đồ khai mở Hỗn Độn, phá hư chỗ cư ngụ của chúng ta, chẳng lẽ ngươi muốn ngồi nhìn mặc kệ sao?"

"Hỗn Độn này, nửa điểm sinh cơ cũng không có, đã sớm phải khai mở một thế giới mới rồi." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Ngươi cũng là chó săn của đại đạo? !"

Độc Giác Ma Thần sầm mặt lại.

"Làm càn."

Sở Cuồng Nhân giơ tay lên, đạo tắc kinh khủng phun trào ra ngoài!

Đó chính là sức mạnh đạo tắc dung hợp mười loại đạo!

Độc Giác Ma Thần nổi giận gầm lên một tiếng, cũng thúc giục sức mạnh của mình đến cực hạn, đạo tắc doạ người cùng với đạo tắc của Sở Cuồng Nhân va chạm vào nhau.

Hỗn Độn bị khuấy động, nổ tung trong gầm trời!

Hành tinh ở khắp chư thiên bị lay động!

Độc Giác Ma Thần bị trùng kích kịch liệt, trực tiếp bị đẩy lui.

"Chó săn của Đại đạo, Hỗn Độn chứa không nổi nhóm các ngươi!"

Trong mắt một tên Ma Thần mắt xanh khác bộc phát ra một đạo thần quang thanh sắc, chỗ nó đến, thời gian đã bị ngưng đọng lại.

Ma Thần này nắm giữ Thời Gian chi đạo.

"Hừ!"

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng, đạo tắc quanh người phun trào, phá nát thanh quang: "Thời Gian chi đạo, cũng chỉ là một trong những loại đạo của ta!"

Bên trong mười loại đạo hắn dung hợp, cũng có Thời Không chi đạo.

Đùng!

Những Ma Thần còn lại cũng đều xuất thủ.

Đủ loại đạo liên tục bạo phát, đạo tắc vô biên, đan xen tạo thành một lưới Thiên La lớn, bao phủ Sở Cuồng Nhân ở trong đó.

Nghìn vạn đạo, hóa thành ngàn vạn quang mang bắn ra!

Mà Sở Cuồng Nhân ở giữa, nhìn quang hoa đạo tắc đầy trời này, ánh mắt ngưng trọng, đưa tay ra, một luồng sức mạnh giống như muốn phá nát Hỗn Độn Thiên Địa ầm ầm bạo phát, đó là, sức mạnh chi đạo!

Một quyền đập ra, thần quang vô biên trên một quyền đó phun trào ra ngoài!

Chỗ nó đến, thiên địa nổ tung, vạn vật tiêu vong!

Quang hoa đạo tắc kia, cũng bị làm cho hao mòn đến mức hầu như không còn, còn có nguyên một đám Hỗn Độn Ma Thần, ở dưới luồng sức mạnh này bị đánh cho tan thành mây khói.

"Sức mạnh thật cường đại, đây chính là sức mạnh khi dung hợp mười loại đạo sao? Đáng ghét, loại Ma Thần này, vì sao lại muốn đứng ở phía đại đạo chứ?"

Độc Giác Ma Thần hết sức không hiểu.

Nếu như hai người Sở Cuồng Nhân, Thần Sơ này có thể đứng cùng một chỗ với bọn họ để đối kháng đại đạo, tỷ lệ chiến thắng của bọn họ sẽ gia tăng rất lớn.

Vì cái gì?

Vì cái gì mà lại làm chó săn cho đại đạo?

Chúng ta cùng trấn áp đại đạo, làm chúa tể thiên địa không tốt hơn sao?

Độc Giác Ma Thần vô cùng không hiểu.

Nhưng bây giờ, hai người Sở Cuồng Nhân, Thần Sơ lại đến đây cản đường của hắn!

Hắn liền muốn hai người này chết!

"Giết!"

Độc Giác Ma Thần thúc giục Không Gian chi đạo, dung hợp với các loại đạo còn lại, một luồng khí tức vô cùng doạ người đổ xuống.

"Hỗn Độn không gian đại sụp đổ!"

Không Gian chi đạo, Hỗn Độn chi đạo, Hủy Diệt chi đạo...

Ba loại đạo nổi tiếng với lực phá hoại trong chư thiên dung hợp, tạo thành một luồng sức mạnh vô cùng kinh khủng, đổ về phía Sở Cuồng Nhân.

Những Ma Thần còn lại, cũng đều tấn công một lần nữa.

Mọi người điên cuồng tiến công, có ý đồ ngăn chặn Sở Cuồng Nhân.

"Ta tới giúp ngươi!"

Thần Sơ hét lớn một tiếng, tay cầm Tinh Thần thần kiếm đánh giết!

Tinh Thần kiếm khí chém ra, các loại đạo tắc bị phá nát...

Trận chiến đấu trong Hỗn Độn này, hết sức kinh người, toàn bộ sinh linh trên vũ trụ đều cảm nhận được, nhìn Hỗn Độn, liên tục rung động.

Đây là thứ nằm ngoài tầm với của những sinh linh Tiên Thiên, sinh linh Hậu Thiên vừa mới sinh ra, nhưng cũng chính là sức mạnh mà họ vô cùng hướng tới.

Trong Hỗn Độn, chiến đấu ác liệt vẫn còn tiếp tục.

"Hỗn Độn Hỏa!"

"Đại Thủy Tai!"

"Tứ Tượng Thần Hủy, Đãng Hoàn Vũ!"

Dưới sự vây công của mấy ngàn Ma Thần, mặc dù hai người Sở Cuồng Nhân, Thần Sơ có khả năng phá trời, nhưng vẫn bị áp chế như cũ.

Đùng!

Một tiếng nổ kinh hãi!

Hỗn độn khí lưu bạo phá, phá nát hành tinh!

Thần Sơ bị một kích làm trọng thương, bay ngược ra sau, mà Sở Cuồng Nhân cũng khó có thể chống cự thần uy vô thượng, cả người bị đánh lui mấy trăm trượng.

Hắn nhìn rất nhiều Thần Ma ở trước mắt, ánh mắt băng lãnh.

"Ma Thần vô danh, mặc dù năng lực của ngươi kinh thiên động địa, nhưng là địch của toàn bộ Hỗn Độn Ma Thần, ngươi, sẽ thất bại!"

Độc Giác Ma Thần lạnh giọng nói ra.

Nghe được lời này của hắn, sắc mặt Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, vẫn không hề bị lay động như cũ, đạo tắc quanh người lưu chuyển, khí tức vô cùng thâm thúy.

"Ta phải cảm tạ nhóm các ngươi."

Lúc này, Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe được những gì hắn nói, mọi người sửng sốt một chút.

Có ý gì?

"Nếu như không có các ngươi, ta cũng khó có thể nắm giữ luồng sức mạnh này." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Những năm gần đây, hắn ở trong hỗn độn lĩnh hội sức mạnh Hợp Đạo.

Tuy đã đạt tới cảnh giới Đa Trọng Hợp Đạo, nhưng dù sao cũng chưa từng thực sự xuất thủ, vẫn chưa hiểu sâu sắc đối với luồng sức mạnh này.

Nhưng bây giờ không giống như vậy.

Sức mạnh Hợp Đạo, hắn đã lĩnh hội đến không chút sai biệt nào.

Thậm chí, hắn cảm thấy khoảng cách của mình đến Hợp Đạo cực hạn, sức mạnh Hỗn Nguyên cũng chỉ còn cách một bước, nhưng một bước này, rất khó vượt qua.

So với đột phá Đại La, Hợp Đạo còn khó khăn hơn nhiều.

Sở Cuồng Nhân cũng không tính tiếp tục lĩnh hội, như thế sẽ hao phí nhiều thời gian hơn, bản thể của hắn vẫn cần phải hành động ở bên ngoài.

Hai đại vũ trụ, đang chờ phát động.

Hắn cũng không thể chỉ bế quan.

"Ngươi có ý gì? !"

Độc Giác Ma Thần vẫn không hiểu như cũ.

"Không phải ngươi hỏi, tại sao ta lại giúp đỡ đại đạo sao?"

Sở Cuồng Nhân hỏi ngược một câu.

Sau đó, đạo tắc trên người hắn đang không ngừng tản ra, mà thay vào đó, chính là một luồng sức mạnh đại đạo kinh khủng vô biên! !

Luồng sức mạnh này, khiến Ma Thần tứ phương sợ hãi cả kinh.

"Đại đạo, ngươi là đại đạo! !"

Độc Giác Ma Thần la thất thanh!

Sức mạnh đại đạo trên người Sở Cuồng Nhân đang không ngừng tăng lên, mà bởi vì luồng sức mạnh này, thân thể Ma Thần của hắn đang không ngừng tan rã.

Nhưng hắn lại không để ý, dù sao thì hắn cũng đã đạt được mục đích, thân thể Ma Thần này muốn cũng được, không muốn cũng không sao cả.

"Chuyện này sao có thể chứ! ! Đại đạo, vậy mà ngươi lại tự mình xuống đây đối phó chúng ta! !" Độc Giác Ma Thần cả kinh nói.

"Làm sao? Chỉ cho phép các ngươi có mưu đồ đối phó với ta? Lại không cho ta xuất thủ trấn áp các ngươi sao?" Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Đưa tay ra, sức mạnh đại đạo đổ xuống.

Đùng, đùng, đùng! !

Nguyên một đám Ma Thần ở trước luồng sức mạnh đại đạo này bị từng cái đánh giết, cốt lõi của đạo ào ào bị tiêu diêt

"Giết! !"

"Chúng ta chuẩn bị lâu như vậy, không phải là để chiến đấu một trận với đại đạo sao? ! Hiện tại đại đạo đã ở trước mặt, không có gì phải sợ nữa!"

"Đúng vậy, tiến lên!"

Chúng Ma Thần gào thét đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy Độc Giác Ma Thần làm trung tâm, những Ma Thần còn lại phóng ra đạo tắc, ào ào dung nhập vào trong đó.

"Đại đạo! Đây là sức mạnh chúng ta chuẩn bị riêng cho ngươi, vạn đạo hợp nhất, đánh nát đại đạo! ! !"

Độc Giác Ma Thần gào thét, các loại đạo dung hợp ở trong cơ thể hắn, sau đó hóa thành một đạo thần quang ngập trời, bắn ra!

Sức mạnh vạn đạo, Ma Thần hợp kích!

Chương 1863: Thiên Kiếm đột phá Hợp Đạo, vũ trụ chấn động, Thiên Hung không kém một ai

Sức mạnh vạn đạo, Ma Thần hợp kích!

Đây là một kích do nhóm Độc Giác Ma Thần chuẩn bị vô số năm qua, bọn họ phải dùng một kích này để phá hủy đại đạo, xoay người làm chủ nhân!

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân nhìn thấy đạo thần quang này, sức mạnh đại đạo trong cơ thể đang điên cuồng sôi trào lên, dường như nhận lấy sự khiêu khích!

Có thể khiến cho sức mạnh đại đạo của hắn sinh ra dạng dị động này, có thể thấy được uy lực một kích của nhóm Độc Giác Ma Thần này mạnh bao nhiêu.

"Đại đạo, há là người mà các ngươi có thể rung chuyển?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, đưa tay ra, sức mạnh đại đạo đổ xuống, phóng lên tận trời, hóa thành một đạo kiếm ảnh khiến lòng người kinh hãi!

Một kiếm chém ra, sức mạnh đại đạo trùng trùng điệp điệp.

Chỉ thấy thần quang ngập trời, vạn đạo hợp kích kia, lại bị một kiếm này phá nát, vô số mảnh vỡ đạo tắc bị cuốn ngược ra sau!

Nguyên một đám Ma Thần ở dưới luồng sức mạnh này, ào ào ngã xuống.

Hỗn Độn ở bốn phía đều bị đánh nát.

Thân thể của Độc Giác Ma Thần bắt đầu bị tiêu tan, hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin được: "Tại sao có thể như vậy, chúng ta đã chuẩn bị sức mạnh này lâu như vậy, lại vẫn không có cách nào rung chuyển được ngươi! !"

"Ta chính là đại đạo, là người quản lý của thế giới mới này, làm sao ngươi có thể giết được ta?" Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, lạnh nhạt nói ra.

Ánh mắt của hắn ngưng trọng, sức mạnh đại đạo hóa thành một ánh mắt chết chóc!

Quang mang bắn ra!

Độc Giác Ma Thần vốn bị trọng thương, căn bản không có cách nào chống cự được luồng sức mạnh này, ngã xuống ngay tại chỗ, tan thành mây khói! !

Một số Ma Thần còn sót lại ở đây, chạy trốn tan tác như chim muông.

Sở Cuồng Nhân liếc bọn họ một chút, vốn định đuổi cùng giết tận, nhưng thân thể Ma Thần này, đã bắt đầu tan rã.

"Thôi được, chỉ là mấy con kiến hôi, không thể lật trời."

Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý, hắn là ý chí đại đạo của vũ trụ này, muốn giết chết những Ma Thần này, về sau vẫn có biện pháp.

Nhưng mà lần này hao phí quá nhiều sức mạnh.

Tạm thời phải nghỉ ngơi một khoảng thời gian.

Sau đó, hắn nhìn về phía Thần Sơ ở bên cạnh đã sớm đờ đẫn, tiến lên xoa đầu của hắn, thản nhiên nói: "Ngươi làm tốt lắm."

Thần Sơ vội vàng quỳ xuống đất.

Đối mặt với đại đạo, vị cường giả tối cao bên trong Hỗn Độn Ma Thần này, không có nửa điểm kiêu ngạo, chỉ có vẻ ngưỡng mộ và tôn kính.

Với hắn mà nói, đại đạo tựa như cha mẹ của hắn.

"Đại đạo, ngươi đang găp trở ngại."

Thần Sơ có thể cảm giác được, sức mạnh đại đạo bị suy yếu đi không ít.

Trận chiến kia, đối với hắn cũng không phải là không hề có ảnh hưởng.

"Không sao."

Trên bàn tay Sở Cuồng Nhân tràn ngập thần quang nhàn nhạt.

Đây là luồng sức mạnh đại đạo còn sót lại bên trong thân thể Ma Thần này của hắn, luồng sức mạnh này được rót vào trong cơ thể Thần Sơ, chữa trị thương thế cho đối phương.

Không chỉ có như thế, có luồng sức mạnh đại đạo này, Thần Sơ cảm giác đạo của mình đã tiến thêm một bước, không cần bao lâu nữa, hắn sẽ trở thành sinh linh Hỗn Nguyên đầu tiên ở bên trong vũ trụ này.

"Đa tạ đại đạo điểm hóa."

Thần Sơ vô cùng kích động.

"Hỗn Độn đã khai mở đến không sai biệt lắm, bởi vì ngươi, phương vũ trụ này có những sự sống mới."

"Nhìn thấy những sinh linh kia không."

Sở Cuồng Nhân chỉ rất nhiều sinh linh Tiên Thiên hoặc hậu thiên bên trong các thế giới, hành tinh trong tinh không kia, thản nhiên nói: "Đi chỉ dẫn cho bọn họ đi."

Hắn hạ chỉ thị thứ hai cho Thần Sơ.

Đi truyền bá tu hành chi đạo.

"Cẩn tuân mệnh lệnh của đại đạo."

Thần Sơ cung kính nói.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Thân thể Ma Thần này của Sở Cuồng Nhân hoàn toàn tiêu tán.

Mà Thần Sơ lại biết, đại đạo, tồn tại cùng với hắn!

Thân ảnh hắn lóe lên, đi đến bên trong một mảnh tinh không, quanh người tràn ngập thần quang vô tận, giọng nói vang dội, vang vọng khắp gầm trời ở trong tinh không.

"Ta là Thần Sơ, là người đi theo đại đạo, ta sẽ đi khắp vũ trụ, truyền bá pháp môn tu hành đại đạo, người có duyên, đều có thể lắng nghe."

Trong lúc nhất thời, toàn bộ vũ trụ đều vì thế mà chấn động.

Sau Hỗn Độn...

Vũ trụ phát triển, tiến vào một giai đoạn mới.

Vạn tộc cùng nổi lên, thời đại vạn đạo hưng thịnh.

...

Vũ trụ Thiên Nguyên.

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Mà cùng lúc đó, cảm ngộ trong vũ trụ tuỳ thân của hắn cũng xông lên đầu, tầng ngăn cách giữa Đại La và Hợp Đạo cũng phát ra một tiếng phịch, trực tiếp bị phá vỡ!

Đại La ý của hắn, bắt đầu thay đổi!

Một vệt thần quang, lấy hắn làm trung tâm, phóng lên tận trời!

Trong chốc lát, thần quang làm dao động cả vũ trụ.

Toàn bộ Thần Vương của Thiên Nguyên Thần Điện đều có cảm nhận được, bọn họ ào ào nhìn về phía Thiên Kiếm phong, trong mắt mang theo vẻ không dám tin.

"Luồng khí tức này là..."

"Không có khả năng, điều đó là không có khả năng, lúc này mới được bao nhiêu năm chứ, cho dù hắn kinh tài tuyệt diễm, sao có thể bước vào cảnh giới này sớm như thế? !"

"Thiên Kiếm... Đột phá Hợp Đạo rồi! !"

Thần quang ngút trời, rung chuyển vũ trụ.

Một luồng khí tức đạo tắc hoàn toàn mới, lấy Thiên Kiếm phong làm trung tâm, khuếch tán ra, trong lúc nhất thời, chư tinh rung động, đại đạo dao động!

Rất nhiều Thần Vương, còn cảm thấy đạo của bản thân đang rung động.

Trong lúc mơ hồ, còn hiện ra một loại cảm giác thần phục.

"Đây là loại đạo gì vậy? !"

"Trước đây chưa từng gặp, thậm chí không phải là đạo thuộc về vũ trụ này!"

Một số Thần Vương cảm nhận được.

Ở bên trong vạn đạo đầy trời trong vũ trụ kia, một loại đạo mới tinh xuất hiện, đạo này, mạnh mẽ tuyệt luân, kinh khủng vô biên.

Đạo này, ở trên đỉnh của vạn đạo trong vũ trụ, nhìn xuống vạn đạo!

Cho dù là vũ trụ đại đạo, cũng không có cách nào tiến hành quản lý nó!

Bởi vì, nó không thuộc về vũ trụ này!

Nó, chỉ thuộc về một người!

Đây là đạo của Thiên Kiếm!

Một đạo kiếm ảnh từ phía trên Thiên Kiếm phong phóng lên tận trời!

Kiếm áp kinh khủng, trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ Thiên Nguyên Thần Điện, vô số tu sĩ ào ào bị áp đến nằm rạp trên mặt đất.

Rất nhiều yêu nghiệt thiên kiêu, nhìn Thiên Kiếm phong, mặt mũi tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Kiếm áp đang khuếch tán khắp nơi.

Toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên, tu sĩ từ cảnh giới Đại La trở lên đều có cảm ứng, ào ào nhìn về phía phương hướng của Thiên Nguyên Thần Điện.

"Luồng khí tức này, có người đạt đến Hợp Đạo! !"

"Cuối cùng là đạo gì thế? Lại kinh khủng như vậy, lại nằm ngoài với vũ trụ vạn đạo, còn có thể tiến hành áp chế đạo của chúng ta? !"

"Quá mạnh đi! !"

Kiếm Linh nhất tộc, bên trong Kiếm Thần phong.

Kiếm Thần Vương nhìn Thiên Nguyên Thần Điện ở phía nơi xa, đồng tử co rụt lại, ngay sau đó thét dài một tiếng: "Kiếm Linh nhất tộc, có thể trổi dậy rồi!"

Bên cạnh, mặt mũi Tinh Hà Thần Vương cũng tràn đầy cảm khái: "Thật sự là quái vật xưa nay chưa từng có, nhanh như vậy đã trở thành Hợp Đạo."

Đại La đến Hợp Đạo, chênh lệch một cảnh giới.

Nhưng lại có khác biệt rõ ràng.

Từ xưa đến nay, Đại La nhiều vô số kể, nhưng ở bên trong đám người này, có thể trở thành Hợp Đạo, vạn không còn một, có thể thấy được, tấn cấp Hợp Đạo khó khăn cỡ nào.

Đại La tầm thường, cho dù có tiêu tốn trăm ngàn năm để tích lũy cũng không nhất định có thể trở thành Hợp Đạo, nhưng Sở Cuồng Nhân, mới chỉ có mấy năm chứ?

Không đủ trăm năm đó!

Chuyện này, dùng hai chữ kỳ tích cũng không đủ để hình dung.

Vũ trụ Thiên Nguyên, phía trên một cổ tinh nào đó.

Nơi này cắm đầy binh khí, trong đó có một ngọn núi, trên đỉnh núi có cắm đầy vô số trường kiếm, giống như nghĩa địa của kiếm.

Một thanh niên mặc áo đen bỗng nhiên mở hai mắt ra, một luồng kiếm khí bao phủ ra, khiến cho vô số trường kiếm bốn phía vỡ nát!

Trên vô số trường kiếm, có oán khí đếm mãi không hết tuôn ra.

Nhưng thanh niên mặc áo đen lại không có chút hào hứng nào, hắn nhìn về phía Thiên Nguyên Thần Điện, trong mắt lộ ra một tia kinh hãi.

"Thiên Kiếm... Đã trở thành Hợp Đạo! !"

Lúc này, trong hư không có một bóng người già nua hiện lên.

Hắn nhìn thanh niên mặc áo đen, ngưng trọng nói: "Thiên Hung, Thiên Kiếm đã dẫn trước một bước, chúng ta không thể lại tu hành từng bước được nữa, ta và các trưởng lão đã quyết định, dự định đưa ngươi đi Táng Kiếm Uyên! !"

"Ta hiểu rồi."

Thanh niên mặc áo đen tên Thiên Hung ngưng trọng gật đầu.

Thiên Kiếm...

Thiên Hung ta không kém ai, ngươi chờ đó cho ta!

Chương 1864: Thiên Tinh Ảnh gặp bi thảm, nói ra lời thỉnh cầu của ngươi

Vũ trụ Bàn Cổ.

Tiên giới.

Khi Sở Cuồng Nhân đang bế quan để tăng lên sức mạnh của Hỗn Độn Thanh Liên liền cảm ứng được sức mạnh gì đó, bỗng nhiên nhìn phía vũ trụ Thiên Nguyên.

"Luồng khí tức này... Ha, thú vị, một ta khác đang tiến bộ nhanh chóng, vậy ta cũng không thể quá lạc hậu."

Trong mắt Sở Cuồng Nhân có một tia thanh quang lưu chuyển.

Quanh người có đạo vận huyền diệu lưu chuyển, một đóa Thanh Liên hiện lên, vô số đạo văn đan xen dày đặc, tràn ngập ra một luồng sức mạnh sáng tạo sinh mệnh và hủy diệt.

Luồng sức mạnh này, khiến cho tim Hợp Đạo đập nhanh.

...

Vũ trụ Thiên Nguyên.

Thiên Nguyên Thần Điện, bên trong Thiên Kiếm phong.

Luồng kiếm áp bàng bạc kia đã dần dần tán đi, đạo kiếm ảnh kinh thiên cũng đã biến mất, bên trong Thiên Kiếm phong, một thân ảnh từ từ bước ra.

Bạch y, hắc kiếm, phong thái tuyệt thế.

Sau khi mọi người nhìn thấy hắn, trên mặt mang theo vẻ kinh thán.

Thậm chí có rất nhiều thiên kiêu yêu nghiệt lộ ra vẻ sùng bái.

Bên trong chiến trường hư không, Thiên Kiếm lấy sức của một mình hắn ngăn cản cơn sóng dữ, ngăn Sở Cuồng Nhân lại, bảo vệ cho một đám yêu nghiệt.

Điều này khiến cho uy tín của hắn ở bên trong vũ trụ Thiên Nguyên được đề cao rất nhiều, mà bây giờ, hắn còn đột phá đến Hợp Đạo Thần Vương chỉ trong một lần hành động!

Trong lòng mọi người càng thêm kính sợ.

Vút.

Mấy đạo thân ảnh đi vào trong Thiên Kiếm phong.

Là mấy người Lạc Tuyết, Long Thủy Tinh, Lăng Phi.

"Thiên Kiếm, chúc mừng ngươi đột phá cảnh giới Thần Vương!"

Trong mắt Lạc Tuyết lộ ra một tia kính nể.

Nàng cũng có thiên phú kinh người, nhưng nàng tự biết, muốn đột phá đến cảnh giới Hợp Đạo, vẫn cần một khoảng thời gian dài, nếu có điều gì ngoài ý muốn xảy ra, cả một đời bị kẹt tại tầng ngăn cách Hợp Đạo cũng không phải là không thể.

"Ừm, tiếp theo, ta muốn rời khỏi thần điện một chuyến, mấy vị sau này gặp lại." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nói xong, hắn vừa sải bước ra, nhanh chóng biến mất không thấy.

Thần điện, phía trên đạo tắc tinh không.

Đế Phi Thiên nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, cau mày lại, nghĩ đến lời mà đối phương đã nói trước đây không lâu.

Nếu tương lai đột phá đến Hợp Đạo, hắn sẽ đặt chân đến Đế Vương nhất tộc...

Chẳng lẽ, hắn muốn động thủ với Đế Vương nhất tộc sao?

Không thể nào.

Cho dù Thiên Kiếm đột phá Hợp Đạo, nhưng căn cơ của Đế Vương nhất tộc không hề tầm thường, Thiên Kiếm hẳn sẽ không lỗ mãng như thế.

"Thiên Kiếm làm việc, khó có thể đoán trước được, cho dù như thế nào cũng không được phớt lờ, nhất định phải để Đế Vương nhất tộc tăng cường đề phòng mới được."

Đế Phi Thiên âm thầm nghĩ tới.

Thậm chí, hắn còn dự định tự mình về Đế Vương nhất tộc để trấn giữ.

...

Đế Vương nhất tộc, là một trong những Vương tộc cổ xưa nhất của vũ trụ Thiên Nguyên.

Lãnh thổ bọn họ thống trị, có đến hàng ngàn tinh hệ.

Mà bên trong những tinh hệ này, còn có các loại tộc quần phụ thuộc vào Đế Vương nhất tộc, mỗi khoảng thời gian đều phải dâng lễ cho Đế Vương nhất tộc.

Một khi không thể dâng nổi cống phẩm, liền gặp một loạt chuyện gây khó dễ.

So với cường đạo thống trị vũ trụ, dựa vào đốt giết cướp giật để lập nghiệp như Đạo Vương nhất tộc, thì bản chất của Đế Vương nhất tộc cũng không tốt hơn chút nào.

Chỉ có hành động thì không trắng trợn giống như Đạo Vương nhất tộc mà thôi.

"Hừ, cống phẩm của Thiên Tinh nhất tộc các ngươi lần này, vậy mà lại có chút qua loa ha, các trưởng lão rất không hài lòng đối với các ngươi."

Phía trên một ngôi sao, một thanh niên nhìn tộc trưởng của Thiên Tinh nhất tộc ở trước mắt rồi lạnh nhạt nói, thái độ cao cao tại thượng.

Nghe được lời này của hắn, sắc mặt của Thiên Tinh tộc trưởng có chút tái nhợt.

"Hồi bẩm sứ giả, cống phẩm lần này nộp lên giống hệt với năm trước, không biết các trưởng lão có chỗ nào không hài lòng?"

"Hừ, cũng vì giống hệt như những năm qua, mới lộ ra được các ngươi không có một chút thành tâm nào, cực kỳ qua loa." Thanh niên lạnh giọng nói ra.

Nghe được lời này của hắn, Thiên Tinh tộc trưởng ngây ngẩn cả người.

Vì chuẩn bị những cống phẩm này, Thiên Tinh nhất tộc bọn họ có thể nói là phí hết sức chín trâu hai hổ.

Nhưng bây giờ, đối phương lại còn nói giống như những năm qua, chính là không có thành tâm, cho thấy bọn họ đang qua loa, chuyện này còn có thiên lý sao?

Sao có thể chèn ép người khác như thế chứ?

Trong lòng Thiên Tinh tộc trưởng dù có phẫn nộ, nhưng lại không dám nói ra, nếu đắc tội với Đế Vương nhất tộc, tất cả bọn họ đều phải gặp tai ương.

"Vậy thì mời sứ giả đại nhân chỉ đạo, chúng tôi nên làm như thế nào?"

"Rất đơn giản, bên phía trưởng lão thiếu một thị nữ, hãy đưa thánh nữ của Thiên Tinh nhất tộc các ngươi đến đi."

Thanh niên từ tốn nói.

Trong mắt hắn lộ ra một vẻ dâm tà.

Bọn người Thiên Tinh tộc trưởng biết, nói là đưa cho các trưởng lão, trên thực tế là thanh niên này độc chiếm thôi.

Nhưng đối phương là sứ giả của Đế Vương nhất tộc, có quyền lợi cực lớn, nếu như không theo những điều hắn nói, sau khi hắn trở về sẽ tùy tiện nói mấy câu, có thể sẽ khiến cho Thiên Tinh nhất tộc gặp tai ương khó khăn trước nay chưa từng có.

Nhưng nếu như giao thánh nữ ra, Thiên Tinh nhất tộc bọn họ còn mặt mũi nào mà tồn tại, nói thế nào, bọn họ cũng là một chủng tộc cấp chín đó.

Sắc mặt Thiên Tinh tộc trưởng biến hóa một trận, cuối cùng bất đắc dĩ mà thở dài một hơi: "Người đâu, gọi thánh nữ tới đi."

Sinh tử tồn vong cùng với tôn nghiêm ở trước mặt, Thiên Tinh tộc trưởng bất đắc dĩ lựa chọn cái trước, mà sứ giả đế vương kia thấy thế, khóe miệng hơi nhếch, cười nhạt một tiếng: "Các trưởng lão sẽ tán dương các ngươi."

"Đến lúc đó, xin sứ giả nói tốt cho chúng ta vài câu."

Thiên Tinh tộc trưởng lộ ra một nụ cười nịnh nọt.

"Đó là điều tất nhiên."

Chỉ trong chốc lát.

Một nữ tử dáng dấp phong hoa tuyệt đại, chim sa cá lặn đi đến, mà Thiên Tinh tộc trưởng cũng thông báo ngọn nguồn câu chuyện cho nàng.

Sắc mặt Thiên Tinh thánh nữ trở nên trắng bệch, nhưng vẫn cắn môi, gật đầu đồng ý: "Ta... Đã hiểu rồi."

"Thánh nữ, chúng ta sẽ cảm kích ngươi."

Không lâu sau đó.

Đế vương sứ giả liền dẫn Thiên Tinh thánh nữ rời đi.

Ngày nào đó, một thanh niên vọt ra, không để ý toàn tộc phản đối, liền muốn mang Thiên Tinh thánh nữ rời đi.

Nhưng đáng tiếc, thực lực của hắn không đủ, bị sứ giả đế vương kia giẫm dưới đất, cho dù có giãy dụa như thế nào cũng không thể đứng dậy nổi.

"Là Thiên Tinh thánh tử, ai, thật đáng thương, ta nghe nói thánh tử cùng với thánh nữ lưỡng tình tương duyệt, không nghĩ tới, vậy mà lại phát sinh loại chuyện này."

"Một tên Thiên Tinh thánh tử, làm sao có thể so được với Đế Vương nhất tộc đây?"

"Đúng vậy..."

Mọi người bàn luận ầm ĩ.

"Đồ bỏ đi, nữ nhân của ngươi là của ta."

Sứ giả đế vương cúi đầu xuống, khẽ cười một tiếng ở bên tai Tinh Thánh tử, Thiên Tinh thánh nữ ở bên cạnh, mặt mũi trắng bệch, quỳ trên mặt đất khẩn cầu đối phương tha cho Thiên Tinh thánh tử.

"Ngươi yên tâm, một tên rác rưởi mà thôi, giết hắn, ta còn ngại dơ tay của ta đây." Sứ giả đế vương cười lạnh nói, sau đó đỡ Thiên Tinh thánh nữ đứng dậy, ôm eo của nàng, từ từ rời đi.

Chỉ còn lại một mình Thiên Tinh thánh tử nằm ở trong vũng bùn, toàn thân chật vật, hai mắt đỏ thẫm nhìn hai người rời đi, bi phẫn cùng cực.

Thiên Tinh tộc trưởng nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Từ hôm nay trở đi, cắt bỏ vị trí thánh tử của Thiên Tinh Ảnh, trục xuất khỏi Thiên Tinh tộc."

Thiên Tinh Ảnh đắc tội với sứ giả đế vương, vì nịnh nọt đối phương để bảo vệ Thiên Tinh nhất tộc, hắn chỉ có thể đuổi Thiên Tinh Ảnh.

Nói xong, một chưởng của hắn đánh vào trên người của Thiên Tinh Ảnh, phế bỏ tu vi của đối phương, phòng ngừa đối phương đến báo thù.

Có lẽ, là vì còn nhớ tới một chút tình cũ, nên hắn vẫn chưa giết Thiên Tinh Ảnh, chỉ cho người ném đối phương ra khỏi lãnh địa.

Đùng...

Một tiếng sấm rền, mưa rào xối xả.

Hai mắt Thiên Tinh Ảnh vô thần đi trong nước bùn.

Trong vòng một ngày, người yêu bị đoạt, tu vi bị phế, lại bị tộc nhân vứt bỏ, đả kích liên tiếp khiến cho hắn đau đến mức không muốn sống.

"Ha ha, vì cái gì, vì cái gì lại phải đối xử với ta như vậy! !"

"Vì cái gì! !"

Thiên Tinh Ảnh quỳ trên mặt đất, không cam lòng rống giận.

Mà ở bên hông hắn, một khối ngọc bội tràn ra huỳnh quang nhàn nhạt.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Hắn biến mất ngay tại chỗ, đi đến bên trong một cung điện rộng rãi.

Phía trên cung điện, một thân ảnh bị mây mù che khuất đang ngồi ở đấy, toàn thân người kia tuôn ra thần quang vô tận, đạo âm vang vọng.

Giống như chúa tể cao cao tại thượng, nắm giữ vạn vật!

"Người được vận mệnh chiếu cố, hoan nghênh đi đến Vận Mệnh Thần Điện, hiện tại, mời nói ra thỉnh cầu của ngươi."

Một giọng nói vang dội, lạnh nhạt vang lên, quanh quẩn trong thần điện.

Chương 1865: Món quà của Vận Mệnh, thăm dò Đế Vương nhất tộc

Thiên Tinh Ảnh nhìn bóng người ngồi ngay ngắn phía trên vương tọa của thần điện ở trước mắt này, giống như chúa tể cao cao tại thượng, thần sắc hoảng hốt.

"Ngươi là ai?"

"Vận Mệnh chi chủ."

"Vận Mệnh chi chủ... Ngươi có thể hoàn thành nguyện vọng của ta sao?"

Thiên Tinh Ảnh hỏi dò.

"Tất nhiên, nhưng mà, cho tới tận bây giờ, muốn nhận được Vận Mệnh biếu tặng thì đều phải chịu ràng buộc, ngươi muốn có được điều gì, thì phải bỏ ra một điều khác."

"Ta muốn mang Thải Nhi về, ta muốn sức mạnh! Ta muốn sức mạnh đủ để phá vỡ Đế Vương nhất tộc! Chỉ cần có thể để cho ta đạt được sức mạnh, ta nguyện ý bỏ ra tất cả, cho dù là tính mạng của ta! !"

Thiên Tinh Ảnh lớn tiếng nói.

"Ha, rất tốt, Vận Mệnh đánh giá cao ngươi!"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Chỉ thấy hắn đưa tay ra, từng đạo từng đạo quyền năng Vận Mệnh hội tụ về phía Thiên Tinh Ảnh, mà sức mạnh của hắn, cũng tăng lên trong nháy mắt.

Tu vi bị phá hư, đã được khôi phục.

Không chỉ có như thế, còn giống như cưỡi tên lửa, đang không ngừng tăng lên...

Kim Tiên đỉnh phong, Đại La Kim Tiên...

Tam hoa đỉnh phong, ngũ khí đỉnh phong, đại viên mãn...

Thẳng đến Đại La cực hạn, luồng sức mạnh mới này dần dần ngưng lại, dường như trong đó, Thiên Tinh Ảnh cảm thấy mình 'nhìn' thấy một tầng ngăn cách.

Đó là tầng ngăn cách giữa Đại La và Hợp Đạo!

Dường như chỉ cần mình có thêm một ít sức mạnh, liền có thể đột phá đến Hợp Đạo!

Đây là dạng năng lực gì vậy?

Lại có thể làm cho mình từ phế nhân hoàn toàn không có tu vi tăng lên tới gần Hợp Đạo trong nháy mắt? Quả thực là không thể tin được!

Chúa Tể Vận Mệnh...

Người này, thật sự là chúa tể quản lý vận mệnh của vạn linh kia sao? !

"Đa tạ Vận Mệnh chi chủ!"

Thiên Tinh Ảnh bịch một tiếng, trực tiếp quỳ trên mặt đất.

"Đừng vui vẻ quá sớm, ta đã nói, song song với tất cả những gì Vận Mệnh biếu tặng, những cái giá đã được ghi chú trong bóng tối."

"Phần sức mạnh này của ngươi, cũng không ngoại lệ."

Thiên Tinh Ảnh sửng sốt một chút.

Ngay lập tức, hắn hít sâu một hơi: "Cái giá là gì?"

"Mười ngày."

"Tính mạng của ngươi chỉ còn lại mười ngày, trên người của ngươi có Tinh Thần Vương Thể, ta kích thích sức mạnh của thể chất này đến cực hạn, tạm thời để ngươi nắm giữ sức mạnh của Đại La cực hạn, nhưng ngươi, chỉ có thể sống được mười ngày nữa mà thôi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Quyền năng của Vận Mệnh, huyền diệu bất phàm.

Nhưng cũng không thật sự là không gì làm không được.

"Mười ngày sao..."

Thiên Tinh Ảnh nỉ non nói, sau đó trong mắt lộ ra một vẻ kiên định: "Đủ rồi! Ta nói rồi, chỉ cần có thể để cho ta cứu Thải Nhi ra, mặc kệ bỏ ra cái giá gì đều có thể, cho dù là cả tính mạng này!"

"Ha, Vận Mệnh đánh giá cao dũng khí của ngươi, vậy thì, tặng cho ngươi một món lễ vật nhỏ ngoài định mức đi, mau nhận lấy." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Phất tay áo ra, một thanh trường kiếm ngưng tụ ở trước mặt Thiên Tinh Ảnh.

Trên thân thanh kiếm kia, có khắc ngàn vạn tinh quang.

Giống như được ngưng tụ từ vô số ngôi sao.

"Đây là... Chí Bảo Tiên Thiên cực phẩm! !"

Thiên Tinh Ảnh hít vào một ngụm khí lạnh.

Chí Bảo Tiên Thiên cực phẩm này, cũng không phải là rau cải trắng gì, trong toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên, loại đồ vật có cấp bậc này, chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nhưng Vận Mệnh chi chủ trước mắt hắn nói cho liền cho.

Quả thực là quá hào phóng rồi đi!

Mà kiếm này, cũng chính là một trong những phần thưởng mà Sở Cuồng Nhân rút được trong mấy chục năm qua, nhưng mà, lại trở thành vật vô nghĩa trong tay hắn, thanh kiếm này, cho Thiên Tinh Ảnh, cũng coi như có thể phát huy năng lực của nó.

"Ta đã giải cấm chế của thanh kiếm này, ngươi có thể sử dụng tùy ý, có thể phát huy ra loại uy lực gì, thì phải xem ngươi rồi."

"Đi hoàn thành chuyện của ngươi đi, Vận Mệnh, chờ mong ngươi trình diễn một buổi diễn hoa lệ." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nói xong, Thiên Tinh Ảnh liền biến mất khỏi Vận Mệnh Thần Điện.

Sau khi hắn biến mất, điện linh của Vận Mệnh Thần Điện không khỏi lên tiếng dò hỏi: "Chủ công, vì sao lại chiếu cố đối với người này như thế? Cho dù hắn có thể phát huy ra chiến lực của Hợp Đạo, nhưng thọ mệnh cũng chỉ có mười ngày mà thôi."

Mười ngày trôi qua, liền tan thành mây khói.

Vận Mệnh Thần Điện muốn một người chết để làm gì chứ?

Cũng không thể tạo ra bất cứ giá trị gì.

Vô Cực Tử lần trước kia, nói thế nào thì cũng là một Hỗn Nguyên.

"Vận Mệnh, đã sớm sắp xếp xong xuôi tất cả."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, cao thâm khó dò nói.

Hắn đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

"Cung tiễn chủ công."

Điện linh của Vận Mệnh Thần Điện cũng không hỏi nhiều, cung kính nói ra.

Trong nháy mắt.

Sở Cuồng Nhân biến mất ngay tại chỗ.

Bên trong thần điện trang nghiêm rộng rãi, chỉ còn mấy ngọn đèn đuốc đang cháy.

Giống như đang đợi, người được chiếu cố Vận Mệnh tiếp theo.

...

Phía trên hành tinh của Thiên Tinh nhất tộc.

Một thân ảnh đột nhiên xuất hiện, chính là Thiên Tinh Ảnh đã biến mất.

Mà giờ phút này, hắn đã hoàn toàn khác biệt so với bộ dáng chật vật vừa rồi kia, toàn thân tràn ngập một luồng khí tức ngập trời.

Sức mạnh Đại La cực hạn, khuếch tán ra, dao động chư tinh.

Toàn bộ người của Thiên Tinh nhất tộc cũng phải chấn động theo.

"Khí tức thật cường đại, đây là... Tinh Thần Vương Thể, thế nhưng chỉ có thánh tử và thánh nữ mới có thể nắm giữ Thiên Tinh Vương Thể."

"Thánh nữ Thiên Tinh Thải đã bị sứ giả đế vương mang đi rồi, mà thánh tử cũng bị tộc trưởng phế đi tu vi, làm sao có thể có loại khí tức này?"

"Sức mạnh này, chỉ sợ đến cả tộc trưởng cũng không bằng."

Mọi người kinh thán không thôi.

Mà vào lúc này, một thân ảnh đột nhiên phóng lên tận trời cao!

Vô số người đều thấy được thân ảnh kia, bị luồng khí tức doạ người kia của đối phương làm cho rung động, sắc mặt không khỏi hoảng sợ.

Càng quan trọng hơn chính là, bọn họ nhận ra người kia.

Đối phương chính là Thiên Tinh Ảnh.

"Tại sao có thể như vậy, tại sao Thiên Tinh Ảnh lại đột nhiên nắm giữ thực lực kinh khủng như thế, chuyện này, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?"

"Ông trời ơi..."

Mọi người không thể tin vào tình cảnh mà họ đang nhìn thấy.

Mà nơi nào đó trong tinh không.

Một thân ảnh bước ra, chính là Sở Cuồng Nhân.

Hắn nhìn phương hướng đối phương rời đi, cười nhạt nói: "Thiên Tinh Ảnh, thỏa thích phát tiết phẫn nộ trong lòng ngươi đi."

"Lửa giận của ngươi, chính là sự thăm dò của Thiên đối với Đế Vương nhất tộc!"

Sau khi Sở Cuồng Nhân đột phá Hợp Đạo, liền dự định hạ thủ đối với Đế Vương nhất tộc, nhưng mà Đế Vương nhất tộc có căn cơ thâm hậu, nhất định phải thăm dò một phen mới được, vừa lúc hắn biết trong số các mệnh bài mà Vận Mệnh Thần Điện phát ra, có một khối ở trên người thánh tử của Thiên Tinh nhất tộc, cho nên đã lên kế hoạch cho mọi chuyện.

Để Thiên Tinh Ảnh đạt được sức mạnh, đi dò xét Đế Vương nhất tộc giúp hắn.

Đây cũng là nguyên nhân hắn không ký kết mệnh khế với đối phương, thậm chí dưới tình huống đối phương không còn sống được bao lâu nữa, còn ban tặng cho hắn một thanh Chí Bảo Tiên Thiên cực phẩm, chỉ khi đối phương càng mạnh, thì mới có thể thăm dò Đế Vương nhất tộc càng sâu.

Vận Mệnh Thần Điện, không bao giờ mua bán lỗ vốn.

Món quà của Vận Mệnh, ít nhất phải được hoàn lại giá gốc.

Hắn ban cho Thiên Tinh Ảnh sức mạnh, Thiên Tinh Ảnh thăm dò Đế Vương nhất tộc giúp hắn, đây mới là điều hắn thật sự cần.

Còn về chuyện Thiên Tinh Ảnh bị hao tổn thọ mệnh, đây chẳng qua là đại giới để đổi lấy sức mạnh, đối với Vận Mệnh Thần Điện mà nói, không đáng một đồng.

Vũ trụ mịt mờ.

Bên trong một viên cổ tinh bị vô số đạo tắc kim sắc vờn quanh, có từng tòa cung điện đứng vững, các loại bảo địa phân bố khắp các phương...

Mặc cho ai lần đầu tiên nhìn thấy ngôi sao này đều biết, đây là một hành tinh sung túc đến cực hạn, tràn ngập các loại tư nguyên bảo bối tu hành.

Mà nơi đây, chính là trụ sở của Đế Vương nhất tộc.

Một chiếc chiến thuyền bay trên không trung mà đến.

Trên thuyền chiến, chính là cống phẩm được các tộc cống nạp, sứ giả đế vương thắng lợi trở về, hắn tên là Đế Ngộn.

Mà lần này, hắn không chỉ thu hoạch được các loại bảo vật, còn thu hoạch được mấy vị mỹ nhân, đây cũng điều hắn yêu thích nhất, ở trong cung điện của hắn, có không dưới ngàn vị mỹ nữ từ các tộc đang tụ tập.

"Sứ giả đế vương, đây thật sự là một công việc béo bở."

Đế Ngộn cười nói, tâm tình vô cùng vui vẻ.

Hắn nhìn về phía một mỹ nhân ở bên cạnh, đối phương cũng chính là thu hoạch mà hắn hài lòng nhất trong lần này, thánh nữ của Thiên Tinh nhất tộc, Thiên Tinh Thải.

Chương 1866: Thiên Tinh Ảnh đại chiến Đế Vương nhất tộc, dựa vào chấp niệm trở thành Hợp Đạo

Thiên Tinh thánh nữ đứng tại boong thuyền của chiến thuyền, nhìn hành tinh tràn ngập tiên huy vô tận kia, ánh mắt vô cùng bình tĩnh.

Bình tĩnh tựa như một dòng nước đọng.

Nàng có nghe qua về chuyện của Đế Ngộn, đối với vận mệnh mà mình sắp tiếp nhận, cũng có chút dự đoán.

Không có gì bất ngờ xảy ra, nàng sẽ bị Đế Ngộn mang vào trong toà cung điện được hắn gọi là Thủy Tinh cung kia, làm đồ chơi cả đời.

Vừa nghĩ tới đó, nàng tình nguyện đi chết, thế nhưng, nếu nàng tự sát thì có khiến Đế Ngộn giận cá chém thớt lên Thiên Tinh nhất tộc hay không?

Có thể giận cá chém thớt lên Thiên Tinh Ảnh hay không?

Nàng và Thiên Tinh Ảnh lưỡng tình tương duyệt, nàng yêu hắn, đến chết nàng còn không sợ, chỉ sợ hãi cái chết của mình sẽ làm liên lụy đến Thiên Tinh Ảnh.

Thiên Tinh Thải và mấy nữ nhân còn lại trên thuyền chiến, đi tới hành tinh bảo bối của Đế Vương nhất tộc, linh khí tràn trề tuôn ra.

Mấy nữ tử còn lại vô cùng kích động.

"Không hổ là chỗ ở của Đế Vương nhất tộc, linh khí này cũng quá dồi dào đi, tốt quá rồi, tu hành ở đây cũng có thể nói là làm ít công to nha."

"Đi với Đế Ngộn đại nhân thật sự là lựa chọn quá đúng đắn."

Sau khi những cô gái này nhìn thấy sự phồn hoa của Đế Vương nhất tộc, tâm lý kháng cự Đế Ngộn cũng không còn, thậm chí có chút tận lực đi nịnh nọt đối phương, hi vọng tương lai có thể thu hoạch được địa vị càng cao.

Thiên Tinh Thải liếc các nàng một chút, thần sắc lạnh nhạt.

Mà tư thái này của nàng, cũng chọc giận một nữ tử, nàng ta đi đến trước mặt nàng cười nhạo nói: "Ha, đây không phải Thiên Tinh thánh nữ sao? Đã tới đây rồi, còn ra vẻ cao ngạo như vậy, ngươi không cảm thấy mệt sao."

Thiên Tinh Thải không để ý đến đối phương.

Nhưng đối phương không buông tha, còn đang không ngừng nói điều gì đó.

Nàng có chút phiền: "Cút!"

Một tiếng quát lạnh vang lên, Đại La ý đổ xuống.

Nàng là một Đại La Kim Tiên.

Điều này khiến nữ tử kia giật mình kêu lên, Đế Ngộn ở cách đó không xa thấy thế, trên mặt lại nở một nụ cười hài lòng.

Vật sưu tầm là Đại La Kim Tiên, chuyện này vô cùng hiếm thấy.

Đây cũng là điều khiến hắn hài lòng về Thiên Tinh Thải nhất.

"Ha ha, đợi sau khi trở về, nhất định phải nhấm nháp tư vị Đại La

Kim Tiên này của ngươi thật tốt." Trong mắt Đế Ngộn lộ ra một tia dâm tà.

Trong mắt Thiên Tinh Thải lộ ra vẻ bi ai.

Đại La Kim Tiên thì như thế nào?

Còn không phải là thịt cá trên cái thớt gỗ của Đế Vương nhất tộc sao.

Ngay tại lúc này.

Từ trong tinh không cách đó không xa truyền đến một luồng khí tức vô cùng kinh khủng.

Luồng khí tức kia, giống như hàng tỷ hành tinh đè ép xuống, trực tiếp khiến cho cả Đế Vương cổ tinh cũng vì đó mà chấn động.

"Thải Nhi, ta tới cứu ngươi đây! !"

Một giọng nói vang vọng trong tinh không.

Thiên Tinh Thải nghe vậy, thân thể mềm mại bỗng chấn động: "Là Ảnh!"

Nàng nhìn về phía tinh không, chỉ thấy một nam tử thanh tú, toàn thân có tinh quang vô tận lưu chuyển, kéo theo khí tức ngập trời mà đến!

Khí tức này, khiến cho đồng tử của Đế Ngộn phải run lên.

"Tại sao lại có thể như vậy? ! Chỉ mới có mấy ngày, tại sao khí tức của hắn có thể cường đại đến loại tình trạng này, điều đó không có khả năng!"

Trước đó không lâu, Thiên Tinh Ảnh chỉ là một Đại La bình thường mà hắn có thể tuỳ tiện giẫm đạp dưới chân, nhưng bây giờ, khí tức này không biết mạnh mẽ hơn bao nhiêu lần so với hắn, giống như chỉ cần một đạo khí tức tùy ý cũng có thể giết chết hắn!

Biến hóa này thật sự là quá lớn.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

"Đế Ngộn, ngươi đáng chết! !"

Tiên thức của Thiên Tinh Ảnh lưu chuyển, rất nhanh đã tìm được tung tích của Thiên Tinh Thải, cũng nhìn thấy đối phương ở bên cạnh Đế Ngộn.

Trong chốc lát, sát ý dồi dào bạo phát!

Trực tiếp khiến cho Đế Ngộn hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy dữ dội.

"Làm càn! !"

"Dám đến Đế Vương nhất tộc ta gây sự, không muốn sống nữa sao?"

Nguyên một đống giọng nói lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy nguyên một đám Đại La xông ra, bao vây Thiên Tinh Ảnh.

"Kẻ nào ngăn ta, phải chết! !"

Thiên Tinh Ảnh nổi giận gầm lên một tiếng, khí tức quanh người bạo phát, trong tay có vô số ngôi sao ngưng tụ thành một thanh kiếm, hoành không chém ra!

Đùng! !

Sức mạnh cuồng bạo giống như từng hành tinh nghiền xuống, nguyên một đám Đại La dưới một kiếm này, ào ào hóa thành sương máu, nổ tung.

"Thanh kiếm kia... Chí Bảo Tiên Thiên cực phẩm!"

"Ngay cả bên trong Đế Vương nhất tộc ta cũng không có mấy món Chí Bảo Tiên Thiên cực phẩm, vậy mà tiểu tử này lại có, hắn có lai lịch gì?"

"Là khí tức của Tinh Thần Vương Thể, hắn là người của Thiên Tinh nhất tộc?"

"Không có khả năng, Thiên Tinh nhất tộc không có cường giả như vậy, chớ nói chi là xuất hiện một món Chí Bảo Tiên Thiên cực phẩm."

Mặt mũi mọi người tràn đầy vẻ không hiểu.

Nhưng Thiên Tinh Ảnh đã giết đến tận cửa, mọi người chỉ có thể đối phó thôi.

Đại La bình thường, cho dù có một đống cũng không phải là đối thủ của Thiên Tinh Ảnh, lúc này, cường giả từ Đại La đại viên mãn đến cực hạn xuất thủ.

Mấy đạo thân ảnh lướt đến, vây quanh Thiên Tinh Ảnh.

"Tiểu tử, tuy không biết ngươi là ai, nhưng tới nơi này giết người chính là sai lầm lớn nhất cả đời này của ngươi! !"

"Đúng vậy, đi chết đi!"

Mấy tên cường giả từ Đại La đại viên mãn đến cực hạn xuất thủ.

Đế vương khí kinh khủng khuấy động tứ phương.

Hư không xung quanh nứt thành từng khúc.

"Đều cút cho ta! !"

Tinh quang tràn trề quanh người Thiên Tinh Ảnh lưu chuyển, thúc giục sức mạnh đến cực hạn, tinh thần chi kiếm trong tay hắn lại càng chiếu ra hàng tỉ ánh sáng rực rỡ.

Kiếm quang càng thêm cuồng bạo phun ra ngoài.

Đế vương chi khí, không ngừng bị vỡ nát.

Mấy tên Đại La đại viên mãn, bị một kiếm này đánh bay, hoảng sợ không thôi.

Tinh thần chi kiếm không ngừng rung động ở trong tay Thiên Tinh Ảnh, cộng hưởng với Tinh Thần Vương Thể của đối phương, phát huy ra sức mạnh càng kinh khủng hơn.

Tình cảnh này, khiến người của Đế Vương nhất tộc vô cùng ngưng trọng.

"Thải Nhi."

Thiên Tinh Ảnh nhìn về phía Thiên Tinh Thải.

Ánh mắt va chạm.

Thiên Tinh Ảnh di chuyện, vừa sải bước ra, liền vượt qua mấy triệu trượng.

Mà Đế Ngộn ở bên cạnh Thiên Tinh Thải hoảng sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, toàn thân phát run, đúng là bị dọa đến tê liệt, đặt mông trên mặt đất.

"Hừ!"

Lúc này, từ sâu bên trong Đế Vương nhất tộc truyền tới một tiếng hừ lạnh.

Chỉ thấy vô số đạo tắc phóng lên tận trời.

Hội tụ thành một bàn tay lớn màu vàng óng.

Hợp Đạo Thần Vương xuất thủ!

Bàn tay lớn từ trên trời giáng xuống, trấn áp Thiên Tinh Ảnh, sức mạnh đạo tắc kinh khủng đang không ngừng làm tan rã Đại La ý quanh người hắn.

Tình cảnh này, khiến cho Thiên Tinh Thải kinh hô một tiếng: "Ảnh!"

Nàng chạy như bay về phía đối phương, lại bị Đế Ngộn kéo một cái.

Đối phương nhìn Thiên Tinh Ảnh bị bàn tay lớn màu vàng rực trấn áp trên mặt đất liền nhịn không được cười ha ha: "Tiểu tử, ta mặc kệ rốt cuộc là ngươi dùng cách nào để chiếm được phần sức mạnh cường đại này, nhưng Thần Vương xuất thủ, ngươi nhất định phải chết!"

Hợp Đạo và Đại La, có chênh lệch khác biệt một trời một vực.

Dù Thiên Tinh Ảnh có mạnh hơn, nhưng cũng không đạt tới Hợp Đạo.

"Chẳng lẽ phải kết thúc như thế sao?"

"Không, ta nhất định phải đưa Thải Nhi rời khỏi nơi này!"

Thiên Tinh Ảnh cảm nhận luồng sức mạnh khổng lồ trên người, cắn răng, trong mắt bắn ra tiên huy tươi sáng.

Giơ cao tinh thần chi kiếm trong tay, bộc phát ra kiếm quang tươi sáng, cứ thế mà xuyên thủng bàn tay to lớn màu vàng rực kia.

"Ha, hay cho một tên tiểu tử, lại có thể đỡ một chiêu này của ta."

Thần Vương từ sâu bên trong Đế Vương nhất tộc kia có chút kinh ngạc.

Lúc này, lại có một luồng sức mạnh đạo tắc bạo phát.

Hai vị Thần Vương xuất thủ, hai luồng sức mạnh đạo tắc đan xen, rơi vào người của Thiên Tinh Ảnh, cứ thế mà đánh hắn bay ra ngoài.

Ầm, ầm, ầm...

Từng hành tinh bị nện nát, hóa thành tro tàn.

Thân thể Thiên Tinh Ảnh bị giập nát nằm trong tinh không, ý thức dần dần mơ hồ, một kích này của hai vị Thần Vương, gần như muốn lấy mệnh của hắn.

Nếu không phải trong tay có Chí Bảo Tiên Thiên cực phẩm, thì hắn đã sớm chết rồi.

"Đây chính là cực hạn của ta sao?"

Thiên Tinh Ảnh nỉ non nói.

Hắn nhìn về phía nơi xa, chỉ thấy Thiên Tinh Thải đang gào khóc, chạy về phía hắn, nhưng lại bị Đế Ngộn lôi kéo ở lại.

"Thải Nhi..."

Thời khắc sắp tử vong, ý chí hoặc là chấp niệm duy nhất trong đầu khiến cho Thiên Tinh Ảnh dường như cảm ngộ được điều gì đó.

Tầng ngăn cách ở giữa Đại La và Hợp Đạo kia...

Bị phá vỡ.

Chương 1867: Thiên Tinh Ảnh dùng thân tế đạo, ta xem ai dám ngăn cản ta

Trong tinh không.

Phía trên một viên cổ tinh vô danh.

Sở Cuồng Nhân nhìn cuộc đại chiến phía xa, sau khi nhìn thấy Thiên Tinh Ảnh bị trọng thương, liền lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài.

"Chỉ có thể làm được đến bước này thôi sao?"

Ngay tại lúc hắn muốn dùng những biện pháp khác để thăm dò Đế Vương nhất tộc.

Trên người Thiên Tinh Ảnh đang hấp hối bỗng nhiên bộc phát ra một luồng khí tức vô cùng tuyệt luân, một ngày này, vũ trụ Thiên Nguyên lại có thêm một Hợp Đạo!

Trên mặt Sở Cuồng Nhân cũng lộ ra một nụ cười.

"Thiên Tinh Ảnh, Vận Mệnh thừa nhận giá trị của ngươi."

...

Hành tinh ở bốn phía bị rung chuyển.

Một luồng khí tức doạ người lan tràn ra, bao trùm khắp nơi trong gầm trời.

Đó là khí tức Hợp Đạo!

Dưới sự trợ giúp từ quyền năng của Vận Mệnh, Thiên Tinh Ảnh vốn chỉ cách Hợp Đạo một bước, tại thời khắc sắp tử vong, chấp niệm còn sót lại trong lòng rốt cục cũng trợ giúp hắn đột phá tầng ngăn cách cuối cùng! !

Giờ khắc này, Thiên Tinh Ảnh thăng hoa.

Sức mạnh đạo tắc từ trong cơ thể hắn tuôn ra, thân thể vốn đang hấp hối, dưới sự tu bổ của đạo tắc, hoàn toàn khôi phục, còn vượt qua thời kỳ toàn thịnh.

"Đây chính là sức mạnh của Hợp Đạo Thần Vương sao?"

Thiên Tinh Ảnh nỉ non nói.

Hợp Đạo Thần Vương, đây là cảnh giới mà cả đời này hắn cũng không dám nghĩ đến.

Nhưng không nghĩ tới, mấy ngày trước hắn vẫn chỉ là một tên phế nhân, hiện tại đã trở thành một trong những tồn tại đứng đầu trong vũ trụ này.

Nhân sinh gặp gỡ, quả nhiên là tuyệt không thể tả.

Hắn nghĩ tới Chúa Tể Vận Mệnh.

Bản thân mình có thể có ngày hôm nay, đều là do đối phương ban tặng.

Đồng thời, hắn cũng phát giác được, tuy bản thân mình đột phá Hợp Đạo, nhưng thâm hụt trong sinh mệnh của mình, cũng không thể khôi phục được.

Thời gian vừa đến, bản thân vẫn sẽ chết như cũ.

Mặc dù có sức mạnh đạo tắc cũng vô dụng.

Nhưng hắn cũng không hối hận, nhìn Thiên Tinh Thải ở phía xa, trong mắt hắn lộ ra vẻ kiên định: "Thải Nhi, ta sẽ cứu ngươi ra!"

Uy áp Hợp Đạo, trùng trùng điệp điệp.

Hàng tỷ hành tinh, tinh quang lưu chuyển, hội tụ trên người Thiên Tinh Ảnh.

Tinh Thần Vương Thể, đột phá đến cực hạn!

Giờ phút này, dường như Thiên Tinh Ảnh chính là Chủ Nhân Chư Tinh !

Bởi vì Thiên Tinh Ảnh náo ra động tĩnh quá lớn, mỗi một cường giả trên vũ trụ đều phát hiện ra, từng đạo từng đạo ý niệm nhìn trộm kéo đến.

Rất nhanh liền hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

"Vì một nữ nhân, lại náo ra động tĩnh như thế?"

"Tại sao Thiên Tinh Ảnh này đột nhiên trở thành Hợp Đạo rồi?"

Không ít người đều cảm thấy mọi chuyện có vẻ rất kỳ quái.

Sau lưng, dường như có một bàn tay vô hình nào đó điều khiển mọi chuyện.

Nhưng rốt cuộc là người có thủ đoạn như thế nào, mới có thể tạo ra được một vị Hợp Đạo Thần Vương? Mọi người nghĩ đến chuyện này, chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

Mà phía trên Đế Vương cổ tinh, khi vô số cường giả nhìn thấy Thiên Tinh Ảnh trở thành Hợp Đạo trong nháy mắt đó, tất cả đều bị hù dọa.

Lúc này, không thể so sánh Thiên Tinh Ảnh với trước đó.

Uy hiếp này, không biết lớn hơn bao nhiêu.

Đại La, Hợp Đạo, đây chính là tồn tại ở hai cấp độ khác nhau.

Chớ nói chi là một Hợp Đạo Thần Vương tay cầm Chí Bảo Tiên Thiên cực phẩm!

"Giết! !"

Sâu bên trong Đế Vương cổ tinh, hai thân ảnh bay ra.

Đây là hai vị Hợp Đạo trấn giữ bên trong Đế Vương cổ tinh, bọn họ nhìn chằm chằm Thiên Tinh Ảnh, ánh mắt trở nên ngưng trọng trước nay chưa từng có.

"Đánh đi!"

Thiên Tinh Ảnh lạnh giọng nói ra, không sợ hãi chút nào.

Vốn là người sắp chết, còn có cái gì phải sợ? !

Một kiếm chém ra, phát huy sức mạnh Hợp Đạo đến cực hạn, một vị Thần Vương bên trong Đế Vương nhất tộc bị đánh trúng, phải lui về phía sau.

"Sức mạnh thật cường đại!"

"Thần Vương cộng thêm Chí Bảo Tiên Thiên cực phẩm, quả nhiên không thể coi thường."

Một tên Thần Vương hừ lạnh một tiếng, sau đó, hắn thúc giục sức mạnh đến cực hạn, chỉ thấy Đế Vương khí ngưng tụ thành một đại ấn mãnh liệt đè xuống từ phía trên.

Đó là thần thông của Đế Vương thể, Đế Vương Ấn! !

"Chém! !"

Thiên Tinh Ảnh không lùi không tránh, Tinh Thần Kiếm trong tay chém ra.

Kiếm khí hoành không, rơi ở phía trên Đế Vương Ấn.

Một tiếng vang thật lớn, toàn bộ Đế Vương Tinh bị rung chuyển điên cuồng.

Đế Vương Ấn, cứ thế mà bị chém nát.

Đương nhiên, Thiên Tinh Ảnh cũng không tốt hơn chút nào, hắn vừa mới trở thành Hợp Đạo, tuy có Chí Bảo Tiên Thiên cực phẩm tương trợ, nhưng ngay lập tức đối phó với hai Hợp Đạo Thần Vương, vẫn vô cùng miễn cưỡng.

Một chiêu Đế Vương Ấn đã khiến cho đạo của hắn nhận lấy chấn động.

"Tiếp tục xuất thủ!"

Một tên Thần Vương khác lạnh lùng nói ra.

Hai người liên thủ, thần thông của Đế Vương thể liên tục bạo phát.

Đế Vương Ấn, Đế Vương pháp chỉ, Đế Vương Hoa Cái, thần thông và tiên pháp của Đế Vương thể được thi triển liên tiếp, đạo của Thiên Tinh Ảnh không ngừng chấn động.

"Kiếm ơi, cho ta một chút sức lực đi!"

Thiên Tinh Ảnh nhìn Tinh Thần chi kiếm trong tay, sức mạnh đạo tắc đan xen lưu chuyển, không ngừng rót vào trong đó, mà đạo tắc ẩn chứa bên trong thanh kiếm này đang không ngừng được kích hoạt, tinh quang kinh khủng lưu chuyển ra.

Sức mạnh chí bảo Tinh Thần, sức mạnh Hợp Đạo Tinh Thần.

Hai luồng sức mạnh vô cùng phù hợp đang dung hợp với nhau, luồng sức mạnh kia đột nhiên tiết ra, khiến hai đại Thần Vương đều bị đánh lui!

"Đáng chết, thật sự khó chơi!"

"Đế Vương Chung, đến đây!"

Một tên Thần Vương quát lạnh một tiếng.

Trong nháy mắt.

Chỉ thấy ở phía xa, sâu bên trong Đế Vương nhất tộc, có một cái chuông lớn màu vàng óng bay ra, lao về phía Thiên Tinh Ảnh.

Một luồng sức mạnh phong tỏa cường đại, ầm ầm bạo phát.

Trong lúc nhất thời, Thiên Tinh Ảnh lại bị trói buộc.

"Tinh Thần, đến!"

Thiên Tinh Ảnh vận chuyển sức mạnh của Tinh Thần Vương Thể, chỉ thấy hàng tỷ hành tinh rung động, tinh quang vô tận hội tụ về phía hắn.

Dưới sự gia tăng của sức mạnh tinh thần, sức mạnh của Thiên Tinh Ảnh được tăng lên, một kiếm tiếp lấy một kiếm không ngừng chém ra.

Toàn bộ chuông lớn vàng rực điên cuồng rung chuyển.

Cuối cùng, Đế Vương Chung bị kiếm khí mạnh mẽ phá vỡ!

"Đến cả Đế Vương Chung cũng không ngăn được sao?"

Hợp Đạo Thần Vương lạnh giọng nói.

Nhưng Thiên Tinh Ảnh lại cau mày nhìn hai vị Hợp Đạo Thần Vương, Hợp Đạo khó có thể giết chết, chớ nói chi là, hai tên Hợp Đạo.

Mà ngày giờ của hắn không còn nhiều, tiếp tục đánh xuống, thọ mệnh sẽ phải hao hết.

Nếu không nhanh chóng đưa Thải Nhi rời đi, thì phí công nhọc sức rồi.

"Vậy thì, đã không có gì phải lo lắng nữa."

Thiên Tinh Ảnh nỉ non nói.

Chỉ thấy sức mạnh đạo tắc trên người hắn vỡ vụn thành từng mảnh, sau đó lại bắn ra một luồng sức mạnh càng mạnh hơn, càng đáng sợ hơn!

Tình cảnh này, đến cả Hợp Đạo Thần Vương quan sát trận chiến cũng phải hít một ngụm khí lạnh.

"Hắn ta đang hiến tế đạo của chính mình!"

"Tên điên này! !"

"Hợp Đạo Thần Vương khó có thể giết chết, trong vũ trụ này, đủ để tiêu dao tự tại, làm gì có người nào lại hiến tế đạo của chính mình trong thời gian dài để trở thành Thần Vương chứ?"

Hiến tế đạo của chính mình.

Tên như ý nghĩa, hiến tế tất cả sức mạnh tu hành được cho Vũ Trụ đại đạo, từ đó đổi lấy sức mạnh cường đại hơn.

Không có mấy người nguyện ý làm như thế.

Bởi vì đây chính là hành động đi tìm cái chết.

Một khi bắt đầu hiến tế, thì sẽ không có đường quay đầu.

"Vì một nữ nhân, đáng giá không?"

Có Thần Vương không khỏi nghi hoặc.

Nhưng những chuyện này, đều không nằm bên trong phạm vi cân nhắc của Thiên Tinh Ảnh.

Hiện tại, hắn chỉ muốn mang người yêu của mình rời đi.

Nơi xa, Sở Cuồng Nhân ngồi trên một mảnh vụn Tinh Thể, bắt chéo hai chân, nhìn Thiên Tinh Ảnh hiến tế đạo của chính mình, nhịn không được mà nhếch miệng lên: "Thiên Tinh Ảnh, lần diễn xuất này của ngươi, khiến Thiên rất vui vẻ."

Vốn dĩ, chỉ định thăm dò một chút.

Nhưng không nghĩ tới, Thiên Tinh Ảnh có thể làm đến loại tình trạng này.

Thu hoạch ngoài ý muốn nha.

"Hôm nay, cho dù có nhuốm máu thì ta cũng phải đưa Thải Nhi đi, ta xem ai dám cản ta! !" Thiên Tinh Ảnh thét dài một tiếng, sức mạnh Hợp Đạo càng kinh khủng hơn giống như mênh mông biển lớn, tiết ra, rung chuyển Đế Vương cổ tinh.

Khi một tiếng nổ cực lớn vang lên.

Cả viên cổ tinh, bị đánh nứt ra một đạo vết rách khổng lồ.

"Hỗn trướng, Thải Nhi trong miệng ngươi là ai?"

Một tên Thần Vương nhịn không được liền hỏi.

Đến bây giờ, bọn họ vẫn còn chưa hiểu ngọn nguồn câu chuyện.

Chương 1868: Đế Linh Thần Vương, uyên ương khổ mệnh khó thoát một kiếp

Rốt cuộc Thải Nhi là ai?

Đây là nghi hoặc của không ít người trong Đế Vương nhất tộc.

Vì Thải Nhi trong miệng Thiên Tinh Ảnh, bọn họ tử thương vô số, còn phải đối mặt với một Hợp Đạo Thần Vương vứt mạng tấn công.

Tiên thức của hai vị Thần Vương lưu chuyển, rất nhanh liền hiểu rõ chân tướng.

Bọn họ nhìn về phía Đế Ngộn, ánh mắt vô cùng băng lãnh.

Đối với bản tính của đối phương, bọn họ không phải không biết, nhưng với thân phận đặc thù của đối phương, cũng chỉ đành mở một mắt, nhắm một mắt.

Thật không nghĩ đến, lần này lại rước lấy tai hoạ lớn như vậy.

Đế Ngộn bị ánh mắt của hai vị Thần Vương dọa đến toàn thân run lên, nhưng hắn vẫn nhắm mắt nói: "Không bằng mời Thái gia gia của ta tới đi."

Hai mắt hai vị Hợp Đạo Thần Vương tỏa sáng.

"Cũng chỉ đành như thế."

"Ừm."

Hai vị Thần Vương liếc nhìn nhau, khẽ gật đầu.

Đối mặt với một tên Thần Vương hiến tế đạo của chính mình, bọn họ không hoàn toàn chắc chắn có thể ngăn được đối phương, hôm nay, nếu không thể cản được đối phương, thì thể diện của Đế Vương nhất tộc chỉ sợ sẽ không còn.

Cho nên chỉ có thể mời ra Thần Vương mạnh hơn.

Thân ảnh của Đế Ngộn lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Có lẽ, là muốn đi mời Thái gia gia trong miệng hắn.

"Nghe nói bên trong Đế Vương nhất tộc, có một Thần Vương vô thượng cổ lão đang ngủ say, không đến thời khắc nguy cơ của Đế Vương nhất tộc, tuyệt đối không xuất thế."

"Ta cũng đã từng nghe qua, nhưng không nghĩ tới, vị Thần Vương này lại là Thái gia gia của Đế Ngộn, khó trách có thể lên làm sứ giả của Đế Vương nhất tộc, đi khắp nơi thu nhận cống phẩm, làm xằng làm bậy."

"Đúng vậy, thì ra là như vậy."

"Cho dù lần này trêu ra đại họa như thế, chỉ sợ cũng có thể bình an vô sự, ai bảo người ta có Thái gia gia tốt chứ."

Mọi người lắc đầu không biết làm sao.

Sau khi Thiên Tinh Ảnh phát giác được động tĩnh của Đế Ngộn, ánh mắt run lên.

"Không thể lại tiếp tục kéo dài hơn nữa, nhất định phải nhanh giải quyết hai vị Thần Vương này, đưa Thải Nhi rời đi mới được!"

"Giết! !"

Thiên Tinh Ảnh nổi giận gầm lên một tiếng, sức mạnh đạo tắc tuôn ra.

Hai vị Thần Vương của Đế Vương nhất tộc không dám khinh thường, thúc giục sức mạnh đến cực hạn, chống cự sự tiến công điên cuồng của Thiên Tinh Ảnh.

Các loại đạo tắc va chạm.

Thiên Tinh Ảnh hiến tế đạo của bản thân, tay cầm Chí Bảo Tiên Thiên cực phẩm, chiến lực của hắn mạnh mẽ tuyệt luân, các loại công kích liều mạng liên tục được đánh ra, trực tiếp áp chế hai vị Hợp Đạo Thần Vương.

"Sắp thành công rồi, phải thành công."

Thiên Tinh Ảnh thầm nghĩ đến.

Công kích càng ngày càng mạnh hơn.

Toàn bộ Đế Vương cổ tinh bởi vì cuộc chiến của ba người mà gần như sụp đổ.

"Tinh Thần Cực Thiên Bạo! !"

Thiên Tinh Ảnh chém ra một kiếm.

Kiếm quang gào thét, trong đó ẩn chứa từng hành tinh được ngưng tụ từ sức mạnh đạo tắc, mà những ngôi sao này cũng liên tục nổ tung!

Mỗi một hành tinh nổ tung đều có sức mạnh có thể hủy diệt Đại La đại viên mãn.

Mà hành tinh ẩn chứa trong kiếm quang, đâu chỉ có ngàn vạn!

Hai vị Hợp Đạo, bị luồng sức mạnh này trực tiếp đánh bay.

Nhưng đó cũng chưa phải là kết thúc.

Đánh chém càng cường đại hơn ngưng tụ ra.

Ầm! !

Một vị Hợp Đạo Thần Vương bị chém thành hai nửa.

Từng viên từng viên sức mạnh đạo tắc tiêu tán ra, tuy không thể giết chết đối phương, nhưng chờ đạo tắc của đối phương ngưng tụ lại, vẫn cần phải có một chút thời gian.

Nhân cơ hội này, Thiên Tinh Ảnh liền đánh bay một vị Thần Vương khác.

Hắn phóng về phía Thiên Tinh Thải, chỉ muốn mang đối phương rời đi.

Nhưng ngay tại thời điểm hắn sắp thành công, từ nơi xa đột nhiên có một quan tài kim sắc, giống như phong bạo hoàng kim lướt đến.

Quan tài này trực tiếp đánh bay Thiên Tinh Ảnh!

"Đây là..."

Thiên Tinh Ảnh biến sắc.

Chỉ thấy quan tài hoàng kim kia từ từ mở ra, từ bên trong, có một lão giả mặc trên người trường bào kim sắc, khom người đi ra.

Trên mặt lão giả phủ đầy nếp nhăn, tràn ngập một cảm giác xế chiều.

Nhưng khi lão giả bước ra, bốn phía hư không im ắng tê liệt.

Không ít người cảm nhận được một luồng áp lực.

Đến cả hai vị Thần Vương của Đế Vương nhất tộc cũng không ngoại lệ.

"Gặp qua Đế Linh Thần Vương."

Đế Vương nhất tộc, có hai vị Thần Vương vô thượng.

Một vị là Đế Phi Thiên bên trong Thiên Nguyên Thần Điện, mà một vị khác chính là vị lão giả nhìn như dần dần già đi, nửa người đã bước vào quan tài này.

"Một đứa bé, có thể bộc phát ra sức mạnh Thần Vương, hơn nữa còn tự hiến tế đạo của chính mình, tay cầm Chí Bảo Tiên Thiên cực phẩm..."

"Hài tử, ta nghe bọn họ nói, mấy ngày trước ngươi cũng chỉ là một Đại La bình thường, nói cho ta biết, rốt cuộc là tại sao ngươi đột nhiên trở thành Thần Vương, chỉ cần ngươi nói cho ta biết, ta có thể thỏa mãn ngươi bất cứ chuyện gì."

Đế Linh Thần Vương không để ý đến hai người còn lại, mà chính là trực tiếp nhìn về phía Thiên Tinh Ảnh, trong mắt lộ ra một tia tinh quang.

Hắn quá cổ lão.

Cổ lão đến, đến thọ nguyên cấp bậc Hợp Đạo đã sắp tiêu hết.

Đời này của hắn, vì tìm hiểu đạo, đã tiêu hao gần hết tiềm lực, khi hắn đạt đến cảnh giới này, thì sẽ khó có thể tiến thêm một bước.

Nhưng hắn lại không có dũng khí tự chém tu vi để trọng sinh.

Hắn không cam tâm.

Cho nên hắn tự phong ấn chính mình ở bên trong quan tài hoàng kim, một là để kéo dài thọ mệnh, một là để phong bế cảm giác, dùng hết tất cả để ngộ đạo.

Nhưng không biết đã mấy năm trôi qua.

Hắn vẫn không thu hoạch được gì như cũ.

Nhưng bây giờ, Thiên Tinh Ảnh xuất hiện đã cho hắn thấy được hi vọng.

Một tên Đại La, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi liền trở thành Hợp Đạo, đây gần như là kỳ tích không có khả năng phát sinh.

Nếu như hắn có thể nắm giữ bí mật trong đó, nói không chừng hắn cũng có thể đột phá ràng buộc của tu vi hiện hữu, tiến đến một cảnh giới mới!

"Hừ, ngươi cho rằng ta sẽ tin tưởng chuyện ma quỷ của ngươi sao?"

Thiên Tinh Ảnh hừ lạnh nói, hắn tin rằng, cho dù là bản thân mình nói ra bí mật, Đế Vương nhất tộc cũng sẽ không để mình tuỳ tiện rời đi.

Loại sự tình qua sông đoạn cầu này, Đế Vương nhất tộc tuyệt đối làm ra được.

Hơn nữa, chuyện có liên quan đến Vận Mệnh Thần Điện, sau khi hắn rời đi, trong đầu liền xuất hiện thêm một cảnh cáo, bảo hắn không thể tuỳ tiện tiết lộ tin tức có liên quan đến thần điện, nếu không, quà tặng của Vận Mệnh sẽ bị thu hồi.

"Hài tử, đừng ép ta động thủ."

Đế Linh Thần Vương từ tốn nói.

Uy áp đạo tắc trên người hắn càng ngày càng đậm hơn.

Thiên Tinh Ảnh quát lạnh một tiếng, xuất thủ trước.

"Tự tìm đường chết!"

Đế Linh Thần Vương lạnh nhạt nói ra, đưa tay đè ép về phía hư không, đạo tắc còn cường đại hơn mấy lần so với Thiên Tinh Ảnh, giống như thác nước đổ xuống.

Đùng! !

Thiên Tinh Ảnh trực tiếp bị ép nằm rạp trên mặt đất.

Dù cho hắn hiến tế đạo của chính mình, thế nhưng ở trước mặt Thần Vương vô thượng, hắn vẫn không phải là đối thủ như cũ.

"Ta cho ngươi một cơ hội, nói hay không?"

Đế Linh Thần Vương lạnh giọng nói ra.

"Nói con mẹ ngươi!"

Thiên Tinh Ảnh gầm nhẹ, ráng chống đỡ đạo tắc như thác nước để đứng lên, nhưng Đế Linh Thần Vương hừ lạnh một tiếng, uy lực của đạo tắc như thác nước kia càng kinh khủng hơn, hơn nữa còn làm hao mòn đạo của Thiên Tinh Ảnh.

"Ta xem ngươi có thể mạnh miệng tới khi nào!"

Rất nhanh, đạo của Thiên Tinh Ảnh dần dần bị tiêu diệt hơn phân nửa.

Cả người gần như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Đạo tắc thác nước tiêu tán theo.

"Ảnh!"

Cách đó không xa, Thiên Tinh Thải không để ý đến một đám Đế Vương vệ cản trở, xông tới, ôm Thiên Tinh Ảnh đang hấp hối vào trong ngực.

"Đi, bắt bọn họ lại."

Đế Linh Thần Vương lạnh nhạt nói.

Hắn phải ép hỏi bí mật mà đối phương che giấu cho thật kỹ.

"Tất cả mọi thứ đã được sắp xếp."

Trong hư không, mọi người lắc đầu.

Tuy Thiên Tinh Ảnh đã đặt cược tất cả, tung ra sức mạnh không thể tưởng tượng được, nhưng vẫn không địch lại Đế Vương nhất tộc cổ lão như cũ.

Mọi người thở dài.

Đối với uyên ương khổ mệnh, rốt cuộc vẫn khó thoát khỏi một kiếp.

Nhưng tại thời điểm đám Đế Vương vệ chuẩn bị tiến lên, bắt lấy hai người Thiên Tinh Ảnh, bên trong tinh không, bỗng nhiên có một thanh trường kiếm màu đen từ trên trời giáng xuống, không nghiêng không lệch, cắm ở trước mặt hai người Thiên Tinh Ảnh.

Một luồng kiếm áp mênh mông, tiết ra!

Đế Vương quân ở bốn phía, ào ào bị kiếm áp quét bay ra ngoài.

"Thanh kiếm kia..."

Chương 1869: Đến đây để đòi nợ, một kiếm giết Đế Ngộn, Đế Phi Thiên tiến đến

Một thanh kiếm, rơi xuống từ trong tinh không.

Kiếm áp càn quét, che phủ hai người Thiên Tinh Ảnh.

Mà trong hư không, một đám Thần Vương khi nhìn thấy thanh kiếm kia, đều dường như nghĩ tới điều gì đó, đồng tử hơi hơi co rụt lại.

"Thanh kiếm kia là..."

Chỉ thấy, khi thanh trường kiếm đen nhánh rơi xuống, còn có một thân ảnh bạch y siêu nhiên, tư thái của hắn như tiên, bộ dáng vô cùng bễ nghễ.

Uy thế trên người cuồn cuộn, giống như bầu trời đáp xuống.

Mọi người nhìn thấy thân ảnh này, nói thầm một tiếng “quả nhiên”.

"Là Thiên Kiếm!"

"Quả nhiên là hắn!"

"Luồng khí tức này, nghe đồn Thiên Kiếm đã đột phá Hợp Đạo, không nghĩ tới vừa đột phá Hợp Đạo, liền đi tới Đế Vương nhất tộc này."

"Hắn tới đây làm gì?"

"Chẳng lẽ, hắn có liên quan tới chuyện của Thiên Tinh Ảnh sao?"

Đến hai người Thiên Tinh Ảnh cũng có chút hoảng hốt.

Đối với cái danh Thiên Kiếm chấn động vũ trụ này, bọn họ sớm đã có nghe thấy, nhưng không nghĩ tới, sẽ nhìn thấy đối phương ở dưới loại tình huống này.

"Thiên Kiếm, ngươi tới đây để làm gì?"

Một vị Thần Vương bên cạnh Đế Linh Thần Vương nói với giọng điệu lạnh lùng.

"Đến đây... Đòi nợ!"

Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Đòi nợ? Làm càn! Cho tới bây giờ chỉ có Đế Vương nhất tộc ta tìm người khác để đòi nợ, làm gì có chuyện những người khác tìm chúng ta để đòi nợ?"

Đế Ngộn hừ lạnh một tiếng rồi nói.

"Ngu xuẩn."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Chỉ thấy hắn ngưng tụ kiếm chỉ, trong một chớp mắt, một đạo kiếm khí từ trên đầu ngón tay hắn đổ xuống, trong đó ẩn chứa một luồng sức mạnh đạo tắc.

"Không ổn!"

Hai vị Thần Vương bên người Đế Linh Thần Vương biến sắc, một người trong đó xuất thủ, đạo tắc lưu chuyển, đánh về phía kiếm khí.

Một tiếng đùng vang lên, bốn phía ầm ầm nổ tung.

Kiếm khí kia bị phá nát.

Đạo tắc mà Thần Vương của Đế Vương tộc kia đánh ra cũng bị đánh nát.

"Đỡ được rồi..."

Đế Ngộn thở dài một hơi.

"Ha, không chặn được đâu."

Lúc này, chợt nghe thấy một tiếng cười khẽ.

Chỉ thấy kiếm khí bị phá nát kia, từ trong hư không ngưng tụ, lại bắn ra một lần nữa, với tốc độ ánh sáng, ngay cả Thần Vương cũng không thể theo kịp, trực tiếp cắt đầu Đế Ngộn xuống!

"Cái gì! !"

"Tại sao có thể như vậy? !"

Sắc mặt mọi người biến đổi.

Không phải là đã đỡ được kiếm khí kia rồi sao? !

"Chiêu giấu bên trong chiêu, trong kiếm giấu kiếm!"

“Thủ đoạn rất tốt, không nghĩ tới bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, vậy mà có một nhân vật giống như ngươi vậy." Sắc mặt Đế Linh Thần Vương lạnh lùng, trầm giọng nói.

Tuy Đế Ngộn không sống theo mong đợi của hắn, nhưng nói thế nào, đối phương cũng là cháu của hắn, bị người khác chém chết ở ngay trước mặt bản thân.

Hắn cũng cảm thấy không vui.

Đại La ý ở trên người, lại liên tục tăng lên.

Sức mạnh kinh khủng, khiến không gian bốn phía bị bóp méo.

"Các hạ nói mình đến đây để đòi nợ, không biết, nợ mà ngươi muốn lấy là gì?" Đế Linh Thần Vương nói với giọng điệu lạnh lùng.

"Nợ nần của Vận Mệnh, không phải ai cũng có thể trốn được?"

Vận Mệnh...

Thiên Tinh Ảnh nằm trong tay Thiên Tinh Thải nghe được hai chữ này, dường như nghĩ tới điều gì đó, trước mắt đột nhiên sáng lên.

Chẳng lẽ Thiên Kiếm là người của Vận Mệnh Thần Điện sao?

Hắn cũng không nghĩ tới bản thân đối phương chính là Chúa Tể Vận Mệnh, hắn thấy, nhân vật như vậy quá cao cao tại thượng.

"Vận Mệnh? Ngươi nói thứ quái quỷ gì vậy? Nói cho rõ ràng đi!"

"Vậy nói đơn giản một chút đi, Thiên, muốn Đế Vương nhất tộc ngươi, gà chó không yên! !"

Lời nói của Sở Cuồng Nhân vừa dứt, đáp lại hắn, chính là ba luồng khí tức Hợp Đạo đồng thời bạo phát.

"Cuồng vọng! !"

"Thiên Kiếm, ngươi phải chết! !"

Hai vị Hợp Đạo Thần Vương bên người Đế Linh Thần Vương xuất thủ trước.

Đế Vương Ấn, Đế Vương Pháp Chỉ.

Hai loại thần thông, sức mạnh đạo tắc dung hợp, bạo phát trong nháy mắt!

"Ha, Đế Vương chi khí, làm sao so sánh được với Đế Bá nhất thể?"

Sở Cuồng Nhân cầm lấy Vô Đạo Chi Kiếm bên người, sau đó đưa tay trảm một nhát, hai đại thể chất bạo phát trong nháy mắt, Đế Vương khí, Bá Vương khí dung hợp làm một, quấn quanh phía trên mũi kiếm, bỗng nhiên chém ra.

Ở trong đó, còn dung hợp một luồng sức mạnh đạo tắc vô cùng doạ người!

Luồng đạo tắc này, tất nhiên mang theo một vẻ bễ nghễ, dường như vạn đạo ở trước mắt, đều chỉ có thể cúi đầu xưng thần.

Trong hư không, đông đảo Thần Vương cũng cảm thấy đạo của bản thân đúng là đang run rẩy, đang e ngại đạo của Sở Cuồng Nhân.

"Đạo độc lập với vạn đạo của vũ trụ, điều này thật sự là quá đáng sợ, đạo của Thiên Kiếm, rốt cuộc là cái gì?"

"Thật kinh khủng..."

Trong ánh mắt của mọi người tràn đầy sự kinh hãi.

Đế Bá kiếm khí và Đế Vương Ấn bao gồm đạo tắc, ầm ầm va chạm với Đế Vương pháp chỉ, ngay sau đó đột nhiên nổ tung.

Đế Vương chi khí, trực tiếp tán loạn!

Hai vị Hợp Đạo, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, đạo tắc ở trên người cũng tiêu tán, đạo trong cơ thể, nhận lấy sự rung chuyển kịch liệt.

Mặc dù không bị phá hư, nhưng chỉ với một lần giao thủ như thế, bọn họ đã bị đập kịch liệt như vậy, không khỏi thật quá đáng sợ đi.

"Hay cho một tên Thiên Kiếm!"

Đế Linh Thần Vương khẽ quát một tiếng, thi triển đạo tắc thác nước nhằm vào Thiên Tinh Ảnh trước đó lần nữa, nghiền ép Sở Cuồng Nhân!

Thân là Thần Vương vô thượng, hắn xuất thủ, tất nhiên không hề tầm thường.

Trong mắt của mọi người, tuy Thiên Kiếm mạnh, đạo của hắn, cũng vô cùng kỳ lạ và cường đại, nhưng dù sao cũng chỉ vừa mới đột phá lên Hợp Đạo.

Đối mặt với một kích này của Đế Linh Thần Vương, kết cục của hắn, hẳn là sẽ không khá hơn so với Thiên Tinh Ảnh chút nào.

Nhưng đáng tiếc, tất cả bọn họ đều đoán sai.

Đùng! !

Đạo tắc thác nước kinh khủng rơi vào trên người của Sở Cuồng Nhân, nhưng tay hắn cầm Vô Đạo, ngạo nghễ mà đứng, thân thể vẫn thẳng tắp như cũ.

"Thần Vương vô thượng? Ha, một Thần Vương vô thượng tuổi già sức yếu có thể làm khó dễ được ta sao?" Mũi kiếm của Sở Cuồng Nhân bị lệch, tự cường vô địch chi đạo hoàn toàn bạo phát, đạo tắc ngưng tụ thành kiếm, đi ngược dòng nước! !

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, đạo tắc như thác nước kia bị Sở Cuồng Nhân đánh nát, Đế Linh Thần Vương cũng vì vậy mà bị đẩy lui.

Sắc mặt của hắn khó coi đến cực hạn: "Tuổi già sức yếu..."

Đế Linh Thần Vương vốn đã hao hết tiềm lực, gần hết thọ nguyên, nếu không thì cũng sẽ không dùng phương thức tự phong ấn để ngủ say ở nơi sâu bên trong Đế Vương Cổ Tinh.

Thứ hắn kiêng kỵ nhất, chính là có người nói hắn tuổi già sức yếu!

Bốn chữ này của Sở Cuồng Nhân, giống như một thanh đao hung hăng đâm vào trong lòng của hắn, khiến cho hắn khó chịu, và phẫn nộ!

"Oắt con, ngươi phải chết!"

Đế Linh Thần Vương rống giận thúc giục đạo tắc, uy thế Đế Vương ầm ầm bạo phát, toàn bộ tam đại thần thông Đế Vương Hoa Cái, Đế Vương Ấn, Đế Vương pháp chỉ bạo phát, sức mạnh kinh khủng, rung chuyển gầm trời trong tinh không.

Sở Cuồng Nhân nhìn nguồn năng lượng như dòng nước lũ ở trước mắt, thân ảnh vẫn không lùi không tránh, sức mạnh đạo tắc của hắn lại không ngừng tăng lên!

Vô Đạo trong tay run lên nhè nhẹ, phía trên cũng có đường vân đạo tắc nổi lên, thanh kiếm này, vốn là Chí Bảo Tiên Thiên cực phẩm, bên trong ẩn chứa sức mạnh đạo tắc, chỉ có Hợp Đạo mới có thể phát huy được sức mạnh chân chính.

Tự cường vô địch chi đạo, phối hợp với Vô Đạo Chi Kiếm, khí tức của Sở Cuồng Nhân có thể nói là bay thẳng lên tinh không, thần uy rung chuyển vũ trụ.

"Một kiếm vô địch! !"

Vô Địch Chi Kiếm lại hiện ra.

Trong chớp mắt, kiếm khí ầm ầm vỡ tan ở trong thương khung gầm trời!

Đế Vương Ấn đứng mũi chịu sào, trực tiếp bị xé rách!

Kiếm khí đánh vào Đế Vương pháp chỉ, ầm ầm nổ tung, pháp chỉ kia bị kiếm khí xé thành đống nhão nhoẹt, năng lượng như dòng nước lũ cuộn trào khắp nơi.

Đế Linh Thần Vương cũng chịu ảnh hưởng, liên tục bị đánh lui.

Nếu không phải có Đế Vương Hoa Cái che chở, bộ xương già này của hắn có thể chịu đựng được hay không cũng là một vấn đề lớn.

"Tiểu tử này rõ ràng chỉ vừa mới tấn cấp lên Thần Vương, tại sao lại cường hãn đến mức như vậy? !" Mặt mũi Đế Linh Thần Vương tràn đầy vẻ không hiểu.

Lúc này, phía trên Đế Vương cổ tinh, có Đế Vương khí kim sắc ngưng tụ thành tầng mây phun trào, bên trong ánh sáng vô tận ấy, một người đạp không mà đến.

Chính là Tả hộ pháp của Thiên Nguyên Thần Điện, Đế Phi Thiên!

Cũng là một vị Thần Vương vô thượng khác của Đế Vương nhất tộc !

"Ha ha, oan có đầu nợ có chủ, chủ của đống nợ nần kia, đã đến rồi."

Sở Cuồng Nhân nghiền ngẫm cười một tiếng.

Chương 1870: Sức mạnh bản nguyên duy nhất lại hiện ra, Bát Diện Đế Vương Chùy

Sở Cuồng Nhân đại náo Đế Vương nhất tộc.

Cho dù là Thần Vương vô thượng cổ xưa nhất bên trong Đế Vương nhất tộc là Đế Linh Thần Vương ra mặt cũng không có cách nào chống lại, rơi vào thế hạ phong.

Mà vào thời khắc mấu chốt này, trên bầu trời của Đế Vương Cổ Tinh, một luồng Đế Vương khí vàng rực kinh khủng cuốn tới.

Bên trong Đế Vương khí kia, một thân ảnh ngang nhiên bước đến.

Chính là Thần Vương vô thượng của Đế Vương nhất tộc, Đế Phi Thiên!

Đế Phi Thiên tiến vào, làm cho mọi người kinh ngạc, đồng thời cũng toát mồ hôi lạnh giúp Sở Cuồng Nhân.

Hai vị Thần Vương vô thượng, Thiên Kiếm dù mạnh hơn, thì cũng chịu đựng được sao?

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không thèm để ý chút nào, hắn nhìn Đế Phi Thiên, trên mặt nở nụ cười: "Ngươi, đến rất đúng lúc."

Sắc mặt Đế Phi Thiên vô cùng âm trầm: "Không nghĩ tới, ngươi vừa đột phá lên Hợp Đạo thì lại muốn hạ thủ đối với Đế Vương nhất tộc ta."

"Sao lại không thể chứ?"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

"Lá gan của ngươi rất lớn, đã vậy thì, cũng đừng trách ta ở chỗ này khiến cho Thiên Kiếm ngươi hoàn toàn bị bẻ gãy!" Trong mắt Đế Phi Thiên lộ ra sát ý băng lãnh, hắn đã sớm không kìm nén được ý định muốn giết Sở Cuồng Nhân.

Nhưng đám Thần Vương ở Thiên Nguyên Thần Điện kia, lại lấy lý do phải dùng Thiên Kiếm đến kiềm chế Sở Cuồng Nhân ở vũ trụ Bàn Cổ để ngăn cản hắn.

Mà bây giờ, Thiên Kiếm giết đến tận Đế Vương cổ tinh, đây là muốn hoàn toàn đối địch với hắn, vậy cũng đừng trách hắn xuất thủ.

"Ha, không phải ngươi đã sớm muốn nghịch thiên sao? Hiện tại, Thiên cho ngươi một cơ hội, cho ta thấy thực lực của ngươi đi."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, thần sắc lạnh nhạt nhẹ nhõm.

Khí tức của Đế Phi Thiên đang liên tục tăng lên.

Phải biết rằng, hắn là Thần Vương vô thượng, hơn nữa còn là một Thần Vương vô thượng ở thời kỳ cường thịnh, so với dạng Thần Vương vô thượng đang tuổi già sức yếu như Đế Linh Thần Vương này thì phải mạnh hơn rất nhiều.

Mọi người chỉ thấy được khí tức của Đế Phi Thiên phóng lên tận trời, sức mạnh đạo tắc màu vàng óng đan xen ngang dọc, ngưng tụ thành một Đế Vương Ấn màu vàng óng, trấn áp về phía Sở Cuồng Nhân!

Uy lực của một kích này, kinh khủng đến cùng cực, tuyệt đối là công kích cao cấp nhất bên trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Cho dù là Hợp Đạo, không cẩn thận, đều sẽ bị thương nặng.

Sở Cuồng Nhân đứng yên tại chỗ, tay cầm Vô Đạo, đạo và Vô Đạo cộng hưởng với nhau, Đế Bá chi khí quấn quanh ở trên mũi kiếm, bỗng nhiên chém ra! !

Một kiếm bổ ra, kiếm khí tuyệt đẹp và Đế Vương Ấn đột nhiên va chạm!

Đùng! !

Đế Vương Ấn và kiếm khí cùng nổ tung ngay tại chỗ.

Sở Cuồng Nhân bị chấn lùi lại mấy bước, nhưng Đế Phi Thiên đứng lơ lửng trên không, không nhúc nhích tí nào, chênh lệch giữa hai người, cao thấp biết liền.

"Ha, có thể được Vận Mệnh chiếu cố, thực lực của ngươi, quả thật là không hề tầm thường." Mặc dù Sở Cuồng Nhân rơi vào thế hạ phong, nhưng vẫn thong dong như cũ.

Hắn làm cho sắc mặt của Đế Phi Thiên rất khó coi.

Vận Mệnh...

Hai chữ này, khiến cho hắn như có gai ở sau lưng.

Chúa Tể Vận Mệnh thần bí khó lường kia, vô cùng cao thâm, cho dù là hắn, cũng cảm nhận được sự không rét mà run.

Mà Thiên Kiếm và Vận Mệnh Thần Điện kia, rõ ràng là có quan hệ.

Lần này đối phương tới đối phó hắn, có phải là do Vận Mệnh Thần Điện sai sử, thậm chí, Thiên Tinh Ảnh cũng có thể là sự sắp đặt của Vận Mệnh Thần Điện hay không.

Ngoại trừ Chúa Tể Vận Mệnh, hắn thật sự không thể nghĩ ra được, có bất cứ người nào có thực lực khiến một tên phế nhân biến thành một Hợp Đạo chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi.

Chuyện này thật sự không thể tin được.

"Đế Phi Thiên, liên thủ với ta để giết chết hắn!"

Đế Linh Thần Vương lạnh giọng nói ra.

Hắn bước ra một bước, đi đến trên bầu trời nơi Sở Cuồng Nhân đứng, thúc giục sức mạnh Đế Vương trong cơ thể đến cực hạn, đạo tắc như thác nước đè xuống.

Đế Phi Thiên cũng xuất thủ.

Đế Vương khí vàng rực hóa thành một ngón tay khổng lồ điểm ra.

Chính là Đế Vương Tù Thiên Chỉ!

Hai đại Thần Vương vô thượng liên thủ, sức mạnh có thể nói là có một không hai trên toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên, mọi người nghĩ không ra, Sở Cuồng Nhân làm sao có thể ngăn lại.

"Sức mạnh bản nguyên duy nhất, ra!"

Lúc này, chỉ thấy trong mắt Sở Cuồng Nhân bắn ra một tia thần quang.

Sức mạnh bản nguyên duy nhất lưu chuyển, bao trùm ở phía trên Đế Bá chi khí, đây là thể chất do hắn căn cứ vào Thể Chất Chi Thư mà nghiên cứu ra, uy lực của nó quan tuyệt thiên địa, là thể chất đến cả đại đạo cũng khó có thể quản lý.

Sức mạnh bản nguyên duy nhất lưu chuyển trong nháy mắt, Đế Vương khí từ bốn phía vọt tới bị nổ tung thành từng khúc, Đế Linh Thần Vương cũng bị bay ngược ra sau.

Mà trừ hắn ra, Sở Cuồng Nhân lại có hành động lần nữa.

Trường kiếm giơ cao, hành tinh trên trời rung chuyển, vô số tinh quang từ trong vũ trụ vẩy xuống, ngưng tụ ở quanh người Sở Cuồng Nhân.

Chính là bí thuật truyền lại từ Tinh Hà Thần Vương, Thất Tinh Thiên Thần Biến!

Tinh quang ngưng luyện thành thất tinh, rót vào trong cơ thể Sở Cuồng Nhân, sức mạnh duy nhất bản nguyên tăng thêm, khiến khí tức của hắn lại tăng lên lần nữa.

Tuy là Hợp Đạo sơ kỳ, nhưng giờ phút này, sự kinh khủng đến từ khí tức của hắn so với Thần Vương vô thượng như Đế Phi Thiên, lại không hề kém hơn chút nào.

"Sức mạnh của hắn lại tăng lên nữa, sao lại có khả năng này được?! Gia hỏa này, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?"

Sắc mặt Đế Linh Thần Vương âm trầm nói.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Hợp Đạo Thần Vương phạm quy như thế, vừa tấn cấp đã cường đại như vậy, nếu để người này trưởng thành thêm một số năm nữa thì sẽ đến mức nào?

Kẻ này, không thể giữ lại!

"Đế Vương Thiên Long Kiếm, lên! !"

Đế Linh Thần Vương giơ tay lên, chỉ thấy ở bên trong quan tài hoàng kim ở phía xa của hắn, có một đạo lưu quang kim sắc bay ra.

Đó là một thanh bảo kiếm màu vàng óng!

Phía trên có khắc đường vân kim sắc, dệt ra một đạo long ảnh.

Trong nháy mắt cầm lấy kiếm, khí tức của Đế Linh Thần Vương trở nên càng thêm kinh khủng, chém ra một kiếm, kiếm quang trút xuống người Sở Cuồng Nhân.

"Tuy là Thần Vương, nhưng khi luận kiếm với Thiên, ngươi vẫn không bằng ta."

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Vô Đạo, ngưng tụ sức mạnh bản nguyên duy nhất.

Một kiếm vô địch lại ra.

Kiếm ảnh màu sắc rực rỡ và kiếm quang vàng rực va chạm, chỉ thấy Đế Linh Thần Vương lại bị đánh lui một lần nữa, sắc mặt của lão vốn đã tái nhợt mấy phần thì nay lại càng nhạt hơn, cả người nhìn qua, uể oải suy sụp.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi quá làm càn rồi!" Đế Phi Thiên thúc giục sức mạnh đến cực hạn, liên tục thi triển tam đại thần thông của Đế Vương thể.

Đế Vương Ấn, Đế Vương Hoa Cái, Đế Vương Pháp Chỉ.

"Một kiếm vô địch!"

Một kiếm giống như vậy, nhưng uy lực càng thêm bá đạo.

Sở Cuồng Nhân lùi lại mấy chục trượng, hắn nhìn Vô Đạo trong tay, cảm thấy thủ đoạn công phạt của mình có chút đơn điệu.

Sau khi đột phá lên Hợp Đạo, những pháp môn hắn sử dụng trước kia, giống như đã có chút theo không kịp bước tiến của hắn, mà các loại pháp môn Sở Cuồng Nhân từng sử dụng ở vũ trụ Bàn Cổ thì lại không thể tuỳ tiện vận dụng.

Xem ra, hắn phải nghiên cứu thật tốt mới được.

Hắn âm thầm nghĩ tới.

"Thiên Kiếm, để ngươi xem vật này một chút!"

Chỉ thấy Đế Phi Thiên đưa tay ra, lấy ra một cây búa lớn tám mặt màu vàng óng, phía trên có khắc vô số phù văn.

Không chỉ có như thế, trong nháy mắt chiếc búa xuất hiện, hư không bốn phía nứt toác thành từng khúc, giống như không thể thừa nhận nổi uy lực của nó, mà Đế Vương khí của Đế Phi Thiên cũng cùng hô ứng, vô cùng kinh người.

Trong hư không, không ít người khi thấy được vật này, thì vô cùng sợ hãi.

"Đó là Bát Diện Đế Vương Chùy của Đế Phi Thiên!"

"Là Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn!"

Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn, dưới tình huống không có Chí Bảo Hỗn Độn, vật này chính là bảo vật kinh người nhất.

Cho dù là cảnh giới Hỗn Nguyên cũng không chắc chắn có được.

Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn này của Đế Phi Thiên từ đâu mà đến, không có ai biết, vô cùng thần bí.

Nhưng mọi người đều biết, bảo vật này có uy lực kinh người.

Thậm chí từ xa xưa về trước, Đế Phi Thiên dựa vào vật này, thử chém giết một Thần Vương trùng kích Hỗn Nguyên bên trong Bá Vương nhất tộc.

Trận chiến kia, đã khiến cho Đế Phi Thiên trèo lên đỉnh của vũ trụ Thiên Nguyên!

Trở thành thần trong lòng vô số người ở Đế Vương nhất tộc.

"Quá tốt rồi, rốt cục Phi Thiên Thần Vương cũng lấy vật này ra."

"Ha ha, có vật này ở đây, Thiên Kiếm hẳn phải chết!"

Mọi người ở Đế Vương nhất tộc vô cùng kích động.

Ngay cả Đế Linh Thần Vương cũng nhẹ nhàng thở ra, hắn thấy, dù Sở Cuồng Nhân có mạnh hơn, thì cũng không có khả năng ngăn cản được Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn.

"Ha ha, rốt cục ngươi cũng lấy vật này ra."

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Chương 1871: Khống chế Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn, đánh chết ba vị Thần Vương

Bát Diện Đế Vương Chùy xuất hiện, uy thế trùng trùng điệp điệp.

Tất cả mọi người ở Đế Vương nhất tộc đều cho rằng cục diện của trận chiến đã định, thắng bại đã phân.

Ngay cả những vị Thần Vương trong hư không kia cũng cảm thấy trận chiến này không còn bất kỳ khả năng xoay chuyển nào nữa, Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn, thật là quá đáng sợ.

Có vật này ở đây, cho dù là Hợp Đạo Thần Vương có tu vi manh hơn Đế Phi Thiên, cũng không chắc chắn thắng được đối phương.

Thiên Kiếm tuyệt đối không thể chặn được.

Nhưng nằm ngoài ý định chính là, sau khi Sở Cuồng Nhân nhìn thấy Đế Phi Thiên lấy Bát Diện Đế Vương Chùy ra, trên mặt lại lộ ra một nụ cười.

"Ha ha, rốt cục ngươi cũng lấy vật này ra."

Nghe nói như thế, mặt mũi của mọi người tràn đầy vẻ không hiểu.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Vì sao Thiên Kiếm lại bày ra dáng vẻ rất vui vẻ như thế?

"Hừ, đáng chết!"

Trong lòng Đế Phi Thiên ẩn ẩn cảm nhận được một tia không ổn.

Nhưng rốt cuộc là lạ ở chỗ nào, hắn cũng không nói lên được, chỉ có thể thúc giục chí bảo trong tay, giết chết ngọn nguồn là Sở Cuồng Nhân kia!

Chỉ cần hắn chết, tất cả mọi thứ đều sẽ kết thúc.

Vận Mệnh Thần Điện cái gì đó...

Tất cả chỉ là gặp quỷ thôi!

Trong lòng của Đế Phi Thiên rống to, ánh mắt băng lãnh vô tình.

Nhưng một màn sau đó, khiến đồng tử của Đế Phi Thiên nhịn không được mà đột nhiên co rụt lại, cả người lâm vào trong sự sợ hãi trước nay chưa từng có.

Chỉ thấy món Bát Diện Đế Vương Chùy thuận buồm xuôi gió trong tay hắn kia lại đang đứng im trên đầu Sở Cuồng Nhân, làm sao cũng không hạ xuống được.

Đạo tắc tràn ngập phía trên chiếc búa lớn màu vàng rực, cũng không gây một chút thương tổn nào cho Sở Cuồng Nhân, điều này khiến cho mặt mũi của Đế Phi Thiên tràn đầy hoảng sợ.

"Chuyện này sao có thể? !"

Thời điểm hắn khiếp sợ, phía trên Bát Diện Đế Vương Chùy bộc phát ra một luồng sức mạnh cường đại, trực tiếp đánh hắn bay ra ngoài.

Chiếc búa lớn kia, lơ lửng ngay trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Tình cảnh này khiến cho mọi người như đang nằm mơ.

Đế Phi Thiên, lại không cầm được binh khí của mình?

"Dùng binh khí mà Vận Mệnh ban cho ngươi để đối kháng Vận Mệnh, Đế Phi Thiên ơi Đế Phi Thiên, ngươi thật quá ngu xuẩn, khiến Thiên cũng nhịn không được mà bật cười."

Sở Cuồng Nhân cười nhạo nói.

"Các ngươi động tay động chân lên binh khí này?"

Đế Phi Thiên không thể tin được nói.

Bát Diện Đế Vương Chùy này, chính là bảo vật mà năm đó hắn cầu xin Chủ Nhân Vận Mệnh ở trong Vận Mệnh Thần Điện mà có được.

Nhiều năm qua, hắn luôn dùng đến mức thuận buồm xuôi gió, chưa từng nghĩ, bảo vật này, vậy mà chưa từng thật sự thuộc về hắn!

Tay Sở Cuồng Nhân lấy ra một tấm da cừu, thản nhiên nói: "Phía trên mệnh khế viết rõ, ngươi dâng linh hồn lên, cho Chủ Nhân Vận Mệnh sử dụng, thì có thể đạt được món bảo vật này, chỉ tiếc, ngươi không thực hiện khế ước, ngươi vi phạm khế ước, sao xứng đáng có được bảo vật này chứ?"

Đây cũng là một trong những lí do lớn nhất khiến hắn dám đến Đế Vương nhất tộc, thứ mà Đế Vương nhất tộc ỷ lại nhất, vốn là của Vận Mệnh Thần Điện, mà hắn làm chủ nhân của thần điện, đương nhiên có quyền được thu hồi.

Điều lo lắng duy nhất, chính là rốt cuộc Đế Vương nhất tộc có dùng vật này hay không, nếu như vật này không xuất hiện, hắn cũng không có cơ hội để thu hồi.

Cho nên hắn mới an bài Thiên Tinh Ảnh đến xò xét trước, sau khi thăm dò đến không sai biệt lắm, bản thân mình lại hiện thân, bảo đảm cuối cùng đối phương cũng phải dùng vật này.

Tất cả đều nằm trong tính toán của hắn.

Hai đại Thần Vương vô thượng liên thủ không làm gì được hắn, rốt cục Đế Phi Thiên cũng kìm nén không được, lấy Bát Diện Đế Vương Chùy này ra.

"Không thể nào, ta đã sớm luyện hóa vật này, nhiều năm qua, nó và ta tâm ý tương thông, tại sao có thể như vậy? ! Điều đó hoàn toàn không có khả năng." Đế Phi Thiên vẫn có chút không dám tin tưởng như cũ.

Hắn dùng hết toàn lực, nỗ lực triệu hồi Bát Diện Đế Vương Chùy, nhưng cho dù hắn cố gắng như thế nào, đối phương vẫn không hề bị lay động như cũ.

"Tâm ý tương thông?" Sở Cuồng Nhân lắc đầu cười khẽ, sau đó đưa tay ra, cầm lấy Bát Diện Đế Vương Chùy, trong chốc lát, một luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ ầm ầm bạo phát từ phía trên Đế Vương Chùy.

Mà Đế Phi Thiên kêu thảm một tiếng, ôm đầu, sắc mặt trắng bệch.

Trong nháy mắt vừa rồi đó, hắn cảm giác trong đầu của mình ầm ầm nổ tung, lạc ấn mà hắn lưu trên Đế Vương Chùy đã bị xóa bỏ!

"Tại sao có thể như vậy..."

Qua nhiều năm như vậy, Đế Phi Thiên xem Đế Vương Chùy này như là một món đồ vật quý giá hơn cả tính mạng của mình, nhưng hiện tại xem ra, tất cả quả thực chỉ là một câu chuyện cười, bảo vật này, cho tới bây giờ đều không chân chính thuộc về hắn!

"Cho ngươi mở mang kiến thức một chút, sức mạnh chân chính của vật này."

Sở Cuồng Nhân nắm Đế Vương Chùy, tiện tay vung lên.

Trong chốc lát, sức mạnh đạo tắc màu vàng óng phun ra ngoài, một chùy đập ra, trời đất sụp đổ, càn khôn bị phá vỡ! !

Toàn bộ Đế Vương cổ tinh, bị đánh sập một khối.

Mà Đế Phi Thiên, lập tức bị một chùy đập bay, hơn phân nửa cơ thể nổ tung, đạo trong cơ thể bị đả thương nặng nề trước nay chưa từng có.

"Đế Phi Thiên! !"

Cách đó không xa, sắc mặt Đế Linh Thần Vương đại biến, tay cầm thanh bảo kiếm vàng rực kia xuất thủ tương trợ, điên cuồng thúc giục sức mạnh đạo tắc.

Một kiếm chém ra, kiếm khí vàng rực hóa thành một đạo long ảnh kim sắc bá đạo, gào thét lao về phía Sở Cuồng Nhân mà cắn xé.

"Phế chiêu vô dụng."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Tay hắn cầm Bát Diện Đế Vương Chùy, quanh người có đạo tắc như ngôi sao đang lưu chuyển, một chùy đập ra, sức mạnh vô thượng ầm ầm bạo phát!

Dưới một chùy này, long ảnh kim sắc kia trực tiếp sụp đổ!

Mà bảo kiếm trong tay Đế Linh Thần Vương cũng đứt gãy thành mấy đoạn, cả người nổ tung ngay tại chỗ, đạo trong cơ thể bởi vì quá lâu không có tiến bộ mà trở nên yếu đuối, trực tiếp sụp đổ, hóa thành tro tàn...

Đế Linh Thần Vương, đã ngã xuống! !

Tình cảnh này, khiến cho tất cả mọi người trợn mắt hốc mồm.

Tình thế biến đổi thật sự quá nhanh.

Vốn dĩ, mọi người cho rằng Đế Phi Thiên lấy Bát Diện Đế Vương Chùy ra, đối phó với một tên Sở Cuồng Nhân còn không phải dễ như trở bàn tay sao?

Thật không nghĩ đến chỉ trong một cái chớp mắt tiếp theo, chí bảo thay chủ, bảo vật kia không chỉ bay đến tay Sở Cuồng Nhân, mà còn bộc phát ra sức mạnh cường đại hơn.

Chỉ cần vung hai ba cái đã đánh bay Đế Phi Thiên, đánh chết Đế Linh Thần Vương!

Tất cả mọi người bị hoảng sợ đến mù mờ.

Thứ này không khỏi quá mạnh đi!

"Ai có thể nói cho ta biết rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra không?"

"Không biết."

"Vận Mệnh là cái quỷ gì, vì sao Thiên Kiếm lại nói Bát Diện Đế Vương Chùy là món quà của Vận Mệnh, vì cái gì mà hắn có thể khống chế nó?"

Sau khi Sở Cuồng Nhân dùng một chùy đánh chết Đế Linh Thần Vương, lại tiếp tục đập ra một chùy, trực tiếp đánh giết một vị Thần Vương khác!

"Dừng tay! !"

Đế Phi Thiên rống to: "Ta nguyện ý thực hiện mệnh khế!"

Chuyện cho tới bây giờ, hắn đã không còn sự lựa chọn.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại như không nghe thấy lời hắn nói, một chùy đập ra, lại hoàn toàn đánh giết một vị Thần Vương bên trong Đế Vương nhất tộc.

Hiện tại, phía trên toàn bộ Đế Vương cổ tinh, cũng chỉ còn lại có Đế Phi Thiên là Thần Vương của Đế Vương nhất tộc.

Mọi người nhìn đến mức run sợ tim đập nhanh, trận chiến này, chỉ sợ Đế Vương nhất tộc sẽ phải rơi khỏi vị trí Cổ Vương tộc.

"Thực hiện mệnh khế, là chuyện mà ngươi phải làm, nhưng ngươi lãng phí không ít thời gian của Vận Mệnh, tính mạng của ba Thần Vương này, xem như tiền lãi."

Sở Cuồng Nhân nhìn Đế Phi Thiên, tay cầm Đế Vương Chùy, giống như Đế Vương Chí Tôn, lạnh nhạt nói: "Còn ngươi, mau quỳ xuống!"

Sắc mặt Đế Phi Thiên biến hóa không ngừng, nhưng nhìn thoáng qua những tộc nhân còn lại trong Đế Vương nhất tộc, biết nếu như mình không làm theo, thì hôm nay Sở Cuồng Nhân diệt trọn cả Đế

Vương nhất tộc cũng không phải là chuyện không thể xảy ra.

Hắn bất đắc dĩ, một tiếng phịch vang lên, quỳ rạp xuống đất!

Đùng! !

Đế Vương quỳ gối, toàn bộ Đế Vương cổ tinh chấn động!

"Từ nay về sau, tính mạng của ngươi, sẽ là của Vận Mệnh, chờ đợi sự triệu hoán của Vận Mệnh đi." Sở Cuồng Nhân thu hồi Đế Vương Chùy.

"Rốt cuộc ngươi là ai?"

Đế Phi Thiên nhìn Sở Cuồng Nhân, hỏi ra mối nghi hoặc lớn nhất trong lòng.

"Người phát ngôn của Vận Mệnh!"

Sở Cuồng Nhân lưu lại một câu nói kia, sau đó, hắn mang theo Thiên Tinh Ảnh cùng với Thiên Tinh Thải ở cách đó không xa biến mất.

Đế Phi Thiên ở yên tại chỗ, trong miệng nỉ non nói: "Người phát ngôn của Vận Mệnh... Cuối cùng thì ta vẫn không thể trốn thoát được sự khống chế của Vận Mệnh..."

Chương 1872: Thiên Hung thành Hợp Đạo, Trảm Thiên Kiếm Kiếp, xuất quan

Vũ trụ Thiên Nguyên, phía trên một viên cổ tinh không người nào đó.

Sở Cuồng Nhân nhìn hai người Thiên Tinh Ảnh cùng với Thiên Tinh Thải, từ tốn nói: "Nắm chắc thời gian còn lại của các ngươi đi."

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Thiên Tinh Thải không biết hắn có ý gì, nhưng Thiên Tinh Ảnh lại rất rõ ràng, ngày giờ của mình đã không còn nhiều.

Hắn nhìn Thiên Tinh Thải, trong mắt lộ ra vẻ nhu tình.

"Thải Nhi, rốt cục ta cũng cứu được ngươi ra ngoài."

"Ảnh, ngươi thế nào rồi."

Thiên Tinh Thải nhìn Thiên Tinh Ảnh, trong lòng có chút sợ hãi.

"Chỉ cần ngươi mạnh khỏe, ta sẽ không sao."

...

Sở Cuồng Nhân đi tới nơi sâu trong cổ tinh này, mở ra một cái hang ở chỗ này, bố trí cấm chế dày đặc, dự định bế quan suy diễn ra một bộ pháp môn thích hợp để bản thân mình sử dụng trong giai đoạn hiện tại.

Chuyện này đối với bất kỳ một người tu hành nào mà nói, đều là một chuyện vô cùng khó khăn, nhưng Sở Cuồng Nhân có ngộ tính cực cao, lại có Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái giúp đỡ, thì đây cũng không phải là chuyện quá khó khăn.

Lần bế quan này, chắc phải trải qua mấy năm.

Mà trong vòng mấy năm này, chuyện Sở Cuồng Nhân đại náo Đế Vương cổ tinh, đồng thời cường thế đánh chết ba vị Thần Vương, khiến cho Đế Phi Thiên quỳ xuống, đã sớm truyền khắp toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên.

Từ xưa đến nay, chưa từng có một Hợp Đạo Thần Vương nào tại thời điểm vừa mới đột phá lên Thần Vương lại náo ra động tĩnh lớn như vậy.

Một trận chiến này, đủ để giúp Thiên Kiếm nhảy lên thành Thần Vương đỉnh phong, cho dù là vị Kiếm Thần Vương chấn nhiếp khắp nơi của Kiếm Linh nhất tộc kia, cũng có chút không bằng.

Dù sao thì, Kiếm Thần Vương cũng là nhân vật xa xưa trước đó, trong vũ trụ đã có rất nhiều người quên lãng chuyện của hắn.

Mà Thiên Kiếm, lại giống như mặt trời giữa trưa!

Một ngày này.

Phía trên một đại tinh cổ lão màu đen, đột nhiên bộc phát ra một luồng khí tức doạ người, trên đại tinh màu đen kia, vô số kiếm khí vang lên, ào ào nổ tung, kiếm chi oán khí kinh khủng bốc lên, hội tụ về một nơi nào đó.

Đó là một vực thẳm phía trên đại tinh cổ lão.

Trong đó có vô số phế kiếm bị gãy, kiếm chi oán khí nồng đậm đến cực hạn từ trong đó tuôn ra, giống như có vô số ác quỷ được tạo ra từ kiếm đang thét gào.

Oán khí này, cho dù là một tia cũng đủ để khiến một vị tiên nhân phát điên, căn bản không phải địa điểm mà sinh linh có thể sinh tồn.

Nhưng ngay lúc này, từ trong vực sâu kia, một người thanh niên mặc áo đen từ từ bước ra, trên người hiện đầy từng đạo từng đạo kiếm ngân.

Thanh niên này, hai mắt mang theo oán lệ chi khí, toàn thân tiêu tán ra một luồng khí tức vô cùng kinh khủng, khí tức kia càng ngày càng mạnh, rung động cả đại tinh màu đen, không ngừng bắn về phía vũ trụ! !

Đó là, sức mạnh của Hợp Đạo Thần Vương!

Thần Vương các phương đều lấy làm kinh ngạc.

"Lại có một Thần Vương khác ra đời? ! Mấy năm ngắn ngủi này, đã xuất hiện ba vị Thần Vương, đúng là không tầm thường."

"Thiên Kiếm, Thiên Tinh Ảnh, mà lần này... Là Binh Tai nhất tộc cổ lão thần bí kia, bọn họ sinh ra Thần Vương."

"Loại đạo kia... Tràn ngập một luồng oán khí, còn ẩn ẩn lẫn vào trong kiếm khí, là tên Thiên Hung bên trong tứ hung kiếm còn chưa hiện thế kia?"

"Rất có thể..."

Phía trên đại tinh cổ lão màu đen.

Thiên Hung từ trong Táng Kiếm Uyên từ từ bước ra, chỉ thấy hắn đưa tay ra, nắm lại, oán khí vô tận từ bên trong Táng Kiếm Uyên kia lại gào thét xông ra!

Oán khí vô tận, làm dấy lên phong vân!

Ngay sau đó, oán khí co vào nhanh như tia chớp.

Mà bên trong oán khí kia, một thanh trường kiếm màu đỏ thẫm, phía trên phủ đầy đạo văn quỷ quyệt, phía trên thân kiếm còn có từng cây gai quỷ dị rất dài ngưng tụ ra, kiếm thành trong nháy mắt, lôi đình bốn phía đánh xuống, đại đạo nổ tung.

Dường như thanh kiếm này khiến thiên địa bất dung!

Từng đạo từng đạo lôi đình từ trên không trung đánh xuống, nện ở trên trường kiếm.

Nhưng thanh kiếm kia kiệt ngao bất thuần, cứ thế mà chịu đựng lôi đình đánh trúng, oán khí trên thân kiếm cũng càng ngày càng nồng đậm doạ người.

Cuối cùng, lôi đình tán đi.

Oán niệm chi khí trên kiếm phun trào ra ngoài, bao phủ cổ tinh.

"Thật là một thanh kiếm khủng khiếp! Đây là oán khí vô cực ngưng tụ thành hung khí vô cực! Khó trách lại có thể khiến thiên địa không dung."

"Kiếm này, có thể tranh phong với Vô Đạo!"

"Thiên Hung đã thành công rồi!"

Các trưởng lão của Binh Tai nhất tộc bàn luận ầm ĩ.

Mà Thiên Hung nhìn thanh trường kiếm trên không trung kia, trên mặt cũng là nở một nụ cười dữ tợn, quát lạnh một tiếng: "Kiếm đến!"

Trong nháy mắt, hung kiếm vô cực nhận lấy ảnh hưởng, bay về phía Thiên Hung, rơi vào trong lòng bàn tay của hắn.

Hung kiếm tới tay, cộng hưởng với Thiên Hung, khí tức củacả hai càng thêm kinh thiên động địa, một luồng sức mạnh đạo tắc phóng lên tận trời.

Hư không nổ tung, cổ tinh màu đen điên cuồng rung động.

Toàn bộ vũ trụ, vô số trường kiếm trong tay kiếm khách vì thế mà run rẩy.

Thậm chí là trực tiếp đứt gãy!

Trong lòng mỗi một kiếm khách, đều không tự chủ được mà toát ra vẻ sợ hãi, nhìn về phía nơi xa, ánh mắt kinh hãi.

"Dạng khí tức này, nếu nói Thiên Kiếm chính là Vạn Kiếm Chí Tôn, vậy người này, chính là Vạn Kiếm Chi Kiếp! !"

"Người này, sẽ mang đến tai họa cho tất cả kiếm khách!"

"Sức mạnh thật kinh khủng."

Bên trong Kiếm Linh nhất tộc.

Ánh mắt Kiếm Thần Vương cũng nhịn không được mà dần dần ngưng trọng: "Binh Tai nhất tộc, kẻ đầu têu của vạn kiếm kiếp ngày xưa, bây giờ lại bồi dưỡng được một thanh kiếm kinh khủng như vậy, xem ra Kiếm Linh nhất tộc gặp phải phiền toái rồi."

Hắn nghĩ tới Thiên Kiếm.

Có lẽ, chỉ có Thiên Kiếm mới có thể đối phó với thanh hung kiếm này.

Binh Tai nhất tộc.

Thiên Hung nắm trường kiếm màu đen, cười lạnh nói: "Rất tốt, từ nay về sau, ngươi liền có tên gọi là... Trảm Thiên Kiếm Kiếp! !"

Trảm Thiên Kiếm Kiếp!

Một thanh kiếm có thể trảm thiên, mang lại kiếp nạn cho kiếm khách trên khắp thiên hạ!

Có thể tưởng tượng ra được, dã tâm của Thiên Hung.

Hắn nhìn về phía Táng Kiếm Uyên, kiếm ngân dữ tợn trên mặt lưu chuyển thành đạo tắc quỷ quyệt, hồi tưởng lại kinh lịch trong những năm này ở Táng Kiếm Uyên, dù có là hắn thì cũng không nhịn được mà cảm thấy sợ hãi, một nỗi sợ hãi khôn cùng.

"Thiên Kiếm, ta tiếp nhận sự ăn mòn đến từ oán khí của vạn kiếm, khiến cho thân thể toàn là kiếm ngân, đau đến không muốn sống như thế, chính là vì muốn đánh bại ngươi!"

"Ngươi chờ đó cho ta đi!"

Nói xong, thân ảnh hắn lóe lên, biến mất ngay tại chỗ, vô số người đều biết, thanh kiếm này chuẩn bị tạo ra một trận gió tanh mưa máu trên vũ trụ.

Mà ở vũ trụ Thiên Nguyên, phía trên một cổ tinh vô danh.

Hôm nay, có một người từ từ đi ra khoit sơn động.

Người này áo trắng như tuyết, lưng đeo hắc kiếm.

Một thân siêu nhiên chi khí, chính là Sở Cuồng Nhân, trên mặt của hắn mang theo một vẻ mỉm cười như có như không, dường như tâm tình cũng không tệ lắm.

Trên thực tế, hắn bỏ ra mấy năm, chỉnh lý những gì bản thân học được cùng với Tiểu Ái, kết hợp đạo của chính mình, sáng chế ra một bộ pháp môn vô địch thuộc về riêng mình, không chỉ có thể tăng cường chiến lực của hắn, còn khiến cho hắn càng khắc sâu sắc hơn đối với cảm ngộ về đạo của bản thân.

"Lần bế quan này, thu hoạch rất tốt."

Hắn đưa tay thu lại cấm chế.

Chỉ thấy ở cách đó không xa, dưới chân một cây đại thụ, có một nữ tử tuyệt sắc mặc váy dài màu sắc rực rỡ đứng đấy, tay nâng một thanh cổ kiếm.

Người này, chính là Thiên Tinh Thải.

Mà về phần Thiên Tinh Ảnh...

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua đại thụ bên cạnh, ở nơi đó có một ngôi mộ, bia mộ viết “mộ của Thiên Tinh Ảnh”, do vợ là Thiên Tinh Thải lập.

Thiên Tinh Ảnh chết rồi...

Sở Cuồng Nhân cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Tiếp nhận món quà của Vận Mệnh, kết cục của hắn đã được quyết định từ lâu.

"Vì sao ngươi vẫn còn ở lại đây?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Thủ mộ cho phu quân, và thuận tiện cảm tạ Thiên Kiếm."

Thiên Tinh Thải nói ra, từ từ hành lễ với Sở Cuồng Nhân: "n cứu trợ của Thiên Kiếm, Thiên Tinh Thải suốt đời khó quên."

"Thiên Tinh Ảnh có cùng mục đích với Thiên, giúp hắn, tiện tay làm mà thôi." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Bỗng nhiên, hắn nhìn về phía thanh Tinh Thần Cổ Kiếm trong ngực Thiên Tinh Thải, đó là Chí Bảo Tiên Thiên cực phẩm ngày xưa hắn tặng cho Thiên Tinh Ảnh.

Nhưng mà hiện tại, hắn lại cảm nhận được một luồng khí tức tàn hồn nhàn nhạt từ phía trên thanh kiếm kia: "Ha, thú vị, lại còn có tàn hồn."

Chương 1873: Đầu tư cho Thiên Tinh Thải, Thiên Hung danh chấn vũ trụ

"Há, thú vị, vẫn còn lưu lại chút tàn hồn." Hắn nhìn thoáng qua Tinh Thần cổ kiếm trong ngực Thiên Tinh Thải, trên mặt lộ ra một ý cười kỳ quái.

Nghe được lời hắn nói, thân thể mềm mại của Thiên Tinh Thải chấn động, nhìn tinh thần cổ kiếm ở trong ngực mình: "Thiên Kiếm, Ảnh, Ảnh hắn còn chút tàn hồn sao?"

"Theo đạo lý mà nói, hắn cầu xin Vận Mệnh, lấy mạng sống ra để đánh đổi, đổi lấy sức mạnh, chỉ còn mười ngày thọ mệnh, nhưng tại thời khắc sống còn lại đột phá lên Hợp Đạo, điều này lại khiến cho hắn thu được sinh cơ ngoài ý muốn, lại khiến một luồng tàn hồn này, bám ở trên Tinh Thần cổ kiếm này."

"Thú vị, quả thực rất thú vị."

Sở Cuồng Nhân có chút hăng hái nói.

Vốn dĩ, hắn thấy, Thiên Tinh Ảnh chết hẳn phải là chuyện không nghi ngờ, nhưng không nghĩ tới bởi vì hắn đột phá lên Hợp Đạo, hơn nữa, đạo của hắn lại vô cùng phù hợp với Tinh Thần cổ kiếm, ngoài ý muốn bảo vệ một luồng tàn hồn này của hắn.

Loại chuyện này, đến cả hắn cũng cảm thấy bất ngờ.

Thiên Tinh Thải càng hớn hở ra mặt.

Nàng trực tiếp quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân: "Xin Thiên Kiếm cứu Ảnh, ta nguyện ý trả bằng bất cứ giá nào."

"Ha ha, hay cho một đôi uyên ương, ngày xưa Thiên Tinh Ảnh cũng giống như ngươi, vì cứu ngươi, mà thỉnh cầu Vận Mệnh ban cho sức mạnh."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Ngay lập tức, hắn lắc đầu: "Hắn chỉ còn một luồng tàn hồn yếu ớt, là thanh kiếm này bảo vệ hắn, nhưng có thể làm được điều này, đã là cực hạn, muốn cứu hắn, đến đại đạo cũng không làm được."

Nghe thấy điều này, Thiên Tinh Thải như bị người ta tạt một chậu nước đá, ngọn lửa hi vọng trong mắt nhanh chóng bị dập tắt, sắc mặt tái nhợt.

"Nhưng..." Lúc này, Sở Cuồng Nhân lại xoay chuyển lời nói: "Đại đạo không cứu được hắn, nhưng Vận Mệnh, không hẳn là không được."

Thiên Tinh Thải hơi nghi hoặc một chút, đến đại đạo còn cứu không được, Vận Mệnh này rốt cuộc là ai, lại có thể làm được chuyện mà ngay cả đại đạo cũng không làm được.

Còn có, vì sao Thiên Kiếm kia lại nhắc đến Vận Mệnh nhiều lần như vậy?

Còn có sức mạnh của Thiên Tinh Ảnh cũng là do Vận Mệnh mang lại, Vận Mệnh này có tồn tại ở vũ trụ này hay không, phải làm sao mới có thể tìm ra nó?

Trong lòng Thiên Tinh Thải có quá nhiều nghi ngờ.

"Ngươi muốn tìm Vận Mệnh để cứu Thiên Tinh Ảnh, không phải không được, nhưng quà tặng của Vận Mệnh, chỉ dành cho người có chuẩn bị."

"Phải chuẩn bị cái gì?"

"Đầu tiên, sống sót, mạnh lên, nếu như ngươi có đầy đủ duyên phận, đương nhiên Vận Mệnh sẽ chiếu cố ngươi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Thiên Tinh Thải lộ ra vẻ do dự: "Được! Ta sẽ cố gắng mạnh lên, chỉ cần có thể cứu Ảnh, ta nguyện ý nỗ lực hết mình."

"Thiên, đánh giá cao ngươi, không ngại tặng ngươi một chút tạo hóa."

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, biến ra hai món đồ vật.

Một món là một đôi tròng mắt màu vàng óng.

Một món là một loại ấn ký cổ lão, cùng loại với phù văn.

"Đây là cái gì?"

Thiên Tinh Thải vô cùng kinh ngạc.

Hai món đồ này vô cùng bất phàm, bên trong tròng mắt màu vàng óng kia tràn ngập uy áp, khiến cho nàng có loại cảm giác quỳ bái, mà viên ấn ký kia, càng khiến cho nàng nhìn một chút liền có loại cảm giác tiến vào vực sâu.

"Đế Vương Trọng Đồng, luyện hóa nó, có thể khiến cho tư chất của ngươi tăng lên, mà phù văn này, chính là Vương Chi Ấn Ký, ẩn chứa một đạo trống rỗng, hai thứ này, đều có thể tăng tiềm lực của ngươi lên rất nhiều."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn nói chuyện hời hợt, nhưng đối với Thiên Tinh Thải mà nói, lại không khác gì mười vạn thiên lôi nổ tung trong đầu.

Đế Vương Trọng Đồng?

Nàng từng nghe nói qua, không kém hơn Đế Vương thể đại thành chút nào, mạnh mẽ hơn nhiều so với Tinh Thần Vương Thể của nàng, là thể chất trong truyền thuyết.

Còn Vương Chi Ấn Ký, lại càng không tầm thường.

Là món đồ vật mà vô số thiên kiêu yêu nghiệt ở thời đại này dốc sức truy tìm.

Nhưng bây giờ, hai món đồ này lại xuất hiện ở trước mặt mình, mà Sở Cuồng Nhân còn nói muốn tặng hai món đồ này cho nàng? !

Không thể tưởng tượng được.

Cái này gọi là một chút tạo hóa sao?

Toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên tìm không ra mấy loại tạo hóa có thể so sánh được.

"Thiên Kiếm, cái này, không khỏi quá quý giá đi!"

Thiên Tinh Thải nói ra.

Đây gọi là thiên hạ không có bữa trưa nào là miễn phí.

Thế nhưng mà, tạo hóa này quá lớn.

Nàng không nghĩ ra, tại sao đối phương lại muốn tặng loại tạo hóa này cho nàng, trên người nàng căn bản không có đồ vật gì có thể vượt qua loại tạo hóa này.

Tinh Thần cổ kiếm?

Một món bảo vật như thế.

Nếu như Thiên Kiếm muốn, trực tiếp đoạt là có thể.

Mười người như nàng cũng không phải là đối thủ.

"Hai món đồ này đối với Thiên mà nói, có cũng được mà không có cũng không sao, tặng nó cho ngươi, ngươi có thể lý giải là một loại đầu tư, Thiên chờ mong của sự phát triển của ngươi, tương lai có thể mang đến giá trị lớn hơn cho Thiên."

"Nếu như đầu tư thất bại thì sao?"

"Ta nói rồi, cái này với ta mà nói có cũng được mà không có cũng không sao, cho dù thất bại, thì cũng không ảnh hưởng đến toàn cục."

Thiên Tinh Thải âm thầm líu lưỡi.

Loại khí phách này, có lẽ trên toàn vũ trụ cũng chỉ có Thiên Kiếm mới có.

Thiên Tinh Thải hít sâu một hơi, ánh mắt dần dần thay đổi, trở nên kiên định: "Từ nay về sau, Thiên Tinh Thải nguyện để cho Thiên Kiếm sử dụng."

Nàng muốn sức mạnh, chỉ khi thu hoạch được đầy đủ sức mạnh, nàng mới có thể sống sót ở trong vũ trụ tăm tối này, sống đến thời khắc nhìn thấy Vận Mệnh, mới có hi vọng cứu sống Thiên Tinh Ảnh.

Cho nên, nàng không thể cự tuyệt phần tạo hóa này của Sở Cuồng Nhân.

Nàng tiếp nhận Đế Vương Trọng Đồng và Vương Chi Ấn Ký.

"Ta nhất định sẽ không để cho Thiên Kiếm, cùng với Ảnh thất vọng."

Nàng vuốt ve Tinh Thần cổ kiếm trong tay, ánh mắt kiên định.

"Thiên, rửa mắt mà đợi."

Đế Vương Trọng Đồng, còn có Vương Chi Ấn Ký là do hắn thu được từ trên thi thể của Đế Thiên Thu trong chiến trường hư không ngày xưa.

Vẫn không tìm được ứng cử viên tốt có thể phát huy ra giá trị của nó.

Hiện tại, hắn nhìn trúng giá trị của Thiên Tinh Thải.

Yêu và hận, đây là sức mạnh kinh người nhất trên đời này.

Hắn muốn nhìn xem, nữ nhân vì yêu mà chiến đấu này, rốt cuộc có thể trưởng thành đến mức độ như thế nào, có thể khiến cho Vận Mệnh choáng váng hay không, có lẽ ở tương lai, Vận Mệnh Thần Điện sẽ có thêm một vị tướng tài đắc lực.

Vận Mệnh Thần Điện, không làm mua bán lỗ vốn.

Sở Cuồng Nhân, cũng giống vậy.

Sau khi cùng Thiên Tinh Thải tách ra, hắn liền một mình hành tẩu trong vũ trụ.

Một số tin tức cũng truyền đến tai của hắn.

"Có nghe gì không? Vũ trụ Thiên Nguyên lại có thêm một vị Thần Vương."

"Ta biết ta biết, là Thiên Hung của Binh Tai nhất tộc."

"Binh Tai này thật không đơn giản, nghe nói có liên quan đến Kiếm

Linh nhất tộc, và Vạn Kiếm Kiếp của Kiếm Linh nhất tộc ngày xưa, hiện tại lại có thêm một vị Hợp Đạo Thần Vương, sợ là Kiếm Linh nhất tộc không dễ chịu lắm."

"Sợ cái gì, không phải Kiếm Linh nhất tộc còn có Thiên Kiếm sao?"

"Chậc chậc, nghe nói Thiên Hung này còn muốn khiêu chiến với Thiên Kiếm đấy."

"Đây không phải là lời nói hư ảo đâu, nghe nói thời điểm Thiên Hung trở thành Hợp Đạo, vô số kiếm tu trên vũ trụ đều cảm nhận được một luồng sợ hãi, gọi người này là Kiếm Đạo Chí Hung, Vạn Kiếm Chi Kiếp, trong tay hắn, còn có một thanh hung kiếm kinh khủng, xem ra, thật sự có thể chống lại Thiên Kiếm."

Sở Cuồng Nhân nghe được mấy tin tức này, không khỏi có chút nghiền ngẫm.

Mà còn chưa chờ hắn có hành động gì, tin tức liên quan đến Thiên Hung lại truyền đến lần nữa, mà lần này, càng thêm rung động.

"Thiên Hung đánh bại Lưu Tinh Thần Vương! !"

Lưu Tinh Thần Vương, chính là Kiếm Đạo Thần Vương ở vũ trụ Thiên Nguyên.

Mà trong suy nghĩ của Sở Cuồng Nhân, thì người này chính là Thần Vương mạnh nhất trên Kiếm Đạo, Kiếm Thần Vương của Kiếm Linh nhất tộc.

Hiện tại, lại bị Thiên Hung đánh bại.

Tin tức này, trong lúc nhất thời, đã làm cả vũ trụ rung động.

Không chỉ có như thế, còn có người nói rằng, Thiên Hung chính là một đường tiến về phía của Kiếm Linh nhất tộc, muốn tìm Thiên Kiếm để tiến hànhkhiêu chiến.

"Ha, ta ở chỗ này đây, mà hắn đến Kiếm Linh nhất tộc, có thể tìm ra ta sao?" Sở Cuồng Nhân không khỏi cười khẽ.

Nhưng nghĩ lại, trong mắt hắn lộ ra một tia dị sắc: "Có lẽ, không chỉ là vì muốn khiêu chiến với ta."

Chương 1874: Thiên Hung lại muốn tạo ra Vạn Kiếm Kiếp, một thân kiếm ngân, để Thiên Kiếm hiện thân đi

Tin tức Thiên Hung đánh bại Lưu Tinh Thần Vương, truyền đi khắp nơi.

Toàn bộ vũ trụ, mọi người đều biết.

Dường như Thiên Hung đang tạo thế.

Nhưng mà chuyện này cũng bình thường, Thiên Hung vừa mới hiện thế, Binh Tai nhất tộc muốn hắn tạo ra uy vọng vô thượng, cũng hợp tình hợp lý.

Mà ngay sau đó, chuyện Thiên Hung tiến về Kiếm Linh nhất tộc, khiêu chiến với Thiên Kiếm cũng truyền ra, khiến tất cả mọi người đều chú ý.

Bên trong Thiên Nguyên Thần Điện.

Vô số yêu nghiệt đều đang bàn luận, giống như yêu nghiệt Lăng Phi của Kiếm Linh nhất tộc này, đã chạy tới Kiếm Linh nhất tộc, còn có những người bạn của Sở Cuồng Nhân như Lạc Tuyết, Long Thủy Tinh cũng không ngoại lệ.

Cũng có không ít người, ôm lấy tâm tình xem náo nhiệt mà tiến đến.

"Ha ha, Thiên Hung khiêu chiến Thiên Kiếm, loại đại sự như thế này, làm cho một trong Tứ Hung Kiếm của Binh Tai nhất tộc ta, há có thể bỏ lỡ sao?"

Trên một ngọn núi nào đó.

Một thanh niên thanh tú mặc áo đen cười lạnh nói.

Hắn chính là Thần Hung bên trong Tứ Hung Kiếm.

Tu vi đã đạt tới Đại La cực hạn, so với Thần Vương, tuy còn có chút khoảng cách, nhưng ở phía dưới Thần Vương, không có mấy ai là đối thủ của hắn.

Ở một nơi khác.

Một nữ tử toàn thân có thần quang huyền diệu quấn lấy nhìn về nơi sâu xa trong vũ trụ, trong mắt lấp lóe qua từng đạo từng đạo phù văn huyền diệu.

Dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Người này chính là người xếp hạng thứ năm trong bảng xếp của thần điện, Thiên Nữ Du.

Còn là một trong cửu vương, cộng thêm là thiên nữ của Thần Cơ nhất tộc.

"Vẫn không thể tính ra được thứ gì sẽ tới."

Thiên Nữ Du bất đắc dĩ nói.

Trong đầu, hiện ra một thân ảnh bạch y.

Ngày xưa ở chiến trường hư không, Thiên Kiếm cứu nàng một mạng từ trong tay Sở Cuồng Nhân, từ đó về sau, đạo thân ảnh kia liền khắc sâu trong trí nhớ của nàng.

Lần này, Thiên Hung khiêu chiến với Thiên Kiếm, nàng vốn định dùng thôi diễn chi pháp của Thần Cơ nhất tộc, muốn tính toán lành dữ cho Thiên Kiếm.

Thế nhưng mà, lại chẳng tính ra được điều gì.

Mệnh cách của đối phương, căn bản không thể nào thôi diễn ra được, dường như trong đó, còn cất giấu một tồn tại vô cùng kinh khủng nào đó không thể nhìn thẳng! !

Cưỡng ép thôi diễn, sẽ chỉ mang đến tai hoạ cho chính mình.

"Tuy không tính ra được lành dữ của Thiên Kiếm, nhưng... Kiếm Linh nhất tộc sẽ có họa sát thân!" Thiên Nữ Du nỉ non nói.

Nghĩ đến điều này, nàng dự định tự mình đi nhìn xem.

Không chỉ có nàng.

Tất cả người trên bảng xếp hạng của Thiên Nguyên Thần Điện gần như đều xuất động, những người trên bảng này, tất cả tồn tại đều chỉ cách Hợp Đạo một bước nhỏ.

Hiện tại, Thiên Kiếm cùng với Thiên Hung đang dẫn trước bọn họ một bước, trở thành Hợp Đạo, nói trong lòng bọn họ không phẫn nộ là giả.

Bọn họ muốn thông qua quan sát đánh giá trận chiến này, hiểu rõ thực lực của hai người này.

Thậm chí tìm được một tia cơ hội để đột phá.

...

Bên ngoài Kiếm Linh cổ tinh.

Vô số tu sĩ, các đại yêu nghiệt đang tụ tập.

Bọn người Lạc Tuyết, Long Thủy Tinh cũng ở đây.

"Thiên Kiếm đang ở bên trong Kiếm Linh nhất tộc sao?"

Lạc Tuyết hỏi Lăng Phi.

"Không có ở đây." Lăng Phi lắc đầu.

"Chẳng phải Thiên Hung đang di chuyển đến đây sao?"

Hướng Thiên Thương nói ra.

"Kiếm Thần Vương nói rằng hắn đã đến đây, chỉ sợ không chỉ là muốn đấu một trận với Thiên Kiếm, còn có thể là vì... Vạn Kiếm Kiếp!"

Lăng Phi ngưng trọng nói ra.

"Vạn Kiếm Kiếp?" Lạc Tuyết cau mày lại, sau đó, nàng ẩn ẩn có suy tính: "Hắn muốn hủy diệt Kiếm Linh nhất tộc sao? !"

"Có khả năng đó!"

Lăng Phi gật gật đầu: "Hung kiếm lấy kiếm oán chi khí làm căn cơ, mà Kiếm Linh nhất tộc, chính là nơi thành tâm với kiếm trên toàn bộ vũ trụ, nếu như hủy diệt Kiếm Linh nhất tộc, hắn có thể hấp thu kiếm oán chi khí, đủ để khiến hắn tiến xa hơn một bước ở trên cảnh giới Hợp Đạo Thần Vương! !"

Vạn Kiếm Kiếp xa xưa về trước, khiến căn cơ của Binh Tai nhất tộc tăng vọt, thậm chí còn tạo ra được bốn thanh hung kiếm Thiên, Thần, Địa, và Nhân!

Nếu như lại tạo ra một trận Vạn Kiếm Kiếp, lợi dụng Vạn Kiếm Kiếp lần này sinh ra kiếm chi oán khí, tập trung ở trên người của một người là Thiên Hung.

Dù cho Thiên Hung đã trở thành Thần Vương, thì cũng có thể trưởng thành hơn không ít.

Cứ như vậy, hắn mới nắm chắc chuyện đối phó Thiên Kiếm!

"Pháp môn tu hành này của Binh Tai nhất tộc, thật sự là kỳ quái quỷ quyệt."

Trong mắt Lạc Tuyết lộ ra một tia chán ghét, Tứ Hung Kiếm, tuy lấy kiếm làm danh, nhưng có thể nói là địch nhân lớn nhất của kiếm tu trên toàn vũ trụ.

Phía trên Kiếm Linh cổ tinh.

Kiếm Thần Vương đứng sừng sững trên Kiếm Thần phong, đứng chắp tay, kiếm ý quanh người lưu chuyển, ngưng mà không phát, giống như bình tĩnh dưới mặt biển đầy sóng ngầm.

Nhìn như bình tĩnh, nhưng kì thật là có phong ba bão táp ở phía sau.

Mà ở những nơi còn lại trên Kiếm Linh cổ tinh, mỗi một nơi ở Kiếm Linh nhất tộc đều bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, tay cầm bảo kiếm, trong mắt mang theo quyết ý.

Chuyện về Vạn Kiếm Kiếp, bọn họ đều đã biết.

Đối với ý đồ của Thiên Hung, hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút suy tính.

Mọi người đều biết, Kiếm Linh nhất tộc rất có thể sẽ gặp phải chuyện sinh tử tồn vong, nhưng không ai muốn rút lui.

Kiếm ở, người ở!

Kiếm gãy, người vong!

Kiếm Linh nhất tộc, từ trước tới giờ không sợ chiến đấu!

Đùng! !

Lúc này, trong vũ trụ, có một đám mây đen khổng lồ cuồn cuộn kéo đến, mây đen dồi dào, thậm chí trực tiếp che lấp một phương tinh không.

Trong chốc lát, toàn bộ Kiếm Linh cổ tinh lâm vào trong hắc ám.

"Đến rồi!"

Bên ngoài Kiếm Linh cổ tinh, sắc mặt của đám người Lạc Tuyết vô cùng ngưng trọng.

Từ bên trong đám mây đen kia, bọn họ cảm nhận được một luồng áp lực vô cùng doạ người, kiếm đạo mà bản thân tu hành, bị làm cho run rẩy.

Mà vô số kiếm tu bên trong Kiếm Linh cổ tinh, càng gặp phải áp lực trước đó chưa từng có, nhìn kỹ, đám mây đen đó, đám mây đen đó là gì vậy, vô số kiếm chi oán khí theo thứ tự ngưng tụ thành tồn tại kinh khủng!

Oán niệm kia, dù là một luồng cũng đủ để khiến kiếm tu nổi điên.

Mây đen che phủ, vô số kiếm trong tay tu kiếm đều run rẩy, kiếm tâm của một số người không kiên định, càng đánh mất lý trí, lớn tiếng gào thét, thậm chí rút ra trường kiếm trong tay, trực tiếp tự vẫn...

Mà thời điểm Kiếm Linh nhất tộc hỗn loạn.

Phía trên Kiếm Thần sơn, một đạo kiếm quang sáng chói chói mắt bỗng nhiên phóng lên tận trời, kéo theo một luồng ý chí sắc bén vô biên! !

Đùng! !

Kiếm khí xé rách trường không, trực tiếp đâm xuyên qua đám mây đen do kiếm chi oán khí ngưng tụ mà thành kia, bộc phát ra ánh sáng óng ánh sáng chói.

Một tiếng đùng vang lên, kiếm chi oán khí tán đi, mà ở bên trong oán khí, một thân ảnh hiện lên, là một thanh niên mặc áo đen.

Đáng nhắc tới chính là, những nơi như cánh tay, cổ, thậm chí cả gương mặt của thanh niên này đều lộ ra ả những đạo kiếm ngân dữ tợn và xấu xí!

Mỗi một đạo kiếm ngân, đều giống như con rết đang ngọ nguậy.

Nhìn qua, vô cùng doạ người!

"Đấy chính là Thiên Hung sao? Nhìn xấu quá đi."

"Đúng vậy, sao trên người hắn lại đầy kiếm ngân vậy?"

"Thật khó coi."

Một số người chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

Lạc Tuyết và những kiếm khách khác cũng cảm giác tê cả da đầu, nhưng thứ các nàng khiếp sợ không phải là tướng mạo của đối phương, mà chính là những oán khí doạ người ẩn chứa bên trong kiếm ngân kia, kiếm ngân kia, là một luồng thực thể được ngưng tụ từ kiếm chi oán khí!

"Thật là khủng khiếp, rốt cuộc hắn đã trải qua cái gì mới có thể tạo ra một bộ thân thể tràn ngập kiếm chi oán khí như thế? !"

"Ta cảm thấy, dù chỉ nhìn một cái, kiếm tâm của ta cũng phải nhận lại sự dao động, khó trách sao Thiên Hung này lại phấn khích khiêu chiến với Thiên Kiếm như vậy."

Một số kiếm tu cao minh sợ hãi nói.

Cho dù là Kiếm Thần Vương trên Kiếm Thần phong cũng không ngoại lệ, hắn từ tốn nói: "Ngươi vì đánh bại Thiên Kiếm, đã nỗ lực không nhỏ."

"Đây là lịch luyện cần thiết để thu hoạch được sức mạnh!"

Thiên Hung vuốt ve kiếm ngân trên người, cũng không bởi vì mọi người bốn phía đang bàn luận mà động dung, thần sắc vẫn lạnh nhạt như cũ.

Chỉ thấy hắn đưa tay ra, oán khí vô tận đến từ bên trong kiếm ngân trên người hắn tuôn trào ra, lập tức ngưng tụ thành một thanh trường kiếm phủ đầy gai ngược đen nhánh.

Chính là thanh kiếm mà thiên địa không dung, Trảm Thiên Kiếm Kiếp!

Kiếm ở trên tay, khí tức của Thiên Hung càng tăng mạnh hơn, một thân kiếm oán chi khí gào thét xông ra: "Vậy thì, để Thiên Kiếm hiện thân đi! !"

Chương 1875: Binh Tai Phong, Cổ Kim Kiếm Linh chi khí, một kiếm chiếu sáng tinh không

"Vậy thì, để Thiên Kiếm hiện thân đi!"

Thiên Hung quát lạnh một tiếng, kiếm oán chi ý gào thét khắp nơi.

Mà thần sắc Kiếm Thần Vương thu lại, lãnh đạm nói: "Thiên Kiếm tạm thời không có ở Kiếm Linh nhất tộc, ngươi muốn đánh với hắn một trận, ngày khác trở lại đi."

"Ta đã tới, vậy sẽ không đi tay không rồi về."

Thiên Hung cười cười.

Ánh mắt của hắn đảo qua những kiếm tu ở chỗ này, cười lạnh nói: "Nếu Thiên Kiếm đã không ở đây, vậy bắt các ngươi đi tế kiếm trước là được."

"Mục đích của ngươi, quả nhiên là muốn diệt Kiếm Linh nhất tộc ta!"

Kiếm Thần Vương lãnh đạm nói.

Lập tức, hắn bay lên, kiếm ý bá đạo tuyệt luân trùng trùng điệp điệp, đổ xuống: "Nhưng ngươi, có thực lực này sao? !"

Kiếm khí phun trào, có thể áp chế Thiên Hung trên mặt uy áp!

"Thần Vương vô thượng, quả nhiên là danh bất hư truyền."

Thiên Hung nhìn Kiếm Thần Vương, trong mắt lộ ra một tia ngưng trọng.

Tuy hắn cường đại, nhưng so với tồn tại như Kiếm Thần Vương này vẫn có một ít chênh lệch, nhưng mà, hắn cũng không thấy sợ.

"Ngươi cho rằng, lần đến Kiếm Linh tộc này, chỉ có một mình ta sao? !" Thiên Hung từ tốn nói.

Lời nói vừa dứt.

Chỉ thấy có một lượng lớn oán khí đang ngưng tụ trong bầu trời, một đạo vết rách đen nhánh bỗng nhiên mở ra, từ trong đó có hai thân ảnh từ từ bước ra.

Trong đó có một người mặc một bộ chiến giáp đen nhánh, trong tay cầm trường thương, một người khác cầm một thanh trường đao, khuôn mặt lạnh lùng.

Oán khí trên người hai kẻ này, tàn phá bừa bãi, so với Thiên Hung chỉ có hơn chứ không kém, nhưng mà, oán khí của bọn họ lộ ra sự hỗn loạn phức tạp khi so sánh với Thiên Hung, không chỉ có kiếm chi oán khí, mà còn có những oán khí khác.

Ví dụ như đao, thương, kích, vân vân.

Những oán khí này phun trào, làm cho người khác không rét mà run, giống như hai người này trước mắt, là tập hợp những ác niệm của vô số binh khí!

"Kiếm Thần Vương, để cho Kiếm Linh nhất tộc các ngươi sống nhiều năm như vậy, cũng xem như là Binh Tai nhất tộc ta nhân từ, mà bây giờ, cũng nên là thời điểm các ngươi hoàn toàn kết thúc."

Nam tử mặc chiến giáp kia nói ra, giọng nói của hắn vô cùng sắc bén, giống như có hai khối sắt đang ma sát khi giọng nói phát ra.

Không ít người đều nổi da gà.

"Người của Binh Tai nhất tộc, đều có ác tâm như vậy sao?"

"Một tên nhìn thì thấy buồn nôn, một tên nghe thì thấy buồn nôn, Binh Tai nhất tộc này thật đúng là cực kỳ kỳ quái."

"Xuỵt, nói nhỏ chút, đừng để người ta nghe thấy được."

Kiếm Thần Vương nhìn hai người, nhất là nam tử mặc chiến giáp tay nắm trường thương kia, ánh mắt ngưng trọng: "Không nghĩ tới, vậy mà Binh Tai nhất tộc còn cất giấu một Thần Vương vô thượng như ngươi!"

"Ha, nếu không có Thần Vương vô thượng, thì sao dám tiếp nhận rủi ro mà đến đây gặp ngươi? Nghe cho kỹ, ta tên là... Binh Tai Phong! !"

Nam tử mặc chiến giáp Binh Tai Phong tay cầm trường thương, vừa sải bước ra, oán khí vô tận như cuồng phong gào thét, lao về phía Kiếm Thần Vương mà cắn xé.

Mà kiếm khí trong cơ thể Kiếm Thần Vương cũng lưu chuyển.

Ầm, ầm, ầm! !

Kiếm khí và oán khí liên tục va chạm, bốn phía điên cuồng nổ tung.

Mà nam tử lạnh lùng tay cầm trường đao kia nhìn về phía Kiếm Thần phong, chỗ đó có một vị lão giả tóc trắng, xung quanh đối phương có sức mạnh đạo tắc vờn quanh, hiển nhiên cũng là một Hợp Đạo Thần Vương.

Chính là Tinh Hà Thần Vương đã gia nhập vào Kiếm Linh nhất tộc.

"Xem ra, đối thủ của ta là ngươi."

Nam tử lạnh lùng lãnh đạm nói.

"Bộ xương già này của ta, cũng nên vận động một chút rồi."

Tinh Hà Thần Vương từ tốn nói.

Hắn đứng dậy, lao vào chiến đấu với nam tử lạnh lùng.

"Kiếm Linh nhất tộc, tiếp nhận vận mệnh của các ngươi đi!"

Thiên Hung cười nhạt một tiếng.

Chỉ thấy tay hắn cầm Trảm Thiên Kiếm Kiếp, đưa tay chém ra, kiếm chi oán khí đen nhánh phun trào ra ngoài, không trung huyễn hóa thành nguyên một đám quỷ ảnh quỷ quyệt ở giữa, lao về phía Kiếm Linh nhất tộc mà chém giết.

Những trên tay quỷ ảnh này, đều cầm trường kiếm.

Là ác quỷ của kiếm!

Nhóm kiếm tu của Kiếm Linh nhất tộc nhanh chóng lao vào chém giết với những quỷ ảnh này, các loại kiếm pháp kiếm ý liên tục bạo phát.

Những người này tuy mạnh những cũng chỉ là những tồn tại dưới Thần Vương, mà Thiên Hung lại là Thần Vương, thực lực của hắn, vô cùng kinh khủng.

Căn bản không phải người mà những người này có thể chống cự.

Dù chỉ là kiếm ảnh do kiếm chi oán khí hóa thành, nhưng trong khoảnh khắc này, cũng mang đến cho Kiếm Linh nhất tộc một trận tai họa thật lớn.

Trong lúc nhất thời, Kiếm Linh nhất tộc hỗn loạn không chịu nổi, máu chảy thành sông.

"Quả nhiên là họa sát thân mà."

Thiên Nữ Du lắc đầu thở dài.

"Không được, dù sao thì Kiếm Linh nhất tộc cũng là chốn cũ của Thiên Kiếm, sao chúng ta có thể ngồi yên được?" Lạc Tuyết lên tiếng.

"Đúng vậy, nói thế nào cũng phải cứu một số người mới được."

Long Thủy Tinh cũng nói.

Mấy người liếc nhau, lao về phía Kiếm Linh nhất tộc.

Trong lúc giơ tay nhấc chân, sức mạnh Đại La cực hạn bạo phát, đánh nát nguyên một đám quỷ ảnh, tranh thủ thời gian giúp Kiếm Linh nhất tộc.

"Há, là một trong cửu vương..."

Thiên Hung nhìn thoáng qua Long Thủy Tinh, trong mắt lướt qua một tia dị sắc.

Trên trán hắn, một phù văn ấn ký hơi hơi lưu chuyển.

Chính là Vương Chi Ấn Ký.

Sau đó, hắn vừa nhìn về phía Lạc Tuyết, trong mắt lộ ra một tia ngạc nhiên: "Bên trong một thế hệ trẻ tuổi, lại còn có dạng kiếm khách này."

Điều này khiến hắn có một chút hứng thú.

Ngay khi hắn dự định xuất thủ, giết chết Lạc Tuyết, hấp thụ kiếm chi oán khí của đối phương, thì ở cách đó không xa, bộc phát ra một luồng khí tức mạnh mẽ.

Chỉ thấy một nam tử trung niên tay cầm kiếm lớn màu vàng óng từ bên trong tổ địa của Kiếm Linh nhất tộc lao ra, mà ở phía sau hắn, còn có một đạo kiếm ảnh kim sắc lượn vòng quanh, tràn ngập một trận khí tức cổ xưa.

Nhìn đến đạo thân ảnh kia, người của Kiếm Linh nhất tộc vô cùng kinh hỉ.

"Là tộc trưởng!"

"Khí tức của tộc trưởng... Thật mạnh, có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Những kiếm ảnh kia... Là Cổ Kim Kiếm Linh chi khí!"

Có người kinh hô một tiếng.

Cổ Kim Kiếm Linh chi khí, chính là căn cơ của Kiếm Linh nhất tộc.

Nghe nói, các đời cường giả ở Kiếm Linh nhất tộc, đều muốn lưu lại một đạo kiếm khí thuộc về riêng mình ở trong Kiếm Linh tổ địa.

Từ xưa đến nay, bên trong Kiếm Linh nhất tộc không biết tích lũy bao nhiêu đạo kiếm khí, một khi đến lúc nguy cấp, tộc trưởng của Kiếm Linh nhất tộc, có thể sử dụng Kiếm Linh bí thuật, điều động luồng sức mạnh này!

Hiện tại, trước mắt Kiếm Linh nhất tộc chính là sinh tử tồn vong.

Những kiếm khí mà vô số cao thủ ở Kiếm Linh nhất tộc tích lũy được từ xưa đến nay, rốt cục cũng bạo phát vào hôm nay!

"Thú vị!"

Thiên Hung đang nhìn Kiếm Linh tộc trưởng, sau khi phát giác được quanh người đối phương còn có vô số kiếm ảnh kim sắc ẩn chứa sức mạnh quấn quanh, ẩn ẩn nhận ra một tia uy hiếp, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

"Thiên Hung, Kiếm Linh nhất tộc ngoại trừ Thiên Kiếm ra, còn có ta! Tộc trưởng của Kiếm Linh nhất tộc! !" Kiếm Linh tộc trưởng hét lớn một tiếng, cổ kiếm kiếm linh đúng giống như bách xuyên quy hải, hội tụ ở một chỗ.

Trong chốc lát, khí tức của Kiếm Linh tộc trưởng liên tục tăng lên!

Tuy vẫn không đột phá Hợp Đạo, không thể khống chế được sức mạnh đạo tắc, nhưng dựa vào Cổ Kim Kiếm Linh chi khí này, đã đủ để chiến đấu một trận với Thần Vương!

Đùng!

Kiếm Linh nhất tộc vừa sải bước ra, hư không bị kiếm khí xé rách!

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn xuất hiện ở trước mặt Thiên Hung, cự kiếm kim sắc trong tay bỗng nhiên chém ra, kiếm khí màu vàng óng trùng trùng điệp điệp khuấy động ra!

Ầm! !

Thiên Hung bị một kiếm này, đẩy lui.

Nhưng sau đó, hắn thét dài một tiếng, Trảm Thiên Kiếm Kiếp trong tay, bỗng nhiên chém ra một kiếm, sức mạnh đạo tắc càng kinh khủng hơn bạo phát.

Kiếm ảnh đen nhánh vạch phá bầu trời, xé rách trời đất!

Kiếm Linh tộc trưởng bị một kiếm này đánh trúng, cả người không thể khống chế nổi liền bay ra ngoài, kiếm khí màu vàng óng trên người đều bị tiêu tán.

Đó chính là Cổ Kim Kiếm Linh chi khí.

Mặc dù hắn có biện pháp điều động luồng sức mạnh này, nhưng luồng kiếm linh khí này quá nặng, hắn căn bản không có cách nào hoàn toàn khống chế nó.

"Đáng chết!"

"Với thực lực của ta, không có cách nào kiên trì được lâu, nhất định phải nhanh đánh bại nhân tài này mới được." Ánh mắt Kiếm Linh tộc trưởng ngưng trọng.

Chỉ thấy hắn bay lên, xung quanh có thần quang vô tận lưu chuyển.

"Cổ Kim Kiếm Linh ngưng tụ thành một kiếm, cuồn cuộn nhất kích! !"

Kiếm Linh tộc trưởng thét dài một tiếng, đại kiếm chém xuống, vô số kiếm ảnh kim sắc theo một kiếm này phun ra ngoài, hóa thành một dòng nước lũ kim sắc sáng chói, quang mang loá mắt của nó, chiếu sáng toàn bộ tinh không.

Chương 1876: Vạn Linh Kiếm Trận, người nào cho ngươi lá gan tuyên chiến với Thiên

Kiếm khí màu vàng óng như dòng nước lũ tuôn ra, chiếu sáng tinh không.

Một kiếm này sáng chói cuồn cuộn, khiến Thần Vương đều vì thế mà choáng váng.

Mà Thiên Hung đối mặt với một kiếm này, trong mắt cũng toát ra một tia ngưng trọng: "Một kiếm này của ngươi, đáng để ta ứng phó toàn lực! !"

Ánh mắt Thiên Hung ngưng trọng, giơ cao Trảm Thiên Kiếm Kiếp.

"Thiên Ma Đại Oán Trảm Kiếm Tiên!"

Đùng! !

Từng đạo từng đạo kiếm chi oán khí gào thét xông ra.

Kiếm chi oán khí đầy trời ngưng tụ thành một ma ảnh kinh khủng bao trùm tinh không.

Ma ảnh này, phát ra từng tiếng rú thảm thiết thê lương.

Tay cầm một thanh ma kiếm kinh khủng, chém xuống một kiếm, thời điểm kiếm khí đen nhánh như dòng thác và dòng nước lũ kim sắc va chạm, bốn phía nổ tung.

Mà dưới sự trùng kích cực hạn này, một thân ảnh bị bay ngược ra sau.

Là Kiếm Linh tộc trưởng.

Giờ phút này, hắn máu me đầm đìa, kiếm chi oán khí đang không ngừng từng bước xâm chiếm thân thể của hắn, khiến khí tức sinh mệnh của hắn không ngừng suy yếu.

Cổ Kim Kiếm Linh chi khí kim sắc, tiêu tán khắp nơi.

Từng đạo từng đạo kiếm ảnh kim sắc, hoặc là bị phá nát, hoặc là thành quang mang ảm đạm bay lượn ở trong tinh không, hoặc là cắm trên mặt đất...

Kiếm Linh tộc trưởng, bị đánh bại!

Tình cảnh này, cũng không khiến mọi người kinh ngạc quá nhiều.

Mặc dù sử dụng Cổ Kim Kiếm Linh chi khí, nhưng dù sao cũng chỉ là một Đại La mà thôi, rốt cuộc vẫn khó có thể chống lại Hợp Đạo Thần Vương.

"Chuyện này thật phiền toái."

Long Thủy Tinh cau mày lại.

Nàng đánh ra một quyền.giết mấy con quỷ ảnh đang vọt tới, nhìn qua Kiếm Thần Vương ở nơi xa cũng đang bị Binh Tai Phong quấn lấy, không có cách nào thoát thân.

Không có chiến lực cấp bậc Thần Vương, làm sao giữ được Kiếm Linh nhất tộc đây?

"Long Thủy Tinh, ngươi còn có tâm tư muốn giúp những người khác sao?"

Giờ phút này, một tiếng cười lạnh vang lên.

Chỉ thấy mấy đạo thân ảnh đen nhánh bỗng nhiên xuất hiện, vây quanh Long Thủy Tinh, trên người mỗi cá nhân đều tràn ngập sát ý lạnh lẽo.

Trên người những người này, cũng không có oán khí.

Nói cách khác, không phải người của Binh Tai nhất tộc, không chỉ có như thế, Long Thủy Tinh cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc từ trên thân thể mấy người này.

"Các ngươi là... Long tộc!"

Đồng tử của Long Thủy Tinh hơi co lại.

Long tộc, phái người tới giết nàng sao? !

"Long Thủy Tinh, ngươi là phản đồ của Long tộc, lại còn nhận Thiên Kiếm làm chủ, khiến cho Long tộc ta mất hết thể diện, ngươi căn bản không xứng nắm giữ huyết mạch của Thất Thải Thiên Long và Vương Chi Ấn Ký, những vật này, cần phải thuộc về yêu nghiệt xuất sắc nhất trong Long tộc ta! Ngươi, đi chết đi cho chúng ta!"

Một người mặc hắc bào cầm đầu đám Long tộc cười lạnh nói, xuất thủ trong nháy mắt.

Long khí bá đạo bao phủ.

Thực lực như vậy, ở trong Long tộc hẳn không phải là hạng người vô danh mới đúng, nhưng đây lại là lần đầu tiên Long Thủy Tinh nhìn thấy đối phương.

"Xem ra khoảng thời gian ta không ở trong Long tộc, Long tộc đã có không ít cao thủ." Long Thủy Tinh dùng một chưởng bức lui đối phương, cười lạnh nói.

Yêu nghiệt xuất sắc nhất...

Trong Long tộc, ngoại trừ Xích Long Ảnh mà nàng đã giết trước đó ra, còn có yêu nghiệt nào khác nữa nhỉ, hẳn là một yêu nghiệt cổ đại nào đó.

"Long Thủy Tinh, ngoan ngoãn giao huyết mạch của Thất Thải Thiên Long trong cơ thể và Vương Chi Ấn Ký của ngươi ra đây! Nếu như ngươi còn tự nhận là người của Long tộc!"

"Đúng vậy, đừng mắc thêm lỗi lầm nữa."

Nghe lời nói của mấy người ở Long tộc này, Long Thủy Tinh chỉ muốn cười.

Nàng không nhiều lời, nhưng sát ý ở trên người, càng ngày càng lạnh như băng, khiến mấy tên trong Long tộc đều không rét mà run.

Nhưng bọn họ đã sớm biết không có cách nào tuỳ tiện mang đồ vật về.

"Giết!"

Hai bên lại giao thủ lần nữa.

Ở một bên khác, Binh Tai Phong và Kiếm Thần Vương, Tinh Hà Thần Vương và nam tử lạnh lùng cũng đang chiến đấu với khí thế hừng hực.

Mấy người giao thủ, sức mạnh kiếm khí và oán khí, đao khí và hành tinh đều va chạm với nhau, khiến các ngôi sao cũng vì đó mà rung chuyển.

"Kiếm Thần Vương, cho dù là Cổ Kim Kiếm Linh chi khí cũng không làm gì được Thiên Hung, Kiếm Linh nhất tộc các ngươi, hôm nay sẽ phải diệt vong!"

Binh Tai Phong cười ha ha nói.

Giọng nói của hắn sắc bén chói tai, tiếng cười rộ lên, càng giống như ma âm, khiến không ít người đang quan sát trận chiến trong tinh không đều tê dại cả đầu.

Kiếm Thần Vương thì lại không nhận ảnh hưởng quá lớn, nhưng thần sắc lại càng toát ra vẻ băng lãnh, kiếm trong tay, vung vẩy đến càng thêm dồi dào.

Nhưng muốn nhanh chóng giải quyết một người cùng cảnh giới Thần Vương, sao lại dễ dàng được?

Một trận chiến này, khó khăn trùng điệp.

Kiếm Linh nhất tộc, cũng lâm vào tuyệt cảnh trước nay chưa từng có!

Lần này, càng thêm hung hiểm so với Vạn Kiếm Kiếp cổ lão.

Khi đó, ít nhất Kiếm Linh nhất tộc còn có mấy vị Thần Vương, mà lần này, chỉ có Kiếm Thần Vương và Tinh Hà Thần Vương.

Hai người cũng đều bị kiềm chế.

"Kiếm Linh nhất tộc, hóa thành cội nguồn sức mạnh của ta đi!"

Thiên Hung cười ha ha một tiếng, kiếm chi oán khí vô tận phun trào, ngay tại thời điểm hắn sắp hủy diệt Kiếm Linh nhất tộc, chỉ thấy Cổ Kim Kiếm Linh chi khí ở bốn phía không tự chủ mà bay lên không trung, xoay xung quanh người hắn.

Một kiếm trận kim sắc, ngưng tụ trong nháy mắt!

Kiếm trận này, có uy lực cực mạnh.

Kiếm khí vô tận xuyên tới xuyên lui ở trong đó, giống như một mảnh kiếm hải cuồn cuộn!

"Đây là Vạn Linh Kiếm Trận đứng thứ năm trong mười đại sát trận của Thiên Nguyên!"

Có người kinh hô một tiếng, nhận ra lai lịch của kiếm trận.

"Kiếm trận này đã thất truyền nhiều năm, không nghĩ tới nó lại được cất giấu bên trong Kiếm Linh nhất tộc, uy lực không thể khinh thường."

"Đúng vậy, trong mười đại sát trận của Thiên Nguyên, thì trận pháp này đứng thứ năn, có thể thấy được uy lực của nó, còn cường đại hơn so với tru thiên diệt thần trận."

"Chậc chậc, chỉ tiếc, là từ Cổ Kim Kiếm Linh Tự diễn hóa mà thành, nếu như có cường giả thao túng, uy lực sẽ càng mạnh."

Mọi người bàn luận ầm ĩ.

Mà phía trên Kiếm Linh cổ tinh, Kiếm Linh tộc trưởng dùng hết một tia sức mạnh cuối cùng để phát động kiếm trận, liền lập tức nằm trên mặt đất, không còn sức phản kháng.

Trong kiếm trận.

Thiên Hung lạnh lùng cười một tiến: "Vạn Linh Kiếm Trận, đúng là rất cường đại, nhưng đáng tiếc, muốn ngăn cản ta, thứ này vẫn còn thiếu rất nhiều!"

Hắn thét dài một tiếng.

Kiếm oán chi khí dâng trào, hóa thành một đạo ma ảnh, ma ảnh cầm kiếm trảm một nhát, chỉ với ba nhát kiếm, liền hoàn toàn phá nát kiếm trận này!

Kiếm uy kinh khủng, khiến cho người ta tuyệt vọng.

Giờ khắc này.

Kiếm tâm của vô số kiếm tu run rẩy.

Không chỉ có Kiếm Linh nhất tộc, một số kiếm tu đang quan sát trận chiến này cũng giống vậy.

Phải biết rằng, Thiên Hung dùng việc hấp thu kiếm oán chi khí để tăng cao sức mạnh, sau khi hắn diệt xong Kiếm Linh nhất tộc, chỉ sợ hắn sẽ đối phó với kiếm tu trên khắp vũ trụ, cho nên Thiên Hung càng mạnh, bọn họ lại càng sợ hãi.

"Có thể đối kháng với hắn, chỉ sợ chỉ có một người."

Lạc Tuyết nỉ non nói.

Sau khi Thiên Hung phá nát hết kiếm trận, thời khắc chuẩn bị ra tay lần nữa, một đạo kiếm khí từ nơi xa cuốn tới, đánh hắn bay ra ngoài.

Thần sắc Thiên Hung trầm xuống, lần này lại có biến cố gì đây?

Ong ong ong...

Giờ phút này, bên trong tinh không, vô số kiếm khí tự chủ vang lên.

Chỉ thấy nơi tận cùng trong tinh không...

Một bóng người bạch y, và một thanh trường kiếm đen nhánh.

Tinh quang vô tận chiếu rọi xuống, đạp không mà tới, trong mắt vô số kiếm tu, người này, không khác nào là một đạo ánh rạng đông!

"Hắn tới rồi."

Lạc Tuyết nhìn bóng người bạch y quen thuộc kia, lộ ra nụ cười.

Mà Long Thủy Tinh đang bị bao vây, và chúng tu sĩ Long tộc vây quét nàng cũng không tự chủ được mà ngừng tay.

Toàn bộ tinh không, bởi vì một người tiến vào mà trở nên yên tĩnh.

Thiên Hung hơi híp mắt lại, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, đồng thời còn có một luồng chiến ý mãnh liệt đến cùng cực, khó có thể ngăn chặn.

"Rốt cuộc ngươi cũng đến... Thiên Kiếm!"

Người vừa tới, chính là Thiên Kiếm danh động vũ trụ!

Sở Cuồng Nhân đi đến Kiếm Linh cổ tinh, đi đến trước mặt Thiên Hung, thần sắc lạnh nhạt, không nói một câu nào, nhưng luồng kiếm ý trên người kia, lại toát ra sự băng lãnh, một luồng tử vong chi ý, bao phủ tinh không.

"Thiên Kiếm, ngươi về tới thật đúng lúc, cùng nhau mai táng với Kiếm Linh nhất tộc này đi!" Thiên Hung cười ha ha nói.

"Là người nào cho ngươi lá gan dám tuyên chiến với Thiên? Là người khiến cho toàn bộ cơ thể của ngươi có những vết sẹo buồn nôn này sao?" Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Kiếm ý gào thét tuôn ra, kiếm oán quỷ ảnh vỡ vụn đầy trời!

Chương 1877: Thiên chứng kiến, Đế Bá vạn cổ, một kiếm chứng được Thiên ngoại chi Thiên

Trận chiến ở Kiếm Linh cổ tinh.

Từ lúc Sở Cuồng Nhân tiến vào, trận chiến này càng thêm rung động lòng người.

Thiên Hung, Thiên Kiếm.

Một người là Vạn Kiếm Chi Kiếp, một người là Vạn Kiếm Chí Tôn!

Hai người này, rốt cuộc là ai sẽ có kỹ thuật cao hơn một bậc?

Người nào mới thật sự là chí cường trong kiếm!

Mọi người vô cùng chờ mong.

Mà sau khi Thiên Hung cảm nhận được uy thế của Sở Cuồng Nhân, trên mặt cũng nhịn không được mà nở nụ cười, làm cho kiếm chi oán khí trên người sôi trào.

"Thiên Kiếm, ngươi biết chúng ta đợi trận chiến này bao lâu không? Ngươi và ta, người nào mới thật sự là Thiên! Liền để trận chiến này tìm ra đi! !"

Nói xong, hắn không nói hai lời, đưa tay chém ra một kiếm.

Kiếm chi oán khí lưu chuyển, long trời lở đất!

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, cũng đưa tay chém ra một kiếm!

Kiếm khí va chạm trong nháy mắt, chính là đạo của hai người phát sinh va chạm cùng cực, mà sự va chạm này, cũng có thể nói rõ mạnh yếu của Hợp Đạo Thần Vương, chỉ trong một cái chớp mắt, Thiên Hung liền trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Sau khi liên tiếp đập vỡ mười mấy hành tinh mới ngừng lại được.

Tình cảnh này khiến cho mọi người xôn xao.

"Thế mà lại có loại kết quả như thế này!"

"Thiên Hung lại bị một chiêu của Thiên Kiếm bức lui rồi? !"

"Sự cường đại của Thiên Kiếm, quả nhiên là không thể tưởng tượng."

"Nếu như không có thực lực như vậy, sao Thiên Kiếm lại dám một mình đại náo Đế Vương nhất tộc chứ? Ngay cả Thần Vương vô thượng cũng bị đánh ngã."

"Chậc chậc, Thiên Hung thật sự là tìm đường chết rồi."

Chuyện về Đế Vương nhất tộc, huyên náo rất lớn.

Tuy rất ít người biết chuyện cụ thể, nhưng chuyện Sở Cuồng Nhân đại náo Đế Vương nhất tộc, áp chế Thần Vương vô thượng không hề sai.

Dưới ánh nhìn của mọi người, tỷ lệ thắng lợi của Thiên Hung, không lớn.

Đương nhiên.

Mọi người cũng đều biết Thiên Hung không đơn giản, có khả năng trên người còn giấu át chủ bài gì đó, cho nên trận này thắng thua như thế nào, vẫn khó có thể đoán trước như cũ.

"Vũ trụ Thiên Nguyên này, chỉ có một Thiên, ngươi, tính là thứ gì?" Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Thiên Hung, thản nhiên nói.

"Thiên Kiếm, ngươi quả nhiên rất mạnh, tiếp một chiêu này của ta đi!"

Thiên Hung bị một chiêu đánh lui, ngược lại càng kích phát ra kiếm chi oán khí chi khí càng thêm doạ người, vô số kiếm chi oán khí ngưng tụ thành một đạo ma ảnh.

"Thiên Ma Đại Oán, Trảm Kiếm Tiên! !"

Một kiếm chém ra, sức mạnh kinh khủng khiến các ngôi dọc trên đường ào ào sụp đổ, mà Sở Cuồng Nhân chỉ đứng yên tại chỗ, không lùi không tránh.

Đùng! !

Kiếm khí kinh khủng, cứ thế mà đánh ở trên người hắn.

Sức mạnh cường đại, khuấy động bốn phía ở trong gầm trời.

Hành tinh nổ tung, hư không sụp đổ.

Mọi người nhìn chằm chằm vào trung tâm năng lượng hỗn loạn, chỉ thấy có một bóng người bạch y đang đứng lơ lửng trên không, tiên huy lưu chuyển, phong thái tuyệt thế.

Sở Cuồng Nhân cứ thế mà tiếp nhận một kích của Thiên Hung, lông tóc không bị tổn hao gì!

"Nếu như toàn lực của ngươi chỉ có như thế, vậy thì khiến Thiên quá mức thất vọng rồi, Thiên, lại cho ngươi một cơ hội ra chiêu!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Trong lúc giơ tay nhấc chân, đều là ngạo khí bất thế!

Nhìn quanh chúng sinh, bễ nghễ ở trong gầm trời!

"Hay, hay, hay cho một tên Thiên Kiếm, ngươi quả nhiên là đối thủ mạnh nhất của ta!" Thiên Hung liền nói ba tiếng hay, kiếm chi oán khí phun trào.

Trảm Thiên Kiếm Kiếp trong tay hắn, càng ong ong run rẩy.

Trên thân kiếm màu đỏ thẫm kia, giống như toát ra một tia ánh sáng u ám như muốn nuốt chửng mọi thứ, thanh hung binh vô cực này, bộc lộ bộ mặt hung ác!

Vô Đạo bên hông Sở Cuồng Nhân, khẽ chấn động.

Giống như bị khiêu khích, không thể chờ đợi mà muốn tham gia trận chiến.

Nhưng Sở Cuồng Nhân ấn kiếm xuống, vẫn chưa rút ra.

Thiên Hung thấy thế, dùng giọng điệu lạnh lùng nói: "Thiên Kiếm, rút kiếm đi, đón lấy một kiếm này, ta sợ ngươi không chịu nổi đâu! !"

"Thiên nói, sẽ thu một kiếm của ngươi, dùng hết toàn lực đi."

"Ngươi, cuồng vọng! !"

Thiên Hung có chút nổi giận.

Hắn nắm chặt Trảm Thiên Kiếm Kiếp, từng đạo từng đạo kiếm ngân trên người giống như con rết kia cũng bắt đầu ngọ nguậy, kiếm chi oán khí dâng trào.

Trong chốc lát, một đống kiếm gãy phế kiếm được ngưng tụ từ kiếm chi oán khí bay lên, bao vây xung quanh Sở Cuồng Nhân.

"Ngàn vạn kiếm chi oán khí phong thiên chém! !"

Thiên Hung quát lạnh một tiếng.

Kiếm chi oán khí đếm mãi không hết ngưng tụ thành kiếm, đổ xuống!

Một chiêu này, phong tỏa đường lui của Sở Cuồng Nhân!

Mà những nơi kiếm chi oán khí đi qua, hư không sụp đổ, vạn linh diệt tuyệt!

Đây là một kiếm hủy diệt đến cùng cực!

Là Trảm Thiên Nhất Kiếm! !

Nhưng đối mặt với một kiếm như vậy, Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, vẫn không dùng Vô Đạo ở bên hông như cũ, chỉ có đạo tắc vờn quanh người, giống như các ngôi sao bao quanh trăng sáng, hóa thành từng đạo từng đạo kết giới hộ thể tự nhiên! !

Ầm, ầm, ầm! !

Khi kiếm chi oán khí cực hạn trùng kích vào, từng kết giới đạo tắc hộ thể nổ tung, đồng tử của rất nhiều tu sĩ trên tinh không đều không nhịn được mà kịch chấn.

Dưới cái nhìn của bọn họ, một kiếm này quá kinh khủng.

Cho dù là Thần Vương, cũng sẽ bị diệt!

"Thiên Kiếm như thế nào rồi?"

"Một kiếm này, nếu như không tránh không chặn, cho dù là Thiên Kiếm, chỉ sợ không chết cũng phải trọng thương, hắn vẫn quá cuồng vọng."

"Nếu như hắn không ngông cuồng, thì không phải là Thiên Kiếm."

Mọi người nhìn chằm chằm trung tâm năng lượng hỗn loạn.

Chỉ thấy ở nơi đó, một bóng đứng lơ lửng trên không, kiếm ý dạt dào lưu chuyển, chính là Sở Cuồng Nhân cứ thế mà tiếp nhận một kiếm hủy diệt kia!

Hắn vẫn như cũ, lông tóc không bị tổn hao gì!

Hít...

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Mí mắt của những thiên kiêu yêu nghiệt kia cũng không nhịn được mà run rẩy.

Tên quái vật này! !

"Ngươi đã tận lực, vậy thì, hiện tại đã đến phiên Thiên."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Ông!

Một tiếng kiếm ngân thanh thúy vô cùng vang vọng, quanh quẩn khắp gầm trời.

Vô Đạo ra khỏi vỏ.

Vô Đạo chịu áp lực đã lâu, tại thời khắc này bạo phát ra một luồng uy năng kinh thiên động địa, từng vòng từng vòng đạo tắc lưu chuyển ở trên thân kiếm, kiếm khí liên tiếp quét ra, giống như đang khiêu khích Trảm Thiên Kiếm Kiếp.

"Ngươi rất vinh hạnh, có thể chứng kiến Vô Địch Pháp của Thiên!"

Sở Cuồng Nhân chưa tung chiêu ra.

Nhưng uy thế đã bao trùm tinh không, khiến mỗi một người quan sát trận chiến đều cảm nhận được như có một tòa núi lớn đang đè ép trong lòng, khó có thể thở.

Cho dù là Thần Vương vô thượng như Kiếm Thần Vương thì cũng vô cùng ngưng trọng.

Đây là kiếm chiêu gì vậy?

"Thiên chi chứng kiến, Đế Bá vạn cổ!"

Sở Cuồng Nhân từ từ huy động kiếm khí.

Chỉ thấy Đế Bá chi khí doạ người bao phủ ra, dung hòa với sức mạnh đạo tắc, hình thành từng tầng từng tầng kiếm khí gợn sóng, khuếch tán ra!

Một kiếm này, đế chứng nhận vạn thế, bá tuyệt cổ kim!

Sự mạnh mẽ của kiếm khí, khiến hư không sụp đổ trong im lặng, càng khiến cho đồng tử của Thiên Hung co rụt lại, rung động cực độ!

Hắn giơ cao Trảm Thiên Kiếm Kiếp trong tay lên, trên trán, một phù văn ấn ký lưu chuyển, đó là Vương Chi Ấn Ký! !

Thiên Hung, cũng là một trong những cửu vương!

Mọi người xôn xao.

Nhưng lại cảm thấy tất cả đều hợp tình hợp lí.

Nếu như không có loại át chủ bài này, sao lại dám khiêu chiến với

Thiên Kiếm?

Dưới sự gia tăng của Vương Chi Ấn Ký, sức mạnh đạo tắc của Thiên Hung đang liên tục tăng lên, kiếm chi oán khí lưu chuyển, ma ảnh lại xuất hiện!

Thế nhưng mà, cho dù cực chiêu này có dung hợp với Vương Chi Ấn Ký, khi một kiếm này đối mặt với Sở Cuồng Nhân, vẫn không có cách nào chống lại như cũ.

Trong nháy mắt ma ảnh và kiếm khí tiếp xúc, liền sụp đổ!

Kiếm khí tầng tầng lớp lớp, mang theo một luồng ý cảnh bá tuyệt vạn cổ, vô địch tại thế, liên tiếp đánh thẳng vào thân thể của Thiên Hung.

Dưới sự trùng kích của sức mạnh này, dù cho sức mạnh của Thiên Hung có cường đại tới đâu, thì tiên khu cũng bị phá nát, máu me tung tóe, gân cốt sụp đổ, chỉ trong nháy mắt đã là máu me đầm đìa, vô cùng doạ người.

Mà đạo trong cơ thể hắn, càng bị trùng kích kịch liệt!

Vô số kiếm chi oán khí, tiêu tán khắp nơi!

Chỉ với một chiêu, Thiên Hung liền bị trọng thương.

Chỉ với một kiếm, Thiên Kiếm đã chứng minh mình mới là Chí Tôn chí cao chí cường trong vũ trụ Thiên Nguyên, là Thiên Thượng Chi Thiên không người nào có thể với tới!

Chương 1878: Đế Vương Chùy lại xuất hiện, Thiên Hung bại vong, pháo đài chiến tranh

Máu tươi, không thể cầm được.

Trong cơ thể truyền đến đau đớn kịch liệt.

Thiên Hung thúc giục sức mạnh đạo tắc, tu bổ thân thể, nhưng kiếm khí mà Sở Cuồng Nhân lưu lại kia, lại gây trở ngại cho việc chữa trị của hắn.

Thương thế này, là do sức mạnh đạo tắc bá đạo của Sở Cuồng Nhân lưu lại, muốn khôi phục hoàn toàn, cũng không dễ dàng.

Trừ phi đạo của hắn mạnh hơn Sở Cuồng Nhân, nếu không, thì sẽ không có khả năng lập tức khôi phục, nhưng rõ ràng Thiên Hung không có loại năng lực này.

"Thiên Kiếm..."

Thiên Hung nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt bắn ra hận ý cực đoan.

Trước khi tìm đến Sở Cuồng Nhân để chiến đấu một trận, hắn đã nghĩ tới bản thân mình có thể sẽ thất bại, nhưng không nghĩ tới sẽ bị thất bại thảm hại như vậy.

Hai kiếm của mình, không gây bất cứ tổn thương gì đến lông tóc của đối phương!

Mà đối phương xuất ra một kiếm, liền có thể khiến mình bị trọng thương ngay tại chỗ, kiếm chi oán khí gì đó, vương chi ấn ký gì đó, Trảm Thiên Kiếm Kiếp đều không dùng được!

"Thiên Hung, mau rời đi!"

Lúc này.

Binh Tai Phong quát lạnh một tiếng.

Thiên Hung nghe vậy, không cam lòng liếc Sở Cuồng Nhân một cái.

"Đi!"

Chỉ thấy thân ảnh của hắn hóa thành một đạo lưu quang, liền muốn rời khỏi.

"Ở trước mặt Thiên, ngươi, có thể trốn đến nơi nào?"

Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên.

Sức mạnh đạo tắc trùng trùng điệp điệp khuếch tán ra, những đạo tắc này dẫn dắt một phương tinh không, tạo thành một lực trường to lớn.

Trong chớp mắt, tinh không hóa thành nhà tù!

Chính là...

"Thiên chi chứng kiến, Thiên Chi Lao!"

Nếu như nói, Đế Bá vạn cổ chính là sát phạt chi kiếm cùng cực.

Thì Thiên Chi Lao này, chính là một loại thuật phong cấm vô cùng cường đại, là pháp môn do Sở Cuồng Nhân căn cứ vào Thời Không chi đạo nghiên cứu ra được.

Một chiêu này thi triển ra, trừ phi tu vi mạnh hơn hắn, hoặc là Thần Vương nghiên cứu Thời Không chi đạo sâu đậm hơn.

Nếu không, không người nào có thể trốn thoát!

Thiên Hung này, đương nhiên cũng không ngoại lệ!

Thiên Chi Lao hiện ra, bốn phía tinh không có từng đạo kiếm khí đan xen ngang dọc, trong chớp mắt, phong cấm Thiên Hung ở trong tinh không này.

"Đáng chết!"

Sắc mặt Thiên Hung vô cùng âm trầm.

Mà cách đó không xa, hai vị Thần Vương của Binh Tai nhất tộc muốn xuất thủ cứu Thiên Hung, nhưng lại bị Kiếm Thần Vương cùng với Tinh Hà Thần Vương ngăn lại, ngay cả tự thoát thân còn khó khăn, chứ đừng nói đến cứu người.

Lúc này.

Tinh không chấn động, một đạo vết rách cự đại mở ra trên tinh không.

Mà ở trong đó, một đại thủ kinh khủng, ẩn chứa oán khí của vô số binh khí như đao thương kiếm kích, vồ về phía Thiên Chi Lao!

Đây là do một vị Thần Vương vô thượng ở Binh Tai nhất tộc xuất thủ!

Nhưng Sở Cuồng Nhân thấy thế, lại hừ lạnh một tiếng: "Ở trước mặt Thiên mà muốn cứu người, ngươi có hỏi qua, Thiên, đã đồng ý chưa?"

Lời nói vừa dứt, Vô Đạo được thu hồi.

Thay vào đó, là một cây búa lớn màu vàng óng.

Đó là Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn, Bát Diện Đế Vương Chùy, sau khi vật này xuất hiện, hư không vặn vẹo, một chùy đập ra, khiến cho các hành tinh chấn động.

Chỉ với một kích, vô số oán khí từ binh khí tạo thành bàn tay lớn màu đen kia liền bị đánh nát, mà bên trong vết rách trên tinh không kia, còn truyền đến một tiếng kêu rên, là vị Thần Vương vô thượng kia, hắn cũng bị ảnh hưởng.

"Binh Vương, cứu ta, mau cứu ta! !"

Sau khi Thiên Hung nhìn thấy một màn này, không khỏi có chút hoảng sợ.

Nhưng tay Sở Cuồng Nhân cầm Bát Diện Đế Vương Chùy, đến Thần Vương vô thượng cũng khó có thể chống cự, Binh Vương trong miệng hắn, không thể ra sức.

Vút!

Sở Cuồng Nhân đi tới trước mặt Thiên Hung.

"Ta liều mạng với ngươi!"

Thiên Hung nổi giận gầm lên một tiếng, không nguyện ý ngồi chờ chết.

Thét dài một tiếng, kiếm chi oán khí trên người gào thét, toàn bộ bạo phát, dung nhập vào bên trong Trảm Thiên Kiếm Kiếp trong

tay.

Không chỉ có như thế, sức mạnh đạo tắc trên người hắn dần dần sụp đổ, vì chống cự Sở Cuồng Nhân, lại trực tiếp hiến tế đạo của bản thân!

"Vạn Thiên Kiếm Oán Phong Thiên Trảm!"

Cực chiêu lại tung ra, uy thế bá đạo hoàn toàn khác biệt so với lúc trước.

Nhưng cho dù kiếm chi oán khí có mạnh hơn, tay Sở Cuồng Nhân cầm Bát Diện Đế Vương Chùy, đánh xuống một đòn, thần uy doạ người, trong chớp mắt liền vỡ nát.

Đến cả Thiên Hung, cũng hoàn toàn bị phá hủy!

Thanh hung kiếm này vừa hiện thế liền danh động vũ trụ, sau khoảnh khắc huy hoàng nhất thời, cuối cùng cũng thành hài cốt dưới chân Sở Cuồng Nhân.

Kiếm chi oán khí tán đi, chỉ để lại một Vương Chi Ấn Ký lơ lửng.

Sở Cuồng Nhân đưa tay bắt lấy, khóe miệng lộ ra nụ cười: "Đây coi như là Vương Chi Ấn Ký thứ ba mà ta thu thập được."

Trước đó Thiên Kiếm đã có Vương Chi Ấn Ký của Kiếm Linh nhất tộc, hắn cho Long Thủy Tinh, Vương Chi Ấn Ký của Đế Thiên Thu, hắn cũng để lại cho Thiên Tinh Thải.

Viên ấn ký còn lại này, nên đưa cho ai đây?

Vũ trụ Thiên Nguyên muốn dựa vào cửu vương để chinh phục vũ trụ Bàn Cổ, nhưng Vương Chi Ấn Ký này, đã có ba cái bị bản thân mình khống chế.

Mà chính mình lại là người của vũ trụ Bàn Cổ.

Ha...

Nếu như để nhóm Thần Vương trong Thiên Nguyên Thần Điện biết được, sắc mặt không biết sẽ phấn khích như thế nào? Chỉ suy nghĩ một chút thôi cũng làm cho người ta vui vẻ.

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên.

Hắn nhìn về phía hai người Binh Tai Phong ở cách đó không xa.

Sau khi Binh Tai Phong phát giác được Sở Cuồng Nhân đang nhìn mình chăm chú, bị dọa đến mức toàn thân khẽ run rẩy, tiếp nhận một kiếm Kiếm Thần Vương làm đại giá, nhanh chóng rời đi!

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, vẫn không ngăn cản.

Tạm thời, Thiên Chi Lao không thể phong ấn được một Thần Vương vô thượng.

Còn về một nam tử lạnh lùng khác, có chút bối rối, muốn nhanh chóng rời đi, nhưng lại bị Kiếm Thần Vương ở sau lưng ngăn lại.

Kiếm Thần Vương, Tinh Hà Thần Vương, hai đại Thần Vương liên thủ.

Đạo của nam tử lạnh lùng kia, cứ thế bị làm cho hao mòn đến mức hầu như không còn.

"Thiên Kiếm, lần này nhờ có ngươi tới kịp, nếu không sẽ có hậu quả khó mà lường trước được." Lòng Kiếm Thần Vương vẫn còn sợ hãi nói ra, nếu không có Sở Cuồng Nhân, sợ rằng lần này Kiếm Linh nhất tộc thật sự khó thoát một kiếp.

"Không sao."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau đó, chính là quét dọn chiến trường.

Lần này, Binh Tai nhất tộc phái tới ba Thần Vương, khiến nguyên khí của Kiếm Linh nhất tộc đại thương, đến Cổ Kim Kiếm Linh chi khí cũng bị tiêu hao hầu như không còn.

Còn bị tổn thất không ít tộc nhân.

Mọi người thấy kiếm gãy khắp nơi trên mặt đất, không khỏi im lặng.

"Hay cho một đám Binh Tai nhất tộc!"

Kiếm Thần Vương nghiến răng nghiến lợi, trong mắt bắn ra lửa giận vô tận.

Trước kia thì là khiến cho tộc của hắn chịu vạn kiếm kiếp.

Hiện tại lại giết nhiều tộc nhân của Kiếm Linh nhất tộc như vậy.

Lửa giận trong lòng Kiếm Thần Vương, đã không thể kìm nén được.

"Đáng chết! !"

"Nếu không phải Binh Tai nhất tộc này vô cùng thần bí, hành tung không người nào biết, ta nhất định sẽ giết đến tận cửa, lấy lại công đạo cho tộc ta!"

Kiếm Thần Vương nói với giọng nói lạnh lùng.

Tâm thần của Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh hơi động một chút: "Trong vũ trụ, không có người nào biết đến nơi ở của Binh Tai nhất tộc này sao?"

"Ừm, nghe đồn, cổ tinh nơi Binh Tai nhất tộc ở chính là một tòa pháo đài chiến tranh khổng lồ, luôn trong trạng thái di động, lơ lửng không cố định trong vũ trụ, căn bản không có người có thể khóa chặt vị trí của đối phương."

"Thì ra là thế..."

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng gật đầu, nhưng trong lòng thì đang bí mật tính toán.

Pháo đài chiến tranh to lớn... Cũng không biết, là loại pháo đài như thế nào, nếu như có thể đoạt tới tay, trong cuộc chiến tranh của hai đại vụ trũ, có thể sẽ phát huy ra tác dụng không nhỏ.

...

Kiếm Linh nhất tộc, bên trong chỗ ở của Sở Cuồng Nhân.

Trước mặt hắn, chính là một thanh kiếm màu đỏ thẫm, chính là thanh Trảm Thiên Kiếm Kiếp mà Thiên Hung sử dụng, uy lực của kiếm này bất phàm, nhưng nếu không có thể chất đặc thù, khi sử dụng kiếm này, sẽ dễ dàng bị oán khí trên thân kiếm ăn mòn, mất đi lý trí, nhưng nếu như sử dụng thoả đáng, thì nó sẽ là một món đại sát khí!

"Đáng tiếc, không có tác dụng quá lớn đối với ta."

Với đạo hiện tại của hắn, thig không dùng được Trảm Thiên Kiếm Kiếp này.

Chớ nói chi là, còn có Bát Diện Đế Vương Chùy.

Sau khi cất kỹ vật này, hắn bắt đầu điều tức, trận chiến này hắn sử dụng Đế Vương Chùy, vật này là Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn, uy lực tuy kinh khủng, nhưng tiêu hao khi sử dụng vật này, cũng vô cùng to lớn.

Nếu như hắn không phải là Vận Mệnh chi chủ, có quyền khống chế đối với vật này, chỉ sợ không dùng được mấy lần liền sẽ bị hao hết sức mạnh.

Chương 1879: Tiến về Long tộc, phần thưởng cấp Siêu Thần, sức mạnh của Chúc Long

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần, Ma Tâm Độ."

Sau khi điều tức đến không sai biệt lắm, Sở Cuồng Nhân rút một phần thưởng.

Ma Tâm Độ, đây là một loại công pháp dùng để bảo vệ đạo tâm, nhưng mà, đạo tâm của hắn cứng như tảng đá, không gì có thể rung chuyển được.

Ma Tâm Độ này đối với hắn mà nói, tác dụng không lớn.

Hắn ra khỏi chỗ ở, nhìn đến một ngọn núi ở cách đó không xa, là Lăng Phi đang khắc khổ tu hành ở đó, trường kiếm trong tay liên tục chém ra.

Tuy không có kiếm khí, nhưng kiếm ý lưu chuyển đầy trời, vô cùng cường đại.

Sở Cuồng Nhân đi tới.

"Gặp qua Thiên Kiếm."

Lăng Phi chắp tay nói ra.

So với ngày xưa, hắn phát hiện Lăng Phi trước mắt đã trở nên trầm mặc ít nói, trên người lộ ra một sự lãnh lẽo bất cận nhân tình.

"Thay đổi của ngươi, rất lớn."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Không có gì, chỉ là chứng kiến nhiều tộc nhân chết thảm ở trước mặt ta như vậy, mà ta lại bất lực, không cam lòng thôi."

Lăng Phi nói ra, nắm chặt bàn tay.

Tâm niệm Sở Cuồng Nhân chuyển động: "Ngươi muốn có sức mạnh sao?"

"Tất nhiên rồi."

"Thiên, có thể ban sức mạnh cho ngươi, nhưng phải xem ngươi có thể nắm chặt nó hay không." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Chỉ thấy hắn ngưng tụ kiếm chỉ, điểm về phía Lăng Phi.

Một chỉ này, nhanh như thiểm điện, đạo tắc bốn phía phun trào, khóa chặt Lăng Phi, mà hắn đứng yên tại chỗ, cũng không tránh né.

Giống như có tín nhiệm tuyệt đối đối với Sở Cuồng Nhân.

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ hài lòng, mà kiếm chỉ cũng đã rơi ở trên trán Lăng Phi, một đạo kiếm khí lưu chuyển ra.

Bên trong kiếm khí, ẩn chứa một phần công pháp tinh diệu.

Hắn đang truyền công lực.

"Đây là... Ma Tâm Độ? !"

Trong mắt Lăng Phi lộ ra một vẻ kinh ngạc.

Phần công pháp này vô cùng huyền diệu, không chỉ có thể giúp cho người ta bảo vệ đạo tâm, mà còn có thể hóa ma tâm thành sát tâm, chuyển hóa thành chiến lực của bản thân.

"Đa tạ Thiên Kiếm đã truyền công lực."

Lăng Phi cảm kích nói ra.

"Một phần công pháp mà thôi, còn có hai món đồ vật."

Sở Cuồng Nhân lấy Trảm Thiên Kiếm Kiếp và Vương Chi Ấn Ký ra.

Trảm Thiên Kiếm Kiếp vừa xuất hiện, một luồng kiếm chi oán khí kinh khủng lưu chuyển, kiếm khí này khiến cho Lăng Phi có loại cảm giác không rét mà run.

"Thanh kiếm này, nếu không phải người có thể chất oán khí, khó có thể nắm giữ, một khi bị oán khí nhập vào cơ thể, liền sẽ đánh mất lý trí."

"Nhưng Ma Tâm Độ ta đã truyền cho ngươi có thể bảo vệ lý trí của ngươi ở một mức độ nào đó, cũng có thể hóa ma tâm thành sát tâm, nếu ngươi sử dụng tốt, vật này sẽ là sát khí giúp ngươi ngươi hoành hành tứ phương!"

"Còn một vật khác, chắc hẳn ngươi cũng không lạ lẫm gì, Vương Chi Ấn Ký, bên trong ghi lại một loại đạo trống rỗng, cầm lấy nó, từ nay về sau, ngươi chính là một trong những cửu vương." Sở Cuồng Nhân từ từ nói ra.

Nghe xong lời này của hắn, Lăng Phi vừa kích động lại vừa cảm kích, hắn không nghĩ tới, Sở Cuồng Nhân sẽ lấy ra loại vật này để vun trồng mình.

"Công ơn vun trồng của Thiên Kiếm, ta suốt đời khó quên."

Hắn âm thầm hạ quyết tâm, tuyệt đối sẽ không phụ sự vun trồng của đối phương.

Từ nay về sau, tính mạng này của hắn chính là của Thiên Kiếm, dù cho đối phương kêu hắn đi chết, hắn cũng không oán giận, không hối tiếc.

"Thiên chờ mong của sự phát triển của ngươi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Lăng Phi có lòng trung thành tuyệt đối đối với hắn, điểm này, không thể nghi ngờ, dù cho không có thiên phú, nhưng bên cạnh hắn cũng không thiếu người có thiên phú dị bẩm.

Ngược lại, lòng trung thành của đối phương mới là thứ hắn xem trọng.

Không có thiên phú không sao cả.

Dưới sự bồi dưỡng của hắn, một con lợn cũng có thể biến thành Hồng Hoang Cự Thú.

"Chủ nhân."

Lúc này, Long Thủy Tinh đã phát giác được Sở Cuồng Nhân xuất quan, liền tiến tới ân cần thăm hỏi, Sở Cuồng Nhân chú ý, trên người nàng có thương thế.

Nhưng cũng không phải là do kiếm chi oán khí tạo thành.

"Người nào gây thương tổn cho ngươi?"

"Là Long tộc." Long Thủy Tinh cũng không giấu diếm, một năm một mười nói ra hết chuyện Long tộc phái người đến đây giết nàng.

Sau khi Sở Cuồng Nhân nghe xong, trong mắt lộ ra một tia sát ý

băng lãnh.

"Long tộc... Ngươi đã từng nói, ngươi muốn trở thành vương của Long tộc, đúng không?" Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Long Thủy Tinh nói.

Mà trong mắt đối phương cũng nhanh chóng toát ra quang mang tên là dã tâm.

Nàng nhẹ nhàng gật đầu: "Đúng vậy! Ta muốn trở thành vương của Long tộc!"

Ngày xưa, Xích Long Ảnh cưỡng ép hấp thụ huyết mạch của nàng, nhưng phụ vương nàng lại không để ý nàng đã làm ra đủ loại cống hiến vì Long tộc trước đó, không đòi lại công đạo cho nàng, mà còn phái người đến đây chặn giết nàng.

Hắn còn viết một mỹ danh, vì không cho Long tộc phân liệt.

Chuyện này khiến cho nàng nản lòng thoái chí, vô cùng phẫn nộ.

Cho nên, nàng quyết định báo thù, nàng muốn trở thành vương của Long tộc!

"Rất tốt, để Thiên thấy một chút quyết tâm của ngươi đi."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Hai mắt Long Thủy Tinh tỏa sáng: "Có thể động thủ sao?"

"Tất nhiên."

"Vậy ta đi chuẩn bị ngay."

Long Thủy Tinh bắt đầu chuẩn bị xuất phát tiến về Long tộc.

Bên cạnh, Lăng Phi nói ra: "Thiên Kiếm, căn cơ của Long tộc không hề tầm thường, không kém hơn chút nào so với Cổ Vương nhất tộc, ngươi phải cẩn thận."

"Chỉ là một Long tộc mà thôi, không lật trời được."

Lăng Phi nghe vậy, cũng cảm thấy như thế.

Thực lực của Sở Cuồng Nhân, rõ như ban ngày, trong tay hắn còn có Đế Vương Chùy, đến cả Thần Vương vô thượng cũng có thể bị đánh bại.

Toàn bộ Đế Vương nhất tộc, bị một người như hắn huyên náo đến long trời lở đất.

Một Long tộc, không đủ gây sợ.

Rất nhanh.

Sở Cuồng Nhân và Long Thủy Tinh liền xuất phát tiến về Long tộc.

Còn về Lăng Phi, thì lưu lại ở Kiếm Linh nhất tộc để luyện hóa Vương Chi Ấn Ký và Trảm Thiên Kiếm Kiếp, tin tưởng rằng, vào thời điểm nào đó, sẽ mang lại sự kinh ngạc cho mọi người.

Vũ trụ mịt mờ, một chiếc thuyền chiến đang di chuyển.

Khoảng cách giữa Long tộc cổ tinh và Kiếm Linh cổ tinh cực xa, dù là một Đại La Kim Tiên, cũng phải bỏ ra mấy năm mới có thể tới được.

Đương nhiên, thuyền chiến mà Sở Cuồng Nhân lấy ra, không hề đơn giản, là một món Hợp Đạo khí đỉnh phong do hắn rút thưởng trước đó, tốc độ rất nhanh, so với Đại La Kim Tiên phải nhanh hơn rất nhiều, hơn nữa, còn có thể vừa tấn công công vừa phòng thủ.

Ở vũ trụ Thiên Nguyên, không có mấy chiếc thuyền chiến có thể vượt qua được nó.

Nhưng muốn tới Long tộc, sợ rằng cũng phải tiêu tốn mấy tháng.

Nhưng trên thực tế, với sức mạnh Thần Vương của Sở Cuồng Nhân, nếu như khóa chặt vị trí của Long tộc cổ tinh, rất nhanh liền có thể tới đó.

Nhưng hắn cũng không quá nóng nảy.

Mục đích là để cho Long Thủy Tinh có đủ thời gian chuẩn bị.

Lần này, nàng tiến về Long tộc, là muốn đi tranh đoạt vương vị, là muốn đi khiêu chiến với phụ vương của mình.

Cho nên, chuyện này vô cùng quan trọng.

Cũng có thể lý giải thành một kiểu xây dựng tâm lý.

Nhìn lấy tinh không mịt mùng, Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, đồng thời rút phần thưởng, mà phần thưởng lần này, khiến cho hai mắt hắn tỏa sáng.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Siêu Thần, sức mạnh của Chúc Long."

Chúc Long, Sở Cuồng Nhân đã từng nghe qua.

Ở bên trong vũ trụ Bàn Cổ, Chúc Long có thể nói là tồn tại tương xứng với Tổ Long cổ xưa nhất trong Long tộc.

Nghe nói, khi Chúc Long mở mắt là ban ngày, thời điểm nhắm mắt, thiên địa hóa thành đêm tối, hô hấp giữa không gian, tương ứng với sự biến hóa tự nhiên của thiên địa.

Sở hữu sáng thế chi năng cổ lão!

Là một trong những tồn tại cường đại cổ xưa nhất ở vũ trụ Bàn Cổ.

"Không nghĩ tới lại là sức mạnh của Chúc Long, có thể đạt tới cấp bậc Siêu Thần, nói cách khác, nếu phát huy nó đến cực hạn, thì có thể sánh ngang với sức mạnh của Hỗn Nguyên..." Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

So sánh với mấy món phần thưởng cấp Siêu Thần của hắn, kém nhất cũng có tiềm lực Hỗn Nguyên, mà vũ trụ tùy thân kia, còn cường đại hơn, trực tiếp làm cho Sở Cuồng Nhân hóa thân đại đạo, nắm giữ cả một vũ trụ.

Sở Cuồng Nhân đã rút ra sức mạnh của Chúc Long.

Trong nháy mắt, một luồng sức mạnh nóng rực bành trướng nổ tung ở trong cơ thể hắn.

Trong đầu, một con rồng mặt người thân rắn không chân toàn thân đỏ thẫm hiện ra, chính là Chúc Long trong truyền thuyết cổ lão!

Mà khi sức mạnh của Chúc Long xuất hiện trong nháy mắt, khiến cho Long tộc cổ tinh ở cách đó không biết bao nhiêu năm ánh sáng, bị xao động.

Ngay cả những nơi sâu không thể biết trong vũ trụ, cũng truyền tới một giọng nói nhẹ nhàng: "Loại long khí này... Là tồn tại làm cho người ta phải sợ hãi than khóc."

Chương 1880: Đạo Vương nhất tộc săn bắt Long tộc, tại sao bọn họ dám?

Bên trong Long tộc cổ tinh.

Khi sức mạnh của Chúc Long hiện thế, một đám người trong Long tộc đều lâm vào trong sự rung động, một luồng rung động từ nơi xa truyền đến huyết mạch của bọn hắn.

Đó là một loại cảm giác thần phục gần như trở thành bản năng!

"Rốt cuộc là sức mạnh của Long tộc nào đã thức tỉnh, lại có thể khiến cho huyết mạch của Long tộc cổ tinh ta xảy ra dị động, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

"Luồng sức mạnh này, quá mức cường đại."

"Chẳng lẽ là Thất Thải Thiên Long biến mất đã lâu lại hiện thế một lần nữa?"

"Làm sao có thể..."

"Với lại, sức mạnh của Thất Thải Thiên Long cũng không phải là như thế."

Chúng Long tộc bàn luận ầm ĩ, nhưng không người nào cũng nói ra được nguyên cớ.

Trong hư không.

Một Long tộc nào đó đang ngồi trên chiếc ghế Hoàng Kim Long to lớn mà nói: "Không cần để ý quá nhiều, vẫn nên chuyên tâm chuẩn bị tiệc mừng thọ đi."

"Vâng, thưa Long Vương."

"Tiệc mừng thọ lần này, Đạo Vương nhất tộc cũng sẽ phái người đến đây, sự hợp tác của Long tộc ta cùng với Đạo Vương nhất tộc đang ở trạng thái ngàn cân treo sợi tóc, không được thư giãn."

Mấy vị Long tộc trưởng lão đối mắt nhìn nhau, trong lòng thầm than thở.

Nhưng việc đã đến nước này, bọn họ cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

"Hợp tác với Đạo Vương nhất tộc, không biết là họa hay là phúc nữa."

"Đúng vậy, tác phong làm việc của Đạo Vương nhất tộc, toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên này đều biết, hợp tác với bọn họ, không khác nào tranh ăn với hổ."

"Đây là quyết định của Long Vương, chúng ta không có quyền can thiệp."

......

Mà ở nơi nào đó trong vũ trụ.

Một chiếc thuyền chiến đang đi tới.

Sở Cuồng Nhân đứng trên boong tàu, làm quen với luồng sức mạnh Chúc Long mới lấy được trong cơ thể, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

"Sức mạnh Chúc Long, quả nhiên bất phàm."

Khóe miệng của hắn hơi nhếch lên, nhìn qua tinh không vô tận, trong mắt mang theo một chút chờ mong: "Thiên Nguyên Long tộc, các ngươi có thể khiến cho cho ta kinh hỉ không?"

Mấy tháng sau.

Mấy chục vạn dặm bên ngoài Long tộc cổ tinh trong tinh không.

Sở Cuồng Nhân và Long Thủy Tinh từ từ tiến vào, mà đoạn đường này, bọn họ gặp không ít các thế lực khác của vũ trụ, phát hiện những thế lực này cũng đang đi về phía Long tộc cổ tinh.

"Nếu như ta nhớ không lầm, thì trong hai năm gần đây, là ngày mừng thọ của phụ vương ta, có thể là những người này đi đến chúc thọ."

Long Thủy Tinh từ tốn nói.

"Hai năm sao?"

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia cổ quái.

Ngày mừng thọ của chủ nhân Long tộc này lại kéo dài đến hai năm?

"Long tộc ta tính từ lúc ấp trứng đến phá xác mà ra, ngắn thì mấy năm, lâu thì mấy chục thậm chí trên trăm năm, ngày mừng thọ kéo dài hai năm, chẳng có gì lạ, mà trong khoảng thời gian này phụ vương ta cũng sẽ cử hành một tiệc mừng thọ, mời những người tài ba từ các phương trong vũ trụ, một là để kết giao với các phương, thứ hai là biểu dương nội tình của Long tộc."

Sở Cuồng Nhân nghe xong cũng không quá kinh hãi.

Vũ trụ to lớn, không thiếu thứ lạ.

Ngày mừng thọ dài hai năm, không tính là gì.

"Xem ra là tới vừa đúng lúc, nếu đã là thời điểm lão Long Vương cử hành tiệc mừng thọ, vậy thì để trận tiệc mừng thọ này, biến thành yến tiệc hắn thoái vị nhượng chức đi!" Sở Cuồng Nhân nhìn qua Long tộc cổ tinh thản nhiên nói.

Long Thủy Tinh khẽ gật đầu: "Ta cũng có ý đó."

Mấy tháng xây dựng tâm lý, nàng đã sớm kiên định với bản thân.

Phụ vương...

Nếu như lúc trước ngươi đã bất nhân, vậy cũng đừng trách ta bất nghĩa.

Long tộc cần một tương lai tốt hơn.

Ta mới là Long vương thích hợp nhất! !

Trong mắt Long Thủy Tinh lộ ra dã tâm.

"Thiên, rất thích ánh mắt của ngươi."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên.

Đùng.

Lúc này, bên trên một hành tinh ở phía xa truyền đến một trận dao động năng lượng nồng đậm, dường như có người nào đó đang chiến đấu kịch liệt ở đây.

"Hướng kia chính là..."

Sắc mặt Long Thủy Tinh thay đổi: "Chủ nhân, ta muốn đi xem."

"Đi thôi."

Sở Cuồng Nhân cũng không ngăn cản.

Thuyền chiến rất nhanh liền đi tới phía trên hành tinh kia, phía trên hành tinh này cũng có một số Long tộc sinh sống.

Mà bây giờ, những người ở Long tộc này đang bị người khác săn bắt, giết chết.

Một đám người cầm đầu, tay cầm xích sắt đen nhánh, trên đỉnh xích sắt còn có một cái móc câu, một khi bị móc trúng, thì sẽ cắm thật sâu bên trong xương vai của Long tộc, khiến cho bọn họ đau đến mức không muốn sống, mặc cho người ta chém giết.

"Ha ha, thừa dịp lão Long Vương đang cử hành yến tiệc mừng thọ, chúng ta bắt vài con, mang về làm vật cưỡi, thật uy phong biết bao."

"Đúng vậy, Long Kỵ Sĩ, nghe rất phong cách."

Những tu sĩ cầm đầu đều đang cười cợt, khua xích sắt trong tay, tuyệt nhiên không kiêng kỵ tiếng kêu rên gào rú của những Long tộc phía dưới.

Ở trong đó, còn có không ít ấu long.

Nhưng những người này, không có chút thương hại nào, trong mắt mang theo vẻ tham lam.

Phải biết, toàn thân Long tộc đều là bảo bối, Long tộc bị bắt nếu còn sống có thể xem như vật cưỡi, chết rồi, thì vảy rồng, xương rồng, gân rồng có thể dùng để luyện chế binh khí, máu rồng, thịt rồng có thể sử dụng như đồ ăn, đan dược, vân vân...

"Bọn hỗn trướng các ngươi."

Lúc này, một giọng nữ đầy bi phẫn truyền đến.

Chỉ thấy một con Long tộc toàn thân thủy lam sắc phóng lên tận trời, bên trong mắt rồng tràn ngập nước mắt, đâm về phía mấy người đó.

Nhưng một tu sĩ cầm đầu lộ ra vẻ mặt khinh thường, đưa tay đánh một quyền, đánh bay Long tộc thủy lam sắc kia ra ngoài.

"Hắc hắc, con Long tộc không tệ này, huyết mạch thuần khiết, chất lượng thượng giai, vẫn là đầu rồng cái, là thứ ta thích nhất."

Một tu sĩ nhỏ gầy cười hắc hắc, đánh giá Long tộc thủy lam sắc, giống như đang quan sát một món hàng hóa nào đó.

“Bọn hỗn trướng các ngươi, phụ vương ta là tuyệt đối sẽ không buông tha cho các ngươi." Long tộc thủy lam sắc lớn tiếng nói.

"Phụ vương sao?"

Tiểu tu sĩ gầy kia sửng sốt một chút: "Ngươi là nhi nữ của Long Vương?"

"Đúng vậy, ta chính là nhi nữ của Long Vương, Thủy Linh Long!"

Thủy Linh Long nói ra.

Nghe được lời này của nàng, mấy tên tu sĩ bốn mắt nhìn nhau.

"Ha ha, không nghĩ tới có thể bắt được nhi nữ của Long Vương ở chỗ này, thật sự là một thu hoạch cực lớn, không tệ không tệ."

"Chuyện này, nếu mang về Đạo Vương nhất tộc, thì chúng ta sẽ có thêm một con tin để kiềm chế Long tộc, thật sự là quá tốt."

Mấy người cười ha ha, đánh giá Thủy Linh Long, giống như đang quan sát một món hàng hoá trân quý.

Nghe bọn họ nói như vậy, Thủy Linh Long biến sắc: "Ta nghe nói gần đây phụ vương đang hợp tác cùng với Đạo Vương nhất tộc, vì sao các ngươi còn muốn săn giết Long tộc, chẳng lẽ các ngươi muốn khai chiến với chúng ta sao?"

"Hợp tác? Ha, là Long Vương của các ngươi xin hợp tác với chúng ta, còn về việc khai chiến, hiện tại hắn cung kính chúng ta còn không kịp, làm sao lại khai chiến với chúng ta được, các ngươi cam chịu số phận đi."

Tiểu tu sĩ gầy kia nói xong, một sợi xích sắt trong tay trực tiếp vung ra ngoài, muốn bắt lấy Thủy Linh Long.

Nhưng ngay lúc này, một long trảo màu sắc rực rỡ bay tr ên không trung.

Đùng!

Xích sắt đen nhánh kia bị đánh nát.

Chỉ thấy gương mặt của Long Thủy Tinh lạnh lùng, toàn thân có sát ý lạnh như băng lưu chuyển, khiến mặt mũi của tu sĩ của Đạo Vương nhất tộc ở nơi đây tràn đầy vẻ ngưng trọng.

Mà mặt mũi Thủy Linh Long thì tràn đầy vẻ kinh hỉ: "Thủy Tinh tỷ tỷ!"

Long Thủy Tinh nhìn thoáng qua thương thế trên người Thủy Linh Long, trong mắt lộ ra vẻ đau lòng, sau đó nhìn Đạo Vương nhất tộc, sắc mặt càng lạnh như băng.

"Các ngươi chết đi!"

Nói xong, đưa tay ra, long khí ầm ầm bạo phát.

Sức mạnh doạ người bao phủ ra, những tu sĩ Đạo Vương nhất tộc này nhanh chóng nổ tung, hóa thành từng làn từng làn sương máu.

Ở trước mặt Long Thủy Tinh, những người này không có bất kỳ sức phản kháng nào.

Những người Long tộc ở phía dưới thấy thế, vô cùng kích động.

"Là Long nữ trở về."

"Quá tốt rồi, là Long nữ về để cứu chúng ta."

Sở Cuồng Nhân từ đằng sau tiến lên nhìn thoáng qua, trong lòng có chút ngoài ý muốn: "Xem ra uy vọng của Long Thủy Tinh ở trong Long tộc cũng rất cao."

Điều này cũng tốt, xác xuất nàng đoạt vị thành công sẽ càng lớn hơn.

"Tỷ tỷ..."

Thủy Linh Long hóa ra hình người, là một thiếu nữ xinh xắn lanh lợi, mặc chiếc quần dài màu lam, trực tiếp nhào vào lòng Long Thủy Tinh.

"Tỷ tỷ, ta rất nhớ ngươi, những năm này ngươi đi đâu, đến một chút tăm hơi cũng không có." Thủy Linh Long nức nở nói.

"Tỷ tỷ cũng rất nhớ ngươi." Long Thủy Tinh xoa đầu đối phương, trong mắt lộ ra vẻ cưng chiều.

Sau đó, nàng nhìn về phía Long tộc thương vong thảm trọng ở dưới, lại càng tức giận, lại càng nghi hoặc.

Tại sao Đạo Vương nhất tộc lại dám làm ra loại chuyện này ở bên trong khu vực của Long tộc?

Chương 1881: Đại tiệc mừng thọ Long Vương, Đạo Vương dâng tặng lễ vật, Long Thủy Tinh xuất hiện

"Nói cho ta biết, ai cho phép các ngươi làm điều này bên trong khu vực của Long tộc, các ngươi không sợ khai chiến cùng với Long tộc ta sao? !" Long Thủy Tinh đi đến trước mặt một tên may mắn còn sống sót trong Đạo Vương nhất tộc, nói với giọng điệu lạnh như băng.

"Ha ha, bên trong Long tộc, ai lớn nhất?"

Đạo Vương nhất tộc kia máu me đầy mặt, cười ha ha.

"Ngươi có ý gì?"

"Nếu không được người có quyền lợi lớn nhất trong Long tộc ngầm đồng ý, Đạo Vương nhất tộc chúng ta, sao lại có thể làm ra loại sự tình này?"

"Ý ngươi là... Phụ vương của ta sao? !"

Long Thủy Tinh biến sắc.

Những Long tộc còn lại cũng xôn xao.

"Điều đó không có khả năng, sao Long Vương lại cho phép các ngươi làm như thế."

"Đúng vậy, ngươi đang gạt chúng ta."

Mọi người trong Long tộc căn bản không tin tưởng.

Mặt mũi Long Thủy Tinh cũng tràn đầy âm trầm: "Nói thật mau."

"Ta đang nói sự thật."

"Nói bậy!"

Long Thủy Tinh vẫn có mấy phần hiểu rõ đối với phụ vương của mình, cho dù ngày xưa đối phương đã nhẫn tâm như thế nào đối với mình.

Nhưng chuyện để ngoại nhân tùy ý giết hại tộc nhân của mình, loại chuyện này quá hoang đường, chớ nói chi là, ông ta còn là tộc trưởng của tộc.

Lúc này.

Sở Cuồng Nhân từ từ đi về phía tu sĩ của Đạo Vương nhất tộc kia.

Thời điểm đối phương nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, đồng tử co rụt lại: "Ngươi là, ngươi là Thiên Kiếm? ! Ngươi sao lại ở đây? !"

Sở Cuồng Nhân không để ý đến đối phương, đưa tay ra, trực tiếp phát động Sưu Hồn chi pháp, đối phương nhanh chóng phát ra từng tiếng kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng.

Chỉ trong chốc lát, Sở Cuồng Nhân liền thông qua trí nhớ của đối phương, hiểu rõ một chút chuyện đã xảy ra: "Thì ra là thế..."

"Chủ nhân, điều hắn vừa mới nói là thật sao?"

Long Thủy Tinh vội vàng hỏi.

Sở Cuồng Nhân nhìn nàng một cái, khẽ gật đầu: "Cũng có thể xem như là vậy."

Thân thể mềm mại của Long Thủy Tinh chấn động, mặt trở nên trắng bệch, không dám tin tưởng nói: "Tại sao lại như vậy, cho dù phụ vương có thủ đoạn độc ác như thế nào, sao lại có thể cho phép ngoại tộc giết hại đồng bào được chứ? !"

” Tự mình đi hỏi một chút là biết rõ."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Người mà hắn sưu hồn, chỉ là tu sĩ tầng trung của Đạo Vương nhất tộc, cũng không được tính là biết quá nhiều, bí ẩn thực sự, chỉ có những kẻ ở tầng cao, thậm chí chỉ có những kẻ đứng ở tầng cao nhất mới hiểu rõ.

"Được."

Long Thủy Tinh nhìn thoáng qua Long tộc ở bốn phía, ánh mắt càng thêm kiên định, vì những người này của Long tộc, nàng nhất định phải yêu cầu phụ vương nàng giải thích cho rõ!

...

Mà ở bên trong Long tộc cổ tinh, tất cả thế lực từ khắp nơi hội tụ, đến đây để chúc thọ Long Vương, bao gồm các tộc quần thuộc Vương tộc.

Ví dụ như Đằng Yêu nhất tộc, Xích Ma nhất tộc, Địa Linh nhất tộc, vân vân.

Ngay cả Cổ vương tộc như Bá Vương tộc cũng phái đại biểu đến đây, có thể thấy được uy vọng của Long tộc ở bên trong Thiên Nguyên vũ trụ này, không thể khinh thường.

"Ha ha, Đạo Vương nhất tộc ta đến đây để chúc thọ Long Vương, đặc biệt dâng lên một gốc cổ thụ Huyết San Hô, mời Long Vương vui vẻ đón nhận."

Lúc này, một giọng nói truyền đến.

Chỉ thấy trong hư không có quang mang màu sắc rực rỡ gào thét xông đến, và trong sự rực rỡ đó, một gốc cây san hô huyết sắc to lớn hiện lên.

Gốc cây san hô kia, toàn thân huyết hồng, tràn ngập tiên huy vô tận, phía trên còn khảm từng viên bảo thạch hoa lệ.

Cây san hô xuất hiện, linh khí bốn phía liền sôi trào trong nháy mắt.

Mà dưới gốc cây san hô đó, một vài thân ảnh tiến vào.

Người cầm đầu, mặc trên người trường bào màu trắng, phong độ nhẹ nhàng, chính là yêu nghiệt xuất sắc nhất của Đạo Vương nhất tộc hiện tại, Ma Thiên Hằng!

"Quả là một gốc cây san hô tốt."

"Loại bảo vật này, cũng chỉ có Cổ Vương tộc mới lấy ra được, phần quà mừng này của Đạo Vương nhất tộc, thật không tầm thường."

"Có chút kỳ quái ha, mối quan hệ giữa Đạo Vương nhất tộc và Long tộc trở nên tốt đẹp như vậy từ khi nào, vậy mà lại ra tay hào phóng như vậy?"

"Quả thật là có chút kỳ quái..."

Mọi người bàn luận ầm ĩ.

Phải biết rằng, danh tiếng của Đạo Vương nhất tộc ở trong vũ trụ không tốt, Long tộc mời bọn họ tới tham gia tiệc mừng thọ đã là có chút kỳ quái.

Mà Đạo Vương nhất tộc, còn đưa ra một phần lễ lớn như vậy.

Quá mức kỳ quái.

"Ha ha, đa tạ đại lễ của Đạo Vương."

Long Vương cười ha ha nói một tiếng.

Ma Thiên Hằng cười nói: "Vì ngày mừng thọ lần này của Long Vương, gốc cây san hô này là Đạo Vương tộc ta tìm rất lâu mới thấy, về sau hai tộc của chúng ta vẫn nên thân thiết nhiều hơn một chút mới được."

"Đây là chuyện đương nhiên rồi."

Hai người khách sáo với nhau một phen.

"Xem ra, giữa Đạo Vương nhất tộc và Long tộc, có chuyện gì đó mà chúng ta không biết rõ đây, có chút thú vị."

Trong đám người, Thiên Nữ Du cười nhạt một tiếng.

Nàng cũng là người đến chúc thọ lần này.

Mà nàng là một trong cửu vương, địa vị được tôn sùng, được an bài ở một chỗ ngồi tôn quý nhất trong bữa tiệc, các loại món ngon mỹ vị, rượu ngon vạn năm trôi nổi ở giữa không trung, muốn gì cứ lấy.

Sau khi Ma Thiên Hằng đến, rất nhanh liền chú ý tới nàng, tiến về phía trước và chắp tay nói: "Ma Thiên Hằng gặp qua Thần Cơ thiên nữ."

"Khách khí."

Thiên Nữ Du cười nhạt một tiếng.

"Ha, hiện nay trên vũ trụ, cửu vương đã thu hút nhiều sự chú ý, không nghĩ tới Thần Cơ thiên nữ sẽ đích thân đến chúc thọ cho Long Vương."

"Long Vương chính là trưởng bối, ta là vãn bối, việc đến chúc thọ ông ấy là chuyện đương nhiên thôi." Thiên Nữ Du cười nhạt nói.

Nghe được lời nàng nói, Long Vương cảm thấy rất thư thái, mở mày mở mặt, ha ha cười nói: "Thần Cơ thiên nữ khách khí rồi."

Sau đó, Ma Thiên Hằng tiếp tục khách sáo nói chuyện phiếm với Thiên Nữ Du.

Nhưng mà, rõ ràng Thiên Nữ Du cảm nhận được Ma Thiên Hằng này dường như có mục đích gì khác đối với mình, cho nên vẫn chưa giao lưu quá nhiều.

Tuy thái độ của Thiên Nữ Du lãnh đạm, nhưng Ma Thiên Hằng lại biểu hiện vô cùng nhiệt tình, nói hết đề tài này đến đề tài khác.

Mọi người nhìn qua, cũng không cảm thấy bất ngờ, dù sao, thần nữ giống như Thiên Nữ Du này, thử hỏi trong vũ trụ Thiên Nguyên, có người nam tử nào mà không tâm động?

Chớ nói chi là, nàng còn là một trong cửu vương, đợi đến tương lai, khi nàng trưởng thành, thì sẽ trở thành tồn tại đỉnh phong trong vũ trụ.

Vừa mạnh mẽ lại vừa đẹp, người nào không thích được chứ?

Cho dù là Ma Thiên Hằng cũng không ngoại lệ.

Tiệc mừng thọ tiếp tục diễn ra.

Khách mời các phương lần lượt đi vào.

Ở trong đó, còn bao gồm không ít yêu nghiệt, như Lạc Tuyết của Lạc Vương nhất tộc, Hướng Thiên Thương của Bá Vương nhất tộc, Phong Khinh Ngọc của Phong tộc, vân vân.

Nhưng làm cho người ta có chút thổn thức chính là, ngày trước, khi thế lực các phương tề tụ, cảnh tượng giống như này, vĩnh viễn không thể thiếu Đế Vương nhất tộc.

Mà bọn họ, vĩnh viễn là mục tiêu được mọi người chú ý nhất.

Nhưng lúc này đây, không người nào ở Đế Vương nhất tộc đến.

"Nghe nói trò nháo nhào kia của Thiên Kiếm khiến nguyên khí của Đế Vương nhất tộc đại thương, khiến cho lần này bọn họ không thể tham gia tiệc mừng thọ của Long Vương."

"Thiên Kiếm... Quả thật là một là nhân vật khiến người ta kinh ngạc."

"Ai nói không phải chứ?"

Nhắc đến Thiên Kiếm, dường như mọi người tìm được chủ đề chung, sự tích liên quan tới hắn được liệt kê ra từng việc một.

Rõ ràng người không có ở đây, nhưng trong nháy mắt lại đoạt hết danh tiếng của những thiên kiêu yêu nghiệt có mặt tại đó, khiến trong lòng không ít người âm thầm kinh thán.

Chỉ có một cái tên mà đã có ma lực như vậy, trong toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên cũng chỉ có Thiên Kiếm mới có khả năng như thế.

Lúc này, trên bầu trời truyền đến một trận ánh sáng bảy màu.

Vô số Long tộc theo bản năng cảm nhận được một loại hồi hộp, ào ào nhìn về phía bầu trời, ánh mắt dần trở nên ngưng trọng hơn.

Chỉ thấy ở bên trong hào quang bảy màu đó, tiếng rồng gầm vang vọng, sau đó, một đạo long ảnh đầy màu sắc bay trên không trung, kéo theo long uy bá đạo!

Mọi người thấy thế, vô cùng kinh ngạc.

"Là Long Thủy Tinh!"

"Sao nàng ấy lại tới đây? !"

Có một ít Long tộc lại vô cùng kích động.

"Là long nữ!"

"Long nữ trở về, nàng đến để chúc thọ Long Vương sao?"

"Chắc chắn là vậy."

Phần lớn Long tộc đều không rõ chuyện rạn nứt giữa Long Thủy Tinh và Long Vương, chỉ có một số ít Long tộc biết ngọn nguồn câu chuyện, ánh mắt trở nên ngưng trọng, và nghi hoặc không biết đối phương về đây để làm gì?

Chương 1882: Cầu mong phụ vương thoái vị, lấy lại uy phong cho Long tộc, bởi vì ta vui lòng

Long ảnh bảy màu xuất hiện, bay trên không trung, Long Thủy Tinh hóa thành hình người.

Nàng đi về phía tiệc mừng thọ, ánh mắt như điện nhìn Long Vương ngồi trên long ỷ kim sắc ở trên cao, ánh mắt mang theo một tia kiên quyết.

Mà Long Vương nhìn nữ nhi ngày xưa mà mình tự hào nhất, nhưng sau đó lại bởi vì nhiều nguyên nhân mà trở mặt thành thù ở trước mắt, ánh mắt phức tạp, nhưng rất nhanh trên mặt Long Vương đã khôi phục sự uy nghiêm.

"Ngươi còn về đây làm cái gì?"

"Đại thọ của phụ vương, ta đến đây mừng thọ, tới vội vàng, không chuẩn bị đại lễ gì cả, chỉ có một ít đồ chơi nhỏ, mong phụ vương vui vẻ đón nhận."

Nói xong, nàng phất tay áo lên.

Một trận quang mang lấp lóe.

Chỉ thấy trên mặt đất bỗng nhiên có thêm một đám đầu người.

Tiệc mừng thọ đang êm đẹp, đột nhiên có thêm một luồng huyết tinh chi khí!

Mọi người xôn xao.

Mà dường như Ma Thiên Hằng kia lại nhận ra những người này, đột ngột đứng lên, sắc mặt âm trầm như nước nhìn Long Thủy Tinh.

"Lúc ta tới thấy có người đang săn bắt Long tộc, ta liền chặt đầu của bọn họ xuống, xem như tặng quà mừng cho phụ vương, không biết phụ vương có hài lòng đối với món quà mừng này không?" Long Thủy Tinh từ tốn nói.

Long Vương không trả lời.

Những Long tộc còn lại cũng biến sắc.

"Cái gì, lại có người dám săn bắt Long tộc ta, bọn họ không muốn sống nữa sao? Rốt cuộc là ai! Ta đi làm thịt bọn họ!"

"Long nữ giết là đúng."

"Phần quà mừng này đúng là không tệ."

Chúng Long tộc lòng đầy căm phẫn, lại tán thưởng hành động của Long Thủy Tinh.

Mà Long Thủy Tinh nhìn Long Vương, thản nhiên nói: "Phụ vương, chẳng lẽ người không hiếu kỳ những người này rốt cuộc là ai sao?"

"Là ai?"

"Chính là Đạo Vương nhất tộc đang ngồi ở bên cạnh người!"

Long Thủy Tinh lạnh giọng nói ra.

Mọi người càng thêm xôn xao, ào ào nhìn về phía bọn người Ma Thiên Hằng.

"Khó trách vừa rồi Ma Thiên Hằng lại kích động như vậy."

"Chậc chậc, rốt cuộc Đạo Vương nhất tộc này đang làm cái gì vậy? Vừa tặng cho Long Vương một món quà lớn, lại phái người đi săn bắt Long tộc."

"Điều này không phải mâu thuẫn sao?"

"Dường như ta ngửi thấy mùi gió tanh mưa máu."

Có người nhìn Long Thủy Tinh, Long Vương, ngửi thấy một tia khí tức không tầm thường, ào ào lộ ra vẻ đăm chiêu, chờ xem kịch hay.

"Đạo Vương nhất tộc và Long tộc ta có giao hảo, tại sao bọn họ lại phái người đến bắt giết Long tộc ta được, ngươi đừng nên nói bậy!" Long Vương lạnh nhạt nói.

"Không chỉ có như thế, bọn họ còn nói, bọn họ bắt giết Long tộc chính là do phụ vương ngầm cho phép, phụ vương, không phải người cũng nên cho ta một lời giải thích sao?"

Long Thủy Tinh tiếp tục vạch trần.

Mọi người nhanh chóng cảm thấy chuyện này càng ngày càng thú vị.

"Có chút thú vị, tình tiết của chuyện này ngày càng nằm ngoài dự đoán của mọi người."

"Vậy mà Long Vương lại cho người ta săn bắt con dân của mình ư?"

"Ha ha, quá thú vị."

Ma Thiên Hằng đứng ngồi không yên, đứng dậy quát lạnh một tiếng: "Long Thủy Tinh ngươi đừng có ngậm máu phun người, Đạo

Vương nhất tộc ta và Long tộc có giao hảo, sao lại có thể làm ra loại chuyện này, ngược lại là ngươi, một tên phản đồ của Long tộc, ngươi hiện thân ở tiệc mừng thọ của Long Vương, phá hư hòa thuận giữa hai tộc, ngươi có ý đồ gì? !"

Năm chữ “phản đồ của Long tộc” vừa dứt, toàn bộ Long tộc sôi trào.

"Long nữ làm cái gì? Sao nàng ấy lại trở thành phản đồ của Long tộc rồi?"

"Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?"

"Long Vương, ngươi cũng nên nói một câu rồi."

Mà Long Thủy Tinh nhìn Long Vương không nói một câu nào, như ngầm chấp nhận lời của Ma Thiên Hằng, một tia hi vọng cuối cùng trong tâm cũng bị bóp tắt.

Nàng hít sâu một hơi, nói: "Ta chưa bao giờ phản bội Long tộc, ngược lại là Xích Long Ảnh cướp đoạt huyết mạch của ta, tu hành Phệ Huyết Ma Long Quyết, phụ vương người không những không ngăn cản, còn trợ giúp hắn, cuối cùng, còn phái người truy sát ta, muốn đoạt đi huyết mạch Thất Thải Thiên Long trong cơ thể ta..."

Long Thủy Tinh thẳng thắn để lộ tất cả mọi chuyện.

Một ngày này, đối với tất cả Long tộc mà nói chính là một ngày không tầm thường, ngày này chính là tiệc mừng thọ của Long Vương, vốn dĩ là chuyện nên cao hứng bừng bừng.

Nhưng theo lời vạch trần của Long Thủy Tinh, vô số Long tộc cực kỳ chấn động.

Quá nhiều tin tức, khiến cho bọn họ đột nhiên không phản ứng kịp.

Lúc này, mấy đạo thân ảnh vọt ra.

Những người này, đều là yêu nghiệt của Long tộc đã xuất hiện những năm gần đây, có nhân tài mới nổi, cũng có yêu nghiệt cổ đại ngủ say.

Giờ phút này, bọn họ nhìn Long Thủy Tinh, ánh mắt nóng bỏng, nhưng sát ý lạnh như băng lại tràn ngập khắp vùng thế giới này.

"Long Thủy Tinh, ngươi quá làm càn, dám nói xấu Long Vương, rõ ràng là do ngươi phản bội Long tộc trước."

"Đúng vậy, hôm nay liền giải quyết ngươi ngay tại chỗ!"

"Đi chết đi!"

Mấy tên yêu nghiệt đồng loạt ra tay, phóng về phía Long Thủy Tinh.

Các loại thần thông của Long tộc liên tục bạo phát.

Long trảo, long tức gào thét.

Nhưng Long Thủy Tinh đứng bất động tại chỗ, sức mạnh Thất Thải Thiên Long ầm ầm bạo phát, hình thành gợn sóng có màu sắc rực rỡ, khuấy động hư không.

Nguyên một đám yêu nghiệt bị luồng sức mạnh này trực tiếp đánh bay ra ngoài.

"Chỉ với các ngươi, mà cũng muốn tranh phong với Thất Thải Thiên Long sao?"

Long Thủy Tinh lạnh lùng nói ra.

Mọi người ở Long tộc xôn xao.

"Đúng là sức mạnh Thất Thải Thiên Long!"

"Long nữ thật sự nắm giữ sức mạnh Thất Thải Thiên Long, chẳng lẽ lời Long nữ nói là sự thật, Long Vương thật sự muốn giết Long nữ sao? !"

"Chuyện này, chuyện này sao có thể chứ? !"

Tất cả mọi người nhìn về phía Long Vương.

Mà lúc này Long Vương cũng từ từ đứng lên từ trên Hoàng Kim Long Ỷ kia, thần sắc lạnh lùng như băng: "Long Thủy Tinh, ta niệm tình cũ, cho ngươi một cơ hội, quỳ xuống đền tội, ta có thể lưu lại một mạng cho ngươi!"

Lời này vừa nói ra, hoàn toàn xem Long Thủy Tinh là phản đồ của Long tộc.

Long Thủy Tinh cũng không cảm thấy ngoài ý muốn đối với điều này, giọng điệu lạnh lùng nói: "Phụ vương, người muốn giết ta, ta không có lời nào để nói, nhưng người dung túng Đạo Vương nhất tộc tùy ý bắt giết đồng bào ở trong lãnh địa, ta tuyệt đối sẽ không ngồi im mặc kệ!"

"Phụ vương, người không xứng với vị trí này, cầu mong người thoái vị đi!"

Luồng khí tức Thất Thải Thiên Long trên người nàng trực tiếp đổ xuống, điên cuồng trùng kích bốn phía khi lời nói của nàng vừa dứt trong nháy mắt.

Vô số Long tộc dưới khí tức này, liền run rẩy.

Cho dù là Long Vương, cũng có chút ngưng trọng.

"Ngươi muốn soán ngôi?"

"Không phải soán ngôi, thanh trừ kẻ gian, lấy lại uy phong cho Long tộc!"

"Buồn cười, trong tay ngươi không có một binh một tốt, chỉ dựa vào sức mạnh của một người như ngươi, làm sao có thể thanh trừ kẻ gian? Người đâu, đưa nàng ta xuống!"

Long Vương nói bằng giọng điệu lạnh lùng.

Trong chốc lát, trong Long tộc có một đám cao thủ lao ra.

Ở trong đó thậm chí không thiếu Đại La đại viên mãn.

Nếu như những người này cùng nhau xông lên, trừ phi thực lực của Long Thủy Tinh đạt tới Hợp Đạo Thần Vương, nếu không rất khó có thể chống lại.

"Ai nói chỉ có một mình nàng ta."

Lúc này, trên bầu trời truyền tới một giọng nói lạnh nhạt.

Nhưng lại thấy một bóng người bạch y từ trên trời đáp xuống, dao động tiên nguyên mênh mông khuếch tán ra, từng tên trong đám cao thủ Long tộc đang xông lên kia bị đánh bay ra ngoài, cho dù là Đại La đại viên mãn cũng không có chút lực phản kháng nào!

Mà người vừa xuất hiện này, cũng khiến cho thần sắc của mọi người đại biến.

"Là Thiên Kiếm!"

"Đúng thật là Thiên Kiếm!"

"Ôi trời, lần này đến lễ mừng thọ quả là không hề uổng công, không chỉ có thể nhìn thấy cha và con gái Long Vương bất hoà, còn có thể nhìn thấy Thiên Kiếm hiện thân!"

"Không uổng công, không uổng công."

Mọi người vô cùng hưng phấn.

Trò vui này, càng ngày vui hơn.

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân tiến vào, ở phía sau hắn, Thủy Linh Long cùng với những Long tộc được cứu trước đó cũng đều xuất hiện.

"Phụ vương, điều tỷ tỷ nói là sự thật, Đạo Vương nhất tộc săn bắt Long tộc ngay tại đây, cầu xin người tra cho rõ."

Thủy Linh Long lớn tiếng nói.

Những Long tộc còn lại cũng ào ào chứng minh cho Long Thủy Tinh, có vài Long tộc lộ ra vết thương, những Long tộc còn lại thấy vậy, cảm thấy tức giận không thôi, trợn mắt nhìn bọn người Ma Thiên Hằng, lúc này chứng cớ rành rành, Ma Thiên Hằng khó có thể phủ nhận.

Sắc mặt Long Vương cũng khó coi.

Hắn nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, lãnh đạm nói: "Thiên Kiếm, Long tộc ta và Kiếm Linh nhất tộc ngươi chưa từng gặp nhau, vì sao ngươi lại nhúng tay vào chuyện của chúng ta."

"Rất đơn giản, bởi vì... Ta vui lòng."

Chương 1883: Thánh Long Quyết, Long Vương, ngươi dám không theo?

"Bởi vì... Ta vui lòng."

Một câu nói của Sở Cuồng Nhân khiến cho Long Vương tức đến nghiến răng.

Ngươi vui lòng sao?

Cũng bởi vì ngươi vui lòng mà phải huyên náo Long tộc đến long trời lỡ đất sao?

Đây tuyệt đối là lý do bốc đồng nhất mà bọn họ từng nghe qua.

Nhưng mà, không có người nào phủ nhận Sở Cuồng Nhân có thực lực này hay không, Đế Vương nhất tộc trước đó, chính là ví dụ tốt nhất.

"Thiên Kiếm đại giá quang lâm, Long tộc ta không tiếp đón từ xa."

Lúc này, từ sâu bên trong Long tộc truyền đến một giọng nói.

Chỉ thấy một lão giả với mái tóc dài vàng óng đạp không mà đến, nơi hắn đi qua, uy năng bá đạo vô biên bao phủ ra.

Long uy kinh khủng, rung động toàn trường.

Đây là căn cơ của Long tộc, Hợp Đạo Thần Vương của Long tộc.

"Là lão tổ của Long tộc, Long Điền Phong!"

"Nghe nói thực lực của hắn đã đạt tới Thần Vương vô thượng, cũng không biết là thật hay giả, hắn dự định chiến đấu một trận với Thiên Kiếm sao?"

Mọi người đều toát ra vẻ hứng thú nồng đậm, nếu như chuyến này có thể nhìn thấy Thiên Kiếm và Thần Vương vô thượng đấu một trận, vậy bọn họ có thể nói là kiếm ra lời rồi.

Sở Cuồng Nhân nhìn Long Điền Phong, ánh mắt lạnh nhạt: "Trong Long tộc không chỉ có một Thần Vương như ngươi nhỉ, không bằng đều kêu ra hết đi."

"Há, Thiên Kiếm muốn đánh một trận với chúng ta sao?"

"Có lẽ thế."

"Vậy chính là không nhất định rồi."

Long Điền Phong nhìn về phía Long Thủy Tinh, thản nhiên nói: "Long Thủy Tinh, ngươi nói ngươi muốn thanh trừ kẻ gian, ngươi lấy lý do gì để thanh trừ kẻ gian? Ngươi nói Đạo Vương nhất tộc săn bắt Long tộc, đây cũng chỉ là lời nói một bên của các ngươi, không có chứng cớ xác thực, thanh trừ kẻ gian, há có thể nói lung tung sao? !"

"Bọn họ còn không phải là chứng cứ sao?"

Long Thủy Tinh chỉ nhóm Long tộc có vết thương chồng chất ở cách đó không xa.

"Ai biết, bọn họ có bị ngươi mê hoặc hay không."

Long Điền Phong thản nhiên nói.

"Ha ha, ta hiểu rồi."

Lúc này, Sở Cuồng Nhân lại khẽ cười một tiếng: "Người có quyền lợi lớn nhất ở Long tộc mà hắn nói tới, không phải Long Vương, mà là ngươi."

Ngay cả Long Điền Phong cũng đang che chở cho Đạo Vương nhất tộc.

Chỉ có thể nói, biết rõ chuyện Đạo Vương nhất tộc săn bắt Long tộc, hơn nữa còn ngầm thừa nhận.

Sự ngầm thừa nhận của Vị Thần Vương vô thượng này của Long tộc, hữu dụng hơn nhiều so với Long Vương, nên Đạo Vương nhất tộc mới có thể chân chính không kiêng nể gì cả.

Long Thủy Tinh hoàn toàn chấn kinh.

Phụ vương của nàng, còn có Thần Vương vô thượng của Long tộc...

Rốt cuộc là bọn họ trúng cái khỉ gió gì.

Vậy mà lại cho người ta tùy ý bắt giết đồng bào của mình như vậy?

Bọn họ và Đạo Vương nhất tộc, rốt cuộc đã đạt được những thỏa thuận gì? !

Long Thủy Tinh nghĩ mãi mà không ra, nhưng nàng lại biết, hôm nay, bản thân mình nhất định phải bảo hộ tộc nhân của mình, vị trí Long Vương, nàng bắt buộc phải lấy được!

Chỉ thấy tay Long Thủy Tinh kết thành ấn quyết huyền diệu, vô số tự phù chiếu rọi xuống, đó là một loại chữ viết xa xưa.

Đó là văn tự của Long tộc!

"Thất Thải Thiên Long ở trên, Long Thủy Tinh ta ở đây, phát ra Thánh Long Quyết thần thánh về phía Long Vương đương nhiệm của Long tộc!"

"Người thắng sẽ là Long vương tân nhiệm của Long tộc!"

Thánh Long Quyết, đây là một loại phương thức quyết đấu của Long tộc.

Chỉ có ở trong Long tộc cổ tinh mới có hiệu quả, mà một khi có một bên khởi xướng Thánh Long Quyết, một bên khác cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Long tộc, là chủng tộc đã ghi bốn chữ “cường giả vi tôn” vào bên trong xương cốt của mình, đối với chuyện quyết đấu, bọn họ vô cùng xem trọng.

Nhất là Thánh Long Quyết.

Lấy danh nghĩa của Long tộc chi tổ là Thất Thải Thiên Long để nói ra.

Một khi có người cự tuyệt, không hề nghi ngờ sẽ nhận lại sự xem thường của tất cả Long tộc, thậm chí sẽ không có nơi đặt chân ở Long tộc.

Ánh mắt Long Vương ngưng trọng.

Hắn thân là Long Vương, nếu như cự tuyệt Thánh Long Quyết này, không cần Long Thủy Tinh đến lật đổ hắn, thì hắn cũng chẳng thể ngồi yên ở vị trí này.

"Long Thủy Tinh, rất tốt!"

"Ta tiếp nhận khiêu chiến của ngươi!"

Long Vương lạnh giọng nói ra.

Mà khi hắn đáp lại, toàn bộ Long tộc cổ tinh bị chấn động.

Thần huy vô tận phóng lên tận trời, từng đạo từng đạo phù văn cổ xưa ngưng tụ trong hư không, hóa thành một tòa lôi đài khổng lồ.

Bốn phía lôi đài này có bốn cây cột đá khổng lồ, phía trên mỗi một cây cột đá đều được một long ảnh bảy màu quấn quanh, huyền diệu bất phàm.

Đây chính là lôi đài của Thánh Long Quyết!

Long Thủy Tinh bay lên không trung, đáp xuống lôi đài.

Mà Long Vương cũng sải bước ra.

Rất nhanh, cha và con gái giằng co ở trên lôi đài, long uy vô biên tiêu tán ra, điên cuồng đánh thẳng về toàn bộ lôi đài.

"Không nghĩ tới, vậy mà người và ta lại có thời điểm gặp nhau ở trên lôi đài này." Long Thủy Tinh hơi xúc động nói.

"Đây không phải là kỳ vọng của ngươi sao?"

Long Vương nói với giọng điệu lạnh lùng.

"Phụ vương, tất cả là do ai tạo thành, đến bây giờ người còn chấp mê bất ngộ sao?" Long Thủy Tinh thản nhiên nói.

"Nghịch nữ, ra tay đi, muốn khiêu chiến giành vị trí Long Vương với ta, để ta nhìn xem ngươi có đủ tư cách hay không!" Long Vương hừ lạnh một tiếng nói.

"Chiến!"

Long Thủy Tinh không cần phải nhiều lời nữa.

Đưa tay ra, sức mạnh Thất Thải Thiên Long hoàn toàn kích phát.

Ngưng tụ kiếm chỉ, ngưng tụ long khí kim sắc.

"Thất Thải Thiên Long, Kim Thần Thiên Long Trảm!"

Kiếm ảnh kim sắc hoành không chém xuống.

Long Vương không lùi không tránh, đánh ra một quyền.

Một tiếng phịch vang lên, hai bên đều bị đánh bay ra ngoài.

"Ngươi tiến bộ không ít!"

Sắc mặt Long Vương có chút ngưng trọng, thực lực của hắn không kém, tuy vẫn chưa đạt tới Hợp Đạo, nhưng cũng chênh lệch không xa.

Nhưng Long Thủy Tinh, lại có thể đối chiêu với hắn mà không rơi vào thế hạ phong.

Ngoại trừ có ưu thế về huyết mạch Thất Thải Thiên Long ra, thực lực của bản thân cũng không thể bỏ qua, chỉ sợ nàng cũng đã đạt tới Đại La cực hạn.

So với Xích Long Ảnh ngày xưa, còn cường đại hơn.

Giờ khắc này, trong lòng Long Vương ẩn ẩn có chút hối hận.

Nếu như lúc trước hắn không lựa chọn Xích Long Ảnh, mà lựa chọn Long Thủy Tinh, thì có lẽ tình hình hiện tại có thể tốt hơn nhiều...

Chỉ tiếc, trên thế giới này không có thuốc hối hận.

Long Vương lại ra tay lần nữa.

"Long Vương trảo!"

"Thất Thải Thiên Long, Hỏa Hải Thăng Long!"

Long Thủy Tinh cũng vận dụng cực chiêu để ứng phó.

Hai bên ngươi tới ta đi, không ai nhường ai, mỗi người đều tung cực chiêu.

Khi chiến đấu càng ngày càng kịch liệt, toàn bộ lôi đài đều điên cuồng chấn động, mọi người cũng phát giác được long uy kia càng ngày càng kinh khủng.

"Sau khi tiếp chiêu này, thì sẽ cắt đứt mọi thứ!"

Long Vương nói với giọng nói lạnh lùng.

Chỉ thấy long khí của hắn tăng lên tới cực hạn.

Năm ngón tay nắm chặt trong hư không, long khí kim sắc kinh khủng hội tụ, hóa thành một Long Thương kim sắc, phía trên có khắc vô số phù văn.

"Long Vương Thương! !"

Một thương đâm ra, long khí kinh khủng gào thét.

Khắp nơi mà nó đi qua, hư không trực tiếp sụp đổ.

Mà Long Thủy Tinh cũng không tránh không lui, khẽ quát một tiếng, trên trán có một đạo Vương Chi Ấn Ký nổi lên.

"Thất Thải Thiên Long, Oanh Thiên Vũ!"

Một chiêu mạnh nhất, tùy ý bạo phát!

Dưới sự gia tăng của Vương Chi Ấn Ký, dòng nước lũ màu sắc rực rỡ hóa thành một long ảnh bảy màu kinh khủng, trùng trùng điệp điệp đánh về phía Long Vương.

Khi một tiếng nổ lớn vang lên.

Thiên địa nổ tung!

Toàn bộ lôi đài của Thánh Long Quyết bị một luồng quang mang đầy màu sắc bao phủ.

Sau đó, mọi người chỉ thấy một thân ảnh bay ngược ra sau, thân hình chật vật, chính là Long Vương!

Mà nhìn lại Long Thủy Tinh, thì đứng sừng sững trên lôi đài của Thánh Long Quyết, long khí bảy màu xoay quanh cơ thể, giống như nữ vương Long tộc cao cao tại thượng!

Một trận chiến này, Long Thủy Tinh đã chiến thắng!

"Chuyện này sao có thể được? !"

"Vậy mà ta lại thua!"

Long Vương quỳ một chân trên đất, sắc mặt biến hóa, không thể tin được.

Những Long tộc còn lại, quay mặt nhìn nhau, không biết nên làm thế nào, rốt cuộc là tôn Long Thủy Tinh làm tân vương, hay tiếp tục nghe theo lão Long Vương?

"Thế nào, quy củ của Thánh Long Quyết, các ngươi quên rồi sao?"

Ánh mắt Long Thủy Tinh như điện, đảo qua toàn trường.

Phàm là Long tộc bị nhìn đến, đều cảm nhận được một luồng uy áp nồng đậm, trong lòng nhịn không được mà sinh ra một cảm giác thần phục.

"Long Thủy Tinh, nếu như ta không thừa nhận, ngươi vĩnh viễn không được làm vương của Long tộc!" Lúc này, Long Điền Phong lên tiếng.

Mà theo sát phía sau hắn, Sở Cuồng Nhân cũng lên tiếng: "Thiên nói nàng ta là Long Vương, nàng ta chính là Long Vương, ngươi dám không theo? !"

Chương 1884: Long tộc kết giới, sức mạnh Chúc Long, chiến đấu với Long Điền Phong

Phía trên Long tộc cổ tinh, Long Thủy Tinh đánh bại Long Vương!

Dựa theo quy củ của Thánh Long Quyết, nàng chính là Long Vương mới của Long tộc.

Nhưng Long Điền Phong lại bước ra, phủ nhận vị trí Long Vương của nàng, Sở Cuồng Nhân cũng lập tức lên tiếng, hai bên nhanh chóng giằng co.

Sắc mặt Long Điền Phong khó coi, lạnh lùng nói: "Thiên Kiếm, ngươi thật sự muốn nhúng tay vào chuyện của Long tộc ta sao?"

"Phải thì như thế nào?"

"Xem ra, trận chiến này, ngươi và ta đều không thể tránh né."

Long Điền Phong lạnh giọng nói ra.

Long uy trên người hắn càng thêm bá đạo tuyệt luân, đưa tay ra, toàn bộ Long tộc cổ tinh vì thế mà chấn động, từng đạo từng đạo thần huy phóng lên tận trời, đan xen ngang dọc bốn phía, hóa thành một kết giới to lớn.

Ở trong kết giới này, một luồng áp lực bao phủ khắp nơi!

Vô số tu sĩ, đột nhiên cảm giác tiên nguyên nhận phải sự áp chế to lớn, khó có thể vận dụng, ngay cả Thiên Nữ Du là cửu vương cũng không ngoại lệ.

Nhìn về phía người của Long tộc, lại không bị ảnh hưởng.

"Kết giới này, chuyên dùng để đối phó với những người không phải Long tộc."

Thiên Nữ Du âm thầm nghĩ tới.

Mọi người nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, chỉ thấy hắn đứng lơ lửng trên không, vẫn nhẹ nhõm như cũ, cũng không bởi vì kết giới xuất hiện mà có một chút bối rối.

Long Điền Phong chỉ xem như đối phương đang ra vẻ nhẹ nhõm, thản nhiên nói: "Thiên Kiếm, ngươi đã nghĩ sai một việc, nơi này là khu vực của Long tộc, đối địch với Long tộc ở chỗ này, ngươi, đúng là si tâm vọng tưởng! !"

Kết giới này, là một trong những căn cơ lớn nhất của Long tộc.

Thân ở kết giới, cho dù là Hợp Đạo Thần Vương cũng sẽ bị áp chế lại.

Thiên Kiếm, cũng không ngoại lệ.

"Đây là thứ mà ngươi trông cậy vào sao?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn cảm nhận được, tiên nguyên của bản thân thậm chí là đạo tắc cũng đều bị áp chế, nhưng có nhiều thứ, kết giới này không thể áp chế nổi.

Ví dụ như sức mạnh bản nguyên duy nhất, sức mạnh tiểu vũ trụ của hắn, vân vân.

Nhưng những thứ này, hắn cũng không có ý định vận dụng.

"Thiên Kiếm, ngươi quá ngông cuồng, ngươi xuất hiện, làm cả vũ trụ Thiên Nguyên cũng vì thế mà náo động, hôm nay ta sẽ trừ khử ngươi."

Long Điền Phong cũng không cần nhiều lời nữa, bộc lộ bộ mặt hung ác!

Một quyền đánh ra, long khí kim sắc và đạo tắc đan xen, hóa thành một cái quyền ấn to lớn, ầm ầm nện xuống người Sở Cuồng Nhân.

Giống như một hành tinh to lớn ép xuống.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng yên tại chỗ, ánh mắt bắn ra một tia băng lãnh, lạnh nhạt nói: "Các ngươi, cũng quá mức xem nhẹ Thiên rồi."

Đùng! !

Một luồng sức mạnh nóng rực bá đạo, giống như đến từ khi sáng thế đến nay gào thét xông ra, trong chớp mắt đã đánh nát quyền ấn kim sắc kia.

Một luồng uy áp tràn ngập, một đám Long tộc đều cảm nhận được một luồng áp lực khó nói nên lời, đúng là khiến cho huyết mạch của bọn họ đều phải run sợ.

"Đây là cái gì? !"

"Long khí thật là khủng khiếp!"

Chúng Long tộc kinh hãi nhìn Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy quanh người đối phương có từng đạo long khí đỏ thẫm lưu chuyển, bên trong ẩn chứa một luồng đạo tắc cổ lão, lộ ra ý cảnh mênh mông.

Một số Long tộc không đủ tu vi, trực tiếp bị áp nằm rạp trên mặt đất.

"Đây là long khí gì vậy?"

Long Điền Phong cũng bị hù dọa.

Đời này của hắn đã thấy qua vô số Long tộc, nhưng không có một ai trong Long tộc có sức mạnh vượt qua long khí mà Sở Cuồng Nhân đang sử dụng hiện tại.

Ngay cả long khí huyết mạch của hắn, cũng có xu thế bị áp chế lại.

"Dạng long khí này, cho dù là huyết mạch của Thất Thải Thiên Long cổ xưa nhất cũng không qua được." Long Điền Phong nuốt một ngụm nước bọt.

Phải biết rằng, Thất Thải Thiên Long là tồn tại cổ xưa nhất trong vũ trụ Thiên Nguyên, Long tộc cường đại nhất, có thể nói là Long tộc chi tổ trong Thiên Nguyên.

Nhưng long khí mà Sở Cuồng Nhân hiện đang sử dụng, so với Thất Thải Thiên Long chỉ có hơn chứ không kém, đây quả thực là không thể tưởng tượng được.

Thế giới quan của một đám Long tộc đều bị đổi mới.

Chẳng lẽ Thất Thải Thiên Long không phải tồn tại cổ xưa nhất, cường đại nhất của Long tộc sao?

Sở Cuồng Nhân nhìn bọn người Long Điền Phong đang rung động, sức mạnh Chúc Long trên người tàn phá bừa bãi, cả người dường như hóa thành một viên hỏa cầu khổng lồ, ngoại trừ uy áp vô tận ra, còn có một luồng ánh sáng và nhiệt độ vô biên!

"Sức mạnh Chúc Long, không nhận áp chế của kết giới này, thậm chí có thể hình thành một áp chế to lớn hơn đối với huyết mạch của mấy Long tộc này."

"Rõ ràng là Long tộc ở hai vũ trụ, nhưng giữa huyết mạch lại có chút liên hệ, chẳng lẽ chư thiên vũ trụ này, trên cơ bản là giống nhau sao?"

"Hay là nói, huyết mạch của Long tộc, thậm chí là hình thái nguyên thuỷ của vạn sự vạn vật ở khắp các vũ trụ, đều có chung một nguồn gốc?"

Trong lòng Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

"Ngươi là Long tộc? !"

Long Điền Phong không thể tin được mà nhìn Sở Cuồng Nhân.

Nếu không phải Long tộc, vì sao lại có long khí kinh khủng như thế? Nhưng Thiên Kiếm là người của Kiếm Linh nhất tộc, sao lại là người của Long tộc được?

Nghi hoặc, không hiểu, tràn ngập ở trong lòng của mỗi người.

"Đến đây, để Thiên chứng kiến năng lực của ngươi đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói với Long Điền Phong.

"Đáng chết!"

"Cho dù ngươi có loại long khí này, nhưng ngươi cũng chỉ là Hợp Đạo Thần Vương sơ kỳ mà thôi, ta không tin một Thần Vương vô thượng như ta lại không thể làm gì được ngươi!"

Sắc mặt Long Điền Phong âm trầm nói.

Vừa sải bước ra, hắn đã đi tới trên bầu trơi nơi Sở Cuồng Nhân đứng.

Một quyền nện xuống, phong vân bốn phía cuốn lên, lôi đình làm chấn động khắp nơi!

Long khí kim sắc tàn phá bừa bãi.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, cũng đánh ra một quyền.

Hai nắm đấm va chạm, giống như hai khỏa đại tinh cổ lão va chạm, sức mạnh tăng lên đến mức, đủ để phá nát trăm vạn hành tinh!

Cơn bão năng lượng không ngừng nghỉ bao phủ khuếch tán, đánh thẳng vào toàn bộ Long tộc cổ tinh, khiến kết giới kia cũng bị rung chuyển kịch liệt.

Sau cú va chạm đó, Sở Cuồng Nhân và Long Điền Phong đều bị đẩy lui.

"Lại đến đi."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên, dẫn đầu tấn công.

Quyền nhọn khuấy động tứ phương, một quyền một cước đều ẩn chứa Chúc Long diệt thế chi uy, Long Điền Phong không dám khinh thường, cẩn thận ứng phó.

Mà hắn càng đánh thì tim càng đập nhanh.

"Luồng long khí này, quá mạnh."

"Đây rốt cuộc là long khí gì? Hơn nữa, sức mạnh của gia hỏa này lại không ngừng tăng lên, giống như là tại vì... Sức mạnh quen thuộc này!"

Đùng, đùng, đùng...

Sức mạnh Chúc Long liên tục được đánh ra, hư không đều tuỳ tiện bị đánh nát.

Dường như trong đó, Long Điền Phong lại có xu thế bị áp chế.

Mọi người xem đến mức thần sắc ngưng trọng.

"Không nghĩ tới Thiên Kiếm còn có luồng sức mạnh này trong tay, hắn còn ẩn giấu bao nhiêu thứ, còn có bao nhiêu át chủ bài nữa ?"

"Thiên Kiếm... Quả thật có thể coi như Thiên, thâm sâu khó lường."

Ma Thiên Hằng nhìn Sở Cuồng Nhân và Thần Vương vô thượng tranh phong, khẽ chau mày, sau đó nhìn về phía Thiên Nữ Du ở bên cạnh.

Hiện tại, đối phương hết sức chăm chú nhìn Thiên Kiếm, trong đôi mắt đẹp có dị sắc liên tục lướt qua, không có chút tồn tại nào của hắn.

"Vương Chi Ấn Ký... Muốn vươn tới đỉnh phong vào lúc này, trước hết ta nhất định phải nắm giữ Vương Chi Ấn Ký, trở thành cửu vương mới được."

Trong lòng Ma Thiên Hằng đã quyết định.

Mà trên bầu trời, Sở Cuồng Nhân và Long Điền Phong chiến đấu ngày càng kịch liệt, khí tức cường đại càn quét phương viên bốn phía.

Long Điền Phong khẽ quát một tiếng, thúc giục sức mạnh đến cực hạn, long khí kim sắc hóa thành một long trảo khổng lồ vồ xuống.

"Thần Long Liệt Không Trảo!"

Một trảo rơi xuống, hư không liên tục sụp đổ và nổ tung!

Một kích này, vô cùng cường thế, mang theo một loại khí tức hủy diệt không gian, mà Sở Cuồng Nhân đứng yên tại chỗ, trên người đột nhiên có từng ngọn lửa màu đỏ phun trào ra, dường như hình thành một mặt người thân rắn, cự thú kinh khủng tràn ngập khí tức tuyên cổ, chính là Chúc Long!

Ngọn lửa kia chính là Chúc Long chi hỏa!

Hai mắt Sở Cuồng Nhân lưu chuyển qua một đạo hồng quang, dường như thật sự biến thành Chúc Long, tràn ngập uy thế tiêu diệt thiên địa.

"Chúc Long, Sáng Thương Khung!"

Chúc Long chi hỏa bạo phát, kéo theo quang nhiệt vô biên, đánh về phía long trảo kim sắc.

Hai luồng sức mạnh trùng kích trong nháy mắt, năng lượng tiên huy che đậy khắp thiên địa, ngay sau đó liền có một thân ảnh bay ngược ra ngoài.

Chương 1885: Sức mạnh tam long hợp nhất, Thiên chi chứng kiến, Thiên Ngoại Thiên Kiếm

Chúc Long chi hỏa nở rộ, thần uy kinh khủng trực tiếp đánh Long Điền Phong bay ra ngoài, trên người hắn bị ngọn lửa bao trùm, dường như sắp bị thiêu đốt đến mức hầu như không còn.

Một màn doạ người này, khiến mọi người hít vào một hơi khí lạnh.

Vậy mà Thiên Kiếm lại áp đảo Thần Vương vô thượng!

Hắn mới thăng cấp Thần Vương được bao lâu chứ?

Mọi người chỉ cảm thấy trong đầu nổ tung, sấm rền cuồn cuộn.

Mà sắc mặt Long Điền Phong lại vô cùng âm trầm, Chúc Long chi hỏa vô cùng bá đạo, xâm nhập vào trong cơ thể của hắn, khiến cho hắn đau đến mức không muốn sống.

Hắn chỉ có thể vận dụng sức mạnh đạo tắc, tạm thời áp chế xuống.

"Không được, nếu cứ tiếp tục như vậy, ta nhất định sẽ tiêu vong ở đây, loại chuyện này, tuyệt đối không thể xảy ra!"

"Nhị đệ, tam đệ, cứu ta! !"

Long Điền Phong hét lớn một tiếng.

Chỉ thấy từ nơi sâu bên trong Long tộc, hai thân ảnh bay lượn ra.

Chính là hai vị Thần Vương khác của Long tộc.

Long khí của hai người lưu chuyển, khóa chặt Sở Cuồng Nhân, khí tức mênh mông giống như thủy triều phun trào, đập vào hư không, phát ra một tiếng rồng gầm.

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng lên: "Thiên, không ngại ba người huynh đệ các ngươi cùng nhau tiến lên, sau đó, để cho các ngươi ở cùng nhau... Tiêu vong!"

"Hươu chết vào tay ai, còn chưa biết được!"

Một Thần Vương Long tộc trên đầu có sừng rồng màu xanh lam thản nhiên nói.

Long khí của hắn và Long Điền Phong có chút khác biệt.

Nếu như nói, long khí của Long Điền Phong vô cùng bá đạo, lại lộ ra một luồng sắc bén, thì long khí của hắn lại lộ ra vẻ ôn hòa hơn nhiều.

Có một loại cảm giác trong lành như nước.

Đây là một tên Long tộc thuộc tính Thủy, hắn tên là Long Lãng.

Mà một Thần Vương Long tộc khác ở bên cạnh hắn, trên người hắn tràn ngập khí tức bá đạo hơn nhiều, lộ ra khí tức hoả diễm nồng đậm.

Đây là một tên Long tộc thuộc tính Hỏa!

Tên là Long Phần!

"Đánh đi!"

Long Phần xuất thủ trước, hắn đánh ra một quyền về phía Sở Cuồng Nhân.

Khí tức hoả diễm sôi trào mãnh liệt gào thét xông ra.

"Ở trước mặt Chúc Long còn dám dùng lửa, ngu không ai bằng!"

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, Chúc Long chi hỏa lại đánh ra.

Chỉ trong nháy mắt, hỏa diễm liền bị Long Phần thôn phệ, cùng lúc đó, Chúc Long chi hỏa không suy giảm nện ở trên người Long Phần.

Một tiếng phịch vang lên, Long Phần bay ngược ra sau.

"Thật nóng, thật nóng, đây rốt cuộc là loại hỏa diễm gì vậy?"

Long Phần bị bỏng đến mức nhe răng trợn mắt.

Lúc này, Long Lãng đưa tay ra, có từng vòng từng vòng vầng sáng màu xanh lam lưu chuyển, ở trong đó ẩn chứa một luồng sức mạnh thuộc tính Thủy.

Thủy chi long khí, dần dần áp chế Chúc Long chi hỏa xuống.

Nhưng cũng chỉ là áp chế mà thôi.

"Không nghĩ tới ngay cả thủy chi long khí của ta cũng không có cách nào hoàn toàn làm tiêu tán luồng hỏa diễm này, sức mạnh này, không khỏi quá cường đại đi, toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên có lẽ cũng không thể tìm ra được ngọn lửa nào có thể nóng ngang ngửa với ngọn lửa này."

"Đáng chết, gia hỏa này lấy được ngọn lửa đó từ chỗ nào vậy?"

Ba tên Thần Vương Long tộc đều vô cùng ngưng trọng.

"Nhị đệ, tam đệ, truyền sức mạnh của các ngươi cho ta."

Lúc này, Long Điền Phong nói ra.

Nghe thấy điều này, hai người còn lại có chút do dự.

"Không có thời gian, chỉ khi tập trung sức mạnh, mới có biện pháp chế phục Thiên Kiếm!" Long Điền Phong quát lạnh một tiếng nói.

Long Phần, Long Lãng liếc nhìn nhau: "Được!"

Chỉ thấy bọn họ đưa tay đánh về phía Long Điền Phong, từng đạo từng đạo long khí dũng mãnh lao về phía Long Điền Phong, lại bày ra một loại trạng thái thủy hỏa giao dung ở trong cơ thể hắn, đồng thời khiến cho khí tức của hắn liên tục tăng lên.

Rất nhanh, sức mạnh của Long Điền Phong đã đột phá đến cực hạn!

Cho dù là ở bên trong Thần Vương vô thượng, cũng là tồn tại đứng đầu!

Mọi người thấy thế, không khỏi bàn luận.

"Không nghĩ tới, vậy mà tam long còn có loại sức mạnh này."

"Đúng vậy, thật đúng là khiến cho người ta ngạc nhiên."

"Long Điền Phong tập hợp sức mạnh của hai long tộc còn lại, sức mạnh ngày càng cường đại, Thiên Kiếm này, còn có biện pháp gì để ứng phó sao?"

Mọi người nhìn một trận chiến này, hào hứng dạt dào.

Chuyến này, bọn họ đến không uổng công.

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân nhìn khí tức của Long Điền Phong tăng lên thêm một cấp độ, khóe miệng hơi hơi giương lên: "Lên đây, để cho Thiên mở mang kiến thức một chút đi."

Vút!

Thân ảnh Long Điền Phong liền biến mất không thấy gì nữa trong nháy mắt.

Một cái chớp mắt ngay sau đó, hắn liền xuất hiện ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, đột nhiên đánh ra một quyền, sức mạnh bá đạo tuyệt luân to lớn, khiến tứ phương khuấy động.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, đưa tay đánh ra một quyền.

Sức mạnh Chúc Long và sức mạnh hợp nhất của tam long va chạm.

Lần này, Sở Cuồng Nhân bị đẩy lui!

"Quả nhiên, dựa vào cảnh giới bây giờ của ta, muốn phát huy sức mạnh Chúc Long này đến cực hạn, vẫn có chút khó khăn như cũ."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Sức mạnh Chúc Long vô cùng cường đại, điểm này, không thể nghi ngờ.

Nhưng với sức mạnh cường đại này, nếu như không có đầy đủ tu vi và thực lực để chống đỡ, thì khả năng phát huy sức mạnh cũng bị giới hạn.

"Thiên Kiếm, mở mang kiến thức về một chiêu này đi, Long Vương Kim Phong!"

Long Điền Phong thét dài một tiếng.

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, long khí vàng rực bá đạo ngưng tụ thành một đạo kiếm khí, bỗng nhiên chém về phía Sở Cuồng Nhân.

Sức mạnh của một kiếm này, vượt xa công kích trước đó của Long

Điền Phong.

"Ở trước mặt Thiên mà dùng kiếm, ngươi, vẫn chưa có đủ tư cách!"

Vô Đạo bên hông Sở Cuồng Nhân, bỗng nhiên ra khỏi vỏ.

Nắm chắc Vô Đạo, trên thân kiếm màu đen, sức mạnh đạo tắc vờn quanh.

Cộng thêm sức mạnh bá đạo của Chúc Long.

Một kiếm chém ra, uy lực không kém Long Điền Phong chút nào.

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, mỗi người đều bị đẩy lui.

"Long Phù Chi Tỏa! !"

Long Điền Phong khẽ quát một tiếng.

Trong chớp mắt, kết giới Long tộc to lớn kia bị chấn động.

Nguyên một đám tự phù huyền diệu lơ lửng trên không, vô số tự phù ngưng tụ thành từng cái từng cái xiềng xích, tung hoành tứ phương, bao trùm ở trong gầm trời.

Một luồng sức mạnh phong cấm cường đại, bao phủ Sở Cuồng Nhân!

"Long Hoàng chấn bát hoang!"

Long Điền Phong đưa tay thúc giục long khí vô tận.

Chỉ thấy một long ảnh to lớn được ngưng tụ ở trên đầu của hắn.

Đó là một long ảnh kim sắc, một đôi mắt có tròng màu vàng óng, nhìn quanh khắp nơi, toát ra thiên uy cực kỳ kinh khủng!

Tựa như muốn trấn áp bát hoang, duy chỉ hắn độc tôn!

Mà Sở Cuồng Nhân bị vây giữ, căn bản không kịp trốn tránh.

"Có thể ép Thiên đến mức độ như thế này, không kétệm!"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Chỉ thấy trong mắt của hắn toát ra thần quang sáng chói, trên người giống như có một luồng sức mạnh như muốn siêu thoát, đột nhiên bạo phát.

Sức mạnh bản nguyên duy nhất, được thúc giục!

Mà khi luồng sức mạnh này được thi triển, phù văn xiềng xích phong cấm Sở Cuồng Nhân kia cũng bị nổ tung thành từng khúc, hóa thành tro tàn!

"Thiên chi chứng kiến, Thiên Ngoại Thiên Kiếm! !"

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Vô Đạo.

Ngay sau thiên chi chứng kiến Đế Bá vạn cổ, thiên chi chứng kiến Thiên Chi Lao, thức thứ ba của thiên chi chứng kiến là Thiên Ngoại Thiên Kiếm cũng được thúc giục!

Đùng! !

Kiếm khí gào thét, kinh động bát hoang!

Một đạo kiếm ảnh khổng lồ chém ra, giống như siêu thoát tất cả.

Uy lực của một kiếm này, khiến cho tất cả mọi người chấn động theo!

Nhất là Long Điền Phong, càng kinh hãi tột độ.

Ở trong kết giới của Long tộc, Sở Cuồng Nhân có thể sử dụng sức mạnh Chúc Long còn có thể giải thích được, bởi vì đó là sức mạnh của Long tộc.

Nhưng hắn, làm sao lại có thể sử dụng được những sức mạnh còn lại chứ?

Điều này không có khả năng! !

Long Điền Phong nghĩ trăm đường cũng không có cách nào lí giải được.

Nhưng một kiếm này chém ra.

Kiếm ảnh to lớn màu trắng tràn ngập một luồng ý chí siêu thoát tất cả kinh khủng, trong chớp mắt, đánh về phía long ảnh kim sắc kia.

Khi từng tiếng nổ kịch liệt vang lên, long ảnh kim sắc bị nổ tung thành từng khúc, hóa thành vô số mảnh vỡ kim sắc tản ra.

Mà kiếm ảnh lại như thế chẻ tre, chém thẳng về phía Long Điền Phong.

Khi một tiếng rú thảm thiết vang lên, long huyết kim sắc vẩy khắp trời cao!

Một cái chớp mắt ngay sau đó.

Long Điền Phong bị trọng thương liền thúc giục một phù văn, cả người thâm nhập vào bên trong hư không, biến mất không thấy gì nữa, bỏ trốn mất dạng.

Làm Thần Vương vô thượng của Long tộc, lại bị đánh cho chạy ra khỏi Long tộc.

Loại chuyện này chpo dù có nghĩ như thế nào cũng đều cảm thấy hoang đường.

Trong lúc nhất thời, mọi người còn có chút chưa tỉnh hồn lại.

Chương 1886: Long Phần và Long Lãng thần phục, đầu đuôi câu chuyện, Hỗn Nguyên Chi Môn

Thần Vương vô thượng của Long tộc, bị một kiếm của Sở Cuồng Nhân chém chạy.

Rất nhiều người quan sát trận chiến, âm thầm kinh thán.

Cũng có một số người, âm thầm rời đi.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn Long Điền Phong bỏ chạy trong hư không, trên mặt nở một nụ nụ cười, không biết nguyên nhân là gì, cũng không muốn truy đuổi.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía hai vị Thần Vương Long Lãng, và Long Phần.

Sau khi hai người này nhìn thấy Long Điền Phong rời đi, nhất thời bị choáng váng, phải biết, trên người Long Điền Phong còn có long khí của bọn họ đó!

Điều này khiến long khí của nhóm bọn họ đều bị hút đi mất.

Bọn họ phải làm sao bây giờ?

Ở lại nơi này, chẳng phải là để Sở Cuồng Nhân tùy ý tra tấn sao?

"Tiểu Ái, bọn họ còn có sức phản kháng không?"

Sở Cuồng Nhân âm thầm hỏi.

"Bọn họ bị Long Điền Phong hút đi long khí, muốn khôi phục lại thời kỳ đỉnh phong, dự đoán mất thời gian khoảng ba trăm năm, nhưng nhờ có cảm ngộ đối với đạo và nhục thân là Long tộc, còn có chiến lực nhất định, có thể đạt đến Đại La cực hạn..."

Tiểu Ái hồi đáp.

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, tiên nguyên lập tức phun trào, hóa thành một bàn tay lớn đè xuống, trực tiếp đánh cho hai người bọn họ trọng thương.

Nhưng hắn không ra tay hạ sát, là bởi vì giữ lại đối phương vẫn còn tác dụng nhất định, hắn giúp Long Thủy Tinh khống chế Long tộc, trên thực tế, cũng là để bản thân khống chế Long tộc, hắn cũng không hy vọng, đến lúc đó không có nửa người có thể dùng được.

"Vậy còn ngươi..."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía lão Long Vương.

Đối phương cũng chỉ là Đại La cực hạn, với thực lực của hắn hôm nay, tiện tay liền có thể đánh ngã đối phương.

"Chủ nhân, giao hắn cho ta đi."

Long Thủy Tinh ra mặt nói.

"Được thôi."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Long Thủy Tinh nhìn lão Long Vương một chút, lập tức tù từ đi đến phía trên vị trí long ỷ kim sắc tượng trưng cho Long Vương, ngồi lên.

Những Long tộc còn lại đối mặt nhìn nhau.

Thủy Linh Long dẫn đầu quỳ xuống: "Bái kiến Long Vương."

Những Long tộc còn lại cũng đều quỳ xuống.

Người thắng làm vua, người thua làm giặc!

Đây là quy củ của Thánh Long Quyết của Long tộc, hơn nữa, Long Thủy Tinh cũng có uy vọng nhất định ở Long tộc, nàng trở thành Long Vương, là chuyện thuận lý thành chương.

Chớ nói chi là, sau lưng nàng, còn có Sở Cuồng Nhân làm chỗ dựa.

Long tộc, gần như không người nào dám ngỗ nghịch.

Một trận tiệc mừng thọ êm đẹp ở Long tộc, biến thành đại điển Long Thủy Tinh đăng vị, đây là điều tất cả mọi người không nghĩ đến.

...

Long tộc, một chỗ bên trong hành cung.

Sở Cuồng Nhân ở lại trong đó, đang điều tức, còn Long Thủy Tinh thì đi xử lý một số chuyện sau khi đăng cơ.

Mà ở trước mặt hắn, là hai vị Thần Vương Long Phần, và Long Lãng.

Sau khi Long Điền Phong bị đánh chạy, hai người này, liền rơi vào trong tay của Sở Cuồng Nhân, tánh mạng bị hắn nắm ở trong tay, không thể nào phản kháng.

Sau khi tự hỏi một phen, Long Lãng dẫn đầu thần phục.

Long Phần sau khi giãy dụa một phen, cũng thần phục.

Bọn họ không muốn chết.

Càng không muốn sau này Long tộc sẽ không có Thần Vương, bị những chủng tộc còn lại ngấp nghé chia cắt, cho nên, bọn họ chỉ có thể chọn một con đường là thần phục.

Chí ít trên mặt nổi, Long Thủy Tinh vẫn là Long Vương.

Nàng có huyết mạch của Thất Thải Thiên Long, còn có Vương Chi Ấn Ký, để cho nàng làm Long Vương, có lẽ sẽ là lựa chọn thích hợp hơn so với lão Long Vương.

"Tốt, hiện tại có thể nói cho ta biết, rốt cuộc Long tộc và Đạo Vương nhất tộc có giao dịch gì rồi." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Là Hỗn Nguyên Chi Môn!" Long Lãng nói ra.

"Ha."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân hơi hơi lóe lên.

Tuy hắn chưa từng nghe nói về Hỗn Nguyên Chi Môn, nhưng vật có liên quan dính líu đến Hỗn Nguyên, sao có thể là vật đơn giản được?

"Bên trong Thần Thoại Sáng Thế của vũ trụ Thiên Nguyên, vũ trụ Thiên Nguyên được một vị Thần Minh cổ lão tên là Thiên Nguyên mở ra."

"Mà sau khi vị Thiên Nguyên Chi Thần này khai mở hết vũ trụ, liền tinh bì lực tẫn mà chết, thân thể của hắn hóa thành thiên địa vạn vật..."

Long Lãng êm tai nói.

Sở Cuồng Nhân nghe xong, cảm thấy cố sự này có chút quen thuộc.

Bàn Cổ của vũ trụ Bàn Cổ, không phải cũng hóa thành vạn vật sau khi chết sao? Thiên Nguyên Chi Thần này, cũng tương tự với Bàn Cổ của vũ trụ Bàn Cổ.

Trong sự giảng giải của Long Lãng, thân thể của Thiên Nguyên Chi Thần hóa thành thiên địa vạn vật, nhật nguyệt tinh không, nhưng trái tim vẫn được lưu giữ lại, đồng thời hóa thành một địa phương cổ lão, kỳ danh là Thiên Nguyên Tâm Giới!

Truyền thuyết, Thiên Nguyên Tâm Giới ẩn chứa sự ảo diệu giúp người ta trở thành Hỗn Nguyên, mà lối vào Thiên Nguyên Tâm Giới cũng được gọi là Hỗn Nguyên Chi Môn.

Nhưng mà, muốn mở Hỗn Nguyên Chi Môn, không phải là chuyện đơn giản, cần lấy một loại tinh huyết của sinh linh thuần túy nào đó để làm vật dẫn.

Tinh huyết của sinh linh này, càng thuần túy càng cường đại, hiệu quả càng tốt.

"Đạo Vương nhất tộc tìm được Hỗn Nguyên Chi Môn, nhưng lại khó có thể mở ra, nếu như dùng tinh huyết của nhân tộc, không biết bọn họ phải giết chết bao nhiêu người trong tộc, mới có thể thu thập đầy đủ tinh huyết."

"Nếu nói như vậy, tất nhiên sẽ khiến cho thế lực từ khắp nơi chú ý, cho nên, Đạo Vương nhất tộc tìm tới Long tộc, từ khi sinh ra, Long tộc chúng ta đã ẩn chứa sức mạnh vô cùng cường đại, máu tươi của chúng ta, lại càng thêm thích hợp để trở thành chìa khoá để mở Hỗn Nguyên Chi Môn so với Nhân tộc."

"Cho nên... Đại ca đã đồng ý."

Nói đến đây, Long Lãng bất đắc dĩ thở dài.

Hắn không tán đồng đối với quyết định này, nhưng bất đắc dĩ với ý chí kiên định của Long Điền Phong, hai huynh đệ khuyên cũng không khuyên nổi.

"Có chút thú vị, sự ảo diệu giúp người ta chạm đến cảnh giới Hỗn Nguyên sao? Ha, khó trách Long Điền Phong quyết tâm trở nên hung ác, mặc cho Đạo Vương nhất tộc săn giết đồng bào của mình." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, nghi hoặc trong lòng đã được giải đáp.

Lúc này, Long Thủy Tinh đi đến.

Sắc mặt của nàng cũng không dễ nhìn.

Sở Cuồng Nhân hỏi thăm một chút, mới biết được những năm gần đây, Long tộc xuất hiện không ít sự kiện săn bắt.

Nhưng những chuyện này, tất cả đều bị lão Long Vương ép xuống.

Đây cũng là chuyện khiến cho Long Thủy Tinh tức giận nhất.

Thân là Long Vương, không những không bảo hộ cho con dân của mình, mà lại trợ giúp ngoại tộc săn bắt Long tộc, quả thực là hoang đường đến cùng cực!

Sau đó Sở Cuồng Nhân nói về chuyện về Hỗn Nguyên Chi Môn, lúc này, Long Thủy Tinh mới hiểu rõ, nhưng lửa giận trong lòng vẫn không hề giảm đi.

"Hừ, ta đã trở thành Long Vương, cho dù có là ai thì cũng đừng nghĩ đến việc thương tổn con dân của ta, ta mặc kệ Hỗn Nguyên Chi Môn gì đó, nếu như Đạo Vương nhất tộc còn dám xâm phạm, ta sẽ khai chiến toàn diện với bọn họ!"

Long Thủy Tinh lạnh lùng nói ra.

"Hỗn Nguyên Chi Môn, ngược lại khiến cho Thiên hứng thú."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên.

Nhưng mà, trong khoảng thời gian này, dường như Đạo Vương nhất tộc phát giác được sự biến hóa do việc Long tộc đổi chủ mang tới, không tiếp tục phái người đến đây săn bắt Long tộc, nhưng Sở Cuồng Nhân biết, đối phương sẽ không dễ dàng từ bỏ việc mở ra Hỗn Nguyên Chi Môn, dù sao thì, đây cũng là sự ảo diệu giúp người ta Chứng Đạo Hỗn Nguyên.

"Mở ra Hỗn Nguyên Chi Môn, cần có tinh huyết tinh khiết, trước đó đã sử dụng tinh huyết của Long tộc, vậy thì khả năng đổi thành tinh huyết của những sinh linh khác cũng không lớn."

"Nhưng Đạo Vương nhất tộc lại không tiếp tục săn bắt Long tộc, là vì trước đó đã thu thập đủ tinh huyết của Long tộc rồi sao?"

"Không đúng... Có lẽ, bọn họ sẽ làm như vậy."

Dường như Sở Cuồng Nhân nghĩ tới điều gì đó, nghiền ngẫm cười một tiếng, lập tức bàn giao với Long Thủy Tinh một phen, rời khỏi Long tộc.

Vũ trụ mịt mờ, Sở Cuồng Nhân một thân độc hành, nhưng hắn lại chẳng có mục đích gì, mà chính là căn cứ vào một loại cảm ứng nào đó, có phương hướng rõ ràng.

...

Ở nơi nào đó trong vũ trụ.

Long Điền Phong, Thần Vương vô thượng của Long tộc đi đến, mà ở trước mặt hắn, chính là một hiểm địa trong vũ trụ bị phong bạo không gian bao phủ.

Dường như có thể nhìn thấy, ở bên trong hiểm địa kia có nguyên một đám cấm chế lơ lửng, khiến cho lòng người nảy sinh kinh ngạc.

"Hỗn Nguyên Chi Môn, ta vì ngươi hi sinh nhiều như vậy, hi vọng ngươi đừng khiến cho ta thất vọng." Long Điền Phong nỉ non nói.

Thân ảnh hắn lóe lên, lướt vào phong bạo không gian, quỹ tích hành động của hắn mang theo một loại quy luật nào đó, tránh khỏi cấm chế dày đặc.

Chương 1887: Đạo Vương nhất tộc phản bội, Long Điền Phong bỗng nhiên tiến vào tuyệt cảnh

Bên trong phong bạo không gian.

Long Điền Phong đi vào, mà ở chỗ này, đúng là có động thiên khác, nơi lượng lớn tu sĩ ngừng chân, có một cánh cửa to lớn màu xám vắt ngang trong hư không, mà ở trên cánh cửa lớn kia, có khắc vô số phù văn huyền diệu.

Dưới đáy cửa lớn, còn có một huyết trì to lớn.

Huyết trì kia có kích thước to lớn, giống như một hành tinh huyết sắc.

Lúc này, có một thi thể Long tộc bị vận chuyển đến bên trong huyết trì, từng đạo từng đạo năng lượng màu đỏ ngòm bị cửa lớn từ từ hấp thu.

Nhìn thấy thi thể của những Long tộc kia, trong mắt Long Điền Phong lộ ra một tia giãy dụa, nhưng lập tức bị vẻ kiên định thay thế.

"Chỉ cần có thể trợ giúp ta trở thành Hỗn Nguyên, sự hi sinh của các ngươi là đáng giá, ta sẽ nhớ kỹ bọn ngươi ở trong lòng."

Long Điền Phong nỉ non nói.

Mà lúc này, ở cách hắn không xa, có mấy thân ảnh lướt đến.

Trên thân thể mấy người này tràn ngập khí tức Thần Vương cường đại, nhất là người cầm đầu, còn là Thần Vương vô thượng.

Chính là căn cơ của Đạo Vương nhất tộc.

"Ma Lân Thần Vương, có thể mở ra Hỗn Nguyên Chi Môn sao?"

Long Điền Phong nhìn về phía Thần Vương vô thượng cầm đầu kia rồi hỏi.

Mà Ma Lân Thần Vương lạnh nhạt nói: "Chuyện giữa ngươi và Thiên Kiếm, chúng ta đều đã nghe nói, hiện tại không có sự ủng hộ của ngươi, độ khó khăn trong việc chúng ta săn bắt Long tộc tăng thêm không ít, sợ là rất khó để mở ra Hỗn Nguyên Chi Môn."

Nghe đến đây, đồng tử của Long Điền Phong co rụt lại: "Không được, vì Hỗn Nguyên Chi Môn, ta hi sinh nhiều như vậy, nếu như không thể mở ra, chẳng phải tộc nhân của ta đều chết vô ích rồi sao? !"

"Ta không quản các ngươi dùng biện pháp gì, nhất định phải mở Hỗn Nguyên Chi Môn này ra, đây là những gì chúng ta đã nói xong trước khi hợp tác."

Tâm tình Long Điền Phong có chút kích động.

Hắn nỗ lực quá nhiều.

Vì trở thành Hỗn Nguyên, hắn hại chết nhiều tộc nhân như vậy, sự dày vò trong nội tâm không phải điều mà người bình thường có thể lý giải được.

Mà bây giờ, Ma Lân Thần Vương nói cho hắn biết, Hỗn Nguyên Chi Môn này, rất có thể sẽ không mở ra được? Chuyện này bảo hắn làm sao có thể tiếp nhận được đây? !

"Long Điền Phong, trước tiên ngươi không nên kích động, cũng không phải là không có biện pháp." Ma Lân Thần Vương vội vàng an ủi.

"Biện pháp gì?"

"Những năm gần đây, chúng ta đã góp nhặt không ít tinh huyết của Long tộc, khoảng cách mở ra Hỗn Nguyên Chi Môn, chỉ còn một bước cuối cùng, mà bước cuối cùng này, chỉ cần thêm một Long tộc là đủ rồi."

Ma Lân Thần Vương cười nhạt nói.

"Chỉ cần một người?" Đầu tiên, Long Điền Phong sững sờ, nhưng đồng tử đột nhiên co rụt lại, có lẽ đã nghĩ ra điều gì đó.

Đùng! !

Không nằm ngoài dự liệu của hắn, Ma Lân Thần Vương liền xuất thủ với hắn.

Sức mạnh đạo tắc kinh khủng gào thét xông về phía hắn, uy áp bá đạo tuyệt luân khiến cho đồng tử của hắn co rụt lại, vội vàng thúc giục long khí để chống cự.

Đùng! !

Khi một tiếng nổ kịch liệt vang lên, mỗi người đều bị đẩy lui về hai phía.

"Ma Lân Thần Vương, ngươi muốn ta mở Hỗn Nguyên Chi Môn ra sao? !"

Long Điền Phong giận tím mặt.

"Đúng vậy, Long Điền Phong, hiện tại, muốn mở Hỗn Nguyên Chi Môn ra, chỉ còn một bước cuối cùng, mà một vị Thần Vương như ngươi, máu của ngươi sánh ngang với trăm ngàn tên Long tộc, dùng máu của ngươi, nhất định có thể đột phá bước cuối cùng này!"

Ma Lân Thần Vương cười lạnh nói.

"Các ngươi, si tâm vọng tưởng!"

Long Điền Phong không nghĩ tới điều này, bản thân mình đợi lâu như vậy, thứ chờ đợi mình lại chính là minh hữu phản bội, chuyện này khiến hắn vô cùng tức giận.

Long khí hùng hồn, đột nhiên bạo phát, trùng kích bốn phía!

Uy lực của nó, khiến cho Ma Lân Thần Vương có chút ngưng trọng: "Nghe nói ngươi hấp thu long khí của Long Lãng và Long Phần, quả nhiên là thế."

Tuy phần long khí này không phải lúc nào cũng tồn tại như thế, nhưng bây giờ, Long Điền Phong tuyệt đối là một trong mấy người cường đại nhất ở bên trong Thần Vương vô thượng.

"Giết!"

Long Điền Phong nổi giận gầm lên một tiếng, long khí tiết ra!

Ma Lân Thần Vương cũng ra tay, sức mạnh đạo tắc liên tục va chạm, khiến cho hư không bốn phía không ngừng vỡ nát, sụp đổ.

Ngay lúc này, ở sau lưng Long Điền Phong, có một thân ảnh vọt ra, nhắm ngay phía sau lưng Long Điền Phong mà đánh ra một chưởng.

Một kích này bá đạo quỷ quyệt, sức mạnh đạo tắc khiến cho Long Điền Phong không khỏi bị đánh bay, một ngụm long huyết phun ra từ miệng bọc lấy sức mạnh đạo tắc.

"Sức mạnh này là... Minh Vương nhất tộc!" Long Điền Phong nhìn về phía một nam tử mặc trên người trường bào màu đen ở sau lưng: "Ô Tuyết Long!"

Người vừa tới, chính là Thần Vương vô thượng của Minh Vương nhất tộc.

Nơi này cực kỳ bí ẩn, còn có nhiều cấm chế dày đặc được Đạo Vương nhất tộc bố trí, cho dù là Thần Vương thì cũng rất khó tìm ra nơi này.

Nhưng Ô Tuyết Long lại xuất hiện.

Chỉ có một khả năng.

Chính là do người của Đạo Vương nhất tộc để hắn tiến vào.

"Thì ra là thế, thì ra là Ma Lân Thần Vương ngươi đã muốn giết ta từ khi mới bắt đầu, cho nên đã sớm có liên hệ với Minh Vương nhất tộc!"

Long Điền Phong bừng tỉnh đại ngộ.

Mà Ma Lân Thần Vương không hề phủ nhận: "Long Điền Phong, Đạo Vương nhất tộc ta săn bắt nhiều Long tộc như vậy, tuy đây đều là do ngươi vì muốn mở Hỗn Nguyên Chi Môn ra mà ngầm đồng ý, nhưng ai biết ngươi có ghi hận ở trong lòng hay không? Cho nên biện pháp an toàn và ổn thỏa nhất, chính là giết ngươi!"

Đúng là vậy.

Đạo Vương nhất tộc giết nhiều Long tộc như vậy, khó đảm bảo rằng sau khi Long Điền Phong tiến vào Hỗn Nguyên Chi Môn, đạt được sức mạnh thì tương lai sẽ không trả thù.

Chỉ khi giết Long Điền Phong, Ma Lân Thần Vương mới có thể an tâm.

"Từ đầu đến cuối, các ngươi vẫn xen Long tộc ta thành công cụ để mở Hỗn Nguyên Chi Môn ra, hay, rất hay!"

Long Điền Phong giận quá hóa cười, một lượng lớn long khí bạo phát.

Hắn dùng toàn lực để xuất thủ.

Nhưng đáng tiếc, cho dù với sức mạnh bây giờ của hắn, căn bản không phải đối thủ khi đối mặt với hai vị Thần Vương vô thượng và mấy vị Thần Vương khác liên thủ.

Dưới trận chiến kịch liệt, rất nhanh, hắn đã mình đầy thương tích.

Trên người có một lượng lớn máu tươi chảy ra, làm cho người ta kinh ngạc chính là, bên trong long huyết kia, đúng là ẩn chứa một luồng khí tức vô cùng nóng rực.

"Đây là loại khí tức gì?"

"Lộ ra một luồng khí tức cổ lão mênh mông, có chút cùng loại với Long tộc, mà luồng khí tức này giống như đang từng bước xâm chiếm Long Điền Phong."

Mấy vị Thần Vương vô cùng kinh ngạc.

Hiển nhiên, khí tức này đến từ thương thế của Long Điền Phong.

Nhưng làm cho Long Điền Phong bị thương đến mức độ như thế này, hơn nữa còn lưu lại khí tức khó có thể đánh đuổi, người xuất thủ, hẳn là không hề tầm thường.

"Chẳng lẽ là... Thiên Kiếm!"

Ma Lân Thần Vương nghĩ tới điều gì đó: "Trước khi tới đây, Long

Điền Phong từng giao thủ với Thiên Kiếm, không nghĩ tới, Thiên Kiếm có thể khiến hắn bị tổn thương tới mức độ như thế này, bây giờ, rốt cuộc Thiên Kiếm đã mạnh đến cỡ nào?"

Trong lòng của hắn vô cùng e dè.

Ô Tuyết Long bên cạnh cũng giống vậy.

"Thiên Kiếm và Minh Vương nhất tộc ta có thù oán, nếu như tiếp tục bỏ mặc hắn trưởng thành như vậy, hậu quả khó mà lường được."

"Đạo Vương nhất tộc ta cũng giống vậy."

"Chờ đến khi chúng ta mở ra Hỗn Nguyên Chi Môn, sau khi hiểu rõ sự ảo diệu bên trong, nhất định phải nghĩ biện pháp diệt trừ Thiên Kiếm." Ma Lân Thần Vương nói ra.

"Hiện tại trước mắt, nên giải quyết Long Điền Phong đã."

Mấy vị Thần Vương lại ra tay một lần nữa.

Mà đương nhiên, Long Điền Phong sẽ không bó tay chịu trói, hắn không áp chế được thương thế bên trong cơ thể, mặc cho nó bạo phát, nhưng cùng lúc, long khí dùng để trấn áp thương thế cũng ầm ầm bạo phát, khiến sức mạnh của hắn mạnh hơn.

Long Điền Phong xuất thủ toàn lực, nhắm ngay một phương để phá vòng vây.

Chúc Long chi hỏa trên thương thế của hắn bạo phát, cả người bị một tầng hỏa diễm đỏ thẫm bao trùm, nhìn qua vô cùng doạ người.

Tâm thần của mấy vị Thần Vương run lên, không dám khinh thường.

Mà ở nơi nào đó trong vũ trụ.

Dường như Sở Cuồng Nhân cảm nhận được điều gì đó, nhìn về phía nơi xa, khóe miệng nở nụ cười: "Tìm được rồi."

Hắn khóa chặt phương hướng, thân ảnh nhanh chóng lướt đi.

Trong chớp mắt, đã vượt qua hơn phân nửa tinh hệ.

Chương 1888: Một kiếm trảm cấm chế, Hỗn Nguyên Chi Môn mở ra

Sở Cuồng Nhân lưu lại thương thế mang theo Chúc Long chi hỏa ở trên người Long Điền Phong, mà hắn có thể cảm ứng được nơi có hỏa diễm.

Mà đây cũng là nguyên nhân trước đó hắn không truy sát Long Điền Phong.

Mặc dù trước đó không biết được chuyện về Hỗn Nguyên Chi Môn, hắn cũng đã đoán được giữa Long tộc và Đạo Vương nhất tộc có một loại giao dịch lớn nào đó, cố ý lưu lại một tâm nhãn, thả Long Điền Phong rời đi.

Vút.

Rất nhanh.

Sở Cuồng Nhân liền xuất hiện ở trước mặt một phong bạo không gian.

Dường như trong đó, hắn nhìn thấy bên trong gió lốc ẩn chứa vô số cấm chế.

"Thú vị, nơi này vốn dĩ hiếm có người đến, không nghĩ tới, vậy mà còn bố trí nhiều cấm chế như vậy, đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao?" Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười.

"Tiểu Ái, phân tích giúp ta xem, làm sao để đi vào?"

"Có hai phương pháp, một, ta có thể phân tích ra đường để vượt qua cấm chế này, nhưng mà chuyện này phải hao phí một chút thời gian, hai, ta có thể phân tích điểm yếu trong cấm chế này, dùng bạo lực để tiến vào..."

Tiểu Ái từ tốn nói.

Sở Cuồng Nhân gần như không do dự liền lựa chọn biện pháp thứ hai.

Không phải hắn sợ lãng phí thời gian.

Chủ yếu là bởi vì hắn ưa thích dùng bạo lực hơn một chút.

Rất nhanh, dưới sự phân tích của Tiểu Ái, điểm yếu của cấm chế này đã bị phân tích ra, Sở Cuồng Nhân cũng đã chuẩn bị kỹ càng.

Trong chốc lát, Vô Đạo ra khỏi vỏ.

Trên thân kiếm đen nhánh, nguyên một đám phù văn huyền diệu lưu chuyển ra.

Một luồng kiếm ý phái nhiên lan tràn ra.

Tiên nguyên trên người Sở Cuồng Nhân phun trào, đạo tắc ngút trời, ánh mắt ngưng trọng, pháp môn vô địch lại hiện ra: "Thiên chi chứng kiến, Đế Bá vạn cổ!"

Một kiếm chém ra, hai đại thể chất chí cường của vũ trụ Thiên Nguyên bạo phát!

Đế vương khí, Bá Vương khí quấn lấy nhau.

Một đạo kiếm ảnh ngưng tụ mà ra, kéo theo đạo tắc vô tận, chém về phía điểm yếu của cấm chế, chỗ nó đi qua, có từng hành tinh ngã xuống!

……

Bên trong phong bạo không gian.

Thần Vương của Đạo Vương nhất tộc, và Minh Vương nhất tộc liên thủ, đã dồn Long Điền Phong đến tử cảnh, vài luồng khí tức bành trướng khóa chặt hắn.

"Long Điền Phong, đi chết đi!"

Ma Lân Thần Vương lạnh lùng cười một tiếng.

Đạo tắc hội tụ, hình thành một đạo đao ảnh kinh khủng, chém thân thể Long Điền Phong thành hai nửa, một lượng lớn long huyết tiêu tán ra.

Những giọt long huyết này, bị hút vào bên trong huyết trì.

Trong chốc lát, toàn bộ Hỗn Nguyên Chi Môn bị chấn động, năng lượng vô tận màu đỏ ngòm tràn vào trong đó, khiến cho cửa lớn chiếu ra tiên huy tươi sáng.

"Thành công rồi!"

Sắc mặt Ma Lân Thần Vương vui vẻ.

Mà thời điểm cửa lớn từ từ mở ra, thân thể Long Điền Phong bị chém thành hai nửa kia, có một đạo huyết quang lướt đi, bay về phía cửa lớn.

"Hừ, vậy mà còn chưa chết tuyệt!"

Sắc mặt Ma Lân Thần Vương trầm xuống.

Một đao kia của hắn vô cùng cường đại, nhưng lại không thể hoàn toàn tiêu diệt đạo của Long Điền Phong, nên mới khiến cho đối phương lợi dụng thời cơ.

Có điều hắn cũng không để ý, mấy vị Thần Vương lại ra tay lần nữa, muốn thừa dịp trước khi Long Điền Phong tiến vào Hỗn Nguyên Chi Môn liền hoàn toàn tiêu diệt hắn!

Nhưng ngay lúc này, dị biến lại sinh ra.

Chỉ thấy phía hư không nơi xa, bộc phát ra một luồng năng lượng mênh mông, cấm chế do Đạo Vương nhất tộc bày trí trong phong bạo không gian liền bị xé rách.

Vùng thế giới này lâm vào bên trong rung chuyển kịch liệt.

Sắc mặt của đám người Ma Lân Thần Vương, Ô Tuyết Long khẽ biến, nhìn về nơi năng lượng phát ra kịch liệt nhất, bất ngờ gặp được một đạo kiếm quang.

Một đạo kiếm quang xé trời nứt đất, ẩn chứa thần uy vô tận!

"Luồng khí tức này là... Đế vương khí, Bá Vương khí?"

"Có thể đồng thời sử dụng hai loại sức mạnh này, ở trong toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên này, cũng chỉ có một người... Thiên Kiếm! !"

Ánh mắt mọi người đều trở nên vô cùng ngưng trọng.

Bên trong hư không, một thân ảnh ngang nhiên mà tới.

Bạch y, hắc kiếm.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

Sau khi đánh phá cấm chế, hắn không gặp chút trở ngại nào, vừa bước một bước vào, cũng nhìn thấy cánh cửa lớn màu xám vắt ngang thiên địa kia.

"Đây chính là Hỗn Nguyên Chi Môn..."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, để Tiểu Ái phân tích qua cửa lớn này.

Mà sắc mặt đám người của Ma Lân Thần Vương lại càng lộ ra vẻ khó coi.

"Thiên Kiếm, quả thật là ngươi."

"Rốt cuộc là ngươi làm thế nào mà tìm đến được nơi này?"

Mọi người đều nghi hoặc.

Nơi đây vô cùng bí ẩn, lại có vô số cấm chế, ngay cả Thần Vương vô thượng cũng không biết rõ tình hình, dưới tình huống này cũng không có cách nào thôi diễn.

Tại sao đối phương tìm được tới nơi này chứ?

Mà còn tại thời khắc mấu chốt như thế.

"Xem ra các ngươi đã mở cửa ra, vậy là đã giết Long Điền Phong rồi sao?" Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Hắn ngay cả chuyện mọi người muốn hạ thủ với Long Điền Phong cũng đoán ra được.

Đạo Vương nhất tộc giết nhiều Long tộc như vậy, vì phòng ngừa Long Điền Phong sau đó báo thù, biện pháp duy nhất chính là giết chết đối phương.

Nhìn rõ lòng người, hắn luôn luôn không kém.

Long Điền Phong đáng thương, chỉ là một con rồng thích hợp làm công cụ.

"Long Điền Phong... Ta biết rồi, ngươi có thể cảm nhận được thương thế lưu ở trên người của Long Điền Phong." Ma Lân Thần Vương bừng tỉnh đại ngộ.

"Kỳ thật cảm ứng cũng không phải rất mãnh liệt, nhưng dường như các ngươi ép hắn rất chặt, khiến cho hắn đến cả thương thế cũng không lo áp chế lại, nên mới khiến cho ta cảm ứng càng cường liệt hơn, càng đến nơi này nhanh hơn." Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Hừ."

Ma Lân Thần Vương hừ lạnh một tiếng.

Tóm lại là do bọn họ dẫn Sở Cuồng Nhân tới đây sao?

Lúc này, Hỗn Nguyên Chi Môn mở ra.

Một luồng khí tức cổ lão mênh mông lan tràn ra, gần như khuếch tán ra hơn phân nửa vũ trụ Thiên Nguyên chỉ trong nháy mắt.

Giờ khắc này, vô số cường giả ở vũ trụ Thiên Nguyên đều có cảm ứng.

"Loại khí tức này... Thật cổ xưa."

"Đạo của ta, lại bởi vì luồng khí tức này mà rung động sao?"

"Tiến đến xem xét thử."

Từng thân ảnh lần lượt lướt qua trong tinh không.

Trong đó không thiếu tồn tại Thần Vương.

Những người này vượt qua vô số tinh hệ, nhanh chóng chạy về phía Hỗn Nguyên Chi Môn, mà Ma Lân Thần Vương, Ô Tuyết Long cũng đã nhận ra điểm này.

"Đáng chết! Nếu không phải Thiên Kiếm phá hủy hết những cấm chế này, cũng sẽ không dẫn tới sự chú ý của nhiều người đến vậy, thật phiền toái." Ma Lân Thần Vương tức đến xanh mét cả mặt mày, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, hai mắt đều muốn phun ra lửa.

Bọn người Ma Lân Thần Vương bố trí cấm chế ở nơi này, chính là vì ẩn giấu Hỗn Nguyên Chi Môn, phòng ngừa bị những người khác phát hiện.

Hiện tại thì hay rồi, Sở Cuồng Nhân dùng một kiếm phá hủy tất cả tính toán của bọn họ đến mức không còn một mảnh, khiến cho tất cả mọi người đều biết, nếu làm không tốt, cố gắng trước đó của bọn họ, toàn bộ đều trở thành áo cưới cho người khác.

"Thiên Kiếm, ngươi làm hỏng chuyện tốt của Đạo Vương nhất tộc ta, ta sẽ không bỏ qua như thế, một ngày nào đó sẽ tính cho đủ với ngươi!"

Ánh mắt Ma Lân Thần Vương lạnh như băng nói.

"Thiên, không quan tâm."

Sở Cuồng Nhân vẫn bày ra một bộ dáng coi trời bằng vung như cũ.

Sau đó, bọn người Ma Lân Thần Vương, Ô Tuyết Long cũng không muốn dây dưa với Sở Cuồng Nhân, nhanh chóng lao về phía Hỗn Nguyên Chi Môn.

Tất cả mọi người muốn tìm tòi sự ảo diệu trong đó.

Sở Cuồng Nhân cũng không ngăn cản bọn họ, bởi vì hắn cũng có chút hứng thú đối với Hỗn Nguyên Chi Môn này, nếu như phát sinh giao phong chính diện với mấy tên Thần Vương ở nơi này, vậy sẽ cần phải hao phí không ít tinh lực.

"Tiến vào tìm tòi thôi."

Thân ảnh Sở Cuồng Nhân lóe lên, chui vào trong đó.

Mà sau khi hắn tiến vào, bốn phía cũng có không ít người đến, chạy đến trước đều là những tồn tại Thần Vương của các thế lực.

Ngay cả người của Thiên Nguyên Thần Điện cũng tới tham gia náo nhiệt.

Tất cả mọi người nhìn Hỗn Nguyên Chi Môn kia, hít một hơi lãnh khí, khiếp sợ không gì sánh nổi, đồng tử run nhè nhẹ.

"Cái này, đây chẳng lẽ là Hỗn Nguyên Chi Môn trong truyền thuyết sao? !"

"Thiên Nguyên Chi Thần chi tâm hóa thành Thiên Nguyên Tâm Giới, ở trong đó, nghe nói cất giấu sự ảo diệu của Hỗn Nguyên!"

"Làm sao lại đột nhiên xuất hiện?"

"Các ngươi nhìn kìa, nơi này có quân đội của Đạo Vương nhất tộc, còn có lượng lớn long huyết... Hỗn Nguyên Chi Môn này là dùng long huyết để mở ra."

"Không cần quản nhiều như vậy, tiến vào tìm tòi thôi."

Chương 1889: Thiên Nguyên Tâm Giới, tứ phương giằng co, tranh đoạt Thiên Tinh Thải

Hỗn Nguyên Chi Môn mở ra, Thiên Nguyên Tâm Giới đang ở trước mắt.

Cho dù là Thần Vương cũng không muốn bỏ lỡ.

Mà ngoại trừ Thần Vương ra, còn có rất nhiều yêu nghiệt thiên kiêu cũng đều đi đến, bọn họ nhìn Hỗn Nguyên Chi Môn, ánh mắt vô cùng nóng bỏng.

Một đạo bạch quang chiếu rọi ra, một người nam tử đạp không mà đến.

Người tới mặc một bộ Tỏa Tử Giáp trắng bạc, tay cầm một cây trường thương, mày kiếm mắt sáng, anh tư bừng bừng, toàn thân toát ra một luồng chi khí sắc bén.

"Hỗn Nguyên Chi Môn, Thiên Nguyên Tâm Giới... Ha, nơi này sẽ là nơi Lôi Thần Thiên ta chứng được Hợp Đạo! !"

Lôi Thần Thiên, xếp hạng thứ ba trong Thiên Nguyên Thần Điện.

Xếp hạng phía trên Đế Thiên Thu ngày xưa.

Ở một phương hướng khác.

Một viên sao băng nhanh chóng lướt đến, mà phía trên sao băng kia, một thân ảnh có tiên huy bao phủ toàn thân đứng trên đấy.

Người này có khí tức cuồn cuộn, có sức mạnh âm dương lưu chuyển xung quanh.

"Thiên Nguyên Tâm Giới, bí giới do Sáng Thế Thần chi tâm cổ lão biến thành, có chút thú vị, có lẽ đây sẽ là cơ duyên để ta đột phá lên Hợp Đạo."

Người vừa tới đứng trước Hỗn Nguyên Chi Môn nỉ non nói.

Ngay tại thời điểm hắn sắp tiến vào, nhìn thấy cách đó không xa có một người từ từ đi tới, là một nữ tử tuyệt sắc mặc bạch y.

"Há, là ngươi, Thiên Nữ Du."

Thân ảnh tiên huy kia khẽ ồ lên một tiếng.

Thiên Nữ Du cũng liếc đối phương một chút: "Huyền Nguyên Phong xếp hạng thứ hai trong Thần điện, tới đây, không phải chỉ có mình ngươi nhỉ."

"Hỗn Nguyên Chi Môn, chuyện rất quan trọng, theo ta biết, có Lôi

Thần Thiên xếp hạng thứ ba, Thần Hung xếp hạng thứ sáu, Hướng Vương xếp hạng thứ bảy, Phong Khinh Ngọc xếp hạng thứ tám, và Lạc Tuyết xếp hạng thứ mười cũng đều tới đây."

Huyền Nguyên Phong thản nhiên nói.

Nhưng Thiên Nữ Du cũng không thèm để ý đối với những người này, từ tốn nói: "Vậy người xếp hạng thứ nhất đâu? Hắn, tới rồi sao?"

Xếp hạng thứ nhất trong Thần điện, đây là người đáng sợ nhất bên trong mười người trên bảng xếp hạng, nhắc đến người này, ngay cả Huyền Nguyên Phong, trong mắt cũng không nhịn được toát ra một tia kiêng kị: "Hắn còn chưa xuất quan, nhưng hắn sẽ phái người đến, nghe nói người xếp hạng thứ tư mới trong Thần điện chính là tùy tùng của hắn."

Một tên tùy tùng cũng có thể trở thành người xếp hạng thứ tư trong Thần điện, có thể thấy được thực lực của người đứng đầu kia kinh khủng cỡ nào, mà đối phương, cũng là yêu nghiệt duy nhất trong suy nghĩ của Huyền Nguyên Phong, có khả năng chống lại Thiên Kiếm.

Ngay tại thời điểm hai người nói chuyện với nhau, cách đó không xa, có một thân ảnh từ từ đi tới, người tới có một đôi Trọng Đồng kim sắc, trên người tràn ngập một loại uy áp nhàn nhạt, khiến hai người không khỏi ghé mắt nhìn lại.

Đó là một vị nữ tử tuyệt sắc.

Mặc trên người váy dài với màu sắc rực rỡ, tay cầm một thanh tinh thần chi kiếm.

Tu vi cũng chỉ là Đại La ngũ khí.

Nhưng lại khiến một số đại viên mãn ở bốn phía cảm nhận được sự uy hiếp.

"Loại khí tức này là... Đế Vương Trọng Đồng!"

Huyền Nguyên Phong nhìn người vừa tới, ánh mắt hơi hơi ngưng trọng.

"Không chỉ có Đế Vương Trọng Đồng, nàng còn là một trong cửu vương."

Thiên Nữ Du thản nhiên nói: "Nếu như ta không đoán sai, nàng hẳn là thánh nữ Thiên Tinh Thải ngày xưa của Thiên Tinh nhất tộc."

"Thiên Tinh Thải... Đã từng nghe qua."

Chuyện Thiên Tinh Ảnh ngày xưa bởi vì một nữ nhân liền đại náo Đế Vương nhất tộc huyên náo rất lớn, còn nữ tử kia chính là Thiên Tinh Thải.

"Trong truyền thuyết, Thiên Tinh Thải cũng chỉ là một Đại La tầm thường, vì sao mới mấy năm ngắn ngủi, liền có biến hóa to lớn đến như thế?"

Huyền Nguyên Phong có chút ngạc nhiên.

"Ngươi phải đi hỏi Thiên Kiếm mới đúng."

Thiên Nữ Du thản nhiên nói, nghe đồn sau đó, Thiên Tinh Ảnh cùng với Thiên Tinh Thải bị Thiên Kiếm mang đi, tung tích không rõ.

Biến hóa của đối phương, không thoát khỏi liên quan với Thiên Kiếm.

Thiên Kiếm...

Có thể làm cho một Đại La biến hóa đến tận đây, Đế Vương Trọng Đồng còn có Vương Chi Ấn Ký cũng là do ngươi cho sao? Phách lực như thế, ngươi toan tính vì điều gì?

Thiên Nữ Du thầm nghĩ, càng toát ra sự hiếu kỳ đối với Sở Cuồng Nhân.

...

Bên trong Hỗn Nguyên Chi Môn.

Sở Cuồng Nhân đi tới một thế giới kỳ lạ.

Nơi này tràn ngập các loại sắc thái, màu sắc sặc sỡ, trong đó có không ít địa phương đều ẩn chứa một luồng dao động bản nguyên.

Giống như đang nổi lên một loại tạo hóa bản nguyên nào đó.

"Thiên Nguyên Tâm Giới quả thật ẩn chứa vô số cơ duyên tạo hóa, nhưng mà, cái gọi là sự ảo diệu của Hỗn Nguyên kia, lại đang ở nơi nào nhỉ?"

Cơ duyên tạo hóa bình thường, Sở Cuồng Nhân căn bản thấy vô cùng chướng mắt.

Thứ khiến cho hắn hiếu kỳ nhất, chỉ có sự ảo diệu của Hỗn Nguyên.

Hắn du lịch mấy ngày ở bên trong Thiên Nguyên Tâm Giới, Tâm Giới này rộng lớn vô biên, hắn tìm mấy ngày, vẫn không tìm được sự ảo diệu của Hỗn Nguyên.

Ngược lại, những loại tạo hóa bản nguyên khác, thì đạt được một chút.

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân phát giác được phía trước cách đó không xa truyền đến một trận dao động năng lượng kịch liệt, dường như có không ít người đang chiến đấu.

Trong đó, còn có một luồng khí tức có chút quen thuộc.

"Há, khí tức này là..."

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Thân ảnh hắn lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Thời điểm hắn tiến đến, chỉ thấy một nữ tử mặc trên người một bộ váy dài màu sắc rực rỡ đang bị người khác vây công, bốn phía còn có không ít người đang xem náo nhiệt.

"Quả nhiên là nàng."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Nữ tử kia không phải người nào khác, chính là Thiên Tinh Thải.

Mà người vây công nàng, lại chính là tu sĩ của Đế Vương nhất tộc cùng với Minh Vương nhất tộc, cầm đầu là một thanh niên mặc trên người áo giáp màu đen.

Thanh niên này không hề xuất thủ, nhưng hắn đứng ở giữa không trung, tiêu tán ra một luồng khí tức vô cùng cường đại, trấn áp không gian một phương.

"Chậc chậc, nữ tử này thật xui xẻo."

"Không biết đối phương lấy được Đế Vương Trọng Đồng từ chỗ nào, sao Đế Vương nhất tộc lại bỏ lỡ chứ, xem ra là bắt buộc phải lấy được."

"Minh Vương nhất tộc cũng để mắt tới đối phương, không biết bọn họ muốn cái gì, là món chí bảo trong tay nàng sao?"

"Các ngươi nhìn đi, thanh niên mặc áo giáp màu đen cũng không phải người đơn giản, nghe nói hắn là người thay thế Đế Thiên Thu, trở thành người xếp hạng thứ tư trong thần điện, là một yêu nghiệt cổ đại của Minh Vương nhất tộc, tự xưng là Minh Thần Sử!"

"Minh Thần Sử? Chẳng lẽ hắn là sứ giả của Minh Thần?"

"Minh Thần? Đây không phải là một truyền thuyết sao?"

Mọi người bàn luận ầm ĩ.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng dần dần hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra từ bên trong tiếng thảo luận của mọi người, trên mặt lộ ra vẻ đăm chiêu.

Hắn nhìn thoáng qua Minh Thần Sử, người được gọi là người xếp hạng thứ tư kia.

Để Tiểu Ái phân tích một chút.

Kết luận cho ra, khiến hắn cảm thấy hứng thú.

Trong cơ thể của đối phương, ẩn chứa một loại ý chí cường đại, luồng ý chí kia điều khiển linh hồn của hắn, khống chế sinh tử của hắn.

Thật giống như Khu Linh Chú Ấn của hắn.

Có thể khống chế một người xếp hạng thứ tư, loại thủ đoạn này, chính là người được gọi là Minh Thần kia sao? ?

"Xem ra, có lúc, truyền thuyết không chắc là giả."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói, trước khi hắn còn chưa hiện thế, không phải Thiên Kiếm cũng là một truyền thuyết sao?

Ầm!

Lúc này, Thiên Tinh Thải đã rơi vào thế hạ phong.

Tuy nàng trưởng thành rất nhiều, nhưng bị một đám Đại La vây công, thậm chí còn có Minh Thần Sử ở một bên lược trận, cũng rất khó thắng.

Ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân chuẩn bị động thủ giúp đỡ đối phương một phen, từ đằng xa lại có một thân ảnh lướt đến.

Trên người người kia có một luồng oán khí mạnh mẽ lưu chuyển, sau khi một kiếm được chém ra, liền đánh cho nguyên một đám tu sĩ bay ra ngoài.

"Người này, ta muốn!"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy người tới mặc áo giáp màu đen, tay cầm kiếm khí, toàn thân tiêu tán ra oán khí, ở bên cạnh hắn, còn có một người, cũng có khí tức giống như vậy.

"Thần Hung, Nhân Hung, hai thanh hung kiếm còn lại của Binh Tai nhất tộc, các ngươi khẳng định muốn đối địch với ta sao?" Minh Thần Sử lạnh giọng nói ra.

"Ha, phải thì như thế nào?"

Thần Hung cười lạnh một tiếng.

"Không thú vị, người này, Đạo Vương nhất tộc ta, cũng không muốn bỏ qua!" Lúc này, lại có một giọng nói vang lên.

Chỉ thấy Ma Thiên Hằng của Đạo Vương nhất tộc dẫn người đi tới.

Trong lúc nhất thời, Minh Vương nhất tộc, Đạo Vương nhất tộc, Đế Vương nhất tộc cùng Binh Tai nhất tộc, tứ phương giằng co, tranh đoạt Thiên Tinh Thải!

Chương 1890: Sức mạnh của Ma Thiên Hằng, nàng là người mà Thiên muốn bảo vệ

Bên trong Thiên Nguyên Tâm Giới.

Bốn phe thế lực liên thủ tranh đoạt Thiên Tinh Thải!

Mọi người vô cùng ngạc nhiên, một Thiên Tinh Thải nho nhỏ này, rốt cuộc là đang cất giấu bí mật gì, thế mà lại trở thành thứ chỉ cần chạm tay là có thể bỏng như thế?

"Chậc chậc, ta nghĩ ta đã biết một chút gì đó." Có tu sĩ tin tức linh thông, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Hắn nhìn lên Thiên Tinh Thải nói ra: "Nghe nói, thánh tử Thiên Tinh Ảnh của Thiên Tinh nhất tộc đã từng vì nàng mà đại náo cả Đế Vương nhất tộc, nhưng làm cho người ta khó hiểu chính là, mới đầu Thiên Tinh Ảnh kia chỉ là một Đại La bình thường, nhưng trong lúc đại náo Đế Vương nhất tộc, lại trở thành Hợp Đạo Thần Vương."

"Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, từ Đại La đến Hợp Đạo, loại chuyện này quả thực là không thể tưởng tượng, vô số người đều đang kinh ngạc, muốn thăm dò bí mật trong đó, mà Thiên Tinh Thải này lại chính là người yêu của Thiên Tinh Ảnh, có lẽ nàng sẽ biết một số việc, đây cũng là nguyên nhân vì sao mọi người muốn bắt nàng."

Nghe được lời ấy, mọi người mới chợt hiểu ra.

"Thì ra là thế, khó trách nhiều thế lực muốn cướp nàng như vậy."

"Chậc chậc, các ngươi đừng nói nữa, Thiên Tinh Thải này quả thật là làm cho người khác kinh ngạc, nghe nói trước đó nàng bị sứ giả của Đế Vương nhất tộc bắt, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mấy năm, liền trưởng thành đến mức này."

"Các ngươi nói có thể có liên quan tới cơ duyên của Thiên Tinh Ảnh hay không?"

"Cũng có khả năng."

Mọi người nghị luận ầm ĩ, không ít người nhìn Thiên Tinh Thải, ánh mắt toát ra tia nhiệt huyết, giống như thấy được cơ duyên trọng đại từ trên người đối phương.

"Người này có mang Đế Vương Trọng Đồng, Đế Vương nhất tộc ta nhất định phải có được, các ngươi ai dám đoạt, chính là đối đầu với Đế Vương nhất tộc ta!" Một vị đại hán mặc kim giáp của Đế Vương nhất tộc quát lạnh nói.

Nghe được lời này của hắn, Ma Thiên Hằng của Đạo Vương nhất tộc không khỏi xùy cười một tiếng: "Đế Vương nhất tộc? Ngươi cho rằng bây giờ sẽ còn có người sợ Đế Vương nhất tộc các ngươi sao? Người này, Đạo Vương nhất tộc ta muốn!"

Sắc mặt của vị đại hán mặc kim giáp kia lúc trắng lúc xanh.

Trên thực tế, Đế Vương nhất tộc bị Thiên Tinh Ảnh, Sở Cuồng Nhân đại náo qua, nguyên khí đại thương, tổn thất mất mấy vị Thần Vương.

Đến bây giờ vẫn còn chưa khôi phục lại được.

Đồng thời, trận chiến này cũng khiến cho uy tín của Đế Vương nhất tộc giảm đi rất nhiều.

"Người này, Binh Tai nhất tộc ta nhất định phải có!" Thần Hung lạnh nhạt nói.

"Binh Tai nhất tộc? Buồn cười, chỉ là một hạt giống giấu đầu lộ đuôi cũng dám cướp người với chúng ta? Thiên hung các ngươi đã bị Thiên Kiếm chém, cũng dám ở chỗ này phách lối, vẫn nên mau chóng rời đi đi." Ma Thiên Hằng dùng giọng điệu lạnh lùng nói.

"Nữ tử này, Minh Vương nhất tộc ta không thể không cần!" Minh Thần Sử từ tốn nói.

Quanh người hắn có một luồng Đại La ý quỷ quyệt lưu chuyển.

Ma Thiên Hằng nghe được lời này của hắn, nói: "Tuy rằng Đạo Vương nhất tộc ta và Minh Vương nhất tộc hợp tác mở ra Hỗn Nguyên Chi Môn, nhưng chuyện này cũng không có nghĩa là ngươi có thể cướp người của ta, nói cho cùng, sở dĩ Minh Vương nhất tộc các ngươi có thể tiến vào nơi này, vẫn là dựa vào Đạo Vương nhất tộc ta đây."

Khá lắm.

Mọi người gọi thẳng khá lắm.

Ma Thiên Hằng chỉ nói có mấy câu, đã lần lượt mắng chửi ba phe thế lực đang có mặt tại đây, mọi người nhìn thấy đều không khỏi giơ ngón tay cái lên.

Đồng thời cũng rất tò mò chống lưng đối phương là thế lực như thế nào.

Quả nhiên.

Chỉ thấy sắc mặt của người ở ba phe thế lực Thần Hung đột nhiên trầm xuống.

"Chỉ là một vị Ma Thiên Hằng, ngay cả bảng xếp hạng cũng không vào được, cũng dám ở chỗ này phát ngôn bừa bãi, ngươi là không muốn sống nữa sao? !" Thần sắc của Thần Hung băng lãnh nói.

Trong tay hắn, một thanh trường kiếm lưu chuyển ra oán khí doạ người.

Sắc mặt người của Đế Vương nhất tộc, Minh Vương nhất tộc cũng không có tốt hơn là bao.

"Tuy rằng Minh Vương nhất tộc ta và Đạo Vương nhất tộc ngươi hợp tác, nhưng ta vẫn không ngại ở chỗ này chém ngươi như cũ." Minh Thần Sử nhìn Ma Thiên Hằng, lạnh nhạt nói.

Đưa tay lên, một lượng lớn hắc khí ngưng tụ thành một thanh trường mâu phủ đầy phù văn quỷ quyệt trong tay hắn, sức mạnh bá đạo quỷ quyệt tản mạn ra.

"Mấy tiểu bối, các ngươi dám động thủ sao ở trước mặt ta?" Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy trong hư không có một vị lão giả mặc trên người trường bào màu trắng đi ra.

Khí tức trên người, rõ ràng là Hợp Đạo Thần Vương!

Thiên Nguyên Tâm Giới này ẩn chứa sự ảo diệu của Hỗn Nguyên, Thần Vương cũng không nhịn được mà bị hấp dẫn tiến đến, nhất là Đạo Vương nhất tộc khám phá ra nơi này đầu tiên, Thần Vương của bọn họ tới nhiều nhất, có một người thì đi theo bên cạnh Ma Thiên Hằng.

Đây cũng là nguyên nhân mà Ma Thiên Hằng dám phách lối như vậy.

Có chỗ dựa là Thần Vương, hắn căn bản không sợ bọn người Minh Thần Sử.

Cho dù những người này có mạnh đến đâu, cuối cùng cũng chỉ ở dưới Thần Vương.

"Khó trách." Minh Thần Sử âm thầm nói, không khỏi cau mày lại.

Tuy rằng hắn cảm thấy thực lực của chính mình rất mạnh, ở trong thế hệ trẻ tuổi dường như không có người nào có thể so, nhưng người hắn phải đối mặt, lại chính là Hợp Đạo Thần Vương.

Rốt cuộc cũng không phải là đối thủ.

"Xem ra vị Thiên Tinh Thải này chỉ có thể tặng cho Đạo Vương nhất tộc." Thần Hung cũng có chút bất đắc dĩ.

"Hừ, đã sớm bảo các ngươi rời đi rồi." Ma Thiên Hằng hừ nhẹ một tiếng, nói ra.

Có Thần Vương làm chỗ dựa sau lưng hắn, hắn nhất thời cảm nhận được sống lưng của mình cực kì cứng rắn, vênh mặt hất hàm sai khiến đối với mấy yêu nghiệt này.

Trong lòng mọi người thầm hận, nhưng vì ngại Thần Vương, không thể xuất thủ.

"Thiên Tinh Thải, theo chúng ta đi đi."

Ma Thiên Hằng đưa tay chộp về phía Thiên Tinh Thải.

Sức mạnh tiên nguyên mênh mông tăng vọt biến thành một bàn tay lớn vàng óng, mà đương nhiên Thiên Tinh Thải sẽ không tuỳ tiện ngồi chờ chết.

Hai mắt nàng bùng lên thần quang tươi sáng, Đế Vương Trọng Đồng, và vương chi ấn ký cùng được phát động: "Đế Vương Trọng Đồng Chư Thiên Kiếp!"

Đùng! !

Khí tức kinh khủng tuôn ra, bắn phá tứ phương.

Nhưng thực lực của Thiên Tinh Thải và Ma Thiên Hằng có sự chênh lệch nhất định, dưới sự bắn phá của hai luồng sức mạnh, nàng vẫn bị đánh bay ra ngoài như cũ.

"Không tốt, nếu tiếp tục như vậy nữa, ta nhất định sẽ bị bắt."

"Nhất định phải nghĩ biện pháp."

Thiên Tinh Thải nắm chặt tinh thần chi kiếm trong tay.

Nàng cảm nhận được rằng, bên trong tinh thần chi kiếm kia, có một luồng sức mạnh đang rung động, giống như muốn thúc giục sức mạnh của chí bảo này giúp nàng.

Đó là tàn hồn của Thiên Tinh Ảnh.

Cho dù đã mất đi ý thức, thì bản năng cũng muốn bảo vệ nàng.

Nhưng Thiên Tinh Thải lại không thể thúc giục tàn hồn bên trong, nàng sợ nếu làm như vậy sẽ khiến cho tàn hồn bên trong hoàn toàn biến mất.

"Tinh Thần Toái Không Trảm!" Tay Thiên Tinh Thải cầm tinh thần chi kiếm chém ra.

Tuy rằng không thể vận dụng tàn hồn bên trong, nhưng tinh thần chi kiếm này vẫn là một món chí bảo đỉnh phong như cũ.

Một kiếm chém ra, Tinh Thần Kiếm khí mênh mông gào thét.

Ma Thiên Hằng lại bị đánh lui mấy chục trượng.

"Không tệ!"

"Lý lão, bắt lấy nàng!" Ma Thiên Hằng lớn tiếng nói.

Lý lão trong miệng hắn, chính là Thần Vương của Đạo Vương nhất tộc.

Thần Vương xuất thủ, uy thế trùng trùng điệp điệp.

Thiên Tinh Thải căn bản không có cách nào để chống lại, nhưng ngay tại thời điểm nàng sắp bị bắt, một đạo kiếm khí từ nơi xa bắn ra.

Khi một tiếng rú thảm vang lên, Lý lão kia bị một kiếm đánh bay!

Nơi xa.

Một bóng người từ từ đi tới.

Bạch y, hắc kiếm.

Trên người có ánh sáng đạo tắc tràn ngập, làm cho người ta kinh thán.

"Là Thiên Kiếm!" Mọi người liếc mắt một cái liền nhận ra người tới.

Mà thần sắc của Lý lão kia nghiêm lại,:"Thế nào, Thiên Kiếm, ngươi cũng muốn nhúng tay vào chuyện nơi đây sao?"

Sở Cuồng Nhân chỉ Thiên Tinh Thải, thản nhiên nói: "Nàng, là người Thiên muốn bảo vệ, không được Thiên cho phép, ai cũng không được động vào."

Mọi người nghe vậy, hai mặt nhìn nhau.

"Chờ một chút, ta nhớ là trước đây, khi Thiên Tinh Thải và cả Thiên Tinh Ảnh ở Đế Vương tinh, là bị Thiên Kiếm mang đi đúng không?"

"Đúng, không sai."

"Chẳng lẽ Thiên Tinh Thải có biến hóa lớn như vậy, là bởi vì Thiên Kiếm sao? !"

"Đế Vương Trọng Đồng, còn có vương chi ấn ký, những thứ này không phải đều là của Đế Thiên Thu sao? Ta nhớ rằng Đế Thiên Thu chết ở chiến trường hư không, thi thể của hắn bị Thiên Kiếm lấy đi."

"Thiên Kiếm giap hai thứ đồ này cho nàng, hai người này có quan hệ như thế nào?"

Chương 1891: Chém giết Thần Vương của Đạo Vương nhất tộc, truy tìm linh hồn của Thần Hung

"Thiên Kiếm!" Sau khi Thiên Tinh Thải nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đi đến, nỗi lo lắng trong lòng cuối cùng cũng được buông xuống.

Mà những người còn lại nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trong mắt cũng toát ra vẻ ngưng trọng, cho dù thân là Thần Vương như Lý lão cũng không ngoại lệ.

Dù sao, chiến tích của Thiên Kiếm thật sự là quá kinh khủng, đã sớm truyền khắp vũ trụ Thiên Nguyên.

"Thiên Kiếm, Thiên Tinh Thải là người mà ngươi muốn bảo vệ, vậy ta mạo muội hỏi một câu, ngày xưa Thiên Tinh Ảnh đại náo Đế Vương cổ tinh, có phải là bút tích của ngươi hay không?" Lý lão hỏi.

Ngày xưa, đối với chuyện của Thiên Tinh Ảnh, có rất nhiều điểm đáng ngờ, không nói đến những cái khác, chỉ riêng việc đối phương từ một vị Đại La trở thành Hợp Đạo đã khiến người ta cảm thấy không thể tin được.

Điều quan trọng nhất là, Thiên Kiếm lại đúng lúc xuất hiện ở Đế Vương cổ tinh.

Một số người hoài nghi Thiên Tinh Ảnh có liên quan gì đó với hắn. Thậm chí, việc Thiên Tinh Ảnh đại náo Đế Vương cổ tinh rất có thể cũng là một tay hắn bày kế.

Điều này khiến cho người ta vô cùng chấn kinh, tất cả mọi người đều đang suy đoán, rốt cuộc thực lực của Thiên Kiếm kinh khủng tới mức độ nào?

"Ngươi hỏi quá nhiều, Thiên, không cần phải trả lời ngươi." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Tốt, nếu như ngươi đã muốn bảo vệ Thiên Tinh Thải, vậy ta liền giữ thể diện cho ngươi." Lý lão nói ra.

Hắn hết sức rõ ràng, chính mình căn bản không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân. Thần Vương vô thượng còn bị giết, huống chi là hắn?

Phản ứng đầu tiên của hắn chính là rời đi.

Nhưng mà, bỗng nhiên, bốn phía có từng đạo kiếm khí tung hoành, trong một khoảnh khắc, tạo thành Thiên Chi Lao Lung!

Một luồng sức mạnh phong cấm cường đại vây khốn Lý lão.

"Thiên Kiếm, ngươi muốn làm cái gì?"

"Ngươi cho rằng, đả thương người của Thiên, lại có thể bỏ đi như vậy sao?"

"Thiên Kiếm, ngươi đừng làm loạn, chẳng lẽ ngươi muốn đối nghịch với Đạo Vương nhất tộc ta sao?"

"Không được sao?" Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau Đế Vương nhất tộc, hắn đang một mực nghĩ xem tiếp theo nên đối phó với thế lực nào thì mới tốt.

Hiện tại, hắn đã có mục tiêu.

Đạo Vương nhất tộc!

Đối phương không chỉ săn giết vô số Long tộc, mà còn là những người cũng có ân oán với hắn, vừa lúc có thể thuận tiện đánh nhau một chút.

Huống hồ, một vị Thần Vương cũng là uy hiếp đối với vũ trụ Bàn Cổ, có thể giết được bao nhiêu thì giết.

Nghĩ đến đây, Sở Cuồng Nhân cũng không nương tay.

Đưa tay ra, Vô Đạo ra khỏi vỏ, thiên chi chứng kiến, Đế Bá vạn cổ bỗng nhiên chém ra.

Chỉ với một kiếm, vị Lý lão này liền bị một kiếm chém thành sương máu, nổ tung.

Trong hư không, có vô số đạo tắc muốn ngưng tụ lại.

Đó là của Lý lão.

Nhưng ánh mắt Sở Cuồng Nhân băng lãnh, thúc giục sức mạnh đạo tắc, cứ thế mà xóa sổ đạo của đối phương.

Một vị Thần Vương, bị giết chết!

Tình cảnh này, hoàn toàn khiến tất cả mọi người ở đây kinh sợ.

Đây chính là một vị Thần Vương đó!

Nói giết thì giết!

Chuyện này cũng không khỏi quá mức làm càn đi? !

"Thiên Kiếm, thật sự là vô cùng bá đạo." Mọi người không khỏi có chút xúc động.

Trong đám người, Ma Thiên Hằng, Minh Thần Sử và những người khác đã sớm lén lút rời đi.

Nhưng khi hai người Thần Hung, Nhân Hung muốn rời khỏi, lại bị Sở Cuồng Nhân khóa chặt.

Chỉ với một ý niệm trong đầu, hai người này liền bị kiếm khí phong cấm ngay tại chỗ.

"Thiên Kiếm, ngươi muốn làm gì?" Thần Hung có chút hoảng sợ nói ra.

"Không có gì, chỉ là cần trí nhớ của các ngươi để sử dụng một lát mà thôi." Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Đây là có ý gì?

Hai người Thần Hung còn chưa kịp phản ứng, một bàn tay lớn từ phía trên đầu của bọn họ giáng xuống.

Ngay lập tức, bọn họ cảm giác cả đầu giống như nổ tung, có một bàn tay luồn vào, không ngừng khuấy động linh hồn của bọn họ, khiến cho bọn họ đau đến mức không muốn sống nữa.

"Thiên Kiếm, ngươi..." Thần Hung thống khổ không chịu nổi, thúc giục oán khí muốn phản kháng.

Nhưng sức mạnh của hắn ở trước mặt Sở Cuồng Nhân quá mức nhỏ bé, không lâu sau, cả người liền biến thành một tên ngốc, không có ý thức.

Mà toàn bộ trí nhớ của hắn, cũng bị Sở Cuồng Nhân nắm giữ.

"Thì ra là thế..."

Thông qua trí nhớ của hai người Thần Hung, Nhân Hung, hắn đã thật sự hiểu được một số tin tức liên quan tới Binh Tai nhất tộc.

Một trong những điểm quan trong nhất, chính là tin tức có liên quan tới vị trí của Binh Tai nhất tộc.

Tuy rằng hành tinh của Binh Tai nhất tộc là một pháo đài chiến tranh, phiêu đãng ở trong vũ trụ, nhưng trên thực tế, cũng có một loại quy luật nhất định nào đó.

Nhưng loại quy luật này, chỉ có những người cấp cao của Binh Tai nhất tộc mới biết được.

Thần Hung, là tồn tại xếp hạng thứ hai trong tứ hung kiếm, hắn cũng là một trong những người hiểu rõ quy luật này.

"Binh Tai nhất tộc... Ta lại tìm được các ngươi nữa rồi." Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh, dự định sau khi chấm dứt chuyện nơi này, liền đi tìm Binh Tai nhất tộc này để tính toán rõ ràng một chút chuyện về vạn kiếm kiếp.

Đương nhiên, điều quan trọng hơn là đoạt được pháo đài chiến tranh này của Binh Tai nhất tộc.

"Đa tạ Thiên Kiếm lại xuất thủ tương trợ một lần nữa." Thiên Tinh Thải chắp tay, nói với Sở Cuồng Nhân.

"Không sao, ngược lại là sự phát triển của ngươi, khiến Thiên vô cùng bất ngờ." Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương một chút.

Chỉ mất thời gian mấy năm mà đã luyện hóa đến Đế Vương Trọng Đồng, còn có vương chi ấn ký, phần năng lực này đã là không kém.

"Thiên Kiếm quá khen rồi." Thiên Tinh Thải cười nhạt một tiếng.

"Đồng hành với Thiên đi."

"Từ chối thì thật bất kính."

Không phải là Sở Cuồng Nhân có ý gì đối với Thiên Tinh Thải, nhưng đối phương là người mà mình vun trồng, cho nên cũng trông nom nhiều hơn chút.

Hơn nữa, đối phương là hoa đã có chủ rồi.

...

"Thiên Kiếm đáng chết, lại tới phá hỏng chuyện tốt của Đạo Vương nhất tộc ta!" Nơi nào đó trong Thiên Nguyên Tâm Giới, Ma Thiên Hằng bay thẳng một đường dừng bước lại, sau khi thấy Sở Cuồng Nhân không có đuổi theo, nhẹ nhàng thở ra.

Sắc mặt của hắn rất khó coi.

Thời điểm ở Long tộc, Sở Cuồng Nhân đã phá hủy kế hoạch của Đạo Vương nhất tộc.

Bây giờ, khi ở Thiên Nguyên Tâm Giới, hắn lại giết một vị Thần Vương của Đạo Vương nhất tộc, đối phương quyết tâm đánh gãy chuyện của Đạo Vương nhất tộc hắn sao?

"Đáng chết, vốn còn muốn cướp đi vương chi ấn ký trong cơ thể Thiên Tinh Thải, không nghĩ tới lại bị Thiên Kiếm chặn ngang một chân." Ma Thiên Hằng hít sâu một hơi, bình tĩnh lại một chút.

Hắn nhìn thoáng qua Thiên Nguyên Tâm Giới kỳ quái trước mắt: "Thôi, tiếp tục thăm dò nơi này đi, có lẽ có thể tìm được cơ duyên gì đó."

Đột nhiên, Ma Thiên Hằng nhìn thấy ở cách đó không xa có một bóng người.

Chính là Thiên Nữ Du.

Hai mắt của hắn tỏa sáng, nghĩ đến trong tay đối phương cũng có vương chi ấn ký, liền đi tới, chào hỏi với đối phương: "Thần Cơ thiên nữ, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

"Há, là ngươi." Ánh mắt Thiên Nữ Du yên tĩnh, nhưng trong mắt lại toát ra một vẻ xa cách.

Ngay từ tiệc mừng thọ ở Long tộc, nàng đã biết người trước mắt này lòng mang ý đồ xấu đối với nàng, hiện tại gặp phải, trong lòng nàng có chút không vui.

"Thần Cơ thiên nữ, Thiên Nguyên Tâm Giới này vô cùng kỳ quỷ, nguy cơ trùng trùng, không bằng ngươi và ta kết bạn rồi đi cùng nhau, như thế nào?"

"Ý tốt của đạo hữu, ta xin ghi nhận, nhưng ta tự mình thăm dò thì sẽ tốt hơn."

"Thần Cơ thiên nữ làm sao phải tránh xa người khác ngàn dặm như thế, coi như là cho ta một cơ hội để biểu hiện, như thế nào?"

Ma Thiên Hằng từ từ nói ra.

Thiên Nữ Du cau mày lại.

Đối phương dây dưa đến cùng, nàng cũng không có cách, nếu như động thủ đánh nhau, cho dù sau cùng nàng có thể thắng, chỉ sợ sẽ phải hao tốn một cái giá không nhỏ.

Đến lúc đó, ở Thiên Nguyên Tâm Giới giả dối quỷ quyệt này, chỉ sợ bước đi sẽ liên tục khó khăn.

Bất đắc dĩ, nàng đành phải tạm thời đáp ứng, dự định tìm một cơ hội khác để quăng đối phương đi.

...

Thiên Nguyên Tâm Giới, ở một nơi nào đó.

Một bóng người đang thăm dò cơ duyên xung quanh.

Người này chính là Huyền Nguyên Phong, người đứng thứ hai trong thần điện!

Đột nhiên, hắn tìm được một cây ăn quả năm màu lộng lẫy, trong đó ẩn chứa một luồng dao động đạo tắc nồng đậm!

"Đây là, thần vật của Thiên Nguyên, Hợp Đạo Thụ năm màu! !" Hai mắt Huyền Nguyên Phong tỏa sáng, vô cùng phấn chấn: "Quá tốt rồi, có Hợp Đạo Thụ này, ta nhất định có thể đột phá Hợp Đạo Thần Vương! !"

Chương 1892: Chỉ dẫn khó hiểu, Thiên Nữ Du gặp nạn, ý nghĩ xây dựng nên tổ chức

Thiên Nguyên Tâm Giới, ở một nơi nào đó.

Một đạo bóng người đen nhánh đang nhanh chóng bay lượn, người này, chính là Minh Thần Sử.

Lúc này, dường như hắn cảm nhận được cái gì đó, trong mắt lộ ra vẻ kích động, rất nhanh, hắn đi tới bên cạnh một hồ nước màu đen.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy hồ nước này, Minh Thần Sử vui mừng quá đỗi: "Quả nhiên là U Minh Ma Trì! !"

U Minh Ma Trì, đây là một loại thần vật được ghi lại trong lịch sử của Minh Vương nhất tộc, trong truyền thuyết, là do máu của Minh Thần ngưng tụ mà thành.

"Nếu ta có thể hấp thu luyện hóa U Minh Ma Trì này, việc đột phá Hợp Đạo, là ở trong tầm tay!"

"Ha ha, quá tốt rồi."

Minh Thần Sử vô cùng hưng phấn, trực tiếp bố trí cấm chế dày đặc, tiến vào ao, bắt đầu luyện hóa năng lượng trong đó.

Mà trên thực tế.

Không chỉ là Huyền Nguyên Phong, Minh Thần Sử.

Một số nhóm yêu nghiệt tiến vào Thiên Nguyên Tâm Giới, dường như nhận được chỉ dẫn nào đó, ào ào tìm tới cơ duyên của chính mình.

……

"Thiên Kiếm, nơi mà ta cảm nhận được, ở ngay phía trước cách đó không xa."

Thiên Tinh Thải nói với Sở Cuồng Nhân.

Hai người tới một ngọn núi Thủy Tinh năm màu lộng lẫy, mà ở phía trên ngọn núi này, có một khối đá quý màu vàng óng, tràn ngập tiên huy sáng chói.

Sở Cuồng Nhân có thể cảm nhận được rõ ràng.

Trong bảo thạch kia ẩn chứa sức mạnh đạo tắc của đế vương vô cùng tinh khiết!

"Đây không phải là trùng hợp sao?"

"Thiên Tinh Thải có Đế Vương Trọng Đồng, nàng tuân theo chỉ dẫn mà tìm được chỗ này, vừa đúng lúc, cơ duyên lại có sự trợ giúp to lớn đối với Đế Vương Trọng Đồng."

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia cổ quái.

Kỳ thật hắn cũng chú ý tới, ngoại trừ Thiên Tinh Thải ra, dường như một số yêu nghiệt còn lại cũng nhận được một loại chỉ dẫn nào đó.

Từ nơi sâu xa, như có luồng sức mạnh đang chi phối bọn họ.

"Thiên Nguyên Tâm Giới này thật sự là càng ngày càng thú vị."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nói.

Hắn để Thiên Tinh Thải tiến đến luyện hóa khối đá quý màu vàng óng kia.

Sau đó chính mình nhìn vào Thiên Nguyên Tâm Giới này, trong lòng âm thầm hỏi Tiểu Ái: "Tiểu Ái, có thể phân tích ra nguồn gốc của luồng chỉ dẫn khó hiểu kia hay không?"

"Có thể, nhưng cần một chút thời gian."

Tiểu Ái chưa bao giờ khiến cho Sở Cuồng Nhân thất vọng.

"Được rồi, ta đã biết."

……

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân khoanh chân ngồi ở bên dưới một gốc tiên thụ.

Hắn đang cùng với Tiểu Ái phân tích nguồn gốc của luồng chỉ dẫn khó hiểu kia, mà Thiên Tinh Thải, thì đang ở trên ngọn núi cách chỗ hắn không xa, luyện hóa khối đá quý màu vàng óng kia.

Đột nhiên.

Hắn cảm nhận được, cách đó không xa có phản ứng năng lượng kịch liệt, dường như có người nào đó nhanh chóng lướt về phía của hắn.

"Há, luồng khí tức này, sẽ là của ai đây?"

Lời vừa nói ra, một thân ảnh màu trắng nhanh chóng lướt qua.

Là Thiên Nữ Du.

Nhưng mà, bây giờ nàng có vẻ hơi chật vật, một chút cũng không có bộ dáng thần nữ ngày xưa.

Bạch y nhuốm máu, khí huyết yếu ớt.

Mà ở sau lưng nàng, có vài chục đạo thân ảnh đang không ngừng đuổi theo nàng.

Lại là người của Đạo Vương nhất tộc.

"Đáng chết, sơ suất."

"Ma Thiên Hằng, bút tích này, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua."

Thần sắc của Thiên Nữ Du băng lãnh.

Trước đó, Ma Thiên Hằng đồng hành với nàng, cùng nhau thăm dò bên trong Thiên Nguyên Tâm Giới này, không nghĩ tới, vậy mà đối phương thừa dịp nàng phát hiện một cơ duyên liền xuất thủ đánh lén.

Không chỉ có như thế, ngay cả vương chi ấn ký trong cơ thể nàng cũng đều bị lấy mất.

Cuối cùng, nàng dùng bí thuật đào thoát, nhưng Ma Thiên Hằng cũng để cho người của Đạo Vương nhất tộc truy sát nàng.

Bất đắc dĩ, nàng sử dụng một loại Thôi Diễn chi pháp nào đó, tính toán con đường sống cho chính mình.

"Căn cứ vào biểu hiện của Thôi Diễn chi pháp, con đường sống của ta, chính là ở phương hướng này, nhưng vì sao còn không thấy chuyển cơ?"

Thiên Nữ Du nhìn người của Đạo Vương nhất tộc phía sau đã càng ngày càng gần, trên mặt nàng dần dần lộ ra lo lắng.

Lúc này.

Trước mặt nàng bỗng nhiên xuất hiện một gốc cây.

Mà dưới tàng cây, một bóng người ngồi ngay thẳng, người kia ngồi xếp bằng, một thanh trường kiếm màu đen nằm ngang ở trước đầu gối.

Nhìn thấy hắn, sắc mặt Thiên Nữ Du vui vẻ.

"Thiên Nữ Du, chịu chết đi!"

Lúc này, một người của Đạo Vương nhất tộc cường thế xuất thủ, một đạo ánh đao chém về phía Thiên Nữ Du!

Nhưng đao quang này lại bị Thiên Nữ Du dùng một loại thân pháp nào đó né được.

Một kích này, chém thẳng về phía Sở Cuồng Nhân.

Ầm!

Một trận kiếm ý lưu chuyển ra.

Đao quang kia trực tiếp bị phá nát, hóa thành vô số ánh sáng.

Sở Cuồng Nhân có chút buồn bực.

Mình đang ngồi yên ổn ở nơi này, đao quang từ trên trời rơi xuống, tại sao lại như vậy?

Hắn quay người nhìn về phía nơi đao quang phát ra, vừa hay nhìn thấy Thiên Nữ Du đang bị người của Đạo Vương nhất tộc truy sát.

"Há, thì ra là nàng."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh.

Thiên Nữ Du, hắn không còn xa lạ gì nữa.

Tại thời điểm hắn còn chưa hóa thân thành Thiên Kiếm, ở bên trong thông đạo hai giới, hai người đã từng có một lần giao phong ngắn ngủi.

Về sau, người này trở thành một trong cửu vương, hắn cũng đã gặp qua mấy lần.

Mỗi lần gặp nhau, đối phương đều mang bộ dáng tôn quý cao cao tại thượng, mà bộ dáng chật vật này, thì lại rất hiếm thấy.

"Là Thiên Kiếm! !"

Tu sĩ của Đạo Vương nhất tộc đang xuất thủ công kích Thiên Nữ Du kia, nhưng không cẩn thận lại đánh về phía Sở Cuồng Nhân, bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

"Không được rồi, là Thiên Kiếm."

"Nhanh, mau mau rời đi! !"

Người của Đạo Vương nhất tộc không nói hai lời, trực tiếp quay người đào tẩu.

Phải biết rằng, đối phương ngay cả Thần Vương của Đạo Vương nhất tộc đều có thể nói giết thì giết, chớ nói chi là bọn họ.

Thậm chí Sở Cuồng Nhân còn không thèm nhìn những người kia, đối với hắn mà nói, bọn họ cũng chỉ là một số con kiến hôi có cũng được mà không có cũng không sao thôi.

"Đường đường là Thần Cơ thiên nữ mà lại rơi vào kết cục như vậy, nghe nói Thần Cơ nhất tộc am hiểu thôi diễn thiên cơ, dự đoán chuyện tương lai, xem ra cũng chỉ là có tiếng không có miếng. Nếu như thật sự có thể đoán trước tương lai, thì tại sao ngươi có thể rơi vào kết cục như thế này?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Mà Thiên Nữ Du nhìn thấy hắn, không thèm để ý chút nào đối với sự trào phúng của đối phương, mà trên mặt lại toát ra một vẻ cảm kích: "Nói mới nhớ, đây là lần thứ hai Thiên Kiếm cứu ta."

"Lần thứ hai?"

"Đúng, còn có một lần, ở bên trong chiến trường hư không, ngươi đã cứu ta từ trong tay Sở Cuồng Nhân."

Sở Cuồng Nhân suy nghĩ một chút.

Quả thật là có chuyện như thế.

Ban đầu ở chiến trường hư không, hai người là hắn và Thanh Liên Sở Cuồng Nhân tự biên tự diễn, trêu đùa yêu nghiệt thiên kiêu của hai đại vũ trụ.

Nhưng, cứu Thiên Nữ Du thì lại là một chuyện ngoài ý muốn.

"Tiện tay làm thôi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Thiên Kiếm tiện tay cứu ta hai lần, chắc cũng là duyên phận."

"Há, ngươi đây là đang kết giao tình với Thiên sao?"

"Không biết ta có cái vinh hạnh này hay không?"

Thiên Nữ Du cười nhạt nói.

"Từ trước đến nay, Thiên đều độc lai độc vãng, từ trước tới giờ không kết giao với người khác, ngươi vẫn nên tự lo cho thương thế của mình đi thì hơn."

"Ha, đa tạ đã nhắc nhở."

Thiên Nữ Du ngồi ở bên người Sở Cuồng Nhân, bắt đầu chữa trị vết thương, lại không hề có bất kỳ phòng bị nào đối với Sở Cuồng Nhân.

"Thật thú vị, là xem ta trở thành người có thể tín nhiệm sao?" Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Nếu như để cho đối phương biết, chính mình là Sở Cuồng Nhân, người từng suýt chút nữa cướp đi tánh mạng của đối phương đến hai lần, không biết đối phương sẽ có cảm giác như thế nào.

Thế nhưng hắn hai lần suýt nữa muốn tánh mạng của đối phương, lại hai lần cứu được đối phương.

Điều này khiến cho Sở Cuồng Nhân cảm thấy có chút thích thú.

"Thần Cơ nhất tộc, có lẽ, cũng là một đối tượng có thể sử dụng được."

Hắn ở vũ trụ Thiên Nguyên, nếu chỉ sát phạt, như vậy thì không được.

Hắn cũng cần một số trợ lực.

Ví dụ như Kiếm Thần Vương của Kiếm Linh nhất tộc, chính là trợ lực trước đó của hắn.

Mà bây giờ, hắn đã vượt qua Kiếm Thần Vương, có lẽ, chính mình cần phải xây dựng một tổ chức của riêng mình ở chỗ này, để giúp mình hành sự càng thêm thuận tiện.

Chương 1893: Yêu nghiệt các phương trở thành Thần Vương, một trái tim thủy tinh

Đã qua vài năm kể từ khi Thiên Nguyên Tâm Giới mở ra.

Mà trong vòng mấy năm này, Thiên Nguyên Tâm Giới có thể nói là không ngừng phát triển, khi thăm dò ở chỗ này, có người sẽ ngẫu nhiên thu hoạch được cơ duyên lớn, xảy ra biến hoá lớn.

Thế nhưng cũng có không ít thiên kiêu yêu nghiệt, thậm chí Thần

Vương đã chết.

Một ngày này.

Ở nơi nào đó trong Thiên Nguyên Tâm Giới, một vị nam tử toàn thân được bao phủ bởi tiên huy ngẩng đầu dậm chân đi ra, dao động năng lượng kinh khủng khuếch tán.

Đó là sức mạnh đạo tắc!

Có người đã đạt được vị trí Hợp Đạo Thần Vương!

"Ta đã trở thành Thần Vương, trên đời này, còn người nào làm khó dễ được ta? !"

Huyền Nguyên Phong thét dài một tiếng, vô cùng hưng phấn.

Phải biết rằng, hắn là một cấm kỵ, một khi trở thành Thần Vương, chính là Cấm Kỵ Thần Vương, chiến lực cường đại hơn so với các Thần Vương bình thường!

"Ta có thể cảm nhận được, ở nơi đó có một phần cơ duyên rất lớn đang đợi ta, đó có thể sẽ là bí ẩn của Tâm Giới Hỗn Nguyên này sao?"

Huyền Nguyên Phong nhìn về một phía khác, trong lòng kích động.

Một chỗ khác.

Một nam tử mặc trường bào màu đen cũng ngẩng đầu dậm chân bước ra.

Từng đợt khí tức quỷ quyệt mà bá đạo tiêu tán ra.

Lại là một luồng khí tức Hợp Đạo Thần Vương!

Người này, chính là Minh Thần Sử.

"Ha ha, sức mạnh của U Minh Ma Trì quả nhiên không hề tầm thường, bây giờ ta đã là Cấm Kỵ Thần Vương, từ nay, trong vũ trụ to lớn này, mặc ta ngao du!"

Minh Thần Sử cười ha ha một tiếng, vô cùng phấn chấn.

Hắn nhìn về phía nơi xa, cũng cảm nhận được cảm ứng khó hiểu.

Bóng người lóe lên, biến mất ngay tại chỗ trong nháy mắt.

Một bên khác.

Ở phía trên một ngọn núi lớn.

Ma Thiên Hằng của Đạo Vương nhất tộc, hắn đã luyện hóa vương chi ấn ký.

Không chỉ có như thế, mấy năm này, hắn thu hoạch được cơ duyên rất lớn, bây giờ cũng phá vỡ tầng ngăn cách kia, trở thành Hợp Đạo Thần Vương.

Ma Thiên Hằng đứng sừng sững trên đỉnh núi, khí tức đạo tắc mạnh mẽ tuyệt luân của Thần Vương khuếch tán ra, khuấy động phong vân, chấn động thiên địa.

"Loại sức mạnh này... Thiên Kiếm, ta không sợ ngươi nữa!"

Ma Thiên Hằng nhìn về phía nơi xa, trong lồng ngực tràn đầy niềm tự hào!

...

Bên trong Thiên Nguyên Tâm Giới, đột nhiên bộc phát ra một luồng khí tức của Hợp Đạo Thần Vương, mà khi mỗi một luồng xuất hiện, đều vô cùng cường đại.

Đây tuyệt đối là động tĩnh mà chỉ yêu nghiệt cấm kỵ đột phá Thần Vương mới có thể gây ra.

Mà điều này cũng làm cho tất cả những ai đang tiến vào Thiên Nguyên Tâm Giới chấn động.

"Chết tiệt, chuyện gì đang xảy ra thế này? Tại sao đám người này đều lựa thời điểm này đột phá, có hẹn trước hay sao?"

"Ông trời ơi, thoáng một cái đã có thêm mấy vị Thần Vương."

"Sự náo nhiệt này..."

Một nơi nào đó trong không gian.

Tất nhiên Sở Cuồng Nhân cũng cảm nhận được vài luồng khí tức của Hợp Đạo Thần Vương đột nhiên xuất hiện kia, trên mặt lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

"Thật thú vị, đều đột phá tại thời điểm này, xem ra, Thiên Nguyên Tâm Giới này cũng nên có một số động thái lớn gì đó."

"Dường như Thiên Kiếm không lo lắng chút nào."

Bên cạnh, Thiên Nữ Du hiếu kỳ hỏi.

"Há, muốn Thiên lo lắng cái gì?"

"Chẳng lẽ Thiên Kiếm ngươi không lo lắng sau khi những yêu nghiệt này đột phá Thần Vương sẽ uy hiếp đến ngươi sao?"

Thiên Nữ Du nói ra.

"Uy hiếp..."

Dường như Sở Cuồng Nhân nghe được một câu chuyện cười nào đó, nhịn không được mà khẽ cười một tiếng, ánh mắt khinh miệt: "Trên đời này không có ai uy hiếp được Thiên."

Cho dù có thêm mấy vị Thần Vương thì như thế nào chứ?

Thần Vương, hắn cũng không phải chưa từng giết.

"Thực lực của Thiên Kiếm, càng ngày càng khiến cho ta tò mò."

"Ngươi muốn phỏng đoán Thiên, còn kém xa lắm."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Lúc này, ở cách bọn họ không xa truyền đến một trận khí tức cường đại.

Là Thiên Tinh Thải.

Thời điểm này, nàng đã đột phá đến cảnh giới Đại La đại viên mãn.

Nàng đứng dậy nhìn về phía nơi xa, ánh mắt kinh nghi.

"Há, xem ra, ngươi cũng cảm nhận được một ít gì đó."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Thiên Tinh Thải nói.

"Đúng thế."

Thiên Tinh Thải khẽ gật đầu.

"Vậy thì đi xem một chút đi."

Mấy người khởi hành ngay lập tức, tiến về nơi phát ra cảm ứng.

...

Thiên Nguyên Tâm Giới.

Bên trên một ngọn núi nguy nga bao la hùng vĩ, một bảo thụ to lớn tràn ngập tiên huy tươi sáng, trong đó có vô số đạo văn đan xen lưu chuyển.

Mà ở trên cây, kết lấy một quả vô cùng to lớn.

Không.

Nói là quả thì có chút không chuẩn xác.

Đây không phải là quả, mà chính là một... Trái tim!

Một trái tim như thủy tinh trong suốt sáng long lanh, lưu chuyển quang hoa ngũ sắc, ở bên trong trái tim kia, ẩn chứa một luồng năng lượng dồi dào.

Dường như nó là một tập hợp của vạn thiên đạo tắc trên thế gian này.

Huyền diệu phi phàm.

Nguyên một đám yêu nghiệt tuân theo cảm ứng đi tới chỗ này.

Khi bọn họ nhìn đến trái tim như thủy tinh trong suốt sáng long lanh trên cây kia, trong mắt nhịn không được mà toát ra vẻ khát vọng.

"Là vật này, chính là vật này chỉ dẫn ta tới đây."

"Trái tim... Chẳng lẽ là trái tim của Thiên Nguyên Sáng Thế Thần sao?"

"Nghe đồn rằng, Thiên Nguyên Tâm Giới này là do trái tim của Thiên Nguyên Sáng Thế Thần biến thành, trái tim phía trên cây kia, rất có thể chính là hạch tâm của thế giới này, sự ảo diệu của Hỗn Nguyên, nhất định ẩn chứa ở trong đó."

Mọi người vô cùng kích động.

Lúc này.

Một đạo huyết quang bay lượn tới, lao về phía trái tim.

"Ha ha, sự ảo diệu của Hỗn Nguyên là của ta!"

Trong huyết quang kia, hiện ra một long ảnh.

Chính là Long Điền Phong trước đây của Long tộc!

Hiện tại, hắn gần như phát điên, vì sự ảo diệu của Hỗn Nguyên này, hắn đã hi sinh quá nhiều, hại chết vô số đồng bào, bị đồng minh phản bội...

Bây giờ, sự ảo diệu của Hỗn Nguyên đang ở trước mắt!

Hắn không tiếc bất cứ giá nào để có thể lấy được nó!

"Hừ, Long Điền Phong, một kẻ thất bại như ngươi mà cũng muốn nhớ thương loại cơ duyên này, ý nghĩ không khỏi quá hão huyền đi!"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Trong hư không, tiên huy nở rộ, chỉ thấy một bóng người hiển hiện, đánh ra một chưởng, sức mạnh đạo tắc bá đạo ùn ùn kéo đến, đổ xuống.

Chính là Ma Lân Thần Vương.

Long Điền Phong bị luồng sức mạnh đạo tắc này ảnh hưởng, trực tiếp bị đẩy lui.

"Ai cũng không thể ngăn cản được ta!"

Long Điền Phong gầm nhẹ một tiếng, trong mắt hiện lên một tia đỏ như máu.

Long khí của hắn ầm ầm bạo phát, đúng là sử dụng một loại phương pháp liều mình nào đó, cứ thế mà đột phá sức mạnh đạo tắc Ma Lân Thần Vương.

"Không tốt!"

Sắc mặt của Ma Lân Thần Vương biến hóa.

Nhưng giờ phút này, Long Điền Phong đã tới rất gần trái tim thủy tinh.

Nhưng ngay khi Long Điền Phong đang vô cùng hưng phấn, cảm thấy mình sắp thành công, thì phía trên trái tim thủy tinh kia, đột nhiên lưu chuyển ra một tầng kết giới.

Long Điền Phong, đúng là bị kết giới này ngăn cản.

Trái tim thủy tinh này, đang kháng cự hắn?

Chuyện này khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên.

"Chẳng lẽ trái tim thủy tinh này có ý thức của bản thân sao?"

Mà Long Điền Phong lại vô cùng tức giận.

"Hỗn trướng, vì ngươi, ta hi sinh nhiều như vậy, tại sao ngươi lại dám kháng cự ta? ! Phá cho ta! !"

Long Điền Phong thúc giục sức mạnh đến cực hạn, bắn phá kết giới.

Thế nhưng, kết giới này lại không hề nhúc nhích tí nào.

Vào thời điểm này, mấy người Ma Lân Thần Vương, Ô Tuyết Long cũng kịp phản ứng, vội vàng xuất thủ, ngăn cản Long Điền Phong.

Hai người đều là Thần Vương vô thượng, mà vào mấy năm trước, cơ thể của Long Điền Phong đã bị trọng thương, làm sao có thể là đối thủ của bọn họ?

Chỉ trong chốc lát, liền bị hai người liên thủ tiêu diệt.

Khi một loại đạo bị tiêu diệt, thì Long Điền Phong... cũng chết.

Mà mọi người nhìn trái tim thủy tinh kia, lâm vào bên trong trầm ngâm.

"Hình như vật này có ý thức của bản thân, xem ra, nó sẽ lựa chọn truyền nhân thích hợp với chính mình."

"Chẳng lẽ đây là khảo nghiệm mà Thiên Nguyên Sáng Thế Thần bày ra, chỉ khi thông qua khảo nghiệm của hắn, mới có thể hiểu rõ sự ảo diệu của Hỗn Nguyên sao?"

"Thú vị."

Mọi người nghị luận ầm ĩ, có Thần Vương động tay, muốn tiến vào bên trong đó.

Nhưng cũng không có ngoại lệ, họ đều bị ngăn cản ở bên ngoài kết giới.

"Để cho ta tới!" Đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

Chỉ thấy Ma Thiên Hằng bay đến từ trên không trung, trên người tràn ngập khí tức của Hợp Đạo Thần Vương, khiến cho người khác sợ hãi, một số Thần Vương lâu năm nhìn thấy cũng cảm thấy tim đập nhanh.

Chương 1894: Bị đại đạo trấn áp trái tim, một đám rác rưởi, kiếm trảm cây tiên thụ

"Là Ma Thiên Hằng, hắn đã trở thành Thần Vương!"

"Khí tức thật mạnh."

Mọi người nhìn Ma Thiên Hằng, trong mắt mang theo vẻ kiêng kị.

Cấm Kỵ Thần Vương, cái này so sánh với Thần Vương bình thường còn khiến cho người ta kiêng kị hơn.

Sự xuất hiện của Ma Thiên Hằng, tất cả mọi người đều đang dõi theo.

Chỉ thấy hắn đi về phía đạo kết giới kia, thế nhưng lại vượt qua, tiến vào bên trong mà không gặp trở ngại chút nào, chuyện này làm cho mọi người giật nảy cả mình.

"Chuyện gì xảy ra? Vì sao hắn có thể đi vào đó?"

"Chẳng lẽ hắn chính là truyền nhân mà trái tim thủy tinh này lựa chọn hay sao?"

Mà bản thân Ma Thiên Hằng cũng là vô cùng vui mừng.

"Ha ha, Ma Thiên Hằng ta quả nhiên là người được định mệnh lựa chọn!"

Bây giờ mình là Hợp Đạo Thần Vương, lại có vương chi ấn ký ở trong tay, nếu như dung hợp với viên trái tim thủy tinh này...

Trong lòng Ma Thiên Hằng vô cùng kích động.

Giờ khắc này, lòng tin của hắn đã bùng nổ đến mức trước nay chưa từng có!

Hắn cảm thấy, chính mình không phải là Hợp Đạo Thần Vương!

Mà trong tương lai mình sẽ là vị vua chí cao vô thượng của vũ trụ này!

Tay hắn chộp về phía trái tim thủy tinh kia.

Thế nhưng khiến cho mọi người bất ngờ chính là, tay của hắn xuyên qua trái tim, thật giống như ở trước mặt mình, chỉ là một luồng không khí.

Tay hắn lại vươn ra chộp vài cái, nhưng tất cả đều vô ích.

"Chuyện gì đang xảy ra?"

"Chẳng lẽ chỉ là huyễn ảnh thôi sao?"

Ma Thiên Hằng cau mày lại.

Thế nhưng, bên trên trái tim thủy tinh có đạo tắc ngưng tụ, quang hoa huyền diệu lưu chuyển trong đó, vô cùng chân thực, làm sao có thể là huyễn ảnh?

"Ha ha, rốt cuộc ngươi cũng không phải là chủ nhân chân chính của vật này."

Lúc này, lại có một giọng nói truyền đến.

Chỉ thấy cách đó không xa lại có mấy đạo thân ảnh đi tới.

Chính là yêu nghiệt các phương nhận được cảm ứng của trái tim mà đến.

Bọn người Minh Thần Sử, Huyền Nguyên Phong bất ngờ ở trong đó.

Bọn họ ào ào cố gắng vượt qua kết giới.

Cuối cùng, người có thể thành công, chỉ có ba người Minh Thần Sử, Huyền Nguyên Phong, còn có Lôi Thần Thiên, ba người này, đều là nằm trong bảng xếp hạng của thần điện.

Ba người cũng giống như Ma Thiên Hằng, sau khi tiến vào kết giới này, đều đi đến trước mặt trái tim thủy tinh kia.

Bọn họ nhìn trái tim thủy tinh, vươn tay ra.

Thế nhưng thật không may, cũng giống với Ma Thiên Hằng, họ đều không thể bắt tới tay.

"Chuyện gì xảy ra vậy chứ?"

Mọi người nghi hoặc không hiểu.

"Ha ha, các ngươi cũng đều không có cách nào thành công được."

Ma Thiên Hằng xùy cười một tiếng.

"Ta hiểu rồi."

Lúc này, dường như Huyền Nguyên Phong nhìn ra cái gì đó: "Quả tim này cũng không tồn tại ở không gian này, vật này nhìn như đang ở trước mặt chúng ta, nhưng trên thực tế, lại ở một chiều không gian khác."

Huyền Nguyên Phong am hiểu Không Gian chi đạo, vô cùng nhạy cảm đối với không gian, rất nhanh đã phán đoán ra tình huống của trái tim thủy tinh.

"Vậy chúng ta phải làm thế nào mới có thể bắt được hắn tới tay?"

"Chỉ cần đánh vỡ không gian này, tiến vào không gian của trái tim thủy tinh, hoặc là, lấy nó ra từ phía không gian khác."

Tay Huyền Nguyên Phong kết thành pháp quyết huyền diệu, đang dò xét cái gì đó, đột nhiên, hắn nhìn về phía đại thụ bên cạnh, trong mắt lộ ra một tia giật mình.

"Thì ra là thế, vị trí không gian của trái tim thủy tinh này, là ở bên trong cây tiên thụ này, chỉ cần đánh vỡ cái cây này, liền có thể thành công lấy trái tim này ra!"

Huyền Nguyên Phong nói ra.

"Việc này không nên chậm trễ, mau ra tay đi!"

Mấy người ào ào xuất thủ, dao động sức mạnh tiên nguyên cường đại kéo theo đạo tắc không ngừng đánh thẳng vào cây tiên thụ.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Thiên Nguyên Tâm Giới đều vì thế mà chấn động lên.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Chẳng lẽ cây tiên thụ này là căn cơ của toàn bộ Thiên Nguyên Tâm Giới, hiện tại bọn người Huyền Nguyên Phong công kích cây tiên thụ, nên mới làm nơi đây rung chuyển."

"Nếu bọn họ đánh vỡ cây tiên thụ này, thì Thiên Nguyên Tâm Giới sẽ sụp đổ, có đúng không?"

Cũng có một số tu sĩ lo lắng, nếu như Thiên Nguyên Tâm Giới này sụp đổ, bọn họ có thể trốn thoát được hay không lại là một vấn đế khác.

Có nên rời đi trước hay không?

Ở bên cạnh cây tiên thụ, bọn người Huyền Nguyên Phong thúc giục đạo tắc làm hao mòn sức mạnh của cây tiên thụ, dường như trong đó, bọn họ tiếp xúc đến một tầng kết giới không gian.

"Rất tốt, đánh vỡ cái kết giới này!"

Huyền Nguyên Phong nói ra.

Chỉ thấy trên người của bọn họ dường như có vương chi ấn ký hiện lên.

Tình cảnh này, khiến mọi người lộ ra dị sắc.

"Mấy người kia, tất cả đều là cửu vương? !"

"Huyền Nguyên Phong, Minh Thần Sử, Ma Thiên Hằng, Lôi Thần Thiên, ông trời ơi, bốn vị cửu vương tụ tập đông đủ ở đây."

"Chờ một chút, có thể xuyên qua kết giới, đều là cửu vương, chuyện này có ý nghĩa gì đây?"

Mấy người Ma Lân Thần Vương lâm vào trong trầm tư, sau đó, bọn họ phát hiện sức mạnh kết giới ở xung quanh cây tiên thụ kia lại đang dần dần giảm bớt.

Giờ khắc này, dường như bọn họ đã hiểu ra cái gì đó.

"Cái kết giới này, không phải trái tim thủy tinh bày ra, mà chính là cây tiên thụ này bày ra! Hơn nữa, cây tiên thụ này đem trái tim ngăn cách ở một không gian khác... Chẳng lẽ, là nó đem tâm tạng trấn áp ở đây? !"

"Cái trái tim này, nếu như là trái tim của Thiên Nguyên Sáng Thế

Thần, vậy thì là người nào có năng lực trấn áp thứ này đây? Còn có, vì sao chỉ có cửu vương mới có thể đi qua kết giới của cây tiên thụ này?"

Trong lúc nhất thời, mấy vị Thần Vương lưu chuyển nhiều dòng suy nghĩ.

Lúc này.

Đồng tử của Ma Lân Thần Vương hơi co lại: "Ta hiểu rồi, là Vũ Trụ đại đạo! Có thể trấn áp trái tim của Thiên Nguyên Sáng Thế Thần ở đây, chỉ có Vũ Trụ đại đạo! Mà kết giới này, cũng là của Vũ Trụ đại đạo lưu lại! Vương chi ấn ký xuất thân từ đại đạo, cho nên chỉ có cửu vương mới có thể vượt qua kết giới này!"

Lời vừa nói ra, lúc này mọi người mới chợt hiểu.

Thế nhưng ngay sau đó, sự nghi ngờ thậm chí còn lớn hơn.

"Vì sao đại đạo lại muốn trấn áp quả tim này?"

"Vũ Trụ đại đạo tồn tại, chính là để quản lý mọi thứ, mà sức mạnh của Thiên Nguyên sáng thế thần, đã không còn nằm dưới quyền khống chế của đại đạo, cho nên đại đạo muốn hủy diệt hắn, nhưng sức mạnh của Thiên Nguyên sáng thế thần quá mạnh, trái tim của hắn hóa thành Thiên Nguyên Tâm Giới, không chịu sự khống chế của đại đạo này, cũng lưu lại truyền thừa của mình, có thể là đại đạo không có cách nào khống chế nơi này, nên lưu lại cây tiên thụ phong ấn ở chỗ này, trấn áp sự xuất hiện của quả tim này..."

Ma Lân Thần Vương suy diễn, ánh mắt càng ngày càng trở nên nóng bỏng.

Những người còn lại cũng đều bị hắn làm ảnh hưởng tâm tình.

Sức mạnh vượt qua sự khống chế của đại đạo?

Đó không phải là siêu thoát sao? !

Sức mạnh siêu thoát, đây là sức mạnh mà tất cả sinh linh sinh hoạt dưới sự quản lý của đại đạo đều khát vọng! !

"Chẳng lẽ, bên trong trái tim này không chỉ ẩn chứa sự ảo diệu của Hỗn Nguyên, mà còn có sức mạnh siêu thoát? !"

"Trời ạ, ai có thể đạt được trái tim này, thì sẽ ngay lập tức phất lên!"

Mọi người nhìn cây tiên thụ, vô cùng chấn kinh.

Mà bốn vị Hợp Đạo cửu vương đã xuất thủ, cùng nhau công kích cây tiên thụ, nhưng mặc cho bọn họ sử dụng hết toàn lực, sức mạnh phía trên cây tiên thụ này vẫn khó có thể bị tiêu diệt hoàn toàn như cũ!

"Đáng chết, chẳng lẽ lại thất bại chỉ trong gang tấc sao? !"

Huyền Nguyên Phong có chút không cam tâm.

Ba người còn lại, cũng thật không cam lòng, sự ảo diệu của Hỗn Nguyên, sức mạnh siêu thoát, hiện tại đang bày ở trước mặt bọn họ.

Nhưng bọn họ, lại không cách nào chạm đến.

Chuyện này thật sự là quá tra tấn người khác.

"Mau dùng hết toàn lực đi!"

Huyền Nguyên Phong gầm nhẹ một tiếng, đưa tay thúc giục cực chiêu.

"Huyền Nguyên Nhất Kiếm Trảm Hư Không! !"

Kiếm ảnh cuồn cuộn chém ra.

Ba người còn lại, cũng đều tự mình thúc giục cực chiêu.

Các loại thần thông tiên pháp đánh ra, khiến cả cây tiên thụ bị chấn động.

Thế nhưng cây tiên thụ vẫn sừng sững không ngã như cũ.

"Sức mạnh mà đại đạo lưu lại này, quả thật rất cường đại."

"Đáng chết, chẳng lẽ lại trở về tay trắng hay sao?"

Ngay tại thời điểm bốn người đang bó tay chịu thua.

Một giọng nói lạnh nhạt bỗng nhiên vang vọng trong hư không.

"Một đám rác rưởi!"

Lời vừa nói ra.

Kiếm khí ở cách đó không xa phóng lên tận trời.

Ngàn vạn kiếm khí đan xen lưu chuyển ở hư không, ngưng tụ thành một đạo kiếm ảnh chấn thiên hám địa, bỗng nhiên chém thẳng về phía cây tiên thụ.

Một kiếm này, ẩn chứa một luồng ý cảnh siêu thoát vạn vật, bao trùm thiên địa, đúng là trực tiếp xuyên qua kết giới của cây tiên thụ.

Một tiếng đùng vang lên, kiếm ảnh rơi vào trên cây tiên thụ, kiếm khí phong bạo khuếch tán không ngừng nghỉ.

Bốn người Huyền Nguyên Phong đứng mũi chịu sào, bị kiếm khí đánh bay.

Mà cây tiên thụ kia, cũng vỡ nát ở phía dưới luồng sức mạnh này!

Chương 1895: Thiên Nguyên Sáng Thế Thần, sức mạnh Thần Vương, một trận hư ảo

Một đạo kiếm khí, xuyên qua kết giới, chém nát cây tiên thụ!

"Loại kiếm khí này, là Thiên Kiếm? !"

"Thật sự là hắn!"

Mọi người nhìn về phía nơi phát ra kiếm ảnh.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân ngẩng đầu dậm chân mà đến.

Mà khi cây tiên thụ nổ tung, một trái tim toàn thân giống như được điêu khắc từ thủy tinh cũng bay ra, chính là trái tim của Thiên Nguyên Sáng Thế Thần!

Hoặc là nói, chính là sức mạnh hạch tâm của Thiên Nguyên Tâm Giới.

Mọi người vô cùng khát vọng sự ảo diệu của Hỗn Nguyên, thậm chí cả bí mật siêu thoát được giấu ở bên trong quả tim này.

Tất cả mọi người nhìn quả tim này, ánh mắt vô cùng nóng bỏng.

"Nhanh, chiếm lấy trái tim của Thiên Nguyên!"

Tất cả mọi người di chuyển ngay lập tức.

Mặc kệ là Ma Thiên Hằng, Huyền Nguyên Phong, hay thậm chí là các vị Thần Vương tới chỗ này, đều không thể kháng cự sự cám dỗ của Hỗn Nguyên.

Nhưng điều khiến mọi người vô cùng kinh ngạc chính là, trái tim của Thiên Nguyên lại trực tiếp bay về phía Sở Cuồng Nhân mới vừa tới kia.

"Không thể để cho Thiên Kiếm đạt được trái tim của Thiên Nguyên!"

Thực lực của Sở Cuồng Nhân, mọi người đều rõ như ban ngày.

Nghiền ép cửu vương.

Nếu như lại để cho hắn đạt được trái tim của Thiên Nguyên, thì sẽ còn đến mức nào nữa?

"Thiên Kiếm, nhận lấy một chiêu của ta đi!"

Lúc này, Ma Thiên Hằng xuất thủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Hắn đã thăng cấp trở thành Hợp Đạo Thần Vương, lòng tin tràn đầy, hăng hái, khi hắn vung tay lên, sức mạnh đạo tắc cuồng bạo đổ xuống.

Đùng! !

Đạo tắc vô biên, hóa thành một bàn tay che lấp cả bầu trời.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, tiện tay vạch một cái ở trong hư không, một đạo kiếm khí lướt đi, khi một tiếng nổ lớn vang lên, tiên huy hoà lẫn.

Sau đó, Ma Thiên Hằng đúng là bị một kiếm chém bay, thổ huyết không thôi.

"Làm sao có thể, ta đã thăng cấp lên Hợp Đạo rồi mà? Vì sao, ở trước mặt hắn, vẫn không hề có bất kỳ sức lực nào để đánh trả?"

"Chuyện này, đây là có chuyện gì?"

Sắc mặt của Ma Thiên Hằng biến hóa không ngừng.

Mà Sở Cuồng Nhân cầm lấy trái tim của Thiên Nguyên kia, kiếm khí từ trong cơ thể tuôn ra, đánh lui những tu sĩ đang xông lên ở xung quanh.

"Một Thần Vương mà lại vô dụng như ngươi thế này, đây là lần đầu tiên Thiên gặp được!"

Sở Cuồng Nhân nhìn Ma Thiên Hằng, lạnh nhạt nói.

Hắn vuốt vuốt trái tim của Thiên Nguyên trong tay, trong mắt lộ ra một tia rõ ràng: "Quả nhiên giống như Thiên đã dự đoán."

Vút, vút...

Từng bóng người lần lượt bao vây Sở Cuồng Nhân.

Nhất là mấy người Lôi Thần Thiên, Huyền Nguyên Phong, Minh Thần Sử mới vừa tấn cấp Thần Vương, không kịp chờ đợi mà tấn công về phía Sở Cuồng Nhân.

Các loại tiên pháp thần thông cường đại, liên tục bạo phát.

Vô Đạo trong tay Sở Cuồng Nhân, Đế Bá chi khí ở trên thân kiếm lưu chuyển ra, chỉ là một kiếm, liền chém mấy người này bay ra ngoài.

Tình cảnh này, khiến cho mọi người khẽ nhíu mày lại.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Không phải mấy người kia đều đã trở thành cấm kỵ Thần Vương sao? Làm sao lại kém Thiên Kiếm xa đến vậy?"

"Đúng vậy, bọn họ đều là cấm kỵ, sau khi trở thành Thần Vương, thực lực nên mạnh hơn so với Thần Vương bình thường mới đúng, vì sao mấy người liên thủ, ở trước mặt Thiên Kiếm ngay cả một kiếm cũng không chặn được, Thiên Kiếm kinh khủng như vậy sao?"

Ngay cả mấy người Ma Lân Thần Vương, Ô Tuyết Long cũng cảm thấy kỳ lạ.

"Mấy khí tức cấm kỵ này thoạt nhìn thì rất cường đại, nhưng sức chiến đấu của bọn họ, dường như còn không bằng Thần Vương bình thường."

"Chuyện gì đang diễn ra thế này?"

"Mà vừa nãy, mấy người liên thủ cũng không phá hư được cây tiên thụ, lại bị Thiên Kiếm dùng một kiếm trảm phá, biểu hiện này, kém quá xa."

Mấy người Huyền Nguyên Phong cũng cảm thấy có điều gì đó không được ổn.

Rõ ràng nhóm người mình đã trở thành Thần Vương.

Nhưng vì sao ở trước mặt Thiên Kiếm, vẫn không chịu nổi một kích như cũ.

Sở Cuồng Nhân vuốt vuốt trái tim của Thiên Nguyên trong tay: "Có phải rất khó hiểu hay không, bởi vì cảnh giới Thần Vương của các ngươi, không phải là do chính các ngươi tự mình đột phá, mà chính là trái tim này, đã khiến cho các ngươi đột phá."

Ong ong ong...

Ngay thời điểm Sở Cuồng Nhân vừa dứt lời, trái tim của Thiên Nguyên trong tay hắn bắt đầu ong ong rung động.

Ngay sau đó, một đạo quang hoa từ trái tim của Thiên Nguyên chiếu ra, hóa thành một bóng người vĩ ngạn trong hư không.

Khuôn mặt uy nghiêm, giống như Chúng Thần Chi Vương.

Khí tức mạnh mẽ, quả thật có thể áp chế đạo của chúng Thần Vương.

Nhìn thấy hắn, dường như mọi người thấy được tồn tại lâu đời nhất trong thiên địa này, một luồng khí tức mênh mông, bao trùm ở trong lòng.

Người này chính là... Thiên Nguyên Sáng Thế Thần!

"Cái gì? !"

"Vậy mà Sáng Thế Thần vẫn còn sống? !"

Mọi người ngay lập tức bị kinh hãi.

Trong mắt mọi người đều mang vẻ bất khả tư nghị đến cực độ.

Người trước mắt này, thế nhưng là tồn tại lâu đời nhất trong vũ trụ Thiên Nguyên!

Là tồn tại đã sáng tạo ra vũ trụ này!

"Thật thú vị, không nghĩ tới ở trong vũ trụ do ta khai mở này, vậy mà lại có một dị số như ngươi lại xuất hiện như thế."

Thiên Nguyên Sáng Thế Thần nhìn Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Hỗn Nguyên Chi Môn, Thiên Nguyên Tâm Giới... Ha, vì có thể giúp bản thân hồi sinh, ngươi thật sự đã chơi một ván cờ lớn."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Ánh mắt của hắn thâm thúy nhìn Thiên Nguyên Sáng Thế Thần.

Mà tất cả mọi người ở xung quanh thì lại bị đoạn đối thoại của bọn họ làm cho có chút mông lung.

Đây là ý gì?

Hai người đang đánh đố nhau hay sao?

Ma Lân Thần Vương và các Thần Vương vô thượng thì lộra vẻ suy tư.

"Tại sao ngươi nhìn ra được."

"Đầu tiên, nếu ngươi có tâm lưu lại truyền thừa của mình, vậy thì Hỗn Nguyên Chi Môn kia, tại sao lại phải sử dụng một lượng lớn tinh huyết để mở ra? Đó là bởi vì những tinh huyết kia là dùng để cung cấp năng lượng cho ngươi hồi sinh."

"Thứ hai, mấy người vớ va vớ vẩn như bọn họ, cho dù có đạt được thiên đại cơ duyên ở bên trong nơi này của ngươi, muốn trở thành Thần Vương trong thời gian vài năm ngắn ngủi, gần như là việc không thể nào."

Sở Cuồng Nhân chỉ chỉ mấy người Ma Thiên Hằng, chuyện này khiến mấy người tức giận đến xanh mặt, bọn họ tốt xấu gì cũng là cửu vương, làm sao lại thành kẻ vớ va vớ vẩn rồi?

"Nhưng bọn họ thành công, là vì ngươi nhúng tay đúng chứ."

Sở Cuồng Nhân nhìn Thiên Nguyên Sáng Thế Thần nói.

"Đúng vậy, là ta chỉ dẫn cho bọn họ, để bọn họ tìm thấy cơ duyên thích hợp nhất với mình ở bên trong Tâm Giới này, giúp bọn họ đột phá."

Thiên Nguyên Sáng Thế Thần gật gật đầu.

"Nhưng mà, điều này vẫn không có cách nào khiến cho bọn họ tăng lên tới Thần Vương, cho nên ngươi vận dụng sức mạnh Thiên Nguyên Tâm Giới này, tạm thời giúp bọn họ tăng lên tới cảnh giới Thần Vương, đúng không."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Mà đồng tử của bọn người Ma Thiên Hằng thì co rụt lại.

Bọn họ đột phá Thần Vương, không là bởi vì chính mình có cơ duyên, vận khí tốt, mà là bởi vì Thiên Nguyên Sáng Thế Thần trợ giúp? !

Chờ chút...

Bọn người Huyền Nguyên Phong đột nhiên lấy lại tinh thần, không thể tin được nhìn về phía Sở Cuồng Nhân: "Thiên Kiếm, ngươi nói tạm thời là có ý gì? !"

"Ý trên mặt chữ."

"Sức mạnh Thần Vương của chúng ta sẽ biến mất sao? !"

Ma Thiên Hằng lớn tiếng nói, không muốn tin tưởng.

"Người khác bố thí cho các ngươi một phần sức mạnh, người ta muốn lấy trở về, tất nhiên là dễ như trở bàn tay, đúng không, Thiên Nguyên Sáng Thế Thần."

Sở Cuồng Nhân nhìn Thiên nguyên Sáng Thế Thần thản nhiên nói.

"Đúng vậy."

Thiên Nguyên Sáng Thế Thần khẽ gật đầu: "Không cần ta thu hồi, sức mạnh của bọn họ bắt nguồn từ Thiên Nguyên Tâm Giới này, chờ bọn họ rời khỏi nơi này, sức mạnh Thần Vương trong cơ thể, sẽ tự nhiên biến mất."

"Vốn dĩ, ta cũng chỉ muốn sử dụng thân phận cửu vương của bọn họ, tới giúp ta đánh vỡ phong ấn của đại đạo mà thôi, chỉ tiếc, bọn họ thật sự quá yếu, dù ta đã cưỡng ép giúp bọn họ tăng lên tới Thần Vương, bọn họ vẫn không cách nào đánh phá phong ấn như cũ, may là nhờ có ngươi xuất thủ."

Thiên Nguyên Sáng Thế Thần, khiến cho mấy người Ma Thiên Hằng hoàn toàn lâm vào trong tuyệt vọng, sức mạnh Thần Vương trong cơ thể mình, lại chỉ là một trận hư ảo!

Đả kích này, thật sự là quá lớn.

Có thể so với việc để một người nghèo rớt mồng tơi đột nhiên nắm giữ khối tài sản tiền tỷ, để hắn hưởng dụng mấy ngày, thời điểm còn chưa có đã nghiền thì cưỡng ép thu tài sản về, sự chênh lệch này, thật sự là quá lớn.

Chương 1896: Xuất động ngoài ý muốn, Sáng Thế Thần, ngươi dám tranh phong với Thiên sao?

"Giả, tất cả đều là giả..."

"Điều đó là không có khả năng, không có khả năng."

Ma Thiên Hằng nhìn hai tay của mình, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin.

Sức mạnh Thần Vương mà mình thật vất vả lấy được, thực chất chỉ một trận hư ảo, sức mạnh này mỹ diệu như vậy, thế nhưng lại không thuộc về tại hắn.

Chuyện này khiến hắn, gần như phát điên lên.

"Ta đã cảm thấy là lạ, rõ ràng khí tức của đám cửu vương này đạt đến cấp độ Thần Vương, nhưng bốn người liên thủ, ngay cả một kiếm của Thiên Kiếm cũng không tiếp nổi, hóa ra, sức mạnh Thần Vương của bọn họ đúng là hư ảo."

"Chậc chậc, đáng thương."

"Sau khi nếm thử sự mỹ diệu của sức mạnh Thần Vương, lại bị cưỡng ép thu hồi lại, đối với mấy người kia mà nói, quá thảm rồi."

"Kỳ thật cũng không nhất thiết, để bọn họ sớm cảm ngộ một ít sức mạnh Thần Vương, có lẽ có thể khích lệ việc tu hành của bọn họ, dù nói thế nào cũng là cửu vương, tương lai trở thành Thần Vương, gần như là chuyện chắc chắn."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Nhìn vào cửu vương, có người cười trên nỗi đau của người khác, có người cảm thấy thương hại.

Cũng có hâm mộ.

Dù sao thì, cho dù như thế nào, đối phương cũng đã làm Thần Vương.

Không giống bọn họ, đời này đều không có hi vọng gì.

"Thiên Nguyên Sáng Thế Thần, vì để giúp ngươi hồi sinh, cho nên sự ảo diệu của Hỗn Nguyên này, đều là giả? Đúng không? !"

Sắc mặt Ma Lân Thần Vương có chút âm trầm, trước kia bọn họ hợp tác với Đạo Vương nhất tộc làm nhiều chuyện như vậy, tất cả đều chỉ là làm thuê cho Thiên Nguyên Sáng Thế Thần?

"Điều này thì không đúng, nếu như các ngươi có thể luyện hóa trái tim Thiên Nguyên bị phong ấn kia của ta, quả thực cũng có thể có được kinh nghiệm tu hành của ta, ở trong đó bao gồm cảm ngộ đột phá đến Hỗn Nguyên của ta."

Nghe thấy như vậy, mọi người nhìn trái tim Thiên Nguyên ở trong tay Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lại lần nữa trở nên nóng bỏng.

Nhưng mà, lần này không một người nào dám tuỳ tiện động thủ.

Có ai dám chắc chắn, Thiên Nguyên Sáng Thế Thần sẽ không tiếp tục đùa giỡn bọn họ nữa hay không?

Nhưng Ma Thiên Hằng bởi vì bị kích thích quá lớn, căn bản không quản được nhiều như vậy, thúc giục sức mạnh Thần Vương trong cơ thể lao về phía Sở Cuồng Nhân.

"Thiên Kiếm, mau giao trái tim Thiên Nguyên ra!"

Ma Thiên Hằng lớn tiếng nói.

Đạo tắc phun trào, hắn phát động đòn đánh mạnh nhất của chính mình!

Đạo tắc trùng trùng điệp điệp, giống như một biển mây.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đến nhìn cũng không nhìn một chút nào, tiện tay chém ra một kiếm, biển mây kia bị một kiếm chém thành hai nửa trong nháy mắt.

Mà Ma Thiên Hằng, bị kiếm khí khóa chặt ngay lập tức, cả người căn bản không còn đường để trốn, cũng hóa thành sương máu nổ tung trong tích tắc.

Chỉ với một kiếm, Ma Thiên Hằng đã bị giết chết.

Một phù văn tràn ngập quang hoa huyền diệu, lơ lửng giữa không trung.

Đó là vương chi ấn ký.

Sở Cuồng Nhân nhấc tay vồ một cái, cầm lấy vương ấn kia trong tay.

Thấy cảnh này, ánh mắt của Thiên Nguyên Sáng Thế Thần ngưng trọng: "Ngươi sẽ không muốn luyện hóa cái ấn ký này, trở thành một trong cửu vương chứ."

"Thế nào, ngươi sợ rằng Thiên sẽ trở thành cửu vương sao?"

Sở Cuồng Nhân nghiền ngẫm cười một tiếng.

"Nực cười, ngày xưa, ta và đại đạo tranh phong, là tồn tại chí cao vô thượng trong thiên địa này, sự tồn tại của ngươi và những người khác, đều là do ta tiến hành khai mở vũ trụ mới có, sao ta lại sợ hãi cửu vương được chứ!"

Thiên Nguyên Sáng Thế Thần dùng giọng điệu lạnh lùng nói, vô cùng khinh thường.

"Không, ngươi chính là đang sợ Thiên sẽ trở thành cửu vương, bởi vì, Thiên là thân thể mà ngươi cần, cũng một phần không thể thiếu nhất trong kế hoạch hồi sinh của ngươi, Thiên Nguyên Sáng Thế Thần, Thiên, nói có sai hay không."

Ánh mắt của Sở Cuồng Nhân như đao, nhìn thẳng về phía Thiên Nguyên Sáng Thế Thần.

"Ta thực sự đã xem thường ngươi."

Thiên Nguyên Sáng Thế Thần ngưng thần nói ra: "Đúng vậy, ngươi thật sự là thân thể mà ta nhìn trúng, thiên phú của ngươi, làm cho người khác kinh thán, bên trong đám người ở chỗ này, là thân thể thích hợp nhất để cho ta phục sinh! Cửu vương, cũng chỉ là công cụ để ta đột phá, ngươi mới là người ta vừa ý nhất!"

Biểu hiện của Sở Cuồng Nhân sau khi tiến vào Thiên Nguyên Tâm Giới, tuy rằng hắn bị phong ấn, nhưng vẫn có biện pháp để nhìn xem.

Dù cho hắn là Sáng Thế Thần, cũng không thể không nói một câu xuất sắc.

Hắn muốn hồi sinh, thì cần một thân thể.

Sở Cuồng Nhân, chính là người hắn coi trọng nhất, còn về phần cửu vương, nói dễ nghe một chút, là con cưng của đại đạo, nói khó nghe chút, chính là con chó cưng bị đánh dấu của đại đạo, bị đối phương trói chặt.

Đối với Thiên Nguyên Sáng Thế Thần, người từng tranh phong với đại đạo mà nói, chiếm lấy cửu vương, không thể nghi ngờ cũng là đang đóng gói chính mình đưa cho đại đạo.

Đây là điều mà hắn không thể nào cho phép.

"Từ khi Thiên có được trái tim của Thiên Nguyên này, vật này liền một mực bám chặt vào trong tay, không có cách nào ném đi, đây cũng là mấu chốt để ngươi chiếm đoạt thân thể của ta."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, không hề hoảng loạn.

Chuyện này, làm cho người ta kinh thán.

Phải biết rằng, hiện tại hắn đang đánh cược với Sáng Thế Thần đó!

Cho dù là Thần Vương tối cao...

Không.

Cho dù là Hỗn Nguyên cũng phải cẩn thận đó.

Sao dáng vẻ của hắn có thể bình tĩnh đến như thế?

Gia hỏa này, thật sự không biết sợ hãi là cái gì sao?

"Đối mặt với việc Sáng Thế Thần chiếm đoạt, cho dù là Thiên Kiếm cũng tuyệt đối không có cách nào chống cự, lần này, Thiên Kiếm thật sự đến đường cùng rồi."

"Đúng vậy, Sáng Thế Thần sẽ kết thúc hắn."

Tuy rằng biểu hiện của Thiên Kiếm vô cùng bình tĩnh.

Nhưng mọi người vẫn cho rằng đối phương không có bất kỳ cơ hội chiến thắng nào như cũ.

Suy cho cùng, đây chính là một vị Sáng Thế Thần mà.

"Không, Thiên Kiếm cũng không phải là không có phần thắng."

Lúc này, Ma Lân Thần Vương nói ra: "Sáng Thế Thần không muốn chiếm đoạt cửu vương, bị đại đạo khống chế, cho nên, chỉ cần Thiên Kiếm luyện hóa vương ấn, trở thành một trong cửu vương, vậy thì, Sáng Thế Thần sẽ không thể chiếm đoạt được hắn."

"Rất có lý, đây là biện pháp duy nhất mà Thiên Kiếm có thể sử dụng."

"Trở thành cửu vương, loại chuyện này, không biết được bao nhiêu người ở trong vũ trụ tha thiết ước mơ, Thiên Kiếm hẳn sẽ không kháng cự, chớ nói chi là, còn có thể tự cứu bản thân một mạng, dù sao thì, so với việc bị chiếm đoạt cũng tốt hơn."

Ngay khi mọi người ở đây cho là như vậy, chỉ thấy hành động sau đó của Sở Cuồng Nhân khiến cho tất cả mọi người cũng vì đó mà trợn mắt hốc mồm.

Chỉ thấy hắn vung vương chi ấn ký trong tay ra, ném cho Thiên Nữ Du đi cùng hắn ở cách đó không xa: "Vật này, Thiên, ban cho ngươi."

Mọi người đều sững sờ.

Tất cả mọi người đều cảm thấy không thể tin được.

"Thiên Kiếm điên rồi sao? Hắn lại bỏ đi cây cỏ cứu mạng cuối cùng?"

"Gia hỏa này, lại xem vương ấn như giày rách mà vứt bỏ?"

"Ông trời ơi, rốt cuộc gia hỏa này muốn làm gì đây?"

Bọn họ hoàn toàn không hiểu hành động của Sở Cuồng Nhân.

Bất luận kẻ nào làm việc, đều có dấu vết mà lần theo.

Nhưng những gì Sở Cuồng Nhân đã làm, lại khiến cho tất cả mọi người không thể phỏng đoán.

"Vương ấn đã không còn ở trong tay của Thiên, hiện tại, Sáng Thế Thần, ngươi có dám tranh phong với Thiên!"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, lạnh nhạt nói ra.

Hắn đúng là, trực tiếp tuyên chiến với Sáng Thế Thần.

Thiên Nguyên Sáng Thế Thần cũng bị hành động của Sở Cuồng Nhân dọa sợ, hắn nhìn đối phương thật sâu, chẳng lẽ đối phương có thứ khác để dựa vào sao?

Không, ta đang suy nghĩ gì vậy?

Ta đường đường là Sáng Thế Thần, lại bị một vị Thần Vương hù dọa?

Chuyện này tính là gì đây?

Chẳng lẽ, trong khoảng thời gian bị đại đạo phong ấn, ngay cả sự dũng cảm của chính mình đều bị làm hao mòn đến hầu như không còn sao? !

Ánh mắt Thiên Nguyên Sáng Thế Thần ngưng trọng: "Đúng là Thiên Kiếm, từ khi vũ trụ khai mở đến nay, trừ đại đạo ra, ngươi là đối thủ thứ hai khiến ta kính nể, cho dù ngươi chỉ là một Thần

Vương."

"Ngươi, rất tốt, tình nguyện đánh cược với ta, cũng không muốn làm chó săn, Thiên Kiếm, nói cho ta biết, tên của ngươi! !"

Từ khi khai mở vũ trụ đến nay, đây là lần đầu tiên Thiên Nguyên Sáng Thế Thần để thứ khác ngoài đại đạo ở trong lòng.

Thiên Kiếm có tư cách để hắn xem là đối thủ.

"... Chờ ngươi chiến thắng Thiên, ta sẽ cho ngươi biết tên của ta là gì!"

"Hừ, xem ra ngươi rất có tự tin, nhưng ở trước mặt Sáng Thế Chi Thần, thiên địa, cũng phải thần phục!"

Thiên Nguyên Sáng Thế Thần hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó, chỉ thấy trái tim của Thiên Nguyên ở trong tay Sở Cuồng Nhân kia, thực sự hóa thành một tia sáng nhỏ.

Những điểm sáng này vô cùng mộng huyễn, tiến vào trong cơ thể Sở Cuồng Nhân, mà bóng người vững chãi của Thiên Nguyên Sáng Thế Thần cũng tiêu tán theo, cũng tiến vào trong cơ thể Sở Cuồng Nhân cùng với vô số ánh sáng.

Trận chiến giữa Thiên và Sáng Thế Chi Thần bắt đầu.

Chương 1897: Trận chiến giữa Thiên và Sáng Thế Thần, trời, làm sao có thể dễ dàng như thế được

Bên trong Thiên Nguyên Tâm Giới.

Sở Cuồng Nhân tuyên chiến với Thiên Nguyên Sáng Thế Chi Thần!

Hành động kiêu ngạo, có thể nói là khoáng cổ thước kim, xét theo hành động này của hắn, từ xưa đến nay, hắn chính là người duy nhất, dẫu cho sau này cũng sẽ không có một ai như hắn.

Mọi người vô cùng kinh ngạc.

Cho dù là những Thần Vương như Ma Lân Thần Vương, Ô Tuyết Long có khúc mắc với Sở Cuồng Nhân, giờ phút này cũng không khỏi tán thưởng một tiếng.

"Tốt cho một Thiên Kiếm, từ xưa đến nay không có ai như vậy."

"Sao hắn lại dám, đây chính là Sáng Thế Chi Thần đó, sao hắn dám... Nhìn một lượt ở thời đại này, không người nào có thể so sánh."

"Thiên Kiếm, sẽ chết."

"Từ nay về sau, chỉ có Sáng Thế Chi Thần hành tẩu thế gian."

Mọi người vô cùng cảm khái, hành động của Thiên Kiếm mặc dù khiến cho người ta kính nể, nhưng ở đây không ai cảm thấy hắn sẽ thắng được Sáng Thế Thần.

Thiên Tinh Thải, Thiên Nữ Du nhìn bóng dáng đứng tại chỗ kia của Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng.

So với những người khác, các nàng còn mang theo một chút chờ mong.

Có lẽ, Thiên Kiếm có thể thắng Sáng Thế Thần?

"Thiên Kiếm và Sáng Thế Thần đang ở trong cơ thể Thiên Kiếm để tranh đoạt quyền kiểm soát bộ thân thể này, nhân cơ hội này, giết hắn! !"

Ánh mắt của Ma Lân Thần Vương ngưng trọng nói.

Mặc kệ là Thiên Kiếm hay là Sáng Thế Thần, hai người này đều đủ để uy hiếp các thế lực tồn tại khắp nơi ở vũ trụ Thiên Nguyên.

Hơn nữa, đối với hai người này, trong lòng của hắn có hận.

Thiên Kiếm nhiều lần giết yêu nghiệt của Đạo Vương nhất tộc hắn, vừa rồi lại chém Ma Thiên Hằng ở ngay trước mặt hắn.

Mà Sáng Thế Thần, đã sử dụng Đạo Vương nhất tộc để giúp mình hồi sinh.

"Hừ, đúng vậy, gì mà Sáng Thế Thần, người kia đã là truyền thuyết xa xưa, nếu như đã là truyền thuyết, vậy liền để hắn vĩnh viễn là truyền thuyết đi!"

Ánh mắt của hai người Minh Thần Sử, Ô Tuyết Long cũng băng lãnh.

Trong chớp mắt, mấy người xuất thủ.

Sức mạnh đạo tắc, Minh Thần chi uy bạo phát.

Thiên Tinh Thải nhìn thấy sức mạnh đang cuốn tới kia, mặc dù có lòng bảo vệ cơ thể Sở Cuồng Nhân, nhưng cũng bất lực.

Mà tại thời khắc mấu chốt này.

Trong cơ thể Sở Cuồng Nhân, có kiếm khí tự phát, hóa thành từng tầng từng tầng kiếm khí bảo vệ, trong đó còn ẩn chứa từng đợt quang hoa màu sắc rực rỡ.

Các loại công kích rơi vào phía trên kết giới kiếm khí, đều bị ngăn lại.

Ngay cả Thần Vương vô thượng cũng khó có thể rung chuyển!

Ngay sau đó, trong cơ thể Sở Cuồng Nhân truyền ra hai giọng nói lạnh lùng.

"Trận chiến của Thiên, há lại để cho các ngươi giương oai!"

"Sáng thế chi uy, mà ngươi cũng dám mạo phạm sao? !"

Là Sở Cuồng Nhân, và cả Thiên Nguyên Sáng Thế Thần.

Hai người này, tuy rằng đang tranh đoạt quyền khống chế thân thể, thế nhưng họ vẫn có sức mạnh để bảo vệ bộ thân thể này không bị phá hư.

Sắc mặt của đám người Ma Lân Thần Vương, Ô Tuyết Long vô cùng khó coi.

Phải biết rằng, đối phó với loại nhân vật như Thiên Kiếm hoặc Sáng Thế Thần này, cần phải nhất kích tất sát, nếu không, kẻ chết chính là bọn họ.

"Chư vị, nếu như đã xuất thủ, thì sẽ không còn đường để quay đầu lại, nếu không, mặc kệ là Thiên Kiếm hay là Sáng Thế Thần, hắn đều sẽ không dễ dàng buông tha chúng ta, tiếp tục, cần phải đánh vỡ cái kết giới này!"

Ma Lân Thần Vương lớn tiếng nói.

Ô Tuyết Long, Minh Thần Sử và những người khác đang xuất thủ cũng đầy mặt ngưng trọng.

Mấy người lại ra tay lần nữa, các loại sức mạnh đạo tắc, liên tục đánh vào phía trên kết giới được tạo thành từ sức mạnh của kiếm khí và sáng thế.

Ngay thời điểm mọi người ở đây không ngừng đánh vào kết giới.

Trong cơ thể Sở Cuồng Nhân.

Chuẩn xác mà nói, là bên trong thế giới tinh thần.

Một trận khoáng cổ chi chiến trước nay chưa từng có hiện đang diễn ra.

Trên bầu trời của Tinh Thần Hải, sức mạnh tinh thần đan xen mà thành, ba người Sở Cuồng Nhân còn có Sáng Thế Chi Thần đứng lơ lửng trên không, đang đối đầu với nhau.

Vì sao lại là ba người?

Bởi vì Sở Cuồng Nhân có ba linh hồn.

Bên trong, một cái đang ở chỗ Thanh Liên Sở Cuồng Nhân, mà hai cái còn lại thì đang ở với Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân.

Hiện tại, hai linh hồn này đang đối đầu với Thiên Nguyên Sáng Thế Thần.

"Hai cái linh hồn, đúng là làm cho người khác kinh ngạc, mà tướng mạo và vẻ bề ngoài của linh hồn này của ngươi, cũng không giống nhau, ngươi đang che giấu thân phận."

Thiên Nguyên Sáng Thế Thần hiếu kỳ nói.

"Nếu như ngươi có thể chiến thắng Thiên, tất cả nhân quả, tự có thể biết."

"Cũng được, vậy liền ra tay đi."

Thiên Nguyên Sáng Thế Thần đứng chắp tay, thần thái khoan thai.

Hắn thấy, trận chiến này, hắn thắng chắc.

Dù chỉ là một đạo tàn hồn, nhưng dù sao hắn cũng là nhân vật đã từng tranh phong với đại đạo, đối phó với một vị Thần Vương còn không phải dễ như trở bàn tay sao?

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh, cũng không khách khí, cảnh giới linh hồn của hắn hiện tại, là tự tại cảnh, hơn nữa, cũng ở vị trí không hề thấp bên trong tự tại cảnh, bên trong Hợp Đạo Thần Vương, không có mấy người có cảnh giới linh hồn vượt qua được hắn.

Hai Sở Cuồng Nhân, cũng chính là thiên hồn, địa hồn đồng loạt ra tay.

Sức mạnh linh hồn mênh mông hùng hồn ở trong tay bọn họ ngưng tụ thành hai thanh kiếm, một thanh là Vô Đạo, một thanh là Côn Ngô!

Hai thanh kiếm, một đen một trắng.

Kiếm quang tươi sáng đan xen, bao phủ Thiên Nguyên Sáng Thế Thần.

Nếu là linh hồn của Hợp Đạo Thần Vương khác, cho dù là vô thượng, thì ở trước mặt loại công kích này, cũng chỉ có một con đường thất bại.

Nhưng Thiên Nguyên Sáng Thế Thần, lại là người mà Hợp Đạo

Thần Vương có thể so sánh sao?

Chỉ thấy hắn đưa tay ra, một đạo kết giới màu sắc rực rỡ ngưng tụ ở trước mặt hắn, ngăn chặn từng kiếm quang của Sở Cuồng Nhân.

"Thiên chi chứng kiến, Đế Bá vạn cổ!"

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Vô Đạo, thiên chi chứng kiến lại ra.

Một Sở Cuồng Nhân khác, tay cầm Côn Ngô, sát phạt chi ý vô biên vô hạn, bạo phát không ngừng nghỉ, chính là tru tiên kiếm khí!

Hai thanh kiếm, hai loại khí tức vô biên kinh khủng gào thét xông ra, từ hai bên trái phải lao về phía Thiên Nguyên Sáng Thế Thần mà giáp công.

Kiếm khí phun trào, khiến cho toàn bộ thế giới tinh thần chấn động!

"Thú vị."

Khóe miệng của Thiên Nguyên Sáng Thế Thần hơi vểnh.

Chỉ thấy hắn vẫn đứng bất động tại chỗ, nhưng nhẹ nhàng nâng tay, liền có uy lực vô tận của Sáng Thế Thần bộc phát, kiếm khí đều bị ngăn lại.

So với Sở Cuồng Nhân toàn lực tiến công, hắn quá dễ dàng.

Nhưng mà, Sở Cuồng Nhân vẫn chưa nhụt chí.

Hai linh hồn bay lên không trung.

Tay cầm trường kiếm, vận dụng chiêu thức giống nhau.

"Thiên chi chứng kiến, Thiên Ngoại Thiên Kiếm!"

Hai đạo kiếm ảnh màu sắc rực rỡ, bay trên không trung chém ra, uy thế bá đạo tuyệt luân.

Một kiếm này, khiến Thiên Nguyên Sáng Thế Chi Thần cũng phải thay đổi sắc mặt.

"Loại chiêu thức này, ngươi khiến cho ta cảm thấy kinh ngạc."

Thiên Nguyên Sáng Thế Thần có thể cảm giác được, sức mạnh ẩn chứa bên trong một kiếm này, đó là tồn tại không nằm bên trong phạm vi mà Vũ Trụ đại đạo khống chế, là sức mạnh có thể phát huy hết tác dụng của Sở Cuồng Nhân.

Thiên Ngoại Thiên Kiếm, giáp công mà đến.

Thiên Nguyên Sáng Thế Thần, đưa tay ra, thải quang bốn phía vờn quanh, sáng thế chi uy vận hóa ra một loại cực chiêu cường đại nào đó!

"Thiên Nguyên sáng thế, thần chi sáng!"

Chỉ thấy một vòng sáng lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra.

Bất cứ nơi nào nó đi đến, tinh thần hải đều kịch liệt dao động, khí tức kinh khủng doạ người và hai đạo Thiên Ngoại Thiên Kiếm va chạm với nhau.

Đùng! !

Khi một tiếng nổ lớn kinh hãi vang lên.

Toàn bộ thế giới tinh thần gần như muốn nổ tung.

Thiên Ngoại Thiên Kiếm, lần đầu bị phá!

Mà Thiên Nguyên Sáng Thế Thần đứng lơ lửng trên không, thần uy cuồn cuộn tràn ngập.

"Rốt cuộc, ngươi không phải là đối thủ của Sáng Thế Chi Thần."

Thiên Nguyên Sáng Thế Thần từ tốn nói.

"Hiện tại, đến phiên ta chủ động tấn công!"

Hắn đưa tay ra, sáng thế chi quang ấp ủ ở trong lòng bàn tay, một luồng hủy diệt chi uy vô cùng kinh khủng lan tràn ra.

Một chiêu này, Sở Cuồng Nhân không tiếp nổi.

"Thân thể của ngươi, ta sẽ sử dụng thật tốt, ta sẽ lấy thân thể của ngươi để thống trị vùng vũ trụ này một lần nữa, hiện tại, mời ngươi đi chết đi!"

Thiên Nguyên Sáng Thế Thần lạnh nhạt nói ra, thần quang sắp rơi xuống.

Thế nhưng vào lúc này, Sở Cuồng Nhân lại khẽ cười một tiếng: "Năng lực của Sáng Thế Chi Thần, quả thật bất phàm, nhưng, Thiên, làm sao có thể dễ dàng thua như thế được?"

Chỉ thấy hắn đưa tay ra, trên bầu trời của Tinh Thần Hải bỗng nhiên xuất hiện một vòng xoáy to lớn màu sắc rực rỡ, từng đạo từng đạo sức mạnh quy tắc vũ trụ từ đó lan tràn ra, hóa thành quy tắc xiềng xích lao về phía Sáng Thế Thần.

"Đây là..."

Sáng Thế Thần cho tới nay đều bình tĩnh, lại lộ ra một vẻ hoảng sợ.

Chương 1898: Sáng Thế Chi Thần không còn, chỉ có chí cao chi thiên thống trị thế gian

Bên trong Tinh Thần Hải.

Một vòng xoáy to lớn màu sắc rực rỡ hiện lên.

Từ bên trong có từng đạo xiềng xích hình thành từ sức mạnh quy tắc của vũ trụ bắn ra, thực sự đang trói buộc Thiên Nguyên Sáng Thế Thần.

Xiềng xích kia tràn ngập dao động, khiến cho Thiên Nguyên Sáng Thế Thần chấn động theo, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ và bối rối.

"Đây là sức mạnh quy tắc của vũ trụ? !"

"Không có khả năng, ở bên trong Thiên Nguyên Tâm Giới, ngay cả đại đạo cũng không thể tuỳ tiện can thiệp, tại sao có thể có sức mạnh quy tắc vũ trụ? !"

Thiên Nguyên Sáng Thế Thần hết sức không hiểu.

Chẳng lẽ, trong cơ thể Sở Cuồng Nhân còn cất giấu một vũ trụ hay sao?

Trong đầu Thiên Nguyên Sáng Thế Thần bỗng nhiên hiện ra một ý nghĩ vô cùng hoang đường như thế, trong lòng cảm thấy vô cùng bất an.

"Phá cho ta!"

Thiên Nguyên Sáng Thế Thần thúc giục sức mạnh sáng thế của chính mình, không ngừng phá nát xiềng xích hình thành từ quy tắc vũ trụ.

Nhưng sức mạnh của hắn có hạn, còn xiềng xích quy tắc của vũ trụ này lại tựa như thật sự có một vũ trụ đang nâng đỡ, vô cùng vô tận!

Cũng không lâu lắm, Thiên Nguyên Sáng Thế Thần liền bị kéo vào bên trong vòng xoáy màu sắc rực rỡ kia, xuất hiện ở bên trong một mảnh hỗn độn.

"Nơi này là... Hỗn Độn? !"

"Tại sao nơi này có thể có Hỗn Độn được? !"

Thiên Nguyên Sáng Thế Thần càng ngày càng khó hiểu.

Mà lúc này, chỉ thấy trên đầu của hắn có một lượng lớn Hỗn Độn chi khí ngưng tụ, hóa thành một gương mặt vô cùng to lớn.

Phía trên khuôn mặt kia ẩn chứa nhật nguyệt tinh thần, thần uy vô biên.

Chính là Sở Cuồng Nhân!

Ngoài ra, Thiên Nguyên Sáng Thế Thần còn cảm nhận được một luồng sức mạnh hết sức quen thuộc, nhưng cũng có chút xa lạ.

Đó là, Vũ Trụ đại đạo!

Không phải đại đạo của vũ trụ Thiên Nguyên, là đại đạo của một Vũ Trụ khác!

"Làm sao có thể? ! Rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra..."

Thiên Nguyên Sáng Thế Thần khó hiểu đến cực hạn, những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, khiến cho não của hắn có chút không hoạt động được.

Đột nhiên.

Cái ý nghĩ hoang đường kia lại lần nữa chiếm cứ trong đầu của hắn.

"Trong cơ thể ngươi có vũ trụ, ngươi là đại đạo? ! !"

Thiên Nguyên Sáng Thế Thần nhìn vào khuôn mặt khổng lồ của Sở Cuồng Nhân, bao gồm vô số nhật nguyệt tinh thần, kinh hãi nói ra.

"Ngươi, nói đúng rồi."

Gương mặt khổng lồ trên không trung từ tốn nói.

Giọng điệu vô cùng lạnh nhạt, dường như không có chút tình cảm nào.

Mặt mũi của Thiên Nguyên Sáng Thế Thần tràn đầy vẻ không thể tin được.

Đại đạo!

Hắn lại muốn đoạt xá đại đạo? Lấy thân thể tàn hồn của hắn đoạt xá đại đạo, loại chuyện này, làm sao có thể như thế được! !

Thì ra, từ đầu đến cuối mình đều bị đối phương tính kế!

"Tại sao có thể như vậy, sao ngươi có thể là đại đạo..."

Thiên Nguyên Sáng Thế Thần vẫn không muốn tin tưởng.

Ngay sau đó, trên mặt hắn lộ ra vẻ điên cuồng: "Cho dù là đại đạo thì như thế nào, thiên nguyên ta còn gì phải sợ! !"

Hắn từng giao phong với đại đạo!

Hiện tại, chỉ là một lần nữa mà thôi!

Hắn thúc giục sức mạnh đến cực hạn, thậm chí không tiếc thiêu đốt thân thể tàn hồn này, uy lực sáng thế bạo phát đến cực điểm.

"Thiên Nguyên sáng thế, thần chi diệt!"

Trong lòng bàn tay của Thiên Nguyên Sáng Thế Thần, thần quang hội tụ, ẩn chứa khí tức hủy diệt vô cùng doạ người, bất kì nơi nào nó đi đến, Hỗn Độn đều được khai mở.

Mà ánh mắt của Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, không vui không buồn.

Sức mạnh đại đạo, đổ xuống.

Hai luồng sức mạnh giao hội trên không trung, thần quang kia tan rã tán loạn, mà Thiên Nguyên Sáng Thế Thần cũng bị luồng sức mạnh đại đạo này đánh trúng.

Chỉ trong nháy mắt.

Thiên Nguyên sáng thế, hóa thành hư ảo!

...

Bên ngoài.

Bọn người Ma Lân Thần Vương, Ô Tuyết Long đang điên cuồng công kích kết giới quanh người Sở Cuồng Nhân, gây ra từng trận tiếng nổ lớn.

"Mọi người thêm chút sức, chúng ta sẽ thành công!"

Ma Lân Thần Vương lớn tiếng nói.

Chỉ thấy phía trên kết giới kia, thải quang dần dần rút đi.

Đó là sức mạnh của Thiên Nguyên sáng thế thần.

Mọi người chỉ cho rằng đó là kết quả của sự nỗ lực của nhóm người kia.

Kết giới kiếm khí bị phá nát từng cái một.

Các loại sức mạnh đạo tắc đã bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

"Sắp thành công rồi!"

"Cái gì mà Thiên Kiếm, Sáng Thế Thần, đều đi chết hết cho ta!"

Thế nhưng ngay tại lúc này.

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Kiếm khí bành trướng lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, thần uy doạ người chấn thiên hám địa, đánh tan các loại sức mạnh đạo tắc!

"Cái gì? !"

"Chiến đấu kết thúc, hiện tại hắn là ai? !"

Mọi người kinh nghi bất định nhìn vào Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy đối phương phất tay áo lên, đứng chắp tay, ánh mắt bễ nghễ ở trong gầm trời: "Sáng Thế Chi Thần, rốt cuộc... ngươi vẫn kém Thiên một chút!"

Lời vừa nói ra, mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Trên mặt của mỗi một người đều mang vẻ không thể tin được.

"Thiên Kiếm, thắng Sáng Thế Thần! !"

"Chuyện này, này làm sao có khả năng, hắn làm sao làm được?"

"Trời ạ, rốt cuộc Thiên Kiếm này có lai lịch gì vậy, truyền thuyết của Kiếm giới làm sao có thể sẽ kinh khủng đến mức độ như thế này! !"

Sáng Thế Chi Thần, tồn tại lâu đời nhất của vũ trụ Thiên Nguyên.

Thế nhưng loại tồn tại này, lại thua ở trong tay Sở Cuồng Nhân, chuyến này khiến tam quan của mọi người đều hứng chịu đả kích lớn.

"Hắn là... Thiên chí cao vô thượng! !"

Thiên Nữ Du nhìn theo bóng lưng của Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo một vẻ cuồng nhiệt mà chính mình cũng không hề phát giác.

Mà thời điểm mọi người ở đây còn đang bàng hoàng, Sở Cuồng Nhân sải bước ra, kiếm khí vô tận lấy hắn làm trung tâm, càn quét qua thiên địa vũ trụ.

Bất cứ nơi nào kiếm khí đi đến, hư không vỡ nát, vạn vật tiêu vong.

Cả Thiên Nguyên Tâm Giới Cái này, bắt đầu sụp đổ!

"Từ nay về sau, Sáng Thế Chi Thần không còn, chỉ có Thiên chí cao thống trị thế gian này! !"

Giọng nói uy nghiêm của Sở Cuồng Nhân vang vọng ở trong gầm trời.

Sau đó, ánh mắt của hắn đảo qua bọn người Minh Thần Sử.

Chỉ một cái liếc mắt, liền khiến cho tim của những người này đập nhanh run sợ.

Đối phương, chính là người đã giết chết Sáng Thế Thần người đó!

"Rời đi!"

Lúc này, Sở Cuồng Nhân, uy thế độc tôn vũ trụ, không người nào có thể là đối thủ của hắn, cho dù là Thần Vương vô thượng, cũng muốn tránh né mũi nhọn!

Tất cả mọi người đều có một quyết định như nhau là rời đi.

Cho dù phía bọn họ có một đống Thần Vương, cùng nhau tiến lên có khả năng rất lớn để giết chết Sở Cuồng Nhân, nhưng bọn họ, vẫn không dám đánh cược!

"Đi? Đi đâu!"

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, đi đến trước mặt Minh Thần Sứ.

Đối phương rống giận, thúc giục tiên nguyên, một thanh lưỡi hái khổng lồ lao về phía Sở Cuồng Nhân mà chém, nhưng đối phương không trốn không né.

Sức mạnh kia, thậm chí ngay cả da lông của hắn cũng không có thể phá vỡ.

"Sức mạnh của ta..."

Sắc mặt của Minh Thần Sứ đại biến, cảm thấy sức mạnh Thần Vương trong cơ thể của chính mình đang nhanh chóng thối lui.

"Ha, sức mạnh của ngươi, không có ý nghĩa gì đâu."

Cho dù Minh Thần Sứ thật sự trở thành Thần Vương, hắn cũng sẽ không đặt ở trong mắt, chớ nói chi là, đối phương chỉ là một vị Thần Vương giả.

Sức mạnh của bọn họ, bắt nguồn từ Thiên Nguyên Tâm Giới.

Mà lúc này, Thiên Nguyên Tâm Giới bởi vì Thiên Nguyên Sáng Thế Thần tiêu vong mà dần dần sụp đổ, sức mạnh của bọn họ, tất nhiên cũng sẽ biến mất.

"Thiên Kiếm, ngươi không thể giết ta!"

"Sau lưng ta là Minh Thần xếp thứ nhất trên bảng xếp hạng trong thần điện!"

Minh Thần Sứ lớn tiếng nói.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không thèm để ý chút nào, đưa tay ra, thân thể của đối phương nổ tung ngay tại chỗ, hóa thành một làn sương máu tản ra.

Chỉ để lại một khối vương chi ấn ký.

Minh Thần?

Cái quái gì chứ.

Ngay cả Sáng Thế Chi Thần hắn còn giết chết, thì liệu hắn sẽ để ý đến một Minh Thần?

Thật là buồn cười mà!

Ngay sau khi Minh Thần Sử chết, trong cơ thể hắn có một đạo ý chí ầm ầm bạo phát, biến ảo thành một đạo bóng người đen nhánh trong hư không.

Một luồng khí tức không rõ, quỷ quyệt tràn ngập ở trong thiên địa.

"Giết sứ giả của ta, Thiên Kiếm, ngươi, rất tốt!"

Nói xong.

Bóng đen này liền hóa thành một đoàn khói bụi tiêu tán.

Hiển nhiên, đây chính là kẻ được gọi là Minh Thần kia.

"Không nghĩ tới Minh Thần vẫn còn tồn tại trên thế gian này."

Thiên Nữ Du cảm khái nói ra.

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh: "Ở trước mặt Thiên, cái gì Thần Ma quỷ quái, đều là một đám ô hợp, không đáng để ta liếc mắt một cái!"

Chương 1899: Phùng Ma cùng Phong Hoàng, Thần Cơ nhất tộc thôi diễn

Thiên Nguyên Tâm Giới dần dần sụp đổ.

Mà các vị Thần Vương ai trốn thì trốn, tản ra thì tản ra.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, nhìn những vị Thần Vương này sợ hãi chạy trốn, trong tay vuốt vuốt một khối vương chi ấn ký, ánh mắt bình tĩnh.

Sau lưng, Thiên Nữ Du, Thiên Tinh Thải nhìn bóng lưng của hắn, bên trong ánh mắt toát ra một vẻ cuồng nhiệt khó có thể ngăn chặn được.

Đây chính là Thiên Kiếm.

Thiên tối cao mà ngay cả Sáng Thế Chi Thần đều có thể đánh bại!

Sở Cuồng Nhân thu hồi vương chi ấn ký.

"Rời đi đi."

Hắn dự định đi đến Kiếm Linh nhất tộc một chuyến.

Lần này, hắn có thu hoạch không nhỏ ở bên trong Thiên Nguyên Tâm Giới, Thiên Nguyên Sáng Thế Thần chết đi, nhưng trái tim của đối phương vẫn còn, dung nhập vào trong cơ thể của hắn, chờ đợi hắn đi luyện hóa sức mạnh ẩn chứa trong đó, tin tưởng rằng luyện hóa trái tim Thiên Nguyên này, hắn sẽ tiến thêm một bước ở trong cảnh giới Hợp Đạo.

...

Thiên Nguyên Tâm Giới sụp đổ, Hỗn Nguyên Chi Môn biến mất.

Nhưng lần này, chuyện phát sinh bên trong Thiên Nguyên Tâm Giới, lại đủ để rung động toàn bộ vũ trụ, nhất là vào thời khắc cuối cùng, trận chiến giữa Thiên Kiếm và Sáng Thế Thần, đồng thời, tin tức hắn giành được thắng lợi, càng được nhiều người biết đến.

Các đại vương tộc, tất cả đều bị chấn động.

Một nơi nào đó trong Vũ trụ.

Bên trong Hỗn Độn cổ lão, có hai ý niệm đang giao hội.

"Thiên Nguyên Sáng Thế Thần hồi sinh thất bại."

Một tiếng nói già nua vang lên.

"Đây chẳng phải là những gì chúng ta mong muốn sao, vũ trụ này đã không còn cần một vị Sáng Thế Thần cổ lão."

Lại có một giọng nói vang lên.

Giọng nói này nghe trẻ hơn một chút, mang theo một cảm giác tinh thần phấn chấn.

"Chỉ là có một chút chuyện làm cho người khác có chút để ý, rốt cuộc là Thiên Kiếm đánh bại Sáng Thế Thần bằng cách nào, trên người hắn cất giấu hạng bí mật gì?"

"Có lẽ là Sáng Thế Thần quá suy yếu rồi, dù sao cũng bị đại đạo phong ấn nhiều năm, hắn cũng không cìn thừa bao nhiêu sức mạnh."

"Thật sự chỉ là như vậy phải không?"

"Nếu không thì sao?"

"Cho dù là như thế nào, cũng phải chú ý Thiên Kiếm nhiều hơn chút."

"So với Thiên Kiếm, Phùng Ma, quân cờ thập kiếp mà ngươi bày ra ở vũ trụ Bàn Cổ, cũng nên có hành động đi, chúng ta và vũ trụ Bàn Cổ tranh chấp nhiều năm như vậy, nên đến thời điểm đặt dấu chấm hết cho nó rồi."

Giọng nói trẻ tuổi thản nhiên nói.

Giọng nói già nua có tên là Phùng Ma thản nhiên nói: "Muốn chiếm đoạt vũ trụ Bàn Cổ, trước hết phải giải quyết hai người, thứ nhất, Vô Hám, Thần Ma tối cường giả, thứ hai, Sở Cuồng Nhân, dị số lớn nhất của vũ trụ Bàn Cổ!"

"Vô Hám... Lúc trước chỉ có hai người là ngươi và Thần Thiên, nhưng bây giờ đã có Phong Hoàng ta, ba người liên thủ, đủ để đối phó với hắn, nhưng Sở Cuồng Nhân... Một tiểu bối trẻ tuổi, có gì phải để ý?"

"Người này không thể coi thường, Thần Thiên có nói qua, nếu như người này tiếp tục trưởng thành, sẽ là tồn tại còn khó giải quyết hơn so với Vô Hám."

"Thật thú vị, ngươi định khi nào động thủ?"

"Đã được chuẩn bị."

"Ha, nghe nói lúc trước ngươi và Thần Thiên, một người bố trí thập kiếp ở vũ trụ Bàn Cổ, một người bố trí cửu vương ở trên Thiên Nguyên, nhưng bây giờ, thập kiếp của vũ trụ Bàn Cổ, chết hơn phân nửa, cửu vương cũng đã chết vì một vị Thiên Kiếm, cục diện trở nên rắc rối phức tạp, bố cục của các ngươi, vẫn còn hữu dụng sao?"

"Chí ít thập kiếp, mang đến cho chúng ta không ít tình báo của vũ trụ Bàn Cổ, mà bây giờ, đối với thập kiếp còn lại, bọn họ sẽ phát huy chút sức lực cuối cùng, diệt trừ dị số lớn nhất của vũ trụ Bàn Cổ cho chúng ta..."

...

Bên trong Thần Cơ nhất tộc.

Mười mấy cường giả của Thần Cơ nhất tộc ngồi xếp bằng, vòng thành một vòng tròn, ở giữa có một loại khí thế nào đó đang cộng hưởng.

Cái khí thế này, du tẩu qua lại ở trên người của những người này.

Ngay sau đó, đạo khí thế này bay lên không trung, diễn hóa thành một bóng người trong hư không, đó chính là... Sở Cuồng Nhân! ! Hoặc là nói, Thiên Kiếm!

Mười mấy cường giả của Thần Cơ tộc khẽ quát một tiếng, trong mắt toát ra thần quang tươi sáng, bốn phía đột nhiên có vô số phù văn bốc lên.

Những phù văn này lưu chuyển, ẩn chứa tạo hóa vô cùng huyền diệu.

Dường như trong đó.

Từng sợi tơ nối liền những phù văn này với nhau.

Những sợi tơ này là... Quỹ tích vận mệnh!

Là quỹ tích vận mệnh của tất cả linh hồn trên thế gian này!

Giờ phút này, nhóm cường giả đứng đầu Thần Cơ tộc, đang dùng thủ đoạn vô thượng, nỗ lực thôi diễn quỹ tích vận mệnh của Thiên Kiếm!

Những người này, không có ai mà không phải là cường giả đứng đầu, kém nhất cũng là Đại La cực hạn, thậm chí có mấy tồn tại ở cảnh giới Thần Vương.

Căn cơ của Thần Cơ nhất tộc, cực kỳ kinh người.

Có xu thế mạnh hơn cả một bậc so với Cổ Vương tộc.

"Mênh mông đại đạo, thiên ti vạn lũ!"

"Thần Cơ làm dẫn, vận mệnh quỹ hiện!"

Bên trong những người này, Thần Vương cầm đầu bỗng nhiên mở hai mắt ra, thúc giục sức mạnh đến cực hạn, sức mạnh đạo tắc dung nhập vào vô số phù văn.

Mà tại thời điểm Thôi Diễn chi pháp đạt đến cực hạn...

Ở bên trong ngàn vạn quỹ tích vận mệnh kia, đột nhiên xuất hiện một mảnh hắc ám nồng đậm không tan, mảnh hắc ám kia, dường như ẩn chứa một loại tồn tại nào đó không thể nhìn thẳng, tràn ngập dao động khí tức làm cho người khác rung động.

Trong nháy mắt khi mảnh hắc ám này xuất hiện, vô số quỹ tích vận mệnh ào ào vỡ nát, từng viên từng viên phù văn, hóa thành tro tàn trong nháy mắt.

Một đám cường giả của Thần Cơ tộc thậm chí bị phản phệ ngay tại chỗ, ào ào thổ huyết bay ra ngoài, khí tức uể oải suy sụp.

Thậm chí, có người còn chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ!

Cho dù là tồn tại cấp bậc Thần Vương, cũng không khá hơn chút nào.

"Loại chuyện này... Làm sao có thể? !"

Vị Thần Vương kia của Thần Cơ nhất tộc, trừng lớn hai mắt, khó có thể tin.

"Ngay cả bí pháp tối cao của Thần Cơ nhất tộc, Thần Cơ đại đạo diễn cũng không có cách nào nhìn trộm quỹ tích vận mệnh của Thiên Kiếm, thậm chí còn bị phản phệ nghiêm trọng như vậy, hắn, rốt cuộc hắn có lai lịch gì? !"

"Điều đó không có khả năng, không có khả năng."

"Tồn tại trong bóng tối kia, thật không thể tin nổi."

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, mặt mũi tràn đầy rung động không hiểu.

Lúc nghe tin tức Thiên Kiếm đánh bại Sáng Thế Thần, Thần Cơ nhất tộc muốn tiến hành thôi diễn về lai lịch của hắn.

Trước kia, bọn họ cũng thử qua, nhưng không thể thành công.

Cho nên, bọn họ quyết định xuất động tất cả cường giả đứng đầu bên trong Thần Cơ nhất tộc, phát động bí thuật chí cao của Thần Cơ nhất tộc.

Nhưng không nghĩ tới, từ xưa đến nay, bí thuật tối cao thuận buồm xuôi gió, các Hợp Đạo Thần Vương đứng đầu đều có thể thôi diễn ra, lại thất bại.

Không chỉ thất bại, mà cường độ phản phệ kia, càng làm cho bọn họ khó có thể chịu đựng, tất cả đều phải hứng chịu trọng thương.

Thần Vương cầm đầu, cảm thấy đạo của mình đã bị phá vỡ.

"Thiên Kiếm, không thể phỏng đoán được, không thể thôi diễn!"

Thật lâu, vị Thần Cơ Thần Vương này thở dài dằng dặc, đến tận đây, liệt Thiên Kiếm vào cấm kỵ của Thần Cơ, tất cả mọi người không được đi thôi diễn mệnh cách của hắn.

"Thần Vương, ngươi nói xem, nếu như là Thiên Kiếm, hắn có biện pháp trảm phá gông xiềng trên người của tộc ta hay không? !"

Lúc này, một vị lão giả bỗng nhiên mở miệng nói ra.

Nghe được lời ấy, hai mắt của vị Thần Vương kia tỏa sáng: "Nếu như là Thiên Kiếm... Có lẽ, thật sự có khả năng."

Là tồn tại mà ngay cả đại đạo Thần Cơ diễn cũng không thể thôi diễn, loại nhân vật này, có lẽ mệnh cách của hắn đã không còn tồn tại dưới sự khống chế của đại đạo.

Cũng chỉ có loại tồn tại không ở trong sự khống chế của đại đạo, mới có biện pháp trảm phá gông xiềng trên người Thần Cơ nhất tộc bọn họ.

"Thiên Kiếm... Lập tức truyền tin cho Thiên Nữ Du, để cho nàng nghĩ hết tất cả biện pháp, giao hảo với Thiên Kiếm, hoặc là, dẫn hắn đến Thần Cơ tộc một chuyến."

Thần Vương của Thần Cơ tộc nói ra.

Đây là hi vọng duy nhất mà Thần Cơ nhất tộc có thể nhìn thấy trong vô số năm qua, cho dù như thế nào, hắn cũng muốn thử một lần.

Mà giờ khắc này, Sở Cuồng Nhân đang bế quan ở Kiếm Linh nhất tộc, luyện hóa trái tim của Thiên Nguyên, cũng không rõ ràng đối với chuyện của Thần Cơ nhất tộc.

Chỉ là, trong lúc bế quan, hắn đột nhiên có một loại cảm ứng nào đó, ánh mắt thăm thẳm, nhìn về phía bầu trời nơi xa.

"Há, ta ở vũ trụ Bàn Cổ, sắp xuất quan."

Chương 1900: Sở Cuồng Nhân xuất quan, Như Yên trưởng lão gặp nguy

Vũ trụ Bàn Cổ, bên trong Tiên giới.

Bên trong một động thiên phúc địa.

Khi một trận tiếng đạo âm truyền ra, một thân ảnh đã biến mất từ lâu từ từ đi ra từ bên trong tiên huy vô tận, một bộ áo trắng như tuyết, một thanh Cổ Kiếm Bạch Ngọc giắt ở bên hông, trên trán có một đóa ấn ký Thanh Liên lưu chuyển lên đạo vận.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

Mà từ lúc hắn xuất quan, bao vây xung quanh hắn, từng đợt sức mạnh tạo hóa huyền diệu khuếch tán ra, bao trùm phương viên ngàn tỉ dặm.

Thư viện gần với Sở Cuồng Nhân nhất, liền bị đứng mũi chịu sào.

Dưới ảnh hưởng của luồng sức mạnh tạo hóa này, vô số tiên dược tiên quả điên cuồng mọc ra, một cái cây khô, trong phút chốc đã biến thành tiên thụ cành lá rậm rạp một lần nữa, tình cảnh này, hết sức kinh người.

Vô số người đắm chìm ở bên trong sức mạnh tạo hóa này, vô cùng kích động.

"Ta cảm nhận được, bình cảnh của ta sắp bị phá vỡ."

"Sức mạnh này có thể tẩm bổ vạn linh."

"Các ngươi nhìn kìa, đại thụ vốn đã khô héo ở sân viên thư viện của chúng ta kia bây giờ đã sống lại, thực sự quá thần kỳ."

"Sức mạnh tạo hóa này đến từ đâu vậy?"

"Là Tiên Vương..."

Có người chú ý tới điều gì đó, vô cùng kích động.

Mọi người nhìn về phía nơi phát ra sức mạnh tạo hóa.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đạp không mà đến, hơn người.

Bọn người Lam Vũ, Sở Hồng vây lại.

"Công tử, chúc mừng xuất quan."

Lam Vũ cảm nhận được sức mạnh ẩn chứa bên trong cơ thể của

Sở Cuồng Nhân, so với trước khi bế quan, hiển nhiên thực lực của đối phương càng cường đại hơn nhiều.

Hơn nữa, mạnh hơn đến mức không phải chỉ một chút.

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, nhìn thoáng qua bọn người Lam Vũ, thực lực của mọi người tiến triển cũng không tệ lắm, thực lực của mấy người Lam Vũ, Sở Hồng đã đạt đến Đại La cực hạn, khoảng cách đến Hợp Đạo chỉ còn nửa bước.

"Linh Lung đâu?"

Sở Cuồng Nhân hỏi.

"Linh Lung tỷ đang bận chuyện của đế quốc."

Lam Vũ nói ra.

Bây giờ, Sở Cuồng Nhân đã trở thành Chủ Nhân Tiên Giới.

Hắn dự định để đế quốc Thương Khung tiến vào Tiên giới, để đế quốc có được nhiều thứ tốt hơn, đồng thời lấy sức mạnh của đế quốc, chỉnh đốn lại Tiên giới.

Mà chuyện này, vẫn luôn do Cố Linh Lung làm.

Đối phương luôn làm rất khá.

Những năm này, hắn có thể an tâm bế quan, cũng là bởi vì có đối phương ở sau lưng giúp hắn âm thầm chống đỡ, vì hắn bận bịu ngoảnh đầu trước sau.

Sở Cuồng Nhân nghĩ đến đây, trên mặt nở một nụ cười.

Thân ảnh hắn lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Thời điểm hắn xuất hiện lần nữa, hắn đi tới một tòa cung điện.

Đây là Tiên Vương cung, là chỗ cư ngụ của Sở Cuồng Nhân, được xây dựng trong những năm gần đây, Tiên Vương cung này không có người khác ở.

Ngoại trừ Sở Cuồng Nhân ra, chỉ có mấy người Cố Linh Lung, Lam

Vũ.

Chủ điện của Tiên Vương cung.

Cố Linh Lung đang xử lý một số tấu chương ngọc giản.

Sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân tới, Cố Linh Lung ngẩng đầu, mỉm cười: "Phu quân, rốt cục ngươi cũng xuất quan."

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân tiến lên, ôm eo Cố Linh Lung một cách tự nhiên: "Những năm gần đây, nhờ có ngươi xử lý chuyện của Tiên giới và đế quốc giúp ta."

"Trước đó ở đế quốc đã thành thói quen rồi."

"Làm chủ mẫu của Tiên giới có cảm giác như thế nào?"

Sở Cuồng Nhân cười hỏi.

"Cũng không tệ lắm, chỉ là có chút mệt mỏi thôi." Cố Linh Lung mỉm cười nói.

"Nếu đã mệt mỏi thì hãy để cho Như Yên trưởng lão làm đi."

Nghe nói như thế, Cố Linh Lung lại liếc hắn một cái: "Nếu như để cho Như Yên trưởng lão nghe được lời này của ngươi, không chừng sẽ nhảy dựng lên."

"Cũng thế thôi, ngươi nói ta bảo Như Yên trưởng lão tổ chức một loại hình nghị sự, để cho nàng có thể quản lý đế quốc và Tiên giới tốt hơn."

"Từ Huyền Thiên Tông, đến đế quốc Thương Khung, bây giờ còn có Tiên giới này, Như Yên trưởng lão vung tay chưởng quỹ cho ngươi, thật sự quá xui xẻo." Cố Linh Lung có chút vì Như Yên trưởng lão mà bênh vực kẻ yếu.

Sở Cuồng Nhân hậm hực cười một tiếng.

Nhưng mà chuyện nhân lực không đủ, quả thật là một vấn đề.

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm, thật ra hắn có một ý nghĩ, trong tương lai, khi hai đại vũ trụ khai chiến, hắn nhất định là sẽ phải tham dự vào, cho đến lúc đó, có một thế lực thuộc về riêng mình là chuyện vô cùng quan trọng.

Hắn muốn tạo ra một quân đội tinh anh.

Tương lai cùng theo hắn đi chinh chiến.

Nhân tuyển ngược lại là có một ít.

Bọn người Lam Vũ, n Hồng Hoa, Tuyệt Vô Thần không tệ.

Thời gian trôi qua.

Sau khi Sở Cuồng Nhân đã xuất quan được mấy tháng.

Trong vòng mấy tháng này.

Chuyện đế quốc Thương Khung tiến vào Tiên giới đã ngay ngắn rõ ràng.

Nhưng ngay hôm nay.

Cố Linh Lung đột nhiên tìm Sở Cuồng Nhân, bên trong ánh mắt mang theo một tia cuống cuồng: "Phu quân, không xong rồi, Như Yên trưởng lão gặp chuyện."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng: "Sao vậy?"

"Thời điểm Như Yên trưởng lão tổ chức cuộc di cư cho mọi người ở đế quốc, đột nhiên gặp một số người vây công, hiện tại đã bị nhốt rồi."

"Ta biết rồi."

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu: "Ngươi đừng có gấp, ta sẽ đi xử lý."

Hắn quay người rời đi.

Trong mắt lộ ra một tia băng lãnh.

Sở Cuồng Nhân hóa thành một đạo lưu quang, lao ra bên ngoài

Tiên giới.

……

Trong vũ trụ mịt mờ, ngàn vạn chiến thuyền lơ lửng.

Mà ở trên chiến thuyền này đều là người của đế quốc.

Ở trong đó, có thiên kiêu, tu sĩ của đế quốc, đều nhờ Như Yên trưởng lão chăm chú chọn lựa ra, đưa người đi đến Tiên giới để đào tạo thêm.

Hiện tại.

Những người này bị một luồng sương mù đen không hiểu vây quanh lại, bên trong sương mù đen ẩn chứa từng đạo từng đạo phù văn huyền diệu quỷ quyệt.

Như Yên trưởng lão yêu cầu mọi người xuất thủ công kích, nhưng lại không làm nên chuyện gì.

Cho dù là tiên pháp thần thông gì, lúc đánh về phía sương mù màu đen, đều sẽ bị một luồng sức mạnh vô danh nuốt chửng, khó có thể sinh ra tác dụng.

"Các ngươi muốn làm gì?"

Như Yên trưởng lão nhìn sương mù đen, từ tốn nói.

Mà bên trong sương mù đen, nguyên một đám thân ảnh bước ra, bọn họ nhìn bọn người Như Yên trưởng lão, cười nói: "Chúng ta chỉ là muốn cướp tiền thôi."

"Nếu thật sự muốn cướp tiền, ta ngược lại có thể cho các ngươi vài tài vật ở nơi này, chỉ cần các ngươi thả chúng ta rời đi."

Như Yên trưởng lão biết đối phương có thể tuỳ tiện vây khốn bọn họ, thì cũng có biện pháp tuỳ tiện giết chết bọn họ ở nơi này.

Cho nên nàng cũng không tính ngang bướng.

Chỉ là, sau khi nàng giao ra tất cả tài vật, đối phương lại không có ý nghĩ muốn thả bọn họ đi.

"Vẫn rất thức thời, chỉ đáng tiếc, hiện tại không thể để ngươi rời khỏi nơi này được." Một nam tử mặc hắc bào ở bên trong đó nói ra.

Đối với chuyện này, Như Yên trưởng lão cũng không ngoài ý muốn.

Nàng sớm đã biết mục đích của đối phương sẽ không đơn giản chỉ là cướp tiền như vậy, bọn họ có mục đích lớn hơn.

Mà điều đó, cũng chính là nguyên nhân đối phương vây khốn bọn họ.

"Những người này, đối với chúng ta chỉ vây khốn không giết, bọn họ, muốn bắt chúng ta làm mồi dụ, bọn họ muốn dụ người nào đến đây?"

"Vương, chính là Vương."

"Bọn họ muốn ra tay với Vương."

Rất nhanh, Như Yên trưởng lão liền nghĩ thông suốt hết thảy.

Những người này, đã dám ra tay với Vương, chứng minh bọn họ phải có niềm tin khá lớn, không được, nhất định phải làm chút gì đó mới được.

Như Yên trưởng lão nhìn thoáng qua sương mù đen đang vờn xung quanh, sau đó liền tìm tới binh tướng tinh nhuệ nhất trong đội ngũ lần này.

Bọn họ thừa dịp lúc đối phương không chú ý, tập trung sức mạnh phát động công kích về phía nào đó, các loại tiên pháp thần thông cường đại bạo phát.

Nhưng bọn họ đã thất bại.

Thực lực của đối phương mạnh hơn so với bọn họ rất nhiều, nhất là thanh niên mặc trường bào màu đen bọc kia, còn cường đại hơn.

"Hừ, các ngươi thật sự rất không ngoan ngoãn."

Thanh niên áo bào đen cười lạnh một tiếng, hắn nhìn Như Yên trưởng lão: "Dù có giết mấy tên trong các ngươi cũng không quan trọng, vậy bắt ngươi để giết gà dọa khỉ đi!"

Hắn đưa tay giữa ra, tiên nguyên quỷ quyệt lưu chuyển, ngưng tụ thành nguyên một đám ác quỷ, trong đó còn lộ ra một luồng khí tức đại kiếp.

Một chưởng đánh ra, khóa chặt Như Yên trưởng lão.

"Ta phải chết sao?"

Như Yên trưởng lão nhìn tiên nguyên đang gào thét mà đến kia, toàn thân không thể động đậy, trong lòng tuôn ra một cảm giác tuyệt vọng.

Nhưng ngay lúc này, nàng ấy giơ tay lên trong vô thức.

Một luồng sức mạnh kinh khủng từ trong cơ thể nàng phun trào ra ngoài!

Chương 1901: Các ngươi đã chuẩn bị những thứ này sao? Hợp Đạo của Vụ tộc hiện thân

Như Yên trưởng lão theo bản năng nâng tay lên.

Trong chốc lát, một luồng sức mạnh vô cùng mênh mông từ trong lòng bàn tay nàng đổ xuống, đột nhiên đánh lên trên người của nam tử hắc bào phía đối diện kia.

Khi một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Chiêu thức của đối phương bị tuỳ tiện đánh cho tan rã.

Đồng thời bay ngược ra sau, liên tục đập vỡ mấy chục hành tinh.

Như Yên trưởng lão nhìn lấy tay của mình mà ngơ ngẩn cả người.

Từ khi nào bản thân mình lại mạnh đến như vậy?

Luồng sức mạnh trong cơ thể kia từ đâu mà đến?

"Như Yên trưởng lão, đã lâu không gặp."

Một tiếng cười khẽ từ sau lưng Như Yên trưởng lão truyền đến.

Nàng ngạc nhiên xoay người, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở trước mặt mình, nhìn mình mà cười nhạt một tiếng.

Như Yên trưởng lão mới chợt hiểu ra.

"Là Vương!"

Thì ra mới vừa rồi là do vương xuất thủ cứu nàng.

"Vương."

"Vương tới cứu chúng ta."

Mà sau khi những người khác nhìn thấy Sở Cuồng Nhân hiện thân cũng vô cùng kích động.

"Ha ha, Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc ngươi cũng đã đến!"

Một tiếng cười to vang lên.

Chỉ thấy nam tử hắc bào vừa bị một chưởng đánh bay kia đột nhiên đứng lên, tuy mình đầy thương tích, nhưng KHI nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ đạt được ước muốn: "Sở Cuồng Nhân, ngươi trúng kế rồi! !"

Lời nói vừa dứt.

Chỉ thấy bên trong sương mù màu đen bốn phía lần lượt có từng thân ảnh bước ra.

Trên người của mỗi một người, đều mang theo một loại khí tức quỷ quyệt, loại khí tức kia, Sở Cuồng Nhân đã từng gặp qua.

"Há, là Vụ tộc."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân hơi hơi lóe lên, hắn từng nghe Đạo Tổ nói qua về Vụ tộc, tàn đảng của dị vũ trụ đã xâm lấn vũ trụ Bàn Cổ vào kỷ nguyên Tiên Cổ.

Đạo Tổ nói qua, đối phương có thể sẽ xuống tay với mình.

Quả nhiên không sai.

"Xem ra ngươi cũng đã biết chúng ta."

Bên trong Vụ tộc, một nam tử mặc trên người trường bào màu đen, sắc mặt tái nhợt cười nhạt một tiếng, khí tức trên người của hắn rất mạnh.

Là Đại La cực hạn.

"Không chỉ có các ngươi nhỉ?"

"Đây là chuyện đương nhiên."

Nam tử cầm đầu Vụ tộc kia cười nhạt một tiếng.

Hắn nói xong, chỉ thấy trong hư không có ba luồng khí tức cường đại ầm ầm bạo phát, mỗi một luồng đều là khí tức Đại La cực hạn.

Ba luồng khí tức này đến từ hai nam một nữ.

Hơn nữa, khí tức của bọn hắn cùng với nam tử trước đó bị Sở Cuồng Nhân mượn tay của Như Yên đánh bay có chút cùng loại.

Đều ẩn chứa khí tức đại kiếp.

"Rất tốt, Vụ tộc, còn có những thập kiếp còn lại cũng đều tới!"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Hắn đưa tay ra, một luồng sức mạnh thời không vô cùng huyền diệu lan tràn ra, bao phủ đám người Như Yên trưởng lão lại.

Tụ Lý Càn Khôn thi triển.

Tất cả mọi người đều bị hắn thu vào.

"Hay cho một cái Tụ Lý Càn Khôn, chỉ sợ so với Chưởng Trung Phật Quốc của Lôi âm Phật cũng không thua kém bao nhiêu." Nam tử cầm đầu Vụ tộc nói ra.

"Báo danh đi."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay thản nhiên nói.

"Ta chính là Vạn Quỷ Kiếp!"

"Ta chính là Ác Long Kiếp!"

"Ta chính là Mị Kiếp!"

Ba kiếp lần lượt thông báo danh tính.

Mà một kiếp còn lại, hắn đứng lơ lửng trên không, trên người có khí tức đại kiếp tràn ngập, có uy thế cường đại nhất bên trong tứ kiếp.

Ngay cả không gian vũ trụ xung quanh hắn cũng đang không ngừng sụp đổ.

Hắn đứng chắp tay: "Ta chính là Hư Không Kiếp!"

Lời nói vừa dứt, tứ kiếp gần như xuất thủ cùng lúc.

Vạn Quỷ Kiếp quát lạnh một tiếng, tiên nguyên phun trào, đan xen lưu chuyển trong hư không, hóa thành nguyên một đám ác quỷ dữ tợn bay múa.

Mà Ác Long Kiếp gào thét một tiếng, một lượng lớn Long Viêm đen nhánh từ trong miệng hắn phun trào ra ngoài, bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Thủ đoạn công kích của Mị Kiếp còn quỷ dị hơn nhiều.

Tay nàng kết thành pháp quyết huyền diệu, nguyên một đám phấn hồng ngâm cổ quái bay lượn ra, bao vây xung quanh Sở Cuồng Nhân.

Sức mạnh quỷ quyệt mị hoặc khuếch tán, có ý định muốn ảnh hưởng đến tâm thần của hắn.

Ở một bên khác, Hư Không Kiếp cũng xuất thủ.

So với ba kiếp còn lại, sức mạnh của Hư Không Kiếp còn bá đạo hơn.

Một chưởng đánh ra, hư không sụp đổ thành từng khúc.

Đây là lực phá hoại cực hạn!

Sức mạnh của tứ kiếp, từ bốn phương tám hướng tuôn trào về phía Sở Cuồng Nhân.

Công kích như vậy, dưới Hợp Đạo, gần như không cách nào may mắn thoát khỏi!

Trong mắt của mọi người, nơi này không phải Tiên giới, Sở Cuồng Nhân không thể sử dụng quyền năng của Tiên Vương thì cho dù hắn có mạnh hơn, cũng không thể đánh đồng với Hợp Đạo?

Đùng! !

Tiếng nổ kinh hãi liên tục vang lên.

Trong hư không Sở Cuồng Nhân bị năng lượng vô tận bao phủ.

"Thành công không?"

"Ha ha, đây chính là Sở Cuồng Nhân sao? Không có gì hơn cái này!"

Vạn Quỷ Kiếp cười ha ha một tiếng, lộ ra vẻ đắc ý.

Nhưng một cái chớp mắt ngay sau đó, hắn đã không cười được nữa, bởi vì cổ của hắn không biết từ lúc nào đã bị một cái tay bóp lấy.

Là Sở Cuồng Nhân!

Giờ phút này hắn bóp cổ của Vạn Quỷ Kiếp, thần sắc lạnh nhạt như băng.

"Không có gì hơn cái này? Ngươi cho rằng, ngươi đang nói chuyện với ai vậy?"

Đùng!

Sức mạnh tiên nguyên bá đạo tuyệt luân đổ xuống.

Trong chớp mắt, Vạn Quỷ Kiếp liền hóa thành một làn sương máu nổ tung!

Thân tử đạo tiêu, chỉ trong một cái chớp mắt.

"Cái gì? !"

"Khí tức của hắn..."

Sắc mặt ba kiếp còn lại biến hóa.

Bọn họ nhìn ra được, khí tức của Sở Cuồng Nhân cũng giống như bọn họ, đều là Đại La cực hạn, dường như vẫn không đạt tới tầng Hợp Đạo.

Nhưng thực lực, lại cường đại hơn rất nhiều.

Điều này khiến cho bọn họ cảm thấy thật không thể tin được.

Đều là Đại La cực hạn, vì sao đối phương lại mạnh đến như vậy?

"Hắn là Tiên Vương, cường đại một chút cũng là chuyện bình thường."

"Nhưng, cũng không phải là không có phần thắng chứ!"

Ba kiếp còn lại liếc nhìn nhau, lại ra tay lần nữa.

Mà Vụ tộc cũng không dám thất thần.

Nam tử cầm đầu Vụ tộc hừ lạnh một tiếng: "Giết!"

Trong nháy mắt, nguyên một đám Vụ tộc đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Năng lượng đếm mãi không hết, hoàn toàn bao phủ hắn.

"Ngu xuẩn!"

Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên.

Trong nháy mắt, sức mạnh kinh khủng lấy hắn làm trung tâm mà khuếch tán, đủ loại năng lượng công kích đều hóa thành tro tàn chỉ trong nháy mắt.

Hắn đứng lơ lửng trên không, tiên huy trên người lưu chuyển, bá đạo tuyệt luân.

"Chư Thiên Sinh Tử Luân!"

Thần Ma chi khí phóng lên tận trời, đan xen ở trong hư không.

Sức mạnh sinh tử khuấy động, phá nát chư thiên, nguyên một đám Vụ tộc ở dưới loại sức mạnh này, ào ào ngã xuống, hóa thành sương mù tiêu tán.

"Sở Cuồng Nhân, tiếp một chiêu này của ta đi!"

Tên cầm đầu Vụ tộc đứng lơ lửng trên không, đánh ra một chưởng.

Sương mù cuồn cuộn, hóa thành một con rồng bằng sương mù!

Sở Cuồng Nhân không lùi cũng không tránh, phất tay áo lên, ngưng tụ kiếm chỉ, tru tiên kiếm khí chém ra, con rồng bằng sương mù liền tán loạn trong nháy mắt.

Tên cầm đầu Vụ tộc bị chém thành hai nửa.

Ba kiếp cùng nhau tấn công, lại bị Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, dưới sự khuấy động của tiên nguyên, hai người Ác Long Kiếp, Mị Kiếp bỏ mạng tại chỗ!

"Các ngươi nhọc lòng như thế, sắp xếp chuyện này, là để chuẩn bị những sức mạnh này sao? Vốn dĩ, ta cố ý vào cuộc, còn nghĩ đến đám các ngươi có thể chuẩn bị cho ta một số thứ thú vị chứ."

"Hiện tại xem ra, làm cho người ta thật thất vọng."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi đừng quá đắc ý, chuyện vui thật sự vừa mới bắt đầu thôi." Tên cầm đầu Vụ tộc kia cười lạnh nói.

Lời nói của hắn vừa dứt.

Chỉ thấy bốn phía có sương mù dày đặc lăn lộn.

Một thân ảnh màu đen từ từ đáp xuống.

Quanh người thân ảnh này có sức mạnh đạo tắc vờn quanh, uy thế trên người không biết mạnh mẽ hơn bao nhiêu lần so với ba kiếp, đây chính là một Hợp Đạo!

"Sở Cuồng Nhân, thế nào!"

"Hợp Đạo mới là sát chiêu mà chúng ta chuẩn bị vì ngươi! !"

Tên nam tử cầm đầu Vụ tộc kia cười to nói.

Mà Hợp Đạo Vụ tộc kia cũng nhìn Sở Cuồng Nhân bằng đôi mắt lạnh: "Chủ Nhân Tiên Giới, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, chỉ là vì tương lai của tộc ta, chỉ có thể mời ngươi ở chỗ này... Ngã xuống! !"

Lời nói vừa dứt, sức mạnh đạo tắc vô tận sôi trào mãnh liệt, bên trong sương mù đen đang vờn quanh bốn phía kia truyền ra một luồng sức mạnh phong cấm cường đại.

Phương thiên địa này, nhất thời bị phong tỏa.

Chương 1902: Sức mạnh Thanh Liên hủy diệt, chém giết Hợp Đạo của Vụ tộc

Không gian bốn phía bị sương mù màu đen vô tận phong tỏa, nhưng Sở Cuồng Nhân lại không cảm thấy ngoài ý muốn, thần sắc vẫn vô cùng bình tĩnh như cũ.

"Phần tâm thái này, không tệ, không hổ là người có thể trở thành

Tiên giới chi vương, nhưng mà, ở trước mặt Hợp Đạo, mặc kệ ngươi tỉnh táo cỡ nào cũng đều vô dụng, ngươi, chỉ có một con đường chết!"

Hợp Đạo của Vụ tộc từ tốn nói.

Sau đó, trên người hắn có sương mù màu xám bay lên, bên trong những sương mù màu xám này ẩn chứa sức mạnh đạo tắc, bay về phía Sở Cuồng Nhân.

Chỗ nó đi qua, hư không không ngừng nổ tung.

Đây là một kích của Hợp Đạo.

Phía dưới Hợp Đạo, không ai có thể ngăn cản!

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn không thèm né tránh, ngược lại, trên người hắn có từng đạo ánh sáng Thần Khí lưu chuyển ra.

Thập Đại Thần Khí lại hiện ra, sức mạnh Thần Khí rung chuyển ở trong gầm trời.

Đùng!

Sức mạnh Thần Khí và sức mạnh đạo tắc va chạm vào nhau.

Sở Cuồng Nhân bị đánh bay ra ngoài, mười loại Thần Khí cũng tản ra.

"Có thể ngăn lại một kích của Hợp Đạo, Sở Cuồng Nhân, ngươi thật sự là không thể coi thường, nhưng đây cũng là cực hạn của ngươi rồi."

Hợp Đạo Vụ tộc có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn vô cùng tự tin như cũ.

"Ha, ngươi cho rằng ngươi có thể giết được ta sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

"Sở Cuồng Nhân, không cần cố lộng huyền hư, nơi này sớm đã bị Vụ tộc ta bố trí đại trận vụ hóa thần đạo, ở bên trong trận pháp này, ngươi ra không được, mà tu sĩ bên ngoài cũng không cảm nhận được nơi đây phát sinh ra bất cứ chuyện gì, nói cách khác, không có bất kỳ người nào có thể đến cứu ngươi!"

"Ngươi lên trời không có đường, xuống đất cũng không có cửa!"

Hợp Đạo của Vụ tộc không cần phải nhiều lời nữa, đưa tay ra, nguyên một đám đạo tắc bay lên không trung, hóa thành một bàn tay to lớn đánh ra.

Sức mạnh của một kích này, còn cường đại hơn gấp mấy lần so với trước đó.

Dù là Sở Cuồng Nhân muốn sử dụng Thiên Địa Thần Khí Thập Phương Trận lần nữa, cũng sợ là không có cách nào ngăn lại được, dưới sự hiện diện của Vụ tộc, còn có Hư Không Kiếp, xem ra, lần này đối phương gâng như phải chết không thể nghi ngờ, căn bản không có bất kỳ một con đường sống sao!

"Rốt cục ta cũng hoàn thành sứ mệnh mà chủ nhân ban cho."

Hư Không Kiếp hưng phấn nói.

Thập kiếp bọn họ là quân cờ do tồn tại chí cao Phùng Ma của vũ trụ Thiên Nguyên sắp đặt tại vũ trụ Bàn Cổ này, sứ mệnh duy nhất chính là tận dụng khả năng nắm giữ tin tức về vũ trụ Bàn Cổ, trợ giúp vũ trụ Thiên Nguyên chiếm lĩnh nơi này.

Nhưng bởi vì sự xuất hiện của Sở Cuồng Nhân, thập kiếp thương vong thảm trọng.

Trước đó không lâu, thập kiếp nhận được một sứ mệnh mới.

Không tiếc bất cứ giá nào, liên thủ với Vụ tộc giết chết Sở Cuồng Nhân!

Tuy thập kiếp bị giết chết chỉ còn lại một mình hắn, nhưng chỉ cần có thể hoàn thành sứ mệnh này, thì mọi thứ đều là đáng giá.

Sau khi Sở Cuồng Nhân chết, hắn liền có thể trở lại vũ trụ Thiên Nguyên, tiếp nhận sự ca ngợi của Phùng Ma, thậm chí có thể đột phá đến Hợp Đạo Thần Vương.

"Sở Cuồng Nhân, mau đi chết đi!"

Hư Không Kiếp gắt gao nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Hắn muốn nhìn thấy vẻ hoảng sợ từ trên gương mặt của đối phương, nhưng nằm ngoài dự đoán của hắn, thần sắc của đối phương vẫn vô cùng bình tĩnh như cũ.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng giơ tay lên, trên trán, một ấn ký Thanh Liên như ẩn như hiện, đạo vận huyền diệu ở trong đó lưu chuyển.

Một chỉ điểm ra.

Đầu ngón tay có một đóa Thanh Liên từ từ nở rộ.

Trong nháy mắt.

Thanh Liên nở rộ, quang hoa chiếu rọi.

Đại thủ ngưng tụ từ vụ khí vô tận mà thành kia đúng là giống như lấy trứng chọi đá, tự nứt toác tan rã.

Tình cảnh này khiến cho tất cả mọi người sợ ngây người.

"Đây là có chuyện gì? !"

"Vì sao hắn có thể dễ dàng ngăn lại một kích này như thế!"

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Mọi người vô cùng khó hiểu.

Khí tức tràn ngập trên người đối phương hoàn toàn chính xác chỉ là Đại La cực hạn mà thôi, còn chưa đột phá lên đến Hợp Đạo, vậy tại sao lại như thế này?

Chờ một chút, khí tức...

Trong lúc đó, mọi người phát hiện khí tức của Sở Cuồng Nhân đang thay đổi.

Tu vi khí tức biến mất không thấy gì nữa.

Thay vào đó là một luồng sức mạnh mênh mông, cổ lão, thâm thúy, giống như tồn tại xuất hiện từ lúc xa xưa nhất, từ lúc Hỗn Độn chưa được khai mở.

Luồng sức mạnh này quá mạnh, khiến Hợp Đạo của Vụ tộc cũng vì đó mà run rẩy.

"Đáng tiếc, nếu như các ngươi bố trí thế cục này để giết ta sớm hơn mấy năm, có lẽ ta sẽ cảm thấy khó giải quyết, nhưng bây giờ, các ngươi trong mắt của ta quả thực chính là... Không chịu nổi một kích!" Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát lên.

Trên người hắn, toàn bộ sức mạnh Thanh Liên hủy diệt bạo phát!

Một vòng hồ quang thanh sắc tiếp lấy một vòng lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, nơi nó đi qua, thiên địa sụp đổ, hư không tiêu vong.

Nguyên một đám Vụ tộc, hóa thành tro tàn.

Sắc mặt Hợp Đạo của Vụ tộc đại biến: "Đây là sức mạnh quái quỷ gì thế?"

"Có thể giết sức mạnh của ngươi!"

Sở Cuồng Nhân đưa tay điểm một chỉ ra.

Sức mạnh Thanh Liên hủy diệt ẩn chứa trong đó, chỉ với một chỉ, đã khiến cho Hợp Đạo của Vụ tộc cảm nhận được áp lực thật lớn trước nay chưa từng có.

Hắn không dám khinh thường, toàn lực ứng phó.

Sức mạnh đạo tắc kéo theo sương mù màu xám đổ xuống.

Thế nhưng, đạo tắc này cùng với một chỉ này va chạm trong nháy mắt, sức mạnh đạo tắc tự tan rã và tiêu tán.

Sức mạnh mạnh hay yếu, lập tức rõ ràng! !

"Sao lại thế..."

Trong mắt Hợp Đạo của Vụ tộc lộ ra vẻ hoảng sợ.

"Hắn không phải chỉ là Đại La cực hạn sao? Sao lại có sức mạnh như vậy?"

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Hắn lại không biết, dùng cảnh giới để phán đoán chiến lực của Sở Cuồng Nhân là chuyện ngu xuẩn đến như nào, Đại La không thắng được Hợp Đạo sao?

Đúng vậy, quả thật là rất khó.

Thậm chí có thể nói là không có khả năng.

Nhưng hóa thân Thanh Liên này của Sở Cuồng Nhân chính là do Hỗn Độn Thanh Liên biến thành, cảnh giới tu vi tuy rất quan trọng.

Nhưng, lại không phải thứ hắn chân chính cậy vào!

Sức mạnh Hỗn Độn Thanh Liên của bản thân, mới chính là át chủ bài chân chính của hắn!

Sau khi từ chiến trường hư không về Tiên giới, trải qua thời gian bế quan, hắn đã luyện hóa hai mươi bốn Định Hải Châu và toàn bộ Càn Khôn Đỉnh.

Những bảo vật này, đều là do mảnh vỡ Hỗn Độn Thanh Liên biến thành.

Bây giờ, bị hóa thân Thanh Liên này của Sở Cuồng Nhân hấp thu, khiến cho sức mạnh Hỗn Độn Chí Bảo hắn có thể sử dụng tăng cường lên rất nhiều.

Dù cho cảnh giới thân thể này của hắn chưa đạt đến Hợp Đạo, thế nhưng, dựa vào phần sức mạnh này vẫn có thể chống lại Hợp Đạo như cũ, thậm chí là... Chém giết!

"Thanh Liên Hủy Diệt chi quang!"

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, thúc giục sức mạnh Thanh Liên hủy diệt, một tia thần quang bắn ra, khóa chặt Hợp Đạo của Vụ tộc.

Chỉ trong một cái chớp mắt, thân thể của Hợp Đạo Vụ tộc kia liền bị xuyên thủng.

Trong cơ thể hắn có một lượng lớn sức mạnh đạo tắc tiêu tán ra.

Đạo của hắn, nhận lấy trọng thương nghiêm trọng.

"Điều đó không có khả năng, chẳng lẽ ta sẽ chết bởi tên này sao?"

Vụ tộc của Hợp Đạo không thể tin được.

"Không, không có khả năng, thiên địa chi vụ! !"

Hắn lại thúc giục cực chiêu lần nữa.

Từng đạo từng đạo sương mù màu đen từ trong cơ thể hắn tuôn trào ra, từ bốn phương tám hướng bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân, hóa thành một mảng Vụ Hải mênh mông.

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ.

Một đóa Thanh Liên nở rộ ở dưới chân hắn, ánh sáng thanh sắc lưu chuyển.

Ngàn vạn vụ khí cuốn tới, lại bị từng ánh sáng ngăn lại.

"Ngươi, không thể gây thương tổn cho ta."

Sức mạnh hủy diệt trong cơ thể Sở Cuồng Nhân lại tuôn ra lần nữa.

Hình thức lần này có chút biến hóa.

Bên trong thiên địa, thanh quang ngang dọc đan xen, hóa thành một đóa Thanh Liên to lớn, giống như bầu trời, từ từ trấn áp xuống.

Hợp Đạo của Vụ tộc kia bị sức mạnh này khóa chặt, hoàn toàn không thể động đậy.

"Không, không!"

"Ta là Hợp Đạo, ta lsao lại có thể chết ở chỗ này..."

Ánh mắt của Hợp Đạo Vụ tộc mang đầy vẻ hoảng sợ.

Thanh Liên trấn áp xuống, bên trong mỗi một lá sen đều mang đường vân rậm rạp, sức mạnh hủy diệt lưu chuyển kinh thiên động địa.

Một kích này, đánh hắn thành một đoàn vụ khí.

Đạo trong sương mù kia, cứ thế mà bị tiêu diệt!

Hợp Đạo của Vụ tộc, đã ngã xuống!

Những tên Vụ tộc còn lại thấy thế, vô cùng hoảng sợ, muốn chạy trốn.

Nhưng bốn phía lại bị chính trận pháp mà bọn họ bày trí bao phủ, ngoại trừ Hợp Đạo của Vụ tộc ra, ngay cả bọn họ cũng không có cách nào mở ra.

Vốn dĩ, trận pháp này dùng để vây khốn Sở Cuồng Nhân, giờ lại trở thành lồng chim của mình, tình cảnh này, buồn cười đến cùng cực.

Chương 1903: Thập kiếp tiêu vong, cửu tinh chiếu rọi, Hỗn Nguyên giằng co

Bên trong đại trận của Vụ tộc.

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, sức mạnh Thanh Liên hủy diệt lưu chuyển trong đó.

Một luồng dao động lộ ra, đã khiến cho vô số người của Vụ tộc ở nơi này vì vậy mà sợ hãi, Hư Không Kiếp lại càng run rẩy hơn.

"Sức mạnh như vậy, cho dù là cửu vương cũng kém xa, Sở Cuồng Nhân, không ngờ lại cường đại đến mức độ như vậy!"

Hư Không Kiếp biết lần này hẳn phải chết không nghi ngờ, tâm niệm lưu chuyển, vận dụng bí pháp nào đó, truyền toàn bộ tin tức về vũ trụ Thiên Nguyên.

"Sở Cuồng Nhân, hôm nay cho dù ta có chết, nhưng sau cùng vũ trụ Thiên Nguyên nhất định sẽ hoàn toàn chiếm đoạt vũ trụ Bàn Cổ!"

"Ngươi, không ngăn nổi ta!"

"Chủ công Phùng Ma, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Hư Không Kiếp lớn tiếng nói.

Mà nghe những lời nói ấy, thần sắc của Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, đưa tay ra, sức mạnh Thanh Liên hủy diệt được phát huy tối đa, hóa thành vòng tròn hồ quang thanh sắc.

Nơi hồ quang đi qua, mang theo sự hủy diệt, mang đến sự tử vong!

Nguyên một đám Vụ tộc bị tiêu vong.

Hư Không Kiếp cũng trực tiếp ngã xuống ngay tại chỗ.

Mà phù văn trong đại trận dùng để vây khốn Sở Cuồng Nhân kia, cũng bị phá nát, toàn bộ đại trận đều tiêu tán dưới sự trùng kích của hồ quang.

"Đến tận đây, thập kiếp không còn nữa."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau đó, hắn nghĩ tới Vụ tộc, chủng tộc quỷ dị này, không giống với vũ trụ Thiên Nguyên, là một tàn đảng ở kỷ nguyên Tiên Cổ.

Bọn họ ẩn nấp ở vũ trụ Bàn Cổ, giống như một con độc xà tùy ý hành động, không ai biết vào thời điểm nào bọn họ sẽ đột nhiên xuất hiện và cắn người một cái.

"Bên ngoài có Thiên Nguyên, bên trong có Vụ tộc, loạn trong giặc ngoài."

Sở Cuồng Nhân cũng không phải không muốn giải quyết Vụ tộc, nhưng đối phương có thể ẩn nấp nhiều năm như vậy, hiển nhiên không phải có thể dễ dàng tìm ra.

Chỉ có thể đi một bước nhìn một bước.

"Ngoại trừ Vụ tộc ra, phía bên kia của chiến trường hư không, cũng nên có hành động, chỗ đó mới là chiến trường chân chính của hai đại vũ trụ."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

So với Vụ tộc, vũ trụ Thiên Nguyên, mới thật sự là uy hiếp.

Hắn mang theo bọn người Như Yên trưởng lão trở lại Tiên giới.

Ngay sau đó, hắn gọi Tuyệt Vô Thần đến.

"Vô Thần, ta có một nhiệm vụ quan trọng muốn giao cho ngươi."

"Vương, mời nói."

"Ta muốn xây dựng một quân đội, ngày sau sẽ làm việc cho ta, nơi này có một số người được chọn, ngươi đi và đưa bọn họ đến đây cho ta."

Sở Cuồng Nhân lấy ra một khối ngọc giản thản nhiên nói.

Tuyệt Vô Thần tiếp nhận ngọc giản, trịnh trọng gật đầu: "Vâng."

Không lâu sau đó.

Tiên giới.

Phía trên một ngọn núi.

Một số thân ảnh ẩn nấp ở bên trong tiên huy, chỉ có Tuyệt Vô Thần hiển lộ chân thân, bọn họ tập hợp ở một chỗ, dường như đang đợi một người nào đó.

Lúc này.

Thiên địa phong vân biến ảo, nương theo một trận đạo âm truyền xướng, kim liên xuất hiện trong hư không, long phượng và một số dị tượng điềm lành.

Mà ở bên trong dị tượng này.

Một thân ảnh từ từ đi tới.

Người tới mặc một bộ bạch y, phong thái rung động lòng người, chính là Sở Cuồng Nhân.

Bên trong tiên huy, một số thân ảnh kia khom mình hành lễ.

"Chư vị không cần đa lễ, lần này tìm đến các ngươi là có mục đích, Vô Thần đã nói với các ngươi, các ngươi nguyện ý đến đây, ta rất cảm kích."

"Tiên Vương khách khí rồi."

Một giọng nữ nhẹ nhàng cười nói.

"Vương, người ngươi muốn đã tìm tới, nhưng quân đội này đã trực thuộc Vương, không biết nên gọi là gì cho phù hợp?"

"Điều này ta đã sớm có chuẩn bị."

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, có chín tấm lệnh bài xuất hiện.

Lệnh bài bay ra, rơi vào tay của Tuyệt Vô Thần và những người khác.

"Huyền Thiên... Cửu tinh!"

Tuyệt Vô Thần nhìn hàng chữ trên lệnh bài, không khỏi đọc lên thành tiếng.

"Từ nay về sau, các ngươi chính là Huyền Thiên cửu tinh! Là chín ngôi sao chinh chiến ở chiến trường hư không, bảo vệ vũ trụ Bàn Cổ!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau đó, hắn lại lấy ra một đống lớn tư nguyên tu hành cho cửu tinh.

Để bọn họ tu hành thật tốt.

Những người này trong tương lai, có tác dụng rất lớn đối với hắn.

...

Vũ trụ Thiên Nguyên.

Một chỗ bên trong hư không, vẫn là hai giọng nói kia.

"Thập kiếp cùng với Vụ tộc đã thất bại."

Phùng Ma nói bằng giọng nói già nua.

Nghe thấy điều này, Phong Hoàng với giọng nói trẻ tuổi trầm mặc một chút, sau đó xùy cười một tiếng: "Cũng quá mức vô dụng đi."

"Sự cường đại của Sở Cuồng Nhân đã vượt quá tưởng tượng, Hợp Đạo xuất thủ, nhưng vẫn không phải là đối thủ như cũ, xem ra, là chúng ta đã đánh giá thấp hắn."

"Hắn đã đột phá lên Hợp Đạo rồi sao? Nhanh như vậy hả?"

"Không có, nhưng hắn sử dụng sức mạnh nào đó, luồng sức mạnh kia còn mạnh hơn so với Hợp Đạo bình thường, Hợp Đạo của Vụ tộc căn bản không phải là đối thủ, xem ra muốn đánh bại Sở

Cuồng Nhân, chỉ có thể dựa vào Thiên Kiếm."

"Thiên Kiếm căn bản không bị khống chế."

"Mặc dù hắn không bị khống chế, nhưng hắn cùng với Sở Cuồng Nhân, là hai yêu nghiệt đứng đầu ở hai vũ trụ này, giữa bọn họ, tất có thắng bại."

"Chưa kể đến Sở Cuồng Nhân, nói một chút về Vô Hám đi, hắn là trở ngại lớn nhất của chúng ta, thời điểm chuẩn bị động thủ là khi nào?"

"Hiện tại! !"

Trong vũ trụ, thiên lôi cuồn cuộn, phong bạo tàn phá bừa bãi, ngàn vạn hành tinh nổ tung chỉ trong nháy mắt, thắp sáng vũ trụ giống như yên hỏa hoa mỹ.

...

Vũ trụ Bàn Cổ.

Một ngày này, đã định trước là một ngày không hề an tĩnh.

Thông đạo hai giới trước đó.

Một thân ảnh đứng lơ lửng trên không, lấy sức của một mình, ra sức bảo vệ vũ trụ Bàn Cổ, chính là tối cường giả của Thần Ma nhất mạch, Vô Hám.

Mà hắn, cũng là Hỗn Nguyên duy nhất của vũ trụ Bàn Cổ hiện tại!

"Hửm?"

Bỗng nhiên, dường như Vô Hám cảm nhận được điều gì đó, ngước mắt nhìn lại về phía thông đạo hai giới, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

"Tới rồi."

Đùng! !

Thông đạo hai giới bị chấn động, từ bên trong chiến trường hư không này, truyền ra một luồng khí tức làm rung động thiên địa, dường như toàn bộ vũ trụ cũng vì đó mà chấn động.

Chỉ thấy hai thân ảnh từ trong hư không bước ra.

Một người trong đó, bạch y tóc đen, hai mắt hiện lên hình ảnh Hỗn Độn, trong đó có ẩn chứa một luồng dao động hủy diệt làm cho người ta sợ hãi.

Một người khác là một lão giả tóc trắng, quanh người hắn có từng đạo Hỗn Nguyên chi khí đan xen, huyễn hóa ra vô số ma ảnh.

Những ma ảnh này quỳ bái với hắn, dường như hắn chính là Vạn Ma Chi Chủ!

"Thần Thiên, Phùng Ma, đã lâu không gặp."

Vô Hám nhìn lấy hai người vừa tới, từ tốn nói, trong mắt không có chút địch ý nào, giống như đang đối đãi với bạn cũ nhiều năm không gặp.

"Đúng vậy, rất lâu không gặp."

Nam tử trung niên tóc đen thản nhiên nói, trong mắt lộ ra một vẻ tưởng nhớ: "Trận chiến năm đó, ký ức của ta vẫn còn mới mẻ."

Vô Hám khẽ cười một tiếng: "Ta cũng giống vậy, dù sao, Hỗn Nguyên chật vật mà đi, cảnh tượng kia quả thật khó gặp."

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của lão giả tóc trắng Phùng Ma trầm xuống: "Đã nhiều năm như vậy, ngươi vẫn không thay đổi một chút nào."

"Không đổi, không chỉ có ta..."

Vô Hám đưa tay ra, Thần Ma chi khí tàn phá bừa bãi, đan xen trong hư không, hóa thành một thanh đại kích đen nhánh, phía trên có khí thế Hỗn Độn kinh khủng quấn quanh, lộ ra một luồng dao động sức mạnh bá thiên tuyệt địa.

"Thanh Bá Thiên Kích này của ta, cũng sắc bén không giảm!"

Tay Vô Hám cầm Bá Thiên Kích, Thần Ma chi khí đan xen, sức mạnh Hỗn Nguyên dung hợp nhiều loại đạo lưu chuyển ra, khiến cho người ta sợ hãi.

Cho dù là Phùng Ma, Thần Thiên, trong mắt cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

"Vô Hám, nếu như không có chuẩn bị, ngươi cho rằng, chúng ta sẽ tuỳ tiện tới đây tìm ngươi sao?" Thần Thiên từ từ đưa tay.

Sức mạnh Hỗn Nguyên lưu chuyển, hóa thành một cái chuông lớn màu đen.

Mà Phùng Ma hừ lạnh một tiếng, vô số ma ảnh ngưng tụ, hóa thành một thanh trường kiếm huyết hồng dung nhập ngàn vạn ma ảnh.

"Vậy để cho ta nhìn một chút, các ngươi tiến triển bao nhiêu."

Vô Hám cười nhạt một tiếng.

"Ha ha, Thần Ma tối cường giả, trừ bọn họ, người mà ngươi cần phải chú ý nhất... Là ta! !" Một tiếng cười to vang lên.

Bên trong thông đạo hai giới, truyền đến một trận dao động doạ người.

Chỉ thấy ngàn vạn ngọn lửa mở đường cho chiến tranh.

Sát phạt chi khí vô tận bao phủ ra.

Một đạo thân ảnh ngang nhiên, tay cầm trường thương, dậm chân mà ra!

Dường như mang đến núi thây biển máu, chiến tranh giết chóc!

Chương 1904: Lời mời của Thiên Nữ Du, Thần Cơ nhất tộc đáng thương

Vũ trụ Bàn Cổ.

Ba Đại Hỗn Nguyên cường thế của vũ trụ Thiên Nguyên đột kích!

Từ lúc người cuối cùng xuất hiện, khí tức kinh khủng tràn ngập, toàn bộ cường giả ở vũ trụ Bàn Cổ, đều có cảm ứng, lo lắng.

"Chuyện gì đang xảy ra? Ba vị Hỗn Nguyên sao? !"

"Vũ trụ Thiên Nguyên, vậy mà xuất hiện vị Hỗn Nguyên thứ ba! Chuyện này thật phiền toái, Vô Hám hắn có thể chống đỡ được sao?"

Trong Tiên giới.

Sở Cuồng Nhân cũng cảm nhận được khí tức Hỗn Nguyên, cau mày lại.

"Chuyện gì đang xảy ra?"

"Vậy mà vũ trụ Thiên Nguyên lại có hành động nhanh như vậy, ta mới vừa mới xây dựng cửu tinh, bọn họ liền đến, có hơi phiền toái."

Nếu Vô Hám thất bại.

Thì vũ trụ Bàn Cổ cơ bản cũng sẽ tiêu đời.

Ngoại trừ Vô Hám, không ai có thể đỡ nổi Hỗn Nguyên, chớ nói chi là ba vị Hỗn Nguyên, ngay cả Đạo Tổ, hiện tại hắn cũng chỉ là một bộ tàn hồn.

Sức mạnh của hắn, cũng vô cùng có hạn.

Phía trước thông đạo hai giới.

Vô Hám nhìn Hỗn Nguyên thứ ba hiện thân, đối phương nhìn qua hết sức trẻ tuổi, trên người mặc một bộ chiến giáp thanh đồng, tay cầm trường thương.

Khí tức Hỗn Nguyên lưu chuyển, mang theo vẻ sát phạt và hủy diệt ngập trời.

Chính là Hỗn Nguyên thứ ba của vũ trụ Thiên Nguyên, Phong

Hoàng!

"Thì ra là thế, khó trách các ngươi lại dám hành động, thì ra là do vũ trụ Thiên Nguyên lại có thêm một Hỗn Nguyên." Vô Hám bừng tỉnh đại ngộ.

Thần Thiên, Phùng Ma, hai người này hắn đều đã giao thủ qua, tâm lý có chuẩn bị, nhưng Phong Hoàng, người này hắn mới gặp lần đầu tiên.

Thực lực vẫn còn chưa biết.

Sẽ là nhân vật khó giải quyết nhất bên trong trận chiến này.

"Nếu như các ngươi đã có chuẩn bị mà đến, vậy thì, còn đang chờ cái gì nữa?"

Vô Hám từ tốn nói.

Đùng! !

Một ngày này.

Sức mạnh Hỗn Nguyên khuấy động, phá nát một vài tinh hệ.

Ngay sau đó, sức mạnh Hỗn Nguyên tiến vào tầng sâu hư không, Vô Hám lấy một địch ba, trong hư không, trận chiến kịch liệt không ngừng nghỉ!

Tất cả mọi người đều biết, trận chiến giữa Hỗn Nguyên này không thể phân rõ thắng bại nhanh như vậy, cũng biết, đây mới chỉ là mở màn.

Hai đại vũ trụ giao phong, chính thức bắt đầu.

"Chiến trường hư không, sẽ là đệ nhất chiến trường."

"Một khi Vô Hám thất bại, vũ trụ Bàn Cổ sẽ không còn tồn tại, nhưng trước đó, chúng ta nhất định phải làm chút gì đó."

"Trận chiến giữa Hỗn Nguyên, chúng ta không có cách nào nhúng tay vào, nhưng chiến trường hư không thì có thể, tiến vào bên trong, không thể để cho vũ trụ Thiên Nguyên vượt lôi trì một bước!"

Thế lực khắp nơi đều đang có hành động.

Trong lúc nhất thời, một lượng lớn binh lực tràn vào chiến trường hư không.

"Chiến tranh đã bắt đầu."

Trong Tiên giới.

Sở Cuồng Nhân nhìn thông đạo hai giới.

Trận chiến giữa Hỗn Nguyên, trong thời gian ngắn sẽ không phân rõ thắng bại, mà trong khoảng thời gian này, hắn nhất định phải làm một điều gì đó mới được.

Chỗ quan trọng là ở chiến trường hư không.

...

Mà ở vũ trụ Thiên Nguyên, bên trong Kiếm Linh tộc, Sở Cuồng Nhân đang luyện hóa Thiên Nguyên chi tâm, thời gian đã qua mười mấy năm.

Sau khi hắn luyện hóa Thiên Nguyên chi tâm, hắn lại gần thêm một bước với cảnh giới phía trên Hợp Đạo Thần Vương, bản thân đối với cảm ngộ về đạo cũng đã đạt đến đại thành.

Ngay cả cảm ngộ về Thiên Nguyên Sáng Thế Thần đã đột phá Hỗn Nguyên như thế nào, hắn cũng đã tiêu hóa, có thể tham khảo cho những đột phá trong tương lai.

Một ngày này.

Hắn xuất quan.

Hắn và một "chính mình" khác tâm thần tương liên, đối với chuyện Hỗn Nguyên của vũ trụ Thiên Nguyên xuất thủ đối phó với Vô Hám, cũng có hiểu biết.

"Ba Đại Hỗn Nguyên đồng loạt ra tay, quả thật là đại thủ bút đây."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

"Một ta khác, có thể dùng cửu tinh để bố trí chiến trường hư không ở vũ trụ Bàn Cổ, lấy bất biến ứng vạn biến."

"Mà ta, lại muốn ở chỗ này sáng tạo ra một tổ chức thuộc về ta, đánh vào nội bộ của địch nhân, từ nội bộ, làm tan rã đối phương!"

"Hai đại thủ bút cùng vẽ, để xem ai có thủ đoạn cao hơn!"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lạnh lẽo.

Trong lòng của hắn suy tư về thế lực mà mình nắm trong tay.

Kiếm Linh nhất tộc, Đế Vương nhất tộc, Long tộc...

Mấu chốt nhất chính là cửu vương.

Long Thủy Tinh, Thiên Tinh Thải, Lăng Phi, ba người này, xác định có thể giúp bản thân nắm giữ cửu vương.

Còn có một Thiên Nữ Du, còn đang đợi quan sát đánh giá, trừ nàng ra, sau khi mình giết Minh Thần Sử, trong tay còn có một Vương Chi Ấn Ký.

Cửu vương, hắn đã nắm giữ hơn phân nửa.

Còn thừa lại bốn người, ngoại trừ Huyền Nguyên Phong, Lôi Thần Thiên ở Thiên Nguyên Thần Điện mà mình đã biết ra, thì hai người còn lại, đến bây giờ vẫn còn chưa hiện thế.

"Xếp thứ nhất trong bảng xếp hạng của Thần điện, Minh Thần trong miệng Minh Thần Sử, có lẽ hắn cũng sẽ là một trong những cửu vương."

"Còn một tên nữa, sẽ là ai chứ?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Lúc này, tầng mây ở cách đó không xa phun trào, một đạo thân ảnh nhẹ nhàng lơ lửng trên không, chính là Thiên Nữ Du của Thần

Cơ nhất tộc.

"Thiên Kiếm, rốt cục ngươi cũng đã xuất quan."

"Ừm, có chuyện gì sao?"

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt hỏi.

"Thực ra cũng không dám giấu giếm, ta muốn mời Thiên Kiếm theo ta đến Thần Cơ nhất tộc một chuyến." Thiên Nữ Du cười nhạt nói.

"Vì sao?"

"Chuyện này ta không tiện nhiều lời, nhưng mời Thiên Kiếm tin tưởng ta, Thần Cơ nhất tộc ta không có ác ý gì." Thiên Nữ Du thành khẩn nói ra.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, không khỏi khẽ cười một tiếng: "Thú vị, vậy Thần Cơ nhất tộc các ngươi, đã chuẩn bị thật tốt để nghênh đón Thiên sao?"

"Ha ha, nếu Thiên Kiếm chịu nể tình, Thần Cơ nhất tộc đương nhiên sẽ quét dọn giường chiếu chào đón." Sắc mặt Thiên Nữ Du vui vẻ.

Lần này mời Thiên Kiếm tiến về Thần Cơ nhất tộc, là mệnh lệnh của những người đứng đầu ở Thần Cơ nhất tộc, về nguyên nhân, nàng ẩn ẩn có suy đoán.

"Thiên Kiếm, có thể trảm phá gông xiềng giúp Thần Cơ nhất tộc sao?"

Thiên Nữ Du có chút chờ mong.

...

Thần Cơ nhất tộc.

Đây là một chủng tộc vô cùng cổ lão.

Nghe đồn, bọn họ am hiểu phỏng đoán vận mệnh, khi vũ trụ Thiên Nguyên đang phát triển, không ít đại sự đều có bóng dáng của bọn

họ.

Hôm nay.

Nhóm chủng tộc cổ lão này nghênh đón một vị khách quý.

Thiên Nữ Du mang Sở Cuồng Nhân đi đến cổ tinh mà Thần Cơ nhất tộc cư ngụ.

Bốn phía của cổ tinh này, có đạo tức vờn quanh, vô cùng huyền diệu.

Thần Cơ nhất tộc, trong đại điện cổ lão.

Sở Cuồng Nhân đi tới nơi này.

Nghênh đón hắn, chính là tộc trưởng của Thần Cơ nhất tộc.

"Ha ha, Thiên Kiếm đích thân tới đây, như rồng đến nhà tôm của Thần Cơ nhất tộc ta."

Tộc trưởng của Thần Cơ nhất tộc cười ha ha một tiếng nói.

Sở Cuồng Nhân nhìn hắn, để Tiểu Ái giúp phân tích hắn một chút.

Đối phương là một Hợp Đạo Thần Vương.

Không chỉ có như thế.

Từ trên người đối phương, hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh đại đạo như có như không, sức mạnh đại đạo này, cũng không do tộc trưởng của Thần Cơ nhất tộc khống chế.

Mà là ký sinh ở trên người hắn, hóa thành một đạo... Gông xiềng!

Không chỉ có tộc trưởng của Thần Cơ.

Sau khi Sở Cuồng Nhân đi vào Thần Cơ nhất tộc, hắn cũng quan sát được sức mạnh đại đạo tương tự từ trên thân thể của những tộc nhân kia.

Nhưng mà, phải yếu hơn rất nhiều so với tộc trưởng của Thần Cơ.

Đây là một gông xiềng đại đạo dùng để trói buộc chủng tộc!

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Đây chính là mục đích mà Thần Cơ nhất tộc đến tìm mình sao?

"Thiên Kiếm, ta đã để người chuẩn bị tốt yến hội, làm tiệc tẩy trần cho ngươi." Tộc trưởng của Thần Cơ cười nhạt nói.

Sở Cuồng Nhân nhẹ gật đầu.

Trên yến tiệc, có vô số món ngon mỹ tửu.

"Thiên Kiếm, có hài lòng không?" Thần Cơ tộc cười dài nói.

Sở Cuồng Nhân liếc đối phương một chút: "Thịnh tình khoản đãi, nhất định là có nguyên do, nói ra mong muốn của các ngươi đi."

"Ha ha, Thiên Kiếm, ngươi cảm thấy Thần Cơ nhất tộc ta như thế nào?"

Thần Cơ tộc trưởng cười hỏi.

"Ngươi muốn nghe sự thật?"

"Đương nhiên."

Sở Cuồng Nhân từ tư thả chén rượu trong tay xuống, dằng dặc nói: "Một chủng tộc đáng thương gánh vác gông xiềng để mong cầu sự sống."

Lời vừa nói ra, toàn bộ yến hội đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

Đáng thương?

Có ý gì chứ?

Thần Cơ nhất tộc bọn họ có địa vị cao cả ở vũ trụ Thiên Nguyên, ngay cả Cổ Vương tộc cũng phải lấy lễ đối đãi, sao lại đáng thương được chứ? !

Không ít người vô cùng không hiểu.

Nhưng hai mắt tộc trưởng của Thần Cơ lại tỏa sáng: "Không hổ là chí cao chi Thiên đã đánh bại Sáng Thế Chi Thần, hai mắt của ngươi đúng là có thể phân rõ vạn vật."

Chương 1905: Trảm phá gông xiềng, đại đạo, ngươi muốn đối địch với Thiên sao?

Bên trong Thần Cơ nhất tộc, Sở Cuồng Nhân ngữ xuất kinh nhân!

Một câu, khiến cho mọi người ở đây vô cùng hoảng hốt, đường đường là Thần Cơ nhất tộc, vậy mà chỉ là một chủng tộc đáng thương thôi sao? ?

Lời này nếu để cho người khác nghe thấy, chỉ sợ người ta sẽ cho rằng hắn bị hóa điên, nhưng lời này, lại xuất phát từ miệng của Thiên Kiếm.

Chứng tỏ có ý vị sâu xa nào đó.

Mà lúc này, tộc trưởng của Thần Cơ nhất tộc cũng hài lòng đáp lại.

"Hai mắt của Thiên Kiếm, quả nhiên là phân rõ vạn vật."

Sau đó, hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, hít sâu một hơi: "Không dối gạt Thiên Kiếm, lần này tìm ngươi đến đây, là có liên quan đến gông xiềng này."

"Há, thú vị."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên: "Nói một chút đi."

"Chúng ta muốn xin Thiên Kiếm chém gông xiềng này xuống giúp chúng ta, không biết ngươi có thể làm được hay không?" Tộc trưởng của Thần Cơ từ tốn nói.

Một bên nói, một bên hắn nháy mắt với những người khác.

Rất nhanh, mọi người liền lui ra, trong đại điện, chỉ còn lại tộc trưởng của Thần Cơ nhất tộc, Thiên Nữ Du và mấy vị trưởng lão.

Ánh mắt của mọi người đều đặt ở trên người của Sở Cuồng Nhân.

Mà giờ phút này Sở Cuồng Nhân đang tiến hành câu thông với Tiểu Ái.

"Tiểu Ái, có thể giải trừ gông xiềng đại đạo của những người này được không?"

Sở Cuồng Nhân âm thầm hỏi.

Nếu là nguyền rủa thì tốt rồi, trong tay hắn có Phá Chú Chi Kiếm, nhưng những thứ này là gông xiềng đại đạo, là thứ hoàn toàn khác biệt với nguyền rủa.

Tiểu Ái tiến hành phân tích một phen: "Có thể giải trừ."

Làm tốt lắm!

Trong lòng Sở Cuồng Nhân cho Tiểu Ái một trăm điểm tán thưởng.

Trước ánh mắt tha thiết của bọn người Thần Cơ tộc trưởng, Thiên Nữ Du, Sở Cuồng Nhân từ từ mở miệng: "Để giải quyết gông xiềng đại đạo trên người các ngươi cũng không phải là một việc khó, nhưng mà..."

Nghe được nửa câu trước của Sở Cuồng Nhân, sắc mặt của mọi người nhanh chóng cuồng hỉ, đồng thời cũng cảm thấy thật không thể tin.

Thiên Kiếm, vậy mà thật sự có biện pháp giải quyết gông xiềng đại đạo này.

Nhưng sau khi nghe đến ba chữ “nhưng mà” của Sở Cuồng Nhân, lòng bọn họ lại như bị nâng lên.

"Các ngươi lấy cái gì đến báo đáp Thiên đây?" Sở Cuồng Nhân thẳng thắn nói ra câu nói kế tiếp của bản thân.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Đúng vậy, trên thế giới này không có bữa trưa nào là miễn phí, Sở Cuồng Nhân giúp bọn họ giải quyết gông xiềng đại đạo, bọn họ lấy cái gì để báo đáp cho đối phương đây?

Thiên Nữ Du suy nghĩ, phịch một tiếng quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân rồi nói ra: "Nếu như Thiên Kiếm có thể giải quyết nan đề khoáng cổ này của Thần Cơ nhất tộc ta, thì từ nay Thiên Nữ Du nguyện đi theo Thiên Kiếm."

"Há, một mình ngươi sao?"

Sở Cuồng Nhân liếc đối phương một chút, ánh mắt vô cùng bình tĩnh.

Tộc trưởng của Thần Cơ nghe vậy, suy tư một chút, nhất thời đoán ra suy nghĩ của Sở Cuồng Nhân, hắn và những trưởng lão còn lại cũng có suy nghĩ như vậy.

Một mình Thiên Nữ Du đi theo vẫn còn chưa đủ...

Chẳng lẽ, mục đích của Thiên Kiếm là cả một Thần Cơ nhất tộc này sao? !

Nghĩ đến điều này, mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Hay cho một tên Thiên Kiếm!

Vậy mà khẩu khí của hắn lại lớn đến loại trình độ này!

Hắn muốn sử dụng toàn bộ Thần Cơ nhất tộc sao? !

Phải biết rằng, Thần Cơ nhất tộc có địa vị cao cả ở vũ trụ Thiên Nguyên, từ xưa đến nay, không có một thế lực nào có thể khiến cho bọn họ thần phục.

Chớ nói chi là nghe một người điều khiển.

"Thần Cơ nhất tộc chúng ta, nhiều năm qua phỏng đoán đại đạo, cho nên bị gông xiềng đại đạo trói buộc, thọ mệnh của tộc nhân đều không vượt quá mười vạn năm, nếu như Thiên Kiếm thật sự có thể trảm phá gông xiềng đại đạo này giúp chúng ta, như vậy, Thần Cơ nhất tộc ta có thể thỏa mãn ba yêu cầu của Thiên Kiếm vô điều kiện!"

Tộc trưởng của Thần Cơ nhất tộc nghĩ nghĩ nói ra.

Cả tộc thần phục một người.

Loại chuyện này, quá điên cuồng.

Nhân số của Thần Cơ nhất tộc không ít, tộc trưởng Thần Cơ không biết chuyện này sẽ mang lại cho tộc nhân của mình kết quả như thế nào.

Là hủy diệt, hay là lột xác?

Cho nên, hắn chỉ có thể lùi một bước, đưa ra một yêu cầu khác.

Đáp ứng vô điều kiện ba yêu cầu của Thiên Kiếm, tuy đại giới cũng rất lớn, nhưng so với việc cả tộc phải thần phục thì cũng tốt hơn nhiều.

"Thiên Nữ Du vẫn chắc chắn như cũ, nếu Thiên Kiếm có thể giải quyết khoáng cổ nan đề này giúp Thần Cơ nhất tộc ta, ta nguyện đi theo ngươi cả đời."

Thiên Nữ Du nói nghiêm túc.

So với tộc trưởng của Thần Cơ, nàng quả cảm hơn nhiều.

Có lẽ, đây là suy nghĩ từ rất lâu trước đó của nàng, chỉ nhân cơ hội lần này để nói ra mà thôi.

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một hồi: "Được."

Hắn đã đáp ứng.

Tuy không thể lập tức khiến Thần Cơ nhất tộc thần phục hắn, nhưng chuyện này cũng không quan trọng, trong tay hắn đã nắm giữ không ít thế lực.

Hơn nữa, chỉ tính riêng Thiên Nữ Du này cũng là cửu vương, cũng không tệ.

"Vậy thì, chuẩn bị đi."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Thiên Nữ Du.

Chỉ thấy hắn ngưng tụ kiếm chỉ, ánh mắt như điện, một luồng ý cảnh dường như vượt lên trên vạn vật lưu chuyển ra.

Đó là đạo của hắn.

Đạo tắc ngưng luyện thành kiếm, bắn về phía Thiên Nữ Du!

Một kiếm này, sắc bén vô biên.

Nhưng dường như Thiên Nữ Du cảm nhận được điều gì đó, cũng không trốn tránh.

Chỉ thấy một kiếm này trực tiếp đâm vào trong cơ thể nàng, nàng cảm nhận được một loại trói buộc nào đó mà mình phải thừa nhận trong một thời gian dài, đã bị đánh nát.

Gông xiềng đại đạo, bị phá! !

Bọn người tộc trưởng của Thần Cơ thấy thế, vô cùng kích động.

"Thành công, vậy mà thật sự thành công!"

"Thiên Kiếm thật sự có biện pháp chém gông xiềng cho chúng ta, thật sự quá tốt, quá tốt rồi."

"Ha ha, không hổ là nam nhân có thể đánh bại Sáng Thế Chi Thần, phần năng lực này, đúng là làm cho người ta kinh thán."

Mọi người hưng phấn nhìn Sở Cuồng Nhân, rốt cục lo lắng trong lòng cũng hoàn toàn được buông xuống, trong lòng chỉ còn lại sự chờ mong.

"Đây chính là cảm giác hoàn toàn không bị trói buộc sao?" Thiên Nữ Du cảm nhận được sự nhẹ nhõm trước nay chưa từng có.

Không chỉ có như thế, nàng cảm giác bình cảnh bị hạn chế thật lâu của bản thân kia cũng ẩn ẩn được buông lỏng, khoảng cách đến cảnh giới Hợp Đạo Thần Vương, đã không còn xa.

"Đa tạ Thiên Kiếm!" Thiên Nữ Du khom mình hành lễ.

Đùng! !

Giờ phút này, bên ngoài đột nhiên chấn động.

Chỉ thấy phía trên cổ tinh của Thần Cơ nhất tộc, có mây đen cuồn cuộn, khí thế đại đạo kinh khủng phun trào, khí tức doạ người lan tràn ra.

Đó là lôi kiếp!

Là sau khi đại đạo vũ trụ cảm ứng được có người đánh vỡ gông xiềng do mình bày ra, bị làm cho tức giận, muốn xuất thủ đối phó.

Thiên uy huy hoàng, khuấy động cõi trần!

Toàn bộ Thần Cơ nhất tộc đều bị một sự sợ hãi âm thầm bao phủ, mỗi người nhìn lôi kiếp kia, ánh mắt vô cùng hoảng sợ.

Vút, vút...

Các cường giả của Thần Cơ nhất tộc ào ào xông ra.

Ở trong đó, không thiếu Thần Vương, nhưng cho dù là bọn họ, thời điểm nhìn thấy lôi kiếp kia, vẫn nhịn không được mà run rẩy như cũ.

Bọn họ cảm thấy, gông xiềng đại đạo trong cơ thể đang chấn động.

Đại đạo, đang tức giận.

Mà Thiên Nữ Du, bởi vì gông xiềng đại đạo đã bị phá hư, uy áp mà nàng cảm nhận được không mãnh liệt giống như những người khác.

Nhưng sắc mặt vẫn ngưng trọng như cũ.

Đùng! !

Lúc này, một tia chớp từ trên trời giáng xuống, uy lực mạnh mẽ, cho dù là Hợp Đạo cũng khó có thể chống cự, nếu như một tia này rơi ở phía trên cổ tinh của Thần Cơ nhất tộc, chỉ sợ sẽ khiến không ít người thương vong.

Thần Vương muốn xuất thủ chống cự.

Nhưng bởi vì gông xiềng đại đạo, toàn bộ thân thể dường như bị từng viên cổ tinh ngăn chặn, khó có thể động đậy!

Lúc này.

Một đạo kiếm ảnh bỗng nhiên phóng lên tận trời!

Kiếm ảnh tràn ngập đạo tắc sáng chói, uy lực của nó cứ thế mà trảm phá lôi đình từ trên trời giáng xuống kia.

"Là Thiên Kiếm! !"

"Thiên Kiếm xuất thủ rồi."

Mọi người vô cùng kích động nhìn về phía cung điện.

Chỉ thấy một thân ảnh bạch y ngẩng đầu dậm chân, thần sắc lạnh lùng nhìn lên lôi vân ở trên bầy trời, ánh mắt như điện, khí tức điên cuồng bá đạo!

Hắn đứng lơ lửng trên không, không phải đứng ở phía dưới lôi vân, mà là đang đứng ngang bằng với lôi vân trên không, ánh mắt lạnh lùng.

"Đại đạo, ngươi muốn đối địch với Thiên sao? !"

Chương 1906: Sinh ra chính là người bên trong sự cuồng vọng, một kiếm cao hơn trời

"Đại đạo, ngươi cũng muốn đối địch với ta sao? !"

Giọng nói lạnh lùng vang lên, quanh quẩn thiên địa.

Một khoảnh khắc này, toàn bộ bầu trời cũng vì đó mà kinh động, vạn vật vạn linh cũng vì đó mà ảm đạm, giữa thiên địa, chỉ còn lại một bộ bạch y kia.

Mọi người nuốt một ngụm nước bọt, khiếp sợ không gì sánh nổi nhìn Sở Cuồng Nhân.

Sau Sáng Thế Chi Thần...

Thiên Kiếm, lại muốn đối địch với đại đạo sao? !

Mọi người chấn động không gì sánh nổi.

Mà lôi đình lăn lộn trong lôi vân kia, khí tức kinh khủng doạ người khuếch tán ra, gần như bao phủ cả một tinh hệ.

Vô số cường giả ở vũ trụ Thiên Nguyên đều có cảm ứng.

Từng đạo từng đạo tiên thức nhìn trộm mà đến.

Sau khi bọn họ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, khóe miệng không khỏi run rẩy.

"Lại là gia hỏa này..."

"Tại sao lại là hắn? Có chịu thôi đi hay không, động một chút lại làm ra động tĩnh lớn như vậy, thật sự là không có một ngày nào yên ổn."

"Lần này hắn lại đang muốn làm cái gì vậy?"

"Hít... Hắn, hắn đang muốn đối địch với đại đạo sao? !"

"Con mẹ nó, gia hỏa này thật sự là điên rồi phải không? !"

"Hắn vốn là một kẻ điên mà..."

Mọi người cảm khái.

Mà trên bầu trời của Thần Cơ cổ tinh, giờ phút này Sở Cuồng Nhân đang giằng co với lôi kiếp đại diện cho đại đạo, khí tức cuồng bạo lan tràn ra.

Chỉ với uy áp, liền khiến cho mặt đất điên cuồng chấn động.

"Đối địch với Thiên, cho dù là đại đạo, cũng khó thoát khỏi thất bại một lần!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Một tiếng leng keng vang lên, Vô Đạo bên hông ra khỏi vỏ.

Kiếm quang lạnh lẽo nở rộ.

Đó là một vệt kiếm quang đen nhánh thâm thúy u ám, giống như một cái lỗ đen, muốn cắn nuốt tất cả quang mang giữa thiên địa!

Đùng, đùng...

Dường như bị Sở Cuồng Nhân chọc giận.

Lôi kiếp ầm ầm rung động.

Một đạo lôi đình kinh người đột nhiên bổ về phía Sở Cuồng Nhân.

Một tia chớp này, cường đại hơn gấp mấy lần so với trước đó, không chỉ có thế, lôi đình này ẩn chứa một luồng khí tức đại đạo.

Có tác dụng áp chế đối với sinh linh trên toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên.

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân, hắn không thèm để ý.

Bởi vì đạo của hắn, không tồn tại ở vũ trụ này!

Thậm chí ngay cả thân thể này của hắn, cũng không bị đại đạo khống chế!

Hắn là dị số tuyệt đối!

"Thiên chi chứng kiến, Thiên Ngoại Thiên Kiếm!"

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Vô Đạo, thi triển chiêu thứ ba của thiên chi chứng kiến.

Một kiếm chém ra, sức mạnh bản nguyên duy nhất lưu chuyển.

Đạo tắc hội tụ.

Thậm chí, bên trong một kiếm này, hắn còn gia tăng thêm sức mạnh tiểu vũ trụ!

Đạo của hắn, sức mạnh bản nguyên duy nhất, tiểu vũ trụ, ba loại sức mạnh này không có một loại nào mà đại đạo của vũ trụ Thiên Nguyên có thể khống chế.

Mà thời điểm khi ba luồng sức mạnh này ngưng luyện làm một, sức mạnh đó liền bùng lên, đủ để phá hủy tất cả trong nháy mắt!

Đại đạo của vũ trụ Thiên Nguyên rất mạnh, nhưng chịu quy tắc hạn chế của vũ trụ, căn bản không thể dùng tất cả sức mạnh để đối phó với Sở Cuồng Nhân mới chỉ là Hợp Đạo.

Dưới một kiếm này, lôi đình vỡ nát, lôi kiếp cứ thế mà bị chém thành hai nửa, kiếm khí kinh khủng tiêu tán, quét nát mấy ngàn tinh hệ!

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, thần sắc lạnh nhạt.

Sinh ra chính là người bên trong sự cuồng vọng, một kiếm cao hơn trời!

Toàn thân áo trắng, một thanh hắc kiếm.

Một người một kiếm trảm đại đạo!

Tình cảnh này, khiến cho tất cả mọi người ở đây rung động thật sâu.

"Tên quái vật này, rốt cuộc hắn còn muốn làm ra bao nhiêu chuyện chấn hám nhân tâm nữa mới chịu bỏ qua, ta hoài nghi hắn đã muốn vượt giới hạn."

"Chậc chậc, không chịu sự khống chế của đại đạo, hắn vốn đã được xem như là vượt qua một nửa, dạng dị số này lại sinh ra ở vũ trụ Thiên Nguyên..."

"Không phải các ngươi cũng đã nói rằng hắn là tồn tại siêu thoát nào đó chuyển thế sao, nếu không thì sao lại có biểu hiện như thế?"

"Có khả năng."

Tiên thức của các cường giả ở vũ trụ Thiên Nguyên giao hội, ào ào thảo luận về lai lịch của Sở Cuồng Nhân, mỗi người nói một kiểu.

Có người thậm chí còn cho rằng, hắn vốn là một nhân vật siêu thoát nào đó.

Mà Sở Cuồng Nhân không để ý mọi người, hắn trở lại Thần Cơ cổ tinh, để chém vỡ gông xiềng đại đạo của những tộc nhân Thần Cơ còn lại.

Thần Cơ cổ tinh.

Bên trên một ngọn núi nào đó.

Sở Cuồng Nhân ngắm nhìn các chòm sao, ánh mắt bình tĩnh, Thiên Nữ Du đứng bên cạnh hắn, nhìn không ra hắn đang suy nghĩ điều gì.

"Hai vị cửu vương còn lại, đã tra ra được chưa?"

Sở Cuồng Nhân hỏi.

Thần Cơ nhất tộc đã nói, sẽ giúp hắn làm ba chuyện, chuyện thứ nhất này, hắn muốn đối phương điều tra hai vị cửu vương còn lại giúp hắn.

"Đã có kết quả."

Thiên Nữ Du gật gật đầu: "Xếp thứ nhất bên trong bảng xếp hạng của Thiên Nguyên Thần Điện, cũng chính là Minh Thần trong miệng Minh Thần Sử, chính là một trong những cửu vương."

"Vị cửu vương cuối cùng, căn cứ vào thuật thôi diễn, vị cửu vương cuối cùng này có quan hệ với ba mươi sáu lộ đạo tặc."

Ba mươi sáu lộ đạo tặc, ba mươi sáu vị đạo tặc tiếng tăm lừng lẫy bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, khống chế một lượng lớn cường đạo của vũ trụ, trong đó có hơn phân nửa người nghe theo Đạo Vương nhất tộc.

Sau khi nghe được chuyện này, Sở Cuồng Nhân không khỏi nhớ tới Thần La đạo cường đại nhất bên trong ba mươi sáu lộ đạo tặc.

Đối phương từng làm một số giao dịch với mình.

"Ngươi biết Thần La đạo sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Thiên Nữ Du khẽ gật đầu: "Biết, gần đây, giữa Thần La đạo và Đạo Vương nhất tộc có sự tranh đấu vô cùng mãnh liệt, nghe nói đã đánh không dưới mười cuộc chiến, có đến mấy tinh hệ bị đánh đến mức không còn."

Nghe được chuyện này, Sở Cuồng Nhân có một chút hứng thú.

"Cụ thể một chút."

"Thần La đạo là Thần Vương duy nhất bên trong ba mươi sáu lộ đạo tặc, mà hắn cùng với Đạo Vương nhất tộc lại không hợp, nhiều năm qua tranh chấp không ngừng, mà trước đó không lâu, nhóm Thần Vương của Đạo Vương nhất tộc tiến về Thiên Nguyên Tâm Giới thăm dò, chưa từng nghĩ sẽ bị Thần La đạo nắm lấy cơ hội, gây ra thương vong thảm trọng trong Đạo Vương nhất tộc."

"Sau khi Ma Lân Thần Vương trở lại Đạo Vương nhất tộc, tập hợp binh lực, lúc này phát động chiến tranh với Thần La đạo, cuộc chiến giữa bọn họ, hấp dẫn sự chú ý của không ít người..." Thiên Nữ Du nói ra.

Sở Cuồng Nhân toát ra một tia hứng thú.

"Thú vị đây."

Trên mặt Sở Cuồng Nhân nở một nụ cười, sau đó, dường như hắn nghĩ tới điều gì đó, nói: "Đúng rồi, nghe nói ngày xưa Thần Cơ nhất tộc đã có sách lược mở ra một lối đi ở bên trong vũ trụ Bàn Cổ, cũng bố trí một đại trận Hư Không Yên Diệt ở bên trong một bí giới, đúng không."

"Việc này cũng không phải là do Thần Cơ nhất tộc gây nên, mà chính là do thương nghị của các đại vương tộc, không biết Thiên Kiếm hỏi việc này để làm gì?"

"Ta muốn tài liệu về trận đồ Hư Không Yên Diệt Trận và cách bố trí, đây là chuyện thứ hai ta muốn Thần Cơ nhất tộc làm."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Chuyện này không thành vấn đề."

"Ừm."

Rất nhanh, Sở Cuồng Nhân liền nhận được tài liệu về trận đồ đại trận và cách bố trí của thời không phong bạo, hắn vuốt vuốt Càn Khôn giới trong tay, nghiền ngẫm cười một tiếng: "Đạo Vương nhất tộc, để Thiên, chơi một ván này với các ngươi!"

Ngay lập tức, hắn sờ lên cằm: "Chỉ có Đạo Vương nhất tộc, dường như vẫn chưa đã nghiền, sao không kéo thêm mấy tên khác cùng rơi xuống nước?"

Thiên Nữ Du ở bên cạnh nghe được Sở Cuồng Nhân tự lẩm bẩm, chẳng biết tại sao, đột nhiên rùng mình một cái, có loại cảm giác sợ hãi.

Thiên Kiếm, rốt cuộc muốn làm gì?

...

Phong La tinh hệ.

Đây là tinh hệ chủ yếu mà Thần La đạo và Đạo Vương nhất tộc giao chiến.

Tinh hệ này, đã là chiến trường thứ bảy của bọn họ, mấy cái chiến trường trước đó, đều bị bọn họ đánh nát.

Chiến trường của bọn họ cũng đang không ngừng biến đổi.

Nơi bọn họ đi qua, gần như trở thành một mảnh hỗn độn.

Nơi nào đó trong vũ trụ.

Chiến thuyền với số lượng hàng trăm ngàn tập trung ở một chỗ.

Mà trong đó có một chiếc chiến thuyền lớn nhất hoa lệ nhất, phía trên có vô số phù văn vờn quanh, đạo vận lưu chuyển, không hề tầm thường.

Trên chiến thuyền, một lá cờ tung bay.

Phía trên thêu hai chữ “Thần La”.

Chính là chiến thuyền của Thần La đạo, hiện tại, Thần La đạo và mấy chục tên thủ hạ của hắn đang thương thảo về thế cục của trận chiến.

Chương 1907: Binh lực nơi đây do ta điều hành, binh đối binh, tướng đối tướng

"Lần này Đạo Vương nhất tộc quyết tâm muốn tiêu diệt chúng ta, đuổi đánh tới cùng, đến Thần Vương cũng xuất động rất nhiều lần."

Một tên đạo tặc nói ra.

Người này là Xích Ma đạo bên trong ba mươi sáu đạo tặc.

Nghe được lời hắn nói, những người còn lại cũng đều mày ủ mặt ê.

Lần trước, bọn họ trực tiếp đánh nát nơi ở của Đạo Vương nhất tộc, có thể điều này đã làm cho Đạo Vương nhất tộc nổi giận, khởi binh trả thù mãnh liệt.

Bọn họ đã đánh giá thấp Đạo Vương nhất tộc.

Vậy mà đối phương lại cất giấu đến mấy tồn tại cấp bậc Thần Vương.

Mà trong số bọn họ, ngoại trừ Thần La đạo ra, cũng không có Thần Vương nào khác, tuy dựa vào các loại bảo vật và chiến trận đánh du kích, nhưng có thể chống đỡ đến bây giờ cũng đã là điều cực kỳ không dễ.

"Ta nghe nói, gần đây Đạo Vương nhất tộc đã tìm người của Minh Vương nhất tộc tới viện trợ, chuẩn bị một lần hành động liền tiêu diệt chúng ta."

Xích Ma đạo nói ra, vô cùng lo lắng.

Trong lúc mơ hồ, trong mắt lộ ra một tia hoảng sợ.

Một Đạo Vương nhất tộc cũng đủ để bọn họ chật vật chạy trốn rồi, nếu như lại có thêm một Minh Vương nhất tộc, bọn họ nhất định sẽ xong đời.

Mọi người nhìn Thần La đạo, đang chờ đối phương đáp lại.

Mà Thần La đạo cũng cau mày lại.

Hắn trù tính nhiều năm, tập hợp sức mạnh các phương, tiến hành đả kích Đạo Vương nhất tộc, nhưng căn cơ của Cổ Vương tộc, lại vượt qua sự tưởng tượng của bản thân.

Lần này, tuy là trả thù.

Nhưng cũng dẫn đến những phản ứng ngược trước nay chưa từng có.

Mặc dù bản thân mình là Thần Vương vô thượng, thực lực tự phụ cường đại, nhưng đám huynh đệ dưới tay mình thì phải làm sao đây?

Nghĩ đến chuyện này, trong lòng của Thần La đạo đã có chút hối hận.

Mình vẫn quá vọng động rồi.

Nếu như có thể cân nhắc liền sẽ cân nhắc thật tốt.

Nhưng trên đời này không có thuốc hối hận, hiện tại Thần La đạo chỉ có thể nghĩ hết biện pháp, dùng hết sức để bảo vệ các huynh đệ ở dưới tay mình.

"Ta sẽ đi tìm Đạo Vương nhất tộc để đàm phán."

Thần La đạo từ tốn nói.

Nghe đến dây, Hạ Lâu Lưỡng Nghi ở bên cạnh hắn nhất thời biến sắc, nói: "Đại ca, tuyệt đối không thể! Lần này chúng ta đã để Đạo Vương nhất tộc phải ăn thiệt thòi lớn như vậy, bọn họ tuyệt đối sẽ không tuỳ tiện bỏ qua cho ngươi, đàm phán sẽ không có bất kỳ tác dụng gì."

"Đúng vậy, hiện tại bọn khốn kiếp này chỉ nghĩ tới việc giết chết chúng ta."

"Đúng, không bằng liều mạng với bọn họ đi."

Mọi người bàn luận ầm ĩ.

Nhưng ngay lúc này, bên ngoài truyền đến một giọng nói.

"Các ngươi lấy cái gì để liều mình với bọn họ?"

Giọng điệu lạnh nhạt, lộ ra vẻ khinh thường đối với bọn đạo tặc này.

Chỉ thấy một thân ảnh từ từ đi đến.

Mọi người giật mình, sao người này có thể không chút trở ngại nào đi đến trước mặt bọn họ mà không kinh động bất cứ kẻ nào như thế? !

Loại thủ đoạn này, làm cho người khác phải kiêng kị.

"Ngươi là ai? !"

Một tên đạo tặc đột nhiên đứng lên, lớn tiếng chất vấn.

"Ngồi xuống!"

Lúc này, Thần La đạo lên tiếng.

Thần sắc hắn vô cùng ngưng trọng nhìn người vừa tới: "Không nghĩ tới Thiên Kiếm đại danh đỉnh đỉnh sẽ tới nơi này, thật khiến cho người ta bất ngờ."

Lời vừa nói ra, mọi người nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh.

Người này, chính là Thiên Kiếm sao? !

Mà thanh niên bên cạnh Thần La đạo nhìn Sở Cuồng Nhân, hai mắt nhất thời tỏa sáng, trong mắt lộ ra một tia suy tư.

Thiên Nữ Du nhìn thanh niên kia một chút, ánh mắt lóe lên.

"Thiên, mang đến cho các ngươi một cơ hội."

"Cơ hội gì?"

"Một cơ hội ngược gió lật bàn!"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Mà Thần La đạo cũng đã suy đoán được điều gì đó: "Ngươi muốn giúp chúng ta đối phó với Đạo Vương nhất tộc sao? Vì cái gì?"

"Ngày xưa, Thiên bị chúng Thần Vương bức giết, ngươi từng vì Thiên mà mở miệng tương trợ, lần này Thiên đến đây chính là để trả món nợ ân tình này."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Thần La đạo cũng nghĩ tới.

Ngày xưa, Sở Cuồng Nhân từng bị người của Đế Vương nhất tộc cùng với Đạo Vương nhất tộc cùng với các vị Thần Vương mở miệng uy hiếp ở phía trên Thiên Nguyên cổ tinh.

Quả thật mình đã nói vài lời vì đối phương.

Khi đó cũng chỉ là một lần tâm huyết dâng trào của hắn, nghĩ đến có thể kết thiện duyên, thuận tiện đối nghịch với Đạo Vương nhất tộc.

Không nghĩ tới, lúc trước thuận miệng một lời, lại có thể đổi lấy cho bản thân một cơ hội chuyển mình này, lúc trước bản thân quả thực đã có hành động sáng suốt.

Thần La đạo cảm thấy có chút may mắn.

Sau đó, hắn nhìn Sở Cuồng Nhân: "Ngươi muốn giúp ta như thế nào?"

"Đơn giản thôi, tất cả những người trong tay ngươi, để Thiên điều hành."

"Cái gì? !"

Sở Cuồng Nhân nói ra với giọng điệu cứng rắn, những đạo tặc còn lại đột nhiên không bình tĩnh, nào có ai vừa đến liền trực tiếp cướp đoạt binh quyền như thế?

Cho dù đối phương là Thiên Kiếm, bọn họ cũng sẽ không dễ dàng đồng ý.

"Không được, chúng ta chỉ nghe theo mệnh lệnh của đại ca thôi."

"Đúng vậy."

"Thiên Kiếm, tuy thực lực của ngươi cao cường, nhưng muốn chúng ta giao mấy chục triệu binh lực này cho một ngoại nhân như ngươi, điều đó không có khả năng."

Sở Cuồng Nhân không để ý đến nghi vấn của những đạo tặc này.

Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm Thần La đạo.

Đối phương mới thật sự là người hắn muốn nói chuyện.

Mà Thần La đạo hít sâu một hơi, nói ra: "Thiên Kiếm, nếu ngươi thật sự có thể giúp đám huynh đệ ta thoát khỏi nguy nan, binh quyền nơi đây giao cho ngươi cũng có thể, chỉ hy vọng ngươi thật sự có thể nói được làm được."

Đây là cơ hội duy nhất của hắn, mà xem phong cách hành sự từ trước đến nay của Sở Cuồng Nhân, đối phương tuyệt đối sẽ không dễ dàng làm chuyện mà mình không nắm chắc.

Lấy ngựa chết làm ngựa sống, liều một phen!

"Thiên, chưa từng nói bừa!"

Sở Cuồng Nhân mỉm cười.

"Đại ca."

"Đại ca, xin hãy suy nghĩ lại."

Mọi người còn muốn khuyên mấy câu.

Nhưng thái độ của Thần La đạo kiên định, bọn họ cũng không có cách nào.

Tiếp đó, Sở Cuồng Nhân bắt đầu an bài.

Trước khi tới nơi này, hắn đã tìm hiểu qua tình hình chiến trận ở đây.

……

Bên trong Đạo Vương nhất tộc, Ma Lân Thần Vương đang điểm binh, hắn dự định thừa thế xông lên, hoàn toàn tiêu diệt bọn người Thần La đạo!

Lần này, trừ hắn ra, hắn còn tìm tới Minh Vương nhất tộc để tương trợ, đương nhiên, cần phải đánh đổi một số thứ.

"Hai đại Cổ Vương tộc liên thủ, Thần La đạo, ta cũng muốn nhìn xem lần này ngươi có thể chạy trốn tới đâu đây? Phong La tinh hệ, chính là nơi chôn thây các ngươi!" Ma Lân Thần Vương cười lạnh một tiếng.

Mà lúc này, một Đại La Kim Tiên mặc một bộ chiến giáp đi vào.

Hắn nói với Ma Lân Thần Vương: "Thần Vương, không xong rồi, người của Thần La đạo đến đây để khiêu chiến!"

"Cái gì?" Ma Lân Thần Vương ngây ngẩn cả người.

Những ngày gần đây, Thần La đạo bị bọn họ đánh cho trốn đông trốn tây, không nghĩ tới bây giờ còn dám tới khiêu chiến, chán sống sao?

"Ha ha, Thần Vương, xem ra những người này đã cùng đường mạt lộ, dự định muốn liều mạng một phen." Đại La của Đạo Vương nhất tộc nói ra.

Nghe thấy chuyện này, trên mặt Ma Lân Thần Vương toát ra vẻ tươi cười: "Nếu bọn họ đã không kịp chờ đợi mà tìm đến cái chết như thế, vậy liền tiễn bọn họ một đoạn đi."

Mọi người chuẩn bị tốt binh tướng, ra ngoài nghênh địch.

Trong tinh không, nhân mã hai phe giằng co.

Một phe là Thần La đạo.

Mấy vạn chiếc chiến thuyền, trên người mỗi một người đều mang một vẻ ngoan tuyệt, giống như mặc kệ sinh tử bỏ mạng!

Sát khí của bọn họ, làm cho người ta sợ hãi.

Ma Lân Thần Vương cười nhạt một tiếng: "Quả nhiên là muốn liều mạng."

Mà hắn liếc một chút liền thấy được Thần La đạo trên chiếc chiến thuyền ở phía nơi xa, Thần Vương vô thượng này, mới là trọng điểm lần này của hắn.

"Thần La đạo, không nghĩ tới ngươi vội vã đi tìm cái chết như vậy."

"Giết!"

Thần La đạo không nói hai lời, quát lạnh một tiếng.

Trong chốc lát, tiếng giết nổi lên bốn phía, binh tướng liều mạng dưới trướng Thần La đạo đếm mãi không hết kia và người của Đạo Vương nhất tộc lao vào chém giết lẫn nhau.

"Ô Tuyết Long, còn không mau xuất thủ!"

Ma Lân Thần Vương nhìn về phía Thần Vương của Minh Vương nhất tộc ở bên cạnh rồi nói ra.

Đối phương cũng để cho người của Minh Vương nhất tộc gia nhập vào chiến trường.

Vài luồng binh lực giao phong, khiến cho nguyên một mảnh tinh hệ này như hóa thành biển máu, vô số tinh không bị tiêu vong, vỡ nát trong trận chiến này.

Vũ trụ băng lãnh tối tăm, bởi vì sát phạt ngút trời này, cùng với chiến ý ngang nhiên mà nóng rực lên.

"Thần La đạo, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" Ma Lân Thần Vương khẽ quát một tiếng, cũng đánh về phía Thần La đạo.

"Hừ, hươu chết vào tay ai, vẫn còn chưa biết."

Thần La đạo cũng lập tức xuất thủ.

Binh đối binh, tướng đối tướng!

Chương 1908: Bảo vật loạn nhân tâm, nhân tính chịu không được khảo nghiệm

Trên chiến trường, binh đối binh, tướng đối tướng.

Thần La đạo chiến đấu với Ma Lân Thần Vương, sức mạnh Thần Vương không ngừng khuấy động ở trong hư không, khiến một phương tinh không chấn động theo.

Đùng!

Thần La đạo bị một quyền đánh trúng, cả người bay ngược ra sau.

Nhưng thân thể của hắn lại không bị thương thế quá nghiêm trọng, chỉ thấy trên người hắn có một món chiến giáp phủ đầy đạo tắc huyết sắc, mà chính bởi vì chiến giáp này, hắn mới có thể bình yên vô sự ngăn lại một kích trước đó.

Thời điểm Ma Lân Thần Vương nhìn thấy chiến giáp này, sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng âm trầm: "Đây là Thất Hải Tu La Giáp của tộc ta!"

Thất Hải Tu La Giáp, Chí Bảo cực phẩm Tiên Thiên, là bảo vật số một số hai ở vũ trụ Thiên Nguyên, là một trong những căn cơ cường đại nhất của Đạo Vương nhất tộc.

"Đúng vậy."

Thần La đạo cười nhạt một tiếng.

"Hỗn trướng!"

Ma Lân Thần Vương tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi: "Thừa dịp chúng ta không ở đấy, ngươi dẫn người đánh vào Đạo Vương nhất tộc ta, cướp bảo vật của tộc ta, vô sỉ!"

"Ha, cũng vậy thôi, không phải Đạo Vương nhất tộc cũng dựa vào đánh cướp bảo vật của người khác mới có thể làm giàu đó sao?" Thần La đạo phản phúng một tiếng.

"Ô Tuyết Long, cùng tiến lên!"

Ma Lân Thần Vương nói với Ô Tuyết Long ở bên cạnh, cùng tiến lên công kích.

Hai đại Thần Vương vô thượng liên thủ, dù là Thần La đạo có chí bảo tương trợ cũng cảm thấy từng đợt áp lực.

Mà mấy vị Thần Vương còn lại, phân bố tứ phương, bao vây hắn, căn bản không lưu lại cho hắn nửa con đường sống.

Còn về thủ hạ mà Thần La đạo mang tới, ở dưới sự liên thủ hợp công của Minh Vương nhất tộc, và Đạo Vương nhất tộc, dần dần rơi vào thế hạ phong.

Một trận chiến này, Thần La đạo đã tan tác toàn diện!

Trong vũ trụ, không ít cường giả đều đang chăm chú quan sát trận chiến này, thấy tình cảnh này cũng cảm thấy Thần La đạo không có bất kỳ con đường sống nào.

"Thần La đạo uy phong lâu như vậy, rốt cục hắn cũng muốn nghênh đón tận thế, lại một truyền kỳ nữa kết thúc."

"Những năm này, vũ trụ Thiên Nguyên thật sự rung chuyển bất an."

"Thần Vương liên tục ngã xuống, ai nói không phải chứ?"

Mà mọi người cũng không quá coi trọng Thần La đạo ở trong tình huống này.

Một chỗ trong hư không.

Một đôi mắt lạnh đang quan sát toàn bộ chiến trường.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

"Là lúc này..."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Mà chiến trường, cũng đột nhiên có biến hóa.

Chỉ thấy người bên phía Thần La đạo, lại quay người rút lui, thậm chí ngay cả bảo vật của bản thân rơi trên chiến trường cũng không kịp cầm lấy.

Xem ra, là chật vật chạy trốn do thất bại.

Người của Đạo Vương nhất tộc há sẽ bỏ qua cơ hội này?

"Muốn chạy trốn, các ngươi quá ngây thơ rồi! Giết cho ta!"

"Ha ha, Thần La cường đạo, ngươi nghĩ đám các ngươi có thể chạy trốn tới đâu đây? Hôm nay, các ngươi nhất định sẽ tiêu vong ở đây!"

"Đuổi theo!"

Người của Đạo Vương nhất tộc, Minh Vương nhất tộc đều giết đỏ cả mắt, căn bản sẽ không buông tha cho người của Thần La đạo, ào ào đuổi theo.

"Hừ, người của Minh Vương nhất tộc, các ngươi đuổi theo từ bên kia, chúng ta tiến hành giáp công hai mặt, cùng nhau giết chết đám người kia."

Một Đại La Kim Tiên nói với quan quân của Minh Vương nhất tộc.

"Được."

Nhưng tại thời điểm thế giáp công sắp hình thành.

Người của Thần La đạo cứ thế tách ra.

Vậy mà bọn họ lại chia làm mấy đường, mỗi người chạy theo một hướng khác nhau.

"Há, chia ra để đánh sao? Thì đã sao chứ, mặc kệ là binh lực hay là chiến lực, chúng ta đều hơn xa các ngươi, cứ xem như các ngươi chia ra để đánh cũng không phải là đối thủ của chúng ta, chia ra truy sát!"

"Hôm nay, không buông tha cho bất cứ một người nào của Thần La đạo."

Mọi người cường thế truy sát.

Rất nhanh.

Bọn họ đuổi theo người của Thần La đạo đi tới bên trong một bí giới.

Đây là một bí giới phiêu đãng ở vũ trụ, trong đó cất giấu không ít bảo vật, sau khi người của Đạo Vương nhất tộc cùng với Minh Vương nhất tộc truy sát tiến vào, nhanh chóng bị những món bảo vật này mê hoặc, có chút ngoài ý muốn.

"Không nghĩ tới, chỉ đi truy sát Thần La đạo mà lại có thể phát hiện ra bí giới này?"

"Ha ha, vận khí không kém."

"Không thích hợp."

Một Đại La Kim Tiên cau mày lại: "Dường như những người này cố ý dẫn dụ chúng ta tới nơi này, ở trong đó có mờ ám."

"Chờ một chút, các ngươi nhìn chỗ này đi."

Lúc này, một tướng quân kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy ở phía xa, một ngọn núi nguy nga sừng sững, tràn ngập tiên huy vô tận, nhìn kỹ, kia rõ ràng là một tòa tiên sơn được tạo thành từ vô số tiên tinh chất chồng lên nhau, giá trị của nó, khó có thể phỏng đoán.

"Còn có chỗ đó..."

Ở một phương hướng khác, có một hồ nước khổng lồ màu vàng óng.

Đó là do một lượng lớn tiên dịch hội tụ mà thành.

Cũng tràn ngập dao động huyền diệu giống như vậy.

Còn có đủ loại bảo vật khác nhau.

Bảo vật ở trong bí giới này, nhiều đến mức có chút không hợp với lẽ thường.

"Đó là Thất Thải Lưu Ly Thiên Đăng của Đạo Vương nhất tộc ta!"

Lúc này, có người nhận ra một món bảo vật trong đó.

"Còn có cái kia, chính là Phong Hỏa Thần Thương!"

"Cửu Chuyển Ngọc Lộ Đan!"

"Chiến Thuyền của Đạo Vương nhất tộc ta cũng ở nơi đây."

Mọi người kinh ngạc.

Vậy mà tất cả đồ vật mà Đạo Vương nhất tộc bọn họ bị cướp đều ở bên trong bí giới này, trong lòng mọi người nhất thời nóng như lửa đốt.

"Đây nhất định là nơi mà Thần La đạo dùng để cất giữ bảo vật."

"Đúng vậy, nơi này chính là bảo khố của Thần La đạo."

"Đây đều là của Đạo Vương nhất tộc ta."

Trong lúc nhất thời, vô số người của Đạo Vương nhất tộc đều chẳng muốn truy sát Thần La đạo nữa, ào ào lao về phía những bảo vật này.

Tại sao bọn họ lại muốn giết Thần La đạo?

Không phải cũng bởi vì đối phương cướp đoạt bảo vật của bọn họ đấy sao?

Hiện tại, bảo vật đều ở trước mặt bọn họ.

Đạo Vương nhất tộc dựa vào đánh cướp làm giàu, trên thực tế cũng không có gì khác biệt so với cường đạo, huyết dịch bạo ngược chảy xuôi từ trong thân thể của bọn họ.

Bây giờ nhìn thấy nhiều món bảo vật như vậy, còn có thể nhớ được điều gì khác chứ.

Cho dù có một số người thông minh nhìn ra nơi này không thích hợp.

Nhưng những người thông minh đó dù sao cũng là số ít.

Càng nhiều người nhìn thấy những bảo vật này, phản ứng đầu tiên, không phải là trả lại cho Đạo Vương nhất tộc, mà chính là chiếm thành của riêng mình!

"Bảo vật này là của ta!"

“Đừng tranh đoạt, đều có phần, trước tiên hãy truy sát Thần La đạo đã!"

"Thần La đạo chó má gì chứ, chỉ là một đám kẻ đào ngũ mà thôi, muốn chúng ta đi đuổi giết bọn họ, bảo vật này bị người khác cầm lấy thì phải làm sao bây giờ?"

"Đúng vậy, các ngươi đừng nghĩ sẽ gạt được ta."

"Các huynh đệ, đều cho ta đoạt!"

"Minh Vương nhất tộc, đây không phải là đồ vật của các ngươi, các ngươi muốn làm gì? Bỏ tay của các ngươi ra khỏi bảo vật cho ta!"

"Hừ, chúng ta tới giúp Đạo Vương nhất tộc các ngươi, chẳng lẽ đến cả một số bảo vật cũng không thể chạm vào sao? Các ngươi cũng quá keo kiệt đi."

"Những thứ này là của chúng ta, thù lao của các ngươi đương nhiên sẽ có, nhưng chuyện này không đồng nghĩa với việc các ngươi có thể tùy ý cầm những thứ kia."

"Ta cầm đấy, các ngươi có thể làm gì sao? !"

Loạn, loạn.

Tất cả đều loạn.

Ở trước mặt một lượng lớn bảo vật, bản tính của Đạo Vương nhất tộc liền bại lộ, mà Minh Vương nhất tộc nhìn thấy những món bảo vật này, cũng rất khó không tâm động.

Nhất là khi bọn họ nghĩ thấy, nhóm người mình đến giúp đối phương, mà đối phương lại không để cho bọn họ đụng đến những bảo vật này, càng thêm nổi nóng.

Một phen cãi lộn, lại biến thành binh biến.

Bên trong toàn bộ bí giới, loạn thành một đoàn.

Một chỗ hư không trong vũ trụ.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy sự biến hóa trong bí giới, thản nhiên nói: "Nhân tính quả nhiên là thứ không thể chịu được khảo nghiệm nhất."

Đương nhiên, hắn cũng nhìn thấy một số người không hề bị lay động, muốn ổn định cục diện, chỉ là sức mạnh của bọn họ quá bạc nhược ở trước mặt đại thế cục này.

Người thông minh không ít, nhưng người ngu càng nhiều.

Thậm chí dưới sự ảnh hưởng của mọi người, những người thông minh này cũng đều bị lây bệnh, cũng gia nhập vào đội ngũ tranh đoạt bảo vật.

"Người của Thần La đạo đã rút lui gần hết rồi, Thiên Nữ Du, động thủ đi." Sở Cuồng Nhân cũng không quay đầu lại, nói ra.

"Được."

Thiên Nữ Du nhìn người ở trong bí giới, ánh mắt vô cùng băng lãnh.

Chương 1909: Đại trận Hư Không Yên Diệt diệt tu sĩ của hai tộc, ngươi không có nhân tính

Trong vũ trụ tinh không, cuộc chiến lại tiếp tục.

Một mình Thần La đạo đối phó với hai Thần Vương vô thượng, mà bốn phía còn có hai tên Thần Vương vây quanh hắn, không cho hắn đào tẩu.

Tất cả mọi người cảm thấy đã ăn chắc đối phương.

Mà trên thực tế, Thần La đạo cũng thật sự liên tục bị bại lui.

Hắn muốn trốn, lại là kế bất khả thi.

"Thần La đạo, hôm nay không chỉ là ngày chết của ngươi, đội ngũ mà ngươi dày công khổ sở bồi dưỡng ra cũng sẽ bị tiêu diệt toàn bộ!"

Ma Lân Thần Vương cười lạnh nói.

"Hừ, thế thì cũng không chắc được." Thần La đạo nói ra.

"Sắp chết đến nơi rồi, vẫn còn mạnh miệng!" Ma Lân Thần Vương hừ lạnh một tiếng, sau đó, hắn lại liên thủ với hai người Ô Tuyết Long tấn công một lần nữa.

Nhưng ngay lúc này, từ nơi xa truyền đến một trận dị động.

Chỉ thấy trong hư không, một trận gợn sóng nổi lên.

Trong đó ẩn chứa một luồng dao động thời không mênh mông.

"Loại dao động này..."

Sắc mặt Ma Lân Thần Vương, Ô Tuyết Long biến hóa, nhìn về phía nơi xa.

Tiên thức dò xét.

Chỉ thấy bên trong một bí giới xa xa, một lượng lớn thời không phong bạo vờn quanh, đang không ngừng tàn phá mọi vật từ bên trong trung tâm của phong bạo.

Dao động kinh khủng bạo ngược khuếch tán.

Tình cảnh này, giống như thiên tai.

"Đây là đại trận Hư Không Yên Diệt! !"

Lúc này, có người nhận ra trận pháp này, hít vào một ngụm khí lạnh.

Đại trận Hư Không Yên Diệt, xếp thứ ba bên trong mười đại sát trận ở vũ trụ Thiên Nguyên, là đại trận hủy thiên diệt địa kinh khủng trong truyền thuyết!

Cho dù là Hợp Đạo Thần Vương, cũng vô cùng e ngại.

"Chuyện gì đang xảy ra? Sao nơi này lại xuất hiện đại trận Hư Không Yên Diệt được? Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?"

"Ở hướng kia là... phương hướng mà Thần La đạo đào tẩu."

"Chờ một chút, chẳng lẽ..."

Có thần vương ý thức được điều gì đó, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

Bọn họ phóng về phía bí giới.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, một đạo kiếm khí chém ra, bức lui bọn họ!

Chỉ thấy trong tinh không, một bộ bạch y hiện ra.

Uy áp dồi dào khuếch tán.

Sau khi mấy tên Thần Vương nhìn thấy người vừa đến, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

"Thiên Kiếm, là ngươi!"

Người tới chính là Sở Cuồng Nhân.

Mà trong đầu Ma Lân Thần Vương, Ô Tuyết Long nhất thời hiện ra từng màn ở bên trong Thiên Nguyên Tâm Giới, nhất là phong thái của đối phương khi giằng co với Sáng Thế Chi Thần, đến bây giờ bọn họ cũng khó mà quên được.

"Thiên Kiếm, ngươi ở chỗ này làm cái gì hả? !"

Ô Tuyết Long chất vấn.

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, thản nhiên nói: "Ngày xưa, lúc ở Tâm Giới, chuyện mà các ngươi gây ra cho Thiên, chẳng lẽ đều quên rồi sao?"

"Ngươi muốn trả thù chúng ta sao? !"

Ma Lân Thần Vương nói với giọng điệu âm trầm.

"Đã làm chuyện sai, thì phải trả giá đắt, nhưng các ngươi đã khiến Thiên không vui, cho nên mới đến đây thu một chút đền bù từ các ngươi."

"Ngươi định làm gì?"

"Mấy tên tu sĩ của Minh Vương nhất tộc, Đạo Vương nhất tộc, đây là, một chút lợi tức mà Thiên thu từ các ngươi."

Lời vừa nói ra, mọi người mạnh mẽ biến sắc.

"Thiên Kiếm, đại trận Hư Không Yên Diệt này là do ngươi bày ra sao? !"

Ma Lân Thần Vương có một bụng nghi hoặc.

Ví dụ như người của bọn họ làm sao lại chạy đến đại trận Hư Không Yên Diệt đi?

Vì sao lại không thể phát giác được gì?

Nhưng hắn không biết, một số các cường giả đang một mực chú ý đến sự biến hóa trong chiến trường lại rõ như lòng bàn tay, mặt mũi không khỏi tràn đầy vẻ tán thưởng.

"Hay cho kế gậy ông đập lưng ông, hay cho một tên Thiên Kiếm!"

"Chậc chậc, thủ đoạn này thật không tầm thường."

"Chia binh ra dụ, gậy ông đập lưng ông, lấy lợi để vây khốn, hành động trong một lần, cuối cùng là tiêu diệt, ván này, Thiên Kiếm mang người của Đạo Vương nhất tộc, Minh Vương nhất tộc ra đùa bỡn trong lòng bàn tay, đáng sợ."

"Thần La đạo tân tân khổ khổ giành được các loại bảo vật, tất cả đều bị hắn dùng để làm mồi dụ vây khốn người của Đạo Vương nhất tộc, quả nhiên là có khí phách, mà hắn cũng đoán được tính tình của Đạo Vương nhất tộc..."

Bên trong bí giới.

Người của Đạo Vương nhất tộc, Minh Vương nhất tộc nhìn bốn phía đột nhiên xuất hiện thời không phong bạo, sắc mặt đại biến, vô cùng hoảng sợ.

"Cái này, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? !"

"Chúng ta bị nhốt rồi!"

"Đáng chết, rốt cuộc là do ai làm?"

Tâm tình vốn đang vui sướng vì đạt được bảo vật, lúc này liền tiêu tán, thay vào đó là sự sợ hãi trước nay chưa từng có.

Một số Đại La Kim Tiên có ý định phá hư thời không phong bạo ở bốn phía.

Các loại thần thông tiên pháp liên tục bạo phát.

Nhưng tất cả đều vô dụng, ở trước mặt thời không phong bạo này, sức mạnh của bọn họ thật sự là quá nhỏ bé.

"Đây là đại trận Hư Không Yên Diệt, chúng ta chết chắc rồi."

Một Đại La Kim Tiên tuyệt vọng nói ra.

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

"Còn không nhìn ra sao? Chúng ta bị người khác mưu hại!"

Sắc mặt của một người ở Minh Vương nhất tộc âm trầm đánh một quyền lên một tòa tiên tinh ở bên cạnh, khiến nó vỡ nát: "Đều tại nhóm Đạo Vương nhất tộc các ngươi tự tư tự lợi, hiện tại thì hay rồi, mọi người cùng nhau chết đi."

"Chuyện này có thể trách chúng ta sao? Không phải Minh Vương nhất tộc các ngươi cũng nhìn không ra đó là cái bẫy rập sao? Hơn nữa còn cướp bảo vật của tộc ta."

"Đúng vậy, chuyện đến tận đây, các ngươi cũng có trách nhiệm."

"Hừ, chúng ta không nên tới giúp các ngươi."

"Nếu chúng ta không hứa sẽ cho các ngươi lợi ích lớn, thì các ngươi có đến không? !"

Ở trong tình cảnh khốn khổ này, tu sĩ của Minh Vương nhất tộc cùng với Đạo Vương nhất tộc vẫn không quên đùn đẩy trách nhiệm cho nhau.

Đại La Kim Tiên cầm đầu thấy cảnh này, bất đắc dĩ thở dài.

Được rồi, hủy diệt đi.

Rất nhanh.

Đùng, đùng, đùng...

Thời không phong bạo vọt về phía mọi người, nơi nó đi qua, vạn vật tiêu vong, cho dù là hư không cũng bị phá nát thành từng khúc, hóa thành hư vô.

Nguyên một đám tu sĩ ở dưới luồng sức mạnh này, liên tục tiêu vong.

Sợ hãi tử vong, bao phủ trên đầu mỗi người.

Tu sĩ hai tộc hoảng sợ không thôi.

Bên ngoài đại trận Hư Không Yên Diệt.

Bọn người Xích Ma đạo, Hạ Lâu Lưỡng Nghi nhìn tu sĩ của hai tộc không ngừng biến mất bên trong đại trận kia, không khỏi nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Trên mặt của mỗi một người đều mang vẻ chấn kinh, chấn kinh vì sức mạnh của đại trận Hư Không Yên Diệt, chấn kinh vì thủ đoạn của Sở Cuồng Nhân.

"Chúng ta đây coi như là được cứu sao?"

Xích Ma đạo nói ra.

"Không, còn chưa kết thúc, uy hiếp thực sự, chính là bọn người Ma Lân Thần Vương." Một thanh niên từ tốn nói.

Người này là La Vân Tu, con nuôi của Thần La đạo.

"Ha, thiếu chủ không cần lo lắng."

Lúc này, Hạ Lâu Lưỡng Nghi cười nhạt một tiếng: "Chỗ đó có Thiên Kiếm đi xử lý, hắn đã xuất thủ, tất nhiên sẽ nắm chắc."

"Ngươi tin tưởng người này như thế sao?"

La Vân Tu nhíu mày nói.

"Đây không phải tin tưởng, mà chính là kết luận qua vô số sự thật đã đạt được, Thiên Kiếm, không ra tay thì thôi, một khi xuất thủ, tuyệt đối sẽ không thất bại! Sáng Thế Chi Thần thậm chí đại đạo, hắn đều có thể chiến thắng, Ma Lân Thần Vương, bọn họ có đáng là gì đâu?"

Hạ Lâu Lưỡng Nghi cười nói.

Trong mắt hắn lộ ra một tia tán thưởng.

Những người còn lại, cũng đều như thế.

La Vân Tu nhìn mọi người, trầm mặc không nói, có thể khiến những dân liều mạng dính đầy máu tươi này kính sợ như thế, đủ để chứng minh địa vị bây giờ của Sở Cuồng Nhân ở bên trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Nghĩ đến điều này, trong lòng của hắn không tự chủ được mà có một luồng ghen ghét, dựa vào cái gì người cao cao tại thượng kia không phải là ta?

Ở một chỗ khác.

Sở Cuồng Nhân giằng co với bọn người Ma Lân Thần Vương, Ô Tuyết Long.

Mà bọn họ cũng đã nhận ra chuyện phát sinh bên trong đại trận Hư Không Yên Diệt, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt gần như muốn phun ra lửa.

"Thiên Kiếm, ngươi cũng làm quá mức rồi! Hàng trăm triệu quân đội của hai tộc ta, ngươi nói diệt liền diệt, ngươi có nhân tính hay không!"

Ma Lân Thần Vương phẫn nộ chất vấn.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, lại xùy cười một tiếng: "Đây cũng là do hai tộc các ngươi gieo gió gặt bão thôi."

Nói xong, hắn vừa sải bước ra, Vô Đạo trong tay ra khỏi vỏ, kiếm áp lạnh lẽo bao phủ ra: "Tốt, lợi tức đã thu xong, hiện tại cũng là thời điểm nên giải quyết các ngươi, có thể giãy dụa cầu sinh ở dưới bàn tay của Thiên hay không, liền xem bản lĩnh của các ngươi vậy."

Chương 1910: Tư Không Thần Vương khuyên can, lấy đại cục làm trọng, nhóm Vương giả cổ lão

"Có thể giãy dụa cầu sinh trong bàn tay của Thiên hay không, thì phải xem bản lĩnh của các ngươi." Tay Sở Cuồng Nhân cầm Vô

Đạo, nhìn bọn người Ma Lân Thần Vương.

Đưa tay ra, chém ra một đạo kiếm quang.

Đạo tắc tụ hợp ở bên trong kiếm quang.

Một kiếm này ẩn chứa sức mạnh cực kỳ kinh khủng.

Ma Lân Thần Vương nhìn một kiếm này, biến sắc, cũng đưa tay ra, có sức mạnh đạo tắc giống như vậy tụ hợp, gào thét bắn về phía kiếm quang.

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, mỗi người đều bị đẩy lui.

"Vậy mà hắn đã có thể đạt tới tầng thứ tranh phong với Thần Vương vô thượng rồi sao? ! Thực lực của hắn, sao lại tiến bộ nhanh đến như vậy!"

Tim Ma Lân Thần Vương âm thầm đập nhanh.

Trong trận chiến trước đây, Sở Cuồng Nhân và Thần Vương vô thượng chiến đấu một trận đều dựa vào một số thủ đoạn đặc thù để phụ trợ.

Ví dụ như thời điểm hắn đối chiến với Long Điền Phong đã dùng sức mạnh Chúc Long, có tác dụng áp chế đối với sức mạnh của Long tộc, lại so sánh với thời điểm ngày đó chiến đấu với Thần Vương vô thượng của Đế Vương nhất tộc là Đế Phi Thiên, là dùng Bát Diện Đế Vương Chùy...

Nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân là thực sự dùng sức mạnh từ đạo của bản thân để đối kháng với mình, mà đạo của hắn, cũng chỉ là Hợp Đạo đại thành.

Nhưng bản thân mình lại là đỉnh phong đó.

"Thế nào, chỉ thế này đã khiến ngươi ngoài ý muốn sao?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Chỉ thấy hắn vừa sải bước ra, Vô Đạo trong tay nhắm ngay Ma Lân Thần Vương, lại chém xuống lần nữa, lần này, uy lực càng thêm bá đạo tuyệt luân.

Đùng! !

Hư không bị ma diệt trong nháy mắt.

Sức mạnh đạo tắc của Ma Lân Thần Vương ngưng tụ thành một cây đại đao, muốn ngăn lại một kiếm này, nhưng cây đao kia lại bị chặt đứt, bị kiếm phong chém ngang ngực, tạo thành một đạo vết máu khổng lồ.

Một lượng lớn sức mạnh đạo tắc từ trong đó tiêu tán ra.

Đạo trong cơ thể hắn, cũng nhận lấy rung chuyển kịch liệt.

"Ô Tuyết Long, ngươi đang làm cái quái gì vậy, còn không mau giúp ta!"

Ma Lân Thần Vương hét lớn một tiếng.

Nhưng Ô Tuyết Long lại bị Thần La đạo cản lại.

"Đối thủ của ngươi là ta!"

Thần La đạo cười lạnh một tiếng.

Ở một bên khác, mấy vị Thần Vương còn lại cũng ra tay trợ giúp Ma Lân Thần Vương đối kháng với Sở Cuồng Nhân, đối mặt với Thiên Kiếm có thể đánh bại Sáng Thế Chi Thần, có thể tranh phong với đại đạo này, không có một ai trong những Thần Vương này dám bất cẩn.

"Ha ha, cùng tiến lên đi, rất tốt!"

Sở Cuồng Nhân cười cười.

Chỉ thấy hắn thu hồi Vô Đạo, Bát Diện Đế Vương Chùy xuất hiện lần nữa.

Một chùy nện xuống.

Một tiếng phịch vang lên, một Thần Vương bị sức mạnh của Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn này nện thành một làn sương máu nổ tung ngay tại chỗ.

Đạo trong cơ thể hắn đang rung động kịch liệt, muốn khôi phục lại.

Nhưng lại bị Đế Vương khí không ngừng làm cho hao mòn đến mức hầu như không còn.

Cuối cùng, hoàn toàn bị phá nát!

Thần Vương đã ngã xuống.

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Đế Vương Chùy, khí tức bá đạo tuyệt luân, giống như đế vương cao cao tại thượng, một chùy rơi xuống, liền định đoạt sinh tử của người khác.

Cho dù là Thần Vương, cũng khó có thể chống cự.

"Đáng chết, món Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn trong tay hắn kia thật sự là quá lợi hại, không kiềm chế được chí bảo kia, chúng ta khó có thể chiến thắng hắn."

"Kiềm chế Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn? Làm sao có thể chứ? !"

Sắc mặt mọi người âm trầm.

Bọn người Ma Lân Thần Vương muốn rời khỏi, nhưng nghĩ đến hàng trăm triệu quân đội bị hủy diệt bên trong đại trận Hư Không Yên Diệt kia, hắn cực kỳ không cam lòng.

Nhưng nếu không rời đi...

Hiện tại hắn cũng không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

Đáng chết!

Ma Lân Thần Vương tức giận đến xanh mặt.

"Đi!"

Cuối cùng, dưới sự cân nhắc.

Ma Lân Thần Vương chỉ đành lựa chọn rút lui.

Thế nhưng khi hắn muốn rời khỏi, Sở Cuồng Nhân lại không cho, chỉ thấy hắn đưa tay ra, bốn phía có vô số kiếm khí đan xen ngang dọc.

Một cái lồng giam, bỗng nhiên xuất hiện!

Chính là thiên chi chứng kiến, Thiên Chi Lao!

Phía dưới Thiên Chi Lao, cho dù là Ma Lân Thần Vương có là Thần Vương vô thượng cũng cảm nhận được trói buộc to lớn, lại thêm Sở Cuồng Nhân từng bước ép sát, muốn rời khỏi, căn bản cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Sau một phen giao thủ, lại có một Thần Vương bị một chùy của Sở Cuồng Nhân đánh chết, sức mạnh kinh khủng, khiến mọi người đều cảm thấy kinh hãi.

Thật là đáng sợ.

Ma Lân Thần Vương nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng sợ hãi.

Chẳng lẽ, ta sẽ chết sao?

Hắn đường đường là Thần Vương vô thượng của Cổ Vương nhất tộc lại phải chết ở chỗ này sao?

Ông!

Lúc này, cách đó không xa có một trận quang mang kim sắc đột nhiên nở rộ.

Chỉ thấy một thân ảnh phi tốc lướt đến.

Chính là Hữu hộ pháp của Thiên Nguyên Thần Điện, Tư Không Thần Vương!

"Thiên Kiếm, cầu xin dừng tay!"

Tư Không Thần Vương lớn tiếng nói.

Hắn đưa tay ném ra bốn hạt châu, chỉ thấy bốn hạt châu kia huyễn hóa thành một kết giới ở trong hư không, bao phủ bọn người Ma

Lân Thần Vương.

Kiếm khí của Sở Cuồng Nhân trảm ở phía trên, đúng là khó có thể đánh tan.

"Chủ nhân, đây là Tứ Tượng Tu Di Châu, là một món chí bảo cực phẩm Tiên Thiên bản nguyên, ẩn chứa phòng ngự chi năng vô cùng cường đại."

Tiểu Ái phân tích một chút về kết giới kia, nói ra.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, hai mắt hơi hơi nheo lại, nhìn Tư Không Thần Vương thản nhiên nói: "Ngươi, cũng muốn đối địch với Thiên sao? !"

Tư Không Thần Vương lắc đầu: "Thiên Kiếm, cầu xin tạm thời bớt giận, hiện tại hai đại vũ trụ đang trong giai đoạn giao chiến ngàn cân treo sợi tóc, Thần Vương là chiến lực chủ yếu, không thể hao tổn quá nhiều."

Đây cũng chính là mục đích khiến hắn tới đây.

Lần này Sở Cuồng Nhân có chút hơi quá, không chỉ mấy trăm triệu quân đội Đạo Vương nhất tộc, Minh Vương nhất tộc kia, ngay cả mấy vị Thần Vương hắn muốn giết chết kia, nếu như ném vào chiến trường hư không, cũng đều là chiến lực trọng yếu.

Nhưng mà binh lực thế này lại đang hao tổn.

Vũ trụ Thiên Nguyên không thể tiếp tục xích mích nội bộ nữa.

"Há, thì ra bởi vì lý do này, cho nên liền muốn tùy ý để cho bọn họ lấn át ở trên đầu trên cổ Thiên sao? !" Sở Cuồng Nhân lạnh giọng nói ra.

Kiếm áp trên người hắn lưu chuyển, làm cho người khác cảm thấy ngạt thở.

Ngay cả Tư Không Thần Vương cũng không thể không kinh thán, trong thời gian thật ngắn đã trưởng thành đến loại tình trạng này, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

"Thiên Kiếm, còn phải lấy đại cục làm trọng."

Tư Không Thần Vương vẫn muốn tiếp tục khuyên.

Sau đó, hắn dùng miệng lưỡi, lại khiến cho Đạo Vương nhất tộc, Minh Vương nhất tộc vì sai lầm ngày xưa mà chịu nhận lỗi.

Sau một phen giày vò, Sở Cuồng Nhân đã thu hồi kiếm.

Trên thực tế.

Sở Cuồng Nhân biết, bây giờ Tư Không Thần Vương bảo vệ mấy người Ma Lân Thần Vương.

Thì mình khó có thể động đến mấy người kia.

Hơn nữa, đối phương đã đưa những tên tuổi trong đại cục ra ngoài, nếu như mình dám nói bừa, sau này ở vũ trụ Thiên Nguyên, rất khó để tiếp tục hành động, chuyện này có ảnh hưởng rất lớn với kế hoạch của hắn sau này.

"Hôm nay Thiên nể mặt tha cho các ngươi."

Thiên Kiếm liếc nhìn Tư Không Thần Vương một chút.

Mà đối phương nghe vậy, lại có loại cảm giác thụ sủng nhược kinh.

Ông trời ơi.

Thiên Kiếm vô pháp vô thiên từ trước đến nay lại cho mình mặt mũi sao?

Thật sự là quá hiếm có đi.

Tư Không Thần Vương đột nhiên cảm thấy nở mày nở mặt, nhìn Sở Cuồng Nhân đúng là thuận mắt hơn rất nhiều: "Đa tạ Thiên Kiếm."

Sau đó, Sở Cuồng Nhân liền quay người rời đi.

"Thật đáng ghét." Sắc mặt Ma Lân Thần Vương vô cùng âm trầm: "Thù này, Đạo Vương nhất tộc ta sẽ ghi nhớ thật kỹ!"

"Minh Vương nhất tộc ta cũng giống vậy!" Ô Tuyết Long nói với giọng điệu lạnh lùng.

Tư Không Thần Vương liếc bọn họ một chút, nói với giọng lạnh lùng: "Các ngươi không phải làm loạn, hôm nay Thiên Kiếm có thể cho ta mặt mũi mà tha cho các ngươi một lần, nhưng nếu lại chọc giận hắn, ta cũng không thể nào cứu được các ngươi."

"Hừ, đến lúc đó người nào cứu người nào còn chưa chắc chắn đâu."

Ma Lân Thần Vương cười lạnh một tiếng: "Bây giờ, hai đại vũ trụ lại khai chiến lần nữa, những vương giả cổ lão kia, cũng nên trở về rồi."

Vô số năm trước, vũ trụ Bàn Cổ và vũ trụ Thiên Nguyên giao phong, về sau bởi vì Vô Hám mà bị ép đình chỉ cước bộ.

Nhóm cường giả đứng đầu tham dự vào trận chiến kia vì bảo tồn thực lực, chờ đợi lần giao phong tiếp theo, ào ào tiến vào không gian thần bí nào đó để ngủ say.

Bây giờ, hai đại vũ trụ lại mở ra cục diện mới.

Những cường giả này đã ngang dọc trên chiến trường của hai đại vũ trụ từ xa xưa trước đây, cũng nên hiện thế một lần nữa, xuất lực vì chinh chiến với vũ trụ Bàn Cổ.

Chương 1911: Không thể giết Thiên Kiếm, đưa giấy bút cho hắn, dã tâm của La Vân Tu

"Vương giả cổ lão..."

Trong mắt Tư Không Thần Vương lộ ra một tia dị sắc.

Đối với những vương giả này, hắn cũng đã từng nghe thấy, những tồn tại này phần lớn tới từ Cổ Vương nhất tộc, đều từng là đại yêu nghiệt một thời.

Vì bảo tồn thực lực lớn nhất, trì hoãn thực lực sẽ giảm xuống vì già yếu, những nhóm Vương giả cổ lão này đều ngủ say ở một không gian thần bí nào đó.

Bây giờ, những Vương giả cổ lão này cũng nên nhanh chóng quay về rồi.

"Cho dù là những Vương giả cổ lão kia, cũng không chắc chắn có thể làm gì được Thiên Kiếm, các ngươi vẫn nên tự kiềm chế bản thân mình một chút đi."

Tư Không Thần Vương từ tốn nói.

Nói xong, hắn lại tiếp tục nói: "Mặt khác, Thiên Kiếm chính là lực lượng trọng yếu giúp chúng ta chống lại vũ trụ Bàn Cổ, hắn không thể chết, điểm này ta hi vọng các ngươi minh bạch, nếu không, đừng trách Thần Điện ta vô tình!"

Nghe thấy điều này, Ma Lân Thần Vương cau mày lại: "Ta có một chút khó hiểu, đã có cửu vương, vì sao còn muốn chấp nhất một tên Thiên Kiếm này?"

"Cửu vương..."

Tư Không Thần Vương nhịn không được khẽ cười một tiếng: "Các ngươi quá mê tín về cửu vương, tiềm lực của cửu vương mặc dù lớn, nhưng ở vũ trụ Bàn Cổ lại có một người, sức lực có thể áp chế cửu vương, hắn chính là Sở Cuồng Nhân."

"Chúng ta từng nỗ lực giết hắn, vận dụng Vụ tộc cùng với tất cả chiến lực của thập kiếp, nhưng đáng tiếc, đều bị đối phương hủy diệt, Vụ tộc phái ra một Hợp Đạo Thần Vương, vẫn bị hắn giết chết như trước."

"Loại nhân vật này, một khi trưởng thành, chỉ sợ sẽ là tồn tại càng khó giải quyết hơn so với Vô Hám, chỉ có Thiên Kiếm mới có khả năng chống lại hắn."

Tư Không Thần Vương đến từ Thiên Nguyên Thần Điện.

Mà chủ nhân của Thiên Nguyên Thần Điện, chính là một trong ba vị Hỗn Nguyên Thần Thiên của vũ trụ Thiên Nguyên, tin tức của

Tư Không Thần Vương linh hoạt hơn so với Thần Vương bình thường.

Hắn cũng có hiểu biết rõ ràng đối với Sở Cuồng Nhân.

Biết rằng nếu chưa trừ diệt được người này, cho dù vũ trụ Thiên Nguyên chiếm lĩnh được vũ trụ Bàn Cổ, chỉ sợ cũng không có cách nào kê cao gối ngủ mà không lo lắng.

"Thiên Kiếm, Sở Cuồng Nhân... Hai người này, có lẽ mới là yếu tố mấu chốt quyết định trận chiến của hai đại vũ trụ trong tương lai."

Tư Không Thần Vương nỉ non nói.

Tuy vẫn có những tồn tại cường đại hơn so với hai người này, nhưng trong lòng Tư Không Thần Vương lại ẩn ẩn có loại dự cảm.

"Sở Cuồng Nhân... Hừ, đợi Vương giả cổ lão hiện thế, hắn cũng sẽ trở thành một con kiến hôi có thể tiêu diệt ngay lập tức, có đáng là gì chứ?"

Ma Lân Thần Vương nói với giọng điệu lạnh lùng.

Hắn không để lời nói của Tư Không Thần Vương ở trong lòng.

Nhưng mà, Thiên Nguyên Thần Điện nói không thể giết Thiên Kiếm, hắn cũng không đến mức không cẩn thận, dù sao vẫn phải cho Thần Điện mặt mũi.

Sau đó, bọn người Ô Tuyết Long, Ma Lân Thần Vương liền rời đi.

Lần này, nguyên khí của bọn họ đại thương.

Mấy trăm triệu quân đội đã ngã xuống.

Chỉ sợ phải tốn một khoảng thời gian dài dằng dặc mới có thể khôi phục lại.

...

Một chỗ bên trong tinh không.

Thi thể của chiến thuyền bị phá nát, vô số hài cốt, cùng từng món từng món bảo vật bị tổn hại đang tràn ngập bảo quang ảm đạm.

Nơi này chính là tinh không sau khi trải qua đại trận Hư Không Yên Diệt, mà những thứ còn được lưu giữ này, chỉ là một phần cực nhỏ trước kia ở bên trong bí giới.

Mà phần lớn, đều trực tiếp hóa thành hư vô.

"Thiên Kiếm, dựa theo sự bố trí của ngươi, quả nhiên chúng ta đã thành công tiêu diệt truy binh của Minh Vương nhất tộc, Đạo Vương nhất tộc, ngươi quả thật rất lợi hại."

Xích Ma đạo đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, cung kính nói.

Mà thần sắc Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, cũng không nói gì.

Dường như một lần hành động tiêu diệt mấy trăm triệu tu sĩ với hắn mà nói, cũng chỉ là tiện tay mà thôi, căn bản không có cái gì đáng để khoe.

"Thiên Kiếm, không bằng lưu lại thêm mấy ngày nữa đi, để cho chúng ta cảm tạ ngươi thật tốt." Thần La đạo tiến lên nói ra.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, khẽ gật đầu: "Cũng được thôi."

Trên một chiếc chiến thuyền hoa lệ.

Sở Cuồng Nhân đứng ở boong tàu, nhìn lên tinh không ở trước mặt, thần sắc cổ kim không gợn sóng, mà Thiên Nữ Du thì đứng ở sau lưng hắn.

"Thiên Kiếm, đã xác định được, hắn thật sự là một trong cửu vương."

Thiên Nữ Du từ tốn nói.

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân vẫn chưa cảm thấy ngoài ý muốn.

Đột nhiên, một loạt tiếng bước chân từ phía sau truyền đến.

Người đến là một thanh niên thanh tú, lông mày hẹp dài, trên người mặc một bộ trường bào màu đen già dặn, hơn người.

Thiên Nữ Du liếc đối phương một chút, thần sắc lạnh nhạt.

Đối phương là La Vân Tu, con nuôi của Thần La đạo.

Đồng thời, cũng là một trong những cửu vương mà nàng mới vừa nói.

"Hành động lần này của Thiên Kiếm thật vĩ đại, khiến cho Vân Tu khâm phục."

La Vân Tu đi đến từ sau lưng Sở Cuồng Nhân, cười nhạt một tiếng.

Nghe được lời hắn nói.

Sở Cuồng Nhân không hề quay người, nhìn như không nhìn, hắn chỉ muốn tiếp tục xem tinh không, dường như trầm mê ở trong cảnh sắc rực rỡ của tinh không.

Mà La Vân Tu cũng không xấu hổ.

"Nghe nói Thiên Kiếm xuất thân từ Kiếm Linh nhất tộc, theo ta được biết, Kiếm Linh nhất tộc vốn chỉ là một Vương tộc bình thường, thậm chí có nguy cơ rớt khỏi Vương tộc, nhưng bởi vì Thiên Kiếm xuất hiện, trở thành một trong những cường tộc có tiếng tăm lừng lẫy trong vũ trụ này, sự cống hiến của Thiên Kiếm đối với Kiếm Linh nhất tộc so với Kiếm Thần Vương chỉ có hơn chứ không kém..."

"Mặt khác, nghe nói Long Thủy Tinh của Long tộc cũng tôn Thiên Kiếm làm chủ, có thể khiến một trong những cửu vương thần phục, mị lực của Thiên Kiếm..."

Ngay tại thời điểm La Vân Tu đang nói thao thao bất tuyệt, Sở Cuồng Nhân ngắt lời hắn, thản nhiên nói: "Thiên Nữ Du, chuẩn bị giấy bút cho hắn."

"Thiên Kiếm có ý gì vậy?"

La Vân Tu sửng sốt một chút, hơi nghi hoặc một chút.

"Nếu như ngươi cố ý tới đây để khen Thiên, thì hãy viết những lời nói tán dương kia xuống, Thiên, rảnh sẽ đọc qua một chút, sau đó ngươi có thể lui, không nên ở chỗ này làm phiền Thiên đang thanh tịnh." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Ngươi..."

Sắc mặt La Vân Tu tái nhợt một trận.

Nhưng sau cùng, hắn vẫn không phát tác.

Không phải là không muốn, mà chính là không dám.

Nổi giận với Thiên Kiếm sao? Trừ phi mình không muốn sống nữa.

"Thiên Kiếm, lần này tới tìm ngươi trước, là vì ta có một giao dịch muốn làm với ngươi." La Vân Tu nói thẳng ra ý đồ mà mình đến đây.

Sau đó, hắn đưa tay bố trí một kết giới cách âm ở bốn phía.

"Há, nói một chút xem."

"Thiên Kiếm, ta tin ngươi sẽ không vô duyên vô cớ giúp nghĩa phụ ta, nói cái gì mà trả nhân tình, có lẽ chỉ là cái cớ mà thôi, mục đích thực sự của ngươi chính là khống chế ngàn vạn hổ lang chi sư của Thần La đạo đúng không!"

La Vân Tu chắc chắn nói.

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên: "Ngươi nói tiếp đi."

"Thiên Kiếm, ngàn vạn hổ lang chi sư của Thần La đạo, không dễ khống chế như vậy, cho dù lần này ngươi trợ giúp bọn họ đánh bại Đạo Vương nhất tộc, Minh Vương nhất tộc, tạo uy vọng, nhưng mà, ở trong lòng bọn họ, chỉ có nghĩa phụ ta mới là thủ lĩnh của bọn họ!"

La Vân Tu nói ra.

"Xem ra Thần La đạo rất giỏi trong việc lung lạc nhân tâm."

"Đúng vậy, cho dù ta là con nuôi của nghĩa phụ, nhưng vẫn có lúc, cho dù ta lập chiến công hiển hách, cũng không bì kịp với một câu tán dương của phụ thân ta." Trong mắt La Vân Tu lộ ra một tia không cam lòng.

Hắn dựa vào thân phận con nuôi của Thần La đạo, đánh liều rất lâu ở trong đội ngũ của Thần La đạo, đến bây giờ uy vọng vẫn không so kịp với mười phần trăm của nghĩa phụ hắn, muốn khống chế đội ngũ này, nói nghe dễ lắm sao?

"Thiên, nhìn thấy dã tâm trong mắt ngươi."

"Thiên Kiếm, ngươi và ta hợp tác, ngươi giúp ta giết nghĩa phụ của ta, ta thay ngươi khống chế Thần La đạo, từ nay về sau tùy ngươi sử dụng!"

La Vân Tu nói ra, trên mặt hiện ra vẻ âm tàn.

Hắn một mực muốn trèo lên trên cao.

Hiện tại hai đại vũ trụ đang giao chiến.

Loạn thế xuất anh hùng!

Hắn muốn trở thành người được chú ý nhất ở thời đại này!

Đầu tiên, hắn phải có một quân đội chỉ thuộc về riêng mình, mà Thần La đạo chính là một lựa chọn rất tốt!

Hắn muốn giết chết nghĩa phụ của mình, thay thế vào vị trí đó!

"Thiên Kiếm, tin tưởng ta, nếu như không có Thần La đạo, ta nhất định có thể khống chế mấy ngàn vạn hổ lang chi sư dưới trướng Thần La đạo trong thời gian ngắn nhất, ta cũng sẽ cung phụng ngươi làm chủ!"

Chương 1912: Có thể sử dụng, nhưng không thể trọng dụng, đối tượng hợp tác chân chính

"Ngươi lấy tư cách gì, hợp tác với Thiên?"

Sở Cuồng Nhân nhìn La Vân Tu một chút.

Mà đối phương dường như đã sớm chuẩn bị, chỉ thấy hắn đứng chắp tay, trên trán có một phù văn ấn ký cổ xưa lưu chuyển.

Đó là Cửu Vương Ấn Ký!

"Chỉ bằng ta là một trong cửu vương!"

La Vân Tu từ tốn nói.

"Thú vị đấy."

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương một chút: "Ngươi muốn làm gì?"

"Qua một khoảng thời gian nữa, chính là đại hội giao dịch của Đạo Vương, cho đến lúc đó, tất cả cường đạo có mặt mũi bên trong vũ trụ Thiên Nguyên đều sẽ tề tụ về một đường, lấy ra bảo vật mà bản thân giành được, tiến hành giao dịch."

"Thần La đạo cũng sẽ tham gia, là đạo tặc mạnh nhất ở vũ trụ Thiên Nguyên, Thần La đạo vẫn luôn là người chủ trì đại hội giao dịch, ta hi vọng, Thiên Kiếm có thể giết chết hắn ở trước mặt mọi người vào lúc đó, sau đó lại do ta, đánh lui ngươi!"

"Khi đó, ta không chỉ có thể tạo dựng nên uy vọng vô thượng bên trong Thần La đạo, còn có thể ở trước mặt những cường đạo trên toàn bộ vũ trụ, thuận lý thành chương tiếp quản Thần La đạo." La Vân Tu từ từ nói ra.

Sở Cuồng Nhân không khỏi khẽ cười một tiếng: "Tóm lại, là ngươi muốn Thiên trở thành công cụ cho ngươi thượng vị, có đúng không? !"

"Không dám, chỉ là giao dịch mà thôi, mà sau khi ta chưởng quản được Thần La đạo, cũng sẽ nghe theo sự chỉ đạo của Thiên Kiếm, đây là cục diện có lợi cho cả hai."

"Thú vị đấy, ngươi đi xuống chuẩn bị đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Ha ha, vậy thì hợp tác vui vẻ."

Trong mắt La Vân Tu lộ ra một tia vui mừng.

Hắn quay người rời đi.

Trong mắt lộ ra một tia băng lãnh.

Thiên Kiếm ơi là Thiên Kiếm, ngươi cũng chỉ là quân cờ trong tay của ta mà thôi, chờ đến khi ta nắm được Thần La đạo trong tay, có thế lực này trong tay, sẽ nói chuyện phải trái một phen với ngươi, đợi một thời gian nữa, chờ ta lớn mạnh, còn phải sợ ngươi sao?

Thiên Kiếm...

Bây giờ ngươi đích thật là như mặt trời ban trưa.

Nhưng La Vân Tu ta cuối cùng cũng sẽ có một ngày sẽ bao trùm ở phía trên ngươi!

Nội tâm La Vân Tu âm thầm nghĩ tới.

"Thiên Kiếm, ngươi thật sự muốn hợp tác với La Vân Tu sao?"

Lông mày Thiên Nữ Du ở bên cạnh Sở Cuồng Nhân cau lại.

Dưới cái nhìn của nàng, đối phương cũng không phải là đối tượng đáng để hợp tác.

"Thiên nói muốn hợp tác với hắn từ khi nào?"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Thiên chỉ để hắn đi xuống chuẩn bị mà thôi, từ đầu tới đuôi, cũng không nói qua sẽ hợp tác với hắn."

"Thiên Nữ Du, nhớ kỹ, vĩnh viễn không nên tin lời một tên phản đồ, hôm nay hắn có thể vì khống chế Thần La đạo mà phản bội nghĩa phụ bồi dưỡng mình, ngày khác hắn sẽ vì lợi ích của hắn, cũng có thể phản bội Thiên."

"Người này, có thể sử dụng, nhưng không thể trọng dụng."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe đến điều này, dường như Thiên Nữ Du có điều suy nghĩ: "Thiên Kiếm muốn sử dụng hắn, để khống chế Thần La đạo, sau đó lại tìm cơ hội để giết hắn?"

"Đúng vậy, mà kẻ Thiên muốn hợp tác, là một người khác."

......

"Nhị đệ, qua một đoạn thời gian nữa chính là đại hội giao dịch, Thần La đạo ta vừa mới đánh thắng trận, đại hội lần này nhất định phải làm thật hoành tráng, đúng lúc Thiên Kiếm cũng ở đây, mời hắn cùng đến đây đi."

Bên trong chiến thuyền, Thần La đạo từ tốn nói.

Bên cạnh, Hạ Lâu Lưỡng Nghi gật gật đầu: "Ta biết rồi."

Sau đó, sắc mặt của hắn có chút chần chờ, dường như muốn nói điều gì đó, Thần La đạo thấy vậy, nói ra: "Nhị đệ, ngươi kết bạn với ta nhiều năm như vậy, có chuyện gì, ngươi đang lo lắng cái gì, mau nói đi."

Hạ Lâu Lưỡng Nghi nói ra: "Đại ca, từ những hành động gần đây của thiếu chủ, ta hoài nghi, hắn đang chuẩn bị cái gì đó ở trong bóng tối."

"Vân Tu..." Ánh mắt Thần La đạo lóe lên, trong mắt lộ ra một tia phức tạp: "Năm đó, tam đệ vì cứu ta mà chết, ta nhận nhi tử của hắn làm nghĩa tử, một mực coi như con đẻ, nhưng những năm này ta lại cảm giác mình và Vân Tu càng ngày càng cách biệt."

"Dã tâm của thiếu chủ rất lớn, đại ca, ta biết ta nói như vậy có lẽ ngươi sẽ không cao hứng, nhưng, không thể không đề phòng hắn."

Hạ Lâu Lưỡng Nghi cắn răng nói ra.

"Ai, ta đã biết."

Thần La đạo thở dài một hơi: "Dù sao Vân Tu hắn cũng là do ta nuôi lớn, cho dù chúng ta là cường đạo, nhưng ân dưỡng dục, cho dù là súc sinh cũng biết không thể tuỳ tiện dứt bỏ, hắn sẽ không làm chuyện gì quá phận đâu."

"Hy vọng là vậy."

Hạ Lâu Lưỡng Nghi nói ra, nhưng trong lòng vẫn còn có chút lo lắng.

Hai người thương nghị một phen về chuyện của đại hội giao dịch.

Sau khi tách ra, trước mặt Hạ Lâu Lưỡng Nghi đột nhiên xuất hiện một người, là Thiên Nữ Du, hắn có chút ngoài ý muốn, tiến lên cung kính thi lễ một cái.

Đối phương không chỉ là người bên cạnh Sở Cuồng Nhân, mà còn là thiên nữ ở Thần Cơ, một trong cửu vương, cho dù là thân phận nào thì cũng khiến hắn không thể thất lễ.

"Không biết thiên nữ có chuyện gì sao?"

"Thiên Kiếm nói ta giao vật này cho ngươi."

Thiên Nữ Du lấy ra một khối tinh thạch.

Hạ Lâu Lưỡng Nghi nhìn tinh thạch trong tay, có chút ngoài ý muốn: "Đây là lưu âm thạch, sao Thiên Kiếm lại cho ta vật này?"

Tiên nguyên của hắn vận chuyển, rót vào trong đó.

Rất nhanh, bên trong có một giọng nói truyền tới: "Thiên Kiếm, ngươi và ta hợp tác, ngươi giúp ta giết nghĩa phụ của ta..."

Đây là giọng nói của La Vân Tu!

Hạ Lâu Lưỡng Nghi nghe nội dung lưu lại bên trong âm thạch, sắc mặt vô cùng âm trầm, bởi vì phẫn nộ, tay khẽ run.

"Tên súc sinh này còn không bằng thú vật!"

"Đồ vật đã đưa đến, ta liền rời đi trước."

Thiên Nữ Du nói ra, quay người rời đi.

"Chờ một chút."

"Có chuyện gì?"

"Thay ta, cảm ơn Thiên Kiếm!"

Hạ Lâu Lưỡng Nghi trịnh trọng nói.

"Hãy nắm chắc cơ hội này thật tốt."

Thiên Nữ Du nói ra.

"Ta biết nên làm gì rồi." Hạ Lâu Lưỡng Nghi nhìn lưu âm thạch trong tay, trong mắt lộ ra một tia kiên định: "Đại ca, ngươi không thể chịu được tiếng xấu cha giết con, vậy để ta thay ngươi hoàn thành nó đi!"

......

Đại hội giao dịch, khí thế tổ chức hừng hực.

Địa điểm của đại hội lần này, ở ngay phía trên một cổ tinh trong Phong La tinh hệ, cổ tinh này, vốn dĩ người ở thưa thớt.

Nhưng bởi vì trận đại hội giao dịch này mà trở nên náo nhiệt.

Trong vũ trụ, cường đạo các lộ tụ hội, thậm chí, ngoại trừ cường đạo ra, còn có một số tu sĩ, tất cả mọi người muốn tới nơi này thử thời vận, nhìn xem có thể kiếm được một số vật hữu dụng với mình hay không.

"Thiên Nữ Du, ngươi không phát hiện ra tình cảnh trước mắt này rất thú vị sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn cổ tinh càng ngày càng phồn hoa ở phía dưới kia, từ tốn nói: "Cường đạo giành được đồ vật, lại có thể giao dịch hòa bình ở chỗ này, tình cảnh này, quả thực chính là hình ảnh thu nhỏ của vũ trụ."

Vũ trụ băng lãnh tối tăm này, từng sinh ra rất nhiều quy tắc.

Nhưng có một chuyện, lại vô cùng vững vàng.

Đó chính là mạnh được yếu thua!

Những nhóm cường đạo này, xâm lược nơi khác để đốt giết cướp giật, phát triển dựa vào việc ức hiếp những người nhỏ yếu hơn so với mình mà tồn tại.

Mà ở đại hội giao dịch này, thì lại thu liễm sát tính, nguyên một đám hòa hòa khí khí, giao dịch đồ vật mà mình giành được.

Vì cái gì?

Bởi vì Thần La đạo cường đại hơn so với bọn họ, bọn họ ức hiếp kẻ nhỏ yếu nhưng lại bị quản chế bởi người mạnh hơn, tuân thủ quy tắc do người mạnh hơn đặt ra.

Toàn bộ vũ trụ, gần như đều là như vậy.

"Nếu như Thiên Kiếm khống chế vũ trụ, ngươi sẽ làm thế nào?"

Thiên Nữ Du tò mò hỏi.

"Ha, có thể làm thế nào đây? Thiên Nữ Du, Thiên, có thể là chúa tể vũ trụ, nhưng không phải chúa tể có thể thống trị nhân tâm, ác tâm vốn là bẩm sinh bên trong mỗi người, ngay cả Thiên cũng không có cách nào thay đổi."

Thiên Nữ Du như có điều suy nghĩ.

Nàng phát hiện từ khi mình theo Thiên Kiếm, học được rất nhiều thứ.

Nàng càng minh bạch hơn, Thiên Kiếm cường đại, không chỉ ở thực lực của hắn, khả năng thấy rõ nhân tâm bản sự và phương thức đối đãi với thế giới của hắn cũng là thứ bản thân mình đáng học tập.

Chương 1913: Ác Ma Chi Noãn, Thần Vương của Binh Tai nhất tộc, đa trọng Hợp Đạo xuất hiện

Phía trên hành tinh giao dịch.

Cường đạo các lộ hội tụ lại với nhau, đủ loại bảo vật được lấy ra, có tiên kim, có thần đan, thậm chí còn có bản nguyên tạo hóa chi vật.

Đủ loại, đủ kiểu.

Làm cho người ta hoa mắt.

Mà người của Thần La đạo đang bảo trì trật tự.

Sở Cuồng Nhân và Thiên Nữ Du đi lên phía trên cổ tinh này, ở chỗ này được mấy ngày, liền đi thăm quan một chút.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Siêu Thần, Ác Ma Chi Noãn."

Sở Cuồng Nhân dừng bước lại.

"Làm sao vậy, Thiên Kiếm? Cảm thấy hứng thú với đồ vật nào đó sao?" Thiên Nữ Du ở bên cạnh hiếu kỳ hỏi.

"Quả thật rất thú vị."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, tâm tình rất không tệ.

Thiên Nữ Du ở phía sau hắn, có chút hiếu kỳ, nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không nói thêm gì, tiếp tục đi lên phía trước.

Tuy nhiên, tinh thần của hắn lại đặt ở phía trên phần thưởng cấp Siêu Thần mới vừa rút ra được, Ác Ma Chi Noãn, hiếu kỳ, đánh giá vật này.

Đây là một quả trứng màu tím đen, to bằng đầu người, phía trên còn khắc vô số hoa văn quỷ quyệt, lộ ra sức hấp dẫn khó hiểu.

Tu sĩ tầm thường, nếu như nhìn nhiều lần, dường như linh hồn đều sẽ bị hoa văn quỷ quyệt kia hút vào bên trong.

Ác Ma Chi Noãn, ác ma ở đây cũng không phải ám chỉ những ác ma trong thần thoại phương tây ở kiếp trước của Sở Cuồng Nhân kia.

Nó đề cập đến một loại tồn tại cổ lão bên trong chư thiên vạn giới.

Loại ác ma này, chuyên hấp thụ đủ loại oán khí ác niệm trong vũ trụ mà sống, hấp thu oán khí ác niệm càng nhiều, thực lực càng mạnh.

Như thế này khiến cho Sở Cuồng Nhân nhớ tới Hoa Dục Vọng.

Đối phương hấp thu dục vọng của nhân tâm mà tồn tại cũng như mạnh lên, mặc dù có cách làm khác với Ác Ma Chi Noãn này nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

"Ác Ma Chi Noãn này có thể được liệt vào phần thưởng cấp Siêu Thần, chứng minh vật này kém nhất cũng có tiềm lực trưởng thành đến Hỗn Nguyên."

"Có chút thú vị."

"Ta cũng muốn nhìn xem ác ma bước ra khi ấp quả trứng này rốt cuộc sẽ là cái thứ gì." Sở Cuồng Nhân có chút hăng hái thầm nghĩ.

Ấp Ác Ma Chi Noãn cần một lượng lớn ác niệm oán khí, điều này khiến hắn liên tưởng đến Binh Tai nhất tộc.

Chủng tộc kỳ lạ này, cũng dựa vào việc hấp thu các loại oán khí binh khí mà trở thành chủng tộc mạnh mẽ.

Như vậy, trong chủng tộc này cần phải lưu trữ lượng lớn oán khí.

"Xem ra lại có thêm một lý do nữa để đối phó với Binh Tai nhất tộc."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Sau khi đi dạo vài vòng phía trên giao dịch cổ tinh, hắn và Thiên Nữ Du cũng không tìm được đồ vật nào phù hợp với mình.

"Thiên Kiếm, Thần La đạo mời chúng ta tiến đến khu vực giao dịch hạch tâm, nơi đó đã bắt đầu giao dịch." Thiên Nữ Du nói ra.

Khu giao dịch hạch tâm, là nơi cường đạo cường đại nhất ở các lộ trong vũ trụ hội tụ lại để giao dịch, cũng là nơi giao dịch bảo vật được trân quý nhất.

Thậm chí sẽ có không ít cường giả cũng tới đó để xem thử.

"Xem ra trò vui chỉ vừa mới bắt đầu."

Sở Cuồng Nhân có chút chờ mong.

...

Khu giao dịch hạch tâm.

Đạo tặc các lộ hội tụ cùng một chỗ.

"Ha ha, Thần La đạo, gần đây ngươi thật uy phong ha, ngay cả Đạo Vương nhất tộc cũng thất bại ở trong tay ngươi!"

"Lợi hại lợi hại, ta sớm đã khó chịu với Đạo Vương nhất tộc, rõ ràng chúng ta đều là cường đạo lập nghiệp, hiện tại lại bày ra một bộ dạng cao cao tại thượng, vênh mặt hất hàm sai khiến đối với chúng ta."

"Đúng vậy, lần này bọn họ ăn thiệt thòi lớn như vậy, thật làm cho người ta hả giận, nhưng mà, lần này bọn họ tổn hao không ít, muốn bổ sung nguyên khí, chỉ sợ không tránh được việc muốn tìm những người khác để hạ thủ."

Mọi người biểu đạt tán thưởng với chuyện của Thần La đạo.

Nhưng cũng có người biểu thị sự lo lắng.

Đạo Vương nhất tộc dựa vào cường đạo để làm giàu, bây giờ tổn hao nguyên khí lớn như vậy, chỉ sợ sẽ sử dụng phương thức thông qua cường đạo để bổ sung nguyên khí.

Thần La đạo nghe vậy, trịnh trọng nói ra: "Không dối gạt các vị, đại hội giao dịch lần này, ta cũng muốn nói một chút về vấn đề này, Đạo Vương nhất tộc ức hiếp chúng ta đã lâu, ta dự định nhân cơ hội này, tập hợp sức mạnh của mọi người."

Mọi người nghe vậy, ánh mắt lóe lên.

Nghe được ý tứ trong lời này, Thần La đạo muốn tập hợp sức mạnh của tất cả cường đạo, sau đó chính thức đứng ngang hàng với Đạo Vương nhất tộc.

"Thần La đạo có thể đánh bại được Đạo Vương nhất tộc, theo ta thấy, ngươi làm thủ lĩnh của chúng ta, nhất định có thể chống lại Đạo Vương nhất tộc."

Một đạo tặc có tư lịch cao nói với Thần La đạo.

"Kỳ thật chuyện này đều nhờ có Thiên Kiếm trợ giúp, nếu không có hắn, ta sớm đã xong đời rồi." Thần La đạo cũng tự mình hiểu rõ, cười ha ha một tiếng rồi nói.

Nghe được lời hắn nói, trong mắt mọi người lộ ra vẻ hiếu kỳ.

"Uy danh của Thiên Kiếm, chúng ta đã sớm nghe qua, chỉ là một mực không có duyên để nhìn thấy, không biết hôm nay, chúng ta có thể thấy phong thái của hắn hay không?"

"Đúng vậy, ta cũng rất tò mò."

Thần La đạo cười nhạt nói: "Ta đã mời Thiên Kiếm tới đây rồi."

"Thiên Kiếm tới."

Lúc này, ngoài cửa có một người kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân mang theo Thiên Nữ Du từ từ đi đến.

Mà ở phía trên đại sảnh này, nhân mã các lộ ào ào nhìn về phía hắn, trong ánh mắt toát ra vẻ hiếu kỳ, ngưng trọng, kiêng kị, đủ loại tâm tình.

Sở Cuồng Nhân lại giống như không nhìn thấy, đối với hắn mà nói, loại cảm giác vạn chúng chú mục này sớm đã thành thói quen.

Nhưng La Vân Tu trong đám người này, trong mắt lại mang theo vẻ hâm mộ và ghen ghét nồng đậm, hắn hy vọng, sẽ có một ngày bản thân mình cũng có thể được vô số người chú mục và kinh sợ giống như thế.

"Sẽ nhanh thôi, chỉ cần kế hoạch hoàn thành, từ nay về sau, ta chính là Thần La đạo mới, tất cả mọi người đều phải dựa vào khí tức của ta."

Trong mắt La Vân Tu mang theo vẻ chờ mong.

"Ha ha, Thiên Kiếm, ngươi đã đến."

Sau khi Thần La đạo nhìn thấy Thiên Kiếm, liền tiến lên nghênh đón.

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân hàn huyên vài ba câu với Thần La đạo.

Cách đó không xa, La Vân Tu cau mày lại: "Vì sao Thiên Kiếm vẫn còn chưa chịu động thủ, hắn đang chờ cái gì vậy?"

Đột nhiên, hắn toát ra một tia giật mình: "Xem ra hắn muốn chờ sau khi đại hội giao dịch lần này kết thúc thì mới ra tay."

Cũng được, dù sao kết quả cũng đều như nhau.

"Thiên Kiếm, thực lực của những người này không kém."

Thiên Nữ Du nhìn thoáng qua mọi người bên trong đại sảnh rồi nói.

Ở chỗ này, nàng đã nhận ra rất nhiều luồng khí tức cường đại, có mấy luồng khí tức, nàng xem qua nhưng không thể thấu.

"Quả thật là có không ít người thú vị."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, những người này, cũng không phải là cường đạo, mà chính là những cường giả không biết tên bị đại hội giao dịch ở nơi đây thu hút đến.

Trong đó, có hai người khiến cho hắn có chút để ý.

Một người trong đó là một lão giả mặc trên người một bộ trường bào màu đen, hắn đứng ở trong góc nhỏ, không nói một lời, khí tức được ẩn giấu rất khá.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn cảm nhận được đối phương có chút quen thuộc.

Dùng Tiểu Ái phân tích một chút, mới phát hiện ra đối phương là tu sĩ của Binh Tai nhất tộc, hơn nữa, còn có tu vi cực cao, không ngờ đã đạt tới cảnh giới Thần Vương.

Thần Vương ở Binh Tai nhất tộc...

Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia nghiền ngẫm, dường như đang tính kế gì đó.

Ngoại trừ người này.

Còn có một người, đó là một thân ảnh toàn thân bao phủ bên trong tiên huy, không thể phân biệt là nam hay nữ, quanh người có một luồng khí tức cổ lão ngưng tụ nhưng chưa tán, cho người ta một loại cảm giác vô cùng cổ xưa.

Dựa theo khí tức này mà nói, đối phương tuyệt đối không hề đơn giản.

Ngay cả Tiểu Ái phân tích đối phương cũng phải mất một chút thời gian.

"Chủ nhân, khí tức trên người người này cực kỳ lâu đời, nhưng thọ nguyên lại hết sức dồi dào, bên trong cơ thể ẩn chứa khí tức của hai loại đạo, trong đó một luồng ít nhất đã đạt cảnh giới Thần Vương vô thượng, một luồng khác đang trong một loại trạng thái ngủ say nào đó, còn đang từng bước khôi phục..."

Phân tích của Tiểu Ái khiến Sở Cuồng Nhân có chút kinh ngạc.

Khí tức của hai loại đạo...

Nói cách khác, đối phương đã đạt tới cảnh giới đa trọng Hợp Đạo!

Đây chính là lần đầu tiên hắn gặp phải tồn tại thuộc loại cảnh giới này ở bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, còn có khí tức một loại đạo cổ xưa đang dần dần khôi phục...

Là một vị Thần Vương cổ lão nào đó, mới vừa thức tỉnh từ trong cơn ngủ say sao?

Sở Cuồng Nhân có chút hăng hái.

Một đại hội giao dịch, dường như hấp dẫn không ít người thú vị.

Chương 1914: Mang Ác Ma Chi Noãn ra giao dịch, Thái Thản nhất tộc, Hồn Linh Châu

Đại hội giao dịch tiếp tục.

Mọi người cũng lần lượt lấy ra bảo vật của mình.

Phàm là có hứng thú, đều có thể tiến lên thương thảo giao dịch, Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua những bảo vật kia, cũng không có hứng thú quá lớn.

Nhưng Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Thần Vương của Binh Tai nhất tộc kia, toát ra một tia suy tư, sau đó liền lấy ra một quả trứng màu tím đen.

Chính là Ác Ma Chi Noãn.

Phía trên Ác Ma Chi Noãn này có khắc vô số đường vân quỷ quyệt, trong nháy mắt xuất hiện, nhiệt độ trên toàn bộ đại sảnh dường như đều giảm xuống rất nhiều.

Mọi người nhìn vật này, ánh mắt không khỏi ngưng trọng.

"Vật này là vật gì? Xem ra không hề tầm thường."

"Thiên Kiếm lấy ra vật này, là muốn giao dịch sao?"

"Thật thú vị."

Sau kia Thần Vương ở Binh Tai nhất tộc khi nhìn thấy Ác Ma Chi Noãn, đồng tử cũng nhịn không được mà co rụt lại, oán khí trong cơ thể hắn sau khi Ác Ma Chi Noãn này xuất hiện, đúng là không tự chủ được mà bị kích động.

Rốt cuộc đây là thứ gì?

Thần Vương ở Binh Tai nhất tộc cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Hắn có loại cảm giác, ảnh hưởng của vật này đối với Binh Tai nhất tộc không hề tầm thường, nếu như có thể nắm giữ, sẽ có tác dụng cực lớn.

"Thiên Kiếm, vật này là cái gì vậy?"

Mọi người nhìn quả trứng ác ma kia, không khỏi có chút hiếu kỳ.

Bọn họ không giống như Binh Tai nhất tộc, trong cơ thể có giấu oán khí, chẳng qua là cảm thấy quả trứng ác ma này có chút kỳ quái mà thôi.

Đến cả vị cường giả đa trọng Hợp Đạo thần bí kia cũng nhìn thoáng qua.

"Vật này tên là Ác Ma Chi Noãn, có thể hấp thu oán khí trong thiên địa, nhưng sau khi ấp trứng có thể sinh ra thứ gì, lại không thể biết được, vật này không có tác dụng đối với Thiên, nên mới lấy ra để giao dịch."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, ánh mắt của hắn liếc qua Thần Vương của Binh Tai nhất tộc, quả nhiên đối phương lộ ra vẻ tâm động.

"Không biết quả trứng có thể ấp ra thứ gì? Nếu như ấp ra một oán linh bình thường, vậy cũng không có tác dụng gì."

"Đúng vậy, nhưng đã là vật mà Thiên Kiếm lấy ra, cho dù là một cục đá, cũng phải giao dịch, không thể làm phật ý của hắn."

Mọi người âm thầm nghĩ tới.

Lúc này, một Đại La Kim Tiên lấy ra một tiên đan: "Thiên Kiếm, chỗ này của ta có một viên cửu chuyển Kim Đan, người có thể dùng để thối luyện tiên nguyên, tăng cao tu vi, không biết có thể giao dịch với trứng ác ma này của ngươi không?"

"Ha ha, Thiên Kiếm, chỗ này của ta có một khối tiên kim, có thể tạo ra chí bảo Tiên Thiên bản nguyên, cũng không hề kém gì so với chí bảo Hợp Đạo."

"Chỗ này của ta có một bản pháp môn tu hành Hợp Đạo đỉnh phong..."

Từng người vừa xuất ra bảo vật của mình, vừa muốn giao dịch với Sở Cuồng Nhân.

Trên thực tế, bọn họ cũng không biết quả trứng ác ma này có tác dụng gì đối với mình, chỉ muốn mượn cơ hội này để kéo chút giao tình với Sở Cuồng Nhân.

Dù sao, hiện tại Sở Cuồng Nhân cũng giống như mặt trời ban trưa ở vũ trụ Thiên Nguyên này.

Gioa hảo với hắn, tuyệt đối là có trăm lợi không hại.

Sở Cuồng Nhân nhìn đồ vật mà mọi người lấy ra, thần sắc không hề bận tâm, không hề bị lay động, những bảo vật này, hắn chướng mắt.

Lại nói.

Cộng tất cả bảo vật này lại cũng không bằng một góc của quả trứng ác ma.

Đương nhiên, những người này không biết quả trứng ác ma có giá trị như thế nào.

"Chỗ này của ta có một món Hợp Đạo khí, đổi với ngươi."

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Là tu sĩ đa trọng Hợp Đạo ở cửa ra kia, đối phương cũng không nhìn ra sự ảo diệu của quả trứng ác ma, nhưng hắn có một chút hứng thú.

Hắn lấy ra một thanh kiếm.

Trên thân kiếm xuất hiện đạo tắc, là một thanh Hợp Đạo khí.

Nhưng Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua liền dời ánh mắt, nói: "Thiên không thiếu kiếm tốt, vật này không đủ để trao đổi quả trứng ác ma này."

"Há, Thiên Kiếm, thứ ngươi gọi là quả trứng ác ma có dạng tác dụng gì cũng không biết, ta lấy ra một món Hợp Đạo khí để trao đổi với ngươi đã là quá may mắn, hi vọng ngươi thấy tốt thì nhận đi."

Đa trọng Hợp Đạo này từ tốn nói.

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, khá lắm, người này lại dám dùng loại khẩu khí này để nói chuyện với Thiên Kiếm, không muốn sống nữa sao?

Chỉ là, khí tức cổ lão trên người của người ở trước mắt này quá nồng đậm, mọi người đều kiêng kị, nên cũng không nói thêm gì.

Bầu không khí lập tức có chút ngưng trọng lên.

"Ha, thế nhân nhiều kẻ ngu, ánh mắt thiển cận, hay kết luận những thứ mà mình không có cách nào nhìn thấu, Thiên, tha thứ cho ngươi một lần."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Ý của ngươi là nói, ta ngu xuẩn sao?"

"Thiên, đánh giá cao sự tự biết rõ mình của ngươi."

Ánh mắt đa trọng Hợp Đạo kia ngưng trọng, khí tức trên người nhịn không được mà tiêu tán ra, uy áp kinh khủng bao phủ toàn bộ đại sảnh trong nháy mắt.

"Thiên Kiếm, quả nhiên tự đại giống như trong truyền thuyết!"

Từng cơn sóng uy áp liên tiếp nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

Với sức mạnh của đa trọng Hợp Đạo, mọi người cũng đại khái phán đoán được tu vi của người trước mắt này, nhất thời giật mình kêu lên.

"Thật mạnh, ít nhất cũng là cảnh giới Thần Vương vô thượng!"

"Chờ một chút, loại khí tức này... Là Thái Thản nhất tộc!"

Có người nhìn ra lai lịch của đối phương, khiếp sợ không gì sánh nổi.

Thái Thản nhất tộc là một trong những Vương tộc cổ lão ở vũ trụ Thiên Nguyên, căn cơ không thấp hơn Đạo Vương nhất tộc, Minh Vương nhất tộc.

Quan trọng nhất chính là, ở trong truyền thuyết cổ lão, chủng tộc này có thể đã được sinh ra từ lúc vũ trụ mới bắt đầu khai mở.

Ví dụ như Sáng Thế Chi Thần kia, chính là một vị Thái Thản thuở sơ khai.

"Không đúng, sao Thần Vương của Thái Thản nhất tộc lại xuất hiện ở đây, hơn nữa, mấy vị Thần Vương bên trong Thái Thản nhất tộc, cũng không có dạng khí tức này, Thái Thản nhất tộc xuất hiện Thần Vương mới rồi sao?"

"Có chút kỳ quái."

"Ta đột nhiên nhớ tới một truyền thuyết cổ lão, nghe nói bên trong vũ trụ này có một số Vương giả cổ lão ngủ say, hắn không phải là một trong số những người đó chứ."

Mọi người bàn luận ầm ĩ, cũng có người lớn gan suy đoán.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đối mặt với uy áp, lại không lui chút nào.

"Thái Thản nhất tộc... Ha, cho dù là Thái Thản thuở sơ khai, Sáng Thế Chi Thần cũng kém Thiên một chút, huống chi là ngươi!"

Lời nói vừa dứt, kiếm áp khuếch tán ra.

Hai luồng khí tức ầm ầm va chạm trong hư không, toàn bộ đại sảnh cũng vì đó mà chấn động, các tu sĩ bên trong đại sảnh đều cảm nhận được uy áp này, sau đó càng không nhịn được mà mồ hôi đầm đìa, chuẩn bị cảm thấy áp lực.

"Hai vị, mời tạm thời bớt lửa giận."

Thời điểm lúc này, Thần La đạo làm người chủ trì của đại hội giao dịch tiến lên hoà giải, hắn có chút cẩn thận từng li từng tí.

Mặc kệ là Thiên Kiếm, hay là tồn tại cổ lão của Thái Thản nhất tộc, hai người này hắn đều không chọc nổi.

"Ha, vậy cho chủ nhân nơi đây một ít mặt mũi đi."

Thái Thản cổ lão kia thu liễm uy thế, trên thực tế, cũng không phải là do mặt mũi Thần La đạo lớn đến bao nhiêu.

Mà là vì hắn mới tỉnh lại từ trong cơn ngủ say, sức mạnh đa trọng Hợp Đạo không có cách nào hoàn toàn phát huy ra.

Ở thời điểm này, hắn cảm thấy vẫn không nên tùy tiện khai chiến với Sở Cuồng Nhân mới tốt, bằng không hắn phải tốn một khoảng thời gian dài hơn mới có thể khôi phục lại thời kỳ đỉnh phong.

"Hành động sáng suốt."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, nói thật, hắn cũng tò mò bây giờ mình có thể giao phong với tồn tại đa trọng Hợp Đạo hay không.

Hắn đánh giá một chút, cảm giác khả năng cũng không lớn.

"Thiên Kiếm, quả trứng ác ma này của ngươi, ta muốn."

Lúc này, vị Thần Vương của Binh Tai nhất tộc kia tiến lên, hắn lấy ra một cái hộp đồng màu xanh, sau khi mở ra, bên trong là một viên bảo châu màu tím.

Bảo châu tản ra tiên huy, còn có phù văn huyền diệu lưu chuyển.

Mọi người thấy bảo châu kia, tâm thần nhất động.

"Đây chẳng lẽ là linh hồn bản nguyên tạo hóa chi vật, Hồn Linh Châu!"

Có người kinh ngạc nói.

Hồn Linh Châu, đây là một loại tạo hóa chi vật sinh ra từ bên trong linh hồn bản nguyên, nếu có thể luyện hóa, có thể tăng cao sức mạnh linh hồn.

Linh hồn có tám cảnh giới, Phổ Thông, Tiên Hồn, Chân Thần, Kim Hồn, Thái Hư, Tự Tại, Hỗn Độn, Siêu Thoát.

Nghe nói, nếu linh hồn ở cảnh giới Thái Hư luyện hóa vật này, có thể khiến cho cảnh giới linh hồn trực tiếp tăng lên cảnh giới Tự Tại.

Cho dù là cảnh giới Tự Tại sử dụng, cũng có thể có được tăng trưởng không nhỏ.

Chương 1915: Ám sát, Thần La đạo chết rồi? Chuyện gì xảy ra

"Hồn Linh Châu, cũng thực sự là một món bảo vật không tệ."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Thần Vương của Binh Tai nhất tộc đã lấy ra bảo vật này, từ tốn nói, sau đó, hắn ném quả trứng ác ma trong tay ra ngoài.

"Đưa ngươi!"

"Ha ha, vậy thì đa tạ Thiên Kiếm." Thần Vương của Binh Tai nhất tộc cười cười, nhìn quả trứng ác ma, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

Hắn có dự cảm, vật này sẽ có ý nghĩa trọng đại đối với Binh Tai nhất tộc.

Người khác nhìn không ra sự ảo diệu của quả trứng ác ma này, nhưng hắn, người mang oán khí lại hoặc nhiều hoặc ít có thể cảm nhận được.

Sức mạnh ẩn chứa bên trong quả trứng ác ma này, làm cho người ta kinh hãi, đây tuyệt đối là một món bảo vật tuyệt thế hiếm có.

Một khi ấp trứng, Binh Tai nhất tộc nhất định có thể trỗi dậy! !

Đây cũng là nguyên nhân hắn dám mang Hồn Linh Châu ra giao dịch, giá trị của vật này còn quý giá hơn so với Hợp Đạo khí mà tồn tại Thái Thản cổ lão kia xuất ra.

Nhưng mà, có thể có được quả trứng ác ma này, tất cả đều đáng giá.

Thiên Kiếm...

Ngươi liên tiếp giết tứ hung kiếm, còn có Thần Vương của Binh Tai nhất tộc ta, chờ sau khi ấp nở quả trứng ác ma, ngươi liền đợi hối hận đi! !

Thần Vương của Binh Tai nhất tộc âm thầm nghĩ tới.

Nhưng hắn cực lực ẩn giấu khí tức, không bị phát hiện.

Nhugnw hắn không biết rằng, một số tiểu biểu lộ, động tác nhỏ trên mặt hắn, đều bị Sở Cuồng Nhân thu vào trong mắt, trên mặt lộ ra nụ cười nghiền ngẫm.

"Binh Tai nhất tộc... Ha, ta sẽ chơi đùa thật tốt."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh.

Hội giao dịch tiếp tục.

Mọi người xuất ra đủ loại bảo vật để giao dịch.

"Tại sao ngươi còn chưa động thủ?"

Lúc này, La Vân Tu đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, truyền âm nói.

Thần sắc của Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, chỉ từ tốn nói: "Ngươi muốn giết nghĩa phụ của ngươi đến vậy sao? Hắn là người đã nuôi lớn ngươi."

"Thiên Kiếm, bây giờ ngươi đang thuyết giáo ta sao?"

Sắc mặt La Vân Tu lạnh như băng nói.

Trong lòng của hắn có chút bất an.

Chẳng lẽ Sở Cuồng Nhân muốn đổi chủ ý?

"Ha, yên tâm, kịch mà Thiên an bài, sẽ được diễn."

Sở Cuồng Nhân nhìn ra sự bất an của đối phương, từ tốn nói.

Sau đó không lâu.

Hội giao dịch đã đến những phút cuối cùng.

Lúc này.

Chỉ thấy mấy Đại La Kim Tiên mặc áo đen bỗng nhiên nổi loạn.

Bọn họ lao về phía Thần La đạo.

Tình cảnh này, khiến không ít kẻ sợ ngây người.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Có thích khách!"

Trong đám người, La Vân Tu cũng hơi nghi hoặc một chút.

Đây chính là kịch hay mà Thiên Kiếm nói sao? Dùng Đại La Kim Tiên đi ám sát Thần La đạo? Đừng đùa, đối phương là một Thần Vương đó!

Nhưng khiến người ta bất ngờ chính là, Thần La đạo tại cùng những thứ này Đại La Kim Tiên giao thủ mấy chiêu về sau, đúng là rơi vào hạ phong.

Thần La đạo khí tức, chẳng biết tại sao, đúng là vô cùng uể oải.

"Ta trúng độc? Vào lúc nào?"

Thần La đạo biến sắc, hai mắt La Vân Tu tỏa sáng, Thần La đạo trúng độc, không có cách nào phát huy thực lực của Thần Vương sao?

Hắn nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy đối phương bình chân như vại đứng tại chỗ, cũng không có ý tứ đi cứu Thần La đạo, xem ra, là do đối phương an bài.

"Thiên Kiếm không muốn tự mình động thủ, để người khác làm thay mình sao?"

"Hừ, thật đúng là yêu quý thanh danh của mình mà."

La Vân Tu hừ lạnh một tiếng nói.

Hắn có chút thất vọng.

Vốn dĩ, bên trong dự đoán của hắn, Thiên Kiếm sẽ ra tay giết Thần La đạo, mình lại ra tay liên hợp với mọi người bức lui Thiên Kiếm.

Cứ như vậy, uy vọng của mình nhất định có thể tăng cao hơn rất nhiều.

Hiện tại, chỉ có thể đối phó với mấy Đại La Kim Tiên không biết xuất hiện từ nơi nào, tuy nhiên, kết quả vẫn sẽ giống vậy.

Nhưng hiệu quả lại kém một chút.

Những Đại La Kim Tiên này, làm sao có thể so với Thiên Kiếm chứ?

Được rồi, thời không đợi ta.

La Vân Tu nhìn về phía Thần La đạo, chỉ thấy đối phương đã liên tục bại lui dưới sự liên thủ của mấy Đại La Kim Tiên.

Thực lực Thần Vương, căn bản không có cách phát huy ra.

Chỉ chốc lát.

Thần La đạo bị một kiếm đâm trúng ở ngực, sức mạnh đạo tắc trong cơ thể giống như bị sức mạnh nào đó phong tỏa, không có cách nào tu bổ thân thể.

Sau cùng, Thần La đạo phù phù một tiếng, ngã xuống ở trước mặt mọi người.

Tình cảnh này, khiến cho vô số người trở nên khiếp sợ, Thần La đạo đại danh đỉnh đỉnh, vậy mà lại chết ở trước mặt mọi người?

Chuyện này không khỏi quá ly kỳ đi.

"Nghĩa phụ! !"

Lúc này, La Vân Tu cảm thấy cơ hội của mình đã tới.

Hắn hét lớn một tiếng, xông tới, hai mắt đỏ thẫm, một bộ nổi giận đùng đùng: "Ta muốn các ngươi đền mạng cho nghĩa phụ của ta!"

Hắn xuất thủ, đánh về phía những hắc y nhân kia.

Đại La ý vô cùng mạnh mẽ ầm ầm bạo phát, đúng là đạt đến trình độ Đại La cực hạn, chỉ sợ khoảng cách Thần Vương cũng không kém bao nhiêu.

Tình cảnh này mọi người vô cùng ngạc nhiên.

"Cái gì, thiếu chủ lại có thực lực như vậy? !"

"Thật mạnh."

La Vân Tu xuất thủ, khí tức sôi trào.

Đại La ý đường hoàng bá đạo, nhất quyền nhất cước đều có bất thế chi uy.

Một chiêu tùy ý, đều có sức mạnh đánh nát hư không.

Những Đại La Kim Tiên kia nhìn thấy loại tình hình này, liếc nhau.

"Thần La đạo đã chết, rời đi!"

"Đi!"

Những người này nhanh chóng thối lui.

La Vân Tu nghĩ nghĩ, cũng không tiếp tục đuổi theo.

Hắn thấy, những người là do Thiên Kiếm phái tới, nếu mình theo đuổi không bỏ, chỉ sợ sẽ khiến cho Thiên Kiếm không vui.

Đúng thế.

Mặc dù trong lòng hắn ghen ghét Sở Cuồng Nhân.

Nhưng trong lòng cũng mang một phần e ngại, trước khi hoàn toàn trưởng thành, hắn không dám tùy tiện đắc tội Sở Cuồng Nhân.

Hắn đi đến trước mặt Thần La đạo, cẩn thận cảm nhận tình huống trong cơ thể của đối phương một chút, đạo của đối phương, đã yên lặng.

Xem ra, đã hoàn toàn ngã xuống.

Trong lòng của hắn có chút sầu não.

Dù nói thế nào, cũng là nghĩa phụ đã nuôi mình lớn.

Nhưng sầu não này cũng chỉ duy trì một cái chớp mắt, sau đó, trong lòng của hắn liền tuôn ra tham vọng vô hạn, vị trí Thần La đạo đã là của hắn!

"Nghĩa phụ! Ta thề, ta nhất định sẽ tìm ra hung thủ, báo thù cho ngươi!" La Vân Tu ghé vào trên người Thần La đạo khóc rống nói.

Lúc này, có mấy tên đạo tặc đi ra.

"Thiếu chủ, những người này nhất định là do Đạo Vương nhất tộc phái đến để báo thù đại ca, hiện tại, đại ca đã chết, Thần La đạo không thể một ngày không đầu, xin ngươi thế chỗ vị trí của đại ca, chỉ huy chúng ta!"

"Đúng vậy, mời thiếu chủ đăng vị, chỉ huy chúng ta."

"Quần long không thể không đầu."

Lần lượt có một ít đạo tặc nói ra.

Những người này, giống như đã sớm hẹn trước.

"Chuyện này..."

Trên mặt La Vân Tu lộ ra một tia chần chờ, nhưng sau đó, trên mặt hắn lộ ra vẻ kiên định: "Nếu các vị đã nói như thế, vậy La Vân Tu ta liền việc nhân đức không nhường ai, từ nay về sau, ta nhất định..."

"Vị trí này, không tới phiên ngươi làm."

La Vân Tu nói còn chưa dứt lời, bên ngoài truyền tới một giọng nói lạnh lùng.

Chỉ thấy Hạ Lâu Lưỡng Nghi dẫn một đám người đi đến, nhìn La Vân Tu, sắc mặt lạnh lùng nói ra: "Kéo hắn xuống!"

"Hạ Lâu thúc thúc, ngươi làm cái gì?"

Sắc mặt của La Vân Tu biến hóa.

Những người còn lại cũng hết sức kinh ngạc.

"Hạ Lâu Lưỡng Nghi, ngươi đang làm cái gì!"

"Đúng vậy, sao ngươi có thể vô lễ với thiếu chủ như thế!"

Những người vừa mới lên tiếng chống đỡ cho La Vân Tu cũng ào ào lên tiếng ngăn Hạ Lâu Lưỡng Nghi lại, nhưng thần sắc của đối phương băng lãnh, lạnh lùng nhìn những người này: "Bắt tất cả bọn họ lại cho ta!"

Lập tức, mọi người liền bị các loại binh khí kề lên trên cổ.

Thần sắc của La Vân Tu lạnh nhạt, nói ra: "Hạ Lâu thúc thúc, nghĩa phụ vừa mới chết, ngươi là không kịp chờ đợi mà muốn đoạt vị sao?"

"Ai nói với ngươi ta đã chết?"

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy ở sau lưng mọi người, Thần La đạo vốn nằm dưới đất lại từ từ đứng lên, tình cảnh này, làm cho tất cả mọi người choáng váng.

Nhất là La Vân Tu, đồng tử của hắn cũng rung động lịch liệt, hắn đột nhiên nhìn về phía Sở Cuồng Nhân: "Thiên Kiếm, đây là có chuyện gì? ! !"

Chương 1916: Thần Vương của Thái Thản tộc xuất thủ, ngươi quấy rầy Thiên xem kịch

"Thiên Kiếm, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?"

La Vân Tu nhìn Sở Cuồng Nhân, lớn tiếng chất vấn.

Ánh mắt của mọi người nhanh chóng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Sao thế, việc này còn có quan hệ với Thiên Kiếm sao?

Nhưng lại thấy Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, một bộ bình chân như vại: "Đây là việc nhà của Thần La đạo các ngươi, có liên can gì đến Thiên?"

Nghe đến đây, trong lòng La Vân Tu đã có suy đoán.

Lúc này, chỉ thấy Hạ Lâu Lưỡng Nghi lấy ra một khối lưu âm thạch, mà bên trong truyền ra chính là đoạn hội thoại của La Vân Tu và cả Sở Cuồng Nhân.

Nghe tới lúc La Vân Tu muốn giết Thần La đạo, mọi người xôn xao.

"Tốt cho một La Vân Tu, đúng là điên rồi mà."

"Chậc chậc, ngay cả nghĩa phụ dưỡng dục mình nhiều năm như vậy cũng hạ thủ được, La Vân Tu, ngươi đúng là rất giỏi."

Thần sắc của Hạ Lâu Lưỡng Nghi lạnh lùng nói: "Kể từ khi biết ngươi muốn giết đại ca, ta liền sai người đi điều tra ngươi, biết ngươi và bọn người Lâm lão tam thông đồng với nhau trong bóng tối, dự định sau khi giết đại ca, để bọn họ dìu ngươi thượng vị, chúng ta không lập tức chọc thủng ngươi, chính là vì muốn dụ tất cả bọn họ ra ngoài, mấy thích khách vừa rồi, cũng đều là do ta tìm đến."

Ở phía sau hắn, mấy người áo đen vừa rồi đi tới.

Bọn họ dỡ xuống ngụy trang, đều là các cán bộ tinh anh của Thần La đạo.

"Đến về phía đại ca, thì hắn sử dụng bí pháp nào đó, có thể hình thành một loại trạng thái yên lặng cho đạo của mình, đình chỉ khí tức sinh mệnh, nhìn qua liền giống như đã tử vong, ngay Thần

Vương cũng nhìn không ra, ngươi thì càng không cần phải nói." Hạ Lâu Lưỡng Nghi tiếp tục nói.

Tất cả mọi chuyện, đều do hắn an bài.

"Vân Tu, ngươi khiến ta quá thất vọng rồi."

Thần La đạo nhìn La Vân Tu, sắc mặt có chút phức tạp.

Trong mắt mang theo nồng đậm thất vọng.

Sự thất vọng kia, khiến La Vân Tu đau nhói.

"Chuyện này có thể trách ta sao?"

"Nghĩa phụ, ngươi là Thần Vương, tuổi thọ của ngươi dài bao nhiêu ngươi biết không? Nếu ngươi bất tử, làm sao ta lên làm lão đại của Thần La đạo, chẳng lẽ cả đời này ta cũng chỉ làm một thiếu chủ sao? !"

La Vân Tu càng nói càng giận.

Sau đó, hắn nhìn về phía Sở Cuồng Nhân: "Thiên Kiếm, ngươi con mẹ nó đang đùa ta, đã nói sẽ hợp tác, lại lật lọng, ngươi vô sỉ!"

Thần sắc của Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt: "Từ đầu đến cuối, Thiên, chưa từng nói sẽ hợp tác với ngươi, là chính ngươi hiểu sai ý."

Đúng vậy.

Ít nhất là trong đoạn hội thoại bên trong lưu âm thạch kia, Sở Cuồng Nhân chưa từng nói muốn hợp tác.

Hơn nữa, nói đến bỉ ổi vô sỉ, La Vân Tu muốn giết nghĩa phụ của mình, thấy thế nào, thì hắn cũng mới là kẻ hèn hạ vô sỉ nhất.

"Lại dám phát ngôn bừa bãi với Thiên Kiếm?"

"Đúng vậy."

"Hừ, quả thực là làm càn!"

Thần sắc của Hạ Lâu Lưỡng Nghi lạnh như băng nói: "Giải hắn xuống! !"

Mấy Đại La Kim Tiên ở bốn phía xông lên muốn chế ngự La Vân Tu.

Việc đã đến nước này, đương nhiên La Vân Tu sẽ không ngoan ngoãn bó tay chịu trói, chỉ thấy hắn khẽ quát một tiếng, khí tức Đại La cực hạn bạo phát.

Tất cả mọi người bị bức lui ra ngoài.

"Hừ, muốn bắt ta, sao lại dễ dàng như vậy? !"

Chỉ thấy trên trán hắn có vương chi ấn ký lơ lửng.

"Cửu vương!"

"Không nghĩ tới lời hắn nói là sự thật, hắn thật sự là một trong cửu vương!"

Trong lưu âm thạch, La Vân Tu nói mình là cửu vương.

Nhưng mọi người không có tận mắt thấy.

Nhưng bây giờ, hắn bày ra vương chi ấn ký ở trước mặt mọi người, hoàn toàn xác nhận thân phận của mình, mọi người vô cùng kinh ngạc.

"Lùi xuống cho ta!"

La Vân Tu đưa tay ra, tiên nguyên gào thét xông ra.

Một đám Đại La không có một ai là đối thủ.

Nhưng mà, hắn không có ham chiến, bóng người lóe lên, phóng về phía bên ngoài đại sảnh, muốn rời khỏi nơi này.

Hiện tại, hắn đã không có nơi đặt chân ở Thần La đạo.

Chỉ có rời đi, tìm đường khác!

"Vân Tu, ngươi không đi được!"

Nhưng lúc này, Thần La đạo xuất thủ, sức mạnh Thần Vương bạo phát, vô số đạo tắc vờn quanh trong hư không, hoàn toàn trấn áp La Vân Tu.

Ở trước mặt luồng sức mạnh này, La Vân Tu không có chút lực phản kháng nào.

Tuy là cửu vương, nhưng vẫn không phải Thần Vương!

"Muốn ta nhận thua, không có khả năng!"

La Vân Tu thúc giục tu vi đến cực hạn.

Nhưng cho dù hắn có phản kháng như thế nào cũng không thể chống cự sức mạnh Thần Vương, bị trấn áp ở trên mặt đất, không thể động đậy.

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh nhìn, thưởng thức bộ dáng giãy dụa của đối phương.

La Vân Tu nằm rạp ở trước mặt hắn, nhìn tư thái cao cao tại thượng kia của hắn, trong mắt bắn ra lửa giận cực hạn.

Thiên Kiếm!

Nếu ta không chết, tương lai nhất định sẽ hoàn trả gấp trăm lần sỉ nhục hôm nay! !

Đại La ý điên cuồng tiêu tán.

La Vân Tu thông suốt xuất toàn lực, vẫn vô dụng như trước.

"Chẳng lẽ, ta thật sự phải ngừng bước ở chỗ này sao? Ta là cửu vương đó, hành trình của ta, còn chưa bắt đầu! !"

Trong lòng La Vân Tu không cam lòng đến cực hạn.

Ngay lúc này.

Một luồng sức mạnh đạo tắc cường đại ầm ầm bạo phát, đánh nát sức mạnh đạo tắc của Thần La đạo, khiến La Vân Tu thoát khỏi trói buộc.

Đột nhiên xuất hiện biến hóa, khiến mọi người hoảng hốt.

Sở Cuồng Nhân cũng hơi nheo lại mắt, nhìn về phía người xuất thủ.

Chính là tồn tại cổ lão của Thái Thản nhất tộc kia.

La Vân Tu thừa cơ hội này, nhanh chóng rời đi, Thần La đạo còn muốn truy kích, lại bị Thần Vương của Thái Thản nhất tộc kia ngăn cản.

"Các hạ, ngươi có ý gì?"

"Không có ý gì, chỉ là không quen nhìn ngươi đường đường là một Thần Vương lại đi khi dễ một tên tiểu bối mà thôi." Thần Vương của Thái Thản tộc kia cười nói.

Nghe nói như thế, mọi người ào ào im lặng.

Khi dễ?

Làm ơn nhìn cho rõ, người ta muốn giết nghĩa phụ của mình.

Loại người này, còn khi dễ cái rắm sao?

Không dùng một chưởng vỗ chết, là vì Thần La đạo bận tâm tình cũ.

Hơn nữa, đây là chuyện nhà của người ta, có quan hệ gì với ngươi?

Mọi người cảm thấy bất mãn đối với hành động của Thần Vương của Thái Thản tộc, nhưng người ta là Thần Vương, bọn họ cũng không tiện nói thêm cái gì.

Nhưng lúc này, có một đạo kiếm khí bắn ra, chém về phía Thần Vương của Thái Thản tộc kia, người xuất thủ, chính là Sở Cuồng Nhân.

Thần Vương của Thái Thản tộc đưa tay thúc giục đạo tắc, ngăn kiếm khí lại, tiên huy trên người tán đi, lộ ra một đại hán bắp thịt.

Da của đối phương bày ra một loại cảm nhận giống với kim loại, bắp thịt trên người giống như nước thép đổ bê tông, bên ngoài cơ thể ẩn ẩn có đạo tắc lưu chuyển.

Một loại khí tức cổ lão dày nặng lan tràn ra.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, hai mắt khẽ híp một cái: "Há, Thiên Kiếm là muốn xuất thủ đánh với ta một trận sao? !"

"Ngươi, quấy rầy hào hứng xem trò vui của Thiên."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Hắn vừa sải bước ra, kiếm áp vô cùng mênh mông bao phủ, không khí bốn phía đều tràn ngập một luồng sắc bén chi ý khó nói lên lời.

Khí tức này, khiến cho sắc mặt Thần Vương của Thái Thản tộc dần dần ngưng trọng.

"Không hổ là Thiên Kiếm trong truyền thuyết, quả nhiên không tầm thường."

Nói xong, Thần Vương của Thái Thản tộc này xuất thủ trước.

Đánh ra một quyền, đạo tắc kim sắc hóa thành một quyền ấn kim sắc.

Khí tức lưu chuyển ở giữa, toàn bộ đại sảnh đều bị đánh nát!

Đại La bốn phía thấy thế, ào ào lùi lại.

"Thật mạnh!"

"Không tốt, mau tránh, đây là trận chiến của Thần Vương!"

Tu sĩ có tu vi không đủ ào ào nhanh chóng lùi lại, sợ bị tác động đến.

Mà một số người thì lại đuổi bắt La Vân Tu.

Thần La đạo nhìn thoáng qua Thiên Kiếm: "Làm phiền Thiên Kiếm."

Nói xong, hắn cũng đi truy đuổi La Vân Tu.

Trong đám người, ánh mắt của Thần Vương của Binh Tai nhất tộc kia lóe lên, bóng người cũng hóa thành một đạo lưu quang biến mất không thấy.

"Tiếp đó, liền xem ngươi có thực lực cầu sinh ở trong tay Thiên hay không." Sở Cuồng Nhân nhìn Thần Vương của Thái Thản tộc thản nhiên nói.

"Ha ha, qua nhiều năm rồi, nhưng đây là lần đầu tiên Nguyên Đằng ta nhìn thấy tiểu bối cuồng vọng như ngươi đây!" Nguyên Đằng, Thần Vương của Thái Thản tộc dùng giọng điệu lạnh lùng nói.

Lời nói vừa dứt, khí tức của hắn hoàn toàn bạo phát!

So với Thần Vương vô thượng như Thần La đạo, còn mạnh hơn một ít.

Chương 1917: Chiến Nguyên Đằng, La Vân Tu đào tẩu, Thần La đạo nằm trong sự khống chế

Khí tức Thần Vương vô thượng bạo phát, Nguyên Đằng đánh một chưởng về phía Sở Cuồng Nhân, sức mạnh đạo tắc đan xen hội tụ, hóa thành bàn tay lớn màu vàng óng.

Sức mạnh của một kích này cực kỳ đáng sợ.

Cả cổ tinh giao dịch đều đang chấn động, không ít người ào ào bị kinh động, sau khi phát giác được sức mạnh kinh người, nhanh chóng rời đi.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Nghe nói Thiên Kiếm đang giao thủ với người ta."

"Người nào to gan như vậy, vậy mà còn dám giao thủ với Thiên Kiếm?"

"Không rõ ràng, nhưng luồng khí tức này không hề tầm thường."

Mọi người hiếu kỳ nhìn về phía trung tâm năng lượng.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, tay cầm Vô Đạo, sau đó chém ra một kiếm, xé rách một bàn tay lớn vàng óng.

Uy áp bành trướng, rung chuyển trời đất!

"Đạo của người này, có dị thường!"

Sau khi Nguyên Đằng phát giác được sức mạnh đạo tắc của Sở Cuồng Nhân, sắc mặt hơi đổi một chút, trong mắt lộ ra một tia khó tin.

Đạo của đối phương, có xu thế áp chế đạo của hắn.

Hắn là đa trọng Hợp Đạo đó!

Một loại đạo của, đã đạt đến tầng viên mãn, nhưng Sở Cuồng Nhân này cũng chỉ là Hợp Đạo Thần Vương đại thành, còn kém mình một cảnh giới đỉnh phong, làm sao có thể ngăn chặn đạo viên mãn của mình? !

"Đạo của gia hoả này, không tồn tại ở phương vũ trụ này, hắn không cảm ngộ ra từ vũ trụ này, mà lấy chính mình thành đạo! !"

Nguyên Đằng có kiến thức không tầm thường, rất nhanh đã phán đoán ra đạo của Sở Cuồng Nhân, nhanh chóng toát ra vẻ khó tin.

Lấy chính mình thành đạo?

Loại chuyện này, không phải là không có người thử qua.

Nhưng không có một người nào có thể thành công.

Thiên Kiếm dựa vào cái gì mà có thể thành công?

Nguyên Đằng cảm thấy vô cùng không hiểu.

"Đa trọng Hợp Đạo, quả thật là không tầm thường."

Sở Cuồng Nhân nhìn Nguyên Đằng, âm thầm nghĩ tới.

Hợp Đạo chia làm năm giai đoạn, tiểu thành, đại thành, đỉnh phong, viên mãn và cực hạn, đa trọng Hợp Đạo, là sau khi Hợp Đạo đã nắm giữ một loại đạo đến cấp độ viên mãn sẽ nếm thử dung hợp các loại đạo khác.

Dung hợp nhiều loại đạo với nhau, tìm kiếm cực hạn! của đạo

Viên mãn và đỉnh phong.

Chênh lệch một cảnh giới nhỏ, nhưng lại không thể coi thường.

Nói chung là, một tồn tại ở cảnh giới đa trọng Hợp Đạo, không cần vận dụng nặng bao nhiêu sức mạnh đạo, chỉ cần một loại đạo viên mãn là có thể trấn áp đạo đỉnh phong, cũng chính là Thần Vương vô thượng.

Chỉ tiếc, Sở Cuồng Nhân đi con đường dùng chính mình thành đạo.

Muốn trấn áp đạo của hắn, rất khó.

Đa trọng Hợp Đạo cũng không làm được, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà Sở Cuồng Nhân có thể dùng cảnh giới Hợp Đạo đại thành đối chiến với Nguyên Đằng.

"Thiên chi chứng kiến, Đế Bá vạn cổ!"

Lúc này, mũi kiếm Vô Đạo trong tay Sở Cuồng Nhân bị lệch.

Đế Bá chi khí lưu chuyển ra.

Một kiếm này chém ra, không chỉ ẩn chứa đạo tắc của hắn, mà còn có hai loại thể chất Đế Vương thể đại thành, Bá Vương thể đại thành và các loại sức mạnh thần thông đếm mãi không hết, những thứ này, tất cả đều bị Sở Cuồng Nhân hoà vào bên trong một kiếm này.

Kiếm khí lướt qua, hư không sụp đổ.

Đế chứng vạn thế, bá tuyệt cổ kim!

"Khá lắm, đúng là Đế Bá một thể!"

Sắc mặt của Nguyên Đằng biến hóa.

Hắn đưa tay ra, đạo tắc lưu chuyển, hóa thành một thanh đại đao kim sắc chém ra, hư không bị xé nứt, va chạm với kiếm ảnh.

Bên trong tiếng ầm ầm, bốn phía nổ tung!

Hai người Sở Cuồng Nhân, Nguyên Đằng đều bị đẩy lui.

"Thiên chi chứng kiến, Thiên Chi Lao!"

Sở Cuồng Nhân đưa tay thúc giục tiên nguyên.

Vô số kiếm khí đan xen ở tinh không, hóa thành nhà tù to lớn!

Nguyên Đằng bị giam ở trong đó, hành động bị kiềm chế.

"Ngươi cho rằng, chỉ có như thế sao?"

"Thiên chi chứng kiến, Thiên Ngoại Thiên Kiếm!"

Sở Cuồng Nhân lại ra kiếm chiêu lần nữa.

Một kiếm cuồn cuộn, vô cùng rộng rãi, từ trên trời giáng xuống, chỗ nó đến tinh không sụp đổ, từng hành tinh liên tục bị phá nát.

Một kiếm này ẩn chứa sức mạnh duy nhất bản nguyên!

Nguyên Đằng thấy thế, tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Đúng là một tên quái vật."

Ánh mắt hắn ngưng trọng, tiên nguyên trong cơ thể phun trào, đạo trong cơ thể đang điên cuồng chấn động, sức mạnh đạo tắc bao phủ ra.

Một sức mạnh luồng bành trướng đến cùng cực bạo phát.

"Thái Thản Thần Quyết, Kim Luân Ấn!"

Một tiếng gầm nhẹ, đạo tắc kim sắc hội tụ, hóa thành một vòng ánh sáng kim sắc to lớn, phía trên có vô số ấn ký huyền diệu.

Kim Luân Ấn đánh ra, phát sinh va chạm cực hạn với kiếm ảnh.

Phong bạo năng lượng kinh khủng cuốn ngược ra sau.

Hai người Sở Cuồng Nhân, Nguyên Đằng đứng mũi chịu sào, mỗi người đều bị đẩy lui.

Mà Nguyên Đằng dựa vào luồng sức mạnh này, nhanh chóng lao về phía nơi xa, trước khi đi, vẫn không quên thốt ra lời nói ngoan độc.

"Thiên Kiếm, rồi cũng sẽ có một ngày ngươi và ta sẽ gặp lại..."

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, thu hồi Vô Đạo, cười nhạt một tiếng: "Lần sau gặp lại, Thiên, sẽ dạy ngươi làm người!"

"Thiên Kiếm, có chuyện gì không?"

"Không sao."

Sở Cuồng Nhân khoát tay áo, còn Thiên Nữ Du ở bên cạnh nhìn phương hướng Nguyên Đằng rời đi, trong mắt lộ ra một tia suy tư.

"Thế nào, ngươi có vấn đề gì à?"

"Ừm, Thiên Kiếm, bên trong vũ trụ Thiên Nguyên sẽ không vô duyên vô cớ có thêm một Thần Vương vô thượng, hắn khiến cho ta liên tưởng đến một tin đồn, nghe nói lúc trước, khi hai đại vũ trụ có chiến tranh, vũ trụ Thiên Nguyên vì bảo tồn sức mạnh, để một phần Thần Vương đỉnh phong rơi vào trạng thái ngủ say, và vào lúc hai đại vũ trụ khai chiến một lần nữa sẽ thức tỉnh, hiện tại xem ra, trên người Nguyên Đằng này có một loại khí tức cổ xưa, hắn rất có khả năng là một kẻ trong số đó."

Thiên Nữ Du từ từ nói ra.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, ánh mắt lóe lên, Vương giả cổ lão...

Vậy thì ở vũ trụ Bàn Cổ, hẳn là cũng có tồn tại tương tự.

"Không cần để ý tới, thời đại này, do Thiên làm chủ!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Cho dù là Thần Vương cổ lão thì như thế nào, đối phương có thể xưng vương xưng bá, ngang dọc chiến trường ở thời đại kia của bọn họ, đó là bởi vì thời đại kia không có hắn, mà bây giờ, thời đại này, hắn là duy ngã độc tôn!

Thiên Nữ Du nghe được lời này của Sở Cuồng Nhân, thân thể mềm mại không khỏi hơi rung, trong mắt lộ ra một tia sùng bái.

Nếu là những người khác nói như vậy, thì chỉ là kẻ cuồng vọng tự đại, không coi ai ra gì, nhưng Sở Cuồng Nhân đã sớm dùng vô số chiến tích để chứng minh, ở thời đại này, hắn mới là chí cao vô thượng chi thiên! !

Sau đó không lâu.

Thần La đạo trở về.

Nhưng không có mang La Vân Tu về.

"Há, ngươi không bắt được hắn, hay là mềm lòng?"

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương một chút, từ tốn nói, một Thần Vương lại để một Đại La chạy mất, thật là khiến người ta ngoài ý muốn.

"Không phải, nửa đường có người nhúng tay."

Thần La đạo nói ra.

"Người nào?"

"Là người giao dịch với ngươi trước kia, hắn cũng là một vị Thần Vương, phán đoán từ trên thủ đoạn, là người của Binh Tai nhất tộc."

Thần La đạo nhìn Sở Cuồng Nhân nói ra.

Hắn biết đối phương cũng không hòa thuận với Binh Tai nhất tộc, Kiếm Linh nhất tộc và Binh Tai nhất tộc còn có huyết hải thâm cừu.

Nếu như Thiên Kiếm biết người giao dịch với hắn đúng là người của Binh Tai nhất tộc, chỉ sợ sẽ thẹn quá hoá giận.

Nhưng khiến hắn ngoài ý muốn chính là, sắc mặt Sở Cuồng Nhân rất bình tĩnh, dường như đã sớm biết chuyện này.

Chuyện này khiến Thần La đạo thật bất ngờ.

"Ta đã biết." Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

La Vân Tu thoát đi, chuyện này, mặc dù hắn có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không quá để ở trong lòng.

Mặc dù đối phương là cửu vương, có chút tác dụng, nhưng đã có hơn phân nửa cửu vương nằm ở trong tay của hắn, thêm một kẻ không nhiều, thiếu một kẻ cũng không ít.

"Thiên Kiếm, ngươi không chỉ giúp ta giải quyết nguy cơ của Đạo Vương nhất tộc, Minh Vương nhất tộc, còn giúp ta thấy rõ bộ mặt thật của nghịch tử, đại ân không thể báo đáp, sau này nếu có yêu cầu gì, ta nhất định sẽ toàn lực tương trợ."

"Vậy thì ngồi chờ lệnh đi, một ngày nào đó, Thiên, sẽ cần ngươi trợ giúp." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Thần La đạo, nghĩa bất dung từ."

"Ừm."

Giết Thần La đạo, đối với Sở Cuồng Nhân mà nói là không thể, nhưng nắm giữ đám hổ lang chi sư của Thần La đạo, cũng không phải dựa vào vũ lực là được.

Đây cũng là nguyên nhân hắn cố ý tốn thời gian giải quyết hai tộc Đạo Vương, Minh Vương, thậm chí an bài một màn kịch của La Vân Tu cho đối phương.

Tổng thể mà nói, hiệu quả không tệ.

Thần La đạo, đã nằm trong sự khống chế của hắn.

Chương 1918: La Vân Tu và Nguyên Đằng, ấp nở quả trứng ác ma

Chuyện Thần La đạo tạm thời kết thúc, Sở Cuồng Nhân cũng không có ở lâu, tiếp đó, hắn còn muốn đi một chỗ.

Mà ở một bên khác.

Sau khi La Vân Tu trốn thoát, đi tới một cổ tinh, hắn nhẹ nhàng thở một hơi thật dài, tiếp đó, trong mắt bắn ra cừu hận chi ý.

"Thiên Kiếm, đều bởi vì ngươi!"

"Món thù này, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu!"

Lúc này.

Một bóng người từ trong hư không đi ra, đi đến trước mặt hắn, từ tốn nói: "Muốn trả thù Thiên Kiếm, ngươi còn kém xa lắm."

Người tới, chính là Thần Vương của Binh Tai nhất tộc.

La Vân Tu biết đối phương, mới vừa rồi là người này ngăn cản Thần La đạo, mới giúp cho hắn có cơ hội thoát đi, mà đối phương, là một Thần Vương.

"Cùng ta về Binh Tai nhất tộc đi."

Thần Vương của Binh Tai nhất tộc nói ra.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu hắn cứu La Vân Tu.

Thân là một trong cửu vương, bản thân La Vân Tu có giá trị bồi dưỡng rất lớn, có lợi ích rất lớn đối với tương lai của Binh Tai nhất tộc.

"Chuyện này..."

La Vân Tu có chút chần chờ.

Thủ đoạn của Binh Tai nhất tộc quỷ quyệt, nghe nói là chuyên môn hấp thụ các loại oán khí để giúp mình tăng trưởng, nghe qua thì rất tà môn.

Mình theo đối phương trở về, thật sự không có vấn đề gì sao?

Sẽ không thay đổi thành một quái vật người không phải người quỷ không phải quỷ chứ?

"Hắn sẽ không trở về với ngươi."

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy một đại hán có bắp thịt toàn thân được bao phủ bởi kim quang từ nơi không xa đi tới, khí tức cường đại lan tràn ra.

Đúng là làm Thần Vương của Binh Tai nhất tộc cũng có chút e ngại.

"Ngươi là ai?"

"Thái Thản nhất tộc, Nguyên Đằng! Người này ta muốn."

Nguyên Đằng chỉ La Vân Tu thản nhiên nói.

Thần Vương của Binh Tai nhất tộc nghe vậy, trầm ngâm một hồi, tiếp đó, cười nhạt nói: "Nếu ngươi đã có hứng thú, vậy thì nhường cho ngươi vậy."

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Tu vi của đối phương rất mạnh, có thể thong dong thoát thân từ trong tay Thiên Kiếm, có thể thấy được thực lực của hắn, mình tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

Trong tay mình còn có quả trứng ác ma, nhất định phải nhanh chóng mang về mới được, không thể xảy ra sai sót ở chỗ này.

"Coi như thức thời."

Nguyên Đằng nhìn Thần Vương của Binh Tai nhất tộc đã đi xa thản nhiên nói.

La Vân Tu âm thầm kinh thán.

Người trước mắt này làm cho một Thần Vương không dám đối địch.

Rốt cuộc hắn mạnh bao nhiêu?

Thái Thản nhất tộc, một trong những Vương tộc cổ xưa nhất...

Tâm tư của La Vân Tu lưu chuyển.

"Tiểu tử, về Thái Thản nhất tộc với ta đi, từ nay về sau, ngươi chính là kiêu tử của Thái Thản nhất tộc ta, chúng ta sẽ dùng hết toàn lực để bồi dưỡng ngươi, lấy thiên phú của ngươi, chưa hẳn là không thể chống lại Thiên Kiếm."

Nguyên Đằng từ tốn nói.

Kỳ thật trong lòng hắn biết, với tư chất thực lực của La Vân Tu, muốn đuổi kịp Sở Cuồng Nhân, chỉ sợ đời này đều không có gì hi vọng.

Nhưng tốt xấu gì đối phương cũng là một trong cửu vương, đáng giá bồi dưỡng.

"Đa tạ tiền bối vun trồng."

Đương nhiên La Vân Tu sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Trong mắt hắn lộ ra dã tâm.

Thần La đạo thì tính là gì?

Thái Thản nhất tộc còn cường thịnh hơn ba phần so Đạo Vương nhất tộc, chỉ cần mình gia nhập vào đó, đợi một thời gian nữa, nắm giữ toàn bộ Thái Thản nhất tộc, chẳng lẽ một cái Thần La đạo nho nhỏ còn được mình để vào mắt sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng La Vân Tu không khỏi dâng lên hào tình vạn trượng.

...

Trong vũ trụ, có một cổ tinh đang lảng vãng.

Cổ tinh này hết sức kỳ lạ, được bao phủ bởi một tầng sương mù đen, trong sương mù đen có vô số phù văn quỷ quyệt đang lưu chuyển.

Một loại khí tức vô cùng doạ người, từ đó lưu chuyển ra.

Làm cho người ta, không rét mà run.

Đột nhiên.

Một đạo lưu quang đi đến trên bầu trời của cổ tinh, trực tiếp chui vào bên trong sương mù đen.

"Há, Binh Tai Hỏa trở về."

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Bên trong sương mù đen, một tòa cổ điện nguy nga sừng sững.

Lưu quang chui vào trong đó.

Chính là Binh Tai Hỏa vừa trở về, hắn nói ra: "Binh Vương, lần này ta đi cổ tinh giao dịch, đạt được một món bảo vật."

Chỉ thấy hắn lấy quả trứng ác ma ra.

Trong nháy mắt, từng đạo từng đạo tiên thức lưu chuyển ra.

"Vật này không tầm thường!"

"Khí tức thật kinh người, ta cảm nhận được có khí tức sinh mệnh ở bên trong đó, rốt cuộc vật này là cái gì?"

Binh Tai Hỏa nói ra chuyện đạt được quả trứng ác ma này ra, nghe được là giao dịch với Thiên Kiếm, mọi người hơi kinh ngạc.

"Binh Vương, ta có dự cảm, nếu ấp nở vật này, đối với Binh Tai nhất tộc ta mà nói, sẽ có ý nghĩa trọng đại!"

Binh Tai Hỏa nói ra, mấy người còn lại đưa mắt nhìn nhau, hiển nhiên, bọn họ cũng đã nhận ra quả trứng ác ma này không tầm thường.

"Chư vị nghĩ như thế nào?"

"Ta đồng ý quan điểm của Binh Tai Hỏa, vật này không tầm thường, nếu có thể ấp nở, nắm khống chế được sinh linh này, thì sẽ có tác dụng lớn."

"Ta rất hiếu kì, vật này có thể nở ra thứ gì."

Sau một phen thảo luận, mọi người quyết định ấp nở quả trứng ác ma này.

Ngoại trừ hiếu kỳ, còn muốn nắm giữ quả trứng ác ma này.

Ở thời đại này, phong vân biến ảo, cửu vương xuất thế, hai đại vũ trụ khai chiến, các vương giả cổ lão lần lượt thức tỉnh...

Nếu như Binh Tai nhất tộc không có một chút thủ đoạn, chỉ sợ rất khó đặt chân.

Mà quả trứng ác ma này, có thể là chỗ dựa của bọn họ ở thời đại này, ấp nở quả trứng này, đã thành nhận thức chung của bọn họ.

Rất nhanh, mọi người liền bắt đầu chuẩn bị.

Chỉ thấy Binh Tai Hỏa mang quả trứng ác ma tới Táng Kiếm uyên.

Nơi đây phủ đầy oán khí của tàn binh, là nơi Thiên Hung ngày xưa bế quan, sau khi đến nơi đây, quả trứng ác ma khẽ run lên, hình như có cảm ứng.

"Đi thôi."

Binh Tai Hỏa ném quả trứng ác ma cầm trong tay ra.

Sau đó tay kết thành pháp quyết huyền diệu.

Oán khí bốn phía bị dẫn dắt, hội tụ về phía quả trứng ác ma.

Đùng! !

Quả trứng ác ma bộc phát ra một luồng lực hút to lớn.

Lại chủ động nạp oán khí vào trong cơ thể!

Thời gian trôi qua, mấy ngày trôi qua, oán khí mà quả trứng ác ma hấp thu càng ngày càng nhiều, nhưng không có dấu hiệu muốn nở.

Mà toàn bộ oán khí của Táng Kiếm uyên, đã sắp bị hút rỗng.

"Không nghĩ tới lại khó ấp nở như vậy."

Binh Tai Hỏa cau mày lại, sau khi oán khí của Táng Kiếm uyên bị hút hết, hắn phải mang theo quả trứng ác ma đi đến một nơi khác, tiếp tục hấp thu oán khí.

Binh Tai nhất tộc có rất nhiều địa phương cất giữ oán khí, mà Táng Kiếm uyên cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.

Liên tiếp mấy tháng, địa phương cất giữ oán khí của Binh Tai nhất tộc đã có bảy nơi bị quả trứng ác ma hút cạn.

Như vật này vẫn không hề nở ra như cũ.

Người của Binh Tai nhất tộc có chút chấn kinh.

"Rốt cuộc vật này là thứ gì, hấp thu nhiều oán khí như vậy mà vẫn chưa chịu nở, không khỏi có chút kinh khủng đi."

"Mười hai nơi tập trung oán khí của Binh Tai nhất tộc ta, nó đã hấp thu bảy nơi, vậy mà còn không thành công nở ra?"

"Binh Vương, không thể tiếp tục như vậy nữa, những nơi tập trung oán khí này là tư nguyên trọng yếu để tộc ta phát triển, nếu như bị quả trứng ác ma này hút cạn, sẽ sinh ra ảnh hưởng rất lớn đối với tộc ta."

Có vài Thần Vương của Binh Tai nhất tộc không đồng ý tiếp tục để quả trứng ác ma hấp thụ oán khí, nhưng Binh Tai Hỏa lại dựa vào lí lẽ biện luận: "Nếu hiện tại từ bỏ, vậy chẳng phải những cố gắng trước đó đã uổng phí rồi sao?"

"Binh Vương, oán khí có thể thu thập lại, nhưng quả trứng ác ma này vạn cổ khó gặp, nếu không ấp nở, chỉ sợ tương lai hối hận không kịp."

Binh Vương trầm ngâm một hồi, lập tức thản nhiên nói: "Tiếp tục ấp nở vật này, ta cũng muốn nhìn xem, rốt cuộc là cái thứ gì."

Sắc mặt Binh Tai Hỏa vui vẻ: "Được!"

Hắn tiếp tục mang theo quả trứng ác ma hấp thu oán khí, mấy tháng liên tiếp trôi qua, khi quả trứng ác ma hấp thu oán khí càng ngày càng nhiều, khí tức của hắn càng ngày càng kinh khủng, khiến Thần Vương cũng có chút sợ hãi.

"Vật bước ra sau khi quả trứng ác ma nở ra, chỉ sợ sẽ khiến thiên địa không dung!" Có Thần Vương sợ hãi nói, trong lòng lại hết sức chờ mong.

Vật này càng cường đại, thì khi Binh Tai nhất tộc nắm giữ vật này, tất nhiên cũng có thể càng mạnh, ít nhất, đó là suy nghĩ của bọn họ.

Chương 1919: Lôi kiếp, đại trận Binh Tai, thành công ấp nở quả trứng ác ma

Nơi nào đó trong vũ trụ.

Một chiếc chiến thuyền đang đi đến một nơi nào đó.

Mà boong tàu của chiến thuyền, Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, đang luyện hóa Hồn Linh Châu có được từ việc giao dịch với Binh Tai Hỏa.

Vật này không tầm thường, hắn tốn một chút thời gian để luyện hóa, cảm giác cảnh giới linh hồn của mình thu được tăng trưởng không nhỏ.

"Bây giờ, cảnh giới linh hồn của ta đã đạt tới tự tại đỉnh phong, khoảng cách tới Hỗn Độn, cũng chỉ còn một bước."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Linh hồn cảnh giới Hỗn Độn, đây là cảnh giới linh hồn mà chỉ cảnh giới Hỗn Nguyên mới có thể có được, cảnh giới linh hồn này, có thể ra vào Hỗn Độn, ngao du âm dương, lấy linh hồn làm cơ thể, vượt qua tinh không, không bị ngoại vật quấy nhiễu.

Trừ phi là dùng linh hồn chi pháp công kích.

Nếu không, cho dù là đa trọng Hợp Đạo dùng hết toàn lực cũng không diệt được một linh hồn cảnh giới Hỗn Độn, vô cùng cường đại.

"Muốn đưa linh tăng lên tới cảnh giới Hỗn Độn, cũng không đơn giản, muốn để linh hồn hóa thành trạng thái Hỗn Độn, cảm ngộ ý cảnh Hỗn Độn khi thiên địa chưa mở là khó càng thêm khó, không nóng nảy, từ từ sẽ đến."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Hắn có vũ trụ tùy thân, có thể tự do ra vào Hỗn Độn, cảm ngộ Hỗn Độn, đối với người khác rất khó, nhưng đối với mình mà nói lại dễ như trở bàn tay.

Dựa vào thứ này, linh hồn của hắn đột phá cảnh giới Hỗn Độn, dễ dàng hơn không biết bao nhiêu lần so với những người khác.

"Nói mới nhớ, không biết Ác Ma Chi Noãn đã được ấp đến đâu rồi."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Ác Ma Chi Noãn kia, là hắn cố ý giao cho Binh Tai nhất tộc, để bọn họ giúp mình ấp nở.

Binh Tai nhất tộc có một lượng lớn oán khí, có thể nói là môi trường thích hợp nhất để ấp quả trứng ác ma này bên trong vũ trụ Thiên Nguyên.

...

Bên trong Binh Tai nhất tộc.

Bọn người Binh Tai Hỏa đang dùng toàn lực ấp nở Ác Ma Chi Noãn.

Mười hai nơi tập trung oán khí ở Binh Tai cổ tinh, đã có mười một nơi bị quả trứng ác ma này hấp thu, hiện tại, chỉ còn lại một nơi cuối cùng.

Nơi tập trung cuối cùng này, có tên là táng hồn hải, là nơi dự trữ số lượng oán khí nhiều nhất bên trong mười hai nơi tập trung oán khí.

Mọi người đi tới nơi này, nhìn quả trứng ác ma trong tay, cảm nhận sức mạnh cường đại ẩn chứa bên trong đó, cắn răng ném vào táng hồn biển.

"Đây là nơi tập trung oán khí cuối cùng của Binh Tai nhất tộc ta, ngươi nhất định phải thành công nở ra! !" Binh Tai Hỏa mong đợi nói.

Quả trứng ác ma bị ném vào táng hồn hải.

Trong chốc lát, toàn bộ táng hồn hải vì thế mà chấn động, nước biển được ngưng tụ từ oán khí vô tận điên cuồng sôi trào.

Ngay sau đó, trên mặt biển xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ.

Trung tâm vòng xoáy, chính là Ác Ma Chi Noãn kia.

Nước biển do oán khí vô tận ngưng tụ thành, điên cuồng tràn vào bên trong Ác Ma Chi Noãn, mà khí tức phía trên quả trứng ác ma cũng ngàng càng kinh khủng.

Bọn người Binh Tai Hỏa vô cùng chờ mong nhìn tình cảnh này.

Rất nhanh.

Gần phân nửa oán khí ở táng hồn hải bị hấp thu.

Mọi người nhìn đến mức tim đập nhanh.

"Mười hai nơi tập trung oán khí của Binh Tai nhất tộc ta, Thiên Hung ngày xưa chỉ tiến vào Táng Kiếm uyên, nhận hết khó khăn vô tận mới thành công đột phá đến cảnh giới Hợp Đạo, mà quả trứng ác ma này liên tục hấp thu oán khí của mười một nơi tập trung oán khí, thật sự là quá đáng sợ."

"Thật không biết sẽ ấp ra sinh linh như thế nào nữa..."

Trên bầu trời của táng hồn hải.

Đột nhiên có lôi đình vô tận tụ đến, hóa thành một lôi kiếp kinh khủng, biểu lộ của bọn người Binh Tai Hỏa đều vô cùng ngưng trọng.

"Quả nhiên, vật này khiến cho thiên địa bất dung."

"Đại đạo muốn phá hủy vật này!"

"Nhanh, khởi động đại trận Binh Tai chống cự lôi kiếp!"

Chỉ thấy toàn bộ Binh Tai cổ tinh lâm vào chấn động.

Sau đó, tầng sương mù đen bên ngoài Binh Tai cổ tinh lưu chuyển, trong đó ẩn chứa sức mạnh đạo tắc và sương mù đen dung hợp, hóa thành vô số oán khí bao hàm đao thương kiếm kích, hình thành một đại trận kinh khủng ở trên không.

Đùng! !

Lôi đình nện xuống, ẩn chứa bá đạo hùng hồn chi uy.

Một kích này, ngay cả Thần Vương cũng phải kiêng kị ba phần.

Khi một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, lôi kiếp và đao thương kiếm kích va chạm với nhau, vô số oán khí tán loạn, lôi đình cũng theo đó mà tán đi.

Nhưng lôi kiếp vẫn còn ở đó.

Lôi quang lấp lóe, tiếng sấm vang rền.

Giống như đang chuẩn bị công kích càng cường đại hơn.

Nhưng mà đại trận của Binh Tai nhất tộc, sao lại đơn giản như vậy?

Chỉ thấy phù văn bên trong sương mù đen lấp lóe, oán khí lại không ngừng sinh sôi, giống như lại sinh ra lần nữa, đao thương kiếm kích, lại được hình thành một lần nữa.

Đùng! !

Sức mạnh sấm sét bá đạo mãnh liệt hơn lần trước nện xuống.

Oán khí lại tán loạn lần nữa.

Nhưng lần này, có một phần sức mạnh sấm sét bị vô số phù văn quỷ quyệt trong sương mù đen hấp thu, đại trận lại vận chuyển lần nữa.

"Đại trận Binh Tai này, có thể thông qua việc hấp thu sức mạnh từ đòn công kích của địch để chuyển hóa thành năng lượng giúp đại trận vận hành, đây mới là sự ảo diệu của đại trận này."

Binh Tai Hỏa cười nhạt một tiếng.

Sau đó, hắn nhìn về phía trong Ác Ma Chi Noãn táng hồn hải, trong mắt mang theo chờ mong: "Lôi kiếp giáng xuống, thời gian vật này nở đã không còn xa."

Trên bầu trời lôi kiếp, giống như bị chọc giận.

Cuồn cuộn chi uy, khuếch tán ra.

Hành tinh ở bốn phía đều bị lôi quang kia đánh nát.

Trong vũ trụ, cường giả khắp nơi cũng đều chú ý tới khí tức lôi kiếp, đến nhìn trộm, rất nhanh liền phát hiện Binh Tai nhất tộc.

Bọn họ không khỏi kinh ngạc.

"Binh Tai nhất tộc, gần đây liên tục có hành động."

"Đúng vậy, trước đó không lâu xuất hiện một Thiên Hung, hiện tại lại kéo lôi kiếp ở mức độ này tới, rốt cuộc là lại có vật bất thế nào ra đời?"

"Chẳng lẽ Binh Tai nhất tộc muốn trỗi dậy?"

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà trên bầu trời của Binh Tai cổ tinh, đợt lôi kiếp thứ ba đã giáng xuống.

Lôi đình đánh xuống.

Toàn bộ đại trận đều đang điên cuồng chấn động.

Đại trận vận chuyển tới cực hạn.

Một bên chuyển hóa sức mạnh lôi kiếp, một bên chống cự công kích, vô số đao thương kiếm kích xuyên thẳng qua không trung, chống lại lôi kiếp.

Sau đợt lôi kiếp thứ ba, chính là đợt thứ tư.

Mà lần lôi kiếp này, hóa thành một con Cự Long lôi đình dài mấy triệu trượng, hai cánh được ngưng tụ từ sức mạnh sấm sét mà thành quét qua tinh không, liền gây ra một trận phong bạo lôi đình, đánh nát các hành tinh.

"Gầm! !"

Gầm lên giận dữ, Cự Long lôi đình đáp xuống đại trận.

Một kích này, rung động thiên địa.

Sương mù đen cuồn cuộn, vô số đao thương kiếm kích xuyên thẳng qua, đúng là hóa thành mấy chục thanh binh khí đánh ra.

Lôi Long và binh khí như dòng nước đang tranh đấu ở trong đại trận, sức mạnh lôi đình và vô số đao thương kiếm kích do oán khí biến thành tiêu tán ra.

Từng đợt dao động làm người ta sợ hãi khuếch tán.

Trong tinh không, chúng cường giả âm thầm líu lưỡi.

"Khí thức thật là cường đại."

"Có thể làm cho lôi kiếp phát uy đến mức này, rốt cuộc là ở Binh Tai nhất tộc này có tồn tại kinh khủng nào muốn ra đời sao? !"

Mọi người vô cùng ngạc nhiên.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Binh khí như dòng nước lũ và Lôi Long cùng nhau sụp đổ.

Sức mạnh còn sót lại, làm cho cả Binh Tai cổ tinh điên cuồng chấn động.

Nếu đổi lại là hành tinh khác, chỉ sợ đã sớm nổ nát, nhưng mà Binh Tai cổ tinh này cực kỳ đặc biệt, Tinh Thể ẩn chứa tinh hoa vô biên của binh khí, không thể phá vỡ, giống như một món thần binh.

Sức mạnh này, còn chưa đủ để Binh Tai cổ tinh phân rã.

Nhưng mà, đại trận Binh Tai kia lại bị tàn phá hơn phân nửa.

Lôi kiếp trên bầu trời, cũng từ từ tán đi.

"Thành công."

Binh Tai Hỏa thở dài một hơi.

Lôi kiếp kia quá kinh khủng, chỉ sợ Thần Vương vô thượng đối mặt, cũng sẽ cửu tử nhất sinh, may mắn có đại trận Binh Tai này chống cự.

Giờ phút này.

Bên trong vòng xoáy ở táng hồn hải, oán khí vô tận cũng đã bị hút cạn.

Chỉ thấy Ác Ma Chi Noãn kia chấn động, ngay sau đó, từng đạo từng đạo vết rách khuếch tán ở phía trên, quang mang màu tím đen lưu chuyển ra.

Sắc mặt của đám người Binh Tai Hỏa đại hỉ.

"Thành công ấp nở!"

Mọi người mắt không chớp, nhìn chằm chằm Ác Ma Chi Noãn ở trước mắt.

Khi từng đợt quang mang màu tím đen chiếu ra, quả trứng ác ma nổ đùng một tiếng, một luồng khí tức khó có thể hình dung tiết ra.

Mà ở bên trong hoa quang, một bóng người hiện lên.

Chương 1920: Sức mạnh Ác Ma, kết giới

huyết sắc, Ma Chi Thê Diễm

Phía trên Binh Tai cổ tinh.

Một trận quang mang màu tím đen lưu chuyển ra.

Mà ở bên trong quang kia, một bóng người hiện lên, mọi người ở Binh Tai cổ tinh đều nhìn lại, mắt không chớp nhìn chằm chằm.

Chỉ thấy một thanh niên bước ra.

Thanh niên này toàn thân không mảnh vải, dáng người thon dài, tóc đen dài đến eo, dung nhan vô cùng tuấn mỹ, đồng tử hiện lên màu huyết hồng quái dị, cho người ta cảm giác vô cùng tà mị.

Nhưng khiến cho người của Binh Tai nhất tộc cảm thấy kinh ngạc chính là, khí tức trên người của thanh niên này, cũng không cường đại, cũng nhìn không ra là tu vi gì.

Chẳng lẽ chỉ là một oán linh bình thường sao?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, trên mặt có chút khó coi.

Bọn họ hao tổn tâm huyết, mười hai nơi tập trung oán khí phía trên Binh Tai cổ tinh đều bị đối phương hấp thu.

Nhưng bây giờ, lại chỉ ấp ra một oán linh bình thường nhìn qua không có thực lực gì, chuyện này làm sao có thể khiến cho tâm tình của bọn họ tốt đây?

"Điều đó không có khả năng."

"Hấp thu nhiều oán khí như vậy, làm sao có thể chỉ ấp ra một oán linh không có thực lực gì, nhất định đã xảy ra vấn đề gì rồi."

Binh Tai Hỏa không nguyện ý tin tưởng.

"Há, Ma cảm nhận được ác ý vô biên từ trên người các ngươi." Lúc này, thanh niên tóc đen này cười nhạt một tiếng.

Giọng nói của hắn vừa trầm thấp, lại có từ tính.

Giống như ma ngữ.

Lại khiến tâm thần của mọi người, nổi lên một tia gợn sóng.

Không đúng.

Đồng tử của mọi người hơi co lại, cảm thấy một chút không thích hợp.

Mà thanh niên mặc áo đen kia không để ý đến mấy người này, đưa tay ra, oán khí vô tận ở bốn phía phun trào, oán khí còn sót lại trong táng hồn hải hội tụ về phía hắn, dần dần hình thành một bộ trường bào màu đen khoác lên trên người hắn.

Tiện tay thao túng oán khí, ngưng tụ thành y phục.

Chiêu này, trấn trụ tất cả mọi người ở đây.

"Quả nhiên không đơn giản."

"Hắn không đơn giản như bề ngoài."

Mọi người lại lộ ra một chút hi vọng.

Ánh mắt của thanh niên mặc áo đen đảo qua bọn người Binh Tai nhất tộc, thản nhiên nói: "Chư vị, không biết trong các ngươi, ai là chủ nhân của Ma đâu?"

Chủ nhân?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Ác ma này, vừa xuất hiện liền tìm chủ nhân là có ý gì?

Hai mắt Binh Tai Hỏa tỏa sáng, cảm thấy đây là một cơ hội để nắm giữ đối phương, nói ra: "Ngươi là do oán khí của Binh Tai nhất tộc ta tẩm bổ mà ra, Binh Tai nhất tộc ta, chính là chủ nhân của ngươi."

"Một chủng tộc? Chủ nhân của Ma, chỉ có thể có một người."

Thanh niên mặc áo đen nói ra.

Lúc này, một nam tử trung niên đi ra, khí tức của hắn lộ ra một luồng sắc bén bá đạo chi ý, quanh người còn có đạo tắc vờn quanh.

Hắn là Binh Vương!

Thần Vương vô thượng mạnh nhất Binh Tai nhất tộc!

"Từ nay về sau, ta chính là chủ nhân của ngươi!"

Binh Vương từ tốn nói.

Mà thanh niên mặc áo đen nhìn hắn một cái: "Ngươi không phải."

Sau đó, đôi đồng tử màu đỏ ngòm đảo qua tất cả mọi người ở chỗ này, cau mày lại: "Khí tức chủ nhân của Ma, không tồn tại ở nơi đây."

Hắn đứng dậy, liền muốn rời khỏi.

Nhưng lúc này, một Thần Vương bỗng nhiên đi đến trước mặt hắn.

Oán khí sôi trào, hóa thành một bàn tay lớn chộp tới, trong đó có đạo tắc lưu chuyển, bắn ra một luồng khí tức hủy thiên diệt địa.

"Nơi này là nơi ngươi sinh ra, ngươi muốn đi đâu? !"

Đại thủ gào thét, chộp về phía thanh niên mặc áo đen.

Nhưng lại thấy trong mắt đối phương có một đạo huyết quang lưu chuyển ra, tiện tay đánh ra, khí tức màu đen quỷ quyệt lưu chuyển ra, hóa thành một móng vuốt đen nhánh, trong nháy mắt đã đánh nát bàn tay to kia.

Thần Vương vừa xuất thủ, bay ngược ra sau mấy trăm trượng, vô cùng kinh ngạc.

"Đó là khí tức gì thế?"

Hắc khí mà thanh niên mặc áo đen sử dụng, cũng không phải là oán khí đơn thuần.

Trong đó còn trộn lẫn một luồng sức mạnh vô cùng quỷ quyệt.

"Sức mạnh mà ác ma sử dụng, tất nhiên là sức mạnh Ác Ma."

Thanh niên mặc áo đen thản nhiên nói.

"Bắt hắn lại!"

Binh Vương dùng giọng điệu lạnh lùng nói.

Binh Tai Hỏa, còn có một Thần Vương khác cũng xuất thủ.

"Liền để Binh Tai Lưu ta đến chiến với ngươi một lần đi."

Hai Thần Vương là Binh Tai Hỏa, Binh Tai Lưu từ hai bên trái phải bao vây thanh niên mặc áo đen, còn về Thần Vương bị đánh bay trước đó, thì bay lên không trung, oán khí và đạo tắc lưu chuyển, phong tỏa cả vùng hư không.

"Đường ác ma đi, cũng không dễ cản trở như vậy."

Thanh niên mặc áo đen nói ra.

Hắn đưa tay ra, hắc khí quỷ quyệt lưu chuyển, bốn phía đúng là phiêu tán ra từng mảnh từng mảnh cánh hoa màu đen quỷ quyệt.

Cánh hoa này, nhìn như nhẹ nhàng, nhưng lại nặng như Thái Sơn, lúc rơi trên mặt đất, đập ra nguyên một đám hố to lớn ở trên mặt đất.

"Ngươi là do Binh Tai nhất tộc ta cực cực khổ khổ bồi dưỡng ra, nơi này chính là nơi trở về của ngươi, ngươi không được đi đâu cả!"

Binh Vương lạnh giọng nói ra.

"Ha, ngoại trừ chủ nhân, Ma không nhận sự thúc ép của bất kỳ người nào."

"Chủ nhân của ngươi là người nào?"

"Ma đang muốn đi tìm kiếm."

"Ý ngươi nói là ngươi cũng không biết hắn là ai?"

"Gặp, liền sẽ biết."

Thanh niên mặc áo đen thản nhiên nói.

"Buồn cười! Ngay cả bản thân ngươi cũng không biết chủ nhân của mình là ai, thì làm sao ngươi có thể tìm được, ngoan ngoãn ở lại nơi này, ra sức vì Binh Tai nhất tộc ta!"

"Ngoại trừ chủ nhân của Ma, Ma sẽ không xuất lực vì bất kỳ kẻ nào."

"Vậy thì đừng trách chúng ta."

Binh Vương sầm mặt lại nói.

Bọn họ hao phí nhiều oán khí như vậy mới bồi dưỡng ra, làm sao có thể để đối phương tuỳ tiện rời khỏi Binh Tai cổ tinh đây.

Hai vị Thần Vương Binh Tai Hỏa, Binh Tai Lưu, xuất thủ trong nháy mắt.

Oán khí cường đại từ hai bên giáp công về phía thanh niên mặc áo đen.

"Ngăn cản Ma, ngươi... Đáng chết!"

Hai con mắt màu đỏ ngòm của thanh niên mặc áo đen đột nhiên có một luồng dị lực bạo phát.

Chỉ nhìn từ trong hai con ngươi của hắn, quang hoa huyết sắc lưu chuyển ra, đúng là hóa thành một kết giới huyết sắc trong nháy mắt!

"Đây là cái gì?"

Mấy người Binh Tai Hỏa, Binh Tai Lưu nhất thời cảm giác oán khí trong cơ thể bị ảnh hưởng, đúng là khó có thể vận hành, không cách nào phát huy toàn lực.

"Chủng tộc dùng oán khí mà sống, thật là khiến Ma thưởng thức."

Thanh niên mặc áo đen đưa tay ra, cánh hoa màu đen bay múa ra.

Sắc mặt của Binh Tai Lưu, Binh Tai Hỏa biến hóa, xuất thủ chống cự.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Hai người đúng là bị đánh bay ra ngoài.

Chỉ trong một chiêu, đạo tắc trong cơ thể của bọn họ nhận lấy khuấy động!

"Kết giới huyết sắc này đang áp chế sức mạnh của chúng ta? !"

"Nhất định phải nhanh chóng giải quyết hắn!"

Hai người lại ra tay lần nữa, cưỡng ép thúc giục đạo tắc oán khí.

"Chiến Hỏa Phần Nguyên!"

Oán khí của Binh Tai Hỏa hoá thành lửa, hóa thành hoả diễm đầy trời.

Mà hai tay Binh Tai Lưu móc ngược trong hư không, hư không sụp đổ thành từng khúc, dòng chảy không gian vô hình hội tụ, bao phủ ra.

"Thiên Lưu Kích Không!"

Ầm, ầm, ầm!

Chỗ khí lưu đến, không gian nổ tung!

"Mở mang kiến thức một chút, Ma Chi Thê Diễm đi!"

Thanh niên mặc áo đen đưa tay ra, uy áp mênh mông khuếch tán.

Trong chốc lát, yên lặng như tờ.

Nhưng ở bên trong hư không, ma hoa màu đen nở rộ.

Bên trong vẻ tuyệt mỹ, mang theo một luồng thê lương chi ý.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Một luồng khí tức tử vong làm cho người ta run sợ bao phủ tứ phương.

Ma hoa điêu linh trong nháy mắt, hóa thành vô số cánh hoa, bao phủ hai bên trái phải, một cánh hoa nặng như thái sơn, đánh nát hoả diễm đầy trời, một cánh hoa sắc bén như đao, xé rách khí lưu vô hình!

Sau một chiêu đó, hai vị Thần Vương của Binh Tai bị đánh bay ngược ra sau.

Chỉ có Ma giả ngạo nghễ đứng đó.

Dung nhan tuấn mỹ làm thiên địa ảm đạm phai mờ.

"Loại sức mạnh này, Thần Vương vô thượng! !"

Hai người Binh Tai Lưu, Binh Tai Hỏa khiếp sợ không thôi.

Nhưng tiếp đó.

Chỉ thấy thân ảnh Ma giả biến mất, đi đến trước mặt Binh Tai Lưu, vươn tay chộp một cái, năm ngón tay hóa thành móng vuốt màu đen quỷ quyệt.

Phía trên ẩn chứa sức mạnh Ác Ma, khiến hắn vô cùng hoảng sợ.

Sẽ chết? ! !

Một chiêu này, không tiếp nổi sẽ chết!

Chương 1921: Ác Chi Hoa, tàn binh, ai cho ngươi tự tin

Móng vuốt của Ma dò ra!

Sức mạnh của một kích này, mạnh mẽ tuyệt luân, Binh Tai Lưu cảm thấy mình ở trước mặt một trảo này, có loại cảm giác không cách nào tự nắm giữ sinh tử.

Muốn chết? !

Muốn chết!

Mà ngay tại thời điểm Binh Tai Lưu sắp ngã xuống, rốt cục Binh Vương cũng không kìm nén được mà xuất thủ, bóng người lóe lên, đi đến trước mặt Binh Tai Lưu.

Đánh ra một quyền!

Ầm! !

Không gian nổ tung, hai người liều mạng một chiêu.

Binh Vương và thanh niên mặc áo đen đều bị đẩy lui, mà Binh Vương nhìn sức mạnh Ác Ma quấn lấy tay mình, trong mắt lộ ra một tia ngưng trọng.

"Quả thật là sức mạnh không thể coi thường."

Từ bên trong sức mạnh Ác Ma này, hắn cảm nhận được một luồng khí tức còn cường đại hơn so với oán khí của bản thân, đều là dung hợp oán khí, nhưng trên bản chất, là sức mạnh còn cường đại hơn so với oán khí! !

"Há, thực lực của ngươi quả thật cường đại hơn mấy người kia, khó trách dám lớn tiếng muốn trở thành chủ nhân của Ma, chỉ tiếc, nếu chỉ có như thế, ngươi còn lâu lắm mới đủ tư cách." Thanh niên mặc áo đen nói ra.

Chỉ thấy hắn phất tay áo lên.

Sức mạnh Ác Ma lưu chuyển, sau lưng có một đóa kỳ hoa màu đen to lớn mỹ lệ nở rộ, vô cùng hoa lệ, dáng dấp yểu điệu.

Nhưng mọi người lại cảm nhận được một luồng ác ý phát ra từ bên trong đóa hoa này, dường như đóa hoa này là tập hợp ác niệm trên thế gian.

Nhìn một cái cũng cảm thấy không rét mà run.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Đoá hoa lớn màu đen tiêu tán.

Thay vào đó là một thanh ma đao màu đen!

Ma đao vô cùng hoa lệ, phía trên có khắc hoa văn huyền diệu, chuôi đao có một đóa hoa màu đen tuyệt mỹ, sinh động như thật.

Sức mạnh Ác Ma quấn quanh thân đao, uy thế hiển hách.

Sắc mặt của Binh Vương dần dần ngưng trọng.

"Chí bảo thật mạnh!"

"Đây là... Ác Chi Hoa!"

Thanh niên mặc áo đen từ tốn nói, đầu ngón tay lướt qua thân đao màu đen, trong mắt lộ ra một vẻ ôn nhu, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo liền bị lạnh thấu xương chi ý thay thế: "Ngươi, có thực lực còn sống ở trước mặt nó sao? !"

"Phát ngôn bừa bãi!"

Binh Vương hừ lạnh một tiếng.

Chỉ thấy hắn đánh một chưởng lên mặt đất, chỉ thấy mặt đất nứt ra!

Mà trong lòng đất, oán khí vô tận phun ra ngoài.

Một thanh binh khí kỳ quái từ từ chui ra.

Thanh binh khí này, có cán thương, nhưng đầu súng lại được mài nhẵn như đao, là binh khí như đạo lại không phải đao, như kiếm lại chẳng phải kiếm.

Mà hai bên trái phải, còn có lưỡi búa, lưỡi kích.

Dưới cán thương lại có một vòng tròn lớn.

Binh khí này, tựa như được ghép lại từ vô số tàn binh, vô cùng kỳ quái, toàn thân huyết hồng, tràn ngập oán khí ngập trời! !

"Tốt cho một thanh tàn binh, đẹp đến mức khiến Ma tán thưởng."

Thanh niên mặc áo đen nói ra.

Lập tức, tay hắn nắm lấy ma đao màu đen xinh đẹp: "Chỉ tiếc, so với Ác Chi Hoa, tàn binh này của ngươi, vẫn kém hơn một bậc."

"Thử một lần liền biết."

Lời nói vừa dứt, hai người đã cầm binh khí của riêng mình để giao thủ.

Một tiếng leng keng vang lên.

Ma đao và tàn binh giao kích, bắn ra tia lửa, kéo theo kình khí càn quét xung quanh, đạo tắc của hai bên cũng đang phát sinh va chạm.

Sức mạnh cường đại khuấy động ra.

Đùng, đùng, đùng! !

Mấy tiếng nổ lớn liên tục vang lên, ma đao và tàn binh không ngừng va chạm.

Thần uy bá đạo bao phủ tứ phương.

Đùng!

Lại là một lần va chạm cực hạn, binh khí của hai bên va chạm, cả Binh Tai cổ tinh cũng bị rung động, 100 ngàn dặm xung quanh sụp đổ.

Mà sau lần va chạm đó, hai người đều bị đánh lùi.

Càng thêm bá đạo năng lượng tại trong cơ thể của bọn họ phun trào lấy, trong cơ thể của bọn họ nói, tại phát ra trận trận oanh minh, sức mạnh đạo tắc hiện lên.

Sức mạnh cường đại va chạm, sắp bạo phát!

"Hoa điêu linh, người không về, một đao im ắng!"

Thanh niên mặc áo đen cầm Ác Chi Hoa trong tay.

Bốn phía có Ma Hoa nở rộ, phóng thích ra ác niệm vô biên vô tận.

Trong nháy mắt, thiên địa đều bởi vì ác niệm này mà thất thanh.

Trong nháy mắt bông hoa héo rũ.

Tử vong chi ý phun ra ngoài, kéo theo một đạo đao quang phát tiết ra!

"Binh Tai Vô Tận Kiếp!"

Binh Vương gầm nhẹ một tiếng, cũng thúc giục cực chiêu trong nháy mắt.

Oán khí vô tận sôi trào.

Tay cầm tàn binh, oán khí gào thét, giờ phút này, hắn giống như binh tai vô tận kia, muốn mang đến cho thế gian này kiếp nạn vô biên.

Tàn binh vung vẩy, hư không vỡ nát!

Tử vong chi đao, oán niệm tàn binh, trong nháy mắt hai luồng sức mạnh này va chạm, sức mạnh cường đại cuốn ngược ra sau, oanh động khắp nơi!

Hay bên đều bị đánh lui.

Ngay sau đó, kết giới huyết sắc kia đúng là bắt đầu nổ tung!

"Há, kết giới của Ma bị phá."

Thanh niên mặc áo đen hơi kinh ngạc.

Là do Binh Tai Lưu, Binh Tai Hỏa và một Thần Vương khác thừa dịp hắn và Binh Vương giao thủ, thừa cơ phá vỡ kết giới.

Kết giới bị phá, oán khí trong cơ thể của mấy tên Thần Vương này có thể thuận lợi lưu chuyển, sức mạnh Thần Vương được thúc giục đến cực hạn, khóa chặt thanh niên mặc áo đen.

"Phá được kết giới, nhưng các ngươi lại không phá được huyết đồng tử của Ma!"

Trong mắt thanh niên mặc áo đen có huyết quang lưu chuyển.

Dường như mọi người nhìn đến, ở bên trong huyết đồng kia, giống như có biển máu vô biên đang cuộn trào, tràn ngập một luồng sát phạt chi ý cực hạn.

"Liên thủ chế phục hắn!"

Binh Vương hừ lạnh nói.

Hắn có chút chấn kinh với thực lực của thanh niên mặc áo đen, chỉ dựa vào sức mạnh của một mình hắn, thì không có cách nào có thể chế ngự đối phương.

Chỉ có bốn người liên thủ.

Bốn luồng sức mạnh Thần Vương, từ bốn phía phun trào ra!

Thanh niên mặc áo đen không thể tránh thoát!

Chỉ có thể, giương cao ma đao trong tay, tiến hành công kích ngăn cản!

"Ác Chi Hoa, khắp nơi nghiệt giết!"

Thanh niên mặc áo đen giơ ma đao trong tay lên, vô số Ma Hoa khuếch tán về phía bốn phương tám hướng, trong đó ẩn chứa khí tức vô cùng sắc bén.

Bốn phía liên tục nổ tung.

Sức mạnh cường đại, làm các bên đều bị đẩy lùi.

Mà ở bên trong loạn lưu năng lượng vô tận, một thân ảnh màu đen phóng lên tận trời, lao về phía bầu trời của Binh Tai cổ tinh.

"Muốn rời khỏi, nằm mơ!"

Binh Vương hừ lạnh một tiếng.

Tâm niệm chuyển động, tầng hắc khí bên ngoài Binh Tai cổ tinh đang điên cuồng phun trào, hóa thành một đại trận kinh thiên!

Đại trận này, vì ngăn cản lôi kiếp trước đó, hư hao không ít, nhưng sức mạnh còn lại vẫn đủ để ngăn lại thanh niên mặc áo đen như cũ.

"Thật đáng ghết!"

Thanh niên mặc áo đen cau mày lại.

Đại trận này là do vô số oán khí ngưng tụ mà thành, lấy năng lực của hắn, muốn phá giải, ngược lại cũng không phải việc khó.

Nhưng cũng cần một chút thời gian.

Nhưng bọn người Binh Vương, làm sao có thể cho hắn thời gian chứ?

"Ngươi không cần chạy trốn, nơi đây chính là nơi trở về của ngươi, ngoan ngoãn ở lại đi! !" Binh Vương bay lên không trung, lạnh giọng nói ra.

"Chủ nhân của Ma, chỉ có một người."

Thanh niên mặc áo đen từ tốn nói.

Chuyện này khiến nhóm Thần Vương của Binh Tai nhất tộc vô cùng oán hận.

Bọn họ hao phí một lượng lớn tâm huyết mới thành công ấp nở đối phương, nhưng đối phương lại chấp nhất với tên chủ nhân gì đó của hắn.

Chuyện này khiến bọn họ, vô cùng oán hận.

"Ngươi không có chủ nhân!"

Binh Vương lạnh giọng nói ra: "Cho dù có, cũng chỉ có thể là ta!"

"Ma nói, ngươi không xứng!"

Nhưng lúc này, dường như thanh niên mặc áo đen cảm nhận được cái gì đó, nhìn về phía tinh không nơi xa, trên mặt bỗng nhiên lộ ra nụ cười.

"Ma đã cảm nhận được, chủ nhân đến rồi!"

Bọn người Binh Vương có chút kinh ngạc.

Sau đó, Binh Vương hừ lạnh một tiếng: "Tới đúng lúc lắm, sau khi giết hắn, ta cũng muốn nhìn xem ngươi có chịu nhận ta làm chủ hay không! !"

"Há, ngươi muốn giết Thiên? Ai cho ngươi tự tin!"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Ngay sau đó, chính là kiếm áp phô thiên cái địa kia!

Kiếm áp từ trong tinh không giáng xuống, đánh thẳng vào đại trận Binh Tai bên ngoài cổ tinh, đại trận vốn đã bị lôi kiếp tiêu hao không ít sức mạnh, điên cuồng chấn động, sương mù đen lăn lộn, vô số đạo tắc ở bên trong rung động.

"Giọng nói này là..."

Bọn người Binh Vương nghe được giọng nói này, sắc mặt đại biến.

Không chỉ có bọn họ, các cường giả trong tinh không cũng liên tục xôn xao.

Chương 1922: Ban cho cái tên Thiên Ảnh, Binh Tai nhất tộc bị đùa bỡn, Binh Vương điên cuồng

Trong tinh không, kiếm áp phô thiên cái địa giáng xuống.

Toàn bộ đại trận Binh Tai vì thế mà chấn động.

Một bóng người, từ không trung từ từ đáp xuống, một thân kiếm áp lạnh thấu xương vô cùng rộng rãi, khiến cho chư thiên tinh thần cũng vì đó mà chấn động.

Người tới, chính là Sở Cuồng Nhân.

Vô số cường giả trong tinh không vô cùng kinh ngạc.

Đồng thời, cũng có chút câm nín.

"Làm sao chỗ nào cũng đều có hắn."

"Đúng vậy, không phải đối phương mới vừa đại náo ở chỗ của Thần La đạo sao? Tại sao hiện tại lại tới Binh Tai nhất tộc rồi."

"Thiên Kiếm này, thật đúng là ở khắp mọi nơi."

"Hắn vừa mới nói, hắn là chủ nhân của thanh niên mặc áo đen này sao?"

"Ngồi yên quan sát..."

Sở Cuồng Nhân từ từ đáp xuống từ trong tinh không.

Kiếm khí lưu chuyển ở quanh người, lúc hắn đáp xuống đại trận bên ngoài Binh Tai cổ tinh, đao thương kiếm kích ở bốn phía kéo theo oán khí vô tận cuốn về phía hắn, uy thế hiển hách, xé rách hư không.

Nhưng thần sắc của Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, không hề bị lay động, thân thể hơi chấn động một chút, ngàn vạn kiếm khí từ trong cơ thể phun ra ngoài, như sóng to bao phủ, oán khí từ đao thương kiếm kích kia, như tuyết gặp mặt trời gay gắt, tan rã tán loạn.

Đồng thời, kiếm khí quét ngang phương viên xung quanh, ngang dọc thập phương!

Kiếm khí kinh thiên, khiến cho đại trận Binh Tai vốn dĩ đã bị tàn phá hoàn toàn bị phá nát, đại trận này, tuyên bố tiêu vong.

Mà đại trận tiêu tán, cũng mang đến ảnh hưởng to lớn cho toàn bộ Binh Tai cổ tinh, cổ tinh chấn động, núi lở đất nứt...

Vô số binh khí bị tàn phá trong lòng đất phát ra tiếng gào thét.

"Thiên Kiếm!"

"Vậy mà hắn lại đến rồi!"

"Đáng chết, hắn tới làm cái gì?"

"Chẳng lẽ là muốn báo thù chuyện vạn kiếm kiếp ngày xưa sao?"

Mọi người của Binh Tai nhất tộc vô cùng kinh ngạc.

Mà Binh Tai Hỏa thì biến sắc, nhìn Sở Cuồng Nhân, thần sắc kinh nghi bất định, đột nhiên, hắn có loại dự cảm vô cùng không ổn.

Chỉ thấy khi thanh niên mặc áo đen một mực kiệt ngao bất tuân nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, bước nhanh về phía trước, đúng là quỳ một gối xuống ở trước mặt đối phương, giọng điệu hèn mọn mà cung kính, mang theo một tia cuồng nhiệt nói ra: "Chủ nhân của Ma, rốt cuộc Ma cũng tìm được ngài."

Tình cảnh này, khiến cho sắc mặt của đám người Binh Tai Hỏa lúc trắng lúc xanh.

Toàn thân Binh Tai Hỏa run rẩy, nhìn Sở Cuồng Nhân, dùng giọng điệu run rẩy nói: "Thiên Kiếm, chuyện này, đây đều là do ngươi tính kế sao! !"

Sở Cuồng Nhân không hề phủ nhận, thản nhiên nói: "Thiên, ngược lại phải cám ơn các ngươi thật tốt, đã giúp Thiên ấp nở vật này."

Tay hắn đặt ở trên đầu của thanh niên mặc áo đen, mà ác ma kiệt ngao có thể so với Thần Vương vô thượng này, đúng là không có chút kháng cự nào.

Ngược lại, còn hạ đầu thấp hơn, vô cùng dịu dàng ngoan ngoãn.

Sở Cuồng Nhân cảm nhận sức mạnh trong cơ thể của thanh niên mặc áo đen, tuy tạm thời chỉ có thể so với Thần Vương vô thượng, nhưng lại có tiềm năng trưởng thành cực cao.

Tương lai có khả năng trở thành Hỗn Nguyên rất lớn.

Sẽ là một trợ thủ không tệ.

"Rất tốt, đứng lên đi."

Thanh niên mặc áo đen cung kính đứng ở bên cạnh Sở Cuồng Nhân.

"Ngươi có tên hay không?"

"Tạm thời Ma vẫn chưa có tên, xin chủ nhân hãy ban cho."

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một hồi, sau đó thản nhiên nói: "Thiên Ảnh, từ nay về sau, ngươi chính là cái bóng của Thiên."

Thanh niên mặc áo đen, chính là Thiên Ảnh cung kính gật đầu: "Dạ, chủ nhân."

"Thiên Kiếm, ngay từ đầu, lúc ngươi ở hội giao dịch, thì đã nhìn ra thân phận của ta, ngươi vẫn luôn đùa giỡn ta! ! Dùng quả trứng ác ma lừa Linh Hồn Châu của ta, còn để cho Binh Tai nhất tộc chúng ta không tiếc hao hết căn cơ, thay ngươi ấp nở quả trứng ác ma này? !" Binh Tai Hỏa bị tức đến toàn thân run rẩy.

Mặt mũi của những người còn lại của Binh Tai nhất tộc cũng tràn đầy âm trầm.

Bọn họ, lại bị đối phương đùa bỡn loanh quanh!

Trong tinh không, sau khi những cường giả đang vây xem nghe Binh Tai Hỏa chất vấn, cũng ào ào toát ra vẻ thuương hại.

Quá đáng thương.

Cực cực khổ khổ lâu như vậy, nhưng đều là tạo lợi ích cho Thiên Kiếm, chuyện này không chỉ là tổn thất về vật chất, mà đả kích tinh thần cũng vô cùng to lớn.

Ngay cả bọn người Binh Tai Hỏa cũng cảm thấy mình đáng thương.

Vốn cho rằng, có được một món trọng bảo bất thế, tương lai có thể dựa vào quả trứng ác ma này để đối phó Thiên Kiếm, thậm chí xưng bá vũ trụ.

Thậm chí, bọn họ đều đang giễu cợt Thiên Kiếm không biết nhìn hàng.

Để bọn họ có được một cái tiện nghi lớn như vậy.

Không nghĩ tới, kết quả là, thằng hề lại chính là bọn họ? !

"Chủ nhân, Ma cảm nhận được, bọn họ có cực hạn ác ý đối với ngài, Ma nguyện ý đi giết bọn họ vì chủ nhân."

Thiên Ảnh nhìn bọn người Binh Tai Hỏa, sát ý lãnh khốc không hề ẩn giấu, lưu chuyển trong không khí, càng thêm kinh khủng doạ người so trước đó.

"Hắn giao cho Thiên, những người khác, tùy ý ngươi."

Sở Cuồng Nhân chỉ Binh Vương từ tốn nói.

"Tuân mệnh."

Thiên Ảnh khẽ khom người.

"Thiên Kiếm, cái tên vô liêm sỉ nhà ngươi! Ta liều mạng với ngươi! !"

Lúc này, Binh Tai Hỏa bị Sở Cuồng Nhân trêu đùa một phen đã giận đến cực hạn, hắn gào thét một tiếng, lao về phía đối phương.

Oán khí sôi trào, hóa thành oán khí chi hỏa nóng rực!

Nhưng còn chưa chờ hắn tới gần Sở Cuồng Nhân, một bóng người liền ngăn ở trước mặt hắn, từng đoá từng đoá Ma Hoa nở rộ, đánh hắn bay ra ngoài.

Ánh mắt của Thiên Ảnh băng lãnh nhìn chằm chằm Binh Tai Hỏa: "Đồ bỏ đi! ! Ai cho phép ngươi khinh nhờn chủ nhân của Ma, ngươi phải chịu... Ngàn đao bầm thây!"

Ma Hoa vô biên lưu chuyển, bao phủ tứ phương.

Chỉ thấy bên trong hai con mắt màu đỏ ngòm của Thiên Ảnh, có dị lực lưu chuyển.

Ma chi huyết đồng tử lại mở ra lần nữa, kết giới huyết sắc lưu chuyển ra.

Binh Tai Hỏa, Binh Tai Lưu, và một Thần Vương khác đều bị bao phủ ở trong đó, đứng trước ma giả sát phạt kinh khủng nhất! !

Mà Sở Cuồng Nhân thì đứng lơ lửng trên không, lạnh nhạt nhìn Binh Vương ở trước mặt, thản nhiên nói: "Binh Tai cổ tinh, hôm nay bị diệt hay được giữ lại, liền quyết định bởi việc ngươi có thể phát huy ra bao nhiêu thực lực."

"Thiên Kiếm! !"

Binh Vương nghiến răng nghiến lợi, giận không nhịn nổi.

Chỉ thấy hắn giơ cao tàn binh trong tay, sau đó đột nhiên nện xuống, sức mạnh đao thương kiếm kích ẩn chứa oán khí vô biên gào thét mà đến.

Chiêu này, dồi dào vô tận.

Giống như muốn mang đến kiếp nạn vô tận cho thế gian này!

"Binh Tai Vô Tận Kiếp!"

Nhưng một kích dồi dào này, lại gặp phải chí cao chi thiên!

Vô Đạo trong tay Sở Cuồng Nhân ra khỏi vỏ.

Đế Bá chi khí đan xen lưu chuyển trên không trung, hóa thành một đạo kiếm khí rộng rãi, chính là thiên chi chứng kiến, Đế Bá vạn cổ.

Cường chiêu va chạm, binh tai vô tận, tán loạn ngay tại chỗ!

Binh Vương lùi lại mấy chục trượng.

"Lúc này, hắn không cần món Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn kia, cũng có áp chế sức mạnh của Thần Vương vô thượng, đáng chết! !"

Trong lòng Binh Vương có chút chấn kinh, có chút lo lắng.

Sự cường đại của Thiên Kiếm, đã xưa đâu bằng nay.

Lại thêm một quái thai được ấp nở từ Ác Ma Chi Noãn, trận chiến này đối với Binh Tai nhất tộc mà nói, thật sự là quá khó khăn.

Trên thực tế, Binh Tai nhất tộc là một chủng tộc thần bí không kém hơn Cổ Vương nhất tộc, căn cơ của bọn họ cũng không hề tầm thường.

Nhưng đáng tiếc, sau khi bị Sở Cuồng Nhân tính kế một phen, vì ấp nở quả trứng ác ma mà tiêu hao quá nhiều căn cơ, không oán khí ở mười hai nơi tập trung oán khí bị hút cạn, ngay cả đại trận Binh Tai cũng bị lôi kiếp phá hủy.

Nếu không, khi đối mặt với Sở Cuồng Nhân, bọn họ chưa hẳn không có năng lực đánh một trận!

"Thiên Kiếm, hôm nay cho dù có ngọc đá cùng vỡ, ta cũng quyết sẽ không để ngươi dễ chịu! !" Binh Vương hừ lạnh một tiếng.

Chỉ thấy trong mắt của hắn bắn ra ánh sáng quỷ quyệt, trong chốc lát, trong cơ thể bộc phát ra một luồng lực hút vô cùng cường đại.

Tu sĩ của Binh Tai nhất tộc, sắc mặt đại biến, oán khí trong cơ thể đúng là không bị khống chế mà lao về phía Binh Vương.

Hắn, đang hấp thu oán khí của toàn tộc, để giúp chính mình tăng cao thực lực!

"Binh Vương, không, ngươi không thể làm như thế."

"Oán khí của ta, oán khí của ta..."

Toàn bộ oán khí ở binh tai, lâm vào bối rối trước nay chưa từng có.

Nguyên một đám tu sĩ của binh tai bị hút khô oán khí, bỏ mình ngay tại chỗ!

Chương 1923: Diện mạo chân chính của Binh Tai cổ tinh, Chí Bảo Hỗn Độn bị tàn phá

Binh Tai cổ tinh.

Vô số oán khí từ bốn phương tám hướng, hóa thành một luồng oán khí như dòng nước lũ tập hợp về nơi nào đó, mà nơi những oán khí này hội tụ, đúng là Thần Vương vô thượng bên trong Binh Tai nhất tộc... Binh Vương! !

Vì chống lại Sở Cuồng Nhân.

Hắn đúng là không tiếc đại giới, thúc giục bí pháp của Binh Tai nhất tộc, cưỡng ép hấp thụ oán khí của Binh Tai nhất tộc, giúp sức mạnh của mình có được tăng trưởng to lớn.

Hành động bực này, điên cuồng đến cùng cực.

Các cường giả trong tinh không thấy thế, cũng nhịn không được mà âm thầm líu lưỡi.

"Binh Vương này quả nhiên là có thủ đoạn độc ác."

"Chậc chậc, cũng rất quả quyết, nếu hắn không làm như vậy, chờ hắn bại, Binh Tai nhất tộc cũng sẽ bị tiêu vong, làm như thế, tuy xem ra điên cuồng, nhưng lại có một đường sinh cơ."

"Đúng vậy, hiện tại hắn có thể dựa vào luồng sức mạnh này để chống lại Thiên Kiếm, nếu vẫn không thắng được, thì kết cục vẫn sẽ chẳng thể thay đổi."

Trên bầu trời Binh Tai cổ tinh.

Binh Vương cưỡng ép hấp thụ oán khí vô tận, giúp chính mình càng thêm cường đại.

Chỉ thấy khí tức của hắn lưu chuyển, tàn binh trong tay chém ra, oán khí cuồng bạo đổ xuống, hóa thành một luồng ám lưu nuốt chửng trời đất!

Đối mặt với một kích này, Sở Cuồng Nhân vẫn không lùi không tránh như cũ.

Đưa tay ra, Đế Bá vạn cổ lại ra.

Đế Bá một thể, uy thế vô biên.

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, hai luồng sức mạnh nổ tung.

Song phương đều bị chấn động, bay ngược ra sau mấy trăm trượng, mà sau khi Binh Vương ổn định thân hình, đạo trong cơ thể cũng phát ra từng đợt đạo âm.

Vô số đạo tắc dâng trào, hóa thành đao thương kiếm kích, và nhiều loại binh khí khác, oán khí ào ào như bão, liên miên bất tuyệt.

"Thiên chi chứng kiến, Thiên Ngoại Thiên Kiếm!"

Sở Cuồng Nhân cầm Vô Đạo trong tay, Thiên Ngoại Thiên Kiếm chém ra.

Một luồng siêu tuyệt chi ý tràn ngập.

Đó là sức mạnh duy nhất bản nguyên!

Trong đó ẩn chứa đạo tắc của Sở Cuồng Nhân, hai luồng sức mạnh đều không bị đại đạo quản lý, trực tiếp phá nát ngàn vạn binh khí oán khí!

Nhưng đây cũng không phải kết thúc.

"Thiên chi chứng kiến, Thiên Chi Lao!"

Vô số kiếm khí bỗng dưng sinh ra, hình thành một luồng sức mạnh phong cấm cường đại, không gian bốn phía Binh Vương hoàn toàn bị phong tỏa, ngăn cản.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Sở Cuồng Nhân xuất chiêu một lần nữa.

Hắn đi đến trước mặt Binh Vương, Vô Đạo trong tay chém ra.

Một kiếm này, đối phương đến trốn tránh cũng không kịp, cả người bị kiếm khí chém đến mức gần như gãy thành hai nửa, như một ngôi sao chổi bay ra ngoài.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Binh Vương đập trúng một vùng đại lục trên cổ tinh.

Đại lục kia trực tiếp bị chìm.

Trung tâm Đại Lục, Binh Vương không ngừng ho ra máu, đạo tắc trong cơ thể đang không ngừng tu bổ nhục thể của hắn, nhưng lại không có hiệu quả quá lớn.

Thương thế do đạo của Sở Cuồng Nhân tạo thành, không dễ dàng chữa trị như vậy.

Một kiếm này, khiến đạo của hắn hư hại ba phần!

"Cho dù là tập hợp sức mạnh của toàn tộc, ngươi vẫn không phải đối thủ của Thiên." Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, ở trên cao nhìn xuống nói.

"Thiên Kiếm, ngươi cho rằng ngươi thắng chắc sao? !"

Binh Vương hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra kiên quyết, chỉ thấy hắn đưa tay đánh vào một chưởng vào phía trên Binh Tai cổ tinh ở dưới chân.

Chỉ thấy cả viên cổ tinh điên cuồng chấn động.

Sau đó, từng đạo từng đạo quang trụ màu đen bạo phát ở khắp nơi trên cổ tinh.

Trong hư không, có một lượng lớn đạo tắc hiện lên.

Đạo tắc này, không thuộc về bất kỳ một Thần Vương nào ở nơi này, mà lại có nguồn gốc từ viên Binh Tai cổ tinh ở dưới chân này của mọi người.

Đợi sau khi những quang trụ kia tán đi.

Chỉ thấy phía trên cổ tinh có thêm từng tòa tháp hình mọc lên.

Những kiến trúc này được bao trùm bởi phù văn.

Phía trên còn có từng viên bảo châu to lớn lơ lửng.

"Cảm thụ một số binh tai chân chính đi! !"

Thân thể của Binh Vương đúng là dung nhập vào mặt đất ở dưới chân.

Ngay sau đó.

Vô số bảo châu phía trên bảo tháp nằm trên cổ tinh kia bắt đầu có một lượng lớn quang hoa ngưng tụ, từng đạo từng đạo quang trụ đột nhiên bắn về phía Sở Cuồng Nhân.

Hai mắt của Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái: "Đây mới là bộ mặt chân chính của cổ tinh này sao? Binh Tai nhất tộc, căn cơ chân chính!"

Trước khi hắn tới thì có nghe nói qua, cổ tinh mà Binh Tai nhất tộc cư ngụ chính là một tòa pháo đài chiến tranh, hiện tại xem ra, đúng là như thế.

Đối mặt với từng đạo từng đạo quang hoa cuốn tới, trên người Sở Cuồng Nhân có vô số kiếm khí bắn ra, liên tục va chạm với quang hoa.

Khí lãng lăn lộn, quang huy năng lượng lộng lẫy che đậy tinh không.

Sau khi quang hoa tán đi...

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, lông tóc không tổn hao gì.

Hắn nhìn những bảo tháp kia, tiện tay bắn ra một đạo kiếm khí, một tiếng ầm ầm vang lên, cự tháp kia vỡ tan ngay tại chỗ.

Nhưng sau đó, từ trong lòng đất của cổ tinh, có vô số binh khí bị tàn phá bao phủ ra, đúng là lại ngưng tụ thành các tòa tháp cao một lần nữa.

"Há, diệt xong lại sinh sao?"

Sở Cuồng Nhân hơi hơi kinh ngạc.

Hắn để Tiểu Ái tiến hành phân tích nguyên một viên Binh Tai cổ tinh này.

Đồng thời đi đối phó với Binh Vương.

Từng đạo từng đạo quang hoa xuyên thẳng qua hư không, liên tục bắn về phía Sở Cuồng Nhân, muốn hoàn toàn hủy diệt hắn.

"Chủ nhân, trên thực tế, viên Binh Tai cổ tinh này là một món Chí Bảo Hỗn Độn bị tàn phá, muốn thúc giục cổ tinh này, nhất định phải hao phí năng lượng oán khí cực kỳ khổng lồ..." Tiểu Ái từ từ nói ra.

Chí Bảo Hỗn Độn bị tàn phá?

Điểm này, lại khiến cho Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

Cần dùng một lượng lớn oán khí làm năng lượng mới có thể thúc giục, xem ra, Binh Vương hấp thu oán khí của toàn tộc, cũng không chỉ vì tăng cường chiến lực, mà còn để có thể sử dụng những oán khí này để thúc giục Binh Tai cổ tinh này.

Trước đó, hẳn là Binh Tai cổ tinh này có đầy đủ oán khí làm năng lượng, chỉ tiếc, những oán khí kia đều bị dùng để ấp nở quả trứng ác ma.

Bất đắc dĩ lắm Binh Vương mới dùng biện pháp này.

"Thiên Kiếm, hôm nay ngươi nhất định phải thua!"

"Bây giờ ta và Binh Tai cổ tinh này chính là một thể, trừ phi ngươi có thể phá hủy cả viên Binh Tai cổ tinh, nếu không ngươi liền không giết được ta!"

Giọng nói của Binh Vương quanh quẩn trên không trung.

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Vô Đạo, chém ra một kiếm, sức mạnh cuồng bạo bao phủ, chém cho mặt đất của Binh Tai cổ tinh xuất hiện một lỗ hổng to lớn.

Thế nhưng, nhìn xuyên qua lỗ hổng này, lại gặp được một địa tầng kim loại do đống từ tàn binh ngưng tụ mà thành, phía trên có phù văn quỷ quyệt lưu chuyển.

Đây mới là diện mạo chân chính của Binh Tai cổ tinh.

Còn về đại lục phía trên, chẳng qua là một tầng hạt bụi bên ngoài Binh Tai cổ tinh mà thôi, phát hiện này, khiến cho mọi người vô cùng kinh thán.

"Vậy mà Binh Tai cổ tinh này lại có bộ dáng như vậy."

"Chậc chậc, thật sự kinh người mà."

"Quả thật là không thể tưởng tượng."

Ngay cả một số Thần Vương cũng không nhịn được mà than thở.

"Ha ha, Thiên Kiếm, vô dụng!"

Giọng nói đắc ý của Binh Vương kia lại vang lên.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, tiện tay đánh nát mấy đạo quang hoa, cùng lúc đó, khí tức trên người hắn cũng đang liên tục tăng lên.

"Dưới gầm trời này, không có pháo đài nào mà Thiên không công phá được! !"

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng.

Vô Đạo cắm lại vào vỏ.

Thay vào đó là Bát Diện Đế Vương Chùy, trong nháy mắt khi Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn này xuất hiện, hư không bốn phía điên cuồng sụp đổ!

Khí tức không có gì sánh kịp, bao phủ ra, rung động toàn trường.

"Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn?"

"Hừ, vậy ngươi liền thử một lần đi!"

Binh Vương hừ lạnh một tiếng, vẫn một bộ đã tính trước như cũ.

Hắn cũng biết, Binh Tai cổ tinh này là một món Chí Bảo Hỗn Độn bị tàn phá, tuy bị tàn phá, nhưng Chí Bảo Hỗn Độn vẫn là Chí Bảo Hỗn Độn, vô cùng cứng cỏi, cho dù là Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn cũng không thể hoàn toàn phá hủy nó!

Mà cổ tinh này có một loại năng lực tự lành nào đó, chỉ cần không cần bị phá hủy ngay lập tức, thì cổ tinh này sẽ tự động khôi phục lại.

Trừ phi là thương tổn đến bản chất của chí bảo.

Nhưng Binh Vương không nhìn thấy Sở Cuồng Nhân có loại năng lực này.

"Chỉ cần ta một mực ẩn nấp bên trong cổ tinh này, thì Thiên Kiếm ngươi cũng không làm gì được ta! !" Binh Vương đắc ý nghĩ đến.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, sắc mặt của hắn hơi đổi một chút.

Bởi vì Sở Cuồng Nhân động, hắn nện xuống một chùy.

Mục tiêu của hắn, lại chính là vị trí mình ẩn nấp! !

Làm sao hắn lại phát hiện được? !

Chương 1924: Tru sát Binh Vương, thiên địa có thiếu, tàn binh là vương

"Đùng! !"

Một chùy nện xuống, uy thế bành trướng, phá nát hư không!

Đồng tử của Binh Vương ẩn nấp bên trong Binh Tai cổ tinh bỗng nhiên co rụt lại, bởi vì một kích này của Sở Cuồng Nhân, bất ngờ khóa chặt hắn! !

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, vô số tàn binh kia của Binh Tai cổ tinh bị phá nát, thân hình của Binh Vương cũng từ đó hiện ra.

"Không tốt!"

Sắc mặt Binh Vương đại biến.

Mà chiêu tiếp theo của Sở Cuồng Nhân đã hoàn toàn khóa chặt

hắn!

Thiên Chi Lao!

Bị Thiên Chi Lao ảnh hưởng, thân hình của hắn bị trói buộc.

Sở Cuồng Nhân đập ra một chùy, lúc này đối phương bị đánh bay, đạo trong cơ thể lại bị trọng thương lần nữa, truyền đến từng đợt tiếng nổ.

Giống như muốn nổ tung.

Binh Vương bị đánh ra khỏi Binh Tai cổ tinh, sau khi mất đi quyền khống chế cổ tinh, bảo tháp những phía trên cũng ào ào đình chỉ bất động.

"Rốt cuộc là ngươi tìm ra ta bằng cách nào?"

Binh Vương không dám tin tưởng nói.

"Ở trước mặt Thiên, ngươi không chỗ che thân!"

Sở Cuồng Nhân có Tiểu Ái, phân tích được Binh Tai cổ tinh.

Tìm ra Binh Vương, tất nhiên cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Tay hắn nắm Bát Diện Đế Vương Chùy, giống như nắm một tòa thiên địa, đập ra, thần chùy chi uy, không gian bốn phía Binh Vương vỡ nát trong nháy mắt.

Đạo trong cơ thể của Binh Vương, lại bị thương lần nữa.

"Không được, tiếp tục như vậy nữa, ta sẽ chết!"

Sắc mặt của Binh Vương biến đổi.

Hắn luống cuống.

Bóng người lóe lên, vội vàng lao về phía nơi xa.

Đường đường là chủ nhân của Binh Tai nhất tộc, lại bị bức đến mức phải trốn đi.

Lúc này.

Một bóng người cản ở trước mặt của hắn.

Một thân trường bào màu đen, khuôn mặt tuấn mỹ mà tà mị.

Chính là Thiên Ảnh.

Hơn nữa, ở cách đó không xa, ba người Binh Tai Hỏa, nằm trên mặt đất, đạo trong cơ thể đã hoàn toàn yên lặng, có lẽ đã hoàn toàn ngã xuống.

"Ngươi..."

Binh Vương giận không nhịn nổi.

Tồn tại mà bọn họ cực cực khổ khổ ấp nở ra, lại trở thành một trong những thủ phạm hủy diệt Binh Tai nhất tộc bọn họ.

"Trở thành kẻ địch của chủ nhân của Ma, ngươi phải có giác ngộ."

Thiên Ảnh từ tốn nói.

Ma Hoa nở rộ, vờn quanh bốn phía.

Ám hương phù động, sát ý lưu chuyển.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, thu hồi Bát Diện Đế Vương Chùy, từ tốn nói: "Hắn liền giao cho ngươi đối phó, đừng để Thiên thất vọng."

Thiên Ảnh nghe vậy, cung kính nói ra: "Ma nhất định không làm nhục sứ mệnh."

Ma đao nơi tay, sức mạnh Ác Ma gào thét ra.

Tay Binh Vương cầm tàn binh, bỗng nhiên lao ra!

Nhưng đáng tiếc, thực lực của Thiên Ảnh vốn cũng không yếu hơn hắn, mà hắn liên tục bị Sở Cuồng Nhân đả kích, đã sớm bị đả thương nặng.

Chỉ chốc lát, liền bị Thiên Ảnh tru sát ngay tại chỗ.

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh nhìn, đối với thực lực của Thiên Ảnh, coi như hài lòng: "Ngươi thật sự có tư cách đi theo Thiên."

"Sự tán dương của chủ nhân, là vinh hạn chí cao đối với Ma."

Thiên Ảnh hơi hơi khom người nói.

Đến tận đây, người của Binh Tai nhất tộc đã hoàn toàn bị hủy diệt.

Lần này, cũng không giống như lần trước, sẽ có người đi ra ngăn cản Sở Cuồng Nhân giết chóc trắng trợn.

Có lẽ, Binh Tai nhất tộc cũng không như quan trọng như Đạo Vương nhất tộc, Minh Vương nhất tộc, hoặc là, Binh Tai nhất tộc cũng không được người khác chào đón?

Sở Cuồng Nhân cũng không để ý nhiều như vậy, hắn nhìn qua Binh Tai cổ tinh dưới chân, trong mắt lộ ra một tia suy tư.

Binh Tai cổ tinh, Chí Bảo Hỗn Độn bị tàn phá...

Tuy là bị tàn phá, nhưng dầu gì cũng là Chí Bảo Hỗn Độn đúng không?

Hắn cảm thấy mình cần phải nắm giữ nó.

Lúc này.

Thiên Nữ Du bay trên không trung mà đến, sau khi nàng nhìn thấy thảm trạng của Binh Tai nhất tộc, tuy tim có đập nhanh, nhưng không cảm thấy quá ngoài ý muốn, khi nàng biết Sở Cuồng Nhân để mắt tới Binh Tai nhất tộc, đã sớm đoán trước sẽ thế này.

"Binh Tai nhất tộc, một chủng tộc có thể so với Cổ Vương tộc cứ xuống dốc như vậy, nếu không phải bộ tộc này tự cao tự đại, không chịu tham dự vào chiến tranh giữa hai đại vũ trụ, có lẽ cũng không đến mức như thế."

Thiên Nữ Du từ từ nói ra.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, trong lòng khẽ nhúc nhích.

Không chịu tham dự vào chiến tranh của hai đại vũ trụ?

Trách không được, khi mình diệt đối phương cũng không có người nào đến ngăn cản.

Hiện tại, đối với vũ trụ Thiên Nguyên mà nói, chuyện quan trọng nhấy chính là chiếm lĩnh vũ trụ Bàn Cổ, vì thế, bọn họ cần chiến lực.

Nhưng Binh Tai nhất tộc tự cao tự đại, không tham gia chiến tranh, không có trợ giúp đối với việc chiếm lĩnh vũ trụ Bàn Cổ, khó trách không có người đến giúp bọn họ.

"Hai người các ngươi ở lại nơi này."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Sau đó, bóng người hắn lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Mà sau khi hắn đi, hai người Thiên Nữ Du, Thiên Ảnh đưa mắt nhìn nhau.

Thiên Nữ Du nhìn Thiên Ảnh, trong mắt lộ ra một tia hiếu kỳ, người này chính là tồn tại bước ra sau khi ấp nở quả trứng ác ma kia sao?

Loại khí tức này... Quả thật là làm người ta sợ hãi, thế lực mà Thiên Kiếm nắm trong tay, thật sự là càng ngày càng nhiều, càng ngày càng kinh khủng...

Thiên Nữ Du âm thầm nghĩ tới.

Mà nàng không muốn nghĩ đến thì thôi, vừa nghĩ đến đã giật nảy mình.

Long tộc, Kiếm Linh nhất tộc, Thần La đạo...

Còn có một nhân tình mà Thần Cơ nhất tộc thiếu hắn.

Thế lực mà Thiên Kiếm nắm giữ, cộng thêm thực lực của bản thân hắn, những thứ này đủ để khiến hắn hoành hành không sợ ở vũ trụ Thiên Nguyên.

Chuyện này khiến nàng càng kiên định hơn với quyết tâm đi theo Thiên Kiếm.

……

Binh Tai cổ tinh.

Bên trong một hạp cốc.

Sở Cuồng Nhân nhìn hạp cốc trước mắt, trong mắt lộ ra một tia suy tư: "Nơi này chính là nơi hạch tâm của Binh Tai cổ tinh này sao?"

"Đúng vậy, nơi này có thể tiến vào bên trong Binh Tai cổ tinh."

Tiểu Ái từ tốn nói.

Sở Cuồng Nhân không do dự nữa, bóng người lóe lên, lao về phía sâu bên trong hạp cốc, nhưng ngay sau đó, hắn đi tới một không gian thần bí.

Đây là một không gian do vô số tàn binh xây dựng nên, đao thương kiếm kích, đủ loại tàn binh, bày khắp bốn phía.

Một luồng oán khí nồng đậm đến cùng cực, lưu chuyển ở bốn phía.

"Thiên địa có thiếu, tàn binh là vương!"

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng rộng rãi bỗng nhiên vang lên.

Chỉ thấy một hắc ảnh hiện lên ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Hắc ảnh lơ lửng ở giữa không trung, hình thái vặn vẹo, nhìn không ra là thú hay người, nhưng quanh người lại tràn ngập oán khí doạ người.

"Há, xem ra ngươi chính là oán linh của Chí Bảo Hỗn Độn này."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Thiên địa có thiếu, tàn binh là vương!"

Nhưng bóng đen này giống như không có linh trí.

Trong miệng lẩm bẩm tàn binh là vua, sau đó liền tiến về phía Sở Cuồng Nhân mà công kích, một lượng lớn oán khí bay ra, uy lực không hề kém hơn Thần Vương vô thượng.

Sở Cuồng Nhân lấy Bát Diện Đế Vương Chùy ra.

Một chùy đánh ra.

Hắc ảnh bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng oán khí quanh người đối phương lưu chuyển, tàn binh bốn phía nhận lấy một loại cảm ứng nào đó, ào ào bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Uy thế bá đạo tuyệt luân, chấn hám nhân tâm!

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, ánh mắt ngưng trọng, đưa tay ra, đạo bên trong cở thể nổ tung, một chùy đột nhiên đập ra.

Đùng! !

Một kích này, đánh cho hắc ảnh vỡ nát.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hắc ảnh lại ngưng tụ một lần nữa.

"Thiên địa có thiếu, tàn binh là vương!"

Hắc ảnh tiếp tục nói.

Oán khí không ngừng nghỉ bao phủ phương không gian thần bí này.

Sở Cuồng Nhân cau mày lại.

"Không dứt, ngươi máy lặp lại sao? !"

Sức mạnh duy nhất bản nguyên của hắn lưu chuyển, sức mạnh tiểu vũ trụ trong cơ thể cũng theo đó bạo phát, thúc giục đạo tắc, lại đánh ra một chùy.

Sức mạnh của một kích này, hủy thiên diệt địa.

Toàn bộ không gian thần bí đều đang điên cuồng chấn động.

Mà bóng đen kia giống như cảm nhận được uy hiếp gì đó, phát ra một tiếng rú thảm, sau khi bóng người bị đánh nát, phải mất một hồi lâu mới khôi phục lại.

"Đại đạo, đại đạo... Ngươi còn không buông tha ta sao? !"

Hắc ảnh phát ra tiếng rú thảm thê lương.

Sở Cuồng Nhân suy tư một chút: "Sức mạnh tiểu vũ trụ của ta ẩn chứa một luồng ý chí đại đạo, có thể tạo thành thương tổn cực hạn đối với hắn sao?"

Nghĩ đến đây, hắn điều động sức mạnh vũ trụ tùy thân trong cơ thể.

Sức mạnh tiểu vũ trụ không ngừng đánh ra.

Chỉ chốc lát, bóng đen này hoàn toàn tiêu vong.

Mà từng bức họa hiện lên ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Trong tấm hình, là Hỗn Độn Chi Sơ kia, có một viên cầu cổ lão lơ lửng, hấp thu Hỗn Độn chi khí ở bốn phía, không ngừng lớn mạnh.

Không biết trải qua bao lâu, quả cầu này trở lên lớn như một hành tinh, sức mạnh cường đại, dẫn tới sự nghi ngờ của Vũ Trụ đại đạo.

Sau khi Hỗn Độn khai mở, trực tiếp hạ xuống sát kiếp, phá hủy viên cầu này, nhưng viên cầu dùng hết toàn lực, trốn thoát một kiếp.

Nhưng bản nguyên bị hao tổn, sức mạnh giảm mạnh.

Nó đi đến bên trong tinh không sau khi Hỗn Độn khai mở, hấp thu bụi bặm trong vũ trụ, bên ngoài dần dần có lục địa, dòng sông...

Nó hóa thành bộ dáng của một ngôi sao.

Đây chính là quá trình hình thành của Binh Tai cổ tinh.

Chương 1925: Quang cầu Binh Tai, tác phong của Đạo Vương nhất tộc, đều đoạt cho ta

Sở Cuồng Nhân xem hết quá trình hình thành Binh Tai cổ tinh ở trong không gian thần bí, sau đó lại phát hiện, bởi vì Binh Tai cổ tinh này bị đại đạo đánh trọng thương, oán khí không rời, mới sinh ra Binh Tai nhất tộc.

Bởi vì Binh Tai cổ tinh bị tàn khuyết, pháp môn bọn họ tu hành cũng cực kỳ kỳ quái, bọn họ tự xưng là tàn binh chi đạo.

"Thì ra là thế."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Bây giờ, oán linh của Binh Tai cổ tinh này đã bị hắn phá hủy, chỉ còn lại sức mạnh chí bảo đơn thuần nhất.

Ngược lại, hắn có thể luyện hóa, nhưng bây giờ lại phải đối mặt với một vấn đề vô cùng khó giải quyết, đó chính là làm sao để thúc giục cổ tinh này.

Binh Tai cổ tinh, không giống với bảo vật khác, bởi vì kinh nghiệm của nó, muốn thúc giục này cổ tinh, nhất định phải sử dụng oán khí mới được.

Đây cũng là nguyên nhân Binh Tai nhất tộc nóng lòng truy tìm oán khí.

Nhưng hôm nay, toàn bộ oán khí bên trong Binh Tai cổ tinh gần như bị tiêu hao hầu như không còn, muốn thúc giục, thì phải đi thu thập oán khí.

Đây lại là một chuyện cực kỳ hao phí công phu.

"Chẳng lẽ đạt được chí bảo này, lại không thể sử dụng sao?"

Sở Cuồng Nhân có chút buồn bực.

Nhưng hắn không cam tâm cứ từ bỏ như vậy.

Sau đó, hắn và Tiểu Ái thôi diễn mấy ngày mấy đêm ở trong không gian thần bí này, muốn tìm ra biện pháp khác để thúc giục Binh Tai cổ tinh này.

Trời cao không phụ người có lòng.

Còn thật sự để hắn tìm được một ít môn đạo.

"Ngày xưa, ta dùng Vô Cực Tử luyện bảo chi thuật, luyện hóa Hỗn Độn Thanh Liên thành hóa thân của ta, Binh Tai cổ tinh này, nói cho cùng cũng là một món chí bảo, vì sao ta không thể bắt chước làm theo chứ?"

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới, càng nghĩ càng có khả năng.

Đương nhiên, Thanh Liên Sở Cuồng Nhân, là do hắn hao hết vô số tâm huyết luyện hóa ra, tương đương với một chính mình khác.

Loại thành công này, rất khó thực hiện.

Cho dù dùng Luyện Bảo Thuật Sáng Thế Thân Vô Cực Tử, thì chỉ sợ cũng không thể tạo ra hóa thân như Thanh Liên Sở Cuồng Nhân, cho nên, Sở Cuồng Nhân không có ý định luyện chế Binh Tai cổ tinh thành hóa thân như Thanh Liên Sở Cuồng Nhân.

Xác xuất thành công cũng không cao.

Hắn dự định, luyện chế thành tồn tại cùng loại với phân thân.

Muốn làm thì làm.

Mấy tháng sau.

Ở phía trên Binh Tai cổ tinh, dường như hai người Thiên Ảnh, Thiên Nữ Du cảm ứng được cái gì đó, trên mặt lộ ra vẻ kinh nghi bất định.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Binh Tai cổ tinh này, dường như xuất hiện dị động."

Thiên Ảnh nhìn mặt đất dưới chân.

Tu vi của hắn cao hơn Thiên Nữ Du rất nhiều, liếc một chút liền nhìn ra Binh Tai cổ tinh phát sinh dị thường, ngay vừa rồi, Binh Tai cổ tinh vốn dĩ tĩnh mịch, giống như một hành tinh chết, lại đột nhiên có thêm một loại ý thức.

"Luồng ý thức này, có chút cùng loại với chủ nhân..."

"Có lẽ là do chủ nhân làm."

Thiên Ảnh âm thầm nghĩ tới.

...

Trong không gian hạch tâm của Binh Tai cổ tinh.

Một quang cầu to lớn lơ lửng, quang cầu này, lưu chuyển ra vô số phù văn huyền diệu, tương liên với toàn bộ không gian hạch tâm.

Mà quang cầu này, chính là thành quả trong những ngày này của Sở Cuồng Nhân.

Hắn luyện hóa Binh Tai cổ tinh thành phân thân của mình, quang cầu này chính là tồn tại do một luồng ý thức của hắn kết hợp với tàn niệm của oán linh trên cổ tinh mà biến thành, kết hợp với tàn niệm của oán linh trên cổ tinh, chủ yếu là vì có thể dễ dàng nắm giữ các loại cơ năng của Binh Tai cổ tinh hơn.

Tuy là như thế, nhưng ý thức vẫn lấy Sở Cuồng Nhân làm chủ đạo như cũ.

"Từ nay về sau, ngươi tên là Binh Tai đi."

Sở Cuồng Nhân nhìn quang cầu thản nhiên nói.

"Thế nào, không thừa nhận ta chính là ngươi sao?"

Bên trong quang cầu, truyền ra một giọng nói.

Có mấy phần giống với Cùng Sở Cuồng Nhân, nhưng càng thêm

băng lãnh.

Có loại cảm giác giống như máy móc.

"Dù sao ngươi cũng dung hợp tàn niệm của oán linh, nghiêm chỉnh mà nói, có chút khác biệt với ta, xem như một cá thể hoàn toàn mới."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Cũng được."

"Binh Tai cổ tinh do ngươi nắm trong tay, ngươi có thể tự mình hành động."

"Được."

Hình thể của Binh Tai cổ tinh quá to lớn, cộng thêm nguyên nhân Sở Cuồng Nhân vẫn chưa hoàn toàn luyện hóa, nên tạm thời cổ tinh này còn không thể biến hóa.

Đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, ảnh hưởng không lớn.

Hắn vốn cũng chỉ muốn nắm Binh Tai cổ tinh trong tay mà thôi, chỉ cần có thể giúp cho hắn sử dụng thuận tiện, hóa hay không hoá hình, khác biệt không lớn.

Sau khi làm xong mọi chuyện, Sở Cuồng Nhân liền rời khoit không gian hạch tâm.

"Tự mình hành động..."

Quang cầu phát ra một tiếng cười khẽ.

Tuy ý niệm Binh Tai lấy Sở Cuồng Nhân làm chủ đạo, nhưng khi dung hợp với oán niệm của cổ tinh, vẫn phát sinh một chút biến hóa như cũ.

Mà biến hóa này sẽ tạo thành dạng ảnh hưởng gì trong tương lai...

Không ai rõ ràng.

...

"Rời đi đi."

Sau khi Sở Cuồng Nhân ra khỏi không gian hạch tâm, tìm được hai người Thiên Ảnh.

Mà khi sau khi bọn họ đi.

Các tộc nhân còn sót lại của Binh Tai nhìn cảnh hoàng tàn khắp nơi này, không khỏi âu sầu, Binh Tai nhất tộc, xem như hoàn toàn bị hủy diệt.

"Thiên tai, thật sự là thiên tai!"

Một tộc nhân của Binh Tai ngửa mặt lên trời thở dài.

Thiên Kiếm mang tới tai nạn, gọi là thiên tai!

"Ha, lúc trước các ngươi chế tạo vạn kiếm kiếp, khiến Kiếm Linh cổ tinh trọng thương, nên dự đoán được sẽ gặp phải tai nạn này."

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy mấy Đại La Kim Tiên xuất hiện ở trên đầu mọi người, mà cầm đầu, chính là một nam tử mặc áo giáp màu đen.

Khí tức của nam tử hùng hồn bá đạo, trong cơ thể ẩn ẩn có đạo âm truyền ra.

Đây là một Hợp Đạo Thần Vương.

"Các ngươi muốn làm gì? !" Một Đại La Kim Tiên còn sót lại bên trong Binh Tai nhất tộc cau mày hỏi.

"Binh Tai cổ tinh này, do Đạo Vương nhất tộc ta tiếp nhận."

Nam tử cười lạnh nói.

Hắn đúng là để mắt tới Binh Tai cổ tinh này.

Không chỉ có hắn, sau khi Sở Cuồng Nhân đi, trong tinh không lần lượt có cường giả đi vào, đều muốn kiếm một chén canh từ trên người Binh Tai nhất tộc.

Dù sao cũng từng là tồn tại có địa vị ngang nhau với Cổ Vương tộc.

Chủng tộc như vậy, cho dù nguyên khí đại thương, cũng cần phải để lại không ít bảo vật, Thiên Kiếm chướng mắt, không có nghĩa là bọn họ không muốn.

Mặt khác, Binh Tai cổ tinh cực kỳ kỳ lạ.

Khẳng định còn cất giấu bí mật nào đó.

Đây là chuyện mà bọn họ cần phải nhanh chóng biết được.

"Trước đó Binh Vương dung hợp với Binh Tai cổ tinh, có thể khiến cả ngôi sao giống như sống lại, thực sự quá kỳ quái."

"Đúng vậy, còn có mấy toà bảo tháp kia, rốt cuộc những cái đó là cái gì? Cần phải làm rõ những thứ này."

"Thiên Kiếm đi, nhưng đã lưu lại cho chúng ta một món quà lớn."

Mọi người nhìn Binh Tai cổ tinh, nóng lòng muốn thử.

Nam tử mặc áo giáp đen nhìn những người này, ánh mắt ngưng trọng: "Nơi này bị Đạo Vương nhất tộc chúng ta chiếm lĩnh, người không liên quan thì cút cho ta!"

Lời nói vừa dứt uy thế, Thần Vương trùng trùng điệp điệp mở ra.

Đạo Vương nhất tộc từng bị Thần La đạo, Thiên Kiếm làm trọng thương, tổn thất cực kỳ thảm trọng, cần có một lượng lớn tư nguyên để bổ sung.

Đạo Vương nhất tộc...

Đạo Vương, tất nhiên là dựa vào cướp trộm.

"Móa, bị Đạo Vương nhất tộc để mắt tới trước."

"Chuyện này chỉ sợ không có phần của chúng ta."

"Tác phong của Đạo Vương nhất tộc thực sự thật là quá buồn nôn."

Trong lòng mọi người thầm mắng, nhưng cũng không thể tránh

được.

Tuy Đạo Vương nhất tộc xuống dốc, nhưng tốt xấu gì cũng từng là Cổ Vương tộc, một Thần Vương đã đủ khiến bọn họ chống đỡ không nổi.

"Thiên Kiếm, ngày xưa làm hại Đạo Vương nhất tộc ta tổn thất nặng nề, nhưng hôm nay ngươi lại giúp chúng ta một đại ân."

"Chỉ cần có thể chiếm đoạt được căn cơ của Binh Tai nhất tộc, thì thực lực của Đạo Vương nhất tộc ta liền có thể khôi phục một chút."

Nam tử mặc áo giáp đen âm thầm nghĩ tới, sau đó, hắn liền lệnh cho người ta bắt đầu đánh cướp các loại bảo vật bên trong Binh Tai cổ tinh.

"Đều đoạt cho ta, tiên kim, đan dược, binh khí, ngay cả nữ nhân cũng không được buông tha! Đều là của Đạo Vương nhất tộc ta!"

Nam tử mặc áo giáp đen cười ha ha, vô cùng hưng phấn.

Chương 1926: Binh Tai Chi Thần, Đạo Vương nhất tộc lại bị tổn thất Thần Vương

Binh Tai cổ tinh, lại gặp phải kiếp nạn lần nữa.

Thần Vương của Đạo Vương nhất tộc vốn đang mang theo thuộc hạ đi sát phạt cướp giật, lại gặp phải Binh Tai nhất tộc đang trọng thương, căn bản không có năng lực chống cự.

Một Đại La Kim Tiên xông ra, nhưng lại bị mấy Đại La Kim Tiên của Đạo Vương nhất tộc đánh bay ra ngoài, nằm trên mặt đất thổ huyết.

Mà ở phía sau hắn, là gia tộc của hắn.

Là thê tử còn có con gái của hắn.

Nhưng hắn cũng đã không còn năng lực bảo hộ những người này.

Chỗ Đạo Vương nhất tộc đến, máu chảy thành sông, mà khi mọi người nhìn lại, thủ đoạn của bọn họ còn tàn nhẫn gấp mười gấp trăm lần so với Thiên Kiếm!

Sở Cuồng Nhân đối phó với Binh Tai nhất tộc, gọn gàng mà linh hoạt.

Không làm những chuyện vô vị còn lại.

Nhưng Đạo Vương nhất tộc rất khác biệt.

Bọn họ ngoại trừ đánh cướp ra, thì còn đang lăng nhục Binh Tai nhất tộc, chỗ bọn họ đến, gà bay chó chạy, tiếng kêu khóc vang lên khắp nơi trên đất.

Mọi người trong tinh không thấy cảnh này, không khỏi có chút chán ghét.

"Thủ đoạn của Đạo Vương nhất tộc vẫn làm cho người ta cảm thấy buồn nôn như cũ."

"Đúng vậy."

"Thôi đi, chủng tộc này vốn dĩ dựa vào việc cướp bóc để lập nghiệp, thì ngươi nghĩ xem thủ đoạn của bọn họ có thể tốt ở chỗ nào?"

"Thần La đạo cũng là cường đạo, nhưng tốt hơn bọn họ nhiều."

"Nói nhỏ chút, đừng để người khác nghe được."

Phía trên Binh Tai cổ tinh, tiếng hét thảm không dứt.

Giống như một mảnh luyện ngục ở nhân gian.

Nhưng ngay tại lúc này.

Toàn bộ Binh Tai cổ tinh bỗng nhiên chấn động.

Từng đạo từng đạo quang trụ huyết sắc phóng lên tận trời, mà bốn phía của những quang trụ này có phù văn vờn quanh, đợi sau khi phù văn tán đi, từng tòa tháp cao hiện lên.

"Chuyện gì xảy ra? Không phải Binh Vương đã chết rồi sao? Sao những tháp cao này lại xuất hiện lần nữa, xảy ra chuyện gì..."

"Các ngươi mau nhìn, bảo châu kia lại phát sáng!"

Đạo Vương nhất tộc vốn đang sát phạt cướp giật nhanh chóng dừng lại.

Bọn họ nhìn viên bảo châu đang phát sáng kia, trong lòng không tự chủ được mà cảm thấy lạnh cả người, thân thể đều đang khẽ run.

Giống như bị một loại đại hoảng sợ nào đó khóa chặt lại.

Nháy mắt sau đó.

Một vệt sáng từ bên trong bảo châu kia bắn ra.

Ầm! !

Một tu sĩ đang bắt lấy một nữ tử của Binh Tai nhất tộc đã bị quang mang bắn thủng đầu, mà cô gái trong tay của hắn, lại lông tóc không tổn hao gì.

Giống như một tín hiệu.

Khi một vệt thần quang bắn ra.

Bảo châu phía trên những tháp cao còn lại cũng đều ào ào phun toả hào quang, từng đạo từng đạo quang mang từ phía trên bảo châu bắn ra, lộng lẫy mà sáng chói.

Nguyên một đám của Đạo Vương nhất tộc ở trước mặt những quang mang này, căn bản chính là không có ý nghĩa, trong chớp mắt đã bị chùm sáng đánh xuyên.

Cái gì gọi là giết hại? !

Một màn trước mắt, cũng là cách giải thích tốt nhất!

Không có cảnh tượng quá mức máu tanh, cũng không có dao động hủy thiên diệt địa, chỉ có từng đạo từng đạo quang mang băng lãnh màu đỏ.

Mà từng đạo từng đạo quang mang lướt đi, liền có một tu sĩ ngã xuống.

Chỉ trong mấy cái chớp mắt.

Tu sĩ của Đạo Vương nhất tộc đã ngã xuống hơn phân nửa.

"Đáng chết, nhanh, nhanh phá hủy những tháp cao này!"

Nam tử mặc áo giáp đen nổi giận gầm lên một tiếng.

Sức mạnh cảnh giới Thần Vương của hắn hoàn toàn bạo phát, sau khi đánh ra một quyền, đã đánh nát một tòa tháp cao nguy nga.

Thế nhưng, còn không đợi hắn rất cao hứng, từ trong lòng đất đã có vô số tàn binh trồi lên, lại lần nữa ngưng tụ ra một tòa tháp cao.

"Làm sao có thể? !"

"Không, điều đó không có khả năng! Binh Vương đã chết, các Thần Vương còn lại của Binh Tai nhất tộc cũng đều ngã xuống, là ai đang thao túng Binh Tai cổ tinh?"

Nam tử mặc áo giáp đen này khiếp sợ không gì sánh nổi.

Thế nhưng, đáp lại hắn, lại là quang hoa vô cùng vô tận càng thêm băng lãnh vô tình, lấy thực lực ở cảnh giới Thần Vương của hắn có thể ngăn cản một hồi, nhưng ở trước mặt quang mang này, Thần Vương, cũng chỉ uổng công.

Chỉ chốc lát.

Thân thể của nam tử mặc áo giáp đen này liền bị quang mang màu đỏ đâm xuyên qua, đạo trong cơ thể cũng bị hoàn toàn tiêu diệt.

Đạo Vương nhất tộc, lại có một Thần Vương ngã xuống.

Tình cảnh này, khiến cho cường giả đang quan sát trong tinh không hít một hơi lãnh khí.

"Vậy mà Binh Tai cổ tinh này còn có sức mạnh đánh giết Thần Vương?"

"Là ai đang thao túng hắn?"

"Không có người thao túng, chẳng lẽ là tự mình hành động hay sao?"

"Rốt cuộc Binh Tai cổ tinh này là thứ gì?"

Mọi người tràn đầy nghi hoặc không hiểu.

Mà lúc này, tu sĩ của Đạo Vương nhất tộc bên trong Binh Tai cổ tinh đã đều đánh giết hết, chỉ còn lại người của Binh Tai nhất tộc đưa mắt nhìn nhau.

Bởi vì ngay cả bọn họ cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra.

Vào lúc này.

Một lão giả tóc trắng đột nhiên run run rẩy rẩy quỳ trên mặt đất, lớn tiếng hô to: "Là Binh Tai Chi Thần, Binh Tai Chi Thần đã cứu chúng ta!"

Binh Tai Chi Thần...

Đây là truyền thuyết xa xưa nhất bên trong Binh Tai nhất tộc.

Nghe nói, Binh Tai nhất tộc chính là do Binh Tai Chi Thần sáng tạo ra, trong lòng Binh Tai nhất tộc, nó còn được tôn sùng hơn Sáng Thế Thần.

Trong không gian hạch tâm của Binh Tai cổ tinh.

Quang cầu Binh Tai cũng nhìn thấy một màn lão giả quỳ bái hắn.

Trên thực tế.

Gọi hắn là Binh Tai Chi Thần cũng không có gì quá đáng, bởi vì oán niệm sáng tạo ta Binh Tai nhất tộc và cổ tinh này có một phần đã bị hắn dung hợp.

Mà hiện tại, hắn nắm trong tay Binh Tai cổ tinh.

Nó hoàn toàn xứng đáng là Chân Thần chí cao phía trên hành tinh này!

Tâm niệm của Binh Tai chuyển động.

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn xuất hiện ở trên bầu trời của Binh Tai cổ tinh, giọng nói rộng rãi truyền khắp cả ngôi sao: "Ta là Binh Tai, ngôi sao này được ta che chở, ai dám xâm phạm nơi đây, chỉ có một con đường chết mới có thể tạ tội! !"

Quang cầu to lớn bay trên không trung, một luồng vĩ ngạn ý chí có liên hệ với Binh Tai cổ tinh liên tục lan tràn ra từ trong đó.

Những người khác ở Binh Tai cổ tinh thấy cảnh này, ào ào quỳ trên mặt đất, không ngừng lễ bái về phía quang cầu Binh Tai.

"Bái kiến Binh Tai Chi Thần, bái kiến Binh Tai Chi Thần..."

Nhìn sự thành tín của tộc nhân Binh Tai, Binh Tai hết sức hài lòng.

Hắn tiếp tục nói: "Từ nay về sau, sinh mạng của ngươi sẽ được ta che chở, ta sẽ lãnh đạo Binh Tai nhất tộc trở lại đỉnh phong!"

"Cẩn tuân mệnh lệnh của Binh Tai Thần!"

Cho dù là Đại La Kim Tiên, giờ phút này cũng nói gì nghe nấy đối với Binh Tai, mấy ngày nay bọn họ đã trải qua quá nhiều cực khổ.

Hiện tại, bọn họ vội vàng cần một cường giả đến lãnh đạo.

Rất hiển nhiên.

Binh Tai chính là người lãnh đạo này.

Hắn là vị Thần cổ xưa nhất bên trong Binh Tai nhất tộc, là đối tượng được tôn sùng nhất, tất nhiên sẽ mang theo một loại năng lực khiến người ta tin phục.

Đã có tín ngưỡng, lại có thực lực.

Chuyện Binh Tai lãnh đạo Binh Tai nhất tộc cũng không còn gì để nói.

Trong tinh không.

Vô số cường giả hai mặt nhìn nhau, vô cùng kinh ngạc.

"Binh Tai nhất tộc này còn cất giấu một vị Binh Tai Chi Thần? Vì sao trước đó, lúc đánh với Thiên Kiếm, không thấy hắn xuất hiện?"

"Không biết."

Nhưng sau khi thấy được năng lực của Binh Tai Chi Thần này, mọi người ở đây không người nào dám tuỳ tiện gây hấn, cũng không dám lại nhớ thương Binh Tai nhất tộc này.

"Rời đi đi."

Có Binh Tai Chi Thần ở đây, không ai dám gây chuyện, ào ào rời đi.

Chỉ thấy trên bầu trời của Binh Tai cổ tinh, sương mù đen lưu chuyển, đại trận Binh Tai vốn đã bị lôi kiếp phá nát, đúng là lại vận chuyển lần nữa.

Tuy không tới thời kỳ toàn thịnh, nhưng tình cảnh này, đã khiến cho người của Binh Tai nhất tộc cảm thấy vô cùng phấn chấn.

"Binh Tai Chi Thần, thần lực vô biên!"

"Binh Tai Chi Thần, thần lực vô biên..."

...

Một chỗ khác.

Trong vũ trụ, Sở Cuồng Nhân cũng không rõ ràng lắm đối với hành động của Binh Tai, liên hệ giữa bọn họ, không hề chặt chẽ giống như với Thanh Liên Sở Cuồng Nhân, có thể tuỳ tiện làm đến mức ý thức cùng hưởng.

Sau khi giải quyết Binh Tai nhất tộc, Sở Cuồng Nhân bắt đầu tự hỏi về hành động kế tiếp, nhưng mà, còn chưa chờ hắn có hành động, hắn liền gặp một người ở trong vũ trụ, còn là một người quen.

Là Phong Khinh Ngọc.

Nhưng mà tình huống hiện tại của đối phương cũng không quá tốt.

Nàng đang bị người truy kích!

Chương 1927: Cứu Phong Khinh Ngọc, Lạc Vương nhất tộc đại hôn, Lạc Tuyết xin giúp đỡ

Trong vũ trụ, Phong Khinh Ngọc đang bị người ta đuổi giết.

Người rruy sát nàng, tất cả đều là nữ tử.

Hơn nữa thực lực không tầm thường, kém nhất cũng là cảnh giới Đại La đại viên mãn, còn có một tồn tại Đại La cực hạn.

"Không may!"

"Thế mà lại bị Tuyết Thần Vương nhận ra."

Phong Khinh Ngọc có chút buồn bực, làm một đại năng trọng sinh, kiếp trước của nàng chính là Thần Vương đệ nhất tiếng tăm lừng lẫy, nhưng kiếp trước làm Thần Vương cũng có không ít kẻ thù, Tuyết Thần Vương chính là một kẻ trong số đó.

Thật vừa đúng lúc, sau khi nàng tự chém tu vi trùng sinh, Tuyết Thần Vương này lại cơ duyên xảo hợp gia nhập Thiên Nguyên Thần Điện, hơn nữa tu vi còn đột phá đến cảnh giới Thần Vương vô thượng, trở thành một trong những nhân vật đứng đầu của thần điện.

Những năm gần đây, Phong Khinh Ngọc đã rất thận trọng che giấu tung tích, nhưng không nghĩ tới, cuối cùng vẫn bại lộ.

Không chỉ vậy.

Tuyết Thần Vương vì trả thù nàng, đúng là tuyệt đối không cố kỵ thân phận đã lên bảng xếp hạng trên thần điện của nàng, trực tiếp phái người đi theo đuổi giết nàng.

Còn nói cái gì mà, một kẻ trên bảng xếp hạng của thần điện mà thôi, cũng không phải một trong cửu vương, giết thì giết thôi, tìm người thay thế là được.

Chuyện này khiến nàng vô cùng phẫn nộ.

"Tiểu tiện nhân, chờ ta cũng đột phá đến cảnh giới Thần Vương vô thượng, ta nhất định sẽ đi tìm ngươi báo thù, ngươi chờ đó cho ta đi."

Phong Khinh Ngọc thầm hận nói.

Lấy kinh nghiệm tu hành kiếp trước của nàng, hai đời trọng tu, nàng rất có tự tin, tương lai có thể đột phá đến cảnh giới Thần Vương vô thượng.

Nhưng trước lúc đó, nàng cần phải sống sót trước sự đuổi giết của Tuyết Thần Vương mới được, nếu không lần này nàng không có cách nào tiếp tục trùng sinh.

"Thần Phong Vương, ngươi không trốn được đâu!"

Đại La cực hạn cầm đầu kia, đánh ra một quyền.

Băng sương Đại La ý kinh khủng gào thét xông ra, trong chớp mắt đã đóng băng mấy viên cổ tinh, Phong Khinh Ngọc bị hàn khí nhập thể, hành động cũng bởi vậy mà trở nên chậm chạp, bị mấy Đại La vây xung quanh.

"Đáng chết."

Sắc mặt của Phong Khinh Ngọc hơi trầm xuống một chút.

Một Đại La cực hạn cầm đầu, Đại La ý toàn thân lưu chuyển, đã khóa chặt Phong Khinh Ngọc, đưa tay đánh ra chính là sát chiêu cực hạn.

Mấy người còn lại, cũng không hề nương tay.

Hơn mười chiêu được đánh ra, Phong Khinh Ngọc đã rơi vào thế hạ phong.

"Chết đi! !"

Đại La cực hạn cầm đầu hừ lạnh một tiếng, trong mắt đẹp toát ra sát ý băng lãnh, sức mạnh băng sương hóa thành một thanh băng kiếm trảm ra.

Nhưng một tiếng leng keng vang lên, băng kiếm nổ tung.

Trong lúc vô hình, phương thiên địa này bị một luônhgkhí tức bao phủ.

Khí tức mạnh mẽ, phong cấm mảnh thiên địa này.

Khiến tất cả mọi người ở chỗ này, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Ha, thật đúng là chật vật."

Một tiếng cười khẽ vang lên.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân từ từ đi tới từ phía xa, khí tức trên ngừơi lưu chuyển, hời hợt khóa chặt mỗi một Đại La Kim Tiên trong tinh không.

"Là Thiên Kiếm!"

Đại La cực hạn cầm đầu kia biến sắc.

"Thiên Kiếm!"

Không giống với những người khác, Phong Khinh Ngọc lại vô cùng kinh hỉ.

Ngày xưa, nàng kết minh với Sở Cuồng Nhân.

Muốn hỗ trợ lẫn nhau ở thời đại này, nhưng lại không nghĩ tới Sở Cuồng Nhân trưởng thành quá nhanh, thực lực và thân phận đã bỏ xa những kẻ cùng lứa như nàng, chuyện kết minh này, cũng không cần báo đã tự vỡ.

Nếu đã có một mối liên hệ như thế, Sở Cuồng Nhân không ngại giúp nàng một chút, hơn nữa, Kiếm Linh nhất tộc và Phong tộc xưa nay giao hảo, bên ngoài hắn vẫn là Thiên Kiếm của Kiếm Linh nhất tộc.

"Thiên Kiếm, ngươi muốn nhúng tay vào việc này sao?"

Đại La cực hạn cầm đầu nhíu mày hỏi.

"Trở về nói cho người sau lưng ngươi, nói rằng Phong Khinh Ngọc, do Thiên bảo vệ!" Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương một chút, từ tốn nói.

Nghe được lời này của hắn, mấy người này đưa mắt nhìn nhau.

"Rời đi."

Người cầm đầu nói ra.

Có Thiên Kiếm ở đây, đừng nói là mấy Đại La các nàng, cho dù là Tuyết Thần Vương sau lưng các nàng đích thân đến, có lẽ cũng không làm gì được Phong Khinh Ngọc, thực lực của Thiên Kiếm, đã sớm danh động vũ trụ.

"Hô..."

Phong Khinh Ngọc thở phào nhẹ nhõm.

Có câu nói này của Sở Cuồng Nhân, nàng tin tưởng mình tạm thời an toàn.

"Đa tạ Thiên Kiếm."

Phong Khinh Ngọc chắp tay nói với Sở Cuồng Nhân.

"Xem ở phân thượng ngày xưa ngươi từng kết minh với Thiên, Thiên giúp ngươi lần này, nhưng lần sau, ngươi liền tự cầu phúc đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Sắc mặt Phong Khinh Ngọc đột nhiên có chút sầu não.

Hiện tại Tuyết Thần Vương là Thần Vương vô thượng, bây giờ mình ngay cả Thần Vương cũng còn không phải, thì sau này, phải làm sao để đấu với đối phương đây.

Mặc dù Phong tộc có chút căn cơ.

Nhưng trong tộc lại không có Thần Vương vô thượng tọa trấn, cho dù nàng muốn về Phong tộc tìm kiếm che chở, chỉ sợ cũng chỉ mang tai nạn về mà thôi.

Phải làm sao đây...

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương một chút, cũng không để ý tới.

Nhưng mà Phong Khinh Ngọc vì phòng ngừa lại bị đuổi giết, một đường đi theo chiến thuyền của Sở Cuồng Nhân, có mấy phần ý tứ cáo mượn oai hổ.

Trên chiến thuyền.

Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý đối với hành động của

Phong Khinh Ngọc.

Hiện tại, hắn đang suy tư hành động kế tiếp.

Đầu tiên, hắn đánh giá một chút các loại thế lực mà mình nắm trong tay, Kiếm Linh nhất tộc, Long tộc, Thần La đạo, Binh Tai cổ tinh...

Nghiên cứu một phen thì phát hiện, mặc dù thế lực mà mình nắm trong tay khá nhiều, nhưng giữa bọn họ lại chẳng có liên hệ gì.

Tình huống này không quá tốt.

Khó thể điều hành, hơn nữa cũng không có cách nào phát huy uy lực đến mức cực hạn.

"Xem ra cần phải tập hợp những thế lực này lại với nhau, hình thành một thế lực hoàn chỉnh, như vậy mới dễ dàng điều phối."

"Tìm một thời gian, để những người này tụ họp một chút đi."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Mình ở vũ trụ Bàn Cổ đã xây dựng Huyền Thiên cửu tinh.

Bên này cũng không thể quá tụt hậu.

Sở Cuồng Nhân nghĩ đến.

Đột nhiên.

Hắn nhận được một truyền tin.

Là Long Thủy Tinh gửi tới.

Nói là Lạc Vương nhất tộc muốn tổ chức một trận đại hôn, mời Long Thủy Tinh tiến đến xem lễ, Long Thủy Tinh gửi tin tức này cho hắn.

Còn về đôi tân nhân của hôn lễ...

Là Minh Thần và Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết...

Sở Cuồng Nhân có ấn tượng đối với nàng, người này cũng được tính là một trong số ít bằng hữu của

mình ở bên trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Không nghĩ tới, nàng lại đột nhiên kết hôn rồi?

Lại còn là thành hôn với Minh Thần? !

Hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái, bản năng cảm thấy có chút rất không thích hợp, trong tay vuốt vuốt ngọc giản, lâm vào trầm tư.

Có nên đi xem một chuyến hay không,

Cũng không tới mấy ngày.

Ngọc giản lại có một tin tức truyền đến.

Lần này là Lạc Tuyết tự mình gửi tới, nội dung phía trên không nhiều, chỉ có một câu... Thiên Kiếm, ta không muốn thành hôn, có thể cứu ta hay không? !

"Vẫn rất trực tiếp."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

"Lạc Tuyết, Minh Thần... Thú vị."

...

Lạc Vương nhất tộc.

Trong một gian lầu các treo đầy kiếm, lộ ra kiếm khí bức người.

Trong lầu các này, chỉ có một người.

Đó là thiên kiêu xuất sắc nhất bên trong Lạc Vương nhất tộc... Lạc Tuyết.

Mà lầu các này, tên là Tuyết Kiếm các, thứ cất giấu trong các, đều là kiếm khí mà cả đời này Lạc Tuyết đã dùng qua.

Lúc này, bên trong Kiếm Các.

Lạc Tuyết nhìn ngọc giản trong tay, trên mặt tràn đầy vẻ khẩn trương.

"Thiên Kiếm sẽ đáp lại sao?"

"Hắn sẽ đến chứ?"

Thật lâu, ngọc giản vẫn không có nửa phần đáp lại.

Trên mặt nàng lộ ra một tia thất vọng.

Không khỏi tự giễu một tiếng: "Xem ra ta và Thiên Kiếm, cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, không trả lời, ngược lại cũng hợp tình hợp lý."

Chỉ là, lòng của nàng lại vô cùng đau đớn.

Nàng lấy ra một thanh kiếm treo ở nơi cao nhất phía trên Kiếm Các.

"Tiền bối, ngươi nói xem nếu ta đối đầu với Minh Thần, thì có mấy phần thắng?"

Nàng đang hỏi thăm tàn hồn Phiêu Tuyết trong cơ thể.

"Không có chút phần thắng nào!"

Chương 1928: Hiện trường hôn lễ, Ma Lân Thần Vương phiền muộn, khách mời các phương

"Không có chút phần thắng nào!"

Phiêu Tuyết không khách khí chút nào, nói: "Năng lực của Minh Thần, cao thâm khó dò, dù là ta ở thời kỳ toàn thịnh gặp phải, cũng chỉ có thể bị đánh bại, tuy hắn tự chém tu vi trọng sinh, vẫn vẫn không thể khinh thường như cũ."

"Tu vi của người, kém hắn quá xa!"

Lạc Tuyết nghe vậy, tuy đã sớm có suy đoán, nhưng sắc mặt vẫn trở nên không có tí huyết sắc nào: "Thật không có cách nào sao?"

"Ai, ít nhất là hiện tại, ta không có bất kỳ biện pháp nào."

Phiêu Tuyết bất đắc dĩ thở dài.

Trong lòng của nàng làm sao có thể không cam tâm đây.

Thế nhưng Minh Thần này, nàng đã gặp qua một lần, lấy nhãn lực của nàng, tất nhiên có thể phán đoán ra ở trước mặt đối phương, Lạc Tuyết không có chút phần thắng nào.

"Cho dù như thế nào, ta cũng muốn thử một lần!"

Lạc Tuyết hít sâu một hơi.

Bên trong ánh mắt, toát ra một tia lạnh thấu xương.

Lạc Tuyết nàng, sao có thể là kẻ mặc cho người khác định đoạt? !

Lạc Vương nhất tộc.

Gần đây, Lạc Vương nhất tộc, vô cùng náo nhiệt.

Đại hôn của Minh Thần và Lạc Tuyết, gần như truyền khắp toàn bộ vũ trụ, Lạc Vương nhất tộc còn mời khách mời các phương đến đây.

Việc quan trọng bực này, tất nhiên sẽ có không ít người tới tham gia.

Thậm chí, quan hệ thông gia giữa Minh Thần và Lạc Tuyết, cũng cho biết hai đại Vương tộc mà hai người đại diện sẽ đứng chung trên một con thuyền từ hôm nay.

Sự kiện này, có ý nghĩa bất phàm.

Bây giờ, trên Lạc Vương tinh, đại biểu của thế lực khắp nơi đến đây xem lễ, có thể nói là nơi phong vân hội tụ lớn nhất bên trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Hiện trường hôn lễ.

Khách mời các phương tề tụ, vô cùng náo nhiệt.

Ở trong đó, phần lớn là Vương tộc.

Thậm chí ngay cả Cổ Vương tộc cũng có mấy tộc tới, tỉ như Bá Vương nhất tộc, Đế Vương nhất tộc, Đạo Vương nhất tộc, Thái Thản nhất tộc, vân vân.

Đại biểu của Đạo Vương nhất tộc là Ma Lân Thần Vương.

Hắn thân là Thần Vương vô thượng, lại tự mình đến đây xem lễ, có thể nói là cho Lạc Vương nhất tộc, Minh Vương nhất tộc đủ mặt mũi.

Nhưng mọi người phát hiện sắc mặt của hắn cũng không dễ nhìn cho lắm, gặp phải một số người ân cần thăm hỏi, cũng chỉ miễn cưỡng vui cười.

Toàn thân trên dưới của hắn, đều tràn ngập một loại áp suất thấp.

"Nghe nói gần đây vận khí của Đạo Vương nhất tộc rất kém, không chỉ bị Thần La đạo đánh bại, mà trong khoảng thời gian trước, lại có một Thần Vương ngã xuống ở Binh Tai cổ tinh, vận khí này thật khiến người ta cảm thán."

"Chậc chậc, nói như vậy, thật đúng là thảm mà."

"Sao ta lại cảm thấy buồn cười như vậy chứ."

"Đừng cười, người ta đã thảm như vậy, phốc, không được, ta cũng nhịn không nổi, thật là quá khổ cực."

Mọi người xì xào bàn tán, một số Thần Vương gan lớn, cũng vụng trộm bật cười, mà sắc mặt của Ma Lân Thần Vương ngày càng trở nên khó coi.

Nhưng hắn không có bất kỳ biện pháp nào.

Hiện tại Đạo Vương nhất tộc, hao tổn thật sự quá lớn.

Nguyên khí đại thương không nói.

Ngay cả uy vọng cũng bị liên tục đả kích.

Nếu không thì, sao những người này dám tùy tiện nghị luận?

Còn cười ra tiếng!

"Hừ, thời điểm Minh Vương nhất tộc và Thần La đạo đánh một trận, tổn hao không ít nguyên khí, cũng cực cho bọn họ, lại có thể nghĩ ra biện pháp kết quan hệ thông gia với Lạc Vương nhất tộc." Ma Lân Thần Vương hừ lạnh nói.

Nhưng trên thực tế, hắn cũng có một chút động tâm.

Một khi quan hệ thông gia này thuận lợi kết nối, căn cơ của Minh Vương nhất tộc không chỉ có thể khôi phục, mà còn có thể dựa vào sức mạnh của Lạc Vương nhất tộc, giúp đỡ lẫn nhau, tương lai tiến thêm một bước, cũng chưa chắc không chuyện không thể.

Hay là, ta cũng tìm một Vương tộc kết quan hệ thông gia?

Ma Lân Thần Vương âm thầm nghĩ tới.

Nhưng ngay sau đó, ý nghĩ này liền bị hắn ném sau ót.

Không phải là không muốn.

Mà chính là tự mình hiểu lấy.

Hiện tại, danh vọng và căn cơ của Đạo Vương nhất tộc đã kém xa trước đó, Vương tộc nào sẽ nghĩ đến chuyện kết quan hệ thông gia với bọn họ chứ?

Chủng tộc Phổ thông cấp chín, bọn họ lại chướng mắt.

Đồng thời, danh tiếng của Đạo Vương nhất tộc rất kém cỏi.

Phần lớn mối quan hệ của các Vương tộc đều như da lông bên ngoài, ngày bình thường có liên hệ thì còn được, nhưng quan hệ thông gia? Khó như lên trời...

"Nhóm Vương giả cổ lão của Đạo Vương nhất tộc ta, các ngươi nhanh chóng trở về đi, hiện tại, Đạo Vương nhất tộc này, ta là một cây chẳng chống vững nhà."

Trong lòng Ma Lân Thần Vương nhẹ nhàng thở dài.

Không tiếp tục nói đến Ma Lân Thần Vương.

Hiện trường, bên trong một vòng quan hệ khác, yêu nghiệt thiên kiêu tề tụ.

"Chậc, Lạc Tuyết, không nghĩ tới nàng sẽ gả cho Minh Thần, ta còn tưởng rằng nàng thích Thiên Kiếm chứ." Hướng Thiên Thương lắc đầu nói ra.

"Thiên Kiếm là kẻ cao ngạo, chỉ sợ là chướng mắt đối phương."

Một thiên kiêu từ tốn nói.

Đây là chuyện mà hắn căn cứ vào hành động thường ngày của Thiên Kiếm mà phán đoán.

Nhưng Huyền Nguyên Phong ở bên cạnh nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Lời này của ngươi nếu để Minh Thần nghe thấy, dù có mười cái mạng cũng không đủ chết."

Thiên kiêu kia sững sờ, lập tức kịp phản ứng lại.

Thiên Kiếm chướng mắt, Minh Thần lại muốn cưới.

Đây chẳng phải là biến tướng nói Minh Thần kém xa Thiên Kiếm sao?

Nghĩ đến đâu, thiên kiêu này nhìn chung quanh một chút, nhẹ nhàng thở ra, nói: "Lời vừa rồi, là ta nói sai, đừng thấy lạ."

Có thể khiến cho một thiên kiêu sợ đến như vậy.

Có thể thấy được ảnh hưởng mà Minh Thần xây dựng rất nặng, mà trên thực tế, Minh Thần chỉ mới hiện thế trong khoảng thời gian gần đây.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn này, cũng đã tích lũy được uy vọng to lớn.

Ở trong thần điện, thậm chí có người lấy hắn ra so sánh với Thiên Kiếm, chỉ dựa vào điểm này, đã có thể thấy được uy vọng và thực lực của đối phương.

"Ta nghe nói, Lạc Tuyết gả cho Minh Thần, cũng không phải là tự nguyện."

Lúc này, Lôi Thần Thiên, người cũng nằm trong bảng xếp hạng của thần điện nói ra.

Nghe được lời này của hắn, mọi người cũng không phải rất bất ngờ.

Tính cách của Lạc Tuyết, bọn họ cũng đều có hiểu biết, tuyệt đối không phải loại nữ tử cam nguyện biến thành vật phụ thuộc của nam nhân.

"Đây là Lạc Vương ép nàng."

Có người suy đoán nói.

"Chậc chậc, cũng không biết Lạc Vương nghĩ như thế nào, lại bức nữ nhi của mình gả cho Minh Thần." Hướng Thiên Thương không thể hiểu được nói.

"Chuyện này, thật ra ta lại nghe thấy một ít."

Huyền Nguyên Phong thản nhiên nói: "Đệ nhất, Lạc Vương quả thật là muốn thông qua quan hệ thông gia với Minh Vương nhất tộc để kết minh, giúp thực lực của chủng tộc ngày càng lớn mạnh, thứ hai, đó chính là nghe đồn tu vi của Minh Thần đã đạt đến... cảnh giới Thần Vương!"

Chuyện trước, cũng nằm bên trong phạm vi dự đoán của mọi người.

Nhưng chuyện phía sau, lại khiến mọi người có chút chấn kinh.

"Nhanh như vậy?"

"Khó trách, Minh Thần là một trong cửu vương, hiện tại lại đạt đến cảnh giới Thần Vương, thực lực tuyệt đối là số một trong cửu vương."

"Đúng vậy, hơn nữa kiếp trước Minh Thần còn là người sáng lập Minh Vương nhất tộc, là một trong những tồn tại cổ xưa nhất, tiềm lực rất cao, tương lai cũng có khả năng rất lớn sẽ trở thành Hỗn Nguyên."

"Nói như vậy, Lạc Vương là kiếm lời?"

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

"Thần Vương, Minh Thần là cấm kỵ, cũng không biết sau khi hắn đạt tới cảnh giới Thần Vương, thực lực sẽ mạnh bao nhiêu?"

Hướng Thiên Thương hơi xúc động nói.

Chỉ là sắc mặt của hai người Huyền Nguyên Phong, Lôi Thần Thiên lại không hề đẹp mắt, bởi vì bọn họ đã từng đạt tới cảnh giới Thần Vương.

Nhưng mà, đó là ở bên trong Thiên Nguyên Tâm Giới, chỉ là thứ đạt được trong thời gian ngắn ngủi, sau này bởi vì Thiên Nguyên Tâm Giới tiêu tán, sức mạnh Thần Vương của bọn họ tiêu tán theo, chuyện này khiến cho bọn họ bị đả kích không nhỏ.

Lúc này.

"Nữ vương của Long tộc, Long Thủy Tinh đến!"

Một giọng nói vang lên.

Chỉ thấy nơi xa có một mảnh Thất Thải Quang Hoa lưu chuyển mà đến.

Một long ảnh bất ngờ hiện lên.

Long uy đường hoàng bá đạo, chấn nhiếp toàn trường.

"Là Long Thủy Tinh tới."

"Khí tức thật là cường đại, chỉ sợ đã kém Thần Vương cũng không xa."

Ánh mắt của mấy người Huyền Nguyên Phong, Lôi Thần Thiên ngưng trọng.

Cùng là một trong cửu vương.

Bọn họ lại cảm thấy tu vi của mình, dường như có xu thế kém hơn Long Thủy Tinh, chuyện này khiến cho bọn họ có loại cảm giác thất bại.

"Ô Tuyết Long Thần Vương của Minh Vương nhất tộc đến."

Lại là một khách mời nặng kí đi đến.

Ô Tuyết Long, Thần Vương vô thượng, tu vi không kém hơn so với Ma Lân Thần Vương.

"Đế Phi Thiên của Đế Vương nhất tộc đến."

"Liễu Bá Vương của Bá Vương nhất tộc đến..."

Chương 1929: Lạc Tuyết phản kháng, công cụ mà thôi, ai dám ép buộc bạn bè của Thiên

Khách mời các phương, ùn ùn kéo đến.

Lúc này.

Bên trong hư không, có mây đen cuồn cuộn cuốn tới, mà ở trong mây đen, một con chó lớn mọc ra chín cái đầu vô cùng kinh khủng bay trên không trung mà đến.

Một luồng khí tức vô cùng kinh khủng, bao phủ toàn trường.

"Đây là Ma Khuyển Cửu Đầu!"

"Thật là khủng khiếp, nghe đồn loại dị thú này cực kỳ đáng sợ, bên trong những kẻ cùng cảnh giới, cho dù là yêu nghiệt cấm kỵ cũng không phải là đối thủ."

"Đúng vậy, đây tuyệt đối là một trong những dị thú kinh khủng nhất của vũ trụ Thiên Nguyên... các ngươi nhìn kìa, phía trên có người."

Lúc này, có người chú ý tới cái gì đó, kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy ở trên đầu của Ma Khuyển Cửu Đầu có một bóng người đứng đấy, trên người mặc một bộ lễ phục thành hôn màu hồng, nhưng trên người lại lộ ra một luồng áp lực tử vong quỷ quyệt, khiến cho tất cả mọi người ở chỗ này khiếp sợ không gì sánh nổi.

"Hắn là Minh Thần!"

Minh Thần, một trong những nhân vật chính của đại hôn lần này, hắn cưỡi Ma Khuyển Cửu Đầu đi vào, uy thế rộng rãi, chấn hám nhân tâm.

Ánh mắt mọi người đều vô cùng ngưng trọng, một số Thần Vương cũng nhịn không được mà muốn nhìn trộm tu vi bây giờ của đối

phương.

Thế nhưng, dưới cái nhìn của bọn họ, lúc này, khí tức của Minh Vương giống như một lỗ đen thâm thúy, căn bản không có cách nào phỏng đoán.

"Xem ra lời đồn không giả, tám chín phần mười, Minh Thần này đã tấn cấp đến cảnh giới Thần Vương, không hổ là tồn tại cổ lão trọng sinh tu hành."

"Chậc chậc, Minh Thần, quả nhiên vô cùng phi phàm."

Minh Thần đi đến trên bầu trời của hiện trường hôn lễ, nhảy xuống từ trên người Ma Khuyển Cửu Đầu, mày kiếm mắt sáng, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Tuy hắn đang cười, lại cho người ta một loại cảm giác âm lãnh, một số thiên kiêu yêu nghiệt, có loại cảm giác không rét mà run.

"Đa tạ chư vị tới tham gia hôn lễ."

Minh Thần từ tốn nói.

"Ha ha, Minh Thần khách khí."

"Hạng nhất trong bảng xếp hạng của thần điện và hạng mười trong bảng xếp hạng của thần điện kết làm đạo lữ, loại đại sự này, làm sao chúng ta có thể không đến chứ?"

"Đúng vậy."

Mọi người khách sáo một phen.

Lúc này.

"Tân nương tử đến rồi!"

Lúc này, một giọng nói vang lên.

Chỉ thấy cách đó không xa, một nữ tử tuyệt sắc mặc trên ngừoi áo cưới hỏa hồng từ từ đi tới, chính là người nằm trong bảng xếp hạng của thần điện, Lạc Tuyết.

Hồng y như lửa, khuôn mặt tuyệt mỹ, nhưng khí tức của nàng lại mang theo một loại băng lãnh chi ý, giống như một đóa Tuyết Liên đang nở rộ trong hoả diễm.

"Tân nương tử thật xinh đẹp."

"Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Lạc Tuyết mặc đồ đỏ đó, không nghĩ tới lại có cảm giác phong tình khác, Minh Thần thật đúng là có diễm phúc."

"Hoàn toàn chính xác..."

Mọi người nhìn thấy, không khỏi có chút tán thưởng.

Long Thủy Tinh cũng ở trong đám người, cùng là nữ tử, trước kia, thời điểm nàng ở thần điện, có gặp qua Lạc Tuyết không ít lần.

Hiện tại, nàng có thể cảm nhận được bên trong luồng khí tức băng lãnh quấn quanh người đối phương kia còn lộ ra một tia... Sầu bi.

Đối với chuyện này, nàng cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Nhưng cũng cảm thấy bi ai thay đối phương.

Cho dù nằm trong bảng xếp hạng của thần điện thì như thế nào, ở trước mặt chủng tộc thế lực cường đại hơn, vẫn là thân bất do kỷ, không cách nào phản kháng như cũ.

"Lạc Tuyết..."

Minh Thần nhìn Lạc Tuyết đi tới, hài lòng gật gật đầu, trong mắt lộ ra một tia tưởng nhớ: "Lớn lên thật sự quá giống."

Kiếp trước, Minh Thần hắn là một trong những tồn tại chí cao vô thượng trong vũ trụ này, có thể nói là hậu cung ba ngàn giai lệ, hưởng hết diễm phúc nhân gian.

Nhưng lại có một nữ tử thích mà không được.

Sau này, bởi vì nữ tử kia ngoài ý muốn chết đi.

Đều nói không có được, mới là thứ làm cho người ta khắc cốt minh tâm nhất.

Lời này dùng ở trên người Minh Thần, không hề sai một chút nào.

Sau khi nữ tử kia chết, lại trở thành ánh trăng sáng của Minh Thần, nốt ruồi chu sa trong đáy lòng, vô số năm qua, vẫn luôn không cách nào quên.

Lần này, vì truy cầu Hỗn Nguyên Đại Đạo, hắn tự chém tu vi trọng sinh, thật không nghĩ đến, lại gặp Lạc Tuyết, đối phương và ánh trăng sáng trong trí nhớ của hắn lớn lên cực kỳ giống nhau, có thể nói là giống như đúc.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu hắn đáp ứng kết quan hệ thông gia với Lạc Vương nhất tộc.

Hắn muốn bổ sung khuyết điểm trong lòng.

"Lạc Tuyết, ngươi biết ta chờ đợi ngày này đã bao lâu rồi không?"

Minh Thần si mê nhìn Lạc Tuyết.

Giống như hắn đã chờ đợi ngày này từ tận kiếp trước.

Những người còn lại không biết chuyện cũ của hắn, chỉ thấy bộ dạng si tình đối với Lạc Tuyết của đối phương, trong lòng một số nữ tử không khỏi có chút hâm mộ ghen ghét.

"Mệnh của Lạc Tuyết thật tốt, có thể được Minh Thần coi trọng như thế."

"Đúng vậy, Minh Thần đại nhân thật sự rất si tâm."

Nhưng Lạc Tuyết lại cau mày lại, từ trong ánh mắt nhìn như si tình kia của Minh Thần, nàng đã nhận ra một luồng ý muốn sở hữu nồng đậm.

Luồng ý muốn sở hữu kia, gần như cũng làm chính mình trở thành một vật sưu tầm trân quý, chuyện này khiến nàng vô cùng không thoải mái.

Cho dù đối phương thật sự yêu thích mình, thế nhưng là ở trước mặt ý muốn sở hữu, phần yêu thích này, cũng biến thành lạnh như băng, không có nhiệt độ.

"Tân lang tân nương đã đến, hiện tại bắt đầu cử hành hôn lễ."

Một nam tử trung niên cười ha ha nói.

Hắn là Lạc Vương, cũng chính là tộc trưởng của Lạc Vương nhất tộc.

Bây giờ hắn nhìn như có chút không kịp chờ đợi muốn gả Lạc Tuyết ra ngoài, hoàn toàn kết thành quan hệ thông gia với Minh Vương nhất tộc.

"Trước khi đại hôn bắt đầu, ta có một chuyện muốn làm."

Lạc Tuyết đột nhiên thản nhiên nói, chỉ thấy trong tay nàng có bạch quang lóe lên, một thanh trường kiếm sắc bén đã được nàng nắm ở trong tay, kiếm chỉ vào Minh Thần: "Đánh với ta một trận, nếu như ngươi thắng, thì ta liền gả cho ngươi!"

Mọi người nhìn thấy một màn này, không khỏi xôn xao.

Lạc Vương cũng sầm mặt lại: "Lạc Tuyết, làm càn!"

"Không sao."

Minh Thần lại nhẹ nhàng nâng tay, từ tốn nói: "Đánh bại ngươi không phải việc khó, ta sẽ để ngươi tâm phục khẩu phục trở thành nữ nhân của ta!"

"Tới đi!"

Lạc Tuyết không nói hai lời, trường kiếm chém ra.

Trong chốc lát, bốn phía có gió tuyết vô tận chợt đến.

Kiếm quang từ trong gió tuyết lạnh thấu xương này chém ra, sắc bén dồi dào! !

Nhưng Minh Thần nhẹ nhàng nâng tay.

Ầm!

Khí lãng lăn lộn, kiếm quang kia giống như là bị một luồng cự lực vô hình chưởng khống, tuỳ tiện tán đi, căn bản không đả thương được Minh Thần dù chỉ một chút.

Lạc Tuyết thấy thế, không quan tâm, tiếp tục công kích.

Kiếm quang bay lượn, bao phủ thiên địa.

Nhưng không có tác dụng, cho dù là công kích gì rơi vào trên người Minh Thần, đều bị một luồng sức mạnh mênh mông làm tan rã.

Người sáng suốt đều nhìn ra được, chênh lệch giữa hai bên thực sự quá lớn.

Căn bản không phải cùng một cấp bậc.

Nhưng Lạc Tuyết vẫn không từ bỏ dự định.

Mọi người xem như đã nhìn ra.

Lạc Tuyết căn bản không muốn thành hôn, đây là sự phản kháng cuối cùng của nàng!

"Náo loạn đủ chứ."

Minh Thần cũng bị thái độ phản kháng của đối phương khơi dậy một tia hỏa khí.

Đưa tay ra, một bàn tay cực kỳ lớn từ trên trời giáng xuống, bắt lấy Lạc Tuyết, sức mạnh kinh khủng nhanh chóng làm cho đối phương không thể động đậy.

"Giết ta đi."

Lạc Tuyết hít sâu một hơi, lòng như tro nguội nói.

"Giết ngươi không khó, nhưng ngươi có bao giờ nghĩ tới, bởi vì hành động bốc đồng này của ngươi mà khiến cho hai tộc khai chiến, thì hậu quả sẽ như thế nào không?"

Minh Thần thản nhiên nói.

Một câu, khiến cho sắc mặt vLạc Tuyết trở nên trắng bệch.

Toàn thân nàng run rẩy, nội tâm như rớt vào hầm băng.

"Lạc Tuyết, ngoan ngoãn nghe lời, hoàn thành hôn lễ."

Lạc Vương cũng mở miệng, giọng điệu lạnh nhạt.

Bọn họ căn bản không quan tâm Lạc Tuyết có phản kháng hay không, hôn lễ này vốn chỉ là một cái phông nền, chuyện quan trọng nhất chính là hai tộc kết minh.

Đây là lần đầu Lạc Tuyết cảm thấy chính mình nhỏ bé.

Người trên bảng xếp hạng của thần điện...

Sao lại như thế nào?

Một ngày không thành Thần Vương, nàng ở trong mắt những đại nhân vật này, sẽ vĩnh viễn là một công cụ có thể tùy ý bị điều khiển mà thôi.

"Hôn lễ tiếp tục đi."

Lạc Vương lạnh nhạt nói ra, nhìn khuôn mặt chán nản, dường như mất đi hi vọng, đã thành tượng gỗ của Lạc Tuyết, trên mặt không có chút thương hại nào.

Nếu không biết, thì mọi người còn tưởng rằng Lạc Tuyết chỉ là một người bình thường không có chút quan hệ nào với hắn, chứ không phải là nữ nhi ruột thịt.

Mà Ô Tuyết Long ở bên cạnh Minh Thần cũng lạnh lùng nói ra: "Hôn lễ hôm nay ngươi muốn kết thì kết, không muốn kết cũng phải kết!"

Lúc này, một trận kiếm áp phô thiên cái địa từ trên cao đổ xuống!

Toàn bộ Lạc Vương cổ tinh bị hắn làm cho rung chuyển, chấn động!

Ngay sau đó, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

"Khẩu khí thật lớn! Ngược lại, Thiên muốn nhìn một chút, ai dám ép buộc bạn bè của Thiên làm chuyện nàng không muốn làm!"

Mà Lạc Tuyết vốn đang chán nản lại đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt lộ ra vẻ ước ao trước nay chưa từng có.

Chương 1930: Các ngươi lùi xuống cho ta, một kiếm chém bay Minh Thần

"Ta cũng muốn nhìn xem, ai có thể ép buộc bạn bè của Thiên làm chuyện nàng không muốn làm!" Một giọng nói lạnh nhạt đi theo kiếm áp ngập trời vang vọng toàn bộ Lạc Vương cổ tinh, bên trong tinh không, một bóng người sừng sững đứng đó!

Bạch y hắc kiếm, dung nhan tuấn dật xuất trần, khí tức lưu chuyển ra, mọi người cảm thấy một luồng áp lực trước đó chưa từng có.

"Thiên Kiếm!"

"Thiên Kiếm tới, chậc chậc, hắn thật sự tới."

"Mới vừa rồi ta còn đang suy nghĩ Lạc Tuyết thành hôn, hắn có tới hay không, không nghĩ tới, hắn thật sự tới, có trò hay để xem rồi."

Mọi người tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Mà sau khi Lạc Tuyết nhìn thấy Sở Cuồng Nhân hiện thân, sắc mặt vui vẻ, trong mắt lộ ra vẻ ước ao: "Thiên Kiếm..."

Nàng vốn nghĩ rằng Sở Cuồng Nhân không trả lời, là sẽ không tới.

Không nghĩ tới.

Trong lúc nàng tuyệt vọng nhất, Thiên Kiếm vẫn hiện thân.

"Thiên Kiếm!"

Minh Thần nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra vẻ băng lãnh, trước đó, ở Thiên Nguyên Tâm Giới, một thủ hạ Minh Thần Sử của hắn đã bị Sở Cuồng Nhân giết chết, vương chi ấn ký của đối phương cũng bị đối phương chiếm đi.

Chỉ chuyện này đã khiến cho hắn và Thiên Kiếm kết cừu oán.

Hiện tại, đối phương còn tới đại náo hôn lễ của hắn? !

Có người nam nhân nào chịu được loại khiêu khích này?

"Thiên Kiếm, xem ra ngươi đã quyết tâm đối nghịch với ta."

Minh Thần nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt băng lãnh.

Nhưng Sở Cuồng Nhân nhìn hắn một cái, cũng không có quá để ở trong lòng.

"Ngươi thì tính là gì? Cũng dám đánh đồng với Thiên?"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, tiếp đó, nhìn về phía Lạc Tuyết, nói: "Bạn bè của Thiên, nói cho Thiên, hôn lễ này, ngươi muốn kết sao? !"

Lạc Tuyết lắc đầu: "Không muốn!"

Sao nàng có thể cam nguyện trở thành vật phụ thuộc của Minh Thần được chứ?

Đối phương cũng không phải người nàng ưa thích.

"Rất tốt."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, đưa tay ra, kiếm khí dồi dào lưu chuyển ở trong lòng bàn tay, nhđánh một chưởng lên mặt đất, chỉ thấy mặt đất nổ tung, bụi đất tung bay, giống như ở chỗ này đã xảy ra một trận động đật.

Không ít người đều bị luồng sức mạnh này đánh bay ra ngoài, mà thừa dịp tràng diện hỗn loạn, Sở Cuồng Nhân đưa tay chộp về phía Lạc Tuyết, một luồng sức mạnh vô hình đột nhiên hút đối phương tới bên người hắn.

"Hỗn trướng! !"

Minh Thần giận tím mặt, Sở Cuồng Nhân là đang đoạt nữ nhân ở trước mặt mình, chuyện này sao hắn có thể nhịn được!

Sắc mặt của hắn vô cùng băng lãnh, trên người lộ ra một luồng uy áp vô cùng trầm trọng, trong phút chốc, bốn phía bị một luồng tử vong chi ý bao phủ!

Tử Vong chi đạo, một trong mấy loại đạo kinh khủng nhất bên trong các đạo.

Quỷ quyệt cường đại, khiến người ta khó mà phòng bị.

Tuy Ô Tuyết Long rất tự tin đối với thực lực của Minh Thần, nhưng dù sao thì hiện tại, người hắn đối mặt là Thiên Kiếm, nên hắn vẫn nhịn không được mà lo lắng như cũ.

"Minh Thần, ta đến giúp ngươi!"

Lạc Vương nhìn Lạc Tuyết một chút, ánh mắt băng lãnh: "Hừ, nuôi ngươi lâu như vậy, kết quả thì sao, ngươi báo đáp ta như vậy sao?"

Nói xong, khí tức Thần Vương trên người hắn lưu chuyển ra.

Ba đại Thần Vương, uy thế dồi dào.

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, không sợ hãi chút nào.

"Đến, để Thiên nhìn một chút, các ngươi có gì để kháng cự quyền năng của Thiên? !"

Nhưng còn chưa chờ mấy người Lạc Vương, Ô Tuyết Long xuất thủ, Minh Thần liền nhịn không được mà chợt quát một tiếng: "Các ngươi đều lùi xuống cho ta! !"

"Minh Thần? !"

"Minh Thần, Thiên Kiếm khó đối phó."

Trong mắt Ô Tuyết Long mang theo ngưng trọng nói.

"Ý của các ngươi nói là ta không bằng hắn sao?"

Minh Thần lạnh giọng nói ra.

Kiếp trước, hắn là một trong những tồn tại cổ xưa nhất trong vũ trụ này.

Hắn là Minh Thần, là người sáng lập Minh Vương nhất tộc, là Thần Vương cổ lão vang vọng vũ trụ, hắn có ngạo khí của mình.

Thiên Kiếm, là kiêu tử. một thời đại

Mà hắn, đã từng trấn áp một thời đại!

Tự tôn của hắn không cho phép hắn và người khác liên thủ đối phó Sở Cuồng Nhân!

Huống chi, hiện tại hắn muốn đoạt lại nữ nhân của mình, loại chuyện này, càng không có khả năng mượn tay người khác.

"Chuyện này..."

Hai người Ô Tuyết Long, Lạc Vương liếc nhau, nếu Minh Thần đã nói như vậy, thì bọn họ cũng đều lui về phía sau mấy bước.

Mà Minh Thần đứng chắp tay, nhìn Sở Cuồng Nhân, khí tức trên người càng ngày càng cường đại, luồng tử vong chi ý kia, bao phủ toàn trường.

Tất cả mọi người nhịn không được mà trong lòng chấn động.

"Khí tức thật là khủng bố!"

"Đây chính là uy thế của Minh Thần cổ lão sao?"

"Quả nhiên hắn đã đột phá đến Thần Vương!"

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ bất động, thản nhiên nói: "Thiên thành tâm đề nghị ngươi nên liên hợp với hai người còn lại, hoặc tìm thêm ai khác đến đối phó Thiên."

"Hừ, Thiên Kiếm, những năm gần đây, ngươi bị mọi người ở vũ trụ nâng lên thần đàn, xem ra đã đánh mất chính mình trong hư vinh, nhìn cho rõ ràng, người đứng ở trước mặt ngươi, chính là,

Minh Thần! !"

Một tiếng gầm nhẹ, khí tức của Minh Thần nhảy lên tới cực hạn.

Tử vong chi ý ùn ùn kéo đến, bao phủ bốn phía!

Đùng! !

Khi một tiếng nổ kinh thiên vang lên, đạo trong thể của Minh Thần phát ra từng trận đạo âm, từng viên từng viên đạo tắc huyền diệu phun ra ngoài.

"Minh Thần Quyết, Vô Gian Chi Ấn!"

Chỉ thấy Minh Thần thúc giục một loại thần thông cổ lão.

Đạo tắc trong tay hắn tụ hợp, hóa thành một đại ấn cổ lão bay lên không trung rồi rơi xuống, bên trên đại ấn này có khí tức màu xám đang lưu chuyển, dường như trong đó hiện ra hư ảnh ác quỷ dữ tợn, khiến cho vùng thế giới này trở nên vô tận!

Tu vi hiện tại của Minh Thần cũng chỉ là Hợp Đạo Thần Vương tiểu thành.

Nhưng sức mạnh của hắn, Hợp Đạo đại thành cũng không nhất định có thể vượt qua!

Mọi người nín hơi ngưng thần nhìn một kích này.

"Thật mạnh, khó trách hắn dám đơn độc mặt đối mặt với Thiên Kiếm!"

"Có lẽ, hắn có thể thắng? !"

Hai mắt của bọn người Huyền Nguyên Phong, Lôi Thần Thiên tỏa sáng.

Đại ấn nghiền ép xuống, uy thế cuồn cuộn.

Nhưng vào lúc tử vong chi ý bao phủ khắp mọi nơi, đột nhiên có một đạo kiếm quang sáng chói đột nhiên sáng lên.

Kiếm quang kia, ẩn chứa một luồng khí tức vô cùng mênh mông.

Dường như đã vượt ra khỏi vạn vật trên thế gian, bao trùm trên vạn đạo, tử vong chi ý bốn phía bị kiếm khí kia chế trụ trong nháy mắt.

Ầm! !

Khi một tiếng nổ lớn vang lên.

Kiếm và ấn đã va chạm vào nhau.

Nhưng kết quả, lại khiến cho mọi người đều trợn mắt hốc mồm!

Chỉ thấy đại ấn xem ra không thể phá vỡ kia lại yếu ớt không chịu nổi ở trước mặt kiếm quang, vào lúc tiếp xúc, ầm ầm nổ tung!

Đại lượng tử vong chi ý tiêu tán ra.

Mà Minh Thần đứng lơ lửng trên không, không ai bì nổi kia, bị một kiếm này trảm bay ra ngoài trong nháy mắt, một lượng lớn sương máu từ trên người hắn phun ra ngoài, cả người đụng bay không biết bao nhiêu kiến trúc mới dừng lại.

Hắn ngã vào trong bụi bặm, máu me đầy mặt, chật vật đến cùng cực!

Tĩnh.

Sau khi va chạm cực hạn, chính là yên tĩnh như chết!

"Ha ha, ngay cả một kiếm của Thiên cũng không tiếp nổi, Thiên hết sức tò mò, người nào cho ngươi dũng khí đơn độc mặt đối mặt với thiên uy?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ khinh miệt.

Mà mọi người cũng vô cùng xôn xao.

"Có lầm hay không, cho dù Minh Thần có yếu hơn đi nữa, thì hắn cũng là một Thần Vương cấm kỵ, làm sao lại bị đánh bại dễ dàng như vậy? !"

"Chuyện này, điều đó không có khả năng đi! !"

"Ông trời ơi..."

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, nhịn không được mà nuốt một ngụm nước bọt.

Mà bọn người Huyền Nguyên Phong, Lôi Thần Thiên thì trầm mặc.

Trong nháy mắt vừa rồi, bọn họ lại cảm thấy Minh Thần có thể chống lại Thiên Kiếm, bây giờ suy nghĩ một chút, thật sự rất nực cười.

"Thực lực của Thiên Kiếm, thật mạnh!"

Lạc Tuyết nhìn bóng lưng của Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ vô cùng hướng tới, nàng cảm thấy, bóng lưng này chính là giá trị mà bản thân dùng cả một đời để theo đuổi, cho dù không có cách nào vượt qua đối phương, vậy cũng không quan trọng, bởi vì truy đuổi bóng lưng này, vốn là quá trình nàng không ngừng vượt qua chính mình!

Chương 1931: Hắc Ám Vô Gian, đưa đồ ăn tới, linh hồn của Minh Thần bị trọng thương

"Thiên Kiếm! ! !"

Lúc này, ở bên trong phế tích truyền ra một tiếng rống giận dữ.

Chỉ thấy một bóng người phóng lên tận trời.

Chính là Minh Thần.

Hiện tại, trên người hắn đầy vết máu, uể oải không chịu nổi, đạo trong cơ thể phát ra từng tiếng nổ lớn, đạo tắc lưu chuyển, điên cuồng chữa trị thân thể của hắn, điểm này, lại khiến Sở Cuồng Nhân cảm thấy có một chút ngoài ý muốn.

Thần Vương vô thượng tầm thường, muốn dùng đạo tắc chữa trị thương thế hắn lưu lại cũng không phải một chuyện đơn giản.

Minh Thần là một Thần Vương tiểu thành, lại có thể làm được chuyện mà Thần Vương vô thượng đều không nhất định có thể làm được, không hổ là một trong những tồn tại cổ xưa nhất.

Mặc dù là trọng sinh tu hành, nhưng vẫn có mấy phần độc đáo như cũ.

"Thiên Kiếm, ta muốn dùng ngàn đao bầm thây ngươi! !"

Một tiếng gầm nhẹ.

Chỉ thấy trong mắt Minh Thần bắn ra một tia tử vong băng lãnh, trên người có một ấn ký phù văn huyền diệu lưu chuyển ra.

Đó là vương chi ấn ký!

Vương chi ấn ký ra, khí tức của Minh Thần tăng lên rất nhiều.

Bóng người hắn lóe lên, đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh lưỡi hái đen nhánh, phía trên có khắc phù văn quỷ quyệt, và được khảm một viên huyết hồng ngọc, lộ ra một luồng âm u chi ý.

"Thiên Kiếm, đến chứng kiến Minh Thần Chi Liêm đi!"

"Minh Thần Quyết, Đoạn Thiên Liệt Địa!"

Một lưỡi hái chém xuống, khí tức cường đại trực tiếp xé rách hư không.

Đao quang Huyết hồng hoàn toàn bao phủ Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân không lùi, Vô Đạo bên hông ra khỏi vỏ.

Một tiếng leng keng vang lên, dễ như trở bàn tay đỡ được ánh đao màu đỏ ngòm, cũng thuận thế đâm một cái về phía trước, lưu lại một cái lỗ máu trên bả vai của đối phương.

"Hỗn trướng! !"

Minh Thần càng tức giận hơn.

Lưỡi hái trong tay liên tục vung vẩy, một chiêu một thức, tất cả đều khóa chặt Sở Cuồng Nhân, đạo tắc tử vong vờn quanh người hắn, một đạo tắc thường thường đánh ra đều ẩn chứa sức mạnh hủy diệt một hành tinh.

Nhưng tất cả công kích của hắn lại giống như bị Sở Cuồng Nhân đoán ra.

Hắn vung vẩy Vô Đạo trong tay, giống như một tấm Thiên Võng, kín không kẽ hở, tuỳ tiện ngăn lại tất cả công kích của Minh Thần.

Không chỉ có như thế, một kiếm hắn ngẫu nhiên đánh trả, tinh diệu tuyệt luân, cho dù Minh Thần có phí hết tâm tư ngăn cản cũng không làm nên chuyện gì.

Thanh kiếm kia, đều sẽ xuất hiện ở nơi nó nên xuất hiện, hoặc là tan rã công kích của đối thủ, hoặc là gây ra thương tổn cho đối thủ.

Chỉ chốc lát.

Sở Cuồng Nhân lông tóc không tổn hao gì, ngay cả bước chân cũng không dịch chuyển mấy lần.

Còn bên phía Minh Thần, mình đầy thương tích, không ngừng chảy máu.

Song phương mạnh yếu, đã biết được cao thấp!

Sở Cuồng Nhân, đè ép Minh Thần!

"Lục trọng chú ấn, chú thân, chú oán, chú linh, chú mệnh!"

Lúc này, chỉ thấy Minh Thần lùi lại mấy chục trượng.

Pháp môn tu hành chí cường của Minh Vương nhất tộc, lục trọng chú ấn được thi triển.

Lục trọng chú ấn này thuộc về chiêu số cấm kỵ ở Minh Vương nhất tộc, người tùy tiện học tập, rất có thể sẽ hồn phi phách tán.

Từ xưa đến nay, có thể tu hành thành công chỉ lác đác không có mấy.

Trước đó, đã có một người thành công, chính là yêu nghiệt của Minh Vương nhất tộc là Ô Thiên U thành công, chỉ tiếc, sau đó hắn đã bị Sở Cuồng Nhân giết chết.

Nhưng Minh Thần lại không có nỗi lo lắng như những người khác, lục trọng chú ấn hạ bút thành văn, bởi vì pháp môn tu hành này vốn là hắn sáng tạo ra.

Khi sắp đối mặt với chú ấn, thân thể của Sở Cuồng Nhân chấn động, đạo trong cơ thể phát ra trận trận đạo âm, kéo theo sức mạnh tiên nguyên bành trướng, thân không động khí tự phát, chỉ là trong nháy mắt đã tan rã thế công của Minh Thần.

"Minh Thần, ngươi có từng thử qua cảm giác bị chính chú ấn của mình tìm tới của chưa? !" Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Chỉ thấy hắn ngưng tụ kiếm chỉ, đúng là thi triển một pháp môn tu hành huyền diệu, đúng là lục trọng chú ấn giống như đúc với Minh Thần!

Chú linh, chú thân, chú mệnh, chú oán...

Mấy tầng chú ấn, bay về phía Minh Thần, trong nháy mắt liền đánh ở trên người hắn, phát ra sức mạnh nguyền rủa kinh khủng nhất!

"Dùng pháp môn tu hành ta sáng tạo ra để đối phó ta, Thiên Kiếm, ngươi thật sự là quá ngây thơ rồi! !"

Minh Thần khinh thường cười lạnh, lưỡi hái trong tay vung lên, một đạo ánh đao màu đỏ ngòm hiện lên, sau đó đúng là trảm ở trên người của hắn.

Sau đó, chú ấn trùng điệp kia ầm ầm vỡ nát!

"Sau khi chiêu thức này ra, sẽ là kết thúc của trận chiến này!"

Minh Thần hừ lạnh một tiếng.

Chỉ thấy ánh mắt hắn ngưng trọng, trong mắt lại có một đạo dị quang chợt lóe lên, một luồng dao động quỷ quyệt từ bên trong hai mắt của hắn khuếch tán ra.

Mà Sở Cuồng Nhân ở đối diện hắn, cũng cảm nhận được một loại sức mạnh cổ quái nào đó gào thét xông đến, trong chớp mắt đã bao phủ lấy hắn.

"Há, sức mạnh linh hồn."

Sở Cuồng Nhân đã nhận ra cái gì đó, hai mắt khẽ híp một cái.

Trong chốc lát, hoàn cảnh xung quanh đại biến.

Ánh sáng bị cắn nuốt, chỉ còn lại một mảnh bóng tối vô tận, mà trong bóng đêm, truyền ra từng đợt tiếng rống âm trầm quỷ quyệt.

Giống như có vô cùng vô tận ác quỷ ở trong đó đang bò lên.

"Thiên Kiếm, hoan nghênh đến với Hắc Ám Vô Gian!"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy Minh Thần từ trong bóng tối đi ra, đầu đội mũ miện, người mặc một bộ huyền bào màu đen, xung quanh có vô số ác quỳ rạp ở dưới chân hắn.

Giống như Chân Thần, chúa tể vô gian!

"Dùng sức mạnh linh hồn để bện thành kết giới này sao? Cũng có mấy phần thú vị." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Hắc Ám Vô Gian, đây là thần thông mạnh nhất của ta, chỉ cần ở trong không gian này, linh hồn của ngươi, sẽ mặc ta điều khiển!"

Minh Thần nói ra.

Lời nói vừa dứt, từ trong bóng tối ở bốn phía, từng con ác quỷ dữ tợn xông ra, lao về phía Sở Cuồng Nhân mà cắn xé.

Giống như muốn xé linh hồn của hắn thành mảnh nhỏ.

"Đáng tiếc, ngươi vẫn đánh giá thấp Thiên."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn vừa sải bước ra, dù hiện tại bóng người ở trong hắc ám nhưng lại bộc phát ra tiên huy tươi sáng vô biên vô tận!

Đó là, linh hồn chi quang!

Khi bị linh hồn chi quang trùng kích, nguyên một đám ác quỷ như tuyết gặp mặt trời gay gắt, ào ào tan rã hầu như không còn.

Tình cảnh này, khiến Minh Thần sợ ngây người, hắn không thể tin được: "Tại sao cảnh giới linh hồn của ngươi có thể đạt tới loại tình trạng này? !"

"Điều đó không có khả năng! !"

Hắn không biết, so với tu vi, cảnh giới linh hồn của Sở Cuồng Nhân càng dẫn trước một bước, khoảng cách tới cảnh giới linh hồn Hỗn Độn cũng không xa.

Sử dụng chiêu số linh hồn đối với hắn, thật sự là không khôn ngoan.

Nhưng chuyện này cũng không thể trách Minh Thần.

Ngoại trừ Tử Vong chi đạo ra, thứ hắn am hiểu nhất, đáng tự hào nhất chính là thần thông linh hồn này, hơn nữa, kiếp trước làm một trong mấy người có sức mạnh linh hồn cường đại nhất, một chiêu này của Minh Vương có thể nói là thuận buồm xuôi gió.

Cũng khó trách hắn sẽ dùng một chiêu này đối phó Sở Cuồng Nhân.

Nhưng dù có thế nào hắn cũng không nghĩ ra, sức mạnh linh hồn của Sở Cuồng Nhân còn cường đại hơn so với Minh Thần cổ lão như hắn.

"Nếm thử kiếm này đi!"

Ở bên trong tiên huy vô tận, Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, sức mạnh linh hồn ngưng tụ thành một đạo kiếm ảnh: "Thiên chi chứng kiến, Thiên Ngoại Thiên Kiếm!"

Một kiếm chém xuống, Minh Thần né tránh không kịp.

Linh hồn nhanh chóng bị trọng thương!

Một lượng lớn sức mạnh linh hồn tiêu tán ra, lao về phía Sở Cuồng Nhân, đúng là làm sức mạnh linh hồn của hắn tăng lên một bậc.

Điều này làm hắn hơi ngoài ý muốn.

"Thú vị, linh hồn đối phương bị thương nặng, thì sức mạnh linh hồn sẽ bị một bên khác hấp thu sao?"

Sở Cuồng Nhân nhịn không được cười ra tiếng.

Không phải là Minh Thần này đến đưa đồ ăn cho hắn chứ?

Lúc hắn ngưng tụ kiếm chỉ, dự định chém giết linh hồn của Minh Thần, thì quang cảnh bốn phía biến ảo, lại lần nữa về tới Lạc Vương cổ tinh.

Là tâm trí của Minh Thần không ổn, thu hồi thần thông.

Hắn nói thầm một tiếng đáng tiếc.

"A!"

Lúc này, một bên khác truyền đến một tiếng rú thảm.

Chính là Minh Thần bị Sở Cuồng Nhân đả thương nặng, giờ phút này, hắn ôm đầu, bộ dáng thống khổ không chịu nổi.

Đối với tình cảnh này, có một ít người không hiểu, dưới cái nhìn của bọn họ, vừa rồi song phương cái gì cũng không làm, tại sao Minh Thần lại bị đả thương nặng?

Nhưng sắc mặt của một số Thần Vương lại vô cùng ngưng trọng, thậm chí còn cảm giác được một tia thật không thể tin.

"Linh hồn của Minh Thần bị Thiên Kiếm đả thương nặng!"

Chương 1932: Luyện hóa trí nhớ của Minh Thần, một cánh cửa lớn màu tím

"Thật không thể tin, theo ta được biết, Minh Thần là tồn tại am hiểu linh hồn chi đạo nhất bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, vậy mà trong cuộc đấu linh hồn chi đạo, hắn lại bại bởi Thiên Kiếm? ! !"

"Thiên Kiếm này, thật sự không có bất kỳ nhược điểm nào sao?"

"Vậy mà trong vũ trụ này lại sinh ra dạng dị số này!"

Rất nhiều Thần Vương lắc đầu cảm khái, càng cảm thấy không nhìn thấu Sở Cuồng Nhân.

Mà lúc này, Sở Cuồng Nhân đang cảm nhận sự biến hóa của linh hồn, đang hấp thu một phần sức mạnh linh hồn của Minh Thần.

Trong đầu hắn, vậy mà có thêm một số trí nhớ của Minh Thần.

Nhưng mà, những ký ức này đang nhanh chóng biến mất.

Nếu hắn muốn nắm giữ, thì phải nhanh chóng luyện hóa mới được.

"Xem ra cần phải tốc chiến tốc thắng."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Mà lúc này.

hai người Lạc Vương, Ô Tuyết Long cũng xuất thủ bảo vệ Minh Thần.

"Thiên Kiếm, ngươi không nên quá làm càn, Minh Thần không chỉ là một trong cửu vương, mà còn là Thần Vương, ngươi không thể giết hắn!"

"Đúng vậy, Thiên Kiếm, thu tay lại đi."

Hai người nhìn chăm chú Sở Cuồng Nhân.

Đạo trong cơ thể đang vận chuyển, từng trận đạo âm lan tràn ra.

Mà sâu bên trong Lạc Vương cổ tinh, cũng có sức mạnh đạo tắc cường đại phóng lên tận trời, Thần Vương vô thượng của Lạc Vương nhất tộc cũng chuẩn bị động thủ bất cứ lúc nào.

"Ha, thú vị."

Sở Cuồng Nhân thu hồi Vô Đạo, không tiếp tục động thủ.

Ô Tuyết Long, Lạc Vương nhất tộc, còn có Ma Lân Thần Vương có thù với hắn bên trong đám khách mời, nếu những người này cùng nhau động thủ, mặc dù hắn không e ngại, nhưng nếu muốn đánh bại những người này, hiển nhiên phải hao tổn không ít thời gian.

Hơn nữa, nếu làm lớn, Thiên Nguyên Thần Điện cũng sẽ ra tay can thiệp.

Bây giờ mình vẫn không thể không cho Thần Điện mặt mũi.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là, trí nhớ của Minh Thần trong đầu hắn đang nhanh chóng xói mòn, nếu đánh tiếp, thì hắn không có thời gian đi luyện hóa những ký ức này, trí nhớ của Minh Thần cổ xưa nhất, có lẽ ở trong đó sẽ ẩn chứa một số vật hữu dụng đối với mình...

"Minh Thần, cố mà sống sót, nỗ lực mạnh lên đi, Thiên chờ mong lần gặp ngươi tiếp theo!" Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh.

Hắc Ám Vô Gian...

Đánh bại đối phương ở nơi đó, liền có thể hấp thu hết sức mạnh linh hồn của đối phương sao? Chậc, nếu như có thể cắn nuốt toàn bộ linh hồn hoàn chỉnh của Minh Thần, không biết có thể giúp cho cảnh giới linh hồn của mình đột phá hay không?

Sở Cuồng Nhân có chút chờ mong Minh Thần khôi phục lại thời kỳ đỉnh phong.

Không nóng nảy, từ từ sẽ đến.

Hắn quay người rời đi, trước khi đi, hắn có chút ý vị thâm trường nhìn Đế Phi Thiên trong đám người cách đó không xa một cái.

"Lạc Tuyết, ngươi thật sự muốn rời khỏi Lạc Vương nhất tộc sao!
!"

Lạc Vương nhìn chằm chằm Lạc Tuyết dự định rời đi với Sở Cuồng

Nhân, giọng điệu lạnh như băng nói: "Nếu ngươi rời đi, vậy thì cũng đừng về nữa! !"

Thân thể mềm mại của Lạc Tuyết chấn động.

Trong đám người, Long Thủy Tinh nhìn một màn này, đôi mi thanh tú nhăn lại, ánh mắt có chút băng lãnh, nàng liên tưởng đến phụ vương của mình.

Vì cái gọi là lợi ích của Long tộc, thậm chí phái người truy sát mình.

Long Vương, Lạc Vương, sao mà tương tự đến thế?

Lạc Tuyết, Long Thủy Tinh, sao mà tương tự đến thế?

Nghĩ đến đây, Long Thủy Tinh không khỏi sinh ra mấy phần đồng bệnh tương liên đối với Lạc Tuyết, đi đến trước mặt đối phương, kéo tay của đối phương.

Hừ lạnh một tiếng đối với Lạc Vương rồi nói: "Không trở về thì không trở về, một Lạc Vương cổ tinh bị phá nát thì có cái gì hiếm lạ."

Nói xong, nàng lôi kéo Lạc Tuyết rời đi với Sở Cuồng Nhân.

"Hỗn trướng..."

Lạc Vương tức đến mức khóe miệng co giật.

Đông đảo khách mời hai mặt nhìn nhau, có chút thổn thức.

"Một cuộc kết minh thông qua quan hệ thông gia đang tốt đẹp, lại bị nháo đến loại tình trạng này."

"Đúng vậy, tân nương tử chạy, tân lang quân cũng bị người ta đánh cho không còn hình người, Thiên Kiếm này thật đúng là nghiệp chướng mà!"

"Tạo nghiệt cái gì? Lạc Tuyết người ta vốn không nguyện ý gả, hắn tới cứu bằng hữu của mình, cũng không có gì sai cả."

"Đúng thế đúng thế."

"Thiên Kiếm thật sự là quá đẹp rồi, nếu như hôn lễ của ta, hắn cũng tới cướp dâu, ta cũng sẽ không nói hai lời mà đi cùng hắn."

"Tỉnh đi, ngươi không có tư cách này."

"Suy nghĩ một chút cũng không được sao?"

Bên trong tiếng nghị luận của mọi người, quan hệ thông gia kết minh cũng hạ màn, mà trong đám người, Ma Lân Thần Vương thì một mực nín cười, chờ sau khi hắn rời khỏi phạm vi của Lạc Vương cổ tinh, cuối cùng cũng nhịn không được mà cười ha ha.

"Ha ha, tốt lắm, cho các ngươi trào phúng Đạo Vương nhất tộc ta, hiện tại các ngươi cũng đã gặp tai hoạ rồi." Ma Lân Thần Vương có chút cười trên nỗi đau của người khác.

Đạo Vương nhất tộc đã rất thảm rồi.

Bây giờ thấy Minh Vương nhất tộc, Lạc Vương nhất tộc cũng bởi vì Thiên Kiếm mà mất hết thể diện, lại có chút vui vẻ.

Đạo Vương nhất tộc, rốt cục cũng không phải người duy nhất bị chế giễu.

Rất nhanh.

Tin tức Thiên Kiếm hiện thân ở Lạc Vương cổ tinh, cướp đi tân nương tử, đả thương tân lang quân đã truyền khắp toàn bộ vũ trụ.

Bát quái này, khiến cho mọi người vô cùng nhiệt tình.

Có người nói Thiên Kiếm hoành đao đoạt ái, cướp đoạt đạo lữ của người khác, cũng có người nói Thiên Kiếm và Lạc Tuyết lưỡng tình tương duyệt, là Minh Thần chặn ngang một chân...

Các loại lời đồn truyền khắp vũ trụ.

Nhưng mà, mặc kệ người khác nói gì, chuyện kết minh của Minh Vương nhất tộc và Lạc Vương nhất tộc lại không bởi vì chuyện Thiên Kiếm cướp cô dâu mà có nửa phần ảnh hưởng, song phương vẫn trở thành minh hữu như cũ.

Tin tức này, làm cả vũ trụ chấn động, so với bát quái trước đó, thì chuyện hai đại Cổ Vương tộc là Lạc Vương nhất tộc, Minh Vương nhất tộc kết minh lại thật sự tạo thành ảnh hưởng trọng đại đối với vũ trụ.

Hơn nữa, bây giờ vũ trụ Thiên Nguyên và vũ trụ Bàn Cổ đang khai chiến, cửu vương hiện thế, thời cuộc hỗn loạn, ngay cả Cổ Vương tộc độc bá vũ trụ cũng không dám nói có thể bảo toàn bản thân ở trong trận đại biến này.

Lạc Vương nhất tộc và Minh Vương nhất tộc kết minh dường như một tín hiệu.

Các đại chủng tộc cũng đang lo lắng, có nên tìm một số đối tượng kết minh hay không, nếu có thể thì trong lúc biến động còn có thể giúp đỡ lẫn nhau, có thể dự đoán được, sau này, bố cục của vũ trụ Thiên Nguyên sẽ phát sinh biến hóa cực lớn.

Mà giờ khắc này.

Trong vũ trụ, trên một chiếc chiến thuyền.

Sở Cuồng Nhân đang luyện hóa trí nhớ của Minh Thần.

Làm một trong những tồn tại cổ xưa nhất bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, trí nhớ của Minh Thần vô cùng dồi dào, dù chỉ là một phần trí nhớ, cũng đủ để Sở Cuồng Nhân phải tốn một ít thời gian để chau chuốt lại.

Ở trong trí nhớ của Minh Thần, Sở Cuồng Nhân thấy được rất nhiều bí mật của vũ trụ Thiên Nguyên, thậm chí là tin tức của một số Thần Vương cổ lão.

Những thứ này đối với hắn mà nói, có trợ giúp rất lớn.

Ngoài ra, còn có một số pháp môn tu hành linh hồn của Minh Vương, những thứ này, hắn có thể tìm hiểu thì đều sẽ tìm hiểu.

Bỗng nhiên.

Bên trong trí nhớ mênh mong như dòng nước lũ kia, truyền đến một trận khí tức mênh mông mang phong cách cổ xưa, chỉ thấy một cánh cửa lớn màu tím xuất hiện ở trong trí nhớ của Minh Thần, một luồng khí tức giống như vượt qua tất cả từ xưa đến nay tiêu tán ra từ bên trong cự môn kia, đúng là chiếm cứ toàn bộ trí nhớ của Minh Thần.

Chỉ là một đạo trí nhớ.

Nhưng giờ phút này, Sở Cuồng Nhân lại có loại cảm giác rung động không hiểu.

Dường như cảnh cửa lớn này xuất hiện ở trước mặt hắn.

Trên cửa lớn màu tím kia có khắc vô số đường vân huyền diệu, sức mạnh ẩn chứa trong đó, giống như không tồn tại ở vũ trụ này.

Bốn phía có từng đạo nhân uân chi khí màu tím lưu chuyển.

Sở Cuồng Nhân hết sức tò mò.

Rốt cuộc đây là cánh cửa gì?

Hắn muốn truy tìm sự thật, nên tiếp tục luyện hóa trí nhớ của Minh Thần, muốn tìm được lai lịch của cánh cửa này, nhưng không có đầu mối gì.

Giống như trong trí nhớ của Minh Thần, chỉ gặp qua cánh cửa lớn màu tím này một lần mà thôi, nhưng lại mang đến cho hắn rung động cực hạn.

Ở bên trong cánh cửa kia, hắn cảm nhận được một luồng khí tức vượt qua Thần Vương thậm chí là vượt qua Hỗn Nguyên, luồng khí tức này, khiến Minh Thần sinh ra vô hạn hướng tới đối với thế giới phía sau cánh cửa đó.

Đây cũng là nguyên nhân quan trọng hắn tự chém tu vi để trọng sinh!

Đời trước của hắn, đã đạt đến cực hạn, căn bản không có cách nào tiếp xúc đến tồn tại của cửa lớn màu tím, cho dù tiếp xúc được, thì cũng không có bất kỳ biện pháp nào mở ra, cho nên hắn mới muốn tìm kiếm sức mạnh cường đại hơn.

Chương 1933: Nắm giữ hơn phân nửa cửu vương, mọi người tề tụ, một cuộc hội nghị

Sở Cuồng Nhân mơ màng tỉnh lại.

Hắn đã luyện hóa toàn bộ trí nhớ của Minh Thần, mà chuyện khiến hắn ngạc nhiên nhất tất nhiên chính là cửa lớn màu tím vô cùng thần bí kia.

Cửa lớn kia, cho hắn một loại cảm giác mãnh liệt.

Có lẽ trong đó ẩn chứa bí mật siêu thoát!

"Thú vị."

"Không nghĩ tới, lần đối chiến với Minh Thần này lại có dạng thu hoạch thế này, bí mật siêu thoát... Ha, làm cho người ta thật chờ mong."

Trên chiến thuyền.

Bốn nữ tử Lạc Tuyết, Long Thủy Tinh, Phong Khinh Ngọc, Thiên Nữ Du đang tụ lại một chỗ, hai mặt nhìn nhau, dường như trong đó có loại cảm giác đối chọi gay gắt.

"Không biết từ lúc nào mà bên người Thiên Kiếm lại có nhiều nữ tử như thế, không biết những người này có ý nghĩ gì đối với Thiên Kiếm đây?"

Thiên Nữ Du âm thầm nghĩ tới.

"Khá lắm, mị lực của Thiên Kiếm thật sự không hề nhỏ, hơn nữa, ba người này đều có tiềm lực bất phàm, tương lai đều có hi vọng trở thành Thần Vương."

"Nữ Thần Vương vốn đã ít, mà tất cả đều có quan hệ với Thiên

Kiếm, lợi hại lợi hại, cũng không biết nếu ta và các nàng đánh nhau, thì người nào sẽ mạnh hơn nữa?" Phong Khinh Ngọc âm thầm so sánh một chút.

Lạc Tuyết cầm một thanh trường kiếm trắng như tuyết, quanh người có kiếm ý lưu chuyển, nhưng không có người nào dùng kiếm ý đáp lại, những người này, đều không phải là kiếm khách.

Trên chiến thuyền này, chỉ có ta và Thiên Kiếm là kiếm khách!

Đây là điểm giống nhau của ta và Thiên Kiếm!

Lạc Tuyết khẽ nâng tay, có loại cảm giác mình đã thắng.

"Hừ, kiếm khách nho nhỏ thì như thế nào, mình là cửu vương, còn giúp chủ nhân nắm trong tay một thế lực là Long tộc!"

"Đối với chủ nhân mà nói, ta mới là quan trọng nhất."

Long Thủy Tinh giống như nhìn ra ý nghĩ của Lạc Tuyết, trong lòng hừ nhẹ một tiếng.

Ở bên cạnh bốn nữ tử, Thiên Ảnh yên tĩnh quan sát, trên mặt lộ ra vẻ đăm chiêu: "Không hổ là chủ nhân của Ma, không cần bất kỳ thủ đoạn nào, liền khiến những cô gái này tin phục, Ma cũng cần học tập rất nhiều."

Lúc này.

Sở Cuồng Nhân đi ra.

Chúng nữ đồng loạt nhìn qua, Sở Cuồng Nhân còn có chút ngoài ý muốn, mấy người kia tụ một chỗ làm chuyện gì vậy? Luận đạo sao?

Cũng rất có chí tiến thủ.

Rất tốt, như thế mới có giá trị vun trồng.

"Lạc Tuyết, vật này giao cho ngươi."

Sở Cuồng Nhân lấy ra một phù văn cổ xưa.

Đây là vương chi ấn ký.

Nhìn thấy thứ này, Lạc Tuyết không khỏi vô cùng ngạc nhiên.

"Thiên Kiếm, ngươi muốn giap vương chi ấn ký cho ta?"

"Đúng vậy, vật này không có tác dụng gì đối với Thiên, nhưng đối với ngươi mà nói thì có trợ giúp rất lớn, làm bạn bè của Thiên, Thiên chờ mong sự phát triển của ngươi."

Trước khi đến giúp đỡ Lạc Tuyết, hắn đã nghĩ kỹ, để Lạc Tuyết trở thành người nắm giữ viên vương chi ấn ký này, sau đó, làm việc cho hắn!

Lạc Tuyết hít sâu một hơi, tiếp nhận phần hảo ý này.

Nàng khát vọng sức mạnh cường đại hơn.

Loại tùy ý cảm giác bị bài bố, không có năng lực nắm giữ vận mệnh của mình kia, thật sự quá oan ức, nàng không muốn lại trải qua một lần nữa, mặt khác, cũng chỉ có trở nên mạnh hơn, mới có tư cách đứng ở bên người Thiên Kiếm.

Sau khi lấy được vương chi ấn ký, Lạc Tuyết liền đi luyện hóa.

Sau đó không lâu, một trận kiếm ý cường đại bạo phát, dấy lên một trận gió tuyết trong mảnh tinh không này, mấy chục viên cổ tinh bị gió tuyết bao phủ.

Đây là kiếm ý của Lạc Tuyết.

Nàng đã thành công luyện hóa vương chi ấn ký.

"Toàn bộ cửu vương đã xuất hiện."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Ngoại trừ Lạc Tuyết ra, tám người còn lại theo thứ tự là Thiên Nữ Du, Thiên Tinh Thải, Lăng Phi, Long Thủy Tinh, Lôi Thần Thiên, Huyền Nguyên Phong, Minh Thần, và La Vân Tu, mà bên trong chín người này, có năm người bị hắn nắm giữ!

Bốn người còn lại, cũng đều là bại tướng dưới tay hắn.

"Cửu vương, chúa tể Thiên Nguyên?"

"Ha."

Sở Cuồng Nhân không khỏi lắc đầu cười.

Nhưng mà, tiềm lực trưởng thành của cửu vương này quả thật vượt xa yêu nghiệt tầm thường, từng người đều có thể nói là cấm kỵ.

Ngay cả một người bình thường như Lăng Phi, sau khi lấy được vương chi ấn ký cũng đột nhiên tăng mạnh, căn cứ vào tin tức mà Kiếm Linh nhất tộc truyền đến trong khoảng thời gian trước, đối phương đã thành công bước vào Đại La đại viên mãn.

Tương lai, những người này nhất định là trụ cột vững vàng của vũ trụ Thiên Nguyên.

Có thể là chủ lực để xâm chiếm vũ trụ Bàn Cổ.

Mà bây giờ, Sở Cuồng Nhân nắm trong tay hơn phân nửa, trên thực tế, trận chiến với vũ trụ Thiên Nguyên, hắn đã giành trước một bước dài.

"Thời cuộc tương lai biến hóa khó lường, cũng nên là thời điểm để những thế lực trong tay của ta tập hợp và găph mặt nhau."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Hắn tìm được một viên vô danh cổ tinh, sau đó phát ra tin tức.

Sau đó không lâu.

Các thế lực mà Sở Cuồng Nhân nắm trong tay lần lượt đi đến.

Trong hư không.

Một trận oán khí dồi dào cuốn tới.

Đối phương tay cầm trong tay một thanh trường kiếm đen nhánh, trên thân kiếm có một gai ngược, Lạc Tuyết nhìn thấy, không khỏi cau mày lại: "Lăng Phi?"

"Ừm?"

"Vậy mà ngươi lại nắm giữ thanh kiếm này, ngươi không sợ bị oán khí trong kiếm này phản phệ sao?" Lạc Tuyết ngưng trọng nói ra.

Kiếm trong tay Lăng Phi, chính là Trảm Thiên Kiếm Kiếp mà Thiên Hung của Binh Tai nhất tộc ngày xưa sử dụng, là một thanh oán niệm chi kiếm danh xứng với thực!

"Hiện tại là ta điều khiển nó, mà không phải nó điều khiển ta!"

Lăng Phi tự tin cười một tiếng.

Lạc Tuyết nhìn đối phương một chút, phát hiện tuy kiếm oán chi khí trên người đối phương dày đặc, nhưng ánh mắt lại vô cùng thanh tịnh.

Nhìn qua cũng không giống bị oán niệm ăn mòn.

"Xem ra ngươi tu hành Ma Tâm Độ đến trình độ không tồi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Ha ha, là nhờ có Thiên Kiếm vun trồng."

Lăng Phi chắp tay nói ra, vô cùng cảm kích.

Lúc này.

Bên trong tinh không, có một chiếc chiến thuyền cự đại bay trên không trung mà đến.

Trên chiến thuyền, có nguyên một đám đạo tặc đang đứng.

Người cầm đầu, chính là Thần La đạo.

"Các ngươi ở đây chờ, ta đi gặp Thiên Kiếm."

Thần La đạo cười nói, tiếp đó, một mình lẻ loi đi vào cổ tinh, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, chắp tay nói: "Thiên Kiếm, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

"Ngươi đã đến, ngồi đi."

Sở Cuồng Nhân vung tay áo, một cái bàn tròn to lớn xuất hiện.

Bên cạnh bàn tròn có mười cái ghế dựa.

Thần La đạo, Thiên Nữ Du, Lăng Phi, Phong Khinh Ngọc, Long Thủy Tinh còn có Lạc Tuyết, Thiên Ảnh ngồi lên.

Cộng thêm Sở Cuồng Nhân, mười cái ghế dựa, đã có tám người ngồi.

Còn có hai chiếc ghế trống.

Thần La đạo hiểu rõ, Sở Cuồng Nhân sẽ không làm hành động vô vị, hai cái ghế dựa còn lại này, nhất định là đại biểu cho hai người còn chưa tới.

Hắn lại liếc mắt nhìn mấy người còn lại.

Khá lắm, cả đám này đều không phải nhân vật đơn giản gì.

Thiên Nữ Du, thiên nữ của Thần Cơ nhất tộc.

Long Thủy Tinh, nữ vương đương nhiệm của Long tộc.

Phong Khinh Ngọc, xếp thứ tám trên bảng xếp hạng của thần điện.

Lạc Tuyết, xếp thứ mười trên bảng xếp hạng của thần điện, khí tức dường như có chút biến hóa.

Lăng Phi, một thân kiếm oán chi khí kia, làm cho người ta không rét mà run.

Còn có Thiên Ảnh, người này hắn nhìn không thấu, nhưng lại khiến một Thần Vương vô thượng như mình cũng có một loại cảm nhận uy hiếp mạnh mẽ.

Sở Cuồng Nhân càng không cần phải nói, là người đề xuất hội nghị lần này.

Ông!

Lúc này, chòm sao rung động.

Chỉ thấy tinh quang vô tận trong hư không tụ hợp, mà ở bên trong tinh quang có một nữ tử tuyệt sắc cầm kiếm mà đến, chính là Thiên Tinh Thải.

Nàng hơi hơi hành lễ với Sở Cuồng Nhân: "Tham kiến Thiên Kiếm."

"Ngồi đi."

Thiên Tinh Thải khẽ gật đầu.

Mọi người nhìn nàng một cái, khí tức không thể coi thường.

Hơn nữa, còn là một trong cửu vương.

Khá lắm...

Rốt cuộc nơi này có mấy cửu vương?

Thần La đạo nuốt xuống một chút ngụm nước bọt, trong lòng vô cùng rung động.

Hắn có loại dự cảm rất mãnh liệt, cuộc hội nghị này, rất có thể sẽ cực kì ảnh hưởng đến bố cục trong tương lai của vũ trụ Thiên Nguyên.

"Còn một người nữa, sẽ là ai?"

Thần La đạo âm thầm chờ mong.

Lúc này, nơi xa có tầng mây kim sắc phun trào, một luồng uy áp đế vương vô cùng dày đặc cuốn tới, một đạo thân ảnh kim sắc đáp xuống.

Người tới, là Thần Vương vô thượng của Đế Vương nhất tộc, đồng thời cũng là Tả hộ pháp của Thiên Nguyên Thần Điện, Đế Phi Thiên!

Chương 1934: Thành lập Viên Thiên hội, lại đến Cực Tây chi địa, giải quyết đạo

nhiễm chi khí

Đế Phi Thiên đến, khiến cho đồng tử của Thần La đạo hơi hơi co rụt lại.

Nhưng liên tưởng đến việc Sở Cuồng Nhân đã từng trấn áp qua Đế Vương nhất tộc, tuy cảm thấy chấn kinh, nhưng tựa như lại hợp tình hợp lí.

Đế Phi Thiên nhìn mọi người ở đây, cũng cảm thấy chấn kinh giống như Thần La đạo, không nghĩ tới Sở Cuồng Nhân lại tập hợp được người tài ba như vậy.

Trong đó thậm chí có một nửa là cửu vương.

Hắn hít sâu một hơi, đi đến cái ghế cuối cùng rồi ngồi xuống.

Hắn biết ở sau lưng Sở Cuồng Nhân, là Vận Mệnh Thần Điện cao thâm khó dò kia, nên hắn tràn đầy kiêng kị đối với đối phương.

Cộng thêm có mệnh khế ở đây, hắn rất khó chống lại Sở Cuồng Nhân.

"Người đều tới đông đủ, vậy thì bắt đầu hội nghị đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Bố cục của vũ trụ Thiên Nguyên, các ngươi cũng đều rõ ràng, vì ứng phó tình thế hỗn loạn trong tương lai, bây giờ Thiên muốn sáng tạo một tổ chức, các ngươi chính là nguyên lão của tổ chức này."

"Tìm mọi người đến, chính là vì để cho các ngươi chứng kiến, thuận tiện làm quen, tương lai có thể giúp đỡ lẫn nhau."

Đế Phi Thiên nghe vậy, chỉ thản nhiên nói: "Thiên Kiếm, ngươi có thể điều khiển ta, nhưng Vương giả cổ lão của Đế Vương nhất tộc sắp trở về, quyền lên tiếng của ta ở Đế Vương nhất tộc sẽ giảm bớt rất nhiều, nếu ngươi muốn thông qua ta nắm giữ Đế Vương nhất tộc, vậy chỉ sợ phải để ngươi thất vọng."

Sở Cuồng Nhân nghe đến đây, cũng không quá để ý.

"Nhóm Vương giả cổ lão, ha, nếu bọn họ không đối nghịch với Thiên, Thiên sẽ không tìm bọn họ, nếu không, Thiên, không ngại để bọn họ hối hận đã trở về ở thời đại này."

Đế Phi Thiên nghe vậy, trầm mặc một chút, hắn cũng không nghi ngờ đối phương, có chỗ dựa là Vận Mệnh Thần Điện, tay cầm Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn Đế Vương Chùy, thêm nữa, Sở Cuồng Nhân đang ở thời kỳ nhanh chóng trưởng thành.

Tương lai vượt qua cổ lão Vương giả gần như là chuyện ván đã đóng thuyền.

Sau đó, mọi người ở đây làm nhau một phen.

Hai người Đế Phi Thiên, Thần La đạo đếm thầm một chút, khá lắm.

Năm cửu vương!

Tất cả đều nằm trong sự khống chế của Sở Cuồng Nhân.

Cửu vương là chúa tể tương lai?

Hiện tại, hai người bọn họ chỉ cảm thấy lời tiên đoán này có chút buồn cười.

"Thiên Kiếm, đã ngươi thành lập tổ chức này, thì cũng nên đặt một cái tên đi." Thần La đạo có chút tò mò hỏi.

Những người còn lại cũng đều nhìn về phía hắn.

Sở Cuồng Nhân suy tư một chút, dường như mình chưa từng cân nhắc về vấn đề đặt tên, hắn nhìn thoáng qua bàn tròn ở trước mặt, hai mắt tỏa sáng: "Nơi này gọi là Thiên Viên, vậy thì lấy tên Viên Thiên hội đi."

Những người còn lại nghe vậy cũng không có phản đối.

"Thiên Kiếm tự khoe là trời, tổ chức này do ngươi sáng tạo, vậy thì lấy cách gọi khác của trời để đặt, không thể tốt hơn."

"Đồng ý."

"Viên Thiên hội, vậy liền quyết định như vậy đi."

Đến tận đây, dưới sự chỉ đạo của Sở Cuồng Nhân, Viên Thiên hội được thành lập.

Trong đó có mười vị nguyên lão, bao gồm cả Sở Cuồng Nhân.

"Viên Thiên hội, còn có Huyền Thiên cửu tinh ở vũ trụ Bàn Cổ... Đây sẽ là điểm mấu chốt để ta khống chế đại cục của hai đại vũ trụ."

Trong lòng Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

...

Bên trong vũ trụ Bàn Cổ.

Từ sau khi gây dựng Huyền Thiên cửu tinh, Sở Cuồng Nhân liền tiến vào trạng thái bế quan, mà tu vi của hắn cũng thành công đột phá đến Hợp Đạo.

"Đúng là không dễ dàng, nhờ vào mối liên hệ với Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân, cuối cũng cũng đột phá đến cảnh giới Hợp Đạo."

"Lại thêm sức mạnh Thanh Liên đặc biệt của thân thể này, trong tình huống không tính những lá bài tẩy còn lại, đã không kém Thiên Kiếm bao nhiêu."

Sở Cuồng Nhân rất hài lòng đối với lần bế quan này của mình.

Sau khi xuất quan.

Hắn dò xét Tiên giới một phen.

Bây giờ Tiên giới đã không nằm trong sự điều khiển của hắn, người của đế quốc Thương Khung cũng lục tục tiến vào Tiên giới.

Tất cả đều đã được tiến hành đâu vào đấy.

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân đi đến Cực Tây chi địa của Tiên giới.

Nơi này là chỗ của Phật Môn.

Mà chuyến này hắn đi tới nơi này, chỉ vì lấy đi một vật, đó chính là một trong Tiên Thiên Tứ Liên, Công Đức Kim Liên!

Tiên Thiên Tứ Liên, hắn đã luyện hóa Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Diệt Thế Hắc Liên, mà Tịnh Thế Bạch Liên nằm ở trong tay Ngọc Trí, là chí bảo mà Tây Vương Mẫu lưu lại cho đối phương, Ngọc Trí và hắn là bạn tốt, hắn cũng cũng không có ý nghĩ gì.

Còn về Công Đức Kim Liên thì bị Phật Môn dùng để trấn áp đạo nhiễm chi khí, mà lần này, hắn đến để giải quyết việc này.

Đạo nhiễm chi khí, đây là ngọn nguồn của đại kiếp trong thời kỳ Tiên Cổ, là sức mạnh mà đại đạo Vũ Trụ vì khôi phục bản thân mà cố ý giáng xuống.

Những vật này lưu lại ở vũ trụ Bàn Cổ, thật giống như một quả bom hẹn giờ, không biết lúc nào sẽ nổ.

Vì sau này có thể yên tâm đối chiến với vũ trụ Thiên Nguyên, nhất định phải nhanh chóng gỡ quả bom hẹn giờ này mới được.

Cực Tây chi địa, bên trong Lưu Ly Thổ.

Một đóa Công Đức Kim Liên cự đại đang trấn áp đạo nhiễm chi khí ở Linh Sơn.

Mà Kiến Tính Phật và một đám cao tăng của Phật môn ngồi ngay thẳng phía trên kim liên, trấn áp đạo nhiễm chi khí, phật quang tràn trề, Thanh Thánh an lành.

Lúc này, Vân Lam Phật mang theo Sở Cuồng Nhân đi đến.

Chúng cao tăng có chút ngoài ý muốn.

"Tiên Vương tới đây, là muốn làm gì?"

"Giải quyết đạo nhiễm hắc khí!"

Lời vừa nói ra, mọi người không khỏi có chút ngoài ý muốn.

Phải biết rằng, đạo nhiễm hắc khí này đã tồn tại nhiều năm, vô số năm qua, không biết có bao nhiêu người muốn giải quyết.

Nhưng lại không người nào thành công.

Sở Cuồng Nhân làm được sao?

Mà Sở Cuồng Nhân cũng không giải thích quá nhiều, chỉ thấy hắn vừa sải bước ra, đúng là không quan tâm đến phong ấn kim liên, trực tiếp tiến vào Linh Sơn.

Trong chốc lát.

Dường như đạo nhiễm hắc khí bên trong Linh Sơn cảm nhận được cái gì đó, ào ào tránh né, đối bọn nó mà nói, Sở Cuồng Nhân giống như hồng thủy mãnh thú.

Đạo nhiễm chi khí bạo động.

Bọn họ điên cuồng đánh thẳng vào phong ấn kim liên.

Nhưng lại không làm nên chuyện gì.

"Các ngươi muốn đi đâu?"

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng, chỉ thấy trên người hắn đột nhiên có từng viên từng viên đạo tắc bay lượn ra, đan xen trong hư không, tạo thành một thiên la địa võng to lớn, bao phủ toàn bộ những đạo nhiễm hắc khí này.

"Đây là đạo tắc! Tiên Vương đột phá cảnh giới Hợp Đạo!"

"Không nghĩ tới hắn lại tiến bộ đến nhanh như vậy."

Mngười Kiến Tính Phật hơi kinh ngạc.

Ngay sau đó, bọn họ nhìn thấy những đạo nhiễm chi khí bị đạo tắc của Sở Cuồng Nhân bao phủ kia vô cùng xao động bất an.

Đúng là hóa thành một loại cự thú dữ tợn nào đó, đang điên cuồng đánh thẳng vào đạo tắc, nhưng tất cả những thứ này đều không có tác dụng.

Những đạo nhiễm chi khí này, có tác dụng khắc chế rất lớn thậm chí là ăn mòn đối với các loại đạo mà sinh linh ở vũ trụ Bàn Cổ tu hành.

Nhưng đáng tiếc.

Đạo của Sở Cuồng Nhân không tồn tại ở vũ trụ này.

Hắn dùng chính mình thành đạo!

"Thu cho ta!"

Sức mạnh đạo tắc lưu chuyển, bao vây tất cả đạo nhiễm chi khí, sau đó nhanh chóng co lại, ngưng tụ thành một hắc cầu lớn chừng ngón cái.

Phía trên hắc cầu này bị sức mạnh của Sở Cuồng Nhân đạo tắc bao trùm, sau đó bị hắn hút vào trong cơ thể, hắn lại dùng bản thân phong ấn nó!

Sau khi đạo nhiễm chi khí biến mất, bên trong Linh Sơn, một lượng lớn linh khí cũng bắt đầu sinh sôi, Linh Sơn, thánh địa của Phật Môn ngày xưa, dần dần khôi phục sự an lành.

Bọn người Kiến Tính Phật, Vân Lam Phật thấy thế, vô cùng kinh hỉ.

"Đa tạ Tiên Vương!"

Kiến Tính Phật khom mình hành lễ.

Không chỉ Linh Sơn khôi phục bình thường, từ nay về sau, hắn cũng không cần tiếp tục trấn áp đạo nhiễm chi khí, có thể được khôi phục sự tự do.

"Công Đức Kim Liên này, có tác dụng lớn với ta, ta muốn lấy đi, không biết chư vị có điều kiện gì?" Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Tiên Vương khách khí, kim liên này vốn là dùng để trấn áp đạo nhiễm chi khí, bây giờ đạo nhiễm chi khí đã được diệt trừ, vậy thì vật này tặng cho Tiên Vương."

Kiến Tính Phật cười nói.

Trên thực tế, nếu Sở Cuồng Nhân muốn mạnh mẽ cướp lấy, thì ở Tiên giới này, Kiến Tính Phật và Vân Lam Phật cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Dứt khoát thuận nước đẩy thuyền, tạo mối quan hệ với Sở Cuồng Nhân.

"Ha, vậy thì ta sẽ không khách khí."

Sở Cuồng Nhân lấy kim liên đi, tiếp đó, thuận miệng hỏi Vân Lam Phật: "Đúng rồi, không biết hiện giờ Thạch Anh đang ở nơi nào?"

"Khoảng thời gian trước, nàng vừa đi chiến trường hư không."

"Há, đã bắt đầu hành động sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Sau đó, hắn không ở Cực Tây chi địa quá lâu, mà là tiến đến mấy số nơi còn lại của Tiên giới, tiếp tục hấp thu đạo nhiễm chi khí, dùng đạo của bản thân để phong ấn nó, nhốt những đạo nhiễm chi khí này vào trong cơ thể hắn.

Chương 1935: Lại đến cấm khu linh hồn, một người nhớ một người học

Đạo nhiễm chi khí được lưu truyền từ thời kỳ Tiên Cổ, bị các đại năng sử dụng thủ đoạn trấn áp ở các nơi khác nhau.

Trong Tiên giới, hắn biết hai nơi phong ấn đạo nhiễm chi khí, đó chính là Linh Sơn, còn có một nơi là U Minh Huyết Hải.

Ngày xưa, Minh Hà lão tổ bày ra cấm chế ở bên trong biển máu, làm cả biển máu tiến vào khe hở giữa nó và Tiên giới.

Ở trong đó có một cửa ra vào, cũng tồn tại đạo nhiễm chi khí.

Sở Cuồng Nhân đến biển máu một chuyến, bắt chước lần trước, hấp thu đạo nhiễm chi khí ẩn chứa trong đó không còn một mảnh.

Sau cùng, hắn trở lại đế cung, dự định hiểu rõ đạo nhiễm chi khí này.

Bên trong đế cung.

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, trên người có sức mạnh đạo tắc lưu chuyển, trong cơ thể có hai viên hạt châu đen nhánh như ẩn như hiện.

Trong hạt châu này, chính là đạo nhiễm chi khí.

Sau một phen lĩnh hội, Sở Cuồng Nhân cảm nhận được một luồng sức mạnh quen thuộc từ bên trong đạo nhiễm chi khí này... Đó là sức mạnh đại đạo!

"Đạo nhiễm hắc khí này là một trận sát kiếp đại đạo giáng xuống vì khôi phục sức mạnh của bản thân, ẩn chứa một luồng sức mạnh của nó, thì cũng bình thường, khó trách lại có thể xâm nhập vào đạo của tu sĩ."

"Xâm nhập vào đạo mà sinh linh tu hành, sau đó lại hấp thụ sức mạnh của bọn họ để giúp bản thân khôi phục sao? Đại đạo, thật đúng là hung ác."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Nhưng mà, đại đạo không có bất kỳ cảm tình gì, thật giống như một cái máy móc, mỗi một hành động đều là vì duy trì sự vận hành của máy móc.

Trên thực tế, đại đạo và sinh linh, là mối quan hệ cộng sinh.

Đại đạo sinh dưỡng vạn vật.

Mà vạn vật cường đại tới một mức độ nào đó cũng có thể xúc tiến sức mạnh của đại đạo, nhưng mà, tất cả đều lấy điều kiện tiên quyết là không thể vượt qua sự khống chế của đại đạo, nếu không thì sẽ bị đại đạo nhằm vào.

Tỉ như Chí Bảo Hỗn Độn.

Tiền đề để đại đạo và sinh linh vạn vật chung sống hoà bình, chính là đại đạo có thể vận chuyển bình thường, một khi có dị thường, chính là một trận đại kiếp.

"Muốn hoàn toàn trừ tận gốc đạo nhiễm chi khí, trước hết phải chữa trị đại đạo, nếu không, thì dù có hấp thu tất cả đạo nhiễm chi khí, qua một thời gian ngắn cũng sẽ tiếp tục được sinh ra." Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Hắn nghĩ tới Đạo Tổ, đối phương là tồn tại ở kỷ nguyên Tiên Cổ, là người khai sáng Tiên Đạo, có lẽ hắn có biện pháp nào đó cũng không chừng.

Nghĩ đến đây, Sở Cuồng Nhân dự định đi tìm đối phương tìm hiểu một chút.

Nhưng trước khi rời đi Tiên giới, hắn muốn thanh trừ sạch sẽ đạo nhiễm chi khí của Tiên giới trước, ai biết những đồ chơi này sẽ bạo phát vào thời điểm nào.

Sau khi phong ấn đạo nhiễm chi khí ở cả hai nơi, Sở Cuồng Nhân cảm thấy trong lúc mơ hồ, bản thân có một loại cảm ứng nào đó đối với đạo nhiễm chi khí.

Cộng thêm quyền khống chế đối với Tiên giới, rất nhanh, hắn liền khóa chặt nơi phong ấn đạo nhiễm chi khí thứ ba bên trong Tiên giới.

Nơi này, hắn cũng không lạ lẫm.

Đúng là ở cấm khu linh hồn!

Thú vị.

Sở Cuồng Nhân đối với cấm khu linh hồn này, có mấy phần hứng thú, dù sao thì bây giờ, Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân chỉ cách việc đột phá cảnh giới linh hồn Hỗn Độn một bước nữa, lĩnh hội thêm một số linh hồn chi đạo có lẽ sẽ có trợ giúp.

Mà nói đến linh hồn chi đạo, nếu đứng đầu vũ trụ Thiên Nguyên là

Minh Vương nhất tộc, thì ở vũ trụ Bàn Cổ chính là cấm khu linh hồn này.

Lần này đến cấm khu linh hồn, ngoại trừ hấp thu đạo nhiễm chi khí ra, có lẽ còn có thể lĩnh hội một số sự ảo diệu của linh hồn chi đạo.

Hắn và Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân tâm thần tương liên.

Chính mình lĩnh hội, thì tương đương với đối phương cũng có thể tìm hiểu.

Muốn làm thì làm.

……

Bên ngoài cấm khu linh hồn.

Vô số cấm chế vờn quanh, cấm ngoại nhân tiến vào, làm nơi nguy hiểm nhất bên trong vũ trụ Bàn Cổ, cho dù là tồn tại Đại La đại viên mãn bước vào nơi này, có lẽ cũng là cửu tử nhất sinh.

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, bây giờ lại như giẫm trên đất bằng.

Hắn nhìn cấm chế ở bốn phía, có cũng được mà không có cũng không sao.

"Người nào? !"

Lúc này, một Đại La của cấm khu linh hồn phát hiện sự tồn tại của Sở Cuồng Nhân, quát lạnh một tiếng, bỗng nhiên xông ra ngoài.

Uy áp Đại La khuếch tán ra, khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Thần sắc của Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nhìn hắn một cái, mà cái nhìn này lại làm đối phương như rớt vào hầm băng, cả người phát lạnh!

"Là, là Sở Cuồng Nhân!"

Sắc mặt của Đại La này biến đổi không ngừng.

Chuyện gì xảy ra?

Tại sao đối phương lại đến cấm khu linh hồn, quả thật bọn họ và Sở Cuồng Nhân có ân oán, chẳng lẽ đối phương đến hủy diệt của bọn họ sao?

Nếu thật sự như thế, bọn họ chắc chắn không ngăn nổi.

"Ngươi cần phải gọi ta là Tiên Vương!"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Lời nói vừa dứt, thân thể hơi rung, một luồng quyền năng Tiên Vương vô cùng kinh khủng ầm ầm bạo phát, uy áp Tiên Vương càn quét qua cả cấm khu linh hồn.

Tất cả mọi người đều có cảm ứng.

Trong nháy mắt, nguyên một đám cường giả của cấm khu đều vọt ra, nhìn Sở Cuồng Nhân, sắc mặt biến đổi không ngừng, trong lòng ẩn ẩn có chút sợ hãi.

Bọn họ cũng sợ Sở Cuồng Nhân đến tìm bọn họ để gây sự.

"Tiên Vương, không biết đến đây chuyến đây, là vì chuyện gì?" Mạch chủ của Lam Hải nhất mạch trong cấm khu linh hồn hít sâu một hơi nói ra.

"Ta cần một số pháp môn tu hành ở phương diện linh hồn, cho nên mới tới tìm các ngươi, tìm đọc một chút tư liệu, có thể hay không?"

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt hỏi.

Nhưng uy áp Tiên Vương trên người hắn lại không có thu liễm chút nào.

Một số tu sĩ của linh hồn nhất mạch, nhịn không được mà toàn thân run rẩy.

Lam Hải mạch chủ bất đắc dĩ thở dài.

Cái gì gọi là có thể hay không?

Dù Sở Cuồng Nhân đang hỏi bọn họ, nhưng quyền lựa chọn, từ đầu đến cuối, đều không ở trong tay bọn họ, bọn họ căn bản không có năng lực cự tuyệt.

"Nếu Tiên Vương muốn, chúng ta tất nhiên sẽ toàn lực phối hợp."

"Rất tốt."

Sở Cuồng Nhân rất hài lòng với thái độ của đối phương.

"Linh Hồn Chí Tôn có đó không?"

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, hỏi thăm một câu.

"Linh Hồn Chí Tôn đang ở chiến trường hư không, lần trước nàng và đám người Lôi âm Phật tham gia vào trận chiến giữa ngươi và Tiên Đình, bị Đạo Tổ sung quân đến chiến trường hư không, chuyện này, ngươi sẽ không quên chứ."

Mạch chủ Lam Hải nhỏ giọng nói ra.

"Há, ngươi không nói, ta thực sự suýt nữa quên mất."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Người của cấm khu linh hồn nghe được lời này của hắn, khóe miệng co giật, hoài nghi đối phương là cố ý nói lời này để khiến bọn họ buồn nôn.

"Tiên Vương là quý nhân, gặp phải nhiều chuyện, quên mất một ít cũng bình thường."

Sau đó, Sở Cuồng Nhân đi tới Tàng Thư lâu của cấm khu linh hồn, bắt đầu lĩnh hội ngàn vạn tu hành pháp môn được ghi lại ở nơi này.

Mà với ngộ tính của hắn, học tập những pháp môn tu hành này gần như là chuyện hạ bút thành văn, chớ nói chi là, hắn không cần hoàn toàn nắm giữ.

Chỉ cần ghi nhớ.

Còn về chuyện nắm giữ, giao cho Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân là được.

Mấy năm trôi qua.

Trong vòng mấy năm này, hắn gần như đọc xong toàn bộ hàng tỉ văn thư lưu trữ bên trong cấm khu linh hồn, số lượng to lớn đó, làm cho người ta kinh thán.

Ở vũ trụ Thiên Nguyên nơi xa.

Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân vuốt vuốt mi tâm: "Gia hỏa này, hắn luôn ghi nhớ, nhưng người học tập lĩnh hội lại là ta."

May mắn là bên hắn có thiên hồn và cả địa hồn, còn có trợ thủ đắc lực Tiểu Ái, nếu không, chỉ sợ sẽ thật sự nhức đầu.

Tuy nói như thế.

Vẫn hao phí của hắn không ít công phu như cũ.

Nhưng thu hoạch cũng không nhỏ.

Trước kia, cảnh giới linh hồn Hỗn Độn với hắn mà nói chỉ là một khái niệm mơ hồ, nhưng bây giờ, khái niệm này càng ngày càng rõ ràng.

Còn có phương châm tu hành cụ thể.

Cộng thêm mình có thể ra vào Vũ Trụ Hỗn Độn bất cứ lúc nào, hắn đã có tám chín phần chắc chắn có thể đột phá đến cảnh giới linh hồn Hỗn Độn chỉ trong ngàn năm.

Nếu có được sự trợ giúp, quá trình này sẽ càng ngắn hơn.

Ngoài ra.

Bên trong cấm khu linh hồn có không ít pháp môn tu hành, hắn cũng học không ít.

Trong đó thậm chí có pháp môn công kích không kém gì Linh Hồn

Tử Thần Chung, là thứ bù đắp rất nhiều cho sức mạnh linh hồn dù mạnh mẽ, nhưng lại thiếu thủ đoạn công kích của hắn, giúp hắn lại có thêm một lá bài tẩy.

Chương 1936: Dã tâm ở cấm khu linh hồn, linh hồn hóa thực chất, gặp lại Đạo Tổ

Vũ trụ Bàn Cổ, cấm khu linh hồn.

Sở Cuồng Nhân bỏ ra mấy năm, cuối cùng đã đọc xong toàn bộ hàng tỉ văn thư được lưu trữ bên trong cấm khu linh hồn này, đưa qua cho Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân, nếu như những người khác tiếp nhận pháp môn huyền diệu và kí ức có quy mô như thế chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, đầu bị nổ tung cũng không phải chuyện không thể.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại tuyệt đối không lo lắng về vấn đề này.

"Thiên Kiếm, ngươi chính là ta, sao có thể khiến ta thất vọng đây?"

Khóe miệng của Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên.

Sau đó không lâu.

Hắn đi ra khỏi Tàng Thư các của cấm khu linh hồn, đi vào chỗ sâu bên trong cấm khu, mà hành động của hắn đương nhiên cũng khiến mọi người trong cấm khu chú ý đến.

"Hắn muốn làm gì thế?"

"Hướng kia chính là... Chẳng lẽ, không ổn rồi!"

Mạch chủ Lam Hải biến sắc, đi theo sát.

Rất nhanh.

Sở Cuồng Nhân liền đến phía trước một hang động ở sâu bên trong cấm khu, bốn phía hang động này lưu chuyển vô số phù văn cấm chế huyền diệu.

Sở Cuồng Nhân ở Tàng Thư lâu xem qua hàng tỉ văn thư lưu trữ đương nhiên cũng nhìn ra được những cấm chế ở khu vực này là cấm chế cường đại cao minh nhất.

Muốn bố trí loại cấm chế này, tu vi kém nhất cũng phải là Hợp Đạo.

Nói cách khác, trong hang động này có ít nhất một Hợp Đạo.

Đối với chuyện này, Sở Cuồng Nhân cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Cấm khu linh hồn cũng là thế lực đứng đầu ở vũ trụ Bàn Cổ, nếu nói chỉ có một Hợp Đạo, chuyện đó rất khó để khiến người ta tin tưởng.

Tiên Đình cũng đang cất giấu mấy vị Hợp Đạo.

"Tiên Vương, vì sao ngươi lại tới nơi này?"

Mạch chủ Lam Hải chạy tới, thận trọng hỏi.

Sở Cuồng Nhân không để ý đến nàng, mà là nhìn hang động nói: "Ta đã tới đây rồi, ngươi vẫn không ra tiếp giá sao? !"

Ống tay áo vung một cái, uy áp Tiên Vương dồi dào lưu chuyển ra!

Đùng!

Toàn bộ hang động bị chấn động.

"Là lão hủ không có tiếp đón từ xa."

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy một lão giả có khuôn mặt khô gầy, bóng dáng mảnh dẻ từ trong hoang động từ từ bước ra, hơi hành lễ với Sở Cuồng Nhân.

"Đồ vật trong hang động, chơi vui không?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Sắc mặt lão giả biến hóa, sau đó cố giả bộ trấn định nói: "Lão hủ không biết Tiên Vương nói như vậy là có ý gì."

"Ha, linh hồn hóa thực chất, đạo nhiễm linh hồn."

Một câu nói kia của Sở Cuồng Nhân, khiến thân thể của lão giả chấn động, chết đứng nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ khó tin.

"Còn cần ta nói rõ ràng hơn một chút sao?"

Sở Cuồng Nhân lại nói.

"Vậy mà ngươi lại hiểu rõ chuyện này!"

Linh hồn hóa thực chất, đây là mục tiêu chí cao mà cấm khu một mực theo đuổi, cho dù linh hồn có mạnh hơn, thì vẫn chỉ là linh hồn.

Cần dựa vào thân thể mà tồn tại.

Điều mà cấm khu linh hồn muốn thực hiện, chính là bỏ qua thân thể, sống sót với trạng thái linh hồn ở thế giới này.

Chuyện này không hề nghi ngờ, là một loại ý nghĩ vô cùng điên rồ.

Cấm khu linh hồn truy cầu vô số năm, nhưng đáng tiếc vẫn không có thành công, cho đến khi bọn họ phát hiện ra đạo nhiễm chi khí.

Lá gan của bọn họ lớn đến mức không hợp lẽ thường, lại muốn rút sức mạnh đại đạo ở bên trong đạo nhiễm chi khí ra để thực hiện linh hồn hóa thực chất, sức mạnh đại đạo có thể nói là sức mạnh huyền diệu lớn mạnh nhất trong vũ trụ này.

Cấm khu linh hồn vì thế mà nghiên cứu vô số năm.

"Linh hồn trong cơ thể ngươi đã bị đạo nhiễm chi khí ăn mòn đến mức không còn, thân thể đồi bại này, cũng sắp đi đến điểm cuối."

Sở Cuồng Nhân nhìn lão giả khô gầy kia rồi nói ra.

Thông qua hàng tỉ văn thư lưu trữ trong Tàng Thư lâu kia, hắn biết về chuyện linh hồn hóa thực chất, cũng biết đối phương đang làm thí nghiệm.

Ý tưởng vô cùng tuyệt vời.

Chỉ tiếc hiện thực rất tàn khốc.

Dù cho cấm khu linh hồn nghiên cứu vô số năm cũng không có thu hoạch gì.

Vị Thần Vương trước mắt hắn này, còn lấy bản thân ra để làm thí nghiệm, muốn cưỡng ép hấp thu đạo nhiễm chi khí cho mình dùng, nhưng lại khiến cho mình dần dần đi về phía đường cùng.

Từ thần sắc trầm mặc của đối phương, không nói một lời liền đã nhìn ra.

"Vọng tưởng đánh cắp sức mạnh đại đạo, ngươi quả thật rất cuồng vọng."

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng nói.

Sau đó, hắn đi về phía lão giả khô gầy, quanh người có đạo khí lưu chuyển, trong chớp mắt liền phong tỏa vùng thế giới này.

"Cái gì? ! Ngươi đã đột phá đến Hợp Đạo!"

Mạch chủ Lam Hải biến sắc.

Trong nháy mắt, lão giả khô gầy cũng đề phòng.

Hắn phát hiện ra, khi đạo của Sở Cuồng Nhân xuất hiện trong nháy mắt, những đạo nhiễm chi khí trong cơ thể của hắn vì thế mà kích động.

Tựa như đang sợ hãi!

Hắn nghiên cứu đạo nhiễm chi khí nhiều năm như vậy, chưa bao giờ được chứng kiến đạo nhiễm chi khí có dạng dị thường này, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

"Tốt nhất là ngươi đừng nên phản kháng."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Đạo tắc quanh người hắn hóa thành xiềng xích trói buộc lão giả.

Đối phương chần chờ một chút, cũng không có phản kháng, đạo nhiễm chi khí có dị thường, khiến cho hắn rất tò mò.

Hắn muốn nhìn xem, đây rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra.

Sở Cuồng Nhân bắt lão giả đến trước mặt mình, sau đó đưa tay ra, có một luồng lực hút cường đại bạo phát.

Thôn Thiên Thần Đạo Quyết được thi triển!

Đoạt đạo chi pháp chuyên môn dùng để đối phó với sức mạnh Thiên Đạo, lại dùng để đối phó với đạo nhiễm chi khí, ngược lại cũng có tác dụng nhất định.

Rất nhanh, một lượng lớn hắc khí từ trên người lão giả phun trào ra ngoài, bị đạo tắc trói lại, bị Sở Cuồng Nhân hút vào trong cơ thể.

Lão giả giống như đã dỡ bỏ một tòa đại sơn đang một mực áp trên người mình, cả người cảm nhận được sự nhẹ nhõm trước nay chưa từng có.

Đùng! !

Lúc này, bên trong hang động, hắc khí lăn lộn sôi trào.

Đó là đạo nhiễm chi khí trong hang động, sau khi cảm nhận được Sở Cuồng Nhân đi vào, liền muốn rời khỏi đây, nhưng lại bị cấm chế trong động trói buộc.

"Mở cấm chế ra, để cho ta tiến vào."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Sau khi lão giả nhìn thấy năng lực của hắn, cũng không hoài nghi.

Cấm chế được mở ra.

Sức mạnh đạo tắc của Sở Cuồng Nhân phun trào.

Chỉ trong chốc lát liền phong ấn đạo nhiễm chi khí còn lại vào trong cơ thể.

"Thay vì nghiên cứu linh hồn hóa thực chất không thể tiếp cận được, lãng phí tu vi Hợp Đạo, thì không bằng đi đến chiến trường hư không đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nói xong, hắn liền quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, ánh mắt lão giả có chút hiu quạnh.

Đồ vật mình nghiên cứu cả một đời, bị Sở Cuồng Nhân lấy mất như vậy, nhưng mà, hắn cũng không oán trách gì.

Bởi vì hắn biết, vật kia, hắn không nắm giữ được.

Sở Cuồng Nhân làm như vậy, ngược lại là đang bảo vệ một mạng của hắn.

"Ta mất vô số năm nghiên cứu cũng không thể nắm giữ thứ đó, lại bị người khác tuỳ tiện bắt lấy, Tiên Vương, rốt cuộc ngươi là tồn tại như thế nào?"

Lão giả không khỏi thở dài một hơi.

Sau đó, hắn liếc nhìn hang động phía sau lưng một chút, nói với mạch chủ Lam Hải: "Cấm khu linh hồn liền giao cho các ngươi, sau đó ta muốn đi đến chiến trường hư không, bộ xương già này, cũng phải hoạt động một chút thôi."

"Vâng, thưa lão tổ."

Mạch chủ Lam Hải cung kính nói.

...

Sau khi giải quyết hết mấy nơi có đạo nhiễm chi khí trong Tiên giới, Sở Cuồng Nhân liền rời khỏi Tiên giới, đi tìm Đạo Tổ trước.

Vẫn ở cổ tinh lần trước mà bọn họ gặp nhau, Đạo Tổ khoanh chân ngồi ở trên bầu trời của cổ tinh, quanh người có vô số đạo khí vờn quanh.

Khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân tiến vào, Đạo Tổ có chút ngoài ý muốn, sau đó hai mắt hắn khẽ híp một cái, cười nói: "Chúc mừng đạo hữu."

"Ha, có chút đột phá mà thôi."

Đột phá lên Hợp Đạo, Sở Cuồng Nhân cũng không quá mức đắc ý.

Hắn thản nhiên nói: "Đạo Tổ, lần này tới tìm ngươi, là muốn hỏi ngươi một số chuyện có liên quan đến đạo nhiễm chi khí."

Thần sắc Đạo Tổ trầm ngâm một chút, lập tức thản nhiên nói: "Những gì ngươi muốn nói, ta đại khái đã biết rõ."

Nói xong, hắn trỏ một ngón tay về phía Sở Cuồng Nhân.

Một luồng tiên thức tiến vào trong cơ thể hắn, hóa thành vô số tin tức, mà trong đó có một phần tin tức, bị che che lấp lấp.

Sở Cuồng Nhân tạm thời không có cách nào biết được, còn một phần khác tin tức khác có liên quan đến phong ấn của đạo nhiễm chi khí.

Chương 1937: Sự khác thường của Đạo Tổ, đạo nhiễm chi khí không cánh mà bay

"Sau kỷ nguyên Tiên Cổ, rất nhiều đại năng bảo vệ tàn hồn, chờ đợi cơ hội chuyển thế, mà một số đạo nhiễm chi khí, đã bị một số Hợp Đạo tân sinh sau kỷ nguyên Tiên Cổ hoặc là trấn áp, hoặc là phong ấn..."

"Liên quan tới những nơi phong ấn này, ta đã truyền cho ngươi, đạo của ngươi không tồn tại ở vũ trụ này, là khắc tinh của những đạo nhiễm chi khí này, hiện tại ngươi đã là Hợp Đạo, ngoại trừ ngươi ra, không có người nào có thể đối phó với bọn họ."

"Việc này, làm phiền đạo hữu rồi."

"Còn về một phần tin tức khác mà ta để lại cho ngươi, nếu như mọi chuyện hết thảy, không bao lâu nữa, ngươi sẽ rõ ràng."

Đạo Tổ từ tốn nói.

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một chút, lại hỏi: "Nếu như đại đạo Vũ Trụ không được tu bổ, những đạo nhiễm chi khí này, chỉ sợ sẽ còn ngóc đầu trở lại, ta muốn hỏi một chút có biện pháp nào để tu bổ không?"

"Đạo hữu không cần lo lắng, việc này giao lại cho ta là được."

Đạo Tổ cười nói.

Sở Cuồng Nhân nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu, lập tức lại hỏi: "Còn có một chuyện, trận chiến của Vô Hám và vũ trụ Thiên Nguyên như thế nào rồi?"

Vô Hám và ba đại Hỗn Nguyên của vũ trụ Thiên Nguyên chiến đấu, đến bây giờ còn đang kéo dài, mà quá trình này, người ngoài cũng không rõ ràng.

Người duy nhất có khả năng biết được, đại khái chỉ có Đạo Tổ.

"Đạo hữu không cần lo lắng, Vô Hám đạo hữu không phải người tầm thường có thể so sánh, cho dù phải đối mặt với ba đại Hỗn Nguyên, cũng có sức tự vệ."

"Chỉ là tự vệ thôi sao?"

Sở Cuồng Nhân cau mày lại, chỉ tự vệ thôi thì vẫn còn chưa đủ.

Thôi.

Hỗn Nguyên chiến đấu với nhau, không phải việc bản thân bây giờ có thể nhúng tay vào.

Nghĩ quá nhiều cũng vô ích.

Cùng lắm thì, nếu như vũ trụ Bàn Cổ thật sự vô lực hồi thiên, bản thân sẽ trực tiếp mang theo những người khác vào trong vũ trụ tùy thân của mình.

Đến lúc đó xem ai làm gì được mình.

Đương nhiên, đây là biện pháp có chút bất đắc dĩ.

Hiện tại vẫn chưa phải là thời điểm nhận thua.

"Ta đi giải quyết đạo nhiễm chi khí trước."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Đạo hữu, về sau ngươi vất vả rồi." Đạo Tổ nói ra, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo một tia chờ mong, một tia áy náy.

Thậm chí còn có chút ít đau lòng.

Sở Cuồng Nhân rùng mình một cái: "Đừng dùng ánh mắt kia để nhìn ta."

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Đạo Tổ thở dài thăm thẳm: "Mang trên người trọng trách lớn như vậy, để một đứa bé như hắn gánh lấy, đúng là làm khó hắn."

"Nhưng bây giờ, Tam Thanh chuyển thế còn chưa trưởng thành, Vô Hám đạo hữu lại bị ba đại Hỗn Nguyên kia kiềm chế, mà ta, cũng tiếp nhận sứ mệnh của ta, còn về những Hợp Đạo cổ lão kia, cũng khó có thể nhận chức trách lớn lao này."

"Chỉ có Sở đạo hữu ngươi..."

...

Thân ảnh Sở Cuồng Nhân hóa thành một đạo lưu quang, lướt qua tinh không.

Hồi tưởng lại cuộc nói chuyện vừa rồi với Đạo Tổ, hắn luôn cảm thấy là lạ, giống như đối phương đang bàn giao hậu sự lại cho hắn vậy.

Thật sự quá kỳ quái.

Chẳng lẽ, đối phương đang gặp biến cố gì sao?

Không đúng.

Tuy đối phương là tàn hồn, nhưng sức mạnh vẫn không thể khinh thường như cũ, có thể nói là gần với Hỗn Nguyên nhất.

Toàn bộ vũ trụ Bàn Cổ, có người nào có thể làm gì được hắn chứ?

Vũ trụ Thiên Nguyên ở bên kia sao?

Nhưng ba đại Hỗn Nguyên đã bị Vô Hám kiềm chế, gần đây Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân bên kia cũng chưa có động tác lớn gì.

Nhưng loại cảm giác quái dị vung đi không được này từ đâu mà đến?

Còn có, đoạn tin tức mà đối phương lưu lại cho mình kia có ý nghĩa gì?

Nói đến.

Tam Thanh, Minh Hà, Tây Vương Mẫu, Nữ Oa và các đại năng ở thời kỳ Tiên Cổ đã đi vào luân hồi, lần lượt chuyển thế.

Duy chỉ có Đạo Tổ, vẫn còn lưu lại không chịu đi chuyển thế.

Đối phương là có tính toán gì sao?

Trong đầu Sở Cuồng Nhân có quá nhiều suy nghĩ.

Cắt không đứt, ý còn loạn.

"Những người gọi là đại năng này, làm việc mơ hồ, nói chuyện lại thường chỉ thích nói một nửa, mây che sương mù lượn quanh, thật khiến người ta phải suy nghĩ nhiều."

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng, quyết định không để ý tới.

Hắn căn cứ vào tin tức mà Đạo Tổ cho, tiến về một số nơi phong ấn đạo nhiễm chi khí, hấp thu những đạo nhiễm chi khí kia.

Những đạo nhiễm chi khí này, ở những nơi quan trọng, thì bị một số cường giả Hợp Đạo tự mình trấn áp trông coi.

Yếu hơn một chút, chỉ có phong ấn.

Bên trong viên cổ tinh nào đó.

Một cường giả Hợp Đạo hơi hơi hành lễ với Sở Cuồng Nhân.

"Làm phiền Tiên Vương giải quyết những đạo nhiễm chi khí này."

Người này tên là Vân Trung Nguyệt, chính là Hợp Đạo cùng một thời đại với Vân Lam Phật, Kiến Tính Phật, đồng thời cũng giống như Kiến Tính Phật, trấn áp đạo nhiễm chi khí vô số năm, hôm nay cuối cùng cũng được khôi phục tự do.

"Khách khí rồi, là đạo hữu ngươi đã khổ cực."

Đối với những người này, Sở Cuồng Nhân vẫn có một chút kính nể.

Không phải ai cũng có thể vì vạn linh trong vũ trụ mà chịu đựng mấy vạn năm cô quạnh, đổi lại là bản thân Sở Cuồng Nhân, hắn tự thấy mình không làm được.

Những người này, mới là trụ cột chân chính vững vàng của vũ trụ Bàn Cổ!

"Ha ha, nếu như vũ trụ Bàn Cổ có thêm vài nhân tài mới nổi giống như Tiên Vương đây, những lão gia hỏa như chúng ta, còn lo không thể gối cao đầu ngủ mà ngủ sao?"

Vân Trung Nguyệt cười ha ha một tiếng.

Sau đó, hắn nhìn về phía bầu trời xa xa: "Được rồi, tiếp đó ta phải đi đến chiến trường hư không, chiếu cố Thần Vương của vũ trụ Thiên Nguyên thật tốt, nghe nói bọn họ có nhân tài mới nổi nào đó gọi là Thiên Kiếm, rất lợi hại, nếu như gặp phải, ta nhất định sẽ khiến cho sự uy hiếp này bị bóp chết."

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, nụ cười trên mặt có chút lúng túng: "Người kia quả thật rất lợi hại, là đối thủ lớn mà cuộc đời này ta ít thấy, nếu như có thể, ta muốn cùng hắn đấu một chút, sau đó tự tay đánh bại hắn."

"Có thể được Tiên Vương tán dương như thế, xem ra là người rất phi phàm!"

Vân Trung Nguyệt nói xong, thân ảnh lóe lên liền biến mất không thấy gì nữa.

Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ cười một tiếng.

"Có vẻ như bản thân mình có chút nguy hiểm, người của vũ trụ Bàn Cổ hận không thể loại trừ ta, người của vũ trụ Thiên Nguyên cũng muốn giết ta?"

"Ta có được tính là kẻ thù của hai đại vũ trụ không nhỉ?"

Lời tuy nói như thế.

Cảnh phim đã diễn đến nước này, chỉ có thể tiếp tục, vậy thì nhìn xem, ai có thể ở trên sân khấu này cười đến cuối cùng! !

Sở Cuồng Nhân lao về nơi phong ấn đạo nhiễm chi khí tiếp theo.

Nhưng mà, lần này hắn vồ hụt.

Nơi phong ấn đạo nhiễm chi khí kia đã bị phá hư, mà đạo nhiễm chi khí ở trong đó cũng đã không cánh mà bay.

"Phong ấn bị phá vỡ sao?"

"Không đúng."

Hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái, tỉ mỉ quan sát tình hình, phát hiện phong ấn không phải bị đột phá từ bên trong mà đến từ bên ngoài, chính là đột phá từ bên ngoài.

Nói cách khác, là có người phá vỡ phong ấn!

"Phong ấn này là do người thuộc cảnh giới Hợp Đạo bày trí, hầu hết mọi người trong vũ trụ có thể phá vỡ nó đều biết tính nguy hiểm của đạo nhiễm chi khí, người nào lại làm như vậy?"

Sở Cuồng Nhân suy tư.

Tiên thức của hắn phun trào, bao trùm mấy chục tinh hệ.

Cũng không thấy tung tích của đạo nhiễm chi khí.

Hắn lao đến nơi phong ấn đạo nhiễm chi khí tiếp theo, phát hiện phàm là nơi có người trấn thủ đạo nhiễm chi khí, đều không có chuyện gì cả.

Nhưng những nơi không ai trấn thủ kia, thì có rất nhiều nơi chỉ có phong ấn đã bị người khác phá hủy.

"Chuyên chọn lựa nơi có đạo nhiễm chi khí mà không ai trấn thủ, là sợ bị người khác phát hiện sao? Nhưng nhiều chỗ phong ấn đạo nhiễm chi khí đã bị phá hư, cũng không nghe nói ở chỗ nào có người bị đạo nhiễm chi khí xâm nhập."

"Ừm... Nguyên nhân chỉ có một, những người này phá hủy phong ấn của đạo nhiễm chi khí, góp nhặt đạo nhiễm chi khí, chỉ có vậy mới không khiến đạo nhiễm chi khí ảnh hưởng đến người khác, mục đích của bọn họ là gì?"

Sở Cuồng Nhân lâm vào trầm tư.

Bên trong đạo nhiễm chi khí ẩn chứa sức mạnh đại đạo, người bí quá hoá liều muốn rút sức mạnh đại đạo ở trong đó ra, số lượng cũng không ít.

Ví dụ như cấm khu linh hồn trước đó.

Thoáng một cái, Sở Cuồng Nhân cũng không có đầu mối gì.

"Được rồi, hiện tại vẫn còn một nơi phong ấn cuối cùng, đi xem một chút thôi." Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Nơi phong ấn cuối cùng chính là... Cấm khu cương thi!

Chương 1938: Đến cấm khu cương thi, bảo huyết của Sở Cuồng Nhân, truyền thuyết của Hống

Nơi phong ấn đạo nhiễm chi khí cuối cùng chính là cấm khu cương thi.

Là một trong những cấm khu trong vũ trụ, muốn đi vào nơi đây, cũng không phải là chuyện đơn giản, nhưng đối Sở Cuồng Nhân mà nói cũng không quá khó.

Sau khi đến chỗ này, khí tức cường đại trên người hắn tiêu tán ra.

Luồng khí tức này khuếch tán, chấn động cả cấm khu.

"Luồng khí tức này là của ai?"

"Thật cường đại!"

Bên trong cấm khu cương thi, một số người vọt ra.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân đang đứng lơ lửng trên bầu trời, không khỏi kinh ngạc.

"Là Tiên Vương Sở Cuồng Nhân!"

"Tại sao hắn lại đột nhiên xuất hiện ở đây?"

"Kỳ quái, Tiên Vương không ở Tiên giới cho tốt, sao lại chạy đến cấm khu của chúng ta, không sợ chúng ta làm gì hắn sao?"

Trong mắt một số cường giả lộ ra tia dị sắc.

Trong mắt rất nhiều người, một phần sức mạnh mà Sở Cuồng Nhân nắm giữ phần lớn là được xây dựng dựa trên quyền năng của Tiên Vương ở Tiên giới.

Nếu như không ở Tiên giới.

Sở Cuồng Nhân dù có mạnh hơn, nhưng chỉ sợ cũng sẽ có cực hạn.

Nhìn Sở Cuồng Nhân, một số cương thi không khỏi nuốt xuống một chút ngụm nước bọt, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ khát vọng.

"Đồ ăn thơm quá!"

"Máu của gia hỏa này rốt cuộc là làm từ thứ gì vậy? Nếu như có thể hấp thu máu của hắn, đối với chúng ta mà nói, có ý nghĩa bất phàm."

Ánh mắt của một số cương thi đã trở nên đỏ như máu.

Miệng lộ ra răng nanh.

"Há, ngấp nghé muốn máu tươi của ta đến thế sao?"

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên.

Máu của hắn, quả thật là vô cùng trân quý.

Thân thể này từ nhiều loại thể chất huyền diệu dung hợp mà thành, bảo huyết trong người bất phàm đến cỡ nào, ngay cả chính hắn cũng không đo lường được.

Nhưng nếu như có người có thể luyện hóa một giọt máu của hắn, chỉ sợ sẽ lập tức trở thành một thiên tài tuyệt thế.

"Tướng Thần nhất mạch, các ngươi không được vô lễ!"

Lúc này, một tiếng kêu khẽ vang lên.

Chỉ thấy một thân ảnh ngăn ở trước người Sở Cuồng Nhân, chính là Nữ Bạt!

Sở Cuồng Nhân nhận ra đối phương.

Đã từng gặp nhau mấy lần ở trên Tiên giới, thậm chí còn giao thủ qua.

"Thì ra là Tướng Thần nhất mạch, khó trách sẽ cảm thấy hứng thú như thế đối với máu của ta." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Bên trong cấm khu cương thi có bốn bộ tộc cương thi, theo thứ tự là Hạn Bạt nhất mạch, Hậu Khanh nhất mạch, Doanh Câu nhất mạch và Tướng Thần nhất mạch.

Mà Tướng Thần nhất mạch, là cương thi hút máu bên trong đám cương thi.

Nghe nói, cương thi Tướng Thần có thể thông qua việc hút máu mà tăng cường thực lực của mình, máu của Sở Cuồng Nhân đối với bọn họ có sự cám dỗ rất lớn.

"Nhìn cho kỹ, ở trước mặt các ngươi chính là Chủ Nhân Tiên Giới tôn quý, các ngươi dám làm càn ở trước mặt hắn sao? !"

Nữ Bạt quát lớn một tiếng.

"Ha ha, nơi này cũng không phải là Tiên giới."

"Đúng vậy, Chủ Nhân Tiên Giới sao? Chỉ khi ở Tiên giới hắn mới có thể ra vẻ ta đây, nơi này chính là cấm khu cương thi, mà người tự tiện xông vào cấm khu đều phải chết, đây là quy luật của cấm khu, không có người nào được ngoại lệ."

"Nữ Bạt, lui ra, để cho ta hút máu của hắn!"

"Gầm!"

Lúc này, một cương thi đã không thể đợi được nữa.

Thân ảnh hắn chợt lóe lên, thân ảnh giống như một đạo điện quang hắc sắc bắn ra, chỉ trong nháy mắt đã đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Một cái miệng rộng mở ra cùng với răng nanh, lao về phía hắn mà cắn xé, đôi mắt màu đỏ thẫm kia mang theo khát vọng cực hạn đối với huyết dịch!

"Ngu không ai bằng!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát lớn, thúc giục tiên nguyên trên người.

Một tiếng phịch vang lên.

Sau khi hắn thúc giục sức mạnh tiên nguyên, chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, cương thi phóng về phía Sở Cuồng Nhân kia bị đánh bay ra ngoài ngay tại chỗ.

Gân cốt sụp đổ, cả người giống như một bãi bùn nhão.

Chỉ với trùng kích tiên nguyên, vị cương thi có thể so với Đại La đại viên mãn này liền trực tiếp ngã xuống, thực lực này, làm cho người ta chấn kinh.

Bọn cương thi của Tướng Thần nhất mạch ban đầu rục rịch, nhất thời không dám hành động thiếu suy nghĩ, đều vô cùng e dè nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Ha, đây chính là cách cấm khu đãi khách sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Uy áp Tiên Vương trên người càng ngày càng dày đặc.

"Tiên Vương bớt giận, đám tiểu tể tử này không hiểu lễ nghĩa, đã mạo phạm người." Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy một lão giả tóc xanh từ từ đi tới, khí tức bá đạo trên người vô cùng nóng rực, trong cơ thể còn có đạo âm quanh quẩn.

Đây là cường giả Hợp Đạo của Hạn Bạt nhất mạch.

"Các ngươi đều lùi xuống cho ta."

Lão giả nhìn thoáng qua bọn cương thi Tướng Thần nhất mạch, hừ lạnh một tiếng.

Những người này đều e ngại Hợp Đạo, ào ào thối lui.

"Tại hạ là mạch chủ của Hạn Bạt nhất mạch, người không có phận sự đã rời đi, không biết lần này Tiên Vương đại giá quang lâm, vì chuyện gì?"

Lão giả, cũng chính là mạch chủ của Hạn Bạt, lên tiếng hỏi.

"Ta vì đạo nhiễm chi khí mà đến đây."

Sở Cuồng Nhân nói đơn giản một chút về mục đích của mình.

Hai mắt mạch chủ Hạn Bạt tỏa sáng, đạo nhiễm chi khí kia phong ấn ở trong cấm khu cương thi vô số năm, vẫn luôn là một nỗi lo lắng âm thầm ở cấm khu.

Sở Cuồng Nhân muốn lấy đi, bọn họ cầu còn không được.

"Bốn phía phong ấn của đạo nhiễm chi khí có bày rất nhiều cấm chế, chúng ta cần một chút thời gian để giải trừ, xin Tiên Vương chờ thêm mấy ngày."

"Không sao."

Sở Cuồng Nhân cũng không có chút để ý nào liền đợi mấy ngày.

"Nữ Bạt, mấy ngày nay liền do ngươi chiêu đãi Tiên Vương đi."

"Cầu còn không được."

Nữ Bạt nhìn Sở Cuồng Nhân, liếm môi một cái nói.

Bên cạnh, khóe miệng mạch chủ Hạn Bạt co giật một chút.

Rụt rè!

Nữ Bạt, ngươi nên rụt rè một chút!

...

"Đáng ghét, không nghĩ đến sau khi Sở Cuồng Nhân này ra khỏi Tiên giới, thực lực vẫn còn cường đại như thế." Trong lãnh địa của Tướng Thần nhất mạch, mạch chủ Tướng Thần nhìn cương thi bị đánh giết trước mắt, sắc mặt âm trầm.

"Mạch chủ, bảo huyết trên người Sở Cuồng Nhân kia thực sự mê người, ta có dự cảm, nếu như có thể hấp thu bảo huyết trong cơ thể của hắn, chính là tạo hoá lớn đối với Tướng Thần nhất mạch ta, tuyệt đối có trợ giúp rất lớn."

Một cương thi Tướng Thần hồi tưởng lại lúc nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, trong lòng hiện ra khát vọng với chủng loại kia, trên mặt không khỏi có chút cuồng nhiệt.

"Một thân bảo huyết kia, đương nhiên ta sẽ không bỏ lỡ, nhưng trước đó, nhất định phải nghĩ rõ ràng nên đối phó với hắn như thế nào."

Thực lực của Sở Cuồng Nhân quá mạnh.

Mạch chủ Tướng Thần đã từng nghe qua một chút lời đồn, nói đối phương từng chém giết qua cường giả cảnh giới Hợp Đạo ở bên ngoài Tiên giới.

"Mạch chủ, ta cảm thấy chuyện về Sở Cuồng Nhân, tạm thời không vội, Tứ Huyết Bảo Đan đang ở thời khắc mấu chốt, trước mắt vẫn nên bắt tay vào làm việc này đi."

Một lão giả cương thi khô gầy khác nói ra.

"Ừm, cũng được, thái sư, ngươi từng nói qua, Tứ Huyết Bảo Đan này còn thiếu một vị thuốc dẫn cuối cùng đúng không."

"Đúng vậy, âm khí phía trên Tứ Huyết Bảo Đan này quá nặng, nhất định phải lấy Hạn Bạt chân hỏa để tiến hành áp chế, nhưng Hạn Bạt chân hỏa bình thường căn bản không đạt được tiêu chuẩn này." Cương thi lão giả kia nói ra.

"Máu của Nữ Bạt kia, không biết có đủ tiêu chuẩn không?"

"Nữ Bạt... yêu nghiệt mạnh nhất bên trong Hạn Bạt nhất mạch, nếu là máu của nàng ta, tuyệt đối có thể trở thành thuốc dẫn của Tứ Huyết Bảo Đan."

"Rất tốt."

Trong mắt mạch chủ Tướng Thần lộ ra vẻ băng lãnh: "Tứ mạch bên trong cấm khu cương thi, chỉ có Tướng Thần nhất mạch ta vẫn chưa có Hợp Đạo, nhưng mấy ngày nữa, Tướng Thần nhất mạch ta sẽ trở thành người thống trị mạnh nhất ở nơi đây!"

...

Mấy ngày nay, Sở Cuồng Nhân du lịch ở trong cấm khu cương thi.

Thấy qua không ít cương thi, cảm thấy rất thú vị.

Tứ mạch cương thi, mỗi một loại đều có sức mạnh đặc hữu của riêng mình, Tướng Thần nhất mạch có thể hút máu để bản thân lớn mạnh, Hạn Bạt nhất mạch thao túng chân hỏa, Hậu Khanh nhất mạch có tốc độ cực nhanh, hơn nữa, còn am hiểu năng lực nguyền rủa.

Doanh Câu nhất mạch, dựa vào thi khí bàng bạc hùng vĩ, hơn nữa sức mạnh thân thể lại là số một bên trong tứ mạch cương thi, có thực lực tổng thể mạnh nhất.

Trừ chuyện này ra.

Sở Cuồng Nhân dường như cảm thấy tứ mạch cương thi này, hình như có liên hệ.

"Nghe đồn thiên địa sơ khai có một Hồng Hoang chi thú, tên là Hống, thực lực của Hống cực kỳ cường đại, Vạn Thú Chi Tổ, lấy rồng làm thức ăn, nhưng mà tính tình tàn bạo, sau này bị Phục Hi và Nữ Oa liên thủ chém giết."

"Nhưng hồn phách bất tử này, chia ra làm ba, dung nhập vào trong ba thân thể là Hậu Khanh, Doanh Câu, và Nữ Bạt, trở thành Cương Thi Chi Tổ, mà thi thể của hắn kết hợp cùng với một thân cây thần thụ, hóa thành Tướng Thần..."

"Không biết truyền thuyết này là thật hay là giả?"

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Nữ Bạt bên cạnh cười nói.

Chương 1939: Nhiều đạo nhiễm chi khí nhất, mạch chủ Tướng Thần hùng khởi, sức mạnh của Tứ Huyết Bảo Đan

“Truyền thuyết này từ xưa đến nay, ta cũng không biết thực hư.”

Nữ Bạt lắc đầu cười nói.

“Vậy sao.”

Sở Cuồng Nhân cũng không hỏi nhiều.

Rất nhanh, mạch chủ Hạn Bạt liền truyền tin tức đến, nói là phong ấn ở sâu bên trong cấm khu cương thi đã được gỡ bỏ toàn bộ.

Có thể tiến đến để hấp thụ đạo nhiễm chi khí.

“Mấy ngày nay đã làm phiền Nữ Bạt tiếp đãi, ta xin cáo từ trước.”

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Nữ Bạt nhìn bóng lưng hắn rời đi, thở dài thăm thẳm: “Thật sự là một nam nhân không hiểu phong tình, tâm tình giống hệt như hòn đá.”

Những ngày gần đây, nàng như có như không câu dẫn đối phương.

Nhưng đối phương lại như không nhìn thấy tất cả.

Thật đúng là làm người ta tức chết mà.

Chẳng lẽ mị lực của mình không đủ sao?

Nữ Bạt lấy ra một chiếc gương, nhìn dáng người mỹ lệ của bản thân, cùng khuôn mặt xinh đẹp rung động lòng người: “Thật đẹp mắt.”

Lúc này.

Một Hạn Bạt xuất hiện bên cạnh Nữ Bạt, nhìn bộ dạng Nữ Bạt làm điệu ở trước gương, Hạn Bạt này ho khan hai tiếng.

Lúc này Nữ Bạt mới thu hồi tấm gương: “Thế nào?”

“Nữ Bạt, Tướng Thần nhất mạch cho mời.”

“Há, bọn họ tìm ta để làm gì?”

Nữ Bạt hơi nghi hoặc một chút, sau đó nhướng mày: “Chẳng lẽ lại muốn thương lượng về chuyện thông gia sao? Thật sự quá phiền phức mà.”

Ở bên trong cấm khu cương thi, Tướng Thần nhất mạch có địa vị yếu thế hơn ba tộc khác.

Bọn họ vẫn muốn kết hợp với Hạn Bạt nhất mạch, tăng cường thực lực của mình, nhưng mà, bản thân Nữ Bạt một mực không muốn đồng ý.

“Thôi, đến gặp một lần cuối cùng vậy.”

Nữ Bạt lạnh nhạt nói.

……

Một bên khác.

Sâu bên trong cấm khu cương thi.

Sở Cuồng Nhân đi tới nơi này, nhìn đến một tòa đại sơn nguy nga, mà dưới chân núi, có một luồng hắc khí mênh mông đang còn quanh quẩn.

Mà ở trên đỉnh của đại sơn, có một người đang ngồi.

Một thân thi khí, uy thế ngập trời, trấn áp hắc khí thô bạo ở dưới chân núi.

“Người này là Chí Tôn của cấm khu chúng ta, chủ nhân của Doanh Câu nhất mạch!”

Mạch chủ Hạn Bạt thản nhiên nói.

Mạch chủ Doanh Câu ở trên núi cũng phát giác được Sở Cuồng Nhân đến, hai mắt mở ra, nhìn về phía hắn: “Tiên Vương đại giá quang lâm, chỉ tiếc, ta trấn áp nơi đây, không thể đứng dậy nghênh đón, xin hãy tha lỗi.”

“Không sao.”

Sở Cuồng Nhân nhìn đạo nhiễm chi khí dưới chân núi, đạo nhiễm chi khí ở nơi này là nhiều nhất trong số những nơi mà hắn thấy trong những ngày qua, với năng lực của hắn, muốn hoàn toàn phong ấn vào trong cơ thể, đoán chừng phải tốn một chút thời gian.

Hơn nữa còn cần mạch chủ Doanh Câu ở bên cạnh hiệp trợ.

Điểm này, đối phương cũng không có ý kiến.

“Đạo nhiễm chi khí này chính là đại kiếp, ta trấn áp nó đã lâu, cũng không quan tâm chút thời gian này, vậy liền bắt đầu đi.”

Mạch chủ Doanh Câu nói ra.

Mạch chủ Hạn Bạt ở một bên nhìn, quyết định hộ pháp vì hai người này.

Thời gian trôi qua.

Đếm ngày trôi qua, mà ngay hôm nay, bên ngoài phong ấn, có một đạo thân ảnh chật vật bỗng nhiên đi vào, chính là Nữ Bạt.

Lúc này, nàng hấp hối, sắc mặt tái nhợt, Hạn Bạt chân hỏa trong cơ thể cũng bị hao tổn nghiêm trọng, giống như bị rút khô.

Mạch chủ Hạn Bạt thấy thế, biến sắc.

“Nữ Bạt, sao ngươi lại biến thành bộ dạng này?”

“Mạch chủ, là Tướng Thần nhất mạch, Tướng Thần nhất mạch bọn họ một mình thu thập máu huyết của tứ mạch cương thi, bọn họ đang luyện chế Tứ Huyết Bảo Đan!”

Nữ Bạt nói với khí tức uể oải, Tướng Thần nhất mạch vì luyện chế bảo đan, tính kế lấy tinh huyết của nàng, hút lấy chân hỏa của nàng, nàng nhờ có mấy trưởng lão Hạn Bạt liều mình yểm hộ mới may mắn còn sống chạy về.

Nghe thấy chuyện này, mạch chủ Hạn Bạt sầm mặt lại.

“Bọn họ thật to gan!”

Tứ Huyết Bảo Đan là lời đồn lưu truyền đã lâu bên trong cấm khu cương thi.

Nghe nói, trong cơ thể mỗi người của tứ mạch cương thi có một phần sức mạnh của Hồng Hoang Thú vương, Hống, nếu có thể kết hợp với nhau, liền có thể đạt được sức mạnh của Hống, áp đảo cương thi, trở thành tồn tại cấp Hồng Hoang Cổ Thần.

Tứ Huyết Bảo Đan chính là thứ dung hợp sức mạnh của tứ đại cương thi.

Nhưng muốn luyện chế Tứ Huyết Bảo Đan, cần một lượng lớn tinh huyết của tứ mạch cương thi, mà có thể luyện chế thành công hay không cũng còn chưa biết.

Sau đó, Tứ Huyết Bảo Đan vẫn luôn là cấm kỵ của cấm khu.

Không nghĩ tới, Tướng Thần nhất mạch lại dám bí quá hoá liều, dám vi phạm cấm kỵ mà đi luyện chế vật này, điều này khiến cho mạch chủ Hạn Bạt rất tức giận.

Đùng! ! !

Lúc này.

Sâu bên trong cấm khu cương thi, có một luồng khí tức vô cùng kinh khủng nương theo hỏa quang vô tận bay lên tận trời, rung chuyển cả cấm khu.

Đó là hướng của Tướng Thần nhất mạch.

“Ha ha, thành công rồi! Cuối cùng ta cũng thành công rồi!”

Bên trong Tướng Thần nhất mạch.

Trong ngọn lửa vô tận, mạch chủ Tướng Thần từ từ đi ra, khí tức trên người lưu chuyển, tràn ngập một luồng sức mạnh hủy diệt.

Tuy hắn vẫn chưa thành Hợp Đạo.

Nhưng sức mạnh trong cơ thể lại không thua Hợp Đạo là bao.

Tất cả cương thi bên trong cấm khu nhìn mạch chủ Tướng Thần, thân thể run rẩy sợ hãi, huyết mạch xao động, giống như là đang hoảng sợ.

“Đây chính là sức mạnh của Tứ Huyết Bảo Đan sao? Không uổng công ta trù tính nhiều năm, cuối cùng cũng thành công, vậy thì...”

Mạch chủ Tướng Thần nhìn về phía sâu bên trong cấm khu, nơi phong ấn đạo nhiễm chi khí, hai răng nanh dữ tợn lộ ra trên khóe miệng.

“Sở Cuồng Nhân, một thân bảo huyết kia của ngươi cũng không thể lãng phí, nếu như có một thân bảo huyết kia của ngươi, lại thêm Tứ Huyết Bảo Đan, ta sẽ như hổ mọc thêm cánh, đến lúc đó cho dù là mạch chủ Doanh Câu thì ta cũng có thể chiến thắng!”

Mạch chủ Tướng Thần tâm động không ngừng, dường như đã thấy cảnh tượng bản thân trở thành chúa tể của cả cấm khu, vừa sải bước ra, liền lao về phía phong ấn.

“Thời khắc Tướng Thần nhất mạch chúng ta phục hưng đã đến rồi!”

“Đúng vậy, qua nhiều năm như vậy, chúng ta luôn bị ba mạch còn lại đè ép trên đầu, hiện tại cuối cùng cũng có thể dương mi thổ khí một lần.”

“Đi theo mạch chủ, làm chúa tể cấm khu!”

Cương thi ở Tướng Thần nhất mạch giống như điên cuồng, vô cùng hưng phấn, theo mạch chủ Tướng Thần chạy tới nơi phong ấn.

Chỗ bọn họ đi qua, gà bay chó chạy, một mảnh hỗn độn.

Cả cấm khu đã hoàn toàn lộn xộn.

Mà ở nơi phong ấn.

Mạch chủ Hạn Bạt phát giác được mạch chủ Tướng Thần đang tới gần, Hạn Bạt chân hỏa quanh người lưu chuyển, khí tức nóng rực khiến cho trong vòng nghìn dặm hóa thành tử địa.

Mà ánh mắt của hắn, lại vô cùng băng lãnh.

Đùng!

Khí tức bàng bạc đã đi đến.

Mạch chủ Tướng Thần lạnh nhạt nhìn mạch chủ Hạn Bạt: “Mạch chủ Hạn Bạt, ngươi khẳng định muốn đối địch với ta sao? !”

“Mạch chủ Tướng Thần, mệnh lệnh của cấm khu rõ ràng đã cấm luyện chế Tứ Huyết Bảo Đan, ngươi vi phạm quy củ của cấm khu, ngươi mới chính là người đối địch với cả cấm khu! Còn dám làm tổn thương Nữ Bạt, ngươi quả thực là tội không thể tha!”

“Buồn cười! Sức mạnh Tứ Huyết Bảo Đan mạnh mẽ như vậy, nhưng các ngươi lại sợ hãi một chút xíu hi sinh mà liệt nó vào cấm kỵ, ý nghĩ ngu xuẩn mốc meo như thế, khó trách cấm khu cương thi qua nhiều năm như vậy đều không thể tiến thêm một bước, chỉ có ta, dám làm ra chuyện mà các ngươi không dám làm!”

“Chỉ có ta, mới xứng chỉ huy cả cấm khu đi đến tương lai huy hoàng hơn, mạch chủ Hạn Bạt, hiện tại thần phục ta, xem phân thượng ngươi cũng là một cương thi, ta có thể giữ lại vị trí mạch chủ của ngươi.”

Mạch chủ Tướng Thần lạnh lùng nói ra.

Hiện tại, lòng tin tăng vọt của hắn chưa từng có.

Trước kia khi hắn đối mặt với ba vị mạch chủ còn lại, bởi vì tu vi nên luôn luôn yếu hơn một bậc, nhưng bây giờ không giống như vậy.

Hắn trổi dậy!

Hắn muốn lấy lại mặt mũi bị đánh mất trước kia ở trước mặt đối phương, hắn muốn làm cho đối phương thần phục ở dưới chân hắn!

“Hừ, mạch chủ Tướng Thần, ngươi đây là muốn kích động nội loạn sao!”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy một nam tử toàn thân có khí tức không rõ quấn quanh từ từ đi tới, đối phương chính là mạch chủ của Hậu Khanh nhất mạch.

“Đây không phải là nội loạn, đây là một cuộc cách mạng! Mà cách mạng luôn luôn có sự đổ máu, tới đây, để cho các ngươi mở mang kiến thức một chút sau khi biến đổi, ta sẽ mạnh hơn bao nhiêu! !”

Mạch chủ Tướng Thần phất tay áo lên, hai mắt trở nên đỏ thẫm, quanh người có thi khí kinh khủng đang sôi trào.

Đưa tay ra, Hạn Bạt chân hỏa lưu chuyển.

Tứ Huyết Bảo Đan, đúng là khiến cho hắn nắm giữ năng lực của tam mạch cương thi còn lại!

Sắc mặt mạch chủ Hậu Khanh, và mạch chủ Hạn Bạt trở nên hết sức ngưng trọng.

Chương 1940: Mạch chủ Doanh Câu xuất thủ, mạch chủ Tướng Thần càng đánh càng mạnh

Nơi sâu bên trong cấm khu cương thi.

Sở Cuồng Nhân đang hấp thu đạo nhiễm chi khí, lúc này, hắn cảm ứng được bên ngoài truyền đến dao động kinh khủng, ánh mắt hơi hơi lóe lên.

"Xem ra, cấm khu cương thi cũng không phải bền chắc như thép."

Hắn nhìn mạch chủ Doanh Câu cười nhạt nói.

Nghe được lời hắn nói, thần sắc của đối phương lạnh nhạt: "Để Tiên Vương chê cười, mặc kệ là tộc quần nào, thế lực gì, cuối cùng cũng sẽ có một con sâu làm rầu nồi canh tự cho mình là đúng, điểm này, thấm sâu trong người của nhân tộc, chắc ngươi sẽ thấu hiểu rất rõ."

"Ha, quả thật là vậy."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Bên ngoài.

Mạch chủ Tướng Thần, mạch chủ Hạn Bạt, và mạch chủ Hậu Khanh đã chiến đấu kịch liệt, thi khí cường đại ùn ùn kéo đến, bao phủ cả bầu trời của cấm khu.

Chúng cương thi đều cảm thấy khiếp sợ không gì sánh nổi.

"Mạch chủ Tướng Thần... Thật mạnh!"

"Thực lực của hắn, vậy mà lại tăng lên tới loại tình trạng này!"

"Tứ Huyết Bảo Đan, quả thật rất kinh khủng."

Nhất là tu sĩ của Tướng Thần nhất mạch, bọn họ nhìn thấy mạch chủ Tướng Thần lấy một địch hai mà không rơi vào thế hạ phong, vô cùng hưng phấn.

Cảm giác ngày mà Tướng Thần nhất mạch trổi dậy, chính là hôm nay.

"Ha ha, mạch chủ Hậu Khanh, mạch chủ Hạn Bạt, không phải hai người các ngươi là Hợp Đạo sao? Sao lại chỉ có chút thực lực như thế? !"

"Không khỏi làm cho ta quá thất vọng!"

Mạch chủ Tướng Thần cười ha ha một tiếng, giọng điệu phách lối đến cùng cực.

Hắn đánh ra một chưởng, Hạn Bạt chân hỏa gào thét.

Mạch chủ Hạn Bạt chống cự ngọn lửa kia, nhưng phải cố hết sức mới làm được.

"Rõ ràng hắn là cương thi ở Tướng Thần, nhưng Hạn Bạt chân hỏa lại không thấp hơn ta, vậy mà Tứ Huyết Bảo Đan lại cường đại như thế!"

"Không chỉ có Hạn Bạt hỏa, thi khí và thân thể của hắn cũng không thấp hơn Doanh Câu, tốc độ cũng không dưới chúng ta!"

Sắc mặt mạch chủ Hậu Khanh vô cùng ngưng trọng nói ra.

Hiện tại mạch chủ Tướng Thần, tu vi không phải Hợp Đạo, nhưng hai người bọn họ là Hợp Đạo liên thủ, lại có loại cảm giác bị áp chế.

Thật sự là quá biến thái.

"Hậu Khanh Chú Thần Ấn!" Lúc này, tay mạch chủ Hậu Khanh kết thành ấn ký huyền diệu, một luồng phù văn quỷ quyệt cổ quái xuất hiện ở giữa không trung.

Từng đợt sức mạnh kỳ dị khuếch tán ra.

Mạch chủ Tướng Thần bị luồng sức mạnh này khóa chặt, trong nháy mắt, liền có nguyên một đám phù văn lít nha lít nhít hiện ra, một luồng sức mạnh quỷ quyệt đang ăn mòn thân thể của hắn, đây là sức mạnh nguyền rủa đặc biệt của Hậu Khanh nhất mạch.

"Ha ha, phá cho ta!"

Chỉ thấy mạch chủ Tướng Thần khẽ quát một tiếng, trên người có một luồng sức mạnh nguyền rủa quỷ quyệt giống hệt như vậy khuếch tán ra, chú ấn trên người bỗng nhiên bị phá nát!

Hắn cười lạnh nhìn mạch chủ Hậu Khanh: "Sức mạnh nguyền rủa này, ta cũng đã biết, ngươi cho rằng nó có thể làm được gì đối với ta sao?"

"Đáng chết!"

Mạch chủ Hậu Khanh cau mày lại, sức mạnh Tứ Huyết Bảo Đan quá cường đại, trực tiếp làm cho Tướng Thần nắm giữ sức mạnh của tứ mạch cương thi.

Bọn họ có năng lực nào, mạch chủ Tướng Thần cũng có.

Bọn họ không có năng lực nào, Mạch chủ Tướng Thần cũng vẫn có!

Chuyện này đối với bọn họ quá bất lợi!

"Từ nay về sau, cấm khu cương thi này, ta là kẻ đứng đầu!"

Mạch chủ Tướng Thần kiệt ngao nói ra.

Bọn cương thi Tướng Thần nhất mạch ở phía sau hắn, nhìn tam mạch cương thi ở bốn phía còn lại, lộ ra răng nanh dữ tợn, hàn quang khiến cho người ta sợ hãi !

"Há, ngươi muốn đoạt quyền sao? !"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy một thân ảnh bay trên không trung mà đến, người mặc một bộ giáp màu xanh, thi khí dồi dào vô biên lấy hắn làm trung tâm, khuếch tán ra.

Người tới chính là mạch chủ Doanh Câu.

"Mạch chủ Doanh Câu, ngươi lại rời khỏi nơi có phong ấn sao? !"

Sắc mặt mạch chủ Tướng Thần hơi đổi một chút.

Hắn nhưng cũng biết, từng ấy năm qua, mạch chủ Doanh Câu vẫn luôn trấn áp đạo nhiễm chi khí, chưa từng rời đi nửa bước.

Không nghĩ tới, hiện tại lại có thể xuất hiện.

Chuyện này khiến cho hắn có chút ngoài ý muốn.

"Ta biết rồi, là do Sở Cuồng Nhân, ta nói tại sao hắn lại tới cấm khu cương thi này, thì ra là để xử lý đạo nhiễm chi khí."

Mạch chủ Tướng Thần nói ra.

Vậy mà lại có người có thể xử lý đạo nhiễm chi khí sao? !

Chuyện này nghe vô cùng thật không thể tin.

Nhưng điều này có thể giải thích lí do vì sao Sở Cuồng Nhân lại đến cấm khu cương thi, cùng vì cái gì mà sau khi hắn tới, mạch chủ Doanh Câu liền có thể rời khỏi nơi phong ấn.

"Mạch chủ Doanh Câu, các ngươi thật muốn vì một ngoại nhân mà đối nghịch với ta sao?" Mạch chủ Tướng Thần lạnh giọng nói ra.

Hắn cảm thấy vô cùng không hợp lý.

Thậm chí, còn cảm thấy một sự phẫn nộ.

"Ta với các ngươi, cùng là cương thi, hiện tại, các ngươi lại muốn vì một ngoại nhân đối phó với ta? Các ngươi không cảm thấy hoang đường sao? !"

Mạch chủ Tướng Thần lớn tiếng nói, hai mắt đỏ thẫm, sát khí ngập trời.

Nhưng ánh mắt của ba vị mạch chủ còn lạnh lùng hơn so với hắn.

"Mạch chủ Tướng Thần, người ngoài trong miệng ngươi, chính là người đang vì chúng ta xử lý nỗi lo lắng âm thầm suốt nhiều năm qua không có cách nào xử lý, mà ngươi thân là mạch chủ của Tướng Thần nhất mạch, lại giết hại trắng trợn đối với những cương thi còn lại, chỉ vì tham vọng của bản thân ngươi! Hoang đường, chính là ngươi!" Mạch chủ Hạn Bạt lạnh lùng nói.

"Hừ, ta là đang làm một cuộc cách mạng!"

"Nực cười, vì sức mạnh, giết hại đồng tộc, chỉ vì mỹ danh cách mạng mà ngươi đang nói sao? ! Mạch chủ Tướng Thần, ngươi còn không biết xấu hổ hơn so với ta nghĩ!"

"Bớt nói nhiều lời, lên đi!"

Mạch chủ Hậu Khanh nói ra.

Thân ảnh hắn lóe lên, giống như một đạo điện quang hắc sắc, dẫn đầu tấn công về phía mạch chủ Tướng Thần, sức mạnh cường đại, bao phủ ra.

Mà mạch chủ Hạn Bạt cũng thúc giục chân hỏa.

Mạch chủ Doanh Câu vừa sải bước ra, đã đánh ra một quyền, một quyền tưởng chừng như bình thường không có gì lạ nhưng lại ẩn chứa thi khí cuồng bạo đến cùng cực.

Lại thêm sức mạnh thân thể đặc biệt của Doanh Câu nhất mạch, sự cường đại của sức mạnh đến từ một kích này, trực tiếp khiến một phương tinh không trước mắt sụp đổ.

Đùng! !

Tam đại Hợp Đạo cương thi công kích, vô cùng kinh thiên!

Đạo tắc cuốn lên, thi khí ngang dọc.

Cho dù mạch chủ Tướng Thần có cường đại hơn nữa, thì ở trước mặt luồng sức mạnh này cũng kém một hơi cuối cùng, bị một chiêu đánh lui mấy trăm trượng.

Mạch chủ Hạn Bạt thấy thế, thừa thắng xông lên.

Chân hỏa kinh khủng, gào thét xông ra.

Nhưng ngay lúc này.

Chỉ thấy thi khí trong cơ thể mạch chủ Tướng Thần nhanh chóng tăng vọt, sức mạnh kinh khủng, trực tiếp đánh vỡ Hạn Bạt chân hỏa.

"Hắn lại cường đại hơn sao? !"

"Chuyện này sao có thể?"

Ba vị Hợp Đạo cương thi cảm thấy được thật không thể tin nổi.

Mà mạch chủ Tướng Thần lại nhịn không được cười ha ha: "Các ngươi không nghĩ tới, Tứ Huyết Bảo Đan còn đang không ngừng dung hợp ở bên trong cơ thể của ta, nói cách khác, hiện tại ta, còn đang tiến hóa! !"

"Ta càng đánh sẽ càng mạnh, mà các ngươi, lại đang không ngừng tiêu hao, kết quả của trận chiến này, sớm đã được định trước."

Mạch chủ Tướng Thần cười lạnh nói.

Nghe nói như thế, sắc mặt tam đại Hợp Đạo cương thi có chút biến hóa.

"Sức mạnh của Tứ Huyết Bảo Đan, lại kinh khủng đến mức này!"

"Quả thật là khiến người ta bất ngờ."

Sắc mặt mạch chủ Doanh Câu nghiêm túc nói: "Hai người các ngươi phụ trách kiềm chế hắn, để ta tới tiến công!"

Mạch chủ Hạn Bạt, mạch chủ Hậu Khanh gật gật đầu.

Sau khi đã quyết định chiến lược, tứ đại cương thi lại ra tay lần nữa, sức mạnh kinh khủng không ngừng rung chuyển cả cấm khu này.

Đây tuyệt đối là nội loạn lớn nhất từ trước tới nay ở cấm khu!

Tất cả cương thi đều biết, kết quả của trận chiến này ảnh hưởng trực tiếp đến quan hệ của cấm khu cương thi trong tương lai.

Đùng, đùng!

Dao động thi khí khuếch tán ra, dường như trong đó, khí tức của mạch chủ Tướng Thần lại tăng lên lần nữa, tam đại mạch chủ đều cảm nhận được huyết mạch cương thi trong cơ thể mình đang nhận lấy sự áp chế, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

"Lui ra đi! !"

Tướng Thần nhất mạch đánh ra một chưởng, thi khí bên trong, đúng là ẩn ẩn hòa trộn sức mạnh của tứ đại cương thi làm một thể.

Một chưởng này, trực tiếp đánh bay tam đại Hợp Đạo ra ngoài.

"Các ngươi cảm thấy thế nào?"

Mạch chủ Tướng Thần nhìn ba người mạch chủ Doanh Câu rồi nói: "Huyết mạch của ta đã áp đảo các ngươi, không lâu nữa, ta sẽ thành sinh mệnh thể còn cường đại hơn cả cương thi! !"

"Đến lúc đó chính ta cũng không biết, chờ sau khi ta hoàn toàn dung hợp với Tứ Huyết Bảo Đan, thì sức mạnh của ta sẽ cường đại đến trình độ nào!"

Chương 1941: Đè ép mạch chủ Tướng Thần, sức mạnh Hống

"Ngay cả chính ta cũng không biết sẽ mạnh đến mức nào!"

Mạch chủ Tướng Thần cười to nói.

Hăng hái.

Hôm nay, có thể nói là ngày mà hắn khoái ý nhất, lấy sức của một mình đè éo tứ đại Hợp Đạo mạch chủ cương thi ở cấm khu.

Chuyện này nếu đổi lại là trước kia, hắn nghĩ cũng không dám nghĩ.

Dù sao hắn đến cả Hợp Đạo cũng không phải.

Nhưng bây giờ, dưới sự trợ giúp của Tứ Huyết Bảo Đan, tất cả đều biến thành hiện thực, bảo đan này thật sự quá cường đại.

"Gầm! !"

Mạch chủ Tướng Thần ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng.

Thi khí ngang dọc.

Khí tức kinh khủng khuếch tán ra, rung động cấm khu.

Lấy Mạch chủ Tướng Thần làm trung tâm, thi khí khiến cho hư không bắt đầu nứt toác, sức mạnh, đủ để khiến cho tim tất cả cương thi âm thầm đập nhanh.

"Mạch chủ Hạn Bạt, mạch chủ Doanh Câu, mạch chủ Hậu Khanh, ta có thể cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, thần phục ta, thành thành thật thật giao Sở Cuồng Nhân ra, các ngươi vẫn sẽ là mạch chủ như cũ!"

Mạch chủ Tướng Thần đứng chắp tay, một bộ dạng như nắm chắc thắng lợi trong tay.

Sức mạnh tứ đại cương thi hợp làm một thể.

Hắn không nghĩ ra làm sao bản thân có thể thua được? !

"Ha ha, ngươi muốn ta, sao bản thân không tự đến đây động thủ đi?"

Một tiếng cười khẽ vang lên.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh bạch y từ bên trong nơi phong ấn từ từ đi ra.

Áo trắng như tuyết, eo giắt Cổ Kiếm Bạch Ngọc.

Nhìn qua, tuấn nhã phong lưu, nhưng khi phất tay áo lên, khí tức giống như Tiên Vương Chí Tôn, nơi hắn đi qua, sơn hà bị phá nát thành từng khúc.

Ngay cả hư không cũng đang sụp đổ trong im lặng.

"Sở Cuồng Nhân! !"

Sau khi nhìn thấy người đến, hai mắt mạch chủ Tướng Thần khẽ híp một cái.

Bên trong hai con ngươi màu đỏ ngòm kia, lộ ra vẻ khát vọng cực hạn.

Dù cho bản thân hấp thu Tứ Huyết Bảo Đan, nhưng một thân khí tức bảo huyết kia của Sở Cuồng Nhân, vẫn khiến cho hắn vô cùng khát vọng như cũ.

Huyết mạch đang xao động, lợi ngứa ngáy, răng nanh đã rục rịch, mỗi một tế bào trên toàn bộ thân thể hắn dường như đều đang huyên náo mong hắn nhanh chóng xông lên phía trước, hút Sở Cuồng Nhân thành một cỗ thây khô!

Sau khi phát giác được khát vọng cực hạn của mạch chủ Tướng Thần đối với mình, ánh mắt Sở Cuồng Nhân dần dần trở nên băng lãnh.

"Ánh mắt của ngươi, thật khiến cho ta vô cùng không thoải mái."

"Sở Cuồng Nhân, rốt cục ngươi cũng xuất hiện! Nếu như ta hút được một thân bảo huyết này của ngươi, lại thêm Tứ Huyết Bảo Đan trong cơ thể, ta cũng không dám tưởng tượng ta sẽ đạt tới trình độ như thế nào nữa!" Mạch chủ Tướng Thần chờ mong nói ra.

Vút!

Trong chốc lát, thân ảnh hắn biến mất ngay tại chỗ.

Tốc độ quá nhanh, khiến cho mạch chủ Hậu Khanh là cương thi có tốc độ thiện nghệ nhất cũng nhịn không được kinh hô một tiếng: "Cẩn thận! !"

Nhưng thần sắc Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, ngưng tụ kiếm chỉ, điểm ra về phía hư không, kiếm khí nhanh chóng tiết ra.

Chỉ thấy ngay tại thời điểm kiếm chỉ của hắn được điểm ra, mạch chủ Tướng Thần vừa vặn xuất hiện ở hướng kia, đánh ra một quyền.

Kiếm khí và thi khí va chạm vào nhau trong nháy mắt, cơn bão năng lượng doạ người trong khoảnh khắc đó liền cuốn ngược tuôn ra.

Mặt đất bốn phía nổ tung, hư không vỡ nát sụp đổ.

"Ngươi có thể theo kịp tốc độ của ta sao!"

Mạch chủ Tướng Thần có chút ngoài ý muốn, sau đó, hắn đánh ra một quyền tiếp lấy một quyền, Hạn Bạt chân hỏa, Doanh Câu thi khí liên tục ẩn chứa trong đó.

Tốc độ quá nhanh khiến cho Hợp Đạo cũng khó có thể bắt kịp.

Nhưng kiếm chỉ của Sở Cuồng Nhân xuất thần nhập hoá.

Công kích của đối phương bị hắn nhẹ nhàng đánh tan rã.

"So về tốc độ, ngươi quá chậm."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói, chỉ thấy trong nháy mắt khi kiếm chỉ của hắn phá vỡ thi khí, Côn Ngô kiếm bên hông kêu leng keng một tiếng, rồi ra khỏi vỏ.

Một đạo kiếm quang sáng chói lóe qua!

Một kiếm này, nhanh đến cực hạn, nhanh đến mức vượt qua sự hạn chế của thời không.

Một kiếm này, kêu một tiếng leng keng, rơi ngay trên ngực của mạch chủ Tướng Thần, kiếm khí mênh mông ầm ầm nổ tung trong nháy mắt.

Một đạo thân ảnh như ngôi sao chổi bay ngược ra sau, liên tục đập vỡ mười mấy ngọn núi, đó là mạch chủ Tướng Thần!

Hắn áp chế tam đại Hợp Đạo cương thi, bị một kiếm của Sở Cuồng Nhân đánh bay ra ngoài, khiến cho chúng cương thi trợn mắt hốc mồm.

"Hợp Đạo, hắn đột phá đến Hợp Đạo rồi sao! !"

"Chờ một chút, cho dù hắn đã đột phá đến Hợp Đạo, nhưng sao lại kinh khủng đến như thế, mạch chủ Doanh Câu bọn họ cũng là Hợp Đạo mà."

"Ha, các ngươi đừng quên, hắn là Sở Cuồng Nhân, khi còn chưa đột phá lên Hợp Đạo, đã dám khiêu chiến với một đám Hợp Đạo, hiện tại hắn đột phá đến Hợp Đạo, các ngươi còn xem đối phương là Hợp Đạo bình thường sao?"

"Có đạo lý..."

Mọi người tập trung tinh thần nhìn tình cảnh này.

Đều muốn nhìn xem thực lực của Sở Cuồng Nhân đến mức nào, nhất là Tướng Thần nhất mạch, trong mắt mang theo vẻ lo lắng.

Nếu như mạch chủ Tướng Thần thất bại.

Vậy thì tình cảnh trong tương lai của bọn họ ở cấm khu sẽ không dễ chịu lắm.

"Ha ha..."

Lúc này, một tiếng cười to vang lên.

Chỉ thấy mạch chủ Tướng Thần phóng lên tận trời, khí tức trên người chẳng những không yếu đi, ngược lại, còn kinh khủng hơn một chút.

Mà ở lồng ngực của hắn, một món bảo giáp hộ thân đã bị kiếm khí phá đến vỡ nát, nhưng lông tóc hắn lại không có tổn hại gì.

Thân thể của hắn, còn kinh khủng hơn so với bảo giáp!

"Sở Cuồng Nhân, ta dung hợp năng lực của tứ đại cương thi, thân thể còn cường đại hơn so với mạch chủ Doanh Câu, ngươi sẽ giết ta như thế nào đây? !"

Mạch chủ Tướng Thần một phát bắt lấy quần áo trên người, đập cho vỡ vụn.

Một bộ thân thể to con lộ ra, bắp thịt như núi đồi liên miên chập trùng, như nước thép đổ bê tông, lộ ra một tia kim loại, mà ở dưới lớp da thịt kia, từng dây từng dây kinh mạch giống như con rồng ẩn núp...

"Hạn Bạt Hỏa! !"

Mạch chủ Tướng Thần đưa tay ra, Hạn Bạt chi hỏa lưu chuyển ra.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, chém ra một kiếm.

Hỏa diễm đầy trời, bị một kiếm của hắn phân thành hai.

Nhưng chuyện này vẫn chưa xong.

Tay mạch chủ Tướng Thần kết thành pháp quyết huyền diệu, một luồng dao động quỷ quyệt khuếch tán ra, đó là sức mạnh nguyền rủa đặc biệt của Hậu Khanh nhất mạch.

Chỉ thấy ấn ký Thanh Liên trên trán Sở Cuồng Nhân có một luồng đạo vận lưu chuyển ra, sức mạnh nguyền rủa, trong nháy mắt bị ngăn cách ở bên ngoài.

Hạn Bạt chân hỏa, sức mạnh nguyền rủa liên tục bị mất đi hiệu lực.

Thân ảnh của mạch chủ Tướng Thần giống như sao băng, rơi xuống từ trên không trung, thi khí toàn thân cũng không thua kém chút nào so với mạch chủ Doanh Câu.

"Một kiếm này, sẽ phá thân thể của ngươi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Côn Ngô trong tay giơ cao, vô số phù văn phía trên bị thắp sáng.

Một luồng sát phạt hủy diệt chi khí cực hạn lưu chuyển ra.

Chính là tru tiên chi kiếm!

Một kiếm chém ra, chiếu ra dị tượng thần phật ngã xuống.

Mạch chủ Tướng Thần ở trước một kiếm này, đứng mũi chịu sào, thi khí trên người bị kiếm khí xé rách, cả người bị kiếm khí bao phủ, kiếm khí va chạm với thân thể, phát ra âm thanh leng keng giống như kim loại va chạm.

Nhưng ngay sau đó, kiếm khí càng ngày càng mạnh...

Một đạo vết máu xuất hiện ở trên thân thể của mạch chủ Tướng Thần, mà vết máu cũng càng ngày càng nhiều, thân thể nhìn như không thể phá vỡ, bị một kiếm này chém nát!

Ầm! !

Mạch chủ Tướng Thần từ giữa không trung rơi xuống đất.

Một lượng lớn kiếm khí đang ăn mòn thân thể của hắn, sắc mặt hắn biến hóa không ngừng: "Làm sao có thể, làm sao ta lại thua ngươi được chứ! !"

Mặt mũi hắn tràn đầy vẻ không tin, hắn giãy dụa đứng dậy, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, hai mắt lộ ra một tia bạo ngược.

"Ta đã sử dụng Tứ Huyết Bảo Đan cương thi, làm sao ta lại thua ngươi được chứ! ! Điều đó không có khả năng! !"

"Gầm! !"

Tướng Thần cương thi ngửa mặt lên trời thét dài, chỉ thấy thân thể của hắn bắt đầu bành trướng, bộ lông trên người mọc ra ngày càng rậm rạp.

Một luồng khí tức bạo ngược không giống với thi khí lan tràn ra.

Rất nhanh, một con cự thú dữ tợn xuất hiện ở trước mặt mọi người, đầu mọc lộc giác, cơ thể giống như mãnh hổ, hai mắt huyết hồng tản ra sát khí ngập trời.

Chúng cương thi nhìn cự thú này, chỉ cảm thấy huyết mạch run rẩy, mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ: "Thứ này, đây là Hống! ! Truyền thuyết là có thật, dung hòa sức mạnh của tứ đại cương thi, thật sự có thể thu hoạch được sức mạnh của Hống!"

Chương 1942: Chém giết mạch chủ Tướng Thần, cho dù là độc dược cũng vui vẻ chịu đựng

Trong khoảnh khắc này, Mạch chủ Tướng Thần đã hóa thân thành Hồng Hoang Thú Vương, Hống!

Ở trong truyền thuyết cổ lão, Thú Vương này, là do Nữ Oa và Phục Hi liên thủ mới chém giết được, có thể tưởng tượng được sức mạnh của nó cường đại đến mức nào.

Dù cho hiện tại chỉ là một bản thể suy yếu cũng không thể khinh thường.

"Gầm! !"

Rít lên một tiếng, Hống nhấc tay nắm lấy mấy tên cương thi, sau đó nhét thẳng vào trong miệng, nhai nhai nhấm nháp vài cái sau đó nuốt vào bụng.

Hắn đang ăn cương thi! !

Sở Cuồng Nhân còn chú ý tới, sau khi ăn mười mấy tên cương thi, sức mạnh của Hống đúng là có một chút tăng cường.

Mặc dù chỉ là một ít, nhưng là thật sự mạnh lên.

"Cương thi là do sức mạnh của Hống biến thành, hắn ăn cương thi, là đang bổ sung sức mạnh của mình!" Sở Cuồng Nhân phán đoán.

Nhưng những cương thi còn lại thì không rõ ràng.

Bọn họ chỉ biết, Hống là do mạch chủ Tướng Thần biến thành, mà bây giờ, đối phương đang không phân địch ta, đại khai sát giới!

"Điên rồi, mạch chủ Tướng Thần điên rồi!"

"Trời ạ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? !"

Hiện trường loạn thành một bầy.

Bọn cương thi đều đang tránh né Hống.

Nhưng một số cương thi hơi yếu một chút, trước sức mạnh của Hống liền bị áp chế đến không có cách nào động đậy, chỉ có thể biến thành khẩu phần ăn của nó.

Cuối cùng, Hống này đã để mắt tới ba Hợp Đạo cương thi và mạch chủ Doanh Câu.

Ở nơi này thì sức mạnh của bọn họ là cường đại nhất.

Nếu có thể ăn, sẽ tạo thành tăng trưởng vô cùng to lớn đối với hắn.

"Không ổn rồi!"

Sắc mặt của ba người mạch chủ Hạn Bạt biến đổi.

Hống cường thế phóng về phía bọn họ, nhưng lúc này, lại đột nhiên phát ra một tiếng hét thảm thiết, quay người nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy lúc này đối phương đang găm một thanh kiếm vào cái đuôi trên mặt đất của hắn!

"Gầm!"

Hống nổi giận gầm lên một tiếng, quay người phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không lùi cũng không tránh, trực tiếp đánh một quyền về phía cằm của hắn, sức mạnh kinh khủng trực tiếp khiến thân thể của đối phương bay lên.

Nhưng hắn không thể bay lên, cái đuôi của hắn bị Côn Ngô Kiếm găm trên mặt đất, rất nhanh liền rơi xuống từ giữa không trung.

Hắn cũng không thể thuận lợi rơi trên mặt đất, bởi vì Sở Cuồng Nhân lại đạp ra một chân, hung hăng nện vào bụng đối phương, một cước này, trực tiếp khiến Hống xoay vòng vòng xung quanh Côn Ngô Kiếm.

Rất nhiều cương thi nhìn đến mơ hồ.

Đây chính là Hống đó!

Là tổ tiên của tất cả cương thi đó!

Nhưng bây giờ, lại bị Sở Cuồng Nhân treo ngược lên để đánh!

Điều này khiến cho bọn họ cảm thấy thật không thể tin được.

Ầm!

Sau khi Hống bị quay mười mấy vòng, rớt xuống đất, trong ánh mắt hắn nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, bắt đầu mang theo vẻ sợ hãi, tay hắn đi bắt thanh Côn Ngô Kiếm đang găm cái đuôi của bản thân, muốn thoát khỏi sự trói buộc.

Lúc này, Sở Cuồng Nhân nhấc tay khẽ vẫy.

Côn Ngô Kiếm chấn động, tự động bay trở về trong tay hắn.

Thoát khỏi sự trói buộc, Hống nổi giận gầm lên một tiếng, con mắt màu đỏ ngòm lại tràn ngập vẻ bạo ngược lần nữa, sát khí phun trào ngập trời phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

"Cường đại tới đâu thì cũng chỉ là một con dã thú mất trí mà thôi."

Sở Cuồng Nhân đứng yên tại chỗ.

Tay hắn nắm Côn Ngô Kiếm, đạo trong cơ thể phát ra tiếng nổ, vạn thiên đạo tắc bao phủ ra, tụ hợp trên mũi kiếm của hắn.

Trên thân kiếm Côn Ngô Kiếm, vô số phù văn được thắp sáng.

"Thanh Liên Quyết, khai thiên!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát lớn.

Một kiếm chém ra.

Một đạo kiếm quang thanh bạch sắc đột nhiên phun ra ngoài!

Không ai có thể hình dung một kiếm này kinh diễm mỹ lệ đến cỡ nào.

Một kiếm này dường như từ trong Hỗn Độn chém ra, ngang qua cổ kim, cắt đứt năm tháng, khiến vùng thế giới này đều run rẩy sợ hãi.

Hống to lớn giống như không có ý nghĩa gì ở trước mặt một kiếm này.

Thân thể cao lớn trong phút chốc liền một phân thành hai, nhưng kiếm quang kinh khủng lại tăng mà không giảm, gần như chém toàn bộ cấm khu thành hai nửa!

Sức mạnh này, khiến bọn người mạch chủ Doanh Câu hít một hơi khí lạnh.

Cái này cũng quá kinh khủng rồi! !

"Đây là kiếm quyết gì? !"

Mạch chủ Hạn Bạt nuốt xuống một chút ngụm nước bọt rồi nói ra.

"Về sau nếu người nào nói với ta, Sở Cuồng Nhân chỉ có ở trên Tiên giới mới cường đại như vậy, ta nhất định sẽ xé rách miệng của hắn!"

Trong mắt mạch chủ Hậu Khanh cũng toát ra vẻ hoảng sợ thật sâu.

Một kiếm này.

Có thể chém giết mạch chủ Tướng Thần đang biến thành Hống.

Tương đồng, liền có thể tuỳ tiện chém giết bọn họ!

Quá mạnh!

Sở Cuồng Nhân từ từ thu liễm khí tức, thu Côn Ngô vào vỏ, nhìn sự phá huỷ mà một kiếm này của bản thân tạo thành, hắn coi như hài lòng.

"Uy lực của Thanh Liên Quyết, quả nhiên không khiến cho ta thất vọng."

Thanh Liên Quyết, chính là một bộ công pháp mà hắn tự sáng tạo trong những năm này, là hắn lấy đạo của bản thân kết hợp với sức mạnh Thanh Liên thôi diễn ra.

Công pháp này và thiên chi chứng kiến của Thiên Kiếm giống nhau, cũng còn chưa hoàn toàn hoàn thành, có thể dần dần hoàn thiện theo sự trưởng thành của hắn.

"Ha, đó là..."

Sau khi chém giết mạch chủ Tướng Thần.

Chỉ thấy thân thể cao lớn kia của đối phương dần dần co rút lại.

Cuối cùng khôi phục thành bộ dáng mạch chủ Tướng Thần, nhưng lại ở trạng thái bị tách rời, trong cơ thể đối phương lại có một viên hạt châu màu đỏ nhạt rơi xuống, hắn đưa tay cầm lấy.

"Đây chính là Tứ Huyết Bảo Đan kia sao?"

Sở Cuồng Nhân hơi hơi kinh ngạc.

Nhưng mà, sức mạnh của bảo đan này không cường đại giống như trong dự đoán của hắn, hiển nhiên đã bị mạch chủ Tướng Thần hấp thu hơn phân nửa.

Vật này đối với hắn cũng không có tác dụng gì.

"Xem ra Tứ Huyết Bảo Đan bị liệt vào hàng cấm kỵ là có nguyên nhân, vật này thực sự có thể giúp cương thi thu hoạch được sức mạnh của Hống, nhưng đồng thời, cũng sẽ khiến cho thời điểm cương thi hóa thân thành Hống, đánh mất đi lý trí."

Mạch chủ Hạn Bạt nhìn Tứ Huyết Bảo Đan trong tay Sở Cuồng Nhân rồi nói.

"Mạch chủ, không xong rồi! Nữ Bạt, sức mạnh của nàng đang nhanh chóng biến mất, nàng sắp không ổn rồi!" Lúc này một Hạn Bạt xông lên nói ra.

Mạch chủ Hạn Bạt nghe vậy, biến sắc.

Hắn vội vàng tìm kiếm Nữ Bạt.

Mạch chủ Tướng Thần vì luyện chế Tứ Huyết Bảo Đan, cưỡng ép hấp thụ một lượng lớn tinh huyết và chân hỏa trong cơ thể Nữ Bạt.

Hiện tại Nữ Bạt, đang trong tình trạng hấp hối.

"Nữ Bạt, ta đến cứu ngươi!"

Mạch chủ Hạn Bạt nói ra, không ngừng rót chân hỏa trong cơ thể mình vào trong cơ thể Nữ Bạt, nhưng đáng tiếc, hiệu quả quá mức bé nhỏ.

Sở Cuồng Nhân đi tới, nhìn sắc mặt Nữ Bạt tái nhợt như tờ giấy ở trước mắt, thần sắc lạnh nhạt, lộ ra vẻ suy tư.

"Ha, để ngươi thấy dáng vẻ chật vật này của ta, quả thật xin lỗi." Nữ Bạt nhìn Sở Cuồng Nhân, tự giễu một tiếng nói.

Sở Cuồng Nhân giống như đang suy tư điều gì đó, cũng không đáp lời.

Nữ Bạt thấy thế, trong mắt lộ ra một tia ảm đạm.

Bản thân sắp phải chết.

Mà đối phương ngay cả một chút ôn nhu cũng không thể cho mình sao?

Sở Cuồng Nhân à...

Ngươi thật đúng là một nam nhân có ý chí sắt đá.

Nữ Bạt thầm nghĩ.

"Ăn nó đi."

Sở Cuồng Nhân lấy Tứ Huyết Bảo Đan ra, đưa cho Nữ Bạt rồi nói.

Nhìn bảo đan trước mắt, đám cương thi biến sắc ngay tại chỗ.

"Không được, Tiên Vương, dáng vẻ của mạch chủ Tướng Thần, không phải là mọi người chưa từng nhìn thấy, nếu Nữ Bạt cũng nổi điên thì làm sao bây giờ?"

"Đúng vậy, chuyện này quá mạo hiểm."

Sở Cuồng Nhân không để ý đến chúng cương thi.

Chỉ yên tĩnh nhìn chăm chú Nữ Bạt.

Đối phương nhìn thoáng qua Tứ Huyết Bảo Đan trong tay hắn sau đó nở nụ cười xinh đẹp, cầm lấy, không chút do dự nào nuốt vào, sau đó cười nói: "Thứ ngươi cho, cho dù là độc dược ta cũng vui vẻ chịu đựng."

Mạch chủ Hạn Bạt đang ra sức cứu chữa nàng cũng không khỏi vừa tức vừa bất đắc dĩ

Lúc này vẫn không quên thả thính người ta.

Nữ Bạt, ngươi được lắm đấy!

Đột nhiên.

Mạch chủ Hạn Bạt cảm nhận được một luồng sức mạnh bỗng nhiên bạo phát trong cơ thể Nữ Bạt, vốn dĩ, đối phương đang thâm hụt tinh huyết và chân hỏa, lại tự mình khôi phục, không chỉ có như thế, trong đó còn ẩn chứa một luồng dị lực khó hiểu.

Đó là sức mạnh của Hống

Tứ Huyết Bảo Đan đang phát huy tác dụng!

Chương 1943: Đạo Tổ lấy thân bổ đạo, con đường phía trước dài dằng dặc, cung tiễn Đạo Tổ

Mạch chủ Hạn Bạt thu hồi sức mạnh của mình, nhìn sắc mặt Nữ Bạt biến hóa không ngừng, những cương thi khác cũng đều âm thầm đề phòng.

Sợ rằng đối phương sẽ đột nhiên phát cuồng.

Chỉ có Sở Cuồng Nhân lẳng lặng nhìn, thần sắc lạnh nhạt.

Ngay vừa mới rồi.

Hắn liên hệ một chút với Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân.

Để cho đối phương bảo Tiểu Ái phân tích Tứ Huyết Bảo Đan một chút, nhìn xem có thể cứu Nữ Bạt hay không, mặc dù Tiểu Ái không thể tự mình nhìn thấy Tứ Huyết Bảo Đan, nhưng căn cứ vào tin tức Sở Cuồng Nhân cho, vẫn có thể phân tích ra một ít như cũ.

Bảo đan này quả thật dễ dàng khiến cho người phát cuồng, nhưng bảo đan đó lại hấp thu quá nhiều âm khí tự mang bạo ngược.

Cương thi vốn là vật chí âm.

Tinh huyết của cương thi, càng là âm trong âm.

Dùng vô số máu của cương thi luyện chế Tứ Huyết Bảo Đan, tuy có Hạn Bạt chân hỏa áp chế âm khí, nhưng khi dung hợp bảo đan tới trình độ nhất định, vẫn sẽ bị âm khí trong đó thôn phệ lý trí, làm nô lệ của sức mạnh như cũ.

Ví dụ như mạch chủ Tướng Thần hóa thân thành Hống.

Nhưng mà viên Tứ Huyết Bảo Đan trong tay Sở Cuồng Nhân này, âm khí bạo ngược ẩn chứa trong đó đã bị mạch chủ Tướng Thần hấp thu đến gần như không còn.

Như vậy cũng tốt, mạch chủ Tướng Thần đã loại bỏ âm khí.

Hắn lọc âm khí bạo ngược bên trong Tứ Huyết Bảo Đan ra, sức mạnh còn lại ẩn chứa trong viên Tứ Huyết Bảo Đan này tuy tiêu hao hơn phân nửa.

Nhưng bảo đan lại hoàn toàn không có tác dụng phụ!

Rất nhanh.

Sắc mặt Nữ Bạt dần dần trở nên tốt đẹp.

Không chỉ có như thế, khí huyết của nàng cũng liên tục tăng lên.

Mọi người tập trung tinh thần.

Nhưng qua một hồi lâu, khí tức của Nữ Bạt dần dần ổn định, nàng cũng không có xu thế phát cuồng, lúc này trong lòng mọi người mới thả lỏng.

"Nữ Bạt, hiện tại ngươi cảm thấy như thế nào?"

Mạch chủ Hạn Bạt hỏi.

"Rất tốt, trước nay chưa từng tốt như vậy." Nữ Bạt cảm thấy sức mạnh cường đại trong cơ thể, không khỏi vô cùng ngạc nhiên.

Nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ sùng bái: "Đa tạ Tiên Vương, ta đã biết, ngươi không nỡ để ta chết."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân co giật một chút.

Nữ Bạt này, cũng đủ tự luyến.

Nhưng hắn cũng không quá để ý, Tứ Huyết Bảo Đan đối với hắn không có tác dụng gì, cho Nữ Bạt, còn có thể đổi lại một chút nhân tình.

"Đa tạ Tiên Vương."

Mạch chủ Hạn Bạt cũng biểu đạt sự cảm kích.

Hắn hết sức ngạc nhiên.

Tứ Huyết Bảo Đan này chính là cấm kỵ của cương thi nhất mạch, ngay cả bọn họ cũng không biết Tứ Huyết Bảo Đan này cụ thể có tác dụng và hiệu quả gì.

Nhưng đối phương, lại chắc chắn có thể cứu được Nữ Bạt.

Chẳng lẽ, nghiên cứu đối với cương thi của hắn đi trước mình và nhóm người còn lại?

"Sao Tiên Vương lại chắc chắn Nữ Bạt sẽ không phát cuồng."

Mạch chủ Hạn Bạt vẫn không nhịn được mà hỏi thăm.

Sở Cuồng Nhân giải thích một chút.

"Nói như vậy, Nữ Bạt là nhân họa đắc phúc, sức mạnh không chỉ được nâng cao một bước, còn nắm giữ một phần sức mạnh của Hống sao? !"

Mạch chủ Hạn Bạt ngạc nhiên nói ra.

"Ừm." Sở Cuồng Nhân nhẹ gật đầu.

Đông đảo cương thi nhất thời hâm mộ nhìn Nữ Bạt, mà cương thi Tướng Thần nhất mạch ở gần đó nghe nói như thế, không khỏi cảm thấy có chút bi ai.

Bọn họ cực cực khổ khổ luyện chế ra bảo đan, vậy mà mạch chủ lại trở thành công cụ hình người, loại bỏ âm khí trên bảo đan cho đối phương.

Nói trắng ra là Nữ Bạt nhặt được tiện nghi.

"Có lẽ đây đều là do chúng ta gieo gió gặt bão."

Có cương thi ở Tướng Thần nhất mạch cảm khái nói.

Qua trận chiến này, địa vị của Tướng Thần nhất mạch ở trong cấm khu cương thi lại thấp hơn, tuy chủ mưu là mạch chủ Tướng Thần, nhưng bọn họ là thuộc hạ của đối phương, đương nhiên cũng sẽ bị liên luỵ.

Còn về bọn người mạch chủ Hạn Bạt muốn xử trí Tướng Thần nhất mạch như thế nào, chuyện này, không nằm trong phận sự của Sở Cuồng Nhân.

Hắn đến đây chuyến này, chủ yếu là vì giải quyết đạo nhiễm chi khí, bây giờ chuyện này đã hoàn thành, hắn cũng không cần thiết phải ở lại đây.

Sau vài ngày lưu lại, hắn dưới ánh mắt lưu luyến không rời của Nữ Bạt kia, rời khỏi cấm khu cương thi.

"Chuyện của đạo nhiễm chi khí, ngoại trừ những đạo nhiễm chi khí biến mất khó hiểu kia ra, các nơi khác đều đã được giải quyết gần hết."

"Tiếp đó, phải đi đến chiến trường hư không một chuyến nhỉ?"

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Lúc này, bỗng nhiên hắn cảm nhận được cái gì đó, nhìn đến nơi nào đó trong vũ trụ, trên mặt lộ ra vẻ kinh nghi bất định.

……

Trong vũ trụ.

Nơi nào đó trong Hỗn Độn, một lão giả mặc một bộ đạo bào màu tím từ từ đi ra, trên người có đạo vận huyền diệu lưu chuyển.

Người này, chính là Đạo Tổ.

Mà hắn nhìn về phía hư không, chỉ thấy ở nơi đó có ba đạo thân ảnh đang giao chiến, sức mạnh kinh khủng bắn ra.

Nơi đi qua, tầng sâu hư không cũng tuỳ tiện bị phá nát!

Các loại đạo sáng chói đan xen nhau.

Một loại đạo tùy ý, đều đạt đến cấp độ cực kỳ mạnh mẽ, là cấp độ mà Hợp Đạo tầm thường khó có thể với tới.

Mà những đạo này đang giao dung lẫn nhau, bắn ra sức mạnh vô cùng kinh người, đây là giao phong của cấp bậc Hỗn Nguyên!

"Vô Hám đạo hữu đã sắp đạt đến cực hạn."

Đạo Tổ nỉ non nói.

Sau đó, hắn nhìn tinh không, hít sâu một hơi: "Vậy thì cũng nên là thời điểm hoàn thành chuyện này."

"Ngày xưa, ta dựa vào sức mạnh của ngươi để đánh lui kẻ xâm lấn, nhưng cũng khiến ngươi bị thương, đến bây giờ vẫn chưa khôi phục được."

"Hiện tại, để ta tới bù đắp cho ngươi đi."

Chỉ thấy hắn bay lên không trung, trên người chiếu ra hàng tỉ tiên huy, vô số phù văn cổ lão huyền diệu vờn quanh người hắn.

Trong chớp nhoáng này.

Đạo Tổ tách thành vô số quang mang, không chỉ đốt sáng vũ trụ tối tăm băng lãnh này, mà dường như còn chiếu rọi quá khứ và tương lai.

Một luồng dao động vô cùng huyền diệu, lấy hắn làm trung tâm, khuếch tán ra, toàn bộ cường giả trong vũ trụ, trong lòng đều có cảm giác.

"Là Đạo Tổ!"

"Hắn muốn làm gì? !"

Mọi người vô cùng kinh ngạc, từng đạo từng đạo tiên thức nhìn trộm bay đến.

Thứ bọn họ nhìn thấy, là toàn thân Đạo Tổ được bao phủ bên trong tiên huy, phù văn vờn người, thần thánh mà chói mắt, ngay sau đó, từng đợt đạo âm từ trên người đối phương truyền ra, vang vọng ở trong gầm trời.

Còn không chờ mọi người nghĩ rõ ràng xem Đạo Tổ đang làm cái gì, chỉ thấy trong vũ trụ đột nhiên có khí thế đại đạo hiện lên, vọt tới từ bốn phương tám hướng, bao phủ Đạo Tổ, mà thân ảnh của hắn, cũng dần dần biến thành hư vô.

Những khí thế đại đạo này, đang cắn nuốt Đạo Tổ sao?

Không.

Không đúng.

Là Đạo Tổ đang dung nhập những khí thế đại đạo này vào trong.

Có một ít cường giả, trong lòng đã có suy đoán.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng nhìn thấy màn này.

Trong đầu hắn, không ngừng hiện ra cuộc trò chuyện trước đó với Đạo Tổ, rốt cuộc cũng minh bạch loại cảm giác quái dị kia từ đâu mà đến rồi.

Thì ra, đối phương đang bàn giao hậu sự.

Lúc này, ánh mắt Đạo Tổ dường như vượt qua vô số tinh không, đối mặt với Sở Cuồng Nhân, cười nhạt một tiếng: "Đạo hữu, chuyện kế tiếp làm phiền ngươi, con đường phía trước dài dằng dặc, tha thứ cho ta không thể đồng hành với ngươi."

Nói xong, thân ảnh của hắn bắt đầu dần dần tiêu tán.

Sau khi hắn hoàn toàn biến mất, toàn bộ vũ trụ bị chấn động, một số cường giả Hợp Đạo đều cảm thấy đại đạo vũ trụ đang biến hóa.

Vốn dĩ đại đạo có sự thiếu hụt... giờ đã viên mãn!

"Viên mãn, từ sau trận đại kiếp ở thời kỳ Tiên Cổ kia, đại đạo vốn thiếu hụt, rốt cục cũng viên mãn!"

"Sức mạnh đại đạo đã khôi phục, rốt cuộc chúng ta cũng không cần phải lo lắng vì khôi phục sức mạnh mà nó hạ xuống sát kiếp."

"Là Đạo Tổ, chuyện này nhất định là do Đạo Tổ làm!"

"Đạo Tổ biến mất, đại đạo thì viên mãn, hắn đã dùng sức mạnh của bản thân, bù đắp lại sự thiếu hụt của đại đạo!"

Trong vũ trụ.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, trong lòng có trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lập tức khom mình hành lễ với Đạo Tổ: "Cung tiễn Đạo Tổ!"

Chương 1944: Trận chiến giữa Hỗn

Nguyên, tin tức Đạo Tổ lưu lại, nhập đạo pháp, bổ đạo pháp

Bên trong vũ trụ Bàn Cổ.

Viên cổ tinh nào đó.

Một thanh niên cưỡi trâu xanh, tay cầm quyển sách đang ngồi ở dưới một cây đại thụ, hắn đang đi học, mà đột nhiên, một chiếc lá từ trên cây rơi xuống, dường như hắn cảm nhận được điều gì đó, thở dài dằng dặc.

Hắn đứng dậy hướng về nơi xa trong vũ trụ, khom mình hành lễ.

"Cung tiễn lão sư."

Nơi nào đó.

Một thanh niên kiếm mi lãng mục đang luyện kiếm, kiếm khí sắc bén càn quét tứ phương, đột nhiên, kiếm tâm hắn rung lên.

Lập tức cúi người chào về phía nơi xa: "Cung tiễn lão sư."

Cảnh tượng tương tự, không ngừng diễn ra ở các nơi trong vũ trụ.

Thư sinh, kiếm khách, sa di...

Từng tiếng cung tiễn, tuyên cáo Sáng Thế Tiên Đạo bên trong vũ trụ Bàn Cổ này chính thức rời đi, đệ nhất Đạo Tổ, ầm ầm kết thúc.

......

Nơi nào đó trong không gian thần bí, một lượng lớn sương mù dày đặc hội tụ, mà ở trong làn sương mù này, có khí tức quỷ quyệt đang lưu chuyển.

"Ha ha, hắn đi rồi, cuối cùng hắn cũng đã đi rồi!"

"Đạo Tổ đã chết, Vụ tộc ta mất đi một trở ngại!"

"Đừng vui vẻ quá sớm, dù Đạo Tổ chết, nhưng hắn lại bù đắp cho đại đạo, từ nay về sau, chỉ sợ chúng ta hành sự sẽ càng thêm khó khăn, dù nói thế nào, chúng ta cũng là người của dị vũ trụ."

"Không sao, chỉ cần thích ứng mấy ngày này là được, lại nói, trong tay chúng ta, thế nhưng còn có một lá vương bài, thu thập đạo nhiễm chi khí lâu như vậy, cũng nên là thời điểm để hắn hiện thế rồi."

"Còn phải cẩn thận Sở Cuồng Nhân..."

Trong sương mù dày đặc, một đám giọng nói liên tục vang lên.

Vụ tộc, tựa như muốn nổi sóng.

Mà ở nơi nào đó trong hư không.

Trận chiến giữa ba đại Hỗn Nguyên, hừng hực khí thế.

Sức mạnh Hỗn Nguyên va chạm, bắn ra đạo vận tiên huy sáng chói, sức mạnh cường đại, khiến cả phiến hư không đều có tiếng nổ ầm đùng.

Một trận chiến này, đã kéo dài hơn mười năm, ba đại Hỗn Nguyên dùng hết toàn lực, cuối cùng Vô Hám cũng bị chế trụ.

"Quả thật là không dễ đối phó."

Phong Hoàng hừ lạnh một tiếng nói ra.

"Nhưng trận thế đã thành, hắn đã giống như nỏ mạnh hết đà."

Thần Thiên từ tốn nói.

Chỉ với ba đại Hỗn Nguyên bọn họ, mỗi người chiếm một phương, sức mạnh Hỗn Nguyên lưu chuyển, lại như hình thành một trận pháp to lớn.

"Hiện tại liền để hắn thử một chút, sát trận mạnh nhất ở trong gầm trời của Thiên Nguyên ta, sức mạnh của Thất Sát Trận!" Phùng Ma lạnh lùng nói ra.

Lời nói vừa dứt, trận pháp mở ra.

Chỉ thấy từng đạo từng đạo quang mang sáng chói vô tận gào thét xông ra.

Vô Hám bị quang mang bao phủ.

Nhất thời lâm vào trong nguy hiểm, nhưng sắc mặt hắn bình tĩnh, cũng không thấy bối rối, trường thương trong tay vung vẩy, sức mạnh Hỗn Nguyên bắn ra.

Quang mang bị hao mòn từng cái đến mức hầu như không còn.

Nhưng trong hư không, vô số phù văn lại dần dần hiện ra.

Những phù văn này giống như tinh không, lộ ra một luồng áp lực cực kỳ cường hãn, bao phủ Vô Hám, có ý đồ trấn áp hắn với một lần hành động.

Đồng thời, ngàn vạn quang mang kéo theo nguy hiểm diệt thế lại được tung ra lần nữa.

Ngay tại thời khắc nguy cấp này.

Hư không rung lên.

Một luồng sức mạnh đại đạo vô cùng cường đại đột nhiên cường thế tham gia vào trận chiến, tam đại Hỗn Nguyên ở vũ trụ Thiên Nguyên đột nhiên cảm nhận được áp lực cực lớn.

"Loại sức mạnh này là... Đại đạo!"

"Không đúng, không phải đại đạo ở vũ trụ Bàn Cổ đã bị hao tổn sao? Làm sao có thể có sức mạnh áp chế ba người chúng ta được?!"

Cho tới nay, trong trận chiến giữa vũ trụ Thiên Nguyên và vũ trụ Bàn Cổ, đều là vũ trụ Thiên Nguyên chiếm thế thượng phong.

Bởi vì đại đạo ở vũ trụ Bàn Cổ có sự thiếu hụt.

Dù là người của vũ trụ Thiên Nguyên xâm lấn đến vũ trụ này, sức mạnh đại đạo cũng không đủ để tiến hành trấn áp đối với bọn họ.

Nhưng bây giờ, đại đạo phát uy.

Hắn đang trục xuất những vị khách từ dị vũ trụ đến xâm lấn vụ trụ của mình!

Đạo của bọn họ ở dưới sự áp chế này, không cách nào phát huy ra toàn lực, giúp Vô Hám bắt lấy cơ hội, một lần hành động liền đánh tan trận pháp.

"Đạo Tổ, đa tạ!"

Dường như Vô Hám cảm nhận được điều gì đó, từ tốn nói.

Trận chiến giữa Hỗn Nguyên, lại mở ra thế cục mới!

Mà lần này, ba đại Hỗn Nguyên bị đại đạo áp chế, sức mạnh không có cách nào phát huy hoàn toàn, cho dù là có trận pháp hỗ trợ.

Vẫn khó có thể chiến thắng Vô Hám như trước.

Cuối cùng.

Ba đại Hỗn Nguyên thúc giục cực chiêu sát trận mạnh nhất, ba luồng sức mạnh Hỗn Nguyên giao dung trong hư không, hóa thành một luồng sức mạnh kinh thiên động địa.

Sức mạnh Hỗn Nguyên kinh khủng, làm vỡ vụn hư không!

Ngay cả đại đạo vũ trụ cũng không có cách nào hoàn toàn áp chế.

Vô Hám hừ lạnh một tiếng, đưa tay thúc giục sức mạnh Thần Ma, đâm ra một thương, sức mạnh đạo tắc tụ hợp, hóa thành mũi thương kinh thiên!

Trong chốc lát, thiên địa biến đổi cự lớn, khí thế đại đạo đều bị tiêu diệt.

……

Sau khi Đạo Tổ rời đi.

Trong đầu Sở Cuồng Nhân liền xuất hiện một số tin tức mới.

Đó là một đoạn tin tức khác mà Đạo Tổ lưu lại cho hắn, ở trong đó, bao gồm cả cảm ngộ tu hành của Đạo Tổ, và toàn bộ quá trình dùng thân bổ đạo của hắn.

"Kỷ nguyên Tiên Cổ, dị vũ trụ xâm lấn, ta lấy thân làm công cụ, dựa vào sức mạnh đại đạo, đánh lui dị vũ trụ, nhưng bởi vậy mới khiến cho đại đạo bị hao tổn, hạ xuống đạo nhiễm sát kiếp, kéo dài đến tận bây giờ..."

"Nhiều năm qua, ta cực khổ tìm cách bổ sung, rốt cục ta cũng ngộ ra được diệu pháp bổ đạo, lấy thân làm đạo, bù đắp đại đạo, tuy nhiên, bởi vì như vậy, ta sẽ hóa thành một phần của đại đạo, xem như thân tử đạo tiêu, nhưng trước tình thế nguy hiểm của vũ trụ Bàn Cổ, thì đây là cơ hội chuyển mình duy nhất..."

"Đạo hữu, ngươi là dị số của vũ trụ Bàn Cổ, không chịu sự khống chế của đại đạo, chuyện chống cự vũ trụ Thiên Nguyên, làm phiền ngươi rồi, nơi này của ta có một số cảm ngộ tu hành, hy vọng có thể giúp đỡ ngươi..."

Tin tức mà Đạo Tổ lưu lại, được Sở Cuồng Nhân đọc từng cái.

Nhưng ngay sau đó.

Một cửa lớn màu tím lại lần nữa chiếm cứ não hải của Sở Cuồng Nhân.

Cánh cửa này, Sở Cuồng Nhân đã từng nhìn thấy qua ở trong trí nhớ của Minh Thần, mà bây giờ, trong tin tức mà Đạo Tổ lưu lại, cũng đã đề cập đến cánh cửa này.

"Thế nhân đều biết ta là người Sáng Thế Tiên Đạo, lại không biết, Tiên Đạo của ta, là tham ngộ ra từ trong cánh cửa này, cánh cửa này có lai lịch phi phàm, đã xuất hiện qua một lần ở thời kỳ Tiên Cổ, sau đó lập tức biến mất, sợ rằng ở trong đó đang ẩn giấu một loại bí mật to lớn nào đó, chỉ tiếc, ta không có cách nào mở ra."

"Nếu đạo hữu có hữu duyên, hoặc có thể mở ra..."

Lời nói của Đạo Tổ khiến cho Sở Cuồng Nhân có chút hoảng hốt.

Tiên Đạo của Đạo Tổ, là tìm hiểu ra từ bên trong cửa lớn này.

Vậy thì, Tiên Đạo ở vũ trụ Thiên Nguyên có phải cũng giống như vậy hay không?

Cánh cửa lớn này cũng đã từng xuất hiện ở hai đại vũ trụ.

Điều này khiến cho Sở Cuồng Nhân vô cùng hiếu kỳ.

Cánh cửa này, rốt cuộc là thứ gì?

Phía sau cánh cửa này đang cất giấu thứ gì?

Sở Cuồng Nhân tạm thời đè suy nghĩ này xuống, sau đó bắt đầu tìm hiểu một số tu hành cảm ngộ mà Đạo Tổ lưu lại cho hắn.

Những thứ này với hắn mà nói, là một món tài phú quý giá.

Mà trong đó, hấp dẫn hắn nhất chính là hai loại pháp môn có quan hệ với đại đạo do Đạo Tổ tự sáng tạo, theo thứ tự là nhập đạo pháp, bổ đạo pháp.

Nhập đạo pháp, chính là dẫn đại đạo nhập thể mà Đạo Tổ dùng năm đó, một loại pháp môn cường đại dựa vào sức mạnh đại đạo, năm đó, Đạo Tổ dựa vào pháp môn này mới có thể đánh lùi sự xâm lấn của dị vũ trụ.

Bổ đạo pháp, chính là pháp môn mà Đạo Tổ sử dụng cách đây không lâu, lấy thân bổ đạo, khôi phục sức mạnh hoàn chỉnh cho đại đạo.

Mà lý do Đạo Tổ không đi chuyển thế, chính là để phải hoàn thành sứ mệnh này, cho vũ trụ Bàn Cổ một đại đạo hoàn chỉnh.

"Nhập đạo pháp, bổ đạo pháp... Cảm giác cần phải học tập thật tốt mới được." Sở Cuồng Nhân có loại dự cảm, hai loại pháp môn này ở một ngày nào đó trong tương lai sẽ có chỗ trợ giúp đối với hắn.

Trừ hai thứ này ra, những cảm ngộ còn lại của Đạo Tổ cũng cần tiêu hóa thật tốt một chút, những thứ này đủ để khiến hắn tiến gần đến cảnh giới phía trên Hợp Đạo thêm một bước.

Ngay tại thời điểm hắn dự định tìm một chỗ thật tốt để cảm ngộ, nơi nào đó trong vũ trụ truyền đến một tiếng ầm ầm kinh thiên!

Một trận nổ vô cùng kinh khủng, rung chuyển hơn phân nửa vũ trụ.

Chương 1945: Một người một kiếm, ngăn cản Hỗn Nguyên, chiến đấu với Phùng Ma

Một trận nổ lớn, vang vọng ở trong gầm trời, rung động vũ trụ.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, nhìn về phía nơi nào đó trong vũ trụ, chỉ thấy ở một chỗ bên trong hư không, có ba đạo thân ảnh đột nhiên vọt ra.

Trên người ba người này chồng chất vết thương, nhìn qua có loại cảm giác như trọng thương sắp chết, khí tức cũng có một loại cảm giác uể oải.

Nhưng chính cảm giác uể oải này, lại khiến cho người ta chấn động toàn thân.

Cho dù là Hợp Đạo, sau khi cảm nhận được khí tức của đối phương, cũng có loại cảm giác da đầu tê dại, khí tức này tuyệt đối chính là Hỗn Nguyên!

“Là Hỗn Nguyên của vũ trụ Thiên Nguyên sao? !”

Hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái, từ thương thế của đối phương hiện tại mà phán đoán, đối phương đã bị trọng thương đến không còn hình dáng.

Hỗn Nguyên bị trọng thương...

Là giao thủ với Vô Hám nên bị trọng thương sao?

Sở Cuồng Nhân có chút rục rịch.

Hỗn Nguyên toàn thịnh, chiến lực của họ thật sự kinh khủng, căn bản không phải người mà phía dưới Hỗn Nguyên có thể ngăn cản được, nhưng Hỗn Nguyên bị trọng thương...

Hắn, có thể đánh một trận hay không? !

Đạo Tổ đã ngã xuống, khiến cho Sở Cuồng Nhân có chút thương cảm.

Mà bây giờ, hắn đang muốn tìm người để phát tiết một ít.

“Vậy thì... Làm càn một chút vậy!”

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

...

Một trận nổ lớn, rung động cả vũ trụ, mà ba Hỗn Nguyên từ bên trong vụ nổ lớn trốn ra đang nhanh chóng chạy về phía vũ trụ Thiên Nguyên.

Tuy bị trọng thương, nhưng dù sao Hỗn Nguyên cũng là Hỗn Nguyên.

Khí tức của bọn họ dù uể oải, vẫn kinh khủng như cũ.

Các cường giả ở vũ trụ Bàn Cổ, vô cùng e dè, không dám ra tay.

“Tồn tại Hỗn Nguyên, cũng không phải kẻ bình thường, cho dù bị trọng thương cũng không phải là cảnh giới mà Hợp Đạo có thể sánh vai.”

“Cho dù bọn họ chỉ còn lại một phần vạn sức mạnh, chỉ sợ cũng nắm giữ chiến lực có thể nghiền ép Hợp Đạo đỉnh phong.”

“Tình hình của Vô Hám như thế nào rồi?”

“Không thể hành động thiếu suy nghĩ.”

Tiên thức của một đám Hợp Đạo tụ hợp, không ai dám tùy tiện ra tay.

Tiên thức của bọn họ đang tìm tòi nghiên cứu nơi phát ra vụ nổ, tìm sự tồn tại của Vô Hám, dù sao đối phương cũng là Hỗn Nguyên duy nhất ở vũ trụ Bàn Cổ.

Nếu như hắn ngã xuống, thì vũ trụ Bàn Cổ sẽ thực sự gặp nguy hiểm.

Ba đại Hỗn Nguyên lướt qua hư không với tốc độ cực nhanh.

Bọn họ đi đến trước mặt thông đạo hai giới.

“Cuối cùng cũng đến.”

“Trở về vũ trụ Thiên Nguyên, chúng ta sẽ chính thức an toàn.”

“Không nghĩ đến Vô Hám này lại khó chơi đến như thế, hơn nữa, ở thời khắc sống còn, đại đạo của vũ trụ Bàn Cổ lại được bù đắp, thật sự quá kỳ quái, nếu không, Vô Hám này hẳn phải chết không thể nghi ngờ!”

“Thôi, trận chiến này cũng coi như đã đạt được mục đích rồi.”

Ba đại Hỗn Nguyên trao đổi.

Thông đạo hai giới, gần ngay trước mắt.

Nhưng tại thời điểm bọn họ sắp bước vào.

Một đạo thân ảnh bạch y đột nhiên xuất hiện, cản ngay trước mặt bọn họ.

Người tới mặc một bộ bạch y, eo đeo trường kiếm, trên người có tiên huy sáng chói lưu chuyển, khí tức càn quét khắp nơi, giống như một vị Tiên Vương cái thế.

Một người, một kiếm.

Ngăn cản ba đại Hỗn Nguyên!

Tình cảnh này, khiến cho nhóm Hợp Đạo ở vũ trụ Bàn Cổ đều sợ đến ngây người.

“Điên rồi, hắn đây là điên rồi sao? !”

“Sở Cuồng Nhân hắn muốn làm gì, đây chính là Hỗn Nguyên đó, mà lại có đến ba người, hắn chỉ có một người, có thể làm được cái gì chứ?”

“Hắn là đang muốn tìm chết sao! !”

Một đám Hợp Đạo, đều bị chấn động đến trợn mắt hốc mồm.

Hợp Đạo bên trong vũ trụ Bàn Cổ có ít không?

Không nhiều.

Nhưng cũng không ít chút nào.

Ở trong đó, có Chí Tôn của cấm khu, có Tiên Đế của Tiên Đình, còn có một số tồn tại cổ lão đã trải qua lần đại chiến vũ trụ trước đó.

Những người này, không có người nào không phải là danh động một phương, trong thời đại của bản thân, là nhân vật tuyệt thế khinh thường gầm trời!

Nhưng hôm nay.

Đối mặt với ba đại Hỗn Nguyên bị trọng thương, dám đứng ra cản trở bọn họ, lại chỉ có một tiểu bối trẻ tuổi vừa trở thành Hợp Đạo không được mấy năm.

Giờ khắc này.

Những Hợp Đạo này cảm nhận sâu sắc rằng mình đã già rồi.

Không có luồng nhuệ khí thẳng tiến không lùi kia nữa.

Phía trước thông đạo hai giới.

Côn Ngô bên hông Sở Cuồng Nhân ra khỏi vỏ, kiếm chỉ Hỗn Nguyên, kiếm khí đầy trời giống như bão táp tàn phá bừa bãi, đảo qua tinh không: “Vũ trụ Bàn Cổ ta, há là nơi để các ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao! !”

Ba Hỗn Nguyên đối mặt nhìn nhau.

Tuy chấn kinh với việc Sở Cuồng Nhân dám xuất thủ cản trở bọn họ, nhưng cũng không quá để ở trong lòng, dù sao đối phương cũng chỉ là một Hợp Đạo mà thôi.

Hơn nữa thoạt nhìn chỉ mới trở thành Hợp Đạo còn chưa được mấy năm.

“Sở Cuồng Nhân, không nghĩ tới ngươi đã thành Hợp Đạo, vừa hay, liền ở chỗ này giết chết ngươi vậy!” Phùng Ma lạnh giọng nói ra.

Hắn là người bố trí kết quả của thập kiếp, đương nhiên nhận ra Sở Cuồng Nhân.

Đối phương có thể đột phá lên Hợp Đạo nhanh như vậy, khiến hắn ngoài ý muốn.

Điều này cũng khiến hắn kiên định hơn với quyết tâm phải giết chết đối phương.

Nếu người này không chết, tương lai sợ là sẽ càng khó giải quyết hơn so với Vô Hám!

“Hôm nay, ta với Côn Ngô trong tay, thử đấu với Hỗn Nguyên một lần!”

“Nếu như ngươi có thể thu liễm tính cách, phát triển trong bóng tối, vậy có lẽ ta sẽ kiêng kị ngươi ba phần, chỉ tiếc, ngươi quá cuồng vọng!”

Phùng Ma hừ lạnh một tiếng.

Hắn đưa tay ra, một luồng sức mạnh Hỗn Nguyên bắn ra.

Chỉ với một luồng.

Nhưng uy lực của nó, vẫn hủy thiên diệt địa như cũ!

Khi Sở Cuồng Nhân nhấc một kiếm, sức mạnh đạo tắc đổ xuống!

Đùng! !

Sức mạnh cường đại, đánh Sở Cuồng Nhân bay ra ngoài.

Liên tiếp đụng nát mười mấy hành tinh.

“Hừ, thứ ngu xuẩn!”

Phùng Ma hừ lạnh một tiếng nói.

Hai Hỗn Nguyên còn lại, cũng khinh thường cười lạnh.

Nhưng lúc này.

Một đạo kiếm khí, kinh thiên động địa chém tới!

Kiếm khí đi qua, từng hành tinh hóa thành tro tàn.

Sát phạt hủy diệt vô tận bao phủ Phùng Ma!

“Cái gì? !”

Phùng Ma biến sắc.

Hắn thúc giục sức mạnh Hỗn Nguyên trong cơ thể, đỡ được kiếm khí.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân từ bên trong đống tàn tích tinh không đi ra, nhìn qua cũng không nhận thương tổn quá lớn, điều này khiến cho mọi người vô cùng ngạc nhiên.

Cho dù là Hỗn Nguyên bị trọng thương.

Sức mạnh, cũng không phải thứ mà Hợp Đạo bình thường có thể đỡ được!

“Ngươi chỉ có như thế thôi sao?”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Có vô số phù văn trên thân kiếm của Côn Ngô Kiếm được thắp sáng, kiếm quang tươi sáng chói mắt, lại lần nữa nở rộ!

Một kiếm này, dung hợp với sức mạnh Thanh Liên.

Chính là...

“Thanh Liên Quyết, khai thiên!”

Ầm!

Phùng Ma bị một kiếm này chém trúng, vậy mà sức mạnh Hỗn Nguyên trong lại nhận lấy sự rung động mạnh mẽ, cả người không khỏi bay ngược ra sau mấy trăm trượng.

“Tại sao có thể như vậy? !”

Sắc mặt Phùng Ma vô cùng âm trầm.

Bản thân mình, lại bị một kiếm của một tên Hợp Đạo bức lui!

Sỉ nhục, sỉ nhục mà! !

“Phùng Ma!”

“Đồng loạt ra tay, giết hắn!”

Sắc mặt của hai người Thần Thiên, Phong Hoàng cũng không dễ nhìn lắm.

Ba đại Hỗn Nguyên, bị một tên Hợp Đạo ngăn cản?

Chuyện này sẽ bị nói như thế nào?

“Các ngươi rời đi trước!” Phùng Ma hít sâu một hơi, dần dần tỉnh táo lại: “Không biết những người khác trong vũ trụ Bàn Cổ sẽ có hành động gì khác hay không, hắn cứ để cho ta giải quyết, các ngươi đi về trước đi.”

Hai người Phong Hoàng, Thần Thiên nghe vậy, liếc nhau.

“Được!”

Bọn họ cũng không chậm trễ, thân ảnh lóe lên, nhanh chóng rời đi.

Mà Phùng Ma lưu lại, nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng băng lãnh: “Cản trở Hỗn Nguyên, ta sẽ khiến cho ngươi phải hối hận!”

Khí tức Hỗn Nguyên trong cơ thể hắn lưu chuyển ra.

Mỗi một tia đều có sức mạnh giết chết Hợp Đạo tầm thường!

Hắn nổi giận rồi.

“Ta cả đời này, cho tới bây giờ vẫn chưa hối hận!”

Sở Cuồng Nhân nắm chặt Côn Ngô Kiếm trong tay, tiên nguyên lưu chuyển giữa không trung, quang hoa trên người lóe lên, một thân vương bào hoa lệ, một đỉnh vương quan Chí Tôn, một viên Tiên Vương ấn bay trên không trung, Tiên Vương tam bảo, toàn bộ đều xuất hiện!

Tuy không ở Tiên giới, nhưng tam bảo này vẫn là bảo vật đỉnh phong như cũ, uy lực không thấp hơn chí bảo bản nguyên cực phẩm.

Được tam bảo gia tăng, khí tức của hắn lại liên tục tăng lên.

Nhưng chuyện này vẫn còn chưa hết.

Khi một tiếng rồng gầm vang lên, chỉ thấy sau lưng Sở Cuồng Nhân, có Kim Long chín đầu nguy nga xuất hiện, chính là hoàng đạo long khí!

Chương 1946: Chiến đấu kịch liệt với Phùng Ma, một gốc Thanh Liên áp vạn cổ

Bên trong tinh không.

Sở Cuồng Nhân một người một kiếm, ngăn cản Hỗn Nguyên, chiến đấu với Phùng Ma!

Sau khi Phùng Ma lưu lại liền bộc phát ra uy thế cực kinh khủng, cho dù đã bị thương nặng, nhưng vẫn là tồn tại đạt cảnh giới Hỗn Nguyên như cũ!

Mà Sở Cuồng Nhân đối mặt với sức mạnh như thế, đương nhiên cũng không cam chịu yếu thế hơn.

Tiên Vương tam bảo, hoàng đạo long khí đều xuất hiện.

Khí tức cường đại, rung chuyển tinh không ở trong gầm trời.

Ánh mắt của hai người đối mặt, đều lộ ra sát ý lạnh như băng.

Ở bên ngoài thông đạo hai giới, bắt đầu chém giết!

"Sở Cuồng Nhân, mở mang kiến thức một chút về sức mạnh Hỗn Nguyên đi!"

Một thanh trường đao huyết hồng đột nhiên xuất hiện trong tay Phùng Ma.

Một đao chém ra.

Chỉ thấy sức mạnh Hỗn Nguyên huyết sắc hóa thành đao quang gào thét xông ra, nơi nó đi qua, hình như có nguyên một đám ma ảnh lơ lửng xuất hiện.

Sở Cuồng Nhân vẫn không lùi không tránh như cũ.

Côn Ngô trong tay, được Tiên Vương tam bảo, hoàng đạo long khí gia tăng sức mạnh, trảm xuống một kiếm, kiếm ảnh màu trắng xanh, bỗng nhiên chém ra.

Một kiếm, một đao.

Hai luồng sức mạnh đột nhiên va chạm với nhau trong tinh không.

Tinh không phát ra một tiếng nổ lớn kinh thiên.

Chỉ thấy cả một tinh hệ này gần như nổ nát vụn, vô số hành tinh bị kiếm khí đao quang bao phủ, trong chớp mắt liền hóa thành bột mịn.

Một đám Hợp Đạo nhìn trận chiến này, ánh mắt ngưng trọng.

Có một ít Hợp Đạo, cũng rục rịch.

"Sở Cuồng Nhân có thể chiến đấu một trận với Hỗn Nguyên ở vũ trụ Thiên Nguyên, chứng minh đối phương bị hao tổn cực kỳ nghiêm trọng, lúc này không xuất thủ, còn chờ đến khi nào?"

"Một tên tiểu bối cũng dám ra tay, chẳng lẽ chúng ta lại không?"

"Đúng vậy, chẳng lẽ chúng ta muốn làm kẻ hèn nhát sao?"

Có người không kịp chờ đợi liền hành động.

Mà có người chỉ đứng quan sát.

Đối diện với người kia sao, nói thế nào đó cũng là một Hỗn Nguyên!

Ai biết sẽ bộc phát ra dạng sức mạnh gì.

Trong tinh không, trận đấu kịch liệt tiếp tục diễn ra.

Sức mạnh Hỗn Nguyên đỏ như máu chiếu rọi ra nguyên một đám ma ảnh huyết sắc gào thét, mà kiếm khí màu trắng xanh, thì càn quét bốn phía.

Tim Phùng Ma càng đánh càng đập nhanh.

Sở Cuồng Nhân, lại thật sự có năng lực đánh với mình một trận sao? !

"Tuy hiện tại cơ thể ta đang bị trọng thương, chiến lực có thể phát huy ra chỉ có ngàn không còn một, nhưng dù sao ta cũng là Hỗn Nguyên!"

"Sở Cuồng Nhân, hắn dựa vào cái gì mà có thể đánh với ta một trận? Làm sao hắn có thể ngăn cản được trùng kích sức mạnh Hỗn Nguyên? !"

Phùng Ma có chút không dám tin tưởng.

Phải biết, Hợp Đạo tầm thường bị sức mạnh Hỗn Nguyên trùng kích, thân thể và đạo trong cơ thể liền muốn sụp đổ hơn phân nửa.

Nhưng Sở Cuồng Nhân và hắn giao thủ từ nãy đến giờ, lông tóc vẫn không bị tổn hại gì như cũ.

Điều này thật sự là quá không tầm thường.

Rốt cuộc là đối phương làm sao làm được?

Bản thân mình nên rút lui trước hay không?

"Ha ha, Phùng Ma, ngươi đang sợ điều gì sao!"

Sở Cuồng Nhân lớn tiếng cười nói: "Công kích của ngươi còn có chút do dự!"

Một kiếm chém ra, Phùng Ma lại bị bức lui lần nữa.

Mà nghe được lời nói của Sở Cuồng Nhân, hắn đột nhiên vô cùng phẫn nộ, không chỉ là phẫn nộ đối với Sở Cuồng Nhân, mà còn là đối với mình.

Hắn dù sao cũng là Hỗn Nguyên.

Thế mà lại bị một tên Hợp Đạo làm cho sinh ra suy nghĩ chạy trốn?!

Như vậy sao được!

Hắn không có sĩ diện sao?

"Phùng Ma Chi Nhận, Quỷ Mị Đạo!"

Phùng Ma gầm nhẹ một tiếng, hắn giơ cao trường đao huyết sắc trong tay, bỗng nhiên chém xuống, ánh đao màu đỏ ngòm gào thét xông ra.

Nơi nó đi qua, nguyên một đám ma ảnh quỷ mị từ trong huyết quang chiếu rọi ra, gào thét lao về phía Sở Cuồng Nhân mà cắn xé.

Một đao kia, không chỉ tràn đầy sát phạt hủy diệt.

Còn ẩn chứa một luồng sức mạnh ảnh hưởng đến tâm thần.

Hỗn Nguyên, là dung hòa đạo và đạo!

Trong công kích của Hỗn Nguyên ẩn chứa sức mạnh của nhiều loại đạo, điều này cũng không có gì kỳ quái, mà Sở Cuồng Nhân đối mặt với một đao kia, sắc mặt ngưng trọng.

"Thanh Liên Quyết, khai thiên!"

Kiếm ảnh hoành không, giống như kiếm khí chém ra từ khi trời đất khai mở, tàn phá bừa bãi khắp nơi, hoàn toàn xé rách một đám ma ảnh huyết sắc!

Ngay lúc này, Phùng Ma lại giống như thiểm điện dám đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, trường đao huyết sắc trong tay trảm ở trên người hắn!

"Chết đi! !"

Sức mạnh Hỗn Nguyên, tiết ra!

Đùng! !

Một tiếng nổ lớn, Sở Cuồng Nhân bị đánh bay ra ngoài.

Sắc mặt Phùng Ma âm lãnh.

Một đao mới vừa rồi kia, liền xem như đa trọng Hợp Đạo bị chém trúng cũng tuyệt đối sẽ bị thương nặng, một đao kia giết được Sở Cuồng Nhân không?

Bên trong hành tinh bị nổ thành hạt bụi...

Một thân ảnh bước ra.

Là Sở Cuồng Nhân!

Hắn vẫn chưa chết!

"Quả nhiên, thân thể của ngươi không tầm thường!" Mặc dù Phùng Ma có chút chấn kinh, nhưng trong mắt lại toát ra một ý tứ quả là thế.

"Đã nhìn ra rồi sao."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Thân thể này của hắn, đương nhiên không tầm thường.

Phải biết rằng, đây chính là thân thể do Hỗn Độn Thanh Liên biến thành.

Ngay cả Hỗn Nguyên ở thời kỳ đỉnh phong cũng không nhất định có thể đánh vỡ, chớ nói chi là Hỗn Nguyên đã nhận lấy trọng thương tàn phá trước nay chưa từng có như Phùng Ma này.

Đây cũng là lí do quan trọng nhất mà hắn cậy vào khi đến cản trở ba đại Hỗn Nguyên!

"Sở Cuồng Nhân, ta sai rồi."

"Vô Hám không phải trở ngại lớn nhất của vũ trụ Thiên Nguyên ta, tuy hắn cường đại, nhưng chúng ta đã hiểu rõ hắn, nhưng ngươi lại khác biệt, ngươi còn đang trong quá trình trưởng thành, không có người nào biết được cực hạn của ngươi nằm ở đâu!"

"Bên trong vũ trụ Thiên Nguyên ta, có thể sánh vai với ngươi, chỉ sợ chỉ có một người là Thiên Kiếm, dù ngươi mạnh hơn, cuối cùng cũng phải bại dưới Thiên thôi!"

Phùng Ma lạnh nhạt nói ra.

Giống như có đủ sự tôn sùng đối với Thiên Kiếm,.

Mà Sở Cuồng Nhân liếc đối phương một chút, trong mắt mang theo chút thương hại.

Nếu như đối phương biết Thiên Kiếm chính là hắn, thì có thể nổi điên hay không?

"Hừ, trận chiến này, đến đây là kết thúc."

Phùng Ma hừ lạnh một tiếng.

Sau đó liền quay người lao về phía thông đạo hai giới.

Sau khi biết được thân thể của Sở Cuồng Nhân không giống bình thường, bây giờ bản thân khó có thể phá hư, hắn liền quả quyết chọn rời đi.

Đây không phải là chạy trốn!

Mà chính là chiến lược rút lui!

Phùng Ma tự an ủi mình như thế.

"Muốn đi sao, không có cửa đâu!"

Giờ phút này, phía trước thông đạo hai giới xuất hiện một đám Hợp Đạo, những người này đều chạy tới để tương trợ Sở Cuồng Nhân.

Ánh mắt Phùng Ma băng lãnh, trường đao huyết sắc trong tay chém ra, nguyên một đám ma ảnh dữ tợn nhanh chóng gào thét xông ra.

Nguyên một đám Hợp Đạo ở dưới luồng sức mạnh này, lại bị đánh bay.

Đạo của bọn họ cũng nhận được sự rung chuyển kịch liệt ở dưới sức mạnh này.

"Thật mạnh!"

"Quả nhiên, cho dù là Hỗn Nguyên bị trọng thương cũng tuyệt đối không thể coi thường, rốt cuộc là Sở Cuồng Nhân làm thế nào mà có thể đánh với hắn lâu đến như vậy?"

"Đáng chết, chúng ta không cản được hắn!"

Một đám Hợp Đạo có chút sa sút tinh thần.

Bọn họ nhiều người như vậy, lại không bằng một tên Sở Cuồng Nhân? !

"Muốn rời đi, phải hỏi xem ta có đồng ý hay không!"

Lúc này.

Giọng nói lạnh nhạt của Sở Cuồng Nhân vang lên.

Chỉ thấy hắn đưa tay ra, trong hư không hiện ra từng món từng món chí bảo, có kiếm có đỉnh có chuông có ấn có búa...

Chính là Thập Phương Thần Khí!

Ánh sáng Thần Khí chiếu rọi hư không, Sở Cuồng Nhân thúc giục Thiên Địa Thần Khí Thập Phương Trận, sức mạnh cường đại nhanh chóng phong tỏa Phùng Ma ở ngay tại chỗ!

Luồng sức mạnh này, khiến cho sắc mặt Phùng Ma biến hóa.

Ngay sau đó, Thần Khí xoay quanh, sức mạnh đại trận ầm ầm bạo phát!

"Thập Phương Thần Khí chấn thương khung! !"

Một đạo quang trụ màu sắc rực rỡ dâng trào về phía Phùng Ma.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi không ngăn được ta!"

Phùng Ma quát lạnh một tiếng.

Chỉ thấy hắn không để ý đến thương thế, thúc giục sức mạnh Hỗn Nguyên cường đại hơn.

Chém ra một đao.

Ánh đao màu đỏ ngòm trùng trùng điệp điệp.

Đùng! !

Trong sự va chạm cực hạn, quang trụ bị phá nát.

Thập Phương Thần Khí tản ra khắp nơi.

Thế nhưng, khi đại trận bị phá trong nháy mắt, Phùng Ma lại cảm nhận được một luồng sức mạnh càng thêm cường đại từ trên trời giáng xuống.

Trong mắt, chính là một mảnh bầu trời thanh sắc.

Nhìn kỹ.

Đó chính là một đóa Thanh Liên vô cùng to lớn! !

Thanh Liên chập chờn trong tinh không, trên mặt cánh hoa có khắc từng đạo từng đạo đạo văn vô cùng huyền diệu, ẩn chứa sức mạnh hủy diệt cực kỳ đáng sợ!

"Một gốc Thanh Liên áp vạn cổ!"

Chương 1947: Chém giết Phùng Ma, Vô Hám bị phong ấn

"Một gốc Thanh Liên áp vạn cổ!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát.

Sau khi Thiên Địa Thần Khí Thập Phương Trận bị phá, hắn lập tức thúc giục chiêu thức càng cường đại hơn, chính là thức thứ hai của Thanh Liên Quyết!

Đồng thời, cũng là sức mạnh Hỗn Độn Thanh Liên thuần túy nhất!

Một đòn này đánh xuống.

Tinh không nứt toác.

Thanh Liên to lớn chập chờn từ trên không trung rơi xuống, bên trong mỗi một cánh hoa đều ẩn chứa một luồng sức mạnh hủy diệt ngập trời!

Giống như trấn áp năm tháng vạn cổ, mai táng Chư Thiên Thần Ma!

Phùng Ma cảm nhận được sự đáng sợ của luồng sức mạnh này, đương nhiên cũng sẽ không ngồi yên chờ chết, nổi giận gầm lên một tiếng, đột nhiên chém ra một đao.

Ánh đao màu đỏ ngòm va chạm với Thanh Liên trong nháy mắt, chỉ thấy đao quang bị Thanh Liên hủy diệt phá nát thành từng khúc.

Thanh Liên này, với tư thái vô cùng cường thế chém vào người của Phùng Ma, sức mạnh hủy diệt kinh khủng đang không ngừng làm hao mòn đạo của hắn!

Hỗn Nguyên tuy mạnh, nhưng đạo trong cơ thể hắn cũng không phải không thể bị phá hủy!

Chỉ là so với Hợp Đạo, đạo trong cơ thể Hỗn Nguyên là nhiều loại đạo dung hợp lại với nhau, cho nên càng thêm khó bị phá hủy mà thôi.

Nhưng Phùng Ma, đã sớm nhận lấy trọng thương.

Hỗn Nguyên chi đạo trong cơ thể, đã bể tan tành thành bảy tám phần.

Bây giờ.

Sức mạnh Thanh Liên trấn áp xuống, càng lộ ra sự lung lay sắp đổ!

"Dù sao ta cũng là Hỗn Nguyên nha! Làm sao có thể thua ở trong tay của một tên Hợp Đạo nho nhỏ được! !" Phùng Ma giận tím mặt nói.

Thân là Hỗn Nguyên, hắn vô cùng cao ngạo.

Hắn là tồn tại sừng sững trên đỉnh vũ trụ, vạn cổ năm tháng đến nay hắn một mực sừng sững ở đỉnh phong.

Hợp Đạo tầm thường trong mắt hắn đều không có ý nghĩa.

Mà bây giờ, hắn lại phải chết ở trong tay một tên mà hắn xem là không có ý nghĩa, điều này bảo hắn làm sao chịu được? !

Phùng Ma không để ý thương thế trong cơ thể, đánh cược tất cả, thúc giục Hỗn Nguyên chi đạo, ma quang huyết sắc gào thét xông ra, xâm nhiễm Thanh Liên.

Chỉ thấy đạo văn phía trên Thanh Liên sau khi bị huyết quang xâm nhiễm, bắt đầu bị phá nát, cả cây Thanh Liên lung lay sắp đổ.

"Ha, nên nói thật không hổ là Hỗn Nguyên sao? Cho dù bị đả thương nặng cũng còn có sức mạnh như vậy!"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, sau đó, hắn sải bước ra, đi đến trên đầu Thanh Liên, một chân đạp xuống Thanh Liên!

Sức mạnh trong cơ thể, không hề giữ lại!

Hoàng đạo long khí gào thét, Tiên Vương tam bảo chiếu ra quang huy tươi sáng, tam đại dị tượng của thư viện, ma văn Xi Vưu, Đấu Chiến Bí Pháp...

Tất cả thủ đoạn có thể tăng thực lực lên, đều được Sở Cuồng Nhân thi triển, tất cả đều gia tăng cho Thanh Liên ở dưới chân.

Giờ phút này, tiên huy của hắn lưu chuyển, mỗi loại pháp môn tu hành huyền diệu bất phàm bộc lộ ra, rung chuyển khắp nơi trong tinh không.

Một số Hợp Đạo thấy vậy, miệng không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, vô cùng kinh thán.

"Đây chính là thực lực chân chính của Sở Cuồng Nhân!"

"Thật là khủng khiếp!"

"Sao hắn có thể tập hợp nhiều pháp môn tu hành như vậy vào một thân?"

"Đây chính là tư thái khi Sở Cuồng Nhân xuất thủ toàn lực sao? Quả nhiên là kinh khủng đến mức khiến cho người ta kinh thán, sao hắn có thể làm được?"

Bên trong những Hợp Đạo này không thiếu một số tồn tại Hợp Đạo đỉnh phong.

Nhưng cho dù là bọn họ, lúc này tim cũng có chút đập nhanh.

Đùng, đùng! !

Lúc này, trong cơ thể Phùng Ma ở dưới đáy Thanh Liên phát ra tiếng đạo âm, Thanh Liên áp chế xuống, Hỗn Nguyên chi đạo vốn dĩ đã bị thủng trăm ngàn lỗ kia, lại lần nữa nứt toác ra, dần dần bị tan rã.

"Không, không!"

"Ta không thể cứ thua một tên Hợp Đạo như vậy được! !"

Phùng Ma gầm nhẹ một tiếng.

Hắn cưỡng ép ngăn chặn đạo đang nứt toác trong cơ thể.

Sở Cuồng Nhân cau mày lại.

Hay cho một Hỗn Nguyên.

Thân thể trọng thương, còn có thể kiên trì đến loại tình trạng này.

Lúc này.

Một đạo lưu quang từ đằng xa bay đến.

Đó là một thanh đại kích!

Đại kích trực tiếp xuyên qua thân thể của Phùng Ma, khiến cho đạo của hắn rung chuyển kịch liệt, hắn không thể tin được nhìn trường kích kia.

"Cái này, đây là Bá Thiên Kích!"

"Vô Hám? ! !"

Ngay tại thời điểm Phùng Ma chấn kinh, hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, thừa thế xông lên, thúc giục sức mạnh Thanh Liên đến cực hạn!

Đùng!

Hỗn Nguyên chi đạo trong cơ thể Phùng Ma, hoàn toàn sụp đổ!

Từng khối mảnh vỡ của Hỗn Nguyên chi đạo tiêu tán ra, một số Hợp Đạo âm thầm thấy thế, hai mắt tỏa sáng, ào ào muốn lên trước thu thập.

Nhưng lúc này.

Chỉ thấy Thanh Liên bỗng nhiên chấn động, hóa thành vô số ánh sáng.

Mà sức mạnh bao phủ tuôn ra, đánh bay từng tên Hợp Đạo đang xông lên kia ra ngoài, trên mặt bọn họ đều lộ ra vẻ không vui.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi có ý gì hả?"

Một tên Hợp Đạo sầm mặt lại.

"Ha, thời điểm đối phó với Phùng Ma, không thấy các ngươi xuất thủ, thời điểm có thứ gì tốt, thì lại thẳng thắn tích cực."

Sở Cuồng Nhân xùy cười một tiếng nói.

Hắn, khiến cho sắc mặt của mọi người không dễ nhìn lắm.

Nhưng cũng không có người nào dám phản bác, chỉ có thể trơ mắt nhìn Sở Cuồng Nhân vung tay lên, thu toàn bộ những mảnh vỡ Hỗn Nguyên kia lại.

Đương nhiên, Sở Cuồng Nhân cũng không quên những Hợp Đạo đã xuất thủ tại thời khắc sống còn kia, tuy tác dụng của bọn họ không lớn, nhưng vẫn phân cho họ một phần mảnh vỡ của Hỗn Nguyên chi đạo, những thứ này so với mảnh vỡ Hợp Đạo tầm thường càng trân quý hơn gấp mấy trăm mấy ngàn lần.

Vận khí tốt, thậm chí còn có thể từ trong đó tìm hiểu ra một số Hỗn Nguyên chi pháp, góp một viên gạch để đột phá lên Hỗn Nguyên.

Những Hợp Đạo đạt được vật quý giá như vậy, sắc mặt có chút mừng rỡ, nhưng có người lại cảm thấy nhận lấy thì ngại.

"Chúng ta xuất thủ cũng không làm được gì, lần này truy sát Phùng Ma, tất cả đều dựa vào Tiên Vương, làm sao có thể nhận được trọng bảo như thế."

"Chư vị có thể xuất thủ cản trở Phùng Ma, dù chỉ là một cái chớp mắt, cũng đủ để chứng minh các ngươi có gan hơn so với một ít người, xứng đáng để nắm giữ những bảo vật này." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Mà một ít người trong miệng hắn, sắc mặt lại vô cùng khó coi.

"Tên ghê tởm."

"Hắn thật đúng là dám nói."

"Không sợ đắc tội với chúng ta sao? !"

"Ha, hắn là Sở Cuồng Nhân, hắn thì sợ cái gì chứ?"

"Đúng vậy, hắn đến cả Hỗn Nguyên cũng dám ngăn cản, còn sợ những Hợp Đạo như chúng ta sao?"

Tuy có một ít người có lòng bất mãn đối với Sở Cuồng Nhân, nhưng có nhiều người cũng vì hành động xuất thủ ngăn cản Hỗn Nguyên của đối phương mà tin phục.

"Thanh kích này..."

Sở Cuồng Nhân không quá mức để ý đối với tâm tư của chúng Hợp Đạo, hiện tại, tâm thần của hắn đều bị thanh kích kia hấp dẫn.

Rõ ràng hắn cảm nhận được, phía trên thanh kích kia ẩn chứa một luồng Thần Ma chi khí, hơn nữa, sức mạnh Thần Ma cũng vô cùng cường đại.

Có thể một kích xuyên qua Hỗn Nguyên chi đạo, giúp hắn thành công đánh giết Phùng Ma.

Sức mạnh như vậy, Hợp Đạo tầm thường đều không làm được.

Chẳng lẽ là...

Trong lòng Sở Cuồng Nhân ẩn ẩn có suy đoán.

Hắn cầm trường kích lên, nhìn về phương hướng kích bắn, lao về nơi đó.

Mà những Hợp Đạo còn lại thấy thế, cũng đều đi theo sau.

Rất nhanh.

Mọi người đi tới một chỗ bên trong tinh không.

Chỗ này trong tinh không hiện đầy từng đạo từng đạo phù văn quỷ dị, phù văn này không chỉ tồn tại ở trong tinh không.

Thậm chí còn được khắc ở chỗ sâu nhất trong hư không.

Sở Cuồng Nhân cau mày lại, ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí cường đại gào thét tuôn ra, chém về phía những phù văn này.

Nhưng khi một tiếng nổ lớn vang lên.

Những phù văn này, lại chẳng bị tổn hại chút lông tóc gì!

"Không có ích gì đâu, đây là phong ấn do ba tên khốn kiếp kia liên thủ bày ra, tu vi không đến Hỗn Nguyên, khó có thể đánh vỡ."

Lúc này, một giọng nói vang lên.

Sở Cuồng Nhân nhận ra giọng nói này: "Vô Hám."

"Ha, là ta, tiểu tử, ngươi thật có bản lãnh, không nghĩ tới vậy mà lại giết được một Hỗn Nguyên!" Vô Hám cười cười, trong giọng nói mang theo vẻ vui mừng: "Đạo Tổ và ta quyết định giao phó vũ trụ Bàn Cổ này cho ngươi, quả nhiên không sai."

Sở Cuồng Nhân lại cười khổ một tiếng: "Hai người các ngươi, một người lấy thân bổ đạo, một người bị phong ấn, đúng là để lại cho ta một cái sọt rất lớn."

Chương 1948: Các ngươi đang sợ cái gì? Hợp Đạo ở Tử Tiêu đình thức tỉnh

"Vậy mà Vô Hám lại bị phong ấn!"

"Trời ạ, nên làm cái gì đây? ! Dù sao hắn cũng là Hỗn Nguyên duy nhất ở vũ trụ Bàn Cổ của chúng ta, không có hắn, chúng ta làm sao đấu lại vũ trụ Thiên Nguyên, bọn họ còn có đến hai Hỗn Nguyên đó."

"Đúng vậy, chẳng lẽ là ông trời thật sự muốn diệt vũ trụ Bàn Cổ ta sao?"

"Sao lại thế..."

Sau khi biết Vô Hám bị phong ấn.

Trong lòng của đông đảo Hợp Đạo ẩn ẩn sinh ra một vẻ bối rối.

Mà Vô Hám bị phong ấn gặp tình hình này, không khỏi xùy cười

một tiếng.

Chính bởi vì như thế, hắn và Đạo Tổ mới có thể giao phó trách nhiệm cứu vãn vũ trụ Bàn Cổ cho người ở độ tuổi quá trẻ như Sở Cuồng Nhân.

Những người khác, căn bản không đáng tin cậy.

"Yên lặng!"

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Kiếm áp mênh mông như sóng to phun trào, trút xuống khắp nơi, một đám Hợp Đạo sau khi cảm nhận được luồng khí tức này, đều bị hắn chấn nhiếp.

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng: "Các ngươi đang sợ cái gì? Có ta ở đây, vũ trụ Bàn Cổ vẫn chưa đến thời điểm đi tới cuối con đường đâu."

Mọi người nghe vậy, một số tâm tình vững vàng hơn một chút.

Chỉ là, bọn họ vẫn không ôm quá nhiều hi vọng.

Sở Cuồng Nhân rất mạnh quả không sai.

Nhưng bây giờ, chỉ là Hợp Đạo mà thôi.

"Ba đại Hỗn Nguyên ở vũ trụ Thiên Nguyên, đều bị ta làm cho trọng thương, bọn họ muốn khôi phục, ít nhất cũng phải qua thời gian mấy ngàn năm, cho dù có bảo vật gì tương trợ, nhưng ít ra trong ngàn năm, bọn họ cũng không thể làm gì được."

Vô Hám từ tốn nói.

Nghe được lời hắn nói, tất cả mọi người đều lâm vào trầm tư.

"Chí ít còn có thời gian ngàn năm, trong ngàn năm này, chúng ta có thể tìm ra biện pháp chống lại Hỗn Nguyên sao?"

"Đáng chết! Ngàn năm đột phá lên Hỗn Nguyên, căn bản không có khả năng."

Ngược lại là Sở Cuồng Nhân, sau khi nghe được có thời gian ngàn năm, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, khẽ cười nói: "Ngàn năm sao... Vừa đủ!"

Thời gian ngàn năm, đủ để hắn làm được rất nhiều chuyện.

"Các ngươi lui ra đi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói với những Hợp Đạo còn lại.

Một bộ dáng ra lệnh nghiêm chỉnh.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, tuy bất mãn, nhưng chiến lực mà Sở Cuồng Nhân bày ra trước đó, đã vượt qua bọn họ.

Muốn không nghe, cũng phải ước lượng so sánh năng lực của mình.

Mọi người đành phải rời đi.

Sau khi tất cả mọi người đi.

Sở Cuồng Nhân lấy ra thanh trường kích kia: "Đây là binh khí của ngươi sao?"

"Đúng vậy, ta dùng hết sức mạnh cuối cùng, mới đưa nó ra khỏi phong ấn, đây là Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn, cho ngươi."

Vô Hám từ tốn nói.

Một món Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn nói cho người liền cho người ta.

Bá lực này, cũng không phải người nào cũng có.

Có điều hắn bây giờ bị phong ấn, chí bảo này cũng không dùng đến, cho Sở Cuồng Nhân, còn có thể phát huy ra giá trị vốn có.

"Ta sẽ không khách khí."

Sở Cuồng Nhân nhận lấy: "Đạo Tổ lấy thân bổ đạo, đại đạo của vũ trụ Bàn Cổ đã khôi phục, chuyện này, ngươi cũng đã biết?"

"Tất nhiên."

"Thấy thế nào."

"Đại đạo khôi phục, đây là một chuyện tốt, với đại đạo mà nói, đại đạo ở hai đại vũ trụ là bình đẳng, còn lại, chính là vấn đề của chúng ta, ta bị phong ấn, Hỗn Nguyên ở vũ trụ Thiên Nguyên cũng đều bị trọng thương, nhưng thực lực tổng thể của vũ trụ Thiên Nguyên vẫn mạnh hơn so với chúng ta..."

"Bọn họ sẽ không bỏ qua thời cơ ta bị phong ấn này, thời gian khai chiến toàn diện sẽ không xa." Vô Hám từ từ nói ra.

"Vì trận chiến giữa hai đại vũ trụ, có một nhóm Hợp Đạo cổ lão ở vũ trụ Thiên Nguyên ngủ say đến bây giờ, vũ trụ Bàn Cổ ta có tồn tại như thế không?"

"Có, bọn họ ngủ say ở bên trong Tử Tiêu đình, đại chiến sắp đến, cũng sắp thức tỉnh rồi... Bọn gia hỏa này kiệt ngạo bất thuần, có lẽ sẽ có chút phiền phức, nhưng ta sẽ để bọn người Hư Vô tương trợ ngươi."

Thất nhân chúng ở Thần Ma, ngoại trừ Vô Hám ra, còn có sáu người.

Ngoại trừ Hư Vô, Bắc Minh, Lăng Hoa.

Còn có ba người, Sở Cuồng Nhân chưa từng thấy qua.

Nghe Vô Hám nói, trong ba người này, có một người đang xử lý chuyện của Vụ tộc, một người ở Tử Tiêu đình, một người đang ở chiến trường hư không.

Nói đến, Bắc Minh xem như là yếu nhất trong số bảy người này, tấn cấp lên Hợp Đạo, cũng là chuyện của những năm gần đây.

"Ngươi cũng đã biết về cánh cửa lớn màu tím."

"Nghe Đạo Tổ nói qua, nhưng chưa từng gặp qua."

Sở Cuồng Nhân lại hỏi chuyện liên quan tới cánh cửa lớn màu tím.

Nhưng mà cho dù là Vô Hám, cũng không biết quá nhiều.

Sau khi hai người đàm luận một ít chuyện, Sở Cuồng Nhân liền tạm thời rời đi, hắn trở lại Tiên giới, bắt đầu luyện hóa tin tức Đạo Tổ lưu lại.

...

Vũ trụ Bàn Cổ.

Một chỗ bên trong hư không, một tòa cung điện màu tím nguy nga sừng sững.

Một luồng đạo vận huyền diệu lưu chuyển trong đó.

Trong cung điện.

Có tượng phật kim sắc, có quan tài thuỷ tinh màu tím, cũng có vô số đạo tắc huyền diệu quấn quanh quang cầu, cảnh tượng khác nhau...

Mà ngay hôm nay.

Trong cung điện màu tím này, bộc phát ra quang mang tiên huy sáng chói!

Tượng phật kim sắc mở hai mắt ra, nắp quan tài của quan tài thuỷ tinh màu tím bị nhấc lên, quang cầu huyền diệu thấu sinh mệnh bắt đầu hoạt động...

"Ngủ say lâu như thế, cuối cùng cũng thức tỉnh."

Quang cầu huyền diệu phát ra một giọng nói.

"A di đà phật, đại tai họa sắp tới rồi."

Tượng phật chắp tay trước ngực, trên mặt lộ ra vẻ thương xót.

Ngược lại nam tử trung niên bước ra từ quan tài màu tím kia lộ ra một tia cười lạnh, giọng điệu lộ ra sát khí lạnh lẽo: "Sớm muộn cũng sẽ đến, ta đã sớm ngủ đủ rồi, vừa vặn có thể hoạt động gân cốt một chút."

"Ta có thể cảm nhận được, bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, những đám lão bất tử từng cùng chúng ta giao thủ qua kia cũng đều đang nhất nhất thức tỉnh."

Quang cầu huyền diệu thản nhiên nói.

Lúc này.

Bên ngoài cung điện, một nam tử thanh niên mặc trên người bộ trường bào màu tím từ từ đi vào, nhìn qua nơi này, mấy Hợp Đạo lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

"Người hộ đình."

"Đừng gọi ta như vậy, năm đó ta ở chiến trường hư không chiến đấu một trận, bị trọng thương, mới đến Tử Tiêu đình này để tu dưỡng, thuận tiện xem chừng bọn gia hỏa các ngươi, hiện tại thương thế của ta gần như đã khỏi hẳn, người nào thích làm người hộ đình thì làm đi." Nam tử thanh niên khoát tay áo nói.

"Đợi sau khi tất cả mọi người tỉnh dậy, người hộ đình này, có hay không cũng như nhau mà thôi." Nam tử trung niên từ bên trong quan tài đi ra, hừ lạnh nói.

"Cũng thế thôi."

Sau đó, thanh niên áo bào tím đưa tay ra, mấy đạo lưu quang lướt đi, rót vào trong cơ thể mấy Hợp Đạo này ngay tại chỗ.

"Đây là chuyện phát sinh ở vũ trụ Bàn Cổ trong những năm gần đây, thích ứng thật tốt thời đại này một chút đi."

Thanh niên áo bào tím nói ra.

Mọi người bắt đầu tiêu hóa tin tức trong cơ thể

"Tiên Đình ta lại bị trục xuất ra khỏi Tiên giới? !"

Đạo tắc bốn phía quang cầu huyền diệu lộ ra dao động kịch liệt, hiển nhiên là bị tin tức này làm cho rung động.

"Đạo Tổ lấy thân bổ đạo, Vô Hám bị phong ấn?"

Sau đó, bọn họ thấy được chuyện càng thêm rung động.

Nhưng rất nhanh, những người này liền bình phục tâm tự tốt, nhìn qua từng đại sự phát sinh trong những năm này một lần.

Bọn họ ngạc nhiên phát hiện, những đại sự này, phần lớn đều sẽ có một thân ảnh, đó chính là Sở Cuồng Nhân.

"Người này có thể càn quấy phong vân, những đại sự này, luôn kèm theo thân ảnh của hắn, giống như hắn chính là trung tâm của sự kiện."

"Sở Cuồng Nhân... Chủ Nhân Tiên Giới, Thần Ma Chi Vương, cũng là Nhân Hoàng, danh hiệu này thật đúng là dọa người."

"Hắn chính là người thừa kế mà Vô Hám và Đạo Tổ tuyển định sao? Thật đúng là phải mở mang kiến thức một chút."

"Khiến cho Tiên Đình ta bị trọng thương đến mức này, ta định sẽ không bỏ qua cho kẻ này!" Quang cầu huyền diệu có chút tức đến mức thở hổn hển.

Nhưng thanh niên áo bào tím nghe được lời hắn nói, tiện tay đánh ra một chưởng, khi một tiếng nổ kinh thiên vang lên, quả cầu ánh sáng kia bị đánh nát.

Một nam tử mặc trên người một bộ hoa phục kim sắc xuất hiện.

Chính là bản thể của quang cầu.

"Người hộ đình, ngươi có ý gì?"

"Nếu như ngươi muốn làm tổn thương người của Thần Ma nhất mạch ta, ta có thể không ngại ở chỗ này, xử lý ngươi!"

Thanh niên áo bào tím vuốt vuốt ngón tay, xem như ngả ngớn, nhưng giọng điệu lại kéo theo sát ý băng lãnh, làm cho người ta không rét mà run.

Chương 1949: Hỗn Nguyên triệu tập cửu vương, Thiên Kiếm mới là chúa tể tương

lai, khe hở thời không

Bên trong Tử Tiêu đình.

Một câu kinh người của thanh niên áo bào tím, muốn giết chết Hợp Đạo cổ lão ở Tiên Đình.

Nghe được lời hắn nói, sắc mặt của Hợp Đạo cổ lão ở Tiên Đình kia biến hóa, khí tức lưu chuyển giữa không gian, vô cùng kiêng kị nhìn thanh niên áo bào tím.

“Người hộ đình, không, Tử Kim Luân của Thần Ma nhất mạch, ngươi là đang muốn bảo hộ Sở Cuồng Nhân đúng chứ?” Sắc mặt Hợp Đạo cổ lão âm trầm nói.

“Một câu thôi, nếu muốn tương sát, tới tìm ta!”

Bắt gặp tình hình có chút giương cung bạt kiếm, hai vị Hợp Đạo còn lại tiến lên hoà giải, mới khiến hai người này miễn một trận tranh đấu.

“Chuyện giữa Tiên Đình và Sở Cuồng Nhân, tạm thời để sang một bên, hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là chiến tranh cùng với vũ trụ Thiên Nguyên.”

“Đúng vậy, tất cả vẫn nên lấy đại cục làm trọng.”

Sau một phen thuyết phục, Hợp Đạo cổ lão của Tiên Đình tạm thời dừng tay.

“Các ngươi đã thức tỉnh, vẫn nên mau chóng tiến về chiến trường hư không đi, không bao lâu nữa hai đại vũ trụ liền sẽ khai chiến toàn diện.”

Nói xong, Tử Kim Luân quay người rời đi.

Mà mấy người còn lại đưa mắt nhìn nhau, cũng đều chuẩn bị hành động.

...

Ở một bên khác.

Bên trong Tiên giới.

Sở Cuồng Nhân cũng đã luyện hóa gần hết một số cảm ngộ mà Đạo Tổ lưu lại, hắn đã gần thêm một bước với cảnh giới ở phía trên Hợp Đạo,.

Đạt đến cảnh giới đại thành.

Cùng một cảnh giới với Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân.

Mà những thứ hắn cảm ngộ được, cũng đều truyền lại cho Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân.

Đối phương cũng lấy được không ít chỗ tốt.

Tin tưởng khoảng cách đến Hợp Đạo đỉnh phong cũng chênh lệch không xa.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn như vậy, vừa bước vào Hợp Đạo đã đạt tới Hợp Đạo đỉnh phong, đây quả thực là một chuyện không thể tin được.

“Ngoại trừ cảm ngộ, ta cũng phải nhanh lĩnh hội bổ đạo pháp, nhập đạo pháp của Đạo Tổ một chút, sau đó tiến về chiến trường hư không.”

“Hai đại vũ trụ sắp khai chiến toàn diện, không thể qua loa được nữa.”

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn đã sắp xếp cho Huyền Thiên cửu tinh đi đến chiến trường hư không trước một bước, nhưng vẫn cần hắn tiến đến để tính toán toàn cục mới được.

...

Ở một bên khác.

Bên trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra.

“Những thứ này chính là cảm ngộ của Đạo Tổ sao? Quả nhiên không hề tầm thường.”

Đúng như Thanh Liên Sở Cuồng Nhân dự đoán, thời khắc này, cảnh giới của hắn chỉ cách Hợp Đạo đỉnh phong khoảng nửa bước.

“Huyền Thiên cửu tinh đã được sắp xếp tiến về chiến trường hư không, Viên Thiên hội cũng không thể kém quá xa được.” Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Nhưng mà, ngay tại thời điểm hắn chuẩn bị triệu tập thành viên của Viên Thiên hội, mở một cuộc hội nghị, thì trong vũ trụ truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

“Thành viên của cửu vương, nhanh chóng tiến tới Thiên Nguyên Thần Điện!”

Giọng nói này vô cùng vang dội.

Trong chớp mắt liền truyền khắp toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên, trong đó còn kéo theo một luồng ý chí cường đại không thể ngỗ nghịch.

Sau khi tất cả mọi người cảm nhận được luồng ý chí này, đều biến sắc.

“Loại khí tức này, chẳng lẽ là vị tồn tại kia sao? !”

“Tuyệt đối không sai được.”

“Hắn đang triệu tập cửu vương, hắn muốn làm gì?”

...

Bên trong Thiên Nguyên Thần Điện, truyền ra một luồng ý chí cường đại.

Ngay sau đó, cửu vương từ các nơi trong vũ trụ chạy tới Thiên Nguyên Thần Điện, Sở Cuồng Nhân cũng nhận được thông tin do mấy người Long Thủy Tinh, Lạc Tuyết truyền đến.

Dù sao thì, trong tay hắn cũng có đến năm vị cửu vương.

Sở Cuồng Nhân suy nghĩ một hồi, cũng để bọn họ tiến về.

“Ý chí này, tuyệt đối không thể sai, nhất định là Hỗn Nguyên của vũ trụ Thiên Nguyên, sau khi trở về vì bị trọng thương ở vũ trụ Bàn Cổ không ngay lập tức bế quan dưỡng thương, mà lại đi triệu tập cửu vương sao? Ngươi muốn làm cái gì?”

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm có chút hiếu kỳ nghĩ đến.

Mà lúc này.

Bên trong Thiên Nguyên Thần Điện.

Cửu vương tề tụ ở một không gian rộng rãi bên trong thần điện.

Bọn họ đối mặt nhìn nhau, đều đang quan sát những người khác, đây cũng là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy tất cả cửu vương.

“Lạc Tuyết? ! Ngươi đã trở thành một trong những cửu vương sao? !”

Sau khi Minh Thần nhìn thấy Lạc Tuyết, ánh mắt ngưng trọng, hơi kinh ngạc.

“Thế nào, ngươi có ý kiến gì sao?”

Lông mày Lạc Tuyết nhướn lên, hừ nhẹ một tiếng.

“Hừ, Thiên Nữ Du, ngày xưa ngươi và Thiên Kiếm, làm hại ta thật khổ!” Lúc này, La Vân Tu nhìn thấy Thiên Nữ Du, trong mắt lộ ra vẻ băng lãnh, có chút kìm nén không được mà muốn động thủ.

Thiên Nữ Du nhìn La Vân Tu, có chút ngoài ý muốn một chút.

Nàng phát hiện, khí tức của đối phương cường đại hơn nhiều, tuy vẫn chưa tới Thần Vương, nhưng cũng chênh lệch không xa.

Không chỉ có như thế, trên người đối phương còn có một loại khí tức vô cùng cổ xưa, loại khí tức kia là... Thái Thản nhất tộc!

“Thì ra là thế, là được người của Thái Thản nhất tộc ứng cứu

sao?”

Thiên Nữ Du cười nhạt nói.

“Hừ.”

La Vân Tu hừ lạnh một tiếng, liền muốn xuất thủ.

Nhưng lúc này, bốn người Lạc Tuyết, Lăng Phi, Long Thủy Tinh, còn có Thiên Tinh Thải đều đi tới bên cạnh Thiên Nữ Du.

Năm người đứng chung một chỗ, một luồng khí tức vô cùng lạnh thấu xương gào thét xông ra, điên cuồng nghiền ép về phía La Vân Tu.

Ở trước khí thế của năm người kia, thực lực La Vân Tu cho dù xem như mạnh hơn, nhưng cũng không nhịn được có chút run rẩy: “Các ngươi...”

“Muốn khi dễ người của Viên Thiên hội, ngươi có tư cách này sao?”

Lăng Phi lạnh lùng nói ra.

Viên Thiên hội?

Đây là thế lực quái quỷ gì?

La Vân Tu có chút ngoài ý muốn, dường như những người còn lại cũng suy nghĩ điều gì đó.

Cửu vương lại kết thành liên minh sao?

“Những người này, hoặc nhiều hoặc ít đều có quan hệ với Thiên Kiếm, Viên Thiên hội... Ở Thiên Viên, Thiên Kiếm lại tự khoe là trời, chẳng lẽ chủ nhân phía sau của Viên Thiên hội này này chính là Thiên Kiếm sao? !”

“Đáng chết, Thiên Kiếm lại nắm giữ đến năm vị cửu vương! !”

Trong lòng mấy người Huyền Nguyên Phong, Lôi Thần Thiên có phỏng đoán.

Đều nói cửu vương là người thống trị vũ trụ Thiên Nguyên trong tương lai, nhưng hiện tại xem ra, Thiên Kiếm mới là chúa tể tương lai của vũ trụ!

Cửu vương, hắn nắm giữ trọn vẹn năm người!

“Hừ, Viên Thiên hội cái gì, ở trước mặt ta, đều không chịu nổi một kích! !” Minh Thần hừ lạnh một tiếng nói ra.

Hắn vừa sải bước ra, khí tức Thần Vương lưu chuyển ra.

Một người, nhất thời chế trụ năm người.

Nhưng Lạc Tuyết xùy cười một tiếng: “Ở trước mặt Thiên Kiếm, ngươi cũng chỉ là một kẻ ô hợp, thật uổng cho ngươi dám nói lời này.”

Nghe thấy lời này, sắc mặt Minh Thần đột nhiên trở nên âm trầm.

Ngày xưa, ở trên Lạc Vương cổ tinh đấu một trận, hắn thất bại thảm hại trong tay của Sở Cuồng Nhân, chuyện này vẫn luôn là một cái gai trong lòng hắn.

Hiện tại, lại bị Lạc Tuyết, nữ nhân mà hắn nhìn trúng nói ra, càng khiến cho hắn oán hận đến cùng cực, vô cùng tức giận.

“Khiêu khích Minh Thần, điều này sẽ chỉ để lại cho các ngươi sự hối hận!”

Minh Thần lạnh giọng nói ra.

Khí tức Thần Vương lưu chuyển ra, khóa chặt mấy người Lạc Tuyết.

Nhưng lúc này.

Một luồng ý chí giáng xuống cung điện, thân thể mọi người ở chỗ này đều không tự chủ được mà chấn động, quỳ trên mặt đất!

Ngay cả Minh Thần cũng không ngoại lệ.

“Loại khí tức này, quả nhiên là Hỗn Nguyên!”

Sắc mặt Minh Thần biến hóa, cảnh giới Hỗn Nguyên, cho dù là hắn còn chưa trọng sinh, cũng tuyệt đối không có cách nào địch nổi.

“Ý chí này, chính là người sáng tạo ra Thiên Nguyên Thần Điện sao?”

Tâm thần mấy người Lạc Tuyết cũng rung động.

Lúc này.

Đạo tắc đan xen hội tụ.

Một thân ảnh xuất hiện ở trước mặt bọn họ, người này là một lão giả râu tóc bạc trắng, thân hình không cao lớn lắm, nhưng lại vô cùng vĩ ngạn.

“Cửu vương, các ngươi đã tới.”

“Ta là chủ nhân của thần điện, Thần Thiên! Hôm nay tìm tới các ngươi, chủ yếu là do trận khai chiến toàn diện sắp tới giữa hai đại vũ trụ, các ngươi thân là cửu vương, tương lai sẽ là chủ lực đối phó với vũ trụ Bàn Cổ, cho nên ta sẽ ban cho các ngươi một đại cơ duyên!” Thần Thiên từ tốn nói.

Sau đó, hắn đưa tay ra, một vòng xoáy màu vàng óng xuất hiện ở trước mặt mọi người: “Đây là khe hở thời không, tiến vào bên trong, ở bên trong một năm, là một ngày ở bên ngoài, các ngươi tiến vào bên trong, tu hành thật tốt, mười năm sau, khe hở thời không sẽ tự mình tan rã.”

“Có thể đạt đến loại tình trạng nào, thì phải xem chính các ngươi.”

Chương 1950: Thần Ma nhất mạch Tàng Phong, tiêu diệt Vụ tộc ngay tại chỗ

Khe hở thời không, một năm bên trong, bằng một ngày ở bên ngoài.

Thời gian mười năm, chính là hơn ba nghìn sáu trăm năm!

Với tư chất của bọn họ, hơn ba nghìn sáu trăm năm sau, nếu như cơ duyên đầy đủ, thậm chí có thể đột phá lên Thần Vương, đây tuyệt đối là một cọc đại cơ duyên!

"Thời Không chi đạo, cao thâm khó dò, không nghĩ tới Hỗn Nguyên lại có chí bảo như thế!" Minh Thần có chút kinh thán.

"Đã có tu hành khí lợi hại như thế, vì sao không để cho chúng ta ở bên trong tu hành một khoảng thời gian nhiều hơn?" La Vân Tu nói ra.

"Vật này chỉ có thể sử dụng một lần, một lần mười năm, đã là mức cực hạn của ke hở thời không rồi." Thần Thiên từ tốn nói.

"Thì ra là thế."

Cho dù là Hỗn Nguyên, cũng khó có thể tùy ý thao túng thời gian.

Đây là một trong những đại đạo huyền diệu nhất.

Minh Thần âm thầm nghĩ tới.

"Tốt, tiến vào đi."

Thần Thiên thản nhiên nói.

Mọi người cũng không chậm trễ, trực tiếp tiến vào khe hở thời không để tu hành.

Đợi sau khi tất cả mọi người tiến vào, sắc mặt Thần Thiên đột nhiên trở nên tái nhợt, khí tức trên người, càng uể oải hơn.

"Hay lắm, hay cho một tên Vô Hám!"

"Hay cho một tên Sở Cuồng Nhân!"

Thần Thiên hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra vẻ băng lãnh.

Lần này tiến đến chiến đấu một trận với Vô Hám của vũ trụ Bàn Cổ, tuy tạm thời phong ấn được Vô Hám, để hắn không cách nào tiếp tục xuất thủ.

Nhưng cái giá phải trả cũng vô cùng to lớn, không chỉ thân thể bị thương nặng, ít nhất trong mấy ngàn năm này không thể sử dụng sức mạnh quá lớn.

Mà quan trọng nhất chính là.

Ba Hỗn Nguyên, lại có một người ngã xuống!

"Đáng chết!"

"Sở Cuồng Nhân, mối thù đồng bào, ta nhất định sẽ nhớ kỹ!"

Thần Thiên âm thầm nghĩ tới.

Sau đó, hắn tìm tới bọn người Tư Không Thần Vương.

"Vô Hám ở vũ trụ Bàn Cổ đã bị chúng ta phong ấn, hiện tại chính là thời cơ tốt nhất để các ngươi tiến công, chuẩn bị cẩn thận đi."

Nghe nói như thế, sắc mặt Tư Không Thần Vương vui vẻ.

"Vâng."

...

Bên trong vũ trụ Bàn Cổ.

Sở Cuồng Nhân đã dần dần lĩnh hội hoàn toàn nhập đạo pháp, bổ đạo pháp do Đạo Tổ lưu lại, hai pháp môn này, đều vô cùng kinh khủng.

Nhất là nhập đạo pháp.

Pháp môn này, có thể mượn sức mạnh của đại đạo vũ trụ rồi biến nó thành sức mạnh của mình.

Sở Cuồng Nhân thử một chút.

Tuy với tu vi hiện tại của hắn, sô lượng sức mạnh đại đạo có thể mượn được chỉ có hạn, nhưng cũng đủ để làm cho chiến lực của hắn tăng cường hơn rất nhiều.

"Ta ở vũ trụ Bàn Cổ thì có thể mượn chính sức mạnh của đại đạo vũ trụ Bàn Cổ, cũng chỉ có ở bên trong vũ trụ Bàn Cổ mới có thể sử dụng được, mà trong cơ thể Thiên Kiếm, cũng tự có một vũ trụ riêng của bản thân."

"Nếu như hắn sử dụng nhập đạo pháp này, có thể mượn nhiều sức mạnh của đại đạo hơn, hơn nữa, có thể điều động nó bất cứ lúc nào."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Hai pháp môn này, đích thật có tác dụng rất lớn đối với hắn.

Lúc này.

Bên ngoài đế cung.

Một thân ảnh tiến vào, người đến mặc áo trắng, nhìn qua ôn hòa hữu lễ, nhưng trên người, ẩn ẩn tản ra một luồng khí tức mạnh mẽ.

Sở Cuồng Nhân cảm thấy, nếu như mình ở Tiên giới, còn có thể ngăn chặn được đối phương, nhưng nếu ở bên ngoài, vậy thì không chắc chắn.

"Ngươi là..."

"Một trong Thần Ma thất nhân chúng, Tàng Phong!"

Người tới cười nhạt một tiếng rồi nói.

Tàng Phong...

Hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái: "Tìm ta có chuyện gì?"

"Là chuyện có liên quan đến Vụ tộc."

"Há, Vụ tộc sao?"

"Đúng vậy."

Tàng Phong nói ra mục đích đến đây lần này.

Thì ra, từ lâu trước đó, Thần Ma nhất mạch đã tiến hành điều tra Vụ tộc, Tàng Phong chính là người tiến hành chuyện điều tra này.

"Điều tra nhiều năm như vậy, cuối cùng ta cũng khóa chặt nơi ở của Vụ tộc, lần này là đến tìm ngươi giúp đỡ, một lưới bắt hết bọn họ."

Tàng Phong nói ra.

Nghe thấy điều này, Sở Cuồng Nhân suy nghĩ một chút.

Vụ tộc.

Chuyện này quả thực là một chuyện rất phiền toái.

"Ta có thể đồng ý xuất binh giúp ngươi, nhưng mà, Vụ tộc có chiến lực như thế nào, ta muốn tìm hiểu một chút." Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Điều này không thành vấn đề..."

Tàng Phong và Sở Cuồng Nhân lại thương lượng một phen.

Không lâu sau đó.

Sở Cuồng Nhân liền chuẩn bị tốt nhân thủ.

Một quân đội trùng trùng điệp điệp, chuẩn bị đầy đủ từ trong Tiên giới xuất phát tiến về nơi ở của Vụ tộc, mà trong đó, có một đội quân, hấp dẫn sự chú ý của Tàng Phong, đó là một quân đội kinh khủng, toàn bộ đều là Kim Tiên, thậm chí là Đại La, tổng cộng có khoảng một nghìn người.

Tiến lùi tinh tế, khi khí tức lưu chuyển, lại lộ ra một luồng đạo vận huyền diệu.

"Quân đội tốt!"

"Đây là Ngũ Hành Thần Ảnh Quân!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Ngũ Hành Thần Ảnh Quân, đây là một đội quân bất tử mà hắn rút được trước kia, có thể tăng lên khi tu vi của hắn tăng lên.

Mà bây giờ, đội quân này đã tăng lên tới cực hạn.

Năm người thống lĩnh Ngũ Hành Thần Ảnh Quân, đều là đạt cảnh giới Đại La cực hạn.

Những người còn lại, kém nhất cũng là Kim Tiên đỉnh phong.

Còn có một đám Đại La.

Dạng cường quân như thế này, đủ để khiến người ta nghe tin đã sợ mất mật!

Ngoại trừ Ngũ Hành Thần Ảnh Quân ra, còn có trăm vạn âm tượng, thực lực sát phạt tổng thể của đội quân này cũng không chênh lệch quá nhiều so với Ngũ Hành Thần Ảnh Quân.

"Xem ra, ta đã tìm đúng người."

Tàng Phong cười nhạt nói.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ vui mừng.

Trong Thần Ma nhất mạch xuất hiện hậu bối ưu tú như thế này, hắn thật sự rất cao hứng.

...

Bên trong Vụ tộc.

Khuôn mặt chủ nhân Vụ tộc nghiêm túc, có hàng vạn quân đội đứng ở trước mặt hắn, sát khí mạnh mẽ, rung chuyển vùng thế giới này.

"Chư vị, thời khắc chúng ta chờ đợi nhiều năm cũng đã tới!"

"Bây giờ, chính vào thời điểm hai đại vũ trụ giao phong, chủ lực của vũ trụ Bàn Cổ đều đặt ở chiến trường hư không, phía sau trống rỗng, chính là thời cơ tốt nhất để Vụ tộc ta đại triển thân thủ, chiếm cứ vũ trụ này!"

Chủ nhân Vụ tộc lớn tiếng nói.

Mà trên mặt mỗi một người trong Vụ tộc cũng đều mang theo vẻ phấn khởi.

Nhiều năm qua, vì chờ đợi thời gian này, bọn họ co quắp ở bên trong một bí giới của vũ trụ Bàn Cổ, một mực không dám ló đầu.

Mà lần này.

Rốt cuộc cơ hội của bọn họ cũng đã đến.

"Bàn Liên, ngươi là tuyệt thế sát khí do chúng ta nuôi dưỡng ra, đến lúc đó liền cho ngươi làm chủ lực, xâm chiếm vũ trụ Bàn Cổ."

Chủ nhân Vụ tộc nhìn một thanh niên bên cạnh.

Đối phương mặc một bộ trường bào màu đen, trên trán, có một đóa ấn ký Thanh Liên vô cùng huyền diệu, trong tay còn cầm lấy một thanh trường thương màu đen, cả người lộ ra một luồng khí tức quỷ quyệt không rõ.

Bàn Liên lạnh lùng cười một tiếng: "Chuyện này là hiển nhiên, ta được chế tạo ra chính là vì mang đến sự hủy diệt cho vũ trụ này! !"

Lúc này.

Bỗng nhiên hắn cảm nhận được điều gì đó, nhìn lên phía bầu trời, trong mắt lộ ra một vẻ kinh nghi bất định: "Có người đến?"

"Làm sao có thể?"

Chủ nhân Vụ tộc có chút không dám tin tưởng.

Nhưng ngay sau đó.

Bầu trời truyền đến một tiếng nổ lớn!

Tiếng vang kinh khủng, oanh động cả mảnh trời hư không!

Một vết rách to lớn xuất hiện.

Uy áp mạnh mẽ tuyệt luân, bao phủ ra, lay động đất trời!

Chỉ thấy hai thân ảnh từ bên trong vết rách to lớn kia đi ra.

Chính là Sở Cuồng Nhân cùng với Tàng Phong!

Ở phía sau bọn họ, còn có quân đội đếm mãi không hết!

"Là người của Thần Ma nhất mạch!"

"Sở Cuồng Nhân, làm sao bọn họ lại phát hiện ra nơi này?"

Sau khi người của Vụ tộc nhìn thấy bọn người Sở Cuồng Nhân hiện thân, thần sắc đột nhiên trở nên có chút bối rối, nhất là quân đội trùng trùng điệp điệp kia của đối phương, tản ra khí tức ngập trời, làm cho tâm thần người ta phải rung động.

"Đừng hốt hoảng!"

"Sở Cuồng Nhân bọn họ đến rất đúng lúc, bắt bọn họ khai đao đi! Liền dùng máu của bọn họ, viết lên đầu con đường chinh phục này! !"

Chủ nhân Vụ tộc lớn tiếng nói.

Bị hắn lay động, ý chí chiến đấu của mọi người cũng ào ào bắt đầu chuyển động, nhìn bọn người Sở Cuồng Nhân, nóng lòng muốn thử.

"Ha, như thế này mới có chút thú vị."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn nhẹ nhàng nâng tay, giọng nói truyền khắp đại quân: "Tất cả mọi người, nghe hiệu lệnh của ta, tiêu diệt Vụ tộc này... Ngay tại chỗ ! !"

Chương 1951: Viên hạt sen thứ năm, đi chiến đấu đi, không cần lo lắng

Bên trong bí giới nơi Vụ tộc sinh sống.

Hai quân đấu chọi với nhau.

Sát phạt chi khí kinh khủng khuếch tán ra.

Sau khi Sở Cuồng Nhân phát ra hiệu lệnh, Ngũ Hành Thần Ảnh Quân cùng với trăm vạn âm tượng nhanh chóng lao về phía đại quân Vụ tộc mà chém giết.

Một trận chém giết, ầm ầm bạo phát!

Trăm vạn âm tượng, kéo theo sát phạt chi khí nồng đậm đến cùng cực va chạm với Vụ tộc, chiến xa, các loại thủ đoạn chiến trận sát phạt chiến trường thi triển ra, nơi chúng đi qua, nguyên một đám Vụ tộc bị nghiền nát!

Mà ở một bên khác.

Ngũ Hành Thần Ảnh Quân giống như một thanh dao nhọn đâm ra.

Toàn bộ quân đội Vụ tộc trực tiếp bị đâm thành một lỗ thủng khổng lồ.

Xích Hỏa quân đi qua nơi nào, nơi đó bị hỏa diễm thiêu đốt!

Nhược Thủy quân giống như dòng nước lũ, uy thế bất khả kháng!

Người của Duệ Kim quân có kiếm khí tung hoành, nơi đi qua, chân cụt tay đứt bay loạn xạ, nguyên một đám Vụ tộc bị cắt nát, sau đó hóa thành sương mù rồi tiêu tán.

Hậu Thổ quân thì lại thẳng thắn thoải mái, lấy thế đè người.

Thần Mộc quân ở phía sau phụ trợ, trợ giúp các nơi.

Ngũ hành quân, tương sinh tương khắc, phối hợp ăn ý, quân đội ngàn người bộc phát ra uy thế hơn ngàn vạn đại quân, làm cho người ta nghẹn họng nhìn trân trối!

Vụ tộc căn bản không phải là đối thủ.

Mà ở một bên khác trên chiến trường.

Tướng chiến đấu với tướng!

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân rơi ở trên người một thanh niên, thời điểm khi nhìn thấy đối phương, hắn liền phát giác được đối phương không được bình thường.

Đạo nhiễm chi khí trong cơ thể hắn đang rung động.

Phát sinh cộng hưởng với đối phương.

Trừ điều này ra.

Trên trán đối phương cũng có một đóa ấn ký Thanh Liên, đó là loại khát vọng muốn biến đoá Thanh Liên này thành thân thể của chính mình.

"Thú vị, quả thực rất thú vị."

"Thì ra những đạo nhiễm chi khí biến mất không thấy nữa kia đều là vì bị các ngươi thu thập hết sao, Vụ tộc... Các ngươi sử dụng những đạo nhiễm chi khí này để chế tạo ra gia hỏa này sao?" Sở Cuồng Nhân nhìn thanh niên kia.

"Sở Cuồng Nhân, người này chính là kiệt tác tối cao của Vụ tộc ta, hắn được ngưng tụ từ vô số đạo nhiễm chi khí, trời sinh có tác dụng khắc chế tuyệt đối đối với tu sĩ ở vũ trụ Bàn Cổ các ngươi!"

Chủ nhân Vụ tộc cười lạnh nói.

"Không chỉ đơn thuần là đạo nhiễm chi khí, còn có đóa ấn ký Thanh Liên kia, còn có cây thương kia, ha, là mảnh vỡ Hỗn Độn Thanh Liên!"

Sở Cuồng Nhân nhận ra.

Cây thương trong tay đối phương kia, là Thí Thần Thương.

Chí bảo của Ma Đạo, Thí Thần Thương.

"Không nghĩ tới vậy mà thanh thương này rơi vào tay Vụ tộc các ngươi, còn về bản thân thanh niên này, cũng rất thú vị, vậy mà lại tản ra khí tức tương tự với Tiên Thiên Tứ Liên, nhưng nơi ở của Tiên Thiên Tứ Liên, ta đều biết, ta hiểu được, truyền thuyết là có thật, đây là viên hạt sen thứ năm."

Sở Cuồng Nhân nhìn thanh niên, dăm ba câu liền hiểu rõ rõ ràng lai lịch của thanh niên Bàn Liên, hiện tại hắn không có Tiểu Ái ở đây, lai lịch của thanh niên này, tất cả đều là nhờ hắn dựa vào kinh nghiệm mà đoán ra được.

Dù sao, bản thân hắn cũng là Thanh Liên.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi quả nhiên là địch nhân lớn nhất của ta!"

Bàn Liên nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra địch ý trước nay chưa từng có, hắn là viên hạt sen Thanh Liên thứ năm biến thành, đối phương lại chuyên môn hấp thu sức mạnh Thanh Liên. Đạo nhiễm chi khí của hắn, có thể đối phó với bất kỳ tu sĩ nào của vũ trụ Bàn Cổ, nhưng duy chỉ có Sở Cuồng Nhân là không làm gì được...

Sở Cuồng Nhân, nói là thiên địch của hắn cũng không đủ.

"Bàn Liên, hiện tại ngươi không phải là đối thủ của hắn, rời đi trước đi."

Chủ nhân Vụ tộc trầm giọng nói ra.

Sau đó, hắn phóng lên tận trời, trên người bộc phát ra sức mạnh đạo tắc.

Sức mạnh Hợp Đạo đỉnh phong, khóa chặt Sở Cuồng Nhân!

Không chỉ có như thế.

Từ sâu bên trong Vụ tộc, còn có mấy luồng khí tức Hợp Đạo cùng nhau bạo phát, trong đó có một luồng khí tức, khiến sắc mặt Tàng Phong hơi ngưng trọng.

"Đa trọng Hợp Đạo!"

Đùng! !

Một thân ảnh màu đen to lớn bay lên không trung, quanh người có ba loại khí tức đạo tắc hoàn toàn khác biệt lưu chuyển, chính là đa trọng Hợp Đạo!

"Tính sai rồi, không nghĩ tới bên trong Vụ tộc này lại cất giấu một tên có nhiều tầng khí tức Hợp Đạo như vậy." Tàng Phong ngưng trọng nói ra.

"Thế nào, ngươi không đối phó được sao?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Không, đối phó với hắn cũng không tính là chuyện khó khăn, nhưng nếu như ta và hắn giao thủ, chỉ sợ không giúp được ngươi, những Hợp Đạo này..."

Một khi Tàng Phong đối phó với đa trọng Hợp Đạo, vhủ nhân Vụ tộc và các Hợp Đạo kia liền sẽ đồng loạt ra tay đối phó với Sở Cuồng Nhân.

Một tên hai tên còn tốt.

Nhưng nơi này, có đến năm tên!

Sở Cuồng Nhân có thể ứng phó được nhiều Hợp Đạo như vậy sao?

Đây là điều khiến hắn lo lắng nhất.

"Ta nói, rốt cuộc là ngươi xem thường ta đến mức nào."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Ngay sau đó, một luồng kiếm áp mênh mông lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra: "Không cần lo lắng, đi đánh đi, bọn họ giao cho ta!"

Nghe được lời này của Sở Cuồng Nhân, Tàng Phong đầu tiên là sững sờ, tiếp đến là cười ha ha một tiếng rồi nói: "Tốt, vậy ta đi một lát sẽ trở lại ngay!"

Trên người hắn bộc phát ra một luồng Thiên Thần Ma chi khí, bốn loại đạo tắc hoàn toàn khác biệt lấy hắn làm trung tâm đan xen lưu chuyển.

So với đa trọng Hợp Đạo của Vụ tộc kia, hắn có nhiều hơn một loại đạo.

Một thanh kiếm, nắm trong tay.

Vốn dĩ khí chất của hắn là nho nhã ôn hòa, nhưng ngay tại thời khắc này, biến thành một tuyệt thế kiếm tu không thể ngăn cản được!

"Thời gian của ta đang gấp, mau tới nhận lấy cái chết đi!"

Tàng Phong nhìn Hợp Đạo Vụ tộc ở trước mặt, lạnh nhạt nói ra.

Nghe được lời nói của hắn, sắc mặt của Hợp Đạo Vụ tộc này đột nhiên trở nên vô cùng âm trầm: "Thần Ma nhất mạch, thật quá cuồng vọng!"

Ở một bên khác.

Chủ nhân Vụ tộc cùng mấy tên Hợp Đạo còn lại bao vây Sở Cuồng Nhân, vài luồng đạo tắc, hoàn toàn khóa chặt hắn.

"Sở Cuồng Nhân, hôm nay, chúng ta liền muốn tiêu diệt trở ngại lớn nhất chính là ngươi!" Chủ nhân Vụ tộc hừ lạnh một tiếng.

Mấy tên Hợp Đạo liếc nhau, xuất thủ trong nháy mắt.

"Giết!"

Các loại đạo hóa làm vụ khí cuồn cuộn bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

"Giết ta sao, các ngươi còn kém xa lắm!"

Quanh người Sở Cuồng Nhân cũng có sức mạnh đạo tắc tụ hợp lại.

Đạo tắc và đạo tắc va chạm.

Đúng là không thể phân thắng thua!

"Làm sao có thể?"

Mấy tên Hợp Đạo biến sắc.

Mấy người bọn họ liên thủ, lại chỉ cân sức ngang tài với một tên Sở Cuồng Nhân đang liều mạng? ! Thực lực của đối phương, có thể kinh khủng như thế sao? !

Bọn họ có chút không dám tin tưởng.

Nhưng còn chưa chờ bọn họ suy nghĩ nhiều, Sở Cuồng Nhân xuất kiếm.

Trường kiếm trong tay giương lên.

Kiếm khí trùng thiên!

"Thanh Liên Quyết, khai thiên!"

Chỉ với một kiếm, một Hợp Đạo né tránh không kịp, bị kiếm khí trực tiếp chém trúng, cả người nổ tung ngay tại chỗ, đạo cũng bị làm cho hao mòn đến mức hầu như không còn.

Sức mạnh này, khiến cho tim mọi người đập nhanh không thôi.

"Cẩn thận!"

Chủ nhân Vụ tộc hét lớn một tiếng.

Chỉ thấy hắn thúc giục đạo của bản thân đến cực hạn, trong cơ thể phát ra từng trận đạo âm, một chưởng đánh ra, sương mù đen cuồn cuộn hóa thành một con cự thú dữ tợn, lao về phía Sở Cuồng Nhân mà cắn xé!

"Đáng tiếc, còn chưa đủ mạnh!"

Sở Cuồng Nhân tiện tay chém một kiếm, chặt đứt cự thú kia.

Mà chủ nhân Vụ tộc cũng bị một kiếm này đánh bay ra ngoài, đạo trong cơ thể nhận lấy rung chuyển kịch liệt, mặt mũi tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Một kiếm này, đã khiến đạo của hắn, băng liệt gần ba phần.

"Không được, nếu như chỉ có như vậy, chúng ta tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn, chư vị, giúp ta góp một chút sức lực đi!"

Lúc này, chủ nhân Vụ tộc hét lớn một tiếng.

Nghe được lời nói của hắn, dường như mấy tên Hợp Đạo lĩnh hội được điều gì đó.

Bọn họ hít sâu một hơi.

"Chỉ có thể làm như thế! !"

Chỉ thấy mấy thân ảnh liên tục nổ tung, sau đó ào ào dung nhập vào trong cơ thể của chủ nhân Vụ tộc, mà khí tức của đối phương, cũng không ngừng tăng lên trong nháy mắt, đó là thực lực vượt qua cả Hợp Đạo đại thành! !

Tuy không phải đa trọng Hợp Đạo.

Nhưng sức mạnh này, tuyệt đối có thể so sánh với đa trọng Hợp Đạo.

"Sở Cuồng Nhân, thử sức mạnh vụ dung chi pháp này một lần đi!"

Chủ nhân Vụ tộc thét dài một tiếng, nhưng giọng nói phát ra, lại có nam có nữ, vô cùng quỷ dị, dường như thời khắc này, chủ nhân Vụ tộc không còn là một người, mà chính là nhiều Hợp Đạo của Vụ tộc hợp thể mà thành.

Chương 1952: Phá Quân của Huyền Thiên cửu tinh, nhập đạo pháp huyền diệu

Chủ nhân Vụ tộc thi triển bí pháp của Vụ tộc, dung hợp sức mạnh của mấy Hợp Đạo vào một thân, bộc phát ra lực chiến đáng sợ có thể so sánh với đa trọng Hợp Đạo.

Khí tức cường đại đổ xuống, lưu chuyển tứ phương.

Sở Cuồng Nhân nhìn chủ nhân Vụ tộc ở trước mắt, trong mắt lộ ra vẻ nghiền ngẫm: "Đến đi, để ta xem một chút, ngươi có thể giãy dụa tới mức độ nào."

Nụ cười khinh miệt, khiến chủ nhân Vụ tộc giận tím mặt.

Một quyền đánh ra.

Sức mạnh đạo tắc cùng cực gào thét, kéo theo sương mù đen quỷ quyệt, hoàn toàn bao phủ Sở Cuồng Nhân, không ngừng ăn mòn thân thể của hắn.

Lúc này.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân nhấc tay lên, Côn Ngô trong tay quét ngang hư không, kiếm quang tươi sáng chói mắt khuếch tán ra bốn phía.

Chỉ với một kiếm, sương mù dày đặc ở bốn phía bỗng nhiên tản ra.

Nhưng đây chỉ mới là bắt đầu.

Chủ nhân Vụ tộc dung hợp với mấy Hợp Đạo há lại dễ dàng bị đánh bại.

Hắn đưa tay chộp một cái trong hư không, sương mù đen vô tận bao phủ, giao dung ở giữa không trung, hóa thành thanh tà binh đáng sợ!

Đó là một thanh trường kích đen nhánh!

Uy thế tà binh khuấy động trong gầm trời, vô cùng đáng sợ.

Sở Cuồng Nhân thấy vậy, thần sắc lạnh nhạt, khi Hợp Đạo Vụ tộc tay cầm trường kích đánh đến, trên trán hắn có đạo vận thanh sắc lưu chuyển ra.

Một đóa Thanh Liên chiếu rọi ra.

Thanh Liên từ trên trời giáng xuống, trấn áp chủ nhân Vụ tộc.

Chính là thức thứ hai của Thanh Liên Quyết!

Một gốc Thanh Liên áp vạn cổ!

Đùng! !

Chủ nhân Vụ tộc bị Thanh Liên trấn áp, cả người phát ra từng tiếng gầm, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, ánh mắt hung tàn bạo ngược.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi không giết được ta!"

Chỉ thấy trên người hắn có một lượng lớn sương mù tản ra, hóa thành nguyên một đám phù văn quỷ quyệt, điên cuồng đánh thẳng vào Thanh Liên.

Dưới luồng sức mạnh đang đập vào này, sức mạnh hủy diệt ẩn chứa bên trong Thanh Liên cũng rung chuyển kịch liệt, liên tục bị tan rã.

"Hiện tại ta có thể so với đa trọng Hợp Đạo, ngươi không giết được ta!"

Chủ nhân Vụ tộc tóm lấy Thanh Liên, dần dần đứng dậy.

"Thật sao?"

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng.

Chỉ thấy phía sau hắn, chín đạo long khí sáng chói xuất hiện.

Có long khí gia tăng, thực lực của hắn lại tăng lên thêm một cấp độ nữa, đóa Thanh Liên kia chiếu rọi ra hàng tỉ tiên huy.

Lại trấn áp Chủ nhân Vụ tộc một lần nữa.

"Ta muốn giết ngươi, đừng nói ngươi có thể so với đa trọng Hợp Đạo, cho dù ngươi có là Hỗn Nguyên, vẫn sẽ phải chết như cũ! !"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, tay hơi hơi nhấn một cái vào trong hư không.

Sức mạnh Thanh Liên hủy diệt, điên cuồng phun trào.

Đạo trong cơ thể chủ nhân Vụ tộc, dần dần sụp đổ.

"Sở Cuồng Nhân, một ngày nào đó, Bàn Liên sẽ tìm ngươi báo thù!"

"Ngươi cho rằng hắn trốn được sao?"

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng.

Chỉ thấy cách đó không xa, đột nhiên có một bức tinh đồ to lớn hiện ra, phía trên tinh đồ, chín ngôi sao tập hợp lại, vô cùng huyền diệu.

Đây là Bắc Đẩu Cửu Tinh Đồ!

Bên trong tinh đồ, có một ngôi sao chói mắt nhất.

"Đó là cái gì?"

Tu sĩ Vụ tộc nhìn tinh đồ to lớn đột nhiên xuất hiện, không khỏi vừa nghi hoặc vừa sợ hãi, Sở Cuồng Nhân này lại làm ra thứ quái quỷ gì nữa?

Mà Bàn Liên đang định thừa dịp loạn rời đi đột nhiên gặp phải tinh đồ cản trở đường đi ở trước mắt, trong cơn tức giận, trực tiếp đâm ra một thương.

Đạo nhiễm chi khí kết hợp với pháp môn tu hành đặc biệt của Vụ tộc, lại thêm chí bảo bản nguyên cực phẩm Thí Thần Thương, uy lực của một kích này vô cùng cường đại.

Hư không trực tiếp bị xé thành hai nửa.

Nhưng chỉ thấy phía trên tinh đồ, quang mang chợt lóe lên.

Một thương kia, bị một luồng sức mạnh hư vô vặn vẹo đánh rơi.

Ngay sau đó.

Tinh đồ tán đi.

Thay vào đó là một thanh niên bạch y tóc trắng, quanh người có một luồng khí tức vô cùng doạ người lưu chuyển.

Bốn phía hư không ở xung quanh hắn sụp đổ trong im lặng.

"Đây là sức mạnh Thần Ma, lại là người của Thần Ma nhất mạch!"

Chủ nhân Vụ tộc nhìn thấy người kia, sắc mặt âm trầm nói.

"Chính là Phá Quân trong Huyền Thiên cửu tinh... Tuyệt Vô Thần!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Chẳng cần biết ngươi là ai, giết!"

Bàn Liên hừ lạnh một tiếng, tay cầm Thí Thần Thương đánh ra một thương, đạo nhiễm chi khí kinh khủng, bao phủ cõi trần, nghiền ép về phía Tuyệt Vô Thần.

Chỉ thấy đối phương ngạo nghễ đứng đó, tóc trắng bay múa.

Năm ngón tay hơi hơi nắm lại, sức mạnh đạo tắc trong cơ thể lưu chuyển ra!

Hắn, không ngờ đã đột phá lên Hợp Đạo!

"Trải nghiệm sức mạnh hư vô đi."

Tuyệt Vô Thần từ tốn nói.

Thần quang màu xám chiếu rọi ra, dung nhập với sức mạnh đạo tắc, va chạm với một thương đang nhanh chóng đâm tới kia của Bàn Liên.

Hai luồng cự lực bá đạo, ầm ầm nổ tung!

Không gian liên tục sụp đổ.

Tuyệt Vô Thần không lùi.

Bàn Liên cũng không vừa, hai người liếc nhau, sát ý lẫm liệt.

"Cho dù là Hợp Đạo, ở trước mặt đạo nhiễm chi khí, ngươi cũng không thể chịu nổi một kích! !" Bàn Liên điên cuồng thúc giục đạo nhiễm chi khí.

Tuyệt Vô Thần ẩn ẩn cảm nhận được một sự áp chế.

Nhưng hắn vẫn không lùi bước như cũ.

"Phụng mệnh lệnh của Vương, hôm nay, một tên của Vụ tộc cũng không được để lại!"

Lời nói của Tuyệt Vô Thần vừa dứt, bốn phía hư không lần lượt có từng thân ảnh hiện ra, trên người mỗi một người đều mang Thần Ma chi khí mạnh mẽ.

Những người này, đều là tu sĩ của Thần Ma nhất mạch!

Ngay sau đó, Tuyệt Vô Thần đưa tay đập ra một đập trong hư không, hư không nứt ra thành từng khúc, một tòa đài cao kim sắc nguy nga bay lên không trung.

Trên đài cao, được khắc vô số phù văn.

Lộ ra một luồng sát phạt chi khí cực hạn!

Chính là chí bảo ngày xưa của Tiên Đình, Trảm Tiên đài!

Trảm Tiên đài hiện ra, sát phạt chi khí vô tận bao phủ Bàn Liên, lại có thêm Tuyệt Vô Thần, trong lúc nhất thời hắn cũng khó có thể thoát thân.

Còn về những tu sĩ Vụ tộc còn lại, cũng muốn rời đi, nhưng lại bị âm tượng, Thần Ảnh quân ngăn chặn cước bộ đến chết.

Chớ nói chi là, còn có một đám tu sĩ Thần Ma vờn xung quanh.

Bọn họ căn bản không có đường để đi!

"Đáng chết, đáng chết!"

"Sở Cuồng Nhân, ngươi diệt Vụ tộc ta, hôm nay, cho dù có chết ta cũng phải kéo ngươi làm đệm lưng! !" Chủ nhân Vụ tộc điên cuồng.

Chỉ thấy đạo trong cơ thể hắn phát ra tiếng nổ.

Đạo tắc gào thét tuôn ra, đúng là tự mình sụp đổ tan rã!

Một luồng sức mạnh càng thêm kinh khủng tích góp lại.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, ánh mắt ngưng trọng.

"Há, hiến tế đạo của chính mình sao? Cũng có chút can đảm!"

Hiến tế đạo của bản thân.

Chủ nhân Vụ tộc, là muốn cùng Sở Cuồng Nhân đồng quy vu tận.

"Chỉ tiếc, muốn theo ta đồng quy vu tận, ngươi không có loại năng lực này!" Sở Cuồng Nhân đưa tay, trong cơ thể truyền ra từng đợt đạo âm.

Chỉ thấy đạo tắc quanh người hắn ngưng tụ ra từng viên từng viên phù văn cổ lão.

Dường như trong đó.

Giữa thiên địa có khí thế đại đạo vọt tới, vờn quanh người hắn.

Một luồng uy áp vô cùng mênh mông, trong nháy mắt bao phủ ra, mọi người chỉ cảm thấy luồng sức mạnh này cường đại đến mức thật không thể tin được.

Ngay cả Tàng Phong và đa trọng Hợp Đạo của Vụ tộc cũng cảm thấy chấn kinh.

"Luồng sức mạnh này là... Đại đạo! !"

Tàng Phong liếc mắt một cái liền nhận ra sức mạnh mà Sở Cuồng Nhân đang sử dụng.

Sức mạnh của đại đạo!

"Làm sao có thể? !"

Chủ nhân Vụ tộc nỉ non nói.

Hắn hiến tế đạo của chính mình cho đại đạo vũ trụ này, đổi lấy sức mạnh mạnh hơn, mà chỉ một cái chớp mắt tiếp theo, Sở Cuồng Nhân liền sử dụng sức mạnh đại đạo.

Còn có chuyện gì quá đáng hơn chuyện này nữa không?

Chủ nhân Vụ tộc hoàn toàn vỡ mộng.

"Nhập đạo pháp này, quả nhiên rất huyền diệu."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Hắn hiện đang sử dụng, chính là nhập đạo chi pháp.

Mượn sức mạnh đại đạo của vũ trụ Bàn Cổ, trấn áp Vụ tộc!

"Chém!"

Sở Cuồng Nhân không dùng bất kỳ tiên pháp thần thông gì, nâng kiếm trong tay lên, nhẹ nhàng chém ra, sức mạnh cường đại trực tiếp hóa thành một đạo kiếm khí dồi dào.

Chỗ nó đi qua, nguyên một đám Vụ tộc bị tiêu tán.

Cho dù là chủ nhân Vụ tộc hiến tế đạo của bản thân cũng cảm nhận được một sự áp lực trước đó chưa từng có, cả người bị kiếm khí đánh bay, đạo trong cơ thể vốn dĩ đang sụp đổ, lại lần nữa bị thương nặng, không còn đủ ba phần.

Chương 1953: Vụ tộc diệt vong, Hợp Đạo cổ lão của Đạo Vương nhất tộc

Sở Cuồng Nhân thi triển nhập đạo pháp, thực lực mạnh mẽ, chấn thiên hám địa, tiện tay chém ra mấy đạo kiếm quang, chiếu rọi chư thiên tinh thần.

Toàn bộ Vụ tộc trong bí giới căn bản không chịu được sức mạnh của hắn.

Tuỳ tiện sụp đổ tan rã.

Mà chủ nhân Vụ tộc bị Sở Cuồng Nhân chém trúng, đạo trong cơ thể không ngừng phát ra tiếng nổ lớn chói tai, giống như sẽ nổ tung bất cứ lúc nào.

Cho dù là hắn hiến tế đạo của mình, thì vẫn không chịu nổi một kích ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, căn bản không có cách nào để phản kháng.

Đùng! !

Cuối cùng, trong một tiếng kêu thê lương thảm thiết, đạo của chủ nhân Vụ tộc bị Sở Cuồng Nhân hoàn toàn vỡ nát, hóa thành tro tàn.

Cách đó không xa.

Tuyệt Vô Thần và Bàn Liên vẫn còn tiếp tục chiến đấu.

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, đi đến trước mặt đối phương, tùy ý giơ tay lên, xòe năm ngón tay, nhẹ nhàng trấn áp xuống.

Một vụ nổ ầm ầm, hư không nổ tung!

Bàn Liên chỉ cảm thấy có một vùng trời nghiền ép xuống, căn bản không phải là sức mạnh mà hắn có thể ngăn cản được, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ.

"Không, không có khả năng!"

"Ta chính là sát khí cuối cùng do Vụ tộc chế tạo ra, ta cần phải đại sát tứ phương ở trong vũ trụ Bàn Cổ, sao có thể chết ở đây được?!"

Bàn Liên điên cuồng rống giận.

Chỉ thấy tay hắn nắm Thí Thần Thương, thúc giục đạo nhiễm chi khí đến cực hạn, đạo âm truyền ra, điên cuồng rót vào trường thương trong tay.

Một thương đâm ra, là cực hạn sát phạt và hủy diệt!

Một thương này vô cùng kinh khủng.

Ở bên trong toàn bộ vũ trụ Bàn Cổ, không có bao nhiêu người đỡ được.

Ngoại trừ sức mạnh này ra.

Tác dụng khắc chế của luồng đạo nhiễm chi khí kia mới là điều quan trọng.

Chỉ đáng tiếc.

Đạo nhiễm chi khí này đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, không có chút tác dụng nào!

Một chưởng đè xuống, thương kình dồi dào kia liền bị đánh cho vỡ nát trong nháy mắt, một chưởng này trực tiếp đánh lên trên người của Bàn Liên.

Bên trong tiếng ầm ầm, thân thể của đối phương nổ tung.

Một lượng lớn đạo nhiễm chi khí phun ra ngoài, tàn phá bừa bãi khắp tứ phương.

Sở Cuồng Nhân thúc giục Thôn Thiên Thần Đạo Quyết.

Trong chốc lát, đạo nhiễm chi khí vô tận bị hắn hút vào trong cơ thể, đan xen với đạo tắc hóa thành phong ấn, trấn áp xuống.

Mà sau khi Bàn Liên ngã xuống.

Một viên hạt sen thanh sắc cùng với một thanh trường thương đen nhánh lơ lửng ở giữa không trung, Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, sau đó thu chúng lại.

Bàn Liên đáng thương...

Vị yêu nghiệt này vừa mới hiện thế, còn chưa thi triển quyền cước đã trực tiếp ngã xuống như vậy, còn cống hiến hạt sen và Thí Thần Thương cho Sở Cuồng Nhân.

Đây đều là do mảnh vỡ Thanh Liên biến thành.

Sở Cuồng Nhân hấp thu chúng, sức mạnh Thanh Liên lại tăng cao hơn gấp mấy lần.

"Vô Thần, vất vả cho ngươi rồi."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Tuyệt Vô Thần cười nhạt một tiếng.

"Vì ngô vương, muôn lần chết không đáng tiếc!"

Tuyệt Vô Thần cung kính nói ra.

Dù hiện tại hắn đã trở thành Hợp Đạo, thế nhưng ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, vẫn khiêm tốn giống như cũ, không có chút vẻ kiêu ngạo nào.

Điều này vô cùng hiếm có.

"Trong Huyền Thiên cửu tinh, ngươi là người đột phá lên Hợp Đạo sớm nhất."

Sở Cuồng Nhân tán dương.

"Nhưng không phải là người duy nhất, những người còn lại, ta tin tưởng cũng sẽ đột phá rất nhanh." Tuyệt Vô Thần cười nhạt nói.

Ngoại trừ Sở Cuồng Nhân ra.

Hắn là người biết rõ ràng Huyền Thiên cửu tinh nhất, mỗi một người đều là yêu nghiệt đứng đầu, so với cửu vương của vũ trụ Thiên Nguyên cũng không kém hơn chút nào.

Thậm chí còn xuất sắc hơn.

Hắn biết rõ, nếu như Huyền Thiên cửu tinh có thể chính thức trưởng thành, thế lực kia, sẽ mang đến tác dụng vô cùng quan trọng đối với cục diện chiến đấu.

Sở Cuồng Nhân và Tuyệt Vô Thần tùy ý hàn huyên đôi ba câu.

Sau đó liền dời ánh mắt đến Tàng Phong và vị đa trọng Hợp Đạo của Vụ tộc đang chiến đấu kia, nhìn đến say sưa ngon lành.

Tàng Phong thân là một trong Thần Ma thất nhân chúng, thực lực cực kỳ cường đại, cũng đã thuần thục đối với việc sử dụng Thần Ma chi khí.

Tuyệt Vô Thần, Sở Cuồng Nhân cũng đều là Thần Ma nhất mạch.

Quan sát đối phương chiến đấu, có trợ giúp nhất định đối với bọn họ.

Cảnh giới đa trọng Hợp Đạo, cũng có chênh lệch, Tàng Phong đã dung hòa bốn loại đạo, mà Hợp Đạo của Vụ tộc kia lại chỉ dung hòa ba loại đạo.

Hai bên có sự chênh lệch.

"Ngươi có thể đoán ra Tàng Phong dung hòa mấy loại đạo nào không?"

Sở Cuồng Nhân hỏi.

"Kim Loại chi đạo, Phong chi đạo, Sát Phạt chi đạo, còn có Tinh Không chi đạo." Tuyệt Vô Thần nói ra.

"Còn gì nữa không?"

"Mỗi một loại đạo, đều mang một loại nhuệ khí đặc biệt, là bởi vì hắn là kiếm tu sao?" Tuyệt Vô Thần nói ra.

"Đúng vậy, loại nhuệ khí đặc biệt này, dung nhập mấy loại đạo bên trong hắn, khiến cho đạo của hắn có lực sát thương tăng cao."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lúc này.

Tàng Phong lạnh lùng quát lên, một đạo kiếm quang kinh khủng phóng lên tận trời.

Kiếm ý kinh người bao phủ tinh không.

"Loạn Phong Tinh Vân Trảm!"

Sức mạnh của nhiều loại đạo trong cơ thể Tàng Phong phát ra tiếng nổ lớn, sức mạnh của nhiều loại đạo cộng hưởng bạo phát, hóa thành thủy triều khuấy động khắp nơi.

Trong tiếng ầm ầm, đa trọng Hợp Đạo của Vụ tộc kia bị kiếm quang bao phủ.

Cả người bị kiếm quang chém nát trong nháy mắt, đạo trong cơ thể cũng nổ thành từng khúc, dần dần sụp đổ, tan thành mây khói.

"Ta không cam lòng! !"

Hợp Đạo Vụ tộc kia thét dài một tiếng.

Nhưng cho dù nói như thế nào, chuyện hắn ngã xuống, đã là chuyện đã định trước, mà những tu sĩ Vụ tộc còn lại nhìn thấy một màn này, nhanh chóng cảm thấy tuyệt vọng.

Sau đó không lâu.

Vụ tộc hoàn toàn bị hủy diệt.

"Ha ha, lần này nhờ có Tiên Vương tương trợ."

Tàng Phong cười nhạt một cái rồi nói, nhìn Sở Cuồng Nhân, vô cùng ngạc nhiên.

Hắn không thể nghĩ ra đối phương lại có thể mượn sức mạnh đại đạo để chém giết chủ nhân Vụ tộc, chiến lực này, ngay cả hắn cũng không thể coi thường.

Nên nói thật không hổ là người được Đạo Tổ cùng với đại ca chọn trúng sao?

"Không sao, Vụ tộc uy hiếp vũ trụ Bàn Cổ, diệt trừ bọn họ cũng là một chuyện tốt, sau đó, ngươi có tính toán gì không?"

Sở Cuồng Nhân hỏi.

"Tiếp đó, ta muốn đi đến chiến trường hư không, nơi đó là chiến trường chủ yếu mà hai đại vũ trụ giao phong." Tàng Phong nói ra.

"Ừm, ta chuẩn bị một phen, cũng muốn đi đến chiến trường hư không."

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu.

Huyền Thiên cửu tinh, có hơn phân nửa đều ở chiến trường hư không.

Hắn cũng muốn mau chóng đi tới.

Vụ tộc bị diệt, tin tức này truyền ra.

Không ít người đều vì thế mà kinh ngạc.

Sau khi biết là do Sở Cuồng Nhân làm, mọi người liền kinh thán, sinh ra một loại cảm giác sùng kính đối với vị Tiên Vương trẻ tuổi này.

Một trận chiến này, khiến cho Sở Cuồng Nhân tạo ra không ít uy vọng.

...

Bên trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Sau khi hai người Thần Thiên, Phong Hoàng ở vũ trụ Bàn Cổ bị thương nặng trở về, toàn bộ vũ trụ liền bát đầu tăng tốc.

Một lượng lớn binh lực bị ném vào bên trong chiến trường hư không.

Trừ bọn họ ra.

Một số Thần Vương cổ lão trong vũ trụ cũng lần lượt tỉnh lại.

Những người này, trở lại Vương tộc của mình.

Bên trong Đạo Vương nhất tộc.

Một nam tử mũi ưng nhìn tình báo gần đây nhất, sắc mặt âm trầm như nước, người này là Thần Vương cổ lão mới trở về của Đạo Vương nhất tộc.

Thực lực của hắn còn kinh khủng hơn so với Ma Lân Thần Vương.

Đã đạt đến cảnh giới đa trọng Hợp Đạo.

"Hay, hay cho một tên Thiên Kiếm, lại dám làm ra chuyện như thế này đối với Đạo Vương nhất tộc ta, làm hại Đạo Vương nhất tộc ta trầm luân đến tận đây!"

"Rất tốt!"

Ma Lân Thần Vương đứng ở một bên, không dám nói lời nào.

Đạo Vương nhất tộc trầm luân đến tận đây, hắn cũng có một phần trách nhiệm.

"Hiện tại Thiên Kiếm đang ở đâu?"

Nam tử mũi ưng dò hỏi.

"Không biết, có lẽ đang ở Kiếm Linh nhất tộc, có lẽ là đang ở Thiên Nguyên Thần Điện..." Ma Lân Thần Vương cũng có chút không chắc chắn nói.

"Cửu vương bao gồm..."

"Theo thứ tự là..."

Sau khi hiểu rõ một chút tin tức, trong mắt nam tử mũi ưng lộ ra một tia âm trầm: "Đạo Vương nhất tộc ta, không thể ăn một thiệt thòi lớn như vậy mà không hề làm gì... Thiên Kiếm, Thiên Kiếm tạm thời khó động, nhưng Thần La đạo khiến cho nguyên khí của Đạo Vương nhất tộc ta tổn hao nhiều như vậy, bọn họ hẳn phải chết!"

Chương 1954: Tự có chừng mực, Thần Vương cổ lão, không có gì hơn cái này

Trong vũ trụ.

Một đám chiến thuyền đang đến nơi nào đó.

Từ sau khi gia nhập vào Viên Thiên hội, Thần La đạo liền dựa theo một số chỉ thị của Thiên Kiếm mà hành động, hiện tại, bọn họ đang đi đến chiến trường hư không.

Nhưng ngay lúc này.

Phía trước Thần La đạo, có một thân ảnh lăng không mà đến.

"Người phía trước, mau xưng tên!"

Trên chiến thuyền, có người nhìn thấy người vừa tới, lớn tiếng nói.

Nhưng người tới lại không thèm mở lời.

Tiện tay đánh ra một quyền.

Sức mạnh đạo tắc bá đạo hóa thành ngàn vạn lôi đình càn quét mà ra, một chiếc chiến thuyền hóa thành bột mịn, tu sĩ trên chiến thuyền không có người nào có thể may mắn sống sót.

"Là Thần Vương!"

"Làm sao lại đột nhiên có Thần Vương tới tìm chúng ta gây phiền phức?"

Mọi người vô cùng ngoài ý muốn, ào ào đề phòng.

Một thân ảnh vọt ra.

Trên người cũng có uy thế Thần Vương lưu chuyển.

Là Thần La đạo.

Hắn nhìn người trước mắt, ngưng trọng nói: "Ngươi là ai? !"

"Đạo Vương nhất tộc, Ma Thiên âm!"

Người tới lạnh nhạt nói ra.

Uy thế Thần Vương ầm ầm bạo phát, ở trong đó, ẩn chứa khí tức của hai loại đạo, trực tiếp chế trụ Thần La đạo.

Thực lực đa trọng Hợp Đạo bạo phát.

"Xem ra là Thần Vương cổ lão của Đạo Vương nhất tộc đã trở về."

Sắc mặt Thần La đạo nghiêm túc.

"Thần La đạo ngày xưa dám mạo phạm Đạo Vương nhất tộc ta, hôm nay, các ngươi nên chết đi là vừa!" Trong lúc Ma Thiên âm nhấc tay, đạo tắc lưu chuyển.

"Ngươi không thể giết nhóm bọn ta." Lúc này, Thần La đạo mở miệng ngăn cản đối phương: "Chúng ta đã quyết định tiến về chiến trường hư không."

"Điều đó có liên quan gì đến ta sao?"

"Ma Thiên âm, hắn nói đúng, ngươi không thể giết bọn họ."

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Một thân ảnh đi tới.

Là Tư Không Thần Vương của Thiên Nguyên Thần Điện, hắn nói ra: "Chúng ta và vũ trụ Bàn Cổ đã khai hỏa, hiện tại chiến trường hư không cần binh lực, mà trước đó không lâu Thần La đạo đã xin thần điện, được tiến về chiến trường hư không để tham chiến, bọn họ là nguồn cung cấp binh lực quý giá, ngươi không thể làm càng."

Nghe thấy điều này, sắc mặt Ma Thiên âm hơi trầm xuống một chút.

Hay cho một tên Thần La đạo.

Thế mà có thể nghĩ tới điểm này.

"Vậy tội lỗi mà chúng gây ra với Đạo Vương nhất tộc ta cứ tính như vậy sao?"

Ma Thiên âm lãnh đạm nói.

"Mong ngươi lấy đại cục làm trọng!"

Tư Không Thần Vương thản nhiên nói.

"Đại cục, vậy thì tốt, như vậy đi, những người khác của Thần La đạo ta có thể không để ý tới, nhưng thủ lĩnh của Thần La đạo, phải chết!"

"Há, ngươi muốn gây tổn thương đến người của Viên Thiên hội ta sao?"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Cách đó không xa, Sở Cuồng Nhân từ từ đi tới.

Trên người hắn có kiếm khí lưu chuyển, đạo tắc tụ hợp, trong cơ thể truyền ra từng đợt đạo âm huyền diệu, khuấy động ở trong gầm trời, rung chuyển tinh không.

Mà ở phía sau hắn, có một thanh niên mặc áo đen đi theo, thanh niên này mang trên mặt vẻ tà mị, không nhanh không chậm đi theo Sở Cuồng Nhân.

"Thiên Kiếm!"

Ma Thiên âm lập tức phán đoán ra thân phận của người vừa đến.

Tin đồn liên quan tới người này có quá nhiều, cho dù là Thần Vương vừa mới khôi phục không được bao lâu như hắn, thì cái tên của đối phương cũng như sấm bên tai.

"Sao hắn lại tới đây..."

Tư Không Thần Vương đột nhiên cảm thấy có chút nhức đầu.

Mỗi lần Thiên Kiếm xuất hiện, thì mọi chuyện sẽ vượt ra khỏi sự khống chế.

Còn có, Viên Thiên hội lại là cái gì nữa?

Là tổ chức do Thiên Kiếm thành lập sao?

Có những ai?

Thực lực bên trong như thế nào?

Tư Không Thần Vương hết sức quan tâm đối với vấn đề này.

"Thiên Kiếm, ngươi đến rất đúng lúc, ta vốn định giải quyết Thần La đạo xong sẽ đi tìm ngươi." Ma Thiên âm lạnh lùng nói ra.

"Thiên Kiếm, tính tình của Ma Thiên âm táo bạo, mà bây giờ đang là thời khắc mấu chốt của trận giao chiến giữa hai đại vũ trụ, vũ trụ Thiên Nguyên chúng ta không thể lại đấu đá bên trong nữa, hi vọng ngươi có thể hạ thủ lưu tình nhiều hơn một chút, cố gắng không gây ra xung đột quá lớn." Tư Không Thần Vương truyền âm nói với Sở Cuồng Nhân

"Yên tâm, Thiên, tự có chừng mực."

Sở Cuồng Nhân cũng truyền âm nói lại.

Nghe thấy điều này.

Trong lòng Tư Không Thần Vương thở dài một hơi.

Xem ra sẽ ổn thôi.

Thiên Kiếm có thể thông cảm cho mình, thật sự là quá tốt.

"Thiên Kiếm, không nói lời nào, là đang thể hiện ngươi sợ sao? Nếu như ngươi muốn bị hủy diệt cùng với Thần La đạo, ta cũng không để ý."

Ma Thiên âm tiếp tục nói.

"Xúc phạm Thiên uy, Thiên đồng ý đấu với ngươi một trận!"

Lông mày Sở Cuồng Nhân nhếch một cái, trên người có uy áp bành trướng bạo phát.

Một bên, Tư Không Thần Vương bị vỡ mộng.

Thiên Kiếm, vừa mới ngươi nói sẽ tự có chừng mực mà?

Đâu mới là chừng mực của ngươi?

"Rất tốt, ta cũng muốn nhìn một chút xem ngươi có bao nhiêu trọng lượng."

Ma Thiên âm nhếch miệng cười một tiếng, khí tức đa trọng Hợp Đạo trên người lan tràn ra: "Nếu như ngươi thắng, Đạo Vương nhất tộc ta, từ nay sẽ không truy cứu việc với Thần La đạo nữa, nếu như ngươi thua, ngươi và hắn, cùng nhau tiêu vong ở đây! !"

Hắn không nói hai lời, đưa tay đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Đạo tắc tụ hợp, luồng đạo tắc này, đã đạt tới tầng thứ viên mãn, Thần Vương vô thượng tầm thường đối mặt với loại công kích này cũng khó có thể chống cự.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, ngưng tụ kiếm chỉ.

Đạo tắc lấp lóe trên đầu ngón tay, hóa thành kiếm khí.

Kiếm và chưởng va chạm.

Chỉ với một kích, mỗi người đều bị đánh bay ra ngoài.

Ma Thiên âm có chút ngoài ý muốn: "Vậy mà ngươi có thể đỡ được công kích viên mãn chi đạo của ta, hay cho một tên Thiên Kiếm, đích thật là bất phàm."

"Ngươi lại khiến Thiên, có chút thất vọng."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Sau đó, Vô Đạo ra khỏi vỏ.

Một lượng lớn đạo tắc tụ hợp ở trong đó, khí tức của đạo tuôn ra, đã đến gần với cấp độ đỉnh phong vô hạn.

"Trong khoảng thời gian ngắn, hắn lại tiến bộ nhiều đến như vậy!"

Tư Không Thần Vương ở một bên nhìn mà kinh hãi.

Tốc độ tiến bộ của Sở Cuồng Nhân, quả thực là không thể tưởng tượng được.

"Thần Lôi Bá Thiên Chưởng!"

Lúc này, Ma Thiên âm thúc giục sức mạnh đa trọng Hợp Đạo.

Chỉ thấy một đạo chưởng ấn đen nhánh từ trên trời giáng xuống, mà trong đó còn ẩn chứa một luồng lôi đình cự lực, đột nhiên đè Sở Cuồng Nhân xuống.

"Thiên chi chứng kiến, Thiên Ngoại Thiên Kiếm!"

Phía trên mũi kiếm Vô Đạo của Sở Cuồng Nhân, có đạo tắc lưu chuyển ra.

Sức mạnh bản nguyên duy nhất phun trào.

Một kiếm chém ra, bàn tay đen nhánh kia trực tiếp bị chém rách.

Ma Thiên âm bị một kích này, trực tiếp đẩy lui.

"Cái gì? !"

"Hắn lại có thể ngăn lại một chiêu này của ta!"

Ma Thiên âm có chút chấn kinh, phải biết rằng, một chiêu này của hắn chính là sức mạnh đa trọng Hợp Đạo hàng thật giá thật đó!

Căn bản cũng không phải là sức mạnh mà Thần Vương vô thượng tầm thường có thể ngăn lại, Sở Cuồng Nhân lại có thể dùng một kiếm phá vỡ, thực lực này, có chút kinh khủng.

Sở Cuồng Nhân lại lần nữa tấn công về phía hắn.

Vô Đạo trong tay chém ra, từng đạo từng đạo kiếm quang ùn ùn kéo đến.

Ma Thiên âm thúc giục sức mạnh để ngăn cản.

Nhưng lại có loại cảm giác bị áp chế, điều này khiến cho sắc mặt của hắn vô cùng âm trầm, dù sao bản thân mình cũng là đa trọng Hợp Đạo!

"Tử Lôi Nhận! !"

Lúc này, trong tay Ma Thiên âm đột nhiên xuất hiện một món chí bảo.

Đó là một thanh trường đao màu tím có sấm sét quấn quanh, mà có chí bảo trong tay, sức mạnh của hắn tăng vọt một đoạn.

Chém ra một đao, phá vỡ kiếm quang của Sở Cuồng Nhân.

"Thiên Kiếm, mở mang kiến thức một chút về toàn lực của ta đi."

Ma Thiên âm giơ cao trường đao trong tay, đạo tắc tụ hợp, một đạo đao ảnh kinh thiên hoành không chém ra, đao uy khiến ngàn vạn hành tinh vỡ vụn!

Đối mặt với sát chiêu cùng cực này, Sở Cuồng Nhân trực tiếp lấy ra Bát Diện Đế Vương Chùy, trực tiếp đập ra một chùy, uy thế Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn bạo phát.

Đùng một tiếng, đao ảnh bị phá nát.

Ma Thiên âm bay ngược ra sau, đạo trong cơ thể bị rung chuyển kịch liệt.

Sở Cuồng Nhân lại đập ra thêm một chùy.

Một kích này càng thêm cuồng bạo, khi một tiếng nổ lớn vang lên, đạo trong cơ thể Ma Thiên âm trực tiếp bị đánh nát!

"Thiên Kiếm thủ hạ lưu tình!"

Tư Không Thần Vương đứng ngồi không yên, la lớn.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn không buông tha như cũ.

Thời khắc mấu chốt, Ma Thiên âm cắn răng, thân thể nổ tung, hóa thành vô số huyết quang, bắn ra bốn phương tám hướng.

Sở Cuồng Nhân khẽ ồ lên một tiếng, muốn dùng Thiên Chi Lao ngăn cản, nhưng số lượng huyết quang quá nhiều, lại không có cách nào hoàn toàn phong tỏa.

Chỉ trong nháy mắt một phần huyết quang liền biến mất ở phía cuối của tinh không.

"Ha, Thần Vương cổ lão, cũng không có gì hơn cái này."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, toát ra vẻ khinh miệt.

Chương 1955: Huyền Không Hợp Đạo Quyết, cuộc hội nghị giữa các Thần Vương, mặt mũi Thiên chưa đủ lớn sao?

"Thần Vương cổ lão, cũng không có gì hơn cái này."

Sở Cuồng Nhân cười khẩy, thu hồi Vô Đạo trong tay.

Sau đó.

Hắn nhìn về phía Tư Không Thần Vương, lại thấy đối phương lộ ra vẻ mặt khiếp sợ nhìn mình, bộ dạng giống như bị bản thân mình dọa sợ.

Bắt gặp Sở Cuồng Nhân đang nhìn mình, Tư Không Thần Vương lấy lại tinh thần, vội vàng nói: "Thiên Kiếm, không nghĩ tới thực lực của ngươi lại tiến bộ đến loại trình độ này, quả nhiên là khiến cho người ta bất ngờ."

Nghe được lời nói của hắn, thần sắc Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, không vui không buồn nói: "Ngươi muốn nói, cũng chỉ có điều này thôi sao?"

"Ha, trừ điều đó ra, ta muốn mời ngươi tới tham gia hội nghị Thần Vương ở Thiên Nguyên Thần Điện trước." Tư Không Thần Vương từ tốn nói.

"Hội nghị Thần Vương?"

"Đúng vậy, bây giờ, hai đại vũ trụ sắp khai chiến, chúng ta quyết định triển khai một cuộc hội nghị, hi vọng ngươi có thể đến tham gia."

Tư Không Thần Vương nói ra.

Nghe thấy chuyện này, khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên.

Rất tốt.

Hiện tại bản thân đã có đủ tư cách để tham dự vào việc ra quyết định của những người đứng đầu trong vũ trụ Thiên Nguyên, chuyện này đối với hành động của mình trong tương lai có tác dụng rất lớn.

"Thiên, sẽ tham gia."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Thời gian về cuộc hội nghị giữa các Thần Vương kia, ta sẽ thông báo sau."

Tư Không Thần Vương nói ra, sau đó liền rời đi.

"Cảm tạ hội trưởng đã giải vây."

Thần La đạo đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân cung kính nói.

Sở Cuồng Nhân hiện đang là chủ nhân của Viên Thiên hội.

Cho nên gọi hắn là hội trưởng, cũng không gì là không đúng.

"Không sao, các ngươi đi đến chiến trường hư không trước đi."

"Vâng."

Thần La đạo dẫn người rời đi, tiến về chiến trường.

"Thiên Ảnh, đi thôi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, quay người rời đi.

Mà phía sau hắn, Thiên Ảnh yên lặng đi theo.

Thời gian dằng dặc.

Thời gian hai năm đã trôi qua.

Nhưng mà, đối với Sở Cuồng Nhân hiện tại mà nói, cho dù là ngàn năm hay vạn năm, cũng chỉ là một cái búng tay.

Hai năm, thật sự là có cũng được mà không có cũng không sao.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần, Huyền Không Hợp Đạo Quyết!"

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân đang rút thưởng.

Mà phần thưởng rút được chỉ là một phần thưởng cấp Thần, hiện tại phần lớn phần thưởng cấp Thần đối với hắn mà nói, chính là có cũng được mà không có cũng không sao.

Có điều hắn vẫn nhìn qua một chút theo thường lệ.

Sau khi xem xét thứ này, lại khiến cho hai mắt của hắn tỏa sáng.

Huyền Không Hợp Đạo Quyết.

Đây là một Hợp Đạo chi pháp cực kỳ đặc biệt, môn Hợp Đạo chi pháp này dung hòa hóa thân chi pháp, tu hành chi pháp, ngộ đạo chi pháp, vân vân.

Phương pháp này có thể phân hóa một người thành hai người.

Một là bản tôn, hai là phân thân.

Cả hai đồng thời tu hành, sau cùng lại hòa làm một thể, giống như là dung hòa sức mạnh của bản tôn cùng với phân thân.

Tương đương với hiệu suất tu hành gấp đôi.

Thứ này xem ra cực kỳ cường đại.

Nhưng môn công pháp này cũng có cực hạn nhất định, đó chính là, phương pháp này cả đời chỉ có thể sử dụng một lần, chỉ có dưới Hỗn Nguyên mới có hiệu quả.

Tuy có tính hạn chế, nhưng pháp môn này vẫn cường đại y như cũ.

Điều này khiến cho Sở Cuồng Nhân liên tưởng đến Thanh Liên Sở Cuồng Nhân.

Đối phương là hóa thân của mình.

So sánh với phân thân, thì tương đương với một "chính mình" khác, còn cao cấp cường đại hơn, nếu như hắn và Thanh Liên Sở Cuồng Nhân đều tu hành Huyền Không Hợp Đạo Quyết này, sau đó lại dung hợp với nhau.

Như vậy, tính theo cấp số cộng 2 với 2, thì mình sẽ mạnh đến cỡ nào?

Sở Cuồng Nhân vô cùng chờ mong.

Lúc này, hắn tu hành môn công pháp này, cũng truyền cho Thanh Liên Sở Cuồng Nhân, hai người cùng nhau tu hành, rất nhanh liền nắm giữ nó.

Lại một năm thời gian nữa trôi qua.

Huyền Không Hợp Đạo Quyết, hắn đã hoàn toàn nắm giữ.

Một ngày này.

Thiên Nguyên Thần Điện truyền đến tin tức, mời tham gia hội nghị

Thần Vương.

"Vậy liền để ta xem một chút, có những vị Thần Vương nào đi."

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng lên.

...

Bên trong Thiên Nguyên Thần Điện.

Thần Vương các phương hội tụ tại một chỗ.

Phần lớn người đều được tiên huy bao phủ, bộ mặt thật sự khó có thể phân biệt được, nhưng trên người đều lộ ra khí tức cực kỳ cổ xưa.

"Ma Thiên âm, nghe nói trước đó không lâu ngươi bị một tiểu bối tuổi trẻ cho ăn quả đắng." Một giọng nói mang theo trêu chọc vang lên.

Nghe thấy điều này, Ma Thiên âm sầm mặt lại: "Hừ, Thiên Viêm Thần Vương ngươi là muốn đánh nhau sao? Ta không ngại phụng bồi tới cùng."

"Ha ha, ngươi bị phá hủy một đạo, hiện tại còn là đối thủ của ta sao?" Thiên Viêm Thần Vương trong tiên huy từ tốn nói.

"Ngươi..."

Ma Thiên âm vô cùng tức giận.

Mà trên thực tế, chiến lực của cảnh giới đa trọng Hợp Đạo thường được quyết định bởi số lượng đạo được dung hợp, vốn dĩ, Ma Thiên âm chỉ dung hợp hai loại đạo.

Bên trong đa trọng Hợp Đạo, cũng không tính là đỉnh phong.

Hiện tại, bị một búa của Sở Cuồng Nhân đập vỡ một đạo, muốn khôi phục lại, nếu không tốn mười mấy triệu năm thì căn bản không có khả năng.

Một chùy kia của Sở Cuồng Nhân, quá độc ác.

"Được rồi, chớ ồn ào, Thiên Kiếm không thể so sánh với kẻ bình thường, ta từng giao thủ với hắn một lần, khó đối phó đấy."

Một giọng nói vang lên.

Người này là đa trọng Hợp Đạo Thần Vương của Thái Thản nhất tộc, Nguyên Đằng.

Nghe được chuyện hắn từng giao thủ với Thiên Kiếm, mọi người có chút kinh ngạc.

Mà Nguyên Đằng cũng nói một lần về chuyện bản thân mình khi vừa mới thức tỉnh, đã từng giao thủ với đối phương ở trên cổ tinh giao dịch.

Nói xong, hắn ngưng trọng nói: "Lúc trước, đạo của ta cùng với một loại khác chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng vẫn có biện pháp thong dong thoát thân khỏi tay hắn như cũ, nhưng bây giờ, Ma Thiên âm lại bị hắn phá hủy một đạo, có thể thấy thực lực của người này đã tiến bộ, tốc độ nhanh đến mức thật không thể tin được."

"Có lẽ là do Ma Thiên âm quá phế đi?"

Lúc này, Thiên Viêm Thần Vương tiếp tục nói.

Nghe được lời hắn nói, Ma Thiên âm tức đến mức thở hổn hển, uy thế Thần Vương trên người ầm ầm bạo phát: "Thiên Viêm Thần Vương, nếu như ngươi thật sự muốn đánh nhau, vậy thì đừng lầm bà lầm bầm nữa, mau ra tay đi!"

"Ha, sợ ngươi sao?"

Nhưng lúc này, một trận sức mạnh tiên huy bảy màu bao phủ ra, thân thể của chúng Thần Vương ở đây đều nhịn không được mà hơi rung lên ở trước mặt sức mạnh tiên huy này.

Nhìn một thân ảnh được bao phủ bên trong tiên huy bảy màu, trong mắt lộ ra vẻ kiêng dè, dường như còn mang theo một chút e ngại.

Bởi vì người trước mắt này, tuyệt đối là một trong mấy người mạnh nhất bên trong Thần Vương cổ lão bọn họ, thậm chí là một trong những tồn tại cổ xưa nhất ở trong vũ trụ Thiên Nguyên, luận về chiến lực, cũng gần với mức dưới Hỗn Nguyên.

"Các ngươi nhao nhao ảnh hưởng đến ta."

Thân ảnh bên trong tiên huy bảy màu kia thản nhiên nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều nhanh chóng nín hơi, không dám nhiều lời.

Lúc này.

Có một người tiến đến, là Tư Không Thần Vương, hắn nhìn thân ảnh được bao phủ bên trong tiên kia, đếm một chút.

Tuy còn một số người chưa đến, nhưng hội nghị vẫn có thể tiếp tục.

Nhưng có một người còn chưa tới, hắn phá lệ để ý tới.

Người kia chính là Thiên Kiếm.

Bản thân mình đã tự mình mời hắn đến, đối phương cũng nói là sẽ đến.

"Tư Không Thần Vương, hội nghị còn chưa bắt đầu sao?"

Có Thần Vương không kiên nhẫn nói ra.

Nếu không phải Tư Không Thần Vương là tả hộ pháp của Thiên Nguyên Thần Điện, người đại diện của điện chủ thần điện, thì bọn họ cũng không thèm để ý đến đối phương đâu.

"Chờ một chút, còn một người nữa chưa đến."

Tư Không Thần Vương nói ra.

"Hừ, ý của ngươi là muốn tất cả chúng ta chờ hắn sao?"

"Tư Không Thần Vương, chúng ta thấy ngươi là người phát ngôn của Thần Thiên, mới để cho ngươi chủ trì cuộc hội nghị lần này, ngươi đừng hòng lên mặt, lại muốn chúng ta lãng phí thời gian này

sao?"

"Ta lại muốn biết, người nào có mặt mũi lớn đến như vậy."

Có người hừ lạnh một tiếng rồi nói.

"Há, mặt mũi của Thiên, chưa đủ lớn sao?"

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Khi một trận kiếm áp ngang nhiên khuếch tán ra, ở dưới kiếm áp này, chúng Thần Vương bị tiên huy bao phủ kia, ẩn ẩn có xu thế muốn hiện ra, mà bọn họ cũng đều nhìn về phía nơi phát ra giọng nói.

Chương 1956: Các ngươi rất dũng cảm, phân phối binh lực, hắn từng chém giết Hỗn Nguyên

Hội nghị Thần Vương được triển khai.

Thời điểm mọi người ở đây đang có chút bất mãn đối với yêu cầu phải chờ đợi của Tư Không Thần Vương, một bóng người từ từ đi đến.

Người tới chính là Sở Cuồng Nhân.

Trên người hắn tràn ngập kiếm áp ngang nhiên, đảo qua toàn bộ đại điện.

Sau khi nhóm Thần Vương được bao phủ ở trong tiên huy cảm nhận được luồng khí tức này, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

"Khí tức thật không tầm thường!"

"Tự khoe là trời, xem ra ngươi chính là Thiên Kiếm."

"Loại khí tức này, ngươi đang khiêu khích chúng ta sao? !"

Chúng Thần Vương nhìn người vừa tới, trong mắt lộ ra vẻ tò mò.

Nhưng cũng có mấy người, lộ ra địch ý.

Ví dụ như Ma Thiên âm, sắc mặt của hắn lập tức trở nên khó coi, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, ánh mắt băng lãnh đến thấu xương.

Một chùy kia, ký ức của hắn vẫn còn mới mẻ.

Cùng với một thân ảnh được bao phủ bên trong sương mù đên, cũng lộ ra địch ý đối với Sở Cuồng Nhân, đây là Thần Vương cổ lão của Minh Vương nhất tộc.

Cùng với Đế Vương nhất tộc, Lạc Vương nhất tộc...

Một số Thần Vương cổ lão của các chủng tộc hoặc nhiều hoặc ít đều có thù oán với Sở Cuồng Nhân, đều che giấu một số địch ý đối với hắn.

Mà ở sau lưng Sở Cuồng Nhân, ánh mắt Thiên Ảnh đảo qua những người kia.

Tuy những Thần Vương kia ẩn nấp rất kỹ, nhưng Thiên Ảnh là ác ma lấy oán niệm ác ý làm thức ăn, có cảm giác vô cùng nhạy cảm đối với địch ý.

Ở trong sân, người nào có hận ý đối với Sở Cuồng Nhân.

Đều không thể gạt được hắn.

Hắn ghi lại khí tức của từng người ở đây.

Phàm là kẻ đối địch với chủ nhân của Ma, những người này, đều cần phải chết!

Trong mắt Thiên Ảnh lộ ra vẻ băng lãnh.

Sở Cuồng Nhân thì lại không để ý đến sự kì lạ của Thiên Ảnh, chỉ nhìn một đám Thần Vương trước mắt, để Tiểu Ái bắt đầu phân tích.

Tận dụng khả năng thu hoạch càng nhiều tình báo.

"Thú vị đấy, Thiên Kiếm, thật sự là trăm nghe không bằng một thấy, sự kiêu ngạo của ngươi, nằm ngoài sức tưởng tượng của ta." Thiên Viêm Thần Vương thản nhiên nói.

Nói xong, uy áp trên người hắn tiết ra.

Khí tức của đa trọng Hợp Đạo, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân, vô cùng bá đạo ngông cuồng, giống như một luồng Diệt Thế Chi Hỏa muốn thiêu đốt vạn vật vạn linh!

Sở Cuồng Nhân đối mặt với luồng uy áp này, đứng chắp tay.

Chỉ là kiếm áp trên người càng kinh khủng hơn.

Hai luồng khí tức điên cuồng đụng chạm.

Toàn bộ đại điện, bị làm cho chấn động.

"Ở đây, đều là Thần Vương cổ lão đã trải qua cuộc chiến tranh vũ trụ lần trước, ngươi là một tên tiểu bối, có tài đức gì tới đây tham gia dạng hội nghị này? !" Một vị Thần Vương cổ lão khác hừ lạnh một tiếng.

Nhất thời, lại có một luồng khí thế mênh mông nghiền ép ra.

"Ha, Thiên Kiếm, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Nguyên Đằng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, cười nhạt một tiếng.

Nhưng khí thế trên người lại không giữ lại chút nào, tuôn trào ra.

Cùng với Ma Thiên âm.

Trước đó không lâu, hắn bị Sở Cuồng Nhân diệt một đạo, trong lòng cũng vô cùng nổi nóng, bây giờ thấy mọi người lộ ra uy áp nghiền ép Sở Cuồng Nhân.

Hắn cũng không nhịn được mà muốn xen vào một chút.

Bốn luồng uy thế của Thần Vương cổ lão nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân, nếu như là Thần Vương vô thượng tầm thường, dưới uy thế như vậy chỉ sợ cũng sẽ run lẩy bẩy.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng yên tại chỗ, thần sắc lạnh nhạt.

Một cái chớp mắt ngay sau đó.

Một luồng sức mạnh đạo tắc không gì sánh kịp phóng lên tận trời!

Gần nhue muốn nhấc trần nhà của đại điện này lên!

"Loại đạo này..."

Sau khi mấy Thần Vương phát giác được đạo của Sở Cuồng Nhân, sắc mặt hơi đổi một chút, đạo của bản thân có loại cảm giác bị phản phệ.

Luận về uy áp, bọn họ cũng chỉ có thể ngang bằng đối phương sao? !

"Đạo của hắn, không thể so với tầm thường, hắn lấy thân làm đạo, không thuộc về vũ trụ này, khó trách chúng ta không áp chế nổi hắn."

"Thiên Kiếm... Quả nhiên không thể khinh thường."

Ánh mắt mấy người dần dần ngưng trọng.

Không chỉ có bọn họ.

Trong mắt những Thần Vương còn lại cũng toát ra dị sắc.

"Ở trước mặt Thiên mà dám càn rỡ, các ngươi rất dũng cảm, vậy các ngươi có dám dũng cảm một chút, đánh một trận với Thiên không? !"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân như điện, lướt qua mấy người rồi nói.

"Hừ..."

Thiên Viêm Thần Vương hừ lạnh một tiếng, thời điểm đang định ứng chiến.

Tư Không Thần Vương vội vàng đi tới hoà giải: "Chư vị, không nên vọng động, lần này đến là mở hội nghị, không phải đến tỷ thí."

"Tư Không Thần Vương, vì sao lại để Thiên Kiếm tham gia hội nghị lần này?"

Thiên Viêm Thần Vương lạnh lùng nói.

"Đây là ý của điện chủ, nếu như ngươi cảm thấy có vấn đề, có thể đến hỏi điện chủ." Tư Không Thần Vương cười tủm tỉm nói.

Thiên Viêm Thần Vương đột nhiên không có cách nào khác.

Đi chất vấn Hỗn Nguyên sao?

Cho hắn mười lá gan, hắn cũng không dám làm ra loại chuyện này.

Mọi người mới để cho Sở Cuồng Nhân tham gia hội nghị.

"Ha, khiến Thiên thất vọng rồi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nghe nói như thế, khí tức của Thiên Viêm Thần Vương dao động kịch liệt một chút.

Hiển nhiên là đang đè nén cơn giận.

Tư Không Thần Vương có chút bất đắc dĩ, ở trong bóng tối truyền âm cho Sở Cuồng Nhân.

"Thiên Kiếm, những người này đều là trụ cột vững vàng của vũ trụ Thiên Nguyên ta, ngươi có thể thông cảm thêm một chút được hay không?"

"Yên tâm, Thiên tự có chừng mực."

Khóe miệng Tư Không Thần Vương co giật một chút.

Tự có chừng mực...

Lần trước ngươi cũng nói như thế với ta.

Kết quả thì sao?

Ngươi thẳng tiếp đánh nát một đạo của Ma Thiên âm đấy! !

Hắn cũng không cần nhiều lời nữa, bắt đầu cuộc hội nghị.

Lần hội nghị này, chủ yếu là nói một chút tổng quan về bố cục của chiến trường hư không, phương án nhằm vào các cường giả của vũ trụ Bàn Cổ.

Trong đó, Sở Cuồng Nhân thấy được một số tin tức về một số Hợp Đạo cổ lão bên trong vũ trụ Bàn Cổ, trong đó còn có Thần Ma thất nhân chúng.

"Thiên Kiếm, ta hi vọng ngươi có thể tọa trấn đại lục thứ chín."

Tư Không Thần Vương nói ra.

Đại lục thứ chín.

Đây là một mắt xích bên trong phòng tuyến của vũ trụ Thiên Nguyên.

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu, cũng không cự tuyệt: "Có thể."

Dù sao sớm muộn gì hắn cũng sẽ đến chiến trường hư không, đại lục thứ chín này có thể xem như là một bệ phóng cho các hành động của hắn ở chiến trường hư không.

Nhóm những Thần Vương còn lại cũng được phân phối đến trấn thủ một phương.

Sở Cuồng Nhân âm thầm ghi lại những điều này.

Ách.

Đây chính là một tình báo to lớn.

"Mặt khác, khi ở chiến trường hư không, còn xin các ngươi phải chú ý đến một người." Tư Không Thần Vương đưa tay ra, một hình ảnh xuất hiện.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua.

Ách.

Người kia không phải mình, thì có thể là ai được chứ?

"Người này tên là Sở Cuồng Nhân."

"Điện chủ nói qua, nếu như người nào có thể thành công đánh giết người này, hắn có thể đáp ứng một điều kiện của đối phương, bất luận là cảm ngộ đột phá lên Hỗn Nguyên, hay là chí bảo bản nguyên cực phẩm, hắn đều có thể đáp ứng."

Nghe nói như thế, tâm tình của đông đảo Thần Vương bị dao động.

Ngay cả Sở Cuồng Nhân cũng có chút kinh ngạc.

Thần Thiên này vì giết chính mình, thật đúng là dốc hết vốn liếng mà.

"Người này là ai? Lại khiến cho điện chủ coi trọng đến vậy?"

"WOW, người này xem ra rất trẻ."

"Ha ha, giết một tên tiểu bối như thế, không phải chỉ là trò trẻ con thôi sao?"

Mọi người cười nói.

Nhưng một câu nói sau đó của Tư Không Thần Vương, khiến cho bọn họ nổ tung.

"Người này đã chém giết một Hỗn Nguyên."

Tĩnh.

Yên tĩnh như chết.

Khí tức của mọi người kịch liệt nổi lên như sóng gió, ngay cả thân ảnh đang bao phủ bên trong tiên huy bảy màu kia cũng không khỏi chấn kinh.

"Đánh giết Hỗn Nguyên sao? Có lầm hay không vậy!"

"Vũ trụ Bàn Cổ, lại có thể đánh giết tồn tại Hỗn Nguyên sao?"

"Ha ha, chẳng lẽ là điện chủ muốn chúng ta đi chịu chết sao? Một người có thể giết chết Hỗn Nguyên, chúng ta sao có thể là đối thủ của đối phương được?"

Mọi người bàn luận ầm ĩ.

Nhưng Tư Không Thần Vương khoát tay áo, nói: "Chư vị an tĩnh, điện chủ ngày xưa cùng với hai vị Hỗn Nguyên còn lại tiến về vũ trụ Bàn Cổ, phong ấn Vô Hám, nhưng cũng bởi vì vậy mà bị trọng thương, người này đã nhân thời điểm Hỗn Nguyên bị trọng thương, lúc này mới may mắn giết chết đối phương..."

Tư Không Thần Vương giải thích một phen.

Mọi người tuy đã dần dần bình tĩnh trở lại, thế nhưng vẫn nhịn không được mà hãi hùng khiếp vía, dù sao, người Sở Cuồng Nhân giết cũng chính là Hỗn Nguyên đó.

Chương 1957: Thiên Viêm Thần Vương khiêu khích, Thiên Ảnh xuất thủ, tồn tại bên trong tiên huy bảy màu

"Cho dù là thừa dịp Hỗn Nguyên bị trọng thương mới giết chết đối phương, nhưng người này vẫn không thể khinh thường như cũ, nếu như muốn giết hắn, chỉ sợ cũng không phải là một chuyện dễ dàng." Thân ảnh bên trong tiên huy bảy màu nói ra.

Những người còn lại cũng rất tán thành.

Sau đó, bọn họ lại hỏi thăm một số tình báo liên quan tới Sở Cuồng Nhân.

Cuộc hội nghị này, mới tính là kết thúc.

Mọi người lập tức rời đi.

Sau khi ra khỏi Thiên Nguyên Thần Điện.

Sở Cuồng Nhân muốn đi đến chiến trường hư không trước.

Nhưng đi được mấy bước, lại bị một thân ảnh ngăn lại, trên người đối phương tràn ngập uy áp nóng rực bá đạo, chính là Thiên Viêm Thần Vương.

Sở Cuồng Nhân nhìn hắn một cái: "Có việc gì sao?"

"Tiểu tử, vừa rồi ngươi ở trong hội nghị, rất phách lối."

Thiên Viêm Thần Vương lạnh lùng nói.

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng: "Ngươi đến đây để khiêu khích với Thiên sao?"

"Phải thì như thế nào?"

Uy thế trên người Thiên Viêm Thần Vương càng thêm bá đạo mạnh mẽ.

Một số Thần Vương ào ào ngừng chân quan sát.

Bọn họ đều muốn nhìn một chút, vị Thiên Kiếm danh động vũ trụ, hô phong hoán vũ ở thời đại này, rốt cuộc thực lực mạnh đến cỡ nào?

"Nghe nói ngay cả Ma Thiên âm cũng bị đối phương đánh bại."

"Thực lực của Thiên Viêm Thần Vương cũng không kém bao nhiêu so với Ma Thiên âm, nhưng thần hỏa huyễn thân của hắn, thì lại có chút khó giải quyết."

"Ừm, đúng vậy, Thiên Kiếm ứng phó được không?"

Đùng!

Thời điểm mọi người bàn luận, thì Thiên Viêm Thần Vương đã xuất thủ.

"Vậy để ta làm tiền bối đến giáo huấn ngươi một chút, để ngươi hiểu rõ cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân!"

Đạo tắc trong cơ thể Thiên Viêm Thần Vương nổ tung, đánh ra một quyền, hỏa diễm nóng rực đến cực hạn, mãnh liệt lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Hư không đều bị luồng hỏa diễm này thiêu đến vặn vẹo.

Lúc này.

Chỉ thấy trường kiếm bên hông Sở Cuồng Nhân kêu leng keng một tiếng rồi ra khỏi vỏ.

Kiếm khí lạnh thấu xương ẩn chứa Đế Bá chi khí bên trong!

Một kiếm bổ ngang sóng lửa trùng điệp.

"Thiên, chính là bầu trời tối cao và mạnh nhất trên đời này!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Kiếm áp tiết ra, rung động tinh không ở trong gầm trời!

"Đế vương khí, Bá Vương khí? ! Chậc, khó trách hắn dám phách lối như vậy, Đế Bá một thể, vạn cổ khó gặp."

"Chậc, quả thật là quái vật!"

Mọi người tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Mà trong mắt Thiên Viêm Thần Vương cũng toát ra một tia ngưng trọng.

Chỉ thấy hắn đưa tay thúc giục đạo tắc, từng đạo từng đạo hỏa diễm từ trong cơ thể hắn phun trào ra, ngưng tụ thành một đám thân ảnh trong hư không.

Tất cả đều giống nhau hắn y như đúc.

Đến cả khí tức cũng đều mạnh mẽ như thế, làm cho không có người nào có thể phân biệt được chân thân của hắn.

"Thần hỏa huyễn thân!"

"Đi!"

Thần hỏa huyễn thân, đây là Hợp Đạo pháp độc môn của Thiên Viêm Thần Vương.

Có thể dùng thần hỏa trong cơ thể tạo ra nguyên một đám phân thân, mỗi một phân thân đều có một phần thực lực của mình, khó có thể phân biệt được.

"Ha, phân thân chi thuật, thì có thể làm được gì?"

Kiếm nhọn trong tay Sở Cuồng Nhân vung ra.

Kiếm khí cường đại càn quét nguyên một đám phân thân, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, những phân thân này lại ngưng tụ lần nữa, giống như giết cũng không hết.

"Ha ha, Thiên Kiếm, phân thân này là do ta dùng thần hỏa ngưng tụ ra, chỉ cần bản thể của ta vẫn còn, bọn họ chính là bất tử."

"Ngươi mạnh hơn, thì có thể giết được bao nhiêu người đây?"

Thiên Viêm Thần Vương nói, từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Vị trí của hắn, khó có thể phân biệt.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, liền muốn để Tiểu Ái phân tích một chút bản thể của Thiên Viêm Thần Vương, nhưng ngay lúc này, Thiên Ảnh từ phía sau hắn đi tới.

"Chủ nhân, có thể giao người này cho Ma hay không."

"Há, ngươi có hứng thú sao?"

"Đúng thế."

Thiên Ảnh từ tốn nói.

"Tùy ngươi."

Sở Cuồng Nhân thu hồi Vô Đạo trong tay.

Thấy cảnh này, Thiên Viêm Thần Vương sầm mặt lại: "Để một tên tùy tùng đến đối phó với ta, Thiên Kiếm, ngươi quá làm càn! !"

Nói xong, nguyên một đám thần hỏa huyễn thân gào thét xông về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng đối phương đứng yên tại chỗ, xem thường.

Không nhúc nhích một chút.

Lúc này.

Một đạo đao quang màu đen bao phủ ra, trong hư không, đột nhiên từng đoá từng đoá Ma Hoa màu tím nở rộ, thê mỹ tuyệt luân.

Nơi Ma Hoa đi qua, tử vong chi ý ùn ùn kéo đến.

Nguyên một đám thần hỏa huyễn thân, bị phá nát toàn bộ.

"Xuất thủ với chủ nhân của Ma, ngươi, tội không thể tha!"

Thiên Ảnh đưa tay ra, sau lưng có một đóa kỳ hoa màu đen to lớn nở rộ, trong đó phun trào ác ý vô cùng vô tận.

Mọi người thấy vậy, không khỏi ngạc nhiên.

"Loại sức mạnh này, chưa từng nghe thấy."

"Ác ý thật là đáng sợ."

Ác Chi Hoa nở rộ, hóa thành một thanh trường đao đen nhánh.

Thiên Ảnh lại ra tay lần nữa.

Đao quang đen nhánh bao phủ khắp thiên địa!

"Ác Chi Hoa, khắp nơi nghiệt sát!"

Nguyên một đám thần hỏa huyễn thân liên tục bị phá nát ở dưới đao quang này.

Nhưng ngay sau đó, hỏa diễm thiêu đốt, đạo tắc đan xen, nguyên một đám huyễn thân lại được ngưng tụ lần nữa, uy thế quét ngang.

"Ta nói, những thứ huyễn thân này, các ngươi giết không xong!"

"Thật sao?"

Đã thấy Thiên Ảnh cười tà mị một tiếng.

Ánh mắt của hắn khóa chặt một thân ảnh bên trong một đám Thiên Viêm Thần Vương, ma đao đen nhánh trong tay lưu chuyển ra ác ý ngập trời làm cho người ta không rét mà run.

Chỉ thấy bốn phía có Ma Hoa nở rộ.

Thiên địa, lâm vào bên trong một mảng yên tĩnh quỷ quyệt.

"Hoa lụn bại, người không về, một đao im ắng!"

Ngay khi từng đoá từng đoá Ma Hoa kia điêu linh.

Một luồng tử vong chi ý vô biên vô tận bao phủ ra, một đạo đao quang tuyệt mỹ thê diễm xẹt qua chân trời, khóa chặt Thiên Viêm Thần Vương.

Ầm, ầm, ầm...

Nơi đao quang đi qua, nguyên một đám thần hỏa huyễn thân bị phá nát.

Mà đao quang, xẹt qua Thiên Viêm Thần Vương.

Một tia máu bắn ra, một cánh tay bay lên.

Thiên Viêm Thần Vương nhìn cánh tay bị gãy, sắc mặt âm trầm như nước, trong mắt mang theo vẻ không thể tin được: "Làm sao ngươi tìm được bản thể của ta?"

"Ác ý của ngươi, quá rõ ràng."

Thiên Ảnh thản nhiên nói, trong mắt lộ ra một tia tiếc hận.

Một kiếm vừa rồi kia của hắn đã nhắm thẳng vào đối phương, không nghĩ tới đối phương lại còn có thể tránh được tại thời khắc sống.

Chỉ chặt được một cánh tay...

Thế này làm sao đủ?

Ánh mắt Thiên Ảnh băng lãnh, ma đao trong tay lại chém ra lần nữa.

Với hắn mà nói, huyễn thân được tạo ra từ thần hỏa huyễn thân, căn bản chính là thùng rỗng kêu to, không có cách nào tạo ra sự mê hoặc đối với hắn.

Hắn là ác ma, cảm giác đối với ác ý quá rõ ràng.

Cho dù những phân thân Thần Hỏa này có chân thực đến mấy, nhưng trên thực tế cũng chỉ là một đám con rối thôi, không có bất kỳ cảm tình gì cả.

Mà Thiên Viêm Thần Vương cho dù ẩn giấu tốt đến mức nào, chỉ cần mang theo một tia ác ý nhìn Thiên Ảnh, hắn đều có thể nhạy bén phát giác được.

"Ác Chi Hoa, Thiên Ma Vũ!"

Ma đao trong tay Thiên Ảnh vung vẩy.

Đao quang bay múa theo Ma Hoa nở rộ!

Thiên Viêm Thần Vương, trong lúc nhất thời khó có thể chống đỡ, lại thêm việc hắn gãy mất một cánh tay, trong thời gian ngắn, khó có thể phản đòn.

Ngay lúc này liền rơi vào thế hạ phong!

"Đáng chết, hảo hán không chịu ăn thiệt thòi trước mắt, rời đi trước!"

Thiên Viêm Thần Vương âm thầm nghĩ tới.

Thân ảnh hắn lóe lên, liền muốn rời khỏi.

Nhưng trong mắt Thiên Ảnh lóe lên huyết quang, ma chi huyết đồng tử mở ra!

Một kết giới huyết sắc to lớn bao phủ thiên địa này.

"Đáng chết!"

Sau khi bị kết giới ngăn chặn đường lui, ánh mắt Thiên Viêm Thần Vương băng lãnh nhìn Thiên Ảnh: "Trận chiến này, coi như ta thua, ta nhận thua."

Thiên Ảnh xùy cười một tiếng.

"Khiêu khích chủ nhân của Ma, nhận thua vẫn chưa đủ, ngươi phải để lại mạng." Thiên Ảnh không nói hai lời, sát chiêu lại nổi lên.

"Cái gì, ngươi lại muốn giết ta!"

Thiên Viêm Thần Vương biến sắc.

Lúc này, một đạo chưởng ấn bảy màu bá đạo từ trên trời giáng xuống, kết giới huyết sắc bị đánh nát, miễn cưỡng cứu được một mạng của Thiên Viêm Thần Vương.

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía phương hướng phát ra chưởng ấn bảy màu, là tồn tại được bao phủ bên trong tiên huy bảy màu kia.

Mà khí tức của đối phương, cho hắn một loại cảm giác có chút quen thuộc.

"Thì ra là như thế..."

Chương 1958: Thất Thải Thiên Long kiêng kị, đại lục thứ chín, Xích Huyết ra oai

"Thì ra là thế..."

Nhìn thân ảnh bên trong tiên huy bảy màu kia, trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia hiểu rõ, lập tức khẽ cười một tiếng: "Nhúng tay vào trận chiến này, là muốn nói, ngươi cũng muốn đối địch với Thiên sao? Thất Thải Thiên Long! !"

Thất Thải Thiên Long!

Tồn tại được bao phủ bên trong tiên huy bảy màu trước mắt, chính là tồn tại cổ lão trong truyền thuyết của vũ trụ Thiên Nguyên, Long tộc chi tổ, Thất Thải Thiên Long!

"Ha, Thiên Kiếm, cho dù Thiên Viêm Thần Vương khiêu khích ngươi, nhưng tội không đáng chết, ngươi quá bá đạo rồi."

Thất Thải Thiên Long thản nhiên nói.

"Há, bá đạo, là bởi vì Thiên có thực lực này!"

"Ta không cho phép ngươi giết hắn."

"Vậy liền xem ngươi có thực lực bảo vệ hắn hay không."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay.

Khí tức cường đại lưu chuyển ra.

Mà Thất Thải Thiên Long cũng không nói nhảm, đưa tay điểm ra một chỉ.

Một đạo long trảo màu sắc rực rỡ ầm ầm vồ xuống!

Trong đó phủ đầy các loại sức mạnh đạo tắc cường đại, huyền diệu bất phàm.

Sở Cuồng Nhân đưa tay ea, một ngọn lửa màu vàng điên cuồng bùng cháy ở trong lòng bàn tay, hóa thành một thú ảnh đỏ thẫm!

Đây là sức mạnh Chúc Long!

Đùng!

Sức mạnh Chúc Long bạo phát, đánh lên phía trên long trảo.

Chỉ thấy hư không điên cuồng bị xé rách.

Chỉ chốc lát, hai luồng sức mạnh này mới dần dần tiêu tán.

"Quả nhiên là sức mạnh của Long tộc..."

Thất Thải Thiên Long nỉ non nói.

Trên thực tế, Thiên Viêm Thần Vương có chết hay không, không có liên quan gì đến hắn.

Hắn xuất thủ trước, cũng chỉ là muốn mượn cớ thăm dò Sở Cuồng Nhân một chút mà thôi, hắn từng nghe qua một số việc về đối phương...

Điều khiến cho hắn hiếu kỳ nhất, chính là đối phương có thể sử dụng sức mạnh của Long tộc.

Hắn muốn mở mang kiến thức một chút, mà bây giờ, sau khi mở mang về sức mạnh Chúc Long, trong lòng của hắn không khỏi có chút rung động, bởi vì hắn cảm nhận được, bản chất của luồng sức mạnh Chúc Long này lại có xu thế vượt qua mình.

Trên thế giới này, lại có tồn tại mạnh mẽ hơn Long tộc cổ lão như hắn sao? Vô số năm qua, đây là lần đầu tiên hắn nghe nói.

Nghĩ đến điều này.

Trong lòng hắn sinh ra một luồng sát ý đối với Sở Cuồng Nhân.

Long tộc mạnh nhất trên đời này, chỉ có hắn, Long tộc chi tổ!

Còn Long tộc cổ lão cường đại gì đó...

Căn bản không nên tồn tại!

"Ngươi đang sợ sao?" Sở Cuồng Nhân nhìn Thất Thải Thiên Long, ẩn ẩn cảm nhận được tâm tình chập chờn của đối phương, không khỏi xùy cười một tiếng.

Đồng thời, vừa rồi dùng sức mạnh Chúc Long để đối địch, cũng để cho hắn xác nhận một số phỏng đoán, sức mạnh Chúc Long, có tiềm chất áp chế Thất Thải Thiên Long.

Xét về bản chất, sức mạnh Chúc Long còn cao cấp hơn so với Thất Thải Thiên Long.

"Ha, Thiên Kiếm, ngươi và ta sẽ gặp lại."

Thất Thải Thiên Long trấn định tâm thần một chút.

Sau đó, thân ảnh hắn lóe lên, biến mất không thấy nữa.

Ngay cả Thiên Viêm Thần Vương.

Cũng đã sớm rời đi.

Trong hư không, một số Thần Vương quan sát trận chiến đối mặt nhìn nhau.

"Chỉ có như vậy thôi sao?"

"Vậy mà lại không chính thức tranh đấu."

"Chậc, ta cảm giác Thất Thải Thiên Long dường như có một ít kiêng kị đối với Thiên Kiếm, thật sự là không thể tưởng tượng được."

"Đúng vậy..."

Mọi người bàn luận một hồi, lần lượt rời đi.

Sở Cuồng Nhân cũng không ở lại lâu, mang theo Thiên Ảnh tiến về chiến trường hư không.

Cùng lúc đó.

Thế lực khắp nơi ở vũ trụ Thiên Nguyên đều đến chiến trường hư không.

……

Chiến trường hư không.

Từng khối đại lục nổi lơ lửng, cảnh tượng kỳ quái.

Có hai thân ảnh bay lượn mà đến.

Chính là Sở Cuồng Nhân cùng với Thiên Ảnh, hiện tại bọn họ đang tiến đến đại lục thứ chín trong phòng tuyến chiến lược do vũ trụ Thiên Nguyên xây dựng.

Đại lục thứ chín.

Một tòa cự thành màu đen nguy nga sâm nghiêm.

Nguyên một đám mấy tên lính võ trang đầy đủ đang thủ ở chỗ này, phần lớn những binh lính này đều đến từ các chủng tộc ở vũ trụ Thiên Nguyên.

Mà trong cự thành.

Mấy tên tướng quân đang hội họp với nhau, thương lượng điều gì đó.

"Ta vừa mới nhận mệnh lệnh ở phía trên, phía trên nói, bọn họ phái một người tới, tiếp quản tất cả công việc ở đại lục thứ chín."

Một nam tử cầm đầu mặc áo giáp đen từ tốn nói.

Người này tên là Xích Huyết.

Cũng là một vị Thần Vương, chưởng quản đại lục thứ chín đã một khoảng thời gian, người ở nơi này, đều là tâm phúc của hắn.

Sau khi nghe hắn nói, sắc mặt những người còn lại hơi đổi một chút.

"Phía trên nghĩ như thế nào, sao lại đột nhiên phái một người đến?"

"Hừ, đại lục thứ chín này được chúng ta nắm giữ, phòng thủ kiên cố, căn bản không cần đổi người đến trấn thủ."

"Đúng vậy, quả thực là vẽ vời cho thêm chuyện."

Mọi người hết sức bất mãn đối với vị cấp trên sắp tới này.

Mà nhìn thấy thái độ của mọi người, trong lòng Xích Huyết âm thầm hài lòng, điều hắn muốn chính là loại hiệu quả này, chỉ cần những người này cảm thấy bất mãn đối với quan tướng mới tới, vậy thì hắn có thể tiếp tục một mực khống chế quyền hành ở nơi đây.

Đại lục thứ chín, vật tư phong phú, các loại tư nguyên tu hành không ít.

Những năm gần đây, hắn dựa vào quyền hành trong tay, không biết đã thu thập bao nhiêu bảo vật tu hành, nên sẽ không dễ dàng chắp tay nhường cho người khác.

Không lâu sau đó.

Hai người Sở Cuồng Nhân, Thiên Ảnh đi tới đại lục thứ chín, nhìn đại thành màu đen trước mắt, hắn nhấc chân bước vào.

Nhưng còn chưa chờ hắn bước vào, từng đạo từng đạo khí tức ầm ầm bạo phát, khóa chặt hắn lại, sau đó các loại tiên pháp liền gào thét mà đến.

Đùng!

Kiếm khí trong cơ thể Sở Cuồng Nhân tự mình phát ra.

Mỗi loại tiên pháp liên tục bị phá nát ở dưới kiếm khí này.

"Nghi thức hoan nghênh này cũng thật đặc biệt làm sao?"

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lướt qua một đạo lãnh quang.

"Dừng tay, tất cả dừng tay."

Lúc này.

Xích Huyết đi ra, lớn tiếng nói, quát bảo mọi người ngưng lại.

Nghe được lời hắn nói, mọi người mới chịu dừng lại.

Xích Huyết đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, cười nói: "Thiên Kiếm, thật sự là không có ý gì, những người này cho rằng ngươi là kẻ xâm lấn, nên dưới tình thế cấp bách mới ra tay, xin ngươi không cần để ở trong lòng."

"Thiên nhớ không lầm, trước khi Thiên đến đây, thần điện chắc hẳn phải nói với ngươi việc này nhỉ, trước đó ngươi không có một chút chuẩn bị nào sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Thiên Kiếm chớ trách, bình thường tướng quân bận rộn quân vụ, chuyện vặt vãnh giống như vậy, căn bản không nhớ được."

Một tướng lãnh bên cạnh Xích Huyết nói ra.

"Đúng vậy, Thiên Kiếm đại danh đỉnh đỉnh sẽ không nhỏ nhen như vậy, vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà ghi hận trong lòng đâu."

"Ha ha, Thiên Kiếm khoan hồng độ lượng, ta không cần lo lắng về điều đó."

"Ngày thường rướng quân vô cùng vất vả, có lúc bận bịu quá mức, quên tiếp đãi Thiên Kiếm, xin Thiên Kiếm thứ lỗi."

Những tướng lãnh còn lại cũng ào ào mở miệng, giải thích vì Xích Huyết.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, không khỏi khẽ cười một tiếng: "Các hạ cũng có phương pháp trị quân đấy, Thiên đến nửa câu trách cứ cũng đều chưa nói, mà những thủ hạ bên cạnh ngươi, đã mở miệng xin tha cho ngươi."

"Chúng ta đều là huynh đệ trên chiến trường, tình nghĩa thâm hậu, khiến Thiên Kiếm chê cười rồi." Xích Huyết từ tốn nói.

"Thôi, ai là quân sư ở đây?"

Sở Cuồng Nhân hỏi.

Không ai đáp lời.

Xích Huyết nói ra: "Quân sư, ra khỏi hàng."

Một nam tử mặc một bộ thanh sam liền đi ra khỏi hàng.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên: "Thú vị."

Nguyên một đám, cũng không phải rất nghe lời.

Ở phía sau hắn, trong mắt Thiên Ảnh lộ ra một tia âm u, những người này, dám lãnh đạm với chủ nhân của Ma, thật đúng là muốn chết.

Hắn có thể cảm nhận được, những người này có ác ý đối với Sở Cuồng Nhân.

Điều này khiến cho hắn có loại xúc động muốn rút đao chém người.

"Thôi, Thiên mệt mỏi rồi, dành một ngày để nghỉ ngơi trước vậy."

"Người đâu, an bài nơi ở cho Thiên Kiếm."

Ban đêm hôm ấy.

Bên trong Tướng Quân phủ, bọn người Xích Huyết tề tụ với nhau.

"Ha ha, hôm nay ra oai trước mặt Thiên Kiếm kia, thật thống khoái."

"Thiên Kiếm đại danh đỉnh đỉnh ở vũ trụ Thiên Nguyên thì thế nào, rốt cuộc thì ở đại lục thứ chín này, cũng không phải nơi hắn có thể làm chủ, một chút tư lịch cũng không có mà cũng muốn tiếp quản đại lục thứ chín, thật đáng chê cười."

"Đúng vậy."

Mọi người uống rượu ăn mừng, cực kỳ vui vẻ.

Lúc này.

Một thân ảnh xuất hiện ở sau lưng bọn họ, là Thiên Ảnh.

Chương 1959: Ngỗ nghịch với Thiên, trảm lập quyết, Trạch Quốc Chiến Đồ

"Tùy tùng bên người Thiên Kiếm? Ai cho phép ngươi vào đây!"

Một tướng lãnh đứng lên, lạnh giọng nói ra.

Đồng thời, bọn họ cũng vô cùng kinh ngạc.

Loại trình độ có thể đến gần bọn mà không ai phát hiện ra, gia hỏa này, thật sự không đơn giản.

"Ha, nơi này là Tướng Quân phủ, chủ nhân của Ma đã tiếp quản đại lục thứ chín, vì sao lại không thể tới nơi này?"

Thiên Ảnh từ tốn nói.

Nghe được lời hắn nói, mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Đối phương nói cũng không sai.

Vấn đề là, bọn họ không nhận Sở Cuồng Nhân làm tướng quân.

"Thiên Kiếm còn chưa vào ở Tướng Quân phủ, nơi đây tạm thời vẫn là do Xích Huyết tướng quân chưởng quản, ngươi không mời mà tới, cũng không khỏi quá làm càn đi."

Một tướng lãnh hừ lạnh nói.

"Làm càn sao?" Thiên Ảnh xùy cười một tiếng: "Nếu Ma như thật sự càn rỡ, các ngươi không chịu nổi đâu, hôm nay đến đây, chỉ vì thay chủ nhân của Ma truyền đạt một chuyện, mời Xích Huyết tướng quân trong vòng hai ngày chỉnh lý tốt danh sách quan tướng, hai ngày sau, tính cả quân phù, phải được chuyển giao cho chủ nhân của Ma."

Mấy người ở đây đưa mắt nhìn nhau.

Sau đó, Xích Huyết cười nhạt nói: "Ta sẽ chuẩn bị ngay."

"Mong chờ."

Thiên Ảnh hóa thành một đạo hắc ảnh, biến mất không thấy gì nữa.

"Tướng quân, ngươi thật sự muốn giao tướng quân phù ra sao?"

Quân sư thanh sam hỏi Xích Huyết.

Xích Huyết cười lạnh một tiếng: "Giao ra quân phù sao? Sao có thể chứ, chỉ cần hắn không lấy được quân phù, không quản được người, qua một thời gian ngắn, ta liền bẩm báo việc này lên thần điện, nói hắn vô năng, để thần điện điều hắn đi."

"Tướng quân cao minh."

"Chúng ta cũng không đuổi hắn, để chính hắn biết khó mà lui, để hắn hiểu được, đại lục thứ chín này không phải dễ dàng tiếp quản như vậy."

"Đúng vậy."

Mọi người tiếp tục uống rượu mua vui.

Hai ngày sau.

Xích Huyết đang ở quân doanh.

Lúc này.

Một trận kiếm áp mênh mông gào thét xông đến, trong chớp mắt liền hoàn toàn bao phủ quân doanh này, rất nhiều binh lính không khỏi nhìn lại.

"Tình huống như thế nào? Địch tập kết sao?"

"Không đúng."

Ngay lúc này.

Chỉ thấy cách đó không xa, hai thân ảnh từ từ đi tới.

Chính là Sở Cuồng Nhân cùng với Thiên Ảnh.

Sau khi Xích Huyết cảm giác được khí tức này, không nhanh không chậm đi ra nghênh tiếp: "Thiên Kiếm đại giá quang lâm, không có từ xa tiếp đón."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Thời hạn hai ngày đã qua, ta đến hỏi tướng quân một chút, quân phù cùng với danh sách quan tướng đã chuẩn bị đến đâu rồi?"

"Ai nha, ngươi xem trí nhớ của ta này, ta lại quên bén đi chuyện này."

Xích Huyết vỗ vỗ đầu, sau đó lại nói: "Chỉ là sự vụ trong quân bận rộn, ta sợ Thiên Kiếm nhất thời thích ứng không kịp, không bằng quân phù này tiếp tục do ta trông giữ đi, trước tiên ngươi hãy thích ứng một ít trong đó, như thế nào?"

Xích Huyết thành khẩn nói ra.

Sở Cuồng Nhân nghe thấy điều này, không khỏi cười: "Xích Huyết tướng quân, không biết người chống lại quân lệnh, ở chỗ này sẽ được xử trí như thế nào?"

"Thiên Kiếm có ý gì?" Xích Huyết cau mày lại.

"Nói cho Thiên nghe, nên xử trí như thế nào?"

"Nhẹ thì phế tu vi, nặng thì trảm lập quyết!"

Xích Huyết nói ra.

"Rất tốt, vậy ngươi... Tự sát đi." Sở Cuồng Nhân nói.

Lời vừa nói ra, mọi người xôn xao.

Mấy tướng lãnh bên cạnh Xích Huyết đều biến sắc.

"Thiên Kiếm, không thể."

"Thiên Kiếm, ngươi không có tư cách làm như vậy!"

Đùng!

Kiếm áp bành trướng bao phủ, mỗi một tướng lĩnh đều cảm thấy giống như bị một tòa núi lớn đè trong lòng, có loại cảm giác hít thở không thông.

Trên mặt nguyên một đám đều toát ra vẻ sợ hãi.

"Thiên Kiếm, Xích Huyết ta đổ máu rơi lệ vì vũ trụ Thiên Nguyên, trảm vô số quân địch ở trên chiến trường này, chiến công hiển hách, ngươi muốn giết ta sao? !"

Xích Huyết sầm mặt lại, giọng điệu lạnh như băng nói.

"Trước mặt quân lệnh, không có công tội!"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Kiếm khí ngưng tụ trên đầu ngón tay, sát ý lưu chuyển.

Xích Huyết thấy thế, giận quá hóa cười: "Hay, hay, ta lại muốn xem rốt cuộc Thiên Kiếm ngươi có mấy phần thực lực! !"

Sức mạnh đạo tắc trên người hắn được thúc giục.

Một thanh trường đao được hắn nắm trong tay.

Trong nháy mắt.

Một đạo đao quang lạnh lẽo chém về phía Sở Cuồng Nhân, trong đó ẩn chứa sức mạnh đạo tắc cương mãnh bá đạo, vô cùng doạ người!

Kiếm chỉ của Sở Cuồng Nhân vạch một đường trong hư không.

Vút!

Trong điện quang hỏa thạch, hai luồng sức mạnh đạo tắc đã va chạm với nhau.

Hai thân ảnh, giao đấu trên không trung.

Kiếm khí trên đầu ngón tay Sở Cuồng Nhân tán đi.

"Ngỗ nghịch với Thiên, sẽ giống như người này!"

Hắn lạnh nhạt nói ra.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Trong cơ thể Xích Huyết có ngàn vạn kiếm khí ầm ầm tiết ra, đạo trong cơ thể dần dần bị làm cho hao mòn đến mức hầu như không còn ở trước luồng kiếm khí này!

"Chuyện này, chuyện này sao có thể? !" Xích Huyết nhìn đạo trên người bị kiếm ngân làm cho hao mòn, mặt mũi tràn đầy vẻ hoảng sợ, không thể tin được.

Bản thân mình ngay cả một chiêu cũng không tiếp nổi? !

Ầm!

Thân thể Xích Huyết nổ tung, hoàn toàn ngã xuống!

Mọi người trong quân doanh thấy cảnh này, đồng tử run rẩy kịch liệt.

Đây chính là Thần Vương đó.

Thế mà bị một kiếm nay giết ngay lập tức? !

Đây là thực lực cường đại đến cỡ nào!

"Các ngươi có ai bất mãn không?"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân đảo qua những người còn lại.

Mà những người này rùng mình một cái, sau đó toàn bộ quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân: "Chúng thần bái kiến đại tướng quân! !"

Xích Huyết làm sao cũng không nghĩ tới, hai ngày trước, những người còn cụng chén ăn mừng xưng huynh đệ với hắn, hiện tại đều quỳ gối ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Cái chết của hắn, là một việc không đáng để ý.

Quân doanh, là nơi dựa vào thực lực để nói chuyện.

Mà thực lực của Sở Cuồng Nhân, vượt xa hắn!

Rất nhanh.

Sở Cuồng Nhân chính thức tiếp quản đại lục thứ chín.

Bên trong Tướng Quân phủ, Sở Cuồng Nhân nhìn danh sách tướng lãnh trong tay, tìm hiểu một chút về thực lực tổng thể của đại lục thứ chín này.

Không tính là kém, nhưng hắn thấy cũng không mạnh chút nào.

Nhưng mà hắn cũng không để ý những thứ này chút nào.

Dù sao thì hắn cũng không thật tâm thật ý bảo vệ nơi đây.

Ngày thứ hai.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Siêu Thần, Trạch Quốc Chiến Đồ!"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Lại một phần thưởng cấp Siêu Thần? !

Hắn nhìn kỹ một chút.

Trạch Quốc Chiến Đồ, chính là một loại trận pháp cường đại.

Trận này có thể thu thập sát khí trên chiến trường, sau đó hóa thành sức mạnh cho người bố trận khi ở trong trận, thu thập sát khí chiến trường càng nhiều, trận pháp càng mạnh.

Được liệt vào phần thưởng cấp Siêu Thần, thì có thể thấy được trận này rất mạnh.

"Trạch Quốc Chiến Đồ..."

Ánh sáng trong mắt Sở Cuồng Nhân càng lúc càng lớn.

Hắn có loại dự cảm.

Trận này rất có thể sẽ là thứ quan trọng để quyết định thế cục của chiến trường hư không.

Sát khí trên chiến trường sao?

Hiện tại còn có chỗ nào có sát khí vượt qua chiến trường hư không này sao?

"Nếu như ta có thể bố trí trận này ở toàn bộ chiến trường hư không, vậy thì có thể thu thập sát khí của chiến trường, đó chính là một con số trên trời, dựa vào luồng sức mạnh này, ta sẽ không sợ bất cứ kẻ nào!"

"Nhưng đầu tiên, ta phải luyện chế ra vật bố trận mới được, mặt khác, muốn bố trí trận pháp này ở trên toàn bộ chiến trường, còn phải cần một người khác tương trợ ta mới được." Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, trong lòng có chút chờ mong.

Hiện tại, chiến trường hư không là nơi hai quân đối chọi.

Hắn có thể bày trận pháp này ở vũ trụ Thiên Nguyên, nhưng ở vũ trụ Bàn Cổ bên kia, phải dựa vào Thanh Liên Sở Cuồng Nhân mới được.

Chỉ có hai người chung sức hợp tác, mới có thể bố trí đại trận Trạch Quốc Chiến Đồ bao phủ toàn bộ chiến trường hư không! !

"Tướng quân, có quân địch tập kết!"

Lúc này.

Quân sư của trọng thành thứ chín vội vàng đi vào Tướng Quân phủ nói ra.

"Đi xem một chút."

Thân ảnh Sở Cuồng Nhân lóe lên, đi đến trên tường thành.

Chỉ thấy nơi xa có khí tức cường đại lưu chuyển, mấy đạo thân ảnh đang giao phong, các loại Đại La ý cùng với tiên pháp liên tục nổ tung.

"Thần Vương của vũ trụ Thiên Nguyên, mau nhận lấy cái chết đi! !"

Một tiếng cười to vang tận mây xanh.

Một thân ảnh đạp không mà đến, tiên huy lưu chuyển quanh người, khí tức cường đại gào thét tuôn ra, bao phủ toàn thành.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua người vừa tới: "Ha, là hắn..."

Chương 1960: Giao thủ với Vân Trung Nguyệt, Huyền Thiên Lộc Tồn, Thiên chờ mong

"Ha, là hắn..."

Sau khi Sở Cuồng Nhân nhìn thấy người vừa đến, hơi kinh ngạc.

Người vừa đến, hắn đã từng gặp qua một lần.

Là một trong những Hợp Đạo trấn áp đạo nhiễm chi khí ở vũ trụ Bàn Cổ, Vân Trung Nguyệt, thực lực của đối phương không kém, đã là Hợp Đạo đỉnh phong.

So với Xích Huyết trước đó thì mạnh hơn rất nhiều.

Hắn vừa đến, uy áp Hợp Đạo kinh khủng bao trùm bốn phía, khiến tu sĩ toàn thành đều run rẩy, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

"Là, là cường giả Thần Vương!"

"Khí tức này còn cường đại hơn rất nhiều so với Xích Huyết tướng quân trước đó, trời ạ, chuyện này có chút phiền toái."

Sau khi Vân Trung Nguyệt tiến vào, nhịn không được cười ha ha, uy áp Hợp Đạo trên người không kiêng nể gì mà đổ xuống.

Đưa tay ra, sức mạnh đạo tắc lưu chuyển, tiện tay nện xuống một quyền liền có thể khiến cho hàng vạn tu sĩ ngã xuống, vô cùng kinh khủng.

Dù là có một ít tu sĩ Đại La muốn đi ngăn cản, nhưng cũng không làm gì được, chênh lệch hai bên thật sự quá lớn.

"Ha ha, Thần Vương ở nơi đây, còn không mau ra nhận lấy cái chết đi!"

Vân Trung Nguyệt lớn tiếng nói.

Uy thế hiển hách, chấn nhiếp ở trong gầm trời.

Lúc này.

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra.

Trong chớp mắt đi tới trước mặt Vân Trung Nguyệt, đạo trong cơ thể phát ra tiếng nổ lớn, uy nghi trực tiếp chế trụ đối phương.

"Loại khí tức này... Không giống với tình báo!"

Sắc mặt Vân Trung Nguyệt biến hóa, trong tình báo mà hắn lấy được, trong đại lục thứ chín này chỉ ẩn giấu một Hợp Đạo có thành công nhỏ mà thôi, tuyệt đối không có khả năng có dạng khí tức này, rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra vậy? !

Những sĩ quan tình báo này, làm tình báo kiểu gì thế?

Trong lòng Vân Trung Nguyệt âm thầm mắng.

Có điều hắn cũng không biết, Sở Cuồng Nhân vừa tới đây cũng không lâu.

Tình báo ở vũ trụ Bàn Cổ bên kia còn chưa đổi mới.

"Là Thiên Kiếm, quá tốt rồi, là Thiên Kiếm xuất thủ!"

Các tu sĩ ở vũ trụ Thiên Nguyên nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, lộ ra kinh hỉ.

Trước đó, bọn họ đã nhìn thấy Sở Cuồng Nhân có thể một chiêu giết chết Xích Huyết, thể hiện rằng thực lực của đối phương ở phía trên Thần Vương tầm thường.

Thực lực như vậy, tuyệt đối có thể ứng phó được với Vân Trung Nguyệt.

"Há, Thiên Kiếm?" Vân Trung Nguyệt nghe được cách mọi người xưng hô với Sở Cuồng Nhân, hai mắt nhất thời tỏa sáng: "Ngươi chính là yêu nghiệt được xưng là mạnh nhất bên trong vũ trụ Thiên Nguyên kia, Thiên Kiếm! Thật sự là quá tốt!"

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương một chút, đột nhiên nghĩ tới.

Lúc trước Vân Trung Nguyệt từng nói qua, nếu như nhìn thấy Thiên Kiếm, nhất định phải giết cho thống khoái, trừ bỏ họa lớn cho vũ trụ Bàn Cổ!

Không nghĩ tới sẽ gặp được thật.

"Thiên Kiếm, ngươi gặp phải ta thì không may rồi, chịu chết đi!"

Vân Trung Nguyệt không nói hai lời, đưa tay ra, sức mạnh đạo tắc kinh khủng gào thét xông ra, hóa thành một dòng nước lũ màu trắng bạc.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, tiện tay đánh ra một đạo kiếm chỉ.

Ầm!

Hư không bốn phía nổ tung.

Sở Cuồng Nhân sừng sững không lùi, Vân Trung Nguyệt thì lại bị đẩy lùi lại mấy bước.

"Thực lực thật quá khủng khiếp!"

Đồng tử Vân Trung Nguyệt hơi hơi co rụt lại, có chút chấn kinh.

Mà những tu sĩ còn lại ở vũ trụ Bàn Cổ cũng lộ ra vẻ khiếp sợ.

"Với chừng ấy tuổi, tu vi như thế, chỉ sợ trong vũ trụ Bàn Cổ chúng ta chỉ có Tiên Vương Sở Cuồng Nhân mới có thể so sánh được với hắn."

"Đúng vậy, quá cường đại."

Còn bên phía vũ trụ Thiên Nguyên, thì vô cùng phấn chấn.

"Thiên Kiếm quả nhiên là mạnh nhất!"

"Đúng vậy."

Nhất là những tướng lĩnh trước đó trung thành với Xích Huyết, phải nói là quá may mắn, may mắn khi Thiên Kiếm tiến vào, bằng không, Xích Huyết không thể ngăn chặn được Vân Trung Nguyệt, chỉ sợ bọn họ đều phải mất mạng.

"Ở trước mặt Thiên, không ai có thể càn rỡ!" Sở Cuồng Nhân nhìn Vân Trung Nguyệt trước mắt, thần sắc lạnh nhạt.

Đưa tay ra, lại thúc giục kiếm khí lần nữa, Đế Bá chi khí lưu chuyển ra, hóa thành một đạo kiếm quang mãnh liệt, giống như muốn xé toạc đất trời!

"Khí tức quá cường đại!"

Sắc mặt Vân Trung Nguyệt vô cùng nghiêm túc, ngay sau đó, chỉ thấy hắn khẽ quát một tiếng, đạo tắc trên người đổ xuống.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Một vầng trăng sáng ở sau lưng hắn từ từ bay lên.

Trăng sáng giữa trời.

Trong đó có đạo tắc lưu chuyển.

Ánh trăng như nước, lộng lẫy, nhưng trong đó lại kéo theo một luồng sát cơ cùng cực, nơi ánh trăng bao phủ, vạn linh ngã xuống.

"Minh Nguyệt Luân Thiên!"

Vân Trung Nguyệt thúc giục sức mạnh đến cực hạn.

Trăng sáng nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

Mà kiếm ảnh, cũng đã chém ra.

Kiếm và nguyệt, hai luồng sức mạnh đan xen va chạm, hư không điên cuồng nổ bể, nguyên một đám tu sĩ đều bị luồng sức mạnh này đánh bay ra ngoài.

Cho dù là một số Đại La, cũng bị đánh cho không ngừng lùi lại.

Sau làn bụi mù.

Mọi người chỉ thấy một đạo thân ảnh bạch y đứng lơ lửng trên không.

Mà một người khác, khí tức uể oải, sắc mặt tái nhợt như tuyết.

Sở Cuồng Nhân, lông tóc không bị tổn hại gì!

"Cái gì! !"

Các tu sĩ ở vũ trụ Bàn Cổ giật nảy cả mình.

Thực lực của Vân Trung Nguyệt, bọn họ rất rõ ràng, cảnh giới Hợp Đạo đại thành, cho dù là ở toàn bộ vũ trụ Bàn Cổ, thì cũng chỉ có số ít người mới có thể sánh kịp.

Không nghĩ tới, vậy mà hắn lại không thể đả thương được Sở Cuồng Nhân!

"Không ổn rồi, chúng ta đã tính sai."

"Nhanh chóng rời đi!"

Người ở vũ trụ Bàn Cổ ào ào muốn rút lui.

Nhưng sau khi tu sĩ của vũ trụ Thiên Nguyên nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đại phát thần uy, sĩ khí được tăng lên, sao có thể để cho bọn họ rời đi.

"Muốn đi sao? Không có cửa đâu!"

"Ha ha, Thiên Kiếm ở đây, các ngươi ai cũng không được đi!"

Mấy tên Đại La tiến lên truy sát tu sĩ ở vũ trụ Bàn Cổ.

Mà Sở Cuồng Nhân, cũng không ngăn cản.

Sắc mặt Vân Trung Nguyệt tái nhợt, cắn răng: "Không được, ít nhất phải yểm hộ mọi người rời đi trước mới được."

Hắn đứng dậy, lại thúc giục sức mạnh đạo tắc lần nữa, chỉ thấy một vầng trăng sáng lại lần nữa bay lên không trung, ngàn vạn kình khí từ đó càn quét ra.

Nguyên một đám tu sĩ ở vũ trụ Thiên Nguyên đang truy kích, ào ào bị bức lui.

"Nỏ mạnh hết đà!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát lớn.

Tiện tay đánh ra một chưởng, đánh lui Vân Trung Nguyệt.

"Có tướng quân ngăn cản Hợp Đạo này lại, chúng ta tiếp tục đuổi theo!"

"Đúng vậy..."

Nhưng vào lúc này.

Bên trong hư không, một bức tinh đồ to lớn bỗng nhiên xuất hiện.

Tinh đồ này ẩn chứa một luồng sức mạnh vô cùng huyền diệu, phía trên lưu chuyển đồ án Bắc Đấu Cửu Tinh, làm cho người ta ngạc nhiên.

Khi mọi người đang muốn đuổi theo tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ, bên trong Tinh Vũ kia đột nhiên bộc phát ra ngàn vạn kiếm khí, dồi dào như mưa!

Nơi nó đi qua, nguyên một đám tu sĩ hóa thành sương máu nổ tung.

Cho dù là Đại La, cũng không có ngoại lệ.

"Loại kiếm khí này, rốt cuộc là ai?"

Có người biến sắc, vô cùng nghi hoặc.

Cũng có người đưa tay đánh về phía tinh đồ.

Đùng!

Một chưởng như núi, uy thế đã đạt tới Đại La cực hạn.

Đây là do một quan tướng xuất thủ.

Bên trong tinh đồ, một đạo kiếm khí càng mạnh mẽ hơn chém ra.

Chưởng kình do quan tướng kia đánh ra trực tiếp bị phá nát, bản thân lập tức bị kiếm khí đánh bay, bị đả thương nặng trong nháy mắt.

"Huyền Thiên Lộc Tồn Tinh, há lại để cho ngươi ở đây làm càn!"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Trong giọng nói, giống như bọc lấy kiếm khí, ngay sau đó, mọi người chỉ thấy tinh đồ kia tán đi, thay vào đó chính là một gốc kiếm thảo thanh sắc.

Cây cỏ nhất động.

Kiếm khí vắt ngang bầu trời, giống như một đạo ngân hà!

Một kiếm này, bình định chiến trường.

Khóa chặt Sở Cuồng Nhân!

"Há, thú vị."

Sở Cuồng Nhân hơi hơi kinh ngạc, bên trong một kiếm này không ẩn chứa đạo tắc.

Nhưng sức mạnh, lại có thể tạo thành uy hiếp đối với Hợp Đạo.

"Ha, hắn đã khai phát sức mạnh Thanh Diệp Kiếm Đồng đến loại trình độ này..." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Hắn đưa tay vạch ra một kiếm, tuỳ tiện phá nát kiếm khí này.

Mà Vân Trung Nguyệt nhân cơ hội này, nhanh chóng rời đi.

"Thiên Kiếm, một ngày nào đó, ngươi và ta sẽ gặp lại, đến lúc đó ta nhất định sẽ đứng ở trước mặt ngươi, thử kiếm trong tay ngươi một lần."

Một giọng nói dằng dặc vang lên.

"Vậy liền để Thiên, rửa mắt chờ đợi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Chương 1961: Thiên Tịch Tiên Đế, uy hiếp Diệp Trúc, lấy dũng khí từ đâu mà phách lối như vậy

"Đáng chết, lại để bọn họ chạy."

Một quan tướng hừ lạnh nói.

Sở Cuồng Nhân ở một bên, cũng không để ý tới, bởi vì đây vốn là kết quả mà hắn cố tình làm, với thực lực của hắn, muốn giữ Vân Trung Nguyệt lại cũng không phải là việc gì khó, nhưng hắn không muốn làm như vậy.

Bản thân mình vẩy nước là được rồi, không cần thiết phải nghiêm túc như vậy.

"Về thành chỉnh đốn."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Mọi người nghe vậy, vội vàng trở về.

Nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân, trong mắt bọn họ lộ ra vẻ sùng bái, bọn họ cũng không rõ ràng thực lực cụ thể của đối phương.

Cũng không biết trận chiến mới vừa xảy ra kia, đối phương là chỉ đang vẩy nước.

Nhưng sức mạnh mà đối phương bày ra, khiến cho bọn họ kinh thán, nếu như không có đối phương, chỉ sợ bọn họ đã bị Vân Trung Nguyệt diệt sạch.

Sau khi trở về thành.

Sở Cuồng Nhân tìm quân sư trong thành.

Người này tên là An Chi Tuân.

Tu vi không cao, nhưng là tâm phúc đắc lực của Xích Huyết trước đó, nhưng sau khi Xích Huyết chết, thì lại nhiều lần xum xoe đối với Sở Cuồng Nhân.

Một lão già khốn nạn.

"Tìm ngươi đến đây, chủ yếu là có một chuyện muốn để ngươi đi làm, ngươi có biết, đại lục thứ chín này ẩn giấu bao nhiêu khoáng mạch Tiên Kim không?"

Sở Cuồng Nhân dò hỏi.

An Chi Tuân có chút ngoài ý muốn, không biết đối phương tại sao lại đột nhiên hỏi thăm việc này, nhưng vẫn thành thành thật thật hồi đáp: "Đại lục thứ chín không thừa Tiên Kim, chỉ có bảy loại khoáng mạch Tiên Kim mà thôi."

"Ta biết, ngươi tìm người đi khai hoang trước đi."

"Được."

Sau khi An Chi Tuân đi, Sở Cuồng Nhân lâm vào trong trầm tư.

Hắn hỏi thăm về khoáng mạch Tiên Kim, là vì đại trận Trạch Quốc Chiến Đồ, muốn bố trí trận pháp này, cần một lượng lớn kim loại.

Cho nên hắn mới hỏi thăm về khoáng mạch Tiên Kim.

"Bảy loại... Nhiêu đây vẫn còn thiếu rất nhiều."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Muốn bố trí đại trận Trạch Quốc Chiến Đồ bao bọc toàn bộ chiến trường hư không, cần phải có tư nguyên Tiên Kim với số lượng lớn.

Những Tiên Kim này còn thiếu rất nhiều.

"Còn cần phải điều tra một chút chỗ nào có đầy đủ Tiên Kim..."

Sở Cuồng Nhân lấy ra một cái ngọc giản.

Truyền tin cho tất cả thành viên của Viên Thiên hội ở bên trong chiến trường hư không.

Để bọn họ chú ý thật tốt một chút.

...

Vân Trung Nguyệt dẫn binh đến đại lục thứ chín thất bại.

Chật vật trốn về bên trong phạm vi phòng tuyến của vũ trụ Bàn Cổ.

"Móa, không có nghĩ đến thực lực của Thiên Kiếm này lại mạnh mẽ như vậy!"

Vân Trung Nguyệt không khỏi hơi xúc động: "Thật đúng là Trường Giang sóng sau vỗ sóng trước, Tiên Vương ở vũ trụ Bàn Cổ, Thiên Kiếm của vũ trụ Thiên Nguyên, nhìn thấy những người này, ta cảm thấy mình đã già thật rồi."

"Lời này của tiền bối khách khí rồi."

Một tiếng cười vang lên.

Ngay sau đó, một bức tinh đồ hiện lên trong hư không.

Chỉ thấy một thân ảnh xuất hiện.

Người tới mặc một bộ trường sam màu xanh, tay cầm một thanh bảo kiếm thanh sắc.

Bên trong đôi tròng mắt màu xanh, có kiếm khí như ẩn như hiện.

Một gốc cỏ tươi hiện lên trong đó.

"Há, ngươi là người vừa mới ra tay cứu viện."

Vân Trung Nguyệt hiếu kỳ nói: "Chính là Thanh Diệp Kiếm Đồng, nếu như ta đoán không sai, ngươi chính là Diệp Trúc của Tam Thanh Đạo Môn."

"Tiền bối lại nhận ra vãn bối, vãn bối vô cùng vinh hạnh."

"Ha ha, tuy ta ẩn thế để trấn áp đạo nhiễm chi khí nhiều năm, nhưng cũng không phải hoàn toàn không biết chuyện bên ngoài, nhìn tu vi này của ngươi, chỉ sợ cách Hợp Đạo không còn xa nữa, có lẽ, luận về kiếm đạo, trong vũ trụ Bàn Cổ chỉ có ngươi cùng với Tiên Vương mới có cơ hội vật tay với Thiên Kiếm kia."

Vân Trung Nguyệt nói ra.

Nhắc đến Thiên Kiếm, ánh mắt Diệp Trúc cũng không nhịn được mà ngưng trọng.

"Thật ra ta đã từng gặp người này, ngoại trừ Sở đạo hữu ra, dù có là tồn tại, yêu nghiệt đứng đầu tấn cấp lên Hợp Đạo, chỉ sợ cũng không nắm chắc được bao nhiêu phần có thể chống lại hắn, cũng chỉ có Sở đạo hữu mới làm được."

"Ừm, Thiên Kiếm đúng là rất khó giải quyết, đúng rồi, tinh đồ mà ngươi vừa mới sử dụng, hình như có huyền diệu, không biết là bảo vật như thế nào?"

Vân Trung Nguyệt hiếu kỳ hỏi.

"Tinh đồ kia, chính là biểu tượng của Huyền Thiên cửu tinh, là do Huyền Thiên tinh lệnh phát ra." Diệp Trúc cười nhạt nói.

"Huyền Thiên cửu tinh... Đây lại là tổ chức gì vậy?"

"Đây là do Sở đạo hữu sáng tạo..."

Diệp Trúc nói đơn giản một lần, cũng không lộ ra quá nhiều.

Sau đó, bọn họ đi tới một khối đại lục.

Bên trong một tòa thành trì.

Nơi đây là trọng thành phòng ngự của vũ trụ Bàn Cổ.

Vân Trung Nguyệt đang định tìm một chỗ dưỡng thương.

Lúc này, trước mặt hắn bỗng có hai thân ảnh đi tới.

Hai người này một già một trẻ.

Lão giả mặc trên người một bộ trường bào kim sắc hoa lệ, trên người ẩn ẩn lộ ra một luồng khí tức cổ xưa, mà người kia, thì là một thanh niên, người mặc bạch y, trên người có đạo vận bất phàm lưu chuyển, vô cùng huyền diệu.

Người này, chính là truyền nhân Phục Hi của Nhân Hoàng tông.

"Há, là ngươi, Cổ Khê."

Khi Diệp Trúc nhìn thấy truyền nhân của Phục Hi, ánh mắt lóe lên.

Cổ Khê, là tên thật của truyền nhân Phục Hi.

Những năm gần đây, từ sau khi thua Sở Cuồng Nhân, hắn liền tiến vào chiến trường hư không, một mực rèn luyện bản thân, muốn sớm ngày đạt tới Hợp Đạo.

Diệp Trúc từng gặp qua đối phương mấy lần.

Nhưng mỗi một lần chạm mặt cũng không tính là hữu hảo.

"Ha, thì ra là Diệp Trúc."

Khóe miệng Cổ Khê hơi nhếch lên, thần sắc lạnh nhạt.

"Thế nào, các ngươi có quen biết sao?"

Vân Trung Nguyệt hiếu kỳ nói.

"Gặp qua vài lần."

"Ha, ta nghe nói gần đây Diệp Trúc ngươi làm việc dưới trướng của Sở Cuồng Nhân, còn thành lập một cái gọi là Huyền Thiên cửu tinh gì gì đó, khuất phục làm hạ nhân như thế, ngươi thật sự cam tâm sao?" Cổ Khê thản nhiên nói.

"Vậy phải phân cho người nào đây, đi theo làm việc bên cạnh Sở đạo hữu, ta cảm thấy vẫn có thể." Diệp Trúc không kiêu ngạo không tự ti nói.

"Hừ, ngu xuẩn!"

Vào lúc này, nam tử mặc hoa bào kim sắc bên người Cổ Khê mở miệng, nói với giọng điệu lạnh lùng: "Làm một yêu nghiệt, ngươi nên suy nghĩ làm như thế nào để vượt qua Sở Cuồng Nhân, chứ không phải khuất phục ở dưới chân hắn, ngươi như thế này, là đã mất đi tấm lòng võ sĩ, ngươi không xứng trở thành một tu sĩ."

"Tiền bối là..."

Diệp Trúc lại không có chút nộ khí, mà chỉ hỏi thăm một câu.

"Côn Lôn Tiên Đình, Thiên Tịch Tiên Đế!"

Thiên Tịch Tiên Đế thản nhiên nói.

Trong mắt Diệp Trúc lộ ra một tia giật mình.

Khó trách sẽ nói ra những lời này, thì ra là người của Tiên Đình, nhưng mà Tiên Đế của Tiên Đình, hắn đều biết, nhưng chưa từng nghe qua đối phương.

Đối phương cùng với loại khí tức cổ xưa này...

Xem ra là Hợp Đạo cổ lão.

Diệp Trúc cũng có nghe một số lời đồn về Hợp Đạo cổ lão.

"Người có chí riêng, không nhọc tiền bối hao phí tâm tư."

Diệp Trúc nói ra.

Sau đó hắn liền dự định rời đi.

Thật không nghĩ đến, Thiên Tịch Tiên Đế không muốn buông tha: "Ngươi đứng lại đó cho ta, hôm nay ta muốn ngươi ở trước mặt tất cả mọi người, nói ra việc ngươi sẽ rời khỏi Huyền Thiên cửu tinh, nếu không, ngươi đừng hòng rời khỏi nơi này!"

"Tiền bối không cảm thấy ngươi quá làm càn sao?"

Sắc mặt Diệp Trúc hơi đổi một chút.

Lúc này, những tu sĩ còn lại cũng bị tranh chấp ở nơi đây hấp dẫn.

"Thiên Tịch Tiên Đế, ngươi đang quá phận."

Vân Trung Nguyệt không nhìn được nữa, lạnh giọng quát lớn.

Nhưng Thiên Tịch Tiên Đế lại không để trong lòng: "Một tên Hợp Đạo bị trọng thương, ngươi có tư cách gì khoa tay múa chân với ta? !"

Hắn hừ lạnh một tiếng, khí tức Hợp Đạo tiết ra, trong cơ thể lại ẩn chứa tổng cộng khí tức của ba loại đạo!

Đa trọng Hợp Đạo chi khí, chấn nhiếp mọi người ở đây.

"Vậy mà Tiên Đình còn cất giấu loại nhân vật này!"

Mọi người hơi kinh ngạc.

Vân Trung Nguyệt sầm mặt lại, khí tức Hợp Đạo cũng triển lộ ra, tuy không bằng Thiên Tịch Tiên Đế, nhưng vẫn có thể gắng gượng chống lấy như cũ.

Hai luồng khí tức chống cự, đạo uy vô hình điên cuồng đập vào nhau.

Nhưng dù sao Vân Trung Nguyệt cũng bị thương, lại thêm tu vi của Thiên Tịch Tiên Đế vốn dĩ ở trên hắn, rất nhanh liền rơi vào thế hạ phong.

"Lui ra đi!"

Thiên Tịch Tiên Đế phất tay áo lên.

Một luồng sức mạnh bá đạo cuốn ngược ra.

Trong nháy mắt đã đánh Vân Trung Nguyệt lui mấy chục trượng.

Ngay tại lúc này.

Một thân ảnh xuất hiện ở sau lưng Vân Trung Nguyệt, đỡ lấy hắn.

"Hợp Đạo cổ lão của Tiên Đình, Tiên Đình đã bị trục xuất ra khỏi Tiên giới, ngươi lấy dũng khí từ đâu mà dám đến đây phách lối như vậy? !"

Chương 1962: Sức mạnh sáng sinh huyền diệu, Binh Tai cổ tinh tiến vào chiến trường

"Giọng nói này là..."

Vân Trung Nguyệt quay người nhìn về phía người vừa đỡ lấy mình.

Một bộ bạch y, lưng đeo cổ kiếm.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

Hắn đã đi tới chiến trường hư không.

Nhìn thấy hắn, Diệp Trúc không khỏi kinh hỉ: "Sở đạo hữu!"

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Thiên Tịch Tiên Đế, thản nhiên nói: "Người của Huyền Thiên cửu tinh ta, còn chưa tới phiên ngươi đến làm chủ."

Hai mắt Thiên Tịch Tiên Đế nhíu lại, nhìn Sở Cuồng Nhân: "Ngươi chính là người đã đuổi Tiên Đình ra khỏi Tiên giới, đúng là trăm nghe không bằng một thấy."

Nói xong, hắn liền điểm một ngón tay về phía Sở Cuồng Nhân.

Một luồng sức mạnh đạo tắc mạnh mẽ lưu chuyển trong đó.

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng, cũng điểm ra một chỉ giống vậy, kiếm khí sắc bén ẩn chứa bên trong, dường trong đó có một đóa Thanh Liên nở rộ.

Đùng! !

Dường như hư không bị đánh nát, phát ra tiếng nổ lớn.

Dưới một kích đó, hai người đều không bị đánh lùi.

"Tiểu tử hay đấy."

Thiên Tịch Tiên Đế hơi kinh ngạc.

Sở Cuồng Nhân có thể tiếp nhận một kích của đa trọng Hợp Đạo sao? !

"Hừ, thử lại lần nữa!"

Ngay tại thời điểm Thiên Tịch Tiên Đế muốn xuất thủ, một luồng áp lực kinh khủng ầm ầm bạo phát, bao phủ vùng thế giới này.

"Ta nói rồi, nếu như ngươi muốn tương sát, thì đến tìm ta!"

Một thanh niên áo tím xuất hiện.

Trên người có từng luồng đạo tắc tử kim sắc lưu chuyển.

"Tử Kim Luân!"

Sắc mặt Thiên Tịch Tiên Đế hơi đổi một chút.

Người tới chính là Tử Kim Luân, một trong Thần Ma thất nhân chúng.

"Hừ, rời đi thôi." Thiên Tịch Tiên Đế tạm thời không muốn có bất kỳ xung đột nào với đối phương, quay người lại liền dẫn Cổ Khê rời đi.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn bóng lưng hai người rời đi, như có điều suy nghĩ.

Nhất là Cổ Khê.

Trên người đối phương, có một loại khí tức khiến cho hắn vô cùng để ý.

"Xem ra trên người gia hỏa này có cơ duyên gì đấy."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Sau đó, hắn nhìn về phía Vân Trung Nguyệt: "Đạo hữu không có việc gì chứ."

"Không có việc gì."

Vân Trung Nguyệt lắc đầu, nhưng một giây sau đó, sắc mặt hắn đốt nhiên trở nên trắng bệch, trực tiếp phun ra một ngụm máu lớn.

"Tiền bối bị Thiên Kiếm làm cho trọng thương, vẫn nên tranh thủ thời gian tìm một chỗ tĩnh dưỡng đi." Diệp Trúc liền vội vàng tiến lên nói ra.

"Nếu như không ngại, ta có thể giúp tiền bối trị liệu vết thương."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Mấy người sững sờ.

Hợp Đạo bị thương, khó có thể phục hồi như cũ.

Thường cần một lượng lớn thời gian thì mới khôi phục được.

Sở Cuồng Nhân muốn trị liệu vết thương như thế nào?

Chỉ thấy đối phương cười nhạt một tiếng, sau đó đưa tay ra, trong lòng bàn tay có một đạo thanh quang lưu chuyển, không ngừng rót vào trong cơ thể của Vân Trung Nguyệt.

Một luồng sức mạnh tạo hóa không ngừng sinh sôi, lan tràn khắp nơi.

Hợp Đạo bị trọng thương, đúng là đang nhanh chóng phục hồi!

Đây là sức mạnh Thanh Liên sáng sinh.

Cho tới nay, Sở Cuồng Nhân thường dùng nhất chính là sức mạnh Thanh Liên hủy diệt, nhưng sức mạnh Thanh Liên sáng sinh này, cũng không tầm thường.

Luồng sức mạnh này có tạo hóa chi năng, vô cùng huyền diệu.

Giống như trị liệu vết thương cho người này, chỉ là một trong số đó thôi.

Còn có thể thúc đẩy việc sinh trưởng của linh dược, tạo hóa sáng tạo ra vật nào đó, vân vân.

"Sức mạnh thật thần kỳ."

Chỉ trong chốc lát, thương thế bên trong cơ thể Vân Trung Nguyệt liền gần như khỏi hẳn.

Nếu để cho hắn tự mình tĩnh dưỡng, nói ít cũng phải tốn mấy ngàn mấy vạn năm, nhưng bây giờ, đã hoàn toàn khôi phục chỉ trong một thời gian ngắn.

Điều này khiến mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt đột nhiên trở nên vô cùng nóng bỏng.

Phải biết rằng, nơi này chính là chiến trường, mỗi ngày không biết có bao nhiêu người bị thương, một số cường giả đứng đầu, thương thế của bọn họ, cho dù sử dụng một số đan dược quý giá cũng khó mà khôi phục, chỉ có thể tự phục hồi...

Nhưng nếu như có luồng sức mạnh sáng sinh này của Sở Cuồng Nhân...

Bọn họ có thể tránh lo âu về sau rồi!

Mà Tử Kim Luân cũng nghĩ đến giá trị to lớn ẩn chứa bên trong luồng sức mạnh sáng sinh này của Sở Cuồng Nhân, hai mắt đều đang phát sáng.

"Tiền bối, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Sau đó, Sở Cuồng Nhân vừa nhìn về phía Tử Kim Luân, trong mắt mang theo một ý tò mò, lại một người trong Thần Ma thất nhân chúng.

Đến tận đây, thất nhân chúng, hắn chỉ còn chưa gặp được một người cuối cùng.

"Ừm, ngươi rất không tệ."

Tử Kim Luân nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, rất tán thưởng.

Sau đó, mấy người tìm một nơi để ở lại.

Mà một bên khác.

Đại lục thứ chín của vũ trụ Thiên Nguyên trong chiến trường.

Sở Cuồng Nhân nhận được tin tức.

Là do Phong Khinh Ngọc, thành viên của Viên Thiên hội truyền đến.

Đối phương nói nàng biết một tòa đại lục có khoáng mạch Tiên Kim dồi dào.

Là đại lục thứ mười ba, đại lục này là một trong những phòng tuyến cực kỳ quan trọng của vũ trụ Thiên Nguyên, bởi vì bên trong đại lục này ẩn chứa một lượng lớn Tiên Kim, rất nhiều vũ khí binh khí đều được chế tạo ra ở chỗ này.

Phong Khinh Ngọc, chính là một trong những quan tướng ở đại lục này.

Nhưng mà, ngoại trừ nàng ra.

Phía trên đại lục này còn có một số vị quan tướng khác, mà mỗi một người đều không tầm thường, nhất là hai vị Thần Vương cổ lão vừa tới gần đây.

Hai Thần Vương cổ lão này, vô cùng bí ẩn, ngoại trừ quan tướng trấn giữ ra, gần như không có người nào biết được sự hiện hữu của bọn họ.

Sở Cuồng Nhân có một chút hứng thú.

Hắn dự định tự mình tiến về đại lục thứ mười ba để nhìn xem.

Còn về đại lục thứ chín, bởi vì trước đó bọn người Vân Trung Nguyệt hành động thất bại, trong thời gian ngắn, sẽ không có người nào dám đến xâm phạm.

Cho dù có thì như thế nào?

Đại lục thứ chín không còn thì không còn thôi.

Hắn cũng không quá để ở trong lòng.

"Có điều, nếu đại lục thứ chín này thật sự không còn, chẳng phải ta sẽ bị một số người đề ra loại tội danh chối bỏ nhiệm vụ sao, đối với hành động sau này của ta, có lẽ sẽ có ít ảnh hưởng."

Nghĩ đến đây, Sở Cuồng Nhân âm thầm liên hệ cho một tồn tại trong bóng tối.

......

Vũ trụ Thiên Nguyên.

Lối vào ở chiến trường hư không, có một lượng lớn nhân thủ đang trấn áp.

Những ngày gần đây, bọn họ chứng kiến không ít người lui tới, tham gia vào chiến trường hư không, ở trong đó, không thiếu một số Thần Vương.

"Xem ra đại chiến vũ trụ đã bắt đầu, thật không biết cuối cùng kết quả sẽ như thế nào." Một sĩ binh nói ra.

"Ai mà biết được."

"Nhưng mà ta cũng không nghĩ tới, thì ra vũ trụ Thiên Nguyên chúng ta có nhiều Thần Vương đến như vậy, những ngày này ta gặp không ít người."

"Đúng vậy, mở rộng tầm mắt."

Các binh sĩ bàn luận ầm ĩ.

Nhưng lúc này.

Dường như một sĩ binh nhìn thấy cái gì đó, đồng tử co rụt lại.

"Các ngươi nhìn kia, cái kia, đó là vật gì vậy? !"

Mọi người nhìn lại, lúc này hít vào một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy trong tinh không mịt mờ.

Một viên cổ tinh lão bay trên không trung mà đến, phía trên có tầng tầng sương mù màu đen lưu chuyển, dường như tạo ra một đại trận kỳ lạ.

Mà ở trong sương mù kia, dường như có thể thấy được bên ngoài cổ tinh có một kiến trúc giống như một tòa tháp cao sừng sững.

Nhưng những thứ này, đều không phải là chuyện khiến mọi người kinh hãi nhất.

Thứ khiến mọi người kinh hãi nhất, là phía trên hành tinh này lưu chuyển ra một luồng oán khí ngập trời, giống như một Cự Thú Tinh Thần kinh khủng.

Chỉ nhìn một chút, mọi người liền cảm nhận được một luồng áp lực thật lớn trước nay chưa từng có, có ít người thậm chí còn không thở được.

Thật là đáng sợ.

"Là Binh Tai cổ tinh! !"

Có người nhận ra hành tinh này, vô cùng kinh ngạc.

Một Thần Vương của thần điện bay lượn mà đến, đi đến trên không Binh Tai cổ tinh, lớn tiếng nói: "Binh Tai nhất tộc, các ngươi tới đây làm cái gì?"

Bên trong có một Đại La đứng lơ lửng trên không, nói ra: "Chúng ta phụng mệnh lệnh của Binh Tai Chi Thần, tiến đến tham chiến ở chiến trường hư không!"

Binh Tai Chi Thần?

Binh Tai cổ tinh muốn tham chiến?

Vị Thần Vương này có chút ngoài ý muốn.

Trước kia, Binh Tai nhất tộc chưa từng tích cực như vậy.

Hắn liên hệ với Tư Không Thần Vương của Thần Điện một chút.

Đối phương cũng vô cùng kinh ngạc.

Nhưng cuối cùng, vẫn đồng ý để cho Binh Tai cổ tinh tiến vào chiến trường.

Dường như trong đó, mọi người nghe được tiếng kim loại va chạm ở phía trên cổ tinh kia, cảm nhận được một luồng băng lãnh cực hạn.

Mọi người thấy thân ảnh cổ tinh rời đi, dường như thấy được một trận chiến quân sự xưa nay chưa từng có sắp trình diễn tại chiến trường hư không.

Chương 1963: Thiên Viêm Thần Vương và Ma Thiên âm, chối bỏ nhiệm vụ? Binh Tai cổ tinh đến viện trợ

Không lâu sau đó.

Sở Cuồng Nhân liền rời khỏi đại lục thứ chín.

Hắn lưu lại Thiên Ảnh, để cho đối phương thay mình tọa trấn.

Mà sau khi hắn rời đi, hai mắt quân sư An Chi Tuân tỏa sáng, lập tức lấy ra một khối ngọc giản, liên lạc với một người trong bóng tối.

"Đại nhân, Thiên Kiếm đã rời khỏi đại lục thứ chín."

"Há, hắn đi đến nơi nào?"

"Không rõ ràng, hắn không nói, nhưng hắn có lưu lại một tên tùy tùng, chỉ sợ thực lực của người này cũng không đơn giản."

"Chuyện này ta rõ ràng hơn so với ngươi, gia hỏa kia... Hừ."

Một đầu khác của ngọc giản truyền đến một tiếng hừ lạnh.

Giống như có chút quen thuộc với Thiên Ảnh.

"Tốt, Thiên Kiếm đã rời đi, vậy cứ theo kế hoạch kia mà hành động, lần này ta nhất định phải cho hắn nếm thử tư vị thân bại danh liệt."

Người ở bên kia ngọc giản hừ lạnh một tiếng.

Ngay sau khi Sở Cuồng Nhân rời khỏi đại lục thứ chín chưa được vài ngày.

Khí tức kinh khủng đột nhiên bao phủ khắp nơi này.

Chỉ thấy nơi xa có vài chục đạo thân ảnh bay trên không trung, mỗi một người đều được bao phủ bên trong tiên huy, không thấy khuôn mặt chân thực.

Lúc này, bọn họ đi đến đại lục thứ chín, bắt đầu đánh đập phá hoại.

Một vị tướng lãnh chống đỡ không được.

"Thiên Kiếm, Thiên Kiếm ở đâu?"

An Chi Tuân lớn tiếng nói: "Thiên Kiếm không có ở đại lục thứ chín!"

Lời vừa nói ra, mọi người xôn xao.

Cái gì? !

Thiên Kiếm lại không có mặt ở đại lục thứ chín?

Đối phương đi đâu rồi?

Lại chối bỏ nhiệm vụ vào thời điểm này? !

"Ha ha, Thiên Kiếm cái gì chứ, một chút trách nhiệm cũng không có, đại lục thứ chín các ngươi bị phá hoại, chỉ có thể trách Thiên Kiếm!"

"Đúng vậy, liền trách hắn đi."

Trên bầu trời truyền đến tiếng cười to của kẻ xâm nhập.

Lúc này.

Một thân ảnh phóng lên tận trời.

Là Thiên Ảnh xuất thủ.

Nhưng rất nhanh liền có một đạo hỏa quang ngăn hắn lại.

"Há, loại khí tức này, là ngươi."

Thiên Ảnh nhìn tồn tại bên trong tiên huy, ánh mắt lóe lên, đối phương chính là người đã cùng hắn chiến đấu trước đó không lâu, Thiên Viêm Thần Vương.

"Người khác là..."

Ánh mắt Thiên Ảnh đảo qua mấy người còn lại, phát hiện khí tức của một Thần Vương khác, hắn cũng có ấn tượng, chính là nhân vật xuất hiện bên trong hội nghị Thần Vương, là Thần Vương cổ lão của Đạo Vương nhất tộc, Ma Thiên âm.

Ngày xưa, tất cả những người lộ ra địch ý rõ ràng đối với Sở Cuồng Nhân.

Thiên Ảnh đều nhớ kỹ.

Dù hiện tại những người này ẩn giấu rất khá nhưng cũng không gạt được hắn.

"Thừa dịp chủ nhân của Ma không có ở đây, các ngươi đến nơi đây để quấy rối, sau đó đổ tội danh chối bỏ nhiệm vụ lên trên đầu chủ nhân của Ma sao?"

Thiên Ảnh liếc mắt liền nhìn ra suy tính của những người này.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ lạnh lùng.

Một thanh ma đao đen nhánh đã được hắn nắm chặt trong tay.

"Ta không biết ngươi đang nói cái gì."

Thiên Viêm Thần Vương được bao phủ phía dưới tiên huy, cự tuyệt thừa nhận.

"Hừ."

Thiên Ảnh hừ lạnh một tiếng, cũng không nói nhiều, xuất thủ tương sát!

Sức mạnh Ác Ma phun trào.

Hỏa quang và kiếm ảnh màu đen chiếu rọi ra, đánh vỡ thiên địa!

Nhưng ở một bên khác, Ma Thiên âm lại mang theo những người khác tiếp tục tiến hành cướp bóc ở đại lục thứ chín, chỗ hắn đi qua, chỉ còn một mảnh hỗn độn.

"Ha ha, Thiên Kiếm, ta cũng muốn xem, sau khi đại lục thứ chín bị đánh phá, tướng quân như ngươi sẽ làm thế nào đây!"

Ma Thiên âm âm thầm nghĩ tới.

Vì để cho Sở Cuồng Nhân không thoải mái.

Bọn họ đúng là không tiếc tấn công đại lục thứ chín.

Nhưng ngay tại thời điểm Ma Thiên âm dương dương đắc ý, nơi xa đột nhiên có một bóng đen lớn vọt đến, một luồng khí tức vô cùng kinh khủng, đã bao phủ toàn bộ đại lục thứ chín trong nháy mắt, làm cho người ta không rét mà run.

"Thứ này, đây là thứ gì vậy? !"

"Hành tinh sao?"

Mọi người nhìn hành tinh to lớn bay trên không trung cách đó không xa, không khỏi nghi hoặc, mà Thiên Ảnh thì lộ ra một nụ cười.

"Thì ra là thế, chủ nhân của Ma sớm đã sắp xếp xong xuôi hết thảy."

Nghe được lời hắn nói, mọi người càng thêm choáng váng.

Hành tinh này, là do Thiên Kiếm an bài sao? ?

"Đây là có chuyện gì?"

Hai người Ma Thiên âm, Thiên Viêm Thần Vương đều cảm nhận được một luồng nguy hiểm trước nay chưa từng có từ bên trong cổ tinh này.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Chỉ thấy bên trong hành tinh kia có nguyên một đám điểm sáng màu đỏ lưu động.

Ngay sau đó, từng chùm sáng khóa chặt bọn người Ma Thiên âm, kích xạ đến, chỗ nó đi qua, hư không đều như bị xuyên thủng.

"Không ổn rồi, mau tránh ra! !"

Ma Thiên âm nổi giận gầm lên một tiếng.

Đáng tiếc.

Bọn họ vẫn chậm một bước.

Chỉ thấy chùm sáng đi qua, nguyên một đám tu sĩ không có bất kỳ sức phản kháng nào liền bị đâm thủng thân thể.

Ngay cả Thần Vương như Ma Thiên âm cũng bị đánh lui mấy bước.

"Thứ này, đây là thứ gì? !"

Ma Thiên âm nhìn tinh thần cổ lão kia, khiếp sợ không gì sánh nổi.

Ngay sau đó, chỉ thấy hắn đưa tay thúc giục đạo tắc trong cơ thể, một đạo chưởng ấn bá đạo đánh về phía Binh Tai cổ tinh.

Nhưng một chưởng này lại bị sương mù màu đen ở bên ngoài cổ tinh đỡ được.

Sức mạnh của hắn, không đủ để phá hư cổ tinh này ư? !

"Ta đi thử một chút!"

Thiên Viêm Thần Vương nổi giận gầm lên một tiếng, đạo tắc phun trào, hóa thành một viên hỏa cầu kim sắc, giống như một vòng mặt trời đánh về phía cổ tinh.

Trọng lượng của mặt trời này không khác biệt lắm so với Binh Tai cổ tinh, dưới sự công kích mãnh liệt, hư không trực tiếp bị nổ tung.

Nhưng sau làn bụi mù đó, mọi người chỉ thấy Binh Tai cổ tinh kia vẫn không có bất kỳ tổn thương nào, vẫn bay về phía mọi người như cũ.

Không chỉ có như thế.

Mặt ngoài của cổ tinh, có từng đạo từng đạo hồng quang lấp lóe.

Giống như từng đôi mắt tử thần, nhìn chằm chằm Ma Thiên âm cùng với Thiên Viêm Thần Vương, từng đạo từng đạo hồng quang bắn ra.

"Mau tránh ra!"

Sắc mặt mọi người đại biến.

Nhưng số lượng hồng quang thật sự quá nhiều.

Mặc kệ bọn họ làm như thế nào cũng không thể tránh khỏi.

Chỉ chốc lát, hai đại Thần Vương nhận lấy tổn thương nặng nề.

"Rời đi thôi!"

Thiên Viêm Thần Vương nhìn thấy tình huống có sự thay đổi, lúc này liền có ý định rời đi.

Ma Thiên âm cũng không ở lại lâu.

Hai người nhanh chóng rút lui.

Nhưng bên trong Binh Tai cổ tinh, Binh Tai nhìn hai người, yên lặng điều khiển sức mạnh của Binh Tai cổ tinh, một đạo chùm sáng càng kinh khủng hơn bắn ra.

Mà sức mạnh của một kích này, trực tiếp khóa chặt Ma Thiên âm.

Đùng! !

Khi một tiếng nổ lớn và một tiếng hét thảm vang lên.

Đạo trong cơ thể Ma Thiên âm bị diệt ngay tại chỗ, trực tiếp ngã xuống.

Thiên Viêm Thần Vương nhìn thấy một màn này, hoảng sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, điên cuồng thúc giục sức mạnh, hóa thành một đạo hỏa quang nhanh chóng rời đi.

Người của đại lục thứ chín nhìn Binh Tai cổ tinh, vô cùng sợ hãi.

Rốt cuộc đây là thứ gì vậy?

"Tùy tùng của Thiên Kiếm nói, đây là do Thiên Kiếm an bài?"

"Chậc, loại vật này mà Thiên Kiếm cũng có thể thao túng được sao? Thật sự là không thể tin nổi, làm sao mà hắn làm được vậy?"

"Thủ đoạn của Thiên Kiếm, cao thâm khó dò, xem ra đại lục thứ chín có Thiên Kiếm, mới thật sự là phòng thủ kiên cố."

Bên trong đám người, trong mắt An Chi Tuân lộ ra một chút hoảng sợ.

Thiên Kiếm lại có thủ đoạn như thế?

Hắn có thể phát hiện ra ta phản bội hắn hay không?

Ta phải làm gì đây?

Thiên Ảnh chú ý tới sắc mặt của An Chi Tuân, hừ nhẹ một tiếng, nhưng cũng không để ý tới đối phương, dự tính đợi Sở Cuồng Nhân trở về rồi tính sau.

...

"Ha, Thiên Viêm Thần Vương cùng với Ma Thiên âm sao? Không nghĩ tới hai người này vì đối phó với ta, mà lại kết minh với nhau."

"Thú vị."

"Còn có An Chi Tuân, quân sư của đại lục thứ chín, một gã khốn nạn, người nào cho lợi ích thì đối tốt với người đó..."

Tuy Sở Cuồng Nhân không có mặt ở đại lục thứ chín.

Nhưng hắn lại rõ như lòng bàn tay đối với chuyện ở nơi đó, Binh Tai cổ tinh xuất hiện, cũng chính là sắp xếp của hắn.

Trước khi đi, hắn triệu hoán nó đến chiến trường hư không.

Mặt khác, quân sư An Chi Tuân phản bội, cũng không nằm ngoài sự dự liệu của hắn.

Loại này người, mặc dù hắn chán ghét.

Nhưng giữ lại, có lẽ sẽ còn tác dụng nhất định.

"Được rồi, sau khi trở về sẽ từ từ xử lý."

Những điều này đều không phải là chuyện quá khẩn cấp, rất nhanh, hắn liền đi tới đích đến của chuyến đi lần này, đại lục thứ mười ba.

"Hội trưởng, rốt cuộc ngươi đã đến."

Phong Khinh Ngọc, thành viên của Viên Thiên hội, người trấn giữa ở đây liền đi ra nghênh tiếp.

Chương 1964: Tuyết Thần Vương, Nguyên Đằng cùng với Ám Dạ, Thái Thản Thần Thụ

"Đại lục thứ mười ba là điểm mấu chốt trong phòng tuyến Thiên Nguyên, ở chỗ này có một lượng lớn khoáng mạch Tiên Kim, vận chuyển binh khí cho các nơi, mà trấn giữ ở nơi này, Đại La cực hạn giống như ta có mười người, ngoài ra còn có ba vị Thần Vương, theo thứ tự là Nguyên Đằng, Ám Dạ cùng với Tuyết Thần Vương."

Thời điểm nhắc đến Tuyết Thần Vương, sắc mặt Phong Khinh Ngọc có chút không dễ nhìn cho lắm, bởi vì Tuyết Thần Vương là kẻ thù kiếp trước của nàng.

Hiện tại lại cùng kẻ thù trấn giữ ở cùng một khối đại lục, không cần nghĩ, khẳng định là đối phương sẽ âm thầm sử dụng một loại quyền lợi nào đó để chèn ép nàng.

"Có lẽ vì kiêng kỵ Thiên Kiếm, nên tạm thời Tuyết Thần Vương vẫn còn không chưa xuống tay với ta." Phong Khinh Ngọc có chút may mắn nói.

"Nguyên Đằng, Ám Dạ... Hai người này chính là Hợp Đạo cổ lão ẩn mình mà ngươi nói sao?"

So với Tuyết Thần Vương, hắn cảm thấy hứng thú đối với hai người này hơn.

"Đúng vậy."

Phong Khinh Ngọc gật gật đầu: "Chuyện hai người này đến đại lục thứ mười ba, ngoại trừ mấy người chúng ta ra, những người còn lại căn bản không biết."

"Ta biết rồi."

"Ha, không nghĩ tới Thiên Kiếm sẽ đại giá quang lâm."

Lúc này, một tiếng cười duyên vang lên.

Chỉ thấy một đạo bóng hình xinh đẹp trắng như tuyết đi đến, nhiệt độ trong hư không bởi vì nàng tiến vào mà hạ xuống rất nhiều, như rơi vào một nơi băng lãnh.

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương một chút: "Tuyết Thần Vương."

"Đúng vậy."

Tuyết Thần Vương, một trong những Thần Vương vô thượng của Thiên Nguyên Thần Điện, nghe nói trong thân thể này có một phần huyết mạch của Thái Thản nhất tộc, mà hai người Nguyên Đằng, Ám Dạ trong miệng Phong Khinh Ngọc cũng là Thần Vương cổ lão của Thái Thản nhất tộc.

Ba vị Thần Vương của Thái Thản tộc, tề tụ ở cùng một tòa đại lục.

Chuyện này, có chút khác thường.

Sở Cuồng Nhân có chút để ý.

"Thiên đến đây chuyến này, chủ yếu là muốn tìm một số Tiên Kim, luyện chế một cái vỏ kiếm." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn lấy Vô Đạo ra.

Vỏ kiếm của Vô Đạo bởi vì hấp thụ kiếm khí của Vô Đạo trong thời gian dài mà bị ảnh hưởng, bây giờ vỏ kiếm đã hiện đầy từng đạo từng đạo vết rách.

Tuyết Thần Vương nhìn thoáng qua, cười nhạt nói: "Đại lục thứ mười ba này của ta, thứ khác không có, nhưng Tiên Kim thì nhiều, Thiên Kiếm cứ tùy ý lựa chọn."

"Vậy thì thật là quá tốt."

Ngay sau đó, Sở Cuồng Nhân liền bắt đầu đi dạo ở trên đại lục thứ mười ba.

Tìm Tiên Kim phù hợp dọc theo đường đi.

Trên thực tế là đang thăm dò khoáng mạch Tiên Kim ở nơi đây.

Mặt khác, hắn muốn nhìn xem có thể tìm ra một chút manh mối, dò ra nguyên nhân vì sao tam đại Thần Vương của Thái Thản tộc tề tụ ở nơi đây.

Mà dọc theo con đường này, hai người Tuyết Thần Vương cùng với Phong Khinh Ngọc một mực đi theo hắn, ánh mắt hai nữ nhân này đối mặt với nhau, toát ra lãnh ý.

"Nghe nói Phong Khinh Ngọc là bằng hữu của Thiên Kiếm?"

"Nàng là thành viên của Viên Thiên hội, mà người của Viên Thiên hội, ngoại trừ Thiên ra, không ai có thể thẩm vấn bọn họ."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Cơ bản là đang cảnh cáo Tuyết Thần Vương đừng hòng thương tổn đến Phong Khinh Ngọc.

Tuyết Thần Vương nghe được ý tứ trong lời nói của hắn, trong mắt lộ ra một tia dị sắc: "Viên Thiên hội, tổ chức thú vị đấy, không biết Viên Thiên hội do Thiên Kiếm sáng tạo ra, còn có những thành viên nào nữa?"

Nàng muốn dò xét một số tình báo.

"Khi đến thời điểm ngươi nên biết, ngươi tự nhiên sẽ rõ ràng."

Sở Cuồng Nhân không nói nhiều lời.

Đột nhiên.

Hắn phát hiện ra cái gì đó, đi tới bên trong một dãy núi.

Nơi này có bày bố cấm chế dày đặc.

Giống như là đang bảo vệ thứ gì đó.

"Há, những cấm chế này là... tự nhiên sao?" Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng: "Chẳng lẽ là đang cất giấu Tiên Kim tuyệt thế gì đó sao?"

Hắn đưa tay liền muốn phá hư cấm chế.

Nhưng Tuyết Thần Vương biến sắc: "Thiên Kiếm, dừng tay!"

"Thế nào?"

"Nơi đây chính là nơi giao hội của các khoáng mạch Tiên Kim trên đại lục thứ mười này, một khi phá hư, toàn bộ đại lục sẽ lâm vào trong chấn động." Tuyết Thần Vương vội vàng nói, ngăn cản Sở Cuồng Nhân.

"Há, thật sao?"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên.

Hắn nhìn thoáng qua những cấm chế kia, phát hiện bên trong những cấm chế này ngoại trừ một chút cấm chế tự nhiên ra, thì còn có rất nhiều cấm chế nhân tạo.

"Nếu đã như vậy, ta sẽ không động đến nơi đây."

Hắn thu tay lại rồi rời đi.

Tuyết Thần Vương thở dài một hơi.

Qua mấy ngày thăm dò, Sở Cuồng Nhân lấy lý do không tìm được Tiên Kim thích hợp, dự định lưu lại thêm mấy ngày ở đại lục thứ mười ba.

Tuyết Thần Vương cũng không cự tuyệt.

Một đêm này.

Thân ảnh Tuyết Thần Vương hóa thành một đạo lưu quang, lao về phía nơi xa.

Sở Cuồng Nhân đang âm thầm quan sát, liền đi theo.

Phát hiện đối phương đi tới nơi sơn mạch phủ đầy cấm chế kia, tay kết thành pháp quyết huyền diệu, mở cấm chế ra, đi vào bên trong dãy núi.

"Quả nhiên... Sơn mạch nơi đây còn cất giấu bí mật nào đó."

"Còn có hai Hợp Đạo cổ lão là Nguyên Đằng, Ám Dạ này, bọn họ cũng ở đại lục thứ mười ba, nhưng vẫn còn chưa xuất hiện, bọn họ ẩn nấp ở bên trong dãy núi này sao? Bọn họ đang làm gì vậy?"

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

...

Bên trong dãy núi.

Một cây tiên thụ to lớn sừng sững.

Phía trên có tầng tầng tiên huy lưu chuyển, sáng chói bất phàm, mà ở trên cây mọc ra từng quả trái cây, trong đó có đạo tắc lưu chuyển.

Tuyết Thần Vương đến chỗ này.

Nhìn tiên thụ kia, trong mắt nàng lộ ra một tia cuồng nhiệt.

"Thái Thản Thần Thụ đã trưởng thành đến mức nào rồi?"

Tuyết Thần Vương hỏi.

Dưới tàng cây, có hai người.

Đây chính là hai vị Thần Vương cổ lão khác của Thái Thản tộc.

Nguyên Đằng cùng với Ám Dạ.

Hai người bọn họ ngồi dưới tàng cây, đạo tắc trong cơ thể lưu chuyển, một lượng lớn sức mạnh tiên nguyên không ngừng tràn vào bên trong tiên thụ kia.

"Ngươi đến rất đúng lúc, Thái Thản Thần Thụ đã sắp trưởng thành rồi, ngươi đến góp một chút sức lực cho bọn ta đi." Nguyên Đằng nói ra.

"Được."

Tuyết Thần Vương đi đến dưới cây, cũng không ngừng rót sức mạnh tiên nguyên vào bên trong Thái Thản Thần Thụ, tiên huy phía trên càng thêm sáng chói.

"Một khi Thái Thản Thần Thụ hoàn toàn trưởng thành, quả trên Thái Thản Thần này sẽ có sự giúp đỡ to lớn đối với việc tu hành của chúng ta, đến lúc đó, việc Tuyết Thần Vương ngươi đột phá lên đa trọng Hợp Đạo Thần Vương, sẽ là chuyện dễ như trở bàn tay."

Nguyên Đằng cười nhạt nói.

Trong đôi mắt đẹp của Tuyết Thần Vương toát ra một tia khát vọng.

"Đa tạ hai vị."

"Ha ha, chuyện cần phải làm thôi, ngươi và ta đều là người của Thái Thản tộc, mà ngươi vốn dĩ là người phát hiện ra Thái Thản Thần Thụ." Nguyên Đằng nói ra.

Thái Thản Thần Thụ, đây là một loại thần thụ trong truyền thuyết cổ lão của Thái Thản nhất tộc, thực chất quả của thần thụ này ẩn chứa một lượng lớn đạo vận.

Cho dù là Hợp Đạo sử dụng, cũng có hiệu quả to lớn.

Có thể nói là một trong những thiên tài địa bảo đứng đầu trong vũ trụ Thiên Nguyên, giá trị của nó còn trân quý hơn so với chí bảo bản nguyên cực phẩm.

Khi Tuyết Thần Vương tiến đến chiến trường hư không, nhờ vào Thái Thản huyết mạch trong cơ thể mà cảm nhận được vật này, đồng thời sử dụng quyền lợi của Thần Vương vô thượng trong thần điện, sớm chiếm cứ đại lục thứ mười ba này.

Nhưng mà, Thái Thản Thần Thụ này còn chưa hoàn toàn trưởng thành, cần sức mạnh Thái Thản đẩy nhanh quá trình trưởng thành, với thực lực của nàng, muốn đẩy nhanh quá trình trưởng thành trong khoảng thời gian ngắn, là một chuyện vô cùng khó khăn, cho nên mới tìm đến Nguyên Đằng cùng với Ám Dạ.

Hai người này đều là Thần Vương cổ lão ở Thái Thản tộc, có hai người này tương trợ, hoàn toàn có thể đẩy nhanh quá trình trưởng thành của Thái Thản Thần Thụ trong khoảng thời gian ngắn.

"Đúng rồi, Thiên Kiếm như thế nào rồi?"

"Hắn nói đến tìm Tiên Kim, trước đó suýt chuyít nữa đã thâm nhập vào nơi đây, bị ta kiếm cớ ngăn lại." Tuyết Thần Vương nói ra.

"Thiên Kiếm... Hết lần này tới lần khác lại vào thời điểm này, trong lòng ta có một chút lo lắng." Nguyên Đằng nói ra.

"Hừ, sợ cái gì, cho dù là Thiên Kiếm, đối mặt với ba người chúng ta, chẳng lẽ hắn còn có thể lật trời hay sao? Lại nói, nơi này là đại lục thứ mười ba, là nơi chúng ta trấn giữ."

Ám Dạ Thần Vương từ tốn nói, trên người hắn phun trào ra một luồng sức mạnh Ám Dạ thâm trầm, là tồn tại mạnh nhất trong số ba người ở đây.

Người khác sợ hãi Thiên Kiếm, hắn không sợ!

"Hi vọng tất cả đều thuận lợi..."

Nguyên Đằng nỉ non nói.

Nhưng khi nghe thấy Thiên Kiếm tiến vào đại lục thứ mười ba, loại bất an trong trong lòng hắn, lại càng lúc càng tăng.

Tựa như một quả bom, không biết sẽ nổ vào lúc nào.

Chương 1965: Thiên Tịch Tiên Đế muốn đánh vào đại lục thứ mười ba, trò vui vừa mới bắt đầu

Bên ngoài đại lục thứ mười ba.

Sở Cuồng Nhân đang quan sát, đánh giá sơn mạch quỷ dị kia.

Trực giác nói cho hắn biết, trong này nhất định cất giấu bí mật gì đó, hắn để Tiểu Ái phân tích một chút vùng núi này.

Chỉ trong chốc lát, những phương pháp phá giải cấm chế này, hắn cũng đã hiểu rõ, nhưng mà, hắn cũng không lập tức xuất thủ.

Hiện tại tiến vào, sẽ chỉ là đánh rắn động cỏ.

Hơn nữa, nếu như ba vị Thần Vương của Thái Thản nhất tộc đều ở đây, một khi đánh lên, cho dù là hắn cũng phải hao phí một số công phu.

"Ha, vậy thì liền buông tha cho các ngươi lần này vậy."

Sở Cuồng Nhân quay người rời đi.

Sau khi trở lại chỗ ở, lúc hắn đang suy tư xem phải ứng phó với mấy người Tuyết Thần Vương như thế nào, trong đầu đột nhiên truyền đến tin tức của Thanh Liên Sở Cuồng Nhân.

Hai mắt hắn bỗng nhiên tỏa sáng.

"Ha ha, tới thật đúng lúc."

...

Bên trong phòng tuyến của vũ trụ Bàn Cổ.

Mấy Hợp Đạo đang triển khai hội nghị tác chiến, bọn người Thiên Tịch Tiên Đế, Vân Trung Nguyệt, Tử Kim Luân, Long Ảnh Tiên Đế, Linh Hồn Chí Tôn đều đang ở đây.

Đương nhiên, Sở Cuồng Nhân cũng ở đây.

Những người này, đều đạt đến cảnh giới Hợp Đạo.

"Ta cho rằng, phải đối phó với đại lục thứ mười ba trước."

Thiên Tịch Tiên Đế nói ra.

Trước mặt hắn, có một bức địa đồ to lớn.

Mà tấm bản đồ này, chính là tình báo có liên quan đến vũ trụ Thiên Nguyên do bộ tình báo của vũ trụ Bàn Cổ thu thập được mà chế tạo ra.

Trong đó, thật sự có một phần công sự phòng ngự của vũ trụ Thiên Nguyên.

Nghe được Thiên Tịch Tiên Đế nói muốn đối phó với đại lục thứ mười ba, ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, không nói gì, yên lặng mà nhìn.

"Đại lục thứ mười ba này chính là điểm phòng ngự cực kỳ quan trọng của vũ trụ Thiên Nguyên, trong đó ẩn chứa vô số khoáng mạch Tiên Kim, theo ta được biết, rất nhiều binh khí của tu sĩ ở vũ trụ Thiên Nguyên đều xuất phát từ nơi này."

"Chỉ cần chúng ta công chiếm được nơi này, không chỉ có thể đả kích sĩ khí của vũ trụ Thiên Nguyên, mà còn có thể tăng thêm rất nhiều tư nguyên cho chúng ta."

Thiên Tịch Tiên Đế cười nhạt nói.

Nghe được lời này của hắn, mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Như đang ngẫm nghĩ về lời đề nghị của đối phương.

"Tiên Vương, ngươi thấy thế nào?"

Có người hỏi thăm Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân ngồi yên tại chỗ, bình chân như vại nói: "Ta không có vấn đề gì, các ngươi tự mình làm đi."

"Hừ, chẳng lẽ ngươi lại sợ ra tiền tuyến chiến trường? Không nghĩ tới Tiên Vương đại danh đỉnh đỉnh, lại là một kẻ yếu ớt."

Thiên Tịch Tiên Đế hừ lạnh một tiếng.

"Chó mất chủ, ngươi lấy mặt mũi nào mà dám nói những lời này?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Ba chữ “chó mất chủ”, hoàn toàn chọc giận Thiên Tịch Tiên Đế, khiến cho hắn giận không nhịn nổi, sát khí trên người lưu chuyển ra.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi không nên quá làm càn!"

"Là ai làm càn?"

Tử Kim Luân lạnh nhạt nói.

Thần Ma chi khí lưu chuyển ra, áp chế đối phương.

Đối phương mới bất đắc dĩ dừng lại.

Có Tử Kim Luân ở đây, hắn căn bản cũng không dám tùy ý làm càn, chớ nói chi là, thực lực của Sở Cuồng Nhân rất có thể không thấp hơn hắn.

"Được rồi, chư vị bớt giận đi, chư vị tề tụ ở đây, không phải để gây ồn ào." Lúc này, một Hợp Đạo mở miệng.

"Ý kiến của Thiên Tịch Tiên Đế, ta đồng ý, nhưng là do ai ra mặt đi tấn công đại lục thứ mười ba này đây?" Chí Tôn Linh Hồn nói ra.

"Người nào đề nghị, người đó đi chứ sao."

Sở Cuồng Nhân ở một bên từ tốn nói.

Nghe được lời hắn nói, mọi người thoáng nhìn về phía Thiên Tịch Tiên Đế.

Đối phương lộ ra vẻ do dự.

Phán đoán dựa trên tình báo, người cầm quyền đại lục thứ mười ba này chính là một người tên là Tuyết Thần Vương, tu vi cũng chỉ là Hợp Đạo đại thành.

Với tu vi của mình, muốn ứng phó, dư sức xài.

"Được thôi, vậy để ta đi."

Thiên Tịch Tiên Đế hừ lạnh một tiếng.

"Ta và ngươi cùng nhau đi đi."

Long Ảnh Tiên Đế từ tốn nói.

"Ha, hai người các ngươi, đừng đi đưa đồ ăn, các ngươi thật sự cho rằng đại lục thứ mười ba chỉ có một mình Tuyết Thần Vương thôi sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

"Đây là do tình báo mà Tiên Đình ta có được, chẳng lẽ ngươi còn có nơi cung cấp tình báo nào còn chính xác hơn so với bộ phận tình báo của chúng ta hay sao?"

Thiên Tịch Tiên Đế hừ lạnh một tiếng.

Tuy Tiên Đình bị trục xuất ra khỏi Tiên giới, nhưng vẫn có không ít người lưu lại, những người này trải rộng khắp các nơi trên chiến trường hư không, thu tập các loại tình báo, một mực yên lặng nỗ lực, giúp Tiên Đình trổi dậy.

Thiên Tịch Tiên Đế cũng không tin Sở Cuồng Nhân có nơi cung cấp tình báo chính xác hơn so với bọn họ, trừ phi hắn là nhân vật cao tầng ở vũ trụ Thiên Nguyên.

Nhưng có khả năng này sao?

"Đại lục thứ mười ba là nơi phòng ngự cực kỳ quan trọng của vũ trụ Thiên Nguyên, sức mạnh phòng ngự của chúng không có khả năng yếu kém, nể mặt đều là người ở trận doanh của vũ trụ Bàn Cổ, nhắc nhở ngươi một câu, mang nhiều người một chút."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Đương nhiên hắn biết sức mạnh phòng ngự của đại lục thứ mười ba như thế nào.

Có ba vị Thần Vương của Thái Thản tộc.

Hai người còn là đa trọng Hợp Đạo.

Nếu như hai người Thiên Tịch Tiên Đế, Long Ảnh Tiên Đế này đi qua.

Sẽ giống như đi giao đồ ăn.

Căn bản là vô dụng.

Nhưng hắn nhắc nhở, cũng không phải là vì lòng hảo tâm, mà là bởi vì, hắn cần bọn người Thiên Tịch Tiên Đế giúp hắn ngăn chặn mấy người Tuyết Thần Vương.

Đây mới là cách hắn làm việc.

"Hừ, ngươi có hảo tâm như vậy sao?"

"Muốn tin hay không thì tùy."

"Thiên Tịch Tiên Đế, Tiên Vương hắn cũng đã có ý tốt, thế này đi, không biết có ai nguyện ý cùng đi tấn công đại lục thứ mười ba không."

Chí Tôn Linh Hồn hỏi thăm một câu.

"Để ta cùng đi đi."

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy một người áo đen xuất hiện ở trong hội nghị, trên người đối phương tràn ngập uy áp kinh khủng, lộ ra một luồng cổ lão chi khí.

"Há, Đại Hắc Thiên Ma, ngươi cũng tới."

Tử Kim Luân nhìn đối phương một chút.

Đại Hắc Thiên Ma...

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một vẻ suy tư.

Hắn từng có ấn tượng.

Cũng không phải là vì đã từng gặp qua đối phương, mà là thấy qua trên một số điển tịch.

Nghe nói, đối phương là ma tu kinh khủng nhất trong vũ trụ Bàn Cổ sau kỷ nguyên Tiên Cổ, thực lực mạnh mẽ, có thể áp chế Hợp Đạo đỉnh phong.

Xem ra, lại là một tồn tại đa trọng Hợp Đạo.

"Ngủ say lâu như vậy, ta muốn hoạt động gân cốt một chút, Thiên Tịch Tiên Đế, không ngại thì cùng kề vai chiến đấu với ta đi."

Đại Hắc Thiên Ma nhìn Thiên Tịch Tiên Đế nói ra.

"Tất nhiên rồi."

Thiên Tịch Tiên Đế sẽ không cự tuyệt một cường viện như Đại Hắc Thiên Ma.

Sau đó, mọi người lại thương nghị cụ thể các hạng mục công việc một phen.

Cuối cùng đã định ra lần tấn công đại lục thứ mười ba này, do ba người Thiên Tịch Tiên Đế cùng với Long Ảnh Tiên Đế, Đại Ma Hắc Thiên dẫn đầu.

Những người còn lại, phụ trách chặt đứt con đường xin viện trợ của đại lục thứ mười ba ở vũ trụ Thiên Nguyên, để đại lục thứ mười ba tứ cố vô thân.

Rất nhanh, mọi người liền bắt đầu hành động.

Ở một bên khác.

Bên trong đại lục thứ mười ba.

Sở Cuồng Nhân đang bình chân như vại uống trà.

Phong Khinh Ngọc ở bên cạnh hiếu kỳ hỏi: "Hội trưởng, không phải ngươi nói muốn tìm kiếm Tiên Kim sao? Nhưng sao những ngày này đều chẳng làm gì cả?"

"Chờ một cơ hội."

Sở Cuồng Nhân thần bí nói ra.

Lúc này.

Một tu sĩ ở vũ trụ Thiên Nguyên vội vàng hấp tấp chạy vọt vào.

"Không xong rồi, không xong rồi, Phong tướng quân, tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ giết tới!" Tu sĩ này lớn tiếng nói.

"Cái gì? !"

Phong Khinh Ngọc biến sắc.

Sau đó, nàng liền vội vàng đứng lên: "Mở ra đại trận phòng ngự, mặt khác, nhanh chóng phái người đi thông báo với Tuyết Thần Vương!"

Nàng đứng dậy vừa muốn đi ra đó ngăn cản địch, sau đó, nàng quay đầu nhìn Sở Cuồng Nhân: "Hội trưởng, đây không phải là cơ hội mà ngươi nói chứ?"

"Ha, ai biết được?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Phong Khinh Ngọc cũng không nghĩ nhiều như vậy, nhanh chóng đi ra ngoài ngăn chặn quân địch.

"Trò vui vừa mới bắt đầu thôi."

Sở Cuồng Nhân nhìn tình cảnh này, lộ ra nụ cười nghiền ngẫm.

Chương 1966: Tam đại Hợp Đạo xuất thủ, nội chiến giữa các Thần Vương của Thái Thản tộc

Phía trên đại lục thứ mười ba.

Một cái lồng khí hình tròn to lớn bao trùm nơi này, trong đó có vô số phù văn huyền diệu lưu chuyển, có loại cảm giác phòng thủ kiên cố.

Đây là đại trận phòng ngự của đại lục thứ mười ba.

Mà ở trên bầu trời của đại trận, ba Hợp Đạo là Thiên Tịch Tiên Đế, Long Ảnh Tiên Đế cùng với Đại Hắc Thiên Ma cùng nhau đáp xuống, sau lưng cũng có hàng vạn Chân Tiên Kim Tiên, và vô số kể các tiên nhân bình thường.

Lúc này, bọn họ đang khởi xướng tiến công mãnh liệt với đại trận phòng ngự to lớn này, cả khối đại lục cũng vì đó mà rung chuyển.

"Vỏ rùa đen này thật đúng là cứng rắn."

Thiên Tịch Tiên Đế nhìn thấy họ đã điên cuồng tiến công hơn nửa ngày, nhưng đại trận lại không có chút vết nứt nào, không khỏi cau mày lại.

"Vẫn là do nhóm chúng ta ra tay đi."

Đại Hắc Thiên Ma lạnh giọng nói ra.

Sau đó, chỉ thấy trong mắt của hắn có một đạo u quang lưu chuyển.

Đưa tay ra, sức mạnh đạo tắc sôi trào.

Một chưởng ấn màu đen to lớn giống như một vùng trời bỗng nhiên đè sập xuống, cả mảnh trời hư không đều ong ong run rẩy.

Bên cạnh, Thiên Tịch Tiên Đế, Long Ảnh Tiên Đế liếc nhìn nhau.

"Nếu Đại Hắc Thiên Ma đã xuất thủ, chúng ta cũng không thể ở chỗ này đứng nhìn." Thiên Tịch Tiên Đế nói ra.

Sau đó, trong cơ thể hắn phát ra từng trận đạo âm, hai luồng đạo tắc hoàn toàn khác biệt lưu chuyển ra, ngưng tụ thành một căn trường mâu cự đại.

Đùng! !

Trường mâu bắn ra!

Hư không tuỳ tiện bị xuyên thủng.

Ở một bên khác.

Long Ảnh Tiên Đế cũng thúc giục sức mạnh.

Một long ảnh bay trên không trung, phát ra tiếng gào thét dữ tợn.

Ba Hợp Đạo, ba luồng sức mạnh cường đại tuyệt luân cùng đánh lên một chỗ ở phía trên đại trận phòng ngự của đại lục thứ mười ba.

Kết giới đại trận nhanh chóng kêu một tiếng răng rắc, xuất hiện vết rách.

"Giết!"

Thiên Tịch Tiên Đế lạnh giọng quát lớn.

Mọi người nhanh chóng vọt vào bên trong theo vết nứt kia.

Nhưng lúc này.

Một trận gió lạnh bao phủ ra, nơi nó đi qua, vạn vật điêu linh.

Nguyên một đám tu sĩ bị đông cứng thành tượng băng.

Chỉ thấy một nữ tử đi ra, người tới chính là Tuyết Thần Vương.

Ánh mắt nàng băng lãnh nhìn mấy người xâm phạm, trong lòng lại âm thầm tim đập nhanh, ngoại trừ Long Ảnh Tiên Đế nàng có lòng tin có thể ứng phó ra.

Hai người còn lại đều ở cảnh giới đa trọng Hợp Đạo.

Căn bản không phải người nàng có thể chống đỡ.

"Ha, quả nhiên chỉ có một Hợp Đạo đại thành mà thôi, Sở Cuồng Nhân kia thật sự là hồ ngôn loạn ngữ, còn nói cái gì mà không đơn giản như vậy."

Thiên Tịch Tiên Đế hừ nhẹ một tiếng.

Hắn lập tức đánh ra một chưởng, đạo uy kinh khủng bạo phát.

Tuyết Thần Vương cũng lập tức xuất thủ.

Nàng lấy ra một món chí bảo, đó là một món Hàn Băng Giáp, có thể gia tăng sức mạnh của nàng, lúc này mới miễn cưỡng ngăn lại một kích của Thiên Tịch Tiên Đế.

Nhưng vẫn bị đánh bay ra ngoài, điên cuồng thổ huyết như trước.

Quá mạnh.

Sức mạnh của đa trọng Hợp Đạo căn bản không phải thứ nàng ngăn cản được.

"Mượn sức mạnh của chí bảo, có thể ngăn cản được một lần, nhưng có thể ngăn cản được lần hai lần ba sao?" Thiên Tịch Tiên Đế lạnh nhạt nói.

Hắn đưa tay ngưng tụ đạo tắc thành một trường mâu kích bắn đi!

Một kích này, xuyên thủng thần giáp của nàng, đâm xuyên qua bờ vai nàng.

"Không được, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, ta, sẽ chết sao? !"

Sắc mặt Tuyết Thần Vương hoảng sợ.

Nàng vội vàng thúc giục một cái ngọc giản, kêu gọi hai vị Thần Vương là Nguyên Đằng, cùng với Ám Dạ, nhưng hai người này, lại thờ ơ! !

Bên trong sơn mạch, Thái Thản Thần Thụ.

Hai người Ám Dạ, Nguyên Đằng ngồi trên mặt đất.

Ở trước mặt bọn họ, có một màn sáng lớn, phía trên màn sáng đang chiếu trận chiến giữa Tuyết Thần Vương và Thiên Tịch Tiên Đế.

Nhìn thấy Tuyết Thần Vương lâm vào hiểm cảnh, thần sắc hai người lạnh nhạt, đúng là không có một chút ý tứ nào muốn đi ra ngoài giúp đỡ.

"Ta đang rầu không biết phải giải quyết Tuyết Thần Vương, rồi chia hết một phần Thái Thản Thần Quả thuộc về nàng như thế nào, vừa lúc lại có người ở vũ trụ Bàn Cổ tiến đến, thật đúng là trời cũng giúp ta." Ám Dạ Thần Vương thản nhiên nói.

"Một đứa tạp chủng, cũng muốn chia sẻ Thái Thản Thần Quả với chúng ta? Quả nhiên là không biết lượng sức mình." Nguyên Đằng cũng không khỏi khẽ cười một tiếng.

Thái Thản nhất tộc, từ trước đến nay coi trọng huyết mạch truyền thừa.

Mà trong cơ thể Tuyết Thần Vương, chỉ có một phần huyết mạch Thái Thản mà thôi, trong mắt người Thái Thản tộc thuần chủng, đối phương cũng chỉ là một đứa tạp chủng.

Một tội nhân làm ô uế huyết mạch cao quý của Thái Thản tộc.

Dù cho đối phương có là Thần Vương vô thượng cũng giống như vậy.

Bọn họ ngoài mặt sẽ chia sẻ thần quả với Tuyết Thần Vương, nhưng trên thực tế đều nghĩ cách làm sao đá đối phương ra khỏi cục diện này.

Đám người của vũ trụ Bàn Cổ tiến đến tấn công, tới vừa đúng lúc.

"Thực lực của mấy người kia, một tên dung hợp hai loại đạo, một tên dung hòa ba loại đạo, mà về phần một người khác, chỉ là Thần Vương đại thành mà thôi, không đủ để gây sợ, chờ bọn họ giải quyết Tuyết Thần Vương xong, chúng ta liền xuất thủ giải quyết bọn họ, sau đó lại trở về phân chia hết Thái Thản Thần Quả."

Ám Dạ Thần Vương đánh giá thực lực hai bên một chút, thầm nghĩ.

Hắn bàn tính vô cùng hăng say.

Mà ở một bên khác.

Sở Cuồng Nhân nhìn Tuyết Thần Vương rơi vào thế hạ phong, sớm muộn gì cũng gặp nguy hiểm, nhưng hai người Nguyên Đằng lại chậm chạp không ra tay cứu viện, cau mày lại.

"Nguyên Đằng, Ám Dạ, các ngươi thật là lòng dạ độc ác mà! !"

"Các ngươi ngồi nhìn mặc kệ, muốn nuốt Thái Thản Thần Quả một mình, các ngươi thật bỉ ổi nha!" Lúc này, Tuyết Thần Vương lớn tiếng rống giận nói.

Nàng cũng đoán được suy tính của hai người Nguyên Đằng.

Thiên Tịch Tiên Đế nghe được lời đối phương nói, có chút ngoài ý muốn, đồng thời cũng đề phòng, phía trên đại lục thứ mười ba này thật sự vẫn còn có những Thần Vương khác sao? !

Bên trong Thái Thản Thần Thụ.

Sắc mặt hai người Ám Dạ, Nguyên Đằng lạnh lẽo.

"Tiện nhân kia, vậy mà lại làm bại lộ Thái Thản Thần Thụ?"

"Không quan trọng, bại lộ cũng đã bại lộ, dù sao nàng chết rồi thì cũng không có người nào biết thần thụ này ở nơi nào, mà Thái Thản Thần Quả cũng sắp trưởng thành, đến lúc đó, mỗi người chúng ta lấy một phần, liền rời khỏi nơi này."

"Ừm, cũng được..."

...

"Há, đây là nội chiến sao? Còn có Thái Thản Thần Quả..."

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

Hắn suy nghĩ một phen, nhất thời đoán được đại khái mọi chuyện, cười nghiền ngẫm một tiếng: "Vở kịch này, thật sự càng ngày càng đặc sắc."

Ở một bên khác.

Thiên Tịch Tiên Đế ấp ủ sát chiêu lần nữa.

Lần này.

Tuyết Thần Vương tránh không khỏi.

Trong lòng của nàng tuy hận người của vũ trụ Bàn Cổ, nhưng lại càng hận hai người Nguyên Đằng và Ám Dạ Thần Vương thấy chết không cứu, phản bội chính mình hơn.

"Nếu như ta có thể sống sót, ta sẽ không tiếc bất cứ giá nào, để cho các ngươi trả giá đắt vì chuyện này! !"

Trong lòng Tuyết Thần Vương gầm nhẹ nói.

Nhưng nàng cũng rõ ràng, tỷ lệ mình có sống sót trong tay đa trọng Hợp Đạo, nhỏ bé đến cỡ nào.

"Đi chết đi!"

Trường mâu trong tay Thiên Tịch Tiên Đế bắn ra.

Tuyết Thần Vương ngưng tụ đạo tắc, đánh ra một tòa băng sơn, nhưng băng sơn bị phá nát thành từng khúc, hóa thành vô số vụn băng ở dưới trường mâu kia.

Trường mâu thế như chẻ tre, đâm về phía Tuyết Thần Vương!

Xong rồi!

Trong đôi mắt đẹp của Tuyết Thần Vương toát ra vẻ tuyệt vọng.

Lúc này.

Một cánh tay vươn ra từ bên cạnh nàng, bắt lấy trường mâu kia.

Trong nháy mắt, trường mâu kia bị một luồng sức mạnh vô cùng mạnh mẽ trực tiếp nghiền nát, hóa thành mảnh vỡ đạo tắc tiêu tán ra.

Thiên Tịch Tiên Đế biến sắc, có thể tay không đánh nát trường mâu do sức mạnh đạo tắc của bản thân ngưng tụ ra, thực lực này, không thể coi thường!

Hắn nhìn về hướng người vừa tới.

Bạch y tóc đen, eo giắt cổ kiếm màu đen.

Thần thái lạnh nhạt như băng, hai con mắt giống như sao trời, thâm thúy khó lường.

"Người này là... Thiên Kiếm? !"

Thiên Tịch Tiên Đế nhíu mày lại.

Hai quân giao chiến, công tác tình báo ắt không thể thiếu.

Mà chuyện liên quan tới một số cường giả bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, bộ tình báo của Tiên Đình cũng đã sớm dò xét qua một phen.

Thiên Kiếm, cũng ở trong đó.

"Yêu nghiệt mạnh nhất vũ trụ Thiên Nguyên, Thiên Kiếm, không phải ngươi nên ở đại lục thứ chín sao? Làm sao lại xuất hiện ở nơi này?"

Chương 1967: Thừa lúc vắng mà vào, Thái Thản Thần Quả, Thiên Tịch Tiên Đế trọng thương

"Thiên Kiếm..."

Tuyết Thần Vương nhìn một màn trước mắt, cũng vô cùng ngoài ý muốn, đánh chết nàng cũng không nghĩ tới, cuối cùng đối phương lại là người cứu mình.

Mà đối mặt với sự chất vấn của Thiên Tịch Tiên Đế, thần sắc Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói: "Thiên ở nơi nào, cần phải báo cáo để ngươi chuẩn bị sao?"

"Ha ha, ngươi tới vừa đúng lúc, hôm nay tiện tay hốt gọn một mẻ!" Thiên Tịch Tiên Đế thét dài một tiếng, sức mạnh đạo tắc trên người không ngừng tuôn ra, rất nhanh liền bao phủ vùng thế giới này.

Từ sau khi Tiên Đình bị Sở Cuồng Nhân đuổi ra khỏi Tiên giới, Hợp Đạo trên Tiên Đình liền muốn tập hợp lại, khôi phục danh vọng trước kia.

Chiến trường hư không lần này, chính là một cơ hội tốt!

Chỉ cần dương danh ở trong chiến trường hư không, lập được chiến công hiển hách, dựng nên uy vọng mới, như vậy ngày bọn họ trở lại đỉnh phong không phải là không thể.

Muốn uy vọng, thì phải có chiến tích chiến công.

Cho nên Thiên Tịch Tiên Đế mới chủ động đến đây tấn công đại lục thứ mười ba.

"Một đại lục thứ mười ba, cộng thêm một tên Thiên Kiếm, nếu như có được thành công ở trận chiến này, Tiên Đình ta sẽ nổi danh ở chiến trường hư không!"

Thiên Tịch Tiên Đế không cần phải nhiều lời nữa, đưa tay ngưng tụ ra một trường mâu vô cùng sắc bén, bắn về phía Thiên Kiếm!

Vút! !

Trường mâu phá không, uy lực còn kinh khủng hơn so với trước kia.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, Vô Đạo đã nắm ở trong tay, Đế Bá chi khí gào thét tuôn ra, thi triển thiên chi chứng kiến.

"Đế Bá vạn cổ!"

Ầm! !

Khi một tiếng nổ kinh thiên vang lên, bốn phía đột nhiên nổ tung!

Sở Cuồng Nhân và Thiên Tịch Tiên Đế, mỗi người đều bị đẩy lui.

"Thiên Kiếm... Quả nhiên rất cường đại!"

Ánh mắt Thiên Tịch Tiên Đế ngưng trọng, cường chiêu lại tung ra.

Ở bên cạnh, Đại Hắc Thiên Ma và Long Ảnh Tiên Đế thấy thế, cũng muốn ra tay giúp đỡ, nhưng lại bị Thiên Tịch Tiên Đế quát bảo ngưng lại.

"Các ngươi tiến đến chiếm lĩnh đại lục thứ mười ba! Hắn giao lại cho ta."

"Được."

Hai người gật gật đầu.

"Muốn chiếm lĩnh đại lục, nằm mơ đi!"

Tuyết Thần Vương không để ý đến thương thế, tấn công về phía hai đại Hợp Đạo.

Nhưng lại bị Long Ảnh Tiên Đế tuỳ tiện ngăn lại.

Đại Hắc Thiên Ma nhìn thoáng qua, sau đó lướt đến đại lục, đối mặt với một đám binh lính đang xông lên kia, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh.

Đưa tay ra, sương mù đen cuồn cuộn ăn mòn tuôn ra.

"Thôn thiên phệ địa đại ma triều!"

Nơi sương mù đen đi qua, vạn linh vạn vật đều bị nuốt chửng, biến thành quái vật đánh mất lý trí, đánh giết lẫn nhau.

Trong khoảnh khắc này, toàn bộ đại lục trở thành một mớ hỗn độn.

Lúc này, Nguyên Đằng, và Ám Dạ ở bên trong Thái Thản Thần Thụ đứng ngồi không yên.

"Nếu như để cho đại lục thứ mười ba này bị chiếm mất, chỉ sợ Thiên Nguyên Thần Điện sẽ giáng tội hai chúng ta, nếu như chọc giận Hỗn Nguyên, vậy cũng không hay cho lắm."

"Đúng vậy, vẫn nên ra tay đi."

Hai người bố trí cấm chế dày đặc ở chỗ này.

Thân ảnh lập tức lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Bên ngoài sơn mạch.

Một đạo thân ảnh màu trắng đi ra.

Nhìn hai người Nguyên Đằng, Ám Dạ bước ra, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười: "Để ta xem một chút, nơi đây cất giấu thứ gì đi."

Người này, chính là Sở Cuồng Nhân.

Là Thanh Liên Sở Cuồng Nhân ở vũ trụ Bàn Cổ.

Hắn và ba người Thiên Tịch Tiên Đế cùng nhau đi vào, nhưng mà vẫn ẩn mình ở một nơi bí mật gần đó, không có người nào phát hiện mà thôi.

Sở dĩ làm như thế, là vì bí mật bên trong vùng núi này.

Hắn phải dùng bọn người Thiên Tịch Tiên Đế hấp dẫn sự chú ý, dẫn dụ ba người Nguyên Đằng, sau đó hắn thừa lúc vắng mà vào, tìm tòi bí ẩn của sơn mạch.

Tuy quá trình xuất hiện một chút ngoài ý muốn.

Hắn không nghĩ tới Nguyên Đằng, Ám Dạ sẽ đối với Tuyết Thần Vương thấy chết mà không cứu.

Nhưng cuối cùng vẫn thành công.

Nhìn cấm chế dày đặc ở bốn phía sơn mạch, Sở Cuồng Nhân cũng không cảm thấy khó giải quyết, những phương pháp phá giải cấm chế này, Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân sớm đã dùng Tiểu Ái phân tích ra, đồng thời cũng đã truyền cho hắn.

Chỉ trong chốc lát, hắn liền xâm nhập vào sơn mạch.

Đợi đến khi nhìn thấy cây Thái Thản Thần Thụ tràn ngập tiên huy tươi sáng kia, Sở Cuồng Nhân không khỏi có chút tán thưởng: "Bảo bối tốt!"

Phía trên Thái Thản Thần Thụ này kết được ba mươi sáu thần quả, mỗi một quả đều tràn ngập quang huy trong suốt, lưu chuyển ra đạo vận huyền diệu.

Hắn cũng không lập tức hái thần quả.

Bởi vì hắn nhìn thấy, dường như thần quả này còn chưa hoàn toàn trưởng thành.

"Xem ra ba đại Thần Vương của Thái Thản tộc tụ tập ở đây, chính là vì cây thần thụ này, ha, ngược lại cũng tiện cho ta."

Hắn nhìn thần thụ, đưa tay ra, sức mạnh Thanh Liên sáng sinh huyền diệu phun trào, không ngừng rót vào bên trong thần thụ.

Sức mạnh sáng sinh này cực kỳ huyền diệu, đẩy nhanh hiệu quả quá trình trưởng thành của tiên dược.

Thần thụ nhanh chóng phun toả hào quang.

Vốn dĩ, Thái Thản Thần Thụ này đã gần trưởng thành dưới sức mạnh mà ba đại Thần Vương truyền vào, hiện tại còn được Sở Cuồng Nhân rót vào sức mạnh sáng sinh.

Giờ này khắc này, rốt cục cũng hoàn toàn trưởng thành!

Từng thần quả sung mãn, từ trên cây tự mình rơi xuống.

Mà mỗi một quả rơi xuống, thần thụ này liền khô héo một phần.

Tựa như toàn bộ tinh hoa của thần thụ, đều tập trung ở bên trong ba mươi sáu thần quả này, một thần quả rơi xuống, thần thụ liền bắt đầu điêu linh khô héo.

Sở Cuồng Nhân không quá để ý.

Cất kỹ từng thần quả rơi xuống.

Tại thời điểm thu lấy thần quả cuối cùng, dường như Sở Cuồng Nhân nghĩ đến một chuyện thú vị gì đó, nhìn thần quả cuối cùng, lộ ra vẻ đăm chiêu, thả lại trên thần thụ đã khô héo, cũng không lấy đi.

Hắn mang theo ba mươi lăm thần quả còn lại, rời khỏi nơi này.

Từ đầu đến cuối, hắn đều không động đến bất kỳ cấm chế nào.

Mà Nguyên Đằng, và Ám Dạ Thần Vương ở bên ngoài giao thủ với Đại Hắc Thiên Ma cũng không biết, nhóm người mình đã bị trộm vào nhà.

"Hừ, chỉ là mấy tên Hợp Đạo, cũng dám tới đây gây sự!"

"Làm càn đến cùng cực!"

Nguyên Đằng đưa tay thúc giục đạo tắc, đánh lui Đại Hắc Thiên Ma.

Mà ánh mắt Ám Dạ ngưng trọng, vài luồng đạo hoàn toàn khác biệt tuôn ra trong chớp mắt, bao phủ về phía Đại Hắc Thiên Ma.

"Bốn loại đạo sao? !"

Sắc mặt Đại Hắc Thiên Ma biến hóa.

Nhưng hắn lại không sợ hãi chút nào, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh ma đao khô lâu, trường đao trảm một cái, chém nát sức mạnh đạo tắc đang vọt tới.

"Bốn loại đạo, trong đó có một loại là viên mãn, ba loại đại thành, ta có ba loại đạo, hai loại viên mãn, một loại đại thành, luận về chiến lực, ta không kém bao nhiêu so với người này, nhưng..." Đại Hắc Thiên Ma âm thầm nghĩ tới.

Hắn quan sát tình huống ở hiện trường một chút.

Long Ảnh Tiên Đế bị Tuyết Thần Vương ngăn chặn, Thiên Tịch Tiên Đế và Thiên Kiếm chiến đấu kịch liệt không ngừng nghỉ, chẳng lẽ bản thân mình phải đơn độc đối mặt với hai đa trọng Hợp Đạo sao?

Phần thắng không lớn.

"Đáng chết, không nghĩ tới Sở Cuồng Nhân lại nói đúng, đại lục thứ mười ba này thật sự có kẻ ẩn nấp! !"

Thiên Tịch Tiên Đế nhìn hai người Nguyên Đằng, Ám Dạ đột nhiên xuất hiện, không khỏi oán hận đến cùng cực, đồng thời cũng có chút nghĩ mà sợ.

Nếu như không có hai người Long Ảnh Tiên Đế, Đại Hắc Thiên Ma cùng hắn tới đây, trận chiến này, hắn khẳng định là cửu tử nhất sinh.

Đoán chừng ngay cả chạy trốn cũng không thể trốn thoát.

"Chiến đấu với Thiên, mà còn dám phân thần sao?"

Giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, đạo âm trong cơ thể phát ra tiếng nổ, sức mạnh bản nguyên duy nhất dung nhập vào bên trong đạo tắc.

"Thiên chi chứng kiến, Thiên Ngoại Thiên Kiếm! !"

Một kiếm chém ra, Thiên Ngoại Thiên Kiếm bạo phát.

Kiếm khí cuồng bạo hoành không mà ra, nơi nó đi qua, hư không điên cuồng bị phá nát, mà đồng tử của Thiên Tịch Tiên Đế cũng không khỏi co rụt lại.

"Loại sức mạnh này..."

Hắn biến sắc, toàn lực chặn lại.

Ầm!

Cự lực kinh khủng, khiến cho Thiên Tịch Tiên Đế lùi lại.

Đạo trong cơ thể nhận lấy sự rung chuyển kịch liệt.

Nhưng chuyện này vẫn chưa hết.

Trong tay Sở Cuồng Nhân xuất hiện một thanh Bát Diện Đế Vương Chùy.

Một chùy đánh ra.

Hư không nổ tung.

Thiên Tịch Tiên Đế cứ thế mà nhận lấy một kích này, đạo trong cơ thể phát ra tiếng nổ kịch liệt, gần như muốn nổ tung.

Trong đám người, Cổ Khê cũng tham dự trận chiến này.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân làm Thiên Tịch Tiên Đế trọng thương, mí mắt hung hăng nhảy một cái: "Bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, lại có yêu nghiệt kinh khủng như thế, e rằng cho dù là Sở Cuồng Nhân, cũng phải kém hơn một chút."

Chương 1968: Một Thái Thản Thần Quả cuối cùng, Thái Thản Thần Giáp, trở mặt thành thù

"Gia hỏa này..."

Thiên Tịch Tiên Đế nhìn Sở Cuồng Nhân, hiện tại là Thiên Kiếm, phẫn hận không thôi, nhưng khi nhìn về phía mấy người Nguyên Đằng, Ám Dạ.

Một trận chiến này, không thể đánh nữa.

Bằng không bọn họ liền phải bỏ mạng ở đây.

"Rời đi! !" Thiên Tịch Tiên Đế quyết định thật nhanh, mà hai người Đại Hắc Thiên Ma, Long Ảnh Tiên Đế thấy thế, cũng đều nhanh chóng rút lui.

"Muốn đi, dễ dàng như vậy sao?"

Hai người Nguyên Đằng, Ám Dạ còn muốn truy sát.

Nhưng lúc này.

Nơi xa đột nhiên có một luồng sức mạnh Thần Ma bạo phát, một con tàu thủy tử kim sắc từ đằng xa nghiền ép mà đến, ẩn chứa cự lực dồi dào.

"Cái gì vậy? !"

Hai người Nguyên Đằng, Ám Dạ ra sức chặn lại.

Đùng!

Toàn bộ đại lục bị chấn động.

"Sức mạnh thật cường đại, là người của Thần Ma nhất mạch."

Ám Dạ hừ lạnh một tiếng.

Thần Ma nhất mạch, bọn họ cũng không lạ lẫm gì, lần trước, trong cuộc đại chiến vũ trụ, Thần Ma nhất mạch đã phá hủy không ít chuyện tốt của bọn họ.

Từ nơi xa.

Tử Kim Luân đứng lơ lửng trên không, hừ lạnh một tiếng: "Nếu không phải muốn lấy đại cục làm trọng, ta cũng lười đi cứu mấy người các ngươi."

Hắn không có cảm tình gì đối với Thiên Tịch Tiên Đế.

Nhưng vào thời khắc hai đại vũ trụ giao chiến, cho dù là chiến lực Hợp Đạo gì cũng đều là bảo vật quý giá, không thể tuỳ tiện bị hao tổn.

Cho dù là Hợp Đạo Tiên Đình cũng như vậy.

Chớ nói chi là loại tồn tại như Đại Hắc Thiên Ma này.

...

Bên trong đại lục thứ mười ba.

Các tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ đã rút lui.

Nhìn chiến trường bừa bộn, sắc mặt Tuyết Thần Vương vô cùng âm trầm.

Lại nhìn về phía hai người Nguyên Đằng, Ám Dạ, ánh mắt càng băng lãnh hơn, chất vấn: "Vì sao các ngươi lại chờ đến bây giờ mới ra tay!"

Nguyên Đằng bình chân như vại mà nói: "Ta cho rằng ngươi có thể tự ứng phó."

"Ba cường giả là Hợp Đạo Thần Vương, ta có thể ứng phó sao? Hai người các vị cũng đánh giá ta quá cao rồi, không phải các ngươi muốn một mình nuốt hết Thái Thản Thần Quả chứ? Hai người các ngươi, tâm tư thật sự là quá ác độc đi!"

Trên gương mặt xinh đẹp của Tuyết Thần Vương hoàn toàn lạnh lẽo.

Nàng đang kiềm chế xúc động không xuất thủ, nàng biết, bản thân mình căn bản không phải là đối thủ của hai người Nguyên Đằng, và Ám Dạ.

"Hừ, lười nhiều lời với ngươi."

Ám Dạ hừ lạnh một tiếng.

Lập tức, thân ảnh của hai người lóe lên, lao về phương hướng của Thái Thản Thần Thụ.

Mà Tuyết Thần Vương thì lưu lại trấn an quân tâm.

Sở Cuồng Nhân nhìn hai người Nguyên Đằng, Ám Dạ phía xa, trên mặt tươi cười: "Hi vọng phần lễ vật này, các ngươi sẽ ưa thích."

...

Hai người Ám Dạ và Nguyên Đằng tiến về phía dãy núi.

Mở ra cấm chế.

Thế nhưng khi bọn họ đi đến trước mặt Thái Thản Thần Thụ, đột nhiên ngây ngẩn cả người, biểu tình trên mặt cứng ngắc, từ không thể tin được đến trắng bệch bất lực, khí huyết lại dâng lên, giận không nhịn nổi, sau cùng là gần như mất hết lý trí.

"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì! !"

"Là ai, mau lăn ra đây! !"

Hai người rống giận.

Tiên thức Thần Vương phun trào, đảo qua phương viên ngàn tỉ dặm.

Bao phủ toàn bộ đại lục thứ mười ba.

Chỉ thấy, Thái Thản Thần Thụt ở trước mặt trước khi bọn họ đi vẫn còn rất tốt, hiện tại lại chỉ còn lại một đoạn thân cây khô héo vàng úa.

Thái Thản Thần Quả phía trên đó, gần như đều không cánh mà bay.

Chuyện này khiến cho hai người tức giận đùng đùng, gần như muốn thổ huyết.

Vì cây Thái Thản Thần Thụ này, bọn họ ngày đêm tưới bao nhiêu sức mạnh Thái Thản, không dám chậm trễ chút nào, mà thời điểm sắp thành công, lại có người nhân cơ hội thu hoạch thành quả lao động của bọn họ.

Chuyện này bảo bọn họ làm sao có thể tiếp nhận được? !

Giận, giận, giận!

Lửa giận của hai vị Thái Thản Thần Vương điên cuồng bùng cháy, gần như nuốt hết lý trí của bọn họ, tiên thức Thần Vương quét qua mỗi ngõ ngách phía trên đại lục.

Bọn họ thề, nếu như để cho bọn họ tìm ra tên tặc tử đó.

Nhất định sẽ dùng ngàn đao bầm thây đối phương!

Đáng tiếc.

Cho dù bọn họ tìm kiếm như thế nào, cũng không tìm được nửa điểm manh mối.

Tuyết Thần Vương đang trấn an quân tâm cũng nhận ra tiên thức kéo theo sự căm giận ngút trời của hai người Nguyên Đằng kia, hơi nghi hoặc một chút.

"Hai người này lại đang giở trò quỷ gì vậy?"

Sau đó, nàng để những người còn lại khắc phục hậu quả trên chiến trường.

Thân ảnh nàng lóe lên, lao về phía thần thụ.

Sở Cuồng Nhân nhìn bóng lưng của nàng, lộ ra nụ cười: "Ha ha, lại một trò vui nữa bắt đầu, Thiên, sao có thể bỏ lỡ đây?"

Vở tuồng này, hắn chính là đạo diễn.

Không tự mình đi xem, làm sao mà được chứ?

...

Dưới thần thụ.

Tiên thức của hai người Nguyên Đằng, Ám Dạ đảo qua toàn bộ đại lục, nhưng không phát hiện ra bất cứ một manh mối nào, cuối cùng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ coi như thôi.

Nhưng lửa giận, vẫn còn ở đó như cũ.

Bùng nổ.

"Ha, còn có một quả."

Lúc này, Nguyên Đằng nhìn thấy một Thái Thản Thần Quả cuối cùng trên thần thụ.

Phía trên có quang hoa huyền diệu lưu chuyển.

Mùi trái cây mê người, xông vào mũi.

"Đây là Thái Thản Thần Quả hoàn toàn trưởng thành! !"

"Điều đó không có khả năng, ngoại trừ sức mạnh Thái Thản ra, còn có ai có thể đẩy nhanh quá trình trưởng thành của Thái Thản Thần Thụ, chẳng lẽ là do người của Thái Thản tộc lấy thần quả đi sao? Hắn đẩy nhanh quá trình trưởởng thành của thần thụ trước, rồi lại lấy thần quả đi? !"

Trong tâm hai người nghi hoặc, thế nhưng, đại lục thứ mười ba này ngoại trừ bọn họ ra, còn có ai là người của Thái Thản nhất tộc sao?

Nghĩ đến chuyện này, tâm tư hai người dị biệt.

"Hừ, tặc tử này quả thực đáng ghét đến cùng cực, hắn lấy đi đa số Thái Thản Thần Quả, lại để lại duy nhất một quả, đây rõ ràng là một cái bẫy, hắn muốn chúng ta bởi vì thần quả này mà tự giết lẫn nhau."

Nguyên Đằng hừ lạnh một tiếng nói.

Phân tích một cách rõ ràng tác dụng của thần quả cuối cùng này.

Hắn nhìn về phía Ám Dạ, nói ra: "Ngươi sẽ không bị trúng kế chứ?"

"Hừ, đây là điều tất nhiên."

Ám Dạ hừ lạnh một tiếng, lập tức chuyển ánh mắt: "Tuy tặc tử này đáng ghét, nhưng thần quả cuối cùng này, dù sao cũng nên thuộc về một người, tưới nước thần thụ, ta xuất lực nhiều nhất, thì cho ta đi."

Nói xong, hắn đưa tay chộp về phía thần quả.

Lúc này, Nguyên Đằng ngăn cản hắn.

"Ám Dạ, ngươi không nói lý, ngươi có xuất lực, chẳng lẽ ta không có sao? Thần quả này, cần phải đưa cho ta mới đúng."

"Ngươi muốn tranh giành với ta? Ngươi có bản lãnh này sao?"

Mặt Ám Dạ đột nhiên trở nên âm trầm.

Đạo tắc trong cơ thể hắn lưu chuyển.

Một luồng uy áp hùng hồn, bao phủ phương thiên địa này.

"Ám Dạ, ngươi đừng có mà làm càn!"

Sắc mặt Nguyên Đằng cũng vô cùng khó coi, trên người hắn bỗng nhiên xuất hiện thêm một món khôi giáp màu đen tím, phía trên có quang mang huyền diệu lưu chuyển.

"Đây là... Thái Thản Thần Giáp! Hay lắm, chí bảo năm đó bị thất lạc của Thái Thản Thần Quân lại nằm trong tay ngươi, ngươi cũng giấu thật kỹ!"

"Hừ, đối mặt với loại tiểu nhân âm hiểm như ngươi, đương nhiên ta phải đề phòng một chút, có áo giáp này, đối mặt với ngươi, ta vẫn có sức đánh một trận."

Nguyên Đằng hừ lạnh nói, Thái Thản Thần Giáp, chí bảo của Thái Thản tộc, chỉ có tối cường giả của Thái Thản nhất tộc mới có tư cách sử dụng.

Năm đó, tối cường giả của Thái Thản nhất tộc, Thái Thản Thần Quân, bị đánh bại ở bên trong chiến trường hư không, chí bảo này cũng biến mất không thấy.

Không có người nào biết, vật này nằm trong tay hắn.

Hắn vẫn luôn che giấu.

"Hừ, bên trong Thái Thản nhất tộc bây giờ, tối cường giả là Ám Dạ ta, vật này phải là của ta, giao ra đây! !"

Ám Dạ hừ lạnh nói, lập tức xuất thủ.

Hai bên chiến đấu kịch liệt.

Sức mạnh kinh khủng tuôn ra, cả toà sơn mạch bị hủy hoại chỉ

trong chốc lát.

Thời điểm Tuyết Thần Vương đuổi tới, nhìn thấy một màn trước mắt, nhất thời hoảng loạn: "Đây là có chuyện gì, sao bọn họ lại đánh nhau."

Sau đó, nàng cũng nhìn thấy Thái Thản Thần Thụ khô héo kia.

Nàng sầm mặt lại: "Hai tên khốn kiếp này quả nhiên không lưu lại cho ta một quả nào, hỗn trướng, thật sự coi ta là bùn nặn sao?"

Sau đó, nàng nhìn thấy trên thần thụ kia còn lại một Thái Thản Thần Quả.

Thừa dịp hai người chiến đấu kịch liệt.

Thân ảnh nàng lóe lên, lao về phía thần thụ.

"Dừng tay!"

"Lớn mật!"

Chương 1969: Trò vui, cứ từ từ xem, hoài nghi lẫn nhau

"Dừng tay!"

"Lớn mật!"

Nhìn thấy Tuyết Thần Vương thừa dịp mình đang chiến đấu kịch liệt dám đi đoạt một Thái Thản Thần Quả cuối cùng, hai người Nguyên Đằng đột nhiên thay đổi phương hướng.

Hai người cùng nhau đánh ra một chưởng.

Tuyết Thần Vương biến sắc, vội vàng tránh thoát.

"Hai tên khốn kiếp các ngươi, Thái Thản Thần Thụ này là do ta phát hiện đầu tiên, cũng là ta tìm các ngươi tới, nhưng hiện tại, các ngươi đến một thần quả cũng không cho ta, không khỏi quá phận đi! !"

Tuyết Thần Vương giận không nhịn nổi, khuôn mặt hàm sát.

Nhưng hai người Nguyên Đằng, Ám Dạ cũng có nộ khí ở trong lòng.

"Thứ tạp chủng như ngươi, cũng muốn phân chia thần vật này với chúng ta sao?"

"Đúng vậy, ngươi căn bản không có đủ tư cách."

Nghe thấy điều này, Tuyết Thần Vương càng tức.

Mà Nguyên Đằng thì lại nghĩ đến điều gì đó: "Nơi đây chỉ có ba người chúng ta biết, cấm chế ở nơi này cũng chỉ có ba người chúng ta biết giải, Tuyết Thần Vương, thành thật khai báo đi, có phải là ngươi cầm Thái Thản Thần Quả đi hay không?"

Trong nháy mắt, trên mặt Ám Dạ cũng hiện đầy sát ý.

"Các ngươi đang nói cái gì thế?"

Tuyết Thần Vương hơi nghi hoặc một chút.

Sau đó, nàng giận quá thành cười: "Ta hiểu rồi, các ngươi muốn lợi dụng người của vũ trụ Bàn Cổ tới đây để giết ta, nhưng lại thất bại, hiện tại viện ra một cái cớ, muốn đẩy ta vào chỗ chết đúng không?"

"Bớt nói nhiều lời, không phải ngươi thì còn có thể là ai được chứ?"

"Nực cười, ta một mực ở tiền tuyến chiến đấu kịch liệt với người của vũ trụ Bàn Cổ, chẳng lẽ ta còn biết phân thân sao? !" Tuyết Thần Vương giận không nhịn nổi.

Dưới cái nhìn của nàng, hai người này nhất định là muốn tìm cớ để giết mình.

Lúc này mới tự biên tự diễn vở tuồng này ở trước mặt mình.

"Phân thân... Cũng không phải là không được!"

Nguyên Đằng sầm mặt lại.

Trên đời này, pháp môn tu hành ngàn ngàn vạn vạn.

Phân thân chi pháp, cũng không hiếm thấy.

"Ta? Phân thân sao, buồn cười, sao ngươi không nói là Ám Dạ phân thân để đến đây lấy thần quả đi." Tuyết Thần Vương xùy cười một tiếng.

"Cũng có khả năng này."

Nguyên Đằng nhìn về phía Ám Dạ, ánh mắt cũng bất thiện.

"Hừ, ta còn hoài nghi là phân thân của ngươi đấy."

Ám Dạ cười lạnh nói.

"Nơi đây chỉ có ba người chúng ta biết, cấm chế này, cũng chỉ có chúng ta mới biết cách giải mà không phát ra động tĩnh gì thôi, Thái Thản Thần Thụ, cũng chỉ có sức mạnh Thái Thản mới có thể đẩy nhanh quá trình trưởng thành, trên đại lục thứ mười ba này, ngoại trừ ba chúng ta ra, còn có ai có thể lặng lẽ tiến vào nơi này mà không gây ra tiếng động, sau đó lại đẩy nhanh quá trình trưởng thành thần thụ, lấy đi tất cả Thái Thản Thần Quả sao? !"

Nguyên Đằng càng nghĩ càng thấy phải là một trong hai người Tuyết Thần Vương hoặc là Ám Dạ làm, mà bản thân mình, thì bị bọn họ lừa xoay vòng vòng.

Ám Dạ cũng nghĩ như vậy.

Tuyết Thần Vương thì vẫn cho rằng hai người này là tự biên tự diễn, muốn giết mình, hoặc là thật sự có một người trong bóng tối âm thầm phản bội, tính kế hai người.

Dù sao nàng khẳng định là vô tội.

Ba vị Thần Vương giằng co với nhau, trong lòng vô cùng phẫn nộ.

Trong nháy mắt, lại đánh nhau.

"Giao thần quả ra đây!"

"Hừ, vừa ăn cướp vừa la làng, vô liêm sỉ!"

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh xem say sưa ngon lành.

"Trò vui, cứ từ từ xem."

Hắn đi đến một bên, tùy ý tìm một nơi để ngồi xuống.

Còn thiếu một chút hạt dưa nữa là đủ.

Đùng!

Lúc này.

Tuyết Thần Vương bị một chưởng đánh lui, sắc mặt trở nên trắng bệch trong nháy mắt.

Nàng căn bản không phải đối thủ của hai người này.

May mắn thay, hai người cũng không tiếp tục truy sát nàng, mà lại tiếp tục đánh nhau, dưới cái nhìn của bọn họ, đối phương vẫn là người có khả năng lớn nhất.

Tuyết Thần Vương có tu vi yếu nhất, mà ngay từ đầu đã bị bọn họ dự định đá ra khỏi thế cục, khả năng dàn xếp mọi chuyện là nhỏ nhất.

Chỉ có đối phương, mới có khả năng nhất.

"Phân thân của ngươi ở đâu, để hắn đi ra đây!"

"Hừ, là ngươi để phân thân của ngươi đi ra đây, không biết xấu hổ, uổng ngươi tự xưng là người mạnh nhất của Thái Thản tộc, mà lại làm ra chuyện bỉ ổi như thế."

Các loại thần thông tiên pháp, sức mạnh đạo tắc va chạm trên không trung.

Toàn bộ đại lục thứ mười ba, rung chuyển không thôi.

Dựa theo tu vi mà nói, thực lực của Ám Dạ mạnh nhất, dung hợp bốn loại đạo, nhưng Nguyên Đằng có Thái Thản Thần Giáp tương trợ, thực lực cũng tăng lên nhiều.

Cả hai đánh nhau đến mức khó hoà giải.

Sở Cuồng Nhân ở một bên nhìn, nghĩ đến hai người này tốt nhất nên cùng đồng quy vu tận, đương nhiên, hắn cũng biết khả năng này không lớn.

Trận chiến này, đánh trọn vẹn ba ngày ba đêm.

Người ở đại lục thứ mười ba đều choáng váng.

"Sao Thái Thản tộc này lại thích nội chiến như thế vậy?"

"Đúng vậy, trước đó không lâu, hai người này còn cùng một chiến tuyến, đối với Tuyết Thần Vương thấy chết không cứu, hiện tại sao bọn họ lại đánh nhau rồi."

"Không hiểu nổi."

"Không biết trong lòng những người đứng đầu này chứa cái gì nữa."

"Chúng ta ở tiền tuyến liều sống liều chết, bọn họ lại cả ngày bận bịu nội chiến, mẹ kiếp, còn để chúng ta vào mắt nữa hay không."

Có người xem kịch.

Cũng có người hết sức bất mãn, oán giận.

Lúc này.

Sở Cuồng Nhân ngáp một cái.

Màn kịch này, hắn xem đủ rồi.

Hắn nhìn thoáng qua một thần quả cuối cùng phía trên Thái Thản Thần Thụ, thân ảnh lóe lên, hắn lao về phía đó, mà hai người Nguyên Đằng đang chiến đấu kịch liệt, sau khi nhìn thấy hành động của Sở Cuồng Nhân, lúc này liền muốn xuất thủ ngăn cản hắn.

Đây là Thái Thản Thần Quả cuối cùng.

Bọn họ bắt buộc phải có được nó.

"Hừ."

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng, đưa tay chém ra một kiếm.

Kiếm ảnh kinh khủng bay lên không trung rồi chém xuống.

Đùng một tiếng.

Công kích của hai người đều bị hắn trực tiếp chặt đứt.

Hắn cầm Thái Thản Thần Quả cuối cùng ở trong tay, lạnh nhạt nói ra: "Vì một thần quả, các ngươi thật sự giống như một đám hề."

Hai người nhìn thần quả trong tay hắn, trong mắt lộ ra vẻ khát vọng.

Sau đó, Nguyên Đằng nghĩ đến điều gì đó, lớn tiếng nói: "Thiên

Kiếm, không phải thần quả ở nơi đây là bị ngươi lấy đi đấy chứ! Sau khi ngươi đến đây, người của vũ trụ Bàn Cổ cũng tới, sau đó thần quả liền biến mất, nếu nói ngươi không có liên quan gì với việc này, ta thấy không thể tin tưởng lắm."

Từ khi Sở Cuồng Nhân tiến vào đại lục thứ mười ba, trong lòng của hắn ẩn ẩn như có loại dự cảm không ổn, hiện tại quả nhiên có chuyện xảy ra.

Hắn hoài nghi, đối phương đã bắt đầu gây cản trở từ lúc đó.

"Thậm chí ta còn hoài nghi, ngươi là gian tế của vũ trụ Bàn Cổ!"

Nguyên Đằng tiếp tục nói.

Nhưng Tuyết Thần Vương bên cạnh nhịn không được cười lạnh nói: "Thật sự là càng nói càng thái quá, Thiên Kiếm là gian tế của vũ trụ Bàn Cổ sao? Sao ngươi không nói hắn là Tiên Vương Tiên Đế của vũ trụ Bàn Cổ luôn đi, thật quá ngu xuẩn!"

"Đừng quên, Thiên trước đó Kiếm đã một mực kề vai chiến đấu cùng với chúng ta, hơn nữa hắn còn cứu ta, nếu như hắn thật sự là gian tế của vũ trụ Bàn Cổ, tại sao lại phải cứu ta, mặt khác, nếu như không có hắn xuất thủ kiềm chế một vị đa trọng Hợp Đạo lại, có thể bảo vệ ở nơi này hay không cũng chắc chắn đâu."

Lời nói của Tuyết Thần Vương khiến cho Nguyên Đằng á khẩu không trả lời được.

Hơn nữa, Thiên Kiếm cũng không phải người của Thái Thản nhất tộc, hắn chắc hẳn không có biện pháp nào đẩy nhanh quá trình trưởng thành của Thái Thản Thần Thụ mới đúng.

Vậy thì ba người bọn họ vẫn có hiềm nghi lớn nhất.

Chẳng lẽ Thiên Kiếm tới nơi này, thật sự chỉ là trùng hợp thôi sao?

"Hừ, đừng nói nữa, Thiên Kiếm, trước tiên ngươi hãy giao Thái Thản Thần Quả trong tay kia ra đây."

Ám Dạ nhìn chằm chằm thần quả trong tay Sở Cuồng Nhân rồi nói ra.

"Một thần quả, làm sao có thể phân cho ba người đây, Thiên thấy các ngươi vì nó đánh nhau túi bụi, đã như vậy, hôm nay Thiên không ngại làm người tốt một lần, thay các ngươi nhận lấy vật này, cứ như vậy, các ngươi cũng không cần phải vì nó mà tiếp tục tranh đấu nữa."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, thu thần quả lại.

Nghe được lời hắn nói, mấy người ngây ngẩn cả người, bọn họ chưa bao giờ thấy có người nào đoạt bảo vật mà lại nói những lời tươi mát thoát tục như thế.

Giống như hắn đang bày ra bộ dạng suy nghĩ vì bọn họ.

"Thiên Kiếm, đừng có ở đây hoa ngôn xảo ngữ, giao thần quả ra đây, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí với ngươi!" Ám Dạ hừ lạnh nói.

"Đến đi, ngược lại Thiên càng muốn xem một chút, ngươi không khách khí như thế nào."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay.

Kiếm áp lưu chuyển, cường thế chống lại hai người Ám Dạ, và Nguyên Đằng.

Chương 1970: Chiến đấu với Nguyên Đằng và Ám Dạ, Tuyết Thần Vương gia nhập Viên Thiên hội

Phía trên đại lục thứ mười ba.

Sở Cuồng Nhân cường thế chống lại hai đa trọng Hợp Đạo Thần Vương là Nguyên Đằng, và Ám Dạ, một người một kiếm, không lùi không tránh, liền muốn lấy Thái Thản Thần Quả đi.

Mà hai đại Thần Vương, đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha.

Ba người giằng co, đạo trong cơ thể phát ra từng tiếng nổ lớn.

"Thiên Kiếm, ngày xưa, khi tu vi của ta còn chưa hoàn toàn khôi phục đã cùng ngươi giao thủ một lần, lần này, ta sẽ để ngươi mở mang kiến thức một chút thực lực chân chính của ta!" Nguyên Đằng mặc Thái Thản Thần Giáp, lạnh giọng nói ra.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, lạnh nhạt nói: "Cứ việc thử một lần xem."

"Không cần nói nhảm nữa, tiến lên!"

Ám Dạ trực tiếp xuất thủ.

Chỉ thấy sức mạnh đạo tắc trong cơ thể hắn gào thét xông ra, hóa thành một mảng đêm tối nồng đậm đến mức dường như không thể tan, bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Trong đêm tối này, ẩn chứa một loại đáng sợ kinh khủng.

Giống như có vô số ác thú dữ tợn từ bên trong lao ra.

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Vô Đạo.

Ánh mắt run lên.

Một kiếm chém ra, sức mạnh đạo tắc tụ hợp, Đế Bá chi khí lưu chuyển trong đó, vừa ra tay, chính là thiên chi chứng kiến, Đế Bá Vạn Cổ!

Đùng! !

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, kiếm quang phá vỡ đêm tối.

Bốn phía nhanh chóng sáng như ban ngày.

Nhưng ngay sau đó chính là công kích của Nguyên Đằng, hắn mặc Thái Thản Thần Giáp, chiến lực tăng gấp bội, không kém hơn Ám Dạ Thần Vương.

Đưa tay đánh xuống một chưởng, đạo tắc kim sắc hóa thành một cự thủ.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh.

Vô Đạo gặp bàn tay khổng lồ kia, lại chém ra một kiếm lần nữa.

Thiên chi chứng kiến, Thiên Ngoại Thiên Kiếm!

Một kiếm này dung hợp với sức mạnh bản nguyên duy nhất trong cơ thể hắn, uy lực kinh khủng, làm cho người ta kinh thán, ngay cả Thiên Tịch Tiên Đế cũng bị hắn đả thương.

Đạo tắc cự thủ kim sắc, trực tiếp bị xé rách.

Kiếm khí như bão, rơi ở trên người Nguyên Đằng, nhưng trên người hắn có Thái Thản Thần Giáp bảo hộ, cũng không bị thương thế quá nặng.

Nguyên Đằng thở dài một hơi.

"Thiên Kiếm thật cường đại."

"Nếu như không có Thái Thản Thần Giáp, chỉ sợ ta sẽ bị một kiếm kia đả thương." Ánh mắt Nguyên Đằng càng thêm ngưng trọng.

Thấy hai người lông tóc không bị tổn hại gì ở dưới kiếm khí của mình, Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt cười một tiếng, ngay sau đó, lấy Bát Diện Đế Vương Chùy ra.

Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn này vừa xuất hiện, uy thế lập tức áp sập hư không, khiến hư không bốn phía xuất hiện từng đạo từng đạo vết rách.

Uy thế kinh khủng, Tuyết Thần Vương bên cạnh nhìn thấy cũng tim đập nhanh.

"Chí bảo thật là khủng khiếp."

Nàng tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Vốn dĩ, nàng vẫn còn đang suy nghĩ mình có nên ra tay tương trợ Sở Cuồng Nhân hay không, hiện tại xem ra, không cần phải làm vậy.

Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn vừa xuất hiện, tu vi của Sở Cuồng Nhân lại tăng thêm.

Một chùy đánh ra, liền đánh đến long trời lở đất.

Sức mạnh đạo tắc kinh khủng như đại dương bao la, điên cuồng đánh về phía hai người Nguyên Đằng cùng với Ám Dạ, bức lui bọn họ.

"Đáng chết!"

"Át chủ bài của Thiên Kiếm thật sự quá nhiều, cho dù hai người chúng ta liên thủ, cũng khó có thể thắng."

Sắc mặt Ám Dạ âm trầm nói.

Một trận chiến này, đánh một ngày một đêm.

Sở Cuồng Nhân dựa vào Chí Bảo Hỗn Độn trong tay, đối mặt với hai cường giả đa trọng Hợp Đạo cũng không rơi vào thế hạ phong, thậm chí một lần liền chế trụ hai người.

Trong lòng hai người Ám Dạ biết rõ, cứ tiếp tục đánh như vậy, căn bản rất khó để phân thắng bại, thậm chí tỷ lệ thất bại của bọn họ còn rất lớn.

Sau đó hai người quyết định rời đi trước.

"Lên!"

Hai người Ám Dạ, Nguyên Đằng liếc nhau.

Đồng thời đánh ra một chưởng về phía Sở Cuồng Nhân, hắn đưa tay đánh ra một chùy, công kích của hai người bị tan rã, mà hai người kia, đã biến mất từ lâu không thấy gì nữa.

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng: "Chạy nhanh đấy."

Hắn cũng không đuổi theo.

Chỉ là có chút hiếu kỳ, sau khi hai người này rời đi, có thể bởi vì hoài nghi lẫn nhau, mà tiếp tục ra tay đánh nhau hay không đây?

"Thiên Kiếm, đa tạ ngươi trước đó cứu ta một mạng."

Lúc này.

Tuyết Thần Vương đi ra nói.

Điều nàng đề cập, tất nhiên chính là chuyện trước đó Sở Cuồng Nhân giúp nàng ngăn lại một chiêu từ trong tay Thiên Tịch Tiên Đế, nếu không nàng chắc hẳn phải chết.

"Đều là tu sĩ của vũ trụ Thiên Nguyên, không sao."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Thiên Kiếm có tấm lòng rộng lớn, so với Ám Dạ, Nguyên Đằng không biết mạnh mẽ hơn bao nhiêu lần, làm cho người ta bội phục."

Tuyết Thần Vương nói ra.

Lời này không biết là chân tâm thực ý, hay là khách sáo.

Nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý, tiếp tục nói: "Tuy ngươi bảo vệ được một mạng, nhưng vết thương trên người không thể khinh thường, mà đại lục thứ mười ba này lại là địa điểm chiến lược quan trọng cực kỳ quan trọng, về phía Thiên Nguyên Thần Điện, chỉ sợ sẽ không cho phép một Thần Vương bị trọng thương như ngươi đến trấn giữ."

Nghe được lời hắn nói, Tuyết Thần Vương cau mày lại.

Nói thật, nàng cũng không muốn rời khỏi đại lục thứ mười ba, cho dù nơi đây không có Thái Thản Thần Thụ, nhưng vẫn có không ít tư nguyên quý giá như trước.

Tiên Kim chỉ là một phần trong đó mà thôi.

Bản thân mình có thể vơ vét không ít thứ tốt ở chỗ này.

"Thiên Nguyên Thần Điện có thể sẽ cho người khác đến thay thế ngươi, ví dụ như Nguyên Đằng, Ám Dạ..." Sở Cuồng Nhân tiếp tục nói.

"Điều đó không có khả năng!"

Tuyết Thần Vương khẽ quát một tiếng.

Nàng trấn giữ đại lục thứ mười ba, nếu như đổi người trấn thủ, thì sẽ giống như chắp tay nhường lại tất cả các loại tư nguyên ở nơi đây.

Chuyện này bảo nàng làm sao có thể tiếp thụ được?

Chớ nói chi là, còn cho hai người Ám Dạ và Nguyên Đằng.

"Hai người này đến đại lục thứ mười ba, chỉ vì Thái Thản Thần Thụ, hiện tại Thái Thản Thần Thụ không còn, bọn họ sẽ không tới đây nữa."

"Vậy cũng không chắc chắn, tư nguyên ở đại lục thứ mười ba không ít, cho dù bọn họ là đa trọng Hợp Đạo Thần Vương, nhưng ai cam đoan, bọn họ không có ý định gì chứ? Mà ngươi đã kết thù với bọn họ, vì trả thù ngươi, bọn họ cướp đi vị trí của ngươi ở đại lục thứ mười ba, cũng không phải là không thể."

Sở Cuồng Nhân tiếp tục nói, lưu ý sắc mặt đang biến hóa của Tuyết Thần Vương.

Sắc mặt đối phương biến ảo không ngừng.

Sau khi cảm thấy đã đến lúc, hắn tiếp tục nói: "Nhưng nếu muốn bảo vệ vị trí của ngươi, thì Thiên lại có biện pháp này..."

Hai mắt Tuyết Thần Vương tỏa sáng: "Mời Thiên Kiếm chỉ điểm."

"Thiên Nguyên Thần Điện muốn triệt tiêu ngươi, là bởi vì bây giờ ngươi đã bị trọng thương, nhưng nếu như lông tóc ngươi không bị tổn hại gì thì sao?"

"Thiên Kiếm, thương tổn của Thần Vương không phải dễ dàng khôi phục như vậy."

Tuyết Thần Vương cười khổ một tiếng nói.

"Ai nói không được?" Sở Cuồng Nhân lấy Thái Thản Thần Quả ra: "Nếu như có vật này, ngươi cảm thấy thương thế của ngươi, còn là vấn đề sao?"

"Cái này..."

Sắc mặt Tuyết Thần Vương vui vẻ.

Nhưng nghĩ lại, đối phương không có lý do gì để tặng không mình một Thái Thản Thần Quả, nàng trầm ngâm một hồi: "Không biết Thiên Kiếm có điều kiện gì, chỉ cần ta làm được, ta nhất định sẽ không từ chối."

"Gia nhập Viên Thiên hội."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Tuyết Thần Vương nghĩ nghĩ, tình cảnh của nàng bây giờ, hoà giải với Ám Dạ, và Nguyên Đằng là không có khả năng, cũng không biết sẽ đối đầu với nhau vào lúc nào, cho dù mình là người của Thiên Nguyên Thần Điện.

Nhưng nói cho cùng, Thiên Nguyên Thần Điện vẫn luôn chỉ chú ý đại cục.

Chỉ cần không ảnh hưởng đến lợi ích tổng thể của vũ trụ Thiên Nguyên, ảnh hưởng đến trận chiến của hai đại vũ trụ, bình thường bọn họ sẽ không nhúng tay vào ân oán cá nhân.

Lại nói.

Thiên Nguyên Thần Điện vốn từ nhiều chủng tộc tụ họp tạo thành.

Rất khó tiến hành bảo hộ cho một cá thể đơn độc nào đó.

Vì tương lai, có lẽ nàng phải tìm một tổ chức để gia nhập, tìm kiếm sự che chở, Viên Thiên hội, có lẽ là một lựa chọn tốt.

"Được, ta tham gia!"

Tuyết Thần Vương nói ra.

"Rất tốt."

Sở Cuồng Nhân ném Thái Thản Thần Quả trong tay cho đối phương.

"Cứ cho ta như vậy sao?"

Tuyết Thần Vương sửng sốt một chút.

Loại bảo vật này, dù là Hợp Đạo Thần Vương cũng vô cùng khao khát.

Không nghĩ tới, Thiên Kiếm nói cho liền cho.

Khí phách!

Nhưng nàng lại không biết, nguyên một đống Thái Thản Thần Thụ Thần Quả đều bị đối phương cầm lấy, tiện tay ném ra một quả, đương nhiên không có vấn đề gì.

Chương 1971: n oán giữa Phong Khinh Ngọc và Tuyết Thần Vương, tình báo giả so với không có tình báo càng đáng sợ hơn

"Nghe nói ngươi và Phong Khinh Ngọc có một ít khúc mắc."

Đột nhiên, Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ hỏi.

Nghe được câu hỏi của hắn, trên mặt Tuyết Thần Vương lộ ra vẻ xoắn xuýt, sau đó hít một hơi thật sâu, nói ra: "Ta và nàng đã cùng là thành viên của Viên Thiên hội, vậy thì ta nguyện ý xóa bỏ ân oán với nàng ta."

Sở Cuồng Nhân hài lòng gật đầu.

"Thiên cũng không hy vọng nhìn thấy Viên Thiên hội nội loạn, nhưng Thiên hiếu kỳ hỏi một câu, rốt cuộc ngươi và Phong Khinh Ngọc có mối quan hệ gì?"

"Cũng không có gì, nàng giết đạo lữ của ta."

Nghe thấy chuyện này.

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân có chút co lại.

Cái này gọi là không có gì sao?

"Nhưng nói thật, ta cũng không hận nàng ấy lắm, dù sao cũng là tên chó nam nhân kia không quản được nửa người dưới của bản thân, ham mê sắc đẹp, muốn làm vấy bẩn nàng ta, chính mình bị phản sát cũng không trách được người khác, nhưng mà dù nói thế nào cũng từng là đạo lữ của ta, ta không thể không làm một chút điều gì đó, cho nên ta liền truy sát nàng, về sau cứ đuổi theo đuổi theo mãi nên thành thói quen..." Tuyết Thần Vương bình tĩnh nói với giọng điệu êm tai.

Lúc này Sở Cuồng Nhân mới chợt hiểu.

Sau đó, hai người liền trở lại Tướng Quân phủ ở đại lục thứ mười ba này.

Phong Khinh Ngọc cũng ở nơi đây.

Thời điểm nhìn thấy Tuyết Thần Vương, nàng liền đứng lên, thần sắc đề phòng: "Hội trưởng, sao ngươi lại cùng nàng ta trở về?"

"Giới thiệu một chút, nàng ta là thành viên mới của Viên Thiên hội."

"Cái gì? !"

Phong Khinh Ngọc xù lông ngay tại chỗ: "Hội trưởng, có lầm hay không vậy, nữ nhân điên này cũng có thể gia nhập Viên Thiên hội của chúng ta sao?"

"Ngươi nói người nào là nữ nhân điên đấy?"

"Người nào có tật giật mình thì chính là người đó."

Hai nữ nhân liếc nhau, trong mắt dường như có điện quang lấp lóe.

Bầu không khí đột nhiên giương cung bạt kiếm.

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh hừ nhẹ một tiếng: "Hai người các ngươi, đều coi người hội trưởng như Thiên đây là không khí sao? Đều yên lặng cho Thiên!"

Lúc này, hai nữ nhân mới bình tĩnh lại.

"Từ nay về sau, hai người các ngươi sẽ là cộng sự của nhau, Phong Khinh Ngọc, Tuyết Thần Vương đã đồng ý hoà giải với ngươi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Phong Khinh Ngọc sửng sốt một chút, lập tức cười lạnh nói: "Hoà giải sao? Nàng ta truy sát ta nhiều năm như vậy, nói hòa giải liền hoà giải sao?"

"Hừ, ta chỉ cho hội trưởng mặt mũi, nên không tiếp tục truy sát ngươi mà thôi, đương nhiên, nếu như ngươi muốn tương sát, ta cũng phụng bồi tới cùng."

"Sợ ngươi sao?"

"Với tu vi này của ngươi, ta để ngươi trói hai tay hai chân của ta, rồi tùy tiện phun một bãi nước bọt cũng có thể diệt ngươi, ta không ngại... Chờ ngươi lên tới Thần Vương."

"Không cần, ta..."

Đùng!

Kiếm áp cường đại bao phủ toàn trường.

Hai nữ nhân nhìn Sở Cuồng Nhân lãnh nhược băng sương, nhanh chóng ngậm miệng.

Sở Cuồng Nhân cũng có chút bất đắc dĩ, có điều hắn biết, ân oán của hai người này đã nhiều năm như vậy, không phải có thể xóa bỏ trong thời gian ngắn.

Hắn cũng không có ý định hòa giải.

Điều hắn muốn, chính là hai người này làm việc cho hắn mà thôi.

"Tuyết Thần Vương, về sau sản lượng Tiên Kim ở nơi đây, ta muốn ngươi lưu lại ba phần, định kỳ đưa đến đại lục thứ chín."

Sở Cuồng Nhân nói ra, đây là nguyên nhân hắn giữ Tuyết Thần

Vương lại, hắn cần có một người thu thập Tiên Kim giúp hắn, để cho hắn có thể không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác trong lòng, luyện chế tài liệu bố trí đại trận Trạch Quốc Chiến Đồ.

Tuyết Thần Vương chưởng quản đại lục thứ mười ba này, lại là nhân vật cấp bậc Thần Vương vô thượng, có tư cách làm việc này cho hắn.

"Ba phần sao?"

Tuyết Thần Vương có chút giật nảy mình.

Ba phần Tiên Kim, đây cũng không phải là một con số nhỏ, nếu như Sở Cuồng Nhân muốn những tư nguyên còn lại, nàng còn dễ dàng lý giải được.

Thế nhưng Tiên Kim này, ngoại trừ dùng để luyện chế binh khí ra, cũng không thể dùng để tu hành, rốt cuộc đối phương muốn dùng để làm gì?

"Thế nào, có vấn đề gì sao?"

"Không, không có."

Tuyết Thần Vương cung kính nói.

Nàng cũng không hỏi nhiều.

Tiếp đó, Sở Cuồng Nhân liền không ở lâu trên đại lục thứ mười ba.

Lưu lại hai người Phong Khinh Ngọc, Tuyết Thần Vương, bản thân mình trở về đại lục thứ chín, khi hắn nhìn thấy Binh Tai cổ tinh trên bầu trời của đại lục thứ chín, không khỏi nở nụ cười: "Khôi phục rất nhanh."

Binh Tai cổ tinh, đây là một món Chí Bảo Hỗn Độn bị tàn phá.

Lần trước, hắn vì ấp Ác Ma Chi Noãn, tạo ra Binh Tai nhất tộc, hấp thu một lượng lớn oán khí, khiến cho Binh Tai cổ tinh này gần như lâm vào trạng thái tê liệt, về sau hắn luyện chế chí bảo này thành phân thân.

Cũng chính là Binh Tai.

Bây giờ, đối phương đi tới chiến trường hư không này.

"Ngươi đã trở về, vậy ta liền rời đi."

Giọng nói của Binh Tai vang lên trong đầu Sở Cuồng Nhân.

Ngay sau đó.

Binh Tai cổ tinh chấn động, lao về phía nơi xa.

Sở Cuồng Nhân nhìn tình cảnh này, cũng không ngăn cản.

Binh Tai cổ tinh cần một lượng lớn oán khí để trưởng thành, bây giờ, còn có chỗ nào có nhiều oán khí như chiến trường hư không?

Binh Tai cổ tinh ở chỗ này, sẽ nhận được sự phát triển to lớn.

"Thiên chờ mong lần gặp gỡ ngươi tiếp theo."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Bên trong Tướng Quân phủ.

"Chủ nhân, ngươi đã trở về."

Sau khi Thiên Ảnh nhìn thấy Sở Cuồng Nhân trở về, tiến lên nghênh đón.

"Thiên Ảnh, lần trước hai người Thiên Viêm Thần Vương, Ma Thiên âm đột kích, nhờ có ngươi bảo vệ ở nơi này." Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Đây là chuyện mà Ma nên làm."

"Tướng quân, cuối cùng ngươi cũng đã trở về." Lúc này, An Chi Tuân đi tới: "Tướng quân, ngươi không biết đâu, trong khoảng thời gian khi ngươi không có ở đây, đại lục thứ chín phát sinh đại sự, chúng ta bị một đám cường giả không biết tên tập kích, suýt chút nữa đã bị chiếm đóng rồi."

"Thật vậy sao? Vậy bây giờ như thế nào?"

"May mắn nhờ có Thiên Ảnh đại nhân, lúc này mới bảo vệ được đại lục thứ chín, còn có, trước khi tướng quân trở về, ta đã trấn an các tướng sĩ."

"Thật sao? Vậy coi như đã làm phiền quân sư rồi."

"Chuyện cần phải làm, cần phải làm."

An Chi Tuân nói ra.

"Nếu như không có việc gì, quân sư lui xuống trước đi."

"Được, vậy ta không quấy rầy ngươi và Thiên Ảnh đại nhân."

Nói xong, An Chi Tuân liền khom người rời đi.

"Chủ nhân, vì sao lại giữ hắn lại?"

Thiên Ảnh có chút không rõ, ngay cả hắn cũng nhìn ra được An Chi Tuân có vấn đề, thì không có lý gì Sở Cuồng Nhân lại không nhìn ra.

"Hắn tạm thời còn có thể giúp Thiên quản lý đại lục thứ chín, còn có tác dụng nhất định, mà hắn ở chỗ này, những người muốn đối phó Thiên mới có thể thu hoạch được tình báo đúng không?" Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Nghe được lời hắn nói, hai mắt Thiên Ảnh tỏa sáng.

Hắn hiểu được, Sở Cuồng Nhân muốn lợi dụng An Chi Tuân lan truyền một số tình báo giả cho những người muốn đối phó với hắn.

Có lúc, tình báo giả còn đáng sợ hơn so với không có tình báo.

"Ha ha, chủ nhân mưu tính sâu xa, Ma bội phục."

"Một số trò vặt không ra gì mà thôi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Trên thực tế, hắn cũng không quá ưa thích việc tính kế khắp nơi như thế.

Thứ hắn tuyệt đối tôn thờ, chỉ có thực lực.

Nếu hiện tại hắn là Hỗn Nguyên, một kiếm chém xuống, tất cả âm mưu quỷ kế gì đó đều sẽ tan thành mây khói, nhưng mà, tình huống hiện tại không cho phép hắn làm như thế, chỉ có thể dùng những mưu kế này để đền bù một chút.

"Được rồi, Thiên muốn đi bế quan một khoảng thời gian."

Lần này.

Hắn mang về không ít Tiên Kim từ phía trên đại lục thứ mười ba, hắn dự định nhanh chóng luyện chế thành vật bố trận Trạch Quốc Chiến Đồ.

Đây chính là bảo hộ cho thực lực của hắn.

Mà ở một bên khác.

Bên trong phòng tuyến của vũ trụ Bàn Cổ.

Ba người Thiên Tịch Tiên Đế, Long Ảnh Tiên Đế, và Đại Hắc Thiên Ma chật vật từ đại lục thứ mười ba chạy về.

Lần này, bọn họ có thể nói là đại bại mà về.

Không chỉ không thành công chiếm cứ đại lục thứ mười ba, Thiên Tịch Tiên Đế còn bị trọng thương, đạo trong cơ thể gần như sụp đổ.

"Đáng chết, thật là đáng chết mà!"

Chương 1972: Thiên Tịch Tiên Đế tìm Sở Cuồng Nhân giúp đỡ, Hà Đồ Lạc Thư, ngươi tuổi còn rất trẻ

Sắc mặt Thiên Tịch Tiên Đế vô cùng âm trầm.

Trận chiến này, hắn bị Thiên Kiếm làm trọng thương, đạo trong cơ thể gần như sụp đổ, nếu như không có thủ đoạn chữa trị đặc biệt, thì một khoảng thời gian rất dài sau đó, hắn cũng sẽ không làm được gì nữa.

Chuyện này bảo hắn làm sao chịu được? !

"Đại nghiệp của Tiên Đình còn chưa hoàn thành, ta không thể cứ ngã xuống như vậy, nhất định phải nghĩ biện pháp khôi phục thương thế của ta mới được, rốt cuộc còn có biện pháp nào nữa?"

Thiên Tịch Tiên Đế âm thầm nghĩ tới.

Đột nhiên.

Dường như hắn nghĩ tới điều gì đó, hai mắt tỏa sáng.

Đúng rồi.

Sở Cuồng Nhân.

Đối phương có một loại thủ đoạn nào đó giúp Hợp Đạo nhanh chóng chữa trị tổn thương, ngày xưa Vân Trung Nguyệt cũng bị Thiên Kiếm làm trọng thương, sau đó được hắn chữa trị.

Có lẽ hắn có biện pháp giúp được mình.

Nghĩ đến điều này, trong lòng hắn có chút uỷ khuất, đối phương chính là kẻ cầm đầu đuổi Tiên Đình ra khỏi Tiên giới hahiện tại bản thân mình lại muốn cầu xin người ta giúp đỡ, thật sự là quá oan uổng, mặt mũi này còn cần nữa hay không?

Nhưng nghĩ đến đại nghiệp chưa thành, hắn hít sâu một hơi: "Thôi, đại trượng phu co được dãn được, chút chuyện nhỏ này tính là gì? !"

Sau đó.

Nhờ sự giúp đỡ của Cổ Khê, hắn tìm được Sở Cuồng Nhân.

Đối phương đang uống trà với Tử Kim Luân, Diệp Trúc, ở máu trên chiến trường đầy gió tanh mưa này, bộ dáng an yên tự đắc.

"Ha, đây không phải là Thiên Tịch Tiên Đế sao? Sao lại chật vật như thế? Chẳng lẽ tấn công đại lục thứ mười ba thất bại sao, không thể nào, không thể nào, Thiên Tịch Tiên Đế đại danh đỉnh đỉnh thế mà lại thất bại sao."

Sở Cuồng Nhân âm dương quái khí nói ra.

Thiên Tịch Tiên Đế nghe vậy, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, nếu là lúc khác, hắn chắc chắn sẽ gây ầm ĩ với đối phương.

Nhưng bây giờ, hắn không thể.

Dù sao cũng là có việc cầu xin người ta.

"Sở Cuồng Nhân, ta bị Thiên Kiếm làm trọng thương, ta hi vọng ngươi có thể giúp ta một tay như lần trước ngươi trị liệu cho Vân Trung Nguyệt."

Thiên Tịch Tiên Đế thản nhiên nói.

"Tại sao ta phải giúp ngươi?" Sở Cuồng Nhân nghiền ngẫm nói.

"Hiện tại chính là thời khắc hai đại vũ trụ giao phong, Sở Cuồng Nhân, sức chiến đấu của ta là không thể thiếu, hi vọng ngươi có thể lấy đại cục làm trọng."

"Không thể thiếu sao? Ngươi quá đề cao chính ngươi rồi."

"Dù nói thế nào, ta cũng là chiến lực quan trọng, xin Tiên Vương có thể hỗ trợ." Thiên Tịch Tiên Đế đè hỏa khí xuống, ăn nói khép nép, thậm chí cũng đổi giọng gọi Sở Cuồng Nhân là Tiên Vương.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, lập tức nói ra: "Thiên Tịch Tiên Đế ngươi có chỗ không biết, sức mạnh Thanh Liên sáng sinh này của ta, không thể tùy ý vận dụng, mỗi một lần sử dụng, đều phải bỏ ra cái giá khổng lồ."

Thiên Tịch Tiên Đế hiểu rõ.

Đối phương là muốn hắn thanh toán thù lao với cái giá tương ứng.

Trước khi đến tìm đối phương, hắn không phải là không nghĩ tới khả năng này, cho nên đã sớm chuẩn bị xong, lấy ra một cái Càn

Khôn giới.

"Trong này chứa đựng hàng chục tỷ tiên tinh, cùng với đủ loại thiên tài địa bảo, ta muốn thanh toán đầy đủ." Thiên Tịch Tiên Đế nói ra.

Sở Cuồng Nhân lắc đầu: "Ta không cần những thứ này."

"Vậy ngươi muốn cái gì?"

"Ha, chuyện này liền phải hỏi cái vị bên cạnh ngươi kia."

Sở Cuồng Nhân nhìn Cổ Khê một chút.

Mà đối phương biến sắc, trong lòng đã có suy đoán.

Thiên Tịch Tiên Đế cũng trầm ngâm một hồi.

"Ngươi muốn Hà Đồ Lạc Thư!"

"Thông minh."

Sở Cuồng Nhân có thể cảm nhận được một luồng cộng hưởng từ trên người Cổ Khê, đó là dao động chỉ có chí bảo do Hỗn Độn Thanh Liên biến thành mới có thể phát ra.

Hà Đồ Lạc Thư, đây là chí bảo của vũ trụ Bàn Cổ.

Đồng thời, cũng là hai mảnh lá sen lớn nhất của Hỗn Độn Thanh Liên biến thành.

Đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, có trợ giúp rất lớn.

Sắc mặt Cổ Khê biến hóa không ngừng, Hà Đồ Lạc Thư quả thật nằm ở trong tay của hắn, từ sau khi thua Sở Cuồng Nhân, hắn liền một mực tìm kiếm các loại cơ duyên giúp cho bản thân mạnh lên, Hà Đồ Lạc Thư này chính là một trong những cơ duyên của hắn.

Hai thứ đồ này có trợ giúp to lớn đối với hắn.

Thậm chí, trở thành một trong những át chủ bài giúp hắn đối phó với Sở Cuồng Nhân, không nghĩ tới, đối phương vừa mở miệng liền muốn vật này.

"Có thể!"

Thiên Tịch Tiên Đế gật gật đầu, cũng không để ý tới suy nghĩ của Cổ Khê.

"Tiên Đế..."

Cổ Khê biến sắc, còn muốn nói gì đó.

Nhưng Thiên Tịch Tiên Đế lại lạnh nhạt nói: "Cổ Khê, ngươi đã gia nhập Tiên Đình, vậy thì cần phải ưu tiên vì lợi ích của Tiên Đình, hiện tại ta bị trọng thương, cần phải khôi phục thương thế trước."

"Ngươi, hiểu chưa?"

Thiên Tịch Tiên Đế nhìn trừng trừng Cổ Khê.

Mà đối phương cũng hiểu rõ.

Dưới loại tình huống này, bản thân mình căn bản không có chỗ để phản kháng.

Sau đó hắn lấy Hà Đồ Lạc Thư ra, theo thứ tự là một quyển sách giống như tinh không trường hà, còn có một cái mai rùa phong cách cổ xưa, ở phía trên có khắc đường vân Thiên Can Địa Chi huyền diệu.

Hà Đồ Lạc Thư, chí bảo cổ lão, nghe nói một thứ ẩn chứa tinh thần ảo diệu, một thứ có thể thôi diễn quá khứ tương lai, huyền diệu phi phàm.

"Hai món bảo vật này, ngươi chỉ có thể cầm một cái."

Thiên Tịch Tiên Đế nói ra.

"Vậy lấy Lạc Thư đi."

Sở Cuồng Nhân cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp lấy Lạc Thư có hình dáng như mảnh mai rùa kia, tiện tay thu lại.

Hắn nhìn một tia oán hận lướt qua trong mắt Cổ Khê, khóe miệng hơi hơi giương lên, rất tốt, hạt giống nghi ngờ đã lặng lẽ được chôn xuống.

Mặc dù nói, muốn Hà Đồ Lạc Thư là do Sở Cuồng Nhân nói ra.

Nhưng ép buộc Cổ Khê lấy Hà Đồ Lạc Thư ra, lại là Thiên Tịch Tiên Đế.

Trong lòng đối phương khẳng định có mang theo vẻ nghi ngờ và hận ý.

Ha.

Đợi một thời gian, sự nghi ngờ này sẽ lớn mạnh đến trình độ nào, có thể sẽ mang đến cho Tiên Đình biến cố gì, thì không ai biết được.

Sở Cuồng Nhân âm thầm chờ mong.

"Vậy thì bắt đầu đi."

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, một luồng sức mạnh Thanh Liên sáng sinh lưu chuyển ở trong lòng bàn tay, rót vào trong cơ thể Thiên Tịch Tiên Đế, khôi phục thương thế của hắn.

Sức mạnh sáng sinh, huyền diệu bất phàm.

Cho dù là loại thương thế này của Thiên Tịch Tiên Đế, cũng nhanh chóng được phục hồi như cũ, rất nhanh liền khôi phục hơn phân nửa.

Trong lòng Thiên Tịch Tiên Đế âm thầm kinh thán: "Có loại sức mạnh này, Sở Cuồng Nhân sẽ như cá gặp nước ở chiến trường hư không này."

"Được rồi."

Sở Cuồng Nhân thu hồi sức mạnh sáng sinh, từ tốn nói.

Lúc này.

Cách đó không xa, Vân Trung Nguyệt lao đến, trong ngực còn ôm một nữ tử, sắc mặt đối phương tái nhợt, hiển nhiên đã chịu trọng thương.

"Tiên Vương, mời ngươi xuất thủ cứu giúp Yến Nhi đi."

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu: "Không nóng nảy."

Hắn thúc giục sức mạnh sáng sinh, rót vào trong cơ thể nữ tử kia, nhanh chóng chữa trị thương thế của đối phương, nhìn qua rất nhẹ nhõm.

Thiên Tịch Tiên Đế ở bên cạnh nhìn đến sắc mặt tái xanh, đã nói muốn sử dụng luồng sức mạnh này phải bỏ ra cái giá cực lớn mà?

Đây rõ ràng là có thể tùy ý vận dụng!

Bản thân mình tìm đối phương trị liệu vết thương, đối phương từ chối đủ kiểu, thậm chí còn bị hố một món chí bảo, nhưng đổi lại là người khác, không nói hai lời liền xuất thủ.

Hay, hay cho một tên Sở Cuồng Nhân nha!

Thiên Tịch Tiên Đế tức giận đến nghiến răng, vô cùng phẫn hận.

Nhưng lại không thể làm được gì.

Hắn phất tay áo lên, quay người rời đi.

Từ đầu đến cuối, Sở Cuồng Nhân đều chưa từng nhìn hắn một cái.

...

"Cổ Khê, ta dùng chí bảo của ngươi, đổi lấy việc được Sở Cuồng Nhân xuất thủ trị liệu vết thương, trong lòng ngươi có bất mãn không?" Thiên Tịch Tiên Đế nhàn nhạt hỏi.

Nghe thấy chuyện này, trong lòng Cổ Khê lộp bộp một tiếng.

Quả thật trong lòng của hắn có bất mãn.

Nhưng sao dám nói ra?

"Tiên Đế chính là trụ cột vững vàng của Tiên Đình, chỉ cần Tiên Đế có thể khôi phục, ta trả bất cứ giá nào cũng đều rất đáng."

Cổ Khê thành khẩn nói ra.

Thiên Tịch Tiên Đế hài lòng gật đầu: "Ngươi quả thật không tệ, ánh mắt cũng hơn người, đợi một thời gian nữa, tất thành đại khí, chỉ tiếc..."

Cổ Khê hơi nghi hoặc một chút.

Chỉ tiếc cái gì?

"Ngươi quá trẻ tuổi, khả năng ẩn giaaus tâm tình của ngươi vẫn còn chưa đủ để khiến giọt nước không lọt." Thiên Tịch Tiên Đế nói xong câu nói kế tiếp, lập tức đưa tay thúc giục sức mạnh đạo tắc, đánh về phía đối phương.

"Cái gì chứ? !"

Cổ Khê quá sợ hãi, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Chương 1973: Cổ Khê ngã xuống, ngoài ta ra còn ai khác, phân phát thần quả

Thiên Tịch Tiên Đế bỗng nhiên bạo khởi, hạ sát thủ đối với Cổ Khê!

Hành động kia, khiến cho Cổ Khê trở nên khiếp sợ.

Hắn vội vàng sử dụng Hà Đồ phòng ngự, chỉ thấy Hà Đồ to lớn bay lên không trung, hóa thành một tinh hà hình rồng, vô cùng sáng chói.

Vô số ngôi sao lấp lóe biến ảo ở trong đó, vô cùng ảo diệu.

Nhưng đáng tiếc, thực lực của Cổ Khê không đủ.

Cho dù hắn có Hà Đồ trong tay, nhưng vẫn không phải là đối thủ của tồn tại cảnh giới đa trọng Hợp Đạo như Thiên Tịch Tiên Đế này như cũ.

Chỉ với một kích, tinh hà hình rồng do Hà Đồ huyễn hóa ra bị đánh nát trong nháy mắt liền, mà Cổ Khê, cũng bị một kích này giết chết!

Từ đầu đến cuối, đối phương ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

"Ngươi quá trẻ tuổi, tâm tình giấu trong mắt ngươi không đủ để khiến giọt nước không lọt vào, ngươi cho rằng ta không nhìn ra bất mãn trong lòng ngươi sao?"

"Nếu đã có oán hận, vậy ta liền không thể dung thứ cho ngươi được!"

Thiên Tịch Tiên Đế nỉ non tự nói.

Hắn nhìn về phía vị trí của Sở Cuồng Nhân ở cách đó không xa, đối với sự tính toán của đối phương, cũng có mấy phần suy đoán.

"Muốn thông qua việc này, gieo xuống hạt giống nghi ngờ oán hận lẫn nhau ở trong nội bộ Tiên Đình ta sao? Sở Cuồng Nhân, tuổi còn trẻ, tâm cơ lòng dạ cũng không phải ít, nhưng đáng tiếc, ta sẽ không để cho ngươi cứ như vậy mà thành công đâu."

Thiên Tịch Tiên Đế hừ lạnh nói.

Nhưng trên thực tế, trong lòng của hắn lại đang rỉ máu.

Cổ Khê, là một vị yêu nghiệt cấm kỵ hiếm có, đợi một thời gian nữa, rất có thể sẽ đạt tới độ cao giống như hắn, tương lai tuyệt đối là trụ cột vững vàng của Tiên Đình, nhưng bây giờ lại bị chính hắn giết chết.

Lần này tìm Sở Cuồng Nhân nhờ giúp đỡ.

Đối phương không chỉ cầm đi một món chí bảo, thậm chí còn mượn tay hắn giết chết Cổ Khê, sức mạnh của Tiên Đình trong tương lai lại càng suy yếu.

Nghĩ đến chuyện này, Thiên Tịch Tiên Đế càng lộ ra vẻ kiêng kị đối với Sở Cuồng Nhân.

"Sở Cuồng Nhân, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua."

Thiên Tịch Tiên Đế lấy đi Hà Đồ của Cổ Khê, quay người rời đi.

Trên đỉnh núi.

Sở Cuồng Nhân chú ý tới động tĩnh ở nơi xa.

Cũng cảm nhận được khí tức của Cổ Khê đã tiêu vong.

Trên mặt hắn lộ ra một tia tiếc hận: "Đáng tiếc, hạt giống nghi ngờ còn chưa kịp đâm chồi nảy lộc đã bị tiêu diệt như vậy."

Có điều hắn cũng không phải quá thất vọng.

Dù sao cũng chỉ là bố cục tiện tay bày trí, hữu dụng hay vô dụng cũng không đáng kể.

Lần này hắn cũng không lỗ.

"Lạc Thư, cũng là bảo vật không tệ, lại thêm Thí Thần Thương đoạt được trước đó, viên hạt sen Thanh Liên thứ năm, nếu như luyện hóa từng vật này, sức mạnh Thanh Liên của ta sẽ tăng lên rất nhiều."

"Ha, không giết chết Thiên Tịch Tiên Đế là đúng."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên.

Nếu như để Thiên Tịch Tiên Đế biết, Thiên Kiếm gây thương tổn cho hắn, Sở Cuồng Nhân cứu hắn, kỳ thật đều là cùng một người, không biết hắn có sụp đổ hay không?

"Đa tạ Tiên Vương hỗ trợ."

Lúc này, Vân Trung Nguyệt mang nữ tử đã khôi phục đến không sai biệt lắm kia tới, chắp tay cảm kích với Sở Cuồng Nhân.

Nữ tử tên là Yến Hoa, là đồ đệ của Vân Trung Nguyệt.

Tu vi là Đại La cực hạn.

Cách Hợp Đạo cũng không kém bao nhiêu, trước đó không lâu từng đại chiến với người ở vũ trụ Thiên Nguyên, nhưng bởi vì tình báo thiếu thốn, dẫn đến việc Yến Hoa bị mấy tên tướng quân của đối phương vây công, may mắn là Vân Trung Nguyệt kịp thời đuổi tới.

Nếu không đối phương liền phải hương tiêu ngọc vẫn.

"Ai, trận chiến với vũ trụ Thiên Nguyên, còn không biết sẽ kéo dài bao lâu, nhưng nội bộ ở vũ trụ Bàn Cổ, vẫn luôn thiếu khuyết một người lãnh đạo cường thế để trù tính toàn cục, đây chính là điều tối kỵ."

Vân Trung Nguyệt bỗng nhiên nói ra, ánh mắt lấp lánh nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Mà đối phương cũng hiểu rõ ý tứ của hắn.

"Vô Hám bị phong ấn, Đạo Tổ vì bổ đạo mà ngã xuống, hai người này không có ở đây, tuy vũ trụ Bàn Cổ có rất nhiều Hợp Đạo, nhưng dù sao cũng là năm bè bảy mảng, từng người tự đi chiến đấu, mà vũ trụ Thiên Nguyên bên kia, lại có Thiên Nguyên Thần Điện làm chủ, trù tính toàn bộ chiến trường, vũ trụ Bàn Cổ ta, cũng cần có một tổ chức hoặc một người lãnh đạo giống như vậy, Tiên Vương, ta cảm thấy ngươi rất phù hợp!"

Vân Trung Nguyệt tiếp tục nói.

Diệp Trúc, và Tử Kim Luân ở bên cạnh cũng nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Ngươi cảm thấy cũng vô dụng, người không phục rất nhiều."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Chỉ cần ngươi nguyện ý, Thần Ma nhất mạch, hết sức ủng hộ!"

Tử Kim Luân nói ra.

"Toàn bộ Huyền Thiên cửu tinh, cũng nghe theo sự điều khiển của Tiên Vương!"

Diệp Trúc cũng cho thấy thái độ ủng hộ.

Nói thực ra.

Hiện tại Sở Cuồng Nhân nắm giữ không ít thế lực trong tay, nếu như tập hợp lại, tuyệt đối là người đứng đầu ở bên trong vũ trụ Bàn Cổ.

Hắn muốn lãnh đạo vũ trụ Bàn Cổ, cũng không phải là không có khả năng.

Thậm chí có thể nói, khả năng rất lớn, trong lòng hắn cũng cảm thấy không ai có thể phù hợp để làm người lãnh đạo hơn chính bản thân mình.

"Ha, nếu đã là như thế, vậy thig... Ngoài ta còn ai!"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Sắc mặt đám người Tử Kim Luân, Vân Trung Nguyệt cũng vui vẻ.

"Tuy ta có ý định này, nhưng việc này vẫn là chuyện rất quan trọng, vẫn cần phải bàn bạc kỹ hơn một phen mới được." Sở Cuồng Nhân nói.

"Đây là điều đương nhiên."

Mọi người lại thương nghị một phen.

Ngay sau đó, Sở Cuồng Nhân và Diệp Trúc đi vào trong một khối đại lục không người ở bên trong chiến trường hư không, nơi này nằm ở điểm dừng chân của hai đại vũ trụ.

Rất nhanh.

Từng thân ảnh lần lượt đi tới nơi này.

Ngoại trừ Sở Cuồng Nhân ra, cộng thêm Diệp Trúc có tổng cộng chín người.

Những người này, chính là Huyền Thiên cửu tinh, ngoài hai người Tuyệt Vô Thần, và Diệp Trúc ra, bảy người còn lại, còn chưa chính thức hiện thế.

"Tiên Vương tìm chúng ta đến đây, vì chuyện gì?"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

"Lần này tìm các ngươi đến đây, chủ yếu là có một vật muốn đem tặng."

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, có mười tám Thái Thản Thần Quả bay trên không trung, trong nháy mắt, một mùi trái cây nồng đậm lưu chuyển ra.

"Loại khí tức này... Đây là vật gì?"

"Dao động đạo tắc thật là mênh mông, ta cảm thấy, nếu như ta ăn vào một quả, đột phá lên Hợp Đạo, sẽ là chuyện dễ như trở bàn tay."

Huyền Thiên cửu tinh đều có chút chấn kinh.

Nhưng mà cũng đúng, Thái Thản Thần Quả này, là bảo vật đến ngay cả đa trọng Hợp Đạo cũng đều khao khát, thậm chí không tiếc ra tay đánh nhau giành lấy.

"Huyền Thiên cửu tinh, tiếp theo, tạm thời đình chỉ hành động, một người lấy hai Thái Thản Thần Quả trở về luyện hóa, tranh thủ tăng thực lực lên một bước."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Cửu tinh đều có chút chấn kinh.

Không nghĩ tới Sở Cuồng Nhân lại hào phóng như thế.

Món chí bảo thế này, lại cho một người hai quả.

Nhưng mà mọi người cũng biết tính tình của Sở Cuồng Nhân, cũng không hề khách sáo.

Mỗi người cầm lấy hai thần quả.

"Tả Phụ, Hữu Bật, Tham Lang, ba người các ngươi lưu lại, những người còn lại có thể rời đi." Sở Cuồng Nhân nói ra.

Mọi người cũng không hỏi nhiều.

Đợi sau khi tất cả mọi người rời đi, Sở Cuồng Nhân nhìn ba người còn lại, lại lấy ra ba Thái Thản Thần Quả nữa: "Cho các ngươi thêm ít quả."

"Phốc..."

Tham Lang dẫn đầu cười ra tiếng: "Ca ca, ta còn tưởng rằng ngươi muốn giao cho chúng ta nhiệm vụ gì đó, thì ra là do thiên vị."

"Khụ khụ... Làm sao, các ngươi không muốn à?"

Sở Cuồng Nhân xấu hổ cười một tiếng, ba người này, đều là người thân nhất của hắn, đương nhiên hắn muốn phá lệ chiếu cố một chút, hắn tự nhận là người ích kỷ, không có cách nào đối xử với tất cả mọi người giống như nhau.

"Muốn muốn, món bảo bối tốt này, sao có thể không muốn đây."

Tham Lang cười hắc hắc, cầm lấy thần quả.

Hai người còn lại, cũng đều tự động lấy, trong lòng đắc ý, vô cùng hưởng thụ đối với hành động thiên vị của Sở Cuồng Nhân dành cho các nàng.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân lại lấy ra mấy thần quả, giao cho Tả Phụ, nói ra: "Ngươi về đế quốc một chuyến, đưa những thần quả này cho Linh Lung."

"Vâng, thưa vương."

"Trận chiến này còn dài đằng đẵng, các ngươi phải cẩn thận một chút."

"Đã hiểu."

Sau khi tất cả mọi người rời đi, Sở Cuồng Nhân cũng trở về bên trong phòng tuyến.

Tìm một địa phương, chuẩn bị bế quan luyện hóa những thần quả còn lại và cả Lạc Thư, vật do Hỗn Độn Thanh Liên biến thành, để nâng cao thực lực.

Chương 1974: Cửu vương xuất quan, bí

mật lớn nhất của cửu vương, đồ đệ của Hỗn Nguyên, Vô Miên

Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân vội vàng luyện chế tài liệu bố trận Trạch Quốc Chiến Đồ.

Thanh Liên Sở Cuồng Nhân, cũng đang tu hành, chuẩn bị lên làm người cầm đầu của vũ trụ Bàn Cổ, song phương phân công làm việc, vô cùng bận rộn.

Thời gian nhoáng một cái, đã qua mấy năm.

Trong vòng mấy năm này.

Thanh Liên Sở Cuồng Nhân đã luyện hóa toàn bộ mấy Thái Thản Thần Quả trong tay, Lạc Thư, Thí Thần Thương cùng với chí bảo do Thanh Liên biến thành, thì vẫn chưa hoàn toàn luyện hóa, nhưng sức mạnh Thanh Liên của hắn lại tăng lên không ít.

Sức mạnh Thanh Liên, tạm thời không nói.

Ở phía trên cảnh giới Hợp Đạo, đã đạt đến cấp độ viên mãn lô hỏa thuần thanh, đã có thể bắt đầu thử dung nhập những đạo còn lại.

Nói cách khác, chính là cảnh giới đa trọng Hợp Đạo.

Mà ý thức của hai người Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân cùng với Thanh Liên Sở Cuồng Nhân có thể tương liên với nhau, vì vậy Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân cũng đạt được một phần tốt.

Cảnh giới của hắn cũng đã đạt tới Hợp Đạo đỉnh phong, chỉ kém một chút, liền có thể tấn cấp lên viên mãn, bước vào hàng ngũ đa trọng Hợp Đạo.

...

"Hiện tại xem xét về cảnh giới, lại bị một "chính mình" khác vượt qua rồi."

Bên trong đại lục thứ chín.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Nhưng mà, hai người đều là một, đều tu hành Huyền Không Hợp Đạo Quyết, đợi sau khi dung hợp, tu vi liền hòa làm một thể.

Cho nên so sánh với nhau cũng không có ý nghĩa gì quá lớn.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân nhìn một đống lớn vật bố trận mà hắn luyện chế ra ở trước mặt, nỉ non nói: "Những thứ này đủ để bố trí một phần ba đại trận Trạch Quốc Chiến Đồ, nhưng vẫn còn phải không ngừng cố gắng."

Lúc này.

Dường như hắn cảm ứng được điều gì đó, hai mắt tỏa sáng.

"Há, Long Thủy Tinh các nàng đã xuất quan rồi sao?"

...

Bên trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Một không gian thần bí, nơi đây giống như Hỗn Độn hư vô, mênh mông khó dò, mà ngay hôm nay, Hỗn Độn bỗng nhiên nổ tung.

Chỉ thấy hư không như gương, ầm ầm nứt ra.

Bên trong vết nứt không gian vỡ vụn, chín thân ảnh vọt ra.

Uy thế bành trướng vô biên càn quét ra.

Từng hành tinh ầm ầm nổ tung ở dưới uy thế này, toàn bộ tu sĩ trên vũ trụ, đều cảm nhận được luồng khí tức kinh khủng này.

Mọi người kinh hô không thôi.

Phải biết rằng, bây giờ ở vũ trụ Thiên Nguyên, hầu như tất cả cường giả đều tiến về chiến trường hư không, có rất ít loại nhân vật cường đại này.

Tất cả mọi người đều hiếu kỳ, rốt cuộc là nhân vật phương nào?

Tiên thức lưu chuyển trong không trung.

Mọi người thấy bên trong tinh không, chín thân ảnh đứng lơ lửng trên không.

Toàn thân trên dưới, lưu chuyển ra tiên huy tươi sáng.

Đạo âm từ trong cơ thể những người này truyền ra, nổ lớn không thôi, chỉ là đảo qua hư không, liền khiến cho linh khí trong bốn phía vũ trụ hỗn loạn đến không chịu nổi.

"Là cửu vương! !"

Có người kinh hô một tiếng.

"Vậy mà cửu vương lại xuất hiện cùng lúc."

"Từ mười năm trước, sau khi cửu vương được điện chủ của Thiên Nguyên Thần Điện triệu tập, liền một mực không có tin tức, không nghĩ tới, khi hiện thế một lần nữa, bọn họ đều ở cảnh giới Thần Vương? !"

"Chuyện này khó tránh khỏi có chút kinh khủng đi."

"Đúng vậy, lúc này mới chỉ trôi qua mười năm ngắn ngủi mà thôi."

"Trong nháy mắt liền trở thành Thần Vương..."

Trong tinh không.

Cửu vương đứng lơ lửng trên không, tiên huy trên người lưu chuyển, khí tức bành trướng tuyệt luân, so với mười năm trước, khác biệt một trời một vực.

"Khe hở thời không, quả thật là huyền diệu bất phàm, đáng tiếc vật này chỉ có thể sử dụng một lần." Huyền Nguyên Phong cảm nhận sức mạnh trong cơ thể, hơi xúc động nói, đồng thời cũng có một chút tiếc hận.

"Chư vị, các ngươi đều nhận được tin tức của đại đạo nhỉ."

Lúc này, Lôi Thần Thiên từ tốn nói.

Ánh mắt của những người còn lại cũng lóe lên, toát ra một tia dị sắc.

"Nhận được rồi, không nghĩ tới cửu vương còn có loại tác dụng này."

"Ha, quả thật là khiến cho người ta bất ngờ."

Mấy người Huyền Nguyên Phong, Lôi Thần Thiên trao đổi.

Ngay khi bọn họ trở thành cửu vương, trong đầu của bọn họ hiện ra một phần tin tức, đó là bí mật lớn nhất của cửu vương.

Thì ra, cửu vương liên thủ, có thể ở triệu hồi ra hóa thân của đại đạo ở vũ trụ Thiên Nguyên bên trong chiến trường hư không, khi đó, ở trong chiến trường hư không, cửu vương sẽ đánh đâu thắng đó, không ai có thể ngăn cản! !

Đây mới là ý nghĩa tồn tại lớn nhất của cửu vương.

"Trước khi quét ngang qua chiến trường hư không, ta còn muốn hoàn thành trước một việc." Trong mắt Minh Thần lộ ra một tia lạnh lẽo.

Mọi người đều giống như hắn, trong lòng ẩn ẩn có suy đoán.

Mấy người Lạc Tuyết, Thiên Tinh Thải nhìn về phía Minh Thần, ánh mắt băng lãnh, lạnh nhạt nói: "Ngươi muốn đi tìm Thiên Kiếm gây phiền phức sao? !"

Minh Thần cười lạnh nói: "Không đánh bại hắn, mối hận trong tâm ta khó có thể tiêu trừ... Thiên Kiếm, ta nhất định phải giết! !"

Nói xong, thân ảnh hắn lóe lên, biến mất không thấy.

Lúc này, tu vi của hắn đã tiến bộ hơn rất nhiều so trước khi tiến vào khe hở không gian, đã đạt tới tầng thứ Thần Vương đỉnh phong.

Là người mạnh nhất bên trong cửu vương.

Hơn nữa, so với tu vi cảnh giới, hắn còn nắm trong tay một quân bài, hắn tin tưởng bản thân mình trải qua mấy ngàn năm tu hành ở trong khe hở thời không, nhất định có thể đánh bại Sở Cuồng Nhân, rửa sạch mối nhục!

"Ha ha, Minh Thần thật sự không chờ đợi được nữa."

"Để cho hắn tiến lên trước, ta cũng muốn đi tìm Thiên Kiếm."

La Vân Tu nói ra.

Hắn đột phá lên Thần Vương, cảm nhận được luồng sức mạnh vô cùng mênh mông trong cơ thể kia, lòng tin tăng vọt trước nay chưa từng có.

Hắn từng bị Sở Cuồng Nhân trêu đùa, cũng muốn đi báo thù rửa hận.

"Các ngươi thật sự là ngu không ai bằng."

Long Thủy Tinh nhìn mọi người, lắc đầu nói ra, nàng cảm thấy những người này thật sự là quá kiêu ngạo.

Thật sự cho rằng bản thân mình đột phá đến Thần Vương, thì có thể là đối thủ của Thiên Kiếm sao?

Nói đùa cái gì vậy.

Không biết người ta đã giết mấy tên Thần Vương rồi.

Cho dù bọn họ là cửu vương, là Thần Vương cấm kỵ, nhưng muốn lấy được lợi ích gì đó từ trong tay Thiên Kiếm, là điều không thực tế.

Chỉ tiếc.

Những người này vẫn luôn không nhận rõ điểm này.

Nhưng mà thực lực của Minh Thần rất mạnh, tuy Long Thủy Tinh không cho rằng đối phương có thể đánh bại Thiên Kiếm, nhưng vẫn phát tin tức cho đối phương.

Thuận tiện nói qua một số việc của cửu vương.

Mà bên trong Thiên Nguyên Thần Điện.

Thần Thiên đang ngồi xếp bằng trong một cung điện, quanh người có một đám bảo vật vờn quanh, phần lớn là một số bảo vật ẩn chứa sinh cơ dồi dào.

Thần Thiên đang thông qua việc hấp thụ sinh cơ trong số những bảo vật này để khôi phục sức mạnh, chữa trị thương thế, thì lúc này một thân ảnh đi đến.

Người đến là một thanh niên tóc đen.

"Há, ngươi xuất quan rồi."

Thần Thiên nhìn đối phương một chút, từ tốn nói.

"Bái kiến sư tôn."

Thanh niên tóc đen cúi người chào Thần Thiên.

Đối phương, chính là đồ đệ của Hỗn Nguyên.

"Ừm, không tệ, ngươi đã đột phá lên cảnh giới Thần Vương, tiến bộ rất nhanh." Thần Thiên cười nhạt một tiếng, hết sức hài lòng đối với đối phương.

"Những chuyện phát sinh những năm gần đây, mặc kệ là cửu vương, hay là chuyện hai đại vũ trụ khai chiến, ta đã có chút hiểu biết, ít ngày nữa ta sẽ chạy tới chiến trường hư không, huyết tẩy vũ trụ Bàn Cổ, báo thù cho sư tôn."

Trong mắt thanh niên tóc đen lộ ra một tia băng lãnh.

"Vô Miên, đây là chiến tranh giữa vũ trụ và vũ trụ, ngươi không thể hành động thiếu suy nghĩ." Thần Thiên nghiêm túc nói.

"Sư tôn, bây giờ Vô Hám ở vũ trụ Bàn Cổ đã bị phong ấn, ngài và Phong Hoàng tiền bối lại bị trọng thương, không biết ngài cho rằng, chìa khóa chiến thắng quan trọng của vũ trụ Thiên Nguyên này nằm ở đâu?" Thanh niên tóc đen Vô Miên hỏi.

"Quan trọng có hai, cửu vương và Thiên Kiếm!"

Thần Thiên thản nhiên nói: "Cửu vương có thể triệu hồi hóa thân của đại đạo, đây chính là vũ khí để chinh chiến trên chiến trường hư không, Thiên Kiếm chính là dị số, tương lai của hắn khó có thể dự đoán, hai điểm này chính là chìa khoá quan trọng cho thắng lợi của vũ trụ Thiên Nguyên."

"Ta đã hiểu."

Vô Miên gật gật đầu, lập tức nói: "Sư tôn, ngài ở chỗ này dưỡng thương thật tốt, Vô Miên đi đến chiến trường hư không, vì ngài giải tỏa phân ưu."

"Đi đi, vạn sự cẩn thận."

"Vâng."

Vô Miên rời khỏi cung điện, hắn nhìn qua chiến trường hư không, trong mắt lộ ra tham vọng nồng đậm: "Cửu vương và Thiên Kiếm là chìa khoá quan trọng của thắng lợi sao? Sư tôn, ta sẽ để cho ngài biết, ta còn mạnh hơn so với cửu vương, càng không thua kém gì Thiên Kiếm!"

Chương 1975: Minh Thần và ác ma, ai cho phép ngươi quấy rầy Thiên thanh tu

Bên trong chiến trường hư không.

Gần đây, có một tin tức của vũ trụ Thiên Nguyên đã truyền ra khắp chiến trường, chính là tin tức cửu vương đã xuất quan, cũng đã trở thành Thần Vương.

Thần Vương, đây là cảnh giới tiêu chuẩn của cường giả đứng đầu ở vũ trụ Thiên Nguyên.

Mà bây giờ, cùng lúc xuất hiện đến chín người.

Cũng không đúng.

Trước đó Minh Thần đã là Thần Vương.

Nhưng cùng lúc xuất hiện tám người, đây cũng là một chuyện hết sức kinh người, rất nhiều người đều cảm thấy rung động đối với tin tức này.

Đồng thời, mọi người cũng cảm thấy đây là một cơ hội.

Tất cả cửu vương đều đã đạt tới cảnh giới Thần Vương, sau khi bọn họ tiến vào chiến trường nhất định có thể tạo thành áp lực cực lớn đối với vũ trụ Bàn Cổ.

Cơ hội chiếm lĩnh vũ trụ Bàn Cổ.

Rất có thể đều rơi ở trên người cửu vương.

Nghĩ đến chuyện này, bọn họ vô cùng hưng phấn.

Mà ở đại lục thứ chín.

Đương nhiên rất nhiều người cũng nghe được tin tức về cửu vương.

Một ngày này.

Ở trên bầu trời của đại lục thứ chín, đột nhiên có đám mây đen cuồn cuộn kéo đến.

Một luồng uy áp từ trên không trung rũ xuống, ngay cả một số tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên sau khi cảm nhận được luồng uy áp này, đều không nhịn được mà run lên.

"Uy thế như vậy, tuyệt đối là cấp bậc Thần Vương."

"Chắc chắn là vậy."

"Lại có người đột kích sao?"

Một số người đưa mắt nhìn nhau, không khỏi cười khổ.

Từ sau khi Sở Cuồng Nhân đi tới đại lục thứ chín này, nơi này đã bị tấn công đến ba lần chỉ trong khoảng thời gian vài năm ngắn ngủi.

"Thiên Kiếm, ra đây đánh với ta một trận!"

Một giọng nói lạnh lùng truyền khắp toàn bộ đại lục thứ chín.

Chỉ thấy một thân ảnh màu đen từ trên trời giáng xuống.

Một thân khí tức, quỷ quyệt bá đạo.

Mọi người thấy hắn, giống như nhìn thấy địa ngục Vô Gián, thấy được ác quỷ Tu La, trong lòng không khỏi toát ra vẻ lạnh cả người.

"Là Minh Thần!"

Có người nhận ra người vừa tới, vô cùng kinh ngạc.

"Ta nghe nói Minh Thần đã từng bị Thiên Kiếm đánh bại, xem ra lần này là đến đây để báo thù."

"Có khả năng, tu vi của hắn cường đại hơn nhiều, xem ra mười năm này, hắn có kỳ ngộ nào đó."

"Nhất định là nhờ Hỗn Nguyên ban cho, những cửu vương còn lại cũng đều trở nên cường đại sau khi đi đến Thiên Nguyên Thần Điện."

"Đúng vậy."

Mọi người suy đoán ào ào.

Mà Minh Thần lạnh nhạt đảo mắt qua tất cả mọi người ở nơi đây, lạnh lùng nói: "Thiên Kiếm ở nơi nào, gọi hắn ra đây đánh với ta một trận!"

Không có người nào trả lời hắn.

Tuy Thiên Kiếm trấn giữ ở đại lục thứ chín, nhưng từ trước đến nay đều như Thần Long thấy đầu mà không thấy đuôi, rất ít người nhìn thấy hắn xuất hiện.

"Hừ."

Minh Thần hừ lạnh một tiếng, đưa tay bắt lấy quân sư An Chi Tuân, băng lãnh hỏi: "Thiên Kiếm ở nơi nào, không nói ta sẽ giết ngươi!"

An Chi Tuân có chút khóc không ra nước mắt.

Bản thân mình đã trêu ai ghẹo ai chứ?

Nhiều người như vậy, sao hết lần này tới lần khác đều tìm tới mình.

An Chi Tuân bị Minh Thần làm cho hoảng sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, dốc hết sức giãy dụa, run run rẩy rẩy mà nói: "Thiên Kiếm đang, đang bế quan ở Tướng Quân phủ."

"Bế quan sao? Ta tới đây, hắn còn dám bế quan sao?"

Minh Thần cười lạnh một tiếng.

Hắn lập tức tiện tay ném An Chi Tuân bay ra ngoài.

Hắn vừa sải bước ra.

Trong chớp mắt liền đứng ở bên ngoài Tướng Quân phủ.

Những còn chưa đợi hắn xông vào, một đạo ánh đao màu đen nương theo Ma Hoa nở rộ, quét về phía hắn!

Một đao kia, lạnh thấu xương, thê diễm, không gì sánh kịp.

Minh Thần thấy thế, đưa tay chặn lại.

Một tiếng leng keng vang lên.

Hắn bị đẩy lui mấy chục trượng, có chút ngoài ý muốn.

Binh tướng trong phủ ngoại trừ Thiên Kiếm ra, vậy mà còn có người có thể đánh lui mình, thực lực như vậy, không hề bình thường.

Hắn nhìn về phía người đang tới.

Trên người mặc một bộ trường bào màu đen hoa lệ, tay trái vuốt vuốt một đoá hoa màu đen, tay phải cầm ma đao tuyệt mỹ, trên người có khí tức quỷ quyệt lưu chuyển.

Khí tức kia, còn quỷ dị hơn so với Minh Thần hắn.

"Ngươi là ai?"

Minh Thần có chút kiêng kị, lại có chút tò mò hỏi.

Mà Thiên Ảnh đứng ở cửa Tướng Quân phủ, nhìn Minh Thần, lạnh nhạt nói: "Ác ý trên người ngươi rất lớn, là nhằm vào chủ nhân của Ma sao, nhưng đáng tiếc làm sao, nơi này, ngươi không thể vào."

"Bởi vì Ma không cho phép!"

Nghe được lời hắn nói, Minh Thần giận quá hóa cười: "Thì ra là nô tài của Thiên Kiếm, ta cũng muốn xem một chút, một tên nô tài như ngươi, lấy cái gì để ngăn cản ta?"

"Vậy lấy thanh Ác Chi Hoa này đi!"

Tay Thiên Ảnh cầm ma đao đen nhánh, giọng điệu băng lãnh nói.

Hắn lập tức đưa tay tiến công về phía đối phương.

Đao quang ùn ùn kéo đến.

Chỉ trong chớp mắt.

Minh Thần liền cảm thấy mình bị một luồng tử vong chi ý trước nay chưa từng có bao phủ, ánh mắt không khỏi ngưng trọng hơn.

"Người này không thể khinh thường."

Minh Thần có phán đoán trước.

Minh Thần chiến đấu với Ác Ma.

Một trận chiến này, vô cùng kinh người, hấp dẫn sự chú ý của không ít người.

Mà tin tức Minh Thần đến đại lục thứ chín để tìm Sở Cuồng Nhân quyết chiến cũng đã truyền ra, bên trong chiến trường hư không, có rất nhiều người đều biết.

Bên trong chiến trường.

Một thân ảnh nhanh chóng lướt qua.

Người này vừa vặn tiến vào đại lục thứ chín, Vô Miên.

Hắn cũng nghe được một chút tin tức.

"Há, tối cường giả Minh Thần bên trong cửu vương, và Thiên Kiếm, thật sự có chút thú vị, vậy tì đi xem một chút đi."

Vô Miên âm thầm nghĩ tới, lần này hắn đến đây, chính là muốn chứng minh giá trị của mình không kém cửu vương và Thiên Kiếm bao nhiêu.

Bây giờ, Minh Thần và Thiên Kiếm chiến đấu một trận, sao hắn có thể bỏ lỡ được?

...

Bên trong đại lục thứ chín.

Hai người Minh Thần và Thiên Ảnh đang chiến đấu, không có dấu hiệu dừng lại.

Hai bên giao thủ, khí thế hừng hực.

Một trận chiến này, vô cùng kịch liệt.

Sức mạnh của Minh Thần cùng với sức mạnh Ác Ma giao phong, khiến cho không ít các tu sĩ đến đây quan sát trận chiến đều vô cùng kinh thán.

Vô Miên cũng đi tới.

Nhìn thấy một trận chiến này, trong mắt lộ ra một tia ngưng trọng.

"Đây chính là Minh Thần và Thiên Kiếm sao? Quả nhiên không hề đơn giản, thực lực này, cho dù là ta muốn chống lại, chỉ sợ không thể chiếm được lợi ích gì."

Hiện tại, rốt cuộc Vô Miên cũng có một chút hiểu rõ vì sao sư tôn của mình lại coi trọng cửu vương và Thiên Kiếm như thế.

Nhưng hắn không vì vậy mà nhụt chí, hắn thấy, thực lực của mình không kém gì hai người này, thành tựu trong tương lai, không ai có thể biết được.

"Các ngươi biết không? Tên gia hỏa đang đánh nhau với Minh Thần, không phải là Thiên Kiếm, mà chính là tùy tùng của Thiên Kiếm."

Lúc này, có người mở miệng nói ra.

Nghe thấy như thế, đồng tử của Vô Miên bỗng nhiên co rụt lại, vô cùng kinh ngạc.

Người khiến cho mình cảm thấy khó giải quyết này, vậy mà lại chỉ là một tên tùy tùng của Thiên Kiếm thôi sao, vậy thì bản thân Thiên Kiếm mạnh đến cỡ nào?

Ánh mắt Vô Miên vô cùng ngưng trọng.

Mà một chỗ khác trong không trung.

Mấy người Long Thủy Tinh, Lạc Tuyết cũng đều ở đây.

Bọn họ nhìn trận chiến ở phía dưới, có chút hiếu kỳ.

"Lạc Tuyết ngươi nói xem, trong hai người bọn họ, rốt cuộc người nào sẽ chiến thắng?"

Thiên Tinh Thải hỏi.

Lạc Tuyết thản nhiên nói: "Khó mà nói được, nhưng khả năng Minh Thần thắng lớn hơn một chút, bây giờ hắn còn chưa lấy ra lá bài tẩy của mình."

"Ha, xem như hắn có thể thắng Thiên Ảnh thì như thế nào?"

Long Thủy Tinh ở bên cạnh cười lạnh một tiếng: "Ngay cả giao chiến với Thiên Ảnh đã tốn sức như thế, hắn sẽ ứng phó với Thiên Kiếm như thế nào đây?"

"Đúng vậy."

Lăng Phi cũng rất tán thành.

Mấy thành viên của Viên Thiên hội bọn họ, có lòng tin rất lớn đối với Sở Cuồng Nhân, cho tới bây giờ, họ đều không cảm thấy Minh Thần là đối thủ của Thiên Kiếm.

Sắc mặt của mấy vị cửu vương còn lại cũng vô cùng ngưng trọng.

Một tên Thiên Ảnh đã khó đối phó như thế.

Thực lực của bản thân Thiên Kiếm kia sẽ ra sao?

"Ngươi, xưng tên ra."

Minh Thần nhìn Thiên Ảnh, nói với giọng điệu lạnh lùng.

Sau đó, trên người hắn đột nhiên bộc phát ra một luồng khí thế vô cùng mạnh mẽ, đạo trong cơ thể phát ra kịch liệt nổ lớn trong nháy mắt.

"Ma cũng chỉ là cái bóng của Thiên mà thôi."

Thiên Ảnh thản nhiên nói.

Khí tức trên người hắn, cũng đang tăng lên.

Ngay tại thời điểm cuộc chiến của hai người chuẩn bị tăng lên một cấp độ, bên trong Tướng Quân phủ, truyền đến một giọng nói lạnh nhạt: "Cãi nhau làm ồn, ai cho phép ngươi tới đây quấy rầy Thiên thanh tu?"

Chương 1976: Lại vào Hắc Ám Vô Gian, dị tượng nhật nguyệt lăng không

"Cãi nhau ồn ào, ai cho phép ngươi quấy rầy Thiên thanh tu?"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Ngay sau đó, ở bên trong Tướng Quân phủ, có một bóng người từ từ đi tới, hắn khoác trên người một bộ áo trắng, thần thái lạnh nhạt như băng.

Nhìn Minh Thần, trong mắt mang theo vẻ bất mãn.

Khí tức của hắn không tính là rất mãnh liệt.

Nhưng lại có một sức hấp dẫn đặc biệt, chỉ đứng ở kia, nhưng trong nháy mắt liền trở thành trung tâm của một phương thiên địa này.

Hắn quá đặc biệt.

Bởi vì hắn là Thiên Kiếm.

Một thanh kiếm áo đảo thiên địa, thiên ngoại chi kiếm!

"Hắn chính là Thiên Kiếm sao? !"

Vô Miên nhìn Sở Cuồng Nhân, hai mắt khẽ híp một cái, trong mắt lộ ra vẻ kiêng dè trước nay chưa từng có.

Thân là một cường giả, Vô Miên có thể cảm nhận rõ ràng, bên dưới vẻ bề ngoài bình tĩnh kia của đối phương, cất giấu sóng to gió lớn như thế nào.

"Quả nhiên là không hề tầm thường."

Vô Miên nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng e dè.

Mà sau khi Minh Thần nhìn thấy Sở Cuồng Nhân hiện thân, cười ha ha: "Thiên Kiếm, rốt cục ngươi cũng hiện thân, ta chờ ngươi thật khổ sở! !"

Nói xong, hắn không nói hai lời, vượt qua Thiên Ảnh.

Hắn đưa tay tiến công.

Vừa ra tay, chính là sức mạnh đạo tắc hung mãnh nhất!

Đạo tắc kinh khủng giống như nước chảy xiết.

Trong nháy mắt trùng kích ra, muốn nghiền nát tất cả!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, lạnh nhạt ngước mắt, sau đó nhẹ nhàng giơ tay lên, cánh tay kia, trắng nõn như ngọc, bóng loáng tinh tế tỉ mỉ.

Sau đó mọi người chỉ thấy, trên cánh tay kia có bạch quang chợt lóe lên.

Kiếm khí gào thét bao phủ ra.

Kéo theo đạo tắc.

Chỉ trong nháy mắt, sức mạnh đạo tắc được Minh Thần thúc giục liền bị phá hủy đến không còn một mảnh, cả người bay ngược ra sau, điên cuồng thổ huyết.

Một chiêu!

Cao thấp liền biết!

Minh Thần có chút không dám tin tưởng nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Thực lực của ngươi... Đạo ở cảnh giới viên mãn?"

"Không đúng, ngươi sắp tiếp cận đến cảnh giới viên mãn của đạo! !"

Đạo ở cảnh giới viên mãn, chính là cảnh giới tiêu chuẩn của đa trọng Hợp Đạo.

Mà bản thân Minh Thần tu hành ở trong khe hở thời không mấy ngàn năm, cộng thêm kinh nghiệm tu hành của kiếp trước mới miễn cưỡng đạt tới Hợp Đạo đỉnh phong.

Đối phương dựa vào biện pháp gì mà lại có thể tiếp cận viên mãn?

Sắc mặt Minh Thần biến đổi không ngừng.

Chỉ thấy bón người hắn lóe lên, đi đến trên đầu Sở Cuồng Nhân, tay kết thành pháp quyết huyền diệu, dẫn động đạo tắc trong cơ thể phát ra từng tiếng nổ lớn.

Trong nháy mắt, mấy viên phù văn vô cùng quỷ quyệt bay lượn ra.

Phù văn giống như từng viên đại tinh, nghiền áp về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng đối phương thấy thế, lại không để bụng, cánh tay trắng nõn như ngọc kia lại nâng lên một lần nữa, hời hợt vung ra.

Kiếm khí vèo một cái gào thét xông ra.

Từng đoạn phù văn bị phá nát.

Minh Thần lại bay ngược ra sau lần nữa.

Nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí lưu chuyển trên đầu ngón tay, Đế Bá chi khí phun ra nuốt vào, hóa thành một đạo kiếm ảnh dồi dào.

Cho tới giờ khắc này, hắn mới tung ra một kiếm chiêu chính thức.

Ông! !

Hư không run rẩy một trận.

Bên trong kiếm khí điên cuồng gào thét kia, thân thể của Minh Thần bị chém thành một lỗ hổng lớn, máu tươi phun ra ngoài, cả người quỳ một chân trên mặt đất.

Nghiền ép!

Đây là nghiền ép một cách tuyệt đối!

Cửu vương đứng lơ lửng trên bầu trời cũng trầm mặc bó tay.

Bọn họ bế quan nhiều năm ở khe hở thời không, vốn cho rằng có thể kéo gần khoảng cách với Sở Cuồng Nhân, nhưng hiện tại xem ra...

Càng ngày càng xa!

Vốn dĩ, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của hắn.

Hiện tại, ngay cả tấm lưng kia cũng đều trở nên mơ hồ đến mức không rõ ràng.

Ngay cả mấy người Lạc Tuyết, Long Thủy Tinh tự nhận là có chút quen thuộc với Sở Cuồng Nhân cũng đều vô cùng kinh thán, cảm thấy có chút không thể tin được.

Các nàng cũng đã nghĩ Minh Thần không thể nào là đối thủ của Thiên Kiếm.

Nhưng chênh lệch lớn đến loại trình độ này, vẫn là không nghĩ tới.

Vô Miên thấy cảnh này, đồng tử run lên nhè nhẹ, hiện tại hắn đã hiểu rõ cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Đồ đệ của Hỗn Nguyên thì như thế nào?

So sánh với Thiên Kiếm kia, thực lực của hắn có đáng là gì?

"Không thích hợp."

"Ngày xưa, Minh Thần là một trong những tồn tại cổ xưa nhất, cho dù không khôi phục đến đỉnh phong, nhưng cũng không nên thảm hại đến mức như vậy?"

"Đúng vậy, Minh Thần này kém như vậy sao?"

Mọi người âm thầm nghĩ tới.

Lúc này, Minh Thần bị liên tiếp đánh lui liền từ từ đứng lên, nhìn Sở Cuồng Nhân, đột nhiên phát ra tiếng cười: "Ta biết, xét về mặt tu vi, có lẽ ta sẽ không bằng ngươi, nhưng ngươi cho rằng ta thật sự chỉ có như thế thôi sao?"

"Đối phó với ngươi, thứ ta dựa vào nhất không phải là tu vi!"

Minh Thần một bên nói, trong cơ thể dần dần có một luồng sức mạnh quỷ quyệt khuếch tán ra, mọi người chỉ cảm thấy đầu ong ong chấn động.

Đại não run rẩy, linh hồn cũng run rẩy...

"Là sức mạnh linh hồn!"

"Quả nhiên, quả nhiên Minh Thần còn có át chủ bài khác!"

"Sức mạnh linh hồn thật cường đại, sức mạnh này, vượt xa cảnh giới tu vi của hắn, chỉ sợ đã đạt tới tự tại đỉnh phong!"

"Có thể nói là gần với phía dưới Hỗn Độn."

Trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia nghiền ngẫm.

Đối mặt với Minh Thần có sức mạnh linh hồn giống như thuỷ triều không ngừng khuếch tán ra, hắn thản nhiên nói: "Để Thiên thưởng thức sự giãy dụa của ngươi đi."

"Hắc Ám Vô Gian!"

Đùng!

Trong chốc lát, sức mạnh linh hồn tràn ngập xung quanh Sở Cuồng Nhân.

Kéo hắn vào trong một thế giới hắc ám.

Trong bóng tối, giống như có vô số âm thanh nói nhỏ quỷ quyệt quanh quẩn ra, nếu như tu sĩ bình thường rơi vào nơi đây, chỉ sợ tinh thần sẽ lập tức trở nên thất thường.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không thèm để ý chút nào.

Hắn đánh giá bốn phía: "Không tệ, so với lần trước, thì lần này đã cường đại hơn không ít, xem ra ngươi đã khôi phục rất tốt."

"Sở Cuồng Nhân, lần trước ở bên trong Hắc Ám Vô Gian này ta thua ngươi, lần này, ta phải dùng một chiêu này, rửa sạch mối nhục của ta!"

Tiếng nói vừa dứt.

Chỉ thấy bóng tối đậm đến mức không thể tan, có từng tiếng gào rú truyền ra, ngay sau đó, nguyên một đám ác quỷ dữ tợn tuôn ra.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, sức mạnh linh hồn hóa thành kiếm chém ra.

Nhưng cách này không có tác dụng gì.

Kiếm ảnh kia, bị bọn ác quỷ này nuốt chửng đến hầu như không còn!

"Sức mạnh linh hồn khiến cho người ta vui vẻ."

Trong bóng tối, giọng nói của Minh Thần lại truyền ra lần nữa.

Chỉ cắn nuốt một phần sức mạnh linh hồn của Sở Cuồng Nhân, hắn cũng cảm thấy được sự vui sướng trong thể xác lẫn tinh thần, vô cùng vui vẻ.

Điều này khiến hắn rất chờ mong.

Nếu như mình có thể hoàn toàn cắn nuốt Sở Cuồng Nhân, bản thân tuyệt đối có thể khôi phục lại thời kỳ đỉnh phong, thậm chí còn tiến thêm một bước!

Nghĩ đến chuyện này, Minh Thần điều khiển càng nhiều ác quỷ lao về phía Sở Cuồng Nhân mà cắn xé, số lượng nhiều, giống như cơn sóng ác quỷ dâng trào.

"Huyết nguyệt!"

Lúc này.

Chỉ nghe Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát lớn.

Ngay sau đó, chỉ thấy sức mạnh linh hồn trên người hắn bạo phát, ngưng tụ ra một vòng huyết nguyệt quỷ dị bên trong Hắc Ám Vô Gian.

Ánh trăng như nước, đung đưa trong không trung.

Một đám ác quỷ, khó có thể mảy may tới gần.

"Đây là pháp môn tu hành linh hồn sao? !"

Minh Thần có chút giật mình.

Hắn không nghĩ tới, vậy mà Sở Cuồng Nhân còn biết được pháp môn tu hành này.

Nhưng đó chỉ là pháp môn bảo vệ linh hồn thôi.

Đối phương có thể bảo vệ một lúc, chẳng lẽ còn có thể bảo vệ mãi mãi sao?

Không nóng nảy.

"Mặt trời đỏ!"

Sở Cuồng Nhân lại quát nhẹ một tiếng.

Chỉ thấy trên người hắn đột nhiên bộc phát ra một luồng linh hồn chi hỏa vô cùng nóng rực, những ngọn lửa này ngưng tụ ở trên không, hóa thành một vòng mặt trời!

Ánh sáng của mặt trời chiếu xuống, nguyên một đám ác quỷ phát ra tiếng hét thảm thiết, mặt trời gay gắt chiếu xuống, như tuyết gặp mặt trời gay gắt, toàn bộ đều tan biến!

Linh hồn Sở Cuồng Nhân giống như vị thần chí cao vô thượng, đầu nâng nhật nguyệt, hành tẩu ở trong bóng tối, vạn tà lui tránh!

"Sức mạnh linh hồn của ngươi, ta nhận lấy."

Trong ánh mắt bình tĩnh của Sở Cuồng Nhân mang theo sự sắc bén, dường như đâm rách Hắc Ám Vô Gian, trực tiếp rơi ở trên người của Minh Thần.

Minh Thần chưa bao giờ cảm nhận được sự sợ hãi giống như ở thời khắc này.

Chương 1977: Giết chết Minh Thần, Vô Miên chiếm lấy vương chi ấn ký, hắn đang giả vờ

Có lẽ vì trước đó Sở Cuồng Nhân đã đi một chuyến đến cấm khu linh hồn.

Ở nơi đó, hắn học được rất nhiều pháp môn tu hành linh hồn, không giống như kiểu trước đây, chỉ có linh hồn cường đại nhưng lại không biết cách vận dụng.

Hiện tại, cho dù là vận dụng sức mạnh linh hồn, cũng đã vượt qua Minh Thần, Minh Thần muốn dùng Hắc Ám Vô Gian để đối phó với hắn, là sai lầm của hắn.

Nhưng lại nằm trong sự tính toán của Sở Cuồng Nhân.

Ngày xưa, hắn buông tha Minh Thần một lần, chính là vì chờ sau khi sức mạnh linh hồn của đối phương càng thêm cường đại, với một lần hành động liền hấp thu luyện hóa tất cả.

"Căn cứ vào tình báo do Long Thủy Tinh gửi tới, cửu vương liên thủ có thể triệu hồi ra hóa thân của đại đạo, uy lực cực mạnh, đối với vũ trụ Bàn Cổ mà nói, đây là một sự uy hiếp, vậy liền diệt trừ ở chỗ này đi."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Đáng tiếc.

Nếu như không có sự uy hiếp này, hắn còn muốn đợi thêm một khoảng thời gian, chờ Minh Thần lại đạt đến trình độ lớn mạnh hơn mới quyết định hấp thu luyện hóa.

"Không thể nào, làm sao ngươi có thể nắm giữ pháp môn tu hành linh hồn cao thâm như vậy, ở vũ trụ Thiên Nguyên, luận về việc vận dụng sức mạnh linh hồn không ai có thể vượt qua được ta, các loại pháp môn tu hành linh hồn, ta đều rõ ràng trong tâm."

"Vì cái gì mà ta chưa từng thấy qua loại pháp môn tu hành này của ngươi?"

Minh Thần không dám tin tưởng nói.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vì phòng ngừa hắn giải trừ Hắc Ám Vô Gian, sức mạnh linh hồn lại phun trào lần nữa, trên đỉnh đầu, nhật nguyệt tương dung, hóa thành một luồng sức mạnh linh hồn càng thêm sôi trào mãnh liệt tuôn ra.

Nơi sức mạnh linh hồn này đi qua, ngàn vạn ác quỷ ào ào tán loạn.

Toàn bộ Hắc Ám Vô Gian, bị làm cho rung chuyển.

Ở dưới luồng sức mạnh này, Minh Thần đứng mũi chịu sào, một lượng lớn sức mạnh linh hồn từ trong cơ thể hắn tiêu tán ra, bị Sở Cuồng Nhân hấp thu.

"Vẫn còn chưa đủ."

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay lên, ngàn vạn sức mạnh linh hồn hóa thành ngàn vạn đao binh với lưỡi dao sắc bén, giống như gió bão bao phủ ra.

Lại là một loại pháp môn tu hành linh hồn cao minh.

Minh Thần chấn kinh.

Nhiều pháp môn tu hành linh hồn cao minh mà bản thân mình chưa từng thấy qua như vậy, rốt cuộc là gia hỏa này lấy được chúng từ nơi nào!

Minh Thần bị lưỡi dao sắc bén của đao binh bao phủ, linh hồn lại bị trọng thương một lần nữa.

Lại thêm một đợt sức mạnh linh hồn bị Sở Cuồng Nhân hấp thu.

"Nếm thử chiêu này đi."

Lúc này, Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Một lượng lớn phù văn màu tím lưu chuyển ra, hóa thành một quả chuông lớn.

Linh Hồn Tử Thần Chung!

Ông!

Tiếng chuông như truyền đến từ bên trong cõi vĩnh hằng, chấn động linh hồn.

Minh Thần lại bị trọng thương lần nữa.

lúc này, hơn phân nửa sức mạnh linh hồn của hắn đều bị Sở Cuồng Nhân hấp thu.

Tình huống cứ kéo dài như thế.

Ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, hắn đã không còn chút sức lực nào để đánh trả.

Vừa nghĩ tới mình tu hành mấy ngàn năm ở khe hở thời không, chỉ vì mối huyết nhục lần trước, nhưng vẫn không chẳng chịu nổi ở trước mặt đối phương.

Giờ phút này, tâm tình của hắn gần như muốn nổ tung.

"Hỗn trướng, hỗn trướng!"

Minh Thần biết, nếu bản thân mình tiếp tục chờ đợi ở trong Hắc Ám Vô Gian này, chỉ có một con đường là hồn phi phách tán mà thôi.

Hắn tận dụng sức mạnh cuối cùng của bản thân, giải trừ Hắc Ám Vô Gian!

Bên ngoài Tướng Quân phủ.

Minh Thần giải khai Hắc Ám Vô Gian, sắc mặt tái nhợt ngã trên mặt đất.

Giọt mồ hôi lớn nhỏ chừng hạt đậu không ngừng nhỏ xuống từ trên trán.

Còn Sở Cuồng Nhân, thì vẫn là bộ dang vân đạm phong khinh như cũ.

Lúc này.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, lao về phía Minh Thần chém xuống một kiếm, kiếm khí hoành không, khiến Minh Thần cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

"Thiên Kiếm, không thể được!"

Lúc này, một giọng nói truyền đến.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không chút do dự, kiếm ảnh rơi xuống, Minh Thần bị kiếm khí xé rách thành hai mảnh ngay tại chỗ.

Đạo trong cơ thể, cũng dần dần sụp đổ.

Minh Thần, ngã xuống!

"Minh Thần! !"

Một thân ảnh đi đến, là Tư Không Thần Vương.

Hắn nhìn Minh Thần đã ngã xuống, ảo não không thôi, lập tức nhìn về phía Sở Cuồng Nhân: "Thiên Kiếm, lần này ngươi đã đi quá xa rồi, Minh Thần chính là tối cường giả bên trong cửu vương, mà cửu vương là vũ khí đỉnh phong giúp chúng ta chinh phục vũ trụ Bàn Cổ, sao ngươi có thể giết hắn như vậy chứ?"

"Hắn muốn giết ta, vì sao ta không thể giết hắn?"

Sở Cuồng Nhân cười nhạo hỏi ngược lại.

Tư Không Thần Vương đứng hình tại chỗ, qua một lúc, hắn tiếp tục nói: "Ta đến đây chuyến này, chính là muốn ngăn cản trận chiến giữa hai người các ngươi, không nghĩ tới vẫn đến chậm một bước."

"Vậy lần tiếp theo, ngươi nên đuổi đến nhanh hơn một chút."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Lần sau?

Còn có lần sau sao?

Tư Không Thần Vương bắt đầu chóng mặt, khóc không ra nước mắt.

Sở Cuồng Nhân không để ý đến đối phương, hắn nhìn về phía thi thể của Minh Thần, một phù văn huyền diệu bay lơ lửng trên không, chính là vương chi ấn ký.

Nhưng tại thời điểm hắn muốn giơ tay bắt lấy, có người nhanh chóng đi đến trước mặt vương chi ấn ký, lấy đi, thân ảnh nhanh chóng biến mất.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy điều này, lộ ra một tia cười lạnh.

"Ở trước mặt Thiên cũng dám giật đồ, ngu xuẩn!"

Ngưng tụ kiếm chỉ, Thiên Chi Lao liền thi triển ra.

Không gian bốn phía xung quanh người kia bị phong tỏa.

Một cái chớp mắt tiếp theo, trong cơ thể người kia bộc phát ra một luồng sức mạnh cực kỳ cường đại, đánh nát không gian bốn phía, bỏ trốn mất dạng.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân hơi hơi ngưng trọng.

Luồng sức mạnh mới vừa rồi kia...

Là sức mạnh Hỗn Nguyên sao?

Là Hỗn Nguyên cướp đi đồ vật của hắn?

Không đúng, nếu như là cường giả Hỗn Nguyên, không cần thiết phải lén lén lút lút như thế, trực tiếp hiện thân cứng rắn đoạt lấy là được, không cần phải đào tẩu?

"Thiên Kiếm, đừng đuổi theo."

Ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân muốn truy đuổi, Tư Không Thần Vương nói lần nữa: "Đó là đồ đệ của điện chủ, là người cùng một phe."

Đồ đệ của Hỗn Nguyên sao?

Khó trách trên người lại có sức mạnh Hỗn Nguyên, xem ra là Hỗn Nguyên đã cho hắn một số thủ đoạn để bảo toàn mạng sống.

Sở Cuồng Nhân có một chút hứng thú.

Hắn lập tức khẽ cười một tiếng: "Người cùng phe mà lại lén lút, cướp đoạt chiến lợi phẩm của người khác, lòng dạ thật là nhỏ nhen."

Tư Không Thần Vương cũng không khỏi xấu hổ đến mức cười một tiếng.

Hắn cũng có chút bất mãn đối với hành động của Vô Miên.

Đang êm đẹp tự nhiên đi cướp đồ vật của Thiên Kiếm để làm gì?

Đây không phải là muốn kết thù kết oán với đối phương sao?

"Hội trưởng."

Lúc này, bọn người Long Thủy Tinh cũng tới chào hỏi.

Sở Cuồng Nhân nhìn các nàng một chút, tất cả đều đã là Thần Vương.

Mấy người tùy ý hàn huyên vài câu, một số người bị phân phối đến địa phương khác để đóng quân, một số khác được tự do hành động.

Sau khi hàn huyên vài câu, hắn liền quay người về Tướng Quân phủ, chỉ để lại thi thể của Minh Thần khiến cho mọi người nhìn đến thổn thức không thôi.

"Không nghĩ tới vậy mà Minh Thần lại chết rồi."

"Tên này vừa xuất quan đã chết, không khỏi quá kém cỏi đi."

"Không phải Minh Thần quá cùi bắp, mà là do Thiên Kiếm quá kinh khủng, ngay cả Minh Thần tinh thông linh hồn cũng không thể gây một chút thương tổn cho hắn."

"Làm sao ngươi biết Minh Thần không gây được thương tổn cho hắn, trận chiến linh hồn, rất khó nhìn ra được, nói không chừng, Thiên Kiếm giành được chiến thắng trong gang tấc thì sao?"

"Cũng không phải là không thể..."

Mọi người bàn luận ầm ĩ.

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân đi vào Tướng Quân phủ, An Chi Tuân đi tới.

"Chúc mừng tướng quân diệt trừ đại địch."

Hắn cười rạng rỡ.

Sau khi Sở Cuồng Nhân nhìn thấy hắn, trong mắt lộ ra vẻ suy tư, sắc mặt lập tức trở nên trắng xám, phun ra một ngụm máu.

Điều này làm cho Thiên Ảnh và An Chi Tuân sợ hãi.

"Chủ nhân, ngươi sao thế?"

"Tướng quân..."

Sắc mặt Sở Cuồng Nhân tái nhợt nói: "Minh Thần quả thật là không hề tầm thường, đấu một trận với linh hồn của hắn, mặc dù Thiên thắng, nhưng cũng là thắng thảm, thương thế như này, chỉ sợ không thể khôi phục trong thời gian ngắn."

"Cái gì, thì ra là như vậy."

Con ngươi An Chi Tuân đảo một vòng, sắc mặt lập tức vô cùng nóng nảy.

Giống như đang lo lắng cho thương thế của Sở Cuồng Nhân.

"Quân sư, ngươi đi xuống trước đi, sau này, chuyện của đại lục thứ chín, làm phiền ngươi lo liệu nhiều hơn."

"Điều này là hiển nhiên." An Chi Tuân gật gật đầu: "Thiên Kiếm ngươi hãy nghỉ ngơi thật nhiều, chuyện ở đại lục thứ chín này cứ giao cho ta là được."

An Chi Tuân rời đi.

Sau khi hắn rời đi, sắc mặt Sở Cuồng Nhân dần dần khôi phục bình thường.

Phất tay áo lên, vết máu trên mặt đất cũng biến mất không thấy gì nữa.

Khí tức của hắn vô cùng bình ổn, không có nửa điểm giống với bộ dáng bị trọng thương trước đó.

Vừa mới, hắn giả vờ.

Chương 1978: Vô Miên luyện chế vương

chi ấn ký, Huyền Thiên Liêm Trinh tinh

"Thiên Kiếm, người thật sự không có chuyện gì sao?"

Thiên Ảnh vẫn còn có chút lo lắng hỏi.

Thật sự vừa rồi Sở Cuồng Nhân diễn quá giống thật.

"Ngươi cho rằng chỉ với một tên Minh Thần liền có thể tổn thương được Thiên sao? Vừa rồi cũng chỉ vì muốn đánh lạc hướng An Chi Tuân mà thôi." Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Chủ nhân muốn lan truyền tình báo giả sao?"

Hai mắt Thiên Ảnh tỏa sáng.

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên: "Chỉ là tùy ý thiết lập một con đường dẫn hắn tới cái chết mà thôi, nhưng có thể dẫn thêm một số người hay không, cũng không biết."

Sau đó hắn nói: "Thiên Ảnh, đại lục thứ chín giao ngươi, rốt cuộc thì An Chi Tuân vẫn là một lão già khốn nạn, có ngươi ở đây, Thiên cũng yên tâm hơn."

"Vâng, thưa chủ nhân."

Sở Cuồng Nhân trở lại Tướng Quân phủ tiếp tục bế quan.

Lần này hắn thu hoạch không nhỏ.

Sức mạnh linh hồn của Minh Thần, hắn cần phải luyện hóa thật tốt một chút.

Mấy tháng sau.

Sức mạnh linh hồn của Sở Cuồng Nhân tăng lên thêm một cấp bậc, khoảng cách đến cảnh giới Hỗn Độn, chỉ kém một bước, không chỉ có như thế, khi đang luyện hóa sức mạnh linh hồn của Minh Thần, hắn cũng đã nhận được không ít vật hữu dụng.

Ví dụ như... Hắc Ám Vô Gian!

Đây là tinh hoa trong pháp môn tu hành linh hồn của Minh Thần, là một loại thần thông vô cùng cường đại, một khi nắm giữ, hắn liền có thể kéo linh hồn của người khác vào Hắc Ám Vô Gian thông qua loại thần thông này.

Đồng thời, sau khi đánh bại, hấp thu sức mạnh linh hồn của đối phương.

Đây là thu hoạch lớn nhất của Sở Cuồng Nhân.

So với sức mạnh linh hồn của Minh Thần thì còn quý giá hơn nhiều, có Hắc Ám Vô Gian này, lại thêm việc bản thân sức mạnh linh hồn của mình đã tiếp cận Hỗn Độn, từ nay về sau, đơn đả độc đấu, hắn không sợ bất cứ một người nào dưới Hỗn Nguyên.

...

"Đây chính là vương chi ấn ký sao?" Vô Miên nhìn vương chi ấn ký đoạt được từ bên trong thi thể của Minh Thần ở trong tay, trong mắt có chút hiếu kỳ.

Hắn cảm thấy bên trong vật này ẩn chứa một loại đạo trống không, một khi mình luyện hóa, đạo này sẽ biến thành bộ dáng thích hợp nhất với bản thân.

Dựa vào viên ấn ký này, sức mạnh của hắn có thể tăng một cách nhanh chóng.

"Khó trách trước đó có nhiều người tranh đoạt vật này như vậy."

"Nếu như ta có thể luyện hóa, tốc độ tu hành của ta sẽ được nâng cao thêm một chút, mà khi ta trở thành cửu vương, đối với sư tôn mà nói, sẽ có giá trị cao hơn." Vô Miên thầm nghĩ.

Thần Thiên từng nói, cửu vương và Thiên Kiếm là yếu tố quan trọng để đánh thắng vũ trụ Bàn Cổ, vốn dĩ, hắn có dự định chứng minh bản thân mình không kém gì hai nhân tố này, nhưng bây giờ, hắn đã có suy nghĩ mới.

Thay vì phải cực cực khổ khổ đi chứng minh.

Không bằng trực tiếp trở thành một trong những mấu chốt ấy!

Nghĩ đến việc này, Vô Miên liền tìm một nơi để bắt đầu luyện hóa vương chi ấn ký, mà sau khi hắn luyện hóa xong, cũng biết chuyện về hóa thân đại đạo: "Khó trách sư tôn nói lại là mấu chốt..."

...

Lại mười năm nữa trôi qua.

Từ sau khi cửu vương đi vào chiến trường hư không, bọn họ vô cùng phát triển.

Gần như mỗi một cuộc chiến đều có thể nhìn thấy thân ảnh của bọn họ.

Điều này mang đến cho áp lực không nhỏ cho người của vũ trụ Bàn Cổ.

Trừ chuyện đó ra, ở trên mỗi một chiến trường, dường như còn có một viên cổ tinh xuất hiện, thu tập oán khí ở khắp nơi.

Có người từng muốn tiến lên xem một chút.

Nhưng mặc kệ là người của vũ trụ Bàn Cổ hay là vũ trụ Thiên Nguyên, đều bị hồng quang kỳ quái mà cổ tinh này phát ra, đánh thành mảnh vụn cặn bã.

Ngay cả Hợp Đạo Thần Vương cũng không may mắn thoát khỏi.

May mắn là, Binh Tai cổ tinh này chỉ thu thập oán khí ở trên chiến trường mà thôi, không chủ động nhúng tay vào cuộc chiến tranh giữa hai đại vũ trụ.

Cho nên mọi người cũng không thèm để ý tới đối phương.

Bây giờ, trong mắt vũ trụ Thiên Nguyên, và vũ trụ Bàn Cổ, chỉ có đánh bại đối phương mới là chuyện quan trọng nhất, những thứ còn lại đều có thể để sang một bên.

Một ngày này.

Trên một vùng đại lục.

Tu sĩ ở vũ trụ Thiên Nguyên và vũ trụ Bàn Cổ đang chém giết lẫn nhau, máu chảy thành sông, oán niệm chi khí trùng thiên, sát khí bao trùm ở trong gầm trời.

Ngay lúc này.

Ở bên phía vũ trụ Thiên Nguyên, có một luồng khí tức cường đại đột nhiên xuất hiện trên chiến trường, một thân ảnh cao lớn xuất hiện.

Trên người người này tràn ngập từng đạo tiên huy màu sắc rực rỡ, trong lúc giơ tay nhấc chân có địa phong thủy hỏa, các loại sức mạnh nguyên tố phun trào.

Đạo tắc tụ hợp, đánh thẳng vào bầu trời.

Đây là một vị Thần Vương.

"Là một trong cửu vương, La Vân Tu!"

"Không ổn rồi, mau rút lui!"

Bên phía vũ trụ Bàn Cổ, mọi người quá sợ hãi.

Cửu vương có uy danh rất lớn trên chiến trường.

Gần như đồng nghĩa với từ thắng lợi, trừ phi là Hợp Đạo từ thế hệ trước xuất thủ, còn không thì Hợp Đạo bình thường căn bản không phải đối thủ.

"A di đà phật, chư vị rời đi trước, ta đến ngăn lại hắn."

Một tiếng niệm phật vang lên.

Là Phật Môn Cực Nhạc Tịnh Thổ, Vân Lam Phật.

Mặt mũi nàng hiền lành, phật quang hiển hóa ở quanh người, có vẻ trách trời thương dân, đưa tay khiến phật quang phun trào, đỡ được La Vân Tu.

"Ha, Phật Môn? Nghe nói Phật Môn ở vũ trụ Bàn Cổ các ngươi coi trọng lòng dạ từ bi, làm sao cũng tới chiến trường này rồi? Phật mà dám có liên quan đến giết chóc, ngươi như thế này còn được tính là Phật sao?"

La Vân Tu xùy cười một tiếng nói.

"Phật có lòng từ bi, nhưng cũng có Kim Cương chi tướng trợn mắt."

Vân Lam Phật đưa tay thúc giục phật quang.

"Đáng tiếc, ngươi vẫn không phải là đối thủ của ta!"

Đạo tắc quanh người La Vân Tu nở rộ quang mang màu sắc rực rỡ, sức mạnh tứ tượng địa phong thủy hỏa lưu chuyển, hóa thành một luồng sức mạnh Thái Thản mênh mông.

Đây là công pháp mà hắn tu hành được sau khi gia nhập vào Thái Thản nhất tộc.

Luồng sức mạnh này cực kỳ cường đại.

Trong nháy mắt liền đánh cho Vân Lam Phật thổ huyết lùi lại.

"Nếm thử sức mạnh tứ tượng Thái Thản này của ta đi!"

La Vân Tu cười ha ha một tiếng, sức mạnh tứ tượng lại tuôn ra lần nữa, nhuộm chân trời thành một mảnh màu sắc rực rỡ, lộng lẫy mà tàn khốc.

Phía dưới.

Tu sĩ ở vũ trụ Bàn Cổ cũng đều bị đuổi giết.

Binh bại như núi đổ.

Nhưng lúc này.

Bên trong hư không, đột nhiên có một bức tinh đồ to lớn hiện lên.

Bên trong tinh đồ, chín ngôi sao lấp lóe.

Mà trong đó, có một ngôi sao có quang mang óng ánh nhất, trong đó còn có một lượng lớn phật quang phun trào, phật quang này như nước, nơi nó đi qua liền bao phủ ngàn vạn tu sĩ Thiên Nguyên vào bên trong.

Nguyên một đám tu sĩ Thiên Nguyên, đều bị phật quang hoá thành bọc nước kia bao phủ, trôi nổi trong không gian, người ở bên trong đang giùng giằng, nhưng lại không có cách nào thoát thân, cho dù là tu sĩ Đại La, cũng đều như vậy.

"Ảo ảnh trong mơ."

Một giọng nói lạnh nhạt thanh lãnh từ bên trong tinh đồ truyền ra.

Ngay sau đó, nguyên một đám bọc nước đầy trời kia nổ tung, sương máu đan xen bắn tung tóe trên mặt đất, khiến cho ngàn vạn tu sĩ Thiên Nguyên đều ngã xuống!

Tình cảnh này, khiến cho những người còn lại hoảng sợ.

"Là ai?"

Một đại tướng ở vũ trụ Thiên Nguyên nhìn về phía tinh đồ ở giữa không trung.

Chỉ thấy trong đó, một đạo thân ảnh áo trắng xinh đẹp hiện lên.

Người kia tay nâng bình Dương Chi Bạch Ngọc, mà trong bình cắm một nhánh cây liễu, khuôn mặt tuyệt mỹ tinh xảo, hai đầu lông mày mang theo một loại tường hòa chi khí.

Mặc cho ai nhìn thấy nàng, đều sẽ không nghĩ tới một người như vậy lại mới tung ra một chiêu diệt sát hơn ngàn vạn tu sĩ, tạo ra một sát nghiệp kinh thiên!

"Huyền Thiên cửu tinh... Liêm Trinh!"

Bạch y nữ tử lạnh nhạt nói ra.

Ngay lập tức, nàng nhìn về phía Vân Lam Phật đang chiến đấu với La Vân Tu, nhưng đã rơi vào thế hạ phong, tràn ngập sự nguy hiểm ở cách đó không xa.

Chỉ thấy nàng vươn tay lướt nhẹ một cái trên nhánh cây liễu, một giọt sương châu từ trên đầu ngón tay nàng bắn ra, ẩn chứa sức mạnh đạo tắc kinh thiên.

Giọt sương bắn ra, chớp mắt đã vượt qua mấy chục vạn dặm, khi đi tới trước mặt La Vân Tu, một giọt sương châu đã hóa thành biển lớn mênh mông!

"Hửm? Cao thủ!"

Ánh mắt La Vân Tu ngưng trọng, đưa tay đánh ra một quyền cuồn cuộn.

Bên trong sóng to gió lớn, hắn bị đánh lui hơn mười dặm.

"Là Thạch Anh!"

Vân Lam Phật hơi kinh ngạc nhìn về phía nữ tử bạch y phía sau lưng.

Chính là truyền nhân của Quan âm ở Phật Môn, Thạch Anh.

"Lui."

Thạch Anh thản nhiên nói.

Vân Lam Phật ngầm hiểu, dẫn người nhanh chóng rời khỏi chiến trường.

Chương 1979: Huyền Thiên cửu tinh cường thế hiện thân, không gian trong não, thời đại thay đổi

"Nữ nhân, mau khai báo tên của ngươi!"

La Vân Tu nhìn Thạch Anh, ánh mắt lạnh lẽo nói.

"Liêm Trinh của Huyền Thiên cửu tinh!"

Thạch Anh thản nhiên nói, thân ảnh lóe lên, hóa thành lưu quang đi xa.

"Muốn đi sao? Không có cửa đâu!"

La Vân Tu còn muốn đuổi theo, nhưng lúc này, trên mặt đất đột nhiên có phật quang đan xen lưu chuyển, hóa thành từng đạo hơi nước bắn ra.

Trong chớp mắt, hơi nước hội tụ thành mưa to trút xuống.

Một giọt mưa, ẩn chứa vạn quân lực.

La Vân Tu bị mưa to ngăn lại, trong chớp mắt, bóng dáng Thạch Anh liền biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ lưu lại một giọng nói quanh quẩn ra.

"Cửu vương của Thiên Nguyên, không gì hơn cái này..."

La Vân Tu bị ngăn cản, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, đánh ra một quyền khiến cho dãy núi bên cạnh hóa thành bột mịn.

Hắn hừ lạnh nói: "Huyền Thiên cửu tinh, tồn tại như ngươi cũng sở hữu đến chín người sao? Xem ra là chuyên dùng để đối nghịch với cửu vương."

......

Một chỗ khác trên chiến trường.

Tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ đang bị truy sát.

Ánh mắt nam tử cầm đầu băng lãnh, trong tay cầm một thanh trường kiếm màu vàng kim nhạt, nơi kiếm khí đi qua, đại địa hư không đều bị xé nứt.

"Là một trong những cửu vương, Huyền Nguyên Phong!"

"Không ổn rồi, chúng ta không phải là đối thủ của hắn."

"Đáng chết, mau rời đi."

Huyền Nguyên Phong nhìn những tu sĩ đang đào tẩu kia, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh, đưa tay ra, ngàn vạn kiếm khí càn quét ra.

Lúc này.

Bên trong hư không, tinh đồ chợt hiện lên.

Từ trong đó, cũng có ngàn vạn kiếm khí màu xanh lướt ra.

Kiếm khí và kiếm khí va chạm!

Phương thiên địa này giống như muốn bị xé nứt.

"Luồng khí tức này, là ai?"

Huyền Nguyên Phong có chút ngoài ý muốn.

Bên trong tinh đồ, nam tử mặc một bộ thanh sam tay cầm trường kiếm, kiếm khí vờn quanh người, một người một kiếm, ngăn truy binh của vũ trụ Thiên Nguyên.

"Huyền Thiên cửu tinh, Lộc Tồn."

Diệp Trúc lạnh nhạt nói ra.

Đưa tay chém ra một kiếm.

Kiếm khí xẹt qua, chiếu rọi ra dị tượng thần phật ngã xuống

Chính là Tru Tiên kiếm khí.

Huyền Nguyên Phong ra sức chặn lại, lùi lại nửa bước, ánh mắt run lên, nhưng thời điểm hắn còn muốn xuất thủ đấu một trận, đã thấy Diệp Trúc che chở lấy tu sĩ vũ trụ Bàn Cổ rời đi.

"Kiếm khách không tầm thường, ta chờ mong lần giao thủ tiếp theo với ngươi, Huyền Thiên cửu tinh... Xem ra cuộc chiến này, xuất hiện biến số mới."

......

Những ngày gần đây, ngay tại thời điểm vũ trụ Bàn Cổ đang rơi vào thế hạ phong khi giao phong với vũ trụ Thiên Nguyên, thì lại xuất hiện cơ hội mới để chuyển mình.

Huyền Thiên cửu tinh, cường thế hiện thân, ngăn cơn sóng dữ.

Tinh quang chiếu rọi khắp chiến trường.

Có người nhìn thấy, một Nữ Bồ Tát tay cầm bình bạch ngọc, nơi đi qua có kim sắc cam lâm hàng thế, phổ độ chúng sinh.

Có kiếm khách thanh y, lấy kiếm khí chém đứt sơn hà, một người một kiếm ngăn thế tiến công của vô số tu sĩ cường thế ở vũ trụ Thiên Nguyên.

Cũng có Thần Hoàng hiện thế, Hoàng Hỏa đốt cháy vạn vật, ngay cả cao thủ như cửu vương cũng tránh không kịp, vô cùng cường thế.

Còn có người nhìn thấy, Bỉ Ngạn hoa nở, vãng sinh luân hồi.

……

Bên trong cương vực của vũ trụ Bàn Cổ.

Chí Tôn Linh Hồn đang bày binh bố trận, chỉ thấy tay nàng kết thành pháp quyết huyền diệu, bên trong đôi tròng mắt màu tím lưu chuyển ra từng đạo dị quang.

Ngay sau đó, lấy nàng làm trung tâm, bốn phía có phù văn màu tím lưu chuyển ra, trong nháy mắt, xây dựng ra một mảnh không gian hoàn toàn mới.

Đây là một không gian màu tím, trên bầu trời phủ đầy từng chấm nhỏ tươi sáng, tinh quang lưu chuyển, vô cùng lộng lẫy.

Đáng nhắc tới chính là, hình dáng của những chấm nhỏ cấu tạo nên tinh không này có chút quỷ dị, giống như một đại não.

Lúc này.

Dưới ánh sao, lần lượt từng thân ảnh đi ra.

Những người này, mỗi một người đều là tu sĩ Hợp Đạo của vũ trụ Bàn Cổ.

"Đây chính là không gian trong não của cấm khu linh hồn sao? Quả nhiên là huyền diệu bất phàm." Thiên Tịch Tiên Đế nhìn không gian này, từ tốn nói.

"Lần này may mắn mà có Chí Tôn Linh Hồn, thi triển không gian trong não chi pháp này, để cho ý niệm tinh thần của chúng ta có thể đi đến chỗ này."

"Nếu có thứ này, cho dù chúng ta phân tán các nơi, cũng có thể tập trung ở cùng một chỗ để thương thảo chiến sự, cũng không sợ viện binh đến trễ."

Mọi người nhìn không gian trong não này, tán thưởng không thôi.

Mà Chí Tôn Linh Hồn mỉm cười, sau đó thản nhiên nói: "Lần này mọi người hội tụ ở cùng một chỗ cũng không phải là để thương thảo về không gian trong não này, quan trọng là tương lai của vũ trụ Bàn Cổ, rốt cuộc nên hành sự như thế nào."

"Bây giờ thế cục của vũ trụ Bàn Cổ cũng không lạc quan, bên phía vũ trụ Thiên Nguyên đột nhiên lại có loại tồn tại như cửu vương, tuy nói thực lực của bọn họ không phải rất mạnh, nhưng tiềm lực lại vô hạn."

"Đúng vậy, quả thật là khó giải quyết."

"Ta nghe nói, trước đó không lâu có chiến tướng vô song xuất hiện."

Lúc này, có người từ tốn nói.

Lời vừa nói ra, mọi người trầm mặc một chút.

Chiến tướng vô song, đây là một danh hiệu vinh dự trên chiến trường, lần trước, bên trong đại chiến của hai đại vũ trụ, có thể thu hoạch được danh xưng này cũng không có nhiều người, mỗi một người đều là cường giả đứng đầu nhất.

"Quả thật là có chút khó giải quyết."

"Số lượng chiến tướng vô song còn sót lại bên trong vũ trụ Bàn Cổ ta, chỉ có bảy người mà thôi, trong đó, bốn người đang ở ngay đây, ba người còn lại bởi vì năm đó đâu một trận thảm liệt, đang ngủ say ở bên trong đất cấm ma thầm."

"Hành động bên phía đất cấm ma thầm như thế nào rồi?"

"Còn đang bên trong quá trình dò xét, nhưng cũng sắp có kết quả, nếu như có thể khiến cho ba người kia tỉnh lại, sẽ có trợ giúp rất lớn đối với cục diện chiến đấu."

"Vũ trụ Thiên Nguyên bên kia, chỉ sợ sẽ không ngồi yên chờ chết, phải biết răngd, bọn họ cũng có chiến tướng vô song đang ngủ say trong đó."

Mọi người đang sôi nổi bàn luận về chuyện của chiến tướng vô song, đất cấm ma thầm, lúc này, Tử Kim Luân thản nhiên nói: "Chư vị, ta cảm thấy chúng ta vẫn nên thương lượng một chuyện khác trước đã."

"Chuyện gì?"

"Thời điểm này vũ trụ Bàn Cổ cần một người lãnh đạo, các ngươi ngẫm lại xem, bây giờ vũ trụ Bàn Cổ đang ở thế yếu, ngoại trừ thiếu thốn về phương diện chiến lực ra, quan trọng nhất chính là tất cả mọi người năm bè bảy mảng, từng người tự chiến đấu, lúc này mới bị vũ trụ Thiên Nguyên đáng phá từng người một."

Nghe thấy chuyện này, mọi người đều lộ ra vẻ do dự.

Thiên Tịch Tiên Đế thản nhiên nói: "Tử Kim Luân nói không sai."

Tử Kim Luân liếc nhìn đối phương, có chút ngoài ý muốn.

Vậy mà người này lại không làm trái ý hắn?

Có chút mờ ám.

Sau đó, Thiên Tịch Tiên Đế vừa tiếp tục nói: "Nếu như chư vị không chê, Tiên Đình ta nguyện ý gánh vác phần trọng trách này."

Nghe được lời hắn nói, lúc này Tử Kim Luân mới chợt hiểu.

Khá lắm.

Hôm nay đối phương đến đây là để tranh đoạt vị trí người lãnh đạo tương lai.

"Thiên Tịch Tiên Đế, đừng cho rằng trên mặt ngươi dát vàng, Tiên Đình ngươi muốn lãnh đạo vũ trụ Bàn Cổ sao, còn kém xa lắm."

"Nếu Tiên Đình ta không có tư cách, vậy ngươi nói xem còn người nào thích hợp để lãnh đạo?"

Thiên Tịch Tiên Đế hừ nhẹ một tiếng.

Sau đó, dường như hắn nghĩ tới điều gì, đồng tử hơi co lại.

"Không bằng, để cho ta thử một chút thì như thế nào?"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Phía trên bầu trời của không gian trong não, một đạo tinh quang rơi xuống.

Một bóng người bạch y từ bên trong tinh quang đi ra.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

Nhìn thấy hắn, mọi người không khỏi đối mặt nhìn nhau.

"Sở Cuồng Nhân?"

"Để hắn lãnh đạo toàn bộ vũ trụ Bàn Cổ sao?"

Bên trong những người này, có một ít Hợp Đạo cổ lão đều là người đã trải qua đại chiến vũ trụ lần trước, nghe được việc một tiểu bối tuổi trẻ như Sở Cuồng Nhân đến đây lãnh đạo bọn họ, trong lòng không khỏi có chút không phục.

Luôn cảm thấy tư lịch của đối phương không đủ.

"Quả nhiên là ngươi." Thiên Tịch Tiên Đế cũng không cảm thấy bất ngờ, lãnh đạm nói: "Ngươi dựa vào cái gì mà đòi lãnh đạo chúng ta?"

"Ha, chỉ bằng ta là Chủ Nhân Tiên Giới, Thần Ma Chi Vương, Nhân Hoàng đương đại, Quỷ Đế âm Phủ, Huyết Hải chi chủ... Những thứ này đủ không?"

Sở Cuồng Nhân liên tiếp báo ra danh hào.

Mọi người nghe xong, nhất thời nghẹn lời.

Những danh hào này, tùy tiện một cái đều không phải chuyện đùa.

Sở Cuồng Nhân tiếp tục cười nói: "Con người ta luôn luôn công bằng, các ngươi người nào phản đối, người nào ủng hộ, đều có thể đứng lên nói."

"Ta đại diện cho Thần Ma nhất mạch, ủng hộ Tiên Vương lãnh đạo mọi người."

Tử Kim Luân đứng ra nói ra.

"Vân Trung Nguyệt ta, cũng ủng hộ."

"Vân Lam Phật ta đại diện cho ngũ phương tịnh thổ của Tiên giới, ủng hộ."

"Mạch chủ Doanh Câu ta đại diện cho cấm khu cương thi biểu thị sự ủng hộ."

"Ta đại biểu cho Tam Thanh Đạo Môn biểu thị sự ủng hộ."

"m Phủ ta ủng hộ Quỷ Đế vô điều kiện."

"Hình Vạn Cổ ta đại biểu cho Hình Thiên nhất mạch biểu thị sự ủng hộ."

……

"Ha, Chí Tôn Linh Hồn ta đại biểu cho cấm khu linh hồn, cũng ủng hộ Tiên Vương." Chí Tôn Linh Hồn khẽ cười một tiếng, cũng lên tiếng ủng hộ.

Nguyên một đám âm thanh ủng hộ vang lên.

Ngay cả cấm khu linh hồn cũng đứng về phía Sở Cuồng Nhân kia.

Thiên Tịch Tiên Đế, Đại Hắc Thiên Ma cùng với Hợp Đạo cổ lão đều hoảng loạn, giờ khắc này, bọn họ cảm nhận sâu sắc được thế nào là thời đại thay đổi.

Thời đại này, có tên là Sở Cuồng Nhân.

Chương 1980: Ba mươi tòa đại lục, các ngươi già rồi, một vụ cá cược

Bên trong không gian trong não.

Sở Cuồng Nhân được đại đa số thế lực ủng hộ.

Sau khi những nhóm Hợp Đạo cổ lão kia thấy cảnh này, rơi vào trầm mặc.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn bọn người Thiên Tịch Tiên Đế, lạnh nhạt nói: "Bây giờ đang là cuộc giao chiến giữa hai đại vũ trụ, ta không hy vọng nội bộ có bất kỳ nhân tố không xác định nào, ta hỏi lại lần nữa, người nào phản đối, người nào ủng hộ?"

Nghe được lời hắn nói, mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Bọn họ còn có cơ hội phản đối sao?

Chỉ vỏn vẹn Thần Ma thất nhân chúng, đã không phải là người dễ trêu, chớ nói chi là, bên người Sở Cuồng Nhân còn tập kết nhiều thế lực như vậy.

"Hay, hay cho một tên Tiên Vương."

"Xem ra là ta đã đánh giá thấp uy vọng của ngươi."

Thiên Tịch Tiên Đế từ tốn nói.

Hắn nhìn chằm chằm đối phương, trong lòng tràn đầy vẻ kiêng kị.

Giờ khắc này, hắn rất minh bạch, nếu như Tiên Đình tiến đến đỉnh của vũ trụ Bàn Cổ một lần nữa, nhất định phải xóa bỏ tồn tại như Sở Cuồng Nhân!

Nhưng bây giờ, đối phương đã có quyền thế.

Mà còn là đại quyền thế!

Hắn muốn đối phó với đối phương, khả năng gần như không lớn.

Nhưng hắn cũng không hề từ bỏ suy nghĩ này.

Chờ đợi.

Chỉ có chờ đợi một khắc đối phương lộ ra sơ hở thôi.

"Sở Cuồng Nhân, chúng ta có thể nghe theo sự sắp xếp của ngươi, nhưng ngươi muốn lãnh đạo chúng ta, cũng phải xuất ra một chút năng lực đi."

Thiên Tịch Tiên Đế còn nói thêm.

"Đúng vậy, ngươi không phơi bày một ít năng lực của ngươi, chúng ta dựa vào cái gì mà tin tưởng ngươi có tư cách lãnh đạo chúng ta đây?"

"Đúng vậy, đây là chiến tranh, không phải chiến đấu, thực lực của cá nhân ngươi đúng là rất mạnh, nhưng trên chiến trường, thực lực cá nhân vẫn còn chưa đủ, chiến lược bố cục, biến hóa giữa công và thủ, những thứ này, ngươi cũng có sao?"

Mọi người ào ào đưa ra nghi vấn.

Sở Cuồng Nhân chỉ duỗi một ngón tay ra: "Một tháng, chỉ cần thời gian một tháng, các ngươi liền có thể thấy rõ ràng năng lực của ta."

"Có ý gì vậy?"

"Một tháng sau, những cương thổ bị công chiếm của vũ trụ Bàn Cổ, ta sẽ mang về toàn bộ, đồng thời bổ sung mười toà đại lục được trọng binh trấn giữ của vũ trụ Thiên Nguyên." Sở Cuồng Nhân ngữ xuất kinh nhân nói.

Nghe được lời hắn nói, mọi người giật nảy cả mình.

Ngay sau đó, Thiên Tịch Tiên Đế không khỏi cười ra tiếng: "Sở Cuồng Nhân, ngươi không khỏi quá tự đại đi, ngươi có biết mười năm này, vũ trụ Bàn Cổ ta bị chiếm lĩnh bao nhiêu cương vực không? Ba mươi tòa đại lục! !"

"Mà đều là nói trấn giữ trọng binh quan trọng, hiện tại ngươi muốn mang về trong thời gian một tháng, còn muốn công chiếm thêm mười toà đại lục của vũ trụ Thiên Nguyên, ngươi không cảm thấy ngươi, quá mức buồn cười sao?"

Một số người nhìn Sở Cuồng Nhân, cũng lộ ra vẻ khinh miệt.

Vốn cho rằng, đối phương có thể có thứ gì đó kinh người.

Thì ra chỉ biết ăn nói mạnh miệng mà thôi.

"Hắn cho rằng nhóm Thần Vương của vũ trụ Thiên Nguyên đều bất tài sao? Có thể tuỳ tiện công chiếm đại lục của bọn họ?"

"Đúng vậy, thật nực cười..."

Sở Cuồng Nhân nhìn một đám Hợp Đạo ở trước mắt này, không khỏi lắc đầu: "Xem ra các ngươi còn vô dụng hơn so với ta nghĩ, trong vòng mười năm để cho người ta cướp đi ba mươi tòa đại lục, các ngươi rất tự hào sao? !"

"Các ngươi già rồi, già thật rồi."

"Ngủ say lâu như vậy, đã khiến cho dũng khí của các ngươi không còn thừa bao nhiêu, cũng khó trách Đạo Tổ lại giao phó vũ trụ Bàn Cổ cho ta."

"Được rồi, ta cũng không mong đợi vào các ngươi, một tháng, nếu ta có thể làm được điều ta nói, từ nay về sau, các ngươi để mặc cho ta điều động!"

Sở Cuồng Nhân từ từ nói xong.

Mà sắc mặt của một đám Hợp Đạo đã vô cùng âm trầm.

Đầu tiên là bị giễu cợt một trận.

Sau đó lại đánh cược với bọn họ.

Hắn thật sự chắc chắn mình có thể thắng sao?

"Được, ta đồng ý."

Thiên Tịch Tiên Đế hừ lạnh một tiếng, con ngươi lập tức đảo một vòng: "Nếu như ngươi làm không được, thì phải làm như thế nào đây?"

Nghe thấy điều này, Sở Cuồng Nhân trầm mặc một chút.

Nhìn thấy bộ dạng này của hắn, Thiên Tịch Tiên Đế cười lạnh nói: "Thế nào, chẳng lẽ ngươi lại chột dạ, sợ hãi, không dám đánh cược sao?"

"Ngu xuẩn! !"

Sở Cuồng Nhân đột nhiên chợt quát một tiếng, dọa to đối phương một tiếng.

"Rõ ràng, hiện tại là ta đang cứu các ngươi! Chuyện các ngươi không dám làm, ta dám! Chuyện các ngươi không thể làm, ta có thể!"

"Đây không phải là đánh cược ân oán cá nhân, mà chính là việc liên quan đến đại sự tồn vong của toàn bộ vũ trụ, nếu ta làm không được thì phải làm gì sao? Nên quỳ xuống xin lỗi các ngươi, hay là nên tự sát để tạ tội? !"

"Các ngươi tốt nhất nên cầu nguyện ta có thể làm được, bởi vì nếu như ta không làm được, vậy các ngươi liền đợi đến lúc mọi thứ cứ kết thúc như vậy đi."

Sở Cuồng Nhân giọng điệu băng lãnh, nổi giận hiếm thấy.

Ở phía sau hắn, mấy người Tử Kim Luân, Vân Trung Nguyệt, Vân Lam Phật cũng nhìn Thiên Tịch Tiên Đế, trong mắt mang theo vẻ băng lãnh.

Tử Kim Luân không khách khí nói: "Thế nào, Thiên Tịch Tiên Đế ngươi rất hi vọng Tiên Vương thất bại, hi vọng vũ trụ Thiên Nguyên thắng sao?"

Những người còn lại nhìn Thiên Tịch Tiên Đế, cũng đều có chút bất mãn.

Thiên Tịch Tiên Đế biết, bản thân mình đã khiến cho nhiều người tức giận.

"Đương nhiên không phải, vậy ta liền chúc Tiên Vương thắng lợi vẻ vang."

Hắn chắp tay nói ra.

"Nếu ngươi có thể làm được điều ngươi vừa mới nói, bộ xương già này của ta liền mặc cho ngươi điều động, thì thế nào?"

"Sở Cuồng Nhân, để cho chúng ta nhìn thấy năng lực của ngươi đi."

"Ta rửa mắt chờ đợi."

Tuy trong lòng của những Hợp Đạo này có chút không phục đối với việc Sở Cuồng Nhân lãnh đạo bọn họ, nhưng nếu hắn có thể chỉ huy vũ trụ Bàn Cổ lấy được thắng lợi.

Bọn họ cũng có thể nghe sự an bài của Sở Cuồng Nhân.

Nói cho cùng, vẫn nên ưu tiên cho lợi ích chung.

Nói xong, những người này liền rời khỏi không gian trong não.

"Chí Tôn Linh Hồn, ta cũng không nghĩ tới, ngươi sẽ ủng hộ ta."

Sở Cuồng Nhân nhìn Chí Tôn Linh Hồn mà nói.

Dù sao thì hắn và cấm khu linh hồn cũng có không ít ân oán.

Đối phương cười nhạt một tiếng: "Ta cũng chỉ lựa chọn điều có lợi nhất cho vũ trụ Bàn Cổ mà thôi."

"Lựa chọn của ngươi, rất sáng suốt."

"Tiên Vương, vậy sau đó chúng ta phải làm gì? Trong một tháng thu hồi tất cả cương thổ bị công chiếm, chuyện này cũng không dễ dàng."

Vân Trung Nguyệt nói ra.

Chí Tôn Linh Hồn cũng rất tò mò, Sở Cuồng Nhân sẽ làm thế nào đây?

"Chuyện này, ta tự có sắp xếp, đến lúc đó, các ngươi nghe ta điều khiển là được rồi." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Hắn đã tham gia vào cuộc hội nghị của những người đứng đầu ở vũ trụ Thiên Nguyên.

Cách bố trí phòng ngự của vũ trụ Thiên Nguyên, hắn không nói là hiểu biết rõ ràng, nhưng cũng hiểu biết đại khái, có điểm này, muốn đoạt lại cương vực bị công chiếm, thậm chí tiến thêm một bước cũng không phải là không được.

Sau khi ra khỏi không gian trong não.

Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra, một khối lệnh bài màu tím trong tay tản ra quang hoa nhàn nhạt, đây là công cụ để tiến vào không gian trong não.

Sau đó, hắn lại lấy ra một khối ngọc lệnh.

Liên hệ với Tuyệt Vô Thần.

"Vô Thần, mọi chuyện như thế nào rồi?"

"Vương, tất cả đã sẵn sàng."

"Ừm, ba ngày sau ta sẽ bắt đầu hành động, đến lúc đó các ngươi cứ theo kế hoạch mà hành sự."

"Vâng."

Sở Cuồng Nhân cầm lấy ngọc lệnh, ra khỏi phòng.

Chỉ thấy chỗ ở của hắn, chính là một cung điện to lớn.

Cung điện này, ở đại lục thứ ba của cương vực Bàn Cổ.

Nơi đây là một trong những khối đại lục quan trọng nhất của vũ trụ Bàn Cổ ở chiến trường hư không, cung cấp các loại tư nguyên chiến lược cho tiền tuyến.

Nếu như nơi này cũng bị chiếm đóng.

Thì tất cả việc phòng ngự của vũ trụ Bàn Cổ ở trên chiến trường hư không sẽ hầu như không còn, chuyện vũ trụ bị tấn công cũng cách không còn xa.

"Phu quân."

Lúc này, một thân ảnh xinh đẹp đi tới.

Là Cố Linh Lung.

Mấy năm trước, đối phương đã đi tới chiến trường hư không.

Mấy năm này, khi Sở Cuồng Nhân bế quan, nàng liền một mực trông coi.

"Phu quân, có phải muốn bắt đầu hành động rồi hay không."

Cố Linh Lung hỏi.

"Đúng vậy."

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu: "Đến lúc đó nơi này làm phiền ngươi."

Chương 1981: Một ngựa đi đầu, dẫn xà xuất động, một con rắn lớn tới

Không gian trong não, một lúc sau, Hợp Đạo tập hợp đông đảo.

Tất cả mọi người đang đợi hành động của Sở Cuồng Nhân.

"Ta cũng muốn nhìn xem, Sở Cuồng Nhân làm sao thu hồi được cương thổ bị công chiếm, thậm chí còn công chiếm thêm mười toà đại lục của Thiên Nguyên?"

"Ha, dã tâm không nhỏ, để xem năng lực của hắn thế nào."

"Đúng vậy."

Mọi người vô cùng mong mỏi.

Vô cùng chờ mong đối với hành động tiếp theo của Sở Cuồng

Nhân.

Ngay hôm nay.

Sở Cuồng Nhân bắt đầu hành động.

Hắn hóa thành một đạo lưu quang, rời khỏi đại lục thứ ba của Bàn Cổ.

Mà theo động tác của hắn, rất nhiều tu sĩ bên trong vũ trụ Bàn Cổ cũng đều có hành động tương ứng, phân tán tứ phương trong chiến trường.

Đại lục thứ ba, bên trong một tòa cung điện.

Nơi đây không có người, nhưng lại được sửa sang hết sức rộng rãi.

Hôm nay.

Một đạo thân ảnh mặc một bộ trường bào màu vàng đỏ hoa lệ từ từ đi vào tòa cung điện này, đây là một nữ tử với khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ.

Tu vi của nữ tử không cao, nhưng lại mang trong mình một luồng quý khí.

Giống như luôn ở thế thượng vị.

Nàng là Cố Linh Lung.

Nàng đi đến một vị trí phía trên cung điện rồi ngồi xuống.

Nhẹ nhàng nâng tay, ngay sau đó, từng đạo từng đạo ngọc lệnh bay trên không trung mà ra.

Đây đều là ngọc lệnh truyền tin.

"Huyền Thiên Phá Quân tinh, bên phía ngươi chuẩn bị như thế nào rồi?"

Cố Linh Lung thản nhiên nói.

Một ngọc lệnh phát ra quang mang, truyền ra giọng nói của Tuyệt

Vô Thần: "Bẩm vương hậu, tất cả đã được chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ ngài hạ lệnh."

"Không vội, ở đây chờ lệnh đi."

Nàng nhìn về phía một viên ngọc lệnh khác, mỗi một khối ngọc lệnh, đều đại diện cho một cường giả tuyệt đỉnh, ở trong đó, không thiếu tồn tại cấp bậc Hợp Đạo.

Nhưng bây giờ, những người này đều nghe theo sự điều khiển của Đại La là nàng.

Tin này truyền đi, chỉ sợ sẽ dọa sợ không ít người.

Mà điều này, chính là quyền lợi Sở Cuồng Nhân giao phó cho nàng.

Gặp nàng liền giống như gặp vương!

"Phu quân, hi vọng mọi chuyện đều thuận lợi."

Cố Linh Lung nhìn về nơi xa, nỉ non nói.

...

Vũ trụ Thiên Nguyên, đại lục thứ chín.

Hôm nay.

Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân hiếm hoi rời khỏi nơi bế quan.

Thiên Ảnh tiến lên nghênh đón: "Chủ nhân."

"Ừm, gần đây đại lục thứ chín, còn có động tĩnh gì hay không?"

"Bẩm chủ nhân, tạm thời không có, ngược lại là An Chi Tuân, dường như trước đó Ma nhìn thấy hắn đã liên lạc với một người nào đó." Thiên Ảnh nói ra.

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu: "Xem ra tình báo giả mà trước đó ta cố ý cho hắn thả ra ngoài đã có tác dụng, không biết hắn sẽ dẫn người nào đến đây?"

Thiên Viêm Thần Vương?

Cửu vương?

Đạo Vương nhất tộc?

Nguyên Đằng, Ám Dạ của Thái Thản nhất tộc?

Sở Cuồng Nhân rất tò mò.

Hắn phất tay áo lên, trước mặt xuất hiện một bàn cờ tướng.

"Biết đánh cờ không?"

"Hiểu biết sơ sơ." Thiên Ảnh nói ra.

"Đánh hai ván đi."

"Xin chủ nhân chỉ giáo."

Hai người ngồi xuống, bắt đầu đánh cờ.

Hai bên đỏ đen ở trên bàn cờ chém giết, mà trong mắt Sở Cuồng Nhân.

Hiện tại bàn cờ này, đã không còn là bàn cờ nữa, mà chính là toàn bộ chiến trường hư không, hai màu đỏ đen, đại diện cho hai đại vũ trụ.

"Ván cờ chân chính, hiện tại chỉ mới bắt đầu."

"Bước đầu tiên... Một ngựa đi đầu!"

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên.

Bộp!

Quân cờ xuất động.

Một chỗ khác.

Sau khi Thanh Liên Sở Cuồng Nhân ra khỏi đại lục thứ ba của Bàn Cổ, một thân một mình lao về cương thổ của vũ trụ Thiên Nguyên, đi đến bên trên một tòa đại lục.

Đùng! !

Người phía trên khối đại lục này đột nhiên cảm nhận được một luồng áp lực trước đó chưa từng có từ trên trời giáng xuống, vẻ mặt tràn đầy vẻ hoảng sợ nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Người kia là ai?"

"Khí tức thật mạnh!"

"Là người của vũ trụ Bàn Cổ."

"Ta nhận ra hắn, hắn là Sở Cuồng Nhân! !"

Ba chữ “Sở Cuồng Nhân” vừa dứt, một số người đang hồi tưởng lại.

Người này cũng không phải dạng dễ trêu.

Thời điểm chiến trường hư không vừa mở ra, đối phương đã từng giao thủ với Thiên Kiếm, hiện tại khí tức này, đã đột phá đến Hợp Đạo!

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, nhẹ nhàng nâng tay.

Đạo âm trong cơ thể phát ra từng tiếng nổ lớn.

Bàn tay nhẹ nhàng đè xuống.

Sức mạnh đạo tắc mãnh liệt tuôn ra, hóa thành một đại thủ ấn kinh thiên!

Đùng! !

Khi một tiếng nổ kinh khủng vang lên, kết giới phòng ngự của khối đại lục này đã bị một chưởng này đánh cho sụp đổ!

Cả tòa đại lục, như bị chìm xuống, sức mạnh đạo tắc dồi dào khuếch tán ra, nguyên một đám tu sĩ liên tục ngã xuống ở dưới luồng sức mạnh này.

"Lớn mật! !"

Tiếng gầm giận dữ quanh quẩn khắp bầu trời.

Chỉ thấy một Thần Vương phóng lên tận trời, toàn thân có tiên nguyên hùng hồn, sức mạnh đạo tắc lưu chuyển, nhất cử nhất động khiến cho hư không rung động.

Hắn nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, ánh mắt băng lãnh: "Nơi đây có Đế Hồng ta trấn giữ, ai cho phép ngươi tới đây càn rỡ!"

Đế Hồng, Thần Vương của Thiên Nguyên Thần Điện.

Đến từ Đế Vương nhất tộc.

Sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, ánh mắt hắn băng lãnh, đưa tay ra liền có đế vương khí đổ xuống, hóa thành chưởng ấn kim sắc đánh ra.

Mà Sở Cuồng Nhân giơ tay lên, kiếm khí gào thét.

Trong chốc lát.

Chưởng ấn do đế vương khí hóa thành kia liền bị kiếm khí tuỳ tiện chém thành hai nửa.

"Thật mạnh!"

Đồng tử Đế Hồng hơi hơi co rụt lại.

Tu vi của hắn có thể tiếp cận đến Thần Vương vô thượng, một chưởng vừa rồi kia, hắn thúc giục toàn lực, không có nửa phần nương tay.

Nhưng sức mạnh như vậy, lại bị tuỳ tiện đánh nát.

Thực lực của Sở Cuồng Nhân ít nhất cũng là Thần Vương đỉnh phong, không, thậm chí còn cao hơn, có thể đã đạt đến tiêu chuẩn của đa trọng Thần Vương, đạo viên mãn!

"Thực lực như vậy, ta không phải là đối thủ."

"Nhất định phải cầu cứu viện."

Đế Hồng âm thầm nghĩ tới.

Sau đó, hắn phát ra từng đoạn từng đoạn tin tức trong bóng tối, sau đó, lấy ra một món chiến giáp vàng rực, tay cầm đại kiếm, lao về phía Sở Cuồng Nhân mà đánh.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, cũng không nóng nảy giết hắn.

Ngưng tụ kiếm chỉ, cùng chiến đấu một trận.

Mà tin tức do Đế Hồng phát ra ngoài, rất nhanh liền truyền đến trong tay đám Thần Vương, trong chốc lát, có ít người hai mắt tỏa sáng.

"Là Sở Cuồng Nhân sao? ! Hắn hiện thân rồi!"

"Nghe nói, người nào có thể giết được người này, có thể có được một điều kiện của Hỗn Nguyên, mặc kệ là chí bảo hay là địa vị, thậm chí cảm ngộ đột phá lên Hỗn Nguyên, đều có thể được hắn đồng ý! !"

"Đúng vậy, giết người này, thì sẽ không thiếu chỗ tốt!"

"Ha ha, loại cơ duyên tuyệt thế này, ta nhất định không thể bỏ qua."

Một số Thần Vương, thậm chí Thần Vương cổ lão cũng có chút ngồi không yên.

Nhưng cũng có một số người khá cẩn thận.

"Lần này Sở Cuồng Nhân xuất chinh, mang theo bao nhiêu binh lực?"

"Chỉ có một người là hắn."

"Cái gì? Vậy thì cũng quá ngông cuồng đi."

"Chậc, hắn muốn dựa vào sức của một mình hắn để đánh hạ một tòa đại lục, với thực lực của hắn, ngược lại cũng không phải một việc khó, để Đế Hồng chống đỡ thêm một lúc nữa, chúng ta cũng nhanh tiến đến giúp hắn một tay."

Nhóm Thần Vương xuất động.

Sở Cuồng Nhân trong mắt bọn họ chính là một món bánh trái thơm ngon.

Đại biểu cho một cọc cơ duyên khổng lồ.

...

Vũ trụ Thiên Nguyên, đại lục thứ chín.

Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân nhìn lên bàn cờ trước mặt, thần sắc lạnh nhạt.

"Bước thứ hai, dẫn rắn xuất động!"

Bỗng nhiên.

Dường như hắn cảm nhận được điều gì đó, nhìn về phía bầu trời cách đó không xa.

Chỉ thấy một trận thất thải hào quang lưu chuyển.

Một luồng uy áp cường đại lưu chuyển đến, uy hiếp toàn bộ Tướng Quân phủ.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói: "Xem ra, không chỉ dẫn ra một bầy rắn nơi đó, ở chỗ ta, cũng dẫn đến một con."

Bên trong thất thải hào quang, một nam tử ngẩng đầu dậm chân bước đến.

Nam tử mặc một bộ đế bào màu sắc rực rỡ, một đôi mắt lạnh lẽo lưu chuyển Thải quang nhàn nhạt, khí tức cổ lão, trên người có uy áp bá đạo, khiến cho người khác sợ hãi, chính là Long tộc chi tổ của vũ trụ Thiên Nguyên... Thất Thải Thiên Long!

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương, hai mắt hơi hơi nheo lại.

Con rắn này, rất lớn nha.

Chương 1982: Đánh cược với Thất Thải Thiên Long, ba món bảo vật, bốn bề thọ

địch

"Thiên Kiếm thật có nhã hứng, lại đang đánh cờ."

Thất Thải Thiên Long từ tốn nói.

Sở Cuồng Nhân ngồi yên tại chỗ, cũng không đứng dậy nghênh đón, chỉ lạnh nhạt nói: "Thất Thải Thiên Long, có hứng thú đến đây đánh một ván không?"

Thất Thải Thiên Long nhìn thoáng qua bàn cờ, lạnh nhạt nói: "Ta không biết chơi cờ tướng, nhưng cờ vây lại hiểu sơ sơ một hai."

"Có thể."

Sở Cuồng Nhân để Thiên Ảnh mang cờ vây tới.

Hai người bắt đầu đánh cờ.

"Ngươi tới đây làm gì?"

"Đến để hỏi mấy chuyện, thứ nhất, trước đó ta ngủ say, chưa bao giờ lưu lại huyết mạch của bản thân, huyết mạch Thất Thải Thiên Long trong cơ thể Long Thủy Tinh, từ đâu mà đến?" Thất Thải Thiên Long đánh xuống một nước cờ, lạnh nhạt nói ra.

"Ngươi nên đi hỏi Long Thủy Tinh."

"Hỏi rồi, nàng chỉ nói là cơ duyên mình có được, nhưng ta đã điều tra qua, khi nàng đạt được huyết mạch của ta, vừa hay chính là thời điểm nàng đang tôn ngươi làm chủ, ta cảm thấy, chuyện này và ngươi không khỏi có chút liên quan."

Thất Thải Thiên Long có chút tức giận.

Người mang huyết mạch của mình, lại nhận người khác làm chủ?

Nếu không phải Long Thủy Tinh chính là một trong những cửu vương, có ý nghĩa trọng đại đối với vũ trụ Thiên Nguyên, hắn sớm đã ra tay giết đối phương.

"Ngoại trừ vấn đề này, vẫn còn vấn đề nào khác sao?"

Sở Cuồng Nhân không trả lời, từ tốn hỏi.

"Sức mạnh Long tộc trên người ngươi, từ đâu mà có?"

Đây cũng là chuyện mà Thất Thải Thiên Long một mực để ý.

Sau lần gặp trước đó với Sở Cuồng Nhân, sự kiêng kị mà hắn cảm nhận được khi đối mặt với sức mạnh Chúc Long trên người đối phương, lại đến từ sức mạnh Long tộc trên người mình.

Điều này khiến cho hắn có chút không thể tưởng tượng nổi.

"Ừm... Còn có chuyện gì nữa không?"

Sở Cuồng Nhân vẫn không trả lời.

Hai mắt Thất Thải Thiên Long khẽ híp một cái.

"Ngươi và Minh Thần đấu một trận, mà thứ Minh Thần am hiểu nhất chính là sức mạnh linh hồn, cho dù cuối cùng là ngươi thắng, nhưng ngươi, thật sự không có tổn hại lông tóc gì sao? Hay là nói, bây giờ ngươi, chẳng qua chỉ là... Miệng cọp gan thỏ!"

Lời vừa nói ra.

Bầu không khí ở hiện trường đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Trong không khí, lưu chuyển ra vẻ băng lãnh.

Trong tay Thiên Ảnh, một đóa Ma Hoa hiện lên, hắn lạnh lùng nhìn Thất Thải Thiên Long, sức mạnh Ác Ma lưu chuyển, có thể động thủ bất cứ lúc nào.

"Ngươi muốn thử một chút sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, ánh mắt thăm thẳm.

Chẳng biết tại sao, vốn dĩ lúc Thất Thải Thiên Long đến đã tính trước sẽ đối phó với ánh mắt này của Sở Cuồng Nhân, trong lòng sinh ra hàn ý không hiểu.

"Thiên Kiếm, vì sao ngươi không thẳng thắn trả lời vấn đề của ta?"

"Như vậy đi, đánh cược với Thiên thì như thế nào?"

"Đánh cược chuyện gì?"

"Ngươi cũng đã thu được tin tức, Sở Cuồng Nhân của vũ trụ Bàn Cổ đơn thương độc mã tấn công vào phòng tuyến của vũ trụ Thiên Nguyên, đang chiến đấu với Đế Hồng, mà có không ít Thần Vương bởi vì lời hứa hẹn của Hỗn Nguyên, đều chạy tới giết hắn, vậy đánh cược vấn đề sinh tử của hắn thì như thế nào?" Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Hắn thật tàn nhẫn, ngay cả tính mạng của mình cũng có thể lấy ra đánh bạc.

"Có chút thú vị, Sở Cuồng Nhân... Ta chưa từng gặp qua, nhưng nhìn thấy hành động hôm nay của hắn, nhưng cũng chỉ là một kẻ liều lĩnh mà thôi, cho dù hắn mạnh hơn, nhưng dưới sự vây công của nhiều Hợp Đạo Thần Vương như vậy, chỉ sợ sẽ cửu tử nhất sinh."

"Ngươi đánh cược hắn sẽ chết sao?"

"Đúng vậy."

"Thiên ấy à, đánh cược hắn sẽ sống, nếu như hắn chết, tất cả những vấn đề ngươi vừa mới hỏi, Thiên đều có thể giải đáp từng điều một cho ngươi, nhưng trái lại, nếu như hắn sống sót, không biết ngươi có thể tặng cho Thiên thứ gì đây?"

Thất Thải Thiên Long phất tay áo lên.

Chỉ thấy một số món bảo vật xuất hiện.

Theo thứ tự là một khối tiên kim tràn ngập quang huy màu sắc rực rỡ, một đoạn gỗ khô lớn bằng cánh tay trẻ con, phía trên có một luồng sức mạnh âm dương lưu chuyển ra, sau cùng chính là một viên hạt châu đen ẩn chứa oán khí nồng đậm.

"Ba món bảo vật này, theo thứ tự là Thất Thải Long Kim, âm Dương Khô Mộc và Ác Oán Linh Châu, ngươi tùy ý chọn một món đi."

Thất Thải Long Kim, đây là một loại tiên kim đỉnh phong, pha vào một chút lúc luyện chế binh khí, cũng có thể giúp nó tấn cấp làm Hợp Đạo khí.

Một khối tiên kim lớn như vậy, đối với việc luyện chế vật để bố trận Trạch Quốc Chiến Đồ của Sở Cuồng Nhân mà nói, tuyệt đối có sự trợ giúp lớn nhất.

Có thể nhanh chóng rút ngắn thời gian luyện chế.

Âm Dương Khô Mộc, là dùng âm Dương chi đạo để lĩnh hội.

Tuy Sở Cuồng Nhân không chuyên tu âm Dương chi đạo, nhưng bây giờ hắn đã tiếp cận đến cảnh giới đa trọng Hợp Đạo, đến lúc đó có thể xem âm Dương chi đạo như loại đạo thứ hai để dung nhập vào trong cơ thể, tất nhiên âm Dương Khô Mộc này sẽ có tác dụng.

Còn về một món còn lại.

Hạt châu ẩn chứa oán khí dồi dào.

Không có tác dụng gì đối với hắn.

Nhưng Thiên Ảnh nhìn hạt châu kia, ánh mắt có vẻ đăm chiêu.

"Ngươi vừa mới hỏi Thiên ba vấn đề, tương ứng, nếu như Sở Cuồng Nhân sống sót, ba món bảo vật này, tất cả đều quy cho Thiên."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Khẩu vị của Thiên Kiếm thật lớn."

"Ngươi dám đánh cược không?"

"Đương nhiên, giống như lời Thiên Kiếm nói, Sở Cuồng Nhân sống, ba món bảo vật thuộc về ngươi, Sở Cuồng Nhân chết, ngươi trả lời tất cả vấn đề của ta."

Thất Thải Thiên Long không cho rằng mình sẽ thất bại.

Nhiều Hợp Đạo Thần Vương như vậy, giết một tên Sở Cuồng Nhân vẫn dư sức.

Đối phương cũng không phải Hỗn Nguyên.

"Được."

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng cười một tiếng.

Hắn thấy, ba món bảo vật này đã là vật trong tay hắn.

...

Trận chiến giữa Sở Cuồng Nhân và Đế Hồng vẫn còn đang tiếp diễn.

Đế Hồng phát hiện, cho dù bản thân mình tiến công như thế nào, đối phương luôn có thể tuỳ tiện đánh tan, thần thái kia, vô cùng dễ dàng.

Mà công kích trong lúc giơ tay nhấc chân của đối phương, liền khiến cho hắn phải dùng toàn lực chống cự, không cẩn thận một chút sẽ bị trọng thương.

"Thật mạnh!"

"Nghe nói Sở Cuồng Nhân và Thiên Kiếm là yêu nghiệt cùng một cấp bậc, vốn dĩ còn tưởng rằng chuyện này là giả, không nghĩ tới, quả thật như thế!"

Đế Hồng càng ngày càng kinh ngạc.

Hắn cảm thấy, đối phương như đang đùa bỡn với mình.

Giống như có ý lưu lại tính mạng cho mình.

Nếu không phải vậy, thì không biết hắn đã sớm chết từ lúc nào rồi.

Rốt cuộc đối phương muốn làm gì?

"Sở Cuồng Nhân, Chưởng Bá Vương ta đến đây so chiêu với

ngươi!"

Lúc này, một tiếng quát lạnh vang lên.

Chỉ thấy trên bầu trời, một đạo chưởng ấn tràn ngập khí tức đỏ tía bá đạo từ trên trời giáng xuống, khóa chặt Sở Cuồng Nhân!

Chưởng ấn còn chưa hoàn toàn rơi xuống, hư không bốn phía cũng đang điên cuồng chấn động, có thể thấy được một chưởng này vô cùng lợi hại.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, kiếm chỉ chỉ lên trời.

Kiếm ảnh phóng lên tận trời!

Chưởng ấn kia cứ thế mà bị đánh nát!

Một nam nhân cường tráng xuất hiện trong hư không, sức mạnh đạo tắc trên người phun trào ra, Bá Vương khí kinh khủng từ trên người đối phương khuếch tán ra.

"Ma Lân Thần Vương ta cũng tới đây!"

Một tiếng quát lạnh khác.

Ma Lân Thần Vương bay trên không trung mà đến.

"Minh Vương nhất tộc ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ duyên lần này."

Ô Tuyết Long của Minh Vương nhất tộc cũng bay đến.

"Gia hỏa này, là của ta!"

Đùng!

Một luồng khí tức cường đại, kinh khủng hơn so với Thần Vương vô thượng khuếch tán ra, nơi xa, một con cự viên có khuôn mặt dữ tợn đạp không mà đến.

Mọi người thấy thế, đồng tử hơi co lại.

"Là Ác Ma Quỷ Viên!"

"Hung thú kinh khủng từ xa xưa!"

"Khí tức này, đối phương là Thần Vương đa trọng Hợp Đạo!"

Mọi người tấm tắc lấy làm kỳ lạ, không nghĩ tới bên trong những Thần Vương cổ lão đã thức tỉnh của vũ trụ Thiên Nguyên, lại có một con Ác Ma Quỷ Viên.

"Hừ, của ai còn chưa xác định đâu."

Một ánh lửa ngút trời đi tới.

Người tới, chính là Thiên Viêm Thần Vương.

Lại một đa trọng Hợp Đạo.

Khi các đạo Thần Vương hiện thân, phương thiên địa này nhanh chóng bị sức mạnh đạo tắc vô cùng kinh khủng bao phủ, hư không liên tục vỡ nát.

Tất cả mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng nóng bỏng.

"Sở Cuồng Nhân, giết ngươi, liền có thể đạt được một lời hứa hẹn của Hỗn Nguyên, trách ngươi số mệnh không tốt, hôm nay chỉ có thể mời ngươi đi chết thôi!"

"Chậc chậc, một người mà cũng dám đơn thương độc mã tấn công đến nơi này, quả thực quá ngu xuẩn, xuống Địa Ngục sám hối đi."

Đối mặt với sự vây giết của chúng Thần Vương, Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, ánh mắt đảo qua một đám người, ghi nhớ lại từng người bọn họ.

Sau đó truyền tin cho Cố Linh Lung.

Hắn rút Côn Ngô bên hông ra, kiếm khí tàn phá bừa bãi.

"Bước thứ ba, bốn bề thọ địch!"

Chương 1983: Bắt đầu hành động, người

nào bị bốn bề thọ địch, bắt rùa trong hũ

Đại lục thứ ba của Bàn Cổ.

Trong cung điện.

Cố Linh Lung nhận được tin do Sở Cuồng Nhân truyền đến.

Nàng thản nhiên nói: "Phá Quân tinh, bắt đầu hành động."

"Vâng."

Một bên khác của ngọc lệnh truyền tin.

Tuyệt Vô Thần lộ ra một nụ cười lãnh khốc.

Bên trong những cương thổ của vũ trụ Bàn Cổ bị vũ trụ Thiên Nguyên chiếm cứ kia, ngay hôm nay, chẳng biết từ lúc nào lại có một lượng lớn tu sĩ.

Những tu sĩ này tàn phá bừa bãi trên đại lục, phòng tuyến của vũ trụ Thiên Nguyên vốn được xây dựng rất tốt, lại bị đám người này làm hỏng đến không còn một mảnh.

Trong một tòa đại lục.

Một tu sĩ ở vũ trụ Thiên Nguyên nhìn binh sĩ trỗi dậy đang chém giết ở trước mắt với ánh mắt băng lãnh: "Không nghĩ tới các ngươi một mực mai phục ở nơi này."

Vũ trụ Thiên Nguyên chỉ mới chiếm lĩnh cương thổ của vũ trụ Bàn Cổ trong thời gian ngắn ngủi mười năm, còn chưa kịp điều tra tất cả mọi người.

Mà bên trong những người này, có một phần rất lớn là tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ đang mai phục ở trong những đại lục đang bị chiếm lĩnh.

Bọn họ mai phục ở đây, chỉ để ngày nào đó sẽ đoạt lại những cương thổ này một lần nữa, những người này, phần lớn đều là tu sĩ phía trên Tử Vi tinh.

Cùng với một phần rất lớn tu sĩ của Thần Ma nhất mạch.

Những người này, toàn bộ đều nghe theo sự điều khiển của Tuyệt Vô Thần.

"Hôm nay, chúng ta muốn đoạt lại tất cả!" Vị binh lính mai phục ở trong đội ngũ tu sĩ của vũ trụ Thiên Nguyên trực tiếp xuất thủ.

Tình huống tương tự, không ngừng xảy ra bên trong những đại lục của vũ trụ Bàn Cổ đã bị chiếm lĩnh, lúc này, các tu sĩ Thiên Nguyên mới phát hiện, bản thân mình nhìn thì giống như đang chiếm lĩnh những đại lục này, nhưng đội ngũ thì lại đang không ngừng bị ăn mòn.

"Giết!"

Lúc này.

Trên bầu trời của một tòa đại lục, truyền đến một tiếng quát lạnh.

Ngay sau đó, trên bầu trời có tinh đồ to lớn hiện lên, một đạo kiếm khí từ trong đó bắn ra, trực tiếp chém vỡ kết giới phòng ngự của đại lục.

Một lượng lớn tu sĩ, từ bên ngoài đại lục đánh tới, các tu sĩ vốn đang trấn áp quân phản kháng, nhanh chóng bị đánh đến mức trở tay không kịp.

Một quan tướng của vũ trụ Thiên Nguyên thấy cảnh này, sắc mặt vô cùng âm trầm: "Hay lắm, hay cho chiêu nội ứng ngoại hợp này! !"

Hắn nói với một sĩ binh: "Nhanh đi thông báo cho tướng quân."

"Tướng quân không có ở đây."

"Không có ở đây? Con mẹ nó hắn đi đâu rồi?"

Vị quan tướng này tức đến mức đầu óc choáng váng mà ngất đi.

"Không biết, hình như nói muốn đi giết Sở Cuồng Nhân."

"Đáng chết, hết lần này tới lần khác lại vào thời điểm này."

Thần sắc quan tướng này đột nhiên chấn động: "Không đúng, không phải là bọn gia hỏa này đoán chắc tướng quân không có ở đây, nên mới xuất thủ đấy chứ?"

"Làm sao mà bọn họ biết được?"

Còn chưa chờ hắn suy nghĩ nhiều.

Một đạo kiếm quang cũng đã nhấn chìm hắn.

Diệp Trúc từ từ đi ra, nơi hắn đi qua, kiếm khí tàn phá bừa bãi, nguyên một đám tu sĩ Thiên Nguyên chết dưới kiếm của hắn, không người nào là đối thủ của hắn.

Rất nhanh, khối đại lục này liền bị Diệp Trúc chiếm lĩnh.

Nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Hắn nhìn về phía nơi xa: "Đây chỉ mới là bắt đầu thôi."

Một nơi khác trên chiến trường.

Một con Thần Hoàng bay trên không trung, Hoàng Hỏa trút xuống khắp nơi trên mặt đất.

Khắp mọi nơi, vạn vật hóa thành tro tàn, thế gian như bị tận diệt.

Thần Hoàng chi uy, rung chuyển ở trong gầm trời!

"Đáng chết, những quân phản kháng này từ đâu tới vậy?"

"Thật mạnh, con Thần Hoàng này là một trong Huyền Thiên cửu tinh!"

Các tu sĩ của vũ trụ Thiên Nguyên bị thiêu đốt dưới Hoàng Hỏa này, quân lính rất nhanh liền tan rã, khối đại lục này gần như không phí bao nhiêu công sức liền lấy lại được.

Một tòa đại lục khác.

Một thiếu nữ mặc một bộ trường bào màu đen hoa lệ, chân trần đi trên mặt đất, nơi đi qua, từng đoá từng đoá hoa Bỉ Ngạn mỹ lệ nở rộ.

Một luồng sức mạnh Luân Hồi huyền diệu khó giải thích khuếch tán ra.

Bỉ Ngạn hoa nở, vãng sinh luân hồi.

Một người, liền dẹp xong một tòa đại lục.

Thiếu nữ ngước mắt nhìn về phía nơi xa, hai con ngươi giống như hồng ngọc trong suốt không có chút tình cảm nào: "Tất cả đều như dự liệu của hắn..."

...

Đại lục thứ chín của Thiên Nguyên.

Bên trong Tướng Quân phủ.

Thất Thải Thiên Long tiếp nhận tin tức, phải biết rằng Sở Cuồng Nhân đã bị rất nhiều Thần Vương vây quanh, lộ ra cười lạnh: "Hắn đã bị bốn bề thọ địch."

Thần sắc Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt: "Đúng vậy, bốn bề thọ địch."

Nhưng ngay sau đó.

Thất Thải Thiên Long nhận được một số tin tức.

Sắc mặt hắn biến hóa: "Hiện tại, những toà đại lục chiếm lĩnh được từ vũ trụ Bàn Cổ trước đó đang bị công kích, chị chiếm đóng với tốc độ cực nhanh!"

Bốn bề thọ địch, không phải Sở Cuồng Nhân.

Mà chính là bọn họ!

"Tại sao lại có thể như vậy?"

"Chờ một chút, chẳng lẽ đây là kế hoạch của hắn?"

Thất Thải Thiên Long nghĩ tới điều gì đó: "Tên Sở Cuồng Nhân này, lại lấy chính bản thân mình làm mồi nhử, dẫn dụ các vị Thần Vương, sau đó lại để người của vũ trụ Bàn Cổ tiến đến đoạt lại những đại lục bị chiếm lĩnh kia? !"

"Gia hỏa này, khí phách thật là lớn, nhưng mà, hôm nay hắn cũng bị vây hãm, chỉ sợ sẽ phải bồi táng chính mình!"

Sở Cuồng Nhân cầm lấy một quân cờ, đặt trên bàn cờ.

"Thế thì cũng không chắc chắn."

...

"Hay cho một tên Sở Cuồng Nhân, lại lấy thân làm mồi nhử!"

Thiên Viêm Thần Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, sắc mặt âm trầm như nước.

Hiển nhiên, bọn họ cũng nhận được từng chiến báo khẩn cấp kia, cũng ào ào đoán ra việc mình bị Sở Cuồng Nhân tính kế, đột nhiên vô cùng tức giận.

Một đám Thần Vương bọn họ, lại bị một tên mao đầu tiểu tử tính kế?

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

"Xem như ngươi tính kế thâm sâu, nhưng hôm nay, ngươi đối mặt với sự vây giết của chúng ta, hẳn phải chết không nghi ngờ, lần tính kế này, ngươi sẽ phải trả giá bằng cả mạng sống của mình! Ba mươi tòa đại lục, đổi lấy Sở Cuồng Nhân ngươi, cũng không lỗ!"

"Đúng vậy, mà chúng ta lại có nhiều người như vậy, giết ngươi cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, chỉ cần giết được ngươi trong thời gian ngắn nhất, chúng ta liền có thể quay lại phòng thủ, đến lúc đó tất cả kế hoạch của ngươi đều sẽ không thành."

"Giết!"

Khí tức của mỗi một vị Thần Vương bạo phát, khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Đế Hồng và Sở Cuồng Nhân đánh một ngày một đêm xuất thủ trước, đánh ra một chưởng, đế vương khí dồi dào bao phủ đối phương.

Nhưng chỉ thấy Côn Ngô trong tay đối phương bỗng nhiên vạch một đường ở trên không trung.

Kiếm khí như bão.

Sắc bén khó cản!

Uy lực của nó, phải mạnh hơn gấp mười lần so với kiếm chỉ trước kia!

Giờ phút nàym Đế Hồng đột nhiên hiểu rõ, trước đó, đối phương diễn ở trước mặt mình, chính là vì muốn chờ những người khác đi đến.

Bây giờ, người đã đưa tới.

Hắn không cần thiết phải diễn nữa.

Nhưng Đế Hồng nhận ra quá muộn.

Kiếm khí đánh nát đế vương khí, trong chớp mắt liền xé hắn thành hai nửa.

Máu của Thần Vương bắn tung tóe trên mặt đất.

Mọi người đều bị một kiếm này làm cho kinh sợ.

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Côn Ngô, đứng lơ lửng trên bầu trời, kiếm khí phấn khởi, thản nhiên nói: "Bước đầu tiên một ngựa đi đầu, bước thứ hai dẫn xà xuất động, bước thứ ba bốn bề thọ địch, vậy các ngươi biết bước thứ tư là bước gì không?"

Giọng nói bình tĩnh của Sở Cuồng Nhân vang lên.

Trong lòng mọi người không khỏi sinh ra một luồng hàn ý không hiểu.

"Bước thứ tư là tất cả tính toán tường tận sẽ thành công dã tràng!

Chúng ta ở chỗ này giết ngươi, đánh nát tất cả vọng tưởng của ngươi!"

Thiên Viêm Thần Vương nói với giọng điệu lạnh lùng.

"Sai, bước thứ tư là... Bắt rùa trong hũ!"

Lời nói vừa dứt.

Chỉ thấy bốn phía có mười đạo cột sáng phóng lên tận trời.

Trong cột ánh sáng, là từng món từng món Thần Khí.

Thần Khí hình thành một cái kết giới to lớn, bao phủ tất cả mọi người lại, cho dù là Thần Vương cũng cảm nhận được một luồng áp lực.

"Hay còn gọi là... Đóng cửa đánh chó!"

Sở Cuồng Nhân thúc giục Thiên Địa Thần Khí Thập Phương Trận, bao phủ hoàn toàn một đám Thần Vương bao gồm cả bản thân lại, hình thành một không gian biệt lập.

Bọn người Thiên Viêm Thần Vương thấy thế, sắc mặt đại biến.

"Hắn đã bố trí kết giới này từ lúc nào? !"

"Nhanh, động thủ giết hắn!"

Mọi người không do dự nữa, đồng loạt ra tay.

Các loại thần thông tiên pháp, sức mạnh đạo tắc, hóa thành dòng nước lũ vô biên vô tận lao về phía Sở Cuồng Nhân, khí thế vô cùng dồi dào.

Lại thấy đối phương vững như bàn thạch, trường kiếm trong tay vung lên.

"Thanh Liên Quyết, một kiếm khai thiên!"

Chương 1984: Đánh giết từng người một,

hoàn trả tất cả, ván này, Thiên thắng

"Thanh Liên Quyết, một kiếm khai thiên!"

Sức mạnh Thanh Liên hủy diệt dung hòa đạo tắc, một đạo kiếm quang tươi sáng chói mắt chém ra, uy thế mạnh mẽ, vô cùng bành trướng, giống như khai thiên tích địa!

Nơi kiếm quang đi qua, từng đạo từng đạo thần thông tiên pháp liền tiêu tán.

Mấy vị Thần Vương đứng mũi chịu sào, thân thể lần lượt bị đánh nát, đạo trong cơ thể ở trước mặt một kiếm này, nhận lấy sự rung chuyển kịch liệt.

Chỉ với một kiếm liền có loại uy lực này, khiến cho người ta khó mà tin được.

"Đạo viên mãn!"

"Không, không chỉ là đạo viên mãn, còn có luồng sức mạnh hủy diệt trên người kia, đó mới là thứ khó giải quyết nhất."

"Đáng chết!"

Ma Lân Thần Vương lấy ra một món chí bảo.

Đó là một thanh trường côn màu đen, tay hắn nắm trường côn, đạo tắc dung nhập trong đó, kích hoạt uy lực của chí bảo, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

"Chết đi cho ta! !"

Nhưng Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh.

Côn Ngô trong tay chém ra.

Kiếm và trường côn va chạm, sức mạnh Thanh Liên hủy diệt từ trong đó bắn ra, sức mạnh cuồng bạo, đập nát trường côn trong nháy mắt.

Cả người Ma Lân Thần Vương, bị kiếm khí xé thành hai nửa.

Đạo trong cơ thể phát ra từng tiếng nổ lớn.

Hắn muốn dùng đạo tắc khôi phục, nhưng lại phát hiện sức mạnh Thanh Liên hủy diệt kia đang không ngừng xâm chiếm hắn từng chút một, khiến cho đạo của hắn, bị hỏng mất!

Ma Lân Thần Vương, ngã xuống!

"Đáng chết!"

Ô Tuyết Long xuất thủ.

Mà vừa ra tay chính là nguyền rủa chi pháp mạnh nhất của Minh Vương nhất tộc.

Nhưng đáng tiếc.

Sở Cuồng Nhân là do Thanh Liên biến thành.

Muốn nguyền rủa Chí Bảo Hỗn Độn, Ô Tuyết Long còn kém xa, chớ nói chi là trong tay hắn còn có một thanh Phá Chú Chi Kiếm.

Thủ đoạn của đối phương, đối với hắn mà nói, căn bản cũng không có tác dụng gì.

"Chết đi!"

Sở Cuồng Nhân tiện tay chém ra một kiếm, một kiếm khai thiên lại hiện ra.

Sau đó, Ô Tuyết Long cũng đi theo Ma Lân Thần Vương, ngã xuống.

Một kiếm một Thần Vương.

Loại chiến lực cường hãn này, khiến cho trong lòng mọi người phải run sợ.

Lúc này.

Ác Ma Quỷ Viên, Thiên Viêm Thần Vương là Thần Vương đa trọng

Hợp Đạo cũng xuất thủ, thực lực của bọn họ không thể so sánh một cách tầm thường.

Không phải người mà bọn Ma Lân Thần Vương có thể so, vừa ra tay, sức mạnh của nhiều loại đạo chồng chất tại một chỗ, uy thế trùng trùng điệp điệp.

"Tới đi."

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng, có chút hưng phấn.

Từ sau khi xuất quan, hắn chưa từng dùng toàn lực để chiến đấu một trận, thực lực của hắn mạnh bao nhiêu, ngay cả hắn cũng không rõ ràng.

Hiện tại, vừa lúc dùng những người này để thử một lần.

...

Trong cung điện.

Cố Linh Lung ngồi ở trên vương vị, đang trù tính chiến cục chung.

Từng khối ngọc lệnh bay giữa không trung.

Từng đạo từng đạo tin tức truyền ra.

"Vương hậu, nhiệm vụ đã hoàn thành."

"Linh Lung tỷ, bên phía ta cũng đã giải quyết xong."

Sau khi Cố Linh Lung tiếp nhận tin tức, trong đầu hiện ra một bức địa đồ to lớn, đây là bản đồ công sự phòng ngự của vũ trụ Thiên Nguyên.

"Phá Quân, khoảng cách từ chỗ ngươi đến Liêm Trinh gần nhất, chỗ của nàng gặp phải một Thần Vương có chút khó giải quyết, ngươi đến giúp nàng giải quyết đi."

"Cự Môn, Tham Lang, các ngươi xuất phát đến đại lục thứ bảy mươi mốt của Thiên Nguyên, bây giờ Thần Vương của nơi đó không có ở đấy, đây là thời cơ tốt nhất."

"Bắc Minh tiền bối, làm phiền ngươi đi đến đại lục thứ sáu mươi mốt, chỗ đó có mười mấy vị Đại La cực hạn, nhưng lại không có Thần Vương."

"Vũ Khúc, ngươi đi đến đại lục thứ ba mươi bốn, chỗ đó có một Thần Vương đang trấn giữ, nhưng với thực lực của ngươi, không khó để ứng phó."

"Vân Trung Nguyệt, Tử Kim Luân tiền bối, và chư vị Hình Thiên nhất mạch, Thần Ma nhất mạch, lưu lại tại chỗ tiếp tục quét sạch dư nghiệt Thiên Nguyên."

Từng câu từng câu mệnh lệnh được phát ra ngoài.

Không chỉ lấy lại được cương thổ vốn đã bị chiếm lĩnh của vũ trụ Bàn Cổ, hiện tại, kèn lệnh vang lên, bắt đầu tiến công về phía cương thổ của vũ trụ Thiên Nguyên!

Cố Linh Lung ngồi ở vương vị, chân trái giắt lên trên đùi phải, hai đầu lông mày lộ ra uy nghi nhàn nhạt, giống như nữ đế cao cao tại thượng.

"Bước thứ năm, đánh giết từng người, hoàn trả tất cả!"

...

"Một kiếm khai thiên!"

Sở Cuồng Nhân chém ra một kiếm, kiếm khí kinh khủng bức lui Ác Ma Quỷ Viên, một bên khác, Thiên Viêm Thần Vương ngang nhiên xuất thủ.

Bầu trời đầy lửa bao phủ ra.

Sở Cuồng Nhân trở tay cũng đánh ra một chưởng, sức mạnh Thanh Liên hủy diệt phát động.

Ngọn lửa đầy trời bị phá nát.

Thiên Viêm Thần Vương bay ngược ra sau mấy chục trượng.

"Bá Vương Chi Mâu!"

Lúc này, Chưởng Bá Vương thúc giục thần thông của Bá Vương thể, đạo tắc Bá Vương lưu chuyển phía trên trường mâu, bắn ra, trong chốc lát đã xé rách hư không.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, cứ thế mà ngăn lại một mâu này.

Đồng thời, còn hoàn trả lại!

Kiếm khí chém ra, thân thể Chưởng Bá Vương bị đâm xuyên.

Đạo bị rung chuyển kịch liệt.

Còn Sở Cuồng Nhân nhận lấy một kích này của hắn, lại lông tóc không bị tổn hại gì.

Thân thể do Chí Bảo Hỗn Độn biến thành, khó có thể phá hư.

"Gia hỏa này còn đáng sợ hơn nhiều so với tưởng tượng của chúng ta, khó trách ngay cả Hỗn Nguyên cũng phải chết ở trong tay của hắn." Sắc mặt Thiên Viêm Thần Vương âm trầm.

Đột nhiên.

Bọn họ lại lần lượt nhận được tin tức truyền đến.

"Đại lục thứ ba mươi sáu do ta trấn giữ bị công kích rồi? !"

"Ta cũng giống vậy."

Mọi người nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin được.

"Ngươi không chỉ muốn thu lại cương thổ trước đó bị chiếm cứ, còn muốn từng bước xâm chiếm đại lục của chúng ta! !"

"Chờ một chút, làm sao ngươi biết được chúng ta đang trấn thủ ở đại lục nào, làm sao biết để an bài binh lực chứ? !"

Bọn họ liên tục bị hành động của Sở Cuồng Nhân dọa cho sợ hãi.

Nhưng rõ ràng đối phương không có dự định nói cho bọn họ biết.

Chỉ thấy hắn đưa tay ra, sức mạnh Hỗn Độn Thanh Liên hủy diệt được thúc giục đến cực hạn, một đóa Thanh Liên to lớn từ từ nở rộ ở trên đỉnh đầu hắn.

Thanh Liên sinh động như thật.

Trên mặt cánh hoa, có đạo vận huyền diệu lưu chuyển.

Mỗi một đường vân trên rễ cây, đều phun trào ra khí tức kinh người.

Một luồng dao động khiến cho trong lòng chúng Thần Vương run sợ.

"Tốt, cũng là thời điểm nên giải quyết các ngươi rồi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Trên đỉnh đầu, Thanh Liên to lớn trấn áp xuống!

Chính là thức thứ hai của Thanh Liên Quyết.

Một gốc Thanh Liên áp vạn cổ!

Đùng! !

Hư không bị nổ tung thành từng khúc.

Thiên Viêm Thần Vương, toàn bộ bọn người Ác Ma Quỷ Viên bị luồng sức mạnh này bao phủ, căn bản không có cách nào tránh khỏi, chỉ có thể kháng cự một cách khó khăn!

Mỗi một loại đạo bạo phát, nhưng ở trước mặt luồng sức mạnh Thanh Liên hủy diệt này, đạo của bọn họ chỉ có thể sụp đổ tan rã.

Bên dưới.

Tất cả các tu sĩ thấy được một cảnh tượng doạ người nhất trong cuộc đời.

Một đóa Thanh Liên giống như bầu trời đè xuống.

Đạo trong cơ thể nguyên một đám Thần Vương gào thét phát ra, sau đó ào ào nổ tung, ngã xuống từ trên không trung, khí tức sinh mệnh tiêu tán.

Chỉ trong chốc lát.

Thanh Liên tiêu tán.

Không trung chỉ còn lại một bộ bạch y đứng lơ lửng trên không.

Thập Đại Thần Khí vờn xung quanh người hắn.

"Tốt, sau đó liền thanh tẩy nơi này một chút vậy."

Sở Cuồng Nhân nhìn xuống đại lục ở phía dưới, thúc giục sức mạnh Thần Khí.

Trong chốc lát, từng đợt quang hoa Thần Khí đảo qua.

Một lượng lớn tu sĩ Thiên Nguyên ở bên trên đại lục ngã xuống.

Mà các nơi còn lại cũng phát sinh tình huống tương tự.

Huyền Thiên tinh đồ liên tục chiếu rọi ra.

Cửu tinh đều xuất hiện trên chiến trường.

Đại lục thuộc quyền sở hữu của vũ trụ Thiên Nguyên, liên tục bị chiếm đóng.

Rất nhanh.

Vài chục tòa đại lục bị bọn người Huyền Thiên cửu tinh chiếm lĩnh, bởi vì không có Thần Vương cường thế gây trở ngại, nên toàn bộ quá trình vô cùng mãnh liệt.

Những người đứng đầu của vũ trụ Thiên Nguyên cũng không kịp phản ứng, vài chục tòa đại lục kia, hoàn toàn biến mất.

Lần này, Sở Cuồng Nhân hạ năm bước cờ.

Một ngựa đi đầu, dẫn xà xuất động, bốn bề thọ địch, bắt rùa trong hũ và đánh giết từng người một, vũ trụ Bàn Cổ lấy được một thắng lợi lớn nhất từ trước tới nay ở bên trong chiến trường hư

không.

Nhưng đối với người của vũ trụ Thiên Nguyên mà nói, đây là một cơn ác mộng.

Là một sự thất bại trước nay chưa từng có!

Trong mấy ngày ngắn ngủi, tính cả cương thổ bị vũ trụ Bàn Cổ đoạt lại, bọn họ tổn thất trọn vẹn bốn mươi tám tòa đại lục!

Bọn họ phải tốn bao nhiêu thời gian mới có thể lấy về đây!

Không.

Có Sở Cuồng Nhân ở đây, bọn họ có thể mang về hay không cũng không biết được.

Bộp.

Quân cờ hạ xuống.

Sở Cuồng Nhân nhìn sắc mặt âm trầm bất định của Thất Thải Thiên Long ở phía đối diện, từ tốn nói: "Ván này, là Thiên thắng."

Chương 1985: Thất Thải Thiên Long đột kích, ngươi cũng tạm được

"Ván này, là Thiên thắng." Sở Cuồng Nhân nhìn sắc mặt âm trầm bất định của Thất Thải Thiên Long ở trước mắt, từ tốn nói.

Mà Thất Thải Thiên Long nhíu mày lại, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, dường như đang suy nghĩ gì, long khí trong cơ thể đang không ngừng ấp ủ.

Dường như, hắn muốn động thủ?

Sở Cuồng Nhân cũng vui vẻ.

Nhìn đối phương, trong mắt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Thất Thải Thiên Long nhìn nụ cười trên mặt Sở Cuồng Nhân, lại có chút không nắm chắc, người này thật không có chuyện gì sau khi chiến một trận với Minh Thần sao?

Không được.

Thiên Kiếm thâm sâu khó dò, không thể tùy tiện ra tay.

Cuối cùng, Thất Thải Thiên Long đè xuống xúc động trong lòng, hắn hừ lạnh một tiếng: "Thiên Kiếm, ba món đồ này, thuộc về ngươi."

Hắn đưa ba món bảo vật cho Sở Cuồng Nhân.

Lập tức đứng dậy rời đi.

Hắn rất phiền muộn.

Lần này đến đây, hắn chỉ là đến xò xét Thiên Kiếm một chút, nhưng không nghĩ tới, cái gì cũng không thăm dò được, còn tổn thất ba món bảo vật.

Quá oan uổng.

"Sở Cuồng Nhân..."

Thất Thải Thiên Long nỉ non nói.

Sau Thiên Kiếm, lại có một người khiến hắn cảm thấy hứng thú.

"Người này không đơn giản, có thể công chiếm xong nhiều đại lục trong thời gian ngắn như vậy, thủ đoạn của hắn, làm cho người ta kinh thán."

"Nếu đã như, thì sao ta không đi gặp một lần?"

Thất Thải Thiên Long khẽ cười một tiếng.

Sau đó, bóng người hắn lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Bên trong Tướng Quân phủ.

Thiên Kiếm nhìn phương hướng Thất Thải Thiên Long rời đi, trên mặt lộ ra một tia tiếc hận: "Đáng tiếc, hắn lại kiềm chế được sát ý với Thiên, xem ra, hiệu quả của tình báo giả này, cũng không quá lớn."

Nếu vừa rồi Thất Thải Thiên Long xuất thủ.

Sở Cuồng Nhân nắm chắc năm phần, sẽ giết được đối phương!

Nhưng đáng tiếc, đối phương không xuất thủ.

Cho nên, hắn cũng không thể chủ động xuất thủ.

Thân phận của Thất Thải Thiên Long không đơn giản, không chỉ là tồn tại cổ lão của vũ trụ Thiên Nguyên, mà còn là chiến tướng vô song của lần đại chiến vũ trụ trước.

Đối với vũ trụ Thiên Nguyên mà nói, là chiến lực quan trọng gần với Hỗn Nguyên, Thiên Nguyên Thần Điện sẽ không để cho hắn tuỳ tiện giết đối phương.

Hơn nữa, nắm chắc năm phần, còn chưa đủ.

"Được rồi, lần này thu hoạch cũng không kém, ba món bảo vật, mọi thứ đều hữu dụng." Sở Cuồng Nhân nhìn bảo vật trong tay, hài lòng cười một tiếng.

Hắn đưa oán niệm châu bên trong đó cho Thiên Ảnh.

"Cầm lấy đi luyện hóa thật tốt đi."

"Đa tạ chủ nhân."

Thiên Ảnh cũng không có chối từ.

"Trận chiến lần này, chỉ sợ những người đứng đầu của vũ trụ Thiên Nguyên, sẽ càng thêm kiêng kị đối với Sở Cuồng Nhân." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

"Người này thật không đơn giản, toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên, Ma đoán chỉ có chủ nhân mới đối phó được hắn."

"Ha, có lẽ vậy."

...

"Phu quân, tất cả thuận lợi."

Trên chiến trường hỗn độn.

Quanh người Sở Cuồng Nhân còn có từng món từng món Thần Khí.

Mà ở xung quanh hắn chất đầy vô số thi thể.

Một màn trước mắt, nói là núi thây biển máu, cũng không đủ.

Sở Cuồng Nhân một bộ bạch y, như tiên trác tuyệt, mặc cho ai nhìn thấy hắn cũng sẽ không thể liên hệ với một màn tàn nhẫn vô đạo ở trước mắt.

Nhưng hết lần này tới lần khác, hắn chính là kẻ đầu têu của tất cả.

"Ừm, ta đã biết, vất vả cho ngươi."

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia nhu tình.

"Ta không sao, tu vi ta không cao, cũng chỉ có thể ở hậu phương làm những chuyện này, người thật sự vất vả chính là các chiến sĩ tiền tuyến."

"Tất cả mọi người cực khổ rồi, trận chiến này đánh rất xinh đẹp."

"Phu quân, Lam Vũ và Tiểu Hồng các nàng đã thu được thắng lợi trở về, hiện tại đang đi đến chỗ của ngươi." Cố Linh Lung nói ra.

"Bảo tất cả các nàng đừng đến đây, không, tất cả mọi người không nên tới gần khối đại lục này, cách càng xa càng tốt."

Giọng điệu của Sở Cuồng Nhân đột nhiên trở nên ngưng trọng.

Cố Linh Lung có chút hoảng hốt, sau đó, trên mặt nàng lộ ra vẻ lo lắng: "Phu quân, xảy ra chuyện gì rồi?"

"Yên tâm, ta có thể giải quyết."

Sở Cuồng Nhân nói xong, liền đóng truyền tin lại.

Cố Linh Lung vội vàng thông báo tất cả mọi người.

Mọi người vốn đang đắm chìm trong sự vui sướng của thắng lợi, thần sắc chấn động.

Tất cả mọi người đang lo lắng cho Sở Cuồng Nhân.

...

Đại lục thứ chín của Thiên Nguyên, bên trong Tướng Quân phủ.

Dường như Sở Cuồng Nhân cảm nhận được cái gì đó, có chút hoảng hốt, lập tức khẽ cười một tiếng: "Thú vị, rốt cuộc ngươi và ta cũng phải đánh một trận."

Trên chiến trường bừa bộn.

Mùi máu tanh và khói lửa phiêu tán trong không khí.

Một bóng người cầm kiếm đứng đó, đứng trong núi thây biển máu.

Mà ở đối diện hắn, có một nam tử toàn thân lưu chuyển ra tiên huy màu sắc rực rỡ, khuôn mặt của nam tử này vô cùng uy nghiêm, hai mắt cũng có màu sắc rực rỡ.

Cả người từ đầu tới đuôi đều là năm màu lộng lẫy.

Một luồng uy áp khó có thể tưởng tượng từ trên người hắn khuếch tán ra.

Giống như cả mảnh thiên địa này đều muốn thần phục ở dưới chân hắn.

"Ta không nghĩ tới, ngoại trừ Thiên Kiếm ra, đời này còn có thể gặp được một cấm kỵ yêu nghiệt có thể tương xứng với hắn."

"Không, loại người giống các ngươi, cần phải gọi là dị số!"

Nam tử có tiên huy màu sắc rực rỡ từ tốn nói.

"Chiến tướng vô song Thất Thải Thiên Long, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Sở Cuồng Nhân nhìn người trước mắt, thản nhiên nói.

Người tới, chính là Thất Thải Thiên Long, là tồn tại kinh khủng mang theo danh tiếng chiến tướng vô song bên trong đại chiến vũ trụ lần trước.

"Trận chiến này, vô cùng đặc sắc."

"Lấy thân làm mồi, dẫn xà xuất động lại đến đánh tan từng người, nỗ lực mười năm qua của vũ trụ Thiên Nguyên ta, bị một mình ngươi đánh sập, thậm chí còn hoàn trả lại chúng ta một đòn, ta thực sự không thể không tán thưởng."

Thất Thải Thiên Long từ từ nói ra.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, khẽ cười một tiếng: "Trận chiến này, còn dài đằng đẵng, hiện tại cũng chỉ là một bắt đầu nho nhỏ mà thôi."

"Đúng vậy, đại chiến vũ trụ lần trước đánh 10 vạn năm, hiện tại mới vừa mới bắt đầu mà thôi." Thất Thải Thiên Long rất tán thành.

Lập tức, trên người hắn có sức mạnh đạo tắc phun trào, trong mắt lộ ra vẻ băng lãnh: "Chỉ tiếc, vừa mới bắt đầu, ngươi liền phải chết!"

Lời nói vừa dứt.

Hắn đột nhiên điểm ra một chỉ.

Sức mạnh đạo tắc kinh khủng hội tụ ở đầu ngón tay, hóa thành thất thải thần quang!

Uy lực của nó còn cường đại gấp bội so với Thiên Viêm Thần Vương, Ác Ma Quỷ Viên mà Sở Cuồng Nhân đối chiến trước đó, vô cùng doạ người.

"Một kiếm khai thiên!"

Trường kiếm trong tay Sở Cuồng Nhân trảm xuống.

Sức mạnh Thanh Liên hủy diệt phun ra ngoài, va chạm với chỉ kình!

Một tiếng nổ lớn sau đó, đại địa trầm luân!

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, Thập Phương Thần Khí sau lưng chiếu rọi quang hoa tươi sáng, sức mạnh Thần Khí lưu chuyển, dung hòa thành một đạo khí lưu kinh thiên.

"Thập Phương Thần Khí Chấn Thương Khung!"

Sức mạnh Thần Khí, nghiền ép về phía Thất Thải Thiên Long.

Đùng! !

Khi một tiếng nỏ thật lớn vang lên.

Bên trong bụi mù cuồn cuộn.

Tiên huy màu sắc rực rỡ chiếu rọi ra, Thất Thải Thiên Long lông tóc không tổn hao gì!

"Những chí bảo này của ngươi, cũng không tệ, nhưng muốn phá vảy rồng bảy màu trên người ta, thì vẫn còn chưa đủ."

Thất Thải Thiên Long thản nhiên nói.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái.

Trong đầu nhanh chóng hiện ra tin tức liên quan tới Thất Thải Thiên Long.

Thất Thải Thiên Long, Thiên Nguyên Long tộc chi tổ.

Hắn dung hợp, tổng công bảy loại đạo!

Hơn nữa, toàn bộ bảy loại đạo này đã đạt đến tầng thứ viên mãn! !

Sự kinh khủng về thực lực của hắn, mạnh hơn nhiều so với đa trọng Hợp Đạo chỉ có một hai loại nói viên mãn như Nguyên Đằng.

Tuyệt đối là một nhóm nhỏ những người mạnh nhất phía dưới Hỗn Nguyên.

"Vừa rồi đánh không phải rất sung sướng, ngươi, cũng tạm được!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Phất tay áo lên.

Sức mạnh tiên nguyên đổ xuống.

Tiên Vương bào, Tiên Vương ấn, Tiên Vương quan đã đeo ở trên người, sau lưng còn có chín đạo hoàng đạo long khí dài hơn trăm vạn trượng bay lên không trung!

Trên trán, ấn ký Thanh Liên lưu chuyển ra đạo vận bất phàm.

Từng đợt sức mạnh hủy diệt tiêu tán ra.

Hư không bốn phía giống như tấm gương, không ngừng vỡ nát!

"Há, lực lượng làm cho người ta tán thưởng."

Hai mắt Thất Thải Thiên Long khẽ híp một cái, cũng lộ ra một tia ngưng trọng.

Chương 1986: Kịch chiến với Thất Thải Thiên Long, Thần Ma nhất mạch Hồng Dương

Ở bên trên một tòa đại lục.

Sở Cuồng Nhân đối mặt với Thất Thải Thiên Long.

Khí thế hai bên va chạm, sức mạnh cường đại rung chuyển đại lục.

Sức mạnh hủy diệt trong cơ thể Sở Cuồng Nhân phun trào đến cực hạn.

Tay cầm Côn Ngô, chém một kiếm ra.

Thanh Liên Quyết, một kiếm khai thiên!

Mà Thất Thải Thiên Long cũng không do dự, bảy loại đạo viên mãn trong cơ thể cùng nhau phát ra tiếng nổ lớn, vô cùng kinh khủng.

"Kim Long Trảm Thần!"

Thất Thải Thiên Long ngưng tụ kiếm chỉ, cũng chém ra một kiếm.

Một đạo kiếm khí ẩn chứa bảy loại đạo viên mãn!

Không có quá nhiều thăm dò, hai người vừa ra tay chính là sức mạnh và tu vi cực hạn!

Mà trong nháy mắt kiếm khí va chạm, hư không đúng là phát ra tiếng nổ lớn kịch liệt, đại địa nổ tung, bị xé thành hai nửa.

Hư không bốn phía cũng bị tàn phá bừa bãi, bị kiếm khí cắt thành từng đạo từng đạo vết rách đen nhánh, hư không loạn lưu phun trào ở trong đó, bộc phát ra một lực hút cực hạn, giống như miệng lớn của cự thú, cắn nuốt tất cả.

Một kiếm này, Sở Cuồng Nhân rơi vào hạ phong, lùi lại mấy chục bước, mà Thất Thải Thiên Long lại đứng tại chỗ, vững vàng, bất động.

Sở Cuồng Nhân cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, bảy loại đạo viên mãn dung vào một thân, sức mạnh quả thật là vô cùng cường đại.

Sức mạnh Thanh Liên hủy diệt trong cơ thể tuôn ra, bên trong hư không, một đóa Thanh Liên tươi sáng chói mắt chầm chậm nở rộ.

"Một gốc Thanh Liên áp vạn cổ!"

Thanh Liên trấn áp xuống.

Mỗi một cánh hoa đều phun trào ra khí thế kinh người.

Thanh Liên rơi xuống trong nháy mắt.

Hư không như gương, nổ tung thành từng khúc, vô số mảnh vỡ bay múa không gian giống như tấm gương phản chiếu bóng dáng của Sở Cuồng Nhân và Thất Thải Thiên Long.

"Một chiêu này, thú vị."

Đạo trong cơ thể Thất Thải Thiên Long nổ lớn.

Thất Thải Quang Hoa ấp ủ ở trong lòng bàn tay của hắn, phóng lên tận trời, trong chốc lát, một long ảnh dữ tợn bá đạo hiện ra ở phía sau hắn.

Cự Long mở hai cánh ra, năm màu lộng lẫy trên vảy rồng có tới mấy loại đạo vận hoàn toàn khác biệt lưu chuyển.

Kim mộc thủy hỏa thổ âm dương.

Đây cũng là bảy loại đạo mà Thất Thải Thiên Long dung hòa.

Bây giờ, bảy loại đạo này hội tụ ở phía trên long ảnh phía sau hắn.

"Long Khiếu Hư Không Diệt!"

Thất Thải Thiên Long lạnh nhạt quát lên.

Long ảnh sau lưng thét dài một tiếng, há mồm phun một cái, một dòng nước lũ hoa mỹ màu sắc rực rỡ phun ra ngoài, chỗ nó đi qua, hư không liên tục bị phá nát.

Bên trong dòng nước lũ kia, có hỏa diễm, có phong bạo, có dòng nước...

Chiếu rọi ra tự nhiên vạn tượng.

Vô cùng tuyệt mỹ.

Trong nháy mắt khi tiếp xúc với Thanh Liên, sức mạnh hủy diệt và sức mạnh Thất Thải Thiên Long tạo thành trùng kích, giống như một cục đá ném vào trên mặt hồ, trong hư không nổi lên một vòng lại một vòng gợn sóng.

Chỗ gợn sóng đến, nhấn chìm vạn vật, lay động thiên khung.

Hư không vỡ nát, sụp đổ, sau đó hóa thành hư vô.

Luồng sức mạnh này, giống như ngày tận thế tới, hủy diệt tất cả!

Mà đại lục hai người giao chiến bởi vì luồng sức mạnh này, đã hoàn toàn nứt toác, hóa thành vô số mảnh vỡ tản ra.

Trong hư không.

Có rất nhiều cường giả đều cảm nhận được luồng sức mạnh mạnh mẽ này.

Nơi nào đó.

Một nữ tử mặc một bộ chiến giáp trắng bạc nhìn qua phương hướng phát ra năng lượng kinh khủng, trong mắt lộ ra một tia lo lắng.

"Sức mạnh này, là công tử, đây chính là nguyên nhân công tử để cho chúng ta không nên tới gần sao? Hắn đang giao thủ với một tồn tại kinh người."

Lam Vũ nỉ non nói.

Mọi người cũng đều khiếp sợ không gì sánh nổi.

"Luồng sức mạnh này, tuyệt đối là đang giao thủ với tồn tại đỉnh phong gần với Hỗn Nguyên, đáng sợ."

"Không, đạo thế này rất có thể đã là nửa bước Hỗn Nguyên."

"Thật mạnh."

"Sở Cuồng Nhân... Hắn ứng phó được sao?"

Phía trên đại lục bị phá nát.

Sau trùng kích đến cực hạn kia, Sở Cuồng Nhân và Thất Thải Thiên Long đứng ở bên trên một khối mảnh vụn đại lục, nhìn nhau từ xa.

Ánh mắt hai người va chạm, ánh mắt run lên.

Trong lòng Thất Thải Thiên Long âm thầm than thở về thực lực của Sở Cuồng Nhân, bằng chừng ấy tuổi, lại có thực lực như thế, là lần đầu tiên hắn gặp.

Người này khiến hắn không khỏi liên tưởng đến Thiên Kiếm.

Hai người này đánh nhau, ai mạnh ai yếu?

"Bảy loại đạo viên mãn, ừm, quả thật có chút khó giải quyết."

Sở Cuồng Nhân cũng âm thầm nghĩ tới.

Hắn còn có một chiêu.

Một chiêu này, là thức thứ ba của Thanh Liên Quyết.

Nhưng từ sau khi hắn sáng tạo ra, vẫn chưa từng dùng qua.

"Vậy liền vừa vặn thử một lần đi."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Hắn cũng không cảm thấy chính mình sẽ thua bởi Thất Thải Thiên Long, thân thể này của mình là do Hỗn Độn Thanh Liên biến thành, năng lực bảo mệnh cực mạnh.

Dù là Hỗn Nguyên cũng không thể dễ dàng giết được hắn.

"Uy hiếp như vậy, nhất định phải nhanh chóng chém giết mới được."

Thất Thải Thiên Long nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt càng phát ra vẻ băng lãnh.

Ngay khi hắn chuẩn bị sử dụng sức mạnh cường đại nhất, đột nhiên cảm nhận được cái gì, nhìn về phía cách đó không xa, ánh mắt ngưng lại.

"Loại khí tức này là..."

Chỉ thấy một cô gái mặc áo đỏ từ từ đi tới.

Nữ tử dung nhan tuyệt mỹ, đùi ngọc thon dài, da thịt hơn tuyết, mái tóc màu đỏ mềm mại bóng loáng, một bộ hồng y như lửa.

Quanh người nàng tràn ngập một luồng khí tức nóng rực bá đạo.

Chỉ đứng ở nơi đó, hư không liền tự mình vặn vẹo sụp đổ, nhiệt độ nóng rực làm nàng nhìn qua giống như mặt trời màu đỏ.

"Khí tức không thể coi thường."

Hai mắt Thất Thải Thiên Long khẽ híp một cái.

Trên người nữ tử này, hắn cảm nhận được một luồng uy hiếp.

Tuy không mãnh liệt.

Nhưng thật sự hiện hữu.

Thực lực của người này, đoán chừng không kém hắn bao nhiêu.

"Thất Thải Thiên Long, rời đi đi, ta và Sở Cuồng Nhân liên thủ, ngươi không chiếm được chỗ tốt." Nữ tử tóc đỏ thản nhiên nói.

Nghe được lời này của nàng, Thất Thải Thiên Long suy tư một phen.

Mà còn chưa chờ hắn nghĩ ra kết quả.

Nơi xa.

Tinh đồ hiện lên, chín ngôi sao tô điểm ở trong hư không.

Có kiếm khí lượn lờ, Thần Hoàng kêu lên.

Có phật quang hiện ra, cũng có tà khí lẫm liệt.

Chín ngôi sao, chỉn luồng khí tức hoàn toàn khác biệt.

Mỗi một luồng đều không thể coi thường

Thất Thải Thiên Long thấy thế, khẽ cười một tiếng: "Xem ra những năm này, vũ trụ Bàn Cổ đã xuất hiện không ít người thú vị."

Thôi.

Dù sao lần này đã thăm dò thành công.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân thật sâu: "Sở Cuồng Nhân, lần này đến đây thôi, lần tiếp theo, sẽ không hề đơn giản như vậy."

"Ha, lần tiếp theo, trảm đầu rồng của ngươi!"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay nói.

"Thú vị."

Bóng người Thất Thải Thiên Long lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Sở Cuồng Nhân, nữ tử tóc đỏ cũng không hề ngăn cản.

Muốn giết đối phương, không hề đơn giản như vậy.

Bảy loại đạo viên mãn, rất khó giết chết, trừ phi có thể cùng đánh nát bảy loại đạo viên mãn kia chỉ trong một lần.

Nhưng ngoại trừ Hỗn Nguyên ra, cho dù là nửa bước Hỗn Nguyên cũng không làm được.

"Tiên Vương, ngươi không sao chứ."

Lúc này, đám người Diệp Trúc đi tới.

Sở Cuồng Nhân nhìn bọn hắn, bất đắc dĩ nói: "Không phải nói, để cho các ngươi đừng tới gần nơi này sao? Làm sao đều tới rồi."

"Chúng ta thấy động tĩnh nơi đây đã ngừng, có chút bận tâm, cho nên liền cùng đi, vừa rồi ngươi giao chiến với kẻ nào vậy?"

Diệp Trúc hiếu kỳ hỏi.

"Chiến tướng vô song, Thất Thải Thiên Long."

Sở Cuồng Nhân nói.

Không để ý sự kinh ngạc của mọi người, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía nữ tử tóc đỏ, nói ra: "Vừa rồi đa tạ các hạ giúp đỡ."

Nữ tử tóc đỏ khoát khoát tay, nói: "Coi như không có ta, tin rằng với thực lực của ngươi, cũng có biện pháp tự vệ."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, cũng không có phủ nhận.

Sau đó, hắn nói: "Các hạ là Thần Ma nhất mạch."

"Thần Ma nhất mạch, Hồng Dương!"

Nữ tử tóc đỏ phóng khoáng cười một tiếng, vỗ vỗ bả vai Sở Cuồng Nhân, nói ra: "Thế nào, cần ta gọi ngươi một tiếng Thần Ma Chi Vương sao?"

"Tiền bối tùy ý là được."

Thần Ma Chi Vương, danh xưng này là Hư Vô tạo ra, để Sở Cuồng Nhân thống lĩnh Hậu Thiên Thần Ma nhất mạch.

Mà đối với Tiên Thiên Hỗn Độn Thần Ma thể như Thần Ma thất nhân chúng này, xưng hào Thần Ma Chi Vương, cũng không hề quan trọng như vậy.

Giống như hiện tại, bọn người Bắc Minh, Tử Kim Luân đi theo Sở Cuồng Nhân, cũng không phải là bởi vì xưng hào này, mà là bởi vì mị lực của bản thân hắn.

Chương 1987: Chiến tướng vô song Lục Quân, Tư Không Thần Vương phát giác manh mối

Hồng Dương, người cuối cùng trong Thần Ma thất nhân chúng.

Cho tới nay đều phụ trách một nhiệm vụ bên trong chiến trường hư không.

Mà bây giờ, đối phương đột nhiên hiện thân.

Bởi vì nhiệm vụ của nàng xuất hiện biến động.

"Ma triều bên trong Ma Ám cấm thổ đã rút đi, hiện tại chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta tiến vào bên trong, đánh thức chiến tướng vô song."

"Hôm nay tới đây, chính là vì việc này."

Hồng Dương trịnh trọng nói.

Ma Ám cấm thổ, đây là một chỗ hiểm địa bên trong chiến trường hư không.

Nghe nói, lần đại chiến vũ trụ trước, hai bên đánh đến quá mức kịch liệt, khiến cho mấy vị chiến tướng vô song bị trọng thương ngủ say trong đó.

Mà trong cấm thổ, có một lượng lớn ma vụ quỷ dị, tu sĩ tầm thường khó có thể tới gần, hơn nữa, sau khi những chiến tướng này ngủ say, hai đại vũ trụ cũng lập tức ngưng chiến, chiến trường hư không cũng theo đó mà đóng lại.

Cho đến gần đây, khi chiến trường hư không mở ra, lúc này Hồng Dương mới một mực thăm dò ở bên trong Ma Ám cấm thổ, tìm kiếm biện pháp khiến chiến tướng thức tỉnh.

Ngủ say nhiều năm như vậy, thương thế bên trong cơ thể của những chiến tướng này cũng đã khôi phục được bảy tám phần.

Lại thêm, hiện tại chính là khoảng thời gian ma triều trong cấm thổ rút đi.

Chính là thời cơ thích hợp nhất để đánh thức các chiến tướng vô song.

"Việc này cần trở về bàn bạc kỹ hơn."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Hắn và mấy người trở về bên trong địa điểm phòng ngự của vũ trụ Bàn Cổ.

Lại tiến vào không gian trong não một lần nữa.

Mọi người tề tụ.

Lần này, một đám Hợp Đạo cổ lão nhìn Sở Cuồng Nhân, có chút trầm mặc, mỗi một người đều bị chuyện mà đối phương làm trước đó rung động.

Ở phía trên chiến trường này, tất cả mọi chuyện đều lấy thực lực, lấy chiến công để nói chuyện, mà chiến công lần này Sở Cuồng Nhân lập ra quá lớn.

Từ khi chiến trường hư không mở ra lần nữa đến nay, không ai vượt qua được.

Chỉ dựa vào trận chiến này, phong cho hắn thành chiến tướng vô song cũng dư xài, nhưng mà, Sở Cuồng Nhân không có hứng thú đối thứ này.

Thứ hắn muốn làm chính là Vương!

"Chư vị, câu trả lời của các ngươi đâu?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe được lời này của hắn, mọi người cũng đều biết ý tứ của hắn.

Lúc này, Đại Hắc Thiên Ma dẫn đầu lên tiếng: "Từ nay về sau, Đại Hắc Thiên Ma ta, nguyện để Tiên Vương chỉ huy!"

Những người còn lại cũng đều lên tiếng, ngay cả mấy người Lôi âm Phật, Tội Như Lai bất hòa với Sở Cuồng Nhân cũng đều biểu thị nghe theo sự chỉ huy.

Bọn họ không phải người không nhìn rõ cục diện.

Hiện tại, ở vũ trụ Bàn Cổ, luận thực lực, có lẽ có người có thể địch lại Sở Cuồng Nhân, nhưng luận uy vọng, không có người nào vượt qua được.

Những Hợp Đạo cổ lão như bọn họ, rốt cuộc cũng đã già rồi.

Uy vọng ở thời đại kia của bọn họ, nhưng lại không hề có tác dụng ở thời đại này, thời đại cũng không biết đã thay đổi bao nhiêu lần.

"Ngươi thì sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Thiên Tịch Tiên Đế.

Đối phương có chút trầm mặc, nhưng cuối cùng, vẫn không thể làm gì, nói: "Ta nguyện ý để Tiên Vương chỉ huy."

"Rất tốt." Sở Cuồng Nhân gật gật đầu.

Sau đó, hắn còn nói chuyện liên quan tới Ma Ám cấm thổ: "Chuyện đánh thức chiến tướng vô song, cấp bách."

Ma Ám cấm thổ chính là hiểm địa của chiến trường hư không, cho dù là tồn tại cấp bậc Hợp Đạo tiến đến, cũng rất khó nói có thể toàn mạng.

Cho nên, người có thể theo hắn tiến đến để đánh thức chiến tướng vô song, không nhiều.

Hồng Dương nhất định phải mang theo, đối phương đã chấp hành nhiệm vụ này ở bên trong chiến trường hư không rất lâu, quen thuộc đường xá trong Ma Ám cấm thổ, và cũng chỉ có nàng mới biết được vị trí chính xác của những chiến tướng vô song đang ngủ say.

Ngoại trừ nàng, còn muốn mang theo ai đây?

"Để cho ta đi theo đi."

Lúc này.

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy bên trong không gian trong não, một đạo tinh quang rơi xuống, hóa thành một bóng người, người này mặc một bộ chiến giáp thanh sắc, mày kiếm mắt sáng, cõng một thanh đao màu đen to lớn, toàn thân lộ ra một luồng khí tức lạnh lẽo.

Nhìn qua cũng biết là không dễ trêu.

Sở Cuồng Nhân chưa từng gặp qua đối phương.

Nhưng sau khi mọi người ở bốn phía nhìn thấy người này, vô cùng kinh ngạc.

Theo phản ứng của bọn họ thì có thể nhìn ra, người tới không đơn giản.

"Là ngươi, Lục Quân!"

Tử Kim Luân nhìn thấy đối phương, hai mắt tỏa sáng.

Lục Quân cũng cười nhạt một tiếng: "Đã lâu không gặp, Tử Kim Luân."

Sau đó, hắn nhìn về phía Sở Cuồng Nhân: "Tại hạ Lục Quân, tham kiến Tiên Vương, lần này tiến về Ma Ám cấm thổ, để cho ta đi với ngươi, như thế nào?"

"Có thể."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Ngay vừa rồi, Tử Kim Luân truyền âm cho hắn.

Lục Quân, một trong những chiến tướng vô song trong lần đại chiến vũ trụ trước đó, cũng là một trong bảy đại chiến tướng vô song còn sót lại của vũ trụ Bàn Cổ.

Thực lực của hắn, không thể khinh thường.

Ít nhất, đối phương đã dung hợp được năm loại đạo!

, ột viện thủ cường lực như thế, đương nhiên Sở Cuồng Nhân sẽ không buông tha.

Rất nhanh.

Hắn liền quyết định nhân tuyển tiến về Ma Ám cấm thổ lần này.

Hắn, Hồng Dương, Lục Quân, và Hư Vô.

Tổng cộng bốn người.

Mang theo Hư Vô, chủ yếu bởi vì đối phương cảm thấy hết sức hứng thú đối với ma triều bên trong Ma Ám cấm thổ, muốn xâm nhập thăm dò một phen.

Sau khi xác nhận xong nhân tuyển, mấy người cũng không lập tức tiến về cấm thổ.

Mà muốn chuẩn bị trước một số đồ vật để đánh thức chiến tướng vô song, bỏ ra mười ngày chuẩn bị, lúc này mấy người mới đi đến Ma Ám cấm thổ.

...

Vũ trụ Thiên Nguyên, Thiên Nguyên Thần Điện.

Một cuộc hội nghị đang được tổ chức.

Mà tham dự cuộc hội nghị này, đều là Hợp Đạo Thần Vương.

Lúc này, bọn họ đang ồn ào túi bụi.

"Lần này vũ trụ Thiên Nguyên tổn thất lớn rồi, 48 tòa đại lục bị người khác lấy mất, đây là trách nhiệm của ai? !"

"Hừ, chẳng lẽ chúng ta cứ nhìn mà không hề làm gì sao? Một đám hèn nhát, có muốn theo ta xuất chinh hay không?"

"Đều tỉnh táo cho ta, không thể hành động thiếu suy nghĩ!"

"Ha? Đều bị một tên tiểu bối đánh thành bộ dáng này, còn không cho động? Các ngươi không phải là ngủ đến hồ đồ rồi chứ?"

Sở Cuồng Nhân cũng ở bên trong cuộc hội nghị này.

Nhưng cũng không phải chân thân của mọi người đến đây tham dự, mà là lợi dụng một loại thủ đoạn truyền tin nào đó, hình thành hình chiếu.

Nếu không thì, Sở Cuồng Nhân cũng hoài nghi những người này có thể xông vào đánh nhau hay không, nhìn mọi người cãi lộn, hắn ngáp một cái.

Nhàm chán...

Nếu không phải vì sợ bỏ lỡ tình báo quan trọng nào đó.

Hắn cũng lười tới tham gia hội nghị này.

"Đều tỉnh táo cho ta."

Lúc này, Tư Không Thần Vương hừ lạnh một tiếng.

Hiện tại, hắn là người đại diện được Thần Thiên khâm điểm, hắn vẫn có tác dụng nhất định, mọi người cũng dần dần an tĩnh lại.

"Thần Vương của các phương ở vũ trụ Thiên Nguyên, không thể hành động thiếu suy nghĩ, đừng quên, lần này bại trận, cũng bởi vì Thần Vương các phương trúng kế điệu hổ ly sơn, đi đánh Sở

Cuồng Nhân, nên mới khiến đối phương có thời cơ để lợi dụng."

"Sai lầm như vậy, không thể tái phạm lần thứ hai."

Tư Không Thần Vương từ tốn nói, tiếp đó, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân: "Thiên Kiếm, ngươi có cái nhìn thế nào đối với Sở Cuồng Nhân?"

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút.

Ta có thể có ý kiến gì đối với chính ta?

Dáng dấp đẹp trai?

Có thực lực?

"Là một đối thủ không tệ, Thiên, chờ mong lần giao thủ với hắn."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Câu trả lời này cũng không khiến mọi người bất ngờ.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Thiên Kiếm cũng thuộc về loại loại người không ngừng khiêu chiến cường giả, nên đương nhiên sẽ không bỏ lỡ kỳ phùng địch thủ.

Tư Không Thần Vương cũng không nói thêm chuyện gì.

Tiếp đó, hắn lưu lại mấy người, để những người còn lại rời đi trước.

Sở Cuồng Nhân nhíu mày lại.

Hắn nhìn thoáng qua những người cố ý bị lưu lại, Thất Thải Thiên Long cũng ở trong đó, mấy người còn lại cũng đều không đơn giản.

Làm sao?

Các ngươi muốn tự mở một nhóm riêng sao?

Sở Cuồng Nhân hơi suy nghĩ một hồi, ẩn ẩn có suy đoán, nhưng cũng không có hỏi nhiều, hủy bỏ hình chiếu.

"Xem ra đã có phát giác."

Nhìn công cụ hình chiếu ở trước mặt, Sở Cuồng Nhân nỉ non một tiếng.

Nhưng cũng đúng, náo ra động tĩnh lớn như vậy, cho dù phát giác được một số manh mối thì cũng rất bình thường.

Chương 1988: Không có ai hiểu rõ Thiên Kiếm, hành động của Bá Thần, La Thiên Tiên Đế

Bên trong Thiên Nguyên Thần Điện.

Tư Không Thần Vương và mấy đạo hình chiếu đang nghiên cứu thảo luận một số việc.

"Chuyện có quan hệ với Sở Cuồng Nhân lần này, các ngươi thấy thế nào?"

"Rất kỳ quái."

Thất Thải Thiên Long thản nhiên nói: "Ta tỉ mỉ quan sát hành động lần này của vũ trụ Bàn Cổ, dường như bọn họ hết sức quen thuộc đối cách bố trí binh lực của chúng ta, điều này không khỏi làm cho người ta suy nghĩ sâu xa."

"Đây cũng là nguyên nhân ta để những người khác rời đi trước, việc bố trí binh lực chỉ có những người đứng đầu ở vũ trụ Thiên Nguyên mới biết được, nhưng sao đối phương lại biết rõ như thế? Ta hoài nghi, trong chúng ta có nội gián!"

Ánh mắt Tư Không Thần Vương lạnh lẽo.

Nghe đến nơi này, thần sắc của những người khác cũng nghiêm lại.

"Mấy người các ngươi đều là tồn tại cổ xưa nhất bên trong vũ trụ Thiên Nguyên ta, đương nhiên nội gián sẽ không phải là các ngươi, đây cũng là nguyên nhân ta lưu lại các ngươi, ta hi vọng chư vị có thể chú ý người bên cạnh nhiều hơn."

Tư Không Thần Vương tiếp tục nói.

Nói đến đây, Thất Thải Thiên Long lộ ra vẻ do dự, nói: "Ở chỗ của ta có một chuyện vô cùng kỳ quái, thời điểm Sở Cuồng Nhân tiến công, ta đi đi tìm Thiên Kiếm, đã đánh cược với đối phương..."

Hắn nói ra chuyện mình và Sở Cuồng Nhân đánh cược.

"Biểu hiện của Thiên Kiếm có chút kỳ quái, dường như hắn nắm chắc việc Sở Cuồng Nhân có thể sống sót, hết sức rõ ràng đối với năng lực của người kia."

"Ha, Thất Thải Thiên Long, không phải là ngươi thua ba món bảo vật cho nên mới canh cánh trong lòng chứ." Một nam tử mặc áo giáp đen cười hắc hắc.

"Ta không phải người thua không trả tiền."

Thất Thải Thiên Long lạnh nhạt nói.

Mà sau khi Tư Không Thần Vương nghe Thất Thải Thiên Long nói xong, cũng lâm vào bên trong trầm ngâm: "Thiên Kiếm... Rốt cuộc hắn là người như thế nào? Nói cho cùng, trong chúng ta không ai thật sự hiểu hắn, không phải sao?"

Danh tiếng của Thiên Kiếm rất vang dội ở vũ trụ Thiên Nguyên.

Không ai không biết không người không hay.

Hắn làm việc, cũng không hề cố kỵ gì.

Giống như không có bất kỳ mục đích gì, chọc tới hắn, mặc kệ là cường đạo tinh không, hay là Cổ Vương nhất tộc, là yêu nghiệt, hay là Thần Vương...

Đều không ngoại lệ, không một ai có kết quả gì tốt.

Nói mới nhớ, những năm này, trong lúc vô hình, Thiên Kiếm đã làm suy yếu không ít chiến lực của vũ trụ Thiên Nguyên. Ha...

Nghĩ đến đây, trên trán Tư Không Thần Vương không khỏi thấm ra một tầng mồ hôi lạnh tinh mịn, chẳng lẽ Thiên Kiếm thật sự là nội gián của vũ trụ Bàn Cổ?

"Không đúng, Thiên Kiếm đã từng đối kháng với Sở Cuồng Nhân bên trong chiến trường hư không, còn cứu được bọn người Lạc Tuyết, Thiên Nữ Du."

"Hơn nữa, loại yêu nghiệt cấp bậc dị số giống như Thiên Kiếm, sao vũ trụ Bàn Cổ lại cam lòng phái hắn tới làm nội gián chứ?"

"Nhưng, nếu đối phương lợi dụng loại ý nghĩ không thể nào này của chúng ta, cài cắm Thiên Kiếm vào làm nội gián thì sao?"

Tư Không Thần Vương lâm vào trầm ngâm.

Hắn nhìn về phía một nam tử bạch y trong hội nghị: "Lục Nhãn, ngươi có biện pháp nào thôi diễn ra lai lịch liên quan tới Thiên Kiếm không?"

Bạch y nam tử một mực nhắm chặt hai mắt, lắc đầu: "Người này không thể phỏng đoán, mệnh cách một mảnh hư vô, có giấu đại kinh khủng!"

"Ngay cả Lục Nhãn cũng không thể thôi diễn sao?"

Bạch y nam tử Lục Nhãn là tồn tại cổ xưa nhất bên trong Thần Cơ nhất tộc của vũ trụ Thiên Nguyên, am hiểu nhất Thôi Diễn chi pháp.

Ngay cả Hỗn Nguyên cũng nói qua, nếu bàn về thôi diễn quá khứ tương lai chi pháp, cho dù là Hỗn Nguyên cũng không bì kịp Lục Nhãn.

Ngay cả loại tồn tại này cũng không thể phỏng đoán lai lịch của Thiên Kiếm, vậy thì bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, chỉ sợ không người nào có thể làm được.

Loại người không có cách nào thôi diễn lai lịch này, quả thật rất thích hợp làm nội gián.

Cho dù như thế nào, cũng cần phải điều tra Thiên Kiếm một phen.

Hắn tạm thời đè xuống việc này.

"Chuyện nội gián, tạm thời không đề cập tới, bây giờ còn có một chuyện khác, đó chính là chuyện liên quan tới Ma Ám cấm thổ."

"Lần này, Ma Ám cấm thổ đang ở thời điểm ma triều rút xuống, chính là cơ hội để chúng ta đánh thức chiến tướng vô song, mặt khác, bên phía vũ trụ Bàn Cổ cũng sẽ có hành động, chúng ta phải vượt qua bọn họ, sớm hoàn thành việc này, thậm chí giết chết chiến tướng vô song của bọn họ!"

Ánh mắt Tư Không Thần Vương lạnh như băng nói.

Bạch y nam tử Lục Nhãn cười nhạt nói: "Ta đã tính ra vị trí chính xác của mấy vị chiến tướng vô song, đã truyền cho Bá Thần."

Tư Không Thần Vương nhìn về phía nam tử mặc áo giáp đen nói: "Bá Thần, ngươi đã đến Ma Ám cấm thổ sao?"

Nam tử mặc áo giáp đen gật gật đầu: "Sắp đến."

Hắn đúng là một bên khai hội với mọi người, một bên hành động.

"Vậy thì tốt, chuyện Ma Ám cấm thổ liền giao cho ngươi."

"Được."

Bá Thần gật gật đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh: "Ta sẽ để bọn gia hỏa này biết, cái gì gọi là tuyệt vọng!"

Hội nghị kết thúc.

Một mình Tư Không Thần Vương đứng ở trên đại điện trống rỗng, trong lòng liền nghĩ tới chuyện có quan hệ với nội gián.

"Không nghĩ tới, vậy mà vũ trụ Thiên Nguyên ta lại xuất hiện loại chuyện này, thần không biết quỷ không hay chui vào đám người đứng đầu ở vũ trụ Thiên Nguyên, nội gián này rốt cuộc là ai? Thiên Kiếm, thật sự là ngươi sao?"

"Có điều, chuyện nội gián này, cũng không phải chỉ có các ngươi biết chơi đâu." Dường như Tư Không Thần Vương nghĩ tới điều gì đó, cười nhạt một tiếng.

Bên trong vũ trụ Bàn Cổ, bọn họ cũng có chôn một cây đinh.

...

Đại lục thứ tư của vũ trụ Bàn Cổ.

Bên trong một tòa cung điện.

Thiên Tịch Tiên Đế đang hờn dỗi: "Đáng chết, đáng chết, vậy mà thật sự để Sở Cuồng Nhân lãnh đạo vũ trụ Bàn Cổ, thực sự đáng hận mà."

Mặt ngoài, hắn thuận theo Sở Cuồng Nhân.

Nhưng trên thực tế, trong lòng lại cực độ không phục.

Nhưng ngại uy thế của đối phương, nên chỉ có thể ẩn nhẫn không nói.

"Chẳng lẽ Tiên Đình ta thật sự không có khả năng trổi dậy sao?"

Lúc này, Long Ảnh Tiên Đế, Vô Minh Tiên Đế đi đến.

Hai người này, vốn ở hai bên Đông Hoàng Tiên Đình, Côn Lôn Tiên Đình, nhưng sau này, hai đại Tiên Đình đều bị đuổi ra khỏi Tiên giới, dứt khoát liền sát nhập làm một, hai đại Tiên Đình thành một.

Lúc này, trên mặt hai người mang theo nụ cười.

Sau khi Thiên Tịch Tiên Đế thấy, giận không chỗ phát tiết: "Các ngươi đang cười cái gì? Bây giờ Sở Cuồng Nhân đã đắc thế, các ngươi còn ở nơi này cười một cách tự nhiên, Tiên Đình ta luân lạc tới cục diện bây giờ đều do các ngươi sai, các ngươi cũng xứng làm Tiên Đế?"

Hai người bị mắng máu chó đầy đầu.

"Thiên Tịch Tiên Đế, phát giận với mấy hậu bối làm gì."

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy một nam tử mặc áo tím từ từ đi đến, sau khi nhìn thấy người này, sắc mặt Thiên Tịch Tiên Đế không khỏi vui vẻ, còn cười vui vẻ hơn so với hai người Vô Minh Tiên Đế, Long Ảnh Tiên Đế.

"La Thiên Tiên Đế, rốt cục ngươi cũng về đến rồi!"

La Thiên Tiên Đế là Tiên Đế cường đại nhất trong Tiên Đình từ sau thời kỳ Tiên Cổ, đồng thời cũng là một trong những chiến tướng vô song.

"Sau khi ta nhìn thấy Lục Quân trở về, thì đoán được ngươi cũng cần phải trở về, quả nhiên, tốt rồi, có ngươi ở đây, rốt cục ta cũng có thể bớt lo không ít." Thiên Tịch Tiên Đế vô cùng cao hứng nói.

Sau đó, hắn nhìn về phía hai người Vô Minh Tiên Đế, bất mãn nói: "La Thiên Tiên Đế trở về, vậy mà các ngươi không nói sớm?"

Hai người đưa mắt nhìn nhau, cười khổ không thôi.

"Chúng ta muốn nói với ngươi, nhưng vừa rồi ngươi lại không hề để cho chúng ta nói chuyện." Long Ảnh Tiên Đế nói lầm bầm.

"Được rồi, đừng so đo với tiểu bối, nói cho ta thế cục bây giờ của chiến trường hư không đi." La Thiên Tiên Đế nói ra.

"Được."

Thiên Tịch Tiên Đế nói ra mọi chuyện.

Nhắc đến Sở Cuồng Nhân, hắn nửa là giải thích nửa là tố khổ nói: "Sở Cuồng Nhân này cũng không dễ chọc, hiện tại, toàn bộ vũ trụ Bàn Cổ gần như đều lấy hắn làm chủ, Tiên Đình chúng ta gần như bị nghiền ép không có không gian sinh tồn, chỉ có thể nghe theo sắp xếp của hắn."

"Quả thật là nhân vật ghê gớm." La Thiên Tiên Đế thản nhiên nói, sau khi nghe được chuyện bọn người Sở Cuồng Nhân đang tiến về Ma Ám cấm thổ, chuẩn bị đánh thức chiến tướng ngủ say, trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ quyệt.

"Chỉ sợ, bọn họ không dễ dàng thành công như vậy..."

Chương 1989: Ma Ám cấm thổ, chiến tướng Lý Đồ, đả kích to lớn

Chiến trường hư không.

Bên trong một chỗ hiểm địa bị vô số khói đen quỷ quyệt che phủ.

Mấy người Sở Cuồng Nhân đến chỗ này.

Nhìn hắc vụ trước mắt, trong lòng mọi người nổi lên một hơi khí lạnh.

Nguy hiểm này rất lớn, mà những hắc vụ này chỉ bao phủ không đến một nửa nơi này, các hắc vụ còn lại thì đang không ngừng rút vào bên trong.

"Nơi này chính là Ma Ám cấm thổ, những hắc vụ này, được chúng ta gọi là hắn triều, trước kia đã bao phủ toàn bộ cấm thổ, nhưng bây giờ đang là lúc thuỷ triều rút xuống, chỉ chiếm cứ không đến một nửa."

"Hơn nữa còn đang không ngừng rút vào trong, nhưng qua một khoảng thời gian nữa, những hắc triều này sẽ chiếm lĩnh toàn bộ cấm thổ một lần nữa, chúng ta phải thừa dịp này, đánh thức các chiến tướng vô song."

Hồng Dương từ tốn nói.

Mấy người bắt đầu hành động.

Mặc dù nói tạm thời thuỷ triều ở Ma Ám cấm thổ này đã rút xuống, nhưng khắp nơi vẫn có một số hắc triều, ảnh hưởng hành động của mọi người.

Sở Cuồng Nhân nếm thử việc tiếp xúc với những hắc triều này.

Nhưng nháy mắt đụng vào, một luồng hàn ý vô cùng kinh khủng từ trong lòng bạo phát ra, giống như bản thân sắp rơi vào bên trong hắc ám vô biên vô tận.

Ý chí của hắn rất kiên định mới có thể tránh thoát khỏi ý cảnh bên trong luồng hắc ám này.

"Nơi đây quả thật rất quỷ quyệt."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nói.

Mà Hư Vô cũng đang nghiên cứu những hắc triều này: "Dường như bên trong những vật này ẩn chứa một số khí tức sinh mệnh, đây là vậy sống?"

"Không biết."

Hồng Dương lắc đầu: "Tuy ta đã hoạt động ở chỗ này một khoảng thời gian, nhưng lai lịch của hắc triều này, không ai nói rõ được."

Hư Vô lộ ra vẻ trầm tư.

"Nắm chặt thời gian hành động đi."

Mấy người Sở Cuồng Nhân không nghĩ nhiều nữa.

Mà lúc này.

Ngay khi bọn họ đã sắp đến địa điểm cần tới.

Thì đột nhiên, nơi đó có một luồng dao động năng lượng vô cùng mênh mông bộc phát ra, ngay sau đó, một tiếng kêu thê lương bi thảm vang vọng ra.

"Bá Thần! ! A!"

Sắc mặt của mấy người đại biến, vội vàng chạy tới.

Chỉ thấy ở giữa núi non, bốn phía lưu lại một luồng khí tức vô cùng bá đạo, bốn phía còn có không ít mảnh vỡ Hợp Đạo tiêu tán.

Sắc mặt Hồng Dương âm trầm nói: "Những mảnh vỡ Hợp Đạo này, là chiến tướng vô song chúng ta muốn đánh thức, hắn đã... Ngã xuống!"

Nghe đến đây, trong lòng mọi người trầm trọng.

"Bá Thần, là chiến tướng vô song của vũ trụ Thiên Nguyên, bọn họ cũng đến chỗ này, nhưng tại sao bọn họ lại tìm được nơi này?"

Lục Quân cau mày lại.

"Đi, nhanh chóng tiến đến tìm các chiến tướng vô song còn lại."

Chiến tướng vô song là chiến lực quan trọng của vũ trụ Bàn Cổ.

Tổn thất một người, đều là đả kích cực lớn.

Mấy người dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới nơi ở của chiến tướng vô song kế tiếp.

Đây là một hồ nước, bởi vì bị hắc triều ăn mòn đã lâu, hồ này đều bị nhuộm thành màu đen.

Nơi này chính là nơi chiến tướng vô song ngủ say, Hồng Dương không dám trì hoãn, lấy ra từng món từng món bảo vật quý hiếm.

Những bảo vật này, có cái lộ ra sức mạnh thuộc tính Thủy, có một đoàn dị hỏa cường đại, còn có một thanh trường côn đen nhánh...

Những bảo vật này ẩn chứa sức mạnh có thể cộng hưởng với vị chiến tướng vô song ngủ say này, kích thích đối phương tỉnh lại.

Tay Hồng Dương kết thành pháp quyết huyền diệu.

Đột nhiên.

Quang huy lưu chuyển bên trong.

Từng món từng món bảo vật đều chìm vào bên trong hồ nước.

Không lâu sau.

Bên trong hồ bắt đầu có nguyên một đám bọt nước.

Ngay sau đó, một bóng người phóng lên tận trời, đây là một tráng hán tay cầm trường côn màu đen, tóc đen bay múa, hai con mắt như sao.

Trên người lộ ra một luồng khí tức vô cùng cường đại.

Nhiều loại đạo ở trong cơ thể hắn đan xen lưu chuyển, Sở Cuồng Nhân có thể cảm nhận rõ ràng, đại bộ phận khí tức của những đạo này, đã đạt đến tầng thứ viên mãn.

Chiến tướng vô song, quả thật không tầm thường.

"Ha ha, Lý Đồ ta, đã trở về rồi! !"

Chiến tướng vô song Lý Đồ cười ha ha.

Sau đó, ánh mắt của hắn đảo qua bọn người Sở Cuồng Nhân.

"Đa tạ các vị đã đánh thức ta!"

Lý Đồ đi đến trước mặt mọi người.

"Còn có một chiến tướng còn đang ngủ say, nhanh chóng tiến đến đó đi."

Hồng Dương nói ra.

Mấy người nhanh chóng chạy tới một địa điểm.

Mà ở nơi nào đó của Ma Ám cấm thổ.

Hai Thần Vương bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, đang đánh thức mấy chiến tướng vô song ngủ say của bọn họ, chỉ thấy một người trong đó tay kết thành pháp quyết huyền diệu, nguyên một đám phù văn quỷ quyệt lướt vào bên trong một ngọn núi.

Đùng một tiếng.

Sơn phong ầm ầm nổ tung.

Khí tức cường đại từ trong đó lưu chuyển ra.

Một nam tử trên mặt có phù văn quỷ quyệt từ trong đó đi ra.

Quanh người có khí tức quỷ quyệt bá đạo lưu chuyển, trong tay cầm một thanh quyền trượng, trên đầu đội một vương quan hắc kim.

Nam tử nhìn thoáng qua mấy Thần Vương tới đánh thức hắn, sâu kín nói ra: "Minh Thần chết rồi, là ai giết hắn? !"

Minh Thần, Thần Linh mà Minh Vương nhất tộc thờ phụng.

Minh Vương nhất tộc, bởi vì hắn mà sinh ra.

Mà chiến tướng vô song trước mắt này, tên là Minh Vương!

Là tối cường giả duy nhất của Minh Vương nhất tộc sau Minh Thần, là công thần lớn nhất giúp Minh Vương nhất tộc lớn mạnh, khiến một tộc mang theo tên của hắn.

Minh Vương, đại biểu cho toàn bộ Minh Vương nhất tộc!

"Việc này nói ra rất dài dòng, Minh Vương, chúng ta vẫn nên đi trước để đánh thức Thái Thản Thần Quân và Đế Thiên Hoàng đi." Thần Vương nói ra.

"Cũng tốt."

Mọi người bắt đầu hành động.

...

Mà mấy người Sở Cuồng Nhân, cũng đã đi đến nơi ngủ say của một vị chiến tướng cuối cùng, nhưng vẫn đã chậm một bước.

Thời điểm bọn họ đi tới, chỉ thấy một sơn cốc bừa bộn.

Và một số mảnh vỡ Hợp Đạo bị phá nát.

Chuyện này khiến cho mấy người đều trầm mặc.

Ba chiến tướng vô song, chỉ có một người tỉnh lại.

Hai người còn lại đã ngã xuống.

Đối với vũ trụ Bàn Cổ mà nói, đả kích thật sự là quá lớn.

"Đáng chết, rốt cuộc làm sao bọn họ lại biết nơi mấy chiến tướng này ngủ say." Hồng Dương nghiến răng nghiến lợi.

Nàng bỏ ra nhiều năm mới tìm được mấy nơi này.

Nhưng sao vũ trụ Thiên Nguyên lại biết được?

"Là Lục Nhãn!"

Lý Đồ từ tốn nói.

"Vũ trụ Thiên Nguyên cũng sở hữu tám chiến tướng vô song, mà trong đó, có một kẻ có tên là Lục Nhãn, người này am hiểu nhất Thôi Diễn chi pháp, bên trong lần đại chiến vũ trụ trước, đã khiến cho chúng ta chịu không ít khổ."

"Nơi chúng ta ngủ say, hẳn là hắn thôi diễn ra."

Lý Đồ từ từ nói ra.

Nghe đến đây, Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ.

"Ha ha, quả nhiên các ngươi đến rồi!"

Lúc này, một tiếng cười to vang lên.

Chỉ thấy một nam tử mặc một bọ màu đen áo giáp xuất hiện ở trên đầu mọi người.

Khí tức cường đại từ trên không trung rủ xuống, ùn ùn kéo đến!

"Bá Thần!"

Hai người Lý Đồ, Lục Quân nhìn đối phương, liếc mắt một cái liền nhận ra đối phương, đều là chiến tướng vô song của lần đại chiến vũ trụ trước.

Giữa bọn họ, khẳng định là đã từng giao chiến.

"Chính là ngươi giết chiến tướng nơi đây!"

Quanh người Hồng Dương có hoả diễm mênh mông bao phủ ra, một đầu tóc dài đỏ thẫm bay múa, khí tức vô cùng nóng rực, bá đạo dị thường.

Nhưng ánh mắt của nàng, lại băng lãnh đến cùng cực.

"Há, khí tức bực này, nếu là ở lần đại chiến vũ trụ trước, cũng đủ để được phong thành chiến tướng vô song."

Bá Thần nhìn Hồng Dương, hơi ngoài ý muốn.

Nhưng Hồng Dương không có nhiều lời, đã nắm trong tay một thanh trường nhận đỏ thẫm, không nói hai lời, chém về phía Bá Thần.

Liệt hỏa màu đỏ thiêu đốt, hư không trực tiếp vặn vẹo.

Hỏa Diễm Đao khí, ẩn chứa khí tức của nhiều loại đạo, mà Bá Thần cũng không nương tay, đưa tay chính là đập ra một quyền.

Một loại dao động Bá Vương thể đại thành khuếch tán ra.

Bá khí ngang dọc, phá nát đao khí!

"Hôm nay, ta muốn giết ngươi, báo thù cho hai vị chiến tướng!"

Hồng Dương sát ý lẫm nhiên nói.

"Ngươi cho rằng, ta sẽ một mình đến đây sao?"

Bá Thần cười lạnh.

Ở phía sau hắn, đột nhiên có linh khí hư không bao phủ, vài luồng khí tức vô cùng cường đại khuếch tán ra, phong tỏa phương thiên địa này.

Chương 1990: Bá Thiên Kích chi uy, hắc triều bạo phát, tồn tại kinh khủng không hiểu

Bên trong Ma Ám cấm thổ.

Vài luồng khí tức vô cùng mênh mông ầm ầm bạo phát.

Chỉ thấy trong hư không có mấy thân ảnh đi ra.

Tổng cộng năm người.

Trong đó có hai Thần Vương vô thượng, cũng không cần quá chú ý.

Nhưng ba người khác, lại khiến cho ánh mắt của Lục Quân, Lý Đồ ngưng trọng.

Ba người này, theo thứ tự là một nam tử đầu đội vương quan, tay cầm quyền trượng, một lão giả mặc trường bào kim sắc, đầu đầy tóc vàng, người cuối cùng, trần trụi nửa người trên, bắp thịt nhô lên, là một tráng hán.

"Khá lắm, Minh Vương, Đế Thiên Hoàng, Thái Thản Thần Quân, đều là người quen cũ." Lý Đồ cười lạnh một tiếng nói ra.

Ba người này, đều là chiến tướng vô song của lần đại chiến vũ trụ trước.

"Lý Đồ, Lục Quân, ha, đã lâu không gặp."

Tráng hán kia, Thái Thản Thần Quân nhìn hai người Lý Đồ, không khỏi nhếch miệng cười một tiếng, trên người có một luồng khí tức đạo tắc phun trào.

"Hôm nay, không người nào trong số các ngươi có thể rời khỏi nơi này."

Bá Thần cười lạnh nói.

Bọn họ cũng không nói nhiều, lập tức xuất thủ.

Ba người Lý Đồ, Lục Quân, Hồng Dương hoảng sợ xuất thủ, phân biệt đỡ được Thái Thản Thần Quân, Bá Thần cùng Đế Thiên Hoàng.

Hư Vô thì đang chống lại hai Thần Vương vô thượng kia.

Người cuối cùng là Minh Vương.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra cười lạnh.

"Tiểu tử, nghe nói ngươi rất lợi hại."

Bóng người hắn lóe lên, lao về phía Sở Cuồng Nhân, quyền trượng trong tay đột nhiên đánh ra, một luồng sức mạnh nguyền rủa ẩn chứa ở trong đó.

"Minh Vương nhất tộc?"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái.

Trước đó không lâu vừa giết một tên Minh Thần, hiện tại lại xuất hiện một tên Minh Vương, căn cơ của những Cổ Vương tộc này quả thật là không thể khinh thường.

Hắn không nói hai lời, trực tiếp lấy ra binh khí.

Lần này, thứ hắn dùng không phải Côn Ngô, mà chính là...

Bá Thiên Kích!

Là Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn mà Vô Hám cho hắn!

Vật này vừa ra, sắc mặt mọi người đột nhiên biến đổi, ở bên trong lần đại chiến vũ trụ trước, Vô Hám cho bọn họ ấn tượng quá sâu sắc.

Đối phương một người một kích, ngang dọc toàn bộ chiến trường hư không.

Kích này vừa ra, tâm thần mọi người rung chuyển.

"Đáng chết, tại sao Bá Thiên Kích lại ở trong tay hắn?"

"Rốt cuộc là hắn có quan hệ như thế nào với Vô Hám?"

Ánh mắt mọi người hơi đổi.

Ẩn ẩn có chút hoảng sợ.

Lúc này.

Trường kích trong tay Sở Cuồng Nhân đã đập ra ngoài.

Sức mạnh Thanh Liên hủy diệt dung hợp vào Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn, trong chớp nhoáng này bạo phát ra sức mạnh kinh khủng, vô cùng cường đại.

Trường kích và quyền trượng đánh va chạm vào nhau.

Cả vùng nổ đùng một tiếng.

Mà Minh Vương bay ngược ra sau, tay cầm quyền trượng, khẽ run, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra kinh hãi.

Sở Cuồng Nhân đánh giá một chút.

Cùng là chiến tướng vô song.

Nhưng thực lực của Minh Vương lại kém hơn Thất Thải Thiên Long một chút.

Là bởi vì vừa thức tỉnh sao?

Sở Cuồng Nhân không có nghĩ nhiều như vậy, tay cầm Bá Thiên Kích, vừa sải bước ra, trường kích màu đen nện xuống, giống như Sáng Thế Thần giận khai thiên!

Hư không bị trực tiếp đánh nát.

Đạo trong cơ thể Minh Vương bị rung chuyển kịch liệt.

"Minh Vương Thương!"

Ánh mắt Minh Vương ngưng trọng, một tia màu tím quỷ quyệt chợt lóe lên.

Một luồng sức mạnh linh hồn dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Đây là công kích linh hồn!

Sở Cuồng Nhân có Hỗn Độn Thanh Liên bảo vệ, công kích linh hồn này không có tác dụng đối với hắn, xuất thủ không chần chờ chút nào.

Một kích này cứ thế mà đánh vào trên người Minh Vương, Minh Vương thật vất vả mới thức tỉnh, một loại đạo viên mãn trong cơ thể suýt chút nữa đã vỡ nát.

"Có chuyện gì với gia hoả này vậy?"

"Rõ ràng tu vi của hắn còn không có đạt tới đa trọng Hợp Đạo, vì sao lại có thể bộc phát ra sức mạnh như vậy? Gặp quỷ rồi!"

Minh Vương hú lên quái dị, điên cuồng lui lại.

Mà Sở Cuồng Nhân thấy thế, sức mạnh linh hồn bao phủ ra.

Một quả Tử Chung to lớn ngưng tụ ở trên đầu của hắn.

Chính là Linh Hồn Tử Thần Chung!

Đùng! !

Âm thanh của Tử Thần Chung giống như truyền đến từ thời xa xưa, khuếch tán ra.

Đây là một công pháp linh hồn vô cùng cường đại, lấy cảnh giới linh hồn bây giờ Sở Cuồng Nhân thi triển ra, đủ để rung chuyển đa trọng Hợp Đạo.

Nhưng khiến hắn ngoài ý muốn chính là, tiếng chuông này lại vô dụng đối với Minh Vương!

Vương quan mà đối phương đội trên đầu, tràn ngập u quang nhàn nhạt, ngăn cách sức mạnh linh hồn mà hắn thi triển ở bên ngoài.

"Há, chí bảo có quan hệ với linh hồn..."

Hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái, có chút ngoài ý muốn.

Nếu thủ đoạn linh hồn vô dụng thì, tay hắn nắm Bá Thiên Kích, sức mạnh Thanh Liên hủy diệt quấn quanh trong đó, lại tấn công về phía Minh Vương một lần nữa.

Dưới công kích của hắn, Minh Vương liên tục bại lui.

Vị chiến tướng vô song này, lại bị đè xuống đánh!

"Một gốc Thanh Liên áp vạn cổ!"

Sở Cuồng Nhân đánh ra một kích, bên trong kích quang có Thanh

Liên nở rộ.

Đùng!

Minh Vương bị trực tiếp đánh bay ra ngoài, điên cuồng thổ huyết.

Bị trọng thương bực này, thương thế vốn dùng việc ngủ say để chữa lành, lại bị nặng hơn.

"Đáng chết, đáng chết!"

Minh Vương oán hận không thôi.

Mà mấy người Thái Thản Thần Quân thấy cảnh này, cũng giật mình kêu lên, Sở Cuồng Nhân này, lại mãnh liệt đến loại trình độ này? !

"Rời đi trước!"

Bá Thần lạnh giọng nói ra.

Lần này bọn họ đánh giết hai vị chiến tướng vô song của vũ trụ Bàn Cổ, đã là chiến tích vô cùng ngoài ý định.

Hiện tại, ba người Minh Vương, Thái Thản Thần Quân còn có Đế Thiên Hoàng vừa thức tỉnh không lâu, đạo trong cơ thể còn chưa hoàn toàn khôi phục.

Nếu như bị Sở Cuồng Nhân giết ở nơi này, vậy liền thành trò cười rồi.

Đùng!

Lúc này.

Ở sâu bên trong Ma Ám cấm thổ, đột nhiên có một luồng khí tức vô cùng cường đại bạo phát, một lượng lớn hắc vụ cuồn cuộn xông ra.

Tình cảnh này, khiến cho sắc mặt của mọi người biến đổi.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Thời điểm thuỷ triều rút xuống qua rồi sao? Sao lại nhanh như vậy!"

Mọi người khiếp sợ không gì sánh nổi.

Nhưng hắc triều đã tới gần bọn họ.

Một khi bị cuốn vào bên trong hắc triều, cho dù là đa trọng Hợp Đạo cũng có nguy hiểm nhất định, mọi người thấy thế, tranh thủ thời gian nhanh chóng lùi lại.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng không nhịn được mà cau mày lại.

Mấy người nhanh chóng thối lui.

Mà sâu bên trong hắc triều.

Bên trong một quan tài màu đen có một người nam tử đang nằm.

Sắc mặt nam tử tái nhợt, trên người có một lượng lớn hắc triều đang cuộn trào, theo hô hấp của hắn, thỉnh thoảng thả, thỉnh thoảng thu...

Hắc triều khiến cho vô số cường giả ở chiến trường hư không e ngại, lại chỉ do nam tử này hô hấp mà thành! !

Lông mi của nam tử run lên, đột nhiên mở hai mắt ra, đứng dậy nhìn về phía nơi xa, gương mặt tuấn mỹ lộ ra một ý cười kỳ quái.

"Dị số?"

"Còn là dị số cường đại vượt quá tưởng tượng... Thú vị, nếu đã vậy, thì liền không truy cứu chuyện ngươi quấy rầy ta ngủ đông."

Nam tử tự lẩm bẩm, sau đó lại nằm trở về bên trong quan tài.

Bên ngoài Ma Ám cấm thổ.

Sở Cuồng Nhân khẽ chau mày, ngay vừa rồi, hắn có một loại cảm giác bị thăm dò rất mãnh liệt, nhưng lại tìm không thấy căn nguyên.

Trực giác nói cho hắn biết, có quan hệ với Ma Ám cấm thổ này.

Trong này, rốt cuộc là cất giấu cái gì?

"Hô... Vừa rồi các ngươi có một loại cảm giác, một giây sau liền sẽ chết đi hay không?" Hư Vô đột nhiên hỏi mọi người.

Nghe đến đây, sắc mặt của những người còn lại cũng nghiêm một chút.

"Quả thật là có loại cảm giác tim đập nhanh."

"Ma Ám cấm thổ này, thật sự là quá kỳ quái."

"Được rồi, rời đi trước đi."

Mọi người mang tâm tình nặng nề trở về, lần này tổn thất hai vị chiến tướng vô song, đả kích đối với vũ trụ Bàn Cổ không thể bảo là không lớn.

Ngay cả tâm tình của Sở Cuồng cũng không quá tốt.

Có điều hắn càng để ý đến Ma Ám cấm thổ hơn.

Sau khi trở về, hắn để người ta mang tới tất cả tư liệu có quan hệ với Ma Ám cấm thổ, muốn nhìn xem có thể tìm ra một số dấu vết để lại hay không.

Nhưng đáng tiếc, tình báo liên quan tới Ma Ám cấm thổ rất ít.

Ngay cả việc nơi này xuất hiện vào lúc nào cũng không biết.

"Cũng không biết bên phía vũ trụ Thiên Nguyên có manh mối hay không..."

Chương 1991: Điều tra Thiên Kiếm, Thiên Kiếm tên là Sở Cuồng, làm phiền các ngươi đi chết

Bên trong đại lục thứ chín của Thiên Nguyên.

Sở Cuồng Nhân ra khỏi phòng, tìm đến Thiên Ảnh: "Thiên Ảnh, ngươi về vũ trụ Thiên Nguyên một chuyến, đến Thần Cơ nhất tộc một chuyến, để bọn họ giúp Thiên thu thập điển tịch có quan hệ với Ma Ám cấm thổ, mặt khác..."

Thần Cơ nhất tộc, còn thiếu Sở Cuồng Nhân một điều kiện.

Lúc này, vừa vặn cần dùng đến.

Mặt khác, hắn còn có một nhiệm vụ giao cho Thiên Ảnh.

Sau một phen dặn dò, Thiên Ảnh liền rời đi chiến trường hư không.

Sau đó không lâu.

Sở Cuồng Nhân nhận được một số tin tức.

Vũ trụ Thiên Nguyên đang có kế hoạch đổi nơi đóng quân, biến đối bố trí binh lực với quy mô lớn.

Mà việc bố trí binh lực mới nhất, ngoại trừ mấy người đứng đầu nhất ra, không ai có thể biết toàn bộ, chỉ biết hành sự theo lệnh.

Tất cả đều do Thiên Nguyên Thần Điện trù tính toàn cục.

Cho dù là an bài quân sự gì, cho dù là thay quân cũng được, xuất binh cũng được, tất cả đều phải qua xét duyệt của Thiên Nguyên Thần Điện.

Tuy như thế sẽ đánh mất một số tính linh hoạt, nhưng lại đề cao mức độ bảo mật của tình báo quân sự.

Ngay cả Sở Cuồng Nhân, thông qua quan hệ với Viên Thiên hội, cũng chỉ có thể biết được một phần nhỏ an bài, khó có thể hiểu rõ toàn cục.

"Ha, quả nhiên là phát hiện đầu mối, thân phận nằm vùng này của ta còn có thể giấu bao lâu đây?" Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Quan trọng ở chỗ Thiên Ảnh...

Thời gian nhoáng một cái, mấy năm trôi qua.

Người mà vũ trụ Thiên Nguyên phái đi Ma Ám cấm thổ đánh thức chiến tướng cũng đều trở về, ngoại trừ Minh Vương bị cự đại tổn thương, cần một khoảng thời gian rất dài khôi phục ra, những người còn lại đều có thể tham gia vào chiến trường.

Khi những chiến tướng vô song này trở về, cuộc chiến càng ngày càng trở nên mãnh liệt, thỉnh thoảng cũng có Hợp Đạo Thần Vương ngã xuống.

Nhưng mà, bên phía vũ trụ Bàn Cổ có Sở Cuồng Nhân, cộng thêm có hắn ở chỗ này làm nội ứng, cũng không thật sự ở thế yếu.

Bên trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Một bóng người nhanh chóng lướt qua.

Đây là một Thần Vương, hắn cũng đến từ Thiên Nguyên Thần Điện, là người mà Tư Không Thần Vương phái đi điều tra Sở Cuồng Nhân, hắn tên là Thiên Cực Thần Vương.

"Thiên Kiếm, Thiên Kiếm đại danh đỉnh đỉnh, vậy mà có thể là nội gián của vũ trụ Bàn Cổ, chuyện này thực sự là không thể tin nổi."

"Nếu để người ta biết chuyện này, không chừng sẽ gây ra oanh động to lớn, việc này nhất định phải bí mật tiến hành mới được."

Mấy tháng liên tục.

Thiên Cực Thần Vương thăm viếng rất nhiều địa điểm mà Sở Cuồng Nhân từng đi qua, thu thập các loại tin tức, cân nhắc đủ loại hành động ngày xưa của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng đều không có phát hiện quá nhiều chuyện kỳ quái.

"Hiện tại chỉ có thể đi Kiếm Linh nhất tộc một chuyến."

Kiếm Linh nhất tộc, nơi đó là quê nhà của Thiên Kiếm.

Nếu nói chỗ nào có khả năng có manh mối nhất, thì chắc chắn phải là chỗ này.

Bây giờ, vũ trụ Thiên Nguyên, đã rất khó tìm thấy tồn tại cấp bậc Thần Vương, phần lớn đều đi đến chiến trường hư không.

Kiếm Thần Vương, Tinh Hà Thần Vương của Kiếm Linh nhất tộc cũng giống vậy.

Thiên Cực Thần Vương đến thăm, khiến cho Kiếm Linh nhất tộc hết sức kinh ngạc.

"Ha, ta cũng chỉ đi ngang qua nơi đây, nghĩ đến nơi đây chính là quê nhà của Thiên Kiếm, ta hâm mộ Thiên Kiếm đã lâu, nên mới tới đây để thăm thú."

Thiên Cực Thần Vương cười nói.

Chuyện điều tra Thiên Kiếm phải được bí mật tiến hành, không thể để cho người khác biết.

Đây là Tư Không Thần Vương dặn dò.

Nghe được lời này của hắn, tộc trưởng Kiếm Linh cũng không hề hoài nghi, dù sao thì danh vọng của Thiên Kiếm cũng rất cao, những năm gần đây, số lượng người muốn đến Kiếm Linh nhất tộc, chiêm ngưỡng nơi Thiên Kiếm xuất thế cũng không ít.

Hơn nữa phần lớn đều là kiếm tu.

Thần Vương cũng không phải chưa từng tới.

Tộc trưởng Kiếm Linh tự mình mang theo Thiên Cực Thần Vương, du lãm các nơi danh thắng cổ tích của Kiếm Linh nhất tộc, ào ào không dứt nói về sự tích của Thiên Kiếm.

"Ngươi nhìn đi, nơi này chính là Vạn Kiếm phong, lúc trước Vô Đạo cũng nằm ở đỉnh của ngọn núi này, sau đó bị Thiên Kiếm mang đi."

"Trong nháy mắt Vô Đạo được rút ra, tuyên cáo Thiên Kiếm hiện thế, thì toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên, phàm là kiếm tu, đều có cảm ứng, kiếm trong tay, hoặc là bị phá nát, hoặc là đứt gãy, hoặc là ảm đạm..."

"Toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên, đều bị Thiên Kiếm rung động."

Tộc trưởng Kiếm Linh nói đến cảnh tượng lúc đó, không khỏi cảm khái.

Thiên Cực Thần Vương cũng chứng kiến một màn kia, cũng cảm khái nói: "Thiên Kiếm chi đạo, vạn kiếm thần phục, Thiên Kiếm cao hơn trời."

Sau đó, hắn nhìn Vạn Kiếm phong vắng ngắt: "Tên là Vạn Kiếm phong, nhưng vì sao kiếm khí nơi đây lại ít như vậy? Chẳng lẽ là bởi vì động tĩnh khi Thiên Kiếm hiện thế quá lớn, mới khiến những kiếm này đều bị hư sao?"

"Có một phần là nguyên nhân này, nhưng còn có một phần, là bởi vì lúc trước Thiên Kiếm và một tên Thiên Kiếm khác chiến đấu, làm hỏng không ít kiếm khí."

"Một tên Thiên Kiếm khác? Thiên Kiếm có hai tên? !"

Thiên Cực Thần Vương quá sợ hãi.

Tộc trưởng Kiếm Linh cười nhạt một tiếng: "Thiên Kiếm là duy nhất, cuối cùng chứng minh, một Thiên Kiếm khác là kẻ giả mạo, ngay cả Vô Đạo cũng không cầm được, cho dù là cửu vương, cũng không phải Thiên Kiếm thật sự."

Nói người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Suy nghĩ của Thiên Cực Thần Vương lưu chuyển.

Có hai tên Thiên Kiếm?

Một người là cửu vương, một người là Thiên Kiếm hiện tại.

Một người khác bị Thiên Kiếm hiện tại giết.

Nhưng nếu như, Thiên Kiếm trước đó mới thật sự là Thiên Kiếm, hiện tại là giả, vậy có phải nói rõ hắn thật sự có thể là nội gián hay không?

Không nhất định.

Có lẽ đối phương chỉ là trộm chiếm tên tuổi của Thiên Kiếm mà thôi.

Theo điều tra, Thiên Cực Thần Vương càng ngày càng cảm thấy, hiện tại trên người Thiên Kiếm hiện đầy bí ẩn.

Hắn và tộc trưởng Kiếm Linh đi tới tổ địa kiếm linh.

Nơi này từng là chỗ nhóm yêu nghiệt của Kiếm Linh nhất tộc ngủ say.

Thiên Kiếm xuất thế từ bên trong nơi này.

Đột nhiên.

Thiên Cực Thần Vương nghĩ đến một vấn đề.

Cho tới bây giờ, bọn họ đều gọi Thiên Kiếm là Thiên Kiếm, nhưng đây chỉ là một xưng hào, không có một người nào biết, hắn tên là gì.

"Tộc trưởng, ngươi có biết Thiên Kiếm tên là gì không?"

Thiên Cực Thần Vương hiếu kỳ hỏi.

"Chuyện này sao, ta suy nghĩ một chút..."

Cho tới bây giờ, tộc trưởng Kiếm Linh cũng gọi Thiên Kiếm là Thiên Kiếm, nhưng ở trong ấn tượng của hắn, mình đã từng hỏi qua tên gọi của đối phương.

"Thiên Kiếm, dường như tên thật của hắn là... Sở Cuồng."

Sở Cuồng! !

Hai chữ này vừa ra, Thiên Cực Thần Vương chỉ cảm thấy có một luồn hàn khí từ dưới bàn chân luồn lên, đột nhiên nổ tung ở trên da đầu!

Cả người như rớt vào hầm băng, lạnh toát.

Bởi vì hắn biết.

Hiện tại, địch nhân lớn nhất của vũ trụ Thiên Nguyên có tên là Sở Cuồng Nhân! !

Kém một chữ!

Sở Cuồng, Sở Cuồng Nhân...

Tên của hai người này, chẳng lẽ lại là trùng hợp sao?

Không có khả năng trùng hợp như vậy!

Hay là nói, Sở Cuồng chính là Sở Cuồng Nhân? !

Không, không.

Chuyện này thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Suy nghĩ của Thiên Cực Thần Vương rối như dây đàn.

Tin tức này thực sự khiến hắn quá kinh ngạc.

"Không được, phải lập tức thông báo cho Tư Không Thần Vương mới được, Thiên Kiếm này, tuyệt đối có mờ ám! !"

Thiên Cực Thần Vương đang chuẩn bị thông báo cho Tư Không Thần Vương, cũng không biết thế nào, hắn phát hiện, vậy mà tin tức của mình lại không có cách nào phát ra ngoài!

Dường như bị một loại thủ đoạn nào đó ngăn cản.

Chuyện gì xảy ra?

Thiên Cực Thần Vương có chút không hiểu.

Nhưng sau đó, chẳng biết từ lúc nào hắn phát hiện mình và tộc trưởng Kiếm Linh đã bước vào bên trong một kết giới màu đó.

Mà một nam tử mặc một bộ trường bào hoa lệ màu đen, khuôn mặt tà dị tuấn mỹ đang từ từ đi về phía hắn.

Trong tay, cầm một thanh ma đao tuyệt mỹ.

Người tới, chính là Thiên Ảnh.

Hắn nhìn Thiên Cực Thần Vương, tộc trưởng Kiếm Linh trước mắt, cười nhạt một tiếng nói: "Hai vị, làm phiền các ngươi chết đi."

Nghe được lời này của hắn, đồng tử của Thiên Cực Thần Vương co rụt lại, sau đó không nói hai lời, phát động công kích về phía Thiên Ảnh.

Đùng!

Chưởng kình kinh khủng, dồi dào tuyệt luân.

Sức mạnh đạo tắc lưu chuyển ở trong đó.

Nhưng lại bị một đao tùy ý của Thiên Ảnh trực tiếp chặt đứt.

Chương 1992: Thiên Kiếm cũng chỉ là danh hào bán công khai, quyết định đối phó Lục Nhãn

Trong kết giới huyết hồng.

Thiên Cực Thần Vương đối mặt với sát tinh trước mắt, sắc mặt vô cùng nghiêm túc, sức mạnh đạo tắc trong cơ thể lưu chuyển ra, thanh thế to lớn.

Nhưng ở trước mặt sức mạnh ác ma còn kinh khủng kia, sức mạnh của hắn căn bản không có bất cứ tác dụng gì, bị tuỳ tiện tan rã rơi mất.

Nhìn về phía Thiên Ảnh, ánh mắt Thiên Cực Thần Vương ngưng trọng.

"Là ai phái ngươi tới? Thiên Kiếm sao?"

Thiên Ảnh không có trả lời.

Nhưng hắn xuất thủ, càng thêm không nể mặt mũi.

Ma đao trong tay bay múa.

Đao khí sắc bén quét ngang ra, khuấy động tứ phương.

Cũng chỉ trong mấy cái chớp mắt.

Thiên Cực Thần Vương liền bị đao ảnh bổ trúng mấy chục lần, trên người bị chém ra từng đạo từng đạo vết máu, đạo trong cơ thể bị chấn động kịch liệt.

"Ma Chi Huyết Đồng!"

Lúc này.

Trong mắt Thiên Ảnh có một đạo huyết quang lưu chuyển ra.

Chỉ thấy sức mạnh Ác Ma trên người hắn đúng là tăng vọt trong nháy mắt, một đao xẹt qua, trong nháy mắt đã chém ngang cổ của Thiên Cực Thần Vương.

"Thiên Kiếm, Thiên Kiếm là nội gián!"

Thời khắc sống còn.

Thiên Cực Thần Vương nhìn về phía tộc trưởng Kiếm Linh nói ra.

Lập tức, một đạo sương máu bắn tung toé ra, đầu của Thiên Cực Thần Vương bay lên thật cao, đạo trong cơ thể hoàn toàn sụp đổ.

Nhìn đến đây, tộc trưởng Kiếm Linh cũng bị hoảng sợ choáng váng.

Hắn co quắp ngồi dưới đất, vẫn không rõ ràng có chuyện gì đang xảy ra.

Vì sao Thiên Cực Thần Vương lại chết?

Vì sao hắn lại nói Thiên Kiếm là nội gián?

Nhưng Thiên Ảnh nhìn về phía hắn, thần sắc lạnh nhạt như băng, cũng không nói gì thêm, đưa tay ra, đạo tắc phun trào.

Tộc trưởng Kiếm Linh cũng chỉ là Đại La, căng hết cỡ cũng chỉ là Đại La cực hạn.

Căn bản không có bất kỳ sức đánh trả nào ở trước mặt Thiên Ảnh.

Trong nháy mắt liền hóa thành sương máu tiêu tán.

Sau đó, ánh mắt Thiên Ảnh lóe lên, kết giới huyết sắc tiêu tán.

"Sở Cuồng, Sở Cuồng Nhân..."

"Thì ra, đây chính là bí mật mà chủ nhân giấu giếm sao?"

Thiên Ảnh có chút ngoài ý muốn.

Nhưng với hắn mà nói, Sở Cuồng Nhân có thân phận gì, căn bản cũng không quan trọng, quan trọng là, hắn là chủ nhân của Ma.

"May mắn chủ nhân để Ma đến Kiếm Linh nhất tộc một chuyến, xem ra hắn đã sớm đoán được sẽ có người tới điều tra hắn, chủ nhân đúng là thần cơ diệu toán."

Hắn lại khua tay ma đao trong tay.

Chỉ chốc lát.

Toàn bộ tổ địa kiếm linh cũng bị hắn phá hủy đến không còn một mảnh.

Thi thể của Thiên Cực Thần Vương, tộc trưởng Kiếm Linh cũng bị tiêu huỷ.

Sau khi làm xong mọi chuyện.

Hắn khắc xuống một hàng chữ ở trên mặt đất.

Thiên Kiếm cũng chỉ là danh hào được bán công khai mà thôi, cần gì phải sợ!

Trong lòng Thiên Ảnh áy náy, nhìn về phía chiến trường hư không.

"Mặc dù là vì che dấu mục đích của mình, nhưng quả thật Ma đã làm ra chuyện chửi bới chủ nhân, sau khi trở về nhất định phải xin chịu phạt."

Viết xuống hàng chữ này.

Là vì nói cho mọi người biết rõ, giết Thiên Cực Thần Vương và tộc trưởng Kiếm Linh, chính là căm thù người Thiên Kiếm.

Cây to đón gió.

Uy vọng của Thiên Kiếm ở vũ trụ Thiên Nguyên thật sự không thấp.

Nhưng tương tự, người đố kị, hận hắn cũng không ít.

Sẽ làm ra chuyện khiêu khích Thiên Kiếm cũng không phải là không thể.

"Rời đi."

Bóng người Thiên Ảnh lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Mà sau khi hắn đi, người của Kiếm Linh nhất tộc cũng ào ào đuổi tới.

Nhìn thấy một hàng chữ được viết trên mặt đất và đám bừa bộn ở chỗ này, tất cả mọi người giận đến điên lên.

"Cuồng vọng, cuồng vọng! Quả thực cuồng vọng đến cùng cực!"

"Dám khiêu khích Thiên Kiếm? Ai cho hắn lá gan!"

"Nhanh, mau tìm tìm tộc trưởng và cả Thiên Cực Thần Vương."

Mọi người tìm kiếm ở bên trong tổ địa kiếm linh một phen, nhưng không có tìm ra hai người, đoán chừng hai người này đã lành ít dữ nhiều.

Dù sao thì Thiên Ảnh cũng làm ra động tĩnh quá lớn.

Thần Vương cũng đã ngã xuống.

Trong lúc nhất thời.

Toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên đều vì thế mà chấn động, không nghĩ tới, lại có người dám khiêu khích Thiên Kiếm, thật sự là càn rỡ đến cùng cực.

Nhưng mà cũng không tìm được hung thủ của chuyện này.

Cũng không có đầu mối gì.

Bên trong Thiên Nguyên Thần Điện.

Tư Không Thần Vương cũng nhận được tin tức Thiên Cực Thần Vương ngã xuống.

"Vậy mà lại chết rồi?"

"Trùng hợp? Hay là nói có người cố ý hành động?"

"Thiên Cực Thần Vương đi điều tra là chuyện bí mật tiến hành, trừ ta ra, cũng không có ai biết mới đúng."

Tư Không Thần Vương cau mày.

Tuy việc này thoạt nhìn là trùng hợp, nhưng hắn lại cảm thấy kỳ quái.

"Thiên Kiếm, rốt cuộc lai lịch của ngươi là gì?"

Tư Không Thần Vương nỉ non nói.

Nhưng Thiên Cực Thần Vương vừa chết, manh mối đã hoàn toàn gãy mất, nếu lại phái người điều tra, thì sẽ tốn không ít thời gian.

Hiện tại, toàn bộ chủ lực của Thiên Nguyên Thần Điện đều đặt ở chiến trường hư không.

"Vẫn nên tìm Lục Nhãn một chuyến đi, nhìn xem đối phương, có phải thật sự không có cách nào thôi diễn ra lai lịch của Thiên Kiếm hay không."

Rất nhanh, hắn liền tìm được Lục Nhãn, nói rõ ý đồ đến.

Lục Nhãn nghe vậy, trầm mặc một hồi.

"Ta sẽ tận lực thử một lần." Lục Nhãn trịnh trọng nói.

...

Trong đại lục thứ sáu của Thiên Nguyên.

Trong một tòa cung điện được bao phủ bởi mây mù.

Một bạch y nam tử ngồi xếp bằng, quanh người có đạo vận huyền diệu lưu chuyển, hai mắt nam tử nhắm nghiền, giống như không thể tuỳ tiện mở ra.

Người này chính là Lục Nhãn, sau khi tiếp nhận thỉnh cầu của Tư Không Thần Vương, hắn quyết định nếm thử thôi diễn quỹ tích vận mệnh của Thiên Kiếm.

"Thủ đoạn tầm thường, đã khó có thể nhìn trộm quỹ tích vận mệnh của Thiên Kiếm, hiện tại, biện pháp duy nhất, chính là sử dụng Đại Vận Mệnh Thuật!"

"Nhưng thuật này huyền diệu bất phàm, cho dù là ta, cũng chỉ nắm giữ một chút da lông mà thôi, muốn thi triển, còn cần một số công cụ."

Hắn gọi tới một số người, bắt đầu chuẩn bị một số tài liệu.

Chẳng biết tại sao.

Trong lòng Lục Nhãn, ẩn ẩn có chút bất an.

Loại cảm giác này, rất ít xuất hiện.

Lần trước xuất hiện loại cảm giác này, chính là khi hắn nếm thử xâm nhập nhìn trộm quỹ tích vận mệnh của Hỗn Nguyên, muốn tìm cơ hội đột phá Hỗn Nguyên.

Khi đó, hắn bị Hỗn Nguyên phát hiện, bị trọng thương.

Nếu không phải Hỗn Nguyên nể tình công lao khổ lao, thì chỉ sợ trên thế giới này đã không có Lục Nhãn Thần Vương.

Lần này, hắn muốn nhìn trộm Thiên Kiếm, luồng dự cảm không ổn trong lòng này, còn mãnh liệt hơn so với lần nhìn trộm Hỗn Nguyên trước đó.

Chẳng lẽ đối phương còn đáng sợ hơn so với Hỗn Nguyên?

Điều đó không có khả năng.

Nhưng cân nhắc đến an toàn của bản thân, hắn quyết định bắt tay chuẩn bị, bảo đảm coi như có vấn đề xảy ra, cũng có thể bảo vệ bản thân.

Mà ở một bên khác.

Đại lục thứ chín của Thiên Nguyên.

Sở Cuồng Nhân đang suy tư hành động kế tiếp.

Thiên Ảnh đã truyền tin cho hắn.

Quả thật Tư Không Thần Vương đã phái người đi điều tra mình, suýt chút nữa, thân phận của mình đã bại lộ.

Tuy giải quyết được Thiên Cực Thần Vương, nhưng chỉ sợ Tư Không Thần Vương sẽ không dễ dàng bỏ qua việc điều tra mình.

"Bước kế tiếp, hắn sẽ làm thế nào đây?"

Bỗng nhiên.

Một bóng người hiện lên ở trong đầu hắn.

Lục Nhãn.

Đối phương là cao thủ nhìn trộm quỹ tích vận mệnh.

Lần trước, vũ trụ Bàn Cổ tổn thất hai vị chiến tướng vô song ở bên trong Ma Ám cấm thổ, không thoát khỏi liên quan với người này.

Hơn nữa.

Tư Không Thần Vương cũng có khả năng tìm đối phương đến nhìn trộm quỹ tích vận mệnh của mình, tuy mệnh cách của hắn là hư vô, không sợ đối phương nhìn trộm.

Nhưng mệnh cách của Sở Cuồng Nhân cũng là hư vô.

Nếu như sau khi đối phương nhìn trộm mình, rồi lại đi nhìn trộm Sở Cuồng Nhân ở vũ trụ Bàn Cổ, thì có thể phát hiện ra manh mối nào hay không?

Tuy những năm này, bên phía vũ trụ Bàn Cổ đã sớm có phòng bị, để một số người am hiểu Mệnh Vận chi đạo chú ý hành động của đối phương trong mọi lúc.

Nhưng thủ đoạn của Lục Nhãn cao thâm khó dò, chỉ sợ rất khó phòng được.

"Lục Nhãn... Dù chưa thực sự gặp mặt, nhưng so với đám người Thất Thải Thiên Long, có lẽ uy hiếp của người này đối với vũ trụ Bàn Cổ sẽ lớn hơn."

"Được, đã quyết định."

"Chuyện kế tiếp, chính là giải quyết ngươi..."

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm nỉ non nói.

Nhưng quang minh chính đại đi giết đối phương, chắc chắn sẽ không thành.

Vậy phải làm sao đây?

Chương 1993: Pháp môn tu hành vận mệnh, Đại Vận Mệnh Thuật, ghi chép về Ma Ám cấm thổ

Sở Cuồng Nhân quyết định đối phó Lục Nhãn.

Rơi vào trầm tư.

Bỗng nhiên.

Dường như hắn nghĩ tới điều gì đó.

"Người này am hiểu Vận Mệnh chi đạo nhất, nhưng ta lại là Chúa Tể Vận Mệnh, sao lại không dùng Vận Mệnh chi đạo đối phó hắn?"

Bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Thời điểm xuất hiện lại, đã ở Vận Mệnh Thần Điện.

"Cung nghênh điện chủ."

Điện linh cung kính nói.

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, vừa đến bên trong thần điện này, hắn đột nhiên cảm thấy một luồng quyền năng vận mệnh kinh khủng lưu chuyển ở trong cơ thể mình, dường như chính mình có thể tùy ý điều khiển vận mệnh của bất cứ sinh linh nào.

Để một người nghèo rớt mùng tơi, một đêm chợt giàu.

Để một người vốn có gia tài vạn kim, đột nhiên tán gia bại sản.

Để phế vật tu hành biến thành yêu nghiệt.

Để ăn mày trở thành hoàng đế...

Dường như không có chuyện gì mà mình không thể làm, mà tất cả, chỉ cần mình nhẹ nhàng sửa một chút quỹ tích Vận Mệnh.

Chỉ tiếc.

Luồng quyền năng vận mệnh kinh khủng này, hắn chỉ có thể vận dụng khi ở Vận Mệnh Thần Điện, rời khỏi thần điện, cũng chỉ có thể dựa vào chính mình.

"Điện linh, ta muốn tu hành Vận Mệnh chi đạo, bên trong Vận Mệnh Thần Điện có phương pháp tu hành có liên quan tới loại đạo này không."

"Điện chủ nói giỡn sao, Vận Mệnh Thần Điện quản lý vận mệnh, làm sao lại có thể không có pháp môn tu hành liên quan tới Vận Mệnh chi đạo chứ?"

Lời nói vừa dứt.

Chỉ thấy ngàn vạn tự phù lưu chuyển trong hư không.

Những tự phù này hội tụ, hóa thành từng quyển từng quyển thư tịch trôi nổi ở giữa không trung, mỗi một bản, đều là pháp môn tu hành liên quan tới Vận Mệnh chi đạo.

"Cải Mệnh chi pháp..."

"Vận Mệnh Thần Đồng..."

"Vô Mệnh Chung..."

"Vận Mệnh Thẩm Phán chi thuật..."

"Nghịch Mệnh Quyết..."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân đảo qua từng quyển từng quyển vận mệnh chi thuật.

Chỉ cảm thấy những pháp môn này đều huyền diệu bất phàm, có một ít Hợp Đạo chi pháp cũng vượt qua sự lý giải của chính mình.

Thậm chí còn có quyển có trình độ huyền diệu vượt qua cả nhập đạo pháp, bổ đạo pháp.

Sở Cuồng Nhân tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Dường như mở ra một cửa lớn mới tinh.

"Điện linh, lấy tư chất của ta, muốn trong khoảng thời gian ngắn, học được những vận mệnh chi pháp này, có khả năng hay không?"

"Bao lâu?"

"Trong vòng mười năm?" Sở Cuồng Nhân thăm dò hỏi một câu.

Điện linh trầm mặc một hồi.

Thật lâu.

Hắn mới đáp lại một câu: "Điện chủ thật hài hước."

Sở Cuồng Nhân cũng biết không thực tế, vận mệnh là một trong những đại đạo huyền diệu nhất trên đời này, đạo có thể sánh vai với nó, lác đác không có mấy.

Muốn nhanh chóng lĩnh hội, rất khó.

"Có người muốn nhìn trộm vận mệnh của ta, trong số này, có pháp môn tu hành nào giúp cho ta phản kích lại sao?"

"Điện chủ không cần lo lắng, mệnh cách của ngươi là hư vô, trên đời này không người nào có thể nhìn trộm mệnh cách của ngươi." Điện linh nói ra.

Sau đó, hắn lại nói: "Nếu như điện chủ muốn giáo huấn đối phương, vậy thì ta có mấy bản công pháp có thể tiến cử cho ngài."

Lập tức, có bảy tám quyển sách đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân nhìn lần đầu tiên đã chọn trúng một bản trong đó.

"Đại Vận Mệnh Thuật?"

So với các điển tịch khác, quyển sách này, hiện ra quang hoa kim sắc.

Xem ra, đẳng cấp bất phàm.

"Ánh mắt của điện chủ thật tốt, Đại Vận Mệnh Thuật này, chính là một trong 36 loại pháp môn tu hành vận mệnh cao cấp nhất bên trong Vận Mệnh Thần Điện."

"Đẳng cấp của nó là cấp Đại Đạo."

"Nếu điện chủ tu hành pháp môn này đến cực hạn, dựa vào pháp tắc Vận Mệnh liền có thể vũ trụ đại đạo p." Điện linh từ từ nói ra.

Nghe được lời của hắn, hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái.

Phía trên đại đạo?

Siêu thoát sao?

Xem ra điện linh này biết được không ít.

Về sau có cơ hội lại đến thám thính một chút.

"Với tư chất, ngộ tính của ta, bao lâu mới có thể học được Đại Vận Mệnh Thuật này?" Sở Cuồng Nhân dò hỏi.

"Nếu chủ nhân ở trong Vận Mệnh Thần Điện này, có quyền năng vận mệnh của thần điện trợ giúp, 10 năm liền có thể nắm giữ da lông của pháp môn này."

Sở Cuồng Nhân suy nghĩ một chút, liền quyết định học tập Đại Vận Mệnh Thuật này.

Đột nhiên.

Tin tức liên quan tới pháp môn này nổ tung ở trong đầu hắn.

Vô số tự phù huyền diệu, tràn ngập trong não.

Trên mặt hắn lộ ra một tia kỳ quái.

Bởi vì Đại Vận Mệnh Thuật này, cũng không phải do con người sáng tạo, mà là một loại công pháp do Vận Mệnh đại đạo tự mình diễn sinh ra.

Mà chủng tộc nắm giữ loại công pháp này, có tên là Lục Nhãn, được đại đạo Vận Mệnh chiếu cố, trời sinh có thể sử dụng sức mạnh vận mệnh.

Chủng tộc này, vô cùng thưa thớt.

Có lúc, một vũ trụ cũng không nhất định có thể sinh ra mấy kẻ.

"Đây không phải là đúng dịp sao?"

"Ta đang định đối phó Lục Nhãn, liền để ta có được pháp môn này, vậy thì liền nhìn xem người nào nắm giữ Đại Vận Mệnh Thuật cao hơn một bậc đi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Sau đó, hắn bắt đầu tu hành pháp môn này.

Thời gian vội vàng.

Ba năm qua đi.

Một ngày này, Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra, trong mắt lướt qua một tia khí thế vận mệnh huyền diệu, lập tức biến mất ở sâu bên trong tròng mắt.

"Chúc mừng điện chủ."

Điện linh có chút kinh thán.

Đại Vận Mệnh Thuật này, cho dù là đưa cho một Hỗn Nguyên lĩnh hội, không bỏ ra từ trăm vạn năm trở lên thì cũng sẽ không lĩnh hội được chút da lông nào.

Hắn thấy, cho dù Sở Cuồng Nhân có quyền năng vận mệnh hỗ trợ, ít nhất cũng phải bỏ ra thời gian mười năm mới có thể làm được.

Nhưng đối phương, chỉ tốn vẻn vẹn ba năm.

Tư chất của người này, vượt xa tưởng tượng của hắn.

"Đại Vận Mệnh Thuật, quả nhiên là huyền diệu bất phàm."

Sở Cuồng Nhân tán thưởng một tiếng.

Có thể nói là công pháp huyền diệu nhất mà từ trước tới nay hắn thấy qua.

Hiện tại hắn cũng chỉ mới tìm hiểu phần bên ngoài mà thôi.

"Ta rời đi trước."

"Cung tiễn điện chủ."

...

Bên trong đại lục thứ chín của Thiên Nguyên.

Thiên Ảnh đang nhắm mắt dưỡng thần ở bên ngoài gian phòng của

Sở Cuồng Nhân.

Hắn đã trở về được ba năm.

Nhưng lại không thấy bóng dáng của Thiên Kiếm.

Hắn cũng liền đợi ba năm.

Lúc này.

Bên trong gian phòng có một luồng dao động khuếch tán ra, là Sở Cuồng Nhân trở về từ Vận Mệnh Thần Điện, chuyện này khiến sắc mặt của Thiên Ảnh vui vẻ.

"Chủ nhân, ta có thể tiến vào hay không?"

"Có thể."

Thiên Ảnh đi vào phòng, cũng không hỏi đối phương làm sao thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở trong phòng.

Không nói hai lời, phịch một tiếng, quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân.

"Xin chủ nhân trách phạt."

"Hửm? Ngươi có tội gì?"

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút.

"Ma chửi bới chủ nhân, tuy là bất đắc dĩ, nhưng hành động đã mạo phạm uy nghiêm của chủ nhân, Ma có tội."

Hắn nói ra chuyện mình đã làm ở Kiếm Linh nhất tộc.

"Thiên Kiếm cũng chỉ là danh hào được bán công khai mà thôi? Ha, ngươi cũng rất văn nhã." Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, cũng không có trách cứ.

Chút chuyện nhỏ này, sao hắn lại để ở trong lòng.

Nhưng dường như Thiên Ảnh vẫn còn canh cánh trong lòng.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, nói sang chuyện khác: "Chuyện của Thần Cơ nhất tộc mà ta giao cho ngươi đi làm thế nào rồi?"

"Đã hoàn thành." Thiên Ảnh lấy ra một cái ngọc giản: "Ghi chép liên quan tới Ma Ám cấm thổ, đều ở nơi này."

"Làm cũng không tệ."

"Là việc trong phận sự của Ma."

Mấy ngày sau.

Sở Cuồng Nhân dời mắt khỏi ngọc giản.

Thần Cơ nhất tộc không hổ là Thần Cơ nhất tộc, tư liệu có quan hệ với Ma Ám cấm thổ mà bọn họ thu thập, quả thật nhiều hơn nhiều so với nơi khác.

Thậm chí, Thần Cơ nhất tộc từng thôi diễn Ma Ám cấm thổ.

Nhưng đáng tiếc, nghe nói lần thôi diễn kia đã mang đến đả kích cực lớn cho Thần Cơ nhất tộc, ba vị Thần Vương bởi vậy vì thế mà mất mạng.

Căn cứ vào di ngôn mà những Thần Vương lưu lại trước khi chết, nói rằng trong quá trình bọn họ thôi diễn, thì thấy được một mảnh hắc ám thâm trầm.

Trong bóng tối, có một quan tài.

Mà bên trong quan tài, có một người nằm, hắc ám tiêu tán ra từ trong cơ thể hắn, hắn giống như ngọn nguồn tai ách, chúa tể hắc ám.

Chỉ mở hai mắt ra.

Đã khiến cho ba tên Thần Vương thôi diễn, ào ào bị phản phệ mà chết.

Ngoài ra.

Phía trên còn ghi lại, tồn tại Hỗn Nguyên của vũ trụ Thiên Nguyên, cũng chính là Phùng Ma mà Sở Cuồng Nhân giết chết trước đó, đã từng đi qua Ma Ám cấm thổ.

Nhưng sau khi trở về, thì bế quan mấy trăm vạn năm.

Từ đó, giữ kín như bưng đối với chuyện ở Ma Ám cấm thổ kia.

Chương 1994: Lục Nhãn bắt đầu hành động, gặp gỡ bên trong quỹ tích vận mệnh

"Quan tài, chúa tể hắc ám, ngọn nguồn tai ách?"

"Ngay cả Hỗn Nguyên cũng giữ kín như bưng."

"Ha, ta thật đúng là càng ngày càng hiếu kỳ đối với Ma Ám cấm thổ này..." Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh, trong mắt mang theo hiếu kỳ.

Vũ trụ này to lớn, thật sự là không thiếu chuyện lạ.

Trước kia, hắn cho rằng Hỗn Nguyên chính là đỉnh phong của vũ trụ, có thể thăm dò bất luận chuyện gì trong vũ trụ này.

Hiện tại xem ra, suy nghĩ của mình có chút ngây thơ.

Cho dù là Ma Ám cấm thổ này, hay là vũ trụ Thiên Nguyên, vũ trụ Bàn Cổ đều có cửa lớn màu tím, đều là thứ mà Hỗn Nguyên khó có thể thăm dò.

Những địa phương này, có lẽ cất giấu bí ẩn siêu thoát.

Ngay cả Vũ Trụ đại đạo cũng không thể quản lý.

"Đợi đánh thắng trận chiến này, ta nhất định phải đi tìm ra đáp án của những vấn đề này!" Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

...

Đại lục thứ sáu của Thiên Nguyên.

Bên trong một tòa cung điện.

Lục Nhãn chuẩn bị thích đáng mọi thứ, chuẩn bị thôi diễn quỹ tích vận mệnh của Thiên Kiếm, không chỉ có như thế, hắn còn tìm Thất Thải Thiên Long hộ pháp cho mình.

"Thất Thải Thiên Long, bảy ngọn đèn quanh người ta, khong thể để cho bất cứ kẻ nào dập tắt, nếu như bảy ngọn đèn đều tắt, thì phải lập tức thiêu cháy thân thể của ta." Lục Nhãn trịnh trọng nói với Thất Thải Thiên Long.

"Được, ta đã hiểu."

Thất Thải Thiên Long gật gật đầu.

Sau đó, chỉ thấy Lục Nhãn hít sâu một hơi, ngồi ở trung tâm của vòng tròn được tạo ra bởi bảy ngọn đèn, tâm niệm chuyển động, bảy ngọn đèn sáng lên.

Bảy ngọn đèn này, cực kỳ không tầm thường, chính là tài liệu mà Lục Nhãn hao tốn thời gian mấy năm để chế tạo ra vì thôi diễn Thiên Kiếm,.

"Lấy lửa đốt mệnh, quỹ tích vận mệnh, hiện!"

Tay Lục Nhãn kết thành pháp quyết huyền diệu.

Vô số phù văn chiếu rọi ra ở giữa không trung.

Hỏa quang của ngọn đèn chiếu sáng phù văn, tiên huy tươi sáng lưu chuyển, từ nơi sâu xa, dẫn động một lượng lớn khí thế vận mệnh.

Nơi xa.

Bên trong vũ trụ Bàn Cổ.

Mấy cường giả am hiểu Vận Mệnh chi đạo đồng thời nhìn về phía vũ trụ Thiên Nguyên, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

"Là Lục Nhãn!"

"Hắn bắt đầu hành động, lần này hắn muốn suy diễn cái gì?"

"Mặc kệ hắn muốn làm gì, ngăn cản hắn!"

Những cường giả này cũng dẫn động khí thế vận mệnh.

Thế nhưng, còn chưa chờ bọn họ thi triển ra pháp môn vận mệnh, dường như thấy được bảy luồng hỏa quang nóng rực từ nơi sâu xa.

Sóng lửa kinh khủng phun ra nuốt vào.

Những cường giả am hiểu Vận Mệnh chi đạo này, ào ào bị đánh ngã trên đất.

"Cái đó là... Mệnh hỏa!"

"Vậy mà Lục Nhãn lại thắp mệnh hỏa, hắn muốn suy diễn cái gì, lại dám dây vào mạo hiểm lớn như vậy? !"

Mệnh hỏa, chính là hỏa diễm do vận mệnh của bản thân ngưng tụ thành.

Thắp sáng mệnh hỏa, thôi diễn vận mệnh, đây là một loại pháp môn cực kỳ cường đại nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm mà tu sĩ vận mệnh có thể vận dụng, nếu mệnh hỏa bị dập tắt, thì cho dù ngươi là Hợp Đạo hay là Hỗn Nguyên, đều sẽ thân tử đạo tiêu, hoàn toàn chết đi.

Lục Nhãn là tu sĩ vận mệnh mạnh nhất bọn họ từng thấy qua.

Nếu ngay cả hắn cũng phải thiêu đốt mệnh hỏa để suy diễn, có thể thấy được, đó tuyệt đối là một loại đại bí kinh thiên, chuyện này khiến cho chúng tu sĩ vận mệnh hết sức tò mò.

"Chờ một chút, mục tiêu Lục Nhãn thôi diễn, cũng không phải là vũ trụ Bàn Cổ ta, dường như là một kẻ trong nội bộ của bọn họ."

Có tu sĩ vận mệnh cảm nhận được hướng đi của mệnh hỏa, không khỏi nghi hoặc.

Hiện tại có chuyện quan trọng hơn so với đại chiến của hai đại vũ trụ sao?

Đại lục thứ chín của Thiên Nguyên.

Dường như Sở Cuồng Nhân cảm nhận được cái gì đó, trên mặt tươi cười.

"Há, rốt cục cũng đến."

...

Mỗi một sinh linh, đều có quỹ tích vận mệnh của mình.

Từ những quỹ tích vận mệnh này, tu sĩ vận mệnh cao minh có thể nhìn ra quá khứ tương lai, họa phúc lành dữ của sinh linh đó.

Mà Lục Nhãn là chủng tộc được Vận Mệnh đại đạo chiếu cố.

Phương thức hắn thôi diễn quỹ tích vận mệnh cũng khác biệt so với đại đa số tu sĩ vận mệnh, những người khác là quan sát đánh giá quỹ tích vận mệnh.

Mà hắn, thì trực tiếp tiến vào bên trong.

Ở bên trong Vận Mệnh Trường Hà rắc rối phức tạp, quỹ tích vận mệnh đếm mãi không hết hội tụ ở đây, có song hành, có giao nhau, cũng có lăn lộn cùng một chỗ, rắc rối phức tạp giống như một đám tơ vò.

Lục Nhãn tìm được quỹ tích vận mệnh đại biểu cho Thiên Kiếm.

Quỹ tích vận mệnh của hắn không giống với người khác ở chỗ, quỹ tích vận mệnh này vừa thô vừa dài, giống như vắt ngang toàn bộ Vận Mệnh Trường Hà.

Quỹ tích vận mệnh của những người khác có dài có ngắn.

Mà quỹ tích này, giống như vô hạn.

Không chỉ có như thế, các quỹ tích còn lại, hoặc nhiều hoặc ít đều có thể nhìn trộm quan sát đánh giá, nhưng quỹ tích này, lại là một mảnh hư vô.

"Quỹ tích vận mệnh kỳ lạ như vậy, cuộc đời ít thấy."

Ý thức của Lục Nhãn đi vào Vận Mệnh Trường Hà, nhìn quỹ tích vận mệnh của Thiên Kiếm, trong mắt mang theo hiếu kỳ nồng đậm.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy loại quỹ tích vận mệnh này.

Đồng ý với Tư Không Thần Vương nhìn trộm quỹ tích vận mệnh của Sở Cuồng Nhân lần nữa, ngoại trừ là vì suy nghĩ cho vũ trụ Thiên Nguyên, xem thử đối phương có phải nội gián hay không ra, thì một nguyên nhân lớn khác là vì lòng hiếu kỳ của hắn.

"Tiến vào tìm tòi đi."

Ý thức của Lục Nhãn thâm nhập vào quỹ tích vận mệnh của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng thứ nhìn thấy, vẫn là một mảnh hư vô như cũ.

Hắn du đãng ở trong mảnh hư vô này, quanh người còn có bảy đám mệnh hỏa, nhưng cho dù là mệnh hoả này thì cũng không có cách nào chiếu sáng hư vô hắc ám.

"Thật sự là vô cùng kỳ quái."

Lục Nhãn không ngừng xâm nhập vào quỹ tích vận mệnh này.

Nhưng bỗng nhiên.

Tâm thần hắn run sợ một hồi.

Một luồng đại kinh khủng không hiểu lóe lên trong đầu.

Bảy đám mệnh hỏa quanh người Lục Nhãn thì có ba đám trực tiếp bị dập tắt.

Hắn biến sắc.

Ngay sau đó, đột nhiên mở hai mắt ra.

Bên trong cặp mắt kia, mỗi bên có ba đồng tử!

Tổng cộng sáu cái.

Lúc này, sáu cái đồng tử cùng nhau chiếu ra quang hoa sáng chói, một luồng sức mạnh vận mệnh vô cùng cường đại khuếch tán ra.

Bốn ngọn mệnh hỏa còn lại vốn như nến tàn trong gió giống như đột nhiên vững chắc lại, nhưng đây chỉ là tạm thời.

Lục Nhãn có thể cảm nhận rõ ràng, luồng đại kinh khủng kia đang không ngừng tăng cường, giống như vô cùng vô tận, không có cực hạn!

Lục Nhãn hơi sợ.

Nhưng nghĩ đến chính mình chuẩn bị hậu thủ, trong lòng hắn lại có chút sức mạnh: "Ta cũng muốn nhìn xem, đại kinh khủng được ẩn giấu ở bên trong quỹ tích vận mệnh của Thiên Kiếm rốt cuộc là cái gì! !"

"Có lẽ, nếu ta tìm ra đáp án, Vận Mệnh chi đạo của ta có thể nâng cao thêm một bước, đạt đến cực hạn, thành tựu Hỗn Nguyên!"

Lục Nhãn nghĩ đến đây, càng kiên định với quyết tâm thăm dò của mình.

Chỉ thấy sáu cái đồng tử trong mắt của hắn bộc phát ra quang mang càng thêm sáng chói, sức mạnh vận mệnh mạnh hơn bao phủ ra, củng cố mệnh hỏa.

Vừa sải bước ra.

Đùng!

Lại là hai đoàn mệnh hỏa tiêu tán.

Đại kinh khủng kia, còn đáng sợ hơn so với Lục Nhãn nghĩ.

Hắn nhìn qua hai đoàn mệnh hỏa còn lại, dũng khí thật vất vả mới nâng lên vừa rồi, lập tức bị đè xuống.

"Đại Vận Mệnh Thuật!"

Tay Lục Nhãn kết thành pháp quyết huyền diệu.

Công pháp truyền thừa Lục Nhãn nhất tộc được thi triển, một đoàn thần quang huyền diệu lưu chuyển ra, bao phủ hắn và mệnh hỏa ở bên trong.

"Ha."

Lúc này, một tiếng cười khẽ vang lên.

Tiếng cười này, khiến sáu cái đồng tử của Lục Nhãn gần như co lại thành sáu cây kim, không khỏi quát lớn: "Người nào? !"

Nhưng bên trong giọng nói, lại mang theo hoảng sợ đến hắn cũng không phát giác ra.

Nhiều năm qua.

Hắn dựa vào Đại Vận Mệnh Thuật và sức mạnh của chủng tộc Lục Nhãn, ra vào quỹ tích vận mệnh vô số lần, nhưng chưa bao giờ gặp phải tình huống như hôm nay.

Trừ hắn ra, bên trong quỹ tích vận mệnh này vẫn còn có người khác sao? !

Điều đó không có khả năng!

"Ngươi tới đây nhìn trộm Thiên, còn dám hỏi Thiên là ai?"

Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Trong bóng tối của một mảnh hư vô, đột nhiên có tiên huy chợt hiện!

Một bóng người bạch y nương theo thiên uy cuồn cuộn mà đến!

"Là ngươi, Thiên Kiếm!"

Lục Nhãn kinh hô một tiếng, không thể tin được.

Thiên Kiếm có thể tự do ra vào quỹ tích vận mệnh của chính mình? ! !

Chương 1995: Đại Vận Mệnh Thuật va chạm, Vận Mệnh Trường Hà mênh mông, Lục Nhãn ngã xuống

Lục Nhãn nhìn Sở Cuồng Nhân trước mắt, có chút không dám tin tưởng.

Phải biết rằng, người tu hành Vận Mệnh chi đạo, có thể tuỳ tiện nhìn trộm vận mệnh của người khác, nhưng muốn nhìn trộm vận mệnh của bản thân thì lại vô cùng khó khăn.

Thầy thuốc khó tự chữa.

Chính là đạo lý này.

Nhưng bây giờ, vậy mà hắn lại nhìn thấy Sở Cuồng Nhân xuất hiện ở bên trong quỹ tích vận mệnh của chính mình, chuyện này với hắn mà nói thực sự quá không thể tin tưởng.

Hơn nữa, vậy mà Thiên Kiếm lại am hiểu Vận Mệnh chi đạo?

Vậy mà không có người nào phát hiện chuyện này?

Lục Nhãn choáng váng.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không để ý đến hắn, ngưng tụ kiếm chỉ, toàn bộ quỹ tích vận mệnh bởi vì sự xuất hiện của hắn, trở nên chấn động.

Ngay sau đó, sức mạnh vận mệnh dồi dào xoắn tới, hóa thành một đạo kiếm khí mênh mông lạnh thấu xương, bỗng nhiên chém về phía Lục Nhãn!

Kiếm khí như thế chẻ tre, vô cùng đáng sợ.

Lồng ánh sáng được ngưng tụ từ sức mạnh vận mệnh quanh người Lục Nhãn, ở trước mặt một kiếm này, bị chém ra một vết rách.

"Đại Vận Mệnh Thuật!"

Lục Nhãn ngồi không yên.

Thi triển Đại Vận Mệnh Thuật, sức mạnh vận mệnh ở bốn phía ngưng tụ, ổn định lại mệnh hỏa, tiếp đó, hóa thành một đạo thần quang tràn trề bắn ra!

Đây là vận mệnh thần quang, uy lực vô cùng kinh khủng.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, hai mắt nhíu lại.

"Nói nhảm về vận mệnh ở trước mặt Thiên, ngươi, thật quá ngu xuẩn!"

Hắn nhấc tay lên.

Sức mạnh vận mệnh lưu chuyển ra.

Trong chốc lát.

Một quang tráo ngưng tụ ra, nhẹ nhàng ngăn lại vận mệnh thần quang!

Mà dao động truyền ra từ trên người hắn, càng làm cho Lục Nhãn hít vào một ngụm khí lạnh, không thể tin được nói: "Đại Vận Mệnh Thuật! !"

Đúng vậy!

Thứ Sở Cuồng Nhân sử dụng, chính là Đại Vận Mệnh Thuật!

Chỉ có Lục Nhãn nhất tộc mới có thể biết đến Đại Vận Mệnh Thuật!

"Sao ngươi lại có loại sức mạnh này, điều đó không có khả năng!"

Lục Nhãn tu hành Vận Mệnh chi đạo nhiều năm như vậy, thấy qua vận mệnh của vô số người, nhưng chưa bao giờ chấn kinh giống như hôm nay.

Lúc này.

Sở Cuồng Nhân có hành động lần nữa.

Hắn đưa tay ra, thi triển Đại Vận Mệnh Thuật lần nữa.

Một đạo thần quang tràn trề đánh ra.

Lục Nhãn khẽ quát một tiếng, dẫn động sức mạnh mệnh hỏa, hai mắt bắn ra sức mạnh vận mệnh nồng đậm, cũng đánh ra một vệt thần quang.

Hai vệt thần quang tụ hợp, khuấy động thiên địa.

Vận Mệnh Trường Hà nổi lên từng gợn sóng lăn tăn.

Mà bởi vì hai người giao thủ, quỹ tích vận mệnh ở bốn phía phát sinh một chút sai lệch, vận mệnh của vạn linh trên thế gian phát sinh biến hóa.

Có người trong một đêm, tu vi bị phế.

Có người rơi xuống vách núi, vốn dĩ nên thu hoạch được kỳ ngộ, sau đó nghịch tập trở thành cường giả, nhưng giờ phút này lại hóa thành hài cốt dưới đáy vực.

Có đại ác nhân hoành hành bá đạo, vốn có thể nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật cả đời, nhưng đột nhiên một tia sét từ trên trời giáng xuống, đánh chết kẻ đó.

Cũng có người ngày ngày làm việc thiện, nhưng lại hàm oan vào tù...

Mà đối với những chuyện này.

Hai người đang giao thủ bên trong quỹ tích vận mệnh, cũng không rõ ràng.

Sở Cuồng Nhân, Lục Nhãn.

Thần quang của hai người tụ hợp, đúng là không ngừng giằng co.

"Ta có Lục Nhãn và mệnh hỏa gia trì, Thiên Kiếm, cho dù ngươi cũng có Đại Vận Mệnh Thuật, nhưng cũng không làm gì được ta, dừng tay ở đây đi."

Lục Nhãn lớn tiếng nói.

Nhưng sau khi nghe được lời này của hắn, Sở Cuồng Nhân lại không hề bị lay động.

"Mưu toan nhìn trộm vận mệnh của Thiên, ngươi, đáng chết!"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Ngươi không giết được ta."

"Ngươi cho rằng, bây giờ ngươi đang ở nơi này?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Đột nhiên.

Chỉ thấy quỹ tích vận mệnh trở nên chấn động.

Một luồng sức mạnh đại kinh khủng không có gì sánh kịp từ trong bóng tối vô biên vô tận lan truyền ra, đánh vỡ vận mệnh thần quang của Lục Nhãn.

Hai ngọn mệnh hỏa còn lại quanh người hắn cũng tiêu tán theo.

Vận mệnh thần quang, rơi ở trên người hắn.

Gần như đánh nát mệnh cách vốn có của hắn!

"Không tốt!"

Lục Nhãn biến sắc, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Mà đại lục thứ sáu của Thiên Nguyên.

Trong cung điện.

Chân thân của Lục Nhãn ngồi xếp bằng, tâm thần du đãng ở bên trong Vận Mệnh Trường Hà, nhưng đột nhiên, bảy ngọn mệnh hỏa quanh người hắn, liên tục bị dập tắt, Thất Thải Thiên Long ở bên cạnh hộ pháp thấy thế, biến sắc.

"Lục Nhãn gặp phải đại hung hiểm!"

Hắn không dám thất lễ, y kế hành sự.

Trong nháy mắt bảy ngọn mệnh hỏa biến mất toàn bộ, một đoàn Long Viêm đánh vào trên thân thể của Lục Nhãn, đốt hắn thành tro tàn.

Bên trong tro tàn, một tượng gỗ xuất hiện.

Phía trên có tiên huy quanh quẩn, có sức mạnh vận mệnh lưu chuyển, cũng có sức mạnh vận mệnh ngưng tụ thành sợi tơ dò xét trong hư không, dường như đang kết nối với cái gì đó.

Vận Mệnh Trường Hà, bên trong quỹ tích vận mệnh.

Lục Nhãn trúng một chiêu vận mệnh thần quang của Sở Cuồng Nhân, mệnh hỏa quanh người đều đã bị phá nát, hắn vốn nên chết đi ở chỗ này.

Nhưng lúc này, trên người hắn hiện ra từng sợi tơ vận mệnh, kéo hắn ra khỏi Vận Mệnh Trường Hà.

"Há, xem ra là có lưu lại hậu thủ gì đó."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, lập tức cười nhạt một tiếng: "Chỉ là, một kích của Thiên, ngươi cho rằng dễ dàng tiếp nhận như vậy sao?"

Nói xong.

Tinh thần của hắn đi tới phía trên Vận Mệnh Trường Hà.

Nhìn từng cái từng cái quỹ tích vận mệnh bị hỗn loạn kia, trầm ngâm một hồi.

Sau đó, hắn vươn tay, bắt đầu sắp đặt lại một số quỹ tích vận mệnh phát sinh hỗn loạn bởi vì cuộc giao thủ của hai người.

Đương nhiên, cũng không phải sắp đặt lại tất cả.

Quỹ tích vận mệnh của người tốt, hắn trả lại cho đối phương kết quả vốn có.

Quỹ tích vận mệnh của kẻ ác, cũng nên đạt được quả báo nên có.

"Những quỹ tích vận mệnh này, đều đại biểu cho người bình thường, hoặc là tu sĩ tầm thường, cho nên mới có thể bị tuỳ tiện ảnh hưởng."

"Nếu là tu sĩ cao cường, thì sẽ không."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân đảo qua Vận Mệnh Trường Hà.

Có một ít quỹ tích vận mệnh, có thể thấy rõ ràng, liếc một chút liền nhìn thấy điểm cuối, mà có một ít, thì là bị cường giả tu hành dùng đại thủ đoạn che lấp, mơ mơ màng màng, nhìn không rõ lắm...

Mà thứ hắn thấy lúc này, cũng chỉ là một góc bên trong trường hà này, ở sâu bên trong Vận Mệnh Trường Hà, không biết lại cất giấu vận mệnh của bao nhiêu con người.

"E là cho dù ta tu hành Đại Vận Mệnh Thuật đến cực hạn, cũng khó có thể nhìn thấy toàn cảnh của Vận Mệnh Trường Hà này."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Vận mệnh chi đạo, quá mức huyền diệu, có lẽ, chỉ khi hắn thật sự trở thành Chúa Tể Vận Mệnh, mới dám nói thật sự nắm giữ vận mệnh của mình.

Sở Cuồng Nhân cười cười, bóng người lập tức lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

......

Trong đại lục thứ sáu của Thiên Nguyên.

Tượng gỗ kia đột nhiên biến thành Lục Nhãn, trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi nhìn thi thể bị đốt thành tro bụi trên mặt đất.

"Nguy hiểm thật, nếu không phải trước đó chuẩn bị tượng gỗ thế mạng này, chỉ sợ lần này ta thật sự chết ở bên trong Vận Mệnh Trường Hà."

Tượng gỗ thế mạng, đây là vật bảo mệnh mà hắn hao phí đại đại giới để luyện chế, cũng chính bởi vì vật này, hắn mới có dũng khí để nhìn trộm Sở Cuồng Nhân.

"Thế nào? Có nhìn trộm được lai lịch của Thiên Kiếm không?"

Thất Thải Thiên Long tiến lên dò hỏi.

"Không có, nhưng không thể coi thường Thiên Kiếm, hắn..."

Lúc Lục Nhãn còn muốn nói gì đó, thì đột nhiên biến sắc.

Trong cơ thể hắn, một luồng sức mạnh vận mệnh bỗng nhiên lưu chuyển ra, một đạo thần quang hoa mỹ từ trong cơ thể hắn ầm ầm bạo phát.

"Cái gì? !"

Thần sắc của Lục Nhãn vô cùng hoảng sợ.

Hắn đã sử dụng tượng gỗ thế mạng, vậy mà vẫn không có cách nào hoàn toàn triệt tiêu mất vận mệnh thần quang của Sở Cuồng Nhân!

Thần quang này, chính là tượng gỗ thế mạng đi theo hắn.

"Không tốt!"

Sau khi Thất Thải Thiên Long nhìn thấy trên người Lục Nhãn bắn ra vận mệnh thần quang, sắc mặt biến hóa, có loại cảm giác tim đập nhanh, lùi lại theo bản năng.

Mà thân thể Lục Nhãn giống như khí cầu, bắt đầu bành trướng, thời khắc sống còn, hắn hét lớn một tiếng: "Người giết ta, là Thiên Kiếm!"

Ầm!

Lục Nhãn ầm ầm nổ tung!

Không có vết máu.

Chỉ có thần quang hoa mỹ, giống như một đoàn pháo bông.

Thất Thải Thiên Long đi tới, không có phát hiện một chút tung tích nào của Lục Nhãn, ngay cả đạo của hắn, cũng bị hoàn toàn xoá bỏ.

Giống như Lục Nhãn, chưa bao giờ xuất hiện trên đời này.

Trong lòng Thất Thải Thiên Long tràn ra một nỗi sợ hãi.

"Thiên Kiếm... Rốt cuộc ngươi đã làm cái gì? !"

Chương 1996: Bất mãn với Thiên Kiếm, thôi diễn tương lai, thua nhiều thắng ít

Bên trong đại lục thứ sáu của Thiên Nguyên.

Thất Thải Thiên Long nhìn đại điện trống rỗng trước mặt, sắc mặt âm trầm như nước, Lục Nhãn chết rồi, bị Thiên Kiếm giết chết rồi! !

Năng lực của Thiên Kiếm, vượt rất xa so với trong trí tưởng tượng của mọi người.

Ngay cả người am hiểu Vận Mệnh chi đạo nhất như Lục Nhãn, thời điểm nhìn trộm quỹ tích vận mệnh của hắn, cũng bị hắn giết chết, điều này thật sự là quá kì quái!

Dùng vận mệnh giết người!

Thiên Kiếm, vậy mà còn có loại năng lực này? !

"Không được, nhất định phải nhanh nói việc này cho mọi người biết mới được."

...

Đại lục thứ chín của Thiên Nguyên.

Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra.

Hắn nhìn về phía nơi xa, trên mặt tươi cười: "Lần này cũng coi như trừ bỏ một tai hoạ cho vũ trụ Bàn Cổ đi."

Không có năng lực thôi diễn tương lai của Lục Nhãn, hành động tiếp theo vũ trụ Thiên Nguyên ở chiến trường hư không liền sẽ bị cản trở rất nhiều.

"Đối với các bố cục khác, cũng đã bắt đầu chuẩn bị."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Tài liệu liên quan tới việc bố trí đại trận Trạch Quốc Chiến Đồ, hiện tại cũng chuẩn bị gần xong, đã tiến vào giai đoạn bố trận.

Bên phía vũ trụ Bàn Cổ cũng đang tiến hành.

Tất cả, đều đã tiến hành đâu vào đấy.

...

Thiên Nguyên Thần Điện.

Một cuộc hội nghị lại được tổ chức lần nữa.

Mà những chuyện thảo luận trong hội nghị lần này, chính là cái chết của Lục Nhãn!

"Tư Không Thần Vương, chuyện này nhất định phải để Thiên Kiếm cho chúng ta một công đạo, hắn dựa vào cái gì mà giết Lục Nhãn?!"

"Đúng vậy, dựa vào cái gì?"

Mọi người hết sức bất mãn đối với hành động của Thiên Kiếm.

Mà Tư Không Thần Vương cũng có chút đau đầu, hắn để Lục Nhãn tiến đến nhìn trộm quỹ tích vận mệnh của Thiên Kiếm, không nghĩ tới lại hại chết đối phương.

Nghĩ đến điều này, lòng hắn cũng vô cùng hối hận.

Lục Nhãn chính là chiến tướng vô song trong lần đại chiến vũ trụ trước, đã đóng góp không ít công lao hãn mã cho vũ trụ Thiên Nguyên.

Lần này chết đi, tất nhiên sẽ khiến cho rất nhiều người bất mãn.

Nhất là Thất Thải Thiên Long và Thần Vương cổ lão, bọn họ ào ào muốn Thiên Kiếm cho một cái công đạo, nếu không sẽ không bỏ qua việc này.

"Việc này, ta sẽ đi bẩm báo điện chủ, để hắn làm chủ."

Loại tình huống này, chỉ có thể để Hỗn Nguyên ra mặt.

Có thể hắn không ép được những Thần Vương cổ lão này.

"Hừ, ta sẽ tự mình đi tìm Thiên Kiếm, yêu cầu một lời giải thích!" Một tiếng hừ lạnh vang lên.

Là Thái Thản Thần Quân.

Nói xong, hình chiếu của hắn liền biến mất không thấy.

Tư Không Thần Vương bất đắc dĩ, kết thúc hội nghị, sau đó trở lại bên trong một tòa cung điện, tìm được Thần Thiên, bẩm báo việc này.

"Điện chủ, Thiên Kiếm hắn đã khiến cho rất nhiều người tức giận, ngài còn muốn tiếp tục giữ lại hắn hay không?" Tư Không Thần Vương hỏi.

"Muốn giữ được Thiên Kiếm hay không, mấu chốt nằm ở chỗ cửu vương." Thần Thiên từ tốn nói.

"Ý của Điện chủ là..."

"Nếu như Cửu Vương đối phó được Sở Cuồng Nhân, vậy thì, liền không cần lưu lại Thiên Kiếm, nếu như đối phó không được, liền không thể khinh động Thiên Kiếm, chúng ta cần phải dùng dị số để đối phó với dị số!" Thần Thiên nói ra.

Tư Không Thần Vương như có điều suy nghĩ.

"Cách đây không lâu, ta đã tính toán một chút, bên trong chiến trường hư không sẽ có một bí giới xuất hiện, để cửu vương tiến tới đó, ta tin tưởng rằng bên phía vũ trụ Bàn Cổ, Sở Cuồng Nhân sẽ không mặc kệ mà ngồi nhìn, vừa lúc để bọn họ giao phong ở trong bí giới một lần, nếu như cửu vương có thể thắng, liền giết Thiên

Kiếm! !"

Thần Thiên càng nói, giọng điệu cũng dần dần băng lãnh lên.

Trong mắt hắn.

Thiên Kiếm cũng chỉ là công cụ dùng để quản thúc Sở Cuồng Nhân.

Nhưng nếu công cụ này không được hữu ích cho lắm.

Mà còn không nghe lời, dễ dàng làm chính mình bị tổn thương.

Thì nếu như có công cụ tốt hơn, tất nhiên sẽ không cần Thiên Kiếm nữa.

"Vâng, ta đã hiểu."

Tư Không Thần Vương gật gật đầu.

...

Đại lục thứ chín của Thiên Nguyên.

Hôm nay trên trời đột nhiên có một luồng khí tức vô cùng mênh mông tuôn trào ra.

Trên bầu trời.

Một tên tráng hán mang theo hai người tùy tùng đi vào.

Bên trong Tướng Quân phủ, hai mắt Sở Cuồng Nhân nhíu lại, người tới chính là Thái Thản Thần Quân, mà hai người phía sau hắn chính là Nguyên Đằng, và Ám Dạ.

Ba người này, đều là người của Thái Thản nhất tộc.

"Thiên Kiếm, hôm nay ngươi nhất định phải cho ta một cái công đạo, tại sao ngươi muốn giết Lục Nhãn!" Thái Thản Thần Quân hừ lạnh một tiếng nói.

Mà Sở Cuồng Nhân nghe vậy, thần sắc lạnh nhạt: "Buồn cười, hắn dám can đảm nhìn trộm Thiên, cái chết, chính là số mạng của hắn!"

"Ngươi có biết Lục Nhãn có tác dụng lớn bao nhiêu đối với vũ trụ Thiên Nguyên hay không!"

Giọng điệu của Thái Thản Thần Quân vẫn vô cùng băng lãnh như cũ.

"Ha, điều này thì có liên can gì đến Thiên?"

"Hắn vì nhìn trộm Thiên mà chết, gieo gió gặt bão!"

Khí tức trên người của Thái Thản Thần Quân dần dần lớn mạnh, không ngừng nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân, muốn trấn áp hắn.

Nhưng thật đáng tiếc.

Chỉ dựa vào thực lực và uy áp của hắn thì sẽ không có cách nào làm cho Sở Cuồng Nhân thần phục.

Ngay tại thời điểm song phương giương cung bạt kiếm.

Trong hư không.

Tư Không Thần Vương đột nhiên xuất hiện.

"Dừng tay."

"Tư Không Thần Vương, ngươi có ý gì?"

"Điện chủ nói, việc này dừng ở đây."

"Cái gì?" Thái Thản Thần Quân tức giận không nhịn nổi: "Hắn hại chết Lục Nhãn, vậy mà chỉ muốn bỏ qua thôi sao?"

"Đây là ý tứ của điện chủ, Thái Thản Thần Quân, chẳng lẽ ngươi lại muốn làm trái ý của điện chủ hay sao?" Giọng điệu của Tư Không Thần Vương dần dần băng lãnh.

"Chuyện này..." Bất đắc dĩ, Thái Thản Thần Quân oán hận rời đi.

Ngay sau khi hắn đi.

Tư Không Thần Vương đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, nói:

"Thiên Kiếm, ngươi giết Lục Nhãn, vấn đề này, rất nhiều người đều bất mãn."

"Thiên nói, hắn gieo gió thì phải gặt bão."

"Cho dù vậy, thế nhưng hắn vẫn là chiến tướng vô song như cũ, nếu như ngươi không làm được điều gì đó, rất khó làm cho người khác tin phục."

"Ngươi muốn Thiên phải làm thế nào?"

"Chiến công, chỉ có chiến công mới có thể khiến cho mọi người tin phục ngươi."

"Thiên đã hiểu rồi."

"Vậy ngươi muốn xuất thủ vào thời điểm nào?"

"Lúc nên xuất thủ, thì. tự nhiên Thiên sẽ xuất thủ."

Trong mắt Tư Không Thần Vương lộ ra một vẻ suy tư: "Nghe nói ngày xưa Thiên Kiếm và Minh Thần đánh một trận, đã bị thương, xem ra đến bây giờ, thương thế này còn chưa khôi phục, vậy ta liền chờ đến lúc Thiên Kiếm xuất thủ."

Hắn có chút ý vị thâm trường nhìn Sở Cuồng Nhân một chút.

Ý tứ rất rõ ràng.

Nhất cử nhất động của ngươi, tất cả đều nằm trong tầm quan sát của ta.

Đây là đang biến tướng đánh Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân cũng nghe ra hàm ý trong lời nói của đối phương.

Khá lắm.

Muốn đánh ta, xem ra Thiên Nguyên Thần Điện cũng đã bất mãn đối với ta.

Hắn cũng không hề bị thương, việc bị thương này, là một tình báo giả mà hắn cố ý thả ra ngoài thông qua An Chi Tuân mà thôi.

Lại nói, An Chi Tuân đã bán tình báo này cho bao nhiêu người?

"Chờ đợi thật tốt đi."

Sở Cuồng Nhân nói xong thì trở lại Tướng Quân phủ.

Tư Không Thần Vương cũng đã rời đi.

Các tướng sĩ đang xem náo nhiệt ở bên dưới cũng ào ào tản ra, An Chi Tuân thở dài: "Đáng tiếc, không có trận chiến nào."

Sau khi trở lại Tướng Quân phủ.

Sở Cuồng Nhân để Thiên Ảnh làm hộ pháp cho hắn, còn chính mình thì thúc giục Đại Vận Mệnh Thuật, mong muốn suy diễn được một ít gì đó.

Thiên Nguyên Thần Điện đã sinh nghi đối với hắn, chiến tướng vô song các phương, cũng đều bất mãn đối với hắn, tình cảnh này của mình thật đáng lo ngại.

Sở dĩ hắn còn có thể bình yên vô sự, chỉ bởi vì bọn họ đang kiêng kị Sở Cuồng Nhân, mà mình, là lợi khí khắc chế Sở Cuồng Nhân.

Cho nên mình phải tiếp tục ẩn nấp ở nơi này, Sở Cuồng Nhân cũng không thể xảy ra chuyện gì, nhất định phải một mực tồn tại để giữ lấy sự kiêng kị của vũ trụ Thiên Nguyên.

"Nhìn xem có cái gì có thể uy hiếp được chính mình."

Sở Cuồng Nhân thúc giục Đại Vận Mệnh Thuật.

Thôi diễn tương lai.

Tương lai giống như một mảnh mê vụ, khó có thể phỏng đoán.

Hắn thôi diễn một hồi lâu, cũng không có thu hoạch gì.

Là không có cái gì có thể uy hiếp được chính mình sao?

Không.

Hẳn là những người có thể uy hiếp được chính mình, với thực lực của mình bây giờ, vẫn không có cách nào thôi diễn được chính xác.

Hoặc là, thầy thuốc khó chữa bệnh cho bản thân, muốn nhìn trộm quỹ tích vận mệnh của chính mình, ngay cả chính hắn cũng không làm được.

Sau đó, hắn lại tiếp tục thôi diễn kết quả của lần đại chiến vũ trụ này.

Tương lai cũng không phải là đã hình thành thì sẽ không thay đổi được.

Lần thôi diễn này, hắn thấy được hơn mười tám triệu loại hướng đi.

Về phần kết quả, vũ trụ Bàn Cổ có thua có thắng.

Thua nhiều, thắng thiếu.

Tỉ lệ đại khái là... Mười chọi với một!

Cục diện vẫn không thể lạc quan hơn.

Chương 1997: Nội gián ẩn núp trong Vũ trụ Bàn Cổ, gặp mặt nhóm chiến tướng vô song

Sở Cuồng Nhân thôi diễn kết quả của hai đại chiến tranh vụ trũ, tổng cộng hơn mười tám triệu lần, ở trong đó, thua nhiều thắng thiếu.

Tỉ lệ là mười chọi một, mà phần lớn các cảnh tượng trong số đó, vũ trụ Bàn Cổ bị thua, sau cùng đều là bởi vì Hỗn Nguyên xuất thủ.

Xem ra, mấu chốt của chiến thắng là phải chống đỡ được Hỗn Nguyên.

"Phải tăng tốc việc bố trí Trạch Quốc Chiến Đồ."

Trong tương lai hắn thôi diễn, không có sự xuất hiện của Trạch

Quốc Chiến Đồ.

Hẳn là trận pháp này quá mức huyền diệu, dù sao cũng là tồn tại cấp siêu thần, lấy trình độ hiện tại của hắn, vẫn không có cách nào đoán ra được.

Ngoài điều đó ra.

Bên trong quá trình Sở Cuồng Nhân thôi diễn, có một việc khiến hắn có chút để ý, ở bên trong vũ trụ Bàn Cổ, dường như có một thế lực phản động.

Thế lực này, đã dùng dao đâm một nhát sau lưng vũ trụ Bàn Cổ.

Là một trong những nguyên nhân chủ yếu dẫn đến thất bại cuối cùng của vũ trụ Bàn Cổ.

"Xem ra, không chỉ có một mình ta biết chơi chuyện nằm vùng, vũ trụ Thiên Nguyên cũng sẽ chơi như vậy, thế nhưng, rốt cuộc là người nào đây?"

Thôi diễn tương lai, manh mối có thể thu được là rất hạn chế.

Cũng không thể đoán ra chính xác.

Giống như là ngắm hoa trong màn sương, như cưỡi ngựa xem hoa.

Cho dù là tu sĩ vận mệnh cao minh đến đâu cũng không thể biết được chính xác toàn bộ những chuyện phát sinh trong tương lai, điều này căn bản là không có khả năng.

"Xem ra cần phải bảo một ta kia để ý thêm một chút mới được."

Thế lực phản động kia, nhất định phải tìm ra mới được.

...

Đại lục thứ ba của Bàn Cổ.

Bên trong Đế cung.

Sở Cuồng Nhân đã nhận được tin tức do Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân truyền đến.

"Há, bên phía chúng ta cũng có nội gián sao?"

Trong đầu hắn lướt qua nguyên một đám người.

Nhưng không có một mục tiêu nào được xác định.

May mắn thay, hiện tại tất cả việc an bài quân sự, hắn đều nắm ở trong tay, bố trí binh lực hoàn chỉnh cũng chỉ có hắn rõ ràng.

Mặc dù có nội gián, nhưng tình báo đối phương lấy được cũng không nhiều.

Vút.

Lúc này, một bóng người xuất hiện.

Người tới mặc áo đỏ, tay cầm một cây trường thương.

Là n Hồng Hoa.

Tâm phúc của Sở Cuồng Nhân, cũng là Tả Phụ tinh trong Huyền Thiên cửu tinh.

"Hồng Hoa, có chuyện gì sao?"

"Vương, đồ vật mà ngươi phân phó, đã được chuẩn bị sắp xong rồi, kế tiếp còn có phân phó gì hay không?" n Hồng Hoa nói ra.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Đồ vật mà hắn muốn, là vật bố trận của đại trận Trạch Quốc Chiến Đồ.

Hắn không có tự mình đi luyện chế.

Dù sao thì, hắn cũng phải trù tính toàn cục, cho nên những chuyện này, thật lâu trước đó, hắn liền truyền tin cho Như Yên trưởng lão ở Tiên giới.

Để cho nàng tìm người luyện chế.

Bây giờ, mọi thứ đã được đưa tới.

Sau đó, hắn lại bí mật tìm người đi bố trí.

Chuyện này đối với hắn, người đang chưởng khống toàn bộ vũ trụ Bàn Cổ hiện tại mà nói, cũng không phải là một việc khó, còn dễ dàng hơn rất nhiều so với Thiên Kiếm.

Nơi Thiên Kiếm có thể điều khiển, chỉ có một Viên Thiên hội

Nhưng hắn có thể điều động tư nguyên và sức mạnh của toàn bộ vũ trụ.

Sau khi dặn dò một phen, n Hồng Hoa liền đi xuống dưới làm việc.

Lúc này.

Bên ngoài Đế cung, lại có người tới thăm hỏi.

Là Lý Đồ, Lục Quân, và cả ba vị chiến tướng vô song.

Theo thứ tự là La Thiên Tiên Đế của Tiên Đình, một vị Tửu Quỷ bên hông đeo hồ lô rượu, còn có một vị lại là tiểu cô nương.

Tiểu cô nương này dáng người thấp bé, chỉ cao một mét bốn năm, trên đầu cso một đôi tai thỏ, da thịt trắng như tuyết, khuôn mặt tinh xảo đáng yêu.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, trong mắt lộ ra một tia kỳ quái.

Con thỏ nào đây?

"Ngươi ngươi, đó là loại ánh mắt gì, xem thường ta sao?"

Cô gái tai thỏ này hung hăng trừng Sở Cuồng Nhân một chút.

Nhưng cũng không hề khiến người ta cảm nhận được uy hiếp.

Mà bộ dáng tức giận kia của đối phương, cũng rất đáng yêu.

Cố Linh Lung ở bên cạnh nhìn thấy, cũng hận không thể ôm chặt đối phương vào trong ngực mà xoa nắn, cười nhạt nói: "Vị cô nương này, phu quân nhà ta không có ý tứ này, chẳng qua là cảm thấy ngươi đáng yêu, nhìn chăm chút một chút mà thôi."

"Thì ra là như vậy sao..."

Lúc này cô gái tai thỏ mới nguôi giận.

Nghe được Cố Linh Lung nói nàng đáng yêu, mặt còn đỏ lên một chút.

"Tiên Vương, vị này là Linh thú có nguồn gốc từ thời kỳ Tiên Cổ, là Nguyệt Thố trong truyền thuyết." Lục Quân ở bên cạnh giới thiệu.

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

"Nguyệt Thố... Là Nguyệt Thố của Hằng Nga ở trên Thái âm Tinh sao?"

"Đúng."

Lục Quân gật gật đầu.

Ách.

Khá lắm, tồn tại thời kỳ Tiên Cổ, hoặc là tiêu vong, hoặc là chuyển thế, có thể còn sống đến thời đại này, ít càng thêm ít.

Không nghĩ tới vậy mà lại để một con thỏ làm được.

Hơn nữa còn trở thành chiến tướng vô song của vũ trụ Bàn Cổ!

Đây có thể gọi là con thỏ trâu bò nhất.

"Tiên Vương, lần này đến đây, chủ yếu là muốn hỏi một chút, ngươi muốn an bài chúng ta như thế nào?" Lý Đồ hỏi.

"Mấy vị đều không phải là người thường, đối với việc sắp xếp các ngươi, tất nhiên không thể khinh thường, ta sẽ cân nhắc một thời gian rồi sẽ thông báo đến các ngươi."

"Nếu đã như thế, thì thật ra ta có một đề nghị."

Lúc này, La Thiên Tiên Đế nói: "Tiên Đình ta có nhân thủ đông đảo, có thể đồng thời chưởng quản ba mươi tòa đại lục trở lên, ta chuẩn bị sẵn một bảng danh sách, hi vọng Tiên Vương có thể giao những đại lục phía trên đó cho chúng ta chưởng quản, ta cam đoan sẽ biến nó thành nơi phòng thủ kiên cố, khiến cho vũ trụ Thiên Nguyên khó phạm một tấc đất!"

Sở Cuồng Nhân tiếp nhận bảng danh sách, nhìn thoáng qua.

Khá lắm.

Phía trên những đại lục này, không có một khối nào đơn giản.

Đều là nơi có tư nguyên phong phú, đất đai màu mỡ.

Không chỉ có như thế, những đại lục này cũng cách nhau không xa, một khi bị Tiên Đình hoàn toàn chưởng khống, bọn họ có thể nói là tự thành một nước.

Dã tâm của Tiên Đình, rõ rành rành.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái, đột nhiên nghĩ đến thế lực phản động trước đó thôi diễn được kia, chính là Tiên Đình sao?

Cũng không trách hắn sẽ nghĩ tới Tiên Đình.

Bên trong vũ trụ Bàn Cổ, có nhiều bất thường với hắn nhất cũng là Tiên Đình.

"Ta sẽ an bài, còn về phần danh sách đại lục trên đây, ta có thể nói rõ ràng, ta không có khả năng giao cho ngươi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Chẳng lẽ Tiên Vương không quen nhìn Tiên Đình chúng ta?"

"Là không quen nhìn, nhưng đây không phải lý do khiến cho ta cự tuyệt ngươi, ta cảm thấy Tiên Đình, không có năng lực giữ vững nhiều cương thổ như vậy."

"Tiên Đình ta..."

La Thiên Tiên Đế còn muốn nói gì đó.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại trực tiếp bảo người ta tiễn khách.

"Đáng chết."

Sau khi ra khỏi đế cung, La Thiên Tiên Đế hừ lạnh một tiếng, hắn nhìn về phía mấy vị chiến tướng vô song bên người: "Các ngươi nguyện ý nghe tiểu bối trẻ tuổi an bài sao, tôn nghiêm chiến tướng vô song của các ngươi đâu hết rồi?"

"Ha, nếu như có thể thắng được cuộc chiến này, ta có thể không cần tôn nghiêm." Lý Đồ cười nhạt một tiếng, cũng không ghét Sở Cuồng Nhân.

Mà Tửu Quỷ kia, cầm lấy bầu rượu, nói với Lý Đồ: "Suy nghĩ vì đại cục, có thể không cần tôn nghiêm, ta mời ngươi một chén."

"Ta đã chứng kiến thực lực và năng lực của Tiên Vương, hắn thật sự là người thích hợp để lãnh đạo vũ trụ Bàn Cổ nhất." Lục Quân cũng nói.

"Tiên Vương lợi hại như vậy sao? Kính Tiên Vương một chén."

Tửu Quỷ cầm lấy bầu rượu, hướng về phía đế cung, lại uống một hớp.

"Nếu như Tiên Vương có thể nhanh chóng dẫn dắt bọn ta thắng được trận chiến này, hắn an bài thế nào đều được, đã có quá nhiều người chết rồi."

Trên gương mặt đáng yêu của Nguyệt Thố, toát ra vẻ thuơng hại.

"Ai, kính vong linh phía trên chiến trường này một chén."

Tửu Quỷ giơ cao bầu rượu, lại uống một hớp.

Mọi người liếc mắt.

Đối phương cũng chỉ vì muốn uống rượu, nên mới tùy tiện tìm mấy cái cớ mà thôi.

"Đã nhiều năm như vậy, Tửu Quỷ vẫn không hề thay đổi."

Lý Đồ lắc đầu cười một tiếng.

"Các ngươi cũng giống vậy, kính con người không đổi này."

Tửu Quỷ cười lớn một tiếng, ngửa mặt lên trời nâng ly.

Mọi người rời khỏi đế cung.

Mà chiến tranh vẫn còn tiếp tục.

Thời gian xoay chuyển một cái, lại hơn mười năm đi qua.

Mấy chục năm qua, vũ trụ Thiên Nguyên và vũ trụ Bàn Cổ lâm vào giai đoạn giằng co, hai bên binh tới tướng đỡ, nước đến đất chặn, không ai nhường ai.

Chương 1998: La Thiên Tiên Đế đề xuất, biện pháp thăm dò nội gián

Trên một chiến trường cháy bỏng.

Một vị cô nương tai thỏ dung nhan tinh xảo đưa tay thúc giục đạo tắc kinh khủng, từng đạo từng đạo khí lưu âm hàn bao phủ ra, đóng băng tứ phương.

Đây là Nguyệt Thố đang chống cự địch nhân.

Nàng thân là chiến tướng vô song, thực lực vô cùng kinh người.

Hợp Đạo tầm thường, căn bản không phải là đối thủ của nàng.

Mà lúc này, người giao thủ với nàng, cũng là một tên chiến tướng vô song của vũ trụ Thiên Nguyên, đây là một đại hán, mặc một bộ chiến giáp Lưu Ly Sắc.

Người này chính là Thái Thản Thần Quân.

"Ha ha, Nguyệt Thố, nhiều năm không gặp, sao trông ngươi vẫn như thế này, cũng không sợ làm trò cười cho người khác sao."

Thái Thản Thần Quân cười ha ha nói.

Nguyệt Thố tức giận đến nghiến răng, cánh tay ngọc vung lên, sức mạnh đạo tắc càng thêm mênh mông không ngừng hiện lên, đánh về phía Thái Thản Thần Quân.

Hai người kịch chiến không nghỉ.

Người này cũng không thể làm gì được người kia.

Lúc này, có hai luồng sức mạnh bạo phát, từ hai bên trái phải đánh về phía Nguyệt Thố, không ngờ là hai vị trọng Hợp Đạo Thần Vương.

Là Nguyên Đằng, còn có Ám Dạ.

"Ha ha, Nguyệt Thố, đại lục mà hôm nay ngươi trấn giữ, Thái Thản nhất tộc ta sẽ giành lấy!" Thái Thản Thần Quân cười to nói.

Nhưng ngay lúc này.

Một đạo kiếm ảnh từ đằng xa ầm ầm lướt tới.

Uy lực của kiếm ảnh cực kỳ kinh khủng.

Bất cứ nơi nào nó đi đến, hư không sụp đổ tan tành thành từng khúc.

Thái Thản Thần Quân thấy thế, sắc mặt biến hóa, thúc giục vài đạo viên mãn trong cơ thể, xếp tầng tầng lớp lớp, hóa thành một đạo thần quang màu sắc rực rỡ.

Ầm một tiếng.

Kiếm ảnh vỡ nát, nhưng Thái Thản Thần Quân cũng bị đánh lui mấy trăm trượng.

Sắc mặt hắn kinh nghi bất định nhìn cách đó không xa.

Chỉ thấy một bóng người từ từ đi tới.

Là Sở Cuồng Nhân, quanh người hắn được bao quanh bởi tiên huy tươi sáng, khí tức cường đại, khiến Thái Thản Thần Quân cũng vì đó mà kinh thán.

"Rời đi trước."

Thái Thản Thần Quân gần như không có chút do dự gì.

Ở bên trong chiến trường hư không này, cường giả không ít, nhóm chiến tướng vô song cạnh tranh lẫn nhau, thế nhưng nếu như thật sự có biện pháp đánh trọng thương một vị chiến tướng vô song, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân ra, chỉ sợ tìm không có người thứ hai.

Cho nên ở vũ trụ Thiên Nguyên, các chiến tướng gần như có một nhận thức chung.

Nếu như gặp phải Sở Cuồng Nhân, thì hãy từ bỏ nhiệm vụ, nên rút lui trước!

Nhìn bọn người Thái Thản Thần Quân ở phía xa, Sở Cuồng Nhân cũng không hề truy sát, hắn có năng lực đánh trọng thương chiến tướng vô song.

Nhưng việc đánh giết, lại không phải đơn giản như vậy.

Ngay cả khi hiện tại hắn mạnh meẽ hơn so mấy chục năm trước, thì cũng giống như thế.

Hắn đi đến trước mặt Nguyệt Thố, thúc giục sức mạnh Thanh Liên sáng sinh, sức mạnh sáng sinh cuồn cuộn không dứt, nhanh chóng khôi phục sức mạnh của đối phương.

Rất nhanh.

Nguyệt Thố đã khôi phục trở lại đỉnh phong.

"Thật lợi hại."

Nguyệt Thố kinh thán trước sức mạnh của Thanh Liên sáng sinh.

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, sau đó đưa tay phóng ra hàng tỉ tiên huy tươi sáng, mỗi một sợi tiên huy đều ẩn chứa sức mạnh sáng sinh cường đại.

Các tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ, được nhanh chóng phục hồi lại như cũ.

"Đa tạ Tiên Vương!"

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ cảm kích và sùng bái.

Mấy chục năm chiến đấu, đã sớm khiến cho Sở Cuồng Nhân xây dựng nên một hình tượng vô cùng vĩ ngạn ở trong lòng của bọn họ.

Chính là bởi vì có sự lãnh đạo của Sở Cuồng Nhân, vũ trụ Bàn Cổ mới có thể chống lại vũ trụ Thiên Nguyên dưới tình huống mà chiến lực tổng thể ở thế yếu.

"Nguyệt Thố, việc khắc phục hậu quả giao lại cho ngươi."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Vũ trụ Thiên Nguyên tiến công càng ngày càng mãnh liệt, việc tấn công giống như hôm nay, cũng không phải lần một lần hai.

Vì nhắm vào sự tiến công cường thế của vũ trụ Thiên Nguyên, Sở Cuồng Nhân để mọi người tiến vào không gian trong não, triển khai hội nghị lần nữa.

Ba ngày sau.

Việc bố trí binh lực hoàn toàn mới đã được định ra trong tâm trí Sở Cuồng Nhân.

Hắn không trực tiếp nói ra ở trong hội nghị.

Dự định rời đi ngay sau khi an bài từng người một.

Điều này có thể bảo đảm tình báo sẽ không dễ dàng bị tiết lộ, mà mọi người đã sớm không cảm thấy kinh ngạc, cũng không nói thêm gì.

"Tiên Vương, đề xuất trước đó của ta, ngươi suy tính như thế nào." Lúc này, La Thiên Tiên Đế hỏi.

Đề xuất mà hắn nói, chính là đề xuất mà mấy chục năm trước đã nói ra, muốn để cho Tiên Đình trực tiếp kiểm soát mấy chục toà đại lục.

Những năm gần đây, không biết La Thiên Tiên Đế đã đề xuất bao nhiêu lần ở trong hội nghị, nhưng mỗi một lần đều bị Sở Cuồng Nhân bác bỏ.

"Ta nói, Tiên Đình không có năng lực kia."

"Không thử một chút làm sao biết được?"

"Ngươi đang chất vấn suy đoán của ta?"

Sở Cuồng Nhân lạnh giọng nói ra.

Thế nhưng La Thiên Tiên Đế một bước cũng không nhường: "Tiên Vương, ta đề xuất có thể cho vũ trụ Bàn Cổ bớt đi không ít chiến lực, vì sao không cần?"

Hai người tranh luận một phen.

Bỗng nhiên.

Dường như Sở Cuồng Nhân nghĩ tới điều gì đó, thản nhiên nói: "Muốn để cho ta đáp ứng đề xuất của ngươi cũng không phải là không thể được, nhưng Tiên Đình nhất định phải thể hiện ra đầy đủ chiến lực, chỉ cần ngươi có thể đánh đổ đại lục thứ mười một của Thiên Nguyên, đừng nói một cái đề xuất, mười cái ta cũng thông qua cho ngươi."

Đại lục thứ mười một của Thiên Nguyên, đây là một khối xương khó gặm.

Chỗ đó có một vị chiến tướng vô song trấn giữ.

Rất khó bị đánh bại.

La Thiên Tiên Đế trầm ngâm một hồi, lập tức hừ lạnh nói: "Nếu đã vậy, thì liền một lời đã định!"

"Đương nhiên." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, đây là biện pháp mà hắn dufng để khảo nghiệm xem La Thiên Tiên Đế có phải nội gián hay không.

Đại lục thứ mười một, được chiến tướng vô song Đế Thiên Hoàng kiểm soát, thực lực của hắn cường đại, cũng không yếu hơn bao nhiêu so với Thất Thải Thiên Long.

La Thiên Tiên Đế muốn tấn công được nó, vậy thì có khả năng rất lớn chứng minh rằng hắn quả thật là nội gián.

Bên trong không gian trong não, mọi người lần lượt rời đi.

Trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra nụ cười nghiền ngẫm, "La Thiên Tiên Đế, ta chờ mong biểu hiện của ngươi."

...

Một bên khác.

Sau khi La Thiên Tiên Đế rời khỏi không gian trong não, đi tới trong một gian mật thất, sau đó lại bố trí một cấm chế dày đặc, vô cùng cẩn thận.

Sau đó, hắn lấy ra một hạt châu.

Thúc giục tiên nguyên.

Hạt châu phun toả hào quang, một bóng người hiện lên.

Chính là, Tư Không Thần Vương!

"La Thiên Tiên Đế, đã lâu không gặp."

Tư Không Thần Vương từ tốn nói.

Mà La Thiên Tiên Đế cũng không nói nhảm, nói thẳng về việc mình và Sở Cuồng Nhân đánh cược: "Nếu ta muốn chinh phạt được đại lục thứ mười một, thì quân đội của ta sẽ lập tức chiếm cứ một mảng lớn phòng tuyến của vũ trụ Bàn Cổ, nắm giữ quyền lợi càng lớn, như vậy ta có thể cung cấp cho các ngươi càng nhiều lợi ích hơn."

Tư Không Thần Vương nghe xong, lâm vào trong trầm tư.

"Đại lục thứ mười một, đây chính là địa phương rất quan trọng, nếu để cho ngươi công chiếm, đối với chúng ta, cũng có tổn thất không nhỏ..." Tư Không Thần Vương suy tính một hồi, sau đó nói: "Nhưng, ta đồng ý."

La Thiên Tiên Đế là nội ứng của bọn họ ở vũ trụ Bàn Cổ.

Quyền lợi của kẻ nội ứng này càng lớn, thì càng có lợi đối với bọn họ.

Một đại lục thứ mười một.

Không phải là không thể đưa.

Không bỏ được hài tử, làm sao bắt được sói.

"Rất tốt, ngươi sẽ không hối hận về quyết định này ngày hôm nay."

La Thiên Tiên Đế cười nói.

Trong mắt hắn lộ ra dã tâm nồng đậm.

Kể từ sau trận đại chiến vũ trụ lần trước, hắn và vũ trụ Thiên Nguyên vẫn luôn một mực giữ liên lạc, đối phương đồng ý với hắn, chỉ cần xâm chiếm vũ trụ Bàn Cổ, không chỉ đồng ý cho hắn cảm ngộ đột phá Hỗn Nguyên.

Thậm chí còn gia một nửa giang sơn vũ trụ Bàn Cổ cho hắn.

Đây là tranh ăn với hổ.

Hắn biết rõ.

Nhưng hắn, không thể không làm như vậy.

Thần Ma nhất mạch cường đại, khiến cho hắn cảm thấy uy hiếp vô cùng to lớn, có Thần Ma nhất mạch ở đây, Tiên Đình sẽ không an ổn.

Sở Cuồng Nhân xuất hiện, càng minh chứng rõ hơn điểm này.

Đuổi Tiên Đình ra khỏi Tiên giới.

Kể từ khi Tiên Đình khai sáng đến nay, đây chính là lần đầu tiên!

"Sở Cuồng Nhân... Chờ sau khi đại chiến lần này kết thúc, ngươi và Thần Ma nhất mạch, đều sẽ không còn tồn tại! !"

"Tiên Đình ta, sẽ đứng sừng sững ở trên đỉnh của hai đại vũ trụ!"

La Thiên Tiên Đế kết thúc truyền tin với Tư Không Thần Vương, mang theo cao thủ của Tiên Đình, trùng trùng điệp điệp xuất phát về phía đại lục thứ mười một của Thiên Nguyên.

Chương 1999: Châm chọc khiêu khích, Đế Thiên Hoàng đang giở trò giả mạo, tại sao hắn lại xuất hiện ở nơi đó

Đại lục thứ chín của Thiên Nguyên.

Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân xuất quan.

Những năm gần đây, hắn một mực đi bế quan, cũng không có trực tiếp tham dự vào cuộc chiến giữa hai đại vũ trụ.

Mà sau khi xuất quan.

Liền nhận được truyền tin của Tư Không Thần Vương, triển khai hội nghị.

Trong hội nghị.

"Ha, đây không phải là Thiên Kiếm đại danh đỉnh đỉnh, ngay cả Lục Nhãn Thần Vương đều có thể giết chết sao? Đã lâu không gặp."

Nguyên Đằng Thần Vương nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, âm dương quái khí nói ra.

Không chỉ có hắn.

Một số Thần Vương còn lại sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, hoặc nhiều hoặc ít cũng toát ra sự bất mãn, nhất là những nhóm Thần Vương cổ lão kia.

Bọn họ có quan hệ không tệ với Lục Nhãn, có tình chiến hữu.

"Chúng ta ở tiền tuyến liều sống liều chết, ngươi thì tốt rồi, ở phía sau hưởng dụng các loại tư nguyên, sống rất dễ chịu sao?"

Lại một vị Thần Vương nói ra.

Là một trong cửu vương, La Vân Tu.

Đối phương, đã có tư cách tham dự hội nghị của những người đứng đầu.

"Thiên Kiếm, trước kia ngươi có bao nhiêu lợi hại, ta không rõ ràng, nhưng trên chiến trường, tất cả đều dựa vào chiến công mà nói chuyện, mà biểu hiện của ngươi, làm cho người khác thất vọng." Vô Miên, đệ tử của Hỗn Nguyên từ tốn nói.

Trong mắt của hắn lộ ra một sự thất vọng sâu sắc.

"Đừng nói như vậy, cũng phải nhớ thương tổn mà lúc trước người ta cùvà ng Minh Thần đánh nhau còn chưa lành chứ? Làm gì gây khó cho người ta đến như vậy."

Ám Dạ Thần Vương ở bên cạnh khẽ cười một tiếng.

Hắn cũng biết tình báo giả mà Sở Cuồng Nhân phóng ra.

Sở Cuồng Nhân thật sự rất tò mò.

An Chi Tuân này, một phần tình báo giả, bán cho bao nhiêu người?

Trong hội nghị.

Không ít người nhìn Thiên Kiếm, châm chọc khiêu khích hắn.

Còn nói hắn là mọt gạo.

Chiếm cứ tư nguyên, nhưng lại không tham dự chiến đấu.

Mà mọi người ở Viên Thiên hội như Lạc Tuyết, Lăng Phi, và Long Thủy Tinh thì đứng ở phía sau hắn, cùng hắn yên lặng tiếp nhận tất cả mọi lời đồn.

Thấy cảnh này, trong lòng Tư Không Thần Vương bất đắc dĩ.

Vị Thiên Kiếm này.

Mặc dù không xuất thủ, nhưng thế lực trong tay lại thật sự không ít.

Nếu như hắn thật sự là nội gián, vậy thì quá phiền toái.

"Các ngươi nói đủ chưa?" Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói: "Thiên trấn giữ ở đại lục thứ chín, nơi đây phòng thủ kiên cố, không người nào có thể phá, như thế vẫn chưa đủ sao?"

"Hừ, nếu như không có chúng ta ở tiền tuyến che chở, ngươi, đại lục thứ chín này, cũng không biết đã bị phá bao nhiêu lần."

Nguyên Đằng hừ lạnh một tiếng nói.

"Đủ rồi, chớ ồn ào."

Tư Không Thần Vương ra mặt hoà giải.

Sau đó bắt đầu hội nghị lần này, trong hội nghị chủ yếu là làm một cuộc tổng kết về thu hoạch và chiến tổn trong những năm gần đây.

Sau đó lại đưa ra một số lời ngợi khen với mọi người.

Có thể tới tham gia hội nghị này, hoặc nhiều hoặc ít cũng đã có chiến công, ngoại lệ duy nhất, chính là Thiên Kiếm.

Hắn đã không rời khỏi đại lục thứ chín mấy chục năm.

Nghĩ đến đây, mọi người càng thêm bất mãn đối với đối phương.

"Chiến lực có mạnh hơn, lại chỉ là một con mọt gạo."

"Ai, thật đáng tiếc."

"Đáng tiếc cái gì? Hắn giết chết Lục Nhãn, tốt nhất chính là không có nửa điểm chiến công, thì mới có cớ giết chết hắn, nếu hắn có chiến công, lời nói có uy vọng, thì lức giết hắn cũng phải âm thầm đắn đo."

Mọi người âm thầm trao đổi.

Sau khi hội nghị kết thúc.

Tư Không Thần Vương đơn độc lưu lại Đế Thiên Hoàng.

"Đế Thiên Hoàng, ta muốn để cho đại lục thứ mười một của ngươi thất thủ!"

"Cái gì?" Nghe đến đây, Đế Thiên Hoàng ngây ngẩn cả người.

Tư Không Thần Vương nói ra chuyện bọn họ có người ở vũ trụ Bàn Cổ, Đế Thiên Hoàng là nhân vật cấp nguyên lão của vũ trụ Thiên Nguyên.

Đế Vương nhất tộc, bởi vì hắn mà sinh ra.

Tư Không Thần Vương hết sức yên tâm đối với hắn.

"Thì ra là thế." Đế Thiên Hoàng bừng tỉnh đại ngộ.

"Việc này cực kỳ quan trọng, ngươi không được để lộ ra ngoài."

"Đã hiểu."

...

Đại lục thứ mười một của Thiên Nguyên.

Các tướng sĩ đang trấn giữ, bọn họ trang bị kỹ càng, vừa nhìn thoáng qua liền biết là thân kinh bách chiến hổ lang chi sư.

Lúc này.

Trên bầu trời truyền đến từng tiếng nổ lớn.

Chỉ thấy có một lượng lớn quân đội đi vào.

Một người cầm đầu mặc một bộ chiến giáp, tay cầm đại kiếm, trên đầu đội mũ miện kim sắc, trên người lộ ra một luồng khí tức chí cao vô thượng.

Chính là La Thiên Tiên Đế, và quân đội Tiên Đình của hắn.

"Địch tập kích!"

"Hừ, thật sự là không biết sống chết, nơi này chính là nơi do Đế Vương nhất tộc ta trấn giữ, các ngươi cũng dám tới đây quấy nhiễu? !"

"Đúng vậy."

Mọi người cười lạnh.

Dưới cái nhìn của bọn họ, nơi đây có chiến tướng vô song Đế Thiên Hoàng tự mình trấn giữ, phòng thủ kiên cố, căn bản không có khả năng bị đánh phá.

La Thiên Tiên Đế và đám người này tới, căn bản chính là tốn công vô ích.

"Lên!"

La Thiên Tiên Đế hạ lệnh để quân đội Tiên Đình tiến công.

Bhân mã của hai bên nhanh chóng lao vào chém giết.

Sức mạnh kinh khủng nhanh chóng làm cho toàn bộ đại lục lâm vào bên trong rung chuyển.

Lúc này.

Trong hư không, một luồng đế vương khí cường đại ầm ầm bạo phát!

Đế Thiên Hoàng hiện thân!

"Dám phạm đại lục thứ mười một của ta, phải chết!"

Đế Thiên Hoàng hừ lạnh một tiếng, tóc vàng bay múa, hai mắt như điện, giống như một con hùng sư uy phong lẫm lẫm, khí tức vô cùng bá đạo.

Hắn phóng lên tận trời, lao về phía La Thiên Tiên Đế mà tấn công.

Mặc dù biết hôm nay chính mình phải thất thủ, nhưng vẫn cần đánh trận chiến này, nếu không sẽ có chút giả tạo.

"Chiến!"

La Thiên Tiên Đế quát lạnh một tiếng.

Mấy loại đạo tắc cùng nhau phát ra tiếng nổ trong cơ thể hắn, đại kiếm trong tay chém về phía Đế Thiên Hoàng, xé hư không thành hai nửa.

Đế Thiên Hoàng ra sức chặn lại, làm ra bộ dáng có chút cật lực.

"Thật mạnh!"

"Đế Thiên Hoàng, hôm nay, khối đại lục này của ngươi, ta chắc chắn phải có được!"

La Thiên Tiên Đế hăng hái nói.

Hai người kịch chiến với nhau.

Mỗi một lần va chạm, sức mạnh bùng lên trực tiếp khiến cho sơn hà vỡ nát, bầu trời bị xé rách, cơn bão năng lượng bao phủ ra, phá hủy tất cả.

Một trận chiến này, vô cùng kịch liệt.

Là trận chiến đỉnh cao hiếm có trong chiến trường hư không!

Mọi người quan sát mà tim đập nhanh không thôi.

Ầm! !

Lúc này.

Đế Thiên Hoàng bị đánh rơi xuống từ trên không trung, nện trên mặt đất.

Mọi người thấy cảnh này, hít vào một ngụm khí lạnh.

Cái gì? Ngay cả Đế Thiên Hoàng cũng không là đối thủ? !

"La Thiên Tiên Đế, quả nhiên là danh bất hư truyền!"

Sắc mặt Đế Thiên Hoàng tái nhợt nói.

Bên trong Thiên Nguyên Thần Điện.

Tư Không Thần Vương đang ở trước một bức màn sáng, quan sát trận chiến này.

Hắn hài lòng cười một tiếng: "Đế Thiên Hoàng diễn cũng không tệ."

Lúc này.

Đế Thiên Hoàng hô to một tiếng: "Chúng quân rút lui! !"

Diễn đến không sai biệt lắm.

Nên rời đi.

"Không, ta có chết cũng quyết không lùi!"

Một người vọt ra, lớn tiếng nói.

Là Đế Phi Thiên.

Hắn cũng đang ở trên khối đại lục này.

"Đại lục thứ mười một này, cực kỳ quan trọng đối với vũ trụ Thiên Nguyên, nếu để cho vũ trụ Bàn Cổ đoạt đi, hậu quả khó mà lường được!"

"Chúng ta, tử chiến không lùi! !"

Đế Phi Thiên lớn tiếng nói, hai mắt đỏ thẫm.

Mọi người bị tâm tình của hắn cảm nhiễm, cũng ào ào hưởng ứng.

"Đúng vậy, không lùi!"

"Cùng lắm thì sẽ chết thôi!"

Đế Thiên Hoàng ngây ngẩn cả người.

Gia hỏa này, làm cái quỷ gì vậy.

Mau lui lại đi!

Nhưng chuyện liên quan tới nội gián, hắn lại không thể lộ ra, lớn tiếng nói: "Chư vị, bảo toàn mạng sống là điều quan trọng nhất, rời đi trước, về sau đại lục thứ mười một này, chúng ta lại nghĩ biện pháp lấy lại là được."

Hắn thuyết phục một phen.

Nhưng có một đám người, vẫn không lùi như cũ.

"Thuỷ tổ, các ngươi rời đi trước đi, ta sẽ yểm trợ cho các ngươi."

Đế Phi Thiên trịnh trọng nói ra.

Bên trong Thần điện, Tư Không Thần Vương thấy cảnh này, cau mày lại: "Đế Phi Thiên này, trở nên đại nghĩa lẫm nhiên như thế từ lúc nào vậy?"

"Hừ, ta thành toàn cho các ngươi!" La Thiên Tiên Đế hừ lạnh nói.

Vì đại kế, hắn nhất định phải đoạt lấy nơi đây!

Bất luận là vướng bận gì, cũng đều phải chết.

Đế Thiên Hoàng chắc đã tham dự vào bên trong kế hoạch, cho nên mới cố ý để hắn đánh bại, về phần Đế Phi Thiên này, hắn chỉ là một người làm càn làm bậy thôi, nếu phải giết thì liền giết, không quan trọng.

Hắn đưa tay chém ra một kiếm.

Sức mạnh đạo tắc kinh khủng khóa chặt đối phương.

Thế nhưng đúng lúc này, một đạo kiếm ảnh khác xuyên phá mây xanh chém tới!

Ầm! !

Hai đạo kiếm ảnh va chạm, mỗi người đều phá nát.

"Ở trước mặt Thiên, người nào cho phép ngươi càn rỡ!"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Bên trong Thiên Nguyên Thần Điện, Tư Không Thần Vương đột ngột đứng lên, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc: "Tại sao hắn lại có thể xuất hiện ở nơi đó? !"

Chương 2000: Đánh lui La Thiên Tiên Đế, kế hoạch bị phá vỡ

Bên trong Thiên Nguyên Thần Điện.

Tư Không Thần Vương nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đột nhiên xuất hiện trên chiến trường, mặt mũi tràn đầy không hiểu, vì cái gì hắn lại đột nhiên hiện ra ở nơi này? !

. vân vân.

Thiên Kiếm xuất thủ, La Thiên Tiên Đế kia còn có thể đánh bại đại lục thứ mười một sao? Có nên nói ra chân tướng cho Thiên Kiếm không? ?

Không được.

Nếu như Thiên Kiếm thật sự là nội gián, vậy chẳng phải là hắn tự bạo rồi hay sao?

Trong lúc nhất thời, Tư Không Thần Vương lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Hiện tại, hắn chỉ có thể hi vọng La Thiên Tiên Đế có biện pháp đối phó được với Thiên Kiếm, dù nói thế nào, đối phương cũng là một vị chiến tướng vô song.

Ở bên trên đại lục thứ mười một.

La Thiên Tiên Đế nhìn thấy Sở Cuồng Nhân ngăn ở trước mặt mà ngây ngẩn cả người.

Chuyện gì đang xảy ra?

Không phải đã nói để cho ta đánh hạ đại lục thứ mười một này sao?

Thiên Kiếm đột nhiên xuất hiện là có trò quỷ gì đang xảy ra?

Trong lòng La Thiên Tiên Đế vô cùng nghi hoặc.

Đế Thiên Hoàng cũng vô cùng ngoài ý muốn.

Thế nhưng những người còn lại sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân xuất hiện, có chút phấn chấn.

"Là Thiên Kiếm! Hắn xuất thủ!"

"Hắn có thể đánh bại chiến tướng vô song sao? !"

Tuy rằng Sở Cuồng Nhân cũng không được những người đứng đầu ở vũ trụ Thiên Nguyên hoan nghênh, thế nhưng ở trong mắt những thứ binh lính cấp thấp này, uy vọng của hắn vẫn còn rất cao.

Danh tiếng của Thiên Kiếm, há lại chỉ là hư danh.

Nhưng cũng có một số người không coi trọng.

"Không thể nào được, ngay cả thuỷ tổ cũng bị đánh bại, thực lực của Thiên Kiếm dù mạnh hơn đi nữa, chẳng lẽ có thể là đối thủ của thuỷ tổ hay sao?"

"Nói như vậy cũng đúng."

Nhưng cho dù nói thế nào, Thiên Kiếm vẫn là một tên cường viện.

Mọi người đặt kỳ vọng rất cao đối với hắn.

Mà La Thiên Tiên Đế nhìn ấy Sở Cuồng Nhân, ánh mắt băng lãnh: "Thiên Kiếm Đại danh đỉnh đỉnh đây sao? Vậy thì để ta đến đánh với ngươi một lần!"

Vút!

Trong chớp mắt, hắn biến mất không thấy gì nữa.

Khi hắn xuất hiện trở lại, đã đi tới phía trên đầu của Sở Cuồng Nhân, đại kiếm trong tay đột nhiên chém xuống, trong đó ẩn chứa ít nhất là bốn loại khí tức đạo tắc.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân hơi hơi ngưng trọng.

Vô Đạo ra khỏi vỏ!

Một tiếng leng keng vang lên, kiếm phong và kiếm phong va chạm!

Sức mạnh đạo tắc bùng nổ khuếch tán, hư không liên tục bị phá nát.

"Dùng kiếm ở trước mặt Thiên, ngươi còn chưa đủ tư cách!"

Vô Đạo trong tay của Sở Cuồng Nhân bị lệch, kiếm khí bắn ra ngoài, trong đó ẩn chứa sức mạnh đạo tắc vô cùng mênh mông!

Luồng đạo tắc này, đã đạt đến tầng thứ viên mãn!

Đây là một trong những bước tiến của hắn trong mấy chục năm qua.

Ngoài ra, hắn còn luyện hóa âm Dương Khô Mộc có được từ chỗ của Thất Thải Thiên Long, thành công nắm giữ âm Dương chi đạo.

Hiện tại, hắn cũng là một tên cường giả đa trọng Hợp Đạo.

"Quả nhiên không thể coi thường."

La Thiên Tiên bị đánh lui, có chút ngưng trọng.

Nhưng hắn lại không e sợ mà lui bước.

Đại lục thứ mười một này, hắn nhất định phải chiếm được.

Chỉ thấy đạo tắc trong cơ thể hắn phát ra tiếng nổ lớn, sức mạnh đạo tắc liên tiếp tuôn ra, tụ hợp thành một đạo kiếm ảnh to lớn ở hư không.

Thanh kiếm này, do tổ hợp nhiều loại đạo tắc mà thành.

Nhất là ở mũi kiếm, chỗ đó lộ ra một luồng khí tức sát phạt vô cùng kinh khủng, rõ ràng là khí tức Sát Lục chi đạo cực kỳ doạ người.

"Tiên Đế Sát Thiên Hạ!"

La Thiên Tiên Đế gầm nhẹ một tiếng.

Đại kiếm bỗng nhiên chém xuống!

Một kích kinh khủng lấy Sát Lục chi đạo làm chủ công, ba loại đạo tắc còn lại làm phụ trợ, từ trên trời giáng xuống, khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Một kích này, ngay cả Đế Thiên Hoàng cũng phải ngưng trọng đi ứng phó.

"Thiên chi chứng kiến, Thiên Ngoại Thiên Kiếm!"

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Vô Đạo, chém ra một kiếm.

Kiếm ảnh giống như bao trùm phía trên mọi thứ, bay lên không trung.

Khi một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, hai đạo kiếm ảnh tụ hợp, sau đó mỗi người đều bị đẩy lui về phía sau, nhưng Sở Cuồng Nhân, chỉ bị đẩy lui hai bước.

Mà La Thiên Tiên Đế, lại bị đánh bay ra ngoài.

Cả người, liên tục đập vỡ mấy chục tòa sơn phong.

Cao thấp biết liền!

Tình cảnh này, khiến cho những người đang xem đều trợn mắt hốc mồm.

Ngay cả Đế Thiên Hoàng cũng không là đối thủ của La Thiên Tiên Đế, vậy mà bị Sở Cuồng Nhân ép đánh, thực lực của đối phương lại cường hãn đến như vậy sao!

Mí mắt của Tư Không Thần Vương bên trong Thần điện nhảy một cái.

Tốt cho một tên Thiên Kiếm.

"Xem ra vết thương trong lúc hắn và Minh Thần đánh một trận đã tốt lên, ngay cả chiến tướng vô song cũng không phải là đối thủ của hắn, quá cường đại."

...

La Thiên Tiên Đế bị đánh bay vô cùng phiền muộn.

Đáng chết.

Đây là tình huống gì vậy?

Chuyện này không giống với kế hoạch!

Chẳng lẽ là dự định để cho ta chiến thắng một cách thê thảm?

Dường như La Thiên Tiên Đế nghĩ tới điều gì đó, bừng tỉnh đại ngộ.

"Đúng, nhất định là như vậy, nếu để cho ta thắng quá nhẹ nhõm, nhất định sẽ khiến cho đám người Sở Cuồng Nhân hoài nghi."

"Tư Không Thần Vương, thì ra cũng suy tính rất chu đáo và cẩn thận."

La Thiên Tiên Đế âm thầm nghĩ tới.

Hắn tự cho là nghĩ thông suốt tất cả, không còn chần chừ gì nữa, bóng người lóe lên, bay vút về phía Sở Cuồng Nhân.

Đại kiếm vàng rực trong tay, đột nhiên chém xuống.

Nhưng cũng bị Sở Cuồng Nhân dùng một kiếm đánh bay ra ngoài.

Song phương kịch chiến không nghỉ.

Từ mặt đất, đến trên trời.

Khắp mỗi ngõ ngách của mảng đại lục này đều trở thành chiến trường cho trận kịch chiến của bọn họ, bất cứ nơi nào họ đi đến, tất cả đều bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, vô cùng kinh khủng.

Sức mạnh của chiến tướng vô song, được phát huy vô cùng tinh tế.

Mà một bên khác.

Mấy người Đế Phi Thiên cũng chiến đấu với những cường giả khác của Tiên Đình.

Mấy canh giờ sau đó.

"Tiên Đế Tinh Thần Trảm!"

La Thiên Tiên Đế lại thi triển cực chiêu lần nữa.

Nhiều loại đạo tắc ngưng tụ ở trên đại kiếm trong tay, trên thân kiếm của thanh kiếm kia đột nhiên chiếu rọi ra tinh quang tươi sáng chói mắt.

Một kiếm chém ra, một đạo kiếm khí như bao phủ ngân hà.

Uy lực của một kiếm này, càng kinh khủng hơn so với vừa rồi.

Sở Cuồng Nhân lại đứng bất động tại chỗ.

"Thiên chi chứng kiến, Nghịch Loạn âm Dương!"

Một lượng lớn sức mạnh đạo tắc âm dương mãnh liệt tuôn ra, luồng sức mạnh này lại dung hợp với tự cường vô địch chi đạo mà Sở Cuồng Nhân chủ tu.

Hai luồng sức mạnh va chạm, khiến hư không bị vặn vẹo phá nát, sức mạnh âm dương phá vỡ thiên địa, chính là thiên chi chứng kiến hoàn toàn mới!

Đùng!

Một kiếm này, trực tiếp đánh nát kiếm ảnh của La Thiên Tiên Đế, khiến hơn phân nửa thân thể của hắn vỡ nát, tuy rằng được đạo của bản thân chữa trị, nhưng đạo tắc trong cơ thể hắn vẫn nhận lấy rung chuyển kịch liệt như cũ.

Từ bên ngoài nhìn vào, hắn đã máu me đầm đìa.

Vô cùng thê thảm.

Mà Sở Cuồng Nhân đưa tay, lại tấn công lần nữa.

Vẫn không lưu tình một chút nào như cũ.

Sắc mặt La Thiên Tiên Đế đột nhiên trở nên vô cùng âm trầm.

Quá rồi! Đã diễn đến nước này, rốt cuộc có để cho ta đánh hạ mảng đại lục này hay không vậy, vị Thiên Kiếm này đã diễn quá xa rồi!

La Thiên Tiên Đế vội vàng ứng phó công kích của Thiên Kiếm.

Khi sức mạnh đạo tắc không ngừng bị tiêu hao.

La Thiên Tiên Đế dần dần cảm thấy một luồng ý lạnh đến tận xương tuỷ lóe lên trong đầu, nó đến từ sát ý của Sở Cuồng Nhân!

Luồng sát ý này, vô cùng rõ ràng!

Giờ khắc này.

Hắn đột nhiên hiểu rõ.

Thiên Kiếm không phải đang diễn trò, hắn thật sự muốn giết mình!

Tại sao có thể như vậy?

Chuyện này không giống với kế hoạch.

Chẳng lẽ kế hoạch thay đổi? Vì sao ta lại không hề biết?

Lại đánh một hồi.

La Thiên Tiên Đế lại bị thương nặng lần nữa.

Hắn có loại dự cảm vô cùng mãnh liệt, nếu như mình còn chiến đấu như thế này, chính mình rất có thể phải chết ở chỗ này.

"Nhất định phải rời đi!" La Thiên Tiên Đế khẽ cắn môi.

Đạo trong cơ thể phát ra tiếng nổ, toàn bộ sức mạnh đạo tắc bạo phát.

Hóa thành một dòng nước lũ màu sắc rực rỡ khuếch tán ra.

Sở Cuồng Nhân bị bức lui.

"Rời đi!" La Thiên Tiên Đế hạ lệnh.

Quân đội Tiên Đình ào ào rút lui khỏi đại lục thứ mười một.

"Chúng ta thắng rồi!"

"Ha ha, Thiên Kiếm quả nhiên không hề tầm thường!"

Bọn người Đế Phi Thiên vô cùng hưng phấn.

Trong ánh mắt nhìn Sở Cuồng Nhân, mang theo vẻ cuồng nhiệt.

Ngay cả Đế Thiên Hoàng cũng không phải là đối thủ.

Thế nhưng Thiên Kiếm, lại có thể lông tóc không hao tổn gì, đánh lui La Thiên Tiên Đế.

Mà giờ khắc này.

Hình tượng Sở Cuồng Nhân ở trong lòng bọn họ đã bay cao vô hạn.

Mà Đế Thiên Hoàng trông thấy cảnh này, trong lòng cảm giác rất khó chịu, mình cũng không phải không là đối thủ của La Thiên Tiên Đế.

Chỉ là vì kế hoạch, mới dự định chắp tay nhường đi nơi này.

Thế nhưng Thiên Kiếm, tại sao lại đột nhiên xuất hiện?

Chuyện này hoàn toàn là biến số bên ngoài kế hoạch!

Trực tiếp làm rối loạn tất cả bố cục của bọn họ.

Chương 2001: Đây là một chuyện ngoài ý muốn, Tiên Đình bị đoạt lại binh quyền

Nhìn phương hướng bọn người La Thiên Tiên Đế rời đi, Sở Cuồng Nhân cũng không ngăn cản, hiện tại hắn cơ bản có thể xác định, đối phương chính là nội gián tiềm tàng ở bên trong vũ trụ Bàn Cổ, nhưng hắn vẫn chưa muốn giết đối phương.

Còn có chỗ hữu dụng.

Sau đó, hắn nhìn những binh lính ở bên trên đại lục kia, lạnh nhạt nói: "Địch nhân đã rút lui, nguy cơ đã được giải quyết."

Nghe được lời hắn nói, mọi người vô cùng phấn chấn.

"Thiên Kiếm!"

Cũng không biết là ai, đi đầu hô lớn một tiếng.

"Thiên Kiếm!"

"Thiên Kiếm!"

Những người khác cũng đều bắt chước hô lên, vô cùng hưng phấn.

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, trong lòng hài lòng.

Lại thu được một đợt uy vọng.

Không lỗ.

Mà Đế Thiên Hoàng nhìn Sở Cuồng Nhân giống như trăng sáng giữa vì sao, lấy được sự chú ý của mọi người, có chút nghiến răng nghiến lợi, trong lòng cảm thấy khó chịu.

Tuy hắn không phải đánh không lại La Thiên Tiên Đế.

Nhưng trong mắt của mọi người.

Chính là hắn đánh không thắng đối phương, mà Thiên Kiếm lại có thể thắng!

Trong lúc vô hình, uy vọng của Thiên Kiếm sẽ vượt qua cả hắn.

Con người sợ nhất chính là so sánh.

"Thiên Kiếm... Gia hỏa này thật khó giải quyết."

...

Bên trong Thiên Nguyên Thần Điện.

Tư Không Thần Vương có trăm mối lo lắng không thể giải quyết, kế hoạch của bọn họ không có bất cứ vấn đề gì, vì cam đoan La Thiên Tiên Đế có thể thuận lợi đánh hạ đại lục thứ mười một, thậm chí hắn còn âm thầm chặt đứt tín hiệu cầu viện của đại lục thứ mười một trong bóng tối.

Những đại lục còn lại, cũng đang trong giai đoạn đổi nơi đóng quân.

Thế nhưng mà.

Vì cái gì mà hết lần này tới lần khác Thiên Kiếm lại xuất hiện ở nơi đó?

Không phải từ đó tới nay hắn đều không rời khỏi đại lục thứ chín sao?

Tư Không Thần Vương có chút nhức đầu.

Hắn quyết định, lần sau, lúc họp phải hỏi cho rõ ràng.

Mà chuyện Thiên Kiếm trợ giúp đại lục thứ mười một, đánh bại La Thiên Tiên Đế, người mà Đế Thiên Hoàng không có cách nào để đối phó cũng nhanh chóng được truyền ra.

Tất cả mọi người đều biết việc này.

Trong lúc nhất thời, mọi người bàn luận ầm ĩ, vô cùng kinh thán.

...

Bên trong đại lục thứ tư của Bàn Cổ.

La Thiên Tiên Đế mang theo quân đội của Tiên Đình xám xịt chạy về.

"Đáng chết, đáng chết!"

La Thiên Tiên Đế vô cùng phẫn nộ.

Ở trong đại lục phát tiết lửa giận, từng tòa sơn phong ở dưới sự phát tiết của hắn, toàn bộ hóa thành bột mịn, vô cùng bừa bộn.

Bọn người Thiên Tịch Tiên Đế ở bên cạnh nhìn thấy, đối mặt nhìn nhau.

"Xem ra chuyện lần này là đả kích rất lớn đối với La Thiên Tiên Đế."

"Không nghĩ tới Thiên Kiếm kia lại lợi hại như vậy, vậy mà ngay cả La Thiên Tiên Đế cũng không phải là đối thủ, có lẽ cũng chỉ có Sở Cuồng Nhân mới có thể đối địch với hắn."

Mấy vị Tiên Đế cảm khái nói ra.

Rất nhanh.

La Thiên Tiên Đế liền phát tiết xong.

Hắn đi vào mật thất.

Truyền tin với Tư Không Thần Vương, sắc mặt vô cùng âm trầm nói: "Ngươi phải cho ta một lời giải thích!"

Tư Không Thần Vương cũng đành chịu: "Đây là một chuyện ngoài ý muốn."

"Ngoài ý muốn sao?"

La Thiên Tiên Đế giận quá hoá cười: "Ta mang theo mấy chục vạn quân đội của Tiên Đình tiến đến, ngươi nói với ta, đây là một chuyện ngoài ý muốn sao? Trước khi ta xuất chinh, từng thề son sắt với bọn họ, ta có thể mang đại lục thứ mười một về, hiện tại lại mất mặt như vậy, ngươi lại nói với ta đây là chuyện ngoài ý muốn? Ta đã mạo hiểm chấp nhận làm tội nhân vạn cổ, phản bội vũ trụ Bàn Cổ để hợp tác với các ngươi, ngươi nói với ta đây là một chuyện ngoài ý muốn! !"

La Thiên Tiên Đế giận không nhịn nổi.

Nếu như ở trước mặt không phải chỉ là một hình chiếu của Tư Không Thần Vương, thì hắn hận không thể xông lên, ăn tươi nuốt sống cắn chết đối phương.

Đáng hận, đáng hận đến cùng cực!

Mà Tư Không Thần Vương bị đối phương mắng một trận cũng không nóng giận, từ tốn nói: "Thiên Kiếm xuất hiện, là điều khiến ta vô cùng bất ngờ."

"Hắn không phải người của vũ trụ Thiên Nguyên sao? Chẳng lẽ ngươi không thể ngăn cản được hắn sao? ! Ngươi đại diện cho Thần Thiên, còn không khống chế được một tên Thiên Kiếm ư?"

"Thiên Kiếm có tính chất đặc thù, ta hoài nghi hắn là nội gián, cho nên không thể nói cho hắn biết chuyện gì có liên quan đến ngươi."

"Nội gián sao?"

La Thiên Tiên Đế sửng sốt một chút: "Vậy mà vũ trụ Bàn Cổ lại sắp xếp nội gián ở chỗ các ngươi? Việc này sao ta lại không biết?"

"Ta muốn ngươi âm thầm điều tra một chút về chuyện nội gián."

"Ta sẽ chú ý, vậy ngươi định làm như thế nào với Thiên Kiếm?"

La Thiên Tiên Đế lại hỏi.

Tuy hắn và Thiên Kiếm chỉ gặp qua một lần, nhưng đối phương lại khiến cho hắn mất hết thể diện, còn hoàn toàn gây rối loạn cho kế hoạch của hắn.

Chuyện này khiến hắn thống hận không thôi.

Mức độ thù hận, đoán chừng cũng gần với Sở Cuồng Nhân.

"Ta tạm thời còn đang nghĩ biện pháp sẽ xử lý hắn như thế nào, ta đã nói qua rằng hắn rất đặc thù, so với Sở Cuồng Nhân ở vũ trụ Bàn Cổ cũng không khác biệt lắm."

"Sở Cuồng Nhân... Hừ!"

La Thiên Tiên Đế hừ lạnh một tiếng.

Thiên Kiếm và Sở Cuồng Nhân đều là kẻ kinh tài tuyệt diễm.

Nhưng cũng đều làm cho người khác vô cùng oán hận!

Hai người kết thúc cuộc họp.

Sau đó liền nhận được tin tức Sở Cuồng Nhân triển khai hội nghị trong não.

La Thiên Tiên Đế cau mày lại, trong lòng cảm nhận được một chút không ổn.

Bên trong không gian trong não.

Hợp Đạo các phương của vũ trụ Bàn Cổ tề tụ.

Sau khi La Thiên Tiên Đế đi vào, liền cảm nhận được từng ánh mắt rơi ở trên người hắn, có chế giễu, có thương hại...

Hiển nhiên mọi người đều biết tin tức hắn bại trận.

Trong lúc nhất thời.

La Thiên Tiên Đế có chút xấu hổ.

"Chậc chậc, ngươi có thể còn sống trở về, thật sự là không dễ dàng."

Tử Kim Luân nhìn đối phương, trực tiếp giễu cợt nói.

"Hừ."

La Thiên Tiên Đế hừ lạnh một tiếng, cũng không nói chuyện.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn hắn một cái, sau đó thản nhiên nói: "Hôm nay tổ chức cuộc hội nghị này, chủ yếu là muốn nói với ngươi một tiếng, từ nay về sau ngươi sẽ rời khỏi đại lục thứ tư, tiến về đại lục thứ ba mươi bốn, và cả bọn người Thiên Tịch Tiên Đế, Long Ảnh Tiên Đế, ta cũng có an bài khác."

Lời vừa nói ra.

Thân thể La Thiên Tiên Đế chấn động mạnh, không thể tin được nhìn Sở Cuồng Nhân: "Ngươi là đang muốn tước binh quyền của ta! !"

"Chỉ là an bài hợp lý mà thôi."

"Con mẹ nó! !"

La Thiên Tiên Đế nổi giận.

Bản thân mình bại trận trở về không nói, Sở Cuồng Nhân này, vậy mà còn muốn tước đi binh quyền của mình, quả thực không thể nhẫn nhịn chịu nhục được nữa!

"Chú ý lời nói của ngươi!"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân băng lãnh: "Lần này ngươi xuất chinh đến đại lục thứ mười một, tổn thất bao nhiêu nhân thủ của Tiên Đình, trong lòng ngươi không biết đếm sao? Binh quyền Tiên Đình trong tay ngươi, căn bản không phát huy được tác dụng."

"Nhưng đây là binh quyền Tiên Đình của ta, có liên quan gì đến ngươi chứ?"

"Hiện tại, ta có thể điều phối tất cả binh lực bên trong vũ trụ Bàn Cổ, binh quyền của Tiên Đình ngươi, đương nhiên cũng ở trong đó."

"Ngươi..."

La Thiên Tiên Đế còn muốn dựa vào lí lẽ để biện luận.

Nhưng sau đó Sở Cuồng Nhân còn nói thêm: "Đã sớm biết ngươi sẽ không phục, cho nên mới tìm mọi người đến, để mọi người biểu quyết đi, ai đồng ý để La Thiên Tiên Đế tiếp tục nắm giữ binh quyền của Tiên Đình thì giơ tay."

La Thiên Tiên Đế nhìn về bốn phía.

Không nói đến Vân Lam Phật, Vân Trung Nguyệt, và Hợp Đạo trong Huyền Thiên cửu tinh.

Ngay cả những chiến tướng như Nguyệt Thố, Tửu Quỷ, Lục Quân, Lý Đồ gia từng tham dự lần đại chiến vũ trụ trước, cũng không hề giơ tay.

Hiển nhiên.

Lần này La Thiên Tiên Đế chiến đấu thất bại, uy vọng giảm mạnh.

Trong lòng của hắn, đột nhiên cảm thấy một trận bi ai.

"La Thiên Tiên Đế, Tiên Vương là người lãnh đạo vũ trụ Bàn Cổ, hắn có quyền điều phối tất cả binh lực, ngươi điều hành quân binh Tiên Đình, đúng là hoàn toàn không thích hợp lắm." Lý Đồ lên tiếng khuyên một câu.

Mọi người nhìn về phía hắn, mà trong mắt của La Thiên Tiên Đế, trong ánh mắt của những người này đều lộ ra một ý nghĩ, đó là nhanh chóng giao binh quyền ra! !

La Thiên Tiên Đế phải chịu áp lực lớn lao.

Cuối cùng.

Hắn bất đắc dĩ đành phải thỏa hiệp.

"Tất cả, nghe theo sự phân phó của Tiên Vương!"

La Thiên Tiên Đế bất lực nói ra.

Căn bản cũng không có đường nào cho hắn phản đối.

Nếu Sở Cuồng Nhân muốn, chỉ cần dùng một số thủ đoạn, đương nhiên có thể lấy đi binh lực Tiên Đình từ trong tay hắn.

Chính hắn tự mình giao ra, còn có thể giữ lại chút thể diện.

"Hay cho một tên Sở Cuồng Nhân!"

"Ta sẽ nhớ kỹ!"

Trong lòng La Thiên Tiên Đế âm thầm oán hận, hiện tại hắn không có binh lực, chỉ còn lại một thân phận là chiến tướng vô song, muốn đối phó với đối phương, chỉ có thể gửi hi vọng của mình đến vũ trụ Thiên Nguyên.

Mà vũ trụ Thiên Nguyên phía bên kia.

Cũng có đang khai triển một cuộc hội nghị.

Chương 2002: Đi ngang qua mà thôi, trong chúng ta có nội gián, nghi ngờ lẫn nhau

Vũ trụ Thiên Nguyên.

Một cuộc tập kích nhằm vào đại lục thứ mười.

Tư Không Thần Vương lại tổ chức một cuộc hội nghị lần nữa, lần này, mọi người trầm mặc nhìn Sở Cuồng Nhân xuất hiện ở trong hội nghị.

Trước đó không lâu, bọn họ còn đang châm chọc đối phương không có nửa điểm chiến công.

Nhưng bây giờ thì hay rồi.

Đối phương trực tiếp cho bọn họ một chiến công cực lớn.

Đại lục thứ mười một, ngay cả Đế Thiên Hoàng xém chút nữa cũng không phòng thủ được, hắn lại dựa vào sức của chính mình, chống đỡ thành công.

Chỉ dựa vào điểm này, phong danh hiệu chiến tướng vô song cũng không quá đáng.

Nhất là mấy người La Vân Tu, Vô Miên bên trong cửu vương.

Bọn họ vốn muốn thấy Sở Cuồng Nhân khó chịu.

Hiện tại, đối phương lập nên một công lao lớn như vậy.

Điều này khiến cho trong lòng bọn họ ghen ghét.

Nhưng hơn thế nữa, cũng chấn kinh đối với thực lực của đối phương, lại có thể lấy sức của một người ngăn cản một chiến tướng vô song cùng với rất nhiều Hợp Đạo.

Đây là điều bọn họ kém xa.

"Thiên Kiếm, ngươi chớ đắc ý, lúc này ngươi mới đạt được một công lao mà thôi, chiến công của cửu vương chúng ta, không biết nhiều hơn bao nhiêu so với ngươi?"

La Vân Tu hừ lạnh nói.

"Đừng, ta tuy cũng là cửu vương, nhưng ta cũng không dám nói bốc nói phét ở trước mặt Thiên Kiếm, ngươi đại diện cho chính ngươi là được rồi."

Lăng Phi đột nhiên nói ra.

Lạc Tuyết ở bên cạnh cũng nói ra: "Tuy chỉ là một chiến công, nhưng có thể cản được một vị chiến tướng vô song, thì đã hơn hẳn vô số công lao rồi."

"Đế Thiên Hoàng, chuyện gì xảy ra với ngươi vậy? Với thực lực của ngươi, vậy mà ngay cả một tên La Thiên Tiên Đế cũng không chặn được sao?"

Bá Thần thay đổi mũi giáo, chỉ về phía Đế Thiên Hoàng mà nói ra.

Khóe miệng Đế Thiên Hoàng co giật hai lần.

Tất nhiên là hắn ngăn cản được.

Nhưng hắn không thể nói ra, loại cảm giác này, quá oan uổng.

Cuối cùng, Đế Thiên Hoàng chỉ có thể nói ra một câu: "La Thiên Tiên Đế không tầm thường, may nhờ có Thiên Kiếm xuất thủ."

Tư Không Thần Vương nhìn thấy chuyện này, rất buồn bực.

Rõ ràng Sở Cuồng Nhân này không hề lập được một chút công lao nào, nhưng trong mắt mọi người, hắn lại lập được đại công.

Đối phương và La Thiên Tiên Đế chiến đấu một trận, đã hoàn toàn được truyền ra.

Uy vọng của hắn, lại tăng lên thêm một bậc.

"Thiên Kiếm, tại sao ngươi lại xuất hiện ở đại lục thứ mười một kia?"

Tư Không Thần Vương hiếu kỳ hỏi.

"Đi ngang qua thôi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Đi ngang qua sao?

Có chuyện này à?

Đi ngang qua, thuận tiện đánh một chiến tướng vô song.

Mọi người có chút im lặng.

"Thật sự chỉ là đi ngang qua thôi sao?"

Tư Không Thần Vương vẫn còn có chút hoài nghi, chiến trường hư không này vô cùng bao la, rộng lớn vô biên, vừa hay chỉ đi ngang qua đại lục thứ mười một sao?

Còn vừa đúng lúc làm rối loạn kế hoạch của bọn họ?

Hắn không tin tưởng lắm.

"Nhưng thật ra là do ta cầu viện Thiên Kiếm."

Thời điểm này, Đế Phi Thiên nói ra.

Mọi người vô cùng ngoài ý muốn.

Vậy mà Đế Phi Thiên lại có liên quan đến Thiên Kiếm sao?

Tư Không Thần Vương cau mày lại, hắn âm thầm cắt đứt thông đạo cầu viện của đại lục thứ mười, không nghĩ tới lại tính sai điểm này.

"Việc này tạm thời không đề cập đến, Thiên, càng có chuyện quan trọng hơn muốn nói." Sở Cuồng Nhân ngắm nhìn bốn phía, từ tốn nói.

Mọi người vô cùng hiếu kỳ, Tư Không Thần Vương cũng hứng thú, hắn bưng một ly trà lên, chuẩn bị rửa tai lắng nghe.

"Thiên cho rằng, trong chúng ta... Có nội gián!"

Phốc...

Tư Không Thần Vương phun ra một ngụm nước trà.

Có nội gián sao?

Người mà ta hoài nghi cũng là ngươi đó.

Mà hai mắt của Thất Thải Thiên Long, Bá Thần, Đế Thiên Hoàng cùng với số ít mấy vị nguyên lão của vũ trụ Thiên Nguyên khẽ híp một cái.

Chuyện có nội gián, bọn họ cũng có biết đến.

Nhưng mà phần lớn Thần Vương thì không biết, sau khi nghe được lời này của Sở Cuồng Nhân, lúc này mới xôn xao, sôi trào một mảng.

"Người nào? Ai là nội gián?"

"Móa, tên hỗn trướng nào dám phản bội chúng ta!"

"Thiên Kiếm, ngươi phải có chứng cứ, không thể ăn nói lung tung!"

Mọi người nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt tự nhiên, nói: "Kẻ gian này là ai, Thiên đã có suy đoán, người này quyền cao chức trọng, không thể coi thường."

Nói xong, hắn từ từ nhìn về phía Tư Không Thần Vương.

Trong lòng Tư Không Thần Vương hơi hồi hộp một chút, có loại dự cảm không ổn.

"Người này, chính là ngươi, Tư Không Thần Vương! !"

Xoát xoát xoát...

Ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn về phía đối phương.

Mà Tư Không Thần Vương cũng ngây ngẩn cả người.

Khá lắm.

Bản thân mình cho tới nay đều cẩn trọng điều tra nội gián, làm sao sau khi điều tra, thì nội gián lại trở thành ta rồi?

"Thiên Kiếm, ngươi không thể ăn nói lung tung được!"

Sắc mặt Tư Không Thần Vương âm trầm nói.

"Đại lục thứ mười một bị tập kích, không phải ngẫu nhiên, thứ nhất, La Thiên Tiên Đế vừa lúc bị đột kích trong giai đoạn đổi nơi đóng quân, thứ hai, tại sao Đế Phi Thiên lại tự mình yêu cầu ta chi viện, chính là bởi vì những tín hiệu cầu viện còn lại, đều bị một nguyên nhân nào đó chặt đứt, tất cả những thứ này đều là cơ mật quân sự ở tầng cao nhất."

"Mà những thứ này, chỉ có trong tay Tư Không Thần Vương mới có."

"Thử nghĩ một hồi, nếu như không phải Tư Không Thần Vương phối hợp trong bóng tối, làm sao La Thiên Tiên Đế có thể tiến công đại lục thứ mười một vào đúng lúc này, khiến cho Đế Thiên Hoàng lâm vào tình trạng tứ cố vô thân chứ?"

Sở Cuồng Nhân nói một phen.

Mọi người đều cảm thấy có mấy phần đạo lý.

Mà Tư Không Thần Vương đã lạnh đến mức mồ hôi đổ ào ào.

Khá lắm.

Có lý có cứ, khiến cho người ta tin phục.

Quan trọng nhất chính là là.

Những chuyện này thật sự là do hắn làm!

Nhưng hắn không phải nội gián, hắn là vì để cho tên nội gián La

Thiên Tiên Đế đắc thế bên trong trận doanh của địch nhân, mới tính toán hi sinh đại lục thứ mười một, nhưng việc này là tuyệt mật, không thể nói ra.

Nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của mọi người, hắn đột nhiên có loại cảm giác hết đường chối cãi, Đế Thiên Hoàng nhìn về phía hắn, cũng có chút thương hại.

Tư Không Thần Vương, ngươi tự cầu phúc đi.

"Tư Không Thần Vương, cho chúng ta một lời giải thích!"

"Lời Thiên Kiếm nói, có thật như vậy hay không!"

"Hừ, nếu như ngươi thật sự là nội gián, lão tử nhất định sẽ đưa ngươi đi rút gân lột da, ngàn đao bầm thây! !"

Có người nghi ngờ, có người sát khí đằng đằng.

Tư Không Thần Vương hít sâu một hơi, nói ra: "Chuyện đổi nơi đóng quân là do cân nhắc của ta có thiếu sót, còn về tín hiệu cầu viện của đại lục thứ mười một, ta đã để người đi đã điều tra, là phương diện kỹ thuật có sai sót..."

Nhưng dùng lí do này để thoái thác, cũng không khiến cho mọi người hoàn toàn tin phục.

Tư Không Thần Vương tiếp tục nói: "Chuyện nội gián, ta đã sớm biết, những năm này một mực điều tra ở trong bóng tối, điểm này, bọn người Thất Thải Thiên Long, Bá Thần có thể làm chứng cho ta."

"Đúng vậy."

"Đúng thế."

Thất Thải Thiên Long kịp thời ra mặt, lửa giận của mọi người mới bình ổn được một chút, Tư Không Thần Vương vuốt mồ hôi hột.

Thật sự là quá nguy hiểm.

"Mặt khác, điều ta muốn nói chính là, ta là người đại diện do Điện

Chủ chỉ định, ta trung thành với Điện Chủ, tuyệt đối không phản bội!"

Mọi người nghe vậy, lúc này mới nhớ tới thân phận này, đối phương là người đại diện do Hỗn Nguyên chỉ định, khả năng là nội gián không lớn.

Trừ phi đối phương ngay cả Hỗn Nguyên cũng dám qua mặt.

"Ngươi nói ngươi đang điều tra nội gián, vậy có thu hoạch gì không?"

Có người hỏi.

"Người này ẩn nấp rất sâu, tạm thời không để lộ ra bất kỳ sơ hở nào."

Tư Không Thần Vương nhìn Thiên Kiếm một chút, thản nhiên nói.

Chú ý tới ánh mắt của đối phương, Thiên Kiếm cau mày lại, hừ lạnh một tiếng: "Chẳng lẽ ngươi muốn nói Thiên là nội gián hay sao? !"

Tư Không Thần Vương từ tốn nói: "Tuyệt đối không có ý này."

"Hừ."

Ngay sau đó.

Mọi người lại vây quanh chủ đề nội gián, đàm luận một hồi.

Nhưng đều không có kết quả.

Sau cùng.

Những nhóm Thần Vương này nhìn người bên cạnh, ánh mắt đã không còn thuần túy như trước đó, ẩn ẩn mang theo vẻ hoài nghi.

Trong lòng Tư Không Thần Vương hơi hồi hộp một chút.

Đột nhiên hắn có một suy đoán đáng sợ.

Bắt được nội gián.

Cũng không phải là mục đích thực sự của Thiên Kiếm.

Mục đích thực sự của hắn chính là để lộ ra tình báo nội gián này, để những Thần Vương này nghi ngờ hoài nghi lẫn nhau, tan rã bọn họ từ bên trong!

Nếu thật sự như vậy

Hắn quả thật là một kẻ đáng sợ.

Xác suất Thiên Kiếm là nội gián, thẳng tắp tăng lên trong suy nghĩ của Tư Không Thần Vương, nhưng mà, tất cả cũng chỉ là suy đoán của hắn.

Không có bất kỳ chứng cớ nào.

Lấy uy vọng và thực lực của Thiên Kiếm, nếu không có bất kỳ chứng cứ nào mà nói hắn là nội gián, chỉ sợ sẽ gây nên chấn động không nhỏ.

Còn chưa nói đến nếu như giết nhầm.

Bọn họ liền sẽ mất đi vũ khí tốt nhất để đối phó với Sở Cuồng Nhân.

Chương 2003: Bí giới mở ra, cửu vương xuất thủ, Sở Cuồng Nhân một mình tiến về

Một cuộc hội nghị, kinh tâm động phách.

Sau khi kết thúc.

Lòng Tư Không Thần Vương vẫn còn sợ hãi.

"Thiên Kiếm, Thiên Cực Thần Vương đi điều tra Thiên Kiếm, sau đó không hiểu vì sao mà ngã xuống, Lục Nhãn Thần Vương nhìn trộm vận mệnh quỹ tích của hắn, cũng ngã xuống, ta và La Thiên Tiên Đế, lên kế hoạch về đại lục thứ mười một, dự định nhường nơi đây cho hắn, xem như thẻ bạc tấn thăng cho hắn, nhưng lại bị Thiên Kiếm phá hư..."

"Cùng với lần này, cũng không biết có phải biết Thiên Kiếm ta đang điều tra hắn hay không, nên liền phóng ra tín hiệu nội gián này, để mọi người nghi ngờ hoài nghi lẫn nhau, nhiễu loạn quân tâm..."

Tư Không Thần Vương trầm ngâm.

Hắn cũng bị Thiên Kiếm gắn lên cái mác nội gián.

Đây là một đối thủ vô cùng đáng sợ.

Mặc dù có niềm tin nhận định đối phương là nội gián rất lớn, nhưng hắn vẫn không thể hành động thiếu suy nghĩ như cũ, ai biết nếu bắt ép Thiên Kiếm, thì đối phương sẽ làm ra chuyện gì, thế lực mà hắn nắm trong tay cũng không ít.

Viên Thiên hội của hắn, cũng rất khó giải quyết.

Bên trong cửu vương, cũng có nhiều người có giao tình sâu đậm với hắn.

Nếu thật sự muốn đối phó với Thiên Kiếm.

Nhất định phải một kích đánh trúng, nếu không hậu hoạn khó lường!

"Lại nói, điện chủ nhắc đến bí giới sắp mở ra kia, chúng ta không thể tự mình đi đến, liền để cửu vương tiến đến đó, ngay cả vũ trụ Bàn Cổ bên kia, Sở Cuồng Nhân hẳn cũng sẽ tự thân xuất mã."

"Dù sao thì, chiến lực tổng thể của bọn họ vốn cũng không như vũ trụ Thiên Nguyên ta, lại tổn thất hai chiến tướng vô song, binh lực có thể dùng không nhiều."

"Thế nhưng tư nguyên bên trong bí giới kia cực kỳ quan trọng, rất có thể sẽ một mình Sở Cuồng Nhân tiến đến." Tư Không Thần Vương thầm nghĩ.

Cửu vương và Sở Cuồng Nhân...

Cũng đã đến thời điểm giao phong một lần.

……

Bên trong đại lục thứ chín của Thiên Nguyên.

Sở Cuồng Nhân đang thôi diễn kết quả cuộc đại chiến của hai đại vũ trụ.

So với lần thôi diễn trước.

Tình huống lần này khả quan hơn nhiều.

Tuy vẫn thua nhiều thắng ít như cũ.

Nhưng tỉ lệ đã biến thành ba chọi với bảy.

"Xem ra là ta đã làm suy yếu binh quyền của Tiên Đình, cùng làm nhiễu loạn quân tâm của vũ trụ Thiên Nguyên." Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn làm đến loại trình độ này.

Tỷ lệ thắng lợi của vũ trụ Thiên Nguyên vẫn chiếm ưu thế.

Chậc.

Có thể thấy được Hỗn Nguyên cường đại cỡ nào.

Nhưng hai người này, đều bị Vô Hám đả thương nặng, bọn họ không nên khôi phục nhanh như vậy mới đúng, rốt cuộc bọn họ đã dùng biện pháp gì?

Điểm này, hắn khó có thể thôi diễn ra được.

Trong mơ hồ, chỉ thấy một mảnh huyết quang doạ người...

Suy tư một phen, cũng không có kết quả.

Bỗng nhiên.

Hắn cảm nhận được điều gì đó.

Chỉ thấy nơi xa trong chiến trường hư không, truyền ra một trận dao động năng lượng.

Một vết nứt mở ra.

Mọi người thấy được đủ loại bảo vật, tiên dược tiên kim gì đó ở bên trong, còn có mảnh vỡ Hợp Đạo, không thiếu gì cả.

Bên trong chiến trường hư không này, lại ẩn giấu một khối bảo địa như thế!

Hô hấp của mọi người có chút trầm trọng.

Nhưng mà, do trở ngại về quân lệnh, không có cách nào tiến về.

Sở Cuồng Nhân hơi ngoài ý muốn.

"Há, chỗ bí giới này..."

Hắn muốn thôi diễn một phen, nhưng không chờ hắn thôi diễn xong, bước đầu tiên trong phân tích của Tiểu Ái liền có kết quả rồi: "Bí giới này vốn dĩ là một kẽ hở không gian ở chiến trường hư không, nhưng bởi vì hấp thu quá nhiều mảnh vỡ Hợp Đạo, cho nên đã sản sinh ra đủ loại bảo vật..."

Nghe được Tiểu Ái phân tích, Sở Cuồng Nhân rất hài lòng.

Rất tốt.

Xem ra có lúc vẫn là Tiểu Ái phân tích sẽ tốt hơn.

Mà ở nơi tâm linh hẻo lánh mà Sở Cuồng Nhân không nhìn thấy.

Tiểu Ái có chút phiền muộn thở dài.

Tu vi Sở Cuồng Nhân càng ngày càng cao, ánh mắt càng ngày càng được mở rộng, việc sử dụng đến Tiểu Ái đã càng ngày càng ít.

Hiện tại, hắn lại học được Thuật Đại Vận Mệnh.

Kết quả do chính mình thôi diễn, không kém bao nhiêu so với Tiểu Ái.

Tiểu Ái cảm thấy, dường như bản thân mình càng ngày càng không còn tác dụng.

Nàng cần phải nhanh chóng trưởng thành.

Nhưng không có biện pháp.

……

Bí giới xuất hiện, kinh động đến hai đại vũ trụ.

Mà Tư Không Thần Vương cũng nhìn thấy.

Hắn để cho tất cả mọi người ở yên tại chỗ chờ lệnh, không nên hành động hấp tấp, sau đó thông tri với cửu vương, để bọn họ cùng nhau đi tới bí giới.

Trong trời cao.

Một đoàn lôi quang phóng lên tận trời!

Trong ánh mắt Lôi Thần Thiên lóe ra hồ quang điện: "Bây giờ tu vi của ta đã đạt tới Hợp Đạo Thần Vương đại thành, khoảng cách đến đỉnh phong cũng chỉ thiếu chút nữa, ở trong đó, có lẽ sẽ có bảo vật giúp ta đột phá!"

Ở một bên khác.

Thân ảnh Vô Miên lóe lên, cũng phóng tới bí giới.

Hiện tại, hắn thay thế Minh Thần, trở thành người cường đại nhất bên trong cửu vương, nhưng hắn cảm thấy vẫn còn thiếu rất nhiều.

Cho dù là Sở Cuồng Nhân hay là Thiên Kiếm.

Hắn đều không hề có một chút niềm tin nào rằng hắn có thể chiến thắng.

Bên trong bí giới này, có lẽ có cơ duyên trọng đại nào đó.

Cửu vương ào ào hiện thân, chạy tới bí giới.

Các tu sĩ ở vũ trụ Thiên Nguyên thấy thế, có chút phấn chấn.

"Là cửu vương, cửu vương đồng loạt ra tay!"

"Ha ha, thực lực của cửu vương không thể so sánh với kẻ tầm thường, nếu như bọn họ đồng loạt ra tay, bí giới nho nhỏ này còn không phải dễ như trở bàn tay sao?"

"Đúng vậy..."

Mà ở bên phía vũ trụ Bàn Cổ, bí giới đột nhiên xuất hiện này, đương nhiên cũng khiến mọi người không có ý định buông tha, đều đang thương thảo xem nên để ai đi.

Nhưng vì phòng bị vũ trụ Thiên Nguyên, tất cả mọi người không thể phân thân đi thăm dò, dù có thể đích thân đến đó, cũng không phải là đối thủ của cửu vương.

"Để ta đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Tử Kim Luân cau mày lại, phản đối đầu tiên: "Không được, ngươi là người lãnh đạo của chúng ta, để ngươi ra mặt, nếu như xảy ra chuyện gì, thì phải để cho ai đến chỉ huy đại cục đây?"

"Đúng vậy."

"Để cho ta đi." Lúc này, La Thiên Tiên Đế lên tiếng: "Với thực lực của ta, đủ để đối phó cửu vương."

"Thành thành thật thật ngồi đợi ở nơi của ngươi đi."

Sở Cuồng Nhân trăm phần trăm tin tưởng, nếu như để La Thiên Tiên Đế đi, hắn không chỉ sẽ không ngăn cản cửu vương, mà còn chắp tay nhường lại tất cả bảo vật cho bọn họ.

"Sau khi ta rời đi, hết thảy nghe theo sự chỉ huy của Linh Lung."

Sở Cuồng Nhân nói.

Cố Linh Lung là đạo lữ của hắn, tất cả mọi người đều rõ ràng.

Mấy chục năm qua, nàng không được biết đến về việc chiến lực tăng trưởng, nhưng tài năng chỉ huy được biểu hiện ra ở từng trận chiến lại không tầm thường.

Nàng thay thế Sở Cuồng Nhân tiếp quản cục diện, mọi người không có ý kiến.

La Thiên Tiên Đế lại có chút bất mãn: "Để một nữ nhân tiếp quản chiến cục, hừ, chuyện này truyền ra ngoài sẽ thành trò cười cho người khác."

Lời này của hắn vừa thốt ra, nhất thời đắc tội với không ít người.

Chí Tôn Linh Hồn, Nguyệt Thố, Hồng Dương và nữ cường giả đồng loạt nhìn về phía hắn, ánh mắt băng lãnh như đao, khiến cho hắn rùng mình một cái.

Sau khi trao đổi đến không sai biệt lắm, Sở Cuồng Nhân liền rời đi.

Bọn người Tử Kim Luân, Lý Đồ hơi xúc động.

"Nếu như không phải binh lực của chúng ta không đủ, không cần Tiên Vương tự mình xuất thủ đâu." Tử Kim Luân lắc đầu nói ra.

"Đúng vậy."

"Bây giờ cục diện này, gần như có thể nói là lấy sức của một mình Tiên Vương để chống đỡ, nếu như không có hắn, chỉ sợ chúng ta đã sớm bại lui."

Qua mấy chục năm qua đấu tranh, uy vọng của Sở Cuồng Nhân sớm đã đạt đến một độ cao trước nay chưa từng có.

Ngay cả những Hợp Đạo cổ lão mới đầu còn vô cùng xem nhẹ đối phương kia, bây giờ cũng đều vui lòng phục tùng với đối phương.

"Được rồi, Tiên Vương không có ở đây, mọi người giữ vững tinh thần, một khắc cũng không thể thư giãn, cần phải bảo vệ trận địa thật tốt."

"Tất nhiên."

Nhìn thấy bộ dáng vô cùng nhiệt tình của mọi người, trong lòng La Thiên Tiên Đế cảm thấy cực kỳ khó chịu, hắn thù hận Sở Cuồng Nhân, nhưng uy vọng của đối phương lại càng ngày càng tăng, chỉ dựa vào Tiên Đình hắn, căn bản không nhìn thấy hi vọng thượng vị.

Điều này khiến cho hắn kiên định muốn hợp tác với vũ trụ Thiên Nguyên hơn.

Đây là hy vọng duy nhất của hắn.

Chương 2004: Tiến vào bí giới, đối phó với cửu vương, hóa thân của Đại Đạo

Bên trong bí giới ở chiến trường hư không.

Sở Cuồng Nhân đến chỗ này, nơi đây rộng lớn vô biên, dưới chân là một mảnh đại lục vô cùng rộng lớn, trên đầu là một mảnh tinh không tươi sáng.

Quang hoa đạo tắc huyền diệu từ trong tinh không kia vẩy xuống.

Nhìn kỹ.

Tinh không kia, đều do sức mạnh đạo tắc ngưng tụ mà thành.

Điều này khiến cho Sở Cuồng Nhân nghĩ đến Thiên Nguyên Thần Điện.

Chỗ đó cũng có một mảnh tinh không giống như thế này, nhưng một mảnh này, càng thêm bao la, sức mạnh đạo tắc cũng càng thêm bành trướng.

"Cửu vương, cũng khiến cho ta có một ít mong đợi."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Một vị cửu vương, hắn cũng không để trong mắt.

Nhưng cửu vương liên thủ, lại có thể triệu hồi ra hóa thân của Đại

Đạo, nhiều năm qua, cửu vương còn chưa thể hiện ra năng lực này.

Xem ra, là muốn biến nó thành đòn sát thủ đối phó với mình.

Nhưng đáng tiếc.

Bọn họ lại không hề biết, mình đã sớm bị đối phương biết hết.

Hắn thăm dò ở bên trong bí giới này một phen, tìm được không ít bảo vật.

Nhưng thứ khiến cho hắn chính thức động tâm, lại không có mấy món.

Bỗng nhiên.

Sở Cuồng Nhân nhìn đến một trận quang mang từ nơi xa truyền đến.

Đi vào xem xét.

Lại là một cây ăn quả năm màu lộng lẫy.

Trên cây còn ngưng tụ một thần quả trong suốt sáng long lanh, lưu chuyển ra một trận sức mạnh đạo tắc ngũ hành vô cùng huyền diệu.

"Đây là thần quả do hấp thụ mảnh vỡ Hợp Đạo sau đó ngưng tụ mà thành, nếu như hấp thu luyện hóa, có thể giúp ta dung hợp ngũ hành chi đạo."

Đạo của Sở Cuồng Nhân sớm đã đạt đến cảnh giới viên mãn.

Sớm đã bước vào cảnh giới đa trọng Hợp Đạo.

Những năm gần đây, ngoại trừ đạo của bản thân ra, hắn còn căn cứ vào đặc tính của Hỗn Độn Thanh Liên, dung hợp Hủy Diệt chi đạo, Sáng Sinh Chi Đạo.

Mà hai loại đạo này đều đã đạt đến đỉnh phong.

Hiện tại, trên người hắn có ba loại đạo.

Chiến lực so với mấy chục năm trước, không thể nói là có bước nhảy vọt về chất lượng.

Nhưng cũng tăng lên không ít.

Sở Cuồng Nhân nhìn thần quả ngũ hành kia, đưa tay hái xuống.

"Sau khi trở về liền phải luyện hóa thật tốt mới được."

Mấy ngày sau.

Ở sâu bên trong bí giới.

Một luồng khí tức đạo tắc vô cùng mênh mông bao phủ ra.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên.

Chỉ thấy nơi xa có một đạo quang trụ xông thẳng lên trời.

Mảnh tinh không từ vô số đạo tắc ngưng tụ mà thành kia rung chuyển.

Từng hành tinh ầm ầm bị phá nát.

Hóa thành sức mạnh đạo tắc thuần túy nhất, bị quang trụ kia nhấn chìm.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Động tĩnh lớn như vậy, chẳng lẽ có bảo vật gì đó hiện thế sao?

Thân ảnh hắn lóe lên, lao về phía của quang trụ.

Mà ở một bên khác.

Nhóm cửu vương đến đây thăm dò cũng đã nhận ra luồng sức mạnh này.

"Loại khí tức này, không thể so sánh với tầm thường!"

"Tiến về quan sát một chút đi."

Bọn người Vô Miên, Huyền Nguyên Phong có chút kích động.

Sau khi tiến vào bên trong bí giới này, bọn họ thu hoạch được không ít đồ tốt.

Nhưng bọn họ cảm thấy, tất cả đồ tốt thu thập được trước đó đều kém xa khí tức ẩn chứa trong quang trụ này.

Đây tuyệt đối là một món cơ duyên trọng đại.

Mọi người không dám thất lễ.

Ào ào tiến về.

...

Sâu bên trong bí giới.

Có một hồ nước khổng lồ.

Sở Cuồng Nhân đến nơi này, khi hắn nhìn thấy hồ nước này, cũng không nhịn được mà bị chấn động, trong mắt lộ ra một tia kinh thán.

Hồ này, không hề tầm thường.

Hồ nước này, hiện ra ánh sáng rực rỡ sáng chói.

Nhìn kỹ, thứ chảy xuôi bên trong không phải là nước, mà chính là mảnh vỡ đạo tắc, mảnh vỡ Hợp Đạo, và vô số đạo khác, nồng đậm đến khó có thể tưởng tượng.

"Cần phải giết chết bao nhiêu cường giả cấp bậc Hợp Đạo, mới có thể tạo ra được một hồ nước giống như thế này!"

Sở Cuồng Nhân sợ hãi nói.

Hai đại vũ trụ ác chiến nhiều năm ở bên trong chiến trường hư không, sợ rằng phần lớn mảnh vỡ Hợp Đạo của Hợp Đạo sau khi chết đều bị hút tới nơi này.

Hắn nhìn hồ nước này, trong mắt lộ ra một tia suy tư.

Nếu như hắn có thể hấp thu toàn bộ mảnh vỡ Hợp Đạo ở nơi đây, tu vi kia của hắn sẽ tăng lên đến loại trình độ như thế nào đây?

Nghĩ đến chuyện này, hắn có chút hưng phấn.

Lúc này.

Cách đó không xa có mấy đạo thân ảnh bay lượn đến.

Chính là cửu vương.

Sau khi chín người nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra vẻ ngưng trọng, đạo tắc trong cơ thể của tất cả mọi người đều bắt đầu vận chuyển.

Bọn họ cực kỳ kiêng kị đối với Sở Cuồng Nhân.

"Địch nhân lớn nhất của vũ trụ Thiên Nguyên, hôm nay cuối cùng cũng chính thức gặp mặt." Vô Miên nhìn Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Danh tiếng của cửu vương, đã nghe nói qua nhiều lần, nghe nói các ngươi và Huyền Thiên cửu tinh đánh đến khó phân thắng bại." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Những năm gần đây, giao phong với cửu vương nhiều nhất chính là nhóm Huyền Thiên cửu tinh, mười tám người này, hầu như đều trở thành ngôi sao chói lọi óng ánh nhất trong toàn bộ chiến trường hư không dưới chiến tướng vô song.

Mà loại đối kháng này, khiến cho sự tiến bộ của bọn họ cũng tăng lên nhanh chóng.

"Ngươi là người tạo ra cửu tinh sao."

"Đúng vậy."

"Vậy thì thật là tốt, để ta nhìn xem thực lực của người sáng lập cửu tinh đi!"

Vô Miên không nói hai lời, xuất thủ trong nháy mắt, đạo trong cơ thể phát ra tiếng nổ lớn, trong tay xuất hiện một cây đao chém về phía Sở Cuồng Nhân.

Đao quang bay múa, dấy lên cơn sóng lớn trong hồ nước đạo tắc.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ.

Tùy ý đánh ra một kiếm.

Ầm!

Đao quang bị phá nát, kiếm khí còn sót lại trong nháy mắt liền đánh bay Vô Miên ra mấy trăm trượng, khiến cho sắc mặt hắn biến hóa.

Chỉ một chút, cao thấp liền biết.

"Đây chính là cửu vương sao? So với ta nghĩ, không kém bao nhiêu."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Trong giọng nói mang theo một chút trào phúng.

Mà Vô Miên nhìn hắn, ánh mắt vô cùng kiêng kỵ.

Sở Cuồng Nhân cường đại, vượt xa trí tưởng tượng của hắn, một chiêu vừa mới rồi kia hắn không hề nương tay, lại bị một kiếm của đối phương tiện tay đánh nát.

Chênh lệch to lớn, không thể tưởng tượng.

Những người còn lại nhìn thấy Vô Miên bị một kiếm của đối phương tiện tay bức lui, cũng giật nảy cả mình, La Vân Tu lớn tiếng nói: "Cùng tiến lên!"

Mọi người đồng loạt ra tay.

Các loại tiên pháp thần thông, giống như sóng to vô biên bao phủ ra.

Kiếm khí, đao quang, sức mạnh lôi đình...

Cửu vương đều là yêu nghiệt cấp bậc cấm kỵ.

Sức chiến đấu của bọn họ, xét về tu vi, đối mặt với công kích do cửu vương liên thủ, dù là chiến tướng vô song cũng phải cân đo đong đếm.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại đứng bất động tại chỗ.

Không có chút ý định muốn lui nào.

Chỉ thấy sức mạnh đạo tắc quanh người hắn lưu chuyển, tiên nguyên khuấy động thương khung.

Kiếm chỉ hướng lên trời ngưng tụ.

Kiếm khí vô biên hội tụ ở trên đầu ngón tay, hóa thành từng vòng gợn sóng khuếch tán ra, trong chớp mắt, mỗi loại tiên pháp thần thông đều bị phá nát.

Căn bản không gây thương tổn một phân một hào cho Sở Cuồng Nhân.

"Cái gì? !"

"Vậy mà chiến lực của hắn biến thái đến loại tình trạng này!"

Ánh mắt Vô Miên ngưng trọng: "Ra át chủ bài đi!"

Những người còn lại nghe vậy, trên người phóng xuất ra một luồng dao động kỳ lạ, từng câu từng câu phù văn vô cùng huyền diệu từ trên người bọn họ bay lên không trung.

Đó là cửu vương ấn ký!

Chín ấn ký này lưu chuyển tụ hợp ở trên không trung, dung hợp với nhau.

Ầm!

Hư không nổ tung.

Hàng tỉ tiên huy từ trong đó bắn ra, chiếu rọi khắp nơi!

Mà cửu vương cũng hóa thân thành lưu quang, dung nhập vào bên trong tiên huy kia.

Trong nháy mắt.

Đạo âm truyền ra, vang trời chấn địa.

Toàn bộ bí giới bởi vì luồng sức mạnh này mà lâm vào rung chuyển kịch liệt.

Đợi sau khi tiên huy tiêu tán.

Xuất hiện trước mặt Sở Cuồng Nhân chính là một người khổng lồ toàn thân vàng rực, trên người mặc một bộ chiến giáp mạ vàng, quanh người có khắc đạo văn huyền diệu!

Gương mặt người khổng lồ này trống không, không có ngũ quan.

Bên trong chỉ có sức mạnh đạo tắc vô cùng vô tận lưu chuyển, chỉ với một luồng khí tức, cũng đủ để khiến Hợp Đạo tầm thường bị chấn kinh.

Sở Cuồng Nhân nhìn người khổng lồ ở trước mắt, cảm nhận được một luồng áp lực cực lớn, dù là Thất Thải Thiên Long, hắn cũng không cảm thấy áp lực đến mức này.

Nói cách khác.

Người khổng lồ này, còn mạnh hơn, còn khó giải quyết hơn so với Thất Thải Thiên Long.

"Đây là sức mạnh cuối cùng của cửu vương... Hóa thân của Đại Đạo."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Không e sợ rút lui, trong mắt lại toát ra một tia chiến ý.

"Vậy liền thử một chút là hóa thân của Đại Đạo này của các ngươi mạnh hơn, hay là sức mạnh chí bảo Thanh Liên của ta, cao hơn một bậc đi!"

Chương 2005: Chiến đấu kịch liệt với hóa thân của Đại Đạo, một trận chiến chiếu rọi hư không

Bên trong Thiên Nguyên Thần Điện.

Thần Thiên bỗng nhiên mở to hai mắt ra.

Hắn nhấc tay lên, một tấm màn ánh sáng bỗng nhiên xuất hiện.

Mà ở trên màn hình chính là Sở Cuồng Nhân và hóa thân của Đại Đạo ở vũ trụ Thiên Nguyên do sức mạnh cửu vương dung hợp mà sản sinh ra!

Hai bên giằng co với nhau, một trận chiến kinh thế sắp diễn ra.

"Rốt cục cũng đối mặt, vậy liền để ta xem một chút, rốt cuộc là giữa các ngươi, ai hơn một bậc đi!" Thần Thiên nỉ non nói.

Mà ở một nơi khác trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Một nam tử ngồi xếp bằng ở trong cung điện huyết sắc cũng đã nhận ra chuyện phát sinh trên chiến trường hư không, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh.

"Hay cho một bộ hóa thân của Đại Đạo!"

"Ta cũng muốn nhìn xem, Sở Cuồng Nhân ngươi làm sao ngăn cản được!"

Người này, chính là một trong hai vị Hỗn Nguyên của Thiên Nguyên, Phong Hoàng.

Bên trong chiến trường hư không.

Trong nháy mắt hóa thân của Đại Đạo xuất hiện, cường giả các phương đều cảm ứng được, ào ào nhìn về phía bí giới kia.

"Sức mạnh thật là cường đại, đây là ai?"

"Tương tự với cửu vương, là cửu vương sao? !"

Cho dù là những Thần Vương cổ lão kia cũng cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn.

Chuyện cửu vương có thể triệu hoán hóa thân của Đại Đạo, bản thân Thiên Nguyên Thần Điện và cửu vương đều giấu rất kín, không có bao nhiêu người biết.

Ai cũng không biết, cửu vương còn có loại sát chiêu này.

Tư Không Thần Vương cười nhạt một tiếng: "Hóa thân của Đại Đạo, át chủ bài này giấu lâu như vậy, cũng nên để cho chúng ta nhìn một chút sức mạnh của ngươi đi."

……

"Sức mạnh thật cường đại, Tiên Vương ứng phó được không?"

"Không nghĩ tới vậy mà cửu vương còn có loại sát chiêu này, đáng chết, thứ này rất có thể là bẫy rập do vũ trụ Thiên Nguyên bày ra!"

"Ai có thể nghĩ tới, cửu vương còn có bản lãnh này chứ?"

Bên phía vũ trụ Bàn Cổ.

Mọi người không khỏi có chút lo lắng.

La Thiên Tiên Đế lại ở trong bóng tối chờ mong: "Khá lắm, vũ trụ Thiên Nguyên còn cất giấu chiêu này, thật đúng là... Quá tốt rồi!"

"Tốt nhất là nên xử lý Sở Cuồng Nhân ở trong bí giới."

……

Bên trong bí giới.

Trong nháy mắt hóa thân của Đại Đạo xuất hiện, áp lực vô biên vô tận nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân, giống như thủy triều liên miên bất tuyệt.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, lại không chút hoảng sợ.

Trong tay hắn, một thanh trường kích xuất hiện.

Đó là Bá Thiên Kích!

Đối mặt với việc cửu vương liên thủ thi triển ra hóa thân của Đại Đạo, hắn trực tiếp vận dụng Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn này, không chút sơ suất.

"Chiến!"

Bên trong hóa thân của Đại Đạo, truyền ra một giọng nói lạnh lùng.

Giống nam nhưng không phải nam, giống nữ nhưng không phải nữ.

Giống như chín giọng nói của cửu vương dung hợp với nhau.

Tiếng giết vang lên.

Hóa thân của Đại Đạo đánh một chưởng về phía Sở Cuồng Nhân, trực tiếp đè xuống.

Không có bất kỳ tiên pháp thần thông hoa lệ gì.

Chính là sức mạnh thuần túy nhất!

Trong lòng bàn tay, tiên huy vô biên lưu chuyển, uy áp dồi dào khóa chặt Sở Cuồng Nhân, thậm chí ngay cả vị trí thiên địa nơi hắn đứng cũng trực tiếp bị khống chế.

Một chưởng này, Sở Cuồng Nhân không thể né tránh!

Mà hắn cũng không muốn né tránh.

"Thanh Liên Quyết, một kích khai thiên! !"

Sức mạnh đạo tắc trong cơ thể Sở Cuồng Nhân phun trào ra, hóa thành một đạo kích qaung kinh khủng, dung hợp với sức mạnh của Bá Thiên Kích mà đánh ra.

Khi một tiếng nổ kinh thiên vang lên.

Kích quang và cự chưởng va chạm trong nháy mắt.

Thiên địa đột nhiên chấn động!

Toàn bộ bí giới, gần như muốn nổ tung.

Không chỉ có bí giới.

Toàn bộ chiến trường hư không đều thấy được một trận chiến kinh người này.

Thấy được tiên huy chiếu rọi hơn phân nửa chiến trường hư không kia, chỉ thấy cự chưởng cùng với kích quang ẩn chứa sức mạnh to lớn ngợp trời kia...

"Là Sở Cuồng Nhân!"

"Hắn đang chiến đấu với một người khổng lồ sao? !"

"Trên thân người khổng lồ kia, giống như có khí tức của cửu vương, vậy chẳng lẽ thứ kia là sức mạnh cửu vương dung hợp mà thành sao? !"

Mọi người kinh hô không thôi, nhìn hóa thân của Đại Đạo kia, trong lòng mỗi người đều cảm thấy một luồng áp lực nặng trĩu.

Đó là sức mạnh vượt qua cả bọn họ.

Bọn họ, đều là là sinh linh sống dưới khuôn khổ của đạo.

Đối với sức mạnh đại đạo này, tất nhiên trong lòng sẽ mang theo sự e ngại.

Tu sĩ ở vũ trụ Bàn Cổ vẫn còn coi là khá tốt, dù sao thì, đó là hóa thân của Đại Đạo ở vũ trụ Thiên Nguyên, cũng không phải là của vũ trụ Bàn Cổ.

Nhưng vẫn cảm thấy áp lực thật lớn như cũ.

Mỗi người gần như đều đang lo lắng cho Sở Cuồng Nhân.

"Tiên Vương, ngươi nhất định phải thắng!"

Bọn người Huyền Thiên cửu tinh, Lý Đồ, Hồng Dương, Nguyệt Thố đều đang cầu nguyện.

Bên trong đế cung.

Cố Linh Lung cũng nhìn thấy trận chiến hoành tráng chiếu rọi trong hư không kia, tuy lo lắng, nhưng ánh mắt lại lộ ra vẻ kiên định.

Nàng tin tưởng, Sở Cuồng Nhân sẽ thắng.

……

Kích quang bị phá nát.

Sở Cuồng Nhân lùi lại mấy trăm trượng, đập vỡ từng tòa sơn phong.

"Sở Cuồng Nhân, đây là hóa thân của Đại Đạo, ngươi nhất định phải thua!"

Bên trong hóa thân của Đại Đạo lại truyền ra giọng nói kia lần nữa.

Chỉ thấy hắn đưa tay ra, sức mạnh đạo tắc đầy trời ngưng tụ ở đầu ngón tay, hóa thành một đạo kiếm khí, băng tuyết chi ý vô biên khuếch tán ra.

Một kiếm chém xuống, băng phong thiên địa!

Ngay cả thời không, cũng dường như bị đông lại.

Sở Cuồng Nhân biết một chiêu này.

Là Tuyết Phiêu Nhân Gian của Lạc Tuyết.

Nhưng không biết mạnh hơn gấp bao nhiêu lần so với sức mạnh mà bản thân Lạc Tuyết thi triển ra!

Sở Cuồng Nhân không dám khinh thường.

Lấy kích trong tay thay thế kiếm, đánh ra một kích.

Tru Tiên Kiếm Quyết được thi triển.

Nơi kích quang đi qua, chiếu rọi ra dị tượng thần phật ngã xuống như mưa.

Hai luồng sức mạnh va chạm.

Hư không bốn phía liên tiếp bị cắt đến vỡ vụn.

Nhưng chuyện này vẫn chưa dừng lại.

Hóa thân của Đại Đạo lại thi triển sức mạnh lần nữa, lại một đạo kiếm khí, nhưng lần này, bao gồm cả oán khí vô cùng chặt chẽ!

Đây là thủ thuật của Lăng Phi!

Kiếm oán niệm ùn ùn kéo đến!

Hóa thân của Đại Đạo lại đánh ra một quyền, sức mạnh lôi đình vô biên bạo phát.

Đây là thủ thuật của Lôi Thần Thiên trong cửu vương.

Kiếm chi oán khí, lôi đình.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, sức mạnh đạo tắc phía trên Bá Thiên Kích trong tay bạo phát, dung hợp với đạo tắc của bản thân hắn, quét ngang ra.

Lôi đình bị phá nát, kiếm oán chi khí tiêu tán!

Mà không đợi Sở Cuồng Nhân hít thở một hơi.

Trên đường chân trời.

Sức mạnh lục đạo long hình từ trên trời giáng xuống!

Là Lục Thần Thiên Long phù của Thiên Nữ Du!

Phù văn này, kéo theo áp lực vô cực, bao phủ ở trên người Sở Cuồng Nhân, mà hóa thân của Đại Đạo lại tiếp tục lao về phía hắn.

Sao sáng đầy trời ngưng tụ trên ngón tay.

Đây là Tinh Thần chi đạo.

Là thủ thuật của Thiên Tinh Thải!

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, sức mạnh Thanh Liên hủy diệt trong cơ thể lưu chuyển.

Một đóa Thanh Liên to lớn lấy hắn làm trung tâm, chầm chậm nở rộ.

"Một gốc Thanh Liên áp vạn cổ!"

Thức thứ hai của Thanh Liên Quyết bạo phát.

Sức mạnh Thanh Liên lưu chuyển ra, phá nát lục đạo long hình ở bốn phía, hành tinh hoành không điểm tới kia cũng bị sức mạnh Thanh Liên hủy diệt đánh cho tan rã.

Thanh Liên to lớn, từ từ nghiền ép về phía hóa thân của Đại Đạo.

Hư không âm thầm sụp đổ.

Vạn linh trong đó cũng âm thầm tiêu vong.

Đây là sức mạnh hủy diệt cường đại mà thuần túy nhất!

Là sức mạnh đã tồn tại từ thuở vũ trụ sơ khai đến nay!

Đối mặt với một kích này, hai cánh tay của hóa thân của Đại Đạo nhẹ nhàng nhấc lên, lưu quang bảy màu đổ xuống, chính là thủ thuật của Long Thủy Tinh.

Ánh sáng bảy màu lưu chuyển, hóa thành long ảnh to lớn.

Giống như đích thân Thất Thải Thiên Long tiến đến.

Sức mạnh trùng kích, khắp nơi sụp đổ.

Sở Cuồng Nhân bay ngược ra sau, mà hóa thân của Đại Đạo, chỉ lui lại một bước, điều này khiến cho trong lòng mỗi một người đang quan sát đánh giá trận chiến này đều run lên.

"Hóa thân của Đại Đạo thật là khủng khiếp."

"Thật là mạnh mẽ!"

Bên trong Thiên Nguyên Thần Điện.

Tư Không Thần Vương hài lòng cười một tiếng: "Thắng chắc rồi!"

Thần Thiên cũng cực kỳ hài lòng đối với sức mạnh hóa thân của Đại Đạo này: "Nếu như tu vi của cửu vương tiến thêm một bước, đạt tới cảnh giới đa trọng Hợp Đạo, chỉ sợ khi bọn họ liên thủ thi triển hóa thân của Đại Đạo, ngay cả ta cũng phải kiêng kị."

Hiện tại lưu ý đáng giá duy nhất chính là...

Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc đây có phải cực hạn của ngươi hay không?

Hai mắt Thần Thiên khẽ híp một cái, có chút hiếu kỳ.

Theo lý mà nói, có thể đánh tới loại trình độ này với hóa thân của Đại Đạo, đây cũng là mức cực hạn trong cảnh giới Hợp Đạo mới đúng.

Nhưng hắn luôn cảm thấy, Sở Cuồng Nhân không đơn giản như vậy.

Chương 2006: Hủy diệt vô cớ, sáng tạo sinh mệnh vô tận, Sáng Thần Đãng Hoàn Vũ

"Chủ nhân, dường như Sở Cuồng Nhân rơi vào thế hạ phong rồi."

Thiên Ảnh nhìn trận chiến chiếu rọi trong hư không, nói ra.

Từ sau khi từ Kiếm Linh nhất tộc trở về, Thiên Ảnh cũng có chút suy đoán đối với mối quan hệ giữa Thiên Kiếm và Sở Cuồng Nhân.

Bây giờ thấy Sở Cuồng Nhân rơi vào thế hạ phong, khó tránh khỏi có chút bận tâm.

Nhưng Sở Cuồng Nhân cười nhạt một cái liền nói: "Không cần lo lắng."

Người khác không biết.

Hắn còn không rõ năng lực của mình sao?

Hư không bên trong bí giới.

Hoá thân của Đại Đạo do cửu vương biến hóa ra chiếm ưu thế, nhìn Sở Cuồng Nhân bị đánh bay, truyền ra giọng nói ào ào.

"Ở trước mặt chúng ta, Sở Cuồng Nhân, ngươi không có sức chống cự!"

Cửu vương cũng vô cùng sợ hãi đối với sức mạnh của hoá thân của Đại Đạo.

Bọn họ cảm thấy.

Đây có lẽ không phải là cực hạn, bởi vì tu vi của bản thân còn hạn chế, bọn họ còn lâu mới phát huy ra được tất cả sức mạnh của hoá thân của Đại Đạo.

Nhưng điều này cũng đã đủ kinh người.

"Ha."

Lúc này.

Một tiếng cười khẽ vang lên.

Chỉ thấy ở trong bụi mù vô tận kia, một thân ảnh ngẩng đầu dậm chân bước ra, tiên huy quanh người lưu chuyển, tươi sáng chói mắt.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

Sau khi bị hóa thân của Đại Đạo đánh bay ra ngoài, lông tóc hắn lại không có tổn hại gì!

Không chỉ có như thế.

Khí tức của hắn còn đang không ngừng tăng lên.

Bên ngoài cơ thể tản mát ra kim quang.

Chín đạo Hoàng Đạo Chân Long chi khí phóng lên tận trời, mỗi một con đều vượt qua trăm vạn trượng, khí tức doạ người tràn ngập khắp vùng thế giới này.

Có cửu long gia tăng, sức mạnh của Sở Cuồng Nhân đột nhiên tăng lên.

Đấu Chiến Bí Pháp, ma văn Xi Vưu cũng được thi triển.

Nhưng mà, ngoại trừ Hoàng Đạo Chân Long ra, hai loại bí thuật khác chỉ có thể cung cấp cho hắn một sự tăng trưởng rất nhỏ.

Nhưng cũng có tác dụng nhất định.

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân thi triển tam đại bí pháp, tiên huy trên người lóe lên, Tiên Vương tam bảo cũng được khoác ở trên người.

"Đến đây, để cho ta xem một chút các ngươi còn có bản lãnh gì!"

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Nghe được lời hắn nói, trong cơ thể hoá thân của Đại Đạo có sức mạnh đạo tắc mạnh mẽ tiết ra, giống như đã bị chọc giận.

"Kẻ địch của đại đạo, ngươi, phải chết!"

Hóa thân của Đại Đạo đè xuống một chưởng, trong lòng bàn tay ẩn chứa một luồng tiên huy bảy màu, còn kéo theo lôi đình lấp lóe, kiếm khí tung hoành.

Uy thế của một chưởng này, vô cùng kinh khủng.

Kiếm đạo, Lôi Đình chi đạo, âm Dương Ngũ Hành chi đạo...

Các loại đạo chồng chất, kéo theo sức mạnh đại đạo kinh thiên trút xuống!

"Đến đây đi! !"

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng.

Hắn bay lơ lửng trên không, sức mạnh Thanh Liên hủy diệt trên người lưu chuyển.

Một đóa Thanh Liên từ từ nở rộ.

Sức mạnh của một kích này, còn kinh khủng hơn so với vừa rồi.

"Một gốc Thanh Liên áp vạn cổ!"

Tổng lần va chạm trước đó, Sở Cuồng Nhân bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng lần này.

Hắn lại không lùi không tránh, cân sức ngang tài với hoá thân của Đại Đạo!

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Sở Cuồng Nhân đi đến trên đầu của hoá thân của Đại Đạo, trường kích trong tay giống như khai thiên tích địa, đột nhiên nện xuống: "Một kích khai thiên!"

Đùng! !

Kích quang hung hăng nện lên trên thân thể của hoá thân của Đại Đạo.

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, mà hoá thân của Đại Đạo bị đánh lui, nơi bị kích quang kia đánh trúng còn xuất hiện một vết nứt.

"Đáng chết! !"

Hoá thân của Đại Đạo lại bị một chưởng đánh bay.

Bá Thiên Kích trong tay Sở Cuồng Nhân quét ra, cứng rắn chống đỡ một kích này.

Sau đó, một kích nện xuống.

Hai bên, ngươi tới ta đi.

Các loại sức mạnh đạo tắc nở rộ, uy thế cực kỳ kinh khủng.

Toàn bộ người ở chiến trường hư không nhìn một trận chiến chiếu rọi trong hư không này, không khỏi trợn mắt hốc mồm, vô cùng rung động.

"Đại Đạo Tồi Thần, Vạn Linh Tịch Diệt!"

Lúc này.

Trong cơ thể hoá thân của Đại Đạo phát ra tiếng nổ của đạo.

Chỉn loại đạo thuộc về cửu vương cùng nhau bạo phát, dựa vào sức mạnh đại đạo, dung hợp vào nhau, hàng tỉ trượng thần quang, phóng lên tận trời.

Thần quang đan xen, hóa thành một thanh đao khổng lồ sắc bén!

Giống như muốn chém đứt vạn linh, chém rách gầm trời!

Một kích này, vô cùng kinh khủng.

Là một kích mạnh nhất mà hóa thân của Đại Đạo ở giai đoạn hiện tại có thể thi triển, cho dù là Hỗn Nguyên đối mặt với một kích này, cũng phải lấy ra các biện pháp phòng ngự.

Sau khi Sở Cuồng Nhân nhìn thấy lưỡi đao sắc bén này, vẫn không lùi bước như cũ.

Một bộ bạch y đứng lơ lửng trên không.

Tay cầm Bá Thiên Kích.

Trên dưới toàn thân lộ ra một luồng hùng vĩ chi ý, nhìn bóng lưng như đơn bạc kia, giờ phút này, lại cho người ta một loại cảm giác vô cùng vĩ ngạn.

"Mặc dù ngươi diệt được vạn linh này, nhưng không diệt được ta!"

"Bởi vì ta, vạn cổ chỉ vừa hiện, một người cuồng vạn cổ!"

Sức mạnh đạo tắc trong cơ thể Sở Cuồng Nhân điên cuồng phun trào.

Lần này.

Không chỉ có đạo của bản thân hắn, Sáng Sinh chi đạo, Hủy Diệt chi đạo cũng theo đó mà lưu chuyển ra, tụ hợp quanh người hắn.

"Hỗn Độn có Thanh Liên, một chưởng sáng tạo sinh mệnh và hủy diệt!"

"Thanh Liên thức thứ ba... Sáng Thần Đãng Hoàn Vũ!"

Sở Cuồng Nhân cao giọng thét dài.

Trường kích trong tay dung hợp với ba luồng sức mạnh đạo tắc, thúc giục sức mạnh Thanh Liên đến cực hạn, chém ra một kích, hóa thành thần quang thao thao bất tuyệt!

Vô cớ hủy diệt, sáng tạo sinh mệnh vô tận!

Hủy thiên diệt địa, nhưng cũng sinh sôi không ngừng!

Hai luồng sức mạnh mâu thuẫn với nhau, giờ phút này lại dung hợp đến vô cùng kỳ diệu, giống như liền thành một khối, bộc phát ra sức mạnh kinh thiên to lớn!

Đùng! !

Thức thứ ba của Thanh Liên Quyết và cực chiêu của hoá thân của Đại Đạo va chạm.

Toàn bộ không gian trong bí giới, điên cuồng nổ tung.

Người quan sát trận chiến ở bên ngoài, chỉ thấy được một mảnh thần quang, tiên huy vô cùng hoa mỹ, vô cùng chói mắt, vô thức che lại tầm mắt.

Dù không trực tiếp tham chiến.

Dù đã được ngăn cách bởi một bí giới.

Nhưng bọn họ vẫn có thể cảm nhận được luồng khí tức kinh khủng kia như cũ.

Nó cường đại, vượt qua cả bọn họ.

Một luồng khí tức.

Đủ để giết chết trăm ngàn kẻ như bọn họ.

"Va chạm thật mạnh!"

"Rốt cuộc là người nào thắng?"

Mọi người vô cùng hiếu kỳ.

Tiên thức lưu chuyển, theo dõi bí giới hư không, thế nhưng dao động năng lượng kinh khủng kia, lại ngăn cách ý đồ nhìn trộm trận chiến của đám người này.

Đợi sau khi quang mang chướng mắt kia tiêu tán.

Mọi người chỉ thấy, ở bên trong bí giới kia, hai thân ảnh giằng co trên bầu trời, một người áo trắng như tuyết, tay cầm Thần Kích đen nhánh.

Mà một người khác, thân hình cao lớn, dường như thông thiên triệt địa.

Nhưng lúc này, thân hình vô cùng cao lớn kia, gi lại hiện lên từng đạo từng đạo vết rách, chiến giáp mạ vàng rách bươm.

Hóa thân của Đại Đạo, suý chút nữa đã bị đánh đến phát nổ! !

"Sao có thể như vậy? !"

Bên trong Thiên Nguyên Thần Điện, thân hình Tư Không Thần Vương chấn động.

Ngay cả hoá thân của Đại Đạo cũng không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân sao? !

Sao người này có thể mạnh mẽ đến mức như vậy!

Thần Thiên cũng bất đắc dĩ thở dài: "Dị số quả nhiên khó có thể phỏng đoán, ngay cả hóa thân của Đại Đạo cũng khó mà áp chế được hắn."

Mặt mũi của các cường giả ở vũ trụ Thiên Nguyên tràn đầy vẻ hoảng sợ, không thể tin được.

Mà mọi ngườ ở vũ trụ Bàn Cổ, lại vô cùng.hưng phấn

"Tiên Vương quả nhiên là vô địch!"

"Vạn cổ chỉ vừa hiện, một người cuồng vạn cổ há lại nói đùa?"

Mọi người cười đến vô cùng vui vẻ.

Mặc kệ là Huyền Thiên cửu tinh.

Hay là chiến tướng vô song, mỗi người đều thở dài một hơi.

Sở Cuồng Nhân không khiến cho bọn họ thất vọng.

Hắn vẫn cường đại đến mức khiến cho người ta vô cùng an tâm như cũ.

"Muốn đánh bại công tử, cửu vương, các ngươi còn kém xa lắm!"

Lam Vũ cười nhạt một tiếng, vô cùng kiêu ngạo.

"Thủ đoạn của hắn rất tốt, vẫn khiến cho người ta kinh thán như cũ."

Ngọc Trí ngồi ngay ngắn ở phía trên một đóa Bạch Liên, mặt đầy ý cười.

"Chắc chắn rồi, đây chính là ca ca của ta."

Sở Hồng khẽ nâng cằm, dương dương đắc ý, nhìn mọi người reo hò vì Sở Cuồng Nhân, bày ra bộ dáng thực sự tự hào.

Trong Huyền Thiên cửu tinh, các nàng có quan hệ thân cận với Sở Cuồng Nhân, cũng hiểu rõ thủ đoạn của Sở Cuồng Nhân hơn những người khác.

Cho nên, nhìn thấy Sở Cuồng Nhân thắng hóa thân của Đại Đạo, các nàng cũng không cảm thấy quá kinh hãi, chỉ cảm thấy hoan hỉ.

Chương 2007: Hấp thu Hợp mảnh vỡ Đạo, tám loại đạo, mục tiêu nhỏ

Bên trong bí giới hư không.

Thân thể của hoá thân của Đại Đạo vỡ tan, gần như sụp đổ.

Mà Sở Cuồng Nhân thấy thế, cười lạnh một tiếng, tiến tới một bước, sức mạnh Thanh Liên hủy diệt lại bạo phát lần nữa, chém ra một kích.

Kích quang cường đại giống như khai thiên, đánh lên thân thể hoá thân của Đại Đạo kia.

Khi một tiếng nổ kinh thiên vang lên

Hóa thân của Đại Đạo rốt cục cũng sụp đổ, hóa thành vô số mảnh vỡ đạo tắc.

Mà nhóm cửu vương cũng đều tách ra, bay ngược ra sau.

Bọn họ miệng phun máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

Nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo sự sợ hãi.

Sát chiêu cuối cùng của cửu vương, hoá thân của Đại Đạo, vậy mà lại bại! !

Chín người bọn họ liên thủ, lại bại dưới tay một người!

"Tại sao có thể như vậy..."

"Điều đó không có khả năng."

Bọn người Huyền Nguyên Phong, Vô Miên cảm thấy thật không thể tin được.

Mấy người Lạc Tuyết, Lăng Phi cũng chấn động không gì sánh nổi, trừ Thiên Kiếm ra, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy yêu nghiệt cường đại kinh khủng như thế.

"Cửu vương? Hoá thân của Đại Đạo? Cũng chả có gì hơn thứ này!"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Hắn vừa sải bước ra, đi đến trên đầu Vô Miên.

Đánh xuống một kích!

Sức mạnh tử vong vô biên vô tận liền bao phủ hắn ngay tại chỗ.

Ta sẽ chết sao? !

Trong lòng Vô Miên cảm giác được nỗi sợ hãi cực độ!

Lúc này.

Trong hư không có Thất Thải Quang Hoa lưu chuyển ra.

Một luồng sức mạnh vô cùng cường đại từ nơi nào đó ầm ầm bạo phát, hóa thành một đạo long ảnh kinh thiên, lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Luồng sức mạnh này, khiến cho hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái.

Bá Thiên Kích vốn đang khóa chặt Vô Miên, liền trở tay chém ra, đánh nát long ảnh kia, sau đó nhìn về phía người xuất thủ.

Chính là chiến tướng vô song, Thất Thải Thiên Long!

Sau khi Thất Thải Thiên Long hiện thân, không nói hai lời, long lực trong cơ thể ầm ầm bạo phát, sức mạnh đạo tắc khuấy động ở trong gầm trời, bao phủ ra.

Hoặc là đạo tắc hóa thành long trảo.

Hoặc là hóa thành long ảnh.

Hoặc là biến hóa thành sông dài hoa mỹ cuồn cuộn.

Tiên pháp thần thông cường đại, một chiêu tiếp đến một chiêu.

Đa trọng Hợp Đạo tầm thường, ở trước mặt luồng sức mạnh này, chỉ sợ sẽ bị trọng thương trong nháy mắt, mà cho dù Sở Cuồng Nhân có mạnh hơn, nhưng hắn mới vừa chém giết với hoá thân của Đại Đạo, hiện tại lại phải đối mặt với loại cường giả đứng đầu này.

Mọi người không khỏi vì hắn mà rớt mồ hôi lạnh.

Tim của tu sĩ ở vũ trụ Bàn Cổ, cũng nhảy lên đến cuống họng.

"Người của vũ trụ Thiên Nguyên thật hèn hạ!"

"Hừ, không nghĩ tới, ngoại trừ cửu vương ra, bọn họ còn an bài loại sát chiêu này, đáng ghét, thật sự là đáng ghét!"

Bên trong bí giới hư không.

Sở Cuồng Nhân đối mặt với sự bức giết cường thế của Thất Thải Thiên Long, cũng không có cảm giác ngoài ý muốn quá nhiều, Bá Thiên Kích trong tay vung vẩy.

Sức mạnh Thanh Liên khuấy động ra.

Ầm, ầm, ầm...

Đạo tắc va chạm, năng lượng nổ tung.

Giống như từng đoàn từng đoàn pháo hoa.

Thất Thải Thiên Long lấy làm kinh hãi, hắn không nghĩ tới, sau khi Sở Cuồng Nhân đấu một trận với hoá thân của Đại Đạo, lại còn bảo lưu được sức mạnh như vậy.

"Ha, ngươi cho rằng ngươi ẩn nấp rất khá sao?"

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng.

Nghe được lời hắn nói, Thất Thải Thiên Long mới chợt hiểu ra.

Đối phương đã sớm phát giác được mình.

Vẫn luôn đề phòng.

Khá lắm.

Một bên vừa cùng hóa thân của Đại Đạo chiến đấu kịch liệt, bên còn lại thì đề phòng chính mình.

Phân tâm như vậy, vẫn có thể đánh bại hoá thân của Đại Đạo.

Sở Cuồng Nhân, thật sự kinh khủng!

"Rời đi!"

Thất Thải Thiên Long không nói hai lời, lúc này liền để cửu vương rời đi.

Còn hắn thì lưu lại.

Cửu vương biết trận đấu hôm nay với Sở Cuồng Nhân, có thể nói là thất bại thảm hại, cũng không có ý nghĩ tiếp tục đánh.

Thân ảnh mấy người này biến mất ngay tại chỗ trong nháy mắt.

Thất Thải Thiên Long và Sở Cuồng Nhân loạn chiến một phen.

Chỉ trong chốc lát.

Cũng lập tức hóa thành một đạo lưu quang bay về phía nơi xa.

Cửu vương cộng thêm một vị chiến tướng vô song, đội hình như vậy, có thể nói là vô cùng kinh người, nhưng vẫn bại trận chạy trốn từ trong tay Sở Cuồng Nhân.

Chuyện này hung hăng đả kích sĩ khí của vũ trụ Thiên Nguyên.

"Tốc độ phát triển của người này đã nằm ngoài sức tưởng tượng của ta, nếu như không nghĩ ra biện pháp ngăn chặn, chỉ sợ đợi đến khi ta khôi phục, đã không còn kịp nữa rồi."

Bên trong Thiên Nguyên Thần Điện, Thần Thiên nỉ non nói.

Hắn bị Vô Hám làm trọng thương, thương thế rất khó phục hồi như cũ.

Dù trên người hắn có bảo vật, nhưng muốn khôi phục, ít nhất cũng phải chờ mấy vạn thậm chí là gần chục vạn năm mới có thể làm được.

Đến lúc đó, không biết Sở Cuồng Nhân đã trưởng thành đến dáng dấp nào đó rồi.

Ngay tại thời điểm Thần Thiên đang có chút khổ não.

Bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, truyền đến một giọng nói.

"Thần Thiên, mau tới tụ họp một chút, có chuyện quan trọng cần thương lượng..."

Là Phong Hoàng.

Sau khi nghe được giọng nói của hắn, Thần Thiên toát ra vẻ do dự, thân ảnh lập tức lóe lên, biến mất ngay tại chỗ, tiến đến gặp gỡ.

......

Ở một bên khác.

Cửu vương và Thất Thải Thiên Long xám xịt chạy ra khỏi bí giới hư không.

Nơi này chỉ còn lại một mình Sở Cuồng Nhân.

Hắn đi đến trước mặt hồ nước to lớn được ngưng tụ từ vô số mảnh vỡ Hợp Đạo kia, trong mắt lộ ra vẻ khát vọng.

"Hiện tại là thời điểm luyện hóa bảo vật này."

Thân ảnh hắn lóe lên.

Trực tiếp tiến vào bên trong hồ nước có mảnh vỡ Hợp Đạo này.

Trong chớp mắt.

Một lượng lớn mảnh vỡ Hợp Đạo gào thét lao về phía hắn.

Sở Cuồng Nhân không nói hai lời.

Trong cơ thể bộc phát ra một lực hút vô cùng cường đại.

Vô số mảnh vỡ Hợp Đạo, bị hắn hút vào trong cơ thể, lực hút kinh khủng thậm chí còn tạo thành một vòng xoáy to lớn màu sắc rực rỡ vờn quanh người hắn.

Đồng thời.

Cảm ngộ của hắn đối với đạo, cũng nhanh chóng tăng lên.

Một loại đạo hoàn toàn mới, ngưng tụ ở trong đầu hắn.

Đây là Luân Hồi chi đạo.

Hắn có Luân Hồi Thiên Thể, rất nhanh liền tìm hiểu đạo này.

Nhưng đây chỉ mới là bắt đầu.

Đạo mà hắn lĩnh hội, càng ngày càng nhiều, từ Luân Hồi chi đạo, lại đến Sinh Tử chi đạo, Băng Sương chi đạo, Liệt Hỏa chi đạo...

Lần trước.

Hắn ở trong vũ trụ tùy thân, thể nghiệm qua hiệu quả của việc lĩnh hội nhiều loại đạo này, bây giờ lại tiến hành việc này một lần nữa ở trong hồ nước.

Cũng không biết qua bao lâu.

Sở Cuồng Nhân hút khô toàn bộ hồ nước này, nhưng phần lớn mảnh vỡ Hợp Đạo chỉ bị hắn chứa đựng trong thân thể, vẫn chưa hoàn toàn luyện hóa.

Dù chỉ có như thế.

Thì hắn cũng đã tìm hiểu ra năm loại đạo hoàn toàn mới.

Theo thứ tự là Sinh Tử, Luân Hồi, Băng Sương, Liệt Hỏa, Lôi Đình.

Lại thêm trước đó hắn đã có tự cường vô địch chi đạo, Sáng Sinh chi đạo, Hủy Diệt chi đạo, hắn dung hợp tổng cộng tám loại đạo!

Đương nhiên, năm loại đạo mới được dung hợp, còn lâu mới được cường đại như ba loại đạo khác, chỉ ở trình độ tiểu thành, đại thành mà thôi.

Nhưng dù cho như thế, thì vẫn kinh khủng như cũ.

Phải biết rằng.

Trong cơ thể hắn còn có phần lớn mảnh vỡ Hợp Đạo vẫn chưa được luyện hóa.

Lại cho hắn thêm một khoảng thời gian, hắn có thể tìm hiểu ra càng nhiều đạo, hoặc là tăng những đạo này lên tới tầng thứ đỉnh phong, thậm chí là viên mãn.

"Những loại đạo này, khi phối hợp với tự cường vô địch chi đạo mạnh nhất của ta, chiến lực có thể phát huy ra sẽ cường đại hơn các loại đạo khác không chỉ một lần! !"

"Nhưng đáng tiếc, cho dù luyện hóa những đạo này, vẫn không thể tăng tự cường vô địch chi đạo của ta lên tới cực hạn."

Muốn thành Hỗn Nguyên, nhất định phải có một đạo đạt đến cực hạn.

Sau đó thống ngự cũng như dung hợp những đạo còn lại.

Mới có thể thành tựu Hỗn Nguyên.

Nhưng đáng tiếc, tự cường vô địch chi đạo của Sở Cuồng Nhân, rất khó tăng trưởng.

Dùng đạo của hắn đi thống trị?

Hắn không muốn.

Tự cường vô địch chi đạo, là đạo mà hắn dùng hết sức tu hành, cùng nhau trưởng thành đến tận bây giờ, hắn không cho phép mình đi theo những loại đạo khác.

Sở Cuồng Nhân thu hồi tâm tư, nếu tạm thời đã không thể đột phá, vậy liền dung hợp một số đạo để nâng cao chiến lực.

Nếu như bản thân mình dung hợp đủ nhiều đạo, có lẽ có thể chém giết Hỗn Nguyên?

Sở Cuồng Nhân đột nhiên suy đoán.

Tuy cực hạn của Hợp Đạo là chín loại đạo, nhưng mình là dị số.

Ở trong vũ trụ tùy thân, hắn đã dung hợp mười loại đạo.

"Tốt, trước tiên hãy đặt mục tiêu nhỏ, dung hợp mười loại đạo!"

Hắn hiện tại đã dung hợp tám loại.

Còn thiếu hai loại.

Chương 2008: Không đủ năm phần trăm phần thắng, thời điểm quyết chiến đã đến

Rất nhanh, Sở Cuồng Nhân liền trở về từ bên trong bí giới.

Hắn mang về một lượng lớn tư nguyên tu hành ở bên trong bí giới.

Điều này khiến cho mọi người vô cùng vui vẻ.

Có những tư nguyên này, bọn họ càng có thêm phần chắc chắn đối với trận chiến này, mà ngay sau đó, Sở Cuồng Nhân dự định bế quan.

Hắn muốn mau chóng luyện hóa toàn bộ mảnh vỡ Hợp Đạo trong cơ thể.

Ngoại trừ nó ra.

Hắn còn lấy được một thần quả ngũ hành ở bên trong bí giới, thần quả này có thể giúp hắn dung hợp ra ngũ hành chi đạo.

Cứ như vậy, có lẽ trong cơ thể hắn đã có chín loại đạo.

Đã là Hợp Đạo cực hạn.

Tuy Sở Cuồng Nhân có tham vọng, nhưng vì muốn đánh phá cực hạn vô cùng khó khăn này, hắn không tiếp tục dung hợp càng nhiều loại đạo.

Mà lại lựa chọn tăng cao sức mạnh của mấy loại mới đạo dung hợp trước đó, tranh thủ tăng toàn bộ những loại đạo này lên tới tầng thứ viên mãn.

Còn về chuyện đánh vỡ cực hạn thế nào.

Hắn có ý tưởng khác.

...

Ở bên phía vũ trụ Thiên Nguyên.

Sở Cuồng Nhân đang gặp mặt mấy người Lạc Tuyết, Thiên Nữ Du mới trở về từ bên trong bí giới, trên mặt của các nàng, mang theo vẻ không cam lòng.

"Tuy không nguyện ý thừa nhận, nhưng thực lực của Sở Cuồng Nhân quả thật là quá cường đại, ngay cả hoá thân của Đại Đạo cũng có thể đánh bại."

"Đúng vậy, Thiên Kiếm, có lẽ chỉ có ngươi mới có thể cùng chúng ta chống lại hắn."

Sở Cuồng Nhân thấy mọi người nói như vậy.

Ta đánh chính ta sao?

Trong lòng Sở Cuồng Nhân đảo mắt.

Ngay cả Thiên Ảnh bên cạnh hắn, cũng nhịn không được mà khẽ cười một tiếng.

"Sở Cuồng Nhân quả thật là một đối thủ xứng đáng với Thiên."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn không nói gì thêm, mà sau khi mấy người Lạc Tuyết ở nơi này ôn chuyện với Sở Cuồng Nhân một phen, liền tiến về đại lục khác, trấn giữ tiền tuyến.

Hiện tại chiến sự căng thẳng.

Các nàng cũng không có thời gian ở chỗ này xuân đau thu buồn bởi vì một lần bị đánh bại, chỉ có trở nên mạnh hơn, mới có cơ hội rửa sạch sỉ nhục.

"Đều là một đám chiến sĩ tốt, nếu như có thể, Thiên cũng không nguyện ý đối phó với mấy người này ở trên chiến trường." Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Bọn người Lạc Tuyết, cũng coi như bằng hữu của hắn ở vũ trụ Thiên Nguyên.

Nhưng đáng tiếc, lập trường hai bên khác biệt.

Loại tâm tình phiền muộn này, chỉ dừng lại ở tâm lý của Sở Cuồng Nhân một hồi, trong mắt hắn lộ ra một vẻ băng lãnh.

Nếu thật sự gặp ở chiến trường, hắn sẽ không lưu tình.

Đây là chiến tranh.

Thiên Ảnh ở bên cạnh đã nhận ra tâm tình Sở Cuồng Nhân biến hóa, trong mắt lộ ra vẻ kính sợ và sùng bái nồng đậm.

Không để tâm tình làm ảnh hưởng, không bị tình cảm trói buộc.

Đa tình mà tuyệt tình.

Kiên định mà cường đại.

Xinh đẹp dường nào, khiến Ma mê muội đến cỡ nào.

Đây mới là chủ nhân của Ma.

Mấy ngày sau.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần, Quang Minh Thánh Thủy Tinh."

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân đang rút thưởng.

Quang Minh Thánh Thủy Tinh.

Đây là một loại bảo vật ẩn chứa Quang Minh chi đạo.

Sau khi luyện hóa, có thể giúp người đó dung hợp Quang Minh chi đạo.

Sở Cuồng Nhân không do dự, lựa chọn bế quan, luyện hóa nó.

Thời gian trôi qua.

Chiến tranh giữa vũ trụ Thiên Nguyên và vũ trụ Bàn Cổ vẫn luôn kéo dài.

Lại qua trăm năm.

Mà trong thời gian trăm năm này.

Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân rút thưởng, lại lần lượt rút được mấy loại phần thưởng Hợp Đạo cùng loại với Quang Minh Thánh Thủy Tinh, toàn bộ đều bị hắn luyện hóa.

Thời khắc này, trên người Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân có âm Dương chi đạo, Quang Minh chi đạo, Hắc Ám chi đạo, Thần Phong chi đạo lại thêm tự cường vô địch chi đạo.

Nắm giữ tổng cộng năm loại đạo.

Thành tựu của mỗi một loại đạo đều không thấp.

Gần như tất cả đều đạt đến tầng thứ viên mãn.

Nếu luận về chiến lực cá nhân, Sở Cuồng Nhân tự ngẫm, bây giờ ở bên trong chiến trường hư không này, không có người nào là đối thủ của hắn.

Chỉ tiếc.

Chiến tranh không phải đánh lôi đài.

Trừ khi hắn có chiến lực mang tính áp đảo tuyệt đối.

Nếu không, trận chiến này vẫn phải tiếp tục.

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân đang chuẩn bị dung hợp một loại đạo hoàn toàn mới.

Đó chính là... Vận Mệnh chi đạo!

Loại này đạo, thần bí mà cường đại, trước đó Sở Cuồng Nhân đã thử qua mấy lần, đều không thể thành công dung hợp nó.

Lần này, hắn đi vào bên trong Vận Mệnh Thần Điện.

Dựa vào quyền năng vận mệnh ở nơi đây.

Mấy năm sau.

Cuối cùng hắn cũng dung nhập Vận Mệnh chi đạo này vào trong cơ thể.

"Thanh Liên Sở Cuồng Nhân, có được chín loại đạo, mà hiện tại ta có sáu loại đạo, ngoại trừ có chung tự cường vô địch chi đạo ra, thì đã dung hợp tổng cộng mười ba đạo!" Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Đây cũng là biện pháp hắn nghĩ tới, đánh vỡ cực hạn của Hợp Đạo.

Thanh Liên Sở Cuồng Nhân và Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân đi dung hợp những loại đạo khác nhau, sau đó hai người dung hợp, nắm giữ tất cả đạo.

Kể từ đó.

Liền có thể đánh vỡ cực hạn Hợp Đạo!

Hắn và Tiểu Ái phân tích qua, biện pháp này có khả năng thành công rất lớn.

"Hiện tại ta đã dung hợp Vận Mệnh chi đạo, Thuật Đại Vận Mệnh tiến thêm một bước, thử thôi diễn kết quả của trận chiến này một chút đi."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Lần này, hắn thôi diễn ra hơn mười sáu triệu hướng đi.

Tỉ lệ vẫn là bảy chọi với ba như cũ.

Nhưng lần này.

Là... vũ trụ Bàn Cổ có bảy phần thắng! !

Thật phi thường.

Sở Cuồng Nhân hài lòng cười một tiếng.

Không uổng công chính mình chăm chỉ lâu như vậy.

Đột nhiên.

Dường như xảy ra chuyện gì đó.

Kết quả mà Sở Cuồng Nhân thôi diễn ra đột nhiên xảy ra biến hóa khổng lồ!

Lần thôi diễn thứ mười sáu triệu sáu ngàn...

Vũ trụ Bàn Cổ thua!

Lần thôi diễn thứ mười sáu triệu bảy ngàn...

Vũ trụ Bàn Cổ thua!

Lần thôi diễn thứ mười tám triệu...

Vũ trụ Bàn Cổ thua!

Lần thôi diễn thứ hai mươi triệu...

Vũ trụ Bàn Cổ thua!

Lần thôi diễn thứ hai mươi ba triệu sáu trăm bảy mươi ngàn...

Vũ trụ Bàn Cổ thua!

Hơn một triệu lần thôi diễn sau đó.

Phần lớn đều là vũ trụ Bàn Cổ kết thúc trong thất bại!

Tỷ lệ thắng, không tới năm phần trăm!

So với tỷ lệ lúc ban đầu, còn thấp hơn!

Sở Cuồng Nhân ngây ngẩn cả người.

Hắn suýt chút nữa đã phun ra một ngụm máu tươi.

Bản thân mình cực cực khổ khổ mấy trăm năm, vậy mà kết quả lại như lúc ban đầu?

Móa!

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? !

Sở Cuồng Nhân không có cách nào tiếp nhận kết quả này.

Hắn bắt đầu thôi diễn quá khứ tương lai, thẩm tra nguyên nhân.

"Quả nhiên..."

"Sau cùng, nguyên nhân vẫn rơi ở trên người Hỗn Nguyên."

Sở Cuồng Nhân hít sâu một hơi.

Hỗn Nguyên, xuất thủ!

Mà xuất thủ còn nhanh hơn so với lần thôi diễn trước.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Làm sao bọn họ khôi phục được?

Sở Cuồng Nhân thôi diễn, nhưng nhìn thấy, vẫn là một mảnh huyết quang doạ người như cũ, hắn thúc giục Vận Mệnh chi đạo trong cơ thể...

Trong lúc đó.

Hắn thấy được ở bên trong huyết quang kia, có hai thân ảnh.

Là Thần Thiên, còn có Phong Hoàng, hai người này đứng trong huyết quang, bốn phía có vô số quang điểm huyết sắc hội tụ về phía bọn họ, mà phía sau bọn họ, chính là những hành tinh đã trở nên tĩnh lặng...

Đồng tử của Sở Cuồng Nhân hơi hơi co rụt lại.

Hai người này, đang cắn nuốt hàng trăm triệu sinh cơ của sinh linh trên những hành tinh này? !

Sở Cuồng Nhân bị chấn động.

Đồng thời, cũng cảm nhận được một sự phẫn nộ.

Các tu sĩ của vũ trụ Thiên Nguyên ở tiền tuyến liều sống liều chết, mà hai tối cường giả của Thiên Nguyên này, lại ở phía sau giết hại vũ trụ! !

Mặc dù nói, Sở Cuồng Nhân cũng không phải là người của vũ trụ Thiên Nguyên.

Nhưng loại hành động này vẫn khiến cho hắn phẫn nộ như cũ.

Thử nghĩ một hồi, nếu như loại chuyện này phát sinh ở vũ trụ Bàn Cổ, có lẽ phổi của hắn sẽ tức đến mức muốn nổ tung.

"Hỗn Nguyên... Thật sự là lòng dạ độc ác, đây chính là nguyên nhân vì sao các ngươi có thể nhanh chóng khôi phục như vậy sao? !"

"Hừ, không tới năm phần trăm phần chiến thắng sao? Cho dù là một phầm trăm, ta cũng muốn để nó biến thành một trăm phần trăm!"

Thân ảnh Sở Cuồng Nhân biến mất khỏi Vận Mệnh Thần Điện.

Hắn trở lại đại lục thứ chín.

Muốn về vũ trụ Thiên Nguyên một chuyến, nhưng lại phát hiện, thông đạo trở về vũ trụ Thiên Nguyên, vậy mà lại bị phong tỏa!

Hắn căn bản không có biện pháp trở về.

"Vì phòng ngừa bị phát hiện, cho nên phong bế thông đạo, để chiến trường hư không chỉ có thể vào, không thể ra sao?"

Còn chưa chờ Sở Cuồng Nhân nghĩ ra biện pháp giải quyết.

Tư Không Thần Vương đột nhiên triệu tập tất cả mọi người.

Trong hội nghị.

Hắn trực tiếp ném ra một câu: "Chư vị, thời điểm quyết chiến đã đến!"

Chương 2009: Hai vị Hỗn Nguyên hành

động, đập nồi dìm thuyền, chiến tranh ám kim vệ

Bên trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Hai người Phong Hoàng, Thần Thiên ngồi xếp bằng.

Trên người bọn họ, có khí tức cường đại bộc lộ ra, hai mắt ẩn ẩn hiện ra một vòng xoáy huyết sắc, lộ ra quỷ quyệt chi khí.

"Phệ Huyết Ma Linh Đại Pháp của ngươi, quả thật là không hề tầm thường."

Thần Thiên nhìn Phong Hoàng trước mắt nói ra.

"Ha ha, đây là pháp môn tu hành ta sáng tạo ra trong mấy triệu năm cuối cùng của mình, kết hợp Thôn Phệ chi đạo cùng với Sinh Mệnh chi đạo, đương nhiên không hề tầm thường."

"Pháp môn này có thể cắn nuốt sinh cơ của vạn vật sinh linh, khôi phục sức mạnh của hai người chúng ta, tuy sinh linh tầm thường, không có trợ giúp gì đối với tổn thương của ngươi và ta, nhưng số lượng càng nhiều, liền có thể hình thành biến hoá."

Phong Hoàng nhìn những hành tinh có sinh mệnh đếm mãi không hết trong tinh không kia.

Trong mắt lộ ra vẻ băng lãnh phệ huyết.

Trong mắt Thần Thiên lộ ra vẻ suy tư, vốn dĩ, hắn cũng không nguyện ý sử dụng loại bí pháp quỷ dị ly kỳ này.

Nhưng trận chiến giữa Sở Cuồng Nhân và hoá thân của Đại Đạo, đã khiến cho lòng hắn vì sợ mà rung động.

Ngay cả hóa thân của Đại Đạo cũng không là đối thủ, qua một vài năm nữa, khó có thể tưởng tượng đối phương sẽ trưởng thành đến dáng dấp ra sao.

Hắn không chờ được, hắn phải nhanh chóng khôi phục thương thế, công chiếm vũ trụ Bàn Cổ, tiêu diệt Sở Cuồng Nhân và Vô Hám đang bị phong ấn.

Vì thế nên mới đồng ý lời mời của Phong Hoàng.

Cùng nhau tu hành Phệ Huyết Ma Linh Đại Pháp này.

"Chúng ta muốn sáng tạo một thời đại mới, mà thời đại này không cần người yếu tồn tại, chỉ cần có cường giả là được."

"Những chủng tộc ở dưới Vương tộc, không cần giữ lại."

"Để tính mạng của bọn họ, trở thành nền tảng cho thời đại mới đi!"

Phong Hoàng nhìn về phía một hành tinh có sự sống.

Hắn đi đến đó, lập tức đưa tay ra, một vòng xoáy huyết sắc to lớn hiện lên trong lòng bàn tay, huyết quang kinh khủng doạ người phun ra nuốt vào, trong chớp mắt đã bao phủ hành tinh có sinh mệnh kia.

Hàng tỉ sinh linh, còn chưa kịp phản ứng, liền bị hút khô khí tức sinh mệnh, sinh cơ nồng đậm tràn vào trong cơ thể Phong Hoàng.

Trên mặt hắn không khỏi lộ ra một tia vui vẻ.

"Thần Thiên, không cần do dự, hành động đi!"

"Được!"

Thần Thiên vừa sải bước ra, đi đến trên bầu trời của một hành tinh.

Đưa tay ra, huyết quang bao phủ.

Hành tinh vốn dĩ còn dạt dào sinh cơ, hoàn toàn tĩnh mịch trong nháy mắt, không có một ngọn cỏ, ngay cả một chút sinh cơ cũng không được lưu lại.

Hai người đều là Hỗn Nguyên, trong một khoảnh khắc, liền có hàng tỉ sinh linh bị huyết quang bao phủ, hóa thành năng lượng sinh cơ thuần túy nhất.

Một ngày này.

Từ khi vũ trụ Thiên Nguyên mở ra, khai thiên lập địa tới nay, đã xảy ra một cơn tận thế hắc ám kinh sợ nhất, khiến vô số sinh linh lâm vào bên trong cơn ác mộng.

Từ từng hành tinh, đến nguyên một dải tinh hệ...

Nơi hai người Phong Hoàng, Thần Thiên đi qua, huyết quang vô biên vô tận tràn ngập, thiên địa bị bao phủ ở dưới bóng mờ của một mảnh tận thế.

Tinh Thần Chi Quang biến mất, vạn linh tiêu vong.

Dưới loại cướp bóc cực hạn này, thương thế bên trong cơ thể của hai người Thần Thiên, Phong Hoàng mới đầu không có phản ứng gì, nhưng sau khi cắn nuốt càng ngày càng nhiều sinh cơ, thương thế của hai người, bắt đầu được chữa trị từ từ.

"Ha ha, quả nhiên hữu dụng!"

"Thêm chút sức."

Phong Hoàng cười ha ha một tiếng nói, tăng tốc độ cướp bóc sinh cơ, mà Thần Thiên cũng dần dần đắm chìm trong loại khoái cảm cướp bóc sinh cơ này.

...

Bên trong chiến trường hư không.

Tư Không Thần Vương ngữ xuất kinh nhân.

"Quyết chiến sao? !"

"Tư Không Thần Vương, ngươi nói thật hay giả, thật sự muốn chuẩn bị quyết chiến sao, đây là do ai nói với ngươi?"

"Đúng vậy, hiện tại chúng ta và vũ trụ Bàn Cổ đang ở trong trạng thái giằng co, bên kia còn có một tên Sở Cuồng Nhân, không bị phản công đã rất tốt rồi, tại sao đột nhiên lại muốn quyết chiến?"

"Đúng vậy, ngươi cũng đừng hại chúng ta."

Mọi người nhìn Tư Không Thần Vương, mặt mũi tràn đầy vẻ ngờ vực.

Quyết chiến sao?

Hiện tại Sở Cuồng Nhân vô cùng cường thế, ngay cả cửu vương hợp lực thi triển ra hoá thân của Đại Đạo cũng bị đánh bại.

Sĩ khí của vũ trụ Bàn Cổ tăng vọt, hiện tại quyết chiến, không hề nghi ngờ sẽ lâm vào cục diện vô cùng chật vật.

"Sức mạnh của điện chủ và Phong Hoàng sắp khôi phục, không bao lâu nữa, bọn họ sẽ đi đến chiến trường hư không!"

Tư Không Thần Vương lại ném ra một quả bom.

Nghe thấy điều này, thần sắc mọi người chấn động.

Hỗn Nguyên sắp đến chiến trường!

Đây tuyệt đối là một tin tức làm chấn phấn lòng người, không có tin tức nào có thể khiến cho bọn họ an tâm hơn tin tức này.

"Ha ha, nếu như Hỗn Nguyên xuất thủ, thì cho dù vũ trụ Bàn Cổ có Sở Cuồng Nhân, cũng tuyệt đối không có bất kỳ phần thắng nào."

"Đúng vậy."

"Trời cũng giúp ta!"

Nhưng cũng có người nghi hoặc.

Thất Thải Thiên Long hiếu kỳ hỏi: "Không phải nói thương thế của điện chủ và Phong Hoàng rất nghiêm trọng sao? Sao có thể khôi phục nhanh như vậy?"

Hỗn Nguyên tổn thương, khó có thể chữa trị.

Có khi phải tu dưỡng đến mấy triệu năm cũng không phải là chuyện hiếm lạ.

Nhưng sao hiện giờ lại khôi phục nhanh như vậy?

"Điện chủ bọn họ người hiền tự có thiên tướng, tìm được một loại chí bảo trị liệu thương thế nào đó, rút ngắn rất nhiều thời gian khôi phục."

Tư Không Thần Vương nói ra.

Nghe thấy chuyện này, tất cả mọi người vẫn hơi nghi hoặc một chút.

Chí bảo trị liệu thương thế sao?

Thật sự trùng hợp như vậy sao?

Nhưng mọi người cũng không suy nghĩ quá nhiều.

"Đúng rồi, nội gián bên trong chúng ta giải quyết như thế nào rồi?"

Đột nhiên, có người mở miệng hỏi.

Nói đến đây.

Trong mắt mọi người lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Ánh mắt nhìn về người phía bên cạnh, ẩn ẩn mang theo vẻ nghi ngờ.

Tư Không Thần Vương đứng chắp tay, lạnh nhạt nói: "Ta có thể cho nội gián này một cơ hội để sửa đổi làm lại cuộc đời, hiện tại đứng ra, ta có thể đại diện điện chủ, tha cho hắn không chết, xử lý nhẹ nhàng."

Nói xong, hắn còn liếc nhìn Sở Cuồng Nhân một chút.

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng, dáng vẻ bình chân như vại.

Thấy không có người nào chủ động đứng ra, Tư Không Thần Vương hừ lạnh một tiếng, lạnh nhạt nói: "Vậy đến lúc đó, cũng đừng trách ta vô tình."

Hắn không tiếp tục nói về chủ đề nội gián nữa.

Mà bắt đầu an bài binh lực.

Lần này, hắn không có bất kỳ sự giấu diếm nào.

Tất cả an bài quân sự đều bày ra rõ ràng ở trước mặt mọi người.

Hết sức đơn giản và thô bạo.

Tức là tập trung tất cả binh lực, khởi xướng tổng tiến công về phía vũ trụ Bàn Cổ, chuyện này không hề nghi ngờ gì nữa, chính là một trận chiến đập nồi dìm thuyền.

Không có bất kỳ đường lui nào.

Tư Không Thần Vương dự định một lần là xong!

"Tập trung tất cả sức mạnh, vậy thì, vũ trụ Bàn Cổ cũng phải tập trung tất cả sức mạnh mới có thể chống lại."

"Không có bất kỳ âm mưu tính kế gì, bày rõ ràng tất cả chiến lực lên trên bàn, đây là so đấu thực lực đơn thuần."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Lần này.

Thực sự đã đến thời điểm quyết chiến một trận thắng thua.

"Ha ha, cứng đối cứng, ta thích! Ta cũng muốn nhìn xem, vũ trụ Bàn Cổ có năng lực ngăn lại cuộc tấn công chính diện của chúng ta hay không!"

"Đúng vậy, ta lập tức trở về chuẩn bị."

Hội nghị kết thúc.

Tư Không Thần Vương đầy ẩn ý nhìn Sở Cuồng Nhân một chút, từ tốn nói: "Thiên Kiếm rất ít khi xuất thủ, từ sau trận chiến ở đại lục thứ mười một kia, liền không được thấy nữa, hi vọng trận quyết chiến lần này có thể mời ngươi xuất thủ, để cho chúng ta thấy phong độ tuyệt thế của Thiên Kiếm!"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng: "Sẽ."

Nói xong, hắn liền biến mất không thấy gì nữa.

Bên trong Thiên Nguyên Thần Điện.

Tư Không Thần Vương nhìn hình chiếu của Thiên Kiếm biến mất, lâm vào trầm tư.

Ở phía sau hắn, một nam tử mặc chiến giáp ám kim sắc xuất hiện, giọng nói phát ra giống như kim thiết bén nhọn ma sát: "Hắn chính là Thiên Kiếm trong miệng ngươi, biến số không thể dự đoán trong trận chiến này?"

"Đúng vậy, ta hi vọng chiến tranh ám kim vệ có thể âm thầm chú ý đến người này, một khi hắn có bất kỳ cử động dị thường nào trên chiến trường, thì giết hắn!"

Ánh mắt Tư Không Thần Vương lạnh như băng nói.

Chiến tranh ám kim vệ là sức mạnh bí mật của vũ trụ Thiên Nguyên, là quân đội do Phong Hoàng trực tiếp bồi dưỡng, ngay cả Tư Không Thần Vương cũng mới biết đến sự tồn tại của quân đội này vào thời điểm sắp quyết chiến.

"Ha, thú vị, ta rất chờ mong được giao thủ với hắn."

Nam tử chiến giáp ám kim khẽ cười một tiếng, quanh người ẩn ẩn hiện lên khí tức chiến tranh, giống như một vị chiến thần phong hỏa trăm trận trăm thắng.

Chương 2010: Con đường đầy chông gai, ngươi đã bị lộ, Tư Mệnh Tiên Đế

Bên trong chiến trường hư không.

Đột nhiên xảy ra dị biến.

Tất cả chiến lực của vũ trụ Thiên Nguyên bỗng nhiên bỏ tất cả công sự phòng ngự, toàn bộ tập kết ở cùng một chỗ, chuẩn bị khởi xướng tổng tiến công.

Loại cử động dị thường này, khiến cho người ta chấn kinh.

Phải biết rằng.

Đại chiến lần trước hai đại vũ trụ, đánh tổng cộng mười vạn năm.

Nhưng lần này, vừa mới qua mấy trăm năm mà thôi.

Cuộc đại quyết chiến đến nhanh như vậy, thật sự là không thể tưởng tượng được.

Nhưng rất nhanh, vũ trụ Bàn Cổ liền hành động.

Bọn họ cũng bắt đầu tập trung các loại binh lực.

Bên trong hội nghị trong não.

"Vương Hậu, lúc nào thì Vương mới xuất quan?"

Tuyệt Vô Thần hỏi.

Từ khi Sở Cuồng Nhân trở về từ bên trong bí giới, bế quan đến tận mấy trăm năm, tất cả sự vụ đều giao cho Cố Linh Lung xử lý.

Cũng chỉ có Cố Linh Lung mới có thể liên hệ với đối phương.

Cố Linh Lung nói ra: "Phu quân sẽ xuất quan trước khi khai chiến!"

Nghe thấy điều này, trong lòng mọi người an tâm một chút.

Sau đó, bọn họ bắt đầu thảo luận chuyện về cuộc quyết chiến.

"Lần này, khí thế vũ trụ Thiên Nguyên rất hung hăng, chiến tướng vô song đã dốc toàn bộ sức mạnh, còn có toàn bộ cửu vương cũng tham chiến, cùng với Hợp Đạo Thần Vương cổ lão, thật sự là không thể khinh thường."

"Chúng ta cũng phải chuẩn bị binh lực tương ứng mới được."

"Đúng vậy."

Mọi người thương thảo các loại đối sách.

Cuối cùng, mọi người quyết định chôn xuống các loại bẫy rập ở trên những con đường mà quân đội của vũ trụ Thiên Nguyên phải đi qua, tiêu hao một đám binh lực của bọn họ trước.

La Thiên Tiên Đế tham dự hội nghị, ghi lại từng con đường mà bọn họ thiết lập mai phục, dự định trở về bẩm báo cho Tư Không Thần Vương.

...

Đại quân trùng trùng điệp điệp, khoảng chừng hơn trăm tỷ.

Các loại chiến thuyền bay trên không trung.

Quân sĩ tinh nhuệ của vạn tộc ở vũ trụ Thiên Nguyên, đều tề tụ ở trong đó.

Tư Không Thần Vương đứng trên boong tàu của một chiếc chiến thuyền.

Trong tay hắn có một khối ngọc giản, bỗng nhiên lưu chuyển ra một trận huỳnh quang, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười: "Tình báo tới..."

"Há, muốn bố trí mai phục ở những nơi mà chúng ta đi qua sao? Cũng là một biện pháp tốt, đáng tiếc, tốn công vô ích."

Có La Thiên Tiên Đế làm nội ứng.

Các loại bẫy rập mà bọn người Cố Linh Lung thiết lập, đều nằm trong lòng bàn tay bọn họ, bọn họ hoàn toàn có thể lách qua những nơi này.

Rất nhanh.

Tư Không Thần Vương liền thông qua tình báo mà La Thiên Tiên Đế cho, tìm được một con đường an toàn, có thể trực tiếp đi đến đại lục thứ ba của vũ trụ Bàn Cổ, chỗ đó cách thông đạo của vũ trụ Bàn Cổ cũng không xa.

"Đi, thay đổi phương hướng."

Tư Không Thần Vương mang theo mọi người, tiến về phía con đường an toàn.

Bọn họ đi qua từng khối đại lục không người.

Ở bên trên đại lục, có rất nhiều công sự phòng ngự bị bỏ hoang, từng tòa thành trì hùng vĩ, giờ phút này đã sớm là vườn không nhà trống.

Ngay cả một lượng lớn tư nguyên tu hành, cũng không có ai đến khai thác.

Một số các binh sĩ nhìn thấy mà tâm động.

Có không ít người tiến về thu thập tư nguyên.

Lúc này.

Chỉ thấy bên trong một tòa thành trì, đột nhiên có từng nét bùa chú sáng lên.

Ngay sau đó, một luồng dao động năng lượng mạnh mẽ từ phù văn trong thành trì này khuếch tán ra, trong một khắc, cả tòa thành trì giống như hóa thành một quả bom khổng lồ, năng lượng tiết ra, ầm ầm nổ tung!

Nguyên một đám binh lính, bị nổ đến mức biến thành tro bụi.

"Không ổn rồi!"

Tư Không Thần Vương biến sắc.

Nhưng đã trễ.

Lúc này, những đại lục bị vũ trụ Bàn Cổ bỏ qua, có vô số phù văn cấm chế hiện lên, bộc phát ra năng lượng kinh thiên.

Đùng, đùng, đùng...

Giống như pháo hoa liên tục bùng nổ.

Đại lục nổ tung, đồng thời cũng mang theo những tu sĩ ở vũ trụ Thiên Nguyên đếm mãi không hết đi mất, tiếng kêu rên thảm thiết, không dứt bên tai.

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

"Tư Không Thần Vương, sao ngươi lại mang quân đến đây?"

Bọn người Thất Thải Thiên Long nhìn đội ngũ hỗn loạn kia, sắc mặt âm trầm như nước, có người xuất thủ cứu người, có người chất vấn Tư Không Thần Vương.

"Chúng ta trúng kế rồi!"

Tư Không Thần Vương lấy ra tình báo mà La Thiên Tiên Đế cho.

Con đường an toàn mà phía trên ghi lại, căn bản không phải là con đường an toàn gì cả, mà chính là một con đường chông gai tràn ngập các loại bẫy rập!

La Thiên Tiên Đế phản bội bọn họ sao?

Không phải.

Tư Không Thần Vương tự nhận bản thân nhìn người không sai, loại gia hỏa lòng dạ đen tối hám lợi như La Thiên Tiên Đế này, dưới tình huống binh quyền Tiên Đình bị đàn áp, chỉ có hợp tác với bọn họ, mới có thể lấy lại tất cả những thứ thuộc về hắn.

Không thể phản bội.

Nói cách khác.

La Thiên Tiên Đế bị bại lộ!

"Tư Không Thần Vương, hiện tại phải làm thế nào?"

Đế Thiên Hoàng hỏi.

"Tiếp tục tiến lên!"

Bọn họ đã xâm nhập vào con đường đầy chông gai này, thì chắc hẳn đường rút lui cũng đã bị người của vũ trụ Bàn Cổ phong tỏa lại.

Hiện tại rút lui, cũng sẽ không tốt hơn chút nào.

"Thất Thải Thiên Long, các ngươi mở đường ở phía trước."

"Được."

Mấy vị chiến tướng vô song xuất thủ, khí thế kinh thiên.

Sở Cuồng Nhân nhìn các loại bẫy rập liên tục hiện lên trong hư không, khóe miệng hơi nhếch lên, sau đó liếc qua khoảng hư không nhỏ không thể thấy.

Trong hư không.

Ánh mắt chiến tranh ám kim vệ mặc một bộ chiến giáp ám kim run lên, lập tức khẽ cười một tiếng: "Thú vị, xem ra đã phát hiện ra ta."

Hắn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Thiên Kiếm đại danh đỉnh đỉnh, nếu như không có chút tài năng này mới là lạ chứ.

"Nhưng mà... Ngươi, không thể sống!"

Trong mắt chiến tranh ám kim vệ lộ ra vẻ băng lãnh.

Dù cho Tư Không Thần Vương không hề bàn giao, bọn họ cũng nhất định phải giết Thiên Kiếm, đây là do chủ nhân Phong Hoàng của bọn họ phân phó.

Mặc kệ Thiên Kiếm có phải nội gián hay không, hắn đều phải chết!

Thứ nhất.

Hắn đã khiến cho rất nhiều người tức giận, Thái Thản Thần tộc, Minh Vương nhất tộc, Đạo Vương nhất tộc cùng nhiều Cổ Vương tộc đều có thù oán với hắn.

Đừng nói Phong Hoàng, sau khi cuộc chiến kết thúc, những Cổ Vương tộc còn lại, cũng tuyệt đối sẽ không tiếc bất cứ giá nào, nghĩ biện pháp đối phó với đối phương.

Phong Hoàng không ngại thuận nước đẩy thuyền, lấy một cái nhân tình.

Thứ hai.

Tiềm lực của đối phương quá lớn, khiến cho Phong Hoàng cảm nhận được sự uy hiếp.

Nếu như không có điều gì bất ngờ xảy ra, tương lai rất có thể Sở Cuồng Nhân sẽ vượt mặt Phong Hoàng, đây là chuyện Phong Hoàng tuyệt đối không cho phép!

Thời đại mới hắn muốn sáng tạo ra, không thể có loại dị số như Thiên Kiếm.

Kết hợp hai điểm trên.

Thiên Kiếm, phải chết!

Ngoại trừ Thiên Kiếm ra, thì Sở Cuồng Nhân cũng không thể lưu.

...

Bên trong đại lục thứ tư của Bàn Cổ.

La Thiên Tiên Đế uống chút rượu, trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt.

Hắn đang chờ đợi quân đội của vũ trụ Thiên Nguyên đến, khi đó hắn liền nội ứng ngoại hợp với đối phương, đánh vũ trụ Bàn Cổ đến trở tay không kịp.

"Sở Cuồng Nhân, lúc trước ngươi lấy đi binh quyền của ta, bây giờ vì trận đại quyết chiến này, nhóm binh tướng Tiên Đình lại tề tụ lần nữa, chỉ cần đến lúc đó ta vung cánh tay hô lên, thì ta cũng muốn nhìn xem, bọn họ sẽ nghe theo người nào."

La Thiên Tiên Đế nỉ non nói.

"La Thiên Tiên Đế, tất cả đều chuẩn bị xong."

Thiên Tịch Tiên Đế đi đến bên cạnh hắn, nói ra.

Hiển nhiên, hắn cũng rõ ràng mưu đồ của La Thiên Tiên Đế.

Đồng thời cam tâm tình nguyện đi theo đối phương, cùng hắn phản bội.

"Ừm, rất tốt, Thiên Tịch, Tiên Đình chúng ta có thể trở lại đỉnh phong và tiến xa hơn hay không, phải xem trận chiến ngày hôm nay."

La Thiên Tiên Đế gật gật đầu.

Đột nhiên.

Hắn nhận được một tin tức.

Là Tư Không Thần Vương gửi tới.

Nội dung rất ngắn.

"Ngươi đã bị bại lộ, mau trốn!"

La Thiên Tiên Đế đột nhiên đứng lên: "Điều đó không có khả năng!"

Sắc mặt của hắn vô cùng âm trầm, nói với Thiên Tịch Tiên Đế: "Lập tức mang theo tất cả quân đội của Tiên Đình, rời khỏi nơi này!"

Thiên Tịch Tiên Đế nghe vậy, vội vàng làm theo.

Nhưng lúc này.

Một thân ảnh xinh đẹp xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Người đến là một nữ tử tuyệt sắc.

Thiên Tịch Tiên Đế nhận ra đối phương, những năm gần đây, đối phương mới tấn cấp lên Tiên Đế, là thần nữ Đại Tư Mệnh của Cửu Ca Tiên Đình trước kia.

Hiện tại cũng đã là Hợp Đạo.

Được người ta gọi là Tư Mệnh Tiên Đế.

Chương 2011: Cửu tinh đều hiện thế, Huyền Thiên Cửu Tinh Trận chiến La Thiên Tiên Đế

"Tư Mệnh Tiên Đế, ngươi ở chỗ này rất đúng lúc, nhanh lên, kêu bọn người Long Ảnh Tiên Đế và tất cả quân đội, lập tức rời khỏi nơi này."

Thiên Tịch Tiên Đế nói ra.

Nhưng Tư Mệnh Tiên Đế lắc đầu, thản nhiên nói: "Sẽ không có người nào trong các ngươi được rời đi, các ngươi, đừng hòng đi."

"Ngươi có ý gì?"

Những nghi ngờ của Thiên Tịch Tiên Đế chưa được giải đáp.

Chỉ thấy bên trong hư không, tinh đồ chợt hiện!

Một đạo kiếm khí từ bên trong tinh đồ đột nhiên chém ra, kiếm khí kinh khủng khóa chặt Thiên Tịch Tiên Đế, đồng thời bức hắn lui mấy bước.

"Huyền Thiên cửu tinh!"

Thiên Tịch Tiên Đế cau mày lại.

"Quả nhiên là đã bại lộ."

Sắc mặt La Thiên Tiên Đế âm trầm nói.

Chỉ thấy trong hư không, từng bức tinh đồ bỗng nhiên xuất hiện, mỗi một bức tinh đồ, đều đại diện cho một vị cường giả yêu nghiệt đỉnh phong.

Diệp Trúc, Tuyệt Vô Thần, Ngọc Trí, Lam Vũ, n Hồng Hoa, Hoa Vô Ái, Sở Hồng, Hoa Dục Vọng, Thạch Anh, cửu tinh đều xuất hiện!

Khí tức của bọn họ, hoàn toàn phong tỏa vùng thế giới này.

"La Thiên Tiên Đế, ngươi không được đi."

Diệp Trúc từ tốn nói.

"Thú vị, thật sự là rất thú vị, nếu như ta đoán không sai, hiện tại quân đội của vũ trụ Thiên Nguyên đã rơi vào trong cạm bẫy của các ngươi rồi."

La Thiên Tiên Đế nói ra.

"Đúng vậy, sớm biết ngươi là nội gián, Vương Hậu đã để mọi người diễn một màn kịch với ngươi, tận lực đưa tình báo giả cho ngươi, để ngươi tưởng lầm là thật, sau đó dẫn dụ người của vũ trụ Thiên Nguyên mắc lừa."

Tuyệt Vô Thần cười lạnh nói.

"Cao minh, thật sự là cao minh ha, không nghĩ tới, ta ẩn núp nhiều năm như vậy, cuối cùng lại thua ở trong tay một tên mao đầu tiểu tử."

La Thiên Tiên Đế hiểu rõ.

Tất cả chuyện này, rất có thể đều do Sở Cuồng Nhân ở sau lưng mưu đồ.

Điểm nghi hoặc duy nhất, chính là bản thân mình đã bại lộ từ lúc nào?

Nhưng đây đều không phải chuyện quan trọng.

Từ lúc đối phương để cho mình đi tấn công đại lục thứ mười một, tổn binh hao tướng trở về, lại bị lấy đi binh quyền, đến tận bây giờ, đưa tình báo giả cho mình lan truyền, bản thân đã luôn bị đối phương đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Không chỉ có như thế.

Đối phương, còn sắp xếp tai mắt ở trong đội ngũ của mình.

Nghĩ đến chuyện này, hắn nhìn về phía Tư Mệnh Tiên Đế, ánh mắt băng lãnh: "Rốt cuộc Sở Cuồng Nhân đã cho ngươi lợi ích gì, lại khiến ngươi vì hắn mà bán mạng?"

"Một lần nữa tự giới thiệu mình một chút, tại hạ, đã từng là Đại Tư Mệnh thần nữ, hiện tại là Tư Mệnh Tiên Đế, cũng là thành viên dự bị của Huyền Thiên cửu tinh." Tư Mệnh Tiên Đế cười nhạt một tiếng rồi nói.

Ngay sau đó, phía trên khuôn mặt tuyệt đẹp lộ ra vẻ băng lãnh: "Còn về chuyện Sở Cuồng Nhân đã cho ta lợi ích gì, thì không có, nhưng các ngươi ruồng bỏ vũ trụ Bàn Cổ, chỉ dựa vào điểm này, đã có thể bị người người giết chết!"

"Hay, hay lắm! Ta vì Tiên Đình, gánh vác bao nhiêu? Kết quả lại bị một đứa mới tấn cấp lên Tiên Đế như ngươi nói là có thể bị người người giết chết!"

La Thiên Tiên Đế giận quá hoá cười.

Đồng thời, cũng cảm nhận được một trận bi ai.

Sau đó, ánh mắt băng lãnh của hắn đảo qua hiện trường: "Ta lại muốn nhìn một chút, trong các ngươi, người nào tiêu diệt được ta! !"

Nói xong, hắn đánh ra một chưởng.

Khí tức đa trọng Hợp Đạo ầm ầm bạo phát, uy thế dồi dào.

Dù nói như thế nào hắn cũng là chiến tướng vô song, thực lực tất nhiên phải có.

Phần lớn người của Huyền Thiên cửu tinh đều rất khó để nhận lấy một chưởng này.

Lúc này, Hoa Vô Ái đi ra, trường bào màu đen hoa lệ, phất tay áo lên, chỉ thấy hoa Bỉ Ngạn nở rộ, sức mạnh Luân Hồi tiết ra.

Hai luồng sức mạnh va chạm, mỗi người đuề bị đẩy lui.

"Hay cho một đóa Hoa Bỉ Ngạn, ngươi hẳn là Hoa Bỉ Ngạn cổ xưa nhất thế gian này." La Thiên Tiên Đế có chút ngoài ý muốn nói ra.

Đối với một số bí văn của Hoa Bỉ Ngạn, hắn cũng có chút hiểu biết.

Không nghĩ tới, loại nhân vật này cũng là một trong những Huyền Thiên cửu tinh.

"Đúng vậy."

Hoa Vô Ái khẽ gật đầu.

"Một đóa hoa có nguồn gốc từ Tiên Cổ lại có thực lực như thế, nếu như những tồn tại cổ lão ở thời kỳ Tiên Cổ kia có thể sống đến ngày này giờ này, đâu đến phiên Sở Cuồng Nhân đương nhiệm làm chủ chứ? !"

La Thiên Tiên Đế cảm khái nói.

Nghĩ đến Tiên Đình hắn, ở thời kỳ Tiên Cổ, tứ bộ lục ngự, uy phong đến bực nào, bây giờ lại bị Sở Cuồng Nhân khi dễ thành bộ dáng này.

Hắn vừa buồn vừa giận.

"Tài năng của Vương ta, so với đại năng của thời kỳ Tiên Cổ, cũng không thua kém chút nào, so với ngươi, càng xuất sắc hơn ngàn vạn lần!"

Tuyệt Vô Thần nói ra, sau đó, sức mạnh đạo tắc hư vô bạo phát.

Cửu tinh liên thủ, cùng nhau tấn công về phía La Thiên Tiên Đế.

Thiên Tịch Tiên Đế muốn thừa dịp rối loạn rời đi.

Nhưng lại bị Tư Mệnh Tiên Đế ngăn lại.

"Tránh ra chỗ khác!"

Thiên Tịch Tiên Đế khẽ quát một tiếng.

Một chưởng bức lui Tư Mệnh Tiên Đế, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, mấy đạo thân ảnh xuất hiện ở trước mặt bọn họ, là bọn người Long Ảnh Tiên Đế, và Vô Minh Tiên Đế.

"Các ngươi, các ngươi... Dám phản bội ta! !"

Thiên Tịch Tiên Đế không thể tin được nói.

Ánh mắt mấy người này phức tạp.

Thật lâu.

Long Ảnh Tiên Đế nói ra: "Thiên Tịch Tiên Đế, không phải chúng ta phản bội ngươi, mà là các ngươi, phản bội vũ trụ Bàn Cổ!"

"Tốt lắm, để ta xem các ngươi làm sao ngăn cản được ta!"

Thiên Tịch Tiên Đế đưa tay ra, một long hình tinh hà sáng chói bay lên không trung, đó là chí bảo Tiên Thiên cực phẩm, Hà Đồ!

Vật này có thể công có thể phòng, vô cùng cường đại.

Mấy người Tiên Đế bị hắn đánh lui ngay tại chỗ.

Lúc này.

Một đạo chưởng ấn đen nghịt bay lên không trung rồi rơi xuống.

Thiên Tịch Tiên Đế xuất thủ ngăn cản, bị đánh lui mấy trăm trượng.

Người đến là, Đại Hắc Thiên Ma!

"Tiên Vương có lệnh, người nào phản bội vũ trụ Bàn Cổ, giết không tha!"

Đại Hắc Thiên Ma nói với giọng điệu lạnh như băng.

"Đáng chết."

Trong lòng Thiên Tịch Tiên Đế ẩn ẩn có chút tuyệt vọng.

Mà ở một bên khác.

Huyền Thiên cửu tinh chiến đấu kịch liệt với La Thiên Tiên Đế.

Diệp Trúc thúc giục Thanh Diệp Kiếm Đồng đến cực hạn, sau lưng có kiếm thảo hiện lên, cây cỏ chuyển động, tru tiên kiếm khí bay trên không trung chém ra.

Sức mạnh hư vô của Tuyệt Vô Thần bạo phát, vô cùng mênh mông.

Còn có Trảm Tiên đài treo trên đỉnh đầu, sát phạt chi khí vô biên khuếch tán.

Thần sắc Lam Vũ lạnh lùng.

Vung vẩy thần trượng trong tay, Quang Minh Trường Hà gào thét xông ra, mỗi một sợi khí tức, đều có sức mạnh nghiền sát Đại La cực hạn.

Hoàng Hỏa của Sở Hồng, sức mạnh song long của n Hồng Hoa, sức mạnh Luân Hồi của Hoa Vô Ái, phật quang của Thạch Anh, sức mạnh dục vọng của Hoa Dục Vọng...

Các loại sức mạnh huyền diệu, dệt ra tiên huy tươi sáng.

Tu vi của bọn họ kém xa La Thiên Tiên Đế.

Nhưng chiến lực liên thủ bạo phát ra lại mạnh mẽ dị thường, khiến cho chiến tướng vô song như La Thiên Tiên Đế này bị áp chế lại.

"Đây là chuyện gì?"

La Thiên Tiên Đế nghi hoặc không thôi.

Tỉ mỉ quan sát phía dưới.

Mới phát hiện ra, dưới chân chín người này ẩn ẩn có tinh đồ lưu chuyển.

Chín tinh đồ hô ứng lẫn nhau.

Tạo thành một trận pháp vô cùng cường đại!

"Đây là trận pháp gì, vì sao ta chưa từng thấy qua?"

La Thiên Tiên Đế nghi ngờ nói.

"Huyền Thiên Cửu Tinh Trận, do ca ca của ta sáng tạo ra, đương nhiên ngươi chưa từng thấy qua." Sở Hồng cười đắc ý nói ra.

"Không cần giải thích quá nhiều, thúc giục tinh thần trảm đi."

Diệp Trúc nói ra.

Những người còn lại cũng gật gật đầu.

Chỉ thấy chín người bay lên không trung, trên người có tinh quang vô biên lưu chuyển ra, chín người giống như chín hành tinh to lớn, lơ lửng ở trên không trung.

Một bức tinh đồ to lớn xuất hiện.

Khí tức kinh khủng doạ người, lan tràn ra, trấn áp thiên địa.

Đến cả La Thiên Tiên Đế cũng cảm nhận được một tia uy hiếp.

Nương theo tinh quang tươi sáng.

Bên trong tinh đồ kia, một thanh tinh thần chi đao to lớn chém xuống!

Tinh thần chi đao này, tràn ngập các loại sức mạnh khí tức, có sức mạnh hoàng hỏa, sức mạnh quang minh, sức mạnh Luân Hồi, phật quang...

Đây là một kích hợp lực của Huyền Thiên cửu tinh!

"Huyền Thiên Tinh Thần Trảm! !"

Bên trong tinh đồ, chín người cùng hét to.

Tinh thần chi đao to lớn ầm ầm chém xuống, nơi nó đi qua, hư không bị phá nát, mà La Thiên Tiên Đế cũng thét dài, thúc giục sức mạnh đến cực hạn.

"Tiên Đế Sát Thiên Hạ!"

Trong tay hắn xuất hiện một thanh đại kiếm kim sắc.

Một kiếm chém ra, kiếm ảnh to lớn tràn ngập sát phạt chi khí ngập

trời!

Tinh thần thiên đao, sát phạt chi kiếm!

Khí tức va chạm, đã dấy lên một cơn bão năng lượng mãnh liệt ngay tại chỗ, mà trong nháy mắt va chạm, khiến cho cả tòa đại lục phát ra tiếng nổ kinh thiên.

Chương 2012: Tiến đến trận đại quyết chiến, cùng tsinh sống sao? Con mẹ nó

Huyền Thiên Cửu Tinh Trận, giao đấu với La Thiên Tiên Đế.

Dưới sự va chạm của sát chiêu cường đại, toàn bộ đại lục đều nổ tung.

Mà La Thiên Tiên Đế cũng bị đánh lui.

"Ta lại rơi vào thế hạ phong sao? !"

Sắc mặt La Thiên Tiên Đế biến đổi.

Hắn đường đường là chiến tướng vô song, giao thủ với mấy đứa tiểu bối tuổi tác còn không bằng một phần nhỏ của bản thân, vậy mà lại bị áp chế!

“Ha! !"

Lúc này, một tiếng hét thảm truyền đến.

Chỉ thấy Thiên Tịch Tiên Đế ở cách đó không xa đã thua, bị một chưởng của Đại Hắc Thiên Ma đánh trúng, đạo trong cơ thể bị đánh đến mức trực tiếp nổ tung.

"La Thiên Tiên Đế, ngươi không thể trốn khỏi!"

Bọn người Đại Hắc Thiên Ma vây quanh La Thiên Tiên Đế.

Trong hư không.

Khí tức kinh khủng lưu chuyển ra.

Một thân ảnh tay cầm trường côn đen nhánh đi ra, trên người tràn ngập uy áp, không hề thua kém so với La Thiên Tiên Đế.

"Là ngươi, Lý Đồ!"

La Thiên Tiên Đế nhận ra người này.

Hắn lập tức cười lạnh một tiếng: "Đúng thế, muốn đối phó với chiến tướng vô song, thì cũng phải phái ra một chiến tướng vô song chứ."

Lý Đồ nhìn đối phương, ánh mắt có chút phức tạp.

Lần đại chiến vũ trụ trước, bọn họ cũng đều là chiến hữu của nhau.

Không nghĩ tới đối phương lại phản bội bọn họ.

Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt dần dần trở nên băng lãnh.

"La Thiên Tiên Đế, mau ngoan ngoãn chịu trói đi!"

"Bớt nói nhiều lời, tới đi!"

Đùng!

Hai người không nói hai lời, thân ảnh va chạm tại một khối.

Đạo tắc kinh khủng hoàn toàn bao phủ bọn họ.

Hình thành một quang cầu to lớn.

Mọi người ào ào nhanh chóng lùi lại.

Một trận chiến này, song phương đánh rất lâu.

Nhưng đáng tiếc, cuối cùng vẫn để cho La Thiên Tiên Đế chạy trốn, muốn hoàn toàn giết chết một chiến tướng vô song, thực sự không dễ dàng.

"Trở về chuẩn bị trận quyết chiến sắp đến đi."

Lý Đồ nói ra.

...

Ở một bên khác.

Quân đội của vũ trụ Thiên Nguyên xuất phát lao về phía vũ trụ Bàn Cổ.

Dọc theo con đường này, vô số bẫy rập bao phủ bọn họ, khiến cho bọn họ tổn thất gần hai phần binh lực.

Đây là dưới tình huống có chiến tướng vô song bảo vệ, nếu không, thương vong này chỉ sợ sẽ phải tăng lên gấp đôi.

"Đáng chết!"

Tư Không Thần Vương âm thầm oán hận.

Phía trên chiến thuyền.

Sở Cuồng Nhân đứng ở một bên, bình chân như vại.

Ở bên cạnh hắn, sắc mặt Thiên Ảnh băng lãnh đề phòng bốn phía, thản nhiên nói: "Chủ nhân, số người của bọn họ càng ngày càng nhiều."

Sở Cuồng Nhân nói: "Ba ngàn sáu trăm người!"

Giờ phút này, đang có ba ngàn sáu trăm người đoàn đoàn bao vây hắn, mỗi một tên đều có thực lực của Đại La cực hạn, trong đó có ba mươi sáu người cầm đầu, đều đạt đến cảnh giới Hợp Đạo Thần Vương!

Thế lực này, vô cùng kinh khủng.

Không có ai biết, bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, lại ẩn giấu một quân đội như thế, Sở Cuồng Nhân cũng là lần đầu tiên nghe nói.

"Xem ra vũ trụ Thiên Nguyên đang dự định cho người hạ thủ với chủ nhân."

“Ha, đã đến thời điểm này, không quan trọng."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, vẫn không quá để trong lòng.

Vũ trụ Thiên Nguyên xuống tay với hắn, là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Vút!

Lúc này, một thân ảnh đi tới trước mặt đại quân.

Là La Thiên Tiên Đế.

Hiện tại, hắn mới chạy ra từ bên trong cuộc vây giết, rất luộm thuộm.

Sau khi nhìn thấy hắn, mọi người lập tức đề phòng.

Nhất là mấy chiến tướng vô song, liền muốn xuất thủ, nhưng lại bị Tư Không Thần Vương ngăn lại: "Dừng tay cho ta."

Hắn đi đến trước mặt La Thiên Tiên Đế, lắc đầu thở dài: "Xem ra ngươi vẫn thất bại, ngay cả một binh một tốt cũng không mang đến."

"Không! Ta còn sống, ta là chiến tướng vô song, một mình ta liền sánh ngang với trăm triệu đại quân! Ta vẫn chưa hoàn toàn thất bại thảm hại!"

Ánh mắt La Thiên Tiên Đế băng lãnh, hắn nhìn về phía Tư Không Thần Vương: "Ta muốn vũ trụ Thiên Nguyên giúp ta nắm giữ Tiên Đình một lần nữa."

"Giúp chúng ta đánh thắng vũ trụ Bàn Cổ trước rồi nói sau."

Tư Không Thần Vương thản nhiên nói.

Chỉ là, sâu trong mắt hắn lướt qua một tia lãnh ý.

Hiện tại La Thiên Tiên Đế đối với bọn họ mà nói, đã không còn tác dụng gì lớn, sau khi chuyện này thành công, đừng nói giúp đối phương nắm giữ Tiên Đình, đối phương có thể giữ được mạng sống hay không, còn phải xem tâm tình của bọn họ.

Nhưng mà tốt xấu gì đối phương cũng là một chiến tướng vô song.

Chiến lực vẫn có.

Tư Không Thần Vương chỉ muốn bào mòn giá trị cuối cùng của đối phương.

Nhưng hiện tại La Thiên Tiên Đế một lòng muốn báo thù, căn bản không nghĩ ra điểm này, hắn nhìn về phía của vũ trụ Bàn Cổ, ánh mắt vô cùng băng lãnh: "Sở Cuồng Nhân... Ta vẫn chưa hoàn toàn thua đâu!"

...

Đại lục thứ nhất, thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm của Bàn Cổ.

Toàn bộ quân đội của vũ trụ Bàn Cổ gần như đều tập kết ở trên mấy khối đại lục này, hình thành một phòng tuyến dày đặc, tất cả mọi người trên trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Cho dù là chiến tướng vô song, cũng vô cùng ngưng trọng.

Bỗng nhiên.

Nơi xa truyền đến tiếng nổ lớn.

Đó là âm thanh của chiến thuyền phá không mà tới.

Chỉ thấy từ nơi xa, có từng chiếc từng chiếc chiến thuyền của vũ trụ Thiên Nguyên phá không mà đến, phía trên mỗi một chiếc chiến thuyền đều đứng đầy người.

Một luồng nghiêm nghị thẳng thắn kinh khủng, bay thẳng vào mặt.

"Đối mặt với bẫy rập chúng ta bày ra, vậy mà bọn họ còn có thể giữ lại nhiều người như vậy, chậc chậc, căn cơ của bọn họ, thật không thể khinh thường."

"Lần này, quả thật là muốn đại quyết chiến."

Lý Đồ, Nguyệt Thố, Hồng Dương, Huyền Thiên cửu tinh...

Mỗi người đều vô cùng ngưng trọng.

Một trận chiến này, liên quan đến sinh tử tồn vong của toàn bộ vũ trụ!

"Các tu sĩ vũ trụ Bàn Cổ, ta có thể cho các ngươi một cơ hội, chỉ cần các ngươi đầu hàng, mọi người có thể cùng nhau sinh sống."

Tư Không Thần Vương lớn tiếng nói.

Cùng sinh sống sao?

Mọi người nghe xong, chỉ cảm thấy buồn cười.

Cùng sinh sống nói dễ nghe.

Trên thực tế, chính là làm nô lệ cho bọn họ.

"Con mẹ nó!"

Lý Đồ hét lớn một tiếng: "Muốn chiến, vậy liền tới đây đi!"

"Nếu đã như vậy, vậy thì... Cùng tiêu vong với nhau đi!"

Tư Không Thần Vương lạnh nhạt nói ra.

Theo một tiếng ra lệnh của hắn.

Tu sĩ ở vũ trụ Thiên Nguyên nhanh chóng phát khởi công kích mãnh liệt.

Phía trên chiến thuyền.

Từng đạo từng đạo chùm sáng năng lượng bắn ra.

Thế nhưng ở phía trên vài tòa đại lục, lại hiện ra nguyên một đám lồng ánh sáng.

Đó là kết giới trận pháp.

Ầm, ầm!

Kết giới trận pháp ngăn lại từng chùm sáng.

"Chỉ có như thế liền muốn ngăn cản chúng ta tiến công, ngu xuẩn."

Thất Thải Thiên Long bay lên không trung.

Đưa tay ra, tiên huy bảy màu lưu chuyển, bảy loại sức mạnh đạo tắc kinh khủng tụ hợp, hóa thành một long ảnh to lớn nghiền ép ra!

Đùng!

Một kích này, trực tiếp khiến cho kết giới của trận pháp trên đại lục nổ tung.

Mà những chiến tướng vô song còn lại, cũng đều xuất thủ.

“Ha, luận về số lượng chiến tướng vô song, thì bên phía chúng ta chiếm ưu thế tuyệt đối!" Tư Không Thần Vương cười lạnh nói.

Tuy Lục Nhãn Thần Vương của vũ trụ Thiên Nguyên đã bị giết chết, nhưng trước kia bọn họ có đến tám vị chiến tướng vô song, chết một người, vẫn còn lại bảy người.

Hiện tại, La Thiên Tiên Đế cũng gia nhập đội ngũ của bọn họ.

Tổng cộng tám người.

Xem xét lại bên phía vũ trụ Bàn Cổ.

Có thể được xưng tụng là chiến tướng vô song, chỉ có năm người Lý Đồ, Hồng Dương, Lục Quân, Nguyệt Thố, Tửu Quỷ này mà thôi.

Năm người này, phân biệt đối đầu với Thượng Đế Thiên Hoàng, Bá Thần, Minh Vương, Thất Thải Thiên Long, Thái Thản Thần Quân.

Nhưng còn ba vị chiến tướng vô song, ngoại trừ La Thiên Tiên Đế ra, hai người khác theo thứ tự là một nam một nữ, chính là một đôi đạo lữ.

Mà ba người này, đã đối mặt với những người đến từ Thần Ma nhất mạch.

"La Thiên Tiên Đế, tên phản đồ nhà ngươi, chết đi!"

Hai người Hư Vô, Bắc Minh liên thủ tìm tới La Thiên Tiên Đế.

Ở một bên khác.

Ba người Tàng Phong, Tử Kim Luân, Lăng Hoa chiến đấu với hai vị chiến tướng vô song kia, Thần Ma chi khí lưu chuyển, sắc mặt hết sức ngưng trọng.

“Ha, Thần Ma nhất mạch, địch nhân lớn nhất của vũ trụ Thiên

Nguyên ta là Vô Hám và Sở Cuồng Nhân cũng thuộc Thần Ma nhất mạch, hôm nay, liền để cho các ngươi hoàn toàn biến thành tro bụi đi!"

Nam tử chiến tướng mặc trên người áo giáp đen trong cặp đạo lữ kia khẽ cười một tiếng, nhìn mấy người trước mắt, bên trong ánh mắt lộ ra vẻ khinh miệt.

Chương 2013: Một gốc Thanh Liên, chống cả thiên địa, một chiêu khiến chiến tướng vô song trọng thương

Bên trong hư không.

Cường giả các phương lao vào chiến đấu, hư không không ngừng bị phá nát, đủ loại sức mạnh đạo tắc đan xen va chạm trong hư không.

Hợp Đạo và Hợp Đạo.

Cường giả đỉnh phong chiến đấu, thanh thế doạ người.

Nhưng các binh sĩ hạ tầng chiến đấu, cũng không thể khinh thường.

Đến cả hàng trăm triệu, hàng tỷ binh sĩ giống như dòng nước lũ va chạm vào nhau, tiếng giết ngút trời, giống như chiến trường Tu La vô biên.

Lúc này.

Một thân ảnh bị đánh bay ra ngoài.

Là Tử Kim Luân.

Ba người Thần Ma nhất mạch chiến đấu với hai vị chiến tướng vô song.

Vẫn là quá mức miễn cưỡng.

"Đáng chết."

Tàng Phong hừ lạnh một tiếng.

Ngàn vạn kiếm khí từ trong cơ thể phun trào ra ngoài, khóa chặt hai chiến tướng vô song bên kia, nhưng công kích của bọn họ, cũng tuỳ tiện bị ngăn lại.

"Ta nói, dựa vào các ngươi cũng muốn ngăn chúng ta lại, căn bản không có khả năng!" Chiến tướng áo đen kia hừ nhẹ một tiếng, vô cùng khinh miệt.

Hắn điểm ra một chỉ, khóa chặt Tàng Phong.

Nhiều loại khí tức đạo viên mãn tụ hợp trong đó.

Chỉ với một kích, liền đánh lui Tàng Phong!

Thời khắc nguy cấp.

Chỉ thấy bên trong hư không, chín tinh đồ bay trên không trung mà đến.

Huyền Thiên cửu tinh xuất thủ.

Huyền Thiên Cửu Tinh Trận thi triển, phong tỏa hai vị chiến tướng vô song.

Trong lúc mơ hồ, liền hạn chế hành động của bọn họ.

"Há, đúng là có chút thú vị."

Chiến tướng áo đen lộ ra một chút nghiền ngẫm.

Ở một bên khác.

Vô Miên, Huyền Nguyên Phong và cửu vương nhìn thấy Huyền Thiên cửu tinh xuất thủ, cũng đứng ngồi không yên, Vô Miên dẫn đầu xông ra ngoài.

"Đi, đi gặp bọn họ một chút."

Cửu vương và cửu tinh giao thủ.

Mà sức mạnh của Huyền Thiên Cửu Tinh Trận cũng được thúc giục đến cực hạn.

Song phương ngươi tới ta đi, không ai nhường ai.

"Trận pháp này, cũng rất thú vị." Vô Miên phát hiện trận pháp mà Huyền Thiên cửu tinh sử dụng, trong mắt lộ ra một tia ngoài ý muốn, ở trước mặt trận pháp này, cửu vương bọn họ, lại ẩn ẩn có loại cảm giác bị áp chế.

Chín người liếc nhìn nhau.

Ngay sau đó, chỉ thấy trên người bọn họ có quang hoa huyền diệu lưu chuyển.

Vương chi ấn ký bay lên không trung.

Một luồng khí tức mênh mông, trong nháy mắt phun trào ra ngoài.

Đó là... Sức mạnh đại đạo!

Hàng tỉ tiên huy lấp lóe, cửu vương bị tiên huy bao phủ, ngay sau đó liền hóa thành một người khổng lồ mặc trên người chiến giáp mạ vàng.

Hoá thân của Đại Đạo, xuất hiện lần nữa!

Trong nháy mắt hóa thân này xuất hiện, sĩ khí của vũ trụ Thiên Nguyên đại chấn.

"Là cửu vương xuất thủ!"

"Là hóa thân của Đại Đạo, so với cái chiến đấu năm đó với Sở Cuồng Nhân, sức mạnh của hoá thân của Đại Đạo này càng thêm cường đại."

Mọi người kinh thán liên tục.

Sắc mặt nhóm Huyền Thiên cửu tinh cũng hết sức ngưng trọng.

Chín người không dám có bất kỳ sơ suất nào.

Huyền Thiên Cửu Tinh Trận được thúc giục đến cực hạn, một thanh tinh thần thiên đao to lớn bay trên không trung, lao về phía hóa thân của Đại Đạo mà chém tới.

"Ngu xuẩn."

Hoá thân của Đại Đạo phát ra một giọng nói.

Ngay sau đó, đưa tay đánh về phía tinh thần thiên đao to lớn kia.

Chỉ với một chiêu.

Đùng một tiếng, thiên đao bị phá nát, hóa thành tinh quang tiêu tán.

Sức mạnh đạo tắc cuốn ngược ra sau, trùng kích Huyền Thiên Cửu Tinh Trận, chín người ào ào thổ huyết, bay ngược ra ngoài, kiêng kỵ nhìn hóa thân của Đại Đạo.

"Đây là sức mạnh của đại đạo, không phải là thứ mà nhóm chúng ta có thể địch."

"Đáng chết..."

Không chỉ có Huyền Thiên cửu tinh, Lý Đồ, Nguyệt Thỏ và chiến tướng vô song nhìn hoá thân của Đại Đạo kia, cũng cảm thấy tim đập nhanh.

So với năm đó, uy lực của hoá thân của Đại Đạo này đã kinh khủng hơn.

Bọn họ có loại dự cảm vô cùng không ổn, đó chính là dù bọn họ cùng tiến lên, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của hóa thân Đại Đạo này.

Cửu vương là đòn sát thủ.

Điểm này, quả thật không sai.

"Vũ trụ Bàn Cổ, đã đi đến đường cùng ngõ cụt rồi!"

"Thứ lưu lại cho các ngươi, chỉ có một đường bại vong mà thôi!"

Giọng nói lạnh nhạt quanh quẩn ra.

Là hóa thân của Đại Đạo.

Trên mặt hắn không có ngũ quan, vân vụ do các loại đạo tắc tràn ngập tụ hợp mà thành, lộ ra uy nghiêm chí cao vô thượng.

Chỉ thấy hóa thân của Đại Đạo giơ cao bàn tay, sức mạnh đạo tắc kinh khủng vô biên gào thét, hoàn toàn bao phủ đại lục thứ ba của Bàn Cổ.

Một chưởng này từ từ đánh xuống.

Uy áp mạnh mẽ, lại trấn áp tất cả mọi người, tu sĩ dưới Đại La, đều là bị luồng khí tức này áp nằm rạp trên mặt đất, khó có thể đứng dậy.

Phía trên Đại La, cũng phải khó khăn lắm mới có thể chèo chống.

Tầng mây bị phá nát.

Hư không nổ tung.

Cự chưởng còn chưa hoàn toàn rơi xuống, chưởng uy kinh khủng này, liền khiến cho toàn bộ đại lục rung chuyển kịch liệt, từng đạo từng đạo vết rách to lớn lan tràn ra.

Cả khối đại lục, gần như bị phân huỷ.

"Nhanh ngăn hắn lại! !"

Mấy người Nguyệt Thố, Lý Đồ, Lục Quân vô cùng quá sợ hãi.

Nhưng bọn họ bị địch nhân cuốn lấy, căn bản không rảnh để phân thân.

Một chưởng này.

Bọn họ ngăn không được.

"Xong rồi!"

Các tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ tọa lạc phía trên đại lục thứ ba gần như cảm thấy tuyệt vọng, một chưởng này đối với bọn họ mà nói, giống như tận thế.

Bầu trời bị mảng bóng mờ lớn bao trùm.

Lòng mọi người, cũng dần dần chìm vào trong tuyệt vọng thâm uyên.

Phía trên chiến thuyền.

Sở Cuồng Nhân nhìn một chưởng này, hai mắt nhíu lại, thời điểm muốn hành động, trong hư không, ba ngàn sáu trăm người kia cũng cùng nhau hành động.

Từng đạo từng đạo khí tức đan xen lưu chuyển, khóa chặt hắn lại.

Dường như một cái chớp mắt tiếp theo liền sẽ tiến hành công kích về phía hắn một cách mãnh liệt nhất.

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên.

Sau đó, dường như hắn cảm nhận được điều gì đó, cũng không vội mà xuất thủ.

...

Một chưởng của Đại Đạo, hủy thiên diệt địa.

Ngay thời điểm một chưởng này rơi xuống.

Nơi xa.

Trong một tòa cung điện hùng vĩ.

Một đôi mắt, bỗng nhiên mở ra.

Từng sợi ánh sáng đạo tắc chảy ngược trong cặp mắt kia.

Ngay sau đó.

Mọi người chỉ thấy bên trong đế cung kia, một đạo thanh quang giống như rễ cây hướng lên bầu trời.

Mà ở trên đỉnh thân cây này, một nụ hoa thanh sắc vươn ra, cánh hoa từ từ nở rộ, hóa thành một đoá Thanh Liên mỹ lệ.

Thanh Liên nở ra theo gió, càng lúc càng lớn.

Bên trong mỗi một cánh hoa đều lưu chuyển ra sức mạnh đạo tắc vô biên, khí thế Hỗn Độn phun ra nuốt vào, cự chưởng cứ thế mà bị ngăn cản.

Một gốc Thanh Liên.

Tại thời khắc này, dường như khiến thiên địa trầm luân.

Mang đến cho mọi người ánh rạng đông hi vọng.

"Khí tức này, là Tiên Vương! !"

Mọi người khó nhịn sự kích động, nhìn về đế cung phía xa xa.

Chỉ thấy bên trong đế cung.

Một đạo thân ảnh bạch y từ từ đi ra, phong thần tuấn lãng, lưng đeo cổ kiếm, quanh người có sáng tạo sinh mệnh hủy diệt chi khí quấn quanh.

"Sở Cuồng Nhân! !"

Sau khi hoá thân của Đại Đạo nhìn thấy người vừa tới, phát ra giọng nói lạnh lẽo.

Sức mạnh đạo tắc trên người phun trào.

Uy thế của cự chưởng lại được thúc giục lần nữa.

Giống như muốn hoàn toàn đè sập đóa Thanh Liên kia.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, từ từ duỗi năm ngón tay ra, hơi hơi nắm lại trong hư không, một tiếng phịch vang lên, đóa Thanh Liên sáng chói kia nổ tung trong nháy mắt, hàng tỉ quang mang phun ra nuốt vào, đánh thẳng vào một chưởng của Đại Đạo!

Đùng! !

Khi một tiếng nổ thật lớn vang lên, rung chuyển cả gầm trời.

Hoá thân của Đại Đạo lảo đảo lùi lại mấy bước.

Sở Cuồng Nhân từ trong đế cung đi ra, đi đến trên chiến trường, mỗi một bước bước ra, bốn phía đều có đạo tắc chi khí vô hình lưu chuyển ra.

Sơn hà vạn dặm bị vỡ nát, đánh động chư thiên tinh thần!

"Có ta ở đây, vũ trụ Bàn Cổ này, ai cũng không được xâm lấn!"

Giọng nói Sở Cuồng Nhân truyền ra xa xa.

Dường như các tu sĩ vũ trụ Bàn Cổ tìm được người đáng tin cậy, phát ra tiếng reo hò ngút trời, sĩ khí tăng vọt trong nháy mắt.

"Hắn vừa hiện thân, khiến cho sĩ khí của những người này phóng đại, quả nhiên vô cùng phiền phức, muốn hoàn toàn trấn áp vũ trụ Bàn Cổ, cần phải giết chết hắn trước!"

Ánh mắt chiến tướng áo đen lạnh lùng nói ra.

Thân ảnh hắn lóe lên, lao nhanh về phía Sở Cuồng Nhân.

Một chỉ điểm ra.

Nhiều loại sức mạnh đạo tắc, tụ hợp trong đó.

Sở Cuồng Nhân nhìn cũng không nhìn một chút.

Đã nắm Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn, Bá Thiên Kích trong tay.

Một kích vung vẩy ra, xé rách gầm trời.

Đùng! !

Chỉ thấy chỉ kình của chiến tướng áo đen kia liền bị phá nát trong nháy mắt, cả người hắn cũng hóa thành sương máu nổ tung, mấy đạo khí tức thì bị ma diệt hơn phân nửa!

Một kích, đánh trọng thương chiến tướng vô song!

Chương 2014: Lại đánh tan hóa thân của

Đại Đạo lần nữa, chiến tranh ám kim vệ xuất thủ, hai chúng ta là cùng một người

Một chiêu.

Chỉ với một chiêu, đạo của một chiến tướng vô song gần như bị ma diệt!

Luồng sức mạnh này, khiến mọi người cảm thấy hoảng sợ, kinh thán.

Mấy người Thất Thải Thiên Long cũng cảm thấy chấn kinh.

"So với năm đó, hắn đã tiến bộ hơn rất nhiều!"

"Sao thực lực của gia hỏa này lại tiến bộ nhanh đến như vậy?"

Mà đạo lữ của chiến tướng bị trọng thương kia hét lên một tiếng, trong tay cầm một món chí bảo, trực tiếp lao về phía Sở Cuồng Nhân mà đập tới.

Đó là một món bảo vật cùng loại với Tú Cầu.

Tú Cầu đập ra, biến thành núi sông đại địa, còn có sức mạnh ngũ hành quấn quanh trong đó, tương sinh tương khắc, uy thế dồi dào.

“Ha, quá yếu."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt cười một tiếng.

Bá Thiên Kích trong tay lại đánh ra một lần nữa.

Chỉ thấy sức mạnh ngũ hành khiến cho sơn hà vỡ nát kia tán loạn, Tú Cầu kia bị một kích này đánh cho vỡ nát thành vô số mảnh vỡ.

Chiến tướng vô song kia, bị bay ngược ra sau, điên cuồng thổ huyết.

Đạo trong cơ thể, cũng bị trọng thương.

Hai vị chiến tướng vô song, vừa đối mặt, liền bị trọng thương.

Mọi người nhìn đến trợn mắt hốc mồm.

Chiến lực này, mạnh ngoài sức tưởng tượng!

"Sở Cuồng Nhân, đấu với ta một trận nữa đi!"

Lúc này.

Hóa thân của Đại Đạo truyền ra giọng nói của cửu vương.

"Vì để giao thủ một lần nữa với ngươi, những năm gần đây, chúng ta không dám chậm trễ chút nào, dùng hết toàn lực tăng sức mạnh của bản thân mình lên."

"Hôm nay chúng ta, đã không còn giống với năm đó!"

Hoá thân của Đại Đạo đánh ra một chưởng.

Đạo tắc tụ hợp, hóa thành một con sông dài đạo tắc kinh tâm động phách!

Trùng trùng điệp điệp, như muốn phá nát tất cả.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, trường kích trong tay đánh ra.

Một đạo kích quang, giống như khai thiên tích địa chém ra, nương theo sự rung chuyển kịch liệt, con sông dài đạo tắc kia cứ thế mà bị đánh nát.

Hóa thân của Đại Đạo, lùi lại mấy chục trượng.

Phía trên chiến giáp mạ vàng, trực tiếp có thêm mấy đạo vết rách.

"Quả thật là không giống nhau, so với trăm năm trước, các ngươi lại càng không chịu nổi một kích!" Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Hắn không nương tay, bước ra một bước.

Sáng Sinh chi đạo, Hủy Diệt chi đạo đan xen lưu chuyển.

Sức mạnh Thanh Liên, được thúc giục đến cực hạn.

"Thanh Liên thức thứ ba, Sáng Thần Đãng Hoàn Vũ!"

Thần quang trùng trùng điệp điệp, nhấn chìm tất cả.

Hủy diệt vô cớ, sáng tạo sinh mệnh vô tận.

Ánh sáng của thần không ngừng sinh sôi, hung hăng đập vào người hoá thân của Đại Đạo, chỉ trong nháy mắt, liền hoàn toàn đánh nát! !

Cửu vương từ bên trong hóa thân của Đại Đạo bay ngược ra sau, ngã trên mặt đất.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không ở cách đó không xa, trên mặt của mỗi một người đều mang theo vẻ không thể tin được.

Một chiêu, hoá thân của Đại Đạo liền bị phá nát! !

Giờ khắc này, bọn họ cảm thấy nỗ lực của bản thân trong những năm này, tựa như một trò đùa.

Không chỉ có cửu vương, người ở vũ trụ Thiên Nguyên cũng càng thêm mơ hồ.

Tuy hoá thân của Đại Đạo của cửu vương đã thua Sở Cuồng Nhân một lần, nhưng lần trước nói thế nào cũng là đánh có qua có lại.

Lần này, liền trực tiếp bị một chiêu đánh đến không còn.

Đây quả thực không hợp với lẽ thường!

"Thiên Kiếm, ngươi còn không mau xuất thủ!"

Lúc này, Tư Không Thần Vương nhìn về phía Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân, giọng điệu băng lãnh thúc giục hắn tranh thủ thời gian xuất thủ.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng yên tại chỗ, khẽ cười nói: "Người xuất thủ không phải Thiên, mà chính là... Các ngươi! !"

Lời nói vừa dứt.

Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên.

Sức mạnh tiên nguyên kinh khủng bộc lộ ra, bên trong hư không, một chiến tranh ám kim vệ mặc trên người chiến giáp ám kim kia ào ào hiện thân.

Mọi người quá sợ hãi.

Vậy mà vũ trụ Thiên Nguyên còn cất giấu một thế lực như thế?

Bọn họ lại hoàn toàn không biết gì cả.

"Các ngươi âm thầm để thế lực này đối phó với Thiên, thật sự cho rằng Thiên không biết sao?" Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lạnh như băng nói.

Còn chưa chờ Tư Không Thần Vương hạ lệnh.

Thủ lĩnh của chiến tranh ám kim vệ liền hừ lạnh nói: "Bố trận!"

Trong nháy mắt.

Ba ngàn sáu trăm tên ám kim vệ vây quanh Sở Cuồng Nhân, tạo thành một đại trận huyền diệu, ngăn cách thiên địa bốn phía.

"Thiên Kiếm, thử sức mạnh Chu Thiên Phong Hỏa Trận này một lần đi!"

Thủ lĩnh ám kim vệ nói ra.

Chiến trận bộc phát.

Khí tức chấn nhiếp thiên địa.

Muốn một lần hành động đánh giết Thiên Ngoại Thiên Kiếm này!

"Tam thiên lục bách thần sát quang!"

Thủ lĩnh ám kim vệ khẽ quát một tiếng.

Từng đạo sát quang kéo theo sát phạt chi khí vô biên, liên tiếp lướt ầm ầm về phía Sở Cuồng Nhân, có tổng cộng ba ngàn sáu trăm đạo.

Mà mỗi một vệt sát quang, đều ẩn chứa sức mạnh đủ để giết chết Đại La cực hạn, ngay cả Thần Vương cũng phải kiêng kỵ.

Trong đó, có ba mươi sáu đạo sát quang, ngay cả đa trọng Hợp Đạo Thần Vương cũng phải cẩn thận ứng phó, nếu hơi không cẩn thận một chút liền sẽ ngã xuống ngay tại chỗ!

Sát quang từ bốn phương tám hướng bao phủ đến, Sở Cuồng Nhân gần như có thể nói là lui không thể lui, tránh cũng không thể tránh.

Chỉ thấy hắn ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí trong cơ thể càn quét ra.

Kiếm khí và sát quang, liên tiếp va chạm nổ tung ở trong hư không.

Nơi xa.

Vô số tu sĩ thấy cảnh này đều ngây ngẩn cả người.

Nhất là tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ, cũng đối mặt nhìn nhau.

"Bọn họ là đang nội chiến sao? !"

"Không biết nữa."

"Mấy tên này đang làm cái quái quỷ gì vậy? !"

Mà La Thiên Tiên Đế thấy cảnh này, hiểu được điều gì đó: "Thì ra, hắn chính là nội gián của vũ trụ Bàn Cổ!"

Khó trách trước đó đối phương phá hư kế hoạch của mình.

Thì ra khi đó bản thân mình đã bị bại lộ.

Nội gián sao?

Bọn người Lý Đồ, Lục Quân, Huyền Thiên cửu tinh đều ngây ngẩn cả người.

Bên trong vũ trụ Thiên Nguyên có nội gián của bọn họ sao?

Sao bọn họ lại không biết?

Tu sĩ ở vũ trụ Thiên Nguyên càng như ong vỡ tổ.

"Cái gì? ! Thiên Kiếm là nội gián!"

"Chuyện này sao có thể chứ? !"

Nhất là bọn người Lạc Tuyết, Thiên Nữ Du, Long Thủy Tinh càng chấn kinh đến tột đỉnh, có loại cảm giác hoài nghi nhân sinh.

Vậy mà bọn họ lại một mực làm việc cho nội gián sao? !

"Không, không, chuyện này nhất định là giả."

"Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Các nàng không có cách nào tiếp nhận loại chuyện này.

Mà lúc này, Sở Cuồng Nhân bị bao vây ở bên trong Chu Thiên Phong Hỏa Trận, tay cầm Vô Đạo, kiếm chiêu cường đại đang nổi lên.

"Chỉ là một trận pháp, làm sao ngăn cản được Thiên?"

Một kiếm chém ra.

Ngàn vạn sát quang đều bị kiếm khí làm vỡ nát.

Nguyên một đám ám kim vệ, bị nổ tung ngay tại chỗ!

Thiên Ngoại Thiên Kiếm, xé ra một đạo vết rách ở trong trận pháp!

"Đây chính là thực lực của Thiên Kiếm sao? !"

Thủ lĩnh ám kim vệ có chút chấn kinh.

Thực lực của hắn không kém, cũng không kém hơn bao nhiêu so với chiến tướng vô song, nhưng đối mặt với Thiên Kiếm, lại cảm thấy từng đợt áp lực.

Vút!

Lúc này.

Thân ảnh Sở Cuồng Nhân đã xông ra khỏi Chu Thiên Phong Hỏa Trận.

Hắn và Thiên Ảnh, đi tới trong doanh trại của vũ trụ Bàn Cổ.

Bọn người Lý Đồ, Hồng Dương nhìn hắn, sắc mặt kinh nghi bất định.

Thật sự là người một nhà sao? !

Sắc mặt Tư Không Thần Vương âm trầm: "Hay cho một tên Thiên Kiếm, suy đoán của ta quả nhiên không sai, chỉ là ta rất hiếu kì, thực lực thiên phú của ngươi không kém Sở Cuồng Nhân chút nào, vì sao cam tâm tình nguyện khuất phục ở dưới chân hắn?"

Ánh mắt Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân đảo qua mọi người.

Đám người Lạc Tuyết chấn kinh, không hiểu.

Đám người Thất Thải Thiên Long phẫn nộ.

Hắn thu biểu cảm của từng người vào trong mắt, lập tức khẽ cười một tiếng,: "Các ngươi muốn biết rõ đáp án sao? Thiên ấy à, liền nói cho các ngươi biết!"

Chỉ thấy hắn đứng bên cạnh Thanh Liên Sở Cuồng Nhân, trên người hai người đồng thời chiếu ra tiên huy tươi sáng chói mắt, đạo âm huyền diệu truyền ra.

Thân ảnh của hai người tụ hợp, hóa thành một quang cầu to lớn.

Mỗi loại đạo vờn quanh ở bên trong quang cầu.

Ngay sau đó, đạo tắc co lại tựa như tia chớp, quang cầu bị phá nát thành vô số ánh sáng, mà bên trong tiên huy, một thân ảnh hiện lên.

Một bộ bạch y, không nhiễm trần thế.

Hai thanh kiếm một đen một trắng, xoay quanh người hắn.

Uy áp từ trên người đối phương không ngừng khuếch tán làm cho người ta cảm thấy kinh dị, khí tức của hắn so với bất kỳ người nào ở đây đều kinh khủng hơn!

Hai mắt Sở Cuồng Nhân mở ra, ánh mắt thâm thúy đảo qua tất cả mọi người ở nơi đây, lạnh nhạt nói: "Đáp án là... Chúng ta là cùng một người!"

Chương 2015: Lấy một địch chín, nhẹ nhàng thong dong, sức mạnh chân chính

"Chúng ta, là cùng một người!"

Giọng nói Sở Cuồng Nhân quanh quẩn ở trên toàn bộ chiến trường.

Mọi người đều rung động đến cực độ!

Yêu nghiệt đứng đầu vũ trụ Thiên Nguyên, Thiên Kiếm, Tiên Vương của vũ trụ Bàn Cổ, Sở Cuồng Nhân, hai người này, thế mà là cùng một người! !

Việc này quá mức không thể tin nổi.

"Thì ra là thế này..."

"Chúng ta đều bị lừa."

"Sở Cuồng Nhân, Thiên Kiếm, sao bọn họ có thể là cùng một người?"

Bọn người Lạc Tuyết, Long Thủy Tinh nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng phức tạp, có rung động, có thật không thể tin, cũng có oán trách...

Chuyện này là như thế nào?

Cho tới nay, các nàng luôn xem Sở Cuồng Nhân như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Nhưng bây giờ.

Đối phương lại trở thành địch nhân của các nàng ? !

Chuyện này mang lại đả kích thật sự quá lớn cho các nàng.

Không chỉ có các nàng.

Kiếm Thần Vương là đại diện của Kiếm Linh nhất tộc, giờ phút này cũng rung động đến tột đỉnh, nói cũng không ra lời.

"Thiên Kiếm chính là Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân, cũng chính là Thiên Kiếm sao?"

Kiếm Thần Vương cảm thấy đầu có chút choáng váng.

"Hay, hay lắm!"

"Hay cho một tên Sở Cuồng Nhân, hai đại vũ trụ, bị một mình ngươi đùa bỡn xoay vòng vòng." Tư Không Thần Vương nói liền hai tiếng tốt.

Sắc mặt của hắn khó coi đến cực hạn.

Cho dù cũng cực kỳ khiếp sợ đối với chuyện này.

Nhưng lại có loại cảm giác rất kỳ diệu, cảm thấy hợp tình hợp lí.

Thử hỏi, dạng dị số giống như Sở Cuồng Nhân này, làm sao có thể dễ dàng xuất hiện như vậy? Còn một lúc xuất hiện đến hai người.

Còn ở cùng một thời đại.

Hai người này là cùng một người, dường như cũng không phải không thể lý giải.

Nhưng hận ý của hắn đối với Sở Cuồng Nhân, lại chỉ có tăng lên chứ không giảm đi chút nào!

"Sở Cuồng Nhân, nếu như ngươi đã hiện thân, vậy liền đi chết đi!"

Tư Không Thần Vương ra lệnh cho mọi người xuất thủ.

Chỉ thấy Thất Thải Thiên Long, Minh Vương, Bá Thần, Đế Thiên Hoàng và những chiến tướng vô song lao vọt về phía Sở Cuồng

Nhân trong nháy mắt.

Mà bọn người Lạc Tuyết, Long Thủy Tinh lại không có động thủ.

Các nàng còn đang chìm đắm trong sự khiếp sợ.

Càng không biết có nên xuất thủ đối với Sở Cuồng Nhân, đối với Thiên Kiếm hay không.

"Sứ giả vận mệnh... Ha, quả nhiên là không hề tầm thường."

Đế Phi Thiên lắc đầu cười một tiếng.

Hắn không hề chấn kinh giống những người khác, hắn biết sau lưng Sở Cuồng Nhân, còn có một Vận Mệnh Thần Điện càng thêm thần bí khó lường.

Làm ra những chuyện này, có đáng là gì đâu?

"Mau trợ giúp Tiên Vương!"

Bọn người Lý Đồ, Nguyệt Thố muốn xuất thủ tương trợ Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lúc này, chỉ thấy mấy ngàn tu sĩ mặc trên người một bộ chiến giáp ám kim xông ra, bao vây bọn người Lý Đồ lại.

Là chiến tranh ám kim vệ!

Chu Thiên Phong Hỏa Trận lại hình thành lần nữa.

Một lần hành động liền kiềm chế mấy vị chiến tướng vô song này.

Trong lúc nhất thời.

Chiến trường bị phân chia thành bốn phía.

Các binh sĩ hạ tầng giao phong.

Lấy Hợp Đạo của Thần Ma nhất mạch cầm đầu, chiến đấu với Thần Vương vạn tộc.

Chiến tranh ám kim vệ và chiến tướng vô song của vũ trụ Bàn Cổ va chạm.

Mà sau cùng, ở một nơi trên chiến trường.

Sở Cuồng Nhân, một người đơn độc chiến đấu với chúng chiến tướng vô song ở vũ trụ Thiên Nguyên!

Mà ở trong đó bao gồm Thái Thản Thần Quân, Thất Thải Thiên Long, La Thiên Tiên Đế, Đế Thiên Hoàng, Bá Thần, Minh Vương cùng với đôi đạo lữ kia.

Trừ bọn họ ra, còn có một thủ lĩnh ám kim vệ thực lực không kém gì chiến tướng vô song, tất cả chín người đều là cường giả tuyệt đỉnh!

"Mặc kệ ngươi là Thiên Kiếm hay là Sở Cuồng Nhân, ta đã sớm muốn đánh với ngươi một trận thật tốt! !" Thái Thản Thần Quân quát to.

Chỉ thấy hắn đưa tay thúc giục sức mạnh tứ tượng đạo tắc.

Địa phong thủy hỏa, hội tụ trên người.

Một quyền đánh ra.

Sức mạnh tụ hợp từ bốn luồng đạo tắc, tản ánh sáng lóa mắt muôn màu ra lộng lẫy, giống như một ngôi sao băng vạch phá bầu trời.

Sở Cuồng Nhân nhấc tay nắm lấy Côn Ngô Kiếm phía bên phải.

"Thiên Chi Chứng Kiến, Đế Bá Vạn Cổ!"

Đế Bá chi khí tụ hợp, đánh thẳng vào quyền kình, trực tiếp tan rã.

Hai người Đế Thiên Hoàng, Bá Thần toát ra vẻ không hiểu.

Nếu như Sở Cuồng Nhân là nội gián?

Vậy vì sao hắn lại có Bá Vương thể đại thành cùng với Đế Vương thể được?

Nhưng những điều bí ẩn liên quan đến Sở Cuồng Nhân thật sự quá nhiều, bọn họ cũng không rảnh để suy nghĩ nhiều, ào ào ngưng thần đề phòng.

Chỉ thấy tay trái Sở Cuồng Nhân nắm lấy Vô Đạo Kiếm.

Phải Côn Ngô, trái Vô Đạo.

Một người, hai thanh kiếm.

Kiếm áp vô biên, khuếch tán khắp nơi, giống như ngay cả thiên địa cũng phải thần phục ở dưới chân hắn, thời khắc này Sở Cuồng Nhân cường đại đến mức trước nay chưa từng có!

Thanh Liên Sở Cuồng Nhân, Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân, sau khi cả hai hợp lại làm một, chỉ vẻn vẹn tiên nguyên tăng vọt kia đã không phải chuyện đùa.

"Không phải các ngươi muốn đối phó với ta từ rất lâu rồi sao? Đến đây, xuất ra tất cả thực lực của các ngươi, đánh cược tính mạng mà đánh với ta một trận đi!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Những người còn lại nghe thấy vậy, cũng không giấu nghề nữa.

"Giết! !"

Thất Thải Thiên Long gầm nhẹ một tiếng, đạo tắc phun trào ra, tụ hợp trong hư không, hóa thành một long ảnh dữ tợn bá đạo.

Nương theo một tiếng gào thét chấn động kinh người.

Long ảnh há mồm phun một cái, long tức bảy màu đánh ra.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, Vô Đạo bên tay trái trảm một cái, một đạo kiếm khí dường như vượt lên trên vạn vật, kéo theo siêu thoát vô địch chi ý.

Chính là Thiên Chi Chứng Kiến, Thiên Ngoại Thiên Kiếm.

Long tức bảy màu bị kiếm khí xé rách!

Thất Thải Thiên Long bị một kiếm đánh lui.

Đạo trong cơ thể, không ngừng chấn động.

Đồng tử của hắn co rụt lại: "Còn mạnh mẽ hơn nhiều so với vừa rồi!"

Ở trong sân, hắn đã từng giao thủ với Sở Cuồng Nhân hai lần, cho nên so với những người khác, hắn càng rõ ràng hiện tại Sở Cuồng Nhân mạnh bao nhiêu.

So sánh với hai cuộc chiến trước đây.

Hiện tại Sở Cuồng Nhân, dường như... Dường như có đến hai người!

"Tứ Tượng Oanh Thiên!"

Thân ảnh Thái Thản Thần Quân như gió, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Song quyền vung vẩy, kéo theo sức mạnh đạo tắc đến cùng cực.

Uy lực mạnh mẽ, giống như muốn vang trời chấn địa!

Côn Ngô bên tay phải Sở Cuồng Nhân vung vẩy, vài kiếm tùy ý, đã khiến toàn bộ công kích của Thái Thản Thần Quân bị đánh nát, sau đó xoay tay lại trảm một kiếm, oanh động trong gầm trời!

Thái Thản Thần Quân bay ngược ra sau.

Chiến giáp trên người, phát ra từng tiếng nổ lớn.

Hắn cảm thấy thật không thể tin được.

Nếu không phải có chiến giáp này, chỉ sợ vừa rồi hắn đã liền bị đả thương nặng!

"Bá Vương Chi Mâu!"

"Đế Vương Ấn!"

Hai người Bá Thần, Đế Thiên Hoàng, đồng thời thi triển thần thông của thể chất.

Bá Vương khí vô biên, Đế Vương ý doạ người, trường mâu đỏ tỉa bắn ra, xuyên thủng hư không, Đế Vương Ấn vàng rực đè xuống, thiên địa bị phá nát.

Hai luồng sức mạnh, một trái một phải, khóa chặt Sở Cuồng Nhân!

"m Dương Thiên Kiếm, một kiếm khai thiên!"

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân không chút hoang mang.

Trái vận tuyệt chiêu của Thiên Kiếm, phải dùng sức mạnh của Thanh Liên.

Hai đạo kiếm khí, hai bên chém ra.

Ầm, ầm!

Bá Vương khí tán loạn, Đế Vương ý bị phá nát.

Thần thông của hai đại thể chất, vẫn không làm gì được Sở Cuồng Nhân như cũ.

Lúc này.

"Chiến tranh run rẩy!"

Một thanh trường thương ám kim, phá không mà đến, nhắm chuẩn lên ngực Sở Cuồng Nhân, mà ở trên mũi thương có sức mạnh đạo tắc sát phạt vô biên.

Là thủ lĩnh của ám kim vệ xuất thủ!

Một thương này, vô cùng mãnh liệt, khó có thể ngăn cản.

Minh Vương thấy thế, thúc giục sức mạnh linh hồn, hai mắt lướt qua thần quang màu tím, khóa chặt Sở Cuồng Nhân, có ý định làm ảnh hưởng đến ngọn lửa linh hồn của hắn.

Chỉ thấy ấn ký Thanh Liên trên trán hắn lóe lên.

Sức mạnh linh hồn, nhẹ nhàng bị ngăn lại.

Một tiếng leng keng vang lên.

Kiếm và thương giao kích, Vô Đạo Kiếm ở ngực rung lên, nhẹ nhàng ngăn lại một thương cùng cực của thủ lĩnh ám kim vệ này.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, mũi kiếm bị lệch, kiếm khí càn quét.

Thủ lĩnh ám kim vệ thấy tình thế không ổn, vội vàng lùi lại.

"Tên này cũng không khỏi quá mạnh đi."

Trong lòng mọi người âm thầm líu lưỡi.

Bọn họ có nhiều chiến tướng vô song như vậy, liên thủ công kích, thế mà lại không đả thương được Sở Cuồng Nhân dù là một phân một hào nào, điều này rất không hợp với lẽ thường.

Đối phương cũng không phải là Hỗn Nguyên.

Nửa bước Hỗn Nguyên cũng không khoa trương đến như vậy!

“Ha, làm nóng người đủ rồi, tiếp đó, để cho các ngươi mở mang kiến thức một chút về sức mạnh chân chính của ta!" Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay nói.

Nghe được lời hắn nói, đồng tử của mọi người co rụt lại.

Sức mạnh như vậy, vậy mà lại không phải là toàn lực của đối phương sao? !

Chương 2016: Liền trảm chiến tướng vô song, Hỗn Nguyên xuất thủ

Sở Cuồng Nhân ngữ xuất kinh nhân.

Vừa mới giao thủ một phen, hắn lại còn chưa thi triển toàn lực!

Chỉ thấy tiên huy trên người hắn phun trào.

Trong cơ thể, hiện ra dao động của mỗi loại đạo tắc.

Một loại, hai loại, ba loại...

Sáu loại, bảy loại, tám loại...

Mười bốn loại! !

Bao gồm tự cường vô địch chi đạo mà hắn tu hành chủ yếu, hiện tại Sở Cuồng Nhân đã lĩnh hội tổng cộng mười bốn loại đạo! !

Mà mỗi một loại, đều đạt đến tầng thứ viên mãn.

Mọi người sợ đến ngây người.

Mọi người đều biết, cực hạn của Hợp Đạo là dung hợp chín loại đạo.

Trong số các chiến tướng vô song, dung hòa nhiều đạo nhất chính là Thất Thải Thiên Long, hắn dung hợp tổng cộng bảy loại đạo.

Điều này đã là chuyện vô cùng hiếm thấy ở bên trong Hợp Đạo.

Mà Sở Cuồng Nhân, dung hợp tổng cộng mười bốn loại!

Là gấp đôi Thất Thải Thiên Long.

Hơn nữa tất cả đều ở tầng thứ viên mãn!

Chuyện này khiến mọi người hoảng hốt.

Đây là loại năng lực gì? !

"Quái vật! !" Dạng tồn tại cổ lão như Thất Thải Thiên Long này cũng nhịn không được mà nuốt một ngụm nước bọt, nhìn Sở Cuồng Nhân, tràn đầy vẻ không thể tin được.

Mười bốn loại đạo khí tức đan xen quanh người Sở Cuồng Nhân.

Khí tức mạnh mẽ, bao phủ toàn bộ chiến trường.

Dưới tiên huy vô biên chiếu rọi, trong lúc giơ tay nhấc chân, Sở Cuồng Nhân tản ra một loại cảm giác chí cao vô thượng, vượt lên trên chúng sinh.

Tất cả mọi người đều kinh thán.

"Tốt, hiện tại liền mời các ngươi mở mang kiến thức một chút."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Ánh mắt của hắn khóa chặt La Thiên Tiên Đế.

Sau khi đối phương bị hắn nhìn thoáng qua, chỉ cảm thấy thân thể run lên, đạo trong cơ thể không tự chủ được mà run rẩy.

Hắn, đang sợ hãi! !

Vút!

Thân ảnh Sở Cuồng Nhân biến mất không thấy, đi đến trước mặt La Thiên Tiên Đế.

"Cuộc đời ta, xem kẻ phản đồ là một trong những kẻ đáng ghét nhất!"

Lời nói vừa dứt.

Côn Ngô trên tay phải hắn bay lên không trung chém ra.

Mười bốn loại đạo chồng chất trong một luồng sức mạnh, cường đại đến khó có thể tưởng tượng được, trực tiếp xé La Thiên Tiên Đế thành hai nửa.

Mà đạo trong cơ thể hắn, điên cuồng nổ tung!

La Thiên Tiên Đế dung hòa bốn loại đạo, đều ở tầng thứ viên mãn.

Nhưng bây giờ, bị vỡ vụn hơn phân nửa.

Chỉ còn lại một loại đạo.

Nhưng cho dù là loại này, cũng gần như sụp đổ.

"Nhanh, toàn lực giết hắn mau!"

Thất Thải Thiên Long lớn tiếng nói.

Trong giọng nói của hắn, mang theo sự hoảng sợ chưa từng được phát giác.

Tám vị tồn tại cấp bậc chiến tướng vô song, thúc giục sức mạnh đến cực hạn, đạo tắc tụ hợp, hình thành tám con sông dài cuồn cuộn nghiền ép ra.

Đối mặt với sự công kích cùng cực của tám người này, Sở Cuồng Nhân vẫn bày ra một bộ dáng hời hợt như cũ, bắt lấy La Thiên Tiên Đế rồi ném văng ra ngoài.

Ầm!

La Thiên Tiên Đế vốn đang hấp hối ở dưới sự trùng kích của luồng sức mạnh này, đạo trong cơ thể hoàn toàn sụp đổ, trực tiếp ngã xuống.

Đánh chết hắn cũng không nghĩ tới.

Tự mình phản bội vũ trụ Bàn Cổ, hợp tác với vũ trụ Thiên Nguyên, nhưng sau cùng, lại chết trong tay của người ở vũ trụ Thiên Nguyên.

Sau khi đánh giết La Thiên Tiên Đế, luồng năng lượng kinh người như dòng nước lũ kia cũng không vì vậy mà ngừng, lại tiếp tục đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, sức mạnh đạo tắc phun trào.

"Sáng Thần Đãng Hoàn Vũ!"

Một kiếm chém ra, dòng nước lũ sáng tạo sinh mệnh và hủy diệt bao phủ ra.

Tám người liên thủ đánh ra một kích, cứ thế mà bị đánh nát!

"Cái gì? !"

Sắc mặt mọi người biến đổi.

Nhưng chưa chờ bọn họ kịp phản ứng, Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, tốc độ nhanh đến không thể tin được, chớp mắt liền đi đến trước mặt hai người.

Chém ra một kiếm.

Là đôi đạo lữ chiến tướng vô song kia.

Trước đó bọn họ đã bị Sở Cuồng Nhân làm cho trọng thương.

Hiện tại đối mặt với một kiếm này, căn bản không có sức chống trả.

Chỉ với một kích, hai người bị chặn ngang chặt đứt!

Đạo trong cơ thể, bị phá nát!

Hai người thành một đôi uyên ương bỏ mạng.

"Người kế tiếp."

Sở Cuồng Nhân xoay chuyển ánh mắt, rơi ở trên người Minh Vương.

Minh Vương chỉ cảm thấy như rớt vào hầm băng, khắp cả người phát lạnh.

Thực lực mà đối phương bày ra, thật đáng sợ.

Giơ tay nhấc chân liền giết chết chiến tướng vô song.

Loại sức mạnh này, căn bản chính là quái vật!

"Nhanh, nhanh giết hắn."

Minh Vương biết mình bị để mắt tới, vội vàng kêu gọi người khác xuất thủ.

Nhưng thời điểm những người khác sắp ra tay.

"Thiên Chi Lao!"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Thời không bốn phía, liền bị đông cứng!

Sở Cuồng Nhân vẫn chưa dung hòa Thời Không chi đạo, nhưng hắn lại có thể mượn nhờ Thời Không Bảo Giám trong cơ thể để bộc phát ra sức mạnh thời không cường đại.

Lại thêm thực lực hôm nay của hắn rất mạnh, vượt xa so với quá khứ.

Cho dù là chiến tướng vô song, cũng phải dừng lại trong chớp mắt.

Nhưng một cái chớp mắt này.

Đủ để cho Sở Cuồng Nhân chém giết Minh Vương!

Vô Đạo chém xuống.

Minh Vương trơ mắt nhìn một kiếm này chém bản thân mình thành hai khúc.

Đạo trong cơ thể, đang từ từ tan rã.

Minh Vương, đã ngã xuống!

"Còn lại năm người."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía bọn người Thất Thải Thiên Long, lộ ra nụ cười.

Nụ cười này, khiến cho bọn họ rùng mình.

Chín vị cường giả cấp bậc chiến tướng vô song, bị người ta trong lúc giơ tay nhấc chân tiêu diệt gần một nửa, vẫn còn có thể đánh tiếp sao? !

Tập thể mọi người quỳ xuống cầu xin tha thứ!

Đùng, đùng! !

Khi mọi người ở đây còn đang rung động trước thực lực của Sở Cuồng Nhân.

Đột nhiên giữa không gian.

Trong hư không có một luồng khí tức mênh mông trút xuống, khí tức này mạnh mẽ, khiến cho cả chiến trường hư không đều vì thế mà chấn động.

Dường như thủ lĩnh ám kim vệ đã nhận ra điều gì đó, đột nhiên vui mừng quá đỗi, cười ha ha: "Là Hoàng của ta đã đến! !"

Lời nói vừa dứt.

Chiến trường hư không bị xé mở ra một đạo vết rách to lớn.

Mà ở bên trong vết rách kia.

Một nam tử mặc trên người một bộ chiến giáp ám kim, toàn thân tràn ngập sát phạt chi khí ngập trời ngẩng đầu dậm chân mà ra, uy thế doạ người, bao phủ khắp nơi!

Người tới chính là, một trong hai đại Hỗn Nguyên của vũ trụ Thiên Nguyên, Phong Hoàng! !

Phong Hoàng đi đến.

Sức mạnh Hỗn Nguyên khuấy động ở trong gầm trời!

Khắp nơi chấn động theo.

Rất nhiều tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ vì thế mà tâm thần chấn động.

"Làm sao có thể? ! Sao Hỗn Nguyên có thể khôi phục thực lực nhanh như vậy, không phải bọn họ đã bị Vô Hám làm cho trọng thương rồi sao? !"

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào..."

Mọi người hãi hùng khiếp vía.

Hỗn Nguyên xuất hiện, khiến cho bọn họ vừa rung động, vừa sợ hãi.

Giờ phút này, rốt cuộc bọn họ cũng hiểu rõ sức mạnh lớn nhất của vũ trụ Thiên Nguyên.

"Khó trách bọn họ dám triển khai quyết chiến, thì ra, là do Hỗn

Nguyên đã khôi phục thương thế sao? Đáng chết, chuyện này thật phiền toái."

"Rốt cuộc phải làm sao bây giờ?"

Chiến lực của Hỗn Nguyên quá kinh khủng.

Mọi người ở trước loại sức mạnh này, căn bản không hề có lực chống đỡ.

Trong hư không.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không.

Nhìn Phong Hoàng đột nhiên xuất hiện, thần sắc lạnh nhạt: "Không biết tư vị khi cắn nuốt hàng trăm triệu sinh linh trên các hành tinh như thế nào?"

Mọi người không biết hắn đang nói cái gì.

Nhưng ánh mắt Phong Hoàng lại ngưng trọng: "Há, ngươi biết sao?"

"Ngươi có thể khôi phục nhanh như vậy, nhất định là dùng cách thức phi thường, tu sĩ của vũ trụ Thiên Nguyên ở tiền tuyến tác chiến, mà ngươi và Thần Thiên lại ở phía sau cắn nuốt hàng tỉ sinh cơ của sinh linh, các ngươi, thật là lòng dạ độc ác."

Lời của Sở Cuồng Nhân, truyền ra khắp nới.

Chiến trường đột nhiên rối loạn tưng bừng.

Tu sĩ vũ trụ Thiên Nguyên nhìn về phía Phong Hoàng, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin được.

"Điều Thiên Kiếm đang nói là sự thật sao?"

"Nếu không phải như thế, sao bọn họ lại có thể khôi phục nhanh như vậy?"

Tư Không Thần Vương thấy quân tâm bất ổn, trong lòng lộp bộp một tiếng, vội vàng lớn tiếng nói: "Sở Cuồng Nhân yêu ngôn mê hoặc nhân chúng, không nên dễ dàng tin tưởng."

Mọi người mới dần dần bình tĩnh lại.

Nhưng trong lòng vẫn bất an như cũ.

Phong Hoàng cũng không hề giải thích điều gì, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ bị vạch trần, hắn cũng đã sớm chuẩn bị sẵn sàng trấn áp người của mình.

Hiện tại, chuyện quan trọng nhất, chính là đối phó với Sở Cuồng Nhân.

"Thiên Kiếm, Sở Cuồng Nhân... Không nghĩ tới, lại là cùng một người, tài năng của ngươi khiến cho người ta phải kinh thán, nhưng ở thời đại mà ta khai sáng, không cho phép dạng dị số giống như ngươi được tồn tại!" Phong Hoàng lạnh lùng nói.

Lập tức, điểm ra một chỉ!

Chương 2017: Nhất tướng công thành vạn cốt khô, giao thủ ở cấp bậc Hỗn Nguyên

Phong Hoàng xuất thủ.

Điểm ra một chỉ, sức mạnh Hỗn Nguyên ầm ầm bạo phát!

So với sức mạnh của Hỗn Nguyên Phùng Ma mà ngày xưa Sở Cuồng Nhân từng thấy qua, sức mạnh của Phong Hoàng không biết phải mạnh hơn bao nhiêu lần.

Mà đây mới chính là sức mạnh thật sự của trình độ Hỗn Nguyên!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, thần sắc lạnh nhạt, nhưng mười bốn loại đạo trong cơ thể đã phát ra tiếng nổ lớn, toàn bộ sức mạnh bạo phát trong nháy mắt!

Song kiếm vào vỏ.

Thay vào đó là Bá Thiên Kích.

Uy lực của Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn, ầm ầm bạo phát!

Một kích chém ra, thần quang đạo tắc tuôn ra.

Bổ sung thêm sức mạnh Thanh Liên, hóa thành một đóa Thanh Liên to lớn.

Đùng!

Dưới sức mạnh trùng kích này, Sở Cuồng Nhân bay ngược ra sau, nện vào trong một khối đại lục, chỉ thấy đại lục kia liền bị lõm xuống, bạo liệt trong nháy mắt!

Tình cảnh này.

Khiến cho mọi người khiếp sợ không gì sánh nổi.

Phải biết, biểu hiện mới vừa rồi của Sở Cuồng Nhân, vô cùng cường thế.

Giết liên tục bốn vị chiến tướng vô song.

Sự kinh khủng trong thực lực của hắn, vượt qua tất cả mọi người.

Mà bây giờ, lại bị một chỉ của Phong Hoàng đánh bay!

Chiến lực của Hỗn Nguyên, thật sự quá kinh khủng!

"Thắng chắc!"

Tư Không Thần Vương nghĩ đến.

Sức mạnh Hỗn Nguyên kinh khủng như thế, sao Sở Cuồng Nhân có thể là đối thủ?

"Tiên Vương, Tiên Vương có thể thắng không?"

"Không biết được."

"Hỗn Nguyên đáng sợ như vậy, không thể đánh thắng..."

Rất nhiều tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ, trong lòng cũng đều dao động.

Mà trên bầu trời.

Chín tinh đồ lơ lửng, Huyền Thiên cửu tinh nhìn qua nơi đại lục bị phá nát, trên mặt của mỗi một người đều mang theo vẻ vô cùng kiên quyết.

Bọn họ không hề từ bỏ hi vọng.

Bọn họ tin tưởng.

Sở Cuồng Nhân còn ở đây, hi vọng vẫn còn!

Trong đại lục bị phá nát, bụi mù cuồn cuộn, mà trong bụi mù kia có một thân ảnh từ từ đi ra, một bộ bạch y, tiên huy quanh quẩn.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

Tiếp nhận một kích của Hỗn Nguyên, hắn lại bình yên vô sự.

"Hỗn Nguyên, chỉ có như thế thôi sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

Nghe được lời hắn nói, Phong Hoàng cau mày lại.

Hắn lại điểm ra một chỉ lần nữa.

Uy lực lần này, còn cường đại hơn so với vừa rồi.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh.

Ở trong cơ thể hắn, đột nhiên có một món chí bảo trôi nổi mà ra.

Đó là, Thời Không Bảo Giám.

Chí Bảo Hỗn Độn, Thời Không Bảo Giám xuất hiện trong nháy mắt, thời không bốn phía bị đông cứng, một chỉ của Hỗn Nguyên, cũng bị ngưng trệ trong chớp mắt.

Trong một cái chớp mắt này, đủ để Sở Cuồng Nhân bước ra một bước, đi tới trước mặt Phong Hoàng, trường kích trong tay dung hòa sức mạnh Hỗn Độn Thanh Liên chém ra.

Mười bốn loại đạo, cộng thêm sức mạnh Thanh Liên!

Một kích này, kinh khủng dị thường.

Mà Phong Hoàng bị Thời Không Bảo Giám ảnh hưởng, dường như ngây ngốc đứng yên tại chỗ.

Nhưng tại thời điểm một kích kia sắp đánh trúng hắn, một tiếng hừ lạnh vang lên, sức mạnh Hỗn Nguyên trong cơ thể Phong Hoàng tuôn ra.

Ầm!

Kích quang tuỳ tiện bị vỡ vụn.

"Sở hữu Chí Bảo Hỗn Độn, đây chính là át chủ bài của ngươi sao? Nhưng đáng tiếc, chỉ có Chí Bảo Hỗn Độn, cũng không có đủ thực lực để thúc giục, ngươi vẫn không làm gì được Hỗn Nguyên như cũ!" Phong Hoàng từ tốn nói.

Hắn tránh thoát khỏi sự ảnh hưởng của Thời Không Bảo Giám một cách không ngờ.

Không chỉ có như thế.

Sức mạnh Hỗn Nguyên vờn quanh người hắn, với tu vi bây giờ của Sở Cuồng Nhân, Thời Không Bảo Giám sẽ không có cách nào làm ảnh hưởng đến đối phương.

"Hỗn Nguyên quả nhiên khó giải quyết."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Chỉ thấy Phong Hoàng đưa tay đánh ra một quyền, vô biên sát phạt chi khí khiến cho Sở Cuồng Nhân cảm thấy có thiên quân vạn mã ở trước mặt đang trùng sát mà đến.

Đùng!

Sở Cuồng Nhân đột nhiên vung vẩy Bá Thiên Kích chặn lại.

Sức mạnh cường đại chấn động khiến cho cánh tay hắn run lên, mười bốn loại đạo trong cơ thể cùng nhau nổ tung, nhận lấy trùng kích kịch liệt.

Phong Hoàng thấy thế, lại thúc giục sức mạnh Hỗn Nguyên, hóa thành một thanh trường đao đen nhánh khổng lồ, xé trời nứt đất mà ra.

Thanh quang trên người Sở Cuồng Nhân lóe lên.

Quanh người có từng mảnh từng mảnh cánh hoa nở rộ, Hỗn Độn Thanh Liên hiện lên!

Khí thế Hỗn Độn lưu chuyển ở phía trên, thay Sở Cuồng Nhân đỡ lấy một kích này, điều này khiến Phong Hoàng nhịn không được mà cau mày lại.

"Lại một món Chí Bảo Hỗn Độn khác sao? Bảo vật trên người ngươi không ít nha."

Trong mắt hắn lộ ra một tia nóng nảy.

Chí Bảo Hỗn Độn, cực kỳ hiếm thấy.

Phong Hoàng thân là Hỗn Nguyên, nhưng trên người cũng không có Chí Bảo Hỗn Độn.

Hiện tại, chỉ cần hắn giết Sở Cuồng Nhân, Chí Bảo Hỗn Nguyên này đều là của hắn rồi, nghĩ đến chuyện này, trong lòng hắn không khỏi nóng ran.

"Ta cũng không chơi với ngươi nữa, một chiêu liền kết liễu ngươi!"

Phong Hoàng nói ra.

Chỉ thấy hắn lấy ra một cây trường thương.

Trên mũi thương, có chiến tranh lưu chuyển, lộ ra đại khí tức kinh khủng.

Mà khí tức của Phong Hoàng cũng liên tục tăng lên, dự định thúc giục sức mạnh đến cực hạn, muốn một lần hành động tiêu diệt dị số giống như Sở Cuồng Nhân này.

"Thần Thiên, sao lại không tới đây?"

Sở Cuồng Nhân đột nhiên hỏi một tiếng.

"Hắn còn đang khôi phục."

Phong Hoàng thản nhiên nói, sau đó xùy cười một tiếng: "Một mình ta đã đủ để giết chết ngươi, không cần hắn xuất thủ đâu."

"Đáng tiếc."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, ánh mắt lộ ra một tia tiếc hận.

Lập tức lại nói: "Vừa nói ngươi nói, ngươi muốn khai sáng thời đại mới, không cho có phép dị số giống như ta tồn tại đúng không?"

"Đúng."

"Ngươi nói sai rồi, không phải ngươi không cho phép ta tồn tại, mà là ta, chứa không nổi thứ mà ngươi gọi là thời đại mới kia! !"

Sở Cuồng Nhân thét dài một tiếng.

Trong chốc lát.

Khí tức đạo tắc trùng trùng điệp điệp khuếch tán ra.

Sát phạt chi khí vô biên từ các ngõ ngách bên trong chiến trường hư không bốc lên, có từng đạo đường vân đỏ như máu đan xen lưu chuyển trong hư không.

Tất cả mọi người nhìn đường vân nhuyết sắc kia, không khỏi run rẩy.

"Cái này, đây là cái gì? !"

"Ông trời ơi..."

Mọi người nuốt ngụm nước bọt, nhìn đường vân huyết sắc kia, trong lòng có sự hoảng sợ lớn lao không thể khống chế được, dũng mãnh tiến ra.

Ngay cả Phong Hoàng, cũng phải cau mày lại.

"Đây là... Trận pháp sao? !"

"Trận pháp bao phủ toàn bộ chiến trường hư không!"

Trong lòng Phong Hoàng, ẩn ẩn có chút bất an.

Mấy người Tư Không Thần Vương cũng bị chấn động, bọn họ biết, chuyện này tuyệt đối không thoát khỏi quan hệ với Sở Cuồng Nhân.

"Gia hỏa này, rốt cuộc đã chuẩn bị bao nhiêu quân bài vậy? !"

Giao phong với Sở Cuồng Nhân, khiến cho hắn sợ hãi.

Người trước mắt này, dường như không thể nhìn thấy cực hạn.

Đường vân huyết sắc giống như lá cây rễ cây hiện đầy toàn bộ chiến trường hư không, mà từ trong những đường vân này, có quang hoa huyết sắc phun trào ra ngoài, kéo theo sát phạt chi khí vô biên vô tận lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Tại thời khắc này.

Khí tức của Sở Cuồng Nhân đang điên cuồng tăng lên, mà ở phía sau hắn, hiện ra hài cốt chồng chất thành núi, máu chảy thành giang hà...

"Trạch quốc giang sơn nhập chiến đồ, sinh dân hà kế nhạc tiều tô."

"Bằng quân mạc thoại phong hầu sự, nhất tướng công thành vạn cốt khô!"

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân, quanh quẩn khắp thiên khung.

Giờ khắc này.

Hàng tỉ hài cốt phía sau hắn hội tụ thành sát khí sát phạt ngưng tụ ở trên người hắn, sát phạt chi khí vô biên chỉ tập hợp ở trên người của hắn!

Hắn chính là tướng quân!

"Phong Hoàng, ngươi đã chuẩn bị lĩnh giáo uy lực của trận Trạch

Quốc Chiến Đồ này của ta chưa? !" Tay Sở Cuồng Nhân cầm Bá Thiên Kích, lạnh nhạt quát lớn.

"Còn gì phải sợ sao? !"

Phong Hoàng cũng không cam chịu yếu thế.

Tay hắn nắm trường thương đen nhánh, khí tức chiến tranh tràn ngập.

Giống như Hoàng giả đi ra từ bên trong chiến trường.

Ánh mắt hai người đối mặt với nhau, thân ảnh đã biến mất không thấy gì nữa.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Trong hư không truyền đến âm thanh kim thiết bắn ra.

Thương và kích, va chạm vào nhau.

Mấy trăm vạn dặm hư không bị loạn lưu năng lượng vô cùng cuồng bạo bao trùm, bị phá nát, sụp đổ trong nháy mắt, hình thành một lỗ thủng khổng lồ!

Mọi người chỉ thấy, bên trong lỗ thủng kia, có hai thân ảnh đang điên cuồng va chạm, mà mỗi một lần va chạm đều dấy lên khí lưu mạnh mẽ đến đáng sợ, thậm chí đủ để nhẹ nhàng hủy diệt một mảnh tinh hệ.

"Cái này, đây tuyệt đối là giao thủ ở cấp bậc Hỗn Nguyên! !"

Một đám cường giả đứng đầu vô cùng kinh thán.

Chương 2018: Sát Thần đấu với Chiến Thần, lâm vào thế yếu, chết đi!

Đại trận Trạch Quốc Chiến Đồ mở ra!

Sở Cuồng Nhân hội tụ sát phạt chi khí trên toàn bộ chiến trường hư không vào một thân, tại thời khắc này khí tức của hắn điên cuồng tăng vọt.

Giờ phút này, mọi cử động của hắn đều mang theo sát phạt chi khí vô biên.

Giống như một vị Sát Thần phá nát chư thiên, làm phai mờ vạn linh!

Mà Phong Hoàng cũng không kém cạnh.

Hắn thân là Hỗn Nguyên, trải qua vô số trận chiến, ma luyện ra tu vi tại thời khắc sinh tử, vô cùng kinh khủng.

Nếu như nói, giờ phút này Sở Cuồng Nhân là một vị Sát Thần.

Như vậy, hắn chính là Chiến Thần!

Sát Thần đối đầu với Chiến Thần!

Hai bên ngươi tới ta đi, không ai nhường ai.

Khí tức cường đại lưu chuyển ra, rung động cửu thiên thập địa!

"Phong Hỏa Vô Tận Kiếp! !"

Trường thương trong tay Phong Hoàng giơ lên cao.

Chiến ý bùng cháy, linh khí vô tận ở bốn phía điên cuồng dũng mãnh lao về phía hắn.

Một thương đâm ra.

Một mảng lớn hư không bị phá nát sụp đổ, hóa thành hư vô.

Một thương này vô cùng kinh khủng.

Mọi người nhìn thấy mà run rẩy tâm thần.

Mà Sở Cuồng Nhân vẫn sừng sững không ngã như cũ, ánh mắt ngưng trọng, sát phạt chi khí tăng vọt trong nháy mắt, Bá Thiên Kích trong tay trực tiếp đánh ra!

"Sáng Thần Đãng Hoàn Vũ!"

Kích quang kéo theo sát ý doạ người vô biên bao phủ ra.

Trùng trùng điệp điệp.

Uy thế so với Phong Hoàng, cũng không kém chút nào.

Ầm! !

Khi một tiếng nổ kinh thiên vang lên.

Hai luồng sức mạnh trùng kích, năng lượng khuếch tán ra khiến cho từng khối đại lục vỡ vụn, còn xé rách tầng ngăn cách hư không sâu nhất.

Hai người Sở Cuồng Nhân, Phong Hoàng, đều bị đẩy lui.

Các tu sĩ ở vũ trụ Bàn Cổ tập trung tinh thần nhìn một trận chiến này.

Trong mắt mỗi người đều mang theo vẻ chờ đợi.

Sở Cuồng Nhân ở trước mặt bọn họ sáng tạo ra quá nhiều kỳ tích.

Cho nên lần này.

Bọn họ hi vọng đối phương cũng có thể tiếp tục sáng tạo ra kỳ tích lớn giống như vậy!

"Vận dụng trận pháp, tăng cường sức mạnh cho bản thân mình, cho dù trận này là Thất Sát Trận cường đại nhất ở trong gầm trời của vũ trụ Thiên Nguyên ta cũng không có cách nào so sánh được."

Trong mắt Phong Hoàng lộ ra một tia kinh thán.

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng.

Đó là đương nhiên.

Đây chính là đại trận cấp Siêu Thần.

Chỉ tiếc, thời gian không đủ, nếu như cho hắn thêm thời gian mấy trăm năm thậm chí mấy ngàn năm thu thập sát phạt chi khí trên chiến trường.

Uy lực của trận pháp này, sẽ còn kinh khủng hơn.

Đến lúc đó, ứng phó với một Hỗn Nguyên, còn không phải chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Thời gian quá vội vàng.

Hắn không nghĩ tới, vậy mà Hỗn Nguyên có thể khôi phục nhanh như vậy.

"Bảo vật trên người ngươi không ít, mặc kệ là Chí Bảo Hỗn Nguyên, hay là đại trận này, ta đều muốn có được toàn bộ! !"

Phong Hoàng hét lớn một tiếng, từng đạo từng đạo liệt hỏa đen nhánh trên người búng cháy.

Những liệt hỏa này, đen như mực.

Ánh sáng bốn phía, dường như đều bị hắn cắn nuốt.

Linh khí hư không vô biên vô tận, dũng mãnh lao về phía Phong Hoàng, lại tăng khí tức của hắn lên một lần nữa.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, tay cầm Bá Thiên Kích, từng đạo từng đạo đường văn đỏ như máu có sát khí dồi dào bên trong hư không rơi xuống, rót vào trong cơ thể của hắn, khiến khí tức của hắn cũng đang tăng lên rõ rệt.

Phong Hoàng, Sở Cuồng Nhân.

Khí tức của hai người va chạm, làm vỡ nát nghìn vạn dặm hư không trong im lặng.

Từng khối đại lục trôi nổi ở gần bọn họ, đều bị khí tức của bọn họ làm cho tiêu tán chôn vùi, ngay cả cặn bã cũng không lưu lại.

Đây là một cảnh tượng đáng sợ đến cực hạn.

Phong Hoàng và Sở Cuồng Nhân, dường như hóa thân thành ngọn nguồn của sự hủy diệt, mọi cử động tràn ngập uy năng diệt thế dồi dào.

"Bạo Thần Phong Hỏa, Diệt Thế Kiếp!"

Trong mắt Phong Hoàng tản mát ra thần quang vô biên.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Hỏa diễm đen nhánh trên người hắn co lại, tuôn vào trong cơ thể, uy năng diệt thế trùng trùng điệp điệp ngưng tụ ở phía trên trường thương trong tay hắn.

Một thương đâm ra, tuỳ tiện đâm xuyên qua hư không, thương uy xé rách lớp ngăn cách của tầng sâu hư không, vô số hành tinh trong vũ trụ vỡ vụn.

Đối mặt với một thương đang nhanh chóng đánh tới này.

Sở Cuồng Nhân thấy được một ngọn lửa đen kịt muốn nhấn chìm chính mình, trong lòng không khỏi nổi lên một tia lãnh ý.

Nhưng rất nhanh hắn liền ép lãnh ý này xuống, ánh mắt dần dần băng lãnh, nắm chặt Bá Thiên Kích trong tay, đập ra một kích đối chọi với một thương này.

Thương kích va chạm.

Sóng âm khuếch tán, đánh nát đại lục hư không.

Nhưng đây chỉ là sóng âm.

Trùng kích phía sau năng lượng sóng âm giống như thủy triều khuếch tán ra.

Trong chớp mắt, nuốt sống thiên địa.

Mọi người chỉ thấy, chiến tranh đen nhánh thiêu đốt, bao phủ hư không ngàn tỉ dặm, dường như hóa thành một mảnh địa ngục chiến tranh!

Mọi người căn bản không nhìn thấy bên trong cuộc chiến này rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

Ngay cả tiên thức khẽ lại gần, cũng đều sẽ bị thiêu đến mức trở thành hư vô.

Mỗi người đều đang lo lắng.

Ầm!

Giờ phút này.

Một tiếng vang giống như hành tinh nổ tung truyền ra.

Một thân ảnh từ bên trong hỏa diễm bay ngược ra ngoài, giống như ngôi sao chổi liên tục đập vỡ từng tòa đại lục, đó là... Sở Cuồng Nhân!

"Tiên Vương!"

"Tại sao có thể như vậy..."

Mọi người ở vũ trụ Bàn Cổ kinh hô một tiếng, vô cùng lo lắng.

Cố Linh Lung cắn môi, nhìn Sở Cuồng Nhân bị đánh bay kia, trên người nhiễm máu tươi, vô cùng đau lòng.

Hai mắt mấy người Lam Vũ, Sở Hồng cũng hồng lên.

Các nàng muốn xông lên.

Dù là chịu chết vì đối phương cũng nguyện ý.

Thế nhưng mà, tồn tại cấp bậc Hỗn Nguyên giao thủ, các nàng ngay cả nơi tạo ra do năng lượng khí tức của đối phương va chạm cũng không thể tới gần.

"Tiên Vương..."

Bọn người Lý Đồ, Lục Quân nắm chặt quyền đầu.

Hai mắt đỏ thẫm.

Nếu như Sở Cuồng Nhân thất bại, vũ trụ Bàn Cổ sẽ nghênh đón sự hủy diệt.

Điểm này, tất cả mọi người biết rõ.

Bên phía vũ trụ Thiên Nguyên.

Bọn người Tư Không Thần Vương thấy cảnh này, tâm thần cũng rung động như vậy.

Đồng thời, cũng nhẹ nhàng thở một hơi thật dài.

"Tuy Sở Cuồng Nhân chuẩn bị không ít át chủ bài, nhưng ở trước mặt Hỗn Nguyên, cho dfu giãy dụa như thế nào cũng không có ích lợi gì."

"Đúng vậy, chúng ta thắng chắc rồi."

Trên mặt mọi người dần dần lộ ra nét vui mừng.

Mà tâm tình của đám người Viên Thiên hội lại vô cùng phức tạp.

Tuy Sở Cuồng Nhân lừa gạt bọn họ.

Nhưng đối phương, đã từng là Thiên Kiếm bọn họ kính yêu nhất!

"Thiên Kiếm, ta chẳng cần biết ngươi là ai, nhưng ta hi vọng ngươi có thể sống sót..." Lạc Tuyết nhìn Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Trong lòng bọn người Thiên Tinh Thải, cũng có suy nghĩ giống như vậy.

Lập trường tuy khác biệt.

Nhưng tâm tình lo lắng cho Thiên Kiếm của bọn họ lại giống nhau.

"Sở Cuồng Nhân, ở trước mặt Hỗn Nguyên, ngươi không chịu nổi một kích!"

Phong Hoàng ngẩng đầu dậm chân bước ra từ bên trong hắc hỏa.

Khí tức trên người, vô cùng bá đạo.

Đây là tất cả sức mạnh mà hắn có thể phát huy ra trong giai đoạn hiện tại.

Sức mạnh Hỗn Nguyên phun trào, thần quang tươi sáng.

Mà Sở Cuồng Nhân từ bên trong một khối đại lục bị phá nát từ từ đi ra, một kích mới vừa rồi kia vô cùng đáng sợ, suýt chút nữa đã xuyên qua Hỗn Độn Thanh Liên, phá nát đạo trong cơ thể hắn, nhưng dù vậy, nhục thể của hắn vẫn nhận lấy hư hao không nhỏ như cũ, nhưng dưới tác dụng của Thân Thể Bất Tử, cũng đã nhanh chóng khôi phục.

Nhưng sức mạnh Hỗn Nguyên còn sót lại, vẫn đang ảnh hưởng đến hắn.

Thân Thể Bất Tử có thể chữa trị nhục thân.

Nhưng lại không có cách nào trục xuất sức mạnh Hỗn Nguyên của Phong Hoàng.

Sức mạnh Bất Tử, và sức mạnh Hỗn Nguyên hình thành một loại cục diện giằng co quỷ dị ở trên người hắn, một bên khôi phục, một bên phá hư...

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy cảnh này, khẽ cười một tiếng.

"Chiến lực của Hỗn Nguyên, đúng là hoàn toàn không thể coi thường."

"Ngươi còn cười được sao? Ta phải để ngươi khóc mới được!"

Phong Hoàng hừ lạnh một tiếng.

Hắn vừa sải bước ra, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Đâm ra một thương, đối phương giơ trường kích trong tay lên đỡ lấy.

Một tiếng leng keng vang lên.

Sức mạnh khổng lồ đánh thẳng vào cánh tay của Sở Cuồng Nhân, làm cho trường kích trong tay hắn không tự chủ được mà bị chấn bay ra ngoài.

Đã mất đi binh khí, Sở Cuồng Nhân lâm vào thế yếu tuyệt đối.

"Chết đi! !"

Phong Hoàng nện một thương xuống, sức mạnh hùng hồn đủ để phá nát tinh hệ.

Không ít người kinh hô, tê tâm liệt phế.

"Tiên Vương! !"

"Không! !"

Trường thương đánh xuống, nhắm ngay trên đỉnh đầu của Sở Cuồng Nhân.

Ầm! !

Năng lượng thật lớn khuếch tán ra.

Một màn đập vào mi mắt, lại làm cho người ta vô cùng kinh ngạc.

Chương 2019: Sức mạnh của đại đạo, đánh giết Phong Hoàng, cắn nuốt quá trăm triệu linh hồn

"Chuyện gì xảy ra vậy? !"

"Chuyện này sao có thể! !"

Bọn người Tư Không Thần Vương không thể tin được mà nhìn một màn trước mắt.

Chỉ thấy ban đầu Phong Hoàng vốn chuẩn bị dùng một thương đánh bể đầu Sở Cuồng Nhân, nhưng giờ phút này cây trường thương kia lại bị tay của đối phương nắm thật chặt.

Một thương này của Phong Hoàng, lại không có cách nào lại gần Sở Cuồng Nhân!

Tình cảnh này, vô cùng kinh người.

Binh khí của Sở Cuồng Nhân đã bị đánh bay.

Nhưng bây giờ, lại dựa vào tay không mà đỡ được một thương cường thế của Phong Hoàng, sự thay đổi này quá nhanh, làm cho người ta khó có thể tin được.

Ngay cả bản thân Phong Hoàng cũng nhịn không được mà đồng tử co rụt lại.

"Khí tức của ngươi..."

Hắn phát hiện ra.

Ở trên người Sở Cuồng Nhân, có một luồng sức mạnh vô cùng cường đại đang tăng lên, khí tức trong đó tiêu tán ra, khiến cho lòng hắn vì sợ mà rung động.

Đó là... Sức mạnh của đại đạo! !

Cửu vương cũng đã nhận ra luồng sức mạnh này, vô cùng hoảng hốt.

Trên người Sở Cuồng Nhân, lại có sức mạnh của đại đạo? !

Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

"Chẳng lẽ là sức mạnh đại đạo của vũ trụ Bàn Cổ?"

Mọi người phỏng đoán.

Nhưng bọn người Lý Đồ, Lục Quân lại có thể phán đoán được, sức mạnh mà Sở Cuồng Nhân đang sử dụng không phải là sức mạnh đại đạo của vũ trụ Bàn Cổ.

Đây là loại sức mạnh đại đạo thứ ba, nằm ngoài hai đại vũ trụ!

"Trên đời này, không có người nào có thể giết được ta!"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân trợn trừng.

Tiên huy tươi sáng ầm ầm bạo phát, sức mạnh đại đạo bao phủ ra.

Phong Hoàng ở trước mặt luồng sức mạnh này, lại cứ thế mà bị đánh lui!

"Phong Hoàng, có gan dám tái chiến không?"

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, Bá Thiên Kích bị đánh bay đến nơi xa bay trở về trong tay hắn trong nháy mắt, ánh mắt hắn băng lãnh, khí tức tăng vọt.

Sức mạnh của đại đạo, sát phạt chi khí của Trạch Quốc Chiến Đồ...

Hai luồng sức mạnh này tụ hợp ở trên người hắn.

Sự kinh khủng trong khí tức, ẩn ẩn áp chế Phong Hoàng!

"Ta, có gì phải sợ chứ! !"

Phong Hoàng nổi giận gầm lên một tiếng.

Vừa sải bước ra, trường thương trong tay hắn đâm về phía Sở Cuồng Nhân.

Mà trường kích của đối phương vung lên.

Một tiếng leng keng vang lên, các hành tinh nổ tung.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Sức mạnh bành trướng, vô cùng khổng lồ, giống như sơn hà đại hải xuyên qua thân thương, điên cuồng đánh thẳng vào thân thể của Phong Hoàng.

Hắn bị một kích này đánh bay ra ngoài.

Người của vũ trụ Thiên Nguyên nhìn đến trợn mắt hốc mồm.

"Chuyện này sao có thể, tại sao trên người hắn lại có sức mạnh đại đạo kinh khủng như thế, không biết cường đại hơn bao nhiêu so với cửu vương!"

"Gia hỏa này, làm sao có thể làm được điều đó?"

Toàn thân Vô Miên run rẩy.

Cửu vương bọn họ liên thủ mới có thể thi triển ra sức mạnh đại đạo, nhưng thứ kia lại như tay sai ở trong tay Sở Cuồng Nhân, giúp hắn có thể tuỳ tiện thúc giục.

Mà cũng không biết cường đại hơn bao nhiêu so với bọn họ.

Chuyện này đối với hắn, là đả kích vô cùng lớn.

"Ha ha, Phong Hoàng, thực lực của ngươi chỉ có như thế thôi sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn Phong Hoàng bị đánh bay, trào phúng một tiếng.

Giờ phút này, hắn cường đại đến mức trước nay chưa từng có.

Vì trận chiến cuối cùng này, hắn đã chuẩn bị rất nhiều.

Thanh Liên Sở Cuồng Nhân, và Thiên Kiếm Sở Cuồng Nhân dung hợp, bố trí Trạch Quốc Chiến Đồ, những thứ này cũng chỉ một phần trong số đó.

Trừ những điều này ra.

Hắn còn có một lá bài tẩy.

Đó chính là nhập đạo pháp do Đạo Tổ lưu lại cho hắn!

Phương pháp này, có thể giúp cho hắn mượn sức mạnh đại đạo, nhưng phải sử dụng pháp môn này ở trong vũ trụ, mới có thể mượn được sức mạnh đại đạo.

Vốn dĩ là như vậy...

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại khác, trong cơ thể hắn có một vũ trụ tùy thân!

Hắn cũng là đại đạo!

Nhưng bởi vì tu vi bị hạn chế, không có cách nào hoàn toàn phát huy ra sức mạnh đại đạo, nhưng có nhập đạo pháp này, hắn có thể điều động sức mạnh đại đạo của vũ trụ tùy thân cho mình sử dụng với quy mô lớn.

Luồng sức mạnh này, lại thêm sức mạnh của Trạch Quốc Chiến Đồ...

Đây mới là át chủ bài cuối cùng hắn chuẩn bị vì trận chiến này! !

"Đáng chết! !"

Phong Hoàng nổi giận gầm lên một tiếng, thân ảnh như thiểm điện lướt đi.

Trường thương trong tay đâm thẳng, chiến tranh thiêu đốt!

"Phong Hỏa Diệt Thế Kiếp! !"

Đối mặt với một chiêu cùng cực này, Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, khẽ quát một tiếng, trường kích trong tay kéo theo thần uy vô biên đập ra.

Một tiếng phịch vang lên.

Thương và kích đột nhiên va chạm.

Khi một tiếng nổ kinh thiên vang lên, chỉ thấy Phong Hoàng bay ngược ra sau.

Trường thương trong tay của hắn, trực tiếp đứt gãy!

Hiện tại, ơt trước mặt Sở Cuồng Nhân, hắn hoàn toàn bị nghiền ép!

"Sáng Thần Đãng Hoàn Vũ!"

Quanh người Sở Cuồng Nhân có sáng tạo sinh mệnh và hủy diệt chi khí lưu chuyển ra.

Dưới sự gia tăng của sức mạnh đại đạo, đánh ra một kích.

Trong nháy mắt, thần quang vô tận nện ở trên người Phong Hoàng, ở trước một kích này, thân thể Hỗn Nguyên vẫn khó có thể chống cự như cũ, điên cuồng thổ huyết.

Nhưng điều này vẫn chưa chấm dứt.

Sở Cuồng Nhân đi đến trên đầu Phong Hoàng, trường kích trong tay liên tục nện xuống.

Mỗi một đòn đánh xuống, đều kéo theo sức mạnh đại đạo.

Giống như từng đợt từng đợt thác nước.

Tiếng nổ lớn bên tai không dứt.

Phong Hoàng liên tục nhận trọng kích, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, Hỗn Nguyên chi đạo trong cơ thể cũng ong ong không thôi, liên tục nổ tung.

Vốn dĩ, thương thế của hắn vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.

Hiện tại lại bị Sở Cuồng Nhân tấn công mạnh mẽ, Hỗn Nguyên chi đạo trong cơ thể nhanh chóng không tự chủ mà nổ tung.

"Ta nhất định là đang nằm mơ..."

Tư Không Thần Vương nhìn Sở Cuồng Nhân đánh Phong Hoàng tơi bời, hai mắt mờ mịt.

Không chỉ có hắn.

Những tu sĩ còn lại của vũ trụ Thiên Nguyên cũng bị hoảng sợ đến thất thần.

Nhất là chiến tranh ám kim vệ.

Cho tới nay, trong lòng bọn họ, Phong Hoàng chính là tồn tại chí cao vô thượng nhất, không ai có thể đánh đồng với hắn.

Nhưng bây giờ.

Tồn tại chí cao vô thượng trong lòng bọn họ, lại bị Sở Cuồng Nhân áp chế đến loại tình trạng này, hoàn toàn lâm vào thế yếu.

Chuyện này bảo bọn họ làm sao dám tin tưởng?

"Điều đó không có khả năng, không thể nào, sao Sở Cuồng Nhân lại có thể là đối thủ của Hoàng ta? ! Chuyện này nhất định là giả."

"Đúng vậy, Hoàng ta nhất định vẫn chưa xuất toàn lực..."

Chiến tranh ám kim vệ không có cách nào tiếp nhận tình cảnh trước mắt này.

Lúc này.

Sức mạnh đại đạo trong cơ thể Sở Cuồng Nhân đã được thúc giục đến cực hạn.

Bá Thiên Kích đánh ra, nện Phong Hoàng vào phía trên một tòa đại lục.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Quanh người hắn có ánh sáng màu xanh lưu chuyển.

Hỗn Độn Thanh Liên chiếu rọi ra.

Chí Bảo Hỗn Độn hiện, bao phủ về phía Phong Hoàng.

Thanh Liên to lớn, áp ở trên người hắn, khí thế Hỗn Độn bàng bạc kéo dài không dứt, dung hợp với sức mạnh đại đạo làm hao mòn Hỗn Nguyên chi đạo của hắn.

Đùng, đùng, đùng...

Dường như Phong Hoàng nghe thấy Hỗn Nguyên chi đạo trong cơ thể mình truyền đến từng tiếng gào thét, điều này khiến hắn đột nhiên có chút hoảng sợ.

Ta, sẽ chết sao? !

Phong Hoàng không thể tin được.

Nhưng Hỗn Nguyên chi đạo trong cơ thể hắn tan rã đã là chuyện không thể tránh né.

Dưới sự hợp lực của Hỗn Độn Thanh Liên cùng với sức mạnh đại đạo, Hỗn Nguyên chi đạo vốn dĩ chưa được chữa trị hoàn toàn, đã hoàn toàn sụp đổ!

Ý thức của Phong Hoàng, dần dần lâm vào trong một vùng tăm tối.

Mà trong mắt mọi người.

Thân thể Phong Hoàng và đạo của hắn, bị Hỗn Độn Thanh Liên trấn áp xuống, dần dần hóa thành vô số ánh sáng tiêu tán, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Phong Hoàng... Ngã xuống!

Hỗn Nguyên vừa chết.

Sĩ khí của vũ trụ Thiên Nguyên nhanh chóng sụp đổ.

Không có người nào dám ra tay.

"Không, điều đó không có khả năng!" Cho tới tận bây giờ, Tư Không Thần Vương vẫn không nguyện ý tin tưởng việc Hỗn Nguyên đã ngã xuống là sự thật.

Mà những người còn lại.

Cũng đã bắt đầu chạy trốn.

Hơn trăm tỷ binh sĩ, điên cuồng chạy trốn.

Cảnh tượng như vậy, vô cùng hùng vĩ.

Mà Sở Cuồng Nhân thấy thế, thần sắc lạnh nhạt, chỉ thấy ánh mắt hắn bỗng nhiên ngưng trọng, một luồng dao động huyền diệu khuếch tán ra.

"Hắc Ám Vô Gian!"

Hàng trăm triệu tu sĩ của vũ trụ Thiên Nguyên, chỉ cảm thấy linh hồn bị kéo vào một thiên địa hắc ám quỷ dị, vô cùng hoảng sợ.

Bên trong hắc ám vô biên.

Sở Cuồng Nhân dậm chân tiến đến, quanh người có tiên huy lưu chuyển.

"Hắc Ám Vô Gian, là pháp môn tu hành của Minh Vương nhất tộc Minh Thần ta!"

Có tu sĩ Minh Vương nhất tộc nhận ra pháp môn tu hành này.

Nhìn Sở Cuồng Nhân, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh dị.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân băng lãnh, một lượng lớn sức mạnh linh hồn khuếch tán ra, đánh thẳng vào bốn phương tám hướng.

Nguyên một đám tu sĩ của vũ trụ Thiên Nguyên bị sức mạnh linh hồn của hắn đánh giết.

Hàng trăm triệu linh hồn bị phá nát, ở bên trong Hắc Ám Vô Gian này, hóa thành sức mạnh linh hồn thuần túy nhất, bị hắn cắn nuốt.

Chương 2020: Binh Tai cổ tinh cản trở kẻ đào ngũ, đây cũng là an bài của Sở Cuồng Nhân

Bên trong Hắc Ám Vô Gian.

Sở Cuồng Nhân hấp thu rất nhiều mảnh vụn linh hồn.

Sức mạnh linh hồn của hắn đang nhanh chóng tăng lên, linh hồn của hắn vốn còn cách cảnh giới Hỗn Độn cũng chỉ một chút.

Mà bây giờ, khi một lượng lớn sức mạnh linh hồn đang tràn vào, cảnh giới của hắn điên cuồng đánh thẳng vào cảnh giới Hỗn Độn!

Hàng trăm triệu linh hồn ở bên trong Hắc Ám Vô Gian bị Sở Cuồng Nhân đồ sát đến hầu như không còn, ở trong đó thậm chí còn bao gồm không ít Đại La, thậm chí cả Hợp Đạo.

Lần hấp thu này, Sở Cuồng Nhân cảm thấy linh hồn của mình có một chút cảm giác phình to, thật giống như... Ăn no?

Sở Cuồng Nhân rút lui ra khỏi Hắc Ám Vô Gian.

Cảm giác luồng sức mạnh linh hồn trong cơ thể kia đang phun trào, hắn tạm thời ngăn chặn lại, dự định sau trận chiến này sẽ luyện hóa thật tốt.

Lần này, hắn không tin không đột phá lên cảnh giới Hỗn Độn!

Sau đó, hắn nhìn về phía bọn người Tư Không Thần Vương đang đào tẩu, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười: "Muốn đi, nhưng cũng phải về được mới được."

Hắn không đuổi theo.

Bởi vì tất cả mọi chuyện đã được hắn tính toán đâu vào đấy.

"Tiên Vương!"

Bọn người Lý Đồ, Lục Quân vọt tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, bọn họ nhìn đối phương, trong mắt lộ ra vẻ sùng bái khó có thể kìm chế.

Đây chính là một Hỗn Nguyên đó.

Sở Cuồng Nhân nói chém giết liền chém giết.

Chuyện này quá kinh người.

"Tiên Vương, ta lập tức đưa nhân thủ đi truy kích."

Lý Đồ nóng lòng muốn thử, mà những người còn lại cũng đang chuẩn bị ma quyền sát chưởng, chuẩn bị hốt gọn một mẻ người của vũ trụ Thiên Nguyên.

Sở Cuồng Nhân khoát tay áo: "Không vội, ta đã sớm chuẩn bị, các tướng sĩ vừa trải qua một trận chiến kịch liệt, các ngươi tu dưỡng một phen trước đi."

Mọi người nghe vậy, cũng làm theo sự sắp xếp của hắn.

……

Ở một bên khác.

Tư Không Thần Vương mang theo tàn binh bại tướng, chật vật chạy trốn.

Dù thế nào hắn cũng không nghĩ ra, trận chiến này, có Hỗn Nguyên xuất thủ, vì sao bọn họ vẫn thua đến mức chật vật như thế này? !

"Bại, tất cả đều thất bại."

Thất Thải Thiên Long nỉ non nói.

Sau đó, hắn nhìn về phía mọi người của Viên Thiên hội, ánh mắt băng lãnh: "Thiên Kiếm là nội gián, mà tất cả các ngươi đều là đồng mưu!"

Hắn gầm nhẹ một tiếng, khí tức ầm ầm bạo phát.

Ngay tại thời điểm hắn muốn xuất thủ, Tư Không Thần Vương ngăn hắn lại, khẽ quát một tiếng: "Dừng tay, bọn họ cũng không biết mà."

"Ở chung một chỗ với Thiên Kiếm, đều phải chết!"

Thái Thản Thần Quân nói với giọng điệu lạnh như băng.

Đám người Thiên Tinh Thải, Thiên Nữ Du nhanh chóng đề phòng.

Người của Viên Thiên hội cũng âm thầm kêu khổ.

Quá khó tiếp thu rồi.

Thiên Kiếm mà bọn họ sùng kính bây lâu nay, lại là nội gián, đến bây giờ bọn họ còn chưa hoàn toàn khôi phục lại từ trong chuyện này.

"Hiện tại quan trọng nhất chính là tranh thủ thời gian chạy về vũ trụ Thiên Nguyên, không nên quên, điện chủ còn chưa xuất hiện, chúng ta vẫn chưa hoàn toàn thất bại!"

Tư Không Thần Vương nói ra.

Nghe được lời hắn nói, trong mắt mọi người hiện ra một chút hi vọng.

Đúng vậy.

Tuy Phong Hoàng đã chết rồi.

Nhưng Thần Thiên vẫn còn sống, hắn cũng là một Hỗn Nguyên.

Bọn họ chưa hẳn không có tư bản chống lại Sở Cuồng Nhân.

"Thực lực mà Sở Cuồng Nhân bày ra rất không tầm thường, hắn có thể dùng thủ đoạn nào đó để tăng sức mạnh của bản thân lên, có lẽ Viên Thiên hội biết một ít chuyện, còn phải lưu lại bọn họ để lấy tình báo nữa."

Tư Không Thần Vương tỉnh táo phân tích nói.

Mọi người nghe vậy, mới dần dần tỉnh táo lại.

Mà sắc mặt mấy người Thiên Tinh Thải có chút phức tạp.

Chuyện đại trận Trạch Quốc Chiến Đồ này, bọn họ ẩn ẩn có suy đoán.

Bởi vì tài liệu được sử dụng để bố trí trận này, phần lớn đều do người của Viên Thiên hội sắp đặt ở khắp các nơi trên chiến trường hư không.

Mới đầu, bọn họ cũng không biết là dùng tới để làm gì.

Hiện tại đã rõ ràng.

"Thiên Kiếm..."

Lạc Tuyết nỉ non một tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ thống khổ.

Đối phương vốn nên là người nàng kính yêu nhất, ngưỡng mộ nhất, nhưng trong nháy mắt, lại biến thành địch nhân xung đột vũ trang là sao?

Trong lòng những người còn lại của Viên Thiên hội, cũng có gì đó vô cùng phức tạp.

Kiếm Thần Vương cũng lập tức già nua đi, thân hình có vẻ hơi khom lại, Lăng Phi đứng ở bên cạnh hắn, có chút trầm mặc.

"Việc cấp bách, mau trở về thôi."

Tư Không Thần Vương nói ra.

Hắn mang theo mọi người, nhanh chóng chạy trở về.

Bọn họ e sợ sẽ có truy binh, dùng hết tốc độ tiến về phía trước.

Hơn nửa năm sau.

Bọn họ liền có thể nhìn thấy cửa ra vào của vũ trụ Thiên Nguyên.

Đó là một vòng xoáy thông đạo khổng lồ.

Nhưng quỷ dị chính là.

Lúc này, cánh cửa ra vào kia bị từng nét bùa chú cấm chế bao phủ.

"Chuyện gì đang xảy ra? Đây cũng là do Sở Cuồng Nhân làm sao?"

Thất Thải Thiên Long biến sắc.

Bọn họ nhìn về phía người của Viên Thiên hội.

Mà mọi người cũng đang nghi hoặc.

Bọn họ cũng không biết chút gì về chuyện này.

"Mọi người yên tâm, đây không phải là do Sở Cuồng Nhân làm, đây là cấm chế do điện chủ bày ra, là vì phòng ngừa xuất hiện kẻ đào ngũ."

Tư Không Thần Vương giải thích nói.

Nghe được lời hắn nói, mọi người hết sức bất mãn.

Xuất hiện kẻ đào ngũ sao?

Hừ, không khỏi quá xem thường bọn họ đi.

Tư Không Thần Vương cười nhạt một tiếng, sau đó lấy ra một viên bảo châu, ném về vòng xoáy thông đạo, bảo châu này phát ra hàng tỉ tiên huy, phù văn cấm chế trên lối đi của vòng xoáy cũng bắt đầu dần dần tiêu tán.

Thời điểm mọi người ở đây chờ đợi cấm chế hoàn toàn tán đi.

Cách đó không xa.

Một viên đại tinh đen nhánh từ phía đối diện bay về phía bọn hắn.

Đại tinh này, bị khói đen che phủ, lộ ra một loại khí tức quỷ quyệt không rõ, làm cho mọi người có loại cảm giác không rét mà run.

"Thứ này, đây là cái thứ gì vậy?"

"Là Binh Tai cổ tinh, làm sao nó lại xuất hiện ở đây?"

Mọi người vô cùng ngạc nhiên.

Đối với Binh Tai cổ tinh, đương nhiên bọn họ sẽ không xa lạ.

Những năm gần đây, Binh Tai cổ tinh này phiêu lưu bốn phía ở bên trong chiến trường hư không, hấp thu oán khí ở khắp nơi trên chiến trường, được nhiều người biết đến.

Nhưng cổ tinh này không hề chủ động nhúng tay vào chiến tranh của hai đại vụ trũ.

Mà mọi người cũng không nguyện ý trêu chọc tồn tại khó giải quyết này, dần dà, cũng không có người nào để ý tới đối phương nữa.

Nhưng bây giờ.

Ngay tại thời điểm bọn họ thất bại chạy trốn, cổ tinh này đột nhiên xuất hiện.

Tư Không Thần Vương bỗng nhiên có loại dự cảm không ổn.

"Trong truyền thuyết, Thiên Kiếm từng đi qua Binh Tai cổ tinh, hủy diệt hơn phân nửa Binh Tai nhất tộc, chẳng lẽ việc cổ tinh này xuất hiện có quan hệ với hắn?"

Tư Không Thần Vương nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Chỉ thấy phía trên Binh Tai cổ tinh có vô số điểm sáng màu đỏ lấp lóe.

Sau đó.

Giống như mưa to, tia quang hoa màu đỏ lít nha lít nhít từ trong đó bắn ra, mục tiêu chính là quân đội của vũ trụ Thiên Nguyên!

Ầm, ầm, ầm...

Từng chiếc từng chiếc thuyền chiến bị Binh Tai cổ tinh công kích đến nổ tung.

"Địch tập kết! !"

Tư Không Thần Vương lớn tiếng nói.

Mọi người vội vàng phòng ngự, đồng thời cũng bắt đầu phản kích.

Đến trăm vạn chiến thuyền, cùng nhau thay đổi họng pháo, từng đạo từng đạo năng lượng hung hăng đánh về phía Binh Tai cổ tinh.

Nhưng sương mù đen xung quanh cổ tinh lưu chuyển, giống như có vô số binh khí bị tàn phá bay múa ở trong đó, ngăn tất cả chùm sáng năng lượng lại!

Binh Tai cổ tinh cường đại, khiến cho người ta không ngờ.

"Đây nhất định cũng là do Sở Cuồng Nhân an bài."

Trên mặt Tư Không Thần Vương hiện rõ vẻ hết sức khó coi.

Tất cả mọi người nhịn không được mà kinh hãi.

Viên Thiên hội, thân phận của Thiên Kiếm, Trạch Quốc Chiến Đồ, còn có sức mạnh đại đạo, hiện tại ngay cả Binh Tai cổ tinh này cũng đều là an bài của Sở Cuồng Nhân.

Một tấm lại đến một tấm át chủ bài, hậu thủ vô cùng vô tận...

Đối thủ như vậy, thật sự là quá đáng sợ.

"Một Binh Tai cổ tinh nho nhỏ, chẳng lẽ Thiên Kiếm nghĩ rằng dựa vào thứ này liền có thể ngăn cản được chúng ta sao? Hắn quá ngây thơ rồi!"

Thất Thải Thiên Long khẽ quát một tiếng.

Hắn lao về phía Binh Tai cổ tinh, đập ra một quyền, như muốn phá nát nó.

Nhưng mấy trăm năm nay, Binh Tai cổ tinh hấp thu oán khí ở trên chiến trường hư không, nay sớm đã khác xưa, vô số oán khí ngưng tụ thành một đạo thần quang huyết sắc đánh ra, cứ thế mà đánh lui Thất Thải Thiên Long.

Tuy Thất Thải Thiên Long mới vừa đấu với Sở Cuồng Nhân, trên người có thương tổn.

Nhưng cũng phải nói rằng, sức mạnh của Binh Tai cổ tinh này rất cường đại.

Chương 2021: Binh Tai hiện thế, thế gian lớn nhất đại khủng bố

Binh Tai cổ tinh cường thế cản đường.

Bọn người Tư Không Thần Vương lâm vào bên trong hung hiểm.

Mấy chiến tướng vô song cường thế xuất thủ, muốn đánh vỡ Binh Tai cổ tinh đang chắn đường này, nhưng phát hiện, sức mạnh của cổ tinh này thực sự rất cường đại.

Oán khí vô biên vô tận, sôi trào mãnh liệt.

Từng tòa tháp cao bên ngoài cổ tinh kia, cũng bắn ra từng đạo từng đạo chùm sáng màu đỏ, mỗi một đạo đều có sức mạnh đánh giết Đại La cực hạn, mà chùm sáng cổ tinh này có thể đồng thời phát ra đâu chỉ nghìn đạo, vạn đạo.

Nếu bọn chúng đồng thời bạo phát, thì uy lực cũng vô cùng kinh khủng.

"Binh Tai cổ tinh này, thật mạnh!"

Bọn người Thất Thải Thiên Long, Bá Thần liếc nhau.

Chiến tướng vô song cường thế xuất thủ.

Long khí bảy màu, Bá Vương khí, đế vương khí...

Ba luồng sức mạnh từ ba phương hướng đồng thời đập ra!

Đùng! !

Toàn bộ Binh Tai cổ tinh trở nên chấn động.

Đại trận Binh Tai cũng xuất hiện từng đạo từng đạo vết rách.

Nhưng ngay sau đó, oán khí lăn lộn, đúng là đang tự chữa trị.

"Đây là năng lực gì vậy?"

"Vậy mà còn có thể tự chữa trị sao?"

Mọi người vô cùng sợ hãi.

Lúc này.

Bên trong Binh Tai cổ tinh truyền ra một tiếng cười khẽ.

"Ở trước mặt Binh Tai, chỉ có tử vong mới là con đường cuối cùng ngươi có thể đợi."

Ngàn vạn quang mang lại phun trào lần nữa.

Chỗ đến, tiếng hét thảm bên tai không dứt.

"Hỗn trướng, giả thần giả quỷ! Có gan thì hiện thân đánh một trận đi!"

Bá Thần giận không nhịn nổi.

"Binh Tai, chuẩn!"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy ngàn vạn oán niệm chi khí phóng lên tận trời, ngưng tụ thành một bóng người đen nhánh ở giữa không trung, dường như thân ảnh kia có chút huyễn hoặc, nhưng trên người lộ ra khí tức quỷ quyệt bá đạo, khiến trong lòng của mọi người run lên.

Ngay sau đó.

Hắc ảnh hiện hình!

Một thân chiến giáp đen nhánh, phía trên có ma quang quỷ quyệt lưu chuyển.

Mái đầu bạc trắng bay múa, ngông cuồng như ma.

Hai con mắt đen nhánh, bễ nghễ ở trong gầm trời!

"Ở phía sau ta, núi thây biển máu!"

"Ở dưới chân ta, thiên kiếp địa nan!"

"Ở trước mặt ta, thần thán ma hoạn!"

"Ta chính là... Binh Tai! !"

Khi một giọng điệu bá đạo quanh quẩn thương khung, Binh Tai Chi Thần tóc trắng lần đầu hiện thân trên cõi trần, khí tức kinh khủng, bao phủ mọi người ở nơi này.

Mà mọi người nhìn Binh Tai trước mắt, hít vào một ngụm khí lạnh.

"Sở Cuồng Nhân! !"

Khuôn mặt của người trước mắt này lại giống Sở Cuồng Nhân đến bảy tám phần.

Chỉ cần điểm này, mọi người cũng coi như chân chính xác nhận, Binh Tai cổ tinh này có quan hệ lớn lao với Sở Cuồng Nhân.

Nghe được cách xưng hô của mọi người đối với mình, Binh Tai cau mày lại, phất tay áo lên, oán khí cuồng bạo đổ xuống như bão, tàn phá bừa bãi ở trong gầm trời.

Một số tu sĩ ào ào nổ tung ở trước mặt sức mạnh này.

"Các ngươi bị điếc hả? Tên của ta là Binh Tai! !"

Hắn có chút phản cảm với việc những người khác xem mình thành

Sở Cuồng Nhân.

Tuy hắn thật sự là phân thân do Sở Cuồng Nhân luyện chế, nhưng trên thực tế, hắn cũng dung hòa với oán niệm còn sót lại của Binh Tai cổ tinh.

Nên hắn cũng được tính là một cá thể hoàn toàn mới.

"Hừ, chẳng cần biết ngươi là ai, người cản đường, chết! !"

Thất Thải Thiên Long hừ lạnh một tiếng.

Sức mạnh đạo tắc trong cơ thể điên cuồng phun trào.

Binh Tai thấy thế, oán khí màu đen trên người lăn lộn, nóng lòng muốn thử.

"Đang muốn thử thực lực của loại hình thái này một lần."

Bản thể của Binh Tai chính là Binh Tai cổ tinh.

Nhưng cổ tinh này quá to lớn, khó có thể biến hóa, cho nên hắn liền mở ra lối riêng, trực tiếp ngưng tụ vô tận oán khí biến thành thân thể.

Nói cách khác.

Hắn không có thân thể, hiện tại cũng chỉ là một đoàn oán khí.

Một đoàn oán khí hóa thành thực chất.

"Long Khiếu Hư Không Diệt!"

Thất Thải Thiên Long gầm nhẹ một tiếng, sau lưng hiện ra một long ảnh to lớn, khi há miệng, có một đoàn long tức màu sắc rực rỡ gào thét xôgn ra.

"Binh Tai Toái Tinh chỉ!"

Binh Tai không lùi không tránh, ngưng tụ kiếm chỉ, bỗng nhiên điểm ra.

Oán khí dồi dào ngưng ở đầu ngón tay, phun ra ngoài.

Khi một tiếng nổ lớn vang lên.

Long tức bị phá nát.

"Bá Tuyệt Vạn Cổ! !"

Bá Thần gầm nhẹ một tiếng, đánh ra một quyền, bá khí bạo phát, giống như thủy triều liên miên bất tuyệt, nghiền ép về phía Binh Tai.

Đế Thiên Hoàng cũng xuất thủ theo.

Thần thông của Đế Vương thể được thi triển.

Một pháp chỉ to lớn vắt ngang hư không.

Từng viên từng viên phù văn, như ngôi sao chổi nện về phía Binh Tai.

"Đến đây!"

Đối mặt với Đế Bá liên thủ, Binh Tai nâng hai tay lên, oán khí tụ hợp ở trong lòng bàn tay của hắn, hóa thành sức mạnh phong lôi.

"Binh Tai Phong Lôi Chưởng!"

Hai tay đẩy một cái, bạo phong, lôi đình, hai luồng sức mạnh đạo tắc dung hợp với Binh Tai oán khí, trút xuống như bão, điên cuồng đập vào hư không.

Đế Vương Pháp Chỉ, Bá Vương chi khí, bị phá vỡ.

Mà ở bên trong khói lửa vô tận.

Chỉ thấy một bóng người điên cuồng mặc trên người chiến giáp đen nhánh, bễ nghễ ở trong gầm trời, tóc trắng bay múa, tư thái cuồng ngạo, chấn nhiếp mọi người ở chỗ này.

"Là hắn..."

Dường như trong đó.

Bóng người của Binh Tai và bóng người của Sở Cuồng Nhân như hoà vào nhau.

Cho dù bản thân Binh Tai không thừa nhận.

Nhưng tư thái cuồng ngạo của hắn, dường như không hề sai biệt so với Sở Cuồng Nhân!

"Ám kim vệ, bố trận!"

Lúc này.

Ám kim vệ thủ lĩnh lớn tiếng nói.

Ám kim vệ còn lại ào ào vọt ra, bao vây lấy Binh Tai, bố trí xong Chu Thiên Phong Hỏa Trận.

Hàng trăm hàng ngàn quang mang lao về phía Binh Tai.

"Trận này, Sở Cuồng Nhân có thể phá, ta, cũng có thể!"

Binh Tai phất tay áo lên, một thanh tàn binh xuất hiện ở trong tay.

Tàn binh vung lên, oán khí ngang dọc.

Từng đạo sát quang vỡ nát trong nháy mắt, hóa thành hư vô.

"Binh Tai Vạn Phong Trảm!"

Hai tay Binh Tai nắm chặt tàn binh trong tay, một chiêu hoành tảo thiên quân.

Ngàn vạn oán khí ngưng tụ thành ngàn vạn binh phong, đan xen ngang dọc, kéo theo sát phạt chi ý vô biên, đánh thẳng vào toàn bộ đại trận.

Khi các làn sương máu liên tục nổ tung.

Nguyên một đám ám kim vệ ngã xuống.

Ngay cả thủ lĩnh ám kim vệ cũng bị đánh lui ra ngoài.

Chu Thiên Phong Hỏa Trận, lập tức bị phá nát!

"Cửu vương!"

Tư Không Thần Vương nhìn về phía bọn người Vô Miên, lớn tiếng nói.

Nghe được lời của hắn, cửu vương ngầm hiểu.

Nhưng bọn người Lạc Tuyết, Thiên Tinh Thải có chút do dự, thật sự phải dùng hóa thân của Đại Đạo để đối phó với Binh Tai sao? Hắn và Thiên Kiếm có quan hệ gì...

"Không có thời gian do dự, mau ra tay! !"

Tư Không Thần Vương lại hét lớn một lần nữa.

Trong mắt đán người Lạc Tuyết lộ ra vẻ kiên định.

Binh Tai này, cũng không phải là Thiên Kiếm, mà bây giờ, nếu như các nàng không ra tay, mọi người của vũ trụ Thiên Nguyên cũng phải chết ở nơi này.

Trong này cũng có tộc nhân của các nàng, chiến hữu của các nàng.

"Xuất thủ!"

Vương chi ấn ký trên người cửu vương chiếu rọi ra.

Khí tức của cửu vương giao dung, hóa thân của Đại Đạo lại xuất hiện lần nữa!

"Đây chính là hóa thân của Đại Đạo sao, để ta gặp một lần đi."

Đối mặt với uy thế kinh khủng của hóa thân của Đại Đạo, Binh Tai vẫn không lùi không tránh như cũ, tay cầm tàn binh, bên trong ánh mắt lộ ra chiến ý lạnh lẽo.

Đùng! !

Hóa thân của Đại Đạo đánh xuống một chưởng.

Tàn binh trong tay Binh Tai chém ra, oán khí hội tụ thành một dòng lũ lớn.

Một vụ nổ ầm ầm vang lên.

Mỗi người đều bị đẩy lui.

Bọn người Tư Không Thần Vương có chút khó tin.

Thực lực của hóa thân của Đại Đạo này cực mạnh, ngay cả Thất Thải Thiên Long và chiến tướng vô song cũng không là đối thủ, mà Binh Tai này lại có thể chống lại chúng!

"Lại đến!"

Chiến ý của Binh Tai càng ngày càng hừng hực.

Sở Cuồng Nhân có thể thắng hóa thân của Đại Đạo này, ta, cũng có thể! !

Binh Tai xuất thủ, một chiêu mạnh hơn một chiêu!

Đúng là địa vị ngang bằng với hóa thân của Đại Đạo.

Bọn người Thất Thải Thiên Long thấy thế, đạo tắc trong cơ thể phun trào, ánh mắt khóa chặt chiến trường, bỗng nhiên, bọn họ xuất thủ!

Long khí cầm đầu, sức mạnh của đám người Bá Thần, Đế Thiên Hoàng, Thái Thản Thần Quân theo sát phía sau, một lần hành động đánh vào trên người Binh Tai.

Dù là Binh Tai, cũng bị sức mạnh này đánh bay, bóng người dần dần trở nên mờ đi, giống như có thể tiêu tán vào bất cứ lúc nào.

"Cơ hội tốt, giết hắn!"

Hóa thân của Đại Đạo đánh ra một chưởng, liền muốn giết chết Binh Tai trong một lần hành động.

Nhưng ngay tại lúc này.

Một đạo kiếm quang bay trên không trung chém ra, hóa thân của Đại Đạo bị đánh bay ra ngoài, hóa thành vô số ánh sáng tiêu tán.

Cửu vương nằm trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Chỉ thấy cách đó không xa.

Một bộ bạch y, đạp không mà đến.

Toàn bộ chiến trường, bởi vì bóng người bạch y này đi đến mà trở nên tĩnh mịch.

Trên mặt tất cả mọi người, đều là mang theo sợ hãi, dường như người trước mắt này là ác mộng, là ác ma, là đại khủng bố trên thế gian này!

Chương 2022: Giơ tay nhấc chân giết chiến tướng vô song, xung đột vũ trang với Viên Thiên hội

Một bộ áo trắng như tuyết, phong thần tuấn lãng, lông mi như tiên, hai con mắt giống như ngôi sao, trong lúc giơ tay nhấc chân lộ ra một luồng ý vị bất phàm.

Người tới vô cùng tuấn dật.

Cho dù là ai gặp người tới, đều sẽ có cảm giác rất gần gũi.

Bởi vì người này, quá xuất trần.

Nhưng mà, mọi người thấy người tới, lại chỉ cảm thấy kinh khủng.

"Sở Cuồng Nhân!"

Tư Không Thần Vương nuốt một ngụm nước bọt nói ra.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua cửu vương bị hắn đánh bay, đợi đến khi nhìn đến bọn người Lạc Tuyết, thì dừng lại một cái chớp mắt.

Nhưng cũng chỉ là một cái chớp mắt mà thôi, ánh mắt từ đầu đến cuối đều vô cùng lạnh nhạt, chuyện này khiến nội tâm của mấy người bọn họ hung hăng co rút đau đớn một chút.

Giờ này khắc này, các nàng mới nhớ tới, từ đầu đến cuối, dáng vẻ mà Thiên Kiếm đối đãi tất cả mọi người, đều vô cùng lạnh nhạt.

Dường như trên thế gian này, không người nào có thể làm cho hắn nhớ nhung trong lòng.

Vốn cho rằng, nhóm người mình thuộc Viên Thiên hội, đối với hắn mà nói sẽ có một ít khác biệt, nhưng hiện tại xem ra, không hề có sự khác biệt nào.

Không.

Có lẽ chỉ là các nàng có giá trị lợi dụng lớn hơn một chút mà thôi.

"Thiên Kiếm... Ngươi không có tâm."

Thiên Nữ Du nỉ non nói.

Kỳ thật nàng đã sớm biết, nhưng lại không khống chế nổi chính mình, cho dù là thiêu thân lao vào lửa cũng cam tâm tình nguyện...

Sau khi ánh mắt Sở Cuồng Nhân đảo qua cửu vương, lại nhìn phía Binh Tai cười nhạt nói: "Binh Tai... Đã lâu không gặp."

"Ngươi làm hỏng hào hứng của ta."

Binh Tai từ tốn nói.

Chỉ thấy trên người hắn có một lượng lớn oán khí sôi trào.

Thân thể vốn dĩ hư huyễn, đúng là trở nen ngưng thực hơn.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng: "Là ta vẽ vời cho thêm chuyện ra."

Thủ đoạn của Binh Tai, khiến cho hắn có chút kinh ngạc.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi tới giết chúng ta sao?"

Trong lòng Tư Không Thần Vương ẩn ẩn có chút tuyệt vọng, một Binh Tai đã khó có thể ứng phó, chớ nói chi là, còn có một Sở Cuồng Nhân.

"Biết rõ còn cố hỏi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Trong mắt của hắn, có kiếm quang chợt lóe lên.

Trong chốc lát, Tư Không Thần Vương bị kiếm quang bao phủ, cả người tránh cũng không thể tránh, bị đánh thành một làn sương máu ở trước mặt mọi người.

Đạo trong cơ thể của hắn, cũng bị làm hao mòn hầu như không còn trong nháy mắt.

"Đáng chết!"

Thất Thải Thiên Long hét lớn một tiếng, xuất thủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Những người còn lại cũng không cam chịu yếu thế.

Nhưng lại thấy Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng giơ tay lên, năm ngón tay khẽ nhếch, nhẹ nhàng nắm một cái trong hư không, sát phạt chi khí vô biên bạo phát trong nháy mắt!

Chỉ là trong nháy mắt.

Thất Thải Thiên Long liền bị dừng ở giữa không trung, bất động.

Mọi người thấy thế, đồng tử run rẩy kịch liệt.

Mấy người Bá Thần, Đế Thiên Hoàng, Thái Thản Thần Quân cũng không phải người ngồi chờ chết, ào ào xuất thủ đối phó Sở Cuồng Nhân.

Các loại tiên pháp thần thông, bạo phát trong nháy mắt.

Bầu trời bị các loại năng lượng nhuộm thành một mảnh màu sắc rực rỡ, lộng lẫy.

Lúc này.

Một trận dao động kỳ lạ lấy Sở Cuồng Nhân làm trung tâm khuếch tán.

Các loại năng lượng, công kích, ào ào đứng im không động ở cách hắn mười trượng, dường như bị đè xuống khoá lại.

Năm ngón tay của Sở Cuồng Nhân lại nhẹ nhàng nắm một cái.

Các loại năng lượng tiên pháp, trực tiếp nổ tung, tan thành mây khói.

Đến cả Thất Thải Thiên Long, cũng hóa thành một làn sương máu.

Một trong những tồn tại cổ xưa nhất của vũ trụ Thiên Nguyên, sau hai trận đại chiến, rốt cục cũng đã ngã xuống.

Tình cảnh này, làm cho tất cả mọi người vô cùng tuyệt vọng.

Hiện tại, Sở Cuồng Nhân đến cả Hỗn Nguyên cũng có thể chém giết, huống chi là bọn họ?

"Xem ra, uy lực của Trạch Quốc Chiến Đồ Trận, không hề nhỏ."

Binh Tai nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Cũng nhờ có ngươi không ngại cực khổ trong những năm này."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, bố trí đại trận Trạch Quốc Chiến Đồ, quả thật Binh Tai đã xuất không ít lực, hắn phiêu lưu bốn phía ở bên trong chiến trường hư không, gần một nửa Trạch Quốc Chiến Đồ Trận này đều là do đối phương bố trí.

"Hừ, biết liền tốt."

Binh Tai hừ nhẹ một tiếng nói.

Hai người không coi ai ra gì mà trò chuyện.

Xem đại quân vô biên này, trở thành không khí.

Bọn người Bá Thần, Đế Thiên Hoàng tức giận đến xanh mặt, nhưng vẫn không có biện pháp nào, hoảng sợ, lan tràn ra trong lòng bọn họ.

"Tốt, đến lúc giải quyết các ngươi rồi."

Sở Cuồng Nhân quay người nhìn về phía mọi người.

Bóng người lóe lên, hắn biến mất không thấy gì nữa, đi tới trước mặt hai người Bá Thần, Đế Thiên Hoàng, thừa dịp hai người còn chưa kịp phản ứng, ngưng tụ kiếm chỉ, sát khí vô biên bao phủ, hóa thành kiếm quang tinh hồng.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng.

Chiến tướng vô song bọn họ khâm phục nhất, liền bị xé nứt thân thể.

Đạo trong cơ thể cũng sụp đổ tan rã.

Đế Thiên Hoàng, Bá Thần, ngã xuống!

Kẻ kế tiếp.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, đi đến trước mặt Thái Thản Thần Quân.

"Hỗn trướng! !"

Thái Thản Thần Quân giận không nhịn nổi, thúc giục tứ tượng chi đạo đến cực hạn.

Đập ra một quyền, thần quang cuồn cuộn tuôn ra.

Nhưng nện ở trên người Sở Cuồng Nhân, lại không có bất kỳ tác dụng gì.

"Ngươi là đang gãi ngứa cho ta sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, lập tức, cũng đánh ra một quyền.

Ầm! !

Chiến giáp trên người Thái Thản Thần Quân trực tiếp vỡ nát!

Toàn bộ cơ thể sụp đổ.

Sở Cuồng Nhân bắt lấy một đoàn ánh sáng rực rỡ sáng chói, đó là đạo mà đối phương dung hợp, mà bây giờ, quang huy màu sắc rực rỡ này phát ra từng đợt dao động mãnh liệt, không ngừng giãy dụa ở trong lòng bàn tay hắn, có ý đồ tránh thoát.

"Ha."

Một tiếng cười khẽ.

Năm ngón tay Sở Cuồng Nhân đột nhiên nắm lại.

Quang huy màu sắc rực rỡ hóa thành vô số ánh sáng rồi nổ tung.

Thái Thản Thần Quân, ngã xuống!

"Trốn! !"

Thủ lĩnh ám kim vệ nhìn thấy không thể chống lại Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ nồng đậm, lao về phía vòng xoáy thông đạo ở nơi xa.

Sở Cuồng Nhân tiện tay chém ra một kiếm.

Đối phương căn bản không có chút lực phản kháng nào, trực tiếp tử vong.

Trong khoảng thời gian ngắn, nhóm chiến tướng vô song của vũ trụ Thiên Nguyên, bị giết không còn một mống, sức mạnh này, khiến mỗi người đều lâm vào tuyệt vọng.

La Vân Tu, Vô Miên và cửu vương cũng ngồi co quắp dưới đất.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, mặt mũi tràn đầy vẻ hoang mang.

Nhất là Vô Miên, càng tuyệt vọng đến cùng cực.

Đây chính là người mà hắn đã từng muốn chống lại?

Gan của hắn to cỡ nào, mới muốn so kè với quái vật bực này? !

Sở Cuồng Nhân nhìn bọn họ một chút.

Chỉ một cái liếc mắt, liền có sức mạnh vô hình khuếch tán ra, mấy người Vô Miên chỉ cảm thấy thân thể bị một bàn tay vô hình siết chặt.

Một cái chớp mắt tếp theo, cốt cách huyết nhục liền bị siết vỡ.

La Vân Tu, Vô Miên, tử vong!

Lôi Thần Thiên, Huyền Nguyên Phong, tử vong!

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân quét qua, bốn phía đột nhiên rơi vào trong bóng tối vô biên vô tận, linh hồn của mọi người bị kéo vào trong đó.

Hắc Ám Vô Gian, lại được thi triển lần nữa.

Chỉ là sau khi Sở Cuồng Nhân cắn nuốt linh hồn của mấy chục triệu tu sĩ, liền cảm giác linh hồn đạt đến cực hạn, không có cách nào tiết tục nuốt vào.

"Quả nhiên, còn cần luyện hóa toàn bộ linh hồn đã cắn nuốt vào lần trước mới được." Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới, lộ ra một chút tiếc hận.

Vút! !

Một đạo kiếm khí, băng phong thiên địa, chém về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng hắn ngay cả tay cũng không có nhấc, khí tức quanh người lưu chuyển.

Kiếm khí kia, sụp đổ ngay tại chỗ.

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía người trảm ra kiếm khí, là... Lạc Tuyết.

Thời khắc này, mặt mũi của nàng tràn đầy kiên định.

"Ta mặc kệ ngươi là Thiên Kiếm cũng được, Sở Cuồng Nhân cũng được, có lẽ ta đã từng kính ngươi yêu ngươi, nhưng bây giờ, ngươi muốn giết tộc nhân của ta, chiến hữu của ta, vậy thì, kiếm trong tay của ta, tuyệt không đồng ý! !"

Ánh mắt của Lạc Tuyết lạnh lẽo tay, cầm kiếm, vô cùng trầm ổn.

Giờ phút này, kiếm tâm của nàng, đạt được thăng hoa.

Không chỉ có nàng.

Mấy người trong Viên Thiên hội như Long Thủy Tinh, Thiên Nữ Du, Lăng Phi, Thần La đạo cũng từ từ đứng ra, nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt kiên định.

"Thiên Kiếm, ta không thể không đánh với ngươi một trận."

"Thực lực của chúng ta, đối với ngươi mà nói cũng không có ý nghĩa gì, nhưng chúng ta không thể lùi bước, tới đây, vẽ một nét bút để chấm dứt đi."

Ngày xưa, một tay Sở Cuồng Nhân khai sáng Viên Thiên hội, bởi vì lập trường khác biệt, cuối cùng lại xung đột vũ trang với hắn!

Chương 2023: Thật sự là nhớ tình cũ? Tuyệt vọng còn lớn hơn đang chờ bọn họ

Sở Cuồng Nhân nhìn mọi người của Viên Thiên hội trước mắt, cũng không có bởi vì bọn họ xung đột vũ trang với mình mà cảm thấy phẫn nộ.

Ngược lại, hắn rất vui mừng.

Đối mặt với kẻ cường đại như hắn, những người này không bởi vì có giao tình của hắn mà cầu xin tha thứ, hi vọng mình buông tha bọn họ.

Mà lại vì chiến hữu của mình, dũng cảm đứng dậy.

Đây mới là Viên Thiên hội hắn chờ mong nhìn thấy.

"Các ngươi, rất không tệ." Sở Cuồng Nhân vui mừng cười một tiếng, ánh mắt lạnh nhạt, lần đầu mang theo ấm áp.

Luồng ấm áp này, khiến tâm thần của mấy người run lên.

Nhưng tiếp đó.

Mọi người kiên định đạo tâm, ào ào phát động công kích về phía Sở Cuồng Nhân.

"Đế Vương Trọng Đồng, Chư Thiên Kiếp!"

Đế Vương Trọng Đồng của Thiên Tinh Thải bộc phát ra quang mang tươi sáng.

Một luồng khí tức như muốn làm sụp đổ chư thiên, đổ xuống, trong nháy mắt, liền phá vỡ mấy trăm vạn dặm hư không.

Đế vương khí kim sắc, phun trào ra!

Tay Lạc Tuyết cầm trường kiếm, bỗng nhiên chém ra một kiếm.

Kiếm khí băng phong thiên địa.

Chỗ nó đến, tuyết lớn đầy trời.

Một mảnh tuyết, chính là một đạo kiếm khí.

"Ma Tâm Độ!"

Lăng Phi thi triển Ma Tâm Độ, hóa ma tâm oán khí thành chiến lực.

Vung vẩy trảm thiên kiếp kiếm trong tay.

Kiếm oán chi khí ngưng tụ thành kiếm khí đen nhánh!

Ba luồng sức mạnh doạ người, đồng thời bạo phát, khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy hắn tiện tay phất tay áo lên.

Một luồng khí tức lưu chuyển.

Đế vương khí, kiếm oán chi khí, kiếm khí băng tuyết tođều bị phá nát, giống như sức mạnh băng qua sơn hà, làm cho ba người thổ huyết bay ngược ra sau.

"Lục Thần Thiên Long Phù!"

Giờ phút này, Thiên Nữ Du bay lên không trung, đi đến trên đầu Sở Cuồng Nhân.

Sáu long hình chi khí to lớn rơi xuống.

Ý đồ trấn áp Sở Cuồng Nhân.

Nhưng còn chưa tới gần hắn, liền bị khí tức của hắn trực tiếp bóp nát.

"Đại La Chưởng!"

"Đế Vương Ấn!"

Hai người Thần La đạo, Đế Phi Thiên xuất thủ.

Chưởng khí, đế vương khí tuôn ra.

Nhưng đáng tiếc, vẫn không có tác dụng.

"Thất Thải Long Khí, Chấn Hoàn Vũ! !"

Lúc này, Long Thủy Tinh mạnh nhất bên trong mấy người này xuất thủ.

Đánh ra một long ảnh bảy màu to lớn.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, tiện tay điểm ở phía trên long ảnh, chỉ nghe thấy một tiếng kêu rên, long ảnh kia đã bị phá nát, tan thành mây khói.

Đối mặt với mọi người của Viên Thiên hội thay nhau công kích, từ đầu đến cuối Sở Cuồng Nhân đều không hề dịch chuyển dù chỉ một chút, một mực đứng đấy.

Bởi vì công kích của mọi người với hắn mà nói, quá yếu ớt.

Giống như, một trận gió nhẹ.

Bọn họ căn bản không phải tồn tại ở cùng một cấp độ.

Mà mọi người của Viên Thiên hội cũng ý thức được điểm này, nhưng mặc dù là như thế, bọn họ vẫn không có ý nghĩ muốn trốn tránh.

Dù cho toàn thân máu me đầm đìa, mình đầy thương tích cũng muốn chiến.

"Ta thưởng thức các ngươi, xem ở phân thượng các ngươi từng làm việc cho ta, ta cho phép các ngươi dẫn người rời đi."

"Nhớ kỹ, mạng của các ngươi, là ta ban cho."

Sở Cuồng Nhân nói xong, không để ý đến mọi người đang kinh ngạc, quay người rời đi.

Binh Tai thấy vậy, hừ nhẹ một tiếng: "Nhàm chán."

Hắn hóa thành một đoàn oán khí tiêu tán.

Binh Tai cổ tinh, từ từ rời khỏi nơi này.

Mà mọi người còn lại, hai mặt nhìn nhau, có một loại cảm giác sống sót sau tai nạn, bọn người Lạc Tuyết cũng co quắp ngồi dưới đất.

Đánh một trận với Sở Cuồng Nhân, các nàng tiếp nhận áp lực quá lớn.

Chỉ riêng khí tức, đã đủ để đè sập các nàng.

"Rõ ràng hắn có thể tuỳ tiện giết chết tất cả chúng ta, tại sao lại đột nhiên thả chúng ta một ngựa?" Thần La đạo có chút không hiểu.

"Chẳng lẽ là vì hắn nhìn tình cũ sao?"

Thiên Nữ Du nhịn không được mà phỏng đoán nói.

Nhưng Lạc Tuyết lại có chút hoài nghi: "Thiên Kiếm... Không, Sở Cuồng Nhân thật sự là loại người dễ dàng bị tình cảm chi phối sao?"

Nhưng mà, cho dù nói thế nào, bọn họ còn sống.

"Mau rời đi đi."

Bọn người Lạc Tuyết mang theo quân đội còn lại, trở về vũ trụ Thiên Nguyên.

Lần này.

Bọn họ thật sự thua quá thảm rồi.

Chiến tướng vô song chết hết, Hợp Đạo Thần Vương cũng chết hơn phân nửa.

"Thiên Kiếm, Sở Cuồng Nhân..."

Bọn người Lạc Tuyết quay người nhìn thoáng qua chiến trường hư không.

Trong mắt lộ ra một tia sầu bi.

...

Một bên khác.

Binh Tai cổ tinh cũng xuất phát về phía vũ trụ Bàn Cổ.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng ở phía trên một tòa tháp cao trong đó, Binh Tai nhất tộc phía trên cổ tinh cũng không có địch ý gì đối với hắn.

Giống như hắn không phải thủ phạm tạo thành sự xuống dốc cho Binh Tai nhất tộc ngày xưa.

Xem ra, Binh Tai nhất tộc này bị Binh Tai dạy dỗ không tệ.

Một bóng người xuất hiện ở sau lưng Sở Cuồng Nhân.

Là Binh Tai.

"Thả hổ về rừng, đây không phải phong cách của ngươi."

Binh Tai từ tốn nói.

"Ngươi hiểu rất rõ ta?"

Sở Cuồng Nhân ngã ngớn nhìn hắn một cái.

"Chẳng lẽ ngươi quên, ta là do ngươi dùng một phần tiên thức sáng tạo ra sao, nên tất nhiên cũng hiểu ngươi." Binh Tai xùy cười một tiếng.

"Ngươi đối với ta, rất bất mãn?"

"Bọn họ xem ta là ngươi, nhưng Binh Tai ta, không phải cái bóng của ai cả, mặc dù ngươi tạo ra ta, nhưng rốt cuộc ta không phải là ngươi!"

"Vậy thì phải cố gắng chứng minh bản thân."

Sở Cuồng Nhân nhìn Binh Tai cười nhạt nói.

Thật giống như đang nhìn một hùng hài tử phản nghịch.

Mà Binh Tai cau mày lại, có chút bất mãn đối với ánh mắt của Sở Cuồng Nhân, nói tiếp: "Trở lại vấn đề vừa rồi, vì sao ngươi muốn thả hổ về rừng, chẳng lẽ ngươi thật không nỡ diệt Viên Thiên hội?"

"Ha, ta không có vô tình vô nghĩa như ngươi nghĩ."

"Đối với ngươi, Viên Thiên hội cũng chỉ là công cụ, thứ ngươi trao cho bọn họ phần nhiều là lợi dụng và tính kế, nếu như đó cũng gọi là tình, thì tình này thật đúng là quá rẻ mạt." Binh Tai xùy cười một tiếng nói.

"Ấy, đừng nghĩ ta hư hỏng như vậy chứ."

"Nói chính sự."

"Tốt." Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói: "Lời vừa rồi ngươi nói có chút sai, với ta mà nói, bọn họ căn bản không được tính là hổ, thả bọn họ đi, căn bản không tạo được bất cứ uy hiếp gì đối với ta, mặt khác..."

Sở Cuồng Nhân nhìn hư không phía xa, ý vị thâm trường nói: "So với ta, còn có tuyệt vọng lớn hơn đang chờ bọn họ."

Binh Tai suy tư một phen, sau đó trong mắt lướt qua một tia hiểu rõ, nhìn Sở Cuồng Nhân: "Ngươi thật đúng là làm người ta chán ghét."

"Ha ha, chính mình chửi mình?"

"Ta không phải ngươi!"

Binh Tai nổi giận đùng đùng, tóc trắng bay múa.

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút.

Xù lông rồi?

...

Chiến trường hư không, đại lục thứ ba của Bàn Cổ.

Dưới sự phân phó của Sở Cuồng Nhân, bọn người Cố Linh Lung đang an bài mọi người ở vũ trụ Bàn Cổ rời khỏi hư chiến trường không theo thứ tự.

Lúc này, Binh Tai cổ tinh đến.

Mọi người thấy cổ tinh, mới đầu còn bị giật mình kêu lên.

Còn tưởng rằng là địch nhân mới.

Sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân xuất hiện mới thở dài một hơi.

Đồng thời, bọn họ cũng khiếp sợ không gì sánh nổi.

Vì trận chiến này, rốt cuộc là Sở Cuồng Nhân đã chuẩn bị bao nhiêu?

Vậy mà bọn họ lại không hề phát hiện thứ gì cả.

Mang ra so sánh, bọn họ cảm thấy mình thực sự quá kém.

"Nếu không có Tiên Vương, chúng ta đã sớm xong đời rồi."

Bọn người Lý Đồ, Nguyệt Thố cảm khái không chỉ một lần.

"Thủ đoạn của Tiên Vương, cho dù xem bao nhiêu lần, cũng khiến ta cảm thấy kinh thán, không hổ là người mà Đạo Tổ nhìn trúng."

Tử Kim Luân cũng vô cùng cảm khái.

Trước kia, người hắn kính nể nhất là Vô Hám.

Hiện tại lại thêm một Sở Cuồng Nhân.

Sau khi trở lại đại lục thứ ba của Bàn Cổ, Sở Cuồng Nhân bàn giao vài câu liền tìm một chỗ, bắt đầu bế quan tu hành.

Hắn muốn luyện hóa lượng lớn sức mạnh linh hồn đã hấp thu trong cơ thể.

Tranh thủ giúp linh hồn đột phá đến cảnh giới Hỗn Độn càng sớm càng tốt.

Mọi người biểu thị đã hiểu, ngoại trừ bọn người Lý Đồ tiếp tục an bài mọi người từng bước rút lui khỏi chiến trường hư không, thì bọn người Huyền Thiên cửu tinh chủ động hộ pháp cho Sở Cuồng Nhân, cam đoan hắn sẽ không nhận bất kỳ quấy rầy nào trong lúc bế quan.

Chương 2024: Lại dò xét Ma Ám cấm thổ, điện chủ lưu tình, Hắc Ám Ma Quân

Sở Cuồng Nhân đang lúc bế quan.

Hắn đang nếm thử đột phá cảnh giới Hỗn Độn của linh hồn.

Vốn dĩ, hắn cũng chỉ còn cách cảnh giới Hỗn Độn một bước, lại dùng Hắc Ám Vô Gian hấp thu một lượng lớn linh hồn của tu sĩ ở vũ trụ Thiên Nguyên.

Được luồng sức mạnh này gia tăng.

Rốt cục hắn cũng vượt qua tầng ngăn cách kia.

Linh hồn, bước vào cảnh giới Hỗn Độn.

Ở cảnh giới Hỗn Độn, linh hồn của hắn đã không có hình thái cố định, giống như một luồng Hỗn Độn khi thiên địa chưa mở, vô cùng huyền diệu.

Mà ngay khi linh hồn hắn bước vào cảnh giới Hỗn Độn, từ nơi sâu xa, hắn cảm ngộ được một loại đạo hoàn toàn mới... Linh hồn chi đạo!

Linh hồn của tu sĩ khác đột phá cảnh giới Hỗn Độn, cũng sẽ không phát động linh hồn chi đạo, nhưng Sở Cuồng Nhân không giống, hắn có tạo nghệ vô cùng cao ở phía trên linh hồn một đạo, gộp hai đại vũ trụ lại, cũng ít có người có thể so sánh.

Sau khi linh hồn đột phá Hỗn Độn.

Hắn tốn một chút thời gian, dung hợp linh hồn chi đạo.

Toàn bộ quá trình giống như nước chảy thành sông, vô cùng tự nhiên.

Ngoài ra.

Sức mạnh linh hồn tăng lên trên diện rộng, cũng giúp cho hiệu suất cảm ngộ về đạo của hắn tăng lên không ít, Thôi Diễn chi thuật cũng có tăng trưởng to lớn.

Ở trong đó, rõ ràng nhất chính là Đại Vận Mệnh Thuật.

Pháp môn tu hành này vô cùng huyền diệu.

Sau khi tu hành tới trình độ nhất định, không chỉ có thể giúp người ta tiến vào Vận Mệnh Trường Hà, quan sát đánh giá vận mệnh của vạn linh, mà còn có thể biến Vận Mệnh chi đạo thành các loại công kích, tiến hành đả kích đối với địch nhân.

Hiện tại, hắn chỉ nắm giữ có một Vận Mệnh Thần Quang.

Ngày xưa hắn giết chết Lục Nhãn Thần Vương, chính là dựa vào pháp môn này.

Hiện tại, cảnh giới linh hồn của hắn thu được tăng trưởng, cảm ngộ đối với Đại Vận Mệnh Thuật này lại sâu hơn một tầng.

Ngoại trừ Vận Mệnh Thần Quang, hắn cũng nắm giữ một kỹ năng khác.

Có tên là Vận Mệnh Chi Môn, kỹ năng này không tầm thường, trong dự đoán, uy lực cũng rất đáng sợ, nhưng muốn hoàn toàn nắm giữ, còn cần tốn một khoảng thời gian.

"Đây có lẽ sẽ là một lá bài tẩy của ta."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Tiếp đó.

Hắn tiến vào Vận Mệnh Thần Điện, bỏ ra thời gian gần mười năm, nắm giữ Vận Mệnh Chi Môn này, giờ cũng đã có thể thi triển ra.

Một ngày này.

Bên trong chiến trường hư không.

Sở Cuồng Nhân ngẩng đầu dậm chân ra khỏi đế cung.

Bên trong hư không.

Tinh đồ hiện lên.

Đám người Lam Vũ đi tới trước mặt hắn.

"Công tử, rốt cục ngươi cũng xuất quan." Lam Vũ vui vẻ nói.

"Khí tức của đạo hữu, lại nâng cao một bước."

Ngọc Trí nhìn Sở Cuồng Nhân một chút, cười nhạt một tiếng.

"Ha, cũng chưa tới một bậc đâu."

Sở Cuồng Nhân cười một tiếng.

Sau đó, hắn nhìn về phía một phương hướng ở nơi xa.

Ma Ám cấm thổ...

Trước khi rời khỏi chiến trường hư không, hắn còn muốn thừa dịp hiệu quả của đại trận Trạch Quốc Chiến Đồ vẫn còn, muốn đi nơi đó xem xét một phen.

Nghĩ đến đây, hắn bàn giao một phen, liền một thân một mình đi đến.

Khi đi tới nơi này lần nữa, cảnh tượng vẫn hoang vu như cũ, sương mù đen nhánh lưu chuyển, lộ ra một luồng khí tức quỷ quyệt không rõ.

Tâm thần Sở Cuồng Nhân khẽ nhúc nhích.

Chính mình, có thể dùng Đại Vận Mệnh Thuật thôi diễn nơi này hay không?

Thần Cơ nhất tộc của vũ trụ Thiên Nguyên đã từng làm như thế, nhưng tất cả đều bị phản phệ to lớn, một đám Thần Vương thân tử đạo tiêu.

Nhưng bản thân không giống.

Mệnh cách của mình, quỷ quyệt ly kỳ.

Còn có loại tồn tại như Vận Mệnh Thần Điện đang trấn giữ, nên không có việc gì.

Nghĩ đến đây, hắn bắt đầu thôi diễn.

Chỉ chốc lát.

Tinh thần của hắn đi tới một mảnh hắc ám thâm thúy, có chút cùng loại với mệnh cách hư không của chính mình.

Chẳng lẽ, đây cũng là tồn tại có mệnh cách hư vô giống mình?

Ngay khi Sở Cuồng Nhân kinh nghi bất định.

Chỉ thấy bên trong hắc ám vô biên kia, một đôi mắt bỗng nhiên mở ra.

"Dám can đảm nhìn trộm mệnh cách của ta, làm càn!"

Một tiếng quát lạnh vang lên.

Ngay sau đó, một luồng khí tức hắc ám vô cùng thâm trầm đánh ra.

Lúc này.

Trên người Sở Cuồng Nhân bộc phát ra tiên huy tươi sáng.

Một luồng mệnh cách càng thêm quỷ quyệt ly kỳ lại bá đạo bạo phát, chỉ trong nháy mắt, luồng khí tức hắc ám kia tán loạn ngay tại chỗ.

"Đây là..."

Chủ nhân của giọng nói kia dường như có chút chấn kinh.

Mà tiếp đó.

Chỉ thấy sau lưng Sở Cuồng Nhân, hư ảnh của một tòa thần điện nguy nga chiếu rọi ra, một luồng khí tức dường như trấn áp chư thiên tràn ngập.

Thần điện chấn động, hàng tỉ thần hoa chiếu rọi.

Mệnh cách có mảnh thiên địa hắc ám này, như muốn sụp đổ.

Trong bóng tối.

Trên mặt một nam tử mặc áo đen lộ ra vẻ chấn kinh.

"Đây là... Vận Mệnh Thần Điện! !"

"Làm sao có thể?"

Nam tử áo đen khiếp sợ không gì sánh nổi, hắn biết sự tồn tại của Vận Mệnh Thần Điện, nhưng chính vì vậy, nên hắn mới càng thêm rung động.

"Điện chủ lưu tình!"

Nam tử áo đen lớn tiếng nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, trong lòng hơi động một chút.

Dường như Vận Mệnh Thần Điện sau lưng cũng cảm ứng được ý nghĩ của hắn, tiếp đó biến mất không chút tăm tích bên trong hư không vô định.

Thần điện này, giống như cảm nhận được hắn gặp nguy hiểm mới hiện thân bảo hộ.

Sở Cuồng Nhân có chút ngạc nhiên.

Vận Mệnh chi đạo, quả nhiên là vô cùng huyền diệu.

Mà điều này đại biểu cho sự cao thâm khó dò của cung điện chí cao trong Vận Mệnh chi đạo.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Ý thức của Sở Cuồng Nhân ra khỏi Vận Mệnh Trường Hà, lại về tới Ma Ám cấm thổ lần nữa, mà ở trước mặt hắn, sương mù đen vô biên vô tận đã lui sang hai bên, tạo thành một đường hầm to lớn.

"Há, đây là đang mời ta đi vào sao?"

Sở Cuồng Nhân hơi suy nghĩ một hồi, đi vào.

Một phen thôi diễn vừa rồi, hắn không có kết quả.

Vậy thì trực tiếp đi gặp chủ nhân nơi đây đi.

Sâu bên trong Ma Ám cấm thổ.

Chưa từng có người nào đặt chân tới nơi đây.

Mà vào hôm nay, Sở Cuồng Nhân mặc trên người một bộ bạch y, ngẩng đầu dậm chân mà đến, đập vào mắt, chỉ thấy được một cỗ quan tài.

Quan tài này toàn thân đen nhánh, dùng chất liệu không biết tên để tạo ra, phía trên có khắc các loại đường vân huyền diệu hoa lệ.

Bên trong quan tài, một nam tử áo đen từ từ đứng lên.

Khí tức của hắn vô cùng quỷ quyệt, khi hô hấp, sương mù đen ở bốn phía cũng chập trùng theo, điều này khiến trong lòng Sở Cuồng Nhân âm thầm líu lưỡi.

Ma Ám cấm thổ mà mọi người nghe tin đã sợ mất mật, thế mà chỉ được hình thành từ việc hô hấp của nam tử trước mắt này? !

Đây phải là tồn tại kinh khủng đến cỡ nào.

Trong lòng Sở Cuồng Nhân chấn kinh.

Nhưng trên mặt lại không có biểu lộ chút nào, vẫn bất động thanh sắc như cũ.

"Tại hạ Hắc Ám Ma Quân, tham kiến Chủ nhân Vận Mệnh."

Nam tử áo đen Hắc Ám Ma Quân khom người nói ra.

Thái độ, cũng có chút cung kính.

Chuyện này khiến Sở Cuồng Nhân có chút kinh ngạc, dường như mình khiến người trước mắt này vô cùng kiêng kỵ, rõ ràng sức mạnh của đối phương hơn xa mình.

"Ngươi biết ta?"

"Có thể điều động Vận Mệnh Thần Điện, bên trong chư thiên vũ trụ, ngoại trừ Chủ nhân Vận Mệnh ra, không có người thứ hai."

Hắc Ám Ma Quân thản nhiên nói.

"Gia hỏa thông minh."

Sở Cuồng Nhân ứng phó đối phương.

Đồng thời để Tiểu Ái phân tích đối phương, kết quả là, lại không có cách nào phân tích, người trước mắt này, vượt qua năng lực phân tích của Tiểu Ái!

Loại tình huống này, là lần đầu tiên Sở Cuồng Nhân gặp phải.

Trong một góc nhỏ không biết.

Tiểu Ái không có hình thái cố định đang oán hận.

Quá yếu.

Thật sự là quá yếu.

Bây giờ, nàng căn bản theo không kịp tốc độ trưởng thành của Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân đã gặp tồn tại mà mình không có cách nào phân tích, mà loại tồn tại giống thế này, có một, liền sẽ có hai.

Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, tương lai mình nhất định sẽ biến thành một loại năng lực vô dụng, bị Sở Cuồng Nhân đặt ở một góc không ai biết.

Tiểu Ái không cho phép loại chuyện này phát sinh.

Chính mình vô cùng nóng nảy muốn tăng thực lực của mình.

Nhưng, phải làm thế nào?

Sở Cuồng Nhân cũng không rõ ràng sự xoắn xuýt của Tiểu Ái, hiện tại hắn nhìn Hắc Ám Ma Quân trước mắt, lại hỏi lần nữa: "Vì sao ngươi ở đây."

"Nhiều năm trước, đánh một trận với Quang Minh Thần Quân, bản thân bị trọng thương, lưu lạc đến tận đây, ở đây ngủ say dưỡng thương." Hắc Ám Ma Quân nói ra.

Chương 2025: Giao dịch với Hắc Ám Ma Quân, Hồng Mông đại thế giới, 3000 đại đạo

Hắc Ám Ma Quân, Quang Minh Thần Quân...

Sở Cuồng Nhân lâm vào suy nghĩ.

Không hề nghi ngờ.

Đối phương tuyệt đối là tồn tại cấp bậc siêu thoát.

Nhưng cụ thể là cấp bậc nào, Sở Cuồng Nhân cũng không rõ ràng.

"Chủ nhân Vận Mệnh, đã có duyên gặp gỡ ngươi ở chỗ này, không biết có thể cho ta một thỉnh cầu nho nhỏ không?"

Hắc Ám Ma Quân nói ra.

"Quy củ của Vận Mệnh Thần Điện, ngươi cần phải rõ ràng, muốn tiến hành giao dịch với vận mệnh, thì phải đưa ra vật đồng giá."

"Tất nhiên."

Hắc Ám Ma Quân gật đầu, sau đó, giữa mi tâm có một giọt máu đen chui ra, mà sắc mặt của hắn cũng tái nhợt hơn một ít.

Dường như lấy ra giọt máu này, là tiêu hao cực lớn đối với hắn.

"Đây là một giọt tinh huyết của ta, Chủ nhân Vận Mệnh có thể dung hợp Hắc Ám chi đạo dựa vào vật này, Trớ Chú chi đạo và 36 loại đại đạo khác."

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, trong lòng khẽ run lên.

Lập tức dung hợp hơn 36 loại đại đạo?

Có lầm hay không?

Lợi hại như vậy?

Mặt khác, không phải nói cảnh giới Hợp Đạo chỉ có thể dung hợp nhiều nhất là chín loại đạo sao? Vì sao Hắc Ám Ma Quân chắc chắn hắn có thể dung hợp những loại đạo này?

"Nói ra thỉnh cầu của ngươi đi."

"Ta hi vọng Chủ nhân Vận Mệnh có thể tiến vào Hồng Mông đại thế giới tìm kiếm vật trị thương giúp ta." Hắc Ám Ma Quân nói ra.

Hồng Mông đại thế giới, lại là một cái tên xa lạ.

Mà dường như Hắc Ám Ma Quân cũng nhìn ra tình huống của Sở Cuồng Nhân, cười nhạt nói: "Khởi nguyên của chư thiên, khi Hồng Mông bắt đầu, Hồng Mông đại thế giới là ngọn nguồn của chư thiên vũ trụ, ẩn chứa tạo hóa vô biên, đồ vật có thể trị liệu thương thế của ta, cũng chỉ có thể tìm được ở Hồng Mông đại thế giới."

Khởi nguyên của chư thiên, khi Hồng Mông bắt đầu...

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Chư thiên vũ trụ, lại có cùng một ngọn nguồn? !

Thật sự quá ghê gớm.

"Hồng Mông đại thế giới, mở ra mỗi một tỉ kỷ nguyên, ta đã tính qua, khoảng cách tới ngày mà Hồng Mông đại thế giới khởi động lại đã không còn xa. Ta hi vọng Chủ nhân Vận Mệnh có thể tiến vào bên trong, tìm vật trị thương giúp ta."

Sở Cuồng Nhân đang suy tư.

Sau đó hỏi: "Làm sao để tiến vào Hồng Mông đại thế giới?"

"Mỗi một vũ trụ, đều có một cánh cửa..."

Trong mắt Sở Cuồng Nhân có tinh quang lóe lên.

Hắn biết.

Thì ra cánh cửa kia chính là Hồng Mông đại thế giới.

"Một giọt tinh huyết, còn chưa đủ."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe nói như thế, ánh mắt Hắc Ám Ma Quân hơi hơi ngưng trọng, hắn không nghĩ tới, Sở Cuồng Nhân lại dám cò kè mặc cả với hắn.

Quả thật, hắn thật sự kiêng kị thân phận Chủ nhân Vận Mệnh của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng hắn cũng nhìn ra được, tu vi hiện tại của đối phương quá thấp.

Căn bản không đủ tư cách thành Chủ nhân Vận Mệnh chân chính.

Mắt Sở Cuồng Nhân sáng như đuốc, nhìn Hắc Ám Ma Quân, mà đối phương cũng đang nhìn thẳng vào mắt hắn, hai con mắt đen nhánh nhìn không ra tâm tình chập chờn.

Nhưng hắn cũng không có lập tức trở mặt.

Mà là đang suy tư một hồi.

Sau đó lấy ra một khối lệnh bài đen nhánh, hắn thản nhiên nói: "Vật này là Hắc Ám Quân Vương lệnh, ngươi cầm vật này, ngày khác nếu gặp người của Hắc Ám nhất tộc, có thể dựa vào lệnh này, để bọn họ nghe ngươi điều khiển."

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, tiếp nhận lệnh bài.

Hắn biết.

Hắn đánh cược đúng rồi.

Hắc Ám Ma Quân muốn tìm hắn giúp đỡ, mà không phải tự tiến vào Hồng Mông đại thế giới, hiển nhiên là có kiêng kỵ.

Rất có thể, cũng là Quang Minh Thần Quân đã từng đả thương hắn.

Có khả năng đối phương cũng sẽ tiến về Hồng Mông đại thế giới, mà bản thân Hắc Ám Ma Quân bị trọng thương, một khi xuất hiện ở Hồng Mông đại thế giới, có xác suất rất lớn sẽ bị đối phương phát hiện rồi đánh giết, cho nên lúc này mới mời hắn giúp đỡ.

"Giao dịch này của ngươi, vận mệnh, chuẩn."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Chủ nhân Vận Mệnh, can đảm cẩn trọng, làm cho người ta bội phục."

Hắc Ám Ma Quân nói ra.

Hiển nhiên, hắn cũng nhìn ra một phen thăm dò vừa rồi của Sở Cuồng Nhân.

Mà trên thực tế, đúng như Sở Cuồng Nhân sở liệu, hắn không dám tùy tiện tiến về Hồng Mông đại thế giới, sợ bị Quang Minh Thần Quân phát hiện.

Sở Cuồng Nhân làm Chủ nhân Vận Mệnh, tuy tu vi hiện tại cũng không cao, nhưng tiềm lực trưởng thành to lớn, khó có thể tưởng tượng, tuyệt đối là người có khả năng trợ giúp hắn tìm ra vật trị thương nhất mà hắn gặp qua.

"Nói ra vật mà ngươi cần đi."

Sau đó, Hắc Ám Ma Quân nói mấy đồ vật có trợ giúp đối với thương thế của hắn, Sở Cuồng Nhân âm thầm ghi ở trong lòng.

Trước khi đi.

Hắc Ám Ma Quân gọi hắn lại, nói ra: "Chủ nhân Vận Mệnh, ta có một chuyện phải nhắc nhở ngươi một chút, trước khi còn chưa thành tựu Hỗn Nguyên, ngươi có thể dung hợp bao nhiêu đạo, thì dung hợp bấy nhiêu, tốt nhất là đạt tới ba ngàn."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng.

Dung hợp ba ngàn đạo?

Nói đùa cái gì vậy?

Cực hạn của Hợp Đạo là chín loại đạo.

Bây giờ hắn có thể dung hợp mười mấy loại cũng đã là vượt qua tưởng tượng của mọi người, ba ngàn loại, ngay cả chính hắn cũng không có nghĩ qua.

"3000 đại đạo, thời điểm là Hợp Đạo dung hợp được càng nhiều, thì sau khi thành tựu Hỗn Nguyên, chiến lực cũng sẽ càng mạnh, tiềm lực càng lớn, nếu như dung hợp ba ngàn đạo, có lẽ ngươi có một chút cơ duyên trùng kích... Chúa tể vô thượng!"

Chúa tể vô thượng...

Khá lắm, thứ này đại biểu cho cái gì?

Cảnh giới? Tu vi? Danh hào?

Sở Cuồng Nhân cảm thấy, một cửa lớn mới tinh đang từ từ mở ra với mình, ẩn ẩn có loại cảm giác nhiệt huyết dâng trào.

Sở Cuồng Nhân không để ý đến Hắc Ám Ma Quân, quay người rời đi.

Hắc Ám Ma Quân nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, lộ ra nụ cười nghiền ngẫm: "3000 đại đạo, ngươi có thể dung hợp bao nhiêu đây?"

Dung hợp ba ngàn đạo.

Kỳ thật chuyện này chỉ là hắn thuận miệng nhắc đến mà thôi, chư thiên vũ trụ, còn chưa từng nghe nói qua có ai thật sự dung hợp ba ngàn loại đạo.

...

Rời khỏi Ma Ám cấm thổ, Sở Cuồng Nhân cảm giác mình thu hoạch không ít.

Lần này đến dò xét Ma Ám cấm thổ là đến đúng rồi.

"Chuyện tiếp theo cần giải quyết, cũng chỉ thừa một chuyện."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Nhìn về phía nơi xa.

Chính là phương hướng vũ trụ Thiên Nguyên.

Hắn không có tiến về vũ trụ Thiên Nguyên trước, mà là trở lại đế cung, luyện hóa tinh huyết của Hắc Ám Ma Quân.

Lại tiếp tục dung hợp thêm 36 loại đạo.

Bên trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Bọn người Lạc Tuyết, Thiên Tinh Thải về đến nơi này.

Lúc này đã cách thời gian chiến một trận ở chiến trường hư không, đã gần mấy chục năm.

Nhưng trận chiến kia, ký ức của mọi người vẫn còn mới mẻ như cũ.

Giống như ác mộng không thể bị vứt bỏ.

Vốn dĩ, bọn họ coi là trở lại vũ trụ Thiên Nguyên, tìm tới Thần Thiên, bọn họ vẫn có cơ hội đông sơn tái khởi.

Nhưng không nghĩ đến, thứ bọn họ đối mặt, là tuyệt vọng còn lớn hơn!

Thần Thiên điên rồi.

Hắn hoàn toàn điên cuồng.

Sau khi Phong Hoàng cũng chết ở trong tay Sở Cuồng Nhân, Thần

Thiên biết nếu mình không biện pháp nào đặc biệt, chỉ sợ khó có thể chống lại đối phương, vì khôi phục trạng thái đỉnh phong, hắn tăng nhanh tốc độ diệt thế.

Đúng.

Khi mọi người nhìn lại, tất cả những gì Thần Thiên làm chính là diệt thế.

Hắn vì khôi phục hoàn toàn sức mạnh của mình, không tiếc căn nuốt sinh cơ của vạn linh trong vũ trụ, làm cả vũ trụ lâm vào trong tuyệt vọng.

Những gì Sở Cuồng Nhân nói trên chiến trường đều là thật.

Bọn họ mở rộng đất đai biên giới ở phía trên chiến trường hư không, nỗ lực chém giết ở tiền tuyến, mà Thần Thiên và Phong Hoàng lại ở phía sau cắn nuốt tộc nhân, bằng hữu của bọn họ, trên đời này còn có chuyện gì hoang đường hơn nữa sao?

Chuyện này khiến cho bọn họ cảm thấy tuyệt vọng.

So với chiến bại, còn tuyệt vọng hơn!

Vũ trụ Thiên Nguyên.

Phía trên một viên cổ tinh to lớn.

Bọn người Lạc Tuyết, Thiên Tinh Thải, Đế Phi Thiên tề tụ ở một chỗ.

Bọn họ đang thương lượng làm cách nào để đối phó Thần Thiên.

Bây giờ, cử chỉ của Thần Thiên gần như điên cuồng, nếu như bọn họ không ngăn cản đối phương, toàn bộ vũ trụ, đều sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Nhưng Thần Thiên là Hỗn Nguyên, dựa vào bọn họ, làm sao đối phó được?

"Chư vị, cho dù nói thế nào, chúng ta cũng nhất định phải đứng ra, nếu như ngay cả những Thần Vương như chúng ta cũng sợ hãi rụt rè, vậy thì, vũ trụ này thì sẽ không còn bất cứ hy vọng nào nữa."

Lạc Tuyết nhìn một đám Thần Vương, ánh mắt kiên định nói.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Lập tức có người cắn răng, lên tiếng hưởng ứng: "Lạc Tuyết nói không sai, Thần Thiên không chết, thì kẻ chết chính là chúng ta, thay vì trốn trốn tránh tránh, tham sống sợ chết, không bằng vì tương lai, buông tay đánh cược một lần!"

Chương 2026: Thần Thiên điên cuồng, nếu Thiên không đồng ý, ai dám thu mệnh? !

Vũ trụ Thiên Nguyên.

Phía trên Thần Cơ cổ tinh, rất nhiều Thần Vương vì ứng phó Thần Thiên tiến hành diệt thế, dường như đều bắt đầu có hành động.

Phía trên cổ tinh.

Lạc Tuyết đứng ở trên một tòa tuyết sơn.

Ánh mắt băng lãnh.

Thần Cơ nhất tộc, là một trong số ít các Vương tộc đến bây giờ còn chưa bị Thần Thiên gây tai họa, nhưng đoán chừng, cũng sắp.

Căn cứ vào số người còn sống sót.

Trước kia, hai người Phong Hoàng, Thần Thiên chỉ cắn nuốt chủng tộc phía dưới Vương tộc, nhưng về sau, lại khóa chặt ánh mắt ở Vương tộc.

Nói cũng đúng, sức mạnh của những chủng tộc tầm thường kia đã không có cách nào làm cho thương thế của bọn họ tiếp tục khôi phục, nên mói có thể khóa chặt Vương tộc.

Như Phong tộc, Kiếm Linh nhất tộc, Minh Vương nhất tộc, Đạo

Vương nhất tộc, vân vân, đã lần lượt bị Thần Thiên cắn nuốt hết.

Lạc Vương nhất tộc của Lạc Tuyết, cũng nằm trong danh sách người bị hại.

Tuy nàng từng bị phụ thân của mình bức hôn.

Nhưng nói gì thì nói, đó cũng là chủng tộc đã từng nuôi dưỡng nàng.

Bị hại như thế, khiến trong lòng Lạc Tuyết tràn đầy sát ý đối với Thần Thiên.

Có điều nàng cũng rõ ràng.

Cho dù là trăm ngàn người như mình cũng không phải đối thủ của Thần Thiên.

Lần này.

Nàng liên hợp với rất nhiều Thần Vương của vũ trụ Thiên Nguyên, ý đồ quyết chiến sinh tử với đối phương, dưới cái nhìn của nàng, phần thắng cũng không đủ ba phần.

Dù sao, đây cũng là Hỗn Nguyên, trong hai đại vũ trụ, có thể sánh ngang với đối phương, đoán chừng cũng chỉ có một người.

Trong đầu Lạc Tuyết, không khỏi hiện ra một bóng người.

Lập tức nhịn không được mà tự giễu một tiếng: "Vẫn là quên không được sao?"

Lúc này.

Sau lưng có một đạo khí tức phiêu tán tới.

Là Thiên Nữ Du.

"Chuẩn bị thế nào rồi?"

"Đã bố trí sắp xong rồi, nhưng trong lòng ngươi và ta đều rõ ràng, trận chiến này, thua nhiều thắng thiếu." Thiên Nữ Du nói ra.

"Dù sao cũng phải đánh một phận, không phải sao?"

"Đúng thế."

Thiên Nữ Du khẽ cười một tiếng.

Hai người đứng ở đỉnh núi Tuyết Sơn, nhìn qua tinh không trên đầu.

Trầm mặc một hồi.

Thiên Nữ Du đột nhiên nói ra: "Ngươi còn đang nghĩ đến hắn sao?"

"Nghĩ thì có ích lợi gì, chúng ta và hắn, tương lai chỉ sợ sẽ chỉ là kẻ địch." Lạc Tuyết lạnh nhạt nói, tâm tình không vui không buồn.

"Ngươi hận hắn sao?"

Lạc Tuyết lại hỏi Thiên Nữ Du.

"Chưa nói tới hận, lập trường khác biệt mà thôi, chỉ là, hắn lừa tất cả chúng ta, ta chỉ hận chính mình, không quên được hắn."

Thiên Nữ Du tự giễu một tiếng.

"Trước kia, ta nghe nói một câu, nói con người lúc tuổi còn trẻ đừng gặp phải người quá kinh diễm vào thời điểm không đúng, nếu không tuổi già sẽ tiếc nuối, trước kia ta không hiểu ý nghĩa, hiện tại thật ra ta có chút minh bạch."

Ở sau lưng hai nữ tử, Long Thủy Tinh đứng đấy, ánh mắt phức tạp.

Trong đầu, cũng nghĩ đến người quá mức kinh diễm kia.

Mà ở sau lưng Long Thủy Tinh.

Thiên Tinh Thải nhìn ba nữ tử, ôm lấy Tinh Thần Cổ Kiếm trong ngực, thở dài dằng dặc: "Hỏi thế gian tình là gì, lại đả thương người sâu đến thế..."

Lăng Phi đi tới.

Trên người hắn, lưu chuyển ra khí tức kiếm oán chi khí doạ người.

Hắn khẽ đến gần, chúng nữ cũng nhanh chóng phát hiện.

"Đã bố trí xong rồi."

Lăng Phi từ tốn nói.

Mấy người khẽ gật đầu, mặc kệ là thương cảm, hay là phiền muộn, tâm tình dư thừa ào ào bị các nàng áp đến chỗ sâu nhất trong đáy lòng.

Tiếp đó, bọn họ muốn cân nhắc chỉ có một việc!

Đối phó với Hỗn Nguyên! !

...

Thần Cơ cổ tinh.

Chúng Thần Vương tề tụ, trên mặt của mỗi người đều mang sát khí.

Bởi vì bọn họ sắp đối mặt với một trận đấu hung hiểm nhất từ lúc chào đời cho tới nay, nếu như thất bại, không chỉ có bọn họ phải chết, mà chủng tộc mỗi người bọn họ đại biểu, cũng đều phải đối mặt với tai hoạ ngập đầu! !

Đùng! !

Lúc này.

Bên trong tinh không truyền đến một trận tiếng nổ lớn.

Chỉ thấy mây đen vô biên vô tận vọt tới, khí tức kinh khủng, trực tiếp khiến cho tinh quang ảm đạm, nhật nguyệt thất sắc, thiên địa rung chuyển!

Mà ở trong mây đen.

Một bóng người từ từ đáp xuống.

Người này mặc trên người một bộ trường bào màu đỏ ngòm, ngay cả liền tóc cũng là màu huyết hồng, toàn thân tản ra khí tức làm cho người ta run sợ.

Người tới chính là Thần Thiên!

"Thì ra các ngươi đều tụ tập ở chỗ này, như thế cũng tốt, ta có thể... Một mẻ hốt gọn các ngươi! !"

Thần Thiên lạnh lùng nói.

"Thần Thiên, uổng cho ngươi là Hỗn Nguyên của vũ trụ Thiên Nguyên, lại làm ra chuyện diệt thế bực này!" Có người đứng ra lớn tiếng nói.

Thần Thiên nghe vậy, lại cười miệt thị một tiếng: "Ta là Hỗn Nguyên, là tồn tại chí cao vô thượng bên trong vũ trụ Thiên Nguyên này! Ngươi cống hiến sinh cơ cho ta, trở thành một phần của ta, đây là vinh dự của ngươi!"

"Hừ, Thần Thiên, ngươi đã điên rồi, bị Sở Cuồng Nhân dọa cho điên rồi!" Kiếm Thần Vương hừ lạnh một tiếng nói ra.

Mà nghe được cái tên Sở Cuồng Nhân này, trên người Thần Thiên bộc phát ra một luồng sát khí doạ người, bao phủ toàn bộ Thần Cơ cổ tinh.

Đúng vậy.

Hắn làm ra hành động điên cuồng như vậy, chính là bởi vì Sở Cuồng Nhân.

Phùng Ma chết rồi, Phong Hoàng chết rồi...

Ai biết kẻ kế tiếp có phải đến phiên hắn hay không?

Vì ứng phó Sở Cuồng Nhân, hắn cũng không quản được nhiều như vậy.

"Các ngươi yên tâm, đợi ta cắn nuốt các ngươi, ta sẽ trở thành một với các ngươi, cùng nhau đánh bại Sở Cuồng Nhân, đoạt được vũ trụ Bàn Cổ!"

Nói xong, trong tay Thần Thiên xuất hiện một vòng xoáy huyết sắc.

Lực hút kinh khủng bạo phát.

Chính là Phệ Huyết Ma Linh Đại Pháp do Phong Hoàng sáng tạo!

Chiêu này vừa ra.

Lực hút kinh khủng bao trùm bốn phía.

Mọi người chỉ cảm thấy sinh cơ trong cơ thể như bị hấp thu.

"Động thủ!"

Lạc Tuyết quát lạnh một tiếng.

Trong chốc lát.

Bốn phía xuất hiện vô số phù văn cấm chế, hóa thành kết giới cự đại.

Từng bóng người lần lượt đi ra từ trong hư không.

Mỗi một người đều ở cảnh giới Thần Vương.

Kết giới xuất hiện trong nháy mắt, Phệ Huyết ma linh quyết mà Thần Thiên thi triển đúng là bị ngăn cách, chuyện này khiến Thần Thiên hơi cảm thấy ngoài ý muốn.

"Há, đây là... Hoàn Vũ Thất Sát Trận!"

Hoàn Vũ Thất Sát Trận, đệ nhất sát trận của vũ trụ Thiên Nguyên.

Ngày xưa, Thần Thiên liên hợp với hai người Phùng Ma, Phong Hoàng cùng nhau thi triển trận này, đối phó với Vô Hám, mà bây giờ mọi người thi triển, tất nhiên không lợi hại bằng bọn họ thi triển, thế nhưng cũng cực kỳ không tầm thường.

"Đây chính là lá bài tẩy mà các ngươi đối phó ta sao? Quả thật là có một chút thú vị." Thần Thiên cười lạnh một tiếng.

"Giết!"

Lạc Tuyết quát lạnh một tiếng.

Đột nhiên, Hoàn Vũ Thất Sát Trận chiếu ra tiên huy tươi sáng, từng đạo sát quang từ trong đó phun ra ngoài, đánh về phía Thần Thiên.

Uy lực cường đại, làm cho người ta sợ hãi.

Nhưng Thần Thiên nhẹ nhàng khoát tay, sức mạnh Hỗn Nguyên trong cơ thể giống như sóng to phun trào, trong nháy mắt liền tiêu diệt toàn bộ quang mang.

Hắn nhìn mọi người, cười lạnh nói: "Các ngươi thật sự quá coi thường sức mạnh Hỗn Nguyên, chút năng lực ấy của các ngươi, không đáng chú ý!"

Vừa sải bước ra.

Sức mạnh Hỗn Nguyên mênh mông giống như thủy triều khuếch tán.

Toàn bộ trận pháp, rung chuyển.

Bọn người Lạc Tuyết, Thiên Tinh Thải, Thiên Nữ Du gia nhập vào trong trận pháp.

Sức mạnh đạo tắc tuôn ra, rót vào trận pháp.

Một đạo quang hoa thô to xuyên thủng hư không, bắn ra!

"Ta nói, các ngươi quá coi thường Hỗn Nguyên!"

Thần Thiên điểm ra một chỉ.

Quang mang thô to kia, vẫn bị tuỳ tiện phá nát như cũ.

Lại ngay sau đó.

Thần Thiên đánh ra một quyền, toàn bộ trận pháp nổ tung rồi sụp đổ.

Nguyên một đám người bay ngược ra sau.

Bọn người Lạc Tuyết, Thiên Tinh Thải nhìn Thần Thiên, không khỏi tuyệt vọng.

Tuy đã ngờ tới sẽ thất bại, nhưng không nghĩ tới, lại thất bại triệt để đến vậy, ngay cả việc ngăn trở đối phương một chút cũng không làm được.

"Hiện tại, cống hiến sinh cơ của bọn ngươi đi!"

Thần Thiên đưa tay ra, Phệ Huyết ma linh quyết bạo phát, lực hút cuồng bạo nhắm ngay bọn người Lạc Tuyết, Thiên Tinh Thải, Long Thủy Tinh.

Phát hiện sinh cơ trong cơ thể bị xói mòn, trong lòng mọi người tuyệt vọng.

Từng cảnh tượng ở quá khứ, cuồn cuộn trong não hải.

Cuối cùng, dừng lại ở phía trên một đạo bóng người bạch ngọc.

"Đáng tiếc, không thể gặp lại một lần cuối..."

Lạc Tuyết nỉ non nói.

Thời điểm sinh cơ của mọi người ở đây sắp hết.

Nơi xa có một đạo kiếm quang kéo theo ánh sáng đạo tắc dồi dào, cường thế chém vào, chặt đứt Thần Thiên thi pháp, bức lui hắn!

"Loại khí tức này..."

Sắc mặt Thần Thiên biến hóa.

"Người của Viên Thiên hội, nếu Thiên không đồng ý, ai dám thu mệnh? !"

Giọng nói quen thuộc lại vang lên lần nữa.

Bên trong tinh không, giữa thần hoa phun trào.

Thiên uy lại hiện ra!

Chương 2027: Bố trí vô cùng sâu, sức mạnh đại đạo của vũ trụ Thiên Nguyên

Bên trong vũ trụ Thiên Nguyên.

Thiên uy lại hiện ra!

Sở Cuồng Nhân cường thế hiện thân, ngăn trở Thần Thiên tiến hành diệt thế.

Bọn người Lạc Tuyết, Long Thủy Tinh thấy cảnh này, chấn động không gì sánh nổi.

"Vậy mà hắn lại hiện thân!"

"Vì sao hắn lại đến?"

Mọi người nghi hoặc không hiểu.

Đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, không phải bọn họ chết thì sẽ càng tốt sao?

Nếu hắn không cho phép, người nào cũng không được giết?

Nghe được lời này của hắn, tâm tình đám người Lạc Tuyết có chút phức tạp.

Đối phương còn xem bọn họ là người một nhà sao?

Đây được tính là gì?

Ban cho bọn họ tuyệt vọng, hiện tại lại mang cho bọn họ hi vọng?

"Thiên Kiếm, rốt cuộc ngươi muốn chúng ta làm sao bây giờ..."

Lạc Tuyết nhìn Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Mà sau khi Thần Thiên nhìn thấy Sở Cuồng Nhân hiện thân, bên trong ánh mắt bắn ra sát ý băng lãnh: "Ta còn chưa đi tìm ngươi, mà ngươi lại tự mình tìm tới cửa."

"Phùng Ma, Phong Hoàng, đang chờ ngươi đi với bọn họ đấy."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, từ tốn nói.

Nghe nói như thế, sát ý trên người Thần Thiên càng thêm lãnh khốc: "Thiên Kiếm ngươi không cảm thấy mình quá tự tin sao? Ngươi làm sao giết được Phong Hoàng, ngươi cho rằng ta không biết á? Không phải là dựa vào một cái trận pháp sao?"

"Hiện tại, nơi này là vũ trụ Thiên Nguyên, không có đại trận bên trong chiến trường hư không kia, ngươi lấy cái gì tới giết ta? !"

Thần Thiên quả thật sợ hãi Sở Cuồng Nhân, nhưng cũng rõ ràng lai lịch của đối phương.

Không có đại trận Trạch Quốc Chiến Đồ.

Sở Cuồng Nhân, cũng chỉ là kẻ phía dưới Hỗn Nguyên mà thôi.

Hắn, có phần thắng rất lớn!

Nghĩ đến đây, Thần Thiên xuất thủ.

Hắn không cho phép Sở Cuồng Nhân tiếp tục trưởng thành.

Đánh ra một chưởng, sức mạnh Hỗn Nguyên huyết sắc tuôn ra.

Trong nháy mắt đã phong tỏa bốn phía thiên địa của Sở Cuồng Nhân.

"Ha, sức mạnh Hỗn Nguyên bị máu tươi nhiễm đỏ, thật sự rất thú vị."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Đưa tay ra, đã nắm Côn Ngô Kiếm ở trong tay, đưa tay trảm xuống, thi triển Thiên Chi Chứng Kiến chi Thiên Ngoại Thiên Kiếm, hình thành một đạo kiếm ảnh rộng rãi!

Một kiếm này, lấy Tự Cường Vô Địch chi đạo làm chủ đạo.

Các đạo còn lại phân bố ở các nơi như thân kiếm, mũi phong, chuôi kiếm.

Khí tức của nhiều loại đạo khác nhau, đúng là có đến bốn năm mươi loại!

Tình cảnh này, khiến tất cả mọi người sợ ngây người.

Bốn năm mươi loại đạo?

Có còn là người không?

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, không thể tin được.

Trong nhận thức của mọi người, cảnh giới Hợp Đạo có thể dung hợp nhiều nhất cũng chỉ có chín loại đạo mà thôi, nhưng Sở Cuồng Nhân lại tới bốn năm mươi loại...

Chuyện này đã vượt qua nhận biết của tất cả mọi người.

Đùng!

Kiếm ảnh và sức mạnh Hỗn Nguyên huyết sắc va chạm vào nhau.

Sức mạnh của cú va chạm kia bùng lên.hoàn toàn phá nát phương thiên địa này.

Hành tinh ở phương viên mấy trăm vạn dặm, hóa thành mảnh vỡ!

Nguyên một đám Thần Vương điên cuồng bay ngược ra sau.

Sắc mặt đám người Lạc Tuyết khẽ biến.

"Mau lui lại!"

Tất cả mọi người không dám thất lễ.

Đợi đến khi bọn họ rút lui ra xa mấy ngàn vạn dặm, chỉ thấy vị trí trước đó bọn họ đứng, đã hóa thành một không gian hắc động sụp đổ.

Mà ở trong lỗ đen, hai bóng người đứng lơ lửng trên không.

Một người huyết y tóc máu, toàn thân tản ra khí tức diệt thế.

Một người khác, áo trắng như tuyết, tiên tư xuất trần.

Giống như Tiên Vương tuyệt thế cứu vãn thương sinh.

Chuyện này khiến tất cả mọi người cảm thấy châm chọc.

Vô cùng châm chọc.

Tồn tại mạnh nhất vũ trụ Thiên Nguyên, muốn hủy diệt bọn họ, mà địch nhân lớn nhất của vũ trụ Thiên Nguyên, bây giờ lại thành cứu tinh của bọn họ.

Thế gian này, còn có chuyện nào còn châm chọc hơn thế này sao?

"Cho nên chúng ta đánh với vũ trụ Bàn Cổ nhiều năm như vậy, là vì cái gì? Không phải đều chỉ là trò cười sao?"

Có người bi ai nghĩ đến.

Sở Cuồng Nhân và Thần Thiên vẫn còn tiếp tục chiến đấu.

Thực lực của hai bên cực kỳ mạnh mẽ.

Một người là Hỗn Nguyên, mà một người khác tuy chỉ là Hợp Đạo, nhưng lại là dị số có chiến lực hoàn toàn vượt qua Hợp Đạo.

Hai người này đánh một trận, uy thế chấn thiên hám địa, phá nát gầm trời.

"Thần Thiên Huyết Nguyệt Trảm!"

Thần Thiên khẽ quát một tiếng.

Chỉ thấy Hỗn Nguyên chi đạo của hắn phóng lên tận trời, tạo thành một vòng ánh trăng huyết sắc ở giữa không trung, bay lên không trung chém về phía Sở Cuồng Nhân!

Đùng! !

Chỗ Huyết Nguyệt đến, hư không liên tục sụp đổ.

"Đến đây đi!"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng.

Lúc này, chiến lực của Thần Thiên cũng đã ở trên Phong Hoàng.

Hiện tại Sở Cuồng Nhân không có đại trận Trạch Quốc Chiến Đồ tương trợ, thế nhưng hắn vẫn không hề lui bước, đưa tay ra, sức mạnh Thanh Liên bạo phát đến cực hạn.

Sức mạnh Thanh Liên sáng sinh, sức mạnh Thanh Liên hủy diệt.

Hai luồng sức mạnh đan xen lưu chuyển ở trên người hắn.

Côn Ngô trong tay, chẳng biết lúc nào cũng đã đổi thành Bá Thiên Kích.

Đánh ra một kích.

Dòng nước lũ thanh sắc trút xuống.

Sáng tạo sinh mệnh vô tận, tự dưng hủy diệt, không ngừng sinh sôi.

Chính là Sáng Thần Đãng Hoàn Vũ! !

Cực chiêu trùng kích, bốn phương thiên địa trầm luân sụp đổ.

Hai người Sở Cuồng Nhân, Thần Thiên cũng đều bị đẩy lui.

Lúc này.

Trên thân Sở Cuồng Nhân đột nhiên bộc phát ra một luồng sức mạnh càng thêm mênh mông.

Đó là, sức mạnh đại đạo!

Thi triển nhập đạo pháp.

Chiến lực của Sở Cuồng Nhân lại tăng vọt lần nữa, giữa nhất cử nhất động, đều ẩn chứa sức mạnh vô biên, khiến cho Thần Thiên cảm thấy rất áp lực.

"Quả nhiên, quả nhiên ngươi nắm giữ sức mạnh đại đạo!"

Ánh mắt Thần Thiên ngưng trọng nói.

Thông qua trận chiến giữa Sở Cuồng Nhân và Phong Hoàng, hắn hiểu rõ không ít.

Đối với việc đối phương có thể thi triển sức mạnh đại đạo, hắn cũng biết đến, nhưng vẫn luôn không dám tin tưởng.

Hiện tại xem ra, quả thật là thế.

Lấy tu vi Hợp Đạo nắm giữ sức mạnh đại đạo, thật sự là không thể tưởng tượng.

"Thần Thiên, hôm nay chính là ngày tận thế của ngươi!"

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không.

Quanh người có tiên huy vô tận quấn lấy, vô cùng huyền diệu.

Khí thế đại đạo vờn quanh, một đóa Hỗn Độn Thanh Liên như ẩn như hiện.

Đại đạo, Chí Bảo Hỗn Độn.

Hai loại át chủ bài đều xuất hiện, Sở Cuồng Nhân có lòng tin áp chế cảnh giới Hỗn Nguyên tầm thường, có thể đánh bại Thần Thiên.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi thật sự là người kinh tài tuyệt diễm nhất mà ta từng thấy, hai chữ dị số, ngươi thật sự xứng đáng, nhưng đáng tiếc..."

Thần Thiên đột nhiên ngẩng đầu, lạnh nhạt nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, ngay sau đó, hắn đưa tay về phía bọn người Lạc Tuyết, Long Thủy Tinh ở xa xa, tung ra một trảo.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Trong thân thể đám người Lạc Tuyết có từng nét bùa chú ấn ký bay ra.

Đó là cửu vương ấn ký!

Tay phải của Thần Thiên lại nhấc lên, cửu vương ấn ký của bọn người La Vân Tu, Vô Miên, Huyền Nguyên Phong ngày xưa từng biến mất không thấy gì nữa sau khi bọn họ chết, đúng là lại xuất hiện.

Chín đạo cửu vương ấn ký, lại xuất hiện lần nữa.

Cũng trong nháy mắt, dung nhập vào trong cơ thể của Thần Thiên.

Khí tức của hắn, không ngừng tăng cao.

Hơn nữa, một luồng sức mạnh đại đạo cường đại, tự nhiên sinh ra.

So với Sở Cuồng Nhân, không kém chút nào!

"Ngươi quá coi thường ta!"

Thần Thiên nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng băng lãnh: "Ngày xưa, ta bố trí cửu vương, cũng không đơn thuần vì xây dựng ra cửu vương, mà còn là vì thu hoạch sức mạnh đại đạo để chi phối vũ trụ Thiên Nguyên! !"

"Tuy bởi vì ngươi xuất hiện, ta không thể không sớm thu hồi luồng sức mạnh này, nhưng bên trong vũ trụ Thiên Nguyên này, ta vẫn có thể sử dụng không ít sức mạnh đại đạo như cũ, Sở Cuồng Nhân, ưu thế của ngươi, không còn là ưu thế!"

Thần Thiên đứng chắp tay.

Khí tức đại đạo lưu chuyển trên người hắn, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

Hai loại khí tức đại đạo, điên cuồng va chạm.

Toàn bộ vũ trụ cũng vì đó mà chấn động.

Bọn người Lạc Tuyết khiếp sợ không gì sánh nổi.

Không nghĩ tới, vậy mà Thần Thiên lại bố trí đến mức này.

Cái gọi là cửu vương, từ đầu tới đuôi, đều là quân cờ mà Thần Thiên bày ra vì nắm giữ sức mạnh đại đạo của vũ trụ Thiên Nguyên mà thôi.

"Sở Cuồng Nhân có thể thắng sao?"

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Đối phương từng là địch nhân của bọn họ.

Nhưng giờ khắc này, lại cũng là chúa cứu thế của bọn họ.

Chương 2028: Đại đạo giao phong, hóa thân Đại Đạo lại hiện ra, ngươi gặp qua vận mệnh sao?

Sở Cuồng Nhân, Thần Thiên.

Hai người giằng co, sức mạnh đại đạo trên người đang điên cuồng đan xen va chạm.

Khí tức doạ người lưu chuyển ra, rung chuyển toàn bộ tinh không.

Lấy hai người làm trung tâm.

Trong phạm vi mấy chục triệu dặm đều trở thành một mảnh hư vô.

Không có hành tinh, không ánh sáng.

Thứ hiện hữu, chỉ là hư vô vô tận và khí tức đại đạo va chạm.

"Ra tay đi."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Mà Thần Thiên cũng không nói nhảm, trực tiếp xông ra, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, sức mạnh Hỗn Nguyên lưu chuyển ra, hóa ra một quả chuông lớn đen nhánh trong nháy mắt.

Tiếng chuông quanh quẩn, lay động chư thiên tinh thần.

Một luồng sức mạnh mạnh mẽ tuyệt luân tác động vào linh hồn của Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy trên người hắn có thanh quang lóe lên.

Hỗn Độn Thanh Liên bảo vệ quanh người.

Công kích phương diện linh hồn, có hiệu quả không lớn đối với hắn.

Hơn nữa, cảnh giới linh hồn bây giờ của hắn rất mạnh, cho dù là loại tồn tại cấp bậc Hỗn Nguyên như Thần Thiên cũng không có cách nào tuỳ tiện ảnh hưởng đến.

Bá Thiên Kích trong tay Sở Cuồng Nhân chém ra.

Sức mạnh đại đạo quấn quanh ở phía trên.

Khi một tiếng động thật lớn vang lên, Thần Thiên và quả chuông lớn kia đều bị đánh bay ra ngoài, nhưng mà, cũng không nhận được thương tổn quá lớn.

Dù nói thế nào, hiện tại hắn cũng có sức mạnh đại đạo hộ thân.

"Chung Thiên Thần Trảm!"

Sức mạnh Hỗn Nguyên trong cơ thể của Thần Thiên dung hợp với sức mạnh đại đạo, phối hợp với tiếng chuông lớn quanh quẩn sau lưng, hóa thành một đạo đao ảnh kinh thiên.

Đao ảnh chém xuống, uy thế khiến cho người ta hoảng sợ.

Bọn người Lạc Tuyết dã thối lui đến nơi cách đó ngàn tỉ dặm, sau khi nghe được tiếng chuông này đều cảm thấy linh hồn run rẩy, có một loại cảm giác muốn nổ tung.

Đao ảnh kia, nhìn một cái cũng cảm thấy như bị xé nứt.

Bọn họ không dám tưởng tượng.

Sở Cuồng Nhân thừa nhận áp lực đến bực nào!

"Sáng Thần Đãng Hoàn Vũ, biến thức!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát, trong mắt có tinh quang lưu chuyển.

Một kích chém ra.

Một đóa Thanh Liên to lớn nở rộ trong hư không.

Sáng Thần Đãng Hoàn Vũ, đây sát chiêu cực hạn lấy sức mạnh Thanh Liên hủy diệt, dung hợp với sức mạnh sáng sinh thi triển ra, trình độ huyền diệu đã có xu thế vượt qua Hợp Đạo pháp.

Mà những năm gần đây, Sở Cuồng Nhân lại có cảm ngộ mới.

Hắn dung hợp chính mình với các đạo còn lại, rồi dung hợp tất cả vào trong một chiêu này.

Vẫn lấy hủy diệt, sáng tạo sinh mệnh làm chủ đạo như cũ.

Nhưng bởi vì cộng thêm các loại đạo còn lại, nên nó càng thêm biến hóa khôn lường.

Đây cũng là Sáng Thần Đãng Hoàn Vũ, biến thức!

Thanh Liên to lớn hoành không, va chạm với đao ảnh.

Sức mạnh cường đại va chạm, giống như ném ra một tảng đá lớn ở trên mặt hồ, nổ tung trong hư không, tầng kết giới hư không sâu nhất bị xé nứt.

Từng vòng từng vòng gợn sóng khuếch tán ra, lay động vạn linh.

Mà hai người Sở Cuồng Nhân, Thần Thiên biến mất ở trước mặt mọi người.

Bọn họ, tiến vào tầng sâu hư không để đánh một trận.

Tầng sâu hư không.

Nơi đây biến hóa khôn lường.

Hai người Sở Cuồng Nhân tiến vào bên trong, các loại tiên pháp thần thông cường đại đụng chạm, đánh cho toàn bộ hư không đều điên cuồng nổ tung.

Tầng sâu hư không, tầng cạn hư không, không gian hiện thế...

Không có một nơi nào có thể may mắn thoát khỏi.

Thân ảnh của hai người giao thoa, du đãng ở hư không vô định, liên tục xuất hiện ở các ngõ ngách trong vũ trụ, vô số ngôi sao bị phá nát.

Toàn bộ vũ trụ như lâm tận thế dưới cuộc chiến của hai người.

Thậm chí bọn người Lạc Tuyết còn hoài nghi, nếu kéo dài như vậy nữa, thì không được bao lâu, có phải toàn bộ vũ trụ Thiên Nguyên sẽ bị bọn họ đánh sập hay không?

Chuyện này quá đáng sợ.

"Sở Cuồng Nhân, chết đi cho ta! Thần Hoàng diệt vạn linh!"

Thần Thiên thét dài một tiếng, sức mạnh Hỗn Nguyên trong cơ thể và sức mạnh đại đạo đều được thúc giục đến cực hạn, hình thành một dòng nước lũ diệt thế.

Cộng thêm chuông lớn đen nhánh sau lưng truyền ra tiếng chuông hùng hậu bá đạo.

Uy lực của một kích này, vượt qua tất cả công kích trước đó của hắn.

Giúp chiến lực, lại tăng cao một lần nữa!

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, mấy chục loại đạo trong cơ thể cùng nhau phát ra tiếng nổ lớn.

Ở quanh người hắn, một đóa Hỗn Độn Thanh Liên, từ từ nở rộ.

"Thiên Chi Chứng Kiến, Đạo âm Tề Minh!"

Sức mạnh của mấy chục loại đạo, đều tập trung vào một chiêu.

Sinh tử, âm dương, luân hồi, ngũ hành...

Sức mạnh kinh khủng không có gì sánh kịp, bỗng nhiên bạo phát đến cực hạn.

Một đạo tiên huy tươi sáng, trùng kích ra.

Cực chiêu lại va chạm.

Thiên địa cùng chấn động.

Tiên huy và dòng nước lũ diệt thế quấn lấy nhau, chiếu rọi ra ngàn vạn quang hoa lộng lẫy, toàn bộ vũ trụ đều bị luồng quang hoa này chiếu sáng.

Bọn người Lạc Tuyết nhìn đến trầm mê.

Giống như từ bên trong quang hoa đó, thấy được lý lẽ của đạo, cảm ngộ về đạo.

Quang hoa dần dần tán đi.

Mà ở trong vũ trụ, hai bóng người đứng bên trong loạn lưu linh khí hỗn loạn, trên người chiếu ra khí thế đại đạo, khí thế dồi dào.

Nhưng mà, quả chuông lớn đen nhánh sau lưng Thần Thiên, đã nổ tung.

Phía trên phủ đầy từng đạo từng đạo vết rách, cũng sẽ nổ tung bất cứ lúc nào.

Có thể thấy được, bên trong một vòng trùng kích vừa rồi kia, Sở Cuồng Nhân chiếm thượng phong.

"Sở Cuồng Nhân, không nghĩ tới ngươi có thể kiên trì đến loại tình trạng này."

Thần Thiên thản nhiên nói.

"Ha, là ngươi có thể ở trước mặt ta kiên trì đến tận bây giờ, khiến người ta bất ngờ."

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Bá Thiên Kích nói ra.

Hai mắt hắn khẽ híp một cái.

Hắn cảm giác, dường như khí tức của Thần Thiên trở nên mạnh hơn.

Giống như có gì đó đang dâng cao.

Đùng!

Đột nhiên, khí tức trên người Thần Thiên bạo phát đến cực hạn.

Ở phía sau hắn, một bóng người mặc trên người chiến giáp mạ vàng hiện lên, khí tức kinh khủng, lưu chuyển ra từ trong đó, rung chuyển khắp nơi.

Chính là... Hóa thân của Đại Đạo!

Đồng tử của bọn người Lạc Tuyết ở nơi xa co rụt lại.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, cũng cảm thấy đương nhiên.

Thần Thiên đến cả cửu vương ấn ký cũng có thể tước đoạt, triệu hoán hóa thân của Đại Đạo, lại đáng là gì đâu?

Chỉ là, sức mạnh của hóa thân của Đại Đạo này, không biết mạnh hơn bao nhiêu lần so với bọn họ, căn bản không phải cùng một cấp độ.

"Sở Cuồng Nhân, tiếp đó, chính là phân thắng bại!"

Thần Thiên lạnh giọng nói ra.

Hắn triệu hồi ra hóa thân của Đại Đạo, sức mạnh đại đạo có thể thúc giục còn dồi dào hơn so với trước đó, ẩn ẩn chế trụ Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy hóa thân của Đại Đạo đánh xuống một chưởng, dấy lên loạn lưu hư không.

Sở Cuồng Nhân bị đánh trúng, bay ra ngoài, đập vỡ từng hành tinh, Thanh Liên trên người cũng vì đó mà chấn động.

Giống như muốn sụp đổ.

Bọn người Lạc Tuyết, Long Thủy Tinh đúng là nhịn không được mà lo lắng cho hắn.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi có thể chịu được mấy chiêu của hóa thân của Đại Đạo này đây?"

Thần Thiên lại thúc hóa thân của Đại Đạo.

Lại một lần nữa, đánh Sở Cuồng Nhân bay ra ngoài.

Mà mỗi một lần xuất thủ, sự e ngại trong lòng hắn đối với Sở Cuồng Nhân liền yếu bớt một phần, đạo tâm thì thư thái một phần.

Sở Cuồng Nhân liên tục chém giết Phùng Ma, Phong Hoàng, trong lúc vô hình, khiến hắn cảm thấy hoảng sợ, làm ra hành động diệt thế điên cuồng này.

Hiện tại, hắn suy nghĩ minh bạch.

Nếu trong lòng vẫn luôn mang theo sự e ngại Sở Cuồng Nhân, chỉ sợ cả đời này hắn đều sẽ bị vây ở cảnh giới bây giờ, không cách nào tiếp tục tiến bộ.

Sở Cuồng Nhân, có xu hướng thành ma chướng của hắn!

Hiện tại, hắn muốn tự tay đánh vỡ ma chướng này! !

"Sở Cuồng Nhân, đợi sau khi ngươi chết, ta sẽ khiến vũ trụ Bàn Cổ rơi vào trong lòng bàn tay của ta, từ từ giết chết tất cả người có liên quan với ngươi!"

Thần Thiên thúc giục hóa thân của Đại Đạo, lạnh giọng quát.

"Giết ta? Ngươi thật sự cho rằng mình có tư cách đó sao?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Chỉ thấy hắn nhìn về phía Thần Thiên, trong mắt lộ ra thần sắc băng lãnh.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Một luồng ý vị vô cùng huyền diệu từ trên người hắn lưu chuyển ra.

Hắn vung vẩy trường kích, ngăn lại một kích của hóa thân của Đại Đạo.

Ngay sau đó, thu hồi binh khí.

Mặt của bọn người Lạc Tuyết lộ vẻ vẻ không hiểu.

"Ngươi gặp qua... Vận mệnh sao?"

Sở Cuồng Nhân nói ra, ý vị huyền diệu trên người chuyển biến thành thần hoa.

Một vệt thần quang bắn ra.

Đó là, Vận Mệnh Thần Quang!

Thần Thiên biến sắc, thúc giục hóa thân của Đại Đạo chặn lại.

Tuy thân thể không nhận lấy tổn thương gì, nhưng từ nơi sâu xa, hắn cảm nhận một vật gì đó của mình, nhận lấy ảnh hưởng kịch liệt.

Là vận mệnh của hắn!

Chương 2029: Vận Mệnh Chi Môn giết Thần Thiên, ta không muốn, nhưng ta sẽ

Vận mệnh!

Vận mệnh của hắn bị ảnh hưởng!

Đồng tử của Thần Thiên bỗng nhiên co rụt lại, phải biết rằng, hắn ở cảnh giới Hỗn Nguyên, ngay cả đại đạo Vũ Trụ cũng không có cách nào khống chế vận mệnh của hắn.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại có biện pháp? !

Chuyện này sao có thể? !

"Ngươi tu hành, là loại Vận Mệnh chi đạo gì? Khoan đã, phương thức của loại công kích này... Ngươi đã học Đại Vận Mệnh Thuật của Lục Nhãn? !"

Thần Thiên từng gặp Lục Nhãn Thần Vương.

Cũng có chút rõ ràng đối với thủ đoạn của đối phương.

Thứ mà Sở Cuồng Nhân hiện đang sử dụng, cũng không quá khác biệt so với Lục Nhãn Thần Vương.

Nhưng luận về uy lực, thì lại đáng sợ gấp bội!

"Đừng so sánh ta với hắn."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Lại là một đạo Vận Mệnh Thần Quang đánh ra.

Thần Thiên thúc giục hóa thân của Đại Đạo phòng ngự, nhưng mệnh cách lại chịu ảnh hưởng lần nữa.

Hắn biến sắc, vô cùng e dè.

Lục Nhãn Thần Vương xuất toàn lực cũng khó có thể phỏng đoán mệnh cách của Hỗn Nguyên, chớ nói chi là gây ảnh hưởng, nhưng Sở Cuồng Nhân, lại có thể công kích đến mệnh cách của hắn.

Quả thực là không thể tưởng tượng.

"Không được, ta nhất định phải nhanh chóng đánh bại hắn mới được."

Thần Thiên âm thầm nghĩ tới.

Nếu không thì, mệnh cách của hắn sẽ bị đánh tan, người cũng mất.

Thần Thiên thúc giục hóa thân của Đại Đạo.

Bàn tay to lớn lại trấn áp về phía Sở Cuồng Nhân lần nữa.

"Ha, chiêu tiếp theo đây, sẽ là kết thúc!"

Tay Sở Cuồng Nhân kết thành pháp quyết huyền diệu.

Sức mạnh vận mệnh vờn quanh người, khiến cho hư không bốn phía vặn vẹo.

Ngay sau đó.

Trong tinh không, một cánh cửa lớn màu trắng nguy nga hùng vĩ, bỗng nhiên hiện lên!

Phía trên cửa lớn, hàng tỉ thần hoa đang lưu chuyển.

Phù văn huyền diệu khó lường được khắc ở trong đó.

Chỉ một cái liếc mắt, mọi người liền hoa mắt thần mê.

Ngoài ra, trên cửa lớn tiêu tán đi ra uy áp doạ người, làm cho vạn linh trong vũ trụ Thiên Nguyên có loại cảm giác muốn quỳ bái.

Sinh linh đếm mãi không hết, nằm rạp trên mặt đất theo bản năng.

Đùng!

Cửa lớn màu trắng xuất hiện trong nháy mắt.

Hóa thân của Đại Đạo mà Thần Thiên đang thao túng chấn động, trực tiếp sụp đổ!

Bên trong ánh mắt của Thần Thiên toát ra vẻ hoảng sợ, thân hình nhịn không được mà run rẩy: "Đây là vật gì? ! Đây rốt cuộc là cái gì? !"

Uy hiếp!

Uy hiếp sinh mệnh!

Thần Thiên cảm thấy ở trước mặt cửa lớn này, mình có chút nhỏ bé.

Giống như không thể tự kiềm chế sinh tử.

Điều này khiến sự sợ hãi trong lòng hắn không ngừng bị phóng đại, chỉ có thể duy trì lchút ý trí còn sót lại, không lại ham chiến, quay đầu chạy mất! !

"Trốn? Ngươi chạy thoát được sự điều khiển của vận mệnh sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Vận Mệnh Chi Môn nhẹ nhàng chấn động, trấn áp về phía Thần Thiên chạy trốn, mà mặc kệ hắn chạy ra bao xa, đều không thể thoát khỏi Vận Mệnh Chi Môn.

Cánh cửa này, đã sớm khóa chặt vận mệnh của Thần Thiên, dù cho hắn chạy trốn tới một vũ trụ khác, Vận Mệnh Chi Môn cũng sẽ trấn áp hắn!

Nói cách khác, đây là một chiêu không có cách nào tránh né!

"Không, không! !"

Thần Thiên nhìn vận mệnh từ trên đỉnh đầu đang từ từ trấn áp xuống kia, hoảng sợ vô cùng, vội vàng thúc giục tất cả sức mạnh đánh về phía Vận Mệnh Chi Môn.

Nhưng căn bản không có chút tác dụng nào.

Một tiếng phịch vang lên.

Năng lượng nổ tung.

Nhưng Vận Mệnh Chi Môn lại không hư hao chút nào.

Đùng!

Cuối cùng, Vận Mệnh Chi Môn to lớn trấn áp Thần Thiên.

Ở trước mặt cách cửa này, Thần Thiên bị trấn áp giống như con kiến hôi nhỏ bé.

Chỉ trong nháy mắt.

Vận mệnh của hắn liền trực tiếp vỡ nát!

Vận mệnh không còn, tất nhiên người cũng liền tan thành mây khói.

Ngay cả một chút xíu mảnh vỡ đạo tắc cũng không có để lại.

Bị hoàn toàn xóa bỏ.

Mọi người thấy vậy, tuy trong lòng đã sớm có dự đoán, nhưng vẫn nhịn không được mà rung động như cũ, ba đại Hỗn Nguyên của Thiên Nguyên, đã chết hết rồi.

Hơn nữa, tất cả đều chết ở trong tay một tên tiểu bối phía dưới Hỗn Nguyên.

Trong lòng mọi người ẩn ẩn có chút không thể tin được việc này.

Tâm niệm của Sở Cuồng Nhân chuyển động, Vận Mệnh Chi Môn to lớn kia biến mất vào bên trong hư không trong nháy mắt, hắn rất ngạc nhiên, nếu như mình có thể hoàn toàn thúc giục Vận Mệnh Chi Môn này, thì chiến lực sẽ đạt tới loại tình trạng nào? !

Nhưng chuyện này cần chờ hắn tu hành Đại Vận Mệnh Thuật đến tầng thứ cao hơn mới được.

Có lẽ còn phải tốn một khoảng thời gian rất dài.

Ngay sau đó, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía bọn người Lạc Tuyết, mà đối phương, cũng nhìn hắn, nhưng mà, ánh mắt của bọn họ vô cùng phức tạp.

Có cảm kích, có không hiểu, cũng có đề phòng.

"Bảy ngày sau đó, Viên Thiên hội mở họp, người nào không đến, thì Thiên sẽ xem như chính hắn rời khỏi Viên Thiên hội."

Sở Cuồng Nhân nói ra, tiếp đó liền biến mất không thấy.

Lạc Tuyết và mọi người đưa mắt nhìn nhau.

"Hắn có ý tứ gì? Còn muốn chúng ta đi họp?"

"Hắn còn coi mình là Thiên Kiếm sao?"

"Viên Thiên hội, còn có thể tiếp tục giữ lại sao?"

Trong lòng mọi người không hiểu.

Mà bảy ngày sau.

Phía trên một cổ tinh, Viên Thiên hội được thành lập ở chỗ này.

Hội nghị lần thứ nhất cũng triển khai ở chỗ này.

Sở Cuồng Nhân ngồi ở bên cạnh một cái bàn tròn lớn, đang đợi gì đó.

Sau đó không lâu.

Nơi xa, có kiếm khí băng sương bay trên không trung mà đến.

Lạc Tuyết đạp trên gió tuyết đầy trời đi đến.

Một tiếng ròng gầm, tiên huy bảy màu lưu chuyển ra.

Long Thủy Tinh cũng đi tới.

Oán khí đan xen, đế vương khí ngang dọc...

Bọn người Lăng Phi, Đế Phi Thiên, Thiên Tinh Thải, Thiên Nữ Du lần lượt đi vào.

Nhìn bàn tròn to lớn ở trước mặt, tâm tình của bọn họ phức tạp.

Bàn tròn vẫn là bàn tròn kia.

Nhưng tâm tình của người ta, lại không còn như lúc trước.

"Thiên Kiếm, không, Sở Cuồng Nhân, ngươi tìm chúng ta làm cái gì?"

Lạc Tuyết nhìn Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Người đều đến đông đủ rồi, vậy thì ngồi đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Sở Cuồng Nhân, trong hồ lô của ngươi lại bán thứ gì nữa?"

Lạc Tuyết cau mày lại.

"Nghe lời, ngồi xuống đi."

Gân xanh trên cái trán trắng noãn của Lạc Tuyết nhảy lên.

Nghe lời?

Dỗ con nít sao?

Hắn coi mình thành cái gì rồi?

Nàng không hiểu, vì sao Sở Cuồng Nhân còn có thể như không có chuyện gì xảy ra mà đối mặt với các nàng, thật giống như những lừa gạt kia, những thương tổn kia đều chưa từng tồn tại.

"Nếu như, các ngươi còn muốn bảo vệ vũ trụ Thiên Nguyên."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nghe đến đây, ánh mắt mấy người Lạc Tuyết, Thiên Nữ Du, Long Thủy Tinh ngưng trọng.

Sau đó, liền ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Nghe như đây là một cuộc đàm phán."

Lạc Tuyết nói ra.

"Các ngươi có thể hiểu như vậy."

"Ha, giữa ngươi và chúng ta, còn có chuyện gì đáng nói sao?"

"Sai, hiện tại là ta cho các ngươi một cơ hội để đàm phán, đừng quên, nếu không có ta, có lẽ vũ trụ Thiên Nguyên đã không có."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Bọn người Lạc Tuyết nghe vậy, lộ ra vẻ suy tư.

Hoàn toàn chính xác.

Hiện tại Sở Cuồng Nhân có thể tùy ý nắm giữ vũ trụ Thiên Nguyên.

Đối phương, thậm chí có thể không cần đàm phán với bọn họ.

Trực tiếp phát binh, diệt bọn họ cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

"Nói thẳng đi, ngươi muốn làm gì?"

"Ký kết hiệp nghị đình chiến, vũ trụ Thiên Nguyên là kẻ xâm lược, bồi thường cho vũ trụ Bàn Cổ, từ nay về sau, hai đại vũ trụ đều không tương phạm, mà vũ trụ Thiên Nguyên thì giao cho các ngươi chưởng quản, mà các ngươi, làm thành viên của Viên Thiên hội, trực tiếp nghe ta điều khiển, chỉ đơn giản như vậy."

Mọi người hiểu rõ.

Sở Cuồng Nhân, muốn không đánh mà thắng lợi, nắm giữ vũ trụ Thiên Nguyên.

"Nếu như chúng ta cự tuyệt thì sao?" Lạc Tuyết nói ra.

"Ta không thích giết chóc, nhưng ta cũng không để ý đến việc dùng giết chóc để giải quyết vấn đề, giết các ngươi, ta lại tìm chút thời giờ, diệt đi những kẻ phản kháng còn lại của vũ trụ Thiên Nguyên, đều có thể đạt được mục đích của ta." Sở Cuồng Nhân nói.

"Ngươi... Thật sự sẽ giết chúng ta sao?"

Lạc Tuyết nhìn Sở Cuồng Nhân nói ra.

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, nàng cũng có chút hối hận.

Đây được tính là gì?

Chó vẩy đuôi mừng chủ sao?

Thế nhưng, trong lòng của nàng ẩn ẩn chờ mong.

Mấy người Thiên Nữ Du, Long Thủy Tinh cũng đang chờ câu trả lời của hắn.

Sở Cuồng Nhân trầm mặc một hồi.

Lập tức, hắn từ tốn nói: "Ta không muốn, nhưng... Ta sẽ!"

Chương 2030: Bế quan ngàn năm, một cái khác vũ trụ, ý nghĩ để Tiểu Ái tiến hóa

Trong khoảng thời gian Sở Cuồng Nhân làm Thiên Kiếm, sự tương giao với bọn người Lạc Tuyết cũng không phải hoàn toàn không có chân tâm thực ý ở bên trong.

Nhưng mà, làm Tiên Vương của vũ trụ Bàn Cổ, hắn phải gánh vác rất nhiều.

Hắn cũng không muốn giết bọn người Lạc Tuyết.

Nhưng, không có nghĩa là hắn sẽ không.

Trên đời này, ngoại trừ người chí thân chí ái ra.

Cho dù là ai cản trở hắn, thì không người nào mà hắn không giết!

"Không muốn, nhưng sẽ... Ha, thế này là đủ rồi."

Lạc Tuyết nỉ non nói.

Nàng hít sâu một hơi: "Điều kiện của ngươi, ta đồng ý."

Những người còn lại nghe vậy, cũng đều đồng ý.

Trên thực tế, bọn họ cũng không có tư cách nói không.

"Rất tốt, chuyện kế tiếp, ta sẽ cho người nói với các ngươi."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Sau đó, hắn đứng dậy rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Lạc Tuyết biết, về sau, chỉ sợ bọn họ sẽ dần dần bước qua nhau, sẽ không thể trở về như lúc trước.

Nghĩ đến đây, hai mắt Lạc Tuyết đỏ bừng, lệ rơi đầy mặt.

Bọn người Thiên Nữ Du than nhẹ một tiếng, các nàng làm sao không phiền muộn đây.

"Được rồi, tiếp đó, lại phải bận rộn."

Lạc Tuyết lau nước mắt một chút.

Sắc mặt khôi phục vẻ kiên định lần nữa.

Hiện tại, ba đại Hỗn Nguyên của vũ trụ Thiên Nguyên ngã xuống, đa trọng Hợp Đạo Thần Vương dường như cũng chết hầu như không còn, bách phế đãi hưng, các nàng phải làm rất nhiều chuyện.

……

Chuyện đàm phán với vũ trụ Thiên Nguyên, tiến hành cực kỳ thuận lợi.

Hai bên ký kết hiệp nghị đình chiến ở chiến trường hư không, vũ trụ Thiên Nguyên cũng bồi thường mỏ quặng tiên tinh, điển tịch tu hành, thiên tài địa bảo và một ít thứ khác.

Quan trọng nhất là, vũ trụ Bàn Cổ có thể trú binh ở vũ trụ Thiên Nguyên.

Hơn nữa, Sở Cuồng Nhân là người đứng sau điều khiển Viên Thiên hội, cứ như vậy, có thể dự đoán được, trong tương lai vũ trụ Thiên Nguyên sắp thành phụ thuộc của vũ trụ Bàn Cổ.

Nhưng mà những việc này, Sở Cuồng Nhân vẫn chưa quá để ý.

Sau khi xử lý hết chuyện của hai đại vũ trụ, hắn đi tới một chỗ trong vũ trụ, nơi này bị vô số phù văn phong toả.

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, chém ra một kiếm.

Phù văn đầy trời bị kiếm khí phá nát.

Ngay sau đó, một bóng người vọt ra, một bộ thanh sam, trên người có Thần Ma chi khí mênh mông quấn quanh, chính là Vô Hám!

Ngày xưa, hắn bị ba đại Hỗn Nguyên liên thủ phong ấn.

Mà bây giờ, Sở Cuồng Nhân giải phong hắn ra.

Khi biết những chuyện sau khi mình bị phong ấn, Vô Hám nhìn Sở Cuồng Nhân, vô cùng vui mừng: "Ta và Đạo Tổ quả nhiên không nhìn lầm ngươi."

"Ha, không phụ kỳ vọng."

"Bây giờ ngươi có tính toán gì không?" Vô Hám hỏi.

"Đi khắp nơi trước đã."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Bận chuyện của hai đại vũ trụ lâu như vậy, hắn cảm thấy mình cũng nên buông lỏng một chút.

Thời gian kế tiếp, hắn không có tu hành, mang theo hai người Cố Linh Lung, Lam Vũ, bắt đầu ngao du vũ trụ, đi khắp các nơi.

Ngay cả các đại cấm khu, cũng đều đi một lần.

Mấy trăm năm sau.

Sở Cuồng Nhân trở lại Tiên giới.

Bắt đầu bế quan.

Lần bế quan này, là một lần bế quan dài nhất của hắn từ trước tới nay.

Trọn vẹn ngàn năm!

Mà trong lúc này, các phương diện của vũ trụ Bàn Cổ đều ngay ngắn rõ ràng, vui vẻ phồn vinh, giới tu hành cũng như liệt hỏa nấu dầu, phồn hoa như gấm.

Đủ loại thiên tài tu hành, như măng mọc sau mưa, không ngừng hiện thế.

Ở trong đó, còn có không ít là đại năng ở thời kỳ Tiên Cổ chuyển thế.

Bọn họ cũng dần dần trưởng thành.

Tiên giới.

Bên trong một tòa đế cung.

Sở Cuồng Nhân vẫn đang bế quan như cũ.

Bế quan ngàn năm, hắn vẫn không đột phá Hỗn Nguyên, không phải là không thể, mà chính là không muốn, Hắc Ám Ma Quân, hắn còn nhớ rõ.

Dung hợp ba ngàn đạo, thành tựu Hỗn Nguyên vô thượng.

Đây là mục tiêu của hắn.

Ngàn năm qua.

Hắn liên tục lĩnh hội và dung hòa hơn một trăm loại đạo.

Nhưng càng về sau, càng khó dung hòa.

Cho tới bây giờ, hắn muốn dung hợp một đạo, dường như phải tốn trên trăm năm, dù đối với các tu sĩ còn lại mà nói, vẫn là tốc độ nhanh đến khó có thể tưởng tượng như cũ, thế nhưng, hắn vẫn không hề hài lòng.

"166 loại!"

"Đây cũng là số lượng đạo mà hiện tại ta đã dung hợp, khoảng cách tới ba ngàn, còn có một con đường rất dài cần phải đi, mà số lượng càng nhiều, độ khó khăn khi dung hợp cũng lại càng lớn, trên đời này, thực sự có người có thể dung hợp ba ngàn loại đạo sao?"

Sở Cuồng Nhân có chút hoài nghi.

Với thiên tư của hắn, cộng thêm loại hack như Huyễn Tưởng Luân Bàn cũng cảm thấy khó.

Những người khác lại càng không cần phải nói.

Nhưng mà, hắn cũng không có khinh thường người trong thiên hạ.

Chư thiên vũ trụ, năng nhân dị sĩ nhiều không kể xiết.

Có lẽ, thật sự có yêu nghiệt như thế tồn tại cũng không nhất định?

Sở Cuồng Nhân không nghĩ nhiều nữa.

Hắn lấy Thời Không Bảo Giám ra, gần đây hắn vẫn luôn mày mò vật này.

Vật này huyền diệu bất phàm.

Là một trong những phần thưởng cấp Siêu Thần hắn lấy được sớm nhất.

Vật này, kém cỏi nhất cũng là Chí Bảo Hỗn Độn.

Nhưng Sở Cuồng Nhân cảm thấy cho tới nay mình không hề hoàn toàn phát huy nó, mà gần đây, hắn cũng mới cảm ngộ và dung hợp Thời Không chi đạo từ vật này.

"Liền khởi động thử một chút đi."

Đã thật lâu Sở Cuồng Nhân không có sử dụng tới vật này, có chút nóng lòng muốn thử.

Bóng người hắn lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Trong chớp mắt đã đi tới phía trên một tinh không.

Chỉ thấy sức mạnh đạo tắc trong cơ thể hắn rót vào bên trong Thời Không Bảo Giám, trong chốc lát liền có sức mạnh thời không kinh khủng khuếch tán ra, bao phủ tinh không ngàn tỉ dặm.

Có đến hàng vạn, hàng trăm ngàn, trăm vạn hành tinh ngừng vận chuyển.

Một phương tinh hệ, lại bị đọng lại.

Sở Cuồng Nhân tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Sau đó, thử xem nếu dùng Thời Không chi đạo thúc giục vật này thì sẽ như thế nào?"

Trong cơ thể Sở Cuồng Nhân có đạo tắc huyền diệu tràn ra.

Đạo tắc này tràn ngập quang huy trắng bạc, hô ứng với Thời Không Bảo Giám.

Sau khi hắn rót Thời Không chi đạo rót vào trong đó.

Chỉ nghe ông một tiếng.

Thời Không Bảo Giám chấn động, đúng là tản ra một luồng dao động sức mạnh vô cùng mênh mông, xé rách ngăn cách ở tầng sâu hư không trong chớp mắt.

Một đạo Thời Không Chi Quang, bao phủ Sở Cuồng Nhân chỉ trong chớp mắt.

Vèo một cái.

Trong nháy mắt, hắn đã biến mất không thấy gì nữa.

Một số cường giả đỉnh phong của vũ trụ Bàn Cổ, đều có cảm ứng.

"Chuyện gì xảy ra? Khí tức của Tiên Vương biến mất?"

"Hắn chạy đi đâu vậy?"

"Không ở vũ trụ Bàn Cổ, đi vũ trụ Thiên Nguyên rồi?"

Làm tối cường giả của vũ trụ Bàn Cổ, mọi cử động của Sở Cuồng Nhân đều chịu sự chú ý, hắn biến mất, tất nhiên gây nên sự chú ý cho không ít người.

Mọi người tìm mỗi một góc của vũ trụ Bàn Cổ thậm chí vũ trụ Thiên Nguyên.

Nhưng vẫn không có bất kỳ phát hiện nào như cũ.

Bên trong Đế cung.

Cố Linh Lung bất đắc dĩ cười một tiếng: "Bế quan ngàn năm, hiện tại lại đột nhiên biến mất như thế này, sau khi trở về, ta một nhất định phải cho ngươi đẹp mặt..."

......

Nơi nào đó rong tinh không.

Một bóng người đột nhiên xuất hiện.

Người này áo trắng như tuyết, như tiên xuất trần.

Chính là Sở Cuồng Nhân đột nhiên biến mất ở vũ trụ Bàn Cổ.

"Nơi này là... Một vũ trụ khác?"

Tiên thức của Sở Cuồng Nhân quét qua, trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái.

Vị trí hiện tại của hắn không phải vũ trụ Thiên Nguyên, cũng không phải vũ trụ Bàn Cổ.

Mà chính là, một vũ trụ xa lạ khác!

Có sự tồn tại của các vũ trụ còn lại, hắn tuyệt đối không cảm thấy ngoài ý muốn.

Chỉ là không nghĩ tới dùng Thời Không chi đạo thúc giục Thời Không Bảo Giám, thì nó có thể đưa hắn đến một vũ trụ khác, điều này thực sự nằm ngoài dự liệu của hắn.

"Đã tới, vậy thì liền đi xem một chút đi."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Lúc này.

Trong cơ thể hắn truyền đến một giọng nói.

"Kiểm tra ra vũ trụ hoàn toàn mới, đang kết nối với Vũ Trụ đại đạo..."

Là Tiểu Ái.

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

Hắn đã không nghe thấy giọng nói của Tiểu Ái trong rất nhiều năm.

"Kết nối thành công... Buổi sáng tốt lành, chủ nhân."

"y... Tạm thời tính toán là buổi sáng đi."

Hắn ở trong tinh không, ai biết hiện tại là lúc nào.

"Chủ nhân, ngươi có thể tiếp tục tiến về những vũ trụ còn lại sao?"

Tiểu Ái đột nhiên hỏi.

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút.

Tiểu Ái, đang hỏi thăm hắn?

Cho tới bây giờ, đều là hắn hỏi Tiểu Ái, không nghĩ tới, có một ngày Tiểu Ái cũng phải hỏi hắn, chuyện này khiến hắn có loại cảm giác mới mẻ.

"Chỉ cần rót Thời Không chi đạo vào trong này, cũng có thể."

"Vậy ta có thể xin chủ nhân không ngừng tiến về các vũ trụ còn lại sao?"

"Vì sao?"

"Ta muốn tiến hóa."

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Hắn nhớ tới nơi phát ra sức mạnh của Tiểu Ái.

Ý thức của nàng dựa vào việc kết nối với Vũ Trụ đại đạo mà tồn tại, có thể thông qua việc kết nối với Vũ Trụ đại đạo, thu hoạch tất cả tri thức trong vũ trụ đó.

Trước đó, Tiểu Ái đã có được tri thức của hai đại vũ trụ Thiên Nguyên, Bàn Cổ.

Nếu như hắn không ngừng dò thám mỗi một vũ trụ, để Tiểu Ái kết nối, vậy chẳng phải sẽ có thể dung hợp tri thức của mỗi một vũ trụ vào một thân sao? !

Chương 2031: Một bộ bạch y, hành tẩu ở chư thiên, giết sạch các ngươi ở chỗ này

"Ngươi cần bao nhiêu thời gian để kết nối với ý thức của Vũ Trụ đại đạo, thu hoạch tất cả tri thức của hắn?" Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ dò hỏi.

"10 năm, khi tri thức được tăng cao, có lẽ thời gian có thể được rút ngắn."

Tiểu Ái hồi đáp.

Hiếm thấy, giọng điệu của nàng có chút hưng phấn.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Xem ra ngươi rất hào hứng."

"Không phải chỉ có tu sĩ mới có suy nghĩ tăng cao thực lực, trên đời này, phàm là vật có linh trí, đều có tham vọng tiến hóa."

Tiểu Ái nói ra, nàng cũng không ngoại lệ.

Nhất là khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân không ngừng trưởng thành, mà nàng lại dần dần trở nên vô dụng, nàng càng cảm thấy bất lực.

Hiện tại, có cơ hội tăng cao bản thân, nàng tuyệt sẽ không bỏ qua.

"Ha, nếu đã vậy, thì con đường tiến hoá của ngươi, liền bắt đầu từ vũ trụ này đi." Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

10 năm hấp thu tất cả tri thức của một vũ trụ.

Loại chuyện này, cho dù là Sở Cuồng Nhân cũng không làm được, trên đời này, có lẽ chỉ có Tiểu Ái có thể kết nối với ý thức của Vũ Trụ đại đạo mới làm được.

Mười năm, đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, gần như có thể không cần tính.

Trong nháy mắt đã trôi qua.

Rất nhanh.

Tiểu Ái liền hấp thu xong tất cả tri thức của vũ trụ này.

"Xuất phát, vũ trụ kế tiếp."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Hắn lấy Thời Không Bảo Giám ra, rót vào sức mạnh đạo tắc thời không.

Lần này, hắn không có mất khống chế giống lần trước, được đưa tới một khác vũ trụ trong thế bị động, lần này, hắn chủ động tiến vào bên trong.

Cứ như vậy.

Bên trong chư thiên vũ trụ, có thêm một người lữ hành.

Một bộ bạch y, hành tẩu ở chư thiên.

...

Trong một vũ trụ.

Một trận đại chiến cháy bỏng đang được diễn ra.

Một đám cường giả, đang vây giết một nam tử thanh y, mà sau lưng nam tử mặc áo xanh này, có một tiểu cô nương năm sáu tuổi.

"Thanh Tôn, giao ra dư nghiệt của Dao tộc, ta sẽ tha cho ngươi khỏi chết!"

Các tu sĩ đang vây công Thanh Tôn, một lão giả tóc trắng nhìn tiểu cô nương phía sau hắn, trong mắt lộ ra vẻ tham lam.

"Hừ, muốn đụng vào nàng nàng, trước hỏi qua kiếm trong tay của ta lại nói!"

Thanh Tôn hừ lạnh nói.

Tay hắn nắm trường kiếm, trên người có khí tức đạo tắc đan xen lưu chuyển, tu vi của hắn cực cao, đã có xu thế đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên.

Ánh mắt mọi người có chút ngưng trọng.

Nhưng dường như tiểu cô nương kia vô cùng quan trọng, bọn họ cũng không muốn từ bỏ.

Sau đó, mọi người tiếp tục xuất thủ.

"Ngu xuẩn mất khôn, vậy thì đừng trách ta."

Các loại tiên pháp thần thông cường đại, trực tiếp đánh về phía Thanh Tôn.

Cho dù thực lực Chúng Thanh Tôn có mạnh hơn, nhưng địch nhiều ta ít, hơn nữa, hắn còn muốn phân tâm bảo hộ tiểu cô nương sau lưng, rất nhanh liền rơi vào thế hạ phong.

Chỉ chốc lát, liền bị trọng thương, điên cuồng thổ huyết.

"Đại bá..."

Tiểu cô nương nhìn thấy Thanh Tôn bị trọng thương, nhịn không được mà kinh hô một tiếng.

Chỉ có thể lo lắng suông.

Mấy cường giả, thừa dịp Thanh Tôn bị trọng thương, vọt về phía tiểu cô nương, muốn bắt lấy nàng.

Tiểu cô nương này không có tu vi gì, khi bị tu vi áp chế, nàng thậm chí ngay cả đào tẩu cũng làm không được.

"Lam!" Thanh Tôn nhìn đến đây, hai mắt đỏ thẫm, liều mạng muốn đi cứu, nhưng lại bị các cường giả còn lại liều mạng ngăn lại.

Nhưng lúc này.

Dường như mấy cường giả kia cảm ứng được cái gì đó, ào ào dừng lại.

Chỉ thấy trong hư không ở sau lưng tiểu cô nương.

Một đạo vết nứt không gian xuất hiện.

Một đạo bóng người bạch y từ từ đi ra.

Trong nháy mắt, linh khí hỗn loạn ở bốn phía dần dần lắng lại sau khi đối phương xuất hiện.

Tình cảnh này, cực kỳ kinh người.

Người tới đứng trong tinh không, không lộ ra ngoài, đối mặt với khí tức Chúng một đám cường giả, đúng là bình chân như vại, không thèm để ý chút nào.

"Hắn là ai? !"

"Là cường giả phương nào?"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, hơi nghi hoặc một chút.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng có chút ngoài ý muốn, dường như chính mình xâm nhập vào một chiến trường, đây là lần đầu tiên ở bên trong chuyến đi này.

Vũ trụ này, đã là vũ trụ thứ ba mươi tám hắn đi qua.

Những vũ trụ trước kia, hắn đều đi hai vòng, chờ Tiểu Ái hấp thu tri thức của vũ trụ xong liền rời đi, lần này, vừa ra tới thì đụng phải chuyện?

Sở Cuồng Nhân nhìn mọi người một cái, quay người liền muốn rời khỏi.

Nhưng bỗng nhiên, bốn phía xuất hiện vô số sợi tơ vô hình, nhốt hắn ở bên trong không gian này, không có cách nào rời đi.

"Vì sao các ngươi không cho ta đi?"

Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ thở dài.

Hắn thật sự không muốn xen vào sự vụ của mấy vũ trụ mình đi qua, chỉ muốn yên lặng làm một người lữ hành, để Tiểu Ái hấp thu đầy đủ tri thức của vũ trụ rồi tiến hóa.

"Hừ, ta chẳng cần biết ngươi là ai, nhưng, Chí Tôn Nguyên Linh Thể, chuyện rất quan trọng, chính là chí bảo người người khao khát, ngươi đã bắt gặp, vì phòng ngừa tình báo bị tiết lộ, cũng chỉ có thể mời ngươi đi chết!"

Một lão giả tóc trắng lạnh nhạt nói ra.

"Dang tiến hành kết nối với ý thức của Vũ Trụ đại đạo... Kết nối thành công."

"Tiến hành phân tích..."

"Hồi chủ nhân, Chí Tôn Nguyên Linh Thể là một loại thể chất đặc biệt của vũ trụ này, chính là một loại bảo dược hình người, nếu như luyện hóa, có thể gia tăng tỷ lệ đột phá Hỗn Nguyên, vô cùng hiếm thấy ở trong vũ trụ này..."

Tiểu Ái vừa mới kết nối với Vũ Trụ đại đạo này giải thích.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, gật gật đầu.

"Ta còn tưởng rằng là bảo vật gì quý lắm, không phải chỉ là một Hỗn Nguyên sao? Có cái gì ly kỳ đâu." Sở Cuồng Nhân nhếch miệng nói.

Nghe được lời này của hắn, sắc mặt mọi người biến đổi.

Bọn họ vì truy cầu Hỗn Nguyên, không tiếc bất cứ giá nào.

Nhưng ở trong miệng Sở Cuồng Nhân, Hỗn Nguyên này, lại như thành vật không đáng giá nhắc tới, chuyện này khiến bọn họ thẹn quá hoá giận.

"Vì thành tựu Hỗn Nguyên, lại không tiếc làm hại một tiểu cô nương, Hỗn Nguyên này của ngươi cái, thật đúng là quá rẻ mạt."

Sở Cuồng Nhân còn nói thêm.

Chuyện này hoàn toàn chọc giận mọi người tại đây.

"Hỗn trướng! Đây chính là Chí Tôn Nguyên Linh Thể đó!"

"Nói đến thanh cao như thế, không phải ngươi cũng vì Chí Tôn Nguyên Linh Thể này mới tới sao? Nếu không thì tại sao ngươi lại xuất hiện ở nơi này?"

"Đúng vậy."

Một lão giả rốt cuộc cũng không kìm nén được mà xuất thủ.

Đánh một chưởng về phía Sở Cuồng Nhân, hóa thành thủ ấn to lớn, vân tay sinh động như thật được ngưng tụ từ đạo tắc, vô cùng huyền diệu.

Uy thế cũng rất dồi dào.

Một chưởng này, đã có xu thế đạt đến cảnh giới Hợp Đạo mức cực hạn.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, ngưng tụ kiếm chỉ.

Tùy ý vạch một đường trên không trung.

Sức mạnh đạo tắc phun ra ngoài, xẹt qua hư không trong nháy mắt.

Chưởng ấn bị phá nát.

Lão giả tóc trắng kia bay ngược ra sau ngay tại chỗ, đạo trong cơ thể cũng bị tiêu diệt dưới một chỉ này, trực tiếp thân tử đạo tiêu.

"Chuyện này sao có thể? !"

Đồng tử của mọi người đột nhiên co rụt lại, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

Phải biết rằng, trong đám người bọn họ, thực lực của lão giả tóc trắng kia cũng không yếu, đã dung hợp bảy loại đạo, coi như nửa bước Hỗn Nguyên.

Nhưng loại tồn tại này, lại bị một chỉ của người này giết chết!

Đây là thực lực cỡ nào?

"Ngươi, rốt cuộc ngươi là ai? !"

Một tu sĩ nhìn Sở Cuồng Nhân chất vấn.

"Một người lữ hành đi ngang qua thôi."

"Người lữ hành?"

"Đúng?"

"Các hạ thực lực bất phàm, nhưng thánh địa Thái Nguyên ta cũng không phải có thể tuỳ tiện trêu chọc, mời các hạ rời đi đi." Một tu sĩ nói ra.

Hắn nhìn ra thực lực của Sở Cuồng Nhân rất mạnh, cứng đối cứng không có hi vọng.

Cho nên dự định nói ra tên tuổi của thế lực nhà mình, chấn nhiếp Sở Cuồng Nhân một chút, làm cho đối phương biết khó mà lui.

Chỉ tiếc, có lẽ tu sĩ tầm thường sẽ ăn bộ dạng này của hắn.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, rõ ràng sẽ không.

"Ta vốn dĩ muốn đi, nhưng đáng tiếc, các ngươi không cho, mà hiện tại ta đã động thủ giết người, đã vướng vào sự kiện này, ta cũng không cho rằng sau khi ta rời đi, các ngươi sẽ tuỳ tiện bỏ qua."

"Cho nên ta quyết định..."

Sở Cuồng Nhân nhìn mọi người lộ ra nụ cười: "Giết sạch các ngươi ở chỗ này."

Chương 2032: Thái Nguyên thánh địa, tùy tâm sở dục, 100 tỷ tiên tinh ở bên cạnh ta

"Ta quyết định giết sạch các ngươi ở chỗ này."

Sở Cuồng Nhân nhìn mọi người, dùng giọng điệu ôn hòa nhất, nói ra lời đáng sợ nhất, đồng tử của mọi người nhịn không được mà co rụt lại, trong lòng bốc lên một hơi khí lạnh.

"Rốt cuộc ngươi là ai, xưng tên ra, thánh địa Thái Nguyên ta, ngươi cũng dám trêu chọc, chẳng lẽ ngươi không biết thánh địa ta có Hỗn Nguyên trấn giữ sao? !"

Lão giả tóc trắng lớn tiếng nói.

Nghe được lời của hắn, Sở Cuồng Nhân cũng không để bụng.

Hỗn Nguyên?

Hắn cũng không phải là không có giết qua.

"Đáng chết, đi chết đi!"

Thấy Sở Cuồng Nhân thờ ơ, những người còn lại nhanh chóng bạo nộ rồi.

Các loại chiêu số cường đại bạo phát.

Tiên pháp thần thông, hội tụ thành dòng nước lũ năng lượng trùng trùng điệp điệp.

Bao phủ Sở Cuồng Nhân và tiểu cô nương bên cạnh hắn.

Tiểu cô nương hoảng sợ đến sắc mặt tái nhợt.

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, sức mạnh đạo tắc vô hình khuếch tán ra, chỉ trong nháy mắt, dòng nước lũ năng lượng vô cùng cuồng bạo tan thành mây khói ngay tại chỗ.

Đạo tắc lưu chuyển, những tu sĩ xuất thủ công kích kia, không có bất kỳ ngoài ý muốn gì, tất cả đều bị đánh bay ra ngoài, điên cuồng thổ huyết, bị thua trong nháy mắt!

"Mau trốn! !"

Mọi người thấy không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, bỏ chạy khắp bốn phía trong nháy mắt.

Chỉ thấy lúc này.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ: "Thiên Chi Chứng Kiến, Thiên Chi Lao!"

Hư không bốn phía, bỗng nhiên thành lao ngục!

Chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người bị nhốt ở giữa không trung.

Sở Cuồng Nhân lại đưa tay.

Sức mạnh Thanh Liên hủy diệt lưu chuyển ra.

Lúc này, nó nghiền nát hư không bốn phía, một đóa to lớn Thanh Liên bỗng dưng sinh ra.

Ông!

Hư không chấn động, từng làn từng làn sương máu nổ tung.

Mảnh vỡ đạo tắc tản mát trong tinh không, tản ra tiên huy nhàn nhạt, giống như đang chứng minh sự tồn tại ngày xưa của chủ nhân.

"Đều đã chết..."

Tiểu cô nương nhìn một màn trước mắt, có loại cảm giác đang nằm mơ.

Những cừu nhân diệt toàn tộc của nàng, đều đã chết hết...

"Lam, mau tới đây."

Thanh Tôn đi đến trước mặt tiểu cô nương, bảo hộ nàng ở sau lưng.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn thấy, cũng không thèm để ý.

Thanh Tôn chắp tay nói ra: "Đa tạ vị đạo hữu này tương trợ, xin đạo hữu lưu lại danh tính, ngày khác, Dao tộc ta tất nhiên sẽ báo đáp."

"Ha..."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, cũng không để ý đến đối phương.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Thân ảnh của hắn liền biến mất.

Mà hắn biến mất bằng cách nào, đến cả Thanh Tôn cũng không có nửa điểm phát giác, giống như bọn họ không biết đối phương tới bằng cách nào.

Thanh Tôn cau mày lại: "Trong vũ trụ, vậy mà lại có một cường giả tuyệt thế như thế, rốt cuộc là hắn có lai lịch gì?"

Sở Cuồng Nhân quá thần bí, quá cường đại.

Làm cho người ta không thể không để ý.

"Thôi, người của thánh địa Thái Nguyên, không biết sẽ chạy tới lúc nào, vẫn nên rời đi trước đi." Thanh Tôn âm thầm nghĩ tới.

Hắn mang theo tiểu cô nương Lam, nhanh chóng rời đi.

Mà sau khi bọn họ đi không lâu.

Từng bóng người đột nhiên tiến đến hiện trường.

Nhìn một ít mảnh vỡ đạo tắc phiêu tán trên không trung, sắc mặt của những người này đột nhiên biến đổi, một người cầm đầu, kinh nghi bất định nói: "Vậy mà đều đã chết? Thanh Tôn lại có thực lực như vậy? !"

"Không có khả năng, Thanh Tôn còn chưa đạt tới Hỗn Nguyên, thực lực của hắn không có khả năng giết được bọn người Lục trưởng lão, ở trong đó, có lẽ có biến cố."

Một nam tử bạch y cau mày.

Sau đó, chỉ thấy tay hắn kết thành pháp quyết huyền diệu, sức mạnh đạo tắc bốn phía tụ đến, dung hợp lại với nhau, hình thành một đám mây mù vàng óng.

"Thời gian quay lại, Huyền Linh Kính mở!"

Chỉ thấy vân vụ tán đi.

Một chiếc gương hiện ra, bên trong chiếu ra chuyện đã từng phát sinh.

Trong gương, một thanh niên áo trắng thần bí hấp dẫn sự chú ý của mọi người, người này giết tất cả mọi người bọn họ phái ra dễ như trở bàn tay.

Thực lực mạnh mẽ, làm cho người ta sợ hãi.

"Rốt cuộc người này là ai?"

Giọng điệu của người cầm đầu ngưng trọng nói ra.

Mặt mũi của thanh niên áo trắng cũng tràn đầy nghiêm túc: "Thực lực của người này, thâm sâu khó lường, chỉ sợ chỉ có Hỗn Nguyên xuất thủ mới có thể chế trụ đối phương."

"Đúng vậy."

"Phát động mạng lưới quan hệ, xuất toàn lực tìm ra nơi ở của người này, ngoài ra cũng không thể bỏ qua cho dư nghiệt của Dao tộc, nhất là Chí Tôn Nguyên Linh Thể, nếu như đối phương trưởng thành, tương lai nhất định là đại địch của thánh địa Thái Nguyên ta."

...

Lúc này Sở Cuồng Nhân cũng không biết, thánh địa Thái Nguyên đã biết hành động của hắn, lúc này, hắn đang thảnh thơi thưởng thức phong cảnh các nơi.

Đi du lịch một phen.

Hắn cũng có hiểu biết đối với một số cục thế hiện nay của vũ trụ này, ở trong đó, thế lực hắn nghe thấy nhiều nhất chính là thánh địa Thái Nguyên.

Đây là một trong những thế lực cường đại nhất vũ trụ này.

Có Hỗn Nguyên trấn giữ.

Hơn nữa, còn không chỉ một kẻ.

Mà thánh địa này, từ trước đến nay đều tự khoe là chính đạo, có danh vọng vô cùng cao ở trong vũ trụ này, người ngưỡng mộ nhiều không kể xiết.

Sở Cuồng Nhân biết, không khỏi lắc đầu cười một tiếng.

"Chính đạo? Buồn cười."

Trên đời này, còn nhiều kẻ ra vẻ đạo mạo.

Thường thường lấy chính đạo rêu rao tên tuổi, phần lớn thời gian chỉ là ngụy quân tử.

Thánh địa Thái Nguyên này, nếu thật sự là chính đạo, thì sẽ không bởi vì ngấp nghé Chí Tôn Nguyên Linh Thể mà phát binh diệt Dao tộc, cướp đoạt một tiểu cô nương.

"Các ngươi nghe nói gì không? Lục trưởng lão của thánh địa Thái Nguyên chết rồi."

"Chuyện gì xảy ra? Đó chính là cường giả nửa bước Hỗn Nguyên đứng đầu, trên thế giới này, có mấy người có thể giết được hắn chứ."

"Nghe nói là bị một cường giả không biết tên giết, hiện tại thánh địa Thái Nguyên đã phát động mạng lưới quan hệ, truy lùng người này khắp nơi."

Phía trên một ngôi sao.

Có tu sĩ đang nói chuyện phiếm bên trong một gian tửu lâu.

Sở Cuồng Nhân đúng lúc ngồi ở bên cạnh, uống rượu.

Hắn nghe mọi người bàn luận, bất động thanh sắc.

"Chỗ này của ta còn có một bức họa của người kia, nghe nói thánh địa Thái Nguyên treo thưởng cho người này, chỉ cần có manh mối, liền có thể đạt được 10 tỷ tiên tinh, nếu như có thể lấy tính mệnh của hắn, thì khen thưởng, sẽ là 100 tỷ tiên tinh."

Một tu sĩ một bên nói, một bên lấy ra một cái ngọc giản.

Chỉ thấy quang hoa ngọc giản lưu chuyển, bóng người của một thanh niên áo trắng hiện lên.

"Ha, sao lại thấy người này có chút quen thuộc?"

Có tu sĩ có chút ngoài ý muốn.

Ngay sau đó, mọi người nhìn về phía Sở Cuồng Nhân ngồi ở trong góc uống rượu.

Trong chốc lát, mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Khá lắm.

100 tỷ tiên tinh ở bên cạnh họ!

Đây quả thực là không thể tưởng tượng.

Mọi người nuốt một ngụm nước bọt, nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt dần dần lộ ra vẻ tham lam, mà đối phương ngồi uống rượu ngay tại chỗ, thần sắc tự nhiên.

Dường như chuyện phát sinh ở bốn phía, không có bất cứ quan hệ nào với hắn.

Mà mọi người, cũng không có xuất thủ.

Đại đa số người đều tự mình hiểu lấy, biết tồn tại có thể giết chết Lục trưởng lão của thánh địa Thái Nguyên, tuyệt đối không phải người bọn họ có thể tuỳ tiện chống lại.

Nhưng mà, có người yên lặng rời khỏi tửu lâu.

Chỉ chốc lát.

Toàn bộ tửu lâu, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân ra, cũng không còn nửa bóng người.

"Ha, cũng được thanh tịnh hơn không ít."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Tất nhiên hắn biết những người kia đều đi làm cái gì.

Đơn giản là mật báo.

Đối vứi chuyện hành tung của mình bị bại lộ, hắn cũng có chút ngoài ý muốn, mình cũng đã giết hết những người kia rồi, vì sao sẽ còn bị phát hiện?

Chẳng lẽ là hai người Thanh Tôn lấy oán báo ân, bán rẻ hắn?

Sở Cuồng Nhân suy nghĩ, cũng không để ý.

Lấy thực lực hôm nay của hắn, ở rất nhiều vũ trụ, đều có thể hoành hành không sợ, cho dù là Hỗn Nguyên ở trước mặt, hắn cũng có tự tin nhẹ nhàng chống lại.

Có thực lực này, hắn hành sự tất nhiên là tùy tâm sở dục hơn nhiều.

Đùng!

Lúc này, trong hư không, khí tức kinh khủng từ trên trời giáng xuống.

Một luồng uy áp dồi dào khóa chặt toàn bộ tửu lâu.

Chương 2033: Một kiếm trảm Diệt Thế Đao Tu, Diệt Thế Ma Võ Quyết, Hỗn Độn Chi Hoa

Khí tức bàng bạc, từ trên trời giáng xuống.

Mây đen nồng hậu dày đặc, bao phủ toàn bộ hư không trên tửu lâu.

Ngay cả hành tinh mà tửu lâu toạ lạc, cũng bị ảnh hưởng kịch liệt.

Vô số tu sĩ nhìn tình cảnh này, hãi hùng khiếp vía.

Một số tu sĩ báo tin vô cùng ngoài ý muốn.

"Người của thánh địa Thái Nguyên, tới nhanh như vậy sao?"

Trong mây đen.

Một bóng người cuồng ngạo từ từ đáp xuống.

Uy áp bá đạo tuyệt luân, giống như thủy triều khuếch tán.

Đây là một nam tử tóc trắng, cõng một thanh trường đao đen nhánh, hai mắt giống như chim ưng, phàm là người nhìn thẳng hắn, đều có loại cảm giác không rét mà run.

"Là hắn, Diệt Thế Đao Tu, La Tang!"

Có người nhận ra người tới, hết sức kinh ngạc.

La Tang, là một trong những cường giả đứng đầu nhất bên trong vũ trụ này, tu vi đã sớm đạt đến cảnh giới đa trọng Hợp Đạo, có nghe đồn hắn cách Hỗn Nguyên cũng không xa.

Càng quan trọng chính là, chiến lực của người này cực kỳ mạnh mẽ.

Ở trong cùng cảnh giới, ít có người có thể sánh ngang.

Bởi vì hắn chuyên tu Sát Lục chi đạo, dung hợp đạo này vào bên trong đao pháp, chỗ hắn đến thường đều là gió tanh mưa máu, cho nên bị gán cho danh hào Diệt Thế Đao Tu.

"Ta dựa vào, vậy mà hắn lại tới."

"Có phải là vì giải thưởng mà thánh địa Thái Nguyên ra không, 100 tỷ tiên tinh cộng thêm các loại chỗ tốt mà thánh địa Thái Nguyên hứa hẹn, nagy cả La Tang cũng phải động tâm."

"Mau lui lại."

Mọi người nghe nói qua danh tiếng diệt thế của La Tang.

Biết đối phương đi tới nơi này, rất có thể sẽ gây ra một trận giết chóc.

Bọn họ căn bản không dám tới gần.

La Tang nhìn tửu lâu, trường đao sau lưng không có ra khỏi vỏ, chỉ lấy chưởng làm đao, vạch một cái về phía tửu lâu, linh khí vô biên tụ đến.

Một đạo đao ảnh đen nhánh to lớn, bỗng dưng sinh ra!

Sát phạt chi khí vô biên, ẩn chứa trong đó.

Đùng!

Khi một tiếng nổ lớn vang lên.

Toàn bộ tửu lâu và cả hành tinh đều bị chém thành hai nửa.

Trong một mảnh phế tích.

Một bóng người bạch y từ từ đi ra, hai tay cầm bầu rượu và chén rượu.

Đang tự mình uống.

Đối với việc Diệt Thế Đao Tu đến, vẫn chưa quá để ở trong lòng.

"Hừ, ở trước mặt ta, còn dám dương dương tự đắc như thế? !"

La Tang hừ lạnh một tiếng.

Trong mắt bắn ra sát ý lạnh lẽo.

Trường đao đen nhánh sau lưng, đột nhiên ra khỏi vỏ, giữa thiên địa, nhanh chóng bị một đao quang màu đen kịt bao phủ, sát phạt chi khí vô biên vô tận tản ra.

Một đao trảm xuống, khắp nơi sụp đổ.

"Diệt thế Ma Vũ, phá hư! !"

La Tang nhìn ra thực lực của Sở Cuồng Nhân không phải bình thường.

Cho nên vừa ra tay, chính là một chiêu mạnh nhất.

Chỉ thấy đao quang lóe lên, La Tang tính cả đao cùng nhau biến mất, dường như vượt qua khoảng cách thời không, đi thẳng tới trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Đao, xẹt qua hư không.

"Chết đi!"

Trong mắt La Tang lộ ra vẻ băng lãnh.

Một kích này của hắn, vô cùng cường đại.

Trên đời này, còn không có ai có thể lông tóc không hao tổn sau khi đón lấy nó.

Trước khi hắn xuất thủ, Sở Cuồng Nhân cũng không có làm bất cứ biện pháp phòng ngự gì, hắn thấy, đối mặt với một đao kia, đối phương không chết thì cũng trọng thương.

Ầm! !

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn.

Trường đao đen nhánh dừng lại ở trước cổ của hắn, cây đao kia, bị hai ngón tay trắng nõn như ngọc kẹp lấy, đúng là khó tiến thêm nữa.

Sát Lục chi đạo cường đại ẩn chứa phía trên cũng tán loạn trong nháy mắt.

Dường như chưa từng tồn tại.

"Làm sao có thể? !"

Đồng tử của La Tang co rụt lại, lộ ra vẻ vô cùng chấn động.

"Ngươi đã quấy rầy nhã hứng uống rượu của ta."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Ngón tay ở trên trường đao bắn ra.

Một tiếng leng keng vang lên.

Cây đao kia điên cuồng chấn động, sức mạnh khổng lồ cũng xông về phía La Tang trong nháy mắt, khiến cả người hắn bay ngược ra sau.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ.

Kiếm khí ngưng tụ ở đầu ngón tay, bỗng nhiên vạch một cái trên không trung.

Kiếm khí phun ra ngoài.

Các loại đạo tắc tươi sáng tụ hợp trong đó.

Mọi người đúng là nhìn không ra rốt cuộc trong này ẩn chứa bao nhiêu loại đạo.

Nhưng có thể khẳng định là, không chỉ dừng ở chín loại!

"A a a..."

La Tang phát giác được uy lực kiếm khí của Sở Cuồng Nhân, lên tiếng rống giận.

Hắn vung đao chặn lại.

Một tiếng leng keng vang lên.

Chỉ thấy trường đao trực tiếp đứt gãy thành hai đoạn.

Kiếm khí xẹt qua La Tang.

Trong nháy mắt đã chém hắn thành hai nửa, hóa thành sương máu nổ tung.

Các loại mảnh vỡ đạo tắc tiêu tán ra.

Vị Diệt Thế Đao Tu đại danh đỉnh đỉnh này, đã ngã xuống như vậy đấy!

Mọi người trừng lớn hai mắt, nhìn tình cảnh này, không thể tin được.

"Ta, ta không có nhìn lầm đi, La Tang chết rồi? ! Bị người ta dùng một kiếm giết chết, người này, rốt cuộc là ai? !"

"Ông trời ơi, thế này cũng quá điên cuồng đi."

"Loại thực lực này, hắn có lai lịch gì?"

"Chưa từng nghe nói qua có nhân vật này."

Mọi người không hiểu, rung động.

Nhưng Sở Cuồng Nhân tiện tay chộp một cái trong hư không, mảnh vỡ đạo tắc bị hắn chộp vào trong tay, trong mắt hắn lộ ra một tia dị sắc.

Hắn không có hứng thú với La Tang.

Nhưng mảnh vỡ đạo tắc của đối phương sau khi chết lại có chút thú vị.

Hắn có thể nhạy cảm phát giác được, phía trên có tồn tại một luồng ý chí không hiểu.

"Tiểu Ái, có thể phân tích sao?"

Sở Cuồng Nhân dò hỏi.

"Đang tiến hành phân tích... Xin lỗi, không có cách nào phân tích."

Giọng điệu của Tiểu Ái có chút uể oải.

Nàng đã tiến bộ hơn rất nhiều so với trước đó.

Nhưng bây giờ vẫn không phân tích được một mảnh vỡ đạo tắc sao?

"Không sao, ngươi còn đang trong quá trình tiến hóa, hơn nữa ý chí bên trên mảnh vụn đạo tắc này, vô cùng kỳ quái, chỉ sợ là tồn tại cấp bậc siêu thoát."

Sở Cuồng Nhân nếm thử dùng Đại Vận Mệnh Thuật để suy đoán.

Nhưng cũng không có thu hoạch quá lớn.

Nhưng thấy được ý chí không hiểu này, chỉ sợ là loại nhân vật cùng cấp độ với Hắc Ám Ma Quân kia, thậm chí còn có khả năng vượt qua cả đối phương.

Chỉ là, vì sao tồn tại như thế sẽ có liên quan tới La Tang?

Mảnh vỡ đạo tắc trong tay Sở Cuồng Nhân dần dần tiêu tán.

Ý chí không hiểu phía trên cũng biến mất theo.

Sở Cuồng Nhân căn bản không có cách nào lưu lại.

Hắn có chút hiếu kỳ lấy Càn Khôn giới mà La Tang lưu lại ra, muốn nhìn xem trên người đối phương có còn để lại đầu mối gì hay không.

Sau khi quét dọn chiến trường một chút, hắn liền rời đi.

Mà trận chiến này của hắn, cũng nhanh chóng truyền ra.

Một kiếm giết chết Diệt Thế Đao Tu.

Loại thực lực này, làm cho người ta vô cùng kinh thán.

Bởi vì không có ai biết tên của hắn, chỉ biết mấy lần xuất hiện hắn đều mặc áo trắng, cho nên liền bị mọi người coi là bạch y Kiếm

Tiên.

...

"Diệt Thế Ma Võ Quyết? !"

Sở Cuồng Nhân đang vuốt vuốt một ngọc giản trong tay.

Đây là di vật La Tang lưu lại.

Hẳn là công pháp tu hành của đối phương, môn công pháp này, vô cùng huyền diệu cao thâm, chỉ sợ vượt xa công pháp cấp bậc Hỗn Nguyên.

Thậm chí có khả năng đánh đồng với công pháp cấp Đại Đạo.

Sở Cuồng Nhân hoài nghi, ý chí không hiểu kia có quan hệ với công pháp này.

Nhưng mà, hắn cũng không có tùy tiện tu hành.

Mà là lưu lại, đợi sau này sẽ từ từ nghiên cứu.

Hắn tiếp tục hành tẩu trong vũ trụ.

Năm tháng trôi qua, mấy năm đã qua, khoảng cách Tiểu Ái hoàn toàn hấp thu xong tất cả tri thức của vũ trụ này cũng chỉ còn mấy tháng mà thôi.

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân đi tới bên trong một mảnh hỗn độn.

Phải biết rằng, tất cả vũ trụ đều được khai mở từ trong Hỗn Độn.

Mà sau khi vũ trụ khai mở, Hỗn Độn biến mất.

Hỗn Độn còn được lưu giữ lại, vô cùng thưa thớt.

Bên trong vũ trụ mà hắn đi tới chuyến này, lại có một mảnh hỗn độn, chuyện này khiến hắn vô cùng kinh hỉ, tiến vào bên trong thăm dò một phen.

Vậy mà hắn thật sự tìm được không ít đồ tốt.

Trong đó, quý giá nhất chính là một gốc tiên dược cùng loại với hoa.

Căn cứ vào phân tích của Tiểu Ái, đây là Hỗn Độn Chi Hoa.

Là thiên tài địa bảo xếp hàng thứ nhất bên trong vũ trụ này, nếu luyện hóa, có thể giúp người ta nhanh chóng ngộ đạo, thậm chí có thể trùng kích Hỗn Nguyên.

Còn quý giá hơn so với Chí Tôn Nguyên Linh Thể.

Nhưng mà, đóa hoa này còn chưa hoàn toàn thành thục.

Sở Cuồng Nhân định dùng sức mạnh Thanh Liên sáng sinh đẩy nhanh quá trình trưởng thành của vật này.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn làm như vậy.

Lần trước, hắn cũng dùng biện pháp này đẩy nhanh quá trình trưởng thành của Thái Thản Thần Quả.

Nhưng mà Hỗn Độn Chi Hoa này còn quý giá hơn so với Thái Thản Thần Quả, muốn hoàn toàn đẩy nhanh quá trình trưởng thành của vật này, tất nhiên cũng phải tốn nhiều thời gian hơn.

Nhưng hiện tại, thứ mà Sở Cuồng Nhân không bao giờ thiếu chính là thời gian.

Chương 2034: Thiếu nữ thay đổi, các phương vây công, kiếm khí roi dài

Bên trong Hỗn Độn.

Sở Cuồng Nhân đang thúc giục sức mạnh Thanh Liên sáng sinh để đẩy nhanh quá trình trưởng thành của Hỗn Độn Chi Hoa.

Mà tại thời điểm hoa này hoàn toàn thành thục.

Hàng tỉ trượng quang magn đột nhiên phóng lên tận trời, thắp sáng vũ trụ bao la.

Hỗn Độn chi khí bốn phía, cũng bị nó xua tan.

Trong chốc lát.

Dường như cường giả khắp vũ trụ này đều có cảm ứng, ào ào nhìn về phía bên trong Hỗn Độn kia, trong mắt lộ ra tinh quang.

"Loại khí tức này, là Hoa Hỗn Độn? !"

"Có Hoa Hỗn Độn hiện thế!"

"Vật này từng hiện thế ở 1600 vạn năm trước, một lần kia đã trực tiếp sáng tạo ra một cường giả Hỗn Nguyên, không nghĩ tới lại xuất hiện nữa!"

"Tiến về tìm tòi!"

Vô số cường giả, không dám thất lễ.

Ào ào tiến về vị trí Hỗn Độn.

Trong tinh không.

Một thiếu nữ mặc trang phục toàn thân áo đen, nàng nhìn về phía Hỗn Độn Hoa, trong mắt lộ ra một vệt tinh quang: "Loại khí tức này, có chí bảo hiện thế, tiến đến tìm tòi, có lẽ sẽ có thu hoạch gì cũng khó nói."

Loại bảo vật như Hoa Hỗn Độn, nàng không dám nghĩ.

Nhưng bảo vật còn lại, nàng lại có thể tranh giành một phen.

Nàng gánh vác thâm cừu đại hận, không tiếc tất cả để tăng cao bản thân.

...

Trong Hỗn Độn.

Hàng tỷ hoa quang ngút trời, chiếu rọi Hỗn Độn hắc ám.

Sở Cuồng Nhân nhìn Hoa Hỗn Độn trước mắt, lắc đầu: "Động tĩnh lớn như vậy, không phải nói là không cho ta an tĩnh rời đi sao?"

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng.

Nơi xa, có rất nhiều khí tức đang nhanh chóng tới gần nơi đây.

Ở trong đó, có mấy luồng khí tức vô cùng cường đại.

Có một kẻ thậm chí đạt tới trình độ Hỗn Nguyên!

Những khí tức này, cách xa tận ngàn tỉ dặm, hoàn toàn khóa chặt không gian mà hắn đang đứng, căn bản sẽ không tuỳ tiện để hắn rời đi.

Đương nhiên, hắn muốn đi cũng có thể.

Nhưng sau đó, thứ phải đối mặt, chính là sự truy sát của những người này.

"Thôi, dù sao cũng muốn đi, vậy thì dứt khoát làm ồn ào đi."

Hắn không phải loại người sợ phiền phức.

Hơn nữa, hắn đã có một khoảng thời gian không giao thủ với tồn tại cấp bậc Hỗn Nguyên, cũng có chút ngứa nghề khó nhịn.

...

Vụt!

Trong mảnh vỡ Hỗn Độn vạn trượng.

Một bóng người đạp không mà đứng, quanh người có từng trận tiên huy lưu chuyển.

"Là Nguyên đạo nhân!"

Trong Hỗn Độn.

Một thiếu nữ áo đen nhìn người tới, hơi kinh ngạc.

Nguyên đạo nhân.

Cường giả đại danh đỉnh đỉnh trong vũ trụ.

Từng có ghi chép rằng hắn đã từng giao thủ với Hỗn Nguyên một chiêu mà không bại.

Mà sau khi Nguyên đạo nhân xuất hiện, lại có mấy người lần lượt đi vào, mỗi một người đều là tồn tại tuyệt đỉnh, so với Nguyên đạo nhân, không kém chút nào.

"Những người này, vậy mà đều tới đây, xem ra bảo vật xuất hiện trong Hỗn Độn cực kỳ không tầm thường." Thiếu nữ áo đen có chút hiếu kỳ.

Nàng thận trọng lao về phía sâu bên trong Hỗn Độn.

Rất nhanh.

Nàng liền tới nơi mà đông đảo cường giả hội tụ.

Chỉ thấy những cường giả này bao vây một thân ảnh, mà trong tay của người này, vuốt vuốt một gốc kỳ hoa có khí thế Hỗn Độn lưu chuyển.

Đóa hoa này, lưu chuyển ra đạo vận vô cùng mênh mông.

Ánh mắt của mọi người, phần lớn tập trung ở phía trên đóa hoa này.

Ánh mắt vô cùng nóng bỏng.

Mà khi thiếu nữ áo đen nhìn thấy bóng người cầm hoa kia, hai mắt nhanh chóng tỏa sáng, trong mắt lộ ra một tia kích động: "Là ân nhân!"

Dường như Sở Cuồng Nhân đã nhận ra cái gì đó, nhìn thoáng qua thiếu nữ áo đen: "Há, là tiểu cô nương kia, lớn nhanh thật."

Đối phương đúng là tiểu cô nương mà hắn cứu lúc vừa tới vũ trụ này.

Nhưng so sánh với khi đó, đối phương có biến hóa long trời lở đất.

Ngoại trừ tướng mạo khí chất ra, tu vi cũng một trời một vực, tu vi hiện tại của đối phương đã là Kim Tiên.

Tuy nói hiện tại Kim Tiên không đáng giá nhắc tới ở trong mắt Sở Cuồng Nhân.

Nhưng có thể đạt tới loại trình độ kinh người này trong vài năm ngắn ngủi, có thể thấy được tư chất của thiếu nữ, thậm chí đây còn không không đơn thuần là thứ mà hai chữ tư chất có thể khái quát.

Đối phương chịu khổ, hẳn cũng không ít.

Loại ánh mắt cứng cỏi kia, khí chất sát phạt lãnh khốc...

Đây cũng không phải là thứ mà việc tu hành đơn thuần có thể làm được.

"Có chút thú vị."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, lập tức thu hồi ánh mắt.

Mà cường giả bốn phía nhìn Hoa Hỗn Độn trong tay hắn, ẩn ẩn đã không nhẫn nại được, có ít người, đã lấy ra pháp bảo.

"Giao Hoa Hỗn Độn ra!"

Nguyên đạo nhân xuất thủ trước.

Hắn không nói hai lời, một cây phất trần trong tay vung về phía Sở Cuồng Nhân.

Phất trần quét qua, ba ngàn tơ trắng, mỗi một sợi đều ẩn chứa sức mạnh cực kỳ cường đại, trong nháy mắt đã huyễn hóa thành thiên la địa võng bao phủ ra.

"Phá!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ.

Kiếm khí càn quét ra, thiên la địa võng bị xé thành nhão nhoẹt trong nháy mắt.

Phất trần trong tay Nguyên đạo nhân, cũng báo hỏng ngay tại chỗ.

"Tại sao có thể như vậy?"

Nguyên đạo nhân có chút không dám tin tưởng.

Phải biết rằng, bảo vật trong tay hắn chính là Chí Bảo Tiên Thiên Thượng Phẩm.

Vậy mà lại bị một kiếm phế đi? !

"Người này không đơn giản, đồng loạt ra tay!"

Một nam tử mặc chiến giáp lớn tiếng nói.

Tay hắn nắm một cây trường thương đâm ra, thương kình bá đạo giống như thiên quân vạn mã trùng trùng điệp điệp phóng về phía Sở Cuồng Nhân.

Một bên khác.

Trong miệng một lão giả nỉ non âm tiết quỷ dị.

Ở dưới chân hắn, từng đợt sương mù đen tuôn ra, mà sương mù ngưng tụ, đúng là hóa thành một con rắn khổng lồ chín đầu dữ tợn, gào rú một tiếng xông ra.

Chỗ nó đến, Hỗn Độn chi khí ào ào lui ra.

Những người còn lại, cũng đều ra tay.

Các loại pháp môn tu hành hoặc quỷ quyệt, hoặc cương mãnh, hoặc cao thâm bạo phát.

Ở trong đó, cũng ẩn chứa các loại sức mạnh đạo tắc.

Cái đầu tiên đánh tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, chính là thương kình bàng bạc.

Chỉ thấy kiếm chỉ của hắn bạo phát.

Thương kình đầy trời bị phá nát.

Đầu ngón tay điểm ở phía trên mũi thương, nam tử mặc chiến giáp bay ngược ra sau, điên cuồng thổ huyết, tay cầm thương cũng đã đứt gãy, máu tươi chảy lênh láng.

Một chiêu liền thảm bại.

"Gầm!"

Rắn khổng lồ chín đầu đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, há cái miệng đây răng nanh ra.

Lại thấy đối phương phất tay áo lên.

Tiên nguyên bá đạo kéo theo sức mạnh đạo tắc tuôn ra.

Cự xà va chạm, trực tiếp nổ nát vụn.

Ngay cả các tu sĩ xuất thủ còn lại, cũng đều bị đánh bay ra ngoài.

"Lại đến!"

Nguyên đạo nhân lạnh giọng nói ra, lại lấy ra một món bảo vật.

Tuy thực lực của Sở Cuồng Nhân rất mạnh.

Nhưng giá trị của Hoa Hỗn Độn thật sự quá lớn, đáng giá mạo hiểm!

Tiên nguyên của mọi người phun trào, các loại tiên pháp thần thông đang nổi lên.

Không chỉ có như thế.

Khi người đi tới càng ngày càng nhiều, người xuất thủ, cũng càng nhiều.

Một số người vây xem, vô cùng kinh thán.

"Chỉ sợ hơn phân nửa cường giả đứng đầu trong vũ trụ đều tới đi."

"Ông trời ơi, ngày bình thường những cường giả này Thần Long thấy đầu mà không thấy đuôi, không nghĩ tới bây giờ lại đều tới, dụ hoặc của Hoa Hỗn Độn thật to lớn."

"Chậc chậc, lần này có trò hay để xem rồi."

Mọi người chờ mong một trận đại chiến tuyệt thế bạo phát.

Một số người, vô cùng hiếu kỳ đối với Sở Cuồng Nhân.

Cũng muốn thông qua trận chiến này nhìn xem rốt cuộc thực lực của hắn mạnh cỡ nào.

"Ha, nhìn cái này một chút."

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy người càng ngày càng nhiều, cũng không có chút bối rối nào.

Trên mặt vẫn mang theo nụ cười ung dung như cũ.

Chỉ thấy hắn ngưng tụ kiếm chỉ.

Mỗi loại đạo tắc tụ hợp lưu chuyển ở giữa ngón tay của hắn, lan tràn ra, đúng là hóa thành một kiếm khí roi dài năm màu lộng lẫy!

Sức mạnh ẩn chứa trong đó, khiến mọi người có chút tê cả da đầu.

"Nhiều loại đạo như vậy, rốt cuộc là sao hắn có thể làm được?"

"Chuyện này, chuyện này có khả năng sao?"

"Chẳng lẽ cực hạn của cảnh giới Hợp Đạo không phải chín loại sao?"

Mọi người nghi hoặc không hiểu.

Nhưng lúc này Sở Cuồng Nhân lại có hành động.

Kiếm khí roi dài trong tay hất lên, dấy lên gợn sóng màu sắc rực rỡ trên không trung.

Một tiếng bộp vang lên.

Một cường giả Hợp Đạo bị kiếm khí roi dài quất trúng, bị quất đến hồn phi phách tán ngay tại chỗ, thân tử đạo tiêu, thân thể hóa thành sương máu nổ tung! !

Chương 2035: Thái Nguyên lão tổ xuất thủ, Hỗn Nguyên Cửu Huyền, giết chết Thái Nguyên lão tổ

Bên trong Hỗn Độn, Sở Cuồng Nhân vung kiếm khí roi dài năm màu lộng lẫy.

Chỗ roi dài đến, hư không vỡ nát.

Thân thể của nguyên một đám cường giả vây công nổ tung, hóa thành sương máu ngay tại chỗ, giống như từng đoá từng đoá huyết chi hoa thê diễm nở rộ trong hư không.

Mọi người thấy cảnh này, chỉ cảm thấy, sợ đến vỡ mật.

Đồ sát.

Đây là một cảnh tượng giết chóc!

Một người, đang đồ sát một đám cường giả Hợp Đạo!

Kiếm khí roi dài màu sắc rực rỡ vung vẩy, vô cùng lộng lẫy, đây là pháp khí do hơn một trăm loại đạo trong cơ thể Sở Cuồng Nhân ngưng tụ mà thành, uy lực vô cùng cường đại.

Mỗi lần vung ra, đừng nói Hợp Đạo bình thường, cho dù là nửa bước Hỗn Nguyên cũng khó có thể chịu đựng, ở chỗ này, căn bản không có người nào có thể ngăn cản được một roi.

Mà ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân giết đến không sai biệt lắm.

Hỗn độn khí lưu bỗng nhiên điên cuồng toán loạn.

Chỉ thấy ở trong hư không, một bóng người ngang nhiên bay trên không trung mà đến.

Tiên huy kim sắc, chiếu rọi tứ phương.

Người tới mặc một bộ trường bào màu vàng óng, đầu đội vương quan, quanh người có đạo tắc dung hợp thành Hỗn Nguyên chi khí quấn quanh, trong lúc giơ tay nhấc chân, rung chuyển gầm trời.

"Lão tổ của thánh địa Thái Nguyên! !"

"Nghe đồn, lão tổ của thánh địa Thái Nguyên đã sớm là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên, nhiều năm không hỏi thế sự, không nghĩ tới vậy mà lần này lại ra mặt."

"Là hắn..."

Trong đám người, thiếu nữ áo đen Lam nhìn Thái Nguyên lão tổ, trong mắt bắn ra băng lãnh chi ý, đối phương, chính là kẻ cầm đầu trong việc Dao tộc bị diệt!

Năm đó.

Đối phương đến Dao tộc làm khách, phát hiện trên người nàng có Chí Tôn Nguyên Linh Thể.

Không lâu sau nữa, thánh địa Thái Nguyên liền âm thầm phái người diệt Dao tộc, tất cả mọi chuyện đều thoát không khỏi liên quan với Thái Nguyên lão tổ này.

Thiếu nữ áo đen nằm mộng cũng muốn giết đối phương, diệt thánh địa Thái Nguyên.

Chỉ tiếc, hiện tại nàng còn quá yếu.

Cảnh giới Kim Tiên...

Thái Nguyên lão tổ hắt xì hơi cũng không biết có thể diệt bao nhiêu kẻ.

"Cường giả bí ẩn, vì sao ngươi muốn đối địch với thánh địa Thái Nguyên ta?"

Thái Nguyên lão tổ nhìn Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

"Là các ngươi đối địch với ta trước, đến tìm cái chết trước."

"Làm càn!" Thái Nguyên lão tổ hừ lạnh một tiếng, khí tức Hỗn Nguyên trên người lưu chuyển: "Thánh địa Thái Nguyên ta là người cầm đầu chính đạo, đối địch với ta, chính là đối địch với chính đạo, ngươi còn không ngoan ngoãn bó tay chịu trói! !"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng: "Để cho ta bó tay, ngươi còn chưa đủ tư cách."

"Hừ, dưới Hỗn Nguyên, cũng dám ba hoa!"

Thái Nguyên lão tổ bỗng nhiên xuất thủ.

Sức mạnh Hỗn Nguyên hóa thành một cự chưởng khổng lồ từ trên trời giáng xuống!

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, kiếm khí roi dài trong tay vung ra, roi dài và cự chưởng va chạm, vô số khí tức đạo tắc điên cuồng nổ tung.

Hỗn Độn trước mắt này, bị khí tức kinh khủng trực tiếp bao phủ, sụp đổ!

Năng lượng khuấy động tán đi.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, nhìn Hỗn Nguyên, thần sắc lạnh nhạt.

Mà sắc mặt của Thái Nguyên lão tổ thì lại có chút ngưng trọng.

Phía dưới Hỗn Nguyên, lại lông tóc không hao tổn đỡ được một kích của Hỗn Nguyên? !

"Đạo trên người ngươi, số lượng rất nhiều, cũng là một vị dị số phá vỡ hạn chế của Vũ Trụ đại đạo, khó trách lại có thực lực đối mặt với ta."

Thái Nguyên lão tổ từ tốn nói.

Hắn lập tức đánh một chưởng lên trời, trong lòng bàn tay, sức mạnh Hỗn Nguyên đang điên cuồng ngưng tụ, một quang cầu đen nhánh, đang không ngừng bành trướng.

Một luồng khí tức hủy diệt tiêu tán ra.

Mọi người cũng cảm nhận được áp lực, biến sắc, điên cuồng lui lại.

Mà Sở Cuồng Nhân phát giác được khí tức của đối phương, thần sắc hơi động.

"Cảnh giới Nhị Huyền..."

Hắn du lịch chư thiên, tầm mắt cũng được mở rộng.

Không chỉ có Tiểu Ái trưởng thành, hắn cũng biết được không ít chuyện.

Một trong số đó, chính là cảnh giới Hỗn Nguyên Cửu Huyền.

Hỗn Nguyên phân thành cửu huyền.

Trước đó, bọn người Thần Thiên của vũ trụ Thiên Nguyên, coa nhất cũng chỉ là cảnh giới Nhất Huyền.

Thái Nguyên lão tổ ở trước mắt thì hiếu thắng hơn chút, thuộc về nhị huyền.

Chỉ là, Thần Thiên dung hòa sức mạnh đại đạo ngày xưa, thực lực từng miễn cưỡng đạt tới cảnh giới Tam Huyền, Sở Cuồng Nhân vẫn có thể đánh bại như cũ.

Mà hiện tại, thực lực của hắn đã hơn trước kia không biết bao nhiêu.

Một Hỗn Nguyên nhị huyền, hắn vẫn không để ở trong mắt như cũ.

Hắn thậm chí còn không có ý định vận dụng sức mạnh đại đạo.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng nâng tay, sức mạnh Thanh Liên lưu chuyển ra, hóa thành một đóa Thanh Liên hoa mỹ, thần hoa bay lên trời, lay động vô số hành tinh ở trong gầm trời.

"Sáng Thần Đãng Hoàn Vũ, biến thức!"

Thanh Liên bay lên không trung mà ra, hủy diệt và sáng sinh chi khí đan xen lưu chuyển, kéo theo sức mạnh của đủ loại đạo, như muốn làm sụp đổ chư thiên, uy thế đáng sợ đến cùng cực.

Mà Thái Nguyên lão tổ cũng phát ra một tiếng quát khẽ.

Viên cầu màu đen đã bành trướng đến mức giống như mặt trời trong tay nện xuống.

Sức mạnh Hỗn Nguyên, kéo theo hỗn độn khí lưu đánh ra.

Khi một tiếng nổ lớn kinh thiên vang lên.

Hai luồng sức mạnh trùng kích, hóa thành từng vòng gợn sóng, bao phủ hơn phân nửa vũ trụ.

Một số tu sĩ tới gần chiến trường một chút, đều bị hất bay ra ngoài, có một ít người có tu vi không đủ, cũng thân tử đạo tiêu ngay tại chỗ.

Ầm!

Lúc này, một bóng người bay ngược ra sau.

Là Thái Nguyên lão tổ!

Bên trong trùng kích cực hạn, hắn đúng là bị đánh bay ra ngoài.

"Tại sao có thể như vậy? !"

"Ta đường đường là một Hỗn Nguyên, vậy mà lại rơi vào thế hạ phong? !"

Thái Nguyên lão tổ nhìn Sở Cuồng Nhân, có chút chấn kinh.

Đột nhiên.

Sở Cuồng Nhân lại có hành động lần nữa.

Ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo kiếm khí màu sắc rực rỡ bay trên không trung mà ra.

Một luồng khí tức dường như áp đảo chư thiên, vờn quanh bên trong kiếm khí.

Chính là Thiên Ngoại Thiên Kiếm!

Ầm!

Hư không nổ tung.

Thái Nguyên lão tổ lập tức bị kiếm khí tuỳ tiện đánh bay.

"Đáng chết!"

Giao thủ với một tồn tại phía dưới Hỗn Nguyên, lại bị áp chế.

Chuyện này khiến Thái Nguyên lão tổ vừa sợ vừa giận.

Sức mạnh Hỗn Nguyên trong cơ thể hắn lưu chuyển đến cực hạn, một lồng ánh sáng to lớn lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, hóa thành một kết giới!

Sở Cuồng Nhân ở trong kết giới, cảm nhận được một luồng áp lực thật lớn.

"Hỗn Nguyên Trọng Lực Trường!"

Thái Nguyên lão tổ cười lạnh nói.

"Tiến hành phân tích..."

Tiểu Ái trong cơ thể Sở Cuồng Nhân đang phân tích kết giới.

Tác dụng và kết cấu liên quan tới kết giới, đều hiện ra ở trong đầu hắn.

"Thì ra là thế..."

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia giật mình.

Kết giới này, chủ yếu được xây dựng từ hai loại đạo tắc là Không Gian chi đạo, Trọng Lực chi đạo, có thể tiến hành áp chế đối với người ở trong kết giới, tu vi không bằng Thái Nguyên lão tổ, nếu tiến vào kết giới này, cũng chỉ có thể mặc cho hắn đánh.

"Đáng tiếc, luận về năng lực không gian, ngươi là đối thủ của ta sao?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn chém ra một kiếm, trong đó có Thời Không chi đạo lưu chuyển.

Trong chớp mắt.

Kết giới đúng là bị xé ra một lỗ thủng lớn.

Lấy lỗ hổng này làm trung tâm, từng đạo từng đạo vết rách lan tràn ra, trong chớp mắt liền bao trùm toàn bộ kết giới, một tiếng phịch vang lên, kết giới bị phá nát.

Thái Nguyên lão tổ biến sắc, lại thúc giục cực chiêu lần nữa.

"Thái Nguyên Thần Lôi!"

Một đạo lôi đình màu tím thô to ngưng tụ, hóa thành một thanh trường mâu, phía trên có một lượng lớn sức mạnh Hỗn Nguyên lưu chuyển, bắn ra trong nháy mắt.

"Nát!"

Sở Cuồng Nhân điểm ra một chỉ.

Trên trăm loại đạo giao chuyển ở trong đó, trực tiếp phá nát lôi đình.

Ngay sau đó.

Ánh mắt hắn ngưng trọng, thi triển Đại Vận Mệnh Thuật.

Một vệt thần quang bắn ra.

Thái Nguyên lão tổ bị đánh trúng, vận mệnh bị ảnh hưởng to lớn, sắc mặt đột nhiên thảm bại, điên cuồng thổ huyết.

Nhưng chuyện này vẫn chưa xong.

Sở Cuồng Nhân đi đến trên đầu Thái Nguyên lão tổ, giẫm xuống một chân.

Thanh Liên dưới chân nở rộ.

"Một gốc Thanh Liên, áp vạn cổ!"

Thanh Liên trấn áp xuống.

Đủ loại đạo, tụ hợp ở trong đó.

Thái Nguyên lão tổ trực tiếp bị trấn áp đến gân cốt sụp đổ!

Hỗn Nguyên chi đạo trong cơ thể, cũng dần dần sụp đổ...

Cho đến khi, hoàn toàn bị phá nát!

Thanh Liên tán đi.

Mà bóng người của Thái Nguyên lão tổ, cũng đã biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ có mảnh vỡ đạo tắc bị tàn phá tiêu tán trên không trung.

Thái Nguyên lão tổ, ngã xuống!

Chương 2036: Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân, khảo nghiệm của Sở Cuồng Nhân, ngươi có nguyện để xuống chấp niệm?

"Thái Nguyên lão tổ... Chết rồi."

Thiếu nữ áo đen thấy cảnh này, thần sắc có chút hoảng hốt.

Địch nhân lớn nhất của mình, cứ thế mà chết đi? !

Bị Sở Cuồng Nhân, tuỳ ý giết chết!

Mà những người còn lại, mặt mũi cũng tràn đầy sự choáng váng.

Phía dưới Hỗn Nguyên trảm Hỗn Nguyên!

Loại chuyện này, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

"Ai da, thật là đáng sợ."

"Rốt cuộc người này có lai lịch gì, vì sao trước đó không có một chút tình báo gì, thật giống như, bỗng dưng xuất hiện."

"Chẳng lẽ là cường giả ở các vũ trụ còn lại?"

Có người liền nghĩ tới điều gì đó.

Có lời đồn, trong chư thiên, có một ít siêu thoát giả, có thể dựa vào sức một mình mình, xuyên thẳng qua các vũ trụ, hành tẩu ở chư thiên.

Chỉ là, một phía dưới Hỗn Nguyên, làm sao có thể làm được việc này?

Mọi người không hiểu.

Mà lúc này, Sở Cuồng Nhân cầm lấy Hỗn Độn Chi Hoa, cũng đã rời đi.

"Ta cũng muốn trở thành cường giả như vậy!"

Nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, thiếu nữ áo đen Lam âm thầm nghĩ tới.

Trong đám người.

Có người nhìn chằm chằm Lam, trong mắt lộ ra dị sắc.

...

Sau khi Sở Cuồng Nhân giết chết Thái Nguyên lão tổ, cầm lấy Hoa Hỗn Độn rời khỏi Hỗn Độn, khoảng cách Tiểu Ái hoàn toàn hấp thu tri thức của vũ trụ này chỉ còn mấy ngày, hắn dự định tìm một chỗ đợi, thời gian vừa đến liền rời đi.

Một viên cổ tinh vô danh.

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Siêu Thần Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân!"

Nha.

Phần thưởng cấp Siêu Thần.

Sở Cuồng Nhân hơi ngoài ý muốn.

Với cảnh giới bây giờ của hắn, rất nhiều phần thưởng hắn đều không dùng tới, những năm gần đây, hắn rút được các loại bảo vật, chồng chất như núi.

Nhưng cần dùng đến, ít càng thêm ít.

Phần thưởng cấp Siêu Thần này, rất ít có thể rút được.

Nhưng thường là những thứ hắn đúng lúc cần.

Hắn nhìn Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân một chút.

Đây là một loại công pháp cấp Đại Đạo, mà còn là chuyên dùng để luyện thể.

Công pháp này, cần tiêu hao một lượng lớn tư nguyên để thối luyện thân thể, tu sĩ tầm thường muốn đột phá Hỗn Nguyên, nhất định phải vượt qua Hỗn Nguyên kiếp.

Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân, chính là sử dụng Hỗn Nguyên kiếp, thành tựu thân thể Hỗn Nguyên.

Mà muốn chánh thức thành công, thì phải vượt qua chín lần Hỗn Nguyên kiếp.

Công pháp này, vô cùng cường đại, nếu vượt qua cửu kiếp, dựa vào sức mạnh thân thể liền có thể tuỳ tiện giết chết tồn tại ở cảnh giới Hỗn Nguyên Cửu Huyền.

"Cũng không kém."

Sở Cuồng Nhân có chút hài lòng.

Ngay tại thời điểm hắn dự định lĩnh hội Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân này, đột nhiên phát giác được nơi xa truyền đến một trận dao động năng lượng.

Tiên thức chuyển động.

Chỉ thấy một thiếu nữ áo đen đang bị người ta vây giết.

"Là nàng."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Thiếu nữ kia, đúng là Lam mà trước đó hắn cứu.

"Thú vị, liên tục gặp gỡ, chẳng lẽ đây cũng là duyên?"

Sở Cuồng Nhân cười cười.

Hắn chém ra một đạo kiếm khí cách không.

Nơi xa.

Lam đang giao thủ với một đám tu sĩ.

Những người này, tu vi đều không kém nàng, thậm chí còn có mấy tồn tại cấp bậc Đại La, nàng chỉ là một Kim Tiên, tất nhiên rơi vào thế hạ phong.

Sau khi dùng một số thủ đoạn, nàng đã ngoan cố chống cự rất lâu.

"Không, ta không thể bị bắt ở nơi này được!"

"Tuy Thái Nguyên lão tổ đã chết, nhưng thánh địa Thái Nguyên vẫn còn, bọn họ diệt Dao tộc ta, nếu ta không diệt bọn họ, thì vẫn chưa báo xong mối thù này!"

Trên người Lam máu me đầm đìa, ánh mắt băng lãnh nhìn mọi người ở trước mắt.

Trong lòng mọi người không khỏi sinh ra hàn ý.

Một người cầm đầu hừ lạnh một tiếng: "Một Kim Tiên, có thể kiên trì đến bây giờ cũng khiến người ta bất ngờ, nên nói thật không hổ là Chí Tôn Nguyên Linh Thể sao?"

"Nhưng đáng tiếc, ngày tận thế của ngươi đã đến!"

Chỉ thấy hắn liên thủ với mọi người, muốn tiến hành một lần công kích cuối cùng đối với Lam.

Lúc này.

Chỉ thấy nơi xa, một đạo kiếm quang hoành không chém tới.

Chỗ nó đến, hư không nổ tung, hành tinh bị phá nát!

Những tu sĩ vây công Lam ngay cả thời gian phản ứng đều không có, liền bị kiếm khí bao phủ ngay tại chỗ, hôi phi yên diệt trong nháy mắt.

"Loại khí tức này..."

Lam nhìn kiếm khí, sắc mặt vui vẻ: "Là ân nhân!"

Nàng nhìn chung quanh, lại không nhìn thấy bóng người của Sở Cuồng Nhân, nhìn theo phương hướng của kiếm khí, mới nhìn thấy một bóng lưng bạch y quen thuộc ở phía xa.

Một bộ bạch y, đưa lưng về phía nàng.

Khí tức lưu chuyển, phiếu miểu xuất trần.

Lam biết, đó chính là ân nhân cứu mạng mình.

Bóng người nàng lóe lên, lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng cảm nhận được đối phương tới gần, ngưng tụ kiếm chỉ, bố trí nguyên một đám cấm chế ở bốn phía, cản trở đối phương tới gần.

Sau khi Lam đi đến, nhìn cấm chế Sở Cuồng Nhân bày ra, lộ ra vẻ suy tư: "n nhân vừa mới ra tay cứu ta, hiện tại lại thiết lập cấm chế, không cho ta tới gần, vì sao vậy? Chẳng lẽ hắn không muốn gặp ta?"

"Không đúng, nếu như ân nhân không muốn gặp ta, thì vừa rồi cũng không cần cứu ta, càng không cần thiết lập cấm chế, hắn là đang khảo nghiệm ta!"

Ánh mắt Lam lộ ra vẻ kiên định, bước vào trong cấm chế.

Trong chớp mắt.

Chỉ thấy thiên địa biến hóa.

Nàng lâm vào trong một ảo cảnh, trước mặt là một mảnh núi đao được tạo thành từ vô số lưỡi dao sắc bén, mà ở trên đỉnh của núi đao, Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng.

Lam không chần chờ, đi về phía núi đao.

Lưỡi dao sắc bén cắt vào cốt nhục, đau đớn kịch liệt khiến cho nàng nhướng mày.

Nhưng những thứ này đều không cản được nàng.

Một thân tu vi nàng bị hạn chế, giống như phàm nhân, trèo lên trên đỉnh của núi đao, nửa đường ngã xuống lại đứng lên, lưỡi dao sắc bén chém trúng thì mặt vẫn không đổi sắc.

Chỉ chốc lát.

Thiếu nữ đã máu me đầm đìa.

Nhưng thời điểm nàng đi đến đỉnh núi.

Trước mặt không thấy bóng người của Sở Cuồng Nhân, mà thiên địa lại biến hóa lần nữa.

Núi đao biến mất.

Thay vào đó, là một mảnh biển lửa nóng cháy.

Sở Cuồng Nhân, thì đứng ở đầu bên kia của biển lửa, bình tĩnh nhìn nàng.

"Núi đao biển lửa, thống khổ so với mối hận diệt tộc, tì là cái thá gì chứ?"

Lam không chút do dự, bước vào trong đó.

Biển lửa thiêu đốt, thiêu đến nàng da tróc thịt cháy, nhìn thấy mà giật mình.

Sở Cuồng Nhân nhìn Lam chịu đủ tàn phá của huyễn cảnh, trong mắt lộ ra một tia hào hứng: "Liền để ta xem một chút, ngươi có thể đi tới một bước nào."

...

"Chủ nhân, đã hoàn toàn hấp thu tri thức của vũ trụ này."

Tiểu Ái nhắc nhở nói.

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu: "Chờ một chút, ta phát hiện một tiểu gia hỏa thú vị, không ngại đợi thêm mấy ngày."

Bên trong huyễn cảnh.

Lam ở bên trong bão tuyết, kiên định đi về phía trước.

Đỉnh núi nơi xa.

Vẫn là một bộ bạch y như cũ.

Những ngày này, nàng đuổi theo Sở Cuồng Nhân.

Nhưng mỗi lần tới gần, thay vào đó chính là huyễn cảnh hoàn toàn mới, tuy nói là huyễn cảnh, nhưng lại vô cùng chân thật, căn bản không biết là thật hay là ảo.

Nàng đã trải qua mấy chục huyễn cảnh.

Ngoại trừ núi đao biển lửa, tu la luyện ngục ra.

Còn có phú quý, tửu sắc, tài vận, vân vân.

Nhưng cho dù nàng khám phá bao nhiêu huyễn cảnh, thì vẫn không thể chạm vào Sở Cuồng Nhân như cũ.

"Ta sẽ không bỏ qua, ân nhân, ta chắc chắn sẽ gặp được ngươi."

Lam nỉ non nói.

Lúc này.

Tất cả huyễn cảnh trước mặt nàng đều tiêu tán.

Thay vào đó, chính là một đám mây mù, mà ở trong mây mù, giọng nói của Sở Cuồng Nhân truyền đến từ phía xa: "Vì sao ngươi muốn gặp ta?"

"Không biết, nhưng ân nhân cứu ta hai lần, ta cảm thấy, ta cần phải tự mình đáp tạ ngươi, mà ân nhân bố trí huyễn cảnh khảo nghiệm ta, ta không muốn để cho ân nhân coi thường ta, cho rằng ta là người dễ dàng buông tha." Lam nói ra.

"Tuy ngươi chỉ mới bước vào độ tuổi trưởng thành, nhưng đạo tâm cứng cỏi, hiếm thấy trên đời, ngươi và ta gặp gỡ mấy lần, cũng là duyên phận, ngươi có nguyện làm đệ tử của ta không?"

"Lam nguyện ý!"

Sắc mặt Lam vui vẻ, lúc này quỳ trên mặt đất.

"Hiện tại đừng vui mừng, ta thấy trong lòng ngươi có chấp niệm, bị hận thù mê hoặc, muốn làm đệ tử của ta, cần phải giữ cho đầu óc tỉnh táo, không nhiễm hạt bụi, chỉ cần ngươi có thể bỏ xuống chấp niệm trong lòng, liền có thể gặp ta, bái ta làm thầy."

Giọng nói dằng dặc của Sở Cuồng Nhân truyền đến.

Mà thân thể mềm mại của Lam chấn động.

Buống xuống chấp niệm?

Chấp niệm của nàng là cái gì?

Là cừu hận.

Là cừu hận Dao tộc bị diệt!

Hiện tại, Sở Cuồng Nhân muốn nàng buông xuống!

"Nói cho ta biết, ngươi có nguyện buông xuống chấp niệm không?"

Chương 2037: Phần lớn cường giả đều có chấp niệm, thu đồ đệ Lam, rời đi

"Ngươi có bằng lòng buông xuống chấp niệm hay không."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe được lời này của hắn, Lam lâm vào trong trầm mặc.

Khuôn mặt của mọi người trong Dao tộc, hiện lên ở trong não nàng.

Nàng từ từ đứng dậy, nói năng có khí phách: "Không muốn! !"

"Vì sao không muốn?"

"Không muốn chính là không muốn, gì mà buông xuống chấp niệm, ta không muốn, nếu ngay cả ta cũng quên bọn họ, thì Dao tộc sẽ thật sự biến mất."

"Nếu ngươi không bỏ xuống chấp niệm trong lòng, duyên phận giữa ngươi và ta, liền kết thúc ở đây, hơn nữa, một ngày nào đó chấp niệm này, sẽ cắn nuốt ngươi."

"n tình của ân nhân, sau này nếu có cơ hội Lam sẽ báo đáp, nhưng muốn ta buông xuống chấp niệm, sống cho bản thân, ta làm không được! Còn về tương lai chấp niệm này sẽ biến ta thành bộ dáng gì, ta cũng không oán không hối."

Lam từ từ nói ra.

"Bởi vì một đám người đã chết, ngươi cần phải biết, ngươi bỏ qua cơ duyên bực nào, nếu ngươi bái ta làm thầy, thành tựu trong tương lai, ít nhất cũng là Hỗn Nguyên, ngày sau siêu thoát, ngao du chư thiên vũ trụ, cũng không phải là không được."

"Ta hiểu rõ, nhưng chấp niệm này, ta tuyệt đối không có khả năng buông xuống."

"Ha..."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Tiếng cười của hắn càng lúc càng lớn, vang vọng ở trong gầm trời.

Toàn bộ vũ trụ dường như bị chấn động.

Vô số cường giả phát giác được luồng dao động này, tim không khỏi đập nhanh.

"Gia hỏa này, nổi điên cái gì vậy?"

"Cường giả thần bí này, gặp phải việc vui gì sao?"

Mặc dù mọi người hiếu kỳ, nhưng lại không dám tùy tiện nhìn trộm.

Sợ chọc giận gia hỏa này.

Nhưng vẫn có gia hỏa gan lớn, thận trọng thúc giục tiên thức, đi đến vị trí của Sở Cuồng Nhân, muốn tìm tòi thực hư.

"Hừ!"

Lúc này.

Lại nghe một tiếng hừ nhẹ.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, tiên thức tuôn ra, cảnh giới linh hồn của hắn đã sớm đạt tới cảnh giới Hỗn Độn, tiên thức cũng vô cùng mạnh mẽ.

Chỉ trong nháy mắt, luồng tiên thức theo dõi kia liền bị đánh tan.

Dường như trong đó, hắn nghe được một tiếng hừ nhẹ.

Người theo dõi kia, dường như đã bị đả thương.

Những người còn lại giao lưu.

"Hướng kia, là người của thánh địa Thái Nguyên."

"Là một Hỗn Nguyên khác của thánh địa Thái Nguyên, chậc, bọn họ thật đúng là chưa từ bỏ ý định, đã bị chém một tên, vậy mà còn dám ra tay."

……

"Thánh địa Thái Nguyên..."

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lướt qua một tia băng lãnh.

Nhưng lập tức giống như nghĩ đến cái gì đó, không có xuất thủ, mà là nhìn về phía Lam, hài lòng cười một tiếng: "Rất tốt, ngươi đã thông qua khảo nghiệm của ta."

Lam vẫn còn có chút nghi hoặc.

Thông qua rồi?

Không phải nói không buông xuống chấp niệm thì duyên phận đã hết sao?

"Thế nhân đều nói, chấp niệm hại người, nhưng trong lòng, nếu như không có nửa điểm chấp niệm, thì sao có thể kiên trì trên con đường tu hành đây?"

"Muốn nhân gian phú quý là chấp niệm, muốn trở nên mạnh hơn là chấp niệm, muốn Trường Sinh cũng là chấp niệm, thậm chí muốn vô dục vô cầu, cũng là một loại chấp niệm, trên đời này, người có thể đặt chân đến đỉnh phong, trong lòng người nào mà không có chấp niệm chứ?"

Sở Cuồng Nhân từ từ nói ra.

Mục đích thực sự của hắn, cũng không phải muốn Lam buông xuống chấp niệm.

Mà chính là khảo nghiệm chấp niệm của đối phương mạnh bao nhiêu.

Đối phương không để cho hắn thất vọng.

Chấp niệm sâu nặng, trọng tình trọng nghĩa.

Không bởi vì hắn mê hoặc mà từ bỏ kiên trì chấp niệm trong lòng.

Đây mới thật sự là thủ vững bản tâm.

"n nhân, ý của ngươi là..."

Sắc mặt Lam vui vẻ.

Chỉ thấy vân vụ trước mặt nàng hoàn toàn tán đi.

Tiên huy tươi sáng lưu chuyển, một bóng người bạch y từ từ đi ra, yểu điệu như tiên, phong thái rung động lòng người, giống như thần tiên tuyệt đại đi ra từ trong tranh.

"Ngươi, có thể làm đồ đệ của ta."

Sở Cuồng Nhân nhìn Lam từ tốn nói.

"Bái kiến sư tôn!"

Lam không nói hai lời, quỳ trên mặt đất, trịnh trọng dập đầu.

"Đứng lên đi."

Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, Lam liền không tự chủ được mà đứng lên, không chỉ có như thế, một đạo sức mạnh Thanh Liên sáng sinh được đánh vào trong cơ thể nàng.

Thương thế trên người nàng, nhanh chóng được khôi phục.

Huyễn cảnh kia.

Vô cùng chân thật.

Ở trình độ nào đó, đã gây ra thương tích trên da thịt.

"Ta nhớ bên cạnh ngươi còn có một người, hiện giờ hắn ở nơi nào?"

Sở Cuồng Nhân hỏi.

Hắn nhớ đến, bên người Lam còn có một người có tên là Thanh Tôn.

Thực lực không hề kém, tiếp cận Hỗn Nguyên.

"Đại bá hắn, lâm vào ngủ say."

Lam có chút thương cảm nói ra.

Thì ra, lần trước, sau khi được Sở Cuồng Nhân cứu, Lam và Thanh Tôn lại gặp phải người của thánh địa Thái Nguyên truy sát, Thanh Tôn vì bảo hộ Lam, thi triển bí pháp nào đó, đánh giết truy binh, nhưng bản thân cũng bị thương nặng mà lâm vào ngủ say.

"Thì ra là thế..."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Tiếp đó.

Hắn nhìn về phía Lam, ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo linh quang lưu chuyển ở giữa ngón tay.

Linh quang điểm về phía Lam.

Đột nhiên, vô số tin tức tràn vào trong đầu của nàng.

Ở trong đó, bao gồm đủ loại pháp môn tu hành, thậm chí, ngay cả công pháp cấp Đại Đạo, Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân mà Sở Cuồng Nhân vừa mới lấy được cũng ở trong đó.

Sau khi truyền hết pháp môn tu hành, Sở Cuồng Nhân lại lấy ra một cái Càn Khôn giới.

Trong nhẫn, có một lượng lớn tư nguyên tu hành.

Đều là thứ hắn tích lũy được khi rút thưởng những năm gần đây.

Đây vẫn chỉ là một phần trong đó mà thôi.

"Lam, vi sư có chuyện quan trọng khác, không ở vũ trụ này lâu, còn về cừu nhân của ngươi, thánh địa Thái Nguyên, liền xem như một khảo nghiệm nho nhỏ mà vi sư để lại cho ngươi đi, ngươi có thể đi tới một bước nào, liền nhìn tạo hóa của bản thân ngươi."

Sau khi Sở Cuồng Nhân đựa Càn Khôn giới cho Lam, từ từ nói ra.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Bóng người hắn lóe lên, biến mất không thấy.

Lam còn đang tiêu hóa một lượng lớn tin tức trong đầu, nháy nháy mắt nhìn Càn Khôn giới trong tay, cái này, cái này tính là gì? ?

Mình mới vừa bái một sư phụ trâu bò.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, sư phụ lại vứt mình ở đây rồi rời đi?

Vài ngày sau.

Lam tiêu hóa tốt các loại pháp môn tu hành.

Trong đó có rất nhiều pháp môn tu hành huyền diệu, khiến cho nàng tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Nhất là Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân, càng làm cho nàng kinh thán.

Nàng thề, cho dù là tu hành pháp môn cao minh nhất của Dao tộc cũng phải kém hơn.

"Dạng công pháp này, vậy mà sư phụ có thể tùy tiện truyền thụ cho ta, rốt cuộc sư phụ hắn ở cảnh giới cỡ nào?"

Lam kinh thán không thôi.

Sau đó, nàng lại mở ra Càn Khôn giới Sở Cuồng Nhân lưu lại.

Đột nhiên, bảo quang chiếu rọi.

Bảo vật đếm mãi không hết, chất đầy toàn bộ Càn Khôn giới.

Tiên tinh, tiên dược, Hợp Đạo khí, chí bảo bản nguyên...

Ở trong đó, có rất nhiều đồ vật, dù cho nàng đạt đến cảnh giới Hợp Đạo cũng cần dùng đến, nàng không khỏi nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Trời ạ, những bảo vật này, Dao tộc đỉnh phong ngày xưa cũng không lấy ra nổi.

Không.

Toàn bộ vũ trụ, có lẽ không có một thế lực nào lấy ra được nhiều bảo vật như vậy.

Bảo vật bên trong Càn Khôn giới này, tùy tiện cầm mấy món ra ngoài, đều đủ để dấy lên một trận gió tanh mưa máu trong vũ trụ này.

Rõ ràng là Sở Cuồng Nhân kín đáo đưa cho nàng một bảo khố!

Sùng bái và cảm kích của nàng đối với Sở Cuồng Nhân lại tăng lên một cấp bậc.

"Có thể gặp được sư tôn, tuyệt đối là cơ duyên lớn nhất đời ta!"

"Có pháp môn tu hành sư tôn cho, lại thêm những tư nguyên này, ta có tự tin có thể tấn cấp Hợp Đạo chỉ trong vòng ngàn năm!"

"Thánh địa Thái Nguyên, các ngươi chờ đó cho ta đi!"

Trong mắt Lam lộ ra vẻ kiên định.

Nàng biết, với năng lực của Sở Cuồng Nhân, muốn hủy diệt một thánh địa Thái Nguyên cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, hắn không lập tức làm như thế, cũng là vì để ma luyện mình, để cho nàng thu hoạch được sự trưởng thành tốt hơn.

Nàng tuyệt không thể để sư tôn thất vọng.

Hơn nữa, quả thực nàng cũng muốn tự tay báo thù cho Dao tộc!

Lam quay người rời đi.

Đệ nhất nữ tôn, bắt đầu hành trình thuộc về nàng.

Chương 2038: Hư không ở giữa vũ trụ, luyện hóa Hoa Hỗn Độn, tu sĩ Không tộc

Một chỗ bên trong hư không.

Nơi này không có khái niệm thời gian, không có khái niệm không gian.

Nơi này là hư không ở giữa vũ trụ.

Là khe hở giữa chư thiên vũ trụ, là hư không không thuộc về bất kỳ một vũ trụ nào, nơi này rộng lớn không bờ bến, không ánh sáng, không có bóng tối.

Lúc này.

Ở giữa hư không của vũ trụ, một đạo vết nứt không gian mở ra.

Một bóng người đi ra.

Là Sở Cuồng Nhân.

"Chủ nhân, vì sao ngươi đột nhiên muốn thu đồ đệ vậy?"

Tiểu Ái tò mò hỏi.

"Ha, tâm huyết dâng trào đi."

Sở Cuồng Nhân cười cười.

Rất nhiều chuyện, muốn làm thì làm.

"Nói mới nhớ, cũng không biết sau khi ta rời đi, tiểu đồ đệ này có thể trưởng thành đến mức nào, không bằng để ta đến thôi diễn một chút?"

Sở Cuồng Nhân có chút hiếu kỳ.

Hắn thi triển Đại Vận Mệnh Thuật, muốn quan sát đánh giá Lam.

Nhưng lại phát hiện.

Mình lại không có cách nào thôi diễn vận mệnh quỹ tích của Lam, ? !

Chuyện này khiến hắn lộ ra một tia kỳ quái.

Lấy trình độ hiện tại của hắn, cho dù là Hỗn Nguyên cũng có thể thôi diễn ra một số đầu mối, nhưng Lam, một Kim Tiên nho nhỏ, mà mình lại không có cách nào thôi diễn?

Thú vị.

Sau khi hắn đi, đã xảy ra chuyện gì?

"Ha, có thể gặp lại hay không, thì nhìn duyên phận của ngươi và ta."

Hắn và Lam, tuy có danh phận sư đồ.

Nhưng chư thiên vũ trụ, có thể gặp lại hay không, vẫn không thể biết được.

Sở Cuồng Nhân nhìn Hỗn Độn miểu miểu của hư không ở giữa vũ trụ trước mắt, ngưng tụ kiếm chỉ, một đóa Thanh Liên nở rộ, hoàn toàn bao phủ hắn.

"Tốt, trước khi đến vũ trụ kế tiếp, thì luyện hóa Hỗn Độn Chi Hoa trước đã." Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Tu hành bất kể năm tháng.

Sở Cuồng Nhân phiêu đãng mấy năm trong hư không ở giữa vũ trụ.

Hỗn Độn Chi Hoa, bị hắn dần dần luyện hóa.

Mà hắn lại dung hòa mấy loại đạo một lần nữa.

Trong hư không.

Một chiếc chiến thuyền màu trắng bạc đang tới lui trong hư không.

Phía trên đó, có mấy sinh vật hình người mặc trường bào màu bạc đang đứng, ở phía sau bọn họ, đều mọc ra một đôi cánh màu trắng bạc.

Hư không ở giữa vũ trụ, trừ một ít tồn tại đỉnh phong ra, cho dù là cường giả Hỗn Nguyên cũng rất khó sinh tồn được ở chỗ này.

Không cẩn thận, thậm chí sẽ vĩnh viễn mất phương hướng ở chỗ này.

Mà mấy sinh vật hình người này, dù có thể tự do hành động bên trong hư không ở giữa vũ trụ này, nhưng tu vi lại không vô cùng cường đại, quả thực là không thể tưởng tượng.

"Không Phi Tuyết, ngươi nói chúng ta có thể tìm được hư không chi tử sao?"

Một nam tử tuấn dật nói ra.

Người được gọi là Không Phi Tuyết, cũng là một thiếu nữ có mái tóc dài màu trắng bạc, dung nhan tuyệt mỹ, nàng đứng ở boong tàu, ánh mắt thâm thúy.

Nàng nhìn về phía hư không ở giữa vũ trụ mênh mông bát ngát, nói ra: "Đây là mệnh lệnh của quân thượng, chúng ta chỉ cần tuân theo là được."

"Liền biết ngươi sẽ nói như vậy, nhưng mà, hư không ở giữa vũ trụ rộng lớn không bờ bến, không biết chúng ta phải ở chỗ này nghỉ ngơi bao nhiêu năm, chỉ sợ sống quãng đời còn lại ở chỗ này, cũng không phải là chuyện không thể nào."

Nam tử tuấn dật cảm khái nói ra.

Những người còn lại nghe vậy, cũng trầm mặc một hồi, nhìn hư không ở giữa vũ trụ yên tĩnh đáng sợ bốn phía, bọn họ tự dưng cảm thấy lạnh cả người.

"Hư không ở giữa vũ trụ này, vô cùng đáng sợ, nhưng cũng giấu rất nhiều kinh thiên đại bí, cho dù là tộc ta cũng khó có thể nói là đã nhìn qua mọi thứ."

"Đúng vậy, nghe nói ngoại trừ chúng ta ra, đã có mấy đội ngũ gặp phải nguy hiểm, thân tử đạo tiêu khi thăm dò bên trong hư không ở giữa vũ trụ này."

"Hi vọng chúng ta sẽ không gặp phải."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Nhưng lúc này.

Dường như một người nam tử nhìn thấy cái gì đó, kinh hô một tiếng, chỉ nơi xa nói ra: "Các ngươi nhìn kìa, đó là cái gì? !"

Mọi người nhìn theo phương hướng hắn chỉ.

Chỉ thấy bên trong hư không, một gốc Thanh Liên đang chập chờn.

Từng trận tiên huy, từ trong đó lưu chuyển ra, vô cùng huyền diệu.

Mọi người không khỏi ngạc nhiên.

"Đây là... Hoa sen?"

"Làm sao có thể, đây chính là hư không ở giữa vũ trụ, tại sao có thể có loại vật như hoa sen chứ? Các ngươi nhìn kìa, phía trên có người..."

Mấy người đứng trên chiến thuyền trắng bạc, tới gần Thanh Liên thêm một chút.

Rất nhanh.

Bọn họ liền thấy rõ ràng bóng người phía trên Thanh Liên kia.

Đó là một thanh niên mặc một bộ bạch y, tóc đen đến eo, hắn ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm chặt, da thịt như ngọc, lộ ra khí chất bất phàm.

Mọi người vô cùng tán thưởng, ngạc nhiên.

"Nam tử này, cực kỳ bất phàm."

"Tại sao hắn lại xuất hiện ở hư không này vậy?"

"Các ngươi nói xem, hắn có phải là Không chi tử chúng ta muốn tìm hay không?"

Hai mắt của một tu sĩ Không tộc tỏa sáng.

Không Phi Tuyết cũng có chút chờ mong, nàng lấy ra một viên bảo châu màu trắng bạc.

Phía trên bảo châu, lưu chuyển ra quang mang huyền diệu.

Mấy người nhìn chằm chằm bảo châu.

Qua một hồi lâu, bọn họ có chút thất vọng thu hồi ánh mắt.

"Không Gian Chi Châu không có phản ứng, không phải Không chi tử chúng ta muốn tìm."

"Cao hứng hụt một trận."

Mọi người thất vọng thở dài.

Lúc này.

Trong hư không xa xa truyền đến một trận dao động không gian kinh khủng, chỉ thấy một lượng lớn sức mạnh không gian, vọt về phía mọi người.

Chỗ nó đến, hư không nổ lớn rung động.

Mọi người bị dọa đến sắc mặt trắng nhợt, trong mắt lộ ra hoảng sợ.

"Đây là sóng lớn hư không!"

"Trời ạ, làm sao chúng ta lại xui xẻo như vậy."

Một lượng lớn sức mạnh không gian phun trào, giống như sóng lớn ập đến.

Sắc mặt Không Phi Tuyết nghiêm túc: "Khởi động kết giới không gian!"

Mọi người nghe nàng ra lệnh, một lồng ánh sáng màu trắng từ phía trên chiến thuyền khuếch tán, cũng bao phủ cả Sở Cuồng Nhân ngồi ngay ngắn ở phía trên Thanh Liên.

"Không Phi Tuyết, vì sao lại cứu hắn."

"Đúng vậy, hắn và chúng ta không quen không biết."

Không Phi Tuyết từ tốn nói: "Tiện tay mà thôi, lại nói, hiếm thấy có thể gặp gỡ ở hư không ở giữa vũ trụ, cũng là một mối duyên phận."

Mọi người nghe vậy cũng không nói thêm gì.

Sóng lớn hư không đã ập đến.

Ầm! !

Sức mạnh không gian mãnh liệt đánh thẳng vào lồng ánh sáng trắng bạc.

Cả chiếc chiến thuyền đều đang chấn động kịch liệt.

"Sóng lớn hư không thật mạnh."

"Có lẽ đã sắp tiếp cận đến cấp bậc sóng thần."

"Hi vọng kết giới không gian có thể chịu nổi."

Mấy người phía trên chiến thuyền lo lắng.

Từng cơn sóng lớn liên tiếp kéo đến.

Giống như liên miên bất tuyệt.

Sức mạnh kết giới không gian đang bị không ngừng tiêu hao.

Răng rắc...

Lúc này, chỉ nghe thấy một âm thanh nứt nẻ vang lên.

Kết giới không gian đúng là đã nứt ra!

Tình cảnh này, dọa sợ mọi người.

"Không tốt, sắp không duy trì được."

"Xong..."

Trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Có người hoảng sợ đến mức xải quang dực sau lưng, hóa thành lưu quang bay về phía bên ngoài chiến thuyền, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, liền bị một đóa bọt nước đập thành tro tàn.

"Đừng đi ra ngoài!"

Không Phi Tuyết quát lạnh một tiếng: "Bốn phía đều bị sóng lớn hư không bao phủ rồi, nếu ra khỏi kết giới không gian, thì sẽ phải chết!"

Nhưng lưu tại chiến thuyền, kết giới không gian bị phá nát, cũng là một chữ "chết".

Ngay tại lúc này.

Bên trong kết giới không gian có một đạo quang mang thanh sắc quanh quẩn ra.

Nháy mắt.

Cánh hoa Thanh Liên chuyển động, vô số sức mạnh đạo tắc phun ra ngoài.

Đúng là hình thành một con sóng lớn đạo tắc ngập trời!

Sóng lớn hư không, sóng lớn đạo tắc, hai luồng sức mạnh xung kích với nhau, uy lực tiêu tán ra, thậm chí đủ để giết chết một cường giả Hỗn Nguyên.

Mọi người nhìn đến trợn mắt hốc mồm.

Thời gian dần trôi qua.

Sóng lớn hư không lắng lại.

Sóng lớn đạo tắc cũng tiêu tán theo.

Phía trên Thanh Liên.

Sở Cuồng Nhân măc một bộ bạch y từ từ mở hai mắt ra.

Hắn nhìn bọn người Không Phi Tuyết bên trong chiến thuyền, trong mắt mang theo hiếu kỳ, mà bọn người Không Phi Tuyết nhìn hắn, trong mắt lộ ra kính sợ.

"Đa tạ tiền bối cứu giúp."

Không Phi Tuyết chắp tay nói với Sở Cuồng Nhân.

Tiền bối?

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút, mình rất ít khi bị gọi như vậy.

Nhưng hắn cũng không thèm để ý, thản nhiên nói: "Các ngươi là ai?"

Chương 2039: Tiểu Ái rơi vào trạng thái ngủ say, biến hóa ở vũ trụ Bàn Cổ

"Hồi bẩm tiền bối, chúng ta là người của Không tộc."

Không Phi Tuyết nói ra.

"Không tộc..."

Sở Cuồng Nhân nỉ non một tiếng, để Tiểu Ái phân tích những người này một chút.

Phát hiện trên người những người này, đều mang sức mạnh không gian huyền diệu.

Xem ra, là chủng tộc trời sinh am hiểu sử dụng sức mạnh không gian, mà chiến thuyền ở dưới chân bọn họ, cũng là một loại bảo vật không gian hiếm thấy.

Khó trách có thể qua lại trong hư không ở giữa vũ trụ.

Nhưng cho dù là chủng tộc kỳ lạ này, vẫn sẽ gặp nguy hiểm ở bên trong hư không ở giữa vũ trụ như cũ, những người này không có việc gì thì tới nơi này làm gì?

Sở Cuồng Nhân có chút hiếu kỳ.

Nhưng mà, hắn cũng không có hỏi nhiều.

Vừa rồi xuất thủ tương trợ cũng là xem phân thượng ở việc đối phương bảo vệ mình.

Bây giờ, nguy cơ đã trừ, hắn cũng không có dự định trao đổi sâu hơn.

Sau khi hàn huyên vài câu.

Sở Cuồng Nhân lấy Thời Không Bảo Giám ra, vận chuyển sức mạnh thời không, rót vào bên trong bảo giám, trong nháy mắt, bảo giám mang theo hắn lao về phía nơi xa.

Hắn bắt đầu tiến về vũ trụ kế tiếp.

Bọn người Không Phi Tuyết thấy thế, không khỏi ngạc nhiên.

"Bảo vật trong tay tiền bối, cực kỳ không tầm thường, ẩn chứa sức mạnh không gian vô cùng cường đại, mặt khác, còn có một sức mạnh còn huyền diệu hơn, chẳng lẽ đó là sức mạnh thời gian trong truyền thuyết sao? !" Không Phi Tuyết thầm nghĩ.

Ở bên trong chư thiên vũ trụ, ngoại trừ chủng tộc điều khiển sức mạnh không gian như Không tộc ra, còn tồn tại nổi danh gọi là Thời tộc, nắm giữ sức mạnh thời gian.

Nhưng mà, số lượng Thời tộc cực ít.

Đếm khắp chư thiên vũ trụ, cũng tìm không ra bao nhiêu người.

Dù sao thì, thời gian quá mức huyền diệu.

Ở bên trong 3000 đại đạo, là một trong những loại đại đạo xếp ở hàng trước nhất.

"Tiếp tục tìm kiếm Không chi tử đi."

...

Sở Cuồng Nhân dùng Thời Không Bảo Giám, phá vỡ hư không ở giữa vũ trụ, đi vào trong một vũ trụ khác, mà lúc này Tiểu Ái cũng kết nối với vũ trụ đại đạo này.

Năm tháng lưu chuyển, ba năm qua đi.

Tiểu Ái hoàn toàn hấp thu xong tri thức của vũ trụ này.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân tiến về vũ trụ kế tiếp.

Vòng đi vòng lại như thế.

Không biết qua bao nhiêu năm.

Càng ngày hắn đi qua càng nhiều vũ trụ, lịch duyệt càng ngày càng phong phú, trong một lần nhân duyên tế hội, hắn còn tận mắt thấy một trận cảnh giới phía trên Hỗn Nguyên giao phong.

Cũng được biết, cảnh giới phía trên Hỗn Nguyên, được gọi là đại đạo.

Tên như ý nghĩa.

Chính là nắm giữ sức mạnh sánh vai với đại đạo.

Nhưng lại không giống với đại đạo, bị giới hạn bởi đủ loại trật tự của vũ trụ.

Đạt đến cảnh giới Đại Đạo, thì nắm giữ tư cách bình khởi bình tọa với Vũ Trụ đại đạo, cũng coi là chính thức thoát khỏi sự khống chế của Vũ Trụ đại đạo.

Loại cảnh giới này, đã có tư cách được gọi là siêu thoát giả.

Nghiêm khắc mà nói, nếu như Sở Cuồng Nhân hoàn toàn điều động sức mạnh đại đạo trong vũ trụ tùy thân ra bên ngoài, cũng có thể nắm giữ chiến lực cấp bậc đại đạo.

Chỉ tiếc.

Đây là thực tế không lớn.

Dù sao thì vũ trụ tùy thân muốn vận chuyển, không thể thiếu sự duy trì của sức mạnh đại đạo.

Cho nên hắn không có cách nào điều động tất cả sức mạnh đại đạo ra ngoài, nếu không thì, vũ trụ tùy thân sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Sở Cuồng Nhân cũng không nóng nảy, so với những tồn tại động một chút là sống mấy chục triệu mấy trăm triệu thậm chí trên 100 tỷ năm mà nói, hiện tại hắn còn rất trẻ.

Hắn có tự tin, tương lai mình cũng có thể đạt tới loại cảnh giới đó.

Thậm chí còn cao hơn.

Thời gian lưu chuyển.

Con đường tiến hóa của Tiểu Ái, cũng đã sắp được hoàn thành.

Một ngày này.

Tiểu Ái hấp thu tri thức của vũ trụ thứ N.

"Chủ nhân, ta sắp rơi vào trạng thái ngủ say, tổng hợp tất cả tri thức, trong khoảng thời gian này, không thể lại làm bạn với ngươi..."

Tiểu Ái nói ra, giọng nói càng ngày càng thấp.

Cuối cùng liền hoàn toàn yên tĩnh.

"Tiểu Ái, Tiểu Ái?"

Sở Cuồng Nhân kêu hai tiếng.

Lại không được đáp lại, xem ra là thật sự ngủ say.

"Được rồi, ngươi liền ngủ một giấc thật ngon đi."

Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm nói.

Hắn có chút chờ mong, Tiểu Ái sau khi hoàn toàn tiến hóa.

"Cũng cần phải trở về."

Tiểu Ái rơi vào trạng thái ngủ say.

Sở Cuồng Nhân cũng không có ý nghĩ tiếp tục du lịch ở các vũ trụ khác, hắn lấy Thời Không Bảo Giám ra, lại tiến vào hư vô ở giữa vũ trụ lần nữa.

Sau đó, dùng Thời Không Bảo Giám tìm kiếm dao động khí tức của vũ trụ Bàn Cổ.

Thời Không Bảo Giám có một đặc điểm.

Đó chính là có thể ghi nhớ khí tức của những vũ trụ từng đi qua, từ đó, giúp người sử dụng không đến mức lạc đường ở bên trong hư không ở giữa vũ trụ này, đây cũng là nguyên nhân Sở Cuồng Nhân dám du lịch ở nhiều vũ trụ, mà không sợ không trở về được vũ trụ Bàn Cổ.

"Tìm được rồi..."

Rất nhanh Sở Cuồng Nhân liền tìm được phương hướng của vũ trụ Bàn Cổ.

...

Vũ trụ Bàn Cổ.

Khoảng cách Tiên Vương Sở Cuồng Nhân biến mất, đã qua trọn vẹn hai vạn năm.

Mà hắn biến mất, cũng khiến cho Bàn Cổ vũ trụ lâm vào rung chuyển.

Nhất là một số tồn tại cổ lão khôi phục.

Thiếu đi sự áp chế của Sở Cuồng Nhân, những người này bắt đầu sinh động.

Có tiên nhân vào Đông Hải, mở ra Bồng Lai tiên sơn, tái hiện huy hoàng của vạn tiên triều bái ngày xưa, có Nữ Tiên Chi Thủ, vào ở Côn Lôn, trọng chưởng Dao Trì, có Đông Vương Công tay cầm Phù Tang, thành lập một quốc gia ở Đông Hải thành, tự xưng Nam Tiên Chi Thủ...

Có Oa Hoàng nhập bầu trời, khởi động lại Oa Hoàng cung, che chở Nhân tộc.

Có Tiên Đình lục ngự trở về, trọng kiến Tiên Đình, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Có Ma Đạo Chi Tổ La Hầu ở nơi Cực Bắc của Tiên giới, thành lập ma quốc, ma đạo quy tâm, sẵn sàng ra trận, nhìn chằm chằm đối với Thần Châu đại địa của Tiên giới.

Có Minh Hà lão tổ, nhập U Minh Huyết Hải giới, đoạt lại 4.8 tỷ Huyết Thần Tử, trấn áp Tu La tộc, lại nắm giữ thế giới biển máu lần nữa.

Có âm Thiên Tử vào âm Phủ, vì chấn chỉnh âm Phủ, triển khai đại chiến kinh thiên động địa với Hoa Bỉ Ngạn, trận chiến kia, thậm chí rung chuyển cả thiên địa trên trần gian.

Có Ma Phật Ba Tuần, nhập Dục Giới Thiên...

Nguyên một đám tên thuộc về tồn tại cổ lão trong truyền thuyết, liên tục xuất hiện chỉ trong hai vạn năm ngắn ngủi, toàn bộ vũ trụ Bàn Cổ, giống như trở lại thời đại Tiên cổ!

Mà ngoại trừ những truyền thuyết cổ lão này ra.

Một đám thiên kiêu yêu nghiệt thế hệ mới, cũng tầng tầng lớp lớp.

Phật tử của Phật Môn, truyền pháp thương khung, đế tử của Yêu tộc, thập nhật hoành không, thiếu tôn của cấm khu, trấn áp đệ nhất, tuy so với những tồn tại cổ lão kia, những yêu nghiệt này kém hơn không ít, nhưng cũng là đặc sắc tuyệt luân, đáng để trông đợi vào tương lai.

Nhưng mà, cho dù là truyền thuyết cổ lão, hay là yêu nghiệt đời mới, đều có một thế lực, khiến cho bọn họ không có cách nào bỏ qua.

Đó chính là đế quốc Thương Khung!

Đây là thế lực dù là ai cũng không có cách nào coi nhẹ bên trong Tiên giới hiện nay.

Cho dù là Tiên Đình sau khi được xây dựng lại, Dục Giới Thiên có Ba Tuần trấn giữ, hoặc là La Hầu ma quốc nhìn chằm chằm, U Minh Huyết Hải...

Cho dù là cũ hay mới, đều vô cùng kiêng kị đối với đế quốc này.

Đế quốc này nắm giữ rất nhiều thế lực.

Ngoại trừ hàng tỷ quân đội tinh nhuệ ra, còn có Huyền Thiên cửu tinh, nhóm cường giả của Thần Ma nhất mạch trấn giữ, cho dù là truyền thuyết Tiên Cổ cũng phải vì đó mà nhượng bộ.

Cũng bởi vì có đế quốc trấn áp, nên Tiên giới này, mới không có loạn.

Ngoại trừ chiến lực binh lực cường đại của đế quốc ra.

Làm người kiêng kỵ nhất, vẫn là người sáng lập đế quốc, lật khắp điển tịch của Tiên giới hiện nay, cho dù là dã sử hay là chính sử, nhưng phàm là cận đại, chỉ cần nói vài câu, cho dù như thế nào cũng tránh không khỏi một nam nhân...

Tiên Vương, Sở Cuồng Nhân!

Tuy người này biến mất hai vạn năm, nhưng ảnh hưởng của hắn vẫn rất sâu

Cho đến hôm nay, vẫn thường có người nhắc đến.

Chính là bởi vì có người này ở đây, dù chỉ là tên tuổi.

Thì cũng khiến cho rất nhiều thế lực ở Tiên giới cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ!

Chương 2040: Dương Mi và La Hầu, nhánh Không Tâm Dương Liễu, đại loạn sắp tới

Tiên giới, phía trên một tòa tiên đảo ở hải ngoại.

Đảo này tên là Doanh Châu.

Được gọi là Tam Tiên đảo hải ngoại cùng với Bồng Lai, Phương Trượng.

Nhưng mà đảo này khó tìm, so với Bồng Lai chỉ có hơn chứ không kém.

Mà bây giờ.

Phía trên Doanh Châu Tiên Đảo này.

Có một bóng người đi vào, người này mặc toàn thân chiến giáp màu đen, khí vũ hiên ngang, trên trán, lại là mang theo một luồng sát ý lãnh khốc.

Khi người này đi vào.

Toàn bộ tiên đảo đều đang điên cuồng chấn động.

Sâu trong đảo, một cây dương rỗng ruột to lớn bỗng nhiên chấn động, ngàn vạn tiên huy từ bên trong cành cây phát tán khắp nơi, ổn định lại cả tòa tiên đảo.

"La Hầu, ngươi là đang muốn xé rách hòn đảo này của ta sao?"

Trên cây dương khô héo, có một gương mặt mo nổi lên.

Mà La Hầu nghe vậy, cười lạnh một tiếng: "Dương Mi, lúc trước ngươi và Hồng Quân liên thủ vây giết ta, ta xé một hòn đảo của ngươi, thì như thế nào?"

"Ngày đó ngươi vì truyền bá cho ma đạo của mình, làm hại thiên hạ thương sinh, ta nhận lời mời của Hồng Quân, tiến đến giết ngươi, bây giờ, ngươi muốn tới tìm ta báo thù sao?"

Dương Mi nhìn La Hầu từ tốn nói.

Quang hoa phía trên Dương Liễu Thụ to lớn lóe lên, hóa thành một đạo nhân râu bạc trắng tóc trắng mày trắng, mặc một bộ cẩm bào hoa lệ, nhìn qua cực kỳ bất phàm.

Dương Mi, là dị số của vũ trụ Bàn Cổ.

Nghe nói, hắn còn được sinh ra ở thế giới này sớm hơn Hồng Quân, bản thể chính là một cây Không Tâm Dương Liễu Thụ bên trong Hỗn Độn, khi thiên địa chưa mở.

Thủ đoạn am hiểu nhất, chính là Không Gian chi đạo.

"Trả thù? Hiện tại ta không có rảnh xoắn xuýt chuyện này với ngươi, hiện tại mục tiêu của ta chỉ có một, chinh phục đế quốc Thương Khung!"

Ánh mắt La Hầu lộ ra dã tâm nồng đậm.

Nguyện vọng cả đời này của hắn, là để cho thiên hạ này, hóa thành thiên hạ của ma đạo!

Để người trên đời này, đều tu ma đạo của hắn!

Mà đế quốc Thương Khung, là chướng ngại lớn nhất khi hắn thực hiện mục tiêu.

"Vậy ngươi đi tìm đế quốc Thương Khung đi, tới tìm ta làm gì?"

"Ta cần ngươi hôc trợ."

"Giữa thiên địa sẽ có một trận đại biến giáng xuống, ta muốn tích góp sức mạnh để ứng phó tất cả biến số, không rảnh để ý tới ngươi, La Hầu, khuyên ngươi một câu, không cần chấp nhất với vọng tưởng khong thiết thực, không bằng suy nghĩ xem làm sao để ứng phó với biến số trong tương lai đi."

Dương Mi từ tốn nói.

"Chinh phục thương khung, chính là vì tích góp đầy đủ sức mạnh ứng phó biến số trong tương lai." La Hầu từ tốn nói, sau đó, hắn nhẹ nhàng nâng tay.

Sau lưng bỗng nhiên có nguyên một đám bóng người nổi lên.

Có tiên nhân mặc bạch bào, toàn thân tràn ngập sức mạnh mặt trời.

Có nam sinh nữ tướng, Ma Phật sinh ra bốn tay, sáu người với sáu loại khí tức hoàn toàn khác biệt, nhưng đều vô cùng mạnh mẽ, bóng người bị bao phủ ở bên trong tiên huy.

Còn có đại yêu tràn ngập yêu khí khủng bố ngập trời.

"Đông Vương Công, Kim Ô chi tổ, Ba Tuần, Tiên Đình lục ngự..."

Sắc mặt của Dương Mi dần dần trở nên nặng nề.

"La Hầu, vì đối phó đế quốc Thương Khung, xem ra ngươi đã chuẩn bị không ít, ngươi có biết hậu quả khi làm như thế không?" Dương Mi dùng giọng điệu lạnh lùng nói.

"Trong lòng ta biết rõ."

"Xem ra hôm nay nếu ta không đồng ý với ngươi, thì ngươi sẽ không từ bỏ ý đồ." Dương Mi nhìn rất nhiều cường giả cổ lão trước mắt thản nhiên nói.

Tuy hắn không sợ những người này.

Nhưng, nếu thật sự đánh lên, sức mạnh mình tích góp được từ khi chuyển sinh đến nay sẽ phải tiêu hao hơn phân nửa, hơn nữa, cái giá phải trả cũng không hề tốt lành gì.

"Dương Mi, ta chỉ cần một nhánh Không Tâm Dương Liễu của ngươi."

La Hầu nói.

Sau khi suy tư một phen, Dương Mi bất đắc dĩ, ném ra một nhánh Dương Liễu Chi.

"Cầm lấy đi."

"Thức thời, ngươi yên tâm, mối thù năm đó ngươi và Hồng Quân vây giết ta, xem phân thượng của Dương Liễu Chi này, tương lai ta có thể tha cho ngươi một mạng."

La Hầu từ tốn nói.

Dương Mi nghe vậy, tức giận đến mức dựng râu trừng mắt: "Chả lẽ lại sợ ngươi?"

"Đi."

Bóng người La Hầu lóe lên, mang theo mọi người biến mất không thấy gì nữa.

Sau khi bọn họ đi.

Dương Mi lộ ra vẻ suy tư, lắc đầu thở dài: "Xem ra Tiên giới này lại phải có đại loạn, Doanh Châu đảo này của ta cũng không biết còn có thể sống yên ổn bao lâu."

...

La Hầu mang theo mọi người rời đi.

Hắn nhìn nhánh Không Tâm Dương Liễu trong tay, hài lòng cười một tiếng: "Có vật này, cuộc chiến này, chúng ta đã thắng một nửa."

"Vật này, thật sự lợi hại như vậy sao?"

Đông Vương Công hiếu kỳ hỏi.

Hắn cũng là một trong những tồn tại Tiên Cổ chuyển sinh trọng tu.

Ở thời kỳ Tiên Cổ, cũng là cường giả số một số hai, Tây Vương Mẫu được gọi là Nữ Tiên Chi Thủ, mà hắn thì tự xưng Nam Tiên Chi Thủ.

Tu vi, đã sớm đạt tới cấp bậc đa trọng Hợp Đạo.

Nhưng cho dù như thế, hắn cũng chưa từng nghe nói qua danh tiếng của Dương Mi.

"Ngươi không biết người này lợi hại, cũng rất bình thường, nếu bàn về tư lịch, bên trong vũ trụ Bàn Cổ, cũng chỉ có Hồng Quân mới có thể so sánh với hắn, nhưng người này không giống với Hồng Quân, từ sau khi Hỗn Độn khai mở, liền cực ít hành tẩu trên thế gian, nếu không phải nhận lời mời cùng nhau vây giết ta của Hồng Quân, ta cũng không biết sự tồn tại của người nọ."

La Hầu vuốt vuốt nhánh Không Tâm Dương Liễu trong tay, cảm giác năng lượng không gian bành trướng ẩn chứa trong đó, ánh mắt lộ ra vẻ tưởng nhớ.

Năm đó, đối phương cũng đã khiến hắn chịu không ít đau khổ.

Tuy vừa rồi hắn mới nói ra lời ngoan độc.

Nhưng hắn cũng biết, hiện nay ở bên trong vũ trụ này, có thể chân chính giết chết Dương Mi, cũng không tồn tại, cho dù hắn muốn đánh trọng thương đối phương cũng không dễ dàng.

"Binh lực của đế quốc Thương Khung phân tán tứ phương, nếu vậy này thật sự lợi hại giống như ngươi nói, có thể truyền tống toàn bộ chúng ta đến đế đô của đế quốc Thương Khung, vậy thì bắt giặc bắt vương, trận chiến này, chúng ta đã thắng một nửa."

Hạo Thiên thượng ngự bên trong Tiên Đình lục ngự mở miệng.

Nếu nói trong những tồn tại Tiên Cổ này, người nào thống hận đế quốc Thương Khung nhất.

Thì không thể nghi ngờ đó chính là Tiên Đình lục ngự.

Dù sao thì, chính là bởi vì Sở Cuồng Nhân, Tiên Đình mới trầm luân đến mức này.

"Còn có biến số, đừng quên, đế quốc ngoại trừ Sở Cuồng Nhân ra, còn có một Vô Hám, đối phương chính là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên."

"Người này tự có những người khác ứng phó."

La Hầu lòng tin tràn đầy nói ra, từ trước tới giờ hắn không đánh trận chiến mình không nắm chắc.

...

Đế quốc Thương Khung.

Đế cung.

Cố Linh Lung ngồi ở trên vương vị, đang xử lý một vài sự vụ.

Như Yên trưởng lão thì ở bên cạnh giúp đỡ.

"Ai..."

Đột nhiên, Cố Linh Lung thả tấu chương trong tay ra, than nhẹ một tiếng: "Đã qua hai vạn năm, rốt cuộc tên chết tiệt kia chạy đi đâu rồi."

"Vương cũng thật là, không hề có một chút tin tức nào."

Như Yên cũng không khỏi phàn nàn một câu.

"Ha, có lẽ bị chuyện gì trì hoãn đi, hơn nữa, kỳ thật hai vạn năm cũng không tính là quá lâu." Cố Linh Lung nói ra.

Đúng vậy.

Lấy tu vi cảnh giới bây giờ của các nàng, đừng nói hai vạn năm, cho dù là sống hai vạn vạn năm, cũng không phải việc khó gì.

Nhưng mà, Cố Linh Lung quá trẻ tuổi.

Cũng chỉ hơn 2 vạn tuổi.

Hai vạn năm, thì tương đương với hơn phân nửa nhân sinh hiện tại của nàng.

Có lẽ, đợi nàng lại sống lâu hơn một chút, mới có thể từ từ không còn cảm giác đối với việc thời gian trôi qua, khi đó, thì thời gian hai vạn năm chỉ tương đương với một cái búng tay.

"Vương hậu của ta, lúc này mà ngươi còn biện hộ cho Vương, ta nói cho ngươi, sau khi hắn trở về, ta nhất định phải nói chuyện với hắn thật tốt..."

Như Yên trưởng lão líu lo không ngừng nói.

"Được rồi được rồi, nói chính sự đi, thế lực này thế nào?"

Cố Linh Lung nói ra.

Nói đến chính sự, sắc mặt của Như Yên trưởng lão cũng nghiêm trọng: "Trước đó không lâu có tình báo nói bọn họ đang tập kết binh lực, chiến tranh, có khả năng sẽ đến rất nhanh."

"Bố trí phòng ngự sao rồi?"

"Đều chuẩn bị xong, Thần Ma nhất mạch, Ngũ Hành Thần Ảnh

Quân, lại thêm một ít nhân thủ mà trước đó Vương hợp nhất ở bên trong chiến trường hư không, tuyệt sẽ không để cho những người này xâm phạm một tấc đất của đế quốc ta!" Như Yên trưởng lão trịnh trọng nói ra.

"Vậy là tốt rồi..."

Chương 2041: Minh Hà cản Vô Hám, Binh Tai đối Ma Tổ

Đùng!

Lúc này, trên bầu trời truyền đến một tiếng nổ lớn.

Chỉ thấy ở trên bầu trời của đế cung, một vòng xoáy không gian thật lớn xuất hiện.

"Chuyện gì xảy ra? !"

Sắc mặt Như Yên trưởng lão biến hóa, vội vàng đi ra đế cung.

Bên trong vòng xoáy không gian to lớn, một nhánh Không Tâm Dương Liễu khổng lồ từ trong đó dò ra, nguyên một đám người từ trong đó bay ra.

Rất nhanh, toàn bộ bầu trời đế cung liền hiện đầy vô số quân đội.

"Tại sao những người này tới được nơi này?"

Đồng tử của Như Yên trưởng lão co rụt lại.

Cố Linh Lung cũng đi ra, thần sắc nghiêm túc.

Trên bầu trời.

Ba tấm tinh đồ to lớn hiện lên.

Ba người Lam Vũ, Sở Hồng, n Hồng Hoa hiện thân, mắt lạnh nhìn quân đội trước mắt, ở sau lưng các nàng, hộ vệ của đế cung cũng đã đề phòng.

"Ha ha, nhánh Không Tâm Dương Liễu này, quả nhiên không hề tầm thường."

Tiếng cười to vang lên.

Đông Vương Công lạnh nhạt nhìn về phía bọn người Cố Linh Lung: "Đế quốc Thương Khung, sự hiện hữu của các ngươi cản trở chúng ta, tận thế của các ngươi, sẽ bắt đầu từ hôm nay!"

Nói xong, phía sau hắn có một vòng mặt trời từ từ dâng lên.

Dường như có thể thấy được trong đó có một con thần điểu thần dị trên bụng mọc ra ba chân.

Chính là Kim Ô chi tổ.

Ngoài ra, sáu luồng khí tức mênh mông tiết ra, bóng người của sáu đạo khí tức bất phàm đi ra từ trong hư không, chính là Tiên Đình lục ngự.

Trong hư không, bỗng nhiên có tà âm quỷ quyệt lưu chuyển ra.

Trong tầng mây, có một người nửa nằm ở đám mây.

Sinh ra bốn tay, bộ dạng lười biếng.

Bên trong hai con mắt màu tím, lộ ra khí tức giao dung giữa thần thánh và tà ác.

Chính là Dục giới Ba Tuần.

Những tồn tại trong truyền thuyết Tiên Cổ này, bỗng nhiên giáng xuống trên bầu trời của đế cung, vô biên bá đạo uy nghiêm, trong nháy mắt đã khóa chặt tất cả mọi người ở chỗ này.

Biến cố tới đột ngột này, chấn động hơn phân nửa Tiên giới.

"Chuyện gì xảy ra? Tại sao bọn họ lại đột nhiên chạy đến đế cung?"

"Vì sao thế lực phòng ngự của đế quốc không có một chút phản ứng."

"Chờ một chút, dường như nhánh Không Tâm Dương Liễu to lớn kia ẩn chứa sức mạnh không gian cực mạnh, chẳng lẽ bọn họ dùng vật này di chuyển tới sao?"

Từng đạo từng đạo tiên thức tụ hợp ở trong hư không.

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Đế cung.

Lam Vũ tiến tới một bước, khí tức trên người ầm ầm bạo phát, trải qua hai vạn năm tu hành, thực lực của nàng đã sớm đạt tới cảnh giới đa trọng Hợp Đạo.

Không hề kém hơn so với chiến tướng vô song ngày xưa.

"Dám can đảm xâm lấn đế quốc, các ngươi cần phải có giác ngộ về cái chết chết!"

Lam Vũ lạnh lùng nói ra.

"Chết, là các ngươi!"

Hạo Thiên thượng ngự bên trong Tiên Đình lục ngự lạnh giọng nói ra.

"Đúng vậy, Nhân tộc lớn mạnh, sẽ là bất lợi đối với Yêu tộc ta, mà đế quốc là thế lực mạnh Nhân tộc nhất, sự hiện hữu của các ngươi, uy hiếp đến ta."

Kim Ô chi tổ lạnh nhạt nói ra.

"Ta chỉ muốn để cho Nhân tộc, trở thành nô lệ của dục vọng."

Ba Tuần ngáp một cái, uể oải nói.

Những người này, đều có mục đích khác nhau.

Nhưng đều không ngoại lệ.

Cản ở trước mặt bọn họ, chính là đế quốc Thương Khung.

Đây cũng là nguyên nhân bọn họ liên thủ.

"Cho dù các ngươi có mục đích gì, nhưng cũng sẽ không thể thực hiện được, đế quốc ta sẽ... Trấn áp tất cả! !" Lam Vũ lạnh lùng nói ra.

Ở sau lưng nàng, cấm vệ quân của đế quốc, cũng bộc phát ra ngút trời sát ý.

Hai mắt bọn người Ba Tuần khẽ híp một cái.

"Giết!"

Tiên Đình lục ngự lạnh lùng nói ra.

Nhất thời, binh mã hai bên ầm ầm chạm mặt.

Chém giết bạo phát.

Các loại dao động tiên pháp hoa mỹ, rung động bầu trời, Tiên Đình lục ngự và cường giả đứng đầu cũng xuất thủ, lập tức khóa chặt bọn người Lam Vũ.

Chỉ thấy Hạo Thiên thượng ngự đánh ra một quyền.

Quyền ấn vàng rực kinh khủng bay trên không trung, trong đó có nhiều loại đạo tắc chi khí dung hợp.

Bá đạo vô biên.

Lam Vũ không lùi không tránh, vung thần trượng trong tay lên.

Quyền ấn kia bị nàng đánh nát.

Nhưng sau đó, mấy thượng ngự còn lại cũng xuất thủ, lập tức ngăn chặn hắn.

"Binh lực của đế quốc phân tán tứ phương, muốn chạy về trợ giúp cũng phải tốn không ít thời gian, mà trước lúc đó, hồn của các ngươi đã sớm về Hoàng Tuyền!"

Hạo Thiên thượng ngự cười lạnh nói.

Cách đó không xa.

Đông Vương Công đối đầu với n Hồng Hoa, hai bên giao thủ.

Một người trong lúc giơ tay nhấc chân có sức mạnh đạo tắc cương mãnh, khuấy động ở trong gầm trời, một người vung vẩy trường thương, hai đạo long ảnh bay múa, vô cùng hung ác.

Thần Hoàng thì đối mặt với Kim Ô chi tổ.

Thần điểu chi tranh, cũng vô cùng kịch liệt.

"Hoàng Hỏa của ngươi, cũng không hề kém so với Hoàng Tổ."Tthân Kim Ô chi tổ có Kim Ô Hỏa bùng cháy, nhìn Sở Hồng, tán thưởng một tiếng nói.

Sau đó, chính là công kích càng thêm hung mãnh.

"Xem ra, không có người nào đến cản ta."

Ba Tuần khẽ cười một tiếng.

Hắn đưa tay vạch một cái trong hư không, một đạo khe hỡ to lớn xuất hiện, ngay sau đó, liền có Dục Giới Thiên Ma đếm mãi không hết từ trên trời giáng xuống.

Vô số Thiên Ma, ùn ùn kéo đến.

Có hung ác dữ tợn, có xinh đẹp tuyệt luân...

Tiếng giết hại và tà âm tràn ngập chiến trường.

Nhưng ngay tại thời điểm Thiên Ma giáng xuống.

Bên trong đế cung nơi xa.

Một trận phật quang sáng chói phóng lên tận trời, một nữ tử tay nâng bình Dương Chi Bạch Ngọc từ từ đi tới, chỗ nàng đến, Thiên Ma đều là bị phật quang tịnh hóa.

Chính là một trong Huyền Thiên cửu tinh, Thạch Anh.

"Hậu bối, tu vi của ngươi không tệ, nhưng dựa vào ngươi, muốn ngăn cản ta thì vẫn chưa đủ tư cách." Ba Tuần ngáp một cái nói ra.

Trong nháy mắt, sức mạnh dục vọng tuôn ra, hóa thành một sợi xiềng xích.

Đúng là đâm rách phật quang, lao về phía Thạch Anh, trói buộc buộc.

Giờ phút này.

Một đóa kỳ hoa kiều diễm nở rộ trên không trung.

Sức mạnh dục vọng ngưng tụ thành xiềng xích kia đúng là bị kỳ hoa hấp thu.

"Há, lão bằng hữu, đã lâu không gặp."

Ba Tuần nhìn Hoa Dục Vọng, cười nhạt một tiếng.

Hoa Dục Vọng sinh ra ở Dục Giới Thiên, cũng có quen biết với Ba Tuần.

"Lão gia hỏa, khuyên ngươi một câu, ngươi đừng đụng vào đế quốc, nếu không thì chờ hắn trở về, có ngươi cũng không có trái ngọt mà ăn đâu." Hoa Dục Vọng nói ra.

"Ha, Sở Cuồng Nhân... Ta thực sự rất muốn gặp người này."

Ba Tuần cười nói.

Hắn không sợ bất kỳ kẻ nào, hắn tu hành dục vọng chi đạo.

Dục vọng không dứt, hắn liền bất tử.

Hắn tự tin, cho dù Sở Cuồng Nhân có thể đánh bại hắn, cũng không giết được hắn.

"Đúng là không thèm nghe lời khuyên mà."

Hoa Dục Vọng bất đắc dĩ lắc đầu, liên thủ với Thạch Anh đối đầu với Ba Tuần.

Ngay tại thời điểm đế cung đại chiến như hỏa như đồ.

Nơi sâu xa trong vũ trụ.

Một đôi mắt bỗng nhiên mở ra, Thần Ma chi khí trút xuống bốn phía.

"Hừ!"

Vô Hám từ từ nhấn một ngón tay, sức mạnh Hỗn Nguyên kinh khủng bạo phát.

Cự chỉ khóa chặt đế cung trong Tiên giới.

Liền muốn một lần hành động tiêu diệt bọn người Tiên Đình lục ngự gây chuyện.

Nhưng tại lúc này.

Hai đạo quang mang phóng lên tận trời, đúng là hai đạo kiếm quang đỏ ngầu, nương theo sát phạt chi khí ngập trời, bao phủ thiên địa, đánh về phía cự chỉ.

Sức mạnh khổng lồ va chạm, một tiếng phịch vang lên, toàn bộ Tiên giới trở nên chấn động.

Trong một biển máu đầy gợn sóng.

Một đạo nhân huyết bào ngồi xếp bằng, trong tay nắm hai thanh kiếm, kiếm phong hơi run rẩy lấy, người này, chính là Minh Hà lão tổ.

Hắn nhìn song kiếm Nguyên Đồ A Tị run rẩy trong tay, tán thán nói: "Tuy kém hơn bọn người Tam Thanh, nhưng Vô Hám này, quả thật là không hề tầm thường."

Trong tinh không.

Vô Hám hơi kinh ngạc.

"Thế mà có thể đỡ công kích của ta, là Minh Hà, tu vi của hắn còn chưa tấn cấp tới Hỗn Nguyên, làm sao làm được? Là dựa vào sự gia tăng của biển máu sao?"

Những tồn tại Tiên Cổ này, quả nhiên không có một mặt hàng nào đơn giản.

Nhất là những tồn tại Tiên Thiên Chi Linh vào lúc Hỗn Độn sơ khai.

Nếu như những tồn tại Tiên Cổ này không có trải qua đại kiếp Tiên Cổ, cần chuyển sinh trọng tu, thì chỉ sợ vũ trụ Thiên Nguyên kia, căn bản không đủ gây sợ.

Bên trong đế cung.

Khí thế chiến đấu hừng hực.

Lúc này.

Chỉ thấy mây đen bên trong bầu trời hội tụ, một đạo thân ảnh mặc chiến giáp đen nhánh, tóc đen bay phấp phới kéo theo ma khí ngập trời, từ trên trời giáng xuống!

"La Hầu! !"

Có một ít tồn tại Tiên Cổ quan sát trận chiến nhận ra người tới.

Người tới chính là Ma Đạo Chi Tổ, ma tu mạnh nhất của vũ trụ Bàn Cổ, từng dấy lên vô số tinh phong huyết vũ ở thời đại Tiên cổ, La Hầu!

"Đế quốc Thương Khung, thần phục với ta, các ngươi có thể tránh khỏi cái chết!"

Ma uy của La Hầu hiển hách, vô cùng bá đạo.

Tất cả mọi người đều bị hắn chấn nhiếp, sợ đến vỡ mật.

Lúc này.

Nhưng thấy giữa thiên địa có oán khí sôi trào, hư không nổ tung!

Một hành tinh cổ lão, từ trên trời giáng xuống.

Mà phía trên hành tinh, một bóng người điên cuồng cũng mặc một bộ chiến giáp, nhưng lại có đầu tóc bạc trắng ngẩng đầu dậm chân đi ra, chiến uy bành trướng, rung chuyển ở trong gầm trời.

"Phía sau ta, là núi thây biển máu!"

"Dưới chân ta, là thiên kiếp địa nan!"

"Trước mặt ta, là thần thán ma hoạn!"

"Tên ta là... Binh Tai!"

Binh Tai lại hiện thế lần nữa, chiến uy kinh khủng đối đầu với La Hầu có ma khí ngập trời.

Ánh mắt của hai người va chạm, khí tức va chạm, giương cung bạt kiếm!

Chương 2042: Thất Bảo Diệu Thụ cản Hồng Tú Cầu, Văn Đạo Nhân hiện thân, ngươi còn có bao nhiêu bảo vật?

Bên trong đế cung.

Binh Tai đối đầu với Ma Tổ La Hầu.

Khí tức hai bên va chạm, uy áp doạ người giống như thủy triều không ngừng khuếch tán.

Oán khí và ma khí.

Giống như nước với lửa, hai người giương cung bạt kiếm.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Binh Tai và La Hầu cùng nhau hành động.

Thân ảnh của hai người biến mất ngay tại chỗ, ngay sau đó, liền bay lên trên bầu trời, đánh ra một quyền, đột nhiên va chạm vào nhau.

Vừa giao thủ một cái, không có thăm dò dư thừa.

Là so đấu tu vi thuần túy nhất!

Là đạo tắc và đạo tắc va chạm cực hạn!

Oán khí ma khí quấn lấy nhau, khiến hơn phân nửa thiên địa trở thành một mảnh đen nhánh, giống như mây đen nồng đậm quay cuồng, khiến người ta cảm thấy vô cùng áp bách.

"Ha, tu vi không kém."

La Hầu nhìn Binh Tai nói ra.

"Hừ, Ma Tổ La Hầu, ngược lại cũng có mấy phần thực lực."

Binh Tai hừ lạnh một tiếng.

Hai bên đều bị đẩy lui, ngay sau đó, La Hầu đưa tay ra, một thanh trường thương toàn thân đen nhánh bị hắn nắm ở trong tay, ma uy tăng vọt.

"Nghe nói Thí Thần Thương của ta bị Sở Cuồng Nhân hấp thu, ta tìm rất lâu mới tìm được tiên kim thích hợp để luyện thành thanh Diệt Thần Thương này!" La Hầu cầm thương chỉ vào Binh Tai, dùng giọng điệu lạnh lùng nói: "Ngươi, có thể ngăn cản được mấy phát của ta đây? !"

Binh Tai mở ra năm ngón tay, nắm vào trong hư không một cái.

Phía trên Binh Tai cổ tinh cách đó không xa, oán khí lăn lộn, hình thành vòi rồng ngập trời, mà ở trong đó, một thanh tàn binh quỷ quyệt bay vụt đến.

Binh Tai nắm chặt tàn binh, tóc trắng bay phấp phới, không ai bì nổi!

"Ở trước mặt ta, Ma Tổ, cũng chỉ là kẻ bình thường!"

"Cuồng vọng!"

Giọng điệu của La Hầu lạnh lùng nói, bắn một thương về phía Binh Tai.

Ầm, ầm, ầm...

Tia lửa bắn ra, đạo tắc bị phá nát.

Đạo và đạo, thương và tàn binh, liên tục giao phong.

Uy thế doạ người, làm cho người ta sợ hãi.

Binh Tai và Ma Tổ giao phong, vẫn còn tiếp tục.

Một bên khác.

Lam Vũ đối đầu với Thượng Tiên đình lục ngự, cũng đã hiểm tượng hoàn sinh.

Thời khắc nguy cơ.

Chỉ thấy bên trong bầu trời, tinh đồ chiếu rọi, kiếm khí vô tận từ bên trong tinh đồ bay ra, đánh lui ba tên lục ngự trong số đó, một bóng người đi vào.

Là Diệp Trúc bên trong Huyền Thiên cửu tinh.

Tay hắn nắm Thanh Bình Kiếm, kiếm khí lạnh thấu xương, một người độc chiến tam thượng ngự.

Tuy nhiên, tình hình vẫn hung hiểm như cũ.

Nhưng trong thời gian ngắn, không có nguy hiểm đến tính mạng.

"Không thể kéo dài nữa."

Bọn người Đông Vương Công, Kim Ô liếc nhau, trong lòng bọn họ hiểu rõ, nếu như chờ cường giả của đế quốc trở về, hành động của bọn họ, liền sẽ thất bại.

"Xuất thủ toàn lực!"

Mọi người cũng không nương tay.

Khí tức lại được nâng cao thêm một cấp bậc.

Hai vạn năm trọng tu, mặc dù không khiến tu vi của những tồn tại Tiên Cổ này khôi phục lại cấp độ đỉnh phong, nhưng cũng khôi phục được bảy tám phần.

Các loại tiên pháp huyền diệu, liên tục chiếu rọi ra.

Bọn người Lam Vũ, nhanh chóng lâm vào nguy cơ.

Trên chín tầng trời.

Trong một tòa cung điện huy hoàng, một đôi mắt tuyệt mỹ bỗng nhiên mở ra.

Thấy cảnh ngộ của đế quốc, trong đôi mắt đẹp lướt qua một tia tức giận.

"Loạn Nhân tộc ta, nên đánh!"

Đùng! !

Trên chín tầng trời, có quang mang tươi sáng, hàng tỉ tiên huy phóng lên tận trời.

Một quả Hồng Tú Cầu từ trong cung điện bay ra.

Hồng Tú Cầu kéo theo linh khí khắp thiên địa, tiên huy vô tận, trong chớp mắt liền lướt qua không biết bao nhiêu vạn dặm, đánh về phía Kim Ô chi tổ.

"Không tốt!"

Lúc này Kim Ô chi tổ hít vào một ngụm khí lạnh.

Hồng Tú Cầu này, uy thế dồi dào, vô cùng kinh khủng.

Chỗ nó đi qua, sơn hà vỡ nát, hư không sụp đổ, còn có hồng quang lưu chuyển trong đó, ẩn chứa một luồng sức mạnh đạo tắc nhân quả vô cùng cường đại.

Kim Ô chi tổ khẳng định.

Nếu mình bị nọ đập trúng, tình trạng tuyệt đối sẽ không tốt một chút nào.

"Oa Hoàng xuất thủ! !"

Kim Ô chi tổ hoảng sợ.

Oa Hoàng, cũng chính là Nữ Oa, Nhân Tộc Chi Mẫu của vũ trụ Bàn

Cổ.

Cũng là Nhân Hoàng đời thứ nhất.

Nàng vừa ra tay, uy thế vô cùng đáng sợ.

Mà ngay tại thời điểm Kim Ô chi tổ sắp bị đánh trúng, bên trong hư không đột nhiên lại có quang hoa lưu chuyển, một bảo thụ to lớn bỗng dưng sinh ra.

Bảo thụ chấn động, Hồng Tú Cầu kia nện ở phía trên, lại không có cách nào tạo thành thương tổn đối với nó, mà giống như mất đi tất cả sức mạnh, rớt xuống từ giữa không trung.

Ngay sau đó, bảo thụ ẩn vào hư không.

"Ha... Thất Bảo Diệu Thụ!"

Trong hư không, truyền đến giọng nói kinh ngạc của Oa Hoàng, lập tức, nàng nhìn về phía nơi Cực Tây của Tiên giới, hừ lạnh một tiếng: "Các ngươi lại dám ra tay? !"

"Oa Hoàng bớt giận."

Ở nơi Cực Tây, một giọng nói dằng dặc truyền ra.

Trên chiến trường ở đế cung.

Kim Ô chi tổ nhẹ nhàng thở ra: "Là Thất Bảo Diệu Thụ, không nghĩ tới, vậy mà La Hầu có thể thỉnh cầu hai người này xuất thủ, khó trách hắn có lòng tin như vậy."

Thời kỳ Tiên Cổ, ngoại trừ Hồng Quân ra, giữa thiên địa có bảy vị ở cảnh giới Hỗn Nguyên.

Trong đó có hai người, đến từ phương tây.

Cũng là người sáng thế ta Tây Phương Phật Môn.

Thất Bảo Diệu Thụ này, chính là chí bảo của một người trong đó.

Được gọi là vô vật bất xoát.

Pháp bảo mạnh hơn gặp phải vật này cũng sẽ mất đi sức mạnh, vô cùng thần diệu.

Cuộc chiến lại tiếp tục.

Vô Hám, Oa Hoàng, đều bị kiềm chế.

Tuy binh mã của đế quốc đang chạy trở về, nhưng cũng không về được trong thời gian ngắn.

Đế cung tràn ngập nguy hiểm.

Lúc này.

La Hầu đang đại chiến với Binh Tai gầm nhẹ một tiếng: "Còn không xuất thủ?"

Vừa dứt lời.

Chỉ thấy giữa thiên địa truyền đến từng trận tiếng ông ông.

Nơi xa.

Mây đen phô thiên cái địa vọt tới.

Nhìn kỹ.

Đó căn bản không phải mây đen gì cả, mà chính là từng con muỗi to lớn!

Đám muỗi quá nhiều, khiến thiên địa nổ tung.

Ma âm quỷ quyệt, càng làm cho người ta sợ run.

Mà bên trong đám muỗi, có một đạo nhân mặc trên người một bộ trường bào màu đen, hai mắt hiện ra huyết quang, nhìn một đám cường giả ở bên dưới, lộ ra vẻ tham lam.

"Há, là Văn Đạo Nhân!"

Bọn người Tiên Đình lục ngự hơi kinh ngạc.

La Hầu còn có trợ thủ bực này!

Văn Đạo Nhân, tồn tại hung danh hiển hách ở thời kỳ Tiên Cổ, tu vi vô cùng cường đại, thứ làm cho người ta kiêng kỵ nhất, chính là thần thông Phệ Huyết của hắn.

Cho dù là nửa bước Hỗn Nguyên cũng phải cẩn thận đề phòng.

Sau khi Văn Đạo Nhân xuất hiện, điều khiển vô số Hắc Văn: "Cẩn tuân pháp chỉ của Ma Tổ, các con, đi hưởng dụng bữa ăn ngon của các ngươi đi."

Văn Đạo Nhân nhấc tay lên, ngàn vạn con muỗi to lớn lao về phía chiến trường.

Chỗ nó đến, nguyên một đám tu sĩ của đế quốc bị hút cạn máu dịch.

Trên chiến trường.

Cố Linh Lung xuất thủ.

Tu vi của nàng cũng không coi là bao nhiêu xuất sắc, nhưng trên người, nhưng lại có không ít bảo vật, trên đầu cài một cây trâm tràn ngập hào quang bảy màu, váy lụa mặc trên người có dị tượng rồng bay phượng múa vờn quanh, bảo kiếm trong tay, lộ ra kiếm ý vô cùng lạnh thấu xương, một đạo kiếm khí tùy tiện, đều có thể chém chết Đại La đỉnh phong...

Còn có vòng tay, khuyên tai, vân vân.

Một món tùy tiện, kém nhất cũng là chí bảo Tiên Thiên bản nguyên thượng phẩm.

Mọi người nhìn thấy, không khỏi trợn mắt hốc mồm.

"Đây quả thực là vũ trang đến tận răng."

"Cho dù là Hỗn Nguyên, cũng không nhất định có nhiều bảo vật như vậy đi."

"Nàng tìm ra ở chỗ nào vậy?"

"Trong đế quốc, còn cất giấu bao nhiêu bảo vật?"

Mọi người thấy Cố Linh Lung dựa vào vô số chí bảo, mà phát huy ra chiến lực ngập trời, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt nóng cháy.

Những bảo vật này, mỗi một món tuỳ tiện đều vô cùng giá trị.

"Bảo vật tốt, ta không khách khí thu nhận!"

Văn Đạo Nhân cười ha ha một tiếng, bay vút về phía Cố Linh Lung.

Hắn đưa tay đánh ra một đạo huyết quang.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Cố Linh Lung, một quả chuông lớn vàng rực xuất hiện, phía trên có khắcvô số đạo văn huyền diệu, hàng tỉ tiên huy lưu chuyển, ngăn lại huyết quang.

"Đông Hoàng Chung? !"

Có người nhận ra chuông lớn này.

Nhưng thế này vẫn chưa xong.

Cố Linh Lung lại lấy ra một đại ấn đập về phía Văn Đạo Nhân.

"Không Động Ấn!"

Văn Đạo Nhân bị một kích đánh bay, trợn mắt hốc mồm: "Ta dựa vào, trên người ngươi còn có bao nhiêu bảo vật?"

Cố Linh Lung trầm mặc một hồi: "Rất nhiều."

Có trời mới biết Sở Cuồng Nhân kín đáo đưa cho nàng bao nhiêu bảo vật để hộ thân.

Chương 2043: Đế cung loạn chiến, hậu thủ của Sở Cuồng Nhân, một chưởng vỗ chết

Bên trong đế cung, chiến hỏa bùng cháy, hừng hực khí thế.

Cường giả thời đại mới đối đầu với tồn tại thời đại Tiên cổ, không ai nhường ai.

Các loại tiên pháp thần thông va chạm, vô cùng cường đại.

Trong đó, tu vi Cố Linh Lung không cao, nhưng lại dựa vào rất nhiều bảo vật để thể hiện ra chiến lực mạnh mẽ, làm cho người ta vô cùng kinh hãi.

"Hạo Thiên Tháp, ra!"

Cố Linh Lung thúc giục một tòa tháp cao.

Đó là Hạo Thiên Tháp trong thập đại thần khí, trấn áp về phía Văn Đạo Nhân, thần uy bá đạo, khiến cho Văn Đạo Nhân có chút ngưng trọng.

Hắn thúc giục sức mạnh đạo tắc trong cơ thể, hóa thành một đạo huyết quang đánh ra.

Một tiếng phịch vang lên.

Hạo Thiên Tháp và Văn Đạo Nhân đều bị đẩy lui.

Nhưng như thế vẫn chưa hết.

Chỉ thấy từng món từng món bảo vật từ trên người Cố Linh Lung bay ra ngoài.

Mỗi một món, đều là chí bảo đỉnh phong.

Chính là thiên địa Thập Phương Thần Khí.

Mười thần khí này, đều là Sở Cuồng Nhân giao cho Cố Linh Lung.

Tu hành hai vạn năm, Cố Linh Lung đã có thể dựa vào sức mạnh của bản thân đồng thời thúc giục mười Thần Khí này.

Trong chốc lát, ánh sáng thần khí chiếu rọi chiến trường, uy năng của Thiên Địa Thần Khí Thập Phương Trận trùng trùng điệp điệp, bao phủ ra, bao bọc thiên địa.

Văn Đạo Nhân cũng bị nhốt bên trong, trong lúc nhất thời, khó có thể thoát thân.

"Gia hỏa này, lại có loại át chủ bài này."

Sắc mặt Văn Đạo Nhân biến hóa.

Dù hắn là Hung Thú hung danh hiển hách Tiên Cổ, nhưng bây giờ, khi đối mặt với Thiên Địa Thần Khí Thập Phương Trận này, vẫn cảm nhận được một số uy hiếp như cũ.

"Phệ Huyết Đại Pháp!"

Văn Đạo Nhân khẽ quát một tiếng, bắt đầu thúc giục thần thông mạnh nhất của bản thân.

Chỉ thấy một số tu sĩ ở gần hắn, thân thể ào ào nổ tung, vô số sương máu như trăm sông hợp thành biển hội tụ về phía hắn.

Ở trong đó, có tướng sĩ của đế quốc, cũng có tu sĩ ma đạo.

Văn Đạo Nhân đúng là địch ta không phân.

Khó trách sẽ được gọi là Hung thú hung ác nhất thời kỳ Tiên Cổ.

Khi một lượng lớn huyết khí bị Văn Đạo Nhân hấp thu, khí tức của hắn cũng đang không ngừng tăng lên, từng đợt huyết quang lấy hắn làm trung tâm không ngừng khuếch tán ra.

Huyết quang, sức mạnh thần khí đang va chạm vào nhau

Lúc này.

Hạo Thiên thượng ngự đang giao đấu với Lam Vũ thấy thế, hừ lạnh một tiếng, thúc giục một loại pháp quyết nào đó, đánh vào Hạo Thiên Tháp bên trong đại trận thần khí.

Đột nhiên.

Hạo Thiên Tháp chấn động, đúng là thoát khỏi sự không chế của Cố Linh Lung.

Đại trận thần khí, lập tức bị phá!

"Đừng quên, ta chính là chủ nhân lúc đầu của Hạo Thiên Tháp này."

Hạo Thiên thượng ngự cười lạnh nói.

Cho dù Hạo Thiên Tháp bị người khác nắm giữ, hắn cũng có biện pháp gây ảnh hưởng.

Sau khi đại trận thần khí bị phá, huyết quang trùng kích, đánh về phía Cố Linh Lung, nhưng lại bị quang huy tán ra từ váy lụa trên người nàng cản lại.

Váy lụa này, so với Thập Đại Thần Khí, chỉ có hơn chứ không kém.

"Bảo vật không ít, nhưng để xem ngươi có thể phát huy đến loại trình độ gì." Văn Đạo Nhân nói ra, cũng lấy ra một thanh trường kiếm huyết hồng.

Thanh kiếm này, quỷ quyệt dị thường.

Là hắn dùng giác hút của mình luyện chế thành, có hiệu quả Phệ Huyết, ở phương diện công phạt, thậm chí không kém gì Nguyên Đồ A Tị của Minh Hà lão tổ.

"Giết!"

Từng đạo từng đạo kiếm khí huyết sắc, điên cuồng chém về phía Cố Linh Lung.

Cho dù Cố Linh Lung có rất nhiều bảo vật trợ giúp, thế nhưng, ở trước mặt Văn Đạo Nhân đang phát huy toàn lực, vẫn phải kém hơn một chút như cũ.

Dưới sự bức giết của kiếm khí, rất nhanh liền rơi vào thế hạ phong.

Như Yên trưởng lão tiến lên tương trợ, lại bị một kiếm đánh bay.

"Nữ nhân, chịu chết đi!"

Văn Đạo Nhân cười ha ha một tiếng.

Trường kiếm màu đỏ ngòm trong tay đâm ra, mang theo một đạo kiếm quang huyết sắc, giống như một đạo vết máu xé rách thiên địa, mãnh liệt lao về phía Cố Linh Lung.

Uy thế mạnh mẽ, cắn nuốt phệ địa, vô cùng cường đại.

"Không tốt!"

"Linh Lung tỷ! !"

Lam Vũ, Sở Hồng và mọi người vô cùng sợ hãi.

...

Nơi xa, phía trên một tòa tiên đảo phiếu miểu.

Trong một cung điện.

Một nam tử mặc trên người một bộ thanh sam khoanh chân ngồi ở phía trên một cái bồ đoàn.

Nam tử kiếm mi lãng mục, tóc mai điểm bạc.

Quanh người có kiếm khí nhàn nhạt lưu chuyển.

Bỗng nhiên.

Nam tử mở hai mắt ra, lẩm bẩm nói: "La Hầu, Văn Đạo Nhân, sai lầm lớn nhất của các ngươi là... Đánh giá thấp thời đại này."

Một chỗ khác, trong cung điện trên chín tầng trời.

Một ông lão mặc áo trắng ngồi xếp bằng, hắn nhìn về phía đế cung của đế quốc Thương Khung, khẽ cười một tiếng: "Các ngươi thật sự cho rằng, đế quốc một tay hắn khai sáng sẽ dễ dàng bị phá hủy như vậy sao? Thật sự cho rằng, hắn không có lưu lại hậu thủ gì sao?"

Nhân gian, trong thư viện nào đó.

Cả thanh niên cưỡi trâu xanh, đang cầm một quyển sách đọc say sưa ngon lành, ở chung quanh hắn, ẩn ẩn có âm Dương nhị khí đan xen.

Giống như một Thái Cực Đồ.

Bỗng nhiên.

Hắn nhìn về phía đế cung nơi xa, khẽ cười một tiếng: "La Hầu, ngươi chuẩn bị tốt để đối mặt với dị số lớn nhất từ vạn cổ đến nay sao?"

Không chỉ riêng Tam Thanh.

Giờ khắc này.

Rất nhiều tồn tại Tiên Cổ, mí mắt đều nhảy một cái.

Dường như cảm ứng được cái gì đó.

...

Bên trong đế cung.

Văn Đạo Nhân đâm ra một kiếm, kiếm quang huyết sắc bá đạo tuyệt luân kéo theo thần uy ngập trời, trùng trùng điệp điệp chém về phía Cố Linh Lung.

Một kiếm này, nếu như chém trúng.

Dù trên người Cố Linh Lung có chí bảo bảo hộ, chỉ sợ cũng sẽ bị thương tổn.

Nhưng ngay lúc này.

Từ trên người Cố Linh Lung, một đạo tiên huy bỗng nhiên nở rộ.

Một luồng sức mạnh tiên nguyên vô cùng đáng sợ giống như sóng lớn ào ào, sôi trào mãnh liệt, trong chớp mắt liền đánh nát ánh kiếm màu đỏ ngòm kia.

"Làm sao có thể? !"

Văn Đạo Nhân biến sắc.

Cố Linh Lung, tuyệt đối không có thực lực như vậy? !

Rốt cuộc, đã có chuyện gì xảy ra?

Biến cố đột nhiên xuất hiện, kinh động đến toàn bộ chiến trường.

Tất cả mọi người nhịn không được mà dừng động tác lại.

Chỉ thấy Cố Linh Lung vốn đã rơi vào thế hạ phong khi giao thủ với Văn Đạo Nhân, giờ phút này, dường như biến thành người khác, đứng chắp tay, quần áo trên người không gió mà bay.

Trên khuôn mặt lãnh diễm, hiện đầy vẻ uy nghiêm.

Mũi kiếm trong tay bị lệch.

Giống như kiếm áp vô cùng vô tận lấy nàng làm trung tâm khuếch tán ra, chỉ trong chớp mắt đã bao trùm toàn bộ chiến trường, giờ khắc này, thiên địa giống như cũng thần phục.

"Loại khí tức này... Là vương! !"

Sắc mặt n Hồng Hoa vui vẻ, phân biệt được nơi phát ra khí tức này.

Những người còn lại, cũng khiếp sợ không gì sánh nổi.

Đồng thời, cũng có một chút nghi hoặc.

Vì sao trên người Cố Linh Lung lại đột nhiên bộc phát ra sức mạnh của Sở Cuồng Nhân?

"Phạm đế quốc ta, ngươi cũng rất lớn mật."

Cố Linh Lung lạnh nhạt nói ra.

Giọng điệu đúng là hoàn toàn khác biệt so với vừa rồi.

Lộ ra một luồng uy nghiêm, túc sát.

Tư thế nàng cầm kiếm, đúng là có mấy phần ý tứ cuồng ngạo xem thường thiên hạ, tư thế này, giống như bản thân Sở Cuồng Nhân tới chiến trường!

"Tiên Vương, Sở Cuồng Nhân! !"

La Hầu nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt ngưng trọng.

Đúng vậy.

Lúc này Cố Linh Lung, cũng không phải là Cố Linh Lung.

Thân thể của nàng đã hoàn toàn được ý thức của Sở Cuồng Nhân tiếp quản.

Vào nhiều năm trước đó, thời điểm hắn dùng Đại Vận Mệnh Thuật thôi diễn quốc vận cho đế quốc, liền dự liệu được đế quốc sẽ gặp phải một kiếp nạn.

Tuy không biết nguyên nhân cụ thể.

Nhưng vẫn lưu lại hậu thủ.

Một trong số đó, chính là lưu lại một đạo tiên thức và một phần sức mạnh của mình ở trên người Cố Linh Lung, tại thời điểm đối phương gặp nguy sẽ được khởi động.

"Mặc kệ là Sở Cuồng Nhân, hay là Cố Linh Lung, giết rồi lại nói!"

Tay Văn Đạo Nhân cầm trường kiếm màu đỏ ngòm, bắn về phía Sở Cuồng Nhân.

Lại thấy thần sắc của đối phương lạnh nhạt.

Trường kiếm trong tay không hề động, ngược lại là nhẹ nhàng nâng tay trái lên.

"Một con muỗi, đập chết là được."

Tay trái rơi xuống, tiên nguyên vô biên hội tụ, ẩn chứa đạo tắc bành trương, hóa thành một cự chưởng kinh thiên, giống như bầu trời bỗng nhiên ập xuống!

Ầm! !

Cự chưởng đánh vào trên người Văn Đạo Nhân, nện hắn xuống mặt đất.

Cả vùng thế giới vì thế mà chấn động.

Khi chưởng ấn tiêu tán, phía dưới năm ngón tay xuất hiện một cái hố lớn, mà ở bên trong cái hố, toàn thân Văn Đạo Nhân đầy máu tươi, khí tức hoàn toàn không còn.

Đạo trong cơ thể, hoàn toàn bị tiêu diệt.

Vị Hung Thú hung danh hiển hách Tiên Cổ này, lại bị một chưởng đập chết! !

Chương 2044: Trảm Đông Vương Công và Kim Ô chi tổ, phá đại trận Chu Thiên Tinh Thần

"Ta dựa vào! !"

"Tại sao Cố Linh Lung này lại trở nên lợi hại như vậy? !"

"Không đúng, hiện tại nàng là Sở Cuồng Nhân!"

Mọi người quá sợ hãi.

Văn Đạo Nhân chính là Hung Thú Tiên Cổ, tu vi đã đạt đến cảnh giới ngay cả nửa bước Hỗn Nguyên cũng phải cẩn thận ứng phó, không cẩn thận liền sẽ trúng kế của hắn.

Nhưng bây giờ, lại bị Sở Cuồng Nhân dùng cho một chưởng đập chết rồi? !

Đây là tu vi ở bực nào? !

Mọi người kinh hãi.

Mà nhóm cường giả La Hầu, Ba Tuần cũng có chút ngưng trọng.

"Hừ, cũng không phải bản thể Sở Cuồng Nhân đích thân tới, cũng chỉ là một đạo tiên thức cộng thêm một số sức mạnh bám vào trên thân thể của một nữ tử, lại có thể phát huy ra bao nhiêu sức mạnh chứ? Tiếp một chiêu của ta đi, tử khí đông lai! !"

Chỉ thấy Đông Vương Công vọt ra.

Đưa tay ra, sức mạnh tiên nguyên kinh khủng bạo phát, các loại đạo tắc tụ hợp.

Trong đó lấy một luồng đạo tắc mặt trời cương mãnh bá đạo cầm đầu, hóa thành tử khí cuồn cuộn, giống như sóng lớn ào ào, đập vào hư không, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ.

Kiếm nhọn trong tay chém ra.

Một đạo kiếm khí chém ra, tử khí cuồn cuộn đúng là bị bổ thành hai nửa!

Đông Vương Công bị tử khí tác động đến, bay ngược ra sau, điên cuồng thổ huyết.

"Làm sao có thể? !"

"Thực lực của hắn, lại mạnh mẽ đến mức này! !"

Mặt mũi Đông Vương Công tràn đầy vẻ không thể tin được.

Lúc này.

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, đi đến trên đầu Đông Vương Công.

Trường kiếm trong tay tuỳ tiện vung lên.

Lại là một đạo kiếm khí, nhưng bên trong kiếm khí, lại có nhiều loại sức mạnh đạo tắc dung hợp, khiến cho Đông Vương Công có loại cảm giác da đầu tê dại.

"Phù Tang, ra! !"

Trong cơ thể hắn có một đạo tiên huy lướt đi.

Hóa thành một Phù Tang Thần Thụ to lớn, sức mạnh âm dương tụ hợp ở trong đó.

Nhưng ở trước mặt kiếm khí của Sở Cuồng Nhân.

Dù là Phù Tang này, cũng khó có thể ngăn cản.

Ầm!

Khi một tiếng nổ thật lớn vang lên, Phù Tang Thụ trực tiếp bị chém thành hai nửa, lá cây màu vàng óng đầy trời tản mát, mà Đông Vương Công lập tức bị kiếm khí chém thành hai nửa.

Đạo trong cơ thể dần dần bị làm hao mòn hầu như không còn.

Đông Vương Công, ngã xuống.

Một bên khác.

Sau khi Kim Ô chi tổ thấy cảnh này, đồng tử đột nhiên co rụt lại, nhưng sau đó, hắn phát giác được một luồng khí tức hoàn toàn bao phủ lấy hắn.

Đó là kiếm ý của Sở Cuồng Nhân.

"Không tốt! !"

Trong nháy mắt va chạm với ánh mắt của Sở Cuồng Nhân, hắn đúng là có loại cảm giác phát lạnh khắp cả người, sự hoảng sợ không hiểu, xông thẳng lên não.

Hắn không nói hai lời, thúc giục cực chiêu mạnh nhất.

"Kim Ô Đệ Tam Túc! !"

Trên bầu trời, mây đen phun trào.

Một cự trảo hắc kim sắc từ trên trời giáng xuống, hung hăng chụp vào Sở Cuồng Nhân.

Chỗ nó đến, hư không sụp đổ vỡ nát.

Chính là dị tượng mạnh nhất của Kim Ô nhất tộc!

trước kia Sở Cuồng Nhân từng giao thủ VỚI chiêu này mấy lần, cũng không xa lạ gì.

Nhưng cho dù là thời điểm nào, khi hắn đối mặt với một chiêu này, vĩnh viễn chỉ có một cảnh tượng, đó chính là... Bị phá! !

Trường kiếm chém ra.

Sức mạnh Thanh Liên lưu chuyển trong đó.

Ánh kiếm màu xanh, giống như chém ra từ bên trong Hỗn Độn, muốn khai thiên tích địa, chính là thức thứ nhất của Thanh Liên

Quyết, khai thiên! !

Khai thiên chi kiếm, chém nứt thiên địa.

Cũng chặt đứt Kim Ô Đệ Tam Túc!

Kim Ô chi tổ gào lên thê thảm, bị đánh bay ra ngoài ngay tại chỗ, trên bingj vốn dĩ có ba chân, hiện tại chỉ còn lại một vết thương rất lớn.

Máu tươi không ngừng tuôn ra, vô cùng thê thảm.

"Đây thật sự chỉ là một phần sức mạnh của hắn sao? !"

Mọi người không thể tin được.

Chỉ là một phần sức mạnh công thêm tiên thức đã có chiến lực kinh khủng như thế.

Vậy nếu như bản thể đích thân tới, thì sẽ kinh khủng đến mức nào?

Mọi người không dám tưởng tượng.

Mà Sở Cuồng Nhân nghiền ép, vẫn còn tiếp tục.

Vừa sải bước ra, dường như bỏ qua khoảng cách thời không, đi tới trước mặt Kim Ô chi tổ, kiếm trong tay, chém xuống như thế chẻ tre.

Khi một làn sương máu dâng trào, lông vũ màu đen tản mát tứ phương...

Kim Ô chi tổ, ngã xuống!

"Sở Cuồng Nhân, chớ có làm càn!"

Chỉ thấy Tiên Đình lục ngự vọt ra, bao vây Sở Cuồng Nhân.

Khí tức của sáu người cộng hưởng với nhau.

Đúng là biến ra một trận pháp to lớn chỉ trong một khoảnh khắc.

Thiên địa biến đổi, đúng là hóa thành tinh hà tươi sáng, tinh hà lưu chuyển, các ngôi sao biến ảo, lại ẩn chứa khí tức huyền diệu khó nói nên lời.

Mà ngoài Tiên Đình lục ngự ra.

Quân đội của Tiên Đình cũng ào ào xông vào trong tinh hà do đại trận này biến thành, biến thành từng ngôi sao, khiến cho sức mạnh đại trận càng thêm mạnh mẽ.

"Sở Cuồng Nhân, thử một chút uy lực của đại trận Chu Thiên Tinh Thần của Tiên Đình ta đi!" Tử Vi thượng ngự giương mắt lạnh lẽo nhìn Sở Cuồng Nhân nói ra.

Đại trận Chu Thiên Tinh Thần, chính là một trong hai đại sát trận ở thời đại Tiên cổ.

Được đặt song song với Tru Tiên Kiếm Trận.

Là nguyên nhân chủ yếu giúp Tiên Đình xưng bá Tiên giới.

Chỉ tiếc, Tiên Đình hậu thế, không có người nào có thể tái hiện sự huy hoàng của đại trận này, chỉ có thể chia ra làm Thất Thập Nhị Địa Sát, 36 Thiên Cương trận.

"Tiên Đình các ngươi, thật đúng là côn trùng trăm chân chết còn giãy giụa!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Đối mặt với Chu Thiên Tinh Thần, thần sắc hắn lạnh nhạt, quanh người có kiếm áp bành trướng lưu chuyển, càng ngày càng cường thịnh: "Các ngươi nói xem, nếu là chém sáu người sáng lập Tiên Đình là các ngươi, thì Tiên Đình, còn có thể tro tàn lại cháy sao?"

Mũi kiếm bị lệch.

Một đạo kiếm khí bắn ra.

Trong chớp mắt liền đánh một ngôi sao thành bột mịn.

Mà tu sĩ hóa thành hành tinh, cũng vỡ nát tiêu vong ngay tại chỗ.

"Giết! !"

Hạo Thiên thượng ngự hừ lạnh một tiếng.

Trong nháy mắt, Chu Thiên Tinh Thần lưu chuyển, tinh quang từ trong đó vận hóa ra, ùn ùn kéo đến, hóa thành thiên la địa võng bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

"Hừ!"

Một tiếng hừ nhẹ, quanh người Sở Cuồng Nhân có kiếm khí bắn ra.

Từng đạo từng đạo tinh quang bị phá nát.

Ngay sau đó.

Một tiếng rồng gầm quanh quẩn ra.

Ở sau lưng Sở Cuồng Nhân, chín đạo hoàng đạo Chân Long bay lên không trung!

Uy áp Nhân Hoàng trước đây chưa từng gặp, khuếch tán ra.

"Thật mạnh!"

Đồng tử của Tiên Đình lục ngự hơi hơi co rụt lại.

Uy áp Nhân Hoàng của Sở Cuồng Nhân, là mạnh nhất trong số các uy áp bọn họ từng gặp qua.

Sau Phong Thần Chi Kiếp năm đó, Nhân Hoàng xuống dốc, không nghĩ tới, hôm nay lại xuất hiện một Nhân Hoàng còn kinh khủng hơn so với Trụ Vương, Hiên Viên!

Loại hoàng đạo long khí này, dù là Tổ Long tới cũng chưa chắc ứng phó được.

"Các ngươi cho rằng, chỉ có như thế sao?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Lời nói vừa dứt.

Chỉ thấy bên trong Tiên giới, một luồng quyền năng tiến hành gia tăng sức mạnh cho hắn.

Đúng là làm khí tức của hắn, lại tăng vọt lần nữa!

"Đừng quên, ta còn là Chủ Nhân Tiên Giới! Mặc dù bản thể không ở đay, không thể vận dụng tất cả quyền năng Tiên Vương, nhưng để đánh trả các ngươi, cũng đủ rồi!"

Hoàng đạo long khí, quyền năng Tiên Vương.

Dưới sự gia tăng của hai luồng sức mạnh, khiến cho thân hình của Sở Cuồng Nhân vô cùng cao lớn vĩ ngạn, ở trong ánh mắt của mọi người, thì giống như một vị nữ đế phong hoa tuyệt đại!

Dù sao thì, hiện tại hắn cũng dùng thân thể của Cố Linh Lung.

"Chém!"

Một tiếng quát nhẹ.

Trường kiếm trong tay Sở Cuồng Nhân chém ra, khóa chặt sáu ngôi sao lớn nhất trong không tinh bên kia, đó là bản thể của Tiên Đình lục ngự.

Cũng là mắt trận của Chu Thiên Tinh Thần này.

"Muốn phá trận, không dễ dàng như vậy!"

Tiên Đình lục ngự, cùng nhau ra tay ngăn cản.

Tinh quang tươi sáng tụ hợp, hóa thành một dòng nước lũ ngập trời.

Kiếm khí, tinh quang va chạm.

Đại trận Chu Thiên Tinh Thần bị trùng kích kịch liệt.

Toàn bộ tinh không, trở nên chấn động!

Bên ngoài đại trận.

Đám người Ba Tuần, La Hầu không thể nhúng tay, tập trung tinh thần nhìn trận chiến này.

Đây có lẽ là trận chiến cuối cùng của Tiên Đình và Sở Cuồng Nhân.

Nhưng chỉ thấy bên trong dòng nước lũ tinh quang.

Một đạo thanh quang quanh quẩn ra.

Ngay sau đó, chính là một giọng nói lạnh lùng, vang vọng ở trong gầm trời.

"Sáng Thần Đãng Hoàn Vũ!"

Kiếm quang mênh mông, giống như gió lốc càn quét.

Kéo theo khí tức hủy diệt và sáng tạo sinh mệnh, trong nháy mắt đã phá nát ngàn tỉ dặm tinh không, toàn bộ đại trận Chu Thiên Tinh Thần, lập tức bị phá vỡ! !

Chương 2045: Chiến Ba Tuần và La Hầu, tuyên ngôn của Tiên Vương, hiện tại là thời đại của ta

Sáng Thần Đãng Hoàn Vũ, một kiếm phá trận!

Tiên Đình lục ngự, bị quét bay ra ngoài.

Mà nguyên một đám tu sĩ Tiên Đình hóa thành ngàn tỉ dặm tinh không kia, khi bị kiếm khí công kích và chịu phản phệ của trận pháp, dần dần tiêu vong ngã xuống.

Một trong hai đại sát trận đã từng danh chấn thời đại Tiên cổ, bây giờ lại khó địch nổi sức mạnh của một mình Sở Cuồng Nhân, kết quả này, khiến người ta vô cùng chấn kinh.

"Chu Thiên Tinh Thần, không gì hơn cái này!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Trường kiếm trong tay của hắn bắn ra, mọi người chỉ thấy một đạo kiếm quang xẹt qua.

Ngay sau đó.

Đầu của Hạo Thiên thượng ngự liền bị quăng lên thật cao.

Kiếm khí đầy trời, hoàn toàn tiêu diệt đạo của hắn trong nháy mắt!

Nhưng như thế vẫn chưa hết.

Sở Cuồng Nhân khóa chặt năm người còn lại trong Tiên Đình lục ngự.

Trong mắt mấy người Tử Vi thượng ngự lộ ra vẻ hoảng sợ, tim đập nhanh sợ hãi.

Nhưng ngay tại lúc này.

Một cây trường thương khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Là La hầu!

Hắn xuất thủ!

Còn về Binh Tai, thì bị một đám ma tu tạm thời ngăn lại.

Một thương đâm ra, ma uy ngập trời trùng kích.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, trường kiếm thẳng tắp đâm ra.

Kiếm và thương va chạm.

Hư không bốn phía điên cuồng nổ tung.

"Sở Cuồng Nhân, kiến thức Ma Tổ chi uy đi!"

La Hầu thét dài một tiếng.

Diệt Thần Thương trong tay vung vẩy, tiên pháp ma đạo tầng tầng lớp lớp đánh ra, mỗi một kích đều ẩn chứa sát ý ngút trời, vô cùng lạnh thấu xương.

"Ma Tổ? Thì tính là gì!"

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, thúc giục sức mạnh đến cực hạn.

Sức mạnh đạo tắc cường đại đánh ra.

La Hầu, đúng là bị đánh bay ra ngoài.

Không chỉ có hắn.

Ba Tuần cũng xuất thủ.

Thạch Anh, Hoa Dục Vọng liên thủ cũng khó có thể ngăn cản vị tồn tại cổ lão này.

Chỉ thấy trên khuôn mặt tuấn mỹ yêu dị kia toát ra vẻ quỷ quyệt, màu tím trong mắt lóe lên, dục vọng chi đạo đan xen, hóa thành sáu sợi xiềng xích vô hình.

"Lục Trần Ma Câu!"

Đó từng là chí bảo của Ba Tuần.

Nhưng chí bảo đó đã sớm bị phá hủy.

Hiện tại Ba Tuần dùng đạo tắc ngưng tụ ra vật này, với cảnh giới và tu vi của hắn, thì có dùng Lục Trần Ma Câu hay không đều không khác mấy.

Ma câu lướt đi, uy thế cuồn cuộn, khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

"Ma Phật Ba Tuần? Có thể làm khó dễ được ta sao!"

Sở Cuồng Nhân đưa tay chém xuống.

Thiên Ngoại Thiên Kiếm bạo phát, Lục Trần Ma Câu, vang lên tiếng nổ lớn.

Ba Tuần bị đánh bay ra ngoài.

Sắc mặt hắn nghiêm túc, chỉ thấy tay hắn kết thành pháp quyết huyền diệu, trong trời cao xuất hiện vết rách to lớn, sức mạnh dục vọng vô tận, từ trong đó phun ra ngoài, một lượng lớn Thiên Ma cũng hóa thành sức mạnh dục vọng thuần túy, bị hắn hút vào trong cơ thể.

Trong chốc lát, khí tức của hắn tăng vọt một mảng lớn.

"Ba Tuần giết Như Lai!"

Hai tay Ba Tuần đẩy một cái.

Một chữ vạn huyết sắc xoay tròn đập về phía Sở Cuồng Nhân.

Ma uy cuồn cuộn, trong đó, ẩn chứa sức mạnh dục vọng, lăn lộn như sóng, sự cường đại của nó, đúng là có xu thế thể so sánh với một kích của Hỗn Nguyên.

Một bên khác, Ma Tổ La Hầu bay lên không trung.

Ma khí vô biên bao phủ cõi trần.

"Diệt Thần Chi Thương, Táng Thần Phật!"

Ma Tổ đâm ra một thương.

Sức mạnh đạo tắc đan xen, chiếu rọi dị tượng Phật Hóa xương khô.

Sức mạnh cường đại, cũng đạt tới trình độ Hỗn Nguyên.

Hai người này, đều là tồn tại đỉnh phong, yêu nghiệt cấm kỵ thời kỳ Tiên Cổ.

Sau khi chuyển thế trọng tu, có kinh nghiệm kiếp trước trong tay, lại có thể phá rồi lại lập, lấy thân thể không phải Hỗn Nguyên, bộc phát ra chiến lực cấp bậc Hỗn Nguyên!

"Thú vị!"

Sở Cuồng Nhân đối mặt với tả hữu giáp công, thần sắc lạnh nhạt.

Chỉ thấy trong cơ thể hắn tuôn ra một lượng lớn sức mạnh đạo tắc, sức mạnh Thanh Liên hủy diệt và sáng sinh đan xen, hóa thành một đóa Thanh Liên to lớn từ từ nở rộ.

Cánh hoa bay múa ở giữa không trung, đạo tắc như bão.

Ba luồng sức mạnh tụ hợp, va chạm vào nhau.

Hai người Ba Tuần, La Hầu đều bị đánh lui ra ngoài.

"Lui!"

La Hầu nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân vững vàng đón lấy một kích liên thủ của hai người, nhưng lại lông tóc không hao tổn, cau mày lại, khẽ quát một tiếng.

Đột nhiên.

Mọi người lao về phía nhánh Không Tâm Dương Liễu trên trời cao.

Muốn dựa vào sức mạnh không gian của vật này rời đi.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, hừ nhẹ một tiếng, đưa tay ra, sức mạnh thời không lưu chuyển ra, phong ấn thiên địa, chính là Thiên Chi Chứng Kiến, Thiên Chi Lao!

Mấy vị thượng ngự của Tiên Đình chịu ảnh hưởng, thân ảnh dừng lại.

Bọn người Lam Vũ thấy thế, lập tức xuất thủ.

Các loại tiên pháp cường đại gào thét xông ra, bao phủ mấy người họ.

Cuối cùng, bên trong mấy người kia chỉ có Tử Vi thượng ngự chạy ra ngoài, mà mấy người La Hầu cũng đã tránh khỏi Thiên Chi Lao, bay vào nhánh Không Tâm Dương Liễu.

Đột nhiên.

Phía trên Dương Liễu Chi bộc phát ra năng lượng không gian cường đại.

Đúng là trốn vào hư không trong sự vây giết, biến mất không thấy gì nữa.

"Không Gian chi đạo không tầm thường."

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Sau đó, hắn nhìn về phía những ma tu, và cả tu sĩ còn lại đến đây đại náo không kịp tiến vào nhánh Không Tâm Dương Liễu, lạnh lùng nói: "Giết!"

Ra lệnh một tiếng, tiếng giết lại nổi lên.

"Tiên Vương tha mạng, chúng ta chỉ nghe theo mệnh lệnh của La Hầu mà thôi."

"Đúng vậy, hắn mới là kẻ cầm đầu."

"Chúng ta nguyện ý thề, sau này không dám nữa."

Có không ít người cầu xin tha thứ.

Nhưng không có tác dụng nào, từng người đều bị đánh giết.

Sau khi kết thúc.

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra sùng bái.

Bọn họ có quá nhiều chuyện muốn hỏi.

Tỉ như, hai vạn năm này đối phương đã đi đến nơi nào?

Sở Cuồng Nhân nhìn ra ý nghĩ của mọi người, cười nhạt một tiếng: "Ta biết các ngươi hơi nghi hoặc một chút, nhưng mọi chuyện chờ ta trở lại rồi hỏi cũng không muộn."

Nói xong.

Đạo tiên thức hắn lưu lại trong cơ thể Cố Linh Lung phóng lên tận trời.

Sức mạnh còn sót lại sau cùng, hóa thành thủy triều kim sắc, khuếch tán ra khắp mỗi ngõ ngách trong Tiên giới, chỗ nó đi qua, vạn linh rung động.

Tất cả mọi người biết.

Vị Tiên Vương này, nổi giận!

Đùng!

Tầng mây nổ nát vụn!

Tiên thức của Sở Cuồng Nhân biến ảo thành một đạo hư ảnh thông thiên triệt địa, hai con mắt như sao, thần quang tươi sáng lưu chuyển, trong mắt dường như chiếu rọi ra cả một Tiên giới.

"Sở Cuồng Nhân ta từng tranh phong với yêu nghiệt, vạn chiến không một bại, lấy được vị trí Chủ Nhân Tiên Giới, từng thống lĩnh hành tỷ đại quân, lật đổ Tiên Đình, để tái hiện huy hoàng của Nhân Hoàng, cũng từng lấy thân làm vật chứa, phong ấn đạo nhiễm chi khí..."

"Vụ tộc thừa dịp hai đại vũ trụ giao chiến, muốn thừa cơ xông lên, là ta chém chết âm mưu của Vụ tộc, Vô Hám bị phong ấn, không người nào dám ngăn cản Hỗn Nguyên, là một mình ta một kiếm, ở phía trước thông đạo hai giới, lấy Hợp Đạo tu vi chém giết Hỗn Nguyên..."

"Đại chiến vũ trụ, ta bày mưu tính kế, ngăn cơn sóng dữ, đoạt lại cương thổ cho vũ trụ Bàn Cổ, ra sức bảo vệ sơn hà, thời điểm quyết chiến, Hỗn Nguyên xuất thủ, vẫn là ta tại thời điểm lâm nguy, kéo cao vỏ ốc bảo vệ nơi này..."

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân quanh quẩn ở giữa thương khung.

Hàng tỉ tu sĩ ở Tiên giới, đều nghe vô cùng tường tận.

Những công trạng này của hắn, hiện vẫn còn được viết ở trên sử sách.

"Ta nói nhiều như vậy, không phải vì để ca công tụng đức của mình, mà chính là muốn nói cho tất cả các ngươi biết, hiện tại, là thời đại của ta! !"

"Hiện tại, xuất hiện một đám người gọi là tồn tại Tiên Cổ, muốn gây ra sóng gió ở thời đại này? Các ngươi, hỏi qua sự đồng ý của ta sao? !"

Hư ảnh to lớn của Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, phát tiết ý chí dồi dào.

Toàn bộ Tiên giới, trở nên rung động.

"Ta không quản các ngươi là Ma Tổ, hay là Tiên Đế, lại hoặc là cái gì khác, ta đều không để ý, các ngươi đều nghe rõ cho ta, nếu nguyện ý ngoan ngoãn sinh sống dưới sự thống trị, che chở của ta, ta sẽ không làm gì, nhưng nếu như các ngươi dám mạo phạm đế quốc, mạo phạm ta! Vậy thì, từ chín tầng trời phía trên, cho tới Cửu U, ta cam đoan sẽ không cho các ngươi có chỗ để dung thân!"

"Vũ trụ Bàn Cổ có ý chí đại đạo, vạn vật vạn linh, đều sinh tồn trong một khuôn khổ nhất định, nhưng ý chí đại đạo còn có giới hạn, mà ý chí của ta, không có giới hạn!"

"Thần phục ta, hoặc là bị ta tiêu diệt!"

"Nhóm tồn tại Tiên Cổ, hai chọn một, tự giải quyết cho tốt đi..."

Chương 2046: Trở về Tiên giới, diệt quốc phá núi hủy Tiên Đình

Tuyên ngôn của Sở Cuồng Nhân rung chuyển toàn bộ Tiên giới.

Vô số người nhìn hắn, trong mắt lộ ra cuồng nhiệt sùng bái và kính sợ.

Đợi sau khi hư ảnh của Sở Cuồng Nhân dần dần tiêu tán, mọi người vẫn đắm chìm trong tuyên ngôn kia như cũ, thật lâu không có cách nào tự kềm chế.

"Sở Cuồng Nhân, tốt cho một Tiên Vương Sở Cuồng Nhân, quả thật là bá đạo vô song, đây là thời đại của hắn? ! Ha ha, nói hay lắm!"

"Sở Cuồng Nhân, không hổ là vạn cổ đệ nhất cuồng nhân."

"Cho dù là tồn tại Tiên Cổ cũng bị hắn chèn ép đến sít sao."

"Đúng vậy..."

Cho dù là tồn tại Tiên Cổ, hoặc là yêu nghiệt thời đại mới.

Cho dù là ai, cũng đều bị Sở Cuồng Nhân rung động.

Uy thế của hắn, không gì sánh kịp!

Tây Phương Cực Nhạc.

Hai vị Phật Đà khoanh chân ngồi ở trên một tòa đại điện.

Hai người này, người mặc áo vải, một người trong đó, mang trên vẻ mặt đắng chát nói ra: "Thực lực bá đạo của Sở Cuồng Nhân vượt qua sự tưởng tượng, có hắn ở đây, phật pháp muốn truyền vào đế quốc, muốn phổ độ chúng sinh, chỉ sợ rất khó."

"Đúng vậy, việc này còn phải bàn bạc kỹ hơn."

Hai người này.

Chính là người sáng lập tây phương Phật giáo, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Đồng thời, cũng là hai trong số bảy vị Hỗn Nguyên ở thời đại Tiên Cổ.

Lý tưởng cả đời của hai người này là để cho Phật Giáo hưng thịnh, để chúng sinh tin phật, dù có cách làm khác với hi vọng mở rộng ma thổ ra khắp thiên hạ của La Hầu, nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Cho nên bọn họ mới chịu đồng ý với La Hầu, xuất thủ tương trợ.

Căn cứ vào kinh nghiệm từ trước đến nay, mỗi khi thiên hạ đại loạn, bách tính thấp thỏm lo âu liền sẽ tìm kiếm tín ngưỡng, khi đó chính là thời cơ tốt nhất để bọn họ truyền bá Phật Giáo, chỉ cần bọn họ ra mặt bình loạn, phật pháp sẽ được truyền bá.

Nhưng mà, có đế quốc ở đây, thiên hạ này sẽ không loạn được.

Cho nên, bọn họ mới muốn đánh phá sự thống trị của đế quốc.

Thời gian lưu chuyển.

Khoảng cách La Hầu chi loạn đã qua mấy năm.

Mà ngay hôm nay.

Bên ngoài Tiên giới của vũ trụ Bàn Cổ.

Một bạch y bóng người từ từ đi vào Nam Thiên môn.

Chỉ trong nháy mắt.

Tiên giới chấn động, tứ đại thiên môn phóng ra hàng tỉ tiên huy, thắp sáng vũ trụ tối tăm, vô số Long Phượng cùng cất tiếng, vô số cường giả cũng vì đó mà động dung.

"Luồng khí tức này... Là hắn đã về!"

"Lần trước, chỉ là một đạo tiên thức của hắn, mà lần này, lại là bản thể trở về, lần này, sự thống trị của đế quốc sẽ càng thêm phòng thủ kiên cố."

Chúng cường giả âm thầm cảm khái nói.

Mà khi bản thể của Sở Cuồng Nhân bước vào Tiên giới, thiên địa phong vân phun trào, đại đạo nổ tung, giống như tấu một bản nhạc hoa lệ mừng Vương trở về.

"Rốt cục cũng trở về."

Sở Cuồng Nhân nhìn Tiên giới trước mắt, cười nhạt một tiếng.

Đối với La Hầu chi loạn.

Hắn thông qua đạo tiên thức kia của mình, cũng đã biết đến vô cùng rõ ràng.

"Đã trở về, vậy thì tiến hành thanh tẩy đi."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân như điện, nhìn bờ biển ở phía xa.

Chỗ đó, có một quốc gia.

Là Phù Tang thần quốc do Đông Vương Công thành lập.

Từ sau khi Đông Vương Công chết, quốc gia này cũng không có biến mất, mà đang tiếp tục phát triển, ngày đêm thao luyện binh lính, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Giống như không hề từ bỏ ý định tấn công đế quốc.

Cũng không biết, là ai cho bọn họ tự tin lớn như vậy.

Nghĩ đến đây, Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, lập tức ngưng tụ kiếm chỉ, từ từ nhấn một ngón tay về phía Phù Tang thần quốc.

Phù Tang thần quốc.

Một tu sĩ Đại La cực hạn, đang huấn luyện binh lính ở quân doanh.

"Đều nâng cao tinh thần cho ta!"

"Chỉ với chút trình độ ấy của các ngươi, tương lai làm sao đối mặt với đế quốc? ! Suy nghĩ về tài bảo của đế quốc, đất đai của đế quốc, nữ nhân của đế quốc đi, muốn những vật này, vậy thì đều nỗ lực hơn nữa cho ta!"

Đại La cực hạn lạnh giọng nói ra.

Mọi người bị hắn nói đến trong lòng bành trướng, trong mắt lộ ra vẻ tham lam.

Huấn luyện nhanh chóng được tăng cường.

Đại La cực hạn này hài lòng gật đầu, tuy người sáng lập Phù Tang thần quốc là Đông Vương Công đã chết, nhưng Phù Tang thần quốc lại bị Ma Tổ La Hầu tiếp quản.

La Hầu không hề từ bỏ ý nghĩ chinh chiến đế quốc.

Vẫn đang đêm ngày huấn luyện binh mã.

Đùng...

Ngay lúc này, bầu trời đột nhiên trở nên thầm trầm xuống.

Một luồng uy áp trầm trọng, bao phủ ở trên người của mỗi người, tất cả mọi người thấy thế, không khỏi biến sắc, vô cùng nghi hoặc.

"Xảy ra chuyện gì rồi?"

"Tại sao bầu trời lại đột nhiên trở nên đen như vậy?"

Lúc này.

Chỉ thấy mây đen trên chân trời quay cuồng, một cự chỉ từ trong mây đen dò ra, uy áp kinh khủng bao phủ toàn bộ Phù Tang thần quốc chỉ trong chớp mắt!

"Cái này, đây là..."

Đại La cực hạn kia nhìn một màn trước mắt, bị dọa đến nói không ra lời.

Cự chỉ Thông Thiên kia từ trong không trung điểm xuống.

Tốc độ không nhanh.

Nhưng uy áp mạnh mẽ, làm cho toàn bộ binh lính của thần quốc nằm rạp trên mặt đất, khó có thể động đậy, thân hình run rẩy, trong mắt lộ ra hoảng sợ thật sâu.

Đùng! !

Cự chỉ chưa rơi, đại địa của thần quốc đã bắt đầu nổ tung.

Nước biển ở hải vực cũng đang điên cuồng phun trào, dấy lên biển động ngập trời.

Đợi cự chỉ đến gần thêm một chút, tất cả mọi người bị một trận tiên huy tươi sáng bao phủ ở bên trong, bọn họ thấy được vô số đạo tắc cấu thành cự chỉ kia.

Dường như thấy được một mảnh, đại đạo cuồn cuộn!

Cuối cùng, dưới ánh mắt rung động hoảng sợ của mọi người, cự chỉ rơi vào phía trên thần quốc, ngàn thần quốc tỉ dặm, bị một cơn bão năng lượng kinh khủng bao phủ trong chớp mắt, vạn linh tiêu vong, long trời lở đất, một màn trước mắt giống như diệt thế!

Đợi sau khi mặt biển dần dần lắng lại.

Phù Tang thần quốc, đã không còn sót lại chút gì!

Chỉ còn lại có một số mảnh vỡ đại lục, lẻ tẻ phiêu lưu trên mặt biển.

Đám cường giả trong Tiên giới, đều cảm nhận được một chỉ này.

Lần này.

Tất cả mọi người trầm mặc.

Một chỉ, diệt quốc!

Đây là sức mạnh to lớn bực nào!

Tất cả mọi người biết, bản thể của Sở Cuồng Nhân sẽ chỉ mạnh hơn so với đạo tiên thức mà hắn lưu lại trước đó, nhưng không nghĩ tới, lại cường đại đến loại tình trạng này!

"Chờ một chút, vẫn chưa hết!"

Mọi người đột nhiên chú ý tới.

Sau khi Sở Cuồng Nhân diệt Phù Tang thần quốc này, thu tay lại, ánh mắt tiếp tục nhìn về phía bầu trời, nhẹ nhàng nâng tay, sau đó, một chưởng vang trời! !

Phong vân cuốn lên, linh khí bạo động, đại đạo nổ tung!

Một chưởng đánh ra.

Chưởng ấn cự đại bỗng dưng sinh ra, kéo theo sức mạnh đạo tắc vô biên.

Một chỗ trong hư không.

Tiên Đình.

Tử Vi thượng ngự của Tiên Đình đang tĩnh dưỡng.

Bỗng nhiên, mí mắt của hắn nhảy một cái, một luồng sợ hãi âm thầm chạy lên não, ngay sau đó, vị trí hư không của Tiên Đình, điên cuồng rung chuyển.

Một đạo chưởng ấn, hoành không xâm nhập!

Chưởng ấn cự đại tản ra tiên huy vô biên, vân tay sinh động như thật, uy áp doạ người cũng khóa chặt toàn bộ Tiên Đình, vô số tu sĩ khó có thể động đậy.

Chỉ có Tử Vi thượng ngự nổi giận gầm lên một tiếng, vọt ra, tay cầm một thanh bảo kiếm, chém ra một đạo kiếm quang về phía chưởng ấn ở xa xa.

Nhưng trong nháy mắt kiếm quang và chưởng ấn va chạm, mây khói tán loạn.

Tử Vi thượng ngự, lập tức bị một bàn tay đập thành sương máu.

Tiên Đình ở dưới một chưởng này, hoàn toàn biến thành tro bụi.

Tiên Đình, tiêu vong.

Ngoài cửa lớn của Tiên giới, Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, chém về phía Thập Vạn Đại Sơn.

Chỗ kiếm khí đến, núi lở đất nứt!

Trực tiếp chém vào Kim Ô Thiên Sơn!

Vô số Kim Ô bay lên không trung, rống giận thúc giục Kim Ô Hỏa, muốn ngăn cản kiếm khí, nhưng không có bất cứ tác dụng gì.

Kiếm khí xẹt qua, Kim Ô Thiên Sơn lớn như vậy, lại bị một kiếm chém thành hai nửa.

Kiếm khí tiêu tán, ngàn vạn Kim Ô ngã xuống như huyết vũ.

"Còn nơi Cực Bắc, ma quốc của La Hầu, và Dục Giới Thiên của Ba Tuần, các ngươi thừa nhận được lửa giận của ta sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, sau đó, dường như hắn nghĩ đến cái gì đó, nhìn về phía nơi xa: "Suýt chút nữa đã quên mất các ngươi, U Minh Huyết Hải, tây phương Phật giáo."

Minh Hà lão tổ ở sâu bên trong biển máu phía xa, còn có hai người Chuẩn Đề Tiếp Dẫn của Cực Tây, không khỏi rùng mình một cái.

Chương 2047: Đích thân tới ma quốc, giáng xuống huyết hải, giết ngươi 4.8 tỷ lần

Sở Cuồng Nhân trở về Tiên giới, thực lực cường đại rung động mọi người.

Lấy sức một mình mình, hủy diệt tam đại thế lực là Phù Tang thần quốc, Kim Ô Thiên Sơn, Tiên Đình, mà đây chỉ là chuyện hắn tiện tay làm khi vừa mới bước vào Tiên giới.

Về phần thực lực hắn có thể phát huy ra, thì không ai rõ ràng.

Nhưng tuyệt đối là vượt xa mọi người.

Dù sao thì.

Một đạo tiên thức cộng thêm một phần sức mạnh của hắn cũng đủ để chống lại loại tồn tại như La Hầu, Ba Tuần, bản thể của hắn, tất nhiên là không hề tầm thường.

Bên trong Ma quốc.

La Hầu nắm chặt Diệt Thần Thương trong tay.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân đứng ở cửa Tiên giới phía xa, đây là lần đầu hắn cảm nhận được một loại tâm trạng tên là sợ hãi.

Người trước mắt này, luận tư lịch, sao có thể vượt qua tồn tại đã sinh ra từ khi Hỗn Độn mới khai mở như mình? Nhưng đang tiếc, bây giờ không phải là thời đại Tiên Cổ.

Hiện tại, là thời đại của Sở Cuồng Nhân.

Ở thời đại này, Sở Cuồng Nhân, trấn áp tất cả kẻ địch!

Cường đại như hắn, vẫn chỉ có cúi đầu xưng thần như cũ!

"Cho dù là xuất toàn lực, cũng tuyệt không phải là đối thủ của người nọ, muốn bảo vệ ma quốc, chỉ có một biện pháp... Giải tán ma quốc!"

La Hầu âm thầm nghĩ tới.

Hắn hành động rất nhanh, lúc này, phát ra từng đạo mệnh lệnh.

Giải tán ma quốc ngay tại chỗ.

Mà rất nhiều ma tu nhận được mệnh lệnh, đều vô cùng khiếp sợ.

Trong mắt bọn họ, Ma Tổ hùng tài đại lược, sáng tạo ma quốc, để ma đạo trong thiên hạ quy tâm, nhưng bây giờ, bởi vì một Sở Cuồng Nhân mà giải tán ma quốc.

Chuyện này khiến cho trong lòng bọn họ cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng trong lòng La Hầu làm sao có thể dễ chịu?

"Là ta đánh giá thấp Sở Cuồng Nhân, đánh giá thấp thời đại này, tất cả mọi người lập tức rời khỏi ma quốc, nếu không, sẽ không còn kịp nữa!"

La Hầu nói ra.

Hắn có thể cảm giác được.

Sở Cuồng Nhân ở phía xa, đã có hành động.

Chỉ thấy bóng người đối phương lóe lên, trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách ngàn tỉ dặm đi tới trên bầu trời của ma quốc, khí tức kinh khủng, đã tràn ngập toàn bộ ma quốc.

Trên người La Hầu bộc phát ra ma uy ngập trời.

Ma khí kinh khủng hội tụ thành pháp tướng Ma Tổ to lớn ở giữa không trung.

Pháp tướng ngăn lại uy áp của Sở Cuồng Nhân cho ma quốc.

"Sở Cuồng Nhân, một mình ta là ma quốc, nhắm về phía ta này!"

La Hầu lớn tiếng nói.

Mà vô số cường giả bên trong ma quốc cũng có hành động, thi triển các loại tiên pháp thần thông, mang theo bách tính của ma quốc, phân tán bốn phương tám hướng.

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng: "Cũng có mấy phần dáng vẻ quốc quân."

Hắn phất tay áo lên.

Đùng!

Pháp tướng Ma Tổ to lớn, nổ tung ngay tại chỗ!

Thân thể của La Hầu chấn động, miệng phun máu tươi.

Tình cảnh này, cực kỳ doạ người, đường đường là Ma Tổ La Hầu, ở trước mặt bản thể của Sở Cuồng Nhân, đúng là không chịu được một kích? !

La Hầu cũng vô cùng ngưng trọng nhìn Sở Cuồng Nhân, trực giác nói cho hắn biết, trước mắt, tu vi của Sở Cuồng Nhân còn chưa tới Hỗn Nguyên.

Nhưng chiến lực, lại không biết mạnh hơn chính mình gấp bao nhiêu lần.

Chênh lệch của hai bên, quả thực chính là một người trên trời, một người dưới đất!

"Hắn là của ta!"

Lúc này.

Ở bên trong não bộ của Sở Cuồng Nhân, truyền tới một giọng nói.

Tiếp lấy.

Một bóng người tóc trắng, đạp trên khí tức chiến tranh đầy trời mà đến.

Người đến, chính là Binh Tai.

"Trận chiến giữa ta và Ma Tổ, chưa phân thắng bại, hắn, giao cho ta!"

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương một chút: "Chuẩn."

Binh Tai và Ma Tổ lại đối đầu lần nữa, khí tức hai bên va chạm.

Mưa gió bốn phía phun trào, sấm sét đầy trời.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua trận kịch chiến của hai bên, lập tức, hắn nhìn thoáng qua hư không nơi xa, vừa sải bước ra, biến mất không thấy gì nữa.

Thời điểm xuất hiện lần nữa, đã đến U Minh Huyết Hải.

Huyết hải chi khí, đập vào mặt.

Trước kia, mỗi lần Sở Cuồng Nhân đến biển máu này, thì luôn có một loại cảm giác nắm giữ đối với biển máu này, nhưng lần này, lại không có loại cảm giác kia.

"Minh Hà lão tổ, ngươi đoạt lại huyết hải quyền khống chế một lần nữa, quả thật là có mấy phần năng lực, nhưng bây giờ, ta đã đích thân tới, ngươi dám không cúi đầu?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Uy áp trùng trùng điệp điệp, làm cả huyết hải cũng phải lăn lộn.

Toàn bộ A Tu La tộc, cũng vì đó mà rung động.

Bốn đại A Tu La Vương, bốn đại ma tướng và bọn người Thấp Bà thần nữ, đều bay ra, đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Những người này, từng là thuộc hạ của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng bởi vì Minh Hà lão tổ trở về, bất đắc dĩ bị hắn trấn áp, bây giờ thấy Sở Cuồng Nhân trở về, ào ào chạy tới, quỳ ở trước mặt của hắn, tỏ rõ thái độ.

"Chúng ta cung nghênh Tiên Vương trở về."

Bên trong những người này, lấy Thấp Bà thần nữ cầm đầu.

Khi bọn họ quỳ gối ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, toàn bộ nước biển ở U Minh Huyết Hải lăn lộn, một bóng người tay cầm song kiếm đạp không mà đến.

Chính là Minh Hà lão tổ.

Hắn nhìn bốn đại A Tu La Vương và nhóm ma tướng, giận không nhịn nổi.

"Một đám phản đồ!"

"Ta mới là chủ nhân của các ngươi!"

Minh Hà lão giả lớn tiếng rống giận nói.

Nhưng tất cả mọi người vẫn quỳ gối ở trước mặt Sở Cuồng Nhân như cũ, vô cùng cung kính.

Bọn họ biết, nếu hiện tại không biểu lộ thái độ, chờ lúc đối phương chánh thức động thủ, thì sẽ không có chuyện khoan nhượng.

Còn về phẫn nộ và chất vấn của Minh Hà, mấy người biểu thị không hề nghe thấy.

Ở Tiên giới, từ trước đến nay đều là cường giả vi tôn.

Thần phục với Sở Cuồng Nhân, dưới cái nhìn của bọn họ là chuyện sáng suốt.

"Tốt, tốt lắm!"

"Coi như mắt ta bị mù, lại sáng tạo ra một chủng tộc như các ngươi."

Minh Hà âm trầm nói ra.

"Làm càn!" Lúc này, Sở Cuồng Nhân hừ lạnh nói: "Minh Hà, là ai cho phép ngươi hô to gọi nhỏ ở trước mặt ta!"

"Sở Cuồng Nhân, hôm nay ta muốn để ngươi biết, người nào mới thật sự là Huyết Hải chi chủ!" Minh Hà hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt lộ ra sát ý băng lãnh.

Chỉ thấy hắn lấy Nguyên Đồ A Tị ra.

Hai thanh kiếm này, vốn ở trong tay Tội Như Lai.

Nhưng Minh Hà đã trở về, hai thanh kiếm này, cũng bị hắn cầm đi.

"Chém!"

Minh Hà chém ra một kiếm, kiếm quang huyết sắc ngập trời.

Vung về phía Sở Cuồng Nhân trong nháy mắt.

Hiếm quang huyết sắc nổ tung ngay tại chỗ, căn bản không đả thương được Sở Cuồng Nhân dù chỉ một chút.

Ngược lại.

Một luồng sức mạnh đạo tắc mênh mông tuôn ra.

Lập tức đánh nát thân thể của Minh Hà.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo.

Huyết hải cuồn cuộn, Minh Hà lại lần nữa một ngưng tụ.

Đây chính là chỗ cường đại của Minh Hà.

Chỉ cần huyết hải không dứt, Minh Hà liền bất tử!

"Sở Cuồng Nhân, ngươi từng luyện hóa 4.8 tỷ Huyết Thần Tử, hiện tại đã bị ta đoạt lại, ngươi không giết được ta! !"

Minh Hà dùng giọng điệu lạnh lùng nói ra.

Đây cũng là sức mạnh cường đại nhất của hắn, mặc kệ là Tiên Cổ hay là hiện tại, chỉ cần huyết hải vẫn tồn tại, Minh Hà hắn sẽ bất tử bất diệt.

"Ta có thể tuỳ tiện giết ngươi một lần, tất nhiên cũng có thể giết ngươi... 4.8 tỷ lần! !" Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Đối phó với thần thông của Minh Hà, Sở Cuồng Nhân cũng không có pháp biện quá tốt.

Vậy thì dùng biện pháp trực tiếp, đơn giản nhất.

Không phải bên trong huyết hải của ngươi có 4.8 tỷ Huyết Thần Tử sao?

Huyết hải không khô, Minh Hà bất tử?

Vậy liền giết nhiều thêm mấy lần, rút cạn toàn bộ huyết hải là được.

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, một đạo hỏa diễm bốc lên ở trong lòng bàn tay của hắn.

Đó là Chúc Long chi hỏa!

Chúc Long chi hỏa bị hắn ném vào bên trong huyết hải, chỉ chốc lát, đại hỏa đỏ thẫm liền lan tràn đến hơn phân nửa huyết hải, toàn bộ huyết hải bị thiêu đến nổi bong bóng.

Một lượng lớn nước biển bị bốc hơi, Huyết Thần Tử bị thiêu cháy.

Số lần tử vong của Minh Hà lão tổ cũng đang nhanh chóng tăng lên.

Một vạn lần, hai vạn lần, 3 vạn lần...

Một trăm vạn lần, 200 vạn lần...

Chuyện này đã dọa sợ hắn.

Hắn không nghĩ đến, Sở Cuồng Nhân sẽ dùng biện pháp trực tiếp như thế để đối phó hắn, nhưng hết lần này tới lần khá, đối phương thật sự có thực lực làm được.

Uy lực của Chúc Long chi hỏa, vô cùng kinh khủng, đã đạt tới trình độ Hỗn Nguyên.

Thiêu khô huyết hải, không phải là nói suông.

Cho dù Minh Hà lão tổ có lòng như muốn dập tắt.

Nhưng sao Sở Cuồng Nhân có thể để cho hắn vừa lòng đẹp ý?

Chương 2048: Tuyên thệ với Đại đạo, dã tâm của âm Thiên Tử, có chút đặc quyền là rất bình thường

Khi Chúc Long chi hỏa đỏ thẫm thiêu đốt, Huyết Thần Tử của Minh Hà lão tổ đang không ngừng bị tiêu hao, rất nhanh, có thể nhìn thấy bằng mắt thường, mặt biển của huyết hải đang rút xuống, 4.8 tỷ Huyết Thần Tử, đã bị tiêu hao một nửa.

Minh Hà lão tổ thúc giục tiên pháp thần thông, muốn phá hủy sức mạnh.

Nhưng lại không có bất kỳ biện pháp nào.

Lúc các loại tiên pháp thần thông đánh về phía Chúc Long chi hỏa, đều bị Sở Cuồng Nhân tuỳ tiện ngăn lại, Minh Hà lão tổ căn bản không có biện pháp gì.

Nhìn Huyết Thần Tử đang không ngừng giảm bớt, Minh Hà lão tổ thật sự nóng nảy.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi khinh người quá đáng! !"

Minh Hà lão giả giận dữ hét lên.

Đang điên cuồng khua Nguyên Đồ A Tị trong tay.

Từng đạo từng đạo kiếm quang doạ người điên cuồng chém về phía Sở Cuồng Nhân.

Kiếm khí như bão, kiếm ý ngập trời.

Vô cùng hung ác.

Mỗi một kiếm trảm ra, giống như muốn chém rớt cả đại đạo.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, thần sắc lạnh nhạt, ngưng tụ kiếm chỉ, ngay cả binh khí cũng không có đụng tới, lúc từng đạo từng đạo kiếm quang huyết sắc kia đến gần hắn liền bị tiêu diệt.

Đây căn bản là tồn tại ở hai cấp bậc!

Mọi người thấy tình cảnh này, vô cùng kinh thán.

Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc đã đột phá Hỗn Nguyên chưa.

Sao mà chiến lực này, còn kinh khủng hơn so với Hỗn Nguyên vậy? !

Ầm!

Minh Hà lão tổ lại bị đánh nổ một lần nữa.

Lần này, sau khi hắn khôi phục, nhanh chóng lao đến bên ngoài huyết hải.

Hắn biết mình không phải là đối thủ.

Nếu tiếp tục ở lại chỗ này, rất có thể cũng sẽ thân tử đạo tiêu.

Nhưng đáng tiếc.

Ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, hắn căn bản không có năng lực trốn tránh, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng nâng tay, Thời Không Bảo Giám xuất hiện, sức mạnh thời không phong tỏa thiên địa.

Toàn bộ huyết hải bị một luồng lực trường thời không hoàn toàn phong ấn.

Minh Hà lão tổ, bị phong ấn ở trong biển máu, không có cách nào rời đi.

Trước kia, huyết hải mang lại cho Minh Hà lão tổ cảm giác an toàn vô tận, nhưng bây giờ, biển máu này lại thành lồng giam của hắn, khiến hắn không cách nào thoát thân.

Nhìn huyết hải bị thiêu đốt hầu như không còn, Minh Hà lão tổ hoảng sợ không thôi.

"Sở, Sở Cuồng Nhân, dừng tay, ta đầu hàng!"

Minh Hà lão tổ nuốt xuống một ngụm nước bọt, nói ra.

Nghe nói như thế, Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng: "Đầu hàng? Xuất thủ cản trở Vô Hám, tương trợ La Hầu, bây giờ nói một câu đầu hàng thì coi như xong sao? Còn có, ngày xưa vì ngươi mô phỏng Oa Hoàng tạo người, lại dám can đảm cướp bóc vong hồn của âm Phủ, táng hồn biển bên trong biển máu này, ngươi có nhớ không? Ngươi cũng xứng nói đầu hàng? !"

Sở Cuồng Nhân nói đến phần sau, giọng điệu dần dần băng lãnh.

Ngày xưa.

Hắn làm Quỷ Đế âm Phủ, có trách nhiệm bảo vệ âm Phủ.

Mà Minh Hà lão tổ khinh nhờn vong hồn, đã xúc phạm đến ranh giới cuối cùng của hắn!

Người khác hắn có thể bỏ qua.

Nhưng Minh Hà lão tổ, không được!

"m Phủ..." Nghe thấy Sở Cuồng Nhân nói đến âm Phủ, dường như Minh Hà lão tổ nghĩ tới điều gì đó, lớn tiếng nói: "Sở Cuồng Nhân, chỗ này của ta có một tin tức, có quan hệ với âm Phủ, ngươi nhất định sẽ cảm thấy hứng thú."

Nghe đến đây, ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên: "Nói."

"Ngươi đồng ý thả ta trước."

"Ngươi có tư cách bàn điều kiện với ta sao?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói, đưa tay ra, lại thúc giục Chúc Long chi hỏa, huyết hải lại bị bốc hơi rất nhiều, nguyên một đám Huyết Thần Tử rú thảm biến mất.

Minh Hà lão tổ cắn răng: "Sở Cuồng Nhân, tin tức này không chỉ có quan hệ đến Hoa Bỉ Ngạn, mà còn có quan hệ đến quyền khống chế âm Phủ, ngươi xác định không muốn?"

Sở Cuồng Nhân thật sự bị hắn gợi lên mấy phần hứng thú.

Trầm ngâm một hồi.

Hắn thản nhiên nói: "Được, ta có thể không giết ngươi."

"Ta muốn ngươi tuyên thệ trước đại đạo!"

"Ha, có thể."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Tuyên thệ với đại đạo, là tu sĩ làm ra một loại cam đoan đối với đại đạo.

Cho dù là tu sĩ đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên, một khi phát ra lời tuyên thệ với đại đạo, nếu vi phạm, cũng sẽ bị đại đạo trừng trị.

Nhẹ thì tổn thất tu vi, nặng thì thân tử đạo tiêu.

"Sở Cuồng Nhân ta lập ra lời tuyên thệ với đại đạo ở đây, chỉ cần Minh Hà lão tổ nói ra biến cố trong tương lai của âm Phủ, ta sẽ không giết hắn..."

Sau khi lập xong lời thề, Minh Hà lão tổ nhẹ nhàng thở ra ngay tại chỗ.

Nhưng hắn thấy Chúc Long chi hỏa ở bốn phía còn đang thiêu đốt, nói ra: "Sở Cuồng Nhân, không phải ngươi đã thề sao? Tại sao còn thiêu huyết hải."

"Dù sao thì trong thời gian ngắn, ngươi cũng không chết được."

Sở Cuồng Nhân cảm thấy không thành vấn đề.

Nghe đến đây, Minh Hà lão tổ khó thở, nhưng lại không thể làm gì, lúc này, nói ra biến cố sắp đến của âm Phủ: "Khoảng thời gian trước, âm Thiên Tử từng đến huyết hải của ta làm khách, hắn nói sẽ giết chết Hoa Bỉ Ngạn, nắm giữ âm Phủ."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên.

Âm Thiên Tử...

Người sáng thế Luân Hồi âm Phủ của vũ trụ Bàn Cổ.

Luân Hồi Thiên Thể đầu tiên giữa thiên địa.

Thời kỳ Tiên Cổ, là số ít tồn tại có thể sánh ngang với Hỗn Nguyên.

Trong đầu hắn hiện ra tin tức có quan hệ với âm Thiên Tử.

Nếu là những người khác nói muốn đánh bại Hoa Bỉ Ngạn, nắm giữ âm Phủ, thì Sở Cuồng Nhân cũng chỉ coi là chuyện cười, nhưng âm Thiên Tử thì không nhất định.

Nói thế nào thì đối phương cũng là âm Thiên Tử cổ lão...

"Hắn có nói qua sẽ dùng biện pháp gì để nắm giữ âm Phủ sao?"

"Chuyện này thì ta cũng không rõ ràng lắm."

Minh Hà lão tổ lắc đầu: "Hiện tại ta có thể rời đi chưa?"

"Tất nhiên... Không được!"

Nghe được nửa câu phía trước của Sở Cuồng Nhân, sắc mặt Minh Hà lão tổ vui vẻ, nhưng mà hai chữ phía sau được thốt ra, lại khiến đồng tử của hắn đột nhiên co rụt lại.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi có ý gì? Muốn lật lọng sao? !"

"Ta nói rồi, không giết ngươi, nhưng chưa nói, sẽ buông tha ngươi."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lạnh như băng nói: "Đùa bỡn vong hồn, tội ác tày trời, ngươi nên đến 18 tầng Địa Ngục bên trong âm Phủ... Chịu hình phạt vô gián! !"

Tiếng nói vừa dứt.

Chúc Long chi hỏa cháy hừng hực, hoàn toàn khiến cho huyết hải còn lại bốc hơi.

Chỉ còn lại Minh Hà lão tổ, run lẩy bẩy ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, hắn bị đối phương đánh trọng thương hai ba lần, hoàn toàn mất đi sức chống cự.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi nghĩ rằng đại đạo sẽ dễ gạt như vậy sao?

Ngươi chờ xem, đại đạo nhất định sẽ trừng phạt ngươi! !"

Minh Hà lão tổ lớn tiếng nói.

Biện pháp đầu cơ trục lợi, chả có ích lợi gì đối với đại đạo.

Từ xưa đến nay, người giống như Sở Cuồng Nhân, muốn dùng thoại thuật, dùng chơi chữ để lừa gạt trong chuyện tuyên thệ với đại đạo, nhiều không kể xiết.

Nhưng đều không ngoại lệ, đều bị đại đạo tìm ra, cũng giáng xuống trừng phạt.

Minh Hà lão tổ tin tưởng lần này cũng không ngoại lệ.

Thế nhưng, lúc Sở Cuồng Nhân phá hủy thân thể của hắn, khiến hắn chỉ còn lại một bộ linh hồn, cũng không thấy đại đạo xuất thủ trừng phạt Sở Cuồng Nhân.

Hắn có chút mơ hồ.

Chẳng lẽ lần này đại đạo thật sự bị lừa gạt rồi?

Không có đạo lý.

Điều đó không có khả năng.

Tại sao đại đạo có thể dễ bị lừa như vậy?

Minh Hà lão tổ cực kỳ không hiểu.

Chẳng lẽ, đại đạo không muốn thương tổn Sở Cuồng Nhân?

"Ngươi, rốt cuộc ngươi đã làm cái gì với đại đạo? Dùng biện pháp gì để trốn thoát sự chế tài của đại đạo!" Minh Hà lão tổ lớn tiếng chất vấn.

"Đối với người cứu vớt vũ trụ, đại đạo cho một chút đặc quyền, không phải là chuyện rất bình thường sao?" Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Trên thực tế.

Hắn đã sớm biết cho dù mình vi phạm lời tuyên thệ với đại đạo cũng sẽ không phải chịu chế tài gì, bởi vì, hắn vốn là dị số không chịu sự khống chế của đại đạo.

Thứ hai, giống như lời hắn nói.

Mình cứu vớt vũ trụ Bàn Cổ, theo một ý nghĩa nào đó cũng trợ giúp Vũ Trụ đại đạo, đối phương cho chút đặc quyền, cũng không quá phận đi? !

Tuy là như thế, nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không có ý định giết Minh Hà lão tổ.

Đối phương khinh nhờn vong hồn, giết chết, quá tiện nghi cho đối phương, cực hình ở 18 tầng Địa Ngục, phải cho đối phương lần lượt nếm thử mấy lần mới được.

Rất nhanh.

Linh hồn của Minh Hà lão tổ cũng bị Sở Cuồng Nhân đánh cho hấp hối, hắn chộp lấy linh hồn của đối phương, xách len giống như xách một con gà con, ném vào Tụ Lý Càn Khôn.

Bọn người A Tu La Vương thấy vậy, đồng tử khẽ run.

Chương 2049: Học theo Hàm Đan, thức tỉnh Binh Tai, suy đoán lớn gan

"Căn bản không phải cùng một cấp bậc."

"Dù nói thế nào Minh Hà lão tổ cũng là người sáng lập A Tu La tộc, cường giả tiếng tăm lừng lẫy thời kỳ Tiên Cổ, nhưng trước mặt Sở Cuồng Nhân, đúng là không chịu nổi một kích, thực lực của đối phương đã đáng sợ đến loại trình độ này sao?"

"Mỗi lần gặp gỡ, hắn đều có thể làm cho người ta rung động."

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, trong lòng âm thầm nghĩ tới.

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân giải quyết Minh Hà lão tổ xong, thu giữ hai thanh sát kiếm Nguyên Đồ A Tị, thì nhìn về phía bọn người A Tu La Vương.

Đối phương bị hắn nhìn chằm chằm, nhanh chóng đứng thẳng người.

"Huyết hải tiếp tục giao cho các ngươi quản lý, nhưng chuyện để huyết hải bị mất khống chế giống như hôm nay, ta hi vọng sau này sẽ không phát sinh nữa."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe được lời này của hắn, mọi người nhanh chóng ưỡn ngực.

Lớn tiếng nói: "Vâng!"

"Được, vậy ta rời đi trước."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn quay người ra khỏi máu biển, nhìn về phía một vùng trời khác.

Đó là phương hướng của Dục Giới Thiên.

Nhưng lúc này đã không còn cảm nhận được khí tức của Ba Tuần.

"Há, xem ra đã sớm trốn, cũng tự biết giữ mình lắm."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Những tồn tại Tiên Cổ này, phương diện chiến lực có lẽ không bằng hắn.

Nhưng có thể tồn tại đến bây giờ, cũng có chút tài năng.

Nếu muốn ẩn trốn, thì thật sự không thể tìm thấy trong thời gian ngắn.

Không chỉ riêng Ba Tuần.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Tây Phương Phật Môn, vốn dĩ, hắn có thể cảm nhận được chỗ đó có hai luồng khí tức cường đại, không kém hơn Hỗn Nguyên.

Nhưng bây giờ, hai luồng khí tức kia cũng đã biến mất không thấy.

"Nguyên một đám này, đều sợ hãi ta như thế sao?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Bóng người lóe lên, một cái chớp mắt tiếp theo, hắn đi tới bên trong ma quốc.

Ở chỗ này.

Cuộc chiến giữa Binh Tai và Ma Tổ La Hầu đã lắng lại.

Hiện trường là một mảnh hỗn độn.

Toàn bộ ma quốc đã bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Bên trong phế tích, chỉ có một mình Binh Tai đứng đó, trên người tản ra một luồng khí tức âm trầm băng lãnh, nhưng lại không thấy bóng dáng của La Hầu ở hiện trường.

"Há, hắn chạy trốn?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Lần tiếp theo nhìn thấy hắn, ta sẽ đánh bại hắn."

Binh Tai hừ lạnh nói.

Trong mắt lộ ra một tia không cam lòng.

Sở Cuồng Nhân có thể tuỳ tiện đánh bại Hỗn Nguyên, nhưng chính mình, ngay cả một tên La Hầu cũng không giải quyết được, chênh lệch này, thật sự quá lớn.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, an tĩnh nhìn Binh Tai, vừa đánh giá, sắc mặt kỳ quái nói: "Tu vi này của ngươi... Có chút thấp."

Hắn thấy.

Binh Tai là phân thân của mình, tuy dung hợp với oán khí cổ tinh, không thể có được toàn bộ tư chất của mình, nhưng dù nói thế nào, thời gian hai vạn năm hẳn cũng đủ giúp cho đối phương đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên.

Nhưng đối phương, bây giờ lại chỉ là nửa bước Hỗn Nguyên.

Tuy có thể phát huy ra chiến lực Hỗn Nguyên, nhưng vẫn không tới Hỗn Nguyên như cũ.

Tuy thời gian hai vạn năm có thể tiến bộ đến loại trình độ này đã là cực kỳ khó có được, nhưng dù nói thế nào, đây cũng là phân thân có một phần tư chất của Sở Cuồng Nhân hắn, nếu chỉ đi tới được mức này, có chút khó tin.

"Hừ, không phải ngươi cũng không có đột phá Hỗn Nguyên sao."

Binh Tai hừ lạnh một tiếng, có chút bất mãn nói ra.

Mà Sở Cuồng Nhân lắc đầu cười một tiếng: "Ta và ngươi không giống nhau, ta muốn dung hợp hợp ba ngàn đạo, hiện tại chỉ đi không đến một nửa mà thôi..."

Bỗng nhiên, dường như Sở Cuồng Nhân ý thức được cái gì đó, nhìn Binh Tai, sắc mặt kỳ quái nói ra: "Đừng nói là ngươi muốn giống như ta, đi con đường dung hợp ba ngàn đạo, nên lúc này mới một mực áp chế không đột phá đến Hỗn Nguyên sao? !"

"Ngươi đã có thể, vì sao ta không thể?"

Binh Tai lạnh nhạt nói.

Nghe đến đây, Sở Cuồng Nhân lắc đầu, nói ra: "Tuy nói ngươi là phân thân của ta, nhưng đã dung hợp với oán khí của Binh Tai, trở thành một cá thể hoàn toàn mới, ngươi và ta, rốt cuộc cũng có khác biệt, ngươi cần gì phải chấp nhất với ta chứ."

Sở Cuồng Nhân cảm thấy Binh Tai có chút để tâm vào chuyện vụn vặt.

Mọi thứ đều muốn so với mình.

Binh Tai lâm vào trầm tư.

Hắn chán ghét mình bị nhầm thành Sở Cuồng Nhân, cho nên hắn vẫn muốn chứng minh bản thân, trong lúc vô hình, đã liên tục phân cao thấp với Sở Cuồng Nhân.

Đối phương có thể phá Chu Thiên Phong Hỏa Trận, hắn cũng muốn phá.

Đối phương có thể đánh bại hóa thân của Đại Đạo, hắn cũng muốn đánh bại.

Đối phương đi con đường dung hợp ba ngàn đạo, hắn cũng muốn đi.

Cứ như vậy, chính mình thật có thể chứng minh bản thân sao?

Không.

Nếu cứ làm vậy, thì mình chỉ một mực đi theo sau lưng Sở Cuồng Nhân mà thôi.

Mình như vậy, làm sao có thể vượt qua Sở Cuồng Nhân? !

Sở Cuồng Nhân thấy sắc mặt Binh Tai biến hóa, biết lời nói của mình đã có tác dụng, tiếp tục nói: "Ngươi là tiên thức của ta biến thành, có một phần trí nhớ của ta, ngươi hẳn sẽ biết một điển tịch của kiếp trước, học theo Hàm Đan."

Thân thể của Binh Tai chấn động.

Hàm Đan thấy được một người có dáng đi ưu mỹ, sau đó liền bắt chước cách đi của người ta, đi mãi đi mãi, cuối cùng lại quên mất cách bước đi của mình là gì.

Tình huống bây giờ của mình, giống với tên Hàm Đan kia sao?

Mình một mực bắt chước Sở Cuồng Nhân.

Nhưng không nghĩ tới, đạo mà mình muốn đi là gì?

"Suy nghĩ thật kỹ đi."

Sở Cuồng Nhân đi qua bên người Binh Tai, vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Binh Tai là một trợ thủ tốt.

Tuy nói bao giờ cũng đều nghĩ làm sao vượt qua mình, nhưng dù nói thế nào, bên trong người kia cũng có một phần tiên thức của mình, dù có ra sao cũng không thể nào phản bội hắn.

Sở Cuồng Nhân vẫn rất chờ mong vào tương lai của đối phương.

Sau khi rời khỏi Ma quốc.

Sở Cuồng Nhân về tới đế quốc Thương Khung.

Bọn người Lam Vũ, Cố Linh Lung nhìn thấy hắn trở về, vô cùng hưng phấn.

"Quá tốt rồi."

"Công tử, rốt cục ngươi cũng trở về."

"Vương, ngươi chạy đi đâu vậy, hai vạn năm cũng không có chút tin tức nào..."

Như Yên trưởng lão có chút oán trách.

Sở Cuồng Nhân sờ lên cái mũi, nói thật, hắn cũng rất bất ngờ, không nghĩ tới lúc trở lại vũ trụ Bàn Cổ lần nữa, đã là chuyện của hai vạn năm sau.

Hắn nhớ rõ ràng mình chit rời đi không đến hai ngàn năm.

Chuyện này khiến hắn, có một phỏng đoán to gan.

Đó chính là tốc độ của dòng chảy thời gian ở mỗi vũ trụ không giống nhau.

Hoặc là.

Trong quá trình mình sử dụng Thời Không Bảo Giám đi du lịch, thời gian đi đến các vũ trụ, cũng không phải là cố định, mà chính là tùy cơ.

Dù sao thì.

Sức mạnh của Thời Không Bảo Giám cực kỳ đặc biệt, mình cũng đã từng dùng vật này xuyên thẳng về thời đại của các vị thần của tinh vực Thương Khung vào trăm vạn năm trước.

Tuy nói đây cũng chỉ là tuyến thời gian của tinh vực Thương Khung, mà không phải toàn bộ tuyến thời gian của vũ trụ Bàn Cổ, thế nhưng đủ để chứng minh sự kỳ lạ của Thời Không Bảo Giám.

Thời Gian chi đạo, huyền diệu khó lường.

Sau này mình vẫn nên cẩn thận khi dùng Thời Không Bảo Giám này thì tốt hơn.

Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

Ít nhất, trước khi mình vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ thời không ảo diệu.

Trở lại đế quốc Thương Khung.

Sau một phen hàn huyên.

Sở Cuồng Nhân bắt đầu tìm tòi nơi bốn người La Hầu, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Ba Tuần ẩn nấp, dù sao thì, những người này đã có gan dám mạo phạm đế quốc, thì không thể được tha thứ.

Nhất là La Hầu cầm đầu.

Nhưng đáng tiếc, hắn dùng tiên thức của mình tìm khắp toàn bộ Tiên giới cũng không tìm được bốn người này, xem ra đối phương đã rời khỏi Tiên giới.

Hoặc là dùng một loại ẩn nấp chi pháp kỳ lạ nào đó.

Có điều hắn đã trở về, cũng không sợ bất kỳ kẻ nào.

"Nói mới nhớ, những tồn tại Tiên Cổ này, phần lớn là hạng người kinh tài tuyệt diễm, tìm thời gian, nên đi bái phỏng từng người, tiến hành luận đạo."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Không nói những người khác, Nhân Hoàng đời thứ nhất, Nữ Oa, làm Nhân tộc chi mẫu của vũ trụ Bàn Cổ, mình thân là Nhân Hoàng đương nhiệm, cũng nên đi gặp.

Mặt khác, còn có Tam Thanh Thiên Tôn, cũng nên gặp một lần, đối phương là ba người sáng tạo Nhất Khí Hóa Tam Thanh chi pháp, có trợ giúp rất lớn đối với việc tu hành của mình lúc trước.

Trong đầu Sở Cuồng Nhân lướt qua tên của nguyên một đám tồn tại Tiên Cổ.

Bỗng nhiên.

Một nhánh Không Tâm Liễu Thụ to lớn hiện lên ở trong đầu hắn.

"Ngày xưa, La Hầu dùng vật này để dịch chuyển quân đội, trong đó ẩn chứa Không Gian chi đạo rất huyền diệu, không biết là vết tích của người nào..."

Sở Cuồng Nhân hết sức tò mò đối với người kia.

Chương 2050: Suy nghĩ của Hoa Vô Ái, âm Thiên Tử muốn đoạt quyền năng

Âm Phủ.

Một dòng sông to lớn vắt ngang thiên địa.

Mà bên bờ dòng sông này, có một biển Hoa Bỉ Ngạn, một thiếu nữ mặc trên người một bộ trường bào hoa lệ màu đen, chân ngọc nhẹ nhàng lay động, khuấy lên từng vòng gợn sóng ở trong nước, thiếu nữ này, chính là một trong Huyền Thiên cửu tinh, Hoa Vô Ái.

Ở âm Phủ, cũng chỉ có nàng dám dùng nước ở bờ sông Tam Sinh tràn ngập sức mạnh Luân Hồi dồi dào để ngâm chân, những người khác, ngay cả tới gần cũng không dám.

Bên hông Hoa Vô Ái có một tấm lệnh bài hơi sáng lên.

Đó là Huyền Thiên lệnh.

Trong hai con ngươi như hồng ngọc kia của nàng, lướt qua một tia kinh ngạc.

"Há, hắn đã trở về."

Trên mặt Hoa Vô Ái nở nụ cười hiếm thấy.

Thậm chí còn nhẹ nhàng ngâm nga ca dao.

Trong đầu, không khỏi hiện ra từng màn nhận biết Sở Cuồng Nhân.

Nước sông Tam Sinh dưới chân nàng, theo suy nghĩ của nàng, nổi lên từng vòng gợn sóng, cũng chiếu rọi ra quá khứ quen biết giữa nàng và Sở Cuồng Nhân.

Lần gặp gỡ cuối cùng của hai người là vào hai vạn năm trước.

Khi đó.

Sở Cuồng Nhân đến âm Phủ, thực hiện lời hứa, giải trừ nỗi khổ luân hồi vô tận cho Hoa Vô Ái, trợ giúp nàng thoát khỏi vòng xoáy luân hồi.

Loại chuyện ngay cả Hỗn Nguyên cũng không nhất định làm được, lại bị Sở Cuồng Nhân hoàn thành, hắn dùng sức mạnh đại đạo, đánh nát vòng xoáy luân hồi.

Từ đó, Hoa Vô Ái không cần lại chịu nỗi khổ luân hồi.

Nhưng mà, Sở Cuồng Nhân lại tìm cho nàng một việc khổ sai.

Đó chính là, giao phó toàn bộ âm Phủ cho nàng chưởng quản, thậm chí cũng không giữ lại chút quyền năng âm Phủ nào, giao nó cho nàng, để cho nàng trở thành Quỷ Đế mới của âm Phủ.

Hoa Vô Ái vô cùng hoảng hốt đối với chuyện này, quản lý âm Phủ, không hề nghi ngờ, đây là một phần quyền năng chí cao vô thượng, vô số người đều tha thiết ước mơ.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, cứ giao cho nàng như vậy sao?

Đến bây giờ nàng vẫn nhớ tới nụ cười phóng khoáng của đối phương.

"Ha ha, ta còn phải quản Tiên giới, nếu phải quản luôn âm Phủ, thì sẽ rất mệt mỏi, cứ vậy đi, âm Phủ làm phiền ngươi trông giữ."

Nói thật.

Phần quyền năng là chí cao vô thượng ở trong mắt của những người khác, nhưng ở trong mắt Hoa Vô Ái, nó chỉ là một thứ dư thừa vướng víu mà thôi.

Nàng rơi vào luân hồi nhiều năm.

Bây giờ, thật vất vả mới thoát khỏi luân hồi, chỉ muốn trồng đủ loại hoa ở bờ sông Tam Sinh này, có thời gian rảnh, thì ra ngoài đi dạo.

Mệt mỏi, liền trở về ngủ mấy ngàn mấy vạn năm cũng được.

Cứ nhàn nhã mà sống qua ngày.

Để cho nàng chưởng quản âm Phủ, bận rộn nhiều chuyện như vậy, thật mệt mỏi.

Nhưng mà, nàng vẫn quỷ thần xui khiến tiếp nhận.

Không phải phần quyền năng này vô cùng mê người.

Mà vì nàng muốn chia sẻ với Sở Cuồng Nhân một chút, dưới cái nhìn của nàng, Sở Cuồng Nhân cũng chỉ là một đại nam hài với tuổi tác còn không bằng số lẻ của mình.

Nhưng những năm gần đây, đối phương lại gánh vác gánh nặng người khác không tưởng tượng nổi.

Phải phục hưng Nhân tộc, lật đổ Tiên Đình.

Phải dẫn dắt vũ trụ Bàn Cổ, chiến thắng vũ trụ Thiên Nguyên.

Lại phải bảo trì trật tự của Tiên giới, âm Phủ...

Như thế thật sự quá mệt mỏi.

Nàng có chút đau lòng.

Thật vất vả mới chiến thắng vũ trụ Thiên Nguyên, hắn cũng nên nghỉ ngơi một khoảng thời gian, âm Phủ này, liền do ta thay hắn trông chừng vậy...

Lúc ấy, Hoa Vô Ái đã ôm ý nghĩ như vậy.

Mà lần chưởng quản này, cũng đã hai vạn năm.

Trong thời gian này, tồn tại Tiên Cổ liên tục trở về.

Ở trong đó cũng bao gồm một số tồn tại thuộc về âm Phủ.

Nàng cũng nhìn thấy không ít cố nhân.

Bao gồm... âm Thiên Tử.

Nhưng mà, lần gặp mặt này lại không phải rất vui vẻ.

Âm Thiên Tử muốn trọng chưởng âm Phủ, nhưng nàng cự tuyệt.

Dưới cái nhìn của nàng, mình chỉ thay Sở Cuồng Nhân tạm thời quản lý âm Phủ, không phải Quỷ Đế chân chính, không có tư cách chuyển giao phần này quyền năng cho bất kỳ ai.

Dù cho người này là âm Thiên Tử ngày xưa cũng giống vậy.

Vì thế.

Nàng và bọn người âm Thiên Tử còn đánh một trận.

Không biết đã khiến cho bao nhiêu vong hồn biến mất, thật sự là sai lầm.

Ông! !

Lúc này.

Hư không của âm Phủ xuất hiện một cơn sóng chấn động mãnh liệt.

Trong sông Tam Sinh, nước sông phun trào.

Trong hư không.

Mấy đạo thân ảnh đi ra, trên người mỗi cá nhân đều mang theo khí tức cường đại.

Hoa Vô Ái nhận ra những người này, là Quỷ Đế Phong Đô, Thập Điện Diêm La, Thái Sơn Phủ Quân, vân vân, đều từng là người cầm quyền của âm Phủ ở thời đại Tiên Cổ.

Nhưng mà hiện tại, tam đại Địa Phủ đã bị Sở Cuồng Nhân chỉnh hợp thành một chỉnh thể, âm Phủ này, đã không còn quyền lợi của bọn họ.

Cho nên, bọn họ mới muốn đi theo âm Thiên Tử đoạt lại quyền khống chế âm Phủ.

Mà chính mình, chính là địch nhân lớn nhất của bọn họ.

Nghĩ đến đây, Hoa Vô Ái thở dài thăm thẳm: "Phàm nhân vì quyền vì danh vì lợi mà bôn ba, không nghĩ tới ngay cả Tiên Thần cổ lão cũng không ngoại lệ."

"Đúng vậy, ngươi và ta quen nhìn vạn linh luân hồi, nên cũng rõ ràng, đây là thói hư tật xấu đã cắm rễ ở trong linh hồn của sinh vật có trí tuệ."

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Bên trong hư không, lực áp bách trầm trọng bao phủ ra.

Chỉ thấy một nam tử mặc trên người một bộ đế bào màu đen từ từ đi ra, đầu đội mũ miện, eo đeo đai ngọc, trong lúc giơ tay nhấc chân đều có loại uy nghiêm của đế vương.

"Tham kiến thiên tử!"

Bọn người Quỷ Đế, Diêm La ào ào hành lễ với người tới.

Người này, chính là âm Thiên Tử!

"m Thiên Tử, ta nói rồi, phần quyền năng này ta không thể giao cho ngươi, ngươi vẫn nên rời đi đi." Hoa Vô Ái từ tốn nói.

"Hôm nay, không lấy được phần quyền năng này, ta tuyệt không rời đi, dù cho... Phải giết ngươi! !" âm Thiên Tử dùng giọng điệu băng lãnh nói.

Trong lòng Hoa Vô Ái cảm thấy một trận bi ai nhàn nhạt.

Ngày xưa, nàng và âm Thiên Tử từng có tình nghĩa luận đạo.

Âm Thiên Tử, xem như một trong số ít các bằng hữu của nàng.

Không nghĩ tới bây giờ, lại muốn xung đột vũ trang.

Thậm chí, muốn quyết chiến sinh tử? !

"Ngươi và ta gặp lại, lại là cảnh tượng như vậy, làm cho người ta thổn thức."

"Chủ động giao quyền năng ra, ngươi và ta vẫn có thể giống như trước đây."

"Ha, đã không trở về được."

Hoa Vô Ái lắc đầu.

Sau đó, nàng nhẹ nhàng nâng tay, bên trong hư không, Hoa Bỉ Ngạn nở, sức mạnh Luân Hồi bàng bạc đổ xuống, đánh về phía âm Thiên Tử.

Âm Thiên Tử cũng đánh ra một quyền.

Đột nhiên.

Hoa Bỉ Ngạn đầy trời bị phá nát.

Sắc mặt của hắn có chút âm trầm nói: "Vì một tên Sở Cuồng Nhân, ngươi liền muốn đối địch với ta đến mức này sao? Hoa Bỉ Ngạn, ngươi và hắn quen biết mới bao nhiêu năm chứ, ta và ngươi, có giao tình mấy chục triệu năm! !"

Đúng vậy.

Ở thời kỳ Tiên Cổ, hắn và Hoa Bỉ Ngạn đã quen biết mấy chục triệu năm.

Nhưng hôm nay.

Hoa Bỉ Ngạn cũng chỉ mới quen biết Sở Cuồng Nhân hai vạn năm ngắn ngủi.

Mà thời gian chung đụng bên trong hai vạn năm đó thậm chí không tới mấy ngày, vậy mà nàng sẽ vì đối phương mà đối địch với mình, không tiếc quyết chiến sinh tử sao? !

Âm Thiên Tử vô cùng không hiểu.

"m Thiên Tử, có lẽ trong mấy chục triệu năm quen biết với ngươi, ngươi và ta cũng không từng thật sự quen biết, nếu không thì cũng sẽ không giống như ngày hôm nay."

Hoa Bỉ Ngạn thản nhiên nói.

Thời gian nhận biết dài thì như thế nào?

Tương giao không vào tâm, thời gian nhận biết dù dài cũng chẳng có tác dụng gì.

Nếu âm Thiên Tử thật sự xem mình là bằng hữu, vậy thì sẽ không buộc nàng giao ra quyền năng của âm Phủ giống như hôm nay, thậm chí không tiếc giết nàng.

Có lẽ, từ đầu đến cuối, nỗ lực thật lòng, chỉ có bản thân mà thôi.

Nghĩ đến đây, một tia ôn nhu cuối cùng trong mắt Hoa Vô Ái cũng đã tán đi, lúc nhìn âm Thiên Tử, trong mắt chỉ còn lại băng lãnh chi ý.

Điều này khiến lòng âm Thiên Tử hung hăng đau nhói.

Hắn vô cùng oán hận.

Vì cái gì, vì cái gì?

Vì cái gì mà Hoa Vô Ái không giao quyền năng của âm Phủ cho mình?

"Hoa Vô Ái, ngươi quá ích kỷ, nếu ngươi thật sự coi ta là bạn thì nên giao quyền năng cho ta, xem ra tất cả đều là ta tự mình đa tình, vậy thì cho dù hôm nay ta giết ngươi, trong lòng cũng có thể không có chút gánh nặng nào!"

Âm Thiên Tử hít sâu một hơi.

Sức mạnh Luân Hồi lưu chuyển.

Cũng không kém hơn Hoa Vô Ái chút nào.

Uy năng âm Thiên Tử, hoàn toàn bạo phát!

Chương 2051: Tam Sinh Bia, vòng xoáy luân hồi lại hiện ra, âm Thiên Tử, ngươi có biết tội của ngươi không

Bên trong âm Phủ.

Âm Thiên Tử, Hoa Vô Ái, hai tồn tại cường đại nhất âm Phủ đang đọ sức chính diện, sức mạnh Luân Hồi kinh khủng, đụng chạm trong hư không.

Nước sông Tam Sinh, lăn lộn.

Luồng dao động sức mạnh mạnh mẽ này, tất nhiên dẫn tới sự chú ý của không ít người.

Vô số cường giả nhìn về phía bờ sông Tam Sinh, thần sắc nghiêm túc.

Lữ U, đại tế ti và Hợp Đạo âm Phủ, vội vàng chạy tới.

Khi bọn họ đuổi tới, chỉ thấy một lượng lớn nước sông Tam Sinh bay lên không trung, giống như mưa rào tầm tã, ào ào trút xuống.

Mỗi một giọt nước sông, đều ẩn chứa sức mạnh Luân Hồi cường đại.

Đập vào mặt đất của âm Phủ, tạo ra nguyên một đám hố to.

Cho dù là tồn tại Hợp Đạo như Lữ U, đại tế ti, cũng là nửa bước khó đi ở trong nước mưa này, thúc giục sức mạnh Luân Hồi, hóa thành áo giáp chống cự.

Bọn họ phóng tầm mắt.

Chỉ thấy trong mưa to, hai bóng người đen nhánh giằng co trên không trung.

Một người mặc trên người một bộ đế bào màu đen, đỉnh đầu đội vương quan, eo đeo đai ngọc, mặt mũi tràn đầy uy nghiêm, chính là âm Thiên Tử cổ lão.

Mà một người khác thì hết sức nhỏ nhắn xinh xắn, chính là Hoa Vô Ái.

Tuy thoạt nhìn chỉ là thiếu nữ mười mấy tuổi, nhưng khí tức tản ra từ trên người Hoa Vô Ái, lại khiến một đám Hợp Đạo cảm thấy trong lòng ngột ngạt.

Khí tức hai người va chạm, khiến âm Phủ rung chuyển.

"Là âm Thiên Tử lại tới!"

Đại tế ti kinh hô một tiếng.

Nét mặt của hắn có chút phức tạp, dù sao thì hắn cũng đến từ âm Ti, mà âm Ti lại do âm Thiên Tử thiết lập, theo đạo lý mà nói, hắn nên nghe lệnh Hm Thiên Tử.

Nhưng nghĩ đến Sở Cuồng Nhân.

Trong mắt của hắn dần dần lộ ra vẻ kiên định.

"Hiện tại, ta chỉ tôn Quỷ Đế!"

Sau đó, hắn nhìn về phía Hoa Vô Ái và âm Thiên Tử đang chiến đấu, nói với tất cả người đang chạy tới: "Người có tu vi không đến Đại La, lui ra bên ngoài trăm triệu dặm!"

Hắn từng nhìn thấy trận chiến lần trước của Hoa Vô Ái và âm Thiên Tử.

Loại sức mạnh kia, ngay cả Hợp Đạo cũng khó mà nhúng tay.

Dù là Đại La lưu lại quan sát trận chiến, đều sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

"Tu sĩ Đại La, nhanh chóng sơ tán vong hồn ở xung quanh."

Đại tế ti nói lần nữa.

Mọi người đều tiến đến chấp hành mệnh lệnh đâu vào đấy.

Mà lúc này.

Hoa Vô Ái và âm Thiên Tử đã xuất thủ.

"Hoa của ta nở lấn át tất cả muôn hoa!"

Hoa Vô Ái nhìn âm Thiên Tử, đưa tay ra, từng đoá từng đoá Hoa Bỉ Ngạn nở rộ trên không trung, sức mạnh Luân Hồi cường đại, từ bên trong đám Hoa Bỉ Ngạn này khuếch tán ra, hóa thành quang mang luân hồi vô cùng vô tận, bắn ra!

"Vừa bắt đầu đã dùng sát chiêu! Hoa Vô Ái, ngươi điên rồi sao."

Âm Thiên Tử hừ lạnh một tiếng.

Sau đó, quanh người hắn có ánh sáng màu xám lưu chuyển.

Chính là thần thông của Luân Hồi Thiên Thể.

"Luân Hồi Kiếp Quang!"

Sức mạnh Luân Hồi hóa thành kiếp quang màu xám, giống như từng vòng từng vòng gợn sóng, khuếch tán ra bốn phía, đánh nát từng đoá từng đoá Hoa Bỉ Ngạn.

"Tình cảm đã đứt, không cần nhiều lời đâu?"

"Hoa nở hoa tàn hoa mãn thiên!"

Hoa Vô Ái thản nhiên nói.

Trong hai con ngươi giống như hồng ngọc lộ ra một luồng dao động quỷ quyệt, một đóa Hoa Bỉ Ngạn to lớn yêu nhiêu, nở rộ ở trong thiên địa, xinh đẹp tuyệt luân.

Mà trong nháy mắt Hoa Bỉ Ngạn nở rộ.

Sức mạnh Luân Hồi còn cường đại hơn đã bao phủ bốn phía, giống như một cối xay khổng lồ, nghiền ép về phía âm Thiên Tử.

Luồng sức mạnh này, tràn ngập thiên địa, âm Thiên Tử tránh cũng không thể tránh.

Nhưng hắn hừ lạnh một tiếng, phất tay áo lên, sức mạnh Luân Hồi bá đạo tuyệt luân bạo phát, sáu loại đạo tắc lưu chuyển ở quanh người hắn.

Sáu loại đạo tắc này phân biệt đại biểu cho Thiên Đạo, Nhân đạo, A Tu La Đạo, Địa Ngục Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Súc Sinh Đạo, chính là sức mạnh Lục Đạo Luân Hồi hoàn chỉnh!

"Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới! !"

Đại thần thông thứ hai của Luân Hồi Thiên Thể bạo phát.

Hư không nổ tung.

Hoa Bỉ Ngạn to lớn bị lục đạo đại thế giới bao phủ.

Hai luồng sức mạnh Luân Hồi đang điên cuồng đụng chạm, vô cùng kinh khủng.

Bọn người Đại tế ti thấy thế, mặt mũi tràn đầy ngưng trọng.

"Lần chiến đấu này còn hung hiểm hơn so với trước đó."

"Xem ra lần này, âm Thiên Tử đã quyết tâm muốn chiếm lấy quyền năng của âm Phủ, Hoa Vô Ái thật sự có thể đỡ nổi sao?"

"Không biết, trận chiến giữa hai người này không phải nơi mà chúng ta có thể nhúng tay."

Tuy Đại tế ti, Lữ U cũng là cảnh giới Hợp Đạo.

Nhưng cảnh giới Hợp Đạo, cũng có chênh lệch.

Rõ ràng Hoa Vô Ái, âm Thiên Tử chính là nhân vật kinh khủng nhất bên trong cảnh giới Hợp Đạo, tạo nghệ phía trên Luân Hồi chi đạo, thậm chí ngay cả Hỗn Nguyên cũng không bằng.

Một bên khác.

Ngay tại thời điểm trận chiến của Hoa Vô Ái và âm Thiên Tử như hỏa như đồ.

Bọn người Diêm Vương, Quỷ Đế mà âm Thiên Tử mang tới lại đi vào trên bầu trời của bờ sông Tam Sinh, lấy ra một tấm bia đá, liên thủ lại, rót sức mạnh Luân Hồi vào trong đó.

Đột nhiên.

Bia đá chiếu ra quang mang vô tận, một luồng sức mạnh kỳ lạ từ trong tấm bia đá lưu chuyển ra, có xe thế tiến hành cộng hướng với sức mạnh Luân Hồi của bờ sông Tam Sinh.

Hoa Vô Ái đang chiến đấu với âm Thiên Tử dường như cảm ứng được cái gì đó, nhìn về phía nơi xa, trong mắt lộ ra vẻ kinh nghi bất định.

"Luồng sức mạnh này..."

Trên sông Tam Sinh, nước sông cuồn cuộn, đúng là hình thành một vòng xoáy khổng lồ.

Bên trong vòng xoáy, hàng tỉ vong hồn chìm nổi, rú thảm không thôi.

Một luồng sức mạnh Luân Hồi không có gì sánh kịp từ bên trong vòng xoáy tiêu tán ra.

Hoa Vô Ái nhìn vòng xoáy kia, trong mắt lộ ra một tia e ngại.

"Vòng xoáy luân hồi, tại sao có thể như vậy? !"

Vòng xoáy trước mắt này, chính là kẻ cầm đầu khiến cho Hoa Vô Ái lâm vào luân hồi không ngừng nghỉ, nhưng vòng xoáy này, đã bị Sở Cuồng Nhân đánh nát.

Làm sao lại có thể tái hiện vào lúc này? !

Hoa Vô Ái có chút không hiểu.

Sau đso, nàng nhìn thấy tấm bia đá mà các Diêm Vương, Quỷ Đế đang thao túng, lập tức nhận ra lai lịch của bia đá: "Bia Tam Sinh! !"

"Đúng vậy, chính là Bia Tam Sinh ngươi đánh rơi năm đó!"

Âm Thiên Tử từ tốn nói.

Bia Tam Sinh sinh ra ở trong sông Tam Sinh, trước kia bị Hoa Vô Ái đoạt được, nàng luôn đặt nó ở bờ sông, nhưng sau đó lại mất tích bí ẩn.

"Thì ra là bị ngươi lấy mất."

"Đúng vậy, Hoa Vô Ái, ngươi luôn bị giới hạn trong vòng xoáy luân hồi, lại không biết vòng xoáy luân hồi này sinh ra ở bờ sông Tam Sinh, mà sức mạnh Luân Hồi của Bia Tam Sinh và vòng xoáy có chung nguồn gốc, có thể nói là tương sinh tương khắc với nhau, tuy vòng xoáy luân hồi bị hủy một lần, nhưng ta có thể dùng Bia Tam Sinh để tái tạo luân hồi!"

"Tương sinh tương khắc..."

Hoa Vô Ái lộ ra vẻ trầm ngâm, lập tức khẽ cười nói: "Cho nên, cũng có thể hiểu rằng, ta có thể dùng Bia Tam Sinh này để thoát khỏi vòng xoáy luân hồi?"

"Mặc dù không có cách nào hoàn toàn thoát khỏi, nhưng cũng có thể giúp ngươi thoát khỏi luân hồi."

"Ha, ngươi biết bí mật này, lại nhìn ta chịu đựng nỗi khổ luân hồi không ngừng nghỉ, thậm chí sợ ta hiểu thấu đáo bí mật của Bia Tam Sinh, nên trộm nó đi, âm Thiên Tử, đây chính là thứ mà ngươi gọi là... Bằng hữu? !"

Hoa Vô Ái chỉ cảm thấy châm chọc.

Mà thần sắc của âm Thiên Tử lạnh nhạt: "Khi đó ta mới lập trật tự của âm Phủ, sức mạnh của ngươi là biến số của âm Phủ, nếu không có vòng xoáy luân hồi quản thúc ngươi, sao ta có thể yên tâm để ngươi lưu lại âm Phủ? Cho nên ta chỉ có thể làm như thế."

"Ha, nói cho cùng, ngươi vẫn vì sự ích kỷ của mình."

Hoa Vô Ái lắc đầu, lúc này, vòng xoáy luân hồi trên sông Tam Sinh bộc phát ra một lực hút cường đại, trong nháy mắt đã bao phủ lấy nàng.

Vòng xoáy luân hồi chính là khắc tinh của Hoa Vô Ái, vô số năm qua, nàng luôn bị áp chế, lúc này cũng giống vậy, bị vòng xoáy luân hồi khoá chặt, cảm nhận được linh hồn của mình muốn thoát ra khỏi cơ thể, lại bị kéo vào bên trong Luân Hồi vô tận lần nữa.

Mà âm Thiên Tử thấy thế, cũng có hành động trong nháy mắt.

Chỉ thấy hắn thúc giục thần thông thứ ba của Luân Hồi Thiên Thể: "Luân Hồi Thiên Địa!"

Đột nhiên, Hoa Vô Ái cảm thấy quyền năng của âm Phủ trong cơ thể mình bị liên tục hấp thu, tiến vào trong cơ thể của âm Thiên Tử.

Bị vòng xoáy luân hồi quản thúc, Luân Hồi Thiên Địa rút ra quyền năng của âm Phủ, Hoa Vô Ái nhanh chóng lâm vào bên trong hung hiểm trước nay chưa từng có.

"Luồng quyền năng này, rốt cục cũng trở về."

Âm Thiên Tử cảm nhận sức mạnh quen thuộc trong cơ thể, cảm nhận được sức mạnh có thể khống chế âm Phủ, trên mặt lộ ra vui vẻ.

Mà một bên khác.

Linh hồn của Hoa Vô Ái cũng thoát khỏi nhục thân, bay về phía vòng xoáy luân hồi.

Mắt thấy sẽ lập tức bị nuốt chửng, đột nhiên có một luồng khí tức vô cùng mênh mông từ trên trời giáng xuống, toàn bộ âm Phủ trở nên chấn động.

Ngay sau đó, trên bầu trời của âm Phủ, âm khí lăn lộn, hóa thành một gương mặt người to lớn, một luồng uy nghiêm vô tận lưu chuyển ra.

"m Thiên Tử, ngươi có biết tội của ngươi không? !"

Chương 2052: âm Thiên Tử vô địch? Một kiếm chém chết 18 điện

"m Thiên Tử, ngươi có biết tội của ngươi không? !"

Một giọng nói lạnh lùng quanh quẩn ra.

Bầu trời nổ tung.

Một mặt người to lớn được hình thành từ âm khí, âm khí bàng bạc khuếch tán ra, chỉ thấy bọn người Diêm Vương Quỷ Đế dưới trướng âm Thiên Tử ào ào thổ huyết.

Bia Tam Sinh do bọn họ thao túng, phù phù một tiếng, rơi vào trong nước.

Vòng xoáy luân hồi tiêu tán.

Trong nháy mắt, linh hồn của Hoa Vô Ái trở lại cơ thể, nhìn lên gương mặt phủ đầy uy nghiêm kia, nhưng lại hết sức quen thuộc, không khỏi lộ ra nụ cười.

"Hắn trở về..."

Khuôn mặt kia, không phải ai khác, mà chính là Sở Cuồng Nhân.

Mà âm Thiên Tử cũng cảm thấy một luồng áp lực vô cùng nặng nề, nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng ngưng trọng: "Rốt cục ngươi cũng hiện thân!"

Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nhìn chằm chằm âm Thiên Tử: "Ngươi có biết tội của ngươi không? !"

Chất vấn một lần nữa.

Uy áp càng thêm cuồng bạo kinh khủng khuếch tán ra.

Vạn linh ở âm Phủ, nhịn không được mà run lẩy bẩy.

Trên người âm Thiên Tử cũng bộc phát ra khí tức kinh khủng, có quyền năng của âm Phủ gia tăng, thực lực của hắn, đã được nâng cao một bước so với trước đó.

"Ta là âm Thiên Tử, ở âm Phủ này, ai dám phán tội của ta!"

"Thiên tử, cuối cùng cũng chỉ ở dưới Thiên, nhưng ta là kẻ phía trên Thiên! Ta nói ngươi có tội, ngươi liền có tội!" Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Cùng lúc đó.

Một lượng lớn âm khí lăn lộn, hóa thành hai sợi xiềng xích khổng lồ bắn về phía âm Thiên Tử, mà đương nhiên đối phương sẽ không chịu bó tay chịu trói.

Chỉ thấy hắn gầm nhẹ một tiếng, sức mạnh Luân Hồi bạo phát, thần thông của thể chất vận hóa ra, đưa tay chính là một đạo kiếp quang tươi sáng: "Luân Hồi Kiếp Quang!"

Ầm! !

Xiềng xích, kiếp quang va chạm.

Hư không bốn phía bị phá toái.

Chỉ thấy xiềng xích đánh nát kiếp quang, vẫn bắn về phía âm Thiên Tử.

Chỉ trong nháy mắt, liền khóa hắn ở giữa không trung.

"Hừ!"

"Sở Cuồng Nhân, nơi này không phải Tiên giới của ngươi, nơi này là âm Phủ, mà hiện tại ta là âm Thiên Tử nắm giữ quyền năng của âm Phủ!"

Âm Thiên Tử gầm nhẹ một tiếng, quyền năng của âm Phủ lưu chuyển ra.

Chỉ thấy hai đạo xiềng xích phong tỏa ngăn cản hắn kia, bắt đầu run rẩy, vỡ nát!

Mọi người thấy thế, đồng tử hơi hơi co rụt lại.

"Chẳng lẽ ngay cả Quỷ Đế cũng không làm gì được âm Thiên Tử sao? !"

"Thật là đáng sợ, thực lực của âm Thiên Tử vốn đã rất cường đại, hiện tại lại cộng thêm quyền năng của âm Phủ, ở âm Phủ, ai sẽ là đối thủ của hắn?"

Trong lòng đám người Đại tế ti, Lữ U lo lắng.

Mà cách đó không xa.

Bọn người Quỷ Đế, Diêm Vương thời kỳ Tiên Cổ thì lộ ra nụ cười.

"Thiên tử chi uy, há lại là thứ mà một Sở Cuồng Nhân có thể ngăn cản?"

"Dúng vậy, thực lực của Sở Cuồng Nhân quả thật cường đại, nhưng điều kiện tiên quyết là được xây dựng trên quyền năng Tiên Vương, ở chỗ này là âm Phủ, mà Thiên Tử đã lấy được quyền năng của âm Phủ, dù Sở Cuồng Nhân có mạnh hơn, nhưng sao có thể là đối thủ của Thiên Tử?"

Bọn họ vô cùng tự tin đối với âm Thiên Tử.

Mà sau khi âm Thiên Tử tránh thoát xiềng xích trói buộc, gầm nhẹ một tiếng, toàn bộ âm khí trong âm phủ, giống như thủy triều hội tụ về phía hắn.

Hắn, đúng là có ý hội tụ sức mạnh của âm Phủ vào một thân!

Loại chuyện này, ngay cả Hoa Vô Ái chưởng quản quyền năng của âm Phủ trước đó cũng làm không được.

Người sáng thế Luân Hồi âm Phủ, quả thật là không thể so sánh với tầm thường.

Sắc mặt mọi người ngưng trọng.

Nhưng âm Thiên Tử hơi cau mày lại.

Hắn vốn muốn hấp thu toàn bộ âm khí của âm Phủ, nhưng lại phát hiện, mình lại không có cách nào hấp thu âm khí tạo nên gương mặt trên bầu trời kia.

Dường như có luồng sức mạnh nào đó, ngăn cản hắn.

Không cần phải nói, chuyện này nhất định là Sở Cuồng Nhân làm.

Đối phương, có thể ngăn cản quyền năng âm Phủ của mình? !

"Quả thật là có mấy phần năng lực, nhưng, ta sẽ để ngươi mở mang kiến thức về sức mạnh chân chính của quyền năng của âm Phủ! !" âm Thiên Tử hừ lạnh một tiếng nói.

Chỉ thấy hắn đưa tay ra, âm khí vô tận hội tụ thành một trường mâu.

Vút! !

Trường mâu bắn ra, phá vỡ tầng tầng hư không, bắn thẳng vào khuôn mặt kia!

Nhưng lại thấy âm khí trên mặt người lăn lộn.

Một lượng lớn sức mạnh đạo tắc tuôn ra, dung hợp với âm khí, lại hóa thành từng sợi xiềng xích âm khí lần nữa, đầu tiên là đánh nát trường mâu, rồi tiếp tục khoá chặt âm Thiên Tử.

Chỉ chốc lát.

Âm Thiên Tử lại bị xiềng xích khóa đến cực kỳ chặt chẽ.

Chuyện này khiến sắc mặt của hắn nhanh chóng trở nên âm trầm.

Bây giờ mình đã nắm giữ quyền năng của âm Phủ, là âm Thiên Tử, âm Phủ này có thể nói là địa bàn của mình.

Nhưng ở trên địa bàn của mình, lại bị Sở Cuồng Nhân dùng xiềng xích trói chặt nhiều lần.

Mặt mũi của hắn làm sao có thể được bảo toàn? !

"Sở Cuồng Nhân, ngươi đi chết đi!"

Âm Thiên Tử thét dài một tiếng, quyền năng của âm Phủ và tu vi của bản thân đều được thúc giục tới cực hạn, sáu đạo thần quang từ trong cơ thể hắn phun ra ngoài.

Chính là thần thông của Luân Hồi Thiên Thể, Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới!

Đại thế giới chấn động hư không.

Từng sợi từng sợi xiềng xích bắt đầu run rẩy, lập tức nứt ra.

"Ha, thú vị, nếu đã như thế, vậy ta không ngại tự mình xuất thủ chế tài ngươi!" Một tiếng cười khẽ tiếng vang lên.

Chỉ thấy khuôn mặt to lớn trên bầu trời bắt đầu tiêu tán.

Thay vào đó là một vòng xoáy âm khí to lớn, mà bên trong vòng xoáy có một thân ảnh màu trắng, được bao phủ trong tiên huy vô tận từ từ đáp xuống.

Mái tóc đen suôn dài như thác nước, như tiên tuyệt thế, phong thái rung động lòng người.

Cước bộ nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Chỉ thấy đại địa rung chuyển, sơn hà vỡ tan.

Toàn bộ bờ sông Tam Sinh bị dấy lên sóng to ngập trời, hàng tỉ vong hồn nằm rạp trên mặt đất.

Giống như cung nghênh tồn tại chí cao vô thượng.

"Cung nghênh Quỷ Đế!"

Nơi xa, đại tế ti, Lữ U, hàng tỉ âm binh, vô số vong hồn vân vân đều quỳ trên mặt đất, cung kính cúi chào về phía Sở Cuồng Nhân.

Tiếng cung nghênh, vang vọng ở trong gầm trời.

Tình cảnh này, khiến cho âm Thiên Tử tức đến xanh mét cả mặt mày.

Hắn mới là âm Thiên Tử!

Nhưng những người này, không quỳ lạy mình, lại quỳ với Sở Cuồng Nhân!

"Tốt, tốt lắm!"

"Sở Cuồng Nhân, rốt cục ngươi cũng hiện thân, hôm nay, ta muốn hoàn toàn đánh tan ngươi ở chỗ này, để thế nhân nhìn cho rõ, ai mới là chủ nhân của âm Phủ! !"

Âm Thiên Tử lạnh giọng nói ra.

Ở quanh người hắn, sáu đạo thần quang lưu chuyển.

Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới được thi triển, trong nháy mắt đã nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

Uy lực này, vô cùng cường đại.

Chỉ sợ ngay cả Hỗn Nguyên cũng phải cẩn thận ứng phó.

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, đứng tại chỗ, lại nhẹ nhõm khoan thai.

Đối mặt với sự nghiền ép đến từ đại thế giới, hắn từ từ duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng điểm một cái về phía đại thế giới, đầu ngón tay có thần hoa hiện lên.

Một tiếng phịch vang lên.

Toàn bộ đại thế giới giống như bọt biển, nổ tung.

Đạo tắc lục đạo bị phá nát thành vô số mảnh vỡ, cuốn ngược ra sau.

Cực chiêu bị phá.

Âm Thiên Tử lảo đảo lùi lại mấy chục bước, không thể tin được nhìn Sở Cuồng Nhân ở phía đối diện: "Sao ngươi có thể ngăn lại một chiêu này? !"

"Ngươi, quá yếu."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Điều đó không có khả năng, ở âm Phủ này, ta chính là vô địch!"

Âm Thiên Tử rống giận, quyền năng của âm Phủ hóa thành từng sợi từng sợi xiềng xích lao về phía Sở Cuồng Nhân, muốn phong ấn hắn lại.

Nhưng còn chưa tới gần, liền bị kiếm khí lưu chuyển trên người hắn phá nát.

"Luân hồi 18 điện! !"

Âm Thiên Tử lại thi triển cực chiêu lần nữa.

Vô số đạo tắc phun ra ngoài, đan xen trên không trung, đúng là hóa thành từng tòa cung điện khí thế rộng rãi, có tổng cộng 18 tòa!

Mỗi một tòa đều ẩn chứa sức mạnh trấn sát cường đại!

"Chết! !"

Âm Thiên Tử thao túng cực chiêu, lúc này, 18 tòa cung điện có khí thế bàng bạc trấn sát về phía Sở Cuồng Nhân, uy thế giống như muốn diệt tận vạn linh.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, vạch một đường trong hư không.

Một đạo kiếm khí kinh diễm tuyệt luân hoành không chém ra, rơi vào phía trên tòa cung điện thứ nhất, trong nháy mắt đã chém nó thành hai nửa...

Ngay sau đó, tòa thứ hai, tòa thứ ba, tòa thứ tư...

Chỉ trong thoáng chốc, 18 tòa cung điện huy hoàng bị một kiếm chém hết! !

Lúc này, âm Thiên Tử đã hoài nghi nhân sinh.

Chương 2053: âm Thiên Tử hồn phi phách tán, âm Phủ không cần đến các ngươi

Luân hồi 18 điện, đây là sát chiêu cường đại của âm Thiên Tử.

Khi thi triển ởm Phủ, được quyền năng của âm Phủ gia tăng, uy lực mạnh mẽ, gần như là thuận buồm xuôi gió, dù hắn biết Sở Cuồng Nhân không thể coi thường.

Rất có thể sẽ ngăn cản được một chiêu này của mình.

Nhưng dễ dàng ngăn lại như vậy, vẫn vượt qua tưởng tượng của hắn.

Lúc này.

Chỉ thấy mắt sáng Sở Cuồng Nhân như đuốc, nhìn về phía âm Thiên Tử.

Uy thế trên người, đang dần dần cất cao.

Đúng là đè qua người nắm giữ quyền năng của âm Phủ là hắn.

"Điều đó không có khả năng, không có khả năng!"

"Ta có quyền năng của âm Phủ trong tay, ở âm Phủ, ngay cả Hỗn Nguyên cũng chưa hẳn là đối thủ của ta, làm sao lại thua trong tay ngươi được? !"

Âm Thiên Tử quát lạnh một tiếng.

Đột nhiên, sức mạnh Luân Hồi trên người hắn phun trào, trong lòng bàn tay có một vòng xoáy hiện lên, nơi xa, một tấm bia đá đột nhiên vọt ra khỏi mặt nước.

Chính là Tam Bia Sinh!

Bia Tam Sinh xuất hiện, sức mạnh Luân Hồi vô cùng vô tận từ đó tiêu tán ra.

Tiên huy phun trào, hàng tỉ quang hoa lưu chuyển.

Chiếu rọi ra, kiếp sau, kiếp này!

Đùng! !

Bia Tam Sinh dài ra theo gió, rất nhanh liền hóa thành một ngọn núi khổng lồ rộng vạn trượng.

Trấn áp về phía Sở Cuồng Nhân!

"Ta không có quá khứ, không có kiếp sau, siêu thoát ở bên ngoài luân hồi, Bia Tam Sinh này của ngươi, làm sao có thể trấn áp được ta? !"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Đối mặt với sự trấn áp của Bia Tam Sinh, hắn đứng chắp tay, đưa tay ra, một đạo kiếp quang u ám lưu chuyển ở lòng bàn tay, ầm ầm đánh ra.

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, bia đá như ngọn núi khổng lồ bị một đạo kiếp quang đánh bay ra ngoài, hàng tỉ tiên huy đột nhiên thu liễm.

Một đám Quỷ Đế, Diêm Vương thời đại Tiên Cổ đều vô cùng choáng váng.

Thủ đoạn của âm Thiên Tử đã ra hết, ngay cả Bia Tam Sinh cũng dùng rồi.

Nhưng vẫn không làm gì được Sở Cuồng Nhân như cũ? !

Thực lực này, vượt xa quy định bình thường!

Không phải nói có quyền năng của âm Phủ, thì chính là vô địch ở âm Phủ sao?

Vì cái gì lại không có tác dụng đối với Sở Cuồng Nhân?

Mọi người không hiểu.

Mà sau khi âm Thiên Tử nhìn thấy Sở Cuồng Nhân thi triển kiếp quang, đồng tử hơi hơi co rụt lại: "Loại sức mạnh này... Luân Hồi Thiên Thể, ngươi có Luân Hồi Thiên Thể!"

Sở Cuồng Nhân không hề phủ nhận.

Tuy Luân Hồi Thiên Thể đã sớm bị hắn dung nhập vào bên trong Duy Nhất Bản Nguyên Thể.

Nhưng thần thông của thể chất này, hắn vẫn có thể tuỳ tiện vận dụng.

"Lục Đạo Luân Hồi đại thế giới!"

Sở Cuồng Nhân thúc giục thần thông.

Thần quang của Lục Đạo Luân Hồi từ trong cơ thể hắn lưu chuyển ra.

Thiên Đạo, nhân đạo, A Tu La Đạo, Địa Ngục Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Súc Sinh Đạo, sáu loại đạo biến thành sức mạnh đạo tắc, hóa thành một luân hồi đại thế giới.

Trùng trùng điệp điệp, khuếch tán ra.

Mà âm Thiên Tử cũng lại sử dụng thần thông này lần nữa.

Chỉ thấy hai thế giới va chạm.

Một người như thế chẻ tre, một người bị phá nát như bọt biển.

Lúc này, âm Thiên Tử bị Lục Đạo Luân Hồi bao phủ ở bên trong, sức mạnh Luân Hồi vô cùng vô tận như ma bàn. Đang nghiền ép thân thể của hắn.

Mặc dù có quyền năng của âm Phủ, cũng không làm nên chuyện gì!

"Dựa vào cái gì? !"

"Ta là người sáng lập trật tự của âm Phủ, là Luân Hồi Thiên Thể đầu tiên giữa thiên địa, vì sao lại thua bởi ngươi? Điều đó không có khả năng!"

Âm Thiên Tử không cam lòng, lớn tiếng rống giận.

Nhưng tất cả những thứ này đều là chuyện vô bổ.

Sở Cuồng Nhân đưa tay về phía âm Thiên Tử, chộp một phát, quyền năng của âm Phủ trong cơ thể đối phương giống như nước lũ trút xuống, bị hút ra.

Cuối cùng, huyễn hóa thành một quang cầu ở trong lòng bàn tay Sở Cuồng Nhân.

"Cho tới bây giờ, lời nói của ngươi chưa từng có tác dụng ở âm Phủ này."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, có quyền năng của âm Phủ, quả thật có thể thu hoạch được gia tăng to lớn đến từ âm Phủ, cho dù là Hỗn Nguyên cũng không nhất định là đối thủ.

Chỉ tiếc, mặc dù Sở Cuồng Nhân không phải Hỗn Nguyên.

Nhưng hắn là dị số.

Chiến lực cũng ở phía trên Hỗn Nguyên tầm thường.

Tạo nghệ phía trên Luân Hồi chi đạo, càng ở phía trên âm Thiên Tử.

Hơn nữa, hắn đã từng nắm giữ quyền năng của âm Phủ, trình độ quen thuộc đối với luồng sức mạnh này, không thấp hơn âm Thiên Tử chút nào.

Đủ loại nhân tố hợp lại, khiến âm Thiên Tử cho dù có nắm giữ luồng sức mạnh này, cũng không có cách nào tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì đối với hắn.

Sự chênh lệch giữa bọn họ, thật sự quá lớn.

"Khóa!"

Lúc này, Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát.

Bên trong ánh mắt hoảng sợ của âm Thiên Tử, từng sợi từng sợi xiềng xích âm khí dung hợp với đạo tắc dò ra từ trong hư không, khiến âm Thiên Tử hoàn toàn bị phong tỏa ngăn cản.

Âm Thiên Tử, bị treo đến giữa không trung.

"m Thiên Tử, nhiễu loạn trật tự âm Phủ, phán... Hồn phi phách tán!"

Lời nói vừa dứt.

Vô số xiềng xích bỗng nhiên co lại, âm Thiên Tử chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh trước nay chưa có đang điên cuồng chém vào thân thể của mình.

Đạo trong cơ thể, đều bị dần dần làm hao mòn hầu như không còn.

"Không, không..."

Âm Thiên Tử điên cuồng giãy dụa, nhưng hắn đã mất đi quyền năng của âm Phủ, căn bản không đáng chú ý ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, căn bản không thể thoát hỏi sự khống chế của hắn.

Một tiếng phịch vang lên.

Chỉ thấy một làn sương máu nổ tung.

Đường đường là âm Thiên Tử, dưới sự chứng kiến của vạn linh ở âm Phủ, hoàn toàn chết đi!

Nhưng như thế vẫn chưa hết.

Những Quỷ Đế, Diêm Vương đi theo âm Thiên Tử đến đây còn chưa được xử trí, bọn họ ào ào quỳ gối ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

"Chúng ta bái kiến Quỷ Đế, xin Quỷ Đế tha thứ cho chúng ta."

"Đúng vậy, chúng ta nguyện ý máu chảy đầu rơi vì Quỷ Đế."

"Chúng ta nguyện cung cấp một phần sức mạnh của mình để kiến thiết âm Phủ."

Trong lòng những Quỷ Đế Diêm Vương này cũng có chút tự tin.

Dù sao thì, thực lực của bọn họ không kém.

Tập hợp lại, là lực lượng mà không một thế lực nào có thể coi nhẹ.

Bọn họ chủ động góp sức cho Sở Cuồng Nhân.

Đối phương không có khả năng không đáp ứng.

"Thực lực các ngươi không kém."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Trong lòng mọi người vui vẻ, quả đúng như bọn họ dự liệu.

Nhưng một câu phía sau của đối phương, lại làm cho bọn họ như rớt vào hầm băng.

"Nhưng đáng tiếc, âm Phủ đã không còn chỗ của các ngươi."

Đồng tử của các Diêm Vương, Quỷ Đế đột nhiên co rụt lại.

Còn chưa chờ bọn họ có hành động, u quang trong mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, sức mạnh Luân Hồi mênh mông đổ xuống, nghiền tất cả mọi người thành sương máu ngay tại chỗ.

Đến tận giờ.

Trận phản loạn do âm Thiên Tử gây ra, đã hoàn toàn kết thúc.

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Hoa Vô Ái, cười nhạt nói: "Ngươi không sao chứ."

"Không ngại."

Hoa Vô Ái đưa tay cầm lấy Bia Tam Sinh cách đó không xa.

Nàng vuốt ve bia đá, lộ ra một tia tưởng nhớ.

"Bia Tam Sinh này, sinh ra từ bờ sông Tam Sinh, có thể tái tạo vòng xoáy luân hồi, có cần ta giúp ngươi hủy nó không?" Sở Cuồng Nhân hỏi.

"Không cần, một món đồ mà thôi, bản thân nó cũng không gây ra sai lầm gì."

Hoa Vô Ái lắc đầu.

Sở Cuồng Nhân cũng không có kiên trì.

Thực lực của Bia Tam Sinh không kém, uy lực mạnh mẽ, là chí bảo bản nguyên cực phẩm, cho dù là Hỗn Nguyên, cũng sẽ đỏ mắt.

Đối phương giữ lấy, sau khi luyện hóa sẽ có trợ giúp đối với thực lực.

"Được rồi, hiện tại để ta đánh phần quyền năng này vào trong cơ thể ngươi đi."

Sở Cuồng Nhân lấy quyền năng của âm Phủ trong tay ra, nói.

Nhưng Hoa Vô Ái nghe vậy, lại lui về phía sau hai bước, bộ dáng cự tuyệt: "Quyền năng này, ngươi thích cho ai thì cho người đó đi, ta mệt mỏi."

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút: "Đây chính là quyền năng của âm Phủ đó."

Quyền năng của âm Phủ chí cao vô thượng, lại có thể có người không muốn?

"Có liên quan gì với ta? Ta chỉ muốn nhàn nhã sống qua ngày, hơn nữa... Ngươi giao quyền năng này cho ta, kỳ thật chính là muốn tìm vung tay chưởng quỹ mà thôi."

Hoa Vô Ái nhìn đối phương một chút, thản nhiên nói.

"Khụ khụ, làm sao có thể, nhưng mà sự vụ của Tiên giới bận rộn, đế quốc có không ít chuyện cũng cần phải xử lý, ta quả thật có chút bận không lo nổi."

Sở Cuồng Nhân ho hai tiếng nói.

"Theo ta được biết, đế quốc đều do Như Yên trưởng lão tiếp quản."

Hoa Vô Ái nói.

"Sao ngươi biết được?"

Lời vừa ra khỏi miệng thì Sở Cuồng Nhân đã hối hận.

Đây không phải đang vạch trần bí mật của mình sao?

Hoa Vô Ái bất đắc dĩ lắc đầu: "Quả nhiên, cái tên này, ngươi muốn lười biếng đúng không, âm Phủ này, tự ngươi đi quản đi."

Chương 2054: Bái phỏng Nữ Oa, ta muốn thống trị ba ngàn đạo

Sở Cuồng Nhân là chủ nhân âm Phủ.

Nhưng hiện tại hắn đang gặp rắc rối với quyền năng của âm Phủ trong tay.

Quyền năng của âm Phủ này, nên cho ai đây?

Hoa Vô Ái đoán không sai, hắn thật sự muốn lười biếng.

Nhưng cho dù muốn lười biếng, cũng phải giao quyền năng này ra trước, tìm người đến thay thế mình quan lý âm Phủ, duy trì trật tự của âm Phủ.

Tìm ai bây giờ?

Từng cái tên lướt qua trong đầu của mình.

Cuối cùng, hắn quyết định chọn đại tế ti.

Có thể nói trừ mình, và Hoa Vô Ái ra, đối phương là người có thực lực cao nhất âm Phủ, cũng đủ trung thành đối với mình.

Quan trọng nhất là, tư lịch của hắn rất cao.

Giao quyền năng của âm Phủ cho hắn, cũng không có người sẽ nói ra nói vào.

Nếu không ổn, thì vẫn có Hoa Vô Ái ở đây.

Đại tế ti nhìn quyền năng của âm Phủ dần dần rót vào trong cơ thể mình, cảm nhận được mình có thể nắm giữ âm Phủ, hiện tại hắn vẫn có chút choáng váng.

Vậy mà mình lại trở thành chủ nhân của âm Phủ?

Loại chuyện này, trước kia hắn nghĩ cũng không dám nghĩ.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân vừa mới chuyển giao quyền năng của âm Phủ cho mình, giống như vứt bỏ được một bao quần áo, thở dài một hơi, có chút im lặng.

Đây chính là quyền năng của âm Phủ dược vô số người tha thiết ước mơ đó.

Sao Quỷ Đế có thể ghét bỏ như vậy được?

Chậc.

Cảnh giới của Quỷ Đế, rốt cuộc đã đến loại trình độ nào rồi.

Dù hiện tại đại tế ti nắm giữ quyền năng của âm Phủ, nhưng khi hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, vẫn giống như đối mặt với một đại hải sâu không thấy đáy như cũ.

Đối phương, là tồn tại mà mình không thể chống lại.

Thật không hổ là Quỷ Đế.

Đại tế ti âm thầm nghĩ tới, càng thêm kính sợ đối với Sở Cuồng Nhân.

"Được rồi, đến tiếp nhận gia hỏa này đi."

Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên.

Đột nhiên, một linh hồn bị hắn phóng ra ngoài.

Đối phương mặc một bộ trường bào màu đỏ ngòm, chính là Minh Hà lão tổ.

"Đại tế ti, mang hắn đến 18 tầng Địa Ngục, chịu hình phạt vô gián!"

Sở Cuồng Nhân lạnh giọng nói ra.

"Vâng."

Đại tế ti gật gật đầu.

Lúc nghe được một số hành động của Minh Hà, đại tế ti cũng giận không nhịn nổi, khinh nhờn vong hồn, là tội lớn không thể tha thứ ở âm Phủ!

Sau khi hoàn thành một số việc, Sở Cuồng Nhân lại đến bờ sông Tam Sinh một chuyến.

Biển Hoa Bỉ Ngạn.

Hoa Vô Ái tựa ở phía trên Bia Tam Sinh, chân ngọc tinh xảo nhỏ nhắn đang nhẹ nhàng lay động ở trong nước sông, dấy lên từng vòng gợn sóng.

Sau khi phát giác ra Sở Cuồng Nhân tới gần, Hoa Vô Ái nhìn hắn một cái.

"Có việc gì?"

"Bái phỏng bạn cũ, tùy ý tâm sự mà thôi."

Sở Cuồng Nhân đi vào biển hoa.

Hương hoa tràn ngập, cảnh sắc hợp lòng người.

Nơi này, xem như nơi có cảnh sắc tốt nhất ở âm Phủ.

Đồng thời, cũng là cấm địa lớn nhất ở âm Phủ, nếu không có sự cho phép của Hoa Vô Ái, tự tiện tiến vào nơi này, sẽ khiến cho đối phương nổi giận.

Cũng chỉ có Sở Cuồng Nhân mới có thể tự do ra vào chỗ này.

"Ngồi đi." Hoa Vô Ái nói.

Sở Cuồng Nhân cũng không khách khí, ngồi ở bên cạnh nàng.

"Ngươi rời đi hai vạn năm, đã đi nơi nào?"

"Những vụ trụ còn lại."

Ánh mắt Hoa Vô Ái lộ ra một tia kinh ngạc, nhưng cũng không có quá khiếp sợ.

Vũ trụ Thiên Nguyên cũng có.

Bọn họ đã sớm biết sự tồn tại của những vũ trụ còn lại.

"Vũ trụ còn lại, có phong cảnh ra sao?"

"Cũng không có gì, cũng không kém vũ trụ Bàn Cổ bao nhiêu, có vũ trụ thậm chí đến cả tồn tại cảnh giới Đại La cũng không có, rất là yếu ớt, có vũ trụ thì có thể bình khởi bình tọa với đại đạo, địa vị ngang nhau..."

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói ra một chút kinh nghiệm của bản thân.

Hoa Vô Ái càng thêm ngạc nhiên.

Không nghĩ tới Sở Cuồng Nhân không chỉ đi qua một vũ trụ.

"Ngươi đi bao nhiêu vũ trụ?"

"Quên đếm."

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng, không có 1000, cũng có bảy tám trăm đi, cho dù thế, hắn cũng không dám nói mình đã đi khắp chư thiên vũ trụ.

Đi ra ngoài một chuyến, mới biết được thế giới này bao la cỡ nào.

Vượt xa tưởng tượng của mình.

Hàn huyên một hồi, Sở Cuồng Nhân chợt nhớ tới cái gì đó: "Đúng rồi, ngươi có từng nghe nói bên trong vũ trụ Bàn Cổ, người nào am hiểu Không Gian chi đạo nhất không?"

"Không Gian chi đạo..."

Hoa Vô Ái suy tư một phen: "Người sử dụng Không Gian chi đạo không ít, nổi danh nhất cũng có mấy người, tây phương Như Lai của Chưởng Trung Phật Quốc, còn có Địa Tiên Chi Tổ của Ngũ Trang quan, Trấn Nguyên Tử của Tụ Lý Càn Khôn, vân vân..."

"Đó không phải là người ta muốn tìm, ngươi có biết, nhánh Dương Liễu nào có thể phát huy ra sức mạnh không gian cường đại không."

"Dương Liễu..."

Hoa Vô Ái suy tư một phen, lại không có đầu mối.

Sở Cuồng Nhân cũng không có cưỡng cầu.

Chỉ tiếc, Đại Vận Mệnh Thuật của hắn không có cách nào thôi diễn chính xác lai lịch của nhánh Dương Liễu kia, có lẽ, đối phương cũng không thấp hơn Hỗn Nguyên.

Mệnh cách thậm chí còn vượt qua Hỗn Nguyên!

Nếu không thì, không có đạo lý gì mà mình không tính toán ra được.

Sau khi hàn huyên với Hoa Vô Ái, hắn liền rời khỏi âm phủ.

Trở lại Tiên giới.

Xử lý một số sự vụ.

Tiếp đó là vuốt ve an ủi Cố Linh Lung một phen.

Mấy năm sau, Sở Cuồng Nhân rời khỏi đế quốc, mang theo hai người Cố Linh Lung, Lam Vũ bắt đầu dần dần bái phỏng các tồn tại Tiên Cổ.

Người đầu tiên bái phỏng, tất nhiên là Nhân tộc chi mẫu, Nữ Oa!

Trên chín tầng trời, Oa Hoàng cung.

Mấy người Sở Cuồng Nhân từ từ đi vào, dường như cảm nhận được hắn đi đến, cửa lớn kim bích huy hoàng, tiên huy ngàn vạn trong Oa Hoàng cung, từ từ mở ra.

Một bóng người yểu điệu như tiên, từ từ đi ra.

"Há, là ngươi."

Sở Cuồng Nhân hơi ngoài ý muốn.

Người tới đúng là truyền nhân của Nữ Oa ngày xưa, Hoa Hi.

"Tham kiến Tiên Vương."

Hoa Hi thi lễ một cái.

"Xem ra cơ duyên của ngươi rất thâm hậu, có thể đi theo bên người Oa Hoàng để tu hành."

"Đều nhờ Oa Hoàng chiếu cố."

Hoa Hi cũng có chút cảm khái.

Tuy trước đó nàng tự xưng là truyền nhân của Nữ Oa, nhưng trên thực tế, cũng chỉ có được một chút truyền thừa của Nữ Oa mà thôi, căn bản không được tính là truyền nhân chân chính của đối phương, không chỉ có nàng, còn có truyền nhân của Phục Hi, truyền nhân của Hiên Viên cũng giống vậy.

"Oa Hoàng có đó không?"

"Đang ở bên trong chờ Tiên Vương."

Mấy người Sở Cuồng Nhân đi theo Hoa Hi tiến vào Oa Hoàng cung.

Bên trong Oa Hoàng cung, một mảnh trang nghiêm.

Có hư ảnh Chân Long Thần Hoàng lưu chuyển, vô cùng thần thánh.

Mà trong điện, một nữ tử tuyệt mỹ, giữa mày lộ ra vẻ an lành ngồi bên trên bồ đoàn.

Sở Cuồng Nhân từng gặp qua Nữ Oa.

Không chỉ có Nữ Oa, bọn Nhân hoàng như Phục Hi, Thần Nông, hắn đều từng gặp qua bên trong huyễn tượng do sử sách Nhân Hoàng ở Nhân Hoàng tông chế tạo ra.

Còn tự mình chứng kiến không ít đại sự kiện của nhân tộc.

"Tham kiến Oa Hoàng."

Đối trước với vị Nhân tộc chi mẫu trước mắt này, Sở Cuồng Nhân cũng bớt đi một chút phóng túng, ngạo tính, cho đối phương một phần tôn trọng.

Cố Linh Lung, Lam Vũ cũng hơi hơi hành lễ.

"Ừm, Tiên Vương khách khí."

Nữ Oa cười nhạt một tiếng, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng hiền lành, thật giống như đang nhìn hài tử của mình công thành danh toại.

"Ngồi đi."

Nữ Oa phất tay áo lên, ba cái bồ đoàn xuất hiện.

Mấy người Sở Cuồng Nhân cũng không câu nệ.

Đến đây chuyến này, hắn muốn luận đạo với đối phương.

Cũng không che che lấp lấp, nói rõ ý đồ đến.

"Mời."

Nữ Oa cũng không cự tuyệt.

Hai người bắt đầu luận đạo, đạo âm quanh quẩn thương khung, địa dũng kim liên, long phi phượng vũ, các loại dị tượng huyền diệu, chiếu rọi trên bầu trời.

Sau một phen luận đạo, hai bên đều không hề che giấu, đều có thu hoạch.

Mà Cố Linh Lung, Lam Vũ dự thính, cũng có rất nhiều cảm ngộ.

Sở Cuồng Nhân phát hiện, Nữ Oa có cảm ngộ sâu sắc đối với Tạo Hóa chi đạo, đã sớm có thể thống trị các đạo còn lại, thành tựu vị trí Hỗn Nguyên.

Nhưng đối phương, lại chậm chạp không có đột phá.

Hắn không khỏi hiếu kỳ hỏi thăm.

"Ha, vậy thì, vì sao Tiên Vương không đột phá?"

Nữ Oa hỏi ngược lại.

"Ta muốn thống trị ba ngàn đạo!"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nói thật nhẹ nhàng tự nhiên, giống như chính mình nhất định có thể hoàn thành.

Ngay cả Nữ Oa cũng giật mình trong lòng, có chút chấn kinh.

"Tiên Vương thực sự... Rất có khí phách!"

Thống trị ba ngàn đạo, loại lời này, đừng nói vũ trụ Bàn Cổ, chỉ sợ là chư thiên vũ trụ, cũng khó có người dám nghĩ tới.

Chương 2055: Luận đạo với Tây Vương Mẫu, Nguyên Thủy Thiên Tôn, kiếm phá Tru Tiên Trận

"Sở dĩ ta không đột phá, là đang đợi một cơ hội, một cơ hội có thể đánh vỡ hạn chế của đại đạo." Nữ Oa từ tốn nói.

"Đánh vỡ hạn chế của đại đạo?"

"Đúng."

Nữ Oa khẽ gật đầu, nói: "Không chỉ có ta, mấy người Tam Thanh sư huynh cũng vẫn không có đột phá Hỗn Nguyên, bọn họ cũng đang đợi cơ hội này."

Không phải tất cả mọi người đều là dị số giống Sở Cuồng Nhân.

Có thể dễ dàng đánh vỡ hạn chế của đại đạo.

Bọn người Nữ Oa, muốn đánh vỡ hạn chế này là chuyện cực kỳ khó khăn, ở thời kỳ Tiên Cổ, bọn họ không có cơ hội, cho nên mới dùng chín đạo để Chứng Đạo Hỗn Nguyên.

Nhưng bây giờ.

Bọn họ cảm nhận được cơ hội đánh vỡ hạn chế của đại đạo.

Cho nên, tất cả mọi người đều đang đợi cơ hội này xuất hiện.

"Cơ hội..."

Bỗng nhiên Sở Cuồng Nhân nghĩ đến cuộc đối thoại với Hắc Ám Ma Quân ngày xưa.

Mỗi vũ trụ đều có một cánh cửa.

Một cánh cửa thông với khởi nguyên của chư thiên vũ trụ, Hồng Mông đại thế giới!

Mà cánh cửa này, sắp mở ra.

Sở Cuồng Nhân hiểu rõ, chỉ sợ đó sẽ là cơ hội mà bọn người Nữ Oa chờ đợi.

Tiếp đso.

Sở Cuồng Nhân lại hỏi thăm một chút chuyện liên quan tới nhánh Không Tâm Dương Liễu.

Nhưng khiến Sở Cuồng Nhân ngoài ý muốn chính là, cho dù là Nữ Oa, cũng không biết rõ về chuyện của nhánh Không Tâm Dương Liễu, chỉ nói: "Các sư huynh Tam Thanh hiện thế sớm hơn ta, có lẽ bọn họ sẽ biết một số manh mối."

Sở Cuồng Nhân càng cảm thấy tò mò hơn.

Ngay cả Nữ Oa cũng không biết chuyện về nhánh Không Tâm Dương Liễu này.

Vậy thì đối phương, phải thần bí đến cỡ nào.

Sau khi cáo biệt Nữ Oa, Sở Cuồng Nhân tiến về nơi ơe của Tam Thanh.

Trạm thứ nhất, chính là Côn Lôn bí giới.

Đây là nơi ở của hai vị đại năng Tiên Cổ, vị thứ nhất là Tây Vương Mẫu, vị thứ hai, chính là một trong Tam Thanh, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Sở Cuồng Nhân đi đến bái phỏng Tây Vương Mẫu trước.

Ở chỗ này, hắn gặp được một cố nhân.

"Ngọc Trí, đã lâu không gặp."

Tiên tử trước mắt, mặc một bộ bạch y, dung nhan tinh xảo, da thịt trắng như tuyết, giữa mày mang theo một luồng quý khí nhàn nhạt, giống như một vị danh viện bên trong Tiên giới.

Chính là một trong Huyền Thiên cửu tinh, Ngọc Trí.

Cũng là thánh nữ của thánh địa Dao Trì ở Tiên giới.

"Ha, Sở đạo hữu, đã lâu không gặp, chuyện ngươi vừa về Tiên giới đã nổi trận lôi đình trước đó không lâu, ta sớm có nghe nói, vốn cũng muốn tiến đến bái phỏng, nhưng nghĩ đến ngươi vừa trở về, chắc hẳn sẽ rất bận, chờ qua một thời gian ngắn rồi nói, không nghĩ tới, ngươi lại tới Côn Lôn trước." Ngọc Trí cười nhạt nói.

Đúng vậy.

Bọn người La Hầu vây công đế quốc.

Sở Cuồng Nhân vừa về đến tất nhiên sẽ tìm bọn họ tính sổ trước.

"Tại sao ngươi lại ở chỗ này?"

Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ hỏi.

"Bây giờ ta đã là đệ tử của Tây Vương Mẫu." Ngọc Trí cười nói.

"Ha, tu vi của ngươi, không thấp hơn ta, lại tự xưng là đệ tử của ta, thật đúng là tâng bốc ta quá rồi." Một tiếng cười khẽ vang lên.

Chỉ thấy một nữ tử mặc trên người một bộ trường bào màu trắng, anh tuấn uy vũ bất phàm từ từ đi tới, trên người có nhiều loại tiên huy quấn quanh, không hề tầm thường.

Chính là Tây Vương Mẫu.

"Tạo nghệ của sư tôn trên các loại đạo rất sâu, Ngọc Trí còn có rất nhiều chỗ phải học tập, đạt giả vi sư, lẽ ra nên như vậy."

"Ngươi đó..." Tây Vương Mẫu lắc đầu cười một tiếng.

Sau đó, nàng nhìn về phía mấy người Sở Cuồng Nhân.

Sau một phen hàn huyên, Sở Cuồng Nhân đưa ra thỉnh cầu luận đạo.

Tất nhiên đối phương cũng không có cự tuyệt.

Một phen luận đạo, Sở Cuồng Nhân cũng biết tại sao Ngọc Trí đã ở cảnh giới đa trọng Hợp Đạo mà vẫn cam tâm tình nguyện bái Tây

Vương Mẫu làm sư.

Trên người đối phương mang rất nhiều đại đạo.

Như Trường Sinh chi đạo, Sát Lục chi đạo, Sinh Tử chi đạo, vân vân.

Quan trọng nhất là, mỗi một loại đều đạt đến... Cảnh giới cực hạn.

Nói cách khác.

Tây Vương Mẫu có thể dựa vào cảm ngộ của bản thân bất kỳ loại đạo nào của mình, thống trị các đạo còn lại, thành tựu Hỗn Nguyên, chỉ là, đối phương cũng đang chờ cơ hội kia.

"Nữ Tiên Chi Thủ thời kỳ Tiên Cổ, quả thật là không hề tầm thường!"

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

So với Tây Vương Mẫu, kẻ tự xưng là Nam Tiên Chi Thủ như Đông Vương Công kém hơn không ít, hoàn toàn không thể đặt song song với Tây Vương Mẫu.

Đúng thế.

Một người là được mọi người tôn xưng, được công nhận.

Một người khác thì tự mình phong, vì người khác cho hắn mặt mũi, nên mới không đi để ý tới đối phương.

Nếu không thì, bên trong nam tiên, có rất nhiều người có thể đánh bại Đông Vương Công.

Tam Thanh thì không nói.

Minh Hà lão tổ, La Hầu, Trấn Nguyên Tử, vân vân.

Có ai mà không mạnh hơn so với Đông Vương Công?

Sau khi kết thúc luận đạo với Tây Vương Mẫu, Sở Cuồng Nhân tiến đến tìm một vị tồn tại Tiên Cổ khác cũng ở Côn Lôn, cũng chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nơi ở của đối phương, đại khí bàng bạc.

Ngoài cửa còn có rất nhiều đệ tử.

Sau khi biết được Sở Cuồng Nhân đến, mọi người không dám thất lễ.

Rất nhanh.

Hắn liền được mời vào đại điện.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mặc một bộ bạch bào, tóc bạc mặt hồng hào, tiên phong đạo cốt, trên người có tiên huy lưu chuyển, cho người ta một loại cảm giác vĩ ngạn cao lớn.

"Tiên Vương, đã lâu không gặp."

"Trong thời gian chuyển thế, Thiên Tôn sống có tốt không?"

"Ha ha, tốt hay không tốt, đều là chuyện đã qua."

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười nhạt một tiếng.

Sở Cuồng Nhân nói rõ ý đồ đến, sau khi hai bên luận đạo một phen, hắn lại hỏi thăm về chuyện liên quan tới nhánh Không Tâm Dương Liễu.

Lần này, hắn không có thất vọng mà về.

"Thời điểm Hỗn Độn chưa mở, có Ba Ngàn Ma Thần được sinh ra, trong đó có một cây Không Tâm Dương Liễu Thụ to lớn, am hiểu Không Gian chi đạo, sau đó, Bàn Cổ Khai Thiên, Ma Thần còn lại đều chết, chỉ có Không Tâm Dương Liễu Thụ này còn sống, vì tránh khỏi sự truy sát của đại đạo, từ đó vứt bỏ thân thể Ma Thần, chuyển tu tiên đạo..."

"Tự xưng là... Dương Mi đại tiên!"

Nguyên Thủy Thiên Tôn từ từ nói ra.

"Có biết người này hiện ở nơi nào không?"

"Người này là tồn tại cổ xưa nhất, thần bí nhất thời kỳ Tiên Cổ, ngoại trừ lão sư ta là Hồng Quân ra, sợ là không người nào có thể tìm được hắn."

"Vậy sao La Hầu kia lại được hắn tương trợ?"

"Nghe lão sư nói, ngày xưa La Hầu thế lớn, làm hại thương sinh, trước khi lão sư chưa thành Hỗn Nguyên từng tìm Dương Mi đại tiên, cùng nhau vây giết hắn, giữa bọn họ có nhân quả dây dưa, có lẽ La Hầu dựa vào chuyện này nên mới tìm được đối phương."

"Thì ra là thế."

Dương Mi...

Sở Cuồng Nhân âm thầm ghi lại cái tên này, trước đó, hắn không có bất kỳ manh mối gì, dựa vào Đại Vận Mệnh Thuật cũng không có cách nào thôi diễn lai lịch của nhánh Không Tâm Dương Liễu, hiện tại, biết được càng nhiều tin tức, có lẽ có thể nếm thử thôi diễn một phen.

Sau đó, mấy người Sở Cuồng Nhân rời đi Côn Lôn.

Mục đích kế tiếp chính là, Bồng Lai.

Hắn gặp được Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, cũng chính là Thông Thiên giáo chủ.

Khác với vẻ tiên phong đạo cốt của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tính cách của Thông Thiên giáo chủ hào sảng trực tiếp, trên người cũng tràn ngập một luồng khí thế kiên quyết tiến thủ.

Càng giống như một kiếm khách hơn.

Sau khi đối phương và Sở Cuồng Nhân luận đạo, cũng có thu hoạch.

Sau khi luận đạo, dường như Thông Thiên giáo chủ còn chưa đã nghiền, nói ra: "Nếu chỉ luận đạo thôi thì không thú vị, không bằng ngươi và ta đánh một trận, như thế nào?"

Sở Cuồng Nhân nhìn Thông Thiên giáo chủ nóng lòng muốn thử, gật gật đầu.

"Được."

Song phương triển khai tư thế.

Đầu tiên là một phen ngươi tới ta đi thăm dò lẫn nhau.

Sau đó, Thông Thiên giáo chủ cũng trực tiếp lấy ra bốn thanh kiếm và một trận đồ.

Chính là sát trận mạnh nhất Tiên Cổ, Tru Tiên Kiếm Trận!

Trận này vừa mở.

Giữa thiên địa nhanh chóng bị kiếm khí vô cùng vô tận bao trùm, thanh thế doạ người.

Sở Cuồng Nhân cũng nghiêm túc.

Côn Ngô Kiếm trong tay, dùng tru tiên kiếm khí ứng phó.

Tru tiên kiếm khí đối đầu với Tru Tiên Kiếm Trận!

Tối cường chi kiếm bên trong kiếm đạo 24 pháp đối đầu với sát trận kiếm đạo mạnh nhất!

Nghiêm chỉnh mà nói, tru tiên kiếm khí được sinh ra từ Tru Tiên Kiếm Trận, uy lực kém xa kiếm trận, nhưng đáng tiếc, người thi triển là Sở Cuồng Nhân.

Sau mười chiêu được xuất ra.

Sở Cuồng Nhân dùng một kiếm phá kiếm trận, sau đó cũng không có tiếp tục ra tay.

Mà Thông Thiên giáo chủ tất nhiên hiểu rõ điều này có ý gì, sát trận mạnh nhất đã bị phá, mình đã hoàn toàn thua.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, vẫn là dáng vẻ thành thạo như cũ.

"Thật sự là giang sơn đời nào cũng có người tài ra đời."

Thông Thiên giáo chủ cảm khái nói.

Chương 2056: Nhân viên quản lý thư viện Lý Quân, luận đạo 81 ngày, vạn phật không nói

Nói mới nhớ.

Thông Thiên giáo chủ cũng được tính là đại năng đỉnh phong đầu tiên mà Sở Cuồng Nhân tiếp xúc.

Ngày xưa, lúc Sở Cuồng Nhân thành tiên, từng tiến vào bên trong mảnh vỡ Bồng Lai đảo, ở nơi đó, hắn đạt được tương trợ từ một luồng tiên thức của Thông Thiên giáo chủ.

Lúc này mới ngộ ra bản nguyên của tiên đạo.

Nhưng ở thời điểm đó, Thông Thiên giáo chủ hoàn toàn không nghĩ tới đối phương có thể trưởng thành đến loại tình trạng như hôm nay chỉ trong thời gian vô cùng ngắn.

"Sở Cuồng Nhân, tiền đồ vô hạn."

Thông Thiên giáo chủ nhìn Sở Cuồng Nhân, cảm khái nói ra.

Hắn có một loại dự cảm.

Sở Cuồng Nhân hôm nay, vẫn chưa trưởng thành đến cực hạn.

Tương lai của đối phương, về sau sẽ càng thêm huy hoàng.

"Không chỉ có hắn, chúng ta cũng giống vậy, lần này chuyển sinh, làm sao không phải phá rồi lại lập, hiện tại chỉ cần chờ đợi cơ hội đánh vỡ hạn chế của đại đạo xuất hiện, chúng ta sẽ vượt qua lối mòn, sáng tạo tương lai huy hoàng hơn!"

Thông Thiên giáo chủ nhìn qua bầu trời nơi xa, trong mắt lóe ra chờ mong.

Mà Sở Cuồng Nhân rời khỏi Bồng Lai đảo, biết được nơi ở của người cuối cùng trong Tam Thanh, Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn, từ trong miệng của Thông Thiên giáo chủ.

Sau đó tiến đến bái phỏng.

Đối phương không giống các tồn tại Tiên Cổ còn lại, không sáng lập thần quốc, không khai tông lập phái, không ở tại Vân Đính tiên phong, cũng không ở tiên cung huy hoàng...

Hắn ở thư viện Bách Gia.

Đang làm nhân viên quản lý của thư viện.

Lúc vừa biết được chuyện này, Sở Cuồng Nhân vẫn thật sự bất ngờ.

Đi vào thư viện Bách Gia.

Sở Cuồng Nhân cũng không làm kinh động quá nhiều người, trực tiếp đi tới Tàng Thư các.

Ở dưới đại thụ tại cửa ra vào, liền thấy được một người trẻ tuổi.

Đối phương đang đọc sách say sưa ngon lành.

Giống như phát giác được Sở Cuồng Nhân đi đến, đối phương cũng ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua hắn, lộ ra nụ cười: "Xin chào, Tiên Vương."

"Xin chào, Thái Thanh Thiên Tôn."

"Ha, ngươi cũng có thể gọi tên bây giờ của ta, Lý Quân, Quân trong quân tử." Thái Thanh Thiên Tôn, hoặc nói là Lý Quân cười nhạt nói.

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu: "Lý Quân."

Nguyên Thủy Thiên Tôn tiên phong đạo cốt, Thông Thiên giáo chủ hào khí vượt mây, mà Lý Quân thì lại yên tĩnh trí thức, Thượng Thiện Nhược Thủy, khí tức của ba người, mỗi người mỗi vẻ.

Cũng đại biểu cho việc ba người, tu hành ba loại đạo khác nhau.

Sở Cuồng Nhân cũng không nhiều lời, trực tiếp luận đạo với đối phương.

Không luận 3000 đại đạo.

Sở Cuồng Nhân và Lý Quân luận chính là đạo căn bản nhất.

Loại đạo này, không biết mở đầu, không biết kết thúc, bao hàm tất cả, vô hình vô chất, lại tồn tại ở giữa vạn vật, không giờ khắc nào mà không vận hành.

"Danh Khả Danh, Phi Thường Danh, Đạo Khả Đạo, Phi Thường Đạo..."

"Đại đạo vô hình..."

Đây là luận đạo vui sướng nhất từ trước tới nay của Sở Cuồng Nhân.

Lấy hai người làm trung tâm, đạo vận vô hình khuếch tán ra bốn phương tám hướng, thiên địa vạn vật đều được bao phủ bên trong đạo vận vô hình này.

Ngoại trừ một ít tồn tại cường đại, không ai cảm nhận được có gì dị thường.

Không có đạo âm, dị tượng thiên địa.

Phản phác quy chân, đạo pháp tự nhiên.

"Trong vũ trụ này, nếu luận về lý giải đối với đạo, không người nào có thể sánh ngang hai người này, Sở Cuồng Nhân có cảm ngộ về đạo sâu như thế, cũng khó trách trong thời gian hai vạn năm ngắn ngủi, hắn có thể trưởng thành đến mức này."

"Khả năng lý giải về đạo của Thái Thanh, chỉ sợ đã gần với Hồng Quân."

"Thậm chí có thể nói thanh xuất vu lam mà thắng vu lam."

Rất nhiều tồn tại cường đại, đều cảm khái.

Nhìn hai người đang luận đạo, vô cùng hâm mộ.

So với các loại đạo có hình thái như sinh tử, luân hồi, hắc ám, quang minh, thì loại đạo căn bản ở khắp mọi nơi, không có dấu vết này mới là loại đạo khó cảm ngộ nhất, cho nên, nếu có cảm ngộ càng sâu đối với loại đạo này, thì con đường tu hành cũng sẽ càng thông thuận.

Trận luận đạo này, kéo dài đến 99 - 81 ngày.

Trong vòng tám mươi mốt ngày này.

Đám học sinh của thư viện Bách Gia cũng cảm thấy tốc độ tu hành của mình tăng nhanh, nhưng lại không tìm ra bất kỳ nguyên nhân nào.

Nhưng Hợp Đạo như Lữ Tử lại có thể cảm nhận được cái gì đó, tại thời điểm luận đạo còn chưa dừng lại đã tìm được hai người Sở Cuồng Nhân.

Nhưng cũng không dám quấy rầy.

Nhìn Lý Quân, chỉ cảm thấy khiếp sợ không gì sánh nổi.

Hoàn toàn không nghĩ tới, thanh niên làm một nhân viên quản lý ở Tàng Thư các thường thường không có gì lạ trước mắt này, lại có thể luận đạo với Tiên Vương!

Sau khi luận đạo kết thúc, Sở Cuồng Nhân đứng dậy hành lễ: "Lần luận đạo này, có đại thu hoạch, đa tạ Lý đạo hữu."

Lý Quân cũng thi lễ: "Tiên Vương khách khí, ta cũng lấy được lợi ích không nhỏ."

Trước khi rời đi, Sở Cuồng Nhân lấy ra một cái Càn Khôn giới, giao cho Lữ Tử nói ra: "Bên trong này chứa một số điển tịch, ngươi hãy sử dụng cho thật tốt."

Hắn du lịch rất nhiều vũ trụ, cũng góp nhặt rất nhiều điển tịch.

Những vật này, có tác dụng lớn đối với việc bồi dưỡng Nhân tộc.

Dù sao thì, tri thức cũng là sức mạnh.

Lữ Tử cung kính tiếp nhận giới chỉ: "Vâng."

Cách đó không xa, Lý Quân nghe được có sách để đọc, hai mắt tỏa sáng.

Đợi sau khi Sở Cuồng Nhân rời đi, Lữ Tử mở Càn Khôn giới ra, đột nhiên, một lượng lớn thư tịch đếm mãi không hết từ bên trong Càn Khôn giới phun ra ngoài.

Lữ Tử giật mình kêu lên, không nghĩ tới lại có nhiều sách như vậy.

Hắn vội vàng đóng Càn Khôn giới lại, dù chỉ mở một lúc, nhưng trước mặt hai người đã có thêm một núi sách cao mấy trăm trượng.

"Rốt cuộc là có bao nhiêu sách vậy."

Lữ Tử mở Càn Khôn giới ra, nhìn thoáng qua, đột nhiên hít một hơi khí lạnh.

Nhiều, thật sự là rất nhiều.

Dùng phong phú để hình dung cũng tuyệt đối không quá phận.

Tàng Thư các của thư viện Bách Gia đã là Tàng Thư các lớn nhất Tiên giới, nhưng điển tịch được đựng bên trong Càn Khôn giới này, lại hơn Tàng Thư các mấy chục, mấy trăm lần!

Tri thức cũng rất phong phú toàn diện, không thiếu gì cả.

Lý Quân tiếp nhận Càn Khôn giới, nhìn thoáng qua, hai mắt đều đang phát sáng: "Sách ở Tàng Thư các đã bị ta đọc hết rồi, giờ đúng lúc lại có sách đọc."

...

Một bên khác, mấy người Sở Cuồng Nhân tiếp tục hành trình bái phỏng.

Gần như đi khắp toàn bộ Tiên giới.

Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân lão tổ, Côn Bằng Yêu Sư, rất nhiều tồn tại lừng lẫy thời kỳ Tiên Cổ, hắn đều đã gặp qua.

Phương tây Phật Môn, hắn cũng đi.

Gặp qua đại năng Phật Môn thời kỳ Tiên Cổ như Quan âm, Địa Tạng, Như Lai.

Bên trong Linh Sơn, Sở Cuồng Nhân còn muốn hỏi thăm một đám La Hán, Bồ Tát và Như Lai ở trước mặt: "Không biết Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, hiện ở nơi nào rồi."

Một câu nói kia, dọa cho Linh Sơn trở nên yên tĩnh, im ắng trong thời gian dài.

Ngay cả Như Lai ngồi ngay ngắn ở phía trên liên đài kim sắc, cũng mồ hôi đầm đìa.

Ai cũng biết.

Hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhúng tay vào trận chiến giữa La Hầu và đế quốc.

Mà còn đứng ở mặt đối lập với đế quốc.

Chỉ dựa vào chuyện này, Sở Cuồng Nhân giận chó đánh mèo Phật Môn cũng không phải là không được.

Nghĩ đến thủ đoạn của Sở Cuồng Nhân, dù là Phật Đà có Lưu Ly Tâm, Bồ Đề Tâm cũng không khỏi cảm thấy tim đập nhanh, chỉ sợ đối phương đại khai sát giới ở Phật Môn.

Nếu thật vậy thì không ai có thể ngăn cản được đối phương.

Sau cùng.

Vẫn là Quan âm ra mặt, cười nhạt nói: "Trước đó không lâu, hai vị Phật Tổ xuất ngoại dạo chơi, chúng ta cũng không biết bây giờ họ ở đây."

"Thật sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Lập tức, hắn nhìn về phía một ao sen kim sắc trong Linh Sơn, phía trên ao mọc ra mấy đóa kim liên tiên huy tươi sáng, đây là Linh Sơn Công Đức Trì.

Mà hoa sen trong ao, chính là chí bảo của Phật Môn.

Dùng sức mạnh tín ngưỡng của Phật Môn tưới nước mà thành.

Mỗi một đóa, đều là bảo vật tu hành tuyệt đỉnh.

"Hoa sen này, ta nhìn yêu thích, muốn đi hái mấy đóa."

Hắn tự tay hái hoa sen bên trong Linh Sơn Công Đức Trì, khiến cho thành quả nhiều năm qua của Linh Sơn bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, nhưng không có một người nào dám lên tiếng.

Tất cả mọi người biết.

Đây là một lời cảnh cáo của Sở Cuồng Nhân.

Nếu như hắn muốn, hoàn toàn có thể đối đãi Phật Môn giống như đối đãi với hoa sen trong Công Đức Trì, có thể tuỳ tiện khiến cho Phật Môn biến mất trong Tiên giới.

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân lên Linh Sơn, hái hết hoa sen ở Công Đức Trì, vạn Phật không nói.

Chương 2057: Bái phỏng Dương Mi, là ngươi là được rồi, đánh một trận với Dương Mi

Sau khi ghé thăm Tây Phương Phật Môn xong, Sở Cuồng Nhân liền dự định tiến đến bái phỏng vị tồn tại được gọi là cổ xưa nhất ở vũ trụ Bàn Cổ hiện nay, Dương Mi đại tiên.

Khi biết một số tin tức của người này, hắn bắt đầu thôi diễn, lần này, không để cho hắn tay không mà về, cuối cùng cũng thôi diễn ra một số manh mối.

Ít nhất, hắn nắm chắc sáu bảy phần có thể tìm được đối phương.

Dù không biết Dương Mi người này là địch hay là bạn, nhưng nhìn vào hành động trợ giúp La Hầu của hắn, thì lại là có mấy phần ý tứ là địch.

Cho nên, hắn để cho hai người Lam Vũ, Cố Linh Lung về đế quốc trước.

Hắn một mình đi về phía đông.

Cuối cùng, đi tới một hải vực vô biên.

Hắn đi thuyền ra biển.

Trên mặt biển, gió êm sóng lặng, gió biển chầm chậm, làm lòng người vui vẻ.

Nhưng bỗng nhiên.

Bầu trời trở nên âm trầm.

Gió biển không ngừng biến lớn, hình như có một trận gió bão sắp tới.

Mọi người trên thuyền không khỏi lo lắng.

Đùng! !

Quả nhiên mọi người đoán không sai.

Khi sóng gió càng lúc càng lớn, trên mặt biển, một đạo vòi rồng kéo dài tới chân trời kéo theo uy thế giật mình, cuốn tới!

Vòi rồng này, tạo thành từ vô số linh khí hỗn tạp, mỗi một cơn gió giống như thanh kiếm làm từ tiên kim, muốn cắt người ta đến mức thịt nát xương tan.

Loại uy lực này, cho dù là Kim Tiên, cũng phải cẩn thận.

Sắc mặt mọi người đại biến, vội vàng trốn vào buồng nhỏ trên tàu, mở ra màn chắn phòng ngự.

"Vị tiểu huynh đệ này, bên ngoài nguy hiểm, ngươi nhanh vào đi."

Một lão đại ca hảo tâm nhắc nhở Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân đứng ở boong tàu, cười nói: "Không sao."

Lão đại ca kia thấy khí chất của hắn không tầm thường, trên người có tiên huy lượn lờ, hẳn là một cao thủ tuyệt đỉnh, nghĩ nghĩ, cũng không tiếp tục để ý.

Quyết định vẫn nên bảo trụ tính mạng của mình trước rồi nói.

Sau đó, tất cả mọi người trốn vào buồng nhỏ trên tàu, chỉ còn một mình Sở Cuồng Nhân đứng ở boong tàu, nhìn vòi rồng đang tới gần, thần sắc khoan thai.

Giữa ngón tay của hắn có kiếm khí lưu chuyển.

Chỉ cần nhẹ nhàng vung ra, liền có thể phá nát vòi rồng này trong nháy mắt.

Nhưng còn chưa chờ hắn có hành động, chỉ thấy trên mặt biển nơi xa có sương mù màu trắng dày đặc cuốn tới, chỗ nó đến, phong bạo dần dần tiêu tán.

"Ha..."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên.

Mà mọi người trong khoang thuyền cảm nhận được bên ngoài đã gió êm sóng lặng, tất cả đều đi ra, nhìn sương mù màu trắng dày đặc kia, thần sắc kích động.

"Đa tạ tiên vụ xuất thủ cứu giúp."

"Đa tạ tiên vụ..."

Sở Cuồng Nhân có chút hiếu kỳ, hỏi thăm một chút về lai lịch của tiên vụ này.

"Tiểu huynh đệ có chỗ không biết, vùng biển này của chúng ta, bách tính tập trung sống ở ven biển, nếu lúc ra biển gặp phải phong bạo thiên tai, thường thường đều sẽ cửu tử nhất sinh, nhưng chẳng biết từ lúc nào, hải vực này xuất hiện mảnh tiên vụ, mỗi khi có phong bạo giáng xuống, tiên vụ này xuất hiện, thì sẽ gió êm sóng lặng..."

Một lão đại ca nói ra.

Nhìn tiên vụ, lòng mang cảm kích.

"Có người nào tiến vào trong đó tra xét không?"

"Tất nhiên là có, nhưng mà, mặc kệ là chiến thuyền, hay là pháp bảo phi hành, nếu như tới gần tiên vụ, thì sẽ mất đi tất cả tác dụng, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không có cách nào tới gần, dần dà, liền không có người lại đi tra xét, dù sao thì tiên vụ này cũng chưa từng hại chúng ta, còn giúp chúng ta không ít."

"Thì ra là thế..."

Sở Cuồng Nhân nhìn tiên vụ, trong mắt mang theo hiếu kỳ.

Nếu như hắn đoán không sai, người hắn muốn tìm, ở bên trong tiên vụ này.

Sở Cuồng Nhân nghĩ đến đây, cũng không chậm trễ.

Vừa sải bước ra, đạp không về phía đi tiên vụ.

Mọi người thấy thế, vô cùng sợ hãi.

"Tiểu huynh đệ, không thể."

Căn cứ kinh nghiệm từ lúc trước, cho dù là Đại La Kim Tiên, nếu tới gần tiên vụ, cũng sẽ mất đi tất cả sức mạnh, rơi vào mặt biển.

Dưới cái nhìn của bọn họ, dù Sở Cuồng Nhân có lợi hại hơn nữa, nhưng sao có thể vượt qua được Đại La?

Đây là đang tự mình chuốc lấy cực khổ.

"Vừa nghe đến tiên vụ huyền ảo thì ngồi không yên, những cao thủ này, làm sao đều giống như nhau vậy." Lão đại ca bất đắc dĩ lắc

đầu.

Tiên vụ huyền ảo, thường thường, người lần đầu tiên nghe đến, đều cho rằng ở trong đó có giấu trọng bảo gì đó, cho nên cũng không nghe khuyên, đều sẽ tiến về xem xét.

Mạo hiểm vì bảo vật, là chuyện không thể bình thường hơn được ở giới tu hành.

Hắn thấy, Sở Cuồng Nhân cũng giống vậy.

Nhưng sau khi ăn chút khổ sở, thì sẽ buông tha.

Tất cả mọi người trên thuyền nhìn Sở Cuồng Nhân, đều đang đợi hắn ăn quả đắng.

Tới gần.

Sở Cuồng Nhân cách tiên vụ càng ngày càng gần.

Mọi người ở đây cho rằng hắn sắp mất đi sức mạnh, rơi vào mặt biển, thì thấy hắn đâm đầu thẳng vào tiên vụ, dần dần biến mất.

Trong nhiều năm qua, hắn là người duy nhất có thể tiến vào tiên vụ.

Mọi người vô cùng ngạc nhiên.

"Người này ai vậy, có năng lực lớn như vậy?"

"Không biết..."

"Chúng ta cũng thử một chút."

Có tu sĩ kìm nén không được, cũng muốn tiến vào tiên vụ để tìm tòi.

Bóng người bọn họ lóe lên, phóng tới tiên vụ.

Nhưng không lâu lắm, chỉ nghe thấy từng tiếng có người rơi xuống nước.

Những người này, không hề nghi ngờ, đều bị ngã xuống mặt nước.

Bọn họ vô cùng nghi hoặc.

Vì sao Sở Cuồng Nhân được, mà bọn họ lại không được?

Chỉ tiếc, những tu sĩ ở hải vực xa xôi như bọn họ, chưa từng tận mắt nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, nếu không cũng sẽ không có loại nghi ngờ này.

...

Bên trong tiên vụ.

Sở Cuồng Nhân loáng thoáng thấy được một hòn đảo, hòn đảo kia, tiên huy lượn lờ, tiên dược ở trên khắp nơi trên mặt đất của đảo, cũng có dị thú quý hiếm xuất hiện.

"Một trong tam đảo ở hải ngoại... Doanh Châu!"

Sở Cuồng Nhân bấm ngón tay tính toán, đoán được lai lịch của đảo này.

Tam đảo ở hải ngoại, Bồng Lai, Doanh Châu, Phương Trượng.

Ba hòn đảo này, ngoại trừ Bồng Lai có chủ ra, thì đến bây giờ, hai hòn đảo còn lại đều không rõ tung tích, chưa có người nào tìm thấy.

Không nghĩ tới, Sở Cuồng Nhân lại gặp được một trong số đó.

Hơn nữa, đây chính là chỗ ở của Dương Mi đại tiên kia.

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, đi đến trên bầu trời của hòn đảo.

"Tại hạ Sở Cuồng Nhân, đến đây bái phỏng!"

Hắn cũng không nói nhảm, trực tiếp mở miệng.

Uy thế Tiên Vương cường đại, như cơn lốc càn quét ra.

Chỉ trong chốc lát, mây mù bốn phía tán loạn.

Sâu bên trong Doanh Châu đảo.

Một lão giả mày trắng râu tóc bạc trắng mở hai mắt ra.

"Rốt cục vẫn tới."

Hắn bay lên không trung, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

"Tại hạ Dương Mi, tham kiến Tiên Vương!"

Đối mặt Tiên Vương cường đại nhất ở thời đại này, dù là loại tồn tại cổ lão như Dương Mi, cũng phải cung kính ba phần, không dám khinh thường.

"Là ngươi, tương trợ La Hầu?"

"La Hầu dẫn người bức bách, ta cũng chỉ là hành động bất đắc dĩ."

"Là ngươi, vậy là được rồi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo kiếm khí bỗng nhiên chém ra, uy thế mạnh mẽ, kinh thiên động địa, khiến Dương Mi cũng không nhịn được mà biến sắc.

Đạo tắc quanh người hắn phun trào, hóa thành một tầng kết giới không gian.

Kiếm khí rơi vào phía trên kết giới kia, lại bị bóp méo.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Dương Mi không hổ là tồn tại am hiểu Không Gian chi đạo nhất bên trong vũ trụ Bàn Cổ.

Chỉ riêng một chiêu ngăn lại kiếm khí của hắn này, đã ít có người có thể so được.

"Tiên Vương, chớ có bức bách."

"Trước hết hãy để cho ta thấy một chút thủ đoạn của ngươi rồi lại nói."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nói xong, hắn không nói hai lời, kiếm khí giữa ngón tay đổ xuống.

Dương Mi bất đắc dĩ ứng chiến.

Hai bên ngươi tới ta đi, đã giao thủ hơn mười chiêu.

Kiếm khí của Sở Cuồng Nhân, khiến cho mí mắt của Dương Mi nhảy dựng, mà thủ đoạn không gian của hắn, cũng khiến cho hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, nhìn thôi đã thấy thèm.

Một phen giao thủ.

Sở Cuồng Nhân đột nhiên cải biến thế công.

Trong kiếm chiêu, bắt đầu dung nhập thủ đoạn không gian.

Một kiếm chém ra, hư không bị xé nứt.

Dòng chảy không gian hỗn loạn quấn quanh ở bên trong kiếm khí, khiến Dương Mi rất ngạc nhiên, đưa tay ra, một đánh ra đạo thần quang không gian.

Một tiếng phịch vang lên, Dương Mi lùi lại mấy trăm trượng.

Sở Cuồng Nhân lại không nhúc nhích tí nào.

Chương 2058: Dương Mi cảm thấy sợ, trái tim Bàn Cổ, đại đạo, cho chút thể diện

Dương Mi, tồn tại cổ xưa nhất vũ trụ Bàn Cổ.

Luận về tư lịch, ngay cả Hồng Quân cũng có chút không bằng.

Nhưng mà lúc này, hắn lại lâm vào trong nguy hiểm.

Người mạnh nhất thời đại hiện nay, tìm tới tồn tại cổ xưa nhất vũ trụ Bàn Cổ là hắn, không nói hai lời, liền trực tiếp xông vào đánh nhau.

Hơn nữa, chỉ không tới mấy chiêu, hắn đã rơi vào thế hạ phong.

Chỉ có thể dựa vào thủ đoạn không gian của bản thân, miễn cưỡng chống cự.

Vút!

Một đạo kiếm khí phá vỡ hư không, rơi vào trên người Dương Mi.

Lại thấy trên người đối phương có quang hoa lóe lên, kiếm khí đúng là bị chuyển dời đến một chỗ khác trong hư không, không có tạo thành thương tổn quá lớn đối với hắn.

Loại thủ đoạn này, khiến cho Sở Cuồng Nhân ngạc nhiên không thôi.

Ngay tại thời điểm hắn muốn xuất thủ lần nữa, Dương Mi lớn tiếng nói: "Tiên Vương dừng tay, không muốn đánh nữa, ta nhận thua."

"Ngươi tương trợ La Hầu, một câu nhận thua coi như xong sao?"

"La Hầu bức bách, ta cũng không thể tránh được, nếu như trong lòng Tiên Vương tức giận, tại hạ nguyện ý nhận lỗi." Dương Mi nói ra.

Có thể bức hắn đến loại tình trạng này, cũng chỉ có Sở Cuồng Nhân.

Nhưng hắn không có cách nào khác.

Đối mặt với vị tối cường giả ở thời đại này, hắn cũng chỉ có thể chịu phục.

Nếu không thì, dù cho hắn có thể trốn, nhưng nếu khúc mắt này không được giải, thì sớm muộn gì, hắn và Sở Cuồng Nhân cũng phải có một kết thúc.

Nếu là những người khác, cho dù là La Hầu, hắn cũng không thèm để ý.

Thế nhưng Sở Cuồng Nhân lại không giống vậy.

Không chỉ bởi vì hắn là tối cường giả của thời đại này.

Mà còn bởi vì hắn là dị số không thể phỏng đoán, một dị số còn còn khó phỏng đoán hơn, khó có thể khống chế hơn so với mình, đối địch với dạng dị số này, tương lai sẽ phát sinh chuyện gì, trong lòng Dương Mi cũng không nắm chắc.

Chỉ có thể mau chóng giải quyết cho xong cọc nhân quả này.

"Há, ngươi muốn bồi thường như thế nào?"

Sở Cuồng Nhân có một chút hứng thú.

"Tại hạ có thể luận đạo với Tiên Vương, dốc túi dạy dỗ về cảm ngộ đối với Không Gian chi đạo." Dương Mi trầm ngâm một chút nói ra.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Tính riêng Không Gian chi đạo, mình quả thật không bằng Dương Mi.

Nếu có thể học được toàn bộ cảm ngộ của đối phương, cũng coi như một thu hoạch.

Nhưng, Sở Cuồng Nhân cảm thấy như thế vẫn còn chưa đủ.

"Chỉ có như thế, thì vẫn không có cách nào lắng lại lửa giận của ta."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Dương Mi có chút khó thở, cảm thấy đối phương quả thực giống một kẻ lưu manh.

Nhưng mình, nhưng lại không thể không ứng phó tên lưu manh này.

Nếu không tương lai sẽ là dây dưa vô cùng vô tận.

"Ở chỗ ta còn có một thứ."

Dương Mi lấy ra một trái tim màu đen, phía trên có khí thế Hỗn Độn quấn quanh, lộ ra một luồng đạo vận vô cùng huyền diệu.

Mà sau khi vật này xuất hiện, đại đạo nổ tung, giống như đang tức giận.

Dương Mi giật mình kêu lên.

Trên bầu trời Doanh Châu đảo, mây đen hội tụ, dường như bên trong có lôi kiếp kinh khủng đang nổi lên.

Toàn bộ Tiên giới, đều có cảm ứng, không khỏi ngạc nhiên.

"Chuyện gì xảy ra? Đại đạo chấn động."

"Là ai chọc giận đại đạo?"

"Người nào có loại bản lãnh này?"

Mọi người đều bắt đầu thôi diễn, nhưng khó có thể thôi diễn ra bất cứ thứ gì.

Nhìn về phía lôi kiếp, lại cũng chỉ nhìn được tiên vụ hoàn toàn trắng xóa, bọn họ muốn nhìn trộm tiên vụ, nhưng toàn bộ tiên thức lại bị ngăn cách ở bên ngoài.

"Có thể có loại bản lãnh này, không đơn giản."

"Ngoại trừ Tam Thanh, hai phật Phương Tây, Oa Hoàng ra, vậy mà thế gian này còn có loại tồn tại thế này sao? Vũ trụ to lớn, quả thật là không thiếu chuyện lạ."

......

Phía trên Doanh Châu đảo.

Trong nháy mắt trái tim màu đen xuất hiện, khí thế đại đạo bao phủ, ngưng tụ ra một kiếp vân to lớn trong hư không, năng lượng doạ người hội tụ.

Tựa như lúc nào cũng có thể giáng xuống Lôi Đình Diệt Thế!

Sắc mặt Dương Mi vô cùng nghiêm túc: "Quả nhiên, vật này không nên hiện thế."

Sở Cuồng Nhân tò mò nhìn trái tim trong tay Dương Mi: "Vật này là cái gì? Mà lại có thể khiến cho đại đạo kiêng kỵ như vậy?"

"Đây là... Trái tim Bàn Cổ! !"

Nghe đến đây, Sở Cuồng Nhân vô cùng ngạc nhiên: "Trái tim Bàn Cổ?"

"Đúng vậy!"

"Thú vị, khó trách có thể khiến cho kiêng kị đại đạo."

Bàn Cổ, người khai thiên vũ trụ Bàn Cổ, Sáng Thế Chi Thần.

Chính là hắn bổ ra Hỗn Độn vô tận, bổ ra tân thế giới, mà nghe nói sau khi hắn chết, thân thể của hắn hóa thành vạn vật trong thiên địa.

Không nghĩ tới, vậy mà còn có một trái tim được lưu giữ lại.

Sức mạnh Bàn Cổ, chỉ sợ đã có thể sánh vai với đại đạo, cho dù là một trái tim của hắn, thì giá trị cũng sẽ không thấp hơn Chí Bảo Hỗn Độn.

Khó trách sẽ dẫn tới sự kiêng kị của đại đạo.

"Năm đó, Bàn Cổ Khai Thiên, Ba Ngàn Ma Thần lọt vào sự tính kế của đại đạo, đánh một trận, cuối cùng ào ào ngã xuống, cơ thể Bàn Cổ hóa thành vạn vật trong thiên địa, trái tim của hắn lại dung hợp với trọc khí trong thiên địa, hóa thành trái tim Bàn Cổ như bây giờ, ta dùng thần thông của mình, may mắn giấu diếm được đại đạo, cũng bỏ vật này vào trong túi."

"Chỉ tiếc, ta đánh giá thấp đại đạo."

"Sức mạnh của trái tim Bàn Cổ này quá cường đại, đại đạo không dung, nếu ta lấy nó ra, sẽ dẫn tới sự truy kích của đại đạo, vốn cho rằng đã đạt được chí bảo, không nghĩ tới, lại cầm một củ khoai lang bỏng tay."

Dương Mi từ từ nói ra.

Sau đó, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân: "Đây là món bảo vật trân quý nhất trong tay của ta, để xem ngươi, có năng lực cầm lấy hay không."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, vươn tay chộp một cái vào trong hư không.

Trái tim Bàn Cổ kia, bị hắn cầm trong tay.

Nhiệt độ ấm áp, cảm nhận như ngọc, Sở Cuồng Nhân có thể cảm nhận được khí huyết bành trướng ẩn chứa trong đó, và một luồng đạo vận huyền diệu khó nói lên lời.

"Quả thật là một món bảo vật tốt, chuyện ngươi tương trợ La Hầu, liền dùng vật này để xoá bỏ đi." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Dương Mi khẽ gật đầu, lập tức chỉ chỉ sức mạnh kiếp vân càng ngày càng mạnh trên trời, nói ra: "Tiên Vương có biện pháp để ứng phó sao?"

"Chuyện này không cần ngươi quan tâm."

Sở Cuồng Nhân bay lên không trung.

Trên bầu trời.

Kiếp vân càng ngày càng nồng hậu dày đặc, bên trong ẩn chứa lôi đình chi uy, cũng càng ngày càng kinh khủng, lôi quang lấp lóe, tùy tiện một đạo đều như có diệt thế chi uy.

Mỗi một cường giả trong Tiên giới đều chú ý tới.

"Loại uy thế đại đạo này, người nào có thể ngăn cản được đây."

"Ngay cả Hỗn Nguyên cũng không gánh được."

"Đúng vậy."

Lúc này.

Bọn họ nhìn thấy một đạo thân ảnh màu trắng bay lên không trung.

Tiên huy tươi sáng, phổ chiếu thập phương.

Yểu điệu như tiên, phong thái rung động lòng người.

"Là Tiên Vương!"

"Quả nhiên, dẫn đến sức mạnh đại đạo như thế, chỉ có hắn."

"Nhưng mà, hắn làm cái gì?"

Mọi người vô cùng hiếu kỳ.

Mà Sở Cuồng Nhân một mình đi vào hư không phía dưới kiếp vân, một mình đối mặt với thiên uy cuồn cuộn này, thần sắc lạnh nhạt, không có chút bối rối nào.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Một luồng sức mạnh khó có thể tưởng tượng, từ trên người hắn ầm ầm bạo phát!

Đó cũng là sức mạnh đại đạo!

Sở Cuồng Nhân, đang dẫn động sức mạnh của vũ trụ tùy thân trong cơ thể.

Khi luồng sức mạnh này xuất hiện, hai luồng sức mạnh đại đạo phát sinh va chạm, dấy lên sóng to ngập trời trên mặt biển ở phương viên ngàn tỉ dặm.

Mọi người nuốt một ngụm nước bọt nhìn tình cảnh này.

Lúc này, khí tức phát ra từ trên người Sở Cuồng Nhân, đã vượt qua tất cả những lần xuất thủ trước đó của hắn, chỉ riêng khí tức, đã làm một số Đại La cực hạn, thậm chí là Hợp Đạo đều có loại cảm giác hít thở không thông.

Luồng sức mạnh này, vượt xa Hỗn Nguyên tầm thường.

"Tiên Vương Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc hắn có bao nhiêu át chủ bài?"

"Sức mạnh của hắn, rốt cuộc có cực hạn hay không?"

Rất nhiều tồn tại Tiên Cổ cũng vô cùng kinh hãi.

Đùng, đùng...

Hư không nổ tung, lôi đình trong kiếp vân phát ra tiếng nổ lớn.

Mà ánh mắt Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nhìn kiếp vân, sức mạnh đại đạo trên người lại đang không ngừng tăng lên, không kém hơn kiếp vân chút nào.

Dưới cái nhìn của mọi người, tay phải của Sở Cuồng Nhân đặt lên trên chuôi kiếm Côn Ngô bên hông, từ tốn nói: "Đại đạo, cho chút thể diện, như thế nào?"

Chương 2059: Binh Tai ngộ ra đạo của bản thân, vượt qua cực hạn chi đạo

"Đại đạo, cho chút thể diện, như thế nào?"

Một câu, chấn động ở trong gầm trời, uy áp tứ hải bát hoang!

Uy áp bành trướng, khiến kiếp vân trên trời cuồn cuộn không nghỉ.

Vô số tu sĩ thấy thế, cũng hít vào một ngụm khí lạnh, vô cùng rung động, để đại đạo cho chút thể diện? Đây là hành động gì vậy? !

Rất nhiều tu sĩ sống lâu như vậy, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại chuyện thế này.

Ngay cả những tồn tại Tiên Cổ kia cũng đều líu lưỡi không thôi.

Giọng điệu này, tư thái này của Sở Cuồng Nhân, không hề nghi ngờ là đặt mình ngang hàng với đại đạo, thậm chí còn có xu thế áp đảo đại đạo.

"Sở Cuồng Nhân, cũng thật ngông cuồng đi."

"Đúng vậy, hắn xem đại đạo thành cái gì rồi?"

"Chậc chậc, sống lâu như vậy, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy tồn tại đàm phán với đại đạo, Sở Cuồng Nhân... Thật sự là đổi mới nhận biết của ta."

"Đúng vậy, quá không thể tưởng tượng nổi."

Mọi người lắc đầu cảm khái, đều cảm thấy thật không thể tin nổi.

Mà một câu của Sở Cuồng Nhân vừa dứt.

Kiếp vân lăn lộn, sức mạnh ẩn chứa trong đó, chậm chạp không có đánh xuống.

Dường như, đang thật sự suy ngẫm đề nghị của Sở Cuồng Nhân.

"Đương nhiên, nếu ngươi không nể mặt mũi cũng không quan trọng, chúng ta, cũng có thể đọ sức một trận." Tay trái Sở Cuồng Nhân chạm lên phía trên Côn Ngô Kiếm.

Một luồng kiếm khí lướt đi, càn quét kiếp vân ở tứ phía.

Cuối cùng.

Kiếp vân trên trời từ từ tán đi.

Tình cảnh này, khiến cho đồng tử của mọi người run nhè nhẹ.

Không nghĩ tới, đại đạo thật sự nhượng bộ!

"Hành động hôm nay của Sở Cuồng Nhân, đủ để viết vào sử sách."

"Đúng vậy, đúng là làm cho người ta kinh thán."

"Sở Cuồng Nhân, vạn cổ đệ nhất cuồng, danh bất hư truyền, cuồng đến mức ngay cả đại đạo cũng phải nhượng bộ lui binh, vạn cổ đến nay, ai dám tranh phong."

Đàm phán với đại đạo, một câu bức lui đại đạo.

Loại chuyện này, đủ để cho mọi người ghi nhớ cả đời.

Sau khi kiếp vân tán đi.

Sở Cuồng Nhân trở lại Doanh Châu đảo lần nữa.

Mà ánh mắt Dương Mi phức tạp nhìn Sở Cuồng Nhân, chiêu này của đối phương, cho dù là hắn, cũng không thể không nói một chữ phục.

Đồng thời, tim hắn cũng âm thầm đập nhanh, làm cho đại đạo kiêng kỵ như vậy.

Thực lực của Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc đã đạt đến loại trình độ nào?

Ít nhất, cũng có biện pháp đánh trọng thương đại đạo.

Hắn đoán cũng không quá khác biệt.

Nếu Sở Cuồng Nhân không tiếc bất cứ giá nào, điều động tất cả sức mạnh của vũ trụ tùy thân trong cơ thể, có thể phát huy ra sức mạnh cấp bậc đại đạo.

Đến lúc đó, quả thật có thể đáh trọng thương đại đạo của vũ trụ Bàn Cổ.

Đây cũng là sức mạnh giúp hắn dám đàm phán với đại đạo.

"Hành động của Tiên Vương, tại hạ bội phục."

Dương Mi đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, chắp tay nói ra.

"Lời khách sáo không cần nhiều lời, luận đạo một trận, lấy ra toàn bộ cảm ngộ của ngươi đối với Không Gian chi đạo đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Tất nhiên."

Dương Mi gật gật đầu.

Sau đó, hai người cùng ngồi đàm đạo.

Lần luận đạo này, hai người chủ yếu tập trung ở phương diện Không Gian chi đạo.

Mấy chục ngày sau.

Cảm ngộ của Sở Cuồng Nhân đối với Không Gian chi đạo đã tăng lên một tầng nữa.

Đã đạt đến cấp độ cực hạn.

Sau khi bái phỏng xong Dương Mi, lần bái phỏng tồn tại Tiên Cổ này của hắn cũng coi như kết thúc, hắn thu hoạch không ít, đạo mà bản thân dung hoà, hoặc nhiều hoặc ít đều có tăng trưởng, có rất nhiều loại đã tăng lên tới tầng thứ cực hạn.

Ở phương diện chiến lực, cao hơn một tầng.

Hiện tại, nếu hắn thúc giục sức mạnh đến cực hạn, không người nào biết hắn có thể phát huy ra sức mạnh ở trình độ nào, nhưng có thể khẳng định, Hỗn Nguyên giống như Thần Thiên, Phùng Ma trước đó, cho dù có thêm mấy người, hắn cũng có thể nhẹ nhõm giải quyết.

Sau khi trở lại đế quốc.

Sở Cuồng Nhân bắt đầu bế quan.

Lần này, hắn muốn luyện hóa trái tim Bàn Cổ.

Bên trong bảo vật này ẩn chứa khí huyết mênh mông, có thể thấy được lúc còn sốngm thân thể của Bàn Cổ kinh khủng đến cỡ nào, chuyện này khiến cho Sở Cuồng Nhân nghĩ đến công pháp cấp Đại Đạo mình lấy được trước đó không lâu... Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân!

Vừa lúc có thể dùng trái tim Bàn Cổ để tu hành công pháp này.

Giúp thân thể của mình tăng lên đến cấp bậc Hỗn Nguyên.

......

Khoảng cách Sở Cuồng Nhân bế quan luyện hóa trái tim Bàn Cổ đã qua 10 năm.

Mà ở một bên khác.

Phía trên một cổ tinh.

Một thanh niên tóc trắng mặc trên người một bộ chiến giáp đang khoanh chân ngồi ở phía trên một tháp cao.

Người này chính là Binh Tai.

Từ lần gặp mặt Sở Cuồng Nhân trước đó, bị đối phương thức tỉnh, hắn trở lại Binh Tai cổ tinh, vẫn đang tự hỏi.

Hắn đã suy nghĩ minh bạch một ít chuyện, tuy nhiên mình một mực rêu rao bản thân không phải Sở Cuồng Nhân, nhưng lại luôn không tự chủ đi bắt chước đối phương.

Đối phương muốn thống trị ba ngàn đạo, thì mình cũng muốn?

Quả thật.

Thống trị ba ngàn đạo, là chuyện mà người người tha thiết ước mơ.

Nhưng thứ mà người người tha thiết ước mơ đó, là con đường mình muốn đi sao?

Mình sinh ra từ bên trong oán khí, dung hòa một phần tiên thức của Sở Cuồng Nhân, nhưng mình, là một cá thể hoàn toàn mới, có con đường mà mình muốn đi.

Hắn tên Binh Tai!

Muốn mang đến chiến tranh kiếp nạn vô tận cho thiên địa!

Đạo mà hắn đi, là đạo mà chỉ có một mình Binh Tai hắn có thể đi!

Khi Binh Tai dần dần ngộ ra, thì Binh Tai chi đạo mà hắn linh hội trong cơ thể, bắt đầu chiếu ra quang hoa vô tận!

Ở dưới quang hoa này, mấy chục loại đạo khác mà hắn dung hợp, ào ào ảm đạm phai mờ, thậm chí bắt đầu tự mình tan rã tiêu tán.

Hóa thành là năng lực đạo tắc thuần khiết nhất, bị Binh Tai chi đạo hấp thu.

Thời gian dần trôi qua.

Binh Tai vứt bỏ mấy chục loại đạo mà mình bỏ ra hai vạn năm mới lĩnh hội, dung hợp, chỉ để lại Binh Tai phong hỏa chi đạo mà mình cảm ngộ đầu tiên!

Mà sức mạnh của đạo này, cũng đang liên tục tăng lên.

Đạt đến cực hạn, cuối cùng, đột phá cực hạn!

Đùng! !

Một luồng khí tức chiến tranh vô cùng mênh mông, lấy Binh Tai làm trung tâm, đột nhiên khuếch tán ra, truyền khắp cả cổ tinh, toàn bộ vũ trụ Bàn Cổ!

Thậm chí ngay cả người của vũ trụ Thiên Nguyên ở phía bên kia của thông đạo hư không cũng cảm nhận được.

"Chuyện này, sao lại có loại khí tức cường đại cỡ này? !"

"Là ai!"

Tất cả mọi người không khỏi giật mình kêu lên.

Có tồn tại Tiên Cổ, ánh mắt ngưng trọng.

"Có người muốn đột phá Hỗn Nguyên sao? !"

"Không thích hợp, chỉ có khí tức của một loại đạo, một loại đạo, sao có thể đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên? Đây rốt cuộc là tình huống như thế nào?"

Tiên thức của Oa Hoàng, Tam Thanh lưu chuyển.

Rất nhanh, liền khóa chặt phương hướng của Binh Tai, lúc phát giác được luồng khí tức đại đạo mạnh mẽ đến không thể tưởng tượng của đối phương, đều nhịn không được mà kinh hãi.

"Tuy chỉ có một loại đạo, nhưng luồng khí tức đại đạo này lại cực kỳ mạnh mẽ, từ xưa đến nay, ta chưa thấy qua loại đạo nào mạnh hơn nó."

"Người này là phân thân của Sở Cuồng Nhân?"

"Nghe Tiên Vương nói, tuy là phân thân hắn luyện chế, nhưng dung hợp với oán khí trên cổ tinh, xem như một cá thể hoàn toàn mới."

"Hắn muốn lấy một loại đạo, đột phá Hỗn Nguyên sao? !"

"Loại chuyện này, làm được sao?"

Mọi người tập trung tinh thần nhìn Binh Tai.

Phải biết rằng, cảnh giới Hỗn Nguyên, chính là dung hợp nhiều loại đạo, lấy một loại đạo thống trị các đạo còn lại, từ đó hình thành sức mạnh Hỗn Nguyên.

Chỉ dựa vào một loại đạo để thành tựu Hỗn Nguyên, bọn họ chưa từng nghe qua.

"Kiên quyết theo một loại, đột phá cực hạn! Có lẽ, đây là một con đường tu hành mới cũng khó nói." Lý Quân hiếu kỳ nói.

Những người còn lại cũng đều vô cùng chờ mong.

Phía trên Binh Tai cổ tinh, Binh Tai ngộ ra đạo của bản thân, bay lên, đi vào trong vũ trụ, đạo tắc chiến tranh vô tận từ trong cơ thể hắn tiết ra.

Chư tinh lay động, chấn động gầm trời.

Đây là một trong những loại đạo mạnh nhất trong lịch sử vũ trụ Bàn Cổ!

Đột phá năm cảnh giới của Hợp Đạo, là loại đạo vượt qua cực hạn!

"Phía sau ta, là núi thây biển máu!"

"Dưới chân ta, là thiên kiếp địa nan!"

"Trước mặt ta, là thần thán ma hoạn!"

"Tên ta, là Binh Tai! !"

Đùng!

Khi phong hỏa chi đạo vô cùng cường đại phát tiết, đại đạo nổ tung, âm thầm khởi động sức mạnh, trong vũ trụ, mây đen hội tụ, lôi đình cuồn cuộn.

Hỗn Nguyên kiếp... Giáng xuống!

Chương 2060: Binh Tai độ kiếp, trảm phá Hỗn Nguyên kiếp? Sở Cuồng Nhân hiện thân

Hỗn Nguyên kiếp.

Tên như ý nghĩa, chính là một loại thiên kiếp sẽ xuất hiện lúc đột phá Hỗn Nguyên.

Loại thiên kiếp này, cực kỳ cường đại.

Nếu đột phá thất bại, rất có thể sẽ có kết quả thân tử đạo tiêu.

Mà vũ trụ Bàn Cổ, từ thời đại Tiên Cổ đến nay, thì chỉ xuất hiện một lần Hỗn Nguyên kiếp, đó là lúc Vô Hám của Thần Ma nhất mạch đột phá.

Hôm nay, Hỗn Nguyên kiếp tái hiện!

Hỗn Nguyên chi kiếp, vô cùng cường đại.

Hơn phân nửa tinh hệ, bị mây đen nồng hậu dày đặc bao phủ, lôi kiếp kinh khủng ấp ủ ở trong đó, một đạo lôi quang bất kỳ đều như có diệt thế chi uy!

Vô số cường giả thấy thế, không khỏi kinh ngạc.

"Ông trời ơi, hắn thật sự dẫn tới Hỗn Nguyên kiếp."

"Chỉ tu hành một loại đạo, cũng có thể đi đến cảnh giới Hỗn Nguyên? ! Loại chuyện này, cũng là lần đầu ta nghe được, đây là phương thức tu hành hoàn toàn mới!"

"Sở Cuồng Nhân, hắn cũng quá biến thái đi, bản tôn có thể dùng một câu để đại đạo lui lại, một phân thân thì khai sáng tu hành chi đạo hoàn toàn mới!"

"Chậc chậc, Sở Cuồng Nhân, không phải người mà!"

Mọi người nghị luận ầm ĩ, nhìn chằm chằm Binh Tai.

Mà Binh Tai đứng lơ lửng trên bầu trời, tóc trắng phấp phới, tư thái vô cùng ngông cuồng.

"Đến, để ta xem thử sức mạnh của Hỗn Nguyên kiếp! !"

Hắn đứng chắp tay, khí tức chiến tranh vờn quanh.

Hai con mắt như sao, dường như chiếu rọi ra chiến trường vô biên!

Đùng! !

Mây đen trên trời quay cuồng, một đạo lôi đình vạn trượng vô cùng thô to đột nhiên từ trên trời giáng xuống, chỗ nó đến, hư không nổ tung, các hành tinh liên tục sụp đổ!

Binh Tai không nhúc nhích tí nào, cười ha ha một tiếng, đột nhiên đập ra một quyền.

"Binh Tai Bát Hoang Quyết, phá hư!"

Ầm! !

Quyền kình hoành không, hư không như gương, vỡ vụn thành ngàn vạn mảnh nhỏ.

Mỗi một vùng không gian biến thành mảnh vỡ phiêu tán trong hư không, chiếu rọi ra nguyên một đám chiến trường, chiến ý sát phạt vô tận, rung chuyển gầm trời.

Trong nháy mắt quyền kình và hư không va chạm, giữa thiên địa phát ra một tiếng nổ lớn.

Năng lượng giống như thủy triều, liên tục khuếch tán ra.

Toàn bộ vũ trụ, giống như mặt hồ yên tĩnh bị ném vào một cục đá lớn, nổi lên vòng vòng gợn sóng, chỗ gợn sóng đến, hư không, hành tinh, vạn linh, linh khí hỗn tạp trong vũ trụ, vân vân đều bị lay động, tiêu diệt thành hư vô.

Sau năng lượng kinh khủng trùng kích.

Chỉ thấy Binh Tai đứng lơ lửng trên không, tư thái cuồng ngạo không giảm.

"Lại đến!"

Hỗn Nguyên kiếp, giống như bị chọc giận.

Tiếng sấm ầm ầm, giống như một con cự thú doạ người phát ra tiếng gào thét.

Lại là một đạo lôi đình kinh thiên, đánh về phía Binh Tai.

Uy lực của một kích này còn kinh khủng hơn so với vừa rồi.

Trong đó, một đạo hồ quang điện bắn ra, đều đủ để giết chết cảnh giới Hợp Đạo.

Mọi người nhìn thấy mà hãi hùng khiếp vía.

Chỉ thấy Binh Tai không sợ hãi chút nào, hai tay vận hóa sức mạnh đạo tắc, một luồng khí tức chiến tranh cuồng bạo khuếch tán, hư không cũng bỗng dưng dấy lên liệt hỏa vô tận.

"Binh Tai Bát Hoang, Phong Hỏa Thao Thiên!"

Một chưởng đánh ra.

Đạo tắc tụ hợp, hóa thành một đạo chưởng ấn hỏa diễm to lớn.

Chưởng ấn và lôi đình trùng kích, hình thành cơn bão năng lượng còn mạnh mẽ hơn so với vừa rồi, liệt hỏa và lôi đình, chỗ nó đến, từng viên đại tinh bị cuốn vào, hóa thành tro tàn, một màn trước mắt, giống như Vũ Trụ Mạt Nhật!

Nhưng Hỗn Nguyên kiếp lại chưa kết thúc.

Không.

Đây thậm chí chỉ là một món khai vị mà thôi.

Kiếp vân của Hỗn Nguyên kiếp cuồn cuộn.

Không tiếp tục công kích, mà là tích góp sức mạnh càng thêm cường đại.

Một số tồn tại Tiên Cổ thấy thế, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Dạng Hỗn Nguyên kiếp này, ở thời kỳ Tiên Cổ cũng chưa từng thấy qua."

"Nói như vậy, tồn tại đột phá Hỗn Nguyên càng cường đại, thì sẽ gặp phải Hỗn Nguyên kiếp kinh khủng hơn, vậy rốt cuộc thực lực của Binh Tai nà mạnh cỡ nào."

"Không chỉ việc mạnh yếu đến từ thực lực của hắn, mà có thể cũng vì hắn khai sáng một loại tu hành chi đạo trước nay chưa từng có ở vũ trụ Bàn Cổ, cho nên, đây mới là nguyên nhân chủ yếu mà Hỗn Nguyên kiếp của hắn cường đại đến mức không hợp với thói thường."

"Cũng có khả năng..."

Dùng một loại đạo, thành tựu Hỗn Nguyên.

Chuyện như vậy, từ lúc khai thiên tích địa tới nay cũng là lần đầu tiên.

Có Hỗn Nguyên kiếp cường đại như vậy, cũng không phải chuyện khó hiểu.

Đùng, đùng, đùng...

Sức mạnh Hỗn Nguyên kiếp cường đại đang nổi lên.

Lôi đình cuồn cuộn, trong lúc mơ hồ, lộ ra khí thế đại đạo kinh khủng.

Binh Tai thấy thế, lạnh nhạt nói ra: "Vẫn luôn là ngươi công kích, lần này, không bằng đổi thành ngươi nếm thử sức mạnh của ta đi!!"

Hắn vừa sải bước ra, đúng là chủ động tới gần Hỗn Nguyên kiếp.

Sức mạnh đạo tắc quanh người vận chuyển, khí tức chiến tranh lưu chuyển, thanh thế doạ người.

Một chưởng một quyền, đều có diệt thế chi uy.

Nhưng lại thấy bên ngoài Hỗn Nguyên kiếp, vô số phù văn lưu chuyển ra, hóa thành một vệt kim quang lập loè, tiên huy tươi sáng, kết giới đại đạo.

Tất cả công kích của Binh Tai, đều bị kết giới này tuỳ tiện đỡ được.

"Hừ, một đạo kết giới nho nhỏ, cũng muốn ngăn cản ta? !"

Hắn đưa tay chộp một cái trong hư không.

Bên trong Binh Tai cổ tinh, oán khí vô tận lăn lộn.

Một thanh tàn binh quỷ quyệt phá không mà ra!

Binh Tai bắt lấy tàn binh, trên người bộc phát ra oán khí kinh khủng doạ người, dung hợp với đạo tắc chiến tranh Binh Tai mà hắn tu hành.

Tàn binh vung vẩy ra, đạo tắc đếm mãi không hết đan xen với oán khí tạo thành ngàn vạn tàn binh, giống như một dòng nước lũ cuồn cuộn chém về phía kết giới đại đạo!

"Binh Tai bát hoang, vạn nhọn chém! !"

Ầm ầm ầm! !

Hàng vạn tàn binh chém vào kết giới đại đạo, liên tục phát ra tiếng nổ lớn.

Chỉ thấy phía trên kết giới bắt đầu xuất hiện từng đạo từng đạo vết rách.

Bỗng nhiên, kết giới đại đạo bị páh vỡ!

Dòng nước lũ binh khí xông về phía Hỗn Nguyên kiếp.

Nhưng ngay lúc này, lôi kiếp mà Hỗn Nguyên kiếp ấp ủ đã bạo phát.

Một đầu rồng vô cùng dữ tợn từ trong kiếp vân thò đầu ra.

Khí tức kinh khủng tràn ngập.

Rít lên một tiếng!

Vạn binh nổ tung!

Lôi Long to lớn đáp xuống, khóa chặt mục tiêu Binh Tai!

Khi một tiếng nổ to lớn vang lên, Binh Tai bị một kích này đánh bay ra ngoài, thân thể như ngôi sao chổi, liên tục đạp nát vô số hành tinh.

"Sức mạnh của Hỗn Nguyên kiếp này, có chút dọa người."

"Chậc chậc, Binh Tai giống như có chút gánh không được."

Mọi người tập trung tinh thần quan sát.

Lúc này.

Bên trong phế tích của một hành tinh bị phá nát, khí tức kinh khủng tiết ra.

Binh Tai ngẩng đầu dậm chân mà ra.

Một kích vừa rồi kia, cũng không khiến hắn bị thương quá nặng, oán khí trên người hắn lăn lộn, khí tức cũng đang liên tục tăng lên.

"Binh Tai bát hoang, hủy thiên chém!"

Tàn binh trong tay Binh Tai đột nhiên vung vẩy.

Khi một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, tinh không bốn phía đang điên cuồng bị phá nát, một đạo kình khí đen nhánh giống như lỗ đen xuất hiện.

Đùng! !

Khi tức giống như hủy thiên diệt địa chém về phía Hỗn Nguyên kiếp.

Năng lượng cường đại tiết ra, mây đen ngàn tỉ dặm bị luồng năng lượng này trùng kích, tầng mây không ngừng bị phá nát, tiêu tán, hóa thành hư ảo.

Hỗn Nguyên kiếp, phá! !

Mọi người thấy thế, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Vậy là vượt qua rồi?"

"Hỗn Nguyên kiếp thật là cường đại, Binh Tai này cũng thật lợi hại, ngay cả thiên kiếp như vậy cũng có thể vượt qua, tiền đồ không thể đo lường."

"Không chỉ có như thế, hắn khai sáng tiền lệ dùng một loại đạo thành tựu Hỗn Nguyên, thành tựu của hắn cao bao nhiêu, tương lai không ai biết được."

"Đúng vậy..."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà ngay khi tất cả mọi người coi là Hỗn Nguyên kiếp đã vượt qua.

Bên trong tinh không, mây đen phun trào.

Một vòng xoáy đen nhánh to lớn bỗng dưng sinh ra.

Mà ở bên trong vòng xoáy, một luồng uy áp kinh khủng tràn ngập, giống như có tồn tại tuyệt thế gì đó, lập tức giáng lâm, uy áp kia, khiến mọi người đều cảm thấy ngạt thở.

Nhưng lại có loại cảm giác quen thuộc không hiểu.

"Không thể nào, uy thế như vậy, chẳng lẽ là..."

Có người cảm thấy thật không thể tin.

Chỉ thấy bên trong vòng xoáy, một bóng người bạch y từ từ đáp xuống.

Tiên huy lưu chuyển, uy áp khắp nơi!

Chư thiên hoàn vũ, đột nhiên rung chuyển!

Chính là người mạnh nhất thời đại này, Sở Cuồng Nhân!

Chương 2061: Hắn biết rõ ta, cũng như ta biết rõ hắn, Sở Cuồng Nhân độ kiếp

Binh Tai độ kiếp.

Nhưng tại thời khắc sống còn, thì thấy Sở Cuồng Nhân cường thế hiện thân!

Uy áp dồi dào, khóa chặt Binh Tai trong nháy mắt!

Tình cảnh này, khiến mọi người sợ ngây người.

"Chuyện gì xảy ra? Tại sao Tiên Vương lại xuất hiện ở đây?"

"Chuyện này, đầu của ta có chút choáng váng."

Còn loại tồn tại tuyệt thế như Tam Thanh lại nhìn ra một số manh mối.

Lý Quân cười nhạt một tiếng: "Hỗn Nguyên kiếp, còn chưa kết thúc, đây mới là một kiếp cuối cùng của Hỗn Nguyên kiếp, cũng là kiếp khó độ nhất... Tâm ma kiếp!"

Tâm ma kiếp.

Không phải mỗi Hỗn Nguyên kiếp đều sẽ xuất hiện tâm ma kiếp.

Nhưng không thể phủ nhận là, tâm ma kiếp vô cùng khó độ, khó khăn hơn so với mấy kiếp lúc trước của Hỗn Nguyên kiếp cộng lại.

"Tâm ma của Binh Tai, đúng là Sở Cuồng Nhân, đúng là khiến cho người ta bất ngờ."

"Hai người này, có quan hệ thế nào?"

"Chậc, thú vị."

"Cái gọi là ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, chúng ta có thể nhìn ra được Sở Cuồng Nhân này chính là tâm ma do sức mạnh đại đạo biến thành, nhưng dưới sự ảnh hưởng của Hỗn Nguyên kiếp, Binh Tai chưa hẳn đã phân rõ, lần này hắn gặp phiền toái rồi."

Mấy tồn tại tuyệt thế đang sôi nổi nghị luận.

Mà sau khi Binh Tai nhìn thấy Sở Cuồng Nhân hiện thân trong Hỗn Nguyên kiếp, nhịn không được mà cau mày lại, hắn cảm nhận được có một ít không thích hợp.

Nhưng lạ ở chỗ nào, thì lại không thể nói ra.

"Sở Cuồng Nhân, vì sao ngươi sẽ xuất hiện ở đây?"

"Giết ngươi!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, giọng điệu băng lãnh.

Sát ý kinh khủng, khóa chặt Binh Tai trong nháy mắt, khiến hắn tránh cũng không thể tránh.

"Giết ta?"

Binh Tai nghe vậy, đầu tiên là sững sờ, tiếp đó cất tiếng cười to, oán khí trên người lại tăng lên lần nữa: "Ha ha ha, ngươi lại muốn giết ta? ! Chẳng lẽ là nhìn thấy ta tấn cấp Hỗn Nguyên, ngươi sợ bị ta vượt qua sao? !"

"Ngươi cũng chỉ là một phân thân của ta, cũng dám càn rỡ?" Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, đưa tay ra, Côn Ngô Kiếm đã ở trong tay.

Kiếm áp dồi dào kéo theo sát ý bạo phát.

Binh Tai thấy thế, không lùi không tránh: "Rất tốt, Sở Cuồng Nhân, ta đã sớm muốn đánh một trận với ngươi, chứng minh ai cường đại hơn ai đi! !"

Bóng người hắn lóe lên, trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa, tàn binh trong tay vung vẩy, va chạm với Côn Ngô Kiếm, một tiếng leng keng vang lên, hai bên đều bị đẩy lui.

Sau đó, hai người lại giao phong lần nữa.

Sức mạnh càng ngày càng mạnh.

Thường thường, mỗi một lần va chạm đều phá nát đến hàng vạn hành tinh.

"Binh Tai Bát Hoang, Phong Hỏa Loạn Thế!"

"Thanh Liên Quyết, Sáng Thần Đãng Hoàn Vũ!"

Cực chiêu va chạm, long trời lở đất.

Nhưng thấy hai người Sở Cuồng Nhân, Binh Tai đều bị đánh bay ra ngoài.

Ngay sau đó.

Bóng người nhoáng một cái, giống như hai ngôi sao chổi va chạm vào nhau.

Trận chiến này, kéo dài ba ngày ba đêm.

Dao động từ cuộc chiến của hai người, khiến một mảnh tinh hệ hóa thành phế tích.

Ầm!

Binh Tai vung vẩy tàn binh trong tay, đánh Sở Cuồng Nhân bay ra ngoài.

Trải qua khổ chiến, rốt cục hắn cũng trấn áp được đối phương.

Một loại hưng phấn không hiểu, xông lên đầu!

Chính mình, sắp vượt qua Sở Cuồng Nhân!

"Ta thua..."

Cuối cùng, Sở Cuồng Nhân kiệt sức nằm ở trên một cổ tinh, nhìn Binh Tai từ tốn nói: "Ngươi thắng, giết ta đi."

Binh Tai cau mày lại, càng cảm thấy không đúng.

"Ngươi đang do dự cái gì? Giết ta, từ đó về sau, ngươi liền có thể thay thế ta, nắm giữ tất cả mọi thứ của ta, quyền lợi, địa vị, đều là của ngươi..."

Hắn còn chưa nói xong, Binh Tai đột nhiên quát một tiếng: "Im miệng!"

Giờ phút này, rốt cuộc Binh Tai cũng biết cảm giác không hài hòa kia từ đâu mà đến rồi.

Hắn giương mắt lạnh lẽo nhìn kẻ được gọi là Sở Cuồng Nhân trước mắt: "Ngươi căn bản không phải là hắn, ngươi cũng chỉ là tâm ma mà đại đạo hóa ra thôi!"

Sở Cuồng Nhân sững sốt một chút: "Ngươi nói cái gì?"

"Hàng nhái, còn muốn diễn tiếp sao? Ngươi diễn quá kém, nếu là Sở Cuồng Nhân, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng nhận thua, dù bản thân ở tuyệt cảnh, hắn cũng tuyệt đối không thỏa hiệp, nếu là Sở Cuồng Nhân, sẽ tuyệt đối không nói ra lời để ta thay thế hắn, bởi vì hắn biết, ta là ta, hắn là hắn, chúng ta là hai cá thể hoàn toàn khác biệt!"

"Tuy ta là tiên thức của hắn biến thành, nhưng thế gian này, không có tồn tại nào tán thành ta hơn so với hắn, ngươi, căn bản không phải hắn!"

"Hắn biết rõ ta, cũng như ta biết rõ hắn!"

Tay Binh Tai cầm tàn binh, ánh mắt vô cùng băng lãnh.

Sở Cuồng Nhân trước mắt thản nhiên nói: "Chẳng lẽ ngươi không muốn đánh bại hắn?"

"Muốn, nhưng kẻ ta muốn đánh bại, là hắn, chứ không phải tâm ma nhìn giống thật nhưng lại là hàng giả như ngươi!" Binh Tai lạnh lùng nói, tàn binh trong tay chém ra.

Đùng!

Lúc này tâm ma tán loạn!

Lúc Binh Tai mở hai mắt ra, Hỗn Nguyên kiếp đã hoàn toàn tiêu tán.

Bốn phía cũng không có dấu vết hắn và Sở Cuồng Nhân tranh đấu.

Tất cả, đều là hư huyễn.

Mà trong mắt của những người còn lại, sau khi tâm ma Sở Cuồng Nhân giáng xuống, cũng không có đánh nhau với Binh Tai, chỉ nhìn chăm chú đối phương một hồi.

Lập tức, cũng biến mất theo Hỗn Nguyên kiếp, không thấy gì nữa.

"Hs, hắn thành công vượt qua Hỗn Nguyên kiếp."

Lý Quân cười nhạt một tiếng.

Sau khi Hỗn Nguyên kiếp tiêu tán, sức mạnh của Binh Tai cũng đang nhanh chóng tăng lên.

Rất nhanh, liền đạt đến một cấp độ hoàn toàn mới.

Nghiêm khắc mà nói, vị trí cảnh giới hiện tại của hắn cũng không phải là Hỗn Nguyên, dù sao hắn cũng chỉ có một loại đạo, nhưng loại đạo này lại cường đại đến mức vượt qua bình thường.

"Vô hạn!"

"Đạo này của ta, sau khi vượt qua cực hạn chính là vô hạn, chỉ cần ta tiếp tục tăng cao sức mạnh của loại đạo này, Hỗn Nguyên gì đó, đại đạo gì đó, ta đều không quan tâm, dựa vào tàn binh trong tay của ta, đủ bình định tất cả!"

Binh Tai hăng hái.

Hắn nhìn về phía Tiên giới ở nơi xa, nỉ non nói: "Sở Cuồng Nhân, ngươi muốn thống ngự ba ngàn đạo, ta có loại đạo tăng trưởng vô hạn, để xem xem người nào đi được càng xa!"

Một bên khác.

Bên trong Tiên giới.

Sở Cuồng Nhân đang lúc bế quan, dường như cảm nhận được cái gì đó, nhìn về nơi sâu xa trong vũ trụ, cười nhạt một tiếng: "Chúc mừng ngươi... Binh Tai."

Binh Tai có thể tìm ra một loại đạo thuộc về mình, hắn rất cao hứng.

Dù sao thì, con đường tu hành chậm rãi này, hắn cũng cần đối thủ.

Binh Tai, cũng là một một đối thủ không tệ.

Bọn họ hiểu rõ nhau, cùng chung chí hướng, là đối thủ, cũng là tri kỷ.

"Ngươi đã tấn cấp, ta sao có thể, ngừng bước không tiến đâu?"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Lời nói vừa dứt.

Chỉ thấy trên người hắn đột nhiên bộc phát ra một luồng khí tức kinh khủng.

Sức mạnh này, bao phủ cõi trần, đánh thẳng lên trời!

Ở trên bầu trời của đế quốc, một đám mây đen nghịt cuốn tới.

Tình cảnh này, khiến cho rất nhiều tồn tại Tiên Cổ vô cùng sợ hãi.

"Lại một Hỗn Nguyên kiếp! !"

"Ông trời ơi, phân thân vừa độ Hỗn Nguyên kiếp xong, hiện tại lại tới bản thể độ Hỗn Nguyên kiếp, chuyện độ kiếp này, sao giống như trò hơn thua vậy."

Chúng người cạn lời.

Nhưng đám người Nữ Oa, Tam Thanh lại cảm thấy có chút không đúng.

"Sở đạo hữu từng nói, hắn muốn thống ngự ba ngàn đạo, mới thành Hỗn Nguyên, trong thời gian ngắn như vậy, không có chuyện hắn có thể hoàn thành mục tiêu này."

"Cơ hội chưa đến, vì sao hiện tại lại độ kiếp?"

"Chẳng lẽ bởi vì nhìn thấy Binh Tai độ kiếp, hắn là bản thể nên bị kích thích, lúc này mới muốn mau chóng trở thành Hỗn Nguyên?"

"Không đúng, hắn không phải người lỗ mãng như thế."

Trong vũ trụ, bóng người Binh Tai lóe lên, đi vào Tiên giới, nhìn lên Hỗn Nguyên kiếp trên bầu trời, cau mày lại: "Sở Cuồng Nhân, ngươi muốn làm gì?"

Hắn cũng không tin, Sở Cuồng Nhân sẽ buông tha cho mục tiêu thống ngự ba ngàn đạo.

Chuyện này không giống tác phong của đối phương.

Lúc mọi người ở đây nghi hoặc.

Bên trong Đế cung, một đạo quang trụ màu đỏ phóng lên tận trời, nhìn kỹ, quang trụ này, là do một luồng sức mạnh khí huyết vô cùng mênh mông ngưng tụ thành.

Mà ở bên trong cột ánh sáng, một bóng người bạch y từ từ đi ra.

Chính là Sở Cuồng Nhân!

Giờ phút này, da thịt hắn như ngọc, gân cốt giống như tiên kim, dường như trong đó có đường vân huyền diệu đang lưu chuyển, lộ ra khí tức cực kỳ doạ người.

Mà sau khi hai người có kinh nghiệm cao thâm nhất, kiến thức rộng nhất thời kỳ Tiên Cổ là Lý Quân, Dương Mi nhìn thấy trạng thái của Sở Cuồng Nhân, đồng tử không khỏi co rụt lại.

"Đây là..."

Chương 2062: Hấp thu Hỗn Nguyên kiếp,

pháp tướng Bàn Cổ, Lực chi đại đạo

Bên trong Tiên giới.

Sở Cuồng Nhân ngẩng đầu dậm chân, đi ra đế cung, khí tức trên người lưu chuyển, khí tức loáng thoáng lộ ra, khiến rất nhiều tồn tại trong Tiên giới vì đó mà kinh hãi.

Hắn không có lộ ra khí tức ở phương diện tu vi.

Chỉ trong lúc hô hấp, khí tự nhiên lộ ra kia, đã khiến người ta cảm thấy chấn kinh.

Trong cùng một lúc, hai người Dương Mi, Lý Quân nghĩ tới điều gì đó.

"Đây chẳng lẽ là... Nhục thân chi cực! !"

Từ lâu trước đó, Lý Quân từng nghe Hồng Quân giảng đạo, đối phương đã từng đề cập tới khái niệm nhục thân chi cực, đó là việc dùng thân thể thành tựu cảnh giới Hỗn Nguyên.

Nhưng mà, chuyện này quá khó khăn.

Ngay cả Hồng Quân cũng làm không được.

Vô số năm qua, vũ trụ Bàn Cổ chỉ có một người thành công.

Đó chính là người đã khai thiên tích, Bàn Cổ!

Mà Dương Mi, cũng biết chuyện dùng nhục thân chi cực tấn cấp Hỗn Nguyên, bởi vì lúc Hỗn Độn, khi giao thủ với Bàn Cổ, hắn đã gặp qua trạng thái này.

Nhiều năm qua, sự cường đại của Bàn Cổ luôn khắc sâu ở trong lòng của hắn.

Trạng thái nhục thân chi cực này, hắn rõ ràng hơn so với bất cứ người nào.

Vốn dĩ, hắn cho rằng đời này mình sẽ không có cơ hội gặp lại người nắm giữ loại sức mạnh này, không nghĩ tới, hôm nay lại gặp được ở trên người Sở Cuồng Nhân!

"Nhục thân chi cực, Sở Cuồng Nhân, ngươi quả nhiên khiến ta chấn kinh."

Dương Mi nỉ non nói.

Hắn biết, đây nhất định là công lao của trái tim Bàn Cổ.

Nhưng cũng biết, chỉ dựa vào một trái tim Bàn Cổ đã đạt thành nhục thân chi cực là không thể nào, quan trọng nhất, vẫn ở bản thân Sở Cuồng Nhân.

Trên bầu trời của Đế cung.

Hỗn Nguyên kiếp phát ra từng trận nổ lớn, một tia chớp, đột nhiên giáng xuống, uy lực đủ để giết chết đại đa số Hợp Đạo phía dưới Hỗn Nguyên.

Sở Cuồng Nhân lại không nhúc nhích tí nào.

Tùy ý để lôi đình đánh vào người.

Ầm!

Lôi đình nổ tung ở trên người hắn.

Đồng thời cũng khiến mọi người bị dọa đến mí mắt nhảy lên, dùng nhục thân đối đầu với Hỗn Nguyên kiếp, ở trong mắt của đại đa số người, không thể nghi ngờ là cách đi tìm chết.

Năng lượng bành trướng bạo phát, vạn dặm tầng mây bị phá nát.

Không ít tu sĩ vô cùng khiếp sợ.

Nhưng một số cảnh giới Hợp Đạo lại cau mày lại.

Động tĩnh này, quá nhỏ.

Với đạo sức mạnh lôi đình vừa rồi, năng lượng nó bạo phát, cho dù có đánh nổ vạn lý sơn hà, bọn họ cũng không cảm thấy kỳ quái.

Nhưng bây giờ, lại chỉ phá nát vạn dặm tầng mây? !

Hỗn Nguyên kiếp này sao lại yếu ớt như vậy.

"Các ngươi nhìn kìa!"

Lúc này, có người nhịn không được mà kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy trên người Sở Cuồng Nhân có vô số hồ quang điện đang nhảy nhót, chính là năng lượng của đạo Hỗn Nguyên kiếp vừa rồi, mà bây giờ, luồng năng lượng này đang lưu chuyển bên ngoài cơ thể của Sở Cuồng Nhân, không ngừng chui vào trong lỗ chân lông của hắn.

Nhưng đối phương, lại lông tóc không tổn hao gì!

Giống như, những sức mạnh này đã bị Sở Cuồng Nhân hấp thu hết.

"Hắn, đang hấp thu sức mạnh của Hỗn Nguyên kiếp? Vì sao lại có loại chuyện này?"

Mọi người vô cùng sợ hãi.

Sở Cuồng Nhân độ kiếp này, còn không hợp thói thường hơn so với Binh Tai.

Lúc này.

Hỗn Nguyên kiếp trên bầu trời dường như bị hành động của Sở Cuồng Nhân chọc giận.

Lôi kiếp còn kinh khủng hơn đang được hình thành.

"Ha, tới đi."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân, mấu chốt nhất chính là muốn độ chín lần Hỗn Nguyên kiếp, hơn nữa, lần sau phải cường đại hơn lần trước, hấp thu sức mạnh của những Hỗn Nguyên kiếp này để củng cố thân thể.

Lúc này, hắn mới độ lần Hỗn Nguyên kiếp thứ nhất mà thôi, nếu hiện tại đã cảm thấy khó khăn, vậy sau này, hắn sẽ phải nếm mùi đau khổ.

Đùng!

Lôi kiếp đột nhiên đánh xuống.

Sở Cuồng Nhân vẫn không lùi không tránh như cũ, mặc cho lôi kiếp đánh vào người.

Vận chuyển Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân.

Sức mạnh kiếp lôi, bị hắn nhanh chóng cắn nuốt.

"Gầm! !"

Lúc này.

Bên trong Hỗn Nguyên kiếp, một con Lôi Long dữ tợn kinh khủng giương nanh múa vuốt bay về phía Sở Cuồng Nhân, uy thế mạnh mẽ, đủ để sánh vai với Hỗn Nguyên.

Một kích này, khiến cho Sở Cuồng Nhân lui mấy bước.

Từng đạo hồ quang điện nhảy lên không dứt ở trên người hắn.

Sau đó, bị hắn hấp thu.

Nhục thân chi cực, lại gần thêm một bước!

"Thân thể thật là biến thái."

Tim mọi người đập nhanh không thôi.

Ngay cả tồn tại am hiểu sức mạnh thân thể nhất bên trong Tiên Cổ như bọn người Tổ Long, Cương Thi Vương Tướng Thần, khi nhìn thấy thân thể của Sở Cuồng Nhân, cũng không khỏi rùng mình một cái, cảm giác nếu như mình bị đối phương đánh một quyền...

Sợ rằng sẽ trực tiếp bị đánh nổ.

Sức mạnh Hỗn Nguyên kiếp càng ngày càng mạnh.

Hơn nữa, hình thức cũng đang biến hóa.

Ngoại trừ lôi kiếp ra, còn diễn sinh ra được phong kiếp, hỏa kiếp!

Cuồng phong không ngừng nghỉ, giống như muốn phá hủy tất cả.

Liệt hỏa cháy hừng hực, muốn đốt tận thương khung.

Uy thế này.

Còn kinh khủng hơn so với lúc Binh Tai độ kiếp.

Nhưng Sở Cuồng Nhân nhếch miệng, há miệng hút vào, giống như Cự Thú Hồng Hoang kinh khủng mở cái miệng to như chậu máu ra, hút toàn bộ cuồng phong vô tận, liệt hỏa vô biên vào trong cơ thể, dùng để thối luyện lục phủ ngũ tạng, cường hóa gân cốt da lông.

Được Hỗn Nguyên kiếp cường hóa, da thịt Sở Cuồng Nhân lưu chuyển ra tiên huy trong suốt, mỗi một tấc máu thịt đều ẩn chứa sức mạnh mênh mông, mỗi một khối xương đều được khắc phù văn huyền diệu, ngay cả huyết dịch chảy xuôi trong mạch máu, cũng giống như giang hà ào ào do tiên tủy hội tụ mà thành, vô cùng kinh người...

Thời gian dần trôi qua, Sở Cuồng Nhân cảm thấy tác dụng tăng cao sức mạnh của lần Hỗn Nguyên kiếp này không phải vô cùng rõ rệt, hắn đứng tại chỗ, cho dù bị các loại thiên kiếp đánh trúng, vẫn không có cách nào làm cho hắn bị tổn hại dù chỉ một chút như cũ.

"Xem ra, đây đã là mức cực hạn của kiếp thứ nhất."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Sau đó, hắn nhìn lên Hỗn Nguyên kiếp bên trong bầu trời, nỉ non nói: "Vậy liền dùng ngươi để thử thần thông mà ta mới lĩnh hội được một lần đi!"

Đùng!

Khí huyết kinh khủng nương theo từng viên từng viên đạo tắc phóng lên tận trời.

Trong nháy mắt, một hư ảnh pháp tướng to lớn được hình thành.

Pháp tướng này, dường như bước ra từ bên trong năm tháng xa xôi, quanh người có khí thế Hỗn Độn quấn quanh, trên thân thể màu đồng cổ lưu chuyển ra màu sắc giống như kim thiết, bắp thịt cũng giống như gò núi liên miên chập trùng, tràn ngập sức mạnh.

Sau khi Dương Mi nhìn thấy pháp tướng này, lúc này, kinh hô một tiếng.

"Đây là... Bàn Cổ! !"

Đúng vậy.

Pháp tướng này, đúng là pháp tướng Bàn Cổ!

Bên trong trái tim Bàn Cổ kia, không chỉ ẩn chứa sức mạnh khí huyết mênh mông.

Còn ẩn chứa truyền thừa của Bàn Cổ.

Sau khi Sở Cuồng Nhân luyện hóa trái tim Bàn Cổ, có thể tự do triệu hồi ra pháp tướng Bàn Cổ này, phát huy ra sức mạnh thần thông của Bàn Cổ.

Bàn Cổ lại xuất hiện, hàng tỉ sinh linh rung động không thôi, đều nằm rạp trên mặt đất.

Đây là bản năng xuất phát từ sâu bên trong huyết mạch.

Bàn Cổ Khai Thiên, thân thể hóa thành thiên địa vạn vật, tẩm bổ vạn linh, đối với tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ mà nói, Bàn Cổ, chính là Sáng Thế phụ thần!

"Khai thiên tích địa!"

Sở Cuồng Nhân từ từ giơ tay lên.

Mà pháp tướng Bàn Cổ sau lưng cũng giơ tay lên, trong tay có khí thế Hỗn Độn lưu chuyển ra, hóa thành một thanh búa khổng lồ.

Đó là Khai Thiên Thần Phủ.

Tuy không phải Chí Bảo Hỗn Độn Khai Thiên Thần Phủ chân chính, mà chỉ do pháp tướng Bàn Cổ mô phỏng mà thành, nhưng sức mạnh, vẫn vô cùng kinh người như cũ.

Pháp tướng Bàn Cổ giơ cao Khai Thiên Thần Phủ, hung hăng đánh về phía Hỗn Nguyên kiếp.

Thần quang vô biên và đạo tắc phun ra ngoài!

Một búa này, không có bất kỳ khí tức phức tạp gì.

Là Lực chi đại đạo thuần túy nhất!

Mà Lực chi đại đạo, cũng là đại đạo mà Bàn Cổ chủ tu, không coi trọng tiên pháp biến hóa loè loẹt, chỉ có sức mạnh cực hạn thuần túy!

Đùng! !

Một búa rơi xuống, thiên địa nổ tung, hư không đều bị xé mở ra một đạo vết rách to lớn đến trăm vạn dặm trở lên, ngay cả tầng ngăn cách của tầng sâu hư không đều bị tuỳ tiện xé rách.

Mà Hỗn Nguyên kiếp ở trước mặt luồng sức mạnh này, cũng bị chém thành hai khúc, dần dần tiêu tán, giữa thiên địa, chỉ có một bộ bạch y và một pháp tướng ngạo nghễ đứng đó.

Giờ khắc này, vạn linh thất thanh, rung động không thôi.

Chương 2063: Hồng Mông Chi Môn mở ra, Lý Quân cưỡi trâu xanh đi vào Hồng Mông

Một búa bổ Hỗn Nguyên kiếp làm đôi.

Một kích của Sở Cuồng Nhân làm rung động vạn linh, mà pháp tướng Bàn Cổ phía sau hắn cũng đang dần dần biến mất, tất cả khí tức đều bị hắn thu liễm vào trong cơ thể.

Tất cả trở về gió êm sóng lặng.

Nhưng sự rung động trong lòng mọi người, lại thật lâu không có cách nào bình phục.

Giữa không trung.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không.

Hắn cảm thụ được sức mạnh trong cơ thể mình, khóe miệng hơi vểnh: "Đây chính là nhục thân chi cực sao? Cũng thực sự không hề tầm thường."

Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân, tổng cộng chia làm chín kiếp.

Hiện tại Sở Cuồng Nhân đã ở vào đỉnh phong của đệ nhất kiếp.

Khoảng cách đến đệ nhị kiếp, cũng chênh lệch không xa.

Hiện tại, chỉ bằng vào thân thể, hắn đã có thể đánh nổ một Hỗn Nguyên.

Quả thực rất kinh khủng.

Hắn không khỏi nhớ tới Bàn Cổ.

Trái tim của đối phương, dù đã trải qua vô số năm tháng, nhưn khí huyết ẩn chứa bên trong vẫn có thể giúp hắn đột phá đến nhục thân chi cực như cũ.

Thân thể của đối phương mạnh bao nhiêu, có thể tưởng tượng được.

Còn có Lực chi đại đạo của đối phương, đây là một loại đại đạo vô cùng thuần túy, nhưng cũng cực kỳ kinh khủng, không hề kém hơn so với thời gian, không gian, luân hồi.

Còn có xu thế mạnh hơn một chút.

Nhất lực phá vạn pháp!

Tóm lại, lần luyện hóa trái tim Bàn Cổ này, Sở Cuồng Nhân thu hoạch cực lớn.

"Chúc mừng Vương nâng cao một bước."

"Đúng vậy, chúc mừng Tiên Vương."

Trong đế quốc, một đám cường giả ào ào tiến lên chào hỏi, trong lòng vui vẻ.

Đối với đế quốc mà nói, Sở Cuồng Nhân chính là cây cột chống trời.

Cây cột này càng to càng lớn, thì đế quốc sẽ càng được bảo hộ tốt hơn.

Sau khi hàn huyên với mọi người một phen, Sở Cuồng Nhân lập tức nhìn về phía Binh Tai cách đó không xa, cười nhạt nói: "Chúc mừng ngươi tìm được đạo của chính mình."

"Cũng chúc mừng ngươi, tiến thêm một bước."

Binh Tai thản nhiên nói.

Hai người tùy ý nói chuyện với nhau vài câu, tự có ăn ý.

Tin tức Binh Tai, Sở Cuồng Nhân liên tục độ kiếp truyền ra, làm toàn bộ vũ trụ xôn xao, ngay cả vũ trụ Thiên Nguyên bên kia cũng nhận được tin tức.

Danh vọng Sở Cuồng Nhân lại đạt đến một đỉnh cao mới.

Thời gian trôi qua.

Mấy chục năm sau.

Trong đế quốc.

Một tòa núi lớn nổ tung.

Một bóng người đi ra, trên mặt người này mang vẻ tuấn dật tà mị, mặc trên người một bộ trường bào màu đen, chính là một trong những tùy tùng của Sở Cuồng Nhân, Thiên Ảnh.

Những năm này, hắn vẫn luôn bế quan.

Bây giờ hắn cũng chỉ còn cách Hỗn Nguyên nửa bước, nhưng dường như hắn cảm nhận được cái gì đó từ nơi sâu xa, không tiếp tục tu hành nữa.

Sau khi xuất quan, bóng người hắn lóe lên, lao về phía đế quốc.

Rất nhanh.

Hắn tìm được Sở Cuồng Nhân.

Lúc này đối phương đang ôm Cố Linh Lung, ngắm mặt trời mọc trên một ngọn núi.

Ánh nắng tươi sáng, ánh sáng vạn đạo.

Cố Linh Lung rúc vào trong lồng ngực của Sở Cuồng Nhân, năm tháng an tĩnh.

Sau khi Thiên Ảnh đi đến, đứng ở phía sau hai người, không dám quấy nhiễu.

Ngược lại là Sở Cuồng Nhân lên tiếng trước: "Ngươi tiến bộ cũng rất nhanh."

Là phần thưởng cấp siêu thần, Thiên Ảnh được ấp nở từ Ác Ma Chi Noãn, nên thiên tư của hắn cực kỳ yêu nghiệt, hai đại vũ trụ cộng lại, không có mấy người có thể vượt qua hắn.

"So với chủ nhân, Ma còn kém xa lắm."

Thiên Ảnh thật tâm thật ý nói ra, tuy hắn tiến bộ cực nhanh, nhưng khi nhìn Sở Cuồng Nhân, hắn vẫn cảm nhận được một luồng cảm giác vô cùng cao thâm như cũ.

Hắn biết, chỉ cần Sở Cuồng Nhân nguyện ý, thì có thể giết chết hắn bất cứ lúc nào.

"Ha, so với ta sao? Có khí phách."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, lập tức, hắn nhìn thiên khung cười nhạt nói: "Ngươi cũng có cảm ứng đúng không, luồng sức mạnh trong bống tối kia."

Nghe đến đây, sắc mặt Thiên Ảnh nghiêm một chút: "Đúng thế."

Không chỉ có hắn và Sở Cuồng Nhân.

Những năm gần đây, không ít cường giả đứng đầu hoặc nhiều hoặc ít đều có cảm ứng, linh khí này trong thiên địa càng ngày càng dồi dào.

Loại hiện tượng này, có chút cùng loại với một loại bảo vật nào đó sắp xuất thế.

Nhưng có thể khiến cho toàn bộ linh khí trong vũ trụ biến hóa.

Rốt cuộc là loại bảo vật gì, Thiên Ảnh có chút không dám tưởng tượng.

"Không chỉ có vũ trụ Bàn Cổ, vũ trụ Thiên Nguyên bên kia cũng xuất hiện biến hóa giống hệt vậy, có lẽ... Cánh cửa kia sắp mở ra."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn biết biến hóa trong thiên địa này, có liên hệ với Hồng Mông Chi Môn.

Rất có thể, cánh cửa kia, sắp được mở ra.

Lại mấy năm trôi qua.

Một ngày này.

Trong vũ trụ băng lãnh yên tĩnh, một đạo quang hoa tử sắc bao phủ ra.

Dường như vô số cường giả đều có cảm ứng, ào ào nhìn về phía nơi sâu xa trong vũ trụ.

Chỉ thấy một cửa lớn thông thiên, bỗng nhiên hiện lên ở vũ trụ.

Cửa lớn này, không biết dài bao nhiêu vạn trượng, giống như vô biên vô hạn, phía trên có khắc nhật nguyệt tinh thần, sơn hà thú chạy, cùng vô số đường vân vô cùng huyền diệu.

Tiên thức của mọi người vừa tiếp xúc với cửa lớn này, lập tức cảm nhận được một luồng ý cảnh huyền ảo xông lên đầu, giống như tiếp xúc đến cực hạn của đạo!

Cảm giác này, dù chỉ trong một cái chớp mắt.

Nhưng mọi người, lại nhịn không được mà kinh thán.

"Chỉ một cánh cửa đã có loại ý cảnh huyền ảo này, khó có thể tưởng tượng được thứ ẩn giấu phía sau cửa lớn kia, sẽ là thế giới thế nào? !"

"Khó có thể tưởng tượng, bên trong vũ trụ Bàn Cổ lại có tồn tại như thế?"

Loại tồn tại như Lý Quân, Dương Mi cũng trở nên khiếp sợ.

"Đây chính là cơ hội trong bóng tối kia sao? Cơ hội đánh vỡ hạn chế của đại đạo, ở ngay đằng sau cánh cửa này! !"

"Ha ha, đây là cơ duyên giúp chúng ta tiến thêm một bước."

Hai mắt bọn người Lý Quân phát sáng.

Mà ở một bên khác.

Bên trong vũ trụ Thiên Nguyên, cũng có một cửa lớn giống nhau như đúc xuất hiện.

Không chỉ có Thiên Nguyên, Bàn Cổ.

Gần như là mỗi một vũ trụ, đều có một cánh cửa xuất hiện.

Lại hơn mười năm đi qua.

Một ngày này.

Hồng Mông Chi Môn cổ lão này, đột nhiên truyền ra một trận đạo âm huyền diệu, truyền khắp chư thiên vũ trụ, truyền vào sâu trong linh hồn của vạn linh trong vũ trụ.

Hồng Mông Chi Môn, từ từ mở ra.

Chỉ là một khe cửa thật nhỏ, nhưng lại giống như có dòng nước lũ linh khí tràn ra, giống như một trận gió, quét qua toàn bộ vũ trụ.

Chỗ linh khí đến, tinh hà rực rỡ, làm vạn linh sôi trào.

Từng bóng người lần lượt đi vào trước mặt Hồng Mông Chi Môn.

Cảm thụ được linh khí quét qua.

Mọi người có một loại cảm giác thể xác tinh thần đều được tịnh hóa.

Bọn họ nhìn vào khe cửa của Hồng Mông Chi Môn, có ý đồ nhìn trộm thế giới phía sau cánh cửa, nhưng thứ nhìn thấy, lại là một mảnh hư vô.

"Chỉ có đi vào, mới có thể nhìn thấy thế giới phía sau cánh cửa sao?"

"Thật là làm cho người ta tò mò."

Tất cả mọi người nhìn Hồng Mông Chi Môn, nhưng lại không lập tức khởi hành.

Dù sao thì.

Đằng sau cánh cửa này là thế giới như thế nào, không ai biết được, nhưng không thể phủ nhận rằng, thế giới phía sau cánh cửa có lực hấp dẫn rất lớn đối với bọn họ.

"Mặc kệ là thứ gì, cũng phải đi vào tìm tòi làm rõ."

Lý Quân khẽ cười một tiếng.

Sau đó, hắn lấy ra một cái ngọc giản, ném cho Thông Thiên giáo chủ, cười nhạt nói: "Đây là ngọc giản ta đặc chế, sau khi ta tiến vào bên trong, sẽ nghĩ biện pháp liên hệ với các ngươi, gửi tin tức về thế giới phía sau cánh cửa cho các ngươi."

Thông Thiên giáo chủ trịnh trọng gật đầu: "Đại ca cẩn thận."

"Ha ha, yên tâm."

Lý Quân cười nhạt một tiếng.

Trong vũ trụ, truyền đến một tiếng bò.... ò..., chỉ thấy một con trâu đen đạp trên tinh quang, hoành không mà đến, đi đến trước mặt Lý Quân.

Lý Quân sờ lên đầu trâu, sau đó ngồi lên lưng trâu, đi về phía Hồng Mông Chi Môn, một ngày này, Lý Quân thân cưỡi trâu xanh, tiến vào Hồng Mông Chi Môn.

Mọi người nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn.

Cho đến khi hắn hoàn toàn biến mất ở đằng sau Hồng Mông Chi Môn.

Thời gian dần dần trôi qua.

Nhưng sau khi Lý Quân tiến vào bên trong Hồng Mông Chi Môn mấy chục ngày, ngọc giản mà hắn lưu lại, lại không hề có một chút phản ứng nào.

Chuyện này khiến mọi người cau mày lại.

"Đây là... Mất liên lạc rồi?"

"Thế giới phía sau Hồng Mông Chi Môn, không có cách nào liên thông với thế giới này sao?"

Mọi người nhìn Hồng Mông Chi Môn, càng thêm kinh nghi bất định.

Chương 2064: Vũ trụ các phương hành động, tách ra là vì đoàn tụ ở trạng thái tốt hơn

Hồng Mông Chi Môn mở ra.

Lý Quân tiến vào bên trong, nhưng lại mất liên lạc.

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn đi ra, hắn phất tay áo lên, một phân thân giống hắn như đúc xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về phía Thông Thiên giáo chủ, nói ra: "Phân thân này, tương liên với tâm thần của ta, nếu ta ngã xuống, phân thân này cũng sẽ biến mất theo."

Mọi người hiểu rõ ý tứ của hắn.

Hắn muốn dùng loại biện pháp này để thăm dò thế giới sau cánh cửa này có nguy hiểm hay không.

Nói xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn tiến vào Hồng Mông Chi Môn.

Mọi người nhìn chằm chằm phân thân.

Chỉ thấy hắn cau mày lại: "Liên hệ của ta và bản thể biến mất."

Nghe đến đây, cuối cùng mọi người xác định, thế giới phía sau Hồng Mông Chi Môn không có cách nào liên hệ với vũ trụ Bàn Cổ.

Hiện tại, thì thấy phân thân này của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không xảy ra chuyện gì, mấy năm liên tiếp, phân thân này, vẫn chưa ngã xuống.

Xem ra, thế giới phía sau Hồng Mông Chi Môn cũng không gây nguy hiểm tính mạng?

Ngay hôm nay.

Phân thân Nguyên Thủy Thiên Tôn lưu lại, đột nhiên có biến hóa, chỉ thấy khí tức trên người hắn đang không ngừng cất cao, thu hoạch được tăng trưởng to lớn.

Từ Đại La bình thường, đã trở thành Hợp Đạo.

"Chuyện này, đây là có chuyện gì?"

"Tu vi của phân thân này, tại sao lại tăng lên nhanh như vậy?"

Mọi người vô cùng kinh ngạc.

Mà phân thân của Nguyên Thủy Thiên Tôn nói ra: "Ngay vừa rồi, ta cảm nhận được một luồng sức mạnh rót vào trong cơ thể ta, khiến tu vi của ta thu hoạch được sự tăng trưởng."

Mọi người ngồi không yên.

"Phân thân có tăng lên như thế, tất nhiên bản thể cũng sẽ thu hoạch được cơ duyên, tu vi tăng lên, phía sau cánh cửa này, quả nhiên ẩn giấu cơ duyên trọng đại."

"Cho dù như thế nào, cũng nhất định phải tiến vào tìm tòi."

"Nếu sợ nguy hiểm, liền không tu tiên."

Có Lý Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn xung phong, những người còn lại cũng đều hành động, ào ào tiến vào Hồng Mông Chi Môn, tìm kiếm cơ duyên.

Một trận phật quang tươi sáng hiển hóa.

Chỉ thấy hai bóng người cùng nhau mà đến.

Chính là hai vị sáng thế ra Tây Phương Phật Môn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Bọn họ nhìn Hồng Mông Chi Môn to lớn, ánh mắt nóng cháy.

"Sư đệ, ta có đại chí nguyện, ta muốn truyền pháp chư thiên!"

Tiếp Dẫn nói ra.

Giúp Phật Môn ở vũ trụ Bàn Cổ hưng thịnh thì tính là gì? Hắn muốn để Phật Môn trải rộng khắp các ngõ ngách ở chư thiên vũ trụ, đây mới thực sự là Phật Môn đại hưng!

"Sư đệ nguyện đồng hành với sư huynh."

Chuẩn Đề cười nhạt nói.

"Tốt."

Hai sư huynh đệ đối mặt cười một tiếng, lập tức bước vào Hồng Mông Chi Môn.

Ngay sau hai người.

Ma khí ngập trời từ tận cùng vũ trụ vọt tới, chỉ thấy một nam tử mặc một bộ chiến giáp màu đen cũng bay vào Hồng Mông Chi Môn, chính là Ma Tổ La Hầu.

"Sở Cuồng Nhân, Binh Tai, cả đời La Hầu ta, không kém ai!"

"Các ngươi chờ xem!"

Tam Thanh, Dương Mi, La Hầu, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa...

Khi nguyên một đám tồn tại Tiên Cổ tiến vào Hồng Mông Chi Môn, vũ trụ Bàn Cổ vốn dĩ gió giục mây vần, náo nhiệt bất phàm đột nhiên vắng lạnh không ít.

Một bên khác.

Vũ trụ Thiên Nguyên cũng giống vậy.

Nhìn Hồng Mông Chi Môn đột nhiên xuất hiện, phàm là tu sĩ, đều có thể cảm nhận được thế giới phía sau cánh cửa có sự hấp dẫn to lớn đối với bọn họ.

Một số người có lý tưởng cao cả, ào ào tiến vào bên trong.

Bao gồm một đám thành viên của Viên Thiên hội là Lạc Tuyết, Thiên Nữ Du, Long Thủy Tinh, vân vân.

Không khác với hai đại vũ trụ.

Chư thiên vũ trụ, cũng đã sớm có hành động.

Trong vũ trụ nào đó.

Hồng Mông Chi Môn to lớn vắt ngang tinh không, nguyên một đám tu sĩ hội tụ ở chỗ này, quỳ bái với cửa lớn, tôn nó thành thần.

"Truyền thuyết quả nhiên là thật, Hồng Mông Chi Thần thật sự tồn tại."

"Cánh cửa này, chính là gợi ý mà Hồng Mông Chi Thần cho chúng ta, chỉ có tiến vào bên trong, chúng ta mới có thể tìm được chân lý của chư thiên vũ trụ."

"Chúng ta nguyện đi theo bước chân của Hồng Mông Chi Thần..."

Mọi người cùng tụng thần ngôn, từ từ đi vào Hồng Mông Chi Môn.

Một vũ trụ khác.

Mấy chục bóng người đi đến trước mặt Hồng Mông Chi Môn, những người này, đều là yêu nghiệt đỉnh phong, thậm chí là cấm kỵ của vũ trụ này.

Bọn họ nhìn Hồng Mông Chi Môn trước mắt, ánh mắt vô cùng nóng bỏng.

"Rốt cục cánh cửa này cũng xuất hiện."

"Chúng ta áp chế tu vi, không có đột phá, cũng vì chờ cánh cửa này xuất hiện, mang đến cho bọn ta cơ hội đánh vỡ hạn chế của đại đạo!"

"Ta nhất định phải dung hợp hơn chín loại đạo, rồi mới đột phá Hỗn Nguyên."

Nhóm yêu nghiệt hăng hái.

Lao về phía Hồng Mông Chi Môn, bắt đầu hành trình mới.

Cũng có vũ trụ.

Đang tập kết một lượng lớn binh mã.

"Hồng Mông đại thế giới, có đủ loại tư nguyên, thậm chí có không ít siêu thoát giả lưu lại truyền thừa, chúng quân theo ta tiến vào bên trong, mở rộng đất đai biên giới, sáng tạo ra Vô Thượng Thần Quốc, đến lúc đó, những vật này đều là của chúng ta!"

Một nam tử mặc một bộ đế bào, được bao phủ ở bên trong tiên huy lớn tiếng nói.

Sau khi nghe được lời của hắn, hàng tỷ đại quân vô cùng phấn chấn.

"Chúng ta nguyện đi theo quốc chủ, mở rộng đất đai biên giới!"

"Chúng ta nguyện đi theo quốc chủ, mở rộng đất đai biên giới!"

Chư thiên vũ trụ bởi vì Hồng Mông Chi Môn xuất hiện, đều có hành động.

Cùng nhau hội tụ ở Hồng Mông đại thế giới.

Long tranh Hổ đấu, phong vân biến ảo, hỏi, người nào có thể bước lên đỉnh Hồng Mông? !

...

Mà không chỉ vũ trụ các phương có hành động.

Một số siêu thoát giả sớm đã áp đảo phía trên đại đạo Vũ Trụ, cũng nhìn về phía Hồng Mông Chi Môn.

"Hồng Mông đại thế giới lại mở."

"Bố cục mới, đã sắp bắt đầu."

"Lần này, không biết lại sẽ sinh ra những tồn tại siêu thoát mới nào?"

"Lần trước khởi động lại, đã cho ra đời một vị Lam vương phong hoa tuyệt thế, lần này, không biết sẽ có tồn tại giống như Lam vương hay không?"

"Tồn tại như Lam vương, quá hiếm thấy, không nhất định có."

Ý niệm của chúng siêu thoát giả vượt qua chư thiên, quanh quẩn trong hư không.

Bọn họ quá cổ xưa.

Nhìn qua thương hải tang điền, vũ trụ sụp đổ, hiện tại, thứ duy nhất có thể mang đến hứng thú cho bọn họ ở trong chư thiên vũ trụ này, chỉ có Hồng Mông đại thế giới.

Bên trong chiến trường hư không của vũ trụ Thiên Nguyên và vũ trụ Bàn Cổ.

Một bóng người nằm bên trong quan tài bỗng nhiên mở hai mắt ra, người này chính là một trong những siêu thoát giả, từng làm giao dịch với Sở Cuồng Nhân... Hắc Ám Ma Quân!

"Hồng Mông đại thế giới, đã mở ra, tiếp đó, hãy để ta xem hành động của ngươi, chủ nhân mới của Vận Mệnh Thần Điện!" Hắc Ám Ma Quân nỉ non nói.

Vũ trụ Bàn Cổ.

Tiên giới, trong đế quốc.

Tất nhiên Sở Cuồng Nhân biết chuyện Hồng Mông Chi Môn mở ra, nhưng hắn cũng không tiến đến đó, mà là chuẩn bị một số hậu thủ.

Sau khi mình rời đi đế quốc, khó đảm bảo sẽ không có người gây sóng gió.

Giống với La Hầu chi loạn lần trước.

Hắn cần phải làm tốt chuẩn bị mới được.

Mấy năm sau, Sở Cuồng Nhân tìm tới bọn người Như Yên trưởng lão, nói cho bọn họ chuyện mình sắp tiến về Hồng Mông đại thế giới.

Đối với chuyện này, mọi người cũng không cảm thấy quá ngoài ý muốn.

"Vương, ngươi yên tâm đi đi, đế quốc có chúng ta chăm sóc rồi."

"Đúng vậy, chúng ta sẽ chờ ngươi trở về."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Như Yên trưởng lão.

Nàng bất đắc dĩ thở dài một hơi: "Ai, từ lần thứ nhất giúp ngươi chưởng quản Huyền Thiên tông, ta liền biết đời này mình đều sẽ phải mệt nhọc, đi đi đi đi, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên ta giúp ngươi giữ nhà."

"Ha ha, đa tạ." Sở Cuồng Nhân cười nói.

Sau đó không lâu.

Sở Cuồng Nhân liền rời đi.

Bọn người Lam Vũ, n Hồng Hoa, Sở Hồng nhìn bóng lưng của hắn trầm mặc một hồi, Như Yên trưởng lão bên cạnh hiếu kỳ hỏi: "Các ngươi không theo?"

"Nếu một mực theo công tử, công tử chắc chắn sẽ phân tâm chiếu cố chúng ta, chúng ta không muốn trở thành gánh nặng của công tử." Lam Vũ thản nhiên nói.

"Hồng Mông đại thế giới này, chúng ta sẽ đi, nhưng sẽ không đi chung với ca ca, chúng ta muốn một mình xông xáo thiên địa." Sở Hồng trịnh trọng nói.

Các nàng đều rõ ràng, chênh lệch giữa mình và Sở Cuồng Nhân rất lớn.

Đi theo bên người đối phương, sẽ chỉ có thể dựa dẫm vào đối phương.

Muốn trưởng thành, các nàng chỉ có thể tự mình đi lịch luyện, dù cho có phải tách rời Sở Cuồng Nhân, các nàng cũng không oán không hối.

Các nàng đều rõ ràng, tách ra, là vì đoàn tụ ở trạng thái tốt hơn.

Chương 2065: Hồng Mông đại thế giới, Ngôn Húc của Giáo Hội Quang Minh, thu hoạch tình báo

Vũ trụ Bàn Cổ, Hồng Mông Chi Môn.

Từ khi cánh cửa này hiện thế đến nay, lần lượt có người tiến vào nơi này.

Mà ngay hôm nay, lại có một bóng người, ngẩng đầu dậm chân mà đến, khí tức cường đại, trong nháy mắt đã bao phủ phương tinh không này.

Người tới chính là Sở Cuồng Nhân.

Nhìn trước mắt cửa lớn, Sở Cuồng Nhân ánh mắt bình tĩnh vô cùng.

"Hồng Mông đại thế giới, làm cho người ta chờ mong."

Bóng người hắn lóe lên, bước vào trong đó.

Trong một chớp mắt.

Mà ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân tiến vào, toàn bộ Hồng Mông Chi Môn, dường như cảm ứng được cái gì đó, trở nên chấn động, tiếp đó, lại khôi phục sự bình tĩnh.

Trong vũ trụ nào đó.

Một đôi đôi mắt giống như sao, bỗng nhiên mở ra.

"Khí tức này... Là sư tôn, sư tôn tiến vào Hồng Mông đại thế giới, xem ra lễ mọn mà ta chuẩn bị cho sư tôn, cũng nên hiện thế."

...

Hồng Mông đại thế giới.

Đây là một đại thế giới còn rộng lớn so với vũ trụ.

Sở Cuồng Nhân bước vào nơi này, liền cảm nhận được một luồng linh khí bành trướng trước nay chưa từng có cuốn tới, khiến thể xác tinh thần của hắn vô cùng vui vẻ.

Không chỉ có như thế.

Hắn có thể cảm nhận được, quy tắc của thế giới này khác biệt so với những vũ trụ khác.

Trong vũ trụ, có hạn chế của đại đạo.

Vạn linh chỉ có thể sinh hoạt dưới sự hạn chế của đại đạo, nhưng ở chỗ này, không có hạn chế của đại đạo, đối với cảm ngộ đạo, càng thêm thông thuận.

Giờ khắc này, rốt cuộc Sở Cuồng Nhân hiểu rõ cơ hội mà bọn người Nữ Oa cảm ứng được là cái gì, chính là bản thân Hồng Mông đại thế giới này!

Ở chỗ này, không phải không thể đánh vỡ hạn chế của đại đạo.

"Nhưng mà, đây là lần đầu ta tới Hồng Mông đại thế giới này, cần phải thích ứng quy tắc của thế giới này trong một khoảng thời gian mới được."

Sở Cuồng Nhân cảm nhận được, tuy linh khí của thế giới này vô cùng dồi dào.

Nhưng bởi vì quy tắc thế giới khác biệt, đạo tắc của bản thân, ẩn ẩn có cảm giác khó có thể thi triển, phải cần một khoảng thời gian để thích ứng.

Lúc này.

Một bóng người bay đến nhanh như tia chớp.

Người tới, là một người nam tử mặc trường bào màu trắng, trên người hắn phun trào ra khí tức đạo tắc vô cùng cường đại, lộ ra một loại khí tức quang minh cuồn cuộn.

Khi nhìn đến Sở Cuồng Nhân, hai mắt nam tử này tỏa sáng.

"Khí chất và khí tức không tầm thường."

"Xem hắn cốt linh, tuổi tác cũng không lớn, không cao hơn 10 vạn năm."

Nam tử âm thầm nghĩ tới, lập tức chắp tay nói: "Vị bằng hữu này, tại hạ là mục sư của Giáo Hội Quang Minh Ngôn Húc, ngươi hẳn là vừa tới Hồng Mông thế giới đi."

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một hồi, đối phương hẳn là bị luồng dao động không gian sinh ra lúc mình đi vào Hồng Mông đại thế giới kéo tới.

Ngôn ngữ của đối phương, cũng không phải là ngôn ngữ của vũ trụ Bàn Cổ.

Nhưng dường như bởi vì sự ảnh hưởng của một loại quy tắc nào đó, chính mình lại có thể nghe hiểu lời đối phương nói, có lẽ đây cũng là chỗ thần kỳ của Hồng Mông đại thế giới.

Giáo Hội Quang Minh...

Trước kia, hắn cũng đã gặp qua một kẻ tự xưng là quang minh đến dạy dỗ mình.

Cuối cùng đã bị hắn phá hủy.

Ngay cả vị thần đối phương tín ngưỡng cũng bị diệt.

"Tại hạ đích thật là mới đến, không biết các hạ có gì chỉ giáo?"

"Chỉ giáo thì không dám nhận, nhưng mà ta cảm thấy khí chất của các hạ không tầm thường, muốn mời ngươi gia nhập vào Giáo Hội Quang Minh ta." Ngôn Húc nói ra.

"Không có ý định, tại hạ không có hứng thú."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nhưng đối phương lại không dự định dừng tay, tiếp tục nói: "Các hạ không ngại đến nơi ta truyền giáo chứ, chờ nhìn thấy thần uy cuồn cuộn của vị thần của ta, ta cam đoan ngươi sẽ vui lòng phục tùng, gia nhập nhận dạy dỗ."

"Ý tốt của các hạ, tại hạ để ở trong lòng." Sở Cuồng Nhân nói xong, lập tức bước ra, chỉ trong chốc lát đã ở nơi cách đó mấy trăm vạn dặm.

Tốc độ của hắn cực nhanh, Ngôn Húc thấy vậy không khỏi ngạc nhiên: "Mới vừa tiến vào Hồng Mông thế giới, còn chưa hoàn toàn thích ứng quy tắc nơi đây, đã có thực lực như thế, người này quả nhiên là một mầm mống tốt, nên gia nhập vào giáo hội."

Hắn càng thêm hài lòng đối với Sở Cuồng Nhân, nếu thành công kéo người này gia nhập giáo hội, hắn cũng có thể thu hoạch được một số khen thưởng.

Vút!

Ngôn Húc hóa thành một vệt thần quang, đuổi theo Sở Cuồng Nhân.

"Đáng ghét."

Sở Cuồng Nhân cau mày lại.

Chính mình mới tới Hồng Mông đại thế giới, chưa hoàn toàn thích ứng quy tắc nơi đây, càng không có một chút gì về tình báo ở nơi này, cho nên không muốn xuất thủ.

Nhưng không nghĩ tới, lại gặp một gia hỏa đáng ghét.

"Tu vi của người này không kém, nếu ta có thể hoàn toàn thích ứng quy tắc nơi đây, muốn hất hắn ra, tất nhiên không phải một việc khó, nhưng bây giờ, lại phải dùng một số thủ đoạn." Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

Chỉ thấy hắn lấy Thời Không Bảo Giám ra, rót sức mạnh tiên nguyên vào trong đó.

Đột nhiên.

Bảo giám chiếu ra quang mang tươi sáng.

Một đạo Thời Không Chi Quang bao phủ Sở Cuồng Nhân, mang theo hắn biến mất ngay tại nguyên trong chớp mắt, Ngôn Húc thấy vậy không khỏi có chút chấn kinh.

"Loại khí tức kia... Là Chí Bảo Hỗn Độn! Hơn nữa còn là Chí Bảo Hỗn Độn Thời Không chi đạo!" Trong mắt Ngôn Húc xẹt qua một tia nóng bỏng.

Chí Bảo Hỗn Độn, mặc kệ ở vũ trụ nào cũng đều là bảo vật hiếm thấy.

Cho dù là ở Hồng Mông đại thế giới này, có thể nắm giữ Chí Bảo Hỗn Độn, cũng chỉ có số ít, phần lớn cảnh giới Hỗn Nguyên đều không có loại bảo vật này.

Mà một Hợp Đạo như Sở Cuồng Nhân, lại có thứ chí bảo này.

Điều này không khỏi làm cho Ngôn Húc nảy ra ý đồ xấu.

"Người này mới đến, tất nhiên sẽ tìm kiếm cách thu hoạch tình báo của Hồng Mông thế giới trước, mà ở bên trong Minh Vực này, chỉ có một số nơi để tu sĩ tụ tập thu thập tình báo, nơi gần nhất là... Thiên Dương thành."

Ngôn Húc thầm nghĩ.

Ở hàng tỷ dặm phía xa.

Một đạo Thời Không Chi Quang lấp lóe.

Một bóng người từ từ đi ra, chính là Sở Cuồng Nhân mới thoát khỏi Ngôn Húc.

"Thật bất đắc dĩ, làm bại lộ Thời Không Bảo Giám, nếu người này không có ý tốt, chỉ sợ sẽ có ý đồ xấu đối với ta, xem ra ta nhất định phải thích ứng quy tắc nơi đây nhanh một chút, phải khôi phục chiến lực trong thời gian sớm nhất."

Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

Hắn nhìn về phía một tòa thành trì cách đó không xa.

Thành trì này, vô cùng cổ lão.

Trên tường thành toát ra khí tức mênh mông, rất nhiều nơi đều đã rách nát.

Chỉ có trên cửa thành khắc lấy ba chữ to, còn lưu chuyển ra đạo vận không tầm thường, không ít người ngừng chân quan sát, ý đồ tìm hiểu ra được thứ gì đó.

"Thiên Dương thành..."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua ba chữ to kia nỉ non nói.

Nơi này là nơi tu sĩ tụ tập gần nhất mà hắn có thể tìm tới, hắn dự định thích ứng quy tắc của Hồng Mông đại thế giới ở chỗ này, thuận tiện thu hoạch tình báo.

Sau khi tiến vào thành trì, hắn quan sát bốn phía.

Không ít kiến trúc.

Nhưng hầu hết đã lụi bại.

Nhưng trong lúc mơ hồ có thể nhìn ra sự huy hoàng ngày xưa của tòa thành trì này.

Sau một phen thu thập.

Cuối cùng Sở Cuồng Nhân cũng hiểu rõ vị trí bây giờ của mình.

Hồng Mông đại thế giới, khởi nguyên của nó, đã sớm không thể tìm tòi nghiên cứu, trải qua nhiều lần khởi động lại, mà bây giờ, phong cảnh bọn họ có thể nhìn thấy, đều cảnh tượng của lần khởi động lại trước đó, như Thiên Dương thành này, chính là một tòa thành trì trong lần khởi động lại trước đó.

Trước khi bắt đầu khởi động lại, toàn bộ người của tòa thành trì này, đã rời khỏi Hồng Mông đại thế giới, nên lúc này bọn họ mới nhìn thấy một Thiên Dương thành rách nát.

Phần lớn tư nguyên nơi này, đều bị lấy sạch.

Mà Hồng Mông đại thế giới, sau khi khởi động lại sẽ tiếp tục cho ra đời ra các loại cơ duyên bảo vật, thậm chí có truyền thừa do siêu thoát giả của các kỷ nguyên khởi động lại trước đó lưu lại.

Ngoài ra, sau khi Hồng Mông đại thế giới trải qua không biết bao nhiêu lần khởi động lại, bị phân chia thành rất nhiều đại vực tiểu vực.

Cơ duyên ở đại vực rất nhiều, nhưng thường thường đều bị những tồn tại hoặc thế lực đỉnh phong ở chư thiên vũ trụ chiếm cứ.

Muốn kiếm một chén canh từ trong tay bọn họ, cũng không dễ dàng.

Nói tóm lại.

Đây là một thế giới ầm ầm sóng dậy, kỳ ngộ và nguy hiểm cùng tồn tại.

Ở chỗ này, siêu thoát cũng không phải là hư ảo, chỉ cần có đầy đủ cơ duyên và thực lực, trở thành siêu thoát giả đứng đầu cũng không phải là không thể.

Chương 2066: Kết giới quang minh, từng bước ép sát, cho ngươi mặt mũi đúng không

"Vị trí hiện tại của ta là Minh Vực, nơi đây là một trogn rất nhiều đại vực bên trong Hồng Mông đại thế giới, cũng không tính quá thu hút."

"Mà thế lực cường đại nhất nơi đây, chính là Giáo Hội Quang Minh muốn kéo ta gia nhập trước kia, mà Giáo Hội Quang Minh là một trong những thế lực cao cấp nhất bên trong các đại thế lực ở Hồng Mông đại thế giới, nghe nói sau lưng có siêu thoát giả."

"Giáo hội ở Minh vực này, chỉ là một phân hội mà thôi."

"Vừa đến đã gặp phải loại phiền toái này, vận khí không được tốt."

Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

Bỗng nhiên.

Hắn cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc đang nhanh chóng tới gần Thiên Dương thành.

Xa xa xem xét, chính là Ngôn Húc quấn lấy hắn trước đó không lâu.

"Đây là chạy tới tìm ta sao?"

Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

Mà sau khi Ngôn Húc đi vào Thiên Dương thành, đi thẳng tới nơi có một đám người của giáo hội, trực tiếp lấy ra một tấm lệnh bài, cho thấy thân phận.

Người của giáo đường vừa nhìn thấy lệnh bài này, giật nảy cả mình.

"Tham kiến Ngôn mục sư."

Ở Giáo Hội Quang Minh, cũng có phân chia đẳng cấp địa vị.

Từ giáo chúng bình thường, đến giáo chúng có thâm niên, mục sư sơ cấp, mục sư trung cấp, mục sư cao cấp, đại mục sư, rồi đến giáo chủ...

Người chủ sự phân hội Thiên Dương thành chỉ là một mục sư sơ cấp bình thường.

Nhưng Ngôn Húc, lại là mục sư cao cấp.

Chênh lệch của hai bên rất lớn.

"Mở ra kết giới quang minh, phong tỏa Thiên Dương thành."

Ngôn Húc không nói hai lời, nói thẳng ý đồ đến.

Nghe đến đây.

Mục sư ở Thiên Dương thành kia gật gật đầu, lập tức bảo người ta mở kết giới ra.

Chỉ thấy ở bên trong giáo đường, một pho tượng nữ thần màu trắng bỗng nhiên bộc phát ra thần quang vạn trượng, khí tức đạo tắc quang minh bàng bạc từ trong pho tượng tuôn ra.

Quang Minh Thần Quân là tín ngưỡng của Giáo Hội Quang Minh.

Được gọi là nữ thần Quang Minh.

Mỗi một giáo đường của Giáo Hội Quang Minh đều sẽ xây dựng một pho tượng của nữ thần.

Mà pho tượng kia cũng cực kỳ bất phàm, được một lượng lớn sức mạnh tín ngưỡng gia tăng, có thể bộc phát ra sức mạnh quang minh cường đại, làm được rất nhiều chuyện.

Trong nháy mắt.

Cột sáng màu trắng phóng lên tận trời, một lượng lớn sức mạnh đạo tắc khuếch tán, hóa thành một kết giới to lớn, hoàn toàn bao phủ Thiên Dương thành.

"Chuyện gì xảy ra? !"

"Sức mạnh này, là kết giới do sức mạnh quang minh bày ra."

"Vì sao lại làm như thế?"

Rất nhiều tu sĩ bên trong Thiên Dương thành vô cùng không hiểu.

Nhưng thế lực của Giáo Hội Quang Minh to lớn, mọi người cũng giận mà không dám nói gì.

Sau khi Sở Cuồng Nhân nhìn thấy kết giới này, ánh mắt lóe lên.

"Há, chẳng lẽ là bày ra vì ta sao?"

Một bên khác.

Mấy tu sĩ mặc trường bào màu đen tụ tập ở một chỗ, bọn họ nhìn kết giới quang minh bao phủ toàn bộ Thiên Dương thành, sắc mặt biến hóa.

"Tại sao giáo hội lại đột nhiên bố trí kết giới?"

"Chẳng lẽ là phát hiện ra chúng ta?"

"Hành động của chúng ta bí ẩn như thế, tại sao lại bị phát hiện."

"Để mọi người cẩn thận một chút."

Mấy tu sĩ vô này cùng ngưng trọng.

Giống như sợ bị người của giáo hội phát hiện ra.

Mà trong giáo đường, Ngôn Húc nhìn kết giới quang minh, mỉm cười: "Kết giới đã xuất hiện, không có giáo đường cho phép, dù là ai cũng không có cách nào rời đi, hiện tại đã đến lúc tìm tới ngươi, tân nhân mới đến..."

Tiên thức của Ngôn Húc giống như thủy triều khuếch tán ra.

Luồng tiên thức này vô cùng khổng lồ, đã tiếp cận tầng thứ Hỗn Nguyên.

Thực lực, chính là thứ mà hắn dựa dẫm để trở thành mục sư cao cấp.

"Tìm được."

Bỗng nhiên.

Ngôn Húc mở hai mắt ra, khóa chặt khí tức của Sở Cuồng Nhân.

Mà Thiên Dương thành, trong một tửu lâu.

Sở Cuồng Nhân đang uống rượu, tay nâng chén hơi hơi dừng lại một chút, sau đó lộ ra một nụ cười lạnh nhạt: "Tới rồi."

Không lâu sau.

Một thân ảnh đi lên tửu lâu, chính là Ngôn Húc.

"Ha ha, tiểu huynh đệ, ta tìm ngươi thật khổ."

Ngôn Húc cười ha ha một tiếng, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, ngồi xuống, chỉ kết giới quang minh bên ngoài nói ra: "Ngươi biết đây là cái gì sao?"

"Kết giới."

"Không sai, cái này gọi là kết giới quang minh, do sức mạnh của nữ thần ngưng tụ thành, cho dù là Hỗn Nguyên, cũng đừng hòng tuỳ tiện đánh vỡ, mà thứ này, cũng chỉ là một phần ngàn tỉ năng lực của nữ thần mà thôi, chỉ cần ngươi nguyện ý gia nhập giáo hội của ta, nếu tương lai được nữ thần chiếu cố, siêu thoát cũng không phải là không thể..."

Ngôn Húc thao thao bất tuyệt nói cho Sở Cuồng Nhân.

Ra sức cho hắn một cái bánh vẽ.

Cực kỳ giống kẻ làm bán hàng đa cấp.

Sở Cuồng Nhân ngồi tại chỗ, không hề bị lay động, thản nhiên nói: "Ta không có hứng thú đối với nữ thần của ngươi, mời ngươi rời đi đi."

"Ai, tiểu huynh đệ, ngươi thật sự không nguyện ý gia nhập sao?"

"Đúng."

"Cái kia thật đúng là đáng tiếc."

Ngôn Húc lắc đầu.

Tiếp đó còn nói thêm: "Đúng rồi, trước đó ta nhìn thấy ngươi dùng một món Chí Bảo Hỗn Độn, vật này vô cùng huyền diệu, có thể để cho ta nhìn một lần nữa hay không?"

"Đồ của ta, không phải ai muốn gặp là cũng có thể gặp."

"Tiểu huynh đệ, ngươi cũng không quá có lý lẽ đi, ta chỉ là muốn nhìn một chút mà thôi, lại không có nói không đưa lại cho ngươi."

Ngôn Húc một bên nói, một bên thi triển một pháp quyết.

Đột nhiên.

Tửu lâu bên ngoài.

Nguyên một đám tu sĩ mặc trường bào màu trắng vây quanh tửu lâu.

Mọi người thấy thế, không khỏi nhượng bộ lui binh.

"Là người của Giáo Hội Quang Minh, bọn họ tới nơi này làm gì?"

"Xem ra là có người nào đó chọc tới bọn họ."

"Chậc, người nào to gan như vậy?"

Trong đám người.

Mấy tu sĩ mặc quần áo màu đen liếc nhau, nhẹ nhàng thở ra.

"Có lẽ không phải tới vì chúng ta."

"Vậy thì tiếp tục hành động đi."

Trong tửu lâu.

Sở Cuồng Nhân rõ ràng tiểu động tác của Ngôn Húc, thần sắc lạnh nhạt nói: "Cho ngươi một lời khuyên, đừng làm loạn."

"Tiểu huynh đệ quá lo lắng, Giáo Hội Quang Minh ta luôn luôn lấy đức phục người, coi như ngươi không gia nhập giáo hội, chúng ta cũng sẽ không hại ngươi, nhưng mà..."

Ngôn Húc đầu tiên là cười ha ha một tiếng, tiếp đó, lời nói xoay chuyển, ánh mắt trở nên băng lãnh: "Gần đây giáo hội làm mất một món bảo vật, mà món bảo vật kia giống hệt với Chí Bảo Hỗn Độn trong tay ngươi, có thể mời ngươi lấy ra để cho ta giám định một chút, xem là thật hay giả hay không?"

"Nếu ta nói không thì sao?"

"Vậy thì, ta không thể làm gì khác hơn là dùng một số biện pháp cưỡng chế." Tay Ngôn Húc chộp về phía Sở Cuồng Nhân, trong lòng bàn tay, ẩn chứa một luồng sức mạnh đạo tắc vô cùng cường đại, như muốn khiến cho Sở Cuồng Nhân đánh mất sức chiến đấu.

Hắn thấy, Sở Cuồng Nhân mới đến, còn không có hoàn toàn thích ứng quy tắc của Hồng Mông đại thế giới, bản thân muốn đối phó hắn, còn không phải dễ như trở bàn tay sao?

Vốn dĩ, hắn muốn lừa gạt đối phương gia nhập giáo hội, từ từ dụ dỗ, làm cho đối phương giao chí bảo ra, nhưng bây giờ, chỉ có thể dùng một chút thủ đoạn cường ngạnh.

Đùng!

Một chưởng này, rơi vào trên bờ vai Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy thân thể của đối phương nhẹ nhàng lay động một cái.

Sắc mặt Ngôn Húc biến hóa.

Loại cảm giác đả kích này... Có gì đó là lạ.

Còn chưa chờ hắn kịp phản ứng, thì Sở Cuồng Nhân trước mắt buông chén rượu trong tay xuống, ánh mắt nhìn về phía hắn bắn ra hung quang.

Sở Cuồng Nhân đưa tay trực tiếp tát một cái, Ngôn Húc chỉ cảm thấy gương mặt truyền đến đau nhức kịch liệt, thân thể không tự chủ được mà bị đánh bay ra ngoài.

Ầm!

Tửu lâu bị nện ra một lỗ thủng lớn.

Ngôn Húc bay ra không biết bao nhiêu dặm, trực tiếp nện ở phía trên kết giới quang minh, tình cảnh này, khiến cho các tu sĩ ở giáo hội đag vận sức chờ phát động đều choáng váng.

Mà trong tửu lâu.

Sở Cuồng Nhân từ từ đi ra, nhìn Ngôn Húc bị tát bay, giọng điệu lạnh như băng nói: "Được một tấc lại muốn tiến một thước, ta con mẹ nó cho ngươi quá nhiều mặt mũi đúng không? !"

Tuy hắn mới đến, không muốn so chiêu.

Nhưng cũng không sợ chuyện này xảy ra.

Đối phương từng bước ép sát, nếu như hắn tiếp tục nhượng bộ, vậy hắn cũng không phải là Sở Cuồng Nhân, dám chọc hắn, quản ngươi là quang minh hay là hắc ám, tất cả đều phải xong đời.

Chương 2067: Nhục thân chi cực, Quang Minh Thẩm Phán, chém giết Ngôn Húc

Ngôn Húc choáng váng.

Chính mình, vậy mà lại bị một tân nhân mới đến tán một bạt tay?

Có lầm hay không?

Vì cái gì?

Vì cái gì mà tân nhân kia có thể nhận lấy một chưởng của mình, nhưng lại không hề có hề hấn gì, rốt cuộc là tại sao đối phương có thể làm được?

Đạo tắc hộ thể?

Không đúng.

Không có cảm nhận được khí tức đạo tắc.

Hơn nữa đối phương còn chưa hoàn toàn thích ứng quy tắc của Hồng Mông đại thế giới, căn bản không có khả năng bộc phát ra sức mạnh đạo tắc mạnh như vậy.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Ngôn Húc bưng bít lấy gò má sưng húp, miệng đầy máu tươi nói: "Hắn là dị đoan, tiến lên, giết hắn cho ta! !"

Hắn giận không nhịn nổi, thế nhưng vừa mở miệng, răng trên hàm liền rơi xuống từng chiếc, nhìn qua vô cùng buồn cười.

Nhưng hắn là mục sư cao cấp của giáo hội, tu sĩ giáo hội bên trong Thiên Dương thành này căn bản không dám chống lại mệnh lệnh của hắn, lập tức lệnh người cùng nhau tiến lên.

"Có trò hay để nhìn."

"Vẫn là trốn xa một chút đi, chớ bị liên lụy."

"Chậc, xem bộ dáng thì người trẻ tuổi này vừa mới tiến Hồng Mông đại thế giới, khí tức đạo tắc trên người hắn còn chưa hoàn toàn dung hợp với quy tắc nơi đây đâu."

"Lần này sợ là phải ăn thiệt thòi."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn một tu sĩ đang xông lên, không trốn không né bước ra một bước, khí tức trên người bao phủ ra.

Không phải đạo tắc.

Là khí huyết nhục thân thuần túy nhất!

Khí huyết đỏ thẫm giống như từng con sông dài huyết sắc, từ bên trong tứ chi bách hài, ngàn vạn lỗ chân lông của hắn phun ra ngoài, bao phủ khắp nơi!

Nguyên một đám tu sĩ giáo hội xông lên ào ào bị luồng sức mạnh này hất bay ra ngoài, thất linh bát lạc nằm trên mặt đất kêu rên thảm thiết.

Sở Cuồng Nhân thúc giục khí huyết nhục thân, đập vào hư không.

Nhưng mà, nếu như ở vũ trụ Bàn Cổ, sức mạnh khí huyết của hắn đủ để đánh phá hư không, nhưng ở chỗ này, ngay cả việc khiến cho hư không chấn động cũng làm không được.

Có thể thấy được kết giới không gian của Hồng Mông đại thế giới mạnh mẽ đến mức nào.

Nhugnw chuyện này cũng không ảnh hưởng tới chiến lực của hắn.

"Khí huyết nhục thân? !"

"Con mẹ nó, đây là một tu sĩ luyện thể, hơn nữa, loại khí huyết ở trình độ này, chẳng lẽ là nhục thân chi hạn có thể sánh vai với Hỗn Nguyên trong truyền thuyết? !"

"Khí huyết thật là bá đạo."

Mọi người vô cùng kinh hãi.

Nhục thân chi cực, rất nhiều vũ trụ đều có lời đồn.

"Làm sao có thể? Làm sao ngươi có thể có được nhục thân chi cực?"

Ngôn Húc biến sắc.

Hắn đoán sai!

Đúng vậy, Sở Cuồng Nhân mới đến, đạo tắc quả thật vẫn bị quy tắc của Hồng Mông đại thế giới áp chế, trước khi thích ứng thì không có cách nào phát huy toàn lực.

Nhưng thân thể thì không giống vậy.

Thân thể không chịu loại hạn chế. này

"Khó trách hắn có thể chịu một kích của ta mà lông tóc không tổn hao gì."

"Đáng chết!"

Thấy tu sĩ giáo hội ở Thiên Dương thành hoàn toàn không có cách nào đối phó Sở Cuồng Nhân, Ngôn Húc chỉ có thể tự mình ra tay, đưa tay ra, một lượng lớn đạo tắc tuôn ra.

Một trận khí tức quang minh cuồn cuộn, bao phủ hiện trường.

"Nếm thử thần thuật của Quang Minh Giáo Hội ta đi!"

Ngôn Húc lớn tiếng nói.

Đạo tắc tụ hợp, hóa thành một cái trường mâu ở trong lòng bàn tay hắn, bắn ra.

Vút!

Trường mâu màu trắng nhanh như tia chớp kéo theo khí tức sắc bén cực kỳ doạ người, đại địa bị xé ra một lỗ hổng khổng lồ.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, hừ nhẹ một tiếng, đánh ra một quyền.

Hắn không lùi không tránh, đối cứng với Quang Minh Thần thuật.

Ầm!

Trường mâu màu trắng bị phá nát.

Nhưng quyền đầu của Sở Cuồng Nhân vẫn bạch ngọc trắng nõn không tì vết như cũ.

Hắn vừa sải bước ra, khí huyết cuồn cuộn dâng trào như khói báo động.

Cả người, giống như một Chiến Thần đi ra từ trong biển máu!

"Cái gì?"

Thấy công kích của mình không có hiệu quả, Ngôn Húc có chút chấn kinh.

Nhưng sau đó, sức mạnh đạo tắc quang minh của hắn phun trào, huyễn hóa ra từng cây trường mâu màu trắng trên không trung, liên tục bắn về phía Sở Cuồng Nhân.

"Ta cũng không tin, không giết được ngươi! !"

Ầm, ầm, ầm...

Trường mâu liên tục đánh vào trên người Sở Cuồng Nhân.

Một lượng lớn khí tức quang minh tiêu tán ra, phá nát đại địa, tạo nên bụi mù cuồn cuộn, ánh sáng và khí huyết xích hồng đang đan xen va chạm.

"A a a a! !"

Ngôn Húc thúc giục sức mạnh đến cực hạn, điên cuồng đánh ra.

Qua một hồi lâu.

Hắn mới dừng lại thở một ngụm.

Mà đại địa ở trước mặt hắn, đã sớm trở thành một mảnh hỗn độn, trên mặt đất xuất hiện nguyên một đám hố to, khói báo động cuồn cuộn, bao phủ tứ phương.

Một lượng lớn khí tức quang minh phiêu tán trên không trung, chiếu rọi tứ phương.

Công kích như vậy, cho dù là một Hỗn Nguyên cũng chưa chắc gánh vác được.

Mọi người tập trung tinh thần nhìn về phía bụi mù cuồn cuộn...

"Đã chết rồi sao?"

"Loại công kích trình độ này, không chết cũng phải trọng thương?"

"Đúng vậy."

Ngay tại lúc này.

Một tiếng bước chân cộc cộc bỗng nhiên vang lên.

Mọi người chỉ thấy ở bên trong bụi mù đầy trời kia, một thân ảnh từ từ đi ra, một bộ bạch y không nhiễm trần thế, khí huyết trên người lưu chuyển, giương cung mà không phát, giống như một bộ áo giáp màu đỏ ngòm bao bọc toàn bộ cơ thể của hắn.

Những công kích kia, ào ào bị khải giáp này cản lại.

Hoàn toàn không đả thương được hắn dù chỉ một chút.

Khải giáp trên người Sở Cuồng Nhân tán đi, đi từng bước một về phía Ngôn Húc.

Đánh ra một quyền.

Ầm!

Khí huyết tuôn ra, hung hăng nện ở trên người Ngôn Húc, cho dù đối phương thúc giục đạo tắc chống cự, nhưng vẫn bị một quyền này đánh bay ra ngoài như cũ.

Lại đập vào phía trên kết giới quang minh một lần nữa.

Phốc!

Ngôn Húc phun ra từng ngụm từng ngụm máu tươi, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

"Chuyện này, chuyện này sao có thể? !"

"Không, ta sẽ không thua, ta chính là mục sư cao cấp của Quang Minh Giáo Hội, có nữ thần phù hộ, làm sao lại thua ngươi được?"

Ngôn Húc lớn tiếng nói.

Ngay sau đó, chỉ thấy tay hắn kết thành pháp quyết huyền diệu.

Giáo đường ở phía xa truyền đến một trận dao động năng lượng cường đại, một hư ảnh Quang Minh nữ thần to lớn hiện lên ở không trung.

Ngôn Húc bay lên không trung: "Dị đoan, tiếp nhận quang minh thẩm phán đi!"

Kết giới quang minh bốn phía tản ra, hóa thành sức mạnh quang minh thuần túy, cuồn cuộn không dứt rót vào trong cơ thể của hắn, khiến khí tức của hắn tăng lên.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân nhìn về phía giáo đường nơi xa.

Thấy được một pho tượng nữ thần, ánh mắt lộ ra vẻ suy tư.

Ha.

Đó chính là nữ thần Quang Minh?

Hắn nhớ tới Hắc Ám Ma Quân, nghe đối phương nói, đối phương bị Quang Minh Thần Quân, cũng chính là nữ thần Quang Minh này đánh trọng thương.

Cũng không biết nữ thần Quang Minh này có ở Hồng Mông đại thế giới này hay không?

Nếu như đối phương tự mình xuất thủ đối phó hắn, vậy có thể hắn sẽ không chặn được.

Trong đầu Sở Cuồng Nhân lướt qua nguyên một đám suy nghĩ.

Mà Ngôn Húc thấy hắn còn dám phân thần, giận tím mặt, thúc giục sức mạnh đạo tắc quang minh đến cực hạn, hóa thành một thanh kiếm khổng lồ màu vàng óng.

"Thẩm Phán Chi Kiếm!"

Đùng! !

Đại kiếm chém xuống, trùng trùng điệp điệp.

Toàn bộ Thiên Dương thành đều đang chấn động, mà khi Sở Cuồng Nhân đối mặt với một kích này, ánh mắt cũng lóe lên, vận chuyển khí huyết nhục thân tới cực hạn.

"Để cho ta thử một chút, nhục thân chi cực này cường đại cỡ nào đi."

Khí huyết tuôn ra, phát ra tiếng biển khóc.

Mỗi một khối xương trong cơ thể hắn, cũng bắn ra tiên huy tươi sáng.

Đánh ra một quyền!

Một đạo thần quang khí huyết màu đỏ thẫm ầm ầm bạo phát.

Một đỏ một vàng.

Hai luồng sức mạnh bạo phát, va chạm kịch liệt trên không trung, khiến thiên địa nổ tung không thôi.

Chỉ thấy Thẩm Phán Chi Kiếm kim sắc kia vỡ tan thành từng khúc ở trước mặt khí huyết của Sở Cuồng Nhân, mà đồng tử của Ngôn Húc co rụt lại, cả người đều đang run rẩy.

"Không! !"

Khi một tiếng rú thảm vang lên, Ngôn Húc bị quyền kình cuồng bạo đánh trúng, toàn bộ thân thể tuôn ra từng làn từng làn sương máu, giống như vải rách từ giữa không trung té xuống.

Khí tức dần dần tiêu tán.

Mọi người thấy thế, tê cả da đầu.

"Loại sức mạnh khí huyết này, tuyệt đối có thể so với Hỗn Nguyên!"

"Nhục thân chi cực, quả nhiên không hề tầm thường."

Mọi người không khỏi cảm khái.

Chương 2068: Bát đại dị đoan, Hắc Ám Tà Long, ngươi nhận ra vật này sao?

Sau khi chém giết Ngôn Húc, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía một số người của Giáo Hội Quang Minh còn sống, ánh mắt băng lãnh, sát ý lẫm liệt.

Nhổ cỏ tận gốc!

Nhưng lúc này.

Đại địa của Thiên Dương thành đột nhiên nổ tung.

Chỉ thấy một đạo vết rách to lớn hiện lên ở mặt đất, mà ở sâu bên trong vết rách có hàng tỉ tiên huy phun ra ngoài, bảo quang tươi sáng nhộn nhạo lên.

Rất nhiều tu sĩ nhìn lại, lúc này, đồng tử co rụt lại.

Chỉ thấy ở sâu bên trong khe đất, đúng là tồn tại một tòa địa cung cự đại màu vàng óng, mà ở bên trong, đang có một lượng lớn tiên huy bảo quang lưu chuyển.

Mọi người giống như con mèo nhỏ ngửi được mùi tanh, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

"Đây chẳng lẽ là bảo vật mà Thiên Dương thành lưu lại vào lần khởi động lại trước đó?"

"Có khả năng, nghe nói ở lần Hồng Mông khởi động lại trước đó, Thiên Dương thành cũng là thế lực không tầm thường, có được bảo sơn, không có khả năng lập tức trống không, những có khả năng là bọn họ lưu giữ lại, chờ đợi ngày sau trở lại lấy."

"Nhanh, tiến vào nhìn xem có bảo vật gì."

Thời điểm mọi người ở đây chuẩn bị có hành động, chỉ thấy bên trong địa cung kia có mấy bóng người lướt ra ngoài, trên người mỗi một người đều mặc trường bào màu đen.

Sau khi người của giáo hội phát giác được khí tức của bọn họ, đồng tử hơi co lại: "Loại khí tức này... Bọn họ là người của Hắc Ám nhất tộc! !"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên.

Hắc Ám nhất tộc...

Vậy chẳng phải rất đúng dịp sao?

Ngay sau khi mấy người áo đen này hiện thân, trong cung điện ở phía sau bọn họ, đột nhiên có một luồng hắc ám thâm trầm bao phủ ra.

Người vốn dĩ còn muốn đi vào địa cung xem xét, bị luồng hắc ám thâm trầm kia cắn nuốt, lúc này, truyền ra nguyên một đám tiếng kêu thảm thiết.

"Không, không, đây là cái gì? !"

"Đừng..."

"Quái vật, quái vật!"

Trong bóng tối thâm trầm, truyền ra từng đợt tiếng gầm nhẹ trầm muộn, mọi người không khỏi rùng mình một cái, bị một nỗi sợ hãi âm thầm bao phủ.

Dường như trong bóng tối kia cất giấu quái vật không thể phỏng đoán, không có cách nào nhìn thẳng.

Nhưng như thế vẫn chưa hết.

Hắc ám còn đang điên cuồng lan tràn ra, ăn mòn bốn phía.

Mọi người thấy thế, cũng không lo tìm bảo vật gì, sợ hãi đến mức ào ào chạy đi, nhưng trên bầu trời của Thiên Dương thành, chẳng biết từ lúc nào, lại xuất hiện một điểm sáng màu đen, một màn ánh sáng màu đen như thác nước trút xuống.

Bao phủ toàn bộ Thiên Dương thành ở bên trong.

"Chuyện gì xảy ra? !"

"Đáng chết, chúng ta đều bị phong tỏa lại."

"Đây là kết giới hắc ám!"

Sau khi tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh nhìn thấy màn ánh sáng màu đen, giật nảy cả mình.

Vô số năm qua, Giáo Hội Quang Minh luôn có một tử địch, đó chính là Hắc Ám Ma Quân của Hắc Ám nhất tộc, hai bên khổ chiến không nghỉ, đánh vô số năm.

Mà ở kỷ nguyên Hồng Mông trước, cũng chính là lần Hồng Mông đại thế giới khởi động lại trước đó, nữ thần Quang Minh đả thương nặng Hắc Ám Ma Quân, khiến cho Hắc Ám nhất tộc lâm vào xu hướng suy tàn, đến bây giờ đã rất nhiều năm không có gây sóng gió.

Hiện tại, Hồng Mông đại thế giới khởi động lại, những người này lại xuất hiện.

"Đáng chết, Hắc Ám nhất tộc thật sự là con rết trăm chân, chết mà không ngã, lập tức phát ra cầu viện tới giáo hội gần nhất, để bọn họ chạy tới."

"Tuyệt không thể để Hắc Ám nhất tộc tro tàn lại cháy."

"Bọn họ hoạt động ở chỗ này, nhất định có mục đích gì đó..."

Sau khi người của giáo hội phát ra tín hiệu cầu viện.

Toàn bộ Thiên Dương thành, đã bị hắc ám hoàn toàn bao phủ.

Mà trong bóng đêm, từng đợt tiếng gầm từ bốn phương tám hướng truyền đến.

"Khí tức quang minh làm cho người ta chán ghét..."

Một tiếng rống lên.

Ngay sau đó, dường như một tu sĩ của giáo hội bị thứ gì kéo vào trong bóng tối, phát ra tiếng kêu thảm thiết, sau đó liền không có động tĩnh.

"Mọi người nhanh chóng vòng lại."

Một tu sĩ của giáo hội lớn tiếng nói.

Mọi người nghe vậy, vội vàng lưng tựa lưng, đứng chung một chỗ, khí tức quang minh trên người lưu chuyển, giống như nguyên một đám bóng đèn lớn, chiếu sáng hắc ám.

Mọi người cũng nhìn thấy tồn tại trong bóng tối kia.

Đây là một con Hắc Long!

Thân thể thô to được bao trùm bởi từng mảnh từng mảnh vảy rồng to lớn, từng sợi khí tức hắc ám lưu chuyển ở phía trên, con rồng to lớn giống như một ngọn núi, hai con ngươi màu vàng nhìn chằm chằm người của Giáo Hội Quang Minh lộ ra bạo ngược chi ý.

Long uy vô cùng mênh mông bao phủ ra, bao phủ vùng thế giới này.

Mọi người ở giáo hội thấy cảnh này, toàn thân phát run.

"Là một trong bát đại dị đoan, Hắc Ám Tà Long! !"

Một tu sĩ của giáo hội gào rú một tiếng, trong mắt đầy vẻ hoảng sợ.

"Ghi chép bên trong Quang Minh Thần Điển, đều là thật, bát đại dị đoan, thật sự tồn tại, Hắc Ám Tà Long, toàn thân của hắn có ngọn lửa đen kịt quấn quanh, mang đến tai ách và hủy diệt, thời điểm hắn hiện thế, sẽ khiến thiên địa lâm vào hắc ám..."

Một người của giáo hội quỳ trên mặt đất, không ngừng thì thào nói ra.

Chính là nội dung giáo ghi lại trong thần điển của giáo hội.

"Gầm..."

Hắc Long nhìn mọi người của giáo hội, phát ra tiếng gầm.

Trong khi hô hấp, ngọn lửa đen kịt từ trong lỗ mũi tuôn mà ra.

Lúc này, mấy tên tu sĩ bị thiêu cháy thành tro bụi.

"Bị phong ấn lâu như vậy, người của Giáo Hội Quang Minh, vẫn tản ra loại khí tức làm cho người ta buồn nôn này, thôi, tuy thịt của các ngươi thối, nhưng dầu gì cũng có thể bổ sung một ít sức mạnh cho ta..." Hắc Long nói ra.

Sau đó, hắn mở cái miệng rộng, bộc phát ra một luồng lực hút to lớn.

Nguyên một đám tu sĩ của giáo hội không có chút chống cự nào, bị hút vào trong cái miệng to như chậu máu, một trận tiếng động nhai nuốt khiến người ta tê dại da đầu vang lên.

Mà khí tức của Hắc Long, cũng dang liên tục tăng lên.

"Oẹ..."

Sau khi ăn xong, trong mắt Hắc Long lộ ra chán ghét, nôn khan hai tiếng: "Người của con kỹ nữ nữ thần Quang Minh kia, quả nhiên không khác gì với nàng, vô cùng thối."

Sau đó, đôi mắt rồng của hắn đảo qua hắc ám, nhìn về phía đám tu sĩ đang run lẩy bẩy còn lại: "Ăn mấy người khác để súc miệng đi."

Nghe được lời này của hắn, mọi người chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

"Trốn, trốn nhanh."

Mọi người nhanh chóng hóa tan tác như chim muông, trốn khắp bốn phương tám hướng.

Nhưng trong bóng đêm, bọn họ căn bản không có cách nào để phân biệt phương hướng, giống như con ruồi không đầu chạy loạn ở bốn phía, bị Hắc Long đuổi kịp, sau đó ăn hết.

"Ha..."

Bỗng nhiên, Hắc Long khẽ ồ lên một tiếng, nhìn về phía một hướng khác, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn: "Loại khí huyết nồng đậm này... Đại bổ."

Hắn nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Ở trong bóng tối này, dao động khí huyết của Sở Cuồng Nhân giống như một bóng đèn lớn, Hắc Long muốn không chú ý cũng khó khăn.

Bóng người hắn lóe lên, lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Rất nhanh.

Hắn liền tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, đi quanh người hắn hai vòng, trong mắt lộ ra vẻ tham lam: "Rất tốt, rất tốt, loại khí huyết nồng đậm mà tinh thuần này, ngươi quả thực cũng là một gốc bảo dược Hỗn Độn đỉnh phong hình người!"

Hắc Long vô cùng hưng phấn.

Hắn cảm thấy nếu mình cắn nuốt Sở Cuồng Nhân, không nói có thể khôi phục lại thời kỳ toàn thịnh, nhưng cũng có thể khôi phục một hai phần trăm.

Không chỉ có như thế.

Hắn còn cảm nhận được một luồng khí tức kỳ lạ từ trên người Sở Cuồng Nhân.

Loại khí tức kia, đúng là khiến cho huyết mạch của hắn có một chút rung động.

Chuyện này khiến hắn, hết sức tò mò.

Ngay tại thời điểm Hắc Long nhìn chăm chú Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân cũng đang nhìn chăm chú hắn, trong mắt lộ ra vẻ tò mò: "Ngươi là người của Hắc Ám nhất tộc?"

"Há, ngươi không sợ ta?"

Hắc Long có chút hăng hái nói.

"Vì sao phải sợ?"

"Tiểu tử, tuy ngươi có nhục thân chi cực, có thể so với Hỗn Nguyên, mặc dù ta mới khôi phục từ trong phong ấn, nhưng muốn giết ngươi, cũng không phải một việc khó."

"Ngươi không thể giết ta."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, từ tốn nói.

"Buồn cười, trên thế giới này, ngoại trừ quân thượng ra, vẫn chưa có người nào mà Hắc Ám Tà Long ta không thể giết đâu." Hắc Ám Tà Long hừ lạnh một tiếng.

"Vậy ngươi, nhận ra vật này sao?"

Sở Cuồng Nhân lấy ra một tấm lệnh bài.

Chương 2069: Quân Vương lệnh, Chúc Long áp chế, Hắc Long chịu thua

"Ngươi có nhận ra vật này không?"

Sở Cuồng Nhân lấy ra một tấm lệnh bài, lạnh nhạt nói ra.

Hắc Long cười lạnh một tiếng: "Ngươi cho rằng lấy ra một tấm thẻ bài là có thể bảo mệnh sao? Vậy ý nghĩ của ngươi không khỏi quá mức hão huyền đi, coi như..."

Còn chưa nói xong, khóe mắt Hắc Long thoáng liếc qua lệnh bài kia, sau đó trong mắt đột nhiên toát ra vẻ kinh nghi bất định.

Sau khi hắn phát giác ra khí tức của lệnh bài, cũng há to miệng, một bộ trợn mắt hốc mồm, mắt rồng trừng đến mức còn lớn hơn so với Sở Cuồng Nhân.

"Cái này, đây là... Quân Vương lệnh! !"

"Là Quân Vương lệnh của quân thượng! Chuyện này sao có thể! !"

Hắc Long nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, giọng điệu lạnh lùng nói: "Rốt cuộc ngươi lấy được tấm lệnh bài này từ nơi nào, nhanh chóng thành thật khai báo! !"

"Quân thượng của ngươi tự tay giao cho ta, hắn từng nói, chỉ cần ta cầm nắm lệnh này, toàn bộ người của Hắc Ám nhất tộc, đều nghe ta điều khiển."

"Bây giờ quân thượng ở nơi nào?"

"Không thể trả lời."

"Không nói ta liền ăn ngươi!"

Hắc Long nổi giận gầm lên một tiếng, long uy bá đạo bao phủ ra, giống như nguyên một mảnh tinh hệ đang đè ép Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại căn bản không sợ, ánh mắt lại trở nên ngưng trọng, trên người bộc phát ra một luồng long uy mạnh mẽ, chợt quát một tiếng: "Ngươi dám! !"

Đùng! !

Hắc ám chấn động.

Chỉ thấy ở trên người Sở Cuồng Nhân, có khí huyết bá đạo phóng lên tận trời.

Cùng lúc đó, cũng có một luồng long khí đan xen ở trong đó.

Nháy mắt.

Khí huyết và long khí giao dung, hóa thành một long ảnh toàn thân đỏ thẫm, hai mắt nhìn Hắc Long, lạnh nhạt đến mức nhìn không ra một chút tâm tình.

Nhưng Hắc Long, lại cảm nhận được một luồng uy nghiêm kinh khủng.

Huyết mạch của hắn đang run sợ.

Linh hồn của hắn đang sợ hãi.

"Cái này, đây là... Chúc Long! !"

Hắc Long không thể tin được.

Hồng Mông đại thế giới, chính là khởi nguyên của chư thiên vũ trụ, mà ở trên Hồng Mông đại thế giới, cũng có chủng tộc như Long tộc.

Mà Chúc Long thì là dị số trong Long tộc, là nhân vật mạnh nhất.

Thậm chí còn có ghi chép, con Chúc Long thứ nhất là khởi nguyên của Long tộc.

Cho dù là Tổ Long nhất mạch cao cao tại thượng nhất trong Long tộc, tại thời điểm đối mặt với Chúc Long, cũng sẽ không tự chủ mà thấp hơn một đầu.

Có thể nói, sức mạnh Chúc Long có tác dụng khắc chế đối với tất cả Long tộc!

"Sức mạnh Chúc Long ở loại trình độ này, tuyệt đối không phải là loại Ngụy Long chỉ lây dính một chút huyết mạch của Chúc Long, có thể khiến cho huyết mạch của ta cũng phải cảm thấy e ngại, đây tuyệt đối là huyết mạch Chúc Long thuần khiết nhất! !"

"Chẳng lẽ, hắn có quan hệ gì đó với Nguyên Sơ Chúc Long sao? !"

Hắc Long có chút mơ hồ.

Nguyên Sơ Chúc Long, đó là một trong những nhân vật kinh khủng nhất bên trong chư thiên vũ trụ!

Cho dù là quân thượng của hắn cũng không bằng.

Tên trước mắt này không chỉ có Quân Vương lệnh của quân thượng hắn, thậm chí còn có quan hệ với Nguyên Sơ Chúc Long, đây là bối cảnh gì vậy? !

Mình vừa phá phong ấn thì gặp phải loại tồn tại này, không khỏi quá xui xẻo đi.

Sở Cuồng Nhân nhìn vẻ sợ hãi lộ ra trong mắt Hắc Long, trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, rất tốt, xem ra mình đã đánh cược đúng rồi.

Sức mạnh Chúc Long này quả thật có ảnh hưởng đối với đối phương.

Hơn nữa, hiệu quả vượt xa dự đoán của mình.

"Tiểu tử, ngươi đi đi, ta không giết ngươi."

Hắc Long lạnh giọng nói ra.

"Bây giờ không phải là vấn đề ngươi giết ta hay không, ta có Quân

Vương lệnh của quân thượng nhà ngươi, ta muốn ngươi làm cái gì, ngươi liền phải làm cái đó." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, vuốt vuốt Quân Vương lệnh, bộ dạng không sợ gì cả.

Nhìn thấy thái độ này của hắn, Hắc Long giận tím mặt.

Muốn hắn làm cái gì thì làm cái đó?

Con mẹ nó!

Hắc Ám Tà Long hắn, chính là một trong những nhân vật mạnh nhất bên trong Hắc Ám nhất tộc, bị Giáo Hội Quang Minh liệt vào một trong bát đại dị đoan!

Đặt ở chư thiên vũ trụ, cũng là nhân vật nổi tiếng có tiếng tăm.

Hiện tại lại bị một con kiến hôi Hợp Đạo điều khiển?

Có lầm hay không!

"Tiểu tử, ngươi đừng có được voi đòi tiên!"

"Quân Vương lệnh ở đây, ngươi dám không theo? !"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng: "Ngươi có tin là, ta nói việc này cho quân thượng của ngươi, ngươi đoán hắn sẽ xử trí ngươi như thế nào?"

"Ngươi uy hiếp ta?"

"Phải thì như thế nào? !"

"Tốt, tiểu tử tốt, xem như ngươi lợi hại, ngươi muốn ta làm cái gì?"

Hắc Long sợ.

Hắc Ám nhất tộc, ngoại trừ số rất ít mấy tên bên ngoài, phần lớn Hắc Ám nhất tộc, đều lấy Hắc Ám Ma Quân vi tôn, không người nào không thuận theo.

Hắc Long còn là tùy tùng trung thực của Hắc Ám Ma Quân.

"Ta mới tới Hồng Mông đại thế giới, vừa lúc cần một vật cưỡi..."

"Ngươi làm càn! !"

Hắc Long nổi giận gầm lên một tiếng, đôi mắt rồng đều là tơ máu.

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nhìn Hắc Long.

Mà đối phương, tức giận đến nhe răng trợn mắt, hung tợn nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân nói ra: "Đời này, ngoại trừ quân thượng có thể trèo lên đầu ta ra, cho dù là phụ vương ta là Hắc Long Vương cũng đừng hòng, huống chi là ngươi! !"

"Thật sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, cũng không cưỡng cầu đối phương nữa: "Đã như vậy thì ở bên cạnh ta, làm tay chân cho ta như thế nào?"

Không thể làm vật cưỡi, thì làm tay sai đi.

Hắc Long lộ ra vẻ suy tư.

Sở Cuồng Nhân nói thầm một tiếng có hi vọng, tiếp tục nói: "Ta và quân thượng nhà ngươi có một cọc giao dịch, nếu ta xảy ra chuyện, vậy thì người bị ảnh hưởng lớn nhất chính là quân thượng nhà ngươi, ngươi cẩn thận nghĩ cho rõ, muốn ở bên cạnh ta hay không?"

"Được."

Hắc Long gật gật đầu: "Ta làm tất cả, cũng là vì quân thượng!"

"Sự trung tâm của ngươi, khiến người ta khâm phục."

"Đó là tất nhiên."

Hắc Long ngẩng đầu lên, có chút đắc ý.

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng.

Đắc ý cái quỷ.

Có điều phen thăm dò này của hắn, cũng coi như nắm giữ được đại khái quyền hạn của Hắc Ám Quân Vương lệnh này, quyền hạn quả thật là rất lớn.

Nhưng cũng không phải không có điểm mấu chốt.

Về sau gặp phải người của Hắc Ám nhất tộc, cũng sẽ làm việc dễ dạng hơn.

Nếu như vận dụng tốt, thì trước khi hoàn thành giao dịch với Hắc Ám Ma Quân, trong tay hắn sẽ có một thế lực khả quan có thể sử dụng.

"Đi thôi."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Mang theo Hắc Long, liền muốn rời khỏi Thiên Dương thành.

"Chờ một chút, ta vừa đột phá phong ấn, cần một số thuốc bổ để khôi phục sức mạnh, đợi ta ăn sạch những người này rồi lại nói."

Hắc Long nhìn về phía những người bị vây trong bóng tối nói.

Hơn phân nửa tu sĩ của Thiên Dương thành đều bị hắn vây khốn, tuy toàn bộ cộng lại cũng không bằng một tên Sở Cuồng Nhân, nhưng dầu gì cũng có chút tác dụng.

"Ngươi muốn thuốc bổ, chỗ ta còn nhiều, rất nhiều, hiện tại không nên lãng phí thời gian ở chỗ này, người của Giáo Hội Quang Minh có thể đến bất cứ lúc nào."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Thời điểm Hắc Long phá phong ấn, người của giáo hội ở Thiên Dương thành đã cầu viện với bên ngoài.

Nếu tiếp tục trì hoãn, quân đội của giáo hội sẽ đuổi tới, đến lúc đó muốn rời khỏi cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

"Hừ, người của giáo hội, đến bao nhiêu thì ta ăn bấy nhiêu."

Hắc Long hừ lạnh một tiếng.

Tuy là nói như vậy, nhưng hắn cũng biết, bây giờ mình vẫn chưa khôi phục đỉnh phong, vẫn tận lực không cứng đối cứng với cường giả giáo hội thì tốt hơn.

...

Trên bầu trời của Thiên Dương thành.

Một màn ánh sáng màu đen bao phủ nơi đây.

Nơi xa.

Mấy tu sĩ mặc trên người một bộ hắc bào có chút lo lắng.

"Tại sao Hắc Long đại nhân còn không ra."

"Đúng vậy, nếu tiếp tục trì hoãn, thì quân đội của giáo hội sẽ tới."

Mấy người kia là tu sĩ của Hắc Ám nhất tộc, cũng là người giải phong ấn cho Hắc Long.

Vốn dĩ, dựa theo kế hoạch của bọn họ, sau khi Hắc Long giải phong ấn, lập tức rời khỏi Thiên Dương thành, tránh cứng đối cứng với người của giáo hội.

Nhưng không nghĩ tới, bởi vì Hắc Long bị phong ấn nhiều năm, trong lòng có hận muốn phát tiết một phen, nên chậm trễ đến lúc này vẫn chưa rời đi.

"Ai, nghe nói Hắc Long này trung thành tuyệt đối với quân thượng, nhưng đáng tiếc, tính tình lại quá mức lỗ mãng, quả là thế."

Một tu sĩ không khỏi cảm khái một tiếng.

Chương 2070: Quang Minh Tả Thiên Vương, đạo khác biệt, mưu cầu khác nhau

Trên bầu trời của Thiên Dương thành.

Bỗng nhiên, có hàng ngàn chiến thuyền bay trên không trung mà đến.

Cách đó không xa, mấy tu sĩ của Hắc Ám nhất tộc nhìn thấy vậy, đồng tử đột nhiên co rụt lại: "Không tốt, là quân đội của Giáo Hội Quang Minh tới."

"Chúng ta rời đi trước."

"Chúng ta đi, vậy Hắc Long đại nhân kia làm sao bây giờ?"

"Ở lại nơi này, chúng ta cũng không giúp được Hắc Long đại nhân một tay, mà còn sẽ kéo chân sau, loại thời điểm này, chỉ có thể tin tưởng đại nhân."

"Đúng vậy, đi nhanh đi."

Mấy người này không biết làm sao, chỉ có thể rời đi trước.

Mà phía trên chiến thuyền trùng trùng điệp điệp, một lão giả mặc trên người một bộ trường bào màu trắng đứng đấy, tay hắn nắm một thanh quyền trượng màu trắng, thần sắc lạnh nhạt.

Nhìn Thiên Dương thành bị kết giới hắc ám bao phủ, ánh mắt băng lãnh, từ tốn nói: "Chư vị, nghe ta ra lệnh, bố trí quang minh Thiên Vương trận!"

"Cẩn tuân mệnh lệnh của đại mục sư!"

Đại mục sư, nhân vật đứng đầu ở Giáo Hội Quang Minh, gần với giáo chủ, mỗi lần xuất động, đều là vì đối phó đại địch của giáo hội.

Đại mục sư lần này tới Thiên Dương thành tên là Phi Mã, cho dù là ở bên trong một đám đại mục sư, cũng là tồn tại cao cấp nhất.

Nghe nói khoảng cách tới vị trí giáo chủ, cũng chỉ kém một bước.

"Dạng dị đoan như Hắc Ám Tà Long này, nhất định phải tiêu diệt!"

Trong mắt mục sư Phi Mã lộ ra một tia băng lãnh.

Chỉ tiếc, mấy vị giáo chủ bên trong giáo hội cách nơi này quá xa, khi bọn họ chạy tới nơi này, chỉ sợ Hắc Long này đã sớm chạy mất dạng.

Cho nên, mới bảo hắn đi đến đây trước.

Nguyên một đám tu sĩ của Giáo Hội Quang Minhbay lên không trung, tay kết thành pháp quyết huyền diệu, từng đạo từng đạo khí tức quang minh đang cộng hưởng với nhau, tràn ngập ra khí tức cường đại.

Dường như trong đó.

Trong hư không có một hư ảnh quang minh to lớn như ẩn như hiện.

Mà bên trong Thiên Dương thành.

Sở Cuồng Nhân để Hắc Long thu hồi kết giới hắc ám, chuẩn bị rời đi.

Nhưng tại thời điểm kết giới hắc ám rút lui, đập vào mi mắt, lại là một bầu trời do khí tức quang minh vô tận hội tụ mà thành!

Hắc Long gầm nhẹ một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ tức giận: "Loại khí tức quang minh này, là tên hỗn trướng kia tới rồi sao?"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái.

Nhìn tới vẫn là đã chậm một bước.

Hắn nhìn về phía bầu trời, chỉ thấy trong đó có nguyên một đám tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh đứng lơ lửng trên không, bạch bào trên người không gió mà bay, tản ra khí tức quang minh.

Mà chỗ có một lượng lớn khí tức quang minh tụ hợp, có một hư ảnh quang minh to lớn như ẩn như hiện, tản ra khí tức làm cho người ta hít thở không thông.

Những người này, đang bố trận.

Tựa như đang triệu hoán cái gì đó.

"Một trong bát đại dị đoan Hắc Ám Tà Long, chuẩn bị tốt để nghênh đón thẩm phán dành cho ngươi sao?" Mục sư Phi Mã nhìn Hắc Long lạnh nhạt nói ra.

Sau đó, hắn cũng chú ý tới Sở Cuồng Nhân: "Xem khí tức của ngươi, không giống như người của Hắc Ám nhất tộc, vì sao lại trở thành đồng bọn với dị đoan?"

"Ta muốn đi với người nào, là tự do của ta."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Chuyện cho tới bây giờ, hắn chỉ có thể đứng ở mặt đối lập với Giáo Hội Quang Minh.

"Nếu đã như thế, vậy thì cùng tiêu vong với dị đoan đi!"

Hắn vừa dứt lời.

Thì thấy hư ảnh ẩn chứa một lượng lớn khí tức quang minh phía trên bầu trời kia dần dần trở nên ngưng thực, một bóng người to lớn hiện lên.

Đó là một nam tử tóc vàng có khuôn mặt tuấn dật, trong hai con ngươi ẩn chứa thần huy vô tận, giống như hai vòng mặt trời, hết sức kinh người.

"Hắc Ám Tà Long, Hắc Ám Ma Quân đã bị nữ thần của ta đánh trọng thương, ngươi không cố gắng ở trong phong ấn, còn dám ra đây quấy rối, phải chết!"

Nam tử tóc vàng lạnh lùng nói ra.

Nhưng Hắc Long cười hắc hắc: "Quang Minh Tả Thiên Vương, quả nhiên là tên chó săn nhà ngươi, tại sao bản thể của ngươi không tự mình đến đây?"

Nữ thần Quang Minh có hai trợ thủ đắc lực.

Được gọi là Quang Minh Tả Hữu Thiên Vương.

Nam tử tóc vàng trước mắt chính là Quang Minh Tả Thiên Vương, ngày xưa quang minh và hắc ám đại chiến, Hắc Long ăn qua không ít biệt khuất ở dưới tay đối phương.

"Ngươi vừa đột phá phong ấn, thực lực chắc hẳn trăm không còn một, hình chiếu quang minh này của ta, đủ để giết ngươi." Quang Minh Tả Thiên Vương thản nhiên nói.

Nói xong, hắn nhấn một ngón tay về phía Hắc Long.

Uy lực của một chỉ này vô cùng cuồn cuộn.

Khí tức quang minh dâng trào giống như một dòng sông dài.

Sắc mặt Hắc Long nghiêm túc, thét dài một tiếng, há mồm phun ra một đạo long tức màu đen, ngọn lửa đen kịt thâm thúy, bá đạo tuyệt luân.

Khi một tiếng nổ lớn vang lên.

Hai luồng sức mạnh trùng kích, hình thành dòng nước lũ năng lượng cuồn cuộn trong nháy mắt.

Với tu vi của Sở Cuồng Nhân, cũng không tự chủ mà lùi lại mấy ngàn trượng.

"Loại thực lực này, cho dù là ở bên trong Hỗn Nguyên, cũng tuyệt đối là đứng đầu nhất, lần này, hơi rắc rối rồi."

Sở Cuồng Nhân cau mày, hắn còn chưa hoàn toàn thích ứng với quy tắc của Hồng Mông đại thế giới, thực lực không có cách nào hoàn toàn phát huy ra, coi như có thể, đối mặt với loại chiến trận này của Giáo Hội Quang Minh, muốn rời đi, chỉ sợ cũng khó khăn trùng điệp.

Ầm!

Lúc này, một bóng người từ bên trong dòng nước lũ năng lượng bay ngược ra sau.

Là Hắc Long.

Mà xem xét lại Quang Minh Tả Thiên Vương đã so một chiêu với Hắc Long, lại là lông tóc không tổn hao gì, đứng lơ lửng trên không, tiên huy lưu chuyển, vô cùng sáng chói.

"Hắc Ám Tà Long, ngươi không phải là đối thủ của ta."

Quang Minh Tả Thiên Vương thản nhiên nói.

Đưa tay ra, một lượng lớn khí tức quang minh tụ đến, hóa thành một quang cầu to lớn, khí tức quang minh lưu chuyển, soi sáng muôn phương thiên địa.

Nhưng càng khiến người ta run sợ chính là dao động năng lượng ẩn chứa ở bên trong quả cầu ánh sáng kia.

Luồng sức mạnh kia cường đại đến mức, khiến hư không bốn phía đều như muốn trở nên vặn vẹo, phải biết rằng, đây chính là kết cấu không gian của Hồng Mông đại thế giới.

Có thể ảnh hưởng đến hư không nơi đây, có thể thấy được uy lực của một kích này.

"Gầm! !"

"Chả lẽ lại sợ ngươi? !"

Hắc Long nổi giận gầm lên một tiếng, một lượng lớn long tức phun trào ra.

Hắn cũng muốn liều mạng đánh cược.

"Ta cũng không thể chỉ đứng nhìn." Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

Hắn nhìn về phía các tu sĩ quang minh bên trên bầu trời.

Quang Minh Tả Thiên Vương này xuất hiện, không thoát khỏi liên quan với những tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh này, có khả năng cũng là sức mạnh của trận pháp.

Chỉ cần xáo trộn trận pháp nơi này, liền có thể đánh bại Quang Minh Tả Thiên Vương.

Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

Bóng người hắn lóe lên, đi đến phía trên bầu trời, đánh ra một quyền.

Đùng! !

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, khí huyết tuôn trào ra.

Nhưng tại thời điểm sức mạnh một quyền này tới gần đám tu sĩ quang minh kia, bị một tầng tầng ngăn cách không gian vô hình trực tiếp ngăn lại.

"Trận pháp kết giới sao?"

Sở Cuồng Nhân cau mày, lại đánh ra mấy quyền.

Nhưng kết quả đều là như thế.

"Không có ích lợi gì, lấy tu vi của ngươi muốn đánh nát kết giới trận pháp của quang minh Thiên Vương trận, căn bản là chuyện không thể nào."

Mục sư Phi Mã từ tốn nói.

Sau đó, hắn giơ tay lên, ngưng tụ ra một trường mâu màu trắng bắn về phía Sở Cuồng Nhân, khí tức vô cùng sắc bén ẩn chứa ở trong đó.

Ngôn Húc đã từng dùng qua một chiêu này.

Nhưng so sánh với mục sư Phi Mã, uy lực cũng là một trời một vực.

Ầm!

Khi một tiếng nổ dữ dội vang lên, Sở Cuồng Nhân bị đánh lui ra ngoài, nhưng bởi vì nhục thân chi cực, cũng không nhận thương thế quá nặng.

"Nhục thân chi cực, quả thật là năng lực không tầm thường."

Mục sư Phi Mã tán dương một câu, nhưng ánh mắt rất nhanh liền trở nên lạnh lùng, lạnh giọng nói ra: "Nhưng là đồng bọn với dị đoan, đều phải chết! !"

"Mở miệng một tiếng dị đoan, nói trắng ra là, chỉ là đạo không giống, mưu cầu khác nhau, nếu như vậy cũng là dị đoan, vậy thì dưới gầm trời này trừ Giáo Hội Quang Minh bọn ngươi ra, tất cả đều là dị đoan."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

"Hừ, miệng lưỡi dẻo quẹo, đi chết đi!"

Mục sư Phi Mã lại ngưng tụ ra sát chiêu cường đại lần nữa, một thanh kiếm lớn màu vàng óng đang hình thành ở trên đầu của hắn, khí tức sắc bén khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lạnh lùng, liền muốn buông tay đánh cược một lần.

Lúc này, trong đầu hắn, có một giọng nói vang lên.

Chương 2071: Tiểu Ái tiến hóa thành công, đánh cược, làm vật cưỡi của ta, như thế nào

"Toàn Tri Chi Linh tiến hóa thành công, tiến hành khởi động..."

Một giọng nói quen thuộc vang lên ở trong đầu Sở Cuồng Nhân.

Ngay sau đó, trong đầu hắn tuôn ra một đạo kim quang tươi sáng, ở bên trong kim quang kia, một quang cầu được khắc vô số phù văn huyền diệu như ẩn như hiện.

"Là Tiểu Ái!"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Toàn Tri Chi Linh Tiểu Ái, tiến hóa thành công!

"Khởi động hoàn tất."

"Kiểm tra ra hiện tại chủ nhân đang ở thế giới khởi nguyên của chư thiên, đạo tắc và quy tắc nơi đây không thích ứng, có muốn tiến hành điều chỉnh?"

Tiểu Ái nói ra.

"Điều chỉnh."

Sở Cuồng Nhân cực kỳ tín nhiệm đối với Tiểu Ái, mà ngay trong nháy mắt hắn vừa hạ mệnh lệnh, liền cảm nhận được trong cơ thể tuôn ra một luồng sức mạnh kỳ lạ.

"Đang trong quá trình điều chỉnh..."

Giờ phút này, sức mạnh đạo tắc vốn không hợp nhau với quy tắc của Hồng Mông đại thế giới, đang dùng một loại tốc độ cực nhanh, thích ứng quy tắc nơi đây.

Phía trên bầu trời.

Mục sư Phi Mã thấy Sở Cuồng Nhân thất thần, cau mày lại, nhưng cực chiêu ấp ủ trong tay lại không hề nương tay, đại kiếm vàng rực nhanh chóng chém ra.

Đùng! !

Đại kiếm chém ra, uy thế dồi dào tuyệt luân.

Giống như một dòng nước lũ kim sắc.

Mắt thấy một kiếm này sắp trảm ở trên người Sở Cuồng Nhân, chỉ thấy hai mắt hắn trợn trừng, một luồng khí tức vô cùng mênh mông lấy hắn làm trung tâm bạo phát!

Sức mạnh đạo tắc vạn thiên tụ hợp, trùng kích tứ phương!

Đại kiếm vàng rực kia tan rã thành từng khúc ở trước mặt dòng nước lũ đạo tắc này!

Động tĩnh này, thậm chí khiến hai người Hắc Long và Quang Minh Tả Thiên Vương ở cách đó không xa cũng nhịn không được mà tạm thời ngừng tay, lộ ra vẻ kinh nghi bất định.

"Loại đạo tắc này, làm sao lại như vậy?"

"Khí tức đạo tắc hỗn tạp mà cường đại như thế, rốt cuộc là hắn dung hợp bao nhiêu loại đạo? ! 200,300,500? Thậm chí còn nhiều hơn? !"

Sắc mặt Quang Minh Tả Thiên Vương biến hóa không ngừng.

Hắn gặp qua một số dị số, có thể dung hợp mấy chục loại đạo.

Nhưng loại giống như Sở Cuồng Nhân, dung hòa mấy trăm chủng đạo, là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, người trước mắt này, là dị số ở cấp dộ cực cao!

"Loại nhân vật này, là đồng bọn với dị đoan, tương lai tất sẽ là trở ngại của nữ thần, tuyệt đối không thể lưu lại, giết hắn! !"

Quang Minh Tả Thiên Vương hạ lệnh với mục sư Phi Mã.

Đối phương gật gật đầu: "Cẩn tuân thần dụ."

Mục sư Phi Mã nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt tràn đầy sát ý.

Mà lúc này, quanh người Sở Cuồng Nhân còn có một lượng lớn đạo tắc khí tức quấn lấy, cảm giác ngăn cách với Hồng Mông đại thế giới kia, cũng đã biến mất.

Chuyện này rất giống với việc, hắn vừa cõng một ngọn núi lớn vừa hành động.

Hiện tại, ngọn núi lớn đè ép mình đã biến mất.

Cả người đều vô cùng dễ dàng.

"Tiểu Ái, đã lâu không gặp."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói với Tiểu Ái trong cơ thể.

"Đã lâu không gặp, không nghĩ tới vừa thấy mặt, chủ nhân liền lâm vào loại cục diện này, thật sự là rất chật vật." Tiểu Ái trêu đùa một câu.

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút.

Cảm giác tình cảm của đối phương càng thêm phong phú.

"Tốt, hi vọng ngươi không chỉ tiến hóa miệng lưỡi, nhanh chóng giúp ta nhìn xem, hiện tại có biện pháp giải quyết khốn cảnh hay không."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Vâng."

Giọng điệu của Tiểu Ái cũng trở nên nghiêm túc hơn một chút, lập tức bắt đầu phân tích hiện trạng.

"Đang phân tích hoàn cảnh trước mắt..."

Vút!

Một thanh trường mâu màu trắng bắn về phía Sở Cuồng Nhân.

Là mục sư Phi Mã lại công kích lần nữa.

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, đạo tắc ẩn chứa sức mạnh Thanh Liên hủy diệt điểm về phía trường mâu, chỉ là một chỉ tùy ý đã đánh nát trường mâu.

Hắn nhìn thoáng qua mục sư Phi Mã.

Tin tức có liên quan tới hắn nhanh chóng xông lên đầu.

Tu vi cảnh giới Hỗn Nguyên ngũ huyền...

Chủ tu Quang Minh chi đạo...

Am hiểu thần thông Quang Minh Chi Mâu, Thẩm Phán Chi Kiếm...

Sở Cuồng Nhân biết, đây là Tiểu Ái làm.

Chỉ một cái liếc mắt, liền giúp hắn hiểu rõ tu vi của một cnahr giới Hỗn Nguyên, thần thông tiên pháp tu hành, vân vân, thật sự rất cường đại.

"Rốt cuộc trên người kẻ này đã xảy ra chuyện gì? Rõ ràng trước đó, hắn còn chưa thích ứng với quy tắc của Hồng Mông đại thế giới, vì sao thoáng một cái, đã trở nên như cá gặp nước rồi?" Mục sư Phi Mã nhìn Sở Cuồng Nhân, nhịn không được nhíu mày.

Một chiêu của mình bị phá, hắn cũng không giận.

Thần thông càng cường đại hơn đang được ngưng tụ.

"Thẩm Phán Chi Kiếm!" Mục sư Phi Mã hội tụ khí tức đạo tắc quang minh, lại hóa thành đại kiếm vàng rực lần nữa, một kích này còn cường đại hơn vừa rồi.

Mà dường như Sở Cuồng Nhân cũng sớm có chủ ý, ngưng tụ kiếm chỉ, sức mạnh đạo tắc nương theo sức mạnh Thanh Liên hủy diệt, hóa thành một đạo kiếm khí màu xanh.

"Một kiếm khai thiên!"

Ầm!

Kiếm và kiếm, cực chiêu gặp gỡ.

Dấy lên khí lưu năng lượng, đánh thẳng vào toàn bộ quang minh Thiên Vương trận.

Nhưng chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, lông tóc không tổn hao gì.

"Hừ, một Hợp Đạo nho nhỏ, ta cũng không tin ngươi có thể cường đại hơn!"

Hừ lạnh một tiếng, mục sư Phi Mã lại thúc giục cực chiêu.

"Quang Minh Thần Thánh Quang Vũ!"

Từng đạo từng đạo khí tức quang minh hội tụ, hình thành ngàn vạn quang vũ bao phủ ra.

Phạm vi của đòn công kích này cực lớn.

Gần như là tránh cũng không thể tránh.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, ánh mắt run lên, một đóa Thanh Liên lấy hắn làm trung tâm từ từ nở rộ, hoàn toàn bao phủ hắn.

Ngàn vạn quang vũ rơi vào phía trên Thanh Liên, phát ra từng đợt tiếng nổ lớn.

Nhưng không có thương tổn đến hắn dù chỉ một chút.

Lúc này.

Hắc Long cách đó không xa hét thảm một tiếng.

Chỉ thấy hắn bị đánh bay ra ngoài.

Trận chiến với Quang Minh Tả Thiên Vương, đã đã rơi vào thế hạ phong.

"Hắc Ám Tà Long, đi chết đi cho ta."

"Thần Thánh Quang Minh Chi Tiễn!"

Chỉ thấy cơ thể Quang Minh Tả Thiên Vương làm ra bộ dạng kéo cung.

Vô số ánh sáng hội tụ, hóa thành một thanh trường cung kim sắc khổng lồ.

Một mũi tên hội tụ ở trong đó.

Trong chớp mắt.

Mũi tên lấy khí thế như muốn xuyên thủng hư không, bắn về phía Hắc Long.

Uy thế mạnh mẽ, làm cho người ta sợ hãi.

Một kích này.

Không chỉ khóa chặt Hắc Long.

Nếu uy lực của nó bạo phát, ngay cả toàn bộ Thiên Dương thành đều sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Các tu sĩ bên trong Thiên Dương thành vô cùng hoảng sợ.

"Đáng chết, Giáo Hội Quang Minh định giết cả chúng ta hay sao?"

"Đáng chết, chúng ta cũng không phải dị đoan trong miệng bọn họ."

"Bọn họ dựa vào cái gì mà giết chúng ta?"

Mọi người giận tím mặt, nhưng lại không có bất kỳ biện pháp nào.

Mắt thấy mũi tên không ngừng tới gần.

Mọi người chỉ cảm thấy một nguy cơ tử vong bao phủ nhóm người mình.

"Móa! Lão tử vừa phá phong ấn thì lại chết ở nơi này?"

Hắc Long mắng to một tiếng, vô cùng uỷ khuất.

Nhưng ngay tại lúc này.

Một bóng người bạch y cản ở trước mặt của hắn.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

"Tiểu tử, mau tránh ra! !"

Hắc Long biến sắc, rống to.

Hắn thấy, Sở Cuồng Nhân căn bản không chặn được một kích này.

Vì cái gì?

Tại sao phải liều mình cứu hắn?

Hắc Long có chút không hiểu.

Nhưng lúc này, lại nghe được một tiếng cười khẽ.

Sở Cuồng Nhân nhìn mũi tên đang dần dần tới gần kia, điên cuồng thúc giục sức mạnh đạo tắc trên người, hóa thành một dòng lũ lớn bao phủ ra.

Cùng lúc đó.

Hai luồng khí thế Hỗn Độn hoàn toàn khác biệt lưu chuyển ở trên người hắn.

Một người chủ sinh, một người chủ chết!

"Thanh Liên Quyết, Sáng Thần Đãng Hoàn Vũ!"

Sáng tạo sinh mệnh vô tận, tự dưng hủy diệt.

Sức mạnh Thanh Liên kéo theo mấy trăm loại sức mạnh đạo tức, hóa thành một dòng nước lũ thanh sắc ngập trời, mang theo khí thế một đi không trở lại, vọt về phía mũi tên.

Hai luồng sức mạnh cực hạn trùng kích.

Thiên địa nổ tung không thôi, toàn bộ Thiên Dương thành lâm vào bên trong rung chuyển điên cuồng.

Nguyên một đám tu sĩ đều bị hất bay ra ngoài.

Cuối cùng.

Hai luồng sức mạnh dần dần tiêu tán.

Sở Cuồng Nhân, đỡ được cực chiêu của Quang Minh Tả Thiên Vương!

Chuyện này khiến các tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh cảm thấy có chút khó tin.

Cho dù là bọn họ chỉ triệu hoán ra một bộ hình chiếu của Quang Minh Tả Thiên Vương, nhưng vẫn có chiến lực Hỗn Nguyên đỉnh phong như cũ.

Lại bị một cảnh giới Hợp Đạo đỡ được, thật sự là không thể tưởng tượng.

Mà lúc này.

Trong đầu Sở Cuồng Nhân truyền đến giọng nói của Tiểu Ái.

"Phân tích hoàn thành..."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh, sau đó cũng không quay đầu lại mà thản nhiên nói với Hắc Long sau lưng: "Đánh cược, nếu ta có thể mang ngươi thoát khỏi hiểm cảnh, thì ngươi sẽ làm vật cưỡi của ta, như thế nào?"

Chương 2072: Năng lực dự đoán chiến trận cường đại, phá trận, rời đi

"Nếu như ta có thể cứu ngươi thoát khỏi hiểm cảnh, ngươi làm vật cưỡi của ta, như thế nào?"

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân từ từ vang lên.

Mà Hắc Long nghĩ đến vừa rồi đối phương ngăn lại sát chiêu trí mạng cho mình, đúng là không tự chủ trùng hợp với bóng dáng của Hắc Ám Ma Quân trong đầu.

Hắn cắn răng nói ra: "Có thể còn sống rời đi, làm vật cưỡi của ngươi thì có làm sao?"

Nghe đến đây, khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh: "Một lời đã định!"

Quang Minh Tả Thiên Vương hừ lạnh một tiếng: "Có thể ngăn lại một kích này của ta đã khiến cho các ngươi đắc ý như thế sao? Cũng đánh giá quá cao bản thân rồi."

"Ha, có phải đánh giá cao hay không, đợi chút nữa liền biết."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Sau đó, bóng người hắn lóe lên biến mất không thấy gì nữa, lúc xuất hiện lần nữa, đã đi tới trên đầu Quang Minh Tả Thiên Vương, đưa tay ra, một đóa Thanh Liên to lớn lơ lửng ở trong lòng bàn tay của hắn, đột nhiên nghiền ép xuống!

Đùng! !

Uy lực của một kích này cực kỳ cường đại.

Sức mạnh của mấy trăm loại đạo tắc tụ hợp ở phía trên một đóa Thanh Liên.

Nhưng Quang Minh Tả Thiên Vương hừ lạnh một tiếng, lại không lùi không tránh, ánh mắt trầm xuống, đưa tay đánh ra một đạo thần quang quang minh.

Trong nháy mắt, thần quang và Thanh Liên va chạm, Sở Cuồng Nhân bị đẩy lui mấy trăm trượng.

Xem xét lại Quang Minh Tả Thiên Vương, bóng người lại không nhúc nhích tí nào.

"Ta đã nói, ngươi và ta chênh lệch quá xa, ngươi căn bản không phải là đối thủ của ta." Quang Minh Tả Thiên Vương hừ lạnh một tiếng nói.

Tiếp đó lại là từng đạo từng đạo trường mâu ánh sáng bắn ra.

Mỗi một đạo, đều có sức mạnh chém giết Hỗn Nguyên tầm thường, vô cùng doạ người.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng.

Bóng người tránh né trái phải trong cơn mưa công kích.

Đùng, đùng, đùng...

Từng đạo từng đạo trường mâu ánh sáng hung hăng nện ở phía trên kết giới Quang Minh Thiên Vương Trận.

Nhưng kết giới này vô cùng cứng cỏi.

Các loại công kích, đều bị một đạo kết giới quang minh cản lại.

"Hừ, ngươi có thể tránh tới khi nào?"

Quang Minh Tả Thiên Vương hừ nhẹ một tiếng.

Thế công của hắn, càng ngày càng hung mãnh.

Sở Cuồng Nhân vẫn đang né tránh, mà thời cơ hắn tránh né lại vô cùng xảo diệu, thậm chí có thể nói là tốt đến đỉnh phong, giống như đã sớm đoán được lần công kích tiếp theo của Quang Minh Tả Thiên Vương, nên sớm né tránh.

"Gia hỏa này cũng quá kỳ quái đi."

"Ngoại trừ chiến lực vượt xa cảnh giới Hợp Đạo tầm thường, còn có năng lực dự đoán trận chiến này cũng quá xuất thần nhập hoá rồi."

Quang Minh Tả Thiên Vương cau mày.

Loại cảm giác như bị nhìn thấu này, khiến cho hắn vô cùng biệt khuất.

Mà Sở Cuồng Nhân một bên chiến đấu, một bên thích ứng với trạng thái của mình.

Lúc này, hắn cảm thấy vô cùng tốt.

Dưới sự trợ giúp của Tiểu Ái đã tiến hóa, quỹ tích các loại công kích của Quang Minh Tả Thiên Vương, đều bị phân tích ra, cũng xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn.

Loại cảm giác này, quả thực như là báo trước tương lai!

"Thần Thánh Thiên La Võng!"

Lúc này, Quang Minh Tả Thiên Vương gầm nhẹ một tiếng.

Một lượng lớn sức mạnh đạo tắc quang minh tụ hợp, hóa thành một tấm thiên la địa võng to lớn, bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân, đạo tắc quang minh vô cùng sắc bén tạo thành Thiên La Võng, giống như muốn cắt cả hư không.

"Đang phân tích lỗ thủng..."

Giọng nói của Tiểu Ái vang lên.

Chỉ trong nháy mắt.

Một lỗ thủng cực kỳ nhỏ bên trong thiên la võng này xuất hiện ở trước mắt Sở Cuồng Nhân, bóng người hắn lóe lên, thân thể giống như con cá, nhảy lên một cái.

Trong nháy mắt liền thoát khỏi sự phong tỏa của thiên la địa võng.

Tất cả mọi người choáng váng.

Đây là năng lực dự đoán trận chiến gì thế này? !

Lại có thể bắt được một cái lỗ thủng nhỏ xíu như vậy?

Quang Minh Tả Thiên Vương cũng khiếp sợ không gì sánh nổi, một chiêu này của hắn, quả thật là tồn tại một lỗ thủng nho nhỏ, nhưng lỗ thủng này cực nhỏ, tỷ lệ bị tìm ra đại khái tương đương với một phần ngàn tỉ, gần như có thể không cần tính.

Mà Sở Cuồng Nhân.

Tìm ra chỉ trong nháy mắt, đồng thời thành công thoát khỏi từ trong đó.

"Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với gia hoả này vậy?"

Trong lòng Quang Minh Tả Thiên Vương ẩn ẩn có chút bất an.

Loại năng lực dự đoán trận chiến này, thấy thế nào cũng rất không bình thường!

"Dự phán trận chiến sao?"

Quang Minh Tả Thiên Vương hít sâu một hơi.

Ngay sau đó, hắn đưa tay hội tụ một lượng lớn sức mạnh đạo tắc quang minh, một quang cầu to lớn hình thành trên đỉnh đầu hắn trong nháy mắt.

Áp lực cường đại, bao phủ ra.

Mà rất nhiều tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh bố trí trận pháp, lại có một loại cảm giác sức mạnh bên trong cơ thể sắp bị hút khô, âm thầm chấn kinh.

"Quang Minh Tả Thiên Vương nghiêm túc rồi."

"Lần này, gia hỏa này chết chắc."

"Một chiêu này, chẳng lẽ là Quang Minh Đại Thẩm Phán! !"

Mục sư Phi Mã nhìn Quang Minh Tả Thiên Vương, trong mắt lộ ra sự nóng bỏng.

Ở bên trong giáo hội, có mấy chiêu thần thuật chí cao vô thượng.

Chỉ có cấp bậc giáo chủ mới có cơ hội tu hành.

Quang Minh Đại Thẩm Phán này chính là một trong số đó.

"Ta mặc kệ ngươi làm cách nào để dự đoán trước động tác của ta, nhưng uy lực của chiêu Quang Minh Đại Thẩm Phán này mạnh gấp mấy lần chiêu thần thánh chi tiễn kia, coi như ngươi dự đoán đạt được quỹ tích công kích, cũng tuyệt đối không có biện pháp tránh thoát và ngăn cản!"

Quang Minh Tả Thiên Vương lạnh giọng nói.

Khí tức một chiêu này của hắn, đã hoàn toàn khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Quang cầu to lớn giống như mặt trời chói chang, phổ chiếu chư thiên.

Uy lực của một kích này, đúng như Quang Minh Tả Thiên Vương nói, cho dù là Sở Cuồng Nhân cũng không nhất định có thể chống đỡ được.

Coi như ngăn cản được, cũng phải bị thương tổn không nhỏ.

"Chủ nhân, với Duy Nhất Bản Nguyên Thể của ngươi, trực tiếp nhận lấy một kích này thì xác suất sống sót là 99%, nhưng không cân nhắc các nhân tố khác, ngươi cũng phải tốn thời gian ngàn năm để tĩnh dưỡng." Tiểu Ái tỉnh táo phân tích.

"Không có việc gì, một chiêu này, hắn không thể đánh trúng ta!"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Sau đó, hắn bay lên không trung, khí tức bạo phát đến cực hạn.

Đạo tắc vạn thiên phun trào.

Được sức mạnh đại đạo hỗ trợ.

Một pháp tướng to lớn ở sau lưng Sở Cuồng Nhân bay lên không trung.

Chính là pháp tướng Bàn Cổ!

Đột nhiên, khí tức cổ xưa mênh mông khuếch tán ra.

Chỉ thấy pháp tướng Bàn Cổ sau lưng Sở Cuồng Nhân, dùng sức mạnh đạo tắc ngưng tụ ra một thanh Khai Thiên Thần Phủ, hai tay nắm chặt, đột nhiên vung ra.

"Vô dụng, ngươi không ngăn cản được ta!"

Một tay Quang Minh Tả Thiên Vương ngưng tụ quang cầu cự đại, một tay phóng ra đạo tắc, hóa thành một đạo kết giới, muốn ngăn lại một kích này của pháp tướng Bàn Cổ.

Nhưng ngay lúc một kích này sắp trảm ở trên người Quang Minh Tả Thiên Vương, lại bị lệch phương hướng, chém về phía trận pháp bên cạnh hắn.

Ầm! !

Một tiếng vang thật lớn, toàn bộ đại trận điên cuồng rung chuyển.

Từng đạo từng đạo vết rách to lớn, dần dần tràn ngập ở phía trên toàn bộ trận pháp.

"Tại sao có thể như vậy? ! Đại trận lại bị phá!"

Đồng tử của mục sư Phi Mã co rụt lại.

Quang Minh Thiên Vương Trận là một trong những trận pháp mạnh nhất của giáo hội, uy lực vô biên.

Chưa từng bị phá vỡ.

Tuy một kích này của Sở Cuồng Nhân rất cường đại, nhưng theo đạo lý mà nói, không có khả năng phá được Thiên Vương trận mới đúng, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? !

Bỗng nhiên.

Dường như mục sư Phi Mã suy nghĩ minh bạch cái gì đó, đồng tử co rụt lại.

"Bị lừa rồi!"

"Vừa rồi hắn không ngừng trốn tránh Quang Minh Tả Thiên Vương công kích, cũng không chỉ là dự đoán trận chiến thông thường, mà là đang lợi dùng sức mạnh của đối phương, không ngừng tiêu hao sức mạnhcủa Quang Minh Thiên Vương Trận, mà một kích cuối cùngcủa hắn, vừa lúc trảm ở điểm yếu lớn nhất của trận pháp, cho nên mới có thể phá vỡ trận pháp!"

Mà Quang Minh Tả Thiên Vương cũng nghĩ thông suốt mọi chuyện, sắc mặt vô cùng âm trầm.

Bản thân đường đường là Tả Thiên vương của Giáo Hội Quang Minh, tay trái tay phải của nữ thần Quang Minh, vậy mà lại bị một tiểu bối tuổi trẻ đùa bỡn trong lòng bàn tay!

Chuyện này bảo hắn làm sao chịu được? !

"Đi chết đi!"

Đại trận bị phá, nhưng còn chưa lập tức tán loạn.

Tuy cực chiêu mà Quang Minh Tả Thiên Vương ngưng tụ còn không hoàn toàn hình thành, nhưng vẫn có thể tung ra, trực tiếp khóa chặt Sở Cuồng Nhân, Hắc Long.

"Ha, không chơi với ngươi."

Lúc này, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Lấy Thời Không Bảo Giám ra, rót sức mạnh đạo tắc thời không vào trong đó, dùng toàn lực thi triển vật này, một đạo thần quang thời không hoàn toàn bao phủ hắn và Hắc Long.

Quang Minh Thiên Vương Trận đã bị tổn hại, căn bản không có cách nào hình thành tác dụng phong tỏa đối với bọn họ, trong chớp mắt, một người một rồng biến mất ngay tại chỗ.

Chương 2073: Hắc Long làm vật cưỡi, phân chia cảnh giới Đại Đạo, bí mật của Quân Vương lệnh

Đùng! !

Thiên Dương thành bộc phát ra một đạo năng lượng trùng kích mãnh liệt.

Sức mạnh quang minh khuếch tán, toàn bộ Thiên Dương thành bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, mà tu sĩ bên trong Thiên Dương thành, cũng không một may mắn thoát khỏi, bị bốc hơi trong nháy mắt.

Sau đợt trùng kích, hiện trường đã không thấy thân ảnh của hai người Sở Cuồng Nhân.

Sắc mặt Quang Minh Tả Thiên Vương âm trầm như nước.

"Bọn họ, chạy trốn!"

"Bảo vật mà tên đó lấy ra lúc cuối cùng... Chí Bảo Hỗn Độn loại hình thời không, hơn nữa, là Chí Bảo Hỗn Độn có đẳng cấp cực cao, không, loại khí tức kia có khả năng đã vượt qua phạm vi của Chí Bảo Hỗn Độn..."

Quang Minh Tả Thiên Vương cau mày, Hắc Ám Tà Long phá phong ấn, một dị số không biết lai lịch nhưng quỷ quyệt khó lường, điều này không khỏi làm cho hắn để bụng.

"Để giáo đường các nơi chú ý Hắc Ám Tà Long và nhân tộc này, nếu phát hiện, toàn lực đánh giết! !" Quang Minh Tả Thiên Vương hừ lạnh một tiếng nói.

Mục sư Phi Mã gật gật đầu: "Cẩn tuân thần dụ."

Mà bóng người Quang Minh Tả Thiên Vương dần dần tiêu tán.

Mục sư Phi Mã nhìn qua Thiên Dương thành bị hủy hoại chỉ trong chốc lát bên dưới, như có điều suy nghĩ nói: "Trận chiến giữa hắc ám và ánh sáng, lại phải tiếp tục sao?"

...

Hồng Mông đại thế giới, nơi nào đó trong Minh Vực.

Một đạo thần quang thời không đột nhiên lấp lóe.

Một người một rồng xuất hiện.

Chính là Sở Cuồng Nhân và Hắc Long.

"Hảo tiểu tử, vậy mà ngươi thật sự thành công."

Hắc Long nhìn Sở Cuồng Nhân, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Thiên La Địa Võng kia, cho dù là hắn cũng không có cách nào phá vây, nhưng hết lần này tới lần khác lại để Sở Cuồng Nhân có tu vi Hợp Đạo kém xa hắn làm được.

Phần năng lực này, khiến trong lòng của hắn cũng không khỏi sinh ra kính trọng.

"Lúc này mới chỉ là bắt đầu mà thôi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn biết rõ, trải qua một trận chiến này, hắn và Giáo Hội Quang Minh sẽ ở cục diện như thế nào, sau này, còn phải đối mặt với sự truy sát của đối phương.

Thực lực, hắn nhất định phải nhanh tăng thực lực lên.

Trước kia, hắn ở vũ trụ Bàn Cổ, gần như vô địch.

Nhưng ở Hồng Mông đại thế giới này, hội tụ cường giả của chư thiên vũ trụ, thậm chí còn có tồn tại cấp bậc siêu thoát, hắn còn cách thứ gọi là cường đại rất xa.

Bản thân nhất định phải trở nên càng mạnh hơn mới được.

"Đây là lần đầu tiên tổng đời mà ta phải chạy trối chết..."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Tuy với tu vi Hợp Đạo của hắn, mang theo Hắc Long thành công rời khỏi sự bao vây trùng điệp của Giáo Hội Quang Minh, ở trong mắt người khác đã là một chuyện vô cùng không thể tin nổi, nhưng ở trong mắt hắn, đây chính là chuyện chạy trối chết!

Nghĩ vậy, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười.

"Nhưng như thế này mới thú vị đúng không, Giáo Hội Quang Minh... Ta chờ mong lần giao phong tiếp theo với các ngươi!" Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh.

Sau đó, hắn nhìn về phía Hắc Long bên cạnh.

"Ván cược giữa ta với ngươi, còn nhớ không?"

Thân thể Hắc Long run lên, gượng cười hai tiếng: "Cược cái gì."

"Thì ra Hắc Ám Tà Long là kẻ nói không giữ lời như thế, được rồi, coi như là ta nhìn lầm ngươi." Sở Cuồng Nhân lắc đầu nói.

"Cái rắm, Hắc Huyền ta lời ra thì tất thực hiện!" Hắc Long hừ lạnh một tiếng: "Không phải chỉ làm vật cưỡi của ngươi thôi sao? Nói được thì làm được."

"Hắc Huyền... Tên của ngươi sao? Ha, tốt lắm."

Bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, trực tiếp cưỡi lên trên đầu Hắc Huyền, đối phương cảm thấy có chút khó chịu, vô số năm qua, Sở Cuồng Nhân là người thứ hai cưỡi lên trên đầu của hắn, còn về người thứ nhất, tất nhiên là Hắc Ám Ma Quân.

Hiện tại, hắn chỉ muốn đánh chính mình hai cái bạt tai thật mạnh.

Không có việc gì thì đánh cược làm gì.

"Đi thôi, tìm nơi an toàn để chỉnh đốn."

"Được."

Hắc Huyền không nói hai lời, bay lên không trung.

Chỗ hắn đến, hắc ám chi phong bao phủ, sơn hà chấn động.

Một số tu sĩ thấy vậy, không khỏi vô cùng chấn kinh.

"Đây là, đây là Hắc Long! Hắc Long thật là cường đại."

"Các ngươi nhìn kia, dường như phía trên đầu rồng có người."

"Người nào có bản lãnh lớn như vậy, vậy mà có thể dùng Hắc Long làm vật cưỡi."

Long chủng trải rộng chư thiên vũ trụ.

Mà Hắc Long, thì là một chi Long tộc cực kỳ cường đại bên trong long chủng, long chủng cường đại giống như Hắc Huyền, tràn ngập khí tức hắc ám, thì lại cực kỳ hiếm thấy.

"Khiêm tốn một chút, ngươi muốn dẫn người position's Giáo Hội Quang Minh tới sao?"

Sở Cuồng Nhân vỗ vỗ đầu position's Hắc Huyền.

Nghe được lời này của hắn, lúc này Hắc Huyền mới thu liễm một chút khí tức.

Mấy ngày sau.

Hai người đã rời khỏi Minh Vực, tìm tới một dãy núi tiến hành chỉnh đốn.

"Ở chỗ này đi."

Sở Cuồng Nhân liên thủ với Hắc Long, bố trí vô số cấm chế ở bốn phía của sơn mạch.

Sau đó, hắn ném ra một cái Càn Khôn giới.

Trong giới chỉ, có một lượng lớn các loại bảo dược, thậm chí còn có bảo vật trị thương cấp bậc Hỗn Độn, chuyện này khiến Hắc Long có chút nghẹn họng nhìn trân trối.

"Ta dựa vào, một cảnh giới Hợp Đạo như ngươi, sao có thể tìm được nhiều bảo vật như vậy?"

"Ngươi không cần phải để ý đến cái này, chỉ cần khôi phục thực lực thật tốt là được."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Luận về tài sản, hắn rút thưởng rút đến mỏi tay, mặc dù phần lớn không có tác dụng gì đối với hắn, nhưng số lượng càng nhiều, cộng lại cũng cực kỳ khả quan.

Hắn dám nói.

Không có một Hợp Đạo nào, thậm chí Hỗn Nguyên nào giàu có hơn hắn.

"Có những thứ bảo dược này, ta có tự tin khôi phục được khoảng một phần thực lực trong vòng mười năm." Hắc Huyền cười hắc hắc nói.

Sở Cuồng Nhân có chút hiếu kỳ: "Thời kỳ đỉnh phong của ngươi là tu vi gì?"

"Cảnh giới Đại đạo Chí Thần."

"Cảnh giới Đại Đạo cũng phân chia sao?" Sở Cuồng Nhân còn muốn hỏi thăm hai câu.

Nhưng Tiểu Ái lại lên tiếng trước.

"Chủ nhân, liên quan tới sự phân chia ở cảnh giới Đại Đạo, thậm chí tất cả phân chia ở cảnh giới Siêu Thoát, ta đã chỉnh lý xong, ngươi có muốn tiếp thu không?"

"Tiếp thu."

Trong lòng Sở Cuồng Nhân hơi động.

Đột nhiên, một lượng lớn tin tức tuôn ra trong đầu hắn, hắn cũng hiểu đại đạo Chí Thần trong miệng Hắc Long là dạng cảnh giới gì.

Phía trên Hợp Đạo, là Hỗn Nguyên.

Phía trên Hỗn Nguyên, là đại đạo.

Hỗn Nguyên phân thành cửu huyền.

Mà đại đạo thì chia làm Chưởng Mệnh, Chí Linh, Chí Thần, Chí Thánh và Chí Tôn.

Hắc Huyền kỳ quái nhìn Sở Cuồng Nhân một chút.

Vốn là, hắn còn đang chờ đối phương tiếp tục hỏi thăm chuyện có quan hệ với tu vi của hắn, hắn nhìn ra được đối phương không hiểu rõ đối với cảnh giới siêu thoát.

Đang định khoe khoang sự hiểu biết rộng rãi của bản thân một phen.

Nhưng không nghĩ đến, sau khi đối phương hỏi một câu thì cũng không tiếp tục nữa.

Chuyện gì xảy ra?

Đối phương không hiếu kỳ sao?

"Ngươi không có vấn đề gì muốn hỏi sao?"

Hắc Long tò mò hỏi.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lắc đầu: "Không có vấn đề gì."

Cho dù có, hắn cũng sẽ trực tiếp hỏi Tiểu Ái.

Nói đến Tiểu Ái.

Hắn hết sức tò mò đối với trạng thái hiện tại của đối phương, có thể phá vỡ Quang Minh Thiên Vương Trận, một phần rất lớn công lao là của Tiểu Ái chiếm.

Nếu không có đối phương, thì hắn rất khó tìm ra sở hở của trận pháp.

"Tiểu Ái, bây giờ ngươi có thể làm những chuyện gì?"

Sở Cuồng Nhân ở trong lòng hỏi.

"Rất nhiều, sau khi chỉnh hợp tri thức của chư thiên vũ trụ, hiện tại ta đã không cần phải dựa vào việc kết nối với ý thức của đại đạo để tồn tại, hiện tại ta có thể dùng ý thức độc lập để vận hành trong cơ thể của chủ nhân..."

"Ừm, như thế này thì không sợ về sau ngươi sẽ logout."

Sở Cuồng Nhân hài lòng gật đầu.

Sau đó, hắn hỏi thăm Tiểu Ái có biện pháp nào để đối phó với Giáo Hội Quang Minh không.

"Chủ nhân, tuy hiện tại ta rất mạnh, nhưng muốn đối phó với Giáo Hội Quang Minh thì vẫn cần ngươi tự mình ra tay, ta chỉ có thể phụ trợ ngươi mà thôi..."

Tiểu Ái bất đắc dĩ nói.

"Cũng đúng."

"Nhắc nhở một câu, trên người chủ nhân, có một món lợi khí để đối phó với Giáo Hội Quang Minh."

"Thứ gì? Tại sao ta lại không biết?"

"Hắc Ám Quân Vương lệnh."

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, lấy Quân Vương lệnh mà Hắc Ám Ma Quân cho ra, cẩn thận sờ soạn một hồi, nhưng cũng không có phát hiện thứ mờ ám gì.

"Quân Vương lệnh này, không chỉ là tín vật, mà còn là một món Chí Bảo Hỗn Độn cực phẩm, sức mạnh bên trong có tác dụng khắc chế đối với Quang Minh chi đạo, sau khi chủ nhân luyện hóa, thì sẽ có ưu thế rất lớn trong việc đối phó với Giáo Hội Quang Minh sau này." Tiểu Ái nói ra.

Chương 2074: Nữ thần thôi diễn, luyện hóa Quân Vương lệnh, Huyết Khí Thần Cương

"Thì ra là thế..."

Sở Cuồng Nhân vuốt vuốt Quân Vương lệnh, trên mặt tươi cười.

Không nghĩ tới Hắc Ám Ma Quân còn giữ chiêu này.

Sau đó, dưới sự trợ giúp của Tiểu Ái, hắn bắt đầu giải trừ cấm chế phía trên Hắc Ám Quân Vương lệnh, rồi luyện hóa Chí Bảo Hỗn Độn này.

Mà Hắc Huyền cũng bắt đầu luyện hóa bảo dược Sở Cuồng Nhân đưa cho, khôi phục sức mạnh.

Một bên khác.

Người của Giáo Hội Quang Minh cũng bắt đầu hạ lệnh truy sát đối với Sở Cuồng Nhân.

Liệt hắn vào dị đoan.

Là thế lực đứng trên đỉnh của Hồng Mông đại thế giới, hành động của Giáo Hội Quang Minh tất nhiên cũng khiến không ít người chú ý, truy sát Hắc Ám Tà Long, bọn họ còn có thể lý giải, dù sao đó cũng là một trong bát đại dị đoan, đại địch của quang minh.

Nhưng truy sát Sở Cuồng Nhân?

Một tên Hợp Đạo?

Khó tránh khỏi có chút cường điệu đi.

Tuy nghi hoặc, nhưng việc này cũng không được bao nhiêu người để ở trong lòng.

Chẳng qua là cảm thấy nếu mình có thể bắt gặp, có thể giết Sở Cuồng Nhân, kiếm được một khoản khen thưởng, dù sao cũng chỉ là Hợp Đạo, khen thưởng này cũng không khó kiếm.

Chỉ có một số ít người, mới để bụng đối với chuyện này.

Bên trong một tòa thần điện chiếu sáng thập phương, lơ lửng trong tinh không của Hồng Mông đại thế giới, một cô gái tóc vàng mặc trên người một bộ trường bào màu trắng, giờ phút này đang đứng trước mặt một thủy tinh cầu, thúc giục sức mạnh quang minh khó có thể tưởng tượng để thôi diễn cái gì.

Thời gian dần trôi qua.

Thủy tinh trong suốt bị một luồng sức mạnh vô danh nhuộm thành một màu đen kịt.

Lập tức vang lên một tiếng phịch, bể nát.

Mấy thần phó ở bốn phía thấy thế, trong lòng không khỏi giật mình.

Phải biết rằng, viên thủy tinh này chính là một món Chí Bảo Hỗn Độn đó.

Vậy mà lại bị bể nát.

"Minh đạo thủy tinh, cộng thêm tu vi của ta, vẫn không có cách nào thôi diễn ra lai lịch của người kia, người này, không thể khinh thường."

Cô gái tóc vàng từ tốn nói.

Người này, chính là nữ thần Quang Minh, tín ngưỡng của Giáo Hội Quang Minh.

Vừa rồi, nàng đang thôi diễn mệnh cách của Sở Cuồng Nhân, nhưng không có bất kỳ kết quả gì, mệnh cách của một cảnh giới Hợp Đạo, nàng lại không có cách nào thôi diễn.

Loại chuyện này, ngay cả nàng cũng có chút chấn kinh.

"Nữ thần, có phải là Ma Quân cản trở trong bóng tối hay không."

Một nữ tử đi tới, nhìn thoáng qua mảnh thủy tinh vỡ vụn trên đất, bảo người tới quét dọn, sau đó suy đoán nói.

Quang Minh nữ thần lắc đầu: "Trong kỷ nguyên Hồng Mông trước, Ma Quân bị ta đánh trọng thương, hắn hẳn không có năng lực làm ra loại chuyện này."

"Vậy liệu rằng có tồn tại khác đang che chở người này không?"

"Không loại trừ khả năng này."

Nhưng sau đó, nàng nhìn thiên khung, thần sắc lạnh lùng nói: "Nhưng mà bất kể là ai, đồng bọn với hắc ám, đều phải tiêu diệt!"

...

Một bên khác.

Bên trong một bảo điện thanh thánh an lành.

Một Phật Đà trong tay cầm một cái ngọc giản, trong mắt lộ ra một tia ngoài ý muốn: "Sở Cuồng Nhân, bị người của Giáo Hội Quang Minh đuổi giết?"

Người này chính là Chuẩn Đề của vũ trụ Bàn Cổ.

"Người này đến đâu cũng khiến cho gió nổi sóng cuộn, chẳng có gì lạ."

Tiếp Dẫn ở bên cạnh từ tốn nói.

"Nói cũng phải, Giáo Hội Quang Minh có một lượng lớn tín đồ, cũng có trở ngại đối với chuyện chúng ta truyền bá phật pháp, để Sở Cuồng Nhân đi đối phó bọn họ cũng tốt."

"Đúng vậy, chúng ta vẫn nên chuyên tâm chuẩn bị cho đại hội đi, chỉ cần trổ hết tài năng ở lần đại hội này, địa vị của chúng ta ở Thiên Phật tịnh thổ sẽ càng cao, thậm chí có thể thu được tư cách lập ra phật mạch khác ở bên trong tịnh thổ."

Hồng Mông đại thế giới, là khởi nguyên của chư thiên vũ trụ.

Chư thiên vũ trụ có, nơi này cũng có.

Phật pháp, cũng giống vậy.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, là người sáng thế Phật Môn ở vũ trụ Bàn Cổ.

Nhưng ở Hồng Mông đại thế giới, cũng chỉ là một trong chúng phật.

...

"Sở Cuồng Nhân, quả nhiên ngươi cũng tới."

Bên trong một địa cung hắc ám, một nam tử tay cầm trường thương, đang ngồi xếp bằng, ở trước mặt hắn, thì là một pháp tướng ma đạo có tám tay.

Nam tử này chính là La Hầu.

Mà hiện tại, hắn đang lĩnh hội sự huyền ảo bên trong pháp tướng tám tay này.

"Ta chờ mong lần gặp mặt với ngươi."

Ánh mắt La Hầu lóe lên.

Dã tâm của hắn rất lớn.

Sáng tạo ma quốc bên trong vũ trụ Bàn Cổ thất bại, bây giờ lại muốn sáng tạo ma quốc ở Hồng Mông đại thế giới, mà việc đầu tiên hắn cần làm, là trở nên mạnh mẽ.

Pháp tướng tám tay trước mắt này, chính là một trong những khởi nguyên ma đạo ở Hồng Mông đại thế giới, chỉ cần hắn có thể tìm hiểu, tu vi ma đạo tất nhiên sẽ đột nhiên tăng mạnh.

Đến lúc đó, chuyện chống lại Sở Cuồng Nhân, không phải là không được.

Không.

Ánh mắt của hắn không nên chỉ giới hạn ở Sở Cuồng Nhân.

Hắn là muốn sáng tạo vô thượng ma quốc, thì cần phải đặt tầm mắt ở các đại cường giả, thế lực đứng đầu trong Hồng Mông đại thế giới.

Những người kia, mới là mục tiêu hắn cần phải truy đuổi.

...

"Tiên Vương đã tới Hồng Mông."

Bên trên ngọn núi cao vút trong mây nào đó.

Một nữ tử mặc hoa bào đang ngồi xếp bằng, hai đầu lông mày, lộ ra anh tuấn uy vũ Bất Phàm Chi Khí, trên người có tiên huy quanh quẩn, sức mạnh Hỗn Nguyên của nàng, vô cùng cường đại.

Ở bên cạnh nàng.

Một nữ tử ngồi ngay ngắn ở trên đài sen màu trắng nghe được lời này của nàng, không khỏi ngẩng đầu lên: "Sở đạo hữu đã đến sao... Sư tôn biết được từ đâu?"

Hai người này.

Chính là Tây Vương Mẫu, Ngọc Trí.

Tây Vương Mẫu ném ra một khối ngọc giản, sau khi Ngọc Trí xem xong, lộ ra một chút lo lắng: "Giáo Hội Quang Minh, không thể khinh thường, đạo hữu ấy có thể ứng phó sao?"

Tây Vương Mẫu thản nhiên nói: "Lo lắng cũng vô dụng, không bằng nỗ lực tu hành, tương lai có một ngày, có lẽ có thể giúp đỡ Tiên Vương cũng khó nói."

Ngọc Trí nghe vậy, khẽ gật đầu: "Sư tôn nói rất đúng."

...

Chuyện Sở Cuồng Nhân bị Giáo Hội Quang Minh truy sát, đại đa số người ở Hồng Mông đại thế giới đều không có quá để ở trong lòng, nhưng nhóm tồn tại Tiên Cổ đến từ vũ trụ Bàn Cổ, lại lưu tâm, rất chú ý đối với chuyện này ý.

Dù sao thì, là Tiên Vương mạnh nhất của vũ trụ Bàn Cổ, mọi cử động của đối phương đều sẽ ảnh hưởng đến tinh thần của bọn họ, tình huống của đối phương, thậm chí sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến bố cục trong tương lai của vũ trụ Bàn Cổ ở Hồng Mông đại thế giới.

Mà lúc này.

Bên trong một dãy núi của Hồng Mông đại thế giới.

Sở Cuồng Nhân đã bế quan chỉnh đốn mấy năm, sau khi được Tiểu Ái phân tích, ngay hôm nay, cuối cùng hắn cũng luyện hóa được Hắc Ám Quân Vương lệnh.

Ngay khi vật này được luyện hóa.

Hắc Ám Ma Quân ở chiến trường hư không phía xa mở hai mắt ra, ánh mắt toát ra một tia lạnh thấu xương: "Há, lại có thể luyện hóa Hắc Ám Quân Vương lệnh trong thời gian ngắn như vậy, xem ra là ta xem thường Vận Mệnh điện chủ này."

Ở bên trong dự đoán của hắn, Sở Cuồng Nhân phải tốn ít nhất trăm vạn năm mới có thể phát hiện bí mật của Hắc Ám Quân Vương lệnh, muốn luyện hóa, cũng phải tốn thời gian dài hơn.

"Thú vị, ta chờ mong ngươi và quang minh giao phong, còn có tỷ tỷ kia ngu xuẩn của ta, hi vọng đối thủ mà ta tìm cho ngươi, có thể khiến ngươi hài lòng."

Hắc Ám Ma Quân nỉ non nói, sau đó lại rơi vào bên trong trạng thái ngủ say lần nữa.

...

"Đây chính là sức mạnh của Hắc Ám Quân Vương lệnh sao? Quả nhiên không hề tầm thường."

Trong lòng bàn tay Sở Cuồng Nhân có một đạo khí lưu màu đen đang xoay tròn.

Đây là một luồng sức mạnh hắc ám nồng đậm đến cực hạn.

Là luồng sức mạnh mà hắn có được sau khi luyện hóa Hắc Ám Quân Vương lệnh, sức mạnh này phối hợp với Quân Vương lệnh, sẽ sinh ra tác dụng khắc chế đối với tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh.

"Có luồng sức mạnh này trong tay, tương lai đối mặt với Giáo Hội Quang Minh, ta cũng có thể có thêm mấy phần tự tin." Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Ngay sau đó.

Hắn mở Huyễn Tưởng Luân Bàn ra, rút thưởng.

"Chúc mừng kí chủ thu hoạch được phần thưởng cấp siêu thần, Huyết Khí Thần Cương!"

Sở Cuồng Nhân mở ra xem, hai mắt tỏa sáng.

Huyết Khí Thần Cương, đây là một loại thần thông khí huyết!

Nếu như nói, Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân là công pháp luyện thể, vậy thì Huyết Khí Thần Cương này chính là pháp môn tu hành vận dụng khí huyết nhục thân.

"Đến cũng thật kịp lúc." Sở Cuồng Nhân âm thầm hài lòng.

Tuy thân thể của hắn có khí huyết mạnh mẽ, nhưng ở phương diện vận dụng lại có chút không cân bằng, không cách nào phát huy sức mạnh khí huyết đến cực hạn.

Mà Huyết Khí Thần Cương này vừa lúc bổ sung cho khiếm khuyết này.

Chương 2075: Cảm giác nhịn không được muốn thần phục, Lam Cung hiện thế

Sở Cuồng Nhân vốn dự định lập tức xuất quan, nhưng sau khi thu hoạch được Huyết Khí Thần Cương, lại bế quan mấy năm, được Tiểu Ái giúp đỡ, cũng nhanh chóng nắm giữ pháp môn tu hành này, chiến lực của hắn không nói là tăng trưởng vượt bậc.

Nhưng so với trước đó, quả thật là càng thêm cường đại.

Nhung mà, Sở Cuồng Nhân vẫn chưa hài lòng, mục tiêu trong ngắn hạn của hắn là thống ngự ba ngàn đạo, mà con đường này, vô cùng khó khăn, càng về sau, càng khó khăn, với tốc độ tu hành hiện tại của hắn, thì phải tiêu tốn ít nhất mười vạn năm mới có thể hoàn thành, mà đây là đánh giá lạc quan nhất của hắn.

Khoảng thời gian như thế, đối với hắn hiện tại mà nói, thực sự là quá dài.

Hồng Mông đại thế giới, cơ duyên vô số.

Mỗi thời mỗi khắc đều có người tăng cao thực lực, nếu mình hao phí thời gian quá dài ở trên con đường thống ngự ba ngàn đạo này, rất có thể sẽ bị người khác đuổi kịp.

Không chỉ có như thế.

Giáo Hội Quang Minh, cũng sẽ không cho hắn thời gian dài như thế.

"Suy nghĩ nhiều vô ích, chỉ có thể đi một bước tính một bước, nếu như thật sự không có cách nào, chỉ có thể sớm thành tựu cảnh giới Hỗn Nguyên..."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Với mấy trăm loại đạo mà hắn đã dung hợp, một khi tấn cấp đến cảnh giới Hỗn Nguyên, tìm khắp chư thiên vũ trụ cũng tìm không ra bao nhiêu người, cũng là vạn cổ khó gặp.

Đùng!

Lúc này.

Ở bên ngoài truyền đến một tiếng nổ lớn.

Nơi Sở Cuồng Nhân bày cấm chế, có người xông vào.

"Là ai?"

Hắn triển khai tiên thức, trùng trùng điệp điệp.

Rất nhanh liền phát hiện, bên ngoài dãy núi nơi hắn và Hắc Huyền đang ở, có mấy tu sĩ mặc hắc bào đang nhanh chóng tới gần.

Trong đó có người không cẩn thận chạm vào cấm chế, kinh động đến hắn.

"Loại khí tức này, là... Người của Hắc Ám nhất tộc? !"

Sở Cuồng Nhân cảm thụ được khí tức hắc ám trên người đối phương.

Mà một chỗ khác trong sơn mạch, Hắc Huyền đang tu dưỡng cũng cảm nhận được luồng khí tức hắc ám này, nhanh chóng xuất quan, bay về phía mấy người kia.

"Các ngươi là người hôm đó giúp ta phá vỡ phong ấn."

Hắc Huyền nhìn mấy người trước mắt, toát ra vẻ ngoài ý muốn.

Đối phương cũng lập tức quỳ ở trước mặt của hắn.

"Chúng ta bái kiến Tà Long đại nhân."

Hắc Huyền khẽ gật đầu: "Không cần khách khí."

Lúc này.

Sở Cuồng Nhân đi đến.

Sau khi mấy người của Hắc Ám nhất tộc phát giác được Sở Cuồng Nhân đi đến, nhanh chóng đứng lên, đề phòng nhìn người tới.

Cùng lúc đó, trong tay của bọn họ có ngọn lửa đen kịt bùng cháy.

Ngọn lửa kia, lộ ra khí tức quỷ quyệt.

Giống như có thể đốt cháy linh hồn của con người.

"Há, hỏa diễm thú vị."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua ngọn lửa kia, từ tốn nói.

Mấy tu sĩ Hắc Ám nhất tộc kia nhìn Sở Cuồng Nhân, giờ phút này, chẳng biết tại sao trong lòng lại cảm thấy có chút run rẩy.

Sâu trong linh hồn, truyền đến một loại cảm giác muốn thần phục khó nói lên lời.

Trong đầu đúng là toát ra một ý nghĩ muốn quỳ ở trước mặt đối phương.

Đối phương, rốt cuộc là ai?

"Dừng tay, hắn không phải địch nhân."

Lúc này, Hắc Huyền mở miệng nói ra.

Nghe được lời này của hắn, lúc này mấy người này mới thở dài một hơi.

Khi giằng co với Sở Cuồng Nhân, bọn họ cảm nhận được áp lực quá cường liệt.

Hắc Huyền cũng vô cùng ngạc nhiên nhìn đối phương.

Lúc này, chỉ mới bế quan ngắn ngủi mấy năm, vì sao đối phương như biến thành người khác vậy, hắn đúng là ẩn ẩn cảm nhận được khí tức của Ma Quân từ trên người đối phương.

Chuyện này thật sự là quá kỳ quái.

Hắc Huyền đè ép nghi ngờ vào trong lòng, lập tức nhìn về phía mấy tu sĩ của Hắc Ám nhất tộc, nói ra: "Các ngươi là thủ hạ của Ngục Viêm."

Hắc Ám nhất tộc ngoại trừ Ma Quân ra, còn có mấy cường giả đứng đầu.

Ngục Viêm, chính là một trong số đó.

Giống với Hắc Ám Tà Long, bị giáo hội liệt vào một trong bát đại dị đoan.

"Đúng thế."

"Ngục Viêm bây giờ ở nơi nào?"

"Ngục Viêm đại nhân đang ở đại vực khác, sau khi triền đấu với người của Giáo Hội Quang Minh, tạm thời không có cơ hội đến gặp mặt Tà Long đại nhân."

"Thì ra là như vậy, bọn người của giáo hội này, thật sự quá phiền phức."

"Đúng vậy, cho nên chúng ta mới dùng trăm phương ngàn kế để giải phong ấn cho Tà Long đại nhân ngài, chỉ cần ngài và Ngục Viêm đại nhân liên thủ, cho dù là giáo hội, cũng không thể coi thường, đến lúc đó Hắc Ám nhất tộc sẽ có thêm trụ cột."

"Hừ, con kỹ nữ nữ thần Quang Minh kia đâu?"

Hắc Huyền hừ lạnh một tiếng nói.

Hắn hết sức rõ ràng, Hắc Ám nhất tộc có thể trổi dậy hay lần nữa không, không phải dựa vào hắn hoặc là Ngục Viêm, mà chính là Hắc Ám Ma Quân ở cấp bậc cao hơn.

Chỉ cần Ma Quân một ngày không trở về, Hắc Ám nhất tộc sẽ vĩnh viễn bị áp chế.

Bởi vì giáo hội có nữ thần Quang Minh.

"Như lần khởi động lại trước đó, siêu thoát giả từ cấp Đại Đạo trở lên sẽ không dễ dàng hiện thế, nữ thần Quang Minh cũng giống vậy."

"Ta đã biết, mang chúng ta đi tìm Ngục Viêm đi."

Hắc Huyền nói ra.

Mấy người không khỏi có chút chần chờ.

Bọn họ nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, dường như trong lòng có lo lắng về đối phương.

"Không cần lo lắng, hắn và quân thượng có quan hệ."

Nghe đến đây, đồng tử của mấy người co rụt lại, không thể tin được mà nhìn đối phương.

Sở Cuồng Nhân cũng nghiêm túc, trực tiếp lấy ra Quân Vương lệnh.

"Cái này, đây thật sự là Quân Vương lệnh? !"

"Trời ạ, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?"

Mấy người khiếp sợ không gì sánh nổi.

Lập tức cùng nhau quỳ gối ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, ngay sau đó, mấy người mang theo Hắc Huyền, Sở Cuồng Nhân, đi tìm một trong bát đại dị đoan khác là Ngục Viêm.

Sở Cuồng Nhân tạm thời cũng không có kế hoạch gì, dự định cùng đi xem một chút.

...

Hồng Mông đại thế giới, cơ duyên ở khắp nơi trên đất.

Mà ngay hôm nay.

Bên trong một tòa sơn mạch to lớn bên trong Hồng Mông đại thế giới.

Đột nhiên có một tòa cung điện rộng rãi hiện thế, tiên huy tươi sáng lưu chuyển, ánh sáng ngàn tỉ dặm, vô số tu sĩ, lòng có cảm giác, nhìn về phía cung điện.

"Loại khí tức này, chẳng lẽ có bảo vật gì hiện thế rồi?"

"Khí tức bất phàm, nhất định là có bảo vật bất phàm!"

Tu sĩ ở gần địa cung ào ào tiến đến xem xét.

Rất nhanh.

Bọn họ liền tới trước mặt địa cung, muốn đi vào, nhưng lại bị tầng tầng cấm chế bên ngoài địa cung quấy nhiễu, căn bản không có cách nào tiến vào bên trong.

Bỗng nhiên.

Có người kinh hô một tiếng: "Các ngươi nhìn kìa, phía trên cung điện kia có chữ viết."

Chỉ thấy phía trên cung điện, quả thật có một tấm bảng hiệu kim sắc.

Phía trên khắc hai chữ to... Lam Cung!

"Lam Cung, Lam Cung... Chẳng lẽ là..."

Có người nghĩ tới điều gì đó, nhịn không được mà kinh hô một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ khó tin: "Chẳng lẽ địa cung này có quan hệ với Lam Vương sao?"

Lam Vương?

Có ít người, không biết cái tên này đại biểu cho cái gì.

Dù sao thì.

Chư thiên vũ trụ quá lớn, vẫn chưa có danh khí của bất cứ người nào có thể truyền khắp chư thiên.

Nhưng một số tu sĩ nhìn qua ghi chép của kỷ nguyên Hồng Mông trước, lại hiểu rõ ràng phân lượng của hai chữ Lam Vương này!

"Lam Vương, tu sĩ kinh tài tuyệt diễm nhất ở kỷ nguyên Hồng Mông trước, dùng thiên tư yêu nghiệt trôie dậy, chinh chiến Hồng Mông đại thế giới, gần như chưa từng bại trận!"

"Nghe nói, lần Hồng Mông đại thế giới khởi động lại trước đó, tu vi của Lam Vương đã vượt qua đại đạo, đạt đến một cấp độ thâm sâu khó dò."

"Siêu thoát giả ở loại trình độ kia, bảo vật nàng lưu lại, sẽ quý giá ở bực nào đây? Thật là khiến cho người ta chờ mong."

Sau khi nhớ tới đủ loại sự tích của Lam Vương, ánh mắt mọi người nhìn địa cung kia càng thêm nóng bỏng, nhịn không được mà muốn lập tức xông vào thăm dò một phen.

Nhưng mà, cấm chế bên ngoài Lam Cung thật sự quá cường đại.

Cho dù mọi người làm thế nào, cũng hoàn toàn không có cách nào mở ra.

Mà tin tức Lam Cung hiện thế, cũng lập tức truyền đến rất nhiều đại vực, một số đại thế lực đỉnh phong, cũng ào ào có hành động.

Chương 2076: Các phương hội tụ ở Lam Cung, truyền thuyết liên quan tới Lam Vương

Lam Cung hiện thế, rất nhiều thế lực đại vực đều có cảm ứng.

Những người này sẽ không dễ dàng nhìn truyền thừa của Lam Vương bị người khác lấy đi, sau đó ào ào có hành động.

Mà lúc này.

Nơi nào đó trong Hồng Mông đại thế giới, mấy đạo thân ảnh nhanh chóng lướt qua ở trên bầu trời.

Mấy người kia, chính là Sở Cuồng Nhân, Hắc Huyền, và mấy tu sĩ của Hắc Ám nhất tộc.

Mấy tu sĩ của Hắc Ám nhất tộc kia nhìn Sở Cuồng Nhân đang ngồi trên đầu Hắc Huyền, trong mắt lộ ra thần sắc không thể tin nổi.

"Ông trời của ta, vậy mà Tà Long đại nhân bị người ta xem như vật cưỡi? !"

"Chuyện này sao có thể, trên thế giới này, ngoại trừ quân thượng ra, vậy mà còn có người khác có thể làm được loại chuyện này sao?"

Những người này đều đang kinh ngạc, đều đang rung động.

Bọn họ thề, phàm là người của Hắc Ám nhất tộc nhìn thấy tình cảnh trước mắt này đều sẽ trở nên khiếp sợ, thậm chí kinh hãi.

Mà Hắc Huyền cũng có chút buồn bực.

Sở Cuồng Nhân này, thật sự là một chút mặt mũi cũng không chừa cho hắn, nói mình làm vật cưỡi, thì đúng là làm thành vật cưỡi.

Mà còn là ở trước mặt người của Hắc Ám nhất tộc, chuyện này khiến hắn sau này phải để mặt mũi ở chỗ nào đây!

Nhưng mà, Hắc Huyền cũng không đến mức vì việc này mà trở mặt, dù sao thì hắn cũng là một con rồng nói lời giữ lời.

"Gia hỏa này, rốt cuộc là có lai lịch gì."

Bên trong mấy người của Hắc Ám nhất tộc, người cầm đầu là một thanh niên nhìn qua hết sức trẻ tuổi, hắn tên Phí Bằng.

Cũng coi là một trong mấy tên thủ hạ tài giỏi dưới tay Ngục Viêm, nếu không cũng sẽ không để hắn đến đây giải phong ấn cho Hắc Huyền.

Hắn nhìn về phía Sở Cuồng Nhân trên đầu Hắc Huyền, tâm lý đã không chỉ cảm khái một lần.

Bỗng nhiên, ngọc giản bên hông Phí Bằng lóe lên một cái.

"Đây là... Truyền thừa của Lam Vương? !"

Sau khi xem hết tin tức trong ngọc giản, Phí Bằng biến sắc, toát ra vẻ khó tin, hắn tranh thủ thời gian kêu mọi người dừng lại.

"Chư vị, chúng ta tạm thời không thể tiến đến hội hợp với Ngục Viêm đại nhân, phải đi làm một chuyện khác trước."

Thần sắc Phí Bằng vô cùng nghiêm túc: "Trước đó không lâu Lam Cung đã hiện thế, bên trong rất có thể có truyền thừa của Lam Vương."

"Lam Vương? !"

Hắc Huyền kinh hô một tiếng: "Ta dựa vào, nữ bạo quân kia lại có truyền thừa lưu lại ở Hồng Mông đại thế giới!"

Dường như hắn vô cùng kiêng kỵ đối với Lam Vương.

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân nghe được hai chữ Lam Vương, không hiểu sao tâm niệm lại động, giống như Lam Cung kia có quan hệ rất lớn với mình.

Hắn có chút không hiểu.

Hình như mình cũng không quen biết người gọi là Lam Vương, Lam Cung và mình có quan hệ gì?

Chờ một chút, Lam Vương, Lam...

"Chủ nhân, ngươi nghĩ giống ra đúng không." Tiểu Ái từ tốn nói.

"Điều đó không có khả năng, thời điểm ta rời đi, tiểu nha đầu kia còn chưa phải là Đại La đâu, sao lại có thể trở thành Lam Vương chứ?"

"Chủ nhân, đừng quên tính đặc thù của Thời Không Bảo Giám."

Tiểu Ái nhắc nhở một câu.

Sở Cuồng Nhân cũng nghĩ đến chuyện mình ở bên ngoài lữ hành mấy ngàn năm, nhưng lúc trở lại vũ trụ Bàn Cổ thì đã trôi qua hai vạn năm.

Dùng Thời Không Bảo Giám xuyên thẳng qua vũ trụ, lúc đáp xuống sẽ ở những thời gian khác nhau.

Điểm này, Tiểu Ái đã chứng thực với hắn.

"Cho dù có phải là tiểu nha đầu kia hay không, đi một chuyến đến Lam Cung chẳng phải sẽ biết sao." Sở Cuồng Nhân nói ra.

Lam Cung hiện thế, ảnh hưởng to lớn.

Mà Ngục Viêm cũng lập tức phát tới tin tức, để đoàn người Hắc Huyền cấp tốc tiến về nơi truyền thừa của Lam Vương, tranh đoạt truyền thừa.

Về phần bản thân hắn, hiện tại vẫn đang dây dưa không nghỉ với người của Giáo Hội Quang Minh, tạm thời không có cách nào thoát thân, nhưng lại phái tới một người trợ thủ tụ hợp với bọn họ ở Lam Cung.

Lam Cung.

Càng ngày càng nhiều tu sĩ hội tụ ở chỗ này.

Truyền thừa Lam Vương có dụ hoặc quá lớn, gần như không có người nào không động tâm.

Ông!

Trong hư không, nổi lên một trận khí tức quang minh mênh mông, chỉ thấy một nam tử mặc trên ngừoi một bộ áo bào hoa lệ màu trắng bay trên không trung mà đến, ánh sáng ở dưới chân hắn trải thành một con đường.

Khí vũ hiên ngang, tiên huy tươi sáng.

Dường như hắn chính là biểu tượng có quang minh.

"Há, là thánh tử Đào có Giáo Hội Quang Minh!"

Có người nhận ra người tới.

Giáo Hội Quang Minh ngoại trừ mục sư, giáo chủ ra, còn thiết lập vị trí thánh tử, mà mỗi một thánh tử, đều là nhân tài do Giáo Hội Quang Minh dốc lòng vun trồng.

Nghe nói có tiềm lực trùng kích cảnh giới Đại Đạo.

Địa vị của những thánh tử này ở bên trong giáo hội thậm chí không kém gì một số giáo chủ.

Thánh tử Đào chính là một trong số đó.

Mà sau khi thánh tử của Quang Minh giáo hiện thân, lại có một bóng người bay trên không trung mà đến, đây là một nữ tử tuyệt sắc, khí tức trên người, không kém thánh tử Đào chút nào.

Khi nàng đến, trong không khí bốn phía, đều tản ra một mùi thơm như có như không.

"Là người của Dục Tiên cung."

"Dục Tiên cung, tuy không bằng thế lực cấp quân vương như Giáo Hội Quang Minh này, nhưng cũng là thế lực cấp Đại Đạo tiếng tăm lừng lẫy."

"Đúng vậy, nàng này tên là Nguyệt tiên tử, phát triển ở rất nhiều đại vực, danh khí không thấp."

Đùng!

Trong hư không, bộc phát ra một luồng khí tức hủy diệt ngập trời, tầng mây nơi xa cuồn cuộn.

Trong mây đen, một con Hắc Long bay trên không trung mà đến.

Chỗ nó đến, hủy diệt chi khí khuấy động, sấm sét vang dội!

"Là Hắc Long nhất mạch của Long tộc."

Long tộc, cũng là thế lực cấp quân vương trên Hồng Mông đại thế giới, không kém gì Giáo Hội Quang Minh, còn có xu thế mạnh hơn một ít.

Hắc Long nhất mạch cũng chiếm phân lượng không nhỏ ở trong Long tộc.

"Truyền thừa của Lam Vương này, không phải của Hắc Long ta thì không thể là của người khác!"

Hắc Long đi đến bên ngoài Lam Cung, hóa thành một nam tử mặc trên người một bộ chiến giáp đen nhánh, toàn thân có một luồng bạo ngược hủy diệt chi khí quanh quẩn.

Mà ngay tại thời điểm thế lực khắp nơi tranh đoạt Lam Cung.

Bên ngoài Lam Cung mười vạn dặm.

Đám người Sở Cuồng Nhân đi tới trên một ngọn núi, đang chờ người Ngục Viêm phái tới tụ hợp với bọn họ.

Dọc đường đi.

Sở Cuồng Nhân nghe Hắc Huyền nói tới một số chuyện liên quan tới Lam Vương.

Đây là một tồn tại cấp Phong Vương trong kỷ nguyên Hồng Mông trước, mà chỉ có tồn tại cấp bậc đại đạo trở lên, mới có tư cách phong vương.

Ở bên trong kỷ nguyên Hồng Mông trước, có tư cách phong vương lác đác không có mấy người.

Lam Vương, chính là một trong số đó.

Hơn nữa còn là người lợi hại nhất, lời đồn liên quan tới nàng có rất nhiều, nhưng đối với lai lịch của nàng, thì lại không có mấy người biết rõ.

Không có ai biết nàng nhận truyền thừa từ nơi nào.

Chỉ biết là trước kia nàng dựa vào một bộ nhục thân không thể phá vỡ trổi dậy từng bước một, chinh chiến Hồng Mông đại thế giới, cho đến lúc phong vương!

"Chặc chặc, tuy đó là một nữ bạo quân, nhưng lại không thể không thừa nhận, sự tài tình này, bên trong kỷ nguyên Hồng Mông đó, không người nào có thể so!"

Hắc Huyền cảm khái nói ra.

Sở dĩ hắn kiêng kị Lam Vương như vậy, là bởi vì một trong những cuộc chiến nổi danh nhất của đối phương, có một trận phát sinh ở ngay trong lãnh địa của Long tộc.

Đó là trận chiến giữa Lam Vương và phụ vương hắn, Hắc Long Vương.

Trận chiến kia, đánh cho trời đất mù mịt, hư không bị phá nát, tinh không ảm đạm, cuối cùng Hắc Long Vương bị Lam Vương hoàn toàn đánh ngã, nhận thua mới bảo vệ được một mạng.

Hắc Huyền vĩnh viễn không quên được, phụ vương không ai bì nổi kia vậy mà cũng sẽ có thời điểm chật vật như vậy.

Bị một nữ tử Nhân tộc giẫm ở dưới chân, cầu khẩn hết sức mới bảo vệ được một mạng.

Sau khi Sở Cuồng Nhân nghe Hắc Huyền nói xong một số sự tích liên quan tới Lam Vương, càng ngày càng hoài nghi, người này rất có thể chính là đồ đệ hắn thu.

"Lam Cung, làm cho người ta chờ mong."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Lúc này, ở cách bọn họ không xa, có một quả cầu ánh sáng màu đen bay trên không trung mà đến.

Chỗ quang cầu này đến, tất cả ánh sáng tuyến giữa thiên địa đều bị nuốt hết, một luồng khí tức hắc ám nồng đậm đến cùng cực từ đó lan tràn ra, làm cho người ta không rét mà run.

"Tới rồi, trợ thủ mà Ngục Viêm đại nhân phái tới."

"Khí tức này, chẳng lẽ là..."

Chương 2077: Nhi tử của Ngục Viêm Ngục Ngược, Quang Minh Tả Thiên Vương lại xuất hiện, không thể phá vỡ cấm chế của Lam Cung

Quả cầu ánh sáng màu đen đi đến trước mặt đám người Sở Cuồng Nhân, lập tức có một lượng lớn khí tức hắc ám phun ra ngoài.

Một bóng người từ trong đó hiện ra, người vừa tới nhìn qua hết sức trẻ tuổi, dung nhan tuấn lãng, mặc trên người một bộ trường bào hoa lệ màu đen, phía trên thêu đồ án hỏa diễm, trên đầu đội một đỉnh vương quan màu đen, phía trên cũng có khắc vô số đường vân hỏa diễm tinh mịn.

Hai mắt đen nhánh, sáng ngời có thần, nhưng lại mang theo một cảm giác xâm lược như lửa.

Hắn đảo qua mọi người ở đây, ánh mắt không phải đặt ở trên người vị nguyên lão của Hắc Ám nhất tộc là Hắc Huyền trước, mà lại nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

"Khí tức thú vị."

Hắn phát giác được, Sở Cuồng Nhân ẩn chứa một luồng sức mạnh, đúng là khiến cho sức mạnh hắc ám của hắn có loại cảm giác rung động.

Giống như là muốn bị áp chế lại.

"Nói cho ta biết, ngươi là ai?" Thanh niên nhìn Sở Cuồng Nhân, ngưng thần hỏi.

"Tiểu tử, ngươi rất không có có lễ phép đó."

Hắc Huyền đột nhiên có chút không vui, một đôi mắt rồng nhìn người tới, long uy cường đại đổ xuống.

Dường như người tới cảm thấy thất lễ, liền thi lễ về phía Hắc

Huyền một cái: "Tham kiếm Tà Long đại nhân, gia phụ hết sức tưởng niệm Tà Long đại nhân, vốn định sớm ngày tụ hợp với ngươi, đáng tiếc người của Giáo Hội Quang Minh dây dưa không nghỉ, khó có thể thoát thân, cộng thêm Lam Cung hiện thế, nên mới lệnh cho ta tới đây gặp đại nhân trước."

"Há, ngươi là nhi tử của Ngục Viêm?"

"Tại hạ Ngục Ngược."

Mấy người Phí Bằng vội vàng quỳ bái.

"Tham kiến Nhị công tử."

"Không nghĩ tới là Nhị công tử đến đây tụ hợp với chúng ta."

Mấy người này vô cùng cung kính đối với Ngục Ngược, thái độ ẩn ẩn mang theo một ít e ngại.

"Đứng lên đi, có thể trợ giúp Tà Long đại nhân thành công đột phá phong ấn, các ngươi làm tốt lắm." Ngục Ngược từ tốn nói, nhìn Sở Cuồng Nhân: "Chưa thỉnh giáo..."

"Sở Cuồng Nhân."

"Sở Cuồng Nhân... Vì sao ngươi ở đây?"

Phí Bằng tiến lên nói ra chuyện về Sở Cuồng Nhân một lần, cường điệu nói rõ trong tay hắn có Quân Vương lệnh.

Mà lúc nghe được ba chữ Quân Vương lệnh, hai mắt Ngục Ngược tỏa sáng, gắt gao nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Một khắc này.

Sở Cuồng Nhân cảm thấy dường như mình bị một mãnh thú tham lam để mắt tới.

Nhưng rất nhanh, đối phương liền thu hồi ánh mắt, khôi phục bình thường.

"Chủ nhân, người này mang địch ý đối với ngươi." Tiểu Ái từ tốn nói, mặc dù đối phương ẩn giấu rất khá, nhưng vẫn giấu diếm không qua Toàn Tri Chi Linh.

"Không sao, đùa giỡn với hắn một chút."

"Vậy liền đùa giỡn một chút."

Cuộc đối thoại giữa Tiểu Ái và Sở Cuồng Nhân, những người khác cũng không biết.

Mà sau khi gặp mặt Ngục Ngược, mọi người liền đi đến Lam Cung cách bọn họ không xa.

Ở trong đó, Hắc Huyền lại nói đến một số chuyện liên quan tới Lam Vương.

"Lam Vương này, thật sự rất ghê gớm, là người sát phạt quyết đoán, thủ đoạn độc ác, nghe nói nhân vật cấp Đại Đạo chết ở trong tay nàng, ít nhất cũng có ba ngàn!"

Hắc Huyền cảm khái nói ra, nhìn ra được, hắn có chút e ngại đối với Lam Vương.

Hoặc là nói, phàm là tồn tại trải qua kỷ nguyên Hồng Mông trước, đối với Lam Vương, hoặc nhiều hoặc ít đều có một ít kiêng dè.

Sở Cuồng Nhân cũng có chút bị hù dọa.

Chém ít nhất ba ngàn nhân vật cấp Đại Đạo, quả thật là hơi cường điệu quá.

Phải biết rằng, hiện tại nhân vật cấp Đại Đạo hắn thấy qua cũng không quá nhiều.

"Lam Vương, nếu như có thể đạt được truyền thừa của người này, vậy thì sau này, khi Hắc Ám nhất tộc ta và Giáo Hội Quang Minh đại chiến, cũng sẽ nắm chắc hơn!"

Ngục Ngược nói ra, trong mắt lướt qua vẻ tham lam.

Bên ngoài Lam Cung.

Giáo Hội Quang Minh, Long tộc, Dục Tiên cung và thế lực khắp nơi hội tụ.

Mỗi người đều muốn đi vào Lam Cung, chiếm lấy truyền thừa, nhưng cấm chế bên ngoài Lam Cung này thật sự quá cường đại.

Bất luận là ai xuất thủ, đều không làm nên chuyện gì.

"Đáng chết, ta cũng không tin không thể phá vỡ cấm chế này!"

Hắc Long Diệp phẫn nộ xuất thủ, trong tay xuất hiện một thanh trường kích màu đen, đột nhiên vung vẩy về phía cấm chế của Lam Cung.

Một tiếng phịch vang lên, cấm chế nổ tung.

Kích quang tiêu tán, nhưng cấm chế lại không tổn hao một chút gì.

"Thần Thánh Quang Minh Chi Tiễn!"

Thánh tử Đào lấy ra một thanh trường cung màu trắng, kéo dây cung của cây cung, một lượng lớn sức mạnh quang minh lưu chuyển ra, hóa thành một mũi tên màu trắng bắn ra!

Mũi tên phá không, kéo ra một đạo quang ngân màu trắng thật dài trong hư không!

Uy thế vô cùng mạnh mẽ.

So với Hỗn Nguyên tầm thường, còn mạnh hơn.

Nhưng khi mũi tên rơi vào phía trên cấm chế, thì bị phá nát thành từng khúc.

Còn cấm chế vẫn hoàn hảo không chút tổn hại như cũ, lưu chuyển ra tiên huy nhàn nhạt, bao phủ trọn tòa Lam Cung đến một giọt nước cũng không lọt.

"Đáng chết!"

Thánh tử Đào thầm mắng một tiếng.

"Tránh hết ra!"

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt từ bên trong tầng mây truyền đến.

Ngay sau đó, chỉ thấy một thanh trường mâu màu trắng, kéo theo vẻ sắc bén vô biên vô hạn, ầm ầm bắn về phía cấm chế!

"Là đại mục sư của Giáo Hội Quang Minh xuất thủ!"

Có người vô cùng chờ mong.

Nhưng trường mâu màu trắng rơi vào phía trên cấm chế, vẫn không có cách nào rung chuyển nó dù chỉ một chút như cũ.

"Ta đến!"

Lại là một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy trong tầng mây, một long trảo to lớn dò ra, ẩn chứa khí tức hủy diệt bàng bạc, hung hăng đánh về phía cấm chế.

Một kích này còn cường đại hơn mấy lần so với đạo trường mâu bạch sắc vừa rồi!

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, long trảo và cấm chế va chạm vào nhau, đúng là tạo thành cục diện giằng co trước đó chưa từng thấy qua!

"Sẽ thành công sao?"

Có người lộ ra vẻ ước ao.

Nhưng lúc này, bên trong cấm chế bộc phát ra hàng tỉ tiên huy, một luồng sức mạnh càng thêm kinh khủng trùng kích ra, long trảo bị trực tiếp phá nát.

Trong tầng mây truyền đến một tiếng kêu đau.

Dường như người xuất thủ kia, bị cấm chế đánh cho thương tổn.

"Bố Quang Minh Thiên Vương Trận!"

Lúc này, bên trong tầng mây có một người đi tới, chính là đại mục sư Phi Mã từng vây công Sở Cuồng Nhân, Hắc Huyền trước kia.

Hắn hừ lạnh một tiếng, nguyên một đám tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh xông ra, bố trí Quang Minh Thiên Vương Trận.

Nương theo một trận khí tức ánh sáng chói lọi, Quang Minh Tả Thiên Vương lại hiện ra!

"Truyền thừa của Lam Vương sao? Thú vị!"

Quang Minh Tả Thiên Vương lạnh nhạt nói ra, đưa tay thúc giục sức mạnh quang minh đến cực hạn, hóa thành một quang cầu cự đại giống như mặt trời gay gắt.

Chính là một trong những Thần Thuật Chí Cao của Giáo Hội Quang Minh, Quang Minh Đại Thẩm Phán!

Ầm! !

Quang cầu cự đại lóe ra đạo tắc đếm mãi không hết, lấy một loại khí thế cuồn cuộn, hung hăng đập vào phía trên cấm chế của Lam Cung.

Năng lượng trùng kích kinh khủng tiết ra.

Mọi người chỉ cảm thấy một trận bạch quang lấp lóe, vô cùng chói mắt.

Mà trong bạch quang kia, còn ẩn chứa một luồng nhiệt độ vô cùng nóng bỏng, giống như muốn khiến cho người ta bốc hơi.

Mọi người lùi ra xa vạn dặm theo bản năng, vận chuyển sức mạnh chống cự trùng kích.

Sau khi năng lượng từ cực chiêu tiêu tán.

Chỉ thấy mặt đất trong phương viên mấy vạn dặm, lấy Lam Cung làm trung tâm đã hóa thành tro tàn, mà đây chỉ là một chút dư âm đến từ một kích của Quang Minh Tả Thiên Vương mà thôi.

Mà cấm chế của Lam Cung chánh thức tiếp nhận phần lớn sức mạnh từ cực chiêu lại... Không nhúc nhích tí nào! !

"Tốt cho một Lam Vương!"

Quang Minh Tả Thiên Vương hừ lạnh một tiếng.

Mọi người có chút tuyệt vọng.

Ngay cả công kích của Quang Minh Tả Thiên Vương cũng không có cách nào rung chuyển được cấm chế của Lam Cung, thì bọn họ phải đi vào trong bằng cách nào đây?

"Rốt cuộc là Lam Vương này có muốn người ta đạt được truyền thừa của nàng hay không?"

"Đúng vậy, loại cấm chế này, người nào phá được."

"Cũng không đúng, nếu Lam Vương không muốn để cho người ta thu hoạch được truyền thừa của nàng, thì nàng lưu lại Lam Cung này làm gì, nhưng nếu muốn cho người ta thu hoạch được truyền thừa của nàng, vì sao cấm chế này lại được bố trí đến mức không thể phá vỡ như thế, phòng thủ kiên cố, thật sự không hiểu được."

Mọi người lắc đầu, vô cùng bất đắc dĩ.

Lúc này, một tiếng cười to từ chân trời truyền đến: "Quang Minh Tả Thiên Vương, ngươi cũng quá phế đi, ngay cả cấm chế cũng không đánh tan được, xem ta đây! !"

Một tiếng rồng gầm vang vọng.

Một luồng Hắc Ám Long Viêm trực tiếp phóng về phía cấm chế của Lam Cung!

Chương 2078: Không có cách nào đột phá cấm chế? Sở Cuồng Nhân tiến vào Lam Cung

Một tiếng rồng gầm to rõ vang vọng ra.

Ngay sau đó, một đạo Long Viêm đen nhánh lấy uy thế kinh khủng quét về phía cấm chế của Lam Cung, khí tức vô cùng mạnh mẽ, làm cho đại địa dọc theo đường đi đều bị đốt cháy.

Ngay cả hư không cũng có loại cảm giác bị bóp méo.

Sức mạnh vô cùng cường đại, khiến cho mọi người tại đây, cảm thấy tim đập vô cùng nhanh.

"Ta dựa vào, đây là vị đại năng nào xuất thủ?"

"Giọng nói này, chẳng lẽ là..."

Khi Long Viêm đánh vào phía trên cấm chế.

Lực trùng kích kinh khủng còn muốn cường đại so với trước đó bao phủ ra, phương viên 10 vạn dặm, hóa thành đất khô cằn đen nhánh, trong không khí tràn ngập vẻ khô nóng.

Nhưng bên trong một màu đen kịt, có tiên huy màu trắng đang lóe lên.

Mọi người nhìn về phía Lam Cung, lộ ra biểu tình quả nhiên là như vậy.

Cấm chế của Lam Cung, vẫn không bị phá như cũ.

"Móa, thủ đoạn nữ bạo quân này lưu lại quả nhiên bất phàm."

Hắc Huyền bĩu môi một cái nói.

Bọn người Sở Cuồng Nhân, Ngục Ngược thì ở phía sau hắn.

Mà người của Giáo Hội Quang Minh nhìn thấy bọn họ, vẻ mặt đột nhiên nghiêm túc, nguyên một đám lấy binh khí ra, bộ dáng như có thể xông lên động thủ bất cứ lúc nào.

"Quả nhiên là các ngươi."

Quang Minh Tả Thiên Vương hừ lạnh một tiếng.

Hắn nhìn Hắc Huyền, trong mắt lại toát ra vẻ kinh nghi bất định.

Khí tức của đối phương, cường đại hơn nhiều.

Mặc dù không có hoàn toàn khôi phục trạng thái đỉnh phong, nhưng so với thời điểm ở Thiên Dương thành, thì không biết phải mạnh hơn bao nhiêu.

"Quang Minh Tả Thiên Vương, làm sao, muốn đánh nhau sao? Hiện tại ta cũng không sợ ngươi." Hắc Huyền cười hắc hắc nói.

Với thực lực mà hắn đã khôi phục được, đối phó một hình chiếu của Quang Minh Tả Thiên Vương, có thể nói là chuyện dễ như trở bàn tay.

Hiện tại hắn ước gì có thể rửa sạch nhục nhã.

"Hắc Huyền, đã lâu không gặp."

Lúc này, bên trong tầng mây truyền tới một giọng nói, chỉ thấy một đầu rồng đen nhánh từ bên trong tầng mây dò ra, lạnh nhạt nhìn Hắc Huyền.

Đối phương là cao thủ của Hắc Long nhất tộc.

Mà khi Hắc Huyền nhìn thấy đối phương, hừ nhẹ một tiếng: "Ta còn tưởng rằng là ai đây, thì ra là chó săn dưới tay Hắc Long Minh Thương."

Đầu rồng đen nhánh lạnh nhạt nói: "Ta tên là Hắc Long Không, còn về chủ công, ngươi cần phải gọi hắn một tiếng Tam ca."

"Tam ca? Chậc, ta và Hắc Long nhất mạch đã sớm đoạn tuyệt quan hệ."

"Đúng thế, ngươi rơi vào hắc ám, đã sớm không xứng trở thành người của Hắc Long nhất mạch, sao thế, thật vất vả mới giải trừ được phong ấn, không cố gắng tìm một chỗ đợi, vì sao lại tới nơi này?"

"Liên quan gì đến ngươi."

Hai con rồng giao lưu một phen, khiến mọi người tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Một số người biết nội tình, nhịn không được mà nghị luận với những người khác.

"Ta nghe nói, trước kia Hắc Long Vương phong lưu thành tính, lúc du lịch chư thiên không biết đã lưu lại bao nhiêu con nối dõi, nhưng mà, ngoại trừ một số có thiên phú thực lực, các con cháu còn lại, hắn chỉ biết sinh mà không dưỡng, mặc kệ bọn họ tự sanh tự diệt, Hắc Huyền này, chính là một trong số đó, về sau gia nhập vào Hắc Ám nhất tộc."

"Nói mới nhớ, mới đầu Hắc Huyền này cũng không đáng chú ý, nhưng sau khi gia nhập vào Hắc Ám nhất tộc, thực lực đột nhiên tăng mạnh, còn xông ra tên tuổi lớn như vậy ở kỷ nguyên Hồng Mông trước, bị giáo hội liệt vào một trong bát đại dị đoan."

"Đúng vậy..."

Ngay tại thời điểm Hắc Huyền, Hắc Long Không giương cung bạt kiếm, một giọng nói lạnh nhạt vang lên: "Vẫn nên nghĩ biện pháp mở ra cấm chế của Lam Cung này trước đi."

Là người của Dục Tiên cung lên tiếng, mọi người cũng tạm thời buông xuống thành kiến, nhìn Lam Cung phía xa, cau mày, vô cùng khó làm.

"Cấm chế này rất khó để phá vỡ, muốn lấy được truyền thừa bên trong, chỉ sợ cần tồn tại cấp bậc đại đạo xuất thủ mới được."

"Mọi người ở đây, đồng loạt ra tay thử một chút?"

"Cũng được."

Nhất thời, bọn người Quang Minh Tả Thiên Vương, Dục Tiên cung cao thủ, Hắc Huyền, Hắc Long Không cùng nhau liên thủ, vài luồng năng lượng mênh mông bao phủ ra.

Mục tiêu khóa chặt cấm chế của Lam Cung.

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, Lam Cung bộc phát ra tiếng vang kịch liệt.

Nhưng vẫn không bị phá.

Khóe miệng mọi người co giật một chút.

"Móa, đây cũng quá khó làm đi."

"Đúng vậy, theo ta thấy, cho dù là tồn tại đỉnh phong bên trong cấp Đại Đạo đến đây cũng không nhất định đánh phá được cấm chế này."

"Chẳng lẽ muốn người phía trên cấp Đại Đạo đến đây?"

"Loại nhân vật này, không dễ dàng hiện thế, chẳng lẽ truyền thừa Lam Vương này thật sự không có ai có thể thu hoạch sao?"

Mọi người nhìn cấm chế của Lam Cung, trong mắt lộ ra vẻ không cam lòng.

Thật vất vả đến một chuyến, chẳng lẽ lại phải hai tay trống không rời đi hay sao?

Mà trong đám người.

Sở Cuồng Nhân cũng nhìn thấy cấm chế của Lam Cung này, trong lòng của hắn lộ ra một loại cảm giác khác thường, dường như mình có thể đi vào?

Loại cảm giác này, không có căn cứ gì, nhưng lại hết sức rõ ràng.

Có điều hắn cũng không lập tức hành động, mà đang để Tiểu Ái phân tích cấm chế của Lam Cung một chút, kết luận là, cấm chế này, không có người nào ở chỗ này có thể phá.

Chỉ sợ thật sự chỉ có tồn tại phía trên cảnh giới Đại Đạo xuất thủ mới có thể đánh vỡ.

"Thật sự là thế sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Sau đó, hắn đi về phía Lam Cung.

Mục tiêu của mọi người vốn ở Lam Cung, mà hành động của Sở Cuồng Nhân, làm sựu chú ý của mọi người đều bị hắn hấp dẫn.

"Hắn muốn làm gì?"

"Chẳng lẽ hắn muốn đi vào Lam Cung sao? !"

"Trò đùa gì vậy, nhiều cường giả như vậy cũng không đánh tan được cấm chế của Lam Cung này, tiểu tử này dựa vào cái gì mà cho rằng sẽ thành công, hơn nữa, người này ai vậy?"

"Cũng là Hắc Ám nhất tộc sao?"

Không có người nào nhìn kỹ Sở Cuồng Nhân, chỉ coi đây là một chuyện cười.

Ngay cả Hắc Huyền cũng có chút hoảng hốt.

Gia hỏa này muốn làm gì?

Nghe thấy mọi người trào phúng Sở Cuồng Nhân, hắn hừ lạnh một tiếng, long uy tiết ra: "Cãi nhau làm gì, tất cả im miệng cho ta!"

Hiện trường bỗng nhiên yên tĩnh trở lại.

Nhưng ánh mắt nhìn Sở Cuồng Nhân, vẫn mang theo vẻ cười trên nỗi đau của người khác như cũ.

Hắc Huyền nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân, cau mày lại.

Trên thực tế, hắn và những người khác giống nhau, cũng không coi trọng Sở Cuồng Nhân, mặc dù đối phương có chút thủ đoạn, nhưng chỉ là một Hợp Đạo.

Dựa vào cái gì có thể đột phá cấm chế của Lam Vương?

Rất nhanh.

Sở Cuồng Nhân liền tới gần cấm chế.

Một bước, hai bước...

Lúc mọi người ở đây cho rằng Sở Cuồng Nhân sắp bị sức mạnh của cấm chế đánh bay, lại thấy đối phương, bước một bước vào trong cấm chế!

Cấm chế, đúng là không có bất kỳ phản ứng gì!

Đột nhiên.

Đồng tử của tất cả mọi người co rụt lại, không thể tin nổi.

"Chuyện gì xảy ra? Vì sao hắn có thể tiến vào bên trong cấm chế? !"

"Tình huống gì vậy?"

"Sao hắn lại làm được?"

Tất cả mọi người choáng váng.

Cấm chế này, tất cả mọi người liên thủ cũng không có cách nào đột phá.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, lại có thể đi vào mà không gặp chút trở ngại nào.

Chuyện này khiến mọi người không thể giải thích được.

"Rốt cuộc hắn là ai? Chẳng lẽ hắn và Lam Vương có quan hệ gì sao?"

"Nhất định là như vậy, nếu không thì một Hợp Đạo như hắn làm sao tiến vào được, đáng chết, lần này, chẳng phải truyền thừa của Lam Vương đã là của hắn rồi sao?"

"Không được, truyền thừa của Lam Vương, làm sao có thể tặng cho người khác."

Mọi người lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Đều muốn thử xem có thể tiến vào như đối phương hay không.

Nhưng khi nguyên một đám đụng vào cấm chế, thì lại bị đánh bay ra ngoài.

"Đáng chết, dựa vào cái gì mà hắn có thể vào?"

Mặt mũi Thánh tử Đào tràn đầy không cam lòng.

Những người còn lại, cũng đều không khác mấy.

"Ha ha, tiểu tử này, không hổ là nhân vật quân thượng nhìn trúng, quả nhiên là cất giấu đại bí mật." Hắc Huyền nhìn thấy Sở Cuồng Nhân tiến vào Lam Cung, không khỏi sửng sốt một chút, lập tức cười ha ha, càng thêm tò mò đối với đối phương.

"Hắc Huyền, rốt cuộc người này có lai lịch ra sao?"

Hắc Long Không không khỏi lên tiếng hỏi thăm.

"Liên quan gì đến ngươi." Hắc Huyền căn bản không có ý định giải thích, trực tiếp dùng một câu khiến cho Hắc Long Không cứng họng, sắc mặt trở nên khó coi.

Trên thực tế, Hắc Huyền muốn giải thích cũng không giải thích được.

Bởi vì ngay cả hắn cũng không biết rốt cuộc Sở Cuồng Nhân có lai lịch gì.

Chương 2079: Sư đồ gặp lại, bảo vật Lam Vương lưu lại, lĩnh hội 3000 đại đạo bàn

Bên trong Lam Cung.

Sở Cuồng Nhân xuyên qua cấm chế dày đặc, đi vào trong cung điện.

Lúc này, hắn không khỏi cảm khái.

"Quả nhiên, Lam Cung này là do tiểu nha đầu kia lưu lại, năm đó, nha đầu kia ngay cả Đại La cũng không phải, lại trưởng thành đến mức này."

Lúc trước mình dùng Thời Không Bảo Giám xuyên thẳng đến vũ trụ của đối phương, vậy mà đoạn thời gian đó, lại còn sớm hơn kỷ nguyên Hồng Mông trước đó? !

Ngay cả bản thân Sở Cuồng Nhân cũng có chút giật mình.

Sức mạnh của Thời Không Bảo Giám này, vượt xa tưởng tượng của bản thân.

Cũng không phải một món Chí Bảo Hỗn Độn bình thường.

Đồng thời, hắn cũng cảm thấy có chút may mắn.

Lúc mình trở lại vũ trụ Bàn Cổ, thời gian chỉ trôi qua hai vạn năm.

Nếu như là hai vạn vạn năm, chẳng phải mình sẽ không cũng không khóc nổi sao.

Hắn đưa suy nghĩ quay về Lam Cung lần nữa.

Tòa cung điện trước mắt này, cũng không tính rất hoa lệ huy hoàng, mà ở trung tâm cung điện, có một pho tượng thủy tinh đứng thẳng.

Pho tượng là một nữ tử phong hoa tuyệt đại, sinh động như thật.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, chỉ cảm thấy trên trán đối phương lộ ra mấy phần cảm giác quen thuộc, đúng là đồ đệ mà hắn thu nhận trước đó, Lam.

Hoặc là nói, Lam Vương hiện tại.

Dường như cảm nhận được Sở Cuồng Nhân đi vào, pho tượng bạch ngọc trước mắt này đúng là chiếu ra từng đạo quang hoa, ngay sau đó, pho tượng kia, sống!

Lam Vương mặc một bộ áo bào màu trắng hoa bào, mái tóc đen suôn dài như thác nước, da thịt trắng nõn như tuyết, mắt như ngôi sao, từ từ đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Phịch một tiếng, quỳ ở trước mặt của hắn.

Nếu tình cảnh này để những tồn tại ở kỷ nguyên Hồng Mông trước nhìn thấy, sẽ khiến họ khiếp sợ đến mức cằm đều rơi trên đất.

Phải biết rằng, đây chính là Lam Vương đó.

Lam Vương không ai bì nổi, phong hoa tuyệt đại, trấn áp một kỷ nguyên Hồng Mông, nàng không lạy trời, không quỳ xuống đất, chư thần sợ hãi, chư phật sợ hãi.

Một người như vậy, vậy mà lại quỳ trước mặt một người?

Nói đùa cái gì vậy? !

"Sư tôn, rốt cục đồ nhi cũng gặp lại ngươi."

Lam Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, cung kính dập đầu.

Cả đời này, nàng không kính thiên địa quỷ thần.

Nhưng lại có một người, có thể làm cho nàng cam tâm tình nguyện quỳ lạy hành lễ.

Đó chính là Sở Cuồng Nhân.

Không có người nào biết.

Lam Vương trấn áp một kỷ nguyên Hồng Mông, đã từng bị người ta truy sát mấy lần đến suýt nữa mất mạng, nếu không có Sở Cuồng Nhân, thì sẽ không có nàng hôm nay.

Nếu Sở Cuồng Nhân không thu nàng làm đồ đệ, truyền cho nàng công pháp, cho nàng tu hành tư nguyên, nàng có thể đi tới hôm nay hay không cũng không nhất định.

Sở Cuồng Nhân, có ân cứu mạng, có ân vun trồng với nàng.

"Sư tôn, bản thể của đồ nhi không ở nơi này, cho nên không có cách nào tự mình hành lễ với ngươi, chỉ có thể để luồng hóa thân ý niệm này làm thay, xin sư tôn thứ lỗi."

Lam Vương nói ra.

"Đứng lên đi."

Sở Cuồng Nhân nhìn Lam Vương, lộ ra một tia vui mừng.

Rất tốt.

Đối phương cũng không bởi vì bản thân quá cường đại mà quên đi người sư tôn như hắn.

Phần tính cách này, không uổng công lúc trước mình thu nàng làm đồ đệ.

"Sư tôn, sau khi ngươi đi, ta đã báo được đại thù của Dao tộc, sau đó ta hành tẩu chư thiên, tìm nơi ở của ngài, nhưng lại không có kết quả, tiến vào Hồng Mông đại thế giới, cũng không có dấu vết ngài để lại."

"Ta suy đoán, chân thân của ngươi, rất có thể hành tẩu ở bên trong Thời Gian Trường Hà, cho nên ta lưu lại Lam Cung này ở Hồng Mông đại thế giới, chờ đợi ngài cũng có ngày, ở thời gian nào đó có thể đến nơi đây."

Lam Vương nói ra, lập tức nhấc tay lên, trong hư không đột nhiên có thêm hai món đồ, là một cái Càn Khôn giới, mà một cái la bàn.

Bên trong Càn Khôn giới, không biết chứa là cái gì.

Thế nhưng la bàn, lại vô cùng huyền diệu, phía trên có khắc vô số đường vân đại đạo, Sở Cuồng Nhân cảm nhận được khí tức chư đạo từ trên đso.

Không nhiều không ít, vừa đúng ba ngàn loại.

Sở Cuồng Nhân ẩn ẩn có suy đoán.

"Sư tôn, ta không biết thời gian này ngươi, rốt cuộc tu vi của ngươi đã ở cảnh giới nào, chỉ có thể tận dụng hết khả năng, lưu lại đồ vật có khả năng có trợ giúp cho ngươi, Càn Khôn giới này, chứa tư nguyên tu hành Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân."

"Mà năm đó, lần đầu sư tôn và ta gặp gỡ, tu vi là cảnh giới Hợp Đạo, nhưng lại dung hợp rất nhiều khí tức của đạo, ta lớn gan suy đoán, có khả năng sư tôn muốn đi con đường thống ngự ba ngàn đạo."

"Cho nên, ta chém giết ba ngàn tu sĩ cảnh giới Đại Đạo tu hành các loại đạo khác nhau, rút ra đại đạo của bọn họ khắc sâu vào trên la bàn này, luyện chế ra 3000 đại đạo bàn, hi vọng có thể có chỗ trợ giúp đối với ngài."

Lam Vương êm tai nói.

Sở Cuồng Nhân thế mới biết, thì ra năm đó Lam Vương chém giết hơn ba ngàn cảnh giới Đại Đạo, là vì mình, chuyện này khiến hắn có chút cảm động.

"Ngươi, có lòng."

Sở Cuồng Nhân cảm khái một tiếng, còn về những cảnh giới Đại Đạo bị chém giết kia, hắn chỉ có thể yên lặng nói một tiếng xin lỗi.

"So với ân tái tạo năm đó của sư tôn, thì bấy nhiêu đó có là gì?"

Lam Vương nói ra.

Sau đó, bóng người nàng hóa thành một chùm sáng, nói ra: "Sư tôn, Lam Cung hiện thế, tất nhiên sẽ dẫn tới một số con ruồi, luồng hóa thân ý niệm này của ta có lưu lại một phần sức mạnh của ta, có thể giết những kẻ phía dưới quân vương, nếu gặp phải một số người sư tôn không muốn ra tay, có thể để luồng hóa thân ý niệm này của đồ nhi làm thay."

"Ngươi chuẩn bị rất chu toàn." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Cái gì gọi là mình không muốn động thủ.

Rõ ràng là mình đánh không lại.

Lam Vương chỉ chiếu cố mặt mũi sư tôn của mình mà thôi.

Tiếp đó.

Hóa thân ý niệm của Lam Vương hóa thành một đạo lưu quang tiến vào trong cơ thể mình.

Sở Cuồng Nhân cảm thấy mình có thể điều động hóa thân này bất cứ lúc nào.

Đây được xem như một đòn sát thủ.

Sau đó, hắn nhìn về phía Càn Khôn giới, và la bàn 3000 đại đạo kia.

Nhất là la bàn kia.

Hắn muốn đi con đường thống ngự ba ngàn đạo, sự giúp đỡ từ la bàn này dành cho hắn vô cùng lớn, vôn dĩ, hắn dự tính cần ít nhất 10 vạn năm mới có thể đạt được mục tiêu này, nhưng bây giờ có Lam Vương tương trợ, thời gian đã được rút ngắn thật nhiều!

"Ta có được tính là nuôi cho mình một người mẹ hay không?" Sở Cuồng Nhân nghĩ đến Lam Vương chiếu cố mình như thế, sắc mặt trở nên kỳ quái.

Nhưng mà hắn lập tức thu liễm tâm tư, để Tiểu Ái giúp đỡ phân tích 3000 đại đạo bàn, đồng thời bắt đầu lĩnh hội các loại đạo ẩn chứa phía trên.

Bên ngoài Lam Cung, hiện tại nhất định có rất nhiều thế lực nhìn chằm chằm.

Một khi chính mình hiện thân, tất nhiên sẽ dẫn tới vây công.

Tuy có hóa thân ý niệm của Lam Vương.

Nhưng làm sư tôn, sao có thể lúc nào cũng dựa vào đồ đệ được?

Vậy chẳng phải người sư tôn như hắn không có sĩ diện sao?

"Lam Cung này có cấm chế của Lam Vương bảo vệ, vô cùng an toàn, dứt khoát ở chỗ này hoàn thành mục tiêu thống ngự ba ngàn đạo rồi hãy đi ra."

Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

La bàn 3000 đại đạo, ngưng tụ tinh hoa của ba ngàn vị cảnh giới Đại Đạo, giá trị của nó, khó có thể tính toán, là chí bảo ngộ đạo tối tuyệt đỉnh trên thế gian.

Thời điểm ý thức của hắn thăm dò vào la bàn đại đạo.

Đột nhiên.

Đường vân đại đạo đếm mãi không hết hiện lên ở trước mắt hắn.

Hắn quan sát những đại đạo này, tâm thần dần dần tiến vào trạng thái vô ngã vô vật, ngộ tính của hắn, vốn chính là khoáng cổ thước kim.

Cộng thêm Tiểu Ái ở bên cạnh hiệp trợ, và 3000 đại đạo bàn huyền diệu này.

Các loại đại đạo huyền ảo, bị hắn nhanh chóng dung nhập vào trong cơ thể.

Hắn bắt đầu điên cuồng xông về phía mục tiêu thống ngự ba ngàn đạo!

Mà ở bên ngoài, khi thời gian trôi qua, mọi người vẫn không thấy được Sở Cuồng Nhân xuất hiện, không khỏi có chút nôn nóng.

Vừa nghĩ tới bây giờ đối phương đang ở bên trong Lam Cung đắc ý đếm bảo vật, thì cùng giống như bọn họ tổn thất mấy món Chí Bảo Hỗn Độn, vô cùng không dễ chịu.

"Đáng chết, chúng ta chỉ có thể ở chỗ này nhìn thôi sao?"

Thánh tử Đào khẽ quát một tiếng.

"Chúng ta đã để người đi mời Trần đại sư, an tâm chớ vội."

Mục sư Phi Mã từ tốn nói.

Trần đại sư, là đại sư trận pháp có tên tuổi ở Hồng Mông đại thế giới, đối phương còn am hiểu các loại cấm chế, đối phương đến, có lẽ có thể phá cấm chế của Lam Cung.

Trong lòng mọi người sinh ra một số chờ mong.

Chương 2080: Trần đại sư, ta muốn xuất tuyệt chiêu, vừa ra tới lập tức đánh giết

Rất nhanh.

Một lão giả tóc trắng xoá đi tới Lam Cung.

Lão giả này, trên mặt mang ngạo khí, vênh mặt hất hàm sai khiến đối với nô bộc dẫn đường ở phía trước, sự phách lối khí diễm của hắn, nhìn từ xa là đã thấy.

"Trần đại sư, rốt cuộc ngươi cũng đến."

Mục sư Phi Mã tiến lên chắp tay nói ra.

Trần đại sư khoát tay áo, nói ra: "Được rồi, bớt nói nhiều lời, cấm chế trận pháp của Lam Cung ở nơi nào, để cho ta đi xem một chút."

Khóe miệng mục sư Phi Mã co giật một hồi.

Nhưng bất đắc dĩ, phải nhờ sức mạnh của vị Trần đại sư này.

Hắn mang đối phương đi đến bên ngoài cấm chế của Lam Cung.

Đối phương nhìn thoáng qua, khẽ cười nói: "Chỉ một cái cấm chế như vậy, đã làm khó tất cả mọi người, các ngươi cũng quá vô dụng đi."

Nghe được lời này của hắn, sắc mặt mọi người đột nhiên biến đổi.

Tình huống gì thế này?

Sao Trần đại sư lại phách lối đến loại trình độ này?

Chẳng lẽ ngoại trừ cấm chế trận pháp ra, đối phương còn là một đại cao thủ?

Có người tỉ mỉ quan sát một hồi.

Nhưng sắc mặt lại càng ngày càng âm trầm.

Tu vi của đối phương không kém, cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng cũng chỉ là cảnh giới Tam Huyền mà thôi, ở đâu ra tư cách dám lớn lối như vậy? !

"Gia hỏa này, làm sao dám."

"Đừng nói, gia hỏa này thật sự dám."

Có nhân sĩ biết chuyện lặng lẽ nói ra: "Theo ta được biết, lai lịch của vị Trần đại sư này không đơn giản, hắn xuất thân từ Thiên Trận Thần Cung!"

"Thiên Trận Thần Cung? ! Thế lực cấp Quân vương! !"

Có người kinh hô một tiếng.

Thiên Trận Thần Cung, thế lực ngang cấp với Giáo Hội Quang Minh.

Người trong đó, đều am hiểu trận pháp cấm chế.

Cung chủ của bọn họ có thành tựu cực cao ở Trận Pháp chi đạo, cũng được phong vương.

Danh tiếng Trận Vương, vang vọng ở trong gầm trời của kỷ nguyên Hồng Mông, trấn áp vô số người, thậm chí có người từng đánh đồng hắn với Lam Vương.

Mặc dù sau đó đã bị đả kích cực kỳ thảm hại.

Người như Lam Vương, không phải ai cũng có thể sánh bằng.

Trận Vương cường đại, vẫn không bằng như cũ.

"Khó trách Trần đại sư này dám phách lối như vậy, đúng là có nguyên nhân cả."

"Không chỉ có như thế, tạo nghệ trận pháp của bản thân Trần đại sư này cũng cực kỳ không tầm thường, so với tu vi của hắn, trận pháp, mới là thứ lớn nhất làm cho người ta kiêng kỵ, nghe nói hắn có chiến tích bố trận giết chết ba cảnh giới Hỗn Nguyên ngũ huyền."

"Có bối cảnh, có thực lực, khó trách dám phách lối."

Mục sư Phi Mã từng nghe qua tính khí của vị Trần đại sư này, nhưng vẫn bị đối phương làm cho vô cùng tức giận, nhưng lúc này còn cần đối phương giúp đỡ, cho nên cũng chỉ có thể tạm thời đè xuống lửa giận, làm cho đối phương nhanh xuất thủ hoá giải cấm chế của Lam Cung.

Trần đại sư cũng nghiêm túc, đi đến bên ngoài cấm chế của Lam Cung.

Chỉ thấy hắn lấy ra một cái la bàn, ném tới giữa không trung, từng đạo từng đạo phù văn huyền diệu, từ trong la bàn lưu chuyển ra, đánh về phía cấm chế của Lam Cung.

Cấm chế lưu chuyển, đúng là không có bộc phát ra sức mạnh trùng kích.

Thậm chí, dưới sự vận hành của những phù văn này, cấm chế bắt đầu bị tan rã.

Thấy cảnh này.

Sắc mặt mọi người đại hỉ.

"Trần đại sư này cũng có một ít bản lãnh."

"Đúng vậy, đúng vậy."

Mọi người vừa lòng thỏa ý.

Đối với loại thái độ phách lối vừa rồi kia của đối phương, cũng không có tức giận như vậy, người có năng lực, phách lối một chút, dường như cũng không có gì sai.

"Quả nhiên, phải để người chuyên nghiệp đến mới được."

"Đúng vậy, cái gì gọi là chuyên nghiệp, đây chính là chuyên nghiệp."

Mọi người không khỏi tán thưởng.

Mà vẻ kiêu ngạo trên mặt Trần đại sư cũng càng phát ra nồng đậm.

Sức mạnh Hỗn Nguyên trong cơ thể hắn phun trào, toàn bộ rót vào trong la bàn, trong chốc lát, quang hoa của la bàn lưu chuyển, có càng nhiều phù văn đổ xuống.

Nhưng ngay lúc này.

Cấm chế của Lam cung chấn động.

Những cấm chế bị tan rã kia, đúng là lại được dựng lại một lần nữa.

Hơn nữa, còn đang bộc phát ra khí tức kinh khủng, phù văn phát ra từ bên trong la bàn bị vỡ nát, sức mạnh kinh khủng đánh thẳng vào la bàn, khiến nó rơi xuống mặt đất.

"Tại sao có thể như vậy?"

"Chẳng lẽ Trần đại sư cũng không giải được cấm chế của Lam Cung?"

Mọi người kinh nghi bất định.

Mà dường như Trần đại sư cũng nhìn không nổi nữa, hít sâu một hơi, cố giả bộ trấn định, thản nhiên nói: "Lam Vương này quả thật là không hề tầm thường, nhưng ta vẫn chưa xuất toàn lực đâu, tiếp theo đây mới là lúc ta nghiêm túc."

Hắn lại lấy ra ba la bàn nữa.

Tính cả cái rơi trên mặt đất kia, có tổng cộng bốn cái la bàn, tản ra năng lượng khí tức vô cùng cường đại, đánh thẳng vào toàn bộ phù văn của cấm chế.

Nhưng tất cả những thứ này đều không có tác dụng.

Cấm chế của Lam Cung, không có xu thế bị tan rã.

So với trước khi Trần đại sư đến, còn huyền diệu khó lường hơn.

"Đáng chết, trận pháp cấm chế này, có thể tự mình biến hóa tổ hợp, có vô số phương thức sắp xếp, đây rốt cuộc là cấm chế quái quỷ gì vậy?"

"Lam Vương ở trên Trận pháp chi đạo, lại có tạo nghệ như thế? !"

Sắc mặt Trần đại sư biến hóa không ngừng.

Một tiếng phịch vang lên.

Trong cấm chế phát ra một vệt sáng.

Bốn cái la bàn trên bầu trời cái kia, đều rơi trên mặt đất.

Có từng đạo từng đạo vết rách xuất hiện.

Mọi người nhìn Trần đại sư, sắc mặt đã không còn tín nhiệm như vừa rồi.

"Nói lợi hại như vậy, sau đó thì sao?"

"Chậc, xem ra cũng chỉ là một gia hỏa mồm mép lợi hại mà thôi."

Nghe thấy lời nghị luận của mọi người, sắc mặt Trần đại sư càng trở nên khó coi hơn, hắn khẽ quát một tiếng, bay lên không trung, sức mạnh Hỗn Nguyên hoàn toàn bạo phát.

"Nhìn tuyệt chiêu của ta đi, Phá Trận Thương! !"

Chỉ thấy hắn lấy ra một thanh trường thương đen nhánh, phía trên có khắc vô số phù văn huyền diệu, một luồng khí tức cực kỳ mạnh từ đó lan tràn ra.

Đây là một món Chí Bảo Hỗn Độn.

Là thứ Thiên Trận Thần Cung chuyên dùng để phá trận.

Ở bên trong thần cung, không có bao nhiêu người có thể có, mà sau lưng Trần đại sư có người, tốn không ít công phu mới lấy được một món bảo bối như vậy.

Vật này hắn rất ít sử dụng.

Nhưng nếu lấy ra, thì chính là thuận buồm xuôi gió!

"Phá cho ta! !"

Tay Trần đại sư cầm Phá Trận Thương, đột nhiên nện về phía cấm chế của Lam Vương!

Ầm! !

Một đạo thương kình đen nhánh thâm thúy phun trào ra, uy thế bá đạo.

Cũng kéo theo một luồng sức mạnh phá trận mạnh mẽ!

Nhưng lại thấy trong cấm chế của Lam Vương bộc phát ra một luồng sức mạnh càng thêm bá đạo.

Chỉ trong nháy mắt.

Thương kình bị đánh nát.

Trần đại sư bị trùng kích kịch liệt, trực tiếp thổ huyết bay ngược ra ngoài.

"Chuyện này, chuyện này sao có thể? !"

Trần đại sư nhìn cấm chế của Lam Vương, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin được.

Phá Trận Thương thuận buồm xuôi gió của mình, vậy mà lại thất bại!

Đây chính là một món Chí Bảo Hỗn Độn đó!

Những người còn lại thấy thế, không khỏi lắc đầu thở dài.

"Ai, Trần đại sư này, cũng không gì hơn cái này."

"Đúng vậy, quả nhiên vẫn không thể dựa vào."

Mấy người mục sư Phi Mã, Hắc Long Không cũng lạnh lùng nhìn Trần đại sư một chút, không còn khách khí như vừa rồi.

Lúc này.

Bên trong Lam Cung, một trận khí tức huyền ảo lan tràn ra.

Khí tức này, biến hóa đa dạng.

Mọi người thấy thế, không khỏi kinh nghi bất định.

"Đây là, khí tức đạo tắc?"

"Không đúng, khí tức đạo tắc này cũng quá nhiều rồi đi."

Lúc này, bên trong khí tức đạo tắc lưu chuyển ra kéo theo loại đạo vô cùng phức tạp, giống như có các loại đại đạo dung hòa ở trong đó.

Số lượng rất nhiều, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy thật không thể tin nổi.

"Chẳng lẽ là truyền thừa của Lam Vương? !"

"Khẳng định là như vậy, tiểu tử kia đang tiếp thụ truyền thừa của Lam Vương!"

"Đáng chết!"

Mọi người khó thở, hận không thể lập tức xông vào Lam Cung.

Nhưng có cấm chế ở đây, bọn họ không làm nên chuyện gì.

Sắc mặt mục sư Phi Mã lạnh lùng âm hiểm nhìn Lam Cung, thản nhiên nói: "Tất cả mọi người tại chỗ chờ lệnh, nếu người kia đi ra, lập tức đánh giết hắn!"

"Vâng!"

Thần sắc tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh băng lãnh.

Không chỉ bởi vì Sở Cuồng Nhân vốn là dị đoan, là địch của giáo hội.

Mà còn vì, bọn họ muốn chiếm lấy truyền thừa của Lam Vương ở trong tay đối phương!

Chương 2081: Hoàn thành việc thống ngự ba ngàn đạo, ra Lam Cung, Huyết Khí Thần Cương chi uy

"Tà Long đại nhân, bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Phí Bằng và Hắc Ám nhất tộc nhìn Hắc Huyền nói ra.

"Không cần sợ, có ta ở đây rồi."

Hắc Huyền vểnh khóe miệng, một bộ như đã tính trước.

Tuy thực lực của hắn còn không có hoàn toàn khôi phục, nhưng cũng đủ để quét ngang tất cả mọi người ở chỗ này, bọn người mục sư Phi Mã căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Một bên khác.

Mục sư Phi Mã mịt mờ nhìn thoáng qua Hắc Huyền.

Sau đó trao đổi một ánh mắt với Hắc Long Không bên trong tầng mây.

Bên trong Lam Cung.

Sở Cuồng Nhân đang luyện hóa 3000 đại đạo bàn, cảm ngộ đạo ở trong đó.

Số lượng đạo hắn dung hợp, đang điên cuồng tăng lên.

Thời gian trôi qua.

Gần một năm trôi qua.

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở hai mắt ra, ở quanh người hắn, có khí tức của đạo, số lượng đếm mãi không hết đang xoay quanh, vừa đúng ba ngàn loại! !

Thống ngự ba ngàn đạo.

Loại chuyện này, đếm khắp cổ kim, gần không người nào có thể làm được.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, làm được!

"Vốn dự đoán phải tốn thời gian 10 vạn năm mới có thể đạt được, nhưng bây giờ, lại chỉ tốn không đến một năm, 3000 đại đạo bàn, quả nhiên vô cùng cường đại, Lam Vương vì luyện chế vật này, chỉ sợ phí không ít tâm sức." Sở Cuồng Nhân cảm khái nói.

"Khụ khụ..."

Lúc này, Tiểu Ái ho hai tiếng.

"Ừm, đương nhiên, cũng không thể bỏ qua công lao của Tiểu Ái ngươi, nếu không có ngươi, chỉ sợ lại cho ta mười cái 3000 đại đạo bàn, ta cũng không thể đạt được mục tiêu trong thời gian ngắn như vậy." Sở Cuồng Nhân thật tâm thật ý nói ra.

Bên trong quá trình hoàn thành việc thống ngự ba ngàn đạo, Tiểu Ái bỏ ra rất nhiều công sức.

Nếu không có nàng ở một bên phụ trợ, Sở Cuồng Nhân không có khả năng thành công nhanh như vậy.

"Việc nằm trong phận sự."

Tiểu Ái từ tốn nói, nhưng trong giọng nói lại có đắc ý không ức chế nổi.

Từ sau khi thăng cấp, cảm xúc của nàng càng ngày càng phong phú.

Trong lòng Sở Cuồng Nhân không chỉ cảm khái một lần như thế.

"Được rồi, bây giờ ta đã hoàn thành mục tiêu thống ngự ba ngàn đạo, tiếp đó cũng nên dung hợp những đạo này, thành tựu cảnh giới Hỗn Nguyên!"

Đây cũng là một đại công trình.

Theo một ý nghĩa nào đó, còn khó khăn hơn so với thống ngự ba ngàn đạo.

Nhưng hắn đã tính trước.

Không chỉ vì có Tiểu Ái ở đây, mà hắn cũng có tự tin với bản thân mình, tự cường vô địch chi đạo của hắn, đủ để áp chế chư đạo còn lại, dung hợp tất cả!

Đạo này, cũng là mấu chốt giúp hắn có thể thống ngự ba ngàn đạo.

"Người bên ngoài, có lẽ cũng vô cùng gấp gáp."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua bên ngoài Lam Cung, khóe miệng hơi vểnh, sắc mặt lộ ra nụ cười tự tin: "Ta rất hiếu kì, hiện tại ta mạnh bao nhiêu."

Bên ngoài Lam Cung.

Tuy đi đã chờ đợi một năm, nhưng mọi người vẫn không có ý định rời đi, bọn họ vô cùng kiên nhẫn, nhất định phải chờ Sở Cuồng Nhân đi ra.

Mà ở một bên, Trần đại sư còn đang nghiên cứu cấm chế của Lam Cung, ý đồ tìm ra cách phá giải, rửa sạch nhục nhã.

Chỉ tiếc, mọi người đã hoàn toàn thất vọng đối với hắn.

Trên thực tế, Trần đại sư bận rộn lâu như vậy, không thể nói là hiệu quả quá bé nhỏ, chỉ có thể nói là không thu được gì.

Cấm chế cao thâm mà Lam Vương bày ra, căn bản không phải là thứ mà hắn có thể hiểu được.

"Không phải chứ, Lam Vương nàng lại có dạng tạo nghệ cấm chế này sao? Cấm chế này, đoán chừng chỉ có Trận Vương đến đây mới có cơ hội phá giải."

"Lam Vương này, rốt cuộc là quái thai gì, phương diện vũ lực, khoáng cổ chí kim còn chưa tính, ở phương diện cấm chế cũng có tạo nghệ như thế? !"

Trần đại sư cảm thấy thật không thể tin nổi, Lam Vương được vinh dự gọi là người kinh tài tuyệt diễm nhất kỷ nguyên Hồng Mông trước, không phải không có lý do.

"Xuất hiện!"

Lúc này, có người kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy bên trong Lam Cung, một bóng người từ từ đi ra.

Áo trắng như tuyết, tiên huy lượn lờ.

Mái tóc đen suôn dài như thác nước, khí chất phiếu miểu.

Giống như một vị Chân Tiên tuyệt thế mà độc lập bất phàm.

Nguyệt tiên tử của Dục Tiên cung nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, không khỏi liếm môi một cái: "Tiểu ca này, không khỏi quá thanh tú đi."

Ánh mắt thánh tử Đào thì lạnh lẽo, ánh mắt băng lãnh: "Loại khí tức này không hề tầm thường, xem ra truyền thừa của Lam Vương đã bị hắn lấy được."

"Truyền thừa của Lam Vương, nhất định phải là của ta!"

Hắc Long Diệp cũng như nhất định phải cướp được.

Mọi người nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, ngay cả Trần đại sư cũng không ngoại lệ.

Ánh mắt hắn cũng lộ ra vẻ suy tư: "Nghe nói người này có thể tuỳ tiện tiến vào Lam Cung, không để tâm đến cấm chế, chẳng lẽ hắn nắm giữ bí mật của cấm chế này hay sao? Không được, nhất định phải bắt hắn lại thẩm vấn một phen mới được."

Ý nghĩ của Trần đại sư rất đơn giản.

Mình còn không thể nào vào được Lam Cung này, dựa vào cái gì mà Sở Cuồng Nhân có thể đi vào?

Tới gần tới gần.

Sở Cuồng Nhân sắp ra khỏi cấm chế.

Mọi người vận sức chờ phát động.

Hắc Huyền cũng chuẩn bị xuất thủ bảo hộ Sở Cuồng Nhân, mà ánh mắt Ngục Ngược ở bên cạnh hắn lóe lên, tựa như đang suy tư điều gì đó, cũng không có dự định xuất thủ.

Ngay lúc Sở Cuồng Nhân ra khỏi cấm chế, bỗng nhiên ngừng lại.

Mọi người sững sờ.

Gia hỏa này làm cái quỷ gì vậy?

Sở Cuồng Nhân cẩn thận quan sát cấm chế một chút, tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Đã lâu như vậy, các ngươi còn không có cách nào giải quyết cấm chế này, thật phế."

Nghe được sự trào phúng của hắn, sắc mặt mọi người trầm xuống.

Sau đó đồng loạt nhìn về phía Trần đại sư.

Người ta là chuyên nghiệp.

"Hừ, mồm còn hôi sữa, không biết sự huyền diệu của cấm chế này, cũng dám phát ngôn bừa bãi." Trần đại sư hừ lạnh một tiếng nói ra.

Sở Cuồng Nhân cũng không có ý tiếp tục.

Hắn từ từ ra khỏi cấm chế.

Mà ngay trong nháy mắt hắn vừa bước ra cấm chế.

Hai người Thánh tử Đào, Hắc Long Diệp đã có hành động, chỉ trong nháy mắt, bọn họ cùng nhau đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, cực chiêu mãnh liệt tuôn ra!

Một bên khác.

Hắc Huyền cũng muốn xuất thủ.

Nhưng lại bị hai người mục sư Phi Mã, Hắc Long Không ngăn lại, tuy thực lực của bọn họ không bằng Hắc Huyền, nhưng ngăn cản đối phương một cái chớp mắt, vẫn có thể làm được.

Trong một cái chớp mắt này.

Cực chiêu của Hắc Long Diệp, thánh tử Đào ấp ủ đã lâu đã đánh ra.

Một người tay cầm trường kích, cực tốc đánh ra một kích, kéo theo khí tức bá đạo hủy diệt, một người khác, đánh ra một chưởng, khí tức quang minh trùng trùng điệp điệp!

Hai người xuất thủ, uy thế đều có thể so với một kích của Hỗn Nguyên!

Mọi người tập trung tinh thần nhìn tình cảnh này, không dám khinh thường.

"Ha, thật đúng là không kịp chờ đợi."

Chợt nghe một tiếng cười khẽ.

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, uy thế cuồng bạo như bão trút xuống, sức mạnh đạo tắc tụ hợp, từ trong cơ thể tiết ra, mạnh mẽ khó lường!

Chỉ trong nháy mắt.

Sức mạnh kinh khủng, đã đánh cho hai người kia bay ra ngoài, điên cuồng thổ huyết, mà Sở Cuồng Nhân, lại đứng chắp tay, cái gì cũng không làm.

Chuyện này khiến mọi người vô cùng hoảng hốt.

"Sức mạnh thật là cường đại, hắn làm cái gì vậy? !"

"Khí tức của người này, không thể coi thường!"

"Đừng quên, hắn có được truyền thừa của Lam Vương!"

Sắc mặt mọi người dần dần trở nên ngưng trọng hơn.

Lúc này.

Hai người thánh tử Đào, Hắc Long Diệp bị đánh lui ra ngoài chỉ cảm thấy mất hết thể diện, giận không nhịn nổi, lại thi triển cực chiêu lần nữa.

"Thần Thánh Quang Minh Chi Tiễn!"

Thánh tử Đào ngẩng đầu đứng dậy, tay cầm trường cung màu trắng.

Một mũi tên ngưng tụ thành.

Hắc Long Diệp cũng gầm nhẹ một tiếng, tiếng rồng gầm bá đạo quanh quẩn ra, nắm chặt trường kích trong tay, một kích không có gì sánh kịp, sắp bạo phát.

Mà đối mặt với sát chiêu cùng cực của hai người, thần sắc Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, không để bụng, ngưng tụ kiếm chỉ, khí huyết bành trướng giống như biển gầm phun trào.

"Đi!"

Mũi tên trong tay Thánh tử Đào bắn ra.

Một bên khác.

Hắc Long Diệp cũng không cam chịu yếu thế.

Đâm ra một kích, trời đất mù mịt, sức mạnh hủy diệt gào thét khắp nơi!

"Diệt Thiên Đãng Vũ! !"

Đối mặt với hai đại sát chiêu, Sở Cuồng Nhân chỉ từ từ đưa tay.

Một lượng lớn khí huyết hội tụ, ngưng tụ thành một thanh thiên đao khổng lồ, khí huyết gào thét ẩn chứa một luồng phong duệ chi khí không thể nói rõ!

Giống như một thanh thiên đao ra khỏi vỏ, muốn chém hết tất cả!

"Huyết Khí Thần Cương, Thiên Nhận Trảm!"

Đùng!

Thiên đao huyết sắc hoành không chém ra, mũi tên quang minh màu trắng bị phá nát, sức mạnh hủy diệt màu đen tán loạn, giữa thiên địa, chỉ còn lại huyết sắc vô biên!

Hai người thánh tử Đào, Hắc Long Diệp đứng mũi chịu sào.

Ầm ầm nổ tung bên trong huyết sắc, hóa thành mưa máu tung bay!

Chương 2082: Cấp Đại Đạo hiện thân, Hắc

Long Minh Thương, Trần đại sư bị khinh bỉ

Huyết Khí Thần Cương, vô cùng diệu dụng, có thể công có thể phòng.

Là một cách vận dụng sức mạnh khí huyết cực kỳ xảo diệu.

Thiên Nhận Trảm, chỉ là một trong những kỹ xảo vận dụng của Huyết Khí Thần Cương.

Nhưng chỉ với một chiêu này, đã khiến vô số người ở chỗ này rung động.

Một chiêu, thánh tử Đào, Hắc Long Diệp, mệnh tang tại chỗ!

Nguyệt tiên tử vốn cũng muốn xuất thủ đã buh dọa đến hoa dung thất sắc, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt không còn loại tham luyến thèm nhỏ dãi kia nữa.

Mà thứ tồn tại, chỉ là hoảng sợ vô tận.

Nam sắc tuy tốt.

Nhưng cũng phải phân đối tượng, kẻ trước mắt này, chính mình là người mình không thể chạm vào.

"Thánh tử! !"

"Đáng chết!"

Sau khi mục sư Phi Mã, Hắc Long Không nhìn thấy yêu nghiệt thuộc thế lực của mình chết thảm ở chỗ này, nhanh chóng giận không nhịn nổi, muốn xuất thủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Hắc Huyền cũng không phải ăn cơm khô.

Nổi giận gầm lên một tiếng, long uy bá đạo tiết ra, khuấy động ở trong gầm trời!

"Muốn động vào hắn, hỏi qua ta sao? !"

Long Viêm phun ra, Hắc Long Không đứng mũi chịu sào, mặc dù cùng là Hắc Long, nhưng chênh lệch thực lực vẫn khiến cho hắn bị trực tiếp đánh bay ra ngoài như cũ.

"Hắc Huyền, tên kia giết nhi tử của chủ nhân ta, chủ công sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho hắn! !" Hắc Long Không nổi giận gầm lên một tiếng nói.

"Nhi tử của Hắc Long Minh Thương, chết thì đã chết, nhưng hắn, các ngươi không thể động!" Hắc Huyền nhếch miệng cười một tiếng, long uy càng bá đạo hơn phát ra.

"Há, thật sao? Nếu như ta muốn động thì sao!"

Lúc này.

Một giọng nói lạnh lùng quanh quẩn ra.

Chỉ thấy trong tầng mây, long uy doạ người, ùn ùn kéo đến!

Cả vùng, trở nên rung chuyển.

Một Hắc Long thân dài vạn trượng, từ trên trời giáng xuống, uy thế hiển hách.

"Bái kiến Long Chủ!"

Hắc Long Không quỳ ở trước mặt Hắc Long, vô cùng cung kính.

"Long uy thật mạnh!"

"Ta, ta dựa vào! Loại long uy này, là, là cấp Đại Đạo! !"

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Con Hắc Long này, đúng là cấp Đại Đạo áp đảo cảnh giới Hỗn Nguyên!

"Hắc Long Minh Thương!"

Hắc Huyền nhìn người tới, ánh mắt dần dần lạnh lùng.

"Hắc Huyền, đã lâu không gặp."

Hắc Long Minh Thương thản nhiên nói, trong mắt dường như lộ ra sát ý.

"Ha ha, nếu ta còn ở thời kỳ toàn thịnh, ngươi dám đến gặp ta?"

Hắc Huyền châm chọc một tiếng.

Đối phương không có trả lời, nhưng long uy trên người càng tăng mạnh hơn: "Mặc kệ ngươi nói thế nào, hôm nay, Nhân tộc này, ta nhất định phải giết!"

"Vậy ngươi phải hỏi ta có đồng ý hay không!"

Hắc Huyền không nói hai lời, trực tiếp xuất thủ.

Thực lực bây giờ của hắn, đã gần như khôi phục lại, có thể phát huy ra thực lực cấp Đại Đạo, đối mặt với Hắc Long Minh Thương, hắn tuyệt đối không sợ.

Hai Đại Hắc Long lao vào giao chiến, khí thế vô cùng kinh người.

Hư không rung chuyển, tầng mây bị phá nát.

Một bên khác.

Bọn người Hắc Long Không, mục sư Phi Mã thì tìm tới Sở Cuồng Nhân.

"Nhân tộc, nhận lấy cái chết đi!"

Hắc Long Không không nói hai lời, đánh ra một chưởng.

Bá đạo hủy diệt chi khí, hóa thành long trảo to lớn màu đen!

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, vận chuyển Huyết Khí Thần Cương.

Lại là một thanh Thiên Đao, chém ra.

Ầm! !

Long trảo to lớn bị phá nát, Thiên Đao tán loạn.

Hắc Long Không có chút chấn kinh: "Khí huyết của người này, sao lại cường thịnh đến loại trình độ này, lại có thể cứng đối cứng với ta? !"

Phải biết rằng, hắn ở cảnh giới Hỗn Nguyên ngũ huyền!

So với Hợp Đạo như Sở Cuồng Nhân, không biết cường đại hơn bao nhiêu lần.

"Không đúng, không chỉ là khí huyết, còn có thần thông mà hắn dùng để vận chuyển khí huyết, thần thông này vô cùng huyền diệu, mọi người cẩn thận."

Mục sư Phi Mã ngưng trọng nói.

Sau đó, hắn đưa tay ra, có một lượng lớn sức mạnh quang minh ngưng tụ.

Đúng là hội tụ thành ngàn vạn quang vũ trong nháy mắt!

Vút vút vút...

Quang vũ trút nước như mưa, khóa chặt Sở Cuồng Nhân trong nháy mắt, lấy Sở Cuồng Nhân làm trung tâm, phương viên mấy ngàn dặm bị quang vũ hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Bên trong bụi mù cuồn cuộn, mọi người nhìn lại.

Chỉ thấy một bóng người màu đỏ ngòm như ẩn như hiện.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

Hắn từ từ đi ra, trên người được một kiện áo giáp màu đỏ ngòm bao lấy.

Ngàn vạn quang vũ, đúng là bị áo giáp màu đỏ ngòm này ngăn lại.

"Huyết Khí Thần Cương, Huyết Ngưng Giáp!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Khí huyết ngưng tụ thành khải giáp, chuyện này, trước đó hắn đã có thể làm được.

Nhưng sau khi vận dụng Huyết Khí Thần Cương, càng thêm nhẹ nhõm tự nhiên.

Sức mạnh phòng ngự cũng kinh khủng hơn trước.

Vút!

Trong chốc lát, Sở Cuồng Nhân biến mất ngay tại chỗ.

Khi hắn lại xuất hiện lần nữa, đã đi tới trước mặt Hắc Long Không, đánh ra một quyền, khí huyết bá đạo ngưng tụ thành quyền đầu!

Uy lực của một kích này cực kỳ kinh khủng.

Hắc Long Không không kịp né tránh, bị một quyền này đánh trúng.

Đột nhiên, phun ra một lượng lớn máu tươi, vảy rồng màu đen bị phá nát, cả người như ngôi sao chổi bay ngược ra sau, không biết đụng nát bao nhiêu ngọn núi.

Chỉ chịu bấy nhiêu thương tổn là vì hắn là Hắc Long.

Nếu như đổi thành tu sĩ Hỗn Nguyên còn lại, chỉ sợ không chịu nổi một kích này.

"Hỗn trướng! !"

Long khí trong cơ thể Hắc Long Không điên cuồng phun trào.

Một bên khác.

Mục sư Phi Mã cũng đang thúc giục sức mạnh đạo tắc quang minh.

Bọn họ đều là cường giả ở cảnh giới Hỗn Nguyên ngũ huyền, lúc này, tu vi bạo phát, thúc giục cực chiêu, khí thế vô cùng doạ người.

"Diệt Thiên Đãng Vũ!"

"Thẩm Phán Chi Kiếm!"

Hai luồng sức mạnh Hỗn Nguyên kéo theo đạo tắc huyền diệu bạo phát.

Khóa chặt Sở Cuồng Nhân!

Nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không sợ chút nào, hắn có lòng kiểm tra uy lực của Huyết Khí Thần Cương một chút, khí huyết trong cơ thể gào thét xông ra: "Huyết Khí Thần Cương, thăng long!"

Một lượng lớn khí huyết, hóa thành một con Cự Long huyết sắc.

Trên thân rồng, như có ngọn lửa màu đỏ ngòm đang bùng cháy.

Cự Long gào thét xông ra.

Ba luồng sức mạnh bá đạo va chạm, cự lực không có gì sánh kịp dấy lên một trận phong bạo diệt thế, rất nhiều tu sĩ căn bản không dám tùy tiện tới gần.

Mà sau khi phong bạo tiêu tán.

Chỉ thấy Hắc Long Không, mục sư Phi Mã hoặc nhiều hoặc ít đều mang thương thế.

Duy có Sở Cuồng Nhân dùng khí huyết ngưng giáp, thì lông tóc không tổn hao gì!

"Nếm thử Thiên Quang Phi Luân Trận này của ta đi!"

Lúc này, Trần đại sư xuất thủ.

Hắn vẫy tay một cái, trong hư không hiện ra vô số phù văn, có mấy cái la bàn bay ra, nhanh chóng hợp thành một đại trận, bao phủ Sở Cuồng Nhân.

Khi Sở Cuồng Nhân và hai người mục sư Phi Mã đại chiến, hắn liền âm thầm bày ra trận pháp, chuẩn bị một lần hành động đánh bại đối phương.

"Thiên Quang Phi Luân Trận này của ta, cho dù là cảnh giới Hỗn

Nguyên Thất Huyền, cũng khó có thể đánh tan, ta cũng muốn nhìn xem ngươi có thể làm gì!"

Trần đại sư cười lạnh nói.

Mục sư Phi Mã, Hắc Long Không ở bên cạnh âm thầm gật đầu.

"Xem ra Trần đại sư này cũng không phải quá vô dụng."

"Nghe nói sát trận mà người này bày ra, tuyệt diệu vô song, xem ra quả thật là rất bất phàm, dùng để đối phó gia hỏa này, hẳn là cũng đủ."

Phát giác được ánh mắt của mọi người xung quanh biến hóa, Trần đại sư có chút tự đắc.

Trước đó, hắn mất hết mặt mũi ở trước mặt cấm chế của Lam Vương.

Lần này, cuối cùng cũng có thể tìm trở về.

"Mau nói, rốt cuộc ngươi đã dùng cách gì để tiến vào Lam Cung."

Trần đại sư chất vấn.

Đây là điều hắn quan tâm nhất.

Mà Sở Cuồng Nhân lại không hề trả lời, sau khi nhìn kỹ cái gọi là đại trận này một chút, khẽ cười một tiếng: "Một cái phế trận mà thôi."

"Hỗn trướng, ngươi dám xem thường ta!"

Sắc mặt Trần đại sư âm trầm, nhanh chóng thúc giục trận pháp.

Chỉ thấy trong mấy cái la bàn, bắn ra từng đạo sát quang, giống như thiên la địa võng gào thét xông về phía Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy thần thái đối phương nhẹ nhõm, đi lại thong dong, nhẹ nhàng tránh khỏi tất cả sát quang, giống như đã sớm dự liệu được toạ độ mà sát quang bắn tới.

Chuyện này khiến Trần đại sư có chút chấn kinh: "Điều đó không có khả năng, ngươi, làm sao mà ngươi thấy được sở hở trận pháp của ta? !"

"Đã nói rồi, một cái phế trận mà thôi."

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, khí huyết hóa thành đao chém ra.

Trực tiếp trảm lên điểm yếu của trận pháp này.

Một tiếng phịch vang lên.

Một cái la bàn bị đánh trúng, nổ tung ngay tại chỗ.

Phá một cái khiến cho những thứ khác cũng trở nên vô ích.

Trận pháp bị phá, những thứ bố trận cũng liên tục nổ tung.

Trần đại sư nhìn tình cảnh này, trợn mắt hốc mồm, tuyệt thế sát trận hắn lấy làm tự hào, lại bị người ta giơ tay nhấc chân phá nát rồi? !

"Hừ, quả nhiên chỉ là một tên phế vật mà thôi."

Hắc Long Không nhìn Trần đại sư một chút, hừ lạnh một tiếng.

Những người còn lại, cũng lộ ra vẻ khinh bỉ.

Không phá được cấm chế của Lam Vương.

Đối phó Sở Cuồng Nhân cũng không làm được.

Mọi thứ đều không được, còn kiêu ngạo như vậy, không biết hắn lấy đâu ra lá gan đó.

Chương 2083: Ba ngàn đạo tắc chi uy, một kiếm chém chết Quang Minh Thiên Vương Trận

"Quang Minh Thiên Vương Trận!"

Ngay sau khi Sở Cuồng Nhân vừa phá trận pháp của Trần đại sư.

Các tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh đã bố trí xong một trận pháp khác, hình chiếu của Quang Minh Tả Thiên Vương lại hiện ra, khí thế uy nghiêm khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Đối mặt với uy hiếp bực này, thần sắc của Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, nhìn thoáng qua Tả Thiên vương đã từng khiến cho mình đào tẩu, nội tâm cổ kim không gợn sóng.

Trước đó, hắn thấy hình chiếu của Tả Thiên vương, vô cùng cường đại.

Mình dựa vào trợ giúp của Tiểu Ái mới có thể thoát khỏi tay hắn.

Nhưng bây giờ, chính mình lại không cảm nhận được chút áp lực nào.

"Dị đoan, chết đi!"

Quang Minh Tả Thiên Vương hừ lạnh một tiếng, thúc giục sức mạnh quang minh, trong chốc lát, có một lượng lớn khí tức quang minh trút xuống, hóa thành một căn trường mâu cự đại.

Sở Cuồng Nhân tiện tay điểm ra một chỉ.

Huyết khí hóa thành Thiên Đao.

Một tiếng phịch vang lên.

Trường mâu bị phá nát, huyết khí cũng tiêu tán.

"Ngươi thật sự đã mạnh lên, nhưng nếu như cho rằng như thế này cũng là đối thủ của ta, vậy thì ngươi vô cùng sai! !" Quang Minh Tả Thiên Vương hừ lạnh nói.

Ngay sau đó, hắn giơ tay lên lên trời!

Quang cầu to lớn ngưng tụ ở trong lòng bàn tay hắn, giống như một vòng mặt trời vô biên, cuồn cuộn mà bá đạo sức mạnh quang minh bao phủ Sở Cuồng Nhân trong nháy mắt.

Trải qua lần giáo huấn trước đó.

Quang Minh Tả Thiên Vương vừa ra tay, chính là chiêu thức mạnh nhất!

Tuyệt đối không cho Sở Cuồng Nhân một chút cơ hội phá hư trận pháp.

"Quang Minh Đại Thẩm Phán!"

Quang cầu cự đại từ trên trời giáng xuống.

Mà đối mặt với sát chiêu cùng cực bực này, ánh mắt Sở Cuồng Nhân bình tĩnh, lần trước, hắn đối mặt với sức mạnh này, hắn không có cách nào ngăn cản.

Lần này, hắn lại có một loại cảm giác vô cùng mãnh liệt.

Một kích này, cũng chả có gì!

Nghĩ đến đây, trong mắt của hắn bắn ra hai đạo tinh quang.

Ánh mắt ngưng trọng, trong cơ thể đột nhiên bộc phát ra các loại khí tức đạo tắc!

Một loại, hai loại... 100 loại, 200 loại, 300 loại...

1000 loại, 2000 loại, ba ngàn loại! !

Trong nháy mắt, khí tức ba ngàn đạo tắc vờn quanh người Sở Cuồng Nhân, tiên huy vô biên, lưu chuyển bốn phương tám hướng, chiếu rọi thiên địa thập phương!

Uy áp vô tận, cũng bao phủ toàn trường!

Đồng tử của tất cả mọi người nhịn không được mà co rụt lại, rung động liên tục.

"Sáng Thần Đãng Hoàn Vũ!"

Giọng nói lạnh nhạt quanh quẩn bầu trời.

Côn Ngô bên hông Sở Cuồng Nhân ra khỏi vỏ, một đạo kiếm quang thanh sắc, ẩn chứa sức mạnh hủy diệt và sáng sinh, kéo theo đạo tắc đếm mãi không hết chém ra!

Chỉ với một kiếm, thiên địa nổ tung.

Vùng thế giới này, giống như muốn sụp đổ.

Quang cầu cự đại kia, ở trước mặt kiếm quang, bị trực tiếp chém thành hai nửa.

Nhưng như thế vẫn chưa xong.

Kiếm quang như thế chẻ tre, chém rách Quang Minh thẩm phán, cũng khóa chặt hình chiếu của Quang Minh Tả Thiên Vương, trùng trùng điệp điệp, thẳng tiến không lùi!

"Cái gì? !"

Đồng tử của Quang Minh Tả Thiên Vương co rụt lại, sức mạnh quang minh trên người lập tức gào thét xông ra, hội tụ ở song chưởng, đẩy ra, có ý đồ ngăn lại một kiếm này.

Nhưng vô dụng.

Kiếm quang chi uy, ẩn chứa ba ngàn đạo tắc.

Cho dù là cảnh giới Hỗn Nguyên đứng đầu nhất đến đây, chỉ sợ cũng không chặn được.

Trong ánh mắt của rất nhiều tu sĩ Giáo Hội Quang Minh đầy vẻ không thể tin nổi, Quang Minh Tả Thiên Vương bị một kiếm này chém thành hai nửa.

Cũng khiến cho toàn bộ Quang Minh Thiên Vương Trận tan rã sụp đổ.

Kiếm quang xẹt qua mặt đất.

Xé ra một đạo vết rách to lớn dài tới mấy trăm ngàn dặm.

Giống như Đại Địa Chi Thương.

Bên trong vết rách, các loại khí tức đạo tắc lưu chuyển ra, huyền diệu khó lường, kiếm ngân này, thậm chí có thể trở thành nơi ngộ đạo của vô số tu sĩ.

Tĩnh.

Yên tĩnh như chết.

Mọi người không nghĩ tới, một kiếm này của Sở Cuồng Nhân lại có uy lực mạnh mẽ đến trình độ này, hình chiếu của Quang Minh Tả Thiên Vương lại bị một chiêu tiêu diệt.

Loại thực lực này, thật sự là thứ mà một cảnh giới Hợp Đạo có thể có sao?

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra sự sợ hãi thật sâu.

Nhất là người của Giáo Hội Quang Minh.

Bọn họ cảm thấy, dường như mình dang đối mặt với kẻ kinh khủng nhất trên thế gian này!

"Quang Minh Tả Thiên Vương... Không gì hơn cái này."

Sở Cuồng Nhân trào phúng một tiếng.

Giọng nói không lớn, nhưng lại truyền vào trong tai mỗi một người.

...

Tòa thần điện nào đó.

Một người nam tử mặc trường bào màu trắng đột nhiên đứng lên, sắc mặt tái xanh, vô cùng u ám, đồng thời cũng có một tia rung động.

Người này, chính là Quang Minh Tả Thiên Vương.

"Thống ngự ba ngàn đạo!"

"Trên thế giới này, vậy mà thật sự có người có thể làm được? !"

Không chỉ có Quang Minh Tả Thiên Vương.

Ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân phóng xuất ra khí tức ba ngàn đạo mình thống ngự, chư thiên vũ trụ, một số tồn tại siêu thoát hoặc nhiều hoặc ít cũng có cảm ứng.

"Ha, thú vị."

"Không nghĩ đến kỷ nguyên Hồng Mông này lại xuất hiện một nhân vật như vậy."

"Người này so với Lam Vương ngày xưa, có lẽ xuất sắc hơn cũng khó nói."

"Kỳ quái, ta lại không có cách nào thôi diễn ra lai lịch của người này."

Nơi sâu xa nào đó trong vũ trụ.

Một đôi mắt như sao mở ra, khẽ cười một tiếng.

"Không hổ là sư tôn, sau khi lấy được 3000 đại đạo bàn, lập tức hoàn thành việc thống ngự ba ngàn đạo, phần tài tình này, ta không bằng."

Ánh mắt Lam Vương lưu chuyển, lộ ra một tia suy tư: "Sự tài tình của sư tôn, sợ sẽ khiến cho một ít người kiêng kị, hi vọng những người kia có thể thành thật một chút."

...

Bên ngoài Lam Cung.

Sở Cuồng Nhân thể hiện ra sức mạnh ba ngàn đạo tắc.

Sức mạnh kinh khủng, tiêu diệt Quang Minh Tả Thiên Vương chỉ trong chớp mắt.

Thực lực của hắn, khiến cho tất cả mọi người ở chỗ này rung động thật sâu.

"Ba ngàn đạo tắc, là ba ngàn đạo tắc đó!"

Có người nhận ra sức mạnh Sở Cuồng Nhân sử dụng, nhịn không được mà kinh hô.

Ba ngàn đạo tắc, loại sức mạnh thuộc về truyền thuyết này, bây giờ lại xuất hiện trước mắt bọn họ, chuyện này khiến họ không thể không rung động.

Ngay cả Hắc Huyền, Hắc Long Minh Thương đánh đến kịch liệt cũng không khỏi ngừng tay, nhìn Sở Cuồng Nhân, cảm thấy thật không thể tin nổi.

"Trước đó đã cảm thấy gia hỏa này rất biến thái, không nghĩ tới vậy mà lại biến thái đến loại tình trạng này, thế mà lại nắm giữ ba ngàn đạo tắc? !"

"Đây đã không thể xem như dị số, đây quả thực là quái vật."

Lúc mọi người rung động.

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía bọn người mục sư Phi Mã, Giáo Hội Quang Minh, còn có Hắc Long Không, Côn Ngô trong tay tùy tiêhn chém ra một mảnh kiếm quang mênh mông.

Kiếm quang gào thét, khiến hư không nổi lên vòng vòng gợn sóng.

Mà hai người mục sư Phi Mã, Hắc Long Không đứng mũi chịu sào, ở trước mặt luồng sức mạnh này, chỉ trong một cái chớp mắt, thân hình bị phá nát ngay tại chỗ, hồn phi phách tán!

Ngya cả rất nhiều tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh ở bên cnahj, cũng ào ào ngã xuống.

Cách đó không xa.

Nguyệt tiên tử của Dục Tiên cung, còn có các cao thủ khác nhìn mà cảm thấy tim đập nhanh run sợ.

Lúc này, bọn họ cảm thấy có chút may mắn vì mình không xuất thủ.

Nếu không thì, đoán chừng khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, ba ngàn đạo tắc lưu chuyển quanh thân, tiên huy phổ chiếu thập phương, trong lúc giơ tay nhấc chân, uy năng thâm sâu khó lường, trấn áp thiên địa.

Không bao lâu, người vây công hắn ở bốn phía liền đã chết bảy tám phần.

"Thật là đáng sợ."

"Sức mạnh ba ngàn đạo tắc, thật sự là quá đáng sợ, tuy người này chỉ ở cảnh giới Hợp Đạo, nhưng lại đồ sát Hỗn Nguyên như giết chó!"

"Đúng vậy, chỉ sợ chỉ có tồn tại cấp bậc đại đạo xuất thủ mới có biện pháp kềm chế được người này, nếu không, người nào cũng không phải là đối thủ của hắn."

Nhìn Sở Cuồng Nhân đại phát thần uy, mọi người nuốt một ngụm nước bọt, vô cùng kinh hãi, bọn người Phí Bằng của Hắc Ám nhất tộc thì lại nhiệt huyết sôi trào.

"Có người này tương trợ, Hắc Ám nhất tộc ta có thể nắm chắc phần thắng trong trận chiến với Giáo Hội Quang Minh, lại cho người này một chút thời gian, tương lai chưa hẳn không thể trưởng thành đến cấp độ giống như quân thượng, đến lúc đó chúng ta cần gì phải kiêng kị Giáo Hội nữa? !"

Phí Bằng vô cùng mừng rỡ.

Cuối cùng hắn đã biết, vì sao Hắc Ám Ma Quân sẽ giao Quân Vương lệnh cho Sở Cuồng Nhân, thực lực ở mức này này, về sau sẽ là trợ lực lớn nhất của Hắc Ám nhất tộc!

Chương 2084: Thánh kỵ sĩ Đức Lao, đối chiến cấp Đại Đạo, Hắc Ám Quân Vương lệnh xuất hiện

"Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc ngươi có lai lịch gì..."

Ngục Ngược nhìn Sở Cuồng Nhân, nhịn không được mà nỉ non nói.

Thực lực của đối phương, khiến cho hắn nhìn mà cũng có chút tim đập nhanh, khiến cho hắn, một người từ đó tới nay đều tự nhận là hơn người một bậc, cảm nhận được cảm giác bị thất bại.

Nhưng rất nhanh, cảm giác thất bại này liền hóa thành tham lam nồng đậm.

"Người này có thể dung hợp sức mạnh ba ngàn đạo tắc, có lẽ có quan hệ với truyền thừa của Lam Vương, nếu ta cũng có được truyền thừa của Lam Vương, có lẽ cũng có thể nắm giữ sức mạnh như vậy, không sai, truyền thừa của Lam Vương, Quân Vương lệnh... Ta đều muốn!"

Dã tâm và sự tham lam của Ngục Ngược đang điên cuồng tăng trưởng.

Nhưng mà bây giờ Sở Cuồng Nhân vô cùng cường đại, hắn không muốn động thủ.

Dự định bàn bạc kỹ hơn.

"Quái vật, quái vật."

Trần đại sư nhìn màn đại sát đặc sát của Sở Cuồng Nhân, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Hắn xuất ra mấy cái la bàn, xây dựng ra một trận pháp phòng ngự cường đại.

Nhưng đáng tiếc.

Trận pháp hắn xây dựng, Sở Cuồng Nhân thậm chí còn không cần để Tiểu Ái cố ý tìm cách phá trận, sức mạnh ba ngàn đạo tắc nhẹ nhàng nhất động, liền hoàn toàn khiến nó bể nát, thực lực của hai bên, căn bản không cùng một cấp độ.

Sở Cuồng Nhân không hề nói gì, Côn Ngô trong tay nhẹ nhàng vạch một cái về phía Trần đại sư, một đạo kiếm quang bắn ra chỉ cần một cái chớp mắt liền có thể chém giết đối phương.

Nhưng lúc này.

Giữa thiên địa có một luồng khí tức quang minh mênh mông phun trào ra.

Kiếm quang Sở Cuồng Nhân chém ra, lại bị tan rã.

Khí tức quang minh này, khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên.

"Giáo Hội Quang Minh lại có cao thủ xuất hiện? !"

"Là ai?"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân cũng khẽ híp một cái, lộ ra nụ cười nghiền ngẫm.

Chỉ thấy ở trong hư không, một lượng lớn khí tức quang minh phun trào, ngưng tụ thành một con đường ánh sáng chói lọi, ngay sau đó, ở cuối con đường, một nam tử mặc một bộ chiến giáp màu trắng bạc, thân cưỡi ngựa trắng, đạp không mà đến!

Ánh sáng vô cùng tinh khiết, giống như đại biểu cho kỵ sĩ quang minh!

"Thân cưỡi Thiên Mã màu trắng, là thánh kỵ sĩ của giáo hội! !"

Có người kinh hô.

Ở Giáo Hội Quang Minh, thiết lập một quân đội đặc thù.

Người trong quân đội này cực ít.

Nhưng mỗi một người đều là cường giả đứng đầu, am hiểu chiến đấu, chuyên môn trợ giúp giáo hội diệt trừ ngoại địch, là chủ lực dùng để kháng cường đại dị đoan.

Bọn họ được gọi là, thánh kỵ sĩ!

"Ta là thánh kỵ sĩ, Đức Lao!"

Đối phương cưỡi màu trắng Thiên Mã, đi đến trên đầu Sở Cuồng Nhân, sức mạnh quang minh bá đạo tuyệt luân như là thác nước trút xuống, ý đồ áp chế Sở Cuồng Nhân.

Nhưng ba ngàn đạo tắc quanh người Sở Cuồng Nhân phun trào, thần sắc lạnh nhạt.

Luồng áp lực kia, không ảnh hưởng đến hắn chút nào.

"Có thể nắm giữ ba ngàn đạo tắc, ngươi làm cho người ta kính nể, nhưng ngươi lại là đồng bọn với dị đoan, cam nguyện đọa lạc, ta đại diện cho nữ thần, tiến hành thẩm vấn ngươi!"

Đức Lao lạnh nhạt nói.

Trong tay hắn xuất hiện một thanh trường mâu màu bạc trắng.

Thiên Mã dưới hí lên một tiếng, lao về phía Sở Cuồng Nhân, Thiên Mã này cực kỳ không tầm thường, chiến lực mạnh mẽ, thậm chí có thể so với Hỗn Nguyên.

Mà bản thân Đức Lao lại có thực lực cảnh giới Đại Đạo.

Một người một ngựa, khởi xướng trùng phong, có sức mạnh quang minh vô biên tùy thân, giống như thiên quân vạn mã nghiền ép vế phía Sở Cuồng Nhân, vô cùng cường đại.

Sức mạnh chưa đến, uy thế đã đủ để khiến người ta sợ hãi đến chân nhũn ra.

"Thanh Liên Quyết, Sáng Thần Đãng Hoàn Vũ!"

Sở Cuồng Nhân thúc giục sức mạnh Thanh Liên, đánh ra một kích, ba ngàn đạo tắc cũng nằm trong đó, dấy lên gợn sóng đạo tắc trong hư không, cũng vô cùng mạnh mẽ.

Một tiếng phịch vang lên.

Hai luồng sức mạnh va chạm, Sở Cuồng Nhân bay ngược ra sau vạn trượng.

Còn Đức Lao, thì ngồi phía trên Thiên Mã, ánh sáng trên người lưu chuyển, khí tức lẫm liệt, cho người ta cảm thấy mình không thể chiến thắng bộ dáng, khiến người ta vô cùng say mê.

"Đây chính là chiến lực cảnh giới Đại Đạo."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Cảnh giới Đại Đạo, sức mạnh họ nắm giữ đã không phải sức mạnh đạo tắc, sức mạnh Hỗn Nguyên, mà chính là sức mạnh đại đạo được hình thành khi một loại đạo nào đó thăng hoa!

Luồng sức mạnh này, thậm chí đủ để phá hủy một vũ trụ.

"Có thể đỡ một lần trùng phong của ta, sức mạnh ba ngàn đạo tắc, quả thật là làm cho người ta tán thưởng, nhưng đạo tắc, làm sao có thể tranh phong với đại đạo? !"

Đức Lao từ tốn nói.

Hắn giơ cao trường mâu trong tay, một đạo dòng nước lũ quang minh bao phủ ra.

Bên trong dòng nước lũ nổi lên từng đoá từng đoá bọt nước.

Mỗi một đóa, đều ẩn chứa sức mạnh đánh nát ngàn vạn hành tinh.

Không ít người thấy cảnh này, trong lòng hoảng sợ không thôi.

"Thật cường đại, sức mạnh thật cường đại."

"Đây chính là cảnh giới Đại Đạo, áp đảo Hỗn Nguyên, Cảnh giới Đại Đạo giới siêu thoát khỏi đại đạo Vũ Trụ, thật sự là quá đáng sợ."

Đối với vô số tu sĩ mà nói.

Cảnh giới Đại Đạo và bọn họ, cơ bản là tồn tại ở hai không gian khác nhau.

"Lần này, chỉ sợ gia hỏa này khó thoát tai kiếp."

"Đúng vậy..."

Mọi người lắc đầu.

Có người không khỏi tiếc hận, dù sao thì từ xưa đến nay, bên trong vô số kỷ nguyên, người có thể dung hòa ba ngàn đạo tắc, ít càng thêm ít.

Dùng hiếm thấy cũng không đủ để hình dung.

Không ít người, chỉ xem đó là một truyền thuyết.

Hiện tại, truyền thuyết xuất hiện ở trước mặt bọn họ, lại phải bỏ mạng.

Nếu không, bọn họ còn muốn nhìn đối phương có thể đi tới một bước nào đây.

Quang Minh Trường Hà cuồn cuộn, nghiền ép ra.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, pháp tướng Bàn Cổ sau lưng, ngưng tụ thành.

Khai Thiên Thần Phủ bổ xuống.

Lấy Lực chi đại đạo làm chủ, các đại đạo còn lại tụ hợp ở trong đó.

Một tiếng phịch vang lên.

Sông dài cuồn cuộn dấy lên mấy chục đóa bọt nước.

Pháp tướng Bàn Cổ, trực tiếp bị phá nát!

Sở Cuồng Nhân lảo đảo lùi lại.

"Tiểu tử!"

Hắc Huyền thấy thế, quá sợ hãi, hắn muốn tiến đến giúp đối phương, nhưng lại bị Hắc Long Minh Thương dây dưa kéo lại, căn bản không có cách nào thoát thân.

"Đáng chết, ngươi cút ngay cho ta!"

"Hắc Huyền, gia hỏa kia chết chắc, ngươi cũng không ngoại lệ..."

Hắc Long Minh Thương cười lạnh nói.

Một bên khác.

"Chiêu tiếp theo, chính là thứ kết thúc con đường của ngươi!"

Thánh kỵ sĩ Đức Lao băng lãnh nhìn Sở Cuồng Nhân nói ra.

Trường mâu trong tay giơ cao, Quang Minh Trường Hà dâng trào không thôi kia trút xuống, trùng trùng điệp điệp, lại nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân lần nữa.

Chỉ thấy lúc này.

Rrên người Sở Cuồng Nhân phun trào ra một luồng sức mạnh hắc ám doạ người!

Sức mạnh này, kéo theo sức mạnh ba ngàn đạo tắc, tụ hợp hình thành từng đạo từng đạo kết giới, đúng là ngăn cản Quang Minh Trường Hà cuồn cuộn kia ở bên ngoài.

Đột nhiên xuất hiện biến hóa, khiến cho mọi người vô cùng kinh ngạc.

"Loại khí tức này, chẳng lẽ là..."

Hắc Huyền sững sờ, trên mặt lập tức lộ ra cuồng hỉL "Khá lắm, không nghĩ tới tiểu tử này còn nắm giữ át chủ bài như thế!"

Thánh kỵ sĩ Đức Lao nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt dần dần trở nên ngưng trọng.

Giờ phút này, trên người đối phương hiện ra một lượng lớn sức mạnh hắc ám.

Cả người dường như hóa thành một lỗ đen, khí tức quang minh bốn phía đều bị hắn cắn nuốt, như muốn khiến cho thiên địa này trầm luân vào hắc ám vô biên.

Một màn quỷ quyệt doạ người này, khiến cho thánh kỵ sĩ liên tưởng đến một người.

Đó là dị đoan kinh khủng nhất được ghi lại trong thần điển của giáo hội!

Hắc Ám Ma Quân! !

"Chư thiên không người nào có thể quyết định con đường của ta!

Chớ nói chi là đường cùng!"

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, sức mạnh hắc ám phun trào ra, kết giới bốn phía điên cuồng nổ tung, Quang Minh Trường Hà mênh mông kia cũng trực tiếp tán loạn.

Hắc ám vô biên, bao phủ thiên địa.

Làm cho người ta áp lực hít thở không thông, khiến lòng người ngạt thở.

Giờ phút này, tứ chi của Thiên Mã dưới hông thánh kỵ sĩ Đức Lao cũng đang phát run, phát ra tiếng gầm xao động bất an, nhịn không được mà lùi lại mấy bước.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? !"

"Trời ạ, luồng sức mạnh hắc ám này, còn kinh khủng hơn cả của Hắc Ám Tà Long! Rốt cuộc gia hỏa này và Hắc Ám nhất có quan hệ như thế nào?"

Mọi người kinh hãi, không hiểu.

Mà trên người Sở Cuồng Nhân, một đạo lưu quang màu đen bay lượn ra.

Trong chốc lát, hóa thành một cổ lệnh to lớn đen nhánh trong hư không.

Phía trên cổ lệnh, có hắc quang lưu chuyển.

Tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh ở chỗ này, cảm thấy Quang Minh chi đạo trong cơ thể bị áp chế, cho dù là thánh kỵ sĩ Đức Lao cũng không ngoại lệ.

Hắc Ám Quân Vương lệnh xuất hiện, ánh sáng ảm đạm!

Chương 2085: Áp chế thánh kỵ sĩ, ánh sáng che chở thân thể ta, thần lực hỗ trợ

"Hắc Ám Quân Vương lệnh! !"

Nhìn Sở Cuồng Nhân lấy Quân Vương lệnh ra, Ngục Ngược kinh hô một tiếng.

Mà Hắc Huyền cười ha ha: "Không nghĩ tới hắn lại có thể thúc giục sức mạnh bên trong Quân Vương lệnh, xem ra Quân Thượng vô cùng tín nhiệm đối với người này."

Sức mạnh của Quân Vương lệnh, nếu không có Ma Quân cho phép, những người khác không có cách nào vận dụng, vốn là, hắn coi là Sở Cuồng Nhân chỉ là có Quân Vương lệnh.

Nhưng không nghĩ tới, ngay cả sức mạnh trong đó, đối phương cũng có thể điều động.

Hắn thấy, đây nhất định là do Hắc Ám Ma Quân trao quyền.

Ma Quân, là thật sự xem Sở Cuồng Nhân thành tâm phúc.

Mà tâm lý của Hắc Huyền vốn đã có chút khúc mắc đối với việc làm thú cưỡi cho đối phương, nhưng hiện tại, khúc mắc này cũng tiêu tán theo khi nhìn thấy đối phương dùng Quân Vương lệnh.

Quân Vương lệnh, chỉ có Hắc Ám Ma Quân mới có thể sử dụng.

Sở Cuồng Nhân cũng có thể dùng.

Đổi một góc độ khác, thì hắn chính là người phát ngôn của Ma Quân.

Làm thú cưỡi cho hắn, không phải là làm thú cưỡi cho Ma Quân sao?

Không thể không nói, đây thật sự là một hiểu lầm mỹ diệu.

Thánh kỵ sĩ Đức Lao nhìn Sở Cuồng Nhân thúc giục Hắc Ám Quân Vương, sắc mặt đã ngưng trọng như nước: "Ngươi và Hắc Ám Ma Quân có quan hệ như thế nào?"

"Chuyện này không quan trọng."

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng cười một tiếng, sức mạnh hắc ám trên người điên cuồng phun trào, trùng kích bốn phía: "Quan trọng là, ngươi làm sao để cầu được sống từ trong tay ta!"

Nói xong, hắn đưa tay nắm một cái trong hư không.

Một thanh trường mâu đen nhánh nhanh chóng ngưng tụ thành.

Vút!

Trường mâu bắn ra, uy thế mạnh mẽ, như muốn xé rách hư không.

"Hừ!"

Thánh kỵ sĩ Đức Lao hừ lạnh một tiếng, trường mâu trong tay đâm ra.

Sức mạnh quang minh vận chuyển.

Nhưng đột nhiên a, hắn phát hiện Quang Minh chi đạo của mình đúng là bị Hắc Ám Quân Vương lệnh chế trụ, khó có thể phát huy ra tất cả sức mạnh.

"Không tốt!"

Hắn biến sắc.

Tiếp đó bóng người lóe lên, tránh qua một bên.

Nhưng Thiên Mã dưới hông hắn liền không có vận khí tốt như vậy, trực tiếp bị khí tức sắc bén do trường mâu tiêu tán ra xé thành hai nửa.

Sương máu phun ra.

Sắc mặt thánh kỵ sĩ Đức Lao âm trầm nhìn tình cảnh này: "Hỗn trướng!"

Bóng người hắn lóe lên, giống như một đạo tia chớp màu trắng bắn về phía Sở Cuồng Nhân, trường mâu trong tay vung vẩy ra, sức mạnh quang minh dập dờn.

"Tuy Quân Vương lệnh có thể ngăn chặn Quang Minh chi đạo của ta, nhưng làm thánh kỵ sĩ, trải qua vô số trận chiến, luận kinh nghiệm chiến đấu không chỉ gấp ngươi hàng trăm lần, ngươi vẫn không phải là đối thủ của ta như cũ!"

Hắn khua trường mâu trong tay.

Mỗi một chiêu đều vô cùng điên cuồng, uy thế cũng vô cùng mạnh mẽ tuyệt luân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân thấy thế, lại khẽ cười một tiếng.

Thân ảnh của hắn trở nên lơ lửng không cố định.

Tất cả công kích của Đức Lao cũng bị hắn tuỳ tiện né tránh, không chỉ có như thế, trường kiếm trong tay chém ra, đều đánh vào điểm yếu trong chiêu thức của Đức Lao, làm cho đối phương mệt mỏi ứng phó, đúng là bị áp chế lại!

"Luận kinh nghiệm chiến đấu? Ta không bằng ngươi, nhưng luận chiến lực, ngươi kém xa ta!" Trường kiếm trong tay Sở Cuồng Nhân trảm xuống, rơi vào trên ngực Đức Lao.

Kiếm khí bá đạo tuyệt luân bắn ra, trực tiếp quét bay đối phương ra ngoài, đại đạo trong cơ thể bởi vì một kích này, mà phát ra từng tiếng nổ lớn.

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương, sắc mặt mang theo vẻ nghiền ngẫm.

Thánh kỵ sĩ quả thật là tu sĩ am hiểu chiến đấu, kinh nghiệm chiến đấu của hắn gần như không ai trong cùng cảnh giới có thể vượt qua.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không giống vậy, hắn có Tiểu Ái, căn bản không cần kinh nghiệm chiến đấu gì, Tiểu Ái hoàn toàn có thể giúp hắn phân tích ra con đường công kích tốt nhất và sơ hở bên trong chiêu thức của đối phương, tuỳ tiện tiên cơ đường đi của địch!

Thậm chí còn có thể dữ đoán quỹ đạo tương lai!

"Quang Minh Đại Thẩm Phán!"

Thánh kỵ sĩ Đức Lao gầm nhẹ một tiếng, trường mâu trong tay bộc phát ra từng đạo từng đạo quang huy tươi sáng, sức mạnh đại đạo quang minh vô cùng cường đại đổ xuống.

Tuy bị Quân Vương lệnh áp chế.

Nhưng sức mạnh hắn có thể phát huy ra, vẫn không thể khinh thường như cũ.

Quang cầu to lớn bay lượn ra.

Sức mạnh bá đạo, còn cường đại hơn so với khi hình chiếu của Quang Minh Tả Thiên Vương thi triển, dù sao thì, đây là một vị tồn tại cảnh giới Đại Đạo tự mình thi triển.

Quang Minh thẩm phán, quang huy phổ chiếu thập phương.

Sở Cuồng Nhân nắm chặt Côn Ngô trong tay.

Vô số đạo tắc huyền diệu lưu chuyển ra, sức mạnh ba ngàn đạo tắc, phối hợp với sức mạnh hắc ám của Hắc Ám Quân Vương lệnh, hóa thành một dòng nước lũ đen nhánh.

Đùng! !

Hai luồng sức mạnh va chạm.

Thiên địa rung chuyển, uy lực của nó càn quét ra, địa vực trong phương viên mấy trăm vạn dặm bị năng lực này bao phủ, sơn mạch, dòng sông, vân vân đều bị phá nát.

Ngoại trừ Lam Cung, mặt đất trong phương viên trăm vạn dặm đều bị san bằng.

Đây là Hồng Mông đại thế giới.

Nếu là ở vũ trụ, sức mạnh của một kích này đủ để phá hủy mấy chục tinh hệ.

Ở dưới năng lượng trùng kích mạnh mẽ, không ít người vây xem đã ngã xuống.

Tất cả mọi người biết, có vài trận chiến, không phải muốn vây xem liền có thể vây xem, ào ào nhanh chóng lùi lại, sợ bị trận trùng kích tiếp theo liên lụy.

"Trận chiến của hai người này thật sự quá kinh khủng."

"Đây tuyệt đối là trận chiến cấp bậc Đại Đạo, quá dọa người."

Mọi người nuốt một ngụm nước bọt, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Có người nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng ngưng trọng.

Một cảnh giới Hợp Đạo, tu vi không biết kém hơn bao nhiêu so với cảnh giới Đại Đạo.

Nhưng lại có thể đánh đến hừng hực khí thế với một cảnh giới Đại Đạo.

Thậm chí còn có xu thế áp chế đối phương, chiến lực đối phương triển hiện ra thật sự quá không thể tưởng tượng nổi.

Dạng này cảnh giới Hợp Đạo, bọn họ chưa từng thấy qua.

"Người này tuyệt đối là dị số bên trong dị số."

"Đúng vậy, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, người này sẽ là một trong những tồn tại làm người ta chú ý nhất bên trong kỷ nguyên này."

"Đúng vật, thậm chí đối phương còn có cơ hội phong vương! !"

"Khiến người ta chờ mong."

"Nhưng điều kiện tiên quyết của tất cả những thứ này là, hắn phải sống sót!"

Trận chiến vẫn còn tiếp tục.

Bị Hắc Ám Quân Vương lệnh áp chế, chiến lực của thánh kỵ sĩ Đức Lao hạ xuống trên diện rộng, còn về phía Sở Cuồng Nhân, lại là càng đánh càng hăng.

Càng trở nên quen thuộc đối với Hắc Ám Quân Vương lệnh cùng sức mạnh ba ngàn đạo tắc.

Tiếp tục như vậy nữa, ta, sẽ chết? !

Thánh kỵ sĩ Đức Lao thầm nghĩ.

Sau đó, hắn hít sâu một hơi.

Chỉ thấy hắn thét dài một tiếng, trên người bộc phát ra một luồng khí tức quang minh không có gì sánh kịp, luồng khí tức này, dường như dẫn động tồn tại nào đso trong bóng tối.

Ở phía sau hắn, một hư ảnh từ từ hiện lên.

"Quang minh che chở thân ta, thần lực hỗ trợ!"

Thánh kỵ sĩ Đức Lao vô cùng thành tín nói ra.

Trong nháy mắt.

Một luồng sức mạnh trong bóng tối gia tăng sức mạnh ở trên người hắn.

"Chủ nhân, đối phương đang lợi dụng sức mạnh tín ngưỡng, điều động sức mạnh của cá nhân nào đó, đoán chừng chính là nữ thần Quang Minh bên trong giáo hội."

Tiểu Ái phân tích một chút, cho ra kết luận.

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Hắn nhìn hư ảnh sau lưng thánh kỵ sĩ Đức Lao kia, cũng ẩn ẩn thấy được hình tượng của một nữ thần, quang huy vô tận bao phủ ở trên người nàng.

Thần thánh không thể xâm phạm.

"Dị đoan, lãnh giáo sức mạnh cường đại của nữ thần một chút đi!"

Thánh kỵ sĩ Đức Lao lớn tiếng nói.

Có thể lên làm thánh kỵ sĩ, ngoại trừ thực lực, còn cần có tín ngưỡng cuồng nhiệt đối với nữ thần Quang Minh, loại tính ngưỡng này, ở một mức độ nào đó có thể đạt được sự che chở của nữ thần Quang Minh, thu hoạch được sự hỗ trợ từ thần lực của nàng.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân thánh kỵ sĩ có địa vị cao thượng ở giáo hội.

"Vậy thì đến đtajw một dấu chấm đi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Chỉ thấy sức mạnh hắc ám trên người hắn phun trào ra.

Sức mạnh ba ngàn đạo tắc vờn quanh người.

Không chỉ có như thế, trong cơ thể còn có một luồng sức mạnh đại đạo Vũ Trụ tuôn ra.

Vô số luồng sức mạnh gia tăng, khiến cho Sở Cuồng Nhân bây giờ, mạnh mẽ tuyệt luân, đưa tay ra, không gian đang điên cuồng rung động.

Chương 2086: Đánh giết thánh kỵ sĩ, Hắc Hỏa thành, một trong bát đại dị đoan Ngục Viêm

Sở Cuồng Nhân, thánh kỵ sĩ Đức Lao.

Khí tức của hai người va chạm.

Đạo và đạo đang dây dưa nổ tung, giống như từng đoá từng đoá pháo bông.

Chỉ thấy Đức Lao bay lên không trung, bộc phát ra đòn đánh mạnh nhất, giơ cao trường mâu trong tay, đánh ra một kích, hóa thành một đạo cột sáng màu trắng!

Phía trên quang trụ, có vô số hỏa diễm bạch sắc quấn quanh.

Giống như muốn khiến vạn vật trên thế gian lâm vào tận thế!

Mà trong mắt Sở Cuồng Nhân nổi lên một tia băng lãnh, mấy luồng sức mạnh trong cơ thể dung hợp, nhất là sức mạnh ba ngàn đạo tắc kia, giữa bọn chúng, đúng là phát ra một luồng sức mạnh cộng hưởng kỳ lạ, uy năng như diều gặp gió!

"Pháp tướng Bàn Cổ, dốc hết sức khai thiên!"

Sở Cuồng Nhân gầm nhẹ một tiếng.

Thần thông của Sáng Thế Chi Thần vũ trụ Bàn Cổ bỗng nhiên bạo phát!

Ba ngàn đạo tắc, hóa thành Khai Thiên Thần Phủ bổ ra, bên trong lưỡi búa, bộc phát ra hàng tỉ tiên huy quang mang, uy năng mạnh mẽ, khiến trong lòng mọi người run lên.

Một búa này, khai thiên tích địa!

Một búa này, cũng muốn hủy thiên diệt địa!

Cột sáng màu trắng, ánh búa có ba ngàn đạo tắc lượn lờ...

Hai luồng sức mạnh này va chạm vào nhau trong nháy mắt.

Đạo và đạo đang điên cuồng va chạm.

Uy năng tuyệt thế, như khiến cho không gian phát ra một tiếng ong ong.

Răng rắc...

Ngay sau đó, một vết rách nhỏ xíu xuất hiện.

Phải biết rằng nơi này chính là Hồng Mông đại thế giới, kết cấu không gian của nó vô cùng vững chắc, thế mà cũng bị xé ra một vết rách.

Dù chỉ là một vết nứt nhỏ xíu, nhưng cũng đủ kinh người.

Vết rách nàynếu là ở vũ trụ khác, đã đủ nhấn chìm một tinh hệ.

Sau khi cực chiêu va chạm.

Chỉ thấy ánh búa như dòng nước lũ, đánh nát cột sáng màu trắng, trong nháy mắt đã nuốt sống thánh kỵ sĩ Đức Lao, thân hình của đối phương, dần dần tan rã.

Dường như biết mình hẳn phải chết, Đức Lao không hề xin tha thứ, thần sắc lạnh lùng: "Dị đoan, rồi sẽ có một ngày sẽ, thần của ta sẽ ban cho ngươi thần phạt!"

Nói xong, hắn liền hóa thành một đoàn tro tàn tiêu tán.

Sở Cuồng Nhân nhìn tình cảnh này, thần sắc hờ hững: "Ta chờ mong lúc thần của ngươi bị ta giẫm ở dưới chân, sẽ có biểu hiện gì."

Lời nói nhạo báng thần thánh như thế, nhanh chóng chọc giận tất cả mọi người của Giáo Hội Quang Minh.

Nhưng bọn họ lại không dám xuất thủ.

Ngay cả thánh kỵ sĩ đều đã chết, huống chi là bọn họ?

"Mục sư Phi Mã, thánh kỵ sĩ Đức Lao liên tục ngã xuống, dị đoan như thế, chỉ sợ chỉ có giáo chủ xuất thủ, mới có thể kềm chế được hắn."

"Đúng vậy, dựa vào chúng ta, căn bản không phải là đối thủ."

Tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, tiếp đó, ngồi lên chiến thuyền, chạy trối chết.

Một bên khác.

Trần đại sư cũng vắt chân lên cổ mà chạy.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Hắc Long Minh Thương đang đánh đến đến như hỏa như đồ với Hắc Huyền cách đó không xa, bóng người lóe lên, liền muốn đi lên hỗ trợ.

Tuy Quân Vương lệnh cường đại.

Nhưng chỉ hữu dụng đối với người của Giáo Hội Quang Minh.

Tác dụng đối với Hắc Long không lớn.

Hơn nữa, để sử dụng món bảo vật này, cần hao phí một lượng lớn sức mạnh, cho nên Sở Cuồng Nhân thu vào, chỉ dùng sức mạnh ba ngàn đạo tắc thuần túy nhất.

Mấy chiêu đánh tới, Hắc Long Minh Thương chịu một chút thương thế.

"Hừ, Hắc Huyền, hôm nay ta buông tha ngươi trước, nhưng món nợ của chúng ta vẫn chưa hết đâu, sau này chúng ta lại tính tiếp!"

"Còn có ngươi, Nhân tộc, Hắc Long nhất mạch ta nhớ kỹ ngươi."

Hắc Long Minh Thương hừ lạnh một tiếng, lập tức nhanh chóng thối lui.

Là một tồn tại cảnh giới Đại Đạo, tuy hắn không phải đối thủ khi hai người Sở Cuồng Nhân và Hắc Huyền liên thủ, nhưng muốn rời khỏi cũng không phải việc khó.

"Ha ha ha, tiểu tử, ngươi làm rất gọn gàng."

Hắc Huyền hóa thành hình người.

Là một tráng hán cao lớn áo đen, cao hơn Sở Cuồng Nhân tầm hai cái đầu.

Hắn dùng lực vỗ vỗ bả vai Sở Cuồng Nhân, cười to nói: "Không nghĩ tới ngươi lại có loại bản lãnh này, bội phục bội phục."

Hắc Huyền quả thật không nghĩ tới, Sở Cuồng Nhân ngay cả cảnh giới Đại Đạo cũng có thể giết.

Hắn đột nhiên có chút nghĩ mà sợ.

Nếu thời điểm hắn vừa mới đột phá phong ấn, liều lĩnh muốn giết Sở Cuồng Nhân, thì bây giờ... Đoán chừng mình sẽ chết.

Nghĩ đến đây, hắn rùng mình một cái.

Quyết định.

Sau này vẫn bớt trêu chọc tiểu biến thái này thì tốt hơn.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Lúc này.

Ngục Ngược từ một bên đi tới, chắp tay nói với Sở Cuồng Nhân: "Thực lực của Sở đạo hữu, tại hạ kính nể vạn phần, Hắc Ám nhất tộc ta, có thể có được một trợ lực như Sở đạo hữu, thật sự là phúc phận của tộc ta."

Hắn vô cùng tâng bốc.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn mơ hồ ngửi được một tia không có hảo ý.

Trên mặt hắn lộ ra nụ cười thâm sâu, cũng không thèm để ý.

"Chuyện ở Lam Cung, đã xử lý xong rồi, tiếp đó, làm phiền các hạ tiếp tục mang bọn ta đi tìm Ngục Viêm."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Tất nhiên."

Ngục Ngược cười nhạt một tiếng.

Lúc lên đường, Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Hắc Huyền.

Mà đối phương ngầm hiểu, hóa thành long hình trong nháy mắt, bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, trực tiếp ngồi ở trên đầu của đối phương.

Tình cảnh này, khiến mọi người nhìn mà tim đập nhanh.

"Ông trời ơi, hắn đúng là xem Hắc Huyền thành vật cưỡi? !"

"Mẹ nó, gia hỏa này cũng quá đáng sợ đi."

Hắc Huyền chính là tồn tại cấp bậc đại đạo đó.

Thậm chí còn có danh khí không nhỏ ở trên kỷ nguyên Hồng Mông.

Một nhân vật như vậy, vậy mà lại cam tâm tình nguyện làm vật cưỡi cho người khác? !

Loại chuyện này, quả thực đổi mới tam quan của mọi người.

Ngay cả sắc mặt của Ngục Ngược cũng hơi đổi.

"Sở đạo hữu, ngươi đây là..."

"Không có gì tốt mà hỏi, còn không dẫn đường."

Còn chưa chờ Sở Cuồng Nhân trả lời, Hắc Huyền liền trực tiếp mở miệng nói ra.

Sở Cuồng Nhân hơi ngoài ý muốn.

Hắc Huyền này, tựa như càng ngày càng thích ứng với việc làm vật cưỡi của mình.

Như thế cũng tốt.

Mấy người lại xuất phát lần nữa.

Sở Cuồng Nhân ngồi ngay ngắn ở trên đầu Hắc Huyền, một bên khôi phục tu vi, một bên ngẫm nghĩ lại toàn bộ trận chiến, nhất là trận chiến với thánh kỵ sĩ.

Đó là lần thứ nhất hắn động thủ với tồn tại cấp Đại Đạo.

Đột nhiên, hắn nghĩ tới thời điểm mình đánh ra một chiêu cuối cùng, cộng hưởng do ba ngàn đạo tắc sinh ra, một khắc này, sức mạnh ba ngàn đạo tắc lại cường đại hơn nhiều.

Điểm này, khiến hắn cảm thấy hết sức hứng thú.

Hắn để Tiểu Ái phân tích một hồi.

Ba ngàn đạo tắc, từ xưa đến nay đều không có bao nhiêu người có thể nắm giữ luồng sức mạnh này, luồng sức mạnh này có bao nhiêu kỳ lạ, cũng không có bao nhiêu người biết.

Sở Cuồng Nhân vừa mới nắm giữ, cũng không thể nói là nắm giữ toàn bộ sự ảo diệu của nó.

Trong khoảng thời gian trước khi đến gặp mặt Ngục Viêm.

Hắn bắt đầu thôi diễn ba ngàn đạo tắc, không ngừng tinh tiến bản thân.

Khoan hãy nói.

Thời gian hai năm, hắn thật đúng là tiến bộ không ít, hơn nữa, khi thôi diễn với Tiểu Ái, khiến cho hắn tạo ra chiêu thức mới trên cơ sở ba ngàn đạo tắc.

Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra.

Một luồng khí thế thâm thúy lóe lên bên trong ánh mắt hắn.

Trong nháy mắt đó, Ngục Ngược một mực ở bên cạnh quan sát Sở Cuồng Nhân, không hiểu sao lại xuất hiện một loại cảm giác tim đập nhanh, âm thầm kinh ngạc.

"Tại sao ta cảm thấy, khí tức của hắn càng thêm sâu không lường được so với hai năm trước, mới chỉ có hai năm, chẳng lẽ hắn lại có tiến bộ?"

Ngục Ngược không thể tin được.

Hai năm, đối với tồn tại ở cảnh giới bọn họ, không đáng kể chút nào.

Nhanh như vậy mà đã có tiến bộ?

Quả thực thật không thể tin được.

"Sở đạo hữu, phía trước chính là Hắc Hỏa thành."

Ngục Ngược nói ra.

Hắc Hỏa thành, là nơi ở của Ngục Viêm, cũng là một trong những điểm tụ tập của Hắc Ám nhất tộc, là chỗ mà Giáo Hội Quang Minh một mực nhằm vào.

Rất nhanh, mấy người liền đi tới Hắc Hỏa thành.

Đến gặp bọn họ, chính là Ngục Viêm bị giáo hội liệt vào một trong bát đại dị đoan, lối ăn mặc của đối phương không kém bao nhiêu so với Ngục Ngược.

Đều là một bộ hắc bào, phía trên thêu đồ án hỏa diễm.

Đầu đội một vương quan hắc hỏa, toàn thân tản ra một luồng khí tức bá đạo.

"Ha ha, Ngục Viêm, đã lâu không gặp."

Hắc Huyền cười ha ha một tiếng.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo.

Chỉ thấy trên người Ngục Viêm bộc phát ra một luồng khí tức vô cùng, mạnh mẽ đưa tay ra, hắc hỏa bùng cháy, mục tiêu chính là... Sở Cuồng Nhân!

Chương 2087: Cửu âm và Xích Vân, Ngục Viêm tính kế, ba trong bát đại dị đoan

Bên trong Hắc Hỏa thành, Hắc Huyền, Sở Cuồng Nhân chính thức gặp mặt một trong bát đại dị đoan, Ngục Viêm.

Nhưng đối phương vừa nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, lại lập tức xuất thủ, ngọn lửa màu đen bá đạo gào thét xông ra, uy thế dồi dào tuyệt luân, khóa chặt Sở Cuồng Nhân phía trên đầu rồng!

Thần sắc Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, ngưng tụ kiếm chỉ, sức mạnh đạo tắc phun trào từ đầu ngón tay.

Một kiếm chém ra, sức mạnh ba ngàn đạo tắc gào thét.

Đạo tắc, hắc hỏa, hai luồng sức mạnh va chạm, hai bên đều bị đẩy lui.

Ngục Viêm vô cùng ngoài ý muốn nhìn Sở Cuồng Nhân một chút.

Mà Hắc Huyền thì nổi giận gầm lên một tiếng: "Ngục Viêm, ngươi làm cái gì thế? !"

"Hắc Huyền, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ giết người này, giúp ngươi giải thoát!" Bộ dáng của Ngục Viêm trông vô cùng trượng nghĩa.

Nhưng Hắc Huyền lại chửi ầm lên: "Giải thoát cái rắm, ngươi biết hắn là ai sao? Hắn là tâm phúc của quân thượng, hắn có Quân Vương lệnh trong tay, ngươi dám làm loạn!"

Nghe đến đây, Ngục Viêm càng thêm ngoài ý muốn: "Cái gì? Hắn chính là người nắm giữ Quân Vương lệnh?"

Hắn thu liễm hắc hỏa, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, chắp tay nói ra: "Thật đúng là lũ lụt vọt vào miếu Long Vương, đều trách ta, đã mạo phạm huynh đệ."

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, lại lộ ra nụ cười lạnh nhạt: "Các hạ thật không biết thân phận của ta?"

"Tại hạ thật không rõ ràng, ta nhìn thấy huynh đệ ngươi ngồi ở trên đầu Hắc Huyền, còn tưởng rằng Hắc Huyền bị ngươi bức hiếp, nên mới nóng vội xuất thủ."

Ngục Viêm nói ra, bộ dáng như thể xúc động vì huynh đệ.

"Ha, thật sao?"

Sở Cuồng Nhân cười cười, cũng không hỏi thêm nữa.

"Nói nhiều như vậy làm gì, Ngục Viêm, chúng ta đi đường lâu như vậy, ngươi cũng không chịu chiêu đãi chúng ta tốt một chút." Hắc Huyền ở một bên có chút bất mãn.

"Là lỗi của ta, ta sẽ cho người đi chuẩn bị."

Rất nhanh, tin tức Hắc Ám Tà Long đi đến Hắc Hỏa thành liền truyền ra.

Tộc nhân của Hắc Ám nhất tộc trong thành, vô cùng hưng phấn.

"Quá tốt rồi, Tà Long đại nhân cũng tới, lần này, rốt cuộc chúng ta cũng không cần sợ những tên của Giáo Hội Quang Minh kia nữa."

"Nhưng ta nghe nói Tà Long đại nhân bị phong ấn rất lâu, sức mạnh mười không còn một."

"Không có việc gì, tin tưởng Ngục Viêm đại nhân sẽ nghĩ biện pháp giúp Tà Long đại nhân khôi phục."

Hắc Hỏa thành, bên trong một tòa cung điện.

Giờ phút này, Hắc Huyền đang ngồi ăn uống, ở trước mặt hắn bày đầy các loại mỹ tửu món ngon, mỗi một loại đều ẩn chứa linh khí nồng đậm.

Đây không chỉ là món ăn bình thường, mà còn là bảo vật bổ dưỡng tuyệt hảo.

"Thật thoải mái!"

Hắc Huyền ăn đến vô cùng thoải mái, cười lớn một tiếng, qua một phen ăn uống, sức mạnh của hắn lại khôi phục một chút.

"Ha, ngươi tùy tiện ăn đi, không đủ thì ta lại cho người lấy cho ngươi."

Ngục Viêm cười nhạt nói, lập tức nhìn về phía Sở Cuồng Nhân: "Đúng rồi, không biết Sở đạo hữu kết bạn với quân thượng của chúng ta bằng cách nào."

"Cơ duyên xảo hợp."

"Vậy tình huống hiện tại của chủ nhân như thế nào?"

"Không thể trả lời."

"Chuyện này... Sở đạo hữu, ngươi không nói rõ hơn một chút, rất khó làm chúng ta tin phục." Ngục Viêm nói ra.

"Không quan trọng, các ngươi chỉ cần biết Quân Vương lệnh trong tay ta là được, chẳng lẽ, ngươi muốn chống lại Quân Vương lệnh sao?"

Sở Cuồng Nhân giống như cười mà không phải cười nói.

"Tuyệt không có ý này!"

"Vẫn nên là như thế."

Sau khi yến hội kết thúc, Ngục Viêm lệnh cho người dưới an bài tốt chỗ ở cho hai người Sở Cuồng Nhân, Hắc Huyền.

Rất nhanh.

Trong cung điện, chỉ còn lại Ngục Viêm, và Ngục Ngược.

"Phụ thân, ngươi định làm gì?"

"Thực lực của Sở Cuồng Nhân, có thể xác định sao?" Ngục Viêm thản nhiên nói, trên mặt tràn đầy lạnh lùng.

"Có thể so với cảnh giới Đại Đạo!"

"Cái này quá sơ lược, bên trong cảnh giới Đại Đạo cũng có mạnh yếu, theo tình báo ngươi gửi tới, không đủ phán đoán ra trình độ cụ thể của hắn, chuyện Quân Vương lệnh rất quan trọng, ta không cho phép có nửa điểm sơ xuất, cho nên... Nghĩ hết tất cả biện pháp, phán đoán chiến lực cụ thể của Sở Cuồng Nhân!"

Ngục Viêm là một người cẩn thận.

Dù rằng Sở Cuồng Nhân nhìn qua chỉ là cảnh giới Hợp Đạo, nhưng hắn vẫn không dám khinh thường như cũ.

Người có thể cầm Quân Vương lệnh trong tay, lại sẽ đơn giản đến vậy sao?

"Đại nhân, Cửu âm tới chơi."

Lúc này, một thân ảnh màu đen xuất hiện ở bên cạnh Ngục Viêm nói ra.

"Cửu âm... Lúc này hắn tới nơi này làm gì?" Ngục Viêm cau mày lại: "Chỉ có một mình hắn sao?"

"Còn có một người nữa, là người trẻ tuổi, nhìn qua thì vô cùng thân cận với Cửu âm."

"Ta đã biết, để hắn vào đi."

Không lâu sau.

Một nam tử trung niên tóc đen mang theo một thanh niên đi đến, thanh niên có mái tóc màu đỏ, trên người tán ra nhiệt độ nóng rực, cả người giống như một mặt trời.

"Cửu âm, đã lâu không gặp."

Ngục Viêm nhìn Cửu âm cười nói, thái độ vô cùng thân thiện.

Hai người đang trò chuyện với nhau.

Mà hai người Ngục Ngược và thanh niên trẻ tuổi kia thì đứng nhìn nhau, khí tức cả hai tản ra, ẩn ẩn có loại ý tứ giao đấu.

"Thực lực không tệ, nhưng đáng tiếc, kém xa."

Thanh niên tóc đỏ từ tốn nói, hừ nhẹ một tiếng, khí tức trên người tăng vọt một mảng lớn, lập tức nghiền ép Ngục Viêm.

"Xích Vân, không được vô lễ."

Cửu âm lạnh nhạt quát, thanh niên tóc đỏ nhếch miệng, sau đó thu liễm khí tức.

Mà Ngục Ngược tuy không phục, nhưng lại bị Ngục Viêm ngăn lại, hắn nhìn thanh niên trước mắt, nói: "Tốt, anh hùng xuất thiếu niên, Cửu âm, người này là..."

"Hắn là nhi tử của ta, nhưng mà, hắn không tu Cửu âm chi đạo giống ta, mà muốn đi Hỏa Diễm đại đạo, ta nghe nói bên trong Hắc Hỏa thành của ngươi có một mắt hoả nhãn trong lòng đất, trong đó ẩn chứa một lượng lớn Hỗn Nguyên chi hỏa, cho nên ta mới dẫn hắn đến, mặt dày nhờ ngươi tạo chút điều kiện."

"Cửu âm, ngươi và ta tương giao nhiều năm, chút chuyện ấy, ta còn có thể không giúp sao?"

"Vậy xin đa tạ rồi."

"Không sao, nhưng mà hoả nhãn trong lòng đất kia của ta cần một khoảng thời gian để mở ra, trước hết ta để cho người an bài chỗ ở cho các ngươi trước."

"Vậy thì làm phiền rồi."

Ngục Viêm lệnh người mang theo Cửu âm, Xích Vân đi xuống nghỉ ngơi.

Ngục Ngược ở một bên, hừ lạnh một tiếng: "Nếu thật sự đánh nhau, ta chưa chắc sẽ bại bởi Xích Vân kia."

"Đừng chỉ biết tranh cường hiếu thắng, Ngục Ngược, thu liễm tính tình một chút đi."

"Dạ."

Ngục Ngược không cam lòng, nhưng vẫn không dám ngỗ nghịch ý tứ của Ngục Viêm.

Ngục Viêm liếc mắt nhìn hắn, nói tiếp: "Ngục Ngược, mấy ngày nay ta muốn ngươi tiếp xúc với Xích Vân, sau đó..."

Một phen truyền âm.

Hai mắt Ngục Ngược tỏa sáng: "Ta đã hiểu."

Một bên khác.

Hai người Sở Cuồng Nhân, Hắc Huyền đang nghỉ ngơi ở một chỗ trong cung điện.

Bỗng nhiên, phát giác được có hai luồng khí tức đang tới gần.

"Khí tức này, là tên Cửu âm kia." Hắc Huyền bĩu môi một cái nói.

Lời còn chưa nói xong, trong cung điện liền có hai bóng người đi đến, chính là hai người Cửu âm còn có Xích Vân.

"Há, Hắc Ám Tà Long, ngươi cũng ở đây sao."

"Ta ở đâu, liên quan gì đến ngươi." Hắc Huyền lạnh nhạt nói, thái độ đối với Cửu âm, nhìn qua cũng không phải là rất hữu hảo.

"Hừ, hôm nay ta cho Ngục Viêm mặt mũi, không so đo với ngươi."

Cửu âm hừ lạnh một tiếng, mang theo Xích Vân đi đến nơi sâu trong cung điện.

Trước khi đi, Xích Vân nhìn Sở Cuồng Nhân một chút: "Khí tức của ngươi không kém, so với Ngục Ngược, càng đáng giá để ta đnash một trận!"

Sở Cuồng Nhân không để ý đến đối phương.

Đợi sau khi hai người đều rời đi, mới hỏi thăm Hắc Huyền: "Ngươi và bọn họ có khúc mắc?"

"Khúc mắc thì chưa nói, chỉ là từng đánh mấy trận mà thôi, Cửu âm kia, giống với ta, và Ngục Viêm, đều là bát đại dị đoan trong miệng giáo hội!"

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

Khá lắm, một Hắc Hỏa thành, vậy mà đã có ba cái bên trong bát đại dị đoan tụ tập? !

Chương 2088: Xích Vân tới khiêu chiến, Xích Vân bị giết chết, Cửu âm tức giận

Cửu âm, cũng không phải là người của Hắc Ám nhất tộc.

Bản thể của hắn là một con Hung thú được sinh ra từ âm khí trong thiên địa, sau này bởi vì phát sinh xung đột với Giáo Hội Quang Minh, giết không ít tu sĩ quang minh.

Lúc này mới bị liệt vào một trong bát đại dị đoan.

Hắc Huyền không có quan hệ tốt với hắn, chủ yếu là bởi vì bọn họ đều là tồn tại cường đại bên trong Hung thú, tranh cường hiếu thắng, tỷ thí qua mấy lần.

Nếu chỉ có như thế, thì cũng không tính là gì.

Chủ yếu là thủ đoạn của Cửu âm này, khiến Hắc Huyền vô cùng chán ghét.

Đối phương tu hành âm khí chi đạo.

Mà Cửu âm Thiên Quyết đối phương tu hành, cũng quỷ quyệt đến cùng cực, có thể hấp thụ âm nguyên của tu sĩ khác, từ đó giúp mình tăng trưởng.

Nhất là âm nguyên trên người một số nữ tử, càng là đại bổ đối với Cửu âm, nghe nói hắn cũng vì hút âm nguyên của một thánh nữ trong giáo hội, lúc này mới bị giáo hội liệt vào một trong bát đại dị đoan.

Loại thủ đoạn này của đối phương, khiến cho Hắc Huyền vô cùng phản cảm.

Nghe xong lời kể của Hắc Huyền, lúc này Sở Cuồng Nhân mới chợt hiểu.

...

Ầm!

Một trận năng lượng cuồng bạo nổ tung trong hư không.

Hai bóng người đều bị đánh bay.

Là Xích Vân và Ngục Ngược.

Hai người này, đang chiến đấu.

"Lại đến!"

Trong mắt Xích Vân lộ ra chiến ý ngang nhiên, đạo tắc bá đạo hóa thành từng đạo từng đạo hỏa diễm đỏ thẫm, không ngừng đánh về phía Ngục Ngược.

Mà đối phương tránh trái tránh phải, vô cùng chật vật.

Thật lâu, Ngục Ngược nhận thua.

Hắn nhìn Xích Vân nói ra: "Thực lực của ngươi, khiến ta bội phục."

"Hừ, là ngươi quá yếu."

Xích Vân hừ nhẹ một tiếng, lập tức nhìn hai tay: "Hồng Mông đại thế giới khởi động lại, kỷ nguyên này, ta sẽ thành chúa tể! !"

Dã tâm của hắn bừng bừng.

Trong lòng của Ngục Ngược ở bên cạnh đảo mắt một cái.

Tuy hắn tự cao tự đại, nhưng cũng biết trên Hồng Mông đại thế giới, hội tụ đông đảo yêu nghiệt của chư thiên vũ trụ, thậm chí là dị số.

Muốn trở thành chúa tể của kỷ nguyên này, nói nghe thì dễ?

Nhưng Xích Vân, còn kém xa lắm.

Nhưng hắn cũng không có đả kích đối phương, chỉ vừa cười vừa nói: "Hùng tâm tráng chí của Xích Vân đạo hữu, ta tin tưởng rồi sẽ có ngày, ngươi nhất định có thể danh động Hồng Mông đại thế giới, thậm chí sánh ngang với Lam Vương ở kỷ nguyên trước."

"Lam Vương..."

Nói đến Lam Vương, dường như Xích Vân nghĩ tới điều gì, nói ra: "Ta nghe nói đoạn thời gian trước, Lam Cung hiện thế, đây là sự thật sao?"

Hồng Mông đại thế giới rộng lớn không bờ bến.

Lam Cung hiện thế, tuy hấp dẫn rất nhiều thế lực.

Nhưng so với toàn bộ Hồng Mông đại thế giới, vẫn có thật nhiều thế lực chưa kịp chạy tới, thậm chí có không ít người đều không rõ ràng về việc này.

"Là thật."

Ngục Ngược gật gật đầu: "Hơn nữa người nhận được truyền thừa của Lam Vương, ở ngay trong Hắc Hỏa thành, hắn chính là đạo hữu Sở Cuồng Nhân mà ta mang về."

"Là Nhân tộc ở chung một chỗ với Hắc Huyền?"

"Đúng."

Trong mắt Xích Vân lóe ra một tia tinh quang: "Thực lực của người này như thế nào?"

"Rất mạnh!"

"So với ta, thì thế nào?"

"Chuyện này..."

Ngục Ngược có chút chần chờ.

Nhìn loại thái độ này của hắn, lúc này Xích Vân có chút bất mãn, hừ lạnh một tiếng nói: "Thế nào, theo ý của ngươi, ta không bằng ngươi kia sao?"

Ngục Ngược lắc đầu nói: "Tuyệt không có ý này, các ngươi là mỗi người mỗi vẻ."

"Hừ, mỗi người mỗi vẻ? Nói dễ nghe, ở trong lòng ngươi, sợ là cho rằng Sở Cuồng Nhân kia mạnh hơn ta rất nhiều đi." Xích Vân vẫn bất mãn như cũ.

Mà Ngục Ngược gặthấy p thời cơ chín muồi, cảm khái một tiếng: "Dù sao người này cũng nhận được truyền thừa của Lam Vương, thực lực vượt qua ngươi và ta cũng rất bình thường."

"Thật sao? Vậy ta cũng muốn nếm thử cân lượng của hắn một lần."

Bóng người Xích Vân lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Ngục Ngược thấy thế, hai mắt tỏa sáng, lập tức phát một tin tức.

...

Bên trong một tòa cung điện.

Sở Cuồng Nhân đang tu hành, đồng thời cũng đang suy nghĩ bước hành động kế tiếp.

Lúc này.

Hắc Huyền đứng dậy đi ra ngoài cung, trên mặt mang theo một chút chờ mong, vẫn không quên nói với Sở Cuồng Nhân: "Sở Cuồng Nhân, Ngục Viêm tìm ta uống rượu, nói là rượu ngon trân quý trên trăm vạn năm, ngươi có muốn cùng đi hay không."

"Đã là tìm ngươi, vậy thì ta không đi quấy rầy."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Đã biết hắn và Hắc Huyền ở chung một chỗ, không có chỉ mặt gọi tên tìm hắn, thì ý là không mời mình đến.

Nếu đã vậy, thì mình cần gì mặt dày đi tìm đối phương.

"Vậy cũng được, ta đi trước."

Hắc Huyền không kịp chờ đợi rời đi.

Chỉ là sau khi hắn đi không lâu, một luồng khí tức vô cùng cường đại từ trên trời giáng xuống, bao phủ toàn bộ cung điện, chỉ thấy Xích Vân ngẩng đầu dậm chân đi tới.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt toát ra một tia chiến ý: "Xuất ra kiếm của ngươi, đánh với ta một trận, thua, ngươi liền giao truyền thừa của Lam Vương ra!"

Lam Vương, tồn tại cấp Phong Vương trấn áp kỷ nguyên Hồng Mông trước.

Là người mà mỗi một thiên kiêu yêu nghiệt đều vô cùng hướng tới.

Xích Vân tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Hắn muốn xưng vương xưng bá ở kỷ nguyên này, nếu có truyền thừa của Lam Vương trong tay, thì thực lực của hắn sẽ được tăng trưởng cực lớn.

"Ngươi, có chút làm càn."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nhìn đối phương một chút.

Ánh mắt băng lãnh.

Khiến cho Xích Vân có loại cảm giác như rơi vào hầm băng.

Nhưng ngay sau đó, trên người hắn hiện ra từng đạo từng đạo hỏa diễm đỏ thẫm, đạo tắc hoả diễm lấp lóe, trong đó còn kèm theo rất nhiều sức mạnh của các loại đạo khác.

Hỗn Nguyên!

Xích Vân hoàn toàn cho thấy thực lực của mình.

Đúng là một Hỗn Nguyên cực kỳ tuổi trẻ, hơn nữa, đạo hắn dung hòa, không chỉ có chín loại, có thể thấy được chiến lực của hắn, cũng không phải Hỗn Nguyên tầm thường.

"Làm càn, thì lại như thế nào? !"

Xích Vân cười lạnh một tiếng, trong tay có hỏa diễm bùng cháy, hóa thành một thanh trường đao dài hai trượng, phía trên có đường vân đạo tắc huyền diệu lưu chuyển.

Hiển nhiên là một món Chí Bảo Tiên Thiên cực phẩm cực kỳ tốt.

Tay hắn nắm chí bảo, đột nhiên vung xuống một đao về phía Sở Cuồng Nhân, một lượng lớn hỏa diễm tuôn ra, trong chớp mắt liền bao trùm toàn bộ cung điện.

Ầm! !

Một đao kia chém xuống, nhưng thời điểm còn cách Sở Cuồng Nhân một trượng, lại giống như trảm ở phía trên một tầng kết giới không thể phá vỡ.

Căn bản vào không chạm được hắn dù chỉ một chút.

"Cái gì? !"

Xích Vân có chút chấn kinh.

Nhưng sau đó, hắn gầm nhẹ một tiếng, thúc giục sức mạnh đến cực hạn.

Hỗn Nguyên chi hỏa, đánh thẳng vào kết giới mà Sở Cuồng Nhân bày ra.

"Có thực lực, mới có thể làm càn, không có thực lực, chỉ sẽ tìm chết."

Sở Cuồng Nhân từ từ đứng dậy.

Sức mạnh đạo tắc trong cơ thể lưu chuyển, kết giới kia vang lên một tiếng phịch, vỡ nát.

Mà sức mạnh kinh khủng tuyệt luân bao phủ Xích Vân trong chớp mắt, đối phương còn chưa hoàn toàn thi triển thực lực, phát động tuyệt chiêu, cả người liền vang lên một tiếng phịch, hóa thành một làn sương máu nổ tung, đột nhiên, máu nhuộm đại điện!

Xích Vân, đã chết!

Tình cảnh này, khiến cho đồng tử của Ngục Ngược đến cùng co rụt lại, vô cùng kinh hãi.

Hắn nghĩ tới Sở Cuồng Nhân sẽ giết đối phương.

Nhưng hoàn toàn không nghĩ tới, sẽ giết đến gọn gàng mà linh hoạt như thế!

"Sở đạo hữu, sao ngươi có thể giết Xích Vân đạo hữu chứ? ! Hắn chỉ muốn tới tìm ngươi luận bàn một chút mà thôi."

Ngục Ngược lớn tiếng nói, mang trên mặt theo vẻ bi phẫn.

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói: "Đây không phải ý muốn của ngươi sao?"

"Ngươi có ý tứ gì?"

Ngục Ngược biến sắc, lập tức khẽ quát một tiếng: "Sở Cuồng Nhân, ngươi không nên ngậm máu phun người, rõ ràng là ngươi giết Xích Vân đạo hữu."

Vừa dứt lời.

Phía ngoài cung điện, một trận uy áp kinh khủng cuốn tới.

Trong nháy mắt, đã bao phủ tứ phương.

"Là ai, lại dám giết con ta! !"

Một giọng nói tức giận quanh quẩn ở trong gầm trời.

Cửu âm đi đến cung điện, ánh mắt vô cùng băng lãnh, sau khi nhìn thoáng qua vết máu trên đất, càng tức giận đến mức toàn thân run rẩy, giận không nhịn nổi.

Hắn nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, ánh mắt âm ngoan đến mức muốn ăn thịt người: "Là ngươi giết con ta, ta muốn ngươi đền mạng cho con ta! !"

Hiện trường chỉ có hai người Ngục Ngược và Sở Cuồng Nhân.

Thực lực của Ngục Ngược, không giết được Xích Vân.

Hung thủ chỉ có thể là Sở Cuồng Nhân.

Chương 2089: Cửu âm muốn giết Sở

Cuồng Nhân, sử dụng Hắc Hỏa thành, Hắc Huyền cường thế hộ chủ

Xích Vân bỏ mình, Cửu âm nổi giận!

Hắn cường thế đặt chân đến chỗ ở của Sở Cuồng Nhân, Cửu âm đại đạo nghiền ép xông ra, cả tòa cung điện bị khí tức âm khí dày đặc này đông lại trong nháy mắt.

Cửu âm giận không nhịn nổi, bỗng nhiên xuất thủ.

"Để mạng lại vì con ta đi! !"

Đánh ra một kích, Cửu âm đại đạo nghiền ép ra.

Mang cho Sở Cuồng Nhân áp lực thật lớn trước nay chưa từng có!

Luồng sức mạnh này, cũng không chút thua kém so với thánh kỵ sĩ Đức Lao mà hắn chém giết trước đó, thậm chí còn có xu thế cường đại hơn.

Sở Cuồng Nhân cũng không khỏi có chút ngưng trọng.

Sức mạnh ba ngàn đạo tắc bạo phát trong nháy mắt, Vũ Trụ đại đạo hỗ trợ, Duy Nhất Bản Nguyên Thể phát động, ba luồng sức mạnh hợp nhất, bao phủ ra.

Ầm! !

Cửu âm đại đạo và đạo tắc của Sở Cuồng Nhân va chạm vào nhau.

Hư không bốn phía gần như bị vặn vẹo.

Toàn bộ cung điện, vang lên một tiếng nổ lớn, trực tiếp sụp đổ.

Dưới luồng sức mạnh này, Ngục Ngược trực tiếp bay ngược ra ngoài, hắn nhìn khí tức rộng rãi của Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ chấn kinh.

"So với hai năm trước, hắn thật sự đã cường đại hơn, tốc độ tiến bộ của gia hỏa này, rốt cuộc sao lại biến thái đến vậy? !"

Hai năm đối với tồn tại cảnh giới Hợp Đạo, Hỗn Nguyên mà nói, cũng chỉ là một cái chớp mắt, mà trong nháy mắt này, Sở Cuồng Nhân lại mạnh lên.

Đối với Ngục Ngược mà nói, đây quả thực là chuyện không thể lý giải.

"Sức mạnh ba ngàn đạo tắc? !"

Sau khi Cửu âm nhìn thấy sức mạnh của Sở Cuồng Nhân, không khỏi bị giật nảy mình.

Nhưng mối thù giết con, không thể không báo.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, một lượng lớn âm khí sôi trào lưu chuyển quanh người hắn, dường như sau lưng hắn hiện ra một hư ảnh cự xà mọc ra chín cái đầu.

Đó chính là hình tượng bản thể của Cửu âm.

Chuyện này không khỏi khiến cho Sở Cuồng Nhân nhớ tới Cửu Anh ở vũ trụ Bàn Cổ.

Đối phương cũng là cự xà mọc ra chín cái đầu.

Cửu âm, Cửu Anh...

Tên cũng khá giống nhau.

Nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, Hồng Mông đại thế giới là khởi nguyên của chư thiên, có thể tìm ra một số bóng dáng của vũ trụ Bàn Cổ ở chỗ này cũng không hiếm lạ.

"Cửu Thiên Bạch Cốt Trảo!"

Cửu âm nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt băng lãnh đến cùng cực.

Chỉ thấy hắn đưa tay thúc giục âm khí, đúng là ngưng tụ thành một cự trảo bạch cốt dày đặc, hung hăng chộp về phía Sở Cuồng Nhân, uy thế tuyệt luân.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, sức mạnh ba ngàn đạo tắc lưu chuyển ra.

Một đóa Thanh Liên nở rộ dưới chân hắn.

"Thanh Liên Quyết, Sáng Thần Đãng Hoàn Vũ!"

Tuyệt thế Thanh Liên, ẩn chứa sức mạnh ba ngàn đạo tắc, kinh thiên động địa.

Thanh Liên và bạch cốt cự trảo va chạm, hư không nổ lớn rung động.

Ngay sau đó, Sở Cuồng Nhân bay ngược ra sau.

Sức mạnh Thanh Liên vốn là Chí Bảo Hỗn Độn, Hỗn Độn Thanh Liên, nhưng sức mạnh Thanh Liên so với Cảnh giới Đại Đạo, vẫn phải kém hơn không ít.

Cho dù là có ba ngàn đạo tắc gia tăng, cũng khó có thể chống lại Cửu âm.

Đối phương không phải cảnh giới Đại Đạo tầm thường.

Là một trong bát đại dị đoan.

Thực lực cũng ở trên thánh kỵ sĩ Đức Lao!

Sở Cuồng Nhân đối phó Đức Lao, cũng phải dựa vào Quân Vương lệnh để áp chế, nhưng Quân Vương lệnh áp chế được Giáo Hội Quang Minh, lại không có tác dụng đối với Cửu âm.

"Nhất lực khai thiên!"

Tuy bị Cửu âm ngăn chặn.

Sở Cuồng Nhân vẫn không có từ bỏ dự định.

Thần thông Bàn Cổ lại xuất hiện.

Pháp tướng Bàn Cổ to lớn đứng lơ lửng trên không, búa lớn trong tay ẩn chứa sức mạnh khai thiên, uy năng huyền ảo khó lường, khai thiên tích địa tuôn ra.

"Hừ!"

Cửu âm hừ lạnh một tiếng, Cửu âm đại đạo phun trào.

Vỗ ra một chưởng.

Phủ quang cự đại bị chôn vùi.

Pháp tướng Bàn Cổ, cũng trực tiếp sụp đổ.

"Nhân tộc, ta ở cảnh giới Đại Đạo Chí Linh, một tên Hợp Đạo như ngươi, dù cho nắm giữ sức mạnh ba ngàn đạo tắc, nhưng trước sự chênh lệch cảnh giới to lớn, ngươi muốn đền bù thế nào? ! Ngươi, không phải là đối thủ của ta! !"

"Chịu chết đi!"

Cửu âm lạnh nhạt quát ra, cửu thiên đại đạo sôi trào lên.

Hắn ở cảnh giới Đại Đạo Chí Linh, cho dù là giơ tay nhấc chân, đều có tuỳ tiện giết chết thực lực Hỗn Nguyên đỉnh phong, huống chi là một Hợp Đạo?

"Lần này, hắn chết chắc rồi!"

Nơi xa.

Ngục Ngược nhìn một màn Sở Cuồng Nhân bị áp chế, không khỏi có chút chờ mong, nếu đối phương chết ở trong tay Cửu âm, vậy thì không thể tốt hơn.

Cửu âm không phải người của Hắc Ám nhất tộc.

Vậy thì, bọn họ cũng không cần gánh vác bêu danh ngỗ nghịch quân thượng.

Cũng có thể lấy được Hắc Ám Quân Vương lệnh.

Còn có truyền thừa của Lam Vương... Có lẽ sau khi Sở Cuồng Nhân chết, có thể tìm ra một số dấu vết để lại từ trên người đối phương cũng nói không chừng.

Ngục Ngược nghĩ đến rất tốt.

Nhưng lúc này.

Trên người Sở Cuồng Nhân toát ra một đạo lưu quang màu đen.

Hắc Ám Quân Vương lệnh, lại xuất hiện.

Quân Vương lệnh hiện, trên người Sở Cuồng Nhân có một luồng sức mạnh hắc ám cường đại bạo phát, toàn bộ tu sĩ của Hắc Ám nhất tộc ở Hắc Hỏa thành, đều có cảm ứng.

Bọn họ nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, khi thấy hư ảnh cổ lệnh to lớn ở sau lưng đối phương, không khỏi biến sắc, khiếp sợ không gì sánh nổi.

"Cái này, đây là Quân Vương lệnh? !"

"Thật sự là Quân Vương lệnh của quân thượng? ! Chuyện gì xảy ra, tại sao Quân Vương lệnh lại hiện thân ở chỗ này, chẳng lẽ là quân thượng trở về?"

Mọi người vừa khiếp sợ, cũng kinh hỉ.

Lúc này.

Sở Cuồng Nhân lớn tiếng nói: "Gặp Quân Vương lệnh, như gặp Ma Quân! Hiện tại ta dùng Quân Vương lệnh ra lệnh cho các ngươi, bắt lấy Cửu âm! !"

Sóng âm cuồn cuộn, truyền khắp Hắc Hỏa thành!

Trong lúc nhất thời.

Vô số tu sĩ của Hắc Ám nhất tộc bay lên không trung, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, nhìn Quân Vương lệnh trong tay hắn, kinh nghi bất định.

"Thật sự là Quân Vương lệnh của quân thượng? !"

"Ta nhận ra hắn, hắn là Nhân tộc ở cùng một chỗ với Tà Long đại nhân."

"Ta nghe nói, thậm chí Tà Long đại nhân còn làm thú cưỡi cho hắn, hơn nữa, hắn có Quân Vương lệnh, xem ra hắn có quan hệ cực lớn với Ma Quân."

"Đúng vậy, không thể để cho Cửu âm giết hắn."

Cách đó không xa.

Ngục Ngược nhìn tình cảnh này, cũng không khỏi ngây ngẩn cả người.

Vậy mà đối phương lại dùng Quân Vương lệnh ra lệnh cho Hắc Ám nhất tộc bên trong Hắc Hỏa thành.

"Không được, nếu như Cửu âm và người của Hắc Ám nhất tộc xung đột, tạo thành tổn thất cho người của Hắc Ám nhất tộc, hậu quả khó mà lường được."

"Nhất định phải nhanh thông báo phụ thân."

Bên trong Hắc Hỏa thành.

Trong một tòa cung điện phủ đầy cấm chế.

Ngục Viêm đang uống rượu với Hắc Huyền, động tĩnh phát sinh ở bên ngoài, dường như không ảnh hưởng đến nơi đây chút nào, mà lúc này, Ngục Viêm truyền tin tức đến.

Hắn cau mày lại, lộ ra vẻ do dự.

"Ngục Viêm, làm sao vậy, uống rượu đi."

Hắc Huyền nhìn dáng vẻ tâm sự nặng nề của hắn, có chút hiếu kỳ.

Ngục Viêm nghĩ nghĩ, nói ra: "Ta không thể uống nữa, còn có chuyện phải xử lý, hôm nay chỉ tới đây thôi."

Nói rồi, hắn lặng yên giải khai cấm chế của cung điện này.

Đột nhiên.

Bên ngoài truyền đến từng đợt dao động năng lượng tràn trề.

Hắc Huyền lập tức phát giác được ở trong đó có khí tức thuộc về

Sở Cuồng Nhân, lúc này sắc mặt biến đổi: "Đây là Cửu âm và Sở Cuồng Nhân? Chuyện gì xảy ra?"

Hắn không dám khinh thường, bóng người lóe lên, lập tức biến mất.

Ngục Viêm cũng đi theo.

Một bên khác.

Trận chiến giữa Cửu âm và Sở Cuồng Nhân vẫn còn tiếp tục.

Nhưng có người của Hắc Ám nhất tộc che chở, Cửu âm cũng không dám tùy tiện giết người ở nơi này, nhưng đối với Sở Cuồng Nhân, hắn đã nhất định phải giết.

"Đều cút ngay cho ta a!"

Cửu âm nổi giận gầm lên một tiếng, trên người bộc phát ra một luồng sức mạnh, người của Hắc Ám tộc xông lên ở bốn phía ào ào bị sức mạnh này hất bay ra ngoài.

Sau đó, hắn đánh ra một chưởng nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lại thấy đối phương, đứng tại chỗ, vững vàng và bất động, thần sắc lạnh nhạt.

"Gầm! ! Ngươi dám! !"

Một tiếng rồng gầm, quanh quẩn ở trong gầm trời.

Long viêm bá đạo gào thét tuôn ra, lướt qua bên cạnh Sở Cuồng Nhân, phóng về phía Cửu âm, hai luồng sức mạnh trùng kích, phong vân bốn phía biến ảo.

Hắc Huyền đi đến, cường thế hộ chủ.

Chương 2090: Cửu âm chật vật đào tẩu, có lẽ sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn

"Cửu âm, ngươi nổi điên cái gì vậy? !"

Hắc Huyền nhìn Cửu âm, ánh mắt vô cùng băng lãnh, long uy tiêu tán, giống như một ngọn núi lửa sẽ bộc phát bất cứ lúc nào.

Sắc mặt Cửu âm cũng rất khó coi: "Hắn giết nhi tử của ta, chuyện này, nhất định phải có một lời giải thích!"

"Cái gì?" Hắc Huyền sững sờ, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, thản nhiên nói: "Ta đích thật là đã giết nhi tử của hắn, có điều hắn tự mình đến tìm cái chết, cho nên không thể trách ta được."

"Há, thì ra là như vậy, vậy thì không sao rồi." Hắc Huyền gật gật đầu.

Nghe đến đây, Cửu âm xém chút nữa thổ huyết.

Cái gì gọi là vậy thì không sao rồi, người chết không phải là nhi tử của ngươi mà!

Cửu âm giận không nhịn nổi, sức mạnh đại đạo điên cuồng lưu chuyển, vô cùng doạ người, đột nhiên, hắn nhìn thấy Ngục Viêm đi đến, lớn tiếng nói: "Ngục Viêm, ngươi nhất định phải cho một lời công đạo, Nhân tộc này giết nhi tử của ta, hôm nay ngươi nhất định phải để cho ta giải quyết hắn."

Trên mặt Ngục Viêm lại lộ ra vẻ khó xử: "Chuyện này, chỉ sợ ta không làm chủ được."

"Cái gì? Đây là Hắc Hỏa thành của ngươi, ngươi nói ngươi không làm chủ được, Ngục Viêm, có phải là ngươi cũng muốn che chở người này hay không?"

"Cửu âm lão huynh, trong tay người này có Hắc Ám Quân Vương lệnh, người của Hắc Ám nhất tộc ta đều phải nghe lệnh của hắn, nếu không thì là ngỗ nghịch Ma Quân."

"Các ngươi..." Cửu âm khó thở, đối với chuyện của Hắc Ám Quân Vương lệnh, hắn cũng đã từng nghe nói qua.

Không nghĩ tới con của mình lại chết ở trong tay một người khó giải quyết như thế, sắc mặt hắn biến hóa một trận.

Lúc này, lại nghe Sở Cuồng Nhân nói ra lời vô cùng kinh người.

"Người của Hắc Ám nhất tộc nghe lệnh, tru sát Cửu âm ngay tại chỗ! Lập tức, ngay lập tức!"

Lời vừa nói ra, Cửu âm biến sắc, nhìn thấy bốn phía là người của Hắc Ám tộc lít nha lít nhít, trong lòng cảm thấy lạnh cả người.

Nếu như những người này cùng nhau động thủ, cường đại như hắn, chỉ sợ cũng cửu tử nhất sinh.

"Sở đạo hữu, trong đó có cái gì hiểu lầm hay không, chúng ta nói ra, làm sáng tỏ hiểu lầm này đi."

Ngục Viêm nói ra, muốn làm người hòa giải.

Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nhìn hắn một cái: "Thế nào, ngươi muốn trái lệnh sao?"

"Chuyện này..." Ngục Viêm chần chờ.

Nhưng Hắc Huyền lại không có lo lắng đến điều này, hắn vốn bất hòa với Cửu âm, tiểu tử Sở Cuồng Nhân vừa hạ lệnh, lúc này hắn liền xông ra ngoài, long khí bá đạo bao phủ ra.

"Cửu âm, đi chết đi! !"

Ầm, ầm, ầm! !

Hai người giao thủ mấy chiêu, đánh đến mức hôn thiên hắc địa.

Cửu âm nhìn thấy bốn phía đều là người của Hắc Ám nhất tộc, biết nếu ở lại, chỉ sợ sẽ là dữ nhiều lành ít, lập tức đánh ra một chiêu, sau đó quay người bay đi.

Trước khi đi, hắn ngoan độc nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, và Ngục Viêm một chút.

"Mns nợ này, ta nhớ kỹ!"

Trong lòng Ngục Viêm nói thầm một tiếng không tốt.

Lần tính kế này, chẳng những không giết được Sở Cuồng Nhân, lấy được Quân Vương lệnh, vậy mà còn trêu chọc một người phiền toái như Cửu âm.

"Toàn lực truy sát Cửu âm!" Trong mắt Ngục Viêm lộ ra vẻ băng lãnh, muốn dẫn người truy sát Cửu âm.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại lạnh nhạt nói: "Giặc cùng đường chớ đuổi."

Ngục Viêm một hơi ngăn ở ngực, vô cùng biệt khuất, nói muốn giết đối phương là ngươi, nói giặc cùng đường chớ đuổi cũng là ngươi.

Có Quân Vương lệnh rồi muốn làm gì thì làm sao?

Nhưng ở trước mặt rất nhiều người của Hắc Ám nhất tộc, hắn cũng không tiện ngỗ nghịch người đang nắm giữ Quân Vương lệnh như Sở Cuồng Nhân.

Sau khi Cửu âm rời đi, rất nhiều người của Hắc Ám nhất tộc nhanh chóng xông tới, hiếu kỳ hỏi thăm làm sao Sở Cuồng Nhân có Quân Vương lệnh.

Đối với chuyện này, Sở Cuồng Nhân bị hỏi qua rất nhiều lần.

Hắn không có hứng thú trả lời, giao việc giải thích cho Hắc Huyền, làm cho đối phương đi xử lý.

Hắc Hỏa thành, bên trong một tòa cung điện.

Ngục Viêm vô cùng oán hận, vỗ mạnh một chưởng vào chiếc bàn bằng tiên kim ở trước mặt, đập nó thành đám mảnh vụn cặn bã.

"Đáng chết, lần này trêu chọc Ngục Viêm, tự tạo ra một kẻ thù lớn cho chính mình, chỉ sợ tương lai sẽ có phiền toái không nhỏ."

"Tất cả đều do tên Sở Cuồng Nhân này."

"Thôi, loại tình huống này, ta cũng không phải là không có nghĩ đến, quan trọng nhất chính là, thực lực của Sở Cuồng Nhân, thăm dò đến thế nào rồi."

"Ừm, đã suy đoán được tám chín phần mười, hắn có ba ngàn đạo tắc nơi tay, tuy là Hợp Đạo, nhưng lại có thể giao thủ với cảnh giới Đại Đạo Chưởng Mệnh bình thường, thế nhưng nếu gặp phải cảnh giới Đại Đạo Chí Linh giống như Cửu âm này, thì không phải là đối thủ." Ngục Ngược nhẹ nhàng nói ra tình hình chiến đấu mà chính mình quan sát.

Ngục Viêm khẽ gật đầu: "Cũng giống với dự liệu của ta, không tính là quá khó giải quyết."

Nhưng dùng cảnh giới Hợp Đạo phát huy ra chiến lực cấp bậc đại đạo, thì đã là chuyện vô cùng kinh người.

Lại nói, Ngục Viêm cũng không nghĩ tới điều đó.

Một bên khác.

Sở Cuồng Nhân, bên trong chỗ ở của Hắc Huyền.

Hắc Huyền hỏi thăm về chuyện liên quan tới Cửu âm, Sở Cuồng Nhân cũng không có giấu diếm, nói một cách chi tiết.

"Hắc Huyền, chân trước ngươi vừa rời đi, Ngục Ngược liền dẫn theo Xích Vân đến đây khiêu chiến ta, sau khi ta giết hắn, Cửu âm cũng theo tới, ngươi cảm thấy đây là trùng hợp sao?"

Nghe đến đây, thần sắc Hắc Huyền cứng lại.

Tuy hắn rằng khờ khạo, nhưng lại không hề ngu ngốc.

Hơn nữa, Sở Cuồng Nhân và Cửu âm giao thủ mấy chiêu, khí tức kia, mình cần sớm đã nhận ra mới phải.

Thế nhưng sự thật lại là, đợi đến khi người của Hắc Ám nhất tộc xuất thủ, hắn mới phát giác được.

Ở trong đó, không thể nói là Ngục Viêm không động tay chân, tỉ như trong cung điện hắn uống rượu bị bố trí cấm chế, ngăn trở đường truyền của khí tức.

Mục đích chính là phòng ngừa mình đi cứu Sở Cuồng Nhân.

Nếu không phải người của Hắc Ám tộc bên trong Hắc Hỏa thành cũng xuất thủ, Ngục Viêm lo lắng sẽ tạo thành thương vong số lượng lớn, chỉ sợ bây giờ mình còn chưa phát giác ra.

"Ý của ngươi là, Ngục Viêm hai lòng?"

"Hắc Ám Ma Quân đang không có ở đây, dựa vào một tấm mộc bài, có thể trấn được người bình thường của Hắc Ám tộc, nhưng Ngục Viêm, một trong tám đại dị đoan, sao lại dễ dàng bị trấn áp như vậy." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một cái nói.

"Quy củ của Quân Vương lệnh là Ma Quân bày ra, chẳng lẽ hắn lại muốn phản bội Ma Quân hay sao?"

"Ha, Ma Quân các ngươi đã biến mất nhiều năm, một kỷ nguyên Hồng Mông đều đã đi qua, ngươi cảm thấy Ngục Viêm còn có thể thừa lại bao nhiêu sự trung tâm? Không phải người nào cũng đều giống như ngươi."

"Ha ha, lời này của ngươi là đang khen ta trung thành tuyệt đối sao?" Hắc Huyền gãi đầu, cười ha ha một tiếng nói.

Trong lòng Sở Cuồng Nhân đảo mắt một cái, rõ ràng là tương đối dễ lừa gạt.

"Được rồi, không nói hắn nữa, nếu như Ngục Viêm dám hai lòng, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn." Hắc Huyền lạnh giọng nói ra.

Tuy rằng Ngục Viêm lệnh người đi giải phong ấn cho hắn, hai bên cũng có giao tình.

Nhưng đời này của hắn chỉ trung với Ma Quân, bất kỳ người nào muốn phản bội Ma Quân, lật đổ quy củ do Ma Quân đặt ra, hắn đều sẽ không dễ dàng bỏ qua cho đối phương.

"Đúng rồi, nếu ngươi biết tất cả có thể là do Ngục Viêm tính kế, vì cái gì ngươi còn muốn giết Xích Vân?" Hắc Huyền hiếu kỳ hỏi.

Chỉ cần không giết Xích Vân, cho dù là giáo huấn đối phương một trận, Cửu âm cũng sẽ không liều mạng muốn giết Sở Cuồng Nhân.

"Rất đơn giản, hắn, đối địch với ta, thì ta giết hắn." Sở Cuồng Nhân lơ đễnh nói, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười nghiền ngẫm: "Mặt khác, ta cũng muốn chơi đùa với hai cha con Ngục Viêm, xem bọn họ còn có thủ đoạn gì nữa."

"y... Ta phục ngươi rồi, ngươi chỉ là một Hợp Đạo mà dám lục đục với tồn tại cảnh giới đại đạo như Cửu âm, Ngục Viêm, không sợ sơ ý một chút, sẽ chơi chết mình sao?"

Hắc Huyền có chút im lặng.

"Như thế này không phải mới càng thú vị hay sao?"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói, hắn có loại dự cảm, mưu đồ của Ngục Viêm có lẽ không chỉ đơn giản là Quân Vương lệnh.

Có lẽ, mình còn có thể có thu hoạch ngoài ý muốn, thế nhưng cũng không nhất định.

Chương 2091: Mạt Nhật Chi Ám, đây là mệnh lệnh, ta chờ ngươi trở lại

Khoảng cách trận chiến giữa Sở Cuồng Nhân và Cửu âm đã qua mấy tháng.

Trong khoảng thời gian này, gió êm sóng lặng, Ngục Viêm cũng không có hành động gì.

Ngẫu nhiên có người của Giáo Hội Quang Minh đánh vào mấy lần, thì tất cả Hắc Hỏa thành đều rất bình thường.

Một ngày này.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp siêu thần, quang minh chi chủng."

Sở Cuồng Nhân nhìn phần thưởng mới lấy được, hơi ngoài ý muốn.

Quang minh chi chủng.

Sao tên lại như có chút quan hệ với Giáo Hội Quang Minh vậy.

Hắn mở ra xem, giới thiệu không nhiều, chỉ nói vật này sinh ra ở bên trong ánh sáng, giúp cho người sử dụng có thể sử dụng sức mạnh quang minh.

Sở Cuồng Nhân lấy ra.

Đây là một viên cầu màu trắng lớn chừng quả đấm, tản ra khí tức quang minh nhàn nhạt, nguyên một đám phù văn huyền diệu được khắc ở trong đó.

"Tiểu Ái, phân tích thứ này một chút."

"Vâng..."

Tiểu Ái cũng nghiêm túc, một luồng sức mạnh huyền diệu khó giải thích rơi vào phía trên quang minh chi chủng.

Lấy khả năng bây giờ của Tiểu Ái, cho dù là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên, Đại Đạo, nàng cũng có thể tuỳ tiện phân tích ra, nhưng để giải tích quang minh chi chủng này, lại hao tốn một chút thời gian.

Đủ thấy vật này rất bất phàm.

So với loại hình cùng là cấp siêu thần như Hỗn Độn Thanh Liên, Huyết Khí Thần Cương, thì không chỉ cao hơn một cấp độ.

"Chủ nhân, dường như vật này... Có quan hệ với khởi nguyên."

Khởi nguyên, đây là một thuyết pháp huyền diệu khó giải thích.

Đều nói Hồng Mông đại thế giới là khởi nguyên của chư thiên, nhưng chư đạo bên trong Hồng Mông đại thế giới, cũng đều có khởi nguyên khác nhau.

Những thứ khởi nguyên này, chẳng biết sinh ra lúc nào, tiêu vong khi nào, nhưng đều không ngoại lệ, có thể dính líu quan hệ với khởi nguyên, đều cực kỳ không tầm thường.

Tỉ như tồn tại cổ xưa nhất chư thiên này, hoặc nhiều hoặc ít đều dính đến một số khởi nguyên.

"Quang minh chi chủng, có quan hệ với khởi nguyên của Quang Minh chi đạo sao?"

Sở Cuồng Nhân có chút hiếu kỳ.

Còn chưa chờ hắn nghiên cứu triệt để, chỉ thấy quang minh chi chủng này, hóa thành một đạo lưu quang chui vào trong cơ thể của hắn.

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân lại nghiên cứu quang minh chi chủng này một phen, nhưng lại phát hiện mình không thể điều động sức mạnh trong đó.

Dứt khoát không để ý tới nữa.

Chỉ để Tiểu Ái phân tích một chút, nhìn xem có thể có tác dụng gì đối với mình.

"Sở Cuồng Nhân, Ngục Viêm gọi chúng ta đi qua một chuyến." Hắc Huyền tìm tới Sở Cuồng Nhân, nói ra.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, cuối cùng cũng có hành động rồi sao?

Hai người tới một tòa cung điện.

Thấy được Ngục Viêm, mà lúc này đối phương đang có chút lo lắng.

Nhìn thấy Hắc Huyền, Sở Cuồng Nhân tới, nói ra: "Hôm nay tìm các ngươi tới, có một chuyện thương lượng."

"Nói đi."

Hắc Huyền thản nhiên nói, sau khi biết Ngục Viêm có khả năng mang hai lòng đối Hắc Ám Ma Quân, thái độ của hắn đối với đối phương đã trở nên lạnh nhạt rất nhiều.

"Là như vậy, gần đấy thế công của Giáo Hội Quang Minh càng ngày càng mãnh liệt, lần chiến đấu trước, lại có hai nhân vật cấp bậc giáo chủ tham gia chiến trận, cấp đại mục sư cũng có hơn trăm người, ta sợ Hắc Hỏa thành, sắp không chống nổi." Ngục Viêm nói ra.

Hắc Huyền cau mày lại: "Có ngươi và ta ở đây, cho dù có thêm mấy giáo chủ đến cũng không sợ."

"Hắc Huyền, ngươi không biết, căn cơ của Giáo Hội Quang Minh thâm sâu khó dò, những năm gần đây, bọn họ phát triển vô cùng mãnh liệt, xem xét lại Hắc Ám nhất tộc chúng ta, sau khi mất đi Ma Quân, lâm vào xu hướng suy tàn, tuy không nguyện ý thừa nhận, nhưng nếu tiếp tục đánh xuống, chỉ sợ cuối cùng kẻ thua sẽ là chúng ta."

"Đi thẳng vào vấn đề đi, ngươi muốn chúng ta làm cái gì?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn không có hứng thú tiếp tục nghe Ngục Viêm tố khổ.

"Nếu Sở đạo hữu đã mở miệng, vậy ta cũng liền nói thẳng, ta cần... Quân Vương lệnh!"

Lời vừa nói ra, không khí ở hiện trường trở nên nghiêm trọng hơn một chút.

Sắc mặt Hắc Huyền vô cùng âm trầm nói: "Ngục Viêm, ngươi muốn đoạt quyền sao? !"

"Tuyệt không có ý này, ta chỉ muốn dùng Quân Vương lệnh hoàn thành một ít chuyện mà thôi."

"Nói tiếp."

So với Hắc Huyền, Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ tỉnh táo hơn rất nhiều.

"Thực không dám giấu giếm, dưới đáy của Hắc Hỏa thành, cất giấu một luồng sức mạnh hắc ám cùng cực, mà luồng sức mạnh này, cũng là nguyên nhân mà Giáo Hội Quang Minh một mực đuổi đánh Hắc Hỏa thành tới cùng, bởi vì nếu luồng sức mạnh này hiện thế, thì đối với giáo hội mà nói, chính là uy hiếp không kém gì quân thượng!"

"Đánh rắm, trên đời này có sức mạnh hắc ám gì có thể so được với quân thượng? !" Hắc Huyền bất mãn nói.

"Mạt Nhật Chi Ám!"

Ngục Viêm từ tốn nói.

Nghe được bốn chữ này, đồng tử của Hắc Huyền co rụt lại: "Mạt Nhật Chi Ám? ! Không có khả năng, đây không phải một truyền thuyết sao? !"

Mạt Nhật Chi Ám, là tồn tại được sinh ra từ bên trong khởi nguyên của hắc ám trong truyền thuyết.

Nếu hiện thế, sẽ mang đến tận thế cho chư thiên, khiến chư thiên lâm vào bên trong Hắc Ám Vĩnh Hằng vô biên vô tận!

Truyền thuyết liên quan tới Mạt Nhật Chi Ám, bọn họ từng biết được từ trong miệng Hắc Ám Ma Quân.

Nhưng cho tới nay, Hắc Huyền đều cho rằng đây chẳng qua là một truyền thuyết, Hắc Ám Ma Quân mới là tồn tại hắc ám cường đại nhất bên trong chư thiên này!

Nhưng bây giờ, Ngục Viêm lại nói, dưới đáy Hắc Hỏa thành này cất giấu Mạt Nhật Chi Ám! !

Chuyện này sao có thể? !

"Không có khả năng, nếu như bên trong Hắc Hỏa thành này có giấu Mạt Nhật Chi Ám, vậy thì con kỹ nữ nữ thần Quang Minh kia đã sớm tự mình giết tới."

"Bởi vì Mạt Nhật Chi Ám dưới đáy Hắc Hỏa thành, cũng không phải là thứ hoàn chỉnh, chỉ là một phần sức mạnh của Mạt Nhật Chi Ám thôi, nhưng chỉ cần chúng ta thu được phần sức mạnh này của Mạt Nhật Chi Ám, liền có tư bản chống lại giáo hội, mà muốn làm được tất cả chuyện này, ta cần Quân Vương lệnh."

Ngục Viêm nhìn về phía Sở Cuồng Nhân: "Muốn thu được sức mạnh của Mạt Nhật Chi Ám, cũng không dễ dàng, cần một vật chứa để đựng nó, mà Quân Vương lệnh do quân thượng luyện chế thành, là vật chí ám trên thế gian, dùng vật này để chứa Mạt Nhật Chi Ám, không có gì thích hợp bằng."

"Thì ra là thế."

"Xin Sở đạo hữu có thể tạm thời cho mượn Quân Vương lệnh dùng một lát, sau khi hoàn thành việc này, ta nhất định để vật quy nguyên chủ!" Ngục Viêm vô cùng thành khẩn nhìn đối phương.

"Chủ nhân, bốn phía cung điện tồn tại mấy chục luồng khí tức Hỗn Nguyên, còn có ba luồng khí tức đại đạo."

Lúc này, Tiểu Ái ở trong đầu Sở Cuồng Nhân nói ra.

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh, hắn biết, nếu mình không đáp ứng, những cao thủ đang mai phục này, sẽ lập tức hợp nhau tấn công.

Xem ra Ngục Viêm cũng nắm giữ không ít thế lực trong Hắc Ám nhất tộc.

Những người này, vậy mà nguyện ý nghe hắn, mạo hiểm công kích người có Quân Vương lệnh là mình, chuyện này không khác nào là ngỗ nghịch Hắc Ám Ma Quân.

Hắc Ám Ma Quân mất tích lâu như vậy, uy tín quả nhiên không nhiều bằng lúc trước.

"Xin chủ nhân chờ một chút, đang phân tích thực lực của mục tiêu, con đường tốt nhất là rút lui."

Tiểu Ái cho rằng, cứng đối cứng không chiếm được lợi ích, cần phải rút lui.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại khẽ cười một tiếng: "Không cần quy hoạch, việc này, ta có biện pháp của ta."

Hắn lấy Quân Vương lệnh ra, thản nhiên nói: "Cho ngươi Quân Vương lệnh, cũng không phải không thể, nhưng ta muốn cùng tiến đến chỗ thu hoạch Mạt Nhật Chi Ám."

"Chuyện này..."

Ngục Viêm có chút chần chờ, nói: "Hắc Hỏa thành cần phải có người tọa trấn, ý của ta là để hai vị ở lại đây."

"Để Hắc Huyền tọa trấn."

"Ngươi muốn một mình bồi ta đi?" Hai mắt Ngục Viêm tỏa sáng.

"Đúng."

"Vậy thì tốt."

Ngục Viêm vui vẻ đồng ý.

Hắc Huyền bên cạnh lại có chút bận tâm: "Chuyện này không được, ta cũng muốn đi cùng."

Nếu Ngục Viêm thật sự có hai lòng, chẳng phải Sở Cuồng Nhân sẽ lâm vào hiểm cảnh sao?

"Ngươi lưu lại tọa trấn nơi này, đây là... Mệnh lệnh!" Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra, hai đầu lông mày lộ ra một luồng uy nghiêm.

Hắc Huyền lại đột nhiên bị hắn chế trụ, hít sâu một hơi: "Vậy thì ta chờ ngươi trở lại."

Chương 2092: Giáo Hội Quang Minh trợ thủ, Vận Mệnh Chi Môn trấn Ngục Viêm

Bên ngoài Hắc Hỏa thành.

Một nhóm lớn tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh đang tụ tập.

Những người này, từ giáo chúng tầm thường, đến đại mục sư thậm chí giáo chủ, không thiếu gì cả, bọn họ tụ tập ở một chỗ, khí tức quang minh mênh mông bao phủ vùng thế giới này.

Bên trong những người này, có một giáo chủ cầm đầu, tên là Liễu Hổ.

Cũng là một nhân vật cấp Đại Đạo ít có, bên trong đám giáo chủ của Giáo Hội Quang Minh, tuyệt đối là cao thủ đứng đầu nhất.

Hắn đứng ở trên cao, nhìn Hắc Hỏa thành xa xa, ánh mắt thâm thúy.

"Liễu giáo chủ, đã lâu như vậy, còn không công được Hắc Hỏa thành, tiếp tục như vậy nữa, chúng ta không dễ bàn giao với giáo chủ."

Một đại mục sư đi đến bên cạnh Liễu Hổ nói ra.

Liễu Hổ nghe vậy, cười nhạt một tiếng: "Không cần lo lắng, giáo chủ đã truyền tin với ta, nói đã phái tới một người trợ giúp, người này định có thể giúp chúng ta đánh hạ Hắc Hỏa thành."

Nghe đến đây, mọi người nửa tin nửa ngờ.

Phải biết rằng, mấy giáo chủ bọn họ liên thủ đều không thể đánh hạ Hắc Hỏa thành, rốt cuộc giáo chủ đã phái người nào đến đây, mới có sức mạnh lớn như vậy?

"Tính toán thời gian, cũng sắp đến." Liễu Hổ nỉ non nói.

Bỗng nhiên.

Bên trong tầng mây, có một đạo khí tức quang minh trùng trùng điệp điệp cuốn tới. Trải thành một con đường minh trước đây chưa từng gặp.

Mà ở phía cuối của con đường, dường như có thể thấy được, một thân ảnh yểu điệu như ẩn như hiện.

Người mặc ngân giáp, tay cầm trường mâu, cưỡi Thiên Mã màu trắng, mái tóc dài vàng óng bay múa theo gió.

Nhìn người tới, tất cả tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh quỳ trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy vẻ thành kính.

Mấy vị giáo chủ như Liễu Hổ cũng không ngoại lệ.

Trên mặt của bọn họ mang theo vẻ kinh hỉ.

"Không nghĩ tới người được phái người tới lại là vị này, lần này, chúng ta thắng chắc."

"Đúng vậy, cho dù Hắc Hỏa thành cường đại tới đâu, cũng tuyệt đối không chịu được sức mạnh của vị đại nhân này."

...

Bên trong Hắc Hỏa thành.

Sở Cuồng Nhân theo Ngục Viêm, từ từ đi tới sâu bên trong lòng đất.

Một không gian to lớn dưới lòng đất xuất hiện ở trước mặt hắn.

Không gian dưới lòng đất này, hiện đầy từng đạo từng đạo phù văn cấm chế, một luồng khí tức hắc ám vô cùng kinh khủng tràn ngập trong đó.

Sở Cuồng Nhân cảm thấy Quân Vương lệnh trong cơ thể mình có chút rung động.

Giống như đang cộng hưởng với khí tức hắc ám.này

Mà bên trong khí tức hắc ám vô biên, một khối Rubic màu trắng lơ lửng ở trung tâm của không gian dưới lòng đất.

Khối Rubic này có khắc phù văn huyền diệu, khí tức hắc ám ở bốn phía chỉ là một chút khí tức mà khối Rubic này tiêu tán ra thôi.

Kỳ lạ chính là, Sở Cuồng Nhân còn cảm ứng được một luồng sức mạnh quang minh huyền diệu từ phía trên khối Rubic này.

Hắc ám, quang minh.

Hai luồng sức mạnh cùng được lưu giữ ở trong khối Rubic này.

"Đây chính là Mạt Nhật Chi Ám?"

"Đúng vậy, đây cũng là một phần sức mạnh của Mạt Nhật Chi Ám." Ánh mắt Ngục Viêm vô cùng cuồng nhiệt nhìn khối Rubic đen nhánh.

Những năm gần đây, hắn một mực điều tra ghi chép có quan hệ với Mạt Nhật Chi Ám.

Biết được một bí mật, đó chính là sức mạnh của Hắc Ám Ma Quân có liên hệ thiên ti vạn lũ với Mạt Nhật Chi Ám này.

Thậm chí có thể nói, chính là Mạt Nhật Chi Ám sáng tạo ra Hắc Ám Ma Quân.

Đây cũng là nguyên nhân làm hắn cuồng nhiệt.

Mạt Nhật Chi Ám có thể tạo ra Hắc Ám Ma Quân, vậy thì cũng có thể sáng tạo ra một tồn tại khác giống như vậy!

"Chỉ cần ta có được luồng sức mạnh này, ta chính là Hắc Ám Ma Quân kế tiếp! Ta sẽ là người đứng đầu Hắc Ám nhất tộc!"

Ngục Viêm nghĩ như vậy, sau đó nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, ánh mắt nóng rực nói: "Hiện tại, mời Sở đạo hữu giao Quân Vương lệnh ra, để ta tới thu lấy luồng sức mạnh này."

"Ta giao Quân Vương lệnh cho ngươi, ngươi lấy Quân Vương lệnh làm vật chứa, thu lấy luồng sức mạnh Mạt Nhật Chi Ám này, vậy sau này thì sao? Muốn sử dụng luồng sức mạnh này thế nào?"

"Chuyện này tự ta có tính toán."

"Ha, không bằng ta dự định thay ngươi thì thế nào, sau khi ngươi dùng Quân Vương lệnh thu lấy sức mạnh của Mạt Nhật Chi Ám, sau đó lại giết ta, ngươi liền có thể lấy Quân Vương lệnh làm vật trung gian, từ từ luyện hóa sức mạnh ở trong đó, không biết ta nói có đúng không?" Sở Cuồng Nhân cười nói.

Ngục Viêm trầm mặc một hồi, lập tức cười ha ha một tiếng: "Sở Cuồng Nhân, ngươi rất thông minh, nếu đã biết, vậy sao ngươi còn muốn theo ta đi tới nơi này?"

"Bởi vì ta cũng cảm thấy rất hứng thú đối với luồng sức mạnh này."

Sở Cuồng Nhân nhìn Mạt Nhật Chi Ám từ tốn nói.

Trên Hồng Mông đại thế giới cao thủ như mây này, hắn muốn nhanh chóng trưởng thành, nhất định phải có các loại tư nguyên để hỗ trợ mới được.

Mạt Nhật Chi Ám này, hiển nhiên là một luồng sức mạnh cực kỳ tốt.

Nếu có thể lấy được, có lẽ sẽ có trợ giúp đối với hắn.

"Một tên Hợp Đạo, ngươi cũng dám ngấp nghé luồng sức mạnh vĩ đại này, Sở Cuồng Nhân, lá gan của ngươi quá lớn!"

Ngục Viêm xùy cười một tiếng.

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn trực tiếp xuất thủ.

Điểm ra một chỉ, ngọn lửa màu đen bá đạo quấn quanh ở đầu ngón tay hắn, điểm về phía Sở Cuồng Nhân.

Một kích này, phong tỏa thiên địa bốn phía.

Khí tức đại đạo bàng bạc, đủ để ép cho một Hỗn Nguyên cũng không thở nổi.

Côn Ngô bên hông Sở Cuồng Nhân ra khỏi vỏ, sức mạnh ba ngàn đạo tắc gào thét xông ra.

Ầm! !

Tiếng vang to lớn khiến không gian dưới lòng đất nổ tung.

Ở trong bụi mù vô tận, Sở Cuồng Nhân bị đánh bay ra ngoài.

Xem xét lại Ngục Viêm, ngạo nghễ đứng đó, thần sắc lạnh lùng: "Sở Cuồng Nhân, ngay cả Cửu âm ngươi cũng đánh không lại, mà ta lại vượt xa Cửu âm, ngươi làm sao có thể là đối thủ của ta? !"

"Cửu âm, ha, hắn rất may mắn, nếu không phải muốn ưu tiên đối phó ngươi, hiện tại có lẽ hắn đã là một con rắn chết."

"Ngươi thật đúng là cuồng vọng tự đại."

Ngục Viêm hừ nhẹ một tiếng, chỉ coi là Sở Cuồng Nhân mạnh miệng.

Ngay khi hắn muốn xuất thủ lần nữa, chỉ thấy trên người Sở Cuồng Nhân toát ra một luồng sức mạnh huyền diệu khó giải thích.

Một vệt thần quang từ trên người đối phương đánh ra.

Thần quang kia, khiến cho Ngục Viêm có một loại cảm giác tim đập nhanh.

"Đây là... Vận Mệnh chi đạo? !"

Ngục Viêm biến sắc, vận mệnh là một trong những loại đạo huyền diệu nhất thế gian này, sức mạnh, cao thâm khó lường.

Tu sĩ có thể trực tiếp dùng vận mệnh làm thủ đoạn công kích, ít càng thêm ít.

Vậy mà Sở Cuồng Nhân còn ẩn giấu loại át chủ bài này.

Ầm!

Vận Mệnh chi đạo, khó có thể chống cự, thần quang rơi vào trên người Ngục Viêm, đúng là bắt đầu trùng kích mệnh cách của hắn!

Nhưng Ngục Viêm lại không hoảng chút nào: "Sở Cuồng Nhân, ta không nghĩ tới ngươi còn có loại chiêu thức này, nhưng đáng tiếc, ngươi đã đánh giá thấp cảnh giới Đại Đạo, cảnh giới thứ nhất của đại đạo, chính là Chưởng Mệnh! Chưởng khống vận mệnh của mình, thoát khỏi hệ thống của Vũ Trụ đại đạo, mệnh ta do ta, ngươi không có cách nào ảnh hưởng được mệnh cách của ta! !"

Đùng! !

Khí tức đại đạo dồi dào vô tận từ trên người Ngục Viêm tiết ra.

Sức mạnh Vận Mệnh Thần Quang, đúng là bị hắn đánh tan.

Nhưng Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng: "Mạng ngươi do ngươi? Ngươi thật sự cho rằng, vận mệnh thật sự đơn giản như vậy sao?"

Lời nói vừa dứt.

Tay hắn kết thành pháp quyết, một luồng sức mạnh vận mệnh vô cùng huyền diệu lại đổ xuống lần nữa.

Luồng sức mạnh này lưu chuyển trong hư không, trong lúc mơ hồ, động đến tồn tại trong bóng tối, hóa thành một cánh cửa lớn màu trắng, từ trên trời giáng xuống! !

Chính là sát chiêu bên trong Đại Vận Mệnh Thuật, Vận Mệnh Chi Môn!

Vận Mệnh Chi Môn hiện ra, sức mạnh vận mệnh mênh mông điên cuồng đánh thẳng vào Ngục Viêm, cửa lớn rơi ở trên người hắn, trấn áp mệnh cách của hắn!

Như muốn phá nát mệnh cách của hắn!

Đại Vận Mệnh Thuật, chính là công pháp cấp Đại Đạo.

Ngày xưa Sở Cuồng Nhân dựa vào một chiêu này, tuỳ tiện giết chết Thần Thiên ở cảnh giới Hỗn Nguyên.

Mà thời điểm đó, hắn cũng chỉ dung hợp hơn mười loại đạo mà thôi.

Hiện tại, hắn nắm giữ sức mạnh ba ngàn đạo tắc, lại thi triển một chiêu này lần nữa, sự mạnh mẽ gần như không thể tưởng tượng!

"Ngươi, tính kế ta! !"

Ngục Viêm gầm nhẹ, thúc giục tu vi, chống cự sự trấn áp của Vận Mệnh Chi Môn, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ chấn kinh.

Hiện tại, rốt cuộc hắn cũng biết vì sao đối phương nói Cửu âm may mắn.

Bởi vì trận chiến lúc trước với Cửu âm, hắn căn bản không xuất toàn lực, từ đầu đến cuối đều không có sử dụng tới át chủ bài!

Bởi vì người hắn thật sự muốn đối phó, là mình! !

Uổng công mình còn tưởng rằng mình tính kế đối phương, nắm giữ thực lực cụ thể của đối phương!

Chưa từng nghĩ, thứ mình thấy, chỉ là thứ mà đối phương nguyện ý để mình nhìn thấy!

Chính mình rơi vào bẫy rập của đối phương từng bước một, lại không hề hay biết!

Chương 2093: Quang Minh Hữu Thiên Vương, Tam Thiên Đại Thế, ngươi thật đáng thương

Hắc Hỏa thành.

Trên tường thành, có nguyên một đám binh lính đang đóng giữ.

Nhưng bỗng nhiên, nơi xa truyền đến từng đợt khí tức quang minh mênh mông.

Sắc mặt mọi người biến đổi, lập tức gõ vang cảnh báo.

"Người của Giáo Hội Quang Minh đến!"

Một tiếng rống to, khiến cho tất cả mọi người lập tức đề phòng.

Một kết giới to lớn bay lên không trung, bao phủ toàn bộ Hắc Hỏa thành.

Ngay sau đó.

Từng đạo từng đạo trường mâu màu trắng phá không mà đến, lưu chuyển ra khí tức quang minh cường đại, liên tục đập vào kết giới phía trên Hắc Hỏa thành.

Toàn bộ kết giới trở nên rung chuyển.

Ánh mắt mọi người đều trở nên ngưng trọng.

Vút.

Một bóng người đi vào trên tường thành.

Là Hắc Huyền.

"Tà Long đại nhân."

Hắc Huyền xuất hiện, khiến cho không ít người cảm thấy có niềm tin hơn.

Mà nơi xa.

Tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh trùng trùng điệp điệp đã lao đến, trên người mỗi một người đều lưu chuyển ra khí tức quang minh mênh mông.

Giống như một dòng nước lũ màu trắng.

"Phụng mệnh của nữ thần, tiêu diệt dị đoan!"

"Hắc ám, cuối cùng cũng bị quang minh xua tan."

Đông đảo tu sĩ quang minh lớn tiếng nói.

Giáo chủ Liễu Hổ cầm đầu, xung phong đi đầu, xông đến phía trước, khí tức đại đạo quang minh lưu chuyển ra, rung chuyển trời đất.

Hắc Huyền thấy thế, không cam lòng yếu thế: "Giết! !"

Đột nhiên.

Nguyên một đám tu sĩ của Hắc Ám nhất tộc phóng lên tận trời.

Khí tức hắc ám bạo phát.

Hắc ám và quang minh, đột nhiên đụng vào nhau.

Giữa thiên địa bị nhuộm thành một mảnh đen trắng.

"Thần Thánh Quang Minh Chi Tiễn!"

Chỉ thấy Liễu Hổ thúc giục đại đạo quang minh, ngưng tụ thành một thanh trường cung màu trắng.

Một mũi tên, phá không mà ra!

"Gầm!"

Lúc này, một tiếng rồng gầm quanh quẩn.

Hắc Huyền ngang nhiên xuất thủ, long tức bá đạo phun ra ngoài.

Hai luồng sức mạnh va chạm, hình thành một luồng năng lượng sóng ánh sáng màu trắng khuếch tán trên không trung, chỗ nó đến, núi lở đất nứt!

"Há, Hắc Ám Tà Long bên trong bát đại dị đoan!"

Liễu Hổ nhìn người tới, hai mắt khẽ híp một cái.

"Chó săn của quang minh, nếm thử sự lợi hại của Long gia gia ngươi đi!"

Hắc Huyền cười ha ha.

Sau đó, hắn bay lên không trung, long uy bá đạo bao phủ, so với thời điểm ở Lam Cung, sức mạnh của hắn đã khôi phục không ít.

Trong khoảng thời gian này, thức ăn của Hắc Hỏa thành cũng không hề lãng phí.

Tuy Liễu Hổ cũng ở cảnh giới Đại Đạo, nhưng so với Hắc Huyền hiện tại thì lại có chênh lệch không nhỏ, lúc này, hắn cảm nhận được một luồng áp lực.

Nhưng tại lúc này.

Tầng mây ở chân trời cuồn cuộn, uy áp kinh khủng ùn ùn kéo đến.

Chỉ thấy một còn đường quang minh từ bên trong tầng mây hiện ra, mà ở phía cuối của đại đạo kia, một bóng người cưỡi Thiên Mã màu trắng đạp không mà đến.

Đây là một nữ tử, nàng mặc một bộ ngân giáp, tóc vàng bay múa, thân hình yểu điệu, trên khuôn mặt tinh xảo, phủ đầy sát ý lạnh như băng.

Sức mạnh quang minh vô biên vô tận từ trên người nàng tuôn ra, rung động thiên địa.

Giống như một vị nữ Võ Thần.

Nhìn người tới, đồng tử của Hắc Huyền co rụt lại.

"Móa, là nàng! ! Quang Minh Hữu Thiên Vương!"

Nữ thần Quang Minh có tả hữu Thiên Vương.

Trong đó, chiến lực của Hữu Thiên Vương, vượt xa Tả Thiên Vương.

Bên trong thánh chiến cổ lão, là đối thủ gần với nữ thần Quang Minh, làm cho nhức đầu Hắc Ám nhất tộc nhất, ngay cả Hắc Ám Ma Quân đều tán thưởng có thừa đối với nàng.

Hắc Huyền cũng tuyệt đối không ngờ rằng.

Lần này, vậy mà đối phương lại tự mình tới chiến trường!

"Lần này phiền phức lớn rồi."

Hắc Huyền nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Cho dù là Ngục Viêm ở đây, hai người bọn họ liên thủ cũng không có cách nào lấy được chút chỗ tốt từ trong tay Quang Minh Hữu Thiên Vương, chớ nói chi là, bây giờ Ngục Viêm không có ở đây.

Hắn căn bản không có chút phần thắng nào!

"Dị đoan, đi chết đi!"

Quang Minh Hữu Thiên Vương nhìn Hắc Ám Tà Long, đưa tay thúc giục đại đạo quang minh.

Một trường mâu quang minh màu trắng nhanh chóng bắn ra.

Ầm! !

Chỗ trường mâu đến, đại địa bị xé rách dễ như trở bàn tay.

Giống như có thể xuyên thủng hư không, tu sĩ Hắc Ám nhất tộc dọc theo đường đi bị ào ào đánh thành cặn bã ở trước mặt luồng sức mạnh này.

"Vẫn kinh khủng như vậy."

Hắc Huyền hú lên quái dị, thúc giục toàn lực chống cự.

Một tiếng phịch vang lên.

Hắc Ám Long lực bị vỡ nát, Hắc Huyền bị nổ bay ra ngoài.

"Đây chính là thực lực của Hữu Thiên Vương."

"Thật mạnh!"

"Hữu Thiên Vương không hổ là cấp dưới đắc lực nhất của nữ thần, quá mạnh."

Tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh vô cùng hưng phấn.

Mà không gian dưới lòng đất của Hắc Hỏa thành.

Trận chiến giữa Sở Cuồng Nhân và Ngục Viêm, vẫn còn tiếp tục.

Bị Vận Mệnh Chi Môn trấn áp, Ngục Viêm cũng cảm thấy rất áp lực, sau khi biết mình bị Sở Cuồng Nhân tính kế, cũng giận không nhịn nổi.

Hắn gầm nhẹ một tiếng: "Sở Cuồng Nhân, mặc dù ngươi lòng dạ thâm sâu, nhưng chênh lệch về cảnh giới, là thứ mà ngươi không có cách nào để bù đắp!"

Sức mạnh hắc ám trên người hắn điên cuồng phun trào, chống cự Vận Mệnh Chi Môn, thúc giục đại đạo Hắc Ám, khí tức doạ người khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

"Chiêu này, sẽ hoàn toàn giết chết ngươi!"

"Ám Vô Thiên Nhật, Hỏa Phần Lục Đạo!"

Một lượng lớn Hắc Ám Chi Hỏa cháy hừng hực.

Như muốn đốt cháy thiên địa vạn vật, Lục Đạo Luân Hồi.

Sở Cuồng Nhân ở bên trong hắc ám vô tận này, chỉ cảm thấy toàn thân khô nóng khó nhịn, thân thể giống như muốn bị đốt thành tro bụi.

"Cũng nên thử uy thế của chiêu này một lần!"

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một vệt tinh quang.

Sau đó, sức mạnh ba ngàn đạo tắc phun ra ngoài, diễn hóa thiên địa vạn vật trong hư không, hàng tỉ tiên huy bạo phát, chiếu rọi toàn bộ không gian dưới lòng đất.

Từng loại từng loại đạo tắc giống như từng hành tinh đang vờn quanh người Sở Cuồng Nhân.

Những thứ đạo tắc này, cộng hưởng với nhau.

Một luồng sức mạnh khiến Ngục Viêm cảm thấy tim đập nhanh lưu chuyển ra.

"Đây là chiêu số gì vậy?"

Hắn không khỏi mở miệng theo bản năng.

"Tam Thiên Đại Thế!"

Giọng nói lạnh nhạt của Sở Cuồng Nhân quanh quẩn ra.

Tam Thiên Đại Thế.

Là chiêu số hắn và Tiểu Ái cùng nhau nghiên cứu phát minh ra.

Một loại đạo, chính là một thế giới.

Ba ngàn đạo, chính là ba ngàn đại thế giới!

Trong chốc lát.

Uy lực của Tam Thiên Đại Thế này bạo phát, sôi trào mãnh liệt.

Đùng! !

Toàn bộ không gian dưới lòng đất vang lên tiếng nổ lớn.

Như muốn sụp đổ.

Ngọn lửa màu đen vô tận kia không ngừng bị tan rã ở trước mặt một kích này.

Mà Ngục Viêm cũng nhận lấy trùng kích trước nay chưa từng có, sắc mặt trắng bệch bay ngược ra sau, mệnh cách của bản thân cũng bị Vận Mệnh Chi Môn hung hăng đập trúng.

Cả người, bị tổn thương nghiêm trọng ngay tại chỗ.

"Sức mạnh thật cường đại."

Sắc mặt Ngục Viêm âm trầm nhìn Sở Cuồng Nhân, không chỉ có Vận Mệnh chi đạo, còn có Tam Thiên Đại Thế này, rốt cuộc đối phương ẩn giấu bao nhiêu con át chủ bài? !

"Như thế này vẫn chưa thể giết được ngươi sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn Ngục Viêm, mắt sáng lên.

Tu vi của Ngục Viêm là cảnh giới Đại Đạo Chí Thần, so với Cửu âm, phải cường đại hơn một cấp độ, dù hắn đã dùng hai tấm át chủ bài nhưng cũng không giết được đối phương.

Chẳng lẽ phải dùng tới thứ cuối cùng sao?

Trên người hắn, còn có một luồng hóa thân của Lam Vương.

Đây cũng là chỗ dựa lớn nhất của hắn ở giai đoạn hiện tại.

Hóa thân này vừa xuất hiện, tin tưởng việc trảm Ngục Viêm như trảm chó, không phải việc khó.

Ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân suy nghĩ, toàn bộ không gian dưới lòng đất vừa mới bị sức mạnh trùng kích bắt đầu chấn động, vô số cấm chế dần dần tan rã.

"Không tốt! Nơi này muốn sụp."

Ngục Viêm biến sắc, sau đó, hắn nhìn về phía Mạt Nhật Chi Ám, cắn răng: "Xem ra chỉ có thể cưỡng ép thu thập!"

Mặc dù không có Quân Vương lệnh, cưỡng ép thu thập Mạt Nhật Chi Ám vô cùng nguy hiểm.

Nhưng chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể liều một phen.

Chỉ thấy tay hắn kết pháp quyết, sức mạnh hắc ám cường đại hóa thành một vòng xoáy khổng lồ, bao phủ về phía Mạt Nhật Chi Ám.

Nhưng lúc này.

Mạt Nhật Chi Ám chấn động một cái.

Ngay sau đó, đúng là hóa thành một đạo lưu quang, đột phá sự khống chế của Ngục Viêm, chủ động bay về phía Sở Cuồng Nhân, tiến vào trong cơ thể hắn!

Tình cảnh này khiến cho Ngục Viêm hoàn toàn choáng váng.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng sửng sốt một chút, tiếp đó, hắn nhìn về phía Ngục Viêm nói ra: "Tính toán tỉ mỉ tường tận, chấm dứt lại là công dã tràng, ngươi, thật đáng thương."

Chương 2094: Mạt Nhật Chi Ám và quang minh chi chủng xung đột, Quang Minh Hữu Thiên Vương trấn áp hai đại dị đoan

"Ngươi, thật đáng thương."

Một câu Sở Cuồng Nhân kích thích Ngục Viêm thật sâu.

Chính mình cực cực khổ khổ tìm ra Mạt Nhật Chi Ám này, làm xong tất cả chuẩn bị, chỉ đợi đến lúc thu thập, trở thành Hắc Ám

Ma Quân kế tiếp.

Không nghĩ tới, tất cả đều thành công dã tràng.

Mạt Nhật Chi Ám, vậy mà tự mình lựa chọn Sở Cuồng Nhân? !

Như thế thì tính là gì? !

Không phải bản thân mình trở thành một trò cười sao?

"Đáng chết, đáng chết!"

"Sở Cuồng Nhân, trả Mạt Nhật Chi Ám lại cho ta!"

Ngục Viêm nổi giận gầm lên một tiếng.

Đại đạo Hắc Ám phun trào, hắc hỏa vô biên bùng cháy, lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng vào lúc này.

Toàn bộ cấm chế của không gian dưới lòng đất đã bắt đầu sụp đổ.

Ngục Viêm biến sắc, không gian dưới lòng đất này dùng để trấn áp Mạt Nhật Chi Ám, nhưng bởi vì trận chiến của hai người, lại thêm Mạt Nhật Chi Ám bị thu giữ, nơi này đã sắp sụp đổ.

Nếu kết cấu của không gian dưới lòng đất sụp đổ, thì sẽ hình thành uy lực vô cùng cường đại, cho dù là cảnh giới Đại Đạo cũng rất khó sống sót.

"Đáng chết, nên rời đi trước mới được."

Ngục Viêm thâm độc nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, hắn đã quyết định, ra khỏi không gian dưới lòng đất này, cho dù phải bỏ ra cái giá gì, cũng phải giết đối phương, đoạt lại Quân Vương lệnh và Mạt Nhật Chi Ám.

Dù là vì thế mà trở mặt thành thù với Hắc Huyền cũng sẽ không tiếc.

Trên thực tế, hắn cũng không hề quan tâm chuyện này.

Ngục Viêm xông ra khỏi không gian dưới lòng đất, mà Sở Cuồng Nhân cũng dự định rời đi, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hắn cảm thấy ở ngực trùng xuống, giống như sức mạnh bên trong có chút khống thể chế không nổi.

Chuyện gì xảy ra? !

Tâm niệm của Sở Cuồng Nhân chuyển động, tuần tra tình huống trong cơ thể.

Chỉ thấy Mạt Nhật Chi Ám vừa mới chui vào trong cơ thể mình, đúng là bạo phát xung đột với quang minh chi chủng trong cơ thể hắn! !

Móa!

Trong lòng Sở Cuồng Nhân thầm mắng một tiếng.

Hai luồng sức mạnh này trùng kích, đúng là làm sức mạnh của bản thân hắn bị mất kiểm soát.

Chỉ thấy Mạt Nhật Chi Ám tiêu tán ra một luồng sức mạnh hắc ám, điên cuồng đánh về phía quang minh chi chủng, muốn trục xuất nó ra khỏi cơ thể của Sở Cuồng Nhân.

Mà quang minh chi chủng cũng không phải ăn chay.

Bạch quang lưu chuyển, sức mạnh quang minh bao phủ, chống cự sự ăn mòn của hắc ám.

Lúc này.

Hắc Ám Quân Vương lệnh trong cơ thể Sở Cuồng Nhân chấn động, một luồng sức mạnh hắc ám phun ra ngoài, đúng là kết hợp với Mạt Nhật Chi Ám.

Hiển nhiên, luồng sức mạnh này chính là nguyên nhân Mạt Nhật Chi Ám lựa chọn mình.

Hai luồng sức mạnh này, ẩn ẩn có cộng hưởng.

Sức mạnh hắc ám của nó phóng đại, Sở Cuồng Nhân cảm giác dường như thân thể biến thành một lỗ đen, muốn nhấn chìm tất cả ánh sáng.

Nếu có người nhìn thấy Sở Cuồng Nhân bây giờ, tất nhiên sẽ hết sức kinh ngạc.

Hiện tại, trong lỗ chân lông của hắn không ngừng có hắc khí tiêu tán ra, một luồng sức mạnh hắc ám làm cho người ta sợ hãi, rung động phương thiên địa này.

Giống như một Ma Thần đi ra từ trong bóng tối, cực kì kinh khủng.

Ở trong cơ thể hắn, quang minh chi chủng bị sức mạnh hắc ám trùng kích, giống như bị chọc giận, chấn động, tiếp đó, bộc phát ra hàng tỷ hoa quang!

Ánh sáng cuồn cuộn, trong nháy mắt đã chế trụ sức mạnh hắc ám trong cơ thể Sở Cuồng Nhân, luồng sức mạnh hắc ám kia cấp tốc co vào tựa như tia chớp, rút vào bên trong khối Rubic màu trắng, cũng tản ra khí tức quang minh nhàn nhạt.

Sở Cuồng Nhân biết, ở bên trong khối Rubic màu trắng kia cũng ẩn chứa sức mạnh hắc ám khi kết hợp Mạt Nhật Chi Ám và Quân Vương lệnh.

Khối Rubic màu trắng kia, tựa như một phong ấn ngưng tụ từ sức mạnh quang minh.

Sở Cuồng Nhân biết, nhưng quang minh chi chủng lại không biết.

Giờ phút này nó đang phát tán ra sức mạnh quang minh vô cùng bàng bạc, sức mạnh cường đại hơn gấp mười lần, gấp trăm lần luồng sức mạnh hắc ám trước kia.

Luồng sức mạnh này, đang điên cuồng cọ rửa toàn thân Sở Cuồng Nhân.

Giống nhưu đang tiến hành cải tạo thân thể của hắn?

Sở Cuồng Nhân cau mày lại, để Tiểu Ái phân tích một chút.

"Quang minh chi chủng, đang cải tạo thể chất của chủ nhân, giúp người càng thêm thích ứng với Quang Minh chi đạo, đây là cải tạo lành tính, không cần lo lắng..."

Sở Cuồng Nhân cười khổ một tiếng: "Thật ra ta không lo lắng thương tổn mà quang minh chi chủng này gây ra cho ta, mà chính là không gian dưới lòng đất này sắp sập."

Sức mạnh của quang minh chi chủng quá lớn, đã tràn ngập toàn bộ cơ thê của hắn.

Nhưng mấu chốt nhất là, luồng sức mạnh này do quang minh chi chủng thúc giục, nó làm theo ý mình, Sở Cuồng Nhân căn bản không có biện pháp thao túng.

Hiện tại hắn vẫn đứng tại chỗ, khó có thể động đậy.

Mà dường như quang minh chi chủng phát giác được ý nghĩ của Sở Cuồng Nhân, một luồng sức mạnh quang minh vô cùng mạnh mẽ tuôn ra, bao phủ bên ngoài thân thể của hắn, dần dần ngưng tụ thành một vòng sáng, bảo vệ hắn đến từng chân tơ kẽ tóc.

Lúc này Sở Cuồng Nhân mới an tâm một chút.

Một bên khác.

Ngục Viêm xông ra khỏi không gian dưới lòng đất.

Nhưng một màn đập vào mi mắt, lại khiến cho mắt của hắn đỏ đến muốn nứt ra.

Chỉ thấy toàn bộ Hắc Hỏa thành đã bị khói lửa bao trùm, Hắc Hỏa thành bị chiến hỏa bao phủ, tử thương vô số, ngay cả Hắc Huyền cũng là mình đầy thương tích nằm ở bên trong phế tích.

Ở trên đầu của hắn, một cô gái tóc vàng mặc một bộ ngân giáp đứng lơ lửng trên không.

Một luồng khí tức mênh mông, từ trong cơ thể của đối phương lưu chuyển ra.

Khiến Ngục Viêm đều có chút tim đập nhanh.

"Là nàng, Quang Minh Hữu Thiên Vương! !"

Ngục Viêm nhận ra đối phương, hết sức kinh ngạc.

Sắc mặt hắn vô cùng âm trầm: "Vậy mà giáo hội lại phái nàng tới đây, hơn nữa, còn hết lần này tới lần khác thừa dịp ta chuẩn bị thu lấy Mạt Nhật Chi Ám, đáng chết! !"

Lời còn chưa dứt.

Chỉ thấy mặt đất ở phía sau hắn đã sụp đổ.

Sức mạnh kinh khủng từ dưới đất tiết ra, trùng kích toàn bộ Hắc Hỏa thành.

Một cái hố to lớn hình thành.

Vết rách như vô số mạng nhện, lấy cái hố này làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phương tám hướng, làm cho hình dạng mặt đất của Hắc Hỏa thành đại biến.

Không gian dưới lòng đất sụp đổ.

Dạng động tĩnh này, tất nhiên dẫn tới sự chú ý của không ít người.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Luồng sức mạnh này, là từ dưới đất truyền đến!"

Mọi người vô cùng kinh ngạc.

Hắc Huyền nhìn lại, trong mắt ẩn ẩn lộ ra vẻ lo lắng.

Mà Ngục Viêm nhìn lên phế tích, cau mày lại: "Vì sao Sở Cuồng Nhân chưa hề đi ra, chẳng lẽ là chết dưới đất sao?"

Không đúng.

Thực lực của Sở Cuồng Nhân không đến mức không thể ra khỏi đó mới đúng.

Quang Minh Hữu Thiên Vương cũng chú ý tới không gian dưới lòng đất bị sụp đổ, càng chú ý tới sức mạnh hắc ám tiêu tán ra từ

trong đó.

"Chỗ đó chính là nơi phong ấn Mạt Nhật Chi Ám sao? Còn có, người kia là... Bát đại dị đoan, Ngục Viêm!"

Ánh mắt nàng ngưng trọng, đưa tay ra, sức mạnh quang minh vô biên đổ xuống.

Nhất thời, một trường mâu ngưng tụ, bắn về phía Ngục Viêm.

"Vẫn cường đại như thế."

Ánh mắt Ngục Viêm vô cùng ngưng trọng, đánh ra một quyền, hắc hỏa bá đạo bùng cháy, đánh thẳng vào Quang Minh Chi Mâu.

Nhưng khi cả hai trùng kích, hắn lại bay ngược ra sau, ở ngực bị trúng một kích, nhịn không được mà phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trở nên trắng bệch.

"Đáng chết, không ép được thương thế khi đánh một trận với Sở Cuồng Nhân."

Hắn nhìn thoáng qua Hắc Huyền, cắn răng nói: "Hắc Huyền, ngươi và ta liên thủ phá vòng vât, thoát khỏi Quang Minh Hữu Thiên Vương trước."

Hắn dự định bỏ lại Hắc Hỏa thành.

"Sở Cuồng Nhân đâu? !" Hắc Huyền nhịn không được mà mở miệng hỏi.

"Nói rất dài dòng, phá vây trước!"

Ngục Viêm nói ra, triệu tập binh mã của Hắc Hỏa thành, bắt đầu tổ chức phản kích.

Sắc mặt Quang Minh Hữu Thiên Vương lộ ra một nụ cười lạnh.

Dung mạo của nàng cực đẹp.

Cười rộ lên nhìn cũng rất đẹp.

Nhưng lúc này, lại cho mọi người một loại hàn ý âm trầm.

"Muốn đi, ý nghĩ cũng quá hão huyền rồi!"

Quang Minh chi đạo trên người nàng sôi trào, áp chế Hắc Hỏa thành, khí tức vô cùng bá đạo, khiến người của Hắc Ám nhất tộc rùng mình!

Sắc mặt đám người Hắc Huyền, Ngục Viêm vô cùng ngưng trọng, chuẩn bị buông tay đánh cược một lần.

Chương 2095: Hữu Thiên Vương cường đại, lại có hai đại dị đoan hiện thế

Bên trong Hắc Hỏa thành.

Quang Minh Hữu Thiên Vương xuất thủ trấn áp hai đại dị đoan Hắc Huyền, Ngục Viêm.

Tư thái vô cùng cường đại, khiến cho tu sĩ của Quang Minh Nhất Tộc ở chỗ này đều vô cùng hâm mộ, nhìn đối phương, trong mắt lộ ra vẻ vô cùng sùng bái.

Ngục Viêm, Hắc Huyền và mấy cường giả cấp Đại Đạo còn lại bên trong Hắc Hỏa thành nhìn Quang Minh Hữu Thiên Vương, trong mắt mang theo vẻ ngưng trọng.

"Thực lực của con kỹ nữ này còn mạnh hơn so với năm đó."

Hắc Huyền kéo khóe miệng nói ra.

Trên người hắn xanh một miếng, đỏ một khối, hiển nhiên là bị trấn áp đến cực thảm.

"Quang Minh Hữu Thiên Vương, mặc dù người này ngang hàng với Tả Thiên Vương Tịnh, nhưng thực lực lại mạnh hơn một ít, là thuộc hạ trung thành nhất của nữ thần Quang Minh, đi theo bên người nữ thần từ lâu, như hình với bóng, không nghĩ tới, lần này sẽ đến Hắc Hỏa thành."

"Xem ra nữ thần vẫn không yên lòng Mạt Nhật Chi Ám."

Nghĩ đến đây, Ngục Viêm càng thống hận Sở Cuồng Nhân.

Luồng sức mạnh khiến nữ thần Quang Minh cũng phải kiêng kỵ kia, vốn nên thuộc về hắn, nhưng bây giờ, lại bị Sở Cuồng Nhân lấy mất.

Thực sự quá khinh người.

"Chuyện Mạt Nhật Chi Ám thế nào rồi?"

Hắc Huyền hỏi.

Hắn vẫn rất lo lắng cho an nguy của Sở Cuồng Nhân.

"Nói rất dài dòng, ứng phó nguy cơ trước mắt trước."

Ngục Viêm nói ra, chủ yếu là hắn còn chưa nghĩ ra cái cớ để lừa gạt Hắc Huyền.

Mặt khác.

Sinh tử của Sở Cuồng Nhân, cũng không rõ ràng.

"Một là cấp dưới đắc lực nhất, một là vật cưỡi của Hắc Ám Ma Quân, hôm nay ta sẽ để các ngươi cùng nhau táng thân ở đây!" Quang Minh Hữu Thiên Vương nói ra.

Nàng vừa sải bước ra, đi đến trước mặt mấy người.

Trong tay xuất hiện một thanh kiếm bạc màu trắng.

Trường kiếm trảm xuống, màu bạc trắng đánh chém giống như trăng tròn, trong đó còn ẩn chứa sức mạnh đại đạo quang minh trùng trùng điệp điệp.

Hai người Ngục Viêm, Hắc Huyền liên thủ chặn lại, nhưng vẫn bị đánh bay ra ngoài như cũ.

Hai người đều có thương tích trong người, sao có thể chống đỡ được Hữu Thiên Vương?

Mấy người cấp Đại Đạo còn lại của Hắc Ám tộc xuất thủ trong nháy mắt, các loại sức mạnh hắc ám, khí tức ẩn chứa ngập trời, gào thét xông về phía Hữu Thiên Vương.

Có hắc ám, như cuồng triều, muốn nhấn chìm tất cả.

Có hắc ám, giống như liệt hỏa, đốt cả bầu trời.

Có hắc ám, hóa thành binh phong đánh chém, xé nứt trời đất.

Nhưng đối mặt với vài luồng sức mạnh cảnh giới Đại Đạo, thần sắc của Quang Minh Hữu Thiên Vương lạnh nhạt, đại kiếm trắng bạc trong tay chiếu ra hào quang càng thêm chói sáng.

"Quang Minh tài quyết, ánh bạc chiếu rọi!"

Quang Minh Hữu Thiên Vương khẽ quát một tiếng, kiếm khí hóa thành quang hoa màu bạc trắng đổ xuống, vài luồng công kích cấp Đại Đạo bị tuỳ tiện tan rã.

Không chỉ có như thế.

Ngân quang như thế chẻ tre đánh phá sự vây công của cường giả cấp Đại Đạo.

Sức mạnh cường đại kia, trực tiếp đánh những người kia bay ra ngoài.

Vút!

Quang Minh Hữu Thiên Vương khóa chặt một người, thân ảnh biến mất không thấy, đi đến trước mặt đối phương, đại kiếm trắng bạc trong tay xẹt qua một đạo hồ quang kinh diễm.

Xoẹt một tiếng, sương máu bắn ra tung toé.

Một vị cường giả cấp Đại Đạo, bị chém thành hai nửa trong nháy mắt.

Ngay cả đại đạo hắc ám của hắn, cũng bị chém đứt.

Đồng tử của những người còn lại co rụt, khiếp sợ không gì sánh nổi.

"Đáng chết, làm sao lại mạnh như vậy? !"

"Loại thực lực này, chẳng lẽ là Đại Đạo Chí Tôn? !"

"Cho dù không phải, nhưng cũng không chênh lệch xa."

Các tu sĩ của Hắc Ám nhất tộc hãi hùng khiếp vỉa, trong mắt mang theo hoảng sợ.

Nhưng Quang Minh Hữu Thiên Vương lại không có chút nhân từ nương tay nào, sau khi chém một tồn tại cảnh giới Đại Đạo, bóng người lóe lên, liền bay về phía một người khác.

Đại kiếm nắm chặt, nhẹn hnagf quát một tiếng, bạch quang như tấm lụa.

Sức mạnh cường đại kia, làm cho người ta sợ hãi tim đập nhanh.

Lại một tồn tại cảnh giới Đại Đạo bị đánh trúng, cả người thổ huyết bay ngược ra sau, đại đạo trong cơ thể nổ tung, giống như sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Nhưng còn không đợi hắn ổn định đại đạo, Quang Minh Hữu Thiên Vương đưa tay ngưng tụ ra một trường mâu ánh sáng, một tiếng vút vang lên, phá không mà ra!

Ầm! ! !

Đại địa nổ tung, hình thành một cái hố lớn.

Mà vị cường giả cảnh giới Đại Đạo kia, đã bị đánh cho ngay cả cặn cũng không còn.

"Hữu Thiên Vương uy vũ!"

"Quá cường đại, Hữu Thiên Vương thực sự quá mạnh."

"Không hổ là người mà nữ thần tín nhiệm nhất."

Tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh vô cùng hưng phấn.

Mà một tu sĩ cấp Đại Đạo của Hắc Ám nhất tộc thấy cảnh này, nổi giận gầm lên một tiếng, đại đạo trong cơ thể, hoàn toàn bạo phát trong nháy mắt.

Khí tức của hắn mạnh mẽ, đúng là có xu thế vượt qua Hắc Huyền, Ngục Viêm.

Quang Minh Hữu Thiên Vương nhìn người kia một chút, trên khuôn mặt tinh xảo không có chút dao động cảm tình nào: "Há, nghịch chuyển đại đạo, cũng rất quả quyết."

Nghịch chuyển đại đạo, đây là một loại biện pháp cưỡng ép tăng thực lực.

Nếu sử dụng, cảnh giới sẽ tăng lên.

Nhưng đại giới vô cùng to lớn.

Nhưng bây giờ, đối mặt với loại người có chiến lực mạnh mẽ như Quang Minh Hữu Thiên Vương, tu sĩ của Hắc Ám nhất tộc này cũng không quản được nhiều như thế.

Nghịch chuyển đại đạo, chiến lực của người này đang điên cuồng tăng lên.

Đại đạo Hắc Ám trong cơ thể hóa thành hừng hực hắc hỏa, thiêu đốt ra, gần như nhuộm cả mảnh trời thành một màu đen kịt.

Ngay sau đó, một con Hung thú do hỏa diễm ngưng tụ mà thành giáng xuống.

Luồng khí tức bá đạo tuyệt luân kia, khiến một số giáo chủ đều rất cảm thấy áp lực.

Ở trong bóng tối vô tận.

Chỉ có Quang Minh Hữu Thiên Vương đứng lơ lửng trên không, trên người tán ra hào quang vô biên, mang đến một tia cảm giác an toàn cho tất cả mọi người ở chỗ này.

"Nghịch chuyển đại đạo thì như thế nào? Chênh lệch của ngươi và ta, quá lớn!"

Quang Minh Hữu Thiên Vương quát lạnh một tiếng.

Đại kiếm trong tay chiếu ra quang hoa màu trắng sáng chói.

"Chém! !"

Chém xuống một kiếm, kiếm khí tươi sáng chói mắt hoành không lướt đi.

Ầm! !

Hư không đột nhiên nổ tung.

Hung thú do Hắc Ám Chi Hỏa ngưng tụ kia liền bị sức mạnh quang minh hoàn toàn xua tan trong nháy mắt, bầu trời đen nhánh, lại hiện ra ánh sáng!

Mà tu sĩ của Hắc Ám nhất tộc nghịch chuyển đại đạo kia, ở trước mặt một kiếm này, bị đánh bay ra ngoài ngay tại chỗ, đại đạo trong cơ thể bị đánh đến vỡ nát.

"Đáng chết! !"

Ngục Viêm nổi giận gầm lên một tiếng, đau lòng không thôi.

Phải biết rằng, những người này đều là tâm phúc hắn bồi dưỡng nhiều năm qua.

Hiện tại, bị Quang Minh Hữu Thiên Vương chém không còn một mống.

Chuyện này khiến hắn làm sao chịu được?

Đại đạo Hắc Ám hóa thành một hỏa cầu thật lớn, giống như muốn nhấn chìm tất cả ánh sáng giữa thiên địa, nghiền ép về phía Quang Minh Hữu Thiên Vương.

Đây là một kích mạnh nhất của Ngục Viêm.

Đối mặt với chiêu này, Quang Minh Hữu Thiên Vương nghiêm túc một chút.

"Quang Minh Tài Quyết, Đoạn Tội! !"

Giơ cao đại kiếm quang minh, một luồng khí tức vô cùng thần thánh từ trên người Quang Minh Hữu Thiên Vương lưu chuyển ra, đại kiếm chém ra, kiếm quang hàng tỷ trượng trùng trùng điệp điệp chém ra, giống như muốn chém đứt tất cả tội ác trên thế gian này.

Sau một kiếm đó.

Hỏa cầu khổng lồ bị chém thành hai khúc.

Hai người Ngục Viêm, Hắc Huyền đều bị đánh bay ra ngoài.

"Chết đi!"

Khí tức trên người Quang Minh Hữu Thiên Vương không hề yếu bớt, mà còn không ngừng tăng lên, nhưng lại tại thời điểm nàng muốn chém hai đại dị đoan.

Chân trời có hai luồng sức mạnh hắc ám bạo phát.

Một trái một phải, đánh về phía nàng.

"Há, lại có hai cái dị đoan tới!"

Quang Minh Hữu Thiên Vương cau mày lại.

Chém ra một kiếm, ngăn lại hai luồng công kích này, nhưng chính mình cũng bởi vậy mà lùi lại hơn mười dặm, hiển nhiên, hai luồng sức mạnh này cũng không tầm thường.

"Hắc Huyền, Ngục Viêm, rời đi!"

Trên bầu trời, truyền tới một giọng nói lạnh nhạt.

Hai người không có chút do dự gì, lập tức bay vút về phía nơi xa.

Quang Minh Hữu Thiên Vương không tiếp tục truy đuổi, nàng biết, lần này, hai dị đoan xuất thủ kia, có thực lực không kém, mình vừa trải qua một trận chiến, nếu như đối phương có lòng ngăn trở, có khả năng rất lớn rằng mình không truy giết được hai người Hắc Huyền.

Quan trọng nhất là, nàng còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

"Quang Minh Hữu Thiên Vương, sau này còn gặp lại."

Giọng nói lạnh nhạt trên bầu trời kia lại vang lên lần nữa.

Lập tức, hai luồng khí tức hắc ám kia biến mất không thấy gì nữa.

"Gần đây hiện thế dị đoan, thật sự là càng ngày càng nhiều, một ngày nào đó ta sẽ giết sạch tất cả các ngươi!" Quang Minh Hữu Thiên Vương hừ lạnh một tiếng.

Chương 2096: Quang minh chi chủng, hóa thân quang minh, nữ thần Quang Minh

"Hữu Thiên Vương, hai dị đoan này chẳng lẽ là..." Giáo chủ Liễu Hổ của Giáo Hội Quang Minh tiến lên hiếu kỳ hỏi thăm.

Quang Minh Hữu Thiên Vương khẽ gật đầu: "Ngươi đoán không sai, chính là Quỷ Ảnh và Hắc Khô Lâu bên trong bát đại dị đoan."

Quỷ Ảnh, Hắc Khô Lâu, tồn tại bên trong bát đại dị đoan, giống với Ngục Viêm, Hắc Huyền, đều là tồn tại đỉnh phong của Hắc Ám nhất tộc, trợ thủ đắc lực của Hắc Ám Ma Quân.

"Bát đại dị đoan, liên tục hiện thế, chẳng lẽ thánh chiến ánh sáng và hắc ám lại muốn bắt đầu hay sao?"

Liễu Hổ có chút lo lắng nói.

"Ánh sáng, sẽ dẫn đường chúng ta đi tới thắng lợi."

Tay Quang Minh Hữu Thiên Vương cầm đại kiếm trắng bạc, đặt ngang ở trước ngực, nghiêm túc nói.

Thần sắc của Liễu Hổ cũng nghiêm lại: "Đi theo ánh sáng, ta sẽ thấy được chính nghĩa!"

"Ừm."

Quang Minh Hữu Thiên Vương gật gật đầu, tiếp đó, nhìn về phía hố lớn tạo thành do không gian dưới lòng đất sụp đổ ở cách đó không xa: "Tìm kiếm Mạt Nhật Chi Ám đi."

Mọi người phân công hợp tác.

Một bộ phận người tiếp tục đuổi giết người còn sót lại của Hắc Ám tộc, một bộ phận người thì đang tìm Mạt Nhật Chi Ám bên trong bóng tối.

Mạt Nhật Chi Ám, là sức mạnh hắc ám cực đoan tà ác.

Mà ở chỗ này đều là tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh, cảm ứng vô cùng nhạy cảm đối với hắc ám.

Theo đạo lý mà nói, loại hắc ám cực đoan này ở trước mặt bọn họ, hẳn là không chỗ ẩn nấp mới đúng, nhưng sự thật lại là, bọn họ tìm rất lâu cũng không hề tìm được Mạt Nhật Chi Ám.

"Chẳng lẽ tình báo sai lầm, bên trong Hắc Hỏa thành căn bản không có Mạt Nhật Chi Ám hay sao? !"

Quang Minh Hữu Thiên Vương cau mày lại.

Nhưng sau đó, một tiếng kinh hô bỗng nhiên vang lên: "Hữu Thiên Vương, ngươi nhìn xem, đây là cái gì? !"

Chỉ thấy ở bên trong bogns tối, mọi người đào ra một vòng sáng màu trắng to lớn.

Phía trên vòng sáng này ẩn chứa khí tức quang minh, cho dù là giáo chủ cso nghiên cứu đến cực kỳ thấu triệt đối với Quang Minh chi đạo cũng không khỏi kinh thán lên tiếng.

"Sức mạnh quang minh thật dày đặc, rốt cuộc vòng sáng này là cái gì?"

"Không biết, nhưng mà kiểm tra ra dường như trong này có dấu hiệu của sinh mệnh, chẳng lẽ là đang nuôi dưỡng thứ gì sao?"

"Sức mạnh quang minh dồi dào lại tinh thuần như thế, sẽ sinh ra tồn tại bực nào? Chẳng lẽ là Quang Minh Chi Tử được thần điển ghi lại sao?"

Có người hai mắt tỏa sáng, vô cùng thành tín nói ra.

Quang Minh Chi Tử.

Đây là một truyền thuyết xa xưa của Giáo Hội Quang Minh.

Nghe nói, khi Hắc Ám giáng xuống, nhấn chìm tất cả, sẽ có tồn tại do quang minh sinh ra, ngăn cơn sóng dữ, cứu vãn chư thiên.

Người kia chính là Quang Minh Chi Tử.

Nhưng truyền thuyết này quá mức cổ xưa, là truyền thuyết cổ lão giống với Mạt Nhật Chi Ám, không có ai biết là thật hay giả.

Nhưng, Mạt Nhật Chi Ám là tồn tại chân thật, vậy thì vì sao Quang Minh Chi Tử lại không phải chứ?

Quang Minh Hữu Thiên Vương nhìn vòng sáng màu trắng, như có điều suy nghĩ: "Nhìn kỹ vật này, ta muốn đích thân mang về thần điện, giao cho nữ thần xử trí."

"Vâng."

Lại tìm tòi một phen, nhưng vẫn không có tìm được dấu vết Mạt Nhật Chi Ám để lại.

Rơi vào đường cùng, Quang Minh Hữu Thiên Vương chỉ có thể từ bỏ, mang theo vòng sáng màu trắng không biết kia về Quang Minh Thần Điện.

……

Bên trong tinh không, bên trong một tòa thần điện màu trắng sáng chói.

Nữ thần Quang Minh với mái tóc dài màu vàng óng, mặc một bộ trường bào màu trắng, vô cùng thần thánh nhìn vòng sáng trước mắt, lộ ra một tia tò mò.

"Sức mạnh quang minh nồng đậm như thế, quả thật là trước đây chưa từng gặp, thứ được nuôi dưỡng ở trong đó, chỉ sợ cũng cực kỳ bất phàm."

Quang Minh nữ thần nỉ non nói.

Tiếp đó, nàng lại hỏi một câu liên quan tới chuyện Mạt Nhật Chi Ám, Quang Minh Hữu Thiên Vương nói chi tiết.

Sau khi nghe xong, trong mắt nữ thần Quang Minh không khỏi toát ra một tia lo lắng: "Mạt Nhật Chi Ám, sức mạnh vô cùng tà ác, lưu lạc bên ngoài, chỉ sợ sẽ dẫn tới phong ba, nếu bị người có dã tâm lợi dụng, xuất hiện Hắc Ám Ma Quân thứ hai cũng không phải là không thể."

"Ta đã lệnh cho người dùng toàn lực tìm ra dấu vết của vật này." Quang Minh Hữu Thiên Vương nói ra.

"Ừm, ngươi làm việc, ta cũng yên tâm."

Tiếp đó nữ thần Quang Minh nhìn vòng sáng, nói: "Lưu ý vật này, có dị động gì thì liền thông báo cho ta."

Thời gian trôi qua, mấy năm vội vàng mà qua.

Một ngày này.

Vòng sáng màu trắng chấn động một cái, giống như có đồ vật gì đó muốn phá kén mà ra.

Mấy nữ tử chăm sóc bên cạnh thấy cảnh này, không khỏi kinh ngạc, một người trong đó nói ra: "Nhanh đi thông báo cho nữ thần."

Những người còn lại thì ở lại tại chỗ, tiếp tục tò mò nhìn vòng sáng.

Lúc này.

Vòng sáng bộc phát ra thần quang sáng chói, ngay sau đó, từng đạo từng đạo sức mạnh quang minh xây dựng ra vòng sáng kia đang không ngừng co rút vào bên trong.

Dần dần hóa thành một bóng người.

Khi bạch quang tán đi, mọi người cũng thấy rõ người trước mắt này, trên mặt nguyên một đám không khỏi lộ ra vẻ kinh thán.

Người trước mắt này, khuôn mặt như ngọc, mái tóc dài màu trắng bạc rối tung trên vai, vô cùng phiêu dật.

Mỗi một sợi tóc, mỗi một tấc da thịt đều như tinh hoa thế gian ngưng tụ thành, lưu chuyển ra tiên huy nhàn nhạt, vô cùng thần dị.

Mấu chốt nhất là.

Trên người người này toát ra một loại khí tức quang minh, cho người ta một loại cảm giác thần thánh thánh khiết.

Giống như người này chính là hóa thân của quang minh.

Những cô gái này vốn là người hầu của nữ thần Quang Minh, tu hành Quang Minh chi đạo, đối với người trước mắt này, tự nhiên sinh ra một phần hảo cảm.

Giống như đối mặt với một nữ thần Quang Minh phiên bản nam.

Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra, bên trong con ngươi màu vàng óng nhạt lướt qua một tia thần quang, khi thấy hoàn cảnh bốn phía, hắn có chút kinh ngạc.

Nhưng hắn không hề bối rối, bất động thanh sắc hỏi thăm Tiểu Ái.

"Hồi chủ nhân, nơi này là Quang Minh Thần Điện, trong khoảng thời gian ngươi bị quang minh chi chủng cải tạo này, ngươi..."

Tiểu Ái nói chuyện đã xảy ra.

"Hiện tại tình huống của ta thế nào?" Sở Cuồng Nhân lại hỏi.

"Hồi chủ nhân, bây giờ thân thể của ngươi đã bị cải tạo thành hình thái phù hợp với Quang Minh chi đạo nhất, nhưng hình thái trước đó của ngươi vẫn chưa biến mất..."

Bên trong quá trình trao đổi với Tiểu Ái, hắn cũng ở một bên cảm nhận sức mạnh của bản thân.

Giờ phút này, hắn cảm thấy mỗi một tế bào trong cơ thể mình đều tràn đầy một luồng sức mạnh quang minh, cảm ngộ đối với Quang

Minh chi đạo cũng nước lên thì thuyền lên, trực tiếp đạt đến cấp bậc đại đạo, loại trạng thái này, một trời một vực với hắn lúc trước.

Chuyện này tương đương với, trực tiếp giúp hắn từ một cảnh giới Hợp Đạo, cưỡng ép tăng lên tới cảnh giới Đại Đạo, thậm chí còn trực tiếp vượt qua cảnh giới Hỗn Nguyên.

Nhưng mà, hắn cảm nhận được tu vi trước đó của mình vẫn còn, ba ngàn đạo tắc còn chưa dung hợp thành Hỗn Nguyên.

Hiện tại, loại trạng thái này, là quang minh chi chủng tạo ra, hắn cảm thấy mình có thể hoán đổi về tu vi nguyên bản bất cứ lúc nào, tiếp tục con đường tu hành của mình.

"Chậc chậc, sức mạnh của quang minh chi chủng này không khỏi quá cường đại đi."

Sở Cuồng Nhân tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Lúc này, hắn cảm nhận được nơi xa có hai luồng khí tức đang không ngừng tới gần.

Hơn nữa, hai luồng sức mạnh này vô cùng cường đại, trong đó có một luồng, vượt qua bất kỳ người nào mà mình thấy trước kia.

Rất nhanh, hai bóng người đập vào mi mắt.

Đây là hai cô gái tóc vàng.

Một người thần sắc lạnh lùng, mặc một bộ ngân giáp, thân hình cao gầy, có loại khí tức lẫm liệt lạnh thấu xương không thể xâm phạm.

Một người khác, dung nhan tuyệt mỹ, da thịt bóng loáng tinh tế tỉ mỉ, mà trên trán còn mang theo một luồng uy nghiêm nhàn nhạt, tràn ngập một luồng quang huy thần tính.

Thần tính...

Sở Cuồng Nhân gần như có thể xác định thân phận của người trước mắt này.

"Chủ nhân, ngươi đoán không sai, người này chính là nữ thần Quang Minh, một trong những tồn tại đỉnh phong bên trong chư thiên, siêu thoát giả cấp bậc quân vương!"

Chương 2097: Vị Nữ thần này thèm khát thân thể của ta, đang thôi diễn phương án, Đại Đạo Chí Tôn đều có thể

Nữ thần Quang Minh xuất hiện, cũng không có gì khiến cho Sở Cuồng Nhân cảm thấy quá ngoài ý muốn.

Hắn đã biết được vị trí và hoàn cảnh của chính mình thông qua Tiểu Ái, gặp phải Nữ thần Quang Minh trong thần điện quang minh, đây không phải chuyện rất bình thường sao?

Hiện tại, trong đầu hắn đang suy nghĩ cách đối phó.

Nếu như vị nữ thần Quang Minh này muốn đối phó hắn, vậy hắn chỉ có thể rời đi trước.

Không biết có thể câu thông với Vận Mệnh Thần Điện rồi rời khỏi nơi này hay không?

Nếu không được, hắn chỉ có thể dùng hóa thân của Lam Vương.

Nhưng không biết có thể cản được bao lâu.

Hóa thân này, có thể trảm kẻ dưới quân vương, vậy thì... cảnh giới quân vương thì sao?

"Ngươi là... Dị đoan sao? !" Nữ thần Quang Minh nhìn Sở Cuồng Nhân trước mắt, bỗng nhiên mở miệng.

Một câu, khiến cho đồng tử của Sở Cuồng Nhân hơi hơi co rụt lại, đối phương biết mình là dị đoan đối nghịch với giáo hội?

Đúng vậy.

Trong tay mình có Hắc Ám Quân Vương lệnh, đối phương biết mình có cũng không kì lạ.

Tốt, chính mình vốn đang nghĩ đến xem có nên giấu diếm thân phận hay không, hiện tại không cần suy nghĩ nữa.

"Cái gì? Dị đoan!"

"Sao hắn lại là dị đoan, khí tức quang minh trên người hắn mãnh liệt như vậy mà."

"Đúng vậy..."

Mấy nữ tử xung quanh nhỏ giọng nghị luận.

Mà Quang Minh Hữu Thiên Vương lại không có bất kỳ hoài nghi gì, trực tiếp bước về phía trước, trong mắt mang theo vẻ băng lãnh.

Không chút nghi ngờ, chỉ cần nữ thần Quang Minh ra lệnh một tiếng, nàng sẽ hóa thành cỗ máy giết người đáng sợ nhất thế gian này.

"Minh Phi, không cần khẩn trương." Nữ thần Quang Minh vỗ vỗ bả vai Quang Minh Hữu Thiên Vương, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ vô cùng tò mò.

Rõ ràng trước đó vẫn là dị đoan đối địch với Quang Minh Giáo Hội, nhưng trong nháy mắt, lại nắm giữ khí tức quang minh mãnh liệt như thế, tựa như là hóa thân của quang minh.

Bí mật trong đó, đã khơi dậy hứng thú của nàng.

"Ngồi." Nữ thần Quang Minh chỉ chỉ ghế đá bên cạnh, từ tốn nói.

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một hồi, lập tức liền bình chân như vại ngồi lên, thần sắc lạnh nhạt nói: "Không biết nữ thần đại nhân dự định xử trí ta như thế nào đây?"

"Trước tiên nói cho ta biết, đệ đệ ngu xuẩn của ta đang ở nơi nào, ngươi và hắn quen biết nhau bằng cách nào."

Đệ đệ ngu xuẩn?

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút, lập tức liền biết người đối phương hỏi là ai, không khỏi có chút ngoài ý muốn.

Hắc Ám Ma Quân, lại là đệ đệ của nữ thần Quang Minh?

Điều này thật sự là đáng kinh ngạc.

"Ta và Ma Quân kết bạn, đơn thuần là ngoài ý muốn, hiện tại hắn ở đâu, ta cũng không rõ ràng." Sở Cuồng Nhân hoảng sợ.

"Vậy vì sao hắn lại cho ngươi Quân Vương lệnh?"

"Hắn hi vọng ta tìm kiếm một số vật để chữa trị cho hắn."

Điểm này, Sở Cuồng Nhân cũng không có giấu diếm.

Lời nói dối, phải nửa thật nửa giả, như vậy mới có thể khó để phân biệt được.

"Quả nhiên, thương thế của hắn còn chưa tốt lên nổi." Nữ thần Quang Minh lộ ra biểu tình quả nhiên là như vậy, thương thế của đối phương là do nàng gây ra, đương nhiên nàng hiểu rõ ràng tình huống của đối phương.

"Khí tức quang minh trên người ngươi từ đâu mà đến?"

"Đây là một luồng sức mạnh được cất giấu trong cơ thể ta, gần đây mới khám phá ra."

"Vì sao lại đối địch với Quang Minh Giáo Hội?"

"Vậy ta có thể làm gì?" Sở Cuồng Nhân nhún vai, vẻ mặt vô tội nói: "Các ngươi muốn giết ta, chẳng lẽ ta còn phải để mặc cho các ngươi làm càn hay sao?"

Nữ thần Quang Minh trầm ngâm một hồi, cảm thấy đó cũng là một lý do.

Sau đó, đầu ngón tay của nàng có một đạo bạch quang lấp lóe, rơi vào trong cơ thể của Sở Cuồng Nhân trong nháy mắt, tuần tra các tình trạng khác nhau trong cơ thể hắn.

Không xem xét thì không biết, vừa nhìn liền giật mình.

Mỗi một tấc máu thịt, mỗi một cọng lông tóc, thậm chí mỗi một tế bào của đối phương đều tràn ngập khí tức quang minh vô cùng nồng đậm!

Dạng thân thể này, cho dù là chính nữ thần Quang Minh cũng không có.

Đối phương, dường như chính là hóa thân của quang minh.

Không, không phải dường như.

Đối phương chính là hóa thân của quang minh! !

Nữ thần Quang Minh kinh ngạc.

Lập tức, ánh mắt lửa nóng của nàng nhìn Sở Cuồng Nhân, giống như đang nhìn một món chí bảo tuyệt thế.

Sở Cuồng Nhân không khỏi bị nàng nhìn đến có chút run rẩy, xem ra vị nữ thần Quang Minh này, không muốn giết hắn, nhưng ánh mắt này...

Trong lòng hắn phát lạnh.

"Tiểu Ái, không phải là vị nữ thần Quang Minh này thèm khát thân thể của ta chứ!"

"Không nên không nên, ta là người đã thành gia lập thất, tuyệt không thể khuất phục, vị nữ thần Quang Minh này tuy rằng mạnh, nhưng cùng lắm thì ta triệu hoán hóa thân của Lam Vương, liều cho cá chết lưới rách."

Tiểu Ái nghe Sở Cuồng Nhân bực tức, không khỏi im lặng: "Chủ nhân, xin giữ chút tự trọng."

"Thân thể của ngươi... Rất tốt." Nữ thần Quang Minh nhìn Sở Cuồng Nhân, giọng điệu có một tia không kìm được kích động.

Sở Cuồng Nhân kinh ngạc, vội vàng nói với Tiểu Ái: "Tiểu Ái, ngươi nhìn kia, ta đã nói vị nữ thần này là đang thèm khát thân thể của ta!"

"Hoàn cảnh trước mắt đang được phân tích, phương án rút lui tốt nhất đang được lên kế hoạch..."

"Phương án một, đang tiến hành thôi diễn... Phương án một thất bại."

"Phương án hai, đang tiến hành thôi diễn... Phương án hai thất bại."

"Phương án 33, đang tiến hành thôi diễn...."

Chỉ trong nháy mắt, Tiểu Ái đã thôi diễn mấy chục cái phương án rút lui.

Mà sau khi những người xung quanh nghe những lời nữ thần Quang Minh nói, cũng không nhịn được mà có chút chấn kinh.

Chẳng lẽ là mùa xuân của nữ thần... tới rồi?

Ngay cả Quang Minh Hữu Thiên Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo.

Nhưng mà thần sắc của nữ thần Quang Minh lại lạnh nhạt, cũng không hề phát giác là mình nói nhầm chút nào, thản nhiên nói: "Thân thể của ngươi, ẩn chứa sức mạnh quang minh vô tận, luồng sức mạnh này, vô cùng cường đại, nếu có thể phát huy ra hoàn toàn, không tới mười vạn năm, ngươi, có thể đạt đến cnahr giới Đại Đạo Chí Tôn!"

Cảnh giới Đại Đạo chia làm Chưởng Mệnh, Chí Linh, Chí Thần, Chí Thánh, Chí Tôn.

Đại Đạo Chí Tôn, là tồn tại đỉnh cao nhất bên trong cảnh giới Đại Đạo, gần với quân vương, muốn đạt được cảnh giới như vậy, vô cùng khó khăn.

Nó không chỉ là dựa vào nỗ lực, dựa vào thời gian bồi đắp là có thể hoàn thành.

Chuyện này đòi hỏi quá nhiều thứ, cơ duyên, ngộ tính, thiên phú…, thiếu một thứ cũng không được.

Mười vạn năm để đạt được đại đạo Chí Tôn?

Lời này nếu như nói ra, sẽ chỉ bị người khác coi như là một kẻ điên.

Thế nhưng lời này là từ trong miệng nữ thần Quang Minh nói ra, mọi người chỉ cảm thấy chấn kinh, nhìn Sở Cuồng Nhân, vô cùng hâm mộ.

"Người này thực sự có tiềm lực như thế? !"

"Mười vạn năm là có thể trở thành Đại Đạo Chí Tôn, thiên phú này so với Quang Minh Hữu Thiên Vương còn muốn mạnh hơn."

"Đúng vậy, thật là không thể tin được."

Quang Minh Hữu Thiên Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, cau mày lại, nhưng cũng không nói gì thêm.

Sở Cuồng Nhân lườm đối phương một chút, đối phương, dường như có địch ý đối với mình?

Nhưng cũng không quá mãnh liệt.

"Ha, nữ thần đại nhân quá khen rồi, nếu như không có chuyện gì khác, vậy ta rời đi trước." Sở Cuồng Nhân cười cười, đứng dậy liền muốn rời khỏi.

Nhưng sau đó, hắn phát hiện chẳng biết lúc nào bốn phía đã bày ra một tầng kết giới quang minh.

Lấy sức mạnh của hắn bây giờ, muốn đánh vỡ tầng kết giới này, đoán chừng phải mất một khoảng thời gian rất lâu.

"Tài năng của ngươi, khi ở trong Quang Minh Thần Điện, ta có thể tay cầm tay dạy ngươi sử dụng sức mạnh quang minh trong cơ thể như thế nào." Lúc này nữ thần Quang Minh mở miệng.

Tay cầm tay dạy bảo?

Lời vừa nói ra, Sở Cuồng Nhân đều cảm thấy loại đãi ngộ này có chút quá tốt rồi.

Phải biết rằng nữ thần Quang Minh là ai chứ?

Siêu thoát giả cấp Quân vương, tồn tại đỉnh phong trong chư thiên, nếu như nàng muốn thu nhận đồ đệ, người xếp hàng đoán chừng có thể nhồi đầy nửa cái vũ trụ.

Sở Cuồng Nhân không khỏi suy tư.

Sức mạnh quang minh trong cơ thể hắn vô cùng cường đại, nhưng phải sử dụng thế nào, quả thật là một vấn đề.

Cái này cũng giống như khí huyết.

Trước đó sức mạnh khí huyết của hắn vô cùng cường đại, nhưng sau khi có Huyết Khí Thần Cương, thì càng thêm cường đại.

Sức mạnh quang minh cũng giống vậy.

Chương 2098: Truyền thuyết về Quang Minh Chi Tử và Mạt Nhật Chi Ám, chính là ngươi, dị đoan! !

"Ta là cường giả tối cao của Quang Minh chi đạo, siêu thoát giả cấp quân vương, vừa rồi ta đã nói rằng, trong vòng mười vạn năm, ngươi có hi vọng trở thành Đại Đạo Chí Tôn, nhưng điều đó dựa trên điều kiện tiên quyết là sức mạnh quang minh ở trong cơ thể ngươi có thể được phát huy hoàn toàn, mà muốn làm được chuyện này, ngươi cần phải có được sự dạy bảo thích hợp."

"Ta, là người thích hợp nhất được chọn lựa."

"Ngoại trừ sự dạy dỗ của ta ra, tư nguyên trong thần điện quang minh, ngươi cũng có thể sử dụng."

Nữ thần Quang Minh nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đang suy nghĩ, lập tức gia tăng thêm trọng lượng.

Ngay cả Quang Minh Hữu Thiên Vương cũng kinh ngạc.

Nàng mở miệng, muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng phán đoán của nữ thần.

"Với điều kiện hậu đãi như thế, mục đích của ngươi là cái gì?" Sở Cuồng Nhân quay người nhìn về phía nữ thần Quang Minh, ánh mắt như điện nhìn đối phương.

"Để ngươi trưởng thành thật tốt, chính là mục đích của ta." Nữ thần Quang Minh thản nhiên nói.

Quả nhiên là thèm khát thân thể của ta.

Trong lòng Sở Cuồng Nhân nhếch miệng, những hành động tử tế mà không đòi hỏi được đáp lại bất cứ thứ gì, hắn tin tưởng là có.

Nhưng hắn lại không cho rằng điều đó sẽ xảy ra trên người hắn và nữ thần Quang Minh.

Dù sao thì trước đó không lâu, hắn và Quang Minh Giáo Hội do đối phương lập ra đã quyết đấu sinh tử.

"Nếu như nữ thần đại nhân không nói rõ ràng hơn, thần điện này, ta sợ là ở mà không an lòng."

"Được rồi, ngươi có nghe nói qua... Mạt Nhật Chi Ám?"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, khẽ gật đầu: "Có nghe thấy."

Hắn có thể không rõ ràng sao?

Trong cơ thể hắn, không phải là có một phần sức mạnh của Mạt Nhật Chi Ám sao, chỉ có điều, vì sao thời điểm vừa nãy nữ thần Quang Minh kiểm tra thân thể của hắn lại không phát hiện ra?

"Ta đã giúp ẩn giấu đi." Tiểu Ái từ tốn nói.

Sở Cuồng Nhân yên lặng mà thầm khen ngợi Tiểu Ái, làm việc rất gọn gàng.

Trực giác nói cho hắn biết, vẫn nên đừng để nữ thần Quang Minh phát hiện chuyện Mạt Nhật Chi Ám ở trong cơ thể hắn.

"Mạt Nhật Chi Ám là tồn tại có thật, nếu chờ hắn chính thức hiện thế, Quang Minh Hội bị cắn nuốt, cả thế gian sẽ lâm vào tận thế, mà rõ ràng, trong tiên đoán của Minh tộc ta, kẻ có thể chống lại Mạt Nhật Chi Ám, chỉ có... Quang Minh Chi Tử! Người kia, chính là ngươi!"

Minh tộc? Sở Cuồng Nhân chú ý tới cái tên này, âm thầm ghi nhớ ở trong lòng, sau đó lại hỏi: "Dùng cái gì để chứng minh?"

"Sức mạnh quang minh trong cơ thể ngươi, thuần khiết đến mức khó có thể tưởng tượng, giống như quang minh, đây chính là chứng cứ tốt nhất."

Sở Cuồng Nhân hiểu rõ.

Nữ thần Quang Minh muốn bồi dưỡng hắn trở thành cái gọi là Quang Minh Chi Tử, tương lai có thể chống lại Mạt Nhật Chi Ám.

"Thật thú vị, ngươi không quan tâm đến chuyện trước đó ta là kẻ thù của giáo hội sao?"

"Quang minh nguyện ý tiếp nhận một hài tử hồ đồ biết quay đầu."

Đối với nữ thần Quang Minh mà nói, chiến đấu chống lại Mạt Nhật Chi Ám chính là sứ mệnh lớn nhất của nàng.

Mà Quang Minh Chi Tử, chính là tiền đề để chống lại tận thế.

So với mục tiêu lớn này, những chuyện mà Sở Cuồng Nhân đã làm trước đó, hoàn toàn có thể bỏ qua không tính.

"Nếu nữ thần đại nhân đã nói như thế, vậy thì ta liền lưu lại ở đây thêm mấy ngày đi." Sở Cuồng Nhân nói ra.

Vừa vặn mượn nhờ sức mạnh của thần điện quang minh, giúp cho bản thân mình làm chủ được sức mạnh quang minh trong cơ thể.

"Ngươi sẽ không hối hận về quyết định này."

Nữ thần Quang Minh đứng dậy rời đi, trước khi đi, nói với mấy người hầu: "Chiếu cố Quang Minh Chi Tử cho tốt."

...

"Minh Phi, ngươi có nghi hoặc?" Sau khi nữ thần Quang Minh rời đi, phát giác được Quang Minh Hữu Thiên Vương Minh Phi sau lưng hơi khác thường.

Minh Phi gật gật đầu: "Đúng vậy, nữ thần, cho dù Sở Cuồng Nhân là Quang Minh Chi Tử, thế nhưng hành động trước đó của hắn không hề nghi ngờ cũng là dị đoan, sao ngài khẳng định, trong tương lai, sau khi hắn trở nên cường đại, sẽ cùng với ngài chiến đấu chống lại Mạt Nhật Chi Ám?"

"Quang Minh Chi Tử và Mạt Nhật Chi Ám không đội trời chung, giữa bọn họ, đã định trước chỉ có một người có thể tồn tại, chỉ cần biết điểm này, như vậy là đủ rồi." Ý tứ của nữ thần Quang Minh hết sức rõ ràng.

Nàng không thèm để ý Sở Cuồng Nhân là dị đoan, là người tốt, hay là kẻ ác. Nàng chỉ quan tâm duy nhất một việc, đó chính là thời điểm Sở Cuồng Nhân chống lại Mạt Nhật Chi Ám, đủ mạnh hay không, có thể chiến thắng hắc ám lớn nhất chư thiên này hay không!

"Ta hiểu rồi." Minh Phi gật gật đầu.

...

Thần Điện Quang Minh rất lớn, tồn tại ở bên trong tinh không Hồng Mông đại thế giới.

Chỗ sinh sống của Sở Cuồng Nhân có tên là Nhã Lan cung.

Hắn ở chỗ này, dần dần quen thuộc với sức mạnh quang minh trong cơ thể, luồng sức mạnh này vô cùng cường đại, trực tiếp giúp hắn nắm giữ đại đạo quang minh, trở thành cảnh giới Đại Đạo.

Cảnh giới thứ nhất của Đại đạo, chưởng mệnh!

Cảnh giới này, chưởng khống mệnh cách của mình, siêu thoát hệ thống quản chế nguyên sinh của vũ Trụ đại đạo.

Sở Cuồng Nhân vốn là một dị số không bị Vũ Trụ đại đạo quản chế, cho nên cũng không có quá nhiều cảm ngộ đối với chuyện này.

Sau khi nữ thần Quang Minh rời đi không lâu, Quang Minh Hữu Thiên Vương Minh Phi đưa tới một đống điển tịch tu hành Quang Minh chi đạo.

Dưới sự phân tích của Tiểu Ái, lại thêm sự hiểu biết của bản thân hắn, các loại pháp môn tu hành Quang Minh chi đạo, bị hắn dần dần nắm giữ, tốc độ của hắn quá nhanh, quả thực không thể tưởng tượng.

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân đang tu hành trong một không gian trống trải ở Thần Điện Quang Minh.

Chỉ thấy hắn đưa tay lên, một lượng lớn sức mạnh quang minh đại đạo ngưng tụ thành một trường mâu màu trắng, vèo một cái, bay về phía tinh không.

Chỉ với một kích, trong tinh không liền truyền đến một tiếng nổ lớn.

Sức mạnh quang minh, trực tiếp phá nát mấy chục ngôi sao, mà đây vẫn chưa tới mười phần trăm sức mạnh của Sở Cuồng Nhân.

Ngay sau đó.

Hắn lại diễn luyện một loại pháp môn tu hành quang minh khác.

Sức mạnh đại đạo quang minh phun trào, trong nháy mắt mấy chục cây cột sáng màu trắng dâng lên ngay tại chỗ, hóa thành một nhà tù ánh sáng to lớn.

Cách đó không xa, nữ thần Quang Minh còn có Minh Phi đang quan sát.

"Thiên phú của hắn, còn muốn xuất sắc hơn so với ta."

Nữ thần Quang Minh nói ra, trong mắt lộ ra một tia tưởng nhớ: "So với Minh Đạo năm đó, còn xuất sắc hơn."

Minh Phi ở sau lưng nàng, im lặng không nói.

Minh Đạo.

Ở Minh tộc, đây là một cái tên cấm kỵ, bởi vì đây là tên thật của Hắc Ám Ma Quân!

Ngày xưa, Hắc Ám Ma Quân là thiên tài đứng đầu của Minh tộc, trí tuệ và thiên phú tu hành của hắn, ngoại trừ nữ thần Quang Minh ra thì không có ai sánh bằng hắn.

Nhưng về sau, đối phương trầm mê nghiên cứu về Mạt Nhật Chi Ám.

Cuối cùng bị Mạt Nhật Chi Ám xâm nhiễm, vứt bỏ quang minh, ôm ấp hắc ám, trở thành Hắc Ám Ma Quân hiện tại!

Hắn còn sáng lập ra Hắc Ám nhất tộc đối lập với Minh tộc, và Giáo Hội Quang Minh!

Dưới sự đau buồn và tức giận của nữ thần Quang Minh, nàng liền xóa sổ tất cả ghi chép về Hắc Ám Ma Quân ở trong Minh tộc, đồng thời không ngừng đánh nhau với đối phương, đến bây giờ đã đếm không hết có bao nhiêu năm rồi.

"Nữ thần, Quang Minh Tả Thiên Vương tìm đến." Lúc này, một vị thần phó tiến lên nói.

"Để hắn đến đây đi."

Không lâu sau đó, Quang Minh Tả Thiên Vương mặc một bộ trường bào kim sắc liền từ từ đi tới, hắn lưu ý đến Sở Cuồng Nhân đang tu hành cách đó không xa, nhưng bởi vì đối phương đưa lưng về phía hắn, vẫn chưa thấy rõ mặt mũi của đối phương, chẳng qua là cảm thấy bóng lưng này có chút quen thuộc.

"Nói đi, tìm ta có chuyện gì."

"Nữ thần, đây là tình báo mà giáo hội gửi tới, nói là Quang Minh

Giáo Hội và nhóm thế lực Thiên Trận Thần Cung, Diệt Thế Võ Hội cùng nhau phát hiện một chỗ Hồng Mông Linh Giới, nhưng bởi vì gần đây giáo hội chiến đấu với Hắc Ám nhất tộc, tổn thất quá lớn, bọn họ muốn hỏi nữ thần, liệu có thể phái ra cao thủ cấp Đại Đạo tiến đến khai phá Linh giới hay không."

"Hồng Mông Linh Giới... Ngược lại là một cơ hội không tệ để tập luyện."

Nữ thần Quang Minh nhìn về phía Sở Cuồng Nhân cách đó không xa.

Mà đối phương, giống như có cảm giác, cũng dừng lại việc tu hành, đi về phía mấy người kia.

Quang Minh Tả Thiên Vương hết sức tò mò về việc bên trong thần điện có thêm một người mà chính mình không quen thuộc.

Sau khi hắn thấy rõ ràng khuôn mặt của người tới, lúc này đồng tử co rụt lại: "Chính là ngươi, dị đoan! !"

Chương 2099: Ta chỉ đại diện cho chính mình, lần này, ta có thể phá lệ

"Là ngươi, dị đoan! !" Sau khi Quang Minh Tả Thiên Vương nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

Tuy rằng màu tóc thay đổi, nhan sắc thay đổi, khí chất thay đổi, nhưng gương mặt kia của đối phương, hắn lại nhớ rất rõ.

Đối phương ở bên ngoài Lam Cung, dùng một kiếm chém chết một bộ hình chiếu phân thân của hắn.

Việc này, hắn thậm chí còn ghi nhớ trong lòng.

Vẫn muốn tìm cơ hội rửa sạch nhục nhã.

Lúc trước, Quang Minh Hữu Thiên Vương bị phái đi công kích Hắc Hỏa thành, hắn vốn muốn nữ thần Quang Minh an bài mình đi.

Bởi vì hắn biết, rất có thể Sở Cuồng Nhân đang ở Hắc Hỏa thành.

Cuối cùng, Nữ thần Quang Minh vẫn là Hữu Thiên Vương đáng tin cậy hơn đi.

Vốn cho rằng, đối phương cần phải chết ở trong tay Hữu Thiên Vương.

Nhưng bây giờ là đang xảy ra chuyện gì vậy? !

Đối phương, làm sao lại ở trong Thần Điện Quang Minh này? !

"Ta tưởng là ai đâu, hóa ra lại là Quang Minh Tả Thiên Vương." Sở Cuồng Nhân nhìn Tả Thiên vương trước mắt, trên mặt giống như cười mà không phải cười.

Mà Quang Minh Tả Thiên Vương lại nổi giận trong nháy mắt, đại đạo quang minh trên người giống như nước nóng mà bắt đầu sôi trào lên: "Dị đoan, thần điện há lại là nơi ngươi có thể đặt chân vào sao? !"

"Dừng tay!" Lúc này, Nữ thần Quang Minh khẽ quát một tiếng, nhìn Quang Minh Tả Thiên Vương, trong mắt lộ ra vẻ băng lãnh.

Trong lòng Quang Minh Tả Thiên Vương phát lạnh.

Hắn cực ít khi nhìn thấy dáng vẻ phẫn nộ của nữ thần, trước kia, nữ thần có một vài lần phẫn nộ đều là đối với Hắc Ám Ma Quân.

Đây là lần đầu tiên, thể hiện sự tức giận đối với thuộc hạ của mình.

Cũng bởi vì lần này, Quang Minh Tả Thiên Vương đã cảm nhận được uy thế của siêu thoát giả cấp bậc quân vương, chỉ trong một cái chớp mắt, khiến cho lòng hắn vì sợ hãi mà rung động, thân thể không tự chủ được quỳ xuống.

"Nữ thần bớt giận, ta chỉ là muốn diệt trừ dị đoan."

"Làm càn, hắn cũng không phải là dị đoan, mà là Quang Minh Chi Tử của thần điện ta!"

"Quang Minh Chi Tử? !" Quang Minh Tả Thiên Vương chợt ngẩng đầu lên, nhìn Sở Cuồng Nhân, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin được: "Chuyện này, chuyện này sao có thể? ! Hắn rõ ràng là dị đoan."

"Trợn to con mắt của ngươi lên mà nhìn xem, hắn có phải là dị đoan hay không!" Minh Phi lạnh nhạt quát.

Quang Minh Tả Thiên Vương nhất thời cẩn thận quan sát Sở Cuồng Nhân.

Toàn thân cẩu đối phương tản ra một loại khí tức ánh sáng vô cùng thuần túy, loại khí tức ánh sáng này, cho người ta cảm thấy không kém Nữ thần Quang Minh chút nào.

Giống như hóa thân của ánh sáng.

Dạng người này, mặc kệ là ai nhìn vào cũng sẽ không liên tưởng đến hắc ám, liên tưởng đến dị đoan.

"Chẳng lẽ hắn không phải là Sở Cuồng Nhân?" Quang Minh Tả

Thiên Vương có chút hoài nghi mình nhận lầm.

"Hắn là Sở Cuồng Nhân, trước đó đích thật là kẻ thù của giáo hội, nhưng bây giờ, hắn chính là Quang Minh Chi Tử mà ta chỉ định." Nữ thần Quang Minh từ tốn nói.

"Nữ thần, vẫn nên để ta đến giải thích cho hắn đi." Minh Phi khom người nói ra.

"Vậy thì tốt, Sở Cuồng Nhân, ngươi đi theo ta." Sở Cuồng Nhân theo nữ thần Quang Minh rời đi.

Hai người tản bộ ở Thần Điện Quang Minh, Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói: "Bên trong Giáo hội, chỉ sợ có không ít người căm thù ta giống như Tả Thiên Vương."

"Không sao, có ta ở đây, không có người nào thương tổn được ngươi."

"Ha, nữ thần đại nhân che chở như thế, thật là làm cho tại hạ sợ hãi." Sở Cuồng Nhân sờ lên cái mũi.

Hắn cảm giác rằng sau khi mình đi vào Hồng Mông đại thế giới, dường như vẫn luôn ăn bám người khác.

Ăn bám vào thân phận đồ đệ của Lam Vương, hiện tại lại ăn bám nữ thần Quang Minh.

"Giáo hội và các thế lực còn lại phát hiện ra một Linh giới, đây là cơ hội lịch luyện không tệ, sẽ tụ tập không ít yêu nghiệt thậm chí cả dị số trong thế gian, ngươi có thể đi mở mang kiến thức một chút." Nữ thần Quang Minh từ tốn nói.

"Thật vậy sao? Điều này đúng là làm cho người khác có chút chờ mong." Tuy Sở Cuồng Nhân nói như vậy, nhưng trên mặt lại là mang theo một chút lơ đễnh.

Hắn chưa bao giờ khinh thường bất kì người nào trong thiên hạ.

Nhưng cũng chưa bao giờ đánh giá thấp bản thân mình.

Yêu nghiệt?

Ở trước mặt hắn, còn có ai dám tự xưng là yêu nghiệt?

Trừ phi là loại dị số tầng thứ Lam Vương kia, bằng không thì, hắn gần như đều không để vào mắt.

"Thiên tư của ngươi, quả thật là hơn người, nhưng yêu nghiệt trong thiên hạ, cũng không phải đều là giá áo túi cơm, đi mở mang kiến thức một chút cũng không sao, coi như là mở màn tầm mắt."

"Cũng được."

"Mặt khác, ta muốn ngươi làm Quang Minh Chi Tử của giáo hội, đại diện cho Quang Minh Giáo Hội, đại diện cho ta mà tiến đến tham gia lần khai phát linh địa này!"

Ánh mắt nữ thần Quang Minh lấp lánh nhìn Sở Cuồng Nhân.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, biết việc này là đối phương muốn để hắn tỏ thái độ, có đáp ứng gia nhập Quang Minh Giáo Hội hay không.

"Từ trước đến nay ta chỉ đại diện cho chính bản thân ta... Bất quá lần này, ta có thể phá lệ."

Nghe được nửa câu đầu của Sở Cuồng Nhân, nữ thần Quang Minh vốn còn có chút thất vọng, thế nhưng nghe được vế sau, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

Mặc dù đối phương vẫn không hoàn toàn tỏ thái độ.

Nhưng có thể phá lệ, cũng coi là một sự tiến bộ, nàng không nóng nảy, muốn hoàn toàn lôi kéo Sở Cuồng Nhân, đó cũng không phải là chuyện một sớm một chiều.

Đường đường là siêu thoát giả cấp quân vương, vậy mà lại phí hết tâm tư để lôi kéo một vị tiểu bối trẻ tuổi.

Trong lòng nữ thần Quang Minh không khỏi hơi xúc động.

Chỉ vì người trước mắt này, là Quang Minh Chi Tử, là tồn tại trong truyền thuyết có thể chống lại được Mạt Nhật Chi Ám.

"Ta chờ mong biểu hiện của ngươi tại Linh giới."

"Vậy ta đi về trước." Sở Cuồng Nhân nói xong, quay người rời đi.

Hắn đã đi tới Thần Điện Quang Minh, đồng thời hưởng dụng một số tư nguyên mà nữ thần Quang Minh cho.

Vậy thì, hắn cũng không ngại làm một ít chuyện cho đối phương.

Có vay thì có trả, chuyện gì cũng phải minh bạch.

...

Giáo Hội Quang Minh và Thần Điện Quang Minh cũng không ở cùng nhau.

Thần điện nằm giữa tinh không.

Mà Giáo Hội Quang Minh thì là nằm ở phía trên Hồng Mông đại địa.

Ngoại trừ số rất ít người được Nữ thần Quang Minh cho phép ra, cho dù là giáo chủ của Giáo Hội Quang Minh cũng không thể tuỳ tiện đi đến Thần Điện Quang Minh.

Trong giáo hội.

Quang Minh Tả Thiên Vương từ thần điện trở về.

Lúc này đầu của hắn đã có chút bối rối.

Sở Cuồng Nhân lại là Quang Minh Chi Tử? Đây quả thực là chuyện khiến cho thế giới quan của hắn sụp đổ.

Một kẻ dị đoan đồng bọn với Hắc Ám Tà Long, vậy mà lại lắc mình biến hoá thành Quang Minh Chi Tử, loại chuyện này, hắn không thể chấp nhận được!

Nhưng đối phương là người mà nữ thần Quang Minh đã chỉ định, căn bản không phải là điều hắn có thể chống lại.

Giáo chủ Quang Minh đi tới: "Tả Thiên vương, không biết nữ thần đại nhân có thần dụ gì đối với lần hiện thế này của Hồng Mông

Linh Giới không?"

"Nữ thần nói, sau đó không lâu Quang Minh Chi Tử sẽ đi đến giáo hội, đến lúc đó để cho hắn chỉ huy các tinh anh của giáo hội tiến về Linh giới."

"Quang Minh Chi Tử? !"

Quang Minh giáo chủ giật nảy cả mình, đối với cái truyền thuyết này, tất nhiên hắn cũng biết đến.

Không nghĩ tới, lần này Hồng Mông đại thế giới mở ra, ngay cả Quang Minh Chi Tử cũng đều hiện thế, chuyện này khiến hắn chấn kinh vạn phần.

"Chúng ta đã hiểu." Thần sắc của giáo chủ Quang Minh vô cùng ngưng trọng.

Phải biết rằng, ở bên trong truyền thuyết xa xưa, Quang Minh Chi Tử là tồn tại đối đầu với Mạt Nhật Chi Ám, nó địa vị không hề kém hơn so với nữ thần Quang Minh.

Tồn tại bực này đến giáo hội, khiến hắn không thể không thận trọng.

Không lâu, giáo hội liền gióng trống khua chiêng chuẩn bị nghênh đón vị Quang Minh Chi Tử này hạ thế.

"Cũng không biết hình dạng của Quang Minh Chi Tử thế nào, làm cho người ta chờ mong."

"Nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa nghe nói qua sự tồn tại của Quang Minh Chi Tử này, làm sao lại đột nhiên xuất hiện vậy chứ?"

"Có lẽ là một mực ở trong thần điện tu hành."

"Cũng có khả năng."

Bên trong Giáo hội, mấy vị thánh tử thánh nữ đang tập hợp lại một chỗ, thảo luận về Quang Minh Chi Tử.

Nhưng một người trong đó, không hăng hái lắm.

Hắn có tên là thánh tử Lãng, ở bên trong một đám thánh tử, có tu vi thiên phú cực cao, hiện tại đã ở cảnh giới Hỗn Độn ngũ huyền, so với một số đại mục sư thậm chí là giáo chủ cũng không kém bao nhiêu.

"Thánh tử Lãng, ngươi còn đang suy nghĩ chuyện liên quan tới thánh tử Đào sao?" Một vị thánh nữ chú ý tới tâm tình của thánh tử Lãng cũng không hề hào hứng, không khỏi nói ra.

"Ai, thánh tử Lãng, bớt đau buồn đi thôi."

"Nén bi thương sao? Làm sao ta có thể nén bi thương đây? Đệ đệ ta chết ở trong tay dị đoan, thù này không báo, ta tuyệt không bỏ qua!" Thánh tử Lãng lạnh giọng nói ra.

Thánh tử Đào trong miệng hắn, chính là người ngày xưa tiến về Lam Cung tranh đoạt truyền thừa của Lam Vương, nhưng sau đó lại chết ở trong tay của Sở Cuồng Nhân.

Đối với việc này, hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Chương 2100: Bồ Đề Tam Muội, đi đến giáo hội, mọi người kinh ngạc

"Mọi người phải hướng về phía trước."

"Đúng vậy, dị đoan kia có được truyền thừa của Lam Vương, chỉ sợ không dễ để đối phó."

"Đúng vậy, nhưng lần này Hồng Mông Linh Giới xuất hiện là một cơ duyên rất hiếm có, có lẽ dị đoan kia cũng sẽ xuất hiện, khó nói được."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà hai mắt của thánh tử Lãng tỏa sáng: "Đúng vậy, hắn nhất định sẽ xuất hiện, đến lúc đó ta nhất định sẽ tự tay mình giết cừu địch!"

"Nhưng nghe nói thực lực người này cao cường, có thể tranh phong với đại đạo, thánh tử Lãng, thực lực của ngươi, sợ là không đủ đâu."

"Cho dù là như thế nào, huyết hải thâm cừu, tuyệt đối không thể bỏ qua dễ như vậy!"

"Ta nghe nói Quang Minh Chi Tử sắp giáng lâm giáo hội, hắn sẽ chỉ huy chúng ta tiến đến khai phát Linh giới, có lẽ có thể thỉnh cầu hắn cho ngươi một cái công đạo!" Hai mắt một vị thánh tử tỏa sáng nói.

Nghe đến đây, thánh tử Lãng cũng là có chút động tâm: "Quang Minh Chi Tử đại diện cho ý chí của Nữ Thần, thực lực của hắn, tất nhiên là vượt xa chúng ta, nếu như hắn đối phó được với dị đoan kia, cho dù đối phương có ba đầu sáu tay, thủ đoạn thông thiên hẳn cũng phải chết không nghi ngờ!"

Nhớ tới đủ loại tin đồn có liên quan tới Quang Minh Chi Tử, thánh tử Lãng càng nghĩ càng thấy đến việc này có thể thực hiện.

"Cứ quyết định như vậy đi."

...

Trong thần điện quang minh.

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, mở Huyễn Tưởng Luân Bàn ra rút thưởng.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp siêu thần, Bồ Đề Tam Muội!"

Bồ Đề Tam Muội?

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

Hắn đã rút được phần thưởng, trong mắt đột nhiên toát ra vẻ vô cùng ngoài ý muốn.

Bồ Đề Tam Muội.

Đây là một phần công pháp cấp Đại Đạo, cũng không có chút nào thua kém so với Huyết Khí Thần Cương.

Mà hiệu dụng của công pháp này cũng hết sức kỳ lạ.

Thực sự có thể tẩy đi lòng tham sân si trong con người, khiến người ta trở nên thanh thản.

"Hiệu quả này, không khỏi quá mức kỳ lạ đi."

"Bồ Đề? Tam Muội? Xem ra là một công pháp của Phật Môn."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nói.

Nhưng tốt xấu cũng là một môn công pháp cấp bậc đại đạo, Sở Cuồng Nhân vẫn quyết định học nó.

Sau đó không lâu.

Minh Phi tìm được Sở Cuồng Nhân, thản nhiên nói: "Ngươi cần phải xuất phát."

"Biết." Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Sau khi rời khỏi Nhã Lan cung, Sở Cuồng Nhân đi đến một cái truyền tống trận trong thần điện, trực tiếp truyền tống đến Giáo Hội Quang Minh.

Nhìn thấy Sở Cuồng Nhân dần dần biến mất ở trong truyền tống trận, Minh Phi nói với Nữ thần Quang Minh: "Nữ thần, người của Quang Minh Giáo Hội sẽ tiếp nhận hắn sao?"

"Ta đã phân phó Quang Minh Tả Thiên Vương."

"Dù vậy, chỉ sợ sẽ có một số người trong Giáo Hội Quang Minh không phục."

"Ha, vậy liền tùy thuộc vào năng lực của bản thân hắn, là một tồn tại tương lai phải chống lại Mạt Nhật Chi Ám, chút chuyện nhỏ này, sẽ không phải là trở ngại." Nữ thần Quang Minh từ tốn nói.

...

Trong giáo hội, rất nhiều tu sĩ của giáo hội tề tụ ở trên một quảng trường, dưới sự chỉ huy của giáo chủ Quang Minh, trên mặt mỗi người đều mang vẻ thành kính.

Bọn họ đều đang chờ đợi sự xuất hiện của Quang Minh Chi Tử.

Quang Minh Tả Thiên Vương ở bên cạnh nhìn thấy tình cảnh này, cảm giác trong lòng rất khó chịu.

Ngay lúc này.

Trên bầu trời đột nhiên có một luồng dao động năng lượng cường đại khuếch tán ra.

Ngay sau đó, một cột ánh sáng màu trắng ngút trời đáp xuống, rơi vào trong quảng trường, khí tức quang minh cuồn cuộn vô biên khuếch tán ra.

Sau khi tất cả mọi người cảm nhận được luồng khí tức này, không khỏi kinh thán.

Quá tinh khiết.

Luồng khí tức quang minh này thật sự là quá tinh khiết.

Thực sự khiến cho bọn họ có loại cảm giác như đang đối mặt với nữ thần Quang Minh.

"Đây chẳng lẽ là đích thân nữ thần tới sao?"

"Không, khí tức của nữ thần phải cường đại hơn so với người này, nhưng mức độ tinh khiết của khí tức này, lại không xê xích bao nhiêu so với nữ thần."

"Không hổ là Quang Minh Chi Tử."

Tất cả giáo chúng đều thành tín cúi đầu xuống, quỳ bái ở trên mặt đất.

Chư vị thánh tử thánh nữ, mục sư giáo chủ, thậm chí cả giáo chủ của Giáo Hội Quang Minh cũng giống vậy.

Đối với bọn họ mà nói, ý nghĩa của danh xưng Quang Minh Chi Tử cũng không thua kém chút nào so với nữ thần.

"Chúng ta cung nghênh Quang Minh Chi Tử!"

"Chúng ta cung nghênh Quang Minh Chi Tử!"

Cột sáng màu trắng thông thiên, liên kết trời và đất.

Mà sau khi quang trụ dần dần tán đi, một bóng người từ từ đi ra, người trước mắt này, một thân áo bào màu trắng, mặt quan như ngọc, mái tóc bạch kim bay múa, thuần khiết không tì vết.

Khí tức toát ra từ trên cơ thể, ánh sáng cuồn cuộn, vĩ ngạn rộng rãi.

Giống như ở trước mặt người nọ, tất cả tội ác đều không có chỗ che thân!

"Đứng lên đi." Sở Cuồng Nhân nhìn bọn giáo chúng quang minh quỳ bái trước mắt chính mình, trong lòng không khỏi hơi xúc động.

Chính mình là một dị đoan, vậy mà hiện tại lại được nhiều tu sĩ Quang Minh quỳ bái như vậy, loại chuyện này, nếu nói ra thì sẽ không có một người nào tin tưởng.

Giáo chủ Quang Minh và những người khác từ từ ngẩng đầu lên.

Tất cả mọi người đều muốn chiêm ngưỡng dung nhan của vị Quang Minh Thần Tử này một chút.

Sau khi nhìn thấy lần đầu tiên, vô cùng kinh diễm.

Tướng mạo và khí chất cảu người trước mắt này, dường như diễn giải hai chữ ánh sáng đến vô cùng tinh tế.

Thế nhưng những nhân vật cao tầng như giáo chủ Liễu Hổ, giáo chủ Quang Minh nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, lại là càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc, dường như gương mặt này đã gặp ở nơi nào đó rồi.

"Quang Minh Chi Tử, xin ngươi nhất định phải làm chủ cho ta!"

Lúc này.

Thánh tử Lãng vọt ra, quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân, lớn tiếng nói: "Đệ đệ ta bị dị đoan giết chết, hắn là thánh tử của Quang Minh Giáo Hội, là trụ cột vững vàng của giáo hội trong tương lai, xin ngươi nhất định phải tiêu diệt cái tên dị đoan này!"

Sở Cuồng Nhân nhìn vị nam tử quỳ ở trước mặt mình, từ tốn nói: "Dị đoan trong miệng ngươi là người phương nào?"

"Hắn tên là Sở Cuồng Nhân."

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút.

Cái gì?

Đối phương đang bảo mình đi tiêu diệt chính mình?

"Ngươi đã từng nhìn thấy qua người này chưa?"

"Không có, nhưng tướng mạo của người này, ta lại khắc sâu vào trong lòng, trong tay của ta có chân dung của hắn."

Thánh tử Lãng lắc đầu, tay lấy ra bức tranh từ từ mở ra.

Trong bức họa.

Một vị bạch y nam tử hiện lên.

Mọi người nhìn bức tranh đó, tất cả đều ngây ngẩn cả người.

"Người này sao lại thấy... Rất quen thuộc."

"Chờ một chút, vóc người cửa kẻ này dường như có chút giống với Quang Minh Chi Tử."

Có người kinh nghi bất định nói ra.

Mọi người cũng đều phát hiện điểm này, ánh mắt chuyển động qua lại ở trên người Sở Cuồng Nhân và bức chân dung, toàn bộ quãng trường đột nhiên trở nên yên tĩnh im ắng.

Thánh tử Lãng càng thêm sững sờ ngay tại chỗ, nhìn lên Sở Cuồng Nhân trước mặt, không thể tin được.

Người mà chính mình quỳ bái, là kẻ thù sát hại đệ đệ của mình sao?

Giáo chủ Quang Minh, Liễu Hổ và những người khác cũng đều ngây ngẩn cả người, Quang Minh Chi Tử, lại là là dị đoan, kẻ thù trước đó của Giáo Hội Quang Minh? !

Chuyện này, chuyện này sao có thể? !

"Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai? !" Thánh tử Lãng nhìn Sở Cuồng Nhân không dám tin tưởng hỏi.

Mà đối phương, chỉ lạnh nhạt nhìn chăm chú vào hắn: "Ngươi cảm thấy ta là ai?"

Sắc mặt mấy người giáo chủ Quang Minh cũng ngưng trọng nhìn Sở Cuồng Nhân, sau đó nhìn về phía Quang Minh Tả Thiên Vương, hi vọng đối phương có thể cho bọn họ một lời giải thích.

"Sở Cuồng Nhân, chính là Quang Minh Chi Tử mà nữ thần đã chỉ định! Điểm này, không thể nghi ngờ!"

Tuy rằng Quang Minh Tả Thiên Vương rất không nguyện ý giải thích giúp Sở Cuồng Nhân, nhưng đây là ý tứ của nữ thần Quang Minh, hắn cũng chỉ có thể làm theo.

"Trước đó Quang Minh Chi Tử bị Hắc Ám nhất tộc mê hoặc, gặp phải nữ thần thì mới biết quay đầu lại..." Quang Minh Tả Thiên Vương nói một tràng.

Dựa theo ý tứ của nữ thần Quang Minh, thêu dệt thành một câu chuyện 'Biết nhận lỗi là quá tốt rồi'.

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng.

Có điều hắn cũng không hề phản bác bất kì thứ gì, dù sao thì nhue thế này cũng dễ dàng giúp mình hành sự hơn.

Tuy rằng giáo chủ Quang Minh và những người khác còn mang trong lòng nghi hoặc đối với chuyện của Sở Cuồng Nhân, nhưng dù sao đây cũng là ý tứ của nữ thần, chỉ có thể tạm thời đè xuống sự khó hiểu trong lòng.

Trong lòng thánh tử Lãng lại vẫn tràn đầy chấn kinh như cũ.

"Ta không tin, ta không tin..."

"Tại sao có thể như vậy..."

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương một chút, cũng không để ý tới, quay người liền muốn rời đi.

Thế nhưng thánh tử Lãng lại đột nhiên hét lớn một tiếng, lớn tiếng quát về phía Sở Cuồng Nhân: "Không, ta không thừa nhận ngươi là Quang Minh Chi Tử!"

Chương 2101: Sơ triển Bồ Đề Tam Muội, ta tức là quang minh

Trên quảng trường của Giáo Hội Quang Minh.

Thánh tử Lãng lớn tiếng chấp vấn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo phẫn hận nồng đậm.

"Ta không thừa nhận ngươi là Quang Minh Chi Tử!"

Không chỉ riêng thánh tử Lãng, tu sĩ khác của Giáo Hội Quang Minh nhìn Sở Cuồng Nhân, mặt mũi cũng tràn đầy hoài nghi.

Người này, thật sự là Quang Minh Chi Tử? !

"Ngươi giết đệ đệ ta là thánh tử Đào, ngươi còn giết rất nhiều tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh, ngươi dựa vào cái gì mà làm Quang Minh Chi Tử?"

"Ta không phục! !"

Tu sĩ khác bên trong giáo hội cũng ào ào bị nhiễu động tâm tình, liên tục nghị luận.

"Đúng vậy, trước đó hắn là dị đoan, giết nhiều người của chúng ta như vậy, bây giờ nói là Quang Minh Chi Tử, chúng ta liền có thể tha thứ cho hắn sao?"

"Đúng vậy, Giáo Hội Quang Minh không cho phép bất luận tồn tại dị đoan nào."

Trong đám người, có giọng nói của vài người rất lớn.

Bị mấy người kia ảnh hưởng, tiếng nghị luận của những người còn lại cũng càng lúc càng lớn.

"Sở Cuồng Nhân a Sở Cuồng Nhân, ta đã làm tất cả những chuyện nữ thần sai bảo, nhưng bọn giáo chúng bất mãn đối với ngươi, ta cũng không có cách nào."

Quang Minh Tả Thiên Vương ở bên cạnh nhìn, trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ quyệt.

Khi tiếng nghị luận liên tục vang lên.

Nguyên một đám ánh mắt chất vấn rơi vào phía trên bóng lưng Sở Cuồng Nhân, có một ít, thậm chí mang theo vẻ thống hận.

"Sở Cuồng Nhân, xin ngươi cho chúng ta một lời giải thích, ngươi dựa vào cái gì mà làm Quang Minh Chi Tử!"

Thánh tử Lãng nhìn Sở Cuồng Nhân, nói năng có khí phách.

"Ai..."

Lúc này, một tiếng thở dài dằng dặc vang lên.

Sở Cuồng Nhân đưa lưng về phía mọi người của giáo hội, mọi người không thấy rõ sắc mặt của hắn.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo.

Chỉ thấy từ trên người của đối phương hiện ra một trận ánh sáng màu trắng, trong phút chốc liền bao phủ toàn bộ quảng trường.

Cùng lúc đó.

Từng đoá từng đoá liên hoa màu trắng chầm chậm nở rộ trong hư không, vô cùng lộng lẫy.

Không chỉ có như thế, liên hoa này hóa thành ngàn vạn cánh hoa phiêu tán ra, rơi vào trên người mỗi một giáo chúng.

Một số giáo chúng có khuôn mặt dữ tợn, trong nháy mắt tiếp xúc với liên hoa, tâm tư vốn dĩ tức giận bất bình đột nhiên bình tĩnh lại.

Tâm cảnh mênh mông, đúng là trở nên cổ kim không gợn sóng.

Lệ khí, nộ khí, sát ý vân vân, trong nháy mắt tiêu tán như mây khói, không có tung tích.

Ngàn vạn cánh hoa như nước mưa.

Quảng trường vốn dĩ xao động bất an, trong khoảnh khắc này, trở thành an bình an lành.

"Đây là..."

Mấy giáo chủ Quang Minh, Liễu Hổ nhìn cánh hoa phiêu tán trước mắt, đồng tử không khỏi co rụt lại.

Những người khác không cảm nhận được, nhưng bọn họ thân ở cảnh giới Đại Đạo, lại có thể phát giác ra sức mạnh của cánh hoa này.

"Cánh hoa này, lại có thể tịnh hóa tạp niệm trong nội tâm con người?"

"Không, không chỉ có tạp niệm, gay cả suy nghĩ giận dữ, tham lam, cuồng nhiệt vân vân đều có thể xua tan, rốt cuộc là thủ đoạn gì?"

Mọi người khiếp sợ không gì sánh nổi.

Chiêu mưa hoa đầy trời này của Sở Cuồng Nhân, khiến mọi người rung động thật sâu.

Sở Cuồng Nhân từ từ xoay người lại, nhìn mọi người của Giáo Hội Quang Minh, trên người lộ ra khí tức quang minh, bao phủ toàn trường.

"Tâm ta trong vắt sáng như gương, làm việc chính nghĩa! Ta chính là quang minh!"

"Lời giải thích này, các ngươi có hài lòng không?"

Giọng nói lạnh nhạt của Sở Cuồng Nhân quanh quẩn ở trên toàn bộ quảng trường, tất cả mọi người đều nghe vô cùng rõ ràng.

Ở bên trong trận mưa hoa vừa rồi kia, lệ khí trong tâm mọi người đều đã bị tiêu trừ, hiện tại, nhìn Sở Cuồng Nhân cả người có khí tức quang minh lưu chuyển, bọn họ chỉ cảm thấy đối phương là thần thánh không thể xâm phạm.

Ngay cả thánh tử Lãng mang hận ý lớn nhất với Sở Cuồng Nhân, hiện tại trong lòng cũng là một mảnh yên tĩnh, hắn từ từ quỳ gối ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, cung kính và thành tín nói ra: "Bái kiến Quang Minh Chi Tử."

Những người còn lại, cũng đều quỳ xuống, thành kính, cung kính.

Tình cảnh này, khiến cho trong mắt đám người Quang Minh Tả Thiên Vương lộ ra một tia kinh hãi, loại thủ đoạn này, có khác gì tẩy não chứ? !

Bồ Đề Tam Muội, tẩy đi tham sân si.

Dù Sở Cuồng Nhân có thể đoán trước hiệu quả của pháp môn tu hành này, nhưng bây giờ tận mắt thấy, vẫn còn có chút giật mình.

"Nếu dùng thủ đoạn này để truyền giáo, thì không biết sẽ kinh khủng đến mức nào?"

Sở Cuồng Nhân tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Phải biết rằng, công pháp này có nguồn gốc từ Phật Môn, nếu như dùng sức mạnh Phật Môn thi triển, hiệu quả sẽ càng thêm cường đại.

Tuy Sở Cuồng Nhân nhiên cũng hiểu một số pháp môn tu hành Phật Môn, nhưng sức mạnh lại kém xa sức mạnh quang minh mà quang minh chi chủng ban cho.

May mắn, sức mạnh quang minh và sức mạnh Phật Môn có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Dùng sức mạnh quang minh để thay thế, hiệu quả cũng rất tài năng xuất chúng.

...

Bên trong Thần Điện Quang Minh.

Hai người nữ thần Quang Minh còn có Minh Phi đứng ở một bên một cái ao màu trắng, mà ở trong ao, chiếu rọi ra từng màn phát sinh sau khi Sở Cuồng Nhân hạ giá đến Giáo Hội Quang Minh.

"Loại pháp môn tu hành kia, có chút giống với một số tĩnh tâm ninh thần chi pháp của Phật Môn, hắn và Phật Môn cũng có quan hệ?"

Minh Phi có chút ngoài ý muốn.

"Ha, pháp môn tu hành này, còn huyền diệu hơn so với khước trần pháp ấn của Thiên Phật tịnh thổ, thú vị." Nữ thần Quang Minh cười nhạt nói.

Thiên Phật tịnh thổ, nơi khởi nguyên của phật đạo trong Hồng Mông đại thế giới.

Căn cơ của bọn họ, thâm sâu khó dò.

Cho dù là Giáo Hội Quang Minh, cũng phải kiêng kị ba phần.

Mà khước trần pháp chú, là một trong những pháp môn tu hành chí cao của Thiên Phật tịnh thổ, có thể diệt những suy nghĩ của phàm nhân, để giúp người ta chuyên tâm lĩnh hội phật pháp.

Trước kia, nữ thần Quang Minh từng chứng kiến.

Nhưng nàng cảm thấy Bồ Đề Tam Muội mà Sở Cuồng Nhân thi triển còn huyền diệu hơn rất nhiều so với khước trần pháp chú, có thể thấy được Bồ Đề Tam Muội có bao nhiêu huyền ảo.

"Sở Cuồng Nhân, ta thật sự là càng ngày càng hiếu kỳ đối với ngươi."

Nữ thần Quang Minh lẩm bẩm nói.

Đối phương, thật chỉ là một Quang Minh Chi Tử sao?

...

Trong giáo hội.

Sau khi Sở Cuồng Nhân giải quyết xong rối loạn do thánh tử Lãng gây ra, liền dẫn người của giáo hội tiến về Hồng Mông Linh Giới.

Dọc theo con đường này, bọn người thánh tử Lãng nhìn Sở Cuồng Nhân, bên trong ánh mắt mang theo một tia vẻ sùng bái như có như không.

Xem ra, là thật sự xem hắn thành Quang Minh Chi Tử.

Giáo chủ Liễu Hổ đồng hành, không khỏi âm thầm tim đập nhanh.

Biến một nhân vật vốn nên vô cùng thù hận mình, thành kẻ sùng bái mình như bây giờ, thủ đoạn này, làm lòng người rét lạnh.

Liễu Hổ vô cùng kiêng kị đối với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng mà trong lòng cũng càng tin tưởng việc đối phương chính là Quang Minh Chi Tử.

Loại sức mạnh quang minh thuần túy kia, thủ đoạn cải biến nhân tâm, nếu không phải Quang Minh Chi Tử trong truyền thuyết, thì người nào có được thủ đoạn này?

Hồng Mông đại thế giới.

Một dãy núi, khắp nơi trên đất không có một ngọn cỏ, cũng không thấy bòng dáng của sinh linh, nhưng nơi này, lại tụ tập không ít người.

Những người này, khí tức không giống nhau.

Có người quanh người có cấm chế phù văn quấn lấy, khí tức chấn động, cấm chế lưu chuyển, dường như đang diễn hóa thiên địa vạn vật, xây dựng thành trận.

Có người thần sắc lạnh lùng, trên người tràn ngập khí tức túc sát.

Cũng có tu sĩ nửa người nửa thú, những tu sĩ này, trên người toát ra khí tức thô kệch mênh mông, giống như bước ra từ bên trong Mãng Hoang.

Nhưng bất kể là ai, phàm là tụ tập ở đây, đều là tu sĩ bất phàm.

Đặt ở chư thiên, đều có thể danh động một phương vũ trụ.

"Chỉ thiếu Giáo Hội Quang Minh."

Một nam tử cõng trường đao màu đen từ tốn nói, trên người hắn có đao khí đen nhánh lưu chuyển, dường như ngay cả hư không cũng sắp bị xé rách, làm cho người ta khó có thể tới gần.

"Giáo Hội Quang Minh... Nghe nói lần này bọn họ đánh rất hăng hái với Hắc Ám Giáo Hội, có thể điều nhân thủ đến thăm dò Linh giới này hay không cũng chưa biết được."

"Ha, thế thì chưa hẳn, ta nghe nói gần đây chỗ bọn họ xuất hiện một tên Quang Minh Chi Tử, có vẻ như rất lợi hại."

"Lợi hại hơn nữa, cũng là có hạn."

Lúc mọi người nghị luận.

Nơi xa có chiến thuyền màu trắng dần dần tới gần, chính là Giáo Hội Quang Minh.

Chương 2102: Chém giết Trần đại sư, tiến vào Hồng Mông Linh Giới, sơn mạch kỳ quái

Chiến thuyền bay trên không trung mà đến, tản ra khí tức quang minh mênh mông.

Mọi người đều chú ý đến.

Chỉ thấy người cầm đầu phía trên chiến thuyền, mặc một bộ áo bào màu trắng, tư thái siêu phàm thoát tục.

Chỉ một cái liếc mắt, sắc mặt mọi người liền nhịn không được nghiêm một chút.

"Khí tức bất phàm."

"Hắn chính là Quang Minh Chi Tử sao?"

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân đi vào, nhìn mọi người ở đây, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

Trước khi tới, hắn cũng đã hiểu qua các thế lực thăm dò Hồng Mông Linh Giới lần này, mặc dù có chút rắc rối phức tạp.

Nhưng thế lực đáng giá để chú ý nhất có ba bên.

Theo thứ tự là Thiên Trận Thần Cung, Diệt Thế Võ Hội và Thú Nhân Nhất Tộc!

Bên trong ba phe cánh này, đều có siêu thoát giả cấp bậc quân vương trấn giữ, không kém hơn bao nhiêu so với Giáo Hội Quang Minh.

"Là hắn, Sở Cuồng Nhân?"

Lúc này, một tu sĩ bên trong Thiên Trận Thần Cung không khỏi lên tiếng kinh hô.

Người này chính là Trần đại sư nghiên cứu cấm chế Lam Cung bên ngoài Lam Cung ngày xưa.

Nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đột nhiên thành Quang Minh Chi Tử của Giáo Hội Quang Minh, hắn có chút mơ hồ, c đối phương không phải đứng ở phía đối lập với giáo hội sao?

"Há, là ngươi."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, nhìn Trần đại sư, lập tức từ từ giơ tay lên, ngưng tụ thành một trường mâu màu trắng, bắn ra trong nháy mắt!

Vút! !

Trường mâu màu trắng phá không bay ra, khí tức quang minh cuồn cuộn khóa chặt Trần đại sư.

"Không tốt! !"

Trần đại sư biến sắc, lấy ra mấy cái la bàn tạo thành trận pháp, nhưng đều bị xuyên qua trong nháy mắt.

Thời khắc nguy cấp, một lão giả tóc trắng bên trong Thiên Trận Thần Cung thúc giục vô số cấm chế, trong nháy mắt, ở trước mặt Trần đại sư có vô số đạo kết giới phòng ngự được ngưng tụ!

Quang Minh Chi Mâu và kết giới va chạm, bạo phát ra tiếng nổ kinh thiên.

Hư không nổ tung.

Trần đại sư bị hất bay ra ngoài, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

"Giáo Hội Quang Minh, ngươi có ý gì?"

Lão giả tóc trắng của Thiên Trận Thần Cung kia nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng băng lãnh, trong lòng cũng cảm thấy kinh nagcj.

Một kích tuỳ tiện đã có uy lực như thế, thực lực của người này không thể khinh thường.

Trần đại sư cũng khiếp sợ không gì sánh nổi.

Phải biết rằng, ban đầu ở Lam Cung, Sở Cuồng Nhân ngay cả Hỗn Nguyên cũng không phải, tại sao hiện tại lại trực tiếp nắm giữ đại đạo quang minh? Trở thành cường giả cảnh giới Đại Đạo rồi? !

Đây quả thực thật không thể tin nổi.

"Giết người, ngươi không có có mắt sao?"

Sở Cuồng Nhân hời hợt nói.

"Ở ngay trước mặt ta, giết người của Thiên Trận Thần Cung ta, ngươi không khỏi quá phách lối đi!"

"Phải thì như thế nào?"

Bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Mà khi lão giả tóc trắng kia muốn ngăn cản, chỉ thấy từng đạo từng đạo khí tức quang minh lưu chuyển, hóa thành mấy chục cây quang trụ phong tỏa hắn nagy tại chỗ.

"Cái gì? !"

Không chỉ lão giả tóc trắng kia kinh ngạc, Trần đại sư cũng vô cùng hoảng sợ.

Một luồng hàn ý tử vong bao phủ hắn trong nháy mắt!

Còn chưa chờ hắn kịp phản ứng, chỉ thấy trước mặt có một trận ánh sáng màu trắng chiếu rọi, ngay sau đó, một chưởng ấn màu trắng không ngừng phóng đại ở trong tầm mắt của mình!

Cho đến khi lan ra toàn bộ tầm mắt của hắn!

Đùng! !

Khi một làn sương máu tuôn ra, Trần đại sư bị chưởng ấn màu trắng tiêu diệt!

Ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có!

Ánh mắt của mọi người run lên.

"Người của Giáo Hội Quang Minh, các ngươi nên cho ta một lời giải thích!"

"Các ngươi có ý gì!"

Người của Thiên Trận Thần Cung vừa kinh vừa sợ, trừng mắt nhìn người của Giáo Hội Quang Minh.

Mà mặt mũi của giáo chủ Liễu Hổ, cũng tràn đầy kinh nghi nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Người này, có thù với ta, giết hắn thì có gì không thể?"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, từ tốn nói.

"Há, nói như vậy, ngươi đã giết Trần đại sư, vậy ta giết ngươi, cũng không hề gì."

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy bên trong Thiên Trận Thần Cung có một nam tử áo xanh từ từ đi ra, quanh cơ thể người này có quấn vô số cấm chế huyền diệu, ẩn ẩn hiện ra khí tượng Ngũ Hành Bát Quái.

Khí thế mạnh mẽ, có thể so với đại đạo!

Người này là một trưởng lão bên trong Thiên Trận Thần Cung, có tên là Nguyên Hồng.

Cũng là một trong những chủ lực trong chuyến khai phát Linh giới này.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái, thản nhiên nói: "Nếu ngươi có bản lãnh, tất nhiên có thể."

"Vậy ta thật sự muốn lãnh giáo một chút."

Nguyên Hồng đưa tay, nguyên một đám cấm chế huyền diệu hiện ra, khí tức ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ tràn ngập vùng thế giới này trong nháy mắt, phác hoạ ra một trận pháp cường đại.

"Được rồi, các ngươi muốn đánh, không bằng mở Linh giới ra rồi lại đánh, đừng ở chỗ này lãng phí thời gian của mọi người."

Một đao khách áo đen đi tới, lạnh lùng nói ra.

Sở Cuồng Nhân nhìn hắn một cái, trong mắt lộ ra một tia ngoài ý muốn: "Loại khí tức này, có chút quen thuộc."

"Hồi chủ nhân, ngày xưa ở trong một vũ trụ, ngươi từng gặp được một tu sĩ tự xưng là Diệt Thế Đao Tu, công pháp Diệt Thế Ma Võ Quyết mà đối phương tu hành, có cùng nguồn gốc với người này."

"Há, người này là một cường giả của Diệt Thế Võ Hội, nói như vậy, Diệt Thế Đao Tu kia có liên quan với thế lực này."

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm nghĩ đến.

Hắn để Tiểu Ái phân tích một chút, mặc kệ là Diệt Thế Đao Tu kia, hay là cường giả của Diệt Thế Võ Hội, dường như khí tức trên người đều có liên quan tới một tồn tại nào đó.

Trong cơ thể đều tồn tại một ý chí không biết tên.

"Lôi Huyền nói không sai, muốn đánh, mở Linh giới ra rồi lại đánh."

Một bán thú nhân cao lớn, đầu mọc sừng trâu đi ra, bất mãn nói.

Mắt Nguyên Hồng sáng lên, phát giác được tâm tình bất mãn của rất nhiều người ở chỗ này, hừ lạnh một tiếng: "Vậy thì mở Hồng Mông Linh Giới ra trước."

"Sợ rồi? Không thú vị."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu.

"Ngươi..." Nguyên Hồng tức đến xanh mét cả mặt mày: "Sau khi tiến vào Linh giới, ta nhất định phải đưa ngươi vào bên trong đại trận Ngũ Hành, ép ngươi thành tro tàn!"

"Rửa mắt mà đợi."

Sau đó, mọi người bắt đầu mở Hồng Mông Linh Giới ra.

Chỉ thấy bọn người Liễu Hổ, Nguyên Hồng, Lôi Huyền xuất thủ, các loại khí tức đại đạo va chạm vào nhau trong nháy mắt, trong nháy mắt, sức mạnh cường đại xé mở một khe nứt trong hư không!

Đây chính là lối vào của Hồng Mông Linh Giới.

Một luồng khí tức Hỗn Độn từ trong đó lưu chuyển ra, dường như có thể thấy được, dường như bên trong Hỗn Độn kia có một ít bảo quang lấp lóe.

"Tiến vào!"

Bóng dáng của mọi người nhanh chóng lóe lên, phóng về phía vết nứt kia.

Sở Cuồng Nhân cũng có hành động.

Nhưng thời điểm hắn tiến vào vết nứt, lại bị một luồng sức mạnh không gian cường đại bao phủ, thân hình giống như sắp bị bóp méo.

Ánh mắt hắn ngưng trọng, quanh người có sức mạnh quang minh bao phủ, bảo vệ bản thân.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Tầm mắt trước mắt hắn biến đổi, đi tới một mảnh sơn mạch bị hắc khí bao trùm, ở xung quanh hắn, lại không có một ai.

"Xem ra, thời điểm tiến vào Hồng Mông Linh Giới này, tất cả mọi người bị một luồng sức mạnh không gian phân tán ra."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Nhưng mà như thế này cũng tốt, một thân một mình hành động cũng thuận tiện hơn một ít.

Hắn nhìn sơn mạch Hắc Sắc trước mắt, bắt đầu đi vào sâu bên trong, đồng thời cũng để Tiểu Ái phân tích hắc khí bên trong vùng núi này.

"Gầm! !"

Lúc này, âm thanh gầm lên giận dữ truyền đến.

Một con cự hổ to lớn từ bên trong núi rừng xông ra, toàn thân phun ra nuốt vào hắc khí, trong mắt mang theo vẻ bạo ngược hung tàn, lao về phía Sở Cuồng Nhân mà cắn xé.

Sở Cuồng Nhân tiện tay đánh ra một chưởng, trực tiếp đập đối phương thành sương máu.

"Cự hổ này, dường như đã mất đi lý trí, lâm vào trong điên cuồng?"

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

"Chủ nhân, rất có thể là nó bị những hắc khí trong dãy núi này ảnh hưởng."

Tiểu Ái nói ra.

Sở Cuồng Nhân cũng có suy đoán, hắn thu liễm sức mạnh quang minh, chộp một luồng hắc khí vào tay.

Nhưng hắc khí kia chui vào trong cơ thể hắn trong nháy mắt.

Sau đó trong lòng của hắn đúng là xuất hiện một tia xao động.

"Quả nhiên là bị hắc khí kia ảnh hưởng." Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, với đạo tâm của hắn, lại bởi vì một luồng hắc khí này mà xuất hiện một tia xao động.

Nếu là tu sĩ khác, chỉ sợ sẽ lập tức lâm vào bên trong điên cuồng.

Chương 2103: Ngưu Đầu Nhân lâm vào điên cuồng, tròng mắt màu tím, Ác Ma Chi Vương

"Nhưng mà loại khí tức này có chút quen thuộc."

"Chủ nhân, căn cứ vào phân tích, sức mạnh giống với hắc khí kia nhất, hẳn là Thiên Ảnh bên cạnh ngươi."

Thiên Ảnh, tồn tại do Ác Ma Chi Noãn ấp ra.

Sau khi Sở Cuồng Nhân tiến vào Hồng Mông đại thế giới, cũng để đối phương tự mình đi lịch luyện.

"Rặng núi này, có tồn tại liên quan tới ác ma sao?"

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Hắn tiếp tục thâm nhập vào sâu bên trong sơn mạch, trên đường cũng gặp không ít dã thú điên cuồng, đánh mất lý trí.

"Giết, giết, giết! !"

Lúc này, một thân ảnh vọt ra từ bên trong một cái hang sâu bên trong sơn mạch, trên người lưu chuyển ra khí tức vô cùng doạ người.

Đây là một thú nhân, Ngưu Đầu Nhân.

Lúc này, hai mắt hắn đỏ thẫm vọt về phía Sở Cuồng Nhân, khí tức đại đạo trong cơ thể cũng bày ra một loại thái độ điên cuồng.

"Há, người này cũng là một thành viên đến Linh giới thăm dò chuyến này."

Sở Cuồng Nhân cảm giác đối phương có chút quen mặt, mới vừa rồi đã từng nhìn thấy ở bên ngoài Linh giới, không nghĩ tới, khi gặp lại, thì lại thấy đối phương đang ở trạng thái điên cuồng.

Xem ra, là bị hắc khí nơi đây ảnh hưởng tới.

Chậc chậc, đối phương là một kẻ ở cảnh giới Đại Đạo, thế mà cũng điên cuồng đến mức này, có thể thấy được hắc khí kia kinh khủng đến mức nào.

"Đại Quang Minh Chưởng!"

Đối mặt với thế tiến công điên cuồng của đối phương, Sở Cuồng Nhân thúc giục sức mạnh đại đạo quang minh, đánh ra một chưởng về phía hắn, hóa thành một chưởng ấn quang minh to lớn!

Ầm! !

Ngưu Đầu Nhân bị đánh lui.

Nhưng thân thể của đối phương lại vô cùng cường hãn, hơn nữa, đối phương cũng là tồn tại cảnh giới Đại Đạo, một kích này vẫn chưa tạo thành thương hại quá lớn đối với đối phương.

Đối phương tiếp tục điên cuồng tiến công về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhất quyền nhất cước, đều ẩn chứa một luồng Hồng Hoang cự lực, sức mạnh đại đạo, trùng kích tứ phương, quấy động hắc khí bốn phía lăn lộn không thôi.

"Vừa vặn thử kết quả tu hành trong khoảng thời gian này một chút."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Trong khoảng thời gian này, hắn học tập không ít pháp môn tu hành quang minh ở Thần Điện Quang Minh, hiện tại vừa lúc dùng đối phương để luyện tay.

"Lục Thập Tứ Quang Lao!"

Sở Cuồng Nhân thúc giục đại đạo quang minh, hóa thành từng cây cột sáng màu trắng từ trên trời giáng xuống, tổng cộng 64 căn, phong tỏa Ngưu Đầu Nhân ngay tại chỗ.

"Gầm! !"

Hai tay Ngưu Đầu Nhân nắm ở hai thanh quang trụ, phát ra tiếng gầm ngút trời, sức mạnh thân thể bạo phát, làm cho cơ thể nổi đầy gân xanh.

Răng rắc răng rắc...

Quang trụ nổ tung thành từng khúc.

Sở Cuồng Nhân đã bay lên không trung, sức mạnh quang minh lưu chuyển, hóa thành một thanh trường cung màu trắng.

Hắn kéo dây cung.

Một mũi tên bạch sắc được ngưng tụ thành: "Thần Thánh Quang Minh Chi Tiễn!"

Vút!

Mũi tên phá không mà ra, như muốn xuyên qua hư không.

Chỉ là một kích, mũi tên quang minh liền đâm xuyên vào ngực Ngưu Đầu Nhân, khiến đại đạo trong cơ thể hắn bị thương nặng!

Nhưng dù vậy, Ngưu Đầu Nhân vẫn liều lĩnh thúc giục sức mạnh bên trong cơ thể như cũ, thần thái điên cuồng: "Giết giết giết! ! !"

Ầm! !

Quang trụ bị phá nát.

Ngưu Đầu Nhân bay lên không trung, đánh ra một quyền về phía Sở Cuồng Nhân ở giữa không trung.

Quyền kình bá đạo giống như cơn lốc quét ra, giống như gợn sóng tầng tầng lớp lớp, ngay cả hư không cũng phát ra tiếng nổ lớn.

"Quang Minh Đại Thẩm Phán!"

Sở Cuồng Nhân đưa tay thúc giục đại đạo quang minh, ngưng tụ thành một quang cầu to lớn.

Quang cầu nện xuống, uy lực kinh khủng làm cả sơn mạch trở nên chấn động, quyền kình bá đạo này trực tiếp bị tan rã ở trước mặt quang cầu.

Ngưu Đầu Nhân ngửa mặt lên trời thét dài, hai tay chống một cái, có ý đồ ngăn cản quang cầu.

Nhưng uy lực của một kích này quá mạnh, mà trước đó hắn lại bị mũi tên quang minh đánh trọng thương, căn bản không có sức chống cự.

Quang cầu nghiền ép mà đi, uy lực cực lớn khiến cho thân hình của hắn dần dần nứt toác, một lượng lớn máu tươi bắn tung toé ra, nhuộm đỏ mặt đất.

Khi một đạo quang trụ ngút trời phát nổ, đã tạo thành một cái hố lớn với đường kính mấy vạn dặm phía dưới sơn mạch, mà ở bên trong cái hố, Ngưu Đầu Nhân giống như một bãi bùn nhão, nằm trên mặt đất.

Ngọn lửa sinh mệnh, dần dần tiêu tán.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, sau đó ánh mắt khóa chặt hang động ở nơi xa trong sơn mạch.

Hang động kia, là phía cuối của vùng núi này, hắc khí cuồn cuộn không ngừng từ trong đó tiêu tán ra, hết sức kinh người.

"Vậy để ta xem một chút, trong này cất giấu hạng bí mật gì đi."

Bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, đi vào trong hang động, trên người được bao phủ bởi một tầng sức mạnh quang minh, chống cự sự ăn mòn của hắc khí.

Nhưng thời gian dần trôi qua, hắc khí càng ngày càng đậm hơn.

Cho dù có sức mạnh quang minh áp chế, vẫn có một chút hắc khí thâm nhập vào trong cơ thể hắn như cũ, trùng kích tinh thần của hắn.

Nếu không phải đạo tâm của hắn không thể bị phá vỡ, chỉ sợ hiện tại đã nửa bước khó đi.

"Thú vị, rốt cuộc trong hang động này cất giấu thứ gì?"

Lúc Sở Cuồng Nhân đi đến phía cuối của hang động, đập vào mi mắt, chính là một hạt châu màu tím trôi nổi ở giữa không trung.

Không.

Nói là hạt châu, có chút không đúng.

Vật này càng giống với... Tròng mắt!

"Tròng mắt màu tím, thứ này là của ai? ?"

Sở Cuồng Nhân nhìn tròng mắt này, bỗng nhiên, chỉ cảm thấy đầu chấn động, một luồng khí tức kỳ quái làm cho người kinh hãi đánh thẳng vào tinh thần của hắn.

Như muốn khiến hắn mất đi lý trí, lâm vào điên cuồng.

"Đang phân tích, phân tích thất bại."

"Đang phân tích, phân tích thất bại..."

Tiểu Ái nhanh chóng tiến hành phân tích đối với luồng khí tức kỳ quái xâm nhập vào trong cơ thể hắn.

Nhưng khí tức này, vô cùng kỳ quái, ngay cả Tiểu Ái cũng không thể hoàn toàn phân tích ra trong khoảng thời gian ngắn.

Ngay sau đó, sự tình càng ngoài ý muốn hơn đã phát sinh.

Chỉ thấy tròng mắt màu tím này hóa thành một đạo lưu quang, vèo một cái, trực tiếp tiến vào trong cơ thể của Sở Cuồng Nhân.

"Ha, tiểu tử thú vị, đúng là rất thích hợp làm ký thể của ta."

Một giọng nói kiều mị vang lên trong đầu Sở Cuồng Nhân.

"Ngươi, là ai?"

Sở Cuồng Nhân cau mày nói ra.

"Ngươi không cần biết, trở thành ký thể của Ác Ma Chi Vương ta, là vinh hạnh của ngươi!"

Ác Ma Chi Vương?

Danh hào này, chưa từng nghe qua, nhưng dám lấy vương làm danh hào cho mình, ít nhất cũng là tồn tại cấp quân vương.

Một luồng sức mạnh cường đại đang nhanh chóng ăn mòn lý trí của Sở Cuồng Nhân, dường như khiến hắn lâm vào trong điên cuồng tuyệt đối.

"Đã khóa chặt nơi phát ra khí tức!"

Giọng nói của Tiểu Ái vang lên trong đầu.

"Trấn áp cho ta! !"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, sức mạnh quang minh trong cơ thể điên cuồng phun trào, căn cứ vào chỉ dẫn của Tiểu Ái, trấn áp về phía tròng mắt màu tím chui vào trong cơ thể kia!

"Há, thú vị, trong cơ thể ngươi còn tồn tại một linh hồn thú vị như vậy sao?"

Giọng nói kiều mị kia vô cùng ngoài ý muốn đối với sự tồn tại của Tiểu Ái.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không để ý đến, ngồi xếp bằng, tiếp tục trấn áp đối phương.

Nhưng mà luồng điên cuồng chi ý kia, lại không có chút nào giảm bớt, còn đang thong thả tăng lên.

Dù cho đạo tâm của Sở Cuồng Nhân có cứng cỏi, nhưng lúc này cũng là tâm thần lay động, lệ khí trong lòng sinh sôi.

Lệ khí?

Dường như Sở Cuồng Nhân nghĩ đến cái gì đó, hai mắt tỏa sáng.

Sau đó, hắn ngưng tụ kiếm chỉ, điểm về phía trán của mình, một đóa hoa sen màu trắng từ từ nở rộ ở đầu ngón tay.

Chính là Bồ Đề Tam Muội có thể tẩy đi tham sân si của nhân tâm!

Bồ Đề Tam Muội thi triển, lệ khí trong lòng Sở Cuồng Nhân tiêu tán, dần dần khôi phục lại bình tĩnh.

"Tiểu gia hỏa, ngươi thật đúng là thú vị."

Hiệu quả của Bồ Đề Tam Muội, khiến vị tồn tại tự xưng là Ác Ma Chi Vương này cảm thấy kinh ngạc.

"Nếu đã như thế, vậy liền để cho linh hồn của chúng ta đến quyết đấu một trận đi!"

Giọng nói kiều mị nói ra.

Tâm thần của Sở Cuồng Nhân dần dần tiến vào trong cơ thể, đi tới bên trong một mảnh thế giới tinh thần rộng lớn.

Mà giờ phút này, ở bên trong thế giới tinh thần này, đang bị một mảng lớn mây đen bao phủ.

Ở trên mây đen kia, có một đám mây hình vương quan, bóng người kiều mị ngồi ở trên vương vị quan sát Sở Cuồng Nhân, mái tóc đen suôn dài như thác nước, bắp đùi thon dài thẳng tắp giao nhau lấygác lên nhau, cánh tay ngọc đặt lên trên, tư thái lười biếng, cao cao tại thượng.

Giống như một vị mị nữ vương hoặc chúng sinh, không thể nào với tới.

Chương 2104: Kịch chiến với Ác Ma Chi Vương, sức mạnh linh hồn cường đại

Bên trong thế giới tinh thần của Sở Cuồng Nhân.

Ác Ma Chi Vương đang lười biếng ngồi bên trên vương vị, quan sát Sở Cuồng Nhân.

Một luồng uy áp không có gì sánh kịp tiêu tán ra, đây là lần đầu tiên Sở Cuồng Nhân cảm nhận được uy áp linh hồn ở cấp bậc cao như thế.

Sức mạnh linh hồn đối phương, không chỉ cao hơn bản thân một hai cảnh giới, tuyệt đối đã vượt qua cảnh giới Siêu Thoát!

Mà hiện tại cảnh giới linh hồn Đhắn, chỉ là tầng thứ Hỗn Độn mà thôi.

Lần này cơ bản không có đường đánh.

Tuy nói như thế, nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn không có dự định từ bỏ.

"Không chiến mà bại, đây không phải là phong cách của ta."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Ánh mắt dần dần ngưng trọng lên.

Hắn biết, đây là một trong những nguy cơ bên trong cuộc đời của hắn.

"Tiểu gia hỏa, nói cho ta biết, tên của ngươi."

"Sở Cuồng Nhân."

"Ta nhớ kỹ cái tên này, có thể trở thành ký thể của Ác Ma Chi Vương vĩ đại, đây là vinh hạnh của ngươi, ngươi yên tâm, tiểu tử thú vị giống như ngươi, là lần đầu tiên ta gặp, ta sẽ không giết ngươi, cùng lắm là phong ấn ngươi trước, từ từ nghiên cứu." Ác Ma Chi Vương nghiền ngẫm nói.

Giống như nhất định phải có được cơ thể của Sở Cuồng Nhân.

"Ha, hươu chết vào tay ai, vẫn còn chưa biết."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Sau đó, đưa tay ra, thúc giục sức mạnh linh hồn đến cực hạn, hóa thành một thanh Côn Ngô Kiếm nắm trong tay, chém ra một kiếm, kiếm quang linh hồn trùng trùng điệp điệp.

Một kiếm này, chỉ là thăm dò.

Ác Ma Chi Vương nâng tay ngọc lên, ngón tay ngọc tinh tế nắm lại trong hư không.

Bịch một cái.

Kiếm quang linh hồn kia đúng là giống như bọt biển, trực tiếp bị phá nát.

"Rất có tinh thần phản kháng, nữ vương ta rất thích ngươi."

Ác Ma Chi Vương kiều mị cười nói.

Sau đó, ánh mắt nàng ngưng trọng, mây đen vô biên bốn phía phun trào, hóa thành một chưởng ấn màu đen to lớn, từ trên trời giáng xuống, sức mạnh vô cùng cường đại.

Ở trong đó ẩn chứa uy áp linh hồn vô biên, khiến ánh mắt Sở Cuồng Nhân có chút ngưng trọng, hắn cũng không giấu dốt, sức mạnh linh hồn đổ xuống.

Ong ong ong...

Một quả chuông lớn màu tím, ngưng tụ ở trong hư không.

Tiếng chuông quanh quẩn bốn phía.

Đánh thẳng vào chưởng ấn màu đen che lấp trời đất kia, nhưng chưởng ấn vẫn như thế chẻ tre như cũ, giống như một vùng trời trấn áp xuống.

Sở Cuồng Nhân cũng là không ngoài ý muốn đối với chuyện này, hoặc là nói, nằm trong dự liệu.

Chỉ thấy Côn Ngô trong tay hắn chuyển động, ngàn vạn kiếm khí bắn ra, trùng trùng điệp điệp, hóa thành một dòng thác kiếm khí, trùng kích chưởng ấn!

Đùng!

Tử Thần Chung, kiếm khí linh hồn.

Hai loại công kích vừa ra, cuối cùng cũng miễn cưỡng đỡ được một kích này.

Nhưng công kích của Ác Ma Chi Vương, chỉ vừa mới bắt đầu.

"Để ta xem một chút, ngươi có thể làm tới loại trình độ gì."

Ác Ma Chi Vương khẽ cười một tiếng.

Tay ngọc mảnh khảnh lại nâng lên một lần nữa, trấn áp về phía Sở Cuồng Nhân.

Chưởng ấn cự đại lại ngưng tụ lần nữa.

Nàng không hề dùng pháp môn linh hồn cao thâm huyền ảo gì, chỉ dùng sức mạnh linh hồn bình thường để tiến hành trấn áp đối với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng chính là loại biện pháp đơn giản trực tiếp này, lại mang đến áp lực thật lớn cho Sở Cuồng Nhân, sức mạnh linh hồn của đối phương quá dồi dào.

"Linh hồn chi hỏa!"

"Hồn Chi Nhận!"

"U Minh Chi Đao!"

Sở Cuồng Nhân thi triển các loại pháp môn có quan hệ với linh hồn mà mình học được ở cấm khu linh hồn, chống lại Ác Ma Chi Vương.

Hơn mười chiêu tiếp theo.

Hắn đánh tan ba lần tiến công của đối phương.

Ba lần tiến công này, sức mạnh của đối phương lần sau cường đại hơn lần trước.

Giống như không có cực hạn.

"Tuy nói đạo sức mạnh linh hồn này của ta không đến một phần vạn so với bản thể, nhưng cũng có thể so với cường độ linh hồn của đại đạo Chí Thánh."

"Ngươi có thể liên tục đánh tan công kích của ta, rất không tệ."

Ác Ma Chi Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, lộ ra tán vẻ thưởng.

Sở Cuồng Nhân âm thầm kinh hãi.

Không đến một phần vạn đã có thể so với đại đạo Chí Thánh.

Vậy bản thể chân chính, tu vi, sẽ cường đại đến cỡ nào? !

Chỉ sợ ở bên trong cảnh giới quân vương, cũng ít có người có thể so sánh.

"Chiêu tiếp theo này, ta sẽ nghiêm túc."

Ác Ma Chi Vương cười một tiếng.

Nhấc tay lên, thế giới tinh thần bốn phía lại uy nghiêm hơn một chút, dường như bởi vì đối phương sắp thi triển sức mạnh mà lâm vào bên trong ngưng trệ ngắn ngủi.

"Không tốt!"

Đồng tử của Sở Cuồng Nhân hơi hơi co rụt lại.

Hắn không nói hai lời, thúc giục vũ trụ tùy thân trong cơ thể.

Đột nhiên, linh hồn của hắn được ý chí đại đạo gia tăng, trở nên tăng vọt.

Lại trong nháy mắt, đột phá cực hạn của cảnh giới Hỗn Độn!

Đạt đến cảnh giới linh hồn siêu thoát!

"Hắc Ám Vô Gian!"

Ngay sau đó, ánh mắt hắn ngưng trọng, không gian tinh thần bốn phía sản sinh biến hóa, lâm vào trong một mảnh bóng tối vô cùng thâm thúy.

Chính là pháp môn tu hành linh hồn của Minh Thần ngày xưa, lúc này, khi hắn thi triển ra, uy lực của nó so với Minh Thần ngày xưa chỉ có hơn chứ không kém.

"Thú vị."

"Ác ma, Mị Thần Ảnh!"

Ác Ma Chi Vương khẽ cười nói, lần đầu tiên thi triển ra chiêu thức của ác ma.

Chỉ thấy sức mạnh linh hồn dồi dào ngưng tụ thành một mị ảnh đen nhánh trong nháy mắt, tay nàng cầm một lưỡi dao sắc bén, chớp mắt đã lướt đến bên người Sở Cuồng Nhân.

Mị ảnh chém ra một đao, khí tức sắc bén giống như muốn hàon toàn xé rách đối phương.

Lúc này.

Trên người Sở Cuồng Nhân có một đạo thanh quang chiếu rọi.

Hỗn Độn Thanh Liên từ từ nở rộ.

Vật này có hiệu quả bảo vệ linh hồn, đỡ được một kích cho Sở Cuồng Nhân.

Nhưng bởi vì một trảm này, vài miếng lá sen của Hỗn Độn Thanh Liên bị trực tiếp chém nát, chuyện này khiến Sở Cuồng Nhân không khỏi hơi xúc động.

Vật này làm bạn với hắn nhiều năm, bây giờ cũng dần dần lạc hậu.

Hắn không có thời gian phiền muộn.

Sau khi ngăn lại một kích của Ác Ma Chi Vương, giữa ngón tay Sở Cuồng Nhân có từng đoá từng đoá hoa sen màu trắng nở rộ, hóa thành ngàn vạn mưa hoa bay lượn ra.

Chính là Bồ Đề Tam Muội!

Pháp môn tu hành này, có thể tẩy đi tham sân si của con người.

Loại hiệu quả kỳ diệu này, không khác nào tẩy não.

Có thể nói là cùng một nhịp thở với linh hồn chi đạo.

Hắn mạo hiểm thử một lần, muốn nhìn xem nó có tác dụng đối với Ác Ma Chi Vương hay không.

Ngàn vạn mưa hoa rơi vào trên người đối phương.

Chỉ thấy khuôn mặt kiều diễm kia của đối phương lộ ra hoảng hốt trong một cái chớp mắt.

"Hữu dụng!"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Thừa cơ hội này, hắn thúc giục sức mạnh linh hồn đến cực hạn, hóa thành một quả chuông lớn màu tím trong hư không, đột nhiên gõ vang!

Ong ong ong...

Tiếng chuông quanh quẩn ra, trùng trùng điệp điệp, tầng tầng lớp lớp.

Ác Ma Chi Vương bị sức mạnh bực này công kích, trên người đột nhiên có một lượng lớn sức mạnh linh hồn tiêu tán ra, điên cuồng dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Hiệu quả của Hắc Ám Vô Gian được phát động!

Khi đối phương bị thương tổn, sức mạnh linh hồn sẽ bị người thi triển chiêu này thu lấy.

Sức mạnh linh hồn của Ác Ma Chi Vương vô cùng không tầm thường, chỉ trong nháy mắt, liền khiến cho cảnh giới linh hồn của Sở Cuồng Nhân tăng lên một đoạn.

Nhưng đột nhiên.

Một lượng lớn ác ý từ trong cơ thể hắn ầm ầm bạo phát!

Điên cuồng đánh thẳng vào tinh thần của hắn.

Lệ khí vô biên, giống như muốn kéo hắn vào bên trong vòng xoáy điên cuồng.

Sở Cuồng Nhân vội vàng thúc giục Bồ Đề Tam Muội, làm tan rã luồng lệ khí này, lòng còn sợ hãi: "Luồng ác niệm này, có chút đáng sợ."

Ác niệm này, giống như ẩn chứa ác niệm của vạn linh trên thế gian!

Cực kỳ đáng sợ.

"Ha ha, sức mạnh linh hồn của ta, ngươi có hài lòng không?"

Lúc này.

Ác Ma Chi Vương cũng lấy lại tinh thần từ trong công kích của Sở Cuồng Nhân, tuy tiêu hao một số sức mạnh linh hồn, nhưng đối với nàng mà nói, dường như không ảnh hưởng đến toàn cục.

Năm ngón tay của nàng hơi hơi nắm một cái trong hư không.

Ầm!

Hắc Ám Vô Gian bị sức mạnh linh hồn mênh mông của nàng trùng kích.

Chỉ trong một khoảnh khắc, trực tiếp tán loạn.

Hai bên lại trở về bên trong không gian tinh thần của Sở Cuồng Nhân lần nữa.

Mà Ác Ma Chi Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, vô cùng hứng thú nói ra: "Tiểu gia hỏa, một chiêu vừa rồi của ngươi rất không tệ, dùng lại lần nữa đi, thế nào?"

Chương 2105: Tư thái chân chính của Ác Ma Chi Vương, Tiểu Ái hiện thân

"Ta đứng đấy bất động, ngươi lại dùng chiêu kia đánh ta lần nữa."

Ác Ma Chi Vương nói ra.

Nghe đến đây, Sở Cuồng Nhân đều ngây ngẩn cả người.

Đứng đấy bất động để mình công kích, đối phương muốn làm gì?

Nhưng mà cơ hội thật tốt đang ở trước mắt, đương nhiên Sở Cuồng Nhân sẽ không tuỳ tiện bỏ lỡ, ngưng tụ kiếm chỉ, lại thi triển Bồ Đề Tam Muội lần nữa.

Một đóa Liên Hoa đánh lên người Ác Ma Chi Vương.

Đối phương, lại thật sự không trốn không né.

"Loại cảm giác này... Thật sự là cảm giác bình tĩnh đã lâu không cảm nhận được."

Trong mắt Ác Ma Chi Vương lộ ra vẻ tưởng nhớ.

Nhưng công kích sau đó của Sở Cuồng Nhân cũng tới.

Kiếm hoa linh hồn bá đạo phá thiên địa, khóa chặt nàng.

Đối phương đánh ra một chưởng, trùng kích với kiếm quang, sau đó cũng lùi lại mấy bước.

"Tiểu gia hỏa, một chiêu kia của ngươi là cái gì?"

Ác Ma Chi Vương hiếu kỳ hỏi.

Sở Cuồng Nhân vẫn không trả lời, mà là tiếp tục công kích.

Nhưng đối phương tùy ý xuất thủ, liền tan rã công kích của mình.

"Ngươi và ta, làm một cái giao dịch, như thế nào?"

Lúc này, Ác Ma Chi Vương nói ra.

"Há, giao dịch gì?"

"Đưa pháp môn tu hành mà ngươi ta thi triển đối với cho ta, ta có thể cho ngươi bảo vệ phần tự do nhất định sau khi trở thành ký thể của ta."

Sở Cuồng Nhân nghe được chuyện này, không khỏi xùy cười một tiếng: "Kết quả là, ngươi vẫn muốn xâm chiếm thân thể của ta, không cần nhiều lời, tái chiến đi."

"Đáng tiếc."

Ác Ma Chi Vương lắc đầu: "Nếu đã như thế, vậy ta chỉ có thể chế phục ngươi trước, sau đó lại từ từ tra khảo ngươi."

Sức mạnh linh hồn trên người nàng tiêu tán.

Một luồng ác ý giống như vô biên vô tận bộc phát ra, nếu như nói, Ác Ma Chi Vương vừa mới là kiều mị, lười biếng, cao quý.

Vậy thì bây giờ, nàng chính là phóng đãng, ngông cuồng, tà ác!

Giống như tập hợp của tội ác trên thế gian.

Hóa thân của tai ách!

"Đây mới là khuôn mặt chân chính của ngươi sao? !"

Sở Cuồng Nhân ngưng trọng nói ra.

Ác Ma Chi Vương tà mị cười một tiếng: "Rất đáng sợ sao?"

Sở Cuồng Nhân không có trả lời, tay cầm chặt kiếm hơn.

"Khóa!"

Hắn khẽ quát một tiếng.

Sức mạnh linh hồn ẩn chứa ác niệm vô biên hóa thành ngàn vạn xiềng xích, lít nha lít nhít, hoàn toàn phong tỏa đường lui đường tiến của Sở Cuồng Nhân.

Từ bên trong xiềng xích kia, Sở Cuồng Nhân cảm thấy lạnh cả người.

"Ta muốn vinh hoa, ta muốn phú quý..."

"Ha ha, giết ngươi, ta nhất định phải giết ngươi!"

"Con điếm thúi, giả thanh cao, phi!"

Đủ loại ác ý, hoá thành vô số hình ảnh, triển lộ đến vô cùng tinh tế mặt xấu xa ác độc của vạn linh ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Lúc này, Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên có chút minh bạch vì sao Ác Ma Chi Vương lại muốn hắn thi triển Bồ Đề Tam Muội đối với nàng.

Bồ Đề Tam Muội, rửa sạch tham sân si.

Mà ác niệm trên thế gian, đều có nguồn gốc từ ba loại này.

Trên người Ác Ma Chi Vương tập hợp quá nhiều quá tạp ác niệm, cho dù là chính nàng, cũng thường xuyên bị ác niệm này làm cho bực bội.

Bồ Đề Tam Muội của mình, có thể giúp nàng áp chế ác niệm.

Đạt được an bình ngắn ngủi.

Nhưng mà ác niệm kia quá nhiều, quá tạp, dù cho Sở Cuồng Nhân tu hành Bồ Đề Tam Muội đến cực hạn, cũng không có cách nào giúp đối phương hoàn toàn rửa sạch.

"Tiểu gia hỏa, an phận ở bên trong ác chi khóa này của ta đi."

Ác Ma Chi Vương nói ra.

Sở Cuồng Nhân cau mày lại, phát giác chính mình khó có thể tránh thoát những xiềng xích này.

Xem ra, chỉ có thể dùng hóa thân của Lam Vương sao?

Tuy không biết đối phương có am hiểu sức mạnh linh hồn hay không, nhưng hiện tại, đây là chiêu số duy nhất hắn có thể lấy ra để đối phó với Ác Ma Chi Vương.

Nhưng lúc Sở Cuồng Nhân sắp vận dụng hóa thân của Lam Vương.

Thế giới tinh thần của hắn bỗng nhiên trở nên chấn động.

Ngay sau đó.

Một vết nứt mở ra.

Một bóng người từ từ đi ra từ trong khe hỡ, đây là một bóng người toàn thân được bao phủ bởi quang mang kim sắc, trên người kẻ kia cũng tràn ngập vô số phù văn huyền diệu.

Phù văn lưu chuyển, dệt ra thiên địa vạn tượng.

Giống như đang thôi diễn vạn vật trong vũ trụ.

"Há, là ngươi, linh hồn thú vị."

Ác Ma Chi Vương nhìn bóng người đột nhiên tiến vào không gian tinh thần, đầu tiên là sững sờ, sau đó có chút hăng hái nhìn đối phương.

Sở Cuồng Nhân nhìn bóng người vàng óng kia, cũng cảm nhận được một sự quen thuộc.

Dường như hắn nghĩ đến cái gì đó, hai mắt tỏa sáng.

"Đang phân tích hoàn cảnh trước mắt..."

"Đang phân tích mục tiêu..."

"Đang chọn lựa khuôn mẫu, xây dựng hình thái..."

Giọng nói liên tục truyền ra từ bên trong bóng người kim sắc kia.

Sở Cuồng Nhân lộ ra biểu tình quả nhiên là vậy.

Đối phương, chính là Tiểu Ái.

Chỉ thấy quang ảnh kim sắc dần dần lộ ra thân hình, lại là một tồn tại có bộ dáng tương tự Sở Cuồng Nhân đến tám chín phần.

Nhưng mà mặt mũi của đối phương lại nhu hòa hơn rất nhiều.

Giống như là một Sở Cuồng Nhân phiên bản nữ.

Quan trọng nhất là...

"Trống trơn."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân co giật một chút.

Lúc này, trên người Tiểu Ái không có bất kỳ mảnh vải gì, thân thể bị Sở Cuồng Nhân và cả Ác Ma Chi Vương nhìn không sót một cái gì.

Nhưng nói thật, thân thể của đối phương không có cái gì đáng xem.

Cũng không có bất kỳ đặc thù giới tính gì.

Nhưng đối phương mang khuôn mặt của Sở Cuồng Nhân, tiên huy trên người lưu chuyển, phù văn như ngân hà vờn quanh, có loại cảm giác vô cùng thần thánh.

Giống như một vị thần cao cao tại thượng, coi thường tất cả.

"Quả thực là linh hồn thú vị, xem ra trên người ngươi cất giấu không ít bí mật." Ác Ma Chi Vương nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân rồi nói, chuyệ này khiến nàng càng kiên định nàng muốn dùng đối phương làm ký thể, khai quật bí mật của đối phương.

Chỉ bất quá, đột nhiên, nàng cau mày lại, nhìn về phía Tiểu Ái lơ lửng giữa không trung, bên trong ánh mắt dần dần toát ra một tia ngưng trọng.

"Loại khí tức này..."

Khí tức của Tiểu Ái đang điên cuồng tăng lên.

Sức mạnh linh hồn của nàng căn bản không đủ để Ác Ma Chi Vương nghiêm túc, nhưng chỉ trong mấy hơi thở ngắn ngủi, đúng là nhảy lên tới cấp độ có thể so với tồn tại cảnh giới đại đạo Chí Thần.

"Mục tiêu, Ác Ma Chi Vương."

"Ý đồ thương tổn chủ nhân, phương án áp dụng, trấn áp!"

Giọng nói hờ hững kia của Tiểu Ái quanh quẩn ở bên trong toàn bộ không gian tinh thần.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Nàng đưa tay ra, có một đạo sức mạnh linh hồn tạo thành lưỡi dao sắc bén lướt đi, chém vỡ ác chi khoá vây nhốt Sở Cuồng Nhân.

Sau khi Sở Cuồng Nhân lấy lại tự do, đi đến bên cạnh Tiểu Ái, đối với việc đối phương đột nhiên xuất hiện, hắn cũng cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn.

Đối phương đây là, lại tiến hóa rồi sao?

"Thú vị, ta cũng muốn nhìn xem, ngươi muốn trấn áp ta bằng cách nào."

Ác Ma Chi Vương thúc giục sức mạnh linh hồn, hóa thành màu đen bàn tay chộp ra.

Tiểu Ái không lùi không tránh.

Sức mạnh linh hồn đan xen lưu chuyển, hóa thành một lồng ánh sáng to lớn, bao phủ Sở Cuồng Nhân và bản thân, đỡ được một kích này.

Lồng ánh sáng xây dựng từ sức mạnh linh hồn, cũng không cường đại.

Nhưng kết cấu của nó, lại vô cùng kiên cố ổn định.

Trình độ nắm giữ sức mạnh linh hồn của Tiểu Ái, đã tinh diệu đến mức không thể tưởng tượng.

"Phương án trấn áp một..."

Tiểu Ái đưa tay thúc giục sức mạnh linh hồn, hóa thành từng sợi xiềng xích lướt về phía Ác Ma Chi Vương, muốn trói buộc đối phương.

Nhưng lại bị đối phương tuỳ tiện đánh nát.

"Phương án trấn áp hai..."

Sau một lần thất bại, Tiểu Ái lại cải biến phương thức lần nữa, sức mạnh linh hồn xây dựng ra một lồng giam to lớn ở trong thiên địa, hoàn toàn vây khốn Ác Ma Chi Vương.

Vẫn thất bại như trước.

"Phương án trấn áp ba..."

Lần lượt thất bại, cũng không hề đả kích được Tiểu Ái.

Phù văn quanh người nàng lưu chuyển, một bên phân tích Ác Ma Chi Vương, một bên thôi diễn phương án mới để tiến hành trấn áp đối phương một lần nữa.

Đúng là dùng sức mạnh không bằng Ác Ma Chi Vương, đánh với đối phương đến mức vô cùng sinh động, Sở Cuồng Nhân ở một bên nhìn, suy tư một hồi, quyết định ngồi xem trước.

Quan trọng là, hiện tại hắn xuất thủ, chỉ sợ sẽ xáo trộn tiết tấu của Tiểu Ái.

Khi thời gian trôi qua.

Sức mạnh của Ác Ma Chi Vương đang không ngừng bị tiêu hao.

Xem xét lại Tiểu Ái, nguyên một đám phương án trấn áp mới không ngừng được đưa ra, cường độ trấn áp Ác Ma Chi Vương cũng càng ngày càng mạnh.

Chương 2106: Trấn áp Ác Ma Chi Vương, luyện hóa Ác Ma Chi Đồng, bảo vật cấp Hồng Mông

"Móa! Có chuyện gì xảy ra với gia hỏa này vậy? !"

"Mức độ vận dụng đối với sức mạnh linh hồn, vậy mà càng ngày càng mạnh, còn đang không ngừng tăng lên, tốc độ tăng lên này, nhanh đến mức có chút khó tin."

Ác Ma Chi Vương nhìn Tiểu Ái, nhịn không được mà thốt ra một câu chửi tục.

"Trấn!"

Cuối cùng, chỉ thấy Tiểu Ái khẽ quát một tiếng, bên trong không gian tinh thần có vô số phù văn đan xen lưu chuyển, giống như thiên la địa võng phong tỏa bốn phương tám hướng, hóa thành một viên cầu kim sắc, phong ấn Ác Ma Chi Vương ở bên trong.

"Hỗn trướng!"

Ác Ma Chi Vương khẽ quát một tiếng.

Một luồng sức mạnh linh hồn dồi dào trùng kích bốn phía, nhưng quang hoa của viên cầu kim sắc lóe lên, những sức mạnh linh hồn kia đúng là giống như trâu đất xuống biển, biến mất không thấy gì nữa.

Một bên khác, Sở Cuồng Nhân lại cảm thấy có một luồng sức mạnh bỗng nhiên tuôn vào trong cơ thể, nhưng cùng lúc đó, cũng có một luồng ác ý kinh người vào theo.

Hắn trấn định tâm thần, luyện hóa luồng sức mạnh linh hồn kia, vô cùng ngạc nhiên nhìn viên cầu kim sắc: "Phong ấn này, có thể hấp thu sức mạnh linh hồn của Ác Ma Chi Vương, rồi đưa vào trong cơ thể của ta sao? ? !"

Loại thủ đoạn linh hồn huyền diệu này, làm cho người ta vô cùng tán thưởng.

"Phương án trấn áp thứ 136, thành công."

Tiểu Ái nhìn Ác Ma Chi Vương bị phong tỏa ởbbên trong viên cầu kim sắc, trong mắt lấp lóe qua vô số phù văn, sau đó dần dần thu liễm.

"Đáng chết, thả ta ra ngoài!"

Ác Ma Chi Vương lớn tiếng rống giận, trên khuôn mặt kiều diễm tràn đầy tức giận.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không nhìn nàng hét to, chỉ nhìn về phía Tiểu Ái nói ra: "Ngươi bây giờ là có chuyện gì?"

Tiểu Ái thản nhiên nói: "Hình thái mới, lúc trước, sau khi tiến hóa, ta đã có thể cải biến hình thái linh hồn, nhưng vẫn không dùng tới."

"Thì ra là thế, vậy ngươi dùng cách nào để trấn áp nàng?"

"Ta dùng tri thức linh hồn của tám trăm sáu mươi mốt vũ trụ, tiến hành phân tích, tổng hợp lại, chỉnh hợp, rồi tiến hành đưa ra phương án trấn áp."

"Nghe qua thật sự là một công trình lớn."

Sở Cuồng Nhân hơi xúc động.

Trước đó hắn chỉ học tập tri thức của một cấm khu linh hồn đã rất mệt mỏi, mà Tiểu Ái lại tổng hợp tri thức của mấy trăm vũ trụ, đúng là vô cùng khoa trương.

"Nàng có thể trốn thoát sao?"

Sở Cuồng Nhân hỏi vấn đề mà hắn quan tâm nhất.

"Ta sẽ để ý nàng, xin chủ nhân yên tâm."

"Ừm, vậy thì tốt."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Sau đó, ý thức của hắn trở về bên trong thân thể.

Có điều rất nhanh, hắn liền phát hiện được một chút chuyện không được bình thường, mắt trái của mình có chút nóng, dường như có đồ vật gì đó ở bên trong.

Hắn đưa tay ngưng tụ ra một tấm gương.

Chỉ thấy trong gương, tròng mắt trong mắt trái của hắn đúng là biến thành màu tím.

Một luồng sức mạnh vô cùng tà dị từ trong đó toát ra, vốn dĩ bộ dạng trước đó của hắn quang minh thần thánh, bây giờ lại nhiều hơn mấy phần tà mị.

Nhìn qua là chính tà khó phân, Thánh Ma một thể.

"Đây là tròng mắt màu tím kia? !"

Sở Cuồng Nhân cau mày lại.

Nếu hắn không có đoán sai, đây chính là tròng mắt của Ác Ma Chi Vương, hắn có thể cảm nhận rõ ràng, trong tròng mắt này ẩn chứa một luồng sức mạnh vô cùng kinh người.

"Chủ nhân, trước đó Ác Ma Chi Vương gửi một đạo linh hồn ở trong tròng mắt này, hiện tại linh hồn của nàng đã bị trấn áp, tròng mắt này, ngươi có thể luyện hóa, đến lúc đó ngươi liền có thể tự do thao túng sức mạnh trong đó."

"Ừm, ta đã biết."

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, bắt đầu luyện hóa Ác Ma Chi Đồng này.

Khi thời gian trôi qua, hắn càng ngày càng thuần thục đối với việc khống chế Ác Ma Chi Đồng.

Nhưng mà, sức mạnh ẩn chứa trong đó vô cùng đáng sợ, mỗi lần vận dụng luồng sức mạnh này, Sở Cuồng Nhân đều sẽ bị một lượng lớn ác niệm ăn mòn.

Nếu không phải đạo tâm của hắn không thể phá vỡ, lại có Bồ Đề Tam Muội trong tay, cho dù là tu sĩ Đại Đạo đứng đầu nhất cũng sẽ bị ác niệm này ăn mòn đến mất lý trí.

"Tuy Ác Ma Chi Đồng này cường đại, nhưng cũng giống với hóa thân của Lam Vương, không phải vạn bất đắc dĩ, vẫn không nên tùy tiện vận dụng."

Tâm niệm Sở Cuồng Nhân chuyển động, tròng mắt màu tím lóe lên, khôi phục thành màu vàng kim nhàn nhạt, đây là màu sắc đồng tử của hắn dưới trạng thái quang minh.

Ác Ma Chi Đồng, hóa thân của Lam Vương.

Đây coi như là hai tấm át chủ bài mạnh nhất trong tay hắn.

"Tiếp đó, cũng nên rời đi, đi nơi khác nhìn một chút."

Cương vực của Hồng Mông Linh Giới này cực lớn.

Tất nhiên cũng có không ít cơ duyên.

Mặc dù nói Ác Ma Chi Đồng, trấn áp được Ác Ma Chi Vương, đã là cơ duyên tuyệt thế khó cầu.

Nhưng có ai sẽ để ý đến việc cơ duyên của mình càng ngày càng nhiều đâu?

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, bóng người lóe lên, trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa, mà sau khi hắn rời đi, hắc khí bên trong dãy núi kia cũng dần dần tiêu tán.

Đáng nhắc tới chính là.

Sau khi hắn đi không lâu.

Có một đội nhân mã đi tới bên trong dãy núi này.

Hắc khí bên trong vùng núi này, ẩn chứa ác niệm cường đại, nếu tu sĩ tầm thường đụng vào, liền sẽ lâm vào trong điên cuồng.

Nhưng những người này, lại như cá gặp nước khi ở bên trong hắc khí kia.

"Ác Ma chi khí này, đang tiêu tán, chuyện gì xảy ra?"

Một nam tử mặc hắc bào bên trong đó chú ý sự dị thường này, không khỏi cau mày lại, trong lòng có loại dự cảm không ổn.

Ngay sau đó, dường như bọn họ đang tìm kiếm đồ vật gì đó, tìm khắp cả toà sơn mạch, nhưng lại không thu hoạch được gì.

Cho đến khi Ác Ma chi khí hoàn toàn tiêu tán, bọn họ mới cảm thấy không ổn.

"Sức mạnh của Vương, biến mất? !"

"Rốt cuộc là ai, là ai lấy đi sức mạnh của vương?"

Sắc mặt của bọn họ có chút khó coi.

"Có phải là vương tìm được ký thể, tự mình rời đi hay không?"

Đột nhiên, có người nói.

Nghe đến đây, mọi người cũng cảm thấy không phải là không thể.

Nhưng nghĩ đến khả năng này, trên mặt bọn họ ẩn ẩn hiện ra vẻ sợ hãi, dường như cũng không nguyện ý nhìn thấy Ác Ma Chi Vương tìm được ký thể.

Hoặc là nói, họ đang sợ...

"Cho dù có thế nào, đi về bẩm báo đại công trước đi."

"Ừm..."

...

Bên trong Hồng Mông Linh Giới, mọi người đang thăm dò cơ duyên ở các nơi.

Cách thời gian bọn họ tiến vào nơi đây, đã qua mười mấy năm, một số kẻ có vận khí tốt, đều có thu hoạch không nhỏ.

Có người thậm chí tìm được bảo vật loại hình Chí Bảo Hỗn Độn.

Mà ngay hôm nay.

Nơi nào đó trong Hồng Mông Linh Giới, thần quang chói mắt ngút trời phun trào, một luồng quang hoa huyền diệu như gợn sóng khuếch tán ra.

Quang hoa này, hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều tu sĩ.

Tất cả mọi người cảm thấy có chí bảo hiện thế.

"Loại khí tức này, không hề tầm thường."

"Tiến về đó đi."

Cao thủ của mấy thế lực Diệt Thế Võ Hội, Giáo Hội Quang Minh, Thú Nhân nhất tộc, Thiên Trận Thần Cung, ào ào lao về phía thần quang hiện thế.

Vút.

Một bóng người xuất hiện ở chỗ của thần quang.

Người này chính là cao thủ Nguyên Hồng của Thiên Trận Thần Cung.

Hắn nhìn về phía thần quang, bỗng nhiên đồng tử co rụt lại.

Chỉ thấy bên trong thần quang này, có một tảng đá màu trắng lơ lửng, phía trên có khắc một lượng lớn phù văn, dường như trong đó có linh khí màu tím lưu động.

"Tảng đá này chính là... Hồng Mông Linh Khí! Cái này, đây là một món bảo vật cấp Hồng Mông! !" Ánh mắt của Nguyên Hồng nhanh chóng trở nên nóng nảy.

Phía trên Hỗn Độn là Hồng Mông.

Ở bên trong chư thiên vũ trụ, bảo vật cấp Hỗn Độn đã vô cùng hiếm thấy.

Mà cấp Hồng Mông, cũng chỉ có thể tìm ra ở bên trong Hồng Mông đại thế giới, loại bảo vật này, cho dù là nhân vật cấp Đại Đạo đứng đầu nhất đều sẽ vô cùng động tâm.

"Đây là một khối thần thiết cấp Hồng Mông, nếu dùng nó luyện khí, ít nhất cũng có thể luyện chế ra ba món Chí Bảo Hỗn Độn cực phẩm!"

"Quá tốt rồi!"

Nguyên Hồng vô cùng kích động, tiến lên liền muốn thu lấy khối thần thiết Hồng Mông này.

Nhưng lúc này.

Một đạo đao khí bay trên không trung chém tới, bức Nguyên Hồng lui bước.

"Thần thiết này, người của Diệt Thế Võ Hội ta muốn."

Người tới, là Lôi Huyền của Diệt Thế Võ Hội.

Không chỉ có hắn.

Khi một tiếng gầm lên giận dữ vang lên, một thú nhân đầu mọc một sừng, trên người được bao trùm bởi lông tơ từ trên trời đáp xuống, Mãng Hoang chi khí quét ngang ra.

"Thần thiết này, nhất định phải thuộc về Thú Nhân nhất tộc ta!"

Chương 2107: Các phương hỗn chiến, Sở Cuồng đi đến, một đánh ba

Hồng Mông thần thiết hiện thế, thế lực khắp nơi đến đây tranh đoạt.

Thiên Trận Thần Cung, Thú Nhân nhất tộc, Diệt Thế Võ Hội, đám người của ba phe thế lực tụ tập ở một chỗ, vài luồng khí tức đại đạo ầm ầm đụng vào nahu.

Khiến bầu không khí của vùng thế giới này, vô cùng nghiêm túc.

Một số tu sĩ tầm thường, đều không thể tới gần.

"Hồng Mông thần thiết này, có thể nói là một trong những chí bảo trân quý nhất bên trong Hồng Mông Linh Giới này, tin tưởng mọi người cũng không nguyện ý tuỳ tiện buông tay."

"Nói nhảm."

"Nếu đã vậy thì, dùng trận chiến này là để quyết định."

Quanh người Nguyên Hồng có từng đạo cấm chế bắt đầu lưu động.

Mà thú nhân toàn thân mọc đầy lông tơ kia cũng nắm chặt song quyền, trên người có từng đạo khí tức Mãng Hoang lưu chuyển, bá đạo mạnh mẽ.

Trường đao trong tay Lôi Huyền của Diệt Thế Võ Hội bị lệch, lưỡi đao lạnh thấu xương.

Phía sau bọn họ, tu sĩ của các thế lực khác cũng nóng lòng muốn thử.

"Lên!"

Khi một tiếng quát nhẹ vang lên.

Nguyên Hồng xuất thủ trước, cấm chế quanh người nổ lớn một tiếng rồi bạo phát, trong nháy mắt đã xây dựng ra một lồng ánh sáng to lớn, bao phủ bốn phía.

Một luồng áp lực cường đại, đè xuống trên người một người.

"Trận pháp của Thiên Trận Thần Cung, quả thật là không hề tầm thường."

Lôi Huyền hừ lạnh một tiếng, trường đao trong tay trực tiếp bổ ra, đao khí sắc bén kéo theo một luồng sức mạnh đại đạo tràn ngập khí tức sát phạt.

Thú nhân kia cũng đánh ra một quyền.

Sức mạnh bá đạo, đánh cho hư không rung động.

Hai luồng sức mạnh đâm vào trận pháp, hoàn toàn đánh nát nó.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, cấm chế bị phá nát đan xen lưu chuyển, hóa thành trận pháp càng thêm huyền diệu, bốn phía có khí tức ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ lưu chuyển.

"Nếm thử sự lợi hại của đại trận Ngũ Hành này đi."

Nguyên Hồng gầm nhẹ một tiếng, các phương lao vào chém giết, năng lượng khí tức gần như muốn hoàn toàn phá huỷ phiến thiên địa này.

Cách đó không xa.

Liễu Hổ của Giáo Hội Quang Minh mang theo mọi người đến, khi hắn nhìn thấy thần quang bên trong Hồng Mông thần thiết kia, hai mắt cũng không nhịn được mà tỏa sáng.

"Bảo vật tốt."

Bóng người hắn lóe lên, dùng một tay chộp tới.

Khí tức đại đạo quang minh lưu chuyển, hóa thành một chưởng ấn to lớn.

Nhưng mấy người Nguyên Hồng, Lôi Huyền cũng phát hiện ra hắn.

"Muốn đoạt bảo, sao lại có thể dễ dàng như thế? !"

Lôi Huyền trảm ra một đao, khóa chặt Liễu Hổ.

Nguyên Hồng thúc giục trận pháp, trong hư không sinh ra vô số liệt hỏa, hóa thành một con Viêm Long dữ tợn, lao về phía Liễu Hổ mà cắn xé.

Hai luồng công kích cấp Đại Đạo, khiến cho Liễu Hổ không dám khinh thường.

Hắn chỉ có thể từ bỏ Hồng Mông thần thiết trước, đánh ra một chưởng, đại đạo quang minh hóa thành chưởng ấn cự đại, miễn cưỡng ngăn lại một kích liên thủ của hai người.

Nhưng bản thân cũng bị chấn động, lui ra sau mấy chục bước.

"Hồng Mông thần thiết này, được thể bỏ lỡ, nhưng nếu chiến đấu với mấy người kia, thắng bại khó phân, ta vẫn nên ngồi bàng quan trước đã."

Liễu Hổ thầm nghĩ, lui qua một bên.

Các tu sĩ còn lại của Giáo Hội Quang Minh, cũng kiềm chế không có xuất thủ.

Nhưng mấy người Nguyên Hồng đã xem thấu ý đồ của bọn họ.

"Muốn tọa sơn quan hổ đấu, không có cửa đâu!"

"Hừ, thật sự cho rằng ta sẽ cho các ngươi cơ hội này sao?"

Lôi Huyền, Nguyên Hồng liếc nhau.

Ngay sau đó, đúng là xuất thủ về phía Liễu Hổ.

Hiển nhiên là muốn kéo đối phương xuống nước.

Liễu Hổ trở thành mục tiêu bị hai người công kích, tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể ứng chiến.

Mà tu sĩ còn lại của Giáo Hội Quang Minh, cũng bị nhằm vào.

Tất cả mọi người đều đánh, sao có thể để các ngươi ngồi xem kịch?

Sao có thể để cho các ngươi thư thái như vậy được? !

Khi Giáo Hội Quang Minh cũng bị kéo xuống nước, một trận đại hỗn chiến chính thức bạo phát, nhân mã các phe, đánh cho hừng hực khí thế, không ai nhường ai.

Nhưng vào lúc này.

Trên bầu trời có một trận bạch quang tươi sáng chiếu rọi.

Một đạo quang trụ từ trên trời giáng xuống, quang hoa tuyệt thế màu trắng kia, kéo theo một luồng sức mạnh quang minh mênh mông, giống như thủy triều trùng kích bốn phương tám hướng.

Tại dưới luồng trùng kích cường đại này.

Tu vi hơi yếu, trực tiếp bị hất bay ra ngoài.

Mà một số tu sĩ, thì ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm cột sáng màu trắng kia.

"Đây là..."

Hai mắt Liễu Hổ tỏa sáng.

Chỉ thấy bên trong cột sáng màu trắng, một bóng người từ từ đi ra.

Bạch y tóc bạc, phong thái tuyệt thế.

Trong cử chỉ, có khí tức quang minh quanh quẩn, giống như Quang Minh Chi Thần đích thân tới.

Người tới chính là Sở Cuồng Nhân.

"Quang Minh Chi Tử!"

"Thật là Quang Minh Chi Tử, quá tốt rồi, hắn tới."

Khi người của Giáo Hội Quang Minh nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đi đến, giống như được tiêm cho một liều thuốc an thần, đột nhiên trở nên phấn chấn.

Khí tức quang minh mênh mông kia của đối phương, khiến bọn họ cảm thấy rất an toàn.

Nhưng trong lòng mấy người giáo chủ Liễu Hổ lại có nghi ngờ.

Mặc dù khí tức của đối phương vô cùng cường đại, nhưng chiến lực cụ thể, chưa có người nào từng gặp qua, nhưng nơi này có mấy cảnh giới Đại Đạo đó.

Đối phương ứng phó được sao?

Sau khi Sở Cuồng Nhân đi vào, ánh mắt đầu tiên đã khóa chặt khối Hồng Mông thần thiết kia.

Hai mắt hắn tỏa sáng.

Vật này không tầm thường.

"Côn Ngô Kiếm của ta, đang cần một khối thần thiết thích hợp để thăng cấp."

Khi tu vi của hắn nước lên thì thuyền lên, Côn Ngô Kiếm đã không có cách nào hoàn toàn chịu đựng được sức mạnh của hắn, cho nên hiện tại hắn rất ít khi vận dụng thanh kiếm này.

Hắn muốn cho Côn Ngô thăng cấp.

Chuyện này cần có thần thiết thích hợp, Hồng Mông thần thiết trước mắt này là thứ phù hợp nhất.

"Muốn thần thiết, ngươi có năng lực đó sao? !"

Lôi Huyền lạnh giọng nói ra.

Nguyên Hồng cũng dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn đối phương, trước khi tiến vào Hồng Mông Linh Giới t, đối phương đã giết Trần đại sư của Thiên Trận Thần Cung hắn.

Tất nhiên lòng hắn mang hận ý đối với đối phương.

Hiện tại, đối phương vừa xuất hiện, tất nhiên hắn sẽ ưu tiên đánh đối phương trước.

"Ha ha, tiểu tử, thử quả đấm của ta một chút rồi nói sau."

Thú nhân đầu mọc một sừng ở cảnh giới Đại Đạo kia cũng cười lạnh một tiếng, thúc giục sức mạnh đại đạo, đánh ra một quyền về phía Sở Cuồng Nhân.

Quyền kình bá đạo như sóng lớn bao phủ ra, rung động hư không.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, thúc giục sức mạnh đại đạo quang minh.

Đánh ra một quyền, một đạo cột sáng màu trắng dâng lên.

Ầm! !

Hai luồng sức mạnh nổ tung trong hư không, song phương đều bị đẩy lui.

Nhưng ngay sau đó, một đạo ánh đao từ một bên khác khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Đao quang này, tràn ngập một luồng sát lục chi ý cực đoan.

Chính là Lôi Huyền của Diệt Thế Võ Hội.

"Quang Minh Đại Thẩm Phán!"

Sở Cuồng Nhân thúc giục cực chiêu, một luồng quang cầu cự đại đánh ra.

Một tiếng phịch vang lên.

Sức mạnh cường đại tuyệt luân, khiến cho đao quang bị phá nát.

Lúc này.

Trong hư không bốn phía có từng nét bùa chú cấm chế lưu chuyển ra, trong chớp mắt đã chuyển hóa thành một đại trận, bao vây Sở Cuồng Nhân ở trong đó.

"Ngũ Hành đại trận, Khải!"

Chính là đại trận của Nguyên Hồng.

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng: "Ba đánh một, cũng không tệ."

Hắn cũng có chút im lặng.

Những người này, không phải mới vừa rồi quan hệ không hề mật thiết sao?

Làm sao hắn vừa xuất hiện, thì tất cả đều nhằm vào một mình hắn rồi?

Chẳng lẽ trên người hắn có mang vầng sáng hấp dẫn cừu hận?

Có điều hắn không có nghĩ nhiều như vậy, ba đánh một, hắn cũng không sợ.

"Quang Minh Chi Tử thì như thế nào, hôm nay ta liền muốn dùng đại trận Ngũ Hành này biến ngươi thành tro tàn! !" Nguyên Hồng lạnh giọng nói ra.

Đại trận Ngũ Hành được thi triển.

Khí tức ngũ hành lưu chuyển, kim mộc thủy hỏa thổ biến ảo.

Liệt hỏa, hồng thủy, kiếm khí, cát vàng, gỗ lăn và nhiều loại dị tượng hoàn toàn khác biệt nhưng lại tương sinh tương khắc nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

Uy thế bành trướng, có thể nói là kinh thiên động địa.

Mà Lôi Huyền, thú nhân độc giác ở bên ngoài trận pháp, vận chuyển sức mạnh đại đạo, cực chiêu cường đại, cũng đang vận sức chờ phát động.

Ba người này, mỗi một người đều ở cảnh giới Đại Đạo Chưởng Mệnh, tuy không tính là cường giả đứng đầu ở bên trong cảnh giới Đại Đạo.

Nhưng Sở Cuồng Nhân có quang minh chi chủng gia tăng sức mạnh, cũng ở cảnh giới này.

Một đánh ba, ở trong mắt của mọi người thì có chút khó khăn.

Chương 2108: Ngũ hành kết hợp bát quái, Quang Minh Tam Thiên Giới, còn ai muốn đoạt thần thiết

Bên trong đại trận Ngũ Hành, khí tức ngũ hành lưu chuyển.

Các loại dị tượng nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân, chỉ thấy sức mạnh đại đạo Quang Minh quanh người hắn lưu chuyển, hóa thành một tấm khiên ánh sáng, ngăn lại các loại công kích.

"Trận pháp không tệ, nhưng, còn chưa đủ mạnh."

Sức mạnh đại đạo Quang Minh trong cơ thể Sở Cuồng Nhân phun trào.

Khí tức quang minh cuồn cuộn, như sóng to phun trào, bao phủ tứ phương.

Các loại dị tượng ngũ hành bị luồng sức mạnh này trùng kích vào, ào ào phá nát.

Toàn bộ đại trận, lung lay sắp đổ.

Nguyên Hồng thấy thế, đồng tử co rụt lại: "Đại đạo Quang Minh thật mạnh!"

Cảnh giới Đại Đạo, có mạnh có yếu.

Mà đạo các tu sĩ chỗ lĩnh hội, cũng có phân chia cao thấp.

Quang Minh chi đạo của Sở Cuồng Nhân có nguồn gốc từ quang minh chi chủng, mà vật này lại cùng một nhịp thở với khởi nguyên của Quang Minh chi đạo, tất nhiên là không hề tầm thường.

Quang Minh chi đạo của hắn vượt qua tất cả mọi người cùng cảnh giới bên trong Giáo Hội Quang Minh, ngay cả thời điểm Quang Minh nữ thần ở cảnh giới này của hắn, cũng chưa chắc có thể bằng được.

"Bát Quái Trận Đồ, đi!"

Lúc này, tay Nguyên Hồng lấy ra Bát Quái Đồ, Bát Quái Đồ dung hợp vào bên trong đại trận Ngũ Hành, ngũ hành kết hợp với bát quái, uy lực tăng gấp bội!

Mà dị tượng trong trận, cũng càng thêm huyền diệu khó lường.

Các loại dị tượng địa phong thủy hỏa lôi trạch vân vân liên tục biến hóa, giống như thôi diễn thiên địa vạn vật, hóa thành một luồng thiên địa chi uy mạnh mẽ tuyệt luân!

Sở Cuồng Nhân ở trong thiên địa chi uy, Quang Minh chi đạo bốn phía bị chấn động.

Dường như một cái chớp mắt tiếp theo sẽ bị nghiền nát.

Nhưng thần sắc của hắn lạnh nhạt, trong cơ thể bộc phát ra một luồng sức mạnh đại đạo Quang Minh càng thêm mênh mông, thiên địa chi uy, ở trước mặt ánh sáng này, cũng tiêu tán theo.

Toàn bộ đại trận Ngũ Hành Bát Quái, sụp đổ!

"Làm sao có thể? !"

Đồng tử của Nguyên Hồng co rụt lại, không thể tin được.

Mà một bên khác, khi Lôi Huyền, độc giác thú nhân nhìn thấy Sở Cuồng Nhân phá trận, cực chiêu ấp ủ đã lâu trong tay, cũng được bạo phát.

"Diệt Thế Ma Võ, Lục Thần!"

Sát ý nồng đậm cùng cực, hóa thành đao quang.

"Mãng Hoang Kình, Phá Tinh!"

Quyền kình bá đạo, giống như một ngôi sao lớn nghiền ép ra.

Một trái một phải, giáp công Sở Cuồng Nhân.

"Quang Minh Tài Quyết, Thiên Địa Chi Phán!"

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, đại đạo Quang Minh bạo phát đến cực hạn.

Pháp môn tu hành chí cao có nguồn gốc từ Thần Điện Quang Minh, được phát động.

Một chiêu này, ẩn chứa khí tức quang minh vô cùng vô tận, khiến cho bọn người giáo chủ Liễu Hổ cũng không khỏi chấn kinh, vô cùng kinh thán.

Hai tay đẩy ra.

Hai luồng sức mạnh quang minh ào ào hóa thành dòng nước lũ, rung động thiên địa.

Đao quang, quyền kình, ánh sáng!

Ba luồng sức mạnh va chạm trong nháy mắt, năng lượng cuồn cuộn triều dâng khuếch tán ra.

Đại địa trong phương viên mấy trăm vạn dặm, điên cuồng chấn động.

Trong hư không, từng đạo từng đạo vết nứt không gian nhỏ xíu không ngừng lan tràn.

Ở bên trong hào quang tươi sáng, ba đạo thân ảnh đều bị đánh bay.

Trên người hai người độc giác thú nhân, Lôi Huyền hoặc nhiều hoặc ít đều mang một số thương thế, đại đạo trong cơ thể cũng chịu đựng trùng kích to lớn.

Nhưng xem xét lại Sở Cuồng Nhân, áo trắng như tuyết, tóc bạc bay múa.

Lại dường như lông tóc không tổn hao gì.

Chuyện này khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên.

"Chiến lực của hắn, thật mạnh!"

"Rõ ràng đều là cảnh giới Đại Đạo Chưởng Mệnh giống như chúng ta, nhưng đại đạo Quang Minh của hắn lại cường đại đến mức không hề tầm thường, chuyện này thật không thể tin nổi mà."

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, bạch y bay múa.

Quang minh chi khí, trút xuống khắp nơi.

Nguyên Hồng thấy thế, cau mày lại, cảm nhận được một luồng áp lực lớn lao.

Ngũ Hành Bát Quái Trận mạnh nhất của hắn đều bị Sở Cuồng Nhân phá vỡ, hắn muốn báo thù cho Trần đại sư, gần như là không thể nào.

So với chuyện này, hắn càng muốn Hồng Mông thần thiết kia hơn.

Hắn nhìn thoáng qua thần thiết, truyền âm với Lôi Huyền, độc giác thú nhân: "Các ngươi ngăn Sở Cuồng Nhân lại, ta đi lấy thần thiết, sau khi đạt được thần thiết, ba người chúng ta mỗi người một phần ba, cũng tốt hơn bị Quang Minh Chi Tử độc chiếm."

Nghe được lời này của hắn, hai người còn lại suy tư một hồi.

Tiếp đó gật gật đầu, biểu thị đồng ý.

Vút!

Bóng người Nguyên Hồng biến mất trong nháy mắt, mà Lôi Huyền, độc giác thú nhân cũng bắt đầu hành động, phóng về phía Sở Cuồng Nhân, ý đồ cản trở hắn.

Liễu Hổ cách đó không xa thấy thế, cũng muốn xuất thủ.

Nhưng lại bị cao thủ của mấy thế lực còn lại ngăn cản.

Chiến lực cường đại của Sở Cuồng Nhân, đã dẫn tới sự kiêng kị của những thế lực này.

Tất cả mọi người giống như tâm hữu linh tê, chĩa mũi giáo vào

Giáo Hội Quang Minh.

"Đáng chết!"

Liễu Hổ thầm mắng một tiếng.

Mắt thấy Nguyên Hồng tới gần Hồng Mông thần thiết, nhưng Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra.

"Nằm mơ!"

"Đứng lại cho ta đi."

Lôi Huyền và độc giác thú nhân xuất thủ, đại đạo đan xen, hóa thành một tấm thiên la địa võng dầy đặc, muốn hoàn toàn phong tỏa Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lúc này, trên người đối phương lại hiện ra một trận thần quang kỳ lạ.

Trong chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa, mà cách đó không xa, Nguyên Hồng thấy Hồng Mông thần thiết càng ngày càng gần, thần sắc không khỏi vô cùng kinh hỉ.

Nhưng đột nhiên, trước mặt hắn xuất hiện một đạo thân ảnh màu trắng.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

Hắn đánh ra một chưởng, sức mạnh đại đạo Quang Minh sôi trào mãnh liệt gào thét.

Nguyên Hồng bị đánh bay ra ngoài.

"Ngươi, còn chưa đủ nhanh."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Đây là, Thời Không chi đạo? !"

Nguyên Hồng phát giác được khí tức tiêu tán ra từ trên người Sở Cuồng Nhân, giật nảy cả mình.

Đúng vậy.

Sở Cuồng Nhân dùng Thời Không chi đạo để đột phá sự liên thủ phong tỏa của Lôi Huyền, độc giác thú nhân, cấp tốc chuyển dời đến bên cạnh Hồng Mông thần thiết.

Ở trong đó, hắn còn vận dụng món chí bảo là Thời Không Bảo Giám.

"Đáng chết."

Lôi Huyền thầm mắng một tiếng.

Những người còn lại, cũng cảm thấy Sở Cuồng Nhân vô cùng khó giải quyết.

"Khối thần thiết này, ta nhận."

Sở Cuồng Nhân đưa tay thu Hồng Mông thần thiết kia vào trong túi, sau đó nhìn về phía bọn người Nguyên Hồng, Lôi Huyền: "Tiếp đên, liền dùng chiêu này chấm dứt tất cả các ngươi đi!"

Lời nói vừa dứt.

Chỉ thấy trên người hắn hiện ra đại đạo Quang Minh vô cùng bàng bạc.

Mà ở trong đại đạo này, ẩn ẩn còn bao hàm sức mạnh đạo tắc đếm mãi không hết, số lượng kia, khiến cho mỗi người ở chỗ này cũng nhịn không được mà chấn kinh.

"Chuyện này, đây là sức mạnh ba ngàn đạo tắc!"

"Làm sao có thể, vậy mà hắn lại tìm hiểu nhiều loại đạo như vậy?!"

Các tu sĩ lần đầu nhìn thấy sức mạnh ba ngàn đạo tắc, chấn động không gì sánh nổi.

Dưới cái nhìn của bọn họ, thống ngự ba ngàn đạo cũng là một truyền thuyết.

"Quang Minh Tam Thiên Giới!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát lên, sức mạnh quang minh, dung hòa sức mạnh ba ngàn đạo tắc hình thành một loại cực chiêu hoàn toàn mới, uy năng cực kỳ kinh khủng.

Hàng tỉ quang huy phổ chiếu, dường như chiếu rọi 3000 thế giới, chư thiên vũ trụ!

Uy năng trùng trùng điệp điệp trút xuống.

Đồng tử của bọn người Lôi Huyền, Nguyên Hồng co rụt lại, phát hiện bọn người mình bị một chiêu này khóa chặt, căn bản tránh cũng không thể tránh, lập tức vận chuyển cực chiêu!

"Diệt Thế Ma Võ, Lục Thần!"

"Mãng Hoang Kình, Bá Thế!"

"Ngũ Hành Bát Quái Trận!"

Các loại thủ đoạn, cùng nhau thi triển.

Đại Đạo chi quang hoa mỹ chiếu rọi chân trời, thế nhưng ở trước mặt luồng ánh sáng tươi sáng càng thêm lóa mắt này, công kích của bọn họ lộ ra vẻ cực kỳ nhỏ bé.

Đao quang, quyền kình, trận pháp...

Các loại uy năng ở trước mặt ánh sáng, như mây khói tiêu tán.

Giữa thiên địa, chỉ còn lại một mảnh bạch quang chói mắt kia!

Và ba ngàn đạo tắc ẩn chứa bên trong bạch quang!

Nguyên Hồng đứng mũi chịu sào, thân hình vang lên một tiếng phịch, trực tiếp nổ tung, hai người độc giác thú nhân, Lôi Huyền cũng khó có thể chịu đựng được cực chiêu bực này, ngã xuống ngay tại chỗ!

Một số tu sĩ còn lại, bị liên lụy, ngã xuống như mưa.

Sau khi bạch quang tán đi.

Giữa thiên địa, một mảnh nghiêm túc.

Chỉ còn lại một bộ bạch y đứng lơ lửng trên không, mái tóc dài màu trắng bạc bay múa, ánh mắt như điện, nhìn quanh khắp nơi, tư thế bễ nghễ ở trong gầm trời.

"Còn người nào, muốn đoạt thần thiết này không?"

Giọng điệu của Sở Cuồng Nhân bình tĩnh.

Nhưng mọi người tại đây, lại câm như hến, không dám lên tiếng.

Chương 2109: Thập sát tinh của Diệt Thế Võ Hội, Sở Cuồng Nhân chiến Lang Sát

"Hiện tại, còn ai muốn đoạt thần thiết này nữa không? !"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quét mắt mọi người ở đây.

Tất cả mọi người câm như hến.

Khi nhìn thấy sức chiến đấu tuyệt đối của đối phương, chỉ cần não không bị úng, đều biết đối phương không dễ chọc, bọn họ đi lên cũng chỉ có chết.

Sở Cuồng Nhân thấy không có người tiến lên, sau khi nhận lấy Hồng Mông thần thiết, nhìn về phía bọn người Liễu Hổ của Giáo Hội Quang Minh, đối phương tới khom mình hành lễ.

Sau đó, bọn họ đồng hành, thăm dò bên trong Hồng Mông Linh Giới này.

Trên đường đi, Sở Cuồng Nhân cũng biết tình huống những năm gần đây của đối phương.

Sau khi tiến vào Hồng Mông Linh Giới, mọi người phân tán các nơi, mỗi người thăm dò, bỏ ra một khoảng thời gian, sau này mới từ từ tụ lại.

Nhưng dù vậy, vẫn có một ít người chết ở bên trong lần thăm dò này như cũ.

Ở trong đó, thậm chí còn bao gồm mấy vị thánh tử thánh nữ.

Tỉ như thánh tử Lãng trước đó khiêu chiến với Sở Cuồng Nhân, ở thời điểm tranh đoạt cơ duyên với người khác, bị người ta vây công mà chết.

Đối với chuyện này, Sở Cuồng Nhân vẫn không quá để ý.

Trước đó thánh tử Lãng có rất lớn ý kiến đối với hắn, mặc dù sau đó hắn đã dùng Bồ Đề Tam Muội rửa sạch trong lòng tham sân si, khiến hắn ta buông xuống cừu hận đối với hắn.

Nhưng đó chỉ là tạm thời.

Một lúc sau, có lẽ tương lai đối phương sẽ còn hận hắn lần nữa.

Chết thì đã chết, tương lai cũng đỡ cho mình động thủ.

Tiếp đó.

Mọi người lại thăm dò bên trong Hồng Mông Linh Giới này một đoạn thời gian, cuối cùng, sau khi cảm thấy cũng không còn gì, liền dự định rời đi.

Mọi người ra khỏi Hồng Mông Linh Giới.

Nhưng sau khi bọn họ chân trước vừa bước ra Linh giới, chân sau liền có một luồng khí tức cực kỳ mạnh từ trên không trung rủ xuống, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

"Khí tức này..." Sắc mặt Liễu Hổ đại biến, lấy tu vi của hắn, ở trước mặt luồng khí tức này, cũng cảm thấy run rẩy một hồi.

Chỉ thấy trên ngọn núi cách đó không xa.

Một bóng người sừng sững.

Chính là ngọn nguồn của luồng khí thế mênh mông trong thiên địa kia.

Trên người người này có khí tức cực kỳ cường đại lưu chuyển, ở trong đó còn ẩn chứa một luồng sát ý làm người ta sợ hãi, giống như khiến cho thiên địa này bị đóng băng.

"Khí tức không thể coi thường."

Sở Cuồng Nhân cau mày lại.

Mà Tiểu Ái cũng lập tức bắt đầu phân tích người trước mắt.

Tu vi của đối phương cực mạnh.

Là cảnh giới Đại Đạo Chí Thần, so với Liễu Hổ ở cảnh giới Chưởng Mệnh này, còn cao hơn hai cấp độ, Sở Cuồng Nhân cũng cảm nhận được một luồng áp lực.

"Loại sát ý này, đối phương tu hành Sát Lục chi đạo, hơn nữa luồng sát ý này còn nhắm vào ta? Ừm... Người của Diệt Thế Võ Hội."

Trong nháy mắt, Sở Cuồng Nhân liền có phán đoán đối với lai lịch của đối phương.

Mà Liễu Hổ cũng nhận ra đối phương.

"Loại khí tức này, tuyệt đối không sai, hắn là một trong thập sát tinh của Diệt Thế Võ Hội, Lang Sát! !" Liễu Hổ nuốt xuống một ngụm nước bọt nói.

Diệt Thế Võ Hội, đây là một trong số ít thế lực cấp quân vương.

Bên trong thế lực này cao thủ như mây.

Mà ngoại trừ vị hội trưởng là siêu thoát giả cấp quân vương kia ra.

Làm cho người ta kiêng kỵ nhất, chính là mười đại sát tinh bên trong Diệt Thế Võ Hội.

Mười người này, tay của mỗi một người đều dính đầy máu tươi, vì tu được Sát Lục chi đạo, thậm chí không tiếc làm ra hành động điên cuồng như hủy diệt vũ trụ.

Lang Sát, chính là một trong thập sát tinh.

Thực lực của hắn, là Đại Đạo Chí Thần.

Vút!

Lang Sát vừa sải bước ra, trong chớp mắt đã từ sơn phong đi tới trước mặt đám người Sở Cuồng Nhân, thần sắc băng lãnh nhìn mọi người ở đây.

Giờ khắc này, mọi người chỉ cảm thấy trong lòng không tự chủ được mà phát lạnh.

Da gà trên người nổi lên.

Đáng sợ, thật sự là quá đáng sợ, chỉ riêng luồng sát ý này, đã khiến cho bọn họ có loại cảm giác thân thể sắp bị xé nứt.

Hình thành đối lập rõ ràng với mọi người chính là Sở Cuồng Nhân.

Hắn đứng tại chỗ, thần sắc lạnh nhạt, nhìn Lang Sát thản nhiên nói: "Ta và ngươi cũng không thù oán niệm, sát ý của ngươi, từ đâu mà đến?"

"Đạo của ta sinh ra vì giết chóc, thiên hạ không có vật nào mà ta không thể giết, không liên quan gì đến cừu oán với ngươi, sát ý của ta, nhằm vào vạn vật vạn linh trong thiên địa."

Lang Sát nói ra, ngôn từ bá đạo.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, không khỏi khẽ cười một tiếng.

"Vậy ngươi có thể sống đến bây giờ, thật đúng là không dễ dàng."

Sát ý nhằm vào vạn vật vạn linh, không hề nghi ngờ, chính là đứng ở phía đối lập với vạn vật vạn linh, là địch với thiên hạ.

Có thể đi tới hôm nay, có thể thấy, thủ đoạn của đối phương bất phàm.

"Sát ý của ta không có quan hệ với cừu oán, nhưng hôm nay tìm ngươi, lại là vì cừu oán mà đến, ngươi giết Lôi Huyền, lại lấy Hồng Mông thần thiết, mà ta đang cần một khối thần thiết để luyện chế binh khí, thuận tiện giết ngươi, cũng coi như báo thù cho Lôi Huyền."

Lôi Huyền là người dẫn đội mà Diệt Thế Võ Hội phái tới để khai phát Linh giới lần này.

Sau khi hắn chết, người của Diệt Thế Võ Hội liền thông tri cho những người đứng đầu.

Vừa lúc Lang Sát ở gần đó, liền do hắn đến đây xử lý.

"Rất nhiều người đều muốn giết ta, nhưng bọn họ, sớm đã hóa thành hài cốt dưới chân ta, ngươi, cũng không ngoại lệ!" Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Nói xong, hắn vừa sải bước ra, đi đến phía đối diện với Lang Sát.

Khí tức quang minh lưu chuyển ra.

Ầm ầm đụng chạm với khí tức sát lục trên người đối phương.

Hai luồng sức mạnh đập vào, đại địa băng liệt.

Dưới sự ảnh hưởng của khí tức này, các tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh căn bản không có biện pháp yên ổn đứng thẳng, Liễu Hổ chỉ có thể mang theo mọi người rút lui trước.

"Khí tức của ngươi, không kém!"

Đầu tiên, Lang Sát tán thưởng Sở Cuồng Nhân một tiếng: "Bên trong đám người cảnh giới Đại Đạo Chưởng Mệnh ta biết, ngươi xem như một trong mấy người đứng đầu nhất, nhưng đáng tiếc, rốt cuộc ngươi cũng chỉ là cảnh giới Chưởng Mệnh, mà ta lại là... Đại Đạo Chí Thần! !"

Nói xong, trong tay hắn xuất hiện một thanh trường kiếm đen nhánh.

Kiếm quang lưu chuyển, bắn về phía Sở Cuồng Nhân kí.

Sát phạt chi khí càng lạnh thấu xương như băng.

"Dùng kiếm?" Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh, ngưng tụ kiếm chỉ, sức mạnh quang minh hóa thành một đạo kiếm khí dồi dào, bắn ra trong nháy mắt.

Ầm!

Kiếm khí tụ hợp, kiếm ý quét ngang phương viên.

Đại địa bốn phía bị từng đạo từng đạo kiếm khí xé rách, kiếm ngân to lớn giống như từng tòa hạp cốc, giăng khắp nơi, khắc thật sâu vào phía trên đại địa.

Ánh mắt Lang Sát run lên: "Ngươi cũng là kiếm khách?"

"Hiểu sơ."

"Vậy thì liền lấy kiếm của ngươi ra!"

"Kiếm của ta, tạm thời không dùng đến."

Côn Ngô Kiếm không thể thừa nhận tất cả sức mạnh của Sở Cuồng Nhân.

Giao phong với loại cường giả cấp bậc Đại Đạo Chí Thần như Lang Sát này, nếu không cẩn thận thì sẽ bị chém đứt kiếm, đến lúc đó hắn sẽ đau lòng.

Hiện tại, chỉ có thể tạm thời không dùng.

"Kiếm khách không sử dụng kiếm, ngươi, là đang xem thường ta sao?"

Giọng điệu của Lang Sát lạnh lùng.

Trường kiếm đen nhánh trong tay lại chém xuống lần nữa.

Kiếm quang lạnh lẽo, che lấp trời đất chém ra.

"Quang Minh Đại Thẩm Phán!"

Sở Cuồng Nhân đưa tay thúc giục cực chiêu của Quang Minh chi đạo.

Sức mạnh quang minh mênh mông, điên cuồng hiện ra, hóa thành một quang cầu to lớn, cứ thế mà đỡ được kiếm khí của đối phương.

Nhưng đây chỉ là vừa mới bắt đầu.

"Thần Thánh Quang Minh Chi Tiễn!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ ra một thanh trường cung màu trắng.

Kéo mũi tên làm căng dây cung.

Một mũi tên màu trắng, vèo một cái, phá không mà ra!

Lang Sát giơ kiếm chặn lại.

Ầm!

Mũi tên sụp đổ, hóa thành vô số khí tức quang minh tiêu tán ra.

"Lục Thập Tứ Quang Lao!"

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, sức mạnh quang minh hóa thành từng đạo từng đạo quang trụ từ trên trời giáng xuống, hoàn toàn phong tỏa tất cả đường lui ở bốn phía của Lang Sát.

Sau khi làm xong tất cả, Sở Cuồng Nhân thúc giục cực chiêu.

Sức mạnh quang minh cuồn cuộn, chấn thiên động địa.

Chính là một trong những thần thuật chí cao bên trong Thần Điện Quang Minh.

"Quang Minh tài quyết, phán quyết thiên địa!"

Sức mạnh quang minh giống như dòng nước lũ thao thao bất tuyệt, trong một khoảnh khắc, liền che mất thiên địa, ập về phía Lang Sát.

Uy thế mạnh mẽ, khiến bọn người Liễu Hổ mắt không chớp nhìn tình cảnh này.

"Thắng được sao?"

"Không hổ là Quang Minh Chi Tử."

Chương 2110: Quang Minh Tam Thiên Giới lại xuất hiện, công thủ đổi chỗ, hắn đã tính trước

"Thực lực của Quang Minh Chi Tử thật sự quá mạnh."

"Đúng vậy, sát tinh Lang Sát cũng không là đối thủ."

"Quang Minh Chi Tử, không hổ là nhân vật trong truyền thuyết..."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Vô cùng tán thưởng đối với thực lực của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Liễu Hổ lại nhịn không được mà cau mày lại, hơi nghi hoặc một chút.

Phải biết rằng, Lang Sát là một trong thập sát tinh, nhân vật cấp bậc Đại Đạo Chí Thần, thực lực của hắn làm sao lại yếu đến như vậy? !

Mà tại thời điểm chúng tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh mừng rỡ, Liễu Hổ nghi hoặc.

Một luồng sát ý vô cùng lạnh lẽo đột nhiên bạo phát!

Sát ý này, vô cùng kinh khủng.

Ngọn nguồn của nó, chính là Lang Sát.

Chỉ thấy hắn thét dài một tiếng, khí tức đại đạo trên người sôi trào khuếch tán về phía bốn phương tám hướng, 64 đạo cột sáng kia nổ đùng một tiếng, trực tiếp vỡ nát!

Một lượng lớn mảnh vỡ quang minh, vẩy ra tứ phương.

Lang Sát giơ cao trường kiếm trong tay, cười ha ha nói: "Quang Minh Chi Tử quả nhiên là danh bất hư truyền, thăm dò đủ rồi, để ngươi nhìn một chút thực lực chân chính của ta đi!"

"Diệt Thế Ma Võ, Thất Lang thôn thiên!"

Diệt Thế Ma Võ, là chiêu thức mà tu sĩ của Diệt Thế Võ Hội căn cứ vào môn công pháp Diệt Thế Ma Võ Quyết này kết hợp với kiến thức của bản thân nghiên cứu ra, có mạnh có yếu.

Mà Lang Sát thân là một trong mười đại sát tinh, Diệt Thế Ma Võ được hắn sáng tạo ra, tất nhiên là vô cùng cường đại.

Lúc kiếm khí bá đạo tuôn ra, trong khoảnh khắc đó, huyễn hóa ra bảy lang ảnh hư uyển, lao về phía Sở Cuồng Nhân mà cắn xé.

Bá đạo chi uy, chấn thiên hám địa, Thất Lang, và dòng nước lũ ánh sáng do Quang Minh Tài Quyết, Thiên Địa Chi Phán chế tạo ra phát sinh va chạm mãnh liệt.

Tu vi của Sở Cuồng Nhân ở trạng thái ánh sáng, chỉ là cảnh giới Đại Đạo Chưởng Mệnh.

Lang Sát thì là Đại Đạo Chí Thần.

Trình độ huyền diệu của Diệt Thế Ma Võ Thất Lang thôn thiên và Quang Minh tài quyết thiên địa chi phán không kém bao nhiêu, đều là pháp môn tu hành cùng một đẳng cấp.

Tuy đẳng cấp pháp môn không có mạnh yếu, nhưng tu vi lại có cao thấp.

Bị tu vi cảnh giới nghiền ép xuống.

Thất Lang thôn thiên như thế chẻ tre, phá nát dòng nước lũ ánh sáng, trong chớp mắt đã lướt đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, muốn hoàn toàn nhấn chìm hắn!

Cự lang giương nanh múa vuốt, khuôn mặt dữ tợn.

Mà sát ý phát ra từ trong đó, càng làm cho người ta sợ hãi.

Lang ảnh thứ nhất, Sở Cuồng Nhân đánh ra một chưởng, miễn cưỡng ngăn lại, nhưng chỉ cso như thế đã khiến hắn bay ngược ra sau vạn trượng, đụng nát mấy ngọn núi.

Còn có sáu lang ảnh, bay nhào tới.

"Chết đi!"

Lang Sát lạnh giọng quát lên.

Các tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh nhìn thấy vậy, lòng cũng nóng như lửa đốt.

"Quang Minh Chi Tử!"

"Không tốt!"

Nhưng ngay lúc này.

Một luồng sức mạnh quang minh mạnh mẽ từ trên người Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên bạo phát!

Trong đó, cũng kéo theo sức mạnh ba ngàn đạo tắc!

Chính là cực chiêu của Sở Cuồng Nhân.

"Quang Minh Tam Thiên Giới!"

Một tiếng quát nhẹ.

Tiên huy vô tận đổ xuống như bão.

Tiên huy vô lượng, chiếu rọi khắp nơi, phổ chiếu 3000 thế giới!

Sức mạnh ba ngàn đạo tắc dung hợp với sức mạnh đại đạo quang minh, hóa thành một dòng nước lũ ánh sáng còn muốn mênh mông hơn so với thiên địa chi phán, trùng trùng điệp điệp xông ra.

Một tiếng phịch vang lên, hư không nổ tung thành từng khúc.

Sáu lang ảnh còn dư lại cũng gào lên thê thảm ở trước mặt luồng sức mạnh cường đại này, không có cách nào chống cự, hóa thành mây, tán đi.

Nhưng uy lực của Quang Minh Tam Thiên Giới, không chỉ như vậy!

Sau khi luồng sức mạnh này tan rã cực chiêu của Lang Sát, uy thế vẫn vô cùng mênh mông như cũ, như thế chẻ tre, bao phủ về phía Lang Sát.

Công thủ đổi chỗ!

Ánh mắt Lang Sát ngưng trọng, cũng kinh ngạc với sức mạnh của chiêu này của Sở Cuồng Nhân.

"Diệt Thế Ma Võ, Lang Diệt!"

Chém ra một kiếm, hư ảnh cự lang lại ngưng tụ lần nữa.

Lang ảnh này, còn muốn lớn hơn so với bảy đạo lang ảnh trước đó gộp lại.

Cự lang vọt về phía Quang Minh Tam Thiên Giới.

Dưới đợi trùng kích, đại địa trở thành một mảnh bừa bộn.

Trong hư không, cũng xuất hiện từng đạo từng đạo vết rách rất nhỏ.

Lang Sát ở phía dưới sự trùng kích này, bóng người bay ngược ra sau vạn trượng, giống như Sở Cuồng Nhân vừa rồi, đụng nát mười mấy ngọn núi.

Quần áo trên người rách nát, khăn choàng cũng tán ra.

Nhưng ngoại trừ chật vật một chút ra, cũng không có bị thương thế gì quá lớn.

Nhưng là một cường giả Đại Đạo Chí Thần, cao hơn Sở Cuồng Nhân hai cảnh giới, lại bị đối phương đánh lui, còn chật vật như thế.

Chuyện này khiến hắn cảm thấy lòng tự trọng bị khuất nhục.

"Quang Minh Chi Tử!"

"Hôm nay, ta nhất định phải... Nghiền xương của ngươi thành tro!
!"

Sát ý vô cùng lạnh lẽo, lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, giống như từng đợt gió lạnh, khiến một phương thiên địa đều bị đông cứng.

Các tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh vốn còn đang lớn tiếng khen hay vì Sở Cuồng Nhân, sau khi cảm nhận được sát ý kia, không khỏi sợ run cả người, sắc mặt cũng có chút tái nhợt.

Bọn họ ở cách xa như vậy đều có thể bị sát ý này chấn nhiếp, vậy thì Sở Cuồng Nhân đối mặt chính diện với đối phương, hắn sẽ cảm nhận được sát ý kinh khủng đến mức nào?

Lúc này, bọn họ không khỏi có chút bận tâm.

"Sát ý kinh người như thế, Quang Minh Chi Tử thật sự có thể thắng sao?"

"Không biết, có chút khó khăn."

"Sát ý này quá mạnh."

"Nếu như Quang Minh Chi Tử chết ở nơi này, sợ là nữ thần sẽ rất phẫn nộ."

...

Thần Điện Quang Minh.

Bên cạnh một cái ao màu trắng.

Nữ thần Quang Minh và Hữu Thiên Vương Minh Phi đang nhìn chăm chú trận chiến bên ngoài Hồng Mông Linh Giới, tất nhiên cũng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đang rơi vào hiểm cảnh.

"Đại Đạo Chí Thần... Sợ là hắn không chặn được."

Minh Phi cau mày lại, nói: "Nữ thần, để cho ta đến đó đi, tuy khoảng cách có chút xa, nhưng dùng quang minh cầu, nhất định sẽ kịp."

Tuy nàng không có hảo cảm gì đối với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng đối phương là hi vọng để Nữ Thần chống lại Mạt Nhật Chi Ám trong tương lai, chỉ bằng điểm này, nàng cũng không nguyện ý nhìn thấy Sở Cuồng Nhân chết ở trong tay người khác.

"Không vội, ngươi không thấy được bộ dạng của hắn là đã tính trước mọi chuyện rồi sao?"

Nữ thần Quang Minh thản nhiên nói.

Hình ảnh biểu hiện trong ao, Sở Cuồng Nhân vẫn chưa có bất kỳ bối rối nào khi đối mặt với Lang Sát đang nổi giận, vẫn là bộ dạng lạnh nhạt như cũ.

Trong khoảng thời gian mà nữ thần Quang Minh và Sở Cuồng Nhân ở chung, bản thân nàng cũng coi là có chút hiểu biết về đối phương.

Bộ dáng này của đối phương, cũng không phải là đang cố lộng huyền hư, giả bộ.

Đối phương, thật sự nắm chắc phần thắng.

Nữ thần Quang Minh hết sức tò mò, một cảnh giới Đại Đạo Chưởng Mệnh, đối đầu với một cảnh giới Đại Đạo Chí Thần, rốt cuộc hắn dựa vào cái gì mà chắc chắn đến thế?

...

Bên ngoài Hồng Mông Linh Giới.

Trận chiến của Sở Cuồng Nhân và Lang Sát còn chưa kết thúc.

Đối mặt với sự bức giết cường thế của một vị cảnh giới Đại Đạo Chí Thần, hắn cũng không lo lắng.

Hoặc là nói, với át chủ bài trong tay hắn, trừ phi là tồn tại cảnh giới quân vương liều lĩnh xuất thủ, nếu không, hắn thật đúng là không sợ bất kỳ kẻ nào.

Ngày xưa.

Ở bên trong Hắc Hỏa thành, Ngục Viêm cũng là cảnh giới Đại Đạo

Chí Thần, cũng muốn giết hắn.

Không phải cuối cùng cũng bị hắn đùa giớn trong lòng bàn tay sao.

Lang Sát này, cũng không ngoại lệ.

"Có lẽ, có thể thử sức mạnh của tròng mắt này một lần."

Sở Cuồng Nhân sờ lên mắt trái, nỉ non một tiếng.

"Chết đi cho ta!"

Lang Sát không biết suy nghĩ của Sở Cuồng Nhân, hiện tại, trong lòng hắn chỉ có một ý niệm, đó chính là giết Sở Cuồng Nhân!

Bóng người lóe lên, biến mất ngay tại chỗ trong nháy mắt, sau khi đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, trường kiếm đen nhánh trong tay, xẹt qua hư không.

Một tiếng xoẹt vang lên, hư không bị trực tiếp xé ra một vết nứt.

Sở Cuồng Nhân đưa tay chặn lại, sức mạnh quang minh bạo phát.

Lại trực tiếp bị đánh bay, nện vào bên trong một dãy núi, mà Lang Sát thấy thế, lại là theo đuổi không bỏ, các loại sát chiêu, tầng tầng lớp lớp.

Sở Cuồng Nhân dùng toàn lực chống cự.

Chiêu thức va chạm, dấy lên dòng nước lũ năng lượng, bao trùm thiên địa.

Dư âm nó gây ra, cũng tạo thành bụi mù cuồn cuộn.

Mọi người chỉ thấy, bên trong một mảnh bụi mù ở sơn mạch kia, vô số Đại Đạo Chi Quang hoa mỹ đang lóe lên, căn bản không ai thấy rõ tình hình chiến đấu của hai người.

Chương 2111: Ác Ma Chi Đồng chi uy, một kích trảm Lang Sát

Bên ngoài Hồng Mông Linh Giới.

Trận chiến giữa Sở Cuồng Nhân và Lang Sát hấp dẫn không ít người, rất nhiều tu sĩ mới từ Hồng Mông Linh Giới đi ra nhìn trận chiến trước mắt, vô cùng kinh thán.

"Quang Minh Chi Tử đại chiến với cảnh giới Đại Đạo Chí Thần? !"

"Ta dựa vào, mạnh như vậy sao?"

"Chậc, một cảnh giới Chưởng Mệnh, có thể đánh với Đại Đạo Chí Thần tới loại trình độ này, thực sự không hề tầm thường, người này, tương lai không thể khinh thường."

"Điều kiện tiên quyết là hắn phải sống sót."

Một tu sĩ bên trong Diệt Thế Võ Hội cười lạnh nói.

Hắn nhìn bụi mù bốc hơi trong dãy núi, và các loại quang hoa năng lượng hoa mỹ kia lạnh nhạt nói: "Trận chiến này rõ ràng là Lang Sát đại nhân chiếm thượng phong, bên trong khí tức đại đạo kia, là đại đạo Sát Lục áp chế Quang Minh chi đạo!"

Đúng vậy.

Tuy không thấy rõ lắm tình huống chiến đấu cụ thể.

Nhưng mà, dựa vào va chạm của khí tức đại đạo cũng có thể đoán ra một hai.

Đại đạo Quang Minh, đại đạo Sát Lục.

Khí tức của hai luồng đại đạo này đang điên cuồng va chạm.

Nhưng rõ ràng là Sát Lục chi đạo chiếm thế thượng phong, sức mạnh của Quang Minh chi đạo dần dần rơi vào xu hướng suy tàn, còn có xu thế ảm đạm.

"Với tuổi của hắn, có thể tu hành đến cảnh giới Đại Đạo Chưởng Mệnh, đã là dị số, nhưng sao có thể đánh đồng với Đại Đạo Chí Thần?"

"Chênh lệch cảnh giới, quá lớn."

"Theo ta thấy, không tới bao lâu, Quang Minh Chi Tử sẽ bị thua."

Tu sĩ của Diệt Thế Võ Hội kia còn từ từ mà nói.

Mà những người còn lại, phần lớn cũng đều phụ họa theo.

Không chỉ bởi vì Sở Cuồng Nhân và Lang Sát có chênh lệch cảnh giới quá lớn.

Mà còn bởi vì trước đó ở Hồng Mông Linh Giới, Sở Cuồng Nhân vì có được Hồng Mông thần thiết, giết mấy cường giả cảnh giới Đại Đạo của một số đại thế lực.

Cho nên những người này đều không muốn nhìn thấy Sở Cuồng Nhân lại tiếp tục phong quang như thế.

Bọn họ đều đang đợi đối phương bị thua.

Cách đó không xa.

Liễu Hổ nhìn mọi người đang nghị luận về Sở Cuồng Nhân, trong lòng cũng có thể đoán ra ý nghĩ của những người này là cái gì.

Hắn cũng không phản bác.

Hiện tại, hắn chỉ đang lo lắng một việc.

Đó chính là Sở Cuồng Nhân là Quang Minh Chi Tử, nếu như đối phương thật sự chết ở chỗ này, nếu nữ thần Quang Minh muốn giận chó đánh mèo hắn, thì hắn nên làm cái gì bây giờ?

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi đau đầu.

Chỉ có thể âm thầm chờ đợi, có chuyển cơ nào đó có thể xuất hiện.

Trong dãy núi.

Các loại sát chiêu của Lang Sát, tầng tầng lớp lớp, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

Sức mạnh đại đạo Sát Lục, bày ra đến vô cùng tinh tế.

"Chết cho ta, chết đi cho ta! !"

"Diệt Thế Ma Võ, Phá Không Thần Lang Trảm!"

Khi một tiêgns sói tru vang lên, Lang Sát chém ra một kiếm, cự lang gào thét đột phá hư không, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân bị trực tiếp đánh bay.

"Một cảnh giới Chưởng Mệnh như ngươi, làm sao có thể đối địch với ta? !"

Lang Sát lớn tiếng nói, ánh mắt băng lãnh.

Sở Cuồng Nhân không hề trả lời.

Hắn nhìn thoáng qua bốn phía, lập tức vuốt ve mắt trái của chính mình.

"Hừ, chiêu tiếp theo này, sẽ hoàn toàn kết thúc ngươi!"

Ánh mắt Lang Sát lạnh lẽo.

Trường kiếm trong tay bị quăng lên thật cao, tay kết thành kiếm quyết huyền ảo!

Ngay sau đó, chỉ thấy trường kiếm kia hóa thành ngàn vạn lang ảnh, trong khoảnh khắc này, khí tức sát lục kinh khủng vô biên phong tỏa vùng thế giới này.

Ngoài dãy núi.

Mọi người cũng phát giác được luồng khí tức sát lục đang bạo phát này.

Còn có tiếng sói tru to rõ kia.

"Sắp phân thắng bại rồi!"

Hai mắt mọi người sáng lên, nhìn chằm chằm sơn mạch.

Tuy không thể tận mắt thấy một trận chiến này kết thúc như thế nào, nhưng tất cả mọi người vẫn nhìn không chuyển mắt, muốn nhìn xem ai có thể đi đến cuối cùng.

"Nhất định là Lang Sát đại nhân của Diệt Thế Võ Hội ta!"

Tu sĩ của Diệt Thế Võ Hội, vô cùng có lòng tin đối với Lang Sát.

Trong dãy núi.

Lang Sát khóa chặt Sở Cuồng Nhân, ngàn vạn lang ảnh phá không mà ra!

"Diệt Thế Ma Võ, Vạn Lang Tuyệt Thiên! !"

Cực chiêu phát ra, thiên địa rung chuyển.

Hư không bị kéo ra từng đạo từng đạo vết rách.

Mà tại thời điểm Sở Cuồng Nhân bị ngàn vạn lang ảnh vây quanh, muốn bị xé nứt, trong mắt trái của hắn, đột nhiên lướt qua một đạo màu tím quỷ quyệt!

Ngay tại thời điểm ngàn vạn lang ảnh vọt tới.

Một luồng đại đạo Quang Minh từ trên người Sở Cuồng Nhân bạo phát, nhưng dưới vỏ bọc quang minh, lại là một luồng khí tức bao hàm sự tà ác kinh khủng cực đoan.

Khí thế của Sở Cuồng Nhân vốn dĩ chính nghĩa lẫm nhiên, giống như hóa thân của ánh sáng, tại thời khắc này, ở trong mắt Lang Sát, hóa thành tồn tại tà ác nhất trên thế gian này!

Ác ý vô cùng vô tận, từ trên người đối phương, lưu chuyển ra.

Dường như hắn là ngọn nguồn của tội ác, hóa thân của tai ách!

Từng đạo từng đạo khí tức màu đen từ trên người hắn đổ xuống, lúc ngàn vạn lang ảnh đánh vào cơ thể của Sở Cuồng Nhân, lại bị khí tức kia phá nát!

Cực chiêu của Đại Đạo Chí Thần, không gây được một chút thương tổn nào cho Sở Cuồng Nhân!

"Chuyện này, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Lang Sát nhìn Sở Cuồng Nhân, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin được.

Trong lòng của hắn, cũng đang không ngừng run rẩy.

Trong mắt lộ ra một tia sợ hãi.

Hắn, đang sợ!

"Vừa rồi, ngươi đánh rất tận hứng."

Sở Cuồng Nhân nhìn Lang Sát, thản nhiên nói.

Mắt trái đã bị một mảnh màu tím phủ lên, tròng mắt kia, lộ ra khí tức quỷ quyệt khiến Lang Sát như rớt vào hầm băng, cả người phát lạnh.

"Rốt cuộc ngươi là quái vật gì? !"

Lang Sát nuốt một ngụm nước bọt nói ra.

"Ha."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Bóng người lóe lên, lao về phía Lang Sát, chỉ trong một cái chớp mắt, liền xuất hiện ở trước mặt đối phương, đánh ra một chưởng về phía đầu của đối phương.

Sức mạnh ác ma kinh khủng, khóa chặt đối phương trong nháy mắt, đúng là làm cho đại đạo của đối phương bị chấn nhiếp trong một cái chớp mắt, không có cách nào né tránh.

Một chưởng này, trực tiếp chộp vào trên đầu Lang Sát, hắn bị Sở Cuồng Nhân đánh bay ra ngoài, hung hăng nện vào phía trên một ngọn núi.

Ầm!

Đầu của Lang Sát đụng nát một ngọn núi.

Nhưng ngay sau đó, lại tiếp một ngọn, rồi lại một ngọn...

Trong chớp mắt.

Mười mấy ngọn núi đã hóa thành bột mịn.

Mà Lang Sát, bị Sở Cuồng Nhân một tay vung ra, nện trên mặt đất.

"Ngươi, hỗn trướng nhà ngươi!"

Thời khắc này, Lang Sát máu me đầm đìa, vô cùng chật vật.

Giờ phút này, hắn đã hoàn toàn khác biệt so với lúc vừa xuất hiện ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, rống giận thúc giục sức mạnh đến cực hạn, muốn đánh cược lần cuối!

Trường kiếm chém ra, kiếm khí đan xen hoá thành lang ảnh to lớn.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, bên trong tròng mắt màu tím lướt qua một tia bạo ngược.

Đưa tay ra.

Một lượng lớn sức mạnh Ác Ma lưu chuyển ra, không có bất kỳ chiêu thức tiên pháp thần thông dư thừa nào, thứ ẩn chưa trong đó, chỉ là sức mạnh áp chế thuần túy nhất!

Đùng! !

Sức mạnh Ác Ma hóa thành một chưởng ấn, từ trên trời giáng xuống!

Lang ảnh to lớn kia, phịch một tiếng, giống như bọt biển, bị phá nát.

Mà uy thế của chưởng ấn, không hề bị ngăn cản.

Trực tiếp rơi vào trên người Lang Sát, chỉ trong một cái chớp mắt, thân thể gân cốt của Lang Sát bạo liệt, đại đạo trong cơ thể bị đánh nát, tan thành mây khói.

Một kích!

Chỉ trong một kích!

Lang Sát ở cảnh giới Đại Đạo Chí Thần, trực tiếp ngã xuống!

Sức mạnh của Ác Ma Chi Đồng, khiến cho Sở Cuồng Nhân phải cảm thấy kinh ngạc.

Hắn nhìn Ác Ma chi khí không ngừng tiêu tán ra trên người mình, ánh mắt ngưng trọng, Ác Ma chi khí tựa như tia chớp, co vào trong mắt của hắn.

Hắn mắt nhắm lại, giữa ngón tay có một đóa liên hoa nở rộ.

Liên hoa rơi ở trên trán hắn.

Lệ khí trong lòng, nhanh chóng tiêu tán.

Lúc mở mắt lại, mắt trái của hắn đã trở về màu vàng kim nhạt.

"Uy lực của Ác Ma Chi Đồng này quả thật vô cùng cường đại, nhưng vận dụng trong thời gian dài thì vẫn có ảnh hưởng không nhỏ như cũ, dễ dàng bị lệ khí ác ý chi phối."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Sau đó, hắn nhìn khí tức quang minh phiêu tán ở bốn phía: "Lúc ta dùng Ác Ma Chi Đồng, đã dùng đại đạo Quang Minh này làm thuật che mắt, ẩn giấu khí tức của Ác Ma Chi Đồng, nhưng lại không biết, làm như vậy có thể giấu diếm được mấy người đây."

Ác Ma Chi Đồng, đây là một lá bài tẩy của hắn.

Có thể giấu bao lâu thì hay bao lâu.

Chương 2112: Ác Ma Chi Vương vừa đấm vừa xoa, ngươi vui vẻ là được rồi

"Tiểu gia hỏa, sức mạnh Ác Ma Chi Đồng này của ta, như thế nào?"

Lúc này.

Trong đầu Sở Cuồng Nhân vang lên giọng nói kiều mị của Ác Ma

Chi Vương.

Tuy linh hồn của đối phương bị phong ấn.

Nhưng vẫn còn bảo lưu sức mạnh câu thông với hắn.

Chuyện này khiến Sở Cuồng Nhân hơi ngoài ý muốn.

"Tiểu gia hỏa, ngươi còn chưa đủ quen thuộc đối với việc nắm giữ sức mạnh của ta, như vậy đi, ngươi thả ta ra, ta dạy cho ngươi làm sao để sử dụng sức mạnh này."

"Không cần."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Đây chỉ là lần đầu tiên hắn thi triển Ác Ma Chi Đồng.

Có chút không quen cũng không kỳ quái, nhưng hắn tin tưởng, lấy năng lực của hắn, muốn hoàn toàn nắm giữ luồng sức mạnh này cũng không phải là việc khó gì.

"Ha, vậy thì thế này, ngươi thả ta ra, ta cũng không cần ngươi làm ký thể của ta, ngươi đưa Ác Ma Chi Đồng cho ta, ta phong ngươi làm ác ma đại công, về sau trừ ta ra, ngươi sẽ có địa vị tối cao ở Ác Ma nhất tộc, như thế nào?"

"Đừng có nằm mơ."

"Tiểu gia hỏa, ngươi đừng không thức thời, ngươi cũng đã biết, ở bên trong Ác Ma nhất tộc, cũng chỉ có ba đại công mà thôi."

"Ta nói, ta không cần."

"Hừ, ngươi phải biết rằng, ngươi chỉ vây khốn một đạo tàn hồn của ta mà thôi, nếu bản thể của ta khôi phục, giết ngươi cũng chỉ là chuyện trong lòng bàn tay, hiện tại ta đã cho ngươi một cơ hội, ngươi cũng đừng không biết trân quý."

Ác Ma Chi Vương thấy Sở Cuồng Nhân không ăn mềm, liền trực tiếp uy hiếp.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, cũng không để mình bị đẩy vòng vòng.

Hắn thản nhiên nói: "Cho đến lúc đó, ngươi chưa chắc là đối thủ của ta."

"Buồn cười, ta chính là Ác Ma Chi Vương..."

"Im miệng."

Ác Ma Chi Vương còn chưa nói hết lời.

Giọng nói lạnh nhạt của Tiểu Ái vang lên.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân liền nghe được Ác Ma Chi Vương phát ra một tiếng hét thảm.

"Con mẹ nó, sao ngươi lại đánh ta!"

"Ta bảo ngươi im miệng."

Tiểu Ái tiếp tục lạnh nhạt nói.

"Hỗn trướng, ta chính là Ác Ma Chi Vương đó, ngươi dám ra lệnh cho ta..."

Chát!

Một âm thanh roi da quất vào da thịt vang lên.

Ác Ma Chi Vương lại kêu thảm một tiếng.

"Ngươi, ta..."

Câu nói kế tiếp của Ác Ma Chi Vương, Sở Cuồng Nhân không nghe được.

Giống như bị che giấu.

"Chủ nhân, ta đã sửa đổi phong ấn một chút, về sau nàng sẽ không lại quấy rầy ngươi." Giọng nói của Tiểu Ái từ từ vang lên.

"Ừm, tốt."

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu, hiếu kỳ nói: "Ngươi làm cái gì đối với nàng vậy?"

"Không có gì, dạy dỗ một chút mà thôi."

"y... Ngươi vui vẻ là được rồi."

Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau đó, hắn đi đến bên ngoài dãy núi.

Khi trận đấu của hai người kết thúc, khí tức đại đạo bao phủ ở bốn phía cũng dần dần tiêu tán, mọi người nhìn về phía bên trong dãy núi.

"Ha ha, xem ra Lang Sát đại nhân đã thành công giết được Quang Minh Chi Tử."

Tu sĩ kia của Diệt Thế Võ Hội cười ha ha một tiếng nói.

Trái tim của Liễu Hổ cũng nhảy lên tới cổ họng, nếu như Quang Minh Chi Tử thật sự chết ở chỗ này, vậy thì kết cục của hắn có lẽ sẽ không hề tốt đẹp.

Trong bụi mù.

Một bóng người từ từ đi ra.

"Ta muốn đi nghênh đón Lang Sát đại nhân."

Bóng người của tu sĩ thuộc Diệt Thế Võ Hội kia lóe lên, lao về phía thân ảnh kia.

Lúc hắn càng ngày càng tới gần đối phương, thân ảnh của người nọ cũng dần dần rõ ràng lên, nhưng khuôn mặt đập vào mi mắt, lại làm cho đồng tử của hắn co rụt lại.

"Là, là ngươi, Quang Minh Chi Tử! !"

Từ trong bụi mù đi ra người, không phải người khác.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

Là Sở Cuồng Nhân, mà mọi người cho rằng vốn nên chết!

"Không, không, điều đó không có khả năng? !"

"Lang Sát đại nhân đâu? !"

Tu sĩ của Diệt Thế Võ Hội này không thể tin được.

Nhưng khi hắn nhìn về phía sau lưng Sở Cuồng Nhân, chỉ thấy ở trong một cái hố lớn, có một thân ảnh huyết nhục mơ hồ nằm đó, chính là Lang Sát!

"Lang, Lang Sát đại nhân đã chết rồi..."

Người kia trực tiếp bị dọa đến co quắp ngồi dưới đất, sắc mặt tái nhợt.

Mà Sở Cuồng Nhân lướt qua bên cạnh hắn, thần sắc lạnh nhạt.

Đối phương với hắn mà nói, giống như không khí.

Các tu sĩ còn lại cũng đều thấy được Lang Sát nằm dưới đất kia, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, nhìn Sở Cuồng Nhân, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

"Chuyện này, sao lại thế này? !"

"Vì sao Quang Minh Chi Tử giết được Lang Sát? Rõ ràng sự chênh lệch giữa bọn họ lớn như vậy, rốt cuộc là tại sao hắn lại làm được? !"

"Điều đó không có khả năng!"

Đại Đạo Chưởng Mệnh, Đại Đạo Chí Thần.

Ở giữa bị ngăn cách bởi một cảnh giới Đại Đạo Chí Linh.

Dù cho ai nhìn vào, đều sẽ biết Lang Sát có cơ hội thắng lớn nhất.

Vừa rồi, mọi người còn đang thương tiếc cho Sở Cuồng Nhân.

Thật không nghĩ đến.

Vậy mà đối phương lại thành công chém giết Lang Sát dưới tình huống tất cả mọi người không coi trọng, mà nhìn từ tình trạng của đối phương, dường như cũng không bị thương tích gì.

Đây quả thực là hung hăng tát mọi người một cái bạt tai thật mạnh.

Mà các tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh, thì vô cùng mừng rỡ.

"Quang Minh Chi Tử quả nhiên là mạnh nhất."

"Đúng vậy, chỉ là một Lang Sát, sao có thể làm khó được người?"

Liễu Hổ cũng không khỏi đến thở phào nhẹ nhõm: "Quá tốt rồi."

Sở Cuồng Nhân không có việc gì.

Vậy cái mạng nhỏ cái của hắn cũng được bảo vệ.

Một bên khác.

Bên trong Thần Điện Quang Minh.

Nữ thần Quang Minh nhìn Sở Cuồng Nhân thành công chém giết Lang Sát, lại nhịn không được mà cau mày lại: "Luồng khí tức dị dạng vừa rồi kia, là cái gì?"

Tuy Sở Cuồng Nhân dùng đại đạo Quang Minh làm vật che mắt, có thể giấu diếm được rất nhiều người khi thi triển sức mạnh của Ác Ma Chi Đồng, nhưng hiển nhiên, siêu thoát giả cấp quân vương như nữ thần Quang Minh, vẫn có thể mơ hồ phát giác được cái gì đó.

Nàng không khỏi lâm vào trầm tư, nhìn bóng dáng Sở Cuồng Nhân trong ao nước, nỉ non nói: "Bí mật trên người của ngươi, thật sự là càng ngày càng nhiều."

Đối phương cũng chỉ ở cảnh giới Đại Đạo Chưởng Mệnh, nhưng từ lần đầu tiên gặp mặt, đã khiến cho quân vương như nàng nhìn không thấu, hiện tại, càng nhìn không thấu.

...

Mấy đạo thân ảnh màu đen lao về phía sơn mạch mà Sở Cuồng Nhân chiến đấu với Lang Sát, rất nhanh liền đến nơi này.

Mà lúc bọn họ đi vào, Sở Cuồng Nhân đã rời đi.

Hiện trường chỉ còn lại tu sĩ của Diệt Thế Võ Hội thu thập thi thể của Lang Sát.

Trong đó có tu sĩ một mực suy đoán Sở Cuồng Nhân sẽ chết kia, đến bây giờ y vẫn không thể tin được đối phương thật sự giết được Lang Sát.

Phải biết rằng, đây chính là một trong mười đại sát tinh của Diệt Thế Võ Hội!

Là đối tượng mà đông đảo tu sĩ của Diệt Thế Võ Hội hướng tới.

Nhưng bây giờ, cứ thế mà chết đi? !

"Ngươi sao có thể thua, ngươi sao có thể chết..."

Tu sĩ này, càng nghĩ càng giận.

Nhìn thi thể của Lang Sát, ánh mắt lộ ra hận ý.

Lấy binh khí ra, liền muốn phân thây đối phương, rửa sạch mối hận trong lòng.

Nhưng lúc này.

Một đạo hắc khí ở bên cạnh điên cuồng lướt đến.

Một tiếng đùng vang lên, tu sĩ kia trực tiếp bị hắc khí giết chết.

Mấy thân ảnh màu đen đi đến, sau đó vây quanh ở bên cạnh thi thể của Lang Sát.

Bọn họ dường như đang kiểm tra cái gì đó.

"Loại sức mạnh này, qủa thật là khí tức của vương."

"Chẳng lẽ là vương giết người này?"

"Hay là nói, là vương thao túng ký thể giết người này."

"Nhất định phải làm cho rõ."

Những người này, đều là tu sĩ của Ác Ma nhất tộc, bọn họ hết sức quen thuộc đối với sức mạnh của Ác Ma Chi Vương, Sở Cuồng Nhân giấu diếm được những người khác, nhưng muốn hoàn toàn giấu diếm được bọn họ, lại không phải một chuyện đơn giản.

Trên thực tế, Sở Cuồng Nhân cũng không biết người của Ác Ma nhất tộc lại ở gần đây.

Nếu không, hắn sẽ càng cẩn thận hơn.

"Các ngươi là ai? !"

Sau khi tu sĩ còn lại của Diệt Thế Võ Hội nhìn thấy mấy người này tới, không nói hai lời đã động thủ giết người, đột nhiên giận không nhịn nổi, muốn động thủ.

Nhưng mấy tu sĩ ác ma nhanh chóng xuất thủ, sức mạnh Ác Ma bạo phát, chém giết từng người còn lại, chỉ để lại một người sống.

"Nói, nơi này phát sinh qua chuyện gì?"

Sau một phen ép hỏi, cuối cùng mấy người hiểu rõ đầu đuôi sự tình.

"Quang Minh Chi Tử... Người này chính là ký thể của vương sao?"

Chương 2113: Vạn Binh thành ở Phong Vực, Phong Hỏa sơn, đại sư luyện khí u Thần

Sau khi rời khỏi Hồng Mông Linh Giới, Sở Cuồng Nhân cũng không trực tiếp trở lại Thần Điện Quang Minh, mà là dự định ở bên ngoài lịch luyện một khoảng thời gian.

Thuận tiện dùng khối Hồng Mông Thần Thiết trong tay kia để thăng cấp Côn Ngô Kiếm.

Vì thế, hắn phát truyền tin cho nữ thần Quang Minh.

Đối phương cũng không cưỡng cầu hắn nhất định phải về thần điện, sau khi biết được hắn có được một khối Hồng Mông Thần Thiết, còn đề cử cho hắn một chỗ.

Đó chính là Vạn Binh thành ở Phong Vực!

Phong Vực, mặc kệ là phạm vi cương thổ, cơ duyên bí tàng vân vân đều tuyệt đối là hàng nhất bên trong rất nhiều đại vực ở Hồng Mông đại thế giới này.

Mà ở nơi đó, có một nơi tên là Vạn Binh thành.

Chỗ đó tụ tập rất nhiều tên luyện khí đại sư bên trong chư thiên vũ trụ, Sở Cuồng Nhân muốn chế tạo Hồng Mông Thần Thiết thành binh, đi nơi đó là tốt nhất.

Khoảng cách Sở Cuồng Nhân và Phong Vực cũng không tính là gần.

Dưới tình huống không có sử dụng Thời Không Bảo Giám, hắn phải tốn ít nhất hai ba năm, có điều hắn cũng không nóng nảy.

Dọc theo con đường này, xem như lịch luyện.

Thuận tiện mở mang kiến thức về phong thổ nhân tình của các nơi ở Hồng Mông đại thế giới.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần Vân Tiêu Kiếm."

Phần thưởng cấp Thần?

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, liền không có hứng thú gì.

Với cảnh giới hôm nay của hắn, phần thưởng cấp Thần đã không được hắn để vào mắt.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần Long Viêm."

" Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Thần Thiên Văn tiên kim."

" Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp truyền thuyết Phân Quang Kiếm Thuật."

" Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp hoàng kim thiên linh ngọc dịch."

...

Mấy năm tiếp theo.

Sở Cuồng Nhân chưa từng dừng việc rút thưởng, nhưng đồ vật rút được cũng không có ích lợi gì đối với hắn, đều bị hắn ném vào trong tụ lý càn khôn.

Có lúc hắn thấy nó chiếm quá nhiều không gian, thì tìm một chỗ bán.

" Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp siêu thần Hàn Linh Ngọc Tủy!"

Ha.

Sở Cuồng Nhân cso chút hứng thú.

Phần thưởng cấp siêu thần với hắn mà nói, hoặc nhiều hoặc ít vẫn có tác dụng.

Nhưng khi hắn xem hết giới thiệu của Hàn Linh Ngọc Tủy này, nhanh chóng có hơi thất vọng lắc đầu, đây là một loại Chí Bảo Hỗn Độn thuộc tính Hàn.

Thậm chí là bảo vật cực kỳ gần với cấp Hồng Mông.

Đáng tiếc, đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, vẫn không có tác dụng quá lớn như cũ.

Hắn cũng không chuyên tu thuộc tính Hàn.

Nhưng nói cho cùng cũng là một phần thưởng cấp siêu thần, hắn cũng giữa lại.

Mấy năm sau.

Sở Cuồng Nhân đi đến Phong Vực, bố cục của khối đại vực này cực kỳ hỗn loạn, các đại thế lực tranh đấu không nghỉ, so với các đại vực còn lại, không biết loạn hơn gấp mấy lần.

Khói lửa ngập trời, cũng khó trách sẽ được gọi là Phong Vực.

Hắn đi tới nơi này cũng chưa được bao lâu, thì đã gặp ba lần cướp bóc, năm lần trộm cướp, còn có mười lần muốn cướp sắc của hắn.

Tuy đều bị hắn đánh bay, nhưng cũng có thể thấy nơi đây có bao nhiêu hỗn loạn.

Qua một phen thăm thú, hắn cũng có cái nhìn khái quát đối với Phong Vực.

Bên trong Phong Vực có rất nhiều cơ duyên, các loại bảo vật cũng tầng tầng lớp lớp, cho nên nơi đây tụ tập một lượng lớn tu sĩ trong chư thiên.

Những tu sĩ này vì tranh đoạt cơ duyên, thường xuyên ra tay đánh nhau.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Phong Vực hỗn loạn.

Nhưng lại không phải chủ yếu.

Các đại vực còn lại, cũng có cơ duyên, nhưng lại không hỗn loạn giống như Phong Vực.

Chủ yếu nhất là, ở Phong Vực, có hai thế lực lớn.

Một là Diệt Thế Võ Hội.

Tu sĩ của thế lực này, tu Sát Lục chi đạo, tính cách thích giết chóc, Phong Vực bị thế lực này ảnh hưởng, bầu không khí cũng biến thành vô cùng bưu hãn.

Hai là Vạn Binh thành.

Đây cũng là mục tiêu lần này Sở Cuồng Nhân đến Phong Vực.

Thế lực này do phần lớn Luyện Khí Sư tạo thành, mà những Luyện Khí Sư này, chẳng biết nguyên nhân tại sao, vô cùng vui khi thấy hỗn loạn Phong Vực.

Chế tạo ra sát phạt chi binh cho tu sĩ các phương, ở sau lưng trợ giúp.

Có hai thế lực lớn này ở đây.

Phong Vực muốn bình yên một chút cũng khó.

"Diệt Thế Võ Hội, không có nghĩ đến thế lực này cũng ở Phong Vực."

Sở Cuồng Nhân nghiền ngẫm cười một tiếng.

Hắn giết Lang Sát, có khúc mắc không nhỏ với Diệt Thế Võ Hội.

Hi vọng đối phương đừng tới tìm gốc rạ mới tốt.

Sau đó, hắn tiến về Vạn Binh thành.

Phong Vực vạn binh, phần lớn xuất từ thành này.

Cho nên mới được gọi là Vạn Binh thành.

Sở Cuồng Nhân đi tới nơi này, thứ đầu tiên nhìn thấy, chính là một tòa đại thành sắt thép vô cùng rộng rãi, kiến trúc bên trong, liên tiếp, phần lớn tản ra kim thiết lộng lẫy, toát ra một loại cảm giác trang nghiêm, túc sát.

Ở chỗ này, đồ vật Sở Cuồng Nhân nhìn thấy nhiều nhất, chính là binh khí.

Đao, thương, kiếm, kích, búa, việt, câu, côn...

Đủ loại, binh khí khiến cho người ta hoa mắt.

Thậm chí còn có một số binh khí cổ quái mà Sở Cuồng Nhân chưa từng thấy qua.

"Vẫn nên tìm người giúp ta chế tạo Hồng Mông Thần Thiết trước đã."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Hắn nhìn về phía trong thành, ở nơi đó, có một ngọn núi lửa.

Một lượng lớn hỏa diễm từ bên trong núi lửa phun ra ngoài, khói lửa cuồn cuộn xông thẳng tới chân trời, bởi vì sự tồn tại của núi lửa này, nên toàn bộ Vạn Binh thành vô cùng khô nóng.

Núi lửa này, là nơi quan trọng nhất của Vạn Binh thành.

Tên là Phong Hỏa sơn!

Phần lớn Luyện Khí Sư của Vạn Binh thành đều tụ tập ở trong núi lửa này.

Sở Cuồng Nhân đi đến chân núi, thấy được rất nhiều Luyện Khí Sư, mà số lượng Luyện Khí Sư ở đỉnh núi lửa, càng ngày càng ít.

Phong Hỏa sơn càng lên cao, nhiệt độ hỏa diễm càng cao càng bạo ngược, chỉ có Luyện Khí Sư đứng đầu nhất mới có tư cách đứng ở đỉnh núi, lấy hoả diễm của núi lửa để luyện khí.

Luyện Khí Sư bình thường, chỉ có thể hấp thu một số khí tức hỏa diễm mà Phong Hỏa sơn tiêu tán ra để luyện khí, thua xa hoả diễm trên đỉnh núi.

"Khối Hồng Mông Thần Thiết trong tay của ta, tất nhiên phải được đại sư luyện khí đứng đầu nhất đến luyện khí mới được." Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Trước khi hắn tới Phong Hỏa sơn này đã hỏi thăm rõ ràng.

Đại sư luyện khí nổi danh nhất bên trong Vạn Binh thành này tên là u Thần.

Nghe nói có thành tích từng thành công luyện chế ra Chí Bảo Hồng Mông.

Người này ở đỉnh núi của Phong Hỏa sơn.

Quanh người Sở Cuồng Nhân có khí tức quang minh lưu chuyển, ngăn cách khí tức hoả diễm quấy nhiễu, một đường đi tới đỉnh núi, thấy được một tòa cung điện.

Còn chưa chờ hắn tiến vào.

Chỉ thấy bên trong cung điện đột nhiên bộc phát ra một trận bảo quang chói mắt.

Một thanh kiếm khí toàn thân đỏ thẫm, phá không mà ra, một luồng khí tức vô cùng sắc bén từ trong đó tiêu tán ra, hóa thành kiếm khí đầy trời, tàn phá đại địa bừa bãi.

"Đây là, Chí Bảo Hỗn Độn thượng phẩm."

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Chí Bảo Hỗn Độn phân hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm.

Cảnh giới Hỗn Nguyên tầm thường, có một món Chí Bảo Hỗn Độn, đã muốn vui vẻ nở hoa.

Còn về Chí Bảo Hỗn Độn thượng phẩm, cực phẩm.

Cho dù là cảnh giới Đại Đạo cũng chưa chắc có.

"Ha ha, rốt cục Xích Thần Kiếm của ta cũng được luyện chế thành công."

Một bóng người phóng lên tận trời, nắm chặt thanh thần kiếm kia, hăng hái.

Đây là một thanh niên nhìn qua rất trẻ trung.

Nhưng tu vi lại cực cao, đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên ngũ huyền.

Sở Cuồng Nhân cảm nhận được một luồng khí tức đại đạo sát lục từ trên người đối phương.

"Người của Diệt Thế Võ Hội sao?"

Hắn âm thầm phỏng đoán.

Lúc này.

Trong cung điện có một lão giả tóc trắng đi ra.

"u Thần đại sư, đa tạ ngươi xuất thủ tương trợ."

Thanh niên nói với lão giả tóc trắng.

Đối phương chính là Luyện Khí Sư u Thần có danh khí lớn nhất ở Vạn Binh thành này.

"Không cần khách khí, ta và phụ thân ngươi chính là bạn cũ, giúp ngươi luyện chế một thanh binh khí lại đáng là gì chứ." u Thần cười ha ha một tiếng nói.

Thân phận của thanh niên này không đơn giản.

Là con trai của hội trưởng Diệt Thế Võ Hội, mà u Thần bởi vì quan hệ lợi ích, giúp đối phương luyện chế binh khí, tạo quan hệ tốt với đối phương.

Sau đó, hai người nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Lúc chào đón đối phương, hai mắt của hai người đều tỏa sáng.

Khí chất tướng mạo của Sở Cuồng Nhân vô cùng không tầm thường.

"Tại hạ Sở Cuồng Nhân, đến đây mời u Thần đại sư, giúp ta luyện chế một món binh khí, còn về chuyện thù lao, xin đại sư nói ra cái giá."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Thanh niên nghe vậy, cau mày lại: "Sở Cuồng Nhân... Cái tên này có chút quen thuộc, ta nhớ ra rồi, ngươi là Quang Minh Chi Tử của Giáo Hội Quang Minh!"

Đồng tử của hắn hơi co lại, lời nói vừa dứt.

Một luồng sát ý lạnh lẽo liền bạo phát trong nháy mắt, khóa chặt

Sở Cuồng Nhân.

Chương 2114: Không người nào luyện khí cho ngươi, đánh trọng thương Nguyên công tử, Luyện Khí Sư kỳ quái

Một luồng sát ý vô cùng lãnh khốc, trong nháy mắt đã Sở khóa chặt Cuồng Nhân.

Thanh niên kia nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lạnh lùng.

"Quang Minh Chi Tử, giết Lang Sát của Diệt Thế Võ Hội ta, vậy mà bây giờ ngươi còn dám tới Phong Vực, không thể không nói, lá gan của ngươi thật là lớn!"

Tay thanh niên kia cầm Xích Huyết Thần Kiếm vừa mới luyện chế thành công.

Sát ý lưu chuyển, có thể xuất thủ bất cứ lúc nào.

Sở Cuồng Nhân nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Khuyên ngươi đừng xuất thủ, nếu không ngươi sẽ phải hối hận."

"Buồn cười, ngươi cho rằng nơi này là Giáo Hội Quang Minh sao? Nhìn kỹ đi, nơi này là Phong Vực, là địa bàn của Diệt Thế Võ Hội ta!"

Thần kiếm trong tay thanh niên chiếu ra một đạo quang mang đỏ thẫm, thời điểm sát ý băng lãnh sắp bạo phát, một bóng người đi đến trước mặt đối phương.

Đây là một lão giả hắc bào.

Lão giả nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ kiêng dè nồng đậm.

Tuy Sở Cuồng Nhân không có biểu hiện ra khí tức quá mức cường đại.

Nhưng đối phương, vẫn cho hắn một loại cảm giác uy hiếp khó nói lên lời như cũ.

Hắn nói với thanh niên kia: "Thiếu chủ, người này khó đối phó, có thể giết Lang Sát, tuyệt đối có thực lực không thể khinh thường, vẫn là không nên vọng động thì tốt hơn."

Thanh niên nghe vậy, cau mày lại, nhìn Sở Cuồng Nhân, sau khi suy tư thì từ từ thu liễm sát ý, hừ lạnh một tiếng: "Quang Minh Chi Tử, muốn chế tạo binh khí ở Vạn Binh thành sao, chỉ sợ ngươi không có cơ hội kia."

Nói xong, thanh niên nhìn về phía u Thần ở bên cạnh.

Đối phương ngầm hiểu, lạnh nhạt nói với Sở Cuồng Nhân: "Chỗ này của ta không chào đón ngươi, ngươi đừng ở chỗ này luyện binh khí, rời đi đi."

"Ha, không nghĩ tới đại sư luyện khí nổi danh nhất Vạn Binh thành, vậy mà cũng phải nghe theo an bài của Diệt Thế Võ Hội, thật là khiến người ta thất vọng."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu nói ra, tiếp đó, liền quay người rời đi.

Hắn không thích cưỡng cầu người khác.

Rõ ràng u Thần muốn giao hảo với Diệt Thế Võ Hội.

Nếu đã như vậy, thì hắn ở lại đây cũng không có nghĩa lý gì.

Vạn Binh thành lớn như vậy, hắn có thể đi tìm những người khác.

"Đúng rồi, ta để ngươi rời đi, không chỉ là rời đi nơi này, mà là rời khỏi Vạn Binh thành, chỉ cần ta nói một câu, Vạn Binh thành, không có một đại sư luyện khí nào sẽ luyện chế binh khí cho ngươi." Giọng nói của u Thần truyền đến từ phía sau.

Sở Cuồng Nhân cau mày lại, bước chân dừng một chút.

Không nghĩ tới, đối phương lại quyết tuyệt như thế.

Hắn không tiếp tục để ý, quay người rời đi.

"Đa tạ u Thần đại sư ủng hộ."

Thanh niên chắp tay nói với u Thần.

Đối phương cười ha hả nói: "Không cần khách khí."

"Vậy ta cũng không ở lâu."

Thanh niên quay người liền rời đi.

Hắn không hề rời khỏi Vạn Binh thành, mà là theo chân Sở Cuồng Nhân.

Đối phương từng giết Lang Sát, bây giờ hiện thân ở Vạn Binh thành, mặc dù thực lực của đối phương kinh người, nhưng hắn cũng không có khả năng không hề làm gì.

"Vân lão, ngươi hãy bẩm báo việc này cho phụ thân ta."

"Dạ."

Lão giả hắc bào bên cạnh hắn gật gật đầu.

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân xuống Phong Hỏa sơn, phát hiện dường như một số Luyện Khí Sư dọc theo đường đi đã nhận được tin tức gì đó, ào ào lộ ra vẻ kinh ngạc.

Một số Luyện Khí Sư bình thường, nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, giống như nhìn thấy ôn thần, e sợ tránh còn không kịp.

Rõ ràng thời điểm trước đó hắn lên núi, không có người nào như vậy.

Xem ra u Thần quả thật đã thông tri cho tất cả Luyện Khí Sư, để mọi người không chế tạo binh khí cho Sở Cuồng Nhân.

Là Luyện Khí Sư có danh khí lớn nhất ở Vạn Binh thành, đối phương quả thật có mặt mũi này, chuyện này khiến Sở Cuồng Nhân có chút đau đầu.

Đi giết u Thần?

Không được.

Chỉ sợ sẽ chọc giận toàn bộ Vạn Binh thành.

Uy bức lợi dụ?

Ai biết sẽ tìm được Luyện Khí Sư như thế nào, có thể chuyên tâm chế tạo binh khí cho mình hay không, nếu kẻ đó động tay chân trong binh khí, vậy thì phải làm sao bây giờ?

"Gặp qua Nguyên công tử."

"Ha ha, Nguyên công tử, đã lâu không gặp."

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy cách đó không xa, có rất nhiều Luyện Khí Sư đang hành lễ với thanh niên của Diệt Thế Võ Hội, hiển nhiên, thân phận của đối phương không hề tầm thường.

Xem ra là nhân vật đứng đầu bên trong võ hội.

Vạn Binh thành, tuy là thế lực đứng đầu ở Phong Vực, nhưng so với Diệt Thế Võ Hội thì lại kém một chút, đây là nguyên nhân chúng Luyện Khí Sư cung kính đối với Nguyên công tử này sao?

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương một chút, không có quá để ý.

Nhưng đối phương, lại vẫn luôn đi theo hắn.

Giống như đang tiến hành giám thị hắn.

Sở Cuồng Nhân dừng bước lại, lạnh nhạt nói: "Ngươi muốn gì?"

"Không muốn gì cả, tùy tiện đi một chút."

Nguyên công tử thản nhiên nói.

"Cảnh cáo một lần, đừng có tiếp tục theo ta."

Sở Cuồng Nhân nói ra, nhấc chân rời đi.

Nhưng Nguyên công tử này lại nhìn như không thấy, vẫn đi theo như cũ.

Ầm! !

Một luồng khí tức quang minh cuồng bạo tiết ra từ sau lưng Sở Cuồng Nhân.

Giống như sóng lớn vỗ bờ, cuồn cuộn không dứt.

Nguyên công tử này căn bản không có sức chống cự, một tiếng phịch vang lên, cả người bay ngược ra sau, nằm trên mặt đất, điên cuồng thổ huyết.

Hỗn Nguyên chi đạo trong cơ thể, cũng bị rung chuyển mãnh liệt.

Cả người, gần như sắp chết ngay tại chỗ.

Còn may là trên người hắn có một bộ bảo giáp hộ thể, nếu không thì, một kích vừa rồi của Sở Cuồng Nhân, có lẽ đã khiến hắn thân tử đạo tiêu.

"Cái gì? !"

Nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đột nhiên ra tay, Vân lão một mực đi theo bên cạnh Nguyên công tử nhất thời ngồi không yên, sắc mặt đại biến.

Hắn vội vàng vọt tới bên người đối phương, bảo vệ chủ tử.

"Quang Minh Chi Tử, ngươi quá phận."

Sắc mặt Vân lão âm trầm nói.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không nói một lời, ngay cả đầu cũng không quay lại, dường như xem hai người hoàn toàn trở thành không khí, trực tiếp rời đi.

Nhóm Luyện Khí Sư xung quanh thấy vậy, càng thêm không dám tiếp xúc với Sở Cuồng Nhân.

"Người này, thật sự là không biết sống chết, ngay cả Nguyên công tử cũng dám đi trêu chọc, phải biết rằng, hắn là người mà ngay cả u Thần đại sư đều muốn giao hảo đó."

"Phụ thân của người này, chính là hội trưởng của Diệt Thế Võ Hội, một vị siêu thoát giả cấp bậc quân vương, Quang Minh Chi Tử này, lại dám trêu chọc?"

"Có cái gì không dám, sau lưng đối phương là Giáo Hội Quang Minh, năng lực của nữ thần Quang Minh, cũng không kém hơn bao nhiêu so với hội trưởng của Diệt Thế Võ Hội."

"Nói tóm lại, những người này đều không đơn giản."

"Ừm, đừng tuỳ tiện đi trêu chọc thì hơn."

Nhóm Luyện Khí Sư thấp giọng nghị luận.

Một đường nghe toàn lời chỉ trích, Sở Cuồng Nhân đi tới chân núi của Phong Hỏa sơn.

Nơi này tụ tập rất nhiều Luyện Khí Sư.

Nhưng lúc Sở Cuồng Nhân đi vào, những người này lại đột nhiên tắt lửa đóng cửa, chân núi vốn dĩ còn huyên náo, đột nhiên trở nên quạnh quẽ.

Hiển nhiên, vì ngại mệnh lệnh của u Thần, bọn họ không dám chiêu đãi Sở Cuồng Nhân.

"Nấc..."

Lúc này, một âm thanh nấc rượu vang lên.

Cách đó không xa, bên cạnh một hỏa lô, một nam tử trung niên mặc một bộ trường bào đen nhánh đứng đấy, trong tay đối phương còn cầm theo một cái bầu rượu.

Trước mặt còn bày biện một đống binh khí.

Sở Cuồng Nhân tiến lên kiểm tra một hồi, phát hiện trình độ của những binh khí này, phần lớn là Đại La khí, hơn nữa, chúng còn có đẳng cấp vô cùng cao ở bên trong các binh khí cùng cảnh giới.

Hắn tin tưởng, cho dù là đại sư như u Thần kia, nếu chỉ luyện chế Đại La khí, đoán chừng cũng kém hơn những binh khí ở trước mặt mình.

"Những binh khí này, đều do ngươi luyện chế sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía đối phương hiếu kỳ hỏi.

"Không phải ta, chẳng lẽ là ngươi?"

Luyện Khí Sư dỗi một câu.

Sở Cuồng Nhân cũng không giận, cầm lấy binh khí thản nhiên nói: "Tay nghề của ngươi cũng không hề thua kém so với u Thần, vì sao lại cam chịu làm kẻ tầm thường vô vi ở chỗ này?"

"Ta thích, không thể sao?"

"Thật sự là như thế?"

Sở Cuồng Nhân để Tiểu Ái phân tích Luyện Khí Sư trước mắt một chút.

Đạt được suy luận đối phương không hề đơn giản.

"Ta muốn mời ngươi luyện chế một thanh kiếm giúp ta."

Sở Cuồng Nhân trực tiếp nói ra.

Đối phương nghe vậy, xùy cười một tiếng: "Bên trong Phong Hỏa sơn này, có một đống đại sư luyện khí, không tìm bọn họ? Ngươi tìm ta làm gì?"

Chương 2115: Đại sư luyện khí u Diệp Nhược, sức hấp dẫn của Hồng Mông Thần Thiết

"Kỹ thuật của bọn họ, không tốt bằng ngươi."

Sở Cuồng Nhân cầm lấy một thanh Đại La khí đối phương bày ở trên mặt đất, sau đó cũng tiện tay lấy ra một thanh Đại La khí, dùng lực đập cả hai vào nhau.

Một tiếng leng keng vang lên.

Đại La khí trong tay Sở Cuồng Nhân, trực tiếp đứt gãy.

Mà cái luyện chế đối phương, lại là lông tóc không tổn hao gì.

"Thủ đoạn luyện khí của ngươi, vô cùng bất phà, có thể luyện chế một thanh kiếm cho ta hay không." Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương, lại hỏi một câu.

Bốn phía có Luyện Khí Sư chú ý tới hai người Sở Cuồng Nhân.

Ào ào thò đầu ra, thấp giọng thảo luận.

"Mau nhìn, gia hỏa này tìm tới u Diệp Nhược."

"Chậc chậc, chẳng lẽ hắn nghe qua đại danh của u Diệp Nhược sao?"

"u Diệp Nhược... Đáng tiếc, người này là đại tài một luyện khí, là sư huynh đệ đồng môn của u Thần, nhưng nghe nói, tại thời điểm người này luyện chế một món Chí Bảo Hồng Mông, nhận lấy trọng thương, tu vi hạ xuống Hỗn Nguyên."

"Đúng vậy, thật là đáng tiếc."

Luyện khí và tu vi cũng có liên hệ nhất định.

Nói như vậy, tu vi càng cao, thì càng có trợ giúp đối với luyện khí.

Trước đó, tu vi của u Diệp Nhược là cảnh giới Đại Đạo Chí Thần, về sau, tại thời điểm luyện khí, bị hoả diễm làm trọng thương, tu vi hạ xuống.

Hiện tại, chỉ có thể phát huy ra sức mạnh cảnh giới Hỗn Nguyên.

Ảnh hưởng của chuyện này đối với trình độ luyện khí của hắn, không thể bảo là không lớn.

u Diệp Nhược nhìn Sở Cuồng Nhân, lập tức khẽ cười một tiếng: "Luyện khí cho ngươi không phải là không thể, nhưng ta chỉ có thể luyện chế một số Đại La khí."

Hắn nói xong liền ực một hớp rượu.

"Ta muốn luyện Chí Bảo Hồng Mông."

Nghe đến đây, rượu trong miệng u Diệp Nhược trực tiếp phun ra ngoài.

Chí Bảo Hồng Mông?

Toàn bộ Vạn Binh thành ngoại trừ u Thần ra, không ai thành công luyện chế ra Chí Bảo Hồng Mông, hơn nữa, một lần kia, đối phương cũng là may mắn mới thành công.

Từ lần đó về sau, thì không còn thành công luyện chế ra thần binh bực này nữa.

Hiện tại, Sở Cuồng Nhân vừa mở miệng liền muốn Chí Bảo Hồng Mông?

Chuyện này sao có thể? !

"Thì ra là một người điên."

"Đúng vậy, hắn xem Chí Bảo Hồng Mông thành cái gì rồi? Cho dù là siêu thoát giả cảnh giới quân vương, trong tay cũng không có mấy món Chí Bảo Hồng Mông."

"Gia hỏa này, vừa mở miệng liền muốn loại bảo vật này, tên điên."

Một số người đều xem Sở Cuồng Nhân thành tên điên, đứa ngốc.

Càng không muốn để ý tới đối phương.

Mà sắc mặt u Diệp Nhược cũng kỳ quái nhìn đối phương.

"Ngươi có biết ngươi đang nói gì không?"

"Tất nhiên."

"Luyện chế Chí Bảo Hồng Mông, cần tài liệu thích hợp, càng cần thủ đoạn luyện khí cao minh, hai thứ nếu thiếu một cũng không được, dù vậy, tỷ lệ thành công cũng vẫn cực kỳ bé nhỏ như cũ, trong lịch sử của Vạn Binh thành cũng không có mấy người thành công."

"Ngươi muốn trở thành một trong số người dám khiêu chiến sao?"

"Chuyện này..."

u Diệp Nhược có chút chần chờ.

Nếu là lúc trước, câu trả lời của hắn tất nhiên là muốn.

Nhưng bây giờ, hắn biết mình không có cái năng lực kia.

Hắn hiện tại, liền luyện chế Hỗn Độn Chí Bảo đều khó khăn trùng điệp.

Chớ nói chi là Hồng Mông Chí Bảo.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, lấy ra một kiện toàn thân giống như như bạch ngọc khoáng thạch.

Vật này xuất hiện nháy mắt, bốn phía linh khí làm sôi trào.

Cái kia trên ngọc thạch, tuyên khắc lấy vô số huyền diệu đường vân, phía trên càng có từng đạo màu tím Hồng Mông Linh Khí quanh quẩn, vô cùng bất phàm.

Nhìn đến ngọc thạch nháy mắt, u Diệp Nhược thần sắc làm chấn động, hô hấp đều biến đến có chút thô trọng, "Cái này, đây là Hồng Mông cấp thần thiết!"

Không chỉ là hắn, bốn phía Luyện Khí Sư, càng là khiếp sợ không gì sánh nổi, ánh mắt lửa nóng nhìn Sở Cuồng Nhân trong tay thần thiết.

"Hồng Mông cấp thần thiết! Gia hỏa này trong tay lại có thứ đồ tốt này!"

"Ông trời ơi, tốt nhiều năm không gặp qua loại bảo vật này."

Một số Luyện Khí Sư, nhìn cái kia thần thiết, đã có chút rục rịch.

Từng đạo từng đạo ánh mắt tham lam, rơi vào Sở Cuồng Nhân trên thân.

Nhưng đối phương, lại làm như không thấy.

Hắn chỉ là nhìn u Diệp Nhược, lạnh nhạt nói: "Ngươi nói hai điều kiện một trong, ta có một cái, còn lại một cái, nhìn ngươi."

u Diệp Nhược cười khổ một tiếng, "Ngươi không nên xuất ra vật này, ta trước kia bị thương nặng, bây giờ căn bản không có năng lực luyện chế cái này thần thiết."

"Nếu ta nói, có thể vì ngươi chữa trị bị thương, ngươi có nguyện ý hay không vì ta luyện chế Hồng Mông Chí Bảo đâu?" Sở Cuồng Nhân ngữ xuất kinh nhân nói.

u Diệp Nhược nhìn đối phương, ánh mắt có chút kinh nghi bất định.

Những năm này, hắn vì trị liệu trong cơ thể thương thế, có thể nói là đã hao hết tâm tư, nhưng thủy chung không có cách nào khôi phục.

Đối phương, thật có thể trợ giúp hắn quay về đỉnh phong sao?

Nhìn trấn định tự nhiên, cao thâm mạt trắc Sở Cuồng Nhân, u Diệp Nhược từ từ gật đầu, "Nếu ngươi có thể giúp ta khôi phục, đừng nói vì ngươi luyện chế binh khí, cho dù là đời này vì ngươi sử dụng, cũng không gì không thể."

"Rất tốt." Sở Cuồng Nhân nhếch miệng lên, hài lòng cười một tiếng.

Nhưng vào lúc này.

Một tia ô quang theo Sở Cuồng Nhân sau lưng kích xạ mà đến!

Ẩn chứa trong đó một luồng kinh người sát ý!

Ầm!

Cái này ô quang, rơi vào một đạo quang minh bích chướng phía trên, bị nhẹ nhõm ngăn lại.

Sở Cuồng Nhân phất tay áo vung lên, ô quang kia bay ngược mà ra, xuyên thấu một cái Luyện Khí Sư đầu lâu, đối phương chính là thao túng ô quang chủ nhân.

Có thể cái này vẫn chưa xong.

Chết một cái Luyện Khí Sư, lại có mấy mười cái Luyện Khí Sư đứng ra, bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân trong tay thần thiết, trong mắt lộ ra tham lam chi ý.

"Tiểu tử, giao ra trong tay ngươi thần thiết, chúng ta liền tha ngươi."

"Đúng, nếu không ngươi đừng muốn bình yên rời đi Vạn Binh thành."

Những người này, lại là kìm nén không được đối Hồng Mông cấp thần thiết động tâm.

Lại liều lĩnh đối Sở Cuồng Nhân xuất thủ.

"Các ngươi có thể biết mình đang làm cái gì sao?"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, ngữ khí lạnh nhạt.

Một luồng như có như không sát ý, lưu chuyển mà ra.

Có thể những người này đối với thần thiết tham lam, đã lấn át đối Sở Cuồng Nhân kiêng kị, căn bản cũng không nghe khuyên.

"Coi như ngươi là Giáo Hội Quang Minh Quang Minh Chi Tử lại như thế nào, nơi này chính là Vạn Binh thành, Giáo Hội Quang Minh không quản được nơi này."

"Không tệ, lại cho ngươi một cơ hội, giao ra thần thiết!"

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, "Vạn Binh thành, tên nghe ngược lại là thẳng bá khí, không nghĩ tới chỉ là một cái ổ thổ phỉ thôi."

"Hừ, muốn chết!"

Những người này xuất thủ.

Chỉ gặp bọn họ lấy ra từng kiện từng kiện binh khí.

Kiếm, đao, búa...

Các loại binh khí, tách ra vô cùng tiên huy.

Những người này, phần lớn là Hỗn Nguyên cảnh giới, trong tay chí bảo vung vẩy, nương theo lấy các loại Hỗn Nguyên chi đạo khí tức, về phía Sở Cuồng Nhân trút xuống mà đi.

Uy lực mạnh, thậm chí có thể sánh vai tầm thường Đại Đạo cảnh giới.

"Muốn chết."

"Quang Minh Đại Thẩm Phán!"

Sở Cuồng Nhân ánh mắt lạnh lẽo, nhẹ nhàng nâng tay.

Chỉ thấy Quang Minh đại đạo sức mạnh giống như sóng to phun trào mà ra, tại trong chớp mắt liền hướng nát liên tiếp Hỗn Nguyên chi đạo.

Nguyên một đám Luyện Khí Sư bị Quang Minh chi đạo bao trùm, thân thể liên tiếp nổ tung.

Sau đó bị khí hóa, bốc hơi!

Tu vi của bọn họ, tại Sở Cuồng Nhân trước mặt, liền toàn thây đều không gánh nổi.

Leng keng leng keng...

Từng kiện từng kiện binh khí tại đã mất đi chủ nhân chống đỡ sau ào ào rơi xuống.

Lúc này.

Một cái xiềng xích không biết từ chỗ nào bạo lướt mà ra, trong nháy mắt khóa chặt Sở Cuồng Nhân, đem hắn gắt gao trói lại.

Xiềng xích này bên trong, ẩn chứa một luồng đại đạo khí tức.

Là Đại Đạo cảnh giới tồn tại xuất thủ.

Sở Cuồng Nhân ngước mắt nhìn về phía xiềng xích một chỗ khác.

Chỉ có thấy được một cái áo bào xám lão giả, một tay lôi kéo xiềng xích, một tay vuốt ve lấy chòm râu, chính dương dương đắc ý nhìn Sở Cuồng Nhân, "Tiểu tử, ta cái này Phược Thần Tỏa Liên, cho dù là Đại Đạo cảnh giới cũng khó có thể tranh đoạt, ngươi vẫn là ngoan ngoãn giao ra cái kia Hồng Mông Thần Thiết..."

Nhưng hắn lời còn chưa nói hết, chỉ thấy trong tay xiềng xích đúng là điên cuồng run rẩy lên.

Chương 2116: u Diệp Nhược khôi phục, luyện chế chí bảo trước chuẩn bị

"Ngươi đầu này xiềng xích, trói được người nào?"

Sở Cuồng Nhân giọng nói lạnh nhạt quanh quẩn nhìn tới.

Ngay sau đó, chỉ thấy cái kia xiềng xích phát ra leng keng leng keng giọng nói, từng đạo từng đạo vết rách theo trên xiềng xích lan tràn mà ra.

Ầm! !

Nương theo lấy một tiếng nổ vang.

Cái kia xiềng xích hóa thành vô số toái phiến, bắn tung tóe bốn phía ra.

Tay kia cầm Phược Thần Tỏa lão giả đồng tử đột nhiên co rụt lại, nhìn đứt gãy xiềng xích, mặt mũi tràn đầy chấn kinh, "Cái này, cái này sao có thể? !"

Đã thấy Sở Cuồng Nhân trên thân tràn ngập dồi dào nồng đậm Quang Minh đại đạo khí tức.

Ở trong đó, ẩn ẩn còn ẩn chứa ba ngàn đạo tắc sức mạnh.

Ba ngàn đạo tắc, Quang Minh đại đạo.

Cái này hai luồng sức mạnh, Sở Cuồng Nhân đã dung hòa đến vô cùng hoàn mỹ.

Vừa sải bước ra.

Sở Cuồng Nhân đi vào áo bào xám lão giả trên không, nhẹ nhàng nâng tay.

Sau đó, trấn áp xuống!

Màu trắng chưởng ấn, lưu chuyển cái này ba ngàn đạo tắc, kinh khủng cùng cực!

Mặc dù lão giả này là một cái Đại Đạo cấp nhân vật, thế nhưng là cùng Sở Cuồng Nhân một kích này so sánh, sức mạnh của hắn, vẫn như cũ là không đáng chú ý.

"Không, không..."

Áo bào xám lão giả nhất thời gấp, sắc mặt sợ hãi.

Chỉ thấy hắn liền vội vàng lấy ra mấy món bảo mệnh chí bảo, thân là một tên ưu tú Luyện Khí Sư, bảo vật trong tay của hắn tự nhiên không ít.

Những thứ này chí bảo, mỗi một kiện đều là Hỗn Độn Chí Bảo.

Có công kích dùng, cũng có phòng ngự.

Hắn lấy ra một cái kim chung, gắn vào trên người mình.

Sau đó tế ra còn lại chí bảo.

Trong nháy mắt, ngàn vạn kiếm khí nương theo lấy phong hỏa lôi đình, ầm ầm đập ra!

Đùng! !

Nương theo lấy oanh minh một kích.

Chỉ thấy bàn tay lớn màu trắng thế như chẻ tre nghiền nát liên tiếp công kích, cái kia từng kiện từng kiện chí bảo tại cự chưởng trước mặt, cũng ào ào phá nát tan rã.

Sau cùng.

Cự chưởng rơi vào cái kia kim chung trên thân.

Kim chung phát ra đinh tai nhức óc tiếng oanh minh, sau đó liền hóa thành vô số kim sắc toái phiến tản mạn ra, bên trong lão giả, bị cự chưởng trực tiếp đánh trúng, cả người bị nện xuống mặt đất, thân hình nổ tung, máu thịt be bét.

Trong cơ thể đại đạo càng là trực tiếp phá nát.

Chỉ là một chưởng, cái này áo bào xám lão giả, bị mất mạng tại chỗ!

Thực lực như thế, khiến mọi người tại đây đều tim đập nhanh.

"Thật mạnh!"

"Quang Minh Chi Tử thực lực, tuyệt không chỉ phổ thông đại đạo."

Đông đảo Luyện Khí Sư tê cả da đầu.

Một số còn muốn hành động Luyện Khí Sư càng là nửa đường bỏ cuộc.

Liền u Diệp Nhược cũng có chút bị hù dọa.

Mà Sở Cuồng Nhân tại giải quyết hết tất cả mọi người về sau, đi vào u Diệp Nhược trước mặt thản nhiên nói: "Nơi này không thích hợp trò chuyện, chuyển sang nơi khác đi."

"Được."

u Diệp Nhược gật gật đầu, thu thập xong đồ vật, mang theo Sở Cuồng Nhân rời đi.

Hai người tới u Diệp Nhược chỗ ở.

Sở Cuồng Nhân cũng không nói nhảm, trực tiếp lấy ra một cái bình ngọc, mà ở bên trong thì là trang lấy một số màu lam nhạt, trong suốt sáng long lanh dịch thể.

Vật này vừa ra, thấy lạnh cả người nhất thời ùn ùn kéo đến mà ra.

u Diệp Nhược chỗ ở, càng là trực tiếp biến thành một tòa băng ốc, Sở Cuồng Nhân thiết lập hạ cấm chế, mới không có để hàn khí khuếch tán đến quá lợi hại.

"Cái này, đây là... Hàn Linh Ngọc Tủy!"

u Diệp Nhược giật nảy cả mình.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, "Đúng vậy."

"Ngươi lại nhìn ra thương thế của ta?"

Sau đó, u Diệp Nhược không thể tin nhìn Sở Cuồng Nhân.

Đối phương cũng không nói gì thêm.

Nhưng ánh mắt thâm thúy, dường như nhìn thấu hết thảy.

"Phong hỏa đốt người, thiêu đốt trong cơ thể đại đạo, cần đủ mạnh Hàn thuộc tính chí bảo mới có thể hoàn toàn đem trong cơ thể cái kia luồng chiến tranh xua tan..."

Sở Cuồng Nhân từ từ nói ra.

Đem thương thế của đối phương, nói đến nhất thanh nhị sở.

Đương nhiên, cái này cũng không hoàn toàn là Sở Cuồng Nhân nhìn ra được.

Tiểu Ái giúp không ít bận bịu.

"Những năm gần đây, ta một mực tại tìm các loại hàn tính chí bảo, nhưng thủy chung không thu hoạch được gì, ta vốn đã tuyệt vọng, không nghĩ tới, hôm nay để cho ta gặp." u Diệp Nhược nhìn Sở Cuồng Nhân ngọc trong tay tủy, vô cùng kinh hỉ.

Những năm này hắn dùng qua rất nhiều hàn tính chí bảo, nhưng hắn có thể khẳng định, những cái kia bảo vật cùng nhau hiệu quả đều không đủ cái này Hàn Linh Ngọc Tủy 10%!

Có vật này tại, hắn nhất định có thể khôi phục đỉnh phong.

"Sử dụng vật này, ngươi cần muốn bao lâu thời gian mới có thể khôi phục?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Chí ít một hai năm đi."

"Tốt, vậy ta liền chờ ngươi 2 năm thời gian."

Đến hắn cảnh giới này, thời gian hai năm, bất quá trong nháy mắt một cái chớp mắt.

Bế cái quan, cũng liền đi qua.

Tiếp lấy.

u Diệp Nhược bắt đầu sử dụng Hàn Linh Ngọc Tủy khôi phục thương thế.

Mà Sở Cuồng Nhân thì là lân cận bắt đầu bế quan.

Một gian bố trí vô số cấm chế trong phòng.

Sở Cuồng Nhân bàn suối mà ngồi, đầu kia mái tóc dài màu trắng bạc dần dần khôi phục thành màu đen, con mắt màu vàng óng nhạt, cũng khôi phục bình thường.

Mấu chốt nhất là, tu vi của hắn tại Đại Đạo cảnh giới cấp tốc giảm xuống.

Lập tức về tới Hợp Đạo cảnh giới.

Hắn đã theo ánh sáng trạng thái, hoán đổi thành tự thân tu vi chân chính.

"Ta tu vi chân chính, cũng nên đột phá Hỗn Nguyên."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn bắt đầu nếm thử dung hợp trong cơ thể ba ngàn đạo tắc sức mạnh, một luồng huyền diệu vô cùng, mạnh mẽ tuyệt luân Hỗn Nguyên sức mạnh tại dần dần hình thành.

...

Mà tại một bên khác.

Phong Hỏa sơn đỉnh núi.

u Thần khi biết Sở Cuồng Nhân cùng u Diệp Nhược tiếp xúc sau khi, không khỏi cau mày lại, "Hai người này làm sao làm đến cùng nhau?"

u Diệp Nhược, sư huynh của hắn.

Năm đó thì luyện khí thủ đoạn mà nói, so với hắn càng cao minh hơn.

Nếu không phải lúc trước cái kia một trận ngoài ý muốn, đối phương hiện tại mới hẳn là Vạn Binh thành bên trong, danh khí lớn nhất, thủ đoạn cao nhất Luyện Khí Sư.

Muốn đến nơi này, u Thần ánh mắt không khỏi có chút băng lãnh.

"u Diệp Nhược, bất quá nếu như, hiện tại ta mới là Vạn Binh thành bên trong mạnh nhất Luyện Khí Sư, ngươi muốn lần nữa quật khởi, điều đó không có khả năng!"

"Còn có cái kia Quang Minh Chi Tử, trong tay lại có Hồng Mông Thần Thiết... Như thế lệnh ta ngoài ý muốn, nhưng dạng này cũng tốt, cái này thần thiết, đem về là của ta."

u Thần cười lạnh một tiếng.

Bên cạnh, một cái Luyện Khí Sư hiếu kỳ nói: "u Thần đại sư, không biết ngươi dự định muốn thế nào đối phó bọn họ?"

"A, không cần chúng ta xuất thủ, có người khác đối phó bọn họ."

Một bên khác.

Trong một cái phòng.

Nguyên công tử nằm trên giường, hồi tưởng lại bị Sở Cuồng Nhân tiện tay đánh bại một màn, ánh mắt so với u Thần còn muốn băng lãnh.

"Vân lão, phụ thân ta bên kia nói thế nào?"

"Hắn đã phái người tới trước."

"Rất tốt, ta nhất định muốn giết gia hỏa này, nhất định!"

Nguyên công tử nghiến răng nghiến lợi nói.

...

Thời gian trôi qua, hai năm vội vàng mà qua.

Một ngày này.

u Diệp Nhược chỗ ở, có một luồng hơi lạnh bỗng nhiên bạo phát!

Hàn khí này bên trong, còn kèm theo một luồng nồng đậm hỏa diễm.

Đang lúc bế quan Sở Cuồng Nhân phát giác được luồng khí tức này, bỗng nhiên mở hai mắt ra, một sợi tinh quang chợt lóe lên, "Há, hắn thành công."

Hắn thu liễm khí tức, cũng lập tức xuất quan.

"Ha ha, trở lại đỉnh phong cảm giác cũng là tốt."

u Diệp Nhược từ trong phòng đi ra.

Hắn lúc này, tu vi đã khôi phục lại Đại Đạo Chí Thần cảnh giới.

Vô cùng cường đại.

Sở Cuồng Nhân một chút cảm giác một phen.

Cảm giác đến tu vi của đối phương cần phải so Lang Sát mạnh hơn như vậy một tia.

"Thương thế đã tốt, hiện tại có thể hay không vì ta luyện khí?"

"Không vội, muốn luyện chế Hồng Mông Chí Bảo, không phải tuỳ tiện sự tình, ta nhất định phải chuẩn bị chu toàn mới được." u Diệp Nhược vẻ mặt nghiêm túc nói.

Lúc trước.

Hắn chính là luyện chế Hồng Mông Chí Bảo mới bị thương.

Hiện tại, nhất định phải càng thêm thận trọng mới được.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, cũng không nóng nảy.

Sau đó, u Diệp Nhược cùng hắn muốn khối kia Hồng Mông Thần Thiết, đồng thời chuyển ra một đống lớn điển tịch, bắt đầu tìm kiếm luyện chế tốt nhất phương án.

Sở Cuồng Nhân ở một bên nhìn, cũng tiện tay lật ra mấy cái bản điển tịch, mà trong đó có một bản, gây nên chú ý của hắn.

Chương 2117: u Diệp Nhược cùng u Thần quá khứ, Phong Hỏa sơn lai lịch, có người gây chuyện

"Thiên Lôi Thối Khí Pháp? !"

"Vẫn là cấm thuật?"

Sở Cuồng Nhân nhìn trong tay một bản điển tịch, không khỏi ngoài ý muốn.

u Diệp Nhược ở bên cạnh nhìn thoáng qua, nói: "Pháp môn này, là sư môn ta cấm thuật, chỉ là một cái lý luận mà thôi, nhưng nơi này luận quá nguy hiểm, cho nên từ xưa đến nay, đều không người nào dám thử qua."

u Diệp Nhược thuận miệng nói ra.

Nghe đến nơi này, Sở Cuồng Nhân hứng thú càng thêm nồng hậu dày đặc.

Hắn lật xem điển tịch.

Luyện khí, cần ngâm khí.

Mà ngâm khí sức mạnh, đều có các huyền diệu.

Hữu dụng hàn băng ngâm khí, hữu dụng liệt hỏa, hữu dụng nhược thủy...

Cái này thiên lôi ngâm khí, dùng chính là trời lôi.

Mà lại không phải bình thường thiên lôi.

Là thiên kiếp chi lôi!

Càng cường đại thiên kiếp, hiệu quả càng tốt.

Nhưng cái này còn không phải môn công pháp này chỗ nguy hiểm nhất, nguy hiểm nhất là dùng thiên kiếp chi lôi thối thể, cần lấy người làm môi giới!

Lấy người làm môi, thối luyện thần binh!

Dạng này có thể khiến người cùng khí ở giữa liên hệ càng thêm chặt chẽ.

Điểm này, quá mức điên cuồng.

Phải biết, độ kiếp không thể coi thường, hơi không cẩn thận thì thân tử đạo tiêu.

Người nào còn có tâm tư suy nghĩ lấy thối luyện binh khí? Chớ nói chi là, phải dùng thân thể của mình bên trong truyền môi giới, quả thực cũng là điên cuồng cùng cực.

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân lại cảm thấy thú vị, môn này cấm thuật, mặc dù chỉ là một cái lý luận, nhưng hắn thấy cũng rất có nếm thử giá trị.

Đương nhiên, có thể thành hay không, ai cũng không biết chính là.

Dù sao.

Đây chỉ là lý luận, lại không có người thử qua.

Trải qua mấy tháng chuẩn bị.

u Diệp Nhược cuối cùng là thành công đã định tốt luyện khí phương án.

"Hiện tại cũng chỉ thiếu kém một vật." u Diệp Nhược nhìn về phía Vạn Binh thành trung ương cái kia ngọn núi lửa, "Cái kia chính là luyện khí chi hỏa! !"

Hắn cùng Sở Cuồng Nhân, về phía núi lửa đỉnh núi lao đi.

Nhìn đỉnh núi, u Diệp Nhược không khỏi hơi xúc động, "Không nghĩ tới ta còn có một lần nữa về tới đây luyện khí một ngày."

Từ khi hắn tu vi hạ xuống sau khi, liền lại chưa đến nơi đây luyện khí.

"Há, u Diệp Nhược."

Lúc này, một giọng nói vang lên.

Là u Thần đi tới, hắn nhìn thấy bây giờ u Diệp Nhược, phát giác được đối phương khí tức biến hóa, vô cùng kinh ngạc, "Ngươi, khôi phục rồi? !"

"Thế nào, cái này khiến ngươi thất vọng."

u Diệp Nhược nhìn u Thần, cười lạnh một tiếng.

Hai người bọn họ, giống như có khúc mắc.

"Hừ, ngươi khôi không khôi phục, cùng ta có liên can gì?"

u Thần hừ lạnh nói.

"Thật sao? Ta đã khôi phục, vậy ngươi cho rằng, ngươi còn có thể Vạn Binh thành mạnh nhất Luyện Khí Sư vị trí bên trên đợi bao lâu đâu?"

"u Diệp Nhược, ngươi chẳng lẽ muốn cùng ta tỷ thí một lần sao?"

"Làm sao không thể..."

Hai người đối chọi gay gắt.

Lúc này, một cái Luyện Khí Sư đi ra, nói ra: "u Diệp Nhược ngươi cũng xứng cùng u Thần đại sư so sánh, ngươi chỉ là một cái thất bại giả, mà u Thần đại sư có thể là chân chân chính chính luyện chế được Hồng Mông Chí Bảo!"

Nghe được hắn, những người còn lại ào ào gật đầu.

u Diệp Nhược nghe vậy, lại là xùy cười một tiếng, "Thì hắn? Hắn luyện chế món kia Hồng Mông Chí Bảo, nhưng thật ra là ta chưa hoàn thành luyện chế thành phế phẩm! Hắn tại ta trong quá trình luyện chế chế tạo ngoài ý muốn, khiến cho ta thụ thương, mà hắn lại là ngồi thu ngư ông chi lợi, cầm món kia phế phẩm, đi qua một phen gia công sau khi, may mắn thành Hồng Mông Chí Bảo, liền đem nó hoàn toàn xem như là mình luyện chế."

Lời ấy một chỗ, nhất thời gây nên một mảnh xôn xao.

Tất cả mọi người nhìn về phía u Thần, ánh mắt lộ ra vẻ kinh nghi.

Vị này Vạn Binh thành đệ nhất đại sư luyện khí, lại không chịu được như thế? !

"Ngậm máu phun người! Cái kia Hồng Mông Chí Bảo, là ta tự mình luyện chế, làm sao biến thành ngươi phế phẩm? u Diệp Nhược, ngươi nói căn bản không ai tin."

u Thần sắc mặt âm trầm nói.

"Vậy ngươi qua nhiều năm như vậy, vì sao không có luyện chế ra kiện thứ hai Hồng Mông Chí Bảo đâu?" u Diệp Nhược hỏi ngược lại một bộ.

"Hừ, ngươi đem Hồng Mông Chí Bảo làm cái gì, muốn luyện thì luyện sao?"

"Thôi, ta cũng không muốn cùng ngươi lại tiếp tục tranh luận đi xuống, hôm nay ta đặt chân cái này Phong Hỏa sơn đỉnh núi, chính là muốn lần nữa luyện chế Hồng Mông Chí Bảo! Ta muốn để tất cả mọi người biết, ai là Vạn Binh thành mạnh nhất đại sư luyện khí!"

Nghe được hắn, mọi người càng thêm chấn kinh.

Nguyên một đám nhìn đối phương, trong mắt mơ hồ toát ra chờ mong.

Trở lại đỉnh phong đại sư luyện khí.

Đối phương thật có năng lực luyện chế ra Hồng Mông Chí Bảo sao?

Mà u Diệp Nhược mang theo Sở Cuồng người đi tới Phong Hỏa sơn đỉnh núi, theo đỉnh núi hướng miệng núi lửa đi xuống, chỉ thấy một mảng lớn lăn lộn dung nham.

Kinh khủng Hỏa thuộc tính khí tức, tiêu tán mà ra.

Ở trong đó, mơ hồ còn mang theo một luồng sát phạt khí tức.

"Phong Vực bên trong, tranh đấu không nghỉ, sát phạt lệ khí trùng thiên, mà cái này Phong Hỏa sơn lòng đất địa mạch liên tiếp các nơi, càng có bày tuyệt thế trận pháp, hấp thụ thập phương sát phạt chi khí, dung nhập địa hỏa, hình thành cái này đặc hữu phong hỏa!"

"Cái này phong hỏa dùng để luyện khí, hiệu quả thật tốt, luyện chế ra tới binh khí đều là nhất đẳng sát phạt chi binh!" u Diệp Nhược từ từ nói ra.

Nghe đến nơi này, Sở Cuồng Nhân giờ mới hiểu được, vì cái gì Vạn Binh thành sẽ rơi vào cái này Phong Vực, còn đối với chỗ này loạn tượng trợ giúp.

Nguyên lai, đối phương là muốn thu thập sát phạt chi khí, chất dẫn cháy phong hỏa a.

"Tốt, hiện tại bắt đầu đoán tạo đi."

u Diệp Nhược nói ra.

Sau đó, chỉ thấy hắn đưa tay ra, lấy ra một tôn to lớn luyện khí đỉnh lô, tay nắm huyền ảo pháp quyết, dẫn động miệng núi lửa phong hỏa.

Phong hỏa đằng không mà lên, tràn vào trong lò lửa.

u Diệp Nhược lại lấy ra Hồng Mông Thần Thiết, đem đầu nhập trong lò.

Nhất thời.

Phong hỏa dung luyện thần thiết.

Bốn phía Luyện Khí Sư tập trung tinh thần nhìn tình cảnh này.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, ở một bên vì u Diệp Nhược hộ pháp, đưa tay ra bố trí cấm chế dày đặc, đem tất cả mọi người ngăn cách bên ngoài.

"Tất cả mọi người tự mình lui lại trăm vạn dặm, nếu không, tự gánh lấy hậu quả!"

Sở Cuồng Nhân đằng không mà lên, cao giọng nói ra.

Mọi người có chút bất mãn.

"Nơi này là Phong Hỏa sơn, chúng ta ở chỗ này ăn nhập gì tới ngươi a."

"Đúng đấy, ngươi cái này cũng quá bá đạo."

Nơi này là Phong Hỏa sơn, là Vạn Binh thành địa bàn.

Mà bọn họ, là Vạn Binh thành Luyện Khí Sư.

Bọn họ sao lại tuỳ tiện nghe Sở Cuồng Nhân mệnh lệnh đâu?

Đùng! !

Mọi người ở đây bất mãn thời điểm.

Một luồng vô cùng mênh mông khí tức theo Sở Cuồng Nhân trên thân bạo phát.

Quang Minh đại đạo sức mạnh, giống như ngập trời triều dâng, bao phủ phương viên, một số tu vi không đủ Luyện Khí Sư, ào ào bị hất bay ra ngoài.

"Ta không muốn nói thêm lần thứ hai!"

Sở Cuồng Nhân tóc bạc bay múa, khí tức cuồn cuộn.

Mơ hồ trong đó, quang minh khí tức bên trong lộ ra một luồng lạnh thấu xương sát ý!

Mọi người thấy thế, không khỏi có chút sợ hãi.

Một số người nhớ tới Sở Cuồng Nhân trước đây không lâu tiện tay diệt sát Đại Đạo cảnh giới tồn tại sự tình, không khỏi nuốt xuống một chút ngụm nước.

"Gia hỏa này, là thật không dễ chọc."

"Thôi, lui về phía sau trăm vạn dặm, cũng không phải không nhìn thấy."

"Không cần thiết trêu chọc tên sát tinh này."

Mọi người có chút sợ, ào ào lui lại.

Liền u Thần trầm ngâm sau khi, cũng theo đó lui về phía sau.

Sở Cuồng Nhân trở lại u Diệp Nhược bên cạnh, nhìn đối phương đang chuyên tâm luyện khí.

Biết cái này Hồng Mông Chí Bảo không phải một ngày hai ngày liền có thể chú tạo mà thành, cho nên hắn ngồi xếp bằng, tự mình tiếp tục dung hợp ba ngàn đạo tắc.

Tranh thủ sớm ngày đột phá Hỗn Nguyên cảnh giới.

Thời gian trôi qua.

Mấy năm thời gian bay sắp tới rồi.

Sở Cuồng Nhân dung hợp ba ngàn đạo tắc, cũng càng ngày càng thuận lợi, Hỗn Nguyên sức mạnh dần dần thành hình, khoảng cách Hỗn Nguyên cảnh giới, chỉ có kém một đường.

Chỉ cần hắn nguyện ý, liền có thể tùy thời xuyên phá giống như.

Có thể vào hôm nay.

Phong Hỏa sơn bên ngoài, vài luồng lạnh lẽo sát ý tràn ngập mà đến.

Làm cho người không rét mà run.

Sở Cuồng Nhân từ từ mở hai mắt ra, "Có người gây chuyện..."

Chương 2118: Ba đại sát tinh, Ác Ma sức mạnh lại hiện ra, Phượng Sát xuất thủ

"Có người gây chuyện..."

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở hai mắt ra, nhìn cách đó không xa.

Lạnh thấu xương sát ý, kinh thiên động địa mà đến.

Khí tức kinh khủng, trong nháy mắt bao phủ Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy cách đó không xa, một chiếc đen nhánh chiến thuyền bay lên không trung mà đến, mà trên thuyền đứng đấy ba đạo thân ảnh, mỗi người đều mặt mũi lãnh khốc.

Không ít Luyện Khí Sư nhìn thấy người tới, toàn cũng nhịn không được đồng tử co rụt lại.

"Là, là bọn họ!"

"Diệt Thế Võ Hội sát tinh!"

"Ông trời của ta, ba cái sát tinh, Diệt Thế Võ Hội vậy mà xuất động ba cái sát tinh! ! Bọn họ đối Quang Minh Chi Tử đến tột cùng có bao nhiêu thống hận a."

"Cái này, có trò hay để nhìn."

"Hổ Sát, Hùng Sát, còn có... Phượng Sát! ! Ba người này thực lực kém nhất cũng là Đại Đạo Chí Thần cảnh giới a, cái kia Phượng Sát, càng là đạt đến Đại Đạo Chí Thánh, nghe nói khoảng cách Đại Đạo Chí Tôn cũng không kém là bao nhiêu."

"Cái này Quang Minh Chi Tử, phải xong đời."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Sát tinh xuất hiện, khiến vùng thế giới này bị vô biên sát khí bao phủ.

Mà thân ở trong đó Sở Cuồng Nhân, thần sắc lạnh nhạt, từ từ đứng dậy, tóc đen chuyển trắng bạc, cuồn cuộn quang minh khí tức lưu chuyển mà ra.

"Quang Minh Chi Tử, giết ta võ hội cao thủ, thương tổn thiếu chủ của ta, ngươi, hôm nay chỉ có một con đường chết, mới có thể lắng lại ta võ hội lửa giận!"

Ba đại sát tinh bên trong, một cái đại hán mặc áo đen lạnh giọng nói ra.

Hắn là Hổ Sát.

Trong tay dẫn theo một thanh đại khảm đao.

Bá đạo sát lục khí tức lưu chuyển, khiến bốn phía hư không đều muốn vặn vẹo đi.

Mà tại bên cạnh hắn, còn có một cái thể trạng vô cùng cường tráng, còn như một tòa núi nhỏ đại hán, nhìn Sở Cuồng Nhân, mang trên mặt hung tàn chi sắc.

Đây là Hùng Sát.

Mà phía sau hai người, một cái vóc người gầy yếu, tóc đen thật cao buộc lên thanh niên lạnh lùng nhìn Sở Cuồng Nhân, giống như nhìn một người chết giống như.

Trên người người này tiêu tán ra sát ý, là cường liệt nhất.

Cho Sở Cuồng Nhân uy hiếp cũng lớn nhất.

Người này, Phượng Sát.

Mười đại sát tinh bên trong, bài danh trước ba đỉnh phong tồn tại!

Chiến lực so với Hổ Sát, Hùng Sát bọn người, đoán chừng phải cao hơn một cấp bậc.

Lập tức đối mặt ba người này.

Sở Cuồng Nhân cũng không nhịn được cảm thấy một chút áp lực.

Hắn nhìn thoáng qua còn tại luyện khí u Diệp Nhược, bóng người đằng không mà lên.

"Mười đại sát tinh, hôm nay lại phải bỏ mạng mấy cái."

Một câu.

Nhất thời để ba đại sát tinh nhịn không được lông mày nhướn lên.

Hổ Sát dữ tợn cười một tiếng, "Ta cũng muốn nhìn nhìn, ngươi có năng lực gì dám nói ra nếu như vậy!"

Lời nói rơi xuống, hắn bóng người hóa thành một đạo điện quang, qua trong giây lát đi vào Sở Cuồng Nhân trước mặt, sau lưng đại khảm đao trực tiếp bổ ra.

Đao quang lạnh lẽo, trong hư không xé mở một đạo liệt ngân, chỉ là một đao kia, liền đủ để chém giết đại bộ phận Đại Đạo Chí Thần cảnh giới phía dưới tu sĩ.

Nhưng cũng tiếc, Sở Cuồng Nhân không phải lớn bình thường Đạo cảnh giới.

Trong tay tuy không tiện tay thần binh, nhưng hắn kiếm chỉ ngưng tụ, Quang Minh chi đạo tại giữa ngón tay phun ra ngoài, dung hợp ba ngàn đạo tắc sức mạnh.

Lấy chỉ thay kiếm, tùy ý huy sái lấy ánh sáng.

Ầm!

Đao quang nổ tung, Hổ Sát bị đẩy lui mấy bước, kinh nghi bất định nhìn Sở Cuồng Nhân, "Ngươi thật sự là một cái Đại Đạo Chưởng Mệnh cảnh giới?"

Sở Cuồng Nhân không có trả lời.

Kiếm chỉ nhất động, bay chảy nước Quang Minh đại đạo dung hợp ba ngàn đạo tắc, hóa thành bay múa đầy trời kiếm khí, không ngừng về phía Hổ Sát gào thét mà ra.

Trong tay đối phương đại khảm đao không ngừng khua tay, đem từng đạo từng đạo kiếm khí ngăn cản dưới, nhưng lại ẩn ẩn có bị áp chế lại xu thế.

Tình cảnh này, để không ít Luyện Khí Sư cảm thấy chấn kinh.

Sở Cuồng Nhân không phải tầm thường Đại Đạo cảnh giới, điểm này, mọi người đã biết rất sớm, nhưng không nghĩ tới, đối phương thế mà có thể áp chế Đại Đạo Chí Thần? !

"Khá lắm, đây thật là một cái Đại Đạo Chưởng Mệnh cảnh giới?"

"Thật sự là tên đáng sợ."

Một bên khác.

Chiến thuyền phía trên.

Hùng Sát có chút ngồi không yên, "Hổ Sát, ngươi quá yếu đi, liền một cái Đại Đạo Chưởng Mệnh cảnh giới đều bắt không được, xem ta!"

Hắn vừa sải bước ra, toàn thân phun trào lấy mênh mông sát lục chi ý.

Cả người, giống như một tòa núi lớn giống như vọt tới Sở Cuồng Nhân.

Mơ hồ trong đó.

Sát lục khí tức ngưng tụ thành một đầu Mãng Hoang gấu to hư ảnh.

Ầm! !

Sở Cuồng Nhân một chưởng đánh ra.

Hai luồng khí tức ầm ầm va chạm, mỗi người đẩy lui.

"Có thể đỡ ta một kích này, hoàn toàn chính xác bất phàm, lại đến!"

Hùng Sát nóng lòng muốn thử, chiến ý dạt dào.

Hai cái còn như chuỳ sắt giống như quyền đầu quơ múa, mỗi một kích đều có phá nát tinh thần, nổ tan hư không kinh khủng sức mạnh to lớn!

Lại thêm Hổ Sát, hai người liên thủ, uy thế vô cùng doạ người.

Cái kia luồng hoảng sợ sát lục khí tức, phong tỏa vùng thế giới này.

Mạnh như Sở Cuồng Nhân, cũng bị áp chế lại.

Nói cho cùng, hắn hiện tại vẫn chỉ là một cái Đại Đạo Chưởng Mệnh cảnh giới.

"Ha ha, gia hỏa này, chết chắc!"

Cách đó không xa.

Nguyên công tử mang theo Vân lão chính đang quan chiến.

Nhìn Sở Cuồng Nhân rơi vào hạ phong sau khi, hắn đừng đề cập đến cỡ nào vui vẻ.

"Hừ!"

Ngay lúc này, hừ lạnh một tiếng tiếng vang lên.

Sở Cuồng Nhân ánh mắt ngưng tụ, Quang Minh đại đạo khí tức lưu chuyển mà ra.

"Quang Minh Tam Thiên Giới!"

Cực chiêu bạo phát.

Quang Minh đại đạo lôi cuốn ba ngàn đạo tắc sức mạnh trùng trùng điệp điệp quyển ra.

Kinh khủng uy thế, trong nháy mắt đem Hùng Sát, Hổ Sát hai người bức lui.

Nhưng hai người cũng đồng thời đáp lại cực chiêu.

"Diệt Thế Ma Võ, Hùng Nộ!"

"Diệt Thế Ma Võ, Hổ Khiếu!"

Sát lục khí tức bạo phát, hóa thành một gấu một hổ, hai đầu cự thú hư ảnh ngửa mặt lên trời thét dài, uy thế làm cho cả Vạn Binh thành đều đang chấn động.

Cũng thua thiệt tòa thành trì này là từ vô số sắt thép kiến tạo mà thành, không thể phá vỡ, nếu là tầm thường thành trì, tại uy lực này phía dưới chỉ sợ sớm đã sập.

Hai đầu cự thú về phía Sở Cuồng Nhân giết chóc mà đi.

Sức mạnh khổng lồ, đem hắn đánh bay.

Hùng Sát, Hổ Sát hai người thừa thắng xông lên!

"Giết!"

"Quang Minh Chi Tử, đi chết đi!"

Cách đó không xa, chiến thuyền phía trên.

Phượng Sát nhìn bị áp chế lại Sở Cuồng Nhân, thần sắc lạnh nhạt.

"Xem ra, không cần ta xuất thủ."

Hắn có chút bất mãn.

Đối phó như thế một cái Đại Đạo Chưởng Mệnh cảnh giới, thế mà còn muốn chính mình tự mình đến đây, đây quả thực là cũng là giết gà dùng đao mổ trâu nha.

Nhưng đột nhiên.

Hắn tựa như đã nhận ra cái gì, lộ ra vẻ kinh nghi.

Hắn nhìn về phía Sở Cuồng Nhân phương hướng, nội tâm khẽ run lên, lập tức đồng tử co rụt lại, "Loại cảm giác này... Không tốt!"

Ngay tại hắn chuẩn bị cản trở Hổ Sát, Hùng Sát thời điểm, đã chậm.

Đùng!

Một luồng khí lưu màu đen bao phủ mà ra.

Chỗ đến, liền cái này sắt thép đại thành cũng từng khúc nổ tung.

Hổ Sát, Hùng Sát hai người bị một luồng cường đại trùng kích, phịch một tiếng liền ngã bay mà ra, trực tiếp một ngụm máu phun tới.

"Cái gì? !"

"Đây là có chuyện gì? !"

Hùng Sát, Hổ Sát hai người nhìn cách đó không xa.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân từ từ đi ra.

Mắt trái hiện ra nhàn nhạt màu tím quỷ quyệt ánh sáng, một luồng làm người sợ hãi run sợ Ác Ma sức mạnh, theo trên người đối phương không ngừng lưu chuyển mà ra.

Hùng Sát, Hổ Sát đều cảm thấy một luồng tim đập nhanh.

Sưu!

Sở Cuồng Nhân thân ảnh biến mất không thấy.

Lại xuất hiện lúc, đã đi tới Hổ Sát bên cạnh, một chưởng vỗ ra, một lượng lớn Ác Ma sức mạnh lưu chuyển lên, trực tiếp đánh nát hư không.

"Không tốt!"

Hổ Sát giơ lên đại đao ngăn cản.

Nhưng một tiếng leng keng vang lên, đại đao trực tiếp bị cứ thế mà đập gãy, một chưởng này sức mạnh, trực tiếp đánh cho Hổ Sát gân cốt bạo liệt, đại đạo gần như tán loạn!

Cả người như là luồng sao chổi bị đánh bay ra ngoài.

Hùng Sát đồng tử co rụt lại, không thể tin được.

Mà khi Sở Cuồng Nhân đem ánh mắt đặt ở trên người hắn thời điểm, hắn chỉ cảm thấy thấy lạnh cả người theo bàn chân phía trên luồn lên, tại da đầu nổ tung, khắp cả người phát lạnh.

Sở Cuồng Nhân thần sắc lạnh lùng, thúc giục Ác Ma sức mạnh.

Lúc này.

Nương theo lấy một tiếng tiếng phượng hót cao vút giọng nói.

Cuồng bạo liệt hỏa lôi cuốn lấy giết hại đại đạo khí tức phun ra ngoài, ngăn tại Sở Cuồng Nhân trước mặt, Phượng Sát, xuất thủ!

Chương 2119: Kịch chiến Phượng Sát, Tả Thiên Vương đi vào, ta tất thẩm phán

Phượng Sát xuất thủ.

Hắn tay nắm một thanh đỏ thẫm trường thương, ngăn tại Sở Cuồng Nhân trước mặt.

Mãnh liệt đỏ thẫm hỏa diễm bao hàm sát lục khí tức, cùng Sở Cuồng Nhân Ác Ma sức mạnh phát sinh cùng cực va chạm, hai luồng sức mạnh trùng kích, làm đến tứ phương hư không xuất hiện từng đạo từng đạo vết rách, như mạng nhện lan tràn mà ra.

Sở Cuồng Nhân hai mắt khẽ híp một cái.

Có thể ngăn lại chính mình Ác Ma sức mạnh, người này thực lực, không phải tầm thường, so với Hổ Sát, Hùng Sát quả nhiên mạnh hơn một hai cái tầng thứ.

Đại Đạo Chí Thánh sao? !

Sở Cuồng Nhân trong mắt trái hiện ra màu tím càng thêm nồng nặc.

Đùng! !

Ác ma kinh khủng sức mạnh mãnh liệt mà ra.

Sức mạnh trùng kích phía dưới.

Sở Cuồng Nhân, Phượng Sát hai người mỗi người đẩy lui, giằng co với nhau lấy.

"Thân là Quang Minh Chi Tử, trên thân lại cất giấu như thế một luồng tà ác cực đoan sức mạnh, ngươi cái tên này, đến cùng là quái vật gì?"

Phượng Sát giương mắt lạnh lẽo Sở Cuồng Nhân.

Mặc dù đối phương khí tức vô cùng cường đại, nhưng không đủ để hắn e sợ chiến.

Nhưng nhìn hiện tại Sở Cuồng Nhân, cảm giác cái kia luồng Ác Ma sức mạnh, trong lòng của hắn, lại ẩn ẩn có loại tim đập nhanh cảm giác.

Cái kia Ác Ma sức mạnh bản chất, cực đoan kinh khủng!

"Sao không tự mình đến thể hội một chút đâu?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau đó, thân ảnh của hắn trong nháy mắt biến mất tại nguyên chỗ, ác ma kinh khủng sức mạnh hóa thành một căn cự đại chưởng ấn, về phía Phượng Sát đánh kích mà đi.

Phượng Sát không lùi không tránh.

Hừ lạnh một tiếng, trên người có đỏ thẫm liệt hỏa bay lên.

"Diệt Thế Ma Võ, Niết Bàn!"

Trường thương trong tay của hắn mãnh liệt đâm ra.

Phịch một tiếng, một lượng lớn hỏa diễm hóa thành một đầu sinh động như thật phượng ảnh.

Phượng ảnh ngút trời, tiếng gào kinh động trời cao.

Phượng ảnh, chưởng ấn.

Một đỏ một đen, hai luồng sức mạnh đập vào, thiên địa bị nhiễm lên một mảnh Hồng Hắc chi sắc, hai loại hơi thở tuyệt nhiên khác nhau ở chân trời quấn giao trùng kích.

Trong lúc nhất thời đúng là bất phân cao thấp.

"Các ngươi hai cái, lui ra!"

Phượng Sát đối Hùng Sát, Hổ Sát nói ra.

Hai người lúc này rời đi.

Phượng Sát ánh mắt ngưng trọng nhìn Sở Cuồng Nhân, dù là hắn là Đại Đạo Chí Thánh cảnh giới, có thể mặt đối với hiện tại Sở Cuồng Nhân, lại cũng không dám khinh thường.

Trường thương trong tay nắm chặt.

Sát lục khí tức lưu chuyển.

"Diệt Thế Ma Võ, Thần Hỏa Tuyệt Thiên!"

Lại là một chiêu cường đại Diệt Thế Ma Võ.

Vô tận hỏa diễm tựa hồ muốn phiến thiên địa này cho đốt thành hư vô giống như.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, trong mắt quỷ quyệt màu tím lưu chuyển, Ác Ma Chi Đồng sức mạnh bị hắn thúc giục đến cực hạn, cuồng bạo Ác Ma sức mạnh như hồng trút xuống.

Đen nhánh chưởng ấn như bầu trời che áp thiên địa.

Oanh kích bên trong, Sở Cuồng Nhân, Phượng Sát hai người đứng mũi chịu sào.

"Hừ, tu vi của ngươi bất quá là Đại Đạo Chưởng Mệnh, nhưng lại có thể thúc giục như thế sức mạnh, chắc là có đại giới, sức mạnh này, ngươi không cách nào thời gian dài sử dụng đi." Phượng Sát lạnh hừ một tiếng, nhìn ra Sở Cuồng Nhân sơ hở.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, cũng không trả lời.

Hắn đưa tay lại công.

Thiên địa bị một luồng Ác Ma sức mạnh tràn ngập.

Thiên địa phảng phất lâm vào cùng cực cực đoan trong bóng tối, vô cùng vô tận ác niệm tại thiên địa sinh sôi lấy, làm cho người không rét mà run, tê cả da đầu.

Nơi cực xa.

Mấy đạo thân ảnh chính đang quan sát Sở Cuồng Nhân.

"Loại khí tức này, tuyệt đối cũng là vương sức mạnh."

"Hắn là vương ký thể?"

"Khẳng định là như vậy."

Mấy người nghị luận.

Bọn họ liếc nhau một cái, đều là nhìn đến lẫn nhau trong mắt chần chờ.

"Vậy chúng ta có muốn đi lên hay không trợ giúp vương?"

"Cái này... Muốn không lại quan sát một hồi?"

"Cũng tốt."

Mấy cái ác ma quyết định án binh bất động.

Mà Sở Cuồng Nhân cùng Phượng Sát chiến đấu, hừng hực khí thế, hết sức kinh người.

Ác Ma sức mạnh, Sát Lục đại đạo.

Sức mạnh điên cuồng đánh thẳng vào.

Phượng Sát dù sao cũng là hàng thật giá thật Đại Đạo Chí Thánh cảnh giới, dù là Sở Cuồng Nhân dùng Ác Ma Chi Đồng, cũng rất khó theo trên người đối phương lấy đến tiện nghi gì.

"Diệt Thế Ma Võ, Thần Phượng Phần Nguyên!"

Phượng Sát trường thương vung lên.

Một lượng lớn đỏ thẫm hỏa diễm nuốt sống Sở Cuồng Nhân.

Như muốn đem hắn cho thiêu cháy thành tro bụi, một kích này, vô cùng cường đại, đã ẩn ẩn tiếp xúc đến Hồng Mông cấp công pháp tầng thứ.

Sở Cuồng Nhân tuy nhiên mạnh, nhưng dù sao chỉ là Đại Đạo Chưởng Mệnh cảnh giới.

Lại thêm cưỡng ép sử dụng Ác Ma Chi Đồng, cho thân thể mang tới gánh vác tự nhiên là vô cùng cường đại, đủ loại nhân tố cùng nhau, Sở Cuồng Nhân bị một chiêu này chế trụ, bóng người hóa thành một viên sao băng giống như bị đánh bay.

Nơi xa một tòa sắt thép đại thành bị đánh trúng, nhất thời phá nát thành toái phiến.

"Quang Minh Chi Tử, ngươi cuối cùng không phải Đại Đạo Chí Thánh đối thủ."

Phượng Sát lạnh lùng nói ra.

Sở Cuồng Nhân theo phế tích bên trong đi ra, trên người Ác Ma sức mạnh thu liễm.

Sức mạnh này, không thể làm cho dùng quá lâu.

Phượng Sát nhìn đến hắn thu hồi Ác Ma sức mạnh sau khi, lộ ra quả nhiên biểu tình như vậy, "Sức mạnh của ngươi, quả nhiên có thời gian hạn chế, hiện tại thời gian đã qua, ta ngược lại muốn nhìn xem, ngươi lấy cái gì đến cùng ta đấu! !"

Trên người hắn sát lục chi khí, không chút kiêng kỵ tràn ngập tứ phương.

Những người còn lại thấy thế, cũng cảm thấy Sở Cuồng Nhân không có gì hi vọng.

"Ha ha, gia hỏa này, hẳn phải chết không nghi ngờ."

Nguyên công tử nhịn không được bật cười.

Xa xa Luyện Khí Sư trong đám người, u Thần sắc mặt lộ ra cười lạnh.

"Hết thảy đều như ta sở liệu, Diệt Thế Võ Hội hoàn toàn chính xác sẽ không bỏ qua Quang Minh Chi Tử, bọn họ quả nhiên tới."

"Tuy nhiên thực lực của người này có chút ra ngoài ý định, nhưng Phượng Sát đã xuất thủ, cái kia một trận chiến này nền nay đã thắng."

"Kể từ đó, gia hỏa này trong tay thần thiết, cũng triệt để thành vô chủ chi vật, cái kia, thì phải là của ta."

u Thần âm thầm nghĩ tới, vô cùng hưng phấn.

Hắn nhìn về phía nơi xa đang chuyên tâm luyện khí u Diệp Nhược, nỉ non nói: "Lần này, ta phải tiếp tục cướp đi thuộc về ngươi vinh diệu!"

u Diệp Nhược nói đến không có không sai.

Năm đó, hắn luyện khí thất bại, chính là u Thần kiệt tác.

Thật sự là hắn cũng là một cái từ đầu đến đuôi ti tiện hỗn trướng.

Mà lần này, hắn dự định đánh giá lập lại chiêu cũ.

Ngay tại u Thần tưởng tượng lấy thời điểm, đột nhiên, ở phía xa có một luồng vô cùng cường đại quang minh khí tức hiện lên, ánh sáng màu trắng cơ hồ che đậy thiên địa.

"Loại khí tức này là..."

Phượng Sát phát giác được cái gì, ánh mắt biến đến vô cùng ngưng trọng.

Mà Sở Cuồng Nhân, cũng có chỗ phát giác.

Chỉ thấy chân trời hư không đột nhiên bộc phát ra bạch quang chói mắt, cái này quang minh trong hư không xen lẫn lưu chuyển, đúng là ngưng tụ thành một tòa màu trắng cầu nối!

Cây cầu kia, tuyên khắc lấy vô số huyền diệu hoa văn.

Lộ ra một luồng huyền ảo ý cảnh.

Cầu nối một mặt, rơi vào Vạn Binh thành phía trên, một chỗ khác, thì là liên tiếp hư không, không nhìn thấy cuối cùng, tựa hồ kết nối lấy cái gì chỗ.

Mọi người chấn kinh thời điểm.

Cầu một chỗ khác trong hư không, một bóng người từ từ đi ra.

Đây là một cái thân mặc ngân sắc chiến giáp, thân cưỡi màu trắng Thiên Mã cô gái tóc vàng, nàng khuôn mặt tuyệt mỹ nhưng vô cùng lạnh lùng, tay cầm một thanh kiếm lớn màu trắng.

Tóc vàng theo gió tung bay, tư thế hiên ngang.

Màu trắng Thiên Mã dậm chân mà ra, tiếng vó ngựa vang vọng đất trời.

Một luồng kinh khủng quang minh khí tức, như cuồng triều bao phủ, kích đãng thiên địa.

Sở Cuồng Nhân nhìn người tới, hơi ngoài ý muốn.

Mà Phượng Sát ánh mắt đã vô cùng ngưng trọng, nắm trường thương tay nổi gân xanh, tựa hồ chỉ có nắm chặt binh khí mới có thể mang đến cho hắn một tia cảm giác an toàn.

"Quang minh, Tả Thiên Vương!"

Phượng Sát từ từ đọc ra người tên.

Đối phương, chính là Quang Minh Tả Thiên Vương, Minh Phi!

"Ai dám động đến nữ thần khâm định Quang Minh Chi Tử, ta tất thẩm phán!"

Minh Phi lạnh nhạt nói.

Kinh khủng Quang Minh đại đạo ba động, bao trùm thiên địa.

Ba đại sát tinh, lại bị một mình nàng chấn nhiếp.

Chương 2120: Ba đại sát tinh rút lui, hai đại quân vương cấp tồn tại chạm mặt

Vạn Binh thành bên ngoài.

Quang Minh Tả Thiên Vương cường thế hiện thân, một thân Quang Minh đại đạo khí tức lưu chuyển ra, lập tức thì chấn nhiếp rồi tại chỗ ba đại sát tinh.

Liền mạnh nhất Phượng Sát, cũng vô cùng khẩn trương.

Những thứ này sát tinh sống thật lâu.

Đều trải qua lần trước Hồng Mông kỷ nguyên.

Lần trước Hồng Mông kỷ nguyên, không cần phải nói, kinh diễm nhất tuyệt mới tự nhiên là Lam Vương, nhưng ngoại trừ Lam Vương, cũng không ít kinh diễm nhân vật.

Quang Minh Tả Thiên Vương, liền là một cái trong số đó.

Tuy nhiên nàng hiện tại còn chưa trở thành quân vương cấp siêu thoát giả.

Nhưng tại trước kỷ nguyên bên trong, cũng không có mấy người trở thành quân vương cấp siêu thoát giả.

Tả Thiên Vương, tuyệt đối thời đại kia đứng đầu nhất một nhóm người một trong.

Tu vi hiện tại, kém cỏi nhất cũng là Đại Đạo Chí Thánh đỉnh phong.

Thậm chí có khả năng đã đi vào Đại Đạo Chí Tôn cảnh giới.

Phượng Sát ba người cùng nhau cũng không là đối thủ.

Sở Cuồng Nhân nhìn đến Tả Thiên Vương Minh Phi tới sau khi, không khỏi nội tâm khẽ buông lỏng.

Sau đó, hắn nhìn về phía Minh Phi sau lưng toà kia Quang Kiều, trong mắt lộ ra một vệt hiếu kỳ, "Đây chính là thần điện quang minh cầu sao?"

Hắn tại Quang Minh Thần Điện ở một đoạn thời gian.

Nghe nói thần điện bên trong có một tòa quang minh cầu, đây là một kiện cùng Không Gian chi đạo tương quan Hồng Mông Chí Bảo, có thể xuyên toa không gian.

Thậm chí cùng hắn Thời Không Bảo Giám một dạng làm đến xuyên thẳng qua vũ trụ.

Chỉ bất quá, muốn sử dụng vật này cần hao phí không ít tư nguyên, cho nên thần điện bình thường đều sẽ không dễ dàng vận dụng.

Không nghĩ tới, lần này vì hắn liền vật này đều lấy ra.

Nữ thần Quang Minh đối với hắn cái này Quang Minh Chi Tử thật sự là coi trọng a.

Sở Cuồng Nhân bên trong lòng không khỏi hơi xúc động.

Chính mình một bên đáp ứng Hắc Ám Ma Quân, vì đó liệu thương, có được Hắc Ám Quân Vương lệnh, một bên lại cùng Nữ thần Quang Minh liên lụy không rõ.

Xen lẫn hắc ám cùng quang minh ở giữa, cái này đem đến thật có chút khó làm.

"Các ngươi muốn tái chiến, ta có thể phụng bồi!" Minh Phi cười

Thiên Mã, đối xử lạnh nhạt đảo qua Phượng Sát ba đại sát tinh, lạnh lùng nói ra.

Ba đại sát tinh liếc nhau một cái, đều là nhìn đến lẫn nhau trong mắt thoái ý.

Bọn họ có tự mình hiểu lấy, không thắng được Minh Phi.

Tiếp tục đánh xuống, thua thiệt sẽ chỉ là bọn họ.

"Rời đi!"

Ba người quay người rời đi.

Cách đó không xa.

Nguyên công tử thấy cảnh này, vô cùng tức giận, "Đáng hận, thì kém một chút thì có thể giải quyết cái này Quang Minh Chi Tử, đáng hận a!"

"Thiếu chủ, còn nhiều thời gian, trước tiên rời đi đi."

Vân lão ở bên cạnh khuyên nói một câu.

Hai người cũng cứ vậy rời đi.

Càng xa xôi.

Mấy cái cái Ác Ma nhất tộc các tu sĩ hai mặt nhìn nhau.

"Vương cùng Giáo Hội Quang Minh, tựa hồ có dính dấp a."

"Vương dự định lôi kéo Giáo Hội Quang Minh sao?"

"Không không khả năng, Giáo Hội Quang Minh tại nói thế nào cũng là một cái quân vương cấp thế lực, vương coi trọng cũng rất bình thường."

"Nhưng bây giờ, chúng ta muốn đi cùng vương gặp mặt sao?"

"Đại công mệnh lệnh còn chưa tới, chờ một chút."

Mấy cái cái Ác Ma nhất tộc, tựa hồ mang trong lòng lo lắng.

……

"Đa tạ Tả Thiên Vương xuất thủ."

Sở Cuồng Nhân hướng Minh Phi cười nhạt một tiếng.

Đối phương chỉ là lạnh nhạt nhìn hắn một cái, nói: "Đây là nữ thần mệnh lệnh, ta chỉ là phụng mệnh làm việc, muốn tạ liền tạ nữ thần đi."

"A, Tả Thiên Vương đối với nữ thần thật sự là trung thành tuyệt đối."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Tại Quang Minh Thần Điện ở một đoạn thời gian, hắn phát hiện Quang Minh Tả Thiên Vương người này một số phẩm chất riêng, nàng lãnh khốc, võ dũng, cường đại, mỹ lệ.

Là Giáo Hội Quang Minh vô số người cảm nhận bên trong nữ Võ Thần.

Nhưng nàng cũng rất buồn tẻ.

Tựa hồ sinh mệnh, ngoại trừ nữ thần bên ngoài, không có vật gì khác nữa.

Sở Cuồng Nhân đều muốn hoài nghi, có phải hay không Nữ thần Quang Minh để cho nàng đi chết, nàng sẽ không chút do dự tự hủy đại đạo.

Tại đuổi đi ba đại sát tinh sau khi, Minh Phi cũng không có lập tức rời đi, mà chính là lưu lại, dự định lại bảo hộ Sở Cuồng Nhân một đoạn thời gian.

Đây cũng là Nữ thần Quang Minh chỉ thị.

Dù sao, nơi này là Phong Vực.

Sở Cuồng Nhân cùng Diệt Thế Võ Hội tranh chấp càng lúc càng lớn, ai ngờ Quang Minh Tả Thiên Vương chân trước rời đi, Diệt Thế Võ Hội có thể hay không lại hái lấy cái gì biện pháp đâu?

"Nữ thần nói, ngươi cùng Diệt Thế Võ Hội ân oán, nàng sẽ tìm Diệt Thế Võ Hội chi chủ điều giải, không có tin tức trước, ta sẽ coi trọng ngươi."

Minh Phi lạnh nhạt nói ra.

Sở Cuồng Nhân ngược lại là không có ý kiến gì.

Cứ như vậy, bên cạnh mình coi như thêm ra một tên cường đại bảo tiêu.

Hai người trở lại Phong Hỏa sơn đỉnh núi.

u Diệp Nhược luyện chế Hồng Mông Chí Bảo, cũng dần dần thành hình.

Cái này là một thanh toàn thân như bạch ngọc thần kiếm.

Trên thân kiếm, tuyên khắc lấy vô số huyền diệu phù văn, lạnh thấu xương vô cùng, ở trong đó còn trộn lẫn lấy một luồng làm cho người không rét mà run sát phạt chi khí.

Hiển nhiên, cái này là một thanh tuyệt thế hung binh!

"Này binh hình thức ban đầu đã thành, nhưng muốn triệt để ngưng luyện thành binh, còn phải cần một khoảng thời gian, Minh Phi, đến sau đó vậy làm phiền ngươi trông giữ."

Sở Cuồng Nhân đối Minh Phi nói ra.

Sau đó chính mình ngồi xếp bằng, ngay tại chỗ tiếp tục dung hợp ba ngàn đạo tắc.

Nhìn đối phương bức kia khoan thai tự đắc bộ dáng, Minh Phi nhịn không được cau mày lại, "Gia hỏa này thế mà còn sai sử ta."

Nàng mặc dù có bất mãn, nhưng vẫn là nắm màu trắng Thiên Mã, đứng ở một bên.

Một bên khác.

Phong Hỏa sơn ở dưới chân núi.

u Thần chờ Luyện Khí Sư tề tụ một đường, nhìn u Diệp Nhược luyện chế cái kia thanh Hồng Mông Chí Bảo cấp bậc thần kiếm dần dần thành hình, trong mắt lộ ra hỏa nhiệt.

"Chẳng lẽ hắn thật có thể luyện chế ra một kiện Hồng Mông Chí Bảo? !"

"Chậc chậc, u Diệp Nhược, quả nhiên không tầm thường a."

"Xem ra, cái này Vạn Binh thành đệ nhất đại sư luyện khí, trừ hắn ra không còn có thể là ai khác."

u Thần nghe được một số Luyện Khí Sư ngôn ngữ, sắc mặt càng ngày càng âm trầm.

Trong đầu không khỏi hiện ra từng màn chuyện cũ.

"u Thần, ngươi thanh kiếm này, còn kém chút hỏa hầu."

"Ừm, u Diệp Nhược, ngươi làm rất khá, ngâm binh ngàn lần, bên trong tạp chất đều hoàn toàn xách lấy ra ngoài, vi sư vui mừng a."

"Sư tôn, ta cây đao này như thế nào?"

Tuổi trẻ u Thần cầm lấy một cây đao tìm được sư tôn.

Nhưng sư tôn chỉ là nhìn qua, liền khẽ vuốt cằm, "Có khắc ngàn đạo phù văn, coi như không tệ, so với lần trước có tiến bộ."

Còn chưa chờ u Thần cao hứng.

u Diệp Nhược cầm một cây dao găm tiến đến để sư tôn phẩm giám, sư tôn xem hết chủy thủ, hai mắt tỏa sáng, "1500 đạo phù văn, lại xảo diệu điêu khắc ở cái này nho nhỏ chủy thủ bên trong, diệp như, ngươi thiên tư càng tại vi sư phía trên."

Bên cạnh u Thần cầm lấy đao, vô cùng không cam lòng.

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì chính mình rõ ràng cố gắng như vậy, nhưng không sánh được u Diệp Nhược?

Dựa vào cái gì sư tôn muốn càng thêm yêu chuộng đối phương?

Nhớ lại kết thúc.

u Thần nhìn Phong Hỏa sơn trên đỉnh u Diệp Nhược, ánh mắt băng lãnh, "u Diệp Nhược, ta tuyệt đối sẽ không để ngươi đè thêm đến trên đầu ta."

"Tuyệt đối! !"

......

Một chỗ u ám tinh không bên trong.

Nơi đây yên tĩnh không người, chỉ có hỗn loạn tinh không linh khí lưu chuyển.

Từng viên không người thiên thạch trôi nổi.

Mà ngay hôm nay.

Cái này u ám tinh không bên trong, đột nhiên bộc phát ra một luồng vô cùng doạ người sát ý, chỉ thấy tinh không cuối cùng, một cái khăn choàng phát ra, bên hông vác lấy một thanh loan đao nam tử tóc xám từ từ đi tới, chỗ khắp nơi, thiên thạch liên tiếp phá nát!

Phương này tinh không, lâm vào rung chuyển bên trong.

Bên kia tinh không.

Tám ngựa màu trắng Thiên Mã, lôi kéo sáng lên toàn thân trắng noãn xe ngựa bay lên không trung mà đến, một luồng vô cùng mênh mông Quang Minh đại đạo khí tức lưu chuyển mà ra.

Nguyên bản u ám yên tĩnh tinh không, nhất thời sáng như ban ngày.

Trên xe ngựa rèm bị một cái tinh tế tay ngọc nhấc lên, chỉ thấy một cái tuyệt mỹ cô gái tóc vàng tại quang minh chen chúc dưới, từ từ đi ra.

Một phương tinh không.

Hai luồng đại đạo khí tức lưu chuyển va chạm.

Một người giết hại, một người quang minh, lẫn nhau chống lại, không ai nhường ai.

Hai người này, chính là Diệt Thế Võ Hội chi chủ cùng Nữ thần Quang Minh.

Chương 2121: Tam đại cấp quân vương, câu chuyện Hồng Mông Thần Bảng, không có người nào có thể cứu được hắn

Bên trong tinh không u ám.

Nữ thần Quang Minh, Diệt Thế Võ Chủ, hai đại siêu thoát giả cấp quân vương, giằng co trên không, đại đạo Quang Minh và đại đạo Sát Lục đột nhiên va chạm vào nhau.

So với đại đạo của cảnh giới Đại Đạo.

Đại đạo cấp Quân vương, vô cùng cường đại, so với cấp bậc đại đạo, hoàn toàn là hai cảnh giới khác biệt, trong khi va chạm, đã khiến cho tinh không trực tiếp vặn vẹo!

Vô số thiên thạch bị phá nát, hóa thành bột mịn.

Nữ thần Quang Minh nhìn Diệt Thế Võ Chủ, thản nhiên nói: "Hôm nay tìm đến ngươi không phải để quyết chiến, thu hồi sát ý của ngươi đi."

Diệt Thế Võ Chủ khẽ cười một tiếng, thu liễm sát ý: "Cách lần trước chúng ta gặp mặt, có lẽ đã 336 triệu năm đúng chứ."

"Trí nhớ của ngươi, cũng rất tốt."

Nữ thần Quang Minh thản nhiên nói.

"Nói đi, tìm ta tới làm cái gì?"

"Chỉ vì một chuyện, từ bỏ việc nhằm vào Sở Cuồng Nhân."

Nghe đến đây, Diệt Thế Võ Chủ cũng không có ngoài ý muốn, trước khi đến, hắn đã đoán được là vì chuyện này: "Sở Cuồng Nhân, giết thuộc hạ của ta, đả thương con của ta, hiện tại ngươi muốn ta từ bỏ việc nhằm vào hắn, có khả năng sao?"

"Thuộc hạ của ngươi, muốn đoạt thần thiết của hắn, chết cũng là đáng đời, còn về chuyện đả thương nhi tử của ngươi... Ha, ngươi nhiều con trai như vậy, ngươi biết mình đang nói tới ai sao? Hơn nữa, tên nhóc đó cũng không chết."

"Tóm lại, việc này không có khả năng cứ bỏ qua như vậy."

Diệt Thế Võ Chủ lộ ra bộ dạng không nguyện ý dừng tay.

Nữ thần Quang Minh nghe vậy, lạnh nhạt nhìn đối phương một chút: "Vậy ngươi có chuẩn bị tốt để cá chết rách lưới, đồng quy vu tận với ta sao? !"

Lời nói vừa dứt.

Đại đạo Quang Minh bốn phía trở nên sôi trào.

Khí tức kinh khủng, khiến hư không tứ phương nổ tung, vỡ nát thành từng khúc!

Ở trong đó, còn ẩn chứa một luồng sát ý băng lãnh thấu xương.

Diệt Thế Võ Chủ thấy thế, đồng tử hơi co lại.

Hắn không nghĩ tới, Nữ thần Quang Minh sẽ làm đến mức này vì Sở Cuồng Nhân.

"Vừa rồi bảo ta thu liễm sát ý, bây giờ bản thân lại lộ ra sát ý lớn như vậy, nữ thần Quang Minh, ngươi, thất thố."

"Ngược lại là ta thất lễ."

Nữ thần Quang Minh thu liễm sát ý, thản nhiên nói: "Nhưng mà ta hi vọng ngươi hiểu rõ, vì Quang Minh Chi Tử, lời nói vừa rồi của ta, là nghiêm túc."

"Tất nhiên, nhưng dù sao hắn cũng giết một thuộc hạ của ta, còn có một thuộc hạ bị hắn đánh trọng thương, đại đạo gần như bị sụp đổ, cũng coi như bị phế đi, ta cũng không thể coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra." Diệt Thế Võ Chủ nói ra.

"Nói đi, điều kiện của ngươi."

"Ta muốn... Quang Minh Tả Thiên Vương!"

Ánh mắt Diệt Thế Võ Chủ như điện, nhìn về phía nữ thần Quang Minh.

Quang Minh Tả Thiên Vương, thuộc hạ đắc lực được nữ thần Quang Minh tín nhiệm nhất, đồng thời cũng là tồn tại có chiến lực gần với nữ thần Quang Minh bên trong Giáo Hội Quang Minh.

Nếu có được một tên thuộc hạ như thế, thực lực của Diệt Thế Võ Hội sẽ tăng mạnh.

Đến lúc đó, cho dù mười đại sát tinh hao tổn một nửa cũng không tính là gì.

Một Tả Thiên Vương, sánh được với hơn phân nửa thập sát tinh.

Sau khi nữ thần Quang Minh nghe được lời này của hắn, quay người trở về xe ngựa, lạnh nhạt không nói, chuyện này khiến Diệt Thế Võ Chủ không khỏi sửng sốt một chút.

"Nữ thần Quang Minh, không nói tiếp sao?"

"Ngươi không hề có thành ý, có gì có thể nói? Muốn Minh Phi, ha, không bằng ngươi và ta khai chiến đi." Nữ thần Quang Minh lạnh nhạt nói.

Diệt Thế Võ Chủ cau mày lại: "Vậy ngươi có thể xuất ra cái gì?"

"Ta sẽ không xuất ra bất cứ thứ gì cả, hôm nay hẹn ngươi đến đây, cũng chỉ để cho thấy một chút thái độ của ta, để ngươi biết tiếp tục nhằm vào Quang Minh Chi Tử sẽ có hậu quả thế nào."

"Ý của ngươi là... Ngươi đến đây để cảnh cáo ta sao?"

Giọng điệu của Diệt Thế Võ Chủ dần dần trở nên băng lãnh.

"Phải thì như thế nào?"

"Nữ thần Quang Minh, ngươi cũng quá làm càn đi."

"Làm càn thì như thế nào?"

Nữ thần Quang Minh một bước cũng không nhường.

Nhưng lúc này.

Bên trong tinh không, ngàn vạn cấm chế nổi lên.

Chỉ thấy một bóng người ở trong cấm chế đi ra, đây là một bóng mờ, cũng không phải là chân thân, nhưng chỉ với hư ảnh, đã dấy lên một luồng uy áp to lớn.

Nữ thần Quang Minh, Diệt Thế Võ Chủ nhìn lại, ánh mắt ngưng trọng.

"Là ngươi, Trận Vương."

Người tới, đúng là chủ nhân của Thiên Trận Thần Cung, Trận Vương.

Đồng thời, cũng là số ít các nhân vật phong vương bên trong kỷ nguyên Hồng Mông trước.

"Nữ thần, Võ Chủ, hai vị đều là nhân vật quân vương cổ lão, không cần vì một tiểu bối tuổi trẻ mà làm to chuyện chứ?"

Trận Vương từ tốn nói.

Sự xuất hiện của hắn, khiến cho nữ thần Quang Minh cau mày lại.

"Sao ngươi lại ở đây?"

"Vì thấy hai bị đấu tranh như vậy, nên cố ý tới đây làm một người hoà giải mà thôi." Trận Vương cười nhạt nói.

"Việc này, có gì liên quan gì đến ngươi?"

"Ta có hứng thú đối với truyền thừa của Lam Vương trên người Sở Cuồng Nhân."

Trận Vương thản nhiên nói.

Một câu, biểu lộ ý đồ đến.

Hắn, đúng là đứng chung một chỗ với Diệt Thế Võ Chủ, muốn nhằm vào Sở Cuồng Nhân.

"Ha, kỷ nguyên Hồng Mông trước, ngươi nhiều lần thua ở trong tay Lam Vương, bây giờ lại vì truyền thừa của Lam Vương mà đến, thật sự là nực cười."

"Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, nếu ta thu hoạch được truyền thừa của Lam Vương, liền có thể tiến hành nhằm vào pháp môn tu hành của nàng, tìm cơ hội đánh bại nàng."

Trận Vương không hề che giấu ý đồ mà mình đến.

Nữ thần Quang Minh lâm vào trầm ngâm.

Nếu như chỉ có một Diệt Thế Võ Chủ còn tốt.

Với thực lực của nàng, cũng không đáng để sợ.

Nhưng bây giờ, lại thêm một Trận Vương, đối phương mới phong vương trong kỷ nguyên Hồng Mông trước, hắn tư lịch ở bên trong một đám quân vương cũng không cao.

Nhưng nói thế nào cũng là một vị tồn tại quân vương, không thể khinh thường.

"Nữ thần Quang Minh, không cần lo lắng, ta biết phân lượng của Quang Minh Chi Tử ở trong lòng ngươi, nếu ta và Võ Chủ cưỡng ép nhằm vào đối phương, đến lúc đó, sợ là ngươi sẽ phải không tiếc cá chết rách lưới, cho nên, chỗ này của ta có một phương án."

"Nói."

"Không lâu nữa, Thần Bảng Hồng Mông sẽ hiện thế, nếu Sở Cuồng Nhân có thể nằm trong mười người đứng đầu trong bảng danh sách, truyền thừa của Lam Vương kia, ta liền từ bỏ, cũng sẽ không lại nhằm vào hắn." Trận Vương thản nhiên nói.

Võ Chủ suy tư một hồi: "Ta cũng giống vậy."

Hắn không muốn thật sự cá chết rách lưới với nữ thần Quang Minh.

Hiện tại, Trận Vương đưa cho hắn một bậc thang.

Hắn cũng nguyện ý xuống.

"Mười vị trí đầu của Thần Bảng Hồng Mông, há lại dễ dàng?"

Nữ thần Quang Minh cười lạnh một tiếng.

"Thế nào, nữ thần không có có lòng tin đối với Quang Minh Chi Tử sao?"

"Có thể đối kháng với Mạt Nhật Chi Ám, chỉ có Quang Minh Chi Tử, năng lực của hắn há lại tầm thường, vụ cá cược này, ta tiếp."

Nữ thần Quang Minh nói xong, đi vào xe ngựa.

Tám ngựa Thiên Mã kêu một tiếng, lôi kéo xe ngựa đạp không rời đi.

Hiện trường, chỉ còn lại có Võ Chủ và Trận Vương.

"Mạt Nhật Chi Ám... Hừ, truyền thuyết không biết thực hư, cũng chỉ có nữ thần Quang Minh nắm chặt truyền thuyết này không thả, cho dù thật sự có Mạt Nhật Chi Ám, muốn nhấn chìm chư thiên, có thể nói là si tâm vọng tưởng." Võ Chủ hừ lạnh nói.

Hắn sống đã đủ lâu.

Sự thăm dò đối với chư thiên, rõ ràng hơn so với những người khác.

Chư thiên này, thật sự không hề đơn giản.

Cho dù là siêu thoát giả quân vương giống hắn, cũng không thể muốn làm gì thì làm.

"Trận Vương, ngươi cảm thấy Quang Minh Chi Tử kia, có thể nằm trong mười vị trí đầu trên Thần Bảng Hồng Mông sao?" Võ Chủ từ tốn nói.

"Cho dù là Lam Vương lúc trước, thời điểm Thần bảng hiện thế, nàng cũng chỉ là một trong một trăm người đứng đầu trong bảng thiên tư mà thôi." Trận Vương nói ra.

"Bảng thiên tư, là Sở Cuồng Nhân dạng này yêu nghiệt dễ dàng nhất phía trên một tờ danh sách, nhưng muốn danh liệt mười vị trí đầu, si nhân nằm mơ!"

Võ Chủ cười lạnh nói.

Yêu nghiệt, dị số trong chư thiên vũ trụ, tề tụ tại Hồng Mông đại thế giới.

Số lượng rất nhiều, nhiều vô số kể.

Thậm chí có một ít yêu nghiệt dị số ẩn nấp, đến bây giờ vẫn chưa hiện thế.

Muốn trổ hết tài năng ở bên trong nhiều người như vậy, sao có thể đơn giản?

Hắn thấy, vụ cá cược này, hắn thắng chắc.

"Nữ thần Quang Minh, Sở Cuồng Nhân này, ta đã định, cho dù là ai cũng không cứu được hắn!"

Chương 2122: Trấn hỏa trụ, u Thần điên cuồng, chỉ thiếu chút nữa

Vạn Binh thành, phía trên Phong Hỏa sơn.

u Diệp Nhược toàn tâm toàn ý luyện chế Chí Bảo Hồng Mông.

Lúc này, đã chuẩn bị kết thúc.

Chí bảo dần dần thành hình.

Đây là một thanh cổ kiếm toàn thân như bạch ngọc, phía trên có khắc phù văn huyền diệu, còn có một đạo Hồng Mông Linh Khí huyền diệu quấn quanh trong đó.

Tuy còn chưa hoàn toàn thành hình.

Nhưng khí tức lộ ra từ trong đó, đã để cho mọi người cảm thấy chấn kinh.

"Xem ra, u Diệp Nhược thật sự có biện pháp luyện chế ra một món Chí Bảo Hồng Mông, lần này, danh hiệu Luyện Khí Sư mạnh nhất Vạn Binh thành thật sự phải đổi người."

"Chậc, u Diệp Nhược, là muốn quật khởi một lần nữa."

"Thú vị..."

Đông đảo Luyện Khí Sư đều không mắt chớp nhìn tình cảnh này.

Mà bản thân u Diệp Nhược cũng vô cùng hưng phấn.

"Quá tốt rồi."

"Phương án ta đã định, quả nhiên không hề sai."

Ngay cả Minh Phi bên cạnh cũng không khỏi ghé mắt nhìn.

"Có thể luyện chế ra một món Chí Bảo Hồng Mông, quả thật là không hề tầm thường, Sở Cuồng Nhân, vận khí của ngươi không kém, có thể tìm ra loại đại sư luyện khí này."

"Vận khí của ta, luôn luôn không tệ."

Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra.

Phát giác được thần binh sắp thành, hắn cũng đi ra từ trong trạng thái bế quan.

"Lại thối luyện một lần, liền coi như đại công cáo thành!"

u Diệp Nhược hưng phấn nói.

Tay hắn kết pháp quyết, liền muốn dẫn động phong hỏa bên trong Phong Hỏa sơn.

Nhưng ngay lúc này.

Không biết tại sao phong hỏa bên trong Phong hỏa sơn lại khó có thể bị dẫn động, dường như bị một luồng sức mạnh nào đó hạn chế lại.

"Cái đó là..."

u Diệp Nhược nhìn về phía chân núi Phong Hỏa sơn.

Chỉ thấy ở dưới đáy, vô số cấm chế khắc sâu ở trên vách của miệng núi lửa, phong hỏa này, bị cấm chế ảnh hưởng, lại khó có thể bị điều động!

Không chỉ có như thế.

Ở bên trong dung nham kia, còn có một cột sắt đen nhánh nổi lên.

Phía trên có khắc phù văn, vô cùng huyền ảo.

"Đây là trấn hỏa trụ! !" u Diệp Nhược giật nảy cả mình: "Tại sao bên trong Phong Hỏa sơn có thể có loại vật này, người nào đặt nó ở đây?"

Mọi người cũng ào ào đã nhận ra dị thường.

Tiên thức lưu chuyển, tiến đến xem xét.

Khi bọn họ nhìn thấy trấn hỏa trụ kia, đều vô cùng phẫn nộ.

"Hỗn trướng, người nào thả trấn hỏa trụ ở phía dưới!"

"Trấn hỏa trụ, chuyên dùng để trấn áp mồi lửa trong thiên hạ, người nào thất đức như vậy, vậy mà lại đặt vật này ở phía dưới? !"

Phải biết rằng.

Phong Hỏa sơn này chính là của quý của Vạn Binh thành.

Vô số Luyện Khí Sư, dựa vào phong hỏa để luyện khí.

Nếu như phong hỏa này bị trấn áp, bọn họ làm sao bây giờ?

"Đẳng cấp của trấn hỏa trụ không thấp, có thể luyện chế vật này, toàn bộ Vạn Binh thành cũng không có mấy người, mà có thể thần không biết quỷ không hay đặt nó vào nơi này cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, chỉ có mấy Luyện Khí Sư ở trên đỉnh núi."

"Rốt cuộc là ai?"

"Chờ một chút, chẳng lẽ là..."

Có người đoán được cái gì đó.

Trấn hỏa trụ này, trước đó vẫn luôn không được khởi động, cho nên mọi người cũng đều không hề phát hiện, nhưng bây giờ, lại đột nhiên được khởi động? !

Vì cái gì?

Rất có thể là vì ngăn cản u Diệp Nhược luyện chế ra Chí Bảo Hồng Mông.

Mà người nào có khả năng làm ra loại chuyện này nhất?

"Là u Thần!"

Sắc mặt u Diệp Nhược âm trầm nói.

Các Luyện Khí Sư còn lại cũng ào ào bắt đầu tìm u Thần, lại phát hiện, đối phương đã sớm không biết tung tích, việc này càng xác nhận phỏng đoán trong lòng mọi người.

"u Diệp Nhược luyện chế Chí Bảo Hồng Mông, chuyện lớn như vậy, làm sao hắn có thể không ở đây được, hắn nhất định là chạy đi nơi nào đó thao túng trấn hỏa trụ."

"Không nghĩ tới, u Thần này lại thật sự ti tiện như thế!"

"Vậy mà lại lén lút đặt trấn hỏa trụ bên trong Phong Hỏa sơn, hắn muốn làm gì? ! Muốn thao túng mệnh mạch của Vạn Binh thành sao!"

"Dã tâm của hắn thật lớn."

Đông đảo Luyện Khí Sư, tức giận đến cùng cực.

Nhưng bây giờ, tức giận nhất, nóng nảy nhất chính là u Diệp Nhược, mắt thấy Chí Bảo Hồng Mông sắp thành, chỉ còn thiếu phong hỏa để rèn luyện.

Nhưng phong hỏa lại bị u Thần trấn áp.

Chẳng lẽ lần này, hắn vẫn phải thất bại sao? !

u Diệp Nhược, vô cùng không cam lòng!

"Hừ, không phải chỉ là một trấn hỏa trụ sao? Đáng là gì!"

Lúc này, Minh Phi hừ lạnh một tiếng.

Chỉ thấy nàng đưa tay ra, ngưng tụ đại đạo Quang Minh, hóa thành một trường mâu màu trắng, vèo một cái, bị ném về phía trấn hỏa trụ bên trong Phong Hỏa sơn.

Trường mâu phá không, đánh nát cấm chế dày đặc.

Cuối cùng, rơi vào phía trên trấn hỏa trụ kia.

Một tiếng đùng vang lên.

Phong hỏa xao động, không ngừng phun ra nuốt vào, nhiệt độ nóng rực bức người.

Trấn hỏa trụ kia xuất hiện từng đạo từng đạo vết rách sau khi nhận lấy một kích này.

u Diệp Nhược ở một bên nhìn thấy vậy, không khỏi âm thầm líu lưỡi.

Phải biết rằng, trấn hỏa trụ này chính là Chí Bảo Hỗn Độn cực phẩm, muốn phá hư một món chí bảo như vậy, sao có thể là chuyện dễ dàng?

Nhưng Minh Phi, lại có thể khiến nó nhận lấy thương tổn như thế chỉ trong một chiêu.

Sức mạnh này quá cường đại.

"Há, vẫn rất kiên cố."

Minh Phi lạnh nhạt nói ra, trong mắt lộ ra một tia ngoài ý muốn.

Sau đó nàng từ từ đưa tay.

Một luồng sức mạnh quang minh càng thêm bá đạo phun trào ra.

Bên trong Vạn Binh thành.

Bên trong một gian phòng phủ đầy cấm chế.

u Thần đang cách không thao túng trấn hỏa trụ đột nhiên phun ra một ngụm máu, sắc mặt có chút chấn kinh: "Không hổ là Quang Minh Tả Thiên Vương, thật mạnh!"

Hắn biết, trấn hỏa trụ khẳng định sống không qua lần công kích sau.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ tàn nhẫn.

"Đã như vậy, vậy liền cùng nhau chết hết đi!"

Chỉ thấy tay hắn kết thành pháp quyết.

Trấn hỏa trụ ở phía xa cũng theo đó mà điên cuồng rung động, bắt đầu chuyển động.

"Ha, đây là..."

Minh Phi còn chưa xuất thủ, trấn hỏa trụ liền bộc phát ra một luồng uy năng vô cùng mênh mông, sau đó liền nổ thành vô số mảnh vỡ.

Toàn bộ Phong Hỏa sơn, trở nên kịch liệt rung chuyển.

Biên độ chấn động của nó cũng trực tiếp lan ra toàn bộ Vạn Binh thành!

"Không tốt, gia hỏa này để trấn hỏa trụ tự bạo, sức mạnh nó sinh ra sẽ trùng kích địa mạch của Vạn Binh thành, những phong hỏa này muốn bạo phát!"

Sắc mặt u Diệp Nhược đại biến.

Hắn vừa dứt lời.

Một lượng lớn phong hỏa, trong các địa mạch còn lại, đổ xuống.

Toàn bộ Vạn Binh thành, bị phong hỏa bao trùm.

Không ít Luyện Khí Sư đúng là trực tiếp bị thiêu thành tro tàn!

Vạn Binh thành, dường như hóa thành luyện ngục nóng rực!

"u Thần, ngươi cái tên điên này!"

"Vì ngăn cản u Diệp Nhược, vậy mà ngươi lại làm ra loại chuyện này!"

"Hỗn trướng, gia hỏa táng tận lương tâm này, căn bản không xứng làm Luyện Khí Sư, uổng cho ta trước kia còn tôn kính hắn như vậy."

Mọi người lòng đầy căm phẫn.

Trước kia tôn kính sùng bái u Thần đến cỡ nào.

Hiện tại lại phỉ nhổ đến cỡ đó.

Nhưng ở trong một góc khác, u Thần căn bản không quan tâm những chuyện này, hắn nhìn địa mạch bị phá hư, trên mặt lộ ra nụ cười khoái ý.

"u Diệp Nhược, địa mạch đã hủy, phong hỏa mất hết, ta muốn nhìn xem ngươi làm sao để luyện chế Chí Bảo Hồng Mông này!" u Thần cười lạnh nói.

Phía trên Phong Hỏa sơn.

Nhìn dung nham trong núi nhanh chóng trở nên lạnh băng và phong hỏa bị tiêu tán, cả người u Diệp Nhược co quắp ngồi dưới đất, mặt xám như tro.

"Xong rồi, không thể luyện thành."

"Một bước, còn kém một bước cuối cùng thôi!"

Đầu tiên, u Diệp Nhược uể oải, sau đó vô cùng phẫn nộ, hai mắt đỏ thẫm: "u Thần, tên hỗn trướng nhà ngươi, ta muốn giết ngươi!

!"

Hắn biết, đối phương nhất định là nắm chuẩn thời gian mới thúc giục trấn hỏa trụ.

Lần trước, lúc hắn luyện chế Chí Bảo Hồng Mông, cũng chỉ thiếu chút nữa, liền bị phá hư, mà lần này, cũng chỉ thiếu chút nữa.

Tình cảnh tương tự, khiến cho hắn càng thêm không cam lòng.

Hiện tại hắn hận không thể dùng ngàn đao bầm thây, ăn sống nuốt tươi u Thần!

"Đáng tiếc."

Minh Phi nhìn Chí Bảo Hồng Mông trôi nổi ở giữa không trung, chỉ thiếu một chút nữa đã có thể hoàn thành, không khỏi có chút tiếc hận.

Nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, chí bảo này, là đối phương một đường nhìn nó đi đến bước này, nhất định đối phương sẽ rất uể oải.

Chương 2123: Cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp, hành động điên cuồng, thiên lôi ngâm khí

Địa mạch bị hủy, phong hỏa tiêu tán.

Chí Bảo Hồng Mông chỉ thiếu chút nữa, đã thất bại trong gang tấc.

Vô số Luyện Khí Sư thấy cảnh này, đều vô cùng tiếc hận.

"Haizz, không thể tận mắt nhìn thấy một món Chí Bảo Hồng Mông hiện thế."

"Đúng vậy, thật là đáng tiếc."

"u Thần này thật không phải kẻ gì tốt."

"Hừ, gia hỏa này không xứng ở lại Vạn Binh thành."

"Nếu để ta nhìn thấy hắn, gặp một lần đánh một lần."

Nhóm Luyện Khí Sư nghị luận ầm ĩ.

Hành động hủy diệt địa mạch của u Thần, quả thực là khiến mọi người nổi giận.

Minh Phi nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Nàng vốn cho rằng đối phương sẽ bởi vì chí bảo thất bại trong gang tấc mà cảm thấy uể oải nản chí, nhưng lại thấy, Sở Cuồng Nhân vô cùng bình tĩnh.

Đối phương nhìn chí bảo chỉ thiếu chút nữa liền thối luyện thành hình, dường như rơi vào bên trong trầm tư, chuyện này khiến Minh Phi không khỏi có chút hiếu kỳ.

"Ngươi đang suy nghĩ gì?"

"Nhìn xem có biện pháp gì để bù đắp."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe đến đây, Minh Phi sửng sốt một chút, lập tức lắc đầu: "Ngươi cũng không phải là đại sư luyện khí, có thể có biện pháp bù đắp gì chứ."

"Luyện khí..."

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, hai mắt tỏa sáng.

Luyện khí?

Hắn nghĩ tới một bản cấm thuật luyện khí mình nhìn thấy trước đó.

Thiên Lôi Thối Khí Thuật!

"Phong hỏa đã mất, phải nhanh chóng tìm ra vật ngâm khí mới, nếu không Chí Bảo Hồng Mông này, sẽ thật sự không cứu được."

"Nhưng ở bên trong Vạn Binh thành này còn có đồ vật gì vượt qua phong hỏa chứ?"

Phong hỏa đi qua địa mạch, hấp thụ toàn bộ sát phạt chi khí của đại vực, ngưng luyện mà thành, là vật ngâm khí đứng đầu nhất trên đời này.

Có thể vượt qia phong hỏa, bên trong Vạn Binh thành, căn bản không có.

Nhưng, bên trong Vạn Binh thành không có.

Sở Cuồng Nhân hắn, có!

"Thiên lôi!"

"Ta sẽ dùng thiên lôi thối luyện binh khí này!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, từ từ đi về phía Chí Bảo Hồng Mông kia.

Nghe được lời này của hắn, Minh Phi hơi nghi hoặc một chút.

Đi đâu tìm thiên lôi?

Mà đồng tử của u Diệp Nhược thì lại co rụt lại, đoán ra ý nghĩ của Sở Cuồng Nhân, không khỏi muốn ngăn cản: "Sở đạo hữu, đây chẳng qua chỉ là một lý luận..."

"Lý luận cuối cùng cũng phải trở thành thực tiễn, vậy để ta tới làm người đầu tiên thực hiện đi." Sắc mặt Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nắm chặt Chí Bảo Hồng Mông kia.

"Nhưng ngươi muốn đi đâu tìm thiên lôi?"

"Thiên lôi, đã tới!"

Đùng! !

Lời nói vừa dứt, chỉ thấy tóc trắng phơ của Sở Cuồng Nhân hóa thành tóc đen.

Khí tức đại đạo Quang Minh thu liễm, sức mạnh ba ngàn đạo tắc gào thét, giống như ngàn vạn hành tinh, lơ lửng ở quanh người hắn, lập tức không ngừng dung hợp.

Một luồng sức mạnh Hỗn Nguyên mạnh mẽ tuyệt luân, ùn ùn kéo đến.

Ngay trong nháy mắt sức mạnh Hỗn Nguyên này hiện thế.

Linh khí bốn phía bắt đầu trở nên nóng nảy, một luồng khí tức kinh khủng vô biên bắt đầu ngưng tụ trên đầu Sở Cuồng Nhân, hình thành mây đen đen nhánh.

Trong mây đen, uy áp đổ xuống như thác nước.

Mọi người đột nhiên cảm nhận được một luồng áp lực vô biên.

"Chuyện này, đây là Hỗn Nguyên kiếp!"

"Người nào độ Hỗn Nguyên kiếp?"

"Là Quang Minh Chi Tử."

"Chờ một chút, không phải Quang Minh Chi Tử ở cảnh giới Đại Đạo sao? Tại sao lại cần độ Hỗn Nguyên kiếp, chẳng lẽ, chẳng lẽ hắn ngay cả Hỗn Nguyên cũng không phải sao?"

"Điều đó không có khả năng! Không phải đại đạo, vậy hắn lấy đâu ra chiến lực chém giết nhiều tồn tại cảnh giới Đại Đạo như vậy, điều đó không có khả năng."

Tất cả mọi người mơ hồ.

Ngay cả Minh phi cũng không khỏi có chút hoảng hốt.

Nàng nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân một chút: "Quả nhiên như nữ thần nói, quả nhiên trên người người này cất giấu rất nhiều bí mật."

Đùng, đùng, đùng...

Bên trên bầu trời, vạn dặm mây đen phun trào, hóa thành một vòng xoáy khổng lồ.

Nhưng trong nháy mắt.

Ở trung tâm của mây đen kia, một đạo ánh sáng lưu chuyển ra.

Giống như một thùng thuốc màu màu sắc rực rỡ rơi vào trong nước, màu sắc rực rỡ phủ lên, trong chốc lát, mây đen đen nhánh đột nhiên trở nên màu sắc rực rỡ.

Nhìn kỹ, trong đám màu sắc rực rỡ, có tổng cộng chín loại.

"Cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp? !"

Đồng tử của Minh Phi hơi hơi co rụt lại, có chút chấn kinh.

Hỗn Nguyên kiếp, có mạnh có yếu, phần lớn mọi người chỉ độ Hỗn Nguyên kiếp bình thường, nhưng một số dị số nghịch thiên độ Hỗn Nguyên kiếp lại cực kỳ kinh khủng.

Tỉ như Minh Phi.

Trước đó nàng độ chính là Hỗn Nguyên kiếp ba màu.

Nhưng cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp này, vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

"Cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp, đây gần như là thiên kiếp trong truyền thuyết, gần với Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp chí cao vô thượng kia."

"Bên trong kỷ nguyên trước, Lam Vương độ kiếp cũng không có động tĩnh lớn như vậy."

Minh Phi ở một bên nói ra, nhắc nhở Sở Cuồng Nhân nguy hiểm của Hỗn Nguyên kiếp này.

Mà Sở Cuồng Nhân sớm có dự đoán: "Càng mạnh, càng tốt!"

"Tự mình cẩn thận."

Minh Phi nói ra, sau đó nhanh chóng thối lui với u Diệp Nhược.

Chuyện độ kiếp, người ngoài khó có thể nhúng tay.

Cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp, trùng trùng điệp điệp.

Động tĩnh của nó, không chỉ chấn động toàn bộ Vạn Binh thành, ngay cả một số tồn tại đỉnh phong của Hồng Mông trên đại thế giới, cũng có phát hiện.

Bọn họ ào ào tìm đến, ánh mắt đầy sự ngạc nhiên.

"Cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp, truyền thuyết lại là thật."

"Chậc chậc, loại kiếp này, vẫn là lần đầu tiên ta nhìn thấy."

"Thống ngự ba ngàn đạo, trở thành Hỗn Nguyên, loại cảnh giới Hỗn Nguyên này, cực kỳ đáng sợ, có thể dẫn tới cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp, cũng chẳng có gì lạ."

"Đúng thế..."

Bên trong cảnh tượng vạn chúng chú mục.

Bên trong cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp, một tia chớp ầm ầm đánh xuống!

Đây là một đạo lôi đình màu sắc rực rỡ giống như cự mãng, ẩn chứa diệt thế chi uy không ai bì nổi, chỉ là tia chớp thứ nhất, đã khiến người ta run sợ.

Sở Cuồng Nhân lại không trốn không né, ánh mắt ngưng trọng, khí huyết trong cơ thể tuôn ra lên, cứ thế mà dùng thân thể chống đỡ lôi kiếp này.

Đùng! !

Trong chốc lát, sức mạnh lôi kiếp điên cuồng phá hư thân thể của hắn, nhưng hắn lại không thèm để ý chút nào, dẫn đạo lôi kiếp này vào bên trong Chí Bảo Hồng Mông.

Được thiên lôi thối luyện, chí bảo này nhanh chóng tản ra hào quang càng thêm chói mắt, một luồng dao động năng lực cường đại từ trên mũi kiếm bắn ra.

Nơi xa.

u Thần thấy cảnh này, đồng tử đột nhiên co rụt lại, không thể tin được.

"Đây là Thiên Lôi Thối Khí Pháp! !"

Hắn và u Diệp Nhược là đồng môn, tất nhiên cũng biết được pháp môn này.

Nhưng hắn thấy, pháp môn này cơ bản chính là ý nghĩ hão huyền.

Căn bản không có khả năng thực hiện.

Nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân lại thực hiện thiên lôi ngâm khí ở trước mặt hắn!

Mà còn dùng để luyện chế Chí Bảo Hồng Mông!

"Cái tên điên này, hắn điên rồi, hắn làm sao dám chứ!"

Bản thân u Thần chỉ suy nghĩ một chút về tính nguy hiểm của thiên lôi ngâm khí đã cảm thấy hãi hùng khiếp vía, không nghĩ tới, trên đời này thực sự có người dám làm như thế!

Tuy các Luyện Khí Sư còn lại không biết cấm thuật thiên lôi ngâm khí này.

Nhưng nhìn hành động của Sở Cuồng Nhân cũng có thể đoán ra một hai.

"Gia hỏa này, quá điên cuồng đi!"

"Dùng thiên lôi ngâm khí, không biết nên nói là kỳ tư diệu tưởng, hay là ý nghĩ hão huyền, để xem hắn có thể làm được hay không."

"Làm sao có thể, chỉ sợ là hắn sẽ thân tử đạo tiêu."

"Đúng vậy, đây chính là cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp đó."

Minh Phi ở phía xa cũng không nhịn được mà cau mày lại: "Gia hỏa này, đối mặt với cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp, mà còn dám phân tâm làm loại chuyện này sao? !"

Tuy giọng điệu mang theo bất mãn.

Nhưng trong lòng, cũng có chút lo lắng.

"Tiểu Ái, Chí Bảo Hồng Mông này đã thối luyện đến mức nào rồi."

Sở Cuồng Nhân lấy ra một nắm lớn chí bảo chữa thương ăn vào, nhanh chóng khôi phục thương thế, đồng thời hỏi thăm Tiểu Ái.

"Độ hoàn thành của Chí Bảo Hồng Mông 90%, dự tính thêm hai đạo thiên lôi như thế nữa, vật này sẽ có thể đại công cáo thành."

Tiểu Ái bình tĩnh phân tích nói.

"Rất tốt!" Sở Cuồng Nhân gật gật đầu.

Đùng! !

Bên trong cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp, lại có một tia chớp ầm ầm đánh xuống.

Sở Cuồng Nhân vẫn không lùi như cũ, lấy thân làm trung gian, dẫn đạo thiên lôi ngâm khí!

"Độ hoàn thành của Chí Bảo Hồng Mông, 97%."

"Chỉ còn một đạo cuối cùng là có thể hoàn thành."

Sắc mặt Sở Cuồng Nhân đã có chút trắng bệch.

Cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp này, quả thật là không thể so sánh với tầm thường.

Lúc này, bên trong Hỗn Nguyên kiếp, một lượng lớn sức mạnh thiên lôi phun trào, dần dần ngưng tụ thành một trường mâu màu sắc rực rỡ, một luồng dao động năng lượng doạ người khuếch tán.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng.

Một tia chớp này, cho hắn một loại cảm giác uy hiếp cực mạnh.

"Mới đạo thứ ba, mà đã chơi đến ác như vậy sao?"

Chương 2124: Chí Bảo Hồng Mông thành, phát huy hiệu quả của Hỗn Nguyên kiếp

đến mức cao nhất

Trên bầu trời của Vạn Binh thành, cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp giáng xuống.

Sở Cuồng Nhân lấy thân làm vật trung gian, dẫn thiên lôi ngâm khí, thối luyện chí bảo trong tay!

Bây giờ, đã đến đạo thiên lôi thứ ba!

Đạo thiên lôi thứ ba này, chính là một trường mâu màu sắc rực rỡ.

Khí tức vô cùng bá đạo từ trong đó lưu chuyển ra, dù là Sở Cuồng Nhân cũng cảm nhận được một trận uy hiếp, ánh mắt không khỏi ngưng trọng.

Đùng! !

Trường mâu màu sắc rực rỡ phá không mà ra, ẩn chứa sức mạnh lôi đình vô biên!

Khí huyết quanh người Sở Cuồng Nhân phun trào, bành trướng như nước thủy triều.

Một kích này, rơi ở trên người hắn.

Sức mạnh lôi đình cuồng bạo trực tiếp khiến hắn da tróc thịt bong, một lượng lớn máu tươi bắn tung toé ra, nhưng Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, không hề lui bước!

Thiên Lôi Thối Khí Pháp bị hắn thúc giục đến cực hạn.

Từng đạo từng đạo lôi đình, từ trong thân thể của hắn truyền vào chí bảo trong tay.

Quang hoa của chí bảo, càng ngày càng tươi sáng chói mắt.

"Chín mươi tám phần trăm."

Giọng nói của Tiểu Ái vang lên.

Phân tích độ hoàn thành của Chí Bảo Hồng Mông này.

Nhưng thân thể của Sở Cuồng Nhân, cũng đã vỡ tan thành từng khúc, không ngừng chảy máu.

Ngay cả đạo bên trong cơ thể, cũng nhận lấy va chạm nghiêm trọng.

Ngay tại thời khắc nguy cơ này, trong mắt trái của hắn, một đạo ánh sáng màu tím quỷ quyệt lưu chuyển, một luồng sức mạnh Ác Ma, che lại thân thể của hắn.

"99%."

Khoảng cách Hồng Mông Chí Bảo thành công, chỉ kém một chút!

Sở Cuồng Nhân kiên trì, thiên lôi cuồn cuộn không dứt, được rót vào trong đó.

"100%."

Trong nháy mắt đó.

Chí Bảo Hồng Mông trong tay Sở Cuồng Nhân trở nên chấn động.

Hàng tỉ quang hoa lấy nó làm trung tâm khuếch tán ra, phiến thiên địa này, bị quang hoa này bao phủ, tất cả mọi người cảm nhận được một luồng uy áp mạnh mẽ.

Tất cả Luyện Khí Sư không khỏi trừng lớn hai mắt.

"Thành công, hắn thật sự thành công! !"

"Lấy bản thân làm vật trung gian, dẫn sức mạnh thiên lôi ngâm khí, loại chuyện này vậy mà cũng có thể làm được, gia hỏa này, đúng là vô cùng điên rồ!"

"Thật mạnh!"

"Cách luyện chế Chí Bảo Hồng Mông như thế, là lần đầu tiên ta nhìn thấy."

Mọi người vô cùng cảm khái, kinh thán.

Trong đám người, mặt mũi u Thần tràn đầy rung động: "Vậy mà thật sự thành công, Thiên Lôi Thối Khí Thuật, không chỉ là lý luận, là thật sự có thể thành công! !"

Trên mặt u Diệp Nhược cũng tràn đầy vui vẻ.

"Thành công, thật sự thành công, Sở đạo hữu thật sự là quá lợi hại, vậy mà thật sự hoàn thành thiên lôi thối thể."

Từ khi Thiên Lôi Thối Khí Thuật này được nghiên cứu ra, vẫn bị sư môn của bọn họ liệt vào cấm thuật, từ xưa tới nay, chưa từng có ai dám làm thử.

Sở Cuồng Nhân, là người thứ nhất.

Hắn xác nhận lý luận này có thể thực hiện!

Chuyện này đối với sư môn của bọn họ, rất quan trọng.

Đương nhiên, hắn cũng biết, tuy lý luận có thể thành thực tiễn, nhưng trên thế giới này, kẻ cả gan làm loạn giống như Sở Cuồng Nhân, lại không có mấy người.

Có năng lực lại cả gan làm loạn như hắn, đã ít lại càng ít.

Phía dưới Cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp.

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Chí Bảo Hồng Mông, trong nháy mắt khi bảo vật này hoàn thành, nhanh chóng sinh ra một luồng liên hệ như có như không với hắn.

Đây là sự huyền ảo của Thiên Lôi Thối Khí Thuật, sau khi tự mình làm vật trung gian, dẫn thiên lôi thối luyện binh khí, liên hệ với chủ nhân sẽ càng thêm mật thiết.

Nhưng ở trong mắt Sở Cuồng Nhân, còn chưa chánh thức thành công.

"Côn Ngô, ra!"

Sở Cuồng Nhân quát nhẹ một tiếng.

Chỉ thấy Côn Ngô Kiếm từ trong cơ thể hắn bay ra.

Thân kiếm như bạch ngọc, tự nghiền nát, một đạo kiếm ảnh hư huyễn, nhanh chóng bay vào bên trong Chí Bảo Hồng Mông vừa mới luyện chế thành công.

Chuyện này khiến rất nhiều Luyện Khí Sư vì thế mà kinh ngạc.

"Kiếm linh nhập khí."

"Trên người hắn, còn có một kiếm linh? !"

"Nhưng mà kiếm linh này, có thể thành công nắm giữ Chí Bảo Hồng Mông này sao?"

"Chậc chậc, tự mình đánh nát thân thể, không thành công, tiện thành nhân, kiếm linh này cũng rất kiên nghị quả cảm, rất xứng với chut nhân."

Mọi người cảm khái nói ra.

Hành động cử chỉ của chủ nhân, điên cuồng đến cùng cực.

Kiếm linh này, cũng không kém hơn chút nào.

Sở Cuồng Nhân nhìn Côn Ngô Kiếm linh tiến vào Chí Bảo Hồng Mông, cả hai dần dần dung hợp, khẽ gật đầu: "Tiếp đó, liền xem chính ngươi."

Côn Ngô theo hắn nhiều năm.

Sớm đã không còn là kiếm linh yếu đuối năm đó.

Nhưng mà có thể thành công tương dung với Chí Bảo Hồng Mông hay không, vẫn không thể biết được.

Sau đó, hắn để chí bảo ở một bên.

Ánh mắt như điện, nhìn về phía cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp trên bầu trời.

Đạo thiên lôi thứ tư, đã dần dần ấp ủ mà thành.

Sức mạnh này, còn cường đại hơn so với trước đó, chỉ phán đoán dựa trên khí tức, Sở Cuồng Nhân cảm thấy nó đã đạt đến độ có thể giết chết cảnh giới Đại Đạo tầm thường.

Nói đây là Hỗn Nguyên kiếp, có lẽ sẽ không có mấy người tin tưởng.

Trên đời này, có Hỗn Nguyên kiếp kinh khủng như thế sao?

Đạo thiên lôi thứ tư, điên cuồng đánh xuống.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, ba ngàn đạo tắc trong cơ thể đã dần dần dung hợp thành một luồng sức mạnh Hỗn Nguyên ẩn chứa ở trong lòng bàn tay, ầm ầm đánh ra.

Ầm! !

Hai luồng sức mạnh điên cuồng trùng kích.

Sở Cuồng Nhân lùi lại mấy bước, sức mạnh lôi đình còn sót lại tiến vào trong cơ thể hắn.

Đang tiến hành phá hư xương cốt huyết nhục của hắn.

Sức mạnh Hỗn Nguyên trong cơ thể hắn lưu chuyển, trấn áp nó xuống.

"Không cần lại dùng cơ thể làm vật trung gian, thối luyện chí bảo, ta sợ gì Hỗn Nguyên kiếp nho nhỏ này? !" Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, hăng hái.

Sức mạnh Hỗn Nguyên giống như thủy triều, điên cuồng đập vào hư không.

Tiên huy trên người hắn tươi sáng, quang hoa lưu chuyển.

Làm cho người ta hoa mắt thần mê.

Không ít người thấy vậy, tâm thần đều bị thu hút.

Đùng!

Đạo Hỗn Nguyên kiếp thứ năm, đạo thứ, liên tục đánh xuống!

"Tam Thiên Đại Thế!"

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, sức mạnh Hỗn Nguyên bạo phát.

Sức mạnh Hỗn Nguyên có ba ngàn loại đạo đan xen lưu chuyển.

Giống như ba ngàn thế giới tập trung ở một chỗ, uy lực cực kỳ đáng sợ.

Chỉ trong một kích, đạo lôi đình thứ năm, thứ sáu bị phá nát.

Một số sức mạnh lôi đình tiêu tán ra, đánh thẳng vào Sở Cuồng Nhân, nhưng không có ảnh hưởng gì đối với hắn, nhưng đột nhiên, dường như hắn nghĩ tới điều gì đó, thu liễm sức mạnh Hỗn Nguyên, đúng là tùy ý để sức mạnh thiên lôi tiến vào cơ thể.

Tình cảnh này, khiến cho mọi người vô cùng hoảng hốt.

"Hắn đã không cần lại thối luyện thần binh, vì sao còn muốn để sức mạnh thiên lôi bực này tiến vào trong cơ thể chứ? Hắn muốn làm gì?"

"Hắn lại muốn làm cái quỷ gì vậy?"

Mọi người không hiểu.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, vận chuyển Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân.

Sau khi thối luyện chí bảo xong, hắn còn muốn dùng sức mạnh lôi kiếp để thối luyện cơ thể!

"Lam Vương từng cho ta một đám tư nguyên để tu hành Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân, vừa lúc có thể thừa cơ hội này, giúp sức mạnh thân thể tăng lên trên diện rộng!"

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Trong lòng, lại có ý nghĩ.

Hắn muốn phát huy toàn bộ tác dụng của Hỗn Nguyên kiếp này!

Chỉ thấy hắn lấy ra bảo vật thối thể mà Lam Vương đưa cho, hút từng cái vào trong cơ thể, nếu như tu hành từng bước, muốn hấp thu hết những bảo vật thối thể này, cũng phải tốn ít nhất mấy trăm mấy ngàn năm.

Đây là hắn, nếu là những người khác, thì cần thời gian dài hơn.

Nhưng mà bây giờ không giống vậy.

Sở Cuồng Nhân muốn nhờ sức mạnh của cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp để kích thích thân thể của hắn nhanh chóng hấp thu hết những vật thối thể này, giúp Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân đại thành!

Đùng! !

Đạo Hỗn Nguyên kiếp thứ bảy đánh xuống.

Sở Cuồng Nhân không hề lui bước, dùng thân thể gánh lấy lôi kiếp.

Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân, điên cuồng vận chuyển.

Tất cả đều như hắn dự liệu, dưới sự vận hành của lôi kiếp, nhục thể của hắn nhận lấy kích thích trước nay chưa từng có, nhanh chóng hấp thu luyện hóa bảo vật để thối luyện thể.

Ngay cả sức mạnh lôi kiếp cũng bị hắn hấp thu.

Tình cảnh này, hết sức kinh người, một số tồn tại cổ lão, dường như nghĩ tới điều gì đó, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

"Hấp thu sức mạnh Hỗn Nguyên kiếp, quả nhiên hắn đã nhận được truyền thừa của Lam Vương!"

"Bên trong kỷ nguyên trước, Lam Vương cũng am hiểu sức mạnh thân thể, làm cho người ta nói chuyện say sưa, nàng cũng từng hấp thu sức mạnh Hỗn Nguyên kiếp rất nhiều lần."

"Gia hỏa này, sẽ là Lam Vương thứ hai sao?"

Chương 2125: Vượt qua cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp, còn chưa kết thúc, lần độ kiếp thứ hai

Cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp hoành không, uy thế bàng bạc, trấn thiên áp địa!

Sở Cuồng Nhân ở dưới Hỗn Nguyên kiếp, cơ thể tiếp nhận lôi kiếp oanh kích, dùng để thối thể, kích thích thân thể nhanh chóng hấp thu.

Tu sĩ khác vô cùng sợ hãi đối với Hỗn Nguyên kiếp.

Người bình thường thì xem nó như sài lang mãnh thú.

Nhưng Hỗn Nguyên kiếp này đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, chỉ là một loại công cụ tu hành.

Khi thiên lôi không ngừng đánh xuống.

Thân thể của Sở Cuồng Nhân cũng đang không ngừng tăng lên.

Đã sớm đột phá Hỗn Nguyên đệ nhị kiếp.

Đệ tam kiếp, đệ tứ kiếp, đệ ngũ kiếp, đệ lục kiếp...

Thân thể của Sở Cuồng Nhân đang điên cuồng tăng lên.

Sức mạnh ba ngàn đạo tắc cũng dần dần thông hiểu đạo lí, sức mạnh Hỗn Nguyên hoàn chỉnh dần dần thành hình, nhưng hắn nhìn Hỗn Nguyên kiếp, lại lộ ra nghi hoặc.

Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân của hắn hết sức kỳ lạ.

Mỗi lần đột phá một kiếp, đều sẽ dẫn tới một lần Hỗn Nguyên kiếp.

Nhưng bây giờ, hắn đã tu hành đến đệ bát kiếp, khoảng cách đến Hỗn Nguyên kiếp đại thành chỉ có một bước, nhưng vì sao lại không thấy Hỗn Nguyên kiếp mới đến đây?

Chẳng lẽ nói, cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp này quá cường đại đến mức Hỗn Nguyên kiếp dành cho thân thể của hắn không cách nào xuất hiện, tới cũng không có ích lợi này?

Còn có thể thế này sao?

Sở Cuồng Nhân cũng không có nghĩ nhiều như vậy, mặc cho Hỗn Nguyên kiếp tiếp tục đánh xuống.

Đùng! !

Cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp, một đạo kiếp lôi sau cùng giáng xuống.

Đây là một con Lôi Long màu sắc rực rỡ, giương nanh múa vuốt, chỉ rít lên một tiếng cũng đã chấn động thiên sơn vạn nhạc, khiến vô số sinh linh trở nên run rẩy.

Một luồng khí tức tiêu tán ra, liền có thể trấn áp cường giả đại đạo.

Thứ này, cực kỳ đáng sợ!

Ngay cả Minh Phi ở phía xa thấy vậy cũng có chút ngoài ý muốn: "Sức mạnh của một kích này đã vượt qua tám đạo lôi kiếp trước đó cộng lại, cho dù là ta đối mặt với đạo lôi kiếp này, ít nhất cũng phải vận dụng hai phần sức mạnh mới chống đỡ được."

Phải biết rằng, tu vi của nàng đến gần Đại Đạo Chí Tôn vô hạn.

Phương diện chiến lực, còn cường đại hơn so với Đại Đạo Chí Tôn tầm thường, ngay cả nàng cũng phải vận dụng hai phần sức mạnh, có thể thấy được một đạo lôi kiếp sau cùng này kinh khủng đến cỡ nào.

Cho dù là Đại Đạo Chí Thánh, có lẽ cũng rất khó ngăn lại.

"Đây là Hỗn Nguyên kiếp?"

"Ông trời ơi, có Hỗn Nguyên kiếp của người nào đáng sợ đến mức này chứ."

"Đúng vậy, quá biến thái."

"Cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp, không hổ là tồn tại trong truyền thuyết."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Ánh mắt mọi người đều rơi trên người bộ bạch y ở trong thiên địa kia.

Từ xưa đến nay, trong chư thiên, có thể vượt qua cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp ít càng thêm ít, có thể đếm được trên đầu ngón tay, bọn họ muốn nhìn xem đối phương có thể sáng tạo kỳ tích hay không!

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, thần sắc lạnh nhạt.

Đối mặt với Lôi Long màu sắc rực rỡ không có gì sánh kịp, mí mắt cũng không nháy mắt một chút.

"Tới đi!"

Hắn đứng chắp tay, tiên huy tươi sáng lưu chuyển.

"Gầm! !"

Giống như đang đáp lại sự khiêu khích của Sở Cuồng Nhân, Lôi Long màu sắc rực rỡ kia nổi giận gầm lên một tiếng, thần uy bá đạo, che lấp thiên địa nghiền ép xuống.

Lôi Long còn chưa đáp xuống, thần uy đã rung chuyển vạn linh.

Thời điểm mọi người ở đây đều bị nó chấn nhiếp.

Lôi Long, đáp xuống!

Linh khí trùng thiên bao phủ, lôi đình màu sắc rực rỡ bay múa đầy trời.

Lôi Long kinh khủng, khóa chặt Sở Cuồng Nhân!

"Ta chỉ còn cách một kiếp cuối cùng của Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân một chút nữa mà thôi, vậy thì dùng sức mạnh của ngươi, đến đột phá thân thể đại đạo của ta đi! !"

Sở Cuồng Nhân thét dài một tiếng.

Khí huyết quanh người bành trướng, hóa thành khói báo động cuồn cuộn, cả người, dường như hóa thành một vòng xoáy màu đỏ ngòm, bộc phát ra một luồng lực hút kinh người.

Hắn không lùi không tránh, mặc cho Lôi Long đụng vào bên trong vòng xoáy huyết sắc.

Âm thanh nổ lớn kinh thiên không ngừng vang lên.

Chỉ thấy lôi long và vòng xoáy khí huyết quấn lấy nhau.

Uy thế doạ người phá nát hư không, rung động gầm trời.

Nhưng lại thấy, Lôi Long màu sắc rực rỡ không ngừng bị hấp thu, luyện hóa bởi vòng xoáy khí huyết, hóa thành năng lượng lôi đình thuần túy nhất, tràn vào trong cơ thể của Sở Cuồng Nhân.

Bảo vật thối thể trong cơ thể hắn được năng lượng lôi đình này thôi hóa, cũng giúp cho thân thể của hắn hoàn toàn hấp thu.

Hỗn Nguyên đệ cửu kiếp, đại công cáo thành!

Đùng! !

Mọi người chỉ thấy, trong cơ thể Sở Cuồng Nhân bạo phát ra một luồng khí huyết càng thêm mênh mông, hoàn toàn bao trùm Lôi Long màu sắc rực rỡ bị hấp thu hơn phân nửa kia.

Sau đó bị hắn hút một mạch vào trong cơ thể!

Tình cảnh này, khiến cho mọi người nhìn mà hãi hùng khiếp vía.

"Vậy mà hắn vượt qua được cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp? !"

"Thật sự là không thể tưởng tượng được."

"Thật sự là quá mạnh."

Mọi người lắc đầu, không khỏi cảm khái.

Loại phương thức độ kiếp này, là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

Ngay cả những đang tồn tại cổ lão bí mật quan sát, cũng không khỏi liên tục kinh thán, có chút bị thủ đoạn của Sở Cuồng Nhân hù dọa.

Hoặc là nói, Sở Cuồng Nhân khiến cho bọn họ nhớ tới một người ở kỷ nguyên trước.

"Người có được truyền thừa của Lam Vương, quả nhiên không hề tầm thường."

"Hắn sẽ là Lam Vương thứ hai sao?"

"Pháp môn tu hành này của Lam Vương, thực sự không thể tưởng tượng."

Trong hư không.

Trận Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo một tia nhiệt huyết: "Chỉ cầnlấy được truyền thừa của Lam Vương, ta liền có thể nhằm vào pháp môn tu hành của nàng, thiết kế ra trận pháp khắc chế nàng, Lam Vương, ngươi chờ đó cho ta, ta sẽ không chịu thua đâu."

Một số tồn tại ở kỷ nguyên trước, đều bị Lam Vương áp chế đến sít sao.

Nếu có thể, bọn họ đều muốn vượt qua Lam Vương, đánh bại đối phương.

Trận Vương, chính là một kẻ trong số đó.

Mà bây giờ, dường như hắn đã tìm được biện pháp.

Truyền thừa của Lam Vương trên người Sở Cuồng Nhân, chính là thứu rất quan trọng!

Nơi nào đó bên trong tinh không.

Một đôi con ngươi thâm thúy như sao mở ra.

Lập tức, một tiếng cười khẽ quanh quẩn tinh không: "Sư tôn thành công đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên, còn tu luyện Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân đến đại thành, chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà đạt tới loại tình trạng này, thiên tư của sư tôn, hơn xa ta."

Ngay tại thời điểm Lam Vương vô cùng tôn sùng Sở Cuồng Nhân.

Đột nhiên, dường như nàng phát hiện cái gì đó.

"Không đúng, Hỗn Nguyên kiếp... Còn chưa kết thúc!"

Không chỉ có nàng.

Một số quân vương cổ lão khác cũng cảm giác được cái gì đó.

"Loại khí tức này... Không thể nào."

"Ông trời của ta, loại Hỗn Nguyên kiếp này, vậy mà cũng tới? !"

Bên trong Vạn Binh thành.

Mọi người nhìn bóng người bạch y đứng lơ lửng trên không kia, trong mắt ẩn ẩn toát ra vẻ kính sợ.

"Hắn thật sự thành công vượt qua cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp."

"Đúng vậy, thật làm cho người ta kinh ngạc."

Phải biết rằng, cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp, loại Hỗn Nguyên kiếp trong truyền thuyết này, có biết bao nhiêu người, cả một cũng chưa từng gặp qua.

Nhưng bọn họ, lại thấy được một tồn tại truyền kỳ thành công vượt qua loại Hỗn Nguyên kiếp này, dường như bọn họ nhìn thấy một ngôi sao mới trong tương lai đang từ từ bay lên.

"Chỉ cần người này không chết giữa đường, hắn rất có thể sẽ là Lam Vương kế tiếp, loại nhân vật này, chỉ có thể giao hảo không được kết thù."

"Lần này xong rồi, thời điểm hắn vừa tới Vạn Binh thành, chúng ta xa lánh hắn như vậy, hắn sẽ không ghi hận trong lòng chứ?"

"Không phải là không thể, đều do vậy trên u Thần đáng chết kia."

"Vẫn nên nghĩ biện pháp bù đắp cho việc này đi."

"Chờ một chút, có chút không đúng."

Ngay tại thời điểm chúng Luyện Khí Sư nghĩ làm sao để giao hảo với Sở Cuồng Nhân, đền bù vết nứt quan hệ trước đó, có người phát hiện cái gì đó, kinh hô một tiếng: "Vì sao hắn đã vượt qua chín đạo thiên lôi, mà Hỗn Nguyên kiếp này, còn chưa biến mất?"

Lời vừa nói ra, mọi người cũng chú ý tới điểm này, ào ào hoảng hốt.

Sao lại thế này?

Ánh mắt Minh Phi dần dần trở nên ngưng trọng hơn: "Gia hỏa này, đã nghịch thiên đến loại tình trạng này, lại dẫn tới loại Hỗn Nguyên kiếp này sao? Hơn nữa còn là... Lần độ kiếp thứ hai! !"

Trên bầu trời, Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, sắc mặt ngưng lại, nhìn lấy Hỗn Nguyên kiếp không hề tán đi, nỉ non nói: "Lần Hỗn Nguyên kiếp thứ hai, thật đúng là biết chơi mà."

Chương 2126: Cộng dồn lại thành Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp, sức mạnh đứng đầu vạn kiếp

Trên bầu trời của Vạn Binh thành.

Cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp lớn như vậy cũng không bởi vì Sở Cuồng Nhân thành công vượt qua chín đạo lôi kiếp mà tiêu tán, ngược lại, nó xoay quanh ở giữa không trung, trong đó có một luồng khí tức vô cùng kinh khủng đang nổi lên.

Tất cả mọi người choáng váng.

Vượt qua cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp vẫn chưa hết? !

Đây là Hỗn Nguyên kiếp gì vậy?

Ông! !

Một trận khí tức từ bên trong Hỗn Nguyên tuôn ra.

Luồng khí tức này, vô cùng cuồn cuộn, giống như người thống trị chí cao vô thượng!

Một chút màu tím, lưu chuyển ra từ bên trong Hỗn Nguyên kiếp.

Ngay sau đó, toàn bộ Hỗn Nguyên kiếp hóa thành màu tím, từng đạo từng đạo Hồng Mông Linh Khí quấn quanh trong đó, mộng huyễn, lộng lẫy, nhưng lại làm người ta sợ hãi.

"Cái này, đây là Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp! !"

Có người nhận ra Hỗn Nguyên kiếp này, mặt mũi tràn đầy rung động.

Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp.

Đây là thiên kiếp còn kinh khủng hơn so với cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp, còn là thứ đứng đầu vạn kiếp, từ xưa đến nay, đều chưa từng xuất hiện mấy lần.

Sau cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp.

Sở Cuồng Nhân, lại độ Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp! !

Loại chuyện này, khiến cho mọi người đều cảm thấy không thể tưởng tượng.

Cho dù là những cường giả quân vương cổ lão kia, cũng vô cùng ngoài ý muốn.

"Lần độ kiếp thứ hai, mà còn là độ dạng đại kiếp như cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp, Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp, rốt cuộc là người này làm bằng cách nào?"

"Thiên tư của hắn, thật sự kinh khủng đến loại trình độ này sao?"

Chúng quân vương cổ lão vô cùng hiếu kỳ đối với Sở Cuồng Nhân.

Mà Trận Vương, Diệt Thế Võ Chủ thấy cảnh này, lại nhịn không được mà cau mày lại, hồi tưởng lại hiệp ước của mình và nữ thần Quang Minh.

"Nếu như người này thành công độ kiếp, tương lai Thần Bảng

Hồng Mông mở ra, hắn có lẽ, thật sựu có thể nằm trong mười vị trí đầu..."

"Đến lúc đó muốn trái ước, thì cũng sẽ khó khăn."

Nơi nào đó trong tinh không.

Hai con mắt như sao của Lam Vương, nhìn qua Sở Cuồng Nhân trên Hồng Mông đại thế giới, trong mắt giống như có vô số đại đạo ảo diệu đang lưu chuyển.

Nàng lộ ra một tia giật mình: "Thì ra là thế..."

Bên trong Vạn Binh thành.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng nhìn Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp, trong mắt cũng toát ra một tia giật mình: "Ta liền nói Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân của ta đã đột phá đến đệ cửu kiếp, tại sao còn không có Hỗn Nguyên kiếp mới đến, thì ra là vì cộng dồn lại, hơn nữa, còn là cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp cộng dồn vào nhau..."

Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân, mỗi lần tăng lên một kiếp.

Thì phải độ một lần Hỗn Nguyên kiếp.

Mà khi hắn từ đệ nhất kiếp liên tiếp đột phá đến đệ cửu kiếp, theo đạo lý mà nói, thì hắn cần độ tám lần Hỗn Nguyên kiếp, nhưng bởi vì hắn đột phá quá nhanh

Nên tám lần Hỗn Nguyên kiếp này, mới cộng dồn vào nhau.

Hơn nữa, còn vào lúc hắn độ xong cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp, rồi trực tiếp sáng tạo ra Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp kinh khủng nhất chư thiên này!

Sau khi phát giác được điểm này, Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ cười một tiếng.

Lần này có tính là tự mình chuốc lấy cực khổ hay không?

Nếu như hắn đột phá Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân chậm hơn một thời gian, dù cho đến lúc đó có tám lần Hỗn Nguyên kiếp cùng nhau đánh xuống, cũng sẽ không hình thành Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp.

Nhưng việc đã đến nước này, Sở Cuồng Nhân cũng sẽ không khiếp đảm hối hận.

Ngược lại, hắn có chút nóng lòng muốn thử.

"Tới đi, ta cũng muốn nhìn xem, vạn kiếp đứng đầu chấn vạn cổ, chư thiên hiếm thấy này, rốt cuộc có dạng năng lực gì! !"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Hắn đứng chắp tay, hăng hái, bạch y bay múa.

Mà dường như Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp là phát giác được tâm tư của Sở Cuồng Nhân, một đạo lôi đình màu tím, nổ lớn một tiếng, trực tiếp đánh xuống.

Một kích này, vô cùng cường đại.

Kinh khủng hơn so với đạo thiên lôi thứ nhất của cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp mấy lần.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, mặc cho thiên lôi đánh trúng.

Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân phát động.

Một lượng lớn sức mạnh lôi đình bị hắn hấp thu luyện hóa.

Lấy sức mạnh thân thể bây giờ của hắn, đạo thiên lôi thứ nhất của Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp này, đúng là không tạo được bất cứ thương tổn gì cho hắn.

Tình cảnh này, khiến cho mọi người hết sức kinh ngạc.

"Dựa vào bộ thân thể này, hắn đã có thể đánh nổ phần lớn Hỗn Nguyên."

"Đâu chỉ vậy, đoán chừng đại đạo tầm thường cũng không chống được mấy chiêu."

Nhục thân chi cực, vô cùng hiếm thấy trong chư thiên.

Mà nhục thân chi cực mạnh mẽ giống Sở Cuồng Nhân, Lam Vương, càng vô cùng hiếm có, trong một trăm vũ trụ cũng không nhất định có thể xuất hiện một người.

Tuy bây giờ sức mạnh thân thể của Sở Cuồng Nhân đã vô cùng cường đại.

Nhưng hắn nhìn Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp, vẫn không dám khinh thường như cũ.

Bởi vì hắn biết.

Đây chỉ là đạo thứ nhất thiên lôi mà thôi.

Đằng sau còn có tám đạo!

Hơn nữa, sẽ chỉ đạo sau mạnh hơn đạo trước!

Đùng!

Không ngoài dự liệu của Sở Cuồng Nhân, đạo thiên lôi thứ hai đánh xuống, uy lực của nó mạnh hơn đạo thứ nhất gấp bội, đại đạo tầm thường đều không nhất định có thể kháng cự nổi.

Sở Cuồng Nhân dùng thân thể để kháng cứ, đã khiến thân thể cảm thấy tê mỏi.

Ngay sau đó, là đạo thứ ba, đạo thứ tư.

Thẳng đến thời điểm đạo thứ năm giáng xuống, thân thể của Sở Cuồng Nhân đã không có cách nào hoàn toàn hấp thu sức mạnh thiên lôi, nếu cưỡng ép hấp thu, chỉ sẽ tạo thành phản phệ.

Lần này còn kinh khủng hơn so với đạo thiên lôi cuối cùng của cửu sắc Hỗn Nguyên kiếp.

"Huyết Khí Thần Cương, thăng long!"

Sở Cuồng Nhân thúc giục thần thông của khí huyết.

Trong nháy mắt, chỉ thấy khí huyết mãnh liệt tuôn ra, hóa thành một con Thần Long huyết sắc dữ tợn bá đạo, giương nanh múa vuốt đâm vào.

Đùng! !

Thần Long huyết sắc và đạo thứ năm thiên lôi va chạm.

Hư không trực tiếp nổ tung, từng đạo từng đạo vết rách lan tràn ra.

Nhưng ngay sau đó, đạo thiên lôi thứ sáu đánh xuống!

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, khí huyết phun trào, thúc giục uy lực của Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân đến cực hạn: "Huyết Khí Thần Cương, Thiên Nhận Trảm! !"

Khí huyết ngưng tụ thành một thanh thiên đao khổng lồ, ngang nhiên chém ra!

Thần uy bá đạo, xé rách hư không.

Thiên đao và thiên lôi.

Quang hoa huyết sắc và lôi quang màu tím va chạm, ngàn tỉ dặm chân trời bị nhuộm thành một mảnh đỏ tía, mộng huyễn mà mỹ lệ.

Còn chưa chờ Sở Cuồng Nhân nghỉ một hơi.

Đạo thiên lôi thứ bảy, đã đánh xuống!

Một kích này, Sở Cuồng Nhân cảm thấy nếu mình chỉ dựa vào thần thông của thân thể thì sẽ rất khó ngăn cản, ánh mắt ngưng trọng, sức mạnh Hỗn Nguyên trong cơ thể mãnh liệt xông ra.

Ba ngàn đạo tắc dung hòa thành sức mạnh Hỗn Nguyên, vô cùng kinh khủng.

"Tam Thiên Đại Thế!"

Sức mạnh Hỗn Nguyên bạo phát, diễn hóa ra vạn thiên đạo tắc.

Giống như nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, trực tiếp hóa thành 3000 thế giới, va chạm với đạo kiếp lôi thứ bảy.

Một mảng lớn hư không, như chiếc gương vỡ vụn.

Từng mảnh từng mảnh mảnh vỡ không gian vẩy ra, phiêu tán trên không trung.

Chiếu rọi ra vô số đạo tắc.

Một màn mỹ lệ trước mắt, khiến người ta hoa mắt.

Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp, vô cùng kinh khủng.

Đạo thiên lôi thứ bảy và Tam Thiên Đại Thế va chạm, uy lực tuôn ra trùng trùng điệp điệp, bao phủ ra, Sở Cuồng Nhân đứng mũi chịu sào.

Nếu là những người khác, cho dù là Đại Đạo Chí Thần đối mặt với trùng kích này.

Nói thế nào cũng sẽ bị trọng thương.

Nhưng khí huyết quanh người Sở Cuồng Nhân hiển hóa, ngưng tụ thành giáp.

Tuy bị một số thương thế, nhưng vẫn miễn cưỡng đỡ được trùng kích.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không có bất kỳ cảm giác buông lỏng nào.

Bởi vì đạo thiên lôi thứ tám, đã ấp ủ ra!

Đạo thiên lôi này, giống như một lôi cầu màu tím to lớn, đứng lơ lửng giữa không trung, uy áp vô biên vô tận, điên cuồng khuếch tán ra.

Sở Cuồng Nhân không dám khinh thường.

Ánh mắt ngưng trọng, trong mắt trái, màu tím lưu chuyển, sức mạnh Ác Ma gào thét xông ra, kéo theo sức mạnh Hỗn Nguyên, phóng lên tận trời!

Thời khắc này, Sở Cuồng Nhân giống như tồn tại cực đoan, tà ác nhất trên đời này.

Tóc đen bay phấp phới, ác khí vờn quanh.

Đùng!

Đạo thiên lôi thứ tám, trùng trùng điệp điệp nghiền ép xuống.

Giống như sao băng, xẹt qua chân trời, chỗ nó đến, hư không sụp đổ!

"Tam Thiên Đại Thế!"

Sức mạnh Ác Ma và sức mạnh Hỗn Nguyên của Sở Cuồng Nhân cùng nhau bạo phát!

Hai luồng sức mạnh giao dung đồng tiến, va chạm với thiên lôi, thiên địa rung chuyển, hư không sụp đổ, trùng kích vô biên giống như thủy triều khuếch tán ra.

Cả tòa Vạn Binh thành, vô số kiến trúc liên tục sụp đổ, bị phá nát.

Chương 2127: Đạo thiên lôi thứ chín, cự nhân màu tím, một kiếm sơ tâm

Thiên lôi màu tím và sức mạnh Hỗn Nguyên va chạm, hình thành sức mạnh trùng kích giống như thủy triều, toàn bộ Vạn Binh thành, điên cuồng chấn động.

Từng tòa kiến trúc, liên tục sụp đổ.

Năng lượng trùng kích này, vô cùng kinh khủng.

Mọi người nuốt một ngụm nước bọt, chấn động không gì sánh nổi.

Mà ở trong bụi mù vô biên, chỉ thấy một bóng người, đứng lơ lửng trên không.

Chính là, Sở Cuồng Nhân.

"Hắn thành công ngăn lại đạo thiên lôi thứ tám."

Có người kinh hô một tiếng.

"Nhưng hắn... Bị thương!"

Có người phát hiện, tuy Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, nhưng trên người, lại bị đạo thiên lôi thứ tám phá hư, toàn thân trên dưới, máu thịt be bét.

Nhìn qua, tựa như lúc nào cũng có khả năng ngã xuống.

"Chủ nhân, sức mạnh thiên lôi đang không ngừng ăn mòn nhục thể của ngươi, tuy có Thân Thể Bất Tử, nhưng muốn hoàn toàn khôi phục, cũng cần không ít thời gian."

Giọng nói của Tiểu Ái vang lên.

Nghe đến đây, Sở Cuồng Nhân gật gật đầu.

Nhìn bản thân chật vật, hắn không khỏi khẽ cười một tiếng: "Thật lâu không có cảm nhận được loại cảm giác bị buộc đến tuyệt cảnh này."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp này, tới cực kỳ đột nhiên.

Đánh hắn trở tay không kịp, hắn không có một chút thời gian để chuẩn bị, có thể ngăn lại tám đạo thiên lôi phía trước, đã là vô cùng không dễ dàng.

Một đạo thiên lôi cuối cùng này...

Có chút khó khăn!

Ngay cả bản thân Sở Cuồng Nhân cũng cho là như vậy.

Chớ đừng nói chi là những người khác.

"Sức mạnh của một đạo thiên lôi cuối cùng, tất nhiên không thể coi thường, với trạng thái thế này của Sở Cuồng Nhân, muốn ngăn lại... Rất khó."

"Đúng vậy, có thể làm đến bước này, đã là cực kỳ không dễ."

"Nhưng, cũng dừng ở đây thôi."

"Có thể dẫn tới Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp này, đã đủ để hắn kiêu ngạo rồi."

Bên trong Thần Điện Quang Minh, nữ thần Quang Minh nhìn Sở Cuồng Nhân đang chuẩn bị đối mặt với một đạo thiên lôi cuối cùng, trong mắt lộ ra lo lắng thật sâu.

"Một đạo thiên lôi cuối cùng, ngươi nhất định phải ngăn được!"

Quang Minh Chi Tử, là hi vọng để kháng cự Mạt Nhật Chi Ám.

Đối với chuyện này, nàng luôn tin tưởng không nghi ngờ.

Hiện tại.

Mạt Nhật Chi Ám còn chưa hiện thế, làm sao Quang Minh Chi Tử có thể ngã xuống?

Bên trong tinh không.

Hai con mắt Lam Vương khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

"Một đạo thiên lôi cuối cùng, nếu như sư tôn không chặn được, vậy ta nhất định phải tự mình xuất thủ." Lam Vương nỉ non nói.

Nơi nào đó trong hư không.

Trận Vương nhìn Sở Cuồng Nhân đang đối mặt với một đạo thiên lôi cuối cùng, sắc mặt có chút xoắn xuýt, nếu như Sở Cuồng Nhân không chặn được, vậy thì truyền thừa của Lam Vương sẽ tan thành mây khói, nếu Sở Cuồng Nhân có thể đỡ, với thiên tư của hắn, tương lai sợ sẽ thành họa lớn.

Chuyện này khiến hắn, có chút xoắn xuýt.

Xem xét lại Diệt Thế Võ Chủ, thì hắn không có xoắn xuýt gì cả.

Cừu oán giữa Sở Cuồng Nhân và Diệt Thế Võ Hội của hắn đã không nhỏ.

Hiện tại, hắn ước gì đối phương chết đi.

Tồn tại các phương, đều mong mỏi và trông mong.

Chờ đợi một đạo Hỗn Nguyên kiếp cuối cùng đánh xuống, chứng kiến kết quả.

Mà bên trong Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp, một đạo thiên lôi cuối cùng, cũng dần dần ngưng tụ thành, so với những đạo thiên lôi trước đó, một đạo thiên lôi cuối cùng này hết sức kỳ lạ.

Nó không phải một đạo.

Mà chính là ngàn vạn đạo thiên lôi ngưng tụ, hóa thành một cự nhân màu tím, khuôn mặt của người khổng lồ này lại mơ hồ không rõ.

Dường như trong đó, có thể cảm nhận được một luồng uy nghiêm vô cùng kinh khủng.

Dường như cự nhân này, chính là chúa tể chí cao vô thượng chấp chưởng sinh tử của vạn linh trong thiên địa, làm cho người ta không tự chủ được mà sinh ra một tia thần phục.

Mọi người nhìn cự nhân kia, đồng tử không khỏi co rụt lại, chấn động không gì sánh nổi.

"Cự nhân này, có lai lịch ra sao? Khí tức này, quá kinh khủng."

"Vì sao Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp lại diễn hóa thành bộ dáng này?"

"Là trùng hợp? Hay là nói, cự nhân này là tồn tại trong một góc nào đó của chư thiên, là người chấp chưởng thiên kiếp trong chư thiên này? ?"

"Làm sao có thể, đây hẳn là trùng hợp..."

Mọi người hết sức tò mò đối với lai lịch của cự nhân này.

Ngay cả một số tồn tại quân vương, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cự nhân này, dường như trong đó, bọn họ tiếp xúc với một đại bí mật kinh thiên!

Nhưng cho dù bọn họ có thôi diễn như thế nào, cũng không thu hoạch được gì.

Lúc này.

Cự nhân màu tím này nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, hai tròng mắt lạnh như băng, dường như chiếu rọi ra chư thiên vũ trụ, lộ ra một luồng uy nghiêm vô tận.

Từ bên trong cặp mắt kia, Sở Cuồng Nhân cảm nhận được một tia... Miệt thị!

Một sự miệt thị xem vạn linh trong chư thiên là kiến hôi.

Giờ khắc này.

Sở Cuồng Nhân cũng không biết sự phẫn nộ của mình đến từ đâu, ánh mắt trở nên vô cùng băng lãnh, trên người mơ hồ lộ ra một luồng khí tức cổ lão thâm thúy.

Khí tức này, khiến hai mắt cự nhân màu tím ngưng trọng.

Hình như có chút ngoài ý muốn.

Ông! !

Lúc này.

Cách đó không xa truyền đến một luồng sức mạnh chấn động mạnh mẽ, chỉ thấy thanh thần kiếm Hồng Mông toàn thân như ngọc chiếu rọi ra hàng tỉ tiên huy! !

Uy thế của Chí Bảo Hồng Mông, bao trùm thiên địa!

"Côn Ngô! !"

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng.

Nhất thời, thân kiếm Côn Ngô run lên, nghe được chủ nhân triệu hoán, bóng người hóa thành một đạo lưu quang, trong nháy mắt đã bay đến trong tay Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân mơn trớn thân kiếm Côn Ngô.

"Ngươi quả nhiên không khiến ta thất vọng."

Bây giờ, Côn Ngô Kiếm linh đã hoàn toàn tương dung với Chí Bảo Hồng Mông này.

Đây là Côn Ngô Kiếm hoàn toàn mới!

"Hôm nay, chúng ta hãy liên thủ, chặt đứt Hỗn Nguyên kiếp này đi!"

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Côn Ngô, kiếm áp ào ào, liên miên bất tuyệt.

Nhìn cự nhân màu tím, ánh mắt của hắn băng lãnh trước nay chưa từng có, tuy một thân máu me đầm đìa, nhưng ngạo cốt ngông cuồng vẫn không thay đổi như cũ!

Cự nhân màu tím giơ tay lên, điểm ra một chỉ.

Sức mạnh lôi đình vô biên, trực tiếp hóa thành một mảnh lôi hải màu tím!

Đây chính là một đạo thiên lôi cuối cùng!

Đối mặt với một kích này, thần sắc của Sở Cuồng Nhân lạnh lẽo, Côn Ngô Kiếm giơ lên thật cao, sức mạnh Hỗn Nguyên phối hợp với uy thế của Hồng Mông Chí Bảo, sôi trào mãnh liệt!

Giờ khắc này.

Thời gian, không gian, hết thảy đều như dừng lại.

Ngay cả lôi hải mênh mông kia, dường như cũng biến mất.

Giữa thiên địa.

Chỉ có suy nghĩ của Sở Cuồng Nhân đang phiêu đãng.

Từng màn trong quá khứ như sóng biển cuồn cuộn, liên tiếp hiện lên ở trong đầu hắn.

Cuối cùng.

Dường như hắn quay về điểm xuất phát, sau khi mình vừa bước vào con đường tu hành không lâu, liền tiến vào Tàng Thư các bên trong Huyền Thiên tông lĩnh hội mọi loại kiếm thuật.

Một lần kia, hắn ngộ mọi loại kiếm pháp, chỉ sáng chế ra một kiếm.

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!

Đây là loại kiếm thuật đầu tiên mà hắn tự sáng tạo.

Sau đó, hắn lại sáng tạo ra các loại pháp môn tu hành đếm mãi không hết, mỗi một loại đều cao minh hơn Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật này vô số lần.

Nhưng giờ khắc này, hắn đột nhiên nghĩ tới một kiếm này.

Một kiếm sơ tâm.

Mọi loại kiếm pháp, cấp tốc hiện lên ở trong đầu hắn, lại chỉ quy về một kiếm này, mọi loại đại đạo, hắn đã cảm ngộ toàn bộ, vạn đạo trăm sông đổ về một biển.

Hắn, hiểu.

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở hai mắt ra, tinh quang chợt lóe lên: "Mặc cho thần thông của ngươi kinh nhân, tu vi thông thiên, nhưng ta cũng có một kiếm, có thể trảm trời! !"

Côn Ngô trong tay, bỗng nhiên chém xuống!

Sức mạnh Hỗn Nguyên, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam hóa ba ngàn đạo!

Nhưng ba ngàn đạo lại diễn biến lần nữa, ngưng luyện thành một kiếm!

Một kiếm này, có thể trảm trời!

Kiếm quang dài tới hàng tỷ trưởng, kéo theo khí thế chỉ tiến không lùi, và cả tâm tính vô địch lúc đầu của Sở Cuồng Nhân, hoành không mà ra!

Một kiếm này, dường như chặt đứt năm tháng, chặt đứt thời không.

Vô cùng kinh người.

Ngay cả một đám quân vương cổ lão nhìn thấy một kiếm này, cũng không khỏi kinh thán.

Một kiếm này, trảm ở phía trên lôi hải vô biên kia.

Năng lượng điên cuồng khuấy động ra.

Lôi đình đầy trời bị kiếm quang xé rách!

Cuối cùng, lôi hải vô biên bị chém thành hai khúc, ngay cả cự nhân màu tím và cả Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp giữa bầu trời kia cũng bị chém chết!

Hỗn Nguyên kiếp tiêu tán.

Trời sáng khí trong.

Giống như tâm cảnh của Sở Cuồng Nhân, không vui không buồn, trong vắt như gương!

Chương 2128: Tam trọng đột phá, ta muốn ngươi điều khiển Vạn Binh thành giúp ta

Sở Cuồng Nhân dùng một kiếm trảm Hỗn Nguyên kiếp!

Mà thứ hắn trảm, còn là Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp!

Một kiếm này, kinh diễm tất cả mọi người ở chỗ này, cho dù là loại cường giả như Minh Phi, trong mắt cũng không khỏi toát ra vẻ kinh thán.

"Một kiếm này, đã đạt tới công pháp cấp bậc Hồng Mông."

Phải biết rằng, ở toàn bộ Thần Điện Quang Minh cũng không có mấy loại công pháp cấp Hồng Mông, dạng công pháp này, chỉ có tồn tại quân vương mới có thể hoàn toàn phát huy.

Cho dù là quân vương, cũng xem nó làm thành át chủ bài để sử dụng.

Sở Cuồng Nhân có thể lấy tu vi vừa đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên, phát ra một kiếm thuộc công pháp cấp Hồng Mông, cho dù có Hồng Mông Chí Bảo tương trợ.

Nhưng cũng đủ để chứng minh tiềm lực của hắn.

Nếu hắn không chết, tương lai ở chư thiên này, sẽ có thêm một quân vương!

Ngay sau khi Sở Cuồng Nhân dùng một kiếm chém Hỗn Nguyên kiếp.

Chỉ thấy bốn phương tám hướng, có từng đạo Hồng Mông linh khí màu tím gào thét xông về phía Sở Cuồng Nhân, không ngừng rót vào trong cơ thể của hắn.

Mọi người thấy thế, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ hâm mộ.

"Ta từng đọc được ở bên trong một bản điển tịch, nếu có người vượt qua Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp, thì sẽ nhận được biếu tặng của Hồng Mông đại thế giới."

"Vốn cho rằng chỉ là truyền thuyết, xem ra là sự thật."

Mà lúc này.

Sở Cuồng Nhân ở trung tâm của Hồng Mông linh khí, ngồi xếp bằng, thần sắc lạnh nhạt, hút linh khí bốn phía vào trong cơ thể.

Mặc dù vừa rồi hắn chém ra một kiếm kinh thiên kia, chém chết Hỗn Nguyên kiếp.

Nhưng cũng bởi vậy mà khí không lực tận.

Hiện tại có linh khí này bổ sung, sức mạnh cũng nhanh chóng phục hồi như cũ.

Không chỉ có như thế.

Tu vi của hắn cũng đang như nước lên thì thuyền lên.

Vốn dĩ, sức mạnh Hỗn Nguyên của hắn mới vừa thành hình, nhiều lắm cũng chỉ là cảnh giới Hỗn Nguyên nhất huyền, nhưng được những Hồng Mông linh khí này gia trì.

Tu vi của hắn đang điên cuồng tăng vọt.

Hỗn Nguyên nhất huyền, Hỗn Nguyên nhị huyền, Hỗn Nguyên tam huyền...

Hỗn Nguyên Cửu Huyền.

Được một lượng lớn Hồng Mông linh khí gia trì, tu vi của hắn, đúng là trực tiếp bạo tăng tới cấp độ Hỗn Nguyên cửu huyền! !

Vừa bước vào Hỗn Nguyên, đã lập tức trèo lên đỉnh phong của cảnh giới!

Loại chuyện này, quả thực chính là chưa từng nghe thấy.

Cho dù là một đám quân vương, cũng có chút bị doạ sợ.

"Không nghĩ tới, biếu tặng sau khi vượt qua Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp này lại mạnh như vậy, người khác muốn từ nhất huyền cảnh nhảy lên tới cửu huyền cảnh, không biết phải bỏ ra bao nhiêu năm, bao nhiêu tư nguyên, hắn thì tốt rồi, lập tức leo lên."

"Đúng vậy, quả thật là vô cùng biến thái, nếu như người này không chết, vậy hàng ngũ quân vương tương lai, nhất định có một chỗ của hắn."

"Chậc chậc, người thú vị, ta chờ mong hắn trưởng thành."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà sự thay đổi của Sở Cuồng Nhân, vẫn còn chưa kết thúc.

Sau khi Hồng Mông linh khí giúp tu vi của Sở Cuồng Nhân tăng lên tới cảnh giới Hỗn Nguyên Cửu Huyền, lại bắt đầu cọ rửa tứ chi bách hài của hắn, tăng cường thân thể của hắn.

Vốn dĩ, thân thể của hắn đã ở cảnh giới Hỗn Nguyên cửu kiếp.

Nhưng được Hồng Mông linh khí gia trì, đúng là phá vỡ giới hạn cửu kiếp này, đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân mới trước nay chưa từng có!

Sau khi hoàn thành nhục thân, tu vi song đột phá.

Những Hồng Mông linh khí này, lại bắt đầu tẩm bổ linh hồn của hắn.

Bên trong không gian tinh thần của Sở Cuồng Nhân.

Một lượng lớn Hồng Mông linh khí tiến đến.

Ác Ma Chi Vương bị phong ấn nhìn những linh khí này, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Vượt qua Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp, đúng là quá trâu bò."

Tuy nàng bị Tiểu Ái gia tăng phong ấn, không có cách nào câu thông với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng tốt xấu gì cũng là Ác Ma Chi Vương.

Đạo tàn hồn này của nàng, vẫn có liên hệ yếu ớt với Ác Ma Chi Đồng, đối với chuyện mà Sở Cuồng Nhân trải qua, nàng cũng có phát giác.

Nói thật, chính nàng cũng bị dọa cho phát sợ, Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp hiếm thấy nhất chư thiên vũ trụ, lại bị người một kiếm chém chết rồi? !

Chuyện thế này, là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

Tồn tại mà mình muốn dùng làm ký thể, lại là loại quái vật này!

Nghĩ như vậy.

Mình bị người ta phong ấn ở nơi này cũng không coi là chuyện quá mất mặt.

"Chậc, không hổ là gia hỏa ta nhìn trúng, quả nhiên lợi hại."

Ác Ma Chi Vương tự bổ não.

Biến tướng khen chính mình một chút.

Lúc này.

Bên trong không gian tinh thần, Tiểu Ái hiện thân, nàng nhìn một lượng lớn Hồng Mông linh khí tràn vào, bắt đầu tiến hành chải vuốt, dẫn đạo nó.

Phát huy hiệu quả của linh khí này đến mức lớn nhất.

Từ từ, không gian tinh thần của Sở Cuồng Nhân càng ngày càng vững chắc.

Cảnh giới linh hồn của hắn, cũng đột phá cấp độ Hỗn Độn, chính thức tiến vào cảnh giới Siêu Thoát, cảnh giới này cũng không phải kẻ ở cảnh giới Hỗn Nguyên bình thường có thể có.

Lần độ kiếp này, tuy hung hiểm, nhưng thu hoạch cũng rất to lớn.

Thân thể, linh hồn, tu vi tam trọng đột phá!

Sở Cuồng Nhân nhìn không ít Hồng Mông linh khí còn thừa lại ở bốn phía, tâm niệm chuyển động, ào ào dẫn những linh khí này vào bên trong Côn Ngô Kiếm.

Nhất thời.

Côn Ngô Kiếm giống như cá voi hút nước, cắn nuốt hấp thu hoàn toàn.

Thân kiếm vốn đã như bạch ngọc cũng nhiễm lên một tầng màu tím nhàn nhạt.

Sự kiện Hỗn Nguyên kiếp này, cũng tuyên bố kết thúc.

Hắn trở lại đỉnh núi của Phong Hỏa sơn.

u Diệp Nhược đi tới, vô cùng sợ hãi nhìn hắn: "Thủ đoạn của Sở đạo hữu, thật là làm cho ta mở rộng tầm mắt, mở rộng tầm mắt."

"Lần này làm phiền u đại sư luyện chế chí bảo giúp ta, đây là một chút thù lao, không thành kính ý." Sở Cuồng Nhân lấy ra một số Hỗn Độn Tinh Thạch.

Những thứ này, là kết tinh năng lượng cao cấp hơn so với tiên tinh.

Thỉnh thoảng sẽ sử dụng ở bên trong một số giao dịch với cảnh giới Hỗn Nguyên, trong những năm Sở Cuồng Nhân đến Hồng Mông đại thế giới, cũng góp nhặt được một ít.

"Sở đạo hữu, tuyệt đối không thể, ngươi giúp ta khôi phục thương thế, ta giúp ngươi luyện khí, làm sao ta có thể lấy thêm trả thù lao chứ, nói đến cũng hổ thẹn, Chí Bảo Hồng Mông này bị u Thần làm rối, ta không có cách cứu vãn, là Sở đạo hữu dùng thủ đoạn thông thiên, ngăn cơn sóng dữ, nếu tính toán, vẫn là ta thiếu đạo hữu."

u Diệp Nhược cảm thấy có chút hổ thẹn.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, cũng không nhiều lời nữa, thu hồi thù lao lại.

Mà nói đến u Thần, sắc mặt của hắn trở nên băng lãnh: "Bây giờ u Thần này đang ở nơi nào, các ngươi có thể tìm ra hắn không?"

u Thần này, suýt nữa hại hắn tổn thất một món Chí Bảo Hồng Mông.

Hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho đối phương.

"Ta đã để người đi tìm hắn, nhưng tìm khắp toàn bộ Vạn Binh thành, cũng không tìm ra, có lẽ hắn thấy tình thế không ổn, đã rời đi."

u Thần đã đóng đô ở bên trong Vạn Binh thành nhiều năm, mặc kệ là nhân mạch hay là tư nguyên đều không thể coi thường, muốn rời đi, cũng không phải là một việc khó.

Hiện tại, u Thần rời đi, u Diệp Nhược đã thành Luyện Khí Sư mạnh nhất Vạn Binh thành, nhưng muốn hoàn toàn nắm giữ Vạn Binh thành, vẫn cần không ít thời gian.

Sở Cuồng Nhân nhìn u Diệp Nhược, trong mắt lộ ra vẻ suy tư, từ tốn nói: "u đại sư, ta nhớ trước đó ngươi từng nói, nếu ta có thể chữa khỏi thương thế trên người ngươi, ngươi sẽ nguyện ý làm việc cho ta, đúng không?"

"Đúng thế."

Thần sắc u Diệp Nhược nghiêm lại.

"Vậy thì tốt, ta muốn ngươi nắm giữ Vạn Binh thành giúp ta!"

"Vâng, chủ nhân."

u Diệp Nhược từ đạo hữu, đổi thành chủ nhân, biểu lộ thái độ.

Sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân độ kiếp xong, hắn hết sức rõ ràng, tiềm lực của đối phương mạnh bao nhiêu, tôn đối phương làm chủ, tuyệt đối không lỗ.

Chớ nói chi là, chính mình có thể khôi phục, có thể thay thế u Thần một lần nữa, đều do đối phương ban tặng, chuyện này khiến hắn càng thêm vui lòng phục tùng Sở Cuồng Nhân.

"Ngươi muốn sáng tạo thế lực?"

Minh Phi đi tới, nhìn Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

"Có ý nghĩ này, làm sao, ngươi muốn ngăn cản ta?"

"Ta không quan tâm ngươi sáng tạo hay xây thế lực gì, chỉ cần ngươi không uy hiếp đến nữ thần, nếu không, kiếm trong tay của ta, tuyệt không dễ tha!"

Minh Phi nói xong, liền quay người rời đi.

Sở Cuồng Nhân hỏi: "Ngươi phải đi à?"

"Nữ thần phát tin tức, nói Diệt Thế Võ Hội tạm thời sẽ không lại làm khó dễ ngươi, ta cũng không cần lưu lại."

Minh Phi nói ra, cưỡi Thiên Mã màu trắng, bay lên không.

Chương 2129: Minh Phi thu đồ đệ, một kiếm khó có thể lĩnh hội, đẳng cấp của Thời Không Bảo Giám

Nhìn Minh Phi rời đi, Sở Cuồng Nhân sờ lên cái mũi: "Thật sự đáng tiếc, chiến lực không tệ, đáng tiếc lại không thể chân chính làm việc cho ta."

Hắn lắc đầu.

Kỳ thật, hắn vẫn rất tán thưởng Minh Phi này.

Nhưng đối phương chỉ trung với nữ thần Quang Minh.

"Hi vọng ngày ta và ngươi đối đầu sẽ không xảy ra."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hiện tại, mặc dù hắn có thân phận Quang Minh Chi Tử, nhưng quan hệ với Hắc Ám nhất tộc cũng không cạn, còn có giao dịch với Hắc Ám Ma Quân.

Tương lai có thể là địch với nữ thần Quang Minh hay không, không có người nào có thể chắc chắn.

Nhất là nếu bị đối phương phát hiện, trong cơ thể hắn có Mạt Nhật Chi Ám...

Thì mọi chuyện phát triển đến mức nào vẫn còn là một ẩn số.

Minh Phi cưỡi Thiên Mã màu trắng, phóng lên tận trời, trở về thần điện.

Trong đầu, hồi tưởng lại chuyện của Sở Cuồng Nhân, nhất là thời điểm đối phương chống lại Hỗn Nguyên kiếp đã bạo phát ra một luồng sức mạnh ác ma cực đoan kinh khủng, khí chất của thứ đó chênh lệch rất xa với Quang Minh Chi Tử.

Chuyện này khiến trong lòng nàng có chút do dự, đối phương thật sự là Quang Minh Chi Tử sao?

"Sở Cuồng Nhân, hi vọng ngươi không trở thành địch nhân với nữ thần, nếu không cho dù có liều cả cái mạng này, ta cũng phải bóp chết ngươi! !"

Trong mắt Minh Phi lộ ra một tia băng lãnh.

Thiên tư của Sở Cuồng Nhân quá đáng sợ.

Dưới cái nhìn của nàng, chỉ có hơn chứ không kém hơn so với Lam Vương.

Dạng người này, nếu tương lai là địch với nữ thần Quang Minh, tất nhiên là họa lớn trong lòng nữ thần, nhất định phải sớm ngày trừ bỏ.

Lúc này.

Ở bên cạnh nàng, bỗng nhiên có một ngôi sao băng lướt qua.

Nhìn kỹ, ngôi sao băng kia, lại là một thân ảnh, mà ở sau lưng nàng còn có một số người đi theo, giống như là đang truy sát đối phương.

"Ha, khí tức trên người đạo thân ảnh kia..."

Minh Phi chú ý tới, thân ảnh bị đuổi giết kia, là một cô gái tóc bạc mặc một bộ chiến giáp trắng bạc, trên người lộ ra khí tức quang minh nồng đậm.

"Chẳng lẽ là người của giáo hội sao?"

Minh Phi có chút ngoài ý muốn.

Có điều nàng cũng sẽ không ngồi nhìn mặc kệ, liền theo sau xem xét.

Phát hiện cô gái tóc bạc kia, bị người đuổi giết, tuy tu vi không tính là cường đại, nhưng chiến ý ngang nhiên, lại có một loại khí chất kiên cường.

Người truy sát nàng, tu vi cao hơn nàng rất nhiều, nhưng lại chậm chạp không thể bắt lấy đối phương, bởi vì ý niệm chiến đấu kiên cường của đối phương.

Minh Phi có chút thưởng thức đối phương.

Không khỏi hồi tưởng lại từng màn chiến đấu mà lúc nhỏ yếu mình đã trải qua.

Thời điểm đó nàng, vì truy cầu sự cường đại, thường xuyên không tiếc giao thủ với địch nhân mạnh hơn mình, mỗi một lần đều làm cho bản thân mình đầy thương tích.

Thậm chí có khá nhiều lần, hiểm tử hoàn sinh.

Sau khi trở lại thần điện, đều là nữ thần tự tay trị thương cho nàng.

"Khi đó ta, và nữ tử này, sao lại tương tự đến thế."

Minh Phi lại quan sát một hồi.

Phát hiện mình càng ngày càng thưởng thức nữ tử này.

Vốn dĩ, cả đời này của nàng đã hoàn toàn dâng hiến cho nữ thần, nhưng bây giờ, nàng đột nhiên manh động, có ý niệm thu đồ đệ.

"Tương lai có một ngày, nếu ta chết trận, có lẽ người này có thể thay thế ta, phục vụ ở bên cạnh nữ thần."

Minh Phi âm thầm nghĩ tới.

Nghĩ đến đây, nàng xuất thủ.

Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng vung lên, khí tức đại đạo Quang Minh bá đạo tuyệt luân khẽ quét qua, mấy tu sĩ vây công nữ tử kia, ngã xuống ngay tại chỗ.

Nữ tử còn để ý bên ngoài.

Lúc nàng nhìn thấy Minh Phi, con mắt màu xanh lam kia hơi hơi ngưng trọng, giống như đang đề phòng, tiếp đó cũng cảm thấy ở trước mặt cao thủ như Minh Phi, cho dù mình đề phòng thế nào cũng vô dụng, liền thả lỏng.

"Đa tạ tiền bối xuất thủ cứu giúp." Nữ tử chắp tay nói với Minh Phi.

"Ta cứu ngươi, là nhìn trúng tư chất của ngươi, ta hỏi ngươi, có bằng lòng trở thành đệ tử của ta hay không?" Minh Phi nói thẳng ý đồ của mình.

Dường như nữ tử vô cùng ngoài ý muốn.

Nhưng suy tư một hồi, liền khẽ gật đầu: "Có thể được tiền bối nhìn trúng, là vinh hạnh của vãn bối, tại hạ nguyện làm đệ tử của tiền bối."

Nàng mới đến, bước đi ở Hồng Mông đại thế giới liên tục khó khăn.

Nếu có chỗ dựa, có lẽ có thể mau chóng trưởng thành.

Nàng có thể cảm nhận được, Minh Phi rất mạnh.

Đều cường đại hơn so với bất luận kẻ nào mình nhìn thấy trước đó, hơn nữa, đạo nàng tu hành, cho mình một loại cảm giác vô cùng thân thiết.

Đây cũng là nguyên nhân nàng nguyện ý trở thành đệ tử của Minh Phi.

"Rất tốt."

Minh Phi hài lòng gật đầu: "Nói cho ta biết, ngươi tên gì?"

"Lam Vũ."

……

Bên trong Vạn Binh thành.

Sở Cuồng Nhân ở trong một gian phòng, làm quen với sức mạnh của bản thân.

Lần đột phá này, hắn thu hoạch cực lớn, thực lực có bay vọt về chất.

"Nhưng đáng tiếc, vẫn không có cách nào hoàn toàn nắm giữ Trảm Thiên Nhất Kiếm kia."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Thời khắc sống còn với Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp, hắn lâm vào bên trong cảm ngộ, chém ra một kiếm mạnh nhất cuộc đời này, cũng là Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật lúc trước.

Trong nháy mắt đó, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật không biết đã thăng hoa bao nhiêu lần.

Trở thành pháp môn tu hành cấp Hồng Mông.

Nhưng một kiếm kia, quá huyền ảo, sau khi Sở Cuồng Nhân cảm ngộ lại, dù có thể hiểu rõ một hai, nhưng muốn chém ra một kiếm kia một lần nữa, cũng không dễ dàng.

Có điều hắn cũng không hề nhụt chí.

Đã có thể chém ra một kiếm, vậy mình cũng có thể chém ra kiếm thứ hai.

Hoàn toàn nắm giữ pháp môn này, cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Sở Cuồng Nhân không tiếp tục bế quan, đứng dậy rời khỏi gian phòng.

Đúng lúc.

u Diệp Nhược đi tới, bẩm báo với hắn tình hình nắm giữ Vạn Binh thành.

Tất cả đều rất thuận lợi.

Bây giờ u Diệp Nhược, thay thế u Thần, thành Luyện Khí Sư mạnh nhất Vạn Binh thành, thuận lý thành chương cũng tiếp nhận tất cả mọi thứ trước đó của u Thần.

"Tình huống của Phong Hỏa sơn như thế nào?"

Sở Cuồng Nhân lại hỏi.

"Đang từng bước khôi phục."

Vì sao Sở Cuồng Nhân phải nắm giữ Vạn Binh thành?

Vạn Binh thành, đối với một thế lực mà nói, quá quan trọng.

Binh khí, là bộ phận tạo thành chiến lực của tu sĩ.

Vạn Binh thành có thể liên tục sinh sản ra sát phạt chi binh, đối với đại bộ phận thế lực mà nói, đều có sức hấp dẫn cực kỳ lớn.

Tương lai Sở Cuồng Nhân thành lập thế lực, Vạn Binh thành có thể giúp đỡ rất nhiều.

Mà nhân tố tiền đề để Vạn Binh thành luyện ra sát phạt chi binh, chính là hội tụ sát phạt chi khí ở Phong Vực vào Phong Hỏa sơn.

Tuy núi này bị u Thần phá hủy địa mạch, nhưng lại chưa chánh thức thương tổn về căn cơ, chỉ cần sửa chữa thật tốt, là có thể khôi phục.

"Mặt khác, chúng ta đã có tin tức của u Thần."

"Ha."

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lướt qua một tia âm u: "Ở đâu?"

"Phân hội của Diệt Thế Võ Hội."

"Hắn muốn chạy trốn tới Diệt Thế Võ Hội..."

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng.

Đúng thế, ở bên trong Phong Vực, cường đại hơn Vạn Binh thành, chỉ có Diệt Thế Võ Hội, u Thần đến đó tìm kiếm sự che chở, cũng rất bình thường.

Mà Diệt Thế Võ Hội, cũng sẽ không cự tuyệt một đại sư luyện khí gia nhập.

"Bên trong phân hội kia, có không ít cao thủ, thậm chí Phượng Sát kia cũng ở trong đó, chúng ta muốn bắt hắn trở về, cũng không dễ dàng, nếu hắn đến chính hội của Diệt Thế Võ Hội, thì chúng ta càng không làm gì được hắn."

"Hắn, không đến được chỗ đó."

Sau đó, Sở Cuồng Nhân liền muốn vị trí của phân hội kia.

Hắn lấy Thời Không Bảo Giám ra.

Rót sức mạnh Hỗn Nguyên vào, một đạo thần quang thời không nhanh chóng bao phủ hắn.

Nháy mắt.

Sở Cuồng Nhân biến mất ngay tại chỗ.

"Loại chí bảo thời không, đó cũng là một món Chí Bảo Hồng Mông!" Nhãn lực của u Diệp Nhược cực kỳ không tầm thường, liếc mắt liền nhìn ra đẳng cấp của Thời Không Bảo Giám.

Cho tới nay, Thời Không Bảo Giám bị Sở Cuồng Nhân lầm tưởng là Chí Bảo Hỗn Độn, trên thực tế, chính là một món Chí Bảo Hồng Mông!

Chương 2130: Muốn đi, đã được ta đồng ý sao? Tái chiến Phượng Sát

Phong Vực, phân hội của Diệt Thế Võ Hội.

u Thần, Phượng Sát, Hổ Sát, Hùng Sát và mấy người Nguyên công tử đang chuẩn bị nạo năng lượng cho truyền tống trận của phân hội, trở về chủ hội Diệt Thế Võ Hội.

"Vạn Binh thành, ta nhất định sẽ trở về!"

Sắc mặt u Thần vô cùng âm trầm.

"Đại sư u Thần yên tâm, có Diệt Thế Võ Hội ta chống đỡ, tương lai đoạt lại quyền điều khiển Vạn Binh thành một lần nữa không phải việc khó gì."

Phượng Sát ở một bên từ tốn nói.

u Thần là một đại sư luyện khí, hắn có thể gia nhập Diệt Thế Võ Hội, tất nhiên võ hội sẽ không cự tuyệt, nhưng dã tâm của võ hội không chỉ như thế.

Bọn họ muốn hoàn toàn nắm giữ Vạn Binh thành.

u Thần, chính là con cờ của bọn họ.

Có điều lúc này, bọn họ phải rời đi trước mới được.

"Nếu để cho gia hỏa kia đuổi tới nơi này, vậy sẽ không hay."

Phượng Sát nỉ non nói.

Mấy người nhanh chóng đi tới trong truyền tống trận.

Khi một trận tươi sáng tiên huy kéo tới, truyền tống trận bắt đầu khởi động, một luồng sức mạnh không gian mênh mông, giống như thủy triều khuếch tán ra.

Lúc này.

Trong hư không cách đó không xa, một bóng người xuất hiện.

Đó là một thanh niên mặc áo trắng, khuôn mặt tuấn dật, trong lúc giơ tay nhấc chân tự có một luồng phiếu miểu xuất trần chi ý, vô cùng bất phàm.

Lúc mọi người thấy người này, đồng tử đều nhịn không được mà co rụt lại.

"Quả nhiên hắn đã đuổi theo tới, Sở Cuồng Nhân!"

Người tới chính là Sở Cuồng Nhân.

Khi hắn hiện thân, uy áp ngông cuồng bá đạo từ trên trời giáng xuống, trùng trùng điệp điệp, như thác nước đổ xuống, bao phủ toàn bộ phân hội của võ hội.

Không ít tu sĩ ở dưới luồng uy áp này, trực tiếp bị áp nằm rạp trên mặt đất.

"Thật mạnh!"

"Đây chính là tu sĩ vượt qua Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp sao? Đáng sợ!"

Sau khi Phượng Sát phát giác được khí tức của Sở Cuồng Nhân, cũng không khỏi thoáng ngưng trọng, nhưng hắn nhìn truyền tống trận đã khởi động, thở dài một hơi.

"Hắn, rốt cuộc vẫn chậm một bước."

Truyền tống trận đã khởi động.

Cho dù Sở Cuồng Nhân có thủ đoạn thông thiên, cũng không ngăn cản được bọn họ rời đi.

Vào lúc Phượng Sát nghĩ như vậy.

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, Thời Không Bảo Giám bay lên không trung, một luồng sức mạnh thời không mênh mông bắn ra, điên cuồng đánh thẳng vào truyền tống trận.

Nếu là tu sĩ khác, đối với truyền tống trận đã khởi động tự nhiên là vô kế khả thi, nhưng Sở Cuồng Nhân có Thời Không Bảo Giám, thì không giống như vậy.

Truyền tống trận dùng sức mạnh không gian.

Thời Không Bảo Giám, là Chí Bảo Hồng Mông Thời Không chi đạo!

Vật này vừa ra, không gian của phương thiên địa này đột nhiên nhận lấy nhiễu loạn trước nay chưa từng có, như mặt hồ yên tĩnh bị ném vào một tảng đá lớn, nổi lên gợn sóng kịch liệt, quang hoa vốn dĩ tản ra bốn phía truyền tống trận cũng nhanh chóng rung chuyển.

Sắc mặt đám người Phượng Sát biến đổi.

"Không tốt! !"

Đùng!

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Toàn bộ truyền tống trận, trực tiếp nổ tung, một lượng lớn sức mạnh không gian bao phủ ra, mấy người Phượng Sát đứng mũi chịu sào, bị hất bay ra ngoài.

Hoặc nhiều hoặc ít, đều chịu một chút thương thế, nhất là Nguyên công tử có tu vi kém nhất, nằm trên mặt đất, máu me đầm đìa, mệnh như nến tàn trong gió.

"Thiếu chủ!"

Sắc mặt Vân lão đại biến, vội vàng xông lên xem xét tình huống.

"Sở Cuồng Nhân!"

Phượng Sát nhìn chằm chằm người tới, ánh mắt vô cùng băng lãnh.

Nhưng Sở Cuồng Nhân nhìn ánh mắt của bọn họ, lại càng lạnh lùng hơn: "Các ngươi muốn rời đi, nhưng có hỏi qua ta, có đồng ý hay không? !"

"Sở Cuồng Nhân, ngươi quá làm càn!"

Phượng Sát tức đến sắc mặt âm trầm.

Khí tức đại đạo trên người, điên cuồng sôi trào.

Tu sĩ còn lại của Diệt Thế Võ Hội cũng ào ào vọt lên, bao vây Sở Cuồng Nhân, trong nháy mắt, sát ý lãnh khốc khóa chặt vùng thế giới này.

"Một đám vớ va vớ vẩn, có làm được cái gì?"

Sở Cuồng Nhân nhìn lướt qua tu sĩ của phân hội.

Đưa tay ra, bên trong Thời Không Bảo Giám bộc phát ra thời không chi năng mênh mông.

Giống như một vòng hồ quang màu bạc trắng, khuếch tán ra.

Chỗ nó đến, không gian vỡ vụn như gương.

Nguyên một đám tu sĩ của phân hội, còn chưa kịp phản ứng, đã bị sức mạnh thời không đập trúng, không ngừng bay ngược ra sau, sương máu phun ra.

Chỉ trong một kích.

Tu sĩ của phân hội đã bị chết bảy tám phần.

Chỉ còn một số tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên đỉnh phong thậm chí cảnh giới Đại Đạo mới miễn cưỡng có thể đứng thẳng, nhưng phần lớn cũng đều hứng chịu thương tổn không nhẹ.

"Cái này, đây là Chí Bảo Hồng Mông? !" u Thần nhận ra đẳng cấp của Thời Không Bảo Giám trong tay Sở Cuồng Nhân, không khỏi kinh hô một tiếng.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn về phía hắn, thần sắc lạnh nhạt, trong mắt lộ ra sát ý làm cho đối phương không rét mà run, tê cả da đầu.

"Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc ngươi muốn thế nào? ! Chí Bảo Hồng Mông của ngươi đã luyện thành, ngươi thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt ta sao? !"

u Thần lớn tiếng nói.

Nghe được lời này của u Thần, Sở Cuồng Nhân chỉ muốn cười.

Hắn chưa từng gặp được người nào vô liêm sĩ như thế!

Nếu không phải thủ đoạn của mình thông thiên, ngăn cơn sóng dữ, nên mới có thể giúp Chí Bảo Hồng Mông thành hình, nhưng chuyện này có quan hệ gì tới đối phương?

Đối phương suýt làm hỏng chuyện tốt của hắn, hiện tại còn trách mình đuổi tận giết tuyệt?

Sở Cuồng Nhân không muốn nói thêm gì nữa.

Vừa sải bước ra, hắn đi đến trên đầu đối phương, đè xuống một chưởng!

Đùng! !

Sức mạnh Hỗn Nguyên bàng bạc bạo phát trong nháy mắt, hóa thành một cự chưởng.

Uy lực của luồng sức mạnh Hỗn Nguyên này, cực kỳ kinh khủng, vượt xa trình độ cảnh giới Hỗn Nguyên nên có, đối mặt với một kích này, u Thần thân là cảnh giới Đại Đạo đúng là nhịn không được mà run sợ, cảm nhận được sự hoảng sợ phát ra từ nội tâm.

"Diệt Thế Ma Võ, Thần Hỏa Tuyệt Thiên!"

Lúc này, một đạo thương kình bao gồm ánh lửa và khí tức sát lục hoành không mà ra, đâm thẳng về phía chưởng ấn, phát sinh va chạm mãnh liệt.

Là Phượng Sát xuất thủ.

Chỉ trong nhất kích, hư không bốn phía liền xuất hiện từng đạo vết rách.

Phượng Sát lùi lại mấy bước, vô cùng ngưng trọng nhìn Sở Cuồng Nhân, hắn nói với đám người u Thần: "Các ngươi đi trước, ta sẽ chặn ở phía sau."

Nghe đến đây, mọi người gật gật đầu.

"Các ngươi đi được không?"

Một giọng nói lạnh nhạt bỗng nhiên vang lên.

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, một luồng sức mạnh thời không huyền diệu phun trào, trong chốc lát đã hoàn toàn phong tỏa phương thiên địa này.

Nhưng như thế vẫn chưa đủ.

Chỉ thấy mái tóc màu đen của hắn hóa trắng bạc, hai con mắt có kim sắc lưu chuyển, khí tức đại đạo Quang Minh mênh mông tuôn ra, hoán đổi thành trạng thái ánh sáng.

"Lục Thập Tứ Quang Lao!"

Ông! !

Hư không chấn động, một lượng lớn sức mạnh quang minh phun trào, 64 cột quang trụ bỗng dưng sinh ra, đứng sừng sững ở trong thiên địa, giống như một nhà tù to lớn.

Sức mạnh quang minh, sức mạnh thời không.

Song trọng phong tỏa, dù là Đại Đạo Chí Thánh như Phượng Sát, muốn rời đi cũng không phải là một chuyện dễ dàng, chớ nói chi là những người khác.

"Xem ra không giải quyết ngươi trước, là không đi được."

Phượng Sát nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt băng lãnh.

Đại đạo Sát Lục sôi trào.

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương, cũng nóng lòng muốn thử: "Lần trước ta không phải đối thủ của ngươi, mà lần này ngươi có thể kiên trì mấy chiêu ở trong tay ta đây?"

"Chỉ mới đột phá Hỗn Nguyên, đã để ngươi cuồng vọng đến mức này sao? !"

Phượng Sát hừ lạnh một tiếng.

Vừa sải bước ra, hắn liền lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Trường thương trong tay đâm ra, hỏa diễm và đại đạo Sát Lục sôi trào phun trào.

Thực lực của Đại Đạo Chí Thánh, hoàn toàn bạo phát.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, ngưng tụ kiếm chỉ, sức mạnh Hỗn Nguyên và sức mạnh đại đạo Quang Minh cùng nhau phát động, giao dung đồng tiến, hóa thành một đạo kiếm ảnh.

Đùng! !

Kiếm ảnh trùng trùng điệp điệp, xé rách hư không.

Thương kình, kiếm ảnh, hai luồng sức mạnh va chạm.

Sở Cuồng Nhân lùi lại hai bước.

Mà Phượng Sát, lại trực tiếp bị đánh bay ra ngoài!

Thực lực của hai bên, cao thấp biết liền! !

Những người còn lại thấy thế, đồng tử co lại, không thể tin được.

Chỉ mới đột phá Hỗn Nguyên, liền có loại chiến lực này, đợi một thời gian, hắn lại đột phá đại đạo, thì sẽ kinh khủng đến cỡ nào? !

Chương 2131: Vũ Thiên Châu, Chí Bảo Hồng Mông chi uy, Phượng Sát ngã xuống

Phượng Sát nắm thật chặt trường thương trong tay, nhìn chăm chú Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lạnh lẽo như băng: "Nên nói thật không hổ là vượt qua người Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp sao? Thực lực như vậy, ngươi, quả thật có tư cách chống lại ta!"

Nói xong, hắn cầm thương lại tấn công lần nữa.

Một thương quét ra, Sát Lục đại đạo dung hòa hỏa diễm, hóa thành một đầu sinh động như thật Thần Phượng hư ảnh, về phía Sở Cuồng Nhân nghiền ép mà đi, uy thế dồi dào.

Một kích này, mạnh mẽ tuyệt luân.

Cảnh giới Đại Đạo tầm thường ở trước mặt một kích này, chỉ có thể chết.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, vạch một cái trong hư không.

Lần này, không phải sức mạnh Hỗn Nguyên, không phải đại đạo Quang Minh.

Mà chính là khí huyết vô cùng bành trướng.

"Huyết Khí Thần Cương, Thiên Nhận Trảm!"

Khí huyết ngưng tụ thành một thanh thiên đao khổng lồ, ngang nhiên chém xuống.

Hư không bị xé nứt.

Hư ảnh Thần Phượng kia, cũng bị trực tiếp chém thành hai nửa.

Hỏa diễm đầy trời tản ra.

Cực chiêu bị phá, Phượng Sát không chút do dự, trường thương trong tay chiếu ra hỏa quang vạn trượng, cực chiêu càng cường đại hơn ấp ủ ra.

"Diệt Thế Ma Võ, Phượng Khiếu Cửu Thiên! !"

Một lượng lớn hỏa diễm đỏ thẫm, ngưng tụ thành một con Thần Phượng càng cường đại hơn, hai cánh xoã ra, hỏa diễm bùng cháy, ùn ùn kéo đến.

Dường như phương thiên địa này hóa thành thế giới hỏa diễm.

Thần Phượng lộ ra một luồng nhiệt độ còn nóng hơn so với mặt trời, hai con mắt màu vàng óng khóa chặt Sở Cuồng Nhân, toát ra một luồng khí tức sát lục bạo ngược.

Đại đạo Hỏa Diễm, chỉ là mặt ngoài.

Đại đạo Sát Lục, mới là sức mạnh chân chính của một chiêu này.

Khi một tiếng rít vang lên, Thần Phượng đáp xuống, hai cánh vỗ, hư không liền bị sóng lửa nhấn chìm, bị thiêu đến vặn vẹo.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, khí huyết như khói báo động cuồn cuộn, gào thét xông ra.

Một con Cự Long huyết sắc, giương nanh múa vuốt xông ra.

"Huyết Khí Thần Cương, thăng long!"

Khi một tiếng rồng gầm vang lên.

Thần Phượng, Huyết Long, hai luồng sức mạnh nhanh chóng va chạm vào nhau.

Dao động khí tức mênh mông, không ngừng khuếch tán, chỗ nó đi qua, phân hội của Diệt Thế Võ Hội này, đã \ bị phá hủy đến một mảnh hỗn độn.

Không ít tu sĩ của võ hội bị sức mạnh này tác động đến, thân tử đạo tiêu ngay tại chỗ.

Nhưng Phượng Sát lại không quan tâm, thúc giục đại đạo Sát Lục của bản thân, liên tục rót vào bên trong hư ảnh Thần Phượng, chống lại Huyết Long.

Cách đó không xa.

Hùng Sát thấy thế, khẽ quát một tiếng.

Cũng thúc giục đại đạo, hóa thành một con gấu to xông ra.

Còn về Hổ Sát, trước đó hắn bị Sở Cuồng Nhân đánh trọng thương, đại đạo trong cơ thể gần như sụp đổ, hiện tại đối mặt với loại chiến đấu này, bất lực nhúng tay.

u Thần nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt dần dần lộ ra một tia quyết ý.

"Nếu người này không chết, sau này sợ là ta sẽ vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh!"

"Đã như vậy, thì cũng đừng trách ta!"

Tay u Thần kết thành pháp quyết huyền ảo, trong có thể có một đạo lưu quang tử sắc bắn ra, đây là một viên bảo châu màu tím, phía trên phun ra nuốt vào Hồng Mông linh khí.

Đây là một món... Chí Bảo Hồng Mông!

"Vũ Thiên Châu, đi! !"

Sức mạnh đại đạo trong cơ thể u Thần không ngừng rót vào bên trong bảo châu màu tím.

Nháy mắt.

Bảo châu dài ra theo gió, trong chớp mắt đã hóa thành một vùng trời nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân, trong đó ẩn chứa tinh thần vạn tượng.

Giống như một vũ trụ ép xuống!

Đùng! !

Một kích này, trực tiếp đánh vào trên người Sở Cuồng Nhân.

Cả mảnh hư không, gần như sụp đổ.

Sắc mặt mọi người vui vẻ.

"Thành công không?"

"Chịu một kích của Chí Bảo Hồng Mông, hắn không chết cũng phải trọng thương!"

Nhưng khi bụi mù tán đi.

Chỉ thấy một bóng người toàn thân có khí huyết bá đạo quấn quanh sừng sững không ngã, một tay chống trời, một tay cầm kiếm, tư thái đỉnh thiên lập địa, chấn hám nhân tâm.

"Cái gì? !"

u Thần không thể tin được.

Đối phương, có thể lông tóc không hao tổn ngăn lại công kích của Chí Bảo Hồng Mông! !

"Đây chính là Chí Bảo Hồng Mông ngươi luyện chế sao? Không biết nếu so với ta thì sẽ thế nào đây?" Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Chỉ thấy hắn đã lấy Côn Ngô ra, mũi kiếm quét qua.

Kiếm khí thẳng lên mây xanh, đánh thẳng vào vũ trụ do hạt châu này tạo thành.

Ầm! !

Vũ trụ này nổ tung, trực tiếp bay ra ngoài, hóa thành bộ dáng hạt châu một lần nữa, mà u Thần bị phản phệ, không ngừng thổ huyết.

Sở Cuồng Nhân lăng không mà lên, tay cầm Côn Ngô.

Mũi kiếm quét qua, được Chí Bảo Hồng Mông gia tăng, cho dù là một đạo kiếm khí bình thường nhất cũng có thần uy tuyệt đỉnh.

Kiếm khí phấn khởi, trực tiếp chém vỡ Thần Phượng và gấu to.

"Giết!"

Lạnh nhạt quát lên, ánh mắt Sở Cuồng Nhân khóa chặt Hùng Sát.

Mũi kiếm chuyển động.

Kiếm khí hoành không chém nứt thiên địa.

Hùng Sát gần như không có bất kỳ sức phản kháng nào, thân thể to con giống như núi nhỏ bị trực tiếp đánh bay ra ngoài, đại đạo trong cơ thể điên cuồng chấn động.

Như muốn sụp đổ chỉ trong một cái chớp mắt.

Hắn thật vất vả mới ổn định được đại đạo, nhưng đợt công kích tiếp theo của Sở Cuồng Nhân đã tới, một kiếm chém ra, kiếm khí như khai thiên tích địa.

Ầm! !

Hùng Sát điên cuồng thổ huyết, gân cốt sụp đổ!

Đại đạo trong cơ thể, rốt cục vẫn hoàn toàn sụp đổ, thân tử đạo tiêu.

"Hùng Sát! !"

Sắc mặt Phượng Sát đại biến.

"Đừng có gấp, tiếp đó chính là đến phiên ngươi."

Giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Ở trong mắt Phượng Sát, nó giống như giọng điệu của Tử Thần.

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Côn Ngô, ngang nhiên chém về phía đối phương.

Phượng Sát hành động để chặn lại.

Một tiếng phịch vang lên.

Trường thương trong tay và Côn Ngô va chạm, điên cuồng rung chuyển.

Uy lực của Côn Ngô Kiếm, vô cùng khủng bố.

Chỉ với một kích, Phượng Sát liền bị đánh bay ra ngoài, nhìn kỹ trường thương trong tay, phía trên đúng là nhiều hơn một vết nứt.

Phải biết rằng, thanh kiếm này chính là một món Chí Bảo Hỗn Độn cực phẩm.

Nhưng có thể dùng một kiếm chém ra một vết nứt.

Có lẽ cũng chỉ có Chí Bảo Hồng Mông giống như Côn Ngô.

Vút!

Một tiếng xé gió vang lên.

Sở Cuồng Nhân lại đi tới trước mặt Phượng Sát lần nữa.

Lại đưa tay chém ra một kiếm.

Kiếm khí lạnh thấu xương dồi dào, trong đó ẩn chứa một luồng khí tức sát lục cường đại.

Chính là Tru Tiên Kiếm Quyết!

Một tiếng leng keng vang, Phượng Sát bay ngược ra sau, trường thương trong tay hoàn toàn đứt gãy!

"Đáng chết !"

Đã mất đi binh khí, chiến lực của Phượng Sát hạ xuống.

Xem xét lại Sở Cuồng Nhân, tay cầm Côn Ngô Kiếm, chiến lực tăng lên, càng đánh càng mạnh.

"Vũ Thiên Châu, đi!"

u Thần liều lĩnh, lại thúc giục Chí Bảo Hồng Mông lần nữa, hạt châu màu tím giống như cả một vũ trụ đập về phía Sở Cuồng Nhân.

"Bảo vật không tệ, ngươi đã có lòng như thế, thì ta cũng chỉ có thể nhận!" Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân mở năm ngón tay ra, chộp về phía hạt châu.

Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân, được thúc giục đến cực hạn.

Vũ Thiên Châu bị hắn chộp lấy, điên cuồng chấn động, dưới sự thao túng của u Thần, muốn tránh thoát khỏi sự khống chế của hắn.

Nhưng thực lực của u Thần không có cách nào phát huy tất cả sức mạnh của chí bảo này.

Sở Cuồng Nhân nắm chặt hạt châu này, thúc giục khí huyết, rất nhanh đã trấn áp nó lại, u Thần chỉ cảm thấy liên hệ của mình và Vũ Thiên Châu đã biến mất.

Chuyện này khiến hắn, vô cùng sợ hãi.

Không có Chí Bảo Hồng Mông, hắn hoàn toàn mất đi sức mạnh chống lại Sở Cuồng Nhân.

"Hỗn trướng! !"

"Diệt Thế Ma Võ, Niết Bàn!"

Phượng Sát thét dài một tiếng, tuy mất đi binh khí.

Nhưng quanh người hắn có hỏa diễm đỏ thẫm bùng cháy, cả người, hóa thành một hư ảnh Thần Phượng, giống như một mũi tên bắn ra!

Một kích này, Phượng Sát dùng hết toàn lực.

Sức mạnh Đại Đạo Chí Thánh, được phát huy đến vô cùng tinh tế.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, đưa tay ra, toàn bộ đại đạo Quang Minh và sức mạnh Hỗn Nguyên bạo phát, lạnh lùng quát lên: "Quang Minh Tam Thiên Giới!"

Tiên huy vô tận phổ chiếu thập phương thiên địa.

Cuồn cuộn chi uy, đánh thẳng vào Thần Phượng do Phượng Sát biến thành.

Sức mạnh trùng kích, quang hoa che lấp trời đất.

Ầm! !

Hư ảnh của Thần Phượng bị phá nát.

Phượng Sát bay ngược ra sau, các vị trí trong cơ thể tuôn ra rất nhiều máu, cả người giống như một bãi bùn nhão ngã xuống mặt đất, ngọn lửa sinh mệnh, tiêu tan theo gió.

Phượng Sát, đã chết!

Chương 2132: Ý chí quân vương va chạm, Sát Lục Chi Thần

"Phượng Sát... Chết!"

Sau khi rất nhiều tu sĩ của Diệt Thế Võ Hội thấy cảnh này, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch, sát tinh đứng hàng đầu ở bên trong mười đại sát tinh, lại chết? ! Chuyện khiến chọ bọn họ nhận lấy trùng kích trước nay chưa từng có.

Bọn người Hổ Sát, Vân lão, u Thần nhịn không được mà run rẩy.

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân giết Phượng Sát, cũng không có vì vậy mà đình chỉ.

Ngưng tụ kiếm chỉ, ngàn vạn kiếm khí từ đầu ngón tay phun ra ngoài.

Những kiếm khí này, ẩn chứa sức mạnh Hỗn Nguyên của hắn.

Uy thế mạnh mẽ, ngay cả cảnh giới Đại Đạo cũng khó mà địch nổi.

Ầm!

Vân lão đứng mũi chịu sào, bị kiếm khí giảo sát ngay tại chỗ.

Hùng Sát theo sát phía sau, cũng đã ngã xuống.

"Không, không! !"

Nguyên công tử nằm trên mặt đất, trên mặt mang the vẻ hoảng sợ khó nói lên lời.

Nhưng kiếm khí vô tình, đã nhấn chìm hắn chỉ trong nháy mắt.

Tuy u Thần đã mất đi Chí Bảo Hồng Mông, nhưng nói thế nào cũng là một tu sĩ cảnh giới Đại Đạo, lại thân là Luyện Khí Sư, bảo vật trên người không ít.

Sau khi liên tục sử dụng mấy món chí bảo hộ thân, cũng miễn cưỡng cản được chiêu tiếp theo.

Nhưng hắn cũng biết.

Hiện tại, mình ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, quá nhỏ yếu.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi không thể giết ta, chỉ cần ngươi không giết ta, ta liền nói cho ngươi một bí mật liên quan tới Vạn Binh thành..."

Nhưng thần sắc của Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt.

Cũng không bởi vì lời nói của đối phương mà có chút động dung.

Hiện tại, toàn bộ Vạn Binh thành bị u Diệp Nhược nắm giữ, mà u Diệp Nhược tôn hắn làm chủ, cho dù có bí mật gì, hắn cũng có thể từ từ thăm dò.

Không cần u Thần tới nói?

Đối phương hại hắn suýt nữa tổn thất một món Chí Bảo Hồng Mông.

Việc này, đối phương nhất định phải trả giá đắt.

"Chết đi!"

Côn Ngô trong tay Sở Cuồng Nhân chém ra.

"Dừng tay!"

Lúc này, trong hư không truyền đến một luồng uy áp vô cùng mênh mông.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đỉnh lấy luồng uy áp này, không lui một bước, trực tiếp dùng một kiếm chém u Thần thành hai nửa, Luyện Khí Sư danh động một phương này, đã ngã xuống.

Trên bầu trời, tầng mây lăn lộn.

Một luồng uy áp lưu chuyển, sát ý ùn ùn kéo đến.

Vùng thế giới này, dường như lâm vào luyện ngục trong nháy mắt.

Một ý chí kinh khủng giáng lâm.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi, đáng chết! !"

Một giọng nói băng lãnh quanh quẩn ra.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, đây là, tồn tại cấp bậc quân vương!

Nói cách khác, ý chí này là Diệt Thế Võ Chủ!

Bản tôn của đối phương vẫn chưa giáng xuống, thứ đi tới, chỉ là một ý chí của đối phương, nhưng chỉ là ý chí đã có uy áp như thế.

Cấp bậc quân vương, qura thật là không thể coi thường.

Hiện tại, chiến lực của Sở Cuồng Nhân cực kỳ cường đại, phía dưới quân vương, ngoại trừ Đại Đạo Chí Tôn ra, tồn tại còn lại, hắn đều có thể không sợ.

Nhưng so với quân vương, hắn vẫn còn cách xa.

Ngay tại thời điểm ý chí của Diệt Thế Võ Chủ giáng lâm, tầng mây ở chân trời, khí tức quang minh phổ chiếu thập phương, lại một ý chí cấp quân vương đi đến.

Ý chí đó, Sở Cuồng Nhân hết sức quen thuộc.

Là nữ thần Quang Minh.

"Diệt Thế Võ Chủ, đừng quên chuyện cá cược, hay là nói, bây giờ ngươi muốn vương và vương, đánh nhau một trận!" Nữ thần Quang Minh lạnh nhạt nói.

Đùng! !

Hai luồng ý chí va chạm trong nháy mắt, trong hư không, đột nhiên chiếu rọi ra cảnh tượng sơn hà vỡ nát, hành tinh ảm đạm, thập phương rách tươm doạ người.

Trận chiến cấp quân vương, sức mạnh, chiếu rọi chư thiên!

Cho dù là ý chí, cũng có được uy năng lớn lao.

Sở Cuồng Nhân tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Tu sĩ còn lại của Diệt Thế Võ Hội, thì nằm rạp trên mặt đất, có thể run rẩy.

Uy áp quân vương này, khiến cho bọn họ không ngẩng đầu lên được.

"Nữ thần Quang Minh, chuyện cá cược vẫn như cũ, nhưng Sở Cuồng Nhân công nhiên giết đến phân hội của võ hội ta, đại khai sát giới, hắn, quá làm càn."

"u Thần suýt nữa hủy Chí Bảo Hồng Mông của hắn, thù này không đội trời chung, nhưng Diệt Thế Võ Hội của ngươi lại cưu mang hắn, đây không phải rõ ràng là đối nghịch với hắn sao? Đổi lại là ta, đừng nói một cái phân hội của ngươi, ta đã sớm đánh đến chủ hội luôn rồi."

"Ngươi..."

Diệt Thế Võ Chủ khó thở, nhưng lại không có lời nào để nói.

Việc này quả thật là u Thần đuối lý trước.

Đương nhiên, chuyện phân hội bị huỷ cũng chỉ là thứ yếu.

Chủ yếu là hiện tại nữ thần Quang Minh cực kỳ che chở Sở Cuồng Nhân, không tiếc trực tiếp đối mặt với hắn, chuyện này khiến hắn rất khó ra tay.

Nghĩ một lát, Diệt Thế Võ Chủ chỉ có thể tạm thời đè xuống cơn giận này, hừ lạnh một tiếng: "Nữ thần Quang Minh, đừng quên các cược của ngươi và ta, nếu Sở Cuồng Nhân thất bại, vậy thì, ta sẽ lập tức xuất thủ, không có bất kỳ người nào cứu được hắn!"

"Ta tin tưởng hắn."

"Hừ, các ngươi còn không rời đi? !"

Diệt Thế Võ Chủ hừ lạnh một tiếng, lập tức khẽ quát một tiếng với đám tu sĩ của phân hội.

Mọi người nhanh chóng rời đi.

Đồng thời, trong lòng bọn họ âm thầm giật mình.

Bọn họ cũng không biết là cá cược chuyện gì, nhưng bọn họ biết, hiện tại ngay cả Diệt Thế Võ Chủ cũng không thể tuỳ tiện động đến Sở Cuồng Nhân!

Đợi sau khi tất cả mọi người rời đi.

Hiện trường, chỉ còn lại một mảnh hỗn độn.

"Sở Cuồng Nhân, Thần bảng sắp hiện thế, hi vọng ngươi không khiến ta thất vọng."

Nữ thần Quang Minh từ tốn nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, trong lòng hơi động.

Thần bảng?

Còn chưa chờ hắn hỏi nhiều, ý chí của nữ thần Quang Minh liền biến mất.

Sở Cuồng Nhân nghĩ nghĩ, dạo qua một vòng ở bên trong phân hội của Diệt Thế Võ Hội.

Cũng không có phát hiện vật gì tốt.

Chỉ có một ít tư liệu.

Sở Cuồng Nhân nghĩ đến tương lai sẽ đối đầu với Diệt Thế Võ Hội gần như là ván đã đóng thuyền, liền cầm lấy những tài liệu này, dự định trở về nghiên cứu một chút.

...

"Thì ra đây chính là cái gọi là Thần bảng."

Sở Cuồng Nhân trong tay cầm một cái ngọc giản.

Phía trên ghi lại một số tin tức liên quan tới Thần bảng mà nữ thần Quang Minh nói tới.

Thần bảng, tên đầy đủ là Hồng Mông Thần Bảng.

Đây là một loại bảng xếp hạng mà mỗi một lần Hồng Mông đại thế giới khởi động lại tự mình ban bố, bảng xếp hạng cũng có rất nhiều loại, nào là Hỗn Nguyên bảng, đại đạo bảng, dung nhan bảng, chí bảo bảng, Thần Thông bảng, đủ loại.

Phàm là tu sĩ, đều lấy việc có thể xuất hiện trên thần bảng làm vinh dự.

Không chỉ có như thế, người xuất hiện trên Thần bảng, còn có thể thu được một số khí vận gia tăng huyền diệu khó giải thích, đối với việc tu hành của tu sĩ, có trợ giúp rất lớn.

Thứ hạng càng cao, khí vận gia tăng lấy được cũng sẽ càng lớn, mỗi một lần Hồng Mông đại thế giới khởi động lại, Thần bảng chi tranh, là chuyện quan trọng nhất.

"Nữ thần Quang Minh cố ý nói với ta chuyện có quan hệ với Thần bảng, xem ra cá cược giữa nàng và Diệt Thế Võ Chủ, có liên quan tới nó."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Nhưng chuyện có quan hệ với Thần bảng, hắn cũng không có cách nào nhúng tay, đây là chuyện tự Hồng Mông đại thế giới sắp xếp, đừng nói hắn, quân vương cũng không thể ảnh hưởng.

"Vẫn nên nghĩ cách làm sao đối phó với Diệt Thế Võ Hội trước đã."

Sở Cuồng Nhân lấy ra một số ngọc giản tìm được ở bên trong Diệt Thế Võ Hội.

Một phen nghiên cứu.

Thật sự để hắn tìm được một số tình báo hữu dụng.

"Sát Lục Chi Thần..."

Sở Cuồng Nhân nhiều lần nhìn thấy cái tên này trên tư liệu của võ hội, Diệt Thế Võ Hội, dường như đang sưu tập tin tức có quan hệ với tồn tại này.

Sát Lục Chi Thần, một vị tồn tại vô cùng cổ lão.

Truyền thuyết, hắn được sinh ra sát cơ từ trong chư thiên, ở không biết bao nhiêu kỷ nguyên Hồng Mông trước đó, là một trong những tồn tại cường đại nhất giữa thiên địa.

Nhưng về sau, tồn tại cổ lão này liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Diệt Thế Võ Hội, một mực tìm kiếm tồn tại này.

"Phần lớn tu sĩ của Diệt Thế Võ Hội tu luyện Sát Lục chi đạo, mà Sát Lục Chi Thần này, được sinh ra sát cơ từ trong chư thiên, Diệt Thế Võ Chủ, muốn thông qua người này để tìm cách đột phá quân vương, trở thành tồn tại cao cấp hơn sao?"

Sở Cuồng Nhân có suy đoán.

Sát Lục Chi Thần, chỉ cần dăm ba câu nhắc đến lai lịch, thì liền biết đây là một tồn tại vô cùng cường đại, rất có thể ở phía trên quân vương.

Nhưng những thứ này còn cách Sở Cuồng Nhân quá xa xôi.

Tạm thời hắn vẫn không xen vào.

"Trước tiên, luyện hóa Vũ Thiên Châu xong rồi lại nói."

Sở Cuồng Nhân lấy Chí Bảo Hồng Mông chiếm được từ trong tay u Thần ra.

Chương 2133: Bóng người phía trên vương tọa khô lâu, Thần Sơ đột phá đại đạo

Luyện hóa một món Chí Bảo Hồng Mông, cần tốn không ít thời gian.

Vũ Thiên Châu không giống Côn Ngô, trải qua sự thối luyện của thiên lôi, có liên hệ mật thiết với hắn, lại có Côn Ngô Kiếm linh sớm chiều chung đụng dung nhập vào trong đó.

Không cần luyện hóa, hắn có thể lập tức sử dụng.

Vũ Thiên Châu là do u Thần luyện chế, muốn sử dụng, cần luyện hóa trước.

Mấy năm sau.

Sở Cuồng Nhân thành công luyện hóa Vũ Thiên Châu.

Đến tận giờ, trong tay hắn đã có ba món Chí Bảo Hồng Mông.

Dạng vốn liếng này, đã có thể vượt tồn tại cấp quân vương.

"Chủ nhân, có việc bẩm báo."

Ngày Sở Cuồng Nhân xuất quan sau khi luyện hóa Vũ Thiên Châu xong, u Diệp Nhược liền tìm đến Sở Cuồng Nhân, mang hắn đi tới Phong Hỏa sơn.

Sau khi trấn hỏa trụ tự bạo, địa mạch của Phong Hỏa sơn đã bị hư hao.

Trải qua tu bổ, đã dần dần khôi phục, nhưng gần đây, bọn người u Diệp Nhược lại phát hiện một số tồn tại dị dạng ở dưới đáy Phong Hỏa sơn.

u Diệp Nhược mang theo Sở Cuồng Nhân trực tiếp đi đến ngọn núi lửa.

Sự ăn mòn của hoả diễm, nhưng lại bị hai người ngăn cách ở bên ngoài.

"Cái đó là..." Sau khi Sở Cuồng Nhân đi vào trong ngọn núi lửa, phát hiện ở dưới đáy Phong Hỏa sơn này lại có một hang động đen nhánh.

Hang động kia, đen nhánh không thấy đáy, lộ ra một luồng sức mạnh không gian.

Đây là một động thiên.

"Có ra lệnh cho người nào tiến vào dò xét không?"

"Có, nhưng lại không có người nào trở về."

"Ha."

Xem ra động thiên này, cực kỳ nguy hiểm.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, sau đó, hắn ngưng tụ kiếm chỉ, một phần sức mạnh Hỗn Nguyên dung hòa với sức mạnh tiên thức, hóa thành một bộ phân thân.

Phân thân vèo một cái, trực tiếp tiến vào bên trong động thiên kia.

Vừa tiến vào động thiên.

Một luồng khí tức sát phạt che lấp trời đất liền gào thét mà đến, phân thân của Sở Cuồng Nhân, như lâm vào một mảnh tu la luyện ngục.

"Loại khí tức này, không thể coi thường."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng.

Quan sát không gian bốn phía.

Nơi này một mảnh đen kịt, không cảm nhận được giới hạn.

Bỗng nhiên.

Sở Cuồng Nhân nhìn mấy bộ thi thể xuất hiện ở phía trước, nhìn kỹ, chính là Luyện Khí Sư của Vạn Binh thành, đạo trong cơ thể bọn họ đã hoàn toàn sụp đổ.

Đạo sụp đổ, cũng có phân chia trình độ.

Có đứt gãy, có vỡ nát...

Mà trong cảm giác của Sở Cuồng Nhân, đạo của mấy Luyện Khí Sư này, là trực tiếp bị phá nát thành bột mịn, hóa thành hư vô trong thời gian rất ngắn.

Ngay cả một chút xíu mảnh vỡ đều không lưu lại, hiển nhiên, đạo của bọn họ bị sức mạnh cường đại hơn bọn họ không biết bao nhiêu lần trực tiếp nghiền ép.

Nhìn từ thi thể của những Luyện Khí Sư này, Sở Cuồng Nhân lại nhìn thấy, ở bên trong một vùng tăm tối, dường như có một thân ảnh ngồi ở phía trên một vương tọa băng lãnh, vương tọa kia, được chế tác từ vô số xương đầu lâu.

Một luồng hàn ý đâm vào cốt tủy từ bên trong thân ảnh kia tiêu tán ra.

"Đây là ai?"

Sở Cuồng Nhân nhìn hư ảnh kia, ánh mắt ngưng trọng.

Từ trên người đối phương, hắn cảm nhận được một luồng ý chí sát lục vô cùng kinh khủng, sức mạnh của ý chí này, có lẽ không bằng Diệt Thế Võ Chủ.

Nhưng trên bản chất, lại mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Thứ này khiến Sở Cuồng Nhân liên tưởng đến một cái tên... Sát Lục Chi Thần!

Tồn tại Diệt Thế Võ Hội một mực tìm kiếm!

Ý chí sát lục kinh người như vậy, có lẽ, chỉ có vị Sát Lục Chi Thần trong truyền thuyết chư thiên cổ lão kia mới có thể nắm giữ.

"Khá lắm, đây chính là bí mật giấu ở bên trong Vạn Binh thành mà u Thần nói sao? !" Hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái.

Ông!

Lúc này, bóng người ngồi phía trên vương tọa khô lâu kia chuyển động.

Hắn bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Một luồng sát ý vô cùng doạ người điên cuồng nghiền ép ra, chỉ trong tích tắc, phân thân này của Sở Cuồng Nhân trực tiếp tán loạn thành hư vô.

Bên ngoài động thiên, Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra.

Hắn nhìn động thiên đen nhánh kia, toát ra một tia kiêng kị: "Không nghĩ tới Phong Hỏa sơn lại cất giấu thứ này, thân ảnh kia chính là Sát Lục Chi Thần sao?"

Cho dù không phải, thì cũng có liên hệ lớn lao với Sát Lục Chi Thần.

Thế nhưng tại sao dạng tồn tại này, lại ở chỗ này?

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, sau đó nói với u Diệp Nhược: "Phong tỏa nơi đây, trừ ta ra, không cho phép người khác tới nơi này."

"Vâng."

Sau khi rời khỏi Phong Hỏa sơn, Sở Cuồng Nhân lại lấy ra một số bản vẽ cho u Diệp Nhược, nói ra: "Ngươi dẫn người bí mật chế tạo những vật này."

u Diệp Nhược tiếp nhận, xem xét bản vẽ, có chút ngoài ý muốn: "Thứ này nhìn qua giống như một loại vật để bố trận, chủ nhân muốn bố trí trận pháp gì?"

"Các ngươi cứ luyện chế là được."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Thứ hắn muốn bọn người u Diệp Nhược luyện chế, quả thật là dùng để bày trận.

Đó chính là đại trận Trạch Quốc Chiến Đồ, ngày xưa trận pháp này đã phát huy tác dụng cực lớn trong trận chiến của vũ trụ Bàn Cổ và vũ trụ Thiên Nguyên.

Nhưng tại thời điểm đó, hiệu quả của đại trận không có phát huy đến mức lớn nhất.

Hắn muốn bố trí đại trận ở Phong Vực này.

Sát phạt chi khí nơi đây rất mãnh liệt, vô cùng thích hợp để bố trí đại trận Trạch Quốc Chiến Đồ, nếu dùng nó để đối phó Diệt Thế Võ Hội, có thể có tác dụng lớn.

Thời gian trôi qua.

Tu hành không biết năm tháng.

Sở Cuồng Nhân tu hành ở bên trong Vạn Binh thành, đã không biết trôi qua bao lâu.

Ngay hôm nay.

Trong lòng của hắn hơi động một chút, cảm ứng được cái gì đó.

Là dao động truyền đến từ vũ trụ tùy thân của hắn.

Nhìn kỹ, đúng là Thần Sơ, vị Hỗn Độn Ma Thần đầu tiên được sinh ra ở trong vũ trụ tùy thân của hắn đã đột phá đến cảnh giới Đại Đạo.

Đối phương đột phá đại đạo, liền có thể ngang hàng với đại đạo.

Liền có cơ hội tránh thoát sự trói buộc của vũ trụ tùy thân.

Sở Cuồng Nhân cũng không quá để ý.

Tâm niệm chuyển động.

Trực tiếp phóng Thần Sơ từ trong vũ trụ tùy thân ra ngoài.

Một đạo lưu quang từu trong cơ thể Sở Cuồng Nhân bắn ra, một bóng người bay lên không trung, rơi xuống ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Người này có mái tóc đen suôn dài như thác nước, tướng mạo không phân biệt được là nam hay nữ, quanh người có tinh quang lưu chuyển, sức mạnh đại đạo Tinh Thần sôi trào, rung chuyển hư không.

"Có thể tu hành đến cảnh giới Đại Đạo trong thời gian ngắn như vậy, thiên phú không kém." Sở Cuồng Nhân hài lòng gật đầu.

Trên thực tế, Thần Sơ là sinh linh đầu tiên trong vũ trụ tùy thân, là tồn tại khai thiên tích địa, tương đương với Sáng Thế Thần trong vũ trụ tùy thân.

Loại nhân vật này, thiên phú tất nhiên không kém.

"Nơi này là..."

Thần Sơ nhìn hoàn cảnh lạ lẫm xung quanh, không khỏi giật cả mình.

Hắn cũng cảm thấy sự dị dạng của Hồng Mông đại thế giới.

Còn chưa chờ hắn hỏi thăm cái gì, Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo sức mạnh tiên thức lưu chuyển ở giữa ngón tay, điểm về phía Thần Sơ.

Đối phương còn muốn phản kháng, nhưng hắn mới tới Hồng Mông đại thế giới, còn chưa hoàn toàn thích ứng quy tắc nơi này, căn bản không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

Một chỉ này, rơi vào trên trán đối phương.

Nháy mắt.

Một lượng lớn tin tức hiện lên.

Thần Sơ hấp thu những tin tức này, lúc này mới hiểu rõ tình huống lúc này của mình, nhìn Sở Cuồng Nhân, không khỏi rung động.

Người trước mắt này, chính là đại đạo đã sinh ra mình!

Hắn quỳ ở trước mặt đối phương: "Tham kiến đại đạo."

"Không cần đa lễ, về sau, ngươi cũng là một tồn tại cấp bậc đại đạo, thích ứng với quy tắc nơi này thật tốt đi." Sở Cuồng Nhân nói.

"Vâng."

Sau đó, Sở Cuồng Nhân để người an bài chỗ ở cho Thần Sơ.

Nhìn bóng lưng Thần Sơ rời đi, Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ: "Thiên phú của Thần Sơ không kém, nếu bồi dưỡng thật tốt, tương lai sẽ là trợ thủ đắc lực."

Lại là một khoảng thời gian trôi qua.

Một ngày này.

Trên bầu trời Hồng Mông đại thế giới, bỗng nhiên có một lượng lớn linh khí Hồng Mông phun trào.

Hàng tỉ tiên huy màu tím phun trào, phổ chiếu chư thiên.

Ngay cả tinh không kia, cũng vì đó mà ảm đạm.

Tình cảnh này, khiến cho vô số sinh linh chấn động theo.

Tất cả mọi người nhìn lên biến hóa trên bầu trời, nghị luận ầm ĩ.

Mà một số tồn tại cổ lão, lại sớm có dự đoán.

"Hồng Mông Thần Bảng, sắp hiện thế."

"Không biết lần này là loại Thần bảng nào hiện thế?"

Chương 2134: Hồng Mông Thần Bảng hiện thế, Hỗn Nguyên bảng, tồn tại Tiên Cổ dần dần lên bảng

Hồng Mông đại thế giới.

Hôm nay chú định là một ngày không an tĩnh.

Trên bầu trời, một dị tượng bao phủ toàn bộ Hồng Mông đại thế giới, hấp dẫn mỗi một tu sĩ, coi như là tu sĩ không biết đến Hồng Mông Thần Bảng đều biết, sắp có một trận biến hóa cực lớn ập đến.

Mà một số tu sĩ biết Hồng Mông Thần Bảng, thì không quá hiếu kỳ.

Tất cả mọi người đang đoán, bảng danh sách đầu tiên sẽ là cái gì.

Trên bầu trời.

Hồng Mông linh khí lăn lộn không thôi, giống như đang dựng dục cái gì đó.

Khí tức huyền ảo, làm cho người ta hoa mắt thần mê.

"Ngày này, rốt cuộc đã đến."

Thần Điện Quang Minh, nữ thần Quang Minh nhìn Thần bảng sắp được sinh ra từ bên trong Hồng Mông linh khí kia, trong mắt mang theo chờ mong.

Ở bên cạnh nàng, Minh Phi cũng hết sức hiếu kỳ: "Nữ thần, ngươi cảm thấy Quang Minh Chi Tử, có thể nằm trong mười vị trí đầu của Thần bảng sao?"

"Vậy phải xem là bảng danh sách gì." Nữ thần Quang Minh nói ra.

Bỗng nhiên.

Trên bầu trời, Hồng Mông linh khí bắt đầu co lại, dần dần ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng màu tím to lớn, quang cầu như mặt trời, lơ lửng trong tinh không.

Ở nơi này, có vô số tự phù lưu chuyển.

Trên đầu của quang cầu, ba chữ to ngưng tụ thành... Hỗn Nguyên bảng!

Hỗn Nguyên bảng?

Hai mắt nữ thần Quang Minh tỏa sáng: "Bảng danh sách đầu tiên là Hỗn Nguyên bảng, nói cách khác, là bảng danh sách sắp xếp chiến lực cao thấp của cấp bậc Hỗn Nguyên, Quang Minh Chi Tử vượt qua Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp, có khả năng rất lớn sẽ nằm trong mười vị trí đầu."

"Cũng không biết Lam Vũ có thể nằm trong đó hay không."

Minh Phi nỉ non nói.

Nghe được lời này của nàng, nữ thần Quang Minh khẽ cười một tiếng, nói: "Ngươi rất để ý đối với tiểu đồ đệ này, thật hiếm thấy."

Ngoại trừ nàng ra, Minh Phi rất ít để những người khác ở trong lòng.

Cho dù là đồng liêu vô số năm, từng theo đuổi nàng mấy tỷ năm, các loại phương pháp đều dùng một lần như Quang Minh Tả Thiên Vương, cũng không thể làm nàng cảm động mảy may.

Vậy mà hiện tại lại quan tâm tới những người khác.

Chuyện này khiến nữ thần Quang Minh thật sự bất ngờ.

"Lam Vũ là người kế nhiệm ta bồi dưỡng, tất nhiên phải để bụng một chút."

Minh Phi nói ra.

Sau đó, hai người tiếp tục chú ý Hồng Mông Thần Bảng.

Chỉ thấy phía trên Thần bảng, lại có chữ viết hiện ra.

Hỗn Nguyên bảng, xếp hạng một ngàn người ở cảnh giới Hỗn Nguyên.

Căn cứ vào chiến lực để sắp xếp thứ tự.

Ngay sau đó, từng cái tên hiện lên bên trong quang cầu.

Các tu sĩ của Hồng Mông đại thế giới cũng dần dần hiểu tác dụng của Hồng Mông Thần Bảng này, ào ào nhìn chằm chằm Thần bảng không chớp mắt.

"Cảnh giới Hỗn Nguyên bên trong chư thiên vũ trụ nhiều biết bao nhiêu, Hồng Mông Thần Bảng này chỉ lấy một ngàn tên, xem ra đều là người nổi bật bên trong cảnh giới Hỗn Nguyên."

"Chậc chậc, Thần bảng này, thú vị."

"Cũng không biết có tên trên Thần bảng, sẽ có ban thưởng gì hay không?"

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Phía trên Hỗn Nguyên bảng, từng cái tên liên tục hiện lên.

Hạng 1000 tên Vân Trạch, đến từ vũ trụ Lôi Long.

Hạng 999 tên Dược Thiên, đến từ vũ trụ Dược Phong.

Hạng 998 tên...

Hồng Mông đại thế giới.

Nơi nào đó.

Vô số tu sĩ đang tập trung tinh thần nhìn mấy cái tên phía trên Hỗn Nguyên bảng.

Nhưng lúc này, trong đám người, trên người một tu sĩ có một luồng khí tức huyền diệu lưu chuyển ra, mọi người không khỏi ghé mắt.

"Khí tức này, là khí vận?"

"Khí vận thật dày đặc."

"Tại sao người này lại đột nhiên đạt được khí vận như thế?"

"Ta nhận ra hắn, hắn là Dược Thiên!"

Có người kinh hô một tiếng.

Mọi người nghe vậy, ào ào nhìn về phía Hồng Mông Hỗn Nguyên Thần bảng.

Dược Thiên, hạng 999!

"Ta hiểu rồi, có tên phía trên Thần bảng, có thể đạt được khí vận gia tăng." Có người bừng tỉnh đại ngộ, mọi người nghe vậy, hai mắt tỏa sáng.

Khí vận.

Đây tuyệt đối là đồ tốt.

Nhất là khí vận của Hồng Mông đại thế giới này.

Lúc này, ở một chỗ khác cũng có một luồng sức mạnh khí vận càng thêm mênh mông bạo phát.

Đó là tu sĩ xếp hạng khoảng 800 phía trên Hỗn Nguyên bảng.

Xếp hạng càng cao, lấy được càng nhiều khí vận.

Mọi người nhìn những tu sĩ đạt được khí vận kia, không khỏi tràn đầy hâm mộ.

Xếp hạng Hỗn Nguyên bảng, vẫn còn tiếp tục.

Hạng 666 tên Lam Vũ, đến từ vũ trụ Bàn Cổ.

Bên trong Thần Điện Quang Minh.

Một luồng sức mạnh khí vận huyền diệu bạo phát.

Lam Vũ đang tu hành, đột nhiên cảm nhận được luồng khí vận này đang gia tăng sức mạnh trên người mình, không khỏi nghi hoặc: "Đây là có chuyện gì?"

Nàng cảm thấy, việc tu hành của mình càng ngày càng thông thuận.

"Không cần lo lắng, đây là khí vận gia tăng."

Giọng nói của Minh Phi vang lên bên tai nàng.

Trong giọng nói, mang theo vui mừng.

Lam Vũ hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, nên mới an tâm.

"Bảng danh sách sắp xếp chiến lực của Hỗn Nguyên sao? Vậy thì công tử..."

Nàng nghĩ tới điều gì đó, hai mắt tỏa sáng.

Lập tức cũng chú ý tới Thần bảng này.

Một chỗ khác.

Nữ thần Quang Minh nhìn tên của Lam Vũ, hài lòng gật đầu: "Hiện tại nàng mới chỉ ở cảnh giới Hỗn Nguyên ngũ huyền, cũng đã có thể tiến vào bảng danh sách, có lẽ đúng như lời ngươi nói, tương lai nàng thật sự có thể thay thế vị trí của ngươi."

"Hi vọng là thế." Minh Phi khẽ cười một tiếng, vô cùng chờ mong.

Bên trong Vạn Binh thành.

Sở Cuồng Nhân cũng đang chăm chú nhìn động tĩnh của Thần bảng.

Khi hắn nhìn thấy tên của Lam Vũ xuất hiện, hai mắt không khỏi tỏa sáng: "Lam Vũ cũng tới Hồng Mông đại thế giới."

Suy nghĩ một chút cũng đúng.

Lam Vũ cũng không phải một nữ tử tình nguyện bị thụt lùi.

Nàng đến Hồng Mông đại thế giới xông xáo, cũng hợp tình hợp lý, sau đó, Sở Cuồng Nhân lại thấy được mấy cái tên quen thuộc ở trên bảng danh sách.

Hạng 331 tên Ba Tuần, đến từ vũ trụ Bàn Cổ.

Hạng 220 là Chuẩn Đề, đến từ vũ trụ Bàn Cổ.

Hạng 219 tên là Tiếp Dẫn, đến từ vũ trụ Bàn Cổ.

Hạng 121 là Tây Vương Mẫu, đến từ vũ trụ Bàn Cổ.

Hạng thứ 51 tên là La Hầu, đến từ vũ trụ Bàn Cổ.

Nguyên một đám tên quen thuộc với Sở Cuồng Nhân, liên tục xuất hiện ở phía trên Hỗn Nguyên bảng, đều là tồn tại thời kỳ Tiên Cổ của vũ trụ Bàn Cổ.

Những người này, cực kỳ không tầm thường.

Đều là tồn tại Hỗn Nguyên xếp hàng đầu bên trong chư thiên.

Có một ít người, cũng chú ý tới cái tên vũ trụ Bàn Cổ này.

So với các vũ trụ còn lại, thì lại xuất hiện có chút nhiều lần.

"Vũ trụ Bàn Cổ có thật nhiều người được liệt kê trong đó."

"Đúng vậy, đây là vũ trụ gì?"

"Chậc, vũ trụ này thật đúng là nhân tài xuất hiện lớp lớp."

Sở Cuồng Nhân cũng không khỏi khẽ cười một tiếng: "Không tệ, tuy vẫn chỉ là cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng có thể đứng hàng đầu bên trong cảnh giới Hỗn Nguyên, có thể thấy được phần nào thiên tư, tương lai, những người này có thể thành trợ lực sắp xếp bố cục Hồng Mông đại thế giới giúp ta."

Đương nhiên, kẻ có thù giống La Hầu, vẫn nên sớm tiêu diệt.

Hạng 11 Liễu Phong, xuất từ vũ trụ La Thiên.

Hạng 10 Thời Long, đến từ vũ trụ Thời Chi.

Rất nhanh.

Sắp xếp của Hỗn Nguyên bảng, đã đến mười cái tên đứng đầu.

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn, bởi vì ở phía trên Hỗn Nguyên bảng này, mấy người trong dự đoán của hắn, vậy mà còn không lên bảng.

"Bọn người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa đều đã lên bảng, vì sao không thấy Lý Quân?" Ở bên trong vũ trụ Bàn Cổ, có ba người được hắn coi trọng nhất.

Một là Dương Mi đạo nhân.

Đối phương đã sống rất lâu, tư lịch cực kỳ cổ lão.

Hai là Binh Tai.

Chuyện này đương nhiên không cần phải nói, phân thân của hắn.

Người thứ ba, chính là Lý Quân.

Tam Thanh thời kỳ Tiên Cổ, cảm ngộ đối với đạo đã không kém gì Đạo Tổ ngày xưa, bây giờ, hai huynh đệ của hắn, Thông Thiên và Nguyên Thủy đều đã lên Hỗn Nguyên bảng, theo thứ tự là hạng 71,72.

Nhưng Lý Quân là người đứng đầu trong Tam Thanh, sao lại không lên bảng?

Có ba khả năng.

Một là đối phương đã chết, hai là đối phương đột phá cảnh giới Đại Đạo.

Ba chính là, đối phương được xếp ở mười vị trí đầu.

Suy nghĩ của Sở Cuồng Nhân thay đổi thật nhanh, tiếp tục chú ý Hỗn Nguyên bảng.

10 người đứng đầu Hỗn Nguyên bảng, dần dần hiện thế.

Hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Chương 2135: Mười vị trí đầu Hỗn Nguyên bảng, Thiên Thần Tàng, Tổ Long Thừa Đào, ai là đệ nhất

Bên trong Hồng Mông đại thế giới.

Hồng Mông Thần Bảng hiện thế, rung động thế nhân.

Từng cái tên liên tiếp xuất hiện ở phía trên Thần bảng, nguyên một đám tu sĩ thu được khí vận gia tăng, chọc người hâm mộ.

Rất nhanh, 10 người đứng đầu Hỗn Nguyên bảng, cũng đã xuất hiện.

Nơi nào đó trong Hồng Mông đại thế giới.

Một thanh niên mặc một bộ trường bào màu trắng, mặt mày tuấn tú nhìn hạng 10 trên Thần bảng, cau mày lại, không thể nói là hài lòng hay có chút bất mãn.

"Chỉ ở hạng 10?"

Trên người hắn, có một luồng khí tức vô cùng huyền ảo lộ ra.

Đó là khí vận của Hồng Mông đại thế giới.

Hơn nữa luồng khí vận này, cường đại hơn so với những người khác.

Người này, chính là hạng mười Hỗn Nguyên bảng, Thời Long!

Xếp hạng thứ mười trên Hỗn Nguyên bảng.

Đây đã là vinh hạnh vô cùng đặc biệt.

Nhưng thứ hạng này cũng không hề làm cho Thời Long hài lòng, bởi vì ở bên trong dự đoán của hắn.

Dù gì thì bản thân cũng phải nằm trong 5 hoặc là 3 người đứng đầu.

Vậy mà giờ chỉ đứng hạng 10?

Thời Long lắc đầu: "Xem ra lần Hồng Mông khởi động lại này, sức cạnh tranh còn sục sôi hơn so với lần trước, dựa vào năng lực của ta, vậy mà chỉ là hạng mười trong Hỗn Nguyên, cũng không biết xếp ở phía trước ta, sẽ là những nhân vật nào."

Một bên khác.

Bên trong Thần Điện Quang Minh.

Đến bây giờ, nữ thần Quang Minh nhìn thấy tên của Sở Cuồng Nhân còn chưa có xuất hiện ở phía trên Hỗn Nguyên bảng, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ.

"Xem ra, mười vị trí đầu có một chỗ của hắn."

Sở Cuồng Nhân không lên được Hỗn Nguyên bảng?

Nữ thần Quang Minh chưa bao giờ nghĩ tới khả năng này.

Người có thể vượt qua Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp, không lên được Hỗn Nguyên bảng?

Đùa sao.

Đến bây giờ còn chưa xuất hiện, tất nhiên là nằm trong mười vị trí đầu.

Cá cược với Diệt Thế Võ Chủ, Trận Vương, là nàng thắng!

"Cũng không biết thứ tự cụ thể của hắn ra sao."

"Không rõ ràng, nhân vật ở mười vị trí đầu, đều không thể coi thường, mặc dù Quang Minh Chi Tử vượt qua Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp, nhưng dù sao cũng vừa độ kiếp không lâu, thời gian ở bên trong cảnh giới Hỗn Nguyên không dài, có thể đặt chân vào mười vị trí đầu, đã là cực kỳ không dễ."

...

"Đáng chết!"

Một quyền Diệt Thế Võ Chủ đánh vỡ một cái bàn tiên kim trước mặt mình.

Sắc mặt của hắn vô cùng âm trầm.

"Không nghĩ tới, vậy mà hắn thật sự có thể chen vào mười vị trí đầu trênThần bảng!"

"Lần này, để cho nữ thần Quang Minh thắng cược, thì sau này, muốn làm chuyện gì đó đối với Sở Cuồng Nhân cũng không dễ dàng, hỗn trướng!"

Hắn hít sâu một hơi, dần dần bình phục nỗi lòng.

Một bên khác.

Bên trong Thiên Trận Thần Cung, Trận Vương cũng không nhịn được mà cau mày lại: "Kể từ đó, muốn xuống tay đối với truyền thừa của Lam Vương sợ là không dễ dàng."

Hắn nhìn về phía Hỗn Nguyên bảng, trên mặt lộ ra vẻ chờ mong: "Bên trong Hồng Mông kỷ nguyên trước, Lam Vương xếp hạng thứ tư phía trên Hỗn Nguyên bảng, cũng không biết ngươi đạt được truyền thừa của nàng, có thể xếp hàng thứ mấy bên trong Hỗn Nguyên bảng."

Phía trên một hành tinh cổ lão.

Nơi này có từng đạo từng đạo Hồng Mông linh khí quấn quanh, mà ở chỗ này, có một tộc quần kinh khugnr sinh sống, có tên là, Thiên Thần nhất tộc!

Nên Thiên Thần tự cho mình là.

Áp đảo phía trên vạn linh.

Mà lúc này.

Ở bên trong Thiên Thần nhất tộc, một thanh niên tóc tím mặc một bộ trường bào kim sắc đang nhìn Hỗn Nguyên bảng bên trong tinh không, ánh mắt thâm thúy.

Người này, chính là thần tử của Thiên Thần nhất tộc.

Có tên là Thiên Thần Tàng!

Hắn là một trong những tu sĩ xuất sắc nhất bên trong Thiên Thần nhất tộc, tuổi còn trẻ đã trèo lên cảnh giới Hỗn Nguyên đỉnh phong, thậm chí có thể đột phá đại đạo bất cứ lúc nào.

Nhưng hắn vẫn luôn đè nén.

Vì cái gì, là vì trèo lên đỉnh của Hỗn Nguyên bảng này!

"Thiên Thần Tàng ép tu vi nhiều năm, thực lực hôm nay của hắn, đã có thể chống lại cả Đại Đạo Chí Thánh, trèo lên hạng nhất Hỗn Nguyên bảng, là chuyện đương nhiên!"

"Đúng vậy, sau khi trèo lên đầu bảng, Thiên Thần Tàng nhất định có thể đạt được khí vận gia tăng vô cùng mênh mông, đến lúc đó, tu hành thuận buồm xuôi gió, nhất định có thể lấy tư thế cường đại, vấn đỉnh quân vương, thậm chí có thể vượt qua Lam Vương kỷ nguyên trước."

"Đúng vậy..."

Thiên Thần nhất tộc, ôm kỳ vọng rất cao đối với Thiên Thần Tàng.

Mà trên thực tế, Thiên Thần Tàng cũng tràn đầy lòng tin đối với bản thân.

Ở cảnh giới Hỗn Nguyên, đã có thể sánh vai với Đại Đạo Chí Thánh.

Loại chiến lực tuyệt thế này, bên trong Hỗn Nguyên, ai có thể địch nổi? !

Hạng nhất Hỗn Nguyên bảng, ngoài ta còn ai? !

...

"Con ta, thời cơ để ngươi dương danh ở Hồng Mông đại thế giới đã đến!"

"Chỉ cần ngươi xếp hạng nhất trên Hỗn Nguyên bảng, có được khí vận gia tăng, đến lúc đó phong vương cũng không phải chuyện khó, thậm chí có cơ hội trùng kích Chúa Tể chi cảnh còn cao hơn một tầng!"

Bên trong Long tộc.

Một con Tổ Long màu vàng óng đang nhìn long tử đầu mọc sừng rồng ở trước mặt một cái nói ra, người này là thiên kiêu bên trong Tổ Long nhất mạch, tên là Tổ Long Thừa Đào!

Giống với Thiên Thần Tàng.

Hắn đã dừng ở cảnh giới Hỗn Nguyên rất lâu mà không đột phá.

Chính là vì Hỗn Nguyên bảng này.

"Phụ vương yên tâm, vị trí thứ nhất trên Hỗn Nguyên bảng này, ta nhất định có được!"

Tổ Long Thừa Đào lòng tin tràn đầy nói ra.

...

Hồng Mông đại thế giới, vạn linh chú mục.

Phía trên Hỗn Nguyên bảng, những cái tên liên tiếp hiện ra.

Hạng 9 Ma Lưu, đến từ vũ trụ Ác Ma.

Hạng 8 Liệt Phong, đến từ vũ trụ Thiên Đao.

Hạng 7 Độc Cô Bất Bại, đến từ vũ trụ Kiếm chi.

Hạng 6 Dương Mi, đến từ vũ trụ Bàn Cổ.

"Há, Dương Mi xếp hạng thứ sáu..."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên.

Người này không hổ là dị số còn cổ lão hơn so với Hồng Quân bên trong vũ trụ Bàn Cổ, lại có thể xếp hạng thứ sáu trên Hỗn Nguyên bảng.

"Lại là người của vũ trụ Bàn Cổ."

Không ít tu sĩ thấy vũ trụ này lại xuất hiện lần nữa, không khỏi âm thầm líu lưỡi.

Vũ trụ này, nhân tài cũng xuất hiện quá nhiều rồi.

Hạng 5 Bỉ Cổ, đến từ vũ trụ Thú Thần.

"Bỉ Cổ... Ta biết người này, đây là một quái vật bên trong Thú Nhân nhất tộc, thực lực mạnh, vô cùng kinh khủng, ta tận mắt thấy hắn hóa thân trở thành cự thú Hoàng Kim Bỉ Mông, dùng một quyền đập chết một tên Đại Đạo Chí Linh."

Trong thú nhân, chủng loại phong phú.

Có Ngưu Ma, Bán Nhân Mã, Giao Nhân, vân vân.

Mà Hoàng Kim Bỉ Mông, là Vương giả bên trong Thú Nhân nhất tộc, chiến lực vô cùng kinh khủng, thú nhân nhất mạch có một không hai, là một trong những người vô địch bên trong đám người cùng cảnh giới.

Hạng 4 Tổ Long Thừa Đào, đến từ vũ trụ Long Vương!

Bên trong Long tộc.

Nhìn đến thứ hạng này, đồng tử của Tổ Long Thừa Đào đột nhiên co rụt lại, một thân long uy bá đạo, không bị khống chế gào thét xông ra.

"Làm sao có thể! !"

"Sao ta lại chỉ đứng hạng 4? Đứng đầu bảng nên là ta mới đúng!"

Sắc mặt Tổ Long Thừa Đào biến hóa không ngừng, hết sức khó coi.

Tổ Long vương nhìn hắn một cái, than nhẹ một tiếng: "Thừa Đào, không cần quá thất vọng, hạng 4... Cũng rất tốt, hơn nữa đây chỉ là một tờ xếp hạng mà thôi, tương lai còn có cơ hội, đừng để loạn đạo tâm."

"Đúng."

Tổ Long Thừa Đào gật gật đầu, nhưng sắc mặt vẫn còn có chút khó coi.

Hắn tiếp tục chú ý Hỗn Nguyên bảng.

Muốn nhìn xem, rốt cuộc là ai có thể xếp đầu bảng.

Hạng 3 Binh Tai, đến từ vũ trụ Bàn Cổ.

Khi tên của Binh Tai xuất hiện, mọi người vô cùng xôn xao.

"Lại là vũ trụ Bàn Cổ! Đây rốt cuộc là vũ trụ nào vậy?"

"Đúng vậy, tại sao lại có nhiều người lên bảng như vậy?"

"Bên trong mười vị trí đầu có hai người thuộc vũ trụ Bàn Cổ, lợi hại lợi hại."

Một số người có quyết tâm cũng định điều tra xem rốt cuộc vũ trụ Bàn Cổ này có lai lịch gì, mà có thể có nhiều người trèo lên bảng như vậy.

Bên trong Thiên Thần nhất tộc.

Thiên Thần Tàng chú ý Hỗn Nguyên bảng, nhìn thấy vũ trụ Bàn Cổ cũng có một chút kinh ngạc: "Vũ trụ này, cũng có chút thú vị."

"Không sao, chỉ cần người đứng đầu bảng là ngươi là được rồi."

Một tộc lão nói ra.

Thiên Thần Tàng gật gật đầu: "Được, vậy để ta xem một chút, người theo sát tại ta, đứng hạng 2, rốt cuộc là ai đi."

Có thể xếp hạng sau hắn, nói không chừng là kình địch của hắn sau này.

Bên trong Hỗn Nguyên bảng, màu tím lưu chuyển.

Hạng 2 Thiên Thần Tàng, đến từ vũ trụ Thiên Thần.

Nụ cười trên mặt Thiên Thần Tàng đột nhiên cứng đờ.

Hắn nhìn chằm chằm Hỗn Nguyên bảng, có chút không dám tin tưởng.

Hai chữ hạng hai này, có phải có nhầm lẫn gì hay không?

Sao hắn lại là hạng 2?

Nếu như hắn đứng thứ hai, vậy thì, ai là đệ nhất? !

Chương 2136: Người đứng đầu Hỗn Nguyên bảng xuất hiện, quả nhiên là hắn, phản ứng của các phương

Nơi nào đó trong Hồng Mông đại thế giới.

Một nam tử tóc trắng phơ sừng sững ở phía trên một ngọn núi.

Tay hắn nắm một thanh tàn binh, thần sắc lạnh lùng nhìn lên Hỗn Nguyên bảng trên trời kia, nhìn đệ nhất Hỗn Nguyên bảng sắp hiện thế, khóe miệng hơi vểnh.

"Sẽ là ngươi sao?"

"Không, nhất định là ngươi!"

Một bên khác.

Bên trong Thần Điện Quang Minh.

Nữ thần Quang Minh nhìn người đứng đầu Hỗn Nguyên bảng sắp hiện thế kia, trái tim cũng nhảy lên đến cuống họng: "Sẽ là Quang Minh Chi Tử sao? !"

Theo đạo lý mà nói.

Sở Cuồng Nhân vượt qua Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp.

Thì xem như trên bảng sẽ có tên của hắn.

Nhưng bây giờ, lại vẫn không nhìn thấy tên của hắn, chuyện đối phương có thể xếp đầu bảng này, khiến cho nàng vô cùng ngoài ý muốn.

Hiện tại nàng cũng không xác định được, người đứng đầu bảng có phải đối phương hay không.

Không chỉ nữ thần Quang Minh.

Diệt Thế Võ Chủ nhìn chằm chằm người đứng đầu bảng sắp hiện thế kia, không khỏi có chút chờ mong: "Tuyệt đối không nên là Sở Cuồng Nhân kia, không, nhất định không phải, hắn vừa đột phá Hỗn Nguyên không bao lâu, làm sao có thể xếp đầu bảng chứ? !"

"Đúng, nhất định không phải là hắn."

Trong lòng của hắn âm thầm tự an ủi mình.

Bên trong Hồng Mông đại thế giới.

Vạn linh chú mục.

Bên trong Thiên Thần nhất tộc, Thiên Thần Tàng nhìn chằm chằm Hỗn Nguyên bảng kia, muốn nhìn xem rốt cuộc là ai cướp đi vị trí đứng đầu bảng của mình.

"Xuất hiện!"

Có người kinh hô một tiếng.

Hạng nhất Hỗn Nguyên bảng, cuối cùng cũng xuất hiện.

Hạng 1, Sở Cuồng Nhân!

Đến từ... Vũ trụ Bàn Cổ!

Đùng!

Toàn bộ Hồng Mông đại thế giới đều chấn động.

Rất nhiều người đều chưa từng nghe qua cái tên Sở Cuồng Nhân này.

Nhưng vũ trụ Bàn Cổ...

Vậy mà vũ trụ này lại có nhiều người liên tục lên bảng, hơn nữa bên trong mười vị trí đầu, có ba cái tên đều là người của vũ trụ này, thậm chí bao gồm hạng 1.

Chuyện này không thể không khiến người ta chấn kinh.

"Sở Cuồng Nhân? Rốt cuộc người này là ai? !"

"Còn có vũ trụ Bàn Cổ, sao vũ trụ này lại biến thái như thế, nhiều người leo lên Hỗn Nguyên bảng như vậy, chuyện này, chuyện này không khỏi quá dọa người đi."

"Nhanh sai người đi điều tra lai lịch của vũ trụ Bàn Cổ một chút."

"Chậc chậc, Sở Cuồng Nhân, người này, danh động Hồng Mông."

Ầm!

Bên trong Diệt Thế Võ Hội, trên người Diệt Thế Võ Chủ bộc phát ra một luồng lạnh lẽo sát ý, ánh mắt vô cùng âm trầm: "Thế mà thật sự là hắn! !"

Tuy đã sớm có dự liệu, nhưng hắn vẫn không nhịn được mà oán hận.

Bên trong Thiên Trận Thần Cung.

Trận Vương cũng không nhịn được mà than nhẹ một tiếng: "Bất đắc dĩ."

Bên trong Thần Điện Quang Minh, nữ thần Quang Minh không khỏi nở nụ cười, nói ra: "Quang Minh Chi Tử, quả thật không có khiến ta thất vọng."

Minh Phi khẽ gật đầu: "Lần này, bọn người Diệt Thế Võ Chủ, còn có Trận Vương sẽ không có lý do gì nhằm vào hắn, nữ thần cũng không cần đối phó với bọn họ."

Đối với Minh Phi mà nói, chuyện Sở Cuồng Nhân xếp hạng nhất trên bảng không quan trọng.

Quan trọng là, nữ thần Quang Minh thắng cá cược.

Không cần rơi vào nguy hiểm to lớn khi khai chiến với Diệt Thế Võ Chủ.

"Ha ha, quả nhiên là công tử."

Lam Vũ tu hành ở nơi nào đó trong thần điện nhìn thấy tên của người đứng đầu Hỗn Nguyên bảng, nở nụ cười, cũng không phải cảm thấy rất bất ngờ.

Nhìn tên của Sở Cuồng Nhân, trong mắt nàng dấy lên đấu chí hừng hực: "Công tử xếp hạng đầu bảng, vậy ta cũng không thể quá kém, phải cố gắng lên."

……

Trong lãnh địa Long tộc.

Tổ Long Thừa Đào nhìn cái tên đứng đầu Hỗn Nguyên bảng, ánh mắt lóe lên, không khỏi hừ lạnh một tiếng: "Sở Cuồng Nhân, ta nhớ kỹ cái tên này."

"Con ta, không cần nhụt chí, thứ tự của Thần bảng, cũng không phải là đã hình thành thì không thay đổi, chỉ cần ngươi đủ mạnh, người đứng đầu bảng thay đổi, cũng không phải là chuyện không thể."

"Ừm, ta biết."

Bên trong Thiên Thần nhất tộc.

Trong mắt Thiên Thần Tàng lộ ra một tia băng lãnh.

"Tốt cho một vũ trụ Bàn Cổ, tốt cho một Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc cũng sẽ có ngày ngươi và ta đối đầu, ta chờ mong ngày đó sẽ đến."

Hắn hừ lạnh một tiếng.

Tuy đứng đầu bảng không phải hắn, nhưng hắn không hề từ bỏ, hắn muốn bản thân càng tiến bộ hơn, cướp đi vị trí đứng đầu bảng, trước kia cũng không phải là không có ví dụ như vậy.

……

Trong một tịnh thổ có phật quang vờn quanh.

Hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhìn cái tên đứng đầu Hỗn Nguyên bảng, liếc nhau, đều nhìn thấy vẻ kinh thán trong mắt nhau.

"Người này mặc kệ ở đâu, đều là vạn chúng chú mục."

"Đúng vậy, chỉ mới qua bao lâu chứ, bên trong Hỗn Nguyên khắp chư thiên, hắn có thể xếp hạng đầu bảng, tài tình bực này, chỉ sợ là vượt xa Hồng Quân."

"Nhưng vì sao không thấy Thái Thanh phía trên Hỗn Nguyên bảng?"

"Hắn, có lẽ đã chứng đại đạo."

Hai người như có điều suy nghĩ.

Sau đó, liền bắt đầu tĩnh tâm tu hành, tranh thủ sớm ngày tiến thêm một bước.

Bọn họ và Sở Cuồng Nhân có khúc mắc, hiện tại, đối phương xếp hạng nhất trên Hỗn Nguyên bảng, chuyện này trong lúc vô hình, mang đến cho bọn họ một luồng áp lực.

……

Trên một ngọn núi.

Tây Vương Mẫu nhìn Hỗn Nguyên bảng khẽ cười một tiếng: "Thú vị thú vị, vũ trụ Bàn Cổ có nhiều người lên bảng như vậy, bên trong 10 người đứng đầu, có ba người cũng đều là người của chúng ta, lần này sợ là sẽ khiến cho người ta chú ý."

"Sư tôn, vậy chúng ta nên làm cái gì?"

Bên cạnh, Ngọc Trí hỏi.

"Ha, còn có thể làm sao, nỗ lực tu hành, tăng cường sức mạnh thôi, chỉ có thực lực, mới có thể ứng phó biến số trong tương lai."

Tây Vương Mẫu cười nói, nàng nhìn về phía Ngọc Trí, nói: "Ngươi cũng phải cố gắng thêm chút, ngươi nhìn Lam Vũ kìa, nàng cũng đã tiến vào Hỗn Nguyên bảng, tư chất ngươi không kém hơn nàng, nhưng tính tình lại lãnh đạm hơn, như thế cũng không tốt."

"Luận dung nhan tài tình, ta không bằng Lam Vũ cô nương."

Ngọc Trí cười nói, cũng không có ý tứ so sánh.

"Sở Cuồng Nhân đã là người đứng đầu Hỗn Nguyên bảng, tương lai ắt sẽ đối mặt rất nhiều kẻ khiêu chiến, ta nhớ ngươi là một trong Huyền Thiên cửu tinh đúng chứ, ngươi xác định ngươi muốn nhàn nhã như thế sao?" Tây Vương Mẫu ngáp một cái nói ra.

"Chuyện này... Ta sẽ cố gắng."

Ngọc Trí nhẹ gật đầu.

Đấu chí vốn đã yên ắng trong lòng, cuối cùng cũng bị đánh thức.

……

"Sở Cuồng Nhân, ngươi thật đúng là không bao giờ chịu yên tĩnh mà."

Trong một ma thổ đen kịt.

Tay La Hầu cầm một thanh ma thương đen nhánh, ở xung quanh hắn, là vô số hài cốt, một thân ma khí ngập trời, làm cho người ta không rét mà run.

Hắn nhìn mấy cái tên phía trên Hỗn Nguyên bảng, có một loại cảm giác cấp bách.

So với Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Hắn và Sở Cuồng Nhân có khúc mắc lớn hơn.

Một khi đối đầu với đối phương, chỉ sợ bản thân sẽ gặp nguy hiểm.

"Không chỉ riêng Sở Cuồng Nhân, ngay cả Binh Tai kia, vậy mà cũng xếp hạng trên ta, còn xếp thứ ba, quả nhiên không thể khinh thường."

La Hầu âm thầm nghĩ tới.

Nhưng lúc này.

Dường như hắn cảm nhận được cái gì đó, nhìn về nơi xa, chỉ thấy một luồng khí tức chiến tranh vô cùng lạnh thấu xương lan tràn đến, uy thế ngập trời.

Mà ở bên trong chiến tranh vô biên kia, một bóng người tóc trắng, tay cầm một thanh tàn binh kỳ quái, từ từ đi về phía La Hầu.

"Tìm được ngươi rồi!"

Binh Tai nhìn La Hầu, trong mắt bộc phát ra sát ý lạnh thấu xương.

"Lại là ngươi!"

La Hầu nhìn đối phương, sắc mặt có chút âm trầm, những năm gần đây, hắn và Binh Tai gặp nhau mấy lần, mỗi một lần đều sẽ chém giết một trận.

Hai người giống như địch nhân trời sinh.

"Không cần nhiều lời, lần này, ngươi có thể lại trốn khỏi một kiếp từ trong tay ta sao? !" Binh Tai lạnh nhạt nói ra, vung tàn binh trong tay lên.

Sức mạnh Hỗn Nguyên dồi dào, đổ xuống ra.

Ma thương trong tay La Hầu chấn động, ma khí vô biên khuếch tán ra.

Hai luồng sức mạnh va chạm.

Binh Tai vững vàng lại bất động, mà La Hầu, thì lùi lại mấy bước.

"Phiền phức."

La Hầu cau mày lại.

Chiến lực của hai người, vẫn có chênh lệch.

Một người đứng hạng ba Hỗn Nguyên bảng.

Một người hạng 51 Hỗn Nguyên bảng.

Chiến lực của Binh Tai, cao hơn hắn không chỉ một cấp độ.

"Rời đi trước."

La Hầu hạ quyết tâm, trước tiên giả bộ chiến đấu với Binh Tai, lập tức âm thầm thúc giục một món chí bảo, hóa thành một đạo lưu quang màu đen biến mất ở chân trời.

Binh Tai hừ lạnh một tiếng: "Đường đường là Ma Tổ, năm lần bảy lượt đều chạy trốn, ngươi thật đúng là một chút mặt mũi cũng không cần."

Hắn đuổi theo.

Nhưng liên tục đuổi theo mấy chục tỉ dặm, cũng không đuổi kịp.

"Lại để hắn chạy mất."

Binh Tai bất đắc dĩ lắc đầu.

Chương 2137: Khí vận gia tăng, không thể khinh thường vũ trụ Bàn Cổ, Liễu Phong khiêu chiến

Bên trong Vạn Binh thành.

Sở Cuồng Nhân nhìn tên của mình xuất hiện ở vị trí đầu phía trên Hỗn Nguyên bảng, trên mặt tươi cười: "Ừm... Không coi là quá ngoài ý muốn."

Nếu hắn dùng toàn lực ứng phó.

Lấy cảnh giới Hỗn Nguyên, thậm chí có thể so sánh với Đại Đạo Chí Tôn.

Chiến lực như vậy, bên trong cảnh giới Hỗn Nguyên, không người nào có thể so!

Xếp hạng nhất, đương nhiên.

Mà tại thời điểm hắn xếp hạng nhất trên Hỗn Nguyên bảng, giữa thiên địa, đột nhiên có một lượng lớn linh khí sôi trào, một luồng khí vận vô cùng huyền diệu, từ trên trời giáng xuống.

Khí vận này, cực kỳ to lớn.

Sở Cuồng Nhân nhận lấy luồng khí vận gia tăng này, cảm giác việc tu hành sau này của mình sẽ thông thuận hơn rất nhiều, không khỏi có hứng thú hơn đối với Hồng Mông Thần Bảng.

"Đây chỉ là một trong các loại Thần bảng mà thôi."

"Nếu như ta có thể trèo lên đỉnh của nhiều loại Thần bảng, thu hoạch được càng nhiều khí vận gia tăng, đến lúc đó, sẽ có cảnh tượng như thế nào đây?"

Sở Cuồng Nhân có chút chờ mong.

Có điều hắn cũng rõ ràng, có thể trèo lên đỉnh Hỗn Nguyên bảng, đã là không dễ.

Hơn nữa, có một ít bảng xếp hạng, là thứ mà hiện tại hắn không có cách nào lên được.

Tỉ như trước kia từng xuất hiện qua quân vương bảng.

Loại bảng xếp hạng này, chỉ xếp hạng siêu thoát giả quân vương bên trong Hồng Mông đại thế giới.

Hắn ngay cả quân vương cũng không phải, tất nhiên không có cách nào trèo lên bảng.

Còn có thần nữ bảng.

Chỉ xếp hạng nữ tu sĩ, hắn là nam nhân, cũng không thể lên bảng.

Nhưng nghe nói trước kia xuất hiện một công tử bảng.

Không biết với nhan sắc và khí chất của hắn, có thể lên bảng hay không?

"Chúc mừng chủ nhân, trèo lên đỉnh Hỗn Nguyên bảng."

Lúc này, u Diệp Nhược đi tới, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo vẻ kinh thán, hắn biết Sở Cuồng Nhân không hề tầm thường.

Nhưng không nghĩ tới, lại không tầm thường đến loại trình độ này.

Vừa thành Hỗn Nguyên không bao lâu, liền trực tiếp trở thành đệ nhất Hỗn Nguyên bảng.

Chuyện này khiến hắn càng thêm trung thành đối với Sở Cuồng Nhân.

Theo loại nhân vật này, tương lai nhất định không lỗ.

"u Diệp Nhược, nghe nói bên trong Hồng Mông Thần Bảng, có một luyện khí bảng, không biết với năng lực của ngươi, có tự tin được xếp hạng thứ mấy?"

Sở Cuồng Nhân hỏi.

u Diệp Nhược nghĩ nghĩ, nói: "Trong chư thiên vũ trụ này, năng nhân dị sĩ quá nhiều, mặc dù ta rất có tự tin đối với trình độ luyện khí của bản thân, nhưng cũng không dám nói có thể xếp hạng nhất, nhưng mà nằm trong mười vị trí đầu, cũng không phải là không thể."

Trước kia hắn từng sưu tập một số tư liệu.

Biết được trên luyện khí bảng trước kia, tồn tại xếp hàng thứ nhất, binh khí cao cấp nhất mà hắn có thể luyện chế ra, cũng là Chí Bảo Hồng Mông.

Bản thân cũng có thể luyện chế Chí Bảo Hồng Mông.

So sánh như thế, bản thân cũng có thể xếp vào mười vị trí đầu, nên hắn mới phỏng đoán như thế.

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu.

Hỗn Nguyên bảng hiện thế, đưa tới bạo động to lớn ở bên trong Hồng Mông đại thế giới.

Nhưng phàm là người nằm trong Thần bảng, đều thu được khí vận gia tăng.

Chuyện này khiến vô số người vì đó mà đỏ mắt.

Một số người có quyết tâm, không có khả năng không hề làm gì.

Có người nghiên cứu qua một số tư liệu trước kia.

Phát hiện Hồng Mông Thần Bảng cũng không phải là đã hình thành thì không thay đổi, khi Thần bảng tiếp theo xuất hiện, thì Thần bảng trước đó cũng sẽ tiến hành đổi mới.

Nói cách khác.

Người trên bảng, có thể bị thay thế.

Vừa nghĩ tới đó, không ít người bắt đầu rục rịch.

Đánh bại người trên Hỗn Nguyên bảng, thay thế bọn họ, chiếm lấy khí vận!

Còn về đệ nhất Hỗn Nguyên bảng như Sở Cuồng Nhân.

Tất nhiên cũng có rất nhiều người để mắt tới, nhưng hắn có thể xếp hạng nhất, tất nhiên không hề tầm thường, tạm thời còn không có người nào dám tuỳ tiện đến trêu chọc hắn.

Ngoại trừ sự rối loạn do Hỗn Nguyên bảng đưa tới.

Còn có một ít người, triển khai điều tra đối với vũ trụ Bàn Cổ.

Dù sao thì.

Một vũ trụ có rất nhiều người được liệt kê trên Hỗn Nguyên bảng, không làm cho người ta chú ý cũng khó khăn.

Nhưng sau khi một số thế lực điều tra về vũ trụ Bàn Cổ xong, không khỏi thất vọng.

"Chỉ như vậy?"

"Một vũ trụ, người mạnh nhất chính là tên Sở Cuồng Nhân đệ nhất Hỗn Nguyên bảng kia, ngay cả một người ở cảnh giới Đại Đạo cũng không thấy?"

"Đây không phải chỉ là một vũ trụ bình thường thôi sao? Còn tưởng rằng lợi hại đến mức nào chứ, làm cho người ta thất vọng, không cần để ở trong lòng."

"Chậc, còn từng bị xâm lược, xem ra cũng không có nhiều tài nguyên."

Vốn dĩ.

Mọi người thấy vũ trụ Bàn Cổ có rất nhiều người leo lên Hỗn Nguyên bảng.

Còn tưởng rằng là một vũ trụ nhân kiệt địa linh, đại năng xuất hiện lớp lớp, ít nhất phải có mấy tồn tại cấp bậc quân vương.

Nhưng không nghĩ tới, đừng nói quân vương, bên trong vũ trụ Bàn Cổ này, mạnh nhất chính là tên Sở Cuồng Nhân đệ nhất Hỗn Nguyên bảng kia.

Ngay cả cảnh giới Đại Đạo cũng tìm không ra một mống.

Đối với thế lực khác mà nói, căn bản không có bao nhiêu uy hiếp.

"Những người này, cũng chỉ có thể uy phong một chút phía trên Hỗn Nguyên bảng mà thôi, các Thần bảng còn lại, sợ là không lên được."

"Ừm, không cần quá để ý đến vũ trụ này."

Bên trong Thần Điện Quang Minh.

Nữ thần Quang Minh cầm một ngọc giản trong tay, ở trong đó ghi lại các loại tin tức liên quan tới vũ trụ Bàn Cổ.

"Thú vị."

So với việc các thế lực khác không thèm để ý, thì nữ thần Quang Minh lại cảm thấy thú vị.

"Nữ thần, ngươi coi trọng vũ trụ Bàn Cổ này sao?"

Minh Phi hỏi.

"Một vũ trụ trải qua mấy đại kiếp, nhưng lại còn có thể ương ngạnh sống sót, ta có lý do gì mà không coi trọng đây?"

Nữ thần Quang Minh cười nhạt nói: "Trên tình báo nói, nhóm tồn tại Tiên Cổ bên trong Vũ trụ Bàn Cổ này, đều trải qua chuyển sinh, nói cách khác, bọn họ tu hành đến bây giờ, có khả năng cũng mới mấy vạn năm mà thôi."

"Trong thời gian ngắn như vậy, trọng tu về Hỗn Nguyên, đồng thời ào ào leo lên Hỗn Nguyên bảng, ngươi cảm thấy, những người này sẽ đơn giản sao?"

"Mặc dù không có cường giả đủ mạnh trấn giữ, nhưng tiềm lực của những người này vô cùng bất phàm, người nào có thể đảm bảo ngay trong bọn họ, sẽ không sinh ra mấy tồn tại cấp bậc quân vương chứ ? Vũ trụ Bàn Cổ, không thể khinh thường."

Minh Phi nghe vậy, đồng ý gật đầu: "Lam Vũ cũng đến từ vũ trụ này, ta đã hỏi nàng, nàng có quen biết với Sở Cuồng Nhân, hơn nữa quan hệ của hai người không tầm thường, người của vũ trụ này, quả thật đáng được coi trọng."

Nói đến đây, Minh Phi cũng không khỏi không cảm khái một chút về duyên phận.

Qua nhiều năm như vậy, thật vất vả lắm mới động tâm thu một đồ đệ, không nghĩ tới đối phương còn có liên quan lớn lao với Sở Cuồng Nhân.

"Ha, ta có dự cảm, vũ trụ này, tương lai sẽ có một ngày nổi danh khắp chư thiên." Trong mắt nữ thần Quang Minh mang theo chờ mong.

……

Bên trong Vạn Binh thành.

Sở Cuồng Nhân đang tu hành, lĩnh hội Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật.

Nhưng vào hôm nay.

Hắn cảm thấy được có một luồng khí tức vô cùng cường đại lưu chuyển đến, chỉ trong chớp mắt đã khóa chặt toàn bộ Vạn Binh thành.

Trên bầu trời Vạn Binh thành.

Kiếm khí che lấp trời đất, ngưng tụ thành một đám mây đen vô cùng tăm tối.

Uy áp linh khủng, bao trùm thiên địa.

Mây đen cho người ta một loại cảm giác áp bách sắp bị phá vỡ.

Bọn người u Diệp Nhược ào ào hiện thân, nhìn mây đen kia, ánh mắt hơi có vẻ ngưng trọng, chỉ thấy bên dưới mây đen kia, có một người nam tử đứng lơ lửng trên không.

Nam tử này, mặc một bộ trường bào màu xám, tóc đen bay múa.

Quanh người có kiếm khí bá đạo quấn quanh.

"Người này là ai?"

"Nhìn tu vi của hắn, cũng chỉ là Hỗn Nguyên, nhưng lại có uy áp cường đại như thế, tất nhiên là tồn tại đứng hàng đầu phía trên Hỗn Nguyên bảng."

"Đúng vậy, kẻ đến không thiện."

Chúng Luyện Khí Sư nghị luận ầm ĩ.

Chỉ nghe người tới lớn tiếng quát dài, nói: "Tại hạ là Liễu Phong hạng 11 trên Hỗn Nguyên bảng, đến đây mời Sở Cuồng Nhân đứng đầu Hỗn Nguyên bảng chỉ giáo!"

Một câu, nói rõ ý đồ đến.

Bọn người u Diệp Nhược, cũng không cảm thấy quá ngoài ý muốn.

Mà các tu sĩ ở gần Vạn Binh thành, cũng nghe được lời này của Liễu Phong, trong đó còn bao gồm không ít tu sĩ đến đây điều tra tình báo về Sở Cuồng Nhân.

Hai mắt những người này ào ào tỏa sáng.

Lần này, rốt cục có thể dòm ngó được thực lực của người đứng đầu Hỗn Nguyên bảng này sao?

Chương 2138: Một kiếm trảm Liễu Phong, Vũ Thiên Châu diệt Đại Đạo Chí Thánh

Liễu Phong cường thế đáp xuống Vạn Binh thành.

Một thân kiếm khí sục sôi, rộng rãi vô biên, hóa thành tầng tầng mây đen, chèn ép tới mức toàn bộ tu sĩ của Vạn Binh thành các đều cảm nhận được một luồng áp lực lớn lao.

Ngay cả ánh mắt của u Diệp Nhược cũng có chút ngưng trọng.

"Thực lực của người này, chỉ sợ không thấp hơn Đại Đạo Chí Linh."

"Đúng vậy, khí tức rất kinh khủng."

"Nhưng đáng tiếc..."

u Diệp Nhược lắc đầu.

Hắn từng thấy Sở Cuồng Nhân xuất thủ.

Thực lực như vậy, ngay cả Đại Đạo Chí Thánh như Phượng Sát cũng có thể chém giết, tuy thực lực của Liễu Phong này cường đại, nhưng nhiều nhất chỉ có thể so với Đại Đạo Chí Linh.

So với Sở Cuồng Nhân, thì kém rất xa.

Nghĩ đến đây.

u Diệp Nhược bay lên không trung, thản nhiên nói: "Vị đạo hữu này, muốn tới khiêu chiến chủ nhân nhà ta, mời trở về chuẩn bị bái thiếp trước."

Nếu như người người đều tới khiêu chiến Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân đều phải tiếp.

Vậy há phải sẽ bận bịu chết sao?

u Diệp Nhược cảm thấy mình cần phải phân ưu giúp Sở Cuồng Nhân.

"Há, bái thiếp?" Liễu Phong nhếch mày một cái: "Ta đến cũng đã đến, còn muốn bái thiếp gì nữa, mời hắn hiện thân gặp mặt."

"Không có bái thiếp, chủ nhân nhà ta không gặp."

u Diệp Nhược nói ra.

"Thế nào, chẳng lẽ đường đường là đệ nhất Hỗn Nguyên bảng, muốn phòng thủ mà không chiến? Vậy thì lại có chút bôi nhọ vị trí đứng đầu bảng này." Liễu Phong trào phúng một tiếng.

Hắn dự định sử dụng kế khích tướng.

Các tu sĩ đến đây thu thập tình báo về Sở Cuồng Nhân cũng đều ào ào lên tiếng.

"Đúng vậy, chẳng lẽ người đứng đầu bảng e sợ chiến đấu?"

"Điều đó không có khả năng đi."

"Để hắn đi ra đánh một trận, cũng để cho chúng ta tin phục."

"Đúng vậy, nếu hắn không ứng chiến, thì không xứng trở thành đệ nhất Hỗn Nguyên bảng."

Không ít tu sĩ lên tiếng khiêu khích.

Mà sắc mặt của u Diệp Nhược cũng dần dần trở nên âm trầm: "Đứng đầu bảng là vị trí do Hồng Mông Thần Bảng định, cũng không tới phiên chư vị nói này nói kia."

Nói xong, uy áp cảnh giới Đại Đạo Chí Thần khuếch tán ra.

Một số người có tu vi không đủ ào ào im miệng.

Nhưng trong hư không.

Một luồng khí tức càng cường đại hơn tuôn ra, trấn áp u Diệp Nhược.

"u đại sư không cần táo bạo như vậy đâu, thiếu chủ nhà ta, chỉ muốn thấy phong thái của người đứng đầu Hỗn Nguyên bảng mà thôi, cũng không có địch ý."

Một giọng nói vang lên.

Chỉ thấy ở sau lưng Liễu Phong, một lão giả tóc trắng từ từ đi ra.

Dao động khí tức trên người, không hề kém hơn so với Phượng Sát.

Đây là một tồn tại Đại Đạo Chí Thánh.

Liễu Phong này, hiển nhiên là thiên kiêu tuổi trẻ của đại thế lực nào đó, nếu không cũng không khả năng sẽ có tồn tại Đại Đạo Chí Thánh đi theo bên cạnh.

"Phùng lão, ngươi canh chừng hắn."

Liễu Phong nói với lão giả tóc trắng.

Ngay sau đó, hắn bay lên không trung, trên người có một luồng tiên thức bàng bạc tuôn ra, bao trùm Vạn Binh thành, ý đồ tìm kiếm Sở Cuồng Nhân.

Đột nhiên, ánh mắt của hắn khóa chặt một nơi.

Chỗ đó có cấm chế dày đặc.

Hai mắt hắn tỏa sáng: "Nơi này có thiết lập cấm chế, xem ra rất có thể chính là chỗ Sở Cuồng Nhân kia tu hành."

Nói đến đây, hắn không nói hai lời, lao về phía chỗ kia.

Kiếm khí quanh người lưu chuyển, tầng tầng lớp lớp.

Giống như mây đen che trời.

"Sở đạo hữu, Liễu Phong ta đến đây bái kiến, xin chỉ giáo!"

Nhưng hắn vừa dứt lời.

Chỗ kia phủ đầy cấm chế chỗ, đột nhiên có một luồng năng lượng triều dâng bao phủ mà ra, trong nháy mắt, ngưng tụ thành một đạo hoa mỹ kiếm ảnh!

Một kiếm này, thải quang lưu chuyển, mộng huyễn mà mỹ lệ!

Một kiếm này, tràn ngập khí tức sắc bén kinh thiên động địa!

Mà Liễu Phong trực tiếp đối mặt với một kiếm này, cảm thấy sức mạnh Hỗn Nguyên của bản thân ở trước mặt một kiếm này, vô cùng nhỏ bé, gần như không đáng giá nhắc tới.

Ông! !

Không chờ mọi người phản ứng.

Một kiếm này, đã xẹt qua hư không, ngang nhiên chém xuống!

Hư không bị xé ra một vết nứt.

Mà đồng tử của Liễu Phong co rụt lại, rống giận muốn phản kháng, thúc giục tầng tầng lớp lớp mây đen kiếm khí sau lưng kia, va chạm với kiếm ảnh.

Nhưng tất cả những thứ này đều không có tác dụng.

Kiếm khí xẹt qua, mây đen bị trực tiếp cắt thành hai nửa.

Mà Liễu Phong, cũng bị xé nứt ngay tại chỗ.

Đại đạo trong cơ thể, tan thành mây khói.

Hạng 11 Hỗn Nguyên bảng, ngã xuống.

Từ đầu đến cuối, Sở Cuồng Nhân chưa từng xuất hiện.

Nhưng hắn thúc giục một đạo kiếm khí, cũng đã khiến cho mọi người rung động thất thần.

"Kiếm khí thật là khủng khiếp! !"

Thật lâu sau đó, mọi người mới dần dần lấy lại tinh thần.

Cảm thụ được luồng kiếm khí còn chưa hoàn toàn tiêu tán giữa thiên địa kia, chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy, tê cả da đầu, hàn ý ở trong lòng không ngừng sinh sôi.

"Tê... Đây chính là thực lực của đệ nhất Hỗn Nguyên bảng sao?"

"Làm sao lại đáng sợ như thế, hạng 11 Hỗn Nguyên bảng, Liễu Phong có thể so với Đại Đạo Chí Linh, vậy mà ngay cả mặt cũng không thấy thì đã bị giết chết."

"Ông trời của ta, thực lực này, có thể so với Đại Đạo Chí Thánh đi."

"Không, khả năng còn không hết, một kiếm này có phải toàn lực của đối phương hay không, cũng không biết được, có lẽ đây chỉ là một kiếm người ta tiện tay chém xuống mà thôi?"

"Chuyện này cũng quá khoa trương đi."

Một số tu sĩ đến điều tra tình báo về Sở Cuồng Nhân, âm thầm líu lưỡi.

Bọn họ từng dự đoán qua thực lực của đối phương.

Nhưng thời điểm chân chính nhìn thấy, vẫn nhịn không được mà hãi hùng khiếp vía.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi lại dám giết kiêu tử của La Thiên tông ta! !"

Lão giả tóc trắng đi theo Liễu Phong kia nổi giận gầm lên một tiếng.

La Thiên tông, đến từ vũ trụ La Thiên.

Đặt ở Hồng Mông đại thế giới, cũng là một thế lực đỉnh phong.

Mặc dù không có quân vương trấn giữ, nhưng Đại Đạo Chí Tôn vẫn có mấy kẻ.

"Ta không chỉ muốn giết hắn, còn muốn trảm ngươi!"

Giọng nói lạnh nhạt của Sở Cuồng Nhân quanh quẩn ra.

Hiện tại hắn là đệ nhất Hỗn Nguyên bảng, nhất định phải thể hiện ra thực lực nhất định, nếu không thường sẽ có người đến cửa khiêu chiến, vậy không phải hắn sẽ phiền chết sao?

Còn về La Thiên tông gì đó này...

Hắn cũng không thèm để trong lòng.

Hiện tại hắn là Quang Minh Chi Tử, có nữ thần Quang Minh chống đỡ.

Cho dù nữ thần Quang Minh không che được.

Còn có Lam Vương mà.

Một La Thiên tông, có gì phải sợ?

Ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân vừa nói dứt lời, một đạo Kiếm ảnh Thông Thiên lại lần nữa ngưng tụ mà thành, vô cùng mãnh liệt mà chém về phía lão giả tóc trắng kia.

Lão giả này, là một nhân vật cấp Đại Đạo Chí Thánh.

Thực lực của hắn không kém.

Đối mặt với một kiếm này, nổi giận gầm lên một tiếng, trong tay xuất hiện một cây đao, ngang nhiên chém ra, đao quang rộng rãi và kiếm ảnh đột nhiên va chạm.

Phong vân bốn phía ùa tới!

Lão giả tóc trắng bị một kiếm này đánh bay ra ngoài.

"Kiếm khí thật mạnh! Sở Cuồng Nhân này, lại có thể giao phong với nhân vật cấp bậc Đại Đạo Chí Thánh? !" Lão giả tóc trắng có chút không dám tin tưởng.

Nhưng sự thật thì bày ở trước mặt hắn.

"Không được, phải rời đi trước mới được."

Lão giả tóc trắng thầm nghĩ.

Nơi này là Vạn Binh thành, hắn thế đơn lực bạc, cộng thêm thực lực của Sở Cuồng Nhân cao thâm khó dò, tiếp tục lưu lại nơi này, chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

Ngay tại thời điểm hắn muốn rời khỏi...

Chỉ thấy trên đỉnh đầu, đột nhiên có một luồng uy áp dồi dào hạ xuống.

Đó là một vùng trời!

Trong đó dựng dục ra ngàn vạn hành tinh, giống như một vùng vũ trụ.

Trong đó, còn có từng đạo Hồng Mông linh khí lưu chuyển bên trong.

"Chí Bảo Hồng Mông!" Đồng tử của lão giả tóc trắng co rụt lại.

Vũ trụ này, dĩ nhiên là một món Chí Bảo Hồng Mông!

Chính là Vũ Thiên Châu Sở Cuồng Nhân vừa luyện hóa không lâu!

Dưới sự thôi thúc của hắn, Vũ Thiên Châu này còn lợi hại hơn nhiều so với lúc trong tay u Thần, chí bảo chi uy, khóa chặt lão giả tóc trắng.

Đối phương căn bản không có chỗ trống để phản kháng.

Đùng một tiếng.

Cả người bị chí bảo nghiền ép ngay tại chỗ, hóa thành sương máu rồi sụp đổ!

Đại Đạo Chí Thánh, ngã xuống.

Mọi người thấy tình cảnh này, không khỏi kinh ngạc.

"Chí Bảo Hồng Mông, trong tay Sở Cuồng Nhân còn có Chí Bảo Hồng Mông? !"

"Chậc chậc, vốn liếng đủ dày."

"Thực lực cao thâm khó lường, còn có Chí Bảo Hồng Mông kề bên người, đệ nhất Hỗn Nguyên bảng này, quả nhiên khó đối phó."

Chương 2139: Lĩnh hội Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, về Thần Điện Quang Minh, chiến đấu với Minh Phi

Bên ngoài Vạn Binh thành.

Không biết có bao nhiêu ánh mắt rơi vào vị trí của Sở Cuồng Nhân.

Mấy người kia, đều là cảnh giới Hỗn Nguyên, hơn nữa còn đều là tồn tại nằm trong mười hạng đầu của Hỗn Nguyên bảng, hiện tại, mỗi một người trong bọn họ đều mang theo vẻ ngưng trọng.

Sở Cuồng Nhân dùng một kiếm chém giết Liễu Phong.

Thúc giục chí bảo diệt Chí Thánh.

Chiến lực tùy tiện lộ ra, đã làm bọn họ vô cùng kính sợ.

"Đệ nhất Hỗn Nguyên bảng, quả nhiên đáng sợ."

"Sức mạnh Hỗn Nguyên ẩn chứa bên trong một kiếm kia của hắn, vô cùng cường đại, trong đó không biết ẩn chứa bao nhiêu loại đạo, thật sự quá kỳ quái."

"Nghe nói trước đó không lâu người này còn vượt qua Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp..."

"Không thể khinh thường."

Những người này, ban đầu vốn cũng giống như Liễu Phong, thăm dò được tin tức của Sở Cuồng Nhân, muốn tới nơi này nhìn thực lực của đối phương.

Nhưng bây giờ, bọn họ bỏ ý niệm này đi.

Thực lực, và sự sát phạt quyết đoán mà đối phương bày ra, đúng là khiến cho bọn họ không tự chủ được mà sinh ra một sự... E ngại! !

"Tuy Liễu Phong không thể hoàn toàn thăm dò ra thực lực của Sở Cuồng Nhân, nhưng cũng coi như nhìn thấy hắn xuất thủ, tâm lý có chút cơ sở."

"Về sau gặp gỡ, cũng có thể có thêm mấy phần tự tin."

"Rời đi."

Từng bóng người, lần lượt rời khỏi Vạn Binh thành.

Bên trong Vạn Binh thành.

Sở Cuồng Nhân cảm nhận được các luồng khí tức đã rút đi, khóe miệng hơi vểnh lên: "Ha, những người này, vẫn còn tính là thức thời."

Hắn không để ý tới mọi người, tiếp tục bế quan tu hành.

Bây giờ Hồng Mông Thần Bảng đã hiện thế.

Hồng Mông đại thế giới này đã tiến vào giai đoạn rung chuyển.

Muốn phát triển ở trong giai đoạn này, hắn cần phải có thực lực cường đại, Hỗn Nguyên, đại đạo đều không đủ, ít nhất phải là quân vương!

Thời gian qua mau, với cảnh giới bây giờ của Sở Cuồng Nhân, một lần bế quan, hơn mấy trăm ngàn năm đều là chuyện vô cùng bình thường.

Hắn cũng không biết đã qua bao lâu.

Những năm này, hắn vẫn luôn tìm hiểu một kiếm mình chém ra lúc độ kiếp, được khí vận gia tăng, hiệu suất hắn lĩnh hội tăng lên không ít.

Một ngày này.

Quanh thân hắn lộ ra một luồng khí tức vô cùng sắc bén.

Trong mắt có tinh quang lóe lên, ánh mắt như kiếm.

Hư không bốn phía, lại bị xé nứt!

"Ngộ ra!"

Hắn nhẹ nhàng nâng tay, ngưng tụ kiếm chỉ.

Một luồng kiếm khí phun ra nuốt vào ở trên đầu ngón tay.

Phong mang của một đạo kiếm khí này, cũng chỉ dài ba tấc mà thôi, nhưng trong đó lại ẩn chứa sức mạnh Hỗn Nguyên diễn hóa thành sức mạnh ba ngàn đạo tắc của Sở Cuồng Nhân.

Ngũ hành, âm dương, bát quái, vận mệnh, thời không...

Ba ngàn đạo tắc, đều ẩn chứa trong đó.

Từ một hóa vạn, phức tạp thành đơn giản, ngưng luyện thành đạo phong mang này!

Đạo phong mang này, vô cùng sắc bén.

Giống như có thể chặt đứt năm tháng, chặt đứt vận mệnh, chặt đứt vạn vật trên thế gian!

"Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, kiếm thuật ban đầu ta tự sáng tạo, vạn đạo ngưng làm một, chỉ vì công phạt thiên địa, thật sự là đã lâu không gặp..."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Tru tiên kiếm khí cũng tốt, Trụ Chi Kiếm cũng được...

Pháp môn kiếm đạo mà hắn lĩnh hội, đâu chỉ ngàn vạn?

Nhưng kiếm đạo chi pháp mạnh nhất, hắn đã sáng tạo ra từ rất sớm, chỉ là hắn, vẫn luôn không nghiên cứu để tăng cường nó.

Hiện tại, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật lại hiện ra.

Uy lực của nó không biết mạnh mẽ hơn bao nhiêu lần so với năm đó.

"Côn Ngô, ngươi cũng rất hoài niệm một chiêu này đúng không."

Sở Cuồng Nhân chạm nhẹ vào chuôi kiếm bên hông, cười nhạt một cái nói.

Thân kiếm Côn Ngô run lên, giống như đang đáp lại.

Lập tức, Sở Cuồng Nhân thu liễm kiếm khí ở đầu ngón tay, thực sự ra khỏi cửa phòng.

Bên trong Vạn Binh thành.

Vẫn là nhiệt độ nóng rực như cũ, mỗi Luyện Khí Sư đang chế tạo các loại binh khí với khí thế ngất trời, cũng có người tập hợp một chỗ để thảo luận...

Sở Cuồng Nhân giao Vạn Binh thành cho u Diệp Nhược.

Tiếp đó, hắn dự định về Thần Điện Quang Minh một chuyến.

Đã một khoảng thời gian không trở về rồi.

...

Bên trong thần điện.

Sở Cuồng Nhân vừa về đến, liền đụng phải Quang Minh Tả Thiên Vương.

Sau khi đối phương nhìn thấyhắn, hai mắt khẽ híp một cái: "Đây không phải Quang Minh Chi Tử sao? Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ ở luôn tại Vạn Binh thành, không nỡ trở về."

"Ha, thấy thần thái của Tả Thiên Vương có chút vội vàng, muốn đi đâu vậy?"

"Tiêu diệt dị đoan!"

Quang Minh Tả Thiên Vương từ tốn nói.

Nghe được lời này của hắn, ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên: "Dị đoan nào?"

"Tất nhiên là những dị đoan trốn thoát ở bên trong Hắc Hỏa thành."

"Há, vậy ta liền chúc Tả Thiên Vương thuận buồm xuôi gió."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Thần sắc cổ kim không gợn sóng.

Giống như không có bất kỳ lưu luyến gì đối với người của Hắc Ám nhất tộc.

Trên thực tế, ngoại trừ Hắc Huyền ra, hắn cũng không quen với những người còn lại của Hắc Ám nhất tộc, mà còn có thù với gia hỏa Ngục Viêm kia.

Sau khi Tả Thiên Vương rời đi, Sở Cuồng Nhân lại gặp Minh Phi và nữ thần Quang Minh, hai người này, đang ngắm hoa trong hoa viên.

Sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, nữ thần Quang Minh vui mừng cười nói: "Đệ nhất Hỗn Nguyên bảng, quả nhiên ngươi không hề khiến ta thất vọng."

"Một Hỗn Nguyên bảng mà thôi, không tính là gì."

"Ha, không kiêu không gấp, rất tốt."

Nữ thần Quang Minh nhìn thoáng qua Minh Phi, mà đối phương ngầm hiểu, từ từ đi về phía Sở Cuồng Nhân, thản nhiên nói: "Rút kiếm, đánh với ta một trận."

Sở Cuồng Nhân hiểu rõ.

Đối phương muốn thăm dò thực lực bây giờ của hắn.

"Cũng tốt, thực lực của Hữu Thiên Vương, ta đã sớm muốn lĩnh giáo một hai."

Sở Cuồng Nhân cũng nóng lòng muốn thử.

Hắn muốn biết, rốt cuộc bây giờ mình và loại cường giả đứng đầu gần với quân vương như Minh Phi có bao nhiêu chênh lệch!

Hai người tới một nơi rộng rãi bên trong Thần Điện Quang Minh.

Nữ thần Quang Minh nhẹ nhàng phất tay áo, một kết giới quang minh to lớn hoàn toàn bao phủ hai người, hóa thành lôi đài cho trận chiến của hai người.

"Tới đi."

Tay Minh Phi cầm đại kiếm trắng bạc, thần sắc lạnh lùng.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng không khách sáo với đối phương.

Bóng người lóe lên, ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo kiếm quang nhanh chóng chém ra, trong đó ẩn chứa sức mạnh Hỗn Nguyên, đủ để đánh giết đại đạo tầm thường.

Nhưng Minh Phi bất động, vận chuyển sức mạnh đại đạo Quang Minh trong cơ thể.

Ầm!

Kiếm khí còn chưa rơi xuống người đối phương, thì bị đánh bể.

Lúc này Sở Cuồng Nhân đã tới gần Minh Phi, ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí lưu chuyển trên đầu ngón tay, các loại kiếm chiêu tinh diệu, tầng tầng lớp lớp.

Các loại dao động đạo tắc, biến hóa không ngừng, như thiên địa vạn tượng.

Tay Minh Phi cầm đại kiếm, đại đạo Quang Minh lưu chuyển, mặc cho một kiếm của Sở Cuồng Nhân hóa vạn đạo, ánh sáng của nàng như vĩnh hằng bất diệt, phổ chiếu chư thiên!

"Quang Minh Tài Quyết, Thiên Tả Ngân Quang!"

Minh Phi khẽ quát một tiếng.

Đại kiếm trong tay bắn ra một đạo ánh kiếm màu trắng bạc, phá nát từng kiếm khí của Sở Cuồng Nhân, bức hắn lui lại.

"Rút kiếm!"

Minh Phi thản nhiên nói.

"Vậy liền xin Hữu Thiên Vương chú ý."

Côn Ngô bên hông ra Sở Cuồng Nhân khỏi vỏ.

Có kiếm trong tay, khí tức của hắn đột nhiên tăng lên, kiếm áp dồi dào dung hòa với đại đạo Quang Minh, cuồn cuộn bao phủ ra, trùng kích kết giới quang minh.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Hắn đi đến trước mặt Minh Phi, trường kiếm chém ra.

Một tiếng leng keng vang lên.

Hai thanh kiếm va chạm với nha.

Ngay sau đó, chính là so đấu kiếm chiêu thuần túy nhất.

Sở Cuồng Nhân có Tiểu Ái ở bên cạnh trợ giúp, hiểu rõ chiêu pháp của Hữu Thiên Vương, dựa trên kinh nghiệm chiến đấu, không hề rơi vào thế hạ phong.

Thậm chí còn có thể dự phán chiêu thức của đối phương.

Một tiếng leng keng vang lên.

Một kiếm của Sở Cuồng Nhân đâm trên phần bụng bên hông Minh Phi.

Cách đó không xa, nữ thần Quang Minh có chút hoảng hốt.

"Ha, vậy mà hắn có thể đâm trúng Minh Phi, cũng không kém."

Đùng!

Ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân đâm trúng Minh Phi.

Trong cơ thể của đối phương, một luồng khí tức đại đạo Quang Minh mênh mông tiết ra.

Trong chớp mắt, đã bao phủ toàn bộ kết giới.

Rõ ràng Sở Cuồng Nhân nhìn thấy, bụng Minh Phi có bạch quang lấp lóe, nhưng chỗ bị mình đâm trúng, lại không có nửa điểm thương thế.

"Chậc, dùng sức mạnh đại đạo Quang Minh bao phủ bên ngoài cơ thể, hóa thành một tầng áo giáp hộ thể, Hữu Thiên Vương, quả nhiên không hề tầm thường."

Sở Cuồng Nhân tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Chương 2140: Vị trí của Lam Vũ, hiểu

lầm, Cửu âm ngã xuống

Trận chiến giữa Sở Cuồng Nhân và Minh Phi, vẫn còn tiếp tục.

Nhưng mà hai người đều biết, đây cũng chỉ là một trận luận bàn.

Không có người nào sẽ xuống tay độc ác.

Sau khi đánh xong, hai bên đều thu tay lại.

"Thực lực của ngươi, Đại Đạo Chí Tôn bình thường đã không làm gì được ngươi."

Minh Phi từ tốn nói.

Lần giao thủ vừa rồi, nàng không có xuất toàn lực, tương tự, Sở Cuồng Nhân cũng không có xuất toàn lực, nhưng nàng vẫn có thể phán đoán ra một chút thực lực của đối phương.

"Thực lực của Hữu Thiên Vương, cũng không hề tầm thường."

Sở Cuồng Nhân dùng Tiểu Ái phân tích về Minh Phi.

Phát hiện tu vi của đối phương, chỉ là Đại Đạo Chí Thánh mà thôi.

Nhưng có chút tồn tại.

Là không thể dùng tu vi để phán đoán chiến lực.

Tỉ như chính hắn.

Minh Phi, cũng giống vậy.

Mặc dù đối phương chỉ là Đại Đạo Chí Thánh, nhưng Sở Cuồng Nhân lại rõ ràng, phần lớn Đại Đạo Chí Tôn đối đầu với Minh Phi, sẽ chỉ có kết cục thảm bại.

"Đúng rồi, ngươi có quen một người tên là Lam Vũ không."

Lúc này, Minh Phi hỏi.

Nghe đến đây, Sở Cuồng Nhân hơi ngoài ý muốn: "Sao ngươi lại biết nàng?"

"Hiện tại, nàng là đồ đệ của ta."

Minh Phi từ tốn nói.

Lời vừa nói ra, ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, trong đầu hiện ra rất nhiều ý nghĩ, tỉ như, tại sao Minh Phi muốn thu Lam Vũ làm đồ đệ?

Là kiêng kị hắn từng là dị đoan, muốn lợi dụng Lam Vũ đến quản thúc hắn sao?

Đây là, uy hiếp?

Dường như đã nhìn ra lo lắng trong lòng của hắn, Minh Phi thản nhiên nói: "Trước khi thu nàng làm đồ đệ, ta cũng không rõ ràng quan hệ của nàng và ngươi."

"Thật sao? Vậy thì thật là đúng dịp."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, cũng không hoàn toàn tin tưởng.

Minh Phi cau mày lại, cũng không có giải thích nhiều.

"Hiện giờ nàng đang ở nơi nào?"

"Xuất ngoại lịch luyện, bên phía âm Phong vực, chỗ đó có giáo đường của Giáo Hội Quang Minh, nếu ngươi muốn tìm nàng, có thể định vị vị trí của nàng bất cứ lúc nào."

"Ta đã biết, vậy ta liền rời đi trước."

Sở Cuồng Nhân đứng dậy rời đi.

Sau khi hắn đi, nữ thần Quang Minh cười nhạt một tiếng, nói với Minh Phi: "Cảm giác bị hiểu lầm không dễ chịu đúng không."

"Không sao, ta cũng không thèm để ý." Minh Phi thản nhiên nói.

"Ha, chờ sau khi hắn gặp được Lam Vũ, tất nhiên có thể hiểu rõ mọi chuyện."

Nữ thần Quang Minh cười nói.

Đây cũng là nguyên nhân vừa rồi nàng không có lên tiếng giải thích giúp Minh Phi.

Có một số việc, càng giải thích càng rối.

Chỉ có thể chờ đợi đối phương tự mình tìm ra đáp án.

...

Sở Cuồng Nhân rời khỏi Thần Điện Quang Minh.

Một đường đi về phía âm Phong vực.

Trên đường còn đang suy tư mục đích thực sự của việc Minh Phi thu Lam Vũ làm đồ đệ.

Là nhìn trúng tư chất của đối phương?

Hay là muốn lợi dụng đối phương để quản thúc mình?

Chuyện này cũng không phải do hắn không nghĩ ngợi nhiều, phải biết rằng, trước đó hắn là dị đoan trong mắt giáo hội, liên lụy không rõ với Hắc Ám nhất tộc.

Minh Phi kiêng kị mình, nghĩ biện pháp quản thúc hắn cũng không phải là chuyện kỳ quái.

Người này vì nữ thần Quang Minh, cái gì cũng có thể làm.

"Nếu là cái trước, thì vừa rồi ta có hơi thất lễ, sau khi trở về phải nhận lỗi cũng không gì là không thể, nhưng nếu là cái sau..." Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ băng lãnh: "Thì Minh Phi kia, ngươi và ta sẽ hoàn toàn trở thành kẻ địch!"

Nghịch lân của Long, chạm vào tất giận.

Lam Vũ, chính là một trong những nghịch lân của Sở Cuồng Nhân!

...

Âm Phong vực.

Phân hội của Giáo Hội Quang Minh.

Mấy tu sĩ của giáo hội, đang tiến hành cầu nguyện.

Cũng có người, đang thấp giọng nói chuyện phiếm.

"Nghe nói Tả Thiên Vương dẫn đoàn, hiện tại đang chiến đấu kịch liệt với dị đoan ở sát vách Hắc Thủy vực, nghe nói có tới mười vị giáo chủ được phái đến."

"Đúng vậy, nghe nói trên chiến trường bên kia, xuất hiện mấy dị đoan cường đại, đều là tồn tại được ghi lại trong thần điển."

"Hi vọng Tả Thiên Vương có thể đánh thắng."

Lúc này.

Có người vọt vào giáo đường.

Người tới thần thái vội vàng, mang trên mặt theo vẻ sợ hãi: "Không, không xong, phát hiện tung tích của Cửu âm ở bên trong Bắc Thiên thành, hiện tại, thánh nữ Lam Vũ và giáo chủ vì yểm hộ tín đồ, đã đánh nhau với đối phương."

Nghe nói như thế, mọi người giật nảy cả mình.

Cửu âm, là một trong bát đại dị đoan.

Là tồn tại tà ác được ghi lại trong thần điển.

"Nhanh, tranh thủ thời gian liên hệ giáo chủ, để hắn phái người đến đây trợ giúp."

"Quân lực của giáo hội, phần lớn đều bị Tả Thiên Vương mang đến Hắc Thủy vực, hơn nữa coi như phái giáo chủ đến thì cũng là nước xa không cứu được lửa gần."

Mọi người vô cùng nóng nảy.

Lúc này.

Chỉ thấy một đạo cột sáng màu trắng từ trên trời giáng xuống.

Ở trong cột ánh sáng, một đạo bóng người bạch sắc mắt vàng, từ từ đi ra.

Một bộ áo trắng như tuyết, khí tức cuồn cuộn.

Nhìn đến đối phương, trên mặt một đại mục sư lộ ra vẻ chấn kinh, ngay sau đó vội vàng mang theo rất nhiều giáo đồ mục sư tiến lên phía trước hành lễ.

"Bái kiến Quang Minh Chi Tử."

Người tới chính là Sở Cuồng Nhân.

Hắn thản nhiên nói: "Giáo chủ giáo đường nơi đây, ở nơi nào?"

"Bẩm Quang Minh Chi Tử, hiện tại giáo chủ đại nhân đang chiến đấu với Cửu âm cùng với thánh nữ Lam Vũ ở bên phía Bắc Thiên thành, mời Quang Minh Chi Tử... Ấy, người đâu?"

Đại mục sư kia còn muốn mời Sở Cuồng Nhân xuất thủ trợ giúp bọn họ.

Nhưng còn chưa nói dứt lời, đối phương liền biến mất.

Đại mục sư này suy đoán một chút, lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm: "Quá tốt rồi, Quang Minh Chi Tử xuất thủ, nguy cơ nơi đây có thể được giải trừ."

"Mục sư, Quang Minh Chi Tử này thật sự lợi hại như vậy sao?"

Một giáo chúng hiếu kỳ dò hỏi.

Đại mục sư cười nhạt một cái nói: "Cũng khó trách các ngươi có nghi hoặc này, dù sao thì các ngươi cũng chưa từng thấy Quang Minh Chi Tử xuất thủ, nhưng mà ta có thể nói cho các ngươi biết, Cửu âm ở trước mặt Quang Minh Chi Tử, không đáng để bận tâm."

Ngày xưa hắn từng cùng bọn người Liễu Hổ, và Sở Cuồng Nhân đi thăm dò Hồng Mông Linh Giới, từng thấy đối phương xuất thủ.

Đối phương ngay cả sát tinh của Diệt Thế Võ Hội cũng có thể tuỳ tiện chém giết.

Bắc Thiên thành.

Một đám bách tính đang lánh nạn.

Chỉ thấy trong thành có một con cự xà mọc ra chín cái đầu đang hoành hành không sợ, trên người phát ra âm khí, vô cùng lạnh lẽo.

Chỗ nó đến, nguyên một đám bách tính bị âm khí ăn mòn, hóa thành tro tàn.

Mà trước mặt Cửu âm, có hai đạo bạch quang lấp lóe.

Bên trong có một người là giáo chủ của giáo đường ở âm Phong vực, một người khác, thì là một cô gái tóc bạc mặc một bộ chiến giáp trắng bạc, tay cầm thần trượng.

"Lý giáo chủ, dường như người này tới là vì ta, ngươi mang bách tính lánh nạn trước, ta dẫn dắt hắn rời đi." Lam Vũ từ tốn nói.

Bóng người nàng hóa thành lưu quang, lao về phía ngoài thành.

Mà Cửu âm cũng đuổi theo nàng không bỏ.

"Ha ha, thánh nữ của Quang Minh Giáo Hội, chỉ cần ta hấp thu âm nguyên của ngươi, thương thế của ta liền có thể hoàn toàn khôi phục."

Cửu âm cười ha ha.

Lần trước hắn phát sinh xung đột với bọn người Sở Cuồng Nhân bên trong Hắc Hỏa thành, chịu một chút thương tổn, đến hiện tại còn không có hoàn toàn khôi phục.

Lần này, hắn cảm nhận được khí tức của thánh nữ Giáo Hội Quang Minh.

Âm nguyên trong cơ thể của đối phương cực kỳ cường đại.

Chỉ cần hấp thu hết, mình liền có thể khôi phục lại đỉnh phong.

"Cửu âm Thiên Xà Hống!"

Thấy Lam Vũ còn muốn chạy, một cái đầu bên trong Cửu âm nổi giận gầm lên một tiếng.

Âm khí cuồn cuộn kéo theo một trận sức mạnh âm ba khuếch tán.

Một tiếng phịch vang lên.

Lam Vũ đứng mũi chịu sào, nhưng chiến giáp trắng bạc trên người nàng có bạch quang chợt lóe lên, cản lại âm khí kia.

Chiến giáp này, là Minh Phi cho nàng phòng thân, là một món Chí Bảo Hỗn Độn cực phẩm, chính vì có vật này, nàng mới có thể triền đấu đến tận giờ với Cửu âm.

"Cho dù có chí bảo hộ thân, nhưng ngươi có thể kiên trì tới khi nào?"

Cửu âm cười lạnh nói.

Chín cái đầu, 18 con ngươi nhìn chằm chằm vào Lam Vũ.

Trong mắt lộ ra vẻ tham lam bạo ngược.

Nhưng ngay lúc này.

Trong trời cao, một luồng khí tức quang minh mênh mông từ trên trời giáng xuống, như một tòa Thái Cổ Thần Sơn hung hăng trấn áp ở trên người Cửu âm!

Ầm! !

Toàn bộ thân thể Cửu âm bất ngờ không đề phòng, bị trực tiếp ép nằm rạp trên mặt đất, nhìn lên quang mang vô biên bên trong bầu trời, lộ ra rung động.

Chương 2141: Một chưởng đánh chết Cửu âm, tiến về Hắc Thủy thành, gặp lại Ngục Ngược

Ngay khi Cửu âm uy hiếp tánh mạng của Lam Vũ.

Một luồng khí tức quang minh vô cùng mênh mông từ trên trời giáng xuống, giống như dòng nước lũ, gắt gao trấn áp ở trên người Cửu âm.

Trong khoảnh khắc này, thân thể khổng lồ kia của đối phương bị ép tới mức không có cách nào động đậy.

Mà ở bên trong Bắc Thiên thành.

Rất nhiều dân chúng cũng đều thấy được khí tức quang minh cuồn cuộn rủ xuống từ trên không trung, nguyên một đám đều lộ ra vẻ mừng rỡ, kính sợ.

"Dạng khí tức này, chẳng lẽ là nữ thần giáng lâm sao?"

"Quá tốt rồi."

Không ít bách tính, tín đồ trực tiếp quỳ trên mặt đất.

Ngay cả Lý giáo chủ cũng lộ ra vẻ kinh nghi bất định: "Khí tức như thế, chẳng lẽ là nữ thần thân tự giáng lâm sao? ?"

Lam Vũ nhìn khí tức quang minh kia, hơi nghi hoặc một chút.

Nàng là đồ đệ của Minh Phi.

Cũng biết ở bên trong Giáo Hội Quang Minh, có thể có khí tức như thế, ít càng thêm ít.

Trừ sư phụ của mình và Quang Minh Tả Thiên Vương, và vị kia nữ thần thâm sâu khó lường kia ra, nàng không nghĩ ra còn có người nào có loại sức mạnh quang minh này.

Cửu âm bị khí tức quang minh áp ở trên mặt đất, toàn thân run rẩy.

Hắn và giáo hội đối địch nhiều năm như vậy, mà đây cũng là lần đầu tiên gặp phải tồn tại nắm giữ sức mạnh quang minh ở trình độ này.

"Rốt cuộc là ai đến ứng cứu? !"

Chỉ thấy ở bên trong khí tức quang minh vô biên, một bóng người từ từ bước ra.

Toàn thân áo trắng như tuyết, tóc bạc bay múa.

Một đôi con mắt màu vàng óng nhạt, lạnh lùng như băng, giống như một vị thần nhìn Cửu âm nằm rạp trên mặt đất, không mang theo chút cảm tình nào.

Nhìn người tới, thần sắc của Lam Vũ chấn động, sắc mặt đại hỉ.

"Công tử! !"

Lý giáo chủ ở phía xa cũng vô cùng sợ hãi.

"Là Quang Minh Chi Tử!"

Tuy người vừa tới không phải là nữ thần, nhưng theo ghi chép ở bên trong thần điển của giáo hội, địa vị của Quang Minh Chi Tử, lại không kém hơn nữ thần Quang Minh chút nào.

"Là ngươi! !"

Cửu âm nhìn Sở Cuồng Nhân, bên trong mười tám con mắt mang theo rung động.

Sao hắn có thể không nhận ra Sở Cuồng Nhân?

Đối phương, chính là kẻ thù giết con của hắn!

Chuyện phát sinh ở bên trong Hắc Hỏa thành, đến bây giờ hắn vẫn rõ mồn một trước mắt.

Nhưng khiến hắn càng khiếp sợ hơn chính là.

Sở Cuồng Nhân, gia hỏa này có liên lụy không rõ với Hắc Ám nhất tộc, thậm chí còn nắm giữ Hắc Ám Quân Vương khiến, tại sao lại có quan hệ với Giáo Hội Quang Minh chứ?

Hơn nữa, còn nắm giữ khí tức quang minh doạ người như thế.

Cho dù hắn có chín cái đầu, thì hiện tại cũng choáng váng đến quay vòng vòng.

"Dị đoan, đền tội đi!"

Sở Cuồng Nhân nhìn Cửu âm nằm rạp trên mặt đất, lạnh nhạt quát lên.

Đưa tay ra, sức mạnh đại đạo Quang Minh điên cuồng phun trào.

Trong nháy mắt, hóa thành một bàn tay lớn màu trắng!

Đùng! !

Cự chưởng nghiền ép xuống, uy thế cuồn cuộn.

Cửu âm ngửa mặt lên trời gào thét, âm khí trên người điên cuồng sôi trào, chín cái đầu phun ra một lượng lớn âm khí, đánh thẳng vào bàn tay lớn màu trắng.

Nhưng tất cả những thứ này cũng chỉ là tốn công vô ích.

Ầm, ầm, ầm! !

Tiếng nổ kinh hãi liên tục vang lên.

Chỉ thấy chín cái đầu của Cửu âm, liên tục nổ tung!

Cuối cùng, Cửu Thủ sụp đổ!

Cửu âm hoàn toàn chết đi!

Một trong bát đại dị đoan, đánh không lại một chưởng của Sở Cuồng Nhân!

Loại thực lực này, để tất cả những người chứng kiến, chấn động không gì sánh nổi.

Bên trong Bắc Thiên thành, rất nhiều bách tính quỳ trên mặt đất, càng thêm thành kính.

Mà Sở Cuồng Nhân dần dần thu liễm khí tức, từ từ đi đến trước mặt Lam Vũ, ánh mắt hai người đối diện, bên trong chứa đựng không biết bao nhiêu lời muốn nói.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân nở nụ cười: "Từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

"Công tử."

Lam Vũ tiến lên, trong mắt mang theo mừng rỡ, nàng đánh giá Sở Cuồng Nhân một lúc, hiếu kỳ hỏi: "Công tử, sao tóc của ngươi lại có màu trắng?"

"Ha, nói ra thì rất dài dòng."

Sở Cuồng Nhân hoán đổi về trạng thái bình thường.

Tóc trắng hóa tóc đen.

Hai người tìm một nơi để ôn chuyện.

Lúc Sở Cuồng Nhân hỏi Lam Vũ làm sao lại gia nhập Giáo Hội Quang Minh, thì nàng mới nói ra chuyện nàng và Minh Phi quen biết nhau bằng cách nào.

Trong lời nói của nàng, là Minh Phi cứu được nàng.

Mà quan hệ giữa nàng và Sở Cuồng Nhân, cũng là sau khi Thần bảng hiện thế, thấy nàng và Sở Cuồng Nhân đều là nhân tài của Bàn Cổ vũ trụ thì mới biết được.

"Nói vậy thì, là ta đã hiểu lầm Minh Phi."

Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm nói.

Hắn có chút xấu hổ, sau khi trở về thì xin lỗi một chút vậy.

Người ta cứu giúp Lam Vũ, còn bị mình hiểu lầm.

Cho dù người ta không thèm để ý, nhưng mình, cũng phải tỏ thái độ.

Sau đó, hai người thu xếp xong xuôi cho bách tính ở Bắc Thiên thành.

Trở lại giáo đường trong âm Phong vực, hai người ở chung còn chưa được mấy ngày, Lý giáo chủ lại mang theo thần sắc lo lắng đến tìm Sở Cuồng Nhân.

"Quang Minh Chi Tử, có việc gấp bẩm báo."

"Nói."

"Ở bên phía Hắc Thủy vực, Tả Thiên Vương dẫn binh cường công Hắc Thủy thành, nhưng dù đánh đã lâu vẫn không xong, nên đã ra lệnh cho giáo đường gần đó phái binh tiến đến trợ giúp, xin Quang Minh Chi Tử đưa ra chỉ thị." Lý giáo chủ nói ra.

Hắn muốn nhanh chóng đi tiếp viện, nhưng mà, trong giáo đường có Quang Minh Chi Tử là Sở Cuồng Nhân, hắn cũng phải bẩm báo một tiếng.

"Ta đã biết, bên phía Hắc Thủy thành, ta sẽ đích thân đi một chuyến."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Trong Hắc Thủy Thành tụ tập không ít người của Hắc Ám nhất tộc, tuy quan hệ của hắn và những người khác của Hắc Ám nhất tộc không sâu, nhưng thú cưỡi của hắn là Hắc Huyền còn ở nơi đó.

Hắn cảm thấy mình cần phải tự mình đi một chuyến.

"Vậy thì thật sự quá tốt rồi."

Lý giáo chủ nghe vậy, sắc mặt không khỏi vui vẻ.

Phải biết rằng, thực lực của Sở Cuồng Nhân không hề tầm thường, bát đại dị đoan Cửu âm cũng không phải là đối thủ của một chiêu của hắn, nếu hắn có thể gia nhập chiến trường, tuyệt đối là trợ lực to lớn, tiêu diệt một Hắc Thủy thành, còn không phải dễ như trở bàn tay sao?

Sau đó không lâu.

Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ liền cùng nhau xuất phát tiến về Hắc Thủy thành.

Hai người cũng không nóng nảy, trên đường đi, hai người ôn chuyện, nói ra những gì mà mình đã trải qua trong khoảng thời gian này.

Từ trong miệng Lam Vũ biết được, bây giờ đế quốc Thương Khung ở vũ trụ Bàn Cổ phát triển phồn vinh, tất cả đều đâu vào đấy.

Chuyện này khiến hắn rất vui mừng.

Hơn nữa, ngoại trừ Lam Vũ ra, mấy người n Hồng Hoa, Sở Hồng, Diệp Trúc cũng đều đến Hồng Mông đại thế giới, hiện tại không biết đang xông xáo ở nơi nào.

"Ha ha, tốt."

"Xem ra ngày Huyền Thiên cửu tinh tụ họp, cũng không còn xa."

Hắn cười ha ha một tiếng, vô cùng chờ mong.

Đồng thời, hắn cũng ngày càng kiên định với suy nghĩ nhất định phải mạnh lên của mình, chỉ cần đủ cường đại, mới có thể che chở những chiến hữu đi theo mình.

Đùng!

Lúc này, nơi xa truyền đến một tiếng chiến đấu kịch liệt.

Hắc ám và ánh sáng, hai luồng sức mạnh đan xen va chạm trong hư không.

Sở Cuồng Nhân thả mắt nhìn lại.

Chỉ thấy một đội ngũ tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh, đang lâm vào vòng vây của Hắc Ám nhất tộc, tình huống tràn ngập nguy hiểm.

Sở Cuồng Nhân còn phát hiện, những đội ngũ Hắc Ám nhất tộc này, cầm đầu là một thanh niên điều khiển ngọn lửa màu đen.

Khí tức trên người kối phương cực kỳ mạnh mẽ, cũng đã rất gần với Đại Đạo.

"Há, là hắn."

Hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái.

Thanh niên kia, hắn quen biết, chính là nhi tử của Ngục Viêm, Ngục Ngược!

Trong mắt của hắn có lãnh ý lưu chuyển qua.

Ngày xưa Ngục Viêm, vì muốn đoạt Quân Vương lệnh trong tay hắn mà hạ sát tâm.

Nghĩ đến đây, hắn bóng người lóe lên, đi đến trước mặt đội ngũ tu sĩ quang minh kia, khí tức quang minh mênh mông như sóng to phun trào ra.

Nguyên một đám tu sĩ của Hắc Ám nhất tộc bị tuỳ tiện đánh bay ra ngoài.

Ngục Ngược chỉ cảm thấy sức mạnh hắc ám trong cơ thể bị áp chế đến sít sao khi ở trước mặt luồng khí tức đại đạo Quang Minh này, có loại cảm giác không cách nào động đậy.

"Là ngươi! ! Sở Cuồng Nhân!"

Ngục Ngược liếc mắt một cái liền nhận ra Sở Cuồng Nhân, mà giống với Cửu âm, hiện tại hắn cũng chấn kinh với sức mạnh quang minh của đối phương.

"Ha, Ngục Ngược, không biết phụ thân ngươi, hiện tại đã khoẻ hơn chưa?"

Sở Cuồng Nhân nhìn Ngục Ngược, khẽ cười một tiếng.

Một luồng hàn ý không hiểu, từ trong lòng Ngục Ngược lan tràn ra.

Chương 2142: Ma Quân tả thủ, bằng hữu của Ngục Viêm, quang minh và hắc ám chém giết

"Sở Cuồng Nhân, đã có chuyện gì xảy ra với ngươi? Ngươi thật sự trở thành Quang Minh Chi Tử sao?"

Ngục Ngược nhìn Sở Cuồng Nhân.

Chỉ cảm thấy thế giới này quả thực cũng không hợp lẽ thường.

Một người có Hắc Ám Quân Vương lệnh, vậy mà lại trở thành Quang Minh Chi Tử?

Chuyện này còn có thiên lý sao?

Ánh mắt của nữ thần Quang Minh kia mù rồi sao?

Sở Cuồng Nhân không để ý đến đối phương, chỉ tiếp tục hỏi: "Trả lời vấn đề của ta, phụ thân ngươi, Ngục Viêm, hiện tại đã khoẻ rồi sao?"

"Hừ, phụ thân ta có khoẻ hay không, có liên quan gì tới ngươi."

Ngục Ngược nói ra, âm thầm để mọi người chuẩn bị rút lui, thực lực của Sở Cuồng Nhân thâm sâu khó dò, hắn biết, lấy thực lực của mình, tuyệt đối không phải là đối thủ.

"Nếu hắn còn khoẻ, ta sẽ rất khó chịu, sau đó ta sẽ, tự mình để hắn thân tử đạo tiêu! !" Giọng điệu của Sở Cuồng Nhân vô cùng băng lãnh.

Đưa tay ra, 64 đạo quang minh chi trụ từ trên trời giáng xuống.

Bốn phía nhanh chóng hóa thành một lồng giam quang minh.

Bọn người Ngục Ngược, căn bản không có cách nào rời đi.

"Không tốt, phá vây!"

Ngục Ngược lớn tiếng nói, dẫn đầu xuất thủ công kích quang minh chi trụ.

Nhưng sức mạnh của hắn so với Sở Cuồng Nhân, thật sự là quá yếu, căn bản không có cách nào tạo thành ảnh hưởng cho quang minh chi trụ.

Còn về phía Sở Cuồng Nhân, thì ngưng tụ kiếm chỉ.

Kiếm khí như nước thủy triều, bắn về phía bốn phương tám hướng.

Nguyên một đám tu sĩ của Hắc Ám nhất tộc bị chôn vùi ở bên trong kiếm khí, ngay cả Ngục Ngược cũng không ngoại lệ, chỉ trong nháy mắt, liền bị đánh giết.

Ngay cả chỗ trống phản kháng cũng không có.

Ở nơi cực xa, có mấy điều tra binh của Hắc Ám nhất tộc chứng kiến mọi chuyện, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, sau đó ào ào rời đi.

Sở Cuồng Nhân phát giác được sự hiện hữu của bọn họ, cũng không có đuổi giết bọn họ.

Hắn muốn để Ngục Viêm biết, hắn, tới.

"Đa tạ ân cứu mạng của Quang Minh Chi Tử."

Tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh ở chỗ này, ào ào tiến lên phía trước bái tạ.

Mấy người nói chuyện với nhau một phen.

Những người này, là cứu viện đến đây trợ giúp Quang Minh Tả Thiên Vương.

"Chúng ta cũng muốn đi Hắc Thủy thành, cùng nhau đi đi."

"Được."

Sắc mặt của mấy tu sĩ quang minh vui vẻ.

Có Sở Cuồng Nhân ở đây, bọn họ cũng không sợ bị Hắc Ám nhất tộc mai phục.

...

Trong Hắc Thủy Thành.

Ngục Viêm nhận được tình báo của mấy tên lính trinh sát, biết chuyện Ngục Ngược chiến tử, tức đến xanh mét cả mặt mày, vô cùng phẫn nộ.

"Hỗn trướng, hỗn trướng! !"

"Sở Cuồng Nhân, ta và ngươi không đội trời chung!"

Ở bên cạnh hắn, sắc mặt của mấy cường giả còn lại của Hắc Ám nhất tộc cũng không dễ nhìn lắm.

Nhất là Hắc Huyền.

"Sao lại có thể như thế, sao Sở Cuồng Nhân lại trở thành Quang Minh Chi Tử?"

Hắn vô cùng hoài nghi việc này.

Nhưng Ngục Viêm hừ lạnh một tiếng: "Hắc Huyền, ngươi đừng có lại lừa mình dối người, Giáo Hội Quang Minh đã chính miệng thừa nhận, chẳng lẽ chuyện này còn có thể là giả sao?"

"Hiện tại, vấn đề là Quang Minh Chi Tử như Sở Cuồng Nhân, lại có Hắc Ám Quân Vương lệnh, chuyện này sẽ tạo thành ảnh hưởng nghiêm trọng đối với tinh thần của chúng ta."

Một khô lâu toàn thân đen nhánh thản nhiên nói.

Người này là một trong bát đại dị đoan, Hắc Khô Lâu.

Ở bên cạnh hắn, một nam tử toàn thân bị bao phủ bởi sương mù màu đen, giống như một cái bóng cũng cau mày lại: "Đúng vậy, nếu Sở Cuồng Nhân tiến vào chiến trường, lấy Hắc Ám Quân Vương lệnh ra, thì sẽ là một phiền toái không nhỏ."

"Ma Quân tả thủ, ngươi nói thế nào?"

Mọi người nhìn về phía một nam tử tóc đen, quanh người nam tử này từng đạo từng đạo dòng nước màu đen lơ lửng, khí tức trên người cũng cường đại nhất ở trong sân.

Cũng là chiến lực quan trọng nhất để Hắc Thủy thành đối kháng với Quang Minh Tả Thiên Vương.

Tên là Thủy Thiên Lưu!

Nữ thần Quang Minh có tả hữu Thiên Vương.

Mà Hắc Ám Ma Quân, cũng có tay trái tay phải của mình.

Thủy Thiên Lưu, chính là Ma Quân tả thủ!

"Rút lui."

Thủy Thiên Lưu từ tốn nói: "Lần này Quang Minh Tả Thiên Vương tập hợp phần lớn chiến lực của Giáo Hội Quang Minh, chúng ta tổn thất đã đủ lớn, trước khi Ma Quân trở về, chúng ta nhất định phải giữ lại đầy đủ sức mạnh mới được."

"Móa nó, lại muốn rút lui!"

Sắc mặt Hắc Huyền âm trầm.

Khi giao phong với Giáo Hội Quang Minh, bọn họ nhiều lần rút lui, bị ép tới gắt gao, chuyện này khiến hắn cảm thấy vô cùng uỷ khuất.

"Đây cũng là hành động bất đắc dĩ."

Thủy Thiên Lưu bất đắc dĩ nói.

Sao hắn lại không muốn quyết tử chiến với Giáo Hội Quang Minh, nhưng hắn thân là Ma Quân tả thủ, nhất định phải cân nhắc vì toàn bộ Hắc Ám nhất tộc mới được.

"Vậy thì rút lui đi nơi nào?"

Hắc Khô Lâu hỏi.

"Thật ra ta có một nơi khá tốt để đến."

Ngục Viêm bỗng nhiên nói ra: "Ta biết một người bạn, hắn đến từ Ác Ma nhất tộc, hắn có thể tiếp nhận chúng ta, không chỉ có như thế, cường giả của Ác Ma nhất tộc đông đảo, có lẽ chúng ta có thể tìm cơ hội mượn binh của bọn họ, đông sơn tái khởi."

"Ác ma nhất tộc trong truyền thuyết?"

"Chủng tộc cổ lão thần bí này, trước kia cũng nghe Ma Quân nhắc đến, không nghĩ tới ngươi lại có thể kết giao với người của Ác Ma nhất tộc."

Mọi người có chút ngoài ý muốn nhìn Ngục Viêm một chút.

Mà Ngục Viêm cười nhạt một tiếng: "Cũng chỉ là cơ duyên xảo hợp mà thôi."

"Ác Ma nhất tộc, rốt cuộc cũng là ngoại tộc, hắn sẽ tiếp nhận chúng ta sao?"

"Yên tâm đi, người bạn mà ta biết, có địa vị cực cao ở bên trong Ác Ma nhất tộc, có lãnh địa của mình, chỉ cần hắn nguyện ý, vậy thì không thành vấn đề." Ngục Viêm đã tính trước nói.

"Vậy liền theo ngươi nói, đi Ác Ma nhất tộc trước đi."

"Được, ta sẽ liên hệ với đối phương."

Ngục Viêm rời đi, đi liên hệ với bằng hữu ác ma trong miệng hắn, nhưng thời điểm quay người, trong mắt của hắn lướt qua một đạo dị quang quỷ quyệt.

Sau đó không lâu.

Đại trận phòng ngự trên bầu trời của Hắc Thủy thành, truyền đến một luồng dao động năng lượng bành trướng.

Có người, đang công kích Hắc Thủy thành.

Chỉ thấy một quang cầu bạch sắc to lớn, nện ở phía trên trận pháp, vô số cấm chế của trận pháp, ở trong khoảnh khắc, tan thành mây khói.

"Dị đoan, nhận lấy cái chết!"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Là Quang Minh Tả Thiên Vương.

Bọn người Thủy Thiên Lưu, Hắc Huyền, Hắc Khô Lâu ào ào vọt ra.

Nhìn ở trên không trung Quang Minh Tả Thiên Vương, cùng tại phía sau hắn cái kia từng chiếc từng chiếc quang minh chiến thuyền, mặt sắc ngưng trọng lên.

"Tất cả mọi người chuẩn bị ứng chiến!"

Thủy Thiên Lưu lạnh lùng nói ra.

Các tu sĩ của Hắc Ám nhất tộc từ các ngõ ngách bên trong Hắc Thủy thành vọt ra, trên người mỗi một người đều có sức mạnh hắc ám lưu chuyển.

Tạo thành sự đối lập mãnh liệt với luồng sức mạnh quang minh bên trong bầu trời.

Quang minh, hắc ám.

Đối lập rõ ràng, địa vị ngang nhau.

Khí tức hai bên va chạm, khiến vùng thế giới này, rung chuyển không thôi.

"Ma Quân tả thủ, Ngục Viêm, Hắc Huyền, Hắc Khô Lâu, Quỷ Ảnh, ngoại trừ Ma Quân hữu thủ ra, tướng tài đắc lực nhất dưới tay Hắc Ám Ma Quân, đều tề tụ ở đây, chỉ cần giết các ngươi, liền xem như dù Hắc Ám Ma Quân hiện thế lần nữa, cũng chỉ còn một quân một thần." Quang Minh Tả Thiên Vương lạnh giọng nói ra.

Hắn đưa tay ra, vài thanh trường mâu quang minh tựa như tia chớp bắn ra.

Thủy Thiên Lưu cũng không chút thua kém.

Chỉ thấy sức mạnh hắc ám trên người hắn như dòng nước đang chảy.

Từng cây trường mâu đen nhánh ngưng tụ thành, cũng bắn ra, va chạm với Quang Minh Chi Mâu, năng lượng màu trắng đen khuếch tán.

Giống như nguyên một đám pháo hoa, bỗng nhiên nổ tung trên không trung.

"Rốt cuộc là ai chết ai sống, thì cũng không nhất định đâu."

Thủy Thiên Lưu hừ lạnh nói.

"Thật sao? Thử một lần đi."

Quang Minh Tả Thiên Vương vung tay lên.

Đột nhiên, ở phía sau hắn, nguyên một đám giáo chủ mục sư che lấp trời đất xông ra, khí tức mạnh mẽ, nhuộm thiên địa thành màu trắng.

"Giết!"

Thủy Thiên Lưu cũng quát lạnh một tiếng.

Người của giáo hội là trắng, người của Hắc Ám nhất tộc, là đen.

Hai loại thân phận, hai luồng sức mạnh hoàn toàn khác biệt.

Trắng và đen, dây dưa với nhau.

Giờ phút này, bộc phát ra va chạm cùng cực ở trong thiên địa.

Chương 2143: Ác Ma nhất tộc cường thế nhúng tay, ta chính là quang minh, ai có thể khiến cho ta tiêu vong

Bên trong Hắc Thủy thành, trắng và đen đang đan xen.

Trận chiến giữa Hắc Ám nhất tộc và Giáo Hội Quang Minh vẫn đang tiếp tục.

Hai bên đều là không ai nhường ai.

Dao động năng lực kinh khủng khuếch tán, bao phủ bốn phương tám hướng.

Trắng và đen, sáng và tối.

Hai bên đang triệt tiêu lẫn nhau, chỉ có một bên có thể tồn tại, bạo phát ra cảnh tượng chém giết cực kỳ khốc liệt, hai bên tranh đấu, vô cùng doạ người.

Thủy Thiên Lưu đối mặt với Quang Minh Tả Thiên Vương.

Ma Quân tả thủ và Tả Thiên Vương, hai bên là lão địch nhân trời sinh, không biết đã giao thủ bao nhiêu ở kỷ nguyên Hồng Mông trước, cũng hiểu rõ đối phương.

Vừa giao thủ, không hề có sự thăm dò dư thừa.

Vừa ra tay, chính là cực chiêu.

Mỗi chiêu đều muốn đẩy đối phương vào chỗ chết!

Đùng, đùng!

Đại đạo Hắc Ám, đại đạo Quang Minh, cực chiêu va chạm.

Năng lượng mạnh mẽ, bao trùm hơn phân nửa Hắc Thủy thành, phàm là tu sĩ tới gần hai người này, đều bị đánh thành bột mịn.

"Ma Quân tả thủ, ân oán giữa ngươi và ta, hoàn toàn chấm hết ngay hôm nay đi! !" Quang Minh Tả Thiên Vương cười lạnh nói.

Nói xong, hắn đưa tay thúc giục cực chiêu: "Quang Minh Đại Thẩm Phán!"

Một lượng lớn khí tức quang minh lưu chuyển, ngưng tụ thành một quang cầu to lớn ở trên đỉnh đầu hắn, giống như mặt trời chói chang đánh về phía Thủy Thiên Lưu.

Mặt trời lướt qua, khí tức quang minh phổ chiếu thập phương.

Sức mạnh cồn cuộn, khiến cho ít tu sĩ của Hắc Ám nhất tộc đều bị bốc hơi.

"Hừ, Hắc Ám Đại Tuyền Qua!"

Thủy Thiên Lưu hừ lạnh một tiếng.

Đại đạo Hắc Ám gào thét xông ra, tụ hợp trong hư không, giống như vô số dòng nước, ào ào hóa thành một vòng xoáy đen kịt.

Vòng xoáy này, giống như hắc động, như muốn nhân chìm vạn vật trên thế giới.

Vòng xoáy nghiền ép ra, toàn bộ quang minh đều bị hút vào.

Tại thời điểm hai luồng sức mạnh hắc ám, quang minh đụng chạm, một luồng bành trướng sức mạnh từ trong đó khuếch tán ra, điên cuồng đánh thẳng vào hư không bốn phía.

Từng đạo từng đạo vết rách đen nhánh, lan tràn ra, giống như mạng nhện.

Cuối cùng.

Chỉ thấy hắc ám và quang minh, toàn bộ tiêu tán thành hư vô.

"Tả Thiên Vương, so với năm đó, thực lực của ngươi vẫn không có một chút tiến bộ nào, so với Hữu Thiên Vương, ngươi không chỉ kém hơn một chút đâu."

Thủy Thiên Lưu cười ha ha một tiếng, giễu cợt nói.

"Đáng chết!"

Sắc mặt Quang Minh Tả Thiên Vương lập tức trở nên âm trầm.

Hắn giương mắt lạnh lẽo nhìn Thủy Thiên Lưu, khí tức đại đạo Quang Minh trên người, càng ngày càng mênh mông, hắn đưa tay đánh ra một quyền, quyền kình giống như một đạo quang trụ.

Thủy Thiên Lưu đánh ra một đạo cột nước màu đen.

Ầm!

Sức mạnh bạo phát, hai bên đều bị đẩy lui.

Sau đó lại hóa thành một đen một trắng, hai đạo lưu quang đụng vào nhau.

Mỗi một lần va chạm, đều có thể gây ra chấn động trong hư không.

"Thủy Thiên Lưu, nơi này đã bị giáo hội của ta bao vây, mười hai vị thánh kỵ sĩ, 21 vị giáo chủ, lại thêm vô số mục sư, hôm nay nhất tộc các ngươi Hắc Ám, cho dù thế nào cũng trốn không thoát!"

Quang Minh Tả Thiên Vương thấy mình tạm thời không bắt được Thủy Thiên Lưu, liền dùng ngôn ngữ kích thích đối phương, mà lời hắn nói, cũng đều là sự thật.

Lần này, vì hoàn toàn tiêu diệt Hắc Ám nhất tộc, bên trong Giáo Hội Quang Minh ngoại trừ nữ thần Quang Minh và Hữu Thiên Vương ra, gần như đã dốc toàn bộ sức mạnh.

Bọn người Thủy Thiên Lưu, gần như không thể chạy thoát.

"Đáng chết."

Thủy Thiên Lưu nhìn Hắc Ám nhất tộc đã bị bao vây, trong lòng âm thầm lo lắng, biết lời Quang Minh Tả Thiên Vương nói là sự thật.

Nếu lại không nghĩ ra biện pháp phá vỡ cục diện, bọn họ thật sự sẽ bị chơi chết.

Ầm!

Hắc Huyền bị hai thánh kỵ sĩ liên thủ hợp công, bị đánh bay ra ngoài.

Dù hắn thân là Hắc Long, thân thể cường đại, nhưng vẫn nhận lấy một số thương thế, sắc mặt không khỏi có chút khó coi: "Đáng chết!"

Một bên khác, ba người Ngục Viêm, Hắc Khô Lâu, Quỷ Ảnh cũng đang bị một đám giáo chủ, thánh kỵ sĩ vây công, tình huống tràn ngập nguy hiểm.

"Khô Lâu Ma Trảm!"

Tay Hắc Khô Lâu cầm một thanh cốt đao màu trắng.

Chém ra một đao, đao quang dày đặc trảm một giáo chủ bay ra ngoài.

Nhưng rất nhanh lại có một vị thánh kỵ sĩ lao tới, căn bản không cho Hắc Khô Lâu có chút cơ hội nào để phá vây, vô cùng quấn người, thậm chí còn luân phiên công kích, thân thể là một bộ xương khô của hắn đã có khuynh hướng vỡ tan.

"Hắc Khô Lâu, Bất Tử nhất tộc trong truyền thuyết, ta cũng muốn nhìn xem, ngươi có thật sự bất tử hay không!" Một thánh kỵ sĩ hừ lạnh một tiếng.

Chỉ thấy hắn cầm đại kiếm trắng bạc, kiếm khí quang minh gào thét xông ra.

Hắc Khô Lâu ra sức ngăn cản.

Ầm!

Hắn bị đánh bay ra xa mấy trăm trượng xa.

Mấy thánh kỵ sĩ không buông tha, vọt lên.

Ngục Viêm vội vàng chạy tới cứu viện.

Ngọn lửa màu đen thiêu đốt ra, cản công kích kế tiếp của thánh kỵ sĩ.

Nhưng cho dù là người của Hắc Ám nhất tộc ra sức ngăn cản, nhưng khi thời gian dần trôi qua, cây cân thắng lợi cũng đã nghiêng về phía Giáo Hội Quang Minh.

Ngay tại lúc này.

Trên bầu trời, đột nhiên có một luồng khí tức vô cùng kinh khủng nghiền ép đến.

Chỉ thấy mây đen hội tụ, hóa thành một vòng xoáy.

Bên trong vòng xoáy.

Nguyên một đám tu sĩ mặc chiến giáp ám kim sắc, sau lưng mọc ra hai cánh đen nhánh uy nghiêm đi đến, những tu sĩ này, trầm mặc không nói gì, nhưng trên người lại lộ ra một luồng khí tức túc sát khó nói lên lời, làm cho người ta có loại cảm giác không rét mà run.

"Những người này là..."

Quang Minh Tả Thiên Vương cau mày lại, hơi nghi hoặc một chút.

Nhưng trên mặt Ngục Viêm lại lộ ra vẻ cuồng hỉ.

"Đây là ám kim ác ma vệ, bọn họ là thủ hạ của Hắc Vũ đại công!"

Chỉ thấy ở bên trong đám người tới, một nam tử sau lưng có hai cái cánh màu đen, trên đầu mọc sừng từ từ đi ra, trên người bộc phát ra một luồng uy áp cực đoan.

Hắn nhìn Quang Minh Tả Thiên Vương, thản nhiên nói: "Hắc Ám nhất tộc, hiện đang được Hắc Vũ đại công che chở, Quang Minh Tả Thiên Vương, xin ngươi rời đi."

Chiến trường tạm thời ngừng lại.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn người của Ác Ma nhất tộc đột nhiên xuất hiện.

"Ngục Viêm, hắn chính là trợ thủ của Ác Ma nhất tộc ngươi nói sao?"

Thủy Thiên Lưu nhìn về phía Ngục Viêm nói ra.

Ngục Viêm gật gật đầu: "Hắc Vũ đại công, chính là bằng hữu mà ta nói, những người này là thủ hạ của hắn, hiện tại bọn họ tới đây để cứu chúng ta."

Thủy Thiên Lưu nhìn về phía nam tử hắc dực kia, không khỏi có chút hoài nghi.

Thực lực của người này cực mạnh.

Có lẽ không hề kém hơn hắn, và cả Quang Minh Tả Thiên Vương.

Nhưng dạng này người, lại chỉ là thủ hạ của Hắc Vũ đại công kia, vậy thực lực của Hắc Vũ đại công kia, sẽ cường đại đến cỡ nào?

Loại tồn tại này, thật sự sẽ vì Ngục Viêm mà trợ giúp bọn họ sao?

Đối phương sẽ không có mục đích gì chứ?

Nhưng việc đã đến nước này, bọn họ cũng chỉ có thể tạm thời lựa chọn dựa vào đối phương.

"Ác Ma nhất tộc, vì sao đột nhiên muốn nhúng tay vào việc này?"

Quang Minh Tả Thiên Vương hừ lạnh một tiếng nói.

"Điểm này, không có quan hệ gì với ngươi, bây giờ ngươi chỉ có hai lựa chọn, một là lui binh, hai chính là hoàn toàn trở thành địch nhân của chúng ta!"

Nam tử hắc dực lạnh nhạt nói ra.

Chuyện này khiến Quang Minh Tả Thiên Vương có chút khó xử.

Thực lực của Ác Ma nhất tộc là sâu hay cạn, không ai biết được, nếu Giáo Hội Quang Minh cưỡng ép đối chọi với bọn họ, chỉ sợ sẽ ăn thiệt thòi.

"Thủ hạ của Hắc Vũ đại công, ngươi và Hắc Ám nhất tộc ta liên thủ, cùng nhau chém giết Quang Minh Tả Thiên Vương ở chỗ này, như thế nào? !"

Lúc này, Ngục Viêm lớn tiếng nói.

Nghe đến đây, ánh mắt của nam tử hắc dực kia lóe lên, dường như có chút động tâm.

Mà sắc mặt Quang Minh Tả Thiên Vương đột nhiên biến đổi.

Nếu như Ác Ma nhất tộc, Hắc Ám nhất tộc liên thủ, vậy thù cục diện, sẽ đảo ngược trong nháy mắt, bọn họ vốn đang chiếm thế thượng phong, sẽ lập tức lâm vào hiểm cảnh!

"Quang Minh Tả Thiên Vương, ngươi nói sai rồi, hôm nay không phải ngày tận thế của Hắc Ám nhất tộc chúng ta, mà chính là ngươi!" Ngục Viêm cười lạnh nói.

"Đúng vậy, giết sạch bọn họ!"

Các tu sĩ còn lại của Hắc Ám nhất tộc, cũng rục rịch.

Nam tử hắc dực kia đưa tay, nguyên một đám binh lính ác ma sau lưng cũng ào ào giơ lên binh khí trong tay, sau một khắc liền sẽ đánh thẳng vào đám người của Giáo Hội Quang Minh.

"Vậy hôm nay, khiến cho quang minh tiêu vong đi!"

Nam tử hắc dực lạnh lùng nói.

Nhưng lúc này.

Trên bầu trời đột nhiên có khí tức đại đạo Quang Minh phun trào.

Chỉ thấy ở bên trong vệt trắng vô tận, một bóng người vô cùng thần thánh, đạp trên con đường ánh sáng mà đến, uy áp mạnh mẽ, che lấp tới đất.

"Ta chính là quang minh, ai có thể khiến cho ta tiêu vong? !"

Chương 2144: Giao dịch của Ngục Viêm và ác ma, chiến với nửa bước Chí Tôn

"Ta chính là quang minh, ai có thể khiến cho ta tiêu vong? !"

Lời nói lạnh nhạt vang vọng.

Chỉ thấy bên trong hư không, có một người mặc một bộ áo trắng như tuyết, mái tóc dài màu trắng bạc bay múa, một đôi con mắt màu vàng óng nhạt, tĩnh như hàn đàm.

Khí tức quang minh trên người, cuồn cuộn như đại hải.

Một mình hắn, trở thành trung tâm của thiên địa này!

"Là Quang Minh Chi Tử!"

"Quá tốt rồi, thật sự là Quang Minh Chi Tử!"

Rất nhiều tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh, vô cùng phấn chấn.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Mà đồng tử của bọn người Ngục Viêm, Hắc Huyền thì lại nhịn không được mà co rụt lại, nhất là Hắc Huyền, đôi mắt rồng nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, mang theo phẫn nộ.

"Sở Cuồng Nhân, vậy mà ngươi thật sự trở thành Quang Minh Chi Tử! !"

Hắn giận không nhịn nổi.

Cảm thấy mình bị lừa gạt.

Bản thân chấp nhận làm thú cưỡi của đối phương, kết quả là, đối phương lại phản bội Hắc Ám nhất tộc, trở thành Quang Minh Chi Tử, quả thực đáng giận đến cùng cực!

Sở Cuồng Nhân nhìn Hắc Huyền, cười nhạt một cái nói: "Hắc Huyền, vật cưỡi của ta, đã lâu không gặp, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ a."

Nghe đến đây, Hắc Huyền tức giận đến suýt chút nữa đã phun ra một ngụm máu.

"Cái đồ lừa gạt nhà ngươi!"

"Ha."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, cũng không giải thích quá nhiều, mà đối với ánh mắt như muốn nuốt sống người ta của Hắc Huyền, hắn cũng nhìn như không thấy.

Hắn nhìn về phía nam tử hắc dực, ánh mắt lạnh nhạt.

Nhưng Tiểu Ái, đã bắt đầu phân tích đối phương.

Cùng lúc đó.

Ác Ma Chi Vương bị phong ấn ở trong cơ thể hắn cũng như cảm ứng được cái gì đó, ngẩng đầu lên: "Khí tức này, là ác ma."

Nàng lộ ra vẻ nghiền ngẫm: "Gia hỏa này, gặp phải ác ma, thú vị."

Sở Cuồng Nhân đi đến, khiến cho chiến trường lại biến hóa lần nữa.

Không có ai biết rốt cuộc thực lực của Sở Cuồng Nhân đã đạt đến loại trình độ gì, nhưng dựa dựa vào việc hắn là hạng nhất trên Hỗn Nguyên bảng, liền không thể khinh thường.

Mà bọn người Ngục Viêm, là đám người lo lắng hơn cả.

Ở trong tay đối phương có Hắc Ám Quân Vương lệnh, một khi đối phương lấy vật này ra, đối với Hắc Ám nhất tộc mà nói, sẽ có ảnh hưởng to lớn.

"Rời đi trước."

Bọn người Thủy Thiên Lưu âm thầm nghĩ tới.

Mấy người liếc nhau, lập tức bắt đầu dẫn người phá vây.

"Giết!"

Quang Minh Tả Thiên Vương khẽ quát một tiếng.

Mà nam tử hắc dực cũng để cho binh lính ác ma xuất thủ ngăn cản, mà chính hắn thì nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo kiêng kị thật sâu.

Chẳng biết tại sao.

Hắn cảm nhận được một loại... Uy nghiêm từ trên người của đối phương.

Một loại uy nghiêm khi người dưới đứng trước bề trên!

Sở Cuồng Nhân nhìn nam tử hắc dực, trên mặt tươi cười, tay trái đặt ở phía trên Côn Ngô bên hông: "Ngươi, muốn xuất thủ sao?"

"Ngươi, sẽ ra tay sao?"

Nam tử hắc dực hỏi ngược lại một tiếng.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Ngục Viêm đang phá vòng vây trong đám người, ánh mắt hơi hơi lóe lên, dường như đã nhận ra điều kỳ quái gì đó.

"Thú vị, xem ra các ngươi và Ngục Viêm, đã đạt thành giao dịch gì đó."

"Ta không biết ngươi đang nói cái gì."

Nam tử hắc dực cau mày lại.

Đồng thời, trong lòng cũng sinh ra một luồng lãnh ý.

Bọn họ và Ngục Viêm có giao dịch, chỉ có chính bọn họ biết, sao Sở Cuồng Nhân lại biết được, chẳng lẽ đối phương có thể nhìn thấu nhân tâm sao?

Không, sao trên đời này lại có chuyện như thế được.

"Ác Ma nhất tộc, ta không ngại chơi đùa với các ngươi."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Sau đó, bóng người hắn lóe lên, phóng về phía nam tử hắc dực.

Hắn đã tới, nếu không xuất thủ, thì không còn gì để nói.

"Hừ, vừa vặn thử thực lực của đệ nhất Hỗn Nguyên bảng một lần."

Nam tử hắc dực cũng nghiêm túc.

Đánh ra một chưởng, sức mạnh Ác Ma bá đạo tuyệt luân đổ xuống.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ.

Sức mạnh Hỗn Nguyên và sức mạnh đại đạo Quang Minh, cùng nhau bắn ra.

Ầm! !

Kiếm khí và chưởng ấn tụ hợp, giống như đại tinh va chạm.

Hư không nổ tung thành từng khúc.

Phong vân bốn phía ùa đến.

Hai bên đều bị đẩy lui một khoảng.

"Nửa bước Chí Tôn."

Sở Cuồng Nhân liếc một chút đã phán đoán ra tu vi của nam tử hắc dực, đã đến gần Đại Đạo Chí Tôn vô hạn, cũng có thể gọi là nửa bước Chí Tôn.

"Hắn thật sự là một Hỗn Nguyên sao?"

Trong mắt nam tử hắc dực lộ ra một tia chấn kinh.

Cách đó không xa.

Ngục Viêm quay đầu lại cũng nhìn thấy trận giao phong giữa Sở Cuồng Nhân và nam tử hắc dực, trong mắt lộ ra một tia chấn động, có chút không dám tin tưởng.

"Lúc này mới bao nhiêu năm chứ, làm sao hắn có thể tiến bộ đến loại trình độ này, chuyện này sao có thể? !" Ngục Viêm bị hù dọa.

Lúc trước, phải sử dụng rất nhiều thủ đoạn mới có thể chống lại mình.

Nhưng hiện tại hắn cảm thấy đối phương chỉ cần dùng một chưởng đã có thể đập chết mình.

Dạng tốc độ tiến bộ này, khiến hắn cảm thấy kinh dị.

"Không được, ta nhất định phải nhanh hoàn thành giao dịch với Hắc Vũ đại công, chỉ có như thế, ta mới có thể tiến thêm một bước, mới có thể chống lại Sở Cuồng Nhân!"

Nếu như nói trước đó, giao dịch của hắn và Hắc Vũ đại công, chỉ vì muốn tăng sức mạnh, tìm kiếm một nơi che chở.

Thì bây giờ, hắn lại có thêm một loại cảm giác sinh mệnh bị uy hiếp.

Hắn biết, Sở Cuồng Nhân sẽ không bỏ qua cho mình.

Mình nhất định phải nhanh chóng mạnh lên.

Trên bầu trời.

Trận giao thủ của Sở Cuồng Nhân và nam tử hắc dực vẫn còn tiếp tục, trước đó hắn và Minh Phi giao thủ, nhưng bởi vì là so tài, nên vẫn chưa xuất toàn lực.

Một số sát chiêu, cũng đều không thể vận dụng.

Hiện tại đối mặt với nam tử hắc dực này, Sở Cuồng Nhân cũng không có nhiều cố kỵ như vậy.

"Quang Minh Đại Thẩm Phán!"

Sở Cuồng Nhân đánh ra cực chiêu.

Quang cầu cự đại đập ra, giống như một vầng mặt trời chói chang.

So với lúc được Quang Minh Tả Thiên Vương thi triển, cũng không kém chút nào.

"Thần Thánh Quang Minh Chi Tiễn."

Sở Cuồng Nhân thúc giục đại đạo Quang Minh, ngưng tụ thành một cây cung tên.

Mũi tên phá không mà ra, xé rách hư không.

Hai đại cực chiêu, điên cuồng đánh về phía nam tử hắc dực.

Đối phương đưa tay chặn lại.

Ầm!

Lập tức bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng đây chỉ là đợt công kích thứ nhất của Sở Cuồng Nhân mà thôi, đợt thứ hai công kích còn cường đại hơn, cũng đã đánh tới.

"Bàn Cổ Pháp Tướng, Nhất Lực Khai Thiên!"

Sau lưng Sở Cuồng Nhân, pháp tướng Bàn Cổ hội tụ mà thành.

Khai Thiên Thần Phủ ngưng tụ mà thành, Khai Thiên Phách Địa, ầm ầm chém ra!

Một tiếng nổ lớn, khiến hư không nổ tung!

Mà nam tử hắc dực này, cũng bay ngược ra ngoài.

Nhưng còn chưa chờ hắn tỉnh táo lại, đợt công kích thứ ba của Sở Cuồng Nhân, cũng đã đến, chuyện này khiến hắn vô cùng chấn kinh.

Một tên Hỗn Nguyên, lại có thể liên tục sử dụng sát chiêu cường đại như vậy, hơn nữa còn không cần khôi phục sức mạnh, chuyện này cũng quá kinh khủng đi.

Nam tử hắc dực cũng bị đánh cho nổi nóng.

Ánh mắt lạnh lẽo.

"Hắc Dực Già Thiên Trảm!"

Chỉ thấy hai cánh phía sau hắn chấn động, hai cánh đen nhánh, bộc phát ra một luồng sắc bén cực hạn, một đạo phong mang màu đen, hoành không chém ra.

Giống như che lấp trời đất!

"Quang Minh Tam Thiên Giới!"

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, sức mạnh đại đạo Quang Minh dung hòa với sức mạnh Hỗn Nguyên diễn hóa ra ba ngàn đạo, hóa thành một dòng nước lũ quang minh trùng trùng điệp điệp.

Quang minh phổ chiếu cửu thiên thập địa, xé rách hắc ám vô biên.

Hai luồng sức mạnh va chạm, toàn bộ Hắc Thủy thành trực tiếp nổ tung.

Bị chia làm hai nửa!

Mà tu sĩ bị luồng sức mạnh này cuốn vào, cũng đếm không hết.

Không có một người nào có thể may mắn thoát khỏi tai nạn.

"Ta còn có một kiếm, nếu ngươi có thể đón lấy, chính là bản lãnh của ngươi."

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ.

Một luồng khí tức sắc bén vô biên khuếch tán ra, hư không xung quanh hắn, chỉ trong nháy mắt, đúng là bị khí tức kia chém ra trăm ngàn đạo vết rách!

Kiếm chiêu chưa ra, cũng đã chấn thiên hám địa!

Đồng tử của nam tử hắc dực co rụt lại, trên trán lại không tự chủ mà chảy mồ hôi lạnh.

Hắn hết sức rõ ràng.

Một kiếm tiếp theo này, sẽ uy hiếp đến tính mạng của hắn!

Chương 2145: Sẽ không còn Hắc Ám nhất tộc? Mạt Nhật Chi Ám, quá khứ của Hắc Ám Ma Quân

Trên bầu trời Hắc Thủy thành.

Một luồng kiếm khí vô biên lạnh thấu xương đang được hình thành.

Kiếm không phát, khí tức đã khiến cho hư không bốn phía, thủng trăm ngàn lỗ!

Khi khí tức càng càng càng lạnh thấu xương, kiếm ngân trong hư không càng ngày càng nhiều, mà Sở Cuồng Nhân làm ngọn nguồn của khí tức kia, cả người dường như hóa thân thành một thanh thần kiếm sắc bén nhất, cường đại nhất trong thiên địa này! !

Ngay cả Quang Minh Tả Thiên Vương, cũng có chút tê cả da đầu.

"Rốt cuộc một kiếm mà hắn muốn xuất, là một kiếm như thế nào? !"

Quang Minh Tả Thiên Vương nỉ non nói.

Mà cho dù là nam tử hắc dực bị khí tức của Sở Cuồng Nhân nhằm vào, hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt cũng vô cùng ngưng trọng.

Hắn vô cùng rõ ràng, một kiếm tiếp theo này...

Không tiếp nổi, nhất định phải chết!

Lúc này.

Người của Hắc Ám nhất tộc được binh lính ác ma trợ giúp, đã hoàn toàn phá được vòng vây, nam tử hắc dực nhìn đến đây, bóng người lóe lên, lao về phía nơi xa.

Hắn, không có dũng khí tiếp một kiếm này của Sở Cuồng Nhân!

Nhìn đến đây, khí tức trên người Sở Cuồng Nhân dần dần thu liễm.

Luồng sắc bén chi ý làm người ta sợ hãi kia, cũng từ từ tiêu tán.

"Đó rốt cuộc là một kiếm như thế nào..."

Quang Minh Tả Thiên Vương không khỏi nỉ non nói.

Hắn rất ngạc nhiên.

Thậm chí có một loại xúc động, muốn tự mình đi đón một kiếm kia.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hắn bỗng nhiên bừng tỉnh, cái trán thấm ra mồ hôi lạnh tinh mịn.

Ý tưởng này, quá nguy hiểm.

"Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc chiến lực của ngươi đã ở tình trạng nào rồi?" Quang Minh Tả Thiên Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra kiêng kị thật sâu.

Sau đó, mọi người bắt đầu tìm tòi tàn đảng của Hắc Ám nhất tộc ở bên trong Hắc Thủy thành.

Nhưng chúng được Ác Ma nhất tộc trợ giúp dưới, nên bọn họ cũng có thu hoạch không lớn.

"Đáng chết, lại để bọn họ trốn thoát!"

Quang Minh Tả Thiên Vương giận không nhịn nổi.

Lần này, hắn mang theo gần như toàn bộ quân đội của Giáo Hội, nhưng dù làm đến bước này, thì vẫn không có cách nào tiêu diệt được Hắc Ám nhất tộc.

Lại còn để Ác Ma nhất tộc nửa đường nhúng tay vào, quấy nhiễu mọi chuyện.

"Chuyện Ác Ma nhất tộc nhúng tay vào, nhất định phải bẩm báo nữ thần mới được." Quang Minh Tả Thiên Vương nói ra.

"Việc này, ta sẽ nói với nữ thần."

Sở Cuồng Nhân từ từ nói.

Sau đó, hắn mang theo Lam Vũ cùng nhau rời khỏi hiện trường.

Ác Ma nhất tộc...

Thú vị.

Nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, rất nhiều tu sĩ của Giáo Hội Quang Minh không khỏi khom mình hành lễ: "Cung tiễn Quang Minh Chi Tử."

Giờ phút này, bọn họ vô cùng sùng bái đối với Sở Cuồng Nhân.

Nếu không có đối phương, lần này bọn họ đối đầu với Ác Ma nhất tộc, và Hắc Ám nhất tộc, mặc dù có Quang Minh Tả Thiên Vương ở đây, thì cũng rất nguy hiểm.

Quang Minh Tả Thiên Vương nhìn thoáng qua những tu sĩ đang cung tiễn Sở Cuồng Nhân, trong mắt không khỏi toát ra một tia quang mang ảm đạm.

Uy vọng của Sở Cuồng Nhân ở bên trong Giáo Hội Quang Minh càng ngày càng cao.

...

Bên trong Thần Điện Quang Minh.

Sở Cuồng Nhân tìm tới nữ thần Quang Minh, báo cáo chuyện Ác Ma nhất tộc với nàng.

Nữ thần Quang Minh lộ ra vẻ suy tư: "Ác Ma nhất tộc... Theo ta được biết, từ khi vương của bọn họ biến mất, bọn họ đã thật lâu không có động tĩnh lớn, vì sao lần này lại đột nhiên nhúng tay vào cuộc chiến giữa chúng ta và Hắc Ám nhất tộc?"

"Giáo Hội Quang Minh và Ác Ma nhất tộc, ai mạnh hơn?"

Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ hỏi một câu.

"Thế lực của Ác Ma nhất tộc rắc rối phức tạp, khó có thể phỏng đoán, vẫn chưa từng giao phong chính diện, nhưng mà, một thế lực cường đại hay không, quan trọng nhất là phải xem bọn họ có tồn tại cấp bậc quân vương trấn giữ hay không, tuy vương của Ác Ma nhất tộc biến mất, nhưng không ai biết được, bọn họ có quân vương thứ hai hay không."

Nữ thần Quang Minh từ tốn nói.

Nói cách khác, chính là chưa từng đánh, nên không biết.

"Tiểu Ái, ngươi hãy nghĩ biện pháp lấy được một chút tình báo từ ác ma nhất tộc đi."

Sở Cuồng Nhân phân phó Tiểu Ái, nếu như nói, ai là người hiểu rõ Ác Ma nhất tộc nhất, vậy thì chắc chắn là Ác Ma Chi Vương bị phong ấn trong cơ thể hắn.

"Chủ nhân, ngươi muốn đi Ác Ma nhất tộc gây sự?"

"Có ý nghĩ này."

Nữ thần Quang Minh cũng không biết chuyện Ác Ma Chi Vương ở trong cơ thể của Sở Cuồng Nhân, nàng thản nhiên nói: "Bên phía Ác Ma nhất tộc, ta sẽ đích thân đi thương lượng."

Nói xong, nàng liền quay người rời đi, muốn đi tìm Hắc Vũ đại công kia.

"Hữu Thiên Vương, chờ một chút."

Đột nhiên, Sở Cuồng Nhân gọi Minh Phi lại.

"Có việc?"

"Chuyện của ngươi và Lam Vũ, ta đã nghe nói, ta đa tạ ngươi cứu được Lam Vũ, chuyện trước đó đã từng hoài nghi ngươi, xin lỗi."

Sở Cuồng Nhân cũng không nhăn nhó, trực tiếp dứt khoát xin lỗi một tiếng.

Trên thực tế.

Trước đó bọn họ cũng không có xung đột gì.

Cho dù Sở Cuồng Nhân không xin lỗi, cũng chẳng sao cả.

Nhưng hắn vẫn làm như vậy.

Minh Phi ngoài ý muốn nhìn hắn một cái, lập tức lạnh nhạt nói: "Nếu như là vì này chuyện, thì không cần, ta không có để trong lòng."

Nói xong liền tiêu sái theo nữ thần Quang Minh rời đi.

"Hắn biết xin lỗi ngươi, cũng chứng tỏ hắn rất thẳng thắn."

"Ừm." Minh Phi khẽ gật đầu, tuy không nói gì thêm, nhưng cảm nhận đối với Sở Cuồng Nhân vẫn được cải thiện rất nhiều.

Sau đó không lâu.

Nữ thần Quang Minh và Hắc Vũ đại công thương lượng trở về.

Mấy người lại tụ tại một chỗ đàm luận việc này.

"Hắc Vũ đại công nói, từ nay về sau, sẽ không bao giờ xuất hiện Hắc Ám nhất tộc nữa." Nữ thần Quang Minh từ tốn nói.

Nghe đến đây, ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên: "Hắn làm cái gì?"

"Hắn cũng không chịu nói rõ ràng."

"Việc này cứ để yên như vậy?"

"Hắc Ám Ma Quân không ở đây, người còn lại của Hắc Ám nhất tộc, cũng chỉ là đám người ô hợp, không cần thiết vạch mặt với Ác Ma nhất tộc vì bọn họ, Hắc Ám nhất tộc, cũng không phải là mục tiêu cuối cùng của ngươi và ta."

"Mục tiêu cuối cùng là... Hắc Ám Ma Quân?"

"Là Mạt Nhật Chi Ám!" Nữ thần Quang Minh thản nhiên nói.

Sở Cuồng Nhân suy tư một hồi: "Ta nhớ ngươi đã từng nói, Hắc Ám Ma Quân vì nghiên cứu Mạt Nhật Chi Ám, nên mới trầm luân đọa lạc, nhưng ta không tin nghiên cứu đơn thuần sẽ tạo nên một Hắc Ám Ma Quân, nguyên nhân cụ thể là cái gì?"

Nữ thần Quang Minh trầm ngâm một hồi: "Đi theo ta đi."

Nàng mang theo Sở Cuồng Nhân đi đến sâu bên trong Thần Điện Quang Minh, ở chỗ này có một truyền tống trận, hai người ngồi lên truyền tống trận, biến mất ngay tại chỗ.

Tầm nhìn của Sở Cuồng Nhân biến đổi.

Sau đó, hắn đi tới phía trên một ngôi sao.

Hành tinh này, bị bao phủ bởi bạch quang vô tận, trong bạch quang có nguyên một đám tu sĩ đứng lơ lửng trên không, trên người tán ra khí tức quang minh vô tận, vô số phù văn vờn quanh người, xây dựng thành một hình lập phương to lớn.

Hơn nữa, bên trong hình lập phương bạch quang này, lại ẩn chứa một đoàn vật chất màu đen đậm đặc và tràn ngập một luồng Hắc Ám chi ý cực hạn.

Hình lập phương màu trắng, lớn bằng cả một hành tinh, vật chất màu đen kia, cũng chỉ như một quả núi nhỏ, hình thể của cả hai chênh lệch mấy ngàn lần, nhưng hai thứ này, lại cho Sở Cuồng Nhân một loại cảm giác địa vị ngang nhau.

"Đây chính là Mạt Nhật Chi Ám?"

Sở Cuồng Nhân nhìn vật chất màu đen kia, tò mò hỏi.

Hắn cảm thấy, luồng sức mạnh Mạt Nhật Chi Ám trong cơ thể mình, có chút dị động, giống như muốn phá thể mà ra.

"Đúng vậy, đây chính là Mạt Nhật Chi Ám, nhưng không phải hoàn chỉnh, nhiều nhất chỉ là 10%, nhưng 10% Mạt Nhật Chi Ám này, cần phải điều động hơn phân nửa cao thủ của Minh tộc ta đến phong ấn." Nữ thần Quang Minh thản nhiên nói.

Sở Cuồng Nhân âm thầm líu lưỡi.

Sức mạnh của phong ấn này, có lẽ đủ để phong ấn quân vương.

Vậy mà chỉ trấn áp không đến 10% Mạt Nhật Chi Ám.

"Hắc Ám Ma Quân, hắn không chỉ nghiên cứu Mạt Nhật Chi Ám, mà còn đánh cắp một phần sức mạnh của Mạt Nhật Chi Ám, hắn cũng bị luồng sức mạnh Mạt Nhật Chi Ám kia ăn mòn, cho nên mới hóa thân thành Hắc Ám Ma Quân."

Nữ thần Quang Minh tiếp tục nói.

Chương 2146: Khắc chế Mạt Nhật Chi Ám, ác ma tam công, bước vào lãnh thổ ác ma

Nhắc đến Hắc Ám Ma Quân, ánh mắt nữ thần Quang Minh có chút phức tạp.

Đó là đệ đệ của nàng.

Nhưng cuối cùng, hai người lại đi hai con đường hoàn toàn khác, trở mặt thành thù, đây vẫn luôn là tiếc nuối trong lòng nàng.

Sở Cuồng Nhân nhìn nàng một cái, đại khái cũng có thể đoán ra đối phương đang suy nghĩ gì, hắn cũng không nói thêm lời an ủi gì.

Với tâm tính của nữ thần Quang Minh, cũng không cần hắn đi an ủi.

Bỗng nhiên, hắn cảm thấy phản ứng giữa Mạt Nhật Chi Ám trong cơ thể mình và Mạt Nhật Chi Ám trong phong ấn càng ngày càng mãnh liệt, nếu tiếp tục như vậy, chỉ sợ sức mạnh Mạt Nhật Chi Ám trong cơ thể hắn sẽ bị bại lộ.

Nhất định phải mau chóng rời khỏi nơi này.

Ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân lên tiếng muốn trở về.

Chỉ thấy Mạt Nhật Chi Ám bên trong phong ấn kia, bỗng nhiên bộc phát ra một luồng dao động năng lực hắc ám vô cùng mênh mông, điên cuồng đánh thẳng vào Phong Ấn Quang Minh.

Các tu sĩ của Minh tộc, đều trở nên biến sắc.

"Chuyện gì xảy ra? !"

"Mạt Nhật Chi Ám, làm sao lại đột nhiên có dị động?"

"Đáng chết..."

Mọi người thúc giục đại đạo Quang Minh, ra sức trấn áp Mạt Nhật Chi Ám kia.

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh nhìn đến tâm lý có chút bồn chồn.

Không phải là bởi vì hắn đó chứ? !

Không tốt.

Phản ứng của Mạt Nhật Chi Ám trong cơ thể hắn, càng ngày càng mạnh.

Ngay tại lúc này.

Trên người hắn đột nhiên bộc phát ra một luồng khí tức đại đạo Quang Minh vô cùng mênh mông, trình độ mênh mông, vượt xa tưởng tượng của hắn.

Luồng sức mạnh này, có nguồn gốc từ quang minh chi chủng!

"Cái đó là..."

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, có chút kinh nghi bất định.

Mà trên người Sở Cuồng Nhân cũng tán ra khí tức quang minh vô biên vô tận, cả người như hóa thành nguồn sáng duy nhất bên trong tinh không này.

Quang minh này, xuyên qua Phong Ấn Quang Minh kia.

Thời điểm luồng sức mạnh hắc ám vốn đang xao động kia tiếp xúc với luồng khí tức quang minh này, đột nhiên thu liễm khí tức, trở nên an phận.

Tình cảnh này, khiến cho vô số người tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Phải biết rằng, đây chính là Mạt Nhật Chi Ám.

Một phần nhỏ sức mạnh, đã có thể tạo ra được một Hắc Ám Ma Quân.

Nhưng bây giờ, lại bởi vì khí tức quang minh tán ra từ trên người Sở Cuồng Nhân mà không tiếp tục xao động, trở nên an tĩnh.

Cho người ta cảm giác, nó như đang e sợ Sở Cuồng Nhân? !

Chuyện này khiến vô số tu sĩ của Minh tộc cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

"Ông trời ơi, rốt cuộc người này có lai lịch gì, lại có thể khắc chế Mạt Nhật Chi Ám, thật sự là không thể tin nổi."

"Khí tức quang minh như thế, vô cùng thuần túy, chẳng lẽ là..."

Có một người nghĩ tới điều gì đó, nhìn về phía nữ thần Quang Minh.

Mà nữ thần Quang Minh cũng gật đầu, tiếp đó, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo một tia cuồng nhiệt: "Đúng vậy, hắn chính là Quang Minh Chi Tử!"

Tuy nàng đã xác định Sở Cuồng Nhân là Quang Minh Chi Tử từ rất lâu trước đó.

Nhưng đối với chuyện đối phương có thể khắc chế Mạt Nhật Chi Ám hay không, vẫn không rõ ràng lắm.

Nhưng hôm nay, đã nhìn thấy một lần, Sở Cuồng Nhân tuyệt đối là khắc tinh của Mạt Nhật Chi Ám!

Không thấy Mạt Nhật Chi Ám kia cũng đang e ngại sức mạnh của đối phương sao?

Chỉ cần Sở Cuồng Nhân trưởng thành thật tốt, đợi một thời gian, cho dù là Mạt Nhật Chi Ám thời kỳ toàn thịnh, cũng không phải là đối thủ của hắn.

Hiện tại, nữ thần Quang Minh vô cùng chắc chắn về chuyện gì.

Mà bọn người Minh tộc nhìn Sở Cuồng Nhân, thần sắc cũng vô cùng chấn động.

"Quang Minh Chi Tử, thật sự tồn tại!"

"Quá tốt rồi, chỉ cần có quang minh chi tử, tương lai chống lại Mạt Nhật Chi Ám, chúng ta sẽ nắm chắc thêm một phần thắng."

"Ha ha, trời không tuyệt Minh tộc ta, trời không tuyệt Minh tộc ta!"

Mọi người của Minh tộc khó nén hưng phấn.

Mà lúc này, Sở Cuồng Nhân đang cảm ngộ tình huống trong cơ thể.

Sức mạnh Mạt Nhật Chi Ám kia bị quang minh chi chủng áp chế xuống, lúc này đã hoàn toàn trở nên yên tĩnh, không thể động đậy dù chỉ một chút.

Mà quang minh chi chủng, lưu chuyển ở trong cơ thể hắn, vẫn là bộ dạng tự làm theo ý mình, không chịu khống chế của Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân hiểu rõ, đại đạo Quang Minh mà mình nắm giữ, chỉ là một phần sức mạnh huyền diệu của quang minh chi chủng này mà thôi.

Uy lực của nó, còn chưa hoàn toàn phát huy ra.

Nhìn vào chuyện đối phương sử dụng khí tức để áp chế Mạt Nhật Chi Ám như hôm nay, nếu mình có thể hoàn toàn nắm giữ quang minh chi chủng, có lẽ thật sự có thể đánh bại Mạt Nhật Chi Ám.

Nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không có hoàn toàn đặt hi vọng ở phía trên quang minh chi chủng.

Việc tu hành của bản thân, cũng không thể bỏ qua.

Sau khi nhìn thấy Mạt Nhật Chi Ám, nữ thần Quang Minh mang theo Sở Cuồng Nhân, trở về Thần Điện Quang Minh, nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không ở thần điện quá lâu.

Hắn muốn đến Ác Ma nhất tộc một chuyến.

Lần này, hắn muốn một người một mình hành động.

Tu vi của Lam Vũ vẫn không tính là mạnh, tiếp tục ở lại trong thần điện tu hành.

...

"Chủ nhân, một số tình báo liên quan tới ác ma, ta đã sửa soạn xong hết, ngươi có muốn tiếp thu bây giờ không?" Tiểu Ái nói ra.

"Tiếp thu đi."

Sau đó, tình báo có quan hệ với ác ma hiện lên.

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra tia thú vị.

Ác ma cũng giống như người, cũng có chế độ đẳng cấp và phân chia giai cấp.

Trong đó, đứng ở trên đỉnh ác ma, tất nhiên là Ác Ma Chi Vương.

Mà phía dưới Ác Ma Chi Vương, là ác ma tam công, theo thứ tự là Hắc Vũ đại công, Mị Ma đại công, và Chiến Lật công.

Tam công này, mỗi một người đều có thực lực gần với quân vương.

Vốn là, tam công nghe theo mệnh lệnh của Ác Ma Chi Vương, theo luật thực lực là là tuyệt đối, thì Ác Ma Chi Vương đối có quyền khống chế tuyệt đối với ác ma.

Nhưng khi Ác Ma Chi Vương biến mất, tam công thừa cơ chia cắt địa bàn.

Lãnh thổ ác ma lớn như vậy, bị chia ra làm ba.

Sở Cuồng Nhân vốn định trực tiếp tiến về lãnh thổ của Hắc Vũ đại công, nhìn xem đối phương động tay động chân gì với Hắc Ám nhất tộc.

Có điều, lúc hắn vừa bước vào lãnh thổ ác ma, lại ngoài ý muốn cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc, khiến hắn thay đổi chủ ý.

Hắn truy tìm khí tức này, đi tới bên trong một tòa thành trì màu đen.

Thành này, tên là Chiến Lật đô thành!

Là đại bản doanh của một trong ác ma tam công, Chiến Lật công.

"Loại khí tức này, không có gì bất ngờ xảy ra thì chính là Thiên Ảnh, nhưng mà, sau khi theo khí tức này đi vào Chiến Lật đô thành, thì nó liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi."

"Là bị che giấu rồi sao?"

Bên trong Chiến Lật đô thành, có đầy người của Ác Ma nhất tộc.

Khắp nơi đều là khí tức ác ma.

Muốn căn cứ vào một luồng khí tức để tìm ra ác ma đặc biệt nhất ở chỗ này.

Cũng không dễ dàng.

"Là Nhân tộc..."

"Chậc chậc, lại có Nhân tộc dám đến ác ma lãnh thổ."

Từ sau khi Sở Cuồng Nhân bước vào Chiến Lật đô thành, liền có không ít người chú ý tới hắn, dù sao thì, một Nhân tộc ở địa bàn ác ma thật sự quá nổi bật.

Một ác ma mọc sừng thú đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, lạnh lùng nói: "Nhân tộc, ngươi đến ác ma lãnh thổ làm cái gì?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói: "Du lịch thăm quan."

"Du lịch thăm quan? Nói đùa cái gì vậy, Hồng Mông đại thế giới này có nhiều nơi như vậy mà ngươi không đi, hết lần này tới lần khác lại đến Ác Ma nhất tộc ta, ngươi cho rằng ta sẽ tin?"

"Tin hay không, tùy ngươi."

"Ha ha, lão tử không tin, hơn nữa, cuộc đời lão tử ghét nhất chính là Nhân tộc các ngươi, hiện tại lão tử muốn đuổi ngươi đi."

Ác ma kia cười hắc hắc, xuất thủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Vừa ra tay, chính là tu vi Hỗn Nguyên.

Tu vi Hỗn Nguyên, mặc kệ ở nơi nào, cũng được tính là cao thủ.

Ở một số vũ trụ, thậm chí còn là tồn tại cấp bậc bá chủ.

Cũng khó trách ác ma này, lại lớn lối như thế.

Chỉ tiếc, hôm nay hắn rất đui mù.

Hắn chộp vào bả vai của Sở Cuồng Nhân, thúc giục sức mạnh Hỗn Nguyên, muốn ném đối phương ra khỏi Chiến Lật đô thành, nhưng lại phát hiện, thân thể của đối phương, giống như dính chặt với đại địa, dù hắn có kéo thế nào cũng không được.

Ngay sau đó, trên người Sở Cuồng Nhân bộc phát ra một luồng dao động Hỗn Nguyên vô cùng mênh mông, chỉ trong nháy mắt, ác ma kia liền bị đánh bay ra ngoài, giống như một bãi bùn nhão, nện ở trên tường thành, không có khí tức.

Sở Cuồng Nhân không chút kiêng kỵ phóng thích ra khí tức của mình, nếu đã tìm không thấy Thiên Ảnh, vậy thì để đối phương tìm đến mình đi!

Chương 2147: Dùng một chiêu đánh bại Ma Lưu, quỳ xuống, cung nghênh ngô vương trở về

Bên trong Chiến Lật đô thành, Sở Cuồng Nhân không chút kiêng kỵ phóng thích ra khí tức Hỗn Nguyên của mình, sức mạnh bàng bạc, trùng kích bốn phương tám hướng.

Hắn cũng không sợ bản thân sẽ bị ác ma vây quét.

Ngoại trừ tự tin đối với thực lực của bản thân ra.

Hắn còn có một số át chủ bài.

Đủ để cam đoan mình bình yên vô sự ở bên trong lãnh thổ ác ma.

Dù là đại công xuất thủ cũng giống vậy.

Sức mạnh Hỗn Nguyên trùng kích, dẫn tới sự chú ý của không ít ác ma.

"Gia hỏa này điên rồi sao? Lại dám làm ra chuyện như vậy ở bên trong lãnh thổ ác ma, hơn nữa, nơi này còn chính là địa bàn của Chiến Lật công!"

"Đúng vậy, Chiến Lật công tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn!"

"Chậc chậc, gia hỏa này chết chắc."

Tuy sức mạnh Hỗn Nguyên của Sở Cuồng Nhân vô cùng cường đại.

Nhưng ở trong mắt nguyên một đám ác ma, đối phương chỉ là một Hỗn Nguyên thôi, làm sao có thể đánh đồng với ác ma đại công chứ?

Chỉ cần ác ma đại công xuất thủ, đối phương hẳn phải chết không nghi ngờ.

...

"Khí tức Hỗn Nguyên cường đại như thế... Là cường giả phía trên Hỗn Nguyên bảng!"

Bên trong Chiến Lật đô thành.

Một thanh niên đang tu hành trong mật thất bỗng nhiên mở hai mắt ra, hắn nhìn về phương hướng của Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ nóng lòng muốn thử.

Người này là hạng 9 phía trên Hỗn Nguyên bảng, Ma Lưu!

Bóng người hắn lóe lên, biến mất khỏi mật thất.

Mà một bên khác.

Một thanh niên mặc trường bào màu đen dường như cảm ứng được cái gì đó, nhìn về phía phương hướng của Sở Cuồng Nhân: "Khí tức này, là chủ nhân? !"

Thanh niên này, chính là Thiên Ảnh mà Sở Cuồng Nhân đang tìm.

Sau khi phát giác được khí tức của Sở Cuồng Nhân, Thiên Ảnh vội vàng tiến đến tìm kiếm.

Chiến Lật đô thành.

Trên một con đường nào đó.

Sở Cuồng Nhân đứng ở trên đường phố, bóng người bất động như núi, mà ở xung quanh hắn, đã bị nguyên một đám binh lính ác ma bao vây.

Những binh lính ác ma này, lớn lên vô cùng kỳ quặc.

Có kẻ sau lưng mọc màu đen hai cánh, có kẻ mọc sừng thú, có kẻ sau lưng còn có một cái đuôi, có đẹp mắt, có xấu xí...

Nhưng những ác ma này, lại phóng thích vô tận sát ý về phía Sở Cuồng Nhân.

"Nhân tộc, đến ác ma lãnh thổ giương oai, ngươi chán sống rồi sao!"

"Đúng vậy, muốn chết!"

Sắc mặt của những ác ma này băng lãnh nhìn Sở Cuồng Nhân.

Không nói hai lời, trực tiếp xuất thủ.

Sức mạnh Ác Ma bạo phát, vận chuyển các loại thần thông tiên pháp, giống như một luồng cuồng triều màu đen, từ bốn phương tám hướng gào thét xông về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng hắn đứng tại chỗ bất động, sức mạnh Hỗn Nguyên tự vận chuyển.

Ầm! !

Các loại tiên pháp thần thông, bị sức mạnh Hỗn Nguyên của hắn tuỳ tiện ngăn lại.

"Cái gì? !"

"Đây là sức mạnh Hỗn Nguyên quái quỷ gì vậy?"

Mọi người bị hù dọa đôi chút.

Mà lúc này.

Một đạo lưu quang màu đen nhanh chóng lướt đến trên đầu Sở Cuồng Nhân, một luồng sức mạnh Hỗn Nguyên bá đạo, đổ xuống, bao phủ bốn phương tám hướng.

"Ngươi là... Sở Cuồng Nhân? !"

Người tới chính là hạng chín trên Hỗn Nguyên, Ma Lưu.

Không chỉ như thế, hắn còn nhận biết Sở Cuồng Nhân.

"Đệ nhất Hỗn Nguyên bảng Sở Cuồng Nhân? ! Lại là hắn!"

"Khó trách lại có dạng sức mạnh Hỗn Nguyên thế này."

"Ma Lưu thiếu chủ đối đầu với đối phương, chỉ sợ không chiếm được tiện nghi."

Ma Lưu, con trai của Chiến Lật công, hạng chín trên Hỗn Nguyên bảng, nhưng Sở Cuồng Nhân là đệ nhất, ở trong mắt nhiều ác ma, chỉ sợ hắn ta khó có thể lấy được chỗ tốt.

Nhưng dường như Ma Lưu lại không tự hiểu.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, nóng lòng muốn thử.

"Tới đi, để cho ta thử một chút, chênh lệch giữa ngươi và ta!"

Ma Lưu không nói hai lời, đánh ra cực chiêu.

Ma lực ngập trời, như cuồng triều bao phủ, rung chuyển tứ phương, ngay sau đó, hóa thành một thác nước, trút về phía Sở Cuồng Nhân.

Hư không đều bị luồng sức mạnh cường đại này đánh cho vỡ nát.

Sức mạnh của một kích này, đã có thể so với cảnh giới Đại Đạo Chí Thần!

Nhưng thần sắc của Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, nhẹ nhàng nâng tay, tùy ý vung lên, sức mạnh ác ma kinh khủng kia, đúng là trực tiếp bị phá nát.

Ma Lưu bị luồng sức mạnh này trùng kích vào, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Chỉ trong một chiêu.

Không, thậm chí còn không được tính là một chiêu.

Sở Cuồng Nhân chỉ tùy ý vung tay lên, Ma Lưu cũng đã thất bại thảm hại.

Loại chênh lệch sức mạnh này, khiến cho tất cả ác ma ở chỗ này cũng nhịn không được mà đồng tử run lẩy bẩy, Ma Lưu cũng không thể tin được.

Hắn nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân: "Thực lực của ngươi sao lại mạnh đến như vậy?"

"Cho nên ta mới là đệ nhất, mà ngươi, chỉ là hạng chín."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Những ác ma còn lại lấy lại tinh thần, nhìn Sở Cuồng Nhân, như lâm đại địch.

"Bảo hộ thiếu chủ!"

"Cho dù là người đứng đầu Hỗn Nguyên bảng, nhưng cũng chỉ là một tên Hỗn Nguyên, dám gây chuyện ở Chiến Lật đô thành, dù có chín cái mạng cũng không đủ chết!"

Mọi người dự định xuất thủ.

Nhưng lúc này.

Trong mắt trái của Sở Cuồng Nhân lướt qua một tia màu tím quỷ quyệt.

Trong nháy mắt.

Một luồng sức mạnh ác ma kinh khủng cực đoan từ trên người hắn bạo phát.

Ở phía dưới luồng sức mạnh này, một đám ác ma đúng là nhịn không được mà có loại cảm giác muốn quỳ bái, trong lòng không khỏi rung động.

"Luồng sức mạnh Ác Ma này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? !"

"Tại sao có thể như vậy..."

Mọi người nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy mắt trái của đối phương toát ra màu tím thăm thẳm, khí tức quỷ quyệt kinh khủng.

"Quỳ xuống!"

Một tiếng quát khẽ vang lên.

Giống như Vương giả quân lâm, tràn ngập uy nghiêm vô tận.

Đám ác ma ở chỗ này đúng là nhịn không được mà trực tiếp quỳ trên mặt đất.

Đây là uy áp tới từ huyết mạch!

Là trấn áp đến từ linh hồn!

Là áp chế tuyệt đối của người bề trên với kẻ bề tôi!

"Đây là... Khí tức của Vương? !"

Mọi người không thể tin được.

Mà lúc này.

Ở sâu bên trong Chiến Lật đô thành, một luồng sức mạnh Ác Ma kinh thiên động địa, bỗng nhiên bạo phát, một người trung niên tóc đen, đạp không mà đến.

Trên người hắn, sức mạnh Ác Ma mạnh mẽ nhấp nhô.

Như cuồng triều, như băng mây!

Uy áp doạ người, là tồn tại mà Sở Cuồng Nhân hiếm thấy, trừ quân vương ra, cho dù là cường giả tuyệt đỉnh như Minh Phi, cũng hơi có chút không bằng.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái.

"Đây là... Nửa bước quân vương? !"

Ở bên trong Chiến Lật đô thành, có loại thực lực này, thân phận của người đến gần như rõ rành rành, chính là một trong ác ma tam công Chiến Lật công!

Chiến Lật công đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, nhìn mắt trái lưu chuyển màu tím thăm thẳm của đối phương, lập tức quỳ một gối xuốngtrước mặt Sở Cuồng Nhân trong ánh mắt kinh dị của vô số ác ma, cung kính nói ra: "Cung nghênh ngô vương trở về!"

Lời vừa nói ra, mọi người hít một hơi khí lạnh.

"Vương, thật sự là vương!"

"Thật là vương về rồi!"

"Không ngờ hắn thật sự là vương!"

"Cung nghênh ngô vương trở về..."

Nguyên một đám ác ma quỳ trên mặt đất, quỳ bái Sở Cuồng Nhân.

Giờ phút này, dưới cái nhìn của bọn họ, đối phương đã không phải là Nhân tộc.

Mà chính là vị ác ma chi vương chí cao vô thượng của bọn họ!

Sở Cuồng Nhân nhìn Chiến Lật công quỳ ở trước mặt mình, trong mắt lộ ra một tia dị sắc, thi triển Ác Ma Chi Đồng, chỉ là làm thí nghiệm, nhìn xem luồng sức mạnh Ác Ma này của mình, có thể hình thành áp chế đối với ác ma hay không.

Nhưng không nghĩ tới, lại khiến Chiến Lật công, chủ động quỳ bái quy hàng?

Hơn nữa, đối phương thật sự xem hắn là vương sao?

Hắn thật sự xem mình thành ký thể của Ác Ma Chi Vương sao?

Sở Cuồng Nhân có chút hoài nghi.

"Đứng lên đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn không hề nhiều lời, thu liễm sức mạnh Ác Ma, dự định tương kế tựu kế.

"Vương, thân thể của ngài, chúng ta đã chuẩn bị sắp xong rồi, không lâu nữa liền có thể tổ chức tam công yến, để ngài hoàn toàn khôi phục."

Chiến Lật công cung kính nói.

Tam công yến?

Ác Ma Chi Vương hồi phục rồi?

Sở Cuồng Nhân có chút để ý, nhưng tình báo không đủ, chỉ có thể để Tiểu Ái tiếp tục đi tìm Ác Ma Chi Vương bị phong ấn ở trong cơ thể hắn lấy tình báo.

Chương 2148: Kết Giới Linh Hồn, lời khuyên của Ác Ma Chi Vương, gặp lại Thiên Ảnh

Chiến Lật công xem Sở Cuồng Nhân thành ký thể của Ác Ma Chi

Vương, để hắn ở phủ thành chủ của Chiến Lật đô thành, chiêu đãi cực kỳ tốt, tất cung tất kính.

Nhưng đối phương càng như thế, hoài nghi trong lòng hắn cũng càng nhiều.

Phải biết rằng, ở bên trong Ác Ma nhất tộc, quan điểm cường giả vi tôn xâm nhập vào tận xương cốt, còn rõ ràng hơn so với những nơi khác.

Ở bên trong đô thành, Sở Cuồng Nhân đã thấy không ít chuyện đánh nhau ẩu đả, ác ma bị quang minh chính đại đánh chết trên đường cái cũng không ít.

Nhưng bởi vì đối phương đủ mạnh, nên cũng không có ác ma để ý tới.

Mà bây giờ, thực lực của hắn kém hơn Chiến Lật công rất nhiều, nhưng Chiến Lật công vẫn tất cung tất kính, bộ dạng trung thành tuyệt đối đối với hắn như cũ.

Điều này không khỏi làm cho hắn hoài nghi trong lòng đối phương đang tính toán cái gì.

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân ở trong phủ thành chủ mấy ngày.

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, đang vận chuyển sức mạnh của Ác Ma Chi Đồng.

Sử dụng Ác Ma Chi Đồng, cần chống cự sự ăn mòn của ác niệm.

Sở Cuồng Nhân đang dùng biện pháp này để huấn luyện tâm thần của mình, từ đó đề cao kháng tính đối với Ác Ma Chi Đồng, nhằm quen thuộc với việc nắm giữ sức mạnh này.

Thật lâu.

Hắn mở hai mắt ra.

Mở Huyễn Tưởng Luân Bàn ra để rút thưởng.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp siêu thần, Kết Giới Linh Hồn."

Kết Giới Linh Hồn...

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, hai mắt lập tức tỏa sáng.

Kết Giới Linh Hồn?

Đây là một loại công pháp cấp Hồng Mông, vô cùng huyền diệu.

Vật này có thể xây dựng ra một kết giới trong linh hồn của mình, từ đó đạt được hiệu quả phòng ngự linh hồn, lực phòng ngự của một tầng Kết Giới Linh Hồn, cũng không tính là mạnh, nhưng sự huyền diệu của công pháp này là có thể cộng dồn.

Dựa trên lý luận.

Chỉ cần trình độ điều khiển đối với sức mạnh linh hồn của Sở Cuồng Nhân đủ mạnh, đầy đủ tinh diệu, thì hoàn toàn có thể tạo ra vô số tầng kết giới trong linh hồn.

"Công pháp này, thú vị."

Sở Cuồng Nhân hết sức hài lòng đối với công pháp này.

Công pháp cấp Hồng Mông.

Đây là loại công pháp cấp Hồng Mông thứ hai hắn có.

Loại thứ nhất, tất nhiên là Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật mà mình lĩnh hội trước đó không lâu.

Trên thực tế, với thực lực bây giờ của hắn, cũng chỉ có công pháp cấp bậc Hồng Mông, mới có thể tăng rõ thực lực của hắn.

Công pháp cấp đại đạo bình thường, chỉ có thể giúp hắn phát huy chiến lực.

Nhưng lại không cách nào làm giúp hắn phát huy vượt xa bình thường.

Tâm niệm của hắn chuyển động, trao đổi với Tiểu Ái, chia sẽ công pháp Kết Giới Linh Hồn này, để Tiểu Ái phụ giúp hắn, cùng nhau xây dựng Kết Giới Linh Hồn.

Luận về trình độ nắm giữ tinh diệu đối với linh hồn, Tiểu Ái xuất sắc hơn hắn rất nhiều.

Đối phương có thể phong ấn Ác Ma Chi Vương, chính là bằng chứng tốt nhất.

Tiếp đso.

Tâm thần của Sở Cuồng Nhân đi tới bên trong không gian tinh thần.

Bắt đầu xây dựng Kết Giới Linh Hồn cho mình.

Đồng thời cũng nhìn thấy Ác Ma Chi Vương bị phong ấn, mặc dù đối phương bị phong ấn, nhưng bộ dáng vẫn lười biếng nhàn nhã như cũ.

Sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân xuất hiện, nàng khẽ cười một tiếng: "Tiểu gia hỏa, đã lâu không gặp, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Sở Cuồng Nhân không để ý đến nàng, bắt đầu xây dựng Kết Giới Linh Hồn với Tiểu Ái.

Khi từng tầng từng tầng Kết Giới Linh Hồn giống như màng mỏng xuất hiện ở bên trong không gian tinh thần của Sở Cuồng Nhân, hắn cảm nhận một cảm giác an toàn nồng đậm.

"Đây là biện pháp phòng ngự linh hồn?"

Ác Ma Chi Vương liếc mắt liền nhìn ra Sở Cuồng Nhân đang làm gì, không khỏi cười nói: "Ngươi đúng là cũng có không ít đồ vật, đúng rồi, bây giờ ngươi đang ở bên trong lãnh thổ của Ác Ma nhất tộc đúng chứ."

"Phải thì như thế nào?"

"Bọn họ sẽ không xem ngươi thành ký thể của ta chứ?"

"Đúng vậy."

"Ha ha, ác ma bình thường thì thôi đi, nhưng nếu là ác ma tam công, mấy tên kia theo ta lâu như vậy, cũng không phải dễ gạt, trời mới biết trong lòng bọn họ đang tính toán điều gì, tự ngươi cẩn thận một chút."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên: "Ngươi là Ác Ma Chi Vương, nếu ác ma tam công nhìn thấu ta không phải ký thể của ngươi, há không phải vừa vặn sao, bọn họ có thể giết ta, lấy Ác Ma Chi Đồng đi, rồi cứu ngươi ra."

"Thứ nhất, ngươi rất thú vị, ta tạm thời không muốn để cho ngươi chết, thứ hai, trạng thái hiện tại của ta, có thể không áp chế nổi ác ma tam công, tùy tiện để bọn họ phát hiện được sự tồn tại của ta, ai biết được ta có phải đổi phòng giam hay không?"

Ác Ma Chi Vương vô cùng rõ ràng thủ hạ của mình.

Lúc mình ở toàn thịnh thời kỳ, có thể ngăn chặn bọn họ, bảo bọn họ đi hướng đông liền đi hướng đông, đi hướng tây liền đi hướng tây, nhưng bây giờ...

Đối phương không đến giẫm một chân thì nàng đã mừng rồi.

"Nói các ngươi là ác ma, thật đúng là không hề sai."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Sau đó, hắn rời khỏi không gian tinh thần.

Mà ở phủ thành chủ.

Trong gian phòng nào đó, Chiến Lật công đang nói chuyện với những người khác.

"Sở Cuồng Nhân đã đi tới chỗ của ta, quả thật trên người hắn có mang sức mạnh của Ác Ma Chi Vương, nhưng cũng không biết hắn vận dụng bằng cách nào."

"Chính là ký thể của vương?"

"Không có khả năng, nếu như là vương, ta sẽ không thể không nhận ra."

"Thôi, chờ tới lúc tam công yến, ngươi dẫn hắn tới, ngươi và ta trù tính lâu như vậy, bây giờ đại công sắp thành, một tên Sở Cuồng Nhân, cho dù có được một phần sức mạnh của vương, cũng không tạo nổi sóng gió gì."

"Ừm..."

Sau một phen trò chuyện.

Chiến Lật công thu dọn xong, đi ra cửa tìm Sở Cuồng Nhân.

Hiện tại, hắn còn phải phục thị Ác Ma Chi Vương trên danh nghĩa này.

Mà ở một bên khác.

Trong một mật thất u ám.

Trong mắt một lão giả sau lưng mọc màu đen hai cánh lộ ra một tia tinh quang.

"Vì lần tam công yến này, ta trù tính lâu như vậy, lấy Chiến Lật công còn có Mị Ma đại công làm quân cờ, cũng đặt Hắc Ám nhất tộc vào trong tay, Ác Ma Chi Vương... Sức mạnh của ngươi, sẽ thuộc về ta! !"

Người này, chính là một trong ác ma tam công, Hắc Vũ đại công.

Cũng là bằng hữu trong miệng Ngục Viêm.

Lúc này.

Sau lưng Hắc Vũ đại công, có một cái bóng xuất hiện.

"Đại công, Ngục Viêm đã hoàn toàn tiếp nhận tẩy lễ ác ma."

"Há, như thế nào."

"Rất mạnh, sức mạnh Ác Ma và sức mạnh hắc ám kết hợp, quả thật không hề tầm thường, cho dù là ta, cũng không nhất định là đối thủ của hắn."

"Lúc này mới có giá trị khống chế."

Hắc Vũ đại công từ tốn nói.

Đối với kế hoạch lần này, hắn cũng nắm chắc thêm mấy phần.

...

Bên trong Chiến Lật đô thành.

Sở Cuồng Nhân ra khỏi phủ thành chủ, mà ở phía sau hắn, có hai Mị Ma trẻ tuổi mỹ mạo, vóc người nóng bỏng đi theo.

Đây là người Chiến Lật công phái tới hầu hạ hắn, nói là phục thị, nhưng ở trong mắt Sở Cuồng Nhân, chính là phái tới giám thị hắn.

"Tham kiến vương."

"Vương, rốt cục ngài cũng trở về."

"Quá tốt rồi, ngài trở về, Ác Ma nhất tộc chúng ta cũng có người đáng tin cậy, ác ma tam công cũng không cần lại đánh tới đánh lui."

Nhìn thấy Sở Cuồng Nhân xuất hành, có một đám ác ma đứng tiếp đón, cũng có thể thấy được, bình thường Ác Ma Chi Vương có uy vọng cực cao ở bên trong quần thể ác ma.

Sở Cuồng Nhân đi tới bên trong một gian tửu lâu.

Bỗng nhiên, dường như hắn chú ý tới cái gì đó, liếc qua hư không.

Sau đó thản nhiên nói với hai Mị Ma bên người: "Hai người các ngươi lui xuống đi, ta muốn một mình uống rượu."

"Chuyện này... Chiến Lật công bảo chúng ta phải hầu hạ vương thật tốt."

"Thế nào, lời ta nói còn không bằng hắn sao?" Màu tím trong mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, một luồng uy áp khuếch tán ra.

Sắc mặt Mị Ma trắng nhợt, liền vội vàng lắc đầu: "Vậy chúng ta xin phép lui ra."

Đợi các nàng đi mất.

Sở Cuồng Nhân đưa tay bố trí mấy đạo cấm chế trong tửu lâu.

"Được rồi, ra đi."

Một bóng người mặc áo choàng màu đen từ hư không đi ra, cởi áo choàng xuống, lộ ra một khuôn mặt khiến Sở Cuồng Nhân cảm thấy quen thuộc.

Chính là Thiên Ảnh.

"Ma xin tham kiến chủ nhân."

Chương 2149: Thiên Ảnh kể chuyện, tam công yến mở ra, tiến về Hắc Vũ đô thành

Thời điểm gặp lại Thiên Ảnh, Sở Cuồng Nhân phát giác tu vi của đối phương đã đạt tới cảnh giới Đại Đạo, cũng khó trách lại không nhìn thấy tung tích của hắn ở phía trên Hỗn Nguyên bảng.

"Ngồi đi."

Thiên Ảnh ngồi ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

"Ngươi tận lực ẩn giấu tung tích, là sợ bị Chiến Lật công phát hiện đúng chứ, nói một chút đi, có chuyện gì xảy ra?" Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt hỏi.

"Chủ nhân, sợ rằng Chiến Lật công sẽ gây bất lợi đối với ngươi."

Thiên Ảnh ngưng trọng nói ra.

"Vì cái gì?"

"Mạo muội hỏi một câu, có phải chủ nhân đạt được một phần sức mạnh của Ác Ma Chi Vương hay không." Ánh mắt Thiên Ảnh nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân nói.

"Đúng, ngươi không sợ ta là ký thể của Ác Ma Chi Vương sao?"

"Ma có thể cảm giác được, chủ nhân vẫn là chủ nhân như cũ."

Thiên Ảnh cười nói.

Hắn đi theo bên người Sở Cuồng Nhân được một khoảng thời gian rồi, rất rõ ràng năng lực của đối phương, tuyệt đối không có khả năng bị Ác Ma Chi Vương chọn làm ký thể.

Hơn nữa, là tùy tùng Sở Cuồng Nhân rút thưởng được.

Giữa hắn và Sở Cuồng Nhân, có một loại liên hệ như có như không.

Liên hệ này vẫn còn ở đó.

Nói rõ Sở Cuồng Nhân vẫn là Sở Cuồng Nhân.

"Ha, nói tiếp đi."

"Tương truyền, vào ngày xưa, lúc Ác Ma Chi Vương đột phá Chúa Tể chi cảnh, xảy ra bất trắc, thân thể tứ phân ngũ liệt, tản ra các phương, mà những năm gần đây, ác ma tam công luôn truy tìm các bộ phận thân thể của Ác Ma Chi Vương.

Muốn gây dựng lại thân thể cho Ác Ma Chi Vương, giúp cho nàng khôi phục.

Nhưng Chiến Lật công lòng mang ý xấu, hắn dùng thủ đoạn nào đó, phong ấn những ý thức linh hồn trong thân thể của Ác Ma Chi Vương, dự định đánh cắp thân thể của Ác Ma Chi Vương vào lúc nó được gây dựng lại, chiếm lấy sức mạnh Ác Ma trong đó.

Mà trên người chủ nhân lại có một phần sức mạnh Ác Ma, Ma cho rằng, Chiến Lật công đang lá mặt lá trái với ngươi, định tìm cơ hội xuống tay với ngươi..."

Thần sắc Thiên Ảnh ngưng trọng êm tai nói.

Sau khi Sở Cuồng Nhân nghe xong, thần sắc lạnh nhạt, cũng không có quá để ý, chỉ thản nhiên nói: "Những chuyện này, làm sao ngươi biết được?"

"Chủ nhân, mời xem..."

Thiên Ảnh lấy ra một thanh trường đao đen nhánh, cây đao này, phía trên lưỡi đao hiện ra tử quang nhàn nhạt, trong đó ẩn chứa một luồng khí tức quỷ quyệt.

Trong nháy mắt cây đao này xuất hiện, Sở Cuồng Nhân cảm thấy mắt trái của mình có chút nóng rực, Ác Ma Chi Đồng đúng là có phản ứng đối với cây đao này.

"Đao này tên là Ác Ma Chi Nhận, là binh khí của Ác Ma Chi Vương ngày xưa, có thể hấp thụ sức mạnh Ác Ma cho mình dùng, bị Chiến Lật công đoạt được, nhưng Chiến Lật công lại không biết, bên trong Ác Ma Chi Nhận này cất giấu một khí linh, khí linh này chính là ái tướng của Ác Ma Chi Vương ngày xưa biến thành, nàng biết được tất cả mọi chuyện mà Chiến Lật công làm, cũng nghĩ cách chạy thoát..."

Sau khi Ác Ma Chi Nhận chạy thoát, tất nhiên cũng bị Chiến Lật công truy sát.

Trong một lần cơ duyên xảo hợp, Thiên Ảnh đã đạt được thanh Ác Ma Chi Nhận này.

Cho nên mới biết được tất cả mọi chuyện.

Mà hắn lại nắm giữ huyết mạch ác ma thuần túy nhất, có thể phát huy ra một phần sức mạnh của Ác Ma Chi Nhận, điều này cũng làm cho hắn, trở thành mục tiêu truy sát của Chiến Lật công, đây cũng là nguyên nhân Thiên Ảnh vẫn giấu kín tung tích.

"Thì ra là thế..."

Sở Cuồng Nhân cầm thanh Ác Ma Chi Nhận kia, nhẹ nhàng chạm vào thân đao.

Thân đao run lên.

Giống như có phản ứng với sức mạnh của Ác Ma Chi Vương trong cơ thể hắn.

Có thể hấp thụ sức mạnh Ác Ma sao?

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân thay đổi, như có điều suy nghĩ.

"Thiên Ảnh, ngươi tiếp tục ẩn giấu hành tung, ở bên cạnh ta, còn về bọn người Chiến Lật công, ha, chúng ta từ từ chơi với bọn họ."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một cái nói.

Sau đó, hắn trở lại phủ thành chủ.

Sau đó không lâu.

Chiến Lật công tìm được hắn, cung kính nói: "Vương, chúng ta đã tìm được toàn bộ thân thể của ngươi, ta đã thông báo với Hắc Vũ đại công, và Mị Ma đại công mở ra tam công yến, địa điểm ngay tại Hắc Vũ đô thành."

Hắc Vũ đô thành, địa bàn của Hắc Vũ đại công.

Ánh mắt của Sở Cuồng Nhân lóe lên.

Tam công yến mở ra...

Nói cách khác, chính là thời khắc chiếm cứ Ác Ma Chi Vương đã đến.

Sở Cuồng Nhân lộ ra nụ cười: "Việc này không nên chậm trễ, nhanh chóng đi đến đó đi."

"Vâng."

Trong lòng Chiến Lật công nhịn không được mà xùy cười một tiếng.

Cái gì mà đệ nhất Hỗn Nguyên bảng, cũng chỉ là một tên mao đầu tiểu tử mà thôi.

Giả dạng Ác Ma Chi Vương, còn muốn trộm sức mạnh của Ác Ma Chi Vương, lại không biết, bản thân đang đi từng bước một tới cái bẫy mà mình và Hắc Vũ đại công bày ra.

Thôi.

Dù sao ngày giờ của đối phương cũng không còn nhiều.

Liền bồi đối phương diễn xong màn này kịch đi.

Nếu không phải Sở Cuồng Nhân còn có tầng thân phận Quang Minh Chi Tử, hắn cũng không nguyện ý phiền phức như thế, đã sớm xuất thủ giết chết đối phương.

Sở Cuồng Nhân, Chiến Lật công bắt đầu tiến về Hắc Vũ đô thành.

Cái gọi là tam công yến.

Thực tế chính là yến hội mà ba ác ma đại công tập hợp lại mở ra, lập một đề tài thảo luận, thảo luận một chút về chuyện phát triển của Ác Ma nhất tộc.

Mà tam công yến được khai triển trong những năm gần đây, đề tài thảo luận nhiều nhất chính là việc liên quan tới thân thể của Ác Ma Chi Vương, lần này, cũng giống vậy.

Hơn nữa, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, thì đây cũng là lần cuối cùng mà đề tài thảo luận này xuất hiện.

Trên đường đi đến Hắc Vũ đô thành.

Sở Cuồng Nhân một bên tu hành, một bên lưu lại ám hiệu để Thiên Ảnh đi theo.

...

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp siêu thần Chí Tôn chi tâm."

Trước khi đi tới Hắc Vũ đô thành, Sở Cuồng Nhân lại rút được một loại phần thưởng cấp siêu thần, chuyện này khiến hắn có chút ngoài ý muốn.

Phải biết rằng, cách thời gian hắn rút được phần thưởng cấp siêu thần Kết Giới Linh Hồn, còn chưa qua bao lâu, hiện tại lại rút được thêm một loại.

"Xem ra vận khí gần đây đúng là rất tốt."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn nhìn thoáng qua giới thiệu của Chí Tôn chi tâm này.

Nói trắng ra là.

Đây tương đương với truyền thừa của một vị Đại Đạo Chí Tôn.

Nếu hắn hoàn toàn luyện hóa Chí Tôn chi tâm này, liền có thể tấn cấp làm Đại Đạo Chí Tôn, nhưng mà Sở Cuồng Nhân cũng không tính làm như thế.

Bởi vì đạo ẩn chứa bên trong Chí Tôn chi tâm mà hắn rút được, cũng không phù hợp với hắn, hắn có đạo mà bản thân muốn đi.

Nếu luyện hóa Chí Tôn chi tâm này, thì tương đương với việc từ bỏ đạo của mình.

Nhưng mà cũng không phải nói Chí Tôn chi tâm này không hề có tác dụng đối với hắn.

Ngoại trừ luyện hóa ra.

Vật này còn có một cái tác dụng, đó chính là làm thành thuốc bổ, giúp cho thực lực của mình nhanh chóng tăng lên trong khoảng thời gian ngắn.

Làm như vậy gần như là phung phí của trời.

Lãng phí một cơ hội trở thành Đại Đạo Chí Tôn.

Nhưng ở trong mắt Sở Cuồng Nhân, đây mới là giá trị của vật này đối với mình.

Thời gian lưu chuyển.

Từ Chiến Lật đô thành đến Hắc Vũ đô thành, Sở Cuồng Nhân và Hắc Vũ đại công sử dụng mấy cái truyền tống trận, trên đường còn dùng chiến thuyền và một ít phương tiện giao thông khác.

Bỏ ra thời gian gần một năm mới tới nơi.

Có thể thấy được khoảng cách của hai chỗ này xa bao nhiêu.

Cũng có thể thấy, phạm vi rộng lớn của lãnh thổ ác ma này.

Trong mảnh cương thổ rộng lớn này, không ai biết ngoại trừ ác ma tam công ra, còn có cất giấu cường giả nào nữa hay không.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà nữ thần Quang Minh kiêng kỵ Ác Ma nhất tộc.

Bên trong Hắc Vũ đô thành.

Hắc Vũ đại công mang người đến, chuẩn bị nghênh đón hai ác ma đại công khác đến, mà đáng nhắc tới chính là, ngoài hắn ra, còn có Ngục Viêm và tồn tại của Hắc Ám nhất tộc.

Nhưng mà, ngoại trừ Ngục Viêm ra, hai mắt tộc nhân còn lại của Hắc Ám nhất tộc ngốc trệ, ánh mắt vô thần nhìn về phía trước, giống như con rối.

Mà Ngục Viêm cũng có biến hóa rất lớn, trên người ngoại trừ có sức mạnh hắc ám ra, sau lưng hắn còn có một đôi cánh màu đen rất dài.

Cả người nhìn qua không hề khác với ác ma.

Giờ phút này, hắn đã nắm giữ sức mạnh Ác Ma, cũng dung hợp với sức mạnh hắc ám, thực lực tăng mạnh!

Hắn đứng ở trước mặt một đám Hắc Ám nhất tộc, hăng hái.

"Hiện tại, cho dù ta không bằng Hắc Ám Ma Quân, nhưng ta đã nắm trong tay Hắc Ám nhất tộc, luận quyền hành, không kém hắn chút nào."

Ngục Viêm âm thầm nghĩ tới, trong lòng có chút đắc ý.

Chương 2150: Mị Ma đại công, tam công

tề tụ, Ngục Viêm quỳ xuống

Bên trong Hắc Vũ đô thành.

Hắc Vũ đại công đang chờ đám người Sở Cuồng Nhân đi đến.

Lúc này.

Chỉ thấy bên trong hư không có từng đoá từng đoá hoa màu đen trôi nổi, một luồng dị hương vô cùng kỳ lạ, khuếch tán ra.

Trong cánh hoa này, một bóng người từ nơi không xa từ từ đi tới.

Đây là một bóng hình xinh đẹp thướt tha, dáng người có lồi có lõm, khuôn mặt quyến rũ động lòng người, một cái nhăn mày, một nụ cười đều mang một luồng mị hoặc chi ý cực đoan.

Không ít ác ma ở chỗ này thấy vậy, đều cảm thấy bụng dưới có một đoàn tà hỏa đang thiêu đốt, nhìn người tới, hô hấp không khỏi trở nên nặng nề.

"Hừ."

Lúc này, Hắc Vũ đại công hừ lạnh một tiếng.

Một luồng uy áp lạnh lẽo khuếch tán ra, một đám ác ma mới hồi phục tinh thần lại, ào ào cúi đầu xuống, không dám nhìn bóng người mị hoặc kia nữa.

Ngay cả Ngục Viêm cũng có chút tim đập nhanh.

Ngay vừa rồi, hắn cũng suýt nữa bị mê hoặc.

"Mị Ma đại công, nhiều năm không gặp, ngươi vẫn cợt nhả như thế."

Hắc Vũ đại công nhìn người tới, thản nhiên nói.

Người tới chính là Mị Ma đại công bên trong ác ma tam công.

"Ha, Hắc Vũ đại công, đã lâu không gặp, ngươi vẫn như thế... Càng già càng dẻo dai." Mị Ma đại công cười duyên một tiếng với Hắc Vũ đại công.

Sau đó, nàng nhẹ nhàng nâng tay, vô số cánh hoa màu đen ngưng tụ thành một tòa vương tọa hoa lệ trên không trung, nàng trực tiếp ngồi ở giữa không trung, nhìn xuống mọi người.

"Chiến Lật công, còn chưa tới sao?"

"Ha ha, thật vinh hạnh khi được Mị Ma đại công nhớ nhung."

Lúc này.

Một tiếng cười truyền đến.

Chỉ thấy một chiếc chiến thuyền đen nhánh bay trên không trung mà đến, mà ở phía trên chiến thuyền, là Chiến Lật công, Sở Cuồng Nhân, và một đám binh lính ác ma.

Mọi người ở đây nhìn lại.

Khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, đồng tử của Ngục Viêm nhịn không được mà co rụt lại: "Tại sao hắn lại xuất hiện ở đây? Đây là có chuyện gì?"

Hắc Vũ đại công nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Tỉnh táo."

Ngục Viêm mới từ từ lắng lại kinh ngạc trong lòng, ngồi yên quan sát.

"Sở Cuồng Nhân..."

Hắc Vũ đại công nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt có dị sắc chợt lóe lên.

"Hai vị, giới thiệu một chút, vị này chính là vương."

Chiến Lật công chỉ Sở Cuồng Nhân nói ra.

Mà Sở Cuồng Nhân nghe vậy, mắt trái cũng rất phối hợp toát ra một tia tà quang màu tím quỷ quyệt, uy áp ác ma khuếch tán ra.

Rất nhiều ác ma ở chỗ này, đều cảm nhận được một luồng áp chế đến từ huyết mạch, đến từ linh hồn, không khỏi có chút chấn kinh.

"Đây thật là sức mạnh của vương."

"Hắn là ký thể của vương? !"

Mị Ma đại công đứng dậy từ phía trên vương tọa, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, quỳ một gối xuống: "Bái kiến ngô vương."

Ánh mắt Hắc Vũ đại công lóe lên, lại không lập tức tiến lên phía trước hành lễ, chỉ cười chắp tay một cái: "Ngô vương trở về, ta rất vui mừng."

Ở bên cạnh hắn, Ngục Viêm đã trở nên choáng váng.

Sở Cuồng Nhân, là Ác Ma Chi Vương? !

Nói đùa cái gì vậy?

Hắn là người sở hữu Quân Vương lệnh, người phát ngôn của Hắc Ám Ma Quân.

Hắn là Quang Minh Chi Tử, con cưng của nữ thần.

Hiện tại, lại trở thành Ác Ma Chi Vương? !

Rốt cuộc hắn còn bao nhiêu thân phận? !

Ngục Viêm chỉ cảm thấy đầu ong ong, căn bản không suy nghĩ được gì.

Mà lúc này, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía hắn, nhìn một đám Hắc Ám nhất tộc ánh mắt đờ đẫn phía sau hắn, thản nhiên nói: "Ngục Viêm, thật sự không nghĩ tới ngươi sẽ phản bội Hắc Ám nhất tộc, gia nhập trận doanh của ác ma."

"Hắc Ám Ma Quân sống chết không rõ, tất nhiên ta phải tự tìm một chỗ dựa mới cho mình, còn về ngươi, rốt cuộc là ai? !"

Ngục Viêm trịnh trọng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

"Lớn mật! Ngươi đang chất vấn vương sao?" Mị Ma đại công đứng dậy nhìn về phía Ngục Viêm, thu liễm thần sắc vũ mị, lộ ra vẻ

băng lãnh.

Uy áp nửa bước quân vương, khiến cho toàn thân Ngục Viêm nhịn không được mà run rẩy.

"Mị Ma đại công bớt giận."

Hắc Vũ đại công hoà giải, trừng Ngục Viêm một chút: "Ngục Viêm, ngươi đã gia nhập ác ma, dám chất vấn vương, còn không quỳ xuống nhận lỗi? !"

Ngục Viêm nhìn Sở Cuồng Nhân đang cười thâm độc, lại nhìn Mị Ma đại công sắc mặt băng lãnh, và Hắc Vũ đại công không ngừng nháy mắt về phía hắn một chút.

Cuối cùng, chỉ có thể quỳ gối trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Giờ khắc này.

Trong lòng của hắn là vô cùng uỷ khuất.

Phải biết rằng, Sở Cuồng Nhân chính là kẻ thù giết con của hắn đó.

Hiện tại, hắn lại quỳ gối trước mặt kẻ thù giết con, trên đời còn có chuyện hoang đường như thế sao!

Nhưng tình tình hình khó khăn, hắn cũng không thể tránh được.

"Là tại hạ mạo phạm vương, thỉnh vương thứ tội."

"Ha, đứng lên đi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Hắc Vũ, đã có chuyện gì với người của Hắc Ám nhất tộc?"

"Hồi bẩm vương, đây là thế lực ta mới mời chào."

"Cũng không tệ."

"Vương nói đùa, người của ta, không phải cũng là của ngươi sao." Hắc Vũ đại công ở bên cạnh cười, sau đó nói: "Nếu như Vương đã tới, vậy bây giờ, để cho chúng ta giúp ngươi khôi phục thân thể và sức mạnh đi."

Nói xong, hắn đưa tay chưởng một cái ở trên mặt đất.

Chỉ thấy đại địa nứt ra, một tòa đàn tế từ từ dâng lên.

Trên tế đài, toàn thân đen nhánh, điêu khắc vô số phù văn.

"Tốt, hai vị đại công, lấy thân thể mà chúng ta thu tập được ra đi, để Vương thật sự trở lại!"

Nói xong, Hắc Vũ đại công phất tay áo lên, chỉ thấy từng đạo từng đạo lưu quang đen nhánh rơi vào trên tế đài, hóa thành nguyên một đám bộ phận thân thể.

Hai vị đại công còn lại, cũng đều lấy ra các bộ phận bản thân thu thập được.

Đột nhiên.

Trên tế đài, liền xuất hiện các bộ phận trên thân thể như đầu lâu, cánh tay, bắp đùi, tim gan lá lách, phổi, thận, vân vân, nhìn qua giống như một hiện trường phân thây.

"Được rồi, vương, hiện tại chỉ lấy ra phần trên người ngươi nữa, thì ngươi có thể hoàn toàn bình phục." Hắc Vũ đại công nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Mị Ma đại công, Chiến Lật công cũng đều nhìn về hắn.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, thản nhiên nói: "Không nóng nảy, bây giờ sức mạnh của ta không đủ, các ngươi hãy tụ hợp những phần thân thể này lại trước đi."

"Chuyện này..."

Chiến Lật công, Hắc Vũ đại công liếc nhau.

Đều nhìn thấy vẻ chần chờ trong mắt lẫn nhau.

"Nếu vậy thì, cũng được."

Hắc Vũ đại công nói ra.

Sau đó, ba vị ác ma đại công cùng nhau liên thủ, không ngừng rót sức mạnh Ác Ma về phía tế đàn màu đen.

Mà Sở Cuồng Nhân thì thừa dịp này, tiếp tục quan sát người của Hắc Ám nhất tộc, kết quả mà Tiểu Ái phân tích cũng đã ra tới.

"Chủ nhân, linh hồn của những người này đều bị giam cầm, biến thành tồn tại giống như con rối." Tiểu Ái nói ra.

"Há, giam cầm linh hồn, thủ đoạn của Hắc Vũ đại công này cũng rất bất phàm."

Sở Cuồng Nhân liên tưởng đến lời nói của Thiên Ảnh.

Có lẽ, Chiến Lật công cũng không phải là người muốn chiếm lấy thân thể của Ác Ma Chi Vương, mà Hắc Vũ đại công này, mới thật sự là hắc thủ sau hậu trường.

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên dị sắc: "Có biện pháp nào giúp họ khôi phục không?"

"Có thể, nhưng cần vận dụng đến Hắc Ám Quân Vương lệnh trong tay chủ nhân."

"Nói cho ta phương pháp đi."

Sở Cuồng Nhân bất động thanh sắc, tiếp thu tin tức Tiểu Ái truyền đến.

Một bên khác.

Bên trên tế đàn màu đen, phần thân thể của Ác Ma Chi Vương cũng dần dần hợp nhất, hóa thành một thân thể hoàn chỉnh.

Chính là một nữ tử tuyệt đại mặc một bộ váy dài màu đen, sau lưng mọc ra hai cánh.

Một đầu tóc dài đen nhánh như thác nước, khuôn mặt còn vũ mị hơn ba phần so với Mị Ma đại công, nhưng lại không chỉ vũ mị đơn thuần, mà còn có một luồng uy nghiêm.

Bộ dạng của nàng và Ác Ma Chi Vương bị phong ấn trong cơ thể Sở Cuồng Nhân giống như đúc.

Chỉ là thân thể, nhưng lại lộ ra tới sức mạnh Ác Ma kinh khủng, thậm chí còn kinh khủng hơn Ác Ma Chi Đồng của Sở Cuồng Nhân gấp trăm lần nghìn lần.

Đây là Ác Ma Chi Vương chân chính.

Bỗng nhiên.

Chỉ thấy sức mạnh Ác Ma trên người Ác Ma Chi Vương lưu chuyển, trong đó ẩn chứa một luồng khí tức đại đạo kinh khủng cực đoan, ngưng tụ thành quang mang tối đen như mực.

Bên trong quang mang, phù văn lưu chuyển, vô cùng huyền diệu.

"Là quân vương chi tâm! !"

Trong mắt ác ma tam công đều không tự chủ được mà lộ ra một tia tham lam.

Chương 2151: Bẫy rập của Hắc Vũ đại công

Như Đại Đạo Chí Tôn có Chí Tôn chi tâm.

Thì siêu thoát giả cấp quân vương, cũng có một viên quân vương chi tâm, đây là tinh hoa được ngưng tụ ra từ cảm ngộ đối với đại đạo của bọn họ.

Nếu luyện hóa, liền có thể đạt được cảm ngộ đối với đại đạo của quân vương.

Mà Ác Ma Chi Vương, cũng là cường giả đứng đầu ở bên trong quân vương, quân vương chi tâm của nàng, cũng được các quân vương khác đuổi theo như đuổi vịt.

Quân vương chi tâm xuất hiện, khiến cho trong mắt ác ma tam công đều lộ ra vẻ tham lam, sức mạnh Ác Ma trong cơ thể lưu chuyển, đều có chút rục rịch.

Sở Cuồng Nhân ở một bên chú ý thái độ của tam công.

Khá lắm.

Ác ma tam công, không có một người nào trung với Ác Ma Chi Vương.

Tất cả đều là một đám phản bội.

Hắn không khỏi lắc đầu.

Lúc này.

Còn không chờ mọi người có hành động, chỉ thấy quân vương chi tâm kia, vèo một cái, tiến vào bên trong cơ thể Ác Ma Chi Vương, mà khi một luồng sức mạnh Ác Ma che lấp trời đất bao phủ ra, Ác Ma Chi Vương này, bỗng nhiên mở mắt phải ra.

Một đạo u quang màu tím, chợt lóe lên.

Ác Ma Chi Vương đứng lơ lửng trên không, tóc đen bay múa, chỉ có một mắt phải liếc nhìn tất cả mọi người ở chỗ này, tràn đầy uy nghiêm vô tận.

"Con dân của ta, vương của các ngươi, đã về rồi! !"

Chỉ với một câu, đã khiến tất cả ác ma không tự chủ được mà quỳ trên mặt đất.

Cho dù là ác ma tam công cũng không ngoại lệ.

"Cung nghênh ngô vương!"

"Cung nghênh ngô vương!"

Tiếp đó Ác Ma Chi Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, trên mặt lộ ra một nụ cười quyến rũL "Tiểu gia hỏa, ngươi muốn tự mình trả mắt trái lại cho ta, hay là ta tự mình động thủ đi lấy?"

Sở Cuồng Nhân nhún vai: "Ta cảm thấy, ngươi vẫn nên quan tâm tình huống của mình trước thì tốt hơn."

Lời nói vừa dứt.

Chỉ thấy Ác Ma Chi Vương biến sắc, ngay sau đó, chỉ thấy ở bốn phía của tế đàn kia, bộc phát ra từng đạo từng đạo quang mang u ám.

Những ánh sáng này hóa thành một từng sợi xích màu đen, chói trặt Ác Ma Chi Vương, sắc mặt nàng không khỏi biến đổi.

"Đây là... Tỏa Linh Trận!" Ánh mắt nàng ngưng tụ, nhìn về phía ác ma tam công: "Các ngươi lại dám phản bội ta."

Hắc Vũ đại công từ dưới đất đứng lên, ánh mắt tham lam nhìn Ác Ma Chi Vương nói: "Vương, chuyện này không thể trách ta, chỉ là sức mạnh của ngươi, thật sự quá mê người, vì nắm giữ sức mạnh của ngươi, ta chỉ có thể làm thế này."

"Hừ, chỉ là một Tỏa Linh Trận, có thể làm khó dễ được ta?"

Ác Ma Chi Vương muốn thúc giục sức mạnh, lại phát hiện trong cơ thể đột nhiên xuất hiện một luồng dị lực không hiểu, trấn áp linh hồn của nàng: "Sức mạnh linh hồn của ta, ngươi động tay động chân với linh hồn của ta?"

"Ha ha, vương, lúc trước linh hồn của ngươi cũng bị phân tách như thân thể của ngươi, nếu như ngươi hoàn chỉnh, thì dù thủ đoạn linh hồn của ta có cao minh đến đâu, cũng không làm gì được ngươi, nhưng mỗi phần thân thể mà bọn ta thu thập được, đều bị hạ phong ấn, kể từ đó, sức mạnh linh hồn của ngươi liền không có cách nào khôi phục, cộng thêm Tỏa Linh Trận mà ta chăm chú chuẩn bị, linh hồn của ngươi nên ngoan ngoãn lâm vào ngủ say đi."

Hắc Vũ đại công cười lớn một tiếng.

Chỉ thấy xiềng xích màu đen trên tế đài bỗng nhiên co vào, hoàn toàn phong tỏa linh hồn của Ác Ma Chi Vương.

Ác Ma Chi Vương thật vất vả mới khôi phục lại như cũ, lại dần dần lâm vào ngủ say, mà Hắc Vũ đại công thì vừa sải bước ra, đi đến bên trên tế đàn màu đen, tay kết thành pháp quyết huyền ảo, linh hồn trong cơ thể xuất khiếu.

Nhưng tại thời điểm linh hồn của hắn muốn tiến vào trong cơ thể của Ác Ma Chi Vương, nắm giữ thân thể này, Chiến Lật công lại xuất thủ cản hắn lại.

"Hắc Vũ đại công, giao quân vương chi tâm bên trong thân thể của Vương ra trước."

Chiến Lật công nói ra.

Lúc trước, hắn và Hắc Vũ đại công đã nói tốt, sau khi mọi chuyện thành công, hắn có được quân vương chi tâm, mà Hắc Vũ đại công thì chiếm cứ thân thể của Ác Ma Chi Vương.

Hiện tại, thân thể Ác Ma Chi Vương đã tới tay, hắn cũng muốn lấy quân vương chi tâm vốn nên thuộc về mình.

"Quân vương chi tâm... Ha, ngươi nằm mơ đi!"

Hắc Vũ đại công từ tốn nói.

Tiếp đó, đưa tay thúc giục sức mạnh Ác Ma, chỉ thấy hư không đột nhiên có vô số Hắc Vũ phiêu tán ra, bao phủ vùng thế giới này.

Vô số phù văn huyền diệu, bao trùm bốn phương tám hướng.

Một luồng uy áp vô cùng cường đại, ép thẳng vào sâu trong linh hồn cuốn tới.

Chiến Lật công và một đám thủ hạ của hắn cũng không khỏi cảm thấy thân thể như bị từng tòa đại sơn ngăn chặn, rất khó phát huy ra sức mạnh.

"Hắc Vũ đại công, vậy mà ngươi lại lật lọng!"

Chiến Lật công tức hổn hển.

"Ha, mặc kệ là thân thể của vương, hay là quân vương chi tâm, hai thứ này ta đều muốn, Chiến Lật công, ngươi chỉ là quân cờ của ta mà thôi."

Hắc Vũ đại công khẽ cười nói.

"Ta giết ngươi!"

Chiến Lật công bỗng nhiên xuất thủ.

Nhưng một bóng người lại cản ở trước mặt của hắn, là Ngục Viêm.

Hắn đánh ra một chưởng, sức mạnh Ác Ma và sức mạnh hắc ám giao dung, đúng là bộc phát ra một luồng dao động mạnh mẽ.

Bức lui Chiến Lật công.

"Không tốt, Hắc Vũ này, áp chế sức mạnh của chúng ta."

Sắc mặt Chiến Lật công khó coi nhìn Hắc Vũ bốn phía ở phiêu tán, không chỉ có như thế, phương viên mấy chục vạn dặm, đều bị một kết giới to lớn bao phủ.

Đây là một trận pháp cường đại.

"Không chỉ sức mạnh của chúng ta, còn có linh hồn của chúng ta cũng bị áp chế lại." Mị Ma đại công lạnh lùng nói ra.

Nguyên một đám thủ hạ của Hắc Vũ đại công từ bốn phương tám hướng xông tới, bao vây bọn người Chiến Lật công, Mị Ma đại công.

"Mị Ma đại công, ngươi đến dự tiệc, sao một sĩ binh cũng không mang theo?"

Chiến Lật công nhìn Mị Ma đại công lẻ loi một mình, có chút bất mãn.

Vốn dĩ, bọn họ bị vây trong trận pháp, sức mạnh bị áp chế, vốn đã ở thế yếu, thế mà trong tay Mị Ma đại công lại không một binh một tốt có thể dùng.

Chỉ có hắn và người hắn mang tới, thì gần như không có bất kỳ phần thắng gì.

"Ta làm sao biết các ngươi đang tính toán lấy loại chuyện này, dám ngấp nghé vương sức mạnh, các ngươi lá gan thật sự là quá lớn!"

Mị Ma đại công hừ lạnh một tiếng.

"Thôi, ra sức đột phá vòng vây trước đã."

Chiến Lật công nói ra.

"Hôm nay, các ngươi ai cũng không đi được."

Nam tử hắc dực mặc chiến giáp ám kim lạnh lùng nói ra.

Ở Tại bên cạnh hắn, Ngục Viêm điều khiển người của Hắc Ám nhất tộc giống như con rối, cũng bao vây mọi người đến nước chảy không lọt.

Sau đó, hắn nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng băng lãnh: "Sở Cuồng Nhân, mối thù giết con, hôm nay ta muốn ngươi phải dùng mạng đổi mạng!"

Nói xong, bóng người hắn lóe lên, đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Đánh ra một chưởng, sức mạnh Ác Ma hắc ám bá đạo tuyệt luân khuếch tán, giống như thủy triều cuồn cuộn, nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lại thấy đối phương khẽ cười một tiếng, ngưng tụ kiếm chỉ, vạch một đường trong hư không, một luồng sức mạnh Hỗn Nguyên vô cùng sắc bén, bỗng nhiên chém ra!

Ầm!

Kiếm khí và sức mạnh hắc ám Ác Ma va chạm.

Đúng là Ngục Viêm lùi lại mấy bước.

Hắn không thể tin được mà nhìn Sở Cuồng Nhân: "Làm sao có thể? !"

Hắc Vũ đại công cũng không khỏi ngây ngẩn cả người.

"Tại sao ngươi có thể không bị Hắc Vũ Linh Thần Trận của ta ảnh hưởng? !"

Hắc Vũ Linh Thần Trận, là trận pháp Hắc Vũ đại công đắc ý nhất, dung hợp đại đạo của hắn, phàm là tu sĩ phía dưới quân vương, linh hồn đều sẽ bị áp chế, ngay cả loại tồn tại như Chiến Lật công, Mị Ma đại công này cũng không ngoại lệ.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, sao lại như không hề bị ảnh hưởng dù chỉ một chút?

"Ha ha, Hắc Vũ đại công, ngươi đúng là đã để ta xem một màn kịch thật vui." Sở Cuồng Nhân nhìn Hắc Vũ đại công, mắt trái lưu chuyển lên màu tím thăm thẳm.

Không hiểu sao, trong lòng đối phương sinh ra cảm giác thấy lạnh cả người.

Sau đó, hắn hừ lạnh một tiếng: "Cố lộng huyền hư, Sở Cuồng Nhân, ngươi căn bản không phải là ký thể của vương, nếu không phải vì làm yên lòng ngươi, ta và Chiến Lật công căn bản khinh thường xã giao vui vẻ với ngươi, nhưng chuyện cho tới bây giờ, cho dù ngươi là Quang Minh Chi Tử, ngươi cũng không thể thoát khỏi nơi này!"

Chương 2152: Pháo đài linh hồn phòng thủ kiên cố, Hắc Ám nhất tộc thanh tỉnh

Hắc Vũ đại công dứt khoát không tiếp tục lá mặt lá trái với Sở Cuồng Nhân, trực tiếp vạch mặt.

Chỉ thấy ánh mắt của hắn ngưng trọng.

Vô số Hắc Vũ trôi nổi bốn phía, chỉ trong chớp mắt đã ngưng tụ thành một thanh đao nhận màu đen, điên cuồng chém về phía Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, ngưng tụ kiếm chỉ, chém ra một kiếm.

Nhưng lại thấy kiếm khí xuyên qua Hắc Vũ Chi Nhận, đúng là như trảm vào không khí.

"Ha ha, vô tri!"

"Hắc Vũ Chi Nhận này của ta, là dùng sức mạnh linh hồn ngưng tụ mà thành, chỉ trảm linh hồn, thủ đoạn tầm thường căn bản không phòng ngự được!"

Hắc Vũ đại công cười lạnh nói.

Nói xong, Hắc Vũ Chi Nhận trực kia tiếp trảm ở trên người Sở Cuồng Nhân.

"Một đời thiên kiêu, lại ngã xuống như vậy."

Hắc Vũ đại công nói ra.

Hắn thấy, Sở Cuồng Nhân căn bản không chặn được một mình chiêu này.

Hắn quay người liền muốn bắt đầu đoạt xá thân thể của Ác Ma Chi Vương.

"Chỉ có như thế sao?"

Nhưng lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Đồng tử của Hắc Vũ đại công co rụt lại, quay người nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, chỉ thấy đối phương đúng là hoàn hảo không chút tổn hại gì đứng tại chỗ.

Hắc Vũ Chi Nhận, lại không có bất kỳ ảnh hưởng gì đối với đối phương.

"Điều đó không có khả năng."

Hắc Vũ đại công không tin.

Hắn lại thúc giục Hắc Vũ bốn phía, bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân, nhưng mặc cho từ hắn công kích như thế nào, đối phương cũng không nhúc nhích tí nào.

Thời gian dần trôi qua, hắn phát giác một chút manh mối.

"Trong cơ thể của ngươi, có một tầng kết giới linh hồn đang bảo vệ cho ngươi! Không nghĩ tới ngươi cũng tinh thông thủ đoạn linh hồn." Hắc Vũ đại công bừng tỉnh đại ngộ.

Sau đó, hắn hừ lạnh một tiếng: "Đã như vậy, thì ta liền để ngươi nhìn một chút, uy lực chân chính của Hắc Vũ Linh Thần Trận này!"

Hắn thúc giục trận pháp, tất cả Hắc Vũ bên trong mấy chục vạn dặm tụ đến, hóa thành một thanh Vũ Nhận màu đen kinh khủng.

Vũ Nhận bay lên không trung chém xuống, tuy nhìn qua không có lực phá hoại kinh thiên động địa gì, nhưng lại cho người ta một loại uy áp khó nói lên lời.

Một kích này, nhằm vào linh hồn!

Khiến người ta khó lòng phòng bị!

Đùng!

Một kích này, rơi vào trên người Sở Cuồng Nhân.

Dường như mọi người nghe được một tiếng nổ kinh hãi trong im lặng, cảm thấy linh hồn đều đang run sợ lấy, nhịn không được mà kinh hãi.

"Chết đi! !"

Hắc Vũ đại công khẽ quát một tiếng, dùng toàn lực thi triển Hắc Vũ Chi Nhận.

Răng rắc!

Dường như mọi người nghe được tiếng của một thứ gì đó bị phá nát.

"Là kết giới linh hồn của hắn bị phá nát!"

Chiến Lật công ngưng trọng nói.

Trên người Sở Cuồng Nhân, có một chút sức mạnh linh hồn tản ra.

Đó là kết giới linh hồn mà hắn xây dựng.

"Xong!"

"Hắn chết chắc!"

Chiến Lật công lắc đầu.

Sắc mặt Ngục Viêm thì lộ ra ý cười dữ tợn: "Đi chết đi!"

Nhưng một màn kế tiếp, lại khiến cho mọi người ở đây hoảng hốt.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân bị phá nát kết giới linh hồn, cũng không bỏ mình ngay tại chỗ, mà đứng tại chỗ, bộ dáng vẫn bộ không hao tổn lông tóc như cũ.

"Chuyện này, chuyện này sao có thể? Trên người ngươi, vậy mà còn một tầng kết giới linh hồn nữa! !" Hắc Vũ đại công giật nảy cả mình.

Sau đó, hắn tiếp tục thúc giục Hắc Vũ Chi Nhận còn chưa tan đi.

Trùng kích linh hồn cường đại vẫn còn tiếp tục.

Lại là một tầng kết giới linh hồn bị phá nát, nhưng Hắc Vũ Chi Nhận lại đụng phải một tầng kết giới linh hồn khác, lần này, nó không thể đánh vỡ nữa, sức mạnh liền tán loạn, chuyện này khiến Hắc Vũ đại công trợn mắt hốc mồm.

"Trên người ngươi, có bao nhiêu tầng kết giới linh hồn?"

Hắc Vũ đại công có chút choáng váng.

"Ngươi đoán thử xem."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một cái nói.

Ở trong không gian tinh thần của hắn, Ác Ma Chi Vương nhìn tầng tầng lớp lớp kết giới linh hồn, nói ít cũng có đến một trăm đạo kia, không khỏi ngáp một cái: "Tiểu tử này, chế tạo linh hồn của mình giống hết pháo đài, Hắc Vũ đại công, chút đạo hạnh này của ngươi, còn chưa đủ."

Nàng có chút hiểu rõ đối với chuyện phát sinh ở bên ngoài.

Có điều nàng không hoảng hốt chút nào.

Dường như người sắp bị đoạt xá thân thể không phải nàng.

Bên ngoài.

Hắc Vũ đại công nhìn Sở Cuồng Nhân thâm sâu khó lường, có chút kiêng kị: "Hắc Dực, Ngục Viêm, hai người các ngươi giết hắn cho ta!"

Sức mạnh linh hồn không làm gì được Sở Cuồng Nhân.

Hắn không tin, để hai người Ngục Viêm, Hắc Dực xuất thủ, cộng thêm binh lính ác ma đếm mãi không hết của hắn cũng không làm gì được đối phương.

Sau khu để người dưới tay xuất thủ, linh hồn của hắn quay người chui vào trong thân thể của Ác Ma Chi Vương, muốn tiến hành đoạt xá trước.

Hai người Ngục Viêm, Hắc Dực liên thủ, sức mạnh kinh khủng đúng là ép thẳng tới Đại Đạo Chí Tôn, lại thêm sự phụ trợ của một số binh lính ác ma.

Nhanh chóng khiến cho Sở Cuồng Nhân lâm vào bên trong nguy nan.

"Sở Cuồng Nhân, cho dù ngươi thần thông quảng đại, nhưng lúc này đây, bị Hắc Ám nhất tộc và ác ma liên thủ vây quét, ngươi nhất định phải chết!"

Ngục Viêm nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

"Ác ma và hắc ám, liên thủ vây quét?"

Sở Cuồng Nhân nghe đến đây, không khỏi khẽ cười một tiếng: "Là người nào cho ngươi ảo giác, ngươi cho rằng ngươi có thể điều khiển Hắc Ám nhất tộc?"

"Hừ, linh hồn của đám người Hắc Huyền đã bị Hắc Vũ đại công dùng bí pháp giam cầm, hiện tại giống như con rối, chỉ nghe ta điều khiển, giết!"

Ngục Viêm hừ lạnh một tiếng.

Khi hắn ra lệnh một tiếng, chỉ thấy bọn người Hắc Huyền, Thủy Thiên Lưu, Hắc Khô Lâu ào ào đánh về phía Sở Cuồng Nhân, sức mạnh hắc ám mãnh liệt bạo phát.

"Quang Minh Tam Thiên Giới!"

Sở Cuồng Nhân thúc giục đại đạo Quang Minh, cực chiêu bạo phát.

Hai bên đều bị đẩy lui.

Ngay sau đó, hắn lấy ra một khối lệnh bài đen nhánh, ném ra ngoài.

Chỉ thấy lệnh bài dài ra theo gió.

Trong nháy mắt đã bao trùm gầm trời.

Một luồng sức mạnh hắc ám vô biên mênh mông, khuếch tán ra.

Chính là Hắc Ám Quân Vương lệnh!

Lệnh này vừa ra, tuy linh hồn của đám người Hắc Huyền bị giam cầm, nhưng sức mạnh hắc ám trong cơ thể vẫn bị hắn trấn áp như cũ, khó có thể phát huy.

Nhưng chuyện này vẫn chưa hết.

Bên trong Hắc Ám Quân Vương lệnh trên đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân, có một luồng sức mạnh hắc ám vô cùng nồng đậm khuếch tán ra, giống như Ma Quân đích thân tới.

"Phá cho ta! !"

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, sức mạnh linh hồn tuôn ra, lấy Hắc Ám Quân Vương lệnh làm môi giới, đánh thẳng vào linh hồn của rất nhiều người thuộc Hắc Ám nhất tộc bị giam cầm.

Ầm, ầm, ầm! !

Khi một tiếng nổ trong im ắng bạo phát, ánh mắt đám người Hắc Huyền, Hắc Khô Lâu, Thủy Thiên Lưu dần dần khôi phục vẻ thư thái.

Ngục Viêm biến sắc: "Chuyện này sao có thể."

"Hắc Ám nhất tộc, là do Hắc Ám Ma Quân sáng tạo, sức mạnh của các ngươi đều tới từ Ma Quân, ngươi thật sự cho rằng, Hắc Vũ đại công ngay cả quân vương cũng không phải này, có thể khống chế được Hắc Ám nhất tộc sao?"

Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nói ra.

Nếu Hắc Ám Ma Quân chết đi, có lẽ những người của Hắc Ám nhất tộc này sẽ bị Hắc Vũ đại công thật sự điều khiển, nhưng Hắc Ám Ma Quân không chết, vậy thì đối phương vĩnh viễn không cách nào thật sự điều khiển Hắc Ám nhất tộc.

Mà Sở Cuồng Nhân nắm giữ Hắc Ám Quân Vương lệnh, ở trình độ nào đó, có thể thi triển một phần quyền năng của Ma Quân, gây ảnh hưởng tới người của Hắc Ám nhất tộc.

Lại thêm Tiểu Ái ở bên cạnh phụ trợ, dùng Hắc Ám Quân Vương lệnh làm môi giới, trợ giúp bọn người Hắc Huyền đánh vỡ Cấm Chế Linh Hồn của Hắc Vũ đại công cũng không phải là không được.

"Ngục Viêm! ! Tên hỗn trướng nhà ngươi! Đồ phản đồ đáng xấu hổ! !"

Sau đó, Hắc Huyền khôi phục bình thường, nhìn Ngục Viêm, trực tiếp nổi giận gầm lên một tiếng, hóa thành một con Hắc Long cự đại lao về phía đối phương mà cắn xé.

Sau khi Ngục Viêm kịp phản ứng, dùng một chưởng đánh bay đối phương, sau đó nhìn chòng chọc vào Sở Cuồng Nhân: "Tên hỗn trướng nhà ngươi! !"

Ngay tại thời điểm hắn muốn xuất thủ, đám người Hắc Khô Lâu, Quỷ Ảnh, Thủy Thiên Lưu đã dẫn đầu tấn công về phía hắn.

Tuy linh hồn của bọn họ bị giam cầm, nhưng bọn họ cũng không phải không rõ ràng đối với chuyện xảy ra bên ngoài.

So với Quang Minh Chi Tử như Sở Cuồng Nhân, hiện tại, bọn họ còn muốn tự tay mình giết phản đồ của Hắc Ám nhất tộc như

Ngục Viêm này hơn.

Hắc Ám nhất tộc, đối mặt với ác ma.

Vốn dĩ đang tạo thành vòng vây đối với Sở Cuồng Nhân, hiện tại lại biến thành hai bên giằng co, lại thêm một đám binh lính ác ma Chiến Lật công mang tới, ưu thế binh lực của Hắc Vũ đại công đã nhanh chóng không còn tồn tại.

Chương 2153: Hắc Vũ đại công thành công đoạt xá, một kiếm chi uy, hai công bị thua

Bên trong Hắc Vũ đô thành, một trận đại hỗn chiến chính thức diễn ra.

Mặc dù bây giờ thực lực của Ngục Viêm cực mạnh, sau khi dung hợp với sức mạnh Ác Ma thì chiến lực của hắn còn mạnh mẽ hơn so với Ma Quân tả thủ Thủy Thiên Lưu.

Nhưng đối mặt với sự vây công của mọi người, vẫn phải mệt mỏi ứng phó.

Nghĩ đến những chuyện này đều do Sở Cuồng Nhân tạo thành, hận ý của hắn đối với đối phương càng thêm nồng đậm, hận không thể rút gân lột da đối hpuognw.

"Đối phó Hắc Vũ đại công trước!"

Chiến Lật công nói ra.

Hắn và Mị Ma đại công đặt mục tiêu ở trên tế đài, thân ảnh hai người lóe lên, lao về phía tế đàn, thúc giục sức mạnh Ác Ma.

Nhưng vào lúc này.

Ác Ma Chi Vương trên tế đài lại mở mắt ra lần nữa!

Ông! !

Một luồng sức mạnh Ác Ma vô cùng mênh mông phun trào ra, mênh mông vô biên.

Chiến Lật công, Mị Ma đại công vốn muốn xông lên đã bị luồng sức mạnh này đánh bay ra ngoài, trên mặt mang theo vẻ ngưng trọng.

"Không tốt, để hắn thành công!"

"Đáng chết!"

Chỉ thấy trên tế đài, Hắc Vũ đại công điều khiển thân thể của Ác Ma Chi Vương giang hai cánh ra, trên mặt lộ ra vẻ mê say.

"Đây chính là sức mạnh của Ác Ma Chi Vương, quả nhiên vô cùng cường đại, thật sự quá mê người." Hắc Vũ đại công nhịn không được mà cười to.

Tâm nguyện nhiều năm, cũng đã hoàn thành.

Hắn mừng rỡ như điên.

Sau đó, hắn nhìn về phía chiến trường hỗn loạn, ánh mắt ngưng trọng, vô số Hắc Vũ bay xuống, đặt ở trên người tất cả mọi người, khiến cho mọi người rất cảm thấy áp lực.

Tồn tại như Hắc Huyền, đều cảm thấy khó có thể động đậy.

Chỉ có Sở Cuồng Nhân nắm giữ kết giới linh hồn, còn có loại tồn tại như Chiến Lật công, Mị Ma đại công, mới có thể miễn cưỡng chống cự áp lực này.

"Chiến Lật công, Mị Ma đại công, thần phục với ta, giao lãnh địa của các ngươi ra, ta sẽ miễn cho khỏi chết." Hắc Vũ đại công hăng hái nói.

"Tên tiểu nhân bội bạc nhà ngươi, nằm mơ đi!"

Sắc mặt Chiến Lật công âm trầm nói.

"Vậy thì đừng trách ta, giết các ngươi, ta cũng có thể thống nhất Ác Ma nhất tộc!" Hắc Vũ đại công đưa tay đánh ra sức mạnh Ác

Ma.

Chiến Lật công, Mị Ma đại công liên thủ chống cự.

Ầm! !

Hai người đều bị đánh bay ra ngoài.

"Không hổ là sức mạnh của vương, quả nhiên rất đáng sợ."

"Hừ, nếu là vương, chỉ sợ một chiêu đã có thể giết chúng ta, hắn không phải vương chân chính, vẫn không có cách nào hoàn toàn phát huy ra sức mạnh của thân thể ác ma này, chúng ta không phải là không có cơ hội." Chiến Lật công nói ra.

Hắn và Mị Ma đại công liếc nhau một cái, sau đó lại xuất thủ lần nữa.

Một bên khác.

Ngục Viêm, nam tử Hắc Dực thì nhìn Hắc Ám nhất tộc bị Hắc Vũ Linh Thần Trận áp chế đến khó có thể động đậy, trong mắt lộ ra sát ý băng lãnh.

"Giết!"

"Nếu các ngươi đã không thể làm việc cho ta, vậy thì đi chết đi!"

Ngục Viêm hừ lạnh một tiếng.

Hắn đưa tay ra, sức mạnh hắc ám Ác Ma hóa thành một quả cầu ánh sáng màu đen nện về phía bọn người Hắc Huyền, uy thế mạnh mẽ, ép thẳng tới Đại Đạo Chí Tôn.

"Xong rồi."

Trên mặt Hắc Huyền lộ ra một tia tuyệt vọng.

Nhưng lúc này.

Một bóng người áo trắng tung bay cản ở trước mặt bọn họ.

Là Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy hắn ngưng tụ kiếm chỉ, vạch một cái trong hư không.

Một đạo kiếm quang xé rách hư không, trong chớp mắt, quang cầu đã bị chém thành hai nửa.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, tiên huy trên người quanh quẩn, sức mạnh Hỗn Nguyên lưu chuyển quanh người, bình tĩnh nhìn Ngục Viêm, Hắc Dực.

"Muốn giết vật cưỡi của ta, các ngươi có hỏi ta chưa?"

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, lại là một đạo kiếm khí quét ngang.

Tu vi chưa đến cảnh giới Đại Đạo.

Nhưng lại khiến cho Hắc Dực, Ngục Viêm cảm nhận được một luồng áp lực cường đại.

"Gia hỏa này..."

Hắc Huyền nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Đối phương là Quang Minh Chi Tử.

Nhưng bây giờ, lại đứng ở trước mặt bọn họ, bảo vệ cho bọn họ.

Hơn nữa, trong tay đối phương còn có Hắc Ám Quân Vương lệnh.

"Cách người này làm việc, thật là khiến người không thể hiểu được."

Thủy Thiên Lưu cảm khái nói ra.

Mà hai người Ngục Viêm, nam tử Hắc Dực không có nghĩ nhiều như vậy, hai người lập tức xuất thủ, hai luồng sức mạnh tiếp cận Đại Đạo Chí Tôn, cùng nhau bạo phát.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, khí tức đại đạo Quang Minh khuếch tán ra.

Một chiêu một thức, lay động đất trời.

"Đều xông lên cho ta!"

Thần sắc nam tử Hắc Dực lạnh như băng nói.

Chỉ thấy nguyên một đám binh lính ác ma từ bốn phương tám hướng xông tới.

Phải biết rằng, nơi này chính là Hắc Vũ thành.

Khắp nơi đều là người của Hắc Vũ đại công, mà lần tam công yến này, Hắc Vũ đại công cũng điều động binh mã tinh nhuệ nhất dưới tay tới đây.

Cộng thêm ảnh hưởng của Hắc Vũ Linh Thần Trận.

Có thể nói, hiện tại Sở Cuồng Nhân đang lấy sức một mình mình chống lại Hắc Vũ thành!

Ở trong mắt nam tử Hắc Dực, mặc dù đối phương cso mạnh hơn, thì ở trước mặt loại ưu thế tuyệt đối này, căn bản không thể lật trời.

"Sở Cuồng Nhân, hôm nay ta muốn đệ nhất Hỗn Nguyên bảng là ngươi ngã xuống!"

Nam tử Hắc Dực hừ lạnh một tiếng nói.

Nhưng lúc này.

Trên người Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên toát ra một luồng khí tức vô cùng sắc bén.

Hắn nhìn nam tử Hắc Dực, cười nhạt một cái nói: "Vậy với dạng ưu thế này, ngươi có lá gan tiếp một kiếm của ta sao? !"

Khí tức sắc bén quen thuộc tràn ngập, trong hư không nhanh chóng bị chém ra từng đạo từng đạo vết rách, đồng tử của nam tử Hắc Dực không khỏi co rụt lại.

Ngày xưa, lúc ở Hắc Thủy thành, hắn đơn độc đối mặt với một kiếm này của Sở Cuồng Nhân, lại không có dũng khí đối mặt, quay người đào tẩu.

Bây giờ, có ưu thế sân nhà là Hắc Vũ thành, nhưng khi hắn đối mặt với một kiếm sắp phát ra của Sở Cuồng Nhân, vẫn cảm thấy tim đập nhanh như cũ.

"Không tốt! ! Mau lui lại!"

Nam tử Hắc Dực lớn tiếng nói.

Nhưng đã không kịp.

Rất nhiều binh lính ác ma đã xông về phía Sở Cuồng Nhân, ở trong đó cũng không thiếu cao thủ cảnh giới Hỗn Nguyên, Đại Đạo.

Nhưng Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, quanh người có vô biên khí tức sắc bén lưu chuyển, kiếm chỉ hướng lên trời, một đạo kiếm khí hoa mỹ từ đầu ngón tay hắn khuếch tán ra.

Kiếm khí này, ẩn chứa một luồng công phạt chi ý thuần túy đến cùng cực!

Dường như được sinh ra chỉ vì phá huỷ.

Dường như ngay cả thứ có quy tắc vô hình như thời không, năm tháng cũng đều có thể bị kiếm khí này trảm đứt, kinh khủng đến cực hạn! !

Kiếm khí khuếch tán.

Nguyên một đám binh lính ác ma bị kiếm khí xé rách.

Giống như rau dưa bị gọt.

Tiếng hét thảm, vang lên không dứt.

Trong chớp mắt, giữa thiên địa liền xuất hiện cảnh tượng mưa máu!

Huyết tinh chi khí, tràn ngập trong không khí.

Mà tuy Ngục Viêm, nam tử Hắc Dực lui lại kịp thời, nhưng vẫn bị kiếm khí tác động đến như cũ, một người bị chém gãy một cánh tay, một người bị chặt rớt một bên cánh.

Ngay cả đại đạo bên trong cơ thể cũng bị kịch liệt rung chuyển.

Bọn họ nhìn thi thể tàn khuyết không đầy đủ của các binh sĩ ác ma nằm trên mặt đất, màu đỏ chói mắt, khiến cho đồng tử của bọn họ run rẩy kịch liệt.

Là dạng kiếm khí gì.

Lại để nơi đây hóa thành tu la luyện ngục chỉ trong nháy mắt!

Tĩnh!

Toàn bộ chiến trường, yên tĩnh như chết.

Mấy người Hắc Huyền, Thủy Thiên Lưu cũng không khỏi nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Tình cảnh trước mắt này, quá dọa người.

Mà kẻ đầu têu của mọi chuyện là Sở Cuồng Nhân lại đứng tại chỗ, thần sắc vẫn lạnh lùng như cũ, đầu ngón tay có kiếm khí lưu chuyển, còn chưa hoàn toàn tán đi.

Hắn chỉ vào hai người nam tử Hắc Dực, Ngục Viêm, thản nhiên nói: "Kiếm khí của một kiếm này còn chưa hết, các ngươi, người nào đến tiếp nhận kiếm khí còn sót lại đây? !"

Một câu hời hợt, nhưng rơi vào trong tai của hai người kia thì giống như lời triệu hồi của Tử Thần!

Bị một kiếm này đánh trúng, sẽ chết! !

Hai người nhịn không được mà liên tục lùi lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Mà ngay tại lúc này.

Hai đạo thân thể từ trên không trung ngã xuống, chính là hai người Chiến Lật công, Mị Ma đại công, lúc này, bọn họ mình đầy thương tích, vô cùng chật vật.

Một luồng uy áp ác ma từ trên trời giáng xuống.

Chỉ thấy Hắc Vũ đại công đã dần dần quen thuộc với sức mạnh của Ác Ma Chi Vương, trên người có một luồng sức mạnh Ác Ma mênh mông lưu chuyển, giương mắt lạnh lẽo nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Hiện tại, là thời điểm ngươi nên trả lại Ác Ma Chi Đồng."

Chương 2154: Sử dụng Chí Tôn chi tâm, Ác Ma Chi Nhận vào tay

"Hiện tại là thời điểm ngươi nên trả lại Ác Ma Chi Đồng."

Hắc Vũ đại công nhìn Sở Cuồng Nhân, lạnh nhạt nói ra.

Trước đó hắn còn lá mặt lá trái với Chiến Lật công và Sở Cuồng Nhân, nhưng bây giờ hắn đã thành công chiếm đoạt thân thể của Ác Ma Chi Vương, lòng tin tăng vọt.

Hắn sẽ không tiếp tục kiêng kị thân phận Quang Minh Chi Tử của Sở Cuồng Nhân.

Đưa tay ra, sức mạnh Ác Ma hóa thành một đạo chưởng ấn đen nhánh đè xuống.

Kiếm khí còn sót lại trên đầu ngón tay của Sở Cuồng Nhân cũng bắn ra.

Ầm!

Kiếm khí phá không, ầm ầm va chạm với chưởng ấn.

Trong một chớp mắt, hư không bị chém ra từng đạo từng đạo vết rách.

Sở Cuồng Nhân bị đẩy lui mấy trăm trượng.

Mà chưởng ấn Hắc Vũ đại công thi triển cũng bị xé nứt, nhưng hắn lại lông tóc không tổn hao gì, đứng lơ lửng trên không, khí tức ác ma trên người khuếch tán bốn phía.

Vô cùng kinh người.

Hiện tại, hắn đoạt xá thân thể của Ác Ma Chi Vương.

Có thể sử dụng sức mạnh Ác Ma cực kỳ đáng sợ, còn kinh khủng hơn so với tam công cộng lại, đã đến gần với quân vương vô hạn.

Thậm chí, ngoại trừ việc nắm giữ đại đạo ra.

Phương diện khác, đã không kém hơn bao nhiêu so với quân vương.

Ở trước mặt sức mạnh như vậy, phía dưới quân vương, không có chút lực phản kháng nào.

"Sở Cuồng Nhân, không không cần lại vùng vẫy giãy chết nữa."

Trong nháy mắt, Hắc Vũ đại công bắn ra một đạo sức mạnh Ác Ma.

Sở Cuồng Nhân đưa tay ném ra một hạt châu.

Đó chính là Vũ Thiên Châu.

Uy thế của Chí Bảo Hồng Mông, ầm ầm bạo phát.

Sức mạnh cường đại, trực tiếp đánh nát sức mạnh đang đánh tới của Hắc Vũ đại công.

"Há, Chí Bảo Hồng Mông."

Hắc Vũ đại công hơi ngoài ý muốn, sau đó, hai cánh sau lưng chuyển động, cương phong màu đen bao phủ ra, ngăn cản Vũ Thiên Châu ở trước người.

"Chỉ tiếc, có chí bảo, ngươi cũng không phải là đối thủ của ta."

Hắn đập ra một quyền.

Bên trong cánh tay mảnh khảnh trắng noãn kia lại bộc phát ra một luồng sức mạnh kinh thiên động địa doạ người, giống như muốn đánh nổ cả một tinh hệ.

Vũ Thiên Châu, trực tiếp bị một quyền này đánh bay ra ngoài.

Nhưng bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, lập tức biến mất không thấy gì nữa, trong nháy mắt đã đi đến trước mặt Hắc Vũ đại công, Côn Ngô đã ra khỏi vỏ, bỗng nhiên chém ra.

Một tiếng xoẹt vang lên, kiếm khí hoành không.

Một luồng khí tức sắc bén vô biên, như muốn chặt đứt vạn vật trong thiên địa.

Đây là một kích do Chí Bảo Hồng Mông phối hợp với Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật phát ra, sức mạnh vô cùng cường đại, dù cho là Đại Đạo Chí Tôn cũng khó có thể chống cự.

Nhưng Hắc Vũ đại công lại hừ lạnh một tiếng, năm ngón tay trực tiếp chụp vào Côn Ngô.

Tay không chạm vào Chí Bảo Hồng Mông, lại phát ra tiếng leng keng, sức mạnh Ác Ma bá đạo tuyệt luân đúng là đỡ được Côn Ngô sắc bén!

"Sở Cuồng Nhân, sức mạnh của Ác Ma Chi Vương, há là thứ mà ngươi có thể so sánh."

Hắc Vũ đại công cười lạnh nói.

Nhưng khí huyết trên người Sở Cuồng Nhân ầm ầm bạo phát, như khói báo động cuồn cuộn.

Sức mạnh cao hơn một tầng!

Đùng! !

Hắc Vũ đại công bị luồng sức mạnh này bức lui.

Hắn cau mày lại, sắc mặt có chút âm trầm xuống: "Chỉ là một tên Hỗn Nguyên, vậy mà dám càn rỡ như vậy, ngươi, thật sự đáng chết!"

Sức mạnh Ác Ma như sóng to phun trào.

Sở Cuồng Nhân đứng mũi chịu sào, bị đánh lui ra ngoài.

"Sở Cuồng Nhân, cảm thụ sức mạnh của Ác Ma Chi Vương đi!"

Giọng nói lạnh lùng của Hắc Vũ đại công quanh quẩn ở trong gầm trời.

Uy áp thuộc về Ác Ma Chi Vương, điên cuồng phun trào, hóa thành một mảnh mây đen đen nghịt, trực tiếp bao phủ một phương thiên khung.

Tất cả mọi người ở dưới uy áp này, run rẩy, có chút hoảng sợ.

"Thật cường đại!"

"Đây chính là sức mạnh của vương!"

"Không, không chỉ có như thế, đây chỉ là sức mạnh Ác Ma đến từ thân thể của vương mà thôi, còn không phải sức mạnh chân chính của vương."

"Nhưng cũng đã đủ đáng sợ rồi."

Mọi người kinh thán, rung động, hoảng sợ.

Bọn người Hắc Huyền nhìn Hắc Vũ đại công, sắc mặt nghiêm túc.

Giờ phút này, đối phương cho bọn họ một loại cảm giác đang đối mặt với Hắc Ám Ma Quân.

Mà Ngục Viêm, thì mừng rỡ như điên.

"Sức mạnh cường đại như thế, quả nhiên không uổng công ta đi theo, chỉ cần đi theo đối phương, thì cho dù Hắc Ám Ma Quân không chết, cũng không làm gì được ta."

Ngục Viêm âm thầm nghĩ tới.

Hắn ở chỗ này, chỉ cảm thấy tiền đồ của mình vô cùng xán lạn.

"Lần này, ngươi nhất định phải chết."

Ngục Viêm nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt âm ngoan.

Hắn muốn thấy được trên mặt đối phương xuất hiện biểu cảm thất kinh.

Nhưng đáng tiếc.

Thứ hắn nhìn thấy, vẫn là khuôn mặt bình tĩnh như nước của Sở Cuồng Nhân.

Chuyện này khiến hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Vì sao đối mặt với Hắc Vũ đại công, mà đối phương vẫn là bộ đang đã tính trước, chẳng lẽ đối phương không biết hoảng sợ là gì sao?

Hay là nói, đối phương còn có bài tẩy gì khác?

Nghĩ đến đây, đồng tử của Ngục Viêm hơi hơi co rụt lại, trong lòng có chút bồn chồn.

Lần trước ở Hắc Hỏa thành cũng là như thế này, hắn cho là mình ăn chắc đối phương, nhưng không nghĩ tới lại bị đối phương chơi một vố, còn mất đi Mạt Nhật Chi Ám.

"Sẽ không, tình huống lần này còn nghiêm trọng hơn vô số lần so với lúc ở Hắc Hỏa thành, hắn không lật được bàn! !"

Trong lòng Ngục Viêm gầm nhẹ nói.

Nhưng đột nhiên, đồng tử của hắn co rụt lại, nhìn thấy Sở Cuồng Nhân lấy ra một vật.

Đó là một luồng ánh sáng rực rỡ.

Phía trên ẩn chứa một luồng huyền ảo vô cùng khí tức.

Tất cả mọi người đều không tự chủ được mà bị hấp dẫn ánh mắt.

"Cái đó là... Chí Tôn chi tâm!"

Có người nhận ra vật kia, không khỏi ngạc nhiên.

Chí Tôn chi tâm, cùng loại với quân vương chi tâm, đều là tinh hoa cảm ngộ của một cường giả đứng đầu đối với đạo, vô cùng trân quý.

Mặc dù Chí Tôn chi tâm không bằng quân vương chi tâm, nhưng cũng cực kỳ hiếm thấy.

Cũng có thể gây nên một trận gió tanh mưa máu.

"Ha, Sở Cuồng Nhân, lấy Chí Tôn chi tâm ra, là vì muốnd dùng vật này để cầu xin được ta tha thứ sao?" Hắc Vũ đại công cười lạnh

nói.

Chí Tôn chi tâm ở trong mắt của những người khác thì vô cùng quý giá.

Nhưng ở trong mắt Hắc Vũ đại công, lại không phải rất trân quý.

Hắn chiếm cứ thân thể của Ác Ma Chi Vương, trong thân thể này, còn có một quân vương chi tâm, vật kia, quý giá hơn nhiều so với Chí Tôn chi tâm.

Nếu luyện hóa, hắn sẽ là Ác Ma Chi Vương chân chính.

"Ha, cũng không phải là cầu xin tha thứ, chỉ để đổi lấy sức mạnh để đánh một trận mà thôi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Một cái chớp mắt tiếp theo, chỉ thấy hắn bỗng nhiên bóp nát Chí Tôn chi tâm trong tay.

Một tiếng phịch vang lên.

Một lượng lớn sức mạnh Chí Tôn tiêu tán ra, điên cuồng tràn vào trong cơ thể của Sở Cuồng Nhân, khiến khí tức của hắn điên cuồng tăng lên.

Tình cảnh này, làm cho tất cả mọi người đều trợn mắt hốc mồm.

"Hắn lại lãng phí như thế!"

"Ông trời ơi, phung phí của trời mà, nếu có thể luyện hóa Chí Tôn chi tâm này, thế gian này rất có thể sẽ lại có thêm một Đại Đạo Chí Tôn."

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, khóe miệng co giật, nụ cười cứng ngắc.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không thèm quan tâm, sau khi được Chí Tôn chi tâm gia tăng, tu vi của hắn liên tục tăng lên, từ Hỗn Nguyên đến Đại Đạo.

Từ Chưởng Mệnh, đến Chí Linh, Chí Thần...

Còn đang điên cuồng tăng lên, thẳng đến... Đại Đạo Chí Tôn!

Sở Cuồng Nhân sử dụng sức mạnh của Chí Tôn chi tâm, để tu vi sớm bước vào Đại Đạo Chí Tôn, kỳ uy thế sự kinh khủng, đã khiến cho Hắc Vũ đại công cảm thấy uy hiếp.

"Đao, đến!"

Sở Cuồng Nhân lại khẽ quát một tiếng.

Chỉ thấy nơi xa, truyền đến một trận tiếng thét, một đạo lưu quang đen nhánh đúng là xuyên qua kết giới, trực tiếp rơi vào trong tay Sở Cuồng Nhân.

Đó là một thanh trường đao toàn thân đen nhánh.

Trên thân đao có sát khí lưu chuyển.

Quang mang màu đen giống như một hắc động muốn hút vạn vật vào trong đó.

Sau khi ác ma tam công nhìn thấy cây đao này, cùng nhau biến sắc.

"Cái kia, cái kia là Ác Ma Chi Nhận! !"

"Là binh khí của vương, làm sao nó lại xuất hiện ở nơi này? !"

Đông đảo ác ma không thể tin được, nhìn tình cảnh trước mắt.

Chương 2155: Kịch chiến với ác ma đại công, ngươi không chỉ xem thường ta

Sở Cuồng Nhân hấp thu Chí Tôn chi tâm, cưỡng ép tăng cao tu vi đến cảnh giới Đại Đạo Chí Tôn, đưa tay ra, cũng là triệu hoán Ác Ma Chi Nhận đếnvào trong tay.

Hành động liên tiếp, khiến cho chúng ác ma ở nơi này cảm thấy khó mà tin được.

Nhất là Ác Ma Chi Nhận xuất hiện, mọi người vô cùng bất an.

Phải biết rằng.

Đây chính là binh khí của Ác Ma Chi Vương.

Ngày xưa, Ác Ma Chi Vương cầm thanh binh khí này trong tay, thống nhất cả Ác Ma nhất tộc, nghe nói, ngay cả tồn tại quân vương đều từng chết ở dưới binh khí này.

Ở trong lòng nhiều ác ma, binh khí này có ý nghĩa phi phàm.

"Chuyện gì xảy ra, hắn không phải là vương chứ?"

"Nếu hắn không phải vương, vì sao hắn lại có Ác Ma Chi Nhận trong tay, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Hắn lấy được thứ này từ chỗ nào?"

Mọi đám binh lính ác ma loạn cả một đoàn.

Cho dù là Hắc Vũ đại công cũng có chút kinh ngạc.

Chỉ có Chiến Lật công như nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt đảo quanh bốn phía, cuối cùng phát hiện một bóng người ở trên một ngọn núi phía xa.

Chính là Thiên Ảnh.

"Quả nhiên là hắn!"

Ánh mắt Chiến Lật công ngưng trọng.

Hắn rất rõ ràng, thanh Ác Ma Chi Nhận này bị đối phương lấy đi.

Nhưng bây giờ, tại đối phương sao lại giao cho Sở Cuồng Nhân chứ?

Hắn không thể nghĩ ra liên hệ giữa hai người này.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không để ý nhiều như vậy, tay hắn nắm Ác Ma Chi Nhận, dao động đại đạo trên người điên cuồng khuếch tán ra, vô cùng mạnh mẽ.

Trong mắt trái, một tia màu tím quỷ quyệt lưu chuyển.

Sức mạnh Ác Ma cũng được tăng cao.

Dường như Ác Ma Chi Nhận trong tay hắn cảm ứng được cái gì đó, khẽ run lên.

Đúng là có loại cộng minh chi ý với Sở Cuồng Nhân.

Ánh mắt hắn lóe lên, nếu Ác Ma Chi Nhận chấp nhận để hắn điều khiển, thì cũng giúp hắn bớt đi một phen công phu.

Bóng người hắn lóe lên, lao về phía Hắc Vũ đại công.

Một đao trảm xuống, một đạo hồ quang đen nhánh xẹt qua, quang mang của nó thâm thúy như lỗ đen, muốn nuốt chửng tất cả mọi thứ có ánh sáng trên thế gian.

"Hắc Vũ Kiếm!"

Hắc Vũ đại công nhấc tay khẽ vẫy, ngàn vạn Hắc Vũ ngưng tụ thành một thanh trường kiếm đen nhánh trong hư không, phía trên có khắc vô số đường vân Hắc Vũ.

Một tiếng leng keng vang lên, kiếm và đao điên cuồng va chạm.

Một luồng uy năng mạnh mẽ đến cùng cực, bắn ra, xé rách hư không.

Hai người đều bị đẩy lui.

Sắc mặt Hắc Vũ đại công kinh nghi bất định nhìn Sở Cuồng Nhân: "Vậy mà thực lực của ngươi có thể tăng lên tới loại trình độ này, là ta đã xem thường ngươi!"

"A, thứ ngươi xem thường, không chỉ có riêng ta."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, có ý riêng.

Mà Hắc Vũ đại công không hiểu đối phương đang nói cái gì, cau mày lại, nhưng vẫn tiếp tục xuất thủ, điên cuồng tấn công về phía Sở Cuồng Nhân.

Hắc Vũ đại công nắm giữ thân thể của Ác Ma Chi Vương, sức mạnh Ác Ma có thể phát huy ra cực kỳ đáng sợ, mọi cử động đều có khả năng hủy thiên diệt địa.

Nếu để cho hắn thêm một chút thời gian, chờ hắn hoàn toàn nắm trong tay thân thể này, và luyện hóa quân vương chi tâm, thì lúc đó hắn chính là tân Ác Ma Chi Vương.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng hắn không sợ thân phận Quang Minh Chi Tử của Sở Cuồng Nhân, hắn không tin nữ thần Quang Minh sẽ vì đối phương mà khai chiến với Ác Ma nhất tộc của hắn, sẽ trở thành địch với một vị quân vương tương lai như hắn.

"Giết!"

Hắc Vũ đại công bổ ra một kiếm, kiếm khí xé rách trường không.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, chém xuống một đao.

Sức mạnh Ác Ma và đại đạo của bản thân hắn hóa thành một luồng sức mạnh bành trướng.

Sức mạnh trùng kích, mấy vạn dặm đại địa đều bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Mặt đất bị đánh ra một cái hố to lớn.

Nhưng như thế vẫn chưa hết.

"Hắc Vũ Thôn Thiên!"

Hắc Vũ đại công giơ cao trường kiếm trong tay, một đạo hắc quang lưu chuyển ở trên mũi kiếm, sau đó hóa thành một đạo kiếm quang đen nhánh chém xuống.

Chỗ kiếm quang đến, ngàn vạn hắc dực điên xuồng rơi xuống.

Tư thế hủy thiên diệt địa, lay động đất trời.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, không hề nhượng bộ chút nào, ánh mắt ngưng trọng, Ác Ma Chi Nhận trong tay bị lệch, đại đạo trong cơ thể dâng trào như cuồng triều.

"Tam Thiên Đại Thế! !"

Trường nhận nhất chuyển, đại đạo đánh ra, giống như ẩn chứa 3000 đại đạo.

Một đạo, chính là một thế giới.

3000 đại đạo, giống như 3000 đại thế giới tập hợp một chỗ, điên cuồng chém ra, thiên địa sụp đổ sập, vạn linh kinh hãi.

Đao quang kiếm quang tụ hợp, thiên địa như lâm vào bên trong một mảnh hỗn độn.

Tất cả mọi người quan sát trận chiến, đều là một cơn bão năng lượng vô cùng mênh mông liên lụy, giống như diều đứt dây, liên tục bị đánh bay ra ngoài.

"Thật mạnh!"

"Sức mạnh này, sao lại cường đại đến như vậy!"

"Đây là trận chiến cấp quân vương sao?"

Bọn người Chiến Lật công, Mị Ma đại công vội vàng lùi lại.

Bọn họ nhìn trung tâm của chiến trường, thần sắc khác nhau.

"Không ngờ hắn lại trưởng thành đến loại mức độ kinh người này?"

Hắc Huyền nhìn trung tâm của năng lượng, cảm thấy thật không thể tin nổi.

Phải biết rằng, lúc trước, Sở Cuồng Nhân không phải đối thủ của hắn, nhưng bây giờ, lại có thể giao phong với loại tồn tại như Hắc Vũ đại công.

Tốc độ phát triển này, nói là không thể tưởng tượng cũng có chút không đủ.

"Cũng đã sắp đến thời gian rồi."

Mị Ma đại công nhìn trung tâm của năng lượng, ánh mắt hơi hơi lóe lên.

Khuôn mặt vũ mị, lộ ra một tia tính kế.

Trung tâm chiến trường.

Sở Cuồng Nhân và Hắc Vũ đại công giao thủ đến hừng hực khí thế, đại đạo của hai bên liên tục va chạm, năng lượng phát tán ra sau mỗi một lần va chạm đều giống như một trận nổ tinh hệ, không ngừng xé rách không gian của Hồng Mông đại thế giới.

Ầm!

Lúc này, một bóng người bay ngược ra sau.

Là Sở Cuồng Nhân.

Hắn bị một kiếm đánh bay ra ngoài.

Mặc dù không bị thương gì, nhưng vẫn khiến cho mọi người ở đây hãi hùng khiếp vía như cũ, nhất là bọn người Hắc Huyền, cũng vô cùng khẩn trương.

So với Hắc Vũ đại công, hiện tại tất nhiên bọn họ càng hy vọng Sở Cuồng Nhân thắng.

"Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc ngươi cũng không phải là đối thủ của ta."

Hắc Vũ đại công đứng lơ lửng trên không.

Sức mạnh Ác Ma trên người khuếch tán, khí tức bá đạo vô biên.

Hắn nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lạnh lùng: "Mặc dù ngươi sử dụng Chí Tôn chi tâm, có Ác Ma Chi Nhận, nhưng như vậy thì sao? Ta vẫn phải nói câu kia, sức mạnh của Ác Ma Chi Vương, không phải thứ mà một kẻ như ngươi có thể chống lại!"

Ác Ma Chi Vương, có lai lịch quá cổ lão.

Không ai biết nàng nổi danh vào kỷ nguyên Hồng Mông nào trước

đó.

Sức mạnh của nàng kinh khủng đến mức, không có quân vương tầm thường nào có thể so sánh.

"Một chiêu cuối cùng, sẽ kết thúc ngươi!"

Hắc Vũ đại công đứng lơ lửng trên không, lạnh lùng nói ra.

Chỉ thấy hai cánh hắn vung ra, sức mạnh Ác Ma lưu chuyển, vô số phù văn cổ xưa hiện lên phía trên hai cánh, một luồng uy năng doạ người tiêu tán ra.

Chỉ là uy áp, đã khiến hư không bắt đầu sụp đổ.

"Cuối cùng vẫn là Hắc Vũ đại công thắng."

Chiến Lật công bất đắc dĩ cười khổ.

Đối với kết quả này, hắn đã sớm đoán trước.

Dù sao thì, thực lực của Ác Ma Chi Vương thật sự quá kinh khủng.

Dù Hắc Vũ đại công chỉ là chiếm cứ thân thể của nàng, thế nhưng sức mạnh có thể phát huy ra, cũng đã cực kỳ kinh khủng.

Vào thời điểm mọi người ở đây cho rằng Sở Cuồng Nhân sắp chết, thì thấy thần sắc của Hắc Vũ đại công đang chuẩn bị cực chiêu đột nhiên biến đổi.

Sức mạnh Ác Ma trong cơ thể hắn, lại không có cách nào vận chuyển.

"Chuyện này, đây là có chuyện gì? !"

Sắc mặt của Hắc Vũ đại công kinh nghi bất định, hai cánh bất lực rủ xuống, phù văn tiêu tán, ngay cả khí tức cũng đang nhanh chóng uể oải xuống.

Hắn đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi màu đen, ở trong đó, ngoại trừ sức mạnh Ác Ma ra, còn có một loại vụ khí màu tím kỳ quái.

"Đây là... Độc? !"

Đồng tử của Hắc Vũ đại công đột nhiên co rụt lại.

Hắn bị hạ độc vào thời điểm nào?

"Ta nói rồi, người ngươi xem thường, không chỉ có ta."

Lúc này, Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Đối với một màn ở trước mắt, dường như hắn đã sớm đoán được.

Chương 2156: Dã tâm của Mị Ma đại công, chiếm lấy sức mạnh Ác Ma

"Ta nói rồi, người ngươi xem thường, không chỉ có ta."

Nghe được lời này của Sở Cuồng Nhân, ánh mắt Hắc Vũ đại công bỗng nhiên rơi vào trên người Mị Ma đại công: "Là ngươi, độc này là ngươi hạ! !"

Trong ác ma tam công, thì Mị Ma đại công am hiểu độc nhất.

Mị Ma đại công lộ ra một nụ cười quyến rũ: "Đúng, không sai, độc này quả thật là do ta hạ, loạn ma tán này của ta, cũng không tệ lắm phải không."

"Ngươi hạ độc vào lúc nào?"

"Trước khi tới nơi này."

"Là thân thể của vương, ngươi hạ độc trên người của vương!"

Hắc Vũ đại công tự tin, Mị Ma đại công không có khả năng thần không biết quỷ không hay hạ độc ở trước mặt mình, khả năng duy nhất chính là, trước khi đối phương đến, đã hạ độc trên thân thể của Ác Ma Chi Vương, chuẩn bị tính kế mình.

Không, không đúng, nàng muốn tính kế vương?

"Chớ suy nghĩ quá nhiều, nếu là vương, cho ta mười cái lá gan ta cũng không dám đối hạ độc nàng, cũng bởi vì biết ngươi muốn đoạt xá thân thể của vương, ta mới hạ độc trong thân thể của vương, chỉ chờ ngươi ngoan ngoãn trúng chiêu."

Mị Ma đại công giống như nhìn ra suy nghĩ trong lòng của Hắc Vũ đại công, cười nhạt nói.

Nhưng hắn còn có một chuyện không rõ.

Nhưng mà, chuyện mình muốn đoạt xá, trừ mình và Chiến Lật công ra, cũng chỉ có mấy thân tín biết, sao Mị Ma đại công có thể biết được?

Đột nhiên.

Hắc Vũ đại công nhìn tâm phúc của hắn, là nam tử hắc dực kia từ từ đi đến bên người Mị Ma đại công, thần sắc lạnh lùng nói ra: "Thật không thú vị, Hắc Vũ đại công, từ trước tới nay, ta đều là người của Mị Ma đại công."

"Cái gì? !"

Sắc mặt Hắc Vũ đại công vô cùng âm trầm.

Lúc này.

Ở bên ngoài Hắc Vũ thành, truyền đến từng đợt tiếng la giết.

Chỉ thấy ma khí che lấp trời đất cuốn tới, chấn thiên hám địa.

Nhìn kỹ thì, phần lớn những người này là Mị Ma.

Cũng chính là thuộc hạ của Mị Ma đại công!

Đối phương, cũng không hề một thân một mình đến đây, ngược lại, nàng mang đến nhiều người nhất, binh lực gần như ngang bằng với toàn bộ Hắc Vũ đô thành.

Chiến Lật công nhìn Mị Ma đại công, không khỏi rùng mình một cái.

Vốn dĩ, bọn họ luôn không đặt đối trong mắt.

Không nghĩ tới, nữ nhân này, lại luôn tính kế bọn họ!

"Hắc Vũ đại công, ngươi xâm chiếm thân thể của vương, nhưng ngươi, rốt cuộc cũng không phải vương, trúng loạn ma tán này của ta, sức mạnh Ác Ma của ngươi sẽ bị áp chế, hiện tại ta muốn nhìn xem ngươi lấy cái gì để chống đỡ đại quân của ta! !"

"Từ nay về sau, bên trong lãnh thổ ác ma, sẽ không còn tam đại công!"

"Chỉ có ta, Mị Ma chi vương!"

Trên mặt Mị Ma đại công lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Nàng, còn muốn xưng vương.

Sở Cuồng Nhân ở một bên nhìn vậy, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Ác ma tam công này, không có một người nào hiền lành.

Chiến Lật công, Hắc Vũ đại công vẽ phong ấn, mà Mị Ma đại công thì hạ độc trên thân thể của Ác Ma Chi Vương, cả đám đều chăm chú tính kế.

Ác Ma Chi Vương đáng thương.

Không có một người nào chân tâm thực ý muốn phục sinh nàng.

"Chậc, ngươi làm Ác Ma Chi Vương, thật có chút thất bại."

Sở Cuồng Nhân sờ mắt trái, cảm khái một tiếng.

"Hỗn trướng! !"

Hắc Vũ đại công bị tính kế, vô cùng phẫn nộ, cưỡng ép thúc giục sức mạnh Ác Ma trong cơ thể, đúng là có thể trấn áp tác dụng của loạn ma tán.

Hắn nhìn chằm chằm Mị Ma đại công: "Ta muốn giết chết tên tiện ma như ngươi!"

"Đáng tiếc, đối thủ của ngươi không phải ta."

Mị Ma đại công cười duyên nói.

Nàng vừa dứt lời.

Một luồng khí tức vô cùng sắc bén liền phóng lên tận trời.

Là Sở Cuồng Nhân!

Có Tiểu Ái phân tích, hắn đã sớm nhìn ra trong thân thể của Ác Ma Chi Vương mà Hắc Vũ đại công chiếm cứ có độc, cũng đoán được kế hoạch của Mị Ma đại công.

Cho nên, hắn vẫn đang chờ cơ hội này.

Bây giờ, cơ hội đã đến, sao hắn có thể bỏ lỡ? !

"Không tốt!"

Sắc mặt Hắc Vũ đại công đột nhiên biến đổi.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân bay lên không trung, tay cầm Ác Ma Chi Nhận, phong duệ chi khí vờn quanh bốn phía, 3000 đại đạo tự mình diễn hóa, cuối cùng ngưng thành một kiếm.

Chính là...

"Trảm thiên rút kiếm!"

Một tiếng quát nhẹ, một đạo kiếm quang lộng lẫy chói mắt vắt ngang thiên địa!

Kiếm quang mạnh mẽ, khiến cho Hắc Vũ đại công cũng có chút run rẩy.

Phải biết rằng, trước kia, khi Sở Cuồng Nhân không sử dụng Chí Tôn chi tâm để tăng cao tu vi, thì đã có thể dùng một chiêu này đánh trọng thương cao thủ tiếp cận Đại Đạo Chí Tôn như nam tử hắc dực, Ngục Viêm, chớ nói chi là bây giờ, thực lực của hắn đã tăng vọt.

"Đáng chết, Hắc Vũ kinh hãi chảy bạo! !"

Hắc Vũ đại công nổi giận gầm lên một tiếng, ma khí bành trướng bao phủ ra.

Chỉ thấy ngàn vạn hắc vũ mãnh liệt tuôn ra, giống như một dòng nước kinh thiên lũ, chỗ nó đến, trong hư không liên tục truyền ra tiếng nổ kinh thiên động địa!

Hư không vỡ nát, sụp đổ.

Tuy Hắc Vũ đại công có thể chế trụ loạn ma tán, nhưng muốn nói hoàn toàn không bị ảnh hưởng là không thể nào, chiến lực đã giảm xuống không ít so với trước đó.

Bây giờ, đối mặt với một kiếm kinh thiên này, căn bản không có cách chống cự.

Chỉ thấy dòng nước lũ cuồng loạn kia bị kiếm khí xé rách!

Hắc Vũ đại công bị một kiếm đâm trúng, thân thể gần như bị chặt đứt, cả người giống như diều đứt dây, bay ngược ra sau, ngã trên mặt đất.

Mà ở bên trong thân thể gần như bị xé rách kia, một viên quân vương chi tâm lộng lẫy, có phù văn huyền diệu lưu chuyển, như ẩn như hiện.

Hai mắt Mị Ma đại công tỏa sáng: "Nhanh, chiếm lấy quân vương chi tâm!"

Nàng muốn xưng vương, quân vương chi tâm của Ác Ma Chi Vương là thứ ắt không thể thiếu.

Chỉ khi thật sự nắm giữ thực lực của Quân Vương, nàng mới có thể gối cao đầu mà ngủ.

Mà quân vương chi tâm của Ác Ma Chi Vương chính là trợ lực lớn nhất giúp nàng xưng vương!

Sau khi nam tử hắc dực nhận được mệnh lệnh, bóng người lóe lên, phóng về phía Hắc Vũ đại công đã bị đả thương nặng, đưa tay chộp một cái, muốn đoạt lấy tría tim này.

Nhưng có một người, còn nhanh hơn cả hắn.

Là Sở Cuồng Nhân!

Bóng người hắn lóe lên, đi đến trước mặt Hắc Vũ đại công, vung Ác Ma Chi Nhận ra, trực tiếp chém đứt một nửa cơ thể của nam tử hắc dực.

Hiện tại, hắn đã không dễ bị đối phương ngăn cản lại.

"Muốn đoạt chiến lợi phẩm của ta, các ngươi hỏi qua ta rồi sao?"

Ác Ma Chi Nhận trong tay Sở Cuồng Nhân đâm vào trên người Hắc Vũ đại công.

Trong một khoảnh khắc.

Ác Ma Chi Nhận bộc phát ra một luồng lực hút kinh khủng.

Luồng sức mạnh Ác Ma cường đại trên người đối phương kia, giống như cống mở đê vỡ, cuồn cuộn không dứt tuôn về phía Sở Cuồng Nhân.

"Đây là, khả năng hấp thu sức mạnh Ác Ma của Ác Ma Chi Nhận!" Hắc Vũ đại công cảm thấy sức mạnh Ác Ma trong cơ thể đang bị hút cạn, đồng tử không khỏi co rụt lại.

Chỉ thấy màu tím quỷ quyệt trong mắt trái của Sở Cuồng Nhân, càng ngày càng đậm, khi sức mạnh Ác Ma rót vào, uy lực của Ác Ma Chi Đồng của hắn, cũng càng ngày càng kinh khủng.

Chiếm lấy sức mạnh Ác Ma cho mình dùng.

Đây là một trong những mục đích của Sở Cuồng Nhân.

Tiếp đó.

Hắn nhìn về phía quân vương chi tâm trong cơ thể của Hắc Vũ đại công.

Đưa tay chộp ra, liền muốn lấy đi.

Nhưng lại phát hiện, quân vương chi tâm và thân thể của Ác Ma

Chi Vương kia lại dính chặt với nhau, không hủy diệt sinh cơ của thân thể, thì khó có thể lấy tim đi.

"Đoạt sức mạnh trước, rồi lại lấy tim!"

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Nhưng Mị Ma đại công sẽ không dễ dàng nhìn hắn làm như thế.

"Sở Cuồng Nhân, muốn đoạt lấy đồ vật thuộc về ác ma, ngươi nằm mơ đi! Tất cả mọi người, giết chết hắn cho ta!" Ánh mắt Mị Ma đại công lạnh như băng nói.

Đại quân của Mị Ma đã đến, bao vây hắn đến mức nước chảy không lọt, mà sau khi đánh một trận với Hắc Vũ đại công, Sở Cuồng Nhân cũng tiêu hao không ít khí lực.

Bây giờ, đối mặt với đại quân này, khó tránh khỏi mệt mỏi.

Hơn nữa, hắn còn muốn hấp thụ sức mạnh Ác Ma.

Nhưng mà đối với chuyện này, hắn cũng không phải không có tính trước.

"Hắc Ám nhất tộc, nghe ta ra lệnh, chống cự quân lính ác ma!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát lên, lấy Hắc Ám Quân Vương lệnh ra.

Hắc Huyền, Thủy Thiên Lưu và mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Lập tức, bọn họ cắn răng, ngăn ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Đối phương không chỉ cứu bọn họ, mặt khác, hiện tại chỉ có Sở Cuồng Nhân mới có thể có cách mang bọn họ thoát khỏi nơi này.

"Đây chính là nguyên nhân đối phương giúp chúng ta tỉnh lại sao?"

Thủy Thiên Lưu âm thầm nghĩ tới.

Trong lòng cũng không khỏi kinh thán tâm tư kín đáo của đối phương.

Chương 2157: Ác Ma Chi Vương lại trở về, Ác Ma Chi Vương chính là quái vật

Hắc Ám nhất tộc, Ác Ma nhất tộc lao vào chém giết.

Mà Hắc Vũ đại công vốn đang chiếm hết ưu thế đột nhiên thất bại thảm hại, chuyện này khiến hắn vô cùng oán hận, trong lòng tràn ngập sự không cam lòng.

"Sở Cuồng Nhân, Mị Ma đại công, đám hỗn trướng các ngươi! !"

"Hiện tại, ta mới là Ác Ma Chi Vương! !"

Hắc Vũ đại công nổi giận gầm lên một tiếng, đúng là không để ý loạn ma tán, cưỡng ép bạo phát sức mạnh Ác Ma, sức mạnh kinh khủng giống như thủy triều khuếch tán ra.

Sở Cuồng Nhân cũng nhịn không được mà lùi lại mấy bước.

"Không tốt, hắn không tiếp tục áp chế loạn ma tán của ta, hắn muốn đồng quy vu tận với chúng ta sao? !" Sắc mặt Mị Ma đại công biến hóa.

Mà Hắc Vũ đại công rống giận, thúc giục sức mạnh Ác Ma đến cực hạn.

Tùy ý để loạn ma tán chạy trong cơ thể của hắn.

Hắn điên rồi.

Bỏ bao công sức lâu như vậy.

Vốn cho rằng, mình xem người khác thành quân cờ, trù tính mọi chuyện.

Không nghĩ tới, nửa đường nhảy ra một tên Sở Cuồng Nhân, chính mình còn bị Mị Ma đại công đùa bỡn trong lòng bàn tay, chuyện này khiến hắn vô cùng tức giận.

"Hôm nay, cho dù ta có phải từ bỏ sức mạnh Ác Ma trên người, ta cũng muốn khiến cho các ngươi trả giá đắt! !" Hắc Vũ đại công tức giận, rống lên.

Sức mạnh Ác Ma hành tẩu quanh người, như sóng to phun trào.

Thiên địa chấn động.

Toàn bộ Hắc Vũ thành bị chém ra từng đạo từng đạo vết rách to lớn.

Sắc mặt Mị Ma đại công nghiêm túc nói: "Tất cả mọi người, chuẩn bị kháng địch, loại trạng thái này của hắn sẽ không kéo dài được lâu, chỉ cần ngăn cản hắn một khoảng thời gian là đủ."

Sau đó, nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, nói: "Sở Cuồng Nhân, không bằng ngươi và ta liên thủ, đến lúc đó ngươi lấy sức mạnh Ác Ma, ta lấy quân vương chi tâm, như thế nào?"

Nàng có ý muốn kéo Sở Cuồng Nhân nhập bọn.

Có hắn ở đây, cũng có thể nắm chắc phần thắng trong việc đối phó với Hắc Vũ đại công.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, lại lắc đầu: "Không cần."

"Cái gì?"

"Bởi vì, người thật, đã muốn trở về."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn đã âm thầm điều động sức mạnh bên trong cơ thể, chuẩn bị rời đi bất cứ lúc nào.

Lúc Mị Ma đại công vẫn còn đang suy tư về lời nói của Sở Cuồng Nhân, thì chỉ thấy thần sắc của Hắc Vũ đại công đang nổi giận, khí tức kinh khủng vô biên, đột nhiên cứng đờ.

Hắn sững sờ đứng tại chỗ, trên người có một luồng ác niệm khó nói lên lời nổi lên, ác niệm này, cực kỳ kinh khủng, giống như khởi nguồn của tội ác giữa thiên địa.

Chỉ cần nhìn một cái, cũng đã bị ác niệm vặn vẹo kia làm tê cả da đầu.

Ác niệm này, đan xen với sức mạnh Ác Ma, khó bỏ khó phân.

Khi luồng ác niệm cực đoan này xuất hiện, sức mạnh Ác Ma đang khuếch tán trên người Hắc Vũ đại công, cũng đạt tới một trình độ còn kinh khủng hơn trước đó.

Khiến người ta vô cùng kinh hãi.

Ngay cả Mị Ma đại công cũng nhịn không được mà mồ hôi lạnh chảy ròng, toàn thân run rẩy.

Mà Hắc Vũ đại công bị sức mạnh Ác Ma bao phủ, bị ác niệm vô tận vây quanh cũng tràn đầy hoảng sợ, hai mắt lộ ra vẻ sợ hãi thật sâu.

Đám ác ma chưa bao giờ nhìn thấy ác ma đại công lộ ra vẻ mặt như vậy bao giờ.

Cho dù thời điểm đối mặt với cái chết cũng không có.

Nhưng bây giờ, ác ma đại công vẫn có thể duy trì vẻ bình thản khi đối mắt với sinh tử, lại lộ ra vẻ vô cùng sợ hãi ở trước mặt ác niệm này.

Bắp thịt trên gương mặt của hắn đang không ngừng run rẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Giống như đang đối mặt với nỗi sợ kinh khủng nhất thế gian.

Nơi xa.

Bên trên ngọn núi.

Thiên Ảnh nhìn ác niệm cực đoan đang lan tràn ra từ trên người Hắc Vũ đại công, tuy hắn cũng cảm thấy kinh dị, nhưng trong lòng, cũng có một loại khát vọng.

Hắn khát vọng ác niệm như thế có thể quấn quanh người hắn.

"Luồng ác niệm kia là cái gì? !"

Mị Ma đại công, Chiến Lật công không khỏi nuốt xuống một ngụm nước bọt.

"Vương của các ngươi, sức mạnh chân chính."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Chỉ thấy ý sợ hãi trên mặt Hắc Vũ đại công dần dần tiêu tán, quân vương chi tâm trong cơ thể hắn, chiếu ra một tia quang hoa huyền diệu.

Hắc Vũ đại công, không, là Ác Ma Chi Vương nở một nụ cười.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía mọi người: "Chư vị, ta đã trở về rồi."

Nàng cười đến cực kỳ vũ mị, rung động lòng người.

Giống như một đóa Hoa Anh Túc nở rộ bên trong tội ác.

Mỹ lệ mà trí mạng!

"Vương, là vương."

Mị Ma đại công liếc một chút đã đoán được người trước mắt này không phải Hắc Vũ đại công chiếm cứ thân thể của Ác Ma Chi Vương, mà là Ác Ma Chi Vương chân chính.

Giờ khắc này, tất cả tham vọng của nàng, đều tan thành mây khói.

Hai chân mềm nhũn, trực tiếp quỳ trên mặt đất.

Giờ phút này, khuôn mặt quyến rũ động lòng người, hoàn toàn trắng bệch, phủ đầy hoảng sợ.

Chiến Lật công cũng giống vậy.

Phịch một tiếng, quỳ trên mặt đất.

Tất cả ác ma, tại thời khắc này, cũng đều cúi đầu.

Cho dù trước đó bọn họ có tính toán tường tận thế nào, nhưng khi vị ác ma tuyệt thế yêu nhiêu này chánh thức trở về, bọn họ đều phải quỳ trên mặt đất.

Đây là, sức mạnh vượt qua tất cả ác ma!

Nàng là ác ma chi vương chí cao vô thượng!

"Ha, sao đều quỳ xuống rồi, không tiếp tục náo sao?"

Ác Ma Chi Vương nhấc tay lên, sau lưng có một lượng máu lớn ngưng tụ thành một vương tọa huyết sắc, nàng ngồi ở phía trên vương tọa, nhìn chúng ác ma một chút.

Tư thái lười biếng, giống như một con mèo.

"Vương, ta, chúng ta không dám."

Mị Ma đại công dùng giọng điệu run rẩy nói ra.

"Đúng, vương, là ta sai rồi, ta không nên tin vào yêu ngôn của Hắc Vũ đại công, sinh ra ý đồ không tốt, xin Vương tha cho ta một mạng."

Chiến Lật công đổ tất cả mọi chuyện lên đầu Hắc Vũ đại công.

Mà Ác Ma Chi Vương ngáp một cái, nhẹ nhàng nâng tay, một linh hồn liền bị nàng ném ra khỏi cơ thể của mình, chính là Hắc Vũ đại công.

Thời khắc này, linh hồn của đối phương đang không ngừng run rẩy.

Giống như trải qua chuyện kinh khủng gì đó.

"Hắc Vũ đại công, sức mạnh của ta, cảm thấy như thế nào?"

Ác Ma Chi Vương thâm độc nói ra.

"Không, không có khả năng."

"Ác niệm cực đoan mà hỗn tạp như thế, tại sao trên đời này có thể có tồn tại có thể khống chế được ác niệm như thế, chuyện đó là không thể nào..."

Hắc Vũ đại công không ngừng nói ra, gần như nói năng lộn xộn.

"Xem ra, ngươi vẫn không hiểu rõ cái gì gọi là Ác Ma Chi Vương, cái gì là ác ma? Vạn linh có thiện có ác, mà chúng ta, là tồn tại được sinh ra từ mặt ác, mà Ác Ma Chi Vương, chính là tập hợp vạn linh chi ác, mà ta, còn là Ác Ma Chi Vương mạnh nhất bên trong các đời ác ma!"

"Ta lấy ác làm thức ăn, thân thể này đã sớm hóa thành vật chứa của ác, một khi ngươi thúc giục sức mạnh của ta, cũng đồng thời hấp thu luồng vạn linh chi ác mà ta đã cất chứa mấy ngàn mấy chục ngàn tỷ năm, một đại công nho nhỏ như ngươi, sao có thể chống cự được, không bị điên, cũng đã coi như không tệ."

Ác Ma Chi Vương từ từ nói ra.

Nàng, khiến cho vô số người ở chỗ này phải rùng mình.

Giờ phút này, Chiến Lật công, Mị Ma đại công mới biết được, những âm mưu bọn họ toan tính, căn bản không có chút tác dụng nào đối với Ác Ma Chi Vương.

Thân thể nàng bị phá hư vô số năm, vẫn có thể xây dựng lại như cũ.

Sức mạnh của nàng, ẩn giấu vạn linh cực đoan chi ác không ai có thể khống chế.

Loại tồn tại này, là người mà bọn họ có thể tính kế sao?

"Ngươi, ngươi là quái vật! !"

Hắc Vũ đại công nhìn Ác Ma Chi Vương, run rẩy nói ra.

Bị vạn linh chi ác quấy nhiễu mà không đánh mất lý trí.

Loại tồn tại này, ngoại trừ quái vật, hắn không biết phải hình dung như thế nào.

Nhưng đối phương, lại không hề tức giận, nàng còn nở nụ cười: "Ngươi nói không sai, Ác Ma Chi Vương... Chính là quái vật! !"

Nàng ném linh hồn thuộc về Hắc Vũ đại công ra khỏi thân thể của mình.

Mà sau khi đối phương trở về thân thể của mình, hấp tấp đi đến dưới chân Ác Ma Chi Vương, quỳ chung một chỗ với Chiến Lật công, Mị Ma đại công.

"Tiểu gia hỏa, tiếp theo, chính là chuyện giữa ta và ngươi."

Ác Ma Chi Vương nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Giọng điệu mang theo một chút... Trêu chọc.

Chương 2158: Chủ nhân, hãy kiên định ý chí, mị lực khoa trương

Hả? ?

Sau khi tam công quỳ trên mặt đất nghe được giọng điệu này của Ác Ma Chi Vương, không khỏi sửng sốt một chút, nghe giọng điệu này, dường như quan hệ của hai người này không hề tầm thường.

"Ác Ma Chi Vương tôn kính, giữa chúng ta có thể có chuyện gì? Cho dù có, cũng là công tương trợ, nếu không phải Hắc Vũ đại công bị ta kích thích, bạo phát sức mạnh của ngươi đến cực hạn, cũng sẽ không kích phát vạn linh chi ác, chỉ sợ bây giờ ngươi vẫn còn đang ngủ say." Sở Cuồng Nhân không kiêu ngạo không tự ti nói.

Nghe đến đây, mọi người có chút hãi hùng khiếp vía vì Sở Cuồng Nhân.

Khá lắm.

Vậy mà Sở Cuồng Nhân này còn dám tranh công với Ác Ma Chi Vương?

Mà Ác Ma Chi Vương nghe vậy, cũng không phản bác gì: "Cách nói này của ngươi, cũng đúng, nhưng cho dù không có ngươi kích thích, chuyện ta khôi phục cũng chỉ là sớm hay muộn, mà chuyện ta muốn nói, cũng không là chuyện này."

"Há, vậy là chuyện gì?"

Sở Cuồng Nhân làm như cái gì cũng không biết.

"Ngươi giam cầm ta ở trong cơ thể ngươi, còn để người kia, à, Tiểu Ái đúng không, để cho nàng cầm roi quất ta, ngươi nói chuyện này nên tính thế nào đây?"

Ác Ma Chi Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, giọng điệu u oán nói.

Mà nàng vừa dứt lời.

Hiện trường hoàn toàn tĩnh mịch, không có một chút tiếng vang.

Ngay sau đó, chính là tiếng hít khí lạnh liên tục vang lên.

Bọn họ vừa mới nghe được cái gì?

Cầm tù Ác Ma Chi Vương?

Còn cầm roi đánh người ta?

. vân vân.

Đây có phải là những gì bọn họ nghe được hay không?

Bọn họ sẽ không bị Ác Ma Chi Vương diệt khẩu chứ!

Nhưng mà so với chuyện này, bọn họ nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong ánh mắt đã mang theo một tia kính nể, người này, thật sự quá trâu bò.

Ngay cả Ác Ma Chi Vương cũng dám cầm tù, cũng dám đánh.

Chuyện này có ai làm được chứ? !

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân cũng nhịn không được mà co quắp một chút.

Vị Ác Ma Chi Vương này, đúng là không cố kỵ gì cả, loại chuyện có hại cho uy nghiêm của mình, nàng cũng không hề để tâm mà nói

ra.

"Ác Ma Chi Vương, muốn làm sao bây giờ?"

"Ha, trước đó ta đã nói với ngươi, phong ngươi làm ác ma đại công, hiện tại vẫn như cũ, chỉ cần ngươi đồng ý, giao con mắt vừa mới hấp thu sức mạnh Ác Ma kia cho ta, chuyện lúc trước, xóa bỏ, từ nay về sau, ngươi do ta bảo bọc, điều kiện này, ngươi cảm thấy thế nào?"

Lời nói của Ác Ma Chi Vương, khiến người ta vô cùng chấn kinh.

Bọn người Chiến Lật công cũng líu lưỡi.

Phải biết rằng, để leo lên đến vị trí ác ma đại công, bọn họ không biết đã bỏ ra bao nhiêu năm, nhưng Sở Cuồng Nhân thì sao, vừa cầm tù Ác Ma Chi Vương, cũng vừa đánh đối phương, lại không bị trừng phạt gì, còn có thể trở thành ác ma đại công? !

Chuyện này có còn thiên lý hay không? !

Loại ân sủng này, cả Ác Ma nhất tộc cũng không tìm ra nửa cái bóng.

Chẳng lẽ, Ác Ma Chi Vương có đam mê kỳ lạ gì sao?

Bọn người Chiến Lật công không khỏi phỏng đoán ác ý.

Bản thân Sở Cuồng Nhân cũng có chút ngoài ý muốn, nghe ý tứ này của Ác Ma Chi Vương, đối phương không chỉ không truy cứu mình, mà còn muốn bao nuôi mình?

Khá lắm.

Lam Vương mở cửa sau cho mình.

Nữ thần Quang Minh để cho mình làm Quang Minh Chi Tử.

Hiện tại, Ác Ma Chi Vương muốn phong hắn làm ác ma đại công?

Hình như từ lúc mình đi đến Hồng Mông đại thế giới, vẫn luôn ăn bám người khác?

Chuyện này... Suy nghĩ một chút có vẻ như cũng không tệ lắm.

"Chủ nhân, xin ý chí của ngươi hãy kiên định."

Giọng nói của Tiểu Ái vang lên.

Sở Cuồng Nhân cũng hít sâu một hơi, miễn cưỡng bỏ đi ý nghĩ ăn bám này của mình, cười nhạt nói: "Ý tốt của Ác Ma Chi Vương, ta xin cảm tạ, nhưng xin cho ta cự tuyệt, lãnh địa ác ma, không thích hợp với ta."

Nói xong, trên người hắn có một đạo thần quang thời không huyền diệu lưu chuyển ra.

Đó là Thời Không Bảo Giám hắn luôn âm thầm thúc giục.

"Không tốt, hắn muốn rời đi."

"Trên người hắn còn có sức mạnh của vương, đừng để hắn đi!"

Sau khi Chiến Lật công, Mị Ma đại công, Hắc Vũ đại công thấy cảnh này, ào ào muốn bày tỏ lòng trung thành với Ác Ma Chi Vương, đồng loạt ra tay.

Ba luồng sức mạnh Ác Ma khóa chặt Sở Cuồng Nhân, hóa thành một đạo thiên la địa võng.

Nhưng đánh tiếc.

Sức mạnh này không có tác dụng đối với Sở Cuồng Nhân, hắn dùng toàn lực thúc giục Thời Không Bảo Giám, khi thần quang thời không bao phủ xuống, cả người lập tức biến mất ngay tại chỗ.

Chỉ để lại một thanh Ác Ma Chi Nhận đen nhánh.

Không phải hắn không muốn mang đi.

Mà là Ác Ma Chi Nhận đột nhiên bộc phát ra một sức phản kháng cường đại.

Nếu cưỡng ép mang đi, chỉ sẽ làm Thời Không Bảo Giám khởi động thất bại.

"Hắn đi mất rồi!"

"Đáng chết, vậy mà lại để hắn chuồn mất!"

Mấy người Chiến Lật công hùng hùng hổ hổ.

Mà Hắc Huyền, Thủy Thiên Lưu và người của Hắc Ám nhất tộc cũng đều ngây ngẩn cả người.

Cứ đi như thế?

Vậy bọn họ thì sao?

Hắn xem bọn họ như quân cờ, dùng xong liền bỏ sao?

"Móa!"

"Vậy chúng ta làm sao bây giờ?"

Hắc Huyền và mọi người đưa mắt nhìn nhau, không biết nên làm thế nào, chỉ có thể sững sờ ngay tại chỗ, ngồi đợi Ác Ma Chi Vương xử trí.

Ngón tay mảnh khảnh của Ác Ma Chi Vương nhẹ nhàng chuyển động.

Ác Ma Chi Nhận kia nhanh chóng rơi vào trong tay nàng, nàng mơn trớn thân đao, nhẹ nhàng nỉ non nói: "Lưu Tâm của ta, thật sự là đã lâu không gặp."

Trong mắt toát ra một tia ôn nhu hiếm thấy.

Ác Ma Chi Nhận này, theo nàng chinh chiến nhiều năm.

Hơn nữa, ngày xưa, một tên ái tướng vì bảo hộ nàng mà chết, linh hồn của hắn không tiêu tán, tiến vào Ác Ma Chi Nhận, hóa thành khí linh.

Nên mới khiến nàng, càng thêm quý trọng vật này.

Ác Ma Chi Nhận khẽ run lên, một đạo hắc quang lướt đi, hóa thành một nữ tử anh tuấn uy vũ, có mái tóc dài đỏ tươi mặc một bộ áo giáp màu đen.

Chính là khí linh của Ác Ma Chi Nhận, Lưu Tâm.

"Cung nghênh vương trở về."

Lưu Tâm quỳ một chân trên đất nói ra.

"Những năm này, vất vả cho ngươi chờ ta."

"Chỉ cần vương có thể trở về, tất cả đều đáng giá."

Trong lòng Lưu Tâm tự nhủ, sau đó, bóng người trở lại Ác Ma Chi Nhận.

Mà Ác Ma Chi Vương nhìn thiên khung, khóe miệng khẽ nhếch: "Sở Cuồng Nhân, trong cơ thể ngươi có một phần sức mạnh của ta, ngươi và ta, rốt cuộc cũng sẽ gặp lại."

"Ngươi, sẽ là của ta."

Vô số năm qua, Ác Ma Chi Vương đã gặp qua vô số người.

Nhưng không có người nào giống Sở Cuồng Nhân, để cho nàng cảm thấy thú vị.

Hiếm thấy.

Nàng có một loại ý nghĩ cho dù thế nào cũng phải có được đối phương.

"Vương, những người của Hắc Ám nhất tộc này, làm sao bây giừo?"

Lúc này Chiến Lật công lên tiếng nói ra.

"Sao ngươi không hỏi xem, ta muốn xử trí các ngươi như thế nào?"

Lúc này, Ác Ma Chi Vương dằng dặc nói ra.

Tam công giật nảy mình, phịch một tiếng, lại quỳ ở trước mặt đối phương.

"Động một chút lại quỳ xuống, các ngươi đó, là ác ma, nhưng lại chẳng gan dạ chút nào." Ác Ma Chi Vương bĩu môi một cái nói.

"Chúng ta dâng hiến thể xác tinh thần, bao quát cả cốt khí cho vương."

Mị Ma đại công nói ra, thái độ hèn mọn đến cực hạn.

Không hề nhìn ra, trước đây không lâu nàng còn tính toán Chiến Lật công, Hắc Vũ đại công, bộ dáng cuồng ngạo, lớn tiếng nói ta muốn xưng vương.

"Ác Ma nhất tộc, hiện tại là lúc cần người, thôi, các ngươi liền lập công chuộc tội đi." Ác Ma Chi Vương từ tốn nói.

Vô số năm qua, nàng thấy nhiều sự phản bội, sớm đã chết lặng.

Giống như tam công, đều chỉ là trò trẻ con.

Muốn giết vào lúc nào cũng được, nhìn tâm tình mà thôi.

Hiện tại Hồng Mông đại thế giới khởi động lại, nhân vật, thế lực, tồn tại cổ lão các phương đều dần dần hiện thế, nàng còn đang cần dùng người.

"Đa tạ ơn không giết của Vương."

Mấy người Mị Ma đại công thở dài một hơi.

"Về phần bọn họ..." Ác Ma Chi Vương nhìn về phía người của Hắc Ám nhất tộc, nghiền ngẫm nói: "Các ngươi và Sở Cuồng Nhân có quan hệ như thế nào?"

"Quan hệ hợp tác, vị này là vật cưỡi của hắn."

Thủy Thiên Lưu lên tiếng, còn kéo Hắc Huyền ở bên cạnh.

Hắn đang đánh cược.

Đánh cược Ác Ma Chi Vương sẽ vì Sở Cuồng Nhân, mà tha cho bọn họ một lần.

"Há, vậy thì chính là quan hệ hữu hảo, vậy liền lưu lại đi, tương lai chờ Sở Cuồng Nhân trở về, sẽ trả lại cho hắn."

Nghe ý tứ trong lời nói của nàng, giống như nhất định sẽ có được

Sở Cuồng Nhân.

Nghĩ theo một hướng khác.

Thì chính là xem đối phương thành một thành viên của Ác Ma nhất tộc.

Trong lòng Thủy Thiên Lưu cảm khái, Hắc Ám Ma Quân, nữ thần Quang Minh, Ác Ma Chi Vương, những tồn tại quân vương này đều có liên lụy không nhỏ với Sở Cuồng Nhân.

Mị lực của người này, thật sự quá khoa trương.

Chương 2159: Luyện hóa sức mạnh Ác Ma, Hư Không Thiên Ấn, quyết định của Thiên Ảnh

Một đạo thần quang thời không lướt qua chân trời.

Sở Cuồng Nhân đáp xuống một ngọn núi, bóng dáng hiện ra, nhìn lãnh địa của Ác Ma nhất tộc, lộ ra vẻ như nghĩ tới cái gì đó.

"Ác Ma Chi Vương, gia hỏa này thật sự muốn mời chào ta sao?"

Phải biết rằng, hắn chiếm con mắt của đối phương, còn hút một phần sức mạnh Ác Ma, vậy mà người ta còn tỏ thái độ tốt đối với hắn?

Tốt đến mức có chút không tưởng nổi.

"Thôi, nếu nàng có tâm giao hảo với ta, thì sau khi xem xét quan hệ giữa Hắc Ám nhất tộc với ta, hẳn sẽ không làm khó bọn họ."

Đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn để Hắc Ám nhất tộc lại Ác Ma nhất tộc.

Hắn phải dùng bọn họ để xò xét Ác Ma Chi Vương.

Nếu thật sự muốn giao hảo với hắn, thì sẽ không làm khó Hắc Ám nhất tộc.

Nhiều lắm là tìm một chỗ giam lại.

Đáng thương cho Hắc Ám nhất tộc.

Từ đầu tới đuôi đều bị Sở Cuồng Nhân an bài vô cùng rõ ràng.

"Vẫn nên tìm một nơi luyện hóa phần sức mạnh Ác Ma này trước đã."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Hắn đi tới một tòa sơn mạch không người, thiết lập cấm chế ở chỗ này, sau đó bắt đầu bế quan, hấp thu một phần sức mạnh Ác Ma dung nhập vào bên trong Ác Ma Chi Đồng.

Con mắt này, thành vật chứa sức mạnh Ác Ma trong cơ thể hắn.

Uy lực của nó, đã tăng lên mấy lần so với trước đó.

Đương nhiên, luồng vạn linh chi ác ẩn chứa trong đó cũng tăng lên mấy lần.

Nói đến luồng vạn linh chi ác này.

Sở Cuồng Nhân không khỏi có điều suy nghĩ.

"Luồng vạn linh chi ác này, đối với Ác Ma Chi Vương mà nói, chỉ sợ cũng sẽ có ảnh hưởng, nghe nói nàng từng trùng kích Chúa Tể chi cảnh phía trên quân vương, nhưng rồi lại thất bại, có khả năng cũng có quan hệ với luồng vạn linh chi ác này."

"Mà Bồ Đề Tam Muội của mình, có thể rửa đi tham sân si, phần lớn ác niệm thế gian đều xuất phát từ ba thứ này, có lẽ, đây cũng là nguyên nhân Ác Ma Chi Vương lại đặc biệt chung tình với ta..." Sở Cuồng Nhân suy tư nói.

Thời gian lưu chuyển.

Lại mấy tháng trôi qua.

Sở Cuồng Nhân hoàn toàn luyện hóa luồng sức mạnh Ác Ma, dung nhập nó vào bên trong Ác Ma Chi Đồng.

"Chúc mừng kí chủ thu hoạch được phần thưởng cấp siêu thần Hư Không Thiên Ấn!"

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân rút được một phần thưởng siêu thần.

Hắn nhìn thoáng qua.

Hư Không Thiên Ấn.

Đây là một loại công pháp siêu cấp liên quan tới đại đạo Không Gian, trình độ huyền diệu của nó còn cao hơn kết giới linh hồn một bậc, chuyện này khiến hắn vô cùng ngoài ý muốn.

Phải biết rằng.

Kết giới linh hồn chính là công pháp cấp Hồng Mông.

Công pháp còn cao cấp hơn cấp Hồng Mông, cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Hắn cẩn thận nghiên cứu một chút, nên cũng nhận được rất nhiều lời ích.

Nghe nói, ở bên trong Hồng Mông đại thế giới, từng sinh ra chín đại thiên ấn, mà mỗi người trong chín đại thiên ấn này, đại biểu cho một loại đại đạo cực hạn.

Bởi vậy, Cửu Thiên Thiên Ấn được vinh dự gọi là công pháp cực đạo!

Hư Không Thiên Ấn, chính là một trong chín đại thiên ấn.

Đạo mà hắn đại diện chính là Không Gian chi đạo!

"Trong truyền thuyết, nếu như có người nào có thể tề tụ chín đại thiên ấn vào một thân, liền có thể trở thành thiên ấn chi chủ chí cao vô thượng, cũng chính là tồn tại áp đảo quân vương, nhưng truyền thuyết này quá cổ lão, ngay cả chín đại thiên ấn cũng rất ít hiện thế, chớ nói chi là thiên ấn chi chủ hư vô mờ mịt kia..."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Nhưng không thể phủ nhận là, Hư Không Thiên Ấn này vô cùng huyền diệu, lấy ngộ tính của Sở Cuồng Nhân, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có cách nào hiểu thấu đáo.

Trong dãy núi.

Trong lòng bàn tay Sở Cuồng Nhân có một đạo ấn ký huyền ảo màu trắng bạc đang lưu chuyển.

Đó chính là Hư Không Thiên Ấn.

Ở bên trong thiên ấn này, Sở Cuồng Nhân tìm hiểu ra rất nhiều diệu dụng liên quan tới Không Gian chi đạo, giúp hắn tiến thêm một bước trong việc tu hành loại đạo này.

"Hư không, thiên trảm!"

Sở Cuồng Nhân thu hồi Hư Không Thiên Ấn, ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo kiếm khí bỗng nhiên chém ra, kiếm khí vô hình, nhưng lại chém một phiến hư không thành hai nửa.

Sự mạnh mẽ của nó, không kém gì Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật.

Đây là một chiêu kiếm pháp mà hắn cảm ngộ ra khi lĩnh hội Hư Không Thiên Ấn, chuyên dùng Không Gian chi đạo thúc giục, uy lực cực kỳ cường đại.

"Hư Không Thiên Ấn, dù là một loại công pháp, nhưng thật ra là một loại đại đạo tổng cương, ẩn chứa rất nhiều sự huyền diệu liên quan tới Không Gian chi đạo, mà có thể tìm hiểu ra cái gì từ trong đó, thì phải xem ngộ tính cơ duyên của mỗi người."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Nhưng hắn ẩn ẩn cảm giác, bên trong Hư Không Thiên Ấn này, còn có một loại diệu pháp chí cao, đó mới là sức mạnh chân chính của Hư Không Thiên Ấn này, hư không thiên trảm mà mình mới lĩnh hội, cũng chỉ là một trong những cách diễn hóa của diệu pháp chí cao kia mà thôi.

Nhưng mà lấy tu vi cảnh giới bây giờ của hắn, vẫn không có cách nào chánh thức lĩnh hội diệu pháp chí cao kia, có lẽ phải chờ hắn đột phá đến cảnh giới Đại Đạo mới có cơ hội.

Sở Cuồng Nhân không nghĩ thêm nữa.

"Thiên Ảnh, sao vẫn chưa về?"

Sở Cuồng Nhân cau mày lại.

Trước đó, hắn và Thiên Ảnh đã nói qua, sẽ tụ hợp ở chỗ này.

Nhưng hôm nay, hắn đã luyện hóa xong sức mạnh Ác Ma, thậm chí còn tìm hiểu một chút về sức mạnh của Hư Không Thiên Ấn, nhưng vẫn không thấy Thiên Ảnh tới tìm hắn.

Đối phương, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Hắn không khỏi có chút lo lắng.

Lúc này.

Một bóng người đi đến trước mặt hắn, chính là Thiên Ảnh.

Lúc này Sở Cuồng Nhân mới thở phào nhẹ nhõm.

"Sao tới muộn như vậy."

"Ma vì tránh né các ác ma còn lại đuổi bắt, cố ý lượn quanh vài nơi, tới chậm, xin chủ nhân chớ trách." Thiên Ảnh nói ra.

Lúc Sở Cuồng Nhân đại náo Hắc Vũ đô thành, hành tung của Thiên Ảnh cũng đã bại lộ.

Chiến Lật công tìm người đuổi bắt hắn.

Vì không muốn hành tung của Sở Cuồng Nhân bại lộ, hắn vẫn luôn đi đường vòng, cắt đuôi những ác ma kia xong mới chạy đến tụ hợp, cho nên mới tới chậm.

"Trở về là được, rời đi thôi."

Sở Cuồng Nhân đứng dậy muốn đi.

Nhưng Thiên Ảnh lại có chút chần chờ, trên mặt lộ ra vẻ do dự.

"Thế nào?"

"Chủ nhân, ma muốn lưu lại nơi này."

"Há, vì sao?"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, hiếu kỳ hỏi.

"Nơi này là lãnh thổ của ác ma, là nơi thích hợp nhất để Ma trưởng thành, Ma muốn ở chỗ này lịch luyện, chờ đến lúc đủ trưởng thành để thành tùy tùng của chủ nhân, Ma sẽ trở lại tìm chủ nhân." Thiên Ảnh trịnh trọng nói.

Sau khi nhìn thấy trận chiến giữa Sở Cuồng Nhân và đám người Hắc Vũ đại công, hắn đã rung động, đồng thời cũng hiểu rõ thiếu sót của mình.

Cảnh giới Đại Đạo, ở trong mắt những người khác đã là cao thủ không tầm thường, nhưng trong mắt cường giả chân chính, cảnh giới Đại Đạo, chỉ là vừa mới bắt đầu.

Đại đạo ngũ cảnh, một cảnh giới bằng một bầu trời.

Ngoại trừ dạng dị số có thể tuỳ tiện khiêu chiến vượt cấp như Sở Cuồng Nhân ra, những thiên kiêu yêu nghiệt còn lại, căn bản không thể nào làm được.

Thiên Ảnh cảm thấy mình vẫn quá yếu, đi theo bên người Sở Cuồng Nhân sẽ chỉ làm vướng víu, không bằng tiếp tục lưu lại lãnh thổ của ác ma, ma luyện chính mình.

"Nếu ngươi đã có ý nghĩ như vậy, vậy ta cũng ủng hộ ngươi."

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu, biểu thị đồng ý.

Sau một phen căn dặn, hắn liền một mình rời đi.

"Tiếp đó, nên đi đâu bây giờ?"

Sở Cuồng Nhân vừa đi, vừa suy tư.

Về Thần Điện Quang Minh?

Hai đến Vạn Binh thành?

Ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân suy tư, chỉ thấy trên bầu trời Hồng Mông đại thế giới đột nhiên chiếu ra ánh sáng màu tím, ngưng tụ ra một quả cầu ánh sáng màu tím to lớn.

Tình cảnh này, hấp dẫn sự chú ý của vô số tu sĩ.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân cũng tỏa sáng.

"Hồng Mông Thần Bảng mới sắp hiện thế."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua.

Chỉ thấy trên bảng danh sách to lớn kia, viết ba chữ to, Đại Đạo bảng!

Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ.

Đại Đạo bảng, là sắp xếp tu sĩ cảnh giới Đại Đạo sao?

Sau đó, hắn lại liếc mắt nhìn một hàng chú thích trên bảng danh sách.

Bảng này không xếp Chí Tôn.

Trăm người lên bảng, sẽ sắp xếp cao thấp dựa theo chiến lực.

Nói cách khác, đây là bảng xếp hạng tu sĩ Đại Đạo phía dưới Đại Đạo Chí Tôn.

"Ừm... Đại Đạo Chí Tôn, sẽ được xếp ở bảng xếp hạng khác sao?"

Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ.

Chương 2160: Đại Đạo bảng, Linh Giới bảng, Đại Đạo Linh Giới

Bên trong Hồng Mông đại thế giới, Hồng Mông Thần Bảng mới được tuyên bố.

Chỉ thấy phía trên Đại Đạo bảng, từng cái tên xuất hiện, mỗi một người, đều là tồn tại đứng một trăm vị trí đầu phía dưới cảnh giới Đại Đạo Chí Tôn.

Ở một trình độ nào đó, bọn họ có thể so với Đại Đạo Chí Tôn.

Sở Cuồng Nhân nhìn Thần bảng, có chút hăng hái.

Bỗng nhiên.

Một cái tên đập vào mi mắt.

Hạng 61, Lý Quân, đến từ vũ trụ Bàn Cổ.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên.

Lý Quân.

Quả nhiên hắn đã đột phá đến cảnh giới Đại Đạo.

Hơn nữa còn leo lên Hồng Mông Thần Bảng, quả nhiên không hề tầm thường.

Khi từng cái tên xuất hiện ở phía trên Thần bảng, thì bên trong Hồng Mông đại thế giới, một luồng khí vận cường đại liên tục bạo phát.

Hạng 30, Thủy Thiên Lưu, đến từ vũ trụ Hắc Ám.

Hạng 31, Quang Minh Hữu Thiên Vương, đến từ vũ trụ Quang Minh.

Hạng 20, Vô Hám, đến từ Bàn Cổ vũ trụ.

Sở Cuồng Nhân hơi cảm thấy ngoài ý muốn.

Vô Hám, đến từ Thần Ma nhất mạch của vũ trụ Bàn Cổ, không nghĩ tới hắn cũng leo lên đại đạo bảng này, mà thứ tự còn cao hơn so với Lý Quân.

Quả nhiên, tối cường giả ngày xưa của Thần Ma nhất mạch, cũng không hề tầm thường.

Sở Cuồng Nhân âm thầm cảm khái.

...

Trong chờ mong của mọi người, Đại Đạo bảng đã tiến vào mười hạng đầu.

Hạng 10 Thiên Thần Việt, đến từ vũ trụ Thiên Thần.

Hạng 9 Tổ Long Phong, đến từ vũ trụ Long Vương.

Hạng 8...

Hạng 4 Phong Thiên, đến từ vũ trụ Hắc Ám.

Hạng 3 Thiên Thần Vô Tâm, đến từ vũ trụ Thiên Thần.

Hạng 2 Tuyệt Kiếm, đến từ vũ trụ Kiếm chi.

Mười hạng đầu vừa có mặt.

Rất nhanh đã đến đệ nhất Đại Đạo bảng vạn chúng chú mục, mọi người nín hơi ngưng thần, chỉ thấy hạng 1phía trên Đại Đạo bảng, rốt cục cũng xuất hiện.

Hạng 1, Quang Minh Hữu Thiên Vương Minh Phi, đến từ vũ trụ Quang Minh.

Nơi xa.

Bên trong Thần Điện Quang Minh, một luồng sức mạnh khí vận mênh mông từ trên trời giáng xuống.

Minh Phi bỗng nhiên mở hai mắt ra, một tia tinh quang chợt lóe lên.

"Có luồng sức mạnh khí vận này hỗ trợ, tin tưởng không bao lâu nữa, ta liền có thể bước vào cảnh giới Chí Tôn." Minh Phi âm thầm nghĩ tới.

Bây giờ, chiến lực của nàng cường đại hơn rất nhiều Chí Tôn.

Nàng có dã tâm.

Đó chính là sau khi bước vào cảnh giới Chí Tôn, có thể leo lên Chí Tôn bảng trong tương lai.

Nơi nào đó trong Hồng Mông đại thế giới.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Đại Đạo bảng, sau khi nhìn thấy Minh Phi trèo lên đỉnh, cũng không cảm thấy quá ngoài ý muốn, chiến lực của Minh Phi, hắn rất rõ ràng.

Về phần mình không lên bảng, cũng không có gì lạ.

Hiện tại, hắn chỉ là Hỗn Nguyên.

Tuy ở trạng thái ánh sáng, có thể bày ra tu vi đại đạo.

Nhưngg Hồng Mông Thần Bảng, vẫn xếp hắn ở bên trong cảnh giới Hỗn Nguyên như cũ.

So với Đại Đạo bảng.

Hiện tại Sở Cuồng Nhân chú ý Hỗn Nguyên bảng hơn.

Khi Đại Đạo bảng đổi mới, Hỗn Nguyên bảng cũng đã đổi mới, thứ tự phía trên cũng phát sinh biến động không nhỏ, đáng giá xem xét.

Nhất là mọi người của vũ trụ Bàn Cổ, tất cả đều tiến bộ không nhỏ.

Tỉ như Lam Vũ, lần trước nàng chỉ ở hạng sáu trăm trên Hỗn Nguyên bảng.

Nhưng bây giờ, cũng đã đặt chân ở 200 người đứng đầu.

Ngoài ra.

Sở Cuồng Nhân còn chứng kiến một số cái tên quen thuộc như Sở Hồng, n Hồng Hoa, Ngọc Trí cũng đã lên bảng, phía trên Hỗn Nguyên bảng, người của vũ trụ Bàn Cổ càng ngày càng nhiều.

"Ha ha, xem ra mọi người tiến bộ cũng không nhỏ."

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Hắn lại nhìn về phía mười hạng đầu, cũng biến hoá một tí.

Mình vẫn là hạng nhất như cũ, theo sát phía sau, vẫn là mấy người Thiên Thần Tàng, Binh Tai, Tổ Long Thừa Đào kia, đáng nhắc tới chính là, bên trong mười vị trí đầu có một người chen vào, thay thế Ma Lưu xếp hạng chín trước đó.

Đó chính là... La Hầu!

Hắn từ hạng 50, tiến vào mười vị trí đầu.

Tiến bộ này, rất lớn.

Sở Cuồng Nhân cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Nơi nào đó.

Một thân ảnh nhìn lên Hỗn Nguyên bảng đã đổi mới trên bầu trời kia, sắc mặt có chút âm trầm: "Lại là ngươi đạt được đệ nhất, lại là ngươi!"

Người này, chính là Thiên Thần Tàng.

Từ lần Hỗn Nguyên bảng tuyên bố trước đó, hắn đã nhớ kỹ cái tên Sở Cuồng Nhân này, từ trước cho tới nay, chuyện tu hành của hắn đều xuôi gió xuôi nước.

Lúc trước, cũng cảm thấy nhất định sẽ lấy được ahngj nhất Hỗn Nguyên bảng.

Không nghĩ tới, nửa đường nhảy ra một tên Sở Cuồng Nhân.

Những năm gần đây, hắn vãn luôn khắc khổ tu hành, muốn đoạt được hạng nhất Hỗn Nguyên bảng từ trong tay đối phương, hắn vốn cho rằng, lần này, sau khi Hỗn Nguyên bảng đổi mới, mình có thể kéo đối phương xuống dưới bảo tọa đệ nhất.

Không nghĩ tới, vẫn thất bại.

"Sở Cuồng Nhân, xem ra phải tìm thời gian gặp một lần."

Thiên Thần Tàng âm thầm nghĩ tới.

Nhưng đột nhiên.

Chỉ thấy trên bầu trời lại có Hồng Mông linh khí lưu chuyển.

Lại là một tấm Thần bảng hiện thế.

Mọi người nhìn lại.

Chỉ thấy phía trên Thần bảng, có ba chữ to chiếu rọi ra, Linh Giới bảng!

Hồng Mông Linh Giới.

Đây là một số thế giới kỳ lạ mà Hồng Mông đại thế giới tự mình sinh ra, bên trong ẩn chứa rất nhiều cơ duyên, lần trước, Sở Cuồng Nhân lấy được một khối Hồng Mông Thần Thiết ở bên trong một Hồng Mông Linh Giới, nên mới chế tạo ra Côn Ngô hoàn toàn mới.

Linh Giới bảng.

Xem ra đây là Thần bảng sắp xếp Linh giới trong Hồng Mông đại thế giới.

Chuyện này khiến không ít người hai mắt tỏa sáng.

Phải biết rằng, Hỗn Nguyên bảng, Đại Đạo bảng, những thứ này chỉ sắp xếp thực lực của tu sĩ, tu sĩ không lên bảng, cũng chỉ có thể xem náo nhiệt mà thôi.

Nhưng Hồng Mông Linh Giới bảng này thì không giống vậy.

Cho dù là tu sĩ không thể lên bảng, cũng có thể đến Linh giới xông xáo.

Đây chính là thứ thật sự liên quan đến lợi ích của mỗi người.

Không ít người mong mỏi và trông mong.

Phía trên Linh Giới bảng, nguyên một đám Linh giới liên tục hiện lên.

Phía trên có tổng cộng 36 cái.

Hạng 36, Huyền Không Linh Giới (đã hiện thế)

Hạng 35, vô thần Linh giới (chưa hiện thế)

...

Đằng sau mỗi một cái Linh giới, đều biểu hiện nó có hiện thế hay chưa.

Nhưng mà, phần lớn Linh giới hiện thế, đều xếp sau hạng 20, còn về mười Linh giới đứngđầu, cũng chỉ có một mình Đại Đạo Linh Giới hạng 10, là biểu hiện đã hiện thế, điều này khiến cho không ít người chú ý.

"Đại Đạo Linh Giới, Linh giới này, ta có nghe nói qua, nghe nói bên trong Linh giới này chuyên sinh ra một loại bảo vật tên là đại đạo chi nguyên, có thể dùng để xúc tiến tu hành của cảnh giới Đại Đạo, là một Linh giới cực kỳ quý giá."

"Không chỉ có như thế, ta còn nghe nói, phàm là tu sĩ tiến vào Linh giới này, phần lớn đều có thể đột phá đến cảnh giới Đại Đạo."

Mười Linh giới đứng đầu Linh Giới bảng, chỉ có Đại Đạo Linh Giới này biểu thị đã hiện thế, điều này khiến cho tất cả mọi người vô cùng hiếu kỳ.

Không ít người đã phát bắt đầu tìm kiếm Linh giới này.

"Đại Đạo Linh Giới, nghe các trưởng bối trong tộc nói, Linh giới này có tỷ lệ sinh ra một loại bảo vật tên là Đại Đạo Chi Tâm, nếu có thể luyện hóa, thì trăm phần trăm có thể đột phá đến cảnh giới Đại Đạo, hơn nữa, còn có thể thu hoạch được cực hạn thăng hoa sau cảnh giới Đại Đạo, với thiên phú thực lực của ta, lại thêm Đại Đạo Chi Tâm này, nếu đột phá tới cảnh giới Đại Đạo, ta sẽ có thể trực tiếp sánh bằng Chí Tôn! !"

Trong mắt Thiên Thần Tàng lộ ra một tia nóng bỏng.

Hắn lấy ra một cái ngọc giản, bảo người ta tìm ra Đại Đạo Linh Giới này.

Một bên khác.

Bên trong Long tộc, Tổ Long Thừa Đào cũng có hành động.

"Đại Đạo Chi Tâm, nếu có thể luyện hóa vật này rồi đột phá cảnh giới Đại Đạo, sau khi ta thăng hoa cực hạn, thì sẽ nắm chắc hơn việc trùng kích cảnh giới Quân Vương!"

Tổ Long Thừa Đào nỉ non nói, trong mắt mang theo chờ mong.

"Đại Đạo Linh Giới..."

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm: "Tuy thời gian ta bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên không lâu, nhưng đã tích lũy đầy đủ, cũng nên đột phá cảnh giới Đại Đạo."

Chương 2161: Tiến vào Đại Đạo Linh Giới, tình cảnh khốn cùng của Thông Thiên

Khi Đại Đạo bảng, Linh Giới bảng xuất hiện.

Toàn bộ Hồng Mông đại thế giới đều lâm vào bên trong một trận sôi trào, cảnh tượng này so với thời điểm lúc Hỗn Nguyên bảng xuất hiện chỉ có hơn chứ không kém.

Nhất là liên quan tới chuyện Đại Đạo Linh Giới hiện thế, càng khiến người ta để ý.

Vô số người đều đang tìm kiếm.

Mà ở bên trong cuộc tìm kiếm rợp trời kín đất này, rất nhanh, Đại Đạo Linh Giới đã bị mọi người phát hiện, không ít người ào ào chạy tới, tiến vào thăm dò.

Một số thế lực lớn, tất nhiên cũng sẽ không mặc kệ mà ngồi nhìn.

Ào ào phái ra cường giả, tiến đến thăm dò.

Trên bầu trời.

Một lốc xoáy to lớn màu tím bao phủ.

Vô số phù văn huyền diệu từ trong đó khuếch tán ra, linh khí mãnh liệt giống như thủy triều, quang hoa huyền diệu hiện lên giữa trời đất, tươi thắm hùng vĩ.

Đây chính là lối vào của Đại Đạo Linh Giới.

"Linh khí thật dày đặc."

"Đúng vậy, không hổ là Linh giới đứng hàng đầu trên Linh Giới bảng."

"Quá tốt rồi, tiến vào đi."

Một số tu sĩ tới chỗ này, vô cùng hưng phấn, muốn đi vào.

Nhưng lại thấy, phù văn lưu chuyển bên trong vòng xoáy màu tím kia, bộc phát ra ngàn vạn quang tiễn, một số tu sĩ đến gần, ào ào bị đánh bay ra ngoài.

"Ha ha, thật sự cho rằng Đại Đạo Linh Giới này dễ dàng tiến vào như vậy sao?"

Có người thấy cảnh này, không khỏi xùy cười một tiếng, hắn nhìn về phía Linh giới nói ra: "Đây chính là Đại Đạo Linh Giới, bên ngoài có một tầng cấm chế thiên nhiên, tu vi phía dưới Hỗn Nguyên, trừ phi có người mang theo, nếu không căn bản không vào được."

Mọi người nghe vậy, lúc này mới chợt hiểu.

Đùng!

Lúc này, trong hư không truyền đến một tiếng rồng gầm bá đạo.

Chỉ thấy một con Cự Long màu vàng óng bay trên không trung mà đến, bất cứ nơi nào nó đi qua, tiên huy kim sắc ùn ùn kéo đến, ẩn chứa một luồng uy áp mạnh mẽ.

Tiếng rồng gầm quanh quẩn, ngàn xuyên rung chuyển, vạn nhạc oanh minh!

Mọi người có mặt tại đây, đều vô cùng tán thưởng.

"Uy áp thật là khủng khiếp."

"Là người của Long tộc, hắn là... Tổ Long Thừa Đào!"

Có người nhận ra người vừa tới, không khỏi vô cùng kinh thán.

Tổ Long Thừa Đào, đến từ Tổ Long nhất tộc, đứng thứ tư trên Hỗn Nguyên bảng, mặc dù là Hỗn Nguyên, nhưng có người từng chứng kiến chuyện hắn trấn sát cảnh giới Đại Đạo.

Mà lại không phải một hoặc hai lần.

"Chiến lực của người này, không thấp hơn cảnh giới Đại Đạo Chí Thần, là một dị số cường đại, hắn tới nơi đây, sợ là muốn tìm kiếm cơ duyên đột phá đại đạo."

"Hắn, Tổ Long Thừa Đào còn sợ không đột phá nổi đại đạo?"

"Các ngươi đây là không biết đúng không, nghe nói ở bên trong Đại Đạo Linh Giới này sẽ sinh ra một loại bảo vật tên là Đại Đạo Chi Tâm, vật này huyền diệu phi phàm, có thể giúp tu sĩ thu hoạch được một lần cơ hội thăng hoa lúc đột phá đại đạo, đột phá cảnh giới Đại Đạo như thế, mặc kệ tiềm lực hay là chiến lực đều vượt xa đại đạo tầm thường."

"Thì ra là thế..."

Tại thời điểm mọi người nghị luận.

Tổ Long Thừa Đào đã phi thân tiến vào Đại Đạo Linh Giới.

Cấm chế đối với tu sĩ khác mà nói, là thứ khó khăn trùng điệp, nhưng hắn lại như không nhìn thấy, dễ dàng vượt qua.

Vô số quang tiễn do cấm chế hình thành, căn bản không thể gây ra thương tổn cho hắn.

"Không hổ là Tổ Long Thừa Đào, không hề tầm thường."

Khi mọi người tán thưởng.

Ở một nơi khác, cũng có một luồng khí tức vô cùng bá đạo hiển hiện ra.

Đây là một bóng người toàn thân được bao phủ ở bên trong tiên huy, mọi người không thấy rõ khuôn mặt của hắn, nhưng lại có thể cảm nhận được uy áp bá đạo trên người đối phương.

Uy áp kia, so với Tổ Long Thừa Đào, chỉ có hơn chứ không kém.

"Thật mạnh!"

"Đây là ai vậy chứ? !"

"Khí tức này, là sức mạnh Hỗn Nguyên, nhưng có thể sở hữu loại sức mạnh Hỗn Nguyên ở trình độ này, sợ là chỉ có tu sĩ xếp phía trên Tổ Long Thừa Đào, là Binh Tai của vũ trụ Bàn Cổ, hoặc là Thiên Thần Tàng của vũ trụ Thiên Thần? ?"

"Có phải là Sở Cuồng Nhân trong truyền thuyết hay không?"

"Không cần đoán, là Thiên Thần Tàng."

Có người nhìn lên quang huy lộng lẫy lưu chuyển xung quanh Thiên Thần Tàng, từ tốn nói: "Đó là Thiên Thần Chi Quang, trong chư thiên, chỉ có Thiên Thần nhất tộc mới có thể có loại sức mạnh này."

Thiên Thần Chi Quang, là sức mạnh đặc biệt của Thiên Thần nhất tộc.

Uy lực mạnh mẽ, đủ để giúp bọn họ vượt xa những tu sĩ tầm thường ở trong cùng cảnh giới.

Sau khi Thiên Thần Tàng đi vào, vừa sải bước ra.

Vèo một cái, cũng trực tiếp tiến vào bên trong Đại Đạo Linh Giới kia.

Giống như Tổ Long Thừa Đào.

Quang tiễn của cấm chế ở xung quanh với hắn mà nói không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Thiên Thần Tàng, Tổ Long Thừa Đào lần lượt tiến vào Đại Đạo Linh Giới.

Nhưng trừ bọn họ ra, còn có nguyên một đám tu sĩ cảnh giới Hỗn Nguyên cường đại đi vào, lần lượt tiến vào bên trong Linh giới tìm cơ duyên đột phá đại đạo.

Thậm chí có thể nói, hơn phân nửa người của Hỗn Nguyên bảng đều tới.

...

Một đạo bóng người bạch y từ từ đi đến trước mặt Đại Đạo Linh Giới.

Hắn chính là Sở Cuồng Nhân.

So với khí tức kinh người của các cái tu sĩ khác, hắn có vẻ quá mức bình thường, trên người không có uy thế kinh thiên động địa, cũng không có tùy tùng cường đại gì đi theo, một người, một bộ bạch y, nhưng phong thái lại rung động lòng người!

Hắn đi vào, hấp dẫn ánh mắt một số người.

"Người này nhìn qua, vô cùng không tầm thường."

"Đúng vậy, khí tức thật thâm sâu."

Trong ánh mắt tập trung của chúng nhân.

Sở Cuồng Nhân đi vào bên trong vòng xoáy đại đạo, vô số cấm chế hóa thành từng đạo từng đạo quang tiễn bắn về phía hắn, nhưng lại bị ngăn cách bên ngoài.

Hắn bình yên vô sự tiến vào Linh giới.

Bên trong Linh giới.

Thứ đầu tiên đập vào mi mắt là, chín con sông dài vân khí mênh mông trên bầu trời kia, trong đó ẩn chứa vô số đạo tắc huyền diệu.

Những thứ đạo tắc này tụ hợp, thăng hoa thành sức mạnh Hỗn

Nguyên.

Mà sức mạnh Hỗn Nguyên đụng vào nhau, bên trong lại có một luồng vân khí kỳ lạ sinh sôi ra, nhưng sau khi vân khí nồng đậm tới một mức độ nhất định, liền hóa thành từng viên quang cầu lớn bằng cỡ nắm tay, lộ ra dao động kim sắc kỳ lạ.

"Đây chính là đại đạo chi nguyên sao?" Sở Cuồng Nhân đưa tay chộp lấy một viên đại đạo chi nguyên, cẩn thận nghiên cứu một chút, không khỏi ngạc nhiên.

Đại đạo chi nguyên này, quả thật có thể giúp tu hành cảnh giới Đại Đạo.

Hơn nữa, cho dù là đối với tu sĩ tu hành loại đạo nào đi nữa thì cũng rất hữu dụng.

"Ha ha, thú vị." Sở Cuồng Nhân cất kỹ đại đạo chi nguyên trong tay, tiếp tục tìm kiếm những vật này.

Một viên hai viên đại đạo chi nguyên với hắn mà nói, không có tác dụng quá lớn, chỉ có số lượng vừa đủ, mới có thể trợ giúp hắn đột phá cảnh giới Đại Đạo.

Mà trong quá trình tìm kiếm, Sở Cuồng Nhân cũng phát hiện, ở bên trong Đại Đạo Linh Giới này, không chỉ ccos đại đạo chi nguyên, mà còn có rất nhiều bảo vật khác.

"Linh khí ở nơi này còn phong phú hơn so với Hồng Mông Linh Giới mà ta đến lúc trước, hẳn là cũng sẽ có bảo vật cấp Hồng Mông xuất hiện." Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Lần trước hắn ở bên trong Hồng Mông Linh Giới lấy được một khối Hồng Mông Thần Thiết.

Lần thu hoạch này, cũng không thể ít hơn so với lần trước, phải không?

Ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân nghĩ như vậy, nơi xa, đột nhiên có một trận kiếm khí kinh người bạo phát, kiếm khí kia, cho hắn một loại cảm giác quen thuộc.

"Kiếm khí này... Chẳng lẽ lại là..." Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, trong nháy mắt, bóng người biến mất không thấy gì nữa.

...

Bên trong Đại Đạo Linh Giới.

Bốn thanh tiên kiếm đứng lơ lửng trên không, kiếm khí vô tận từ trong đó tiêu tán ra.

Lít nha lít nhít, hợp thành một kiếm trận tuyệt thế.

Mà ở bên ngoài kiếm trận, một vị nam tử mặc một bộ đạo bào màu đen, khí vũ hiên ngang đang điều khiển kiếm trận, mà ở trong kiếm trận, một vị nam tử áo đen cầm một thanh trường kiếm đen nhánh, thần sắc lạnh lùng chống cự lại kiếm khí.

Ầm, ầm, ầm...

Kiếm khí và kiếm khí, liên tục nổ tung.

Uy lực bá đạo của nó, dường như xé rách cả hư không.

"Thông Thiên, kiếm trận của ngươi quả thật rất huyền diệu, nhưng đang tiếc, tu vi của ngươi không bằng ta, giao trận đồ ra, ta có thể tha cho ngươi khỏi cái chết!" Nam tử áo đen mắt lạnh nhìn Thông Thiên giáo chủ.

Hắn vung trường kiếm lên, kiếm khí ở xung quanh ào ào bị phá nát thành hư vô.

Kiếm trận bị phá, Thông Thiên lùi lại mấy chục bước, thần sắc lạnh lùng.

Chương 2162: Giết Độc Cô Không, Độc Cô Bất Bại phẫn nộ, ý nghĩ sáng tạo thế lực

Thông Thiên giáo chủ, một trong Tam Thanh của vũ trụ Bàn Cổ.

Hắn có địa vị rất cao ở bên trong cũ trụ Bàn Cổ, nhưng mà, sau khi đi vào Hồng Mông đại thế giới, hắn lại rõ ràng thực lực của mình còn chưa đủ mạnh mẽ.

Đại ca của hắn là Lý Quân đã tấn cấp làm đại đạo.

Mà hiện tại, hắn lại vẫn chỉ ở cảnh giới Hỗn Nguyên thất huyền.

Chuyện này khiến cho hắn, có chút nóng nảy.

Cho nên mới tiến vào bên trong Đại Đạo Linh Giới tìm kiếm cơ duyên, không nghĩ tới, cơ duyên vẫn còn chưa tìm được, thì đã gặp phải một nhân vật khó giải quyết trước.

Thông Thiên nhìn nam tử áo đen trước mắt, ánh mắt ngưng trọng.

Độc Cô Không, đứng thứ hai mươi sáu phía trên Hỗn Nguyên bảng.

Đến từ vũ trụ Kiếm chi.

Tu vi, sớm đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Cửu Huyền.

Đối phương, nhìn trúng Tru Tiên Kiếm Trận của mình.

"Muốn kiếm trận, liền phải xem bản lĩnh của ngươi." Thông Thiên lạnh nhạt nói ra.

Chỉ thấy hắn ngưng tụ kiếm chỉ, Tru Tiên Tứ Kiếm lại bay lên không trung lần nữa, vờn quanh người hắn, ngàn vạn kiếm khí vô cùng rộng rãi, lạnh thấu xương.

Độc Cô Không không khỏi tán thưởng một tiếng: "Hảo kiếm trận."

Hắn sinh ra ở vũ trụ Kiếm chi.

Nghe tên liền biết, đó là một vũ trụ có liên quan mật thiết với kiếm, kiếm tu trong đó, nhiều không kể xiết, và pháp môn tu hành có liên quan tới kiếm cũng có một bó to, cùng loại với kiếm trận này, tất nhiên cũng không ít.

Thế nhưng Độc Cô Không lại nhìn trúng Tru Tiên Kiếm Trận này.

Trận này vô cùng bất phàm, lại còn có tiềm lực phát triển rất lớn.

Cho dù là ở vũ trụ Kiếm chi, trận pháp có thể so sánh với Tru Tiên Kiếm Trận này, cũng không có bao nhiêu, đây cũng là nguyên nhân mà hắn ngấp nghé trận này.

"Thánh Linh Kiếm Quyết, Kiếm Cửu!" Tay Độc Cô Không cầm trường kiếm, chém ra một kiếm.

Kiếm khí mênh mông, chấn động toàn bộ Tru Tiên Kiếm Trận.

Thánh Linh Kiếm Quyết, đây là một loại công pháp tối cao trong Kiếm chi vũ trụ, cho dù là đặt ở bên trong công pháp cấp Hồng Mông, cũng không tính là kém.

Công pháp này, có thể phát huy kiếm đạo đến mức độ vô cùng tinh tế.

Ầm! !

Kiếm khí và kiếm trận va chạm tới cực hạn, Thông Thiên lại bị đẩy lui lần nữa.

Tu vi của hắn và Độc Cô Không có chênh lệch quá lớn, tuy rằng dựa vào Tru Tiên Kiếm Trận này, bản thân có thể miễn cưỡng chống lại, nhưng cũng chỉ là miễn cưỡng mà thôi.

"Hồng Mông đại thế giới, quả nhiên là khởi nguyên của chư thiên, một lần lịch luyện tùy tiện, cũng có thể gặp phải người mạnh như thế." Thông Thiên không khỏi cảm khái.

"Lại cho ngươi một cơ hội, giao trận đồ của kiếm trận ra!" Độc Cô Không lại lạnh giọng nói ra lần nữa.

Lúc này.

Trong trời cao, một trận uy áp kinh khủng từ trên trời giáng xuống.

Trùng trùng điệp điệp.

Chỉ thấy bên trong hư không, một bóng người ngẩng đầu dậm chân đi ra, trên người có tiên huy lưu chuyển, giống như một vị Tiên Vương giáng trần.

Nhìn người tới, hai mắt Thông Thiên không khỏi tỏa sáng.

"Là Sở đạo hữu!"

Người tới, chính là Sở Cuồng Nhân.

Sau khi nhận ra khí tức của Thông Thiên, hắn đã cố ý đến đây xem xét.

"Thông Thiên đạo hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Sở Cuồng Nhân nhìn Thông Thiên, cười nhạt một tiếng.

"Sở đạo hữu, ngươi tới đây rất đúng lúc."

Sau khi Thông Thiên thấy Sở Cuồng Nhân vừa đến, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, có loại cảm giác mọi chuyện đều ổn thỏa.

Mà Độc Cô Không nhìn Sở Cuồng Nhân, cau mày lại, ánh mắt ngưng trọng.

"Khí tức như thế, thực sự là người phi thường, rốt cuộc ngươi là ai?"

"Ngươi, am hiểu về kiếm?"

Sau khi Sở Cuồng Nhân thấy được kiếm trong tay của Độc Cô Không, từ tốn nói.

"Phải thì như thế nào."

"Một kiếm không chết, ngươi có thể rời đi.”

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Lập tức, trong nháy mắt, có một đạo kiếm khí bắn ra.

Hời hợt, nhưng lại khiến cho đồng tử của Độc Cô Không đột nhiên co rụt lại, trong chớp mắt này, hắn cảm nhận được một luồng áp lực không có gì sánh kịp!

"Không tốt!"

"Thánh Linh Kiếm Quyết, Kiếm Thập Tam!"

Sắc mặt Độc Cô Không đại biến, nâng trường kiếm trong tay lên, chém ra một nhát.

Thế nhưng khi kiếm và kiếm khí tiếp xúc.

Một tiếng phịch vang lên.

Trường kiếm gãy nứt, kiếm khí trực tiếp xẹt qua thân thể của Độc Cô Không.

Trời đất lặng im.

Sau đó, Độc Cô Không bị phân thành hai mảnh ngay tại chỗ, hoàn toàn thân tử đạo tiêu.

Sau khi Thông Thiên thấy cảnh này, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, người này khiến cho hắn cảm thấy vô cùng khó giải quyết, nhưng ở trong tay Sở Cuồng Nhân, hắn thậm chí ngay cả nửa chiêu thức cũng không thể chống cự, bị giết chết trong nháy mắt, cực kỳ dễ dàng.

"Ông trời ơi, Sở đạo hữu, hiện tại tu vi của ngươi đã đến bước nào rồi?" Thông Thiên không khỏi tò mò hỏi.

"Ha ha, Hỗn Nguyên Cửu Huyền."

"Hỗn Nguyên Cửu Huyền? Ngươi chắc chắn chứ?" Thông Thiên có chút hồ nghi.

Không phải là hắn chưa từng thấy qua tu sĩ Hỗn Nguyên Cửu Huyền.

Nhưng hắn thề, một kiếm hời hợt mà Sở Cuồng Nhân vừa mới phát ra kia, cho dù có thêm mấy Hỗn Nguyên Cửu Huyền, cũng không bằng.

Đây là cảnh giới Hỗn Nguyên?

Không phải là đùa hắn chứ.

"Chẳng lẽ đây chính là sức mạnh Hỗn Nguyên thống ngự ba ngàn đạo!" Thông Thiên nghĩ tới điều gì đó, hai mắt tỏa sáng.

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

"Không nghĩ tới Sở đạo hữu ngươi lại thật sự thành công."

Thống ngự ba ngàn đạo.

Loại chuyện này, thật sự là không thể tưởng tượng được.

Thông Thiên không nghĩ tới, trên đời này lại có thể có người thành công.

Nếu là thống ngự ba ngàn đạo, Sở Cuồng Nhân có chiến lực ở loại trình độ này, cũng không phải là không thể hiểu.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân và Thông Thiên đồng hành, tiếp tục chu du ở bên trong Đại Đạo Linh Giới này, một bên ôn chuyện, một bên thu thập đại đạo chi nguyên.

Một bên khác.

Một chỗ trong hư không, một vị nam tử cầm kiếm đang thu thập đại đạo chi nguyên.

Đột nhiên, thân hình của nam tử run lên, trong mắt lộ ra một tia sát ý lạnh như băng: "Là ai, dám giết bào đệ của ta! !"

Người này có tên là Độc Cô Bất Bại.

Đứng thứ bảy phía trên Hỗn Nguyên bảng, cũng đến từ vũ trụ Kiếm chi, và là huynh trưởng của Độc Cô Không, hai người này là huynh đệ, tâm thần tương liên, có cảm ứng lẫn nhau.

Tại thời điểm Độc Cô Không chết, Độc Cô Bất Bại cũng cảm ứng được.

Hắn giận tím mặt, sau đó trấn định lại, lập tức dẫn động kiếm tâm, đi theo cảm ứng trong bóng tối, tìm kiếm vị trí của Độc Cô Không.

Vút!

Rất nhanh, Độc Cô Bất Bại đi tới vị trí của Độc Cô Không, sau khi thấy được thi thể kia của đối phương bị phân thành hai mảnh, hai mắt tức đến đỏ thẫm.

"Hỗn trướng..."

Hắn cẩn thận cảm nhận khí tức trên thi thể.

"Là kiếm khí... Người đã giết chết Hư Không, là kiếm khách? ! Khí tức của kiếm khí này, ta nhớ kỹ, ta nhất định muốn ngươi, phải bị chặt thành tám khối!" Giọng điệu của Độc Cô Bất Bại băng lãnh.

Kiếm khí chạy trong cơ thể, tiết ra, xé rách trường không đại địa.

Trong vòng nghìn dặm, tro bụi đầy trời.

...

"Há, Sở đạo hữu muốn sáng tạo một thế lực?" Sau khi Thông Thiên nghe xong ý nghĩ của Sở Cuồng Nhân, không khỏi kinh ngạc.

"Đúng vậy." Sở Cuồng Nhân gật gật đầu: "Vũ trụ Bàn Cổ ở trong chư thiên, thực lực tổng thể vẫn ở thế yếu, nếu chúng ta không đoàn kết lại, chỉ sợ tương lai sẽ bị người của các vũ trụ còn lại từng bước từng bước xâm chiếm, cho nên ta muốn chỉnh hợp sức mạnh của vũ trụ Bàn Cổ ở bên trong Hồng Mông đại thế giới, để ứng phó với tình thế hỗn loạn trong tương lai."

Ý nghĩ này, hắn đã có từ rất sớm trước đó.

Và nó cũng đã đang được thực hiện.

Hiện tại gặp phải Thông Thiên, hắn liền nói, đối phương là một trong Tam Thanh, tồn tại Tiên Cổ ở bên trong vũ trụ Bàn Cổ, có uy vọng cực cao.

Nếu như hắn có thể gia nhập vào thế lực mà hắn việc khai sáng, nhất định sẽ có thể hấp dẫn các tu sĩ còn lại từ vũ trụ Bàn Cổ đến đây.

"Ừm, ý nghĩ của Sở đạo hữu rất tốt, ta ủng hộ, sau khi trở về ta sẽ nói cho hai vị huynh trưởng, đến lúc đó, chúng ta cùng nhau đi đến thăm ngươi."

"Được rồi, vậy ta xin đợi ba vị ở Vạn Binh thành của Phong Vực."

"Vạn Binh thành, là Luyện Khí Chi Thành nổi danh kia?" Hai mắt Thông Thiên tỏa sáng.

"Chính xác, đến lúc đó, nếu như ba vị muốn luyện chế binh khí gì, hãy nói với ta một tiếng, bảo đảm sẽ làm cho ba vị hài lòng."

"Vậy thì ta không khách khí, Tru Tiên Tứ Kiếm này của ta, vừa lúc cần thăng cấp một chút, hi vọng đến lúc đó Sở đạo hữu đừng có tiếc nguyên liệu."

"Sẽ không."

Sở Cuồng Nhân cười ha ha nói, nguyên liệu sao, đến lúc đó lấy từ u Diệp Nhược là được rồi, dù sao cũng không phải là của hắn, dùng như thế nào cũng sẽ không tiếc.

Chương 2163: Đại Đạo Chi Hồ, Đại Đạo Chi Sơn, ai dám làm tổn thương người của vũ trụ Bàn Cổ ta

Bên trong Đại Đạo Linh Giới.

Chín dòng Vân Khí Trường Hà vẫn không ngừng dòng chảy.

Mà mọi người cũng đang tìm kiếm đại đạo chi nguyên ở bên trong Vân Khí Trường Hà này, hai người Sở Cuồng Nhân và Thông Thiên đã thu thập được mấy chục viên đại đạo chi nguyên.

"Cũng không biết điểm cuối của chín dòng Vân Khí Trường Hà này là cái gì." Thông Thiên có chút hiếu kỳ nghĩ đến.

"Cứ tiếp tục đi là sẽ biết." Sở Cuồng Nhân cũng có chút chờ mong.

Không chỉ có bọn họ, dường như tất cả các tu sĩ đi tới Đại Đạo Linh Giới này đều đang mong đợi, phía cuối Vân Khí Trường Hà này, sẽ là cái gì đây.

Thời gian trôi qua.

Sở Cuồng Nhân, Thông Thiên bỏ ra mấy tháng trời, không ngừng xâm nhập.

Cuối cùng, xuất hiện ở trước mặt bọn họ, là một hồ nước vô cùng rộng lớn được hình thành từ vô số vân khí, mà ở bên trong hồ này, có vô số đạo tắc huyền diệu hội tụ, trong đó còn có kim quang của đại đạo chi nguyên lấp lóe.

Chỉ nhìn vào bề ngoài.

Thì đã thấy số lượng đại đạo chi nguyên bên trong hồ này, đã lên hàng trăm hàng ngàn.

Mà cái này, chỉ là bên ngoài hồ nước mà thôi.

Càng xâm nhập vào trong đó, đại đạo chi nguyên cũng càng nhiều.

Đây chính là một Đại Đạo Chi Hồ!

"Nơi này chính là nơi hội tụ năng lượng của chín dòng Vân Khí Trường Hà, quả thật vô cùng kinh người." Sở Cuồng Nhân cũng không nhịn được mà có chút tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Hồng Mông tạo hóa, huyền diệu bất phàm.

"Ông trời ơi, rất nhiều đại đạo chi nguyên."

"Nơi này mới thật sự là bảo địa!"

"Đừng cố tranh đoạt với ta, những thứ đại đạo chi nguyên này đều là của ta."

Ngoại trừ Sở Cuồng Nhân và Thông Thiên ra, mọi người đều lần lượt chạy tới nơi này.

Khi bọn họ nhìn thấy đại đạo chi nguyên đếm mãi không hết kia, nhất thời có chút điên cuồng, ào ào xông tới, phát sinh đánh nhau, thậm chí là chém giết.

Máu tươi nhuộm đỏ một mảnh Đại Đạo Chi Hồ này.

Sở Cuồng Nhân chú ý tới, sau khi máu tươi của mọi người rơi vào Đại Đạo Chi Hồ này, giống như bị luồng sức mạnh nào đó hấp dẫn, lao về phía trung tâm mặt hồ.

"Xem ra, ở trung tâm của Đại Đạo Chi Hồ này, còn có tạo hóa khác." Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Hắn và Thông Thiên liếc nhau, không tham dự vào tranh đấu của mọi người, bóng người lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang, lao về phía trung tâm hồ nước.

...

Ở trung tâm Đại Đạo Chi Hồ.

Chỉ thấy ở nơi đây, có từng tòa cao sơn nguy nga sừng sững.

Những thứ cao sơn này, trôi nổi phía trên Đại Đạo Chi Hồ.

Không chỉ có như thế, trên núi cao có từng đạo kim quang lấp lóe, bên trong đúng là cất giấu vô số đại đạo chi nguyên, đây là từng tòa đạo sơn, so với đại đạo chi nguyên bên ngoài hồ nước, thì không biết những đạo sơn này sẽ khiến cho người ta rung động đến cỡ nào.

Tất cả các tu sĩ đến chỗ này, đều nghẹn họng nhìn trân trối.

Thế nhưng ngay sau đó, chính là cuồng hỉ.

"Những đạo sơn này, chỉ cần chiếm được một tòa bất kì, đều đủ để giúp cho chúng ta dễ dàng thăng cấp lên cảnh giới Đại Đạo." Một tu sĩ nuốt một ngụm nước bọt nói ra.

"Đúng vậy, mọi người đừng đoạt, đại đạo chi nguyên nơi này còn nhiều, rất nhiều." Cũng có người sợ mọi người đánh nhau, nên vội vàng nói.

Mọi người bắt đầu thu thập đạo sơn nơi đây.

Vừa mới bắt đầu, mọi người cũng đều vô cùng hoà hảo.

Đạo nguyên đông đảo, ai cũng có thể lấy.

Thế nhưng thời gian dần trôi qua, mọi người phát hiện, phẩm chất của những đạo sơn này có chênh lệch, đạo sơn ẩn chứa đại đạo chi nguyên càng nhiều, thì phẩm chất càng tốt hơn.

Một khi bản thân khai thác phải đạo sơn thấp kém, chẳng phải sẽ lãng phí thời gian sao?

Hơn nữa, đồ tốt sẽ còn bị người khác cướp đi?

Nghĩ tới đây, suy nghĩ của mọi người bắt đầu thay đổi.

"Toà đạo sơn kia của ngươi, đổi với ta có được không?"

"Lăn, tìm người khác đổi đi."

"Không nể mặt mũi như thế, ngươi biết ta là ai không?"

"Người nào, ta cần biết ngươi là ai sao?"

"Muốn chết!"

Vì chiếm cứ đạo sơn tốt hơn, mọi người cũng không duy trì hòa khí ngoài mặt nữa, ào ào ra tay đánh nhau, bạo phát một trận đại hỗn chiến.

"Hừ, một đám ngu xuẩn." Tổ Long Thừa Đào hừ lạnh một tiếng.

Chỉ thấy hai mắt hắn có một tia kim quang chợt lóe lên, bên trong mắt rồng có phù văn huyền diệu lưu chuyển, bắt đầu liếc nhìn từng tòa đạo sơn ở chỗ này.

"So với đại đạo chi nguyên, thứ quý báu nhất bên trong Linh giới này chính là Đại Đạo Chi Tâm, nó nhất định phải được giấu ở bên trong một tòa đạo sơn nào đó! Mà long nhãn của ta, có thể hiểu rõ vạn vật trong trời đất, có thể giúp ta tìm ra nó!"

Ngoại trừ Tổ Long Thừa Đào ra.

Những yêu nghiệt có lai lịch bất phàm còn lại cũng ào ào có hành động.

Đối bọn họ mà nói, tuy rằng đại đạo chi nguyên cũng có thể giúp cho bọn hắn đột phá cảnh giới Đại Đạo, thế nhưng làm sao so sánh được với Đại Đạo Chi Tâm có thể khiến người ta thăng hoa đến cực hạn?

"Đại Đạo Chi Tâm này, ta chắc chắn phải có được." Thiên Thần Tàng âm thầm nghĩ tới.

Hắn cũng đang dùng bí pháp để tìm kiếm Đại Đạo Chi Tâm, trong khi những người khác, còn đang vì khai thác một tòa đạo sơn có phẩm chất tốt hơn mà đánh nhau túi bụi.

Trong đám người.

Có một nam một nữ, bọn họ đang tận lực trốn tránh những tu sĩ khác.

Nếu như có tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ ở chỗ này, nhất định có thể nhận ra hai người này, chính là hai vị Nhân Hoàng, Oa Hoàng và Phục Hi thời đại Tiên Cổ.

"Huynh trưởng, chúng ta khai thác toà đạo sơn này đi."

Oa Hoàng đi vào một tòa đạo sơn ở trước mặt.

So với những đạo sơn còn lại, phẩm chất của đạo sơn này nhìn qua phải kém hơn rất nhiều.

Cho nên cũng không có bao nhiêu người đến tranh đoạt đạo sơn này.

Đây cũng là nguyên nhân mà Oa Hoàng lại lựa chọn nó, làm như vậy, có thể tránh được một số tranh đấu không cần thiết, tu vi của nàng và huynh trưởng Phục Hi, ở bên trong Hồng Mông đại thế giới này cũng không được tính là cao, cũng không có chỗ dựa dẫm, nên hành sự phải cẩn cẩn thận một chút.

Ngoài ra.

Oa Hoàng cảm thấy mình và đạo sơn này, dường như có mối liên hệ nào đó.

Trong cơ thể, Hỗn Nguyên Tạo Hóa chi đạo, đang cộng hưởng với nó.

"Tất cả đều nghe theo ngươi." Phục Hi khẽ gật đầu.

Hắn lấy ra một thanh kiếm, bắt đầu phá núi, lấy Đạo Nguyên ở bên trong.

Mà từ việc không ngừng khai thác xâm nhập.

Oa Hoàng cảm thấy luồng cảm ứng khó giải thích được kia, càng ngày càng mãnh liệt.

Ông! !

Đúng lúc này, một trận dao động huyền diệu khuếch tán ra.

Chỉ thấy bên trong đạo sơn nơi hai người Oa Hoàng đang khai thác, một đạo linh khí Hồng Mông bắn ra, ánh sáng màu tím lưu chuyển, một viên thủy tinh màu sắc rực rỡ bay ra.

Thủy tinh này trong suốt sáng long lanh, trong đó còn có từng đợt dao động Tạo Hóa chi đạo khuếch tán ra, nhanh chóng hấp dẫn sự chú ý của mọi người đang có mặt ở đây.

"Đây là... Chí Bảo Hồng Mông! !"

"Bên trong toà đạo sơn không đáng chú ý kia, vậy mà cất giấu một món Chí Bảo Hồng Mông! Có lầm hay không, vận khí của hai người này tốt như vậy sao?"

Mọi người nhìn Oa Hoàng và Phục Hi, không khỏi có chút ghen ghét.

Bọn họ ở đây quyết đấu sinh tử.

Mà hai người Oa Hoàng tùy tiện khai thác một tòa đạo sơn không đáng chú ý, vậy mà thực sự đào ra một món Chí Bảo Hồng Mông, làm sao mà bọn họ có thể chịu nổi?

"Muội muội, cầm lấy bảo vật đi mau." Phục Hi liếc một chút, đã phát giác mọi người ở đây không được bình thường.

Hắn để Oa Hoàng cầm lấy chí bảo, mau chóng rời đi.

Mà Oa Hoàng cũng nghiêm túc, cất kỹ viên thủy tinh màu sắc rực rỡ, bóng người lóe lên liền muốn rời khỏi, thế nhưng lại phát hiện, Phục Hi lại không hề đi theo.

Đối phương, lại muốn ở phía sau giúp nàng cất đuôi.

"Huynh trưởng, không thể!" Oa Hoàng biến sắc.

Tu vi của Phục Hi còn không bằng nàng, làm sao có thể đối mặt với nhiều cao thủ như vậy?

"Đi mau." Phục Hi khẽ quát một tiếng.

Sau đó, hắn sải bước ra, một cái Bát Quái Đồ to lớn lấy hắn làm trung tâm mà trải dài ra, trong nháy mắt đã hoàn toàn bao phủ khắp đất trời này.

Bát Quái Đồ xuất hiện, một số tu sĩ nhanh chóng cảm giác mình bị hạn chế.

Nhất thời lại khó có thể động đậy.

"Cũng có mấy phần bản lĩnh."

Mọi người hơi ngoài ý muốn.

Lúc này, một người nam tử trên người bộc phát ra một luồng khí tức Hỗn Nguyên tuyệt luân kinh khủng, ngưng tụ thành một hư ảnh của cự thú hoàng kim trong hư không.

"Là Bỉ Cổ của Thú Nhân nhất tộc!" Có người nhận ra lai lịch của đối phương, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Bỉ Cổ, đứng hạng năm phía trên Hỗn Nguyên bảng.

Đến từ Thú Nhân nhất tộc, là thú nhân cổ xưa nhất trong Cự Thú Bỉ Mông!

"Cả hai người các ngươi, ai cũng không được rời đi!" Bỉ Cổ hừ lạnh một tiếng, hư ảnh của cự thú hoàng kim ngưng tụ ở sau lưng nện xuống một quyền, nhanh chóng đạp nát Bát Quái Đồ của Phục Hi.

Phục Hi bị quyền kình khóa chặt, tránh cũng không thể tránh!

"Huynh trưởng!" Oa Hoàng kinh hô một tiếng.

Ngay tại lúc này, ở nơi xa đột nhiên có một đạo kiếm khí bay lượn ra, một tiếng nổ lớn vang lên, xé rách hư ảnh của cự thú hoàng kim ở sau lưng Bỉ Cổ, khiến cho hắn mà bị đánh bay ra ngoài, đập vỡ mấy tòa đạo sơn.

"Ai dám làm tổn thương người của vũ trụ Bàn Cổ ta? !"

Chương 2164: Cự Thú Bỉ Mông đối đầu với pháp tướng Bàn Cổ, tìm kiếm Đại Đạo Chi Tâm

"Ai dám làm tổn thương người của vũ trụ Bàn Cổ ta!" Một giống nói lạnh lùng vang lên.

Bỉ Cổ nhìn về phía nơi giọng nói phát ra, hai mắt khẽ híp một cái: "Có thể dùng một kiếm chém nát pháp tướng Bỉ Mông của ta, thực lực cũng không kém!"

Ở nơi xa, một đạo bóng người bạch y từ từ đi tới, người tới có khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, ánh mắt như sao, trong lúc giơ tay nhấc chân tự có một luồng khí chất siêu nhiên.

Hắn chầm chậm bước tới.

Mỗi một bước đi ra, hư không lập tức nổ tung.

Đại Đạo Chi Hồ ở dưới chân, đang lăn tăn.

Khí tức bành trướng, đáng sợ hơn nhiều so với bất cứ người nào ở chỗ này.

"Đó là Sở đạo hữu!" Sau khi Oa Hoàng nhìn thấy người tới, không khỏi có chút mừng rỡ.

Ở bên trong Hồng Mông đại thế giới, người của vũ trụ Bàn Cổ gần như không có chỗ nương tựa.

Mà Sở Cuồng Nhân nhiều lần cứu vớt vũ trụ Bàn Cổ, ở trong mắt mọi người, hắn iống như một cái trụ chống trời, vì bọn họ mà chống lại cả thế giới.

"Sở? Vũ trụ Bàn Cổ? Ngươi là Sở Cuồng Nhân!" Bỉ Cổ lập tức đoán được lai lịch của đối phương.

Mà ba chữ Sở Cuồng Nhân vừa thốt ra, trong đám người cũng nhanh chóng xôn xao một mảnh.

Đứng đầu Hỗn Nguyên bảng.

Bọn họ cũng nghe tiếng đã lâu.

"Ha ha, Sở Cuồng Nhân đứng đầu bảng, để ta được nhìn thấy thực lực của ngươi một lần đi!" Bỉ Cổ cười ha ha một tiếng, chỉ thấy hắn bay lên không trung, trên người có Đại Đạo Chi Quang vàng rực phóng lên tận trời, ngưng tụ thành một cự thú vàng rực ở phía sau hắn!

Cự thú này, giống như một con cự viên, trên người được bao trùm bởi một bộ lông màu vàng óng, đứng sừng sững như bê tông cốt thép, bắp thịt giống như núi đồi nhấp nhô.

Chính là Cự Thú Bỉ Mông cổ lão của Thú Nhân nhất tộc!

Nghe nói rằng, loại cự thú này là Sáng Thế Chi Thần của vũ trụ thú nhân, uy năng ngập trời, chỉ cần một luồng khí tức liền có thể phá vỡ các hành tinh ở trong gầm trời.

"Pháp tướng sao? Vậy thì thử cái này một chút!" Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng.

Đưa tay lên, sức mạnh Hỗn Nguyên cuồn cuộn gào thét xông ra, Hỗn Độn chi khí vô biên lưu chuyển, một hư ảnh cổ lão thần chỉ từ từ đi ra.

Khí tức lưu chuyển, các hành tinh bị phá nát!

Pháp tướng này, chính là Bàn Cổ, Sáng Thế Chi Thần của vũ trụ Bàn Cổ!

"Vậy liền nhìn xem, pháp tướng của ngươi và ta, cái nào thì mạnh hơn đi!" Sau khi Bỉ Cổ cảm nhận được sức mạnh của pháp tướng Bàn Cổ, không khỏi vô cùng thèm thuôngd.

Đánh ra một quyền.

Ầm! !

Quyền phong ngập trời, bao phủ tứ phương.

Ánh mắt của pháp tướng Bàn Cổ ngưng trọng, không lùi không tránh, cũng đánh ra một quyền.

Quyền đầu của hai bên va chạm vào nhau, tựa như là hai ngôi sao lớn va chạm, bộc phát ra lực trùng kích vô cùng cường đại.

Đạo hồ ở xung quanh, kịch liệt rung chuyển, bọt nước vẩy ra.

Ngay sau đó.

Mọi người chỉ thấy Bỉ Cổ thao túng Cự Thú Bỉ Mông, đúng là bị một quyền này đánh cho thất tha thất thểu, lùi về phía sau, trực tiếp rơi vào thế hạ phong.

"Sức mạnh thật cường hãn!" Sắc mặt của Bỉ Cổ biến hóa.

Sau đó, hắn sùng toàn lực thúc giục sức mạnh của pháp tướng: "Cự Thú Toái Thiên!"

Chỉ thấy trên nắm tay của pháp tướng Cự Thú Bỉ Mông đột nhiên chiếu ra vạn đạo tiên huy sáng chói, sức mạnh khổng lồ kia, trực tiếp bao phủ vùng thế giới này.

Tất cả mọi người cảm nhận được một luồng áp lực vô biên.

Mà Sở Cuồng Nhân, là mục tiêu bị quyền uy trực tiếp nhắm tới, lại không thèm để ý chút nào, pháp tướng Bàn Cổ ở sau lưng bạo phát ra một luồng sức mạnh càng thêm cuồng bạo.

Vô số đạo tắc ngưng tụ ở trong lòng bàn tay của pháp tướng.

Hóa thành một thanh thần phủ khổng lồ.

Bên trong Lưỡi búa, lấy sức mạnh đại đạo làm chủ.

"Rất thú vị."

Bỉ Cổ lại đánh ra một quyền lần nữa.

Tiên huy ở trong tay của Cự Thú Bỉ Mông bạo phát đến cực hạn, một đạo quang lưu bàng bạc bao phủ ra, bất cứ nơi nào nó đi đến, đạo hồ lăn lộn không thôi.

"Một búa, khai thiên!" Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát lên.

Khai Thiên Thần Phủ trong tay Pháp tướng Bàn Cổ chém xuống, hư không bốn phía liên tục bị phá nát, dường như đạo hồ cũng muốn bị chém thành hai khúc.

Ầm! !

Sức mạnh khổng lồ trực tiếp xé tan quyền quang mà Bỉ Cổ đánh tới thành hai nửa.

Mà sức mạnh của một kích này còn chưa hoàn toàn biến mất.

Ánh búa xẹt qua hư không.

Rơi vào trên người pháp tướng Cự Thú Bỉ Mông, sau khi bộc phát ra một tiếng nổ vang trời, thân thể to lớn của pháp tướng, hóa thành vô số ánh sáng rồi tiêu tán.

Mà Bỉ Cổ cũng trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân đối diện đứng lơ lửng trên không, tiên huy lưu chuyển, trong mắt mang theo rung động: "Đứng đầu Hỗn Nguyên bảng, quả thật là không hề tầm thường!"

"Các ngươi, còn ai dám xuất thủ?" Ánh mắt Sở Cuồng Nhân như điện, đảo qua mọi người tại đây.

Những người đối diện với ánh mắt của hắn, đều cảm nhận được một luồng áp lực thật lớn.

Đúng là nhịn không được mà lùi lại mấy bước.

"Một cao thủ như Bỉ Cổ mà cũng không qua được hai chiêu ở trước mặt hắn, thực lực của hắn quá mức cường đại, căn bản không phải là đối thủ."

"Hồng Mông Chí Bảo kia tuy tốt, nhưng bảo toàn mạng sống vẫn quan trọng hơn."

Mọi người lắc đầu.

Bị thực lực của Sở Cuồng Nhân chấn nhiếp, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mà sau khi Thiên Thần Tàng, Tổ Long Thừa Đào nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lóe lên, máu tươi trong cơ thể sôi trào, ánh mắt lộ ra chiến ý ngang nhiên.

"Đứng đầu Hỗn Nguyên bảng!"

"Thật muốn thử phân cao thấp với hắn một lần!"

"Chỉ có điều, vẫn là đi tìm kiếm Đại Đạo Chi Tâm quan trọng hơn."

Thiên Thần Tàng và những người khác phải kiềm chế xúc động muốn giao thủ với Sở Cuồng Nhân xuống.

Tuy rằng bọn họ đều muốn đoạt được vị trí đứng đầu Hỗn Nguyên bảng, nhưng bây giờ chuyện quan trọng nhất, vẫn là đi tìm kiếm Đại Đạo Chi Tâm.

Chưa hoàn thành việc này, mà phát sinh xung đột với Sở Cuồng Nhân, thì đúng là không khôn ngoan.

Sở Cuồng Nhân liếc nhìn mọi người một chút, như có điều suy nghĩ.

Lúc này, Oa Hoàng và cả Phục Hi đi đến trước mặt hắn, chắp tay nói cảm tạ.

"Đa tạ Sở đạo hữu xuất thủ tương trợ."

"Không sao, chúng ta đều là tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ, nên hỗ trợ lẫn nhau, huống chi, ta cũng là một trong những Nhân Hoàng." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Ba người bọn họ, đều từng là Nhân Hoàng của Nhân tộc ở vũ trụ Bàn Cổ.

Chỉ riêng điểm này, Sở Cuồng Nhân liền không có khả năng khoanh tay đứng nhìn.

"Bên trong chí bảo này ẩn giấu Tạo Hóa chi đạo, nếu Oa Hoàng có thể sử dụng thì sẽ tăng thêm sức mạnh, chúc mừng." Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua thủy tinh màu sắc rực rỡ trong tay Oa Hoàng, cười nói.

Oa Hoàng cũng nhận thấy được sức mạnh ẩn chứa bên trong viên thủy tinh màu sắc rực rỡ này.

Nàng chủ tu Tạo Hóa chi đạo.

Viên thủy tinh màu sắc rực rỡ này cũng ẩn chứa Tạo Hóa chi đạo.

Đích thật là nếu nàng luyện hoá, thì sẽ tăng thêm sức mạnh.

Đây cũng là nguyên nhân nàng và viên thủy tinh màu sắc rực rỡ này phát sinh cộng hưởng, trừ chuyện đó ra, Oa Hoàng cảm thấy bên trong viên thủy tinh này, giống như có một bí mật khác.

Nhưng hiện tại nàng vẫn chưa luyện hóa vật này, còn không rõ ràng lắm.

"Sở đạo hữu, không bằng vật này giao cho ngươi đi, nếu ngươi có thể luyện hóa vật này, thì khi tranh đoạt Đại Đạo Chi Tâm, cũng có thể tăng thêm mấy phần tự tin." Oa Hoàng trầm ngâm một hồi mới nói ra.

Hiện tại Sở Cuồng Nhân là cột chống trời của vũ trụ Bàn Cổ, nếu như hắn mạnh hơn, thì quyền lên tiếng của vũ trụ Bàn Cổ ở Hồng Mông đại thế giới sẽ càng nặng hơn.

Cho nên, nàng mới muốn giúp Sở Cuồng Nhân tranh đoạt được Đại Đạo Chi Tâm.

Nàng tin tưởng rằng, Sở Cuồng Nhân cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này.

"Ha ha, bảo vật này vó duyên với Oa Hoàng, ta sẽ không làm ra chuyện tranh đoạt với mỹ nhân, còn về phần Đại Đạo Chi Tâm kia, Oa Hoàng yên tâm, ta tự có niềm tin." Sở Cuồng Nhân cười nói.

"Ha ha, Oa Hoàng, tin tưởng Sở đạo hữu đi." Lúc này, một giọng nói từ từ truyền đến.

Chỉ thấy một vị nam tử khí vũ hiên ngang đi tới, chính là Thông Thiên.

Sở Cuồng Nhân cảm ứng được Oa Hoàng, Phục Hi gặp nguy hiểm, cho nên mới tăng tốc cước bộ chạy tới nơi này, tốc độ của Thông Thiên chậm hơn hắn, nên đến chậm một bước.

"Thông Thiên đạo hữu." Nhìn thấy người quen, hai người Oa Hoàng, Phục Hi có chút cao hứng.

"Hiện tại cũng không phải là thời điểm để ôn chuyện, giúp Sở đạo hữu tìm được Đại Đạo Chi Tâm kia trước rồi nói sau." Thông Thiên nghiêm túc nói.

Hắn và Oa Hoàng đều có ý nghĩ giống nhau.

Đều cho rằng Sở Cuồng Nhân là trụ cột của vũ trụ Bàn Cổ, càng mạnh càng tốt.

Phục Hi, Oa Hoàng gật gật đầu, bắt đầu tìm Đại Đạo Chi Tâm.

Nhưng mà tìm mấy ngày rồi, lại không thu hoạch được gì cả.

"Chẳng lẽ nói, lần này Đại Đạo Linh Giới mở ra, lại không sinh ra Đại Đạo Chi Tâm sao?" Thông Thiên cau mày nghĩ đến.

Sở Cuồng Nhân nhìn Đại Đạo Chi Hồ, như có điều suy nghĩ.

Chương 2165: Lấy máu định vị, Đại Đạo Chi Tâm, tự gánh lấy hậu quả

"Chẳng lẽ lần này Đại Đạo Linh Giới không sinh ra Đại Đạo Chi Tâm sao?"

Không chỉ có Thông Thiên.

Mấy người Thiên Thần Tàng, Tổ Long Thừa Đào cũng hơi nghi hoặc một chút.

Bọn họ đã tìm kiếm rất lâu, đều không tìm được Đại Đạo Chi Tâm, nhìn thấy từng tòa Đạo Sơn kia, tâm tình của bọn họ có chút nôn nóng.

Hay là nói, đã bị người khác nhanh chân đến trước rồi?

"Không được, Đại Đạo Chi Tâm nhất định phải là của ta!"

Tổ Long Thừa Đào nhìn thấy từng tòa Đạo Sơn kia, đánh ra một chưởng, đánh nổ một tòa Đạo Sơn, từng viên Đại Đạo chi nguyên, bắn tung tóe khắp nơi.

"Đại Đạo Chi Tâm nhất định được cất giấu bên trong một tòa Đạo Sơn nào đó, đạo sơn này có chất liệu đặc biệt, long nhãn của ta khó có thể nhìn thấu, vậy liền bổ từng tòa ra vậy!"

Hắn dùng cách thức thô bạo nhất để tìm kiếm Đại Đạo Chi Tâm.

Không chỉ có hắn.

Những người còn lại thấy thế, cũng bắt chước theo, ào ào bắt đầu phá núi.

"Ta tìm được rồi!"

Đột nhiên, có người kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy bên trong một tòa Đạo Sơn bị nứt toạt ra, có một đạo ánh sáng màu tử kim thoát ra, một viên quang cầu khác biệt với những Đại Đạo chi nguyên khác xuất hiện.

Người kia lấy quả cầu ánh sáng kia ra, vô cùng hưng phấn.

Bọn người Tổ Long Thừa Đào thấy thế, nhanh chóng chạy tới.

"Để xuống cho ta!"

"Đó là của ta!"

Mấy người Tổ Long Thừa Đào xuất thủ.

Sức mạnh Hỗn Nguyên bá đạo từ bốn phương tám hướng đánh ra, tu sĩ tay nâng quả cầu tử kim quang kia còn chưa kịp phản ứng liền trực tiếp bị đánh chết.

Mà quang cầu trong tay hắn, cũng bị phá nát.

Mảnh vỡ tử kim sắc tản mát trên Đại Đạo Chi Hồ, tóe lên dấy lên từng vòng từng vòng gợn sóng.

"Đây không phải là Đại Đạo Chi Tâm, chỉ là một viên Đại Đạo chi nguyên có chất lượng tương đối tốt mà thôi." Tổ Long Thừa Đào thấy thế, có chút thất vọng lắc đầu.

Sau đó, mọi người tiếp tục tìm kiếm.

"Chậc, thật sự là quá bá đạo." Nhìn thấy bọn người Tổ Long Thừa Đào không thèm để ý chút nào liền nghiền sát tu sĩ khác, Thông Thiên không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Nghe nói, Tổ Long Thừa Đào này xuất thân từ Hồng Mông Long tộc nhất mạch."

Oa Hoàng nói ra.

Long tộc phân bố ở khắp nơi trong vũ trụ.

Nhưng lại có cùng một khởi nguyên, đó chính là Hồng Mông Long tộc được sinh ra ở Hồng Mông đại thế giới, Long tộc này, cho dù là thực lực, hay thiên phú, so với Long tộc ở những vũ trụ còn lại đều cường đại hơn rất nhiều.

Chỉ vào thời điểm Hồng Mông đại thế giới khởi động lại, bọn họ mới có thể di chuyển đến một trong những vũ trụ khác, cũng chính là vũ trụ Long Vương.

Không chỉ có Long tộc làm như thế, một số chủng tộc cường đại còn lại được sinh đại ở Hồng Mông, cũng đều không khác nhau là mấy.

"Còn có Thiên Thần Tàng kia, hắn ở Thiên Thần nhất tộc, cũng là chủng tộc được sinh ra ở Hồng Mông, đứng phía sau Sở đạo hữu ở phía trên Hỗn Nguyên bảng."

Thông Thiên nói ra, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Muốn nhìn thử xem thái độ của đối phương đối với hai người này là gì.

Nhưng Sở Cuồng Nhân nhìn thấy mấy người này đang nhìn mình, không khỏi hiếu kỳ.

"Sao các ngươi lại nhìn ta như vậy?"

"Chậc, Sở đạo hữu ngươi không hề ý Tổ Long Thừa Đào, Thiên Thần Tàng chút nào sao?" Thông Thiên có chút hoảng hốt mà hỏi.

"Vì sao phải để ý?"

Sở Cuồng Nhân hỏi lại một tiếng.

Mấy người bọn họ liền đưa mắt nhìn nhau, lập tức lắc đầu cảm khái: "Sở đạo hữu vẫn là Sở đạo hữu, hoàn toàn giống như trước đây... Không coi ai ra gì."

"Ta hoài nghi các ngươi đang mắng ta."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân giật giật một cái.

Hắn lườm Thiên Thần Tàng, Tổ Long Thừa Đào, mà hai người kia dường như cũng chú ý tới ánh mắt của hắn, cùng nhìn sang một chỗ.

Ánh mắt ba người nhìn nhau một chút.

Sở Cuồng Nhân thì không sao, chỉ là nghe mấy người Thông Thiên nhắc đến, nên mới nhìn thoáng qua, mà trong mắt hai người Thiên Thần Tàng, lại toát ra chiến ý.

"Quả nhiên, Sở Cuồng Nhân, ngươi cũng không thể chờ đợi để được đánh một trận với ta!" Thiên Thần Tàng đứng chắp tay nghĩ đến.

"Sở Cuồng Nhân, đợi đến khi ta tìm được Đại Đạo Chi Tâm, ta sẽ ban cho ngươi cơ hội thất bại một lần!"

Tổ Long Thừa Đào cười lạnh nói.

Hai người này... Muốn đánh nhau sao?

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, cảm thấy khi không lại đi để ý đến hai người kia làm gì.

Tiếp tục tìm kiếm Đại Đạo Chi Tâm.

Mà về phần phải làm sao để tìm được vật này, hắn đã có suy đoán.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, cắt một đường ở trên tay mình, trong chốc lát, máu tươi như phun ra suối, rơi vào trong Đại Đạo Chi Hồ.

"Sở đạo hữu, ngươi đang làm gì vậy?"

Thông Thiên biến sắc.

"Thông Thiên đạo hữu, còn nhớ rõ một màn chúng ta nhìn thấy ở bên ngoài Đại Đạo Chi Hồ trước khi tới nơi này sao?" Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Lúc tiến vào Đại Đạo Chi Hồ, bọn họ nhìn thấy mọi người đang tranh đoạt Đại Đạo chi nguyên.

Khi máu tươi của những người kia chảy ra liền bị một luồng sức mạnh vô danh hấp thu đến trung tâm của Đại Đạo Chi Hồ này, nhưng khi đến đây, lại không thấy tung tích.

"Ý của Sở đạo hữu là..."

Thông Thiên như có điều suy nghĩ.

"Đại Đạo Chi Tâm, được sinh ra từ sức mạnh của vạn đạo, tu sĩ tu hành Đại Đạo, huyết dịch đã sớm bị đạo xâm nhiễm, là tinh hoa của đạo."

"Ta hoài nghi thứ hấp thụ đạo huyết, chính là Đại Đạo Chi Tâm kia!"

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Máu tươi của hắn, liên tục rót vào dưới đáy Đại Đạo Chi Hồ.

Nhưng Đại Đạo Chi Hồ, vẫn chưa bị nhuộm đỏ.

Toàn bộ máu tươi, dường như bị luồng sức mạnh nào đó trong hồ cắn nuốt, Sở Cuồng Nhân dung nhập một luồng ý thức vào trong máu tươi, nhờ vào đó cảm nhận được vị trí của máu tươi.

Sau khi máu tươi tiến vào mặt hồ, liền bị một luồng sức mạnh bao phủ.

Sau đó lao đi theo một hướng khác...

"Tìm được rồi!"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên khóa chặt vào nơi nào đó trong Đại Đạo Chi Hồ, đưa tay ra, sức mạnh Hỗn Nguyên dồi dào khuếch tán ra, hóa thành một bàn tay cực kỳ lớn bắt lấy.

Đùng! !

Cự chưởng đánh vào hồ, tạo ra sóng to vạn trượng, thời điểm mọi người đang kinh ngạc, chỉ thấy bàn tay khổng lồ kia trực tiếp bắt lấy một con Giao Long huyết sắc vạn trượng ở trong Đại Đạo Chi Hồ.

Toàn thân Giao Long này phun ra nuốt vào huyết khí, tiên huy lưu chuyển, tươi sáng chói mắt.

Mọi người thấy thế, không khỏi kinh ngạc.

"Phía dưới Đại Đạo Chi Hồ, lại ẩn giấu Giao Long?"

"Vì sao ta lại chẳng phát giác được gì."

"Ta cũng giống vậy."

Mọi người vô cùng ngoài ý muốn.

Lúc này, chỉ thấy năm ngón tay của Sở Cuồng Nhân hơi hơi nắm lại ở trong hư không.

Một tiếng phịch vang lên.

Quang hoa huyết sắc bị phá nát.

Thân hình Giao Long kia bị nổ tung thành từng khúc, hóa thành một viên tinh thể hình lăng trụ toàn thân huyết hồng, bên trong lộ ra một luồng dao động Đại Đạo vô cùng huyền diệu.

Có chút cùng loại với Đại Đạo chi nguyên.

Nhưng lại cao minh huyền diệu hơn gấp nhiều lần.

Mọi người thấy thế, đồng tử không khỏi co rụt lại.

"Chẳng lẽ đây chính là Đại Đạo Chi Tâm!"

"Giao Long huyết sắc kia, chính là do Đại Đạo Chi Tâm biến thành!"

Mọi người thấy tinh thể huyết sắc kia, hô hấp trở nên dồn dập.

Thân ảnh Thiên Thần Tàng, Tổ Long Thừa Đào chợt lóe lên, nhào về phía tinh thể huyết sắc kia, đưa tay thúc giục sức mạnh Hỗn Nguyên đánh ra.

"Muốn lấy đồ của ta, các ngươi có bản lĩnh này sao?"

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng.

Sức mạnh Hỗn Nguyên bá đạo khuếch tán ra, tạo thành một cơn sóng to.

Mọi người đều bị luồng sức mạnh này bức lui.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân cầm Đại Đạo Chi Tâm trong tay, đứng chắp tay nhìn mọi người ở trước mắt, lạnh nhạt nói: "Đại Đạo Chi Tâm, ta đã lấy được, nếu trong các ngươi có người muốn xuất thủ, cũng được thôi, nhưng... Tự gánh lấy hậu quả!"

Tiếng nói vừa dứt.

Sức mạnh Hỗn Nguyên, như sóng to phun trào, kinh thiên động địa.

Cả tòa Đại Đạo Chi Hồ, rung chuyển kịch liệt.

Ánh mắt mọi người ngưng trọng, đều cảm nhận một luồng áp lực thật lớn đang nghiền ép xông đến.

"Đứng đầu Hỗn Nguyên bảng, sợ là không dễ đối phó."

"Nhưng Đại Đạo Chi Tâm, ta bắt buộc phải có được!"

"Hừ, chúng ta nhiều người như vậy, còn phải sợ một mình hắn sao?"

Thần sắc mọi người lạnh lùng, chuẩn bị động thủ bất cứ lúc nào.

Lúc này, chân trời có một đạo kiếm khí vô cùng cường đại phá không mà đến, uy thế tuyệt luân, trùng trùng điệp điệp, xé rách trường không!

Mà mục tiêu của kiếm khí, chính là Sở Cuồng Nhân! !

Chương 2166: Chênh lệch giữa đệ nhất và những người khác, trảm Độc Cô Bất Bại, Thiên Thần Tàng xuất thủ

Kiếm khí như bão, khóa chặt Sở Cuồng Nhân, nơi nó đi qua, hư không bị xé ra một lỗ hổng khổng lồ, trên Đạo Hồ, cũng bị chấn động, tạo thành một trận sóng to.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, ngưng tụ kiếm chỉ, tiện tay vạch một cái.

Ầm! !

Kiếm khí bị phá nát, tản mạn ra.

Mọi người nhìn lại nơi phát ra kiếm khí, chỉ thấy trên một tòa đạo sơn có một nam tử áo đen cầm kiếm, thân hình thẳng tắp như kiếm, kiếm khí vờn quanh người.

Một đôi con ngươi giống như chim ưng, nhìn thẳng vào Sở Cuồng Nhân.

Lộ ra một luồng sát ý lạnh lẽo.

"Là hắn, Độc Cô Bất Bại."

"Loại kiếm khí này, không hổ là Độc Cô Bất Bại đứng thứ bảy trong Hỗn Nguyên bảng."

Lúc mọi người đang kinh ngạc.

Chỉ nghe thấy giọng nói lạnh như băng của đối phương.

"Là ngươi, giết đệ đệ Độc Cô Không của ta!"

Nghe thấy điều này, mọi người có chút ngoài ý muốn.

"Sở Cuồng Nhân và đối phương có thù oán sao."

"Khó trách một kiếm vừa rồi kia lại có sát ý mạnh như vậy."

"Có trò hay để nhìn rồi."

Chỉ thấy thân ảnh Độc Cô Bất Bại lóe lên, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, thanh trường kiếm đen nhánh trong tay đang run rẩy, lộ ra sát ý lạnh lẽo.

Sở Cuồng Nhân nghiêng đầu một cái, dường như có chút nghi hoặc.

"Độc Cô Không... Là ai? Ta biết sao?"

"Ngươi đừng hòng phủ nhận, ta đã thấy qua kiếm khí trên người đệ đệ ta, khí tức kia giống ngươi y như đúc, không phải ngươi thì còn có thể là ai? !"

Lúc này, Thông Thiên đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, nói nhỏ một tiếng: "Sở đạo hữu, người lúc trước ngươi giết chết để cứu ta chính là Độc Cô Không."

Nghe thấy điều này, Sở Cuồng Nhân mới chợt nhớ ra.

"Thì ra là hắn, đúng, không sai, là do ta giết."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

"Nếu đã như vậy, vậy thì ngươi mau nộp mạng ra đây! !" Độc Cô Bất Bại nhìn thấy bộ dạng hững hờ như cũ của Sở Cuồng Nhân, giận không nhịn nổi.

Vừa ra tay, chính là sát chiêu cùng cực.

Trường kiếm trong tay di chuyển, sát ý lãnh khốc bạo phát.

"Thánh Linh Kiếm Quyết, kiếm thứ mười lắm!"

Độc Cô Bất Bại chém ra một kiếm.

Thánh Linh Kiếm Quyết, kiếm pháp chí cao của vũ trụ Kiếm chi, kiếm pháp này được chia làm tổng cộng hai mươi ba chiêu, giống như Độc Cô Không, chỉ tu hành đến Kiếm thứ mười ba.

Nhưng Độc Cô Bất Bại, đã tu hành đến kiếm thứ hai mươi mốt!

Kiếm thứ mười lăm chém ra, kiếm khí phá không, cuồn cuộn như một vòng trăng tròn.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân hời hợt nhấn một ngón tay, bịch một cái, kiếm khí hóa thành vô số ánh sáng tiêu tán, căn bản không thể gây ra thương tổn cho hắn.

Tình cảnh này, khiến cho đồng tử của mọi người co rụt lại.

Cho dù là Thiên Thần Tàng, Tổ Long Thừa Đào cũng vô cùng ngoài ý muốn.

"Một kiếm này, cho dù là ta cũng không dám nói có thể hời hợt ngăn lại như thế, đệ nhất của Hỗn Nguyên bảng, quả nhiên không thể coi thường."

Thiên Thần Tàng ngưng trọng nói, trong lòng ẩn ẩn có chút bất an.

"Ngươi muốn giết ta báo thù, mà các ngươi thì muốn đoạt Đại Đạo Chi Tâm trong tay của ta, không bằng như này, cùng nhau lên đi." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Một câu liền muốn khiêu chiến với tất cả mọi người ở đây.

"Cái gì, không ngờ hắn lại càn rỡ như thế? !"

"Hắn biết mình đang nói cái gì không?"

Sắc mặt mọi người trầm xuống, hết sức bất mãn đối với sự càn rỡ của Sở Cuồng Nhân.

Tổ Long Thừa Đào cười lạnh nói: "Danh xưng đệ nhất của Hỗn Nguyên bảng, xem ra điều này đã khiến cho ngươi đắc ý đến múc không xem ai ra gì, đã như vậy, vậy thì để ta phá vỡ vọng tưởng của ngươi, dạy ngươi cách làm người thật tốt!"

Trên người hắn có một luồng long uy bá đạo bao phủ ra.

Đùng một phát, hư không bốn phía liền nổ tung.

"Long Vương Trảo!"

Một trảo chém ra, sức mạnh Hỗn Nguyên kim sắc hóa thành một cự trảo kim sắc vàng óng ánh, phía trên có các loại phù văn huyền diệu lưu chuyển, sinh động như thật.

Mà ngay tại thời điểm Tổ Long Thừa Đào công kích.

Độc Cô Bất Bại cũng không nhàn rỗi, phán đoán dựa trên một kiếm vừa rồi, thực lực của Sở Cuồng Nhân hơn hẳn hắn, đơn phương độc đấu, hắn không phải là đối thủ.

Sau đó, hắn lại xuất kiếm lần nữa.

"Thánh Linh Kiếm Pháp, kiếm thứ mười chín!"

Đùng! !

Kiếm khí trùng trùng điệp điệp ngưng tụ thành một thanh kiếm ảnh kinh thiên vạn trượng.

Một kiếm chém xuống, xé ra một đạo vết rách đen nhánh!

Ngoại trừ hai người Tổ Long Thừa Đào, Độc Cô Bất Bại ra, những tu sĩ còn lại vì tranh đoạt Đại Đạo Chi Tâm, cũng đặt mục tiêu ở trên người Sở Cuồng Nhân.

Trong chốc lát, ào ào xuất thủ.

Các loại tiên pháp thần thông, như cuồng phong, mưa to, đổ xuống!

Dưới sự dẫn dầu của kiếm ảnh, Long Vương Trảo, hóa thành một mảnh năng lượng hoa mỹ như đại dương, điên cuồng đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Uy lực này khiến cho đồng tử của ba người Thông Thiên, Oa Hoàng, Phục Hi co rụt lại.

Sức mạnh như vậy, cho dù là Đại Đạo Chí Thánh cũng đủ bị treo lên đánh.

“Ha, nhìn giống như đốt pháo hoa thật."

Nhìn năng lượng hoa mỹ cuồn cuộn trước mắt kia, Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Ngưng tụ kiếm chỉ.

Một đạo kiếm khí lấp lóe trên đầu ngón tay.

Một luồng vận vị huyền diệu từ trong đó khuếch tán ra, ngay tại thời khắc này, không gian bốn phía như xuất hiện sự hỗn loạn, thậm chí là có xu hướng sụp đổ.

Ông!

Hư không dường như đang kinh hãi.

Một kiếm vạch ra.

Nơi kiếm khí đi qua, hư không trực tiếp trở nên vặn vẹo, bị phá nát, trở thành một đạo vết rách đen nhánh to lớn, mảnh thiên địa này, giống như bị cắt thành hai nửa.

Mà vết rách đen nhánh lan ra, mỗi loại tiên pháp thần thông đều bị cắn nuốt.

Một số tu sĩ không kịp phản ứng, bị kiếm khí hư không này cắn nuốt, đang vặn vẹo trong không gian, bị phân giải thành vô số phân tử.

"Cái gì vậy! !"

"Đây là kiếm khí gì thế? !"

Mọi người vô cùng kinh ngạc, ào ào nhanh chóng lùi lại.

Cuối cùng, chỉ có Tổ Long Thừa Đào, Độc Cô Bất Bại và số ít cao thủ đứng ở ba mươi vị trí đầu trong Hỗn Nguyên bảng còn sống tiếp được, những người còn lại đều đã ngã xuống!

Mọi người nhìn vết rách hư không đen như mực kia, vô cùng hoảng sợ.

Độc Cô Bất Bại nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Trước đó đối mặt với Sở Cuồng Nhân, hắn cảm thấy thực lực mình cho dù không bằng đối phương, nhưng cũng sẽ không chênh lệch quá xa, đều là mười vị trí đầu trên Hỗn Nguyên bảng.

Nhưng bây giờ, hắn phát hiện ra bọn họ đều đã sai.

Đã vô cùng sai.

Tuy đều là mười vị trí đầu trên Hỗn Nguyên bảng, nhưng đệ nhất như đối phương này, cùng với những người như bọn họ đây, có sự khác biệt một trời một vực! !

"Thực lực của các ngươi, khiến ta thật thất vọng, mười vị trí đầu của Hỗn Nguyên bảng, trừ ta ra, rõ ràng đều là loại này." Sở Cuồng Nhân lắc đầu.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Thân ảnh của hắn biến mất không thấy đâu nữa.

Khi hắn xuất hiện lại lần nữa, thì đã ở ngay trước mặt Độc Cô Bất Bại.

Sắc mặt đối phương lộ ra vẻ hoảng sợ.

Sau đó nổi giận gầm lên một tiếng, trường kiếm đen nhánh trong tay chém ra.

"Kiếm thứ hai mươi mốt! !"

Kiếm quang cùng cực, chiếu sáng thiên địa.

Nhưng Sở Cuồng Nhân chỉ hời hợt đánh ra một quyền.

Một luồng quyền phong cuồn cuộn, xé trời nứt đất.

Đùng một tiếng.

Kiếm quang bị quyền phong tuỳ tiện phá nát.

Thân thể Độc Cô Bất Bại ở dưới một quyền này, phịch một tiếng, nổ tung ngay tại chỗ, Đại Đạo trong cơ thể lập tức bị phá nát thành hư vô.

Độc Cô Bất Bại, danh xưng bất bại.

Nhưng ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, ngay cả một chiêu cũng không thể ngăn cản được.

"Tên kế tiếp."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân quét qua, khóa chặt một người.

Ngưng tụ kiếm chỉ, tùy ý quét qua, kiếm khí bắn ra, người kia ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, hóa thành một đoàn sương máu ngay tại chỗ.

"Hỗn trướng! ! Thú Vương gào thét! !"

Bỉ Cổ nổi giận gầm lên một tiếng, thân ảnh nhanh chóng bành trướng, hóa thành một con Cự Thú Bỉ Mông to lớn, gầm lên giận dữ, sóng âm cuồn cuộn trùng kích thiên địa.

"Ồn ào quá."

Sở Cuồng Nhân đập ra một quyền.

Sóng âm bị phá nát.

Cự Thú Bỉ Mông bị đánh trúng ở ngực, bên ngoài cơ thể hiện ra từng đạo từng đạo phù văn vàng rực, dường như đang ngăn cản quyền kình của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lực phản chấn to lớn, vẫn khiến cho ngực của đối phương lõm xuống như cũ, một lượng lớn máu tươi phun ra tung toé.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi chớ có cuồng vọng! !"

Một tiếng gầm giận dữ, một đạo quang trụ tiên huy ẩn chứa một lượng lớn đạo tắc màu trắng lao về phía Sở Cuồng Nhân, trực tiếp xuyên thủng hư không.

Đó là, Thiên Thần Chi Quang!

Người xuất thủ chính là người gần với Sở Cuồng Nhân nhất trong Hỗn Nguyên bảng, Thiên Thần Tàng.

Chương 2167: Chém giết Tổ Long Thừa Đào, mười vị trí đầu trên Đại Đạo bảng, ngũ trảo biến thành tứ trảo

Thiên Thần Tàng xuất thủ, một đạo tiên huy hóa thành quang trụ đánh ra.

Trực tiếp xuyên thủng hư không.

Sức mạnh của một kích này, đã có thể so với Đại Đạo Chí Thánh tầm thường.

Nhưng với cảnh giới Hỗn Nguyên, có thể phát huy ra loại chiến lực này, bên trong chư thiên vũ trụ không có được mấy người, nếu không phải vì Sở Cuồng Nhân, hắn nhất định có thể đứng ở hàng đệ nhất của Hỗn Nguyên bảng.

Thậm chí tương lai được phong vương, cũng không phải nói đùa.

Đây cũng là nguyên nhân khiến hắn vô cùng oán hận Sở Cuồng Nhân.

Hắn thấy, là do Sở Cuồng Nhân đã cướp đi vị trí thứ nhất của mình!

"Há, tên này cũng không kém."

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy đạo Thiên Thần Chi Quang đang bắn tới, hơi ngoài ý muốn, không nghĩ tới bên trong cảnh giới Hỗn Nguyên này, còn có thiên kiêu dị số như thế.

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ rồi điểm ra.

Ầm!

Thiên Thần Chi Quang, lập tức bị phá!

Điều này khiến cho tâm tình của Thiên Thần Tàng càng thêm ngưng trọng.

Một kích vừa rồi kia, hắn cũng không hề nương tay, nhưng cho dù là một kích toàn lực do chính mình phát ra, thì vẫn bị Sở Cuồng Nhân tuỳ tiện phá tan như cũ.

Thực lực của đối phương, còn cường đại hơn tưởng tượng của bản thân.

"Thiên Thần chi thương!"

Thiên Thần Tàng đưa tay ra, vô số ánh sáng ở trong lòng bàn tay hắn lan tỏa ra.

Hóa thành một cây trường thương trắng bạc.

Trên thân thương, phù văn vờn quanh, lộ ra một luồng uy áp bá đạo.

"Há, Chí Bảo Hồng Mông."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua trường thương trong tay đối phương, đó là một món Chí Bảo Hồng Mông, sẵn sàng lấy loại bảo vật này ra để Thiên Thần Tàng phòng thân.

Xem ra, Thiên Thần Tàng rất được Thiên Thần nhất tộc coi trọng.

Nếu như giết chết tên này, Thiên Thần nhất tộc, chắc chắn sẽ rất đau lòng.

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm nghĩ đến.

Vút!

Lúc này, Thiên Thần Tàng đã lao về phía Sở Cuồng Nhân.

"Thiên Thần áp đỉnh!"

Một thương vung ra, giống như một mảnh tinh hệ che lấp trời đất nghiền ép xuống!

Sở Cuồng Nhân đánh ra một quyền.

Một con Cự Long huyết sắc phóng lên tận trời.

Chính là sát chiêu cùng cực bên trong Huyết Khí Thần Cương, Thăng Long! !

Đùng!

Hư không nổ tung.

Cự Long huyết sắc đánh thẳng vào mũi thương.

Thần uy bá đạo trùng kích trong nháy mắt, hư không bốn phía xuất hiện từng đạo từng đạo vết rách như mạng nhện, toàn bộ Đại Đạo Chi Hồ không ngừng lên xuống như thủy triều.

"Tổ Long Quyết, chấn ở trong gầm trời!"

Lúc này.

Tổ Long Thừa Đào cũng xuất thủ theo.

Đưa tay ra, long khí bá đạo từ bốn phương tám hướng khuếch tán ra, cuối cùng hóa thành một con Cự Long màu vàng óng, gào rú lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Phía trước có Thiên Thần Tàng sử dụng Chí Bảo Hồng Mông.

Sau có Tổ Long Thừa Đào, thúc giục cực chiêu cường đại của Tổ Long nhất mạch.

Sở Cuồng Nhân nhanh chóng lâm vào thế tả hữu giáp công.

Chỉ thấy hắn một tay ngăn công kích của Thiên Thần Tàng lại, một tay khác hời hợt đánh về phía long ảnh kim sắc đang đánh đến.

Dưới nguồn năng lượng to lớn trùng kích.

Từng tòa đạo sơn nổ tung.

Bên trong tiên huy vô tận, có hai thân ảnh trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, nhìn kỹ, đó chính là Tổ Long Thừa Đào và Thiên Thần Tàng.

Hai người này, bị năng lượng trùng kích cường đại hất bay ra ngoài.

Bọn họ nhìn qua trung tâm của nguồn năng lượng.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh màu trắng, nhanh nhẹn chiếu rọi khắp nơi.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

Áo trắng như tuyết, tóc đen bay múa, càng tăng thêm mấy phần cuồng ngạo.

Hắn, dưới sự giáp công của hai người, lông tóc lại chẳng hề bị tổn hao gì!

"Sao lại thế..."

Sau khi Tổ Long Thừa Đào thấy cảnh này, không khỏi có chút kinh hãi.

Hai người xuất thủ toàn lực, lại không thể gây ra thương tổn cho Sở Cuồng Nhân.

Loại thực lực này, thật sự là cảnh giới Hỗn Nguyên giống như bọn họ sao?

"Tuy không kém, nhưng, cũng chỉ có như thế mà thôi."

Sở Cuồng Nhân nhìn Tổ Long Thừa Đào, Thiên Thần Tàng từ tốn nói.

Hắn ngay cả kiếm cũng không hề rút ra.

Chỉ nhẹ nhàng nâng tay, một đạo kiếm khí ngưng tụ ở trên đầu ngón tay, hư không bốn phía lại bị bóp méo lần nữa, hư không thiên trảm, lại được thi triển lần nữa.

Kiếm khí phá không mà ra, thiên địa tuỳ tiện bị xé rách.

Vết rách đen nhánh to lớn, bao phủ Thiên Thần Tàng, Tổ Long Thừa Đào.

Trong chớp nhoáng, hai người tê cả da đầu, toàn thân run rẩy.

"Không!"

Tổ Long Thừa Đào nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể nhanh chóng bành trướng, đột nhiên hóa thành một con Cự Long kim sắc, giương nanh múa vuốt ở bên trong vết rách đen nhánh.

Long uy bá đạo không ngừng khuếch tán, long tức đánh thẳng vào bốn phương tám hướng.

Tổ Long Thừa Đào muốn xông ra khỏi kiếm khí này.

Nhưng bất đắc dĩ, sức mạnh của một kiếm này quá mức cường đại, ở bên trong kiếm khí hư không này, thân thể của hắn bị sức mạnh hư không kinh khủng bao phủ.

Bắt đầu vặn vẹo, vỡ tan...

Vô số vảy rồng mang theo máu tươi bắn ra ngoài.

Xương rồng bị nổ, vảy rồng bị phá nát, thân rồng có đạo đạo sương máu bắn ra.

Cuối cùng, Đại Đạo trong cơ thể Tổ Long Thừa Đào ở trước mặt luồng hư không kiếm khí cường đại, cũng dần dần tan rã, cuối cùng ngã xuống...

"Không! !"

Từ nơi xa, truyền đến tiếng gầm rên giận dữ, long uy càng kinh khủng hơn khuếch tán đến, chỉ thấy một con Cự Long vàng rực bay lên không trung, mắt rồng trợn trừng, nhìn chòng chọc vào Sở Cuồng Nhân, lộ ra sát ý băng lãnh, vô cùng mãnh liệt!

Vút!

Lại có một đạo Thiên Thần Chi Quang bắn ra, rơi ở phía trên kiếm khí mà Sở Cuồng Nhân chém ra, đánh tan kiếm khí, cứu Thiên Thần Tàng ra ngoài.

Nhưng mà, tình huống hiện tại của Thiên Thần Tàng, cũng không quá tốt.

Cả người toàn là máu, vô cùng bừa bộn.

Tay phải cũng biến mất không thấy đâu nữa, bị kiếm khí cắn nuốt thành hư vô.

Trong không trung, một cây trường thương bay lơ lửng.

Chính là Thiên Thần chi thương.

Sở Cuồng Nhân đưa tay nắm lấy, đây là một món Chí Bảo Hồng Mông, lần này có thể đạt được một món chiến lợi phẩm như vậy, cũng coi như không lỗ.

Sau đó, hắn nhìn về phía hư không, chỉ thấy một nam tử toàn thân được bao phủ bởi tiên huy chậm rãitừ từ đi tới, quanh người có Thiên Thần Chi Quang lưu chuyển, mạnh mẽ tuyệt luân.

Sau khi đối phương nhìn thoáng qua thảm trạng của Thiên Thần Tàng, thần sắc vô cùng băng lãnh.

"Là Tổ Long Phong! Còn có Thiên Thần Việt!"

Có người nhận ra người vừa đến, không khỏi kinh ngạc.

"Hai vị này, đều là mười nhân vật đứng đầu trên Đại Đạo bảng!"

"Mười vị trí đầu trên Đại Đạo bảng sao? Mười vị trí đầu của Hỗn Nguyên bảng, thì có sánh vai với chiến lực của Đại Đạo, vậy thực lực ở mười vị trí đầu trên Đại Đạo bảng, phải cường đại đến mức nào?"

"Trên Đại Đạo bảng chỉ sắp xếp tu sĩ phía dưới Đại Đạo Chí Tôn, nhưng có thể được xứng danh ở mười vị trí đầu, thì tính ra tu vi của bọn họ mặc dù không đến Chí Tôn, nhưng cũng có thể sánh ngang với Chí Tôn tầm thường, thực lực của bọn họ, chỉ sợ thâm sâu khó lường."

Mọi người bàn luận ầm ĩ.

Mà có ít người nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt đã bắt đầu có chút hả hê.

"Dù cho Sở Cuồng Nhân là người đứng đầu Hỗn Nguyên bảng, nhưng dù sao hai người này cũng là tồn tại ở mười vị trí đầu trên Đại Đạo bảng, chỉ sợ là hắn sẽ cửu tử nhất sinh."

"Cái gì mà cửu tử nhất sinh, ta thấy là thập tử vô sinh mới đúng."

"Cuối cùng cũng chỉ là dưới Đại Đạo..."

Mà Cự Long vàng rực kia, cũng chính là Tổ Long Phong, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, không nói hai lời, long trảo trực tiếp chém ra, uy áp kinh khủng khóa chặt hắn.

"Chết đi!"

Một tiếng rồng gầm quanh quẩn.

Uy thế của một kích này vô cùng bá đạo.

So với Tổ Long Thừa Đào thi triển toàn lực còn muốn cường đại hơn gấp mấy lần.

"Sức mạnh của một kích này, không sai biệt lắm, có thể sánh ngang với Chí Tôn."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Một kích này, so với nam tử hắc dực mà hắn từng gặp, Thủy Thiên Lưu và mấy vị tồn tại tu vi tiếp cận Đại Đạo Chí Tôn, còn phải cường đại hơn.

Mười vị trí đầu trên Đại Đạo bảng, thực lực quả nhiên có thể sánh vai với Chí Tôn.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy một trảo đang đánh tới, không lùi không tránh, Côn Ngô bên hông ra khỏi vỏ, một đạo kiếm quang chướng mắt chói lóa, bỗng nhiên chiếu ra!

Kiếm quang và long trảo va chạm.

Chỉ thấy lượng lớn long huyết bắn ra ngoài.

Một trong năm móng vuốt của Tổ Long Phong, bị một đạo kiếm quang này chặt đứt, long chỉ giống như một ngọn núi rơi vào bên trong Đại Đạo Chi Hồ.

Một lượng lớn long huyết nhuộm đỏ Đại Đạo Chi Hồ.

Một tiếng hét thảm tê tâm liệt phế vang vọng ở trong gầm trời, Tổ Long Phong nhìn thấy mình bị chém mất một móng vuốt rồng, tức giận đến mức trong lỗ mũi phun ra một lượng lớn hỏa diễm.

“Ha, Ngũ Trảo Kim Long, biến thành Tứ Trảo."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Chương 2168: Trận chiến đấu này nên kết thúc rồi, trảm Tổ Long Phong, chưởng Thiên Thần Việt

Ngũ trảo biến thành tứ trảo.

Sau khi nghe được giọng nói trào phúng của Sở Cuồng Nhân, Tổ Long Phong càng thêm bạo nộ.

"Ta muốn giết ngươi! ! Phải giết ngươi! !"

Trong cơn giận dữ, long uy điên cuồng khuếch tán ra.

Toàn bộ Đạo Hồ sôi trào.

Mà Sở Cuồng Nhân cầm Côn Ngô trong tay, lại phá lệ lộ ra một sự nhỏ bé ở trước mặt long uy đang nổi giận kia, nhưng ở đây lại không người nào dám xem thường hắn.

Bởi vì mới vừa rồi, đối phương đã dùng một kiếm chặt đứt một móng vuốt của Tổ Long Phong.

"Long Vương quyết, phần thương khung! !"

Tổ Long Phong nổi giận gầm lên một tiếng, giống như sóng âm thực chất khuếch tán.

Điên cuồng đánh thẳng lên trên thân thể của Sở Cuồng Nhân.

Chuyện này vẫn còn chưa hết.

Hắn lại đánh ra một trảo lần nữa, phía trên được bao phủ bởi một tầng Long Viêm vàng rực.

Chỉ là một đạo hỏa diễm, cũng đủ để khiến một phương hư không sụp đổ.

"Trảm thiên rút kiếm!"

Sở Cuồng Nhân vung vẩy trường kiếm trong tay, kiếm khí vô biên khuếch tán, không ngừng xé rách hư không, Chí Bảo Hồng Mông cộng thêm loại công pháp cấp bậc Hồng Mông là Trảm Thiên Bạt Kiếm thuật này, nhanh chóng khiến cho Sở Cuồng Nhân bộc phát ra chiến lực vô cùng mênh mông.

Kiếm quang và long trảo va chạm.

Một lượng lớn Long Viêm khuếch tán ra, một số tu sĩ không tránh kịp, sau khi bị Long Viêm tác động đến, thân thể liền bị đốt thành một đống tro tàn ngay tại chỗ.

"Không ổn rồi, nhanh lên, mau rời đi."

"Trận chiến như vậy, chúng ta căn bản không có cách nào vây xem."

Mọi người lớn tiếng nói, điên cuồng lùi lại.

Mà ở một bên khác, Thiên Thần Việt nhìn Sở Cuồng Nhân, để Thiên Thần Tàng rời đi trước: "Ngươi đi trước, Thiên Thần chi thương, ta sẽ cầm về cho ngươi."

Nói xong, hắn cũng gia nhập vào trận đấu.

"Dám cả gan làm thương tổn đến người của Thiên Thần nhất tộc ta, Sở Cuồng Nhân, mau chịu chết đi!"

Trong lòng bàn tay của Thiên Thần Việt ẩn chứa một tầng Thiên Thần Chi Quang, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, đánh ra một chưởng, giống như một ngôi sao lớn từ trên trời giáng xuống.

Trong đó ẩn chứa dao động Đại Đạo cuồn cuộn.

Sở Cuồng Nhân phản ứng kịp thời, cũng trở tay đánh ra một quyền.

Một thân khí huyết bá đạo, bạo phát đến mức cực hạn!

Quyền chưởng tấn công, hai bên đều bị đẩy lui.

"Cái gì?"

Thiên Thần Việt không khỏi hoảng hốt.

Hắn thấy, sau khi hứng chịu một chưởng mà bản thân đánh ra, Sở Cuồng Nhân không chết cũng phải bị trọng thương, nhưng lại không ngờ rằng, đối phương lại có thể chống đỡ được.

Thực lực này thật sự là Hỗn Nguyên sao?

"Nếu như hắn đạt đến cảnh giới Đại Đạo, thì sẽ còn đến mức nào nữa?"

Nghĩ đến điều này, sát tâm của Thiên Thần Việt đối với Sở Cuồng Nhân càng phát ra mãnh liệt.

Mà Sở Cuồng Nhân bị đẩy lui, lại cảm nhận được sau lưng có một luồng long uy vô cùng mênh mông cuốn tới, nện ở phía sau lưng mình.

Là Tổ Long Phong.

"Tổ Long Quyết, Toái Vạn Tinh!"

Sức mạnh của một kích này, rơi ở trên người của Sở Cuồng Nhân, đánh hắn bay ra ngoài, liên tục đập vỡ vài toà đạo sơn, nước trong Đại Đạo Chi Hồ dâng trào cuồn cuộn.

Mọi người càng kinh hô không thôi.

"Quả nhiên, Sở Cuồng Nhân không phải là đối thủ của hai vị trong mười vị trí đầu trên Đại Đạo bảng."

"Chậc, hắn nhất định phải thua thôi."

Ba người Thông Thiên, Phục Hi, Oa Hoàng không khỏi lộ ra vẻ mặt lo lắng.

Sở Cuồng Nhân đối với vũ trụ Bàn Cổ mà nói, rất quan trọng.

Nếu như có thể, bọn họ nguyện ý lấy mạng sống để bảo vệ đối phương, nhưng trận chiến đang diễn ra trước mắt, cho dù bọn họ đánh cược tính mạng cũng không làm nên chuyện gì.

"Chúng ta quá yếu."

Thông Thiên nỉ non nói.

Ở vũ trụ Bàn Cổ, bọn họ còn có thể cao cao tại thượng.

Nhưng ở chỗ này, sự hiện hữu của bọn họ, cũng không tính là gì.

Điều này khiến cho bọn họ có loại cảm giác thất bại rất lớn.

Đồng thời, cũng kiên định với quyết tâm phải trở nên cường đại, nhỏ yếu cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là, mất đi niềm tin để mạnh mẽ hơn.

"Loại cảm giác này..."

Tổ Long Phong nhìn long trảo của mình, cau mày lại.

Một kích mới vừa rồi kia, hắn cũng không cảm thấy bản thân mình đánh trúng Sở Cuồng Nhân, ngược lại, giống như đánh ở phía trên một tầng tiên kim.

Hắn nhìn về đạo sơn bị phá nát ở phía nơi xa.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh màu đỏ ngòm từ từ bước ra.

Người đó, chính là Sở Cuồng Nhân.

Mà trên người đối phương, có một tầng áo giáp đỏ như máu.

Đây là chiêu thức phòng ngự bên trong Huyết Khí Thần Cương, Huyết Ngưng Giáp!

Chính bởi vì chiêu này, Sở Cuồng Nhân mới đỡ được hầu hết sức mạnh của Tổ Long Phong, sức mạnh còn lại cũng dựa vào nhục thân của mình để chống đỡ.

Nói tóm lại, hắn cũng không phải nhận tổn thương quá lớn.

"Khí huyết trong nhục thể của hắn, so với Lam Vương năm đó, chỉ sợ không kém hơn là bao nhiêu." Thiên Thần Việt ngưng trọng nói

ra.

Hắn cũng trải qua một kỷ nguyên Hồng Mông, cũng có mấy phần hiểu rõ đối với sự cường đại của Lam Vương, Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân này, càng khiến cho người ta nói chuyện say sưa.

"Quả nhiên là truyền nhân của Lam Vương, gia hỏa khó giải quyết."

Tổ Long Phong hừ lạnh một tiếng.

Đối với Lam Vương, hắn cũng không có bất kỳ hảo cảm nào.

Phải biết rằng, chủ nhân của Hắc Long nhất mạch trong Hồng Mông Long tộc bọn họ, Hắc Long Vương từng bị Lam Vương đè xuống đất mà đánh, khiến cho Hồng Mông Long tộc mất hết thể diện.

Với loại tình huống này, bọn họ có hảo cảm với Lam Vương mới là lạ.

"Nhục thân mạnh hơn, cũng phải có cực hạn, hắn, chỉ là một Hỗn Nguyên mà thôi." Thiên Thần Việt thản nhiên nói, Sở Cuồng Nhân bị giết, đã được tính trước.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo.

Hắn cảm nhận được ở trên người Sở Cuồng Nhân, có một luồng dao động Đại Đạo mênh mông khuếch tán ra, điều này làm cho hai người bọn họ nhanh chóng kinh nghi bất định.

"Cảnh giới Đại Đạo sao?"

"Đây là chuyện gì vậy?"

Chỉ thấy ba ngàn sợi tóc đen của Sở Cuồng Nhân hóa thành tóc trắng.

Hai tròng mắt đen nhánh thâm thúy, cũng biến thành màu vàng kim nhạt giống như một vị thần.

Trạng thái ánh sáng, mở ra.

Hắn nhìn Thiên Thần Việt, Tổ Long Phong ở trước mặt, giọng điệu lạnh nhạt, như một vị thần đang tuyên án: "Trận chiến này, nên kết thúc rồi."

"Nói đùa cái gì vậy, coi như ngươi có bí pháp có thể giúp ngươi tăng lên đến cảnh giới Đại Đạo, nhưng cũng chỉ là cảnh giới Chưởng Mệnh, làm sao có thể là đối thủ của chúng ta?"

Thiên Thần Việt hừ lạnh một tiếng.

Sau đó, hắn thúc giục Thiên Thần Chi Quang, hóa thành một đạo quang trụ đánh ra.

Nhưng chỉ thấy Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, dao động Quang Minh Đại Đạo dung hợp với sức mạnh Hỗn Nguyên, hóa thành một bàn tay lớn đánh ra, phá nát quang trụ kia.

Sức mạnh cường đại, khiến cho hai người Thiên Thần Việt có chút không dám tin tưởng.

"Ta nói, trận chiến đấu này, đến đây là kết thúc."

Sở Cuồng Nhân đưa tay thúc giục Đại Đạo Quang Minh.

"Quang Minh Tam Thiên Giới!"

Sức mạnh Hỗn Nguyên ẩn chứa bên trong ánh sáng diễn hóa thành ba ngàn đạo, giống như ba ngàn thế giới chồng chất lên nhau, đánh về phía hai người Thiên Thần Việt.

Hai người ào ào thổ huyết, Đại Đạo trong cơ thể bị rung chuyển kịch liệt.

Thực lực này, làm cho người ta phải kinh sợ.

Nhưng mà chuyện này vẫn chưa xong.

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Chí Bảo Hồng Mông và Côn Ngô, thân ảnh lơ lửng trên không.

Thuật Trảm Thiên Bạt Kiếm lại hiện ra!

Một kiếm này, không có bất kỳ sức mạnh dư thừa nào.

Chỉ ngưng tụ một chút, công phạt thuần túy nhất.

Trời đất, thời không, thiên địa, vạn vật...

Tất cả mọi thứ hữu hình, vô hình đều bị xé rách ở trước mặt một kiếm này!

Một kiếm này, khóa chặt Tổ Long Phong!

"Không! !"

Tổ Long Phong nổi giận gầm lên một tiếng, sức mạnh Đại Đạo tăng lên đến cực hạn, trên người dần dần có một đạo hỏa diễm kim sắc bùng cháy.

Ngọn lửa này có nhiệt độ cực cao, hư không bốn phía đều bị thiêu đến vặn vẹo.

Hắn muốn dùng một chiêu này để chống cự một kiếm của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng chiêu này vô dụng.

Sau khi kiếm khí xẹt qua, mọi người chỉ thấy ngọn lửa trên người Tổ Long Phong dần dần bị dập tắt, thân rồng to lớn trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Long huyết giống như thác nước, phun trào ra, mưa máu trên không trung rơi xuống.

Thân rồng đùng một tiếng, rơi vào trong Đại Đạo Chi Hồ.

"Cái gì!"

Sau khi Thiên Thần Việt nhìn thấy cảnh này, chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Một sự hoảng sợ lớn lao hoàn toàn bao phủ lấy hắn.

Hắn giống như nổi điên liền quay đầu rời đi.

"Vận Mệnh Chi Môn!"

Nhưng lúc này, chỉ thấy trong hư không xuất hiện một cánh cửa lớn màu trắng.

Một luồng khí tức mênh mông cổ lão từ trong đó tuôn trào ra.

Chính là Vận Mệnh Chi Môn!

Mà một khi Vận Mệnh Chi Môn khóa chặt mục tiêu, cho dù đối phương chạy trốn đến những vũ trụ còn lại cũng không thể làm được chuyện gì, Thiên Thần Việt căn bản trốn không thoát.

Đùng!

Khi Vận Mệnh Chi Môn trấn áp xuống, mệnh cách của Thiên Thần Việt bị trùng kích mãnh liệt, ngay tại thời điểm hắn chống cự sức mạnh này, Sở Cuồng Nhân đã đi tới trước mặt hắn, bên trong đôi mắt màu vàng óng nhạt không có chút dao động nào.

Đưa tay chém xuống.

Quang Minh Đại Đạo bao phủ toàn thân hắn.

Đùng một tiếng, chưởng xuống đỉnh đầu, Thiên Thần Việt ngã xuống ngay tại chỗ!

Chương 2169: Dọn đạo sơn đi, hút khô Đại Đạo Chi Hồ, tên trời đánh

Phía trên Đại Đạo Chi Hồ.

Một bộ long thi bị chặt thành hai nửa đang trôi lơ lửng, long huyết nhuộm đỏ hơn phân nửa mặt hồ, lúc này, một thân ảnh từ không trung rơi xuống ngay bên cạnh long thi.

Đó cũng là một thi thể, là Thiên Thần Việt.

Sau khi mọi người ở đây nhìn thấy cảnh này, thật lâu cũng không có cách nào lấy lại tinh thần.

Thứ chín, thứ mười trên Đại Đạo bảng.

Hai vị cường giả đứng đầu Đại Đạo Chí Thánh, thậm chí có thể so sánh với Chí Tôn tầm thường, lại chết trong tay của một tu sĩ phía trên Hỗn Nguyên bảng.

Chuyện này khiến cho bọn họ cảm thấy vô cùng bất khả tư nghị.

"Có phải là ta đang nằm mơ hay không?"

Có tu sĩ hoài nghi có phải mình còn chưa tỉnh ngủ hay không.

"Sở Cuồng Nhân, quái vật!"

Có người nhìn bóng lưng của Sở Cuồng Nhân, giọng nói có chút run rẩy.

Mà ở một nơi cực xa.

Trên một tòa sơn đạo, một đạo thân ảnh mặc một bộ bạch y, quan sát rõ trận chiến giữa Sở Cuồng Nhân cùng với Tổ Long Phong, Thiên Thần Việt.

Người này là Thời Long, đứng ở vị trí thứ mười phía trên Hỗn Nguyên bảng.

Hắn vô cùng kinh thán: "Sở Cuồng Nhân, quả nhiên rất đáng sợ, thực lực thiên phú như vậy, có lẽ chỉ có Thời tộc chi tử của ta mới có thể so sánh với hắn."

Sau đó, hắn giống như suy nghĩ tới điều gì đó: "Vừa rồi đối phương thi triển Vận Mệnh Chi Môn, dường như là Đại Vận Mệnh thuật của Lục Nhãn nhất tộc, sao hắn lại có được phương pháp này? Chẳng lẽ đối phương có quan hệ gì với Lục Nhãn nhất tộc sao?"

Hắn chỉ cảm thấy, trên người Sở Cuồng Nhân tràn ngập một đống bí ẩn.

Quá thần bí.

...

Trong lãnh địa Long tộc.

Một con Kim Long to lớn đang quấn quanh ở phía trên một long trụ.

Lúc này, có một người của Long tộc bước tới nơi này: "Hồi bẩm Tổ Long Vương, khí tức sinh mệnh của Tổ Long Thừa Đào, và Tổ Long Phong đã biến mất."

Lời nói của hắn vừa dứt, một luồng long uy kinh khủng liền nhịn không được mà khuếch tán ra, toàn bộ lãnh địa Long tộc đều vì cơn phẫn nộ của Tổ Long Vương mà run rẩy.

"Tra, tra cho ta!"

"Ta muốn hung thủ giết chết con ta, phải trả cái giá thật đắt! !"

"Vâng."

...

Bên trong Đại Đạo Linh Giới.

Sau khi Sở Cuồng Nhân chém giết Tổ Long Phong, Thiên Thần Việt, cũng không thèm thu liễm khí tức, ngược lại, uy áp kia giống như biển gầm không ngừng khuếch tán ra.

"Vậy còn có người nào, muốn tìm ta gây phiền phức không?"

Giọng nói Sở Cuồng Nhân quanh quẩn.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không có người nào dám đáp lời.

Ngay cả Tổ Long Phong, Thiên Thần Việt có thể so sánh với Chí Tôn đều bị Sở Cuồng Nhân chém giết, bọn họ lấy đâu ra lá gan để đối mặt với đối phương?

Thấy không có người nào dám ra tay, Sở Cuồng Nhân dần dần thu liễm khí tức.

Sau đó, hắn nhìn về phía từng tòa đạo sơn trên Đại Đạo Chi Hồ.

Tâm niệm chuyển động.

Phất tay áo lên, một luồng lực hút to lớn bạo phát.

Từng tòa đạo sơn, bị Tụ Lý Càn Khôn của hắn hút vào bên trong.

Mọi người thấy thế, không khỏi vô cùng kinh sợ.

"Gia hỏa này, cầm Đại Đạo Chi Tâm còn chưa đủ, thế mà còn muốn thu đạo sơn, đáng chết, hắn cũng tham lam đến mức không biết chừng mực đi."

"Đáng chết, dùng pháp bảo trữ vật tầm thường căn bản không có cách nào chứa đựng đạo sơn, rốt cuộc là hắn làm sao mà có thể thu nạp nhiều đạo sơn như vậy?"

"Đây là một loại thủ đoạn không gian nào đó."

"Cho dù là như thế, nhưng hấp thu nhiều đạo sơn như vậy cũng quá bất hợp lý."

Đạo sơn không phải vật tầm thường.

Dao động Đại Đạo mà nó tản ra sẽ khiến không gian thứ nguyên bên trong pháp bảo lưu trữ bị hỗn loạn, không gian do một số tiên pháp không gian chế tạo ra cũng sẽ như vậy.

Cho nên mọi người mới tốn thời gian đi khai thác đạo sơn.

"Đây là... Tụ Lý Càn Khôn sao? !"

Thông Thiên liếc mắt một cái liền nhận ra thủ đoạn mà Sở Cuồng Nhân sử dụng.

Trong truyền thuyết, nếu như Tụ Lý Càn Khôn được thi triển đến cực hạn, có thể thu vào cả một tinh hệ, là tiên pháp không gian đứng đầu vũ trụ Bàn Cổ.

"Cho dù là Tụ Lý Càn Khôn cũng không giữ được những tòa đạo sơn này, so với tiên pháp này, thứ quan trọng nhất chính là trình độ khống chế của Sở đạo hữu đối với Không Gian chi đạo."

Oa Hoàng lộ ra vẻ tán thưởng.

"Đúng vậy, khả năng khống chế Không Gian chi đạo thế này, chỉ sợ không thấp hơn Dương Mi, không, có lẽ còn xuất sắc hơn." Thông Thiên nói ra.

Sau khi Sở Cuồng Nhân lấy được Hư Không Thiên Ấn, việc khống chế Không Gian chi đạo sẽ không ngừng tăng lên, sức mạnh khi thi triển tiên pháp Tụ Lý Càn Khôn này, đã sớm vượt xa người sáng lập ra tiên pháp này.

Nhưng mặc dù Sở Cuồng Nhân có gia tăng sức mạnh cho Tụ Lý Càn Khôn này thế nào, cũng khó có thể thu sạch đạo sơn ở nơi đây, sau khi thu chừng trăm tòa đạo sơn, hắn liền cảm thấy không gian thứ nguyên của Tụ Lý Càn Khôn có xu hướng hỗn loạn.

"Không thể thu nạp nữa."

Sở Cuồng Nhân ngừng lại.

Nhìn thấy những tòa đạo sơn còn lại trên đạo hồ, rơi vào trầm tư.

Sau khi mọi người thấy hắn dừng tay, ào ào nhẹ nhàng thở ra.

"Ta đã nói rồi, thủ đoạn không gian có thể thu thập đạo sơn của hắn sẽ có giới hạn."

"Thu hơn một trăm tòa đạo sơn, gia hỏa này, quá độc ác, gần mười phần đạo sơn, đều bị hắn nắm lấy."

"Đâu chỉ có thế, Đại Đạo Chi Tâm cũng nằm ở trong tay đối phương."

Mọi người nhìn bóng lưng của Sở Cuồng Nhân, ước ao ghen tị, chuyến đi đến Đại Đạo Linh Giới lần này, thu hoạch lớn nhất không phải Sở Cuồng Nhân thì không còn ai khác.

"Nhanh, chúng ta cũng nhanh chóng tìm một số bảo vật đi, đừng đi vô ích."

"Đúng vậy."

Mọi người liền tiếp tục khai thác đạo sơn.

Mặc dù không có Đại Đạo Chi Tâm, nhưng những tòa đạo sơn này cũng đều là bảo vật.

Mà trước đó, Oa Hoàng còn khai thác ra một món Chí Bảo Hồng Mông ở bên trong một tòa đạo sơn, người nào có thể chứng minh bên trong nhiều đạo sơn như vậy sẽ không có món thứ hai chứ?

Nếu tìm được, thì có thể phát tài rồi.

Nhưng ngay tại thời điểm bọn họ chuẩn bị tiếp tục hành động, chỉ thấy từng tòa đạo sơn kia bỗng nhiên bắt đầu chấn động, lao về phía bầu trời.

Bị Sở Cuồng Nhân hút vào... Trong cơ thể!

Mọi người mơ hồ.

Lại nữa à? !

"Gia hỏa này, còn muốn tranh đoạt với chúng ta sao? !"

"Thật quá đáng!"

"Không sợ, ta không tin, hắn có thể dọn sạch tất cả đạo sơn đi!"

Nhìn thấy từng tòa đạo sơn kia bị Sở Cuồng Nhân hút vào trong cơ thể, mọi người vô cùng đau lòng, nhưng lại không dám xuất thủ chặn đánh đối phương.

Khi thời gian trôi qua, tâm thái trên mặt mọi người dần dần trở nên hoảng sợ.

Sở Cuồng Nhân vẫn còn hấp thu đạo sơn.

Đạo sơn ở nơi đây, đã bị đối phương hấp thu hơn phân nửa nha!

"Đã hết chưa vậy?"

"Chuyện này, trong cơ thể gia hỏa này, lại ẩn giấu một vũ trụ sao?"

Có người nhịn không được mà hoảng sợ nói ra.

Mà hắn lại không biết, mình đã nói ra sự thật.

"Tụ Lý Càn Khôn chứa không nổi, vậy chỉ có thể dùng vũ trụ trong cơ thể để tiếp tục!"

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới, vừa rồi, hắn được Tiểu Ái nhắc nhở, dùng Không Gian chi đạo mà mình đã tăng cường rất nhiều, mở ra một lối đi trong vũ trụ tùy thân, thu những đạo sơn này vào bên trong.

Thứ này so với Tụ Lý Càn Khôn, còn rộng lớn hơn.

Tụ Lý Càn Khôn dù có lớn, cũng chỉ có thể bằng một tinh hệ.

Nhưng vũ trụ tùy thân, lại là cả một vũ trụ.

Thời gian dần trôi qua.

Đạo sơn phía trên Đại Đạo Chi Hồ lên đến hàng vạn, toàn bộ đều bị Sở Cuồng Nhân thu vào trong vũ trụ tùy thân, vô số tu sĩ nhìn đến mức hai mắt đỏ lên.

Nhiều đạo sơn như vậy, lại bị một mình Sở Cuồng Nhân lấy đi mất.

Điều này khiến trong lòng bọn họ bất mãn đến cực độ.

Lúc này.

Chỉ thấy Đại Đạo Chi Hồ dưới chân bọn họ, bắt đầu sôi trào lên.

"Không thể nào, không thể nào..."

Có tu sĩ suy đoán ra điều gì đó, nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Đùng! !

Đùng! !

Đùng! !

Chỉ thấy từng đạo từng đạo cột nước ngút trời xông ra, hội tụ thành một dòng lũ lớn trên không trung, bao phủ lấy từng viên Đại Đạo chi nguyên dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân.

Giống hệt như từng tòa đạo sơn trước đó, đều bị hắn hút vào trong cơ thể.

Hắn không chỉ muốn lấy đi đạo sơn.

Mà còn dọn nguyên Đại Đạo Chi Hồ đi hết!

"Tên này... Đồ trời đánh! !"

Mọi người vừa rung động, vừa phẫn nộ, vừa bất đắc dĩ.

Chương 2170: Chuẩn bị đột phá Đại Đạo, nơi thần bí, Tam Thanh đến

Bên trong Đại Đạo Linh Giới.

Một mình Sở Cuồng Nhân thu hết đạo sơn, Đại Đạo Chi Hồ.

Thu hoạch to lớn, khó có thể tưởng tượng.

Xem xét những người còn lại, bị hắn làm thành như vậy, một chút thu hoạch cũng không có.

Tâm tính gần như đều muốn sụp đổ.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, nghiến răng nghiến lợi, hai mắt bởi vì ghen ghét phẫn nộ mà trở nên đỏ bừng, giống như dã thú.

Nhưng khi Sở Cuồng Nhân nhìn sang, mọi người vội vàng thu liễm ánh mắt, nơm nớp lo sợ, không dám lộ ra một chút hung hăng.

Có người thậm chí lập tức trở mặt, vẻ mặt vui cười, so với lật sách còn nhanh hơn.

Ba người Thông Thiên, Oa Hoàng, Phục Hi thấy thế, không khỏi cảm khái.

"Sở đạo hữu thật đúng là quá hung tàn."

"Có thể không hung tàn sao? Vẫn chỉ là một Hỗn Nguyên, mà có thẩm chém hai người bên trong mười vị trí đầu trên Đại Đạo bảng, thực lực thiên tư như này, quá tà môn."

"Khó trách những người này lại khiếp sợ đến như vậy."

Mà Sở sau khi Cuồng Nhân thu thập hết đạo sơn, Đại Đạo Chi Hồ, thân ảnh lóe lên, đi đến trước mặt ba người Thông Thiên: "Mọi chuyện đã xong xuôi rồi, đi thôi."

Ba người gật gật đầu, cùng hắn rời đi.

Sau khi người rời đi, mọi người nhìn hư không trống rỗng trước mắt, nguyên một đám không khỏi kêu rên thành tiếng, chửi ầm lên với bóng lưng của Sở Cuồng Nhân.

"Con mẹ nó, tên hỗn trướng nhà ngươi! !"

"Đáng chết, thật đáng chết!"

"Sở Cuồng Nhân, khinh người quá đáng!"

"Hô hô, ta còn không lấy được mấy viên Đạo Nguyên, vậy mà đã bị hắn lấy đi hết, thật sự đáng chết, đáng chết đến cùng cực mà."

Có người thậm chí còn ủy khuất muốn khóc.

Cũng có người tức giận nói: "Sở Cuồng Nhân hành sự lớn lối như thế, kết cục của hắn tuyệt đối sẽ không tốt hơn chút nào, hôm nay hắn giết Tổ Long Thừa Đào và cả người của Thiên Thần nhất tộc, hai tộc này, sẽ không để cho hắn sống yên."

"Đúng vậy, còn có Độc Cô Bất Bại của vũ trụ Kiếm chi, người này là yêu nghiệt dị số ở vũ trụ Kiếm chi, bây giờ hắn bị giết, Tuyệt Kiếm xếp hạng thứ hai ở phía trên Đại Đạo bảng, nhất định cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn."

"Tuyệt Kiếm... Kiếm đạo của người này hung tàn, nghe nói kiếm khách chiến đấu với hắn không chết cũng tàn phế, ngay cả Chí Tôn cũng không ngoại lệ, thật hi vọng hắn nhanh chóng tìm tới Sở Cuồng Nhân, để có thể trút nỗi giận này giùm chúng ta."

......

Mấy người Sở Cuồng Nhân, Thông Thiên rời khỏi Đại Đạo Linh Giới.

Hắn nói qua về chuyện chuẩn bị sáng tạo một thế lực cho riêng mình ở Phong Vực, đoàn kết với chúng tu sĩ ở vũ trụ Bàn Cổ cho Phục Hi, Oa Hoàng.

Lúc này hai người đều đồng ý gia nhập thế lực này.

Mà Thông Thiên cũng đồng ý sẽ trở về mời hai vị huynh trưởng.

"Sở đạo hữu, ta rời đi trước."

"Ừm, ta ở Vạn Binh thành, chờ đợi mấy vị đến."

Sở Cuồng Nhân chắp tay nói ra, sau đó, hắn mang theo hai người Oa Hoàng, Phục Hi về tới Vạn Binh thành, tìm một chỗ cư trú tạm thời cho hai người.

Sau đó hắn tìm người truyền tin tức đi.

Hy vọng có thể hấp dẫn các vị tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ đến.

"Sau đó, việc phải làm, chính là đột phá lên cảnh giới Đại Đạo."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn bắt đầu tìm một nơi ở Vạn Binh thành để bế quan.

Trong một động phủ do hắn khai mở.

Sở Cuồng Nhân lấy Đại Đạo Chi Tâm ra, viên tinh thạch toàn thân huyết hồng này lưu chuyển lên từng đạo từng đạo quang mang huyền diệu, lộ ra vận vị cổ lão mênh mông.

Đại Đạo Linh Giới tồn tại nhiều năm, nhưng muốn hình thành ra một viên Đại Đạo Chi Tâm cũng cực kỳ không dễ dàng, phải tiêu tốn ít nhất mấy chục thậm chí trên mấy trăm triệu năm.

Nên có thể tưởng tượng được, Đại Đạo Chi Tâm này trân quý đến mức độ nào.

"Bắt đầu luyện hóa vật này thôi."

Sở Cuồng Nhân nâng vật này ở trong lòng bàn tay, vận chuyển tu vi, một luồng sức mạnh luyện hóa vô cùng cường đại tuôn trào mãnh liệt, bao phủ Đại Đạo Chi Tâm này.

Trong chớp mắt.

Sức mạnh Đại Đạo Chi Tâm liên tục tuôn vào trong cơ thể.

Sở Cuồng Nhân chỉ cảm thấy cảm ngộ của mình đối với đạo càng ngày càng sâu, tinh thần của hắn dường như bị hấp dẫn vào một thế giới thần bí.

Nơi đây, là một mảnh hư không trắng xoá.

Nhưng tỉ mỉ quan sát, lại có thể phát hiện, bốn phía có vô số phù văn huyền diệu cổ lão đang lóe lên, dường như ẩn chứa đạo vận của vạn vật vạn đạo trong thiên địa.

"Nơi này, là nơi nào?"

Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

Muốn lên tiếng, nhưng lại phát hiện mình không có cách nào lên tiếng.

Thậm chí ngay cả giao tiếp với Tiểu Ái cũng không làm được.

Hắn giống như một bộ u hồn, phiêu đãng ở bên trong hư không này, nhưng kỳ lạ chính là, hắn cảm nhận được đạo của bản thân đang không ngừng được tăng lên.

Dường như chỉ cần hắn ở bên trong hư không này, liền có thể thu được sức mạnh vô cùng vô tận, chuyện này khiến hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nơi này, rốt cuộc là nơi nào? Vì sao bản thân mình rõ ràng đang luyện hóa Đại Đạo Chi Tâm, nhưng ý thức lại đi đến bên trong nơi hư không khó giải thích này?

Sở Cuồng Nhân có rất nhiều nghi hoặc.

Nhưng không có người giải đáp cho hắn.

Bỗng nhiên, hắn nghĩ tới tin đồn liên quan tới Đại Đạo Chi Tâm.

Nghe nói sau khi luyện hóa vật này, không chỉ có thể tăng lên tới cảnh giới Đại Đạo, mà còn có thể khiến đạo của bản thân, đạt được một cơ hội thăng hoa cực hạn.

Chẳng lẽ, thăng hoa cực hạn này có liên hệ với hư không mà hắn đang ở hiện tại sao?

Ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân nghĩ như vậy.

Hư không bốn phía, chợt có dị động.

Nguyên một đám phù văn huyền ảo cổ lão trong hư không chiếu rọi ra, phía trên tiêu tán ra vô số ánh sáng, hội tụ về phía Sở Cuồng Nhân.

Thời gian dần trôi qua, ánh sáng hóa thành một vòng xoáy.

Trung tâm của vòng xoáy, chính là Sở Cuồng Nhân.

Ở bên trong vòng xoáy này, hắn bỗng nhiên cảm nhận được tri thức vô cùng vô tận có liên quan tới đạo đang gào thét xông đến, nhanh chóng tràn vào não hải của mình.

Cảm ngộ cua rhắn đối với đạo của bản thân, đã trở nên sâu sắc hơn.

Đây chính là thăng hoa cực hạn sao?

Sở Cuồng Nhân tiếp thu tất cả cảm ngộ ở bên trong vòng xoáy thần kỳ này, dường như tại thời khắc này, hắn đã hóa thành vị thần toàn trí toàn năng vậy.

Biết được tất cả, thấy rõ tất cả, nắm giữ tất cả...

Hắn biết.

Đây chỉ là ảo giác trong quá trình thăng hoa của mình.

Nhưng mà ảo giác này thật sự quá mỹ diệu.

Khiến người ta vô cùng khao khát.

……

Bên ngoài.

Ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân bế quan đột phá cảnh giới Đại Đạo.

Có không ít tu sĩ chạy về phía Phong Vực, những người này đều là tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ, biết được dự định đoàn kết mọi người lại của Sở Cuồng Nhân.

Bên trong những người này, có cả tu sĩ cùng một thời đại với Sở Cuồng Nhân, còn có chiến hữu, cũng không ít người từ thời đại Tiên Cổ chuyển thế...

Lúc này, bọn họ hội tụ tại một nơi, được Phục Hi tạm thời tiếp đãi.

Chân trời đột nhiên có thanh quang huyền diệu lưu chuyển.

Trong tầng mây.

Bỗng nhiên có ba đạo thân ảnh hiện lên, một người trong đó mặc trường bào màu đen, mày kiếm mắt sáng, quanh người có từng đạo kiếm khí lưu chuyển, một người mặc đạo bào màu trắng, tóc bạc mặt hồng hào, tiên phong đạo cốt, tay cầm một thanh Ngọc Như Ý.

Người cuối cùng, là một người đọc sách nhìn qua vô cùng nho nhã.

Khí tức của hắn thâm thúy nhất.

Không ít tu sĩ của Bàn Cổ vũ trụ đều nhìn không thấu.

"Há, là Tam Thanh tới."

Rất nhanh, mọi người liền nhận ra ba người này.

Phục Hi tiến lên chào hỏi.

Khi nhìn thấy Lý Quân, chắp tay cười nói: "Chúc mừng đạo hữu đã đạt đến cảnh giới Đại Đạo, bây giờ ở vũ trụ Bàn Cổ, tu vi của ngươi là cao nhất."

“Ha, có chỗ nào mà vượt qua được Sở đạo hữu chứ."

Lý Quân cười nhạt một tiếng.

Mặc dù hiện tại hắn là tu sĩ cảnh giới Đại Đạo leo lên trên Đại Đạo bảng, mặc dù chỉ là Chí Linh, nhưng lại có thể so với một số cường giả Chí Thánh.

Nhưng cũng rõ ràng, ở đại thế giới Hồng Mông, loại thực lực này, còn xa mới có thể kê cao gối không lo nghĩ, mà ở vũ trụ Bàn Cổ, hắn cũng không phải người mạnh nhất.

Chí ít Sở Cuồng Nhân có thể chém giết hai vị đứng trong mười vị trí đầu trên Đại Đạo bảng.

Điểm này, thì hắn không làm được.

"Đúng rồi, Sở đạo hữu và Oa Hoàng đạo hữu đâu?"

Thông Thiên dò hỏi.

"Hai người bọn họ, đang bế quan." Phục Hi nói ra.

Sở Cuồng Nhân đang đột phá lên cảnh giới Đại Đạo, mà Oa Hoàng, thì đang luyện hóa món Chí Bảo Hồng Mông lấy được ở Đại Đạo Linh Giới kia.

Chương 2171: Diệt Thế Võ Chủ chuẩn bị hành động, sự kiêng kỵ của Trận Vương, mọi người tề tụ

Phong Vực, bên trong Vạn Binh thành.

Nơi nào đó.

Oa Hoàng đang luyện hóa Chí Bảo Hồng Mông lấy được từ bên trong Đại Đạo Linh Giới kia.

Thời gian trôi qua, liên hệ giữa bảo vật này và nàng dần dần trở nên mật thiết hơn, sau một khoảng thời gian, nàng đã lĩnh hội được một chút tin tức.

"Nhân chi mạch, sơ tổ, nhân văn cửu bảo... Thì ra là thế."

Trong mắt Oa Hoàng lộ ra một tia giật mình.

"Không nghĩ tới, thủy tinh tạo hóa này, lại ẩn chứa bí mật lớn như thế."

...

Một bên khác.

Phong Vực, bên trong Diệt Thế Võ Hội.

Trong tay Diệt Thế Võ Chủ cầm một miếng ngọc giản, mà thứ trong này ghi lại chính là nhất cử nhất động của bọn người Sở Cuồng Nhân ở bên trong Phong Vực.

Khi biết được Sở Cuồng Nhân đang triệu tập chúng tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ, chuẩn bị tạo ra một thế lực, ánh mắt của hắn dần dần trở nên băng lãnh.

"Hay lắm, Sở Cuồng Nhân, ngươi không chỉ chiếm Vạn Binh mà ta nhìn trúng làm thành của riêng, thế mà còn muốn tạo ra một thế lực ở bên trong Phong Vực này, điều này không phải là muốn đối nghịch với ta sao? Một tên Hỗn Nguyên như ngươi, lấy đâu ra lá gan lớn như vậy?"

"Chẳng lẽ, bởi vì có nữ thần Quang Minh cho ngươi chỗ dựa sao?"

Sắc mặt Diệt Thế Võ Chủ vô cùng âm trầm, trước đó, Sở Cuồng Nhân đã giết mấy vị sát tinh của Diệt Thế Võ Hội hắn, những điều này hắn đều có thể nhẫn nhịn.

Bởi vì hắn không muốn hoàn toàn vạch mặt với nữ thần Quang Minh.

Nhưng lần này.

Sở Cuồng Nhân muốn tạo ra thế lực ở Phong Vực, cộng thêm ân oán với Diệt Thế Võ Hội trước đó, có thể đoán được chính là, một ngày nào đó, thế lực mà Sở Cuồng Nhân khai sáng sẽ đối nghịch với hắn, mà hắn không có khả năng trơ mắt nhìn đối phương làm ra chuyện này.

"Sở Cuồng Nhân này thủ đoạn quỷ quyệt, tiềm lực vô biên, nếu như không nhanh chóng diệt trừ, tương lai tuyệt đối sẽ là một uy hiếp lớn với ta!"

"Hắn, phải chết! Càng nhanh càng tốt!"

"Lần này, đối phương tạo ra thế lực, lần tiếp theo, hắn sẽ mang người đến giết Diệt Thế Võ Hội ta, chuyện này không thể tiếp tục chờ đợi thêm nữa!"

Diệt Thế Võ Chủ âm thầm nghĩ tới.

Hắn suy tư một hồi, sau đó phát đi liên hệ với người nào đó.

Chỉ trong chốc lát.

Ở trước mặt hắn, hiện ra từng đạo từng đạo cấm chế cổ lão.

Mà ở trong cấm chế.

Một thân ảnh hiện lên, trên người lộ ra một luồng khí tức vô cùng huyền ảo.

Người tới, chính là Thiên Trận Thần Cung, Trận Vương.

"Trận Vương, ta dự định hạ thủ với Sở Cuồng Nhân, ngươi, có bằng lòng hợp tác với ta hay không?" Diệt Thế Võ Chủ nhìn Trận Vương rồi thản nhiên nói.

Nghe thấy điều này, Trận Vương có chút ngoài ý muốn.

"Há, ngươi không kiêng kỵ nữ thần Quang Minh sao?"

"Hừ, tiềm lực của Sở Cuồng Nhân, ngươi và ta rõ như ban ngày, nói một câu bây giờ, ta cảm thấy hắn còn kinh khủng hơn so với Lam Vương năm đó, nếu như chỉ vì kiêng kỵ mà không dám động thủ, tương lai chờ hắn trưởng thành liền sẽ không còn cơ hội."

"Ừm..." Trận Vương trầm ngâm một hồi.

Hắn hồi tưởng lại từng loại từng loại sự tình liên quan tới Sở Cuồng Nhân.

Cũng cảm thấy Diệt Thế Võ Chủ nói rất có lý, nhưng, muốn hắn hoàn toàn vạch mặt Nữ thần Quang Minh, hắn vẫn có một chút kiêng kỵ.

Diệt Thế Võ Chủ cũng nhìn ra sự kiêng kỵ của đối phương, nói ra: "Không cần ngươi tự mình xuất thủ, ngươi chỉ cần giúp ta ngăn cản nữ thần Quang Minh là được."

Nghe thấy điều này, hai mắt Trận Vương tỏa sáng.

Để hắn hoàn toàn vạch mặt nữ thần Quang Minh, hắn có điều kiêng kỵ, nhưng chỉ ngăn chặn đối phương mà thôi, thì hắn vẫn có lá gan dám làm.

“Ha, ta đồng ý."

"Tuy ta không thể tự mình xuất thủ, nhưng ta có thể tìm cho ngươi một trợ thủ, có hắn ở đây, có lẽ ngươi cũng không cần tự mình xuất thủ."

"Há, người nào thế?" Diệt Thế Võ Chủ có chút ngoài ý muốn.

"Đứng thứ hai trên Đại Đạo bảng, Tuyệt Kiếm!"

"Là hắn... Thú vị."

Diệt Thế Võ Chủ gật gật đầu: "Thực lực của người này không kém hơn Quang Minh Hữu Thiên Vương bao nhiêu, nếu như ngươi có thế khiến cho hắn xuất thủ, thì không thể tốt hơn."

Tuyệt Kiếm, tồn tại ở kỷ nguyên trước giống như Quang Minh Hữu Thiên Vương.

Khoảng cách đến Đại Đạo Chí Tôn, chỉ còn cách nửa bước.

Nhưng so với Hữu Thiên Vương, chiến lực và cảnh giới của hắn, mạnh hơn nhiều.

Bản thân Long Sát là Đại Đạo Chí Tôn mạnh nhất bên trong Diệt Thế Võ Hội, nhưng đối với Tuyệt Kiếm này, chỉ sợ cơ hội chiến thắng chiếm không đến một phần.

"Vậy ta ở chỗ này chúc ngươi mã đáo thành công."

Trận Vương nói xong, thân ảnh hóa thành vô số ánh sáng tiêu tán.

Nhìn thân ảnh đối phương biến mất, Diệt Thế Võ Chủ hừ lạnh một tiếng, lộ ra vẻ khinh thường: "Nhát gan sợ phiền phức như vậy, cũng có thể thành quân vương sao? Khó trách ở kỷ nguyên Hồng Mông trước, bị Lam Vương đánh cho sợ chết khiếp, không ngẩng đầu lên được."

Sau đó, hắn lại lộ ra một tia tiếc hận.

"Đáng tiếc, tìm kiếm ở Phong Vực nhiều năm như vậy, cũng không có bất cứ manh mối gì liên quan đến Sát Lục Chi Thần, nếu không thì, một khi ta có truyền thừa của Sát Lục Chi Thần, sao phải cần kiêng kỵ đối với nữ thần Quang Minh như vậy?"

Hắn lắc đầu.

Sát Lục Chi Thần, tồn tại khởi nguyên của Sát Lục chi đạo.

Diệt Thế Võ Chủ tìm kiếm đối phương đã lâu, nhưng chỉ với một số dấu vết đã giúp hắn trưởng thành đến tận bây giờ, nếu như có thể lấy được truyền thừa chân chính của đối phương...

Nghĩ đến điều này, ánh mắt Diệt Thế Võ Chủ lộ ra tia tham lam.

"Tìm kiếm nhiều năm như vậy, Phong Vực, là địa phương có khả năng tồn tại truyền thừa của Sát Lục Chi Thần nhất, nên ta nhất định phải nắm chắc ở trong lòng bàn tay."

"Sở Cuồng Nhân, muốn tranh đoạt địa bàn với ta, ngươi, nằm mơ đi!"

...

Bên trong Vạn Binh thành.

Tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ càng ngày càng nhiều.

Tây Vương Mẫu mang theo Ngọc Trí đi tới nơi này, mà Ngọc Trí vừa hay nhìn thấy mấy thân ảnh quen thuộc, vội vàng đi lên chào hỏi.

"Sở cô nương, n cô nương."

Hai người này, chính là Sở Hồng, còn có n Hồng Hoa.

"Là Ngọc Trí cô nương."

Nhìn thấy Ngọc Trí, đôi mắt của hai nữ cũng tỏa sáng, cùng là một trong Huyền Thiên cửu tinh ngày xưa, giữa các nàng có cảm tình vô cùng thâm hậu.

"Các ngươi cũng là vì nhận được tin tức của Sở đạo hữu ở chỗ này nên chạy tới sao?"

"Đương nhiên."

n Hồng Hoa gật gật đầu: "Vương muốn tạo ra thế lực ở chỗ này, che gió chắn mưa cho tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ, ta sao có thể không đến được?"

"Ha ha, nói không sai."

Một tiếng cười phóng khoáng truyền đến.

Chỉ thấy Tuyệt Vô Thần cùng với mấy vị tu sĩ của Thần Ma nhất mạch từ từ đi tới.

Trong đó, người cầm đầu mặc một bộ trường bào màu xanh, tay cầm một cây trường thương đen nhánh, chính là tối cường giả Vô Hám của Thần Ma nhất mạch ở vũ trụ Bàn Cổ.

Hắn nhìn Tây Vương Mẫu, khẽ gật đầu: "Gặp qua đạo hữu."

“Ha, nghe qua danh tiếng Thần Ma Vô Hám, hôm nay lần đầu gặp gỡ, quả nhiên danh bất hư truyền, hữu lễ." Tây Vương Mẫu khách sáo một câu.

Mấy người một bên trò chuyện, một bên đi vào bên trong một mảnh động thiên rộng lớn.

Động thiên này, là Sở Cuồng Nhân đặc biệt cho người khai mở.

Tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ từ các nơi chạy tới, hầu hết đều cư ngụ ở nơi này.

Những người này, tuy đều là vũ trụ Bàn Cổ, nhưng lại ẩn ẩn phân chia thành mấy nhóm người, thời đại Tiên Cổ tụ lại một khối, như bọn người Tam Thanh, Phục Hi, Oa Hoàng, còn những người cùng thời đại với Sở Cuồng Nhân thì tụ tập ở nơi khác trò chuyện.

"Lam Vũ, vậy mà ngươi lại có thể chen vào hơn hai trăm tên trên Hỗn Nguyên bảng, lợi hại lợi hại." n Hồng Hoa nhìn Lam Vũ, tán thưởng nói.

"Các ngươi cũng không kém."

Lam Vũ cười nhạt một tiếng, nhìn những nhóm hảo hữu đã từng kề vai chiến đấu trước mắt này, bây giờ một lần nữa tụ tập với nhau, tâm tình của nàng rất tốt.

"Đúng rồi, ngươi gặp được Vương sớm nhất, ngươi biết hiện tại Vương đang ở cảnh giới nào không?" Tuyệt Vô Thần hiếu kỳ hỏi.

Nghe thấy điều này, đừng nói là đám người n Hồng Hoa, Tuyệt Vô Thần.

Ngay cả những tồn tại ở thời đại Tiên Cổ kia cũng ào ào vểnh tai lên nghe.

Bọn họ cũng vô cùng hiếu kỳ.

"Hiện tại công tử đã đột phá lên Đại Đạo."

Lam Vũ cũng không kiêng kị vấn đề này.

Việc này rất nhiều người đều biết.

"Cũng chỉ là Đại Đạo thôi sao?"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Sau đó, một luồng khí tức chiến tranh tràn vào bên trong mảnh động thiên này.

Một thân ảnh tóc trắng bạc phơ, đạp trên khí tức chiến tranh mà đi tới.

Chính là Binh Tai.

Chương 2172: Diệt Thế Võ Hội đột kích, lục sát tinh xuất động, u Diệp Nhược kiên cường

Bên trong Vạn Binh thành.

Mọi người ở vũ trụ Bàn Cổ tề tụ một chỗ.

Mà Binh Tai đến, hấp dẫn không ít người chú ý, thứ hạng của đối phương trên Hỗn Nguyên bảng, gần với Sở Cuồng Nhân và Thiên Thần Tàng.

Thực lực của hắn ở bên trong vũ trụ Bàn Cổ tuyệt đối là một trong mấy người cường đại nhất.

Quan trọng nhất chính là, hắn và Sở Cuồng Nhân có liên quan mật thiết.

Thậm chí có không ít người còn xem hắn như phân thân của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Lam Vũ nhìn thoáng qua đối phương, mặc dù đối phương và Sở Cuồng Nhân có khuôn mặt giống nhau như đúc, nhưng nàng biết, đối phương không phải là Sở Cuồng Nhân.

"Binh Tai, ngươi cũng tới rồi."

Lam Vũ lên tiếng chào.

Binh Tai khẽ gật đầu: "Hiện tại hắn chỉ mới là cảnh giới Đại Đạo thôi sao?"

"Công tử có thể làm được những gì, ngươi cũng rõ ràng, tuy phương diện cảnh giới chỉ là Đại Đạo, nhưng thủ đoạn của hắn, hoàn toàn không chỉ có như thế."

"Lẽ ra nên như vậy."

Binh Tai cũng không thấy kỳ quái.

Đối phương, chính là tồn tại mà hắn coi là đối thủ suốt đời này.

Sau đó, hắn nhìn lướt qua mọi người ở đây.

"Ngươi đang tìm người?"

"Ừm, La Hầu, nhưng xem ra, hắn vẫn chưa tới."

Binh Tai nói ra.

Hắn và La Hầu giao thủ nhiều lần, suýt nữa trở thành địch nhân.

Lần này, Sở Cuồng Nhân cuống cuồng lo lắng cho mọi người ở vũ trụ Bàn Cổ, hắn tới nơi này nhìn thử một chút xem đối phương có tới hay không, hiện tại xem ra, đối phương vẫn đang e ngại Sở Cuồng Nhân.

"Lá gan thật nhỏ."

Binh Tai nhếch miệng.

Lam Vũ khẽ cười nói: "Hắn và công tử có khúc mắc, sao lại dám tới nơi này, không chỉ có hắn, mấy người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng không có tới."

"Chuẩn Đề Tiếp Dẫn, ta có biết một chút tin tức, dường như bọn họ gia nhập vào Thiên Phật tịnh thổ." Lý Quân ở một bên nói ra.

"Thiên Phật tịnh thổ, nơi khởi nguyên của phật, thì ra là thế."

Lam Vũ bừng tỉnh đại ngộ: "Trách không được ngoại trừ Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ra, không nhìn thấy nửa vị cường giả Phật Môn nào, có lẽ tất cả đều đã chạy tới nơi nào đó."

"Lời này của ngươi, ta không thích nghe, coi ta như không tồn tại à?"

Một tiếng cười khẽ vang lên.

Trong hư không, một trận phật quang tươi sáng hiển hiện ra.

Chỉ thấy một thân ảnh xinh đẹp, chân đạp sen trắng, từ từ đi tới, chính là cường giả Phật Môn bên trong Huyền Thiên cửu tinh ngày xưa, Thạch Anh.

"Ha ha, từ khi chia tay đến giờ không gặp vấn đề gì chứ."

Lam Vũ nhìn về phía Thạch Anh, cười ha ha một tiếng.

Mấy người còn lại bên trong Huyền Thiên cửu tinh, cũng ào ào tiến lên chào hỏi.

"Ngoại trừ Hoa Vô Ái ra, Huyền Thiên cửu tinh chúng ta đều tới rồi."

Diệp Trúc cười nói.

"Hảo hữu kia của ta, tính tình lạnh nhạt, hiện tại đoán chừng nàng còn đang ở bờ sông Tam Sinh kia trồng rau nuôi lợn đấy." Dục Vọng Hoa bất đắc dĩ cười một tiếng.

Thời điểm mọi người ở đây ôn chuyện.

Đột nhiên.

Bên ngoài động thiên, truyền đến một luồng sát phạt chi ý vô cùng cường đại, khí tức này, khiến phần lớn tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ ở đây cũng vì thế mà tim đập nhanh.

"Sát ý..."

Ánh mắt Binh Tai ngưng trọng, thân ảnh lóe lên, dẫn đầu đi ra động thiên.

Những người còn lại cũng đều theo sát phía sau.

Rất nhanh.

Mọi người đi tới trên bầu trờiVạn Binh thành.

Chỉ thấy một mảnh mây đen vô cùng thâm trầm bao trùm toàn bộ Vạn Binh thành, sát ý bàng bạc từ bên trong mây đen kia, trút xuống như thác nước.

"Sát ý này, là người của Diệt Thế Võ Hội."

u Diệp Nhược ngưng trọng nói.

Hắn nhìn đến, ở trong đám mây đen kia, không phải chỉ có một hai tu sĩ của Diệt Thế Võ Hội, mà có từng chiếc từng chiếc chiến thuyền phá vỡ tầng mây lướt đến.

Phía trên có nguyên một đám tu sĩ đang đứng.

Trên người mỗi cá nhân, đều mang sát ý lãnh khốc.

"Ông trời ơi, người của Diệt Thế Võ Hội gây ra động tĩnh lớn như vậy, đây là muốn san bằng toàn bộ Vạn Binh thành sao? !" Có người hoảng sợ nói ra.

"Tất cả mọi người chuẩn bị ứng chiến."

u Diệp Nhược nói với giọng điệu lạnh lùng.

Chỉ thấy hắn lấy ra một chiếc khăn vuông kim sắc rồi ném ra ngoài.

Tay kết thành pháp quyết huyền diệu.

Đột nhiên, chỉ thấy khăn vuông dài ra theo gió, hóa thành một lồng ánh sáng màu vàng to lớn bao phủ toàn bộ Vạn Binh thành.

Đây là một món chí bảo phòng ngự.

Đùng, đùng...

Chỉ thấy trong mây đen, truyền ra từng đợt tiếng sấm nổ.

Một số vòng xoáy khổng lồ hình thành.

Mà bên trong vòng xoáy, từng thân ảnh lần lượt bay lên không trung rồi đáp xuống.

Trên người mỗi một người, đều tản ra sát ý lạnh thấu xương cực kỳ mạnh mẽ, Sát Lục Đại Đạo ở quanh người bọn họ sôi trào, ngay cả thiên địa cũng vì thế mà run rẩy.

"Là Diệt Thế Võ Hội sát tinh!"

"Xà Sát, Long Sát, Lân Sát, Báo Sát, Kình Sát, Ưng Sát, sáu vị sát tinh còn lại, đều đã tới, thật là phô trương!"

"Chuyện này phiền phức lớn rồi."

"Không phải Diệt Thế Võ Chủ cũng đích thân đến đấy chứ?"

u Diệp Nhược nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn nhìn thoáng qua tầng mây, cảm nhận được ở trong đó có một luồng ý chí vô cùng kinh khủng, chỉ một cái liếc mắt liền cảm thấy tê cả da đầu.

Sức mạnh to lớn như thế...

Lại thêm sáu đại sát tinh cùng đi đến.

Diệt Thế Võ Chủ tự mình đến, cũng không phải là không thể!

"Vạn Binh thành nho nhỏ của ta, có tài đức gì, lại có thể dẫn tồn tại cấp bậc quân vương tự mình đến đến vậy?"

u Diệp Nhược cười khổ một tiếng nói.

Mà ở trên bầu trời Vạn Binh thành, bên trong sáu vị sát tinh kia, Long Sát mặc long bào kim sắc, trên người tán ra uy áp vô cùng bá đạo, lạnh nhạt nói: "Hôm nay đến đây, chỉ vì muốn truy sát tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ, không liên quan đến Vạn Binh thành, các ngươi giao bọn tu sĩ này ra, có thể tránh khỏi một tai kiếp."

Long Sát, khiến cho một số Luyện Khí Sư ở đây có chút dao động.

Trên thực tế.

Bọn họ và tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ vẫn chưa quen thuộc.

Chớ nói chi là chấp nhận nguy hiểm to lớn đối mặt với Diệt Thế Võ Hội vì đối phương.

"u đại sư, không bằng chúng ta..."

Có Luyện Khí Sư muốn khuyên u Diệp Nhược một chút.

Để hắn chủ động giao người của vũ trụ Bàn Cổ ra.

"Những người này, đều là khách quý của Vạn Binh thành ta, muốn ta giao bọn họ cho các ngươi, truyền ra ngoài, chẳng phải Vạn Binh thành sẽ ta mất hết thể diện sao?"

u Diệp Nhược lớn tiếng nói.

Hắn biết rõ, những tu sĩ ở vũ trụ Bàn Cổ này có tầm quan trọng rất lớn đối với Sở Cuồng Nhân, chính là những thành viên tương lai của tổ chức do đối phương khai sáng.

Nếu như mình giao ra, Sở Cuồng Nhân không lột da của mình chắc?

Lại nói, bản thân mình đã tôn Sở Cuồng Nhân làm chủ, cũng không có lý do gì để phản bội, dù là Diệt Thế Võ Chủ tự mình đến muốn giết người, hắn cũng sẽ không cho.

u Diệp Nhược hắn có cốt khí của chính mình.

"u đại sư..."

Những Luyện Khí Sư còn lại nhìn thấy u Diệp Nhược kiên cường như thế, không khỏi bất đắc dĩ.

Bọn họ đều đang suy nghĩ có nên trốn đi hay không.

Nhưng mà, Diệt Thế Võ Hội cũng không cho bọn họ quá nhiều suy nghĩ thời gian.

"Nếu đã như vậy, Vạn Binh thành liền cùng người của vũ trụ Bàn Cổ, cùng nhau tiêu vong đi!" Long Sát lạnh lùng nói ra.

Đưa tay ra, Sát Lục Đại Đạo bá đạo ầm ầm bạo phát, hóa thành một long ảnh kim sắc, trùng trùng điệp điệp, lao về phía lồng ánh sáng phòng ngự kia mà đánh tới.

Đùng một tiếng.

Lồng ánh sáng chấn động, toàn bộ Vạn Binh thành cũng theo đó mà chấn động.

Chỉ là, đẳng cấp của chí bảo này không tầm thường, có thể ngăn lại một kích này.

"Hừ, có thể đỡ một chiêu, nhưng có thể đỡ mười chiêu, trăm chiêu không?"

Long Sát đưa tay để những Sát Tinh còn lại xuất thủ.

"Chúng ta không thể trơ mắt nhìn như vật, phải làm chút gì đó mới được."

Lam Vũ nói ra.

"Phiền chư vị rót sức mạnh vào bên trong món chí bảo này của ta, điều này có thể tăng cường phòng ngự của nó." u Diệp Nhược lớn tiếng nói.

"Được!"

Lam Vũ xuất thủ trước, khí tức Đại Đạo Quang Minh dâng trào ra, liên tục rót vào bên trong lồng ánh sáng màu vàng kia.

Mà những người còn lại cũng nghiêm túc, ào ào xuất thủ.

"Đi!"

"Muốn diệt vũ trụ Bàn Cổ ta, không dễ dàng như vậy đâu."

Tam Thanh, Oa Hoàng, Phục Hi, Huyền Thiên cửu tinh

...

Mọi người đồng loạt ra tay.

Các loại năng lượng quang mang hoa mỹ lấp lóe, hóa thành một luồng sức mạnh như dòng nước lũ liên tục rót vào lồng ánh sáng màu vàng, tăng cường phòng ngự.

Chương 2173: Thần Điện Quang Minh trợ giúp, Tuyệt Kiếm xuất thủ, một chưởng kình thiên

Bên trong Thiên Trận Thần Cung.

Một trận pháp được tạo thành từ vô số trường kiếm.

Một nam tử ngồi xếp bằng, quanh người có kiếm khí lưu chuyển, phát sinh va chạm với kiếm khí của kiếm trận, mượn nhờ sức mạnh của kiếm trận, ma luyện kiếm khí của bản thân.

Lúc này.

Trận Vương từ từ đi tới, thản nhiên nói: "Tuyệt Kiếm, như thế nào rồi?"

Tuyệt Kiếm mở hai mắt ra, trong mắt lộ ra một tia quang mang kiếm ý, khí tức kia lạnh đến thấu xương, trong nháy mắt liền xé rách hư không.

"Đại trận vạn kiếm Trận Vương bày ra, quả thật là không tầm thường, có trợ giúp cực lớn đối với kiếm đạo của ta, ta nợ Trận Vương một nhân tình."

Tuyệt Kiếm đứng dậy nói ra.

"Vậy bây giờ, ngươi có thể trả nhân tình này rồi."

"Có ý gì?"

"Ta muốn ngươi đi đến Vạn Binh thành một chuyến, trợ giúp Diệt Thế Võ Chủ, tiêu diệt vũ trụ Bàn Cổ và Sở Cuồng Nhân." Trận Vương nói ra.

“Ha... Sở Cuồng Nhân." Trong mắt Tuyệt Kiếm lộ ra một vẻ băng lãnh: "Người này giết hai vị kiếm đạo kiệt xuất của vũ trụ Kiếm chi ta, không cần Trận Vương nói, món nợ này, ta cũng sẽ tìm người này để thanh toán."

“Ha, có Tuyệt Kiếm đạo hữu xuất thủ, Sở Cuồng Nhân kia, hẳn phải chết! Đến lúc đó hi vọng đạo hữu có thể mang truyền thừa của Lam Vương ở trong tay hắn đến đây giúp ta."

"Việc này cứ giao cho ta đi."

Tuyệt Kiếm nói ra, sau đó liền đi ra khỏi kiếm trận, biến mất không thấy đâu nữa.

...

Diệt Thế Võ Hội tiến đến, ý đồ hủy diệt Vạn Binh thành và vũ trụ Bàn Cổ.

u Diệp Nhược vận dụng một món chí bảo, hội tụ sức mạnh của mọi người ở vũ trụ Bàn Cổ, hình thành một kết giới thủ hộ cường đại.

Các tu sĩ của Diệt Thế Võ Hội thi triển các loại công kích, không ngừng đánh vào phía trên kết giới, nhưng vẫn không có cách nào phá vỡ nó như cũ.

Ánh mắt Long Sát ngưng trọng: "Kết giới này, thật là phiền phức."

"Xuất thủ một lượt đi."

Xà Sát lạnh nhạt nói ra.

Chỉ thấy hắn đưa tay ra, sức mạnh Sát Lục Đại Đạo tuôn ra, hội tụ thành một con mãng xà to lớn ở phía sau hắn.

"Diệt Thế Ma Võ, Mãng Thôn Thiên!"

Những sát tinh còn lại của Diệt Thế Võ Hội, cũng đều xuất thủ.

Sát khí cường đại bao lấy bầu trời, vô cùng mênh mông, hóa thành sáu con cự thú kinh khủng, lao về phía kết giới kim sắc kia.

Đùng! !

Khi một tiếng nổ kinh thiên vang lên.

Chỉ thấy toàn bộ kết giới trực tiếp nổ tung, năng lượng phản phệ kinh khủng tuônra, bọn người Lam Vũ ào ào nhận lấy phản phệ.

Bị luồng sức mạnh này trực tiếp đánh bay ra ngoài.

Kết giới bị phá.

Một khối khăn vuông từ trên không trung bay xuống, hóa thành ánh sáng rồi tiêu tán.

Chí bảo này, đã bị hư hại.

"Không ổn rồi."

Sắc mặt u Diệp Nhược nhanh chóng trở nên trắng bệch, không có chí bảo thủ hộ, những người như bọn họ ở trước mặt mấy tên sát tinh này, căn bản không phải là đối thủ.

Lúc này.

Bên trong hư không, đột nhiên có một trận khí tức quang minh bạo phát.

Chỉ thấy bên trong hư không, một khối cầu nối quang minh xuất hiện.

Lam Vũ thấy thế, hai mắt không khỏi phát sáng: "Là Quang Minh Kiều!"

Quang Minh Kiều.

Chí bảo không gian của Thần Điện Quang Minh, có thể truyền tống cường giả đến một nơi cách đó rất xa.

Bên trong thần điện.

Nữ thần Quang Minh nhìn Quang Minh Tả Thiên Vương liền thản nhiên nói: "Minh Phi đang bế quan đột phá lên Chí Tôn, ngươi dẫn người đi trợ giúp Vạn Binh thành trước."

"Nữ thần, thứ cho ta nói thẳng, vì Sở Cuồng Nhân, mà hoàn toàn khai chiến với Diệt Thế Võ Hội, có đáng giá không?" Quang Minh Tả Thiên Vương hỏi.

Nhưng trong mắt nữ thần Quang Minh lộ ra một tia lãnh ý: "Há, Tả Thiên Vương, ngươi đang nghi vấn về quyết định của ta sao?"

"Thuộc hạ không dám."

"Thôi, ngươi ở bên cạnh ta nhiều năm như vậy, ta cũng không tính toán với ngươi, ngươi chỉ cần biết, Quang Minh Chi Tử, là người quan trọng cho tương lai."

Nữ thần Quang Minh lạnh nhạt nói.

"Vâng."

Quang Minh Tả Thiên Vương gật gật đầu, sau đó mang theo một đám thánh kỵ sĩ tiến vào Quang Minh Kiều, trực tiếp truyền tống đến bên trong Vạn Binh thành.

Trong nháy mắt tiến vào cầu nối, trong mắt hắn liền lộ ra một tia bất mãn.

Hiển nhiên, trong lòng của hắn không hề thuận theo giống như vẻ bề ngoài.

...

Quang Minh Kiều đáp xuống bên trong Vạn Binh thành.

Quang Minh Tả Thiên Vương mang theo nguyên một đám thánh kỵ sĩ bước ra.

"Diệt Thế Võ Hội, chúng ta phụng mệnh lệnh của nữ thần, đến đây để ngăn cản hành vi của các ngươi." Quang Minh Tả Thiên Vương lạnh giọng nói ra.

"Thật sao? Chỉ tiếc, ta không tin vào nữ thần của các ngươi."

Long Sát lạnh giọng nói ra.

Hắn giơ tay lên, tu sĩ của Diệt Thế Võ Hội ở sau lưng xông lên.

"Tiến lên."

Quang Minh Tả Thiên Vương cũng không nhiều lời, trực tiếp xuất thủ.

Nhân mã hai phe, trực tiếp lao vào đánh giết nhau.

Trong mây đen.

Một đạo ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú toàn bộ chiến trường, sau khi nhìn thấy Quang Minh Tả Thiên Vương dẫn người xuất hiện, hắn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

"Rốt cục nữ thần Quang Minh cũng có hành động."

Diệt Thế Võ Chủ nỉ non nói.

Nhưng hắn vẫn không có dự định xuất thủ ngay lúc này, nếu không đến lúc cần thiết, quân vương như hắn vẫn không nên tùy tiện ra tay.

Hắn không quá yên tâm đối với Trận Vương.

Nếu như đối phương không ngăn được nữ thần Quang Minh, hoặc là đổi ý, thì một khi hắn xuất thủ, sẽ lập tức triển khai một trận chém giết với nữ thần Quang Minh.

Vương và vương đọ sức, sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy.

Bỗng nhiên, Diệt Thế Võ Chủ cảm nhận được điều gì đó, nhìn về phía nơi xa, trên mặt nở nụ cười: "Xem ra trợ thủ mà Trận Vương tìm, đã đến."

Trên chiến trường, mọi người đánh đến hừng hực khí thế.

Nhưng vào lúc này.

Một trận kiếm ý kinh khủng từ đằng xa bạo phát.

Kiếm ý kinh thiên động địa, trong chớp mắt liền bao phủ toàn bộ Vạn Binh thành, chiến trường ban đầu đang sục sôi, nhanh chóng trở nên yên lặng.

Tất cả mọi người nhịn không được mà nhìn về phía nơi phát ra kiếm ý, cảm thấy kinh hãi.

"Loại kiếm ý này..."

"Đáng chết! Là hắn!"

Dường như Quang Minh Tả Thiên Vương nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt đại biến.

Đùng! !

Chỉ thấy một tiếng nổ lớn kinh thiên vang lên.

Ngay sau đó, ở nơi phát ra kiếm ý, có một luồng dao động Đại Đạo bạo phát, trong nháy mắt liền ngưng tụ ra một đạo kiếm ảnh dài vạn dặm.

Kiếm ảnh ngập trời chém xuống, xé rách hư không.

"Mau tránh ra! !"

Quang Minh Tả Thiên Vương nổi giận gầm lên một tiếng.

Sau đó, hắn thúc giục sức mạnh đến cực hạn, sức mạnh Đại Đạo Quang Minh ầm ầm đánh ra, hóa thành một quang cầu giống như mặt trời.

Thời điểm quang cầu này đánh về phía kiếm ảnh, cũng bị đánh đến vỡ vụn.

Kiếm ảnh vẫn như thế chẻ tre mà chém tới!

"Thôi xong!"

Sắc mặt u Diệp Nhược trở nên trắng bệch.

Sức mạnh của một kiếm này, quá kinh khủng, nếu chém xuống, chỉ sợ phân nửa Vạn Binh thành đều sẽ bị chém thành hai khúc, chớ nói chi là sẽ chết bao nhiêu người.

Thời khắc nguy cấp.

Từ nơi sâu trong Vạn Binh thành.

Bên trong một động phủ, một đôi mắt như ánh sao, bỗng nhiên mở ra.

Đưa tay ra, dao động Đại Đạo cuồn cuộn vô biên như đại dương ầm ầm bạo phát, phóng lên tận trời, với một loại hình thức vô cùng thô bạo, hấp thụ toàn bộ linh khí trong phương viên ngàn tỉ dặm, ngưng tụ thành một bàn tay to lớn màu vàng óng.

Bàn tay màu vàng óng, phóng thẳng lên trời, đánh về phía kiếm ảnh!

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, hư không trên Vạn Binh thành gần như hoàn toàn nát vụn, hình thành nguyên một đống lỗ thủng không gian màu đen to lớn.

Loại trùng kích cường độ này, Chí Tôn tầm thường cũng không chắc có thể làm được.

"Có người đỡ được một kiếm này."

u Diệp Nhược thở dài nhẹ nhõm, có loại cảm giác sống sót sau tai nạn.

Sau đó, hắn nhìn về phía phương hướng của bàn tay lớn màu vàng óng.

Không chỉ có hắn, những người còn lại cũng ào ào nhìn lại.

Sau khi bàn tay lớn màu vàng óng ngăn kiếm khí liền tiêu tán, một thân ảnh từ từ đi tới.

Quanh người có khí tức Đại Đạo vờn quanh, tiên huy tươi sáng chói mắt.

Một bộ áo trắng như tuyết, thân hình sừng sững như núi.

Mọi người của vũ trụ Bàn Cổ thấy thân ảnh quen thuộc ở trước mắt này, vô cùng phấn chấn, trong lòng không khỏi tuôn ra từng đợt cảm giác an toàn.

"Tiên Vương, là Tiên Vương!"

"Quá tốt rồi, Tiên Vương đã xuất hiện."

Mọi người nhìn thân ảnh kia, ánh mắt cuồng nhiệt.

Thân ảnh này, tất nhiên là tối cường giả hiện nay của vũ trụ Bàn Cổ, Sở Cuồng Nhân!

Chương 2174: Chiến lực kinh người, Tuyệt Kiếm tiến đến, ngươi có thể tiếp mấy chiêu của ta

Bên ngoài Vạn Binh thành, một đạo kiếm ngân to lớn xuất hiện ở trên mặt đất.

Kiếm khí còn sót lại ở phía trên, khiến cho người ta cảm thấy kinh dị.

Kiếm ngân này kéo dài đến mấy ngàn vạn dặm.

Khởi nguồn của nó chính là từ trên một ngọn núi nguy nga sừng sững, mà trên đỉnh núi, có một nam tử trung niên tóc đen đứng đấy, một tay cầm trường kiếm màu đen.

Nam tử này, quanh người có kiếm ý vô cùng hung tàn lưu chuyển, vừa rồi, chính là kiếm khí do hắn phát ra đã suýt diệt đi phân nửa Vạn Binh thành.

Người này chính là người đứng thứ hai trên Đại Đạo bảng, Tuyệt Kiếm!

"Há, có thể đỡ được một đạo kiếm khí này của ta, Sở Cuồng Nhân, ngươi khiến kiếm của ta cảm thấy hưng phấn." Tuyệt Kiếm nhìn về phía xa, trong mắt mang theo một vẻ bạo ngược, trường kiếm màu đen trong tay cũng đang run rẩy, lộ ra vẻ thích giết chóc.

Vút!

Thân ảnh Tuyệt Kiếm biến mất ngay tại chỗ trong nháy mắt.

Mà ở bên trong Vạn Binh thành.

Quang Minh Tả Thiên Vương nhìn thấy Sở Cuồng Nhân xuất quan, trong mắt mang theo một tia rung động: "Hắn lại có thể đỡ được kiếm khí của Tuyệt Kiếm, còn tu vi của hắn..."

Trước kia, hắn còn có thể cảm nhận được rõ ràng tu vi của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân đang đứng ở trước mặt hắn, khiến hắn cảm thấy như đang đối mặt với một tòa Thái Cổ Thần Sơn vô cùng nguy nga, khó có thể leo lên.

Hắn lại hoàn toàn không thể cảm nhận được tu vi của đối phương.

Điều này nói rõ thực lực của Sở Cuồng Nhân đã hoàn toàn vượt qua hắn.

"Khoảng cách từ lúc ta và hắn gặp nhau lần đầu tiên cho đến bây giờ, mới mấy trăm năm ngắn ngủi trôi qua, trong thời gian ngắn như vậy, hắn trực tiếp từ một tu sĩ thậm chí không phải là Hỗn Nguyên tăng lên đến cảnh giới Đại Đạo như hiện tại..."

"Hơn nữa, chiến lực thâm sâu khó lường kia..."

Hiện tại, rốt cục Quang Minh Tả Thiên Vương có chút minh bạch vì sao Nữ thần Quang Minh lại coi trọng Sở Cuồng Nhân đến như vậy, thiên phú dọa người như thế, lại thêm thân phận Quang Minh Chi Tử, đổi lại hắn là Nữ thần Quang Minh, cũng sẽ coi trọng.

Có thể hiểu được.

Nhưng trong lòng của hắn, vẫn rất không thoải mái.

Hắn vốn không phải là người có lòng dạ rộng lớn gì, sau khi kết thù với Sở Cuồng Nhân, nhìn đối phương phong sinh thủy khởi như thế, hắn có thể dễ chịu mới là lạ.

Sở Cuồng Nhân chú ý tới Quang Minh Tả Thiên Vương, đối với việc được thần điện trợ giúp, hắn cũng chẳng suy nghĩ gì, chỉ là hiếu kỳ: "Vì sao ngươi lại đến? Minh Phi đâu?"

"Nàng đang bế quan đột phá lên Chí Tôn."

"Thì ra là thế, đáng tiếc, nếu như nàng tới, một kiếm vừa rồi kia cũng không đến lượt ta xuất thủ đâu." Sở Cuồng Nhân lắc đầu nói.

Quang Minh Tả Thiên Vương tức giận đến mức trong lòng ngực như bị một khối đá lớn đè ép, có chút không thở nổi, đây không phải là đang nói hắn không bằng Minh Phi sao?

Tuy sự thật đúng là như vậy.

Nhưng nói trực tiếp như thế, miệng của người này sao lại không tích chút đức nào vậy?

"Thôi, các ngươi lui ra đi, chuyện tiếp theo giao cho ta là được."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Sau khi sử dụng Đại Đạo Chi Tâm, hắn đã đột phá lên cảnh giới Đại Đạo.

Đồng thời, hắn tiến vào trong không gian thần bí kia, giúp đạo của bản thân đạt được một lần thăng hoa cực hạn, hoàn toàn không phải trình độ mà Đại Đạo tầm thường có thể so.

Hiện tại hắn đang rất muốn biết, thực lực của mình mạnh đến mức nào.

"Sở Cuồng Nhân, rốt cục ngươi cũng xuất hiện!"

Long Sát lạnh lùng nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt băng lãnh.

Mà mấy vị sát tinh của Diệt Thế Võ Hội ở bên cạnh hắn cũng lộ ra sát ý cực hạn, xem bộ dáng này là hận không thể ngàn đao bầm thây hắn.

Trên thực tế, Sở Cuồng Nhân đã giết mấy vị sát tinh của Diệt Thế Võ Hội.

Mấy người kia đối với hắn có hận ý lớn như vậy, cũng có thể thông cảm được.

"Giết!"

Báo Sát không nói hai lời, lập tức xuất thủ trong nháy mắt.

Tốc độ của hắn cực nhanh.

Sử dụng một món chí bảo như Câu Trảo, một trảo chém qua hư không, sát ý lạnh như băng gần như muốn hoàn toàn đóng băng phương thiên địa này.

Một trảo này, nhanh chuẩn hung ác, sức mạnh cũng vô cùng bá đạo.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, tiện tay đánh một quyền về phía trước!

Đùng! !

Trong khoảnh khắc này, Đại Đạo mãnh liệt như thủy triều tuôn trào ra.

Tầng tầng lớp lớp, ẩn chứa sức mạnh to lớn ngợp trời!

Một mảnh hư không trước mắt Sở Cuồng Nhân, bị một quyền hắn tiện tay đánh ra trực tiếp đánh nát, mà Báo Sát bị luồng dao động Đại Đạo này bao phủ, Câu Trảo trong tay vang lên một tiếng phịch, lập tức bị phá nát, ngay cả người cũng bị đánh thành một đống bầy nhầy.

Tiến vào trong hư không, đã không thể sống nổi.

Một quyền tiện tay, đánh chết một sát tinh!

Loại thực lực này, khiến không ít người trừng lớn hai mắt, không thể tin được.

Nhưng điều này vẫn chưa hết.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo kiếm khí lưu chuyển ở trong lòng bàn tay hắn.

Kiếm khí chém ra, hư không trực tiếp bị xé rách.

Chính là hư không thiên trảm!

Mấy vị sát tinh bị kiếm khí nhắm trúng, chỉ cảm nhận được một luồng uy hiếp tử vong trước nay chưa từng có đang lao đến, khiến cho da đầu bọn họ như muốn nổ tung.

"Không ổn rồi! !"

Mấy người vội vàng xuất thủ ngăn cản.

Các loại sức mạnh Diệt Thế Ma Võ cùng nhau bạo phát.

Những người này, thực lực mạnh nhất chính là Long Sát, tu vi đã đạt tới cảnh giới Đại Đạo Chí Tôn, hắn thét dài một tiếng, song chưởng cùng nhau đánh ra.

"Diệt Thế Ma Võ, Long Vương Quyết Sát! !"

Một đạo long ảnh kim sắc giương nanh múa vuốt bay ra ngoài.

"Diệt Thế Ma Võ, Mãng Thôn Thiên!"

"Diệt Thế Ma Võ, Ưng Kích Trường Không!"

"Diệt Thế Ma Võ, Kỳ Lân Đạp Hải!"

Ầm, ầm, ầm!

Các loại tuyệt chiêu kết hợp với nahu, uy thế dồi dào!

Những trong nháy mắt sức mạnh này và kiếm khí ở trong hư không giao phong, sức mạnh cường đại trực tiếp xé mở một đạo vết rách không gian khổng lồ dài mấy vạn dặm.

Mấy vị sát tinh, bị vết nứt không gian này hút vào bên trong.

Chiêu thức của bọn họ, bị từng chiêu kiếm khí hư không chôn vùi, mà kiếm khí hư không bị phá nát lại không tán đi, mà tràn ngập bên trong vết nứt không gian, kéo theo sức mạnh không gian loạn lưu, điên cuồng lao về phía mấy người mà tàn phá bừa bãi.

"Không tốt!"

"Đáng chết!"

Mấy người ra sức ngăn cản.

Nhưng kiếm khí mà Sở Cuồng Nhân phát ra, có uy lực quá cường đại.

Chỉ trong chốc lát, ba người Ưng Sát, Xà Sát, Kình Sát bị kiếm khí giảo sát, Đại Đạo trong cơ thể lần lượt tan rã, mà Long Sát, Lân Sát cũng đã bị thương tích đầy mình.

"Ông trời ơi, cái này, cái này cũng quá cường đại đi!"

"Thực lực của Quang Minh Chi Tử, đã kinh khủng đến mức này sao? !"

Mọi người kinh thán không thôi, nhất là những thánh kỵ sĩ mà Quang Minh Tả Thiên Vương mang tới, ánh mắt giáo chúng Quang Minh nhìn Sở Cuồng Nhân vô cùng cuồng nhiệt.

Mà tu sĩ của Diệt Thế Võ Hội thì không giống như vậy, bọn họ cảm thấy đối phương chính là một tên ma quỷ, còn kinh khủng hơn nhiều so với sát tinh!

Mười đại sát tinh, toàn quân gần như đều bị hắn tiêu diệt.

Loại chuyện này, cũng là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

"Có thể không chết trước một kiếm này, các ngươi cũng xứng đáng để kiêu ngạo."

Sở Cuồng Nhân nhìn Lân Sát, Long Sát thản nhiên nói.

Hắn ngưng tụ kiếm chỉ, liền muốn ra tay.

Nhưng lúc này, một trận kiếm ý phô thiên cái địa từ trên trời giáng xuống.

Kiếm ý này, hung tàn, lạnh lùng.

Nếu như nói, sức mạnh của đám người Long Sát là giết hại.

Như vậy luồng kiếm ý này chính là sự hủy diệt thuần túy!

"Sở Cuồng Nhân, xuất kiếm, đến đánh với ta một trận đi! !"

Một giọng nói quanh quẩn ở trong gầm trời.

Nơi xa, một thân ảnh bước trên kiếm quang đầy trời lướt đến.

Trong nháy mắt hắn xuất hiện, đất trời bốn phía bắt đầu run rẩy ở dưới kiếm ý của hắn, trong hư không cũng xuất hiện từng đạo từng đạo vết rách đen nhánh.

Là Tuyệt Kiếm!

Hai mắt Sở Cuồng Nhân nhíu lại: "Há, là người vừa mới xuất kiếm."

Kiếm ý bao phủ hắn.

Trong chớp mắt, Tuyệt Kiếm đã đi tới trước người hắn.

"Tuyệt Kiếm, cẩn thận, hắn khó đối phó."

Long Sát nhắc nhở một câu.

Nhưng Tuyệt Kiếm lại không thèm để ý chút nào, trong mắt lộ ra vẻ hung tàn: "Nếu như hắn dễ đối phó, thì còn cần ta tới nơi này làm gì."

"Tuyệt Kiếm, đứng thứ hai trên Đại Đạo bảng."

Sở Cuồng Nhân có chút hăng hái nhìn người vừa tới: "Khí tức không kém, nhưng cũng không biết rốt cuộc ngươi có thể tiếp được mấy chiêu của ta."

Chương 2175: Chặt đứt Tuyệt Kiếm chi kiếm, kiếm 22 và Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật va chạm

Tuyệt Kiếm nhìn Sở Cuồng Nhân trước mắt, trường kiếm đen nhánh trong tay khẽ run, tản ra một luồng kiếm ý vô cùng tàn bạo, khát máu.

Lời đồn liên quan tới hắn, có rất nhiều.

Nhưng làm người ta kiêng kỵ nhất chính là nếu người này xuất thủ, nhất định sẽ thấy máu.

Dù người đối chiến với hắn chính là Chí Tôn, thì kết cục cũng không tốt gì.

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương, đứng chắp tay.

Ánh mắt hai người va chạm, kiếm ý đã tuôn ra, va chạm với nhau, hình thành một luồng uy áp vô cùng mênh mông.

Cả tòa Vạn Binh thành, bị uy áp này bao trùm.

Mọi người nhìn hai người trên bầu trời, ánh mắt ngưng trọng.

"Thực lực của Tuyệt Kiếm cũng không phải thứ mà Chí Tôn tầm thường có thể đánh đồng, cũng không biết chủ nhân có không phải là đối thủ hay không." u Diệp Nhược có chút bận tâm.

"Hắn đã đột phá cảnh giới Đại Đạo, tin tưởng hắn đi."

Lý Quân từ tốn nói.

Hắn vẫn có lòng tin rất lớn đối với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng hắn nhìn về chỗ sâu bên trong mây đen, lại nhịn không được mà cau mày lại, so với Tuyệt Kiếm, người khiến hắn lo lắng hơn, là chủ nhân của Diệt Thế Võ Hội...

Tuy nói tồn tại quân vương sẽ không dễ dàng xuất thủ, nhưng, Diệt Thế Võ Hội triển khai chiến trận lớn như vậy, chỉ sợ sẽ không dễ dàng dừng tay...

Sở Cuồng Nhân, có tư bản chống lại quân vương sao?

Đùng!

Thời điểm mọi người lo lắng, trên bầu trời, luồng kiếm ý kia càng ngày càng lạnh thấu xương.

Đột nhiên.

Thân ảnh của Tuyệt Kiếm biến mất nagy tại chỗ, phá không mà ra.

Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn xuất hiện ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, trường kiếm trong tay đột nhiên chém ra, vạch phá bầu trời, chém về phía cái cổ của đối phương.

Uy thế bá đạo, kiếm ý hung tàn.

Đừng nói là một tu sĩ vừa đột phá đại đạo, chỉ sợ lúc một Chí Tôn đối mặt với một kiếm này, không cẩn thận cũng sẽ bị chém thành hai khúc.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không hề bối rối chút nào, ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí lưu chuyển trên đầu ngón tay, giống như đã sớm có phán đoán đối với quỹ tích của một kiếm này.

Kiếm chỉ điểm ra, rơi vào trên mũi kiếm của trường kiếm đen nhánh.

Một tiếng leng keng vang lên.

Kiếm chỉ và mũi kiếm phát ra một tiếng kim thiết va chạm.

Kiếm khí bộc phát ra, trực tiếp xé rách trường không.

Tay cầm kiếm của Tuyệt Kiếm khẽ run lên, cảm giác được một luồng cự lực từ kiếm chỉ của Sở Cuồng Nhân truyền đến, điên cuồng chấn động thân thể của hắn.

"Loại kiếm khí này, Sở Cuồng Nhân, quả nhiên không hề bình thường."

Đồng tử của Tuyệt Kiếm hơi hơi co rụt lại.

Nhưng hắn hưng phấn hơn.

"Nhưu thế mới có giá trị khi bị ta giết chết!"

Tay Tuyệt Kiếm cầm trường kiếm đen nhánh, không ngừng vung ra.

Kiếm pháp hung tàn, ánh mắt ngoan lệ.

Kiếm đạo cũng tản ra một luồng khí tức hủy diệt vô cùng thuần túy.

"Kiếm Thập Tam!"

"Kiếm 14!"

"Kiếm 15,16,17!"

Tuyệt Kiếm không ngừng huy kiếm, Thánh Linh Kiếm Pháp chí cao của vũ trụ Kiếm chi được thi triển liên tục, hình thành kiếm võng che lấp trời đất, khóa chặt quanh người Sở Cuồng Nhân.

Nhưng trong nháy mắt, Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí lưu chuyển, đúng là ngăn lại toàn bộ thế công của đối phương, hắn phòng thủ đúng là giọt nước cũng không lọt.

Kiếm pháp tinh diệu, ẩn ẩn vượt qua Tuyệt Kiếm.

"Kiếm, 20! !"

Dường như Tuyệt Kiếm cũng phát giác kiếm pháp cao thâm của Sở Cuồng Nhân có xu hướng vượt qua mình, tuy hắn rung động, nhưng cũng nhanh chóng ổn định lại để đối phó.

Chém ra một kiếm, sức mạnh đại đạo của hắn điên cuồng tuôn ra, hóa thành một đạo kiếm ảnh to lớn ngập trời, chém về phía Sở Cuồng Nhân.

Một kích này, không có chiêu thức biến hóa tinh diệu.

Chỉ có sức mạnh hủy diệt thuần túy nhất!

Hắn muốn bức Sở Cuồng Nhân cứng đối cứng với hắn!

"Thiên Ngoại Thiên Kiếm!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, chém ra một kiếm.

Siêu thoát chi ý tràn ngập.

Kiếm khí hoành không, đối cứng với kiếm ảnh.

Một tiếng phịch vang lên, hư không bị xe ra một lỗ thủng khổng lồ, dưới một kiếm bá đạo này của Tuyệt Kiếm, hắn bị đánh bay ra ngoài.

Mà Tuyệt Kiếm, lại thừa thắng xông lên!

Kiếm ý khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Sức mạnh đại đạo chi kiếm mãnh liệt tuôn ra, quấn lấy trường kiếm đen nhánh trong tay hắn: "Sở Cuồng Nhân, tiếp kiếm 21 này của ta đi! !"

Thánh Linh Kiếm Pháp có 23 thức.

Có thể tu hành đến kiếm 21 đã là kỳ tài bất thế bên trong vũ trụ Kiếm chi, mà uy lực của một kiếm này, cũng cực kỳ cường đại.

Sở Cuồng Nhân cảm thấy một kiếm này tràn ngập một luồng hủy diệt chi ý, hoàn toàn bao trùm thiên địa quanh người mình, Đại Đạo Chí Thánh tầm thường căn bản là không có cách tránh né.

"Côn Ngô."

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, tay phải nhẹ nhàng chuyển động.

Côn Ngô Kiếm roàn thân trắng noãn cũng đã rơi vào trong lòng bàn tay của hắn.

Ông! !

Một đạo kiếm quang trắng bạc đột nhiên nở rộ, xẹt qua chân trời.

Giống như một ngôi sao băng xẹt qua chân trời.

Nhanh!

Nhanh đến mức khiến cho đông đảo tu sĩ đều không thể cảm ứng được luồng kiếm khí này!

Mọi người căn bản không có cách nhìn thấy kiếm của hai người Tuyệt Kiếm và Sở Cuồng Nhân va chạm nhau như thế nào, chỉ nghe được một tiếng leng keng như một hành tinh nổ tung, ngay sau đó, kiếm khí mãnh liệt kia liền hoàn toàn bao trùm đất trời bốn phía.

Kiếm quang chói mắt, cũng làm cho rất nhiều tu sĩ không cách nào mở mắt.

Ngay cả dùng tiên thức cảm nhận cũng cảm nhận được được một cảm giác chói chói.

Sau khi mọi người khôi phục lại, nhìn về phía hai người, chỉ thấy hai người Sở Cuồng Nhân và Tuyệt Kiếm cầm kiếm tựa lưng vào nhau, quanh người còn quấn lấy kiếm ý kinh người.

Một tiếng leng keng vang lên.

Trường kiếm gãy nứt, máu me tung tóe!

Chỉ thấy trường kiếm đen nhánh của Tuyệt Kiếm, trực tiếp gãy thành hai đoạn, ở ngực lập tức bị chém ra một đạo kiếm ngân sâu đủ thấy xương, một lượng lớn máu tươi như như nước suối, không ngừng tuôn ra, đạo tắc và kiếm khí không ngừng đan xen va chạm ở miệng vết thương.

Mọi người một mảnh xôn xao.

Nhất là mọi người ở Diệt Thế Võ Hội, càng là rung động.

"Tuyệt Kiếm rơi vào thế hạ phong."

"Kiếm của hắn, vậy mà cũng bị chém đứt!"

"Ông trời ơi, Sở Cuồng Nhân này cũng quá mạnh đi."

Tuyệt Kiếm, hạng hai Đại Đạo bảng.

So với tồn tại Chí Tôn bình thường còn cường đại hơn.

Hung danh của hắn hiển hách, ngay cả mười đại sát tinh cũng không bằng, nhưng một cường giả tuyệt đỉnh có chiến lực cao hơn rất nhiều so với cảnh giới như thế, đúng là bị một tu sĩ vừa đột phá đại đạo chém đứt kiếm trong tay!

"Tốt, tốt cho một thanh Chí Bảo Hồng Mông!" Tuyệt Kiếm xoay người, tay cầm kiếm gãy, tham lam nhìn Côn Ngô trong tay Sở Cuồng Nhân: "Kiếm đạo khó cầu, thần kiếm cũng khó cầu, chờ giết được ngươi, thanh kiếm này liền thuộc về ta! !"

"Ha, ngươi không có bản lãnh này."

"Vậy liền thử một lần!"

Sau khi Tuyệt Kiếm bị thương, chẳng những không hề lui bước, mà kiếm ý trên người lại như bị kích thích, điên cuồng tăng lên.

Sở Cuồng Nhân quay người nhìn đối phương, ánh mắt lạnh nhạt như băng: "Dã thú vùng vẫy giãy chết, ngươi, còn có chiêu số gì sao?"

"Tiếp chiêu đi, kiếm 22! !"

Tuyệt Kiếm thét dài một tiếng, sức mạnh kiếm đạo trong cơ thể không giữ lại chút nào, tuôn ra, kiếm khí vô cùng vô tận phóng lên tận trời.

Một luồng hủy diệt chi ý ngập trời, khóa chặt Sở Cuồng Nhân!

Trong nháy mắt, kiếm khí vô tận, dũng mãnh lao về phía hắn.

Đây là một chiêu mạnh nhất của Tuyệt Kiếm, cũng là một kiếm mạnh nhất bên trong Thánh Linh Kiếm Pháp, ngoại trừ kiếm 23 có thể gọi là cấm kỵ kia ra.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, tay cầm Côn Ngô, vô biên sắc bén chi ý từ trên người hắn khuếch tán ra, một luồng công phạt chi ý cực hạn lưu chuyển ra!

"Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!"

Một kiếm chém ra.

Kiếm quang kinh diễm tuyệt luân, giống như thời gian cũng có thể bị chặt đứt.

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, kiếm 22!

Hai đại cực kiếm chiêu, va chạm chính diện, hư không sụp đổ trong nháy mắt, kiếm ý vô biên vô tận kia, không ngừng tăng lên, rung động cửu thiên thập địa.

Kiếm khách trong vòng vạn tỷ dặm, trong lòng đều có cảm giác.

"Kiếm ý thật mạnh."

"Loại kiếm ý này, phía dưới quân vương cũng không tìm được mấy người có thể sánh bằng."

"Hướng kia là... Vạn Binh thành, đi qua nhìn một chút."

Nguyên một đám kiếm khách, kìm nén không được hiếu kỳ trong lòng, ào ào tiến đến.

Chương 2176: Kiếm 23, chém giết Tuyệt Kiếm, thu hoạch ngoài ý muốn

Trên bầu trời Vạn Binh thành, hai luồng kiếm khí kinh thiên đang điên cuồng đụng chạm.

Một luồng khí tức tràn đầy sự hủy diệt.

Một luồng thì sắc bén dồi dào, giống như có thể chém đứt mọi thứ.

Hai luồng kiếm khí, đều là sức mạnh công phạt cực hạn!

Mà ở hai đầu kiếm khí, hai bóng người đứng lơ lửng trên không, khí tức đại đạo trong cơ thể không ngừng tiết ra, rót vào bên trong kiếm khí kia.

Chính là Sở Cuồng Nhân, Tuyệt Kiếm!

"Sở Cuồng Nhân, bại cho ta! !"

Tuyệt Kiếm nổi giận gầm lên một tiếng, kiếm khí chi uy tăng vọt.

Ẩn ẩn muốn đè qua Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lại thấy Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, không giữ lại chút sức mạnh đại đạo nào trong cơ thể, sức mạnh đại đạo trải qua thăng hoa cực hạn, hoàn toàn bạo phát!

Bởi vậy, uy lực của Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, cũng tăng vọt mấy cấp bậc.

Thần uy kinh khủng, phóng lên tận trời, xé rách vạn vật.

Đùng! !

Chỉ thấy dưới sự áp chế của luồng sức mạnh này, quang mang của kiếm 22 bị chém ra một lỗ hổng khổng lồ trong nháy mắt, sau đó, bị bổ thành hai nửa với tốc độ cực nhanh, kiếm khí doạ người, dưới ánh mắt hoảng sợ của Tuyệt Kiếm, đang tiến hành nhấn chìm

hắn!

Kiếm khí đảo qua trời cao.

10 vạn dặm tầng mây bị phá nát, 10 vạn dặm hư không bị xé nứt, trên mặt đất xuất hiện một đạo kiếm ngân đen nhánh dài tới mười vạn dặm, sâu không thấy đáy.

Tình cảnh này.

Khiến cho không ít tu sĩ chạy tới hít vào một ngụm khí lạnh.

"Kiếm khí thật mạnh!"

"Kinh khủng!"

So với hư hại mà kiếm khí này tạo thành, bọn họ càng sợ hãi đối với dao động đại đạo ẩn chứa bên trong kiếm khí kia hơn, dao động kia, đúng là khiến cho đại đạo của bọn họ trở nên rung động, giống như đang... Sợ hãi! !

Kiếm khí lướt qua, một mảnh hỗn độn.

Mà sau khi kiếm khí tán đi.

Một bóng người máu me khắp người đứng lơ lửng trên không, trên người tán ra một luồng kiếm ý vô cùng hung tàn, nhìn một cái thôi đã cảm thấy không rét mà run.

Người này chính là Tuyệt Kiếm.

"Há, còn chưa chết sao."

Sở Cuồng Nhân hơi hơi kinh ngạc.

Hắn chú ý tới, bên trong ngực của Tuyệt Kiếm, có một thanh tiểu kiếm huyết sắc như ẩn như hiện, trong đó ẩn chứa một lượng lớn dao động kiếm đạo.

Giống như kết tinh của đại đạo chi Kiếm.

"Là một loại bảo vật kiếm đạo nào đó sao? Xem ra, chính là vật này giúp hắn đỡ được một kích vừa rồi, giúp hắn thoát khỏi cái chết."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Mà Tuyệt Kiếm nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra bạo ngược chi ý: "Sở Cuồng Nhân, ta đã đối kiếm với ngàn vạn người, nhưng chưa bao giờ chật vật giống hôm nay, hôm nay cho dù là phế đi một thân tu vi kiếm đạo, ta cũng muốn, giết ngươi! !"

Tuyệt Kiếm là một gia hỏa hung tàn.

Không chỉ hung tàn đối với những người khác, đối với mình cũng hung ác giống vậy.

Lời nói vừa dứt.

Chỉ thấy trên người hắn tản mát ra một luồng dao động đại đạo cuồng bạo tuyệt luân, tiểu kiếm huyết sắc trong ngực trực tiếp bị phá nát, dung nhập với đại đạo trong cơ thể hắn.

"Kiếm Bảo Huyết Linh này, chính là bảo bối độc hữu bí mật của Kiếm Thần cung ở vũ trụ chi Kiếm ta, không chỉ có thể hộ thân, còn có thể tăng cao tu vi kiếm đạo trong thời gian ngắn!"

"Sở Cuồng Nhân, chuẩn bị để lĩnh giáo... Kiếm 23 đi! !"

Tuyệt Kiếm rít lên một tiếng, đại đạo chi Kiếm trong cơ thể, sau khi dung hòa với Huyết Linh Kiếm Bảo, uy lực tăng gấp bội, hủy diệt chi ý, điên cuồng trùng kích tứ phương.

Kiếm 23, tầng tối cao của Thánh Linh Kiếm Quyết!

Vốn dĩ, Tuyệt Kiếm không có cách nào thi triển.

Nguyên nhân không chỉ vì hạn chế về tu vi, mà còn có bởi vì ngộ tính.

Nhưng bây giờ, dưới sự hỗ trợ của Huyết Linh Kiếm Bảo, cộng thêm chính mình cưỡng ép nghịch chuyển đại đạo, dường như, đã đụng chạm đến cảnh giới kiếm 23.

Mặc dù không có cách nào hoàn toàn nắm giữ.

Nhưng miễn cưỡng cũng có thể thi triển ra.

"Kiếm 23..."

Sở Cuồng Nhân cảm giác được khí tức doạ người mà Tuyệt Kiếm trước mắt đang điên cuồng phun ra, hai mắt khẽ híp một cái, kiếm ý trên người, cũng đang nhanh chóng tăng lên.

Đại đạo trong cơ thể, như sóng lớn vỗ bờ, điên cuồng tuôn ra.

Hai luồng kiếm ý va chạm trên không trung.

Trong nháy mắt đó, phương viên mấy vạn dặm dường như bị dấy lên một trận phong bạo kiếm ý vô tận, vô số kiếm khách chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

Bọn họ cũng đều biết, một kiếm tiếp theo sẽ vô cùng kinh khủng.

"Lui! !"

"Mau lui lại!"

Không người nào dám ở lại chỗ này, điên cuồng lui lại.

Mà lúc này.

Kiếm của Tuyệt Kiếm trảm xuống, kiếm gãy trong tay nhắm ngay Sở Cuồng Nhân, một luồng hủy diệt chi ý tràn ngập thiên địa bạo phát trong nháy mắt.

Giờ khắc này.

Thiên địa vạn vật, trở nên ngưng đọng.

Tất cả mọi người, đều cảm nhận được luồng hủy diệt chi ý kia không chỉ bao phủ thiên địa, mà còn bao phủ trái tim của bọn họ, khiến bọn họ hoảng sợ đến không có cách nào khống chế thân thể, không tự chủ được mà đứng ngay tại chỗ, không thể động đậy.

Một kiếm này, không chỉ hủy thiên diệt địa.

Mà còn hoàn toàn phá hủy đạo tâm của tu sĩ ở chỗ này!

Sở Cuồng Nhân cũng bị luồng hủy diệt chi ý kia bao phủ, nhìn một kiếm lấy đang từ từ chém về phía mình, ánh mắt ngưng trọng, toát ra một tia tán thưởng.

Không phải là đối với Tuyệt Kiếm.

Mà là tán thưởng đối với một chiêu kiếm 23 này.

Tu sĩ khác chỉ bị hủy diệt chi ý bao phủ đã không thể động đậy, mà hắn chính là mục tiêu bị kiếm 23 này khoá chặt, thì không cần phải nói.

Luồng kiếm ý như muốn hủy diệt tất cả kia, đang điên cuồng đánh thẳng vào tinh thần của hắn, nếu không phải đạo tâm của hắn kiên định, chỉ sợ hiện tại đã không thể động đậy.

"Hư Không Thiên Trảm!"

Một tiếng quát nhẹ vang lên.

Ở bên trong hủy diệt chi ý đầy trời này, Côn Ngô trong tay Sở Cuồng Nhân bộc phát ra một luồng kiếm quang tươi sáng chói mắt, một đạo kiếm khí hư không ngang nhiên chém ra.

Nhưng một kiếm này, vẫn không có cách nào ngăn cản kiếm 23.

Sở Cuồng Nhân lại chém ra một kiếm.

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật.

Hai đại kiếm chiêu hợp nhất, đúng là tạo thành một loại hình thức bên trong chiêu có giấu chiêu, bộc phát ra sức mạnh kiếm chiêu siêu việt.

Kiếm khí do hai đạo kiếm khí hợp nhất trực tiếp va chạm với kiếm 23.

Chỉ thấy hư không đang im ắng sụp đổ.

Một không gian hắc động thật lớn đang được hình thành ở xung quanh hai người.

Hủy diệt chi ý đầy trời, bỗng nhiên bị phá nát!

Đầu tiên là kiếm 23 đánh vỡ hư không thiên trảm, nhưng lại bị Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật giấu ở trong đó phá hủy, kiếm quang dồi dào, thế như chẻ tre, chém về phía Tuyệt Kiếm.

Nhìn kiếm quang mãnh liệt trước mắt, bạo ngược chi ý trong mắt Tuyệt Kiếm dần dần tán đi, từ đáy lòng lộ ra một tia kính nể.

"Có thể dung hòa hai đại kiếm chiêu Hồng Mông đến mức khéo léo như thế... Sở Cuồng Nhân, Tuyệt Kiếm ta nguyện gọi ngươi là yêu nghiệt mạnh nhất kiếm đạo!"

Nói xong, hắn liền bị kiếm khí bao trùm.

Trong chớp mắt, thân thể bị kiếm khí xé rách, đại đạo tán loạn.

Hạng hai trên Đại Đạo bảng, Tuyệt Kiếm, đã chết!

Tất cả mọi người nhìn tình cảnh này, thật lâu không cách nào hoàn hồn.

Dường như hiệu quả của kiếm 23 kia vẫn còn bao phủ mọi người.

Hai đại sát tinh của Diệt Thế Võ Hội Long Sát, Lân Sát nhìn bóng lưng của Sở Cuồng Nhân, cũng không nhịn được mà cảm thấy tim đập nhanh, trong mắt tràn ngập vẻ thật không thể tin nổi.

"Hắn, giết Tuyệt Kiếm! !"

"Hắn giết Tuyệt Kiếm đứng thứ hai Đại Đạo bảng!"

"Ngoại trừ đệ nhất Đại Đạo bảng là Quang Minh Hữu Thiên Vương ra, vậy mà còn có người phía dưới Chí Tôn có thể giết được Tuyệt Kiếm! !"

Toàn thân Long Sát đều đang phát run lấy.

Hắn biết, Sở Cuồng Nhân mới vừa đột phá cảnh giới Đại Đạo mà thôi.

Nhưng chính vì vậy, mới lộ ra đối phương đáng sợ đến cỡ nào!

Vừa đột phá đại đạo, có thể chém giết Tuyệt Kiếm.

Nếu để cho hắn trưởng thành thêm một thời gian, tăng lên thêm một hai cảnh giới bên trong cảnh giới Đại Đạo, quân vương không xuất thủ, còn ai là đối thủ của hắn? !

Nghĩ đến đây, Long Sát tê cả da đầu.

Mà cách đó không xa.

Sở Cuồng Nhân vừa mới chém giết Tuyệt Kiếm nhìn một ngọc giản hình thanh kiếm nổi lơ lửng giữa không trung, thu vào.

Hắn nhìn một chút, sau đó hai mắt không khỏi tỏa sáng: "Không nghĩ tới còn có thu hoạch ngoài ý muốn."

Trong ngọc giản hình kiếm này, có ghi lại Thánh Linh Kiếm Quyết!

Kiếm pháp chí cao của vũ trụ chi Kiếm!

Chương 2177: Quân vương uy áp, Nữ thần Quang Minh đạo tâm chi thề

Thánh Linh Kiếm Quyết là kiếm pháp chí cao của vũ trụ chi Kiếm.

Một chiêu cuối cùng trong đó, kiếm 23, còn vô cùng cường đại, có sức mạnh hủy thiên diệt địa, bên trong một đám pháp môn tu hành Hồng Mông, vẫn chưa có loại nào có thể so sánh.

Thứ Tuyệt Kiếm thi triển ra, cũng không hoàn chỉnh, nếu Sở Cuồng Nhân có thể hoàn toàn lĩnh hội, tất nhiên thủ đoạn công phạt của hắn sẽ có sự tăng trưởng không nhỏ.

Ngoài ra.

Sở Cuồng Nhân còn cảm giác kiếm 23 này và Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật của hắn dù có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, đều là kiếm chiêu công phạt cực hạn.

Đá ở núi khác, có thể mài ngọc.

Có lẽ, hắn có thể mượn kiếm 23 và Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật để mài dũa nhau, từ đó sáng tạo ra một chiêu kiếm pháp cường hãn hơn cũng khó nói.

Ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân đắc ý.

Trong mây đen.

Một luồng ý chí dồi dào vĩ ngạn bỗng nhiên dâng trào ra.

Là, Diệt Thế Võ Chủ!

Hắn muốn xuất thủ sao? !

Hai mắt Sở Cuồng Nhân nhíu lại, đại đạo trong cơ thể được vận chuyển.

Mà bên trong Thần Điện Quang Minh.

Đôi mắt đẹp của nữ thần Quang Minh ngưng trọng, toát ra sát ý lạnh như băng, luồng sức mạnh pháp tắc đại đạo Quang Minh trong cơ thể, mãnh liệt tuôn ra trong nháy mắt.

"Diệt Thế Võ Chủ, ngươi dám! !"

Nữ thần Quang Minh vừa sải bước ra, liền đi tới phía trên Quang Minh Kiều.

Nàng muốn đích thân đến Vạn Binh thành.

Ánh sáng của Quang Minh Kiều lóe lên.

Một luồng sức mạnh truyền tống bạo phát, bao phủ Nữ thần Quang Minh.

Vút.

Trong nháy mắt, nữ thần Quang Minh biến mất ngay tại chỗ.

Nhưng truyền tống đến nửa đường, bên trong hư không, đột nhiên xuất hiện một đạo cấm chế huyền ảo, trong chớp mắt, liền phá hủy luồng sức mạnh truyền tống kia!

Nữ thần Quang Minh bị phong tỏa ở trong hư không.

Nàng nhìn thoáng qua cấm chế ở bốn phía, ánh mắt càng trở nên băng lãnh hơn, khuôn mặt hàm sát, sức mạnh pháp tắc đại đạo Quang Minh điên cuồng đánh thẳng vào cấm chế ở bốn phía.

"Trận Vương, ngươi, thật to gan! !"

Giọng nói của nữ thần Quang Minh quanh quẩn ở trong hư không.

Từng đạo từng đạo cấm chế bị sức mạnh pháp tắc của nàng đánh nát, nhưng tiếp đó, lại có cấm chế mới lưu chuyển ra, vây khốn nàng.

Đúng là một đại trận tuyệt thế không ngừng sinh sôi!

"Nữ thần thứ lỗi, nhận ủy thác của người khác, hết lòng vì việc của người khác, Diệt Thế Võ Chủ bảo ta ở đây trì hoãn ngươi một hồi." Giọng nói của Trận Vương vang lên.

Hắn trực tiếp đổ tất cả mọi chuyện lên đầu của Diệt Thế Võ Chủ.

Bên trong Vạn Binh thành.

Mây đen cuồn cuộn, chí quân vương kinh khủng ý giáng lâm.

Diệt Thế Võ Chủ vừa sải bước ra, hiển lộ ra chân thân, một bộ trường bào màu xám, bên hông giắt một thanh loan đao, khí tức Sát Lục đại đạo trên người, không biết cường thịnh gấp bao nhiêu lần so với mười đại sát tinh dưới tay hắn.

Chỉ với một luồng khí thế, đã khiến cho phương thiên địa này điên cuồng run rẩy.

Hư không bị phá nát thành mảnh vụn trong im ắng.

Mặt đất rung chuyển, dời bị núi, giống như cảnh tượng tận thế.

"Thật, thật đáng sợ!"

"Ông trời ơi, đây chính là khí thế quân vương sao? !"

"So với cảnh giới Đại Đạo, cảnh giới Quân Vương quả thực là tồn tại ở một đẳng cấp khác, nói một câu phía dưới quân vương, đều là giun dế cũng không quá đáng."

Bên trong Vạn Binh thành, nguyên một đám tu sĩ bị áp nằm rạp trên mặt đất.

Cho dù là đại đạo Chí Thần như u Diệp Nhược cũng không ngoại lệ, hoàn toàn không đứng dậy nổi, chỉ có thể nằm rạp trên mặt đất, chiêm ngưỡng dung nhan của quân vương!

Giữa thiên địa, chỉ có một bộ bạch y của Sở Cuồng Nhân, ngạo nghễ đứng đó.

Tuy hắn cũng chịu đựng uy áp cường đại, nhưng đại đạo của hắn từng thu được thăng hoa cực hạn, không thể so sánh với đại đạo tầm thường.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu hắn có thể chống đỡ uy nghiêm của quân vương.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi có biết tội của ngươi không? !"

Diệt Thế Võ Chủ đứng chắp tay, nhìn Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Tiếng nói vừa dứt, thiên địa chấn động.

Diệt Thế Võ Chủ, dùng một câu để hỏi tội.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, bạch y bay múa, ánh mắt lạnh nhạt: "Ngươi dám hỏi tội ta? Ngươi, lấy đâu ra lá gan đó! !"

Lời này vừa nói ra, mọi người chỉ cảm thấy tê cả da đầu, vô cùng chấn động.

Sở Cuồng Nhân, lại dám chống đối một vị quân vương!

Còn chất vấn đối phương lấy đâu ra lá gan?

Ông trời ơi.

Gia hỏa này tuyệt đối là điên rồi.

Mà Diệt Thế Võ Chủ nghe vậy, cũng không khỏi cau mày lại, trong mắt lộ ra một tia tức giận, uy áp quân vương càng cuồng bạo hơn bao phủ ra.

Uy áp này, như ngàn vạn tòa thần sơn đụng vào thân thể của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng hắn vẫn sừng sững không ngã như cũ.

Sức mạnh đại đạo, sức mạnh khí huyết đang điên cuồng lưu chuyển.

"Giết sát tinh của Diệt Thế Võ Hội ta, diệt phân hội của võ hội, mưu toan thành lập thế lực khiêu khích quân vương, tự đại vô tri, đây chính là tội của ngươi! !"

Diệt Thế Võ Chủ nói đến phần sau, uy áp quân vương cũng tăng lên một cấp bậc.

Thân thể của Sở Cuồng Nhân dần dần nứt ra, như muốn bị phá nát.

Nhưng lúc này.

Ở trong cơ thể hắn, quang minh chi chủng rất lâu không có động tĩnh kia, đột nhiên chấn động, tiêu tán ra sức mạnh quang minh vô cùng vô tận!

Sức mạnh cường đại này, đúng là chữa trị thương thế của hắn chỉ trong nháy mắt.

Chống cự quân vương chi uy giúp hắn.

"Đây là, sức mạnh quang minh?"

Hai mắt Diệt Thế Võ Chủ nhíu lại: "Đây chính là nguyên nhân mà nữ thần Quang Minh lập ngươi làm Quang Minh Chi Tử, không tiếc vì ngươi mà đối địch với ta sao?"

"Diệt Thế Võ Chủ, Minh Tuyết ta ở đây lấy đạo tâm phát thệ, nếu ngươi dám động một cọng tóc gáy của hắn, ta và ngươi... Không chết không thôi! !"

Một giọng nói lạnh lẽo, bỗng nhiên quanh quẩn ra.

Là nữ thần Quang Minh.

Tuy hiện tại nàng bị Trận Vương dùng trận pháp kìm chân, nhưng vẫn có thể truyền ý chí của mình ra, lập xuống lời thề đạo tâm ngay trước mặt vô số người như cũ!

Lời thề này vừa ra, mọi người vô cùng xôn xao.

Lời thề đạo tâm.

Lấy đạo tâm của mình phát thệ, là một lời thề không hề bình thường.

Lấy đại đạo làm chứng, nhưng đại đạo, cũng không phải là vạn năng, nếu có tồn tại cảnh giới Đại Đạo xuất thủ, lời thề đại đạo, cũng có thể phá giải.

Nhưng lấy đạo tâm của mình phát thệ, thì đây không phải chuyện người khác có thể nhúng tay vào.

Mọi chuyện đều tuỳ tâm.

Nếu làm không được lời thề, đạo tâm sẽ bị thiếu hụt, tu vi ngừng bước không tiến, thậm chí còn có khả năng thụt lùi.

Cho dù là quân vương, cũng không dám tùy tiện lập xuống lời thề này.

Mà bây giờ, nữ thần Quang Minh không chỉ lập xuống, hơn nữa, lời thề này còn truyền khắp hơn phân nửa Hồng Mông đại thế giới, để chư thiên vạn linh chứng kiến!

Chuyện này vô cùng dọa người.

Nói một câu khoa trương, chính là nữ thần Quang Minh đang dùng mạng của mình bảo vệ Sở Cuồng Nhân!

"Ông trời ơi, Quang Minh Chi Tử trọng yếu đối với Giáo Hội Quang Minh như vậy sao? Lại có thể khiến nữ thần Quang Minh không tiếc lập ra lời thề này!"

"Đúng vậy, một vị quân vương, lại ra sức bảo vệ một người như thế, cho dù là con nối dõi thân sinh chỉ sợ cũng không có khoa trương như vậy đâu."

"Chậc, Sở Cuồng Nhân này, mị lực thật đúng là rất lớn."

Trong đám người.

Quang Minh Tả Thiên Vương nắm chặt quyền đầu, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân: "Nữ thần vì ngươi mà cam nguyện hi sinh đến mức này, Sở Cuồng Nhân, ngươi có tài đức gì chứ!"

Giáo đồ Quang Minh còn lại, cũng đều chấn động không gì sánh nổi.

Bọn họ biết Quang Minh Chi Tử rất quan trọng.

Nhưng hiện tại bọn họ mới biết được, hắn quan trọng đến cỡ nào.

Khi nữ thần Quang Minh phát ra lời thề, hơn phân nửa Hồng Mông thế giới trở nên xôn xao, mà Diệt Thế Võ Chủ đứng lơ lửng trên không, sắc mặt vô cùng âm trầm.

"Nữ thần? Con mẹ nó, nữ thần điên rồi sao! !"

"Nàng điên rồi sao? Lại dám lập ra loại lời thề này, vì một tên Quang Minh Chi Tử, vì Mạt Nhật Chi Ám hư vô mờ mịt kia sao?"

Diệt Thế Võ Chủ tức giận tới mức cắn răng.

Hắn không nghĩ đến nữ thần Quang Minh sẽ làm tới mức như vậy.

Trước đó, hắn cho là mình giết Sở Cuồng Nhân, thì tất nhiên sẽ vạch mặt với nữ thần Quang Minh, nhưng thời gian lâu dài, chắc chắn sẽ từ từ dịu lại.

Dù sao thì, mọi người sống lâu như vậy, có cảnh tượng gì mà chưa thấy qua?

Nhưng bây giờ, nữ thần Quang Minh lập xuống lời thề đạo tâm, hoàn toàn phá vỡ sự may mắn mà hắn bấu víu, sau khi giết Sở Cuồng Nhân, thì trong hai người là hắn và nữ thần Quang Minh, chỉ có một người được sống!

Chương 2178: Tổ Long Tinh Vân, rút gân rồng, Ác Ma Chi Vương hiện thân

Nữ thần Quang Minh lập xuống lời thề đạo tâm.

Hơn phân nửa Hồng Mông thế giới trở nên xôn xao.

Bên trong lãnh địa Ác ma.

Ác Ma Chi Vương sờ lấy cái cằm trơn bóng, cũng nghe được lời thề mà nữ thần Quang Minh lập ra, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Nữ thần Quang Minh, rất có khí phách, vì đối kháng Mạt Nhật Chi Ám cũng thật sự đủ liều, cũng đúng, nếu Mạt Nhật Chi Ám hiện thế, Minh tộc của nàng sẽ đứng mũi chịu sào, có thể không liều sao? Nhưng nếu vậy thì, sẽ khó mà lôi kéo Sở Cuồng Nhân."

"Nữ thần Quang Minh vì hắn hi sinh đến mức này, so với ác ma, hắn chắc chắn sẽ nghiêng về phía Giáo Hội Quang Minh, hay là, ta cũng hi sinh một chút? ?"

Ác Ma Chi Vương suy tư.

Trong lòng ác ma tam công bên cạnh giật mình.

Ác Ma Chi Vương này, đúng là nhớ mãi không quên đối với Sở Cuồng Nhân.

...

Bên trong Vạn Binh thành.

Diệt Thế Võ Chủ đứng lơ lửng trên không, tuy trên thân vẫn tản ra uy áp vô cùng cường đại như cũ, nhưng lại chậm chạp không xuất thủ.

Hắn lâm vào trong trạng thái khó xử.

Xuất thủ, không chết không thôi với nữ thần Quang Minh.

Không xuất thủ, mình bày ra tư thế lớn như vậy, nếu kết thúc, chẳng phải sẽ mất hết thể diện, còn sẽ khiến cho người ta cảm thấy mình sợ nữ thần Quang Minh.

Sở Cuồng Nhân nhìn Diệt Thế Võ Chủ, không khỏi cảm khái.

"Nữ thần Quang Minh không tới, nói là bị kiềm chế, có thể kiềm chế một vị quân vương, chỉ có thể là một vị quân vương khác."

"Nhưng không nghĩ tới nàng lại phát ra lời thề đạo tâm này..."

Trong lòng Sở Cuồng Nhân, vẫn có một chút rung động.

"Giết? Hay là không giết?"

Diệt Thế Võ Chủ đang suy tư.

Nhưng lúc này.

Trong hư không cách đó không xa truyền đến một tiếng rồng gầm.

"Diệt Thế Võ Chủ không thể giết ngươi, vậy thì, ta đến! !"

Chỉ thấy một con Kim Long bay trên không trung mà đến!

Long uy cuồn cuộn, còn hơn cả Tuyệt Kiếm lúc trước!

"Há, là Tổ Long Tinh Vân!"

Sau khi Diệt Thế Võ Chủ nhìn thấy người tới, không khỏi kinh ngạc.

Tổ Long Tinh Vân, cảnh giới Đại Đạo Chí Tôn, là trong một trong những cường giả đứng đầu gần với quân vương của Long tộc, tồn tại ở kỷ nguyên Hồng Mông trước.

Nhưng tại sao đối phương lại đột nhiên hiện thân?

"Sở Cuồng Nhân, ngươi giết con trai của Tổ Long Vương ta, hôm nay, ta muốn ngươi đền mạng! !" Tổ Long Tinh Vân lạnh nhạt nói ra.

Nghe đến đây, hai mắt Diệt Thế Võ Chủ tỏa sáng, thản nhiên nói: "Nếu Long tộc có thù với người này, thì ta xin nhường cơ hội báo thù này cho các hạ."

Nếu vậy, hắn không cần tự tay giết Sở Cuồng Nhân, cũng không cần không chết không thôi với nữ thần Quang Minh, cho dù là địch, cũng có khoan nhượng.

Tổ Long Tinh Vân khẽ gật đầu: "Đa tạ Võ Chủ thành toàn!"

Sau đó, hắn lạnh nhạt nhìn về phía Sở Cuồng Nhân: "Để mạng lại đi!"

Long trảo dò ra.

Long uy mênh mông ầm ầm bạo phát, phong tỏa đất trời bốn phía Sở Cuồng Nhân.

"Nguyên một đám, đều muốn giết ta, thật sự cho là ta dễ giết sao? !"

Sắc mặt Sở Cuồng Nhân băng lãnh, sau đó, chỉ thấy trong mắt trái của hắn, một đạo ánh sáng màu tím quỷ quyệt lưu chuyển ra.

Một luồng ác niệm cực đoan nhanh chóng tràn ngập bốn phía.

Ác Ma Chi Đồng, mở ra! !

Dưới sự gia tăng của sức mạnh Ác Ma, Sở Cuồng Nhân chỉ cảm thấy trong cơ thể có một luồng sức mạnh liên tục tuôn ra, tràn ngập toàn thân.

Từ sau khi đạt được một phần sức mạnh của Ác Ma Chi Vương ở bên trong Ác Ma nhất tộc, đây cũng là lần đầu tiên hắn dùng toàn lực thúc giục Ác Ma Chi Đồng này.

Sức mạnh này cường đại tới trình độ nào, hắn cũng không rõ ràng.

Bây giờ, vừa vặn thử một lần.

"Tam Thiên Đại Thế!"

Đối mặt với công kích của Tổ Long Tinh Vân, Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, chém ra một kiếm, bên trong kiếm quang, ẩn chứa ba ngàn đạo tắc diễn hóa ra 3000 thế giới!

Đùng! !

Kiếm quang và long trảo va chạm, chỉ nghe một tiếng hét thảm, long trảo của Tổ Long Tinh Vân có khí thế hung hăng đúng là bị xuyên thủng!

"Đây là sức mạnh gì vậy? !"

Tổ Long Tinh Vân chấn kinh.

Mình là cường giả bên trong cảnh giới Đại Đạo Chí Tôn, nhưng bây giờ, lại bị một kiếm của gia hỏa vừa đột phá đại đạo như Sở Cuồng Nhân xuyên thủng long trảo!

Còn chưa chờ hắn kịp phản ứng, chỉ thấy ba ngàn tóc đen bay múa, bóng người có khí thế ngông cuồng như Ma Thần của Sở Cuồng Nhân lóe lên, đi đến trên lưng rồng của hắn.

Một kiếm đâm ra!

Sức mạnh của Chí Bảo Hồng Mông, trực tiếp đâm xuyên qua long khí hộ thể và vảy rồng của hắn, hơn nửa đoạn thân kiếm chui vào trong đó, bộc phát ra kiếm khí cùng cực.

"Gầm! ! !"

Tổ Long Tinh Vân gào lên thê thảm, thống khổ không thôi, thân thể không ngừng giãy dụa trên không trung, từng trận long khí bạo phát, muốn hất Sở Cuồng Nhân xuống lưng rồng.

Nhưng đối phương đứng ở trên lưng hắn, thân thể của cả hai như liền thành một khối, mặc cho hắn giãy giụa như thế nào, cũng không hất nổi.

Sở Cuồng Nhân sử dụng Ác Ma Chi Đồng, trong cơ thể có ác niệm cực đoan ăn mòn tinh thần của hắn, khiến nét mặt của hắn nhìn qua càng ngông cuồng dữ tợn hơn.

Mọi người thấy vậy, trong lòng không khỏi sợ hãi, vô cùng hoảng sợ.

Sở Cuồng Nhân này và vừa rồi, quả thực như hai người.

Không chỉ có là tu vi, mà là cả khí chất.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi xuống cho ta! ! Ngươi và ta công bình nhất chiến!"

Tổ Long Tinh Vân rống giận.

"Công bình? Một Đại Đạo Chí Tôn như ngươi, tới tìm tu sĩ vừa bước vào cảnh giới Đại Đạo như ta, mà còn không biết xấu hổ nói công bình với ta!"

Sở Cuồng Nhân không khỏi cười lạnh.

Kích động lệ khí trong lồng ngực ngày càng cường thịnh hơn.

Chỉ thấy tay hắn nắm Côn Ngô, thúc giục kiếm khí đến cực hạn, trực tiếp khiến cho lỗ hổng sau lưng Tổ Long Tinh Vân trở nên lớn hơn.

Không để ý đến Tổ Long Tinh Vân đang nổi điên kêu thảm, hai tay Sở Cuồng Nhân chộp về phía máu thịt của đối phương, giống như đang tìm tòi cái gì đó.

"Tìm được rồi."

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng cười một tiếng, đẹp đẽ và tàn bạo.

Hai tay của hắn dùng lực kéo một cái, khí huyết thân thể bạo phát đến cực hạn, một cọng gân rồng kim sắc thô to lại trong suốt bị hắn rút ra!

"Gầm! !"

Hai mắt Tổ Long Tinh Vân hằn lên tia máu, phát ra một tiếng kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng, long huyết rơi xuống như mưa, thân rồng to lớn vô lực rơi xuống mặt đất đánh.

Mặt đất chấn động, bụi mù cuồn cuộn.

Sở Cuồng Nhân toàn thân quấn quanh sức mạnh Ác Ma màu đen, từ trong bụi mù đi ra, mà trong tay hắn, còn cầm một cọng gân rồng trong suốt, mà ở phía sau hắn, Tổ Long Tinh Vân vô lực nằm trên mặt đất, hấp hối.

Gân rồng bị rút, bộ dáng cũng như sống không lâu.

Mọi người thấy tình cảnh này, nuốt xuống một ngụm nước bọt, chấn động không gì sánh nổi.

"Hắn, vậy mà hắn rút đi gân rồng của một cin Tổ Long cấp bậc Đại Đạo Chí Tôn, hành động này, là hắn đang tuyên chiến với toàn bộ Long tộc sao? !"

Giết chết Long tộc không đáng sợ.

Nhưng Long tộc kiêng kỵ nhất chính là bị rút đi gân rồng.

Bởi vì toàn thân Long tộc đều là bảo bối, nhất là gân rồng, nó chính là tinh hoa trên thân thể của Long tộc, ở niên đại cổ lão, thậm chí còn xuất hiện một nhóm Liệp Long chuyên săn giết Long tộc, đó là là năm tháng đen tối nhất của Long tộc...

Cho đến khi Long tộc lớn mạnh cường thịnh, mới từ từ tiêu diệt người của Liệp Long một mạch, thế nhưng đoạn năm tháng đen tối ấy, vẫn khắc sâu ở bên trong huyết mạch của Long tộc như cũ.

Rút gân rồng, khiến cho Long tộc nhớ tới năm tháng đen tối kia.

Đây là cấm kỵ của Long tộc!

"Sở Cuồng Nhân, ngươi, đáng chết! !"

Bên trên bầu trời, một đầu rồng cự đại được ngưng tụ từ vô số long khí mà thành lộ ra, một luồng ý chí quân vương kinh khủng giáng lâm.

Là Tổ Long Vương! !

Hành động của Sở Cuồng Nhân hoàn toàn chọc giận vị quân vương cổ lão này, dù là thời điểm nhi tử Tổ Long Thừa Đào của hắn bị giết, hắn cũng không có tức giận như vậy.

"Tổ Long Vương, hắn là người của ta, nếu ngươi dám động, nữ vương ta không ngại tự mình đến Long tộc một chuyến đâu."

Ngay tại thời điểm Tổ Long Vương vô cùng phẫn nộ, ý chí giáng lâm, giữa thiên địa có hắc khí vô biên bay lên không trung, hóa thành một đôi cánh đen nhánh.

Bên trong đôi cánh, một đạo bóng người yêu nhiêu vũ mị như ẩn như hiện.

Đây cũng là một quân vương.

Mà còn là tồn tại cao cấp nhất bên trong quân vương, Ác Ma Chi Vương!

Chương 2179: Thiên Thần nhất tộc lên tiếng, chiều hướng phát triển, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết

"Điên rồi điên rồi, đều điên rồi, quân vương cao cao tại thượng, vậy mà lập tức xuất hiện bốn vị, đây là muốn triển khai đại chiến kỷ nguyên sao?"

"Chuyện này, chỉ vì một tên Sở Cuồng Nhân thôi sao? ?"

"Rốt cuộc là gia hỏa này có lai lịch gì! !"

Giữa thiên địa, vô số tu sĩ chấn động theo.

Phải biết rằng, từ trước đến nay, quân vương đối với phần lớn tu sĩ mà nói, đều là tồn tại cao không thể chạm, thậm chí cả một đời đều không thể gặp được.

Nhưng bây giờ, vì một tên Sở Cuồng Nhân, lại có một nhóm quân vương xuất hiện!

Diệt Thế Võ Chủ, nữ thần Quang Minh, Tổ Long Vương...

Còn có một Ác Ma Chi Vương.

Thế giới này điên rồi sao?

Nhưng mọi người lại không biết, nghiêm khắc mà nói, không chỉ có bốn vị quân vương, cộng thêm Trận Vương xuất thủ ngăn cản nữ thần Quang Minh, thì có tổng cộng năm vị.

"Ác Ma Chi Vương..."

Tổ Long Vương nhìn tồn tại bên trong đôi cánh màu đen kia, ánh mắt ngưng trọng.

Hồng Mông Long tộc thế lớn.

Một nữ thần Quang Minh, tuy có một chút khó giải quyết, nhưng Long tộc không sợ đối phương.

Còn Ác Ma Chi Vương thì không giống vậy.

Cho dù là ở bên trong một đám quân vương, thì Ác Ma Chi Vương này cũng là một trong những tồn tại cường đại cổ xưa nhất, cho dù là hắn, thì cũng có chút mặc cảm.

"Không phải gia hỏa này biến mất rồi sao? Vì sao lại đột nhiên xuất hiện gây sóng gió, hơn nữa, còn có quan hệ với Sở Cuồng Nhân."

Trong lòng Tổ Long Vương nhanh chóng cảm thấy có chút phiền phức.

Ở cách đó không xa, trong lòng Diệt Thế Võ Chủ cũng rất chấn động.

Đối phó một tên Sở Cuồng Nhân, mà khiến nữ thần Quang Minh phát ra lời thề đạo tâm thì đã rất không hợp thói thường, hiện tại ngay cả Ác Ma Chi Vương cũng hiện thân.

Việc này là sao đây? ?

Trong lòng Diệt Thế Võ Chủ có chút mệt mỏi.

Hắn phát hiện, mình ẩn ẩn bị hút vào bên trong một vòng xoáy, nếu không nghĩ biện pháp thoát thân, dù cho mình là quân vương, cũng không chiếm được lợi ích gì.

"Ác Ma Chi Vương, ngươi và Sở Cuồng Nhân có quan hệ như thế nào?"

Tổ Long Vương từ tốn nói.

"Không liên quan gì tới ngươi, ngươi chỉ cần biết, hắn, ngươi không thể động, nếu động, lửa giận của nữ vương ta, các ngươi chịu đựng nổi sao?"

Ác Ma Chi Vương lạnh nhạt nói ra.

Lời nói bá đạo, giống như xem mình áp đảo toàn bộ Long tộc.

Chuyện này khiến trong lòng rất nhiều tồn tại không rõ ràng lai lịch của đối phương chấn động.

Hồng Mông Long tộc, một trong những thế lực cường đại nhất của Hồng Mông đại thế giới, còn cường đại hơn so với thế lực như Diệt Thế Võ Hội, Giáo Hội Quang Minh.

Nhưng đối phương, lại kiêng kị ác ma chi vương này.

"Ác Ma nhất tộc... Cũng có nghe qua, nhưng ta chỉ nghe nói bọn họ có ác ma tam công, đều chỉ là nửa bước quân vương mà thôi, ác ma chi vương này từ nơi nào xuất hiện, mà lại cường thế như vậy?"

"Đúng vậy, mà theo ta được biết, trong Long tộc Hồng Mông không chỉ có một quân vương, trước mắt đã có một vị Hắc Long Vương, thì có cần phải kiêng kỵ như vậy không?"

"Ác ma chi vương này, không đơn giản."

Các nơi trong Hồng Mông đại thế giới, nghị luận ầm ĩ.

Mà một số người biết lai lịch của Ác Ma Chi Vương, thì lại đau đầu.

Bên trong một vùng tịnh thổ thanh thánh an lành.

"Gia hỏa này hiện thế, có nàng che chở Sở Cuồng Nhân, Hồng Mông Long tộc muốn động đối phương, sợ là phải bỏ ra đại giới không nhỏ."

"Ác Ma Chi Vương, là quân vương của vạn linh chi ác, sự tồn tại của người nọ, chính là đại địch của Phật Môn ta."

Mấy cường giả của Phật Môn, không khỏi than khẽ.

Phật Môn coi trọng lục căn thanh tịnh, giới sân giới si giới tham.

Mà hết lần này tới lần khác, Ác Ma Chi Vương lại lấy vạn linh chi ác làm thức ăn, tham sân si Phật Môn kiêng kỵ nhất, là một trong những nguồn sức mạnh của nàng.

Hai bên là đối thủ trời sinh.

...

Bên trong Vạn Binh thành.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Ác Ma Chi Vương, có chút ngoài ý muốn.

Không nghĩ tới đối phương lại nguyện ý vì mình mà hiện thân giằng co với Tổ Long Vương.

Mà sau khi chú ý tới việc Sở Cuồng Nhân đang nhìn nàng, Ác Ma Chi Vương cúi đầu lộ ra một nụ cười phong tình vạn chủng, quyến rũ động lòng người với hắn.

Nếu là những người khác thấy được nụ cười quyến rũ này của nàng, sợ là tâm trí đã sớm bị mê hoặc, đã sớm hấp tấp đi lên gọi nữ vương.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại nhếch miệng, không tiếp tục để ý tới.

Nữ nhân này, tâm nhãn cũng thật nhiều.

Tổ Long Vương nhìn tương tác giữa Ác Ma Chi Vương và Sở Cuồng

Nhân, lông mày không khỏi nhăn lại, trong lòng cũng xoắn xuýt với chuyện có nên giết Sở Cuồng Nhân hay không.

Ác Ma Chi Vương, cũng không dễ chọc, tuy không biết thực lực cụ thể của đối phương, nhưng theo một số ghi chép vẫn có thể phán đoán ra một hai.

Đột nhiên, hắn nhìn về phía Diệt Thế Võ Hội, truyền âm nói: "Diệt Thế Võ Chủ ngươi ra tay giết Sở Cuồng Nhân, sau đó, Long tộc ta và ngươi cùng tiến cùng lùi!"

Nghe đến đây, Diệt Thế Võ Chủ vẫn còn có chút chần chờ.

Bối cảnh của Sở Cuồng Nhân này, còn phức tạp hơn so với suy nghĩ của mình.

Tùy tiện xuất thủ, sau này chỉ sợ sẽ phiền phức không ngừng.

Lúc này, trong lòng Diệt Thế Võ Chủ đã gần như bỏ đi ý niệm giết chết Sở Cuồng Nhân, chỉ là trong lòng vẫn vô cùng không cam lòng như cũ.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt có lửa hận thiêu đốt, nhưng lại không xuất thủ.

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Diệt Thế Võ Chủ, khóe miệng hơi vểnh, cười nhạo nói: "Tu được Sát Lục chi đạo, nhưng lại sợ đầu sợ đuôi, không có chút sát phạt quyết đoán nào, ngươi có thể đi đến cảnh giới Quân Vương, thật đúng là khí vận nghịch thiên."

Ý tứ của hắn rất rõ ràng.

Diệt Thế Võ Chủ có thể trở thành quân vương, toàn dựa vào vận khí.

Dám lấy cảnh giới Đại Đạo, trào phúng một quân vương, Sở Cuồng Nhân tuyệt đối là người thứ nhất, trong lòng mọi người không khỏi âm thầm khâm phục.

"Hắn cũng quá lớn gan đi, tuy có bối cảnh ngập trời, nhưng cục thế bây giờ rất vi diệu, nếu hắn thật sự chọc giận Diệt Thế Võ Chủ, chỉ sợ hậu quả khó lường."

"Thật sự là quá làm càn."

"Dám lấy đại đạo trào phúng quân vương, thật trâu bò, ta phục."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà Diệt Thế Võ Chủ tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng có lời thề đạo tâm của nữ thần Quang Minh, cộng thêm Ác Ma Chi Vương ra sức bảo vệ.

Mặc dù hắn là quân vương, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ!

Nhưng tại thời điểm hắn muốn nhượng bộ.

"Sở Cuồng Nhân cuồng vọng tự đại, mục vô quân vương, Thiên Thần nhất tộc ta nguyện cùng tiến cùng lùi với Diệt Thế Võ Hội, và Long tộc!"

Một giọng nói lạnh nhạt quanh quẩn ở giữa thiên khung.

Nghe được giọng nói này, tất cả mọi người vô cùng kinh hãi.

Thiên Thần nhất tộc!

Lại là một khó lường thế lực!

So với Long tộc, không kém chút nào.

"Ông trời ơi, rốt cuộc là Sở Cuồng Nhân này trêu chọc bao nhiêu thế lực vậy, hắn chỉ là một tồn tại vừa đột phá cảnh giới Đại Đạo, sao lại có thể làm được? !"

"Mọi chuyện phát sinh vào hôm nay, quá dọa người."

Mọi người chỉ cảm thấy đầu choáng váng.

Trong đầu tất cả mọi người đều chỉ còn lại một suy nghĩ.

Vì một Sở Cuồng Nhân...

Đáng giá không? ?

Quá khoa trương đi!

Rất nhiều tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ hai mặt nhìn nhau, cho dù biết Sở Cuồng Nhân có thể làm được một số chuyện thật không thể tin được nhiều lần.

Nhưng một Đại Đạo, lại khiến cho mấy thế lực cấp bậc quân vương đối lập.

Loại chuyện này, vẫn quá dọa người.

"Tiên Vương vẫn là Tiên Vương, vũ trụ Bàn Cổ cũng được, vũ trụ Thiên Nguyên cũng vậy, thậm chí là ở Hồng Mông đại thế giới này, hắn đều có thể đấy lên phong vân!"

"Đúng vậy, năng lực của Tiên Vương, không phải là thứ mà nhóm chúng ta có thể phỏng đoán."

Mọi người của vũ trụ Bàn Cổ vô cùng cảm khái.

Nhưng sau đó, lại nhịn không được mà lo lắng cho đối phương.

Ngay cả Thiên Thần nhất tộc cũng đã lên tiếng.

Hướng đi của vấn đề này, mọi người đã không cách nào thấy rõ.

"Thiên Thần nhất tộc... Là bởi vì ta giết Thiên Thần Việt, chiếm Thiên Thần Chi Thương sao?" Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm nỉ non nói.

Mà sau khi Diệt Thế Võ Chủ nhìn thấy Thiên Thần nhất tộc lên tiếng, hai mắt không khỏi tỏa sáng, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, sát ý dần dần sôi trào lên.

Ngay vừa rồi, Long tộc, và Thiên Thần nhất tộc cùng nhau truyền thanh với hắn.

Bọn họ nguyện ý giúp đỡ mình giết Sở Cuồng Nhân.

"Sở Cuồng Nhân, theo chiều hướng phát triển, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!"

Chương 2180: Hóa thân của Lam Vương, phía dưới quân vương đều có thể trảm, phía trên quân vương một đổi một

Diệt Thế Võ Chủ nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Sát ý đang sôi trào.

Có Long tộc, Thiên Thần nhất tộc đứng trên cùng một chiến tuyến với hắn, giúp cho khí thế của hắn lớn thêm không ít, nghĩ tới chuyện vừa rồi mình sợ đầu sợ đuôi như vậy, quả thực có hại cho thể diện quân vương của mình, quá thấp kém.

Chính mình là một vị quân vương.

Vậy mà lại kiêng kị một cảnh giới Đại Đạo nho nhỏ?

Nói đùa cái gì vậy.

"Sở Cuồng Nhân, theo chiều hướng phát triển, hôm nay ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ!"

Diệt Thế Võ Chủ nói xong, lập tức xuất thủ.

Sức mạnh pháp tắc đại đạo Sát Lục, ngưng tụ thành một đại thủ pháp tắc như bao trùm cmột phiến thiên địa, trong chốc lát, đã bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân,.

Ở trước mặt loại thế công này, phía dưới quân vương, gần như hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

"Diệt Thế Võ Chủ, ngươi dám! !"

Tiếng rống giận của nữ thần Quang Minh truyền khắp Hồng Mông đại thế giới.

Nhưng chuyện này cũng không thể ngăn chặn sát ý của Diệt Thế Võ Chủ đối với Sở Cuồng Nhân.

Ánh mắt Ác Ma Chi Vương ngưng trọng, muốn cách không xuất thủ, nhưng bỗng nhiên có một luồng khí tức bao phủ hơn phân nửa lãnh thổ ác ma, khóa chặt nàng.

Là Tổ Long Vương.

"Long tộc, các ngươi cũng thật sự rất can đảm."

Hai mắt Ác Ma Chi Vương nhíu lại, lộ ra băng lãnh chi ý.

Bên trong Vạn Binh thành.

Pháp tắc chi thủ cuồn cuộn chộp tới, khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Không ít người kinh hô không thôi.

"Tiên Vương!"

"Công tử!"

Tất cả mọi người đang lo lắng, hoảng sợ.

Nhất là các tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ, ánh mắt cũng đỏ đến mức muốn nứt ra.

Đối với bọn họ mà nói, Sở Cuồng Nhân là chúa cứu thế của vũ trụ Bàn Cổ, cột chống trời của bọn họ, nếu như có thể, ngay trong bọn họ có rất nhiều người nguyện ý thay Sở Cuồng Nhân đi chết, nhưng bây giờ, chỉ có thể đứng ở nơi này trơ mắt nhìn.

Loại cảm giác nhỏ yếu bất lực này, bao phủ ở trong lòng mọi người.

Giờ khắc này, bọn họ vô cùng khát vọng mạnh lên.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi hãy đi chết đi."

Quang Minh Tả Thiên Vương nỉ non nói, so với giáo chúng đang lo lắng còn lại, hắn cũng không hy vọng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân tiếp tục lớn mạnh thêm.

Chuyện này khiến cho hắn rất không thoải mái.

Khúc mắc giữa đối phương và hắn, vẫn luôn là một cây gai trong lòng của hắn.

"Chết đi!"

Trên mặt Diệt Thế Võ Chủ lộ ra nụ cười lạnh như băng.

Tràn đầy lòng tin đối với chuyện giết được Sở Cuồng Nhân.

Một quân vương xuất thủ, nếu còn không giết được một cảnh giới Đại Đạo, vậy thì hắn hoàn toàn có thể tìm một khối đậu hũ rồi đâm đầu vào rồi.

So với sự lo lắng và hoảng sợ của mọi người, Sở Cuồng Nhân bị pháp tắc chi thủ khoá chặt lại có thần sắc ung dung, tuyệt đối không bối rối.

Tiểu Ái đang nhanh chóng phân tích pháp tắc chi thủ.

Phân tích biện pháp ngăn cản.

Nhưng dù sao Diệt Thế Võ Chủ cũng là cảnh giới Quân Vương, cho dù Sở Cuồng Nhân có thể sống sót bên trong một chưởng này, nhưng sẽ không cản được thế công tiếp theo.

Nhưng hắn đối với chuyện quân vương xuất thủ, đã sớm có đoán trước, cũng không phải là hoàn toàn không có chuẩn bị.

"Lá bài tẩy này, giấu lâu như vậy, cũng nên dùng rồi."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng.

Trong cơ thể bỗng nhiên có một đạo lưu quang bắn ra.

Ông! !

Một luồng khí tức kinh thiên động địa khuếch tán ra trong nháy mắt, lưu quang đâm vào phía trên đại thủ pháp tắc, đúng là bị đánh nát.

Sắc mặt Diệt Thế Võ Chủ đột nhiên biến đổi, kinh nghi bất định nhìn đạo lưu quang kia: "Loại khí tức này... Chẳng lẽ..."

Không chỉ có hắn.

Khi tất cả người quan sát trận chiến nhìn thấy lưu quang kia, không khỏi kinh hô một tiếng.

Có thể đỡ một kích của quân vương, không hêg tầm thường.

Nhưng càng quan trọng hơn chính là, khí tức lộ ra bên trong lưu quang này, khiến một số tu sĩ ở kỷ nguyên trước có loại cảm giác quen thuộc.

"Loại này cửu thiên thập địa, duy ngã độc tôn khí tức... Tuyệt đối không có sai, là gia hỏa kia!" Quang Minh Tả Thiên Vương nuốt một ngụm nước bọt.

Lưu quang trong hư không chiếu ra tươi sáng tiên huy.

Ngay sau đó, quang mang thu liễm, một bóng người từ từ đi ra.

Nháy mắt.

Một luồng uy năng bá đạo như quân lâm thiên hạ khuếch tán ra, tất cả mọi người nhìn đạo thân ảnh kia, đồng tử co rụt lại, nhịn không được mà rung động.

Đó là một nữ tử.

Một nữ tử phong hoa tuyệt đại, thân hình cao gầy, da trắng nõn nà, cổ như cổ ngỗng, răng như ngà voi, trán mày ngài, đẹp đến mức không gì sánh được.

Nhưng một nữ tử tuyệt mỹ thế này, lại có biểu cảm lạnh nhạt đến mức giống như một tòa băng sơn hằng cổ không thay đổi, lộ ra một luồng uy nghiêm làm cho người ta hít thở không thông.

Nàng như một vị nữ đế tuyệt thế, nhìn xuống thiên địa.

"Quả nhiên là nàng, Lam Vương! !"

"Chuyện gì xảy ra? Tại sao trên người Sở Cuồng Nhân lại có Lam Vương?"

"Ta có nghe nói trên người hắn có truyền thừa của Lam Vương, nhưng mà, chẳng lẽ truyền thừa này là bản thân Lam Vương sao?

Điều đó không có khả năng!"

Mọi người nhìn Lam Vương kia, vô cùng kinh thán.

Lam Vương, tồn tại phong vương kỷ nguyên Hồng Mông trước, hơn nữa, còn là tu sĩ kinh tài tuyệt diễm nhất bên trong kỷ nguyên trước, không có cái thứ hai.

Sự tích liên quan tới nàng, đến bây giờ vẫn còn được các đại thế lực ghi nhớ.

Lấy thiên tư chỉ nằm ở hạng trên dưới 100 trên thiên tư bảng, nghịch chiến phong vương!

Một người bước vào Long tộc, đánh tơi bời Hắc Long Vương!

Lấy sức một người chiến đấu với ba vị quân vương, phản sát một vị, đánh trọng thương hai người!

Xâm nhập cấm địa, lông tóc không tổn hao gì mà quay về!

...

Trong hư không, Trận Vương nhìn Lam Vương đột nhiên xuất hiện, đồng tử đột nhiên co rụt lại: "Lam Vương! ! Quả nhiên nàng cũng tới Hồng Mông đại thế giới."

Thân là một trong những tồn tại được ở phong Vương kỷ nguyên trước, hắn càng rõ ràng sự đáng sợ của Lam Vương so với những người khác, dù chỉ nhìn thấy đối phương, hắn cũng có loại sợ hãi không hiểu.

"Không đúng, đây cũng không phải là bản thể của Lam Vương, mà chính là một luồng hóa thân!"

Trận Vương nhìn ra cái gì đó, hai mắt nhíu lại.

Những thế lực khác, cũng đều đã nhìn ra.

"Chỉ là một luồng hóa thân, cũng không phải là bản thể của Lam Vương."

"Khí tức của luồng hóa thân này không hề tầm thường, luyện chế một luồng hóa thân như thế, chỉ sợ Lam Vương cũng hao tổn không ít tâm tư đi."

"Đây cũng là một phần truyền thừa của Lam Vương mà Sở Cuồng Nhân lấy được."

"Đáng tiếc, hóa thân chung quy vẫn là hóa thân, so với nhân vật cấp quân vương, còn kém xa lắm, hắn muốn dựa vào hóa thân này cứu mạng, căn bản không có khả năng."

Lam Vương rất cường đại, không sai.

Nhưng Diệt Thế Võ Chủ cũng không kém, cũng là một tồn tại quân vương.

Sở Cuồng Nhân muốn dùng một bộ hóa thân Lam Vương đối phó đối phương, chuyện này trong con mắt của mọi người chính là chuyện không thực tế, không có người nào cho rằng đối phương có thể thành công.

"Sở Cuồng Nhân, át chủ bài của ngươi không tệ, nếu là phía dưới cảnh giới Quân Vương, không ai làm gì được ngươi, nhưng ta, lại chính là quân vương!"

Sau khi Diệt Thế Võ Chủ phát giác được Lam Vương trước mắt chỉ là một luồng hóa thân, sức mạnh pháp tắc đại đạo Sát Lục trên người lưu chuyển, chấn thiên hám địa.

Nhưng hóa thân Lam Vương, cũng bộc phát ra một luồng khí tức tuyệt cường y hệt.

Hai luồng uy thế va chạm.

Thiên địa nổ tung, tạo ra từng đạo từng đạo vết rách.

"Lam Vương, có thể đối phó sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn hóa thân Lam Vương nhàn nhạt hỏi.

Nếu không thể đối phó, hắn, còn có hậu chiêu!

"Ha..."

Lam Vương khẽ cười một tiếng, nhìn trước mắt Diệt Thế Võ Chủ nói: "Ta nói rồi, phía dưới quân vương, hóa thân này đều có thể trảm..."

Quân vương thì không được sao?

Mọi người âm thầm nghĩ tới, cảm thấy chuyện này cũng hợp tình hợp lý.

Diệt Thế Võ Chủ cũng lộ ra một nụ cười lạnh.

Nhưng rất nhanh, nụ cười của hắn liền cứng ngắc lại.

Bởi vì uy thế của hóa thân Lam Vương ở trước mặt hắn, đúng là đang không ngừng tăng lên, giống như tăng trưởng vô biên vô tận, cực kỳ đáng sợ!

Mà Lam Vương tiếp tục nói: "Phía trên quân vương... Một đổi một! !"

Đùng! !

Linh khí trong phương viên ngàn tỉ dặm, như vạn xuyên quy hải, điên cuồng lao về phía Lam Vương, bị nàng dùng một loại pháp môn tu hành kỳ lạ, hút vào trong cơ thể!

Không chỉ có như thế.

Thảo mộc tinh khí, sơn hà địa khí trong vòng vạn tỷ dặm cũng đều bị hút không còn một mảnh, vạn linh tịch diệt, không còn sinh cơ!

Phía trên tinh không, từng đạo từng đạo tinh quang rủ xuống, năng lượng hồng đại tinh thần ẩn chứa trong đó cũng bị Lam Vương cưỡng ép cắn nuốt, dùng để đề thăng uy thế của hóa thân.

Cướp bóc sức mạnh của vạn linh vạn vật vạn tượng, gia tăng cho bản thân.

Loại pháp môn tu hành này, khiến cho mọi người nhìn đến trợn mắt hốc mồm.

Chương 2181: Sở Cuồng Nhân là đại năng chuyển thế? Lam Vương chiến Diệt Thế Võ Chủ

Trên bầu trời Vạn Binh thành, hóa thân Lam Vương hiện thế.

Hút cạn sức mạnh của vạn linh vạn vật vạn tượng, gia tăng uy thế của hóa thân, sức mạnh cường đại, ép thẳng tới quân vương, khiến đồng tử của Diệt Thế Võ Chủ đột nhiên co rụt lại.

"Loại sức mạnh này, làm sao có thể? !"

Một luồng hóa thân, vậy mà có thể bộc phát ra chiến lực cấp bậc quân vương.

Như vậy, bản thể của Lam Vương, sẽ cường đại đến cỡ nào? !

Diệt Thế Võ Chủ choáng váng.

"Đây là thôn thiên chi thuật của Lam Vương! !"

Có tồn tại kỷ nguyên trước nhận ra pháp môn mà Lam Vương thi triển.

Thôn thiên chi thuật, là do Lam Vương sáng tạo ra.

Có thể cắn nuốt linh khí quy mô lớn, từ đó tăng lên thực lực của bản thân.

"Ta nhớ ở kỷ nguyên trước, thôn thiên chi thuật của Lam Vương chỉ có thể cắn nuốt linh khí, nhưng bây giờ, ngay cả thảo mộc tinh khí, sơn hà địa khí, tinh hà nhật nguyệt chi khí đều có thể cắn nuốt, làm sao lại cường đại nhiều đến như vậy? ! !"

"Khẳng định là Lam Vương đã hoàn thiện nó, so với kỷ nguyên trước, nàng còn kinh khủng hơn, hóa thân cộng thêm thôn thiên chi thuật, liền có thể bộc phát ra thực lực Quân Vương, khó có thể tưởng tượng, thực lực bản thể của nàng sẽ kinh khủng đến cỡ nào."

"Thôn thiên chi thuật... Chỉ sợ đã là pháp môn cực đạo!"

Không ít cường giả vô cùng kinh thán.

Nhìn bóng hình xinh đẹp đứng lơ lửng trên không, khinh thường ở trong gầm trời kia, trong mắt không tự chủ được mà toát ra một tia kính sợ, khâm phục.

Bên trong Ác Ma nhất tộc.

Ác Ma Chi Vương nhìn Lam Vương, không khỏi ngáp một cái: "Không nghĩ tới ta ngủ lâu như vậy, vậy mà kỷ nguyên trước lại có một nhân vật thú vị như vậy, đáng tiếc, nếu kỷ nguyên trước ta có ở đây, nhất định sẽ kéo người này vào Ác Ma nhất tộc ta, để nàng trở thành thuộc hạ ưu tú nhất của ta."

Ác Ma Chi Vương sống rất lâu.

Người có thể khiến nàng có hứng thú, ít càng thêm ít.

Phần lớn thời gian, ngay cả quân vương ở trong mắt nàng cũng không hề đáng giá, chỉ có tồn tại kinh tài tuyệt diễm như Sở Cuồng Nhân, Lam Vương mới đáng giá để nàng chú ý.

Trong Long tộc.

Một con Hắc Long bay lên không trung, nhìn về phía Vạn Binh thành ở nơi xa, ánh mắt vô cùng băng lãnh, long uy táo bạo phẫn nộ, không ngừng khuếch tán ra.

Hắn là Hắc Long Vương.

Tồn tại cấp quân vương của Long tộc.

"Lam Vương, Lam Vương, ngươi lại xuất hiện!"

"Loại khí tức này... Đáng chết, một luồng hóa thân Lam Vương đã mạnh tới mức này, vậy chẳng phải ta sẽ vĩnh viễn vô vọng báo thù sao? !"

Hắc Long Vương vô cùng tức giận, không cam lòng.

Kỷ nguyên trước, trong Hắc Long tộc có tồn tại có mắt không tròng đắc tội Lam Vương, khiến nàng đặt chân đến lãnh địa của Hắc Long, giẫm Hắc Long Vương là hắn ở dưới chân.

Đây là nổi nhục suốt đời của Hắc Long Vương.

Hắn vẫn luôn ghi hận trong lòng, khổ tâm tu hành, muốn báo thù.

Nhưng bây giờ, một luồng hóa thân Lam Vương cũng có thể có thực lực cấp bậc quân vương, thì bản thể của nàng sẽ càng thâm sâu khó lường, hắn phải báo thù bằng cách nào!

...

"Ngươi muốn giết sư tôn của ta, vậy ta chỉ có thể để ngươi chết thôi."

Trên bầu trời của Vạn Binh thành, Lam Vương nhìn Diệt Thế Võ Chủ nói ra.

Mà lời nàng nói ra, càng làm cho mọi người khiếp sợ không gì sánh nổi.

Sư tôn của Lam Vương?

Tình hình gì vậy?

Lam Vương còn có sư tôn, mà Diệt Thế Võ Chủ còn muốn giết đối phương?

Chờ một chút, người Diệt Thế Võ Chủ muốn giết không phải là Sở Cuồng Nhân sao? !

Sở Cuồng Nhân, là sư tôn của Lam Vương?

Tất cả mọi người choáng váng, cảm giác đầu có chút quay mòng mòng, mà bên trong hư không, ý niệm của nguyên một đám tồn tại cường đại rơi xuống người Sở Cuồng Nhân.

Muốn nhìn trộm đối phương.

Nhưng lại bị một luồng sức mạnh không hiểu ngăn cách ở bên

ngoài.

Là kết giới linh hồn, kết giới linh hồn của Sở Cuồng Nhân không chỉ có thể phòng ngự công kích linh hồn, còn có thể phòng ngừa có người dùng ý niệm nhìn trộm.

"Ha, quả thật trên người người này có gì đó quái lạ."

"Nhưng dù nói thế nào cũng chỉ là một cảnh giới Đại Đạo mà thôi, làm sao có thể sẽ là sư tôn của Lam Vương, ở trong đó, rốt cuộc có bí ẩn gì?"

"Chờ một chút, ta hiểu rồi."

Có người hai mắt tỏa sáng: "Hắn nhất định là một vị tồn tại siêu thoát đỉnh phong nào đó chuyển thế, kiếp trước của hắn nhất định chính là sư tôn của Lam Vương."

"Đúng vậy, có khả năng."

Dường như mọi người đã suy nghĩ minh bạch mọi chuyện.

Nếu là vậy, thì những chuyện thông giải thích được, bởi vì đối phương là đại năng chuyển thế, cho nên mới có thể làm được từng chuyện từng chuyện không thể tưởng tượng được kia.

Mới có thể được Lam Vương gọi là sư tôn.

Mọi người nghĩ đến đây, vô cùng kiêng kị đối với Sở Cuồng Nhân.

"Sư tôn của Lam Vương, năng lực nhất định là không hề tầm thường, xem ra sau này gặp phải người này, vẫn phải cẩn thận hơn."

"Hơn nữa, Lam Vương vô cùng tôn kính đối với vị sư tôn này, thậm chí luyện chế ra một bộ hóa thân cường đại, ở bên cạnh bảo vệ."

"Nữ thần Quang Minh, Ác Ma Chi Vương, Lam Vương, lại cộng thêm thân phận đại năng chuyển thế... Vốn cho rằng hắn chỉ là một tu sĩ nho nhỏ của vũ trụ Bàn Cổ, không có chỗ dựa gì, thật không nghĩ đến, bối cảnh lại to đến dọa người!"

Mọi người tự động não bổ ra bối cảnh ngập trời của Sở Cuồng Nhân, ngay cả tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ tỉ mỉ nghĩ lại, cũng cảm thấy bối cảnh của Sở Cuồng Nhân vô cùng kinh khủng.

Đối phương rất có thể chỉ là trùng hợp chuyển thế đến vũ trụ Bàn Cổ.

Lúc này.

Trận chiến giữa Lam Vương và Diệt Thế Võ Chủ, đã bắt đầu.

Lam Vương đưa tay điểm ra một chỉ về phía đối phương, sức mạnh pháp tắc Đại Đạo bàng bạc hóa thành một dòng tinh hà tươi sáng, bao phủ ra!

"Diệt Thế Ma Võ, Tuyệt Thiên Trảm! !"

Diệt Thế Võ Chủ không dám có chút kinh thường, nổi giận gầm lên một tiếng, loan đao bên hông ra khỏi vỏ, một đạo đao quang ngưng tụ từ pháp tắc Đại Đạo phá không mà ra.

Tinh hà, đao quang va chạm, thiên địa trở nên chấn động.

Sở Cuồng Nhân cảm nhận được luồng quân vương chi uy mạnh mẽ tuyệt luân kia, cảm thấy trên người như bị từng tòa Thái Cổ Thần Sơn ngăn chặn, thân hình run rẩy.

Nhưng hắn cũng không hề lui bước, ở một bên nhìn, ánh mắt nóng bỏng.

Đây là trận đấu cấp bậc quân vương.

Hắn muốn quan sát, có lẽ có thể thu hoạch được một số cảm ngộ từ trong đó.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa quân vương và cảnh giới Đại Đạo chính là, khả năng nắm giữ đại đạo của cảnh giới Quân Vương sâu sắc hơn, diễn hóa thành sức mạnh pháp tắc Đại Đạo.

Pháp tắc Đại Đạo, có khả năng áp chế tuyệt đối đối với sức mạnh đại đạo.

Giống như, quân vương và thần tử.

Đây chính là nguyên do của cái tên cảnh giới Quân Vương.

Sở Cuồng Nhân nhìn pháp tắc của hai người Lam Vương và Diệt Thế Võ Chủ đang điên cuồng đụng chạm, sức mạnh doạ người kia, không ngừng nghiền nát hư không.

Lực phá hoại của nó, nhìn qua cũng không hề quá kinh khủng.

So với phá hư do Đại Đạo Chí Tôn tạo thành, tựa như cũng không mạnh hơn bao nhiêu.

Nhưng dao động sức mạnh tản ra từ trong đó, lại mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần so với Đại Đạo Chí Tôn, chỉ với một luồng, liền có thể giết chết Đại Đạo Chí Tôn tầm thường.

Đây là sức mạnh ở cấp bậc cao hơn.

Có khác biệt về bản chất.

"Diệt Thế Ma Võ, Vạn Võ Cực Đỉnh! !"

Diệt Thế Võ Chủ thét dài một tiếng.

Chỉ thấy loan đao trong tay của hắn chiếu ra quang hoa tươi sáng chói mắt, từng đạo từng đạo sức mạnh đạo tắc hoa mỹ lưu chuyển ra, diễn hóa ra ngàn vạn phương pháp tu hành.

Ngay sau đó, ý cảnh của những pháp môn tu hành này hòa làm một thể.

Hóa thành một đạo đao quang tuyệt thế tươi sáng chói mắt!

Trong ánh đao, sức mạnh pháp tắc vô cùng mênh mông, rung chuyển trời đất!

Một chiêu này là một chiêu mạnh nhất của Diệt Thế Võ Chủ, đẳng cấp của nó đã đạt đến pháp môn tu hành cấp Hồng Mông, dù là ở bên trong cấp Hồng Mông, cũng không tính là yếu.

Sở Cuồng Nhân cũng nắm giữ mấy loại pháp môn tu hành Hồng

Mông.

Ở phương diện đẳng cấp, có lẽ tương xứng.

Nhưng ở phía trên uy lực khi hai bên thi triển ra, lại không thể so sánh.

"Quả nhiên, chỉ có quân vương mới có thể hoàn toàn phát huy pháp môn tu hành Hồng Mông." Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới, lập tức nhìn về phía Lam Vương.

Hắn muốn nhìn xem, đối phương muốn dùng cách gì để ngăn lại một chiêu này.

"Đại Thiên Cuồng Lam!"

Chỉ thấy Lam Vương đưa tay ra, sức mạnh bạo phát đến cực hạn, sức mạnh pháp tắc vạn thiên tụ hợp, hình thành phong bạo kinh thiên không ngừng nghỉ.

Cơn bão táp này, xé rách hư không.

Vô số mảnh vỡ hư không như gương, chiếu rọi ra Đại Thiên thế giới.

Phong bạo bao phủ, như sắp phải diệt thế!

Chương 2182: Ý chí của tu sĩ vũ trụ Bàn Cổ, Diệt Thế Võ Chủ ngã xuống?

Như phong bạo diệt thế, và đao quang diệt thế.

Hai luồng sức mạnh va chạm trong nháy mắt, sức mạnh huyền ảo, chiếu ra quang hoa vô cùng vô tận ở trên bầu trời, sức mạnh pháp tắc của nó, chiếu rọi chư thiên.

Đao quang và phong bạo đan xen, hình thành một hình ảnh diệt thế doạ người.

Tất cả mọi người nhìn cảnh tượng này, rồi nhìn sức mạnh pháp tắc đan xen va chạm kia, chỉ cảm thấy đầu vang lên tiếng ông ông, vô cùng kinh hãi.

Một số tu sĩ muốn mượn cơ hội lĩnh hội sức mạnh trong đó, nhưng thoáng nhìn qua, liền bị diệt thế chi ý ẩn chứa trong đó trùng kích đến mức đại não muốn nổ tung.

"Khí tức thật là kinh khủng, quân vương chi ý thật là khủng khiếp."

"Đây chính là giao phong tầng thứ quân vương, đừng nói tới gần, ngay cả cảm nhận một chút sức mạnh pháp tắc ẩn chứa trong đó cũng phải thừa nhận nguy hiểm to lớn."

"Đúng vậy, thật là đáng sợ."

Một số người muốn muốn mượn cơ hội lĩnh hội sức mạnh pháp tắc của quân vương, nhưng lại ào ào không công mà lui, không khỏi lắc đầu cảm khái, liên tục kinh thán.

Tất cả mọi người tràn đầy khát vọng đối vớiloại sức mạnh này.

"Các ngươi nhìn, chỗ đó..."

Lúc này, có người kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy ở phía xa, có một bóng người ngạo nghễ đứng đó, đứng gần với nơi quân vương giao phong hơn so với bất cứ kẻ nào, đang tham ngộ sức mạnh pháp tắc.

Đó là Sở Cuồng Nhân.

"Ngay cả Đại Đạo Chí Tôn cũng khó có thể chịu đựng trùng kích đạo tâm khi cảm ngộ sức mạnh pháp tắc mang tới, hắn lại có thể không bị ảnh hưởng gì mà đứng đó lĩnh hội!"

"Chậc, chuyện này còn cần phải nói, người này chính là đại năng chuyển thế, cảnh giới kiếp trước của hắn có khả năng cũng là quân vương, tất nhiên có thể lĩnh hội pháp tắc quân vương."

"Chờ một chút, nếu trước kia hắn là quân vương, vậy tại sao còn muốn lĩnh hội pháp tắc quân vương chứ? Chuyện này với hắn, không có tác dụng gì mà."

Bỗng nhiên có người nghi ngờ nói.

Nghe đến đây, mọi người cũng vô cùng sững sờ.

Đúng.

Nếu đã là quân vương, thì cảm ngộ đối với đại đạo tất nhiên sẽ sâu đậm, chỉ cần từ từ mài dũa cảnh giới, tấn cấp quân vương là chuyện sớm hay muộn.

Vì sao còn muốn lĩnh hội pháp tắc quân vương của những người khác chứ?

Chuyện này không có tác dụng gì mà.

Hơn nữa, rốt cuộc gia hỏa này có phải đại năng chuyển thế hay không?

Mọi người lại nghi ngờ.

"Có lẽ kiếp trước hắn không phải quân vương."

Có người phỏng đoán nói.

Tóm lại, bí ẩn liên quan tới Sở Cuồng Nhân có rất nhiều.

Mọi người đoán thế nào cũng cảm thấy đoán không ra.

Dứt khoát không tiếp tục để ý.

Mà ở một bên khác, các tu sĩ ở vũ trụ Bàn Cổ nhìn sức mạnh pháp tắc sôi trào trên không trung kia, ào ào cắn chặt răng tìm hiểu.

Cảm ngộ pháp tắc quân vương, liền phải thừa nhận uy áp của quân vương chi ý.

Chuyện này là khảo nghiệm cực lớn đối với đạo tâm, tinh thần.

Nhưng khi các tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân một thân một mình chiến đấu, trong lòng không khỏi sinh ra một cảm giác gấp gáp.

Bọn họ không nguyện ý, để một mình Sở Cuồng Nhân che gió che mưa cho bọn họ.

Bọn họ muốn theo đối phương, cùng tiến cùng lùi.

Nên chuyện cần làm đầu tiên chính là, bọn họ phải trở nên cường đại hơn.

Vì thế, bọn họ không nguyện ý từ bỏ bất cứ cơ hội nào để mạnh lên, trận chiến của quân vương, khó gặp, lần sau gặp được cũng không biết là khi nào.

Tất cả mọi người đang nỗ lực để mình mạnh hơn.

"Những người này thật đúng là liều mạng."

u Diệp Nhược chú ý tới tình huống của các tu sĩ ở vũ trụ Bàn Cổ.

Hắn nhìn thấy, mặt mũi Oa Hoàng tràn đầy mồ hôi lạnh, nhưng vẫn cắn chặt răng, tham ngộ pháp tắc huyền diệu như cũ, hắn nhìn thấy, tuy cảnh giới của Huyền Thiên cửu tinh hơi thấp, nhưng lại đang lần lượt nếm thử cảm ngộ, dù cho đạo tâm rung chuyển, cũng không muốn từ bỏ.

Hắn nhìn thấy, Tam Thanh ngồi chung một chỗ, quanh người có đạo tắc lưu chuyển, ý thức của Tam Thanh tương liên, cùng nhau chống cự quân vương chi ý, cùng nhau tham ngộ pháp tắc.

Hắn nhìn thấy, nguyên một đám tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ, sau khi lần lượt thất bại, vẫn tiếp tục nếm thử, cho đến khi bất tỉnh...

"Những người này, tương lai một ngày nào đó có thể danh động chư thiên."

Trong đầu u Diệp Nhược bỗng nhiên hiện ra ý nghĩ này.

Chính hắn cũng bị ý nghĩ này dọa sợ.

Chư thiên to lớn, cường giả như rừng.

Danh động chư thiên, sao lại là chuyện dễ dàng.

Nhưng u Diệp Nhược nhìn mọi người, lại cảm thấy bọn họ có khả năng làm được.

Trong trời cao.

Phong bạo diệt thế, đao quang diệt thế.

Hai loại sức mạnh trùng kích tạo thành cảnh tượng diệt thế chiếu rọi chư thiên.

Thời gian dần trôi qua.

Đao quang bị phong bạo làm hao mòn.

Sức mạnh pháp tắc của Diệt Thế Võ Chủ, rốt cuộc vẫn khó có thể chống cự cực chiêu của Lam Vương, cả người bị phong bạo bao phủ, chịu đựng trùng kích.

Lam Vương thấy thế, đưa tay ra, thôn thiên chi thuật lại được thi triển lần nữa.

Sức mạnh vạn linh vạn tượng, Chu Thiên Tinh Thần lao về phía nàng, mượn nhờ luồng sức mạnh này, nàng thúc giục sức mạnh của luồng hóa thân này đến cực hạn.

"Vạn Cổ Độc Tôn Chỉ!"

Ánh mắt Lam Vương ngưng trọng, quanh người bộc phát ra một luồng Chí Tôn chi ý cực đoan.

Cả người, giống như nữ đế quân lâm thiên hạ, phong hoa tuyệt đại.

Năm ngón tay của nàng nắm một cái trong hư không, sức mạnh pháp tắc vạn thiên hội tụ thành cuồng Lam phóng lên tận trời, hóa thành một ngón tay cự đại rơi xuống!

Một chỉ này, rung động phương viên ngàn tỉ dặm.

Một chỉ này, rơi vào trên người Diệt Thế Võ Chủ, khiến cho sức mạnh pháp tắc Đại Đạo trong cơ thể hắn điên cuồng nổ tung, hóa thành vô số mảnh vỡ pháp tắc.

Khi một tiếng hét thảm vang lên, thân thể của Diệt Thế Võ Chủ ầm ầm bị phá nát!

Quân vương chi huyết, nhuộm đỏ bầu trời.

Một thanh loan đao, từ không trung rơi xuống, cắm ngược trên mặt đất, từng tia từng sợi khí tức sát lục vờn quanh ở phía trên, phát ra từng tiếng rên rỉ.

Diệt Thế Võ Chủ... Ngã xuống!

Lam Vương đưa tay nắm một cái trong hư không, chỉ thấy sức mạnh pháp tắc tiêu tán ra sau khi thân hình của Diệt Thế Võ Chủ bị phá nát không ngừng ngưng tụ ở trong tay nàng.

Sau cùng hóa thành một quang cầu phủ đầy sức mạnh pháp tắc huyền ảo.

Đó là... Quân vương chi tâm!

Không ít tu sĩ nhìn quân vương chi tâm kia, ánh mắt vô cùng tham lam.

Phải biết rằng, đạt được một khỏa quân vương chi tâm, tuy không dám nói trăm phần trăm có thể trở thành quân vương, nhưng tuyệt đối có tỷ lệ thành công hơn so với những người khác.

Nếu đạt được thuộc tính tương hợp, thì chính là một thiên đại tạo hóa.

"Sư tôn, ý chí quân vương trong quân vương chi tâm này đã bị ta hoàn toàn ma diệt, mặc dù không hoàn chỉnh, nhưng cũng coi như một món bảo vật, xem như đồ nhi hiếu kính ngài." Lam Vương nâng quân vương chi tâm đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Mọi người nhìn thấy, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Nữ bạo quân thiết huyết sát phạt bên trong kỷ nguyên trước, vậy mà cũng sẽ có thời điểm cung kính với người khác như thế, thật sự là quá hiếm thấy.

"Quân vương chi tâm không hoàn chỉnh? Là bị phá hư rồi sao?"

Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ hỏi.

"Tuy cũng có nguyên nhân như thế, nhưng quân vương chi tâm này, dường như đã không hoàn chỉnh từ trước đó, bị người ta cắt đứt ra một phần."

Lam Vương nhíu mày nói.

"Vậy thì thật đúng là kì quái."

Diệt Thế Võ Chủ là một quân vương, ai có thể cắt mất quân vương chi tâm của hắn.

Hay là.

Đây là Diệt Thế Võ Chủ tự mình cắt?

Dường như Sở Cuồng Nhân nghĩ tới điều gì đó: "Thú vị, xem ra sau này vẫn sẽ có cơ hội tiếp tục đối mặt với Diệt Thế Võ Chủ."

"Sư tôn, ta ở bên ngoài Hồng Mông, còn có chuyện quan trọng, ngươi chờ ta thêm một thời gian, chờ ta làm xong việc, sẽ mau chóng đuổi tới bên cạnh ngươi."

Lam Vương cảm thấy có chút gấp gáp.

Tuy đã sớm có đoán trước, nhưng năng lực của Sở Cuồng Nhân quả thực khiến cho nàng ngoài ý muốn.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, vậy mà hắn trêu chọc tổng cộng ba thế lực cấp quân vương là Long tộc, Thiên Thần nhất tộc, Diệt Thế Võ Hội.

Nhất là Long tộc, còn có Thiên Thần nhất tộc còn là chủng tộc Hồng Mông.

Vốn dĩ, nàng nghĩ luồng hóa thân này có thể sử dụng nhiều lần, cũng có thể bảo vệ Sở Cuồng Nhân một khoảng thời gian, thật không nghĩ đến Sở Cuồng Nhân vừa sử dụng liền lấy ra để đối phó một vị quân vương, hiện tại sức mạnh đã hoàn toàn hao hết.

"Ha, có chuyện quan trọng thì an tâm đi làm, còn về ta, ngươi không cần quá lo lắng, dù nói thế nào, ta cũng là sư tôn của ngươi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Chương 2183: Nam nhân ăn cơm chùa mạnh nhất Sở Cuồng Nhân? Bầu không khí vi diệu của ba nữ tử

Luôn dựa vào đệ tử của mình, thì mặt mũi hắn phải để đâu?

Bản thân mình là sư tôn, cũng phải nhanh chóng mạnh lên mới được.

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Lúc này, nơi xa có một luồng khí tức quang minh kinh người lưu chuyển đến, chỉ thấy nữ thần Quang Minh, bước ra từ bên trong Quang Minh Kiều, đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Sau khi nhìn thấy hóa thân của Lam Vương, trong mắt nàng lộ ra một tia dị sắc, lập tức từ từ hành lễ: "Gặp qua Lam Vương đạo hữu."

Đối với vị tồn tại phong vương kỷ nguyên trước này, tất nhiên nữ thần Quang Minh cũng biết, nhưng không nghĩ tới, đối phương sẽ cường đại đến loại trình độ này.

Một luồng hóa thân, đã có thể đánh bại Diệt Thế Võ Chủ.

"Nữ thần Quang Minh, ngưỡng mộ đã lâu."

Luận thực lực, Lam Vương không e ngại bất kỳ một quân vương nào.

Nhưng luận tư lịch, nàng chỉ mới được phong vương ở kỷ nguyên trước, so với loại tồn tại đã phong vương ở nhiều kỷ nguyên trước như nữ thần Quang Minh thì còn kém một chút.

Tư lịch của Diệt Thế Võ Chủ kia, cũng cao hơn nàng.

Có điều ở kỷ nguyên trước, nàng vẫn chưa từng quen biết với hai người này.

"Ha, ta cũng giống vậy."

Nữ thần Quang Minh nhìn Lam Vương, cười nhạt một tiếng.

Trong lòng không khỏi cảm khái, giữa người và người, vẫn có khoảng cách.

Tuy nàng phong vương sớm hơn Lam Vương mấy kỷ nguyên, nhưng thực lực lại không bằng đối phương, thiên phú tu hành của đối phương, hơn mình xa.

"Nữ thần, đa tạ sự trợ giúp của ngươi."

Sở Cuồng Nhân hành lễ với nữ thần Quang Minh.

Không chỉ vì đối phương phái bọn người Quang Minh Tả Thiên Vương tới, còn bởi vì đối phương phát ra lời thề đạo tâm, cho dù đối phương bởi vì mình là Quang Minh Chi Tử mới làm như vậy, nhưng phần tình nghĩa này, lại là hàng thật giá thật.

"Ha, đa tạ các nàng, mà không cám ơn ta sao?"

Một giọng nói kiều mị vang lên.

Sở Cuồng Nhân chỉ cảm thấy, mắt trái của chính mình có chút nóng lên.

Trên mặt hắn, không khỏi lộ ra một nụ cười khổ.

Chỉ thấy cách đó không xa, một nữ tử quyến rũ động lòng người, sau lưng mọc ra hai cánh màu đen từ từ đi tới, thân hình như thủy xà, uốn éo uốn éo, hết sức yêu nhiêu.

Trong lúc giơ tay nhấc chân, phong tình vạn chủng.

Vô số tu sĩ ở chỗ này thấy vậy, mặt đỏ tới mang tai.

Cho dù là một số nữ tu, cũng không khỏi bị nàng hấp dẫn.

Người tới, chính là Ác Ma Chi Vương.

Vị tồn tại cổ lão này, có dung mạo còn vũ mị xinh đẹp hơn cả Mị Ma, cũng có một luồng phong phạm mà chỉ Vương giả đỉnh phong mới có.

Mị lực vô cùng to lớn, nam nữ đều ăn.

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương, nhìn ra người trước mắt này cũng không phải là thực thể, chỉ là một hình chiếu ý niệm của đối phương mà thôi, nên cũng không sợ đối phương sẽ làm ra chuyện gì.

"Ác Ma Chi Vương lên tiếng ủng hộ, tại hạ ghi nhớ trong lòng."

Tuy không biết nguyên nhân tại sao đối phương lại ra mặt giúp hắn.

Nhưng vẫn nên khách khí một chút thì hơn.

"hA, ngươi nếu muốn, ta cũng không chỉ lên tiếng ủng hộ, Mà ức vạn hùng binh ác ma của ta, cũng có thể xuất chinh giúp ngươi bất cứ lúc nào."

Ác Ma Chi Vương cười vũ mị một tiếng.

Dùng giọng điệu ôn nhu nhất, nói ra lời đáng sợ nhất.

Nhất là Long tộc, Thiên Thần nhất tộc đang bí mật quan sát lập tức bị giật nảy mình, không biết Ác Ma Chi Vương này đang nói đùa, hay là nghiêm tức.

Nhưng bọn họ đối với Sở Cuồng Nhân, cũng đã kiêng kị hơn không ít.

Những người còn lại nghe Ác Ma Chi Vương nói vậy, cũng vô cùng ngạc nhiên.

Nhìn Sở Cuồng Nhân, vô cùng hâm mộ.

"Nữ thần Quang Minh, Ác Ma Chi Vương, còn có Lam Vương, ba vị quân vương làm chỗ dựa cho hắn, bối cảnh này thật sự là quá tuyệt đi."

"Không chỉ có như thế, ba vị quân vương này, còn đều là nữ quân vương vô cùng tuyệt mỹ, đây mới là chuyện làm cho người ta hâm mộ nhất."

"Đúng vậy, hâm mộ chết ta."

"Sở Cuồng Nhân, ta nguyện gọi hắn là vương ăn cơm chùa!"

"Người ta cũng không chỉ biết ăn bám, người ta có thể giết Tuyệt Kiếm, có thể giết Tổ Long Tinh Vân, thực lực này, các ngươi có sao? ?"

"Đúng thế..."

Trên bầu trời.

Ba người Lam Vương, nữ thần Quang Minh, Ác Ma Chi Vương tề tụ, vờn quanh bên người Sở Cuồng Nhân, bầu không khí đột nhiên trở nên có chút tế nhị.

Ba nữ tử liếc nhau, trong mắt mỗi người đều mang theo vẻ tính kế.

"Sở Cuồng Nhân là Quang Minh Chi Tử của Giáo Hội Quang Minh ta, vì sao Ác Ma Chi Vương này lại tận tâm tận lực trợ giúp hắn như thế?"

"Nàng nhìn trúng thứ gì trên người đối phương sao?"

"Còn có, trên người Sở Cuồng Nhân có một luồng sức mạnh cực đoan tà ác, đó là sức mạnh Ác Ma, sức mạnh này, hẳn là do Ác Ma Chi Vương ban cho, luồng sức mạnh này, sẽ tạo thành ảnh hưởng gì đối với sức mạnh quang minh của Sở Cuồng Nhân sao?"

Trong lòng nữ thần Quang Minh âm thầm nghĩ tới.

Quang Minh Chi Tử là mấu chốt để đối kháng Mạt Nhật Chi Ám sau này.

Nàng không thể không thận trọng.

Bất kỳ nhân tố nào ảnh hưởng đến đối phương, đều phải được cân nhắc.

"Sư tôn đến Hồng Mông đại thế giới còn không đến bao lâu, nhưng lại trêu chọc mấy thế lực cấp quân vương, thái độ của nữ thần Quang Minh và Ác Ma Chi Vương nhìn như hữu hảo đối với sư tôn, nhưng bên trong sự hữu hảo này, sẽ có mấy phần tính kế đây?"

"Thôi, hai người này có thể không tiếc đối đầu với Long tộc, Thiên Thần nhất tộc vì sư phụ, ít nhất là sẽ không làm hại sư tôn, ta nhất định phải nhanh xử lý xong chuyện trong tay, chạy đến Hồng Mông đại thế giới, bảo vệ sư tôn mới được."

"Chỉ cần có ta ở đây, không có bất kỳ người nào gây ra thương tổn cho sư tôn!"

Lam Vương âm thầm nghĩ tới.

Tuy hiện tại chuyện nàng đang xử lý vô cùng quan trọng, nhưng mà, bất cứ chuyện gì cũng không sánh nổi an nguy của Sở Cuồng Nhân.

"Thú vị, tiểu gia hỏa này còn thú vị hơn so với ta nghĩ."

"Lam Vương lại là đồ đệ của hắn? Ha, nếu có thể kéo hắn đến trận doanh của ta, chẳng phải sẽ thuận tiện kéo được luôn Lam Vương sao?"

"Vậy thì thật đúng là... Quá tốt."

Ác Ma Chi Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, càng xem càng hài lòng.

Ánh mắt kia lộ ra một tia tham lam nồng đậm.

Nàng không tham chí bảo, các thứ pháp môn tu hành trên người Sở Cuồng Nhân, thậm chí ngay cả pháp môn tu hành Bồ Đề Tam Muội có thể thanh tẩy ác niệm trên người nàng cũng không quan trọng, thứ nàng tham, chính là bản thân Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân nhìn tam nữ, ho hai tiếng: "Ba vị, chuyện đã kết thúc, không bằng đến nơi của ta uống hai chén đi?"

"Tiểu gia hỏa, có rảnh đến Ác Ma nhất tộc của ta, ta mời ngươi uống ác ma chi dịch thơm ngọt nhất Ác Ma nhất tộc ta." Ác Ma Chi Vương cười vũ mị một tiếng.

Sau đó, luồng hình chiếu ý niệm này dần dần tiêu tán.

Từ đầu đến cuối, nàng không hề đề cập đến chuyện lấy lại Ác Ma Chi Đồng.

Giống như chấp nhận vật này đặt ở chỗ của Sở Cuồng Nhân.

Mà bóng người của Lam Vương cũng bắt đầu hóa thành vô số ánh sáng: "Sư tôn, sức mạnh hóa thân này của ta đã hao hết, con đường sau này, sư tôn bảo trọng."

Nói xong, bóng người Lam Vương tiêu tán.

Nhưng lại có một đạo quang mang, lướt vào bên trong trán của hắn.

Hóa thành một phần công pháp vô cùng huyền diệu.

Thôn thiên chi thuật!

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, pháp môn tu hành này, cực kỳ cường đại, làm cho một luồng hóa thân Lam Vương nắm giữ chiến lực đánh bại quân vương.

Nếu mình có thể tìm hiểu, tuyệt đối sẽ là một lá bài tẩy.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía nữ thần Quang Minh.

Đối phương khẽ gật đầu, đi theo hắn tiến vào Vạn Binh thành, sau khi hai người ôn chuyện một phen, nữ thần cũng không có lưu lại quá lâu, về Thần Điện Quang Minh.

"Thiên Trận Thần Cung sao?"

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia lãnh ý.

Nữ thần Quang Minh nói rõ với hắn người ngăn cản nàng đến giúp mình là Trận Vương.

Sở Cuồng Nhân ghi việc này ở trong lòng, chờ sau này có cơ hội, nhất định phải làm cho Thiên Trận Thần Cung này, trả giá đắt!

Để Trận Vương biết, kết quả trêu chọc mình.

"Tiếp theo chính là an bài tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ."

Lần này Sở Cuồng Nhân triệu tập mọi người lại một chỗ, chính là tập hợp sức mạnh của mọi người, sáng tạo một thế lực, nâng cao vị thế trong bố cục tương lai của Hồng Mông đại thế giới.

Hiện tại, là thời điểm gặp mọi người một lần, thương thảo chuyện này.

Chương 2184: Bàn Cổ tông, chỉ có thể đặt một phần mười, tràn ngập lòng tin

Bên trong Vạn Binh thành.

Sở Cuồng Nhân triệu tập mọi người của vũ trụ Bàn Cổ, hội tụ ở bên trong động thiên.

Mọi người tề tụ ở một chỗ.

Nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt của tất cả mọi người đều phóng ra quang mang.

"Gặp qua Tiên Vương."

"Gặp qua Sở đạo hữu."

Tất cả mọi người hành lễ, để bày tỏ sự cung kính.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng thản nhiên thụ lễ, hắn nhìn mọi người, nói ra: "Triệu tập chư vị tới này, chắc hẳn mọi người đều biết là vì chuyện gì."

"Hồng Mông đại thế giới, tình thế hay thay đổi, phong vân quỷ quyệt, vũ trụ Bàn Cổ ở trong chư thiên, không tính là cường đại, thậm chí có thể nói là nhỏ yếu."

Không có người nào phản bác Sở Cuồng Nhân.

Trận đấu trước đó, bọn họ đều thấy được.

Một Tuyệt Kiếm, bọn họ đã không đối phó được.

Chớ nói chi là, ở phía trên Tuyệt kiếm, còn có một số Đại Đạo Chí Tôn, nửa bước quân vương, thậm chí cả tồn tại quân vương nắm giữ pháp tắc vô cùng cường đại.

"Tuy chúng ta nhỏ yếu, nhưng ta tin tưởng, tiềm lực của chúng ta, không kém bất kỳ kẻ nào, vũ trụ Bàn Cổ nổi danh ở khởi nguyên của chư thiên, Hồng Mông đại thế giới mới là quan trọng, hiện tại nhỏ yếu không sao cả, tương lai, mới là quan trọng."

"Vì tranh thủ cho tương lai, chúng ta nhất định phải đoàn kết một lòng, cho nên ta muốn sáng tạo một thế lực, để ứng phó với biến số trong tương lai."

Sở Cuồng Nhân nói xong, mọi người ào ào khom mình hành lễ.

"Mọi chuyện đều nghe Tiên Vương phân phó."

Sở Cuồng Nhân âm thầm hài lòng.

Xem ra uy vọng của mình ở vũ trụ Bàn Cổ, vẫn rất cao.

"Sở đạo hữu, không biết thế lực mà chúng ta khai sáng nên gọi là gì thì tốt?" Lúc này, Lý Quân lên tiếng hỏi.

Tên?

Chuyện này hắn vẫn chưa suy nghĩ tới.

"Mọi người cùng nhau suy nghĩ một chút?"

"Nếu đã do Tiên Vương lập ra, thì tên, tất nhiên cũng do Tiên Vương đặt." Có người nói, mọi người cũng ào ào phụ họa.

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu: "Ừm, vậy để ta suy nghĩ."

Ở một bên, trong lòng Lam Vũ hơi hồi hộp một chút.

Để công tử đặt tên?

Đừng mà.

Nàng còn lờ mờ nhớ rõ, công tử đặt tên phế đến cỡ nào.

Tên của mình, còn có Sở Hồng đều do công tử đặt cho, một người có đôi mắt màu lam, mọc cánh, cho nên tên là Lam Vũ.

Một người là Thần Hoàng, toàn thân màu đỏ, vốn tên là Tiểu Hồng, may mắn mấy vị trưởng lão của Huyền Thiên tông ngăn cản, cho nên mới đổi thành Sở Hồng.

Vừa nghĩ tới năng lực đặt tên của Sở Cuồng Nhân, khóe miệng Lam Vũ hơi hơi run rẩy.

Chỉ có thể hi vọng, những năm này công tử có thể có một ít tiến bộ.

Sở Cuồng Nhân nhắm mắt lại, minh tư khổ tưởng.

Tất cả mọi người vô cùng chờ mong.

"Có."

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở hai mắt ra: "Gọi là Bàn Cổ tông đi."

Bàn Cổ tông?

Đến từ vũ trụ Bàn Cổ, cho nên gọi là Bàn Cổ tông sao?

Tuy cũng không có cái gì không ổn.

Nhưng mọi người, lại cảm thấy có chút là lạ.

Chúng ta chờ mong như thế, vốn cho rằng có thể nghe được một cái tên vang dội, không nghĩ tới, vậy mà lại... Bình thường như thế.

Lam Vũ ở bên cạnh thì ngược lại, nhẹ nhàng thở ra, còn may, không phải là các loại tên như đại lực tông, xé trời các, nghịch thiên thánh địa gì đó.

Nàng ho hai tiếng: "Bàn Cổ tông, ta cảm thấy rất tốt, chúng ta đều đến từ vũ trụ Bàn Cổ, Bàn Cổ tông, lời ít mà ý nhiều, không quên căn cơ."

Sở Cuồng Nhân tán thưởng nhìn Lam Vũ một chút.

"Ngươi rất hiểu ta, Lam Vũ."

"Công tử quá khen."

Kỳ thật Lam Vũ cũng chỉ thuận tiện tâng bốc một chút, cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Mà sau khi những người còn lại nghe được lời giải thích của Lam Vũ, ào ào giật mình.

"Thì ra là thế."

"Không quên căn cơ, bảo trì sơ tâm, đây mới là nguyên nhân Tiên Vương đặt cái tên Bàn Cổ tông, Tiên Vương chưa bao giờ quên chúng sinh của vũ trụ Bàn Cổ."

"Đúng vậy, Bàn Cổ đại thần, khai thiên tích địa, sáng tạo chúng sinh, cái tên mà Tiên Vương đặt, cũng có ý muốn tưởng niệm Bàn Cổ đại thần."

Mọi người châu đầu ghé tai, đều thừa nhận cái tên Bàn Cổ tông.

Đều cảm thấy tên này rất tốt.

"Chúng ta bái kiến tông chủ."

Lam Vũ dẫn đầu nửa quỳ ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Những người còn lại thấy thế, cũng theo sát hành lễ.

"Bái kiến tông chủ!"

"Bái kiến tông chủ!"

Sở Cuồng Nhân nghe từng tiếng tông chủ kia, không khỏi có chút hoài niệm đến đoạn thời gian mà mình làm tông chủ ở Huyền Thiên tông.

Đoạn thời gian kia, bận rộn mà vui vẻ.

Đáng tiếc, Như Yên trưởng lão không ở nơi này.

Nếu không thì, mình có thể để cho nàng giúp đỡ quản lý của sự vụ tông môn.

Ở Tiên giới của vũ trụ Bàn Cổ phía xa.

Bên trong đế quốc Thương Khung, Như Yên trưởng lão đang xét duyệt công văn đột nhiên hắt hơi một cái, cau mày: "Không thể nào, tu vi của ta đã là Hợp Đạo, thế mà còn biết cảm mạo? ? Hay là có ai đang nhắc tới ta?"

Sau đó, nàng nhìn về phía công văn chồng chất thành núi trước mắt kia, khóc không ra nước mắt tiếp tục phê duyệt: "Khẳng định là gần đây quá mệt nhọc, vương thật đáng ghét, sau khi ngươi trở lại ta nhất định sẽ từ chức, ta muốn ra ngoài chơi!"

...

Vạn Binh thành.

Bên trong động thiên, sau khi xác định rõ tên gọi là Bàn Cổ tông.

Tiếp đó chính là thương thảo sự phát triển của Bàn Cổ tông, là một tông môn vừa thành lập, tuy không thiếu người, nhưng so với người, thứ càng quan trọng hơn chính là tư nguyên để phát triển, mà thứ này, Sở Cuồng Nhân đã sớm chuẩn bị.

Chỉ thấy hắn đưa tay ra.

Từng tòa đạo sơn rộng rãi bay lên không trung mà ra.

Bên trong đạo sơn này, ẩn chứa một lượng lớn đạo nguyên, dao động năng lượng cường đại tràn ngập toàn bộ động thiên trong nháy mắt, tất cả mọi người nhìn thấy mà khiếp sợ không gì sánh nổi.

"Cái này, đây là đại đạo chi nguyên! Thật là nhiều đại đạo chi nguyên!"

"Đây là bảo vật quan trọng để đột phá cảnh giới Đại Đạo, cho dù là đối với nhân vật ở cảnh giới Đại Đạo mà nói, cũng là tư nguyên vô cùng quan trọng."

"So với Hỗn Nguyên chi tinh, không biết đại đạo chi nguyên này trân quý hơn bao nhiêu."

Khi số lượng từng tòa đạo sơn gia tăng, trình độ chấn kinh của mọi người cũng đang không ngừng tăng lên, khi nhìn thấy trên bầu trời của động thiên, tràn ngập mấy trăm tòa đạo sơn, tất cả vô cùng choáng váng, những đạo sơn này đủ để tất cả mọi người ở chỗ này tu hành đến cảnh giới Đại Đạo!

Mà Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ thở dài một hơi: "Đáng tiếc, diện tích của toà động thiên này không lớn, chỉ có thể đặt một phần mười số lượng đạo sơn."

Ánh mắt của mọi người nhanh chóng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Bọn họ vừa mới nghe được cái gì?

Lúc này mới chỉ là một phần mười số lượng đạo sơn? ?

Có lầm hay không!

Đại đạo chi nguyên, bọn họ lịch luyện ở Hồng Mông đại thế giới nhiều năm như vậy cũng chưa thấy qua mấy lần, chớ nói chi là đại đạo chi nguyên chất đống thành mấy trăm tòa đạo sơn như thế này!

Mà bây giờ Sở Cuồng Nhân nói cho bọn họ, bấy nhiêu đây mới chỉ là một phần mười?

Ba người Thông Thiên, Oa Hoàng, Phục Hi còn tốt.

Dù sao bọn họ cũng từng đến Đại Đạo Linh Giới, đã nhìn thấy những chuyện này.

Nhìn biểu tình khiếp sợ của mọi người, bọn họ liếc nhau, cũng cảm động lây, lúc bọn họ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân dọn đi tất cả đạo sơn cũng chấn kinh như thế.

"Đâu chỉ đạo sơn, ở chỗ tông chủ còn có nguyên một tòa Đại Đạo Chi Hồ đấy." Thông Thiên không khỏi cảm khái nói ra.

Mọi người vô cùng choáng váng.

Sở Cuồng Nhân đã trải qua chuyện gì vậy?

Ngay trong bọn họ cũng có người đến Hồng Mông đại thế giới thăm dò sớm hơn Sở Cuồng Nhân, nhưng gộp lại thu hoạch của phần lớn người cũng không bằng một tòa đạo sơn.

Sở Cuồng Nhân đến Hồng Mông đại thế giới mới bao lâu chứ?

Mà đã góp nhặt nhiều tư nguyên như vậy, còn thu hoạch được chống đỡ của mấy quân vương.

Bọn họ càng ngày càng kính nể đối phương.

"Ta sẽ khai mở động thiên ở địa phương khác trong Vạn Binh thành, cất giữ những đạo sơn này, đến lúc đó, các ngươi đều có thể tiến vào tu hành."

"Mặt khác, Vạn Binh thành là nơi luyện chế binh khí, chỉ cần các ngươi có đầy đủ tài liệu, đều có thể đi tìm người giúp các ngươi luyện chế pháp bảo mới."

Sở Cuồng Nhân từ từ nói ra.

Mọi người càng nghe, quang mang trong mắt càng đạm.

Tư nguyên có.

Binh khí có.

Quân vương chống đỡ cũng có.

Bọn họ tràn đầy lòng tin đối với sự phát triển của Bàn Cổ tông.

Chương 2185: Nhân văn cửu bảo, bí mật của Nhân Tổ, quân vương chi tâm còn sót lại

Sau khi sáng tạo Bàn Cổ tông, Sở Cuồng Nhân lại mở ra chín cái động thiên ở bên trong Vạn Binh thành, tám cái trong đó dùng để cất giữ đạo sơn, một cái dùng để để đặt Đại Đạo Chi Hồ, những động thiên này, dùng để làm chỗ tu hành cho tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ.

Có những đạo sơn này tương trợ, chắc hẳn sự tiến bộ của bọn họ sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Bên trong một tòa cung điện.

Trước mặt Sở Cuồng Nhân có một mặt quang kính đang lơ lửng.

Hình ảnh bên trong kính, chính là tình huống bên trong động thiên.

Hắn nhìn việc tu hành của các tu sĩ ở vũ trụ Bàn Cổ dần dần đi vào quỹ đạo, khẽ gật đầu: "Không hề có náo loạn, ngược lại cũng không tệ lắm."

Đối với phần lớn tu sĩ mà nói, thứ chí bảo như đạo sơn này, cả một đời đều không nhất định có thể nhìn thấy một lần, vì một tòa đạo sơn mà ra tay đánh nhau là chuyện rất bình thường, trước đó, ở đại đạo linh hồ cũng diễn ra không ít loại chuyện này.

Hắn lấy đám đạo sơn này ra, cũng vì muốn khảo nghiệm một chút.

Muốn nhìn xem các tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ, có thể kiên định ở trước mặt đạo sơn này hay không, hiện tại xem ra, kết quả không khiến hắn quá thất vọng.

Lúc mới bắt đầu mọi người của vũ trụ Bàn Cổ còn có chút ma sát, nhưng về sau, được đám người Tam Thanh, Oa Hoàng điều giải một chút, thì không tiếp tục náo loạn nữa.

Suy nghĩ một chút cũng đúng, vũ trụ Bàn Cổ trải qua trắc trở, không ít người đều có chiến hữu chi tình, tình nghĩa đồng bào, tính đoàn kết tất nhiên cũng cao hơn so với thế lực khác.

Hắn tìm tới Huyền Thiên cửu tinh.

Ngoại trừ Bỉ Ngạn Hoa ở lại âm Phủ của vũ trụ Bàn Cổ ra, tám người còn lại đều tới Hồng Mông đại thế giới, tám người này, là tâm phúc của hắn.

Hắn phải bồi dưỡng thật tốt mới được.

"Tiểu Hồng, thanh Thiên Thần Chi Thương này, ngươi cầm lấy đi luyện hóa cho thật tốt."

Sở Cuồng Nhân lấy Thiên Thần Chi Thương chiếm được từ trong tay của Thiên Thần Tàng ra, đây là một món Chí Bảo Hồng Mông, uy lực không tầm thường, ngay cả quân vương cũng rất coi trọng.

Nhưng trên người Sở Cuồng Nhân có mấy món Chí Bảo Hồng Mông, giữ lại Thiên Thần Chi Thương này cũng không có tác dụng gì, liền cho Sở Hồng sử dụng.

Sau đó, hắn lại giao Vũ Thiên Châu cho Lam Vũ.

Lại phân phát một ít bảo vật cho những người khác.

Hắn có Huyễn Tưởng Luân Bàn, bảo vật trên người nhiều không kể xiết, bình thường đều là tích lũy, hiện tại vừa lúc lấy ra cho mọi người sử dụng.

Dù sao giữ lại cũng chẳng để làm gì, chỉ khi có người sử dùng mới có thể phát huy ra giá trị của nó.

Sau khi Huyền Thiên cửu tinh nhận lấy bảo vật từ chỗ Sở Cuồng Nhân, thì đều quay về tu hành, tranh thủ mạnh hơn sớm một chút, cống hiến cho Bàn Cổ tông.

"Tông chủ, ta có chút chuyện muốn nói với ngươi."

Một ngày này, Oa Hoàng tìm đến Sở Cuồng Nhân.

Ánh mắt của nàng có chút nghiêm túc.

Lấy ra Chí Bảo Hồng Mông đạt được ở Đại Đạo Linh Giới trước đó, cũng chính là viên thủy tinh kia: "Ta đã luyện hóa Chí Bảo Hồng Mông này, ở trong đó, ta biết được một ít bí mật, cảm thấy cần phải nói một tiếng với tông chủ."

"Há, mời nói."

Sở Cuồng Nhân có một chút hứng thú.

"Vật này tên là Tạo Hóa Thủy Tinh, chính là một trong nhân văn cửu bảo, có liên quan lớn lao đến khởi nguyên của Nhân tộc..." Oa Hoàng từ từ nói ra.

Nhân tộc, trải rộng chư thiên vạn giới.

Mà Oa Hoàng, là người sáng thế Nhân tộc ở vũ trụ Bàn Cổ.

Trong lòng vô số Nhân tộc của vũ trụ Bàn Cổ, nàng là Mẫu Thần của Nhân tộc, mà trên thực tế, ở chư thiên vũ trụ, có rất nhiều loại tồn tại giống với Oa Hoàng, bọn họ được âm thầm dẫn lối, sáng tạo ra Nhân tộc.

Bọn họ được vinh dự, gọi là thần bảo hộ của Nhân tộc.

Nhưng ở phía trên thần bảo hộ của Nhân tộc, còn có một tồn tại là Nhân Tổ.

Hắn là khởi nguyên của Nhân tộc chư thiên, Nhân tộc đầu tiên.

Ẩn chứa sức mạnh vô cùng to lớn, ý chí trải rộng chư thiên, các thần bảo hộ của Nhân tộc, được ý chí của hắn dẫn lối mới sáng tạo ra Nhân tộc.

"Từ bên trong Tạo Hóa Thủy Tinh, ta biết được, Nhân Tổ từng lưu lại một phần truyền thừa ở bên trong Hồng Mông đại thế giới, chỉ khi nhân văn cửu bảo tề tụ, mới có thể mở ra, mà Tạo Hóa Thủy Tinh trong tay của ta, chính là một cái trong số đó..."

Sở Cuồng Nhân nghe xong lời của Oa Hoàng, ánh mắt hơi hơi lóe lên.

Khởi nguyên của Nhân tộc, Nhân tổ.

Không nghĩ tới chí bảo trong tay Oa Hoàng, còn có lai lịch như thế.

Khó trách Oa Hoàng có thể lấy được chí bảo này, ngoại trừ việc nàng cũng tu hành Tạo Hóa chi đạo ra, chuyện còn quan trọng hơn chính là, nàng là một trong thần bảo hộ của Nhân tộc.

"Tạo Hóa Thủy Tinh này, ngươi tạm thời bảo quản đi, đếcòn về chuyện truyền thừa của Nhân Tổ, nếu như thời cơ đã đến, sẽ tự hiện thế."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Cục thế của chư thiên vũ trụ phức tạp.

Nhân tộc là thế lực lớn nhất trong đó, cho nên, số lượng thế lực mà Nhân tộc gây dựng nên, đã ở mức đếm mãi không hết.

Nhưng nói cho cùng, là gì cũng là Nhân tộc, tuyệt đối sẽ cảm thấy hứng thú đối với truyền thừa của Nhân tổ, hắn cảm thấy nhất định sẽ có người tìm tới cửa.

"Ta hiểu rồi."

Oa Hoàng khẽ gật đầu.

Sau khi nàng rời đi, Sở Cuồng Nhân suy tư chuyện của Nhân Tổ một hồi.

Việc này không gấp.

Hắn tạm thời không quá để tâm tới.

"Tiếp đó, liền lấy Phong Vực làm trung tâm, từ từ phát triển."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Nhưng mà, còn có một ít chuyện cần phải giải quyết.

Đó chính là tàn đảng của Diệt Thế Võ Hội.

Những người này còn ở Phong Vực, chính là một tai hoạ ngầm.

Nhất định phải nhanh chóng giải quyết, hoàn toàn nắm giữ Phong Vực.

Nghĩ đến đây, hắn ra khỏi cung điện, muốn đích thân đi đến tổng bộ của Diệt Thế Võ Hội một chuyến, thanh trừ sạch sẽ những tàn đảng này.

Mà hắn mới ra cung điện, liền đụng phải một người đang đi tới ở đối diện.

Là Binh Tai.

Đối phương nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Muốn đi diệt trừ Diệt Thế Võ Hội, thì chúng ta cùng đi, ta thật sự có chút ngứa tay."

"Ha, cùng đi đi."

...

Bên trong Diệt Thế Võ Hội.

Hai người Long Sát, Lân Sát may mắn trốn về từ Vạn Binh thành đang tụ ở một chỗ, sắc mặt hết sức khó coi, mà trong mắt cũng lộ ra vẻ hoảng sợ.

"Bây giờ nên làm gì, Võ Chủ chết rồi, Sở Cuồng Nhân kia chắc chắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta." Giọng điệu của Lân Sát run nhè nhẹ nói.

"Không chỉ có Sở Cuồng Nhân, thế lực khác cũng sẽ không bỏ qua cơ hội đánh chó mù đường này." Long Sát thở dài.

Trước kia Diệt Thế Võ Hội ỷ có quân vương trấn giữ, đã làm không ít một số chuyện ỷ thế hiếp người, hiện tại, Diệt Thế Võ Chủ chết rồi, mười đại sát tinh chỉ còn lại hai người, toàn bộ võ hội, gần như sụp đổ.

Những thế lực từng bị ức hiếp kia, há sẽ bỏ qua cơ hội này.

Không được bao lâu, liền sẽ đánh tới cửa.

"Đáng chết, vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?"

"Trước tiên, nên lấy vật mà Võ Chủ lưu lại ra đi."

Trong mắt Long Sát lộ ra một tia chờ mong.

Diệt Thế Võ Chủ từng lưu lại một thứ rất bí ẩn, nói là vào lúc hắn không còn, Võ Hội gặp phải nguy cơ, thì có thể lấy ra.

Hiện tại, chính là thời điểm đó.

Hai người Long Sát, Lân Sát tới một mật thất dưới đất trong Diệt Thế Võ Hội, sau đó lấy ra một cái hộp xanh đồng.

Trên cái hộp này, được khắc vô số phù văn huyền diệu, thần bí khó lường.

Hai người dựa vào biện pháp Diệt Thế Võ Chủ lưu lại, rót sức mạnh đại đạo trong cơ thể vào trong đó, mở hộp ra.

Chỉ thấy một đạo lưu quang từ trong hộp bay lượn ra, hóa thành một chùm sáng có vô số pháp tắc phù văn huyền ảo lưu chuyển.

"Đây là... Quân vương chi tâm!"

Long Sát không khỏi kinh hô một tiếng.

Thứ được cất giấu trong hộp này đúng là quân vương chi tâm!

"Không đúng, đây cũng không phải là quân vương chi tâm hoàn chỉnh, dường như có chỗ tàn khuyết." Rất nhanh Long Sát liền phát hiện dị dạng, hơi nghi hoặc một chút.

Nhưng nghi ngờ vẫn chưa được giải đáp, thì trong cơ thể hắn đúng là đột nhiên có một luồng sức mạnh thần bí đang lưu chuyển lên, muốn phá thể mà ra.

"Chuyện gì xảy ra?"

Sắc mặt hai người biến đổi, còn không có chờ bọn họ kịp phản ứng, thân thể liền nhanh chóng nổ tung, sương máu văng đầy trời.

Sương máu bị quân vương chi tâm tàn khuyết kia hút vào, rất nhanh liền có một bóng người ngưng tụ mà thành, chính là Diệt Thế Võ Chủ.

Hắn vẫn còn chưa chết!

Chương 2186: Hủy diệt Diệt Thế Võ Hội,

hậu thủ của Sở Cuồng Nhân, Nhân tộc Thần Nữ bảng

Diệt Thế Võ Chủ từ từ mở hai mắt ra.

Một luồng sát ý băng lãnh chợt lóe lên: "Sở Cuồng Nhân, Lam Vương, món nợ này ta sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, các ngươi chờ đó cho ta!"

Chỉ thấy tay hắn kết thành pháp quyết.huyền ảo

Bên trong Diệt Thế Võ Hội, khí tức đại đạo Sát Lục trong cơ thể của các tu sĩ tu hành Diệt Thế Ma Võ Quyết, đúng là tự mình vận chuyển.

"Cái này, đây là có chuyện gì?"

"Vì sao ta không thể khống chế sức mạnh đại đạo của minhg."

"Sức mạnh Hỗn Nguyên của ta cũng giống vậy."

"Chuyện gì xảy ra?"

Tất cả tu sĩ của Diệt Thế Võ Hội đều lộ ra vẻ hoảng sợ, chỉ thấy sức mạnh trong cơ thể của bọn họ, cùng với sinh cơ đúng là tự mình tuôn ra, bị một luồng ý chí không hiểu tách ra ngoài, hội tụ về phía Diệt Thế Võ Chủ.

Mà sức mạnh của Diệt Thế Võ Chủ, cũng đang nhanh chóng khôi phục.

Tuy vẫn không có cách nào phát huy ra chiến lực quân vương, nhưng cũng đủ để tự vệ.

"May mắn lúc trước ta đã tiến hành cải biến Diệt Thế Ma Võ Quyết, để thời điểm những người này tu hành, dung hòa một luồng ý niệm của ta, cộng thêm một phần quân vương chi tâm mà ta cắt ra, nên mới có được lần phục sinh này."

Diệt Thế Võ Chủ cảm thấy có chút may mắn.

Đây là một bí pháp của hắn, đưa ý niệm bám vào trên người một số tu sĩ tu hành Diệt Thế Ma Võ Quyết, có thể lột sạch sức mạnh của bọn họ ở thời khắc nào đó.

Chỉ cần tu vi không đạt tới quân vương, cũng đừng nghĩ thoát khỏi sự khống chế của hắn.

"Sở Cuồng Nhân nhất định sẽ không bỏ qua Diệt Thế Võ Hội, không bao lâu nữa hắn sẽ tới chỗ này, vẫn nên tìm một nơi khôi phục sức mạnh trước."

Diệt Thế Võ Chủ âm thầm nghĩ tới.

Bóng người hắn lóe lên, nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa.

Mà sau khi hắn rời đi không lâu.

Hai bóng người từ từ bước đến Diệt Thế Võ Hội.

Chính là Sở Cuồng Nhân và cả Binh Tai.

Nhìn một đám thi thể ở bên trong, hai người đều có chút hoảng hốt.

Binh Tai tra xét một hồi: "Bên ngoài cơ thể của những người này đều không có thương thế nào, nhưng sinh cơ và sức mạnh trong cơ thể lại biến mất."

"Giống như bị tồn tại nào đó rút đi sức mạnh."

Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ, tiên thức lập tức dâng trào ra, bao trùm phương viên ngàn tỉ dặm, phát hiện mấy phân hội còn lại của Diệt Thế Võ Hội cũng có không ít thi thể tương tự, đều không ngoại lệ, tất cả đều là tu sĩ của Diệt Thế Võ Hội.

"Ha, thú vị, Diệt Thế Võ Chủ, là ngươi làm sao."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Rất sớm trước đó, hắn liền phát hiện trong cơ thể của tu sĩ ở Diệt Thế Võ Hội tu hành Diệt Thế Ma Võ Quyết đều có một luồng ý chí không hiểu tồn tại.

Xem ra ý chí này, chính là Diệt Thế Võ Chủ.

Đây hẳn là điểm mấu chốt giúp đối phương phục sinh.

Nhưng phần lớn quân vương chi tâm của hắn đều bị Lam Vương lấy đi, bây giờ đang ở trong tay Sở Cuồng Nhân, cho dù đối phương có thể phục sinh, cũng không còn thừa bao nhiêu sức mạnh.

Trong thời gian ngắn, sẽ không gây ra sóng gió gì.

Nhưng mà thù lớn như vậy, đối phương cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Cuối cùng sẽ có một ngày tìm tới cửa lần nữa.

"Đến lúc đó giải quyết là được."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Diệt Thế Võ Chủ ở trong mắt hắn, đã không thể tạo thành uy hiếp.

"Đi thôi."

Hắn và Binh Tai rời khỏi Diệt Thế Võ Hội.

"Phong Vực này, khí tức sát lục vô cùng nồng hậu dày đặc, nếu bố trí đại trận Trạch Quốc Chiến Đồ ở nơi này, hiệu quả nhất định rất tốt."

Trên đường trở về, Binh Tai nhìn sơn hà của Phong Vực từ từ nói ra.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, khẽ cười một tiếng: "Ha ha, nên nói ngươi và ta không hổ đã từng là một thể sao? Suy nghĩ cũng rất giống nhau."

Binh Tai nhìn Phong Vực kỹ một chút: "Không đúng, ngươi đã bố trí đại trận Trạch Quốc Chiến Đồ, hơn nữa, đã được một khoảng thời gian rồi."

Hắn đã từng bố trí trận pháp này cho Sở Cuồng Nhân, đối với một số dấu vết mà trận pháp này để lại, vẫn nhìn ra được.

"Đúng."

"Thì ra là thế." Binh Tai bừng tỉnh đại ngộ: "Cho dù không có hóa thân của Lam Vương, dựa vào trận này, ngươi cũng có thể chống đỡ Diệt Thế Võ Chủ."

Rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ tại sao đối phương muốn sáng tạo Bàn Cổ tông ở Phong Vực, vì sao ở thời điểm Diệt Thế Võ Chủ đột kích, cũng không hề sợ hãi.

"Ha, từ trước tới giờ ta không đánh trận chiến không có nắm chắc."

Sở Cuồng Nhân cười cười.

Sau khi hai người trở lại Vạn Binh thành, thì ai cũng bận rộn.

Nhất là Binh Tai, đối phương tìm hiểu một số sức mạnh pháp tắc huyền diệu trong lúc Lam Vương và Diệt Thế Võ Chủ giao thủ, tuy cũng không giúp tu vi của hắn có tính tiến bộ thực chất, nhưng lại có trợ giúp thật lớn đối với việc tu hành.

Bên trong Vạn Binh thành.

Nơi nào đó.

Binh Tai vung vẩy tàn binh trong tay.

Khí tức chiến tranh dồi dào vô tận khuếch tán ra, rung chuyển trời đất, hoàn toàn phá hủy một vùng núi trước mặt, sức mạnh Hỗn Nguyên vô cùng kinh người lưu chuyển trong đó, uy thế còn kinh khủng hơn so với một số Đại Đạo Chí Thánh!

"Dung nhập cảm ngộ từ sức mạnh pháp tắc vào bên trong chiêu thức, quả thật đã khiến sức mạnh của ta tăng lên không ít." Binh Tai nỉ non nói.

Sau đó, hắn nhìn về phía sâu bên trong Vạn Binh thành.

Đó là phương hướng của Sở Cuồng Nhân, đối phương đang bế quan.

"So với hắn, ta còn kém xa lắm."

Binh Tai âm thầm nghĩ tới.

Một ngày này.

Trong hư không gió giục mây vần, có linh khí Hồng Mông lăn lộn.

Vạn linh của Hồng Mông đại thế giới thấy thế, ánh mắt lộ ra vẻ chờ mong.

"Loại dị tượng này, lại có Hồng Mông Thần Bảng mới muốn hiện thế."

"Cũng không biết lần này sẽ tuyên bố loại bảng xếp hạng nào."

Bên trong Thiên Thần nhất tộc.

Thiên Thần Tàng bỗng nhiên mở hai mắt ra, tay bị gãy kia của hắn, đã khôi phục lại, nhưng hắn vẫn cảm thấy ẩn ẩn đau như cũ.

Đó là sỉ nhục Sở Cuồng Nhân lưu lại cho hắn.

"Thần binh bị đoạt, mối thù tay gãy, Sở Cuồng Nhân, còn nhiều thời gian, món nợ này ta sẽ không dễ dàng bỏ qua."

Thiên Thần Tàng sờ lấy bả vai của tay phải, ánh mắt lạnh lẽo, tiếp đó hắn nhìn về phía Hồng Mông Thần Bảng, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong: "Sở Cuồng Nhân đã đột phá đến cảnh giới Đại Đạo, đứng đầu Hỗn Nguyên bảng lần này, trừ ta ra không còn có thể là ai khác!"

Kỳ thật hắn cũng đã sớm có thể đột phá cảnh giới Đại Đạo.

Nhưng vì đoạt được một phần khí vận khi đứng đầu Hỗn Nguyên bảng kia, vẫn luôn áp chế tu vi, lần này, hắn tin tưởng mình nhất định có thể thành công.

Bên trong hư không.

Mới Hồng Mông Thần Bảng ngưng tụ mà thành... Nhân tộc Thần

Nữ bảng!

Nhân tộc Thần Nữ bảng?

Chuyên môn sắp xếp thần nữ của Nhân tộc.

Mọi người có chút ngoài ý muốn.

Nhân tộc, là đại chủng tộc đệ nhất trong chư thiên vạn giới, tuy thực lực chỉnh thể không nhất định mạnh nhất, nhưng số lượng nhất định là nhiều nhất.

Trải rộng chư thiên, nhiều vô số kể, hoàn toàn xứng đáng dẫn đầu thế giới.

Một bảng xếp hạng dành riêng cho Nhân tộc, ngược lại cũng không phải không thể hiểu được.

"Ha ha, quả nhiên Nhân tộc ta là tộc dẫn đầu thế giới, ngay cả Hồng Mông Thần Bảng cũng phải đặc biệt cho chúng ta một bảng xếp hạng riêng."

"Đúng vậy, thật ra ta cũng rất hiếu kỳ về thần nữ của Nhân tộc ta."

"Nhân tộc thần nữ, theo kinh nghiệm của trước đó, người lên bảng không nhất định là Nhân tộc có tu vi cao nhất, nhưng nhất định là tuổi trẻ mỹ mạo."

"Ta nghe nói Thần Nữ bảng và Thần Tử bảng đều xuất hiện cùng lúc, cũng không biết sẽ có thần tử bảng hay không?"

"Có khả năng."

Nhân tộc Thần Nữ bảng, chỉ sắp xếp tu sĩ phía dưới quân vương, người lên bảng sẽ được tổng hợp từ nhiều yếu tố như tu vi, tiềm lực, dung mạo vân vân, rồi tiến hành chọn ra một trăm người lên bảng.

Sau đó, bên trong quả cầu ánh sáng màu tím to lớn, từng cái tên bắt đầu hiện lên.

Người hạng 100, Vân Diễm, đến từ vũ trụ Phong Bạo.

Người hạng 99, Tuyết Nguyệt, đến từ vũ trụ chi Cổ.

Người hạng 98...

Nguyên một đám thần nữ phong hoa tuyệt đại trên Thần Nữ bảng, một phần phần khí vận tản mát tứ phương, một số tu sĩ nhìn thấy, mặt mũi tràn đầy vẻ cực kỳ hâm mộ, có chút nam tu cũng hận không thể biến thành nữ tử, tranh đoạt xếp hạng trên Thần Nữ bảng này.

Chương 2187: Xếp hạng trên Thần Nữ bảng, Thiên Thần Tàng uỷ khuất, Thiên Thần Vô Tâm

Nhân tộc Thần Nữ bảng hiện thế.

Không ít người đều bị hấp dẫn.

Bên trong Vạn Binh thành, Sở Hồng nhìn Thần Nữ bảng, ngáp một cái, nàng đối với chuyện mình có thể lên bảng hay không, không có một chút hứng thú nào.

Thần Nữ bảng, cũng không phải Thực Lực bảng.

Hơn nữa, nàng cũng không phải là Nhân tộc.

"Ha, là Hồng Hoa."

Đột nhiên, hai mắt Sở Hồng tỏa sáng, nhìn thấy phía trên Thần Nữ bảng xuất hiện một cái tên mình vô cùng quen thuộc, n Hồng Hoa, hạng 38 trên Thần Nữ bảng.

"Vậy mà ta lại có thể lên bảng?"

n Hồng Hoa trừng mắt nhìn, vô cùng ngoài ý muốn.

Bên trong chư thiên vũ trụ, mỹ nữ Nhân tộc như mây, nhiều vô số kể.

Nàng không nghĩ đến mình có thể lên bảng.

"Thần Nữ bảng này, tùy tiện xếp hạng sao? Ta mà cũng có thể lên bảng?"

n Hồng Hoa lắc đầu cảm khái nói.

"Ta lại cảm thấy rất bình thường, Hồng Hoa, ngươi quá coi thường chính mình."

Lam Vũ đi tới cười nói.

"Nếu ta có thể lên bảng, vậy thì Lam Vũ ngươi chẳng phải sẽ được đứng đầu bảng rồi sao?" n Hồng Hoa khẽ cười một tiếng nói.

Nói thật, Lam Vũ là một trong những nữ tử xinh đẹp nhất nàng gặp qua, nàng tự hỏi tuy mình cũng có mấy phần dung mạo, nhưng là so ra vẫn kém Lam Vũ.

"Ha, ta cũng không phải nhân tộc, không được lên bảng."

Lam Vũ cười nói, nàng là Vũ Nhân tộc.

"Các ngươi nhìn kìa, Ngọc Trí cũng lên bảng."

Lúc này, Sở Hồng nói ra, sau n Hồng Hoa, Ngọc Trí cũng leo lên Thần Nữ bảng, đạt được hạng 36 trên Thần Nữ bảng.

Đúng lúc, Ngọc Trí đi tới, nhìn Thần bảng kia cười nói: "Ta mà cũng có thể lên bảng, thật đúng là khiến người ta bất ngờ mà."

Lúc này.

Hai đạo khí vận từ trên trời giáng xuống, rơi vào trên người Ngọc Trí, n Hồng Hoa.

"Thần bảng này đã nói, người được lên bảng xếp hạng, ngoại trừ dung mạo khí chất ra, còn có một ít nhân tố như tu vi, tiềm lực vân vân, nhưng cho dù nói thế nào, các ngươi có thể lên bảng, đủ để chứng minh các ngươi ưu tú." Lam Vũ cười nói.

"Tiếp tục chú ý đi, có thể lên Thần Nữ bảng, đều là yêu nghiệt thiên kiêu không thể coi thường, có lẽ tương lai sẽ gặp phải cũng không chừng."

Lam Vũ nói ra, mọi người cũng tiếp tục lưu ý Thần Nữ bảng.

Rất nhanh.

Mười vị trí đầu của Thần Nữ bảng hiện thế.

Trong đó xếp hàng thứ nhất chính là một nữ tử hoàn mĩ tên là

Minh Nguyệt Vô Hạ.

Người này hiện nay cũng không nổi danh ở bên trong Hồng Mông đại thế giới, cũng không biết là đến từ thế lực phương nào, nhưng có thể khẳng định là, là Nhân tộc.

Khi Thần Nữ bảng hiện thế.

Các bảng xếp hạng còn lại cũng đều đổi mới một lần.

Bên trong Thiên Thần nhất tộc.

Thiên Thần Tàng nhìn chằm chằm Hỗn Nguyên bảng: "Tới, ta sẽ là đệ nhất!"

Hắn thấy, Sở Cuồng Nhân đã tấn cấp đại đạo, sẽ không thể nào cùng hắn tranh đoạt Hỗn Nguyên bảng, đệ nhất này, sẽ thuộc về hắn.

Chỉ cần hắn đứng đầu Hỗn Nguyên bảng, được phần khí vận kia, liền có thể bắt tay chuẩn bị đột phá cảnh giới Đại Đạo, đợi một thời gian nữa, nhất định sẽ báo thù rửa hận.

Những người còn lại, cũng đều đặt ánh mắt ở trên bảng xếp hạng còn lại.

Chuyện của Sở Cuồng Nhân, huyên náo xôn xao, dù sao thì, mấy thế lực cấp quân vương bởi vì đối phương mà đối đầu với nahu, loại cảnh tượng đó, quá hiếm thấy.

"Sở Cuồng Nhân đã tấn cấp đại đạo, hiện tại, là thời điểm nhường vị trí đứng đầu Hỗn Nguyên bảng này cho Thiên Thần Tàng." Có người suy đoán nói.

Đại đa số người cũng đều nghĩ như vậy, nhưng khi mọi người nhìn về phía vị trí đứng đầu Hỗn Nguyên bảng kia, đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Tên của Sở Cuồng Nhân, quả thật đã biến mất ở phía trên Hỗn Nguyên bảng.

Mà người thay thế vị trí đứng đầu bảng, lại không phải Thiên

Thần Tàng mà mọi người suy nghĩ.

Mà chính là... Binh Tai!

"Binh Tai? Trước đó người này đứng thứ ba trên Hỗn Nguyên bảng đúng không, không phải hắn ở phía sau Thiên Thần Tàng sao? Làm sao đột nhiên trở thành đứng đầu bảng."

"Hắn vượt qua Thiên Thần Tàng."

"Không chỉ có như thế, các ngươi nhìn kia, hạng hai trên bảng xếp hạng cũng không phải Thiên Thần Tàng, mà chính là... La Hầu của vũ trụ Bàn Cổ!"

"Hạng ba là... Oa Hoàng của vũ trụ Bàn Cổ!"

"Hít... Vậy mà Thiên Thần Tàng lại rớt xuống hạng tư của Hỗn Nguyên bảng, mà ba người đứng đầu Hỗn Nguyên bảng, vậy mà đều là người của vũ trụ Bàn Cổ."

"Vũ trụ Bàn Cổ, lại kinh khủng như thế sao!"

Mọi người nhìn Hỗn Nguyên bảng, phát hiện thứ tự của các tu sĩ đến từ vũ trụ Bàn Cổ, hoặc nhiều hoặc ít đều có tăng trưởng to lớn.

Nhất là Oa Hoàng, trực tiếp từ hạng sau một trăm, tấn cấp đến hạng ba.

Thậm chí còn chen Thiên Thần Tàng đi xuống.

Hiện tại mười vị trí đầu trên Hỗn Nguyên bảng, có một nửa là người của vũ trụ Bàn Cổ, theo thứ tự là đệ nhất Binh Tai, hạng hai La Hầu, hạng ba Oa Hoàng, hạng năm Dương Mi, và hạng chín Thông Thiên, loại tình huống này, khiến mọi người sợ ngây người.

Mọi người của vũ trụ Bàn Cổ, là bật hack tập thể sao? !

"Ông trời của ta, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

"Chuyện này, đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng được."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Mọi người trăm mối vẫn không có cách giải.

Mà ở bên trong Thiên Thần nhất tộc.

Một tiếng hét dài vang vọng ra, sắc mặt Thiên Thần Tàng xanh đỏ đan xen, ở ngực như bị một tòa núi lớn ngăn chặn, gần như không thở nổi.

Phốc!

Lửa giận công tâm, hắn đúng là phun ra một ngụm máu tươi.

"Thiếu chủ!"

Mấy người của Thiên Thần tộc bên cạnh vội vàng đi lên.

Nhìn Thiên Thần Tàng, trong mắt lộ ra một chút thương hại.

"Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy..."

Hắn không phải đệ nhất còn chưa tính.

Vậy mà còn bị đẩy xuống hạng tư, trước ba đều bị tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ chiếm cứ, chuyện này với hắn mà nói, là đả kích quá lớn, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Dù hắn có suy nghĩ nát óc, cũng không thể đạt được kết quả.

"Vũ trụ Bàn Cổ... Mỗi người trong các ngươi đều nhớ kỹ cho ta, còn có Sở Cuồng Nhân, ta nhất định sẽ tìm ngươi báo thù!" Uất khí trong lồng ngực khiến Thiên Thần Tàng khó thư, thậm chí điên cuồng sinh ra hận ý đối với Sở Cuồng Nhân và vũ trụ Bàn Cổ.

"Thật sự là mất mặt xấu hổ."

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên, chỉ thấy một thanh niên từ từ đi tới, sau khi nhìn thoáng thảm trạng qua Thiên Thần Tàng, không khỏi lắc đầu nói ra.

Nhìn thấy hắn, thần sắc của Thiên Thần Tàng lạnh lẽo: "Thiên Thần Vô Tâm."

Thiên Thần Vô Tâm, một trong những yêu nghiệt của Thiên Thần nhất tộc.

Tu vi thiên phú, chỉ có hơn chứ không kém so với Thiên Thần Tàng, hơn nữa, còn tu hành sớm hơn hắn, hiện tại đã ở cảnh giới Đại Đạo.

Mà còn là hạng ba trên Đại Đạo bảng!

Gần với Quang Minh Tả Thiên Vương và Tuyệt Kiếm.

"Thiên Thần Tàng, cố gắng đột phá cảnh giới Đại Đạo đi, bộ dáng bây giờ của ngươi, là không có cơ hội tranh đoạt vị trí đứng đầu Hỗn Nguyên bảng."

Thiên Thần Vô Tâm lạnh nhạt nói ra.

Thần sắc lạnh lùng như băng.

"Hừ, không cần ngươi quản."

Thiên Thần Tàng hừ nhẹ một tiếng.

Mà trên thực tế, hắn cũng biết mình không thể chờ đợi thêm nữa.

Hắn phải nhanh chóng đột phá cảnh giới Đại Đạo, mới có cơ hội tìm Sở Cuồng Nhân báo thù.

"Sở Cuồng Nhân, chờ sau khi ta đoạt được vị trí đệ nhất Đại Đạo bảng, nhất định sẽ tìm cơ hội gặp người này một lần, xem phân thượng là đồng tộc, mối thù của ngươi, ta cũng thuận tiện giúp ngươi báo." Thiên Thần Vô Tâm nói ra.

"Đệ nhất Đại Đạo bảng? Hừ, ngươi có tự tin thắng nổi Minh Phi?"

"Trước đây không có, hiện tại thì không nhất định, chí ít, Tuyệt Kiếm không phải là đối thủ của ta." Thiên Thần Vô Tâm đứng chắp tay, trên người lộ ra một luồng Thiên Thần Chi Quang, chỉ là một luồng, đã có uy áp to lớn.

Khí tức ẩn chứa trong đó, khiến cho đồng tử của Thiên Thần Tàng co rụt lại: "Loại khí tức này, ngươi đã tu hành Thiên Thần Chi

Quang đến tầng thứ năm!"

Thiên Thần Chi Quang đặc biệt của Thiên Thần nhất tộc, sở hữu bảy tầng cảnh giới.

Lên mỗi một tầng, uy lực đều sẽ tăng gấp bội.

Tuy không thể trực tiếp khiến cảnh giới của người ta đề cao, nhưng lại có thể khiến cho chiến lực của bọn họ thu hoạch được to lớn tăng phúc khi chiến đấu với người cùng cảnh giới.

Thiên Thần Tàng, cũng chỉ ở tầng thứ tư của Thiên Thần Chi Quang, chiến lực của hắn đã có thể dùng Hỗn Nguyên cực hạn so với Đại Đạo Chí Thánh, có thể thấy được uy lực của nó mạnh mẽ ra sao.

Mà tu vi của Thiên Thần Vô Tâm đã đến Đại Đạo Chí Thần, lại thêm tầng thứ năm của Thiên Thần Chi Quang này, hắn chiến lực mạnh bao nhiêu, khó có thể tưởng tượng.

"Hơi có đột phá."

Thiên Thần Vô Tâm nói ra, trên mặt lạnh lùng, lộ ra một ý cười.

"Mau nhìn, Đại Đạo bảng cũng thay đổi rồi."

Lúc này, có người kinh hô một tiếng.

Mà Thiên Thần Vô Tâm hơi mong đợi nhìn về phía Đại Đạo bảng, sau đó đồng tử bỗng nhiên co rụt lại.

Chương 2188: Đệ nhất Đại Đạo bảng, Nhân tộc Thần Tử bảng, ta có thể xếp hạng thứ mấy?

Thiên Thần Vô Tâm, yêu nghiệt tuyệt đỉnh của Thiên Thần nhất tộc.

Luận tư chất tu hành, hắn cũng vượt xa Thiên Thần Tàng, Thiên

Thần Chi Quang đặc biệt của Thiên Thần nhất tộc, từ xưa đến nay chỉ có một số người có thể luyện đến tầng thứ năm.

Mà hắn, chính là một cái trong số đó.

Trước kia, hắn không đột phá đến tầng thứ năm của Thiên Thần Chi Quang, thì đã đứng thứ ba Đại Đạo bảng, so với Tuyệt Kiếm thứ hai cũng không kém là bao nhiêu.

Tuyệt Kiếm so với hắn, chỉ có ưu thế vì cao hơn một tầng tu vi mà thôi.

Hắn là Đại Đạo Chí Thần, Tuyệt Kiếm là Đại Đạo Chí Thánh.

Hiện tại, Thiên Thần Chi Quang của hắn đã đạt đến tầng thứ năm, chiến lực tăng lên không ít, phương diện tu vi cũng đã tiếp cận Đại Đạo Chí Thánh.

Hắn tin tưởng đánh bại Tuyệt Kiếm đã không phải việc khó gì, thậm chí, hắn có nắm chắc chuyện tranh đoạt vị trí thứ nhất Đại Đạo bảng với Quang Minh Hữu Thiên Vương Minh Phi.

Thời điểm Đại Đạo bảng đổi mới, hắn tràn đầy mong đợi nhìn sang.

Nhưng đập vào mi mắt, cái tên đứng đầu bảng, lại làm cho hắn cảm thấy hết sức chướng mắt!

Đệ nhất Đại Đạo bảng... Sở Cuồng Nhân!

"Sao lại là hắn!"

Ánh mắt Thiên Thần Vô Tâm dần dần trở nên băng lãnh.

Hắn nhìn lướt qua mười vị trí đầu của Đại Đạo bảng, chính mình xếp thứ hai, không thấy tên của Quang Minh Hữu Thiên Vương Minh Phi, có hai loại khả năng, một là đối phương đã chết, hai là đối phương đã đột phá cảnh giới Chí Tôn, nên không được xếp ở Đại Đạo bảng.

Cá nhân Thiên Thần Vô Tâm nghiêng về loại thứ hai.

Nhưng mặc kệ là loại khả năng gì, chỉ cần không có Sở Cuồng Nhân, hắn chính là đệ nhất Đại Đạo bảng, mà bây giờ, hắn chỉ có thể uỷ khuất đứng thứ hai.

Tuy tăng lên một hạng so với lần trước.

Nhưng chuyện này vẫn khiến hắn có chút thất vọng như cũ.

"Tuyệt Kiếm, Minh Phi, đều không lên Đại Đạo bảng, theo lý mà nói ta mới là đệ nhất Đại Đạo bảng, thế mà lại để Sở Cuồng Nhân chiếm mất, không phải hắn mới vừa đột phá cảnh giới Đại Đạo không bao lâu sao? Ở đâu ra tư cách được đứng đầu bảng?"

Ánh mắt Thiên Thần Vô Tâm băng lãnh nghĩ đến.

Bên cạnh, Thiên Thần Tàng cười trên nỗi đau của người khác: "Xem ra mộng đẹp đệ nhất Đại Đạo bảng này của ngươi, giống như ta, đều bị người ta phá nát."

Tuy nói như thế, nhưng trong lòng hắn lại vô cùng ngưng trọng.

Sở Cuồng Nhân càng mạnh, hắn càng không thoải mái.

Đệ nhất Đại Đạo bảng, không biết lại có bao nhiêu khí vận bị đối phương lấy mất.

"Xem ra, ta nhất định phải gặp Sở Cuồng Nhân này một lần."

Thiên Thần Vô Tâm thản nhiên nói.

...

Sau khi Đại Đạo bảng đổi mới, tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc.

Sở Cuồng Nhân, một tu sĩ vừa đột phá cảnh giới Đại Đạo, lập tức thì vinh đăng bảng đỉnh, vạn cổ đến nay, đây là lần đầu tiên mọi người trông thấy.

"Chậc, trước đó đối phương có thể giết Tuyệt Kiếm, hiện tại Minh Phi không ở phía trên bảng xếp hạng, hắn đứng ở đầu bảng, dường như cũng không phải là không được."

"Đúng vậy, trong trận chiến ở Vạn Binh thành, hắn đã bày ra thực lực quá mạnh."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Tuy cảm thấy thứ hạng này ngoài ý liệu, nhưng cũng hợp tình hợp lý.

Mà bên trong Vạn Binh thành.

Mấy luồng khí vận cường đại từ trên trời giáng xuống.

Trong đó, một luồng khí vận cường đại nhất, là thuộc về đệ nhất Đại Đạo bảng Sở Cuồng Nhân, trực tiếp rơi vào nơi mà hắn bế quan.

Được khí vận gia tăng, việc tu hành của hắn càng ngày càng thông thuận.

Sở Cuồng Nhân từ từ mở hai mắt ra.

"Hồng Mông Thần Bảng lại hiện thế sao?"

Sau khi đạt được khí vận gia tăng, hắn mới biết được Thần bảng lại xuất hiện.

Tâm niệm chuyển động, nhìn thoáng qua.

"Thần Nữ bảng? Không có quan hệ với ta."

"Há, Đại Đạo bảng không có Minh Phi, nàng đã đột phá Chí Tôn."

"Mười vị trí đầu Hỗn Nguyên bảng, lại có một nửa là vũ trụ Bàn Cổ, những người còn lại cũng đều tiến rất xa, thật đúng là ngoài ý muốn."

Sở Cuồng Nhân nghĩ nghĩ.

Lúc Diệt Thế Võ Chủ và Lam Vương chiến một trận, mọi người của vũ trụ Bàn Cổ dựa vào ý chí kiên định tham ngộ pháp tắc, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ đạt được tăng trưởng.

Cộng thêm đạo sơn của hắn, tu vi có thể nói là đột nhiên tăng mạnh.

"Oa Hoàng xếp hàng thứ ba, hẳn là vì có Tạo Hóa Thủy Tinh gia tăng, La Hầu xếp thứ hai, xem ra lại có cơ duyên tạo hóa gì đó, Thông Thiên đạo hữu đứng hàng thứ chín... Là Tru Tiên Kiếm Trận đạt được tăng trưởng."

Sở Cuồng Nhân nhìn Hỗn Nguyên bảng, suy đoán nguyên nhân mọi người tăng cao thực lực.

Hắn lại liếc mắt nhìn Linh Giới bảng.

Trên bản không có gì thay đổi.

Lúc này.

Chỉ thấy bên trong hư không, linh khí Hồng Mông phun trào.

Một quang cầu to lớn nổi lên.

Hồng Mông Thần Bảng, lại xuất hiện.

Lần này xuất hiện, là Nhân tộc Thần Tử bảng.

"Có một bức Thần Nữ bảng, hiện tại lại tới một bức Thần Tử bảng, thật là thú vị." Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, sờ lên cằm.

Hắn có thể xếp thứ mấy đây?

...

Hồng Mông đại thế giới, bên trong một khu cung điện kim bích huy hoàng, một đám người đang tụ ở một khối, nhìn Thần Tử bảng sắp xuất hiện kia, nghị luận ầm ĩ.

"Mau nhìn, Thần Tử bảng hiện thế."

"Ha ha, Minh Nguyệt sư tỷ đứng hàng đệ nhất Thần Nữ bảng, theo ta thấy, Thần Tử bảng này, nhất định là đại sư huynh của chúng ta."

"Có đạo lý, nếu nói ở bên trong Nhân tộc chúng ta, có ai xứng với

Minh Nguyệt sư tỷ, đó nhất định là đại sư huynh, hiện tại, Minh Nguyệt sư tỷ xếp đệ nhất Thần Nữ bảng đệ, thì đứng đầu bảng Thần Tử bảng này không phải đại sư huynh thì không thể là ai khác."

Những người này, vô cùng tôn sùng đối với đại sư huynh trong miệng bọn họ.

Mà trong tầng mây.

Một nam tử mặc một bộ bạch y, phong thần tuấn lãng nhìn Thần Tử bảng, trong mắt cũng ẩn ẩn toát ra một tia kỳ đãi chi ý.

Người này, chính là đại sư huynh trong miệng mọi người, Lục Vô Ngân.

Mà ở trong đó là một Thánh Địa của Nhân tộc, thánh địa Thiên Nhân.

"Minh Nguyệt Vô Hạ, ta sẽ cho ngươi biết, ở bên trong Nhân tộc, Lục Vô Ngân ta mới là người xứng với ngươi nhất."

Lục Vô Ngân nỉ non nói.

...

Bên trong một tòa Kiếm Sơn bị vô số kiếm khí vờn quanh.

Một thanh niên mặc một bộ trường bào màu tím bỗng nhiên mở hai mắt ra, kiếm ý kinh thiên phóng lên tận trời, đúng là cứ thế mà xé rách tầng mây hư không.

Ánh mắt thanh niên sắc bén, mày kiếm mắt sáng, vô cùng bất phàm.

"Há, Thần Tử bảng, thú vị."

"Không biết ta đường đường là chân truyền của Kiếm Thần cung, thì có thể xếp hạng thứ mấy đây?"

Thanh niên nỉ non nói, sau đó, hắn lại liếc mắt nhìn Thần Nữ bảng: "Đệ nhất Thần Nữ bảng là Minh Nguyệt Vô Hạ, nữ nhân thú vị, có lẽ tương lai có thể gặp được một lần, nếu như thích hợp, liền mang về làm kiếm thị của ta."

...

Nơi phong nguyệt nào đó.

Chỉ thấy bên trong hồng la trướng uyển chuyển, mấy bóng người đang điên loan đảo phượng.

Đột nhiên, bên trong một đống bàn tay mịn màng.

Một thanh niên không bị trói buộc thò đầu ra, ôm mấy giai nhân, nhìn lên Thần Tử bảng bên trong bầu trời kia, khẽ cười một tiếng nói: "Thần nữ thần tử đều cùng lúc xuất hiện, xem ra cuộc sống sau này, có thể có trò vui để xem."

"Theo ta thấy, hạng nhất Thần Tử bảng này, không phải công tử không còn ai."

Một nữ tử ôm cổ thanh niên, thổ khí như lan nói.

Thanh niên cười ha ha một tiếng, hôn một cái phía trên mặt của nữ tử, nhìn Thần Tử bảng, trong mắt lộ ra dã tâm: "Thần tử Phong Nguyệt ta, ngang dọc chư thiên, phía trên Thần Tử bảng này, tất nhiên có một chỗ của ta!"

Thần tử Phong Nguyệt vô cùng tự tin.

Luận tướng mạo, hắn phong lưu không bị trói buộc, lưu luyến Phong Nguyệt chi địa, không biết bao nhiêu thần nữ thánh nữ trong mắt người khác chạy theo hắn như vịt.

Thứ dựa vào, chính là gương mặt này.

Luận thân phận, hắn là thần tử của thánh địa Phong Nguyệt, mà thánh địa Phong Nguyệt là một trong mấy thánh địa cấp quân vương của Nhân tộc vang vọng bên trong chư thiên.

Luận thiên phú, bây giờ hắn đã là Đại Đạo Chí Tôn, bên trong đám người cùng bối phận của Nhân tộc ở chư thiên, có thể đánh đồng với hắn, không có bao nhiêu người.

Thậm chí hắn cũng cảm thấy mình có thể thành người đứng đầu bảng.

Đây không phải tự đại.

Mà là kết luận hắn cho ra sai khi tiến hành phân tích tình huống của bản thân.

Nhân tộc Thần Tử bảng hiện thế.

Thế lực Nhân tộc khắp nơi trong chư thiên mong mỏi và trông mong.

Chương 2189: Đệ nhất Thần Tử bảng, cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ

Hạng thứ 91 Thần Tử bảng, Tuyết Phi Long, đến từ vũ trụ Băng Tuyết.

Hạng thứ 76 Thần Tử bảng, Phong Thiên Viêm, đến từ vũ trụ Phong Nguyệt.

Hạng thứ 51 Thần Tử bảng...

Phía trên Nhân tộc Thần Tử bảng, từng cái tên liên tiếp xuất hiện.

Mọi người mong mỏi và trông mong, vô cùng chú ý.

Bên trong Vạn Binh thành, rất nhiều tu sĩ cũng đều đang mong đợi.

"Ngươi nói xem tông chủ của chúng ta có thể lên bảng hay không."

Một tu sĩ của Bàn Cổ tông hỏi một nữ tu ở bên cạnh.

Mà nữ tu kia nhìn đối phương giống như là nhìn một kẻ ngốc: "Lời này của ngươi không phải đang nói nhảm hay sao? Ngươi tự suy nghĩ một chút về bộ dáng của tông chủ đi."

Tu sĩ kia suy nghĩ một chút, hai tay lập tức vỗ vào nhau, vô cùng tự tin nói: "Lên bảng, nhất định phải lên bảng, mà còn là đứng hàng đầu."

"Chắc chắn là vậy."

"Ta nói cho ngươi biết, tướng mạo khí chất của tông chủ chúng ta, cho dù ta là một người nam thì nhìn vào cũng phải động tâm, nếu như thế mà không lên Thần Tử bảng thì chính là không có thiên lý."

"Đúng vậy, ta cũng cảm thấy như vậy."

Bọn người Lam Vũ, Sở Hồng tụ ở một khối.

Bọn họ nhìn Thần Tử bảng, đối với chuyện Sở Cuồng Nhân có thể lên bảng hay không, không có bất kỳ lo nghĩ gì, nhất định phải lên bảng, lại sẽ đứng hàng đầu.

Từ khi tu hành đến nay, khí chất tướng mạo của Sở Cuồng Nhân, vẫn luôn là một việc làm cho người nói chuyện say sưa, phàm là người đã gặp qua hắn đều tán thưởng.

Dùng tám chữ để hình dung, thì đó chính là không gì sánh kịp, hoàn mỹ không tì vết.

Chí ít, ở trong mắt người của Bàn Cổ tông, thì chính là như vậy.

"Cho dù công tử trực tiếp đứng đầu bảng, ta cũng không ngoài ý muốn."

Lam Vũ từ tốn nói.

"Chẳng bằng nói, nếu ca ca không thể đứng đầu bảng, vậy liền chứng minh Hồng Mông Thần Bảng này, cũng chỉ có như thế." Sở Hồng ở một bên nói ra, các nàng sùng bái mù quáng đối với Sở Cuồng Nhân, thậm chí đã vượt qua sự kính sợ đối với Hồng Mông Thần Bảng.

u Diệp Nhược ở bên cạnh nghe được lời này, cảm thấy xấu hổ.

Tuy hắn có tự tin đối với chủ nhân của mình.

Thế nhưng không có mù quáng đến loại trình độ này.

Phải biết rằng, chư thiên vũ trụ này, năng nhân dị sĩ nhiều vô số kể.

Vị trí đứng đầu bảng, sao lại dễ dàng lấy được như vậy.

"Ừm... Có thể được xếp ở mười vị trí đầu cũng đã không tệ rồi đi."

u Diệp Nhược âm thầm nghĩ tới.

Lời này hắn không dám nói ra, sợ bị Sở Hồng, Lam Vũ đánh.

Cái gì?

Công tử (ca ca) nhà ta ưu tú như vậy, vậy mà ở trong lòng ngươi chỉ được xếp ở mười vị trí đầu? Trong lòng ngươi còn có công tử (ca ca) nhà ta hay không?

Rất nhanh, Thần Tử bảng đã xếp đến 10 người đầu tiên.

Hạng 10 Hoàng Cửu Long, đến từ vũ trụ Long Vương.

Hạng 9 Liễu Nhược Hỏa, đến từ vũ trụ Phong Lôi.

Hạng 8 Lãnh Tiếu Thiên, đến từ vũ trụ La Thiên.

Hạng 7 Ngạo Thanh Thiên, đến từ vũ trụ Hoàng Cực.

Hạng 6 Kiếm Thập Phương, đến từ vũ trụ chi Kiếm.

Hạng 5 Lục Vô Ngân, đến từ vũ trụ Thiên Nhân.

Bên trong thánh Thiên Nhân địa.

Sắc mặt Lục Vô Ngân đột nhiên cứng ngắc.

Hạng 5?

Với thiên tư tài tình của hắn, vậy mà mới chỉ là hạng 5? !

Vậy xếp ở trước mặt hắn, sẽ là những yêu nghiệt của thế lực nào?

Lục Vô Ngân có chút không phục.

Mà bên trong thánh địa Thiên Nhân, những đệ tử cảm thấy đại sư huynh của mình sẽ ngồi vững vị trí đứng đầu bảng kia ào ào hai mặt nhìn nhau, á khẩu không trả lời được.

Vậy mà đại sư huynh chỉ đứng thứ năm?

Vậy phía trước sẽ là những nhân vật gì?

Hạng 4 Phong Nguyệt Huyết, đến từ vũ trụ Phong Nguyệt.

Sau khi thần tử Phong Nguyệt đang lưu luyến quên về bên trong ôn nhu hương nhìn thấy mình xếp hạng thứ tư, nụ cười trên mặt nhanh chóng cứng ngắc.

Hạng 4, ngay cả top ba cũng không phải.

Đối với kết quả này, hắn cũng không phải là rất hài lòng.

"Ta muốn nhìn xem, ba thần tử Nhân tộc đứng đầu, sẽ là nhân vật gì." Thần tử Phong Nguyệt nhìn chằm chằm Thần Tử bảng nỉ non nói.

Hạng 3 Cổ Thiền, đến từ vũ trụ Thiên Phật.

Vũ trụ Thiên Phật?

Là người của Phật Môn sao?

Bên trong Vạn Binh thành.

u Diệp Nhược nhìn chằm chằm Thần Tử bảng, tên của Sở Cuồng Nhân, đến hiện tại còn chưa có xuất hiện, chẳng lẽ lại, chẳng lẽ lại...

Nghĩ đến khả năng kia, hô hấp của hắn không khỏi có chút trầm trọng.

Hạng 2 Đạo Lăng Thiên, đến từ vũ trụ Vạn Đạo.

Hạng 2 đã xuất hiện, vẫn không phải Sở Cuồng Nhân!

Hô hấp của u Diệp Nhược đã trở nên có chút thô trọng.

Mọi người của Bàn Cổ tông cũng đều mong mỏi và trông mong.

Hồng Mông đại thế giới, tất cả Nhân tộc cũng đều đang nhìn, muốn nhìn xem đệ nhất thần tử Nhân tộc này, rốt cuộc là người thế nào!

Hạng 1... Sở Cuồng Nhân, đến từ vũ trụ Bàn Cổ.

Khi hạng 1 được công bố.

Tất cả mọi người vô cùng xôn xao, vô cùng kinh thán.

Mà hai con mắt của u Diệp Nhược cũng trừng lớn, không thể tin được.

Thế mà thật sự là Sở Cuồng Nhân!

Mà sau khi khiếp sợ, liền nhịn không được mà cuồng hỉ một trận.

Sở Cuồng Nhân là đệ nhất Thần Tử bảng, đây chính là vinh hạnh vô cùng đặc biệt của Nhân tộc!

Hắn theo một người chủ nhân như thế, thật sự là quá đúng rồi!

"Quá tốt rồi!"

"Chủ nhân là đệ nhất Thần Tử bảng, thật sự là quá tốt."

u Diệp Nhược vui mừng khôn xiết.

Còn bên cạnh, Lam Vũ nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Bình tĩnh, đây là chuyện bình thường, về sau ngươi sẽ thấy càng nhiều."

Những người còn lại nhìn u Diệp Nhược, dáng vẻ nhìn hắn như nhìn thú lạ.

"Khụ khụ, là ta thất thố."

u Diệp Nhược ho hai tiếng.

Nơi này nhiều người như vậy, chỉ một mình hắn cao hứng hô to gọi nhỏ.

Quả thực có chút thất thố.

Đùng!

Lúc này, nơi xa có một luồng sức mạnh khí vận to lớn từ trên trời giáng xuống, huyễn hóa ra từng đóa kim liên, cái này là khí vận của đệ nhất Nhân tộc Thần Tử bảng!

Luồng khí vận này, rơi vào nơi Sở Cuồng Nhân bế quan, kết hợp với khí vận của bản thân hắn nhận được khi đứng đệ nhất Hỗn Nguyên bảng, đệ nhất Đại Đạo bảng, hình thành một luồng sức mạnh khí vận càng thêm bàng bạc bao phủ ra.

Trong một chớp mắt, đầy thành sinh ra một luồng dị hương.

"Sức mạnh khí vận thật to lớn."

"Ha ha, đứng đệ nhất ở ba bảng, sức mạnh khí vận này không nhiều mới lạ đấy."

"Đúng vậy."

Mọi người liên tục tán thưởng.

Nhất là các tu sĩ của Bàn Cổ tông, cũng rất mừng rỡ.

Phải biết rằng, hiện tại Sở Cuồng Nhân là tông chủ của Bàn Cổ tông, khí vận của hắn càng nhiều, Bàn Cổ tông cũng sẽ đạt được phúc phận.

...

Khi đệ nhất của Nhân tộc Thần Tử bảng được công bố.

Toàn bộ Hồng Mông đại thế giới, vô cùng xôn xao.

"Lại là Sở Cuồng Nhân! Gia hỏa này, đã được khí vận đệ nhất của ba tấm Thần bảng, cũng không khỏi quá cường đại đi."

"Nhân tộc Thần Tử bảng, Hỗn Nguyên bảng, còn có Đại Đạo bảng, ba bảng xếp hạng này, hắn đều đứng đệ nhất, thì phải có sức mạnh khí vận bao lớn chứ."

"Năng lực của người này thật sự không nhỏ."

Không ít người liên tục kinh thán.

Mà một số chủng tộc thù hận Nhân tộc, cũng đã nổi lên sát tâm.

"Vậy mà bên trong Nhân tộc lại xuất hiện một dị số quái thai như thế, nên nói thật không hổ là dẫn đầu thế giới sao? Hừ, làm cho người ta không cam lòng."

"Dẫn đầu thế giới? Nhân tộc ở trên vị trí này đã rất lâu rồi, một chủng tộc bình thường yếu đuối, có tư cách gì làm kẻ dẫn đầu thế giới?"

"Long tộc ta, mới nên là chủng tộc dẫn đầu thế giới!"

"Sở Cuồng Nhân... Đệ nhất Nhân tộc Thần Tử bảng này, tương lai nếu có cơ hội gặp phải, thì nhất định sẽ bắt hắn khai đao!"

Không ít chủng tộc cổ lão, nhìn chằm chằm đứng đầu bảng phía trên Nhân tộc Thần Tử bảng này, đều không có hảo ý, trong mắt lộ ra vẻ lạnh lùng.

Nhưng vì ngại thể diện của mấy quân vương là nữ thần Quang Minh, Lam Vương, Ác Ma Chi Vương, nên cũng không có mấy người dám quang minh chính đại xuất thủ đối phó đối phương.

Bên trong Thiên Thần nhất tộc.

Thiên Thần Tàng nhìn Sở Cuồng Nhân phía trên Thần Tử bảng, sắc mặt âm trầm: "Lại là gia hỏa này cướp sạch danh tiếng, hỗn trướng! !"

"Đệ nhất ba bảng, thú vị."

Thiên Thần Vô Tâm nỉ non nói: "Càng ngày càng chờ mong ngày giao phong với hắn."

"Hi vọng ngươi sẽ không phải ăn thua thiệt, phía trên Đại Đạo bảng, tên của ngươi thấp hơn hắn." Thiên Thần Tàng hừ lạnh một tiếng lập tức quay người rời đi.

Hắn muốn đi bế quan, chuẩn bị đột phá cảnh giới Đại Đạo.

Thiên Thần Vô Tâm nhìn thoáng qua bóng lưng của hắn, khẽ cười một tiếng, sau đó nhìn Thần Tử bảng, ánh mắt lạnh nhạt: "Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ, Sở Cuồng Nhân, danh tiếng của ngươi đúng là bay cao, nhưng, sẽ có thể duy trì được bao lâu đây?"

Chương 2190: n Hồng Hoa khác thường, long trủng cơ duyên, đi!

Tên của đệ nhất thần tử Nhân tộc đã được công bố.

Các đại thế lực của Nhân tộc xôn xao.

Nhất là Thánh Địa của Nhân tộc có quân vương trấn giữ còn hơn cả thế, bọn họ mời chào anh tài từ Nhân tộc của chư thiên thế giới, thế nhưng vị trí đứng đầu trong Thần Tử bảng lại bị một người không thuộc về các phương thánh địa là Sở Cuồng Nhân cướp lấy.

Điều này khiến cho bọn họ vô cùng ngoài ý muốn.

Bên trong thánh địa Thiên Nhân.

Lục Vô Ngân nhìn Thần Tử bảng, ánh mắt lãnh đạm: "Phong cảnh nhất thời không có nghĩa là phong cảnh cả đời, Sở Cuồng Nhân, xem ai có thể cười đến cuối cùng."

Từ tên Sở Cuồng Nhân nhìn tiếp xuống.

Thứ hai là Đạo Lăng Thiên, thứ ba là Cổ Thiện, thậm chí thứ tư là Phong Nguyệt Huyết, mấy người kia, đều là kình địch tương lai của hắn.

Nhưng hắn đều chưa từng nghe nói qua.

Hắn hừ lạnh một tiếng, phái người đi điều tra một phen.

Mà ở sâu bên trong thánh địa Thiên Nhân.

Bên trong một tòa nhà trúc, một vị nữ tử che mặt đang pha trà.

Nữ tử có dáng người uyển chuyển, tuy rằng che mặt, nhưng mơ hồ lộ ra bóng người có chút mông lung, cũng đủ để khiến cho người ta kinh ngạc như gặp thiên nhân.

"Sở Cuồng Nhân, một nhân vật thú vị, Lục Vô Ngân, chư thiên to lớn, nhân tài xuất hiện lớp lớp, ngươi coi thường người trong thiên hạ như vậy sao." Nữ tử lẩm bẩm nói.

...

Bên trong tràng sở Phong nguyệt.

Thần tử Phong Nguyệt ôm lấy vài giai nhân tuyệt sắc, nhìn tên Sở Cuồng Nhân phía trên Thần Tử bảng, ánh mắt lấp lóe: "Từ nay về sau sẽ không cô đơn rồi."

Thân là một trong những yêu nghiệt đứng đầu trong kỷ nguyên này của Nhân tộc.

Từ trước đến nay thần tử Phong Nguyệt luôn tự cao tự đại.

Lần đầu tiên, bị người khác áp trên đầu.

Hắn đối với mấy vị xếp đằng trước hắn trên Thần Tử bảng, nhất là Sở Cuồng Nhân đứng đầu bảng, có hứng thú vô cùng nồng hậu.

Nếu như có thể, hắn thậm chí còn muốn… diệt trừ mấy người kia!

Thần tử ưu tú nhất thế giới này, chỉ cần một mình hắn, là đủ rồi.

...

"Sở Cuồng Nhân, cái tên quen thuộc."

"Chém giết Độc Cô Bất Bại, và Tuyệt Kiếm, đúng là người này rồi."

Bên trên ngọn núi được bao quanh bởi kiếm khí.

Trong mắt chân truyền của Kiếm Thần cung Kiếm Thập Phương lộ ra một vệt kiếm ý và sát ý lạnh thấu xương: "Kiếm của hắn, có đáng giá để khiến cho ta xuất thủ hay không? !"

Tuy rằng xếp hạng của Sở Cuồng Nhân ở phía trên Thần Tử bảng cao hơn hắn vài bậc.

Thế nhưng Thần Tử bảng chỉ là Thần Tử bảng.

Cũng không phải là Thực Lực bảng.

Tổng hợp rất nhiều yếu tố, thứ tự cao, không có nghĩa là thực lực mạnh.

Kiếm Thập Phương có tự tin, hắn, không kém ai!

...

Vạn Binh thành.

Mi tâm của Sở Cuồng Nhân hơi hơi nhảy một chút.

Hắn cảm thấy, dường như mình đang bị rất nhiều người cùng nhắm tới.

"Xem ra sau khi công bố Thần Tử bảng này, về sau sợ sẽ không ngừng có phiền toái." Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Nhưng mà, hắn cũng không phải loại người sợ phiền phức.

Hắn tiếp tục bế quan, có khí vận từ đệ nhất Đại Đạo bảng, đệ nhất Thần Tử bảng gia tăng, hắn cảm giác việc tu hành của bản thân, nhanh hơn rất nhiều.

"Dựa theo loại hiệu suất này, không bao lâu nữa, ta liền có thể lĩnh hội Thôn Thiên chi thuật, và Thánh Linh Kiếm Quyết."

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu hắn bế quan lần này.

Chính là vì để khống chế hai môn bí thuật này, ngoài ra, quân vương chi tâm của Diệt Thế Võ Chủ, hắn phân một nửa cho Binh Tai, đối phương tu hành phong hỏa chi đạo, tuy có cách làm khác nhau với Sát Lục chi đạo nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Hắn dự định bồi dưỡng Binh Tai trở thành cao thủ thứ hai của Bàn

Cổ tông.

Còn lại một nửa quân vương chi tâm, hắn để lại ở bên cạnh, có thể lĩnh hội bất cứ lúc nào.

Đối tu vi cảnh giới của hắn, cũng có trợ giúp.

Thời khắc mấu chốt, còn có thể sử dụng giống như Chí Tôn chi tâm, cưỡng ép tăng thực lực, xem như một lá bài tẩy không tệ.

Tu hành không tính năm.

Từ lúc Sở Cuồng Nhân bế quan, không biết đã trôi qua bao lâu.

Một ngày này.

Bên trong Vạn Binh thành.

Tay n Hồng Hoa cầm Long Thương, đang tu hành.

Trong mấy ngày này, nàng luôn có một loại cảm giác vô cùng kỳ quái, sức mạnh song long trong cơ thể, dường như cảm ứng được cái gì đó, thường xuyên sôi trào.

"Có đồ vật gì, đang triệu hoán Long tộc sao?" n Hồng Hoa âm thầm nghĩ tới.

Nàng nhìn vào khoảng không nơi xa, trong lòng có loại xúc động thôi thúc phải đáp lại lời triệu hoán này.

Nhưng mà, nàng là Nhân tộc.

Tuy rằng có sức mạnh song long trong cơ thể, nhưng lại không phải Long tộc thuần túy, mặc dù cảm giác được luồng triệu hoán này, cũng không có hành động mù quáng.

Nàng tìm được một số Long tộc bên trong Bàn Cổ tông.

Ở trong đó, thực lực của một con Tổ Long là cường đại nhất, hơn nữa sau khi gia nhập vào Bàn Cổ tông, khắc khổ tu hành, đã đạt đến cảnh giới Đại Đạo.

Đối phương cũng là tổ tiên của Long tộc trong vũ trụ Bàn Cổ.

Tên gọi là Tổ Long Hoang.

"Luồng sức mạnh triệu hoán trong bóng tối sao? Ta thực sự cũng cảm ứng được, không chỉ có ta, mà rất nhiều Long tộc dưới sự quản lý của ta, cũng đều cảm ứng được, ta đã phái mấy Hỗn Nguyên Long tộc tiến về đó tra xét." Tổ Long Hoang nói ra.

"Ngay cả ta, Nhân tộc mang long lực cũng có thể cảm ứng được, huống chi những Long tộc khác lại càng không cần phải nói, Long tộc trong chư thiên đều sẽ có hành động, e rằng ở trong đó có cất giấu cơ duyên lớn gì đó." n Hồng Hoa âm thầm nói.

"Cho dù có cơ duyên gì, cũng rất khó có được, dù sao thì Long tộc trong chư thiên nhiều như vậy, chớ nói chi còn có Hồng Mông Long tộc." Tổ Long Hoang bất đắc dĩ lắc đầu.

tuy rằng hắn cũng là Tổ Long, nhưng đã lớn lên ở vũ trụ Bàn Cổ, cũng không có lòng trung thành gì đối với Hồng Mông Long tộc kia.

Bởi vì ngưỡng mộ Sở Cuồng Nhân, cho nên mới gia nhập Bàn Cổ tông.

"Hồng Mông Long tộc..."

n Hồng Hoa trầm ngâm một hồi, ngay sau đó, nàng nắm Long Thương trong tay nói ra: "Đã đi tới nơi Hồng Mông đại thế giới này rồi, muốn đặt chân lên đỉnh phong, thì đã định trước sẽ không có khả năng an an ổn ổn mà tu hành, tranh với trời, tranh với đất, tranh giành với vạn tộc, cho dù là Hồng Mông Long tộc, ta cũng muốn chiến đấu giành giật!"

Nghe được những lời của nàng, Tổ Long Hoang vô cùng chấn động.

Hắn nhìn nữ tử mang long lực trước mắt, trong thoáng chốc, dường như thấy được cái bóng của Sở Cuồng Nhân, không khỏi cười ha ha một tiếng: "Nghe nói Huyền Thiên cửu tinh là do tông chủ sáng tạo ra, tính tình của các ngươi, rất giống với tông chủ đấy."

"Ha, quá khen rồi."

n Hồng Hoa coi đây chính là một lời tán dương.

Đuổi theo bóng lưng của Sở Cuồng Nhân, chính là mục tiêu cả đời này của nàng.

Được bảo rằng nàng rất giống đối phương, việc này đối với nàng mà nói đích thật là đang tán dương.

"Hồng Hoa đạo hữu nói không sai, đã có cơ duyên ở trước mặt, làm sao có thể không tranh giành, chờ sau khi Long tộc tiến đến đó tìm hiểu tin tức truyền tình báo về, ngươi và ta sẽ hành động." Tổ Long Hoang nói ra, cũng muốn tranh giành cơ duyên này.

Không lâu sau.

Long tộc trước đó đi điều tra tình báo liền truyền về tin tức.

Sau khi xem hết tình báo, sắc mặt Tổ Long Hoang có chút ngưng trọng: "Trách không được Long tộc chúng ta sẽ có cảm ứng, thì ra là long trủng mở ra."

"Long trủng? Đó là nơi nào?" n Hồng Hoa hiếu kỳ hỏi.

"Ta cũng là sau khi đi vào Hồng Mông đại thế giới xông xáo mới hiểu được, long trủng, tên như ý nghĩa, chính là nơi chôn cất của Long tộc! Nghe nói, sau khi một số Long tộc cường đại cổ lão được báo trước ngày tử vong của mình, đều sẽ tuân theo một loại cảm ứng không hiểu, tiến về long trủng, chết ở nơi đó."

"Mà bên trong long trủng, có giấu truyền thừa của những Long tộc cổ lão này, nghe nói thậm chí còn có truyền thừa của Long Vương cấp bậc quân vương, long trủng vô cùng thần bí, từ nhiều năm trước cho tới nay, cho dù là Long tộc cũng không có cách nào thăm dò vị trí của nó."

"Nhưng mỗi lần Hồng Mông đại thế giới khởi động lại, thời điểm kỷ nguyên mở ra, long trủng đều sẽ hiện thế một lần, hấp dẫn vô số Long tộc tiến đến, Long tộc có vận khí tốt có thể thu hoạch được cơ duyên, vận khí kém, chỉ có thể chôn xương trong đó..."

Tổ Long Hoang từ từ nói ra.

Trong mắt hắn lộ ra một tia nhiệt huyết, long trủng, tuy nói là nơi chôn xương của Long tộc, nhưng đó cũng là nơi có cơ duyên trọng đại của Long tộc.

n Hồng Hoa cũng toát ra vẻ suy tư: "Ta là người mang long lực, lại có cảm ứng đối với long trủng, nói rõ cơ duyên ở trong đó cũng hữu dụng đối với ta."

"Có đi hay không?" Tổ Long Hoang hỏi.

"Đi!" n Hồng Hoa gật đầu.

Nàng tự biết, thiên phú tu hành của mình rõ ràng không cao lắm, không có cơ duyên trọng đại, cả đời này có khả năng sẽ chỉ dừng chân ở nơi này, chớ nói chi là đuổi theo bóng lưng của Sở Cuồng Nhân.

Cơ duyên long trủng, nàng tuyệt đối không có khả năng bỏ lỡ.

Chương 2191: Sở Cuồng Nhân xuất quan, khiêu chiến? Không đi, Kiếm Thập Phương chờ đợi

Bên trong Vạn Binh thành.

Trong một gian phòng phủ đầy các loại cấm chế.

Hôm nay, một bóng người từ từ đi ra, người này mặc một bộ bạch y, cử chỉ giơ tay nhấc chân, siêu phàm thoát tục, chính là Sở Cuồng Nhân mới vừa xuất quan.

Hôm nay, khí tức của hắn so với trước đó, càng thêm thâm thúy khó dò.

"Loại cảm ứng không hiểu này..." Sở Cuồng Nhân nhìn qua bầu trời nơi xa, hai mắt khẽ híp một cái.

Hắn có thể cảm ứng được, nơi xa có luồng sức mạnh đang triệu hoán hắn, mà nguyên nhân hắn có thể cảm ứng được luồng sức mạnh này chính là trong cơ thể hắn... Có sức mạnh Chúc Long.

Sở Cuồng Nhân, cũng có sức mạnh Long tộc.

"Thú vị, là chuyện liên quan tới Long tộc sao?" Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

"Hồi chủ nhân, nguồn gốc của loại cảm ứng này, có thể là long trủng trong truyền thuyết." Giọng nói của Tiểu Ái từ từ vang lên.

Là Toàn Tri Chi Linh, nàng hấp thu tri thức từ hàng ngàn Vũ Trụ đại đạo, và kiến thức rộng của nàng, từ xưa đến nay, khó có ai có thể so sánh.

Đối với chuyện của long trủng, ở trong kho kiến thức của nàng cũng có ghi chép.

Rất nhanh.

Tiểu Ái liền truyền thông tin có liên quan tới long trủng cho Sở Cuồng Nhân.

"Thì ra là thế, thật sự là một nơi thú vị." Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm âm thầm nghĩ tới.

Vút, vút...

Lúc này, có mấy đạo thân ảnh đi tới.

Là bọn người Lam Vũ, Sở Hồng cảm ứng được Sở Cuồng Nhân xuất quan.

Sở Cuồng Nhân quét mắt nhìn mấy người một chút, phát hiện tu vi của mọi người đều có sự tăng lên rõ rệt, xem ra chút tư nguyên đạo sơn kia, phát huy tác dụng không nhỏ.

"Tình huống gần đây của Bàn Cổ tông như thế nào rồi." Sở Cuồng Nhân thản nhiên hỏi.

"Tất cả đều đang phát triển đâu vào đấy, nhưng trước đó không lâu, Hồng Hoa và Tổ Long Hoang, cùng một nhóm Long tộc đều tiến về chỗ long trủng." Lam Vũ nói ra.

Nghe đến đây, Sở Cuồng Nhân cũng không ngoài ý muốn.

Mình có thể cảm ứng được sự triệu hoán của long trủng, người mang sức mạnh song long như n Hồng Hoa, và Long tộc thực sự không có lý do gì lại không cảm ứng được.

"Ừm, vừa lúc, ta cũng dự định đi đến chỗ long trủng một chuyến." Sở Cuồng Nhân nói ra.

Hắn vẫn chưa lập tức tiến về, mà đi xử lý một chút công vụ của Bàn Cổ tông trước, nhìn xem tông môn này về sau cần phát triển cái gì nữa.

Bỗng nhiên.

Nơi xa có một đạo kiếm quang bay lượn đến.

Tốc độ quá nhanh, vô cùng lạnh thấu xương.

Trong đó, còn lộ ra một luồng kiếm ý vô cùng kinh người.

"Ừm?"

Sở Cuồng Nhân cau mày lại, kiếm quang này, lao thẳng về phía Phong Hỏa sơn ở Vạn Binh thành mà chém, không hề che giấu, là khiêu khích cực đoan!

"Người nào, lại lớn mật như thế!"

Cao thủ bên trong Bàn Cổ tông vọt ra.

Bọn họ liên thủ muốn ngăn kiếm quang lại, nhưng lại phát hiện sức mạnh vô biên của kiếm quang này, cho dù là bọn họ đã mạnh hơn rất nhiều cũng không có cách nào ngăn lại.

"Điêu trùng tiểu kỹ."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu.

Tiện tay điểm ra một đạo kiếm chỉ, một luồng kiếm ý mênh mông càng thêm lạnh thấu xương gào thét xông ra, trong chớp mắt đã đánh nát đạo kiếm quang kia.

Ngay sau đó, một giọng nói truyền ra: "Mười ngày sau, Vô Nhai sơn nhất chiến, Kiếm Thập Phương xin đợi tông chủ của Bàn Cổ tông đại giá! !"

Mọi người vô cùng ngoài ý muốn.

"Kiếm Thập Phương, đây không phải là Nhân tộc đứng thứ sáu trên Thần Tử bảng hay sao? !"

"Đối phương lại muốn khiêu chiến tông chủ!"

"Lá gan rất lớn."

Mà Sở Cuồng Nhân cảm nhận được đạo kiếm ý đã tiêu tán kia: "Kiếm ý kia, là Thánh Linh Kiếm Pháp, xem ra cũng đến từ Kiếm Thần cung giống với Tuyệt Kiếm."

Kiếm Thần cung, một trong những thế lực cấp quân vương của Nhân tộc.

Tuyệt Kiếm chính là một cao thủ trong đó.

Xét theo khí chất mà phán đoán, tu vi của Kiếm Thập Phương này có khả năng còn cao hơn cả Tuyệt Kiếm, đối với phần lớn người mà nói, là gia hỏa cực kì khó giải quyết.

Nhưng mà ở trong mắt của Sở Cuồng Nhân, cũng chỉ như vậy thôi.

"Vô Nhai sơn... Đó là nơi nào?" Sở Cuồng Nhân nhếch miệng.

Hắn đang định đi đến chỗ long trủng, nào có rảnh đi quản Kiếm Thập Phương kia.

Khiêu chiến?

Người muốn khiêu chiến với hắn có nhiều lắm.

Chẳng lẽ hắn đều phải đi để ý tới tất cả?

Không đi.

Sở Cuồng Nhân không để ý đến đối phương, ngay sau khi xử lý đơn giản xong công vụ của Bàn Cổ tông, hắn liền tạm thời phó thác chuyện nơi đây cho bọn người Lam Vũ.

Sau đó, hắn liền một thân một mình tiến về long trủng.

Ngoại trừ việc đi một mình tương đối thuận tiện ra, thì vì long trủng kia là nơi chôn xương của Long tộc, nếu không phải là Long tộc hoặc là có mang sức mạnh Long tộc thì không có cách nào tiến vào được.

...

Bên trên một ngọn núi có tên là Vô Nhai sơn.

Một vị kiếm khách mặc một bộ trường bào màu tím đang đứng ôm kiếm, trên người có từng tia từng tia kiếm khí phun ra nuốt vào, nhìn qua hết sức kinh người.

Mà người này chính là Kiếm Thập Phương, người đã khởi xướng khiêu chiến với Sở Cuồng Nhân!

Là người ở vị trí thứ sáu trên Nhân tộc Thần Tử bảng.

Cũng là chân truyền của thánh địa Kiếm Thần cung Nhân tộc.

"Các ngươi nói, trận chiến này của Sở Cuồng Nhân và Kiếm Thập Phương, ai sẽ thắng?"

"Không biết nữa, tuy nói Sở Cuồng Nhân là đệ nhất Thần Tử bảng, nhưng thứ hạng cao phía trên Thần Tử bảng lại không có nghĩa là thực lực cao, khó mà nói lắm."

"Đúng thế..."

"Nhưng ta cảm thấy rằng, phần thắng của Sở Cuồng Nhân vẫn lớn một chút, dù sao hắn cũng từng giết Tuyệt Kiếm, hơn nữa còn là đệ nhất Đại Đạo bảng."

Đại Đạo bảng không thể so sánh với Thần Tử bảng, mà có thể trở thành đệ nhất Đại Đạo bảng, chuyện này đã có thể nói rất rõ thực lực của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng mà cũng có người cảm thấy tỷ số thắng của Kiếm Thập

Phương phải lớn chút, tuy rằng đối phương không có lên Đại Đạo bảng, nhưng đó là bởi vì tu vi của đối phương đã là Đại Đạo Chí Tôn.

Xung quanh Vô Nhai sơn, không ít người đều đang đứng xem.

Bọn họ đều là sau khi biết được Kiếm Thập Phương khiêu chiến với Sở Cuồng Nhân, cố ý chạy tới quan sát, đều muốn chứng kiến trận quyết đấu đỉnh phong này.

Đỉnh núi Vô Nhai sơn.

Kiếm Thập Phương đang tích góp kiếm ý.

Hắn biết, Sở Cuồng Nhân có thể giết Tuyệt Kiếm, thực lực tuyệt đối không hêg tầm thường, đối phó với cường giả như vậy, tuyệt đối không thể bất cẩn khinh thường.

Hắn muốn điều chỉnh tinh khí thần của mình đến trạng thái tốt nhất.

"Sở Cuồng Nhân, ta đã chuẩn bị tốt để đánh với ngươi một trận! Để ta xem kiếm của ngươi, rốt cuộc mạnh đến cỡ nào đi! !" Kiếm Thập Phương vô cùng chờ mong.

Thời gian trôi qua.

Năm ngày trôi qua.

Mười ngày trôi qua.

Đã đến thời gian quyết chiến, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Sở Cuồng Nhân.

Kiếm Thập Phương cau mày lại, hừ lạnh một tiếng: "Hừ, không nghĩ tới Sở Cuồng Nhân này lại là một người không đúng giờ như thế, làm cho người ta thất vọng."

Hắn cũng không hề rời đi, mà tiếp tục chờ đợi thêm.

Bởi vì hắn thấy, Sở Cuồng Nhân là một vị kiếm khách, một tên kiếm khách tuyệt đỉnh, mà những kiếm khách như vậy đều có tôn nghiêm, sẽ không e sợ chiến đấu!

Hắn, nhất định sẽ tới!

15 ngày trôi qua.

Một tháng trôi qua.

Sắc mặt Kiếm Thập Phương đã có chút khó coi.

Ba tháng trôi qua.

Kiếm ý trên người của Kiếm Thập Phương, đã bắt đầu không khống chế mà trút xuống, hư không bốn phía bị kiếm ý của hắn xé rách.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi là một vị kiếm khách tuyệt đỉnh, ngươi không có khả năng làm như không thấy đối với lời khiêu chiến của ta, ngươi nhất định sẽ tới!" Trong lòng Kiếm Thập Phương còn đang kiên trì.

Nửa năm trôi qua.

Các tu sĩ ở bốn phía Vô Nhai sơn đã đợi đến mức không còn kiên nhẫn, đi hơn phân nửa, những người còn lại đưa mắt nhìn nhau, mặt mũi cũng tràn đầy thất vọng.

"Vốn cho rằng có thể đợi được một trận Thiên Kiếm Quyết kinh hãi, không nghĩ tới lại ở chỗ này bồi gia hỏa này thổi gió lạnh nửa năm, thật sự là không thú vị."

"Vậy mà Sở Cuồng Nhân lại e sợ chiến đấu?"

Có người không muốn tin tưởng, Sở Cuồng Nhân thân là đệ nhất Đại Đạo bảng, ngay cả quân vương cũng dám chống đối, làm sao lại sợ lời khiêu chiến của Kiếm Thập Phương vậy?

"Không phải e sợ chiến, ta cảm thấy Sở Cuồng Nhân này căn bản chính là không có để Kiếm Thập Phương ở trong lòng, cho nên mới không có tới." Có người nói.

Mà câu nói này, theo gió bay vào trong tai Kiếm Thập Phương.

Đùng! !

Kiếm ý tích tụ nửa năm rốt cục bị một câu nói kia phá vỡ, giống như mở cống vỡ đê, kiếm ý kinh khủng tiết ra, xé rách bốn phương tám hướng.

Sắc mặt Kiếm Thập Phương băng lãnh đến cùng cực, trong mắt lộ ra một vẻ tức giận.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi lại dám sỉ nhục ta như thế! !"

"Ta và ngươi, không chết không thôi!"

Chương 2192: Truyền thừa Trận Pháp Sư cấp siêu thần, gặp lại Long Thủy Tinh

Vạn Binh thành, hôm nay vẫn là một ngày bình yên như cũ.

Nhóm Luyện Khí Sư nhiệt tình chăm chú chế tạo binh khí, tu sĩ của Bàn Cổ tông thì đang dốc lòng tu hành, tất cả đều đang được tiến hành đâu vào đấy.

Nhưng đột nhiên.

Nơi xa truyền đến một trận khí tức kiếm ý lạnh thấu xương.

Chỉ thấy ở nơi cực xa, một bóng người kéo theo kiếm ý đầy trời, gào thét xông đến, chỗ hắn đến, hư không bị xé mở một đạo vết rách đen nhánh.

Vạn Binh thành bị kiếm ý này bao phủ, vì thế mà chấn động.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi đi ra cho ta! !"

Giọng nói lạnh lùng truyền khắp Vạn Binh thành.

Lúc này có một trận khí tức chiến tranh phóng lên tận trời, một bóng người đạp trên chiến tranh từ từ đi ra, người hiện thân, chính là Binh Tai.

Hắn lạnh mặt nhìn Kiếm Thập Phương trước mặt, lạnh lùng nói: "Tông chủ không ởt trong thành, nhưng nơi này, cũng không phải là nơi mà ngươi có thể giương oai."

Khí tức chiến tranh và kiếm ý lưu chuyển va chạm.

Hai mắt Kiếm Thập Phương nhíu lại, có chút ngoài ý muốn, vậy mà hắn lại cảm nhận được một luồng uy hiếp mãnh liệt từ trên người của Binh Tai trước mắt.

Trừ Sở Cuồng Nhân ra, bên trong nơi gọi là Bàn Cổ tông này lại có cao thủ như thế!

"Ngươi, xưng tên ra!"

"Binh Tai!"

Nghe đến đây, Kiếm Thập Phương càng thêm ngoài ý muốn: "Binh Tai, đệ nhất Hỗn Nguyên bảng? ! Khí tức của ngươi, đã đột phá đại đạo."

Lúc này Binh Tai, đã ở cảnh giới Đại Đạo, lần tiếp theo Thần bảng đổi mới, hắn rất có thể sẽ giống với Sở Cuồng Nhân, đưa tên mình lên mười vị trí đầu ở Đại Đạo bảng.

"Rời đi, hoặc là, ta đuổi ngươi đi!"

Binh Tai lạnh nhạt nói ra.

"Hừ, ta muốn Sở Cuồng Nhân cho ta một lời giải thích, vì sao lại không quan tâm lời khiêu chiến của ta!" Kiếm Thập Phương lạnh giọng nói ra.

"Ta nói, tông chủ không ở đây, về phần tại sao không để ý lời khiêu chiến của ngươi... Có lẽ là, ngươi không có tư cách kia đi."

Binh Tai dùng giọng điệu bình tĩnh nhất.

Nói ra lời khiến Kiếm Thập Phương đau nhất.

Sắc mặt của hắn đột nhiên trở nên âm trầm: "Làm càn!"

Một kiếm chém ra, kiếm ý lạnh thấu xương ùn ùn kéo đến.

Binh Tai vung tàn binh trong tay lên, sức mạnh phong hỏa lan tràn ra.

Hai luồng sức mạnh nổ tung.

Hai người đều bị đẩy lui.

Sau đó, thân ảnh của hai người biến mất, phát sinh một trận kịch chiến trên không trung.

Mọi người nhìn mà kinh hồn bạt vía.

"Binh Tai sẽ là đối thủ của Kiếm Thập Phương này sao?"

"Tin tưởng hắn đi."

"Kiếm Thập Phương cũng không dám làm loạn."

Oa Hoàng từ tốn nói.

Phải biết rằng, Bàn Cổ tông không chỉ là tông môn bình thường, tông chủ của nơi này là Sở Cuồng Nhân, mà ở sau lưng Sở Cuồng Nhân, có ba vị quân vương chống đỡ.

Kiếm Thập Phương có mười cái lá gan cũng không dám quá làm loạn.

Hiện tại, chỉ là đang phát tiết oán khí mà thôi.

Quả nhiên.

Sau một phen chiến đấu, Kiếm Thập Phương ngừng tay.

Hắn cũng biết, mình không làm gì được Bàn Cổ tông, cho dù là Kiếm Thần cung phía sau hắn cũng phải ước lượng hậu quả nếu giết Sở Cuồng Nhân.

Ác Ma Chi Vương, nữ thần Quang Minh, thậm chí còn có Lam Vương...

Đều không phải là người lương thiện.

"Nói cho ta biết, Sở Cuồng Nhân đi nơi nào?"

Kiếm Thập Phương hỏi.

"Chuyện này không có quan hệ gì với ngươi."

"Hừ, hắn phòng thủ mà không chiến, không phải chuyện mà đại trượng phu nên làm, nếu hắn trở lại, chuyển lời đến hắn, Kiếm Thập Phương ta xem thường hắn!"

Kiếm Thập Phương hừ lạnh một tiếng, nói xong hóa thành một đạo kiếm quang quay người rời đi.

"Thần tử Nhân tộc? Hừ, ngu ngốc."

Binh Tai khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Cách đó không xa.

Bọn người Lam Vũ nghe vậy, khóe miệng không khỏi có chút co lại, phải biết rằng, Sở Cuồng Nhân cũng là thần tử Nhân tộc, mà còn là đệ nhất.

Lời này của Binh Tai, có tính hay không cũng đem Sở Cuồng Nhân cho mắng đây?

...

"Hắt xì."

Trước khi đến chỗ của long trủng Sở Cuồng Nhân hắt hơi một cái.

Hắn hơi nghi hoặc một chút, sờ lên mũi: "Không thể nào, chẳng lẽ ở tu vi này mà ta sẽ còn cảm mạo sao, hay là nói có người nói xấu ta ở sau lưng?"

Hắn vận chuyển Đại Vận Mệnh Thuật, bấm ngón tay tính toán.

Rất nhanh, từng đạo từng đạo tin tức hiện lên ở trong não, được hắn tiếp thu.

"Há, có người đến Bàn Cổ tông gây chuyện."

Chuyện này, hắn cũng không lo lắng.

Bàn Cổ tông có Binh Tai, còn có đại trận Trạch Quốc Chiến Đồ hắn bày ra, cho dù là quân vương tự mình xuất thủ, cũng không thể tuỳ tiện tiêu diệt.

Chớ nói chi là, còn có chỗ dựa là tam đại quân vương.

Khiến hắn hiếu kỳ chính là đi người gây chuyện sẽ là ai?

"Mệnh cách của người này bị cường giả đứng đầu nào đó che lại, khó có thể thôi diễn, nhưng mệnh cách này, ẩn ẩn tản ra một luồng kiếm khí sắc bén."

"Ha ha, nếu ta đoán không sai, hẳn là Kiếm Thập Phương kia."

Mình không có đi ứng chiến.

Chắc chắn đối phương sẽ thẹn quá hoá giận.

Thật sự là một chút khí độ cũng không có.

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng, tiếp đó, nhìn về phía Hồng Mông Thần Bảng trên bầu trời.

Trong những năm mà hắn bế quan, lại có thêm hai tấm Thần bảng, theo thứ tự là luyện khí bảng, trận pháp bảng, người lên bảng đều là một số đại sư luyện khí, đại sư trận pháp, mà u Diệp Nhược cũng đứng hạng 4 luyện khí bảng, coi như không tệ.

Ngoài ra, xếp hàng thứ nhất trên trận pháp bảng chính là Trận Vương.

Trước mười cũng đều bị Thiên Trận Thần Cung ôm đồm.

Điểm này, cũng không có ngoài ý liệu, dù sao thì, Thiên Trận Thần Cung cũng là căn cứ lớn nhất của Trận Pháp Sư bên trong Hồng Mông đại thế giới.

Trận Vương còn là tồn tại cấp quân vương.

Trận pháp hắn bày ra, thậm chí có thể cản trở nữ thần Quang

Minh.

"Thiên Trận Thần Cung, có cơ hội nhất định phải đánh một phen."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Nửa tháng trôi qua.

"Chúc mừng kí chủ rút được truyền thừa Trận Pháp Sư cấp siêu thần."

Một ngày này, Sở Cuồng Nhân rút được một phần thưởng.

Sắc mặt hắn có chút kỳ quái.

Trước đó mình còn đang suy nghĩ làm sao để đối phó với Thiên Trận Thần Cung, thì thoáng một cái đã giúp mình có một truyền thừa Trận Pháp Sư cấp siêu thần.

Vận khí này, không khỏi quá tốt đi.

Sở Cuồng Nhân tiếp nhận truyền này thừa, đột nhiên, một lượng lớn tri thức có quan hệ với trận pháp tràn vào trong đầu, giúp hắn trở thành đại sư trận pháp đỉnh phong trong nháy mắt.

"Thì ra chân lý của trận pháp có bộ dáng như vậy."

Sở Cuồng Nhân tiếp nhận truyền thừa Trận Pháp Sư, lại có cảm ngộ mới đối với pháp tắc thiên địa, không khỏi âm thầm tán thưởng.

"Không biết bây giờ mình so sánh với Trận Vương, trình độ trận pháp của người nào mạnh hơn nhỉ?" Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới, có chút chờ mong.

Ngoại trừ trận pháp ra, mình còn có Tiểu Ái phụ tá.

Chỉ dựa vào điểm này, mình đã có ưu thế hơn so với Trận Vương.

"Gầm!"

Lúc này, cách đó không xa truyền đến một tiếng rồng gầm.

Tiên thức của Sở Cuồng Nhân chuyển động, nhìn thoáng qua, thì nhìn thấy có Long tộc đang bị con người đuổi giết, mà Long tộc kia, mình cũng không xa lạ gì.

"Là nàng..." Sở Cuồng Nhân nhìn Long tộc toàn thân tản ra Thất Thải Quang Hoa kia, trong mắt lộ ra một tia ngoài ý muốn.

Thất Thải Long tộc kia, chính là Long Thủy Tinh đến từ vũ trụ Thiên Nguyên.

Một thành viên của Viên Thiên hội.

Tình huống lúc này của Long Thủy Tinh không được tốt, đang bị hai Nhân tộc mặc trên người một bộ áo giáp đen nhánh truy sát, hai người này, vũ trang đầy đủ, mang theo cung nỏ, trường thương, trên mỗi một loại binh khí đều có khắc phù văn huyền diệu.

Hình như có một loại tác dụng khắc chế nào đó đối với Long tộc.

Vảy rồng cứng cỏi của long tộc ở trước mặt binh khí của bọn họ cũng trở nên yếu ớt.

"Liệp long nhân nhất mạch đáng chết!"

Long Thủy Tinh gào rú một tiếng, phun ra một đạo long tức bảy màu.

Nhưng long tức nện phía trên áo giáp trên người bọn họ, lại không tạo thành hiệu quả quá lớn, áo giáp kia như được chế tạo ra chỉ vì đối kháng với long tức.

"Ha ha, Thất Thải Thiên Long, vô cùng hiếm thấy, tài nguyên trên người ngươi có thể bán được một cái giá tốt." Một cái liệp long nhân cười hắc hắc.

Trong mắt lộ ra vẻ tham lam.

Vật hiếm thì quý, số lượng Thất Thải Thiên Long ở trong Long tộc cũng không nhiều, bởi vì bề ngoài mỹ lệ, nên tài nguyên của họ vẫn luôn là hàng bán chạy trong chợ đen.

"Chết đi."

Hai liệp long nhân cầm binh khí chém về phía Long Thủy Tinh.

Ngay tại thời điểm Long Thủy Tinh nguy cơ sớm tối, đột nhiên có một đạo kiếm khí từ trong hư không bắn ra, trực tiếp xé hai liệp long nhân kia thành hai nửa, áo giáp trên người bọn họ, căn bản không thể cung cấp chút che chở nào cho bọn họ.

"Thật sự rất chật vật đó, Long Thủy Tinh."

Một giọng nói thản nhiên từ từ vang lên.

Chương 2193: Tiến vào long trủng, gặp lại Hắc Huyền, để hắn ăn chút đau khổ trước

Giọng nói 1uen thuộc đến mức khắc sâu vào trong óc vang lên, Long Thủy Tinh chợt xoay người nhìn về phía sau lưng, chỉ thấy một đạo bóng người bạch y nhanh nhẹn đi đến.

Chính là Thiên Kiếm của vũ trụ Thiên Nguyên ngày xưa, Sở Cuồng Nhân.

"Thiên Kiếm... Không, Sở Cuồng Nhân!"

"Tại sao ngươi lại ở chỗ này."

Long Thủy Tinh có chút ngoài ý muốn.

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói: "Đừng quên, huyết mạch Thất Thải Thiên Long trong cơ thể ngươi là ai ban cho."

Long Thủy Tinh suy tư một chút, huyết mạch Thất Thải Thiên Long của mình là Sở Cuồng Nhân ban tặng cho, dường như đối phương và Long tộc cũng có liên quan.

"Ngươi là đến vì long trủng."

"Đúng."

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu, sau đó, hắn nhìn về phía thi thể trên đất, trong mắt lộ ra một tia dị sắc: "Liệp long nhân nhất mạch, thật là thú vị, lúc trước mạch này bị Long tộc giết kẻ đứng đầu, hiện tại lại xuất hiện."

Liệp long nhân, Long tộc, từ trước tới nay đều là tử địch.

Hiện tại, long trủng mở ra, Long tộc chư thiên hội tụ ở nơi này, mà Liệp Long nhất mạch cũng bởi vậy mà hiện thân, mọi chuyện càng ngày càng thú vị.

"Sở Cuồng Nhân, nghe nói ngươi sáng lập một cái Bàn Cổ tông?" Long Thủy Tinh ở bên cạnh tùy ý tìm một đề tài hỏi.

Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu: "Đúng, ngươi muốn gia nhập sao? Xem mặt mũi là thành viên của Viên Thiên hội, ta có thể đồng ý."

Viên Thiên hội là một thế lực mà hắn khai sáng lúc bố trí vũ trụ Thiên Nguyên ngày xưa, mặc dù sau đó bởi vì chuyện của vũ trụ Thiên Nguyên mà xuất hiện ngăn cách, nhưng với năng lực của hắn, muốn nắm giữ Viên Thiên hội một lần nữa, cũng không phải việc khó.

Những người kia, có không ít đều là nhân tài có thể dùng.

Như Lạc Tuyết, Thiên Tinh Thải, Thiên Nữ Du vân vân.

Đương nhiên, tiền đề là các nàng có thể để xuống ngăn cách ngày xưa.

"Ta sẽ cân nhắc."

Ngoài ý liệu là, Long Thủy Tinh cũng không có cự tuyệt, mà lại gật gật đầu.

Giống như đang chăm chú cân nhắc đề nghị của Sở Cuồng Nhân.

Vì cũng đã gặp mặt, hai người liền cùng nhau tiến đến chỗ long trủng, dọc theo con đường này, bọn họ gặp không ít Long tộc.

Cùng liệp long nhân hoạt động trong bóng tối.

Có phiền phức ngẫu nhiên tìm tới cửa, nhưng phần lớn đều bị Sở Cuồng Nhân đánh bay, nhưng dọc theo con đường này lại luôn không thấy được n Hồng Hoa, Tổ Long Hoang.

Cũng không biết có phải là đã tiến vào long trủng hay không.

Rất nhanh.

Sở Cuồng Nhân, Long Thủy Tinh đi tới chỗ long trủng.

Đó là một đầu rồng cự đại lơ lửng ở trên không trung, được ngưng tụ từ vô số linh khí, sức mạnh pháp tắc, che lấp trời đất.

Đầu rồng này, không giống với Long tộc mà Sở Cuồng Nhân từng nhìn thấy, đầu rồng này có khuôn mặt giống người, toàn thân đỏ thẫm, hai mắt nhắm chặt.

Mà trong miệng đầu rồng, còn có một vòng xoáy màu vàng óng to lớn.

Từng đợt long khí to lớn, từ bên trong vòng xoáy khuếch tán ra.

"Đây là... Chúc Long? !" Sở Cuồng Nhân nhìn đầu rồng kia, cảm giác sức mạnh Chúc Long trong cơ thể phát sinh từng đợt cộng hưởng kỳ dị.

Chúc Long, nghe nói là khởi nguyên của Long tộc chư thiên.

Mà con Chúc Long đầu tiên trong chư thiên, được gọi là Nguyên Sơ Chúc Long, là một trong những tồn tại cổ xưa nhất chư thiên, sức mạnh, không thể tưởng tượng.

"Đi, tiến vào tìm tòi đi."

Bên ngoài long trủng, cũng không có bao nhiêu binh lực phòng ngự.

Bởi vì không cần.

Long trủng này, vô cùng thần bí, ngoại trừ Long tộc và tồn tại có mang sức mạnh của Long tộc ra, cho dù là quân vương cũng không có cách nào tiến vào bên trong.

Trước khi tiến vào long trủng, Sở Cuồng Nhân cảm giác được có một luồng sức mạnh khẽ quét qua người mình, giống như dang bài xích chính mình.

Nhưng sau đó, sức mạnh Chúc Long trong cơ thể hắn khẽ run lên.

Luồng bài xích kia liền biến mất.

Hai người tiến vào long trủng.

Đập vào mi mắt, là một mảnh tinh không mênh mông!

Mà ở phía dưới tinh không, thì có vô số long thi nổi lơ lửng, ngoại trừ ngũ hành long tộc bình thường ra, còn có Thủy Tinh Long, Ứng Long, Hắc Long và các loại long tộc khác, thân thể của bọn họ, tản ra nhàn nhạt tiên huy.

Như từng hành tinh lớn, tô điểm tinh không.

Long khí dồi dào, tràn ngập bên trong mảnh không gian này.

Long Thủy Tinh nhìn một màn trước mắt, nàng thân là Long tộc, không khỏi vô cùng rung động, nhìn vô số long thi trong tinh không kia, trong lòng không khỏi sinh ra kính sợ.

Nàng rất cung kính thi lễ một cái với các long thi trong tinh không.

Sau đó, hai người bắt đầu thăm dò long trủng.

Sở Cuồng Nhân phát hiện, số lượng những long thi rất nhiều, nhưng đại đa số đều là cảnh giới Hỗn Nguyên, cảnh giới Đại Đạo, mà quanh người long thi, có vô số phù văn huyền diệu lưu chuyển, giống như đang bảo vệ những long thi này, để chúng không bị phá hư.

"Là ngươi, Sở Cuồng Nhân!"

Lúc này.

Một đạo long ảnh màu đen vọt về phía Sở Cuồng Nhân, trên người đối phương lộ ra một luồng dao động hắc ám, chính là Hắc Huyền của Hắc Ám nhất tộc.

"Há, ngươi cũng tới."

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, Hắc Huyền không chết, xem ra như hắn dự liệu, Ác Ma Chi Vương không có làm khó Hắc Ám nhất tộc, thậm chí còn cho bọn họ tự do rất lớn, nếu không thì Hắc Huyền cũng không có khả năng xuất hiện ở nơi này.

"Hừ, Sở Cuồng Nhân ngươi giỏi lắm, vậy mà ngươi còn có thể biểu hiện như chưa từng làm ra chuyện gì." Hắc Huyền nhìn bộ dạng vân đạm khinh phong của Sở Cuồng Nhân, không khỏi tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Người trước mắt này, cầm Hắc Ám Quân Vương lệnh, sau khi lừa gạt mình làm thú cưỡi cho hắn, lại đi làm Quang Minh Chi Tử gì đó.

Lúc ở Ác Ma nhất tộc, sau khi cứu được bọn họ, lại không nói hai lời ném bọn họ ở nơi đó, rồi bản thân lại đi mất.

Những việc này, khiến Hắc Huyền cảm thấy hết sức phức tạp đối với Sở Cuồng Nhân.

Có cảm kích, cũng có phẫn nộ.

Hắn nhìn đối phương, tức giận đến mức muốn xuất thủ, nhưng nghĩ đến đối phương có Quân Vương lệnh, còn từng cứu mình, lại không thể không thu tay lại.

"Thế nào, ngươi còn muốn đánh ta?" Sở Cuồng Nhân nghiền ngẫm nói, không khỏi muốn trêu chọc con Hắc Long ngốc này.

"Ngươi không cho ta một lời giải thích sao?" Hắc Huyền tức giận nói.

Còn chưa chờ Sở Cuồng Nhân mở miệng, dường như hắn cảm nhận được cái gì đó, nhìn thoáng qua sau lưng, trong mắt lộ ra một tia bối rối.

Hắn lớn tiếng nói với Sở Cuồng Nhân: "Sau này ta lại đến tìm ngươi."

Sau đó bóng người lóe lên, vội vang chạy về phía nơi xa.

Sau khi hắn đi không lâu, có một đám Hắc Long đằng đằng sát khí vọt tới, truy đuổi theo hướng Hắc Huyền rời đi, trong miệng còn la hét khẩu hiệu, diệt trừ phản đồ Hắc Long, tiêu diệt sỉ nhục của Long tộc.

Con Hắc Long cầm đầu, Sở Cuồng Nhân nhìn thấy khá quen.

Dường như Hắc Long kia đã nhận ra khí tức của Sở Cuồng Nhân, quay đầu nhìn hắn một cái, đồng tử lập tức co rụt lại, vội vàng nhanh chóng rời đi.

"Cái này, bị ngươi hù chạy?"

Sắc mặt Long Thủy Tinh kỳ quái nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân.

Khí tức của đám kia Hắc Long không thể coi thường, trong đó còn có mấy cảnh giới Đại Đạo, muốn giết nàng cũng chỉ là việc tromg một bàn tay.

Không nghĩ tới sẽ bị Sở Cuồng Nhân hù chạy.

Nam nhân này, mặc kệ ở đâu đều sẽ lợi hại như vậy sao?

"Ha, ta cũng không có dọa người như vậy, ta cũng sẽ không rút gân rồng của bọn họ." Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

"Ta cảm thấy, ngươi rất có thể sẽ làm như vậy." Long Thủy Tinh nhìn nụ cười trên mặt hắn, không khỏi rùng mình một cái, nói tiếp: "Những Hắc Long này đang đuổi giết con rồng kia, ngươi không đi hỗ trợ sao? Xem ra, ngươi và đối phương cũng có quen biết."

"Không cần, Hắc Long kia có chút hiểu lầm đối với ta, để cho hắn ăn chút đau khổ trước đã." Sở Cuồng Nhân cũng không tính lập tức đi cứu Hắc Huyền.

Đối phương thân là một trong hắc ám bát đại dị đoan, có thể sống sót dưới sự truy sát của Giáo Hội Quang Minh lâu như vậy, thì có thể hiểu bản lĩnh chạy trốn cao cường cỡ nào.

Hiện tại chuyện quan trọng nhất là thăm dò long trủng, tìm ra bọn người n Hồng Hoa.

"Còn ngọn nguồn cảm ứng kỳ lạ mà ta cảm nhận được, sẽ là gì đây?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Sau khi đi vào long trủng, cảm giác kia chẳng những không có biến mất, mà còn càng thêm mãnh liệt, chuyện này khiến hắn vô cùng tò mò, rốt cuộc là cái gì đang triệu hoán hắn.

Chương 2194: Thất Thải Thiên Long chi thi, sao ta có thể hại ngươi chứ

Một đám Hắc Long bay qua.

Chờ rời đi rất lâu, Hắc Long Minh Thương mới ngừng lại, trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn thoáng qua sau lưng: "Vậy mà gia hỏa kia lại tới long trủng? Có chuyện gì đã xảy ra, một Nhân tộc như hắn sao lại có thể đi vào long trủng? !"

Hắc Long Minh Thương vô cùng không hiểu.

"Long Chủ, sao rồi?"

Một con Hắc Long nhìn về phía Hắc Long Minh Thương hỏi.

Hắc Long Minh Thương hít sâu một hơi: "Lập tức phát một tin tức cho phụ vương ta, nói cho hắn biết, Sở Cuồng Nhân tới long trủng!"

Chúng long nghe vậy, đồng tử co rụt lại.

"Đệ nhất Đại Đạo bảng Sở Cuồng Nhân!"

"Sở Cuồng Nhân sau lưng có ba quân vương đang ủng hộ đúng chứ, không phải hắn là Nhân tộc sao? Vì sao có thể tiến vào long trủng? !"

Chúng long đều vô cùng ngoài ý muốn.

Mà trên mặt Hắc Long Minh Thương thì lại nở nụ cười: "Hắn tới thật đúng lúc, vậy liền để long trủng này, trở thành nơi chôn xương của hắn!"

Các Hắc Long còn lại nghe vậy, hai mắt cũng đều tỏa sáng.

Sở Cuồng Nhân và Long tộc đã kết thành cừu oán, dù sao thì, hành động rút gân rồng của hắn, là khiêu khích tuyệt đối đối với toàn bộ Long tộc khắp cả Hồng Mông!

Phần lớn Long tộc đều muốn giết hắn cho thống khoái.

Long trủng này, chỉ cần không phải Long tộc hoặc tồn tại mang sức mạnh Long tộc thì căn bản không có cách nào tiến vào, cho dù là siêu thoát giả quân vương cũng không ngoại lệ.

Ở bên ngoài long trủng, ba quân vương sau lưng Sở Cuồng Nhân căn bản không thể tới cứu viện, không có nơi nào thích hợp để giết hắn như nơi này.

"Tên phản đồ Hắc Huyền, trước tiên, có thể không cần để ý tới, chuẩn bị đối phó Sở Cuồng Nhân, không thể để cho hắn còn sống rời khỏi long trủng."

Hắc Long Minh Thương lạnh lùng nói.

"Được, ta sẽ đi thông báo cho Hắc Long Vương."

"Còn về các Long tộc còn lạu, để bọn họ chuẩn bị sẵn sàng."

"Sở Cuồng Nhân, lần này hắn trốn không thoát được."

Chúng Long tộc cười lạnh nói.

...

Bên trong long trủng, long thi bay lượn ở tinh không, tản ra một chút ánh sáng, tô điểm tinh không, long khí ngập trời, tràn ngập khắp mỗi ngõ ngách trong tinh không.

Hai người Sở Cuồng Nhân, Long Thủy Tinh hành tẩu trong tinh không.

Căn cứ vào chỉ dẫn trong bóng tối, hai người Sở Cuồng Nhân tới khu vực quan trọng nhất bên trong long trủng này, số lượng long thi ở nơi này không nhiều, nhưng mỗi một bộ đều ẩn chứa long khí vô cùng kinh người, vượt trội hơn các long thi còn lại.

Dù đã chết đi không biết bao nhiêu năm, nhưng hài cốt trên người bọn họ vẫn tản ra tiên huy trong suốt, giống như tiên kim không thể phá vỡ như cũ.

Có thể được mai táng ở chỗ này, chí ít đều là Long tộc ở cảnh giới Đại Đạo Chí Thánh.

Đột nhiên.

Ở trước mặt bọn họ, một bộ long thi toàn thân phát ra tiên huy màu sắc rực rỡ bay đến, quanh người có phù văn lưu chuyển, lan truyền ra từng trậdao động n kinh người.

Khi long thi này xuất hiện, còn có mấy cái trên đầu người đều bao trùm lấy trong suốt màu sắc rực rỡ vảy rồng Long tộc lướt đến, đây là Thất Thải Thiên Long nhất mạch.

"Khí tức của long thi này, vô cùng cổ lão, khí tức trên người thậm chí vượt qua Đại Đạo Chí Tôn tầm thường, đây nhất định là một long thi nửa bước quân vương, lúc còn sống đã ngưng tụ sức mạnh pháp tắc!" Có Long tộc sợ hãi than nói.

"Nếu có được truyền thừa của hắn, tất nhiên sẽ có được ích lợi không nhỏ."

Có Long tộc lao về phía long thi màu sắc rực rỡ này.

Nhưng lại bị sức mạnh phù văn phía trên bắn ra.

Hiển nhiên.

Long thi này, không muốn giao truyền thừa cho đối phương.

"Vì cái gì?"

"Ta cũng là Thất Thải Thiên Long, vì sao lại không giao truyền thừa cho ta?"

Thất Thải Thiên Long kia cau mày lại, vô cùng không hiểu.

Lúc này.

Dường như Long Thủy Tinh bên người Sở Cuồng Nhân cảm ứng được cái gì đó, đúng là từ từ đi về phía long thi bảy màu kia, khi nàng tới gần phù văn, phù văn đúng là không có kháng cự nàng, để cho nàng tuỳ tiện tiến vào.

Nhìn thấy một màn này, các Thất Thải Thiên Long còn lại cau mày lại.

"Vị tiền bối Long tộc này, lựa chọn nàng là người thừa kế."

"Vì sao lại như thế, nàng cũng chỉ là một cảnh giới Hỗn Nguyên nho nhỏ thôi, ngay cả đại đạo cũng không phải, tại sao lại giao truyền thừa cho nàng?"

Mấy Long tộc vô cùng không hiểu.

Mà hai mắt Sở Cuồng Nhân thì tỏa sáng.

"Có thể được long thi này tán thành, cũng không kém."

Chỉ thấy Long Thủy Tinh đi đến trước mặt long thi, đưa tay đặt ở phía trên long thi.

Sau khi tiếp xúc trong nháy mắt.

Luồng long thi bảy màu này chấn động, lập tức hóa thành vô số ánh sáng, hội tụ về phía Long Thủy Tinh, bị nàng hút toàn bộ vào trong cơ thể.

Mà trong óc nàng, cũng có thêm một lượng lớn tin tức, một luồng long lực cường đại, khí tức như ngồi hỏa tiễn, nhanh chóng tăng lên.

Nàng vốn chỉ là Hỗn Nguyên Nhất Huyền, lại nhanh chóng tăng lên tới ngũ huyền.

Trực tiếp tăng lên bốn cảnh giới nhỏ.

Chuyện này khiến nàng há to miệng, cảm thấy thật không thể tin nổi.

"Thật mạnh!"

"Hơn nữa, ta cảm thấy luồng long lực trong cơ thể này còn chưa hoàn toàn phát huy ra, nếu không thì, sức mạnh của ta có thể tăng lên càng nhiều hơn."

Tu vi tăng lên chỉ là một mặt.

Quan trọng nhất là các loại công pháp và tâm đắc tu hành của Long tộc trong óc nàng, đây mới là thứ quan trọng nhất trong quá trình tu hành của nàng.

"Đáng chết, rõ ràng là ta tới trước, truyền thừa này, hẳn phải thuộc về ta mới đúng." Ánh mắt của con Thất Thải Thiên Long bị cự tuyệt kia lộ ra vẻ không cam lòng.

Hắn nhìn Long Thủy Tinh, vênh vang đắc ý mà nói: "Ngươi cũng là Thất Thải Thiên Long nhất mạch đúng không, hiện tại ta lấy thân phận thiếu chủ Thất Thải Thiên Long ra lệnh cho ngươi, giao truyền thừa ra, ta có thể miễn cưỡng thu ngươi làm thị vệ thiếp thân của ta."

Ha? ?

Long Thủy Tinh có chút choáng váng.

Nàng nhìn kẻ tự xưng là thiếu chủ Thiên Long trước mắt giống như nhìn thằng ngốc.

Truyền thừa này vô cùng không tầm thường, đổi lại là người khác cũng sẽ khó có khả năng tuỳ tiện giao ra, vậy mà sau khi giao ra, còn phải đi làm thị vệ thiếp thân cho người ta?

Đối phương xem chuyện này như ban ơn, vừa nhìn liền biết là loại gia hỏa sống an nhàn sung sướng, chưa từng bị đánh đập.

"Ánh mắt của ngươi, khiến cho ta vô cùng khó chịu."

Vị thiếu chủ Thất Thải Thiên Long này hừ lạnh một tiếng, long uy trên người tiết ra, nghiền ép về phía Long Thủy Tinh, uy thế cuồn cuộn.

Tu vi của hắn vượt xa Long Thủy Tinh, là cảnh giới Đại Đạo.

"Nếu ngươi đã không muốn giao truyền thừa ra, vậy thì ta sẽ tự mình động thủ."

Hắn chộp ra một trảo.

Long khí bảy màu tụ hợp, hình thành một cự trảo.

"Muốn đả thương người của ta, đã hỏi qua ta sao?"

Lúc này, một đạo kiếm khí bắn ra, tuỳ tiện chém nát long trảo của thiếu chủ Thất Thải Thiên Long kia, khiến cho hắn phát ra tiếng rú thảm thê lương.

"Thiếu chủ!"

"Loại khí tức này, Nhân tộc? !"

"Tại sao lại có Nhân tộc? Chẳng lẽ là long huyết nhất tộc?"

Các Thiên Long còn lại nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, biến sắc.

"Ngươi là ai? !"

Thiếu chủ Thiên Long kia bưng lấy cánh tay bị gãy chất vấn.

"Sở Cuồng Nhân."

"Sở Cuồng Nhân... Ngươi là người đã rút gân rồng của Tổ Long Tinh Vân!"

Thiếu chủ Thiên Long bị dọa đến mức vảy rồng trên người đều muốn dựng lên, vô cùng hoảng sợ, thực lực của Tổ Long Tinh Vân vượt xa hắn.

Mà Sở Cuồng Nhân có thể rút gân rồng của đối phương, căn bản không phải là người mà mình có thể so sánh.

"Ngươi là Nhân tộc, tại sao ngươi lại ở đây? !"

Sở Cuồng Nhân không hề trả lời, chỉ giơ tay lên, kiếm khí ở giữa ngón tay lưu chuyển, đối phương thấy thế, không nói hai lời, lập tức đào tẩu.

Vút!

Kiếm khí rơi xuống.

Dù tốc độ của thiếu chủ Thiên Long có nhanh thế nào cũng không nhanh bằng kiếm khí, trực tiếp bị chém giết.

Còn về vài con Long tộc còn lại, thì dã phi tốc rời đi.

Long Thủy Tinh có chút ngoài ý muốn nhìn Sở Cuồng Nhân một chút: "Vì sao ngươi không giết các Long tộc còn lại?"

"Bọn họ trốn quá nhanh" Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Mặt mũi Long Thủy Tinh tràn đầy vẻ không tin: "Đường đường là đệ nhất Đại Đạo bảng, bọn họ có thể chạy thoát khỏi tay ngươi sao? Ngươi cho rằng ta là kẻ ngốc hả? Chờ một chút, ngươi cố ý!"

Dường như nàng đã hiểu được chuyện gì đó, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân: "Ngươi cố ý thả bọn họ đi, ngươi muốn cho tất cả Long tộc đều biết, ta đi cùng với ngươi, ngươi muốn khiến ta không có nơi đặt chân ở bên trong Long tộc?"

"Làm sao lại thế, chúng ta tốt xấu gì cũng quen biết nhau, làm sao ta lại hại ngươi như thế?" Sở Cuồng Nhân nhìn Long Thủy Tinh, ánh mắt vô cùng chân thành.

Chương 2195: Liệp long nhân tiến vào long trủng, cấm địa của long trủng, Táng Đao vực

Long Thủy Tinh gần như có thể xác định.

Đối phương muốn khiến cho mình tứ cố vô thân ở trong Long tộc, vậy thì, mình chỉ có dựa vào Bàn Cổ tông mới có một đường sống sót.

Nàng tức giận đến cắn chặt răng, nhưng lại không thể làm gì.

"Sở Cuồng Nhân, tâm của ngươi vẫn đen như trước."

Long Thủy Tinh bất đắc dĩ nói.

"Ta liên tục cứu ngươi hai lần, ngươi lại nhìn ta như thế, Long Thủy Tinh à Long Thủy Tinh, đây rốt cuộc là ai tâm đen đây." Sở Cuồng Nhân cảm khái nói.

"Ta..."

Long Thủy Tinh nghe đến đây, không khỏi hổ thẹn cúi đầu xuống, cho dù nói thế nào, Sở Cuồng Nhân cứu nàng là thật, hơn nữa còn tận hai lần.

Nhìn thấy vẻ thương cảm trong mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên một cái rồi biến mất kia, nàng cảm thấy mình quả thật hơi quá mức, luôn mồm xin lỗi.

"Là ta sai rồi, không nên phỏng đoán ngươi như thế."

Có lẽ, tâm của đối phương không có đen như mình nghĩ.

Long Thủy Tinh âm thầm nghĩ tới.

"Thôi, ta từng là địch với vũ trụ Thiên Nguyên, trong lòng ngươi có khúc mắc đối với ta cũng là chuyện bình thường." Sở Cuồng Nhân khoát tay áo nói ra.

Sau đó, hắn đi thẳng về phía trước.

Mà Long Thủy Tinh nhìn bóng lưng của hắn, giống như cảm thấy có chút tiêu điều.

Trong lòng vô cùng tự trách vì hành vi vừa rồi của mình.

Nàng bước nhanh đi theo.

Sở Cuồng Nhân a Sở Cuồng Nhân, cuối cùng ta cũng không thể trốn thoát khỏi ma chưởng của ngươi...

"Xem ra kỹ thuật diễn của ta cũng không kém."

Sở Cuồng Nhân chú ý tới Long Thủy Tinh với bộ dáng áy náy ở sau lưng, khóe miệng hơi hơi giương lên, bộ dáng nào có nửa phần thương cảm.

Trên thực tế, Long Thủy Tinh cũng đã đoán được một ít chuyện.

Bản thân chính là muốn làm cho đối phương không có chỗ đặt chân ở trong Long tộc, vậy thì, đối phương mới có thể gia nhập Bàn Cổ tông, để mình sử dụng.

Nếu là Long Thủy Tinh trước kia, Sở Cuồng Nhân sẽ không đi phí tâm cơ này.

Gia nhập hay không gia nhập đều tuỳ nàng.

Không quan trọng.

Nhưng Long Thủy Tinh đạt được truyền thừa của một vị tồn tại đến gần cảnh giới Quân Vương vô hạn, giá trị bây giờ của nàng và lúc trước đã không còn giống nhau.

Trở thành cảnh giới Đại Đạo gần như là ván đã đóng thuyền.

Thậm chí nếu có cơ duyên, trở thành Đại Đạo Chí Tôn cũng không phải việc khó.

Nhân tài như vậy, ở Bàn Cổ tông cũng không nhiều.

Bàn Cổ tông vừa mới thành lập không lâu, cái gì cũng thiếu.

Tư nguyên, nhân tài...

Hắn đều muốn có.

"Có chút cảm giác trở lại thời điểm làm tông chủ Huyền Thiên tông trước đó."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu cười một tiếng.

...

Lối vào long trủng.

Mấy chục đạo bóng người bay đến.

Những người này, mỗi một người đều mặc áo giáp chế tạo riêng, cõng trường cung và các loại binh khí, cách ăn mặc của bọn họ, chính là liệp long nhân nhất mạch.

"Ha ha, thật nhiều long thi."

Một liệp long nhân nhìn vô số long thi trong tinh không kia, trong mắt không khỏi toát ra vẻ tham lam nồng đậm, đối với liệp long nhân mà nói, Long thi cũng là tài phú, càng nhiều long thi, đại biểu cho càng nhiều tài phú.

Mà mảnh tinh không trước mắt này, chính là tài phú lớn nhất mà bọn họ từng nhìn qua!

"Ha ha, những Long tộc ngu xuẩn này, bọn họ thật sự cho rằng những người khác không vào long trủng này được sao. Nhưng bọn chúng không ngờ rằng, chúng ta đã sớm chuyển hóa một phần huyết dịch trong cơ thể thành long huyết, tiến vào long trủng, căn bản không phải việc gì khó."

"Chuyện này đều nhờ có long huyết gia tộc."

"Hừ, nói lên chuyện này ta liền tức giận, long huyết kia, độc ác muốn chết, nếu không phải vì thu hồi thần binh, ta có chết cũng không nguyện ý cấy ghép long huyết."

Trên mặt một liệp long nhân lộ ra vẻ căm ghét.

"Đừng nói nhảm, tuy long thi trước mắt nhiều, nhưng đều không phải mục tiêu của chúng ta, nhớ kỹ, mục tiêu của chúng ta chỉ có một, đó chính là lấy lại Cực Đạo Thần Binh thuộc về liệp long nhân nhất mạch chúng ta... Trảm Long Nhận! !"

Nói đến Trảm Long Nhận, hai mắt mấy liệp long nhân đều tỏa ra ánh sáng.

Đó là thần binh chí cao thuộc về liệp long nhân nhất mạch.

"Nhiều năm trước, Liệp Long Nhận bị cường giả của Tổ Long nhất mạch lấy đi, đưa vào bên trong long trủng này rồi phong ấn, ngay lúc đó, cường giả của liệp long nhân nhất mạch gần như đều bị thương vong đến mức hầu như không còn, không có cách nào thu hồi thần binh, trải qua nhiều năm tĩnh dưỡng, cộng thêm bố cục, lần này, nhất định phải thu hồi thần binh này! !"

"Đúng, chỉ có thu hồi thần binh, mới có thể tái hiện phong cảnh của liệp long nhân nhất mạch ta, chúng ta phải khiến cho Long tộc, vì nhìn thấy chúng ta mà run rẩy lần nữa!"

Trong mắt những liệp long nhân này, đều mang theo chờ mong.

"Liên hệ với Hoàng Cửu Long, hỏi hắn tình huống hiện tại như thế nào."

"Được."

...

Biờ phút này Sở Cuồng Nhân cũng không biết ở bên trong long trủng này, sóng ngầm mãnh liệt.

Hắn dựa vào cảm ứng trong lòng, lao về nơi nào đó.

Nhưng vào lúc này.

Khi đi ngang qua một ngôi sao, dường như sức mạnh Chúc Long trong cơ thể hắn cảm ứng được uy hiếp gì đó, phát ra một loại cảm giác xao động.

"Đây là tình huống gì thế?"

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

Hắn nhìn về phía Long Thủy Tinh bên cạnh, chỉ thấy đối phương cau mày lại, nhìn về phía một mảnh Tinh Vực xa xa, trong mắt cũng toát ra vẻ chán ghét.

"Ngươi cảm ứng được cái gì?"

"Một luồng cảm giác khiến ta cảm thấy vô cùng không khoẻ."

Long Thủy Tinh nhìn về tinh vực phía xa nói ra.

"Thật sự rất thú vị."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía tinh vực nơi xa, không khỏi hiếu kỳ.

"Long tộc trước mặt, chẳng lẽ ngươi không biết nơi này là cấm địa của long trủng, Táng Đao vực sao? Đi nơi khác tìm cơ duyên đi, nơi này không thể tới." Một Long tộc đi qua nơi này, sau khi nhìn thấy hai người Long Thủy Tinh, lớn tiếng nói.

Táng Đao vực, cấm địa của long trủng?

Sở Cuồng Nhân càng cảm thấy hứng thú hơn đối với nơi này.

Chỉ tiếc, hiện tại hắn muốn đi tìm ngọn nguồn khiến luồng sức mạnh Chúc Long trong cơ thể mình phát sinh cộng hưởng, không rảnh đi thăm dò Táng Đao vực này.

"Đi thôi."

Sở Cuồng Nhân và Long Thủy Tinh liền muốn rời đi, mà Long tộc nhắc nhở bọn họ thấy thế, cũng không truy cứu, liền muốn đi địa phương khác thăm dò.

Hắn hóa ra nguyên hình, là một con rồng mọc hai cánh.

Đây là Ứng Long.

Là một mạch cực kỳ cường đại trong Long tộc.

Thậm chí có thể đánh đồng với Tổ Long nhất mạch.

Tốc độ của Ứng Long này cực nhanh, vèo một cái liền bay ra cực xa, nhưng đột nhiên có một mũi tên phá không mà ra, đâm xuyên qua cổ của Ứng Long này.

"Gầm!"

Ứng Long phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Lập tức đâm vào phía trên một ngôi sao, dần dần mất đi khí tức sinh mệnh.

Cách đó không xa, Sở Cuồng Nhân, Long Thủy Tinh thấy thế, không khỏi kinh ngạc.

Chỉ thấy cách đó không xa, một đám người bay tới.

Trong đó có một người, tay cầm một cây trường cung, khí tức vô cùng bá đạo, hiển nhiên là người này vừa mới bắn một tiễn giết Ứng Long.

"Là liệp long nhân nhất mạch!"

Đồng tử của Long Thủy Tinh hơi co lại.

Mà Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, từng viên Nguyên Tinh Thạch lăn lộn lướt đi, hóa thành một trận pháp ở chung quanh, giấu bón dáng của hau người đi.

Liệp long nhân kia nhìn thoáng qua chỗ của hai người Sở Cuồng Nhân, nhưng lại chỉ thấy được một mảnh hư không, căn bản không phát hiện được bọn họ.

"Chuyện gì xảy ra? Hai tên gia hỏa vừa rồi đâu?"

Hắn hơi nghi hoặc một chút.

Rõ ràng hắn nhìn thấy vừa rồi ngoài Ứng Long ra thì còn có hai người nữa.

"Hẳn là bị doạ sợ nên chạy mất rồi."

Một thanh niên từ từ đi tới, hắn nhìn thoáng qua Ứng Long trên đất cau mày lại: "Ngươi tùy tiện xuất thủ, nếu dẫn các Long tộc còn lại tới thì làm sao bây giờ?"

"Ha ha, ba đại bá chủ của Long tộc, Hắc Long, Ứng Long, Tổ Long, bên trong đám Long tộc, giá trị của ba loại này là cao nhất, ta đã thấy được, làm sao có thể bỏ lỡ chứ?" Liệp long nhân kia cười ha ha một tiếng, lập tức lấy ra một cây đao.

Chém ra mấy đạo đao quang, bắt đầu rút gân lột da cạo xương của Ứng Long kia, thủ pháp vô cùng thành thạo, hiển nhiên không phải lần đầu tiên làm như vậy.

Long Thủy Tinh đứng ở trong trận pháp thấy cảnh này, chỉ cảm thấy vô cùng buồn nôn, nắm chặt quyền đầu, tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi: "Hỗn trướng!"

"Tỉnh táo, xem bọn họ muốn làm gì."

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói.

Hắn cũng không cảm thấy sao cả, hắn cũng đã từng tự tay rút gân rồng.

Chương 2196: Liệp long nhân cấy ghép long huyết, Cực Đạo Thần Binh Trảm Long Nhận

"Liệp long nhân, sao có thể tiến vào long trủng?"

Sở Cuồng Nhân hơi nghi hoặc một chút.

"Chủ nhân, đó cũng không phải liệp long nhân tầm thường, trong cơ thể của bọn họ có long khí, có lẽ là đã cấy ghép long huyết."

"Há, vậy mà liệp long nhân lại đi cấy ghép long huyết?"

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

Theo hắn, liệp long nhân và Long tộc không đội trời chung, gần như là như nước với lửa, bọn họ vô cùng chán ghét Long tộc.

Bọn họ săn giết Long tộc, phân giải thân thể của bọn họ đổi lấy tài vật.

Đối đãi với Long tộc, giống như là phàm nhân đối đãi với súc vật.

Thân là liệp long nhân lại đi cấy ghép long huyết, đối với bọn họ mà nói, giống như phàm nhân đổi máu của mình thành máu heo máu gà vậy.

Loại chuyện này, bọn họ căn bản sẽ không tự nguyện làm.

"Thú vị, không tiếc cấy ghép long huyết, lại muốn đi vào long trủng này, rốt cuộc mục đích của bọn họ là cái gì? Chuyện này thật khiến ta tò mò."

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh nhìn chăm chú những người này.

Phát hiện độ tinh khiết của long huyết trong cơ thể liệp long nhân kia cũng không cao, còn kém rất rất xa những người khác, nhất là một thanh niên mặc một bộ áo bào màu vàng, độ tinh khiết của long huyết trên người hắn, khiến người ta gần như đều nghĩ, hắn chính là Long tộc.

Còn là Long tộc có đẳng cấp cực cao.

Nhưng trên bản chất, vẫn là một Nhân tộc.

Căn cứ vào cuộc trò chuyện của những người này, những người này đến từ một gia tộc long huyết tên là Hoàng gia, mà thanh niên có độ tinh khiết long huyết cao nhất kia tên là Hoàng Cửu Long, cái tên này, Sở Cuồng Nhân nhớ hình như bản thân đã từng thấy qua ở đâu đó.

"Ừm... Hình như, là hạng 10 trên Nhân tộc Thần Tử bảng."

Hắn nhìn qua Thần Tử bảng.

Mặc dù chỉ nhìn thoáng qua, nhưng vẫn nhớ đại khái.

Ngoài ra, hắn còn cảm ứng được một loại khí tức kỳ lạ trên người của Hoàng Cửu Long này, khiến cho sức mạnh Chúc Long trong cơ thể hắn có phản ứng.

Vút!

Lúc này, có nguyên một đám liệp long nhân từ đằng xa lướt đến, có thể tiến vào long trủng này, chứng minh bọn họ đều đã cấy ghép long huyết.

"Nơi này chính là Táng Đao vực..."

Tất cả liệp long nhân nhìn mảnh tinh vực trước mắt này, vô cùng chờ mong.

"Đúng vậy, mấy lần tiền nhân của Hoàng gia ta tiến vào long trủng, phán đoán ra nơi này có khả năng có đồ vật các ngươi muốn nhất."

Hoàng Cửu Long từ tốn nói.

"Thì ra Cực Đạo Thần Binh của liệp long nhân nhất mạch ta bị chôn ở chỗ này!"

Liệp long nhân cầm đầu là một lão giả tinh thần phấn chấn, tu vi của hắn đã đạt tới Đại Đạo Chí Tôn, là người mạnh nhất ở chỗ này.

Hắn nhìn Táng Đao vực, ánh mắt nóng bỏng: "Đi, đi lấy về thần binh chí cao của liệp long nhân ta, tái tạo huy hoàng của Liệp Long nhất mạch ta!"

Thân ảnh của mọi người lóe lên, lao về phía sâu bên trong Táng Đao vực.

Nghe được đối thoại của bọn họ, hai mắt Sở Cuồng Nhân không khỏi tỏa ánh sáng.

Cực Đạo Thần Binh!

Hắn chỉ nghe qua Chí Bảo Hỗn Độn, Chí Bảo Hồng Mông, nhưng Cực Đạo Thần Binh này lại là lần đầu tiên nghe nói, nhưng cái tên như thế, chắc là đồ vật cùng một cấp bậc với công pháp cực đạo, giá trị của nó, ở phía trên Chí Bảo Hồng Mông!

Chí Bảo Hồng Mông, ngay cả quân vương cũng không có mấy món.

Mà Cực Đạo Thần Binh còn quý giá hơn Chí Bảo Hồng Mông...

Loại bảo vật này, quân vương cũng muốn chạy theo như vịt!

"Không nghĩ tới lại có loại thu hoạch ngoài ý muốn này."

Sở Cuồng Nhân có chút kích động.

Hắn tạm thời từ bỏ chuyện đi tìm ngọn nguồn của luồng cộng hưởng với sức mạnh Chúc Long, mang theo Long Thủy Tinh lao về phía sâu bên trong Táng Đao vực.

Một món Cực Đạo Thần Binh, cũng không nên bỏ lỡ.

...

"Ta luôn cảm thấy có chút không thích hợp."

Bên trong liệp long nhân, vị Đại Đạo Chí Tôn có tu vi mạnh nhất kia tên là Thất Sát Tôn Giả, hắn cau mày lại, cảm giác được một ít bất an.

"Thế nào?"

Những liệp long nhân còn lại có chút hiếu kỳ.

"Không biết, nhưng chính là cảm giác có chút không đúng."

"Chắc là tâm nguyện nhiều năm của các ngươi, sắp đạt thành, cho nên mới sẽ nhịn không được mà suy nghĩ nhiều." Hoàng Cửu Long thản nhiên nói, trong mắt lướt qua một tia dị sắc.

"Không phải như thế." Thất Sát Tôn Giả vuốt vuốt mi tâm: "Ta cảm thấy, dường như có người nào đó đang theo dõi chúng ta."

"Thật sao?"

Hoàng Cửu Long phóng xuất ra tiên thức của mình, không ngừng đảo qua bốn phía.

Những người còn lại cũng bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Nhưng lại không phát hiện gì.

"Táng Đao vực này ngoại trừ chúng ta ra, làm sao còn sẽ có người tới nơi này, Tôn giả suy nghĩ nhiều rồi." Hoàng Cửu Long nói ra.

"Đúng vậy, nơi này là cấm địa của long trủng, sao sẽ có Long tộc tới nơi này chứ, mà Nhân tộc đi vào nơi này, ngoại trừ chúng ta, không có người khác."

Các liệp long nhân còn lại cũng nói.

Thất Sát Tôn Giả cũng từng dùng tiên thức đảo qua tinh không một lần, xác nhận không có bất kỳ người nào theo dõi mới dần dần thở dài một hơi.

"Xem ra quả thật là ta đa tâm, nhưng mọi người vẫn nên cẩn thận hơn."

"Được."

Long Thủy Tinh ở sau lưng mọi người nhìn thấy mọi chuyện, sắc mặt kỳ quái nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân bên cạnh, hiếu kỳ hỏi: "Ngươi bày trận vào lúc nào vậy? Hơn nữa hiệu quả ẩn giấu của trận pháp này lại còn tốt như thế, ngay cả Đại Đạo Chí Tôn cũng không phát giác ra chút dấu vết nào."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói: "Vẫn luôn bố trí."

Đúng vậy.

Hắn vẫn luôn bày trận, chỉ là trước đó không lâu, có được một truyền thừa Trận Pháp Sư cấp siêu thần, mức độ tăng lên mấy cấp bậc mà thôi.

Trong truyền thừa trận pháp sư kia, ẩn chứa đủ loại trận pháp.

Trận pháp mà Sở Cuồng Nhân đang bố trí, có tên là đại trận man thiên, là một trận pháp chuyên dùng để ẩn giấu hành tung.

Chỉ cần một số Nguyên Tinh Thạch, hoặc là đại đạo chi nguyên liền có thể bố trí.

Nếu như tài liệu đầy đủ, hắn thậm chí có thể bố trí ra đại trận mà ngay cả quân vương cũng không phát hiện được bóng dáng của bọn họ, chớ nói chi là một Đại Đạo Chí Tôn.

Long Thủy Tinh gật gật đầu: "Cũng đúng, lúc trước ở chiến trường hư không, ngươi bày ra một đại trận, còn chưa có tấn cấp Hỗn Nguyên đã giết được Phong Hoàng."

Thứ nàng nói đến tất nhiên là đại trận Trạch Quốc Chiến Đồ.

Trận pháp kia, có thể nói là một trong những nhân tố mang tính then chốt giúp Sở Cuồng Nhân chỉ huy vũ trụ Bàn Cổ chiến thắng vũ trụ Thiên Nguyên.

Hiện tại Sở Cuồng Nhân được truyền thừa Trận Pháp Sư cấp siêu thần, lĩnh ngộ vô số trận pháp, nhưng vẫn không tìm được một trận pháp có thể đánh đồng với nó như cũ.

Có thể thấy được đại trận Trạch Quốc Chiến Đồ này cao thâm cỡ nào, ngày xưa, uy lực mà trận pháp này phát huy ra ở bên trong chiến trường hư không, hoàn toàn không phải toàn bộ sức mạnh của nó.

"Dường như bọn họ đã tìm được nơi mình muốn đến."

Long Thủy Tinh đột nhiên nói ra.

Chỉ thấy đám người liệp long nhân và Hoàng Cửu Long đi tới phía trên một ngôi sao to lớn, mà ở nơi đó, có một bộ long thi to lớn.

Long thi này dài tới mấy vạn dặm, mà ở đầu rồng, đặt ở một cái tế đàn, phía trên cắm một thanh trường đao đỏ thẫm cao đến vạn trượng.

Trên tế đài có khắc vô số phù văn huyền ảo, hình thành từng tầng từng tầng cấm chế, trấn áp trường đao đỏ thẫm này, còn có vô số căn xiềng xích to lớn quấn trên thân đao, ngay cả long khí của long thi cũng tập trung ở trên tế đài này.

"Tế đàn, xiềng xích, long khí, ba lớp phong ấn, liền vì trấn áp một cây đao, đao này quả thật rất bất phàm." Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn có thể cảm nhận được lúc long thi trước mắt còn sống là một con Tổ Long.

Hơn nữa còn rất có thể là Tổ Long đạt đến cấp quân vương.

Long khí của hắn trộn lẫn với khí tức pháp tắc.

Một quân vương như Tổ Long, lại bố trí thủ đoạn trùng điệp để phong ấn thanh cự đao vạn trượng này ở bên trong long trủng, có thể thấy đối phương không muốn để cho đao này hiện thế đến cỡ nào, sợ hãi đao này hiện thế một lần nữa đến cỡ nào.

"Thật là một cây đao khiến người ta không thoải mái."

Long Thủy Tinh nhíu mày nói.

Ngọn nguồn của khí tức làm nàng vô cùng không thoải mái ở bên trong Táng Đao vực này, là tới từ cây đao này, dường như đao này là khắc tinh của Long tộc.

"Trảm Long Nhận, rốt cuộc cũng tìm được!"

"Quá tốt rồi, hôm nay chính là ngày vinh quang của liệp long nhân trở lại!"

Thất Sát Tôn Giả và đám liệp long nhân nhìn cự đao vạn trượng này, vô cùng hưng phấn.

Chương 2197: Trảm Long Nhận phá phong ấn, lại sinh dị biến, Hoàng Cửu Long nắm giữ Chúc Long chi huyết

"Nhiều năm trước, Long tộc trổi dậy, đồ sát liệp long nhân nhất mạch ta đến mức hầu như không còn, còn mang thần binh chí cao của liệp long nhân ta vào long trủng, ý đồ dùng tính chất đặc thù của long trủng, khiến thần binh này vĩnh viễn không thể hiện thế."

"Nhưng mà Long tộc, các ngươi đánh giá thấp quyết tâm của liệp long nhân nhất mạch ta rồi!"

"Vì tiến vào long trủng thu hồi thần binh, chúng ta cam nguyện cấy ghép long huyết bẩn thỉu của các ngươi, hôm nay, rốt cục chúng ta cũng đạt được ước muốn!"

Thất Sát Tôn Giả hưng phấn nói, sau đó, chỉ thấy hắn nắm lấy một thanh binh khí chế tạo từ xương rồng, chém ầm ầm về phía Trảm Long Nhận trước mắt.

Đao khí to lớn hoành không, khí thế kinh người.

Nhưng một tiếng phịch vang lên.

Đao khí tiêu tán, tế đàn lại là lông tóc không tổn hao gì.

Hắn không thể đánh vỡ ngay cả tầng long khí ở ngoài cùng.

"Đồng loạt ra tay."

Có liệp long nhân nói ra.

Tất cả mọi người đồng loạt ra tay, Liệp Long chi chiêu, điên cuồng bạo phát.

Nhưng vẫn mãi không phá được tầng long khí bên ngoài.

Chớ nói chi là, làm hư hao tế đàn, phá hư xiềng xích, phóng thích Trảm Long Nhận.

"Ha, phong ấn do Tổ Long cấp quân vương này bày ra, quả thật rất kinh người, nhưng dáng tiếc, chúng ta đã có chuẩn bị trước khi đến." Thất Sát Tôn Giả khẽ cười nói.

Chỉ thấy hắn đưa tay lấy ra một viên hạt châu màu đỏ ngòm.

Hắn treo hạt châu này ở phía trên đỉnh chóp của Trảm Long Nhận.

Ngay sau đó, một lượng lớn dịch thể đục ngầu từ bên trong hạt châu đổ ra, chất lỏng này ẩn chứa một luồng long khí, đây là... Long huyết! Một lượng lớn long huyết!

Những long huyết này trút xuống như thác nước, bởi vì là long huyết, có cùng nguồn gốc với long khí kia, cho nên long khí vẫn chưa tạo thành trở ngại đối với nó.

Một lượng lớn long khí tưới phía trên Trảm Long Nhận chỉ trong một khoảnh khắc.

Nhất thời.

Trên thân đao của Trảm Long Nhận tản ra từng đợt huyết quang quỷ quyệt, thân đao giống như hóa thành một vòng xoáy, cắn nuốt toàn bộ long huyết.

"Ha ha, Trảm Long Nhận này được đúc từ tinh huyết của vạn long, chỉ cần lấy long huyết làm dẫn, liền có thể kích phát sức mạnh, trước mặt sức mạnh chí cao vô thượng của Trảm Long Nhận, phong ấn nho nhỏ này, thì đáng là gì đâu?"

Thất Sát Tôn Giả cười ha ha một tiếng, vô cùng sùng bái đối với sức mạnh của Trảm Long Nhận.

Khi số lượng long huyết bị hấp thu không ngừng tăng lên, huyết quang trên người Trảm Long Nhận càng ngày càng cường thịnh, một luồng khí tức kinh người lan tràn ra.

Mấy canh giờ sau.

Long huyết vẫn còn được trút xuống, giống như Trường Giang đại hải, thao thao bất tuyệt.

Sở Cuồng Nhân không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Cần phải giết bao nhiêu con rồng, mới lấy được bấy nhiêu máu đó đây.

Đùng!

Lúc này, chỉ thấy Trảm Long Nhận điên cuồng chấn động, vô số đao khí ở phía trên đan xen lưu chuyển, hư không nơi đây bị đao kia điên cuồng xé rách.

Mọi người đều bị luồng sức mạnh này làm cho tim đập nhanh, ngay cả Thất Sát Tôn Giả vô cùng sùng bái Trảm Long Nhận cũng cảm thấy da đầu run lên.

Đây chính là một thanh hung binh tuyệt thế!

Leng keng, leng keng...

Lúc này, từng đạo từng đạo xiềng xích kim sắc trên thân Trảm Long Nhận kia tự mình nứt toác.

Cả tòa tế đàn, cũng bắt đầu xuất hiện từng đạo từng đạo vết rách.

"Gầm!"

Lúc này, một trận tiếng rồng gầm quanh quẩn ra.

Chỉ thấy long thi dài mấy vạn dặm kia như sống lại, phát ra một tiếng gầm nhẹ, long khí to lớn ngưng tụ thành một con Cự Long dữ tợn, trói buộc Trảm Long Nhận, như muốn trấn áp nó một lần nữa.

"Không có ích lợi gì, cho dù lúc ngươi còn sống cường đại tới đâu, nhưng chỉ dựa vào long khí còn sót lại này của ngươi, sao có thể có thể trấn áp được Trảm Long Nhận hút đủ long huyết?"

Thất Sát Tôn Giả cười nói.

Quả nhiên.

Cũng không lâu lắm, phong mang của long khí kim sắc quấn quanh Trảm Long Nhận kia bắt đầu tan rã, cuối cùng hoàn toàn tan thành mây khói.

Đao khí kinh khủng đổ xuống, chỉ thấy luồng long thi to mấy vạn dặm kia bị đao khí tàn phá bừa bãi, vỡ nát.

Cuối cùng hóa thành một đám xương trắng.

Trảm Long Nhận hoàn toàn đột phá phong ấn.

Thân đao to lớn vạn trượng, từ từ nhỏ dần.

Cuối cùng hóa một thanh trường đao đỏ thẫm dài bốn thước, phía trên được bao trùm bởi đường vân vảy rồng tinh mịn, một luồng sát khí kinh người quấn quanh lưỡi đao.

Một liệp long nhân không kịp chờ đợi muốn đi lên cầm lấy Trảm Long Nhận này.

Nhưng xoẹt một tiếng.

Bàn tay của hắn truyền đến một luồng nhiệt độ vô cùng nóng rực, tay cầm cũng bị Trảm Long Nhận làm cho bỏng đến mức cháy đen một mảnh, hắn nhịn không được mà phát ra tiếng kêu thảm.

"Chuyện gì xảy ra, vì sao ta không cầm được Trảm Long Nhận? !"

"Ngu xuẩn, đừng quên, Trảm Long Nhận là khắc tinh của Long tộc, mà hiện tại trong cơ thể của chúng ta đã cấy ghép long huyết, sao có thể đụng vào Trảm Long Nhận chứ."

Thất Sát Tôn Giả hừ lạnh nói, hắn lấy ra một hộp sắt bằng đồng, tay kết pháp quyết, chỉ thấy Trảm Long Nhận tự bay vào trong hộp sắt.

"Đại công cáo thành."

Thất Sát Tôn Giả nói ra.

Bên trong trận pháp.

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng: "Xem ra cái kia ta ra sân."

Nhưng còn chưa chờ hắn có động tác, đột nhiên xảy ra dị biến.

Chỉ thấy liệp long nhân kia đột nhiên thống khổ ngã trên mặt đất.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Vậy mà long huyết trong cơ thể ta đang sôi trào, nóng quá, nóng quá, ngũ tạng lục phủ trong cơ thể, như muốn bị long huyết này đốt cháy hầu như không còn."

"Là Trảm Long Nhận làm sao?"

"Không phải, hiện tại Trảm Long Nhận là vật vô chủ, không ai thao túng kích phát sức mạnh, làm sao lại có thể gây ra loại ảnh hưởng này đối với chúng ta."

Mọi người nghi hoặc không thôi.

Mà Thất Sát Tôn Giả lại nghĩ đến cái gì đó, nhìn về phía Hoàng Cửu Long hoàn toàn không có chút tổn hại nào đứng ở cách đó không xa: "Là ngươi làm! !"

"Ha ha, đoán đúng rồi."

Hoàng Cửu Long khẽ cười một tiếng: "Long huyết trong cơ thể các ngươi, là Hoàng gia chúng ta cấy ghép cho các ngươi, thật sự cho rằng chúng ta không hề làm gì sao?"

"Các ngươi động tay động chân ở bên trong long huyết?"

"Ha ha, liệp long nhân các ngươi quen thuộc Long tộc như vậy, nếu như chúng ta giở trò gì với long huyết, các ngươi tất nhiên sẽ nhìn ra được, cho nên chúng ta cũng không có làm gì cả." Hoàng Cửu Long cười nhạt nói.

Ở trên người hắn, một luồng long uy to lớn đang không ngừng tăng cường.

Long uy này, khiến huyết mạch của nhóm liệp long nhân nhịn không được mà sinh ra một luồng thần phục, Thất Sát Tôn Giả vô cùng sợ hãi: "Áp chế huyết mạch!"

"Đúng vật, chính là áp chế huyết mạch đơn thuần nhất, các ngươi bị như thế, chỉ bởi vì, huyết mạch của ta nằm ở trên các ngươi!"

Hoàng Cửu Long đứng chắp tay, long huyết trong cơ thể lưu chuyển, khí thế ngông cuồng bá đạo, giống như một vị Long tộc chi vương cao cao tại thượng!

"Làm sao có thể, làm sao long huyết của ngươi có thể cường đại đến loại trình độ này, ngay cả Tổ Long nhất mạch cũng không có cách nào hình thành áp chế mãnh liệt như thế đối với những Long tộc khác, rốt cuộc long huyết của ngươi là... là, là Chúc Long chi huyết! !"

Thất Sát Tôn Giả suy nghĩ minh bạch cái gì đó, càng thêm rung động.

"Ha ha, kiến thức của Thất Sát Tôn Giả quả nhiên rất rộng rãi, Hoàng Cửu Long ta, chính là gia tộc long huyết trong vũ trụ Long Vương, từ trước tới nay là tồn tại đầu tiên dùng thân thể của Nhân tộc thức tỉnh Chúc Long chi huyết! !" Hoàng Cửu Long cao giọng nói ra.

Chúc Long, tồn tại cường đại nhất trong Long tộc.

Là khởi nguyên của Long tộc.

Ngay cả trong Long tộc, xác suất có thể sinh ra Chúc Long cũng vô cùng nhỏ, mà bây giờ, Hoàng Cửu Long lại dùng thân thể của Nhân tộc thức tỉnh Chúc Long chi huyết!

Chuyện này khiến bọn người Thất Sát Tôn Giả khiếp sợ không gì sánh nổi.

Bên trong trận pháp, Sở Cuồng Nhân cũng lộ ra một tia dị sắc: "Chuyện này càng ngày càng thú vị, ngay cả Chúc Long chi huyết cũng xuất hiện, khó trách ta luôn cảm thấy hắn cho ta một loại cảm giác không giống nhau, thì ra là thế."

Sức mạnh Chúc Long trong cơ thể hắn, có phản ứng đối với Chúc Long chi huyết.

Chương 2198: Có được Trảm Long Nhận, giết Hoàng Cửu Long, dị biến ở sâu bên trong long trủng

Bên trong Táng Đao vực.

Hoàng Cửu Long tính kế liệp long nhân nhất mạch, khiến long huyết trong cơ thể những người này bị t áp chếmãnh liệ, chiến lực trong người, gần như mười không còn một.

"Hiện tại, ngoan ngoãn giao Trảm Long Nhận ra đi."

Hoàng Cửu Long đưa tay chộp về phía hộp sắt thanh đồng sau lưng Thất Sát Tôn Giả.

Trong mắt lộ ra tia tham lam.

Trảm Long Nhận, đây chính là một món Cực Đạo Thần Binh.

Cho dù trong người hắn có long huyết, tạm thời không có cách nào vận dụng, nhưng hắn tin tưởng, giá trị mà Cực Đạo Thần Binh này có thể phát huy ra, sẽ có thể trở thành lợi khí để Hoàng gia khắc chế Long tộc trong tương lai, mà đây cũng là nguyên nhân Hoàng gia và liệp long nhân hợp tác.

Bọn họ muốn mượn đối phương đạt được Trảm Long Nhận.

Để khắc chế Long tộc trong tương lai!

Để gia tộc long huyết, vượt qua Long tộc!

"Mơ tưởng!"

Thất Sát Tôn Giả khẽ quát một tiếng, toàn lực vận chuyển tu vi, chế trụ long huyết đang xao động trong cơ thể, sau đó đánh ra một quyền về phía Hoàng Cửu Long.

Một tiếng phịch vang lên, Thất Sát Tôn Giả bị một quyền đánh bay ra ngoài.

Bị long huyết trong cơ thể hạn chế, hắn căn bản không phải đối thủ của Hoàng Cửu Long.

"Đi!"

Thất Sát Tôn Giả mang theo Trảm Long Nhận quay người liền muốn rời khỏi.

"Muốn đi, ngươi quá ngây thơ rồi."

Hoàng Cửu Long cười lạnh nói.

Chỉ thấy những con cháu Hoàng gia đi cùng với hắn, hình thành một vòng vây, hoàn toàn phong tỏa đường lui của Thất Sát Tôn Giả.

"Đáng chết!"

Thất Sát Tôn Giả rống giận, liều lĩnh thúc giục tu vi.

"Thất Sát Trảm!"

Trường đao trong tay của hắn vung vẩy ra, đao khí tung hoành tứ phương.

Nhưng bóng người Hoàng Cửu Long lóe lên, đi đến phía sau của hắn, đánh ra một quyền, phát ra một tiếng rồng gầm to rõ, đánh vào trên người hắn.

Ầm!

Thất Sát Tôn Giả bị đánh bay ra ngoài, điên cuồng thổ huyết.

Trảm Long Nhận sau lưng cũng bay ra ngoài.

"Không tốt!"

Hoàng Cửu Long cười ha ha một tiếng, long khí phun trào, hóa thành một long trảo khổng lồ chộp về phía Trảm Long Nhận: "Cực Đạo Thần Binh này là của ta!"

Hắn vô cùng hưng phấn.

Hắn thấy, mình nắm giữ huyết mạch Chúc Long, là vạn long chi tôn.

Lại thêm Trảm Long Nhận.

Tương lai nhất định là tồn tại vô thượng thống ngự hai tộc Nhân, Long!

Nhưng ngay tại lúc này, long khí hắn phát ra dường như bị một luồng sức mạnh vô cùng mênh mông đánh trúng, đùng một cái, trực tiếp tán loạn!

Hộp sắt đựng thanh Trảm Long Nhận kia, rơi vào một bàn tay trơn bóng.

"Cực Đạo Thần Binh, thu hoạch không tệ."

Tất cả mọi người nhìn về phía chủ nhân của bàn tay, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

"Chuyện gì xảy ra, vì sao lại có người?"

"Hắn là ai? !"

Thất Sát Tôn Giả cũng vô cùng ngoài ý muốn: "Cảm giác của ta quả nhiên không sai, dọc theo con đường này, quả nhiên có người theo chúng ta, ngươi rốt cuộc là ai? !"

Mà Sở Cuồng Nhân bị mọi người chú ý, bưng lấy hộp sắt thanh đồng, khẽ cười một tiếng: "Ta là ai không trọng yếu, quan trọng là, vật này là của ta."

Nói xong, hắn thu hộp sắt vào Tụ Lý Càn Khôn.

"Làm càn!"

Hoàng Cửu Long giận tím mặt.

Bảo vật mình nhìn trúng, vậy mà lại bị người khác cướp mất.

Chuyện này bảo hắn làm sao có thể chịu đựng được.

Trong chốc lát, Chúc Long chi huyết trong cơ thể hắn điên cuồng sôi trào lên, long khí to lớn tụ hợp trong hư không, hóa thành một Cự Long mặt người thân rắn đỏ thẫm.

Đây là Chúc Long chi ảnh!

Trong truyền thuyết cổ lão, Chúc Long mở mắt là ban ngày, nhắm mắt là đêm, nắm giữ tinh hoa chi hỏa trong thiên hạ, lại tinh thông thời gian huyền ảo.

Năng lực mạnh mẽ, đứng đầu Long tộc.

Khi Chúc Long chi ảnh này xuất hiện, long huyết trong cơ thể của nhóm con cháu Hoàng gia đi theo Hoàng Cửu Long, không khỏi sinh ra một luồng thần phục chi ý.

Ngay cả những liệp long nhân kia cũng run lẩy bẩy.

Bọn họ tự xưng là kẻ săn giết Long tộc.

Nhưng Chúc Long, lại là tồn tại bọn họ kiêng kỵ nhất bên trong vạn long.

Từ xưa đến nay, liệp long nhân có thể săn giết Chúc Long, gần như không có.

Không chỉ vì Chúc Long hiếm thấy.

Mà còn bởi vì Chúc Long trưởng thành, có thực lực vô cùng đáng sợ.

"Chẳng cần biết ngươi là ai, dám từ cướp đoạt thần binh trong tay của ta, ngươi chỉ có một con đường chết! !" Hoàng Cửu Long hừ lạnh một tiếng.

Chúc Long chi ảnh sau lưng, lao về phía Sở Cuồng Nhân mà cắn xé.

"Ha, Chúc Long sao? Ta cũng có."

Sở Cuồng Nhân không trốn không né, vừa sải bước ra, bên trong tiếng ầm ầm, một luồng long uy bá đạo từ trên người hắn hiện ra, cũng hóa ra một con Cự Long mặt người thân rắn đỏ thẫm, khí thế còn mạnh mẽ hơn so với Hoàng Cửu Long!

Long huyết trong cơ thể của mọi người ở đây, điên cuồng rung động.

Long uy mà mọi người cảm nhận được còn có tính áp chế hơn cả của Hoàng Cửu Long, dường như sức mạnh Chúc Long, Chúc Long chi huyết của Sở Cuồng Nhân còn cao cấp hơn so với Hoàng Cửu Long.

Đùng! !

Hai long ảnh đỏ thẫm va chạm với nhau, bốn phía ầm ầm chấn động!

Hoàng Cửu Long bay ngược ra sau, Chúc Long chi huyết trong cơ thể, trở nên run rẩy.

"Tại sao có thể như vậy!"

Mặt mũi của Hoàng Cửu Long tràn đầy vẻ không thể tin được.

Chúc Long, vạn long chi tôn.

Chúc Long chi huyết trong cơ thể hắn, lại bị sức mạnh của Long tộc khác áp chế, loại chuyện này gần như là không thể tưởng tượng.

Chẳng lẽ còn có Long tộc cao cấp hơn cả Chúc Long sao?

Điều đó không có khả năng!

"Chờ một chút, Chúc Long, ngươi cũng có sức mạnh Chúc Long, nhưng bản chất của luồng sức mạnh này, lại cường đại hơn Chúc Long chi huyết của ta, chẳng lẽ..."

Trong đầu Hoàng Cửu Long lộ ra một ý nghĩ hoang đường.

Có thể áp chế Chúc Long, chỉ có Chúc Long cấp bậc cao hơn.

Mà trong chư thiên, Chúc Long đẳng cấp cao nhất, chính là Long tộc được gọi là tồn tại cổ xưa nhất chư thiên, cũng là Long tộc đầu tiên... Nguyên Sơ Chúc Long!

Chẳng lẽ, sức mạnh của đối phương, đến từ Nguyên Sơ Chúc Long? !

Hoàng Cửu Long không thể tin được.

"Không, điều đó không có khả năng, loại tồn tại cổ lão như Nguyên Sơ Chúc Long, vô số kỷ nguyên đến nay đều chưa từng hiện thế, sức mạnh của hắn, làm sao có thể xuất hiện trên người một Nhân tộc? ! Chuyện này tuyệt đối không có khả năng! !"

Hoàng Cửu Long liên tục lắc đầu.

Mà Sở Cuồng Nhân lại không để ý đến hắn, đưa tay ra, sức mạnh Chúc Long hóa thành long ảnh lao về phía Hoàng Cửu Long mà cắn xé.

"Đáng chết!"

Hoàng Cửu Long thúc giục tu vi đến cực hạn, đánh ra một quyền, một lượng lớn Chúc Long chi hỏa hóa thành một con Hỏa Long gào thét xông ra.

Là thần tử Nhân tộc, tu vi của hắn tất nhiên không thể coi thường, đã đạt tới cảnh giới Đại Đạo Chí Tôn, lại có Chúc Long chi huyết gia tăng, sức mạnh vô cùng cường đại, Đại Đạo Chí Tôn tầm thường căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Chỉ tiếc, lần này hắn gặp Sở Cuồng Nhân có thực lực mạnh hơn.

Ầm!

Trong nháy mắt hai luồng sức mạnh va chạm, thân thể Hoàng Cửu Long bay ngược ra sau, điên cuồng thổ huyết, thân hình xuất hiện từng đạo từng đạo vết rách.

Dường như trong đó có đường vân vảy rồng nổi lên.

"Hỗn trướng, long hóa!"

Hoàng Cửu Long nổi giận gầm lên một tiếng, thể trạng bắt đầu tăng vọt, đúng là hóa thành một con quái vật Bán Long Bán Nhân, long uy trên người càng ngày càng tăng mạnh.

Hắn đánh về phía Sở Cuồng Nhân, một đôi long trảo chộp ra, nhẹ nhàng xé rách hư không, trong đó ẩn chứa sức mạnh đủ để tuỳ tiện đánh giết Chí Tôn.

"Ha, vừa lúc dùng ngươi thử thành quả của lần bế quan này."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Chỉ thấy hắn ngưng tụ kiếm chỉ, sức mạnh đại đạo trong cơ thể lưu chuyển, một luồng kiếm khí vô cùng sắc bén, tràn đầy khí tức hủy diệt ngưng tụ ở đầu ngón tay.

"Kiếm 22!"

Hắn thi triển, chính là kiếm 22 của Thánh Linh Kiếm Pháp!

Kiếm khí xé rách trường không, hủy diệt chi khí to lớn hoàn toàn bao trùm Hoàng Cửu Long đang long hóa, song long trảo kia bị kiếm khí xoắn nát, vảy rồng trên người nhìn như không thể phá vỡ hoàn toàn không có chút tác dụng phòng ngự nào.

Ngay sau đó, kiếm khí trải rộng quanh người Hoàng Cửu Long.

Từng đạo từng đạo kiếm ngân lan tràn ở trên người hắn, rất nhiều sương máu dâng trào.

"Không, không!"

"Ta là Chúc Long, tương lai ta sẽ là chúa tể vô thượng nắm giữ hai tộc nhân Long, làm sao có thể chết ở chỗ này, điều đó không có khả năng! !"

Hoàng Cửu Long vô cùng hoảng sợ nhìn kiếm khí đang dần dần chém nát mình, ra sức giãy dụa, nhưng không có một chút tác dụng nào.

Khi kiếm khí tiêu tán, Hoàng Cửu Long cũng đã ngã xuống.

Thần tử Nhân tộc hạng mười, thân tử đạo tiêu.

"Tiếp đó, liền đến phiên các ngươi."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía những người còn lại.

Nhưng ngay tại thời điểm hắn chuẩn bị có động tác, sâu bên trong long trủng, một đạo thần quang tươi sáng ngút trời bùng lên, từng trận tiếng rồng gầm, quanh quẩn tinh không.

"Đây là..."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, luồng sức mạnh Chúc Long trong cơ thể kia điên cuồng rung động, sinh ra cộng hưởng mãnh liệt với thần quang đang chiếu ra.

Chương 2199: Long Hồn giới hiện thế, tự chui đầu vào lưới? Đi hốt gọn một mẻ

"Đây là..."

Sở Cuồng Nhân nhìn chỗ sâu bên trong long trủng, sức mạnh Chúc Long trong cơ thể sinh ra cộng hưởng mãnh liệt.

Chỉ thấy trong tinh không, thần quang tươi sáng vô tận ngưng tụ, tạo thành một quang cầu to lớn màu sắc rực rỡ, giống như hành tinh sáng ngời nhất trong tinh không này.

Nhìn kỹ.

Quang cầu khổng lồ kia còn có vô số long khí quẩn quanh.

Từng trận tiếng rồng gầm từ trong đó truyền ra.

Mơ hồ có thể thấy được, ở bên trong có từng đạo long ảnh đang lưu chuyển.

"Long Hồn giới!"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói, trong đầu hiện ra tên của quang cầu này.

Trước đó Tiểu Ái đã nói với hắn về thế giới liên quan tới long trủng, thế giới này là do một người khai mở, mà ở bên trong thế giới này, cất giấu một giới trong giới.

Giới trong giới này, chính là Long Hồn giới.

Long Hồn giới, tên đúng như ý nghĩa, chính là vùng đất lưu giữ ngàn vạn long hồn.

Long trủng để đặt hài cốt.

Long Hồn giới, là nơi ở của vạn long chi hồn!

Long trủng đã từng mở ra nhiều lần, nhưng số lần Long Hồn giới hiện thế lại cực kỳ ít, nhưng đây cũng là nơi có cơ duyên lớn nhất trong long trủng.

Nếu như được long hồn cường đại bên trong Long Hồn giới ưu ái, nhất là long hồn cấp bậc quân vương, thu hoạch được truyền thừa của hắn, thì chính là đại cơ duyên ập xuống.

"Có thể khiến sức mạnh Chúc Long trong cơ thể ta phát ra cộng hưởng mãnh liệt như thế, chính là Long Hồn giới này, trong này rốt cuộc là có thứ gì đang triệu hoán ta."

Sở Cuồng Nhân vô cùng chờ mong.

Mà bọn người Thất Sát Tôn Giả, thừa dịp lúc Sở Cuồng Nhân đang chú ý đến Long Hồn giới, liền lập tức tản về phía bốn phương tám hướng, không có chút do dự nào.

Bọn họ biết, nhóm người bọn họ không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

"Đáng chết, Trảm Long Nhận lại rơi vào tay người khác!"

"Đáng chết!"

"Ta nhớ kỹ ngươi, Liệp Long nhất mạch ta sẽ tới tìm ngươi."

Thất Sát Tôn Giả quay người nhìn Sở Cuồng Nhân một chút, dường như muốn khắc thật sâu mặt mũi của đối phương vào trong đầu.

Nhưng đột nhiên, đồng tử hắn co rụt lại, toàn thân có cảm giác lạnh người cấp tốc lan tràn !

Đây là, mối đe dọa tử vong!

"Không!"

"Mau trốn đi! !"

Thất Sát Tôn Giả cắn răng thúc giục tu vi, thậm chí ngay cả loại biện pháp như nghịch chuyển đại đạo này cũng đều liều mạng thi triển ra, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

"Ta cũng chỉ là di dời ánh mắt đi một chút, vậy mà các ngươi lại không thành thật như vậy, muốn chạy trốn, cũng phải hỏi xem ta có đồng ý hay không chứ."

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, Thời Không Bảo Giám trong cơ thể phát ra quang mang vô biên.

Chỉ thấy một luồng sức mạnh thời không huyền ảo, khuếch tán ra.

Mảng thiên địa này, nổi lên từng vòng gợn sóng.

Bọn người Thất Sát Tôn Giả chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh không gian mạnh đến mức khó có thể tưởng tượng đang từ bốn phương tám hướng khuếch tán ra, trói buộc bọn họ ngay tại chỗ.

Ngay sau đó, chính là kiếm quang sắc bén chiếu rọi tinh không.

Vút vút vút...

Kiếm quang lướt qua, nguyên một đám liệp long nhân, con cháu Hoàng gia đều ngã xuống.

Cho dù là Thất Sát Tôn Giả kia, cũng gần như không có bất kỳ sức phản kháng nào.

Sau khi kiếm quang thu liễm, tinh không khôi phục lại sự tĩnh lặng.

Sở Cuồng Nhân chắp tay đứng lơ lửng trên không, một bộ áo trắng như tuyết, mảy may không nhiễm hạt bụi nào, khí chất xuất trần, giống như tiên nhân tuyệt thế phong lưu bên trong bức họa.

Long Thủy Tinh ở một bên nhìn đến xuất thần.

Hắn vẫn phong hoa tuyệt đại như vậy.

Khi nhìn vô số cỗ thi thể ở xung quanh một chút, lại không tự chủ được mà rùng mình một cái, chém giết đại đạo như giết chó, diệt Chí Tôn mà không tốn chút sức nào...

Vẫn giống như thế, vẫn đáng sợ như vậy.

"Chậc, thời điểm trước kia ở vũ trụ Thiên Nguyên, ta và hắn còn có thể cùng cạnh tranh với nhau, nhưng bây giờ, đến ngay cả bóng lưng cũng không thấy được."

"Người khác đều đang tiến bộ, tại sao ta lại cảm thấy chỉ có hắn đang tiến hóa."

Long Thủy Tinh không khỏi sinh ra sự cảm khái.

Sau đó, nàng cũng nhìn về Long Hồn giới ở phía xa xa.

"Ngươi muốn đi đến nơi đó?"

"Tất nhiên."

"Ngươi hẳn phải biết, bây giờ ngươi là cái đinh trong mắt Long tộc, mà Long Hồn giới kia hiện thế, nhất định sẽ hấp dẫn vô số Long tộc bên trong long trủng tề tụ, nếu như ngươi đi đến đó, không khác nào tự chui đầu vào lưới, ngươi thật sự muốn đi sao?"

Long Thủy Tinh không tự chủ mà lo lắng cho Sở Cuồng Nhân.

"Nếu như ngươi sợ, có thể tự mình hành động."

"Ta cũng không phải có ý này."

Long Thủy Tinh bất đắc dĩ nói ra, trên thực tế, nàng sớm có dự cảm, khi gặp lại Sở Cuồng Nhân lần nữa, bản thân nhất định sẽ không thể trốn thoát khỏi ma chưởng của đối phương.

"Ha, ngươi nói sai một câu."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, nhìn Long Hồn giới nói: "Làm sao ngươi biết là ta tự chui đầu vào lưới, mà không phải đi... Hốt gọn một mẻ! !"

Nói xong, thân ảnh hắn lóe lên, lao về phía Long Hồn giới.

Long Thủy Tinh theo sát phía sau.

...

Long Hồn giới hiện thế.

Bên trong long trủng, vô số Long tộc ào ào chạy về phía này.

Ở trong đó, bao gồm rất nhiều thiên kiêu yêu nghiệt của Long tộc ở kỷ nguyên này, có một ít thậm chí còn được vinh dự gọi là những dị số đỉnh phong, có hi vọng trùng kích quân vương.

Một con Hắc Long bay trên không trung mà đến, long khí bá đạo hủy diệt bao phủ khắp nơi.

"Là Hắc Long Nhai của Hắc Long nhất mạch!"

"Nghe nói, hắn là một trong số những người con nối dõi được Hắc Long Vương sủng ái nhất, tu vi đã đạt tới Đại Đạo Chí Thánh, đứng thứ hai mươi mốt trên Đại Đạo bảng."

"Chậc chậc, long khí này, quả thật là không tầm thường."

Hắc Long Nhai nhìn Long Hồn giới màu sắc rực rỡ, ánh mắt khóa chặt một long hồn màu đen, long hồn kia tràn ngập long uy, khiến cho hắn rung động.

"Loại cảm giác này, đây là long hồn cổ lão cấp quân vương, nếu ta có thể đạt được truyền thừa của hắn, tương lai sẽ nắm chắc hơn việc trùng kích quân vương!"

Lúc này.

Nơi xa có long khí kim sắc sôi trào mà đến.

Chỉ thấy một con Tổ Long kim sắc bay trên không trung mà tới, Tổ Long chi khí, tàn phá bừa bãi khắp tứ phương, rung động gầm trời, làm cho Long tộc bốn phía liên tục kinh thán.

"Là Tổ Long Ninh của Tổ Long nhất mạch!"

"Nghe nói tu vi của hắn đã đạt tới Đại Đạo Chí Tôn, tuy tuổi tác không đến trăm vạn tuổi, nhưng cũng đã là cao thủ nổi danh hiển hách bên trong Tổ Long nhất mạch, là một trong những tồn tại ở kỷ nguyên này có thể trùng kích quân vương bên trong Tổ Long nhất mạch."

"Muốn đạt đến cảnh giới Quân Vương, vô cùng khó khăn, chỉ có 0,001 phần trăm trùng kích đến cảnh giới Quân Vương, chính là yêu nghiệt đỉnh phong, trở thành Đại Đạo Chí Tôn, cũng không phải vấn đề lớn, nhưng nghe nói xác suất Tổ Long Ninh trùng kích quân vương đã đạt tới một phần trăm!"

"Thiên phú của hắn, còn ưu tú hơn Tổ Long Thừa Đào."

Mọi người nhìn Tổ Long Ninh, trong mắt lộ ra vẻ kính sợ.

Đối phương không chỉ là một vị Đại Đạo Chí Tôn, còn là một vị dị số yêu nghiệt có tỷ lệ trùng kích cảnh giới quân vương là một phần trăm, coi như tương lai trùng kích lên quân vương thất bại, cũng tuyệt đối là một trong những tồn tại đứng đầu phía dưới quân vương.

"Tổ Long Ninh, thứ tồn tại phiền phức."

Hắc Long Nhai nhìn thoáng qua Tổ Long Ninh, lông mày cau lại.

Tuy không muốn thừa nhận.

Nhưng hiện tại, hắn hoàn toàn không phải là đối thủ của đối phương.

"Ha ha, Tổ Long Ninh, Hắc Long Nhai, các ngươi đều đã tới."

Một tiếng cười vang lên.

Một con Ứng Long mọc cánh bay trên không trung mà đến, khí tức của con Ứng Long này vô cùng cường đại, cũng không kém bao nhiêu so với Tổ Long Ninh.

"Là Ứng Long Võ."

"Lại thêm một cường giả yêu nghiệt ở Ứng Long nhất mạch."

Có người của Long tộc nhận ra đối phương, không khỏi cảm khái.

Long Hồn giới hiện thế, thật sự hấp dẫn những nhóm cường giả yêu nghiệt từ các phương Long tộc đang thăm dò bên trong long trủng tới.

"Trước khi tiến vào Long Hồn giới, các ngươi nên biết, Sở Cuồng Nhân đệ nhất Thần Tử Nhân tộc bảng cũng đến long trủng."

Ứng Long Võ nói ra.

Nghe thấy điều này, Hắc Long Nhai thản nhiên nói: "Hắc Long Minh Thương đã cho chúng ta biết, nhưng mà, ta cho rằng hiện tại so với người này, Long Hồn giới quan trọng hơn, chờ thăm dò hết Long Hồn giới, rồi đối phó với người này cũng không muộn."

"Đúng vậy, cửa vào của long trủng, đã được chư vị long tướng phong tỏa, Sở Cuồng Nhân này ở long trủng, giống như cá nằm trong chậu, không thể trốn khỏi."

Tổ Long Ninh thản nhiên nói.

Cũng không quá để Sở Cuồng Nhân ở trong lòng.

Chương 2200: Đi vào Long Hồn giới, côn trùng nên có tự giác của côn trùng

Cái tên Sở Cuồng Nhân vừa được nhắc đến, Long tộc ở nơi đây bàn luận ầm ĩ.

Mà trong mấy người đó có một nữ tử biến hình thành Long tộc, một chiếc áo choàng mũ chùm màu đỏ, nhìn không ra khuôn mặt chân thực, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

Người này, chính là n Hồng Hoa.

Mà bên cạnh nàng, là Tổ Long Hoang và Long tộc của vũ trụ Bàn Cổ.

Chuyến này bọn họ tiến vào long trủng, trong lòng biết Hồng Mông Long tộc có thù hận vô cùng lớn đối với Sở Cuồng Nhân, nên một mực cẩn thận từng li từng tí ẩn giấu thân phận đến từ vũ trụ Bàn Cổ, không nghĩ tới sau khi tiến vào Long Hồn giới này, lại ngoài ý muốn nghe thấy danh tiếng của Sở Cuồng Nhân.

"Vương cũng tới long trủng."

n Hồng Hoa có chút ngoài ý muốn, không phải nói, nếu như không phải Long tộc, hoặc là người mang sức mạnh Long tộc thì không thể bước vào long trủng này sao?

Nhưng mà, nàng chỉ là có chút ngoài ý muốn, sau đó liền không nghĩ nhiều nữa.

Dưới cái nhìn của nàng, Sở Cuồng Nhân vô cùng thâm sâu khó dò, không thể dùng cách suy nghĩ theo lẽ thường để phỏng đoán hắn, dù hắn làm được bất kỳ chuyện gì cũng đều không đáng để chấn kinh.

"Ha ha, hai vị nói không sai, lúc này vẫn nên đặt trọng tâm ở Long Hồn giới này, còn Sở Cuồng Nhân kia, không đủ để gây sợ."

Ứng Long Võ cười nhạt nói.

Sau đó, hắn nhìn về phía Long Hồn giới, không nói hai lời, thân ảnh lóe lên liền lao vào trong đó, những tên Long tộc còn lại, cũng đều ào ào hành động.

"Tổ Long Hoang, đi thôi."

n Hồng Hoa nói ra.

Sau đó, thân ảnh nàng lóe lên, cũng lướt vào bên trong Long Hồn giới.

Long Hồn giới, là một mảnh hư không mênh mông.

Mà ở chỗ này, có vô số long hồn đang bay lượn, muốn thu hoạch được truyền thừa của những long hồn này, chỉ dựa vào sức mạnh là không được.

Ngoại trừ tu vi ra, còn phải xem độ phù hợp của bản thân với long hồn, còn có cơ duyên, ngộ tính, thiên phú và các phương diện nhân tố khác.

Nhưng dù nói như vậy, thiên phú càng tốt, tu vi càng mạnh, vậy càng dễ dàng đạt được sự ưu ái của long hồn cường đại, thu hoạch được truyền thừa của hắn.

"Ta là một trong những yêu nghiệt xuất sắc nhất của Hắc Long nhất mạch, ta căn bản không để long hồn tầm thường lọt vào mắt, chỉ có truyền thừa của long hồn cấp quân vương, mới là thứ ta muốn nhất." Hắc Long Nhai nhìn một con long hồn màu đen liền nỉ non nói.

Hắc Long này, là một trong những long hồn mạnh nhất ở nơi đây.

Lúc còn sống là tồn tại cấp bậc quân vương.

Trong mắt Hắc Long Nhai, dạng long hồn này mới thích hợp với mình nhất.

Hắn nhìn Hắc Long kia, bắt đầu phóng xuất ra long khí của bản thân, ý đồ muốn sinh ra sự cộng hưởng, để đối phương giao lại truyền thừa cho mình.

Nhưng mặc cho long khí từ hắn có phóng thích như thế nào, cũng không thể phát sinh phản ứng.

Hắn cũng không nóng nảy.

Căn cứ vào ghi chép, Long tộc có thể thu hoạch được truyền thừa của long hồn cấp quân vương cũng vô cùng thưa thớt, mà thời gian ngắn nhất để có cảm ứng với long hồn cũng phải gần nửa năm, Hắc Long Nhai có đủ kiên nhẫn đến thu hoạch phần truyền thừa này.

Ngoại trừ Hắc Long Nhai ra.

Ứng Long Võ, Tổ Long Ninh cũng tìm tới long hồn mà bản thân mình ngưỡng mộ trong lòng.

Đều là long hồn cấp quân vương.

Bọn họ cũng bắt đầu thử cảm ứng với long hồn.

"Con long hồn này ẩn chứa sát khí vô cùng kinh người, cũng không thuộc về tam đại bá chủ Long tộc là Ứng Long, Tổ Long, Hắc Long này, cũng không phải ngũ hành long chủng thường gặp, đây chính là một con dị chủng."

n Hồng Hoa cũng tìm tới long hồn mà bản thân ngưỡng mộ trong lòng, đây là một con Huyết Long toàn thân huyết hồng, hắn nằm ở trên ngọn núi to lớn do long khí tạo thành, toàn thân tràn ngập sát khí, ngoại trừ quân vương của Long tộc ra, không một người nào của Long tộc dám tới gần.

Hiển nhiên, truyền thừa của long hồn này, không kém hơn quân vương Long tộc.

"Long tộc này, cùng loại với sức mạnh Tu La Huyết Long trong cơ thể ta, là truyền thừa thích hợp nhất." n Hồng Hoa âm thầm nghĩ tới, tiến lên cảm ứng.

Khi sức mạnh Tu La Huyết Long hiện lên.

Long hồn huyết sắc kia ngước mắt nhìn n Hồng Hoa một chút, dường như trong mắt toát ra một tia thú vị, quay xung quanh đối phương hai vòng.

Dường như là đang tự hỏi có nên đưa truyền thừa cho đối phương hay không.

Thời gian lưu chuyển.

Thời gian mấy tháng trôi qua.

Bên ngoài Long Hồn giới, vẫn có không ít Long tộc không ngừng chạy tới như cũ.

Bây giờ Long Hồn giới này, gần như tất cả Long tộc đều tụ tập tiến vào trong long trủng thăm dò, số lượng nhiều, tính bằng hàng trăm vạn, hàng ngàn vạn.

"Các ngươi đã nghe nói chưa? Sở Cuồng Nhân cũng đi tới long trủng này."

Lúc này, có Long tộc nói ra.

Sự kiện này, sớm đã được truyền ra khắp nơi bên trong long trủng.

Vốn dĩ, rất nhiều Long tộc đều đang chuẩn bị vây quét người này, nhưng bởi vì Long Hồn giới hiện thế, bọn họ không thể không di dời trọng tâm trước mắt.

So với việc vây quét Sở Cuồng Nhân, bọn họ càng quan tâm đến truyền thừa của Long tộc hơn.

"Nghe nói, lần này, hắn chết chắc, cửa vào long trủng đã bị phong tỏa, cho dù hắn có năng lực Thông Thiên cũng không thể trốn thoát được."

"Ngươi nói, hắn có tới Long Hồn giới này hay không đây?"

Bỗng nhiên có Long tộc hiếu kỳ nói.

Nghe thấy điều này, những Long tộc còn lại đều khịt mũi coi thường.

"Nói đùa cái gì vậy, tên Sở Cuồng Nhân này cũng không ngu ngốc, hiện tại bên trong Long Hồn giới hội tụ nhiều Long tộc như vậy, cho hắn mười lá gan, hắn cũng không dám tới nơi này tự chui đầu vào lưới đâu." Có Long tộc nói ra.

"Đúng thế."

Lúc này, nơi xa Long Hồn giới, có một đạo tiên huy bạch sắc lưu chuyển mà đến.

Bên trong tiên huy.

Một nam tử bạch y nhẹ nhàng mang theo một nữ tử đạp không mà đến.

"Đây là... Nhân tộc sao?"

Có Long tộc vô cùng ngoài ý muốn.

Mà có Long tộc lại lộ ra vẻ kinh nghi bất định.

"Người này xem ra có chút quen thuộc, chờ một chút, Nhân tộc, bên trong long trủng sao có thể có Nhân tộc được, hắn, hắn là Sở Cuồng Nhân! !"

Lời vừa nói ra, chúng Long tộc vô cùng xôn xao.

Từng đôi mắt rồng nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, mang theo vẻ không thể tin được.

Bọn họ cho rằng Sở Cuồng Nhân sẽ không đến, không nghĩ tới, vậy mà đối phương dám xuất hiện quang minh chính đại như thế, ngay cả che giấu cũng không thèm che giấu.

Thật giống như, bộ dạng đi đến nơi này thăm quan du lịch vậy.

Trong nháy mắt.

Bọn họ vô cùng tức giận, cảm thấy đối phương là đang khiêu khích Long tộc!

"Đáng chết, gia hỏa này quá cuồng vọng đi!"

"Tên này hoàn toàn không để chúng ta vào mắt mà."

"Đáng chết, nhất định phải cho hắn một bài học."

Có Long tộc nhịn không được, lao về phía Sở Cuồng Nhân mà đánh tới.

Từng đạo từng đạo long khí ngang dọc trong hư không.

"Mấy con giun đất nhỏ, đừng có đến nơi này làm vướng chân ta."

Sở Cuồng Nhân đối mặt với sự xuất thủ của chúng Long tộc, thần sắc lạnh nhạt, hời hợt vung tay áo, sức mạnh đại đạo vô cùng bá đạo như sóng to bao phủ.

Trong chốc lát, từng con Long tộc bị đánh bay ra ngoài.

Tu vi kém một chút, trực tiếp nhuộm máu tinh không.

"Sức mạnh thật đáng sợ!"

"Thực lực của người này, đệ nhất Đại Đạo bảng, quả nhiên vô cùng lợi hại."

Chúng Long tộc biến sắc, nhưng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đi về phía Long Hồn giới, chúng Long tộc ào ào cản trở trước mặt của hắn.

"Nói đùa cái gì vậy, đây chính là Long Hồn giới, là nơi tụ tập của anh linh tiền bối Long tộc ta, há có thể để cho một Nhân tộc như ngươi giương oai diễu võ!"

"Đúng đấy, ngươi đừng hòng tới gần!"

"Cút cho ta!"

Nguyên một đám Long tộc nén giận xuất thủ, các loại tiên pháp Long tộc thi triển ra.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, tiện tay nhấc lên.

Sức mạnh đại đạo dâng trào ra, hóa thành ba ngàn thế giới.

Một cực chiêu, nơi đi qua, từng con Long tộc nổ tung tại chỗ, chết bất đắc kỳ tử, mà Sở Cuồng Nhân đạp trên con đường do máu rồng trải dài, đi về phía Long Hồn giới.

"Ta nói, đừng cản đường của ta, côn trùng, nên có tự giác của côn trùng!" Trong cơ thể Sở Cuồng Nhân lại có kiếm khí gào thét xông ra.

Kiếm khí tung hoành mười vạn dặm.

Nơi đi qua, tiếng Long tộc rú hét thảm thiết liên tiếp.

Trong mười vạn dặm, long huyết long thi, nhìn thấy mà giật mình!

Sau lưng Sở Cuồng Nhân, Long Thủy Tinh bất đắc dĩ thở dài: "Các ngươi cần gì phải trêu chọc tên quái vật này."

Chương 2201: Sức mạnh Chúc Long gây ảnh hưởng, nhìn trúng con nào, tùy tiện chọn

Tĩnh.

Bên trong một mảnh tinh không, chỉ có sự yên tĩnh như tờ.

Vô số Long tộc, nhìn thân ảnh bạch y kia, trong mắt lộ ra vẻ thâm trầm hoảng sợ, dưới cái nhìn của bọn họ, người trước mắt này đã không thể gọi là người.

Quả thực chính là ma quỷ! !

"Ha, e ngại, là cách tốt nhất để các ngươi bảo vệ mình, lưu lại phần e ngại này đi, điều này sẽ giúp cho các ngươi có cơ hội sống sót cao hơn khi đối mặt với ta."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Trong lời nói, toát ra vẻ trào phúng vô tận.

Nhưng đám Long tộc lại không có cách nào phản bác.

Thậm chí, trong lòng bọn họ sợ hãi, khiến cho bọn họ ngừng bước không dám tiến lên.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Sở Cuồng Nhân đi vào Long Hồn giới mà bọn họ xem như thánh địa, không cho phép ngoại nhân nhúng chàm kia.

Cảm giác sỉ nhục to lớn bao phủ khắp nơi trong tâm lý của mỗi một Long tộc.

"Hỗn trướng!"

"Sở Cuồng Nhân, hắn làm sao dám, làm sao dám chứ!"

Có Long tộc thấy sau khi Sở Cuồng Nhân đi, sự sợ hãi trong lòng liền giảm xuống, giống như nổi điên mà rống giận, tâm trí của những Long tộc còn lại cũng đùng đùng lửa giận.

Bọn họ chính Hồng Mông Long tộc.

Là một trong những chủng tộc mạnh nhất Hồng Mông đại thế giới.

Nhưng bây giờ, lại bị một Nhân tộc khi dễ ở trên địa bàn của bọn họ.

Chuyện này còn có thiên lý sao?

"Chờ đấy, chờ bộ đội tinh duệ của Long tộc ta đến đây, ta cũng muốn nhìn xem hắn làm thế nào mà rời đi! Long trủng này, nhất định là nơi chôn cất hắn!"

Có Long tộc mặt âm trầm nói ra.

Tuy Sở Cuồng Nhân có thực lực kinh người, nhưng dù sao nơi này cũng là long trủng.

Là địa bàn của Long tộc, Sở Cuồng Nhân dù có mạnh mạnh hơn, cũng chỉ có một người, hắn dựa vào cái gì mà dám đối địch với ngàn vạn Long tộc? ! Hắn dựa vào cái gì chứ? ! !

Hơn nữa, bọn họ nghe nói có quân vương Long tộc chuẩn bị tự mình đến đây.

Đến lúc đó, đối phương hẳn phải chết không nghi ngờ!

Tất cả Long tộc đều đang mong đợi khoảnh khắc Sở Cuồng Nhân đi đến bước đường cùng này.

...

Bên trong Long Hồn giới.

Sở Cuồng Nhân và Long Thủy Tinh bước vào nơi này.

Nhìn từng con long hồn kia, Sở Cuồng Nhân nhắm mắt lại cảm nhận nguồn sức mạnh Chúc Long phát sinh cảm ứng trong cơ thể mình.

"Đã tìm được chưa?"

Long Thủy Tinh hỏi.

Nàng biết, Sở Cuồng Nhân vẫn luôn tìm kiếm đồ vật gì đó.

"Khí tức long hồn ở nơi này quá hỗn tạp, đồ vật ta muốn tìm bị giấu ở trong đó, khó có thể cảm ứng được." Sở Cuồng Nhân nói ra.

Hắn mở mắt ra nhìn long hồn đầy trời, lộ ra vẻ suy tư.

Nguồn cộng hưởng với mình kia, có thể cũng là một long hồn hay không?

Nghĩ đến chuyện này, Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên nảy sinh ra một ý nghĩ.

Nếu bản thân mình đã tìm không thấy ngọn nguồn kia.

Vậy không bằng để ngọn nguồn kia, tự mình tìm đến hắn đi!

"Ha, không ngại thử một lần!"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói, sau đó hắn bay lên không trung, quanh người có một luồng long uy vô cùng bá đạo tiết ra, rung chuyển gầm trời tinh không.

Nơi xa.

Hắc Long Nhai đang cảm ứng long hồn Hắc Long cấp quân vương kia.

Trải qua nỗ lực không ngừng nghỉ, cuối cùng long hồn này cũng chịu thừa nhận hắn, bay lên không trung, lao về phía hắn, chuẩn bị đưa truyền thừa cho hắn.

Hắc Long Nhai vô cùng vui vẻ.

Hắn giang hai cánh tay, chuẩn bị tiếp nhận long hồn này.

Nhưng lúc này.

Nơi xa có một luồng long uy bỗng nhiên bạo phát.

Long hồn kia như cảm ứng được điều gì đó, cứ thế mà ngừng lại, quay người nhìn về phía nơi phát ra long uy kia, bay về phía đó.

Hắc Long Nhai sững sờ đứng yên tại chỗ.

Bản thân mình vất vả mới có thể chuẩn bị tiếp nhận truyền thừa, sao lại đột nhiên không có nữa?

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? ! !

Sắc mặt Hắc Long Nhai thay đổi không ngừng, hắn nhìn về long uy phía nơi xa kia, ánh mắt vô cùng băng lãnh: "Ta muốn nhìn xem, rốt cuộc là ai dám phá hỏng chuyện tốt của ta!"

Miếng ăn đến miệng còn rơi.

Đổi lại là người nào, cũng sẽ không cam lòng.

Huống chi, đây chính là truyền thừa của long hồn cấp bậc quân vương!

Không chỉ có Hắc Long.

Luồng long uy bá đạo xuất hiện trong nháy mắt kia, khiến cho toàn bộ Long Hồn giới cũng vì đó mà chấn động, vô số long hồn dường như bị một loại tác động nào đó, giống như một đạo lưu quang, xẹt qua chân trời, ào ào lao về phía phương hướng của long uy kia.

Tất cả Long tộc tiến vào Long Hồn giới đều choáng váng.

"Chuyện này, đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy?"

"Vì sao lại như thế này?"

"Những long hồn này, chúng ta cảm ứng lâu như vậy đều đối xử với chúng ta hờ hững lạnh lẽo, sao hiện tại tất cả đều lao về phía đó vậy."

"Trời ạ..."

Tất cả Long tộc vô cùng sợ hãi.

Cũng giống như những long hồn kia, lao về phía phương hướng của long uy.

Ở trong đó, có không ít Long tộc sắc mặt rất khó nhìn.

Bọn họ cũng giống như Hắc Long Nhai, vốn dĩ đều muốn lấy được truyền thừa của long hồn, nhưng bởi vì luồng long uy đột nhiên xuất hiện này, long hồn trực tiếp chạy mất.

Bên trong hư không.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, mà ở xung quanh hắn, từng con long hồn giống như là chúng tinh củng nguyệt bao vây lấy hắn, từng trận tiếng rồng gầm vang vọng khắp thiên địa.

Một màn trước mắt, giống như vạn long triều bái.

Long Thủy Tinh như chết lặng.

"Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc là ngươi đã làm gì vậy?"

Nàng biết, Sở Cuồng Nhân không thể dùng lẽ thường để suy đoán.

Nhưng một màn trước mắt này cũng thật sự quá không thể tưởng tượng nổi, số lượng long hồn đến hàng vạn hàng mấy trăm ngàn, trăm vạn vây quanh Sở Cuồng Nhân.

Mặc dù là long hồn.

Nhưng Long Thủy Tinh lại có thể cảm nhận được vẻ tán phát thần phục trên người bọn họ.

"Chuyện này, đây là tình huống gì thế? !"

Rất nhanh.

Có Long tộc đi đến hiện trường, khi hắn nhìn thấy Sở Cuồng Nhân bị vô số Long tộc vây ở giữa kia, vẫn bị chấn động sâu sắc.

"Rốt cuộc hắn là ai?"

"Vạn long triều bái, chẳng lẽ hắn là Long Vương sao?"

"Không có khả năng, khí tức của hắn, chỉ là một Nhân tộc mà thôi."

Long tộc đến chỗ này càng ngày càng nhiều.

Mà mỗi một tên Long tộc khi nhìn thấy tình cảnh trước mắt này, đều bị chấn động.

Nhất là khi bọn họ nhìn thấy, có mười mấy con long hồn cấp bậc quân vương quay xung quanh bốn phía Sở Cuồng Nhân, bộ dáng một mực cung kính, càng thấy thật không thể tin được.

Ngay cả long hồn quân vương cũng muốn thần phục, đều muốn cung kính...

Người này, chẳng lẽ là chúa tể vô thượng của Long tộc sao? !

Nhưng hắn rõ ràng chỉ là một Nhân tộc mà thôi!

"Hắn là... Sở Cuồng Nhân!"

Bỗng nhiên, có Long tộc nhận ra Sở Cuồng Nhân, mặt mũi tràn đầy vẻ chấn kinh.

Sở Cuồng Nhân.

Địch nhân của Long tộc.

Nhưng bây giờ, nhóm tiền bối anh linh Long tộc bọn họ vây quanh người đối phương với bộ dạng một mực cung kính, điều này khiến cho thế giới của bọn họ gần như sụp đổ.

"Điều đó không có khả năng, điều đó không có khả năng."

"Sở Cuồng Nhân, ngươi rốt cuộc đã làm cái gì!"

Có một Long tộc cấp Đại Đạo kìm nén không được, lao về phía Sở Cuồng Nhân, long khí lưu chuyển, nhịn không được mà chất vấn.

Mà vô số long hồn như cảm ứng được Long tộc này có địch ý đối với Sở Cuồng Nhân, ào ào nhìn về phía hắn, phát ra long uy ngập trời.

Ầm! !

Long tộc kia liền bị áp nằm rạp trên mặt đất, không thể động đậy trong nháy mắt.

Trong mắt của hắn, mang theo vẻ kinh hãi nồng đậm.

Những anh linh Long tộc này, đang bảo vệ cho Sở Cuồng Nhân sao? !

Đang bảo vệ, cho địch nhân của Long tộc!

Trên đời này, còn có chuyện nào hoang đường và buồn cười hơn như vậy sao?

Trên bầu trời.

Sở Cuồng Nhân nhìn vô số long hồn trước mắt, lộ ra vẻ do dự.

Hắn có loại cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Chính mình, dường như có thể triệu hoán những long hồn này.

Là bởi vì sức mạnh Chúc Long trong cơ thể hắn sao?

Thú vị.

Nhưng bên trong những long hồn này lại không có nguồn cảm ứng mà hắn đang muốn tìm, cho dù là những long hồn cấp quân vương này, cũng không cho hắn cảm giác quá đặc biệt.

"Vương!"

"Tông chủ!"

Mấy người n Hồng Hoa, Tổ Long Hoang cũng cảm ứng được khí tức của Sở Cuồng Nhân, chạy tới, khi bọn họ nhìn thấy tình huống hiện trường lúc này cũng ngây ngẩn cả người.

"Há, Hồng Hoa, rốt cuộc cũng tìm được các ngươi."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía bọn người n Hồng Hoa, trên mặt tươi cười.

Sau đó, lời hắn nói đã khiến cho tất cả Long tộc đều lâm vào bên trong choáng váng.

Chỉ thấy hắn chỉ lấy long hồn ở trước mắt, thản nhiên nói với n Hồng Hoa: "Các ngươi nhìn trúng con long hồn nào, cứ tùy tiện chọn đi."

Chương 2202: Cắn nuốt ngàn vạn long hồn, trở thành người tu hành đại Long tộc

"Nhìn trúng con long hồn nào, cứ tùy tiện chọn đi."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Chúng Long tộc nghe được điều này đều mơ hồ, phải biết rằng, đây chính là long hồn đó!

Ở trong đó, còn có long hồn cấp bậc quân vương!

Nhưng nghe Sở Cuồng Nhân nói, sao lại giống như đang xem những long hồn ở nơi này là rau cải trắng không đáng giá nhắc đến, có thể tuỳ tiện nhổ lên.

Còn tùy tiện lựa chọn nữa? ! !

"Gia hỏa này, xem long hồn thành cái quái gì vậy! !"

Có Long tộc tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng cũng không dám tùy tiện xông lên, dù sao thì Long tộc vừa mới xông lên kia, hiện tại còn đang bị long uy áp nằm rạp trên mặt đất không thể động đậy được.

"Tùy tiện chọn sao?"

Tổ Long Hoang nhìn vô số Long tộc kia, biểu hiện có chút hoảng loạn.

Vô số truyền thừa của long hồn, ở trong đó còn bao gồm một số truyền thừa của long hồn cấp quân vương, vậy mà để cho hắn tùy tiện chọn sao? ?

Sao hắn lại cảm thấy mình giống như đang nằm mơ vậy.

n Hồng Hoa ở một bên ngược lại không quá mức chấn kinh, nàng chỉ vào một con Huyết Long rồi nói ra: "Vương, ta muốn con này."

Huyết Long này, được nàng cảm ứng trước đó, nhưng về sau lại bởi vì long uy của Sở Cuồng Nhân, mà bị hấp dẫn đến đây.

"Được."

Tâm niệm của Sở Cuồng Nhân chuyển động, nhìn về phía Huyết Long kia, ánh mắt ngưng trọng, sức mạnh Chúc Long vận chuyển, sau lưng ngưng tụ ra một đạo Chúc Long chi ảnh.

"Truyền thừa của ngươi, thuộc về nàng ấy."

Trong giọng nói của Sở Cuồng Nhân mang theo một luồng uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Huyết Long kia cúi đầu nhìn n Hồng Hoa một chút, lập tức lao xuống, hóa thành một đạo lưu quang tiến vào trong cơ thể đối phương, giao truyền thừa cho nàng.

"Thật, thật sự có thể sao! !"

Rất nhiều đại thụ của Long tộc cũng rung động.

Bọn họ cực cực khổ khổ cảm ứng long hồn, muốn lấy được sự thừa nhận của nó, mà bây giờ, một câu nói của Sở Cuồng Nhân liền có thể tùy tiện đưa phần truyền thừa của long hồn này cho người khác.

Tất cả long hồn đều ngoan ngoãn khi đối mặt với hắn.

Chuyện này quá mức không thể tưởng tượng được.

"Tông chủ, ta muốn con kia."

Tổ Long Hoang chỉ một con long hồn Tổ Long cấp bậc quân vương rồi nói ra.

"Có thể."

Sở Cuồng Nhân chỉ vừa ra lệnh, long hồn kia nhanh chóng tiến vào bên trong cơ thể của Tổ Long Hoang.

"Tông chủ, ta ta cũng muốn."

"Còn có ta."

Nguyên một đám Long tộc ở vũ trụ Bàn Cổ đi theo Tổ Long Hoang, n Hồng Hoa cũng ào ào lên tiếng, vô cùng hưng phấn đi lên chọn lựa long hồn mà mình ngưỡng mộ trong lòng.

Bọn họ không thể tiếp nhận truyền thừa của long hồn cấp quân vương giống như Tổ Long Hoang, n Hồng Hoa, nhưng truyền thừa của một số long hồn cấp Đại Đạo vẫn có thể được.

Thấy truyền thừa của nguyên một đám long hồn bị chúng Long tộc hấp thu, một đám Hồng Mông Long tộc nhìn đến hai mắt phát đỏ, vừa ghen tỵ lại vừa rung động.

"Rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?"

Tổ Long Ninh, cường giả yêu nghiệt bên trong Tổ Long nhất mạch, nhìn thấy một màn trước mắt, toàn thân rung mạnh, hoàn toàn không thể tin được một màn trước mắt.

Hắc Long Nhai, Ứng Long Võ cũng giống vậy.

"Long Thủy Tinh, ngươi có vừa ý long hồn nào không."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Long Thủy Tinh thản nhiên nói.

Ánh mắt Long Thủy Tinh quét qua một vòng bên trong rất nhiều long hồn, chỉ vào một con long hồn Thất Thải Thiên Long: "Ta muốn con này, có được không?"

"Tất nhiên."

Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý, giao long hồn kia cho nàng.

"Sở đạo hữu, ta cũng muốn."

Thời điểm lúc này, một con Hắc Long bay tới.

Là Hắc Huyền.

Hắn nghiêm mặt ưỡn mình nhìn Sở Cuồng Nhân, nói: "Sở đạo hữu, con long hồn này ta cũng muốn, có thể cho ta một con không?"

"Há, đây không phải là vật cưỡi của ta sao? Làm sao, ngươi không cần lời giải thích của ta à?" Sở Cuồng Nhân chế giễu nói ra.

"Không cần, ta tin tưởng Sở đạo hữu làm việc gì đều có lý do của mình."

Hắc Huyền nói ra, xem như hắn đã suy nghĩ minh bạch.

Nếu như Sở Cuồng Nhân muốn giết hắn, sớm đã dùng một bàn tay rút gân hắn rồi, nếu đã giữ hắn lại, vậy nhất định có lý do để giữ hắn.

Liều chết bám lấy thân phận Quang Minh Chi Tử của đối phương không thả, không bằng lựa chọn không nhìn thấy, như vậy bản thân sẽ không cần xoắn xuýt quá nhiều.

Dù sao, hiện tại Sở Cuồng Nhân cũng không chính thức làm hại đến Hắc Ám nhất tộc.

Ngược lại, bởi vì có hắn, Hắc Ám nhất tộc mới có thể tiếp tục tồn tại, nếu không phải vậy, thì đã sớm bị Hắc Vũ đại công khống chế tâm trí, hoặc bị Ác Ma Chi Vương dùng một bàn tay đập chết.

Đương nhiên, quan trọng hơn chính là những long hồn này quá mê người.

"Nhìn trúng con nào, chọn đi."

"Con kia."

Hắc Huyền chỉ một con Hắc Long.

Hắc Long Nhai ở phía xa xa đột nhiên không giữ được bình tĩnh: "Đó là của ta!"

Thế nhưng không ai để ý đến hắn.

Sở Cuồng Nhân vung tay lên, Hắc Long hồn kia nhanh chóng tiến vào trong cơ thể của Hắc Huyền.

Ngay sau đó, hắn đứng lơ lửng trên không, long uy trên người lưu chuyển, ánh mắt phát ra thần quang vô biên: "Đều tới đây cho ta! !"

Lời nói vừa dứt.

Chỉ thấy long hồn vô tận gào thét mà đến, hóa thành một dòng nước lũ ngập trời, toàn bộ tiến vào trong cơ thể của Sở Cuồng Nhân, một luồng tin tức nổ tung trong đầu hắn.

Đó là truyền thừa của rất nhiều long hồn.

Nếu như những người khác tiếp nhận nhiều truyền thừa của long hồn như vậy trong nháy mắt, đã sớm bị đánh đến mức ý thức hỗn loạn, trở nên ngu ngốc rồi.

Nhưng Sở Cuồng Nhân có kết giới linh hồn bảo vệ, lại có Tiểu Ái giúp hắn chọn lọc các loại tin tức, đúng là như có kỳ tích chống đỡ.

Mà khi từng con long hồn tiến vào trong cơ thể, sức mạnh Chúc Long của hắn cũng bộc phát ra một luồng lực hút to lớn, ào ào cắn nuốt.

Sức mạnh Chúc Long, bởi vì thế lại điên cuồng tăng lên.

Những long hồn này, chỉ là tàn hồn, sức mạnh để lại thậm chí không bằng một phần vạn so với lúc còn sống, mà khi thời gian trôi qua cũng không ngừng suy yếu.

Thứ quan trọng hơn là truyền thừa trong cơ thể long hồn này.

Nhưng cho dù là như vậy.

Dưới tình huống long hồn nhập thể tính đến hàng vạn, hàng mấy trăm ngàn, sức mạnh Chúc Long trong cơ thể Sở Cuồng Nhân cũng tăng đến mức không chỉ gấp hơn mười lần so với trước đó.

Đây không phải là đang tiếp thụ truyền thừa long hồn!

Sở Cuồng Nhân là đang cắn nuốt truyền thừa của long hồn!

Tình cảnh này, khiến cho tất cả Long tộc cảm thấy hoảng sợ.

"Quái vật, hắn chính là một tên quái vật!"

Có Long tộc giọng điệu run rẩy, trong mắt lộ ra sự sợ hãi nồng đậm.

Ứng Long Võ, Tổ Long Ninh và yêu nghiệt Long tộc nhìn một màn trước mắt, giống như mất đi khả năng giao tiếp, đứng tại chỗ trầm mặc không nói nên lời.

Bọn họ đang suy tư, vì sao Sở Cuồng Nhân có thể làm được những chuyện này.

"Sức mạnh Chúc Long!"

Đột nhiên, Tổ Long Ninh nhìn Chúc Long chi ảnh sau lưng Sở Cuồng Nhân kia, nói một cách dứt khoát: "Sở Cuồng Nhân có sức mạnh Chúc Long!"

"Nhưng cho dù có sức mạnh Chúc Long, có thể khiến rất nhiều long hồn thần phục, để hắn điều khiển, thì cũng quá không thể tin nổi."

Tỷ lệ Chúc Long được sinh ra vô cùng thấp.

Nhưng Long tộc, không phải là chưa từng sinh ra Chúc Long, nhưng cho dù là Chúc Long cũng không có cách nào tuỳ tiện khiến cho ngàn vạn long hồn thần phục.

Chớ nói chi là, Sở Cuồng Nhân không phải Chúc Long, mà là Nhân tộc.

Chỉ là có một phần sức mạnh Chúc Long mà thôi.

"Nhưng nếu như là... Nguyên Sơ Chúc Long thì sao?"

Giọng điệu Tổ Long Ninh mang theo một chút run rẩy: "Sức mạnh của hắn, nếu như tới từ Nguyên Sơ Chúc Long, vậy có phải mọi chuyện đều rõ ràng rồi hay không."

Hít...

Chúng Long tộc hít vào một ngụm khí lạnh.

Nguyên Sơ Chúc Long!

Cho dù là đối với Long tộc mà nói, thì đâu cũng chính là một tồn tại trong truyền thuyết!

Bao nhiêu kỷ nguyên qua, tồn tại gặp qua Nguyên Sơ Chúc Long ít càng thêm ít, nếu như không phải trong Long tộc có điển tịch ghi lại, bọn họ đều cho rằng đây chẳng qua chỉ là một truyền thuyết hư huyễn, nhưng Sở Cuồng Nhân, lại có quan hệ với Nguyên Sơ Chúc Long!

Trên không trung.

Sở Cuồng Nhân cắn nuốt ngàn vạn long hồn.

Thời gian dần trôi qua, hắn cảm thấy sức mạnh Chúc Long trong cơ thể mình đã đạt tới cực hạn, không có cách nào tiếp tục cắn nuốt, mà trong đầu, vô số tin tức gần như tràn ngập bên trong mỗi một tế bào não của hắn, khiến hắn có chút nhức đầu hoa mắt.

Không cẩn thận, hút quá mức.

Ngay sau đó, một luồng cảm ngộ huyền diệu khó giải thích, xông lên đầu.

Dưới sự gia tăng của vô số long hồn, Sở Cuồng Nhân đều đã rõ ràng trong lòng bàn tay đối với các loại pháp môn tu hành của Long tộc.

Lúc này hắn đã thành người tu hành Long tộc vĩ đại.

Chương 2203: Trảm Long Nhận hiện thế, long hồn của Chúc Long, đừng đến cản đường ta

"Nhưng thứ ta muốn tìm, vẫn chưa tìm được."

Cho dù Sở Cuồng Nhân đã cắn nuốt ngàn vạn long hồn, đạt được pháp môn tu hành, cảm ngộ tu hành của vô số long hồn, trở thành người tu hành Long tộc vĩ đại.

Sức mạnh Chúc Long trong cơ thể cũng tăng vọt gấp mười mấy lần.

Nhưng hắn vẫn chưa thỏa mãn.

Bởi vì điều thực sự hấp dẫn hắn đến đây, không phải là những long hồn bị hắn tuỳ tiện cắn nuốt này, thứ hắn muốn, đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện.

"Cộng hưởng với sức mạnh Chúc Long trong cơ thể ta, nếu thật sự là long hồn, nó sẽ xen lẫn bên trong những long hồn này sao? Ta phải làm sao mới tìm được nó?"

Sở Cuồng Nhân nhìn rất nhiều long hồn trước mắt.

Cho dù bị hắn cắn nuốt rất nhiều, nhưng long hồn vẫn không hề ít đi như cũ.

Long trủng tồn tại không biết bao nhiêu năm.

Long tộc được an táng ở chỗ này căn bản nhiều không kể xiết.

Sở Cuồng Nhân muốn dùng sức mạnh của một người, cắn nuốt rất nhiều Long tộc đã chết trong vô số kỷ nguyên này, cơ bản là không thể nào.

Nhưng long hồn cấp quân vương mạnh nhất ở nơi đây, gần như đều bị hắn hút hết.

Chỉ một điểm này, đã hơn việc hắn hấp thu hàng tỉ long hồn.

Không biết những cao tầng Long tộc kia sau khi biết chuyện này, có tức đến thổ huyết hay không.

Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

Đi chệch hướng rồi.

Trước hết vẫn nên nghĩ đến chuyện cảm ứng ngọn nguồn kia đi.

"Chủ nhân, ngươi có lẽ nên thử dùng Trảm Long Nhận một lần."

Lúc này, Tiểu Ái nói ra.

"Trảm Long Nhận?"

"Đúng, Trảm Long Nhận là khắc tinh của vạn long, nhưng luồng sức mạnh hấp dẫn chủ nhân đến đây kia, không thể so sánh như bình thường, có thể có quan hệ rất lớn với sức mạnh Chúc Long trong thân thể chủ nhân, loại tồn tại tầng thứ kia, nhất định sẽ không sợ Trảm Long Nhận."

Nghe thấy điều này, Sở Cuồng Nhân nhanh chóng hiểu rõ suy nghĩ của Tiểu Ái.

Trảm Long Nhận, có thể dọa sợ những long hồn còn lại, mà thứ không bị dọa sợ, không sợ Trảm Long Nhận, rất có thể chính là ngọn nguồn hấp dẫn hắn đến đây.

"Tiểu Ái, có ngươi ở đây thật sự là quá tốt."

Sở Cuồng Nhân không tiếc lời tán dương.

"Hừ hừ."

Trong giọng nói của Tiểu Ái truyền đến hai tiếng hừ nhẹ đắc ý.

Sở Cuồng Nhân nghe theo lời đề nghị của Tiểu Ái, thu liễm sức mạnh Chúc Long, sau đó lấy Trảm Long Nhận ra khỏi hộp sắt thanh đồng.

Trong khoảnh khắc, một luồng sát khí ngập trời từ trong đó khuếch tán ra.

Sau khi Long tộc ở nơi này cảm nhận được luồng khí tức kia, toàn thân không khỏi run rẩy, sắc mặt trắng bệch, nhìn chằm chằm hộp sắt thanh đồng kia, bản năng lộ ra sự hoảng sợ.

Bọn họ không biết bên trong thứ kia chứa cái gì.

Nhưng lại biết, đó nhất định là đồ vật có sự uy hiếp khổng lồ đối với bọn họ.

Dường như ở trong đó, là một con hung thú tuyệt thế xem Long tộc như thức ăn!

"Gầm, gầm..."

Rất nhiều long hồn khi thấy hộp sắt thanh đồng hiện thân trong nháy mắt, ào ào phát ra tiếng gầm bất an, còn có vô cùng tức giận, tiếng rống giận không ngừng vang lên.

Ong ong ong...

Hộp sắt thanh đồng trong tay Sở Cuồng Nhân nhanh chóng chuyển động.

Trảm Long Nhận ở bên trong, dường như cũng đã nhận ra khí tức của vô số long hồn, tản mát ra một luồng khí tức vô cùng khát máu.

Giống như không thể chờ đợi mà muốn xông lên, khát khao long huyết!

Ầm!

Hộp sắt mở ra.

Một chút khí tức đỏ như máu ở phía trên Trảm Long Nhận tiêu tán ra, hóa thành một con Cự Long múa vuốt giương nanh trong hư không, sau lưng hiện lên hai cánh huyết sắc.

Cự Long này, là do ngàn oán khí của vạn long biến thành.

Đối với Long tộc mà nói, có tác dụng khắc chế to lớn.

Oán niệm này vừa hiện ra, rất nhiều long hồn điên cuồng lui xuống, ngay cả những long hồn cường đại vốn dĩ đang gào thét lấy cũng không ngoại lệ mà quay đầu chạy trốn, ban đầu Sở Cuồng Nhân giống như được chúng tinh củng nguyệt, bây giờ bên người đột nhiên trở nên quạnh quẽ.

Rất nhiều Long tộc ở nơi xa nhìn Cự Long huyết sắc kia, hoảng sợ đan xen.

"Thứ này, đây là Trảm Long Nhận! !"

Có Long tộc hét lên một tiếng, bị sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Trảm Long Nhận.

Khắc tinh của vạn long.

Thần binh chí cường của Liệp Long Nhân nhất mạch ngày xưa, ở trong điển tịch của Long tộc, miêu tả thần binh này thành cơn ác mộng, cơn ác mộng lớn nhất của Long tộc! !

Hiện tại, thanh Trảm Long Nhận này lại hiện thế.

Tất cả Long tộc đều cảm thấy hoảng sợ.

Một số Long tộc, không tự chủ được mà nhớ đến năm tháng hắc ám bị liệp long nhân truy sát kia, sắc mặt trắng bệch, toàn thân vô lực co quắp ngồi dưới đất.

"Sao trong tay Sở Cuồng Nhân lại có Trảm Long Nhận? !"

"Chẳng lẽ, hắn chính là khắc tinh lớn nhất của Long tộc ta sao? !"

Sắc mặt mấy người Tổ Long Ninh vô cùng khó coi.

Có sức mạnh Chúc Long, còn có Trảm Long Nhận, mà lại là kẻ địch của Long tộc!

Đây không phải là địch nhân lớn nhất của Long tộc, thì là cái gì?

Cho dù là quân vương, cũng không biết rằng Sở Cuồng Nhân sẽ tạo ra uy hiếp lớn như vậy.

"Ha."

Bỗng nhiên, Sở Cuồng Nhân khẽ ồ lên một tiếng.

Trảm Long Nhận hiện ra, rất nhiều long hồn vô cùng sợ hắn, vừa rồi đến nhanh bao nhiêu, bây giờ chạy nhanh bấy nhiêu.

Trong phạm vi trăm vạn dặm quanh, gần như không còn một con long hồn nào.

Chỉ có một ngoại lệ duy nhất.

Đó là một con long hồn toàn thân đỏ thẫm, mặt người thân rắn, bộ dạng của hắn giống Chúc Long như đúc, nhưng hình thể so với đám long hồn còn lại, quá mức nhỏ bé.

Những long hồn còn lại kém nhất cũng dài trăm ngàn trượng.

Chúc Long ở trước mắt này, cũng chỉ dài bằng một cánh tay dài, đặt ở trong một đám long hồn mà nói, không thể nói là không chút thu hút nào, chỉ có thể nói là cơ bản không nhìn thấy.

Nhưng chính con long hồn nhỏ bé này, dưới tình huống những long hồn khác e ngại Trảm Long Nhận mà rời xa, nó vẫn đứng yên tại chỗ như cũ.

"Gầm..."

Dường như Trảm Long Nhận cảm ứng được tồn tại của long hồn này, long ảnh do oán niệm to lớn tạo thành nhìn về phía Chúc Long nhỏ bé kia, phát ra tiếng gầm nhẹ khiếp người.

Trong chớp nhoáng này.

Dường như Chúc Long bị chọc giận, cũng phát ra tiếng gầm.

Tiếng gầmnày, phun như sấm sét!

Thân thể nhỏ bé, lại phát ra rồng gầm kháng cự to rõ hơn so với tất cả những long hồn khác, sau đó, thân thể của hắn cũng nhanh chóng bành trướng.

Chỉ trong chốc lát, đã dài đến mấy vạn trượng.

Trảm Long Nhận ong ong run rẩy.

Oán niệm to lớn, lăn lộn không thôi.

Mà Chúc Long kia cũng đang gầm thét, song long giằng co, khí tức kinh khủng đổ xuống, toàn bộ Long Hồn giới đều điên cuồng chấn động.

"Tìm được rồi, đây chính là ngọn nguồn hấp dẫn ta đến đây!" Sở Cuồng Nhân nhìn long hồn Chúc Long, sức mạnh Chúc Long trong cơ thể chấn động không thôi.

Hắn khép hộp sắt thanh đồng lại, thu vào Tụ Lý Càn Khôn.

Oán niệm khổng lồ kia, cũng tiêu tán theo.

Sau khi long hồn Chúc Long cảm ứng được Trảm Long Nhận biến mất, thân thể cũng bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ, sau cùng lại biến trở về bộ dạng nguyên bản chỉ dài bằng cánh tay lớn nhỏ kia.

Thân ảnh Sở Cuồng Nhân lóe lên, tiến lên liền muốn bắt được long hồn Chúc Long này về nghiên cứu một chút, nhưng thân ảnh đối phương lóe lên, liền muốn rời khỏi.

"Muốn đi à, khó mà làm được."

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng, đuổi theo.

"Không tốt, không thể để cho hắn đạt được long hồn Chúc Long kia!"

Tổ Long Ninh lớn tiếng nói, ngay cả một con rồng sáng mắt cũng nhìn ra được, long hồn này không đơn giản, có thể chống lại Trảm Long Nhận.

Sở Cuồng Nhân đã cắn nuốt vô số long hồn, nếu như để cho hắn đạt được long hồn Chúc Long này, tương lai uy hiếp đối với Long tộc còn lớn hơn.

Ứng Long Võ, Hắc Long Nhai và Long tộc xuất thủ trong nháy mắt, các loại pháp môn tu hành cường đại của Long tộc lao về phía Sở Cuồng Nhân.

"Đừng đến cản đường ta!"

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng, trên người có long uy bá đạo khuếch tán, sức mạnh Chúc Long vận chuyển, phất tay áo lên, sức mạnh cuồng bạo đổ xuống.

Trong chớp mắt, các loại pháp môn tu hành của Long tộc ào ào bị phá nát.

Nguyên một đám Long tộc bay ngược ra sau, điên cuồng thổ huyết.

"Thực lực của hắn..."

Sắc mặt Tổ Long Ninh tái nhợt nhìn Sở Cuồng Nhân, không thể tin tưởng.

Mà ở bên cạnh hắn, vị Hắc Long Nhai đứng thứ hai mươi mốt trên Đại Đạo bảng kia đã thịt nát xương tan, chết đến mức không thể thảm hơn.

Không chỉ có Hắc Long Nhai kia, mà khi Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, đã khiến cho Long tộc đang xông lên thương vong hơn phân nửa, sức mạnh cường đại, khiến cho Tổ Long Ninh vô cùng rung động.

Hắn là Đại Đạo Chí Tôn.

Nhưng sau khi nhìn thấy sức mạnh của Sở Cuồng Nhân, hắn cảm nhận được sự hoảng sợ.

Hoảng sợ thâm nhập vào trong cốt tủy!

Chương 2204: Sức mạnh Chúc Long kết hợp với long hồn, Long Hồn giới sụp đổ

Bên trong long hồn giới.

Sở Cuồng Nhân nhìn long hồn Chúc Long kia, nhất định phải bắt được!

Trực giác nói cho hắn biết, đây là cơ duyên không kém gì Trảm Long Nhận kia.

Thân ảnh của hắn lóe lên, tốc độ phát huy đến cực hạn, tuy tốc độ không phải điều hắn am hiểu nhất, nhưng hắn là một tu sĩ phát triển toàn diện.

Cho dù là tốc độ không am hiểu nhất, nhưng cũng vượt xa những người cùng cảnh giới.

"Long Du Thiên Hạ!"

Vút!

Sở Cuồng Nhân còn sử dụng một loại pháp môn tu hành tốc độ nào đó của Long tộc.

Long khí quanh người vận chuyển, hóa thành một đạo long ảnh gia tăng tốc độ.

Chúng Long tộc nhìn đến bối rối.

"Long Du Thiên Hạ, đây không phải một trong những thân pháp cao minh của Long tộc sao? Sao hắn lại biết, hơn nữa nhìn bộ dáng còn hết sức quen thuộc."

"Đáng chết, dường như gia hỏa này còn quen thuộc hơn so với Long tộc chúng ta."

Sở Cuồng Nhân thật sự là quá kỳ quái.

Khắp nơi lộ ra vẻ thần bí, khiến người ta nhìn không thấu.

Trong chớp mắt, dưới sự gia tăng của thân pháp Long tộc, Sở Cuồng liền đuổi kịp long hồn Chúc Long, đưa tay bắt lấy, long khí bạo phát, hóa thành một long trảo khổng lồ.

"Ngươi tới đây cho ta."

Ngay tại thời điểm long trảo của Sở Cuồng Nhân sắp bắt lấy long hồn...

Trong hai con ngươi của long hồn lộ ra một luồng dao động quỷ quyệt.

Một luồng lạnh nhạt, giống như bị tâm tình lưu chuyển chi phối hết thảy, trong một chớp mắt, lấy long hồn làm trung tâm, hình thành một lực trường quỷ quyệt trong vòng mấy trượng.

Sau khi long trảo của Sở Cuồng Nhân tiến vào bên trong, liền bất động.

"Đây là?"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng.

Loại thủ đoạn ngưng đọng không gian này, Sở Cuồng Nhân cũng không xa lạ gì.

Sức mạnh không gian của hắn cũng có thể làm được.

Nhưng hắn có Hư Không Thiên Ấn nên hết sức quen thuộc đối với thủ đoạn không gian, lập tức liền phân biệt được thủ đoạn mà Chúc Long sử dụng không phải là không gian.

Mà chính là một loại sức mạnh khác, càng thêm huyền ảo.

Đây là...

"Sức mạnh thời gian!"

Long hồn không phải dừng không gian lại, mà chính là ngưng đọng thời gian!

Chỉ thấy sau khi long hồn ngựng đọng thời gian, nhẹ nhõm thoát khỏi sự khống chế của long trảo, Sở Cuồng Nhân lại thi triển long khí lần nữa, lại bị thủ đoạn giống như vậy chống cự.

Chỉ cần hắn khẽ lại gần, long hồn liền ngưng đọng thời gian, sau đó thoát đi.

"Ha ha, thú vị."

Sở Cuồng Nhân không khỏi khẽ cười một tiếng.

Trong truyền thuyết, Chúc Long mở mắt là ban ngày, nhắm mắt là ban đêm, là chúa tể thời gian.

Xem ra không giả.

Nhưng sức mạnh Chúc Long của hắn, hay là Chúc Long chi huyết của Hoàng Cửu Long đều không có hiệu quả như vậy, có thể thấy bọn họ vẫn chưa nắm giữ sức mạnh Chúc Long chân chính.

Mà bây giờ, luồng sức mạnh này xuất hiện trên người long hồn Chúc Long.

Điều này càng khiến Sở Cuồng Nhân muốn có được nó.

"Ngươi có thể khống chế thời gian, còn ta lại có thể khống chế... Thời không!"

Mắt thấy long hồn Chúc Long sắp thoát.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, lấy Thời Không Bảo Giám ra, trong chốc lát, sức mạnh của chí bảo khuếch tán ra, hoàn toàn phong tỏa thời không bốn phía.

Dường như long hồn Chúc Long cảm ứng được uy hiếp, phát ra tiếng gầm.

Sức mạnh thời gian, khuếch tán ra, chống lại sức mạnh của Thời Không Bảo Giám.

"Cũng chỉ là ngoan cố chống lại mà thôi!"

Sức mạnh của long hồn Chúc Long này, cũng không phải hoàn chỉnh.

Cũng giống như những long hồn khác, chỉ là tàn hồn, dưới sức mạnh Thời Không Bảo Giám mà Sở Cuồng Nhân thúc giục, dần dần bị trấn áp lại.

"Gầm! !"

Long hồn Chúc Long phẫn nộ gầm lên, tiếng như sấm sét, vang vọng ở trong gầm trời.

Lại muốn tiếp tục giãy dụa lần cuối.

"Nếu đã như vậy, ta liền khiến cho ngươi tâm phục khẩu phục!"

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, đưa tay ra, quanh người có từng đợt khí tức đại đạo vận mệnh khuếch tán ra, trong hư không, một cánh cửa lớn màu trắng xuất hiện.

Chính là Vận Mệnh Chi Môn bên trong Đại Vận Mệnh Thuật!

Vận Mệnh Chi Môn trấn áp xuống.

Long hồn Chúc Long, bị Vận Mệnh Chi Môn trấn áp.

“Ha..."

Sở Cuồng Nhân khẽ ồ lên một tiếng.

Hắn lại phát hiện, sức mạnh của Vận Mệnh Chi Môn này lại không có cách nào ảnh hưởng đến mệnh cách của long hồn Chúc Long, sự cao quý trong mệnh cách của hắn, vượt quá sức tưởng tượng.

Cho dù là Chúc Long, có được loại mệnh cách này cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Trong chư thiên, chỉ sợ chỉ có duy nhất một con Chúc Long có được.

"Xem ra quả thật là tàn hồn của Nguyên Sơ Chúc Long!"

Sở Cuồng Nhân ngạc nhiên nói.

Cũng không biết, Nguyên Sơ Chúc Long này, tại sao lại lưu lại một đạo tàn hồn ở Long Hồn giới này, chẳng lẽ đối phương đã ngã xuống rồi sao?

Không.

Loại tồn tại như vậy, vô cùng cổ lão, gần như không thể ngã xuống.

Sở Cuồng Nhân không suy nghĩ nhiều.

Mặc dù Vận Mệnh Chi Môn không có cách nào trấn áp long hồn của Nguyên Sơ Chúc Long.

Nhưng nó ẩn chứa mệnh cách của vạn linh, sức mạnh trấn áp của nó, cũng không có cách nào tưởng tượng được, lại thêm sức mạnh Thời Không Bảo Giám.

Hai luồng sức mạnh gia tăng, trấn áp đến mức long hồn này rốt cục cũng không có cách nào động đậy.

Thân ảnh Sở Cuồng Nhân lóe lên, bắt lấy hắn.

Mà trong nháy mắt khi hắn chạm đến long hồn này, sức mạnh Chúc Long trong cơ thể hắn xao động, đúng là nhịn không được liền phun ra ngoài.

Sức mạnh Chúc Long, long hồn Chúc Long.

Trong khoảnh khắc hai luồng sức mạnh kết hợp với nhau.

Vèo một cái, lại trở về trong cơ thể Sở Cuồng Nhân.

"Cái này..."

Sở Cuồng Nhân cảm nhận sức mạnh Chúc Long trong cơ thể, giờ phút này đang đắm chìm trong khí hải đại đạo, giống như sinh ra một loại biến hóa nào đó.

Những biến hóa liên quan, chỉ có thể chờ đợi sau khi hắn biến hóa hoàn toàn mới có thể biết được.

"Long hồn Chúc Long đã dung hợp với sức mạnh Chúc Long, lại thêm việc thôn phệ ngàn vạn long hồn, còn có Trảm Long Nhận này, chuyến đi đến long trủng lần này, cũng coi như viên mãn."

Sau khi Sở Cuồng Nhân nghĩ đến những thu hoạch ở nơi này, liền hài lòng cười một tiếng.

Lúc này.

Toàn bộ Long Hồn giới vì thế mà chấn động.

Trong hư không, xuất hiện từng đạo từng đạo vết rách to lớn.

Từng con long hồn từ bên trong vết rách kia, bay khỏi Long Hồn giới, thấy cảnh này, vô số Long tộc không khỏi sợ hãi.

"Điều này, đây là có chuyện gì vậy?"

"Long Hồn giới, muốn sụp đổ, đang xảy ra chuyện gì? !"

"Là hắn, nhất định là hắn làm."

Chúng Long tộc nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Náo ra động tĩnh lớn nhất ở bên trong Long Hồn giới chính là Sở Cuồng Nhân, lại thêm hắn và Long tộc bất hòa, bọn họ đương nhiên muốn đổ lỗi cho Sở Cuồng Nhân.

"Hừ, liên quan gì đến ta?"

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng.

Không phải là do hút một số long hồn của các ngươi, giết một ít Long tộc sao?

Sao lại đẩy tất cả mọi chuyện lên trên người của ta?

Hắn còn muốn biết Long Hồn giới này làm sao lại sụp đổ đây này.

"Chủ nhân, long hồn Chúc Long kia là hạch tâm của Long Hồn giới, ngươi thu lấy hạch tâm này, Long Hồn giới này, cũng không cần tồn tại nữa."

Lúc này, giọng nói của Tiểu Ái vang lên.

Nghe thấy điều này, Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút: "Thật đúng là do ta làm à?"

"Ừm, đúng thế."

"Khụ khụ, chỉ là phá một Long Hồn giới, có gì hiếm thấy, lỡ rồi thì phá hủy luôn chứ sao." Sở Cuồng Nhân ho nhẹ hai tiếng, không thèm để ý.

Sau đó, thân ảnh hắn lóe lên, đi đến trước mặt đám người n Hồng Hoa, Long Thủy Tinh, nói: "Long Hồn giới sắp biến mất, nhanh chóng rời khỏi đây."

Mọi người không dám khinh thường, theo Sở Cuồng Nhân nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Ở phía sau hắn, không gian của Long Hồn giới sụp đổ, từng đạo từng đạo vết rách không gian thật lớn như mạng nhện lan tràn đến chân trời.

Một trận phong bạo không gian kinh khủng, khuếch tán ra, lay động đất trời.

Một số long hồn, ở bên trong cơn phong bạo này, lặng lẽ tiêu vong.

Khi toàn bộ Long Hồn giới sụp đổ, long hồn đếm mãi không hết bay ra ngoài, chạy trốn ở bốn phía long trủng, vui chơi khắp nơi.

Đối với mấy long hồn này mà nói, Long Hồn giới bị hủy cũng không tính là gì.

Long trủng còn tồn tại là được.

Cũng chỉ đổi chỗ ở từ Long Hồn giới thành long trủng mà thôi.

"Nhưng mà không có Long Hồn giới che chở, thời gian những long hồn này biến mất sẽ sớm hơn nhiều." Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

Không có vật gì là vĩnh hằng bất biến, long hồn cũng giống vậy.

Trước đó, ở Long Hồn giới có một loại tác dụng nào đó có thể trì hoãn long hồn tiêu tán, hiện tại Long Hồn giới tiêu vong, những long hồn này cũng sẽ nhanh chóng tiêu vong.

Nhưng mà, Long tộc chư thiên đếm mãi không hết, chỉ cần Long tộc không hoàn toàn diệt tuyệt, long thi long hồn bên trong long trủng sẽ không ngừng gia tăng.

Chương 2205: Long tộc tập kết, sánh vai với vương, ngại gì tử trận

Bên trong long trủng.

Tinh không kịch chấn, Long Hồn giới sụp đổ, tạo thành rung chuyển kịch liệt, thậm chí toàn bộ long trủng cũng vì đó mà chấn động, một chùm quang mang năng lượng màu sắc rực rỡ nổ tung trong tinh không, từng trận tiếng rồng gầm, tr không ngừng quanh quẩn ong tinh không.

Vô số long hồn, lao về bốn phương tám hướng.

Tất cả Long tộc đều bị hắn làm cho rung động.

"Long Hồn giới... Hỏng mất rồi!"

"Chuyện này, đây là có chuyện gì? !"

"Trời ạ, đến cùng là đang xảy ra chuyện gì vậy..."

Đông đảo Long tộc hết sức không hiểu.

Mà bên trong hư không, Sở Cuồng Nhân và bọn người n Hồng Hoa ra khỏi Long Hồn giới.

"Đi thôi, nơi đây đã không còn gì đáng để thăm dò nữa."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Trảm Long Nhận, long hồn Chúc Long đều bị hắn nắm giữ, hai cọc cơ duyên lớn nhất bên trong long trủng này đều rơi vào tay hắn hết, long trủng này đương nhiên không còn gì đáng lưu luyến.

Hắn mang theo mấy người n Hồng Hoa muốn rời khỏi long trủng.

Mọi người lao về phía cửa long trủng.

Dọc theo con đường này, Sở Cuồng Nhân vẫn luôn quan sát sức mạnh Chúc Long trong cơ thể đang dung hợp với long hồn, tuy nói muốn rời khỏi long trủng.

Nhưng lại không cuống cuồng lập tức rời đi.

Bởi vì hắn biết, phía trước còn có nguy hiểm lớn đang chờ hắn.

Bản thân mình náo ra động tĩnh lớn như vậy.

Long tộc không có khả năng không hề làm gì.

"Có chút kỳ quái."

n Hồng Hoa cau mày nói ra: "Chúng ta cùng nhau đi đến nơi này, dường như không phát hiện ra bất kỳ Long tộc nào, bọn họ đã đi đến đâu rồi?"

Tuy long trủng rất lớn.

Nhưng đã đi đến đây, mà nửa tên Long tộc cũng không nhìn thấy là chuyện quá kỳ quái.

"Không có chút kỳ quái nào cả."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Chẳng lẽ..." n Hồng Hoa nghĩ tới điều gì, đồng tử co rụt lại.

Sắc mặt những người còn lại cũng biến đổi, hết sức ngưng trọng.

"Không cần lo lắng."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, hắn lấy ra một chiếc chiến thuyền, mang theo mọi người, sau đó bản thân tiến vào một căn phòng trong chiến thuyền để bế quan tu hành.

"Đi đường chậm rãi."

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân truyền tới.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

"Lúc này, vậy mà tông chủ còn có tâm tư bế quan tu hành, nên nói thật không hổ là tông chủ sao?" Tổ Long Hoang cười khổ một tiếng nói.

Hắn đã đoán ra tình huống nghiêm trọng mà mọi người phải đối mặt.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cục diện sau đó bọn họ phải đối mặt, sẽ cực kỳ hung hiểm, thậm chí có thể nói là thập tử vô sinh.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, vậy mà còn bình tĩnh như vậy.

Quả thực khiến cho hắn bội phục.

"Gia hỏa này, vẫn luôn như vậy phải không?"

Hắc Huyền nhìn n Hồng Hoa hiếu kỳ hỏi, mấy ngày nay, hắn đã nhìn qua trong sân, thì n Hồng Hoa là người quen thuộc với Sở Cuồng Nhân nhất.

"Ngươi có thể tin tưởng vương vĩnh viễn."

n Hồng Hoa từ tốn nói.

Nàng gần như tin tưởng Sở Cuồng Nhân vô điều kiện.

"Có chút kỳ quái, vì sao các ngươi một người gọi hắn là tông chủ, một người lại gọi hắn là vương, rốt cuộc là hắn có thân phận gì??"

Hắc Huyền gãi đầu, có chút không rõ được tình huống.

"Vương chính là tông chủ, tông chủ cũng chính là vương, không cần để ý những thứ này."

Xưng hô của n Hồng Hoa đối với Sở Cuồng Nhân, bắt nguồn từ việc hắn từng là Nhân Vương của tinh vực Thương Khung trong vũ trụ Bàn Cổ, xưng hô này kéo dài đến hiện tại.

Cũng không muốn sửa lại.

Hắc Huyền cũng không tiếp tục để ý.

Mọi người điều khiển chiến thuyền, từ từ lao về phía lối vào long trủng.

……

Lối vào long trủng.

Long tộc hội tụ ở chỗ này đếm mãi không hết.

Ở trong đó ngoại trừ Ứng Long, Tổ Long, Hắc Long là ba đại bá chủ của Long tộc ra, còn có ngũ hành long chủng, Thất Thải Thiên Long và các mạch khác của Long tộc.

Vô số Long tộc ngăn cản ở cửa vào long trủng, trên người nguyên một đám Long tộc đều phát ra sát phạt chi khí sắc bén, hiển nhiên đều là những chiến sĩ tinh nhuệ.

Thần sắc của bọn họ nghiêm trọng mà băng lãnh.

Bọn họ, đang chờ đợi một người.

Một người khiến cho long trủng long trời lỡ đất, thậm chí hủy diệt Long Hồn giới, làm cho thể diện của Long tộc mất hết, hôm nay, bọn họ liền muốn hoàn toàn diệt trừ đối phương!

"Từ lúc Long Hồn giới sụp đổ, đã trải qua bao lâu."

Một con Tổ Long ngưng giọng hỏi.

Tổ Long này, mặc một bộ chiến giáp đen nhánh, trên người phát tán một luồng long uy doạ người, tu vi đạt đến cảnh giới Đại Đạo Chí Tôn.

Hơn nữa, còn không phải là Đại Đạo Chí Tôn tầm thường.

"Hai năm."

Ở bên cạnh hắn, một Long tộc tản ra khí tức mạnh mẽ lạnh lùng nói ra, đây là một con Hắc Long tràn ngập khí tức hủy diệt.

"Hai năm... Từ lúc Long Hồn giới sụp đổ đã qua hai năm, nếu như Sở Cuồng Nhân này muốn rời khỏi long trủng, cũng nên xuất hiện rồi."

"Bên trong long trủng, chỉ có một cánh cửa vào, hắn muốn rời khỏi đây, nhất định phải đi qua nơi này, hắn, không thể trốn khỏi!"

"Lần này, mười ba chiến tướng của Long tộc ta, xuất thủ sáu vị, ta cũng muốn nhìn xem, hắn có năng lực gì có thể chạy thoát từ trong tay chúng ta!"

Mười ba chiến tướng Long tộc.

Đây là mười ba vị Long tộc mạnh nhất chỉ sau quân vương Long tộc, không luận huyết mạch cao thấp, chỉ luận thực lực mạnh yếu, mỗi người dẫn đầu một đội quân.

Là binh lực chủ yếu mà Long tộc dùng để chinh phạt bên ngoài.

Mỗi một người, đều có sức mạnh cực kỳ cường đại, Đại Đạo Chí Tôn tầm thường ở trước mặt bọn họ, căn bản không có giá trị nhắc đến.

Thời gian, trôi qua từng giây từng phút.

Lại qua thêm một năm.

Long tộc ở nơi này, không có một ai cảm thấy không kiên nhẫn, bọn họ đều là những chiến sĩ trải qua sát phạt trên chiến trường, có đầy đủ kiên nhẫn chờ đợi đối thủ.

Mà sát ý hận ý mãnh liệt đối với Sở Cuồng Nhân, càng làm cho phần kiên nhẫn này không ngừng tăng cao, bọn họ có thể ở chỗ này đợi thêm ngàn năm vạn năm!

Chờ đến khi Sở Cuồng Nhân xuất hiện, liền đánh giết!

Lúc này.

Tổ Long Thiên Sơn trong số mười ba chiến tướng Long tộc bỗng nhiên mở hai mắt ra.

"Đến rồi!"

Tinh không nơi xa, chỉ thấy một chiếc chiến thuyền, từ từ bay trên không trung mà đến.

Tất cả binh lính Long tộc, ánh mắt ngưng trọng.

Long uy ngập trời ẩn chứa sát khí nồng đậm cùng cực cuồn cuộn quyển ra.

Phía trên chiến thuyền.

Bọn người Tổ Long Hoang, n Hồng Hoa không khỏi nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Sau khi bọn họ nhìn thấy tinh không bị phủ đầy bởi binh lính của Long tộc lít nha lít nhít trước mắt kia, tuy sớm đã đoán trước, nhưng vẫn bị giật mình kêu lên.

"Này này, thế này thì quá mức rồi."

"Hồng Mông Long tộc này là dốc toàn bộ sức mạnh sao?"

"Ông trời của ta, chúng ta trốn được không?"

Có Long tộc bị long uy sát khí trước mắt kia làm cho hoảng sợ, trực tiếp bị dọa đến mức đặt mông ngồi trên mặt đất, sắc mặt lộ ra vẻ kinh dị.

Hắc Huyền là đại đạo Chí Thần nhưng khóe miệng cũng không khỏi co giật, thân thể không khống chế được mà sợ run: "Bọn này, thật sự là muốn chơi tới bến."

"Quả nhiên, khó trách trên đường không nhìn thấy nửa con long ảnh, thì ra tất cả đều tụ tập ở chỗ này, chuyện này, phiền phức thật lớn."

Tổ Long Hoang cười khổ nói.

Long Thủy Tinh ở bên cạnh hắn, long khí trong cơ thể lưu chuyển.

Chuẩn bị liều mạng một lần bất cứ lúc nào.

n Hồng Hoa nắm chặt Long Thương trong tay, trên cánh tay trắng noãn nổi gân xanh.

Tuy nàng cũng bị một màn trước mắt chấn nhiếp.

Nhưng nàng lại không mất đi dũng khí đấu một trận.

"Sánh vai với vương, ngại gì tử trận!"

n Hồng Hoa nỉ non nói.

“Ha, Hồng Hoa, ta không nỡ để ngươi tử trận."

Một tiếng cười khẽ vang lên bên tai nàng.

Chẳng biết từ lúc nào, ở bên cạnh nàng, xuất hiện thêm một đạo thân ảnh bạch y.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

Hắn xung phong đi đầu, đứng ở trước mặt mọi người, vừa sải bước ra, tiên huy quanh người lưu chuyển, khí tức đại đạo cuồng bạo như hồng thủy thao thiên, đổ xuống!

Lần đến long trủng này, tu vi của hắn đã tăng lên đến Đại Đạo Chí Thần.

Trực tiếp vượt qua cảnh giới Chí Linh.

Nhưng khí tức của hắn, đừng nói là Chí Thần.

Cho dù là Chí Tôn cũng kém xa tít tắp.

Uy thế ngập trời, lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, ầm ầm va chạm với long uy của vô số Long tộc trong tinh không kia, khiến thiên địa cộng hưởng!

“Ha, Long tộc thật đúng là nhiệt tình, vậy mà lại an bài cho ta một nghi thức tiễn biệt lớn như vậy, ta, rất ưa thích."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, giọng nói ôn nhuận quanh quẩn khắp nơi.

Chương 2206: Sáu đại chiến tướng cùng ra tay, pháp môn tu hành của Long tộc va chạm

Nghi thức tiễn biệt?

Lại còn rất ưa thích?

Sau khi nghe được lời nói của Sở Cuồng Nhân, chúng Long tộc không nhịn nổi tức giận.

Bọn họ tập kết ở chỗ này, không phải là để tiễn biệt Sở Cuồng Nhân, mà là để giết hắn, mà đối phương, lại dường như không để bọn họ ở trong mắt chút nào.

Bọn họ không phẫn nộ mới là lạ.

"Sở Cuồng Nhân, miệng lưỡi sắc bén, nhưng cho dù như thế nào, hôm nay ngươi hẳn phải chết không nghi ngờ!" Một vị chiến tướng Long tộc hừ lạnh một tiếng nói.

Đột nhiên, ở phía sau hắn, long uy kinh khủng ầm ầm bạo phát.

Mà thần sắc của Sở Cuồng Nhân vẫn lạnh nhạt như cũ.

Uy áp trên người lưu chuyển, ầm ầm va chạm với long uy.

Lấy sức một người, đối kháng với tất cả Long tộc ở nơi này mà vẫn không rơi vào thế hạ phong.

Phong thái như thế.

Bọn người n Hồng Hoa, Long Thủy Tinh nhìn đến hoa mắt thần mê.

"Không cần nhiều lời, giết!"

Một vị chiến tướng Hắc Long có ánh mắt lạnh như băng nói ra, mà hắn vừa nói xong, chỉ thấy binh lính Long tộc sau lưng kéo theo sát khí ngập trời, ầm ầm xông lên.

"Giết!"

“Ai có thể chém giết người này, chính là công thần lớn nhất của Long tộc!"

Long khí cuồng bạo hội tụ thành dòng nước lũ.

Lại phát triển thành một loại pháp môn tu hành của Long tộc, vô cùng kinh người.

Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, thi triển Tụ Lý Càn Khôn, thu xếp cho bọn người n Hồng Hoa trước, sau đó nhìn long khí như dòng nước lũ kia, một tay quét ngang ra.

Đùng! !

Khí tức đại đạo vô cùng kinh khủng bao phủ ra.

Hư không trực tiếp sụp đổ.

Mỗi loại pháp môn tu hành của Long tộc kia ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, căn bản không có chút tác dụng, trong nháy mắt, liền biến thành tro bụi!

"Đây chính là lửa giận của các ngươi sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn rất nhiều Long tộc ở trước mắt, giọng điệu bình tĩnh, nhưng qua tai bọn họ, lại mang theo một luồng trào phúng không nói ra được.

"Vậy, các ngươi tiếp một kiếm của ta đi!" Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí lưu chuyển trên đầu ngón tay, hư không cũng vì đó mà vặn vẹo, chính là hư không thiên trảm!

Kiếm khí phá không xông ra.

Hư không bốn phía vặn vẹo sụp đổ, trực tiếp bị chặt đứt!

Nơi nó đi qua, nguyên một đám Long tộc bị chôn vùi dưới kiếm khí.

"Hỗn trướng!"

"Long Vương Trảo, Liệt Càn Khôn!"

Lúc này, chiến tướng Tổ Long kia ngang nhiên xuất thủ.

Tu vi của hắn không thể so sánh tầm thường, vượt xa Chí Tôn bình thường, một trảo tung ra, long khí bàng bạc khiến thiên địa bốn phương rung động, càn khôn rung chuyển!

Một long trảo kim sắc to lớn, hung hăng chộp về phía Sở Cuồng Nhân.

“Ha, pháp môn tu hành của Long tộc, vừa hay, ta cũng biết."

Đùng!

Một luồng long khí khó nói lên lời từ trên người Sở Cuồng Nhân bạo phát.

Trong một khoảnh khắc, Long tộc ở nơi này đều cảm nhận được một luồng cảm giác run rẩy khó nói lên lời, giống như đối mặt với vạn long chi tôn chí cao vô thượng!

Sau đó, năm ngón tay của Sở Cuồng Nhân móc ngược, cũng đánh ra một trảo.

Long khí dồi dào, hóa thành cự trảo.

Đúng là giống pháp môn tu hành Long tộc của chiến tướng Tổ Long như đúc!

"Long Vương Trảo, Liệt Càn Khôn!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát.

Hai cự trảo điên cuồng va chạm với nhau trong hư không, kết quả chính là Sở Cuồng Nhân lực áp chiến tướng Tổ Long, đánh bay hắn ra ngoài.

Điều này khiến cho mặt mũi của vị chiến tướng Tổ Long kia tràn đầy vẻ không thể tin được: "Sao lại có thể như vậy? ! Trình độ cảm ngộ của hắn đối với Long Vương Trảo, lại cao hơn ta sao? !"

Hắn nhưng lại không biết.

Sở Cuồng Nhân cắn nuốt truyền thừa của ngàn vạn long hồn, ở trong đó thậm chí còn bao gồm một số long hồn cấp quân vương, giờ phút này đã là người tu hành Long tộc vĩ đại.

Cho dù là quân vương Long tộc, cũng không dám nói pháp môn tu hành có thể vượt qua được hắn.

Hắn là một Đại Đạo Chí Tôn, làm sao hơn được?

"Giết!"

Lúc này, một chiến tướng Hắc Long khác cũng đi theo xuất thủ.

Chỉ thấy hắn đưa tay thúc giục long khí hủy diệt, dao động Đại Đạo Hủy Diệt điên cuồng sôi trào lên, hình thành một con long ảnh dữ tợn trong hư không.

"Hắc Long Thôn Thiên!"

Long ảnh đánh ra, bá đạo vô biên.

Nơi nó đi qua, hư không đều nứt toác.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, lại đưa tay thúc giục sức mạnh Chúc Long trong cơ thể, chiêu thức giống vậy lại được thi triển ra: "Hắc Long... Thôn thiên!"

Một long ảnh Hắc Long còn bá đạo hơn so với con mà chiến tướng Hắc Long thi triển, ngông cuồng ầm ầm bạo phát, gào thét như muốn cắn nuốt thiên địa!

Ầm! !

Hai đạo long ảnh va chạm, khiến cho hành tinh ở bốn phía liên tục kinh hãi bạo phát.

Chiến tướng Hắc Long kia, cũng bị đánh bay ra ngoài.

"Ta không tin, luận về pháp môn tu hành của Long tộc, ngươi có thể vượt qua chúng ta sao? !"

Một chiến tướng Thất Thải Thiên Long giận dữ hét lên.

Chỉ thấy trên người hắn có lưu quang bảy màu nở rộ, có hỏa diễm thiêu đốt, đại mộc hoành không, kim khí tàn phá bừa bãi, hồng thủy ào ào, đồi núi trấn thiên...

Các loại dị tượng liên tục hiện lên.

Sau khi khí tức ngũ hành vờn quanh, lại có âm Dương nhị khí lưu chuyển ra.

Chính là cực chiêu chí cường của Thất Thải Thiên Long nhất mạch.

"Thất Thải Hoàn Vũ! !"

Khi một tiếng gầm lên giận dữ, chiến tướng Thất Thải Thiên Long giơ cao hai tay.

Một mảnh long khí màu sắc rực rỡ hội tụ lại, lao về phía Sở Cuồng Nhân, uy thế mạnh mẽ, khiến cho hư không xung quanh hắn liên tục bị phá nát.

Mà đối mặt với cảnh tượng doạ người này, Sở Cuồng Nhân lại bày ra một bộ dạng lạnh nhạt tự nhiên, đưa tay ra, cũng có quang hoa bảy màu giống vậy lưu chuyển ra.

"Thất Thải Hoàn Vũ!"

Một chiêu đánh ra.

Ngũ hành lưu chuyển, cảnh tượng âm dương tầng tầng lớp lớp đan xen.

Một mảnh bầu trời màu sắc rực rỡ càng mênh mông hơn nghiền ép xuống.

Đùng! !

Khi một luồng sức mạnh kinh thiên động địa bạo phát, hư không bốn phía điên cuồng nổ tung, khí tức ngũ hành hỗn loạn và sức mạnh âm dương đổ xuống.

Thiên địa giống như muốn quay về Hỗn Độn.

Mà ở bên trong hào quang màu sắc rực rỡ chói sáng, một thân ảnh bay ngược ra sau.

Chính là chiến tướng Thất Thải Thiên Long kia.

Chúng long nhìn đến ngây ngốc.

Đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? !

Pháp môn tu hành của Tổ Long, Sở Cuồng Nhân biết.

Pháp môn tu hành của Hắc Long, hắn cũng biết.

Hiện tại ngay cả pháp môn tu hành hiếm có của Thất Thải Thiên Long, hắn cũng biết.

Sở Cuồng Nhân, dường như nghiên cứu toàn bộ Long tộc.

"Đáng chết, cùng nhau tiến lên!"

Chiến tướng Thất Thải Thiên Long lau đi khóe miệng đầy máu tươi rồi nói.

Đột nhiên, sáu đại chiến tướng, cùng nhau tiến lên.

Các loại pháp môn tu hành Long tộc cường đại, được thi triển không ngừng.

"Ứng Long Thần Phong Trảm!"

Một vị chiến tướng Ứng Long tay cầm một thanh trường mâu, lao về phía Sở Cuồng Nhân điên cuồng chém xuống, sức mạnh bá đạo, mấy chục ngôi sao trực tiếp bị xé rách.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, phong mang vô tận trên đầu ngón tay bắn ra.

Long khí ào ào, gào thét không thôi.

"Ứng Long Thần Phong Trảm!"

Đùng! !

Hai đạo phong mang va chạm, chiến tướng Ứng Long cầm trường mâu trong tay kia điên cuồng rung động, hai tay run rẩy, xương rồng trong cơ thể gần như nổ tung.

"Long Phần Thiên Địa!"

Chiến tướng Hỏa Long nổi giận gầm lên một tiếng, long tức gào thét xông ra.

"Long Huyết Huyền Hoàng!"

Sở Cuồng Nhân tùy ý khoát tay.

Long khí cuồn cuộn, sát phạt chi khí phá nát long tức đầy trời.

Chiến tướng Hỏa Long này bị luồng sức mạnh kia đánh trúng đầu, nhịn không được gào lên thê thảm, xương sọ trực tiếp bị nứt ra, máu chảy không ngừng.

"Long Vương Trảo, Phá Thiên Địa!"

"Thất Thải Hoàn Vũ!"

"Hắc Long Đãng Càn Khôn!"

Mấy vị chiến tướng rống giận, liên thủ xuất chiêu, long khí điên cuồng phun trào, đại đạo sôi trào, sức mạnh được thúc giục đến cực hạn, cường chiêu đánh ra.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, sức mạnh Chúc Long lưu chuyển, trong lúc mơ hồ hai mắt toát ra một tia hào quang màu vàng sậm: "Long Thần Chiến Thiên Địa!"

Vừa mới nói xong.

Long khí dồi dào trùng thiên, ngưng tụ thành một con long ảnh kim sắc to lớn thân dài vạn dặm, một luồng chiến ý vô cùng mạnh mẽ bạo phát!

Long ảnh kim sắc gào thét một tiếng, tiếng như sấm sét, đánh vỡ hành tinh!

Long ảnh bay ra, và một lượng lớn cực chiêu của chiến tướng Long tộc ầm ầm va chạm, sức mạnh trùng kích vô cùng cường đại giống như thủy triều khuếch tán về phía bốn phương tám hướng.

Sáu vị chiến tướng đứng mũi chịu sào, mỗi người đều bị thổ huyết, bay ngược ra ngoài!

Bọn họ nhìn chằm chằm trung tâm năng lượng, khó có thể tin tưởng.

"Long Thần Chiến Thiên Địa, ngay cả loại bí chiêu này của Long tộc mà hắn cũng biết!"

Chương 2207: Có tay liền làm được, giết chiến tướng Thất Thải Thiên Long, Đại Trận Vạn Long

Bên trong Long tộc, pháp môn tu hành nhiều vô số kể.

Mà trong đó, có mấy chiêu thức bí mật với uy lực vô cùng kinh khủng, trong Long tộc, người có thể lĩnh hội tu hành gần như chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Mà Long Thần Chiến Thiên Địa, chính là một trong số đó.

Đẳng cấp của hắn thuộc về pháp môn tu hành cấp Hồng Mông.

"Hắn hiểu pháp môn tu hành của Long tộc thấu triệt như thế, nhất định phải diệt trừ hắn, nếu không tương lai, sẽ trở thành hậu hoạn!"

"Đúng vậy."

Trong lòng của mấy vị chiến tướng vô cùng sợ hãi Sở Cuồng Nhân.

Một tên Nhân tộc nắm giữ sức mạnh Long tộc còn cao cấp hơn so với bọn họ, còn vận dụng các loại pháp môn tu hành của Long tộc đến mức hoàn hảo.

Đây quả thực thật là chuyện không thể tin nổi.

Không diệt trừ người này, thì uy hiếp đối với Long tộc sẽ vô cùng lớn.

"Trùng kích cường đại như thế, cho dù là hắn, chỉ sợ..."

Chiến tướng Tổ Long còn muốn nói, dưới loại trùng kích này, cho dù tu vi của Sở Cuồng Nhân mạnh đến mức nào cũng sẽ không chết thì cũng bị trọng thương, nhưng lời còn chưa nói ra khỏi miệng thì đồng tử đã nhịn không được mà co rụt lại.

Chỉ thấy bụi mù tán đi.

Một đạo thân ảnh bị bao phủ bên trong tiên huy vô tận hiện lên.

Long khí trên người lưu chuyển, uy thế bá đạo tuyệt luân.

Dường như giữa không gian, trong long khí có đường vân huyền diệu đang lưu chuyển.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

Mà nhìn qua, thì hắn cũng không nhận bất kỳ thương thế nào.

Khí tức trầm ổn, bạch y vẫn như cũ, ngay cả nửa vết máu cũng không có, làm gì có chỗ nào giống như bọn họ nghĩ, mình đầy thương tích, máu me đầm đìa, chật vật đến cùng cực.

"Chuyện này, chuyện này sao có thể chứ? !"

Giọng nói của chiến tướng Tổ Long có chút run rẩy.

Mấy người còn lại, cũng cảm thấy không thể tin được.

Phải biết rằng, bọn họ cũng không phải Đại Đạo Chí Tôn tầm thường, đồng loạt ra tay, vậy mà không thể gây thương tổn đến một tên Sở Cuồng Nhân, một tên Đại Đạo Chí Thần?

Đây cũng quá không thể tưởng tượng nổi mà.

"Ha ha, làm sao lại không có khả năng này?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, nhìn mấy vị chiến tướng trước mắt, ánh mắt bình tĩnh thâm thúy, dường như toát ra hào quang màu vàng sậm, cảm giác chấn nhiếp khiến người khác sợ hãi.

"Long Văn Thiên Giáp!"

Chiến tướng Ứng Long chú ý tới đường vân long khí lưu chuyển quanh người Sở Cuồng Nhân, thân thể không khỏi chấn động, đây cũng là một loại bí thuật chí cường của Long tộc.

Những loại bí thuật này, ngay cả bọn họ cũng không có.

"Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc là làm sao ngươi học được những bí thuật này?"

Chiến tướng Thất Thải Thiên Long nhịn không được mà mở miệng hỏi.

Trong mắt của hắn, mang theo vẻ ghen ghét.

Hắn thân là chiến tướng Long tộc, tu hành nhiều năm, nhưng pháp môn tu hành mà hắn biết lại không nhiều, không tinh thông bằng một Sở Cuồng Nhân đến từ Nhân tộc.

Đối phương có bí thuật chí cao của Long tộc, hắn lại không biết bất cứ thứ gì trong số đó.

Chuyện này bảo hắn, sao có thể không ghen ghét chứ? !

"Bí thuật sao?"

"Chiêu này cũng có thể gọi là bí thuật sao, thứ đơn giản như vậy, không phải có tay liền làm được sao?" Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói một câu.

Nghe được lời hắn nói, Thất Thải Thiên Long sửng sốt một chút, ngay sau đó, tất cả Long tộc ở xung quanh hắn đều vô cùng nóng giận.

Có tay liền làm được?

Gia hỏa này xem pháp môn tu hành của Long tộc bọn họ thành cái gì rồi? !

Chúng Long tộc giận không nhịn nổi, thân ảnh của chiến tướng Thất Thải Thiên Long lóe lên, lại đánh về phía Sở Cuồng Nhân lần nữa, long khí trong cơ thể điên cuồng tuôn ra.

Những chiến tướng còn lại, cũng đều ra tay.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, đưa tay ra, thúc giục sức mạnh Chúc Long đến cực hạn, lại thêm một loại bí thuật Long tộc gào thét xông ra.

"Vạn Long Khiếu Thiên Tuyệt!"

Chỉ thấy long khí trên người hắn tuôn ra ào ào giống như hồng thủy, hóa thành từng đạo từng đạo long hình kình khí, dao động đại đạo trên người hắn khuếch tán ra.

Tiếng gầm của Vạn Long vang vọng khắp thiên địa.

Sáu đại chiến tướng dưới sự trùng kích này, ào ào bị đánh bay ra ngoài, điên cuồng thổ huyết, thân rồng của chiến tướng Thất Thải Thiên Long, lập tức bị đánh cho thủng trăm ngàn lỗ.

Gần như hấp hối!

Một chiêu này, chèn ép sáu vị chiến tướng, thần uy của Sở Cuồng Nhân, lay động đất trời.

Cũng làm cho vô số Long tộc, chấn động theo.

Long khí cường đại hơn, pháp môn tu hành Long tộc càng tinh diệu hơn, giờ phút này vô số Long tộc thật sự cũng cảm thấy Sở Cuồng Nhân, chính là vạn long chi tôn chí cao vô thượng kia.

Trong lòng của nguyên một đám đều đang run sợ.

Vút!

Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt chiến tướng Thất Thải Thiên Long đang hấp hối, đưa tay đánh ra một quyền, đánh nát đầu của đối phương ngay trước mặt chúng long.

"Chiến tướng Thất Thải!"

"Đáng chết!"

Sau khi những chiến tướng còn lại thấy cảnh này, tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng lại không thể làm gì.

Thực lực của Sở Cuồng Nhân, khiến cho bọn họ cảm thấy hoảng sợ.

"Đại Trận Vạn Long chuẩn bị đến đâu rồi."

Chiến tướng Tổ Long lớn tiếng nói.

Trên bầu trời, mấy chục tu sĩ Đại Đạo của Long tộc chỉ huy vô số Long tộc bài binh bố trận, một trận pháp cường đại, đang dần dần được hình thành.

"Đã bố trí xong!"

Một Long tộc rống to.

Khoảnh khắc trận pháp được hình thành.

Chỉ thấy hư không chấn động, một lực trường vô hình khuếch tán ra, hoàn toàn bao phủ Sở Cuồng Nhân ở bên trong, long khí vô cùng cuồng bạo lưu chuyển khắp bốn phía.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy rõ ràng, long khí của vô số Long tộc kia ở dưới trận pháp, đang liên tục kết nối với nhau, không ngừng phát triển.

Có đến hàng nghìn, hàng vạn long ảnh được ngưng tự nên, toàn bộ đều đang bao vây Sở Cuồng Nhân.

Áp lực cực lớn, bao phủ lấy hắn.

Sáu đại chiến tướng kiềm kẹp Sở Cuồng Nhân.

Mà những Long tộc còn lại, thì chuẩn bị bố trận vây giết hắn.

"Há, đây chính là át chủ bài của các ngươi sao?"

Sở Cuồng Nhân đối mặt với sựu áp chế của đại trận, trên mặt vẫn không có chút bối rối nào như cũ.

Từ đầu đến cuối, hắn đều vô cùng thong dong.

"Sở Cuồng Nhân, Đại Trận Vạn Long này là trận pháp chí cường của Long tộc ta, lần này vì giết ngươi, lấy ngàn vạn Long tộc ra để bày trí trận pháp, ngươi trốn không thoát được!"

Chiến tướng Tổ Long lạnh giọng nói ra.

Sau đó, hắn chống đỡ thương thế, cấp tốc lui lại, dung nhập vào trong trận pháp.

Những chiến tướng còn lại, cũng đều gia nhập vào hàng ngũ bố trận.

Mà có chiến tướng Long tộc gia nhập, uy lực của trận pháp này, lại tăng thêm một tầng nữa, long uy cuồng bạo, khiến cho phương tinh không này không ngừng vặn vẹo sụp đổ.

Tạo thành một mảnh hư không.

Giữa thiên địa, duy chỉ có một mình Sở Cuồng Nhân, đối mặt với đại trận chí cường này.

Ở trước mặt hàng vạn long ảnh to lớn, làm hắn thật sự quá mức nhỏ bé, thật giống như một hạt bụi giữa thiên địa.

"Quá trình dung hợp của sức mạnh Chúc Long và long hồn trong cơ thể, đã dần dần đến thời khắc sống còn." Sở Cuồng Nhân cảm nhận tình trạng cơ thể rồi nghĩ đến.

Ba năm này, ngoại trừ nghiên cứu pháp môn tu hành của Long tộc ra, hắn cũng luôn quan sát mức độ dung hợp của sức mạnh Chúc Long và long hồn.

Hắn phát hiện, bản thân mình càng sử dụng long khí, hai thứ này sẽ dung hợp càng nhanh, đây chính là nguyên nhân hắn vẫn luôn dùng long khí để đối địch những kẻ này.

"Đối mặt với Đại Trận Vạn Long, vậy mà ngươi còn dám phân thần, Sở Cuồng Nhân, ngươi quá cuồng vọng! !" Giọng nói của chiến tướng Tổ Long vang lên.

Một cái chớp mắt tiếp theo, đại trận được khởi động.

Long khí kinh khủng hóa thành một con Cự Long lao về phía Sở Cuồng Nhân mà cắn xé.

Uy lực bá đạo, vô cùng kinh khủng.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, đánh ra một quyền, là một luồng long khí kinh người giống hệt, dưới sự trùng kích của hai luồng sức mạnh, Sở Cuồng Nhân lùi lại mấy trăm trượng.

Đây là lần đầu tiên hắn bị đánh lui.

Bọn người chiến tướng Tổ Long thấy thế, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

"Ha ha, Sở Cuồng Nhân, cuối cùng ngươi cũng không phải vô địch!"

Nói xong, bọn họ dùng toàn lực vận chuyển trận pháp.

Từng con long ảnh từ vô số long khí của Long tộc ngưng kết mà thành, tung bay trong hư không, không ngừng đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

"Vạn Long Khiếu Thiên Tuyệt!"

Sở Cuồng Nhân không ngừng sử dụng long khí, có đến hàng vạn long ảnh giống hệt từ trên người hắn phun trào ra, trùng kích bốn phương tám hướng.

Nhưng sau khi trùng kích, Sở Cuồng Nhân vẫn rơi vào thế hạ phong như cũ.

Sức mạnh do ngàn vạn Long tộc ngưng tụ thành, quá kinh khủng.

"Sở Cuồng Nhân, đi chết đi cho ta!" Chiến tướng Tổ Long rống giận, vô biên long khí hội tụ thành một con Tổ Long chi ảnh to lớn dài đến mấy chục vạn dặm.

"Kẻ muốn giết ta rất nhiều, các ngươi đủ tư cách sao?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Ngay sau đó, chỉ thấy hắn làm ra một hành động ngoài ý muốn.

Chính là tự tiêu tán long khí trên toàn thân đi.

Chương 2208: Hắc Long Vương đi tới, giẫm trúng lôi khu, ngươi đánh giá thấp ta

Bên trong Đại Trận Vạn Long, Sở Cuồng Nhân chủ động làm tiêu tán long khí trên người.

Điều này khiến cho chúng long vô cùng hoảng hốt.

Nhưng sau đó, bọn họ cũng không để ý nhiều như vậy.

"Chắc hẳn hắn tự biết sẽ phải chết, nên không có ý định phản kháng sao?"

"Ha ha, Sở Cuồng Nhân, cũng không có gì hơn!"

"Giết!"

Ngàn vạn Long tộc, ngưng tụ ra long khí ngập trời hóa thành một con Tổ Long chi ảnh lớn hơn mấy chục vạn, lao về phía Sở Cuồng Nhân mà cắn xé.

Ngàn vạn Long tộc dùng toàn lực đánh một kích, uy thế sẽ kinh khủng cỡ nào?

Chỉ thấy long ảnh lướt qua, càn khôn rung chuyển, âm dương nghịch loạn, bốn nguyên khí địa phong thủy hỏa cũng lộn xộn không chịu nổi, thiên địa bị phá nát, vạn vật đều hóa thành hư vô.

Đây chính là một kích hủy diệt tuyệt đối!

Sở Cuồng Nhân ở trước mặt một kích này, vô cùng nhỏ bé.

So với hạt bụi, càng nhỏ bé hơn.

Dường như cái long ảnh kia chỉ cần thổi một hơi, hắn liền bị chôn vùi.

"Kiếm này, phá trận!"

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, giống như sấm sét đánh xuống mặt đất, gây ra cuồng phong bụi mù.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Trên người hắn chiếu ra hàng tỉ tiên huy, quang mang loá mắt, giống như muốn phổ chiếu cửu thiên thập địa, thân thể giống như hạt bụi, chiếu ra hào quang chói mắt nhất.

Một luồng phong duệ chi khí vô biên, cũng ùn ùn kéo đến, tràn ngập toàn bộ Đại Trận Vạn Long, một luồng khí tức hủy diệt, khóa chặt tất cả Long tộc trong nháy mắt.

Ông...

Một tiếng kiếm ngân thanh thúy vang vọng.

Côn Ngô đã được Sở Cuồng Nhân cầm ở trong tay, kiếm quang vô biên nở rộ, thân kiếm rung động, tiếng kiếm ngân vang vọng càng ngày càng cao vút, giống như vô cùng hưng phấn.

"Kiếm, 23!"

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Côn Ngô, đại đạo trong cơ thể sôi trào, lao về phía Cự Long kia mà chém ra một kiếm, đây là một kiếm hủy thiên diệt địa!

Là một kiếm chuyên dùng để công phạt!

Là sát chiêu kiếm đạo chí cao vô thượng của thánh địa Nhân tộc, Kiếm Thần cung!

Một kiếm này, ngày xưa ở thành Vạn Binh, Tuyệt Kiếm đã dùng với hắn, tuy bị hắn phá, nhưng kiếm 23 mà Tuyệt Kiếm sử dụng, vẫn chưa hoàn chỉnh.

Thậm chí có thể nói chỉ là bề mặt.

Mà bây giờ Sở Cuồng Nhân thi triển ra kiếm 23, đã hoàn toàn nắm giữ tinh túy của chiêu này, uy lực của nó, đã không còn là thứ mà kiếm chiêu do Tuyệt Kiếm thi triển có thể so sánh.

Chỉ với một kiếm.

Lại như có hàng tỉ kiếm khí phun trào ra.

Tụ hợp lưu chuyển trong hư không, sau đó lại ngưng tụ thành một đạo kiếm ảnh dài trăm vạn trượng kinh thiên, kiếm ý hủy diệt doạ người, bao phủ thiên địa.

Như muốn phá hủy mọi thứ, diệt tuyệt mọi thứ!

Kiếm và Cự Long va chạm.

Một tiếng đùng vang lên, thiên địa đột nhiên nổ bể.

Âm dương nghịch loạn, càn khôn điên đảo.

Thiên địa mất cân bằng, như muốn quay về bên trong Hỗn Độn.

Mảng lớn mảng lớn mảnh vỡ hư không, long khí và kiếm khí, điên cuồng toán loạn khắp tứ phương, đánh thẳng vào toàn bộ Đại Trận Vạn Long.

Dưới loại trùng kích cùng cực này, ngàn vạn Long tộc căn bản không có cách nào ổn định toàn bộ trận pháp, lập tức bị luồng sức mạnh trùng kích kia đánh cho phản phệ.

Tuy có ngàn vạn Long tộc gánh vác, nhưng những tồn tại Long tộc có tu vi không đạt đến cảnh giới Đại Đạo, tại thời khắc này, ào ào hóa thành sương máu nổ tung.

Mà chiến tướng gánh chịu phần lớn sức mạnh trùng kích này, ngoại trừ chiến tướng Tổ Long cùng với chiến tướng Hắc Long ra, ba vị chiến tướng còn lại, đều bạo thể ngay tại chỗ!

"Đây là loại kiếm pháp gì? !"

Chiến tướng Hắc Long nhìn trung tâm năng lượng hỗn loạn, trong mắt tràn ngập sự hoảng sợ.

Vút! !

Lúc này.

Bên trong trung tâm nguồn năng lượng, lại có một đạo kiếm khí bắn ra ngoài.

Khóa chặt chiến tướng Hắc Long!

"Không ổn rồi!"

Chiến tướng Hắc Long biến sắc, muốn ngăn cản, nhưng với tình huống hiện tại của hắn, vẫn bị đạo kiếm khí này cắt đứt nửa người như cũ.

Chỉ thấy một thân ảnh từ bên trong năng lượng loạn lưu cuồng bạo từ từ đi ra.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

Dưới sự trùng kích cùng cực mới vừa rồi kia, bây giờ khí tức của hắn có vẻ hơi hỗn loạn, cũng có một chút thương tổn, nhưng nhìn qua, không nghiêm trọng lắm.

Tay hắn cầm Côn Ngô, trong con ngươi ẩn ẩn có quang mang ám kim đang lóe lên.

Mỗi khi bước ra một bước.

Giống như một vị Sát Thần cái thế lấy sát đạo trấn áp kỷ nguyên.

Chuyện này khiến cho nhóm Long tộc còn sống sót, kinh hãi tuyệt vọng.

Ngàn vạn Long tộc bố trí Đại Trận Vạn Long chết hơn phân nửa, sáu đại chiến tướng cũng đã chết gần hết, mà Sở Cuồng Nhân, vẫn sinh long hoạt hổ như cũ.

Tâm lý của những Long tộc này, gần như sụp đổ, trước đó bọn họ thù hận Sở Cuồng Nhân đến cỡ nào, thì bây giờ, liền e ngại đến cỡ đó.

"Quái vật..."

"Dạng người này, thật sự có thể chiến thắng sao? !"

"Hắn, hắn là đại nạn của Long tộc, là khắc tinh của Long tộc ta!"

Chiến tướng Tổ Long nhìn Sở Cuồng Nhân, sắc mặt biến ảo không ngừng: "Trên thế giới này sao lại có thể có loại quái vật như ngươi tồn tại chứ? !"

Sở Cuồng Nhân, khiến cho hắn liên tưởng đến người của Liệp Long nhất mạch.

Nhất mạch kia, mang đến cho Long tộc một khoảng năm tháng hắc ám, nhưng bây giờ hắn cảm thấy, Sở Cuồng Nhân có thể sẽ mang đến cho Long tộc một đoạn năm tháng hắc ám khác.

"Chết!"

Sở Cuồng Nhân cảm thấy sức mạnh Chúc Long và long hồn trong cơ thể đã hoàn toàn dung hợp, toàn bộ luồng sức mạnh mới kia, sắp phải bạo phát.

Hắn không rảnh ở chỗ này tiếp tục dây dưa với những Long tộc này.

Hắn muốn tìm một chỗ nghiên cứu toàn bộ luồng sức mạnh mới này thật tốt.

Nhưng tại thời điểm hắn muốn chém giết chiến tướng Tổ Long, bên ngoài long trủng, một Thiên Long Chỉ rơi xuống, điểm về phía Sở Cuồng Nhân.

"Đây là..."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, lúc này, hắn thay đổi mục tiêu công kích.

Trường kiếm bắn ra, kiếm quang và long chỉ kia ầm ầm va chạm, sức mạnh kiếm quang khổng lồ vỡ vụn, đánh Sở Cuồng Nhân bay ra ngoài.

"Chủ nhân, là quân vương! !"

Giọng nói ngưng trọng của Tiểu Ái vang lên trong đầu hắn.

“Ha, loại sức mạnh này, cũng chỉ có quân vương dùng được thôi."

Sở Cuồng Nhân cảm thấy ở ngực buồn buồn, cảm giác muốn thổ huyết.

Một kích của quân vương, không thể coi thường.

Hắn nhìn về phía lối vào long trủng, chỉ thấy một con Hắc long to lớn mò vào, khí tức hủy diệt bá đạo, bao phủ hơn phân nửa long trủng.

Đây là quân vương hàng thật giá thật.

Không phải người mà những tàn hồn quân vương bên trong Long Hồn giới kia có thể so sánh.

"Hắc Long Vương..." Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Theo hắn biết, ngoại trừ Tổ Long Vương ra, trong Hồng Mông Long tộc còn có một quân vương, chính là Hắc Long Vương kia, còn về chuyện có những tồn tại quân vương đang ẩn nấp hay không, người ngoài không biết, nhưng Sở Cuồng Nhân cảm giác hẳn là có.

Nhưng đây không phải những thứ hiện tại hắn muốn.

Hiện tại chuyện quan trọng nhất là nghĩ biện pháp ứng phó Hắc Long Vương.

"Ngàn vạn Long tộc, bị một mình ngươi giết đến tơi bời, Sở Cuồng Nhân ngươi không hổ là người ngay cả Lam Vương cũng phải xem trọng."

Hắc Long Vương nhàn nhạt mở miệng.

Chỉ thấy trên người hắn có tiên huy lưu chuyển, hóa thành hình người.

Đây là một nam tử trung niên mặc một bộ trường bào màu đen, trên đầu mọc ra sừng rồng màu đen, toàn thân phun trào ra khí tức hủy diệt to lớn.

“Ha, ngươi chính là Hắc Long Vương bị Lam Vương giẫm đạp dưới chân kia à?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Vừa dứt lời.

Toàn bộ chiến trường hoàn toàn yên tĩnh.

Tất cả Long tộc nhìn Sở Cuồng Nhân, bị dọa đến hít vào một ngụm khí lạnh, rồi nhìn sang Hắc Long Vương với sắc mặt đã trở nên âm trầm, tê cả da đầu.

Ở Long tộc, ai cũng biết, Lam Vương là một cái tên không thể nhắc đến.

Nhất là ở Hắc Long nhất mạch.

Sự kiện này, luôn là nỗi đau trong lòng Hắc Long Vương.

Ai dám nhắc đến, chính là tự tìm đường chết.

Mà bây giờ, Sở Cuồng Nhân vừa mở miệng liền vạch trần vết sẹo của người ta, không có nửa chữ thô tục, nhưng đối với Hắc Long Vương, lại trực tiếp tạo thành thành thương tổn tâm lý.

Cơn sóng này, trực tiếp giẫm nát lôi khu của Hắc Long Vương.

"Sở Cuồng Nhân, ta vốn muốn cho ngươi được chết một cách thống khoái một chút, nhưng bây giờ ta quyết định, sẽ bóp nát từng tấc từng tấc xương cốt của ngươi, lột sạch huyết nhục của ngươi ra, đặt linh hồn của ngươi ở phía trên long tức đốt cháy mười vạn năm!"

Giọng điệu của Hắc Long Vương vô cùng băng lãnh.

Thiên địa như rơi vào trong sự giá lạnh, đông đảo Long tộc đều cảm thấy lạnh cả người.

Chỉ có Sở Cuồng Nhân thần sắc lạnh nhạt: "Ngươi, có bản lĩnh này sao?"

"Ha ha ha, Sở Cuồng Nhân, nhìn cho rõ, nơi này là long trủng, không phải Long tộc ta, quân vương cũng không vào được, Lam Vương, Ác Ma Chi Vương, hay là nữ thần Quang Minh, các nàng đều không thể cứu được ngươi! !" Hắc Long Vương cười to nói.

"Ngươi sai lầm một việc."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nhìn Hắc Long Vương: "Ta, cho tới bây giờ đều không cần được người khác cứu, ngươi, đánh giá ta quá thấp rồi!"

Chương 2209: Hóa thân của Nguyên Sơ Chúc Long, Ác Ma Chi Vương vui vẻ

"Ngươi, đã đánh giá thấp ta rồi." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Vừa mới nói xong, chỉ thấy trong cơ thể hắn đột nhiên bộc phát ra một luồng dao động năng lượng vô cùng mênh mông, một luồng lực hút to lớn từ trong cơ thể hắn bạo phát.

Linh khí trong phạm vi ngàn tỉ dặm, điên cuồng lao về phía hắn!

Sức mạnh hành tinh, thậm chí ngay cả vô số luồng long thi kia đã hóa thành hàng tỉ điểm sáng huyết sắc kia, cũng điên cuồng hội tụ về phía Sở Cuồng Nhân.

"Sức mạnh nuốt chửng vạn linh vạn tượng vạn vật, đây là, Thôn Thiên chi thuật!" Đồng tử của Hắc Long Vương co rụt lại.

Đối với pháp môn này, hắn làm sao có thể không rõ ràng.

Bởi vì đây là pháp môn tu hành mà Lam Vương sáng tạo ra!

Năm đó, Lam Vương cũng dựa vào pháp môn tu hành này, suýt chút nữa đánh nổ đầu rồng của hắn, hung hăng giẫm hắn ở dưới lòng bàn chân.

Hiện tại, nhìn thấy Sở Cuồng Nhân thi triển pháp môn tu hành này, dường như hắn đã nhớ lại trận chiến bị hắn cho là sỉ nhục long sinh.

Một đôi mắt rồng, dần dần tản ra một luồng khí tức vô cùng bạo ngược!

"Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc ngươi cũng không phải là Lam Vương, cho dù có thi triển Thôn Thiên chi thuật này, ngươi có thể phát triển được tới trình độ nào đây? !" Hắc Long Vương gầm nhẹ nói.

Chỉ thấy hắn đưa tay đánh ra một chưởng, sức mạnh pháp tắc Đại Đạo Hủy Diệt trực tiếp dâng trào, sức mạnh cường đại, phá nát ngàn vạn hư không.

Dựa vào Thôn Thiên chi thuật này, thực lực của Sở Cuồng Nhân điên cuồng tăng vọt, hắn nắm chặt Côn Ngô trong tay, chém ra một kiếm, chính là kiếm 23! !

Đùng! !

Kiếm khí tràn ngập khí tức hủy diệt cùng long khí hủy diệt va chạm với nhau.

Kiếm khí bôn tẩu xé rách bốn phía.

Long khí sôi trào làm sụp đổ khắp nơi.

Mà một luồng sức mạnh pháp tắc phá không mà ra, đánh vào trên người Sở Cuồng Nhân, đánh bay hắn ra bên ngoài, liên tục đập tan mấy chục ngôi sao.

……

Bên trong lãnh thổ Ác ma.

Trong một tòa cung điện hoa lệ tuyệt mỹ.

Ác Ma Chi Vương mặc một bộ váy hoa màu đen, dáng người uyển chuyển nửa dựa vào trên vương vị, trong tay nàng cầm một một ly rượu, bên trong chứa đựng một loại mỹ tửu đỏ tươi như máu cam, mắt say lờ đờ mông lung, vô cùng lười biếng.

Bên cạnh, còn có mấy vị Mị Ma đang xin đợi.

Mị Ma đại công cũng ở trong đó.

Nàng thân là nửa bước quân vương, hiện tại đứng ở bên người Ác Ma Chi Vương, bộ dạng lại phục tùng dễ nghe, giống như một người hầu gái.

"Ha..."

Bỗng nhiên, dường như Ác Ma Chi Vương cảm ứng được cái gì đó, chỉ thấy mắt phải bên trong lướt qua một tia băng lãnh, một luồng uy áp khuếch tán ra.

Thân thể mềm mại của mấy vị Mị Ma ở bốn phía run lên.

May mắn thay sợi uy áp này tới cũng nhanh, thu cũng nhanh.

Nếu như không phải vậy, thì mấy vị Mị Ma này có thể sẽ sợ hãi mà ngất đi ngay tại chỗ.

"Không biết đã xảy ra chuyện gì, mà lại khiến Vương không vui như thế." Mị Ma đại công tò mò hỏi.

"Là Sở Cuồng Nhân, hiện tại hắn đang ở hiểm cảnh, có một Tiểu Quân vương mắt mù, bây giờ đang tìm hắn để gây sự." Ác Ma Chi Vương không chút hoang mang nói.

"Quân vương? Người nào?"

"Vị trí của hắn hết sức đặc thù, là một không gian kỳ lạ do người khác khai mở, khí tức bên trong có lẽ là... long trủng."

"Xem ra là người của Long tộc." Mị Ma đại công như có điều suy nghĩ.

"Đúng vậy, Long tộc, dường như bọn họ không để ta ở trong lòng đây." Khóe miệng của Ác Ma Chi Vương hơi vểnh, giống như cười lạnh, lại như cười miệt thị.

"Long trủng, theo ta được biết, nếu không phải Long tộc, cho dù là quân vương cũng không vào được long trủng." Mị Ma đại công nói ra.

"Đúng vậy, long trủng kia là do Nguyên Sơ Chúc Long mở ra, muốn đi vào quả thật là phải tiêu tốn nhiều sức lực." Ác Ma Chi Vương thản nhiên nói.

Chỉ là tiêu tốn nhiều sức lực thôi sao?

Tâm thần của Mị Ma đại công run lên, càng ngày càng kính sợ Ác Ma Chi Vương.

"Vương, người muốn xuất thủ cứu Sở Cuồng Nhân sao?"

"Ha, không nóng nảy."

Ác Ma Chi Vương lắc lắc chén rượu trong tay, nhẹ nhàng cười nói: "Dựa vào con mắt của ta, cho dù hắn bị đánh đến thần hồn tách rời, nhục thân tiêu vong, ta cũng có biện pháp bảo vệ hắn, điều hiện tại ta cảm thấy hứng thú hơn chính là, đối mặt với một vị quân vương, hắn có thể làm được đến loại trình độ nào, mặt khác..."

Trên mặt nàng lộ ra một nụ cười xấu xa: "Có thể làm cho tiểu gia hỏa này chịu một chút nghẹn uất, ta nhìn thấy cũng rất vui sướng."

Tuy rằng nàng rất yêu thích Sở Cuồng Nhân, nhưng nàng cũng không muốn thời thời khắc khắc bảo hộ đối phương, điều nàng muốn là một chiến binh dũng cảm.

Thậm chí là chiến hữu có thể cùng nàng kề vai chiến đấu trong tương lai.

Mà không phải sẽ chỉ là bông hoa mỏng manh sống dưới sự che chở của đôi cánh của nàng.

……

Bên trong Long trủng.

Một kích của Quân vương, lại khiến cho Sở Cuồng Nhân bay ngược ra ngoài lần nữa.

Hắc Long Vương cười lạnh nói: "Ta nói, ngươi không phải là Lam Vương, cho dù sử dụng Thôn Thiên chi thuật, thì làm sao có thể chống lại với quân vương? !"

Trong một mảnh bụi mù, Sở Cuồng Nhân từ từ bước ra, vỗ vỗ ở ngực.

Tuy rằng bị một kích đánh bay, thế nhưng hắn vẫn chưa bị thương gì quá nghiêm trọng.

"Ta cũng đã nói rồi, ngươi đánh giá ta quá thấp."

"Tiểu tử, ta cũng muốn nhìn xem ngươi còn có thể chịu được mấy chiêu của ta!" Hắc Long Vương hừ lạnh một tiếng, lại đánh ra một quyền lần nữa.

Sức mạnh bá đạo của pháp tắc Đại Đạo tụ hợp, hóa thành quyền kình long khí bàng bạc lao về phía Sở Cuồng Nhân, bất cứ nơi nào nó đi đến, tất cả đều bị hủy diệt!

Đối mặt với luồng sức mạnh này, ánh sáng vàng sẫm trong mắt của Sở Cuồng Nhân, càng ngày càng đậm, thời gian dần trôi qua, trên người hắn có một luồng long khí tiêu tán ra.

Trong cơ thể hắn, luồng sức mạnh Chúc Long hoàn toàn mới kia, đã không có cách nào áp chế.

"Đã áp chế không nổi, như vậy thì, bạo phát thỏa thích đi!"

Sở Cuồng Nhân không còn áp chế nữa.

Ngay lập tức, sức mạnh Chúc Long bạo phát, du tẩu quanh thân thể của hắn, đúng là từng mảnh từng mảnh vảy rồng đỏ thẫm như ẩn như hiện.

Trên mặt, nổi lên một tấm mặt nạ màu trắng được làm bằng xương rồng.

Mặt nạ này, che lại hơn phân nửa khuôn mặt của Sở Cuồng Nhân, phía trên có khắc một ít đường vân kim sắc kỳ dị huyền ảo.

Những đường vân này hai bên đối xứng, cuối cùng tụ hợp ở bên trong đôi mắt đã hoàn toàn chuyển hóa thành màu vàng thẫm kia của Sở Cuồng Nhân.

Đùng! !

Mặt Chúc Long ngưng tụ mà thành nháy mắt, một luồng long khí vô cùng kinh khủng ẩn chứa hỏa diễm đỏ thẫm bao phủ ra, công kích Hắc Long Vương đến tan rã.

Hỏa diễm vô biên bùng cháy.

Cuối cùng, hỏa diễm đỏ thẫm tụ hợp ở trên người Sở Cuồng Nhân, kết hợp với những đường vân vảy rồng như ẩn như hiện kia, hóa thành một món chiến giáp thiếp thân bằng vảy rồng!

"Đây là..." Đồng tử của Hắc Long Vương co rụt lại, nhìn thấy xương mặt mắt vàng vảy rồng giờ phút này của Sở Cuồng Nhân, hắn đúng là cảm giác được một luồng bất an run rẩy.

Loại cảm giác này, thật giống như động vật nhỏ bé yếu ớt trong giới tự nhiên đang đối mặt với mãnh thú cao cấp hơn, cái này là sự trấn áp của cấp độ sinh mệnh! !

"Chúc Long! !" Hắc Long Vương nhận ra khí tức của Sở Cuồng Nhân, không khỏi chấn kinh.

Nhất là nhìn đến lớp mặt nạ bằng xương trên mặt của đối phương, càng khiến cho hắn liên tưởng đến Nguyên Sơ Chúc Long được ghi lại trong điển tịch của Long tộc!

Chúc Long, mặt người thân rắn.

Những Chúc Long khác nhau, có khuôn mặt người khác nhau.

Mà bây giờ phần xương bao trùm ở trên mặt Sở Cuồng Nhân, đang hết sức tương tự với mặt người của Nguyên Sơ Chúc Long được ghi chép ở bên trong điển tịch của Long tộc!

"Chuyện gì xảy ra, hắn là một Nhân tộc, sao có thể hóa thành Nguyên Sơ Chúc Long? ! Chuyện này, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? !" Hắc Long Vương sửng sốt, loại chuyện trước mắt này, đã vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn.

Mà ở một bên khác.

Trong cung điện Ác ma, chén rượu trong tay của Ác Ma Chi Vương vang lên một tiếng leng keng, rơi trên mặt đất, dường như là bởi vì chuyện gì đó mà cảm thấy hoảng hốt.

"Ha ha, ha ha..."

Ngay lập tức, nàng nhịn không được mà phát ra tiếng cười vui vẻ: "Thú vị, thật sự là quá thú vị, Nguyên Sơ Chúc Long, ta nói sao ngươi lại vô duyên vô cớ khai mở long trủng, thì ra chính là như vậy..."

"Sở Cuồng Nhân, ngươi thật sự là quá thú vị..."

Chương 2210: Long khí trong long trủng hỗ trợ, Chúc Long Chi Nhãn, kịch chiến với Hắc Long Vương

Bên trong Long trủng.

Sở Cuồng Nhân không còn áp chế luồng sức mạnh Chúc Long hoàn toàn mới kia nữa.

Trong chốc lát, sức mạnh Chúc Long du tẩu quanh người, vảy rồng hiện lên, xương mặt ngưng tụ, ngọn lửa Chúc Long vờn xung quanh Sở Cuồng Nhân, cháy hừng hực.

Một luồng long uy vô cùng kinh khủng doạ người bạo phát, rung động khắp nơi.

Uy áp kinh khủng, khiến tất cả Long tộc xung quanh cũng vì đó mà run lẩy bẩy.

Như đang đối mặt với, tồn tại cổ xưa nhất của Long tộc.

Cho dù là Hắc Long Vương, đang đối mặt với Sở Cuồng Nhân ngay bây giờ, cũng nhịn không được mà có loại cảm giác run rẩy, không phải là bởi vì thực lực của đối phương quá cường đại.

Mà bởi vì sự áp chế huyết mạch do khác biệt về tầng sinh mệnh mang tới.

"Đáng chết, ta mặc kệ ngươi làm như thế nào mà chiếm được luồng sức mạnh này, nhưng bây giờ giao nó ra đây cho ta!" Hắc Long Vương hừ lạnh một tiếng.

Hắn ngăn chặn luồng run rẩy trong cơ thể kia, đưa tay đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Long khí bá đạo kéo theo sức mạnh pháp tắc, trùng trùng điệp điệp, sức mạnh của một kích này, đã vượt xa Đại Đạo Chí Tôn, chính thức đạt tới cấp độ quân vương.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, trong đôi mắt màu vàng sẫm kia lướt qua một tia quang mang quỷ quyệt, một luồng uy nghiêm lưu chuyển ra, lạnh nhạt quát: "Ngưng!"

Đột nhiên.

Hư không bị một luồng sức mạnh vô cùng cường đại phong tỏa.

Thiên địa vạn vật, trở nên đình trệ.

Ngay cả công kích do Hắc Long Vương đánh ra cũng đứng ở trước mặt Sở Cuồng Nhân, không cách nào tới gần, sức mạnh pháp tắc ở phía trên, cũng dần dần tiêu vong.

"Đây là... Sức mạnh Thời gian." Hắc Long Vương liếc nhìn đôi mắt màu vàng nhạt của Sở Cuồng Nhân một chút, không khỏi kiêng kị, bên trong cặp mắt kia, ẩn chứa sức mạnh thời gian độc nhất vô nhị của Chúc Long.

Đó là Chúc Long Chi Nhãn.

"Cho dù là sức mạnh thời gian, nhưng ta không tin, ngươi có thể là địch nhân của bản vương!" Hắc Long Vương lạnh giọng nói ra, uy áp quân vương trùng trùng điệp điệp.

Nói cho cùng, cho dù Sở Cuồng Nhân có năng lực phi phàm.

Nhưng hắn vẫn chỉ ở cảnh giới Đại Đạo như cũ, thủ đoạn cho dù nhiều, chỉ cần không có biện pháp thoát khỏi ràng buộc của cảnh giới này, thì cũng không phải là đối thủ của hắn.

"Thật sao?" Sở Cuồng Nhân nhẹ giọng nói.

Ánh mắt hắn lóe lên, long khí vô tận ở bốn phía lao về phía hắn.

Như Vạn Xuyên Quy Hải, dồi dào vô tận.

"Thôn Thiên chi thuật?"

Hắc Long Vương có chút kinh nghi bất định: "Không đúng, đây không phải là Thôn Thiên Thuật của Lam Vương, ngươi đang dùng sức mạnh Chúc Long để thao túng long khí nơi đây!"

"Long trủng này do Nguyên Sơ Chúc Long mở ra, mà ta, tất nhiên có thể thao túng được long khí nơi đây rồi." Sở Cuồng Nhân nói, khí thế đang điên cuồng tăng lên.

"Rốt cuộc ngươi và Nguyên Sơ Chúc Long có quan hệ như thế nào?" Hắc Long Vương âm trầm nói ra.

"Ha, ngươi không cần biết."

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, trong chớp mắt đã đi tới trước mặt Hắc Long Vương, đánh ra một quyền, long khí vô biên ngưng tụ ở trên nắm tay.

Mà Hắc Long Vương không lùi không tránh, sức mạnh pháp tắc Đại Đạo cũng theo đó bộc phát ra.

Pháp tắc quân vương, long khí long trủng.

Hai luồng sức mạnh phát sinh ra va chạm cực hạn trong phút chốc, khi một kích này bạo phát, còn có một đạo thần quang chói mắt kinh khủng.

Vô số Long tộc nhìn thấy tình cảnh này, chấn động không gì sánh nổi.

Bọn họ vạn lần không nghĩ đến, một Nhân tộc như Sở Cuồng Nhân không chỉ có thể nắm giữ sức mạnh Chúc Long, mà còn có thể cạnh tranh với Hắc Long Vương đến mức độ thế này.

Sau cú sức mạnh trùng kích cực đoan đó, Sở Cuồng Nhân phản chấn.

Mà Hắc Long Vương, cũng bị đánh lui!

Song phương đúng là, người nào cũng không hề chiếm được tiện nghi.

"Hắc Long Tê Thiên!" Năm ngón tay của Hắc Long Vương móc ngược trong hư không, chộp ra một trảo.

Ông!

Hư không bị xé nứt, năm vết nứt to lớn lan tràn ra, kéo theo sức mạnh pháp tắc Đại Đạo Hủy Diệt, hoàn toàn khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

"Ngưng!"

Trong hai mắt của Sở Cuồng Nhân có quang hoa nở rộ.

Chúc Long thao túng sức mạnh thời gian, lại được thi triển lần nữa, ngưng kết thế công, nhưng mà công kích lần này còn kinh khủng hơn so với lần trước.

Muốn dùng sức mạnh thời gian để làm tan rã công kích này, cũng tốn nhiều công sức hơn so với lần trước.

Trong khoảnh khắc ngưng trệ sát chiêu của Hắc Long Vương, Sở Cuồng Nhân đưa tay bộc phát ra ngọn lửa Chúc Long, hỏa diễm cuồng bạo bùng cháy.

Trong nháy mắt đã đốt cháy năm đạo vết rách to lớn kia đến hầu như không còn.

"Chỉ sử dùng sức mạnh Chúc Long để ngưng kết thế công của quân vương cũng đã tốn lực như thế, muốn ngưng đọng bản thân quân vương, chắc hẳn sẽ càng thêm khó khăn trùng điệp." Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Dùng sức mạnh thời gian gây ảnh hưởng tới bản thể quân vương, đây cũng không phải là chuyện đơn giản.

Dù trong người có sức mạnh Chúc Long, nhưng dù sao cũng chỉ vừa mới nắm giữ luồng sức mạnh này, còn chưa hoàn toàn quen thuộc, Sở Cuồng Nhân cũng không dám tùy tiện nếm thử.

"Ta cũng muốn nhìn xem, ngươi có thể chống đỡ tới khi nào." Hắc Long Vương hừ lạnh nói.

Đưa tay chộp lấy, pháp tắc Đại Đạo Hủy Diệt tạo thành một long trảo khổng lồ, sức mạnh mênh mông lưu chuyển trong đó, bất cứ nơi nào nó đi đến, hư không đều kịch liệt sụp đổ.

Một lượng lớn khoảng không sụp đổ hội tụ ở bên trong long trảo kia, đúng là tạo thành một hắc động to lớn, tăng cường sức mạnh của long trảo.

Chính là một trong những cực chiêu của Hắc Long Vương.

"Hắc Long Trảo, Hư Không Phá!"

Đánh tới loại trình độ này.

Hắc Long Vương đã không còn khinh thị Sở Cuồng Nhân nữa, dường như đã xuất thủ toàn lực.

"Tới đi!"

Sở Cuồng Nhân thúc giục sức mạnh Chúc Long trong cơ thể đến cực hạn.

Trong chốc lát, long khí bôn tẩu như cuồng triều, tàn phá bừa bãi bốn phương tám hướng, lập tức co vào như tia chớp, hình thành một con Cự Long kim sắc lao ra cắn xé.

Chính là bí thuật của Long tộc...

"Long Thần Chiến Thiên Hạ!"

Sức mạnh hủy diệt màu đen, Long Thần chi khí kim sắc...

Hai luồng sức mạnh trùng kích trong nháy mắt, thiên địa điên đảo, hư không vỡ vụn, năng lượng kinh khủng khiến một số Long tộc ở xung quanh né tránh không kịp, bị giết chết ngay tại chỗ.

Hai người Sở Cuồng Nhân, Hắc Long Vương ở dưới luồng sức mạnh trùng kích này, càng đứng mũi chịu sào, đồng thời bị đánh lui ra ngoài.

Nhưng khí tức trên người hai người họ lại không có nửa phần uể oải.

Ngược lại, còn đang không ngừng tăng lên.

"Giết!"

Ánh mắt của Hắc Long Vương ngưng trọng, sức mạnh pháp tắc Đại Đạo ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng màu đen, màu sắc đen nhánh thâm thúy, giống như muốn cắn nuốt toàn bộ ánh sáng.

Càng như muốn hủy diệt hết tất cả!

Quả cầu ánh sáng màu đen nổ ra, hư không nhanh chóng bị bóp méo.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, lại thi triển bí chiêu của Long tộc lần nữa.

"Vạn Long Khiếu Thiên Tuyệt!"

Long khí dồi dào hóa thành vạn long trùng kích tứ phương, quả cầu ánh sáng màu đen kia tuy rằng cường đại, nhưng ở phía dưới loại sức mạnh trùng kích cường đại này, dần dần cũng bị tan rã.

"Hắc Long Trảo, Hư Không Phá!"

"Thất Thải Hoàn Vũ!"

"Hắc Long Thôn Thiên!"

"Ứng Long Thần Phong Trảm!"

Các loại chiêu thức cường đại đều được hai người Sở Cuồng Nhân, Hắc Long Vương thi triển ra, long khí bá đạo, pháp tắc Hủy Diệt kinh khủng...

Một loạt vụ nổ kinh hãi nối tiếp, liên tục nổ tung trong tinh không.

Pháp môn tu hành của Long tộc được thi triển liên tục, người không biết, còn tưởng rằng là hai vị quân vương của Long tộc đang giao thủ, hoàn toàn nghĩ không ra, làm ra những chuyện này chỉ là một Nhân tộc có tu vi còn chưa đủ để trở thành quân vương, thậm chí còn không bằng tu sĩ Chí Tôn.

"Quá cường đại."

"Thật sự là quá kinh khủng, vậy mà Sở Cuồng Nhân có thể giao thủ với quân vương đến loại trình độ này, rốt cuộc là sức mạnh Chúc

Long trên người hắn ở đâu ra!"

Rất nhiều Long tộc quan sát trận chiến này, chỉ cảm thấy chấn động đến giật mình.

Lấy tu vi không đến Chí Tôn, để chống lại quân vương. Mặc dù có long khí của long trủng hỗ trợ. Thế nhưng chuyện này cũng đủ để được xưng tụng là kỳ tích rồi.

Đùng!

Sau một lần trùng kích đó.

Hắc Long Vương bay ngược ra ngoài, trên người có vảy rồng màu đen như ẩn như hiện.

Ngay vừa mới nãy, hắn bị Sở Cuồng Nhân nắm lấy cơ hội, đánh trúng ở ngực, pháp tắc Đại Đạo trong cơ thể vì thế mà chấn động, quân vương chi tâm cũng bị hứng chịu một chút trùng kích.

Chuyện này khiến cho sắc mặt của hắn vô cùng âm trầm.

"Sở Cuồng Nhân, có thể làm được loại trình độ này, ta không thể không tán thưởng ngươi một tiếng, nhưng một chiêu tiếp theo đây, ta nhất định sẽ kết liễu ngươi! !"

Sức mạnh pháp tắc Đại Đạo trên người của Hắc Long Vương đang sôi trào!

Chương 2211: Chúc Long thần thông, Thiên Địa Chi Tịch, thong dong rời đi

Hắc Long Vương thúc giục đại đạo trong cơ thể đến cực hạn.

Chỉ thấy sức mạnh pháp tắc hùng hồn điên cuồng phun trào, đan xen trong hư không thành một cái đầu rồng màu đen vô cùng to lớn, sinh động như thật.

Đầu rồng gầm một tiếng, danh chấn hoàn vũ.

Khí tức hủy diệt kinh khủng, tràn ngập hơn phân nửa long trủng.

Khi khí tức của Hắc Long Vương đang không ngừng tăng lên, thiên địa cũng chấn động theo.

Trên mặt của vô số Long tộc lộ ra vẻ hoảng sợ, ào ào tránh lui.

Mà Sở Cuồng Nhân, cũng cảm thấy một luồng áp lực thật lớn trước nay chưa từng có bao phủ chính mình, thân thể không tự chủ được mà run rẩy.

Đây không phải là hoảng sợ.

Hơn cả thế, đó chính là một loại hưng phấn!

Trong trạng thái Chúc Long, phía dưới quân vương, hắn gần như vô địch, chỉ khi đối mặt với một kích toàn lực của quân vương, mới có thể khiến cho hắn cảm thấy bị uy hiếp tính mạng.

"Chiến một trận với quân vương, quả thật là kích thích!" Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng, trong chốc lát, chỉ thấy long khí trong cơ thể hắn lăn lộn, sức mạnh Chúc Long, đúng là lại lần nữa tăng lên, vượt qua cực hạn!

Long trủng bị chấn động.

Long khí đếm mãi không hết, lao về phía hắn một cách điên cuồng dũng mãnh!

Đây là Thôn Thiên chi thuật!

Loại pháp môn tu hành này, hết sức kỳ lạ, giống như là phương thức cắn nuốt mọi thứ, có thể cắn nuốt vạn vật vạn linh vạn tượng để tạo ra sức mạnh cho mình dùng.

Hơn nữa loại tăng trưởng này, dường như không có cực hạn.

Cực hạn duy nhất, chính là trình độ tiếp nhận của cơ thể người dùng.

Do Lam Vương căn cứ vào Hỗn Nguyên Cửu Kiếp Thân của chính mình kết hợp với Thôn Phệ chi đạo sáng tạo ra, với trình độ cơ thể của Sở Cuồng Nhân trước đó, sử dụng chiêu này, sức mạnh tạo ra nhờ cắn nuốt có thể miễn cưỡng ngăn lại mấy chiêu của Hắc Long Vương.

Mà bây giờ, dưới trạng thái Chúc Long, cường độ cơ thể của hắn đúng là lại có tăng cường, uy lực của Thôn Thiên chi thuật này, cũng theo đó mà tăng lên.

Dưới sự gia tăng của long khí vô tận.

Sức mạnh Chúc Long trong cơ thể Sở Cuồng Nhân tăng vọt, trong thoáng chốc, một loại sức mạnh vô cùng huyền ảo, ở bên trong hai mắt của hắn ấp ủ xông ra.

Loại sức mạnh này, tới rất ngẫu nhiên.

Nhưng dường như Sở Cuồng Nhân hết sức quen thuộc đối với nó, sử dụng nó một cách tự nhiên, chỉ thấy hai vệt thần quang, từ bên trong hai mắt của hắn bắn ra ngoài.

Trong chốc lát.

Thần quang bộc phát ra lực hút cường đại, hấp thu long khí vô tận, hình thành một vòng xoáy khổng lồ, mà bên trong vòng xoáy, một con mắt màu vàng sẫm từ từ nổi lên, giống như Thần Linh Nguyên Sơ cổ lão, nhìn xuống thiên địa chúng sinh.

Một luồng run rẩy không hiểu, bao phủ trái tim của tất cả Long tộc.

Một số Long tộc, cũng không tự chủ được mà quỳ trên mặt đất.

"Đây là, thần thông Chúc Long!" Đồng tử của Hắc Long Vương co rụt lại, cảm thấy kinh hãi không thôi.

Không nghĩ tới, đối phương ngay cả thần thông Chúc Long cũng có thể thi triển ra.

"Sở Cuồng Nhân, một chiêu này sẽ kết thúc ngươi!"

"Hắc Ám Long Triều!"

Sức mạnh Hắc Long Vương nhảy lên tới cực hạn, đầu rồng do sức mạnh pháp tắc Đại Đạo ngưng tụ ra cũng thét dài một tiếng, bao trùm ở trong gầm trời, kéo theo dao động Đại Đạo Hủy Diệt tầng tầng lớp lớp, như cuồng triều, đột nhiên phóng về phía của Sở Cuồng Nhân.

Sức mạnh của một kích này đã cường đại đến mức khó có thể tưởng tượng.

So với cực chiêu của Diệt Thế Võ Chủ ngày xưa, còn kinh khủng hơn.

"Trên đời này, không người nào có thể kết liễu ta! Người nào cũng không được!" Sở Cuồng Nhân bay lên không trung, bên trong đôi mắt màu vàng sẫm ẩn sau lớp xương mặt kia lộ ra uy nghiêm vô tận, giống như một vị thần cổ lão chí cao vô thượng.

"Chúc Long Chi Nhãn, Thiên Địa Chi Tịch!"

Ầm! !

Hư không chấn động.

Ở sau lưng Sở Cuồng Nhân, mắt rồng ám kim sắc to lớn được ngưng tụ từ long khí kia đột nhiên bộc phát ra một trận quang hoa vô cùng huyền diệu.

Trong chốc lát, thiên địa vạn vật bị quang hoa này chiếu rọi, dường như trở nên tĩnh lại, sức mạnh thời gian huyền ảo, tràn ngập bốn phương tám hướng.

Ở trong một mảnh yên tĩnh quỷ dị.

Quang hoa vô biên và cực chiêu do Hắc Long Vương đánh ra ầm ầm va chạm.

Hư không vỡ vụn.

Vạn vật tiêu vong.

Càn khôn bị phá vỡ, Huyền Hoàng đảo lộn.

Thiên địa quay về bên trong Hỗn Độn.

Loại cảnh tượng doạ người này, bao trùm phương viên mấy vạn dặm, hai đại cực chiêu va chạm, đúng là khiến cho một phương thiên địa, quay về Hỗn Độn!

Mà ở trong hỗn độn, có một bóng người bay ngược ra sau.

Là Hắc Long Vương!

Lúc này miệng của hắn phun máu tươi, sắc mặt trắng bệch, mặt mũi tràn đầy một vẻ không thể tin được.

Thấy cảnh này, tất cả Long tộc đều hít vào một ngụm khí lạnh.

"Hắc Long Vương, rơi vào thế hạ phong rồi sao? !"

"Chuyện này làm sao có thể như thế được!"

Chúng Long tộc đang xôn xao.

Bọn họ nhìn về phía Hỗn Độn, cố gắng tìm kiếm bóng người của Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy một đạo bạch quang, giống như lôi đình bay về phía cửa vào long trủng, bất cứ chỗ nào nó đi đến, nguyên một đám Long tộc đều bị đánh cho tiêu vong.

Bạch quang kia, chính là Sở Cuồng Nhân.

Lúc này, hắn đã dỡ bỏ trạng thái Chúc Long.

Hắc Long Vương bị hắn đả thương, nhất thời gặp khó, để cho hắn lợi dụng sơ hở, mà Long tộc còn lại căn bản là không chặn được bước chân Sở Cuồng Nhân.

"Muốn rời đi sao, mơ tưởng!"

Lúc này, có cao thủ Long tộc liều lĩnh vọt ra.

Một cái chớp mắt.

Chỉ cần ngăn cản Sở Cuồng Nhân một chút thôi.

Chờ sau khi Hắc Long Vương điều chỉnh khí tức, là có thể giữ chân Sở Cuồng Nhân.

Bây giờ đối phương không ở trạng thái Chúc Long.

Nhất định là đã sử dụng hết luồng sức mạnh kia, chờ Hắc Long Vương lại ra tay lần nữa, muốn giết hắn, căn bản chính là chuyện dễ như trở bàn tay!

Bọn họ ôm lấy niềm tin này xông về phía của Sở Cuồng Nhân.

"Ha, muốn ngăn cản ta sao, các ngươi còn chưa đủ tư cách!" Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Chỉ thấy ở trên người hắn, từng viên Nguyên Tinh Thạch lăn lộn bay ra ngoài.

Đúng là trong nháy mắt, tạo thành một sát trận to lớn, giam cầm tất cả Long tộc xông lên ở trong đó, nhất thời không có cách nào tránh thoát.

"Trận pháp? !"

"Lại bố trí được trận pháp tinh diệu như thế chỉ trong nháy mắt, trình độ trận pháp của người này rất cao, thật không thể tin, hắn vẫn còn con át chủ bài này."

"Không dùng thực lực của chính mình, mà dùng trận pháp thay thế, chuyện này chứng minh sức mạnh của hắn đã đến cực hạn, không cách nào tung ra sát chiêu."

"Đúng vậy, lập tức phá trận, chúng ta nhất định phải ngăn hắn lại!"

Tâm tư của chúng Long tộc thay đổi thật nhanh, ý thức được dường như bây giờ Sở Cuồng Nhân đã đạt cực hạn, nội tâm đại hỉ, ào ào xuất thủ muốn phá trận.

Bọn họ nhất định phải giữ chân được Sở Cuồng Nhân.

Toàn bộ long trủng, bị đối phương huyên náo long trời lỡ đất.

Long tộc thương vong vô số kể.

Ngay cả một số chiến tướng tinh nhuệ của Long tộc đều đã chết, nếu để cho Sở Cuồng Nhân yên ổn rời đi như thế, vậy Long tộc bọn họ chắc chắn sẽ trở thành trò cười!

"Đáng chết, đây là trận pháp gì, vậy mà lại tinh diệu như thế."

Thế nhưng thời điểm chúng Long tộc phá trận, lại phát hiện trận pháp mà Sở Cuồng Nhân bố trí không ngừng sinh sôi, biến hóa khôn lường, bọn họ không có cách nào phá được trận.

"Ha ha, chư vị không cần đưa tiễn, tại hạ sau này còn gặp lại, nếu như có cơ hội, tại hạ nhất định sẽ tự mình đến nhà bái phỏng! !" Tiếng cười của Sở Cuồng Nhân vang vọng ở trong gầm trời.

Mà thân hình của hắn, đã lướt ra ngoài long trủng.

Trong chớp mắt, liền biến mất trong tầm mắt của mọi người.

"Hỗn trướng! !" Một tiếng gầm giận dữ quanh quẩn ra.

Chỉ thấy Hắc Long Vương đã điều chỉnh tốt, ngăn chặn thương thế trong cơ thể, hắn nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đã đi xa, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Đánh ra một quyền, trận pháp Sở Cuồng Nhân lưu lại bị đánh cho vỡ vụn.

Hắn có thể đuổi theo.

Thế nhưng ra khỏi long trủng, nếu như hắn xuất thủ, nữ thần Quang Minh, Ác Ma Chi Vương tất nhiên sẽ không ngồi nhìn mặc kệ, bọn họ, sẽ không cho hắn cơ hội!

"Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân! !"

"Ngươi, hỗn trướng!"

Hắc Long Vương tức giận đến mức bộ mặt nhăn nhó.

Nhiều năm trước, Lam Vương tiến về lãnh địa của Hắc Long, giẫm nát mặt hắn ở dưới chân ngay trước vô số tộc nhân, khiến cho hắn mất hết thể diện.

Mà lần này, Sở Cuồng Nhân, người có quan hệ mật thiết với Lam Vương, thậm chí đã tiến vào long trủng, sau khi huyên náo long trời lỡ đất, lại thong dong rời đi ở dưới mí mắt của hắn. Tu vi của đối phương, vẫn chỉ là một đại đạo.

Hắc Long Vương cảm thấy dường như mình là vị quân vương đau khổ nhất.

Chương 2212: Hành trình sau khi rời khỏi Long trủng, kế sách khu lang thôn hổ

Bóng người của Sở Cuồng Nhân như điện, xẹt qua chân trời.

Hắn nhanh chóng rời khỏi long trủng.

Mãi cho đến khi đi tới một ngọn núi, hắn mới ngừng lại, đưa tay bố trí trận pháp, che giấu hành tung, hít sâu một hơi, bình phục lại sức mạnh đại đạo xao động trong cơ thể, sau khi chiến một trận với quân vương, hắn bị thương không nhỏ.

Mặc dù có Duy Nhất Bản Nguyên Thể, nhưng cũng phải cần một khoảng thời gian để hồi phục lại.

"Quân vương quả thật là không thể coi thường." Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Tuy nói như thế, nhưng trận chiến này, hắn cũng đạt được ích lợi không nhỏ.

"Cho dù nói thế nào, lần này tiến vào long trủng, thu hoạch được không ít." Trên mặt Sở Cuồng Nhân mang theo nụ cười.

Trảm Long Nhận, các loại pháp môn tu hành của Long tộc, long hồn Chúc Long...

Những thứ này đủ để cho chiến lực của hắn đạt đến một cấp độ cực kỳ cường đại.

"Chỉ tiếc rằng, tạm thời không có cách nào luyện hóa Trảm Long Nhận này."

Sở Cuồng Nhân lấy ra cái hộp sắt bằng đồng kia.

Trảm Long Nhận này, là một món chí bảo cực đạo, uy thế cực mạnh, khó có thể tưởng tượng, bên trong mỗi một kỷ nguyên đều không có mấy món chí bảo cực đạo hiện thế.

Thậm chí, có lúc cũng không có.

Có thể được một món Thần Binh Cực Đạo, là chuyện mà bất cứ quân vương nào cũng tha thiết ước mơ.

Hắn chỉ là một đại đạo, có thể có được chí bảo bực này đã là thiên đại tạo hóa, nhưng muốn luyện hóa, lại không phải một chuyện đơn giản.

Ngay cả quân vương cũng phải hao phí không ít tâm tư.

Huống chi hắn chỉ là một đại đạo.

"Chỉ có thể tạm thời thu lại trước." Sở Cuồng Nhân cất kỹ, dự định tương lai có cơ hội lại luyện hóa.

Hắn bắt đầu trị thương.

...

Bên trong Long tộc.

Tổ Long Vương triệu tập cường giả các mạch của Long tộc.

Long tộc tụ hợp lại một chỗ, trên mặt đều mang biểu cảm trầm trọng, ở trước mặt bọn họ, có một cái quang cầu to lớn lơ lửng.

Bên trong đang có một vài bức hình ảnh lấp lóe.

Chính là tất cả những gì Sở Cuồng Nhân đã làm ở bên trong Long Hồn giới, thời điểm hắn kịch chiến với Hắc Long Vương, thể hiện ra trạng thái Chúc Long.

"Chư vị, các ngươi có ý kiến gì không." Tổ Long Vương thản nhiên

nói.

"Hắn tinh thông các loại pháp môn tu hành của Long tộc, hẳn là kết quả do hắn hấp thu rất nhiều long hồn ở Long Hồn giới, nhưng so với sức mạnh Chúc Long trong cơ thể hắn, điểm này, cũng không quan trọng như vậy." Một con Hồng Long từ tốn nói.

Đúng vậy.

Sở Cuồng Nhân tinh thông các loại pháp môn tu hành của Long tộc, chuyện này quả thực là không thể tưởng tượng được.

Là uy hiếp cực lớn đối với Long tộc.

Nhưng so với việc đối phương có sức mạnh Chúc Long, vậy thì chuyện đó không có ý nghĩa gì, nhất là, luồng sức mạnh kia còn là sức mạnh của Nguyên Sơ Chúc Long!

Điều này càng làm cho chúng cường giả Long tộc sợ hết hồn hết vía.

Bọn họ không thể tưởng tượng nổi, một người nắm giữ sức mạnh Nguyên Sơ Chúc Long, hơn nữa còn là kẻ thù của Long tộc, đồng thời, còn sở hữu tiềm lực phát triển vô cùng kinh khủng, sau khi trưởng thành, sẽ tạo thành thương tổn kinh khủng vô cùng lớn đối với Long tộc.

Đây sẽ là một tràng thảm họa.

Một trận thương tổn không kém gì liệp long nhân nhất mạch lúc trước tạo ra.

"Trong tay người này ngoại trừ sức mạnh Chúc Long ra, còn có Trảm Long Nhận nữa." Một con Hắc Long từ tốn nói.

Lời vừa nói ra, biểu cảm của chúng Long tộc càng trở nên nặng nề hơn.

Sức mạnh Chúc Long, Trảm Long Nhận...

Hai thứ này đặt chung một chỗ, quả thực chính là ác mộng của Long tộc.

"Tại thời điểm chiến đấu với Hắc Long Vương, hắn cũng không có sử dụng Trảm Long Nhận, có thể thấy được hắn còn chưa luyện hóa vật này." Tổ Long Vương thản nhiên nói.

"Đó là chí bảo cực đạo, tất nhiên không thể luyện hóa dễ dàng như vậy được."

"Đáng chết, cây đao này bị phong ấn bên trong long trủng nhiều năm, mà long trủng lại lớn như vậy, sao lại để gia hoả này cầm đi chứ."

Chúng Long tộc vô cùng phẫn nộ, cũng rất bất đắc dĩ.

Đây chẳng lẽ là thiên ý?

Long tộc đã định trước sẽ phải có một kiếp này sao?

"Liên quan tới Trảm Long Nhận, có tộc nhân bẩm báo, từng nhìn thấy liệp long nhân nhất mạch ẩn hiện ở bên trong long trủng, ta phái mấy vị trưởng lão tiến đến Táng Đao vực quan sát, ở nơi đó phát hiện thi thể của liệp long nhân nhất mạch... Có lẽ, là liệp long nhân dùng loại biện pháp nào đó tiến vào long trủng, muốn thu hồi Trảm Long Nhận, nhưng lại gặp Sở Cuồng Nhân, bị hắn giết hại, Trảm Long Nhận cũng rơi vào trong tay hắn."

"Cái gì, có liệp long nhân tiến vào long trủng? !"

Mọi người nghe vậy không khỏi vô cùng sợ hãi.

Sau một phen thảo luận, Tổ Long Vương thản nhiên nói: "Trải qua nhiều năm, Liệp long nhân đã khôi phục nguyên khí, có xu thế tro tàn lại cháy, nếu không thì bọn họ sẽ không dám phái người tiến vào long trủng chiếm lấy Trảm Long Nhận, hiện tại Trảm Long Nhận rơi vào trong tay Sở Cuồng Nhân, đây là một cơ hội, chúng ta tới khu lang thôn hổ đi!"

Chúng Long tộc nghe vậy, trông có vẻ như nghĩ tới cái gì.

"Tổ Long Vương có ý là, để liệp long nhân giúp chúng ta đối phó Sở Cuồng Nhân sao? Nhưng nếu như bọn họ liên hiệp lại, thì nên làm cái gì đây?" Cũng có Long tộc biểu thị lo lắng.

Liệp long nhân, Sở Cuồng Nhân, đều là kẻ thù của Long tộc.

Kẻ thù của kẻ thù thì đều là bằng hữu.

Nếu như hai phe này liên thủ, uy hiếp đối với Long tộc sẽ còn lớn hơn.

"Nếu như ngươi có chí bảo cực đạo, ngươi sẽ tuỳ tiện giao ra sao?" Tổ Long Vương hỏi ngược một câu.

"Thì ra là thế..." Chúng Long tộc bừng tỉnh đại ngộ.

Giá trị của một món chí bảo cực đạo, là không thể đo lường.

Sở Cuồng Nhân đạt được bảo vật như vậy, tất nhiên sẽ không dễ dàng giao ra, cho dù chí bảo này, vốn dĩ thuộc về liệp long nhân.

Mà liệp long nhân nhất mạch cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ Trảm Long Nhận.

Kể từ đó, hai bên tất nhiên sẽ có một trận chiến.

Long tộc, hoàn toàn có thể tọa sơn quan hổ đấu.

"Thả tin tức ra ngoài, nói rằng Sở Cuồng Nhân tiến vào long trủng cướp mất Trảm Long Nhận, còn giết không ít liệp long nhân." Tổ Long Vương nói ra.

"Được."

...

"Cái gì!"

"Bọn người Thất Sát Tôn Giả đều chết sạch? !"

Trong không gian thần bí nào đó.

Một người nam tử mặc chiến giáp màu đen đột nhiên đứng phắt dậy, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng âm trầm.

Nam tử này, tu vi cực kỳ cường đại, ẩn ẩn lộ ra dao động pháp tắc.

Hiển nhiên, đây là một tồn tại quân vương.

Đồng thời cũng là thủ lĩnh đương nhiệm của liệp long nhân nhất mạch.

"Trảm Long Nhận kia còn có tin tức gì không?"

"Căn cứ vào sự dò xét của chúng ta, bên trong long trủng đã xảy ra một trận đại chiến, là xung đột của Sở Cuồng Nhân và Long tộc, mà nghe nói, bây giờ Trảm Long Nhận đang ở trong tay người nọ, ngay cả bọn người Thất Sát Tôn Giả, cũng đã chết ở trong tay hắn."

"Sở Cuồng Nhân..." Thủ lĩnh Liệp Long lộ ra vẻ do dự.

Đối với cái tên này, hắn tất nhiên là biết đến, dù sao gần đây ở Hồng Mông đại thế giới, người này có thể nói là một trong những nhân vật phong vân nhất.

Một người độc chiếm vị trí đầu tiên của nhiều bảng xếp hạng.

Hơn nữa còn thu hút một số thế lực cấp quân vương đối chọi gay gắt.

Thủ đoạn phong vân của hắn, làm cho người khác tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Thế nào lại là hắn..." Liệp Long thủ lĩnh đột nhiên cảm giác hơi rắc rối rồi.

Những người khác, hắn còn có thể ra tay, thế nhưng Sở Cuồng Nhân thì...

Sau lưng gia hỏa này có tam đại quân vương làm chỗ dựa, ai dám làm loạn?

"Thủ lĩnh, bây giờ nên làm gì?"

"Phái người mang bảo vật lên, tiến đến thương lượng với Sở Cuồng Nhân, nếu như có thể hòa bình cầm lại Trảm Long Nhận là tốt nhất, nếu không được, nghĩ biện pháp khác đi." Liệp Long thủ lĩnh thản nhiên nói.

"Được."

...

"Nhi tử ta... Chết rồi? !"

Gia tộc Long huyết, bên trong Hoàng gia.

Gia chủ Hoàng gia nhìn lên bầu trời, nghiến răng nghiến lợi, trên người có long uy bá đạo tiết ra, không ngừng đánh thẳng vào bốn phía.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi, Hoàng gia và ngươi không đội trời chung!"

"Gia chủ, thủ lĩnh Liệp Long yêu cầu gặp mặt ngươi." Lúc này, một vị trưởng lão Hoàng gia nói ra.

Gia chủ Hoàng gia hừ lạnh một tiếng, ánh mắt băng lãnh: "Vừa lúc, nhi tử ta và bọn họ đi lấy Trảm Long Nhận, hiện tại chết ở long trủng, ta cũng muốn xem hắn sẽ cho ta một lời giải thích như thế nào! !"

Mặc dù hắn không phải là quân vương, nhưng Hoàng gia là đại gia tộc long huyết đệ nhất trong vũ trụ Long Vương, căn cơ thâm hậu, cũng có thủ đoạn trấn áp quân vương.

Chương 2213: Truyền thừa cấp siêu thần của Luyện Khí Sư, Kiếm Thập Phương còn đang chờ đợi, rốt cuộc ngươi cũng trở về

Gia chủ Hoàng gia đi tới một mật thất.

Hắn tiến hành gặp mặt hình chiếu của thủ lĩnh Liệp Long.

“Thủ lĩnh Liệp Long, ngươi phải cho ta một lời giải thích.”

Hoàng gia chủ mở miệng chất vấn.

Nhưng thủ lĩnh Liệp Long nhàn nhạt nhìn hắn một cái: “Hoàng gia chủ, việc công tử chết, ta cảm thấy vô cùng tiếc hận, nhưng chuyện này cũng không phải là điều khiến cho người của Liệp Long nhất mạch ta vui mừng, kẻ đầu têu của mọi chuyện, chính là Sở Cuồng Nhân.”

“Vậy các ngươi, có ý định báo thù giúp ta chứ?”

“Báo thù là đương nhiên, nhưng không phải hiện giờ.”

“Có ý gì?”

“Trảm Long Nhận ở trong tay Sở Cuồng Nhân, sau khi đợi ta lấy lại vật này, Hoàng gia muốn làm gì Sở Cuồng Nhân, ta nhất định sẽ toàn lực tương trợ.”

“Vậy ta sẽ đợi các ngươi một khoảng thời gian...”

Hoàng gia chủ hừ lạnh một tiếng.

“Đa tạ Hoàng gia chủ thông cảm...”

Hai người lại khách sáo một phen.

Chờ sau khi hình chiếu của thủ lĩnh Liệp Long biến mất, Hoàng gia chủ cười lạnh nói: “Trảm Long Nhận, Thần Binh Cực Đạo này, thật sự cho rằng ta sẽ ngoan ngoãn chờ các ngươi sao? Nếu như con ta đã không thể hoàn thành việc này, vậy thì do ta tự mình làm vậy!”

Hắn gọi mấy thủ hạ tinh nhuệ đến.

“Các ngươi tiến đến Vạn Binh thành, tạm thời không cần làm bất cứ chuyện gì cả, ẩn núp ở nơi đó đi, chú ý hành động của Sở Cuồng Nhân.”

“Vâng, thưa gia chủ.”

…

“Hô... Cuối cùng cũng khôi phục hoàn toàn rồi.”

Trên một ngọn núi.

Ẩn nấp bên trong trận pháp, Sở Cuồng Nhân từ từ mở hai mắt ra.

Trải qua qua một khoảng thời gian tịnh dưỡng, sức mạnh của hắn đã khôi phục toàn bộ, bỗng nhiên, mi tâm hắn nháy lên hai lần.

Từ nơi sâu xa, dường như có người đang chuẩn bị tính kế hắn.

Sau một phen suy tư.

Hắn nghĩ tới mấy thế lực có khả năng nhất.

“Long tộc sao? Hay là người của Liệp Long nhất mạch...”

Nghĩ một lát, liền không tiếp tục để ý nữa.

Nợ nhiều không áp thân.

Bây giờ nghĩ đến người muốn giết hắn, có nhiều lắm.

Bản thân mình cũng không cần cố kỵ quá nhiều.

Hắn mở Huyễn Tưởng Luân Bàn ra rút thưởng, muốn điều chỉnh tâm tình một chút.

“Chúc mừng kí chủ rút được truyền thừa siêu thần của Luyện Khí Sư.”

Tóm lại, chính là một phần thưởng cấp siêu thần.

Hắn coi như hài lòng.

“Rất tốt, rất không tệ, trước có Trận Pháp Sư, hiện tại lại có thêm một Luyện Khí Sư, song tuyệt Trận Khí là đây.”

Trước đó hắn rút được truyền thừa cấp siêu thần của Trận Pháp Sư vô cùng không tệ.

Giúp hắn không ít việc.

Hắn có thể đạt được Trảm Long Nhận, đồng thời toàn thân trở ra từ bên trong long trủng, truyền thừa siêu thần của Trận Pháp Sư này, cũng ra sức không ít.

Truyền thừa của Luyện Khí Sư này, tương lai chắc hẳn cũng rất hữu dụng.

Không nói những cái khác, về sau bản thân muốn thăng cấp binh khí, cũng không cần giống như lần trước, nhờ người giúp đỡ như thế, tự thân động thủ là được.

Sau khi hấp thu xong truyền thừa của Luyện Khí Sư, Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, phóng xuất bọn người n Hồng Hoa từ trong Tụ Lý Càn Khôn ra.

n Hồng Hoa liền vội vàng tiến lên: “Vương, ngươi không sao chứ.”

“Ha ha, ta có thể có chuyện gì chứ.”

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

“Nhiều Long tộc như vậy, ngươi lại có thể toàn thân trở ra.”

Hắc Huyền vô cùng ngạc nhiên.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn về phía hắn: “Hắc Huyền, ta muốn ngươi làm một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Hắc Huyền cũng không hề cự tuyệt.

Ở bên trong long trủng, do có Sở Cuồng Nhân mà hắn mới đạt được truyền thừa của một long hồn cấp quân vương, phần cơ duyên này vô cùng to lớn.

Sở Cuồng Nhân bảo hắn làm một ít chuyện, cũng là bình thường.

Quả nhiên.

Phần truyền thừa này không phải lấy không.

“Hiện tại Hắc Ám nhất tộc đều ở bên trong lãnh địa ác ma đúng không, ta muốn ngươi sau khi trở về, tận lực leo đến vị trí cao tầng của Ác Ma nhất tộc, mai phục bên người Ác Ma Chi Vương, báo cáo tình huống của nàng cho ta bất cứ lúc nào.”

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Đây là ý định mà hắn đột nhiên nghĩ đến sau khi nhìn thấy Hắc

Huyền.

Ác Ma Chi Vương có thực lực cường đại, còn có ý đồ với mình, tuy nhiều lần trợ giúp mình, nhưng nữ nhân này làm việc, khó có thể phỏng đoán.

Sở Cuồng Nhân cảm thấy mình vẫn nên phòng bị một chút sẽ tốt hơn.

“Ừm…”

Hắc Huyền trầm ngâm một hồi: “Được.”

Sau khi thương thảo một chút phương án liên lạc và một số chi tiết, Hắc Huyền liền rời đi, mà Sở Cuồng Nhân cũng chuẩn bị mang theo bọn người n Hồng Hoa về Bàn Cổ tông.

Lần này trừ hắn ra, mấy người n Hồng Hoa cũng thu hoạch không nhỏ.

Đều đạt được truyền thừa của long hồn.

Sau khi trở về nếu tu hành thật tốt, thành tựu tương lai sẽ không thể đoán trước được.

Long Thủy Tinh cũng cùng Sở Cuồng Nhân trở về Bàn Cổ tông.

Ngoài ra.

Nàng còn dự định liên hệ với các thành viên của Viên Thiên hội.

Hiện tại thành viên của Viên Thiên hội phân tán khắp nơi, mỗi người đều có những hành trình riêng, nhưng phần lớn đều giống như nàng, không nơi nương tựa, không có bất kỳ bối cảnh gì.

Bọn họ chỉ có thể gia nhập vào các thế lực khác, mới nhận được trợ giúp.

Nhưng nếu phải gia nhập vào thế lực khác.

Không bằng tới Bàn Cổ tông.

Tuy nói Sở Cuồng Nhân từng là địch nhân của vũ trụ Thiên

Nguyên, nhưng cũng không có người nào hiểu hơn bọn họ, rằng tiềm lực của nam nhân này to lớn đến cỡ nào.

Người này, cuối cùng sẽ nổi danh khắp thế giới.

Nương tựa vào hắn, cũng không phải là một chuyện đáng xấu hổ.

...

Bên ngoài Bàn Cổ tông, ở trên một ngọn núi.

Một thanh niên mặc một bộ trường bào màu tím ngồi xếp bằng.

Người này, chính là Kiếm Thập Phương của Kiếm Thần cung.

Là tồn tại đứng thứ sáu ohía trên Nhân tộc Thần Tử bảng.

Từ sau khi khiêu chiến với Sở Cuồng Nhân mà không có kết quả, hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng, xem việc này là một trong những sỉ nhục của bản thân.

Hắn vì không đánh bại được Sở Cuồng Nhân, nên trong lòng vẫn luôn buồn bực.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi không tìm đến ta, vậy ta liền tự mình tìm đến ngươi!”

“Hoà thượng chạy được nhưng miếu không chạy được!”

“Bàn Cổ tông ở đây, ta không tin ngươi không trở lại!”

Hắn cười lạnh nói.

Lúc này.

Ngọc giản bên hông hắn khẽ run lên.

Chỉ thấy một đạo lưu quang lướt đi, hóa thành một lão giả râu tóc bạc phơ, trên người tràn ngập kiếm ý mãnh liệt, giống như một thanh thần kiếm Tê Thiên.

“Thập phương, ngươi còn ở Vạn Binh thành sao?”

Lông mày lão giả cau lại.

“Đúng.”

“Sở Cuồng Nhân không thể coi thường, ngươi đánh với hắn một trận, sẽ gặp hung hiểm, nghe vi sư khuyên một lời, trở về dốc lòng tu hành, chờ nhân văn tổ địa khai mở, đến lúc đó nhất quyết đọ sức với Sở Cuồng Nhân ở nơi đó cũng không muộn.”

Lão giả thản nhiên nói.

“Sư tôn, Sở Cuồng Nhân sỉ nhục ta, nếu như ta cứ trở về như thế, không chỉ có thể diện của ta, mà thể diện của Kiếm Thần cung cũng sẽ bị tổn hại.”

Kiếm Thập Phương từ tốn nói.

Tâm ý của hắn đã quyết, không có khả năng tuỳ ý thay đổi suy nghĩ.

“Ngươi quá coi trọng những điều này...”

Lão giả lắc đầu, có chút bất đắc dĩ.

“Kiếm 23 của ngươi, tu hành đến đâu rồi.”

“Đã sẵn sàng.”

“Tốt, nhớ cho kỹ, nếu như ngươi thật sự muốn chiến đấu với Sở Cuồng Nhân, nếu kiếm 23 không có cách nào đánh bại hắn, liền lập tức rời khỏi, không được ham chiến, biết không?”

“Ừm, ta đã biết.”

Kiếm Thập Phương khẽ gật đầu.

Nhưng tâm lý, lại không muốn đặt điều đó trên đầu, hắn thấy, có lẽ mình không cần dùng đến kiếm 23 đã có thể đánh bại Sở Cuồng Nhân.

Lão giả lắc đầu, cũng đoán được đại khái suy nghĩ của Kiếm Thập Phương.

Nhưng người đồ đệ này của bản thân, tâm cao khí ngạo.

Chính mình không khuyên nổi hắn.

“Thôi, có lẽ để cho hắn ăn chút đau khổ cũng tốt.”

Lão giả âm thầm nghĩ tới, mình từng lưu lại hậu thủ ở trong cơ thể đối phương, cho dù không địch lại Sở Cuồng Nhân, nhưng giữ được tính mạng, cũng không phải việc khó.

Đột nhiên.

Dường như Kiếm Thập Phương cảm ứng được điều gì đó, bỗng nhiên mở to hai mắt ra.

Hắn nhìn về phương hướng của thành Vạn Binh phía nơi xa.

Chỉ thấy một đám người trên chiến thuyền trở về.

Trong đó, đứng trên boong tàu chính là thanh niên mặc một chiếc áo trắng như tuyết, phong hoa tuyệt đại, sau khi nhìn thấy hắn, kiếm trong tay Kiếm Thập Phương cũng khẽ run.

Hắn chưa từng gặp qua bộ dạng của Sở Cuồng Nhân, nhưng trực giác của một kiếm khách cho hắn biết, đối phương, chính là người mình đang chờ.

“Sở Cuồng Nhân, ngươi rốt cuộc cũng trở về rồi!”

Chương 2214: Ma Kiếm Thạch? Ngươi không xứng là kiếm khách, sẽ khiến Côn Ngô của ta khóc mất

Bên trong Kiếm Thần cung.

Một lão giả tóc trắng đứng chắp tay.

Ở trước mặt hắn, một tia quang ảnh từ từ tiêu tán.

Lão giả chính là cung chủ của Kiếm Thần cung, cũng là một trong những quân vương của Nhân tộc, đồng thời còn là sư tôn của Kiếm Thập Phương, nhìn quang ảnh tiêu tán, ánh mắt của cung chủ Kiếm Thần cung hơi hơi ngưng trọng: "Xem ra, đã chuẩn bị giao thủ rồi sao?"

Ở bên cạnh cung chủ Kiếm Thần cung, ánh mắt của một kiếm khách trung niên ngưng trọng: "Cung chủ, Kiếm Thập Phương sẽ là đối thủ của Sở Cuồng Nhân sao?"

"Sở Cuồng Nhân người này, thâm sâu khó dò, Thập Phương đấu với hắn, đoán chừng thua nhiều hơn thắng." Cung chủ Kiếm Thần cung từ từ nói ra.

Tuy thực lực của Kiếm Thập Phương rất cường đại.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại khiến cho cung chủ Kiếm Thần cung có một loại cảm giác không thể nhìn thấu.

Cung chủ Kiếm Thần cung chỉ từng có qua loại cảm giác này trên người một số quân vương.

"Cung chủ, Kiếm Thập Phương cũng không kém."

Kiếm khách trung niên nói ra.

Hắn cũng là người của Kiếm Thần cung, trong lòng đương nhiên càng nghiêng về phía Kiếm Thập Phương, hắn thấy, Sở Cuồng Nhân tuy rất mạnh, nhưng Kiếm Thập Phương đã đạt đến cảnh giới Đại Đạo Chí Tôn, cộng thêm đủ loại bí thuật của Kiếm Thần cung, đủ để cân sức ngang tài với đối phương.

"Thập Phương tất nhiên là không kém, nhưng người hắn hiện tại đang phải đối mặt, lại là một tồn tại không thể cân nhắc theo lẽ thường, loại dị số ở cấp bậc này, chỉ sợ bên trong Kiếm Thần cung, chỉ có Độc Cô Bất Phá mới có thể sánh bằng được."

Bốn chữ Độc Cô Bất Phá vừa ra, sắc mặt nam tử trung niên biến hóa.

Độc Cô Bất Phá, ở Kiếm Thần cung, là một cái tên vô cùng kiêng kỵ.

Người này là dị số lớn nhất của Kiếm Thần cung từ khi thành lập đến nay, được xưng là Kiếm trung chi Ma, ở Kiếm Thần cung, chỉ có cung chủ Kiếm Thần cung mới có biện pháp áp hắn một bậc.

Nhưng trong mắt của mọi người, đây chỉ là tạm thời.

Độc Cô Bất Phá, cuối cùng sẽ có một ngày trở thành một trong các kiếm quân vương.

Đây gần như là nhận thức chung của mọi người bên trong Kiếm Thần cung.

"Không nghĩ tới cung chủ lại đánh giá cao người này như vậy, đáng tiếc, Độc Cô Bất Phá còn chưa đến Hồng Mông đại thế giới, bằng không với thực lực của hắn, sẽ đứng đầu Hồng Mông đại đạo bảng, làm sao có thể đến phiên Sở Cuồng Nhân chứ?"

Nghe được ý tứ của nam tử trung niên.

Độc Cô Bất Phá kia giống như Sở Cuồng Nhân, còn chưa đột phá đến Chí Tôn.

"Trước tiên cứ xem trận chiến giữa Kiếm Thập Phương và Sở Cuồng Nhân một chút đi."

"Nhưng ta cần tiến về Vạn Binh thành, nếu như Kiếm Thập Phương không địch lại, ta cũng sẽ xuất thủ một phen." Nam tử trung niên có lẽ bị cung chủ Kiếm Thần cung nói đến kinh hãi, cũng cảm thấy Kiếm Thập Phương không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân, muốn đi giúp đỡ một chút.

"Không cần, ta có lưu lại kiếm khí trong cơ thể Kiếm Thập Phương, coi như không địch lại Sở Cuồng Nhân, nhưng bảo trụ tính mạng của hắn cũng không khó, liền để Kiếm Thập Phương chịu khổ, mài giũa nhuệ khí một chút, chuyện này với hắn có lẽ sẽ có trợ giúp."

Cung chủ Kiếm Thần cung phất tay áo lên, kiếm quang đan xen ở trong hư không, hóa thành một mặt quang kính, hình ảnh hiển thị ở bên trong, chính là Vạn Binh thành.

Hắn thấy, Sở Cuồng Nhân đã trở thành Ma Kiếm Thạch trợ giúp hắn mài Kiếm Thập Phương, chỉ tiếc, hắn lại không để ý đến việc này.

Kiếm không đủ cứng cỏi, nếu mài quá nhiều... Sẽ đứt gãy.

...

Bên ngoài Vạn Binh thành.

Sở Cuồng Nhân mang theo bọn người n Hồng Hoa trở về.

Nhìn thấy Vạn Binh thành vui vẻ phồn vinh, Bàn Cổ tông đang từ từ phát triển, Sở Cuồng Nhân rất hài lòng, đối với tương lai hết sức coi trọng.

Nhưng khi hắn đang suy nghĩ về một tương lai phát triển.

Nơi xa.

Một luồng kiếm ý vô cùng bàng bạc bỗng nhiên gào thét mà đến!

Trong chớp mắt, vùng thế giới này đã bị kiếm ý vô tận hoàn toàn bao phủ!

"Khí tức này..."

Hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái, lộ ra một tia quang mang nguy hiểm.

Vút!

Một thân ảnh như điện, trong chớp mắt liền đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Chính là Kiếm Thập Phương.

Tay đối phương cầm một thanh trường kiếm đen nhánh, kiếm ý dồi dào tiết ra, hoàn toàn khóa chặt Sở Cuồng Nhân, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân: "Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc ngươi cũng hiện thân, ngươi có biết ta chờ ngươi bao lâu không."

"Đó là chuyện của ngươi."

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói.

"Nói cho ta biết, vì sao ngươi lại e sợ chiến đấu? !"

Giọng điệu Kiếm Thập Phương băng lãnh nói.

"Ngươi chính là Kiếm Thập Phương sao?"

"Đúng vậy."

"Quả nhiên như sở liệu của ta, ngươi cũng chỉ là kẻ bình thường thôi."

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm, khẽ cười nói: "Còn về chuyện e sợ chiến đấu, cũng là cái nhìn của một mình ngươi mà thôi, ta chỉ là lười để ý đến ngươi."

"Sở Cuồng Nhân, làm một kiếm khách, đối mặt với một vị kiếm khách tuyệt đỉnh khác đến khiêu chiến, mặc kệ dùng lý do gì, ngươi phòng thủ mà không chiến đấu, chính là sỉ nhục đối với kiếm, dạng người như ngươi đây, căn bản không xứng trở thành một tên kiếm khách!"

"Ha, đây lần đầu tiên ta nghe thấy, có người nói ta không xứng trở thành một kiếm khách." Sở Cuồng Nhân đột nhiên cảm thấy thú vị.

Từ khi xuất đạo đến nay, kiếm trong tay của hắn không biết đã trảm qua bao nhiêu người, tất cả mọi người nhìn thấy kiếm của hắn, đều sẽ cảm thấy hắn chính là một tên kiếm tu tuyệt thế.

Kiếm đạo, dường như chính là vì hắn mà thành.

Bị người khác nói không xứng trở thành kiếm khách, có vẻ như là lần đầu tiên.

"Sở Cuồng Nhân, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, thế nào gọi là kiếm khách chân chính, cũng sẽ cho ngươi biết, cái giá của việc khinh miệt ta! !"

Trường kiếm đen nhánh trong tay Kiếm Thập Phương leng keng một tiếng, bỗng nhiên ra khỏi vỏ.

Kiếm quang chiếu sáng thiên địa.

Kiếm ý bao phủ Thập Phương!

Bên trong Vạn Binh thành, có không ít người chú ý đến một màn trên bầu trời.

Ở trong đó, không chỉ có Luyện Khí Sư của Vạn Binh thành, tu sĩ của Bàn Cổ tông, còn có một lượng lớn tu sĩ tới đây tìm kiếm binh khí.

Trong đó có không ít người thậm chí là kiếm khách.

Có người nhận ra Kiếm Thập Phương.

"Không nghĩ tới Kiếm Thập Phương kiên quyết như thế, vì quyết đấu với Sở Cuồng Nhân mà lại chờ đến tận bây giờ, Sở Cuồng Nhân này muốn tránh cũng không được."

"Ha ha, ban đầu ở núi Vô Nhai không thể nhìn thấy kiếm quyết, hiện tại ở chỗ này nhìn cũng không tệ, cuối cùng cũng không bỏ qua."

"Đúng vậy, hai người này, có thể nói là kiếm tu đỉnh phong dưới quân vương, am hiểu kiếm đạo nhất, kiếm quyết của bọn họ, chắc chắn vô cùng đặc sắc."

Rất nhiều tu sĩ vô cùng chờ mong.

Mà ở bên trong Bàn Cổ tông, một gian phòng nào đó.

Binh Tai đang tu hành bỗng nhiên mở hai mắt ra, liếc nhìn nơi xa một chút.

"Thiên gây nghiệt, còn có thể tồn tại, tự gây nghiệt, không thể sống."

"Kiếm Thập Phương... Cuối cùng ngươi cũng chỉ là một người vô mệnh."

Binh Tai nỉ non nói.

Nói xong hắn liền nhắm hai mắt lại, cũng không thèm để ý tới trận chiến giữa Kiếm Thập Phương và Sở Cuồng Nhân, hắn không phải kiếm tu, trận chiến này, không có sức hấp dẫn đối với hắn.

Mà hắn lại thấy, kết quả của trận chiến này đã được quyết định từ lâu.

Một trận chiến mà kết quả đã được định sẵn từ trước, càng không có gì đáng xem.

...

"Sở Cuồng Nhân, kiếm này tên là Ám Thiên Trảm, là Chí Bảo Hồng Mông, ta dùng kiếm này, từng trảm qua mười ba Đại Đạo Chí Tôn!"

Tay Kiếm Thập Phương cầm trường kiếm đen nhánh, kiếm ý bừng bừng phấn chấn, tầng tầng lớp lớp, không ngừng khuếch tán ra ngoài, lời của hắn, cũng vang vọng khắp bốn phương.

Mọi người nghe vậy không khỏi kinh thán.

Đại Đạo Chí Tôn có bao nhiêu người chứ?

Có ít người cả một đời đều chưa từng gặp qua.

Vậy mà Kiếm Thập Phương đã chém giết mười ba người, quả nhiên không thể so với người bình thường, không hổ là nhân vật đứng thứ sáu trên Nhân tộc Thần Tử bảng, không ít người lộ ra vẻ kính sợ.

Đối với trận kiếm quyết này, càng toát ra vẻ chờ mong.

"Sở Cuồng Nhân, ta nghe nói ngươi cũng có một thanh Hồng Mông chi kiếm, như thế cũng tốt, miễn cho người khác nói ta lấy binh khí chiếm lợi, xuất kiếm đi."

Kiếm Thập Phương tiếp tục nói.

"Nếu muốn đối phó với một tên tôm tép nhãi nhép cũng phải xuất kiếm, như vậy sẽ khiến Côn Ngô của ta khóc mất." Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi làm càn! !" Kiếm Thập Phương giận tím mặt, ánh mắt càng phát ra vẻ băng lãnh, trong kiếm ý có sát ý lạnh thấu xương, vô cùng nồng đậm.

Chương 2215: Kiếm 21 trảm kiếm 23, tiếp một kiếm của ta trước xem như thế nào

Đầu tiên là Sở Cuồng Nhân phòng thủ mà không chiến, để hắn ở núi Vô Nhai chịu gió lạnh nửa năm, bây giờ đối phương đối mặt với hắn, đến cả kiếm cũng không muốn xuất.

Liên tiếp bị khinh thị, hoàn toàn khiến cho lửa giận của Kiếm Thập Phương bạo phát.

"Sở Cuồng Nhân, ta dùng Thánh Linh Kiếm Pháp, khiến cho ngươi vì sự cuồng vọng này mà trả giá đắt! !" Tay Kiếm Thập Phương cầm Ám Thiên Trảm, bỗng nhiên xuất kiếm.

Một kiếm chém ra, kiếm khí ào ào hóa thành ngàn vạn kiếm ảnh.

Giống như một trận mưa sao băng hoa mỹ.

Mà mục tiêu của ngàn vạn kiếm ảnh này chỉ có một người.

Đó chính là Sở Cuồng Nhân!

Chỉ với dao động đại đạo của một chiêu kiếm pháp này đã khiến cho không ít kiếm khách bên trong Vạn Binh thành xôn xao, dường như thấy được đỉnh phong của kiếm đạo.

"Không hổ là Kiếm Thập Phương, một kiếm này, thật đặc sắc."

"Đối mặt với loại kiếm khí này, Sở Cuồng Nhân vẫn không muốn xuất kiếm như cũ sao?"

Mọi người nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Lại thấy đối phương đứng ở trên boong tàu của chiến thuyền, lạnh nhạt như cũ.

Ngay cả bọn người n Hồng Hoa phía sau hắn cũng không có phản ứng gì, dường như ngàn vạn kiếm ảnh bàng bạc trước mắt kia, giống như là không khí.

Trên thực tế.

Ở long trủng trông thấy qua nhiều cảnh tượng hoành tráng như vậy.

Trong lòng của bọn họ sớm đã có năng lực chịu đựng to lớn.

So với bị ngàn vạn binh lính tinh nhuệ của Long tộc vây quét, kiếm khí dồi dào trước mắt này, chỉ là trò trẻ con mà thôi.

Rầm rầm rầm...

Kiếm khí rơi phía trên chiến thuyền, dao động năng lượng khuếch tán ra.

Từng đoàn từng đoàn khí lãng bao phủ xung quanh.

"Chỉ có như thế thôi sao?"

Kiếm Thập Phương hừ lạnh nói.

Sau khi bụi mù tán đi, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đứng tại boong tàu, hoàn hảo không chút tổn hại, ngay cả chiếc chiến thuyền kia, cũng được sức mạnh của hắn bảo hộ thật tốt.

Ánh mắt Kiếm Thập Phương không khỏi ngưng trọng, dùng giọng điệu lạnh lùng nói: "Quả nhiên không dễ dàng đánh bại như vậy, nhưng thế này, mới càng thú vị!"

Hắn đứng lơ lửng trên không, kiếm ý trên người lại tăng lên lần nữa.

"Thánh Linh Kiếm Pháp, Kiếm Thập Bát!"

Một kiếm chém ra, ngàn vạn kiếm khí ngưng tụ thành một đạo kiếm ảnh hoành không rơi xuống.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân từ từ đưa tay.

Ngưng tụ kiếm chỉ, nhẹ nhàng rơi ở phía trên kiếm ảnh kia.

Phịch một cái.

Kiếm ảnh khổng lồ kia giống như một bọt khí, bị phá nát ngay tại chỗ.

"Vẫn chưa hết đâu."

"Kiếm thứ 19, kiếm thứ 20, kiếm thứ 21!"

Chỉ thấy Kiếm Thập Phương, xuất liên tục ba kiếm!

Có kiếm khí như mưa, hội tụ thành thác nước, từ trên không trung trút xuống.

Có kiếm khí lăn lộn như rồng, lao về phía Sở Cuồng Nhân mà chém giết.

Có kiếm khí thẳng tiến không lùi, giống như một đạo ngân quang, lao đi thẳng tắp!

Ba đạo kiếm khí, theo ba phương hướng thượng trung hạ, gần như đồng thời chém về phía Sở Cuồng Nhân, uy thế dồi dào, khiến mọi người nhìn đến vô cùng kinh hãi.

"Nhiều kiểu ngược lại cũng hay."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, Thánh Linh Kiếm Quyết có hai mươi ba chiêu, nhưng bởi vì kiếm tu khác biệt, uy lực phát huy ra cũng biến hóa có chút khác biệt.

Thánh Linh Kiếm Quyết này của Kiếm Thập Phương, hiển nhiên chú trọng biến hóa hơn.

Nhưng biến hóa càng nhiều, trong mắt hắn vẫn không đáng được nhắc tới.

Chỉ thấy hắn phất tay áo lên.

Khí tức đại đạo bàng bạc tiết ra, giống như sóng to phun trào, thế bất khả kháng, lấy sức mạnh thuần túy nhất, hoàn toàn phá nát kiếm khí tứ phương!

Trong tiếng nổ đùng đoàng liên tiếp, Sở Cuồng Nhân vẫn hoàn hảo không chút tổn hại như cũ.

Thậm chí ngay cả chiến thuyền dưới chân hắn, bọn người n Hồng Hoa, Tổ Long Hoang sau lưng cũng không nhận một chút tổn thương nào.

Kiếm khí đầy trời, với hắn mà nói giống như gió mát quất vào mặt, không có ý nghĩa.

Xem xét lại Kiếm Thập Phương, thì đang bị trùng kích đến mức lùi lại mấy trăm trượng.

Trình độ cao thấp, nhanh chóng rõ ràng.

...

Bên trong Kiếm Thần cung.

Thần sắc của kiếm khách trung niên bên người cung chủ Kiếm Thần cung kia, vô cùng ngưng trọng.

"Thực lực của Sở Cuồng Nhân, quả thật không thể so sánh với kẻ tầm thường, mấy kiếm vừa rồi của Kiếm Thập Phương, Đại Đạo Chí Tôn tầm thường cũng khó ngăn lại, hắn lại có thể giải trừ chỉ trong một cái giơ tay nhấc chân, càng quan trọng chính là... Hắn, còn chưa xuất kiếm!"

"Có thể được tam đại quân vương coi trọng, sao có thể tầm thường được đây."

Cung chủ Kiếm Thần cung thản nhiên nói.

"Cung chủ nói không sai, nhưng Kiếm Thập Phương, còn chưa xuất toàn lực, hiện tại muốn phân rõ thắng thua, phải nói còn quá sớm." Kiếm khách trung niên nhìn kiếm ý của Kiếm Thập Phương đang không ngừng tăng lên, ánh mắt lộ ra một tia chờ mong.

Bên trong Vạn Binh thành.

Vô số kiếm khách nhìn kiếm quyết trên không, vô cùng kinh ngạc.

"Không nghĩ tới vậy mà thế công của Kiếm Thập Phương đều không mảy may gây thương tổn đến Sở Cuồng Nhân, thậm chí ngay cả đến chiến thuyền của hắn cũng không thể phá hư."

"Chênh lệch này, cũng khá rõ ràng."

"Quả thật là vô cùng đáng sợ."

Mọi người bàn luận ầm ĩ.

Mà giờ khắc này.

"Thập Phương kiếm ý!"

Một tiếng quát nhẹ.

Một luồng Thập Phương kiếm ý ngang dọc, ầm ầm bạo phát, trên bầu trời, kiếm ý trên người Kiếm Thập Phương tăng lên tới mức cực hạn.

"Đó là pháp môn tu hành cưỡng ép tăng kiếm ý lên!"

"Thập Phương kiếm ý của Kiếm Thần cung!"

Có kiếm khách đến từ vũ trụ chi Kiếm ngưng giọng nói.

Thập Phương kiếm ý, bí thuật của Kiếm Thần cung.

Có thể tăng cao kiếm ý trong khoảng thời gian ngắn, vô cùng huyền ảo, kiếm tu Kiếm Thần cung dựa vào pháp môn tu hành này, nê mới có thể thường chiến đấu vượt cấp!

"Sở Cuồng Nhân, tiếp kiếm thứ 22 của ta đi!"

Kiếm thứ 22, đây căn bản chính là cực hạn của Thánh Linh Kiếm Quyết, ở bên trong Kiếm Thần cung, căn bản không có mấy kiếm tu có thể tu thành đến một kiếm này.

Kiếm thứ 22 vừa ra, kiếm khí có tính hủy diệt tràn ngập, bao trùm khắp bốn phương tám hướng, giống như một trận gió bão lao về phía Sở Cuồng Nhân mà đánh giết!

Kiếm khí đầy trời, không ngừng nghỉ.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân nhấc tay áo lên, khí tức đại đạo dồi dào đánh ra.

Gió bão bốn phía giống như kiếm khí, bị đánh đến tán loạn.

Mà hắn vẫn là bộ dạng vân đạm phong khinh như cũ.

"Ngươi, nhìn thấy kiếm chưa?"

Lời nói khinh bạc vang lên.

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân mang theo một nụ cười miệt thị như có như không.

Kiếm thứ 22, ở trước mặt hắn, lại như không có gì!

"Sở Cuồng Nhân! ! !"

Sau khi Kiếm Thập Phương nghe được lời trào phúng của đối phương, hai mắt trợn trừng, không khỏi vô cùng tức giận, đỏ mắt, thúc giục Thập Phương kiếm ý đến cực hạn.

Đại đạo chi kiếm, điên cuồng sôi trào.

Kiếm ý và kiếm pháp, lại tăng lên thêm một tầng cao mới!

Chính là cấm kỵ bên trong Thánh Linh Kiếm Pháp được xưng là... Kiếm 23! !

Đây cũng là một chiêu mạnh nhất của Kiếm Thập Phương.

Kiếm 23 chém ra.

Kiếm ý cuồng bạo ùn ùn kéo đến, đến mười vạn, trăm vạn kiếm khí vờn quanh trong hư không, khí tức hủy diệt có thể nói là ngập trời!

Trăm vạn kiếm khí, sinh sôi không ngừng.

Hóa thành một con cự long kiếm khí muốn phá huỷ thiên địa xông ra.

Một kiếm này, khiến cho mọi người ở Vạn Binh thành nhìn thấy mà tim đập nhanh.

Sau khi Sở Cuồng Nhân nhìn thấy một chiêu này, cũng nhẹ nhàng nâng tay, ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm ý và kiếm khí lưu chuyển giữa ngón tay, lại chính là Thánh Linh Kiếm Pháp.

"Kiếm thứ 21!"

Một kiếm chém ra, kiếm ảnh to lớn hoành không rơi xuống, bá đạo vô biên.

Kiếm khí Cự Long kia, đúng là bị một kiếm này chém thành hai đoạn.

Bên trong Kiếm Thần cung.

Đồng tử của kiếm khách trung niên co rụt lại, kinh hãi nói: "Sao hắn lại có Thánh Linh Kiếm Quyết, mà loại Thánh Linh Kiếm Quyết ở trình độ này..."

Ngay cả hắn cũng không bằng!

"Lấy kiếm thứ 21 trảm kiếm 23, không thể coi thường!"

Cung chủ Kiếm Thần cung, cũng không nhịn được mà tán thưởng.

Mà trên bầu trời Vạn Binh thành.

Sau khi Kiếm Thập Phương nhìn thấy Sở Cuồng Nhân thi triển Thánh Linh Kiếm Quyết, cũng khiếp sợ không gì sánh nổi: "Làm sao có thể, làm sao ngươi có thể có Thánh Linh Kiếm Pháp!"

Hơn nữa còn lấy kiếm thứ 21, trảm kiếm 23 của ta!

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, trong đầu không khỏi nhớ tới lời mà cung chủ Kiếm Thần cung nói với hắn, nếu như kiếm 23 không thể đánh bại được Sở Cuồng Nhân, lập tức rời đi!

Nhưng, nhìn Sở Cuồng Nhân lông tóc không tổn hao gì, có thể tuỳ tiện phá giải kiếm chiêu mà bản thân đắc ý đến không còn một mảnh, trong lòng của hắn vô cùng khó chịu, không cam lòng đến cùng cực.

"Đáng chết! !"

Kiếm Thập Phương nắm chặt quyền đầu, quay người liền muốn rời khỏi.

So với kiếm quyết, rốt cuộc, hắn vẫn tiếc sinh mạng hơn.

"Ha, muốn đi sao, không bằng tiếp một kiếm của ta trước xem thế nào? !"

Chương 2216: Kiếm Thập Phương ngã xuống, khó tìm địch thủ cùng nhau luận kiếm, ở chỗ cao không khỏi rét vì lạnh

"Muốn đi sao? Không bằng tiếp một kiếm này của ta trước xem thế nào."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Vừa dứt lời, kiếm khí vô cùng vô tận từ trong cơ thể hắn phun trào ra ngoài.

Kiếm khí phô thiên khóa chặt Kiếm Thập Phương chỉ trong phút chốc, ở trước mặt loại kiếm ý này, Kiếm Thập Phương căn bản không có đường lui, tránh cũng không thể tránh!

"Không ổn rồi, đây là..."

Đồng tử của Kiếm Thập Phương co rụt lại.

Mà Sở Cuồng Nhân, kiếm chỉ chầm chậm điểm ra.

Kiếm ý phô thiên, chính là...

"Kiếm thứ 22!"

Kiếm thứ 22 bạo phát trong nháy mắt, còn kinh khủng hơn gấp mười lần so với kiếm thứ 22 của Kiếm Thập Phương, kiếm khí vô tận từ bốn phương tám hướng chém về phía Kiếm Thập Phương.

Khí tức hủy diệt, tràn ngập thiên địa.

"Không tốt!"

Trong mắt Kiếm Thập Phương lộ ra một tia hoảng sợ.

Chỉ thấy hắn thúc giục sức mạnh đại đạo chi Kiếm trong cơ thể đến cực hạn, Thập Phương kiếm ý cũng vận chuyển tới cực hạn, Ám Thiên Trảm trong tay không ngừng vung vẩy ra.

Từng đạo từng đạo kiếm khí liên tiếp chém ra, chống cự kiếm thứ 22.

Nhưng sức mạnh của hắn, rốt cuộc vẫn có hạn.

Trước kiếm thứ 22 kinh thiên động địa này của Sở Cuồng Nhân, sức mạnh của hắn có vẻ hơi không có ý nghĩa, kiếm khí liên tục bị phá nát, căn bản không có cách nào chống cự.

Chẳng lẽ, ta sẽ chết sao? !

Trong đầu Kiếm Thập Phương đột nhiên toát ra suy nghĩ này.

Mồ hôi lạnh chảy ròng toàn thân, vô cùng sợ hãi.

Thân là tuyệt đỉnh kiếm khách đầy ngạo khí, ngay lúc này, lại không còn sót lại chút nào!

Còn lại, chỉ có hoảng sợ vô biên!

Kiếm khí đầy trời chém đến, ngay tại thời điểm Kiếm Thập Phương sắp ngã xuống, chỉ thấy trong cơ thể hắn đột nhiên có một đạo kiếm quang kinh khủng bỗng nhiên bạo phát!

Kiếm quang bao phủ Kiếm Thập Phương, chống cự ngàn vạn kiếm khí.

Kiếm quang này, uy thế vô biên.

Kiếm thứ 22, lại không cách nào tới gần Kiếm Thập Phương đang được kiếm quang bảo vệ.

"Đây là..."

Hai mắt Sở Cuồng Nhân khẽ híp một cái, cảm nhận được một luồng sức mạnh pháp tắc từ trong kiếm quang kia, chủ nhân của kiếm quang này, là một vị quân vương.

Mà Kiếm Thập Phương cũng nhìn thấy kiếm quang này, hắn sống sót sau tai nạn nên nhịn không được cười lên ha hả: "Là sư tôn, là sư tôn lưu lại kiếm quang hộ thể trong cơ thể ta, Sở Cuồng Nhân, ngươi mạnh hơn cũng không phá được kiếm quang của quân vương kiếm đạo đâu!"

Bên trong Vạn Binh thành.

Vô số kiếm khách nhìn kiếm quang bao phủ Kiếm Thập Phương, trong mắt không khỏi toát ra vẻ hâm mộ, quân vương kiếm đạo, cảnh giới mà vô số kiếm tu tha thiết ước mơ, dù là một đạo kiếm quang, cũng khiến cho bọn họ có một loại cảm giác cao đến không thể chạm tới.

"Có kiếm đạo của quân vương thủ hộ, Sở Cuồng Nhân không giết được Kiếm Thập Phương rồi."

"Đúng vậy, nhưng Kiếm Thập Phương này, quả thật không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân."

"Chênh lệch kiếm đạo của hai người này, có chút lớn."

Đông đảo kiếm khách bàn luận ầm ĩ.

Mà qua trận chiến này, Kiếm Thập Phương cũng phát giác chênh lệch giữa mình và Sở Cuồng Nhân, hắn nhìn chằm chằm đối phương nói: "Sở Cuồng Nhân, hôm nay đấu một trận, tuy ta thất bại, nhưng cuối cùng sẽ có một ngày, ta sẽ giẫm đạp ngươi dưới chân! !"

Nói xong, hắn quay người liền muốn rời khỏi.

Có kiếm quang của quân vương kiếm đạo hộ thể, hắn căn bản không sợ Sở Cuồng Nhân.

"Ha, một kiếm này của ta, vẫn chưa hết đâu."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

"Sở Cuồng Nhân, đừng uổng phí công phu, kiếm thứ 22 của ngươi, căn bản không phá được đạo kiếm quang này." Kiếm Thập Phương cười lạnh nói.

"Thật sao?"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, bên trong kiếm khí đầy trời kia ẩn chứa kiếm ý điên cuồng tăng lên, kiếm thế kiếm thứ 22 cũng đột nhiên biến đổi.

Kiếm thế chưa hết, lại biến hóa lần nữa.

Ngàn vạn kiếm khí trùng thiên, ngưng tụ thành một đạo kiếm ảnh trắng bạc mấy vạn trượng trong hư không, khí tức hủy diệt vô biên kinh khủng, rung động thiên địa chúng linh.

"Kiếm thứ 22 không phá được, vậy... Kiếm 23 thì sao!"

Kiếm 23 của Sở Cuồng Nhân, bỗng nhiên bạo phát.

Kiếm ảnh mấy vạn trượng kéo theo khí tức hủy diệt kinh khủng chém xuống.

Sắc mặt Kiếm Thập Phương trở nên vô cùng trắng bệch, kiếm 23 của Sở Cuồng Nhân không biết cao minh hơn bao nhiêu so với chiêu hắn thi triển, đã hoàn toàn nắm giữ tinh túy của một chiêu này, là kiếm 23 chân chân chính chính hủy thiên diệt địa! !

"Sao trình độ nắm giữ Thánh Linh Kiếm Quyết của hắn lại mạnh hơn ta nhiều như vậy?"

Trong lòng Kiếm Thập Phương tràn đầy sự khó hiểu, rung động.

Nhưng kiếm khí đã rơi xuống.

Kiếm 23 và kiếm quang của quân vương kiếm đạo va chạm trực diện, giống như hai vị kiếm khách tuyệt đỉnh thế gian giao phong, bộc phát ra tiếng vang leng keng leng keng.

Kiếm ý phô thiên cái địa tiêu tán ra.

Trường kiếm trong tay tất cả kiếm khách nhịn không được mà tự mình run rẩy.

"Thật là một kiếm khủng khiếp!"

Có kiếm khách nhịn không được mà nuốt một ngụm nước bọt, vô cùng rung động.

Ong ong ong...

Kiếm quang và kiếm quang va chạm, hư không không ngừng run rẩy.

Mà Kiếm Thập Phương được kiếm quang bảo vệ cũng cảm nhận được luồng kiếm ý kinh thiên động địa kia, cho dù là hắn, toàn thân cũng nhịn không được mà run rẩy.

Một màn kế tiếp, càng làm cho mắt hắn đỏ muốn nứt.

Chỉ thấy kiếm quang thủ hộ của hắn, đang bị đánh vỡ thành từng khúc!

"Không, không, điều đó không có khả năng!"

Mặt mũi Kiếm Thập Phương tràn đầy sự kinh hãi.

Kiếm quang của quân vương kiếm đạo, vậy mà bị phá nát!

Đùng! !

Khi một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Kiếm quang bị phá nát thành vô số ánh sáng, mà kiếm khí của Sở Cuồng Nhân rơi trên người Kiếm Thập Phương, trong tiếng kêu thảm thiết, hắn liền bị chém nát thành tro tàn trong chớp mắt.

Thật lâu sau.

Kiếm khí dần dần tán đi.

Mọi thứ đều khôi phục gió êm sóng lặng.

Trong không khí, chỉ có kiếm ý còn đang quanh quẩn, nhưng cho dù là chút kiếm ý còn sót lại này, cũng vẫn khiến cho vô số kiếm khách cảm thấy tê cả da đầu như cũ.

"Ai..."

Sở Cuồng Nhân thu hồi kiếm chỉ, nhịn không được mà than khẽ, trên người tràn ngập một luồng cảm thấy tịch mịch: "Khó tìm địch thủ cùng nhau luận kiếm, ở chỗ cao không khỏi rét vì lạnh..."

Vô số kiếm khách nghe vậy, thân thể không khỏi chấn động mạnh.

Ở chỗ cao không khỏi rét vì lạnh.

Giờ khắc này, bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt tràn đầy vẻ kính sợ vô tận, dường như thấy được một tòa đỉnh phong kiếm đạo không cách nào vượt qua!

"Khó tìm địch thủ cùng nhau luận kiếm, hay cho một tên Sở Cuồng Nhân, hay cho kiếm đạo đỉnh phong, kiếm đạo của người này không biết cường đại hơn Kiếm Thập Phương biết bao nhiêu lần."

"Khó trách hắn không để đối phương ở trong mắt chút nào."

"Kiếm Thập Phương ra vô số kiếm, đối với hắn mà nói, đều giống như quất gió mát vào mặt, không có ý nghĩa, mà hắn chỉ cần xuất một kiếm, một kiếm này, từ kiếm thứ 22 làm mở đầu, kiếm 23 làm cuối, một kiếm trảm Kiếm Thập Phương, thậm chí ngay cả kiếm đạo của quân vương cũng không thể bảo vệ hắn, thật sự quá cường đại."

"Tương lai, người này tuyệt đối sẽ là một vị quân vương kiếm đạo mới!"

"Sở Cuồng Nhân kinh khủng như vậy..."

Bên trong Kiếm Thần cung.

Một luồng kiếm ý vô cùng lãnh khốc bỗng nhiên bạo phát, bao phủ thiên địa!

Các hành tinh xung quanh Kiếm Thần cung, ào ào bị phá nát dưới kiếm ý này.

Đồng tử của vô số kiếm tu run rẩy, nhịn không được mà chấn kinh.

"Là cung chủ."

"Cung chủ hắn phẫn nộ rồi, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? !"

"Là ai, lại ai khiến cho cung chủ tức giận như thế."

Trên ngọn núi.

Cung chủ Kiếm Thần cung nhìn Sở Cuồng Nhân bên trong quang kính, ánh mắt vô cùng băng lãnh.

"Hay lắm, hay cho một tên Sở Cuồng Nhân!"

"Hay cho câu khó tìm địch thủ cùng nhau luận kiếm, ở chỗ cao không khỏi rét vì lạnh!"

Cung chủ Kiếm Thần cung nói liền mấy tiếng hay, nhưng vẻ băng lãnh trong mắt lại chỉ tăng lên chứ không giảm xuống, trên người tràn ngập kiếm ý khiến kiếm khách trung niên sau lưng run rẩy.

Cung chủ Kiếm Thần cung thừa nhận, chính mình đã thất sách.

Vốn cho rằng, sức mạnh mà bản thân mình lưu trong cơ thể Kiếm Thập Phương, đủ để bảo vệ hắn chu toàn, nhưng hắn đã đánh giá thấp Sở Cuồng Nhân!

Trình độ lĩnh hội kiếm 23 của đối phương, bên trong toàn bộ Kiếm Thần cung, sợ rằng chỉ có hắn mới dám nói là hơi khá hơn một chút, mà đối phương, hiện tại còn rất trẻ.

Đợi một thời gian nữa, việc đối phương vượt qua hắn, có lẽ cũng không phải chuyện khó.

"Sở Cuồng Nhân, ta chờ mong một khắc ngươi trở thành quân vương kiếm đạo, khi đó, ta sẽ tiến đến... Khiêu chiến với ngươi! !"

Giọng điệu cung chủ Kiếm Thần cung lạnh như băng nói.

Cái chết của Kiếm Thập Phương, làm cho hắn vô cùng phẫn nộ.

Mà tư chất kiếm đạo Sở Cuồng Nhân bày ra, lại làm cho hắn có loại cảm giác nhìn thấy đối thủ, khiến hắn ẩn ẩn có chút chờ mong.

Chương 2217: Liệp long nhân nhất mạch đến đây giao dịch, vừa đấm vừa xoa, làm càn

"Cung chủ, vũ trụ chi Kiếm bên kia có tin tức truyền đến."

Lúc này.

Một đệ tử cầm kiếm đi đến bên cạnh cung chủ Kiếm Thần cung thân, khom người nói: "Độc Cô Bất Phá đã xuất quan, hiện đã chạy đến Hồng Mông đại thế giới."

Nghe đến đây, trong mắt cung chủ Kiếm Thần cung bỗng nhiên sáng lên.

"Độc Cô Bất Phá xuất quan, thú vị, tu vi của hắn như thế nào?"

"Đã đột phá Đại Đạo Chí Tôn, nghe nói thời điểm hắn xuất quan, kiếm ý bao trùm nghìn vạn dặm, hình thành một pháp tướng thần ma chi kiếm, một kiếm cắt đứt một dòng tinh hà, bên trong vũ trụ chi Kiếm, ba mươi sáu thanh ma kiếm, đều vì thế mà chấn động."

Lúc đệ tử kia nói, trong mắt nhịn không được mà toát ra vẻ chấn kinh.

36 thanh ma kiếm, đây là ba mươi sáu thanh kiếm khí quỷ quyệt ly kỳ bên trong vũ trụ chi Kiếm, người dùng không có kết cục tốt, mỗi một đời kiếm chủ, đều chết không yên lành.

Nhưng Độc Cô Bất Phá được gọi là Kiếm Ma, hắn đột phá Đại Đạo Chí Tôn, đúng là có thể áp chế ba mươi sáu thanh ma kiếm, khiến cho toàn bộ thần phục, vô cùng dọa người.

Lúc nghe nói ma kiếm bị trấn áp, suýt chút nữa các trưởng lão đều bị doạ đến choáng váng.

"Ha, Độc Cô Bất Phá, rất tốt, nhân văn tổ địa sắp mở ra, hắn có thể tới vào lúc này, không thể tốt hơn." Cung chủ Kiếm Thần cung từ tốn nói.

Mặt khác, hắn cũng vô cùng mong đợi, Kiếm Ma Độc Cô Bất Phá, đối đầu với Sở Cuồng Nhân, hai người này, rốt cuộc là ai sẽ cao hơn một bậc đây?

...

Sau khi Sở Cuồng Nhân chém giết Kiếm Thập Phương, thì cầm lấy kiếm của hắn.

Sau khi trở lại Bàn Cổ tông, bọn người Lam Vũ tiến lên đón tiếp.

"Công tử, ngươi đã trở về, chuyến này kết quả như thế nào?"

"Ha, cũng không tệ lắm."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Sau đó, hắn ném Ám Thiên Trảm trong tay cho Diệp Trúc, cười nhạt nói: "Ám Thiên Trảm này cho ngươi, luyện hóa thật tốt đi."

Cầm lấy Ám Thiên Trảm, Diệp Trúc có chút choáng váng: "Cái này, đây là Chí Bảo Hồng Mông, tông chủ, ngươi cứ cho ta như vậy sao? ?"

"Không muốn sao?"

"Tất nhiên không phải." Diệp Trúc liên tục lắc đầu.

Những người khác nhìn thấy, cực kỳ hâm mộ.

Đây chính là một món Chí Bảo Hồng Mông, cho dù là quân vương cũng không có mấy món, Sở Cuồng Nhân nói cho thì cho, cũng quá hào phóng rồi.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân lại hỏi những chuyện liên quan tới việc phát triển gần đây của Bàn Cổ tông.

Cũng không có đại sự gì.

Chuyện đáng nhắc tới nhất chính là, đoạn thời gian trước, có Luyện Khí Sư đến Vạn Binh thành tìm u Diệp Nhược khiêu chiến, muốn tỷ thí luyện khí.

Đồng thời còn nói, nếu người đó nào thắng, thì u Diệp Nhược phải chắp tay nhường danh hiệu Luyện Khí Sư mạnh nhất Vạn Binh thành cho hắn, thời gian ước định, cũng không còn lâu.

Sở Cuồng Nhân có chút hăng hái.

"Như thế có chút thú vị."

Hắn cũng không hỏi quá nhiều.

Đối với u Diệp Nhược, hắn vẫn có chút lòng tin.

Tuy ở trên luyện khí bảng, không phải đệ nhất, nhưng cũng là số một số hai.

Trong chư thiên này, có thể mạnh hơn hắn trên phương diện luyện khí, không có mấy người.

Mấy ngày sau.

Sở Cuồng Nhân đang quen thuộc sức mạnh Chúc Long trong cơ thể.

Luồng sức mạnh này vô cùng thần kỳ, hiện tại hắn còn chưa hoàn toàn nắm giữ được, nhưng một khi thi triển, liền có thể tăng cường chiến lực của hắn trên diện rộng, tuy ở bên ngoài không có long khí của long trủng hỗ trợ, nhưng cũng cực kỳ không tầm thường.

"Luồng sức mạnh này, một khi thi triển, giống như có Nguyên Sơ Chúc Long hỗ trợ, có thể vận dụng các loại thần thông của Nguyên Sơ Chúc Long, vô cùng thần kỳ, nhưng hiện tại, ta chỉ nắm giữ Chúc Long Chi Nhãn, Thiên Địa Chi Tịch."

"Còn về các sức mạnh còn lại, vẫn còn đang đợi được khai phá."

Chúc Long là tồn tại có thể khống chế thời gian, sức mạnh của hắn huyền ảo vô biên, muốn hoàn toàn nắm giữ, phải tốn không ít thời gian.

Sở Cuồng Nhân tự cho rằng thiên tư tuyệt thế, nhưng cũng không thể lập tức nắm giữ.

"Tông chủ, có người tới thăm."

Lúc này, Lam Vũ phát cho hắn một tin tức.

Bóng người hắn lóe lên, tiến đến xem xét.

Bàn Cổ tông.

Trong một tòa cung điện dùng để tiếp đãi khách nhân.

Giờ phút này, đnag có mấy người đang chờ Sở Cuồng Nhân, trên người mấy người kia đều mang sát khí nồng đậm, làm cho người ta cảm thấy không thoải mái.

Nhất là Long Thủy Tinh, Tổ Long Hoang và các Long tộc.

Bọn họ nhìn đối phương, trong mắt mang theo địch ý rõ ràng.

"Người của Liệp Long nhất mạch, bọn họ tới nơi này làm gì?"

"Đáng chết."

"Hừ, thật muốn động thủ làm thịt bọn họ."

Tổ Long Hoang, Long Thủy Tinh và các Long tộc thấp giọng nghị luận.

Nhưng mấy liệp long nhân đứng tại chỗ, bộ dạng chẳng hề để ý.

Đối với địch ý của bọn họ, cũng không để ở trong lòng.

Thậm chí còn có một một liệp long nhân trẻ tuổi xùy cười một tiếng: "Còn tưởng rằng Bàn Cổ tông do Sở Cuồng Nhân khai sáng có gì đặc biệt hơn người chứ, không nghĩ tới ngay cả mặt hàng như Long tộc cũng có, thật sự là làm cho người ta thất vọng."

Liệp long nhân và Long tộc như nước với lửa, vô cùng thù hằn Long tộc.

Nếu không phải nơi này là địa bàn của người khác, bọn họ đã sớm động thủ.

"Lộ Vân, không được vô lễ."

Một lão giả cau mày lại, khiển trách người trẻ tuổi kia một chút.

Lộ Vân nhếch miệng, không nhiều lời nữa.

Sau đó không lâu, Sở Cuồng Nhân đi tới cung điện này, chú ý tới không khí ở hiện trường có chút không đúng, nhìn lướt qua sau đó cũng có thể hiểu rõ ràng.

"Thì ra là thế..."

Hắn nỉ non nói, đối với mục đích liệp long nhân tới đây, đã có chút ít phỏng đoán.

Sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân tới, lão giả liệp long nhân cầm đầu kia tiến lên một bước cười nói: "Tại hạ là Vương Dị của Liệp Long nhất mạch, tham kiến Sở đạo hữu."

Vương Dị này có tu vi không kém.

So với Thất Sát Tôn Giả Sở Cuồng Nhân gặp ở long trủng cũng không thua bao nhiêu.

"Vương đạo hữu khách khí, không biết đến Bàn Cổ tông ta vì chuyện gì?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Vương Dị cũng không nói nhảm, hắn đưa tay ra, có từng món từng món bảo vật bay lượn ra, trong chốc lát, toàn bộ cung điện nhanh chóng được bảo quang tươi sáng thắp sáng.

Mọi người nhìn thoáng qua, có chút ngoài ý muốn.

Những bảo vật này, mỗi một món đều cực kỳ không tầm thường.

Có bảo đan, có tiên kim, có thiên địa tinh hoa...

"Sở đạo hữu, chúng ta nghe nói Trảm Long Nhận ở trong tay ngươi, vật này là thần binh chí cao của liệp long nhân nhất mạch ta, đa tạ ngươi thay chúng ta bảo quản, những bảo vật này là một chút tạ lễ của chúng ta." Vương Dị cười nhạt nói.

Sở Cuồng Nhân không khỏi bị chọc cười: "Thay các ngươi bảo quản? Lời này của Vương đạo hữu thật đúng là thú vị, vật này là do ta hao phí tâm huyết, cửu tử nhất sinh đoạt được ở bên trong long trủng, làm sao đến trong miệng ngươi lại biến thành thay các ngươi bảo quản vậy."

Bên cạnh, Long Thủy Tinh trong bóng tối liếc mắt.

Chuyện giải phong ấn cho Trảm Long Nhận đều nhờ vào liệp long nhân nhất mạch, phải một lúc sau Sở Cuồng Nhân mới xuất thủ, hai ba chiêu tùy ý liền giết người ta đến sạch sẽ.

Trảm Long Nhận này, cũng gọi hao phí tâm huyết, cửu tử nhất sinh mới đoạt được sao?

Đây rõ ràng chính là ngồi mát ăn bát vàng.

Tuy Vương Dị không biết rõ mọi chuyện, nhưng cũng biết, sau khi Sở Cuồng Nhân giết Thất Sát Tôn Giả, và người của gia tộc long huyết rồi mới lấy được Trảm Long Nhận.

Trên mặt vẫn cười tủm tỉm, nhưng trong lòng đã sớm mắng Sở Cuồng Nhân ngập đầu.

Nhưng hắn vẫn hòa khí nói: "Sở đạo hữu, từ xưa đến nay Trảm Long Nhận này đều là chí bảo của liệp long nhân nhất mạch ta, hơn nữa, bên trên Trảm Long Nhận này có cấm chế, không phải người của Liệp Long nhất mạch ta, thì không thể luyện hóa, xin Sở đạo hữu trả lại thần binh, trừ những bảo vật này ra, chúng ta lại đauw thêm 100 nghìn tỷ Hỗn Nguyên chi tinh, 1 nghìn tỷ cân đại đạo chi nguyên, không biết Sở đạo hữu nghĩ như thế nào?"

"Chỉ như vậy cũng muốn đổi lấy một món Cực Đạo Thần Binh, không khỏi quá ngây thơ."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Vương Dị suy tư, cuối cùng, hắn cắn răng nói: "Lại thêm một món

Chí Bảo Hồng Mông thượng phẩm, đây là cái giá cap nhất mà Liệp Long nhất mạch ta có thể đưa ra."

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, sờ lên cằm.

Dường như đang suy tư.

"Sở Cuồng Nhân, tốt nhất là ngươi nên giao Trảm Long Nhận ra, vật này, không phải ngươi nào cũng dùng được, nếu không thì, chỉ sợ sẽ hại người hại mình."

Lúc này, Lộ Vân ở một bên nói ra.

Ý đồ vừa đấm vừa xoa, bức bách Sở Cuồng Nhân giao Trảm Long Nhận ra.

"Làm càn!"

Chương 2218: Người giám thị Sở Cuồng Nhân, quyết đấu luyện khí, đao kiếm tấn công

"Làm càn!"

Một tiếng quát lạnh vang lên, ánh mắt Lam Vũ vô cùng băng lãnh nhìn Lộ Vân ở đối diện: "Ai cho phép ngươi dùng loại khẩu khí này nói chuyện với công tử!"

Sở Cuồng Nhân cũng nhìn chằm chằm đối phương một chút, lạnh nhạt nói: "Con người của ta không thích nhất là bị uy hiếp, Lam Vũ, tiễn khách."

"Dạ."

Lam Vũ nhìn mấy liệp long nhân, lạnh nhạt nói: "Mời rời đi cho."

"Sở đạo hữu, mọi thứ vẫn còn đường thương lượng."

Vương Dị còn muốn nói điều gì đó, nhưng Sở Cuồng Nhân đã biến mất ngay tại chỗ.

Rơi vào đường cùng, mấy người đành phải rời đi.

Bên ngoài Bàn Cổ tông.

"Sở Cuồng Nhân này, có cái gì àm kiêu ngạo chứ, Vương trưởng lão, theo ta thấy, mềm không được, không bằng chúng ta dùng biện pháp mạnh đi."

Ánh mắt Lộ Vân lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Vương Dị xùy cười một tiếng: "Nếu như ngươi muốn đối địch với tam đại quân vương, thì có thể dùng biện pháp mạnh, đến lúc đó, xem ai cứu được ngươi."

"Liệp Long nhất mạch ta cũng không phải là không có quân vương trấn giữ."

Lộ Vân ngượng ngập cười một tiếng, nhưng vẫn mạnh miệng nói.

Có điều hắn cũng biết, cho dù là Liệp Long nhất mạch có quân vương trấn giữ, cũng sẽ không nguyện ý tuỳ tiện kết thù với quân vương của ba thế lực.

"Vương trưởng lão, chúng ta làm sao bây giờ?"

"Trước tiên, vẫn tiếp tục đợi ở Vạn Binh thành, chờ đợi cơ hội, tiếp tục thương lượng với Sở Cuồng Nhân này, nói thế nào, liệp long nhân nhất mạch ta cũng không phải dễ trêu, lại thêm các loại bảo vật, quấy rầy đòi hỏi, ta cũng không tin sẽ không lấy lại được Trảm Long Nhận."

Vương Dị nói ra, dẫn mọi người tìm một chỗ ở tạm bên trong Vạn Binh thành.

...

"Công tử, bọn họ vẫn chưa đi."

Bên trong Bàn Cổ tông, sau khi nhận được một số thông tin, Lam Vũ báo cáo với Sở Cuồng Nhân.

"Ừm, ta đã biết."

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu, đối với chuyện này, cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Trảm Long Nhận là thần binh chí cao của liệp long nhân, đối phương đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha, nhưng mà, vật này đã tới trong tay hắn, liền không còn đạo lý trở về, hắn cũng muốn nhìn xem, liệp long nhân nhất mạch còn có thể làm ra chuyện gì.

"Lam Vũ, theo ta ra ngoài dạo một chút đi."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Dạ."

Hai người rời khỏi Bàn Cổ tông, tùy ý đi lại bên trong Vạn Binh thành.

Nói ra thù.

Bên trong Vạn Binh thành này quả thật không có địa phương tốt có thể du ngoạn.

Khắp nơi đều là cửa hàng binh khí.

Bởi vì có một ngọn Phong Hỏa sơn, nên nhiệt độ không khí ở nơi này còn cao đến dọa người.

Trụ sở Bàn Cổ tông, đều nằm trong động thiên do Sở Cuồng Nhân khai mở, nếu như không quan trọng, tu sĩ của Bàn Cổ tông cũng sẽ không dễ dàng đi ra ngoài dạo.

Ngoại trừ tu hành ra.

Thì trong Vạn Binh thành này, không có nơi nào có thể đi dạo.

Cũng có ngoại lệ.

Đó chính là Binh Tai, đối phương tu hành chiến tranh Binh Tai chi đạo, mà bên trong Phong Vực, đặc biệt là bên trong Vạn Binh thành có ngưng tụ sát phạt chi khí vô biên, có trợ giúp rất lớn với hắn, cho nên hắn vẫn luôn tự mình dạo quanh nơi này.

Leng keng, leng keng...

Bên tai truyền đến tiếng chế tạo binh khí, Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, trong đầu không tự chủ được toát ra một nhóm lớn tri thức liên quan tới luyện khí.

Lúc này hắn mới nhớ tới, mình còn có một truyền thừa Luyện Khí Sư cấp siêu thần.

Hắn có chút hăng hái đi dạo một vòng ở bên trong Vạn Binh thành.

Quan sát thủ pháp của vô số Luyện Khí Sư.

Cuối cùng, trong lòng của hắn đúng là sinh ra một chút khinh thường.

Có loại cảm giác Vạn Binh thành đại danh đỉnh đỉnh, cũng chả có gì hơn.

Trước kia hắn không có cảm giác này.

"Chậc, xem ra trên phương diện luyện khí, ánh mắt của ta đã tăng lên, ngay cả tâm tính cũng có chút thay đổi." Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

"Chủ nhân, lại có một nhóm người đang giám thị ngươi."

Lúc này, giọng nói của Tiểu Ái vang lên ở trong đầu hắn.

"Ta đã biết, có thể nhìn ra những người àny là ai sao?"

Hiện tại sau lưng Sở Cuồng Nhân có tam đại quân vương, trở thành mục tiêu chú ý của thế lực các phương, nên bên trong Vạn Binh thành này đã xuất hiện thám tử của một số thế lực.

Chuyện này, hắn cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Vào thời điểm hắn hiện thân, liền có không ít người đang ngó chừng hắn.

Có rất nhiều thế lực, có Thiên Trận Thần Cung, Kiếm Thần cung, Thiên Thần nhất tộc, Ác Ma nhất tộc vân vân, ngay cả Giáo Hội

Quang Minh cũng có.

"Bẩm chủ nhân, phán đoán dựa trên khí tức của mấy người này, thì bọn họ là người của gia tộc long huyết." Tiểu Ái từ tốn nói.

"Há, gia tộc long huyết?"

Sở Cuồng Nhân nghĩ đến Hoàng Cửu Long bị mình giết trước đó không lâu.

Liệp long nhân nhất mạch đến thương lượng với mình...

Sau đó liền có người của gia tộc long huyết đến giám thị mình, là trùng hợp sao?

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm, đang tính toán cái gì đó.

"Trận tỷ thí giữa u Diệp Nhược đại sư và Luyện Khí Sư vô danh sắp bắt đầu."

Lúc này.

Có Luyện Khí Sư lớn tiếng nói.

Thoáng một cái, tất cả mọi người đã bị kinh động.

"Đi xem một chút."

"Lại có thể nhìn thấy u Diệp Nhược đại sư xuất thủ, quá tốt rồi."

"Đi."

Sở Cuồng Nhân cũng có một chút hứng thú, "Đi, đi xem một chút."

Hắn và Lam Vũ đi tới đỉnh Phong Hỏa sơn.

Ở chỗ này.

u Diệp Nhược và một Luyện Khí Sư mặc một bộ trường bào màu đen đang tỷ thí luyện khí, các loại thủ đoạn luyện khí, tầng tầng lớp lớp.

Trong đó.

u Diệp Nhược vẫn sử dụng khí tức chiến tranh đặc biệt của Phong Hỏa sơn như cũ.

Trong khi thứ mà người mặc trường bào màu đen sử dụng, lại là một loại hỏa diễm xích kim sắc, dường như trong đó có từng tia từng tia linh khí Hồng Mông lưu chuyển.

Uy năng ẩn chứa trong đó, vô cùng cường đại.

"Đó là Hồng Mông Thần Hỏa!"

Có người nhịn không được mà kinh hô một tiếng, lớn tiếng nói.

Hồng Mông Thần Hỏa, chỉ là một danh xưng.

Ý chỉ thần hỏa đạt tới cấp bậc Hồng Mông.

"Hồng Mông Xích Nhật Chân Hỏa!"

u Diệp Nhược nhìn hỏa diễm trong tay đối phương, ánh mắt ngưng trọng: "Luyện Khí Sư có thể có loại thần hỏa này, ngươi cũng không phải kẻ vô danh tiểu tốt gì, trên Hồng Mông luyện khí bảng, có lẽ có tên của ngươi, thậm chí còn có khả năng danh nằm trong mười vị trí đầu!"

Người áo đen kia cười nhạt một tiếng, cũng không nói rõ thân phận: "Hôm nay ta liền dùng Hồng Mông Xích Nhật Chân Hỏa này, chiếu cố chiến tranh Vạn Binh thành!"

"Tới đi."

u Diệp Nhược nói ra.

Người trước mắt này, thủ đoạn luyện khí bất phàm, khiến cho hắn vô cùng ngưng trọng, quan trọng nhất là, đối phương còn che giấu tung tích, hiển nhiên có mưu đồ.

Bản thân tùy tiện đáp ứng trận quyết đấu này, quả thật là lỗ mãng.

Nhưng thân là Luyện Khí Sư mạnh nhất Vạn Binh thành, tôn nghiêm không cho phép hắn lùi bước.

Hỏa diễm đang bùng cháy.

Các loại nguyên liệu bị hòa tan bên trong hỏa diễm...

Hai vị Luyện Khí Sư quyết đấu, cũng không phức tạp, chính là dùng nguyên liệu giống nhau, nhìn xem người nào rèn ra binh khí cường đại hơn.

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân nhìn thủ pháp người áo đen kia luyện chế binh khí, hai mắt không khỏi tỏa sáng, bởi vì truyền thừa Luyện Khí Sư cấp siêu thần, các loại huyền diệu ẩn chứa trong cuộc tỷ thí này ở trước mặt hắn, như rõ trong lòng bàn tay, vô cùng trôi chảy.

Đồng thời, hắn cũng có một chút ngứa tay.

Muốn đích thân xuất thủ thử một lần.

Thời gian trôi qua.

Hai vị Luyện Khí Sư đỉnh phong quyết đấu đã đến khâu cuối cùng, binh khí trong tay bọn họ đã từ từ thành hình, trong đó, u Diệp Nhược luyện chế một thanh kiếm, mà thứ người áo đen vô danh kia luyện chế, là một thanh đao.

Trong nháy mắt binh khí của hai người được luyện thành, chiếu ra ánh sáng vô biên.

Một luồng đao kiếm chi ý lạnh thấu xương, khuếch tán ra.

Mọi người vô cùng chờ mong nhìn một đao một kiếm kia.

"Hiện tại là thời khắc quan trọng nhất."

Mọi người nín hơi ngưng thần.

Chỉ thấy u Diệp Nhược và người áo đen kia cầm binh khí trong tay, ánh mắt ngưng trọng, lập tức dùng hết toàn lực, chém hai thanh binh khí kia vào nhau.

Ầm! !

Khí tức kinh khủng khuếch tán ra!

Ngay sau đó, một tiếng leng keng vang lên, chỉ nghe một tiếng binh khí đứt gãy vang lên, kiếm mà u Diệp Nhược luyện chế, đúng là... Gãy thành hai đoạn!

"Ta... Bại? !"

u Diệp Nhược nhìn kiếm gãy trong tay, có chút thất thần.

Chương 2219: Hạng nhất Luyện Khí bảng Đái Thiên, ta có thể đấu với ngươi

"Ta, bại."

u Diệp Nhược có chút thất thần nhìn kiếm gãy trong tay.

Ở phía trên luyện khí nhất đạo, vậy mà hắn lại bại.

Thân là Luyện Khí Sư mạnh nhất Vạn Binh thành, vậy mà hắn lại bại.

Không chỉ có hắn, rất nhiều Luyện Khí Sư bên trong Vạn Binh thành cũng vì đó mà hoảng hốt, có một vài người thậm chí không thể tin được một màn trước mắt.

Trong đám người.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia dị sắc: "Thú vị."

"Ha ha, u Diệp Nhược, phía trên luyện khí nhất đạo, rốt cuộc ngươi không bằng ta, từ giờ trở đi, ta mới là Luyện Khí Sư ạnh nhấtVạn Binh thành âm."

Người áo đen vô danh cười ha ha nói.

Nghe được lời này của hắn, u Diệp Nhược nhìn hắn, nói: "Cho dù thua cũng phải để cho ta thua rõ ràng đi, rốt cuộc ngươi là ai? !"

"Ha."

Người áo đen lập tức kéo hắc bào trên người, lộ ra khuôn mặt chân thực.

Đây là một lão giả tóc mai có chút bạc.

Trên người tản ra một luồng khí tức hung hãn, bên ngoài cơ thể có từng đường vân đỏ thẫm lưu chuyển, lộ ra từng đợt khí lãng nóng rực.

"Ta tên... Đái Thiên!"

Đái Thiên...

Tên này vừa ra, mọi người đột nhiên vô cùng xôn xao.

Bởi vì cái này tên, mọi người cũng không xa lạ gì.

Người này chính là đệ nhất Luyện Khí bảng!

"Đái Thiên, không nghĩ tới lại là hắn, người tỷ thí với u đại sư lại là đệ nhất Luyện Khí bảng, khó trách u đại sư thất bại."

"Đây chính là đệ nhất luyện khí."

Rất nhiều Luyện Khí Sư nghị luận ầm ĩ, bừng tỉnh đại ngộ.

Mà tuy u Diệp Nhược hoảng hốt, nhưng cũng cảm thấy hợp tình hợp lí, cũng chỉ có Luyện Khí Sư thế này, mới có thể đánh bại mình ở phía trên luyện khí nhất đạo.

Nhưng hắn vẫn còn có chút nghi hoặc.

"Tại sao ngươi lại che giấu tung tích đến so với ta chứ?"

"Nếu ta quang minh chính đại tìm ngươi, sao ngươi lại đồng ý tỷ thí với ta? Và ta làm sao chiếm được danh hiệu Luyện Khí Sư mạnh nhất Vạn Binh thành này đây."

Đái Thiên từ tốn nói.

Đúng vậy.

Đệ nhất như hắn tìm đến u Diệp Nhược để tỷ thí, thì chắc chắn u

Diệp Nhược sẽ không đồng ý tỷ thí với hắn, nhường lại danh hiệu Luyện Khí Sư mạnh nhất Vạn Binh thành.

Hắn chỉ có thể che giấu tung tích đến đây, làm cho đối phương buông lỏng đề phòng.

"Từ giờ trở đi, ta chính là Luyện Khí Sư mạnh nhất Vạn Binh thành, hiện tại Vạn Binh thành do ta làm chủ!" Ánh mắt Đái Thiên đảo qua mọi người rồi nói.

Mục đích của hắn, cho tới bây giờ đều không phải là vì thắng u Diệp Nhược.

Mà chính là nắm giữ toàn bộ Vạn Binh thành.

Thứ nhất, đây là căn cứ lớn nhất của Luyện Khí Sư bên trong Hồng Mông đại thế giới, vô số binh khí ở chỗ này được sản xuất, và cung cấp cho vô số tu sĩ.

Nếu nắm giữ nơi này, cũng là nắm giữ tài phú liên tục không ngừng!

Loại chuyện này đối với bất kỳ kẻ nào mà nói, đều có sức hấp dẫn cực lớn.

Ngoài ra.

Đái Thiên cho rằng mình là đệ nhất Luyện Khí bảng, Luyện Khí Sư dưới gầm trời này phải nghe hắn hiệu lệnh, không phải chuyện thiên kinh địa nghĩa sao?

"Ngươi muốn nắm giữ Vạn Binh thành? ! Điều đó không có khả năng."

u Diệp Nhược lớn tiếng nói.

Danh hiệu Luyện Khí Sư mạnh nhất có thể cho Đái Thiên.

Nhưng quyền điều khiển Vạn Binh thành thì không thể.

"Há, vì cái gì không được?"

Đái Thiên cười lạnh một tiếng.

Hắn thấy, rõ ràng là u Diệp Nhược không muốn giao quyền lợi ra, nhưng mình đã thành Luyện Khí Sư mạnh nhất Vạn Binh thành, vậy thì cho dù đối phương không đồng ý từ bỏ quyền lợi này, thì cuối cùng vẫn phải giao ra.

Vạn Binh thành, chỉ thuộc về Luyện Khí Sư mạnh nhất.

"Ha, bởi vì ta mới là người điều khiển nơi này."

Lúc này, một tiếng cười từ từ vang lên.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân từ từ đi ra, hắn nhìn Đái Thiên trước mắt, Hư Không Thiên Ấn trong cơ thể, có loại rung động không hiểu.

Chuyện này khiến hắn, có một loại suy đoán nào đó.

"Ngươi là ai?"

Đái Thiên nhìn Sở Cuồng Nhân, cau mày lại.

"Người điều khiển Vạn Binh thành, Sở Cuồng Nhân."

"Sở Cuồng Nhân... Đệ nhất Đại Đạo bảng, đệ nhất Nhân tộc Thần Tử bảng, không nghĩ tới là ngươi." Đái Thiên có chút ngoài ý muốn nhìn đối phương một chút, lập tức cười lạnh nói: "Ngươi cũng không phải Luyện Khí Sư, làm sao điều khiển Vạn Binh thành?"

Đúng vậy.

Vạn Binh thành là đất tập trung của Luyện Khí Sư.

Chỉ có Luyện Khí Sư mới có thể để những người này tâm phục khẩu phục.

Giống như cung chủ của Thiên Trận Thần Cung là Trận Vương.

"Ai nói ta không phải Luyện Khí Sư chứ?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nghe đến đây, bọn người u Diệp Nhược có chút hoảng hốt.

Sở Cuồng Nhân biết luyện khí?

"Ha, tốt, cho dù ngươi là Luyện Khí Sư, nhưng thì sao chứ, Vạn Binh thành không phải là nơi một Luyện Khí Sư tùy tiện có thể nắm giữ."

Đái Thiên xùy cười một tiếng.

Hắn thấy, cho dù Sở Cuồng Nhân biết luyện khí, trình độ cũng không cao, căn bản không đủ tư cách nắm giữ Vạn Binh thành này.

Sau đó, hắn quay người nói với rất nhiều Luyện Khí Sư: "Chư vị, hạng 1trên bảng trận pháp là Trận Vương, hắn là cung chủ của Thiên Trận Thần Cung, mà luyện khí cũng không kém gì trận pháp, Vạn Binh thành, cũng không nên thấp hơn Thiên Trận Thần Cung một đầu, dưới sự chỉ huy của ta, chúng ta nhất định có thể sánh vai với bọn họ..."

Hắn dõng dạc phân trần một phen, điều động không ít nhân tâm.

Không ít người đều đang tưởng tượng, sau này Vạn Binh thành trở thành thế lực cấp quân vương giống như Thiên Trận Thần Cung, uy chấn chư thiên.

"Ha, ngươi cũng xứng đánh đồng với quân vương sao?"

Lúc này, Sở Cuồng Nhân phát ra một lời trào phúng.

Đái Thiên đang khẳng khái phân trần nổi giận: "Sở Cuồng Nhân, nơi này là Vạn Binh thành, không chào đón ngươi, mời ngươi lập tức rời khỏi nơi này."

Vậy mà hiện tại hắn đã tỏ ra tư thái là chủ của Vạn Binh thành ư.

"Ta nói, ta mới là người nắm giữ Vạn Binh thành, ở chỗ này, tất cả do ta quyết định!" Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng, uy áp bạo phát.

Khí tức đại đạo kinh khủng, bao phủ Đái Thiên trong nháy mắt.

Ở trong đó, xen lẫn một luồng sát ý lạnh lẽo tận xương.

Mặc dù Đái Thiên là đệ nhất Luyện Khí bảng, nhưng thực lực lại kém xa trình độ luyện khí, hiện tại cũng chỉ là một Đại Đạo Chí Thánh bình thường mà thôi.

Dưới khí thế của Sở Cuồng Nhân, hắn đúng là nhịn không được mà sợ hãi.

Đáng chết, đáng chết.

Sao lại không hề giống với kế hoạch của mình vậy.

Vạn Binh thành, làm sao lại do Sở Cuồng Nhân làm chủ chứ?

Hắn nhìn thoáng qua Luyện Khí Sư ở bốn phía, không ai đứng ra nói chuyện giúp hắn, tất cả mọi người đều kiêng kị Sở Cuồng Nhân.

Mặt khác, u Diệp Nhược cũng đứng ở bên người Sở Cuồng Nhân.

Đã từng là Luyện Khí Sư mạnh nhất Vạn Binh thành, đối phương tất nhiên vẫn có uy vọng, không phải một Luyện Khí Sư mới đến như Đái Thiên có thể so sánh.

Cho dù hắn là đệ nhất Luyện Khí bảng cũng không ngoại lệ.

Nếu hắn ở trong Vạn Binh thành thêm một khoảng thời gian, từ từ triển lộ trình độ luyện khí cường đại, có lẽ còn có khả năng tích lũy đầy đủ uy vọng để nắm giữ Vạn Binh thành, đáng tiếc, hắn quá gấp, vừa đến thì đã đánh bại u Diệp Nhược, lại muốn trực tiếp tiếp quản Vạn Binh thành, cũng bỏ qua Sở Cuồng Nhân.

"Đáng chết, chẳng lẽ phải rời đi trước sao?"

Đái Thiên có chút không cam tâm.

Đột nhiên, hắn nghĩ tới điều gì đó, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân: "Ngươi nói ngươi là người nắm giữ nơi này, vậy trình độ luyện khí của ngươi nhất định rất cao, có dám tỷ thí một trận với ta hay không, người thua, liền rời khỏi Vạn Binh thành, như thế nào?"

Trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ nghiền ngẫm.

Hắn cũng muốn tỷ thí với Đái Thiên một chút.

Không nghĩ tới, vậy mà đối phương lại tự mình đề nghị.

"Vô sỉ."

Lam Vũ ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng: "Ngươi là đệ nhất Luyện Khí bảng lại muốn tỷ thí luyện khí với công tử? Ngươi cũng không cảm thấy ngại sao?"

"Đúng đấy, đây không phải là đang ức hiếp người khác sao?"

Trên mặt của u Diệp Nhược cũng tràn đầy khinh bỉ nói.

"Ha ha, đây chính là đệ nhất Luyện Khí bảng sao? Buồn cười."

"Chỉ có trình độ luyện khí, lại không có nửa điểm phong phạm đại sư."

Các Luyện Khí Sư còn lại cũng ào ào trào phúng lên tiếng.

Đái Thiên bị nói đến sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

"Ta có thể so với ngươi."

Lúc này, Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói, mọi người đột nhiên vô cùng hoảng hốt.

Chương 2220: Ngự Khí Thiên Ấn, thế lực khắp nơi chú ý đến trận quyết đấu luyện khí

"Ta có thể so với ngươi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe được lời này của hắn, mọi người vô cùng hoảng hốt.

Ngay cả Đái Thiên cũng sửng sốt một chút, lập tức cười ha ha một tiếng nói: "Tốt cho một Sở Cuồng Nhân, quả nhiên lá gan rất lớn, ta rất thưởng thức ngươi."

Mặc dù nói như vậy.

Nhưng trong lòng của hắn lại đang mắng Sở Cuồng Nhân ngu ngốc.

Tỷ thí luyện khí với đệ nhất Luyện Khí bảng?

Đây không phải là đang tự dâng Vạn Binh thành cho hắn sao?

Đệ nhất Nhân tộc Thần Tử bảng?

Chỉ là hư danh mà thôi.

"Nhưng mà..."

Sở Cuồng Nhân đột nhiên lên tiêng, nói: "Ta thua, Vạn Binh thành liền là của ngươi, nhưng nếu ngươi thua, đến địa bàn của ta gây chuyện, muốn bình yên vô sự rời đi, không khỏi quá không để ta ở trong mắt."

"Ngươi muốn như thế nào?"

"Không phải ta muốn như thế nào, mà là ngươi có thể xuất ra thành ý gì."

Đái Thiên nghĩ nghĩ, lấy ra một giới chỉ, nói: "Trong này có 20 tỷ Hỗn Nguyên chi tinh, ta thua, thứ này liền là của ngươi."

"Ta không thiếu cái này."

"Đây là một khối Hồng Mông Thần Thiết."

"Ta cũng không hiếm lạ."

"Đây là một viên Tạo Hóa Thần Đan có thể giúp người ta nhanh chóng đột phá cảnh giới Đại Đạo, giá trị không thấp hơn 1 tỷ đại đạo chi nguyên..."

"Ngươi cũng chỉ có những thứ đồng nát sắt vụn này thôi sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Đái Thiên tức giận đến xanh mặt, tiên Kim Bảo dược mà hắn lấy ra đều là trân phẩm nhất đẳng, không nghĩ tới đối phương lại toàn không để vào mắt.

Ánh mắt của đối phương cũng quá cao đi.

Rốt cuộc thì thứ gì mới có thể làm đối phương lay động đây?

Nhưng Vạn Binh thành, hắn nhất định phải có.

Đột nhiên, hắn nghĩ tới điều gì đó, hai mắt tỏa sáng, nhưng tiếp đó trong mắt lại lộ ra vẻ giãy dụa, giống như đang do dự.

Sở Cuồng Nhân thấy thế thản nhiên nói: "Không so, thì lăn ra ngoài."

"So!"

Đái Thiên cắn răng, lập tức đưa tay ra, lấy ra một chùm sáng màu trắng, bên trong chùm sáng, giống như có vô số tự phù huyền diệu đang lưu chuyển, trong lúc mơ hồ, lại hợp thành cả một ấn ký phù văn huyền ảo, vô cùng thần dị.

Mọi người thấy ấn ký này, ánh mắt không khỏi ngưng trọng.

Rất nhiều Luyện Khí Sư đều cảm nhận được vật này không phải là thứ tầm thường.

"Đây là Ngự Khí Thiên Ấn!"

"Chính là một trong chín đại thiên ấn trong truyền thuyết cổ lão, nếu như ngươi thắng ta, thiên ấn này liền là của ngươi." Đái Thiên nói ra.

Cái tên chín đại thiên ấn vừa ra, mọi người vô cùng xôn xao.

"Đúng là chín đại thiên ấn trong truyền thuyết."

"Nghe nói, mỗi ấn trong chín đại thiên ấn này đại biểu một con đường cực hạn, vô cùng huyền ảo, ngay cả quân vương cũng chạy theo như vịt khi nhìn thấy thứ này."

"Không ngờ trong tay Đái Thiên lại có thứ đồ tốt này."

Mọi người nhìn thiên ấn trong tay Đái Thiên, ánh mắt vô cùng tham lam.

Ánh mắt của Sở Cuồng Nhân cũng sáng lên.

Quả nhiên.

Có thể khiến cho Hư Không Thiên Ấn trong cơ thể mình có phản ứng, quả nhiên cũng là thiên ấn.

Tại thời điểm nhìn thấy Đái Thiên, hắn liền có cái suy đoán này, hành động vừa rồi cũng đều vì xác minh suy đoán này, làm cho đối phương chủ động lấy vật này ra.

"Được, như ngươi mong muốn."

"Ngươi thắng, Vạn Binh thành là của ngươi, thua, để thiên ấn lại."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Tốt!"

Sắc mặt Đái Thiên vui vẻ.

Hắn thấy, mình thắng chắc cuộc tỷ thí này.

Đây cũng là nguyên nhân hắn dám cầm thiên ấn ra đánh cược, bản thân chính là đệ nhất Luyện Khí bảng, ở phương diện luyện khí, làm sao sẽ thua người khác chứ?

Căn bản không có khả năng.

"Chủ nhân, không thể xúc động."

u Diệp Nhược còn muốn khuyên Sở Cuồng Nhân một chút.

Ngay cả hắn cũng thua, Sở Cuồng Nhân làm sao có thể thắng được Đái Thiên?

Tu vi và luyện khí, đây là hai chuyện khác nhau.

Hắn thấy, ở phương diện luyện khí, trình độ của Sở Cuồng Nhân cũng không cao, nếu không thì, tại sao lúc trước lại không tự mình luyện chế Côn Ngô?

"Không cần lo lắng."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Bên cạnh, Lam Vũ suy tư một hồi, cũng không nói gì thêm.

Nàng rất tín nhiệm Sở Cuồng Nhân.

Tóm lại một câu, công tử xuất thủ, thì tuyệt sẽ không tay không mà về.

Trong đám người.

Vô số Luyện Khí Sư nghị luận ầm ĩ đối với cuộc tỷ thí này.

Giống như u Diệp Nhược, không ai cho rằng Sở Cuồng Nhân có thể thắng Đái Thiên.

Đối phương rõ ràng là đang cho không.

"Ha, Sở Cuồng Nhân này thật đúng là cuồng vọng vô tri, tỷ thí luyện khí với đệ nhất Luyện Khí bảng, đúng là não úng nước mới làm như vậy."

Trong đám người, mấy người liệp long nhân Vương Dị cũng ở đó.

Người nói chuyện, chính là liệp long nhân Lộ Vân.

Mà Vương Dị cũng không nhịn được mà kinh ngạc, Sở Cuồng Nhân thật sự vô tri như vậy sao?

Nhưng hắn nghĩ không ra, Sở Cuồng Nhân muốn dùng cách nào để thắng đệ nhất Luyện Khí bảng, Hồng Mông Thần Bảng chưa bao giờ sai lầm, đã nói Đái Thiên là đệ nhất Luyện Khí bảng, vậy phía trên luyện khí nhất đạo, sẽ không có ai bằng hắn, Sở Cuồng Nhân lấy cái gì để thắng?

"Chẳng lẽ Sở Cuồng Nhân này thật sự muốn cho không?"

"Như thế cũng tốt, nếu đối phương thật sự chỉ có một chút trí khôn như thế, vậy nếu ta muốn lấy lại Trảm Long Nhận, sẽ là chuyện vô cùng dễ dàng." Vương Dị âm thầm nghĩ tới.

Đám thám tử của các thế lực còn lại cũng đều chú ý tới trận tỉ thí này.

Nhưng tương tự, không có người cảm thấy Sở Cuồng Nhân có thể thắng.

"Chậc, không nghĩ tới vậy mà chúng ta lại đến giám thị một kẻ ngu."

"Nhiệm vụ này, quá đơn giản đi."

Những thám tử kia âm thầm lắc đầu.

Đồng thời cũng truyền tin tức này về cho các đại thế lực.

Trong lúc nhất thời, người đứng đầu của các đại thế lực cũng đều ngây ngẩn cả người.

Sở Cuồng Nhân này, đang làm cái gì vậy?

Bọn họ hết sức tò mò, lệnh cho đám thám tử báo cáo rõ ràng chi tiết trận tỉ thí luyện khí này.

Sở Cuồng Nhân không nghĩ tới, mình chỉ tỉ thí luyện khí với người khác một chút, vậy mà lại hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều thế lực.

Hắn và Đái Thiên đứng ở miệng núi lửa, bắt đầu tỷ thí.

Giống như trước đó.

Dùng tài liệu giống nhau để luyện chế binh khí, xem binh khí của ai mạnh hơn.

Ngay tại thời điểm Đái Thiên lấy hồng lô luyện khí ra, Sở Cuồng Nhân suy tư một chút, nhìn về phía u Diệp Nhược: "u Diệp Nhược, mượn hồng lô dùng một lát."

Cái gì?

Mọi người vô cùng choáng váng.

Ngay cả công cụ luyện khí mà ngươi cũng không có?

Vậy ngươi lấy đâu ra lá gan tỉ thí với đệ nhất Luyện Khí bảng vậy!

Trong lòng mọi người rống to.

Mà u Diệp Nhược đã không ôm hy vọng, đưa hồng lô cho Sở Cuồng Nhân, chỉ cảm khái mình nên rời khỏi Vạn Binh thành vào lúc nào.

Sở Cuồng Nhân đi, mình làm tùy tùng cũng phải đi theo cùng.

"Hừ, cái gọi là muốn làm chuyện tốt thì phải có công cụ tốt, ngay cả công cụ luyện khí cũng phải mượn của người khác, ngươi lấy cái gì để so sánh với ta?"

Đái Thiên cười lạnh nói.

Càng thêm chắc chắn đối với cuộc tỷ thí này.

Chỉ thấy hắn ném tài liệu vào bên trong hồng lô luyện khí, ngay sau đó, khí tức đại đạo lưu chuyển ra, đường vân đỏ thẫm bên ngoài cơ thể hiện ra từng đạo từng đạo khí tức nóng rực, Hồng Mông Xích Nhật Chân Hỏa từ trên người hắn phun ra ngoài.

Thần hỏa này, vô cùng bất phàm.

Không chỉ có thể luyện khí, dùng để đối địch cũng là lợi khí hạng nhất.

Mọi người thấy cực kỳ hâm mộ.

Bị thần hỏa thiêu đốt, những tài liệu kia bắt đầu hòa tan.

Mọi người nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy đối phương từ từ ném tài liệu vào trong hồng lô.

"Không biết hắn muốn dùng loại hoả diễm gì?"

"Dù dùng hoả diễm gì, cũng không sánh bằng Hồng Mông Xích Nhật Chân Hỏa."

Lúc mọi người suy đoán.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân nhìn về phía miệng núi lửa, đưa tay chộp một cái vào trong không trung, quát lạnh một tiếng: "Lửa đến! !"

Trong chốc lát, toàn bộ Phong Hỏa sơn vì thế mà chấn động, một luồng khí tức vô cùng nóng rực từ bên trong miệng núi lửa phun ra ngoài.

Dung nham và phong hỏa đầy trời ngưng tụ trên không trung, lập tức hóa thành một con Cự Long hỏa diễm dữ tợn uy vũ.

Cự Long quanh quẩn trên không trung, lập tức rót vào trong hồ lô luyện khí.

Chiêu này, kinh diễm không ít người.

"Vậy mà hắn thật sự biết luyện khí!"

"Hơn nữa, nhìn bộ dáng này, trình độ cũng không thấp."

Đái Thiên nhìn thoáng qua, tuy ngoài ý muốn, nhưng vẫn cười lạnh nói: "u Diệp Nhược dùng phong hỏa này để luyện khí cũng bại bởi ta, huống chi là ngươi?"

"Hắn bại, nên người làm chủ nhân như ta, sẽ thay hắn tìm lại mặt mũi, cũng một loại phong hỏa, ta sẽ cho ngươi thua... Tâm phục khẩu phục!"

Chương 2221: Thu hoạch được Ngự Khí Thiên Ẩn, Chí Tôn bảng, bảng xếp hạng có biến động

Vạn Binh thành, miệng Phong Hỏa sơn.

Sở Cuồng Nhân và Đái Thiên đang luyện khí.

Khi tỷ thí được tiến hành, ánh mắt u Diệp Nhược nhìn Sở Cuồng Nhân dần dần trở nên ngưng trọng hơn, Luyện Khí Sư còn lại cũng giống vậy.

Bộ dạng của Lam Vũ thì vẫn bình tĩnh như cũ.

Nhưng khi nhìn thấy sắc mặt của đám người u Diệp Nhược, cũng có thể đoán ra một hai, khóe miệng hơi vểnh: "Xem ra công tử đã khiến các ngươi cảm thấy kinh diễm."

u Diệp Nhược gật gật đầu, hít sâu một hơi: "Là ta xem nhẹ chủ nhân, không nghĩ tới trình độ luyện khí của hắn, lại cao như vậy."

"Ha, công tử luôn luôn ngoài dự liệu."

Lam Vũ cười cười, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra nhu tình vô tận.

Một bên khác.

Đái Thiên cũng bớt thì giờ nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân.

"Không có khả năng, sap hắn lại có thể điều khiển nhiệt độ tốt như thế?"

"Cái gì, sao hắn lại luyện hoá xích kim cát vào lúc này?"

"Loại phương pháp luyện khí này là cái gì? Sao lại kỳ lạ như vậy?

?"

Đái Thiên càng xem càng kinh hãi.

Trong lòng ẩn ẩn hiện ra một chút bất an.

Nhưng sau đó, ánh mắt hắn lộ ra vẻ kiên định: "Ta là đệ nhất Luyện Khí bảng, chuyện này không thể nghi ngờ, ta tuyệt sẽ không thua, thủ đoạn luyện khí của gia hỏa này tuy bất phàm, nhưng rốt cuộc còn phải nhìn phẩm chất binh khí luyện ra."

Nghĩ đến đây, hắn không tiếp tục để ý Sở Cuồng Nhân, chuyên tâm luyện chế binh khí của mình.

Mà bên phía Sở Cuồng Nhân.

Hắn có truyền thừa Luyện Khí Sư cấp siêu thần, phương diện luyện khí tất nhiên là thuận buồm xuôi gió, như cá gặp nước, hơn nữa còn có Tiểu Ái trợ giúp, binh khí bên trong hồng lô kia, dần dần thành hình, đó là một thanh trường kiếm.

Sau đó không lâu.

Sở Cuồng Nhân liền hoàn thành.

Một thanh kiếm dài khoảng chừng ba thước phá lô mà ra, quanh quẩn trên không trung, kiếm khí xé rách trường không, tiếng kiếm ngân vang dội, rung chuyển trời cao, hết sức kinh người.

Vút!

Trường kiếm đáp xuống mặt đất.

Trên thân kiếm, có thanh quang lưu chuyển, lộ ra một luồng nhuệ khí.

Mọi người tiến lên xem xét, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Một thanh kiếm tốt."

"Thật sự là một thanh kiếm tốt."

Sở Cuồng Nhân không để ý đến mọi người, nhìn về phía Đái Thiên

cách đó không xa.

Đối phương còn đang luyện chế.

Hắn cũng không nóng nảy, tìm một nơi ngồi xuống.

Mấy ngày sau.

Binh khí của Đái Thiên rốt cục cũng hoàn thành.

Đó là một thanh đao.

Nhưng hắn rõ ràng là bị Sở điên kích thích, vận dụng tri thức cả đời học được, vào lúc thanh đao được hoàn thành, đao khí xé rách đại địa.

Trường đao phá không, cắm vào bên cạnh trường kiếm.

Sở Cuồng Nhân duỗi lưng một cái.

"Ngươi rốt cục cũng hoàn thành, ta đã chờ đến mức muốn ngủ thiếp đi."

"Hừ, hoàn thành trước, không có nghĩa là phẩm chất tốt, có cái được gọi là làm cẩn thận mới có được thành phẩm tốt, Sở Cuồng Nhân, ngươi còn quá non." Đái Thiên hừ lạnh nói.

"Tay chân chậm thì cứ nói là tay chân chậm, sao lại lấy nhiều cái cớ như vậy."

"Ngươi..."

"Bớt nói nhiều lời, bắt đầu kiểm nghiệm đi."

Đái Thiên còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị Sở Cuồng Nhân chặn lại bằng một câu.

"Hừ, ta sẽ chặt đứt kiếm của ngươi!"

Đái Thiên cầm trường đao do bản thân luyện chế lên: "Tới đi."

"u Diệp Nhược, đi thôi."

Sở Cuồng Nhân lại không tự mình động thủ, để u Diệp Nhược đi thử, đối phương cũng không hề cự tuyệt, tiến lên rút trường kiếm, hai mắt nhanh chóng tỏa sáng.

Là một tên Luyện Khí Sư, cảm giác của hắn đối với binh khí không giống người bình thường.

Khoảnh khắc cầm lấy thanh kiếm này, u Diệp Nhược liền biết, thanh kiếm mà Sở Cuồng Nhân luyện chế, còn tốt hơn so với thanh mà mình luyện chế.

Hơn nữa, dường như cũng không chỉ tốt hơn chỉ một ít.

"Tới đi."

Tay u Diệp Nhược cầm trường kiếm.

Hai người đối mặt, tay cầm đao kiếm, lại dùng hết toàn lực chém vào nhau một lần nữa.

Đùng!

Đao kiếm chi khí tàn phá bừa bãi.

Một tiếng leng keng vang lên.

Một đoạn binh khí bay ra ngoài.

Một màn giống hệt.

Nhưng khác biệt chính là, thứ bị gãy lần này chính là... Đao! !

"Làm sao có thể..."

Đái Thiên cầm đoạn đao trong tay, toàn thân run rẩy, không thể tin được.

Đao của mình, bị chém đứt rồi? !

Hắn trực tiếp ném trường đao trong tay, đoạt lấy trường kiếm trong tay u Diệp Nhược, xem xét tỉ mỉ, chỉ thấy trên thân kiếm kia, thanh quang lưu chuyển, lộ ra khí tức sắc bén, đây đúng là một món Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn!

Cũng không được tính là quá mức trân quý.

Nhưng phải biết rằng, tài liệu bọn họ sử dụng, nhiều nhất chỉ có thể luyện chế ra Hợp Đạo khí, mà Sở Cuồng Nhân, vậy mà lại luyện chế ra Chí Bảo nửa bước Hỗn Độn.

Hoàn toàn phát huy tài liệu đến mức cực hạn.

Không.

Thậm chí là vượt qua cực hạn.

"Không có khả năng, rõ ràng là tài liệu giống nhau, làm sao ngươi có thể luyện chế ra loại kiếm này, điều đó không có khả năng, không có khả năng..."

Đái Thiên cầm lấy thành kiếm, lẩm bẩm giống như kẻ điên.

Luyện Khí Sư còn lại, cũng vô cùng chấn động.

Không nghĩ tới, vậy mà Sở Cuồng Nhân thật sự chiến thắng Đái Thiên.

"Ngự Khí Thiên Ấn, giao ra đây."

Lúc này, Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Lúc này, Đái Thiên mới hồi phục tinh thần, trong mắt mang theo vẻ giãy dụa, hắn lập tức lớn tiếng nói: "Điều đó không có khả năng, ta là đệ nhất Luyện Khí bảng, Hồng Mông Thần Bảng không có khả năng phạm sai lầm, ngươi không có khả năng thắng ta, nhất định là ngươi gian lận! !"

Sở Cuồng Nhân cũng không nói nhảm, khí tức đại đạo mãnh liệt xông ra.

Trong phút chốc, hóa thành một bàn tay vô hình, bao phủ Đái Thiên.

"Giao, hoặc chết, tự chọn một cái."

"Ngươi, ngươi..."

Sau khi Đái Thiên cảm nhận được sát ý lạnh như băng của Sở Cuồng Nhân, chỉ có thể bất đắc dĩ lấy ra Ngự Khí Thiên Ấn, vừa lấy ra, liền bị Sở Cuồng Nhân chộp lấy từ xa.

Hắn nhìn Ngự Khí Thiên Ấn, hài lòng cười một tiếng, cất kỹ.

"u Diệp Nhược, chuyện tiếp theo ngươi hãy tự mình xử lý đi."

Nói xong liền tiêu sái rời đi.

u Diệp Nhược nhìn bóng lưng của Sở Cuồng Nhân, càng ngày càng kính sợ đối phương.

...

"Vậy mà Sở Cuồng Nhân thật sự thắng ng đệ nhấtLuyện Khí bả?"

"Hồng Mông Thần Bảng có sai sót?"

"Chuyện này, làm sao có khả năng chứ?"

"Rốt cuộc đối phương đã sử dụng chiêu thức gì?"

Khi các đại thế lực biết Sở Cuồng Nhân thắng đệ nhất Luyện Khí bảng, phản ứng đầu tiên chính là không tin, hoài nghi đối phương bí mật dùng chiêu thức nào đó.

Dù sao thì, Hồng Mông Thần Bảng chưa bao giờ phạm sai lầm.

Đái Thiên là đệ nhất Luyện Khí bảng.

Vậy thì, ở Hồng Mông đại thế giới, sẽ không ai mạnh hơn hắn ở phía trên luyện khí nhất đạo, hay là, chẳng lẽ Sở Cuồng Nhân đã vượt qua sự khống chế của Hồng Mông Thần Bảng?

Mọi người bị ý nghĩ đột nhiên xuất hiện này làm giật mình kêu lên.

Mà lúc mọi người ở đây nghi hoặc không hiểu.

Trên bầu trời của Hồng Mông đại thế giới, có Hồng Mông linh khí phun trào.

Có Thần bảng mới bắt đầu ngưng tụ.

Giờ khắc này, ánh mắt của tất cả mọi người bị hấp dẫn.

Quả cầu ánh sáng màu tím to lớn ngưng tụ.

Một bức Thần bảng hoàn toàn mới hiện thế.

Lần này hiện thế chính là... Chí Tôn bảng.

Thu thập và xếp hạng 24 kẻ ở cảnh giới Đại Đạo Chí Tôn!

24 cái tên ở Đại Đạo Chí Tôn.

Mỗi một vị, đều là cường giả đứng đầu bên trong Đại Đạo Chí Tôn.

Hạng 24 Cổ Thiện, đến từ phật chi vũ trụ.

Hạng 23 Độc Cô Bất Phá, đến từ vũ trụ chi Kiếm.

Hạng 22...

Hạng 7 Minh Phi, đến từ vũ trụ Quang Minh.

Hạng 8...

Hạng 1 Tửu Tôn, đến từ vũ trụ Vạn Đạo.

Tờ danh sách này, có phân lượng cực nặng.

Có thể lên Chí Tôn bảng, trên cơ bản đều là nhóm người mạnh nhất phía dưới quân vương, có người thậm chí đã ngưng tụ ra một phần sức mạnh pháp tắc.

Mỗi một vị, đều là cường giả đáng được chú ý.

Sở Cuồng Nhân cũng chăm chú nhìn thêm.

Khi Chí Tôn bảng xuất hiện, các bảng xếp hạng còn lại cũng bắt đầu đổi mới.

Đại Đạo bảng, Hỗn Nguyên bảng, vân vân đều có biến động.

Sở Cuồng Nhân vẫn là đệ nhất Đại Đạo bảng như cũ, bền lòng vững dạ.

Binh Tai cũng tiến vào Đại Đạo bảng, xếp thứ hai, chỉ ở phía sau hắn.

Nhân tộc Thần Tử bảng, hắn cũng là đệ nhất.

Nhưng bên trong mười vị trí đầu xuất hiện một cái tên mới là Độc Cô Bất Phá, đứng thứ ba trong Nhân tộc Thần Tử bảng, đẩy Cổ Thiện xuống dưới.

Nhưng ngoại trừ những chuyện đó, có biến động ở hai tờ danh sách làm cho tất cả mọi người đều vô cùng ngoài ý muốn, không, thậm chí có thể nói là chấn kinh.

"Ta, ta không có nhìn lầm chứ? ?" Có người nhìn Luyện Khí bảng và Trận Pháp bảng bên trong Hồng Mông Thần Bảng, không khỏi vuốt vuốt hai mắt.

Chương 2222: Đệ nhất hai bảng, Trận Vương không cam lòng, khí vận thần quốc câu chuyện

Khi Chí Tôn bảng được tuyên bố, rất nhiều tu sĩ bên trong Hồng Mông đại thế giới đều đang nhìn chăm chú, mà sự đổi mới của bảng xếp hạng còn lại, cũng hấp dẫn sự chú ý của không ít người.

Bên trong Vạn Binh thành.

Đái Thiên đã mất đi Ngự Khí Thiên Ấn bị đuổi ra ngoài.

Trên mặt hắn tràn đầy vẻ không cam lòng.

"Điều đó không có khả năng, rõ ràng ta mới là đệ nhất Luyện Khí bảng, trên thế giới này không có khả năng tồn tại người có trình độ luyện khí còn cao hơn ta, ở trong đó nhất định có cái gì đó mờ ám, Sở Cuồng Nhân này, nhất định là giở trò lừa bịp."

Đái Thiên nghĩ vậy, không hề suy nghĩ đến vấn đề đến từ bản thân mình.

Lúc hắn đang suy tư làm sao thu hồi Ngự Khí Thiên Ấn.

Thậm chí muốn so tài với Sở Cuồng Nhân một lần nữa.

"Nếu ta có tài liệu luyện thế phù hợp, sử dụng toàn lực, thậm chí có thể luyện chế Chí Bảo Hồng Mông, vậy thì làm sao ta có thể thua trong tay Sở Cuống Nhân?"

"Nhất định là đối phương đã giở quỷ kế gì đó."

"Hừ, ngươi chờ đó cho ta."

Lúc này.

Hồng Mông Thần Bảng đổi mới.

Đái Thiên nhìn lại, mà khi hắn nhìn đến Luyện Khí bảng kia, sắc mặt lập tức thay đổi, hắn dụi dụi con mắt, không thể tin được.

"Chuyện này, đây là có chuyện gì? !"

Chỉ thấy người đứng đầu Luyện Khí bảng kia, không còn là Đái Thiên hắn.

Mà chính là... Sở Cuồng Nhân!

Đúng thế.

Hắn choáng váng.

Chẳng lẽ là, Sở Cuồng Nhân thắng hắn cũng không phải là giở trò lừa bịp.

Mà là dựa vào bản lĩnh thật sự!

Trình độ luyện khí của đối phương, thật sự cao hơn hắn! !

Chuyện này làm sao có khả năng? !

Tại sao có thể có loại chuyện này...

Rõ ràng trước đó đối phương vẫn chưa hề xuất hiện trên bảng xếp hạng, tại sao lại đột nhiên nhảy lên trở thành người đứng đầu bảng, chuyện này, loại chuyện này quả thực chính là nằm mơ giữa ban ngày!

"Không, không chỉ có là Luyện Khí bảng."

"Trận Pháp bảng, người này cũng là đệ nhất? !"

Đái Thiên nhìn về phía một bảng xếp hạng khác, phía trên Trận Pháp bảng, vốn dĩ người đứng đầu bảng là Trận Vương, nhưng bây giờ, đã biến thành Sở Cuồng Nhân!

Chỉ trong một lần đổi mới bảng xếp hạng.

Sở Cuồng Nhân, lại trở thành người đứng đầu của hai bảng xếp hạng!

Thoáng một cái, tất cả tu sĩ của toàn bộ Hồng Mông đại thế giới đều mơ hồ.

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

"Rõ ràng trước đó Sở Cuồng Nhân còn không hề có tên ở phía trên Luyện Khí bảng, Trận Pháp bảng, nhưng làm sao lại đột nhiên trở thành đệ nhất của hai bảng rồi? !"

"Chuyện này thật sự là không thể tưởng tượng nổi!"

"Hồng Mông Thần Bảng bị hư rồi sao?"

"Không có khả năng, từ vô số kỷ nguyên đến nay, Hồng Mông Thần Bảng đều không hề xảy ra vấn đề, làm sao có thể hư, nhưng làm sao để giải thích tình huống trước mắt đây?"

"Chẳng lẽ là chí trỏng vài năm ngắn ngủi, Sở Cuồng Nhân đã đi học trận pháp và cả luyện khí, sau đó vèo một cái thì đại thành?"

"Có vẻ như chỉ có thể giải thích như vậy?"

"Đừng đùa, thật sự xem trận đạo, khí đạo là bàng môn tà đạo rồi sao? Còn vèo một cái thì đại thành, làm sao có thể sẽ có loại chuyện này."

Tất cả mọi người ở Hồng Mông đại thế giới vô cùng nghi hoặc.

Các đại thế lực, cũng trăm mối vẫn không có cách giải.

Trong nhiều năm qua, loại chuyện này vẫn là lần đầu tiên họ gặp phải.

……

"Đêệ nhất Trận Pháp bảng là Sở Cuồng Nhân? !"

Bên trong Thiên Trận Thần Cung, Trận Vương nhìn cái tên trên Trận Pháp bảng, sắc mặt âm trầm như nước, vốn dĩ hắn mới là đệ nhất, bây giờ lại thành thứ hai.

Mà hắn, còn tự xưng là Trận Vương.

Trận đạo chi vương, vậy mà lại không bằng người ta!

Vậy hắn làm sao có hônets xấu hổ tự xưng là Trận Vương nữa?

"Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc là ngươi đã làm gì cái gì? Trình độ trận pháp của ngươi, chẳng lẽ thật sự vượt qua ta sao?" Trận Vương nỉ non nói.

Trong mắt của hắn, toát ra vẻ không cam lòng.

Kỷ nguyên trước, hắn bị Lam Vương ép tới không ngẩng đầu lên được.

Mà kỷ nguyên này, trên trận pháp chi đạo mà hắn vẫn luôn tự hào, chẳng lẽ lại bị Sở Cuồng Nhân có quan hệ mật thiết với Lam Vương đè đầu sao? !

"Hỗn trướng!"

Trận Vương càng nghĩ thì trong lòng càng không thoải mái.

Lúc này.

Một người đệ tử bên trong Thiên Trận Thần Cung đi đến.

"Trận Vương, có người muốn gặp ngài."

"Người nào."

"Hắn tự xưng là... Diệt Thế Võ Chủ."

Đệ tử này có chút chần chờ nói.

Rất nhiều người đều biết, trước đây không lâu Diệt Thế Võ Chủ đã bị một luồng hóa thân của Lam Vương đánh chết, nhưng hiện tại, lại có người tự xưng là hắn đến đây.

"Há, là hắn."

Ánh mắt Trận Vương hơi hơi lóe lên: "Để hắn vào đi."

"Vâng."

Sau đó không lâu.

Diệt Thế Võ Chủ đi vào cung điện, mà Trận Vương nhìn hắn một cái: "Thật sự chính là ngươi, vậy mà ngươi còn chưa chết, thật sự khiến người ta bất ngờ."

"May mắn thôi."

"Tuy không chết, nhưng ngươi cũng nguyên khí đại thương, khí tức này, dường như không sánh bằng ta." Trận Vương cười nhẹ nói.

Mặc dù hắn cũng là quân vương, nhưng khi chưa bày trận, thực lực ở bên trong quân vương chỉ có thể coi là hạng chót bên trong hạng chót.

Mà Diệt Thế Võ Chủ tu luyện Sát Lục chi đạo, chiến lực thuộc hàng đầu bên trong cảnh giới quân vương, nhưng bây giờ, lại ngay cả hắn cũng không bằng.

Có thể thấy được, đối phương bị thương không nhẹ.

"Ta tự có biện pháp khôi phục, lần này tới tìm ngươi, là vì thương lượng một chuyện, Trận Pháp bảng đổi mới, ngươi thấy rồi đúng chứ."

Diệt Thế Võ Chủ nói.

"Phải thì như thế nào?"

"Ngươi nguyện ý bị Sở Cuồng Nhân đè đầu như thế sao?"

Diệt Thế Võ Chủ tự tiếu phi tiếu nói.

"Có ý gì?"

"Lần này tới tìm ngươi, chỉ vì một chuyện, ngươi và ta liên thủ, lại đối phó Sở Cuồng Nhân lần nữa." Diệt Thế Võ Chủ nói thẳng ý đồ đến.

"Ha, ngươi muốn tìm chết, đừng kéo theo ta."

Trận Vương cười lạnh nói.

Hiện tại, sau lưng Sở Cuồng Nhân có tam đại quân vương, chiến lực của bản thân càng không hề tầm thường, có lời đồn hắn và Hắc Long Vương đánh một trận, lại có thể toàn thân trở ra.

Cho dù là quân vương muốn động đến hắn, cũng phải cân nhắc một chút.

"Không ngại nghe kế hoạch của ta chứ."

"Mặc kệ ngươi có kế hoạch gì, chỉ dựa vào ngươi và ta, rất khó đối phó với Sở Cuồng Nhân, đừng uổng phí sức lực." Trận Vương lạnh nhạt nói.

"Nhưng nếu như, không chỉ có ngươi và ta thì sao?"

"Ha..."

Ánh mắt Trận Vương lóe lên, có một chút hứng thú.

"Sở Cuồng Nhân, gây thù hằn rất nhiều."

Diệt Thế Võ Chủ thản nhiên nói, trong mắt lộ ra một tia băng lãnh.

……

Bên trong Vạn Binh thành.

Sở Cuồng Nhân cũng chú ý tới biến hóa √Luyện Khí bảng, Trận Pháp bảng, trong mắt không khỏi toát ra một tia dị sắc: "Vậy mà ta thật sự đứng đầu bảng."

Hắn thành đệ nhất Luyện Khí bảng, cũng là chuyện trong dự liệu.

Dù sao thì, hắn cũng thắng Đái Thiên.

Không nghĩ tới, phía trận pháp bảng, bản thân cũng là đệ nhất.

Xem ra Trận Vương kia, cũng không có gì hơn người.

Đùng!

Lúc này, phía trên Luyện Khí bảng, Trận Pháp bảng trên bầu trời kia bộc phát ra hai luồng khí vận to lớn, trong chớp mắt liền rơi vào trên người Sở Cuồng Nhân.

Rất nhanh, khí vận trên người hắn càng ngày càng dày đặc.

Mọi người nhìn lại.

Dường trong đó, nhìn thấy sau đầu hắn có một vòng thần quang khí vận lưu chuyển.

"Thiên phú của bản thân thì vô cùng yêu nghiệt, lại có một lượng lớn khí vận tại gia tăng, người này, sẽ trấn áp một kỷ nguyên."

"Đúng vậy, thật là đáng sợ."

"Thiên phú như vậy, khí vận như thế, ta đều nghĩ không ra, tương lai hắn có lý do gì không trở thành tồn tại quân vương."

"Bên trong kỷ nguyên trước, cũng không có mấy loại nhân vật này."

Mọi người tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Mà Sở Cuồng Nhân cảm nhận số mệnh của một chút, hài lòng cười

một tiếng.

Khí vận này, vô cùng có ích.

Không chỉ có thể giúp đỡ việc tu hành, còn có thể chúc phúc cho người khác.

Chính mình là tông chủ của Bàn Cổ tông, chỉ cần mình có khí vận liên miên, Bàn Cổ tông cũng sẽ có lợi, việc phát triển sẽ càng thêm thuận lợi.

Nghe nói, khi khí vận này tích lũy tới trình độ nhất định, còn có thể dùng sức mạnh khí vận, khai mở khí vận thần quốc, cả nước đắc đạo, tuyệt không thể tả.

Tuy nhiên đây chỉ là một truyền thuyết, chưa ai từng nhìn thấy.

Nhưng cũng không thể khiến cho Sở Cuồng Nhân không mơ tới.

"Ta hi vọng từ tận đáy lòng, tương lai có một ngày, Bàn Cổ tông ta, không, vũ trụ Bàn Cổ ta, người người như rồng!" Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Mà muốn đạt thành mục tiêu này, hắn còn một đoạn đường rất dài phải đi.

Chương 2223: Long huyết Hoàng gia tính kế, giao dịch với liệp long nhân, trò vui mở màn

Sau khi Sở Cuồng Nhân đạt được Ngự Khí Thiên Ấn, chứng kiến chính mình trở thành đứng đầu hai bảng luyện khí, trận pháp, liền dự định về Bàn Cổ tông.

Nhưng mà, tâm niệm của hắn đột nhiên chuyển động, đã nhận ra cái gì đó.

Có người đang theo dõi hắn.

Tuy hiện nay Vạn Binh thành có nguyên một đám thám tử, hắn bị theo dõi cũng không phải là chuyện gì hiếm có, nhưng hiện tại, người đang theo dõi hắn, lộ ra một tia địch ý, tuy rất yếu ớt, nhưng vẫn bị hắn nhận ra.

"Nhiều thám tử như vậy, ngươi nói xem sao ngươi lại không giữ được bình tĩnh vậy."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

...

Hoàng Vi Vi là một trong các Ám Long vệ của long huyết Hoàng gia.

Ám Long vệ, tên như ý nghĩa, chính là mai phục trong bóng tối, thu thập các loại tình báo cho thành viên của Hoàng gia, mà nàng, chính là một trong những thủ lĩnh của Ám Long vệ.

Đồng thời, nàng còn có một thân phận khác.

Đó chính là đạo lữ của Hoàng Cửu Long.

Khi biết Hoàng Cửu Long chết ở long trủng, nàng cực kỳ bi thương, không thể tin được, phu quân của nàng, là tồn tại đầu tiên trong vũ trụ Long Vương có thể dùng thân thể Nhân tộc thức tỉnh Chúc Long chi huyết.

Tương lai, là tồn tại chí cao có thể nhất thống hai tộc nhân long!

Sao hắn có thể chết chứ?

Sau khi trải nghiệm cảm giác bi thương, nàng chủ động tới Vạn Binh thành giám thị Sở Cuồng Nhân.

Biết Sở Cuồng Nhân rất có thể chính là hung thủ sát hại phu quân của mình, trong lòng của nàng vô cùng phẫn hận, nhưng vẫn biết mình không là đối thủ của đối phương.

Chuyến này chỉ vì giám thị mà thôi.

Nhưng mặc dù nàng ẩn giấu tâm tình vô cùng tốt, nhưng ở trước mặt năng lực nhận biết cực kỳ bén nhạy của Sở Cuồng Nhân, một tia địch ý kia của nàng, vẫn bị bại lộ.

"Ha, sao hắn lại biến mất rồi?"

Hoàng Vi Vi đang theo dõi giám thị Sở Cuồng Nhân, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Đúng là đã làm mất hành tung của Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ.

"Không đúng, hắn phát hiện ra ta!"

Đồng tử của Hoàng Vi Vi co rụt lại, liền muốn rời khỏi.

Nhưng khi nàng quay người lại, quang cảnh bốn phía đột nhiên có biến hóa vô cùng lớn.

Vô số cấm chế lơ lửng bốn phía, tạo thành một không gian phong bế.

"Trận pháp? !"

Hoàng Vi Vi nghĩ đến chuyện Hồng Mông Thần Bảng đổi mới vừa rồi.

Sở Cuồng Nhân, vừa lúc đứng đầu Trận Pháp bảng.

Có thể lặng yên không tiếng động, bố trí trận pháp bực này, phong tỏa tất cả đường lui của mình trong nháy mắt, thủ đoạn này quả nhiên bất phàm.

Ngay sau đó, ở trước mặt nàng xuất hiện một đạo bóng người bạch y.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

Đối phương nhìn nàng, ánh mắt vô cùng bình tĩnh.

"Giết!"

Hoàng Vi Vi tự biết không có đường lui, ánh mắt băng lãnh, trong cơ thể có một luồng long khí bá đạo bao phủ ra, trong không khí nhanh chóng có tiếng rồng gầm vang vọng.

"Ha, quả nhiên là người của gia tộc long huyết."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn tùy ý vung tay áo, một tiếng phịch vang lên, long khí vô biên kia tán loạn trong nháy mắt, Hoàng Vi Vi bị trùng kích to lớn, bay ra ngoài ngay tại chỗ.

Khí tức đại đạo của Sở Cuồng Nhân phun trào, hóa thành một bàn tay vô hình bắt lấy nàng, nhàn nhạt hỏi: "Hoàng gia của các ngươi muốn lấy được gì từ ta?"

"Ngươi đừng nghĩ hỏi được bất kỳ thông tin gì từ ta."

Hoàng Vi Vi dùng giọng điệu lạnh lùng nói.

"Không có việc gì, ta sẽ tự mình tra."

Năm ngón tay của hắn hơi hơi dùng lực.

Răng rắc!

Xương cốt của Hoàng Vi Vi sụp đổ ngay tại chỗ, cả người hóa thành một bãi bùn nhão.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Nhưng bởi vì ảnh hưởng của kết giới trận pháp, vẫn chưa truyền đi.

Ngay sau đó, trong mắt Sở Cuồng Nhân có một luồng hào quang màu vàng sậm chợt lóe lên, Chúc Long Chi Nhãn mở ra, lộ ra long uy bá đạo.

Ở dưới uy áp này, long huyết trong cơ thể của Hoàng Vi Vi rung động, vô cùng hoảng sợ.

Uy áp Chúc Long, cốt nhục hóa thành bùn...

Dưới Song trọng thống khổ, tinh thần của Hoàng Vi Vi uể oải đến cùng cực.

Nhân cơ hội này, Sở Cuồng Nhân vận chuyển sức mạnh linh hồn, rất lâu rồi chưa từng thi triển Sưu Hồn Đại Pháp, thăm dò trí nhớ của đối phương.

Sưu Hồn Đại Pháp này, vốn chỉ là một loại Hợp Đạo chi pháp, nhưng sau khi được hắn và Tiểu Ái cải thiện, hiện tại đã là một loại pháp môn đại đạo.

Có thể coi đây là một kiệt tác về linh hồn chi đạo.

Rất nhanh.

Các loại tin tức tràn vào trong đầu.

Mà dưới sự bá đạo của sưu hồn, thần sắc của Hoàng Vi Vi dần dần trở nên ngốc trệ, khóe miệng chảy nước miếng, lộ ra vẻ si ngốc.

Sở Cuồng Nhân tiện tay vung lên, Chúc Long chi hỏa đổ xuống.

Hỏa diễm thiêu đối phương thành tro tàn ngay tại chỗ.

"Đưa ngươi đi đoàn tụ với phu quân của ngươi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Trải qua sưu hồn, thân phận của đối phương, hắn cũng đã hiểu rõ.

"Long huyết Hoàng gia, thì ra các ngươi đang bàn tính chuyện này..."

Chuyến này Hoàng gia phái người đến đây giám thị hắn.

Ngoại trừ trả thù bất cứ khi nào ra.

Mặt khác, chính là muốn chiếm lấy Trảm Long Nhận từ trong tay hắn, hoặc là chiếm lấy Trảm Long Nhận từ trong tay liệp long nhân nhất mạch.

Bởi vì bọn họ biết, liệp long nhân đến đây thương lượng với Sở Cuồng Nhân.

Có khả năng thu hoạch Trảm Long Nhận.

Bọn họ muốn ngồi mát ăn bát vàng.

"Thú vị."

"Lam Vũ, sau khi trở về, nếu liệp long nhân lại đến liền thông báo cho ta."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Trên mặt hắn, lộ ra một nụ cười khó hiểu.

"Ta đã biết." Lam Vũ gật gật đầu, sau khi nàng nhìn thấy nụ cười trên mặt Sở Cuồng Nhân, biết có người sắp phải gặp xui xẻo.

Liệp long nhân, Hoàng gia...

Các ngươi ngàn vạn lần không nên, đánh chủ ý tới trên người công tử.

...

Sau đó không lâu.

Một đoàn người Liệp long nhân Vương Dị lại đến nhà bái phỏng lần nữa.

Sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân dùng thủ đoạn luyện khí chiến thắng Đái Thiên, bọn họ không khỏi kinh hãi, càng thêm kiêng kị đối với đối phương.

Nhưng Trảm Long Nhận là chuyện rất quan trọng, bọn họ cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Lần này đến đây tìm Sở Cuồng Nhân, muốn làm tiếp một lần thăm dò cuối cùng.

Vốn cho là mình sẽ bị sập cửa vào mặt.

Không nghĩ tới, lại thuận lợi gặp được Sở Cuồng Nhân.

"Vương đạo hữu, chúng ta lại gặp mặt."

"Đúng vậy, Sở đạo hữu, ta cũng không nhiều lời, liệp long nhân ta thật sự muốn kết giao với người bạn như Sở đạo hữu, hôm nay tới này là muốn thử một lần cuối cùng, dựa trên những điều kiện của lần trước, chúng ta nguyện ý lại thêm 1 tỷ cân đại đạo chi nguyên, xin Sở đạo hữu trả lại Trảm Long Nhận."

Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một hồi: "2 tỷ, lại thêm 2 tỷ cân đại đạo chi nguyên, ta có thể cân nhắc trả Trảm Long Nhận lại cho các ngươi."

"Chuyện này..."

Trong lòng Vương Dị vui vẻ, có hi vọng.

Nhưng trên mặt hắn vẫn lộ ra vẻ khó xử.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, tự tiếu phi tiếu nói: "Nếu như Vương đạo hữu cảm thấy khó xử, quên đi, Lam Vũ, tiễn khách."

"Đừng đừng, ta đồng ý!"

Vương Dị cắn răng, hắn lấy ra mấy chục viên trữ vật giới chỉ.

Sở Cuồng Nhân nhìn lướt qua, hài lòng cười một tiếng.

Một món Chí Bảo Hồng Mông, các loại tiên kim bảo dược, lại thêm 100 tỷ Hỗn Nguyên kết tinh, mấy tỷ cân đại đạo chi nguyên, tài nguyên này, không kém.

"Đồ đâu?"

"Yên tâm, sẽ đưa cho ngươi."

Sở Cuồng Nhân lấy ra một hộp sắt bằng đồng.

Sau khi Vương Dị cảm nhận được khí tức bên trong, thần tình kích động, liền vội vàng tiến lên mở hộp sắt ra, cẩn thận quan sát Trảm Long Nhận được đặt ở bên trong.

"Yên tâm đi, từ trước đến nay ta là người nói lời giữ lời, lấy chân thành đối xử với người khác, đây chính là Trảm Long Nhận, ta sẽ không dùng đồ giả lừa các ngươi."

Mấy liệp long nhân bên cạnh nhếch miệng.

Trong lòng thầm nghĩ ai biết được, ngươi chính là đệ nhất Luyện

Khí bảng, muốn luyện chế ra một món hàng nhái để lừa gạt chúng ta cũng không phải là không thể.

Sau một phen kiểm tra, Vương Dị gật gật đầu: "Thật sự là Trảm Long Nhận."

"Trưởng lão, ngươi chắc chắn chứ?"

"Ừm, tuyệt đối phải."

Vương Dị gật gật đầu.

Trảm Long Nhận là Cực Đạo Thần Binh, sao lại là dễ dàng làm giả được, hơn nữa Vương Dị còn dùng bí pháp đặc biệt của liệp long nhân để kiểm tra.

Đây xác thực chính là Trảm Long Nhận không thể nghi ngờ.

"Sở đạo hữu, lần giao dịch này đến đây là kết thúc, nếu có cơ hội, tại hạ chắc chắn sẽ đến nhà bái phỏng." Vương Dị chắp tay nói ra.

Nói xong, hắn ôm Trảm Long Nhận rời đi.

Vật này chính là chí bảo cực đạo, nếu không luyện hóa, sẽ khó có thể thu vào không gian trữ vật, không phải ai cũng có thủ đoạn không gian cao minh như Sở Cuồng Nhân.

Trăm ngàn tòa đạo sơn thậm chí Đại Đạo Chi Hồ nói chứa thì chứa.

"Trò vui mở màn."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh.

"Công tử, tin tức đã truyền ra ngoài."

Lam Vũ nói ra.

"Được."

...

Chương 2224: Trận chiến giữa Hoàng gia và liệp long nhân, Sở Cuồng Nhân âm thầm ra tay

Vạn Binh thành, nơi nào đó.

Đám thám tử do Long huyết Hoàng gia phái tới tề tụ một đường.

"Hoàng Vi Vi đâu?"

"Đang trên đường theo dõi Sở Cuồng Nhân thì biến mất."

Một lão giả nghe vậy, cau mày lại, lập tức khẽ thở dài: "Xem ra nàng không giữ được bình tĩnh, để Sở Cuồng Nhân phát hiện."

Sau đó, thần sắc của hắn nghiêm lại, nói: "Lần này triệu tập mọi người đến đây chỉ vì một chuyện, liệp long nhân nhật mạch, đã lấy được Trảm Long Nhận."

Nghe đến đây, mọi người vô cùng sợ hãi.

"Cái gì? !"

"Chuyện này là thật? !"

"Vậy mà Sở Cuồng Nhân lại giao chí bảo cực đạo này ra?"

Lão giả tiếp tục nói: "Việc này chắc chắn 100%, Trảm Long Nhận chính là chí bảo của liệp long nhân nhất mạch, ngoại nhân khó có thể luyện hóa, cứ giữ lấy một món chí bảo không có cách nào luyện hóa, không bằng lấy ra giao dịch với liệp long nhân, đổi lấy lợi nhuận to lớn, có lẽ Sở Cuồng Nhân cũng ôm lấy ý nghĩ như vậy, nên mới giao ra Trảm Long Nhận."

"Vậy chúng ta cũng phải hành động."

"Đúng vậy, tuyệt đối không thể để Vương Dị bọn họ mang Trảm Long Nhận về liệp long nhân nhất mạch, nếu không thì chúng ta sẽ không có bất kỳ cơ hội nào nữa."

"Động thủ đi..."

Khi biết bọn người Vương Dị lấy được Trảm Long Nhận, người của long huyết Hoàng gia ào ào có hành động, một trận phân tranh, sắp đến.

...

Một bên khác.

Sau khi Vương Dị lấy được Trảm Long Nhận, lập tức tiến hành báo cáo với thủ lĩnh Liệp Long.

"Xác nhận là Trảm Long Nhận sao?"

"Xác định, ta đã dùng bí pháp thăm dò qua."

"Rất tốt, xem ra Sở Cuồng Nhân cũng hiểu rõ lí lẽ, hiểu rằng, nếu cứ giữ lấy Trảm Long Nhận sẽ chỉ là địch với liệp long nhân nhất mạch ta, không bằng lấy ra làm giao dịch, còn có thể kiếm lời một nhân tình của Liệp Long nhất mạch."

Thủ lĩnh Liệp Long cười nhạt một tiếng, ánh mắt của hắn lập tức lạnh lẽo: "Chỉ tiếc hắn giết thất sát trưởng lão, bọn người Hoàng Cửu Long ở long trủng, sai lầm lớn đã đúc thành, muốn dựa vào chuyện này mà hòa hảo với Liệp Long nhất mạch ta, là không thể nào."

"Ta hiểu rõ."

Vương Dị gật gật đầu.

"Lập tức mang Trảm Long Nhận trở về."

"Dạ."

Bọn người Vương Dị mang theo Trảm Long Nhận, nhanh chóng nhanh rời khỏi Vạn Binh thành.

Mà sau khi bọn họ đi, cũng có một nhóm người theo sát phía sau.

Phía trên Vạn Binh thành.

Một đôi mắt thâm thúy nhìn các tu sĩ kia một trước một sau rời khỏi Vạn Binh thành, trong mắt lộ ra tính kế, khóe miệng lộ ra nụ cười.

...

"Lần này Vương Dị trưởng lão lấy lại Trảm Long Nhận, có thể nói là lập được công lớn, sau khi trở về, thủ lĩnh nhất định sẽ trọng thưởng." Lộ Vân cười nói với Vương Dị.

"Ha ha, việc này, tất cả mọi người đều có công lao."

Vương Dị nói ra.

Hắn cũng có chút chờ mong, sau khi trở về sẽ được trọng thưởng gì.

Nhưng vào lúc này.

Quang cảnh bốn phía biến đổi, hư không đúng là hiện ra nguyên một đám cấm chế quỷ quyệt ly kỳ, đan xen tạo thành một kết giới cường đại.

"Không tốt! Có mai phục!"

Vương Dị biến sắc nói ra.

Trong hư không, từng bóng người lần lượt đi ra, người cầm đầu là lão giả.

Khí tức trên người mạnh mẽ, đã đạt tới cảnh giới Đại Đạo Chí Tôn.

Ở bên cạnh hắn, cũng không có một ai yếu ớt, đều là cảnh giới Đại Đạo, số lượng nhiều, phải có hơn trăm người!

Một hơi xuất động trên trăm tu sĩ cảnh giới Đại Đạo đến vây quét bọn họ.

Thế lực có thể xuất thủ như vậy không nhiều.

"Các ngươi là ai?"

"Chẳng lẽ là Bàn Cổ tông muốn đoạt lại Trảm Long Nhận?"

Lộ Vân biến sắc nói ra.

Nhưng Vương Dị phủ nhận suy đoán này: "Không có khả năng, hiện tại Bàn Cổ tông không có nhiều cảnh giới Đại Đạo như vậy, còn nữa, nếu Bàn Cổ tông thật sự muốn đoạt lại Trảm Long Nhận, căn bản không cần dùng đến nhiều người như vậy, một tên Sở Cuồng Nhân là đủ rồi."

Đúng vậy.

Với thực lực của Sở Cuồng Nhân, đủ để đối phó với tất cả mọi người.

Không cần phái nhiều người như vậy.

"Không phải Sở Cuồng Nhân? Vậy sẽ là ai?"

"Phía trên."

Ngay tại thời điểm mấy người họ đang phán đoán.

Những người này đã động thủ, vừa ra tay, chính là long khí bá đạo.

Sức mạnh của đối phương, quá rõ ràng.

Vương Dị lập tức nhận ra: "Các ngươi là người của long huyết Hoàng gia!"

"Biết thì như thế nào, hôm nay các ngươi không có một ai có thể sống."

"Đáng chết, các ngươi một bên hợp tác với chúng ta, một bên lại bí mật giành lấy Trảm Long Nhận, hai mặt như thế, quả thực là nên chết!"

Vương Dị giận tím mặt.

Hắn và lão giả cầm đầu kia đánh nhau.

Hai bên giao thủ, khí thế kinh thiên động địa.

Nhưng mà, long huyết Hoàng gia người đông thế mạnh, lại bố trí trận pháp bẫy rập dùng mạnh đánh yếu, rất nhanh, bọn người Vương Dị liền lâm vào thế yếu.

Ầm! !

Vương Dị bị một quyền của lão giả kia đánh trúng, miệng phun máu tươi, Trảm Long Nhận cõng sau lưng cũng bay ra ngoài, rơi trên mặt đất.

"Không tốt, Trảm Long Nhận!"

Vương Dị vừa muốn đi lên cướp đoạt, nhưng lại bị những người còn lại ngăn lại.

Cuối cùng.

Trảm Long Nhận rơi vào trong tay lão giả kia.

"Rốt cục cũng lấy được."

Ánh mắt lão giả nóng rực nhìn chí bảo trong tay, sau đó ánh mắt băng lãnh nhìn bọn người Vương Dị: "Tất cả mọi người, dùng toàn lực giết bọn họ!"

"Vâng!"

Tình hình chiến đấu càng ngày càng kéo dài.

Nhưng số lượng liệp long nhân đã càng ngày càng ít.

"A!"

Một tiếng hét thảm tiếng vang lên.

Chỉ thấy Lộ Vân bị mấy tu sĩ vây công, bị giết chết ngay tại chỗ.

"Không được, không thể tiếp tục như vậy được nữa."

"Cho dù không thể lấy lại Trảm Long Nhận, thì cũng phải nói chuyện Hoàng gia rắp tâm hại người cho thủ lĩnh." Vương Dị thầm nghĩ.

Chỉ thấy hắn thét dài một tiếng, lại nghịch chuyển đại đạo, cưỡng ép tăng thực lực lên.

"Long huyết Hoàng gia, các ngươi chờ đó!" Vương Dị nổi giận gầm lên một tiếng, lập tức dùng sức mạnh cưỡng ép tăng lên đột phá kết giới phong tỏa của trận pháp.

Mà lão giả kia thấy thế, sắc mặt biến hóa: "Tuyệt đối không thể để hắn còn sống trở về, lão nhị, lão tam, các ngươi dẫn người đuổi theo!"

"Dạ."

Hai cao thủ Hoàng gia lĩnh mệnh, đuổi theo giết Vương Dị.

Mà lão giả kia cầm lấy Trảm Long Nhận, liền muốn rời khỏi, nhưng ngay lúc này, một bóng người không biết từ chỗ nào nhảy ra, chỗ hắn đến, nguyên một đám tu sĩ Hoàng gia đều bị đánh bay, ngay cả lão giả cũng bị đẩy lui.

Trảm Long Nhận trong tay hắn, bị trực tiếp cướp đi.

"Không tốt!"

Sắc mặt lão giả đại biến, nhanh chóng đuổi theo người kia.

Bọn họ hao tổn tâm cơ mới có được Trảm Long Nhận, tuyệt đối không thể mất đi!

"Đồ hỗn trướng, trả lại đồ cho ta!"

Lão giả nổi giận gầm lên một tiếng, đánh ra một quyền, long khí bá đạo đánh người kia bay ra ngoài, hộp sắt bằng đồng trong tay, cũng bị quăng lên thật cao.

Tu sĩ Hoàng gia ở bốn phía, vội chạy tới bắt lấy.

Bóng người thần bí kia thấy thế, bóng người lóe lên, nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa.

"Hô, Trảm Long Nhận không bị mất là được."

Lão giả nhìn hộp sắt bằng đồng, thở dài một hơi, nhìn về phía nơi xa, cau mày lại: "Đây rốt cuộc là tặc tử ở nơi nào?"

"So với chuyện này, hiện tại vẫn nên chờ lão nhị lão tam bọn họ trở về, Vương Dị kia, tuyệt không thể để hắn trốn về Liệp Long nhất mạch."

Hoàng gia và Liệp Long nhất mạch vạch mặt, hậu quả khó mà lường được.

Một bên khác.

Vương Dị nghịch chuyển đại đạo, điên cuồng chạy trốn.

Sau lưng, có tu sĩ Hoàng gia đuổi theo không bỏ.

"Vương Dị, ngươi trốn không thoát đâu, ngoan ngoãn chịu chết đi!"

Tu sĩ Hoàng gia cầm đầu trong đó đánh ra một quyền, khóa chặt Vương Dị.

Ngay tại lúc này.

Trong hư không có một luồng khí tức sát phạt mênh mông bao phủ ra, một đạo chiến tranh kéo theo uy thế ngập trời, đánh bay mấy tu sĩ Hoàng gia.

Thừa dịp này, Vương Dị lập tức chạy trốn.

"Đáng chết, có người cản trở."

Tu sĩ Hoàng gia nhìn bốn phía.

Nhưng không có phát hiện nửa thân ảnh, không khỏi kinh nghi bất định.

"Rời đi?"

"Nhanh như vậy, rốt cuộc là ai?"

Mọi người không hiểu.

Mà bọn họ nhìn Vương Dị trốn đi thật xa, tức giận bất bình.

"Đáng chết, để gia hỏa này chạy trốn."

"May mắn Trảm Long Nhận đã tới tay, quay trở về."

Chương 2225: Liệp long nhân phẫn nộ, tiêu diệt bại loại củaNhân tộc, đây là hàng nhái

Trong hư không.

Binh Tai đứng lơ lửng trên không, quanh người có một tầng kết giới vô hình vờn quanh.

Đây là một trận pháp ẩn nấp cực kỳ cường đại, vì có trận pháp này, tu sĩ Hoàng gia mới không thấy được hắn, hắn nhìn về phía Vương Dị trốn đi thật xa, ánh mắt lạnh nhạt: "Liệp long nhân, để xem sau này các ngươi chó cắn chó như thế nào."

Đối với ý nghĩ của Sở Cuồng Nhân, hắn cũng suy đoán được một hai.

Đơn giản chính là kế ly gián.

Hắn cũng không phải có lòng tốt giúp đỡ Vương Dị.

Chỉ muốn để Vương Dị trở về đưa hành động của Hoàng gia ra ánh sáng.

Sau đó để liệp long nhân và Hoàng gia đánh nhau, hai nhà này, đều có thù với hắn, bất kể là ai ăn thiệt thòi, hắn đều vô cùng vui mừng.

Vút.

Hai bóng người đi vào.

Là Sở Cuồng Nhân và Lam Vũ, mà trong tay Sở Cuồng Nhân, còn bưng một hộp sắt bằng đồng, chính là chí bảo cực đạo Trảm Long Nhận kia.

Chí bảo này, quanh đi quẩn lại, vẫn nằm trong tay hắn.

"Dùng Trảm Long Nhận, trao đổi vô số tư nguyên với liệp long nhân nhất mạch, sử dụng ý nghĩ chiếm lấy Trảm Long Nhận của Hoàng gia, đoạt lại nó trỏng lúc hỗn loạn, còn thuận tiện để Hoàng gia, liệp long nhân nhất mạch trở mặt thành thù, ngươi thật đúng là giỏi tính toán."

Binh Tai nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, từ tốn nói.

"Ha ha, trò xiếc nhỏ mà thôi."

Sở Cuồng Nhân thu hồi Trảm Long Nhận.

"Đây chính là nói lời giữ lời, dùng sự chân thành đối xử với người khác mà ngươi nói?"

Binh Tai thản nhiên nói.

"Từ trước đến nay ta đều dùng sự chân thành đối xử với người khác, Trảm Long Nhận này ta thật sự đã đưa cho liệp long nhân, nhưng bọn họ không bảo vệ được, bị Hoàng gia lấy mất, ta cũng chỉ cướp về mà thôi." Sở Cuồng Nhân nhún vai cười nói.

Đúng vậy.

Lúc hắn giao dịch với liệp long nhân, cũng không hề động tay động chân, Trảm Long Nhận cũng đã được giao cho bọn người Vương Dị, đối phương không bảo vệ được, thì không thể trách hắn cướp lại.

Mặc dù nói Hoàng gia có thể đạt được tình báo nhanh như vậy, là do hắn lộ ra, nhưng mình chỉ vô ý nói mấy câu, bị Hoàng gia thám tử nghe được...

Điều này có thể trách hắn sao?

"Được, mọi chuyện cũng đã xong rồi, ta cũng nên đi."

Bóng người Binh Tai lóe lên, biến mất ngay tại chỗ trong nháy mắt.

Sở Cuồng Nhân mang theo Lam Vũ cũng rời đi.

"Không biết người của Hoàng gia nhìn thấy thanh hàng nhái trong tay của mình, thì sẽ nghĩ như thế nào?" Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm nghiền ngẫm nói.

...

Bên trong Liệp long nhân nhất mạch.

Thủ lĩnh Liệp Long đang mong đợi Trảm Long Nhận trở về, vì thế hắn còn tổ chức một nghi thức long trọng hoan nghênh, vô số liệp long nhân tề tụ ở trên một quảng trường, trên mặt mọi người đều mang vẻ chờ mong.

"Rốt cục Trảm Long Nhận cũng trở về liệp long nhân nhất mạch ta."

"Đúng vậy, thật sự là quá tốt."

"Tái tạo huy hoàng của Liệp Long, là chuyện ở trong tầm tay."

Thời điểm mọi người ở đây mong đợi.

Một bóng người toàn thân nhuốm máu lảo đảo nghiêng ngã xông vào trong quảng trường.

Người này, chính là Vương Dị.

"Vương trưởng lão? !"

Thủ lĩnh Liệp Long biến sắc.

Bóng người hắn lóe lên, vội vàng đi đến trước mặt đối phương, sau khi phát giác được tình huống trong cơ thể, sắc mặt đột nhiên trở nên âm trầm: "Chuyện gì xảy ra?"

"Thủ lĩnh, long huyết Hoàng gia tâm mang quỷ thai, bọn họ đã đoạt lấy Trảm Long Nhận!" Vương Dị hữu khí vô lực nói ra.

Đùng!

Trên người thủ lĩnh Liệp Long bộc phát ra một luồng uy thế kinh khủng.

Đó là uy áp thuộc về quân vương.

Ánh mắt của hắn vô cùng băng lãnh: "Tốt, tốt cho một long huyết Hoàng gia, ở trước mặt một dạng, mặt sau một dạng, các ngươi thật là đáng chết! !"

"Thủ lĩnh, xuất binh đến Hoàng gia, đoạt lại Trảm Long Nhận!"

Có liệp long nhân lòng đầy căm phẫn nói.

Lời vừa nói ra, nhanh chóng dẫn tới rất nhiều hưởng ứng của liệp long nhân.

"Đúng vậy, giết đám gia hỏa mang long huyết dơ bẩn kia."

"Bọn họ căn bản không xứng là người."

"Bọn họ và Long tộc đều cùng một dạng, không phải nhân tộc, trong lòng ắt có suy nghĩ khác!"

"Dám đoạt Trảm Long Nhận, phải bắt bọn họ trả giá đắt!"

Thủ lĩnh Liệp Long từ từ đứng dậy, ánh mắt đảo qua mọi người, lập tức lạnh lùng nói ra: "Chư vị, theo ta tiến đến Hoàng gia, thu hồi Trảm Long Nhận!"

"Thu hồi Trảm Long Nhận, tiêu diệt bại loại của Nhân tộc!"

"Thu hồi Trảm Long Nhận, tiêu diệt bại loại của Nhân tộc!"

Liệp long nhân nhất mạch, vốn có rất nhiều người bất mãn với Hoàng gia.

Dưới cái nhìn của bọn họ, người mang long huyết, căn bản không được tính là Nhân tộc, cho dù là Nhân tộc, thì cũng là bại loại của Nhân tộc, là tà môn ngoại đạo!

Nếu không phải vì thu hồi Trảm Long Nhận, bọn họ sao lại hợp tác với đối phương.

Hiện tại.

Vậy mà đối phương còn dám cướp đoạt Trảm Long Nhận.

Đây quả thực là chuyện không thể nhịn được.

Trong lúc nhất thời, đại quân liệp long nhân trùng trùng điệp điệp lao về phía trụ sở của Hoàng gia tại Hồng Mông đại thế giới, muốn hoàn toàn tiêu diệt đối phương.

Một bên khác.

Bên trong Hoàng gia.

Tu sĩ đến cướp đoạt Trảm Long Nhận đã trở về.

"Gia chủ, không làm nhục sứ mệnh."

Lão giả kia lấy hộp sắt bằng đồng ra, đưa cho Hoàng gia chủ.

Mà ánh mắt của đối phương cũng tràn đầy nóng bỏng.

"Các ngươi làm rất khá."

"Gia chủ, chúng ta vô năng, để Vương Dị đào thoát."

Nghe đến đây, Hoàng gia chủ cau mày lại: "Các ngươi xuất thủ, làm sao lại để một tên Vương Dị trốn mất?"

"Có người âm thầm ra tay."

Hoàng gia chủ nghi ngờ, trong thời gian ngắn cũng nghĩ không ra sẽ là ai.

Hắn tỉnh táo nói: "Mở ra đại trận gia tộc, Vương Dị không chết, đám liệp long nhân muốn trả thù chẳng mấy chốc sẽ tới."

Hắn cũng không sợ.

Tuy thủ lĩnh Liệp Long là quân vương, nhưng Hoàng gia cũng không phải là không có thủ đoạn ứng phó quân vương, cùng lắm thì, bọn họ trở về vũ trụ Long Vương.

Nơi đó là địa bàn của Long tộc.

Bọn họ cũng không tin, liệp long nhân nhất mạch còn dám làm loạn?

Sau đó, hắn nhìn về phía hộp sắt trong tay, ánh mắt nóng bỏng: "Chờ ta luyện hóa chí bảo cực đạo này xong, sẽ còn sợ liệp long nhân kia hay sao?"

Nói xong, hắn liền muốn mở hộp sắt ra.

Người bên cạnh biến sắc: "Gia chủ, trên người chúng ta có long huyết, Trảm Long Nhận chuyên đối phó với những người như chúng ta, xin hãy cẩn thận."

"Ta tự có chừng mực."

Gia chủ Hoàng gia gật gật đầu.

Hắn đã sớm biết được, nếu đạt được Trảm Long Nhận, hắn sẽ chủ động bỏ đi một thân long huyết, lấy thân thể của nhân tộc luyện hóa vật này.

So với long huyết, Trảm Long Nhận này hiển nhiên quan trọng hơn.

Một tiếng leng keng vang lên.

Hộp sắt mở ra.

Chỉ thấy bên trong đặt một thanh trường đao huyết hồng.

Ánh mắt mọi người ngưng trọng, lộ ra đề phòng, sợ bị Trảm Long Nhận gây thương tích.

Nhưng trên mặt Hoàng gia chủ lại lộ ra vẻ âm trầm: "Đây không phải Trảm Long Nhận, đây chỉ là một món hàng nhái mà thôi! !"

Trảm Long Nhận, khắc chế Long tộc.

Nhưng hiện tại hắn cầm lấy Trảm Long Nhận, lại không có một chút cảm giác.

Hơn nữa, hắn cũng không cảm nhận được sức mạnh kinh người ẩn chứa trong đó.

"Hỗn trướng!"

"Ngươi làm việc như thế nào, vậy mà lại đoạt một món đồ giả."

Hoàng gia chủ giận tím mặt quát.

Lão giả kia liền vội vàng quỳ xuống đất, nói ra: "Không có khả năng, Trảm Long Nhận này là cướp được từ trên người Vương Dị, tại sao có thể là giả? Chẳng lẽ..."

Dường như hắn nghĩ đến chuyện gì đó: "Chẳng lẽ Vương Dị biết trước chúng ta sẽ ra tay, cho nên chuẩn bị một thanh hàng nhái trước, dùng để vàng thau lẫn lộn!"

"Không bài trừ khả năng này, Trảm Long Nhận kia, rất có thể còn ở trong tay Vương Dị, hiện tại đoán chừng đã bị Liệp Long thủ lĩnh cầm đi."

"Đáng chết, liệp long nhân hèn hạ."

"Đáng chết."

Lúc này.

Bên ngoài Hoàng gia truyền đến một trận dao động năng lượng mênh mông.

"Nhân tộc bại loại, đi ra nhận lấy cái chết đi!"

Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Uy áp quân vương bạo phát.

Thủ lĩnh Liệp Long mang binh, đích thân đến Hoàng gia.

Mà mặt mũi của gia chủ Hoàng gia cũng tràn đầy âm trầm: "Tốt cho một thủ lĩnh Liệp Long, lấy được Trảm Long Nhận, vậy mà còn muốn đối phó Hoàng gia ta."

Trên người hắn có hoa quang lưu chuyển.

Một món chiến giáp bằng vảy rồng uy phong lẫm lẫm đã được khoác lên người.

Đây là một món Chí Bảo Hồng Mông đỉnh phong, phòng ngự vô song, đây cũng là một trong những lý do mà gia chủ Hoàng gia dám đối đầu trực diện với quân vương.

Chương 2226: Diệt Thế Võ Chủ hiện thân, hết thảy tất cả đều nằm trong lòng bàn tay

Bên trong khu vực Hoàng gia.

Thủ lĩnh Liệp Long tự mình dẫn người đến đây, ý đồ đoạt lại Trảm Long Nhận.

Trên người gia chủ Hoàng gia khoác chiến giáp vảy rồng, hiện thân chuẩn bị ứng chiến.

"Ngươi đến rất đúng lúc, giao Trảm Long Nhận ra đây, ta sẽ cho ngươi được chết một cách thống khoái một chút." Thủ lĩnh Liệp Long nói với giọng điệu lạnh như băng.

Nghe đến đây, gia chủ Hoàng gia không khỏi cười nhạo nói: "Thủ lĩnh Liệp Long, ngươi đang diễn trò gì vậy, ta thừa nhận, lần này đích thật là Liệp Long nhân các ngươi cao siêu hơn một bậc, nhưng muốn diệt Hoàng gia ta, ngươi liền phải nghĩ đến khả năng cá chết rách lưới!"

"Ngươi có ý gì?"

Lông mày thủ lĩnh Liệp Long cau lại, cảm thấy chuyện này có điểm gì kì lạ.

"Có ý gì thì ngươi rõ ràng nhất."

"Thủ lĩnh, cần gì phải cùng hắn nói nhảm, giết hắn, đoạt Trảm Long Nhận về." Một trưởng lão Liệp Long nhân lạnh giọng nói ra.

"Đánh rắm! Các ngươi đã lấy Trảm Long Nhận, bây giờ lại mang binh đến Hoàng gia ta, rõ ràng là muốn mượn cớ khai chiến với chúng ta."

"Đúng đấy, tới thì tới, ai sợ ai!"

"Hỗn trướng, các ngươi dám ngậm máu phun người! Quả nhiên là bại hoại của Nhân tộc!"

Khí thế của nhân mã hai bên va chạm, uy áp bao phủ thiên địa.

Miệng cũng không nhàn rỗi, mắng chửi lẫn nhau.

Ai cũng không tin bất cứ ai.

Liệp Long nhân đối với Hoàng gia vốn mười phần chán ghét, hiện tại sau khi cùng đối phương mắng nhiếc lẫn nhau, hỏa khí dâng lên, nhất thời liền khai chiến.

Các loại chiêu thức của Liệp Long, không ngừng bạo phát.

Rầm rầm rầm.

Toàn bộ trận pháp của Hoàng gia, nhanh chóng lung lay sắp đổ.

"Giết!"

Tu sĩ Hoàng gia cũng không sợ, long khí sôi trào, xông ra khỏi trận pháp, chém giết với Liệp Long nhân, khung cảnh vô cùng bao la hùng vĩ, uy thế náo động thiên địa.

Không ít tu sĩ đều bị trận chiến kịch liệt này hấp dẫn tới, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Chậc, đánh đến thật sự náo nhiệt."

"Thế lực của hai nhà này đều điên rồi sao? Thế mà lại đánh đến kịch liệt như vậy."

"Nghe nói là vì một thanh chí bảo cực đạo."

"Chậc... Đúng là chí bảo cực đạo, khó trách đánh đến thảm liệt như vậy."

Long khí sôi trào.

Liệp Long chi mâu phá không.

Long chi chiêu và binh khí Liệp Long điên cuồng va chạm.

Một trận chiến này, đánh hết sức kịch liệt.

Càn khôn điên đảo, nhật nguyệt vô quang.

Mà thủ lĩnh Liệp Long và gia chủ Hoàng gia lại cảm thấy có chút không đúng.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy? Vì sao mà người của Hoàng gia một mực chắc chắn là chúng ta cầm Trảm Long Nhận, bộ dáng này của bọn họ, không giống như làm bộ."

Thủ lĩnh Liệp Long thầm nghĩ.

"Nếu không phải bọn họ lấy Trảm Long Nhận, vậy rốt cuộc là người ở phương nào?"

Gia chủ Hoàng gia cũng đang buồn bực.

Lúc này.

Trong đầu hai người gần như cùng lúc hiện ra một cái tên.

"Sở Cuồng Nhân! !"

Hai người liếc nhìn nhau, đều ngừng tay.

"Dừng tay lại cho ta!"

Thủ lĩnh Liệp Long quát lạnh một tiếng, uy áp bao phủ khắp nơi, chấn nhiếp mọi người.

Mà gia chủ Hoàng gia, cũng để cho mọi người tạm thời dừng tay.

"Gia chủ Hoàng gia, ngươi đúng là không hề lấy Trảm Long Nhận."

Liệp Long thủ lĩnh hỏi.

Gia chủ Hoàng gia lấy ra thanh hàng nhái kia, cười lạnh nói: "Đây chính là Trảm Long Nhận mà chúng ta lấy được, nếu như ngươi muốn, vậy liền đưa cho ngươi."

"Hàng nhái."

Ánh mắt thủ lĩnh Liệp Long lấp lóe, sau đó tìm đến Vương Dị: "Đem chuyện ngươi và Sở Cuồng Nhân giao dịch nói rõ ra cho ta."

"Vâng..."

Sau khi xác nhận, Vương Dị chứng minh bản thân đích thật cầm Trảm Long Nhận.

Mà không phải thanh hàng nhái này.

Mà Gia chủ Hoàng gia cũng tìm người mà mình phái đi, kể lại toàn bộ hành động.

"Ngươi nói có người đột nhiên xâm nhập, cướp đi Trảm Long Nhận sao?"

"Đúng, nhưng sau cùng đã bị ta đoạt lại."

"Các ngươi phái người đuổi theo giết Vương Dị, cũng bị người trong bóng tối ngăn cản."

"Đúng."

Gia chủ Hoàng gia càng nghĩ càng thấy không đúng.

Mà thủ lĩnh Liệp Long cũng hít sâu một hơi, sắc mặt âm trầm như nước: "Chúng ta đều bị chơi xỏ, hay, hay cho một tên Sở Cuồng Nhân! !"

Hắn nhìn vô số Liệp Long nhân tử thương ở dưới đất, tức giận đến cùng cực.

Gia chủ Hoàng gia cũng đại khái phỏng đoán ra mọi chuyện.

"Với thủ đoạn luyện khí của Sở Cuồng Nhân, muốn luyện chế một thanh hàng nhái, cực kỳ đơn giản, hay cho một tên Sở Cuồng

Nhân, thủ đoạn rất khá."

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau.

Một số người thông minh, đã đại khái suy đoán ra được việc lần này.

"Thì ra là thế, lần đầu tiên khi ta và hắn bàn bạc điều kiện, hắn vô cùng kiên định từ chối không tiếp, nhưng lần thứ hai lại đột nhiên đáp ứng, thì ra là đang sắp xếp vở kịch này, hắn cái gì cũng không muốn, chỉ cần giao Trảm Long Nhận ra, sau đó lại lấy về, lại lừa gạt tư nguyên, rồi để cho chúng ta nội chiến, một mũi tên trúng hai đích."

Vương Dị vô cùng phẫn nộ.

Nhưng lại không thể làm gì.

Bởi vì bọn họ không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh đây là do Sở Cuồng Nhân gây nên.

Cho dù có thì như thế nào?

Trảm Long Nhận này, đối phương giành lại được từ trong tay Hoàng gia.

Có liên can gì đến Liệp Long nhân bọn họ?

Trừ phi, bọn họ lại chuẩn bị một nhóm tư nguyên giao dịch với đối phương.

Nhưng lúc này đây, sao đối phương chịu đáp ứng?

"Hỗn trướng, hỗn trướng!" Vương Dị tức giận đến hai mắt sung huyết, hắn còn cảm tạ người đã trợ giúp hắn trong bóng tối kia ở trong lòng.

Thì ra tất cả đều là bị tính kế.

Còn nói là giữ lời, còn lấy dùng sự chân thành để đối xử với người khác?

Ta khinh!

"Thủ lĩnh, ta đi tìm Sở Cuồng Nhân, cho dù có liều cả tính mạng này, ta cũng phải đoạt lại Trảm Long Nhận!" Vương Dị quay người muốn đi.

"Trở về!"

Thủ lĩnh Liệp Long quát lạnh một tiếng, nói: "Chỉ bằng ngươi, sao có thể là đối thủ của hắn, hắn dùng một kiếm liền có thể giết chết mười tên như ngươi!"

"Ta..." Vương Dị đột nhiên á khẩu không trả lời được, tức giận đến mặt mũi đỏ bừng.

"Thủ lĩnh, coi như tất cả chuyện này đều do Sở Cuồng Nhân ở sau lưng tính kế, nhưng Hoàng gia rắp tâm hại người, cũng là thật, không thể tuỳ tiện buông tha bọn họ."

Lúc này, một Liệp Long nhân nói ra.

Lời vừa nói ra, mọi người nhìn tu sĩ Hoàng gia trước mắt, ánh mắt vô cùng băng lãnh, mà khí thế của mọi người ở Hoàng gia cũng đều lưu chuyển, bắt đầu đề phòng.

Đối với phần lớn người mà nói, bọn họ cũng không rõ ràng chuyện Sở Cuồng Nhân tính kế.

Nhưng mới vừa rồi, người quyết đấu sinh tử với bọn họ đang ở trước mắt.

So với Sở Cuồng Nhân.

Hiện tại bọn họ càng muốn đẩy đối phương vào chỗ chết.

Ngay tại thời điểm bầu không khí như giương cung bạt kiếm, bỗng nhiên có một luồng khí tức sát lục mênh mông từ trên trời giáng xuống, chỉ thấy một thân ảnh, từ từ đáp xuống.

Người tới mặc một bộ trường bào màu đen, quanh người có sức mạnh Đại Đạo pháp tắc lưu chuyển.

Đây là một vị Quân Vương!

"Là ngươi, Diệt Thế Võ Chủ."

Thủ lĩnh Liệp Long nhìn người vừa tới, vô cùng kinh ngạc.

Những người còn lại cũng đều kinh hãi.

"Diệt Thế Võ Chủ, không phải hắn đã chết rồi sao?"

"Sao lại đột nhiên sống lại rồi."

"Không biết."

Diệt Thế Võ Chủ đối với lời bàn luận bốn phía đều mắt điếc tai ngơ, hắn nhìn thủ lĩnh Liệp Long, gia chủ Hoàng gia thản nhiên nói: "Ta tới đây, là để hòa giải, hi vọng có thể tạm thời lắng lửa giận xuống, chúng ta có chung địch nhân cần đối phó trước."

"Có chung địch nhân sao?"

Ánh mắt thủ lĩnh Liệp Long ngưng trọng: "Ngươi nói là Sở Cuồng Nhân."

"Đúng."

"Tại sao chúng ta phải nghe lời ngươi." Gia chủ Hoàng gia cười lạnh nói.

"Bởi vì ta có kế hoạch chu toàn để đối phó với Sở Cuồng Nhân, mà sau khi giết hắn, các ngươi cũng có thể lấy được đồ vật mà các ngươi muốn."

"Một thanh Trảm Long Nhận, cũng không đủ để hai nhà chúng ta phân tranh."

Gia chủ Hoàng gia dùng giọng điệu lạnh lùng nói.

"Điều đó, nếu như có thêm sức mạnh Nguyên Sơ Chúc Long thì sao?"

Lời vừa nói ra, gia chủ Hoàng gia liền sợ hãi: "Ngươi nói cái gì?"

"Trên người Sở Cuồng Nhân có sức mạnh Nguyên Sơ Chúc Long, giết hắn, Trảm Long Nhận trở về với Liệp Long nhân nhất mạch, sức mạnh Nguyên Sơ Chúc Long, thì về với Hoàng gia."

"Lời này của ngươi là thật chứ?"

"Nếu không tin, ngươi có thể đi điều tra chuyện phát sinh ở long trủng, Long tộc từng chứng kiến sức mạnh Nguyên Sơ Chúc Long của Sở Cuồng Nhân, số lượng cũng không ít."

Gia chủ Hoàng gia trầm ngâm một hồi: "Ta, đồng ý!"

"Kế hoạch của ngươi là gì? Phải biết rằng, sau lưng Sở Cuồng Nhân có đến ba vị quân vương làm chỗ dựa, ngươi có lòng tin sao?" Thủ lĩnh Liệp Long nói.

"Chư vị yên tâm, mọi chuyện, đều nằm trong lòng bàn tay!"

Diệt Thế Võ Chủ tự tin cười một tiếng.

Chương 2227: Liên tiếp đột phá đại đạo, Trận Vương bố trận, Vạn Khí Chi Tâm

Bên trong Vạn Binh thành.

Sở Cuồng Nhân nhận được một số tin tức liên quan tới chuyện long huyết Hoàng gia và Liệp Long nhân nhất mạch khai chiến, trong mắt không khỏi toát ra một tia dị sắc.

"Tuy đánh nhau, nhưng cũng không hoàn toàn đánh nhau, xem ra thủ lĩnh Liệp Long cùng với Gia chủ Hoàng gia cũng không tính là quá đần."

"Chuyện thú vị nhất, chính là vậy mà Diệt Thế Võ Chủ lại hiện thân."

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm, lộ ra một ý cười.

Diệt Thế Võ Chủ, hắn đoán được đối phương rất có thể không chết.

Nhưng mà không nghĩ tới, vậy mà đối phương lại ra tay nhanh như vậy.

Còn tìm tới Liệp Long nhân nhất mạch và Hoàng gia.

"Hai nhà này, hiện tại đều có thù với ta, Diệt Thế Võ Chủ dự định liên thủ cùng với bọn họ... Đến tìm cái chết sao?" Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Phải biết rằng, phía sau hắn có đến ba vị quân vương.

Diệt Thế Võ Chủ không có khả năng không cân nhắc đến điểm này.

Hay là, đối phương có thủ đoạn gì đó đối phó với ba vị quân vương sao?

Không không...

Nữ thần Quang Minh còn có thể được.

Nhưng Ác Ma Chi Vương, Lam Vương lại không phải là người mà quân vương tầm thường có thể đối phó.

Liệp Long nhất mạch, long huyết gia chủ, cộng thêm Diệt Thế Võ Chủ.

Những thế lực này, vẫn chưa đủ.

"Không chỉ có ba nhà này, Diệt Thế Võ Chủ, rốt cuộc ngươi còn tìm trợ thủ không, có ai dám đứng lên mạo hiểm mà ra tay đắc tội với tam đại quân vương?"

"Ngươi thật đúng là... Khiến cho ta chờ mong."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi nhếch lên.

Dưới quân vương, hắn đã không có hứng thú gì.

Chỉ có quân vương, mới có đủ tư cách đánh cờ với hắn.

Nhất là giống như bây giờ, có thể đọ sức với mấy vị quân vương trong bóng tối, loại cảm giác này, vô cùng kích thích, khiến cho hắn rất vui vẻ.

"Vẫn là lĩnh hội vật này trước đi."

Sở Cuồng Nhân lấy Ngự Khí Thiên Ấn ra.

Đây là một trong chín đại thiên ấn, vô cùng huyền ảo.

Rất có thể là Đái Thiên nhờ vào vật này mới trở thành đệ nhất Luyện Khí Sư trên bảng Luyện Khí, nhưng mà bây giờ người đứng đầu bảng, chính là hắn.

Nhưng đối phương tuyệt đối không hoàn toàn tìm hiểu thấu đáo vật này.

Hắn bắt đầu bế quan.

Năm tháng dằng dặc, mấy năm trôi qua.

Một ngày này.

Ở bên trong Bàn Cổ tông, có một luồng khí tức quang minh cường đại ầm ầm bạo phát.

Chỉ thấy một nữ tử mặc một bộ chiến giáp trắng bạc từ từ đi ra từ bên trong khí tức quang minh mênh mông kia, người này chính là Lam Vũ.

Lúc này, nàng đã thành công đột phá đến cảnh giới Đại Đạo.

"Chúc mừng."

"Ha ha, Lam Vũ, chúc mừng ngươi trở thành người đầu tiên trong Huyền Thiên cửu tinh đột phá lên cảnh giới Đại Đạo." Bọn người n Hồng Hoa đi tới chúc mừng nói.

"Ta cũng chỉ dẫn trước một bước mà thôi, các ngươi hẳn cũng rất nhanh sẽ làm được."

Lam Vũ cười nhạt nói.

Huyền Thiên cửu tinh tư chất bất phàm, nhất là n Hồng Hoa nhận được truyền thừa của long hồn cấp quân vương, đột phá cảnh giới Đại Đạo, gần như không thành vấn đề, chớ nói chi là còn có một lượng lớn đại đạo chi nguyên mà Sở Cuồng Nhân lấy được từ bên trong Đại Đạo Linh Giới.

"Chúng ta cũng phải nhanh chóng tiến bộ."

Sở Hồng cười nhạt nói.

Sau đó không lâu.

Bên trong Bàn Cổ tông, bộc phát ra một trận dao động sát khí cường đại.

Luồng khí tức này, hết sức kinh người.

Không ít người vô cùng kinh ngạc.

"Đây là đạo hữu Hồng Hoa đột phá đến cảnh giới Đại Đạo, không hổ là người nhận được truyền thừa của long hồn cấp quân vương, khí tức này, quả thật kinh người."

Tổ Long Hoang không khỏi tán thưởng một tiếng.

Tuy hắn cũng đã nhận được truyền thừa long hồn cấp quân vương, nhưng hắn tự hỏi nếu như mình đột phá đến cảnh giới Đại Đạo, tuyệt đối sẽ không có loại khí tức cường đại này.

“Ha, Huyền Thiên cửu tinh, không hổ là người do tông chủ tự mình chọn lựa, dù là ở kỷ nguyên Tiên Cổ, cũng là nhân kiệt nhất đẳng."

Trong một động phủ nào đó.

Phục Hi từ từ mở hai mắt ra, khẽ cười một tiếng nói.

Hắn từng là Nhân Hoàng ở vũ trụ Bàn Cổ, bên trong vũ trụ Bàn Cổ, có nhân kiệt như vậy xuất hiện, hắn cũng vô cùng mừng rỡ.

"Xem ra, ta cũng phải thêm chút sức, thân là tiền bối của Nhân tộc, không thể bị hậu bối áp đảo được, cứ dậm chân như vậy cũng không tốt."

Phục Hi cười nhạt nói.

Đương nhiên, ngoại trừ tên họ Sở nào đó, đối phương không chỉ gây áp lực cho mình, hơn nữa còn khiến cho mình chỉ có thể đứng nhìn mà thèm khát.

"Cuối cùng cũng đột phá."

Ở trong một động phủ nào đó.

n Hồng Hoa cảm nhận luồng sức mạnh hoàn toàn mới kia trong cơ thể mình, không khỏi cười nhạt một tiếng, lần đột phá này, nàng không chỉ đơn giản là đột phá đến Đại Đạo, mà còn nắm giữ mấy loại bí thuật Long tộc cường đại.

Chiến lực so với người cùng cảnh giới còn phải cao hơn một bậc.

Thời gian lưu chuyển.

Lại không biết đã trải qua bao nhiêu năm.

Cảnh giới Đại Đạo bên trong Bàn Cổ tông, giống như măng mọc sau mưa, liên tục xuất hiện.

Phục Hi, Thông Thiên, Nguyên Thủy, Dương Mi, Trấn Nguyên Tử, Tổ Long Hoang cùng một vài tồn tại Tiên Cổ cũng ào ào đột phá đến cảnh giới Đại Đạo.

Bọn họ vốn là tồn tại kiệt xuất nhất ở thời đại Tiên Cổ, nếu không phải đại kiếp nạn ở thời kỳ Tiên Cổ kia, trong số bọn họ có không ít người sớm đã siêu thoát.

Hiện tại đi vào đại thế giới Hồng Mông.

Lại có vô số đại đạo chi nguyên hỗ trợ, tất nhiên sẽ không gì ngăn cản được.

Mà sau khi có thêm một nhóm tu sĩ cảnh giới Đại Đạo, căn cơ của Bàn Cổ tông cũng tăng cường không ít, tuy vẫn còn kém so với thế lực cấp quân vương.

Nhưng dường như đã có thể đoán trước tiềm lực trong tương lai.

Một ngày này.

Lại xuất hiện một bảng xếp hạng mới.

Có tên là bảng Thần Dược.

Thứ được ghi lại, đều là một số thần dược trân quý.

Có ít người muốn đi theo hướng mà khí vận do Hồng Mông Thần Bảng ban thưởng, tiến về tìm những thứ thần dược này, nhưng đều không công mà lui.

Những thần dược được lên bảng, phần lớn đều sinh ra linh trí.

Làm sao có thể ngoan ngoãn để cho người ta đến hái?

Sau khi có được khí vận, liền sớm chạy đến không còn hình bóng.

Mà khi Thần Dược bảng xuất hiện, những Thần bảng còn lại cũng đổi mới một lần.

Thứ làm cho người ta chú ý nhất chính là Đại Đạo bảng, hạng nhất, không thể lay chuyển, vẫn là Sở Cuồng Nhân như cũ, mọi người sớm đã thành thói quen, nhưng mà điều khiến mọi người khiếp sợ là, lần này phía trên Đại Đạo bảng lại xuất hiện rất nhiều người của vũ trụ Bàn Cổ.

"Một số người đã từng ở phía trên Hỗn Nguyên bảng, hiện tại trực tiếp xuất hiện ở phía trên Đại Đạo bảng, vừa đột phá cảnh giới Đại Đạo không bao lâu liền được đề tên trên Đại Đạo bảng, một người hai người còn chấp nhận được, nhưng nhiều người như vậy... Bàn Cổ tông không thể khinh thường."

"Tiềm lực của những người này, không thể coi thường."

"Tuy người mạnh nhất trong bọn họ là Sở Cuồng Nhân vẫn chưa phải quân vương, nhưng đã ẩn ẩn có khí thế quân vương, lại thêm một nhóm tu sĩ vô cùng tiềm lực này, gần như có thể đoán được, một thế lực quân vương cường đại đang dần dần thành hình."

...

Một nơi trên bầu trời.

Trận Vương nhìn đệ nhất trên trận pháp bảng vẫn đề tên Sở Cuồng Nhân như cũ, trong mắt lộ ra vẻ không cam lòng: "Sở Cuồng Nhân, hãy đợi đấy đi, ta cũng muốn nhìn xem, trận pháp của ngươi rốt cuộc có bao nhiêu cao minh."

Hắn nhìn về phía vô số sơn hà ở dưới đáy.

Một đại trận, đang được hắn từ từ bố trí.

"Nhanh thôi, qua một khoảng thời gian nữa, Tử La Mê Chướng Trận này liền được tạo thành, khi đó, Sở Cuồng Nhân, đây chính là thời điểm ngươi và ta thể hiện."

Trận Vương lẩm bẩm nói.

...

Bên trong Vạn Binh thành.

Bên trong một động phủ, một ấn ký huyền ảo lưu chuyển trong hư không.

Mà ngay trước ấn ký, một thân ảnh đang ngồi xếp bằng.

Chính là Sở Cuồng Nhân, chỉ thấy hắn từ từ mở hai mắt ra, lộ ra một tia giật mình: "Vạn Khí Chi Tâm đích thật là vô cùng huyền ảo."

Cửu đại thiên ấn, mỗi ấn đại diện cho cực hạn của một đạo.

Mà Ngự Khí Thiên Ấn đại diện cho khí chi đạo.

Ở trong đó, ẩn chứa tri thức luyện khí phong phú, Đái Thiên chính là nhờ vào những kiến thức này mà quật khởi.

Nhưng đây không phải là nơi cường đại thật sự của Ngự Khí Thiên Ấn, hạch tâm của Ngự Khí Thiên Ấn, chính là một pháp môn tu hành có tên là Vạn Khí Chi Tâm.

Đái Thiên vẫn chưa nắm giữ, ngộ tính của hắn, không đủ.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không giống vậy.

Ngộ tính của hắn không thể coi thường, lại có Tiểu Ái giúp đỡ, Vạn Khí Chi Tâm này được hắn thuận lợi nắm giữ, mặc dù không đạt đến đại thành.

Nhưng uy năng cũng đã khiến cho Sở Cuồng Nhân rất hài lòng.

Chương 2228: Vô Hạn Chi Vực, thịnh hội ở núi Cửu Phương, Minh Nguyệt Vô Hạ

"Vạn Khí Chi Tâm, có thể giúp cho người tu hành dùng tâm khống chế thiên địa vạn khí! Danh tiếng của Ngự Khí Thiên Ấn, bắt nguồn từ tên, luyện khí, không phải chỉ là công năng thật sự của Ngự Khí Thiên Ấn, ngự khí, mới là hạch tâm của Thiên Ấn."

"Môn công pháp như thế này, ta đã tu hành đến một mức độ nhất định, dựa vào môn công pháp này, có lẽ ta có thể luyện hóa được Trảm Long Nhận."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Muốn làm thì làm.

Sau đó, qua một khoảng thời gian, hắn bắt đầu luyện hóa Trảm Long Nhận.

Bên trên chí bảo cực đạo này có cấm chế thuộc về Liệp Long nhân nhất mạch, muốn luyện hóa, vô cùng không dễ dàng, mà bản thân nó đã là chí bảo cực đạo, người không đủ tu vi mà cưỡng ép luyện hóa, chỉ nhận lại phản phệ mà thôi.

Lần này Sở Cuồng Nhân dùng Vạn Khí Chi Tâm, thử luyện hóa.

Chỉ thấy Trảm Long Nhận hơi chấn động một chút.

Cấm chế trên thân đao, dần dần tan rã.

"Có hi vọng."

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Sau đó không lâu.

Hắn nhấc tay nắm lấy Trảm Long Nhận, chỉ thấy trên người nó nở rộ thần quang tươi sáng.

Vèo một cái, tiến vào trong cơ thể hắn.

Sức mạnh Chúc Long trong cơ thể hắn dường như cảm ứng được Trảm Long Nhận đang tiến vào, hơi chấn động một chút, dường như có chút kháng cự.

Sở Cuồng Nhân dành một chút thời gian để trấn an.

"Cuối cùng cũng đã luyện hóa xong."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Sự huyền diệu của vạn Khí Chi Tâm, quả nhiên không để cho hắn thất vọng.

Môn công pháp này nếu tu hành đến cực hạn, thậm chí có thể chiếm lấy chí bảo trong tay người khác cho mình dùng trong nháy mắt, không thể coi thường.

"Bên trong Ngự Khí Thiên Ấn có giấu Vạn Khí Chi Tâm, pháp môn tu hành bên trong hạch tâm của Hư Không Thiên Ấn kia lại là cái gì đây?" Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Trước đó bởi vì tu vi không đủ, hắn không có cách nào hoàn toàn lĩnh hội Hư Không Thiên Ấn.

Hiện tại, ngược lại có thể thử một lần.

Nghĩ đến điều này, hắn bắt đầu thử thử lĩnh hội Hư Không Thiên Ấn.

Trong hư không mênh mông.

Sở Cuồng Nhân thấy được một viên quang cầu màu trắng trong suốt, khi tinh thần của hắn tới gần quang cầu bạch sắc kia, tri thức huyền ảo vô tận bên trong đó tràn vào não hải.

"Vô Hạn Chi Vực!"

Sở Cuồng Nhân nỉ non một tiếng, hai mắt tỏa sáng, pháp môn tu hành bên trong hạch tâm của Hư Không Thiên Ấn, có tên là Vô Hạn Chi Vực, là một loại năng lực lĩnh vực cường đại.

Bên trong Vô Hạn Chi Vực, chúa tể không gian!

Cường đại nhất là, nếu như Sở Cuồng Nhân đủ tu vi, phạm vi bao phủ của Vô Hạn Chi Vực này còn có thể không ngừng kéo dài, bao trùm một phương thế giới, bao trùm một phương vũ trụ, thậm chí là... Bao phủ chư thiên, hóa thành lĩnh vực của bản thân!

Loại năng lực này, cực kỳ kinh khủng.

"Thật mạnh!"

"Không gian cực hạn, quả nhiên đáng sợ!"

Sở Cuồng Nhân lần này bế quan, lập tức lĩnh hội đến hai loại pháp môn tu hành cực đạo, Vạn Khí Chi Tâm, Vô Hạn Chi Vực, còn luyện hóa Trảm Long Nhận.

Có thể nói là thu hoạch tràn đầy.

Sau đó không lâu, hắn xuất quan, cũng biết bọn người Lam Vũ, n Hồng Hoa liên tục đột phá lên cảnh giới Đại Đạo, hết sức vui mừng.

Đồng thời, bên trong Bàn Cổ tông lại có một ít người đến đây bái phỏng.

Chính là thành viên của Viên Thiên hội ở vũ trụ Thiên Nguyên ngày xưa.

Những người này được Long Thủy Tinh dẫn tới, cũng gia nhập Bàn Cổ tông.

Sở Cuồng Nhân cũng không quá để ý.

Bất quá biến hóa của một người trong đó, khiến cho hắn có một số chú ý.

Là Thiên Nữ Du.

Lần này gặp lại, hắn phát hiện Thiên Nữ Du một mực nhắm chặt hai mắt, trên người lộ ra một luồng khí tức thâm thúy mà phiếu miểu, làm cho người ta không thể phỏng đoán.

"Thú vị đấy, đây chính là sức mạnh Lục Nhãn."

Sở Cuồng Nhân liếc một chút liền đã đoán được sức mạnh trên người Thiên Nữ Du.

Chính là Lục Nhãn nhất tộc có nguồn gốc từ Vận Mệnh chi đạo.

Lục Nhãn nhất tộc, là một trong những chủng tộc thần bí nhất bên trong chư thiên, bọn họ có được sức mạnh vận mệnh, ngày xưa Sở Cuồng Nhân và Lục Nhãn Thần Vương ở vũ trụ Thiên Nguyên đã từng quen biết, giết chết hắn ở bên trong Vận Mệnh Trường Hà.

Không thể quen thuộc hơn đối với luồng sức mạnh này.

"Chính là sức mạnh Lục Nhãn."

Thiên Nữ Du khẽ gật đầu: "Ta tình cờ có được cơ duyên, đạt được truyền thừa của một cường giả ở tộc Lục Nhãn, cũng nắm giữ đôi mắt vận mệnh này."

Nàng hơi hơi mở hai mắt ra.

Một vệt thần quang lưu chuyển ra, sáu đồng tử lấp lóe ở trong đó.

Nhưng khi nàng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, lại cảm thấy một trận nhói nhói ở hai mắt, nhịn không được mà nhắm hai mắt lại, trong lòng của nàng ẩn ẩn có chút rung động.

Đôi mắt này của nàng, có thể nhìn vận mệnh của vạn linh trên thế giới.

Nhưng lại không cách nào nhìn thấu Sở Cuồng Nhân.

Thậm chí cưỡng ép phỏng đoán, sẽ gặp phải phản phệ cường đại.

"Thủ đoạn của Lục Nhãn nhất tộc quả thật rất quỷ quyệt, nhưng giữa thiên địa, vẫn có một ít đồ vật, không thể nhìn nổi." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Thiên Nữ Du khẽ gật đầu: "Ta hiểu được."

"Tốt, ngươi đi xuống đi."

"Vâng, tông chủ."

Trong lòng của nàng thở dài.

Nàng bây giờ, và Sở Cuồng Nhân cũng chỉ là quan hệ trên dưới.

Vút.

Một con chim bay lên không trung mà đến.

"Ta chính là chim đưa thư, trước tiên mời thần tử của Nhân tộc, Sở Cuồng Nhân, tiến đến tham gia Nhân tộc thịnh hội ở núi Cửu Phương." Phi điểu ở trên bầu trời Bàn Cổ tông nói ra.

Đó là một lời mời.

"Há, Nhân tộc thịnh hội ở núi Cửu Phương sao? Nói rõ chi tiết xem."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Phi điểu kia bay đến trước mặt hắn, giải thích một lần.

Lần đại hội này, chủ yếu mời một số thần tử thần nữ của Nhân tộc, để mọi người tụ tại một khối, quen biết nhau, tỷ thí với nhau.

Ngẫu nhiên tiến về, cùng nhau khai phát một số loại Linh giới.

Ngoài ra.

Còn có một số thần thủ hộ Nhân tộc, cũng sẽ tham gia.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, có một chút hứng thú.

"Thần thủ hộ Nhân tộc cũng sẽ đi sao? Không biết có thể tìm ra một số manh mối liên quan tới nhân văn cửu bảo, truyền thừa

Nhân Tổ hay không."

"Ta sẽ đi."

"Vậy bọn ta ở núi Cửu Phương chờ thần tử đại giá."

Phi điểu nói xong, liền quay người bay mất.

Mà Oa Hoàng ở bên cạnh đi tới.

Phi điểu kia và Sở Cuồng Nhân nói chuyện với nhau, nàng đều nghe được, nàng như có điều suy nghĩ nói: "Tông chủ, ta cũng muốn đi đến núi Cửu Phương."

"Muốn đi gặp những thần thủ hộ nhân tộc khác sao?"

"Đúng vậy."

Oa Hoàng gật gật đầu.

"Được, vậy liền cùng đi đi."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Hắn nhìn thoáng qua Hồng Mông Linh Giới bảng, xếp hạng thứ mười một chính là một nơi gọi là Cửu Phương Linh Giới, nhưng bây giờ lại chưa mở ra.

Nơi Linh giới kia, ngay tại núi Cửu Phương.

Khoảng cách đến đại hội của núi Cửu Phương, còn một khoảng thời gian.

Trong khoảng thời gian này, Sở Cuồng Nhân bày biện một số bố trí ở bên trong Bàn Cổ tông.

Lập tức liền khởi hành.

Lần này đi núi Cửu Phương, chỉ có hắn và Oa Hoàng.

Lam Vũ cũng không đi cùng, nàng và bọn người n Hồng Hoa vừa đột phá đại đạo không bao lâu, chính là thời điểm cần phải củng cố cảnh giới thật tốt.

...

Bên trong núi Cửu Phương.

Cả đám tộc thần tử thần nữ hội tụ một chỗ, náo nhiệt bất phàm.

Những thần tử thần nữ này, đến từ thế lực Nhân tộc ở các phương, đều là thiên kiêu yêu nghiệt ở Nhân tộc ở bên trong kỷ nguyên này, cả đám đều có tiềm lực vô hạn.

Nhưng ở trong đó, thần tử thần nữ được đề tên ở mười vị trí đầu, khiến cho người ta chú ý nhất.

Trong đó có một cặp nam nữ, càng hấp dẫn phần lớn ánh mắt của mọi người ở đây, đôi nam nữ này, nam tử mặc một bộ bạch y, phong thần tuấn lãng, khí tức ẩn ẩn dung hợp với đất trời bốn phía, có loại cảm giác tiên nhân hợp nhất.

Còn nữ tử kia, càng thêm bất phàm.

Nàng mang trên mặt một tấm lụa mỏng, không thấy rõ khuôn mặt.

Nhưng dường như, vẫn có thể nhìn ra đây là một nữ tử phong hoa tuyệt đại.

Hai con mắt như sao, cố phán sinh tư.

"Hai người này cực kỳ bất phàm ha, bọn họ là đạo lữ sao?"

"Cũng không phải, phần lớn đều đến từ cùng một nơi, chính là Nhân tộc Thiên Nhân thánh địa! Đây chính là, một trong tam thánh địa của Nhân tộc chư thiên."

"Nam là Lục Vô Ngân đứng thứ sáu bảng Thần Tử, còn nữ tử kia, càng không hềtầm thường, nàng chính là người đứng đầu bảng Thần Nữ... Minh Nguyệt Vô Hạ!"

"Là đứng đầu bảng, khó trách khí chất siêu phàm thoát tục như thế."

"Chậc chậc, Lục Vô Ngân đứng bên cạnh nàng, cũng phải kém hơn mấy phần."

Chương 2229: Thần tử giao đấu, Minh Nguyệt Vô Hạ chờ mong

Bên trong núi Cửu Phương.

Rất nhiều thần tử thần nữ của Nhân tộc hội tụ ở một chỗ.

Ở trong đó, tồn tại đứng mười vị trí đầu của bảng thần tử thần nữ khiến cho người khác chú ý nhất.

Mà Minh Nguyệt Vô Hạ đứng đầu bảng Thần Nữ đang đứng lơ lửng trên không, quanh người có tiên huy nhàn nhạt lưu chuyển, sau lưng còn có một vòng trăng sáng trong sáng như ẩn như hiện.

Giống như tiên tử trong ánh trăng kia, như tiên không tì vết.

Nàng hấp dẫn phần lớn ánh mắt của mọi người.

Không chỉ vì nàng là người đứng đầu bảng Thần Nữ, mà còn bởi vì khí chất của bản thân nàng vô cùng xuất trần, là tồn tại có một không hai trong nhiều thần tử thần nữ.

"Hay cho Minh Nguyệt Vô Hạ, quả nhiên không hề bình thường."

"Đúng vậy."

"Thật sự không biết diện mạo ẩn dưới tấm lụa che mặt kia, dung nhan tinh xảo đến mức nào, nếu có thể thấy phương dung của người đó, cũng không tính là thiệt thòi."

“Ha, nghe nói có không ít người muốn thấy phương dung, nhưng đáng tiếc, không ai thành công, có ít người càng vì vậy mà bỏ mạng."

"Tự mình cân nhắc, nữ nhân này không đơn giản..."

Mọi người bàn luận ầm ĩ, mà mấy thần tử được đề tên ở mười vị trí đầu trên bảng Thần Tử nhìn Minh Nguyệt Vô Hạ, ánh mắt không khỏi lộ ra vẻ nóng rực.

Càng là nữ nhân xuất sắc, càng dễ dàng dấy lên ham muốn chinh phục của nam nhân.

Mà bây giờ, danh hiệu đứng đầu Thần Nữ bảng của Minh Nguyệt Vô Hạ, càng khiến cho nhóm thần tử tâm cao khí ngạo thường ngày phải động tâm.

"Minh Nguyệt Vô Hạ... Chậc, nếu so sánh, những nữ nhân ta chơi đùa trước đó, đều thành dong chi tục phấn, không đáng để nhắc tới."

Phong Nguyệt thần tử đứng thứ năm phía trên Thần Tử bảng, trái phải ôm ấp lấy hai thần nữ, nhìn Minh Nguyệt Vô Hạ, ánh mắt không khỏi nóng lên.

Hai thần nữ ở trong lòng hắn có chút bất mãn.

"Không phải chỉ là một Minh Nguyệt Vô Hạ thôi sao, đệ nhất Thần Nữ bảng, cũng không phải đệ nhất Tu Vi bảng, đánh với nhau, không biết người nào thắng đâu."

"Đúng vậy."

"Hai vị mỹ nhân an tâm chớ vội." Phong Nguyệt thần tử trấn an nữ tử trong lòng một chút, cười nhạt nói: "Minh Nguyệt Vô Hạ này chính là người đứng đầu trong thế hệ trẻ tuổi của Thiên Nhân thánh địa, là hạt giống quân vương danh xứng với thực."

Hạt giống quân vương, là chỉ tồn tại có khả năng trùng kích quân vương rất lớn.

Khả năng này, ít nhất phải đạt tới 10%.

Nghe thấy điều này, hai vị kia nữ tử nhất thời tịt ngòi.

Các nàng tuy cũng có tiềm lực trùng kích quân vương, nhưng nhiều nhất cũng chỉ một phần nghìn, so với loại hạt giống quân vương như Minh Nguyệt Vô Hạ này, kém rất xa.

Mặt khác, bên trong Nhân tộc chư thiên, có một số thánh địa.

Nhưng thánh địa đứng đầu, chỉ có ba nơi được công nhận.

Theo thứ tự là Thiên Nhân thánh địa, Thiên Phật tịnh thổ, Vạn Pháp Đạo Tông.

Ba đại thánh địa này, cho dù là ở trong thế lực cấp quân vương, cũng là tồn tại đứng đầu, có lịch sử lâu dài, không biết đã trải qua bao nhiêu kỷ nguyên.

Trong đó cất giấu mấy vị quân vương, không ai biết được.

Minh Nguyệt Vô Hạ là người đứng đầu ên ở thế hệ trẻ tuổi của Thiên Nhân thánh địa, thủ đoạn của nàng cao minh cỡ nào, cất giấu bao nhiêu át chủ bài, không có người nào biết.

"Minh Nguyệt Vô Hạ, quả thật là một nhân vật ghê gớm."

Trên trời cao.

Mấy đạo thân ảnh được bao phủ bên trong tiên huy, như ẩn như hiện.

Mấy người kia, là thần thủ hộ của Nhân tộc chư thiên.

Mỗi người ở trong vũ trụ của bọn họ, là người khai sáng Nhân tộc, địa vị trong Nhân tộc giống như địa vị của Oa Hoàng ở vũ trụ Bàn Cổ.

"Ta nghe nói, Thiên Nhân thánh địa ban cho nàng ta Nguyệt Thần Luân, một trong những nhân văn cửu bảo, không biết là thật hay là giả?" Một thần thủ hộ cười nhạt nói.

Mà thần thủ hộ đến từ Thiên Nhân thánh địa khẽ cười một tiếng: “Ha, nhân văn cửu bảo gì đó trân quý, há có thể tuỳ tiện ban thưởng."

Hắn không thừa nhận là cho hay không cho.

Ánh mắt của mấy thần thủ hộ lóe lên, trong lòng đã hiểu rõ.

"Cũng không biết kỷ nguyên này, có thể nhìn thấy nhân văn cửu bảo tề tụ hay không."

Có thần thủ hộ mong đợi nói.

"Nhiều kỷ nguyên trôi qua như vậy, nhân văn tổ địa mở ra nhiều lần, nhưng nhân văn cửu bảo chưa bao giờ tề tụ, sao có thể đơn giản như vậy được?"

Cũng có thần thủ hộ không ôm bất kỳ hi vọng gì.

Lúc này.

Một thanh niên đi ra, từ tốn nói: "Tất cả mọi người là anh tài của Nhân tộc, giờ phút này tề tụ ở một chỗ, nhưng không hề làm gì, để không lãng phí thời gian tốt này, không bằng mọi người luận đạo một phen như thế nào?"

"Đến đây luận đạo một trận thực sự sảng khoái đi." Một nam tử thể trạng to con vừa sải bước ra, trên người bộc phát ra một luồng khí tức đại đạo bá đạo: "Ta, Liễu Nhược Hỏa, người nào dám đánh với ta một trận! !"

Liễu Nhược Hỏa, đứng thứ chín trên Thần Tử bảng trước kia, hiện tại đứng thứ mười.

Trên người hắn tán ra khí tức vô cùng bá đạo, ẩn ẩn đã tiếp cận cảnh giới Đại Đạo Chí Tôn, mọi người thấy vậy không khỏi có chút ngưng trọng, ở trong đám bọn họ, tu vi có thể đạt tới cảnh giới Đại Đạo Chí Tôn, vẫn là vô cùng hiếm thấy.

“Ha, Liễu đạo hữu nói không sai, vậy liền đến so tài một chút đi."

Một thanh niên áo trắng bước ra.

So về phương diện khí thế, không kém hơn Liễu Nhược Hỏa là bao.

Chính là Lãnh Tiếu Thiên đứng thứ tám bảng Thần Tử.

"Ha ha, sảng khoái, tới đi."

Hai người đánh nhau, khí thế kinh người.

Nhưng rất nhanh, Lãnh Tiếu Thiên liền bị Liễu Nhược Hỏa chế trụ, tuy ở phía trên bảng xếp hạng, Lãnh Tiếu Thiên cao hơn so với Liễu Nhược Hỏa, nhưng phương diện thực lực lại không bằng đối

phương.

"Ha ha, ta đi thử một chút."

Lúc này, một nam tử mặc một bộ trường bào màu vàng bay lên không trung mà đến.

Trên người hắn, có loại khí tức Bá giả.

Giống như một vị đế vương.

"Là thái tử vương triều Hoàng Cực, Ngạo Thanh Thiên!"

"Vương triều Hoàng Cực là thế lực gần với đỉnh phong của ba đại thánh địa, cũng không biết thực lực của thái tử này đã đạt đến loại tình trạng nào."

"Nhìn thì sẽ biết."

Ngạo Thanh Thiên và Liễu Nhược Hỏa chiến đấu một trận, khí thế vô cùng kinh người.

Trên bầu trời.

Minh Nguyệt Vô Hạ nhìn trận chiến đấu ở phía dưới, trong mắt không khỏi toát ra một tia thất vọng, thần tử của Nhân tộc, chẳng lẽ đều chỉ có loại tiêu chuẩn này thôi sao?

Nàng là đệ nhất Thần Nữ bảng, trỏng lòng cực kỳ cao ngạo.

Ánh mắt, cũng rất cao.

Qua nhiều năm như vậy, bên trong kỷ nguyên này không một người nào có thể lọt vào mắt nàng.

Mà lần này, núi Cửu Phương mở Nhân tộc thịnh hội.

Nàng tới tham gia cũng vì muốn nhìn xem trong số những người trong thiên hạ này, có mấy tồn tại có thể ngang hàng với mình hay không, nhưng bây giờ, lại có chút thất vọng.

Mấy vị nhân vật ở mười vị trí đầu Thần Tử bảng, kém xa bản thân.

Ở hiện trường có thể làm nàng thoáng để ý, duy nhất chỉ có hai người.

Một là Phong Nguyệt thần tử.

Người này tuy cử chỉ phóng đãng, nhưng tu vi cực cao, đã đạt cảnh giới Đại Đạo Chí Tôn, mà lại xuất thân từ Vạn Pháp Đạo Tông, một trong ba đại thánh địa ở Nhân tộc.

Hai là Cổ Thiện.

Người này xuất thân từ Thiên Phật tịnh thổ, phật quang lưu chuyển quanh người, vô cùng thần thánh.

"Hai người này, đều là hạt giống quân vương."

"Nhưng đáng tiếc, cũng chỉ khiến ta để bụng thôi một chút mà thôi."

Minh Nguyệt Vô Hạ âm thầm nghĩ tới.

Trong đầu nàng không khỏi toát ra một cái tên.

Sở Cuồng Nhân...

Nam nhân đệ nhất Thần Tử bảng này.

Hắn, có thể sánh nagng với mình không?

"Vô Hạ, dường như ngươi có tâm sự?" Lục Vô Ngân ở bên cạnh nhìn thoáng qua Minh Nguyệt Vô Hạ đang suy tư, quan tâm mà hỏi.

"Sở Cuồng Nhân, sẽ đến chứ?"

Lại nghe Minh Nguyệt Vô Hạ trực tiếp mở miệng dò hỏi.

Nghe thấy điều này, Lục Vô Ngân suýt chút nữa không duy trì được nụ cười trên mặt.

Tốt.

Ta ở chỗ này quan tâm ngươi, ngươi lại đang suy nghĩ về nam nhân khác.

Trong lòng Lục Vô Ngân không khỏi ghen ghét dữ dội.

"Hắn, hẳn là sẽ tới."

Lục Vô Ngân không xác định nói ra.

Hắn nghe nói lần thịnh hội này đích thật có mời Sở Cuồng Nhân.

"Há, vậy thì thật khiến cho người ta chờ mong."

Minh Nguyệt Vô Hạ nỉ non nói, ánh mắt lộ ra một tia chờ mong.

Lục Vô Ngân mặt ngoài thì cười.

Nhưng trong lòng lại đang âm thầm ghi hận đối với Sở Cuồng Nhân chưa từng gặp mặt kia.

Chương 2230: Lục Vô Ngân xuất thủ, Sở Cuồng Nhân hiện thân, Minh Nguyệt Vô Hạ mừng rỡ

Phía trên Cửu Hoa Sơn.

Nhóm thần tử còn đang giao thủ.

Mà bên trên, Lục Vô Ngân bởi vì Minh Nguyệt Vô Hạ có quá nhiều sự quan tâm đối với Sở Cuồng Nhân mà cảm thấy bất mãn, đang nhìn những nhóm thần tử kia, trong mắt lộ ra vẻ băng lãnh: "Mặc kệ là Sở Cuồng Nhân, hay là những thần tử còn lại, trong mắt Minh Nguyệt Vô Hạ, chỉ cần có một mình ta là đủ rồi! !"

Thân ảnh hắn lóe lên, đi tới ngay trung tâm của trận giao thủ giữa hai thần tử.

Hai người này theo thứ tự là Liễu Nhược Hỏa, cùng với Ngạo Thanh Thiên.

Lúc này, hai người đã giao thủ đến giai đoạn cuối cùng, mỗi người đánh ra một cực chiêu, khí tức cường đại gào thét xông ra, chấn động tứ phương.

Mà Lục Vô Ngân đột nhiên xâm nhập khiến cho mọi người vô cùng sợ hãi.

"Nguy hiểm!"

"Lục Vô Ngân hắn muốn làm gì? !"

Cực chiêu của hai đại thần tử vô cùng cường đại, mà Lục Vô Ngân hiện tại ở ngay chính giữa nơi bọn họ giao thủ, một người đối mặt với giáp công từ hai đại cực chiêu.

Loại uy thế này, Đại Đạo Chí Tôn cũng phải cảm thấy khó giải quyết.

Không cẩn thận bị trọng thương là điều tất yếu.

Thời điểm mọi người ở đây kinh hô không thôi, trên mặt Lục Vô Ngân lại nở nụ cười, chỉ thấy hai tay của hắn vừa nhấc lên, liền ngăn hai đại cực chiêu lại, hai tay vung ra giữa không trung, sức mạnh đại đạo huyền ảo đổ xuống.

Sức mạnh của hai đại cực chiêu kia không ngừng bị suy yếu ở trong bàn tay hắn, thậm chí tan rã, sức mạnh lấy nhu thắng cương phát huy đến vô cùng tinh tế.

"Là Thái Cực chi chiêu của Thiên Nhân thánh địa!"

"Thật là sức mạnh kỳ diệu, có thể tuỳ tiện đánh tan sức mạnh của hai đại thần tử một cách nhẹ nhàng, thật sự là không tầm thường."

"Đúng vậy, quá lợi hại."

Mọi người kinh thán không thôi.

Ngạo Thanh Thiên, Liễu Nhược Hỏa nhìn Lục Vô Ngân, trong mắt cũng tràn ngập ngưng trọng.

Sức mạnh của bọn họ, bọn họ biết rõ rành rành.

Lục Vô Ngân có thể tuỳ tiện phá nát sức mạnh của bọn họ, như vậy muốn đánh bại bọn họ, đương nhiên không phải việc khó gì.

"Lục Vô Ngân của Thiên Nhân thánh địa, quả nhiên không thể so sánh với kẻ tầm thường."

Ngạo Thanh Thiên đứng chắp tay, từ tốn nói.

Mặc dù biết khả năng bản thân không phải là đối thủ, nhưng dáng vẻ của hắn lại không có ý định dừng tay, khí tức lưu chuyển, bá đạo dị thường, muốn tái chiến.

Mà Liễu Nhược Hỏa cũng nhếch miệng cười một tiếng, không hề lui ra.

"Tại hạ thấy thứ mình thích là thèm, lúc này mới nhịn không đượcmà xuất thủ, mong hai vị đừng nên trách." Lục Vô Ngân cười nhạt một tiếng, phong độ nhẹ nhàng.

"Bớt nói nhiều lời, tới đi."

Liễu Nhược Hỏa ngang nhiên xuất thủ, quyền kình bá đạo tuyệt luân đột nhiên phá không mà ra, phá toái hư không, kéo theo uy áp đại đạo bá đạo tuyệt luân.

Ngạo Thanh Thiên cũng xuất thủ.

Hắn đưa tay ra, ngưng tụ ra một pháp tướng đế vương màu vàng óng ở sau lưng, hai con mắt lạnh nhạt, lộ ra một luồng uy nghiêm.

Pháp tướng đế vương đánh ra một quyền, hư không liền sụp đổ thành từng khúc.

Đối mặt với đòn liên thủ của hai người, Lục Vô Ngân bày ra bộ dạng đã tính trước, hai tay vạch một cái trong hư không, một Thái Cực Đồ bỗng dưng sinh ra.

Sức mạnh âm dương lưu chuyển thống nhất, cương nhu hoà hợp.

Hai luồng sức mạnh cường đại đánh ở phía trên, nổ tung, khí tức cuồng bạo đổ xuống, đánh thẳng vào Thái Cực Đồ, nhưng lại không gây thương tổn cho Lục Vô Ngân.

"Hai vị, sức mạnh này, trả lại cho các ngươi."

Chỉ thấy hai tay của hắn vận hóa, sức mạnh của Thái Cực Đồ kia bao phủ lấy chiêu thức mà hai người đánh ra, sau đó bay ngược về phía hai người Ngạo Thanh Thiên.

Bởi vì có sức mạnh âm dương gia tăng, uy lực của nó, càng thêm kinh khủng.

"Đây là lấy đạo của người, trả lại cho người!"

"Không nghĩ tới, Lục sư huynh đã lĩnh hội Thiên Nhân Thái Cực chi đạo đến loại trình độ này, cho dù là Đại Đạo Chí Tôn cũng không hề thua kém."

"Quá mạnh."

Các tu sĩ ở Thiên Nhân thánh địa không khỏi kinh hô, mặt mũi tràn đầy kính sợ.

Mà sắc mặt hai người Ngạo Thanh Thiên, Liễu Nhược Hỏa khẽ biến, cứ thế mà chống đỡ chiêu số của mình, lảo đảo lùi lại mấy trăm trượng.

Sau đó, ánh mắt bọn họ ngưng trọng, lại đánh ra cực chiêu.

"Đế Vương Thiên Long Chỉ!"

"Phong Lôi Bát Hoang!"

Pháp tướng đế vương điểm ra một chỉ, hóa thành một con Thiên Long.

Gió bão tàn phá bừa bãi, lôi đình nổ tung.

Sức mạnh phong lôi ngưng tụ thành một quang cầu to lớn, đánh về phía Lục Vô Ngân.

Đùng! !

Lục Vô Ngân đưa tay vận hóa Thái Cực Đồ, sức mạnh âm dương lưu chuyển, lại lần nữa đặt cực chiêu của hai người vào trong đó, sau đó trả về cho đối phương!

Đến lúc này, uy lực của cực chiêu tăng gấp bội.

Hai người Ngạo Thanh Thiên, Liễu Nhược Hỏa lại bị đánh bay lần nữa, sắc mặt trắng bệch.

Đến mức này, bọn họ không thể không nhận thua.

"Pháp môn tu hành của Thiên Nhân thánh địa, chúng ta đã lĩnh giáo."

"Đích thật là khiến cho người ta tán thưởng."

Lục Vô Ngân cười nhạt một tiếng: "Hai vị, đa tạ."

"Lục sư huynh thật lợi hại."

"Đúng vậy, quá đẹp trai, trong lúc giơ tay nhấc chân liền nhẹ nhàng đánh bại hai thần tử, thực lực như vậy, có ai có thể làm được?"

"Đúng vậy, không hổ là Lục sư huynh."

"Trong số rất nhiều thần tử, luận về thực lực, nên lấy Lục sư huynh làm đầu."

Tu sĩ của Thiên Nhân thánh địa, bàn luận ầm ĩ.

Mà Phong Nguyệt thần tử, Cổ Thiện cũng không khỏi chăm chú nhìn thêm.

"Thực lực của người này, quả thật không tầm thường."

"Đáng để chú ý."

"Lại nói, sao Sở Cuồng Nhân kia còn chưa tới."

Lúc này, có người nói.

Lời vừa nói ra, mọi người cũng đều lộ ra vẻ chờ mong.

"Sở Cuồng Nhân đứng đầu Thần Tử bảng, hắn sẽ đến không?"

"Nghe nói hắn đã đồng ý."

"Làm sao còn chưa tới."

Một tu sĩ ở Thiên Nhân thánh địa nhếch miệng, nói ra: "Không phải là sau khi thấy được thực lực của Lục sư huynh, không dám hiện thân chứ."

Thần Tử bảng, cũng không phải là Tu Vi bảng.

Cho dù Sở Cuồng Nhân đứng đầu bảng, thực lực cũng không nhất định là mạnh nhất.

Ở đây có không ít người chuẩn bị muốn khiêu chiến với hắn.

Đánh thắng người đứng đầu Thần Tử bảng.

Chuyện này truyền đi, thanh danh của bản thân sẽ vang xa.

"Theo ta thấy, vị trí đứng đầu Thần Tử bảng này cần phải cho Lục sư huynh mới đúng."

Tu sĩ Thiên Nhân thánh địa tiếp tục nói.

Mà một màn Lục Vô Ngân vừa mới giơ tay nhấc chân, nhẹ nhàng đánh bại hai đại thần tử còn rõ mồn một trước mắt, không ít người rất tán thành.

"Muốn đứng đầu bảng? Có thể, có bản lĩnh, tới đây!"

Một giọng nói lạnh nhạt bỗng nhiên vang vọng khắp núi Cửu Phương.

Chỉ thấy gió giục mây vần.

Giữa thiên địa, linh khí vô biên sôi trào!

Mà trong tầng mây, tiên huy tươi sáng chói mắt, soi sáng muôn phương!

Một đạo thân ảnh được bao phủ bởi tiên huy, ngẩng đầu dậm chân mà đến, một bộ áo trắng như tuyết, không nhiễm trần thế, khí chất phiếu miểu xuất trần, như trích tiên giáng trần.

Hắn từng bước một đi tới, thiên địa như ảm đạm phai mờ.

Dường như hắn, trở thành một vệt tuyệt đại phong hoa duy nhất giữa thiên địa.

Có thể được đề tên trên Thần Tử bảng, không có một ai mà không phải là người nổi bật bên trong thế hệ trẻ tuổi ở Nhân tộc chư thiên, trừ tu vi thiên phú ra, khí chất tướng mạo cũng là nhân tuyển tốt nhất, có phong lưu nho nhã, có đẹp đẽ bá đạo, có ngọc thụ lâm phong.

Nhưng giờ phút này, rất nhiều thần tử ở đây và thậm chí là thần nữ khi nhìn đến bạch y tiên nhân lâm trần kia, đúng là không tự chủ được có loại cảm giác tự ti mặc cảm.

Dường như bọn họ đều thành vật làm nền.

Lúc này, yên lặng như tờ, mọi người thất thanh.

"Hắn chính là người đứng đầu Thần Tử bảng."

"Trời ạ, người đến cũng quá đẹp đi."

"Sở Cuồng Nhân... Danh tự như tướng mạo, không hề khoa trương."

Mọi người nỉ non nói.

Một số thần nữ hai mắt sáng ngời lưu chuyển, phương tâm rung động.

"Sở Cuồng Nhân..." Minh Nguyệt Vô Hạ nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, mà chỉ liếc một chút, nàng liền không thể chuyển dời ánh mắt.

"Tìm khắp nơi trong thiên hạ, không người nào lọt vào mắt, bây giờ, ngươi rốt cuộc cũng xuất hiện."

Từ trước đến nay nàng tự cao tự đại, vẫn muốn tìm ra một người trong cùng thế hệ có thể cùng mình đối địch, mà bây giờ, nàng cảm thấy mình đã tìm được.

Lòng nàng, không khỏi rung động.

Không phải ái mộ.

Mà là một loại mừng rỡ khi thấy kỳ phùng địch thủ.

Chương 2231: Có thể nhường vị trí đầu bảng, Sở Cuồng Nhân điên cuồng

"Hắn thật sự rất đẹp mắt."

Một nữ tử trong ngực Phong Nguyệt thần tử nỉ non nói.

Phong Nguyệt thần tử nghe vậy, sắc mặt có chút không vui.

Còn nữ kia tử cũng phát hiện ra, lập tức im miệng không nói nữa, nhưng ánh mắt vẫn nhịn không được mà len lén nhìn về phía Sở Cuồng Nhân thêm vài lần.

"Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc hắn đã đến."

"Chậc chậc, đây chính là người đứng đầu Thần Tử bảng sao, không nói những cái khác, chỉ với tướng mạo khí chất này, đúng là xứng đáng đứng đầu Thần Tử bảng."

"Quả thật vậy."

"Ở nơi này, chỉ sợ chỉ có Minh Nguyệt Vô Hạ mới có thể xứng đôi với hắn."

Sở Cuồng Nhân hiện thân, mọi người vô cùng chú ý.

Mà đối mặt với ngàn vạn ánh mắt, trên mặt hắn từ đầu đến cuối đều không có gợn sóng nào, ánh mắt bình tĩnh, chỉ nhìn quét mọi người một chút.

Cũng không hề cố ý dừng mắt trên người bất cứ ai.

Giống như thần tử thần nữ Nhân tộc chư thiên trong mắt hắn đều y như nhau.

Chỉ là lúc nhìn về phía Minh Nguyệt Vô Hạ, thì dừng lại một chút.

Nhưng cũng chỉ là một chút.

"Tông chủ, ta phát giác được phía trên có khí tức của thần thủ hộ."

Ở bên cạnh Sở Cuồng Nhân, Oa Hoàng từ tốn nói.

Thần thủ hộ của Nhân tộc, bọn họ là người khai sáng của Nhân tộc ở mỗi vũ trụ, cũng là người che chở, nên giữa họ có một loại cảm ứng đặc thù.

"Ta đã biết."

"Ta muốn đi lên gặp bọn họ một chút."

"Được."

Bóng người Oa Hoàng bay lên không trung, chân đạp tường vân, lao về phía không trung.

Một bên khác.

Sau khi Lục Vô Ngân nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, cũng nhìn thoáng qua Minh Nguyệt Vô Hạ.

Phát hiện bây giờ đối phương đang nhìn chằm chằm vào đối phương.

Trong mắt nàng lộ ra vui sướng, đâm sâu vào tim hắn, hai người cùng là thiên kiêu của Thiên Nhân thánh địa, quen biết mấy triệu năm.

Mà qua nhiều năm như vậy.

Đối phương chưa bao giờ dùng loại ánh mắt này nhìn hắn.

Không cam lòng, ghen ghét, phẫn nộ.

Đủ loại cảm xúc tiêu cực không ngừng sinh ra ở trong lòng Lục Vô Ngân.

Địch ý kia, Sở Cuồng Nhân cũng cảm nhận được.

"Há, thú vị." Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Lục Vô Ngân: "Ngươi và ta chưa từng gặp mặt, ngươi lại lộ ra địch ý đối với ta, nguyên nhân là gì?"

Hắn thật sự có chút hiếu kỳ.

Chính mình và người của Thiên Nhân thánh địa, chưa bao giờ gặp nhau mới đúng.

Chẳng lẽ mình trời sinh liền mang theo thể chất hấp dẫn cừu hận?

"Sở đạo hữu hiểu lầm, tại hạ không có địch ý với ngươi, chẳng qua là cửu ngưỡng đại danh, muốn cùng ngươi luận bàn một chút thôi."

Ánh mắt Lục Vô Ngân lộ ra một tia dị sắc.

Hắn không nghĩ tới, cảm giác của Sở Cuồng Nhân lại nhạy cảm như thế, bản thân tự nhận là ẩn giấu địch ý rất khá, nhưng lại bị nhận ra.

"Ha, không dám thừa nhận? Dối trá."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Lục Vô Ngân bị trào phúng, gân xanh trên trán nhảy một cái, nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười: "Xem ra Sở đạo hữu có chút hiểu lầm đối với ta."

"Ngươi cười rất khó coi, có thể đừng cười với ta được không?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nụ cười dối trá ẩn giấu địch ý, khiến người ta buồn nôn.

"Móa! Gia hỏa này làm sao vậy, gây chuyện sao?"

"Như thế cũng quá cuồng vọng đi, Lục sư huynh khách khí đủ kiểu đối với hắn, hắn lại hùng hổ dọa người, đứng đầu Thần Tử bảng, lại chỉ có chút khí độ thế này thôi sao?"

"Có can đảm thì đánh một trận với Lục sư huynh đi."

"Đúng vậy."

Tu sĩ của Thiên Nhân thánh địa vô cùng khó chịu đối với thái độ của Sở Cuồng Nhân.

Mà trong lòng Lục Vô Ngân cũng sinh ra nộ khí.

Hắn thu liễm nụ cười, thản nhiên nói: "Sở đạo hữu, xin chỉ giáo."

"Vừa rồi có người nói, vị trí đứng đầu Thần Tử bảng này của ta cần phải cho ngươi."

"Đứng đầu bảng là do Thần bảng quyết định, cũng không phải muốn cho là cho, lời vừa rồi, cũng chỉ là nói đùa thôi." Lục Vô Ngân nói.

"Đứng đầu bảng, cũng có thể nhường."

Sở Cuồng Nhân từ từ nói ra.

Mọi người nghe vậy, hết sức không hiểu.

Người lên bảng, đều do Hồng Mông Thần Bảng khảo tra sau đó quyết định.

Chưa từng nghe nói có thể nhường vị trí.

Cái này Sở Cuồng Nhân, đang nói mê sảng gì vậy?

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đứng bất động tại chỗ, một tay thả ở sau lưng, miệng thốt ra những lời kinh người: "Chấp ngươi một tay, nếu như ngươi có thể bức ta lui lại, hoặc bức ta sử dụng một tay khác... Ta, rút kiếm tự vẫn ngay tại chỗ! !"

Hít! !

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

Cái gì? !

Bọn họ không có nghe lầm chứ.

Rút kiếm tự vẫn?

Sở Cuồng Nhân này, điên rồi sao? !

Đồng thời, bọn họ cũng biết Sở Cuồng Nhân nói nhường ra vị trí đứng đầu bảng là có ý gì, hắn chết, vị trí đứng đầu bảng này, sẽ trống.

Nhưng cách nhường này...

Quá dọa người.

Ngay cả Lục Vô Ngân, cũng không khỏi đến khẽ run đồng tử.

Gia hỏa này, đang nghiêm túc sao? !

Chấp mình một tay, còn chỉ cần bức lui thì tự vận?

Gia hỏa này, gia hỏa này...

Gia hỏa này rốt cuộc xem thường người khác đến mức nào! ! !

Ánh mắt Lục Vô Ngân băng lãnh, trong lồng ngực tràn đầy lửa giận.

"Sở đạo hữu, tiếp chiêu đi!"

Lục Vô Ngân xuất thủ, đưa tay ra, âm Dương chi khí lưu chuyển, hóa thành một vệt sáng, xuyên thủng hư không, bắn về phía Sở Cuồng Nhân!

"Chậc chậc, Lục sư huynh thật sự nổi giận rồi."

"Hừ, Sở Cuồng Nhân này quá cuồng vọng, dám xem thường Lục sư huynh."

"Hắn là đang muốn chết."

"Thật uổng cho dung nhan đó."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Một số thần nữ cũng lộ ra vẻ tiếc hận.

Sở Cuồng Nhân này, có được bộ dạng tuấn dật phong lưu, nhưng lại làm việc điên cuồng, không có đạo lý như thế, vừa đến đã muốn cược mệnh.

Người nào kháng cự được.

Sức mạnh âm dương giao dung, hoá thành thần quang bắn về phía Sở Cuồng Nhân.

Uy thế bá đạo tuyệt luân.

Chỉ thấy hắn ngưng tụ kiếm chỉ, tiện tay chém ra một kiếm.

Một tiếng leng keng vang lên.

Âm Dương Chi Quang bị phá nát thành hư vô.

Mà trong nháy mắt, hắn lại bắn ra một đạo kiếm khí.

Một kiếm này, trùng trùng điệp điệp.

Chỗ nó đến, hư không bị tuỳ tiện xé rách.

"Tốt lắm."

Lục Vô Ngân thấy thế, không kinh sợ mà còn vô cùng vui mừng, hai tay vận hóa, một Thái Cực Đồ hiện lên, cản kiếm khí lại.

Ngạo Thanh Thiên, Liễu Nhược Hỏa thấy thế, hai mắt tỏa sáng.

"Tới."

Bọn họ vừa mới giao thủ với Lục Vô Ngân, biết diệu dụng một chiêu Thiên Nhân Thái Cực này của đối phương, lấy đạo của người trả lại cho người, vô cùng huyền ảo.

"Đi!"

Một tiếng quát nhẹ.

Chỉ thấy kiếm khí được sức mạnh âm dương gia tăng, trả lại cho Sở Cuồng Nhân.

"Há, chiêu số thú vị."

Sở Cuồng Nhân nhìn kiếm khí trùng trùng điệp điệp bị trả về kia, tiện tay mở ra năm ngón tay, nắm một cái trong hư không, sức mạnh đại đạo bàng bạc phun trào ra.

Kiếm khí kia, giống như bị một bàn tay vô hình bắt lấy, đứng giữa không trung.

Tiếp đó, nổ tung sụp đổ.

"Một kiếm này, ngươi còn có thể trả về sao?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Kiếm chỉ ngưng tụ, kiếm khí đầy trời phóng lên tận trời.

Một luồng hủy diệt chi khí ngập trời, được hình thành ở trong gầm trời.

Chính là kiếm 21.

Kiếm khí đầy trời ngưng tụ thành một đạo kiếm ảnh kinh thiên chém xuống!

Lục Vô Ngân lại ngưng tụ Thái Cực Đồ lần nữa.

Nhưng lúc này đây, hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh vượt xa trước đó phun trào ra từ bên trong kiếm khí, Thái Cực Đồ của hắn, đúng là không chịu nổi gánh nặng, nổ tung, kiếm ảnh chém xuống, chém hắn bay ra ngoài.

Mọi người không khỏi kinh hô.

"Thiên Nhân Thái Cực chi chiêu của Lục sư huynh bị phá giải!"

"Đây không phải bị phá giải, mà là bị đánh vỡ! !"

"Uy lực của một kiếm này, đã vượt qua cực hạn trả về của Thiên Nhân Thái Cực của Lục Vô Ngân, Sở Cuồng Nhân, quả nhiên vô cùng đáng sợ!"

Ánh mắt mọi người ngưng trọng nhìn Sở Cuồng Nhân.

Mà Lục Vô Ngân bị đánh bay xóa đi máu tươi bên khóe miệng, ánh mắt băng lãnh, trên người có sức mạnh âm dương lưu chuyển, uy thế Đại Đạo Chí Tôn, toàn bộ bạo phát.

"Sở Cuồng Nhân, tiếp chiêu này của ta đi, âm Dương Nhất Khí Phá

Càn Khôn! !"

Lục Vô Ngân thét dài một tiếng, cực chiêu bạo phát!

Chương 2232: Ta lấy tánh mạng đánh cược, hắn cũng nên cầm tánh mạng bồi thường, Kiếm Ma Độc Cô Bất Phá

"m Dương Nhất Khí Phá Càn Khôn!"

Cực chiêu của Lục Vô Ngân bạo phát!

Chỉ thấy hắn giang hai tay ra, hai bên có hắc bạch chi khí phun trào ra, hai luồng sức mạnh lưu chuyển trong hư không, sau đó tụ hợp lại một chỗ.

Âm dương hợp nhất, sức mạnh trùng trùng điệp điệp, rung động bầu trời.

"Đi!"

Sức mạnh âm dương như sóng to, gào thét xông về phía Sở Cuồng Nhân.

Tầng tầng lớp lớp, khiến cho hư không liên tiếp bị phá nát.

Mà đối mặt với luồng sức mạnh mạnh mẽ tuyệt luân này, Sở Cuồng Nhân vẫn đứng bất động tại chỗ như cũ, mặc cho luồng sức mạnh này vọt tới.

Biểu hiện trên mặt, giống như cười mà không phải cười, càng giống như... Miệt thị!

Sau khi Lục Vô Ngân nhìn thấy nụ cười này, giận không nhịn nổi, sức mạnh điên cuồng tăng lên, sức mạnh, đúng là lại tăng lên một tầng nữa, vô cùng doạ người.

Đùng! !

Một kích này, đánh vào trên người Sở Cuồng Nhân.

Năng lượng cuồn cuộn nổ tung thành từng tầng khí lãng.

Đứng tương đối gần, không khỏi bị hất bay ra ngoài.

"Một kích thật là khủng khiếp a, đây mới là thực lực của Lục Vô Ngân."

Hai người Ngạo Thanh Thiên, Liễu Nhược Hỏa nhịn không được mà liếc nhau.

Nếu lúc giao thủ vừa rồi, Lục Vô Ngân thi triển ra một chiêu này, thì bọn họ gần như không có bất kỳ đường sống gì.

"Nhận lấy một kích này của Lục sư huynh, Sở Cuồng Nhân dù không chết cũng phải trọng thương đi, ai bảo hắn cuồng vọng, biết lợi hại chưa."

"Ha ha, đừng quên, nếu hắn dùng một tay khác, hoặc bị đánh lui, sẽ phải rút kiếm tự vẫn."

"Đúng đúng, ta xem hắn đến lúc đó có muốn quỵt nợ hay không."

Các tu sĩ của Thiên Nhân thánh địa vừa cười vừa nói.

Khí tức tràn đầy khoái hoạt.

"Các ngươi cười gì vậy?"

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt quanh quẩn ra.

Sau đó, khí tức đại đạo mênh mông bao phủ ra, chỉ thấy trong khí lãng bị phá nát kia, một bóng người hiện ra, chính là Sở Cuồng Nhân.

Lúc này, hắn vẫn đứng tại chỗ.

Một tay thả ở sau lưng, một tay đỡ được năng lượng trùng kích.

Đúng là... Lông tóc không tổn hao gì!

"Sở Cuồng Nhân, ngươi quả nhiên không hề khiến ta thất vọng." Minh Nguyệt Vô Hạ khẽ nói, dung nhan tuyệt sắc dưới khăn che mặt nở nụ cười.

"Làm sao có thể? !"

Đồng tử của Lục Vô Ngân co rụt lại, trong mắt lộ ra vẻ khó tin.

Một chiêu này của hắn, lại bị người khác đỡ được, mà đối phương lại lông tóc không hao tổn!

Tại sao có thể có loại chuyện này!

"Hiện tại, đổi lại ngươi tiếp nhận một kiếm của ta!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Kiếm chỉ ngưng tụ, kiếm khí sắc bén bàng bạc phóng lên tận trời.

Khí tức hủy diệt, bao trùm tứ phương.

Chính là kiếm 22!

Một kiếm chém ra, kiếm khí ceh lấp trời đất hội tụ thành kiếm khí trường hà.

Ở trước mặt luồng uy thế này, Lục Vô Ngân chỉ cảm thấy đồng tử co rụt lại, toàn thân nhịn không được mà run rẩy, đại đạo trong cơ thể vận chuyển tới cực hạn trong nháy mắt.

Không chỉ có hắn.

Các tu sĩ còn lại, sau khi phát giác được khí tức này, cũng vô cùng kinh hãi.

"Không tốt!"

Trên bầu trời, sắc mặt của mấy vị thần thủ hộ của Nhân tộc biến hóa.

Thời điểm bọn họ muốn xuất thủ cản trở.

Kiếm khí, đã rơi xuống!

Đùng!

Kiếm khí cuồn cuộn, khiến Lục Vô Ngân có loại cảm giác trực tiếp đối mặt với cái chết!

Hắn thúc giục sức mạnh đại đạo đến cực hạn, ngưng tụ thành một Thái Cực Đồ to lớn, muốn ngăn cản kiếm khí, nhưng chiêu này căn bản không chống đỡ được bao lâu, gần như vào lúc va chạm với kiếm khí, Thái Cực Đồ, lập tức bị phá nát!

Ngàn vạn kiếm khí, xuyên qua thân thể của hắn!

Máu tươi không ngừng bắn ra.

Đại đạo trong cơ thể của Lục Vô Ngân, cũng liên tục bị phá nát.

Vào lúc nguy cơ.

Trên bầu trời, một bóng người đáp xuống, ngăn ở trước người Lục Vô Ngân.

Âm Dương chi khí, phun trào ra.

Thái Cực Đồ, bỗng dưng ngưng tụ, Thái Cực Đồ này còn cường đại hơn so với cái mà Lục Vô Ngân thi triển, miễn cưỡng cản kiếm khí của Sở Cuồng Nhân lại.

Người xuất thủ, là một lão giả mặc đạo bào âm Dương.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt băng lãnh.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi nặng tay như thế, không khỏi quá phận đi!"

Lão giả này, chính là một trong những thần thủ hộ của Nhân tộc ở Thiên Nhân thánh địa.

Nếu hắn xuất thủ chậm một cái chớp mắt.

Thì bây giờ, Lục Vô Ngân đã là một cỗ thi thể.

Không.

Cho dù hắn cứu được tánh mạng của đối phương, nhưng bây giờ Lục Vô Ngân, cũng bị kiếm khí làm trọng thương, nhục thân gần như tiêu vong, đại đạo trong cơ thể bị tàn phá không chịu nổi.

Bị thương đến loại trình độ này, không khác gì bị phế.

Lão giả càng nghĩ càng giận.

Mà Sở Cuồng Nhân lại làm như chuyện đương nhiên nói ra: "Ta lấy tánh mạng ra đánh cược với hắn, hắn cũng nên... Lấy tánh mạng bồi thường! !"

Lời nói vừa dứt.

Sở Cuồng Nhân lại ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí còn khủng bố hơn phóng lên tận trời.

Chính là kiếm 23hủy thiên diệt địa!

"Mang về một tên phế nhân, cũng chỉ lãng phí lương thực, không bằng để ta giải quyết ở ngay chỗ này đi." Sở Cuồng Nhân dùng giọng điệu hờ hững nói.

Hắn không biết địch ý của Lục Vô Ngân từ đâu mà đến.

Nhưng đối địch với hắn, từ trước đến nay đều chỉ có một kết cục là... Chết!

"Một kiếm này..."

Sắc mặt của lão giả đột nhiên biến đổi.

Một kiếm mà Sở Cuồng Nhân hiện đang thi triển, lại khiến cho hắn sợ hãi!

Một kiếm này, chỉ sợ đến hắn cũng khó ngăn lại!

"Ha ha ha... Tốt cho một Sở Cuồng Nhân!"

Lúc này.

Trên bầu trời truyền đến một tiếng cười to.

Sau đó, giữa thiên địa có kiếm khí màu đen như gió bão cuốn tới!

Mục tiêu chính là Sở Cuồng Nhân!

Mà kiếm ý ẩn chứa bên trong kiếm khí kia chính là... Kiếm 23!

"Thú vị."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, kiếm khí vốn dĩ khóa chặt lão giả lại chém về phía phong bạo màu đen kia, hai đại kiếm 23, ầm ầm va chạm.

Kiếm khí cũng tràn ngập hủy diệt chi ý vô cùng kinh khủng, có quang hoá sáng chói chiếu ra khi kiếm ý đụng chạm!

Chỗ kiếm khí đến, hư không, sơn hà, đại địa, thảo mộc...

Toàn bộ, đều bị phá nát!

Tất cả mọi người thấy tình cảnh này, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Quá kinh khủng.

Kiếm khí này, làm người ta sợ hãi.

Tuyệt đối là một trong những trận giao phong giữa những người đứng đầu phía dưới quân vương!

Khi kiếm khí từ từ tiêu tán.

Chỉ thấy một bóng người đi về phía mọi người, người này mặc một bộ trường bào màu đen, tóc đen bay phấp phới, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, vô cùng cương nghị.

Càng quan trọng chính là, quanh cơ thể của người này có kiếm khí màu đen lưu chuyển.

Hư không bốn phía đều bị chém ra từng đạo từng đạo vết rách.

Kiếm ý bao phủ toàn trường.

Tất cả mọi người tê cả da đầu, khắp cả người phát lạnh.

Ngay cả ánh mắt của Cổ Thiện, Phong Nguyệt thần tử cũng vô cùng ngưng trọng.

"Kiếm khách cường đại!"

"Người này, tuyệt đối là một hạt giống quân vương."

Sở Cuồng Nhân nhìn người tới, thần sắc lạnh nhạt: "Người của Kiếm Thần cung."

"Đúng vậy."

"Kẻ ngu dốt bên trong Kiếm Thần cung của các ngươi cũng không hề ít, Độc Cô Bất Bại, Tuyệt Kiếm, Kiếm Thập Phương... Ta cũng không biết đã giết mấy tên rồi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Ha, đừng đánh đồng ta với bọn họ."

Người tới cười lạnh một tiếng.

Ngay sau đó, kiếm ý bao phủ thiên địa kia, đột nhiên co lại, đâm về phía Sở Cuồng Nhân từ bốn phương tám hướng!

"Nhớ kỹ, ta chính là Kiếm Ma, Độc Cô Bất Phá! !"

Danh tiếng Độc Cô Bất Phá, truyền khắp thiên địa.

Mọi người xôn xao.

Bởi vì trước đó không lâu, cái tên này bỗng nhiên xuất hiện trên Thần Tử bảng.

Đứng thứ ba Thần Tử bảng.

Gần với Sở Cuồng Nhân và Đạo Lăng Thiên hạng hai.

"Ở dưới kiếm của ta, các ngươi đều như nhau."

Đùng! !

Tại thời điểm kiếm ý của Độc Cô Bất Phá tàn phá bừa bãi.

Trên người Sở Cuồng Nhân cũng bạo phát một luồng kiếm ý kinh thiên!

So với kiếm ý bạo ngược kia của Độc Cô Bất Phá, luồng kiếm ý này của Sở Cuồng Nhân còn mạnh mẽ, dồi dào hơn, còn nhiều thêm một luồng phong duệ chi khí và siêu thoát chi ý vô biên vô tận, dường như áp đảo trời đất, có thể trảm vạn vật!

Kiếm ý tuôn ra, thiên địa nổ tung không thôi.

Kiếm ý của Độc Cô Bất Phá, trực tiếp bị kềm chế.

"Tốt, tốt, Sở Cuồng Nhân, ngươi như thế này mới đáng giá ta xuất kiếm!"

Sắc mặt của Độc Cô Bất Phá vô cùng vui mừng.

Chương 2233: Chiến Độc Cô Bất Phá, kiếm đạo Thần Ma, Cửu Phương Linh Giới

"Hắn chính là Độc Cô Bất Phá, hạng 3 phía trên Thần Tử bảng!"

"Hắn chỉ mới đi đến Hồng Mông đại thế giới gần đây, không nghĩ tới vừa đến liền trở thành hạng ba Thần Tử bảng, loại kiếm ý này, thật kinh người."

"Đúng vậy, quá cường đại, còn mạnh hơn rất nhiều so với Lục Vô Ngân."

"Người này đã lên Chí Tôn bảng."

"Hít, suýt nữa quên mất, phía trên Chí Tôn bảng có tên của người này, người này có thể nói là một trong một nhóm người đứng đầu phía dưới quân vương."

Độc Cô Bất Phá cường thế hiện thân ở Cửu Phương sơn, khiến cho mọi người nghị luận ầm ĩ.

Mà kiếm ý của hắn và kiếm ý của Sở Cuồng Nhân va chạm với nhau.

Kiếm trong tay hai người còn chưa ra khỏi vỏ, kiếm ý va chạm hình thành uy áp cũng đã bao trùm một phương thiên địa, làm cho người ta.sợ hãi.

Đùng!

Lúc này.

Hư không đột nhiên nổ tung.

Bóng người của Độc Cô Bất Phá đột nhiên biến mất không thấy gì nữa.

Giữa thiên địa, chỉ có kiếm ý của hắn đang vang vọng.

Vút!

Một đạo kiếm quang đột nhiên bạo phát trong hư không, chém về phía Sở Cuồng Nhân, kiếm quang dẫn động kiếm ý đầy trời, người chưa hiện hình, kiếm quang đã tới trước!

"Ha."

Một tiếng cười khẽ.

Sở Cuồng Nhân nhìn kiếm quang đang bay đến kia, bộ dáng hững hờ, ngưng tụ kiếm chỉ, từ từ điểm ra, kiếm quang kia bỗng nhiên bị phá nát.

"Ngươi cho rằng chỉ có như thế sao?"

Độc Cô Bất Phá xuất hiện trong hư không, trong tay có một thanh trường kiếm, chiếu ra màu tím sâu kín, từng đạo từng đạo kiếm khí từ trong đó bắn ra.

"Kiếm 14!"

Kiếm quang như mưa to, thoáng cái đã phá hủy đại địa.

"Kiếm 14."

Sở Cuồng Nhân nhàn nhạt quát lên.

Kiếm chỉ vạch một cái trong hư không, cũng là kiếm 14.

Nhưng, uy lực lại cao hơn một tầng!

Đùng!

Hai luồng kiếm khí đụng chạm, kiếm 14 của Độc Cô Bất Phá bị kiếm khí xé rách, ánh mắt hắn ngưng trọng: "Kiếm 15!"

"Kiếm 15!"

Lại cũng một loại kiếm chiêu.

Thoáng một cái.

Thánh Linh Kiếm Pháp liên tục được thi triển ở trong tay hai người.

Uy thế bá đạo tuyệt luân.

Kiếm chiêu giống nhau, kiếm ý hoàn toàn khác biệt.

Kiếm khí va chạm, toàn bộ Cửu Phương sơn rung chuyển, sau khi kiếm tu bốn phía thấy cảnh này, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Mặc kệ là Sở Cuồng Nhân, hay là Độc Cô Bất Phá, thì kiếm chiêu mà bọn họ tùy ý thi triển ra, đúng là khiến cho bọn họ có loại cảm giác cao không thể chạm.

Kiếm đạo của hai người này, căn bản không cùng một cấp bậc với bọn họ.

Kém quá xa!

"Kiếm của chúng ta ở trước mặt bọn họ, căn bản không có ý nghĩa gì."

"Đúng vậy, thật là đáng sợ."

"Đây mới thật sự là tuyệt đỉnh kiếm đạo."

Thánh Linh Kiếm Quyết liên tục va chạm.

Kiếm ý tầng tầng lớp lớp, bao phủ toàn bộ Cửu Phương sơn.

Người quan sát trận chiến, đều nghẹn họng nhìn trân trối.

Rất nhanh.

Kiếm ý tăng lên đến một đỉnh phong khác, kiếm 23 của Thánh Linh Kiếm Pháp cũng bạo phát, hai luồng hủy diệt chi ý như dòng nước lũ ngập trời đập vào nhau.

"Kiếm 23!"

Độc Cô Bất Phá thét dài một tiếng.

Kiếm khí màu đen vô cùng vô tận từ trong cơ thể hắn phun ra ngoài, mỗi một đạo đều ẩn chứa kiếm ý diệt tuyệt sinh cơ của vạn vật, cực đoan đến doạ người.

Kiếm khí hóa thành phong bạo, màu đen chỗ nó đến, thiên địa rung chuyển.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, hàng tỉ kiếm khí cũng tuôn ra.

Kiếm quang tươi sáng chói mắt, soi sáng muôn phương trong thiên địa.

Đùng!

Kiếm 23, va chạm cực hạn, toàn bộ Cửu Phương sơn vang lên một tiếng nổ lớn, chỗ kiếm khí đến, vạn vật tiêu vong, cao sơn bị san bằng.

"Cửu Phương sơn... Xong rồi!"

"Ông trời của ta, kiếm khí này, quả thật là quá dọa người."

Mọi người nuốt một ngụm nước bọt, trợn mắt hốc mồm.

Mà sau khi phá hủy Cửu Phương sơn, kiếm khí của kiếm 23 còn chưa hoàn toàn tiêu vong, hai luồng kiếm khí này quấn lấy nhau, hóa thành một đạo vòi rồng, phát ra tiếng kim loại leng keng leng keng, giống như hàng tỉ trường kiếm va chạm, kinh khủng doạ người.

Kiếm khí như vòi rồng phóng lên tận trời, phá nát tầng mây mấy vạn dặm.

Bầu trời, giống bị chọc ra một lỗ thủng lớn.

Dường như trong đó, mọi người thấy các hành tinh đếm không hết trong tinh không cũng nhận trùng kích của kiếm khí, trực tiếp vỡ nát, hóa thành một trận mưa sao băng từ trên trời giáng xuống.

Trận chiến trên mặt đất, nhưng kiếm khí lại bay thẳng vào tinh hà!

"Chậc chậc, hai người thật quá kinh khủng."

Phong Nguyệt thần tử ôm hai nữ tử cười nói.

Tuy vẫn rất ngả ngớn, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ ngưng trọng trước nay chưa từng có.

"Hai người này, nếu có thể quy y Phật Môn, vậy sẽ là phúc của chúng sinh." Phật tử Cổ Thiện tuấn dật chắp tay trước ngực, tự lẩm bẩm.

Trên bầu trời.

Hai người Sở Cuồng Nhân và Độc Cô Bất Phá đứng lơ lửng trên không.

Bốn phía còn có kiếm khí còn sót lại đang vờn quanh.

"Thống khoái, không nghĩ tới sau khi ta tấn cấp lên Đại Đạo Chí Tôn, lại còn có thể gặp phải đối thủ như ngươi." Độc Cô Bất Phá cười ha ha một tiếng.

Sở Cuồng Nhân hờ hững không nói.

Mà lúc này.

Kiếm ý của Độc Cô Bất Phá vẫn còn đang tăng lên: "Sở Cuồng Nhân, kiếm 23 của Thánh Linh Kiếm Quyết đã là cực hạn, ngươi, còn có chiêu số gì sao?"

"Thủ đoạn của ta, há là thứ mà ngươi có thể tưởng tượng."

"Ha ha, thú vị, sau khi ta đột phá Chí Tôn, vẫn chưa từng sử dụng một chiêu này, hôm nay liền dùng ở trên người của ngươi đi."

Kiếm ý trên người Độc Cô Bất Phá không ngừng tăng cao, khí tức bạo ngược tràn ngập thiên địa, đúng là đang tạo thành một pháp tướng Thần Ma mơ hồ phía sau hắn!

Pháp tướng này, cao đến 9 vạn trượng.

Toàn thân bị kiếm khí vờn quanh, vô cùng doạ người.

Một luồng uy áp kiếm đạo kinh khủng, khiến cho mọi người ở bốn phía vì đó mà tim đập nhanh.

"Sở Cuồng Nhân, cảm thụ kiếm đạo Thần Ma chi uy này của ta một chút đi!"

Độc Cô Bất Phá quát lạnh một tiếng.

Pháp tướng thần Ma sau lưng từ từ giơ hai tay lên, chỉ thấy kiếm khí điên cuồng ngưng tụ ở bốn phía, tạo ra một thanh cự kiếm kéo dài tới chân trời chỉ trong một chớp mắt!

Bên trong cự kiếm, có tinh hà lưu chuyển, tươi sáng chói mắt.

Kiếm áp kinh khủng, ép cho vô số người ở bốn phía không ngóc đầu lên được.

Vô số kiếm khách, ngay cả dũng khí nhìn thẳng một kiếm này cũng không có.

"Thế này thì quá mức rồi! !"

"Uy lực của một kiếm này, sợ là còn cao hơn cả kiếm 23!"

Đồng tử của mọi người run rẩy kịch liệt.

Trong mắt Minh Nguyệt Vô Hạ cũng toát ra một tia dị sắc,:"Thú vị."

Nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra một tia chờ mong.

Đối mặt với một kiếm kinh người như thế, ngươi sẽ ngăn cản bằng cách nào?

"So với Kiếm Thập Phương, một kiếm này của ngươi, còn có thể lọt vào mắt ta."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Kiếm ý quanh người hắn lưu chuyển, một luồng nhuệ khí lưu chuyển ra.

Ông!

Hư không run lên, Côn Ngô đã nằm ở trong tay.

Hắn, xuất kiếm.

"Rất tốt, rốt cục ngươi cũng nghiêm túc."

Ánh mắt của Độc Cô Bất Phá ngưng trọng.

Ngay tại thời điểm kiếm ý của hai người va chạm, cực chiêu bạo phát.

Cửu Phương sơn lại chấn động.

Chỉ thấy mặt đất đột nhiên nứt ra, tuôn ra hàng tỷ hoa quang!

Một luồng dao động không gian kỳ lạ nổi lên.

Rất nhiều thần tử thần nữ thấy thế, không khỏi ngạc nhiên.

"Đây là có chuyện gì?"

"Dưới lòng đất này, dường như cất giấu thứ gì đó."

"Chờ một chút, chẳng lẽ là Cửu Phương Linh Giới!"

Có người nghĩ tới điều gì đó, trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên.

Trong truyền thuyết, Cửu Phương sơn là một trong những nơi khởi nguyên của Nhân tộc, ở chỗ này, cất giấu một Cửu Phương Linh Giới, Linh giới này, cũng cực kỳ có tiếng ở phía trên Linh Giới bảng, đứng hàng thứ mười một trên Linh Giới bảng, không hề kém hơn Đại Đạo Linh Giới.

"Không nghĩ tới Cửu Phương Linh Giới sẽ mở ra vào thời điểm này."

"Thú vị."

Trên bầu trời, một số thần thủ hộ của nhân tộc cũng có chút ngoài ý muốn.

Mà theo quang hoa ngút trời, lòng đất của Cửu Phương sơn cũng xuất hiện một tấm màn không gian màu sắc rực rỡ, dường như có thể thấy được ở bên trong đó là sơn hà tú lệ.

Độc Cô Bất Phá thấy thế, ánh mắt lóe lên, lập tức thu liễm kiếm khí.

"Thú vị, Sở Cuồng Nhân, xem ra bây giờ không phải là thời điểm ngươi và ta một quyết thắng thua." Độc Cô Bất Phá nói ra, nhìn về phía Cửu Phương Linh Giới.

"Muốn đánh bại ngươi, ta có thể làm bất cứ lúc nào."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Chương 2234: Thổ dân bên trong Cửu Phương Linh Giới, sợ chạy Lãnh Tiếu Thiên

Nghe được lời này của Sở Cuồng Nhân, Độc Cô Bất Phá nhướng mày: "Ta đến Hồng Mông đại thế giới không bao lâu, nhưng vẫn nghe được một số lời đồn về ngươi, nghe đồn ngươi kiệt ngao bất thuần, cuồng vọng tự đại, xem ra đúng là như thế."

"Có thực lực, thì không gọi là tự đại." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Trận c hiến giữa ta và ngươi, chưa phân thắng bại, ta chờ mong lần giao thủ sau, ngươi có thể bày ra thực lực chân chính." Độc Cô

Bất Phá lạnh giọng nói ra.

Một trận chiến này, hắn chưa xuất toàn lực, còn có át chủ bài.

Nhưng hắn biết, Sở Cuồng Nhân cũng giống vậy.

Nếu thật sự quyết một trận sinh tử, hươu chết vào tay ai, cũng còn chưa biết.

"Tiến vào Cửu Phương Linh Giới."

Bóng người Độc Cô Bất Phá lóe lên, lao về phía Linh giới.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua không trung.

Oa Hoàng vèo một cái, đi đến bên cạnh hắn.

"Chúng ta cũng đi vào đi."

"Được."

Oa Hoàng gật gật đầu, đi theo Sở Cuồng Nhân tiến vào Linh giới.

...

Cửu Phương Linh Giới.

Đây là một mảnh đại lục cực kì mênh mông, linh khí nồng đậm, sinh ra các loại thú chạy tiên dược, phóng tầm mắt là có thể nhìn thấy sơn hà tú lệ, ầm ầm sóng dậy.

Không ít địa phương, tiên huy chói mắt, mây ngũ sắc đầy trời.

Hiển nhiên, ở bên trong sơn hà này, cất giấu rất nhiều cơ duyên bảo vật.

Một số tu sĩ tiến vào nơi đây, lập tức lao đi khắp nơi, tìm kiếm cơ duyên bảo vật, mà hai người Sở Cuồng Nhân lại không có lập tức hành động.

Hai người tìm một phương hướng rồi lao đi.

Đồng thời, hắn cũng hỏi thăm Tiểu Ái một số chuyện liên quan tới

Cửu Phương Linh Giới ở trong đầu.

"Cửu Phương Linh Giới, đây là một Linh giới hình thành tự nhiên, vào lúc xa xưa, từng là một trong những nơi sinh sống của Nhân tộc, Nhân tộc chư thiên, có không ít tồn tại cường đại đều được sinh ra từ nơi này, nhưng về sau, Linh giới này bị đóng lại, cũng rất ít được mở ra vào những kỷ nguyên Hồng Mông trước kia..."

"Một chuyện quan trọng khác chính là, trong kho tư liệu của ta có ghi chép, Nhân tộc chi tổ của chư thiên, hắn từng được gọi là... Cửu Phương thị."

Nghe đến đây, ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên.

Nơi đây, chẳng lẽ có liên quan gì đó với Nhân tổ sao?

"Giết! !"

Đột nhiên, Sở Cuồng Nhân nghe được một tiếng giết truyền tới từ nơi xa.

Chỉ thấy một tu sĩ đang chém giết với một đám người.

"Người này khá quen."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua tu sĩ kia, vừa rồi lúc ở Cửu Phương sơn từng nhìn đối phương một chút, hình như cũng là một vị thần tử nào đó bên trong Thần Tử bảng.

"Chủ nhân, người này tên là Lãnh Tiếu Thiên, hạng chín trên Thần Tử bảng."

Lúc này, Tiểu Ái lên tiếng nói.

Tuy Sở Cuồng Nhân không hề để ý đến những thần tử thần nữ này, nhưng Tiểu Ái là người phụ tá đắc lực của hắn, sẽ chủ động giúp hắn thu thập tin tức xung quanh.

Chỉ cần là ngừoi Sở Cuồng Nhân từng gặp.

Dù cho Sở Cuồng Nhân không nhớ rõ, nàng cũng sẽ có tin tức mà hồ sơ giữ lại.

"Dường như bọn họ đang tranh đoạt thần dược kia."

Oa Hoàng nói ra.

Chỉ thấy Lãnh Tiếu Thiên và đám người kia đang tranh đoạt một gốc thần dược.

Thần dược kia, giống như nhân sâm, có tiên huy lưu chuyển, phía trên có đạo văn rậm rạp đang lưu chuyển, vừa nhìn liền biết không phải vật bình thường.

Nhưng so với thần dược này, Sở Cuồng Nhân càng để ý những tu sĩ kia hơn.

"Cách ăn mặc của những người này, rất có khí tức nguyên thủy, phần lớn lấy da thú thảo mộc làm chủ, bọn họ không giống người bên ngoài, càng giống như... Thổ dân bên trong Cửu Phương Linh Giới này." Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

Lúc này.

Tình hình chiến đấu bên dưới đã chuẩn bị kết thúc.

Tuy thực lực của bọn thổ dân này bất phàm, nhưng chống lại cao thủ như Lãnh Tiếu Thiên, vẫn kém một chút, rất nhanh liền sẽ bị giết sạch.

"Đi chết đi cho ta! Bọn thổ dân dã man các ngươi!"

Lãnh Tiếu Thiên cười lạnh một tiếng.

Đưa tay ra, khí tức đại đạo lưu chuyển sôi trào, cực chiêu bạo phát.

Mà ở đối diện hắn, chỉ còn mấy người thổ dân có bề ngoài nhìn qua giống như thiếu niên, trong tay bọn họ nắm chặt thần dược kia, mặt mũi tràn đầy quật cường.

Cho dù đối mặt với sự uy hiếp tử vong, cũng không muốn từ bỏ thần dược.

Hiển nhiên vật này cực kỳ quan trọng đối với bọn họ.

Sở Cuồng Nhân suy tư một chút.

"Những thứ dân này ở bên trong Cửu Phương Linh Giới nhiều năm, nhất định rõ ràng không ít chuyện liên quan tới nơi đây, có lẽ sẽ có chút tác dụng."

Ánh mắt hắn lóe lên.

Sau đó, đi tới trước mặt Lãnh Tiếu Thiên.

"Là ngươi, Sở Cuồng Nhân?"

Lãnh Tiếu Thiên đột nhiên giật mình kêu lên, cực chiêu vốn đang được hình thành cũng sụp đổ trong nháy mắt, cả người lùi lại mấy trăm trượng, mặt mũi tràn đầy đề phòng.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi muốn làm gì?"

"Mấy hài tử kia, ta bảo vệ, ngươi, rời đi đi."

"Buồn cười, ngươi lại muốn bảo hộ mấy thổ dân sao? Ta đoán là ngươi cũng muốn thần dược trong tay bọn họ đi, cần gì giả mù sa mưa."

"Ta không cần phải giải thích quá nhiều với ngươi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Chỉ thấy hắn ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí lưu chuyển ở đầu ngón tay, chuẩn bị phát động.

"Không tốt!"

Sắc mặt Lãnh Tiếu Thiên đại biến, trên người bộc phát ra một đạo huyết quang.

Đúng là thi triển một loại độn pháp cần phải bỏ ra đại giới cực lớn nào đó, trong chớp mắt, cơ thể hắn hóa thành quang cầu huyết sắc, xẹt một cái đã chạy tới nơi cách đó mấy ngàn vạn dặm.

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút.

"Ta cũng chỉ dọa một cái mà thôi, cần liều mạng đến mức như vậy

sao?"

Hắn lắc đầu.

Những thần tử này, lá gan cũng quá nhỏ đi.

Trên thực tế.

Sau khi thấy được trận chiến giữa hắn và Lục Vô Ngân, trong lòng mọi người, hắn đã sớm bị ụp lên nhãn hiệu vô pháp vô thiên, vô cùng tàn bạo.

Lãnh Tiếu Thiên vì vô cùng e ngại hắn, nên mới có thể không nói hai lời thi triển độn pháp cường đại rời đi ngay khi hắn muốn xuất thủ.

Độn pháp này, khiến hắn tiêu hao một phần ba thọ nguyên.

Sau khi Lãnh Tiếu Thiên sợ đến chạy mất, Sở Cuồng Nhân quay người nhìn về phía mấy tên thiếu niên kia, lúc này Oa Hoàng, đang nói chuyện với mấy người kia, tìm hiểu tình báo.

Xem ra, họ cũng cũng không có địch ý gì đối với Oa Hoàng.

Nhưng khi Sở Cuồng Nhân đến gần, những người này nhanh chóng lộ ra vẻ đề phòng.

"Ta đáng sợ đến như vậy sao."

Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm nói.

Chuyện cũng dễ hiểu, Lãnh Tiếu Thiên giết không ít đồng bạn của mấy người thiếu niên này.

Dưới cái nhìn của bọn họ, đối phương giống như ma quỷ.

Mà Sở Cuồng Nhân, lập tức dọa đối phương đến sợ chết khiếp trốn chạy, không phải nói rõ hắn còn đáng sợ hơn so với ma quỷ sao?

"Các ngươi không cần sợ, vị này là tông chủ của ta, là người tốt."

Oa Hoàng cười nhạt một tiếng.

Dưới sự giải thích của nàng, mấy người thiếu niên này dần dần buông lỏng cảnh giác.

"Oa Hoàng, vì sao thái độ của bọn họ đối với ngươi, không giống như đối với ta." Sở Cuồng Nhân không khỏi có chút hiếu kỳ.

Chẳng lẽ, mấy tiểu quỷ này ưa thích đại tỷ tỷ xinh đẹp?

Đúng vậy.

Có người nào không thích đại tỷ tỷ xinh đẹp chứ.

"Ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng bọn họ nói rằng khi nhìn ta thì cảm thấy rất thân thiết."

Oa Hoàng nói ra.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, như có điều suy nghĩ.

"Hẳn là vì ngươi là thần thủ hộ."

Oa Hoàng là mẫu thần của Nhân tộc ở vũ trụ Bàn Cổ, đặt ở bên trong Nhân tộc chư thiên, chính là một vị thần thủ hộ của Nhân tộc, nên Nhân tộc mới có loại cảm giác thân thiết đối với nàng.

Chuyện này cũng dễ hiểu.

Trải qua sự câu thông của Oa Hoàng, Sở Cuồng Nhân cugnx hiểu ra, mấy người thiếu niên này đến từ một bộ lạc, mà bộ lạc kia, tên là Cửu Phương.

"Tộc trưởng gia gia bị thương, chúng ta tới nơi này hái thuốc trở về trị thương cho hắn, không nghĩ tới, lại gặp người ngoại lai."

Một thiếu niên mày rậm mắt to trong số đó nói ra.

"Há, các ngươi biết chúng ta là người ngoại lai?"

"Đúng, tộc trưởng gia gia nói gần đây các ngươi sẽ đến, còn bảo chúng ta không nên đi ra ngoài, để tránh gặp phải." Thiếu niên mày rậm tiếp tục nói.

"Có thể mang ta đến bộ lạc của các ngươi hay không."

"Không được, tộc trưởng gia gia nói không thể mang người ngoài về bộ lạc."

"Ta cũng không được sao?" Oa Hoàng hỏi.

"Đều không thể."

"Được."

Hai người Sở Cuồng Nhân cũng không cưỡng cầu nữa, bỏ mặc mấy người rời đi.

"Tông chủ, ngươi không đi đến bộ lạc kia nhìn một cái sao?"

"Làm sao có thể, cũng đã tới rồi, không thể tay không mà về." Sở Cuồng Nhân cứu người cũng không phải làm từ thiện, hắn có hứng thú nồng đậm đối với bộ lạc kia.

Chương 2235: Gặp lại Mạt Nhật Chi Ám, lão giả Hắc Mộc, như Quang Minh Thần giáng xuống

"A Sơn, chúng ta thật sự bỏ bọn họ lại sao? Bọn họ đã cứu chúng ta mà, chúng ta làm vậy có thể quá không trượng nghĩa hay không."

"Đúng vậy, dường như đại tỷ tỷ kia không có ác ý gì."

"Không được là không được, tộc trưởng gia gia nói không thể mang người ngoài trở về, quy củ không thể quên, hơn nữa ai biết bọn họ có thật sự là người tốt hay không, a ba ta nói, biết người biết mặt không biết lòng." Thiếu niên mày rậm nói ra.

Mấy người thiếu niên còn lại nghe vậy, cũng không nói nữa.

Mấy người này lấy thiếu niên mày rậm làm đầu, bắt đầu trở về bộ lạc, nhưng bọn họ cũng không đi thẳng về, mà lượn mấy vòng ở xung quanh trước.

Cho đến khi xác nhận không có người theo dõi thì mới trở về bộ lạc.

Hai người Sở Cuồng Nhân, Oa Hoàng thấy thế, không khỏi khẽ cười một tiếng.

"Đứa nhỏ này, vẫn rất cẩn thận."

"Nhưng đáng tiếc, còn quá trẻ."

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Hắn cũng không cần theo dõi đối phương, trực tiếp lưu lại một đạo dấu ấn tinh thần hoặc là kiếm khí ở trong cơ thể của đối phương, liền có thể xác định vị trí của mấy người kia.

Rất nhanh.

Mấy người thiếu niên mày rậm đi tới một chỗ sâu trong dãy núi.

Sở Cuồng Nhân nhìn lướt qua sơn mạch, cũng chưa phát hiện vị trí của bộ lạc.

"Ha? Chờ một chút, dấu ấn tinh thần ta lưu lại, biến mất."

Trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ kỳ quái, đột nhiên mất đi liên hệ với các thiếu niên, không chỉ như thế, bóng dáng của các thiếu niên cũng đã biến mất.

"Vùng núi này, có gì đó quái lạ."

Hắn cẩn thận nghiên cứu một chút, bừng tỉnh đại ngộ: "Thì ra là thế, vậy mà nơi này giấu một đại trận thiên nhiên, thú vị, thú vị."

Đại trận này, cũng không phải do người làm, mà là do thiên nhiên hình thành.

Mọi vật trong trận pháp, đều bị ẩn giấu.

Ngay cả dấu ấn tinh thần của hắn cũng có thể bị ngăn cách.

"Đúng là sự huyền ảo của thiên nhiên."

Nhìn đại trận thiên nhiên này, Sở Cuồng Nhân không khỏi tán thưởng một tiếng.

Nhưng hiện tại hắn là đệ nhất Trận Pháp bảng, cho dù đại trận thiên nhiên này có huyền ảo thế nào, hắn cũng có biện pháp phá giải.

Hắn mang theo Oa Hoàng, đi lòng vòng ở trong dãy núi.

Rất nhanh.

Trước mắt hắn xuất hiện một đám sương mù.

Khi hắn tiến vào sương mù, một mảnh thiên địa hoàn toàn mới đập vào mi mắt.

Nơi này có các loại kiến trúc do con người tạo ra như lầu các, sơn động, nhà đá.

Nguyên một đám thổ dân mặc da thú hoặc thảo mộc đi qua đi lại bên trong sơn dã, hoặc là săn bắn, hoặc là giặt quần áo nấu cơm, trò chuyện vui vẻ...

"Tìm được rồi."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Nhưng hắn đột nhiên xuất hiện, cũng khiến cho một số cao thủ bên trong bộ lạc này cảnh giác, có mấy đạo thân ảnh vèo một cái đi đến trước mặt hắn.

"Người ngoại lai? !"

"Đáng chết, tại sao có thể có người ngoại lai?"

Mấy Đại Đạo Chí Thánh, vây quanh Sở Cuồng Nhân, Oa Hoàng.

"Người ngoại lai, các ngươi vào đây bằng cách nào?"

Một lão giả nhìn chằm chằm hai người Sở Cuồng Nhân, dùng giọng điệu lạnh như băng nói.

"Ừm... Vào nhầm, các ngươi tin sao?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, vào nhầm?

Bộ lạc Cửu Phương này có đại trận thủ hộ, nếu như không có người dẫn dắt, rất dễ bị lạc ở bên trong đại trận, nhiều năm qua, không người nào có thể vào nhầm.

Lời này của Sở Cuồng Nhân, bọn họ làm sao có thể tin tưởng?

"Mặc kệ ngươi tiến vào bằng cách nào, tự tiện xông vào bộ lạc, tội không thể tha, bắt hết cho ta." Lão giả dùng giọng điệu lạnh như băng nói.

Oa Hoàng nghe vậy, lấy Hồng Mông Chí Bảo Tạo Hóa Thủy Tinh ra chống cự.

Nhưng lúc nàng lấy Tạo Hóa Thủy Tinh ra, mọi người vốn chuẩn bị động thủ đột nhiên ngừng lại, nhìn Oa Hoàng, lộ ra vẻ kinh nghi bất định.

"Cái đó là... Thánh vật!"

"Chuyện gì xảy ra, sao trong tay người ngoại lai này lại có thánh vật?"

Vào lúc mọi người nghi hoặc.

Nơi xa truyền đến một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Ngay sau đó, một luồng khí thể đen nhánh phóng lên tận trời, nhuộm bầu trời thành một mảnh màu mực, một luồng cảm giác áp bách từ bên trong hắc khí kia lộ ra.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng: "Luồng khí tức này..."

"Chủ nhân, tuyệt đối không sai, luồng khí tức này là Mạt Nhật Chi Ám!"

Tiểu Ái nói ra.

Mạt Nhật Chi Ám, đại khủng bố mà Giáo Hội Quang Minh ghi lại.

Trong truyền thuyết, luồng sức mạnh này sẽ mang đến tận thế cho chư thiên, Sở Cuồng Nhân gặp qua vài lần, không nghĩ tới, lại gặp được ở nơi này.

"Tại sao nơi này có thể có Mạt Nhật Chi Ám?"

Sở Cuồng Nhân vô cùng nghi hoặc.

"Không tốt, tộc trưởng không áp chế nổi sức mạnh hắc ám trong cơ thể."

"Nhanh, mau trở về."

"Đáng chết."

Mà sau khi mấy Đại Đạo Chí Thánh kia nhìn thấy hắc khí ở xa xa, nhanh chóng ngồi không yên, bóng người lóe lên, lao về nơi phát ra hắc khí.

Rất nhiều thổ dân nhìn hắc khí kia, cũng toát ra vẻ lo lắng.

"Đi xem một chút."

Sở Cuồng Nhân cũng rất tò mò.

Trên một ngọn núi.

Một lão giả tóc trắng mặc da thú đang ngồi xếp bằng, ở bên ngoài cơ thể của hắn có từng đạo hắc khí lưu chuyển, tản ra khí tức quỷ quyệt.

Sắc mặt của lão giả cũng đang thống khổ, lộ ra vẻ dữ tợn, biến hóa không ngừng.

"Tà ma đáng chết, cút trở về cho ta."

"Ha ha, lão đầu, ngươi chống đỡ không được bao lâu nữa đâu, thân thể của ngươi sớm đã không chịu nổi gánh nặng, ngươi có thể áp chế được ta bao lâu."

"Cho dù có chết, ta cũng sẽ không để ngươi gây tai họa cho con dân của bộ lạc ta."

Trong cơ thể của lão giả, có một giọng nói khác truyền ra.

Giống như muốn phá thể mà ra bất cứ lúc nào.

Ở bên cạnh hắn, mấy người thiếu niên nhìn lão giả, mặt mũi tràn đầy lo lắng.

"Tộc trưởng gia gia, ngươi thế nào."

"Ngươi tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì được."

"A Sơn, các ngươi nhanh chóng rời khỏi nơi này."

Lão giả cắn răng nói ra.

Lúc này, trong cơ thể hắn lại có một luồng hắc khí phun ra ngoài, hóa thành khuôn mặt của một lão giả khô gầy, nhìn chằm chằm mấy người thiếu niên nói: "Hắc hắc, các ngươi ai cũng không đi được, sau khi ta được giải thoát, nhất định sẽ giết chết tất cả các ngươi."

"Làm càn!"

Trong hư không, mấy giọng nói vang lên.

Chỉ thấy mấy Đại Đạo Chí Thánh bên trong bộ lạc vọt lên, liên thủ thục giục sức mạnh đại đạo cuồn cuộn không dứt, rót vào trong cơ thể của lão giả tóc trắng.

Có luồng sức mạnh đại đạo này hỗ trợ, luồng sức mạnh hắc ám trong cơ thể của lão giả dần dần có xu thế bị áp chế xuống.

Mọi người nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng còn chưa chờ bọn họ cao hứng quá lâu, trong cơ thể của lão giả có sức mạnh hắc ám càng bàng bạc hơn bạo phát, như sóng to phun trào, thế bất khả kháng!

Nổ lớn một tiếng, phá vỡ sự phong tỏa từ sức mạnh đại đạo của mọi người.

Cũng xông ra khỏi thân thể của lão giả.

"Ha ha, rốt cục Hắc Mộc ta cũng giành được tự do."

Một lượng lớn sức mạnh hắc ám bao phủ trên bầu trời, hình thành một tầng mây đen to lớn, mà trong đó, có một lão giả khô gầy đứng lơ lửng trên không.

Chính là ngọn nguồn của sức mạnh hắc ám trong thiên địa này.

"Đáng chết, xong rồi."

Sắc mặt của mấy Đại Đạo Chí Thánh đột nhiên trở nên trắng bệch.

Lão giả tóc trắng nằm trên mặt đất, thân thể đã sớm bị sức mạnh hắc ám ăn mòn đến mức thủng trăm ngàn lỗ, căn bản không còn sức lực chống lại lão giả Hắc Mộc kia.

"Cửu Phương Viêm, ngươi phong ấn ta nhiều năm như vậy, hiện tại lại để cho ta trốn thoát, món nợ ngày xưa, cũng nên thanh toàn cho xong rồi."

Lão giả Hắc Mộc cười lạnh một tiếng, hắn đưa tay thục giục sức mạnh hắc ám, hóa thành một bàn tay lớn chộp lão giả tóc trắng vào trong lòng bàn tay.

"Tộc trưởng!"

"Tộc trưởng gia gia!"

Mọi người lên tiếng kinh hô.

Hắc Mộc cười ha ha một tiếng: "Các ngươi yên tâm, ta sẽ không giết hắn nhanh như thế đâu, ta muốn để hắn nhìn nguyên một đám các ngươi chết đi, thống khổ và tuyệt vọng chờ đợi cái chết, như thế mới có thể rửa sạch mối hận trong lòng ta!"

Hắn nói xong, nhìn về phía bộ lạc ở bên dưới, trực tiếp đánh ra một chưởng.

Sức mạnh hắc ám bạo phát, nghiền ép về phía bộ lạc.

Nhưng vào lúc này.

Một luồng khí tức quang minh mênh mông lưu chuyển ra, khi sức mạnh hắc ám đối mặt với khí tức quang minh ở trước mặt, giống như tuyết gặp mặt trời gay gắt, lập tức bị hòa tan.

"Là ai? !"

Sắc mặt Hắc Mộc biến hóa.

Giữa thiên địa, khí tức quang minh phun trào, hình thành một con đường Quang Minh trên không trung, mà ở phía cuối của con đường, một bóng người bạch y từ từ đi tới.

Ánh sáng vờn quanh người, làm nổi bật dáng người vô cùng thánh khiết kia.

Giống như Quang Minh Chi Thần, giáng xuống trần thế.

Chương 2236: Giết chết lão nhân Hắc Mộc, Mạt Nhật Chi Ám cắn nuốt lẫn nhau, Mạt Nhật giáo

Bên trong bộ lạc Cửu Phương.

Sức mạnh Mạt Nhật Chi Ám lại hiện ra, mà Sở Cuồng Nhân tự mình đến đây, sức mạnh quang minh chi chủng trong cơ thể, không tự chủ được mà tản ra.

Luồng thần uy cuồn cuộn này, bao phủ thiên địa, xua tan hắc ám mù mịt.

Như Quang Minh Thần đích thân tới trần thế!

Sau khi lão nhân Hắc Mộc cảm giác được luồng sức mạnh này, trong lòng đúng là không tự chủ được mà run rẩy, sức mạnh Mạt Nhật Chi Ám trong cơ thể, cũng trở nên xao động.

"Ngươi, rốt cuộc là ai? !"

"Há, người mang trong mình Mạt Nhật Chi Ám, lại không biết

Quang Minh Chi Tử sao?"

"Quang Minh Chi Tử..."

Đồng tử của lão nhân Hắc Mộc co rụt lại: "Không, điều đó không có khả năng, Quang Minh Chi Tử chỉ là một tin đồn mà thôi, làm sao có thể thật sự có loại tồn tại này."

"Mạt Nhật Chi Ám cũng tồn tại, Quang Minh Chi Tử, vì sao không thể?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Cho dù ngươi là Quang Minh Chi Tử, nhưng tu vi của ngươi... Ha, Đại Đạo Chí Thần? Loại tu vi này cũng dám làm càn ở trước mặt ta?"

Lão nhân Hắc Mộc cười ha ha một tiếng, tâm thần vốn dĩ hốt hoảng nhanh chóng an định.

Hắn là một Đại Đạo Chí Tôn.

Hơn nữa còn là Đại Đạo Chí Tôn mang trong người Mạt Nhật Chi Ám, sức mạnh của hắn sao lại là thứ mà một tu sĩ Đại Đạo Chí Thần có thể so sánh?

"Hôm nay liền để ngươi cho kẻ được gọi là Quang Minh Chi Tử như ngươi chết đi!"

Lão nhân Hắc Mộc nói xong, sức mạnh hắc ám trong cơ thể điên cuồng tuôn ra, diễn hóa ra một quang cầu đen nhánh trong hư không, đập về phía Sở Cuồng Nhân.

Chỗ quang cầu đến, mọi thứ đều bị nhấn chìm.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, sức mạnh quang minh ngưng tụ thành một đạo kiếm ảnh.

Đùng!

Sức mạnh hắc ám kia, bỗng nhiên bị chém thành hai nửa.

"Làm sao có thể?"

Đồng tử của lão nhân Hắc Mộc co rụt lại.

Một tên Chí Thần, vì cái gì có thể có chiến lực như vậy?

Không chỉ có hắn, mấy Chí Thánh bên trong bộ lạc Cửu Phương kia cũng đều choáng váng, lão nhân Hắc Mộc chính là một mối họa lớn trong bộ lạc bọn họ.

Tộc trưởng của bọn họ, lấy thân phong ấn, nhưng cuối cùng cũng để cho đối phương chạy thoát.

Nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân, một kẻ có tu vi Chí Thần, không bằng cả bọn họ, trong lúc giơ tay nhấc chân liền tuỳ tiện đánh tan công kích của đối phương.

"Ta không tin!"

Ánh mắt lão nhân Hắc Mộc ngưng trọng, ngay sau đó, các loại pháp môn tu hành hắc ám cường đại liên tục tuôn ra, không ngừng đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

"Đều là một số phế chiêu!"

Sở Cuồng Nhân tiện tay đánh ra một quyền.

Sức mạnh quang minh dung hòa sức mạnh ba ngàn đạo tắc, diễn hóa 3000 thế giới!

Chính là cực chiêu, Quang Minh Tam Thiên Giới!

Ầm! !

Mỗi loại pháp môn tu hành hắc ám liên tiếp nổ tung, bị sức mạnh quang minh nhấn chìm, dần dần tiêu tán, mà lão nhân Hắc Mộc cũng trực tiếp bị đánh bay.

"Làm sao lại như thế, làm sao thực lực của ngươi lại mạnh như thế?"

Lão nhân Hắc Mộc không thể tin được, một tên Chí Thần, sao có thể bộc phát ra chiến lực còn kinh khủng hơn so với một Chí Tôn như mình chứ? !

"Mang theo nghi ngờ của ngươi, chết chung đi."

Bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, trong chớp mắt đã đi đến trên đỉnh đầu của đối phương.

Sức mạnh đại đạo Quang Minh, được thục giục đến cực hạn.

Đưa tay ra, trực tiếp nện xuống.

"Quang Minh Đại Thẩm Phán!"

Đùng! !

Khi một tiếng nổ kịch liệt vang lên, thân thể của lão nhân Hắc Mộc bị đánh nát, một đạo hắc khí từ trong đó bắn ra.

Hắc khí kia, đen như mực.

Dường như ánh sáng ở bốn phía đều bị nó cắn nuốt.

Lộ ra một luồng dao động mạnh mẽ.

Còn kinh khủng hơn so với sức mạnh hắc ám lưu chuyển ở bốn phía.

Đó là Mạt Nhật Chi Ám.

Vút!

Đạo sức mạnh Mạt Nhật Chi Ám này lao về phía nơi xa, muốn rời khỏi.

"Hừ, muốn đi, nằm mơ!"

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng, vừa sải bước ra, một luồng sức mạnh kỳ lạ lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, hóa thành một lĩnh vực, bao phủ phương viên xung quanh.

Ở bên trong lĩnh vực này, không gian bốn phía dường như đều bị ngưng đọng.

Chính là Vô Hạn Chi Vực!

Sở Cuồng Nhân từ từ mở năm ngón tay ra, nắm một cái trong hư không, hắc khí kia đột nhiên bị một luồng sức mạnh không gian vô hình bao phủ, bị giữ ở giữa không trung.

"Tới đây cho ta đi."

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng, kéo hắc khí kia tới trước mặt.

So với luồng Mạt Nhật Chi Ám nhìn thấy ở Minh tộc, luồng sức mạnh Mạt Nhật Chi Ám trước mắt này còn chưa bằng 1%, nhưng dù cho như thế, vẫn khiến một Đại Đạo Chí Tôn phát huy ra chiến lực cực kỳ mạnh mẽ như cũ.

Chớ nói chi là, luồng sức mạnh Mạt Nhật Chi Ám ở Minh tộc, còn không bằng một phần mười Mạt Nhật Chi Ám chân chính.

Có thể hiểu được, Mạt Nhật Chi Ám này kinh khủng cỡ nào.

Ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân quan sát Mạt Nhật Chi Ám này, luồng Mạt Nhật Chi Ám trong cơ thể hắn đúng là bỗng nhiên chấn động, cắn nuốt Mạt Nhật Chi Ám trong tay hắn, cả hai kết hợp với nhau, hình thành một luồng sức mạnh mạnh hơn.

Sức mạnh quang minh phun trào.

Hung hăng trấn áp luồng sức mạnh Mạt Nhật Chi Ám kia lại.

"Mạt Nhật Chi Ám này, vậy mà còn có thể cắn nuốt lẫn nhau sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

"Nhưng mà, vì sao Mạt Nhật Chi Ám sẽ xuất hiện ở đây?" Sở Cuồng Nhân hơi nghi hoặc một chút, lập tức nhìn về phía bọn người tộc trưởng Cửu Phương.

Có lẽ, bọn họ có thể cho mình một đáp án.

"Người ngoại lai, các ngươi muốn làm cái gì?"

Một tên tráng hán ngăn ở trước mặt tộc trưởng Cửu Phương, mà mấy người thiếu niên Sở Cuồng Nhân cứu trước đó cũng ào ào vọt lên.

"Tại sao các ngươi lại ở chỗ này."

Thiếu niên mày rậm kia mở miệng chất vấn.

Quả nhiên, hai người này lòng mang ý đồ xấu, theo dõi bọn họ!

"Đều lui ra đi."

Một giọng nói yếu ớt vang lên.

Là tộc trưởng Cửu Phương kia, hắn nhìn hai người Sở Cuồng Nhân, Oa Hoàng, thi lễ một cái: "Đa tạ hai vị xuất thủ tương trợ."

Sở Cuồng Nhân cười cười: "Không cần khách khí."

Mặc kệ là thật tâm thật ý cảm tạ, hay là bị thực lực của hắn chấn nhiếp, thì cũng chẳng có sao cả, cuối cùng cũng có người dễ nói chuyện.

"Không biết tại sao hai vị lại xuất hiện ở đây?"

"Ta cảm nhận được sức mạnh Mạt Nhật Chi Ám, luồng sức mạnh này cực đoan tà ác, nếu không nhanh chóng tiêu diệt, tương lai sẽ tạo thành tai nạn to lớn, cho nên ta đặc biệt tới đây, bóp chết nó." Sở Cuồng Nhân nghĩa chính từ nghiêm nói.

Có đại trận thiên nhiên kia bao quanh, hắn làm sao cảm nhận được Mạt Nhật Chi Ám.

Cũng chỉ tìm một cái cớ mà thôi.

Nếu không mình tự tiện xông vào nơi này, cũng rất khó giải thích.

"Thì ra là thế."

Mọi người nghe vậy, lúc này sắc mặt mới hòa hoãn lại.

Thì ra đối phương là một tu sĩ chính nghĩa.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua tộc trưởng Cửu Phương, cảm thấy thương thế bên trong cơ thể đối phương nghiêm trọng, đưa tay lấy ra một viên đan dược: "Viên thuốc này có thể giúp ngươi khôi phục thương thế, nếu không chê, mời tộc trưởng nhận lấy."

"Đa tạ đạo hữu."

Tộc trưởng Cửu Phương cũng không hề cự tuyệt.

Từ trận chiến mới vừa rồi, Sở Cuồng Nhân muốn muốn giết bọn họ, gần như là chuyện dễ như trở bàn tay, căn bản không cần thiết làm ra một số mánh khóe.

Sau khi nuốt xuống viên đan dược, thương thế của tộc trưởng Cửu Phương nhanh chóng khôi phục.

Lại thêm thần dược bọn người thiếu niên mày rậm hái về, thương thế đã khôi phục được bảy tám phần, hắn cảm giác được sự nhẹ nhõm trước nay chưa có: "Lấy thân phong ấn lão nhân Hắc Mộc này nhiều năm như vậy, bây giờ rốt cục cũng được giải thoát rồi."

"Không biết lão nhân Hắc Mộc này có lai lịch ra sao?"

"Hắn là một cái kẻ ngoại lai, nhiều năm trước xâm nhập vào tộc ta cùng với những một số kẻ ngoại lai khác, muốn đoạt lấy bảo vật của tộc ta, ta không phải là đối thủ, chỉ có thể lấy thân là phong ấn, trấn áp hắn ở trong cơ thể." Tộc trưởng Cửu Phương nói ra.

"Tộc trưởng có biết Mạt Nhật Chi Ám không?"

"Cũng không rõ ràng."

Tộc trưởng Cửu Phương lắc đầu.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, cảm thấy nghi hoặc: "Chẳng lẽ lão nhân Hắc Mộc xuất hiện ở nơi này thật sự chỉ là trùng hợp, vậy Mạt Nhật Chi Ám trong cơ thể hắn, đến từ đâu?"

"Đúng rồi, những năm này, lúc ta phong ấn hắn, ngẫu nhiên nghe được một tổ chức gọi là Mạt Nhật giáo từ trong miệng hắn." Tộc trưởng Cửu Phương nói ra.

"Mạt Nhật giáo..."

Sở Cuồng Nhân âm thầm ghi ở trong lòng.

Nghe tên liền biết nơi này có liên quan tới Mạt Nhật Chi Ám.

Chương 2237: Bích họa trong sơn động, sứ mệnh của Bộ lạc Cửu Phương, kiếm ý của Thiên Ly Kiếm

"Đúng rồi, tộc trưởng, trong tay bọn họ có thánh vật."

Ngay lúc Sở Cuồng Nhân và tộc trưởng Cửu Phương nói chuyện với nhau, một người nam tử nói ra.

Nghe đến đây, tộc trưởng giật nảy cả mình.

"Trong tay các ngươi có thánh vật?"

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Oa Hoàng.

Đối phương ngầm hiểu, lấy Tạo Hóa Thủy Tinh ra, nói: "Thánh vật trong miệng các ngươi, có phải vật này hay không?"

"Quả thật là thánh vật!"

Tộc trưởng nhìn Tạo Hóa Thủy Tinh, khiếp sợ không gì sánh nổi.

Sau đó, hắn đứng lên nói: "Mời hai vị theo ta đến đây."

Hắn mang theo hai người Sở Cuồng Nhân, đi vào một hang đá trong bộ lạc, bên trong hang đá này, có một lượng lớn bích hoạ.

Phía trên bích hoạ này, có Thần Ma, có tiên phật, cũng có các loại dị thú.

Mà trong đó, bức bích họa lớn nhất mô tả một nnam tử đang đứng trên tế đàn, mà xung quanh nam tử này có đầy Thần Ma tiên phật quỳ gối.

Vô số tồn tại, vây quanh nam tử kia.

Dường như người này là vị thần vô thượng, chúa tể tối cao.

"Nhân Tổ, Cửu Phương thị."

Sở Cuồng Nhân nhìn nam tử bên trong bích hoạ kia, có suy đoán.

"Đúng là Nhân Tổ."

Tộc trưởng Cửu Phương gật gật đầu: "Nhưng Cửu Phương thị, chỉ là một trong những danh xưng của hắn àm thôi, hắn còn được gọi là Hữu Sào, Long thị vân vân, hắn là người sáng tạo ra Nhân tộc, cũng dạy bảo Nhân tộc rất nhiều thứ, ngôn ngữ, chữ viết và phương pháp tu hành, để Nhân tộc dần dần trở thành nền văn minh mạnh nhất bên trong chư thiên."

Tộc trưởng Cửu Phương nhìn bích hoạ, lộ ra vẻ tưởng nhớ.

Hắn cũng chưa gặp Nhân Tổ.

Nhưng truyền thuyết xa xưa, được truyền từ đời này sang đời khác.

Đối với Nhân Tổ, hắn có một loại tôn sùng và kính sợ phát ra từ nội tâm.

"Nhưng về sau có một ngày, Nhân Tổ biến mất không thấy."

Tộc trưởng Cửu Phương nói ra.

Hắn chỉ một bộ bích hoạ khác: "Trước khi hắn biến mất, có để lại chín món thánh vật, nghe đồn chỉ cần tìm được chín món thánh vật này, thì có thể tìm được hắn."

Bên trong bích hoạ, Nhân Tổ dùng linh vật trong thiên địa, chế tạo ra chín món chí bảo.

Một món trong đó, chính là Tạo Hóa Thủy Tinh.

Mà tám món còn lại cũng đều khác biệt.

"Đây chính là nhân văn cửu bảo."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Truyền thuyết liên quan tới nhân văn cửu bảo có rất nhiều, lời đồn lưu truyền rộng nhất chính là, tập hợp nhân văn cửu bảo có thể thu hoạch được truyền thừa của Nhân Tổ.

Nhưng nhiều năm qua, nhân văn cửu bảo vẫn không hề được tập hợp lại.

"Khó trách khi bộ lạc Cửu Phương nhìn thấy Tạo Hóa Thủy Tinh lại kích động như vậy, đối với bọn họ mà nói, nhân văn cửu bảo là thánh vật của Nhân tộc, chủ nhân của thánh vật, tương đương với sứ giả của Nhân Tổ." Sở Cuồng Nhân và Oa Hoàng liếc nhau, bừng tỉnh đại ngộ.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân tiếp tục quan sát bích hoạ.

Hắn phát hiện.

Bên trong bích hoạ về Nhân Tổ có một thanh kiếm.

Đó là một thanh kiếm được điêu khắc từ thủy tinh, thanh kiếm kia, cho dù dùng bích hoạ để khắc hoạ, nhưng vẫn khiến cho Sở Cuồng Nhân cảm nhận được một loại khí tức vô cùng cổ xưa như cũ, dường như thanh kiếm kia, là hình dạng đầu tiên của kiếm.

Tất cả kiếm trên đời này, đều có nguồn gốc từ nó.

Đây là một loại cảm giác rất kỳ quái.

Nhưng lại hết sức chân thực.

"Các ngươi biết thanh kiếm kia sao?"

"Đó là kiếm của Nhân Tổ, nghe nói, vào thời điểm chư thiên không có khái niệm về kiếm], thanh kiếm này đã tồn tại, tất cả khái niệm có quan hệ với kiếm, đều có nguồn gốc từ thanh kiếm này, thanh kiếm này, có thể nói là thanh kiếm đầu tiên trong chư thiên."

Tộc trưởng Cửu Phương tiếp tục nói.

"Thì ra là thế."

Khó trách sẽ cho hắn loại cảm giác cổ lão này.

Sở Cuồng Nhân còn chú ý tới, bên trong bức bích hoạ đó, trong tay Nhân Tổ vẫn luôn cầm thanh kiếm này, nhưng sau khi nhân văn cửu bảo xuất hiện, thanh kiếm kia, lại biến mất không thấy, nhưng tại sao lại biến mất, thì không có ghi chép.

Trong lòng của hắn, ẩn ẩn có suy đoán.

Nhân văn cửu bảo xuất hiện, thì thanh kiếm kia biến mất.

Thanh kiếm kia, hóa thành nhân văn cửu bảo sao?

Mặc dù chỉ là suy đoán, nhưng Sở Cuồng Nhân cảm thấy có khả năng này.

"Bộ lạc Cửu Phương của các ngươi, vẫn luôn ở chỗ này, chưa từng đi ra ngoài sao?"

Sở Cuồng Nhân lại hỏi.

"Đúng thế."

"Vậy thì thật kỳ quái, Hồng Mông đại thế giới, một kỷ nguyên khởi động lại một lần, thì sao các ngươi có thể sống sót sau mỗi lần khởi động lại?"

Sở Cuồng Nhân không khỏi hiếu kỳ.

Thời điểm Hồng Mông đại thế giới khởi động lại, vạn tượng đổi mới, vạn linh câu tịch.

Ngay cả thế lực cấp quân vương đều muốn tạm thời rút lui khỏi Hồng Mông đại thế giới vào lúc đó, mà Bộ lạc Cửu Phương làm cách nào có thể sống sót ở chỗ này?

"Bởi vì chúng ta có Nhân tổ che chở."

Tộc trưởng Cửu Phương mang theo hai người tới sâu bên trong hang động, chỉ thấy ở chỗ này, trưng bày một tế đàn, mà ở trên tế đài, có một thanh thần kiếm toàn thân vàng rực cắm ở đó, xung quanh có tiên huy lưu chuyển, vô cùng huyền diệu.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng: "Một trong nhân văn cửu bảo."

Thanh kiếm này, chính là một trong nhân văn cửu bảo xuất hiện bên trong bích hoạ.

"Đúng vậy, kiếm này chính là Thiên Ly Kiếm bên chúng ta trong nhân văn cửu bảo, Cửu Phương nhất tộc đời đời ở đây, chính vì thủ hộ thanh kiếm này, mà trên tế đài này có sức mạnh của Nhân Tổ, mỗi một lần kỷ nguyên khởi động lại, tế đàn đều sẽ xuất ra luồng sức mạnh này, bảo vệ chúng ta không bị sức mạnh của việc khởi động lại giết chết."

"Bộ lạc Cửu Phương ta đời đời tương truyền, một ngày nào đó, sẽ có sứ giả của Nhân Tổ tay cầm thánh vật đi tới đây, lấy đi thanh kiếm này."

"Đây cũng là nguyên nhân ta mang hai vị tới đây, nếu như các ngươi có thể lấy thanh kiếm này đi, vậy thì, sứ mệnh của Cửu Phương nhất tộc ta cũng liền hoàn thành, không cần ở mãi bên trong Cửu Phương Linh Giới." Tộc trưởng Cửu Phương nói ra.

Khó trách hắn thẳng thắn như thế với Sở Cuồng Nhân.

Thì ra, hắn đang mong đợi hai người có thể lấy đi thanh kiếm này.

Nhiều năm qua, hai người là người duy nhất cầm thánh vật đi tới chỗ này.

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Thiên Ly Kiếm kia, phát hiện bốn phía thanh kiếm tràn ngập một luồng kiếm ý tuyệt thế, kiếm ý này, đang bài xích tất cả mọi người.

Nếu tới gần, sẽ bị kiếm ý công kích.

"Tông chủ, ta đi lên thử được chứ?"

Oa Hoàng nói ra.

Nàng có Tạo Hóa Thủy Tinh, là sứ giả của Nhân Tổ trong miệng tộc trưởng Cửu Phương, nếu lời của Tộc trưởng Cửu Phương không phải nói dối, thì nàng hẳn có thể lấy đi thanh kiếm này.

"Có thể, cẩn thận một chút."

"Được."

Oa Hoàng đi về phía tế đàn.

Nhưng còn chưa kịp tới gần Thiên Ly Kiếm, kiếm ý tản ra phía trên lập tức tăng vọt lên, khiến Oa Hoàng cảm nhận được một luồng áp lực lớn lao.

Hai đầu gối mềm nhũn, suýt nữa đã quỳ rạp xuống đất.

Nàng lấy Tạo Hóa Thủy Tinh ra, chống cự lại luồng khí tức cường đại này.

Nhưng tác dụng không lớn.

Kiếm ý kia, vẫn chỉ có tăng lên chứ không giảm đi như cũ.

"Chẳng lẽ ngay cả sứ giả của Nhân Tổ đều không thể lấy đi thanh kiếm này sao?"

Trong mắt tộc trưởng Cửu Phương lộ ra một tia ảm đạm, Bộ lạc Cửu Phương đã chờ ở Linh giới này quá lâu rồi, bởi vì một sứ mệnh, mà tự vây mình ở chỗ này.

Loại cuộc sống này, bọn họ đã sắp không chịu nổi.

"Oa Hoàng, xuống đây trước đi."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Hắn nhìn ra được đối phương đã đến cực hạn, mà hiện tại, nàng ngay cả leo lên tế đàn cũng không làm được, chớ nói chi là lấy được thanh Thiên Ly Kiếm kia.

Oa Hoàng bất đắc dĩ, đành phải từ bỏ: "Tông chủ, khiến ngươi thất vọng rồi."

"Ai, Bộ lạc Cửu Phương ta, không biết còn phải canh giữ ở nơi này bao lâu nữa."

Tộc trưởng Cửu Phương cảm khái nói.

"Để cho ta thử một chút đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, lập tức đi về phía Thiên Ly Kiếm.

Tộc trưởng Cửu Phương không ôm hy vọng quá lớn, ngay cả Oa Hoàng dùng Tạo Hóa Thủy Tinh cũng không đến gần được Thiên Ly Kiếm, huống chi là Sở Cuồng Nhân?

Nhưng lúc này.

Một trận kiếm ý mênh mông bỗng nhiên gào thét xông ra, tràn ngập toàn bộ hang động.

Tộc trưởng Cửu Phương suýt chút bị luồng kiếm ý này dọa cho đến ngất xỉu

Đồng tử của hắn không khỏi run nhè nhẹ: "Kiếm ý thật là khủng khiếp."

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đi về phía tế đàn, đối mặt với kiếm ý mà Thiên Ly Kiếm thả ra, hắn dùng biện pháp lấy kiếm ý đối kháng kiếm ý.

Hai luồng kiếm ý va chạm, uy thế kinh người!

Chương 2238: Kiếm 24, vừa đánh vừa dỗ, mọi người tề tụ ở bộ lạc Cửu Phương

Bộ lạc Cửu Phương, bên trong hang động.

Kiếm ý của Sở Cuồng Nhân và kiếm ý của Thiên Ly Kiếm va chạm vào nhau.

Sức mạnh kinh người kia, trực tiếp rung chuyển toàn bộ hang động.

Bị kiếm ý bao phủ, Đại Đạo Chí Tôn như tộc trưởng Cửu Phương cũng cảm thấy áp lực, Oa Hoàng cũng phải dùng Tạo Hóa Thủy Tinh mới có thể ngăn cản.

"Kiếm ý thật cường đại, hắn là một kiếm khách sao? !"

Tộc trưởng Cửu Phương líu lưỡi không thôi.

Lúc Sở Cuồng Nhân giết chết Hắc Mộc lão nhân, sử dụng Quang Minh chi đạo, tự xưng là Quang Minh Chi Tử, ai có thể nghĩ tới hắn còn có tạo nghệ kiếm đạo bực này chứ?

Giống như cảm ứng được sự khiêu khích của kiếm ý, thân kiếm của Thiên Ly Kiếm bỗng nhiên run lên, kiếm ý phát ra, càng thêm kịch liệt.

Kiếm ý bành trướng, khí thế ngút trời, rung chuyển cửu phương!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, ánh mắt ngưng trọng.

"Ta không ngại lấy kiếm ý áp đảo ngươi!"

Hắn hừ lạnh một tiếng, kiếm ý trên người lưu chuyển, cũng bắt đầu tăng lên!

Đùng, đùng, đùng...

Kiếm ý kinh khủng, điên cuồng va chạm.

Hai người tộc trưởng Cửu Phương, Oa Hoàng nhìn thấy mà hãi hùng khiếp vía.

Như thế cũng quá kinh khủng đi.

Hai đầu gối của Oa Hoàng như nhũn ra, trên trán thấm ra một tầng mồ hôi tinh mịn.

"Hai người các ngươi, rời khỏi nơi này trước đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn và kiếm ý của Thiên Ly Kiếm đối đầu, hẳn sẽ không kết thúc trong thời gian ngắn, nếu hai người Oa Hoàng ở lại nơi này, sẽ phải chịu đựng áp lực càng ngày càng lớn.

"Được, tông chủ, vậy ngươi cẩn thận."

"Sở đạo hữu, vậy chúng ta liền rời đi trước."

Tộc trưởng Cửu Phương chần chờ một chút, cũng khó có thể chịu đựng kiếm ý trong hang động, hắn cũng không lo lắng Sở Cuồng Nhân cưỡng ép lấy Thiên Ly Kiếm đi.

Thiên Ly Kiếm, là thanh kiếm kiệt ngao bất thuần nhất nhân bên trong văn cửu bảo.

Nếu như không được kiếm này tán thành, ai cũng không cầm đi được.

Sau khi hai người Oa Hoàng, tộc trưởng Cửu Phương rời đi, Sở Cuồng Nhân nhìn Thiên Ly Kiếm trước mặt, bước ra một bước, kiếm ý ngập trời, lại lần nữa bạo tăng!

Kiếm ý này, tràn đầy hủy diệt chi ý.

Chính là kiếm ý của kiếm 23.

Mà tiên huy trên người Thiên Ly Kiếm lưu chuyển, kiếm ý cũng đang mãnh liệt tăng lên!

Hai người tộc trưởng Cửu Phương, Oa Hoàng Vừa đi ra khỏi hang động đã cảm nhận được kiếm ý sau lưng kia lại lần nữa bạo tăng, không khỏi nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Tộc trưởng Cửu Phương tò mò hỏi: "Tông chủ nhà ngươi, thật sự chỉ là một Đại Đạo Chí Thần sao? Tại sao ta cảm giác hắn còn đáng sợ hơn so với Chí Tôn là ta vậy."

"Chuyện của tông chủ, ta cũng không thể phỏng đoán."

Oa Hoàng nói ra, trong mắt lộ ra một tia kính sợ.

Trong hang động.

Sở Cuồng Nhân và Thiên Ly Kiếm vẫn còn tiếp tục chiến đấu, sau khi nhìn thấy kiếm 23 cũng không có cách nào ngăn chặn Thiên Ly Kiếm, trên người hắn lại toát ra một luồng kiếm ý.

Chính là Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật.

Kiếm ý của kiếm thuật này, cũng không kém kiếm 23 bao nhiêu.

Hai luồng kiếm ý, ào ào dâng lên, không ngừng đánh về phía Thiên Ly Kiếm.

Mà Thiên Ly Kiếm vẫn kiệt ngao bất thuần như cũ.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, không khỏi đang suy tư.

Kiếm ý của hắn, đã đến cực hạn.

Nhưng như thế, vẫn không thể áp chế Thiên Ly Kiếm như cũ.

Nhưng trong quá trình giao phong với kiếm ý của Thiên Ly Kiếm, trong thoáng chốc, dường như hắn cảm ngộ được cái gì đó, không khỏi có chút xúc động.

"Kiếm ý của ta, thật sự đã đến cực hạn sao?"

"Không, ta còn có thể tiếp tục tăng lên."

Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm nói.

Chỉ thấy hắn thi triển Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật và kiếm ý của kiếm 23, dung hợp cả hai lại, hóa thành một luồng kiếm ý càng thêm bàng bạc!

Luồng kiếm ý này, tràn ngập vẻ sắc bén vô biên vô tận.

Đồng thời còn có một luồng bạo ngược hủy diệt chi ý.

Một kiếm này, là cực hạn của công phạt và hủy diệt!

Kiếm ý cực hạn do hai đạo kiếm chiêu dung hợp.

Khiến kiếm đạo của Sở Cuồng Nhân cao hơn một tầng!

Kiếm chiêu hoàn toàn mới, cũng hiện ra trong đầu hắn.

Chính là...

"Kiếm, 24!"

Kiếm 24 vượt trội hơn kiếm 23!

Kiếm ý của kiếm 24 lan tràn ra, thân kiếm của Thiên Ly Kiếm đang điên cuồng run rẩy, kiếm ý vẫn còn, nhưng ẩn ẩn đã bị áp chế lại.

"Ta nói rồi, ta không ngại dùng kiếm ý áp đảo ngươi!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Thiên Ly Kiếm dù mạnh hơn, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là binh khí vô chủ.

Thanh kiếm vô chủ, dù kiếm ý có mạnh hơn, cũng có hạn.

Quanh người Sở Cuồng Nhân có kiếm ý của kiếm 24 quấn lấy, đi từng bước lên tế đàn, đi về phía Thiên Ly Kiếm, duỗi tay nắm chặt chuôi kiếm.

Ong ong ong...

Thiên Ly Kiếm rung động kịch liệt, tuy kiếm ý bị áp chế, nhưng nó vẫn kiêu ngạo không tuần như cũ, không nguyện ý bị Sở Cuồng Nhân khống chế như vậy.

"Tốt cho một thanh kiếm cương liệt."

Thiên Ly Kiếm phản kháng, vượt ra khỏi suy nghĩ của hắn.

Cho dù kiếm ý bị áp chế, cũng vẫn không nguyện ý thần phục Sở Cuồng Nhân như cũ.

Chẳng lẽ, mình cũng không phải là người mệnh định?

Thanh kiếm này, có kiếm chủ khác?

"Chủ nhân, có thể thử sử dụng Vạn Khí Chi Tâm."

Lúc này Tiểu Ái nhắc nhở một câu.

Vạn Khí Chi Tâm...

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng, công pháp cực đạo này, có thể thao túng Vạn Khí trong thiên hạ, Thiên Ly Kiếm này, cũng có thể bị nó thao túng.

Nghĩ đến đây, tâm niệm của hắn chuyển động, phát động Vạn Khí Chi Tâm.

Dùng khí tâm câu thông kiếm tâm của Thiên Ly Kiếm.

Trong thoáng chốc.

Cảm xúc của Sở Cuồng Nhân đã bắt đầu kết nối với luồng kiếm ý kiêu ngạo không thuần kia.

Hắn dùng Vạn Khí Chi Tâm cộng minh với Thiên Ly Kiếm.

Thời gian dần trôi qua, kháng cự của thanh kiếm này đối với hắn đã không còn mãnh liệt như trước.

"Có hi vọng."

Sở Cuồng Nhân không ngừng cố gắng.

Một bên dùng kiếm ý áp chế, một bên dùng Vạn Khí Chi Tâm trấn an cộng minh.

Tương đương với việc vừa đánh vừa dỗ.

...

Bên ngoài.

Bên ngoài đại trận thiên nhiên của bộ lạc Cửu Phương.

Hôm nay có mấy đạo thân ảnh đi vào.

Chính là bọn người Lãnh Tiếu Thiên, Liễu Nhược Hỏa, Ngạo Thanh Thiên, thần tử Phong Nguyệt.

"Há, mấy vị cũng tới nơi này sao." Ngạo Thanh Thiên ngoài ý muốn nhìn mọi người một chút: "Xem ra cũng biết chuyện về bộ lạc Cửu Phương này."

"Ha, tất cả mọi người đều đến từ thánh địa của Nhân tộc, truyền thừa xa xưa, đối với bộ lạc bên trong Cửu Phương Linh Giới này, tất nhiên cũng có ghi chép."

Thần tử Phong Nguyệt từ tốn nói.

Tuy bộ lạc Cửu Phương là tồn tại cực kỳ bí ẩn.

Nhưng đã tồn tại, vậy sẽ lưu lại một chút dấu vết.

Bọn người thần tử Phong Nguyệt có truyền thừa từ thánh địa cổ lão, đối với chuyện của bộ lạc Cửu Phương, tất nhiên cũng có đọc qua ghi chép, đó là lý do vì sao bọn họ lại tới chỗ này.

Vì cơ duyên mà đến!

"Một bộ lạc Nhân tộc tự vây ở bên trong Linh giới nhiều năm, sau nhiều lần khởi động lại kỷ nguyên mà vẫn sống đến bây giờ, ở trong đó, nhất định cất giấu đại bí mật gì đó." Thần tử Phong Nguyệt ôm một thần nữ, không khỏi chờ mong.

"Mặc kệ bọn họ dùng biện pháp gì vượt qua việc khởi động lại kỷ nguyên, hoặc là bí mật khiến bọn họ tự vây ở đây, thì đều đáng giá để thăm dò."

"Ta theo dõi mấy người của bộ lạc, tìm được ngọn núi này, nhưng lúc này, nơi đây trống rỗng, chư vị có thể có ý nghĩ gì?"

"Là trận pháp."

Trong hư không, truyền tới một giọng nói.

Chỉ thấy một lão giả tóc trắng từ từ đi tới.

"Há, là Địa Sơ trưởng lão."

Thần tử Phong Nguyệt nhìn đối phương một chút, từ tốn nói.

Lão giả này là một trong những thần thủ hộ Nhân tộc của Vạn Pháp Đạo Tông, đồng thời cũng là một tồn tại tinh thông trận pháp, tu vi đã tới Đại Đạo Chí Tôn.

"Địa Sơ trưởng lão có biện pháp phá trận không?"

Liễu Nhược Hỏa hỏi.

"Ta phải nghiên cứu một chút."

Địa Sơ trưởng lão nói ra.

Hắn bắt đầu nghiên cứu đại trận thiên nhiên nơi đây.

Mà trong quá trình hắn nghiên cứu, người đi tới nơi này cũng càng ngày càng nhiều.

"Tiếp tục như vậy nữa, coi như nơi đây có cơ duyên gì, chỉ sợ cũng khó tránh khỏi sẽ có một trận tranh đoạt." Phong Nguyệt thần tử cau mày nói.

Hắn nhìn thoáng qua Địa Sơ trưởng lão: "Còn không thể phá trận sao?"

"Trận pháp này, quá huyền ảo, muốn phá trận, chỉ sợ ta còn phải nghiên cứu khoảng một ngàn năm." Địa Sơ trưởng lão nói ra.

"Người nào có thời... Chờ ngươi ngàn năm?"

Lúc này, trong hư không truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

Ngay sau đó, kiếm khí che lấp thiên địa từ trên trời giáng xuống.

Chương 2239: Đại trận thiên nhiên bị phá, người ngoại lai miệt thị

Kiếm khí từ trên trời giáng xuống, trùng trùng điệp điệp, giống như một trận mưa sao băng.

Một kiếm này, mọi người đã gặp qua.

Mà giọng nói kia, mọi người cũng biết là ai.

Đùng, đùng, đùng! !

Kiếm khí rơi trên mặt đất, đã gây ra một trận động đất lớn.

Mặt đất bị đánh trúng, tạo ra một cái hố cực lớn.

Trong hư không.

Một bóng người đi ra.

Một bộ trường bào màu đen bay múa theo gió, bay phất phới, khuôn mặt lạnh lùng như băng, quanh người còn có kiếm khí quấn quanh, làm cho người ta nhượng bộ lui binh.

Người tới chính là dị số lớn nhất từ trước tới nay của Kiếm Thần cung.

Kiếm Ma, Độc Cô Bất Phá.

"... Chờ ngươi ngàn năm, Cửu Phương Linh Giới này có thể mở ngàn năm sao? Nói chuyện không dùng đầu óc." Độc Cô Bất Phá nhìn Địa Sơ trưởng lão một chút.

"Ngươi..." Địa Sơ trưởng lão sầm mặt lại.

Chính mình là thần thủ hộ của Nhân tộc, có lẽ tu vi không tính là quá mạnh.

Nhưng thân phận, lại vô cùng tôn quý.

Độc Cô Bất Phá, khiến hắn phẫn nộ.

"Địa Sơ trưởng lão, đừng nóng giận."

Thần tử Phong Nguyệt từ tốn nói, tạm thời làm yên lòng Địa Sơ trưởng lão, tiếp đó, hắn nhìn về phía Độc Cô Bất Phá: "Theo ý ngươi, nên làm như thế nào?"

"Dùng lực phá trận!"

Độc Cô Bất Phá giơ cao trường kiếm trong tay.

Trong chốc lát, kiếm khí đầy trời.

Kiếm ý hủy diệt, tràn ngập bốn phương tám hướng.

"Dùng lực phá trận... Có lẽ cũng chỉ có thể như thế."

Thần tử Phong Nguyệt khẽ gật đầu.

Tuy làm như vậy sẽ chọc giận bộ lạc Cửu Phương, nhưng mà, bọn họ cũng không có thời gian chờ ngàn năm để phá trận, có cố gắng chờ cũng không được.

"Chư vị, đồng loạt ra tay phá trận đi."

Phong Nguyệt thần tử nói ra.

Những người còn lại nghe vậy, sức mạnh đại đạo trong cơ thể cũng đã bắt đầu vận chuyển.

"Kiếm 22!"

Độc Cô Bất Phá xuất thủ trước.

Kiếm khí của kiếm 22 giống như ngàn vạn Kiếm Vũ, dồi dào đam xuống.

Những người còn lại, cũng ào ào xuất thủ.

Các loại khí tức đại đạo lưu chuyển, các loại tiên huy tươi sáng chiếu rọi, hư không bởi vì có rất nhiều năng lượng mà vặn vẹo, vỡ nát, đại địa cũng đang nổ tung.

Bên trong bộ lạc Cửu Phương.

Đột nhiên xuất hiện chấn động làm cho tất cả mọi người đều lâm vào bối rối.

"Chuyện gì xảy ra? !"

"Luồng chấn động này từ đâu tới?"

"Không tốt, có người đang phá trận."

Mọi người vô cùng sợ hãi.

Tộc trưởng Cửu Phương mang theo cao thủ trong tộc bay lên không trung, đi đến lối vào của đại trận, chỉ thấy bên ngoài đại trận, đất nứt núi bay, tro bụi cuồn cuộn, các loại quang hoa năng lượng hoa mỹ đang không ngừng lấp lóe, các loại khí tức đại đạo vô cùng doạ người.

Chỉ trong một khoảnh khắc, đại địa liền trở thành một nơi hoàng tàn.

Đại trận cũng nhận lấy sự rung chuyển trước nay chưa từng có, lung lay sắp đổ.

"Không được, tiếp tục như vậy, trận pháp sẽ không chống đỡ được bao lâu."

"Đáng chết."

Mọi người vô cùng lo lắng.

Bên trong bộ lạc của bọn họ, không có mấy người tinh thông trận pháp, mà trận pháp này lại là đại trận thiên nhiên, nếu như bị hủy, sẽ không có cách nào chữa trị.

Vậy thì đối với bọn họ mà nói, chính là một đả kích to lớn.

"Tộc trưởng, ta ra ngoài ngăn bọn họ lại."

Một Đại Đạo Chí Thánh xông ra ngoài.

"Dừng tay, các ngươi là đang..."

Nhưng còn chưa chờ hắn nói một câu đầy đủ, một đạo kiếm khí dồi dào liền từ trên trời giáng xuống, đánh bay hắn, các loại năng lượng cũng bao phủ hắn trong chớp mắt.

Trong chớp mắt, Đại Đạo Chí Thánh này liền hóa thành bột mịn.

Bên ngoài.

Thần sắc của Độc Cô Bất Phá vô cùng lạnh nhạt, thu hồi kiếm: "Há, vừa rồi đột nhiên có người đi ra, không thể thu hội kiếm ý kịp lúc."

Thần tử Phong Nguyệt nhìn hắn một cái, không khỏi cảm thấy cố kỵ.

Kiếm Ma chính là Kiếm Ma.

Cách hành sự này, quả nhiên bạo ngược vô đạo.

Có điều hắn cũng không nói gì thêm.

Trong lòng của hắn đã sớm biết, nhóm người mình đã hủy trận pháp, muốn hòa đàm với bộ lạc Cửu Phương, đã là chuyện không thể.

Muốn đoạt được cơ duyên, đổ máu là chuyện ắt không thể thiếu.

Nghĩ đến đây, hắn đưa tay ra, lại đánh ra một chưởng, chưởng kình bá đạo dung hợp nhiều loại đại đạo hoàn toàn khác biệt, vô cùng cường đại.

Đùng! !

Toàn bộ đại trận, lại chấn động lần nữa.

"Ha ha, quả thật rất quả quyết, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân ra, có lẽ ngươi cũng có thể làm đối thủ của ta." Độc Cô Bất Phá nở nụ cười, ánh mắt lộ ra chiến ý.

"Ngươi vẫn nên đi tìm Sở Cuồng Nhân đi, hai người các ngươi đều là kiếm tu, hắn càng thích hợp làm đối thủ của ngươi hơn." Thần tử Phong Nguyệt thản nhiên nói.

Hắn cũng không muốn bị tên điên này để mắt tới.

"Đó là tất nhiên."

Độc Cô Bất Phá bay lên không trung, ngay sau đó, kiếm ý quanh người được thúc giục đến cực hạn, thần tử thần nữ bốn phía thấy thế, vội vàng lùi lại.

"Kiếm, 23!"

Đùng!

Cực chiêu vừa ra, kiếm khí dồi dào hóa thành phong bạo màu đen.

Chỗ nó đến, hư không bị xé nứt, vạn vật hóa thành hư ảo.

Trong chớp mắt, thiên địa bị phá nát.

Toàn bộ đại trận, dần dần sụp đổ.

Mà trong hư không vỡ nát, hiệnra bộ lạc Cửu Phương.

"Ha ha, tìm được rồi."

Độc Cô Bất Phá cười ha ha một tiếng, bóng người lóe lên, bay vào.

Còn lại, cũng lướt vào, khi thấy mọi người ở bộ lạc Cửu Phương mặc da thú thảo mộc, trong mắt không khỏi toát ra vẻ khinh thường.

"Thì ra là một đám thổ dân chưa khai hóa."

"Chỗ như vậy, thật sự có tuyệt thế cơ duyên sao?"

"Tìm một chút chẳng phải sẽ biết sao."

Một số tộc nhân tầm thường của bộ lạc Cửu Phương nhìn bọn thần tử thần nữ đột nhiên xâm nhập này, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Sắc mặt Tộc trưởng Cửu Phương vô cùng nặng nề, bộ lạc Cửu Phương không phải là không bị người ta xâm nhập, năm đó lão nhân Hắc Mộc chính là một ví dụ.

Nhưng hắn nhìn đám người trước mắt này, trong lòng minh bạch, lão nhân Hắc Mộc còn kém xa so với bọn người Độc Cô Bất Phá, thần tử Phong Nguyệt.

Không cẩn thận, thì hôm nay chính là ngày tai hoạ ngập đầu của bộ lạc.

"Tam trưởng lão, ngươi mang các tộc nhân trốn đi trước đi."

Tộc trưởng Cửu Phương nói với một lão giả.

"Được."

Lão giả kia gật gật đầu, lập tức dẫn người đi lánh nạn.

"Các vị đạo hữu, không biết xâm nhập nơi này, vì chuyện gì."

Tộc trưởng Cửu Phương tự biết không phải đối thủ của đám người trước mắt này, vì các tộc nhân, cố nén lửa giận chắp tay nói ra.

"Phi, người nào là đạo hữu với bọn thổ dân như các ngươi."

Một thần nữ nhếch miệng, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

Những người còn lại, cũng vô cùng nghiền ngẫm.

Tộc trưởng Cửu Phương hít sâu một hơi, đè xuống tức giận: "Các vị, mời nói ra ý đồ đến đây."

"Ta muốn biết, vì sao các ngươi lại ở bên trong Cửu Phương Linh Giới này."

Thần tử Phong Nguyệt hỏi.

"Chúng ta đời đời cư ngụ ở nơi này."

"Vì cái gì?"

"Không vì cái gì, tổ tiên hướng tới cuộc sống không tranh quyền thế, cho nên vẫn luôn ở chỗ này." Tộc trưởng Cửu Phương nói ra.

"Thật sao?"

Thần tử Phong Nguyệt đưa tay ra, đánh ra một chưởng về phía bộ lạc nơi xa, đùng một tiếng, mặt đất rung chuyển, phòng ốc sụp đổ, núi lở đất nứt.

Có đến hàng vạn tộc nhân cửu phương chết dưới một chưởng này.

"Các ngươi..." Tộc trưởng Cửu Phương thấy cảnh này, con ngươi đỏ như muốn nứt ra, khí tức Đại Đạo Chí Tôn nhịn không được mà bạo phát.

"Há, cũng là Đại Đạo Chí Tôn, nhưng chỉ là một Chí Tôn bình thường, có thể gây nên sóng gió gì chứ." Địa Sơ trưởng lão thản nhiên nói.

Trên người hắn, cũng bộc phát ra khí tức Chí Tôn.

Còn mạnh hơn so với tộc trưởng Cửu Phương.

Bỗng nhiên, khóe mắt hắn nhìn thấy Oa Hoàng, ánh mắt lóe lên: "Đây không phải Oa Hoàng đạo hữu sao? Không nghĩ tới ngươi cũng ở đây."

"Hai chữ đạo hữu từ trong miệng ngươi thốt ra, thật khiến ta buồn nôn." Ánh mắt của Oa Hoàng vô cùng băng lãnh: "Thân là thần thủ hộ của Nhân tộc, ngươi lại ở chỗ này áp chế bộ lạc Nhân tộc, đây chính là cách thủ hộ của ngươi sao? !"

"Ha, Oa Hoàng đạo hữu, ngươi nhìn bọn họ xem, cũng chỉ là một đám thổ dân chưa khai hóa mà thôi, không cần để tâm làm gì?" Địa Sơ trưởng lão thản nhiên nói.

"Nhân tộc từ không tới có, từ chưa khai hóa đến khi có linh trí, chính là đi từng bước một, thổ dân trong miệng ngươi, cũng là Nhân tộc!"

Oa Hoàng thản nhiên nói.

Nàng đi đến trước mặt tộc trưởng Cửu Phương, muốn cùng đối phương kề vai chiến đấu.

Chương 2240: Thiên Ly Kiếm thần phục, thần tử Phong Nguyệt uy hiếp

"Ngu xuẩn."

Địa Sơ trưởng lão nhìn Oa Hoàng lắc đầu.

Hắn thấy, cho dù có cộng thêm Oa Hoàng, bộ lạc Cửu Phương cũng còn lâu mới là đối thủ của bọn họ, Oa Hoàng cũng chỉ đang tự tìm đường chết mà thôi.

"Thành thật khai báo, vì sao bộ lạc Cửu Phương lại ở chỗ này, rốt cuộc các ngươi cất giấu bí mật gì?" Địa Sơ trưởng lão nhìn về phía tộc trưởng Cửu Phương hỏi.

"Bên trong bộ lạc ta không có bí mật gì cả."

"Xem ra các ngươi là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ."

Địa Sơ trưởng lão hừ lạnh một tiếng, đưa tay đánh ra một chưởng, tộc trưởng Cửu Phương ngăn cản một chút, cùng là Chí Tôn, nhưng hắn lại bị đánh bay ra sau mấy trăm trượng.

Địa Sơ trưởng lão thấy thế, thừa thắng xông lên.

Lúc này, Oa Hoàng lấy Tạo Hóa Thủy Tinh ra, sức mạnh tạo hóa lưu chuyển, tạo thành một kết giới, đúng là đỡ được một kích của Chí Tôn.

Tình cảnh này, không khỏi làm cho mọi người ở đây vô cùng kinh ngạc.

Mà lúc số ít mấy người thần tử Phong Nguyệt, Cổ Thiện nhìn thấy Tạo Hóa Thủy Tinh trong tay Oa Hoàng, hai mắt không khỏi tỏa sáng, vui mừng quá đỗi.

"Cái này, đây là Tạo Hóa Thủy Tinh! !"

"Một trong nhân văn cửu bảo Tạo Hóa Thủy Tinh, Chí Bảo Hồng Mông cực phẩm!"

"Sao trong tay nàng lại có loại bảo vật này? !"

Bốn chữ nhân văn cửu bảo vừa xuất hiện, tất cả mọi người ở chỗ này nhịn không được mà lộ ra ánh mắt tham lam, nhìn chằm chằm vào thủy tinh trong tay Oa Hoàng.

"Ha ha, có thể tìm được thứ chí bảo này, chuyến này cũng không uổng công."

Độc Cô Bất Phá cười ha ha một tiếng.

Trường kiếm trong tay của hắn giương lên, kiếm khí sắc bén phá không mà ra.

Ầm!

Kết giới Tạo Hóa Thủy Tinh kia, nhanh chóng sụp đổ, tuy vật này bất phàm, nhưng tu vi của Oa Hoàng có hạn, không có cách nào hoàn toàn phát huy uy lực của nó, đối mặt với hạt giống quân vương như Độc Cô Bất Phá, tất nhiên không phải là đối thủ.

Kết giới thủy tinh bị phá, sắc mặt Oa Hoàng trắng bệch, bay ngược ra sau.

"Đưa đây cho ta!"

Khí tức đại đạo của Độc Cô Bất Phá phun trào, hóa thành một bàn tay lớn chộp tới.

Trừ hắn ra.

Mấy người thần tử Phong Nguyệt, Ngạo Thanh Thiên, Cổ Thiện cũng đều xuất thủ.

Tất cả mọi người muốn có được Tạo Hóa Thủy Tinh này.

Nguyên một đám thúc giục sức mạnh đại đạo, chộp lấy chí bảo, uy thế bàng bạc phong tỏa vùng thế giới này trong nháy mắt, phong tỏa tất cả đường lui của Oa Hoàng!

Ngay tại thời khắc nguy cơ này.

Đột nhiên có một trận gió lạnh thổi tới.

Mà trong gió, có một luồng kiếm ý vô cùng lạnh thấu xương bao phủ ra, tất cả khí tức đại đạo đều sụp đổ ở bên trong kiếm ý phong bạo này.

Ánh mắt Độc Cô Bất Phá ngưng trọng, nhìn về phía nơi xa: "Là hắn!"

Đùng!

Kiếm ý dồi dào phóng lên tận trời, chấn thiên hám địa.

Kiếm khí che lấp thiên địa trải thành một con đường kiếm, mà một bóng người bạch y, đạp trên kiếm khí, từ từ đi tới, thần sắc hờ hững.

"Các ngươi, ai dám làm tổn thương người của Bàn Cổ tông ta?"

Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nói ra.

Sau khi mọi người ở đây nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đi vào, ánh mắt không khỏi trở nên vô cùng ngưng trọng, mấy người Cổ Thiện, thần tử Phong Nguyệt cũng trở nên kiêng kị.

"Kiếm ý của hắn..."

Độc Cô Bất Phá lộ ra vẻ kinh nghi bất định.

Ở trong cảm nhận của hắn, kiếm ý của Sở Cuồng Nhân, hình như đã mạnh lên!

Hắn đã trải qua cái gì?

"Các ngươi mau nhìn thanh kiếm trong tay hắn đi."

Lúc này, có người kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy trong tay Sở Cuồng Nhân, cầm một thanh kiếm màu vàng óng.

Thanh kiếm kia, tiêu tán ra vẻ dồi dào sắc bén.

Càng quan trọng chính là, mọi người nhận ra thanh kiếm này.

"Đó là một trong nhân văn cửu bảo Thiên Ly Kiếm!"

"Khá lắm, lại là một trong cửu bảo!"

Vốn dĩ ánh mắt của mọi người đối với Sở Cuồng Nhân là kiêng kị, lại lập tức bị tham lam thay thế.

Hai mắt mọi người tỏa sáng.

Thân thể của tộc trưởng Cửu Phương ở bên cạnh cũng chấn động, thật không thể tin được: "Vậy mà hắn thật sự lấy được Thiên Ly Kiếm, hắn thật sự làm được!"

Đùng.

Lúc này, một luồng khí tức Chí Tôn bao phủ Sở Cuồng Nhân trong nháy mắt: "Sở Cuồng Nhân, để Oa Hoàng giao Tạo Hóa Thủy Tinh ra, còn có Thiên Ly Kiếm trong tay ngươi, từ nay về sau, Vạn Pháp Đạo Tông ta chính là bằng hữu của Bàn Cổ tông ngươi."

Địa Sơ trưởng lão nói ra.

Tuy nói như thế, nhưng khí tức Chí Tôn của hắn lại khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Ý tứ rất rõ ràng.

Giao bảo vật ra, chúng ta là bằng hữu.

Không giao, vậy thì chính là địch nhân.

"Vạn Pháp Đạo Tông... Ha, thật sự là tên tuổi rất lớn." Sở Cuồng Nhân xùy cười một tiếng, tiếp đó, hắn nhẹ nhàng vung Thiên Ly Kiếm trong tay lên.

Không nói hai lời, kiếm khí dồi dào đổ xuống.

Sắc mặt Địa Sơ trưởng lão biến hóa, sức mạnh đại đạo tuôn ra, hóa thành từng tầng từng tầng kết giới, nhưng lại bị kiếm khí xé rách, cả người bay ngược ra sau mấy trăm trượng.

"Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!"

Địa Sơ trưởng lão giận tím mặt.

Ánh mắt hắn trầm xuống, thúc giục sức mạnh đại đạo đến cực hạn.

Chỉ thấy đại địa liên tục nổ tung.

Địa khí dồi dào tuôn ra, bay lên bầu trời, hóa thành một ấn tỷ to lớn, phía trên có phù văn lưu chuyển, có khắc dị tượng sơn hà đại địa, muông thú hoang dã.

"Sơn Hà Bảo Ấn!"

Bảo ấn nghiền ép xuống, hư không sụp đổ thành từng khúc.

Sở Cuồng Nhân không trốn không né.

Mũi kiếm của Thiên Ly Kiếm trong tay đâm ra, kiếm khí ngang nhiên phóng lên tận trời.

"Kiếm, 22!"

Kiếm khí và bảo ấn va chạm, bộc phát ra năng lượng cùng cực.

Sơn hà bốn phía chấn động, bị phá nát.

Ngay sau đó, bảo ấn bị kiếm khí xé rách, mà Địa Sơ trưởng lão cũng bị luồng năng lượng kinh khủng này trùng kích, cả người bị chém ra từng đạo từng đạo vết máu.

Lại bị đánh bay ra ngoài lần nữa.

"Thực lực của hắn, vượt qua ta? !"

Sắc mặt Địa Sơ trưởng lão chấn kinh.

Hắn từng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân xuất thủ, biết thực lực đối phương không hề tầm thường.

Nhưng quan sát là quan sát.

Sau khi trực tiếp giao thủ, hắn mới biết được đối phương kinh khủng đến cỡ nào.

"Kiếm ý của hắn, quả thật đã mạnh lên."

Sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân xuất thủ, Độc Cô Bất Phá rốt cục cũng xác định ý nghĩ của mình, không khỏi có chút chấn kinh.

Bọn họ tiến vào Cửu Phương Linh Giới mới bao lâu chứ.

Vậy mà đối phương lại có thể tiến bộ.

"Tông chủ!"

Lúc này, Oa Hoàng kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy ở bốn phía của nàng, xuất hiện từng đạo từng đạo dòng nước, những dòng nước này giống như dây thừng trói chặt nàng ở một chỗ, làm nàng không thể di chuyện.

Sở Cuồng Nhân muốn qua cứu viện.

Nhưng lúc này, giọng nói của thần tử Phong Nguyệt vang lên: "Sở Cuồng Nhân, ta khuyên ngươi không nên khinh cử vọng động, chỉ cần ngươi có hành động, ta sẽ để những dòng nước này hóa thành binh khí lợi hại nhất thế gian, cắt nát mỹ nhân như hoa như ngọc này."

Sau khi hắn nói xong, những dòng nước vờn quanh bốn phía Oa Hoàng cũng biến động, hóa thành một tiểu đao sắc bén, phía trên tản ra nhuệ khí, cũng không kém chút nào so với kiếm khí của một số kiếm tu đỉnh phong.

Chứng minh lời hắn nói hoàn toàn không phải giả.

"Ngươi đang uy hiếp ta?"

"Ha, Sở Cuồng Nhân, thực lực của ngươi mạnh như vậy, ta cũng không muốn cứng đối cứng với ngươi, chỉ có thể dùng loại biện pháp này."

Thần tử Phong Nguyệt từ tốn nói.

Tuy hắn tự xưng là thực lực hơn người, nhưng sau khi chứng kiến thực lực của Sở Cuồng Nhân, dù có tự phụ thì hắn cũng không cho rằng dựa vào một người mình thì có thể đối phó đối phương, vì đạt được hai món nhân văn cửu bảo, hắn chỉ có thể dùng loại thủ đoạn đáng khinh này.

"Sở Cuồng Nhân, giao Thiên Ly Kiếm ra, ta liền thả nàng."

Thần tử Phong Nguyệt nói ra.

"Ha, ta ghét nhất là bị người ta uy hiếp."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên.

Trong cơ thể có một luồng sức mạnh vô hình khuếch tán ra, luồng sức mạnh này bao phủ vùng thế giới trong nháy mắt.

Thần tử Phong Nguyệt sầm mặt lại: "Vậy thì đừng trách ta."

Hắn không biết Sở Cuồng Nhân đang làm cái gì.

Nhưng đối phương có hành động, tất nhiên hắn sẽ không ngồi chờ chết, tâm niệm chuyển động, dòng nước ở bốn phía Oa Hoàng hóa thành tiểu đao chém ra.

Một cái chớp mắt tiếp theo, sẽ băm đối phương thành vạn đoạn.

Nhưng lúc này.

Chỉ thấy những tiểu đao tới gần Oa Hoàng kia đột nhiên ngừng ở giữa không trung.

Giống bị một luồng sức mạnh vô hình chặn lại.

Chương 2241: Sức mạnh Vô Hạn Chi Vực, chém Phong Nguyệt, diệt Địa Sơ

"Chuyện gì xảy ra? !"

Thần tử Phong Nguyệt nhìn một màn trước mắt, đồng tử không khỏi co rụt lại.

Hắn cảm thấy, mình không có cách nào thao túng dòng nước kia, không gian bốn phía bị một luồng sức mạnh vô hình khống chế, khiến cho đại đạo của bọn họ cũng khó mà vận chuyển.

"Phá!"

Một tiếng quát nhẹ.

Chỉ thấy dòng nước bốn phía Oa Hoàng bỗng nhiên bị phá nát.

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, đi đến bên người nàng, bảo hộ ở sau lưng.

Hắn nhìn thần tử Phong Nguyệt, ánh mắt lạnh lùng như băng.

Giống như đang nhìn một... Người chết.

"Ta nói rồi, ta chán ghét bị người ta uy hiếp."

"Hỗn trướng!"

Thần tử Phong Nguyệt nhìn Sở Cuồng Nhân, trong lòng sinh ra một cảm giác sợ hãi không hiểu.

Hắn thấp giọng quát lên, cưỡng ép vận chuyển sức mạnh đại đạo trong cơ thể.

Chỉ thấy địa phong thủy hỏa, bốn loại sức mạnh vờn quanh người hắn, khí tức đại đạo mênh mông lưu chuyển, điên cuồng đập vào hư không.

"Phá."

Sở Cuồng Nhân lại lạnh nhạt mở miệng.

Hư không bốn phía thần tử Phong Nguyệt đúng là trở nên vặn vẹo, sức mạnh đại đạo Tứ Tượng mà hắn vận chuyển, đúng là ào ào bể nát.

Chuyện này khiến đồng tử của hắn co rụt lại, không thể tin được: "Tại sao có thể như vậy!"

"Là không gian!"

"Hắn khống chế không gian này!"

Địa Sơ trưởng lão nhìn ra một chút manh mối, lớn tiếng nói.

Đúng vậy.

Thứ mà Sở Cuồng Nhân hiện đang thi triển, chính là Vô Hạn Chi Vực!

Pháp môn tu hành cực đạo liên quan tới Không Gian chi đạo được ghi chép ở bên trong Hư Không Thiên Ấn!

"Nếu hắn thao túng không gian, vậy ta sẽ đánh vỡ không gian này!" Thần tử Phong Nguyệt khẽ quát một tiếng, thúc giục sức mạnh đại đạo đến cực hạn.

Tu vi của hắn cực kỳ cường đại, mạnh hơn Đại Đạo Chí Tôn bình

thường.

Tuy kém hơn Độc Cô Bất Phá.

Nhưng cũng tuyệt đối không kém.

Khoảng cách với Chí Tôn phía trên Chí Tôn bảng, chỉ sợ cũng không kém bao nhiêu.

Hắn dùng toàn lực thúc giục đại đạo trong cơ thể, còn lấy ra bốn hạt châu, mỗi một hạt châu đều đại biểu cho một nguyên tố nào đó bên trong tứ tượng.

Địa phong thủy hỏa, bốn viên bảo châu chiếu ra quang hoa tươi sáng.

Sức mạnh tứ tượng bàng bạc đang điên cuồng đánh thẳng vào không gian.

"Tốn công vô ích."

Bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Không có người nào nhìn thấy hắn di chuyển bằng cách nào, hoặc là nói, hắn không hề di chuyển, chỉ biến đổi không gian ở vị trí của mình một chút.

Vèo một cái.

Hắn xuất hiện ở trên đầu thần tử Phong Nguyệt.

Đưa tay đè xuống.

Một chưởng này, nhìn như thường thường không có gì lạ, nhưng lại ẩn chứa sức mạnh không gian cực kỳ kinh khủng, dường như không gian của phương viên mấy chục vạn dặm đều ngưng tụ ở phía trên một bàn tay này, khiến sức mạnh của bàn tay này tăng gấp bội.

Chưởng chưa rơi.

Áp lực mênh mông kia đã khiến cho thần tử Phong Nguyệt toàn thân run rẩy.

"Bên trong Vô Hạn Chi Vực, ta là Chúa Tể!"

"Ngươi cũng chỉ là con kiến hôi trong lòng bàn tay ta, lật tay là có thể diệt!"

Giọng nói lạnh nhạt của Sở Cuồng Nhân quanh quẩn bên tai thần tử Phong Nguyệt, bốn viên bảo châu mà hắn thao túng đang điên cuồng run rẩy, sức mạnh tứ tượng liên tục bị phá nát.

Đùng! !

Một chưởng này, rơi vào trên bờ vai của thần tử Phong Nguyệt.

Chỉ trong nháy mắt, thân thể đại đạo của hắn phát ra một tiếng nứt xương khiến người ta tê cả da đầu, toàn bộ bả vai trực tiếp vỡ nát!

Cả người không tự chủ được mà quỳ rạp xuống trước mặt Sở Cuồng Nhân.

"Hỗn trướng, hỗn trướng..."

Thần tử Phong Nguyệt là một người cao ngạo.

Nhưng bây giờ, hắn lại quỳ gối quỳ ở trước mặt người khác, chuyện này bảo hắn làm sao chịu được, sắc mặt dột nhiên trở nên tái nhợt, vô cùng phẫn nộ.

"Sở Cuồng Nhân, buông thần tử ra, nếu không Vạn Pháp Đạo Tông ta..."

Sắc mặt Địa Sơ trưởng lão đại biến, vội vàng nói.

Ầm!

Còn chưa chờ hắn nói xong.

Sở Cuồng Nhân lại vỗ xuống một chưởng.

Một chưởng này, trực tiếp nhắm ngay đỉnh đầu của thần tử Phong Nguyệt.

Đùng một cái.

Xương sọ nổ tung, thân thể đại đạo vỡ nát thành từng khúc.

Cơ thể đại đạo ở bên trong Vô Hạn Chi Vực, trực tiếp bị ma diệt!

Thần tử Phong Nguyệt thậm chí còn chưa kịp phản ứng, liền bị một chưởng giết chết!

Tình cảnh này, khiến cho mọi người trợn mắt hốc mồm.

Một hạt giống quân vương, lại bị giết chết như thế! !

"Ta nói rồi, ta chán ghét bị uy hiếp."

"Ta giết hắn, Vạn Pháp Đạo Tông các ngươi, muốn làm gì ta?"

Sở Cuồng Nhân dùng giọng điệu băng lãnh nhìn Địa Sơ trưởng lão nói.

"Ngươi, ngươi..."

Địa Sơ trưởng lão tức giận đến toàn thân run rẩy.

Mà thần tử thần nữ còn lại, mặt mũi cũng tràn đầy sợ hãi.

"Gia hỏa này, điên rồi sao?"

"Trước đó, hắn phế đi Lục Vô Ngân, hiện tại lại giết thần tử Phong Nguyệt, ba đại thánh địa, hắn lập tức đắc tội hai cái."

"Ông trời ơi, hắn làm sao dám..."

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng kiêng kị.

Mà bọn người Độc Cô Bất Phá, Cổ Thiện, Ngạo Thanh Thiên liếc nhau, mặc dù không có giao lưu gì, nhưng lúc xuất thủ, lại vô cùng ăn ý!

"Kiếm, 23!"

Kiếm khí màu đen vô biên vô tận giống như bão táp, phóng lên tận trời.

"Đế Vương Thiên Long Chỉ!"

Ngạo Thanh Thiên điểm ra một chỉ, hóa thành Thiên Long dữ tợn ngút trời.

"Phật Nộ Sơn Hà!"

Trên người Cổ Thiện chiếu ra phật quang vô biên, ngưng tụ thành một pháp tướng Cổ Phật kim sắc to lớn ở phía sau hắn, hai tay đánh ra một chưởng.

Mấy thần tử đồng thời xuất thủ.

Mục tiêu không phải Sở Cuồng Nhân.

Mà chính là Vô Hạn Chi Vực ở bốn phía!

Bọn họ biết, Sở Cuồng Nhân ở trong Vô Hạn Chi Vực, thực lực sẽ vô cùng kinh người, ngay cả thần tử Phong Nguyệt cũng có thể tuỳ tiện bị giết chết.

Bọn họ muốn chiến thắng đối phương, chỉ có thể bài trừ Vô Hạn Chi Vực này trước.

"Cũng rất quả quyết."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, tiếp đó, đưa tay ra, sức mạnh không gian bên trong Vô Hạn Chi Vực nhanh chóng ngưng tụ, hóa thành một chưởng ấn vô hình đánh xuống.

Sức mạnh không gian va chạm với vài luồng sức mạnh đại đạo bá đạo.

Cả mảnh thương khung đang điên cuồng sụp đổ.

"Sở Cuồng Nhân, tiếp chiêu đi."

Địa Sơ trưởng lão xuất thủ.

Thừa dịp đối phương thao túng sức mạnh không gian, hắn đánh ra một chưởng.

"Làm sao có thể để ngươi đạt được mục đích."

Oa Hoàng thao túng Tạo Hóa Thủy Tinh, tạo ra từng tầng từng tầng kết giới ở bốn phía của Sở Cuồng Nhân.

"Phá cho ta!"

Địa Sơ trưởng lão đánh nát từng tầng kết giới, trong chớp mắt, hắn đã đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, vỗ một chưởng về phía đầu của đối phương, chưởng kình tích tụ đã lâu, dường như một cái chớp mắt tiếp theo liền muốn đánh cho đầu của đối phương hoá thành bột máu.

"Đi chết đi!"

Trên mặt Địa Sơ trưởng lão cũng lộ ra nụ cười dữ tợn.

Nhưng rất nhanh, nụ cười ở trên mặt của hắn liền cứng.

Một chưởng này của hắn, vô cùng kinh người.

Nhưng lại ngừng ở trước đầu của Sở Cuồng Nhân, không cách nào tới gần, giống như có một luồng kết giới vô hình, ngăn cách cả hai lại.

Kết giới không gian!

Ở giữa Sở Cuồng Nhân và hắn, có một tầng kết giới không gian.

Kết giới này, nhìn như yếu kém.

Nhưng lại ẩn chứa năng lượng không gian cực kỳ kinh khủng, bởi vì tầng kết giới này, nhìn như Sở Cuồng Nhân gần ngay trước mắt, nhưng lại giống như cách xa ngàn vạn dặm.

Không.

Là tầng kết giới này, ngưng tụ không gian nghìn vạn dặm!

"Đáng chết, sao hắn có thể nắm giữ không gian đến trình độ như vậy? !" Địa Sơ trưởng lão cảm thấy không thể tưởng tượng.

Một bên chống lại mấy người Độc Cô Bất Phá.

Còn vừa dùng loại kết giới không gian này nhẹ nhàng đỡ được công kích của hắn.

Chuyện này khiến hắn nhớ tới lời mà Sở Cuồng Nhân nói trước đó.

Ở bên trong Vô Hạn Chi Vực này, hắn chính là chúa tể!

"Ngươi từng thử qua, cảm giác bị không gian cắt chém chưa?"

Giọng nói lạnh nhạt của Sở Cuồng Nhân vang lên, nhìn về phía Địa Sơ trưởng lão.

"Không tốt!"

Trong lòng Địa Sơ trưởng lão chấn động, bóng người nhanh chóng lùi lại.

Nhưng đã không kịp.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, từ từ điểm về phía hắn.

Một chiêu này, cũng không phải là kiếm khí.

Mà chính là thủ đoạn không gian.

Một kiếm chỉ này, không có chút nhuệ khí nào.

Nhưng lại ẩn chứa một luồng sức mạnh to lớn có thể xé rách thiên địa!

Vị trí không gian của Địa Sơ trưởng lão, trực tiếp bị xé rách, mà trong không gian bị xé nứt, thân thể của Địa Sơ trưởng lão bị nhấn chím, cũng bị chia làm hai nửa!

Rất nhiều sương máu phun ra ngoài.

Lại một vị Chí Tôn ngã xuống.

Chương 2242: Kiếm 24 chém Kiếm Đạo Thần Ma, trừ ta ra, đều là kẻ tầm thường

"Chí Tôn, cũng chẳng có gì hơn."

Sở Cuồng Nhân từ từ thu tay lại, nhìn cũng không nhìn Địa Sơ trưởng lão đã ngã xuống kia một chút, sau đó, hắn nhìn về phía mấy người Độc Cô Bất Phá, Cổ Thiện.

Đưa tay ra, sức mạnh không gian bên trong Vô Hạn Chi Vực tăng vọt!

Ầm! !

Ngoài ba người Độc Cô Bất Phá, Cổ Thiện, Ngạo Thanh Thiên ra.

Thần tử thần nữ còn lại lập tức bị áp nằm rạp trên mặt đất, không thể động đậy, miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn Sở Cuồng Nhân, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

"Như thế cũng quá kinh khủng đi! !"

"Chúng ta ở trước mặt hắn, vậy mà ngay cả đứng cũng không vững? !"

"Loại chênh lệch này, làm sao có thể?"

Thời khắc này, Sở Cuồng Nhân khiến cho bọn họ có loại cảm giác đứng trước quân vương.

Quá dọa người.

"Sở Cuồng Nhân! ! Thử chiêu này một chút đi!"

Độc Cô Bất Phá gầm nhẹ một tiếng.

Kiếm ý trong cơ thể bạo phát đến cực hạn, hóa thân thành một vị Kiếm Đạo Thần Ma.

Thần Ma chi tướng ẩn chứa kiếm ý ngập trời, đúng là giúp hắn tạm thời ngăn chặn sự áp chế của sức mạnh không gian, thân là người mạnh nhất ở trong sân, một chiêu này của Độc Cô Bất Phá, gần như chứa đựng hi vọng của tất cả mọi người.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, lại làm ra một hành động ngoài ý muốn.

Chỉ thấy tâm niệm của hắn chuyển động.

Vô Hạn Chi Vực tiêu tán.

Luồng áp lực từ sức mạnh không gian đè trên người của mọi người cũng biến mất theo.

Tất cả mọi người nhịn không được mà thở dài một hơi.

Tiếp theo chính là nghi hoặc.

Đối phương đang làm cái gì vậy?

"Dùng toàn lực thi triển ra kiếm của ngươi đi."

Sở Cuồng Nhân nhìn Độc Cô Bất Phá từ tốn nói.

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

Đối phương là đang cho Độc Cô Bất Phá một cơ hội dùng toàn lực xuất kiếm!

"Gia hỏa này, là quá xem thường Độc Cô Bất Phá rồi sao? !"

"Chậc chậc, quá kiêu ngạo."

"Hắn dự định dùng thủ đoạn kiếm tu để đánh bại Độc Cô Bất Phá sao?"

Mọi người thầm tự suy đoán nói.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng bọn họ ẩn ẩn có chút kính nể.

Nhưng Độc Cô Bất Phá thì không giống vậy, hắn sầm mặt lại, trong mắt bắn ra sát ý lãnh khốc: "Sở Cuồng Nhân, ngươi đang vũ nhục ta sao? !"

"Không phải ta làm nhục ngươi, chỉ là ta quá mạnh mà thôi."

Sở Cuồng Nhân hời hợt nói.

Hắn không có ý tứ làm nhục người khác.

Thử hỏi, một con Cự Long sẽ chủ động đi làm nhục một con giun sao?

Sẽ không.

"Tốt, tốt..."

Độc Cô Bất Phá tức đến khó thở, sau đó lại nở một nụ cười vặn vẹo, sức mạnh trên người tăng lên tới cực hạn, khí tức của pháp tướng Kiếm Đạo Thần Ma sau lưng cũng được tăng lên.

Rất nhanh.

Một kiếm kinh thiên động địa, ấp ủ chém ra!

"Sở Cuồng Nhân, tiếp một kiếm này của ta đi!"

"Kiếm Đạo Thần Ma, Nhất Kiếm Thiên Địa Thanh! !"

Pháp tướng Thần Ma giơ cao cự kiếm thông thiên, hoành không chém xuống, trong kiếm có giấu tinh hà, còn có sức mạnh đại đạo chi Kiếm vô cùng dày đặc.

Sức mạnh vô cùng cường đại, trực tiếp xé ra một lỗ thủng to lớn ở trên bầu trời, giống như muốn chém trời và đất, thành hai nửa!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, tay cầm Thiên Ly Kiếm.

Ánh mắt ngưng trọng, một luồng kiếm ý dồi dào phóng lên tận trời, trong chốc lát, phàm là chỗ kiếm ý bao phủ, vạn vật vạn linh đều run rẩy chấn động.

Một luồng khí tức hủy diệt còn kinh khủng hơn so với kiếm 23 tràn ngập ra.

Chính là...

"Kiếm 24! !"

Đùng!

Kiếm 24 chém ra, thiên địa bị kiếm quang vô cùng vô tận bao phủ.

Kiếm 24 va chạm với Kiếm Đạo Thần Ma, kiếm ý đầy trời như gió bão khuếch tán ra, hơn phân nửa Cửu Phương Linh Giới, dường như hóa thành kiếm giới.

"Mau lui lại!"

"Ông trời của ta, đây là kiếm chiêu gì vậy? !"

Bọn người Cổ Thiện, Ngạo Thanh Thiên điên cuồng lùi lại, sợ bị tác động đến.

Bọn họ nhìn hai kiếm chiêu va chạm, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

Mà trong kiếm quang vô tận.

Chỉ thấy thân hình Kiếm Đạo Thần Ma kia tan rã thành từng khúc, tán loạn! !

Một đạo bóng người bị kiếm quang bao trùm, máu me đầm đìa bay ngược ra sau, đụng mười mấy ngọn núi thành bột mịn, dấy lên cuồn cuộn bụi mù.

Bên trong phế tích, toàn thân Độc Cô Bất Phá run rẩy, thân thể bị chém ra trăm đạo kiếm ngân, gần như không có một chỗ nào còn ổn.

Máu tươi chảy ra, chớp mắt liền tạo thành mấy vũng máu.

Độc Cô Bất Phá thở hổn hển, nhịp tim đập như sấm, kiếm ngân trên người mang đến cho hắn đau đớn kịch liệt, cũng không thể làm cho hắn toát ra vẻ thống khổ.

Bởi vì hiện tại hắn đã lâm vào một cú sốc.

"Kiếm 24? !"

"Loại chuyện này, làm sao có khả năng, Thánh Linh Kiếm Pháp có tổng cộng 23 chiêu, tại sao có thể có kiếm 24 chứ? ! Điều đó không có khả năng!"

"Không, không có khả năng..."

Dường như Độc Cô Bất Phá nghĩ tới điều gì, đồng tử co rụt lại.

Hắn nhớ tới cung chủ Kiếm Thần cung từng nói với hắn một ít lời.

Trong Thánh Linh Kiếm Pháp, kiếm 23 cũng không phải là điểm cuối, Thánh Linh Kiếm Pháp chính là pháp môn tu hành chí cao vô thượng của Kiếm Thần cung, càng quan trọng chính là, môn kiếm pháp này tùy từng người mà sẽ có khác biệt, người tu hành khác biệt, uy lực kiếm pháp và cách biến hóa cũng khác biệt.

Trên lý luận, môn kiếm pháp này có thể không ngừng tăng lên.

Mà phía trên kiếm 23, cũng sẽ có kiếm 24,25...

Quan trọng ở chỗ kiếm tu sẽ lĩnh hội như thế nào.

"Cung chủ Kiếm Thần cung từng nói, nếu như ta có thể tìm hiểu ra kiếm 24, vậy thì tương lai sẽ nghiễm nhiên trở thành kiếm đạo quân vương! Nhưng ta còn chưa tìm hiểu ra kiếm 24, thì Sở Cuồng Nhân dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà có thể làm được? ! !"

"Ta tu hành Thánh Linh Kiếm Pháp lâu như vậy, sao lại không bằng hắn!"

"Tư chất kiếm đạo của ta, là mạnh nhất ở bên trong vũ trụ chi Kiếm, làm sao có thể lại không bằng một tên Sở Cuồng Nhân, điều đó không có khả năng! !"

Trong lòng Độc Cô Bất Phá tràn ngập sự không cam lòng.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn sắc mặt của Độc Cô Bất Phá biến hóa không chừng, thần sắc lạnh nhạt, ở trên cao nhìn xuống nói ra: "Ta nói rồi, chuyện ta muốn đánh bại ngươi, có thể làm bất cứ lúc nào! Nhìn xem, hiện tại không phải cũng chỉ với một kiếm sao."

Hắn, khiến cho Độc Cô Bất Phá càng thêm không cam lòng.

Mình bại.

Thua ở trên kiếm đạo mà mình tự hào nhất!

Sở Cuồng Nhân lườm đối phương một chút, sau đó nhìn về phía những người còn lại, lạnh nhạt nói ra: "Bộ lạc Cửu Phương, ta bảo vệ, ai còn muốn động đến bọn họ, chính là đối địch với ta, trong các ngươi, ai dám ra mặt đánh một trận? ! Ngươi? Hay là ngươi?"

Ánh mắt của hắn đảo qua mọi người, người bị ánh mắt của hắn đụng phải, đều nhịn không được mà lùi lại mấy bước, thậm chí ngay cả dũng khí nhìn thẳng hắn cũng không có.

Hạt giống quân vương như Cổ Thiện, Ngạo Thanh Thiên cũng không ngoại lệ.

Ánh mắt va chạm, mọi người cúi đầu.

Trường kiếm chỉ tới, quần hùng bó tay.

"Đây chính là thần tử thần nữ của Nhân tộc chư thiên bên trong kỷ nguyên này sao?" Sở Cuồng Nhân nhịn không được mà xùy cười một tiếng: "Trừ ta ra, đều là kẻ tầm thường!"

Sở Cuồng Nhân, khiến cho mặt mũi của mọi người ở đây tràn đầy xấu hổ giận dữ.

Nhưng lại bất lực không thể phản bác được gì.

Thực lực Sở Cuồng Nhân bày ra, quả thật không phải cùng một cấp độ với bọn họ, ngay cả Chí Tôn cũng không phải là đối thủ của hắn.

Chỉ với một người một kiếm, lại đánh cho bọn họ không ngóc đầu lên được.

Quả thực là quái vật.

"Lại nói, ngươi muốn nhìn tới khi nào, không xuất thủ sao?"

Đột nhiên, Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Ánh mắt như điện, nhìn về phía một chỗ trong hư không.

Mọi người nghe vậy, đều kinh ngạc.

Ở bốn phía này vẫn còn có người khác sao?

Chỉ thấy trong hư không có một nữ tử mặc một bộ y phục dài màu trắng, mang mạng che mặt từ từ đi ra, nàng vừa xuất hiện, thiên địa này đều trở nên rực rỡ.

"Là nàng, Minh Nguyệt Vô Hạ!"

Người tới chính là người đứng đầu Thần Nữ bảng, Minh Nguyệt Vô Hạ!

Ánh mắt của bọn người Độc Cô Bất Phá, Ngạo Thanh Thiên không khỏi ngưng trọng, vậy mà người này có thể ẩn nấp tốt đến như vậy, ở chỗ này, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân ra, không có người nào phát hiện.

Loại thủ đoạn này, làm cho người ta kiêng kị.

"Ha, phong thái của Sở đạo hữu, làm cho người ta mê muội, ta cũng nhìn đến thất thần." Minh Nguyệt Vô Hạ khẽ cười một tiếng nói ra.

Gió nhẹ thổi qua mép váy của nàng, tiếng cười của nàng vang vọng.

Khiến cho mọi người đều bị cuốn hút.

Chương 2243: Nữ nhân tự đại, bộ lạc Cửu Phương gia nhập Bàn Cổ tông, một mạch khoáng

"Nữ nhân này, không đơn giản."

"Đứng đầu Thần Nữ bảng, tất nhiên không phải tầm thường."

Minh Nguyệt Vô Hạ cười một tiếng.

Dù không thấy dung nhan, nhưng chỉ cần nghe tiếng cười, cũng khiến cho mọi người say lòng.

Phải biết rằng, thời điểm bắt đầu thịnh hội ở Cửu Phương sơn, đối phương ít cười ít nói, cho dù ngẫu nhiên có nói, cũng không để cho người khác nhận ra một chút tâm tình nào.

Nhưng bây giờ, nàng lại cười.

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, không khỏi hâm mộ ghen ghét.

Nhưng cũng không khỏi không phục.

"Làm cho Minh Nguyệt Vô Hạ có tâm tình chập chờn rõ ràng như thế, cũng chỉ có người đứng đầu Thần Tử bảng như Sở Cuồng Nhân mới có thể làm được."

"Đúng vậy."

"Không thể không nói, hai người này nhìn thật xứng đôi."

"Đều là người đứng đầu bảng, khí chất cũng đều xuất trần tuyệt luân."

Nghe thấy chuyện này, thần sắc của Minh Nguyệt Vô Hạ, Sở Cuồng Nhân vẫn lạnh nhạt, nếu các thần tử còn lại có thể khiến cho người đứng đầu Thần Nữ bảng lau mắt mà nhìn như thế, chỉ sợ sớm đã tâm hoa nộ phóng, nhưng chuyện này cũng không hề làm cho đạo tâm của hắn có chút chập trùng.

Minh Nguyệt Vô Hạ tuy đẹp, địa vị dù có cao hơn.

Với hắn mà nói, vẫn chẳng khác biệt gì với hoa dại ven đường.

Nhiều lắm thì cũng là một đóa hoa dại diễm lệ hơn một chút mà thôi.

"Ngươi muốn ra tay sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Tay hắn nắm Thiên Ly Kiếm, bình tĩnh nhìn đối phương, so với sắc đẹp, tu vi và thực lực của đối phương, càng làm cho hắn cảm thấy hứng thú.

So với Độc Cô Bất Phá, thực lực của nàng ta còn thâm sâu khó lường hơn.

"Cá nhân ta cũng rất muốn luận bàn với Sở đạo hữu một chút, nhưng Sở đạo hữu vừa trải qua mấy trận kịch chiến, lúc này ta mà xuất thủ, chỉ sợ thắng không anh hùng."

Minh Nguyệt Vô Hạ cười nhạt nói.

Nàng muốn chiến một trận với Sở Cuồng Nhân ở thời kỳ toàn thịnh.

Nghe được lời này của nàng, Sở Cuồng Nhân trầm mặc một chút, sau đó nhịn không được mà cười ra tiếng: "Thú vị, quá thú vị, thắng không anh hùng? Vậy mà ngươi cảm thấy ngươi có thể thắng được ta, không thể không nói, ngươi là nữ nhân tự đại nhất mà ta từng gặp."

"So với Sở đạo hữu, ta vẫn còn hơi kém một chút."

"Nếu không ai dám xuất thủ, vậy thì quay đầu cút ngay cho ta."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Trên người bộc phát ra một luồng kiếm ý cuồng bạo.

Tất cả mọi người bị luồng kiếm ý này nhằm vào, chỉ cảm thấy khắp cả người phát lạnh.

Đây là kiếm ý mà ngay cả Độc Cô Bất Phá cũng phải sợ hãi!

"Rời đi!"

"Người này không phải lả kẻ mà chúng ta có thể đối địch, đi thôi!"

Lúc mọi người tới thì là cao hứng bừng bừng bao nhiêu, thì lúc rời đi lại mặt mày xám xịt bấy nhiêu, nhiều người như vậy, bị một mình Sở Cuồng Nhân dọa đến không dám ra tay.

"Sở đạo hữu, nhân văn tổ địa sắp mở ra, ta chờ mong, có thể gặp được ngươi ở nơi đó." Minh Nguyệt Vô Hạ từ tốn nói.

Nói xong, bóng người nàng bắt đầu trở nên mơ hồ, cuối cùng là biến mất không thấy gì nữa.

Oa Hoàng bên cạnh hoàn toàn không nhìn ra đối phương dùng cách nào để rời đi.

"Tông chủ, thực lực của nàng không thể coi thường."

"Ta hơi xuất thủ, đã có thể quét ngang Thần Tử bảng, mà nàng, ít nhất còn có thể khiến cho ta nghiêm túc một chút." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Mặc dù không hề chính thức giao thủ.

Nhưng hắn thừa nhận Minh Nguyệt Vô Hạ có tư cách làm đối thủ của hắn, dù sao thì, ngoại trừ quân vương ra, người làm cho hắn nghiêm túc đối đãi, không có bao nhiêu.

Tộc trưởng Cửu Phương bên cạnh nghe vậy, âm thầm líu lưỡi.

Thông qua trận chiến này, hắn phát hiện Sở Cuồng Nhân còn thâm sâu khó dò hơn những gì mà hắn nghĩ.

"Đa tạ Sở đạo hữu xuất thủ tương trợ lần nữa."

Tộc trưởng Cửu Phương đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, chắp tay cảm kích.

"Không sao, tộc trưởng, hiện tại ta đã lấy được Thiên Ly Kiếm, bộ lạc Cửu Phương đã hoàn thành sứ mệnh, không biết các ngươi còn có tính toán gì?"

"Chuyện này..."

Cửu Phương tộc trưởng trầm mặc một hồi: "Ở bên trong Cửu Phương Linh Giới đã nhiều năm rồi, nếu như có thể, chúng ta muốn đi ra bên ngoài thăm thú một chút."

Không có người nào không khát vọng tự do.

Bộ lạc Cửu Phương cũng giống vậy.

Hơn nữa, hiện tại thiên nhiên đại trận của bộ lạc Cửu Phương cũng bị hủy.

Không còn được đại trận này bảo hộ, nếu lại có người ngoại lai đến, chỉ dựa vào một mình tộc trưởng Cửu Phương, căn bản không đủ năng lực bảo hộ tất cả tộc nhân.

"Từ trước đến nay, bộ lạc Cửu Phương của chúng ta cũng không phải là không có người đi ra ngoài để xông xáo, cũng không biết hiện tại bọn họ sống như thế nào."

Tộc trưởng Cửu Phương cảm khái nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, suy tư một hồi, nói: "Ở bên ngoài ta có sáng tạo một thế lực, tên là Bàn Cổ tông, nếu tộc trưởng không chê, có thể gia nhập Bàn Cổ tông, ta sẽ cung cấp chỗ cư trụ cùng với các điều kiện sinh tồn khác cho các ngươi."

Nghe đến đây, tộc trưởng Cửu Phương có chút động tâm.

"Việc này là chuyện rất quan trọng, ta muốn thương lượng với các tộc nhân."

"Đó là tất nhiên."

Để bộ lạc Cửu Phương gia nhập Bàn Cổ tông, tuy là chuyện Sở Cuồng Nhân đột nhiên nảy lòng tham, nhưng Bàn Cổ tông vừa được sáng tạo không bao lâu, quả thật rất cần nhân thủ.

Thực lực tổng thể của bộ lạc Cửu Phương không cường đại.

Nhưng dù sao cũng có thiên ti vạn lũ liên hệ với Nhân Tổ, để bọn họ gia nhập Bàn Cổ tông, tương lai có lẽ sẽ có chỗ trợ giúp cũng khó nói.

Hơn nữa, Sở Cuồng Nhân từng quan sát một số hài tử của bộ lạc Cửu Phương.

Tuy còn tuổi nhỏ, nhưng vô cùng có tiềm lực.

Nếu bồi dưỡng tốt, tương lai chưa hẳn không thể thành một phần sức mạnh quan trọng của Bàn Cổ tông.

"Hơn nữa, lấy Thiên Ly Kiếm của người ta, cũng phải có qua có lại mới đúng." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, nhìn thoáng qua Thiên Ly Kiếm.

Sau đó không lâu.

Người của bộ lạc Cửu Phương đã thương lượng xong, quyết định gia nhập Bàn Cổ tông.

Bọn họ muốn đi ra bên ngoài xông xáo, thì cần phải có một chỗ dựa vững chắc, thực lực mà Sở Cuồng Nhân bày ra, đủ để chứng minh hắn có tư cách này.

Trước khi đi.

Tộc trưởng Cửu Phương mang theo Sở Cuồng Nhân đi tới một chỗ sâu bên trong bộ lạc.

Ở chỗ này, có một hang động to lớn, Sở Cuồng Nhân, Oa Hoàng đi vào hang động xem xét, cảnh tượng đập vào mi mắt khiến cho mắt của hai người tỏa sáng.

Chỉ thấy bên trong hang động, đúng là có một lượng lớn khoáng thạch trân quý.

Những khoáng thạch này, mỗi một món đều là tài liệu luyện khí tuyệt hảo.

Ở trong đó, thậm chí còn có một số tiên kim thần thiết cấp bậc Hồng Mông, với thủ đoạn luyện khí của Sở Cuồng Nhân, chí ít có thể luyện ra mấy món Chí Bảo Hồng Mông.

"Không có nghĩ tới vậy mà ở đây lại cất giấu một khoáng mạch."

Sở Cuồng Nhân không khỏi tán thưởng.

Ngoại trừ Thiên Ly Kiếm ra, nơi này mới là tài phú lớn nhất của bộ lạc Cửu Phương.

"Người của bộ lạc chúng ta không am hiểu luyện khí, những tài liệu từ khoáng thạch này cũng không có đất dụng võ, chúng ta đã đồng ý gia nhập Bàn Cổ tông, những tài liệu này có lẽ sẽ có chút tác dụng với Bàn Cổ tông." Tộc trưởng Cửu Phương nói ra.

Hắn biết rõ, thực lực √bộ lạc Cửu Phương không hề cường đại.

Muốn để Sở Cuồng Nhân coi trọng bọn họ, cung cấp sự che chở, nhất định phải nỗ lực đưa ra thứ gì đó, những khoáng thạch này, vừa hay có thể giúp đỡ bọn họ.

"Tộc trưởng có lòng."

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu.

Có nhóm khoáng thạch này, cộng thêm Vạn Binh thành, căn cơ của Bàn Cổ tông sẽ tăng cường hơn rất nhiều, thậm chí có thể làm ra một món Chí Bảo Hỗn Độn.

Đừng thấy trong tay Sở Cuồng Nhân có mấy món Chí Bảo Hồng Mông, thì xem Chí Bảo Hồng Mông thành một mớ rau cải, ở bên trong Hồng Mông đại thế giới, Chí Bảo Hồng Mông vẫn vô cùng hiếm thấy, ngoại trừ quân vương ra, người có được chí bảo bực này có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Ngay cả một số Đại Đạo Chí Tôn cũng không có mấy món Chí Bảo Hỗn Độn tốt một chút đâu.

"Nhưng mà, dòng khoáng mạch này có trữ lượng to lớn, muốn khai thác trong thời gian ngắn xong, là chuyện không có khả năng." Tộc trưởng Cửu Phương nói ra.

"Ha ha, chuyện này không thành vấn đề."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Chỉ thấy hắn bay lên không trung, Vô Hạn Chi Vực mở ra!

Đột nhiên, một lượng lớn sức mạnh không gian tràn ngập toàn bộ khoáng mạch.

"Lên!"

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, thanh thế to lớn, toàn bộ khoáng mạch đúng là bị hắn rút lên, sau đó cất vào bên trong vũ trụ tùy thân.

Chương 2244: Hoàng Lương Nhất Mộng, kẻ si mê rượu, kết giao bằng hữu

"Thủ đoạn của tông chủ thật là cao minh."

Tộc trưởng Cửu Phương nhìn thấy Sở Cuồng Nhân trực tiếp cất cả một mỏ khoáng mạch vào một không gian không biết tên, không khỏi tán thưởng một tiếng.

"Ngươi chuẩn bị một chút, tụ họp người của bộ lạc Cửu Phương lại, ta sẽ trực tiếp mang đi." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một cái nói.

"Được."

Ngay sau đó, người của bộ lạc Cửu Phương tụ ở một chỗ, Sở Cuồng Nhân lấy Tụ Lý Càn Khôn ra, cất tất cả mọi người vào vũ trụ tùy thân.

Lần này tới Cửu Phương Linh Giới, quả thật là có thu hoạch không ít.

Sở Cuồng Nhân coi như hài lòng.

Sau đó, hắn và Oa Hoàng lại thăm dò ở bên trong Linh giới mấy ngày, sau khi tìm được một số cơ duyên bảo vật có thể để vào mắt, liền dự định rời đi.

...

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp siêu thần trăm vò Hoàng Lương Nhất Mộng."

Hoàng Lương Nhất Mộng?

Đây là thứ gì vậy.

Trăm vò?

Chẳng lẽ là rượu sao?

Trên đường trở về, Sở Cuồng Nhân rút được một phần thưởng cấp siêu thần, không khỏi hiếu kỳ, lập tức lấy ra một vò Hoàng Lương Nhất Mộng kia.

Đó là một cái bình màu đen, lớn chừng ba bốn bàn tay.

Phía trên có một tấm giấy dán màu hồng.

Đáng lưu ý chính là, miếng này giấy dán dùng để dán nắp bình, phía trên còn được khắc nguyên một đám phù văn huyền diệu, giống như một loại phong ấn nào đó.

Rượu này?

Còn phải dùng phong ấn?

Hơn nữa còn là một phần thưởng cấp siêu thần.

Sở Cuồng Nhân càng thêm tò mò đối với Hoàng Lương Nhất Mộng này,.

Hắn từ từ gỡ miếng dán ở miệng bình.

Trong chốc lát, mùi rượu nồng đậm tràn ngập cả chiếc chiến thuyền, sau khi Oa Hoàng ở bên cạnh hắn ngửi được mùi thơm này, ánh mắt cũng lờ đờ say.

"Tông, tông chủ, đây là rượu gì vậy?"

Oa Hoàng lắc lắc đầu, vận chuyển sức mạnh đại đạo trong cơ thể, lúc này mới dần dần xua tan men say kia, nhìn vò rượu trong tay Sở Cuồng Nhân, vô cùng chấn kinh.

"Ha, Hoàng Lương Nhất Mộng."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Hắn lấy ra một cái bát rượu, rót cho mình một chén.

Trong chốc lát.

Một luồng men say bạo phát trong cơ thể.

Lấy tu vi bây giờ của Sở Cuồng Nhân, lại cũng có chút không chịu được.

Đã trở nên chóng mặt.

Ý thức lâm vào trong mê ly, trong thoáng chốc, dường như hắn về tới vũ trụ Bàn Cổ, gặp được Cố Linh Lung, đối phương còn đang cười nhìn hắn.

Ở bên người nàng, còn có bọn người Lam Vũ, Sở Hồng.

Lúc này, hắn đã đi tới điểm cuối cùng của việc tu hành, vô địch chư thiên, trở lại vũ trụ Bàn Cổ, vượt qua cuộc sống bình bình đạm đạm.

Mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ, còn sinh mấy tiểu tử mập mạp.

Lam Vũ vẫn luôn đi theo bên cạnh hắn.

Tâm ý của nàng, Sở Cuồng Nhân cũng hiểu rõ.

Nàng, Cố Linh Lung, và Sở Cuồng Nhân cử hành hôn lễ lần nữa.

Cuộc sống tạm bợ của ba người vô cùng bình đạm, mỹ mãn.

Không biết đã trôi qua bao lâu.

Sở Cuồng Nhân mở hai mắt ra, trong mắt lộ ra một tia men say, hắn nhìn chén rượu trong tay, khẽ cười một tiếng: "Đây chính là Hoàng Lương Nhất Mộng sao?"

Hoàng Lương Nhất Mộng chỉ một cái chớp mắt.

Nhưng dù chỉ là một cái chớp mắt, Sở Cuồng Nhân lại cảm thấy như đã trải qua cả nhân sinh.

"Ha, thú vị."

Sở Cuồng Nhân lại uống thêm mấy ngụm, nhấm nháp từ từ.

Một vò Hoàng Lương Nhất Mộng, bị hắn uống hơn phân nửa.

Thời gian dần trôi qua.

Mộng cảnh mà Hoàng Lương Nhất Mộng dệt ra đã không còn hiệu quả gì đối với hắn, sau khi uống hơn phân nửa, Sở Cuồng Nhân cảm thấy đạo tâm của mình đã càng ngày càng viên mãn.

"Tông chủ, uống ngon lắm sao?"

Oa Hoàng ở bên cạnh nhìn mà có chút động tâm.

"Ha, thử một chút đi."

Sở Cuồng Nhân giơ cao vò rượu trong tay, cười nhạt một tiếng.

Oa Hoàng cũng không khách khí, trực tiếp rót một chén.

Phù phù.

Sau khi một chén rượu vào trong bụng.

Oa Hoàng đỏ bừng cả mặt, say đến mức ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự, một đôi đùi ngọc thẳng tắp cũng hóa thành đuôi rắn, vung qua vung lại trên boong tàu.

"Ha ha, say rồi."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Hoàng Lương Nhất Mộng, không phải ai cũng có thể uống.

Cho dù là Oa Hoàng ở cảnh giới Đại Đạo, sau khi một chén rượu vào trong bụng, ít nhất cũng phải say tới mấy năm, giấc mộng này, cũng không biết phải trải qua mấy mùa xuân.

Nhưng đây cũng là một cơ duyên của nàng.

Sau giấc mộng đó.

Đạo tâm của nàng, sẽ càng thêm viên mãn thông thấu.

"Mùi rượu thật khiến người ta say lòng."

Lúc này, chẳng biết lúc nào đã có một nam tử trung niên tóc mai điểm bạc xuất hiện ở boong tàu, nhìn Hoàng Lương Nhất Mộng trong tay Sở Cuồng Nhân, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, nhìn chòng chọc vào nó, trên mặt viết đầy bốn chữ thèm nhỏ dãi.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên.

Người này có thể lặng yên không tiếng động tới gần chiến thuyền.

Ngay cả mình cũng không hề phát hiện, tu vi như vậy, không thể coi thường.

Mặt khác.

Trên người đối phương có một loại khí tức giống với Oa Hoàng.

Đối với Nhân tộc mà nói, hết sức thân thiết.

Là một trong những thần thủ hộ của Nhân tộc sao?

Nhưng là thế lực phương nào?

"Tiểu gia hỏa, mỹ tửu trong tay ngươi, có thể để cho ta nếm thử hay không?"

Nam tử trung niên cười đùa tí tửng nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, giơ cao vò rượu, uống một hơi cạn sạch non nửa vò Hoàng Lương Nhất Mộng còn lại, không ít nước rượu thậm chí nhiễm ướt vạt áo của hắn.

"Nấc..."

Sở Cuồng Nhân ợ rượu, sắc mặt đỏ bừng: "Hết rồi."

Sau đó tiện tay ném vò rượu rỗng qua một bên, hắn nhìn nam tử trung niên, cặp mắt mông lung như đang say, nhưng sâu bên trong lại cất giấu sự thanh tỉnh.

"Ngươi ngươi ngươi..." Nam tử trung niên nhìn Sở Cuồng Nhân, lại nhìn vò rượu rỗng kia, mặt mũi tràn đầy vẻ đau lòng.

Hắn lập tức cầm rượu lên vò, hít mùi rượu một hơi, trên mặt lộ ra một tia mê say, lập tức càng thêm đau lòng: "Ta du lịch chư thiên, uống mỹ tửu khắp vạn tộc, nhưng lại là lần đầu tiên gặp phải mùi rượu kỳ lạ bực này, mỹ tửu bực này, không thể được thưởng thức, thật sự là chuyện khiến người ta đau lòng."

Hắn lại hỏi Sở Cuồng Nhân: "Tiểu gia hỏa, rượu này lấy từ chỗ nào?"

"Cơ duyên đoạt được, thiên hạ chỉ có một vò này."

Sở Cuồng Nhân say khướt nói.

"Ai, đáng tiếc."

Nam tử trung niên nói xong, liền muốn rời đi.

Sở Cuồng Nhân thấy hắn không có rượu uống, cũng không hề có hành động gây bất lợi cho mình, tâm tư thay đổi thật nhanh, lập tức lại lấy ra một vò Hoàng Lương Nhất Mộng.

"Tiền bối, kỳ thật ở chỗ ta còn có một vò."

"Cái gì?"

Nam tử trung niên liền vội vàng quay người lại, nhìn vò rượu trong tay Sở Cuồng Nhân, hai mắt toả sáng, muốn xông lên cướp lấy.

Nhưng bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, trốn được: "Tiền bối, mỹ tửu bực này, sao có thể tuỳ tiện có được."

Nam tử trung niên nghĩ nghĩ: "Ngươi nói có lý, mỹ tửu bực này quả thật vô cùng trân quý, thế này đi, ta dùng mười vò Thiên Long Túy trao đổi với ngươi."

Hắn lấy ra mười vò rượu, nói ra: "Thiên Long Túy này, được ủ từ vô số loại thần dược, phàm nhân uống một ngụm, đắc đạo thăng tiên, cho dù là Hỗn Nguyên, Đại Đạo, nếu uống trong thời gian dài, cũng có thể tăng cường tu vi, ngươi cảm thấy thế nào."

"Không đủ, vật hiếm thì quý, Hoàng Lương Nhất Mộng này của ta, thiên hạ chỉ có hai vò, Thiên Long Túy này của ngươi, một hơi liền lấy ra mười vò, cho thấy ngươi còn có rất nhiều, giá cả chênh lệch như thế, sao có thể trao đổi?"

"Ngươi là đang cưỡng từ đoạt lý."

Nam tử trung niên khó thở.

Thiên Long Túy của mình không biết được bao nhiêu người tha thiết ước mơ.

Sao đến trong miệng tiểu oa nhi trước mắt này lại trở nên không đáng giá một đồng?

Nhưng Hoàng Lương Nhất Mộng trong tay đối phương, quả thực khiến hắn mê mẩn.

Rơi vào đường cùng, hắn lại lấy ra một số bảo vật muốn trao đổi, nhưng mặc kệ là lấy ra cái gì, Sở Cuồng Nhân đều lắc đầu cự tuyệt.

"Tiểu gia hỏa, ngươi là đang khinh người quá đáng, Thiên Long Túy không muốn, Chí Bảo Hỗn Độn không muốn, thần dược tiên kim cũng không muốn, rốt cuộc ngươi muốn cái gì? !"

Nam tử trung niên tức hổn hển nói ra, tuy có một thân tu vi cường đại, nhưng lúc này cũng bị Sở Cuồng Nhân chơi đùa đến mức mất bình tĩnh.

"Ha ha, tại hạ muốn kết giao bằng hữu với tiền bối." Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, ném Hoàng Lương Nhất Mộng trong tay cho đối phương.

Chương 2245: Tửu Tôn say, Trận Vương có hành động, Phong Vực bị phong tỏa

"Kết giao bằng hữu?"

Nam tử trung niên kia sửng sốt một chút, không khỏi ngoài ý muốn.

Mình lấy ra một đống chí bảo.

Đối phương cái gì cũng không cần, lại tặng không mỹ tửu này, chỉ muốn kết giao bằng hữu với mình, hắn đánh giá Sở Cuồng Nhân, thật là một tiểu tử thú vị.

Sở Cuồng Nhân cũng nhìn đối phương, ánh mắt sáng như gương, không có chút men say nào.

Hắn nhìn ra được, đối phương thích tửu thành si, nhưng lúc hành sự lại có điểm mấu chốt.

Tu vi của hắn cao hơn mình rất nhiều.

Chí ít bề nổi thì là như vậy.

Hoàn toàn có thể dựa vào tu vi để cướp lấy, không cần dùng bất kỳ vật gì để trao đổi.

Nhưng hắn lại không làm vậy.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Sở Cuồng Nhân muốn kết giao với đối phương.

Nhưng chuyện quan trọng nhất là thân phận của đối phương.

Thích rượu như thế, lại có loại tu vi này...

"Ha ha, tiểu gia hỏa, Tửu Tôn ta không thể tùy tiện kết giao bằng hữu."

Ánh mắt nam tử trung niên lóe lên, vuốt vuốt vò rượu trong tay, tuy hắn rất thích rượu, nhưng sẽ không uống rượu làm hỏng việc, hắn say, nhưng tâm chưa bao giờ say.

Thế gian này, người muốn kết giao với hắn, nhiều không kể xiết.

Nhưng bằng hữu của hắn, lại không nhiều.

Hắn cũng không phải là người tùy tiện dùng một vò rượu là có thể kết giao.

Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ trong lòng một tiếng quả nhiên.

Tửu Tôn...

Đệ nhất Chí Tôn bảng!

Tồn tại gần với quân vương nhất.

"Nếu vậy thì, ta sẽ tùy tiện lấy một đồ vật, xem như là trao đổi xong." Sở Cuồng Nhân tùy tiện cầm một vật trên mặt đất.

Vật kia, cũng không trân quý.

Sau khi Tửu Tôn nhìn thấy hành động của đối phương, không khỏi càng thêm ngạc nhiên.

"Thú vị."

Hắn gỡ dán giấy miệng bình của vò rượu trong tay, không kịp chờ đợi mà uống một ngụm.

Ngay sau đó, hai mắt tỏa sáng: "Quả nhiên là rượu ngon!"

Hắn lại nhanh chóng uống thêm mấy ngụm.

Hơn phân nửa vò rượu bị hắn uống một hơi cạn sạch.

Sắc mặt rất nhanh liền trở nên đỏ bừng, lập tức giống như Oa Hoàng, co quắp ngã trên mặt đất, giống như là say đến bất tỉnh nhân sự.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, cũng không để ý.

Rất nhanh.

Hắn liền về tới Vạn Binh thành ở Phong Vực.

"Ha? ? Sao nàng lại say thành bộ dáng này?"

Phục Hi nhìn muội muội say đến mức lộ ra nguyên hình của mình, không khỏi kinh nghi.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Nàng uống một chút tửu."

"Rượu gì mà lợi hại như vậy?"

Phục Hi dù có tiếp tục nghi ngờ, nhưng vẫn dìu Oa Hoàng về động phủ.

"u Diệp Nhược, chăm sóc tốt vị khách nhân này."

Sở Cuồng Nhân chỉ chỉ còn say Tửu Tôn trên boong tàu nói ra.

"Vâng."

u Diệp Nhược tiến lên nhìn thoáng qua, mặc dù đối phương say đến bất tỉnh nhân sự, nhưng trong tay lại ôm thật chặt nửa vò Hoàng Lương Nhất Mộng còn dư lại.

"Chủ nhân, ngươi tìm đâu ra con sâu rượu này vậy."

u Dã Tử oán trách một câu.

"Ha, hắn là Tửu Tôn."

Hít!

Lúc này u Diệp Nhược hít vào một ngụm khí lạnh, bởi vì chấn kinh, Tửu Tôn vốn được hắn đỡ lấy cũng rơi xuống đất.

"Mẹ của ta ơi."

u Diệp Nhược liền vội vàng nâng đối phương lên.

Tửu Tôn.

Đệ nhất Chí Tôn bảng.

Đây tuyệt đối là con sâu rượu lớn nhất thế gian.

"Dẫn hắn đi xuống nghỉ ngơi đi."

"Vâng."

u Diệp Nhược không dám có nửa phần sơ xuất, tranh thủ thời gian dẫn người đi xuống nghỉ ngơi.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân lại tìm một nơi, thu xếp tốt cho người của bộ lạc Cửu Phương, lần này trở lại Bàn Cổ tông, hắn lại chưa nhìn thấy bọn người Lam Vũ, n Hồng Hoa, mấy người kia, còn đang bế quan củng cố tu vi cảnh giới.

Hiện tại Bàn Cổ tông, do Lý Quân xử lý.

"Tông chủ."

"Gần đây có xảy ra chuyện gì không?"

"Mọi chuyện đều thuận lợi."

"Ừm, vậy là tốt rồi." Sở Cuồng Nhân khẽ gật đầu.

Nhưng đột nhiên, lông mày của hắn khẽ giật một cái.

Giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

"Xem ra ta trở về rất đúng lúc, không, hoặc là nói, là đang cố ý chờ ta trở về sao?" Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

……

Phong Vực.

Phía trên một ngọn núi cao.

Trận Vương đứng ở trên đỉnh núi, nhìn xuống Thiên Sơn, thần sắc lạnh nhạt như băng.

Đối với hắn mà nói, cảnh đẹp Thiên Sơn trước mắt, không hề chỉ là sơn hà tầm thường, mà từng trận mạch trận pháp, những con sông lớn đang chảy kia, chính là mạch máu của trận pháp này.

Mà hạch tâm của đại trận này, chính là... Vạn Binh thành kia!

Vút.

Lúc này, một bóng người bỗng nhiên đi tới truocvws mặt Trận Vương.

Người tới, mặc một bộ trường bào màu đen.

Bên hông, đeo một thanh loan đao màu đen.

Người đến có thần sắc lạnh lùng như băng, trong mắt lộ ra sát ý lạnh thấu xương, hắn lạnh nhạt nói ra: "Sở Cuồng Nhân đã trở về, ngươi có thể hành động."

"Chúng ta đã đợi giờ khắc này rất lâu."

Ánh mắt Trận Vương ngưng trọng, từ từ đứng dậy.

Mà theo động tác của hắn, Thiên Sơn chấn động, ngàn vạn dòng nước tăng tốc, vùng thế giới này dần dần bắt đầu sinh ra biến hóa không hiểu.

Biến hóa này, cũng lan ra toàn bộ Phong Vực.

Từng đạo từng đạo sương mù màu tím, từ các nơi ở Phong Vực lan tràn mà ra.

Sương mù màu tím quỷ quyệt mê ly.

Một số hoang thú bị bao trùm, đột nhiên lạc mất phương hướng.

Chỗ bị sương mù màu tím bao phủ, vạn linh cảm thấy bị trói buộc, một mảnh hỗn loạn.

Không chỉ có như thế, sương mù màu tím này còn bay lên bầu trời, đan xen ở trên không trung, dường như dệt thành một tấm lưới màu tím, bao phủ bầu trời của Phong Vực.

"Đây chính là Tử La Mê Chướng Trận mà ngươi chuẩn bị sao?"

Diệt Thế Võ Chủ ngạc nhiên nói.

"Đúng vậy."

"Trận này không chỉ có thể hóa thành thiên la địa võng, phong tỏa thiên địa, còn có thể che lấp thiên cơ, ngăn cách sự liên hệ ở bên ngoài, người ở bên trong ra không được, cho dù có dùng thủ đoạn truyền tin gì cũng không thể thành công, mà người bên ngoài, cũng không vào được, càng không cảm ứng được chuyện phát sinh ở trong này, sau khi trận này được khởi động, toàn bộ Phong Vực, sẽ hoàn toàn bị ngăn cách ở bên ngoài, bọn người Sở Cuồng Nhân sẽ lâm vào cảnh chí cố vô thân."

Trận Vương từ từ nói ra.

Trong mắt lộ ra một tia đắc ý.

Tử La Mê Chướng Trận này, có thể nói là trận pháp hắn đắc ý nhất.

"Nơi đây giao cho ngươi, lần này đối phó với Sở Cuồng Nhân, cho dù như thế nào, cũng nhất định phải thành công!" Diệt Thế Võ Chủ dùng giọng điệu lạnh lùng nói.

"Ngươi muốn làm thế nào?"

"Há, ngươi đang nói cái gì?"

"Ha, Diệt Thế Võ Chủ, không cần giả ngu ở trước mặt ta, ngươi tốn sức khổ tâm, liên hợp thế lực khắp nơi đối phó với Sở Cuồng Nhân, không đơn thuần là vì rửa sạch cừu hận đi, trong lòng của ngươi, cần phải có tính toán khác."

Trận Vương nhìn Diệt Thế Võ Chủ khẽ cười nói.

"Ha ha, tâm tư của Trận Vương quả thật rất kín đáo."

Ánh mắt Diệt Thế Võ Chủ lóe lên, cười ha ha một tiếng nói: "Nhưng tính toán này của ta, cũng không xung đột với việc đối phó Sở Cuồng Nhân."

"Như thế thì tốt."

Trận Vương cũng không thèm để ý Diệt Thế Võ Chủ muốn làm gì, hiện tại hắn chỉ muốn chứng minh một việc, trình độ trận pháp của mình, cao hơn Sở Cuồng Nhân!

......

Bên trong Vạn Binh thành.

Mấy Luyện Khí Sư đang tập hợp ở một chỗ trò chuyện với nhau.

"Các ngươi có phát hiện hay không, gần đây Vạn Binh thành có rất nhiều người."

"Đúng vậy, ta cũng có cảm giác này."

"Nhiều cũng tốt, sinh ý cũng tốt hơn rồi."

"Tuy là nói như vậy, nhưng ta vẫn cảm thấy có chút không đúng."

Lúc mấy Luyện Khí Sư nói chuyện với nhau, đột nhiên có một trận âm thanh ồn ào truyền đến.

"Mau nhìn, tại sao bầu trời lại trở thành màu tím."

"Đây là có chuyện gì?"

Mọi người vô cùng ngạc nhiên.

Chỉ thấy trên bầu trời của Vạn Binh thành, bị sương mù màu tím bao phủ, này cả Hồng Mông Thần Bảng chói chang như là mặt trời trên bầu trời cũng bị che mất.

"Có vấn đề."

Mấy Luyện Khí Sư bay lên không trung.

Nhưng chỉ cần tới gần sương mù màu tím, một trận lôi đình màu tím liền nện xuống, chỉ thấy sương mù bên trong màu tím, một tấm võng lớn màu tím như ẩn như hiện.

Lôi đình màu tím đánh ra từ bên trong.

Nhìn kỹ, đâu chỉ Vạn Binh thành.

Toàn bộ bầu trời của Phong Vực, đều bị tấm võng lớn màu tím này bao phủ.

"Không tốt, toàn bộ Phong Vực đều bị phong tỏa!"

Chương 2246: Thế lực khắp nơi vây giết, một đám vớ va vớ vẩn, cũng dám nói xằng tận thế

Tử La Mê Chướng Trận mở ra, toàn bộ Phong Vực đều bị phong tỏa.

Bên trong Vạn Binh thành, mọi người nhìn sương mù màu tím nồng đậm kia, không khỏi lâm vào trong bối rối, nguyên một đám bay lên không trung, muốn xông ra ngoài.

Nhưng lại bị lôi đình từ bên trong lưới lớn sương mù màu tím đánh bay về.

"Đáng chết, ra không được."

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Người nào làm?"

"Chúng ta đều bị nhốt rồi."

Mà ở cửa Vạn Binh thành.

Một người áo đen từ từ đi tới, ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn một đám Luyện Khí Sư, cười lạnh một tiếng: "Các ngươi ai cũng đi không được."

"Ngươi là... Đái Thiên? ! Đây là có chuyện gì?"

Mọi người chấn kinh nhìn Đái Thiên trước mắt.

Đái Thiên, đệ nhất Luyện Khí bảng ngày xưa.

Sau khi bại bởi Sở Cuồng Nhân ở Vạn Binh thành, liền bị đuổi ra ngoài.

Hiện tại, lại xuất hiện.

Mọi người kinh nghi bất định.

"Ha ha, muốn trách thì trách Sở Cuồng Nhân đi, là hắn hại các ngươi."

Đái Thiên cười ha ha một tiếng nói.

Mọi người còn muốn truy vấn.

Nhưng lúc này, trong đám người lại bộc phát ra một luồng khí tức cường đại.

Nguyên một đám tu sĩ lao về phía Bàn Cổ tông.

"Những người này là... Thiên Thần nhất tộc? !"

Có người nhìn thấy, trên người của những người này được bao phủ bơie một tầng tiên huy nhàn nhạt kỳ lạ, chính là Thiên Thần Chi Quang đặc trưng của Thiên Thần nhất tộc!

Mà Thiên Thần Chi Quang trên người kẻ cầm đầu là óng ánh nhất.

Dao động phát ra từ trong đó rất hùng hậu, khiến hư không không ngừng chấn động.

"Không, không chỉ là Thiên Thần nhất tộc."

Mọi người hoảng sợ nói.

Bên trong đám tu sĩ kia, ngoại trừ người của Thiên Thần nhất tộc ra, còn có rất nhiều tu sĩ tản ra khí tức đặc thù, chẳng hạn như long khí, kiếm khí...

Những người này, đến từ các thế lực khác nhau.

Bọn họ đúng là mai phục ở bên trong Vạn Binh thành.

"Bọn họ muốn làm gì? !"

"Phương hướng kia là... Bàn Cổ tông, bọn họ muốn đối phó Sở Cuồng Nhân!"

Mọi người vô cùng sợ hãi.

Bọn họ nhìn lên tầng mây màu tím nồng hậu dày đặc bên trong bầu trời, và những tu sĩ cường đại kia, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Vạn Binh thành, sắp thay đổi! ?

"Sở Cuồng Nhân, ta đến đấu với ngươi."

Người cầm đầu Thiên Thần nhất tộc, tên là Thiên Thần Vô Tâm.

Là tồn tại gần với Sở Cuồng Nhân, Binh Tai phía trên Đại Đạo bảng, thực lực của hắn còn mạnh hơn so với một số Chí Tôn, là thiên kiêu ít có của Thiên Thần nhất tộc.

Ở bên cạnh hắn, chính là Thiên Thần Tàng.

"Lần này, ngoại trừ Thiên Thần nhất tộc chúng ta xuất thủ ra, còn có thế lực Long tộc, long huyết Hoàng gia, liệp long nhân, Kiếm Thần cung, ta cũng muốn nhìn xem, lần này Sở Cuồng Nhân dùng cách nào để sống sót!"

Ánh mắt Thiên Thần Tàng băng lãnh nói.

"Chậc, Diệt Thế Võ Chủ kia thật đúng là không tầm thường, lại có thể thuyết phục nhiều thế lực như vậy xuất thủ, thậm chí ngay cả Trận Vương cũng tới."

"Ngoại trừ Trận Vương ra, ta nghe nói người tham dự hành động vây quét này, còn có một số quân vương, lần này Sở Cuồng Nhân... Chết chắc!"

Thiên Thần Tàng, Thiên Thần Vô Tâm đều không cho rằng Sở Cuồng Nhân có thể còn sống sót.

Một bên khác.

Một nam tử mặc chiến giáp màu đen, cũng mang theo một nhóm người bay về phía Bàn Cổ tông, người này chính là Vương Dị của liệp long nhân nhất mạch.

Ở phía sau hắn, tất cả đều là liệp long nhân tinh anh.

Ánh mắt của hắn vô cùng băng lãnh: "Sở Cuồng Nhân, Tử La Mê Chướng Trận đã mở ra, lần này ngươi kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay, ngày xưa ngươi trêu đùa liệp long nhân nhất mạch ta, hôm nay ta muốn ngươi hoàn trả gấp trăm ngàn lần! !"

Ngày xưa, hắn mang theo một nhóm tư nguyên đến giao dịch Trảm Long Nhận với Sở Cuồng Nhân.

Chưa từng nghĩ.

Đối phương dùng quỷ kế lấy Trảm Long Nhận trở về.

Không chỉ như thế, còn khiến người của liệp long nhất nhất mạch và long huyết Hoàng gia chém giết một trận, hai bên đều bị đại thương nguyên khí, thù này có thể nói là không đội trời chung.

"Gầm!"

Một tiếng rồng gầm vang vọng.

Một con Tổ Long bay trên không trung, ở phía sau hắn, còn có một đám Long tộc tinh nhuệ, Tổ Long này chính là một trong 13 chiến tướng của Long tộc.

Đồng thời cũng là một trong những Long tộc giao thủ với Sở Cuồng Nhân ở long trủng ngày xưa.

Nhưng mà ở trận chiến kia, Long tộc tổn thất nặng nề.

13 chiến tướng của Long tộc có sáu người xuất thủ, gần như toàn diệt.

Hắn chính là người sống sót duy nhất.

Nghĩ đến trận chiến kia, lòng hắn vẫn còn sợ hãi.

Nhưng hắn hít sâu một hơi, nỉ non nói: "Lần này, Sở Cuồng Nhân có người khác đến kiềm chế, mục tiêu của chúng ta là Bàn Cổ tông!"

Bàn Cổ tông, tiềm lực vô biên.

Điểm này, đã được thể hiện trên Hỗn Nguyên bảng, Đại Đạo bảng.

Bọn họ không chỉ muốn giết Sở Cuồng Nhân, còn muốn tiêu diệt tông môn này.

Diệt cỏ tận gốc!

"Sở Cuồng Nhân, mối thù của Độc Cô Bất Bại, Tuyệt Kiếm, Kiếm Thập Phương, hôm nay nhất định phải khiến ngươi hoàn lại, để ngươi biết sức mạnh của Kiếm Thần cung ta!"

Có một nhóm người, đều là kiếm tu tiến đến.

Trên người bọn họ có kiếm khí sát ý quấn quanh, xuất phát về phía Bàn Cổ tông.

Cầm đầu là một lão giả tóc trắng, tay hắn cầm một thanh cự kiếm, toàn thân có điện quang và kiếm khí quấn quanh, ánh mắt lạnh lẽo như băng.

So với Long tộc, Kiếm Thần cung cũng có cừu oán cũng không nhỏ với Sở Cuồng Nhân, một trong những hạt giống quân vương mà bọn họ vun trồng, Kiếm Thập Phương, dã chết ở trong tay đối phương.

...

Thiên Thần nhất tộc, liệp long nhân nhất mạch, Long tộc, long huyết Hoàng gia, Kiếm Thần cung, năm thế lực, năm đám nhân mã xuất phát về phía Bàn Cổ tông.

Trùng trùng điệp điệp, làm cho người ta chấn kinh.

Bên trong Vạn Binh thành.

Có thám tử của Ác Ma nhất tộc nhìn thấy màn này, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh: "Những người này dám làm ra loại chuyện này, là đang muốn chọc giận vương, bọn họ có năng lực chống đỡ lửa giận của vương sao? ?"

"Không được, nhất định phải bẩm báo việc này cho vương mới được."

Hắn muốn truyền tin cho Ác Ma Chi Vương.

Nhưng mà, lại phát hiện tin tức không phát đi được.

"Là trận pháp này, trận pháp này ngăn cách tất cả liên hệ của Phong Vực và bên ngoài, nhưng người có thể bố trí đại trận bực này, bên trong Hồng Mông đại thế giới ngoại trừ Trận Vương ra, không có người thứ hai có thể làm được."

"Quy mô này, chỉ vì đối phó một Bàn Cổ tông ngay cả quân vương cũng không có, chỉ vì đối phó một tên Sở Cuồng Nhân? ? !"

"Đám người kia, chẳng lẽ điên rồi."

Ánh mắt thám tử ác ma ngưng trọng đến cùng cực.

...

Bên trong Bàn Cổ tông.

Sở Cuồng Nhân đang luận đạo với Lý Quân.

Bỗng nhiên.

Dường như hắn cảm ứng được gì đó, khẽ cười một tiếng: "Có khách đến."

Vừa dứt lời.

Chỉ thấy động thiên của Bàn Cổ tông, đúng là ầm ầm chấn động.

Bầu trời nứt ra.

Từng khối không gian như mảnh gương vỡ tản ra.

Khi một tiếng nổ lớn vang lên.

Toàn bộ động thiên của Bàn Cổ tông ầm ầm sụp đổ, xuất hiện ở trước mắt mọi người.

"Chuyện gì xảy ra? !"

"Địch tập kích!"

Nguyên một đám tu sĩ của Bàn Cổ tông vọt ra, nhìn bốn phía, trong mắt lộ ra vẻ đề phòng, chẳng biết từ lúc nào, bọn họ đã bị vây quanh.

Khí tức vô cùng kinh khủng, bao phủ vùng thế giới này.

"Nhiều người như vậy? !"

Phục Hi sửng sốt một chút, cảm thấy chấn kinh, Bàn Cổ tông mới sáng tạo bao lâu chứ, trong tông đừng nói quân vương, ngay cả Đại Đạo Chí Tôn cũng không có.

Hiện tại, lại phải đối mặt với nhiều thế lực quân vương như vậy?

Có lầm hay không? !

"Sở Cuồng Nhân, hôm nay chính là ngày tận thế của ngươi và Bàn Cổ tông!"

Một bóng người đi ra, giọng điệu lạnh như băng nói, Thiên Thần Chi Quang, trùng trùng điệp điệp, bao phủ toàn trường, hóa thành uy áp doạ người, chính là Thiên Thần Vô Tâm.

Mà Sở Cuồng Nhân lại dường như không nghe được lời đối phương nói, ngẩng đầu nhìn sương mù màu tím trên bầu trời, khẽ cười nói: "Trận pháp không tệ."

"Sở Cuồng Nhân, ngày tận thế của ngươi đã đến!"

Thiên Thần Vô Tâm thấy mình bị không để ý tới, không khỏi tức giận.

"Một đám vớ va vớ vẩn, cũng dám xưng tận thế?"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, nhìn về phía Thiên Thần Vô Tâm.

Chỉ một cái liếc mắt, một đạo kiếm quang từ trong mắt của hắn bắn ra.

Chương 2247: Cao thủ Chí Tôn bảng liên tục xuất hiện, Sở Cuồng Nhân chuẩn bị

"Một đám vớ va vớ vẩn, cũng dám nói xằng tận thế?"

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng.

Hắn nhìn về phía Thiên Thần Vô Tâm, bên trong ánh mắt bắn ra một đạo kiếm quang.

Trong nháy mắt đó, Thiên Thần Vô Tâm chỉ cảm thấy một sự sắc bén trước nay chưa từng có đập vào mặt, khiến toàn thân hắn cũng nhịn không được mà run rẩy.

Kiếm ý kia, quá mức đáng sợ.

"Thiên Thần Chi Quang, Đãng Thế ở trong gầm trời!"

Thiên Thần Vô Tâm gầm nhẹ một tiếng, thúc giục Thiên Thần Chi Quang của bản thân đến cực hạn, đánh ra một kích, sức mạnh đại đạo nổ lớn không thôi.

Đùng một tiếng.

Hư không nổ tung.

Thiên Thần Vô Tâm bị một kích này trực tiếp đánh bay ra ngoài.

Hai tay không ngừng chảy máu, đại đạo trong cơ thể cũng bị rung chuyển trước nay chưa từng có, chuyện này khiến đồng tử của hắn run rẩy kịch liệt, không dám tin.

Tại sao có thể như vậy?

Chính mình là hạng ba Đại Đạo bảng.

Mà mặc dù Sở Cuồng Nhân là đứng đầu bảng, nhưng cũng giống mình, cũng là cảnh giới phía dưới Đại Đạo Chí Tôn, vì sao mình ngay cả một chiêu của hắn cũng không tiếp nổi? !

Không.

Đó có lẽ còn không được tính là một chiêu.

Chỉ là một ánh mắt!

Nhưng mình đã tu hành Thiên Thần Chi Quang đến tầng thứ năm!

Trong lòng Thiên Thần Vô Tâm rung động, sắc mặt biến hóa không ngừng.

Mà Thiên Thần Tàng đứng ở bên cạnh hắn cũng vô cùng hoảng sợ, trước đó hắn, còn có dũng khí đánh một trận với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng bây giờ hắn cảm thấy, chỉ cần đứng ở trước mặt đối phương cũng cảm thấy hoảng sợ!

Lúc này chỉ mới trô iqua mấy năm chứ.

Đối phương đã trưởng thành đến trình độ mà bản thân không có cách nào với tới!

"Tốt cho một tên Sở Cuồng Nhân, tu vi kiếm đạo của hắn đúng là làm cho người ta kinh thán."

Một tiếng nói già nua vang lên.

Chỉ thấy một lão giả tóc trắng từ từ đi ra, kiếm ý trên người vô cùng mãnh liệt, giống như muốn đâm rách mây xanh.

"Há, lại là người của Kiếm Thần cung."

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương một chút, có chút không kiên nhẫn.

Hết lần này đến lần khác tìm hắn để gây sự, chẳng lẽ người của Kiếm Thần cung đều luyện kiếm đến mức khiến cho nước tràn não rồi sao?

Hắn hừ lạnh một tiếng, kiếm trên người ý bạo phát, chỉ trong khoảnh khắc, đã trực tiếp áp chế kiếm ý của lão giả kia.

Sắc mặt của đối phương biến hóa, nhưng lập tức cười lạnh nói: "Khó trách ngay cả Độc Cô Bất Phá cũng không phải là đối thủ của ngươi, loại kiếm ý này, quả thật là không tầm thường, Tứ trưởng lão của Kiếm Thần cung, Lôi Đình Kiếm Tôn Bạch Vô Tận, xin chỉ giáo!"

Lôi Đình Kiếm Tôn...

Không ít người nghe thấy danh xưng này, vô cùng kinh ngạc.

"Hạng thứ mười tám phía trên Chí Tôn bảng, Lôi Đình Kiếm Tôn!"

"Chậc chậc, đúng là người này."

Lúc này.

Một tiếng rồng gầm vang lên, trong hư không, một con Cự Long có hai cánh bay trên không trung, trên người lộ ra khí tứvô cùng c bá đạo.

"Ứng Long Phong, đến đây lấy mạng của Cuồng Nhân! !"

Khi long ảnh đáp xuống.

Liền hóa thành một trung niên mặc một bộ chiến giáp, tay cầm trường mâu, trên mặt được bao phủ đầy vảy rồng tinh mịn, trong lúc hô hấp, có long tức nóng rực tuôn ra.

"Ứng Long Phong... Hạng 13Chí Tôn bảng! !"

"Khá lắm, lại một cao thủ trên Chí Tôn bảng."

Lúc mọi người chưa hết chấn kinh.

Chỉ thấy giữa thiên địa, có Thiên Thần Chi Quang tươi sáng lấp lóe, chỉ thấy một bóng người ngẩng đầu dậm chân mà đến, uy thế hiển hách, giống như thần tiên bgiáng thế.

Người này mặc một bộ trường bào màu trắng, khuôn mặt lạnh lùng như băng.

"Thiên Thần nhất tộc, Thiên Thần Lưu Ly, đến đây lấy tính mạng của ngươi!"

Người tới phất tay áo lên, khí tức kinh khủng như bão đổ xuống.

Chỉ trong thoáng chốc, mấy chục toà sơn mạch bốn phía, bị luồng Thiên Thần Chi Quang này khuấy động, hóa thành bột mịn, mọi người không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Thiên Thần Lưu Ly, hạng mười phía trên Chí Tôn bảng!

"Lại, lại một cường giả phía trên Chí Tôn bảng, có nhiều cao thủ như vậy, ông trời ơi, chiến trận này, không khỏi cũng quá lớn đi."

"Chỉ vì đối phó một tên Sở Cuồng Nhân, cần thiết hay không? ?"

"Ha ha, lần này, hắn sẽ chết chắc."

Có người chấn kinh với sức mạnh mà mấy thế lực đại quân vương tung ra, cũng có người đang cười trên nỗi đau của người khác, cảm thấy Sở Cuồng Nhân hẳn phải chết không nghi ngờ.

Nhưng cho dù nói thế nào, khi mọi người nhìn lại, lần này Bàn Cổ tông đúng là lâm vào đại nguy cơ trước nay chưa từng có, tám chín phần mười sẽ bị hủy diệt.

Kiếm Thần cung, long huyết Hoàng gia, liệp long nhân nhất mạch, Thiên Thần nhất tộc, Long tộc... Ngoại trừ Hoàng gia ra, mấy đại thế lực còn lại đều là thế lực quân vương.

Một Bàn Cổ tông nho nhỏ, làm sao có thể chống đỡ được chứ? !

"Các ngươi đi đối phó Bàn Cổ tông, Sở Cuồng Nhân giao cho chúng ta đối phó."

Thiên Thần Lưu Ly từ tốn nói với Thiên Thần Vô Tâm.

Chỉ thấy Thiên Thần Vô Tâm lấy ra một gốc thần dược, ăn nó, khôi phục thương thế, nhẹ gật đầu: "Được, hôm nay bọn họ không ai có thể trốn thoát!"

Thiên Thần Vô Tâm dẫn mọi người phóng về phía Bàn Cổ tông.

Nhưng ngay tại lúc này.

Chỉ thấy bên trong trụ sở của Bàn Cổ tông, bốn phía có một lượng lớn cấm chế phù văn lưu chuyển ra, kim quang tươi sáng, đúng là hóa thành một kết giới chín tầng to lớn!

Đây đúng là, một đại trận thủ hộ tuyệt diệu!

Bọn người Thiên Thần Vô Tâm, đột nhiên bị cản đường.

"Trận pháp? !"

"Đại trận thủ hộ thật là cao minh."

Thiên Thần Vô Tâm đánh ra một đạo Thiên Thần Chi Quang, đánh vào phía trên kết giới trận pháp, nhưng lại không có cách nào tạo thành thương tổn quá lớn đối với kết giới.

Ánh mắt của hắn ngưng trọng, có chút ngoài ý muốn.

Bàn Cổ tông vừa sáng tạo không được bao lâu, dạng đại trận này, cho dù là một số thế lực cấp quân vương khác cũng không nhất định có thể bày ra.

"Ngươi thật sự cho rằng, ta không có một chút chuẩn bị gì đối với các ngươi sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

"Hừ, một trận pháp mà thôi, thật sự cho rằng ngăn được chúng ta sao?"

Tuy Sở Cuồng Nhân sớm bày ra đại trận, nhưng các đại thế lực, lần này đã chuẩn bị chu toàn, sao lại tuỳ tiện thất bại tan tác mà quay trở về chứ?

Bọn họ cũng không phải là không có dự liệu được Sở Cuồng Nhân sẽ có chuẩn bị.

"Cùng nhau đánh vỡ trận này!"

Chỉ thấy tu sĩ của các đại thế lực đồng loạt ra tay, các loại công kích cường đại đánh vào phía trên kết giới trận pháp, gây ra tiếng nổ lớn.

Toàn bộ trận pháp, trở nên rung chuyển.

Ở trong đó, làm cho Sở Cuồng Nhân tấm tắc lấy làm kỳ lạ nhất chính là ba thế lực long huyết Hoàng gia, Long tộc, liệp long nhân.

Phải biết rằng, ba phe thế lực này chính là kẻ thù của nhau, vậy mà bây giờ lại lựa chọn liên thủ chỉ vì đối phó Sở Cuồng Nhân.

Thật sự là khiến cho người ta không tưởng tượng được.

E rằng cho dù là chính bọn họ, cũng không nghĩ ra sẽ có một ngày như vậy.

"Ha, thú vị."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, lập tức nói với Lý Quân bên cạnh: "Ngươi mau đi đi, chuyện kế tiếp, giao cho ta là được."

"Vâng."

Lý Quân khẽ gật đầu.

Hắn vô cùng có lòng tin đối với Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy hắn từ từ đi về phía Bàn Cổ tông, chỗ hắn đến, một Thái Cực Đồ to lớn hiện ra, đánh tu sĩ bốn phía bay ra ngoài.

Hắn đi từng bước một vào bên trong Bàn Cổ tông.

Chín tầng kết giới kim sắc này, đúng là không hề tạo thành một chút trở ngại nào đối với hắn.

Đại trận này, còn có năng lực phân biệt địch ta? !

Mọi người tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Thiên Thần Phá Hư Đao!"

Lúc này, chỉ thấy Thiên Thần Vô Tâm lấy ra một thanh trường đao.

Trên đao có Hồng Mông linh khí đang lưu chuyển.

Hiển nhiên, đây là một món Chí Bảo Hồng Mông.

Chỉ thấy hắn giơ cao trường đao trong tay, đột nhiên vung xuống một đao, đao quang dồi dào, đúng là xé rách một tầng kết giới kim sắc.

Mà lúc một đao kia chuẩn bị xé rách tầng kết giới thứ hai, bên trong Bàn Cổ tông, bỗng nhiên có một luồng khí tức phong hỏa lan tràn ra.

Một luồng khí tức đại đạo, phá vỡ đao quang.

Một bóng người ngang nhiên, dậm chân bước ra, tóc trắng bay múa, bộ dáng giống Sở Cuồng Nhân đến bảy tám phần, trong tay nắm lấy một thanh tàn binh!

Tàn binh kia, xen lẫn Hồng Mông linh khí.

Hiển nhiên cũng là một món Chí Bảo Hồng Mông.

Mà người tới, chính là hạng hai Đại Đạo bảng, Binh Tai!

Chương 2248: Huyền Thiên cửu tinh lại lần nữa kề vai chiến đấu, tu sĩ của Bàn Cổ tông đại triển thần uy

Binh Tai ngẩng đầu dậm chân đi ra, tay cầm tàn binh, tóc trắng bay múa, giống như một bị Ma Thần, trên người tản ra khí tức đại đạo phong hỏa doạ người.

Tàn binh trong tay hắn, tản ra Hồng Mông linh khí.

Đây là một món Chí Bảo Hồng Mông.

Đây là tàn binh mà Sở Cuồng Nhân đã cải tạo thăng cấp cho hắn.

Hắn mang về rất nhiều thần thiết từ bên trong bộ lạc Cửu Phương, muốn thăng cấp binh khí cho Binh Tai, với năng lực của hắn, tất nhiên không phải một việc khó.

"Vừa vặn, hôm nay liền dùng ngươi đi thử tàn binh sau khi thăng cấp này một chút!"

Binh Tai tay cầm tàn binh, ánh mắt băng lãnh.

Vừa sải bước ra, vượt qua tám tầng kết giới kim sắc còn lại, xông ra Bàn Cổ tông, đi đến trước mặt Thiên Thần Vô Tâm, tàn binh trong tay quét ra.

"Binh Tai Quyết, Liệt Hỏa Liệu Nguyên!"

Đùng!

Tàn binh lướt qua, liệt hỏa hừng hực bùng cháy.

Hư không cũng vì đó mà vặn vẹo, Thiên Thần Vô Tâm thấy thế, sắc mặt biến hóa, giơ cao trường đao trong tay, một tiếng leng keng vang lên, ngăn lại tàn binh.

Thế nhưng sức mạnh khổng lồ kia, vẫn đánh hắn bay ra ngoài mấy trăm trượng như cũ.

Tay hắn nắm đao, khẽ run, ánh mắt hoảng sợ: "Đây chính là Binh Tai xếp hạng thứ hai sao? Thực lực này, quả nhiên không tầm thường!"

Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt lạnh lẽo: "Sở Cuồng Nhân ta đánh không lại, nhưng ta không tin, ngay cả một tên Binh Tai ta cũng không đối phó được!"

Mặc dù đối phương xếp hạng cao hơn mình phía trên Đại Đạo bảng.

Nhưng xếp hạng trên bảng, cũng không phải quy tắc thép.

Chiến đấu bị nhiều loại nhân tố ảnh hưởng, thực lực, tu vi, kinh nghiệm chiến đấu, hoàn cảnh, thậm chí là mỗi một tâm lý hoạt động trong quá trình chiến đấu.

Những thứ này cũng có thể tạo thành sự thay đổi trong kết quả chiến đấu.

Thiên Thần Vô Tâm tự hỏi không kém hơn Binh Tai.

"Giết!"

Bóng người hắn lóe lên, tay cầm Chí Bảo Hồng Mông chém về phía Binh Tai.

"Đến đây!"

Ánh mắt Binh Tai ngưng trọng, không lùi cũng không tránh, nghênh đón.

Đùng!

Sức mạnh hai người va chạm, hư không trực tiếp nổ tung!

"Nhanh chóng đánh vỡ trận pháp này!"

Thiên Thần Tàng lạnh giọng nói ra.

Người của Thiên Thần tộc phía sau hắn, liên tục đánh ra các loại pháp môn tu hành.

"Hôm nay bất kể như thế nào, Bàn Cổ tông này, ta nhất định phải diệt bỏ!"

Ánh mắt Vương Dị vô cùng băng lãnh, lửa giận vì bị Sở Cuồng Nhân trêu đùa, hiện tại đều đẩy lên trên Bàn Cổ tông, dẫn người công kích mãnh liệt vào trận pháp.

Mà bên trong Bàn Cổ tông.

Vô số tu sĩ dàn sẵn trận địa để đón quân địch.

"Ha, chúng ta cũng không thể ngồi chờ chết."

Lúc này, một tiếng cười khẽ vang lên.

Chỉ thấy một bóng người đi ra, người tới dung nhan tuyệt mỹ, trên người mang theo một sự lộng lẫy, mà lúc này, trên người nàng khoác chiến giáp, tư thế vô cùng hiên ngang.

Chính là Tây Vương Mẫu của vũ trụ Bàn Cổ!

Nàng vừa sải bước ra, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm.

Kiếm khí chém ra, bầu trời bị xé nứt.

Mười tu sĩ bị kiếm khí chém bay ra ngoài.

Phong thái Nữ Tiên Chi Thủ của vũ trụ Bàn Cổ ngày xưa, bày ra vô cùng tinh tế.

"Ha ha, Tây Vương Mẫu nói đúng, chúng ta há có thể ngồi chờ chết?"

Trấn Nguyên Tử cười ha ha một tiếng, cũng bước ra.

Phất tay áo lên, khí tức dồi dào phóng lên tận trời, trong hư không diễn hóa ra từng hàng dài địa khí, chém giết bốn phía trên chiến trường.

Mà quanh người hắn, được một quyển sách to lớn thủ hộ.

Đó là Địa Thư.

Ông!

Bên trong Bàn Cổ tông, một trận quang hoa tươi sáng lóa mắt như sức mạnh của thủy triều bao phủ ra, một cô gái tóc bạc sau lưng mọc hai cánh, từ từ đi ra.

Trong tay cầm một thanh thần trượng vung vẩy ra, sức mạnh quang minh hóa thành sông dài phun trào.

Người xuất thủ chính là Lam Vũ.

Nàng đã xuất quan.

"Phạm Bàn Cổ tông ta, các ngươi... Đáng chết!"

Ánh mắt Lam Vũ lạnh như băng nói.

Lại có một trận long khí tinh hồng xen lẫn một luồng sát khí ngập trời trùng thiên.

Ở bên trong sát khí này, một bóng người màu đỏ đi ra.

Quanh người có tiếng rồng đang không ngừng vang vọng, khí thế cũng vô cùng doạ người.

Chính là n Hồng Hoa!

Nàng đạt được truyền thừa long hồn cấp quân vương, đã hoàn toàn củng cố tu vi cảnh giới Đại Đạo của mình, không chỉ có như thế, nhiều loại pháp môn tu hành Long tộc cũng đều đã lĩnh hội, bóng người lóe lên, giống như Long Du Cửu Thiên bay đến chiến trường.

Sát khí hóa thành từng đạo long hình, dữ tợn bá đạo, bao phủ ra.

Chỗ nàng đến, nguyên một đám tu sĩ bị đánh bay ra hai bên.

"Hôm nay tới phạm Bàn Cổ tông, là chuyện mà các ngươi sẽ hối hận nhất trong cuộc đời!" n Hồng Hoa lạnh lùng nói ra, đưa tay đánh ra một chưởng.

Long khí đan xen, đánh chết một cường giả cảnh giới Đại Đạo ngay tại chỗ!

Bên trong Bàn Cổ tông.

Lại có hỏa quang trùng thiên, một con Thần Hoàng tuyệt mỹ bay lên không trung.

Thần Hoàng bay múa, Hoàng Hỏa thiêu đốt chân trời.

Sở Hồng tay cầm Thiên Thần Chi Thương, quét ra một thương, mấy Tu Sĩ Hỗn Nguyên ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, liền bị thiêu thành tro tàn.

"Đó là Thiên Thần Chi Thương của ta!"

Thiên Thần Tàng lớn tiếng nói.

Ngày xưa, hắn và Sở Cuồng Nhân đánh một trận, đánh mất Chí Bảo Hồng Mông này.

Không nghĩ tới Sở Cuồng Nhân lại tặng đồ của hắn cho người khác.

Vậy mà một món Chí Bảo Hồng Mông lại không lọt nổi vào mắt xanh của hắn?

"Trả Thiên Thần Chi Thương lại đây!"

Thiên Thần Tàng gầm nhẹ một tiếng, xông về phía Sở Hồng.

"Muốn sao, vậy tới lấy đi!"

Sở Hồng cười ha ha một tiếng, khua Thiên Thần Chi Thương, toàn thân được bao trùm ở trong Hoàng Hỏa nóng rực bá đạo, không lùi không tránh, đối mặt với Thiên Thần Tàng.

Ngoại trừ Sở Hồng, Lam Vũ, n Hồng Hoa ra.

Mấy người Diệp Trúc, Dục Vọng Hoa, Ngọc Trí, Thạch Anh, Tuyệt Vô Thần cũng đã gia nhập chiến trường, Huyền Thiên cửu tinh, lần nữa kề vai chiến đấu.

Mấy người kia tụ lại một chỗ, phối hợp hết sức ăn ý.

Trong lúc mơ hồ, tạo thành một trận pháp cường đại.

Ngay cả cảnh giới Đại Đạo cường đại hơn bọn họ mấy chục lần cũng không làm gì được.

"Thực lực của mấy tên này, rõ ràng không cao, nhưng lại có thể dựa vào trận pháp mà bộc phát ra thực lực thế này, thật không thể tin nổi."

"Không chỉ có như thế, các ngươi nhìn, cây thương trong tay Thần Hoàng kia, còn có thanh kiếm trong tay kiếm khách kia, lại đều là Chí Bảo Hồng Mông! !"

"Binh khí trong tay những người còn lại, kém nhất cũng là Chí Bảo Hỗn Độn cực phẩm, Bàn Cổ tông này, thật sự vừa sáng tạo không lâu sao?"

"Tại sao ta cảm thấy bọn họ còn giàu có hơn so với Kiếm Thần cung của chúng ta vậy!"

Các tu sĩ của đối phó vớiHuyền Thiên cửu tinh, khiếp sợ không gì sánh nổi.

"Ha ha, không thể luôn để những bọn tiểu bối này làm náo động được."

Một trận cười tiếng vang lên.

Chỉ thấy giữa thiên địa, đột nhiên có vô số kiếm khí bay lên không trung.

Bốn thanh trường kiếm, hợp thành một kiếm trận tuyệt thế, bao vây một nhóm lớn tu sĩ của Kiếm Thần cung, ngàn vạn kiếm khí, điên cuồng chém giết.

"Kiếm trận thật là tinh diệu."

"Còn có bốn thanh kiếm này, tất cả đều là Chí Bảo Hỗn Độn đỉnh phong!"

Các đệ tử của Kiếm Thần cung khiếp sợ không thôi.

Mà một trong Tam Thanh, chính là Thông Thiên giáo chủ cười ha ha một tiếng: "Uy lực Tru Tiên Kiếm Trận này của ta, chư vị có thấy hài lòng không."

Tru Tiên Tứ Kiếm của hắn, đã sớm được Sở Cuồng Nhân cải tiến qua.

Ngay cả trận pháp, cũng được hoàn thiện đến mức gần như hoàn mỹ.

Cộng thêm tu vi lúc này của Thông Thiên giáo chủ, đã đạt tới cảnh giới Đại Đạo, lúc thi triển kiếm trận này, đã sớm không thể so sánh với ngày trước.

Cho dù là Đại Đạo Chí Thánh thậm chí Chí Tôn, cũng phải cẩn thận.

"Ha, chỉ biết khoe khoang."

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn thoáng qua kiếm trận của Thông Thiên giáo chủ, cười nhạt một tiếng.

Một thanh Ngọc Như Ý trong tay lập tức tùy ý đánh ra.

Ầm!

Đầu của một tên cảnh giới Đại Đạo, bị đánh nổ ngay tạu chỗ.

"Bát Quái, Chấn Lôi!"

Phục Hi đứng tại chỗ, bốn phía có một Bát Quái Đồ to lớn lưu chuyển.

Sức mạnh tự nhiên tràn ngập trong đó.

Sức mạnh thiên địa tùy ý vung vẩy, đánh cho quân địch chật vật không thôi.

Rất nhiều tu sĩ của Bàn Cổ tông, cùng thi triển thần uy.

Bọn họ vốn là nhân kiệt anh tài nhất đẳng, sau khi tiến vào Hồng Mông đại thế giới, thì giống như rồng nhập giang hải, nhất phi trùng thiên!

Liên quân của các đại thế lực vốn tràn đầy lòng tin, nhưng sau khi nhìn thấy cảnh này, đều vô cùng choáng váng, đây thật sự chỉ là một tông môn vừa sáng tạo không bao lâu sao? !

Chương 2249: Một người chiến tam đại Chí Tôn, sức mạnh Chúc Long lại hiện ra, ánh sáng của ngươi quá ảm đạm

"Ha ha, quả nhiên không hổ là tông môn ta lập nên."

Trên bầu trời, Sở Cuồng Nhân nhìn đông đảo tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ đang tham chiến, không khỏi toát ra vẻ vui mừng.

Hắn càng thêm tin tưởng, Bàn Cổ tông, chắc chắn sẽ có tương lai tương sáng.

"Sở Cuồng Nhân, Bàn Cổ tông của ngươi quả thật có mấy phần năng lực, nhưng đáng tiếc không thay đổi được kết quả bại vong, mà ngươi, cũng giống vậy!"

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy ánh mắt của Lôi Đình Kiếm Tôn băng lãnh nhìn Sở Cuồng Nhân, đi một bước đến trước mặt hắn, kiếm ý lôi đình trên người, ầm ầm bạo phát đến cực hạn.

Một kiếm chém ra, lôi quang vô biên ngưng tụ thành một thanh kiếm ảnh khổng lồ!

Đùng!

Kiếm ảnh vô biên lạnh thấu xương, trực tiếp xé rách hư không.

Sức mạnh lôi đình bá đạo này, như muốn đánh Sở Cuồng Nhân thành bột mịn.

"Ha, Thánh Linh Kiếm Pháp dung hợp sức mạnh lôi đình, thú vị."

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, tùy ý điểm ra.

Kiếm ảnh lôi đình kia, nhanh chóng bị một kích này của hắn đánh cho vỡ nát.

Nhưng đến đây vẫn chưa hết.

Hai cường giả còn lại phía trên Chí Tôn bảng cũng bắt đầu động thủ.

Ứng Long Phong vừa sải bước ra, bên trong mắt rồng kim sắc bắn ra sát ý vô biên, trường mâu trong tay vung ra, trực tiếp đánh nát một phương thiên địa.

Sở Cuồng Nhân không lùi như cũ.

Ngưng tụ kiếm chỉ, điểm ở phía trên trường mâu kia.

Một tiếng phịch vang lên.

Hai luồng sức mạnh tụ hợp trong nháy mắt, hư không trực tiếp nứt ra.

Sở Cuồng Nhân và cả Ứng Long Phong đều bị đẩy lui.

Nhưng sau Lôi Đình Kiếm Tôn, Ứng Long Phong, còn có người thứ ba!

Hạng 10 phía trên Chí Tôn bảng, Thiên Thần Lưu Ly, xuất thủ!

Thực lực của hắn còn cường đại hơn so với Ứng Long Phong, Lôi Đình Kiếm Tôn, Thiên Thần Chi Quang hội tụ trong tay, hóa thành một đạo quang trụ bắn ra!

Quang trụ xuyên thủng hư không.

Xuyên thẳng tắp về phía Sở Cuồng Nhân.

"Kiếm, 21!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, thi triển ra Thánh Linh Kiếm Pháp cực chiêu, kiếm khí và Thiên Thần Chi Quang đều bị phá nát, trùng kích cường đại khiến hai người cũng bị đẩy lui.

"Loại cảm giác này..."

Sở Cuồng Nhân nhìn Thiên Thần Lưu Ly, hơi ngoài ý muốn.

Từ bên trong công kích của đối phương, hắn cảm nhận được một đạo sức mạnh vượt xa cảnh giới Đại Đạo, mặc dù chỉ là một tia khí tức.

Nhưng cũng tuyệt đối không sai, đó là sức mạnh pháp tắc!

Thiên Thần Lưu Ly này, đã sắp ngưng tụ ra pháp tắc.

Hắn chỉ đứng thứ mười trên Chí Tôn bảng, mà đã sắp ngưng tụ ra pháp tắc, vậy thì Chí Tôn xếp ở trước hắn, có phải đã ngưng tụ pháp tắc rồi hay không?

Sở Cuồng Nhân hiếu kỳ nghĩ đến.

"Sở Cuồng Nhân, thực lực của ngươi quả thật là không hề tầm thường, nhưng đối mặt với sự vây giết của tam đại Chí Tôn, ngươi, không thể nghịch thiên!"

Thiên Thần Lưu Ly lạnh lùng nói ra.

Hai người còn lại, cũng vây quanh Sở Cuồng Nhân từ hai hướng còn lại.

"Ha, không thể nghịch thiên? Ba người xuất thủ, ngay cả da lông của ta cũng không làm bị thương được, các ngươi dùng tư cách gì để nói ra những lời này?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn phất tay áo lên, khí tức đại đạo gào thét xông ra, bành trướng tựa như biển!

Cùng lúc đó.

Một đạo lưu quang từ giữa ống tay áo của hắn ở bắn ra.

Đó là một thanh kiếm.

Toàn thân trắng noãn, được tuyên vô số đạo văn huyền diệu.

Chính là Côn Ngô.

Côn Ngô Kiếm ra, hắn cầm lấy thanh kiếm, trong nháy mắt, người kiếm tương thông, tiếng kiếm ngân thanh thúy, vang vang, kiếm ý dồi dào cũng tràn ngập tứ phương.

"Để ngươi nhìn một chút, như thế nào là kiếm!"

Sở Cuồng Nhân nhìn Lôi Đình Kiếm Tôn, lạnh nhạt nói ra.

Đưa tay ra.

Kiếm 23 đã được thi triển!

Kiếm khí hủy diệt vô biên vô tận từ trong cơ thể hắn phun ra ngoài, như cuồng triều bao phủ, khiến tam đại Chí Tôn cũng hơi ngưng trọng.

Kiếm 23 ra, hủy diệt chi ý chấn động thương khung.

Mà ánh mắt của Lôi Đình Kiếm Tôn ngưng trọng, lập tức không cam chịu yếu thế, giơ cao trường kiếm trong tay, sức mạnh lôi đình và kiếm khí va chạm với nhau.

Kiếm quang tươi sáng nở rộ, soi sáng muôn phương!

"Kiếm, 23!"

Kiếm 23 dung hợp với sức mạnh lôi đình được thi triển ra, so với kiếm 23 tầm thường, thì có thêm mấy phần bá đạo chi khí.

Nhưng kiếm 23 của Sở Cuồng Nhân, cũng không tầm thường!

Kiếm khí và kiếm khí va chạm, địa hình chung quanh đại biến, không ngừng nổ tung.

Hư không cũng đang liên tục bị phá nát.

Lôi Đình Kiếm Tôn bởi vì trùng kích cực hạn, bay ngược ra sau, một tầng kiếm khí lôi đình tạo thành áo giáp bao lấy cơ thể của hắn, chống cự kiếm khí của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng dù vậy, vẫn bị không ít kiếm khí ăn mòn nhập thể như cũ.

Hắn chỉ có thể tạm thời dùng tu vi tuyệt đỉnh tạm thời áp chế.

"Tốt cho một tên Sở Cuồng Nhân, hắn lại có thể lĩnh hội kiếm 23 đến loại trình độ này, thật sự là không thể tin nổi!" Lôi Đình Kiếm Tôn ngưng tiếng nói.

"Ngươi cho rằng, chỉ có như thế thôi sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Đưa tay ra.

Thi triển kiếm 24 siêu việt cực hạn! !

Kiếm 24 bá đạo, đường hoàng ra, giống như muốn vượt qua mọi thứ, xé rách tất cả, là kiếm ý công phạt vô luân cực hạn! !

"Cái gì? !"

Đồng tử của Lôi Đình Kiếm Tôn co rụt lại: "Hắn lại tìm hiểu ra kiếm 24 vượt qua kiếm 23, chuyện này làm sao có khả năng? ! !"

Hắn hít vào một ngụm khí lạnh.

Hắn biết, Sở Cuồng Nhân đánh bại Độc Cô Bất Phá.

Nhưng lại không quá rõ ràng nội tình.

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy kiếm 24 này, đột nhiên nhận lấy sự rung động!

Đối mặt với loại chiêu số này, hắn không dám xem thường, thúc giục sức mạnh đại đạo trong cơ thể đến cực hạn, lại diễn hóa ra kiếm 23 cùng cực lần nữa!

Đùng! !

Kiếm 23 đối đầu với kiếm 24.

Chỉ thấy kiếm khí của kiếm 23 không ngừng bị tan rã, đồng tử của Lôi Đình Kiếm Tôn co rụt lại, cả người bị kiếm khí đánh bay ra ngoài.

"Không tốt!"

Sắc mặt Ứng Long Phong biến hóa.

Hắn vọt tới trước mặt Lôi Đình Kiếm Tôn, vung vẩy trường mâu trong tay, long khí phóng lên tận trời, hóa thành một long ảnh cường đại, ngăn kiếm chiêu lại!

"Ha, pháp môn tu hành Long tộc sao?"

"Ta cũng có."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Chỉ thấy hắn đứng chắp tay, trong cơ thể đột nhiên bộc phát ra một luồng long khí cùng cực, long này khí, khiến vô số Long tộc có loại cảm giác phải cúi đầu xưng thần.

Sức mạnh Chúc Long bạo phát!

Chúc Long chi hỏa vờn quanh người Sở Cuồng Nhân, ngưng tụ thành một bộ chiến giáp vảy rồng, một cái mặt nạ bằng xương có khắc hoa văn rậm rạp bao trùm ở trên mặt hắn.

Một đôi mắt rồng kim sắc đậm, liếc một cái, lộ ra một luồng lãnh ngạo chi ý cao cao tại thượng, như thần linh cổ lão nhìn xuống vạn linh.

"Long Thần Chiến Thiên Hạ!"

Sở Cuồng Nhân tay phải cầm kiếm, tay trái nâng lên, long khí bá đạo vờn quanh người hắn, tiếp đó, hóa thành một con Cự Long kim sắc dữ tợn.

Cự Long giương nanh múa vuốt bay ra, khóa chặt Ứng Long Phong!

"Cái gì? !"

Ứng Long Phong biến sắc, trường mâu trong tay ngưng tụ sức mạnh đại đạo suốt đời, lộ ra một luồng sắc bén vô biên, đột nhiên vung vẩy ra!

"Ứng Long Thần Phong Trảm!"

Ầm! !

Ứng Long Phong bay ngược ra sau mấy trăm trượng, đập vỡ mười mấy dãy núi.

Toàn bộ cơ thể của hắn đều đang run rẩy.

Nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra một tia e ngại.

Dường như hiện tạim hắn không phải đối mặt với một tên Nhân tộc.

Mà là một con Chúc Long hàng thật giá thật!

Thân thể Long tộc, làm sao có thể nắm giữ loại sức mạnh Chúc Long này? !

Ứng Long Phong trăm mối vẫn không có cách giải.

"Thiên Thần Chi Quang, Thiên Tịnh Vạn Vật!"

Thiên Thần Lưu Ly bay lên không trung, vận chuyển Thiên Thần Chi Quang trong tay tới cực hạn.

Chỉ thấy một trận bạch quang phá vỡ hư không, tràn ngập khí tức cuồn cuộn, giống như muốn rửa sạch vạn vật thiên địa, bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Một kích này, uy lực bá đạo dị thường, vô cùng kinh khủng.

"Ánh sáng của ngươi, quá ảm đạm."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Đôi mắt hắn ngưng tụ, chiêu thức Chúc Long điều khiển sức mạnh thời gian được thi triển.

Bạch quang kia, đúng là ngừng trên không trung một cái chớp mắt.

Mà trong một cái chớp mắt này, Sở Cuồng Nhân đưa tay thúc giục sức mạnh quang minh.

"Quang Minh Tam Thiên Giới!"

Quang huy tươi sáng, phổ chiếu 3000 thế giới!

Chương 2250: Gia chủ Hoàng gia đích thân đến, quân vương còn làm không được, huống chi là ngươi?

Quang Minh Tam Thiên Giới, uy thế vô biên.

Thiên Thần Chi Quang bị luồng sức mạnh này hoàn toàn làm sụp đổ.

Thiên Thần Lưu Ly dưới luồng sức mạnh này, cũng không nhịn được mà bị đánh lui.

Trên chiến trường, mọi người thấy cảnh này, không khỏi chấn kinh.

"Không thể nào, tam đại Chí Tôn, vậy mà bị một mình Sở Cuồng Nhân áp chế, gia hỏa này, hắn còn là người sao? !"

"Sao lại biến thái như thế? !"

"Thật là đáng sợ!"

"Hắn thật sự chỉ là một tên Đại Đạo Chí Thần sao? !"

"Ông trời ơi..."

Mọi người cảm thấy không thể tưởng tượng.

Mà mặt mũi của ba vị Chí Tôn Thiên Thần Lưu Ly cũng tràn đầy kinh hãi, bọn họ hít sâu một hơi, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra chấn kinh và kiêng kị.

"Hai vị, không thể kéo dài nữa, ra át chủ bài đi."

Thiên Thần Lưu Ly ngưng trọng nói.

"Được!"

Hai người còn lại cũng gật gật đầu.

"Các ngươi còn có át chủ bài sao?"

Sở Cuồng Nhân nghe đến đây, bên trong con mắt màu vàng óng lướt qua một tia thú vị.

Ba người không có trả lời.

Chỉ thấy Lôi Đình Kiếm Tôn lấy ra một thanh tiểu kiếm huyết sắc.

Đó là bí bảo của Kiếm Thần cung, Huyết Linh Bảo Kiếm!

Ngày xưa Tuyệt Kiếm từng dùng qua vật này, tăng cường tu vi trên diện rộng.

Mà lúc này, Lôi Đình Kiếm Tôn lấy ra vật này, bóp nát, sức mạnh cường đại nhanh chóng từ bên trong tiểu kiếm Huyết Linh kia tuôn ra, rót vào trong cơ thể của Lôi Đình Kiếm Tôn.

Sức mạnh lôi đình quanh người hắn, đúng là trở nên đỏ như máu.

"Huyết Lôi Bá Tuyệt, kiếm 23!"

Lôi Đình Kiếm Tôn lạnh giọng nói ra.

Lôi đình huyết sắc vô biên, phóng lên tận trời, tụ hợp thành một đạo kiếm ảnh lôi đình huyết sắc trong hư không, kiếm áp cuồng bạo, tràn ngập bốn phương tám hướng!

Đây là kiếm 23thuộc về hắn! !

"Long Huyết Huyền Hoàng, Ứng Long Vô Đạo!"

Ứng Long Phong bay lên không trung.

Hai cánh sau lưng vung ra, che lấp trời đất!

Chiến ý cuồng bạo ở trên người hắn tăng lên, long huyết trong cơ thể sôi trào tuôn ra từ trong mỗi lỗ chân lông trên cơ thể, hóa thành sương máu đầy trời!

Tay hắn nắm trường mâu, sức mạnh đại đạo điên cuồng ngưng tụ ở phía trên.

Giống như nắm giữ uy năng diệt thế.

Tay Thiên Thần Lưu Ly kết thành pháp quyết huyền ảo, từng đạo từng đạo Thiên Thần Chi Quang tụ hợp ở quanh người hắn, dần dần hóa thành một phù văn huyền ảo.

Bên trong phù văn này, ẩn chứa một luồng hủy diệt chi uy cực hạn!

"Thiên Thần Chi Quang, Hủy Thiên Ấn!"

Thiên Thần Lưu Ly khẽ quát một tiếng.

Trong chốc lát, ấn ký to lớn kia bay ra.

Chỗ nó đến, hư không sụp đổ thành từng khúc, vỡ nát!

Mà cực chiêu của hai người Ứng Long Phong, Lôi Đình Kiếm Tôn cũng bắt đầu bạo phát!

Kiếm ảnh chém xuống, huyết lôi bay múa đầy trời.

Chỗ nó đến, bầu trời bị chém ra một đạo vết kiếm màu máu to lớn!

Long mâu đâm ra, long khí bá đạo hóa thành một Ứng Long chi ảnh, hai cánh mở rộng, uy thế rung chuyển trời đất, rít lên một tiếng, chấn động nghìn vạn dặm!

Ba luồng sức mạnh Chí Tôn, hoàn toàn khóa chặt Sở Cuồng Nhân!

Để hắn gần như không thể tránh khỏi!

"Ha, đến đây đi."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, bên trong mắt rồng kim sắc kia có lưu quang chợt lóe lên, long khí dồi dào phóng lên tận trời, ngưng tụ ra một mắt rồng to lớn trên không trung, liếc một cái, vạn linh thiên địa cũng phải kinh hãi!

Giống như đang bị một tồn tại chí cao vô thượng nhìn chăm chú!

"Chúc Long Chi Nhãn, Thiên Địa Chi Tịch!"

Thần thông của Chúc Long được thi triển.

Một luồng sức mạnh Chúc Long khuếch tán ra, tại thời khắc này, dường như thiên địa bị dừng lại, vạn linh vạn vật, đều đứng im bất động.

Sức mạnh thời gian như nước lũ đánh thẳng vào ba luồng sức mạnh Chí Tôn kia.

Mà lúc bị luồng sức mạnh này trùng kích vào, kiếm ảnh huyết lôi kia, tan rã thành từng khúc, ấn ký được ngưng tụ từ Thiên Thần Chi Quang, nhanh chóng ảm đạm, long ảnh uy vũ bá đạo kia cũng gào lên thê thảm, thân thể dần dần hóa thành ánh sáng tiêu tán.

Sức mạnh thời gian đan xen bên trong sức mạnh Chúc Long này, khiến vạn vật tiêu vong.

Ba vị Chí Tôn, bị luồng sức mạnh này trùng kích, cả người không khỏi bay ngược ra sau, miệng phun máu tươi, đại đạo trong cơ thể cũng bị trùng kích doạ người.

Ở trong đó, Lôi Đình Kiếm Tôn bị trùng kích kinh khủng nhất.

Thân thể đại đạo của hắn, gần như bị tan rã.

Đại đạo trong cơ thể, cũng hóa thành mảnh vỡ.

Khoảng cách với việc thân tử đạo tiêu, cũng chỉ có một bước!

Hai người khác, cũng đều bị trọng thương.

"Thực lực của Sở Cuồng Nhân, lại đạt đến loại tình trạng này..."

Đồng tử của Thiên Thần Lưu Ly run rẩy, không thể tin được.

Những người quan sát trận chiến còn lại, cũng không tự chủ được mà hít vào một ngụm khí lạnh.

"Ha ha, tông chủ quả nhiên là lợi hại nhất!"

"Chí Tôn bảng gì chứ, ở trước mặt tông chủ, đều là một đám ô hợp!"

"Các ngươi cho rằng mình đang đối mặt với ai chứ? Hắn nhưng là người kinh tài tuyệt diễm nhất từ trước tới nay của vũ trụ Bàn Cổ ta!"

Tu sĩ Bàn Cổ tông nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra tia nhiệt huyết.

Dù đang bị ngũ đại thế lực vây công.

Dù cho căn cơ của mỗi một thế lực đều cường đại hơn so với bọn họ.

Nhưng bọn họ vẫn không sợ chút nào.

Bởi vì bọn họ biết, có một người, vĩnh viễn sẽ đứng ở trước mặt bọn họ, chống lên một mảnh thiên địa rộng lớn vì bọn họ!

Mà bọn họ, cũng sẽ đi theo người này suốt đời.

"Nên kết thúc rồi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, hắn đưa tay ra, có Chúc Long chi hỏa phun trào ra, như muốn đốt hết thế gian mọi thứ, Thiên Thần Lưu Ly, Ứng Long Phong đã bị trọng thương, lại đối mặt với sức mạnh như vậy, căn bản không có bất cứ sức phản kháng nào.

Ngay tại lúc này.

Một tiếng rồng gầm bá đạo vang vọng.

Một đạo chưởng kình bỗng nhiên hoành không xâm nhập chiến trường.

Chưởng kình ẩn chứa uy thế bá đạo, trong đó đúng là có sức mạnh pháp tắc đang lóe lên, chỉ là một chưởng, liền đỡ được Chúc Long chi hỏa!

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên: "Sức mạnh pháp tắc..."

Ngay tại thời điểm hắn kinh ngạc.

Sau lưng bỗng nhiên có phong bạo cuốn tới.

Nhìn kỹ, đúng là một khối bảo ấn to lớn!

Bảo ấn lướt qua, hư không sụp đổ.

Phía trên có Hồng Mông linh khí quấn quanh, đây là một món Chí Bảo Hồng Mông!

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân trở tay đánh ra một chưởng.

Chưởng kình rơi vào phía trên bảo ấn, đánh bay nó, chỉ thấy bảo ấn tựa như núi cao kia rơi vào trong tay của một người, hoá thành bảo ấn lớn chừng bàn tay.

Người kia, là Đái Thiên.

Đệ nhất Luyện Khí bảng ngày xưa.

"Thì ra ngươi cũng tham dự sự kiện lần này, để ta đoán một chút, có phải còn có người của Thiên Trận Thần Cung hay không." Sở Cuồng Nhân cười nói.

Hắn vừa dứt lời, bốn phía hiện ra vô số đường vân cấm chế.

Mấy đạo thân ảnh từ không trung đi ra.

Bọn họ thúc giục sức mạnh đại đạo, từng viên đại đạo chi nguyên lướt đi, kết hợp với cấm chế ở bốn phía, đúng là ngưng tụ thành một trận pháp huyền diệu chỉ trong một khoảnh khắc.

Những người này, đều là tu sĩ của Thiên Trận Thần Cung.

Trừ bọn họ.

Còn có một đạo bóng người ngẩng đầu dậm chân đi tới, long khí trên người lưu chuyển, uy thế bá đạo, so với Ứng Long Phong chỉ có hơn chứ không kém.

Đáng nhắc tới chính là, hắn là Nhân tộc.

Thân là Nhân tộc, lại có loại long khí bá đạo này.

Bên trong Nhân tộc, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Người tới chính là, gia chủ long huyết Hoàng gia!

"Hắn cũng tới."

Ứng Long Phong có chút ngoài ý muốn.

Ở vũ trụ Long Vương, long huyết Hoàng gia vẫn rất có tên tuổi, có thể nói là thế lực Nhân tộc cường đại nhất trong vũ trụ Long Vương.

Mà gia chủ Hoàng gia, thực lực của hắn cũng đã gần tiếp cận quân vương.

Hiện tại, xếp thứ năm Chí phía trên Tôn bảng!

Hắn đã ngưng tụ ra sức mạnh pháp tắc!

Có thể được gọi là nửa bước quân vương!

Sở Cuồng Nhân nhìn người tới, đối phương cũng là người vừa mới ngăn lại Chúc Long chi hỏa của hắn, tu vi, trong tất cả mọi người mình đã từng gặp, ngoại trừ quân vương tồn tại và Tửu Tôn ra, là cường đại nhất.

"Sở Cuồng Nhân, ngày xưa ngươi giết con ta là Hoàng Cửu Long, lại lấy Trảm Long Nhận khiến Hoàng gia ta và liệp long nhân nhất mạch khai chiến, tổn thất nặng nề, hôm nay, ta sẽ ở chỗ này lấy tính mạng của ngươi, tế con ta và con cháu Hoàng gia trên trời!"

Gia chủ Hoàng gia lạnh lùng quát, long khí bá đạo bao phủ ra.

Thiên địa chấn động, vạn linh sợ hãi!

Sở Cuồng Nhân lại đứng chắp tay, thần sắc lạnh nhạt, một đôi tròng mắt màu vàng óng, lộ ra vẻ bễ nghễ: "Ngày xưa Diệt Thế Võ Chủ muốn giết ta, Hắc Long Vương muốn giết ta, nhưng tất cả bọn họ đều thất bại! Quân vương còn làm không được, huống chi là ngươi? !"

Chương 2251: Tuỳ tiện phá trận, gia chủ Hoàng gia xuất thủ, mời Tửu Tôn xuất thủ

Trên bầu trời Bàn Cổ tông.

Gia chủ Hoàng gia tự mình đi đến, thực lực nửa bước quân vương bạo phát.

Khí tức lưu chuyển, có quang hoa pháp tắc lưu chuyển ra.

Luồng sức mạnh này, làm người ta sợ hãi.

Mà Sở Cuồng Nhân đối mặt với luồng sức mạnh này, thần sắc lạnh nhạt, bên trong hai con mắt màu vàng óng không mang theo chút tâm tình chập chờn nào, như một vị thần lạnh lùng.

"Hắn giao cho ta, các ngươi đi đối phó Bàn Cổ tông."

Gia chủ Hoàng gia lạnh giọng nói ra.

"Được."

Ứng Long Phong, Thiên Thần Lưu Ly gật gật đầu, tuy bọn họ bị Sở Cuồng Nhân làm trọng thương, nhưng muốn đối phó với bọn người Bàn Cổ tông, vẫn dư sức có thừa.

"Sở Cuồng Nhân, hôm nay ngươi phải chết, Bàn Cổ tông bị diệt, tất cả tồn tại có liên quan với ngươi, một tên cũng không để lại! !" Gia chủ Hoàng gia lạnh lùng nói ra.

Mà mấy người của Thiên Trận Thần Cung ở bốn phía Sở Cuồng Nhân, đã bày ra trận pháp tuyệt thế, gia chủ Hoàng gia vừa dứt lời, trận pháp lập tức mở ra.

Chỉ thấy bên trong trận pháp, có phù văn cấm chế lưu chuyển ra.

Từng đạo từng đạo quang hoa huyền ảo từ bên trong phun ra ngoài, hóa thành ngàn vạn đạo quang tiễn, từ bốn phương tám hướng, lít nha lít nhít bắn về phía Sở Cuồng Nhân.

"Hừ."

Một tiếng hừ nhẹ, trên người Sở Cuồng Nhân có khí tức đại đạo phun trào.

Vô số mũi tên kia hóa thành hư ảo chỉ trong khoảnh khắc.

"Nếu đây chính là sát chiêu của các ngươi, thì thật không khỏi làm cho người ta thất vọng."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

"Đương nhiên không chỉ vậy!"

Một Trận Pháp Sư cầm đầu hừ nhẹ một tiếng, chỉ thấy ở chung quanh hắn, vô số phù văn biến hóa, khí tức ngũ hành lưu chuyển ra.

Giữa thiên địa, kim mộc thủy hỏa thổ, sức mạnh ngũ hành đang sôi trào.

Trong chớp mắt, liền hóa thành các loại dị tượng.

Có liệt hỏa liệu nguyên.

Có ngàn vạn binh phong.

Có hồng thủy thao thiên.

Mà đối mặt với mỗi loại dị tượng này, thần sắc Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt, không để ý chút nào, sức mạnh Chúc Long ở trong cơ thể lưu chuyển lên.

Một mắt rồng to lớn bay lên không trung.

Sức mạnh thời gian bạo phát.

Dị tượng ngũ hành ở bốn phía đúng là bị ngưng trệ ở giữa không trung.

Nhưng đến đây vẫn chưa hết.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm 23 bạo phát, kiếm khí sắc bén bàng bạc đánh về phía trận pháp, trực tiếp nhắm vào nơi yếu kém nhất của trận pháp.

Chuyện này khiến sắc mặt của mấy Trận Pháp Sư đại biến.

Ầm! !

Khi một tiếng nổ lớn vang lên.

Trận pháp cường đại này, trực tiếp bị phá nát!

Nguyên một đám Trận Pháp Sư bay ngược ra sau, điên cuồng thổ huyết.

"Làm sao có thể, vậy mà hắn chỉ cần liếc mắt một cái là thấy ngay chỗ sở hở của trận pháp chúng ta, rốt cuộc tại sao hắn có thể làm được? !"

Trận Pháp Sư cầm đầu hít sâu một hơi, mặt mũi tràn đầy vẻ không tin.

"Đừng quên, phía trên Trận Pháp bảng, ta mới là đệ nhất! Ở trước mặt ta đùa bỡn trận pháp, các ngươi, không cảm thấy quá tự đại sao?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói ra.

Mũi kiếm Côn Ngô trong tay hắn đâm ra, trên mũi kiếm bắn ra ngàn vạn kiếm khí!

Trong nháy mắt.

Mấy Trận Pháp Sư bỏ mình ngay tại chỗ.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi đừng quá ngông cuồng!"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Là Đái Thiên!

Vị này đệ nhất Luyện Khí bảng ngày xưa ra tay.

Hắn đưa tay thúc giục món Chí Bảo Hồng Mông trong tay kia, viên bảo ấn kia lớn lên theo gió trong nháy mắt, trong chớp mắt liền trở nên to như núi.

Nhưng trọng lượng, còn nặng hơn những gì mọi người nhìn thấy.

Trong đó dường như đang chứa đựng sức nặng của một vũ trụ!

Đùng!

Bảo ấn rơi xuống, hư không sụp đổ.

Côn Ngô trong tay Sở Cuồng Nhân đâm về phía trên không.

Một đạo kiếm khí phun ra ngoài, như muốn đâm một lỗ thủng trên bầu trời.

Đùng!

Một kích dồi dào này, đánh bảo ấn kia bay ra ngoài.

Đái Thiên tiếp nhận bảo ấn trong tay, chỉ thấy Chí Bảo Hồng Mông này đúng là quang mang ảm đạm, phía trên đúng là xuất hiện từng đạo từng đạo vết rách nhỏ xíu.

Chuyện này khiến hắn vô cùng đau lòng.

Đồng thời cũng vô cùng kinh ngạc.

Hắn không hề tưởng tượng được, Sở Cuồng Nhân lại có thể đánh vỡ Chí Bảo Hồng Mông!

Loại sức mạnh này, quá đáng sợ!

"Sở Cuồng Nhân, để cho ta tới đánh với ngươi!"

Lúc này, gia chủ Hoàng gia xuất thủ.

Hắn đưa tay chộp một cái trong hư không, Long khí bàng bạc phóng lên tận trời, ngưng tụ thành một long trảo to lớn, trong đó ẩn chứa sức mạnh pháp tắc Đại Đạo phun trào ra.

Đối mặt với một kích này, Sở Cuồng Nhân cũng không đám sơ ý.

"Kiếm, 24!"

Cực chiêu kiếm đạo ấp ủ ra.

Một đạo kiếm ảnh thông thiên triệt địa, đột nhiên chém ra!

Uy lực tuyệt luân, xé rách hư không.

Kiếm và long trảo va chạm trong nháy mắt, bắn ra quang hoa hoa mỹ, dưới trùng kích cực hạn, Sở Cuồng Nhân đúng là bị đánh lui, pháp tắc Đại Đạo đánh thẳng vào chiến giáp vảy rồng ngưng tụ từ sức mạnh Chúc Long bên ngoài cơ thể của hắn.

Nhưng mà, cơ thể của hắn vốn đã vô cùng mạnh mẽ.

Lại có chiến giáp vảy rồng hộ thân.

Một kích này, vẫn chưa tạo thành thương tổn quá lớn đối với hắn.

"Ngươi, còn chưa đủ mạnh!"

Sở Cuồng Nhân nhìn gia chủ Hoàng gia rồi nói.

"Há, vậy thì tiếp tục!"

Lông mày của gia chủ Hoàng gia giật giật, có chút tức giận, không hề giữ lại khí tức đại đạo trong cơ thể, thúc giục đến cực hạn, lại đánh ra một chưởng.

Long khí ngưng tụ thành long hình.

Sở Cuồng Nhân đưa tay sử dụng pháp môn tu hành Long tộc.

Long ảnh t lớn cũng được đánh ra.

Sức mạnh song long va chạm, dấy lên khí lãng phá nát tầng mây và hư không.

Bên trong lộng lẫy quang hoa, gia chủ Hoàng gia tiếp tục xuất thủ.

Trên người hắn có long huyết, lại có một loại liên hệ mật thiết với Long tộc, tất nhiên hắn cũng có thể sử dụng các loại pháp môn tu hành cường đại của Long tộc.

Mỗi loại thần thông của Long tộc thi triển từ trong tay hắn, tươi sáng chói mắt.

Thậm chí còn xuất sắc hơn rất nhiều so với một số chiến tướng Long tộc.

Cộng thêm hắn đã ngưng tụ ra sức mạnh pháp tắc Đại Đạo, sức mạnh bá đạo vô biên, đúng là có thể ngăn chặn Sở Cuồng Nhân.

"Sở Cuồng Nhân, không phải ngươi rất ngông cuồng sao?"

"Hiện tại làm sao vậy, sao lại liên tục phòng thủ!"

Gia chủ Hoàng gia dùng giọng điệu băng lãnh nói ra, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn.

Đái Thiên ở một bên, điều khiển vài món chí bảo, vận sức chờ phát động.

Giống như sẽ cho Sở Cuồng Nhân một kích trí mệnh bất cứ lúc nào.

Một bên khác.

Khi Bàn Cổ tông chiến đấu với các đại thế lực cũng lâm vào thế yếu.

Tuy mọi người ở Bàn Cổ tông biểu hiện vô cùng anh dũng.

Nhưng liên quân của các đại thế lực cũng không phải ăn chay, sau khi bị áp chế trong một lúc ngắn ngủi, rất nhanh liền phản kích, mỗi Đại Đạo Chí Thần Chí Thánh, không ngừng xông ra.

Lại thêm hai đại cường giả trên Chí Tôn bảng Thiên Thần Lưu Ly, Ứng Long Võ gia nhập chiến trường, cục thế của Bàn Cổ tông nhanh chóng trở nên tràn ngập nguy hiểm.

"Ha ha, Bàn Cổ tông, rốt cuộc vẫn không đủ căn cơ."

"Ở trước mặt liên quân, các ngươi căn bản không có chút lực phản kháng nào!"

"Đúng vậy, chết hết cho ta đi!"

Bọn người Tam Thanh, Phục Hi, Huyền Thiên cửu tinh dùng hết sức chống đỡ.

Bọn họ nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân bị gia chủ Hoàng gia ngăn chặn, trong mắt không khỏi toát ra một tia lo lắng, dưới sự phân thần, thế yếu càng thêm rõ ràng.

"Chư vị, tin tưởng công tử đi."

Lúc này, Lam Vũ từ tốn nói.

Những người còn lại nghe vậy, hít sâu một hơi, chuyên tâm vào chiến trường ở trước mắt.

So với việc lo lắng cho Sở Cuồng Nhân.

Hiện tại, bọn họ càng nên bảo vệ Bàn Cổ tông cho tốt.

"Tới đi!"

"Cho dù các ngươi mạnh bao nhiêu, chúng ta tuyệt sẽ không dễ dàng khuất phục!"

Bên trong Bàn Cổ tông.

Lý Quân đi vào trong một căn phòng.

Mà ngồi đối diện hắn, là một người trung niên tóc mai điểm bạc.

Nam tử trung niên này cầm lấy bầu rượu, đang uống rượu, trên mặt thỉnh thoảng lộ ra vẻ mê say: "Rượu ngon, thật sự là rượu ngon."

"Tham kiến Tửu Tôn."

Lý Quân hơi hơi hành lễ.

Tửu Tôn nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Hiện tại Bàn Cổ tông của các ngươi đứng trước nguy cơ, ngươi không đi ngăn địch, sao lại tới chỗ của ta."

"Ha, ta tới đây, mời Tửu Tôn xuất thủ." Lý Quân cười nói.

"Ta với Bàn Cổ tông các ngươi không hề thân thiết, tuy uống một vò Hoàng Lương Nhất Mộng của tiểu gia hỏa kia, nhưng hắn cũng lấy đi một món bảo vật của ta rồi, nghiêm chỉnh mà nói, đó là giao dịch, ta và hắn, không hề nợ nhau bất kỳ điều gì."

Tửu Tôn cười nói.

Lý Quân cười cười, phất tay áo lên, trước mặt nhanh chóng có thêm mười bình rượu, mà Tửu Tôn thấy cảnh này, hai mắt đột nhiên trừng lớn.

Chương 2252: Để chiến trường say ngã, Tửu Tôn bảo vệ Bàn Cổ tông, Thôn Thiên chi thuật lại xuất hiện

"Cái này, đây chẳng lẽ là..."

Tửu Tôn nhìn mười bình rượu trước mắt, trừng lớn hai mắt.

"Tửu Tôn đoán không sai, mười vò này đều là Hoàng Lương Nhất Mộng!"

Lý Quân cười nhạt nói.

Ùng ục...

Tửu Tôn nuốt xuống một ngụm nước bọt: "Hảo tiểu tử, tuyệt thế mỹ tửu bực này mà lại có nhiều như vậy, trước đó tiểu gia hỏa kia gạt ta nói chỉ có một vò, còn nói chỉ có hai vò, hiện tại vậy mà một hơi lấy ra mười vò..."

Có trời mới biết hắn ưa thích Hoàng Lương Nhất Mộng này đến cỡ nào.

Non nửa vò còn lại này, hắn cũng không dám một hơi uống hết.

"Các ngươi muốn dùng mười vò Hoàng Lương Nhất Mộng mời ta xuất thủ, chậc, nhưng bây giờ thế lực vây công các ngươi nhiều không kể xiết, chỉ sợ ta xuất thủ, cũng chưa chắc có thể đánh lui bọn họ." Tửu Tôn uống một ngụm rượu nói ra.

Nếu là một thế lực quân vương, hắn còn không sợ, vì mười vò Hoàng Lương Nhất Mộng này, dù là quân vương tới, hắn cũng có biện pháp liều một phen.

Nhưng bây giờ, thế lực nhằm vào Bàn Cổ tông lại có đến một đống lớn.

Phần lớn còn là thế lực quân vương.

Có thế lực, bên trong thậm chí không chỉ có một quân vương.

Tuy hắn là đệ nhất Chí Tôn bảng.

Nhưng đối mặt với loại cục thế này, cũng không có biện pháp gì.

"Không cần đánh lui, tông chủ nói, mục tiêu lớn nhất của những thế lực này là hắn, ngươi chỉ cần bảo vệ Bàn Cổ tông là được, còn về chuyện đánh lui những thế lực này như thế nào, hắn tự có biện pháp." Lý Quân từ tốn nói.

"Há, thú vị."

Tửu Tôn hơi ngoài ý muốn, phải biết rằng, ngay cả hắn cũng không có cách nào, một mình Sở Cuồng Nhân, muốn dùng cách gì để đối phó với nhiều thế lực như vậy?

Chuyện này khiến hắn vô cùng hiếu kỳ.

"Ta cũng muốn nhìn xem, tiểu gia hỏa này có thể làm tới trình độ nào."

Tửu Tôn phất tay áo lên, thu lấy mười vò Hoàng Lương Nhất Mộng.

...

Trận chiến giữa Bàn Cổ tông cùng rất nhiều thế lực vẫn còn tiếp tục.

Nhưng mà, Bàn Cổ tông đã có xu thế đã không thể tiếp tục được nữa.

"Có thể ngăn cản chúng ta lâu như vậy, đúng thật là nằm ngoài dự đoán, nhưng bây giờ, cũng chỉ có thể đến đây thôi!"

Thiên Thần Lưu Ly khẽ quát một tiếng, khí tức đại đạo trên người hắn bạo phát.

Thiên Thần Chi Quang tiết ra.

Thành viên Huyền Thiên cửu tinh vây công hắn, đều bị đánh bay ra ngoài.

"Chết đi!"

Thiên Thần Lưu Ly đưa tay ngưng tụ Thiên Thần Chi Quang, hóa thành một đạo quang trụ bắn ra, xuyên thủng hư không, khóa chặt Tuyệt Vô Thần.

"Không tốt!"

"Vô Thần!"

Sắc mặt bọn người Lam Vũ biến đổi.

Mà ngay tại thời khắc nguy cấp này, một đạo thủy tiễn không biết từ chỗ nào bắn ra, không nghiêng không lệch va chạm với Thiên Thần Chi Quang kia.

Bịch một cái.

Thiên Thần Chi Quang vỡ nát.

Mà đạo thủy tiễn kia cũng tản ra, một trận mùi rượu, tràn ngập chiến trường!

"Đây là tửu thủy?"

Thiên Thần Lưu Ly cau mày.

Dùng tửu thủy ngăn lại công kích của mình, người nào có năng lực lớn như vậy?

Tửu thủy?

Đồng tử của Thiên Thần Lưu Ly bỗng nhiên co rụt lại, tựa như nghĩ tới điều gì đó.

Chỉ thấy bên trong Bàn Cổ tông có một bóng người bước ra.

Một bộ thanh sam hơn người.

Người tới có khí tức đại đạo lưu chuyển quanh cơ thể, mà đại đạo này, đúng là tản ra từng trận tửu khí, giống như một mảnh tửu hải có gợn sóng đang lăn tăn, vô cùng thần dị.

Sau khi Thiên Thần Lưu Ly nhìn thấy đối phương, ánh mắt vô cùng ngưng trọng.

"Quả nhiên là ngươi! Tửu Tôn!"

Hai chữ Tửu Tôn vừa xuất hiện, toàn bộ chiến trường trở nên xôn xao.

Hai chữ này, vô cùng không tầm thường.

Đệ nhất Chí Tôn bảng.

Tồn tại mà hàng tỉ sinh linh trên Hồng Mông đại thế giới đều muốn chiêm ngưỡng.

"Là ta."

Tửu Tôn gật đầu, lập tức phất tay áo lên, chỉ thấy tửu khí bốc hơi, tươi thăm bao la hùng vĩ, toàn bộ chiến trường bị tửu khí bao phủ.

Nguyên một đám tu sĩ, nhanh chóng say đến ngã trái ngã phải.

Cho dù là Đại Đạo Chí Tôn, cũng cảm thấy một trận choáng váng.

Toàn bộ chiến trường, say.

Tất cả mọi người ngừng tay, đối kháng với men say, tất cả mọi người đỏ bừng cả khuôn mặt nhìn Tửu Tôn, trong mắt đầy mông lung, nhưng cũng lộ ra vẻ chấn động.

Phất tay áo một cái, đã khiến toàn bộ chiến trường say.

Loại thủ đoạn này, vô cùng không tầm thường.

Đệ nhất Chí Tôn bảng, quả nhiên danh bất hư truyền.

"Tửu Tôn, ngươi có ý gì? !"

Thiên Thần Lưu Ly nhìn chằm chằm Tửu Tôn, ánh mắt trầm xuống, hắn là số ít mấy người còn có thể bảo trì thanh tỉnh, hắn nhìn Tửu Tôn, ánh mắt băng lãnh.

Tửu Tôn nhưng lại không thèm để ý ánh mắt của hắn chút nào, thản nhiên nói: "Những người này của Bàn Cổ tông, ta bảo vệ, muốn giết bọn họ, phải hỏi ta trước!"

"Tửu Tôn, ý của ngươi là muốn đối địch với chúng ta, ngươi phải suy nghĩ kỹ, nơi này nhiều thế lực như vậy, một mình ngươi kham nổi sao?"

"Ha, muốn thử một lần không?"

Tửu Tôn khẽ cười nói.

Mắt Thiên Thần Lưu Ly sáng lên, nhìn mọi người của Bàn Cổ tông, rồi nhìn Sở Cuồng Nhân bị gia chủ Hoàng gia ngăn chặn trên bầu trời, lộ ra vẻ suy tư.

Hắn thấy Tửu Tôn chỉ là bảo vệ các tu sĩ còn lại của Bàn Cổ tông.

Nhưng lại không để ý đến Sở Cuồng Nhân.

"Thì ra là thế, Sở Cuồng Nhân, ngươi biết mình mới là mục tiêu lớn nhất của chúng ta, cho nên để Tửu Tôn bảo vệ tông môn, không cần bảo vệ ngươi sao?"

Thiên Thần Lưu Ly nỉ non nói, chỉ cần hắn không bảo vệ Sở Cuồng Nhân, thì bọn họ cũng không cần vì Bàn Cổ tông mà đối đầu với đệ nhất Chí Tôn bảng là Tửu Tôn.

Người này, chính là tồn tại mà ngay cả quân vương cũng phải kiêng kỵ.

"Sở Cuồng Nhân, không nghĩ tới ngay cả Tửu Tôn mà ngươi cũng mời được, thật sự là làm cho người ta kinh ngạc a!" Gia chủ Hoàng gia cũng vô cùng ngoài ý muốn đối với sự xuất hiện của Tửu Tôn.

Công kích của hắn, càng hung mãnh hơn.

Tu sĩ bên trong Bàn Cổ tông nhìn về phía Tửu Tôn.

"Xin tiền bối ra tay trợ giúp tông chủ."

Tuyệt Vô Thần nói ra.

Nhưng Tửu Tôn ngáp một cái nói ra: "Tiểu gia hỏa kia chỉ nói là để cho ta bảo vệ các ngươi là được, về phần hắn, không nằm bên trong phạm vi bảo hộ của ta."

Muốn bảo vệ Sở Cuồng Nhân.

Vậy thì phải đối đầu trực diện với tất cả thế lực ở chỗ này.

Mười vò Hoàng Lương Nhất Mộng làm sao đủ?

Nói thế nào, cũng phải thêm mười vò nữa?

Tửu Tôn âm thầm nghĩ tới.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Nhanh đi.

Mau mời ta ra tay đi, chỉ cần ngươi tăng giá, tất cả đều dễ nói chuyện.

"Tại sao có thể như vậy..."

Tu sĩ của Bàn Cổ tông, nhìn Sở Cuồng Nhân vừa cảm động lại vừa lo lắng.

Trận chiến còn chưa đình chỉ.

"Sở Cuồng Nhân, người tông chủ như ngươi cũng rất xứng chức, không biết ngươi dùng đại giới gì để mời Tửu Tôn xuất thủ, nhưng tuyệt đối sẽ không thấp."

"Nhưng như vậy thì sao, mục tiêu lớn nhất của chúng ta là ngươi!"

"Chỉ cần giết ngươi, chúng ta có thể từ từ đối phó Bàn Cổ tông!"

Gia chủ Hoàng gia lạnh giọng nói ra.

Sở Cuồng Nhân là cột chống trời của Bàn Cổ tông.

Cột chống trời ngã, còn sợ không đối phó được Bàn Cổ tông sao?

Đùng!

Gia chủ Hoàng gia đánh ra một quyền, long khí như bão.

Nhưng lần này, Sở Cuồng Nhân cũng không hề áp chế nữa, hắn vận chuyển sức mạnh Chúc Long quanh cơ thể, ánh mắt ngưng trọng, sức mạnh đình chỉ thời gian lại hiện ra!

Dưới tác dụng của thời gian, uy lực của một kích này bị tan rã hơn phân nửa.

Sở Cuồng Nhân phất tay áo lên, đánh nát phần long khí còn sót lại.

"Nếu Bàn Cổ tông đã không sao, vậy thì, ta cũng nên nghiêm túc một chút." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lời nói vừa dứt.

Chỉ thấy trên người hắn bộc phát ra một luồng lực hút to lớn.

Linh khí bốn phía ngàn tỉ dặm, như vạn xuyên quy hải, lao về phía hắn!

Chính là Thôn Thiên chi thuật!

Được Thôn Thiên chi thuật hỗ trợ, khí tức của Sở Cuồng Nhân đang liên tục tăng lên, cuối cùng đạt đến một trình độ cực kỳ kinh khủng.

Trong lúc giơ tay nhấc chân, đều có phá sức mạnh to lớn có thể đập vỡ cả tinh hà!

"Luồng sức mạnh này..."

Gia chủ Hoàng gia biến sắc, ngưng trọng đến cùng cực.

Hắn lần nữa xuất thủ, long khí bá đạo hóa thành long trảo to lớn.

Nhưng lại bị Sở Cuồng Nhân tiện tay vỗ một cái, long trảo kia, đúng là bị đập nát, căn bản không có cách nào tổn thương chút tạo thành đối với Sở Cuồng Nhân.

"Vừa rồi ngươi chơi rất vui vẻ nhỉ."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Gia chủ Hoàng gia, giọng điệu lạnh nhạt.

Chương 2253: Chèn ép gia chủ Hoàng gia, thủ đoạn của Đái Thiên, hiện tại là của ta

"Thôn Thiên chi thuật của Lam Vương!"

Sắc mặt của gia chủ Hoàng gia hơi hơi ngưng trọng.

Đối với pháp môn tu hành này, hắn cũng có nghe thấy.

Nhưng tận mắt thấy, mới biết được pháp môn tu hành này còn kinh khủng hơn so với tưởng tượng của mình, khiến khí tức của Sở Cuồng Nhân tăng vọt đến trình độ mà mình cũng phải kiêng kỵ.

"Mặc dù ngươi..."

Gia chủ Hoàng gia vẫn chưa nói xong.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đột nhiên biến mất, tốc độ quá nhanh, khiến hắn cũng có chút phản ứng không kịp.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Sở Cuồng Nhân xuất hiện ở trước mặt của hắn.

Đá một cái.

Ầm!

Sức mạnh kinh khủng hung hăng đâm vào trên ngực gia chủ Hoàng gia, hắn chỉ cảm thấy xương ngực của mình gần như bị một kích này đánh nát.

Cả người giống như ngôi sao chổi bay ngược ra ngoài.

Ầm, ầm, ầm...

Mấy chục toà sơn phong bị gia chủ Hoàng gia liên tục đụng nát.

Hắn nằm ở bên trong phế tích, khóe miệng chảy máu, sắc mặt âm trầm như nước.

Vậy mà mình lại bị Sở Cuồng Nhân dùng một chân đạp bay!

Lúc này.

Trên đầu của hắn truyền đến một trận dao động năng lực vô cùng kinh khủng, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân lại đến trên đầu hắn, sức mạnh Chúc Long bạo phát lần nữa.

Một hỏa cầu thật lớn từ trên trời giáng xuống.

Giống như mặt trời gay gắt.

Khi một tiếng nổ thật lớn vang lên, thiên địa nổ tung, mặt đất bị đánh ra một cái hố to lớn, cảnh vật bốn phía đã bị ngọn lửa hoàn toàn đốt cháy thành tro bụi.

Mà bên trong tro tàn.

Truyền ra tiếng gầm giận dữ.

"Sở Cuồng Nhân, tiếp chiêu!"

Gia chủ Hoàng gia phóng lên tận trời, sức mạnh đại đạo tuôn ra.

Trong đó trộn lẫn sức mạnh pháp tắc!

Tuy không so được với quân vương, nhưng cũng vượt xa Đại Đạo Chí Tôn tầm thường.

Những sức mạnh này, hóa thành từng đạo từng đạo long ảnh, từ bốn phương tám hướng, dũng mãnh lao về phía Sở Cuồng Nhân, chính là bí thuật của Long tộc, vạn Long Khiếu Thiên quyết.

"Pháp môn tu hành của Long tộc, ta còn quen thuộc hơn ngươi!"

Ánh mắt của hắn ngưng trọng, sức mạnh Chúc Long sôi trào.

Vạn Long Khiếu Thiên quyết, cũng được hắn thi triển!

Có hàng vạn long ảnh mãnh liệt nổ tung trong hư không, giống như từng chùm từng chùm pháo bông hoa mỹ, còn kéo theo một luồng khí lãng mãnh liệt.

"Thiên Địa Chi Tịch!"

Lúc này, bên trong hai con mắt màu vàng óng kia của Sở Cuồng Nhân lướt qua một vệt tinh quang.

Thiên địa đột nhiên đứng im bất động.

Gia chủ Hoàng gia phát giác được luồng sức mạnh này, sắc mặt biến hóa.

Nhưng đã quá muộn.

Sở Cuồng Nhân vèo một cái đã đi đến trước mặt hắn, đánh ra một quyền, vẫn nện ở trên lồng ngực của hắn, trước đó hắn đã nhận lấy một chân của Sở Cuồng Nhân.

Hiện tại lại nhận lấy một quyền.

Xương ngực hoàn toàn bị phá nát, trực tiếp lõm xuống.

Nhưng đến đây vẫn chưa hết.

Côn Ngô lại xuất hiện trong tay Sở Cuồng Nhân.

Chém ra một kiếm, ngàn vạn kiếm khí gào thét xông ra, điên cuồng cắt xéo thân thể của gia chủ Hoàng gia, mặc dù có sức mạnh đại đạo hộ thể, nhưng trên người hắn cũng đã có thêm từng đạo từng đạo kiếm ngân tinh mịn, giao nhau ngang dọc, máu me đầm đìa.

"Sức mạnh pháp tắc đại đạo, quả thật là khó có thể phá hủy."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Tu vi đến cảnh giới Hợp Đạo, thân thể và đạo tắc dần dần dung hợp.

Đến cảnh giới Đại Đạo, cũng sẽ dung hợp với đại đạo!

Muốn giết chết một vị cảnh giới Đại Đạo, thì phải phá hủy đại đạo trong cơ thể của đối phương.

Đại Đạo Chí Tôn tầm thường bị Sở Cuồng Nhân công kích như vậy, cho dù trong cơ thể hắn có ba bốn loại đại đạo, cũng sẽ bị hoàn toàn phá hủy.

Nhưng đại đạo trong cơ thể gia chủ Hoàng gia, cũng đã sinh ra pháp tắc.

Dạng đại đạo này, rất khó bị phá hủy.

Sở Cuồng Nhân thu tay, lại đá ra một chân, lại đạp cho gia chủ Hoàng gia bay ra ngoài lần nữa, làm cho đối phương lại nện vào lòng đất một lần nữa, chật vật không thôi.

Tuy vẫn chưa thể giết chết hắn.

Nhưng đã khiến cho hắn vô cùng phẫn nộ, sắc mặt đỏ lên!

Chỉ thấy hắn thúc giục sức mạnh đại đạo trong cơ thể, nhanh chóng chữa trị thương thế, cắn răng nghiến lợi nói ra: "Sở Cuồng Nhân, ta muốn ngươi chết! !"

Ầm!

Hắn phóng lên tận trời, thi triển các loại pháp môn tu hành của Long tộc.

Nhưng lại bị Sở Cuồng Nhân phá giải từng cái một.

Hiện tại, hắn được sức mạnh Chúc Long, Thôn Thiên chi thuật gia tăng, sức mạnh tăng vọt đến một trình độ cực kỳ kinh khủng, đã có thể chèn ép gia chủ Hoàng gia.

Ông!

Lúc này.

Trên người gia chủ Hoàng gia có thêm một món khải giáp, mà đó là một món Chí Bảo Hồng Mông, sau khi khải giáp xuất hiện, lực phòng ngự của hắn tăng lên không ít.

Hai người đánh tới đánh lui, không ai nhường ai!

Một đạo lưu quang xẹt qua chân trời.

Đó là một thanh trường thương.

Trường thương khóa chặt Sở Cuồng Nhân, mà Sở Cuồng Nhân đưa tay bắt lấy, nhìn kỹ, đó chỉ là một thanh Chí Bảo Hỗn Độn mà thôi.

Mà người vung ra thanh trường thương này, chính là Đái Thiên.

"Ha, một món Chí Bảo Hỗn Độn cũng muốn làm tổn thương ta, ngươi không ngu xuẩn đến mức đó nhỉ." Sở Cuồng Nhân nắm trường thương, lạnh nhạt nói ra.

"Hắc hắc."

Đã thấy Đái Thiên quỷ quyệt cười một tiếng.

Trường thương trong tay Sở Cuồng Nhân đột nhiên bộc phát ra quang hoa tươi sáng, một luồng năng lượng cùng cực từ trong đó ầm ầm bạo phát, tuôn ra!

Chí Bảo Hỗn Độn này, đúng là tự bạo!

Năng lượng kinh khủng, bao phủ Sở Cuồng Nhân ngay tại chỗ.

"Ha ha, Sở Cuồng Nhân, ngươi quá tự đại, một món Chí Bảo Hỗn Độn tự bạo, cho dù là ngươi cũng không nhất định có thể chịu đựng được!"

Đái Thiên cười ha ha, vô cùng đắc ý.

"Cười đã chưa?"

Vút!

Một luồng sức mạnh đại đạo bao phủ ra.

Năng lượng đầy trời bị phá nát.

Nụ cười trên mặt Đái Thiên nhanh chóng cứng lại: "Chuyện này sao có thể?"

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, tầng chiến giáp vảy rồng trên người lóe ra tiên huy nhàn nhạt, Chí Bảo Hỗn Độn tự bạo kia, càng không có cách nào thương tổn hắn dù chỉ một chút!

"Đáng chết, một món Chí Bảo Hỗn Độn không được, vậy thì

10,20,30 món thì sao? !" Đái Thiên quát lạnh một tiếng, làm ra hành động khiến người ta nghẹn họng nhìn trân trối.

Chỉ thấy hắn phất tay áo lên, từng món từng món Chí Bảo Hỗn Độn bay ra từ trong giới chỉ của hắn, lơ lửng ở giữa không trung, tản ra bảo quang.

Ở trong đó, có đao, có kiếm, có thương...

Còn còn có hàng ngàn loại binh khí khác.

Nhưng không hề nghi ngờ.

Phán đoán từ khí tức những binh khí này phát ra, thì toàn bộ đều là Chí Bảo Hỗn Độn! !

Mọi người thấy thế, không khỏi nuốt xuống một ngụm nước bọt.

"Hắn sẽ không tính toán tự bạo những Chí Bảo Hỗn Độn này chứ?"

"Dường như hắn định làm vậy."

"Hít... Nên nói thật không hổ là đệ nhất Luyện Khí bảng ngày xưa sao? Bảo vật trong tay cũng thật nhiều, Đại Đạo Chí Tôn tầm thường, ngay cả một món Chí Bảo Hỗn Độn tốt một chút cũng không có, vậy mà hắn lại có thể lấy ra nhiều như thế!"

"Mà lại lấy ra để tự bạo? !"

Mọi người liên tục kinh thán.

Mà gia chủ Hoàng gia cười ha ha một tiếng: "Làm tốt lắm! !"

"Phược Thiên Tỏa, đi!"

Chỉ thấy tay Đái Thiên kết thành pháp quyết huyền diệu.

Một món Chí Bảo Hỗn Độn cực phẩm bay ra, đó là một sợi xiềng xích, trói buộc Sở Cuồng Nhân ngay tại chỗ trong nháy mắt.

"Đi chết đi cho ta! !"

Đái Thiên hét lớn một tiếng, thúc giục Chí Bảo Hỗn Độn quanh

người.

Rất nhanh, từng món từng món chí bảo tản ra bảo quang, kéo theo dao động năng lượng bàng bạc lao về phía Sở Cuồng Nhân!

Nhiều món Chí Bảo Hỗn Độn tự bạo như vậy, nên năng lượng được hình thành, phía dưới quân vương, gần như không có bất kỳ ai có khả năng sống sót.

Chớ nói chi là, hiện tại Sở Cuồng Nhân còn bị trói buộc, tránh cũng không thể tránh.

Tu sĩ của Bàn Cổ tông nhìn tình cảnh này, không khỏi lo lắng.

"Ha."

Lại nghe một tiếng cười khẽ.

Sở Cuồng Nhân nhìn Chí Bảo Hỗn Độn đang cuốn tới kia, trên người phát ra một loại dao động kỳ dị, mà khi dao động này bao phủ Chí Bảo Hỗn Độn, những chí bảo này đúng là đều ngừng ở giữa không trung, không nhúc nhích.

Đái Thiên phát hiện, bản thân không có cách nào thao túng những chí bảo này.

"Chuyện gì xảy ra?"

Trong lòng Đái Thiên sinh ra một sự sợ hãi không hiểu.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn hắn, dằng dặc nói ra: "Bảo vật trên người ngươi quả thật là không ít, nhưng bây giờ... Là của ta."

Chương 2254: Đái Thiên đã chết, gia chủ Hoàng gia bị trọng thương, âm mưu thật sự của Diệt Thế Võ Chủ

"Chuyện gì xảy ra? !"

"Vì sao ta không thể khống chế Chí Bảo Hỗn Độn của mình? !"

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Đái Thiên không thể tin được, nhìn Sở Cuồng Nhân.

Cho dù hắn dùng cách gì để liên hệ với Chí Bảo Hỗn Độn, thì cũng không nhận được bất cứ sự hồi đáp nào.

Dường như chí bảo của hắn, đã bị người khác nắm trong tay.

Lại liên tưởng đến lời nói vừa rồi của Sở Cuồng Nhân, dường như hắn nghĩ đến cái gì đó, đồng tử đột nhiên co rụt lại: "Vạn Khí Chi Tâm! ! Vậy mà ngươi lại tìm hiểu Vạn Khí Chi Tâm ghi lại bên trong Ngự Khí Thiên Ấn, làm sao có thể chứ? !"

Là người từng sở hữu Ngự Khí Thiên Ấn, mặc dù Đái Thiên không thành công lĩnh hội Vạn Khí Chi Tâm ghi lại trong đó, nhưng cũng có hiểu biết.

Hắn không thể tin được.

Vậy mà trên thế giới này thật sự có người có thể nắm giữ Vạn Khí Chi Tâm!

Nắm giữ pháp môn cực đạo thuộc khí đạo này! !

Tại sao hắn lại làm được?

Trong lòng Đái Thiên tràn đầy nghi hoặc, rung động.

Nhưng Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, nhấc tay lên, một món Chí Bảo Hỗn Độn bay về phía Đái Thiên, đùng một tiếng, trực tiếp tự bạo!

Năng lượng kinh khủng tiết ra.

Đái Thiên kêu thảm một tiếng, bị nổ đến thương tích đầy mình.

Nếu không phải trên người có một món chí bảo phòng ngự, chỉ sợ một kích vừa rồi đã đủ giết chết hắn, hắn khiếp sợ không gì sánh nổi, xác định Sở Cuồng Nhân thật sự nắm giữ Vạn Khí Chi Tâm, nắm giữ cực đạo chi pháp thuộc khí đạo này! !

"Chuyện gì xảy ra?"

Mặt mũi của gia chủ Hoàng gia tràn đầy không hiểu.

Mà Đái Thiên hít sâu một hơi, nói ra: "Sở Cuồng Nhân nắm giữ Vạn Khí Chi Tâm, pháp môn này, có thể nắm giữ Vạn Khí trong thiên hạ, thậm chí có thể trực tiếp cướp đoạt chí bảo của địch nhân, gia chủ Hoàng gia, ngươi phải cẩn thận!"

Nghe nói như thế, tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Cướp đoạt chí bảo của người khác để mình sử dụng?

Trên thế giới này, lại có pháp môn tu hành vô lại như thế sao? !

Tất cả mọi người cảm thấy thật không thể tin nổi.

Nhất là những luyện khí sư kia, thì càng cảm thấy rung động hơn cả.

"Pháp bảo chúng ta cực cực khổ khổ luyện chế ra, hắn lại có thể tùy tiện khống chế, đây quả thực là khắc tinh của Luyện Khí Sư chúng ta!"

"Công pháp này, cũng quá bá đạo đi."

Gia chủ Hoàng gia cũng vô cùng chấn kinh.

Hắn vội vàng nắm chặt Chí Bảo Hồng Mông trong tay mình.

Đái Thiên tiếp tục nói: "Gia chủ Hoàng gia không cần quá lo lắng, dựa theo phán đoán của ta, hiện tại hắn chỉ có thể thao túng Chí Bảo Hỗn Độn, như loại Chí Bảo Hồng Mông bị luyện hóa này, có lẽ hắn không khống chế được."

Tuy Vạn Khí Chi Tâm cường đại.

Nhưng cũng bị giới hạn bởi nhiều nhân tố như tu vi, vân vân.

Gia chủ Hoàng gia nghe vậy, lúc này mới thở dài một hơi, nhưng môn công pháp này của Sở Cuồng Nhân, vẫn khiến hắn vô cùng chấn kinh như cũ, càng thêm kiêng kị với hắn.

"Ha, cho dù là Chí Bảo Hỗn Độn, cũng đã đủ rồi."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Chỉ thấy hắn tùy ý vung tay áo, từng món từng món Chí Bảo Hỗn Độn kia đột nhiên bắn ra, nhắm ngay Đái Thiên và gia chủ Hoàng gia.

Rất nhanh, khí tức năng lượng kinh khủng ầm ầm bạo phát, vô cùng kinh khủng.

Tiếng nổ kinh hãi liên tục vang lên, đánh rung thiên địa.

Mà dưới uy thế kinh khủng của mấy chục món Chí Bảo Hỗn Độn, chỉ thấy thân thể của Đái Thiên bị vỡ nát trong nháy mắt, cho dù có chí bảo hộ thân cũng vô dụng.

Đại đạo trong cơ thể, trực tiếp sụp đổ!

Đệ nhất Luyện Khí bảng ngày xưa, lại chết trong tay chính chí bảo mình luyện chế, không thể không nói, thật sự vô cùng châm chọc.

Mà không chỉ có là hắn.

Gia chủ Hoàng gia cũng nhận tổn thương to lớn.

Sức mạnh của mấy chục món Chí Bảo Hỗn Độn nổ tung, cực kỳ kinh khủng, cho dù là hắn có Chí Bảo Hồng Mông hộ thể, lại là Chí Tôn ngưng tụ pháp tắc.

Vẫn không hề dễ chịu hơn chút nào.

Dưới công kích như vậy, đại đạo trong cơ thể phải bị tổn thất ít nhất ba phần!

Bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên hắn nhận lấy thương thế nghiêm trọng như thế!

"Thắng, tông chủ thắng!"

"Ha ha, cho dù là cao thủ Chí Tôn bảng thì như thế nào, vẫn không phải đối thủ của tông chủ như cũ, tông chủ mới là cường đại nhất."

"Đúng vậy."

Rất nhiều tu sĩ của vũ trụ Bàn Cổ vô cùng phấn chấn.

Nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Ngay cả Tửu Tôn cũng tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Vậy mà một Đại Đạo Chí Thần có thể làm đến loại tình trạng này."

Sau đó, hắn nhìn về phía tầng mây màu tím trên bầu trời kia, trong mắt lưu chuyển ra một tia suy tư: "Nhưng mà, phong tỏa toàn bộ Phong Vực, bút tích lớn như vậy, thì người làm ra, không thể là một gia hỏa hạng năm Chí Tôn bảng được, dù nói thế nào, cũng phải là quân vương làm ra."

Mấy tu sĩ của Bàn Cổ tông nghe được lời này của hắn, tim không khỏi đập nhanh.

Bọn họ hít vào một ngụm khí lạnh.

"Chẳng lẽ sẽ có quân vương tự mình đến đây? !"

Cho dù bọn họ không tự mình gặp qua quân vương, nhưng truyền thuyết liên quan tới quân vương lại nghe nói qua không ít, biết tồn tại này kinh khủng đến mức nào.

Quân vương giết đại đạo.

Đơn giản giống như nghiền chết con kiến hôi.

...

Vạn Binh thành, Phong Hỏa sơn.

Ngay tại thời điểm nơi khác đánh đến vô cùng náo nhiệt.

Có một bóng người, lại đến chỗ này.

Người tới mặc một bộ trường bào màu đen, bên hông đeo một thanh loan đao.

Quanh cơ thể người này có khí tức đại đạo sát lục lưu chuyển, cũng có sức mạnh pháp tắc đang lưu chuyển, mà người này, cũng chính là tồn tại cảnh giới Quân Vương, Diệt Thế Võ Chủ!

Lúc này.hắn nhìn Phong Hỏa sơn, ánh mắt toát ra tia nhiệt huyết.

"Không nghĩ tới, truyền thừa của Sát Lục Chi Thần đúng là ở chỗ này."

"Ta sớm nên nghĩ tới, Phong Hỏa sơn, ngưng tụ sát phạt chi khí của Phong Vực, hóa thành hỏa diễm, nơi đây là chỗ tập trung nhiều sát phạt chi khí nhất, truyền thừa của Sát Lục Chi Thần ở chỗ này, cũng là chuyện đương nhiên."

Diệt Thế Võ Chủ nỉ non nói.

Hắn không ngừng kêu gọi rất nhiều thế lực, liên hợp bọn họ lại, đối phó Sở Cuồng Nhân, cũng không chỉ muốn rửa sạch nhục nhã.

Chuyện quan trọng nhất, là muốn lấy được truyền thừa của Sát Lục Chi Thần này!

Ngày xưa.

Luyện Khí Sư mạnh nhất Vạn Binh thành là đại sư u Thần vì ngăn cản u Diệp Nhược luyện chế Chí Bảo Hồng Mông, không tiếc dẫn bạo Phong Hỏa sơn, khiến cho địa mạch nơi đây bị hủy.

Nhưng cũng bởi vậy mới khiến cho động thiên bị giấu ở bên trong Phong Hỏa sơn bị phát hiện.

Động thiên này, chính là nơi cất giấu truyền thừa của Sát Lục Chi Thần.

Tuy Sở Cuồng Nhân cấm đoán những người khác tới gần nơi này.

Thì vẫn có một ít tiếng gió truyền ra như cũ.

Tuy Diệt Thế Võ Hội của Diệt Thế Võ Chủ đã bị diệt, nhưng còn có một số tàn đảng ẩn nấp ở bên trong Vạn Binh thành, tìm hiểu tình báo giúp hắn.

Vừa lúc biết được việc này.

Diệt Thế Võ Chủ lập tức kết luận, truyền thừa của Sát Lục Chi Thần mình cực khổ tìm nhiều năm ở bên trong Phong Hỏa sơn, nên mới có những chuyện sau đó.

Sử dụng các đại thế lực, phân tán sự chú ý của đám người Sở Cuồng Nhân.

Mà hắn, thì len lén tới nơi này thu hoạch được truyền thừa của Sát Lục Chi Thần!

"Ha ha, tất cả mọi người chỉ là quân cờ của ta mà thôi, chờ ta lấy được truyền thừa của Sát Lục Chi Thần, đến lúc đó, Sở Cuồng Nhân, Lam Vương đều là một đám ô hợp, không đáng giá nhắc tới!" Diệt Thế Võ Chủ hưng phấn nói.

Hắn vô cùng có lòng tin đối với bản thân.

Vút!

Diệt Thế Võ Chủ hóa thành một đạo lưu quang, tiến vào Phong Hỏa sơn.

Rất nhanh liền tìm được động thiên cất giấu truyền thừa của Sát Lục Chi Thần.

Bốn phía có một ít cấm chế.

Cho dù là Chí Tôn tới cũng không dễ dàng giải trừ.

Nhưng hắn là quân vương.

Hắn đánh ra một chưởng, các loại cấm chế hanh chogns bị phá nát.

Sau đó, hắn trực tiếp tiến vào động thiên.

Bên trong động thiên đen nhánh, không hề có ánh sáng, chỉ có một mảnh hư vô, mà ở trong hư vô kia, xuất hiện một bóng người.

Một bóng người ngồi phía trên vương tọa khô lâu!

Một luồng sát ý mênh mông, không ngừng từ trong thân ảnh kia khuếch tán ra!

"Sát Lục Chi Thần! !"

Sau khi Diệt Thế Võ Chủ nhìn thấy bóng người phía trên vương tọa khô lâu, không khỏi giật nảy cả mình, ngay sau đó, lại lộ ra vẻ mừng như điên.

Hắn biết, quả nhiên mình không có đoán sai.

Chương 2255: Truyền thừa của Sát Lục Chi Thần, tam đại quân vương đích thân đến, thanh thế thật là lớn

Trong động thiên đen nhánh.

Diệt Thế Võ Chủ nhìn bóng người ngồi phía trên vương tọa khô lâu kia, trong mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt, lập tức từ từ bước đến.

Lúc này.

Một luồng sát ý bàng bạc từ bên trong thân ảnh kia tiết ra!

Đùng!

Diệt Thế Võ Chủ bị luồng sức mạnh này trùng kích, đúng là nhịn không được mà té bay ra ngoài, sắc mặt hắn hoảng hốt: "Sát ý thật cường đại!"

Không chỉ có như thế.

Hắn cảm nhận một luồng áp chế từ trong sát ý này!

Ở trước mặt sát ý này, dường như hắn nhịn không được mà muốn thần phục.

Như là đế vương và thần tử!

Chuyện này khiến hắn cảm thấy rung động, phải biết rằng, hắn là tồn tại dùng Sát Lục chi đạo thành tựu quân vương, có sát ý của ai có thể làm cho hắn thần phục chứ? !

Đây chính là sức mạnh của Sát Lục Chi Thần sao? !

Quá cường đại!

Hắn vận chuyển Diệt Thế Ma Võ Quyết, chống cự luồng sát ý doạ người này.

Mà sauc khi cảm nhận được dao động của Diệt Thế Ma Võ Quyết, Sát Lục Chi Thần phía trên vương tọa khô lâu kia bỗng nhiên mở hai mắt ra, bên trong tròng mắt lạnh như băng toát ra một tia dị sắc: "Loại khí tức này, ngươi là... con dân của ta? !"

Nghe đến đây, Diệt Thế Võ Chủ sửng sốt một chút.

Nhưng sau đó, hắn bừng tỉnh đại ngộ, Diệt Thế Ma Võ Quyết mình tu hành vốn có nguồn gốc từ Sát Lục Chi Thần, hắn là người sáng tạo môn công pháp này.

Nói mình là con dân của hắn, dường như cũng không phải là không đúng.

"Đúng vậy, tham kiến Sát Lục Chi Thần."

Diệt Thế Võ Chủ quỳ trên mặt đất.

Nhưng Sát Lục Chi Thần nhìn hắn một cái, lại lắc đầu: "Ngươi không phải là con dân của ta, con dân của ta sẽ gọi ta là... Vương!"

Vương? !

Quân vương của một vương quốc!

Diệt Thế Võ Chủ có chút ngoài ý muốn, hắn không biết, vậy mà Sát Lục Chi Thần còn là vương của một quốc gia, nhưng mà tồn tại như Sát Lục Chi Thần, quá mức cổ xưa, dựa vào những dấu vết hiện tại, rất khó điều tra được tin tức chân thực về hắn.

Hắn không biết, cũng rất bình thường.

"Thôi, đây là kỷ nguyên thứ mấy..."

Sát Lục Chi Thần nỉ non nói.

Giống như đang hỏi Diệt Thế Võ Chủ, cũng giống như đang hỏi mình.

Diệt Thế Võ Chủ trầm mặc không biết trả lời như thế nào.

Hồng Mông đại thế giới khởi động lại qua nhiều lần, một lần chính là một kỷ nguyên, Diệt Thế Võ Chủ cũng không biết được bây giờ đã qua bao nhiêu kỷ nguyên.

"Kỷ nguyên thứ 99,999..."

Dường như Sát Lục Chi Thần cảm nhận được cái gì đó, ánh mắt lóe lên: "Thì ra đã tới lúc này, khó trách đạo ý chí này sẽ thức tỉnh."

Diệt Thế Võ Chủ càng thêm mơ hồ.

Kỷ nguyên thứ 99,999?

Kỷ nguyên này, có ý nghĩa trọng đại gì sao?

"Tiểu quân vương, ngươi đã tu hành Diệt Thế Ma Võ Quyết, tạm thời coi như một nửa con dân cảu ta, ngươi đi tới nơi này vào kỷ nguyên này, có lẽ cũng là Thiên Mệnh."

"Phần truyền thừa này cho ngươi, dung hợp sức mạnh của ta đi."

Sát Lục Chi Thần từ tốn nói.

Ngay sau đó, trong cơ thể hắn có sát ý cuồng bạo xông ra, toàn bộ rót vào trong cơ thể của Diệt Thế Võ Chủ! !

Mà có phần sức mạnh này gia trì, Diệt Thế Võ Chủ cảm thấy sức mạnh của mình đang không ngừng tăng lên, lĩnh hội đối với Sát Lục chi đạo càng thêm sâu sắc.

Sắc mặt hắn vô cùng vui sướng.

Lúc này, trong đầu của hắn chỉ còn lại một suy nghĩ.

"Sở Cuồng Nhân, trận chiến này, là ta thắng! !"

...

"Chẳng lẽ sẽ có quân vương xuất thủ? !"

Sau khi tu sĩ Bàn Cổ tông nghe được lời của Tửu Tôn, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, vô cùng kinh ngạc.

Tửu Tôn không có trả lời, chỉ nhìn qua hư không: "Đã tới."

Lời nói vừa dứt.

Chỉ thấy linh khí bốn phía đang điên cuồng sôi trào.

Tầng mây màu tím kia như thác nước trút xuống, mà ở trong đó, một bóng người hiện ra, mặc một bộ bạch y, quanh người có cấm chế phù văn huyền diệu đang lưu chuyển, huyền ảo bất phàm, khiến người ta vô cùng ngạc nhiên.

"Trận Vương, rốt cuộc ngươi đã đến!"

Sau khi gia chủ Hoàng gia nhìn thấy người tới, vô cùng kinh hỉ, thở dài một hơi.

Thực lực mà Sở Cuồng Nhân bày ra, khiến tồn tại hạng năm Chí Tôn bảng như hắn cũng cảm thấy tim đập nhanh, nếu như Trận Vương lại không hiện thân, chỉ sợ bản thân cũng không làm nên chuyện gì.

"Sở Cuồng Nhân, rốt cục chúng ta cũng gặp mặt."

Trận Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, lạnh nhạt nói ra.

Đây là lần đầu tiên hắn à Sở Cuồng Nhân chính thức gặp mặt, nhưng trước đó hắn đã sớm xem đối phương trở thành đại địch suốt đời!

Dù sao thì, trước kia hắn là người đứng đầu Trận Pháp bảng, nhưng bởi vì Sở Cuồng Nhân, hiện tại biến thành hạng hai, bản thân có tiếng là Trận Vương, lại chịu cảnh đứng dưới người khác.

Chỉ dụa vào điểm này, Sở Cuồng Nhân đã đủ để hắn coi trọng.

"Ha, đại trận này, quả nhiên là bút tích của ngươi."

Đối với sự xuất hiện của Trận Vương, Sở Cuồng Nhân cũng không có cảm thấy quá ngoài ý muốn.

Tử La Mê Chướng Trận này vô cùng bất phàm, hiện nay, bên trong Hồng Mông đại thế giới này, trừ hắn có thể bố trí ra, cũng chỉ có Trận Vương.

"Trận này có thể hoàn toàn ngăn cách Phong Vực và ngoại giới, còn có thể che đậy thiên cơ, tất cả mọi chuyện phát sinh bên trong Phong Vực hôm nay, không có người nào biết!"

Trận Vương từ tốn nói.

"Muốn bố trí xuống đại trận bực này, hẳn ngươi đã bỏ ra không ít thời gian, thật đúng là vất vả cho ngươi, nhưng đáng tiếc, ngươi, giết được ta sao?"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, cho dù là dang đối mặt với quân vương, vẫn có bộ dạng kiệt ngao bất thuần như cũ, làm cho người ta tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Có lẽ, hắn thật sự có thủ đoạn đối phó quân vương? !

Có người không thể tin được nghĩ đến.

Lúc trước, Diệt Thế Võ Chủ giết hắn, lại bị hắn dùng hóa thân của Lam Vương phản sát.

Hiện tại, Trận Vương muốn đối phó hắn.

Hắn chưa hẳn không có át chủ bài.

Mọi người âm thầm nghĩ tới.

Mà ánh mắt của Trận Vương cũng toát ra một tia kiêng kị, nhưng sau đó, hắn như đã tính trước nói: "Ở trước mặt quân vương, ngươi bất lực, hơn nữa, lần này, số quân vương tới nơi này, đâu chỉ có một mình ta? !"

Trận Vương từ tốn nói.

Lời nói vừa dứt.

Chỉ thấy trong tầng mây màu tím, truyền đến một trận tiếng rồng gầm bá đạo.

Một đầu rồng to lớn màu đen, ló ra từ bên trong tầng mây.

Long uy kinh khủng, tràn ngập khắp mỗi ngõ ngách ở trong thiên địa, toàn bộ sinh linh bên trong Phong Vực, đều run lẩy bẩy bởi vì luồng long uy này.

"Hắc Long Vương! !"

Có người hít vào một ngụm khí lạnh, mặt mũi tràn đầy rung động.

Ngoại trừ Trận Vương ra.

Hắc Long Vương của Long tộc, cũng tự mình đến Phong Vực.

"Sở Cuồng Nhân, món nợ ở long trủng, ngươi phải trả lại!"

Hắc Long Vương hóa thành hình người, ánh mắt băng lãnh nhìn Sở Cuồng Nhân.

Trận chiến ở long trủng với Sở Cuồng Nhân, là một trong những sỉ nhục lớn nhất trong long sinh của hắn, gần với chuyện ngày xưa bị Lam Vương giẫm ở dưới lòng bàn chân.

Hôm nay, hắn muốn Sở Cuồng Nhân hoàn lại!

"Há, khuôn mặt cũ."

Sở Cuồng Nhân nhìn Hắc Long Vương, tuy kinh ngạc, nhưng không có quá khiếp sợ.

"Ngươi vẫn tự tin như cũ?" Trận Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lấp lóe, không nhìn thấy chút bối rối nào từ trên mặt đối phương.

"Không phải tự tin, mà là dựa vào các ngươi thì không giết được ta!"

Sở Cuồng Nhân bình tĩnh nói.

Giống như đang tường thuật một chuyện vô cùng chắc chắn.

"Nếu như lại thêm ta thì như thế nào? !"

Một giọng nói lạnh lùng vang vọng trong hư không.

Chỉ thấy một nam tử mặc một bộ chiến giáp uy vũ, ngẩng đầu dậm chân mà đến.

Sức mạnh đại đạo pháp tắc, như sóng to phun trào, trùng kích bốn phía!

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, cực kỳ chấn động.

Lại thêm một quân vương! !

"Là thủ lĩnh!"

Liệp long nhân Vương Dị nhìn người tới, thần sắc kinh hỉ.

Người tới, chính là thủ lĩnh Liệp Long!

"Sở Cuồng Nhân, giao Trảm Long Nhận ra, ta sẽ cho ngươi toàn thây!"

Thủ lĩnh Liệp Long lạnh lùng nói ra.

Ở bên cạnh hắn, ánh mắt của Hắc Long Vương, Trận Vương cũng vô cùng băng lãnh.

Tam đại quân vương đích thân đến!

Đây mới là át chủ bài chân chính bọn họ dùng để đối phó Sở Cuồng Nhân!

"Thực sự là... Thanh thế vô cùng lớn!"

Sau khi Tửu Tôn thấy cảnh này, cũng nhịn không được mà ùng ục nuốt xuống một ngụm nước bọt, lấy bầu rượu ra mãnh liệt ực một hớp.

Chương 2256: Chống lại trận pháp, Trận Vương thua, rốt cuộc ngươi vẫn bại dưới tay ta

Tam đại quân vương đích thân đến!

Chỉ vì đối phó một tu sĩ trẻ tuổi ở cảnh giới Đại Đạo.

Tất cả mọi người thấy cảnh này, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

"Những người này điên rồi sao?"

"Quân vương xuất thủ để đối phó một cảnh giới Đại Đạo đã rất không hợp thói thường, bọn họ còn chơi lớn hơn, vậy mà có đến ba vị quân vương xuát thủ? !"

"Này này, phô trương lớn như vậy sao? !"

"Ta nghĩ không ra, Sở Cuồng Nhân muốn dùng cách nào để chạy thoát."

Mặc kệ là hai phe địch ta, sau khi nhìn thấy ba vị quân vương lên đài, tất cả đều bị hoảng sợ đến choáng váng, ngay cả Tửu Tôn cũng nhịn không được mà lấy bầu rượu ra ực mạnh mấy ngụm.

Dưới sự chú ý của tất cả mọi người.

Thần sắc của Sở Cuồng Nhân khoan thai, thản nhiên nói: "Chỉ có các ngươi thôi sao?"

Mọi người nghe vậy, đầu như nổ tung.

Cái gì gọi là chỉ có các ngươi thôi sao?

Đại ca, ba quân vương đó!

Ba quân vương tự mình đến đối phó ngươi, ngươi vẫn còn chê ít sao?

Ngươi chỉ là một giới cảnh Đại Đạo mà thôi.

Mọi người không nghĩ ra, rốt cuộc mạch não của Sở Cuồng Nhân có hình dạng gì.

Trận Vương từ tốn nói: "Thật ra việc giết ngươi, một mình ta là đủ!"

Hắn vừa sải bước ra, đưa tay ra, bày ra cấm chế trùng điệp trong hư không, vô số phù văn huyền ảo, tràn ngập ở bốn phương tám hướng.

Một trận pháp cường đại, hình thành trong nháy mắt!

Sở Cuồng Nhân ở trong trận pháp, chỉ cảm thấy bốn phía có áp lực vô hình cuốn tới, đánh thẳng vào thân thể của hắn, khiến cốt cách huyết nhục của hắn ong ong không thôi.

"Sở Cuồng Nhân, để cho ta xem một chút, đệ nhất Trận Pháp bảng như ngươi, rốt cuộc có mấy phần chân tài thực học đi!" Trận Vương lạnh nhạt nói ra.

Hắn để Hắc Long Vương, thủ lĩnh Liệp Long tạm thời đừng xuất thủ.

Hắn muốn đích thân thử trình độ trận pháp của Sở Cuồng Nhân một lần.

Mà Hắc Long Vương, thủ lĩnh Liệp Long gật gật đầu, thân là quân vương, bọn họ đều có ngạo khí của mình, tự tay đối phó một cảnh giới Đại Đạo đã là rất không tin được rồi, nếu là ba người liên thủ, càng là không tưởng nổi.

Dưới cái nhìn của bọn họ, một mình Trận Vương là đủ.

"Sở Cuồng Nhân, nơi này không phải long trủng, không có nhiều long khí để cho ngươi điều động, đối mặt với quân vương, ngươi cũng chỉ là con kiến hôi trong lòng bàn tay bọn ta thôi."

Hắc Long Vương cười lạnh nói, ngày xưa Sở Cuồng Nhân có thể giao đấu với ta, tất cả đều dựa vào sức mạnh Chúc Long và một lượng lớn long khí ở bên trong long trủng.

Hiện tại, nơi đây không phải long trủng.

Dù thực lực của Sở Cuồng Nhân có mạnh hơn, cũng có hạn.

"Sở Cuồng Nhân, ra tay đi."

Trận Vương từ tốn nói.

Đưa tay ra, trận pháp bắt đầu vận chuyển.

Sức mạnh kinh khủng, từ bốn phương tám hướng nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân.

"Ha." Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, vung tay lên, vô số đại đạo chi nguyên bay lên không trung, cũng bày ra một đại trận tuyệt thế.

Hai trận pháp va chạm, thiên địa chấn động.

"Sở Cuồng Nhân, đừng nói ta khi dễ ngươi, ta dùng thực lực quân vương trở xuống để bố trận, để cho chúng ta đơn thuần tỷ thí trình độ trận pháp!"

Trận Vương nói ra.

Sức mạnh của trận pháp sẽ có biến hóa căn cứ vào tu vi của tu sĩ.

Hắn muốn hoàn toàn thắng Sở Cuồng Nhân ở phía trên trận pháp nhất đạo, cho nên hắn cũng không tính sử dụng tu vi quân vương để bố trận, tránh người khác nói hắn khi dễ đối phương.

Trong chớp mắt.

Trận Vương vận chuyển sức mạnh bên trong cơ thể, lại bày ra mấy đại trận.

Nhìn kỹ.

Thì đại trận này lại có đến sáu sức mạnh hoàn toàn khác biệt.

Mà khi sáu đại trận và đại trận đầu tiên kết hợp với nhau, đúng là tạo thành thiên địa ngũ hành, sức mạnh âm dương, sinh sôi không ngừng.

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Đại đạo chi nguyên bay ra, cũng sắp xếp ra một đại trận.

Một Bát Quái Đồ to lớn lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, bao phủ tứ phương, va chạm với ngũ hành, âm dương bốn phía.

Khí tức trận pháp lưu chuyển trong hư không, vô cùng huyền ảo.

Mọi người nhìn đến hoa mắt thần mê.

Cuộc chiến trận pháp đỉnh cao thế này, kỷ nguyên khó gặp.

Đùng, đùng...

Uy lực của trận pháp đang không ngừng tăng cường.

Nhưng lúc này, chỉ thấy mấy đại trận mà Trận Vương thi triển, đúng là trực tiếp vỡ nát thành hư vô, mà sức mạnh trận pháp của Sở Cuồng Nhân, vẫn còn ở đó như cũ.

"Chuyện này..."

Sắc mặt Trận Vương biến hóa.

Hắn bố trí bảy trận pháp, lại bị một trận pháp của Sở Cuồng Nhân phá vỡ!

Nhóm Trận Pháp Sư của Thiên Trận Thần Cung không thể tin được.

"Trận Vương lại rơi vào thế hạ phong ở phía trên trận pháp nhất đạo? !"

Loại chuyện này, là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

"Lại đến."

Trận Vương tất nhiên không nguyện ý chịu thua.

Chỉ thấy tay hắn kết thành pháp quyết huyền ảo, lại bố trận lần nữa.

Trận pháp lần này, không có cái nào không cường đại, bao phủ trong vòng nghìn dặm.

Trong hư không, có vô số lôi đình đang lăn lộn.

Mà Trận Vương ở trong trận pháp, giống như một vị thần đỉnh thiên lập địa, hàng tỉ lôi đình đang du tẩu quanh người hắn, để cho hắn điều khiển.

"Llôi đình diệt lại chi trận này, là do ta nghiên cứu nhiều năm, chuyên môn thiết kế cho Lam Vương, không nghĩ tới, lại dùng ở trên người ngươi trước."

Trận Vương lạnh nhạt nói ra.

Hắn nhấc tay nắm lấy một tia chớp, ném về phía Sở Cuồng Nhân.

Lại bị kết giới trận pháp xung quanh hắn nhẹ nhàng ngăn lại.

"Chỉ với trận pháp này mà muốn đối phó Lam Vương, không thể không nói, ngươi thật sự ngây đến thơ cùng cực." Sở Cuồng Nhân lắc đầu khẽ cười nói.

Từng viên đại đạo chi nguyên bay ra.

Trận pháp được hình thành.

Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, lại có Chúc Long chi hỏa dung nhập vào trong trận pháp.

Hoả diễm bùng cháy, ngưng tụ thành một con Viêm Long bá đạo!

"Đi!"

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, chỉ thấy con Viêm Long kia bay lên không trung, bay vào trong lôi vân, hỏa diễm bá đạo bao phủ ra, thiêu đốt bốn phía.

Trận Vương vận chuyển trận pháp.

Sức mạnh lôi đình, liên tiếp đánh về phía Viêm Long.

Nhưng lúc này, dường như Viêm Long bắt được sơ hở của trận pháp trước mắt, nổi giận gầm lên một tiếng, vọt về phía lốc xoáy lôi vân trên bầu trời.

Đùng! !

Viêm Long chi uy, bao phủ tứ phương.

Bị luồng sức mạnh này trùng kích vào, lôi đình đầy trời bị phá nát.

Trận Vương đúng là bị đạp một cước, lùi lại mấy bước.

"Trận pháp mà ta bày ra cho Lam Vương, vậy mà lại bị phá!"

Trận Vương có chút hoảng hốt, sau đó nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân: "Sơ hở bên trong trận pháp này, không ngừng biến hóa, làm sao ngươi tìm được?"

"Rất đơn giản, trình độ của ngươi... Quá kém."

"Ngươi..."

Sắc mặt Trận Vương biến hóa không ngừng.

Chỉ thấy hắn lại thi triển các loại trận pháp nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân lần nữa.

Sát trận, khốn trận, làm cho người ta hoa mắt.

Tốc độ hắn bố trận quá nhanh, nhiều thể loại, làm cho người ta nhìn mà than thở.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng không cam chịu yếu thế.

Dưới sự trợ giúp của Tiểu Ái, hắn có thể phân tích ra sơ hở của trận pháp mà Trận Vương bày ra rất nhanh, cũng biết nên dùng loại trận pháp nào để ứng phó.

Tất cả đều nằm bên trong tính toán của hắn.

Thời gian dần trôi qua.

Sức mạnh trận pháp của Trận Vương càng ngày càng mạnh.

Trong đó đúng là bắt đầu trộn lẫn sức mạnh Đại Đạo pháp tắc của quân vương.

Dựa vào luồng sức mạnh này, rốt cục hắn cũng chế trụ được Sở Cuồng Nhân.

Nhưng trên mặt hắn lại không có chút biểu hiện vui vẻ nào.

Hắn phải dùng tu vi mới miễn cưỡng áp chế được Sở Cuồng Nhân, luận trình độ trận pháp, hắn vẫn không bằng Sở Cuồng Nhân như cũ.

Nếu tu vi ngang nhau, trận pháp đối phương bày ra mạnh hơn hắn.

Hắn thua.

Ở phía trên trận pháp nhất đạo, hắn hoàn toàn bại bởi Sở Cuồng Nhân.

"Không!"

"Ta còn chưa thua, chỉ cần giết hắn, vậy ta vẫn là người đứng đầu Trận Pháp bảng như cũ." Trong mắt Trận Vương lộ ra sát ý băng lãnh.

"Ngươi, rốt cuộc chỉ có thể bại dưới tay ta."

Sở Cuồng Nhân nhìn Trận Vương thi triển trận pháp, cười lạnh một tiếng.

Sau đó, hắn vừa sải bước ra.

Trong chốc lát, một luồng sức mạnh huyền ảo lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra.

Một lĩnh vực vô hình.

Bao trùm bốn phía, kết hợp với trận pháp, đúng là sức mạnh tăng vô cùng nhanh, dù cho là trận pháp mà Trận Vương dùng sức mạnh Đại Đạo pháp tắc bày ra, cũng không thể chống đỡ.

"Vô Hạn Chi Vực!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát, pháp môn tu hành không gian cực đạo được thi triển!

Chương 2257: Tửu Tôn quyết ý, Trảm Long Nhận đã đói khát khó nhịn

Vô Hạn Chi Vực mở ra.

Sức mạnh không gian nhấp nhô quanh người Sở Cuồng Nhân, như từng gợn sóng biển khuếch tán ra, đánh cho trận pháp mà Trận Vương bày ra chấn động không thôi.

"Đây là, sức mạnh không gian?"

Sắc mặt Trận Vương biến hóa.

Mà Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, Thời Không Bảo Giám nhanh chóng lơ lửng ở trên đỉnh đầu của hắn, chí bảo cùng một nhịp thở với thời không này chiếu ra quang hoa tươi sáng.

Sức mạnh thời không kinh khủng bao phủ ra, hoà hợp với Vô Hạn Chi Vực.

Không chỉ có như thế.

Trong mắt của hắn có hào quang màu vàng sậm lưu chuyển ra.

Mắt rồng mở ra!

"Chúc Long Chi Nhãn, Thiên Địa Chi Tịch!"

Đúng lúc hắn mở mắt, thiên địa im ắng.

Thời gian, không gian.

Hai luồng sức mạnh huyền ảo dung hợp với nhau, lại được Thời Không Bảo Giám gia tăng, hóa thành một luồng sức mạnh thời không trùng trùng điệp điệp!

Luồng sức mạnh này, đánh thẳng vào trận pháp mà Trận Vương dùng sức mạnh Đại Đạo pháp tắc bày ra, chỉ trong một kích, đã hoàn toàn đánh nát!

Tuy nhắm chuẩn vào sở hở trong trận pháp của Trận Vương.

Thế nhưng đủ để chứng minh, luồng sức mạnh này kinh khủng đến cỡ nào.

Đùng!

Dưới luồng sức mạnh này, Trận Vương đúng là bị trực tiếp đánh lui, hắn mất đi trận pháp, thực lực tại một đám quân vương bên trong, chỉ là hạng chót thôi.

"Hắn lại nắm giữ thời không!"

"Chúc Long Chi Nhãn, và loại pháp môn tu hành cực đạo có liên quan đến không gian này, rốt cuộc trong tay hắn còn có bao nhiêu đồ tốt?"

Hắc Long Vương, thủ lĩnh Liệp Long thân là quân vương, lập tức nhìn ra Vô Hạn Chi Vực mà Sở Cuồng Nhân thi triển có bao nhiêu huyền ảo.

Đây là pháp môn tu hành cực đạo!

Ngay cả quân vương cũng không nhất định có thể có được.

"Giết hắn, đồ tốt trên người hắn sẽ là của chúng ta."

Trong mắt thủ lĩnh Liệp Long lộ ra vẻ tham lam.

Phần lớn Liệp long nhân đều rất tham lam.

Khẩu hiệu của bọn họ là, không phải người cùng tộc thì đều là con mồi, nên mới không ngừng săn giết Long tộc, đổi các loại bảo vật trên thân rồng thành các loại tư nguyên.

Hiện tại, thủ lĩnh Liệp Long phát hiện con mồi có giá trị hơn Long Vương!

Đó chính là Sở Cuồng Nhân.

Giết hắn.

Không chỉ có thể lấy lại Trảm Long Nhận, còn có thể thu hoạch các loại bảo vật còn lại.

"Sức mạnh Chúc Long, Sở Cuồng Nhân, sức mạnh Chúc Long trong cơ thể ngươi còn có pháp môn tu hành cực đạo kia, ta chắc chắn phải có được." Trong mắt Hắc Long Vương cũng toát ra vẻ tham lam.

Bị lòng tham chi phối.

Hai vị quân vương, cũng không thèm giữ thể diện.

Lập tức xuất thủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Sức mạnh Đại Đạo pháp tắc kinh khủng, trùng trùng điệp điệp, khuấy động cõi trần.

Một long trảo chộp tới.

Vô số pháp tắc lưu chuyển trong đó, chiếu ra hàng tỉ tiên huy.

Một luồng đao ảnh ngưng tụ thành.

Đao ý cuồng bạo, như muốn xé rách thiên địa.

Lúc này.

Một luồng tửu khí bao phủ ra, chỉ thấy bên trong nổ tung, giữa thiên địa xuất hiện một con sông dài tràn ngập mùi rượu, ngang qua thương khung.

Ầm!

Sông dài kéo theo sức mạnh Đại Đạo pháp tắc đánh vào phía trên long trảo.

Đỡ được một kích cho Sở Cuồng Nhân.

Mà về phía một luồng sức mạnh khác, Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, ngưng tụ sức mạnh không gian bên trong Vô Hạn Chi Vực đến cực hạn, dung nhập vào bên trong kiếm khí.

Chém ra một kiếm, không gian điên cuồng sụp đổ.

Trong nháy mắt đao kiếm va chạm, năng lượng triều dâng bao phủ tứ phương.

Sở Cuồng Nhân đỡ được một kích của quân vương.

Một bên khác.

Hắc Long Vương nhìn về phía Tửu Tôn, ánh mắt lóe lên một cái: "Tửu Tôn, ngươi thật sự muốn xuất thủ, rồi trở thành địch với Long tộc ta sao? !"

"Ha ha, ta cũng không dám, ta chỉ là một Chí Tôn nhỏ nhoi, nào dám đối địch với Long tộc." Tửu Tôn cười ha ha một tiếng nói.

Nhưng hắn lại bí mật truyền âm về phía Sở Cuồng Nhân: "Tiểu gia hỏa, lại cho ta mười vò Hoàng Lương Nhất Mộng, ta bảo vệ ngươi không chết, thế nào."

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Không nghĩ tới Tửu Tôn lại ra điều kiện như vậy.

Muốn bảo vệ mình không chết ở trước mặt ba quân vương, cho dù hắn muốn làm thế nào, thì cũng chứng minh được, năng lực của Tửu Tôn không hề thấp.

Hắn khẽ cười nói: "Tiền bối chỉ cần thay ta bảo vệ Bàn Cổ tông là được, còn về mấy quân vương không quan trọng này, vãn bối tự sẽ xử lý, đợi chuyện này kết thúc, vãn bối nhất định sẽ uống thoả thích một trận với tiền bối."

Lời của hắn, truyền khắp toàn bộ chiến trường.

Tất cả mọi người nhìn bộ bạch y kia, chỉ cảm thấy đối phương hào khí ngất trời.

Nhưng sắc mặt của ba người Trận Vương lại tái xanh.

Chỉ là ba tên quân vương?

Một tên cảnh giới Đại Đạo như ngươi, lấy đâu ra dũng khí nói những lời này! !

"Ngươi, tiểu gia hỏa này..." Tửu Tôn hít sâu một hơi, nhìn bóng lưng của Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra một tia kính nể.

Hắn đã quyết định.

Cho dù Sở Cuồng Nhân có cho hắn Hoàng Lương Nhất Mộng hay không, bản thân cũng quyết định sẽ bảo vệ Bàn Cổ tông, bảo vệ Sở Cuồng Nhân.

"Dù nói thế nào, ta cũng là thần thủ hộ của Nhân tộc! Sao có thể để một đám dị loại, ức hiếp thiên kiêu của Nhân tộc ở trước mặt ta!"

Trong mắt Tửu Tôn lóe lên một tia lãnh ý.

Hắn cũng giống với Oa Hoàng, đều là thần thủ hộ của Nhân tộc, hắn cũng có tình cảm không hề tầm thường đối với Nhân tộc, trong lòng luôn suy nghĩ về Nhân tộc.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi chỉ là một cảnh giới Đại Đạo, cũng dám phát ngôn bừa bãi, đi chết đi!" Hắc Long Vương quát lạnh một tiếng.

Chỉ thấy hắn thúc giục long khí, đánh ra một trảo, long trảo màu đen kinh khủng kéo theo sức mạnh Đại Đạo pháp tắc, trùng trùng điệp điệp chộp ra.

Đột nhiên, đồng tử của hắn bỗng nhiên co rụt lại, bỗng nhiên cảm nhận được một luồng uy hiếp vô cùng cường liệt từ trên người Sở Cuồng Nhân.

"Loại cảm giác này..."

Đồng tử của Hắc Long Vương run nhè nhẹ, bỗng cảm thấy không ổn.

Hắn muốn rút chiêu, nhưng đã không kịp.

Đùng!

Một luồng sát khí ngập trời từ trong cơ thể Sở Cuồng Nhân bao phủ ra, chỉ thấy vảy rồng trên người hắn biến mất không thấy gì nữa, thu liễm sức mạnh Chúc Long.

Một thanh trường đao tinh hồng, từ trong cơ thể hắn phóng ra ngoài.

Hắn bắt lấy trường đao tinh hồng kia, chém ra một đao.

Sát khí che lấp trời đất tuôn ra, kéo theo một luồng khí tức long oán cực kỳ kinh người, đánh về phía long trảo kia!

Hắc Long Vương không nhịn được mà kêu thảm một tiếng, lòng bàn tay bị đao quang chứa đầy sát khí và khí tức long oán xuyên thủng.

"Trảm Long Nhận, là Trảm Long Nhận! !"

Hai mắt hắn trừng lớn, giọng điệu cũng khẽ run.

Đồng tử của Long tộc còn lại cũng vô cùng chấn động, thần sắc vô cùng kinh hãi.

Trảm Long Nhận!

Ác mộng của Long tộc!

"Không có khả năng! ! Chuyện này tuyệt đối không có khả năng! Làm sao ngươi có thể nắm giữ Trảm Long Nhận chứ? !" Thủ lĩnh Liệp Long thất thố.

Phải biết rằng, Trảm Long Nhận là thần binh chí cao của Liệp Long nhất mạch.

Phía trên có vô số loại cấm chế.

Ngoại trừ liệp long nhân nhất mạch ra, những người khác gần như không có khả năng luyện chế.

Lại nói.

Sở Cuồng Nhân cũng chỉ là một cảnh giới Đại Đạo, làm sao có thể luyện hóa thanh Thần Binh Cực Đạo mà ngay cả quân vương cũng phải hao phí một lượng lớn tinh lực để hoàn thành!

"Không có chuyện gì là không thể nào, thủ lĩnh Liệp Long, không phải ngươi vẫn muốn lấy lại thanh thần binh này sao? Tới bắt lấy đi!"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, tay cầm Trảm Long Nhận, chỉ về thủ lĩnh Liệp Long phía xa.

Đây là một trong những lá bài tẩy của hắn.

Có Vạn Khí Chi Tâm, hắn có thể nắm giữ vạn khí trong thiên hạ.

Dùng cảnh giới Đại Đạo luyện hóa Trảm Long Nhận, cũng không phải nói chơi.

Thủ lĩnh Liệp Long bị sát khí của Trảm Long Nhận tỏa định, cho dù là một vị quân vương, thì cũng nhịn không được mà có một tia cảm giác tim đập nhanh.

"Binh khí bực này, căn bản không nên tồn tại trong thế giới này, lại càng không nên ở trong tay ngươi! !" Hắc Long Vương nhìn vết thương trong lòng bàn tay, sắc mặt âm trầm, lập tức nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, ánh mắt cũng ẩn chứa sát ý băng lãnh.

Long Vương chi uy, hoàn toàn bạo phát.

Mà dường như Trảm Long Nhận cảm nhận được khí tức của Hắc Long Vương, binh khí được chế tạo để đối phó với Long tộc ong ong run rẩy.

Mọi người nhìn Trảm Long Nhận, lại cảm nhận được một loại tâm tình hưng phấn khát máu, dường như đối phương không phải binh khí, mà chính là một tên cuồng ma khát máu!

"Hắc Long Vương, ngươi nghe được không?" Tay Sở Cuồng Nhân cầm thần binh, ánh mắt lạnh lùng: "Trảm Long Nhận đã đói khát khó nhịn rồi!"

Chương 2258: Chiến thuật của tam đại

quân vương, tu sĩ của Bàn Cổ tông mắng chửi

"Trảm Long Nhận đã đói khát khó nhịn rồi!"

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Trảm Long Nhận, ánh mắt băng lãnh.

Mà Hắc Long Vương cũng nghiêm túc, biết khó có thể đối phó với Sở Cuồng Nhân tay cầm Thần Binh Cực Đạo, khẽ quát một tiếng, trên người có thêm một món khải giáp.

Mặc dù chỉ là một món Chí Bảo Hỗn Độn.cực phẩm

Nhưng cũng đủ nhìn ra Hắc Long Vương kiêng kị đến cỡ nào.

Bởi vì thân thể của Long tộc vốn rất cường đại, nhất là loại tồn tại cấp bậc quân vương như Hắc Long Vương, thân thể của hắn, kinh khủng dị thường.

Thậm chí có thể so với một số Chí Bảo Hồng Mông.

Cho nên bình thường hắn đều khinh thường sử dụng bảo vật phòng ngự.

Thân thể của hắn, chính là lợi khí phòng thủ tốt nhất.

Nhưng bây giờ, đối mặt với Trảm Long Nhận, cũng là lần đầu tiên hắn sử dụng một món chí bảo phòng ngự, có thể thấy được hắn kiêng kị thần binh này đến cỡ nào.

"Giết!"

Hắc Long Vương quát lạnh một tiếng, bỗng nhiên xông ra!

Đưa tay ra, long khí kéo theo sức mạnh Đại Đạo pháp tắc, giống như cuồng triều phun trào, tuôn ra, trùng trùng điệp điệp, điên cuồng đập vào hư không.

Một kích này, phía dưới quân vương, chắc hẳn phải chết.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không lùi không tránh.

Hắn thu liễm sức mạnh Chúc Long, thu hồi Vô Hạn Chi Vực.

Tập trung tất cả sức mạnh, để sử dụng Trảm Long Nhận.

Vung một đao ra, sát khí cuồng bạo trùng thiên, một tiếng rồng gầm vang vọng ra từ bên trong Trảm Long Nhận, đó là, tiếng gào thét của rồng! !

Ánh đao màu đỏ ngòm, trong phút chốc đã xé rách long khí.

Sức mạnh kinh khủng tuyệt luân, xé rách món Chí Bảo Hỗn Độn cực phẩm trên người Hắc Long Vương, loại bảo vật này, căn bản không có cách nào ngăn cản sức mạnh của Trảm Long Nhận.

Một lượng lớn máu tươi từ trên người Hắc Long Vương bắn ra.

Máu me tung tóe.

Tiếng gào thét của rồng vang vọng.

Hắc Long Vương bị một đao này chém bay ra ngoài.

Trảm Long Nhận, có sức khắc chế quá lớn đối với Long tộc, mặc dù Sở Cuồng Nhân chưa đến quân vương, nhưng có thể dựa vào thần binh này, để chiến một trận vói quân vương!

Thậm chí áp chế Long Vương!

"Giết!"

Một tiếng quát lạnh vang lên, Sở Cuồng Nhân sải bước ra.

Trong chớp mắt, hắn đã đi tới trước mặt Hắc Long Vương, thần binh trong tay chém ra lần nữa, Long chi oán niệm dồi dào, khiến thân thể của đối phương có lãnh ý sinh sôi.

Vào lúc nguy hiểm.

Một bóng người đi đến trước mặt đối phương, một thanh trường đao đột nhiên va chạm vớiTrảm Long Nhận, tiếng leng keng quanh quẩn, dường như muốn đâm rách màng nhĩ!

Binh khí giao kích.

Khiến lỗ tai của không ít người như sắp bị điếc.

Linh khí bốn phía, cũng vì một đòn tấn công này mà điên cuồng chảy ngược, tạo thành một khu vực linh khí chân không, nhưng sau đó, linh khí chảy ngược trở về, dấy lên phong bạo doạ người, sơn hà bốn phía đều bị vỡ nát.

Hư không cũng không ngừng nổ tung.

Như là cảnh tượng tận thế.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, nhìn người ngăn ở trước mặt.

Chính là thủ lĩnh Liệp Long.

Tay của đối phương cầm một thanh đao cấp bậc Chí Bảo Hồng Mông, chặn mình lại.

Chuyện này khiến hắn không khỏi bật cười.

"Ha ha, liệp long nhân bảo hộ Long tộc, thật sự là một màn ly kỳ."

Tiếng giễu cợt, khiến sắc mặt của thủ lĩnh Liệp Long tái xanh.

Long tộc và liệp long nhân như nước với lửa, cừu oán sâu đậm.

Nhưng bây giờ, thủ lĩnh Liệp Long như hắn, lại xuất thủ cứu một vị quân vương Long tộc ở trước mặt một đám liệp long nhân.

Đây quả thực là chuyện quá hoang đường!

Nhưng không có cách nào khác.

Hiện tại, thực lực của Sở Cuồng Nhân quá cường đại.

Nếu Hắc Long Vương chết, hắn và Trận Vương sẽ phải đối mặt với áp lực càng nghiêm trọng hơn, Sở Cuồng Nhân có Trảm Long Nhận trong tay, không có người nào cso lòng tin ứng phó nổi.

Chỉ có thể tập hợp sức mạnh của ba vị quân vương!

Chỉ có như thế, bọn họ mới có cơ hội chiến thắng!

"Chúng ta có cùng kẻ thù, ta không ngại để xuống ân oán lúc trước."

Thủ lĩnh Liệp Long lạnh giọng nói ra.

Mà Hắc Long Vương cũng kịp phản ứng lại, thúc giục long khí, một long trảo to lớn chộp về phía Sở Cuồng Nhân, trực tiếp xé rách hư không.

Trảm Long Nhận trong tay Sở Cuồng Nhân hơi chấn động một chút.

Đẩy thủ lĩnh Liệp Long lui về sau, trở tay vung vmà ra một đao.

Long trảo bị xé nứt.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, xung quanh hắn bỗng nhiên có từng đạo cấm chế được phát động.

Chính là Trận Vương ở cách đó không xa thúc giục một trận pháp.

"Uổng công."

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng.

Đối diện với mấy trận pháp ẩn chứa sức mạnh Đại Đạo pháp tắc này, Sở Cuồng Nhân trực tiếp giơ cao Trảm Long Nhận trong tay, vung mạnh lên, sát khí dồi dào như sóng to phun trào tuôn ra, tuỳ tiện đánh nát tất cả cấm chế.

Sắc mặt Trận Vương vô cùng ngưng trọng: "Thật mạnh, hiện tại, chiến lực của hắn đã ngang bằng với một quân vương! Cực Đạo Thần Binh quả nhiên vô cùng bất phàm."

"Long Thần Chiến Thiên Hạ!"

Lúc này, Hắc Long Vương thét dài một tiếng.

Thi triển bí thuật tối cao của Long tộc.

Một long ảnh bá đạo dữ tợn uy vũ bay ra, phóng về phía Sở Cuồng

Nhân.

Chỉ thấy hắn không lùi không tránh, chém xuống một đao.

Ầm!

Long ảnh kia, bị một đao đó chém thành hai khúc!

"Cái gì? !"

Sắc mặt Hắc Long Vương biến hóa.

Bản thân dùng toàn lực thi triển một chiêu, lại bị Sở Cuồng Nhân dễ dàng phá giải.

"Ác mộng ngày xưa của Long tộc, quả nhiên vô cùng kinh khủng!"

"Đừng hốt hoảng, hắn dùng tu vi cảnh giới Đại Đạo thúc giục Thần Binh Cực Đạo, nhất định phải tiêu hao một lượng lớn sức mạnh, hắn chống đỡ không được bao lâu đâu."

Thủ lĩnh Liệp Long lớn tiếng nói.

Đúng vậy.

Dù cho là quân vương sử dụng Thần Binh Cực Đạo cũng phải hao phí không ít khí lực.

Mà Sở Cuồng Nhân, vẫn chưa tới quân vương.

Mặc dù hắn có Vạn Khí Chi Tâm, nhưng môn công pháp này, còn chưa đến đại thành, muốn sử dụng một món Thần Binh Cực Đạo, sao có thể trả một cái giá nhỏ được?

Thủ lĩnh Liệp Long khám phá ra sơ hở của Sở Cuồng Nhân, lộ ra nụ cười lạnh.

Trong lòng Hắc Long Vương, Trận Vương cũng buông lỏng.

"Vậy kế tiếp, chỉ cần kéo dài tới khi hắn không còn sức sử dụng Thần Binh Cực Đạo là được, đến lúc đó hắn chính là dê đợi làm thịt!" Hắc Long Vương nói ra.

"Đúng vậy."

Ba vị quân vương, đạt thành nhận thức chung.

Sẽ không tiếp tục cứng đối cứng với Sở Cuồng Nhân, mà lại sử dụng chiến thuật trì hoãn.

"Long Du Cửu Thiên!"

Hắc Long Vương sử dụng pháp môn tu hành của Long tộc, bóng người biến hóa bất động.

Dùng thân pháp né tránh đao quang của Trảm Long Nhận.

"Cửu Cung Trận!"

Trận Vương trực tiếp ném ra một mảng lớn đại đạo chi nguyên.

Cộng thêm sức mạnh Đại Đạo pháp tắc, trực tiếp xây dựng ra một trận pháp phòng ngự vô cùng cường đại, chỉ trong chớp mắt đã tạo thành chín tòa cung điện nguy nga.

Chín tòa cung điện, không thể phá vỡ.

Miễn cưỡng ngăn cản phong mang của Trảm Long Nhận.

"Bá Long Giáp!"

Thủ lĩnh Liệp Long khẽ quát một tiếng, trên người xuất hiện một bộ áo giáp được chế tác từ vô số xương rồng, phía trên có Hồng Mông linh khí lưu chuyển.

Đây là một món Chí Bảo Hồng Mông.

Hắn dùng bảo vật này, ngăn cản đao quang, đồng thời sử dụng thân pháp để né tránh.

Tất cả mọi người choáng váng.

Tam đại quân vương liên thủ đối phó một cảnh giới Đại Đạo.

Thế mà không dám cứng đối cứng với đối phương?

Đây là cái gì tình huống vậy?

Chuyện cũng quá không thể tin nổi đi!

"Đây chính là sức mạnh của Thần Binh Cực Đạo sao? Quả nhiên vô cùng đáng sợ!"

"Quân vương giao đấu với đại đạo, lại bị áp chế? !"

"Trảm Long Nhận, quả nhiên không hổ là thần binh chí cao của liệp long nhân nhất mạch ta, chỉ tiếc lại rơi vào trong tay Sở Cuồng Nhân, đáng hận!"

"Loại binh khí này căn bản không nên tồn tại."

Tu sĩ không biết đến Trảm Long Nhận, mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

Ánh mắt nhóm liệp long nhân nóng bỏng, lại nghĩ tới loại thần binh này bị một ngoại nhân nắm giữ, vô cùng oán hận, mà Long tộc, thì vừa hoảng sợ vừa oán phẫn.

Còn về phía chúng tu sĩ của Bàn Cổ tông.

Thì lại vô cùng căm phẫn.

"Đây chính là quân vương sao? Cũng quá không biết xấu hổ đi!"

"Tam đại quân vương đánh một cảnh giới Đại Đạo, thế mà còn dùng loại trò xiếc này, tại sao các ngươi không đi đớp cứt đi!"

"Không sai, có gan thì đánh một trận cho ra trò với tông chủ đi!"

"Hừ, đây chính là quân vương sao? Quả thực buồn cười."

Các loại lời nói xem thường, khinh thường, thậm chí nhục mạ không ngừng vang lên.

Mà đối mặt với những lời mắng chửi của mọi người ở Bàn Cổ tông, tam đại quân vương nghe đến mức sắc mặt đỏ lên, vô cùng xấu hổ và giận dữ.

Chương 2259: Chiến thuật tiêu hao có hiệu quả, sức mạnh của hắn bắt đầu giảm bớt

"Né rồi lại tránh, chỉ biết tránh, có gan thì các ngươi chịu một đao của tông chủ đi."

"Đã là quân vương mà còn làm như vậy, coi như mất hết mặt mũi."

"Chậc, thứ quân vương hèn nhát như thế, là lần đầu tiên ta nhìn thấy."

Các tu sĩ của Bàn Cổ tông còn đang không ngừng mắng chửi.

Tam đại quân vương nghe được vô cùng xấu hổ và giận dữ.

Bọn họ cũng vô cùng buồn bực, thân là quân vương, vốn cho rằng có thể nhẹ nhàng xử lý Sở Cuồng Nhân, không nghĩ tới, lại náo đến loại tình trạng này.

Chuyện này truyền đi, bọn họ làm sao chịu nổi chứ?

"Tất cả im miệng cho ta!"

Hắc Long Vương nghe thấy người của Bàn Cổ tông bảo mình là con rắn màu đen, nhất thời nghe không nổi nữa, dành thời gian đánh ra một đạo long khí.

Long khí dồi dào vô cùng cuồn cuộn.

Phía dưới quân vương, gần như phải chết không nghi ngờ.

Nhưng đáng tiếc, trước mặt mọi người của Bàn Cổ tông có một vị Tửu Tôn đệ nhất Chí Tôn bảng, hắn nhấc tay lên, tửu khí bốc lên.

Tửu khí va chạm với long khí, tất cả đều tiêu tán.

Mà người của Bàn Cổ tông nhìn thấy mình có Tửu Tôn che chở, nhóm người mình vẫn bình yên vô sự, trong lòng có thêm không ít sức mạnh, lại mở miệng mắng chửi.

"Con rắn màu đen, ngươi ra vẻ cái gì, có gan thì ngươi tới đây."

"Đồ quân vương bỏ đi, Long tộc có ngươi, sớm muộn cũng bị diệt."

"Về sau ngươi đừng gọi là Hắc Long Vương nữa, gọi Hắc Trùng Vương đi."

Hắc Long Vương nghe đến mức sắc mặt âm trầm như nước.

Hắn nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, lạnh lùng nói ra: "Ngươi có thể để cho những người kia im miệng sao? Dùng những lời nói này làm ảnh hưởng đến chúng ta, thật sự cho rằng có thể có hiệu quả sao?"

"Ta thấy hiệu quả rất tốt đó thôi."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Trên thực tế, không phải bọn người Trận Vương chưa từng nghe qua những lời độc ác, làm nhục hơn thế này, nhưng lần này không giống nhau.

Bởi vì lần này, lời mà các tu sĩ của Bàn Cổ tông nói là sự thật!

Ba người bọn họ là quân vương, thật sự bị một tu sĩ cảnh giới Đại Đạo là Sở Cuồng Nhân đánh cho chạy trối chết, căn bản không dám cứng đối cứng với đối phương.

Chuyện này khiến tự tôn của bọn họ nhận lấy tổn thương cực lớn.

Mà lời nói của các tu sĩ ở Bàn Cổ tông thì lại không ngừng phóng đại loại thương tổn này.

"Giết!"

Sở Cuồng Nhân không nói nữa, tay cầm Trảm Long Nhận, lại chém ra lần nữa.

Trường đao tinh hồng lạnh lẽo, kéo theo sát khí lạnh lẽo, trong chớp mắt liền khóa chặt Hắc Long Vương, đối phương liền muốn thi triển thân pháp né tránh theo bản năng.

"Hắc Trùng Vương, ngươi có gan thì chính diện tiếp chiêu, đừng để cho chúng ta xem thường ngươi." Lúc này, bên trong Bàn Cổ tông truyền đến một lời nói.

Hắc Long Vương sầm mặt lại, đúng là thúc giục long khí toàn thân, bộc phát ra một kích doạ người, sức mạnh Đại Đạo pháp tắc trùng trùng điệp điệp bao phủ ra.

Ầm! !

Một kích này, trực tiếp đánh nát một phiến thiên địa.

Linh khí bị vỡ nát, dường như khiến bốn phía quay về Hỗn Độn.

Mà Long oán niệm chi khí bàng bạc đánh thẳng vào Hắc Long Vương, giống như giòi trong xương, đang ăn mòn Đại Đạo pháp tắc của hắn, ngay cả quân vương chi tâm cũng bị ảnh hưởng.

Đó là chỗ quan trọng nhất của quân vương.

"Hắc Trùng Vương, ta kính ngươi là một hán tử, đừng tiếp tục né nữa."

Người của Bàn Cổ tông lớn tiếng nói.

Mà Hắc Long Vương suýt nữa thổ huyết.

Trực tiếp nhận lấy một đao kia, đã khiến cho món chí bảo phòng ngự trên người hắn trực tiếp bị vỡ nát, hóa thành hư ảo, nhận lấy thương thế không nhỏ.

Nếu tiếp tục tiếp chiêu, chỉ sợ dù hắn là quân vương, cũng có mạo hiểm tử vong.

"Hắc Long Vương, không nên bị ảnh hưởng tới!"

Trận Vương sầm mặt lại, quát lạnh một tiếng nói.

Hắc Long Vương nghe vậy gật gật đầu: "Ta đã biết."

Hắn hít sâu một hơi, bình ổn nỗi lòng: "Đây là trận chiến sinh tử, cho dù dùng thủ đoạn gì, cũng phải giết chết Sở Cuồng Nhân! Cho dù bị muôn người mắng mỏ, cũng không quan trọng, tất cả lấy việc diệt trừ đối phương làm ưu tiên!"

"Đúng vậy."

"Sở Cuồng Nhân, không thể tiếp tục giữ lại."

Trong khoảng thời gian ngắn, đối phương cũng đã phát triển đến trình độ đủ để địch nổi với quân vương, nếu lại tiếp tục cho hắn một khoảng thời gian, thì sẽ đến mức nào?

Nếu không thừa dịp hiện tại giết đối phương, thì sợ là sẽ không còn cơ hội.

Lần này, bọn họ bố trí đại trận, tập kết binh lực các phương, ba vị quân vương xuất thủ, nếu đến mức này còn không giết được Sở Cuồng Nhân...

Bọn họ sẽ bị người đời cười chết.

Dù cho không từ thủ đoạn, cũng phải giết đối phương!

Tam đại quân vương, kiên định niềm tin.

Đối mặt với công kích của Sở Cuồng Nhân, bọn họ không tiếp tục cứng rắn tiếp chiêu, một lòng muốn làm hao mòn sức mạnh của đối phương, để hắn không còn sức sử dụng Trảm Long Nhận, mà lời nói của mọi người ở Bàn Cổ tông, bọn họ cũng ngoảnh mặt làm ngơ, không để nó ảnh hưởng.

"Lần này phiền toái rồi."

Lý Quân cau mày lại.

Bên cạnh, mặt mũi Dương Mi cũng tràn đầy ngưng trọng: "Nếu cứ tiếp tục như thế, tông chủ nhất định sẽ vì liên tục sử dụng Thần Binh Cực Đạo mà tiêu hao quá lớn, đến lúc hắn không còn sức để sử dụng thần binh, sợ là không đối phó được tam đại quân vương."

Thông Thiên giáo chủ lòng nóng như lửa đốt, tức giận chửi tam đại quân vương một câu.

Nhưng ba người Trận Vương lại mắt điếc tai ngơ.

"Hiện tại ba người này đã hoàn toàn không biết xấu hổ, có chửi cũng vậy mà thôi."

Thông Thiên giáo chủ bất đắc dĩ nói, chỉ tiếc, thực lực của bọn họ quá thấp, đối mặt với trận chiến của quân vương, căn bản không có cách nào nhúng tay vào.

Người có năng lực duy nhất, chỉ có Tửu Tôn.

Mọi người nhìn về phía Tửu Tôn, khẩn cầu hắn xuất thủ tương trợ Sở Cuồng Nhân.

Nhưng đối phương lại lắc đầu: "Tiểu gia hỏa kia để cho ta bảo vệ các ngươi thật tốt, còn tam đại quân vương, hắn nói sẽ tự mình xử lý."

"Có đến ba vị quân vương đó."

Vẻ lo lắng trên mặt mọi người không hề giảm bớt chút nào.

Chớ nhìn bọn họ vừa mới ngoài miệng mắng rất vui vẻ, nhưng trong lòng cũng biết không thể coi thường năng lực của quân vương, cũng không thể tuỳ tiện chống đỡ.

Huống chi còn có đến ba người.

Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, Sở Cuồng Nhân sẽ gặp nguy hiểm.

"Tiền bối, ngươi không cần bận tâm chúng ta, nhanh đi giúp tông chủ đi."

"Đúng vậy, tiền bối, hiện tại chỉ có ngươi mới có thể xuất thủ."

Nghe được lời của mọi người, Tửu Tôn nhếch miệng: "Giúp cái gì mà giúp, nếu ta đi, người nào sẽ bảo hộ các ngươi? Đừng nói các ngươi không cần bảo hộ, ta biết các ngươi vì tiểu gia hỏa kia, có thể không cần tính mạng của mình."

"Nhưng các ngươi có nghĩ tới cảm thụ của tiểu gia hỏa kia không? Nếu như ta không bảo hộ các ngươi, các ngươi bị bắt lại lấy ra uy hiếp hắn, đây chẳng phải sẽ khiến hắn càng thêm ở thế bị động sao, thế cục kia, sẽ chỉ càng thêm hung hiểm."

Tửu Tôn vừa dứt lời, mọi người đều á khẩu không trả lời được.

Bọn họ cũng đều biết cách làm người của Sở Cuồng Nhân.

Nếu như bọn họ bị bắt lại, đối phương tuyệt đối sẽ không ngồi im mà không để ý tới.

Đến lúc đó, thế cục quả thực sẽ càng thêm hung hiểm.

"Đều là bởi vì chúng ta quá yếu sao?"

Lam Vũ nỉ non nói.

"Hiện tại chỉ có thể tin tưởng hắn, năng lực của hắn, các ngươi là người rõ ràng nhất, không phải sao?" Tửu Tôn từ tốn nói, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra một tia chờ mong, đối phương, còn có thể mang cho hắn bao nhiêu kinh hỉ đây?

Đùng, đùng, đùng...

Năng lượng bàng bạc khuấy động trong hư không.

Tam đại quân vương hoặc thủ, hoặc né, từ từ tiêu hao sức mạnh của Sở Cuồng Nhân.

Dù vậy, há lại dễ dàng chống cự phong mang của Trảm Long Nhận được?

Một phen triền đấu tiếp tục.

Tam đại quân vương, mỗi người đều hứng chịu thương thế không nhỏ.

Hắc Long Vương bị chém một đạo vết to lớn đao ở ngực, long huyết không ngừng phun ra ngoài như nước suối.

Món khải giáp trên người thủ lĩnh Liệp Long, cũng hiện đầy vết đao, bảo quang ảm đạm, Chí Bảo Hồng Mông này, cũng đã trở thành đồ bỏ đi.

Mà trận pháp phòng ngự cường đại do Trận Vương thi triển, chín tòa cung điện kia không biết bị chém phát nổ bao nhiêu lần, tài liệu bố trận của hắn đã không còn thừa bao nhiêu.

"Sức mạnh của hắn, tại sao còn không bị tiêu hao hết?"

Hắc Long Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo kinh nghi bất định, một cảnh giới Đại Đạo có thể sử dụng Thần Binh Cực Đạo trong thời gian dài như vậy, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Đùng!

Lại là một đạo ánh đao lóe ra.

Lần này, thủ lĩnh Liệp Long xuất thủ chặn lại, sau đó hai mắt tỏa sáng, vui vẻ nói: "Sức mạnh của hắn bắt đầu giảm bớt! !"

Chương 2260: Sự kinh khủng của Thôn Thiên chi thuật, rốt cuộc Diệt Thế Võ Chủ cũng hiện thân

"Sức mạnh của hắn bắt đầu giảm bớt!"

Thủ lĩnh Liệp Long vui mừng quá đỗi.

Dường như thấy được thắng lợi rực rỡ.

Hắc Long Vương cũng cười ha ha: "Sở Cuồng Nhân, cảnh dù ngươi mạnh hơn thì thế nào, rốt cuộc cũng chỉ là một giới Đại Đạo, không sử dụng thần binh được bao lâu nữa."

Cách đó không xa.

Liên quân của chế lực cũng đều vô cùng mừng rỡ.

"Hô, rốt cục cũng thành công."

"Đúng vậy, rốt cuộc Sở Cuồng Nhân này cũng không phải vô địch."

"Tam đại quân vương xuất thủ, hắn há lại không thể cúi đầu? !"

"Giết hắn, Trảm Long Nhận chính là của chúng ta!"

Thủ đoạn mà Sở Cuồng Nhân bày ra, khiến cho bọn họ chấn kinh.

Một người áp chế tam đại quân vương.

Thực lực này, quả thực là không thể tưởng tượng.

Thậm chí bọn họ còn nghĩ hành động lần này sẽ thất bại.

May mắn.

Rốt cục Sở Cuồng Nhân cũng lộ ra vẻ mệt mỏi.

"Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc ngươi cũng khó thoát khỏi cái chết, quái vật giống như ngươi quả nhiên không được phép tồn tại trên đời." Thần sắc của gia chủ Hoàng gia vô cùng phấn chấn nói.

Sức mạnh Đại Đạo pháp tắc của ba người Trận Vương bắt đầu phun trào, chỉ đợi sức mạnh của Sở Cuồng Nhân yếu bớt, liền tiến hành công kích mãnh liệt về phía đối phương!

Bọn họ kìm nén quá lâu.

Cũng quá oan uổng.

Bọn họ muốn phát tiết tất cả lửa giận ra ngoài!

"Sức mạnh của tông chủ bắt đầu giảm bớt."

"Không xong."

Tim của tu sĩ ở Bàn Cổ tông đều nhảy đến cổ rồi.

Tửu Tôn nốc một ngụm rượu: "Chỉ có thể làm đến bước này sao?"

Tỉ mỉ nghĩ lại, lại cảm thấy hợp tình hợp lí, dù sao thì, một cảnh giới Đại Đạo có thể làm đến bước này, đã có thể nói là kỳ tích.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, thật sự sẽ dừng bước tại đây sao?

"Ha, với cảnh giới bây giờ của ta, sử dụng Trảm Long Nhận này, quả thật là tiêu hao quá lớn." Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói ra.

Sau đó, trên người hắn đột nhiên tuôn ra một luồng dao động vô hình.

Một luồng sức mạnh không hiểu, bao phủ bốn phía.

"Đã tiêu hao quá lớn, vậy thì bổ sung một chút nhỉ?"

Vút!

Sở Cuồng Nhân biến mất ngay tại chỗ.

Tốc độ kia, nhanh đến mức gần như thật không thể tin.

Không.

Đây không phải là tốc độ.

Đó là thủ đoạn không gian, mà luồng dao động vô hình kia, chính là pháp môn tu hành Vô Hạn Chi Vực, hắn đã chuyển đổi vị trí không gian của mình.

Mà một cái chớp mắt tiếp theo, hắn đã xuất hiện ở vị trí của bọn người gia chủ Hoàng gia.

"Cái gì? !"

Gia chủ Hoàng gia biến sắc, vội vàng né tránh.

Nhưng đã không kịp.

Bị Vô Hạn Chi Vực bao phủ, cơ thể của hắn nhận lấy hạn chế!

Sở Cuồng Nhân chém ra một đao.

Bị đao khí bao phủ, gia chủ Hoàng gia bị chém thành hai khúc ngay tại chỗ, kể cả đại đạo trong cơ thể hắn, cũng bị tuỳ tiện cắt đứt.

Không chỉ có hắn, liên quân của một đám thế lực phía sau hắn cũng bị sức mạnh này bao trùm, thân thể hóa thành sương máu liên tục nổ tung, đại đạo trong cơ thể bị phá nát.

"Đến!"

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng.

Đúng là thi triển Thôn Thiên chi thuật!

Nháy mắt, chỉ thấy huyết nhục cốt cách thậm chí cả đại đạo trong cơ thể của đám người gia chủ Hoàng gia đều bị Sở Cuồng Nhân điên cuồng hút vào trong cơ thể.

Phần sức mạnh khổng lồ bị tiêu hao bởi vì sử dụng Trảm Long Nhận, đúng là đang điên cuồng khôi phục, thậm chí còn có xu thế tăng lên!

Tình cảnh này, khiến tất cả mọi người ở chỗ này kinh hãi.

Cắn nuốt đại đạo của người khác? !

Tại sao có thể có loại chuyện này! !

"Thôn Thiên chi thuật, vậy mà Thôn Thiên chi thuật có thể làm được loại chuyện này!"

Hắc Long Vương nhận ra sức mạnh Sở Cuồng Nhân sử dụng, thần sắc hoảng hốt.

Tất nhiên bọn họ biết Sở Cuồng Nhân sẽ sử dụng Thôn Thiên chi thuật, dù sao thì ở kỷ nguyên trước, bọn họ đều có khúc mắc với Lam Vương.

Nhưng Thôn Thiên chi thuật mà Sở Cuồng Nhân hiện đang thi triển, lại có chút khác biệt với Thôn Thiên chi thuật trong ấn tượng của bọn họ.

Bọn họ chưa nghe nói qua Thôn Thiên chi thuật có thể cắn nuốt đại đạo!

"Các ngươi, quá coi thường đồ nhi Lam Vương của ta."

Sở Cuồng Nhân cắn nuốt đại đạo của đám người gia chủ Hoàng gia, sức mạnh khôi phục lại thời kỳ toàn thịnh, cảm giác tràn đầy sức mạnh, khiến hắn lộ ra một tia vui vẻ.

Hắn dằng dặc nói ra: "Thiên tư của đồ nhi ta, há là thứ mà những thế hệ dung tục như các ngươi có thể hiểu được? Thôn Thiên chi thuật mà nàng sáng tạo ra, có thể cắn nuốt sức mạnh vạn linh vạn tượng cho mình dùng, mà đại đạo, tất nhiên cũng bao gồm ở trong đó!"

Thôn Thiên chi thuật, chính là pháp môn tu hành cực đạo.

Ở kỷ nguyên trước, Lam Vương cũng không có hoàn toàn hoàn thiện pháp môn tu hành này, nên nó không có tác dụng hấp thu sức mạnh đại đạo của tu sĩ.

Nhưng qua nhiều năm diễn hóa, công pháp này, sớm đã tăng lên rất nhiều.

Chánh thức làm được việc cắn nuốt vạn linh vạn tượng vạn vật cho mình dùng!

Đừng nói là tu sĩ đại đạo.

Nếu tu vi của Sở Cuồng Nhân đầy đủ, pháp tắc của quân vương, hắn cũng có thể cắn nuốt!

"So sánh với đồ nhi của ta, các ngươi, kém quá xa."

Sở Cuồng Nhân tiếp tục nói.

Hắn nhìn Hắc Long Vương, Trận Vương một chút, ánh mắt khinh miệt đến cùng cực.

Hắc Long Vương, Trận Vương tức giận đến mức sắc mặt run rẩy, trong ngực giống như có một ngọn lửa đang cháy hừng hực, gần như khiến bọn họ mất lý trí.

Lam Vương, Lam Vương...

Lại là Lam Vương!

Kỷ nguyên trước, trấn áp bọn họ còn chưa đủ.

Kỷ nguyên này, lại thêm một tên Sở Cuồng Nhân, cầm pháp môn tu hành của nàng ở trước mặt bọn họ diệu võ dương oai, trào phúng bọn họ.

Chuyện này làm sao bọn họ chịu được!

"Đáng chết, Long Thần Chiến Thiên Hạ!"

Hắc Long Vương nổi giận gầm lên một tiếng, Long khí kinh khủng phóng lên tận trời.

Một con Cự Long kéo theo sức mạnh Đại Đạo pháp tắc hung mãnh xông ra.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, chém ra một đao.

Sau khi cắn nuốt đại đạo của đám người gia chủ Hoàng gia, sức mạnh của hắn đã khôi phục lại đỉnh phong, chém ra một đao, Trảm Long Nhận chi uy ầm ầm bạo phát.

Sát khí dồi dào, trực tiếp chém vỡ long ảnh!

Xoẹt một tiếng.

Máu me tung tóe!

Một cánh tay Hắc Long Vương bị chém xuống!

"Còn có các ngươi."

Sở Cuồng Nhân khóa chặt Trận Vương, vung ra một đao, Cửu Cung Trận đối phương thúc giục bị trực tiếp chém nát, từng khối đại đạo chi nguyên dùng để bày trận tan rã.

Đối mặt với loại sức mạnh này.

Trận Vương gầm nhẹ một tiếng, tầng mây màu tím trên bầu trời đột nhiên kéo theo một lượng lớn linh khí, trút xuống như thác nước!

Linh khí điên cuồng rót vào trong cơ thể của Trận Vương, khiến khí tức của hắn liên tục tăng lên!

"Phá cho ta! !"

Trận Vương đánh ra một chưởng, chống đỡ lấy đao khí!

"Há, thú vị."

"Sở Cuồng Nhân, ngươi cho rằng Tử La Mê Chướng Trận mà ta bày ra chỉ có công năng ngăn cách Phong Vực thôi sao, vậy thì ngươi sai rồi."

Trận Vương lạnh giọng nói ra.

Đại trận này, hắn tốn nhiều công sức bố trí như vậy, tất nhiên có lưu lại một ít hậu thủ.

Ngoại trừ ngăn cách Phong Vực ra, thì trong tình huống gấp rút, còn có thể điều động toàn bộ linh khí của Phong Vực để cho hắn sử dụng, để sức mạnh của hắn tăng lên.

"Ha, mặc kệ ngươi bố trí trận gì, ta cũng chỉ cần một đao là phá được!"

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Trảm Long Nhận.

Khí tức hủy diệt vô biên vô tận từ trong đó khuếch tán ra.

Hắn dùng Trảm Long Nhận vận dụng kiếm chiêu!

Chính là...

"Kiếm 24!"

Kiếm ý mạnh mẽ đến cùng cực bạo phát, một kiếm công phạt cực hạn, kéo theo sức mạnh Trảm Long Nhận, giống như diệt thế, đánh về phía Trận Vương!

"Cửu Cung Trận!"

Trận Vương lại thi triển Cửu Cung Trận lần nữa.

Hắn được linh khí của Phong Vực gia tăng, uy lực của trận pháp tất nhiên sẽ càng thêm cường đại, nhưng uy lực khi dùng Trảm Long Nhận thi triển kiếm 24 quá mức kinh khủng.

Chín tòa cung điện, liên tục vỡ nát!

Trận Vương bị một đao kia, đánh bay ra ngoài.

Toàn thân máu me đầm đìa, giống như huyết nhân.

"Hôm nay, người xâm phạm Bàn Cổ tông ta... Giết không tha! !"

Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nói ra.

Tay cầm Trảm Long Nhận, giống như một vị Ma Thần cái thế.

Lúc này.

Bên trong Phong Hỏa sơn phương ở nơi xa, một luồng sát ý bàng bạc bỗng nhiên phóng lên tận trời, một đạo bóng người đen nhánh kéo theo pháp tắc của đại đạo Sát Lục, đạp không mà đến!

Trong lúc nhất thời, thiên địa rung động!

"Sở Cuồng Nhân, ta tới giết ngươi! !"

Người tới, chính là Diệt Thế Võ Chủ!

Mà giờ phút này, hắn đã dung hợp với sức mạnh mà Sát Lục Chi Thần để lại ở bên trong Phong Hỏa sơn, khí tức của hắn đã mạnh hơn, vượt qua cả tam đại quân vương!

Chương 2261: Chiến với Diệt Thế Võ Chủ, ngoài các ngươi ra còn có ai không? Lời nói điên cuồng

Khí tức sát lục bàng bạc tràn ngập khắp mỗi ngõ ngách ở trong thiên địa.

Diệt Thế Võ Chủ hiện thân, sát ý phát ra từ trên người hắn, khiến cho tất cả mọi người cảm thấy ngạt thở, không khỏi toát ra vẻ sợ hãi.

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Trảm Long Nhận, nhìn Diệt Thế Võ Chủ, trong mắt lộ ra một tia dị sắc: "Rốt cục ngươi cũng đã hiện thân."

"Sở Cuồng Nhân, ta tới giết ngươi, lần này, không ai có thể cứu ngươi." Thần sắc của Diệt Thế Võ Chủ băng lãnh nói.

Chỉ thấy loan đao trong tay của hắn bỗng nhiên ra khỏi vỏ.

Đao quang lãnh khốc, trực tiếp xé rách hư không, pháp tắc đại đạo Sát Lục ẩn chứa trong đó, cũng làm cho ba quân vương còn lại có chút ngoài ý muốn.

"Tại sao thực lực của Diệt Thế Võ Chủ, lại mạnh lên nhiều như vậy? !"

"Rốt cuộc hắn đã làm cái gì?"

Ba người liếc nhau, có chút ngoài ý muốn.

Mà Sở Cuồng Nhân tay cầm Trảm Long Nhận, chém ra một đao.

Hai luồng sức mạnh va chạm.

Sở Cuồng Nhân đúng là bị đẩy lui!

Dù hắn có Trảm Long Nhận trong tay, đúng là vẫn bị đẩy lui!

"Chuyện gì xảy ra, tại sao lại có thêm một quân vương? !"

"Ông trời ơi, ba vị quân vương còn chưa đủ, lại thêm một người, quân vương hạ giá như vậy sao? Vì đối phó một Sở Cuồng Nhân, vậy mà có đến bốn vị quân vương xuất thủ, có cần thiết hay không? ? Cũng phô trương quá rồi."

Tửu Tôn nhìn thấy Sở Cuồng Nhân chiếm thượng phong, đang muốn uống một hớp rượu chúc mừng một chút, nhưng sau khi nhìn thấy Diệt Thế Võ Chủ xuất hiện, không khỏi bị bị sặc.

"Ai da, rốt cuộc là các ngươi sợ hắn đến mức nào vậy..."

Đúng vậy.

Nếu như không sợ, thì tại sao lại có nhiều vị quân vương xuất thủ đến vậy?

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Diệt Thế Võ Chủ, sau khi phát giác được sức mạnh ẩn chứa bên trong cơ thể của đối phương, bừng tỉnh đại ngộ: "Thì ra là thế, Sát Lục Chi Thần."

Hắn nghĩ tới động thiên ở Phong Hỏa sơn kia.

Trách không được đối phương chậm chạp không hiện thân.

Thì ra là vì đi ăn trộm.

"Thú vị."

"Vậy thì để cho ta thử một chút cái gọi là sức mạnh của Sát Lục Chi Thần đi."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, trong mắt lộ ra một tia hào hứng.

Tay hắn nắm Trảm Long Nhận chém ra.

Mà loan đao trong tay Diệt Thế Võ Chủ cũng ẩn chứa sát ý cực hạn, hai thanh đao va chạm, hư không bốn phía như gương, không ngừng bị phá vỡ.

"Đây chính là Trảm Long Nhận... Quả nhiên là một thanh binh khí tốt, chờ sau khi giết ngươi, cây đao này sẽ thuộc về của ta!"

Diệt Thế Võ Chủ có chút hưng phấn nói.

Chuyến này hắn thật sự có thu hoạch quá lớn.

Không chỉ thu hoạch được truyền thừa của Sát Lục Chi Thần, tu vi tăng lên, đợi một thời gian nữa, trở thành tồn tại đứng đầu quân vương thậm chí cao hơn một tầng nữa cũng có khả năng, hiện tại, còn sắp thu hoạch được một thanh Thần Binh Cực Đạo!

Chớ nói chi là, trên người Sở Cuồng Nhân còn có đủ loại bí mật.

Hắn thấy, những thứ đó đều sẽ thuộc về hắn!

Leng keng, leng keng...

Hai thanh đao liên tục va chạm vào nhau trong hư không.

Sát ý bàng bạc và sát khí đánh thẳng vào bốn phía.

Không gian không ngừng bị phá nát.

Thiên địa bị đánh đến mức vỡ thành từng mảnh, tạo thành một mảnh hỗn độn.

"Kiếm 24!"

Sở Cuồng Nhân thi triển kiếm 24, hủy diệt chi ý bao phủ tứ phương.

"Diệt Thế Ma Võ, Thiên Địa Phiêu Huyết!"

Tay Diệt Thế Võ Chủ cầm loan đao.

Ánh đao màu đỏ ngòm lưu chuyển trong đó, sát lục chi ý doạ người dường như hóa thành thực chất, dấy lên vô số mưa máu ở bốn phương tám hướng.

Hai đại cực chiêu ầm ầm va chạm.

Sở Cuồng Nhân, Diệt Thế Võ Chủ đều bị đẩy lui.

Sức mạnh bàng bạc hình thành một đạo quang trụ, xông thẳng tới chân trời.

Tử La Mê Chướng Trận kia cũng bị chấn động kịch liệt.

Sắc mặt Trận Vương biến hóa: "Không tốt, sức mạnh của bọn họ quá mạnh, nếu cứ tiếp tục đánh, Tử La Mê Chướng Trận, sợ là sẽ bị phá hư!"

Trận pháp này, là hắn dùng để ngăn cách Phong Vực.

Nếu bị phá hư.

Bên ngoài sẽ cảm nhận được tất cả mọi chuyện phát sinh bên trong Phong Vực.

Đến lúc đó, nữ thần Quang Minh, Ác Ma Chi Vương đều sẽ phát giác được, nếu các nàng chạy đến, muốn giết Sở Cuồng Nhân thì sẽ càng thêm khó khăn.

"Cùng nhau ra tay, tốc chiến tốc thắng!" Hắc Long Vương cầm lấy cánh tay bị Sở Cuồng Nhân chặt đứt, mạnh mẽ đè vào trên vai của mình, đúng là vận dụng sức mạnh Đại Đạo pháp tắc, nối liền lại.

Ánh mắt của hắn vô cùng băng lãnh, giống như hai tòa băng sơn.

Làm cho người ta không rét mà run.

Thủ lĩnh Liệp Long, Trận Vương gật gật đầu.

Tôn nghiêm của quân vương gì đó, hiện tại đã sớm bị bọn họ ném tới sau đầu.

Hiện tại bọn họ chỉ có một ý nghĩ.

Đó chính là, giết chết Sở Cuồng Nhân!

Vì mục tiêu này, bọn họ không tiếc bất cứ giá nào.

Có thể dùng bất kỳ thủ đoạn nào!

Vây công, thì đáng là gì đâu?

Sau đó, ở trước mặt mọi người, tạo ra cảnh tượng vô cùng doạ người.

Bốn vị quân vương, liên thủ đối phó một tu sĩ cảnh giới Đại Đạo.

Loại sự tình này, chư thiên từ xưa đến nay, chỉ sợ cũng không có mấy lần.

"Sở Cuồng Nhân, hôm nay ngươi hẳn phải chết không nghi ngờ!"

"Không có người nào có thể cứu được ngươi!"

"Lôi đình diệt lại chi trận!"

Trận Vương thúc giục số đại đạo chi nguyên còn lại, dung hợp với sức mạnh Đại Đạo pháp tắc của bản thân, lôi đình diệt lại chi trận, được thi triển lần nữa.

Mà Hắc Long Vương cũng không để ý đến thương thế, thi triển các loại pháp môn tu hành của Long tộc.

"Long Thần Chiến Thiên Hạ!"

"Hắc Long Thôn Thiên!"

"Hắc Long bá thế!"

Long khí cuồn cuộn, điên cuồng tuôn ra.

Mỗi một đạo long khí tùy ý, đều có sức mạnh giết chết Đại Đạo Chí Tôn.

"Liệp Long Trảm!"

"Phá Thiên Cửu Đao!"

Thủ lĩnh Liệp Long cũng thúc giục sức mạnh đến cực hạn.

Các loại sát chiêu, liên tục bạo phát.

"Diệt Thế Ma Võ, Vạn Võ Cực Đỉnh!"

Diệt Thế Ma Võ vung trường đao lên.

Đủ loại pháp môn tu hành được thi triển liên tục, tiếp dó lại ngưng tụ lại, tập hợp sức mạnh của vạn võ, ngưng tụ thành một, thành tựu đỉnh phong!

Tứ đại quân vương đuổi đánh Sở Cuồng Nhân tới cùng.

Uy thế kinh khủng, cực kỳ chấn động.

Tất cả mọi người cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Bọn họ cảm thấy, toàn bộ đại vực này, gần như sắp bị đánh tan.

Thật là đáng sợ.

Ầm!

Ở bên trong năng lượng quang hoa vô tận.

Một bóng người bị đánh bay ra ngoài, đụng nát không biết bao nhiêu sơn phong.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

Cho dù có Trảm Long Nhận trong tay, nhưng đối mặt với Diệt Thế Võ Chủ thu hoạch được truyền thừa của Sát Lục Chi Thần, và tam đại quân vương khác liên thủ vây công.

Cũng nhịn không được mà rơi vào thế hạ phong.

"Sở Cuồng Nhân, lần này, Lam Vương không cứu được ngươi! Mà sau khi giết ngươi, ta cũng sẽ đi tìm nàng tính sổ!"

Diệt Thế Võ Chủ lạnh giọng nói ra.

Hắn cảm nhận sức mạnh tràn đầy trong cơ thể, tràn đầy lòng tin.

Có truyền thừa của Sát Lục Chi Thần, đợi một thời gian nữa, hắn chắc chắn sẽ vượt qua Lam Vương.

Đến lúc đó, sẽ có thể rửa sạch sỉ nhục ngày xưa.

"Muốn tìm đồ đệ của ta gây phiền phức, phải hỏi qua ta trước đã."

Sở Cuồng Nhân dằng dặc nói ra.

"Ha ha, bây giờ bản thân ngươi đã khó khó bảo toàn rồi."

Diệt Thế Võ Chủ cười nhạo nói.

"Ngoài các ngươi ra, còn có người nào nữa sao?"

"Có ý gì?"

"Ta hỏi các ngươi, vẫn còn có người khác sao? Chẳng hạn như lại có thêm mấy tên quân vương nữa." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lời nói thốt ra, khiến mọi người cho rằng hắn điên rồi.

Diệt Thế Võ Chủ cũng cho là như vậy: "Xem ra ngươi đã bị dọa đến mức nói xằng bậy rồi, vậy thì đi chết đi! !"

Hắn nắm loan đao, sức mạnh đại đạo pháp tắc Sát Lục liên tục phun trào.

"Xem ra là không có, quân vương tham dự lần hành động này, tất cả đều tụ ở chỗ này rồi, nếu đã như vậy, vậy thì chết chung đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Lời nói điên cuồng."

Hắc Long Vương hừ lạnh nói.

Nhưng hắn còn chưa nói hết lời, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân lấy ra một đoàn tươi sáng tiên huy, thứ đó, dường như là nửa trái tim.

Vô số phù văn huyền ảo, lưu chuyển ở trong đó.

"Đó là quân vương chi tâm của ta? !"

Ánh mắt Diệt Thế Võ Chủ ngưng trọng.

Thứ Sở Cuồng Nhân lấy ra, chính là một phần quân vương chi tâm bị đoạt đi sau khi Diệt Thế Võ Chủ bị Lam Vương chém ngày xưa.

Chương 2262: Quân vương chi tâm, Trạch Quốc Chiến Đồ, bước vào cảnh giới quân vương

Quân vương chi tâm xuất hiện, khiến cho sắc mặt của Diệt Thế Võ Chủ rất khó coi.

Chuyện này khiến hắn hồi tưởng lại cảnh tượng lúc trước bị Lam Vương đánh bại.

Quan trọng nhất là, đó chẳng qua chỉ là một hóa thân của Lam Vương.

Đùng!

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân bóp nát quân vương chi tâm trong tay.

Tác dụng cũng giống như Chí Tôn chi tâm, làm cho tu vi của Sở Cuồng Nhân tăng lên trong thời gian ngắn.

Rất nhanh.

Thực lực của Sở Cuồng Nhân liên tục tăng lên.

Rất nhanh đã vượt qua cảnh giới hiện tại, gần tiếp cận với quân vương!

Trảm Long Nhận trong tay hắn, khi được luồng sức mạnh này gia tăng cũng đang ong ong run rẩy, sát khí dồi dào không ngừng tuôn ra từ trong đó.

Ánh mắt Diệt Thế Võ Chủ âm trầm: "Sở Cuồng Nhân, được quân vương chi tâm gia tăng sức mạnh, ngươi thật sự có bản lãnh đánh với chúng ta một trận."

"Đánh một trận?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, thản nhiên nói: "Ta không hề muốn đánh với các ngươi một trận, mà là muốn... Giết toàn bộ các ngươi! !"

Vừa mới nói dứt.

Chỉ thấy giữa thiên địa gió giục mây vần.

Sát phạt chi khí bàng bạc, điên cuồng phun trào ở trong thiên địa, trong tầng mây màu tím trên bầu trời kia, bắt đầu xuất hiện từng đạo từng đạo đường vân huyết sắc.

Sát phạt chi khí từ bên trong đường vân huyết sắc kia đổ xuống.

Không ngừng rót vào trong cơ thể của Sở Cuồng Nhân.

Đúng là khiến sức mạnh của hắn, lại điên cuồng tăng lên lần nữa!

"Đây là... Trận pháp? !"

Trận Vương liếc mắt một cái liền nhận ra bản chất của đường vân huyết sắc trên bầu trời kia, đồng tử co rụt lại, trận pháp trước mắt này, hắn đúng là chưa từng nhìn thấy!

"Từ đầu đến cuối các ngươi đã làm sai một việc, đó chính là, muốn giết ta ở trên địa bàn của ta, các ngươi, quá tự cho là đúng!"

Sở Cuồng Nhân đưa tay nắm một cái, hư không sụp đổ.

Mà sức mạnh của hắn, dưới sự gia tăng vô tận của sát phạt chi khí, đang tăng lên điên cuồng, lại thêm trước đó hấp thu quân vương chi tâm, đại đạo trong cơ thể hắn đúng là bắt đầu sinh sôi ra... sức mạnh Đại Đạo pháp tắc! !

"Trận pháp này đang gia tăng sức mạnh của hắn!"

Đồng tử của Trận Vương run rẩy kịch liệt lấy, điên cuồng tăng lên như vậy, dù cho là hắn cũng không bố trí được đại trận như thế, đây rốt cuộc là trận pháp gì?

Người đứng đầu Trận Pháp bảng, lại mạnh mẽ đến mức này sao? !

"Ha, quả nhiên."

Trong đám người, Binh Tai khẽ cười một tiếng.

Hắn là số ít mấy người biết đại trận Trạch Quốc Chiến Đồ, cũng biết đây là một lá bài tẩy mF Sở Cuồng Nhân bố trí ở Phong Vực.

Cho nên hắn không hề lo lắng giống những người còn lại.

"Đại trận Trạch Quốc Chiến Đồ, có thể hấp thu sát phạt chi khí, chuyển hóa thành sức mạnh cho người bố trận, Phong Vực là một trong những đại vực có sát phạt chi khí nồng hậu dày đặc nhất, hấp thu nhiều năm như vậy, sát phạt chi khí mà đại trận này tích lũy không biết đã cường đại đến loại tình trạng nào, nếu luồng sức mạnh này bạo phát..."

Trên mặt Binh Tai lộ ra một tia cười lạnh, nhìn về phía mấy vị quân vương: "Các ngươi chuẩn bị tốt để tiếp nhận cơn tức giận của vị quân vương kinh khủng nhất từ trước tới nay sao? !"

Đùng, đùng, đùng...

Sát phạt chi khí như thác nước từ đường vân huyết sắc trên bầu trời trút xuống.

Sức mạnh kia, khiến tim của Diệt Thế Võ Chủ cũng hơi đập nhanh.

"Xuất thủ!"

Hắn không do dự nữa, loan đao trong tay trực tiếp chém ra.

Đùng!

Sức mạnh đại đạo pháp tắc Sát Lục ngưng tụ, hóa thành một đạo đao quang tuyệt thế!

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân mở năm ngón tay ra.

Hơi nắm lại trong hư không.

Đạo đao quang tuyệt thế kia, đúng là bị ngưng kết ở giữa không trung.

"Nát!"

Một tiếng quát nhẹ.

Phong mang kia, ầm ầm sụp đổ, sức mạnh Đại Đạo pháp tắc ẩn chứa trong đó trực tiếp bị phá nát, chuyện này khiến mấy người Diệt Thế Võ Chủ nhịn không được mà cảm thấy kinh hãi.

"Vậy mà đại trận này lại làm cho thực lực của hắn tăng lên tới mức này?"

"Tu vi của hắn, tăng lên tới quân vương!"

Giữa không trung.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, dưới sự gia tăng của quân vương chi tâm và đại trận Trạch Quốc Chiến Đồ, sức mạnh của hắn cường đại trước nay chưa từng có.

Đã đạt tới cảnh giới Quân Vương!

Hắn cảm nhận luồng sức mạnh cường đại trước nay chưa từng có này, trên mặt nở nụ cười, nhìn mấy người Diệt Thế Võ Chủ: "Chuẩn bị chịu chết đi!"

"Mau ra tay!"

Mấy vị quân vương không dám khinh thường, tăng sức mạnh lên tới cực hạn.

"Diệt Thế Ma Võ, Vạn Võ Cực Đỉnh!"

"Lôi Đình Diệt Khước Trận!"

"Liệp Long Trảm!"

"Hắc Long Thôn Thiên!"

Bốn luồng sức mạnh Đại Đạo pháp tắc, bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân đối mặt với sức mạnh kinh khủng này, nếu là trước đó thì rất khó ngăn cản, nhưng bây giờ, thần sắc của hắn lại rất khoan thai.

Chỉ thấy tay hắn nắm Trảm Long Nhận, khẽ quát một tiếng: "Kiếm 24!"

Kiếm ý sát phạt cực hạn, bạo phát trong nháy mắt!

Đùng! !

Sức mạnh bàng bạc, như sóng to bao phủ, phun trào ra!

Kiếm quang mà Trảm Long Nhận chém ra gần như chiếu sáng toàn bộ Phong Vực!

Đao khí, sức mạnh trận pháp, long khí...

Vài luồng năng lượng phát sinh va chạm cực hạn.

Hình thành một luồng quang trụ năng lượng kinh thiên động địa, xông thẳng tới chân trời, toàn bộ kết giới khổng lồ do Tử La Mê Chướng Trận hình thành, trực tiếp bị xuyên phá!

Kết giới bị phá nát.

Khí tức Đại Đạo pháp tắc đổ xuống.

Hơn phân nửa quân vương của Hồng Mông thế giới đều cảm nhận được luồng sức mạnh này.

"Sức mạnh quân vương thật to lớn, rốt cuộc là ai?"

"Người nào làm?"

"Nơi phát ra luồng khí tức này là... Phong Vực? !"

"Đây không phải là địa bàn của Sở Cuồng Nhân sao?"

Mọi người hơi kinh ngạc.

Bọn họ nhìn về phía Phong Vực, bắt đầu cảm nhận tình huống trong đó.

"Ha, có dấu vết trận pháp lưu lại."

"Trước đó nơi đây bị trận pháp nào đó ngăn cách liên hệ sao?"

"Thì ra là thế..."

Mọi người phát giác được sương mù màu tím trên bầu trời Phong Vực dần dần tiêu tán, cũng biết nơi đây, từng bị trận pháp bao phủ.

Sau đó, bọn họ nhìn về phía khí tức Đại Đạo pháp tắc kia, mà khi bọn họ nhìn thấy chiến trường bừa bộn kia, đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh.

"Con mẹ nó! Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Diệt Thế Võ Chủ, Hắc Long Vương, Trận Vương, còn có thủ lĩnh Liệp Long! Bốn tên quân vương, bọn họ tề tụ ở Phong Vực làm cái gì?"

"Còn có một lượng lớn binh lực, bọn họ muốn đối phó Bàn Cổ tông."

Chỉ một cái liếc mắt.

Chư vị quân vương liền suy đoán ra tình huống hiện tại.

Bốn vị quân vương xuất thủ đối phó một Sở Cuồng Nhân ở cảnh giới Đại Đạo?

Đây quả thực là nói mơ giữa ban ngày.

"Bút tích thật lớn."

Mọi người không khỏi cảm khái.

Bên trong Thần Điện Quang Minh.

Ánh mắt nữ thần Quang Minh vô cùng băng lãnh, tức giận đến mức khuôn mặt trắng bệch.

"Tốt, tốt cho một tên Trận Vương!"

"Minh Phi, gọi người, chúng ta đi Phong Vực!"

Nàng phẫn nộ.

Quang minh chi chủng là hi vọng để nàng đối kháng với Mạt Nhật Chi Ám trong tương lai.

Có người luôn trăm phương ngàn kế muốn diệt tuyệt hy vọng của nàng, nàng không có cách nào nhịn được nữa, hôm nay cho dù có máu chảy thành sông, nàng cũng muốn để bọn người Trận Vương, Diệt Thế Võ Chủ trả giá đắt! !

"Nữ thần, dường như tình huống không có bết bát như vậy."

Minh Phi ở một bên, sắc mặt có chút kỳ quái, Nữ thần Quang Minh nghe vậy, nhìn về phía chiến trường, trên gương mặt xinh đẹp lập tức lộ ra một tia hoảng hốt.

Không chỉ có nàng.

Khi những người còn lại nhìn thấy một màn này, cũng vô cùng chấn kinh.

Chỉ thấy trong chiến trường.

Năng lượng pháp tắc cuồng bạo đang tàn phá bừa bãi, không ngừng phá nát hư không.

Thiên địa bị đánh thành một mảnh hỗn độn.

Mà ở bên trong mảnh hỗn độn này, trên người mấy người Diệt Thế Võ Chủ hoặc nhiều hoặc ít đều mang vết thương, nhìn qua có chút chật vật.

Ở đối diện bọn họ.

Một đạo bóng người bạch y ngạo nghễ đứng đó, tiên huy trên người tươi sáng chói mắt.

Giống như một vị thần tiên cái thế!

Người này, chính là Sở Cuồng Nhân!

Lúc này, khí tức kinh khủng phát ra từ trên người hắn, khiến một số quân vương cũng cảm thấy tim đập nhanh, đều cảm thấy thật không thể tin được.

"Quân vương? ! Sở Cuồng Nhân, trở thành quân vương rồi? ! !"

Mọi người choáng váng.

Chuyện này dường như không giống với suy nghĩ của bọn họ cho lắm.

Chương 2263: Ai cũng không đi được, trảm Hắc Long Vương, quân vương hoảng sợ

Trên chiến trường, tay Sở Cuồng Nhân cầm Trảm Long Nhận, trên người có sức mạnh Đại Đạo pháp tắc vô cùng kinh khủng quấn quanh, vượt qua các quân vương khác.

Ở đối diện hắn, sau khi Diệt Thế Võ Chủ và ba vị quân vương khác cưỡng ép va chạm với kiếm 24 của hắn, đều nhận lấy trọng thương.

Sắc mặt nguyên một đám đều trở nên trắng bệch.

Đại Đạo pháp tắc trong cơ thể, quân vương chi tâm, cũng rung chuyển không thôi.

Tất cả mọi người quan sát được một màn này, đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Dù là nữ thần Quang Minh, trong mắt cũng nhịn không được mà toát ra một tia dị sắc.

"Hắn tăng trưởng nhanh như vậy?"

"Không đúng."

Rất nhanh nữ thần Quang Minh liền phát hiện, cảnh giới của Sở Cuồng Nhân cũng không thật sự đạt đến quân vương, mà là mượn một loại ngoại lực nào đó mới đạt tới.

Nhưng dù cho như thế, cũng đủ để chứng minh hắn không hề tầm thường.

"Sở Cuồng Nhân, vậy mà có thể làm đến loại tình trạng này, hắn, rốt cuộc là hắn làm bằng cách nào, ông trời ơi, thật là đáng sợ."

"Gia hỏa này, vậy mà có thể chèn ép bốn vị quân vương? !"

"Quái vật."

Tất cả quân vương chú ý tới một màn này, đều thất thần.

Ngay cả Ác Ma Chi Vương ở lãnh địa ác ma phía xa cũng có chút hoảng hốt.

"Ha ha, xem ra không cần đi giúp hắn."

Nàng càng thêm hài lòng đối với Sở Cuồng Nhân.

Cũng chỉ có dạng người này, mới có thể trở thành chiến hữu của mình trong tương lai.

Cùng nàng kề vai chiến đấu.

Nghĩ tới trận chiến sẽ xảy ra trong tương lai.

Ánh mắt Ác Ma Chi Vương lướt qua một tia ảm đạm.

...

"Chuyện này sao có thể? !"

"Bốn vị quân vương, thế mà còn không làm gì được Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc hắn có lai lịch gì? Kỷ nguyên này, tại sao có thể có loại quái thai này? !"

Trong Long tộc.

Tổ Long Vương nhìn mọi chuyện phát sinh bên trong Phong Vực, khóe miệng không khỏi co giật một chút, trận chiến ở Phong Vực, hắn cũng biết.

Hắn thấy, bốn vị quân vương xuất thủ, dù cho Sở Cuồng Nhân này có năng lực lớn cỡ nào, cũng hẳn phải chết không nghi ngờ mới đúng.

Làm sao mọi chuyện lại náo đến trình độ này?

"Hiện tại, hắn còn chưa thực sự trở thành quân vương, chờ hắn thực sự trở thành quân vương, thì sẽ kinh khủng đến cỡ nào?" Tổ Long Vương âm thầm nghĩ tới.

Trước kia, hắn xem Sở Cuồng Nhân trở thành uy hiếp của Long tộc.

Nhưng lại cảm thấy với căn cơ của Long tộc, đủ để ứng phó đối phương.

Nhưng bây giờ, trong lòng của hắn hơi sợ hãi.

Loại quái vật này...

Long tộc thật sự có biện pháp ứng phó sao?

"Không hoảng hốt không vội vàng."

"Trong tình huống khẩn cấp, Long tộc ta còn có mấy vị lão tổ tông ở đây."

Tổ Long Vương hít sâu một hơi.

Vừa nghĩ tới mấy vị lão tổ tông kia, hắn liền thoáng an tâm.

Một bên khác.

Bên trong Thiên Thần nhất tộc.

Thiên Thần tộc trưởng cũng nhìn thấy đại chiến bên trong Phong Vực, trong mắt của hắn không khỏi lộ ra vẻ suy tư: "Nhân tộc lại có yêu nghiệt như thế tồn tại, bên trong kỷ nguyên này, nếu hắn không chết, tất thành quân vương, thậm chí còn có khả năng vượt qua Lam Vương!"

Nghĩ đến đây, hắn trong mắt lộ ra vẻ băng lãnh.

Thiên Thần nhất tộc, cũng giống với Long tộc, đều là chủng tộc cực kỳ cổ lão.

So với Nhân tộc, bọn họ xuất hiện trên thế giới này sớm hơn, nhưng thời gian dần trôi qua, Nhân tộc phát triển đến mức vượt qua bọn họ, trở thành thế lực mạnh nhất trong Chư Thiên.

Chuyện này khiến hắn, hết sức bất mãn.

Kỷ nguyên trước, xuất hiện một Lam Vương.

Kỷ nguyên này, lại thêm một tên Sở Cuồng Nhân.

Thiên kiêu Nhân tộc càng xuất hiện lớp lớp, tâm trạng của hắn càng khó chịu hơn.

"Kỷ nguyên trước, không thể bóp chết Lam Vương, kỷ nguyên này, nhất định không thể giữ lại Sở Cuồng Nhân, hạt giống quân vương của Thiên Thần nhất tộc ta, cũng phải nhanh chóng hành động mới được, cũng đã tới thời điểm gọi bọn họ đến Hồng Mông đại thế giới."

Thiên Thần tộc trưởng âm thầm nghĩ tới.

...

Phong Vực.

Tay Sở Cuồng Nhân cầm Trảm Long Nhận, lạnh nhạt nhìn mấy người Diệt Thế Võ Chủ.

"Chịu chết đi."

Vút!

Lời nói vừa dứt, bóng người Sở Cuồng Nhân lập tức biến mất ngay tại chỗ, lúc xuất hiện lại, đã đi tới trước mặt Hắc Long Vương, Trảm Long Nhận trong tay chém xuống.

"Hỗn trướng! !"

Hắc Long Vương nổi giận gầm lên một tiếng, thúc giục Đại Đạo pháp tắc trong cơ thể đến cực hạn.

Đánh ra một trảo!

Nhưng sức mạnh bàng bạc, vẫn xé rách long trảo của hắn trong nháy mắt như cũ, đao quang kinh khủng, hoàn toàn bao trùm thân thể của hắn.

Vảy rồng vỡ nát, long huyết bắn ra.

Đại đạo trong cơ thể Hắc Long Vương, điên cuồng nổ tung.

Quân vương chi tâm, cũng bắt đầu vỡ tan.

Một kích này, khiến hắn lâm vào bên trong sinh tử.

"Cái gì? !"

Ánh mắt Hắc Long Vương lộ ra vẻ hoảng sợ.

Lúc này, Diệt Thế Võ Chủ xuất thủ, loan đao trong tay đột nhiên chém về phía Sở Cuồng Nhân, sức mạnh bá đạo đến cực hạn, tràn ngập khí tức sát lục.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, không lùi không tránh.

"Bây giờ, ngươi đã không còn được ta để ở trong mắt."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Trảm Long Nhận trong tay vung vẩy ra.

Trong nháy mắt, hai thanh đao va chạm, Diệt Thế Võ Chủ chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh trước nay chưa từng có từ phía trên Trảm Long Nhận điên cuồng vọt tới.

Chỉ trong một cái chớp mắt, đại đạo Sát Lục của mình đúng là có xu thế sụp đổ.

Hắn lại bị một đao đánh lui, xương cốt hai tay gần như nổ tung.

Loan đao trong tay xuất hiện một cái lỗ to lớn.

"Vạn Lôi Oanh Thần Nhất Kích!"

"Liệp Long Bát Thần Trảm!"

Hai người Trận Vương, thủ lĩnh Liệp Long liên thủ đánh ra một kích.

Trận pháp chi uy hóa thành ngàn vạn đạo lôi đình, mỗi một đạo đều ẩn chứa sức mạnh Đại Đạo pháp tắc, điên cuồng đánh vào hư không bốn phía.

Tám đạo ánh đao, cũng phong tỏa tám phía xung quanh Sở Cuồng Nhân.

"Vô Hạn Chi Vực!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát lên.

Rất nhanh.

Một luồng sức mạnh không gian kinh khủng lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra.

Trong chớp mắt đã bao trùm toàn bộ chiến trường.

Một lượng lớn sức mạnh không gian ngưng tụ thành một đạo kết giới vô hình ở bốn phía Sở Cuồng Nhân, khiến không gian bốn phía hắn gần như vặn vẹo.

Hai đại quân vương liên thủ đánh ra một kích, lại không có cách nào làm thương tổn hắn dù chỉ một chút.

Bị kết giới không gian này, tuỳ tiện ngăn lại.

Tu vi bị cưỡng ép tăng đến cảnh giới Quân Vương, nên sức mạnh không gian hắn thi triển ra, tất nhiên không thể so sánh với trước kia.

"Cái gì? !"

Đồng tử của hai người Trận Vương co rụt lại.

Hai đại quân vương liên thủ đánh ra một kích, vậy mà lại bị dễ dàng đỡ được?

Chuyện này còn có thiên lý hay không!

"Lúc này chiến lực của hắn đã đạt tới hàng ngũ quân vương hạng hai!"

Thủ lĩnh Liệp Long nuốt xuống một ngụm nước bọt nói ra.

"Không phải là đối thủ, rời đi!"

Lúc này, trong đầu Trận Vương chỉ còn suy nghĩ này.

Thủ lĩnh Liệp Long, Diệt Thế Võ Chủ cũng có ý rời đi.

"Ha, các ngươi không ai đi được!"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, ánh mắt băng lãnh lấy Thời Không Bảo Giám ra.

Vô Hạn Chi Vực, Thời Không Bảo Giám, lại thêm chiến lực quân vương của Sở Cuồng Nhân hiện tại, được ba loại gia tăng, nhanh chóng làm thiên địa bốn phương hóa thành một lao ngục gần như không thể trốn thoát, ngay cả quân vương cũng khó có thể thoát ra ngoài.

"Chém!"

Sở Cuồng Nhân lại vung Trảm Long Nhận trong tay lên, khóa chặt Hắc Long Vương vốn đã bị trọng thương, Trảm Long Nhận vốn là khắc tinh của Long tộc.

Lại thêm thực lực lúc này của Sở Cuồng Nhân, chiêu thức thi triển ra càng vô cùng kinh khủng, thân thể của Hắc Long Vương bị chém thành hai nửa ngay tại chỗ!

Một lượng lớn sức mạnh Đại Đạo pháp tắc tiêu tán ra.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, thi triển Thôn Thiên chi thuật, đúng là cưỡng ép cắn nuốt sức mạnh pháp tắc của Hắc Long Vương, cưỡng ép giữ vững chiến lực đỉnh phong.

Thậm chí còn tiến thêm một bước!

Nhóm quân vương bí mật quan sát chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

"Thôn Thiên chi thuật này, còn có thể cắn nuốt pháp tắc? !"

"Ông trời ơi, pháp môn tu hành mà Lam Vương sáng tạo cũng quá đáng sợ đi, thật không biết hiện tại nàng đang ở cảnh giới gì."

"Chỉ sợ sớm đã tiến vào hàng ngũ đệ nhất quân vương."

Những người quan sát trận chiến kinh thán.

Mà mấy người Diệt Thế Võ Chủ chiến đấu với Sở Cuồng Nhân thì lại vô cùng hoảng sợ.

Chương 2264: Minh Phi đến, nữ thần Quang Minh xuất thủ, Liệp Long thủ lĩnh tôn nghiêm

"Đáng giận, Diệt Thế Ma Võ, Vạn Võ Cực Đỉnh!"

Diệt Thế Võ Chủ quyết định thật nhanh, cực chiêu ấp ủ tung ra.

Nhưng mục tiêu, không phải Sở Cuồng Nhân.

Mà chính là không gian bốn phía.

Hắn muốn đánh vỡ sự phong tỏa của Vô Hạn Chi Vực.

"Ngu xuẩn!"

Sở Cuồng Nhân quát lạnh một tiếng.

Chỉ thấy hắn đưa tay ra, sức mạnh không gian bốn phía dâng trào về phía hắn.

Đánh xuống một chưởng.

Sức mạnh không gian giống như ngàn vạn tòa thần sơn trực tiếp nghiền ép ra, làm rối loạn chiêu thức của Diệt Thế Võ Chủ, điên cuồng đánh thẳng vào thân thể của hắn.

Ngay sau đó, Trảm Long Nhận trong tay Sở Cuồng Nhân, chém ra một đạo ánh đao.

Thổi phù một tiếng.

Cơ thể của Diệt Thế Võ Chủ bị xé rách tại chỗ.

Quân vương chi tâm trong cơ thể, điên cuồng chấn động.

"Đáng chết!"

"Sở Cuồng Nhân, ta liều mạng với ngươi!"

Diệt Thế Võ Chủ thét dài một tiếng, quân vương chi tâm lại bộc phát ra một luồng khí tức sát lục mãnh liệt, hắn vận dụng một loại bí pháp cưỡng ép tăng thực lực lên nào đó!

Tiếp đó.

Ở bên trong Vạn Binh thành, đột nhiên phát ra từng tiếng kêu thảm.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua.

Phát hiện những người kia, đều là tàn đảng tu Diệt Thế Võ Hội hành Diệt Thế Ma Võ Quyết, sức mạnh của bọn họ, lại bị Diệt Thế Võ Chủ cưỡng ép cắn nuốt!

"Quả nhiên, ngươi động tay chân ở bên trong Diệt Thế Ma Võ Quyết."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Tất cả mọi thứ của bọn họ, đều là ta ban cho, hiện tại ta cũng chỉ cầm về thôi." Diệt Thế Võ Chủ dùng giọng điệu băng lãnh nói ra.

Khi tu vi của hắn tăng lên, loan đao trong tay bắn ra quang mang pháp tắc Sát Lục mãnh liệt, đao quang che lấp trời đất bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

"Chém!"

Sở Cuồng Nhân đưa tay trảm một cái.

Hai luồng sức mạnh tụ hợp, hai người đều bị đẩy lui.

Mà ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân và Diệt Thế Võ Chủ giao thủ, hai người Trận Vương và Liệp Long thủ lĩnh liếc nhau, lập tức rời đi.

"Hai tên hỗn trướng này!"

Trong lòng Diệt Thế Võ Chủ thầm mắng không thôi, mà khi liên quân nhìn thấy quân vương cũng trốn, cũng bắt đầu chật vật chạy trốn.

"Xong rồi, đi mau, quân vương cũng chạy trốn rồi."

"Đúng vậy, nếu không đi nữa, chúng ta sẽ xong đời."

Nhưng vào thời điểm mọi người ở đây bối rối chạy trốn.

Trong hư không.

Đột nhiên có sức mạnh quang minh bạo phát.

Một cây cầu từ trong hư không kéo dài ra, chính là Quang Minh Kiều.

Mà có một người đứng ở trên cầu.

Tóc vàng bay múa, mặc một bộ áo giáp màu bạc, tư thế hiên ngang, khí tức Chí Tôn đang tùy ý phun trào, chính là Quang Minh Hữu Thiên Vương, Minh Phi!

Ánh mắt của nàng băng lãnh, một đám thánh kỵ sĩ sau lưng liền xông ra ngoài.

"Sở Cuồng Nhân chính là Quang Minh Chi Tử do nữ thần khâm định, các ngươi lại nhiều lần nhắm vào hắn, xúc phạm uy nghiêm của nữ thần, tội không thể tha!"

Minh Phi lạnh lùng nói ra.

Đại kiếm trong tay nàng chém ra, tuỳ tiện chém Ứng Long Phong thành hai nửa.

Tửu Tôn ở bên cạnh nhìn vậy, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Minh Phi này hẳn là mới tấn cấp Chí Tôn trước đây không lâu, không nghĩ tới vậy mà có thể phát huy ra chiến lực như vậy, cũng đã ngưng tụ sức mạnh pháp tắc, thiên tư tài tình của nàng, chỉ sợ không thấp hơn nữ thần Quang Minh năm đó."

Khi Minh Phi xuất hiện.

Liên quân của các thế lực lập tức bị giết gần hết.

Người của Bàn Cổ tông tất nhiên cũng sẽ không thất thần, cũng gia nhập vào đội ngũ truy sát, liên quân của các đại thế lực bị bọn họ đánh cho chạy trối chết.

"Trải qua trận chiến này, căn cơ của Bàn Cổ tông ta sẽ tăng cường rất nhiều!"

Lý Quân nhìn liên quân của các thế lực bị giết chết trên chiến trường, nhìn từng món từng món bảo vật rơi xuống, không khỏi vui mừng nhướng mày.

"Có lẽ, đây cũng là bàn tính của tông chủ, hắn đã sớm biết sẽ có một trận chiến này, sử dụng trận chiến này, tôi luyện Bàn Cổ tông."

Thông Thiên giáo chủ nói ra.

Những người còn lại nghe vậy, càng thêm kính nể đối với Sở Cuồng Nhân.

"Năng lực của tông chủ, thật sự là cao thâm khó lường."

"Bàn Cổ tông dưới sự chỉ huy của hắn, nhất định có thể danh động chư thiên."

Phía trên Quang Minh Kiều.

Minh Phi nhìn trận chiến của Sở Cuồng Nhân và Diệt Thế Võ Chủ, trong mắt lộ ra vẻ kinh thán: "Trong khoảng thời gian ngắn, trưởng thành đến nước này, đây chính là Quang Minh Chi Tử có thể chống lại Mạt Nhật Chi Ám trong truyền thuyết sao? Quả nhiên LÀ bất phàm."

Ánh mắt của nàng chuyển hướng đến nơi khác.

Đó là phương hướng Trận Vương, thủ lĩnh Liệp Long rời đi.

"Các ngươi, đi không được."

Nàng nỉ non nói.

Vút!

Hai bóng người đã chạy đến nơi cách đó 100 vạn dặm.

Chính là Trận Vương và thủ lĩnh Liệp Long.

Bọn họ thừa dịp Sở Cuồng Nhân và Diệt Thế Võ Chủ giao thủ, muốn rời khỏi Phong Vực, với tu vi quân vương của bọn họ, vừa sải bước chính là nghìn vạn dặm.

Chỉ trong một hơi thở, vượt qua một đại vực, căn bản không phải việc khó.

Nhưng bọn họ lại phát hiện, cho dù bọn họ chạy thế nào thì cũng trở lại Phong Vực!

Giống như có một luồng sức mạnh vô hình, bao vây bọn họ.

"Là không gian!"

"Sở Cuồng Nhân thao túng không gian nơi đây, toàn bộ không gian của Phong Vực đều bị hắn thao túng, không biết phạm vi là bao nhiêu, nhưng chắc chắn không dễ dàng rời đi."

Sắc mặt Trận Vương âm trầm nói.

Loại pháp môn tu hành không gian này, thật sự là không tầm thường.

Chỉ sợ cũng một loại pháp môn tu hành cực đạo.

Rốt cuộc đối phương lấy nó từu nơi nào?

Cực Đạo Thần Binh, pháp môn tu hành cực đạo, còn có trận pháp, luyện khí...

Hắn nghĩ mãi mà không rõ.

Tại sao Sở Cuồng Nhân lại có nhiều thủ đoạn như thế?

Mọi thứ đều kinh hãi thế tục!

"Nếu đã không đi được, thì liền đánh vỡ!"

Thủ lĩnh Liệp Long lạnh giọng nói ra.

Chỉ thấy tay hắn nắm trường đao, sức mạnh Đại Đạo pháp tắc lưu chuyển.

Lúc này, giữa thiên địa bộc phát ra một trận quang mang tươi sáng, ánh sáng vô tận chiếu ra, đại đạo Quang Minh nối thành một con đường trong tinh không.

Mà ở phía cuối của con đường, một đạo bóng người thần thánh, từ từ đi tới.

Nàng mặc một bộ trường bào màu trắng không nhiễm trần thế, tay cầm quyền trượng, toàn thân được bao phủ bên trong quang huy, phía trên khuôn mặt tuyệt đẹp tràn đầy vẻ lạnh lùng, uy nghiêm.

Thần thánh không thể xâm phạm.

"Nữ thần Quang Minh!"

Trận Vương lập tức nhận ra người tới, đồng tử hơi co lại.

Nhưng cũng cảm thấy hợp tình hợp lí.

Tử La Mê Chướng Trận đã bị phá hư.

Trận chiến ở Phong Vực sẽ không thể dấu được đối phương, mà Sở Cuồng Nhân là Quang Minh Chi Tử đối phương coi trọng nhất, sao có thể ngồi yên không quan tâm?

"Trận Vương, chuẩn bị tiếp nhận sự trừng phạt của Quang Minh rồi sao?"

Nữ thần Quang Minh từ tốn nói.

Quyền trượng trong tay gõ một cái trên không trung, khí tức quang minh bàng bạc giống như thủy triều gào thét xông ra, điên cuồng đánh thẳng vào bốn phía.

Dưới uy áp của quang minh, ánh mắt hai người của Trận Vương, thủ lĩnh Liệp Long trầm trọng.

"Hai đánh một, chúng ta không phải là không có cơ hội."

Thủ lĩnh Liệp Long lạnh giọng nói ra.

Hắn lấy ra một viên long tâm, trong mắt lộ ra một tia giãy dụa, nhưng vẫn bóp nát, hút toàn bộ sức mạnh ở bên trong vào cơ thể.

Trong nháy mắt.

Thương thế mà hắn nhận lấy khi chiến đấu với Sở Cuồng Nhân đang nhanh chóng phục hồi như cũ.

"Thân là liệp long nhân, lại sử dụng sức mạnh long tâm, ngươi đã hoàn toàn vứt bỏ tôn nghiêm rồi." Nữ thần Quang Minh từ tốn nói.

"Hôm nay, tôn nghiêm của ta đã bị các ngươi dẫm đạp vô số lần, chỉ có sống sót, ta mới có thể lấy lại tôn nghiêm!"

Thủ lĩnh Liệp Long lạnh giọng nói ra.

Thân là liệp long nhân, liên thủ với Long tộc, thân là thủ lĩnh Liệp Long, lại không lấy lại được thần binh chí cao của Liệp Long nhất mạch, thân là quân vương, lại cùng với những quân vương khác vây công một tên tiểu bối, sau cùng còn bị đối phương đánh cho chạy trối chết...

Hiện tại, vì mạng sống, không tiếc hấp thụ sức mạnh long tâm mình chán ghét nhất.

Tôn nghiêm của thủ lĩnh Liệp Long đã sớm không còn chút nào.

Hiện tại, hắn chỉ muốn tiếp tục sống.

Giữ được núi xanh, không sợ không có củi đốt.

Còn sống, mới có thể lấy lại mọi thứ.

"Giết! !"

Thủ lĩnh Liệp Long gầm nhẹ một tiếng, trường đao trong tay chém về phía nữ thần Quang Minh.

Sức mạnh pháp tắc bá đạo, bao phủ ra.

Nhưng lúc này.

Trong hư không xuất hiện một vòng xoáy màu đen.

Bên trong vòng xoáy, một giọng nói lanh lảnh truyền ra: "Hai quân vương khi dễ một tiểu muội muội nũng nịu, các ngươi thật không biết xấu hổ."

Chương 2265: Vũ Thiên Châu tự bạo, bốn vị quân vương, không ai sống sót

"Hai vị quân vương, khi dễ một tiểu muội muội nũng nịu, các ngươi thật không biết xấu hổ." Giọng nói kiều mị từ bên trong vòng xoáy màu đen truyền ra.

Ngay sau đó, một luồng uy áp vô cùng bàng bạc bao phủ tứ phía.

Một đại thủ ngưng tụ từ một lượng lớn sức mạnh pháp tắc màu đen, từ bên trong vòng xoáy màu đen chộp ra, trực tiếp đánh vỡ công kích của thủ lĩnh Liệp Long.

Chỉ trong nháy mắt, dã đánh đối phương bay ra ngoài, như ngôi sao chổi nện trên mặt đất, đập ra một cái hố to lớn.

Chỉ trong một kích.

Thủ lĩnh Liệp Long vốn đã hấp thu long tâm, thương thế đã gần như khỏi hẳn lại bị trọng thương lần nữa, mà tình huống lại càng nghiêm trọng hơn so với trước đó.

Đồng tử của Trận Vương đột nhiên co rụt lại.

"Sức mạnh này..."

Bên trong vòng xoáy màu đen.

Một nữ tử mặc một bộ trường bào màu đen hoa lệ, sau lưng mọc ra hai cánh từ từ đi ra, dung nhan tuyệt mỹ mang theo một sựu quyến rũ mị hoặc chúng sinh.

Bên trong sự quyến rũ này, lại xen lẫn một luồng uy nghiêm của Vương giả.

Người tới chính là... Ác Ma Chi Vương.

"Tiểu muội muội?"

Sau khi nữ thần Quang Minh nghe được lời của Ác Ma Chi Vương, không khỏi cau mày một cái.

Nàng đường đường là nữ thần Quang Minh, tồn tại cảnh giới Quân Vương.

Thế mà lại bị người ta gọi là tiểu muội muội nũng nịu?

Ác Ma Chi Vương này, không khỏi quá làm càn đi.

Nhưng người ta là đến giúp nàng, cũng không tiện tức giận.

Nhưng dường như Ác Ma Chi Vương phát giác được nữ thần Quang Minh không vui, nhưng vẫn không hề thu liễm, mà lại cười càng thêm hăng say: "Tiểu muội muội, chỉ cần ngươi gọi ta một tiếng tỷ tỷ, hai người này, ta liền giúp ngươi giải quyết."

"Không cần."

Tay nắm quyền trượng của nữ thần Quang Minh nổi gân xanh.

Nàng vô cùng bất mãn, từ tốn nói.

"Vậy thì thật là đáng tiếc, thật ra ta vẫn luôn muốn có một người muội muội."

Ác Ma Chi Vương tiếc hận nói.

Nữ thần Quang Minh không hề trả lời, lười \ đáp lại đối phương.

Đối diện với các nàng.

Sắc mặt hai người Trận Vương và thủ lĩnh Liệp Long rất khó coi.

Nữ thần Quang Minh, Ác Ma Chi Vương, là hai trong ba vị quân vương sau lưng Sở Cuồng Nhân, nhất là Ác Ma Chi Vương cổ xưa nhất, càng thêm thâm sâu khó dò.

Không ai biết thực lực cụ thể của nàng.

Hai người này tới, sinh lộ của bọn họ gần như bị đoạn tuyệt!

...

Một bên khác.

Sở Cuồng Nhân và Diệt Thế Võ Chủ còn đang giao thủ.

Trong nháy mắt cực chiêu của hai người va chạm, hai bên đều bị đẩy lui, nhưng sau đó, chỉ thấy Sở Cuồng Nhân làm ra một hành động ngoài ý muốn, hắn lấy ra một viên bảo châu, ném ra ngoài.

Đó là một món Chí Bảo Hồng Mông!

Là Vũ Thiên Châu hắn chiếm được từ trong tay Luyện Khí Sư u Thần ngày xưa.

Diệt Thế Võ Chủ thấy thế, bổ ra một đao, chém ở phía trên Vũ Thiên Châu.

Nhưng trong nháy mắt đao tiếp xúc với hạt châu.

Vũ Thiên Châu kia đột nhiên bộc phát ra một luồng năng lượng vô cùng kinh khủng, năng lượng kia, lập tức khiến Diệt Thế Võ Chủ cảm thấy tim đập nhanh.

"Không tốt! !"

Diệt Thế Võ Chủ rút đao nhanh chóng lùi lại, nhưng đã không kịp, năng lượng tươi sáng như dòng nước lũ từ bên trong Vũ Thiên Châu tiết ra, trực tiếp bao phủ hắn lại.

Tửu Tôn, Minh Phi ở cách đó không xa nhìn vậy không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Vậy mà hắn lại tự bạo một món Chí Bảo Hồng Mông?"

"Khá lắm, hảo khí phách..."

Chí Bảo Hồng Mông, đây chính là bảo vật mà ngay cả quân vương cũng phải quý trọng.

Sở Cuồng Nhân thì tốt rồi, trực tiếp lấy ra tự bạo.

Nhưng nghĩ tới trong tay Sở Cuồng Nhân còn có Thần Binh Cực Đạo, hai người cũng không thấy quá ngoài ý muốn, so với Thần Binh Cực Đạo, Chí Bảo Hồng Mông quả thật kém hơn không ít.

Năng lượng cuồn cuộn, tiết ra.

Mà ở trong đó, một đạo thân ảnh chật vật từ từ xuất hiện.

"Há, còn chưa chết sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Thân ảnh kia, chính là Diệt Thế Võ Chủ.

Nhưng mà, giờ phút này cho dù hắn không chết, nhưng cũng không khá hơn chút nào.

Toàn thân máu me đầm đìa, đại đạo trong cơ thể sụp đổ, sức mạnh pháp tắc đang không ngừng tiêu tán ra, quân vương chi tâm nhận lấy trọng thương, giống như một cái bình sứ Thanh Hoa phủ đầy vết rách, chỉ cần nhẹ nhàng đụng một cái, liền sẽ hóa thành mảnh vỡ.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, đưa tay thi triển Thôn Thiên chi thuật.

Sức mạnh pháp tắc tiêu tán từ trên người đối phương, bị hắn hấp thu.

Tình cảnh này, khiến cho Diệt Thế Võ Chủ gần như thổ huyết.

Không chỉ muốn giết ta.

Mà trước khi giết ta còn muốn hút pháp tắc của ta.

Quá độc ác.

"Sở Cuồng..."

Diệt Thế Võ Chủ nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng hắn còn chưa có nói xong, Sở Cuồng Nhân đã đi tới trước mặt hắn, Trảm Long Nhận ẩn chứa sức mạnh kinh người trong tay chém xuống.

"Ta không có thời gian nghe di ngôn của ngươi."

Vút!

Đao quang lóe lên.

Quân vương chi tâm trong cơ thể Diệt Thế Võ Chủ hoàn toàn bị phá nát!

Sở Cuồng Nhân hút đem mảnh vỡ kia vào trong cơ thể, mảnh vỡ quân vương chi tâm, chính là đồ tốt, bên trong ẩn chứa pháp tắc Đại Đạo có thể dùng để lĩnh hội, cũng có thể lấy ra làm thành thủ đoạn tăng trưởng thực lực trong thời gian ngắn ngủi.

Mà sau khi giết Diệt Thế Võ Chủ, Sở Cuồng Nhân phát hiện, trên tay của đối phương còn có một chiếc nhẫn đen nhánh, điều này đã gợi lên hứng thú của hắn.

Phải biết rằng.

Dưới uy lực của một món Chí Bảo Hồng Mông tự bạo, trên người Diệt Thế Võ Chủ gần như không có mấy thứ còn nguyên vẹn, ngay cả thanh đao cấp bậc Chí Bảo Hồng Mông cũng nứt ra, mà chiếc nhẫn này, lại hoàn hảo không chút tổn hại.

Hắn cầm lấy chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn có thể chống cự uy lực của Chí Bảo Hồng Mông tự bạo, chất liệu không thể coi thường, phía trên còn được khắc đường vân vô cùng cổ lão, phía trên đường vân u ám lộ ra một luồng sức mạnh chấn động tâm hồn: "Đây là... Sát Thần Chi Giới?!"

Chỉ trong nháy mắt, Sở Cuồng Nhân liền biết được tên của chiếc nhẫn này.

Hắn thu lại.

Định tìm thời gian rảnh sẽ từ từ nghiên cứu.

"Tiếp theo là tiễn hai người kia."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn nhìn về phía hai người Trận Vương, thủ lĩnh Liệp Long ở nơi xa.

Sức mạnh Trạch Quốc Chiến Đồ đã sắp dùng hết.

Nhất định phải tốc chiến tốc thắng mới được.

Vút!

Bóng người hắn biến mất không thấy gì nữa trong nháy mắt.

Toàn bộ Phong Vực đều bị Vô Hạn Chi Vực bao phủ, ở chỗ này, hắn có thể cảm nhận được tất cả tồn tại, cũng có thể xuất hiện ở bất kỳ chỗ nào.

...

"Luồng năng lượng kia là cái gì?"

Thời điểm Trận Vương, thủ lĩnh Liệp Long đang giằng co với nữ thần Quang Minh, Ác Ma Chi Vương, đột nhiên phát hiện nơi xa truyền đến một tiếng nổ lớn.

Đó là sức mạnh sinh ra do Chí Bảo Hồng Mông tự bạo.

Bọn họ không khỏi kinh hãi.

"Há, hắn tới."

Lúc này, Ác Ma Chi Vương lại cười nhạt một tiếng.

Nàng vừa dứt lời, một bóng người bạch y liền đi tới trước mặt hai người Trận Vương, thủ lĩnh Liệp Long, chính là Sở Cuồng Nhân.

Sự xuất hiện của hắn gần như tuyên bố kết quả của hai người.

"Sở Cuồng Nhân!"

Trong mắt hai người Trận Vương lộ ra hoảng sợ.

"Diệt Thế Võ Chủ chết rồi, nhanh như vậy?"

"Là luồng năng lượng vừa rồi."

Nhưng mà Sở Cuồng Nhân cũng không có tâm tình nhiều lời với đối phương.

Giơ Trảm Long Nhận trong tay lên cao.

Chỉ với một đao, hai người Trận Vương liền bị chém bay ra ngoài.

"Chậc chậc, Thần Binh Cực Đạo, không tệ."

Ác Ma Chi Vương nhìn Trảm Long Nhận kia, tấm tắc lấy làm kỳ lạ, ánh mắt lập tức lộ ra vẻ tưởng nhớ: "Cũng không biết Thần Binh Cực Đạo của ta đang ở nơi nào."

Từ rất lâu về trước, nàng cũng có Thần Binh Cực Đạo.

Nhưng sau này lại làm mất.

Ác Ma Chi Nhận mà nàng đang sử dụng, là pháp bảo nàng chế tạo sau này.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi không nên đắc ý, danh tiếng của ngươi quá thịnh, cây cao chịu gió lớn, ngươi không có kết quả tốt!"

Trận Vương giận dữ hét lên với Sở Cuồng Nhân.

Lúc này, hắn đã mình đầy thương tích.

Sở Cuồng Nhân trảm xuống một đao, hoàn toàn kết thúc cuộc đời của hắn.

Sau đó, lại chém Liệp Long thủ lĩnh.

Nhìn Trảm Long Nhận chém vào ngực mình, mặt mũi của thủ lĩnh Liệp Long tràn đầy không cam lòng: "Thanh Trảm Long Nhận này, nên là của ta, là của ta..."

Mang theo sự không cam lòng, hắn chết trong tay thần binh mà mình tha thiết mơ ước.

Khi cái chết của hắn xảy ra, cũng tuyên bố, bốn vị quân vương đến Phong Vực đối phó Bàn Cổ tông lần này... Không ai sống sót!

Chương 2266: Mạt Nhật Chi Ám mà thôi, trò đùa của Ác Ma Chi Vương? Chiến hữu thân mật

Sau khi chém giết bốn vị quân vương, Sở Cuồng Nhân thu thập mảnh vỡ quân vương chi tâm của bọn họ, mà hiệu quả của đại trận Trạch Quốc Chiến Đồ cũng tiêu tán.

Tu vi của Sở Cuồng Nhân từ cảnh giới Quân Vương không ngừng hạ xuống.

Khôi phục lại cảnh giới Đại Đạo Chí Thần.

Hắn không khỏi có loại cảm giác mất mác.

Sau khi trải nghiệm qua thực lực cảnh giới Quân Vương, hắn cảm thấy cảnh giới Đại Đạo Chí Thần của mình, quả thực quá yếu, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ ghét bỏ.

"Chủ nhân, xin hãy tỉnh táo lại, lần này ngươi có thể tấn cấp quân vương, là dựa vào ngoại lực, cũng không phải là cảnh giới chân thực của ngươi."

Tiểu Ái từ tốn nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, âm thầm gật đầu.

Hắn cũng không đến nỗi bởi vì chút chuyện nhỏ này mà dao động đạo tâm.

Không phải chỉ là quân vương thôi sao?

Hôm nay hắn có thể chém giết mấy quân vương.

Thì không bao lâu nữa, liền có thể trực tiếp trở thành quân vương.

Trải qua trận chiến này, hắn cũng cảm thấy tu vi của mình sắp đột phá.

"Thật sự là Đại Đạo Chí Thần..."

"Một cảnh giới Đại Đạo chém bốn vị quân vương, rốt cuộc là ta điên rồi, hay là thế giới này điên rồi, chuyện này thật sự là quá điên rồ."

Không ít tu sĩ phát giác được động tĩnh ở Phong Vực mà chạy tới, sau khi phát giác được cảnh giới của Sở Cuồng Nhân, tất cả đều bị dọa đến hít một ngụm lãnh khí.

Một ngày này.

Các đại quân vương của Hồng Mông đại thế giới trầm mặc.

Bởi vì bọn họ thấy được một kỳ tích gần như không có khả năng hoàn thành.

"Cuồng nhân bất tử, trấn áp kỷ nguyên này!"

Thật lâu.

Không biết từ nơi nào, truyền ra một tiếng thở dài dằng dặc.

Rất nhiều quân vương nghe vậy, cũng đều lộ ra vẻ rất tán thành.

Nhưng vẫn có một ít quân vương trấn giữ thế lực cổ lão vô cùng không cam lòng.

"Hắn còn chưa thật sự đột phá quân vương, chỉ dựa vào ngoại lực mới có thể tấn cấp quân vương, muốn trấn áp kỷ nguyên này, còn kém xa lắm."

"Đúng vậy, ai có thể trở thành quân vương đầu tiên ở kỉ nguyên này, lấy được khí vận của cả kỷ nguyên, trấn áp tất cả, còn chưa thể xác định!"

"Nhưng mà..."

"Lúc trước, sau khi Lam Vương trở thành quân vương, mới thu hoạch được khí vận rồi trấn áp một kỷ nguyên, hắn chưa thành quân vương, ai có thể cười đến cuối cùng còn chưa nhất định."

Một số quân vương cổ lão ào ào lên tiếng.

Bọn họ đại biểu cho sự cường đại của những thế lực cổ xưa nhất trong chư thiên.

Trấn áp một kỷ nguyên.

Có thể đạt được khí vận gia trì, để căn cơ của thế lực của mình tăng lên.

Bọn họ sẽ không dễ dàng chắp tay nhường cơ hội này, dù là Sở Cuồng Nhân thể hiện ra thiên phú và thực lực vô cùng kinh khủng, bọn họ cũng muốn giành giật một trận.

Bên trong Phong Vực.

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Ác Ma Chi Vương, nữ thần Quang Minh, hơi hơi hành lễ.

"Đa tạ hai vị xuất thủ tương trợ."

"Trên người của ngươi gánh vác tương lai của Minh tộc ta, không cần khách khí."

Nữ thần Quang Minh từ tốn nói.

Nghe đến đây, Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên nghĩ đến chuyện về Mạt Nhật giáo.

Hắn thông báo việc này cho đối phương.

Nghe đến đây, nữ thần Quang Minh cau mày lại: "Tổ chức nắm giữ sức mạnh của Mạt Nhật Chi Ám sao? Ta chưa bao giờ nghe nói qua."

"Chỉ sợ bọn họ có liên quan tới Mạt Nhật Chi Ám."

"Việc này ta sẽ điều tra thật kỹ."

Nữ thần Quang Minh nói ra.

Ác Ma Chi Vương ở bên cạnh nghe hai người nói vậy, ngáp một cái, nói ra: "Một tên Mạt Nhật Chi Ám mà thôi, không ngờ lại doạ các ngươi đến vậy."

Nữ thần Quang Minh nghe vậy, cau mày lại: "Nếu Mạt Nhật Chi Ám thức tỉnh sẽ mang đến tận thế cho chư thiên, không thể khinh thường, Minh tộc ta trấn áp sức mạnh của hắn vô số năm, biết rõ sự kinh khủng của hắn, xin Ác Ma Chi Vương đừng nên nói bừa."

Nàng có chút không vui.

Minh tộc ra sức nhiều năm vì Mạt Nhật Chi Ám.

Không biết đã hi sinh bao nhiêu.

Nhưng ở trong miệng Ác Ma Chi Vương, dường như Mạt Nhật Chi Ám trở thành một thứ không đáng giá nhắc tới, chuyện này khiến nàng cảm thấy hết sức bất mãn.

Dường như tất cả nỗ lực của Minh tộc, đều thành chuyện cười.

"Khủng bố? Ha, ta cũng đã gặp qua so cái gọi là Mạt Nhật Chi Ám khủng bố hơn vô số lần đồ vật đây." Ác Ma Chi Vương sâu kín nói ra.

"Hồ ngôn loạn ngữ, nói như vậy, ngươi có thể đối phó Mạt Nhật Chi Ám?"

Nữ thần Quang Minh cười lạnh nói.

Ác Ma Chi Vương nhún vai, "Hiện tại không thể."

"Quả nhiên là nói bậy."

"Nhưng mà, nếu ngươi gọi ta một tiếng tỷ tỷ, tương lai Mạt Nhật Chi Ám thức tỉnh, ta sẽ giúp ngươi bảo vệ Minh tộc, thế nào?"

Ác Ma Chi Vương ngã ngớn nói ra.

"Tha thứ ta không dám trèo cao."

Thần sắc của nữ thần Quang Minh lạnh nhạt, dưới cái nhìn của nàng, lời mà Ác Ma Chi Vương nói cũng chỉ là hồ ngôn loạn ngữ, đang đùa cợt nàng.

Nên nửa chữ nàng cũng không tin.

"Sở Cuồng Nhân, ta về Thần Điện Quang Minh trước, ta sẽ để Minh Phi lưu lại, nếu ngươi cần trợ giúp, ngươi đi tìm nàng là được."

Nữ thần Quang Minh nói xong, quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng nàng rời đi, Sở Cuồng Nhân lắc đầu, nhìn về phía Ác Ma Chi Vương,: "Nữ thần vì đối kháng Mạt Nhật Chi Ám, dùng sức mạnh toàn tộc, phí hết tâm huyết, lời mà ngươi vừa nói, thật sự là có chút quá đáng."

"Quá đáng? Ngươi cho rằng ta đang nói đùa?"

Ác Ma Chi Vương cười như không cười nói.

Nhìn bộ dáng của nàng, ánh mắt Sở Cuồng Nhân ngưng trọng.

Nếu đối phương không phải đang nói đùa.

Vậy thì không thể tưởng tượng nổi.

Sở Cuồng Nhân từng thấy được sức mạnh của Mạt Nhật Chi Ám, Minh tộc cũng chỉ phong ấn được 10%, thậm chí còn chưa tới 10%.

Nhưng sức mạnh như vậy, đã vượt xa quân vương.

Thì Mạt Nhật Chi Ám ở thời kỳ toàn thịnh, có thể kinh khủng đến mức nào.

Nhưng Ác Ma Chi Vương lại nói...

Nàng từng gặp thứ còn kinh khủng hơn Mạt Nhật Chi Ám vô số lần!

Đó là dạng tồn tại gì?

Tâm tình của Sở Cuồng Nhân có chút ngưng trọng.

Suy nghĩ kĩ, thì dường như Ác Ma Chi Vương không quá để Mạt Nhật Chi Ám vào mắt, vậy chẳng lẽ nàng còn kinh khủng hơn so với Mạt Nhật Chi Ám?

Nàng thật sự chỉ là một quân vương?

Nhưng nàng lại nói mình không đối phó được Mạt Nhật Chi Ám?

. vân vân.

Sở Cuồng Nhân nhớ tới lời Ác Ma Chi Vương nói, là hiện tại không thể.

Vậy tương lai có thể sao?

Sở Cuồng Nhân càng nghĩ càng thấy Ác Ma Chi Vương trước mắt quá mức thần bí.

"Tiểu gia hỏa, chớ suy nghĩ quá nhiều, dáng vẻ ngươi cau mày, khiến ta không thích lắm." Lúc này, một làn gió thơm quất vào mặt hắn.

Chỉ thấy Ác Ma Chi Vương tới gần Sở Cuồng Nhân, duỗi tay vuốt ve hàng lông mày đang cau lại kia, ngón tay ngọc mảnh khảnh truyền đến một trận ý lạnh.

Vừa chạm liền tách ra.

Lúc Sở Cuồng Nhân lấy lại tinh thần, Ác Ma Chi Vương đã lui về phía sau.

Nàng khẽ cười nói: "Tiểu gia hỏa, trưởng thành thật tốt, hiện tại ta vô cùng tin tưởng, tương lai ngươi sẽ là chiến hữu thân mật nhất của ta."

Nàng nhấn mạnh hai chữ thân mật, tràn ngập ý trêu chọc.

Nói xong, phía sau nàng xuất hiện một vòng xoáy màu đen.

Không chờ Sở Cuồng Nhân nói tiếp, nàng liền đi vào, rời khỏi Phong Vực.

"Ác Ma Chi Vương, Mạt Nhật Chi Ám, thứ còn kinh khủng hơn Mạt Nhật Chi Ám, chiến hữu? Chẳng lẽ tương lai sẽ phát sinh cuộc chiến gì sao?"

Tâm tư Sở Cuồng Nhân lưu chuyển.

Nhưng cũng không có đầu mối quá lớn.

Ác Ma Chi Vương này, ném cho mình một đống câu hỏi không có đáp án, rồi lại đi mất.

Thật là phiền lòng.

Sở Cuồng Nhân lắc đầu.

Nhưng đối với tồn tại cổ lão bực này, hắn cũng không có biện pháp gì.

Đáng được ăn mừng chính là, đối phương không hề có ác ý đối với hắn.

"Còn tròng mắt này, nàng còn cần hay không?"

Sở Cuồng Nhân sờ mắt trái, bất đắc dĩ cười một tiếng.

Tiếp đó.

Hắn không nghĩ nhiều nữa, quay trở về Bàn Cổ tông.

Trận chiến ở nơi này còn chưa kết thúc, Bàn Cổ tông, thánh kỵ sĩ, và một số binh lính ác ma, hiện đang triền đấu với liên quân của các đại thế lực.

Mặc dù không có quân vương dẫn đầu.

Nhưng phần lớn tu sĩ trong liên quân này đều đến từ thế lực quân vương, trong đó thậm chí không thiếu cao thủ Đại Đạo Chí Tôn, muốn giải quyết hoàn toàn, cũng không dễ dàng như vậy.

Nhưng mà, đối với Sở Cuồng Nhân mà nói, lại không phải việc khó gì.

Chương 2267: Sở Cuồng Nhân say, ý nghĩ hoang đường, Tửu Tôn dự định ở lại lâu dài

Lúc Sở Cuồng Nhân hiện thân ở chiến trường, liên quân của các đại thế lực còn không kịp rút lui lộ ra vẻ hoảng sợ, càng thêm hoảng hốt chạy khắp bốn phía.

"Tiêu rồi tiêu rồi, hắn trở về."

"Đáng chết..."

Liên quân của các đại thế lực, kinh hãi đến mức sắc mặt trắng bệch.

Mà Sở Cuồng Nhân đưa tay ra, Vô Hạn Chi Vực mở ra, không gian bốn phía nhanh chóng bị khóa chặt, liên quân của tất cả thế lực đều bị sức mạnh không gian kiềm chế.

"Giết!"

Bọn người Lam Vũ, n Hồng Hoa thấy thế, hai mắt tỏa sáng.

Mọi người ào ào xuất thủ.

Dưới sự trợ giúp của Vô Hạn Chi Vực, bọn họ gần như không mất bao nhiêu thời gian là đã đánh tan liên quân của tất cả thế lực xâm phạm.

Sau một trận chém giết.

Chiến trường một mảnh hỗn độn, khắp nơi đều là thi thể.

Trên người mỗi một tu sĩ của Bàn Cổ tông đều mang sát khí nồng đậm dày đặc, qua một trận chiến này, mỗi một người trong bọn họ đều trưởng thành.

Nếu chỉ bế quan tu hành sẽ không thể đạt được.

Nên có thể thấy trận chiến này, đã tôi luyện bọn họ rất tốt.

"Tiếp theo chính là quét dọn chiến trường."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

Liên quân của các đại thế lực bị tiêu diệt, đã để lại không ít đồ tốt.

Các loại bảo vật, nhiều vô số kể.

Đây chính là tư nguyên không thể thiếu để Bàn Cổ tông phát triển.

"Chủ nhân!"

Lúc này, một bóng người đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, khom mình hành lễ.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua.

Ha.

Là người quen.

Người tới chính là Thiên Ảnh.

Sau khi Tử La Mê Chướng Trận bị phá, người đến giúp Bàn Cổ tông, không chỉ có Ác Ma Chi Vương, còn có binh lính ác ma dưới trướng nàng.

Thiên Ảnh chính là người dẫn đầu.

"Thực lực của ngươi, tăng lên rất nhanh."

Sở Cuồng Nhân cười rồi gật đầu.

Hắn phát hiện, hiện tại Thiên Ảnh đã là Đại Đạo Chí Thần.

"Là do Ác Ma Chi Vương đã bồi dưỡng."

Thiên Ảnh nói ra, hắn lịch luyện bên trong lãnh địa ác ma, gặp Ác Ma Chi Vương, về sau liền được đối phương mang theo bên người, dốc lòng bồi dưỡng.

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra một tia dị sắc.

"Nàng biết quan hệ của ta và ngươi sao?"

"Tuy nàng chưa bao giờ nhắc tới, nhưng ta nghĩ, nàng đã biết."

Thiên Ảnh đã từng nắm giữ Ác Ma Chi Nhận.

Mà bên trong Ác Ma Chi Nhận có một khí linh, có sự hiểu biết về Thiên Ảnh, tất nhiên cũng biết quan hệ của hắn và Sở Cuồng Nhân.

Ác Ma Chi Vương không có khả năng không biết.

Sở Cuồng Nhân rơi vào trầm tư.

Dù đã biết quan hệ của Thiên Ảnh với hắn, nhưng vẫn bồi dưỡng đối phương.

Vì sao?

Giúp mình bồi dưỡng thế lực?

Không.

Nàng là đang bồi dưỡng chiến hữu tương lai.

Sở Cuồng Nhân nghĩ đến chiến hữu mà Ác Ma Chi Vương nói đến, suy đoán tương lai có thể sẽ phát sinh một trận đại chiến, đối phương là đang bồi dưỡng chiến hữu cho mình.

Còn về việc đối phương trung thành với người nào, thì nàng không để ý.

"Ác Ma Chi Vương làm việc, thật sự là khó dò."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, sau đó, hắn nhìn về phía Minh Phi, từ sau khi đối phương tấn cấp Chí Tôn, đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Không thể không nói, thiên phú của Minh Phi rất mạnh.

So với một người khác nằm trong tả hữu Thiên Vương là Quang Minh Tả Thiên Vương thì mạnh hơn rất nhiều.

Khi tấn cấp Chí Tôn, liền trực tiếp tiến vào mười vị trí đầu của Chí Tôn bảng.

"Đã lâu không gặp."

Sở Cuồng Nhân lên tiếng chào.

Nhưng Minh Phi khẽ gật đầu, thái độ lãnh đạm như thường ngày.

Có lẽ ở trong mắt nàng, ngoại trừ nữ thần Quang Minh ra.

Những người khác, đều giống nhau.

Sở Cuồng Nhân lắc đầu cười một tiếng: "Có hứng thú uống một chén sao?"

Hắn lấy ra một vò Hoàng Lương Nhất Mộng.

Dù sao đối phương cũng tới giúp mình, cũng phải chiêu đãi một chút.

"Đó là..."

Hai mắt Minh Phi tỏa sáng.

Trực giác nói cho nàng, đó là một vò rượu ngon, cực kỳ ngon.

"Được."

Nàng gật gật đầu.

"Ha ha, loại chuyện uống rượu này, sao có thể không gọi ta chứ."

Lúc này.

Tửu Tôn chạy tới nói ra.

"Ha, tất nhiên không thể thiếu tiền bối."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Sau đó, hắn giao chuyện dọn dẹp cho bọn người Lý Quân.

Về phần hắn, và Tửu Tôn, Minh Phi, thì tìm một nơi để uống rượu, hiệu quả của Hoàng Lương Nhất Mộng vô cùng cường đại.

Ba người uống đến vô cùng tận hứng.

Sở Cuồng Nhân vừa đại chiến một trận, lại uống ừng ực rượu mạnh, vô cùng thống khoái, lại không dùng tu vi để áp chế men say trong cơ thể.

Để nó tuỳ ý lan tràn.

Khi Lam Vũ tới tìm Sở Cuồng Nhân, đối phương đã say đến mức ngã xuống đất.

Còn về hai người Tửu Tôn, Minh Phi, thì sắc mặt cũng đỏ bừng.

Minh Phi còn trực tiếp cầm hai vò Hoàng Lương Nhất Mộng còn chưa mở ra, lộ ra một nụ cười say khướt: "Rượu ngon, lấy về cho nữ thần nếm thử."

"Ngươi đừng đụng vào rượu của ta."

Tửu Tôn không vui, liền muốn đi lên lấy vò rượu Minh Phi đang ôm trong ngực.

Nhưng lại bị Minh Phi đạp một cái.

Lam Vũ nhìn ba người say đến ngã ra đất, khóe miệng co giật một chút.

Nàng đi lên ôm lấy Sở Cuồng Nhân, sau đó tìm người đến thu dọn hiện trường.

"Thật là, vừa đánh xong một trận, không nghỉ ngơi mà lại uống thành bộ dáng này." Lam Vũ nhìn Sở Cuồng Nhân say khướt trong ngực bất đắc dĩ nói.

"Lam Vũ..."

Dường như Sở Cuồng Nhân phát giác được ai đang ôm lấy mình, cũng không kháng cự, thậm chí còn chủ động ôm eo đối phương.

"Ngươi cũng muốn uống sao?"

"Không được, nếu ta cũng say, thì ai tới chiếu cố công tử?"

Lam Vũ bất đắc dĩ nói, sắc mặt lộ ra vẻ cưng chiều.

"Đã làm phiền ngươi, để cho ta say một trận."

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Loại cảm giác say đến lâng lâng này, vô cùng hiếm thấy.

Khiến hắn có chút hưởng thụ.

Cộng thêm được Lam Vũ ôm lấy, ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt trên người đối phương, hắn còn manh động làm ra hành động khiến đối phương có ý nghĩ hoang đường.

"Không phiền phức."

Lam Vũ nhìn Sở Cuồng Nhân trong ngực, nhìn bộ dáng say lòng người hiếm thấy của đối phương, ánh mắt ôn nhu: "Tốt nhất là phiền toái như vậy cả một đời."

Rất nhanh, bọn người Lý Quân đi đến.

Bóng người Lam Vũ lóe lên, mang theo Sở Cuồng Nhân trực tiếp biến mất.

Bộ dáng công tử say khướt, vẫn nên đừng để người khác thấy được chưa...

Chỉ một mình ta có thể nhìn.

"Ha, Lam Vũ đâu?"

Mấy người Lý Quân đưa mắt nhìn nhau.

Sau đó, bọn họ nhìn Minh Phi, Tửu Tôn say ngã trên mặt đất.

Hai người này, có thể nói là một trong mấy người cường đại nhất phía dưới quân vương, một đệ nhất Chí Tôn bảng, một người hạng bảy Chí Tôn bảng.

Hiện tại cũng say.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều nghĩ nên xử lý như thế nào mới tốt.

"Dẫn bọn họ về nghỉ trước."

"Ừm."

……

"Đầu hơi choáng váng."

Sở Cuồng Nhân hơi tỉnh lại.

Nhìn trần nhà quen thuộc, hắn biết nơi này là gian phòng của mình.

"Nhất Mộng Hoàng Lương, hiệu quả thật lớn."

Không dùng tu vi áp chế hiệu quả của Nhất Mộng Hoàng Lương.

Lần say này của hắn, không biết đã trôi qua mấy năm.

"Công tử, ngươi đã tỉnh."

Lúc này, Lam Vũ nghe được động tĩnh đi đến.

"Lam Vũ, ta ngủ bao lâu."

"Hai năm."

"Ha, vẫn sớm, ta còn tưởng rằng đã mấy ngàn năm trôi qua."

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Nhất Mộng Hoàng Lương, cũng thực sự có hiệu quả khiến người ta say cả ngàn năm.

Sau đó, Lam Vũ liền nói cho Sở Cuồng Nhân những chuyện phát sinh trong hai năm này, thời gian hai năm, đối với người tu hành mà nói, không đảo mắt thì cũng chỉ là một cái chớp mắt.

Cũng không có đại sự gì phát sinh.

Công tác dọn dẹp chiến trường đã hoàn thành.

Việc phân loại các loại tư nguyên bảo vật thu thập từ trên chiến trường cũng đã xong.

Còn về tình hình thương vong.

Bởi vì trước đó Sở Cuồng Nhân đã chuẩn bị thoả đáng, về sau lại có bọn người Tửu Tôn, Minh Phi tương trợ, cho nên Bàn Cổ tông gần như không có thương vong.

Trận chiến này, có thể nói là toàn thắng.

"Ừm, tiếp theo nên chỉnh đốn một phen, tiêu hóa thành quả của trận chiến này, đúng rồi, Minh Phi và Tửu Tôn đâu?"

Sở Cuồng Nhân lại hỏi hai người bạn rượu.

"Sau khi Minh Phi thì lập tức tỉnh rời đi, còn về Tửu Tôn, hiện tại hắn vẫn còn ở Bàn Cổ tông, xem ra là muốn ở đây lâu dài."

"Ở đây lâu dài? Ha, như thế cũng được."

Tửu Tôn là đệ nhất Chí Tôn bảng, hắn ở lại Bàn Cổ tông, đối với Sở Cuồng Nhân mà nói cũng là một trợ lực cực lớn, cho như hắn kiếm lời.

Chương 2268: Cố Linh Lung và Dư Linh, thầy bói, mệnh cách quý nhân

Sau trận chiến đó, Bàn Cổ tông bắt đầu khôi phục nguyên khí.

Sở Cuồng Nhân cũng dự định bế quan.

Lần đại chiến bốn vị quân vương này, hắn có thu hoạch rất lớn, hắn giao một phần mảnh vỡ quân vương chi tâm cho Lam Vũ, để cho nàng phân cho mọi người dùng để tu hành.

Nhưng mảnh vỡ quân vương chi tâm của Diệt Thế Võ Chủ, thì hắn để lại cho mình.

"Ngày xưa, ngươi có thể phục sinh, lần này ngươi còn có thể phục sinh sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn mảnh vỡ quân vương chi tâm, cười lạnh nói, sau đó, hắn thi triển Thôn Thiên chi thuật, hút nó vào trong cơ thể, cưỡng ép luyện hóa.

Tuy đạo ẩn chứa trong quân vương chi tâm của Diệt Thế Võ Chủ, không phải là chủ tu chi đạo của hắn, nhưng cũng có một chút tác dụng tham khảo.

Cho dù không tiếp thụ đạo của đối phương, Thôn Thiên chi thuật, cũng có thể chuyển hóa chính thành năng lượng đại đạo tinh khiết, dùng để tăng cao tu vi.

Tuy làm như thế sẽ khiến cho sức mạnh của quân vương chi tâm bị hao hụt không ít.

Nhưng lại có thể bảo đảm đạo của mình không bị pha tạp.

Dù sao, chỉ có đạo của bản thân, mới là tốt nhất.

"Trải qua trận chiến này, tự cường vô địch chi đạo của ta, cũng nên tăng trưởng, có lẽ có thể lập tức đột phá đến Chí Tôn cũng khó nói."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ tới.

Cảnh giới hiện tại của hắn là Đại Đạo Chí Thần.

Một hơi vượt qua Chí Thánh, thẳng tới Chí Tôn.

Loại chuyện này, đối tu sĩ khác mà nói gần như là không thể tưởng tượng.

Đủ để chứng minh thu hoạch của Sở Cuồng Nhân ở trận chiến này lớn bao nhiêu.

Mà ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân bế quan, Bàn Cổ tông cũng phát triển theo dự tính, thời gian nhoáng một cái, gần trăm năm qua đi.

Trăm năm qua, các đại thế lực cũng không có hành động đối chọi với Bàn Cổ tông.

Bốn quân vương chôn mạng ở Phong Vực.

Kết quả này, đầy đủ trấn áp thế lực khắp nơi.

Mà ảnh hưởng của trận chiến kia, hoàn toàn không chỉ như thế.

Tin tức Sở Cuồng Nhân chém giết bốn vị quân vương, giống như một cơn lốc bao phủ toàn bộ Hồng Mông đại thế giới, vô số tu sĩ vì thế mà chấn động.

Do đó, cái tên Bàn Cổ tông được mọi người biết rất rõ, đến trăm vạn, ngàn vạn tu sĩ từ bốn phương tám hướng chạy đến, muốn gia nhập Bàn Cổ tông.

Tất cả mọi người cho rằng, Bàn Cổ tông sẽ là thế lực quân vương tiếp theo.

Thậm chí có Sở Cuồng Nhân ở đây.

Còn có thể vượt qua các thế lực quân vương khác không chừng!

Hiện tại Bàn Cổ tông còn đang ở giai đoạn mở đầu, càng gia nhập sớm càng tốt.

Đợi đến khi trưởng thành, muốn gia nhập thì không dễ dàng như vậy nữa.

Bên trong Vạn Binh thành.

Người đến người đi, trên đường phố vô cùng náo nhiệt, ở trong đó, phần lớn là tu sĩ tới nơi này tham gia khảo hạch của Bàn Cổ tông.

Mà trên đường phố, có hai bóng người đẹp đẽ sóng vai đi tới.

Hai nữ tử này, đều có tướng mạo không tầm thường.

Một người trong đó, mặc váy dài, khí chất dịu dàng hào phóng, nhưng trong lúc giơ tay nhấc chân lại mang theo một loại quý khí, vô cùng không tầm thường.

Mà một cô gái khác, hai con mắt linh động, ngũ quan tinh xảo.

"Vạn Binh thành này, thật náo nhiệt."

Nữ tử linh động kia nhìn thấy con đường tấp nập người đến người đi, không khỏi nói ra.

"Đúng vậy."

Nữ tử dịu dàng kia khẽ cười một tiếng.

Nhìn về phía xa, trong mắt lộ ra vẻ mong đợi.

"Linh Lung tỷ, ngươi nói chúng ta có thể gia nhập Bàn Cổ tông không?"

Thiếu nữ linh động kia có chút lo lắng nói.

Thiếu nữ tên là Dư Linh.

Nàng là một tán tu, tự mình đi đến Hồng Mông đại thế giới xông xáo, nhưng bởi vì không có bối cảnh chỗ dựa, bị người ta bắt nạt khắp nơi.

Không có nhân mạch, muốn gia nhập một số đại thế lực là chuyện không thể nào.

Cho nên nàng mới đi đến Bàn Cổ tông, đây là một thế lực đang nổi lên, đang ở thời kỳ phát triển, nhưng thế lực này phát triển quá nhanh, nàng cảm thấy thiên tư của mình không kém, nhưng cũng không hoàn toàn chắc chắn có thể gia nhập.

"Ha, Linh Nhi ngươi phải có lòng tin vào mình."

Cố Linh Lung khẽ cười nói.

"Linh Lung tỷ, ngươi yên tâm, nếu ta có thể gia nhập Bàn Cổ tông, nhất định sẽ đề cử ngươi với tông môn, đến lúc đó tỷ muội chúng ta vẫn sẽ ở chung với nhau."

"Vậy thì đa tạ Linh Nhi, nhưng mà, ta không cần đề cử thì cũng có thể gia nhập." Cố Linh Lung nhìn về phía Bàn Cổ tông khẽ cười nói.

"Vậy mà Linh Lung tỷ lại có lòng tin như vậy, ta sẽ rửa mắt mong đợi."

Trên thực tế.

Tu vi của Cố Linh Lung không bằng Dư Linh.

Thiên tư cũng hơi kém một chút.

Ngay cả Dư Linh cũng không có lòng tin chắc chắn thông qua khảo hạch của Bàn Cổ tông, Cố Linh Lung thì càng không cần phải nói, nhưng Dư Linh cũng không nói ra.

Chỉ âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải thông qua khảo hạch, sau đó cũng mang theo Cố Linh Lung cùng gia nhập Bàn Cổ tông, sống cuộc sống thật tốt.

Những năm gần đây, mặc dù thực lực của nàng ở Hồng Mông đại thế giới cũng không tính là quá thấp, nhưng bởi vì không có bối cảnh, nên bị không ít các đệ tử của các thế lực khác bắt nạt.

Về sau gặp được Cố Linh Lung.

Các nàng giúp đỡ lẫn nhau, cùng nhau đi đến hôm nay, nên hai người tình như tỷ muội.

"Linh Lung tỷ, ở chỗ kia có chỗ coi bói, chúng ta đi hỏi một chút."

Đột nhiên, Dư Linh nhìn thấy một gian hàng coi bói ở ven đường.

Hai người đi lên nhìn một cái.

Đó là một thầy bói nhắm hai mắt, mặc đạo bào, sau khi phát giác được Dư Linh hai người tới, hỏi: "Hai vị muốn coi gì?"

"Ngươi giúp ta tính toán xem ta có thể thông qua khảo hạch của Bàn Cổ tông hay không."

Dư Linh hỏi.

Thầy bói cũng không ngoài ý muốn.

Những ngày này, hắn gặp được không ít vấn đề tương tự.

"Một trăm khối Hỗn Nguyên chi tinh."

"Đắt như thế?"

"Ta chuyên tu Vận Mệnh chi đạo, cam đoan già trẻ không gạt."

"Vậy được rồi."

Dư Linh lấy ra một trăm khối Hỗn Nguyên chi tinh.

Thầy bói bắt đầu vận chuyển pháp môn vận mệnh, đôi mắt nhắm lại, hơi hơi mở ra một đường nhỏ, nhìn Dư Linh một chút.

Dường như trong khe hở kia, có sáu cái chấm đen đang xoay quanh.

"Lục Nhãn nhất tộc?"

Dư Linh nghiêm mặt, tin tưởng hơn về năng lực của thầy bói.

Lục Nhãn nhất tộc, tộc có cùng một nhịp thở với Vận Mệnh chi đạo.

Cổ lão mà thần bí.

"Ừm, lần khảo hạch ở Bàn Cổ tông này của ngươi, mặc dù có một chút khó khăn trắc trở, nhưng coi như thuận lợi, còn sẽ có quý nhân tương trợ..."

Thầy bói từ từ nói ra.

Dư Linh đầu tiên là lo lắng, sau đó thở dài một hơi.

Sau đó, nàng kéo Cố Linh Lung tới bên người: "Tiên sinh, ngươi tính toán cho tỷ tỷ của ta đi, xem nàng có thể gia nhập Bàn Cổ tông hay không."

Nói xong, nàng lại lấy ra một trăm khối Hỗn Nguyên chi tinh.

Vừa rồi nàng mới chê đắt.

Hiện tại lại không hề chớp mắt mà trả cho Cố Linh Lung.

"Linh Nhi, ta không cần phải đoán mệnh đâu."

Cố Linh Lung nói ra.

"Thầy bói này không đơn giản, chúng ta nên xem hắn đoán mệnh."

Dư Linh nhỏ giọng nói ở bên tai nàng.

"Được."

"Ha, vậy chúng ta bắt đầu đi."

Hai mắt của thầy bói lại mở ra một đường nhỏ, nhìn về phía Cố Linh Lung.

Bỗng nhiên.

Hắn thấy được một luồng quý khí phóng lên tận trời, một luồng thần quang vô cùng hừng hực, quang mang kia, như muốn lóe mù mắt của hắn.

Hít...

Thầy bói hít vào một ngụm khí lạnh, hai mắt vội vàng nhắm lại.

"Những Hỗn Nguyên chi tinh này, xin cô nương thu trở về đi."

Hắn đẩy 200 khối Hỗn Nguyên chi tinh về cho Dư Linh.

"Tiên sinh, thế nào?"

"Hôm nay coi như kết một thiện duyên, miễn phí đoán mệnh cho hai vị."

"Tiên sinh, ngươi còn chưa nói tỷ tỷ của ta có thể gia nhập Bàn Cổ tông hay không."

Thầy bói chần chờ một chút, nói: "Vị cô nương này có mệnh cách cao quý bất phàm vô cùng hiếm thấy, ta khó có thể bói ra, nhưng nếu Bàn Cổ tông có người am hiểu Vận Mệnh chi đạo, nhất định sẽ không bỏ qua quý nhân thế này."

"Thật sao?"

Dư Linh hoài nghi nhìn hắn một cái, đẩy 200 khối Hỗn Nguyên chi tinh kia trở về: "Đã thương lượng trước rồi, cho ngươi chính là cho ngươi."

Thầy bói sửng sốt một chút, lập tức khẽ cười nói: "Cô nương thật thông minh."

Hắn muốn dùng 200 khối Hỗn Nguyên chi tinh này để kết thiện duyên với quý nhân như Cố Linh Lung, âm thầm để Cố Linh Lung thiếu hắn một phần nhân quả.

Dư Linh biết được tính toán nhỏ nhặt của hắn, không cho hắn cơ hội này.

Chương 2269: Dư Linh tham gia khảo hạch, Cố Linh Lung và mọi người chào hỏi

"Linh Lung tỷ, chúng ta đi thôi."

Dư Linh mang theo Cố Linh Lung rời khỏi gian hàng coi bói.

Mà thầy bói kia nhìn bóng lưng hai người rời đi, nhất là Cố Linh Lung, không khỏi lắc đầu cảm khái: "Quý nhân như thế, chư thiên hiếm thấy, nhưng thực lực trời phú của nàng, cũng không phải là thượng đẳng, sao mệnh cách lại cao quý như thế?"

"Hơn nữa, dường như mệnh cách của nàng, có liên hệ với tồn tại không hiểu khác, mệnh cách của tồn tại kia, mặc dù ta chỉ nhìn một cái cũng cảm thấy tim đập nhanh, chẳng lẽ mệnh cách của nàng, là bởi vì người kia mà quý?"

Chuyện này cũng không phải là không được.

Mệnh cách cũng không phải là đã hình thành thì không thay đổi.

Có một ít người mệnh cách sinh ra đê tiện, nhưng bởi vì một số cơ duyên, như kết giao với một số quý nhân, dưới sự ảnh hưởng của đối phương, mệnh cách của người đó cũng sẽ thăng hoa.

Đây cũng là nguyên nhân thầy bói muốn kết giao với Cố Linh Lung.

Kết giao với quý nhân bực này, bản thân cũng sẽ có chỗ tốt.

"Nếu mệnh cách của nàng thật sự bị mệnh cách của người khác ảnh hưởng, thì tồn tại giúp mệnh cách của nàng thăng hoa đến mức này, sẽ là tồn tại bực nào chứ?"

Thầy bói không khỏi kinh hãi.

Mệnh cách quân vương, chỉ sợ cũng không có năng lực bực này.

...

"Linh Nhi, ngươi nhìn ta đã lâu."

Cố Linh Lung nhìn Dư Linh một chút, bất đắc dĩ nói.

Sau khi rời khỏi gian hàng coi bói, Dư Linh liền nhìn Cố Linh Lung một cách kỳ quái.

"Linh Lung tỷ, thầy bói kia nói mệnh cách của ngươi cực quý, ngươi không phải là đại nhân vật của đại thế lực nào đó chứ." Dư Linh hiếu kỳ hỏi.

"Ta từng là nữ hoàng của một quốc gia, nhưng mà người mạnh nhất quốc gia kia, cũng chỉ ở cảnh giới Hỗn Nguyên mà thôi." Cố Linh Lung nói ra.

Lời này của nàng, cũng không tính là nói dối.

Từ sau khi Hồng Mông đại thế giới mở ra, đại bộ phận các cường giả của vũ trụ Bàn Cổ đều đến nơi này, hiện tại, người mạnh nhất còn lưu lại ở vũ trụ, chỉ là Hỗn Nguyên.

Còn là cảnh giới Hỗn Nguyên bình thường nhất.

"Thật sao?"

Dư Linh suy nghĩ, cũng không truy cứu nữa.

Cho dù nói thế nào, nàng đã nhận người tỷ tỷ Cố Linh Lung này, thì mặc kệ mệnh cách của đối phương là cực quý, hay là đê tiện, thì cũng là tỷ tỷ của nàng.

"Đi thôi, chúng ta đi tham gia khảo hạch của Bàn Cổ tông đi."

"Ừm."

Cố Linh Lung gật gật đầu, trong mắt lộ ra chờ mong.

...

Có rất nhiều tu sĩ từ trời nam biển bắc, bốn phương tám hướng chạy đến Bàn Cổ tông.

Bọn họ đều muốn gia nhập Bàn Cổ tông.

Cho nên hiện trường khảo hạch cũng vô cùng náo nhiệt.

Dư Linh nhìn hiện trường người người nhốn nháo khảo hạch kia, không khỏi nuốt xuống một ngụm nước bọt: "Ai da, mình thật sự có thể thông qua khảo hạch sao?"

Trong lòng của nàng có chút không chắc.

Cố Linh Lung cười nói: "Tin tưởng bản thân, không phải thầy bói kia đã nói rồi sao? Ngươi có quý nhân tương trợ, nhất định có thể thành công."

"Ừm, cũng không biết quý nhân này là ai."

Dư Linh hiếu kỳ nghĩ đến, lập tức nhìn về phía Cố Linh Lung, cười nói: "Dù thế nào quý nhân này cũng sẽ không phải Linh Lung tỷ ngươi chứ."

Cố Linh Lung suy nghĩ, khóe miệng hơi vểnh: "Có lẽ vậy."

"Linh Lung tỷ, ngươi thật thích nói giỡn."

Dư Linh không để ở trong lòng.

Giám sát khảo hạch lần này, có đến mấy người.

Lúc Dư Linh đến, sau khi đăng kí xong, thì lại giới thiệu những người kia với Cố Linh Lung: "Linh Lung tỷ, ngươi nhìn đi, nữ tử tóc bạc, mặc áo giáp màu bạc kia tên là Lam Vũ, là một cảnh giới Đại Đạo, lớn lên thật xinh đẹp."

"Người bên người nàng tên là Oa Hoàng, là một trong những thần thủ hộ của Nhân tộc, cũng là cảnh giới Đại Đạo, còn có ông lão tóc trắng kia, tên là Dương Mi, người này am hiểu Không Gian chi đạo, thủ đoạn khó lường, thực lực đứng hàng đầu ở bên trong Bàn Cổ tông..."

Nghe thấy lời của Dư Linh, Cố Linh Lung chỉ cười, không nói gì.

Trên thực tế, nàng hiểu rõ những người này hơn Dư Linh.

Lam Vũ nhìn những người tới tham gia khảo hạch trước mắt, ánh mắt bình tĩnh quét một vòng, khi thấy Cố Linh Lung, thần sắc vui vẻ, liền muốn tiến lên thăm hỏi, lại thấy đối phương, lắc đầu với nàng.

Lam Vũ sửng sốt một chút, lập tức liền ngừng bước.

Nàng nhìn thoáng qua Dư Linh bên cạnh Cố Linh Lung, như có điều suy nghĩ.

Linh Lung tỷ...

Ngươi lại có thêm một hảo muội muội rồi sao?

Rất nhanh.

Khảo hạch bắt đầu.

Dương Mi mở ra một động thiên nhân tạo, rồi cho mọi người vào bên trong.

Bên trong chính là sân khảo hạch.

"Dư Linh, ta chờ ngươi ở ngoài."

"Linh Lung tỷ, ngươi không vào sao?"

Dư Linh hơi nghi hoặc một chút, tiếp đó nàng bừng tỉnh đại ngộ, nói: "Ta hiểu rồi, Linh Lung tỷ ngươi yên tâm, ta đi trước, sẽ tìm hiểu nội dung khảo hạch giúp ngươi, sau khi ra ngoài sẽ nói với ngươi, như thế ngươi chắc chắn có thể vượt qua khảo hạch."

Cố Linh Lung cười không nói.

Vút.

Dư Linh bước vào động thiên khảo hạch.

Khi tất cả người đến đây khảo hạch đều tiến vào động thiên, Lam Vũ dẫn mọi người đi tới, mừng rỡ nhìn Cố Linh Lung.

"Linh Lung tỷ, ngươi cũng tới Hồng Mông thế giới rồi."

"Chư vị, đã lâu không gặp."

Cố Linh Lung nhìn mấy người Lam Vũ, n Hồng Hoa, cũng vô cùng tưởng niệm.

"Tham kiến Cố đạo hữu."

Mấy người Lý Quân cũng hơi hơi hành lễ.

Bọn họ biết thân phận của Cố Linh Lung, không dám thất lễ.

"Các vị đạo hữu hữu lễ."

"Linh Lung tỷ, nữ tử vừa rồi là ai vậy?"

"Là bạn đồng hành với ta lúc tới đây, nàng muốn gia nhập Bàn Cổ tông, chúng ta tiện đường kết bạn mà đi." Cố Linh Lung nói ra.

"Nếu đã vậy, thì không cần khảo hạch, trực tiếp thu nhận đi."

n Hồng Hoa nói ra.

Cố Linh Lung lại lắc đầu: "Không cần, quy củ không thể phá, mà ta lại tin tưởng nàng có thể vượt qua khảo hạch dựa vào bản lãnh của mình."

Lúc đi cùng nhau, nàng cũng đã hiểu rất rõ bản tính và năng lực của Dư Linh.

Nếu như trực tiếp cho đối phương đi cửa sau, chắc hẳn nàng cũng sẽ không yên tâm thoải mái.

Không bằng để đối phương đại triển quyền cước, quang minh chính đại tiến vào Bàn Cổ tông.

Sau đó, nàng hỏi tình hình gần đây của Sở Cuồng Nhân.

"Công tử hắn còn đang bế quan."

"Ừm..."

Sau khi ôn chuyện một phen.

Thời gian cũng từ từ trôi qua.

Khảo hạch rất nhanh liền kết thúc.

Đúng như Cố Linh Lung dự liệu, Dư Linh thành công vượt qua khảo hạch.

Nhưng sau khi nàng rời khỏi động thiên, vẫn chưa nhìn thấy Cố Linh Lung, không khỏi hơi nghi hoặc một chút: "Hửm, Linh Lung tỷ đi đâu rồi?"

"Ha, tiểu cô nương tên Dư Linh đúng không." Lý Quân đi tới.

"Đúng vậy."

Dư Linh nhìn Lý Quân trước mặt, vội vàng chắp tay hành lễ.

Đối phương là cảnh giới Đại Đạo.

Còn là nhân vật hàng đầu Đại Đạo bảng, mà nàng chỉ là cảnh giới Hợp Đạo.

"Linh Lung tỷ của ngươi có chút việc nên đã rời đi trước, ít ngày nữa sẽ tới tìm ngươi, hiện giới ngươi đã gia nhập Bàn Cổ tông, ta dẫn ngươi đến chỗ ở của mình."

"Há, tốt."

Dư Linh có một chút choáng váng.

Lý Quân có địa vị không thấp ở Bàn Cổ tông, vậy mà hắn lại tự tiếp đãi mình? Đây là có chuyện gì? Nàng cũng không cảm thấy mình quá xuất sắc.

Ừm...

Mặt khác, thầy tướng số kia nói mình sẽ có khó khăn trắc trở.

Sao mình lại không gặp phải?

Quý nhân của ta đâu?

Dư Linh có chút không hiểu, nàng được Lý Quân dẫn tới khu cư trú cho tân nhân của Bàn Cổ tông, sau khi sắp xếp xong, nàng gửi một ít tin tức cho Cố Linh Lung, sau khi biết được đối phương cũng không xảy ra chuyện gì, mới thở dài một hơi.

Ngày thứ hai.

Dư Linh đang tu hành.

"Bàn Cổ tông này đúng là khác người, chỗ ở cho đệ tử mới cũng tốt như vậy." Dư Linh cảm khái nói ra.

Chỗ ở của nàng, được bố trí một ít trận pháp.

Tu hành ở chỗ này, tốc độ sẽ gia tăng một khoảng lớn.

"Người ở bên trong nghe đây, nhanh chóng nhường lại nơi này."

Lúc này.

Bên ngoài truyền đến một giọng nói.

Dư Linh biến sắc: "Chuyện gì xảy ra?"

Nàng đi ra ngoài xem xét, chỉ thấy có mấy tu sĩ đứng ở cửa ra vào, ánh mắt nhìn nàng, tràn đầy không vẻ không có thiện ý, một người cầm đầu, tay cầm Bạch Ngọc Phiến, phong thái nhìn như nhẹ nhàng, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ ngoan độc.

"Các ngươi muốn làm cái gì?" Dư Linh nhíu mày nói.

"Rất đơn giản, nhường nơi đây cho ta."

Chương 2270: Tông chủ phu nhân của Bàn Cổ tông, tai hoạ của Bàn Cổ tông

Dưới sự chỉ dẫn của Lam Vũ, Cố Linh Lung đi dạo quanh Bàn Cổ tông một chút.

Ngày thứ hai.

Nàng nhớ tới Dư Linh, liền dự định tiến đến thăm nàng ấy một chút.

Sau khi hỏi thăm Lý Quân về chỗ ở của Dư Linh, liền đi đến đó.

Bởi vì quan hệ của Dư Linh và nàng, cho nên Lý Quân an bài cho Dư Linh một chỗ ở cực tốt, trong các đệ tử mới chỉ có nàng có loại đãi ngộ này.

Nhưng mà, lúc Cố Linh Lung đến.

Lại thấy có mấy người ngăn Dư Linh ở cửa.

Trong lời nói, là muốn đuổi Dư Linh ra khỏi chỗ này.

Nàng cau mày lại, vô cùng tức giận.

"Ai cho các ngươi lá gan, dám giương oai ở chỗ này!"

Cố Linh Lung quát lạnh nói.

Những người kia nhìn lại, nhìn thấy Cố Linh Lung chỉ là một cảnh giới Hợp Đạo bình thường, lúc này hừ nhẹ một tiếng, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

"Một tên Hợp Đạo, đến từ đâu mà dám nói vậy?"

"Đúng vậy."

Sau khi Dư Linh nhìn thấy Cố Linh Lung, vội vàng đi tới.

"Linh Lung tỷ."

"Ừm, không có việc gì, có ta ở đây rồi."

Cố Linh Lung trấn an Dư Linh một chút.

Bên trong mấy người, thanh niên cầm đầu tay cầm Bạch Ngọc Phiến kia hừ lạnh một tiếng nói: "Sư tôn ta là trưởng lão chấp của Bàn Cổ tông sự, nơi này ta đã nhìn trúng, từ nay về sau, sẽ là của ta, các ngươi mau mau rời đi."

"Trưởng lão chấp sự? Không biết họ tên của hắn là gì?"

Cố Linh Lung thản nhiên nói.

"Tục danh của lão nhân gia, không phải là thứ mà Hợp Đạo nho nhỏ như các ngươi có thể biết đến." Thanh niên cầm quạt kia cười lạnh nói.

"Há, vậy không biết ta có tư cách biết hay không?"

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Một cô gái tóc bạc từ từ đi tới.

"Lam Vũ trưởng lão."

"Chuyện gì xảy ra, tại sao Lam Vũ trưởng lão lại tới nơi này."

Mấy người kia vô cùng sợ hãi, liền vội vàng khom người hành lễ.

Nhưng ánh mắt của Lam Vũ lại băng lãnh nhìn thanh niên cầm đầu kia: "Ta có tư cách biết sư tôn của ngươi là ai sao?"

"Lam Vũ trưởng lão, sư tôn ta là trưởng lão chấp sự Vũ đạo nhân."

"Vũ đạo nhân..."

Lam Vũ suy nghĩ một hồi, hơi có ấn tượng đối với cái tên này: "Cảnh giới Đại Đạo gia nhập Bàn Cổ tông trước đó không lâu."

"Đúng vậy."

"Hừ, đúng là hắn đã dạy dỗ được một đệ tử giới."

Lam Vũ hừ lạnh một tiếng: "Cút!"

"Dạ, dạ."

Mấy người không dám lưu lại, vội vàng rời đi.

Mà Cố Linh Lung nhìn bóng lưng mấy người rời đi, cau mày lại: "Đệ tử của Bàn Cổ tông, lại có loại ỷ thế hiếp người này sao?"

"Những năm gần đây, Bàn Cổ tông mở rộng thế lực, chiêu thu không ít người, khó tránh khỏi tốt xấu lẫn lộn." Lam Vũ bất đắc dĩ lắc đầu.

"Nhưng mà, một khi phu quân xuất quan, nhìn thấy Bàn Cổ tông mà mình một tay khai sáng, lại trở thành nơi tàng long ngọa hổ, hắn sẽ có cảm tưởng thế nào?"

Cố Linh Lung thản nhiên nói.

"Chuyện này... Cũng không nghiêm trọng đến vậy chứ."

"Lam Vũ, việc này không thể bất cẩn, cần phải biết, con đê ngàn dặm, bại ở tổ kiến, sự phát triển của Bàn Cổ tông không thể bị những người này gây trở ngại."

"Linh Lung tỷ muốn làm gì?"

"Ta sẽ quan sát mấy ngày, đến lúc đó lại triệu tập mọi người thương thảo."

"Được rồi."

Dư Linh ở bên cạnh nghe đến choáng váng.

Tình huống gì đây?

Vì sao Lam Vũ trưởng lão lại có bộ dạng nói gì nghe nấy với Linh Lung tỷ vậy?

Linh Lung tỷ, rốt cuộc có thân phận gì?

Đầu Dư Linh có chút quá tải.

"Linh Nhi, sao ngươi lại ngây ngẩn cả người vậy?"

"Linh Lung tỷ, rốt cuộc ngươi là ai?"

Dư Linh tò mò hỏi.

Cố Linh Lung khẽ cười nói: "Vậy ta chính thức tự giới thiệu mình một chút, ta tên Cố Linh Lung, tông chủ phu nhân của Bàn Cổ tông."

Tông chủ phu nhân của Bàn Cổ tông...

Dư Linh hít vào một ngụm khí lạnh, cảm thấy thật không thể tin.

Tông chủ của Bàn Cổ tông là người thế nào?

Ngoan nhân tuyệt thế chém giết bốn vị quân vương trong truyền thuyết!

Phu nhân của hắn...

Thân phận này, quá kinh người.

Dư Linh sững sờ ngay tại chỗ, nhớ tới lời thầy bói.

Thì ra, mệnh cách của Linh Lung tỷ thật sự cực quý.

Nàng chính là quý nhân của mình!

"Linh Lung tỷ, ngươi lừa ta thật thảm."

"Linh Nhi, đừng trách ta, nếu ngay từ đầu ta nói cho ngươi ta là phu nhân của tông chủ Bàn Cổ tông, ngươi có tin hay không?" Cố Linh Lung cười nói.

Dư Linh nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu: "Hẳn là sẽ không."

Một trưởng lão bất kỳ ở Bàn Cổ tông, ở trong mắt nàng đều là tồn tại cao không thể chạm, tông chủ của Bàn Cổ tông thì chính là nhân vật giống như thần thoại.

Ai có thể nghĩ tới, tỷ tỷ của mình lại là phu nhân của loại nhân vật này chứ?

Vừa nghĩ tới Cố Linh Lung chính là nhân vật cao quý kia, trong lúc nhất thời Dư Linh có chút câu nệ, cảm thấy người trước mắt này, có chút xa lạ.

Dường như Cố Linh Lung nhìn ra tâm tư của nàng, sờ lên đầu của nàng.

"Ha, không đúng sao? Còn có nha đầu ngốc, mặc kệ thân phận của ta thay đổi như thế nào, ta đều là Linh Lung tỷ của ngươi."

Lúc này Dư Linh mới cảm thấy an tâm.

Nhưng thân phận của Cố Linh Lung có sự chuyển biến khổng lồ, khiến nàng cần một thời gian để thích ứng.

Sau một tháng.

Bên trong đại điện nghị sự của Bàn Cổ tông.

Một đám người tụ ở một chỗ.

Những người này, phần lớn là các trưởng lão đứng đầu của Bàn Cổ tông.

Ngoại trừ tu sĩ vũ trụ Bàn Cổ trước kia ra, còn có một số tu sĩ cảnh giới Đại Đạo vì ái mộ mà đến gia nhập Bàn Cổ tông trong trăm năm qua.

"Chuyện gì xảy ra, sao Lam Vũ trưởng lão lại bảo chúng ta tập trung ở chỗ này."

"Đúng vậy a, là có đại sự gì sao?"

"Không biết."

Lúc này.

Hai bóng người từ từ đi vào đại điện.

Chính là Lam Vũ còn có Cố Linh Lung, mọi người thấy Cố Linh Lung, không khỏi hiếu kỳ, tại sao một tu sĩ cảnh giới Hợp Đạo lại xuất hiện ở nơi này?

Chẳng lẽ là thị nữ mà Lam Vũ mới nhận?

Lúc này, chỉ thấy Cố Linh Lung đi đến vị trí chủ vị của đại điện.

Vị trí kia, từ trước đến nay chỉ có Sở Cuồng Nhân có thể ngồi.

Nhưng Cố Linh Lung, dưới sự chú ý của tất cả mọi người, trực tiếp ngồi lên, khiến bầu không khí trở nên tĩnh lặng.

Tất cả mọi người choáng váng.

Người này, là ai vậy? !

"Lớn mật! !"

Một trưởng lão trực tiếp đứng lên, thần sắc giận dữ quát nói: "Nữ tử vô tri từ đâu tới, vị trí kia là nơi mà ngươi có thể ngồi sao?"

Cố Linh Lung không thèm để ý chút nào, thản nhiên nói: "Ta nghĩ, trong tất cả mọi người ở chỗ này, không có người nào thích hợp ngồi lên vị trí này hơn ta."

Lời vừa nói ra, mọi người xôn xao.

"Một kẻ Hợp Đạo, lại khẩu xuất cuồng ngôn."

"Nàng có lai lịch gì?"

"Yên lặng!" Lam Vũ quát lạnh một tiếng, trấn áp mọi người: "Nàng chính là tông chủ phu nhân, gặp nàng như gặp tông chủ!"

"Cái gì? !"

Những tu sĩ ở vũ trụ Bàn Cổ còn tốt.

Sớm đã nghe qua.

Nhưng những người vừa gia nhập Bàn Cổ tông thì vô cùng kinh ngạc.

Tông chủ phu nhân?

Bọn họ chưa từng nghe nói tông chủ còn có một phu nhân.

Nhưng lời này đến từ miệng của Lam Vũ, mọi người cũng chỉ có thể tin tưởng.

"Lần này gọi mọi người tới, chủ yếu là vì một chuyện, lập tức đình chỉ hành động mở rộng Bàn Cổ tông!" Cố Linh Lung lạnh nhạt nói ra.

"Vì sao?"

"Tông chủ phu nhân, ngươi muốn gây trở ngại cho sự phát triển của Bàn Cổ tông sao?"

"Đúng vậy, ngươi làm như vậy có được tông chủ đồng ý chưa?"

Mọi người giống như vỡ tổ.

Mà bọn người Lý Quân, Oa Hoàng thì lộ ra vẻ suy tư.

Cố Linh Lung tiếp tục nói: "Những năm gần đây, nhân số của Bàn Cổ tông phát triển không chỉ gấp mười lần, nhưng phần lớn những người này đều tốt xấu lẫn lộn, có ít người càng có phẩm hạnh không đoan, hành tẩu bên ngoài, sẽ chỉ phá hỏng danh tiếng của Bàn Cổ tông."

"Vũ đạo nhân, trưởng lão mới được lập của Bàn Cổ tông, ngươi có một đệ tử, ỷ thế hiếp người ở bên trong Bàn Cổ tông, rất nhiều đệ tử bên dưới đã sớm tiếng oán than dậy đất."

"Lục Khí Thiên Quân, ngươi sử dụng danh tiếng của Bàn Cổ tông, ép buộc Luyện Khí Sư ở bên trong Vạn Binh thành luyện khí cho ngươi, ngươi có biết nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ ảnh hưởng đến quan hệ của Vạn Binh thành và Bàn Cổ tông ta không, đến lúc đó nếu xảy ra vấn đề, ngươi gánh nổi sao?"

"Còn có Bách Mục yêu đạo, ngươi lén lút giấu bao nhiêu đại đạo chi nguyên của Bàn Cổ tông, có cần ta nói rõ ra sao?"

"Còn có những thứ này..."

Cố Linh Lung lấy ra mấy cái ngọc giản, ném cho bọn người Lý Quân.

Bên trong ghi lại các loại tai hoạ được hình thành trong những năm gần đây bởi vì Bàn Cổ tông nhanh chóng mở rộng nhân số.

Mọi người thấy thế, sắc mặt không khỏi nghiêm túc.

Mấy người bị Cố Linh Lung điểm danh, càkhuôn mặt cũng đỏ như máu.

Chương 2271: Sở Cuồng Nhân bị chen xuống? Đột phá Chí Tôn, đệ nhất Chí Tôn bảng

"Cố đạo hữu, ngươi muốn làm gì?"

Lý Quân hỏi.

"Đình chỉ việc mở rộng Bàn Cổ tông trước, còn về sau này phải làm thế nào, ta sẽ bàn bạc kỹ càng với chư vị, ta hi vọng thời điểm phu quân ta xuất quan, sẽ nhìn thấy một Bàn Cổ tông tinh thần phấn chấn, chứ không phải một Bàn Cổ tông chứa đầy chướng khí, mong chư vị cùng nỗ lực." Cố Linh Lung từ tốn nói.

"Chúng ta đã hiểu."

Thời gian trôi qua.

Sau khi Cố Linh Lung đến Bàn Cổ tông, bắt đầu quyết đoán thay đổi.

Tạo ra pháp quy tông môn, khiến cho mọi người tuân theo.

Xây dựng Hình Pháp Đường, uy hiếp mọi người.

Phân phối tư nguyên hợp lý, tập trung bồi dưỡng đệ tử tinh nhuệ, những hành động liên tiếp này, đã quét sạch luồng khí tượng hỗn loạn trước đó của Bàn Cổ tông.

Vạn Binh thành.

Gian hàng coi bói nào đó.

Thầy bói kia nhìn thoáng qua Bàn Cổ tông, khẽ cười một tiếng: "Khí tượng của Bàn Cổ tông rực rỡ hẳn lên, ẩn ẩn có khí thế rồng phi thiên."

Vốn dĩ.

Gần trăm năm nay, Bàn Cổ tông nhìn như đang nhanh chóng lớn mạnh, nhưng khí tượng lại dần dần ảm đạm vô quang, nhưng bây giờ, đã phát sinh biến hóa.

Thầy bói không khỏi nghĩ tới hai người Cố Linh Lung đến coi bói trước đó.

"Biến hóa của Bàn Cổ tông, dường như là vì sau khi vị quý nhân kia đến Bàn Cổ tông mới bắt đầu xuất hiện, ha, quả nhiên là người có mệnh cách cực quý."

Thầy bói cười nói.

Lúc này.

Chỉ thấy chân trời có gió giục mây vần.

Trên bầu trời, Hồng Mông linh khí đang điên cuồng hiện lên.

Thầy bói nhìn thoáng qua: "Há, lại có Thần bảng hiện thế."

Một quả cầu ánh sáng màu tím bắt đầu ngưng tụ.

Bảng xếp hạng bên trong hiện ra.

Đây là một bức Thần Hỏa bảng.

Ghi lại các loại thần hỏa đỉnh phong bên trong Hồng Mông đại thế giới.

Thầy bói nhìn thoáng qua, không tiếp tục để ý, ngược lại nhìn về phía những bảng xếp hạng còn lại vì Thần Hỏa bảng hiện thế, mà bắt đầu xảy ra biến động.

Phía trên Thần Tử bảng, Sở Cuồng Nhân vẫn là người đứng đầu như cũ.

Những năm gần đây.

Phía trên Thần Tử bảng có không ít người lên rồi xuống, xuống rồi lên.

Nhưng vị trí đứng đầu bảng của Sở Cuồng Nhân, vẫn không bị rung chuyển như cũ.

Ngoài ra, ba bảng xếp hạng là Trận Pháp bảng, Luyện Khí bảng, Đại Đạo bảng hắn cũng đứng đầu, không có bất kỳ người nào có thể rung chuyển.

Nhưng hôm nay, thời điểm công bố vị trí đứng đầu Đại Đạo bảng, mọi người không khỏi chấn động, bởi vì tên của Sở Cuồng Nhân... Biến mất! !

Thay vào đó, là một tồn tại có tên là La Hầu.

Người này cũng đến từ vũ trụ Bàn Cổ.

Nhưng trước đó, danh tiếng của người này cũng không tính là vang dội.

Không ít người đều chưa từng nghe đến.

"Trời ạ, vị trí đứng đầu bảng của Sở Cuồng Nhân bị mất rồi."

"La Hầu này là ai? Cũng quá mạnh đi."

"Chậc chậc, cũng là vũ trụ Bàn Cổ."

"Vũ trụ Bàn Cổ này, cũng quá kì quái đi."

Bên trong Bàn Cổ tông.

Mọi người nhìn vào cái tên La Hầu đứng đầu Đại Đạo bảng, cau mày lại.

"Chuyện gì xảy ra, La Hầu lại lấy mất vị trí đứng đầu bảng của tông chủ sao?"

"Sao hắn lại làm được."

Đối với La Hầu, tất nhiên tồn tại tam thanh Tiên Cổ cũng biết.

Nhưng bọn họ không nghĩ tới, đối phương có thể đi đến bước này.

Binh Tai cau mày lại: "La Hầu, nhiều năm không nghe thấy tên, không nghĩ tới, vậy mà ngươi lại trưởng thành đến loại trình độ này?"

Hắn và La Hầu, có ân oán gút mắc không nhỏ.

Ngày xưa hắn áp La Hầu một đầu.

Nhưng bây giờ, La Hầu đè trên đầu hắn.

"Thú vị."

Binh Tai nhếch miệng cười một tiếng, chờ mong lần chạm mặt với đối phương.

Bên trong một ma thổ màu đen.

Một ma ảnh tay cầm trường thương màu đen nhìn qua Đại Đạo bảng trên không trung, trên mặt tươi cười: "Ha ha, Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc ngươi cũng thua trong tay ta!"

Ma ảnh này, tất nhiên chính là La Hầu.

Những năm gần đây, hắn xông xáo khắp nơi, tăng cao thực lực của mình, đồng thời cũng thu hoạch được không ít cơ duyên, thực lực có thể nói là nhanh chóng tăng lên.

Rốt cục vào hôm nay, cũng trèo lên vị trí đứng đầu Đại Đạo bảng!

Hắn nhìn Đại Đạo bảng, vô cùng vui mừng.

"Cố gắng của ta quả nhiên không hề uổng phí, ha, chờ một chút..."

Dường như La Hầu phát hiện cái gì đó, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin nổi.

......

"Chờ một chút, không hợp lý."

Các tu sĩ chú ý tới Hồng Mông Thần Bảng, cũng phát giác được chuyện không được bình thường.

"Tên của Sở Cuồng Nhân không phải biến mất khỏi vị trí đứng đầu bảng, mà là biến mất khỏi Đại Đạo bảng! Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Đúng vậy.

Sở Cuồng Nhân không phải biến mất khỏi vị trí đứng đầu bảng.

Mà là hoàn toàn biến mất ở Đại Đạo bảng.

"Chẳng lẽ hắn chết rồi?"

"Làm sao có thể, bảng danh sách còn lại cũng không có tên của hắn."

"Đây là có chuyện gì?"

Thầy bói bên trong Vạn Binh thành khẽ cười một tiếng, nhân tiện nói ra nguyên nhân: "Xem ra hắn đã đột phá Đại Đạo Chí Tôn."

Đại Đạo bảng chỉ sắp xếp cảnh giới Đại Đạo phía dưới Chí Tôn.

Mà nếu Sở Cuồng Nhân đột phá Đại Đạo Chí Tôn, tất nhiên sẽ không còn ở Đại Đạo bảng.

Nhưng mà, kết quả này khiến cho một số người khó có thể tiếp nhận.

"Tại sao có thể như vậy, chỉ trong vòng trăm năm ngắn ngủi, hắn liền từ cảnh giới Đại Đạo Chí Thần đột phá đến Đại Đạo Chí Tôn, vượt qua hai cảnh giới một lượt? !"

"Tốc độ tu hành này cũng quá nhanh đi."

Tu hành đến cảnh giới Đại Đạo.

Mỗi một chút tiến bộ đều là cực kỳ hiếm thấy.

Dù có là nhân vật yêu nghiệt, muốn từ Đại Đạo Chí Thần tu hành đến Đại Đạo Chí Tôn, nếu không có cơ duyên, thì mấy triệu năm thậm chí mấy ngàn vạn năm cũng không có khả năng.

Thậm chí cả một đời đều không thể đột phá.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại chỉ tốn chừng trăm năm.

Loại tốc độ tu hành này, khiến tu sĩ trên thế gian, gần như tuyệt vọng.

Rất nhanh.

Mọi người nghĩ đến một vấn đề, với thiên phú thực lực của Sở Cuồng Nhân, nếu hắn đột phá Chí Tôn, thì có thể trèo lên hạng mấy của Chí Tôn bảng?

Nghĩ đến đây, mọi người vội vàng nhìn về phía Chí Tôn bảng.

"Con mẹ nó, Tửu Tôn trở thành đệ nhị!"

Có người nhìn thấy, Tửu Tôn vốn dĩ ở vị trí đệ nhất Chí Tôn bảng, hiện tại đã thành thứ hai, mà cái tên ở hạng nhất, lại bị một tầng mây mù che mất.

Mọi người tạm thời không nhìn được.

Đùng! !

Ngay tại lúc này.

Vạn Binh thành, bên trong Bàn Cổ tông.

Một luồng khí tức năng lượng doạ người phóng lên tận trời, ngang qua thương khung.

Năng lượng này, kéo theo một luồng khí tức Chí Tôn!

Chỗ nó đến, vạn linh phải cúi đầu!

Mà khi luồng khí tức này xuất hiện, đám mây che mất cái tên đệ nhất Chí Tôn bảng cũng từ từ tán đi, một cái tên hiện ra.

Chính là... Sở Cuồng Nhân!

Bên trong Bàn Cổ tông.

Tửu Tôn sửng sốt một chút, bầu rượu trong tay rơi trên mặt đất lúc nào không biết.

Qua một hồi lâu, hắn lắc đầu, khẽ cười nói: "Người ta ngay cả tứ đại quân vương cũng có thể chém giết, thành đệ nhất Chí Tôn bảng thì có gì lạ?"

Bên trong Ma thổ.

La Hầu nắm chặt ma thương trong tay, trầm mặc không nói.

Vốn dĩ, hắn cho rằng mình đã cướp được vị trí đứng đầu bảng của Sở Cuồng Nhân.

Hiện tại xem ra, rõ ràng là người ta bỏ vị trí đó.

Rồi người ta đi làm đệ nhất Chí Tôn bảng!

Hắn cảm thấy bộ dạng hưng phấn của mình vừa rồi, giống như kẻ ngu vậy.

Các đại thế lực quân vương, cũng đều chú ý tới tình cảnh này.

"Hắn trở thành đệ nhất Chí Tôn bảng."

"Ha, so với việc hắn chém giết bốn vị quân vương, hắn thành đệ nhất Chí Tôn bảng thì đáng là gì đâu? Có gì kinh ngạc."

"Nói như vậy cũng đúng."

"Chỉ trong vòng trăm năm, hắn có thể thành Chí Tôn, vậy thì không bao lâu nữa hắn có thể thành quân vương, nếu đến lúc đó hắn cũng được khí vận của kỷ nguyên này hỗ trợ, sợ là không có người nào trấn áp được hắn, chúng ta cũng sẽ bị hắn ngồi lên đầu."

Đông đảo thế lực quân vương, lo lắng.

Nhất là Thiên Thần nhất tộc, Long tộc và các thế lực có thù với Sở Cuồng Nhân, càng thấy đối phương còn khó giải quyết hơn so Lam Vương ở kỷ nguyên trước.

Chương 2272: Làm chính sự, 33 ngày, phần thưởng vĩnh hằng Tạo Hóa trì

Tin tức Sở Cuồng Nhân trở thành đệ nhất Chí Tôn bảng, đã truyền khắp Hồng Mông thế giới.

Cũng không cần truyền.

Chỉ cần ngẩng đầu nhìn vào Hồng Mông Thần Bảng ở trên cao, mọi người đều có thể biết được.

Mà đối với phong ba bên ngoài, Sở Cuồng Nhân vẫn chưa quá để ý.

Lúc này, hắn đang ở bên trong một động thiên của Bàn Cổ tông, từ từ thu liễm khí tức Chí Tôn của mình, trên mặt nở nụ cười.

"Rốt cục cũng đột phá Chí Tôn."

Trong vòng trăm năm, hắn từ Đại Đạo Chí Thần đột phá đến Chí Tôn.

Vượt qua cảnh giới Chí Thánh ở giữa.

Trận chiến năm đó với bốn vị quân vương, có tác dụng rất lớn đối với hắn.

"Diệt Thế Võ Chủ, thủ lĩnh Liệp Long, Hắc Long Vương, Trận Vương, ta rất muốn nói tiếng cám ơn với các ngươi, nhưng xin lỗi, các ngươi chết rồi, không nghe được."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Sau đó, tâm niệm hắn chuyển động, ý thức linh hồn cấp bậc Chí Tôn khuếch tán ra, bao phủ toàn bộ Bàn Cổ tông, xem xét sự thay đổi của Bàn Cổ tông.

"Chuyện gì xảy ra? Tại sao Bàn Cổ tông lại có nhiều người như vậy?"

Đầu tiên, hắn cau mày lại.

Hắn biết, Bàn Cổ tông chắc chắn sẽ tiến vào một thời kỳ phát triển nhanh chóng.

Nhưng không nghĩ tới, nhân số sẽ mở rộng đến nhanh như vậy?

"Không thể để như vậy được, phát triển nhanh như vậy, chỉ sợ khó có thể đảm bảo chất lượng của Bàn Cổ tông, nếu thành viên tốt xấu lẫn lộn, thì sẽ hại nhiều hơn lợi."

Hắn có chút bận tâm.

Tâm niệm chuyển động, sức mạnh linh hồn nhìn qua mọi người.

Phát hiện phần lớn những người này đều là lương tài, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một chút.

"Rất tốt, xem ra bọn họ không có làm loạn."

Đột nhiên.

Hắn nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ở bên trong Bàn Cổ tông.

"Linh Lung? !"

Bóng người hắn lóe lên, rời khỏi động thiên.

Lúc xuất hiện lại, đã đi tới gian phòng của Cố Linh Lung, lúc này nàng đang ngồi ở trước bàn làm việc, đọc một bảng danh sách.

Đó là danh sách thành viên của Bàn Cổ tông.

Nàng đang xử lý sự vụ của Bàn Cổ tông sao?

Hắn đột nhiên có chút minh bạch, vì sao Bàn Cổ tông phát triển nhanh như vậy lại chưa từng xuất hiện tai hoạ quá lớn, thì ra là do Cố Linh Lung quản lý.

Đã từng làm nữ hoàng của đế quốc Thương Khung, nàng am hiểu nhất chuyện này.

"Linh Lung, vất vả cho ngươi rồi."

Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm nói.

Hắn vừa lên tiếng, cũng làm bại lộ sự tồn tại của mình.

Cố Linh Lung đầu tiên là sững sờ, lập tức liền cảm thấy sau lưng đột nhiên có một thân thể nằm sấp lên, một cái đầu đang cọ qua cọ lại ở giữa cổ của mình.

Khí tức quen thuộc, khiến Cố Linh Lung không khỏi nở nụ cười.

"Ngươi xuất quan rồi."

"Ừm, ta nhớ ngươi lắm."

"Ta cũng vậy, cho nên đã giao đế quốc cho Như Yên trưởng lão, chính mình tới Hồng Mông đại thế giới này, thật sự là vất vả cho nàng... Ưm..."

Cố Linh Lung còn chưa nói dứt lời, vành tai liền bị Sở Cuồng Nhân ngậm lấy.

Sắc mặt nàng đỏ bừng, không khỏi ngâm khẽ một tiếng.

"Đừng, ta đang giải quyết công việc."

"Ta cũng đang làm việc, làm chính sự..."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười bên tai nàng, rồi nói.

Tiếp đó, bố trí cấm chế dày đặc ở bốn phía chỉ trong nháy mắt.

Phất tay áo lên, thi triển Tụ Lý Càn Khôn.

Quần áo trên người Cố Linh Lung liền bị lột sạch sành sanh.

Da thịt như ngọc, bại lộ trong không khí, khiến cho nàng nhịn không được mà la lên một tiếng, tiếp đó thân thể bay lên không trung, bị Sở Cuồng Nhân ôm vào trong ngực.

"Đi, đi làm chính sự."

...

"Ừm... Dường như Linh Lung tỷ tự giam mình ở trong phòng đã ba ngày rồi." Dư Linh nhìn gian phòng phủ đầy cấm chế, nghi ngờ

nói.

n Hồng Hoa cũng vô cùng nghi hoặc: "Đúng vậy, nàng đang làm gì đấy."

"Còn ca ca nữa, không phải hắn xuất quan rồi sao? Tại sao lại không đến gặp mọi người?"

Sở Hồng cũng không hiểu.

Chỉ có Lam Vũ, nhìn gian phòng phủ đầy cấm chế kia, khẽ cười nói: "Yên tâm, đến lúc đó bọn họ sẽ cùng nhau xuất hiện."

"Vì sao?"

Sở Hồng không hiểu hỏi.

Còn n Hồng Hoa bên cạnh dường như hiểu rõ cái gì đó, nhìn cấm chế trong gian phòng, hơi đỏ mặt, tiếp đó, rất nhanh liền khôi phục vẻ nghiêm trang.

"Ta rời đi trước, sau khi vương ra ngoài thì ta sẽ tới."

"Vậy ngươi có thể đợi thêm mười ngày nửa tháng nữa."

Lam Vũ từ tốn nói.

"Mạnh như vậy? ?" n Hồng Hoa kinh ngạc.

"Ta nhớ được một lần dài nhất, là ba mươi mốt ngày, công tử và Linh Lung tỷ rất lâu không gặp, không biết có thể đạt kỉ lục mới hay không."

Sở Hồng vừa nghe vừa cảm thấy mơ hồ.

Các nàng đang nói cái gì vậy?

Vì sao ta một chữ cũng nghe không hiểu.

Lại thêm một tháng trôi qua.

"Ừm, 33 ngày, đạt kỉ lục mới."

Lam Vũ nói ra.

"Thật không hổ là vương."

Khóe miệng n Hồng Hoa co giật một chút.

Một tiếng kẽo kẹt.

Cấm chế tiêu tán.

Cửa gian phòng mở ra, Sở Cuồng Nhân thần thanh khí sảng đi ra.

Nhưng lại không thấy Cố Linh Lung.

Lúc hắn nhìn thấy bọn người Lam Vũ, cũng lên tiếng cười chào.

"Các vị, đã lâu không gặp."

"Ca ca, sao ngươi lại bước ra từ gian phòng của Linh Lung tỷ vậy, Linh Lung tỷ đâu rồi?" Sở Hồng hiếu kỳ định đi vào phòng.

Sở Cuồng Nhân vội vàng ngăn đối phương lại, cười nói: "Linh Lung nàng hơi mệt chút, để cho nàng nghỉ ngơi một chút đi."

"Mệt mỏi?" Sở Hồng hơi nghi hoặc một chút, lập tức bừng tỉnh đại ngộ: "Qủa thật là gần đây sự vụ của Bàn Cổ tông tương đối nhiều, Linh Lung tỷ vô cùng mệt mỏi."

"Ừm ừm."

Sở Cuồng Nhân liên tục gật đầu: "Ngươi nói đúng."

Cách đó không xa.

Dư Linh nhìn Sở Cuồng Nhân, có chút câu nệ.

Nàng có thể đoán được, người này chính là tông chủ của Bàn Cổ tông, vị tuyệt thế ngoan nhân đã chém giết bốn vị quân vương, hiện tại là đệ nhất Chí Tôn bảng kia.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại lộ ra vẻ bình dị gần gũi, sau khi Lam Vũ giới thiệu Dư Linh xong, hắn cười nhạt một tiếng: "Những ngày này, cảm ơn ngươi đã chiếu cố Linh Lung."

"Không có không có, là Linh Lung tỷ chiếu cố ta mới phải."

Dư Linh vội vàng nói.

Mấy người ôn chuyện xong, Sở Cuồng Nhân liền tìm tới bọn người Lý Quân.

Gương mặt hắn lạnh lùng, không nói những chuyện khác, đầu tiên là răn dạy một phen, nếu không có Cố Linh Lung, thì không chừng Bàn Cổ tông này đã trở nên chướng khí mù mịt.

"Bàn Cổ tông muốn phát triển, nhưng không phải phát triển một cách lung tung."

"Sau này chư vị hãy lấy đó mà làm gương."

Sở Cuồng Nhân nói xong, mọi người gật gật đầu, tỏ ra đã rõ.

Lần này, là bọn họ sai lầm.

Sở Cuồng Nhân chém giết bốn vị quân vương, giúp Bàn Cổ tông như mặt trời an trưa, ngay cả suy nghĩ của bọn họ lúc đó, cũng có chút tự cao.

Hiện tại, sau khi tỉnh táo lại, bọn họ cảm thấy bản thân đã quá sai lầm.

"Về sau nếu ta không có mặt, thì Bàn Cổ tông làm phiền mấy người Phục Hi, Oa Hoàng các ngươi quản lý." Sở Cuồng Nhân nhìn về phía mấy người Phục Hi Oa Hoàng.

Bọn họ đều từng là Nhân Hoàng, kinh nghiệm quản lý phong phú, nếu không phải trăm năm qua họ cũng đang bế quan, thì Bàn Cổ tông cũng sẽ không đến mức suýt nữa đi nhầm đường.

...

"Sát Thần Chi Giới."

Sở Cuồng Nhân đứng dưới tàng cây, vuốt ve một cái giới chỉ.

Đó là giới chỉ toàn thân đen nhánh.

Đúng là Sát Thần Chi Giới hắn chiếm được từ trong tay Diệt Thế Võ Chủ, qua một thời gian nghiên cứu, hắn cũng phát hiện bí mật ẩn giấu trong chiếc nhẫn này.

Trong giới chỉ này, ẩn chứa truyền thừa của Sát Lục Chi Thần.

Bao gồm các loại công pháp, cảm ngộ về đạo, vân vân.

Ngoài ra.

Giới chỉ này, cũng là một món tín vật.

Sát Lục Chi Thần, vương của Sát Lục thần quốc cổ lão.

Giới chỉ này, tương đương với loại đồ vật ngọc tỷ truyền quốc.

Chỉ tiếc, Sát Lục thần quốc quá cổ lão, sớm đã biến mất khỏi dòng sông lịch sử, tín vật này, có lẽ cũng không có tác dụng gì.

Đeo Sát Thần Chi Giới lên tay, Sở Cuồng Nhân mở Huyễn Tưởng Luân Bàn ra.

"Chúc mừng kí chủ rút được phần thưởng cấp Vĩnh Hằng Tạo Hóa trì!"

Hả?

Phần thưởng cấp Vĩnh Hằng?

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Phải biết rằng, từ rất lâu về trước, hắn đã rút được một phần thưởng cấp Vĩnh Hằng, đó chính là Vận Mệnh Thần Điện, hiện tại, lại có thêm một cái.

Chương 2273: Khởi nguyên của tạo hóa, ta muốn, tư chất của Cố Linh Lung thay đổi.

"Tạo Hóa trì, đây là loại bảo vật gì?"

Sở Cuồng Nhân mở thùng vật phẩm ra.

Trên một cột đại diện Tạo Hóa trì, lóe ra ánh sáng màu vàng óng.

Hắn nhìn một chút, chợt hiểu ra.

Tạo Hóa trì, tên như ý nghĩa chính là cái ao ẩn chứa tạo hóa chi lực.

Nhưng cỗ tạo hóa chi lực này, không phải tầm thường, nói thẳng ra chính là khởi nguyên Tạo Hóa đại đạo, người nhập ao, có thể được gột rửa của tạo hóa chi lực, đạt được tạo hóa thông thiên.

Không chỉ có thể tăng lên tư chất, trở thành thiên tài tu hành tuyệt thế.

Cũng có thể tăng lên cổ thuộc tính nào đó mà bản thân có được.

Diệu dụng của tạo hóa, vô cùng vô tận.

Sở Cuồng Nhân không kịp chờ đợi muốn nếm thử một phen.

Hắn mở ra một động thiên bên trong Bàn Cổ tông, tiếp đó lấy ra Tạo Hóa trì, trong chốc lát, toàn bộ động thiên bị tiên huy kim sắc bao phủ.

Một cái ao kim sắc ước chừng một mẫu xuất hiện trước mặt.

Ao nước kim quang lấp lóe.

Lưu chuyển pháp tắc chi lực vô cùng nồng đậm.

Bóng dáng Sở Cuồng Nhân lóe lên, trực tiếp tiến vào bên trong Tạo Hóa trì.

Nháy mắt, lượng lớn tạo hóa chi lực điên cuồng vọt tới phía hắn, tạo hóa chi lực mênh mông, không ngừng cải tạo thân thể của hắn.

Tư chất vốn đã kinh khủng lại tăng thêm.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, "Thú vị."

Hắn chui vào đáy ao.

Muốn nhìn một chút xem dưới đáy ao này có vật gì.

Càng đi xuống, tạo hóa chi lực càng nồng đậm.

Thời gian dần trôi qua, hắn gặp một bức tường ánh sáng kim sắc, bức tường ánh sáng này ngăn chặn đường đi của hắn, Sở Cuồng Nhân làm đủ mọi cách cũng không thể tiến vào.

"Chủ nhân, bức tường ánh sáng này là do khởi nguyên chi lực ngưng tụ thành."

"Khởi nguyên chi lực..."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, "Cái Tạo Hóa trì này, nối thẳng với khởi nguyên Tạo Hóa đại đạo, xem ra, hẳn là khởi nguyên tạo hóa."

Khởi nguyên, là sự tồn tại mười phần huyền diệu.

Phàm là có liên quan với khởi nguyên, đều là tồn tại không thể coi thường.

Ví dụ như Nguyên Sơ Chúc Long, đó là khởi nguyên của Long tộc.

Lại như Nhân Tổ, là khởi nguyên Nhân tộc.

Bọn họ đều là tồn tại nắm giữ lực lượng khởi nguyên.

Lại ví như quang minh chi chủng trong cơ thể Sở Cuồng Nhân, là vật được sinh ra ở khởi nguyên quang minh, cùng một nhịp thở một nhịp thở với khởi nguyên quang minh.

Còn Tạo Hóa trì, lại nối thẳng tới khởi nguyên tạo hóa!

"Cũng không biết đánh vỡ bức tường ánh sáng này, tiến vào khởi nguyên tạo hóa, sẽ sảy ra chuyện gì?" Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

Hắn hết sức tò mò.

Chỉ là, bây giờ hắn không làm được loại chuyện này.

Không tiếp tục để ý bức tường ánh sáng dưới đáy ao, Sở Cuồng Nhân tiếp tục hấp thu tạo hóa chi lực tăng lên tư chất, thời gian dần trôi qua, hắn phát hiện Duy Nhất Bản Nguyên Thể của mình thu được sự thăng hoa to lớn, bên ngoài thân có vô tận thần quang lưu chuyển dâng trào.

Vốn dĩ, trong cơ thể hắn cất giấu rất nhiều lực lượng.

Chúc Long chi lực, quang minh chi chủng, Mạt Nhật Chi Ám, tự cường vô địch chi đạo..., tuy những thứ này đã để hắn nắm giữ chiến lực vượt xa người cùng cảnh giới.

Nhưng dẫn đến chuyện hệ thống hắn tu hành rất hỗn tạp.

Bây giờ, Duy Nhất Bản Nguyên Thể của hắn thu được sự thăng hoa, những lực lượng này dung hòa ở trong cơ thể hắn, tạo thành một cục diện vô cùng thăng bằng.

Hắn có thể tuỳ tiện điều động các loại sức mạnh trong cơ thể.

Thậm chí đợi một thời gian, dung hòa vào trong đại đạo của mình.

"Thu hoạch cũng không tệ lắm."

Sở Cuồng Nhân hài lòng gật đầu.

Hắn ra khỏi Tạo Hóa trì.

Nhưng tạo hóa chi lực trong Tạo Hóa trì vẫn vô cùng đậm đặc.

Hắn nghĩ một chút, trên mặt nở nụ cười.

Sưu.

Bóng dáng hắn biến mất không thấy, đi tới một căn phòng.

Trên giường.

Một nữ tử đang nghỉ ngơi, tấm chăn mỏng khoác lên người, loáng thoáng lộ ra đường cong yểu điệu mê người, khiến cho người mơ màng.

Phát giác được có người tới, Cố Linh Lung chậm rãi mở hai mắt ra.

Sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, cũng không thấy ngoài ý muốn.

Nàng chậm rãi đứng dậy, tấm chăn trượt xuống theo bờ vai bóng loáng.

Mảng lớn da thịt tuyết trắng bại lộ trong không khí.

Hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng.

Phát giác được ánh mắt lửa nóng của đối phương, Cố Linh Lung đỏ mặt kéo tấm chăn lên, "Phu quân, sao ngươi lại tới đây?"

Sở Cuồng Nhân ho hai tiếng, "Đưa ngươi đi một nơi."

"Ngay bây giờ sao?"

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân tiến lên một bước, ôm lấy Cố Linh Lung, bóng người lóe lên rồi biến mất, khi xuất hiện lại, hai người đã đi tới Tạo Hóa trì.

"Đây là..."

Cố Linh Lung ôm cổ Sở Cuồng Nhân, nhìn Tạo Hóa trì trước mắt không khỏi ngạc nhiên, tuy tu vi nàng không cao, nhưng cũng nhìn ra sự huyền ảo của nơi này.

"Đây là Tạo Hóa trì, bên trong giấu tạo hóa chi lực, diệu dụng vô cùng."

Sở Cuồng Nhân cười cười, sau đó ôm Cố Linh Lung tiến vào bên trong.

"Lực lượng kỳ lạ này thật tốt."

Rất nhanh, Cố Linh Lung đã cảm nhận được tác dụng kỳ diệu vủa Tạo Hóa trì.

Nàng bắt đầu hấp thu tạo hóa chi lực.

Ao nước chảy xuôi theo thân thể trắng nõn của nàng, trong suốt sáng long lanh, Sở Cuồng Nhân nhìn một chút, ánh mắt lộ ra chút ánh sáng không nhẫn nại được.

Trên thực tế, tạo hóa chi lực trong Tạo Hóa có thể tự mình chảy xuôi, thay đổi căn cốt tư chất của một người, không cần tận lực dẫn đạo.

Chỉ coa điều sẽ tốn nhiều thời gian hơn một chút mà thôi.

Hắn chậm rãi tới gần đối phương, "Linh Lung, ta muốn, có thể sao?"

Cố Linh Lung đỏ mặt, nhẹ gật đầu.

Ao nước nổi lên vòng vòng gợn sóng, sóng nước vỗ vào cạnh ao, từng cơn sóng liên tiếp nhau, nương theo tiếng than nhẹ uyển chuyển dễ nghe, một đợt mạnh hơn một đợt...

...

Mấy ngày sau.

Bên trong Tạo Hóa trì bộc phát ra một cỗ năng lượng kinh người.

Trên mặt ao, kết một tầng băng sương.

Tư chất Cố Linh Lung hoàn toàn thuế biến, nàng cảm giác trong cơ thể đã hoàn toàn là lực lượng mới, vô cùng kinh ngạc và tán thán, "Tạo Hóa trì này, quả nhiên không thể coi thường, lại khiến cho ta bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Cửu Huyền trong một lần."

Vốn dĩ, sau khi nàng đến Bàn Cổ tông, mượn tài nguyên của Bàn Cổ tông thành công vượt qua Hỗn Nguyên kiếp, nhưng cũng chỉ là Hỗn Nguyên Nhất Huyền cảnh mà thôi.

Nhưng bây giờ, chỉ một lần hành động mà từ Nhất Huyền cảnh đạt đến cửu huyền cảnh.

Không biết phải vượt qua bao nhiêu năm khổ tt mới được.

Ngoài ra.

Thể chất của nàng vốn nghiêng về thuộc tính âm Hàn.

Mà Tạo Hóa trì giúp phóng đại thuộc tính này của nàng lên không biết bao nhiêu lần, từ nay về sau, nàng công pháp thuộc tính âm Hàn của nàng sẽ tiến triển cực nhanh.

Sở Cuồng Nhân nhìn Tạo Hóa trì, trong mắt lộ ra ánh sáng.

Tạo Hóa trì này, vô cùng bất phàm.

Hoàn toàn có thể biến một tu sĩ bình thường thành thiên tài.

Để cho thiên tài càng thêm thiên tài.

Nếu như vận dụng thoả đáng, Bàn Cổ tông hoàn toàn có thể tạo ra một lượng lớn thiên tài, đối với sự quật khởi của Bàn Cổ tông, vô cùng quan trọng.

"Nhưng nếu muốn tạo ra thiên tài, hao tổn lượng nguyên cũng không nhỏ."

Sở Cuồng Nhân nhìn sự tiêu hao tạo hóa chi lực không ít của Tạo Hóa trì, sau đó lấy ra một ít đại đạo chi nguyên ném vào trong hồ.

Sau khi đại đạo chi nguyên rơi vào trong ao, nhanh chóng chuyển hóa thành tạo hóa chi lực.

Tạo hóa chi lực của Tạo Hóa Trì là hấp thu từ tạo hóa khởi nguyên, theo lý luận, tạo hóa chi lực là vô cùng vô tận.

Nhưng muốn tạo ra lượng lớn thiên tài.

Tốc độ Tạo Hóa trì hấp thu tạo hóa khởi nguyên là không đủ, muốn tốc độ tăng lên, cũng chỉ có thể dùng lượng lớn đại đạo chi nguyên để thay thế.

"Cho Lam Vũ bọn họ cũng tới nơi này đi."

Sở Cuồng Nhân tạm thời không muốn nói chuyện Tạo Hóa trì cho quá nhiều người.

Hắn dự định chọn trước chọn một nhóm người đáng giá tín nhiệm, để bọn hắn tiến vào Tạo Hóa trì nhận lễ rửa tội, dù sao vật này quá nghịch thiên, nếu để lộ tin tức, chỉ sợ toàn bộ thế lực quân vương ở Hồng Mông đại thế giới đều sẽ đỏ mắt.

Bàn Cổ tông sẽ thật sự là địch cùng toàn bộ Hồng Mông đại thế giới.

Chương 2274: Cố Linh Lung lọt top 3 trên Thần Nữ Bảng, tổ địa Nhân Văn sắp mở ra.

Rất nhanh.

Bọn người Lam Vũ, n Hồng Hoa dưới sự sắp xếp của Sở Cuồng Nhân, tiến vào trong Tạo Hóa trì tiến hành tẩy lễ, tăng lên tư chất, mà cổ thuộc tính và năng lực của mỗi người dưới tác dụng của Tạo Hóa trì, đều được phóng đại.

Ví dụ như Lam Vũ, nàng tu hành Quang Minh chi đạo.

Tư chất thuộc tính của Quang Minh tăng lên cực kỳ rõ ràng.

Mà Sở Hồng, là tư chất Hỏa thuộc tính.

Sau khi tiến hành tẩy lễ, tốc độ tu hành của bọn họ tiến triển cực nhanh, tốc độ tấn cấp quá nhanh, khiến không ít người nghẹn họng nhìn trân trối.

Điều này thể hiện trên Hồng Mông Thần Bảng.

Mấy người ở trên bảng Hồng Mông đại đạo đều tăng lên, có thể nói là dọa người.

Nhìn thấy rất nhiều thế lực ở Hồng Mông đại thế giới trợn mắt há hốc mồm.

"Mấy người Bàn Cổ tông cắn thuốc sao?"

"Đánh rắm, thuốc gì mà có hiệu quả mạnh mẽ như vậy, có loại khiến cho ta muốn đập một cái, khốn nạn, hâm mộ chết lão tử."

"Đều nói vật họp theo loài, người thì lấy nhóm phân chia, lời này quả nhiên không sai, Sở Cuồng Nhân biến thái như vậy, người đứng bên cạnh hắn cũng không kém đi đâu."

"Đúng vậy, những người này, quá điên cuồng."

"Đừng ngăn cản ta, ta muốn vào Bàn Cổ tông..."

"Lại nói, Cố Linh Lung là ai, đột nhiên từ trên trời giáng xuống vị trí thứ ba Thần Nữ bảng, trước đó cũng không bất kỳ tin tức gì của người này."

Ngoại trừ mấy người Bàn Cổ tông như Lam Vũ ở trên Đại Đạo bảng đột nhiên tăng mạnh.

Cố Linh Lung cũng tiến lên vị trí thứ ba trong Thần Nữ bảng.

Chuyện này hấp dẫn sự chú ý của không ít người.

Càng quan trọng chính là, tên của Cố Linh Lung còn xuất hiện trên Hỗn Nguyên bảng.

Chứng minh nàng bây giờ chỉ ở Hỗn Nguyên cảnh mà thôi.

Lấy tu vi Hỗn Nguyên, giáng xuống vị trí thứ ba Thần Nữ bảng!

Điều này khiến những người khác trên Thần Nữ bảng kinh ngạc, nếu đối phương đột phá đến Đại Đạo cảnh, há không phải sẽ có thể trở thành người đứng đầu Thần Nữ bảng?

Đây là tướng mạo dạng gì, tư chất dạng gì?

Điểm này, Sở Cuồng Nhân cũng chú ý tới.

Hắn còn có thể nói cái gì?

Chỉ có thể nói một câu, Tạo Hóa trì trâu bò!

"Lại nói, chỗ kia cũng sắp mở ra rồi."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía nơi xa nỉ non nói, trong mấy năm gần đây, hắn cảm giác được Thiên Ly Kiếm trong tay mình có dị động, tựa như cảm ứng được cái gì đó.

Tạo Hóa Thủy Tinh trong tay Oa Hoàng cũng giống vậy.

Có thể làm cho Nhân Văn cửu bảo sinh ra loại dị động này, chỉ có một khả năng.

Nhân Văn tổ địa, sắp mở ra.

...

Trong Kiếm Thần cung.

Trên một ngọn núi hình kiếm, một bóng người màu đen ngồi xếp bằng.

Người này chính là dị số lớn nhất của Kiếm Thần cung từ trước tới nay....

Kiếm Ma Độc Cô Bất Phá.

Cũng là hạt giống quân vương mạnh nhất Kiếm Thần cung.

Một bóng người đi vào bên cạnh Độc Cô Bất Phá, đây là một lão giá tóc trắng xoá, cũng là cung chủ đương đại Kiếm Thần cung.

"Nhân Văn tổ địa sắp mở ra, ngươi chuẩn bị như thế nào rồi?"

Kiếm Thần cung chủ thản nhiên nói.

Độc Cô Bất Phá hít sâu một hơi, nói: "Hai tư kiếm thuộc về ta đã hình thành, chuyến đi tổ địa này, có thể xác minh kiếm này."

"Ừm, rất tốt, ngươi phải nhớ, khi chưa ngưng tụ ra Kiếm Đạo pháp tắc, gặp phải Sở Cuồng Nhân, không thể địch!"

Kiếm Thần cung chủ trịnh trọng nói.

Thực lực của Sở Cuồng Nhân, mọi người đều rõ như ban ngày, mặc dù thực lực của Độc Cô Bất Phá tiến bộ rất lớn, nhưng hắn không cho rằng đã vượt được đối phương.

Bốn vị quân vương, nói không còn liền không còn.

"Ta hiểu rõ."

Nói đến Sở Cuồng Nhân này, trong mắt Độc Cô Bất Phá lộ ra chút kiêng kị, chuyện lần trước cùng Sở Cuồng Nhân quyết đấu còn rõ mồn một trước mắt.

Tuy sau lần bại trận kia, hắn đã rút kinh nghiệm xương máu, trên kiếm đạo có tiến bộ, nhưng rất nhanh đã truyền đến tin tức đối phương chém giết bốn vị quân vương.

Mặc dù nói đối phương mượn nhờ ngoại lực, thế nhưng cũng không phải chuyện tầm thường.

Chớ nói chi, bây giờ đối phương đã tấn cấp Đại Đạo Chí Tôn!

"Tuy Sở Cuồng Nhân rất cường đại, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, nhưng bên trong Nhân Văn tổ địa có cấm chế, không thể phát huy ra chiến lực cấp bậc quân vương, như Trảm Long Nhận của hắn sẽ không thể dùng đến, điểm ấy ngươi ngược lại là có thể yên tâm."

Kiếm Thần cung chủ cảm thấy vẫn là đừng cho Độc Cô Bất Phá áp lực quá lớn.

Cho nên lại an ủi một câu.

Một bên khác.

Trong Thiên Nhân thánh địa.

Một đạo pháp tắc chi lực lưu chuyển trong sơn động, một bóng người mặc áo trắng chậm rãi đi ra, trên người người này lưu chuyển một Thái Cực Đồ, huyền ảo vô cùng.

"Chúc mừng Lục sư huynh khôi phục."

Có người tới, chắp tay chúc mừng.

Bóng người áo trắng này lại là Lục Vô Ngân suýt nữa bị Sở Cuồng Nhân đánh chết.

Ở thịnh hội Cửu Phương sơn.

Hắn bị Sở Cuồng Nhân đánh cho đại đạo trong cơ thể gần như sụp đổ.

Sau đó được mang về Thiên Nhân thánh địa, bỏ ra cái giá cực lớn mới phục hồi được như cũ, dù sao Nhân Văn tổ địa cũng sắp mở ra, Lục Vô Ngân là một phần chiến lực không nhỏ.

Lục Vô Ngân ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Nhưng khi nhìn thấy cái tên đệ nhất trên Chí Tôn bảng kia, song quyền nắm chặt, nổi gân xanh, trong mắt lộ ra sự ghen ghét, "Hắn nhất định sẽ thành đệ nhất Chí Tôn bảng!"

Những năm gần đây, hắn vẫn luôn khôi phục thương thế, đối với chuyện ngoại giới cũng không rõ ràng lắm, lúc này nhìn Chí Tôn bảng, vừa sợ, vừa đố kị lại vừa hận.

Mấy đệ tử bên cạnh hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ biết, Sở Cuồng Nhân không chỉ là đệ nhất Chí Tôn bảng.

Khi chưa thành đệ nhất còn chém bốn quân vương, loại chuyện kinh thiên động địa này nếu nói ra, không biết Lục Vô Ngân sẽ khiếp sợ đến mức nào.

Sau khi xuất quan, bóng người Lục Vô Ngân lóe lên, đi vào nơi nào đó trong Thiên Nhân thánh địa, đây là một gian nhà trúc, ngoài phòng trồng các loại hoa hoa cỏ cỏ.

Mỗi một gốc đều là thần dược khan hiếm.

Nếu có Luyện Đan Sư thấy cảnh này, không biết sẽ khiếp sợ đến mức nào.

Mà bên trong những hoa cỏ kia, có một bóng người yểu điệu đang bận rộn, nàng đeo mạng che mặt, khí chất nhẹ nhàng bay bổng, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ phi thăng rời đi.

Chuyện này khiến Lục Vô Ngân vô cùng kinh hãi.

Nàng tu luyện thiên nhân hợp nhất quyết đến loại tình trạng nào rồi?

"Vô Hạ." Lục Vô Ngân khẽ gọi một tiếng.

Minh Nguyệt Vô Hạ chú ý tới Lục Vô Ngân đến, nhưng nàng cũng không có phản ứng quá lớn, cầm lấy một cái muỗng tưới hoa.

Tựa như hoa trước mặt, còn quan trọng hơn Lục Vô Ngân.

Đối với loại thái độ này của nàng, Lục Vô Ngân đã sớm không thấy kinh ngạc, hắn cũng không nói gì, phối hợp nói: "Nhân Văn tổ địa sắp mở ra, lần này vào trong tổ địa Nhân tộc, Vô Hạ có ý kiến gì không?"

"Nhân Văn tổ địa chính là là bảo địa Nhân tộc, mọi người đi lịch luyện, có thể thu được cơ duyên gì, đều là tạo hóa của bản thân, ta không cái nhìn gì."

Dù sao, mặc kệ được cơ duyên tạo hóa gì, nàng đều không để ý.

Đều không phải là đối thủ của nàng.

Đương nhiên, lời này nàng chỉ nghĩ trong lòng, không có nói ra.

"Mặt khác, còn có một chuyện, Sở Cuồng Nhân tấn cấp đệ nhất Chí Tôn bảng, chỉ sợ hắn cũng sẽ đi Nhân Văn tổ địa, ngươi đối với hắn thấy thế nào?"

Lúc nói lời này, Lục Vô Ngân vẫn luôn chú ý Minh Nguyệt Vô Hạ.

Chỉ thấy bàn tay đối phương tưới hoa dừng lại một chút, dung nhan tuyệt thế dưới mạng che mặt nở nụ cười, "Ta rất chờ mong."

Những người khác, nàng đều không đặt trong mắt.

Chỉ có Sở Cuồng Nhân, là đối thủ duy nhất nàng xem trọng.

"Thật sao..."

Lục Vô Ngân nỉ non nói, sự ghen ghét trong mắt càng ngày càng đậm hơn.

...

Thiên Phật tịnh thổ.

Vùng đất thánh an lành duy nhất trong Hồng Mông đại thế giới.

Nơi này, là nơi phát nguyên của Phật.

Bên trong một tòa Đại Hùng bảo điện.

Một thanh niên tăng nhân tuấn dật ngồi ngay ngắn trước Phật, miệng tụng kinh phật, tay cầm một chuỗi tràng hạt, toàn thân tản ra phật quang an lành.

"Cổ Thiện, chuyến đi Nhân Văn tổ địa này là chuyện rất quan trọng, Tử Kim Bát này ban cho ngươi, hi vọng ngươi có thể dùng vật này, phát dương phật pháp."

Một đại phật đánh ra một tia sáng tím, rơi vào trước mặt Cổ Thiện.

Đó là một cái bát màu tím hoa lệ.

Chính là Tử Kim Bát một trong Nhân Văn cửu bảo!

"Cám ơn phật ban ơn."

Cổ Thiện chắp tay trước ngực nói.

Chương 2275: Địch ý của Dạo Lăng Thiên, Vô Chi Tử hiện thế, âm mưu nhằm vào Thần Tộc.

Ở chư thiên Nhân tộc, có rất nhiều thánh địa.

Mà thánh địa mạnh nhất trong đó có ba nơi.

Thiên Nhân thánh địa, Thiên Phật tịnh thổ, cùng Vạn Pháp Đạo Tông!

Mà trong ba thánh địa này, thực lực của Vạn Pháp Đạo Tông, ẩn ẩn mạnh hơn một chút, mỗi một kỷ nguyên, đều có lượng lớn thiên tài xuất hiện.

Thậm chí không thiếu nhân vật cấp bậc phong vương.

Vạn Pháp Đạo Tông.

Một ngày này đột nhiên có lượng lớn tử khí gào thét mà ra, một bóng người màu tím bay lên không trung, hơi thở Chí Tôn bá đạo, rung động tứ phương thiên địa.

Mọi người bên trong Đạo Tông thấy người kia, đều hai mắt tỏa sáng.

"Là Lăng Thiên!"

"Lăng Thiên xuất hiện, chậc chậc, hơi thở này, không phải tầm thường!"

"Không hổ là Lăng Thiên, hắn đã hoàn toàn luyện hóa xong Tử Hà Thần Giáp, tăng thêm Tử Hà Đạo Nguyên Công, thực lực của hắn khó có thể tưởng tượng!"

"Thậm chí có hi vọng trùng kích vị trí trước ba trên Chí Tôn bảng."

Mọi người Đạo Tông thấy bóng người màu tím kia, ánh mắt lộ ra chờ mong.

Tử khí dần dần tiêu tán.

Mà bóng người trong tử khí kia cũng hoàn toàn hiển hiện ra.

Đây là một nam tử thân mặc chiến giáp màu tím, mái tóc màu tím tùy ý bay múa, mắt sáng như đuốc, trên thân mang theo một cỗ ngông cuồng vô cùng nồng đậm.

Đạo Lăng Thiên.

Trên Thần Tử bảng Nhân tộc được xếp hạng thứ hai!

"Nhân Văn tổ địa sắp mở ra, ta sẽ độc chiếm vị trí đầu!"

Đạo Lăng Thiên nhìn qua nơi xa mà nói.

Trong lời nói, toát ra vẻ tự tin cực đoan.

Hắn nhìn về phía Hồng Mông Thần Bảng trên bầu trời, nhưng khi nhìn đến Sở Cuồng Nhân đứng thứ nhất trên Thần Tử bảng, trên mặt không khỏi lộ ra kinh ngạc.

Khi nhìn đến Sở Cuồng Nhân là đệ nhất, càng thêm kinh ngạc.

"Người này là ai? Sao có thể đứng trên ta? !"

Từ trước đến nay hắn đối với mình rất có tự tin.

Lăng Thiên Lăng Thiên...

Bao trùm trên bầu trời!

Nhưng lúc này, hắn thế mà bị người khác đạp trên đầu.

Cái này đối với người chưa từng gặp mặt Sở Cuồng Nhân như hắn, sinh ra hứng thú nồng đậm, còn có một cỗ địch ý hỗn hợp chiến ý.

Đạo Lăng Thiên rất cao ngạo.

Ngay cả trời hắn cũng muốn bao trùm, há lại cam nguyện chịu làm kẻ dưới?

Tiếp đó, Đạo Lăng Thiên cho người nói ra tình báo về Sở Cuồng

Nhân.

Hắn càng nghe càng thấy nặng nề.

"Thú vị, không nghĩ tới Hồng Mông đại thế giới lại xuất hiện thiên kiêu bực này, thật là khiến người chờ mong."Hắn nhìn chằm chằm Hồng Mông Thần Bảng nỉ non nói.

...

Nhân Văn tổ địa tức sắp mở ra, sóng lớn đang ngầm phun trào trong Hồng Mông đại thế giới.

Mà ngoại trừ Nhân tộc.

Còn có một số chủng tộc cũng tự chuẩn bị ở trong bóng tối.

Trong vũ trụ hư không.

Nơi này là kẽ hở không gian của chư thiên vũ trụ, không thuộc về bất kỳ một vũ trụ nào, nơi này không ánh sáng, không có âm thanh, chỉ có một mảnh hư vô.

Một chiếc chiến thuyền đang phi hành.

Trên chiến thuyền, có mấy tồn tại trên lưng mọc cánh.

Bọn họ là Không tộc.

Là chủng tộc chưởng quản không gian chi lực.

Mà bọn họ tiến vào mảnh vô tận hư không này, chính là vì tìm kiếm Không chi tử trong lời đồn, chỉ huy Không tộc đi về phía huy hoàng!

"Tìm được!"

Lúc này, một tu sĩ của Không tộc kích động nhìn về phía nơi xa.

Chỉ thấy ở nơi đó, một vòng sáng to lớn lơ lửng.

Phía trên khắc vô số phù văn huyền diệu.

Có một người Không tộc kích động lấy ra một hạt bảo châu màu trắng bạc, ném về vòng sáng, trong chốc lát, vòng sáng và bảo châu màu trắng bạc dung hợp.

Một cỗ không gian chi lực bành trướng vô cùng bao phủ mà ra.

Bức tường của không gian vũ trụ vì thế mà chấn động!

Mà tại sâu trong phiến hư không này.

Một tòa đại thành màu đen nguy nga sâm nghiêm cũng theo đó mà chấn động, nơi này đột nhiên truyền ra tiếng kêu rên thê lương.

"Là không gian chi tử, không gian chi tử hiện thế."

"Nhiều kỷ nguyên trôi qua như vậy, rốt cục hắn cũng hiện thế."

"Mẹ nó, Không tộc muốn quật khởi rồi sao?"

"Ta không cam tâm, Không tộc giam giữ ta đã nhiều năm, bây giờ Không chi tử trong dự ngôn của Không tộc hiện thế, ta thật sự không cam tâm!"

Một đám âm thanh thê lương quanh quẩn trong hư không.

Mang theo oán khí nồng đậm cùng cực.

Mà sâu trong hư không.

Vòng sáng kia dần dần tán đi, một nam tử thân mặc trường bào màu trắng bạc chậm rãi hiện thân, một tròng mắt, mang theo sắc bạc thần quang tươi sáng.

Lúc này, một cơn sóng lớn hư không đánh tới.

Không chi tử đưa tay vỗ.

Sóng lớn đủ để bao phủ Đại Đạo Chí Tôn lại bị hắn một tay đập nát.

"Kỷ nguyên thứ 99,999."

"Ta cũng thức tỉnh!"

Không chi tử nỉ non nói.

Tiếp đó, hắn nhìn về phía Không tộc tu sĩ trên chiến thuyền, thản nhiên nói: "Bây giờ Không tộc là người nào làm chủ, có mấy quân vương?"

Mọi người Không tộc không dám thất lễ, vội vàng trả lời.

"Thế cục Hồng Mông đại thế giới bây giờ như thế nào?"

"Chúng ta ở vũ trụ hư không này tìm kiếm Không chi tử, sau khi Hồng Mông đại thế giới tự mở ra, chưa bao giờ đi qua, không biết tình huống bây giờ."

"Vậy đi một chuyến đi."

Không chi tử thản nhiên nói.

Tiếp đó, hắn nhìn về phía sâu trong hư không, "Ha, tựa hồ có không ít người bất mãn với sự hiện thế của ta, đại thành màu đen kia là vật gì?"

"Đại thành màu đen?"

Một Không tộc tu sĩ lấy lại tinh thần, nói: "Đó là hư không chi ngục, bên trong giam giữ một số tồn tại đối nghịch cùng Không tộc."

"Khó trách sẽ bất mãn đối với ta."

Không chi tử cũng không thèm để ý.

Hắn dẫn theo những Không tộc tu sĩ này, trở về Hồng Mông đại thế giới.

Cùng lúc đó.

Tin tức Không chi tử hiện thế, cũng truyền ra trong Không tộc.

Toàn bộ Không tộc cực kỳ phấn chấn.

...

Hồng Mông đại thế giới.

Trong một tòa thần sơn nguy nga.

Nhiều hơi thở cường đại tụ tập cùng một chỗ, chủ nhân của mấy cỗ hơi thở này đều bao phủ trong tiên huy thần quang, nhìn không ra khuôn mặt chân thực.

"Chư vị, Nhân Văn tổ địa mở ra, kế hoạch nhằm vào nhân tộc đã có thể bắt đầu." Một thanh âm từ tốn nói.

Nếu có những người khác nghe nói như thế, tất nhiên sẽ khiếp sợ không gì sánh nổi.

Nhằm vào nhân tộc? !

Những tồn tại này, lại muốn nhằm vào nhân tộc? !

Không phải chỉ cụ thể người nào.

Mà chính là, nhằm vào cả Nhân tộc!

Loại chuyện này, quả thực không thể tưởng tượng.

"Tất nhiên, Nhân Văn tổ địa chỉ có người dưới quân vương có thể đi vào, không biết các ngươi đã chọn những người nào?"

"A, đến lúc đó ngươi sẽ biết."

"Bây giờ lấy đồ vật ra đi."

Sưu, sưu...

Chỉ thấy mấy đạo thần quang bay lượn ra từ trên người mấy người này.

Hóa thành ba kiện Hồng Mông Chí Bảo.

Theo thứ tự là ấn, thương, cung.

"Tinh Hà Ấn, Phần Nguyên Thương, Xuyên Thiên Cung, Nhân Văn cửu bảo thứ ba, những lão già của Nhân tộc kia nhất định nghĩ không ra, Nhân Văn cửu bảo bọn họ tâm tâm niệm niệm lại có ba kiện ở trong tay của chúng ta, có ba kiện đồ vật này, đủ để cho hạt giống quân vương của chúng ta cũng tiến vào Nhân Văn tổ địa."

"Ha ha, chỉ là phải nghĩ biện pháp lấy được máu Nhân Tổ, tộc ta sẽ có thể sử dụng chú huyết chi thuật, chú giết cả Nhân tộc, cho dù không khiến Nhân tộc hủy diệt, cũng có thể để bọn hắn nguyên khí đại thương, không ngồi được vị trí dẫn đầu thế giới."

Một bóng người toàn thân bao phủ bên trong hắc vụ cười lạnh nói.

Một bóng người khác bao phủ trong thần quang thản nhiên nói: "Nhân tổ chi huyết chỉ tồn tại bên trong tổ lăng, mà tổ lăng chỉ có Nhân Văn cửu bảo tập hợp đủ mới có thể mở ra, làm sao có thể xác định, lần này có thể tập hợp đủ Nhân Văn cửu bảo?"

"Hắc hắc, Thiên Phật tịnh thổ có Tử Kim Bát, Vạn Pháp Đạo Tông có Tử Hà Thần Giáp, Thiên Nhân thánh địa có Nguyệt Thần Luân, Sở Cuồng Nhân có Thiên Ly Kiếm, Tạo Hóa Thủy Tinh, lại thêm ba kiện này của chúng ta, Nhân Văn cửu bảo đã có tám cái hiện thế, một kiện Thiên Ma Đỉnh cuối cùng, cũng chắc chắn sẽ hiện thế!"

"Không tệ, chúng ta đã mời một vị đại năng của Lục Nhãn tộc tính qua, Nhân Văn cửu bảo tập hợp, là ở kỷ nguyên này, không sai được!"

"Kéo Nhân tộc khỏi vị trí dẫn đầu thế giới."

Chương 2276: Nhân Văn tổ địa mở ra, cản trở Sở Cuồng Nhân tiến vào tổ địa.

Hồng Mông đại thế giới.

Trong một ngọn núi thần năm màu.

Hôm nay, núi thần chấn động, một hơi thở vô cùng huyền ảo từ bên trong khuếch tán ra toàn bộ Hồng Mông đại thế giới, Nhân tộc đều có cảm ứng.

"Loại hơi thở này, tổ địa mở ra!"

"Nhân tộc khởi nguyên chi địa, rốt cục xuất hiện."

"Quá tốt rồi."

Vô số Nhân tộc lấy làm phấn chấn.

Nhân Văn tổ địa, Nhân tộc khởi nguyên chi địa, mỗi lần mở ra bên trong đều có rất nhiều bảo vật thích hợp với cơ duyên Nhân tộc.

Đối với Nhân tộc mà nói, đây là may mắn to lớn.

Ngoài ra.

Bên trong Nhân Văn tổ địa còn ngủ say không ít Cổ lão tiền bối, nếu có thể lấy được đến truyền thừa của bọn hắn, tuyệt đối là thuận theo ý trời.

Trong lúc đó.

Cả Nhân tộc, vô số thế lực ào ào có hành động.

Một đạo lưu quang, lướt về phía núi thần năm màu.

Trên ngọn núi thần nguy nga.

Cỗ hơi thở cường đại đếm không hết cũng cảm giác được Nhân Văn tổ địa mở ra.

"Hành động đi."

Chỉ thấy lần lượt từng bóng người trong hư không đi ra, những bóng người này, đến từ các đại chủng tộc, có Thiên Thần nhất tộc, có Long tộc, cũng có Thú Nhân nhất tộc...

Không ngoại lệ, tất cả đều là Quân Vương.

Bởi vì tiến vào Hồng Mông tổ địa, nhất định phải là quân vương mới được.

"Lấy được ba kiện chí bảo."

Trong đám người có ba bóng người đi ra.

Cả ba đều là những quân vương ưu tú nhất trong các chủng tộc ở Hồng Mông đại thế giới, bọn họ cầm Nhân Văn cửu bảo, khuôn mặt lạnh lùng.

"Hi vọng đám thiên tài Nhân tộc bọn họ đừng khiến ta thất vọng."

"Hắc hắc, trò chơi săn giết bắt đầu."

Ngay sau đó.

Mấy cái kia tồn tại cường đại liên thủ thôi động pháp tắc chi lực.

Bọn họ, đều là quân vương!

Lượng lớn pháp tắc chi lực vờn quanh những quân vương này, mà tay kia cầm Nhân Văn cửu bảo, ba người cũng không ngừng rót pháp lực vào bên trong chí bảo.

Nhất thời, thương, cung, ấn, tam bảo nở rộ thần quang, hóa thành một luồng ánh sáng to lớn, bao phủ toàn bộ quân vương.

"Không Gian Đại Na Di! !"

Một trong các quân vương quát lạnh một tiếng, pháp tắc trong thiên địa chi lực trên không trung xen lẫn, hình thành từng đạo từng đạo hoa văn vô cùng huyền ảo.

Một cỗ không gian chi lực nổ vang ầm lên.

Toàn bộ hạt giống quân vương biến mất hoàn toàn.

"Không tộc có thủ đoạn không gian, quả nhiên bất phàm."

Mấy người nhìn về phía quân vương trong ngân quang, lên tiếng khen ngợi.

"Nhờ có ba kiện nhân văn chí bảo, lại thêm chư vị hết sức giúp đỡ, nếu không, dù cho ta có năng lực thông thiên, cũng không có cách nào đưa nhóm quân vương vào trong Nhân Văn tổ địa." quân vương Không tộc từ tốn nói.

"Sau đó thì nhìn biểu hiện của bọn hắn đi."

...

Bên trong Bàn Cổ tông.

Sở Cuồng Nhân cũng đã biết tin tức Nhân Văn tổ địa mở ra.

"Tiểu tử, ngươi muốn đi Nhân Văn tổ địa thì đi theo ta đi."

Tửu Tôn nghe Sở Cuồng Nhân nói.

"Hả, tiền bối đối với Nhân Văn tổ địa cũng cảm thấy hứng thú?"

"Ta đã đi qua một lần, nhưng lần này ta muốn đi theo, không phải ta muốn tiến vào, mà bởi vì ngươi." Tửu Tôn từ tốn nói.

"Ta?"

"Ngươi thật sự cho rằng ngươi có thể tuỳ tiện tiến vào Nhân Văn tổ địa?"

"Ta cũng là Nhân tộc, vì sao không thể?"

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, khẽ cười một tiếng.

"Mặc dù ngươi cũng là Nhân tộc, nhưng Nhân tộc cũng chia phe phái, ngươi nghĩ kĩ xem mình đã đắc tội với bao nhiêu thế lực." Tửu Tôn liếc mắt.

"Đợi ta đếm."

"Không cần đếm, hai thánh địa bá chủ nhân tộc là Thiên Nhân thánh địa, Vạn Pháp Đạo Tông, chắc chắn sẽ không để cho ngươi tuỳ tiện tiến vào tổ địa."

Tửu Tôn từ tốn nói.

"Để bọn hắn thử một chút đi." Sở Cuồng Nhân không thèm quan tâm.

Hắn dặn dò bọn người Phục Hi một chút, sau đó tiến về Nhân Văn tổ địa, lần này hắn không đi một mình.

Còn có n Hồng Hoa, đám yêu nghiệt Nhân tộc như Diệp Trúc.

Mặt khác, Oa Hoàng cũng ở đó.

Nàng là thủ hộ thần của Nhân tộc, trong tay còn có một trong Hồng Mông cửu bảo.

Tất nhiên cũng có thể đi.

Bên ngoài Nhân tộc tổ địa.

Thế lực khắp nơi tụ tập đông đủ ở đây.

Thiên Nhân thánh địa, Vạn Pháp Đạo Tông, Thiên Phật tịnh thổ đều phái người tới.

Oanh!

Giữa thiên địa, có kiếm khí phóng lên tận trời.

Một bóng người mặc trường bào màu đen từ không trung bay đến, ngự kiếm bay vào núi thần.

Đó là Độc Cô Bất Phá, quân vương Kiếm Thần cung.

Theo sát hắn.

Còn có mấy quân vương, cùng tiến vào tổ địa, những người này, bình thường còn khó gặp, lại xuất hiện liên tiếp.

Mọi người không khỏi thán phục.

Nhân Văn tổ địa quả là có sức hấp dẫn.

Lúc này.

Phía chân trời có tử khí bốc lên, bao trùm thiên địa!

Một nam tử mặc áo giáp màu tím, ngẩng đầu dậm chân mà đến, giống như một vị thần bao trùm thiên địa, làm cho người khác cảm thấy kì lạ.

"Người này là ai? Khí thế thật là mạnh mẽ!"

"Ta biết hắn, Đạo Lăng Thiên, thứ hai Thần Tử bảng! Đến từ Vạn

Pháp Đạo Tông, chiến giáp trên người hắn cũng không bình thường, là Tử Hà Thần Giáp một trong Nhân Văn cửu bảo, nghe nói người này đã ngưng tụ ra hơi thở pháp tắc."

"Lợi hại như vậy..."

Sắc mặt Đạo Lăng Thiên lạnh lùng, cũng không thèm liếc nhìn mọi người một chút, trực tiếp tiến vào bên trong Nhân Văn tổ địa, theo sau hắn, một nữ tử có khí chất không tầm thường đeo mạng che mặt đi vào, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Đó là Minh Nguyệt Vô Hạ.

Nàng bay vào không trung, tiến vào Nhân Văn tổ địa.

Mọi người biết, nàng đang hướng về không trung hành lễ với mấy quân vương của thế lực to lớn.

Trên bầu trời.

Một tôn Phật Đà ngồi ngay ngắn trên đài sen nhìn về phía một lão giả mặc đạo bào màu tím, cười nói: "Đạo Lăng Thiên của Quý tông, danh bất hư truyền."

"Kim Cương Phật quá khen rồi."

Lão giả cười nói.

Hắn nhìn về phía một bà lão tóc trắng, nói: "Thiên Nhân thánh địa Minh Nguyệt Vô Hạ mới gọi là không tầm thường, đứng thứ nhất trong bảng Thần Nữ, tu vi của nàng, ngay cả ta cũng nhìn không thấu."

"Khiến cho Tử Lôi quân chê cười, có thể tu hành Tử Hà đạo nguyên quyết đến trình độ đó, lại thêm Tử Hà Thần Giáp, thực lực Đạo Lăng Thiên thâm sâu khó lường, đợi một thời gian nữa, nhất định đây sẽ là một vị quân vương." Bà lão cười nói.

"Chúc mừng Nhận Tuyết Hoa Bà Bà."

Mấy quân vương thánh địa thổi phồng lẫn nhau.

Nhưng lúc này.

Lại truyền tới từng đợt hô to.

"Nhìn kìa, hắn đến rồi!"

"Hắn quả thật đến rồi!"

Từ nơi xa mọi người trông thấy một bóng người mặc áo trắng, liên tục hô lên.

Người mới tới mặc áo trắng như tuyết, khí chất hơn người, chính là Sở Cuồng Nhân, mà phía sau hắn, còn có n Hồng Hoa, thiên kiêu Diệp tộc và Nhân tộc Bàn Cổ vũ trụ.

Thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, bọn họ ngẩng đầu ưỡn ngực, không để ý đến ai, trong mắt chỉ có núi thần năm màu tỏa ra tiên huy.

Đó là lối vào Nhân Văn tổ địa.

"Chậc chậc, bọn họ thật to gan, lại dám tới đây."

Có người lắc đầu cười nói.

"Sao không thể tới?" Cũng có người không hiểu.

"Còn không phải tại Sở Cuồng Nhân, hắn đánh trọng thương Thiên Nhân Lục Vô Ngân của thánh địa, giết Kiếm Thập Phương của Kiếm Thần cung, còn có thần tử Phong Nguyệt của Vạn Pháp Đạo Tông cũng chết trong tay hắn, hắn đã đắc tội mấy thánh địa mạnh nhất Nhân tộc mấy lần, ngươi nói xem mấy vị lão đại trên kia sẽ dễ dàng để hắn tiến vào Nhân Văn tổ địa sao?"

"Không tệ, Nhân Văn tổ địa nói là Nhân tộc có thể tiến vào, nhưng trên thực tế lại bị mấy thánh địa này giữ chân, bọn họ không muốn để cho Sở Cuồng Nhân tiến vào, dù Sở Cuồng Nhân có năng lực, cũng không vào được."

"Chỉ sợ sẽ có một trận xung đột, cũng không biết Phong Vực còn có quân vương có năng lực chống lại Sở Cuồng Nhân hay không."

Chương 2277: Chuyện của Nhân tộc, há lại cho ngoại tộc xen vào? Lam Vương hiện thân.

Sau khi Sở Cuồng Nhân xuất hiện, bên ngoài Nhân Văn tổ địa xôn xao.

Bây giờ Hồng Mông đại thế giới, người nào nổi danh nhất?

Chắc chắn là Sở Cuồng Nhân.

Một người chiếm đoạt rất nhiều danh sách Thần bảng, được khí vận ngập trời gia trì.

Lấy cảnh giới Đại Đạo, chém giết bốn vị quân vương.

Khai sáng Bàn Cổ tông, trong tông có bao nhiêu người trên Thần bảng, tiềm lực vô cùng, được cho là thế lực quân vương kế tiếp.

Tùy tiện một người, đều đủ để trở thành tâm điểm.

Mà Sở Cuồng Nhân, một mình chiếm cứ toàn.

Điều này khiến hắn vô luận đi đến đâu, đều sẽ tuyệt đối thành tiêu điểm.

Chưa nói tới, hắn có thù với mấy thánh địa Nhân tộc, bây giờ hiện thân ở Nhân Văn tổ địa, người mấy đại thánh địa còn đều đang có mặt ở đây.

"Vương, có địch ý."

n Hồng Hoa liếc bầu trời một cái, từ tốn nói.

"Thả lỏng, mấy quân vương thôi mà."

Phía sau hắn, khóe miệng bọn người Diệp Trúc co giật.

Mấy quân vương mà thôi...

Trong Hồng Mông đại thế giới, có mấy người dám nói ra những lời này?

Chỉ có Sở Cuồng Nhân.

Trên bầu trời.

Mấy vị quân vương Tử Lôi Quân, Tuyết Hoa Bà Bà, Kim Cương Phật hai mặt nhìn nhau.

"Hắn tới, hai vị muốn xử lý như thế nào?"

Kim Cương Phật cười nhạt nói.

Ý hắn là, muốn tách mình ra.

Mà trên thực tế, Sở Cuồng Nhân với Thiên Nhân thánh địa, Vạn Pháp Đạo Tông có thù oán, nhưng lại không có khúc mắc lớn với Thiên Phật.

Hắn cũng không muốn tuỳ tiện chống lại Sở Cuồng Nhân.

"Hừ, chúng ta tự có chủ trương."

Tử Lôi Quân nhìn Kim Cương Phật không muốn đếm xỉa đến, nhẹ hừ một tiếng.

Sưu!

Lúc này.

Một đạo kiếm khí tựa như tia chớp khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Đã thấy thần sắc hắn lạnh nhạt, kiếm chỉ ngưng tụ tiện tay vung ra.

Ầm!

Đạo kiếm khí kia như mây khói tán loạn tại chỗ.

Sở Cuồng Nhân hướng lên bầu trời, cười nói: "Đến mà không trả lễ thì không hay."

Kiếm chỉ hắn ngưng tụ, cũng điểm ra một kiếm.

Kiếm khí thông thiên, hóa thành một đạo kiếm ảnh vắt ngang vạn dặm!

Oanh một tiếng, hư không trực tiếp nổ nát vụn!

Trong tầng mây, truyền ra một tiếng rú thảm.

Chỉ thấy một bóng người từ không trung rớt xuống đất, kiếm khí quấn quanh toàn thân như cơn lốc.

"Là hắn, chấp kiếm trưởng lão của Kiếm Thần cung, Thiên Phong Kiếm Tôn!"

Có người nhận ra hắn.

Cùng với Thiên Lôi Kiếm Tôn trước đó bị Sở Cuồng Nhân giết là Lôi Đình Kiếm Tôn, có danh xưng Phong Lôi song kiếm Kiếm Thần cung, quan hệ của hai người vô cùng tốt.

Đồng thời cũng đều vang danh tứ phương.

Chỉ là bây giờ Thiên Phong Kiếm Tôn vô cùng chật vật, một cánh tay bị Sở Cuồng Nhân chặt đứt.

Sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, nhưng trong mắt lộ ra hận thù.

Mọi người đều đoán được thù hận của hắn đến từ đâu.

"Sở Cuồng Nhân giết bạn tốt của Lôi Đình Kiếm Tôn, khó trách hắn lại hận Sở Cuồng Nhân như thế, nhịn không được ra tay cũng rất bình thường."

"Nhưng đáng tiếc, hắn hoàn toàn không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân."

"Thực lực của hắn không như Lôi Đình Kiếm Tôn, mà Lôi Đình Kiếm Tôn cùng chư vị Chí Tôn hợp lực cũng đều bại dưới tay Sở Cuồng Nhân, huống chi là hắn."

Sở Cuồng Nhân nghe được hết lời bán tán.

Hắn nhìn Phong Kiếm tôn, thản nhiên nói: "Ánh mắt của ngươi, ta không thích, ta sẽ đưa ngươi đi đoàn tụ cùng Lôi Đình Kiếm Tôn."

Hắn nhẹ nhàng nâng tay, một đạo kiếm quang bắn ra.

Trong kiếm quang ẩn chứa hơi thở Chí Tôn, bao phủ thiên địa.

Khắp nơi, sơn hà vỡ tan.

Ánh mắt Thiên Phong Kiếm Tôn từ thù hận chuyển sang hoảng sợ.

Sẽ chết? !

Mình không chặn được chiêu kiếm này.

Thời khắc nguy hiểm.

Chỉ thấy trong hư không có kiếm khí như thác nước, từ trên không trung hạ xuống.

Kiếm khí này, ẩn chứa pháp tắc chi lực, Thiên Phong Kiếm Tôn, hắn đỡ được kiếm khí của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng cường đại trùng kích, cũng khiến cho hắn bị đánh bay ra ngoài.

"Hả, kiếm đạo quân vương."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía tầng mây, mắt như phát điện.

Chỉ thấy không trung có một lão giả tóc trắng, đứng chắp tay, ở trên cao nhìn Sở Cuồng Nhân, kiếm ý thao thao bất tuyệt, nghiền ép mà ra!

"Sở Cuồng Nhân, ngươi không thể vào Nhân Văn tổ địa!"

Người này chính là, Kiếm Thần cung chủ!

Hắn tự mình vào bên trong Nhân Văn tổ địa.

Trên người Sở Cuồng Nhân kiếm ý lưu chuyển, đang ngăn lại kiếm ý như hồng của Kiếm Thần cung chủ, bảo vệ bọn người n Hồng Hoa, Diệp Trúc sau lưng.

"Vì sao ta không thể vào?"

"Bởi vì, chúng ta không muốn ngươi đi vào."

Kiếm Thần cung chủ từ tốn nói.

Lý do bá đạo nhất.

Bởi vì chúng ta không muốn, cho nên ngươi không thể vào.

Hoàn toàn coi Nhân Văn tổ địa, trở thành đồ vật của mình.

"Ha ha, thật sự là thú vị, Nhân Văn tổ địa, chính là khởi nguyên nhân đạo chi địa, Nhân tộc bình thường, đều có thể vào, ngươi nói không thể vào là không thể vào, lão già, đầu bị úng nước sao? Ngươi cho rằng ngươi là ai, Nhân Tổ sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, lập tức lạnh giọng nói.

Kiếm ý bành trướng bao phủ!

"Làm càn!"

Sắc mặt Kiếm Thần cung Chủ lạnh như băng, kiếm ý trên người lại lần nữa tăng vọt.

Nhưng đúng lúc này.

Sau lưng Sở Cuồng Nhân, có một luồng tửu khí bao phủ.

Tửu khí này, mười phần say lòng người.

Trong khoảnh khắc khiến cho kiếm ý của Kiếm Thần cung chủ tan rã trong vô hình.

Tửu Tôn chậm rãi đi ra.

"Kiếm Thần cung chủ, đừng nổi nóng như vậy nha."

"Tửu Tôn."

Hai mắt Kiếm Thần cung chủ khẽ híp một cái, nhìn Tửu Tôn, trong mắt lộ ra vẻ ngoài ý muốn, "Xem ra là ngươi đã vào Bàn Cổ tông."

"Ha ha, trên người tiểu tử này có mỹ tửu, mà ta nhìn hắn cũng rất thuận mắt." Tửu Tôn cười nói.

Mọi người có chút ngoài ý muốn.

Từ trước đến nay Tửu Tôn luôn hành động một mình đã quen, không nghĩ tới sẽ vào Bàn Cổ tông.

"Cho dù ngươi đến cũng vô dụng, Sở Cuồng Nhân và Bàn Cổ tông không được vào tổ địa." Kiếm Thần cung chủ lạnh lùng nói.

"Hừ, Nhân tộc nhiều người như vây, vị trí dẫn đầu thế giới, chắc chắn không giữ được lâu."

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy giữa thiên địa, hơi thở quang minh vô biên bay lên.

Nữ thần Quang Minh đi tới.

"Muội muội nói rất đúng."

Một tiếng cười đột nhiên vang lên.

Một đôi cánh đen mở ra trên không trung.

Ác Ma Chi Vương, tùy theo buông xuống.

Hai đại quân vương cùng nhau đến đây làm chỗ dựa cho Sở Cuồng Nhân.

Mọi người thấy thế, không khỏi hưng phấn.

"Đến rồi đến rồi, sau lưng Sở Cuồng Nhân là hai nữ đại lão."

"Sẽ đánh nhau sao?"

"Náo nhiệt thật."

Một số người cũng không gấp gáp tiến vào tổ địa.

Đứng tại chỗ xem kịch.

"Quang Minh nữ thần, Ác Ma Chi Vương, nơi này là Nhân Văn tổ địa, không phải là nơi các ngươi giương oai." Tử Lôi Quân của Vạn Pháp Đạo Tông lên tiếng.

"Đúng vậy, còn thỉnh các ngươi tự trọng."

Tuyết Hoa Bà Bà cũng nói.

"Ta chỉ không quen nhìn các ngươi khinh thường một tên tiểu bối mà thôi."

Ác Ma Chi Vương cười nhạt nói.

"Đó cũng là tiểu bối Nhân tộc ta, đây là chuyện nội bộ của Nhân tộc, không có bất kỳ liên quan gì với Ác Ma nhất tộc và Minh tộc."

Một tiếng hừ lạnh vang vọng đất trời.

Bên trong tầng mây cuồn cuộn, một đám mây tạo thành mặt người to lớn.

"Tông chủ."

Tử Lôi Quân vội vàng hành lễ.

Cỗ ý chí này, đến từ Vạn Pháp Đạo Tông chi chủ!

"Không tệ, chuyện của Nhân tộc ta chẳng lẽ lại để ngoại tộc xen vào?"

Lại là một cỗ ý chí hàng lâm.

Đây là Thiên Nhân thánh địa chi chủ, cũng là một vị quân vương cường đại.

"Các nàng không phải Nhân tộc, không có quyền lên tiếng!"

Ngay lúc này.

Một tiếng quát như sấm đình nổ lên, vang vọng thiên địa.

Trên không trung, một viên sao băng mang theo uy áp vô cùng mênh mông, bao trùm cửu thiên thập địa, đột nhiên đánh lên trên ngọn núi thần năm màu.

Cả tòa núi thần, ầm ầm vang vọng, điên cuồng chấn động!

Mà bên trong vô tận tiên huy, chỉ thấy một bóng người sừng sững trên đỉnh núi thần, thần uy như trời, ẩn chứa hơi thở thiết huyết bá đạo, bao phủ thập phương thiên địa!

Làm trái tim đám quân vương đập nhanh, run sợ!

"Lam, Lam Vương! ! !"

Chương 2278: Quân Vương chịu thả ra, Phong Lôi chấn Thiên Quan, âm Dương Hám Hoàn Vũ

Trên đỉnh ngũ sắc thần sơn.

Một tiên ảnh tuyệt thế ngạo nghễ đứng.

Tiên huy lưu chuyển, tươi sáng bất phàm, từng đợt uy áp bá đạo, cuốn lấy hơi thở thiết huyết, khuếch tán ra, các quân vương kinh hãi ngay tại chỗ.

Tầng mây cuồn cuộn ở chân trời.

Khắp mặt đất vì thế mà chấn động.

Trong không trung linh khí điên cuồng xao động.

Chỉ vì người trước mắt này, hoành không hiện thế!

"Lam Vương! !"

Sau khi bọn người Tử Lôi Quân, Tuyết Hoa Bà Bà nhìn thấy Lam Vương xuất hiện, hít vào một hơi khí lạnh, nhìn đối phương, thân thể lập tức run rẩy.

"Nàng đi vào Hồng Mông đại thế giới!"

"Chuyện này phiền quá."

Trong một kỷ nguyên, hoàn toàn xứng danh bá chủ, sức mạnh của Lam Vương không thể coi thường, nhất là khi nàng lấy một cỗ hóa thân chém giết quân vương, thực lực của nàng, làm cho một đám quân vương vô cùng kiêng kị.

Lam Vương hiện thân, mọi người xôn xao bàn tán!

Không ít người nhìn đối phương, trong mắt lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

"Nàng là Lam Vương, ở kỷ nguyên trước văn võ song toàn!"

"Hơi thở cực kỳ mạnh mẽ."

"Các ngươi nhìn những quân vương kia, nguyên một đám đều không dám nói chuyện."

"Ôi trời ơi, đám quân vương bị dọa đến nỗi không dám nói chuyện, đây chính là quân vương đã từng trấn áp kỷ nguyên sao? Quá là mạnh mẽ."

Mọi người kinh thán vô cùng.

Lam Vương nhìn thoáng qua bọn người Tử Lôi Quân, tuyết Hoa Bà Bà, lên tiếng: "Sao Nhân Văn tổ địa lại thành chỗ của các ngươi rồi?"

Mấy người Tử Lôi Quân, không ai dám lên tiếng.

Hoặc là nói, bọn họ không dám nhìn thẳng vào uy nghiêm của Lam Vương.

Sợ mình trả lời không tốt sẽ gặp tai họa ngập đầu.

Lam Vương nổi tiếng là thủ đoạn tàn ác vô biên.

"Lam Vương, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Ở trong sân, cũng chỉ có Kiếm Thần cung chủ dám lên tiếng.

Không nói đến Vạn Pháp Đạo Tông chi chủ, Thiên Nhân thánh địa chi chủ, ở đây Kiếm Thần cung chủ là quân vương có thực lực mạnh mẽ nhất.

"Hỏa lão gia, ngươi quen ta sao? Đừng ở đây lôi kéo làm quen."

Lam Vương lạnh lùng nói.

Không cho Kiếm Thần cung chủ chút mặt mũi nào.

"Lam Vương, ngươi..."

Sắc mặt Kiếm Thần cung chủ trầm xuống.

"Ngươi ngươi cái gì."

Lam Vương quát lạnh một tiếng, đưa tay ra, linh khí trong phạm vi ngàn tỉ dặm điên cuồng hội tụ hướng về phía nàng, tụ lại trong lòng bàn tay, sau đó đột nhiên đánh ra.

Một kích này, chỉ là năng lượng tầm thường nhất phóng kích ra.

Ẩn chứa trong đó pháp tắc chi lực của Lam Vương.

Một kích này có thể làm cho đồng tử của Kiếm Thần cung chủ không nhịn được co rụt lại, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm, thét dài một tiếng, ra tay chính là thức hai mươi ba của Cùng Cực Kiếm!

Oanh! !

Kiếm khí cùng linh khí điên cuồng đụng vào nhau.

Đã thấy kiếm khí trực tiếp tán loạn, linh khí cuồng bạo trực tiếp đánh vào người Kiếm Thần cung chủ, đánh hắn bay ra ngoài, máu tươi chảy ra!

Mọi người thấy thế càng kinh sợ.

Chiêu thức chung cực của Kiếm đạo quân vương, lại đánh không lại một kích tiện tay của Lam Vương.

Sự chênh lệch này cũng quá bá đạo!

"Ta hỏi lại lần nữa, Sao Nhân Văn tổ địa lại thành chỗ của các ngươi rồi?" Lam Vương lạnh lùng nói.

Tứ phương chu thiên giống như đại biến, từng tầng từng tầng băng sương bao trùm giữa núi rừng.

Tuyết lớn đầy trời, giá lạnh khiến con người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Trộn lẫn trong gió đâm vào cốt tủy lạnh lẽo.

Quân vương giận dữ, thiên địa biến sắc.

Đây mới thực sự là tuyệt đỉnh quân vương! !

"Nhân Văn tổ địa là Nhân tộc cùng sở hữu, không phải một người hoặc tổ chức có thể chiếm cứ." Vạn Pháp thánh địa chi chủ từ tốn nói.

"Nói hay lắm, Nhân Văn tổ địa là Nhân tộc cùng sở hữu, vậy các ngươi dựa vào cái gì muốn ngăn cản sư tôn ta tiến vào?" Lam Vương lạnh lùng nói.

"Sở Cuồng Nhân, có thể vào."

Vạn Pháp thánh địa chi chủ trầm ngâm một hồi, lập tức nói.

Hiển nhiên.

Hắn sợ.

Lúc này cũng không muốn cùng Lam Vương phát sinh quá nhiều xung đột.

Cho nên chỉ có thể để Sở Cuồng Nhân tiến vào.

"Vì Lam Vương đã nói nên ta sẽ giữ cho ngươi chút thể diện, Sở Cuồng Nhân tiến vào đi." Thiên Nhân thánh địa chi chủ nói.

Mọi người thấy thế thì lấy làm kỳ lạ.

Tam đại thánh địa lớn mạnh nhất trong Nhân tộc, lại bị Lam Vương làm cho bất đắc dĩ thả ra, đủ để thấy bọn họ đối với Lam Vương có vài phần kiêng kị.

"Đương nhiên sư tôn ta có thể tiến vào Nhân Văn tổ địa, chỉ là các ngươi trước đó gây trở ngại, bây giờ lại coi như chưa có chuyện gì xảy ra sao?"

Lam Vương, nhìn qua có vẻ rất bình thản nói.

Nhưng pháp tắc chi lực trong cơ thể lại điên cuồng phun trào, tu sĩ tầm thường không cảm ứng được gì, nhưng một đám quân vương lại có cảm giác sợ hết hồn hết vía.

"Lam Vương, ngươi muốn làm gì?"

Thiên Nhân thánh địa chi chủ không khỏi cẩn trọng.

"Rất đơn giản, một chưởng!"

Vừa nói xong.

Lam Vương nhún người nhảy lên, bay lên không trung đi vào trên chín tầng mây.

Quanh người nở rộ tiên huy, thân thể dường như hóa thành một cái lỗ đen thật lớn, vô tận linh khí điên cuồng dũng mãnh hướng về phía nàng.

Đưa tay vào giữa, một quả cầu mang nguồn năng lượng lớn ngưng tụ trong lòng bàn tay nàng.

Ẩn chứa trong đó phong lôi chi lực, khủng bố vô biên.

"Phong Lôi Chấn Thiên Quan! !"

Một tiếng quát nhẹ.

Tay Lam Vương đẩy quả cầu phóng ra năng lượng to lớn!

Khóa chặt Thiên Nhân thánh địa xa xa!

Nhưng chuyện này vẫn chưa xong.

Lam Vương lại lần nữa ngưng tụ ra một chưởng.

Lần này, chỉ thấy âm Dương đại đạo pháp tắc chi lực vờn xung quanh người, ánh sáng chói mắt, lập tức hóa thành một luồng đen trắng như dòng nước lũ, hiện lên ở nơi xa!

"m Dương Hám Hoàn Vũ!"

Một kích này khóa chặt Vạn Pháp Đạo Tông!

Hai cỗ chưởng kình, theo hai hướng khác nhau, vượt qua nhiều đại vực, điên cuồng đánh về hướng hai đại thánh địa Nhân tộc.

Bên trong thánh địa Thiên Nhân.

Lão giả đang tu luyện bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc, hắn chính là Thiên Nhân thánh chủ.

"Không tốt! !"

Thiên Nhân thánh chủ khẽ quát một tiếng, đột nhiên phóng lên tận trời.

Tại thời điểm hắn hành động, toàn bộ Thiên Nhân thánh địa đã bị một cỗ uy thế bàng bạc bao phủ, thiên địa gió nổi mây vần, từ nơi xa có phong lôi chi lực tàn phá bừa bãi đang đến gần, chưởng kình trực tiếp bao trùm một phương thiên địa.

Chưởng kình vượt qua rất nhiều đại vực, nhưng uy lực không hề giảm bớt.

Ngược lại.

Chưởng kình từ trên chín tầng mây rơi xuống, tự chủ thôn phệ đại lượng phong lôi chi lực, uy lực so với thời điểm Lam Vương phát chưởng còn khủng bố hơn!

Toàn bộ Thiên Nhân thánh địa bị cỗ chưởng kình này bao phủ, địa vị to lớn, vô số tu sĩ thánh địa nhìn thấy chưởng kình to lớn trên không trung, lập tức hoảng sợ.

"Chưởng kình thật đáng sợ! !"

Ùng ục...

Dù là Thiên Nhân thánh chủ cũng không tự chủ được nuốt một ngụm nước.

Hắn thét dài một tiếng, lực lượng bên trong bộc phát đến cực hạn, thông thiên địa chi lực, dẫn động thể nội Đại Đạo pháp tắc, cực chiêu mãnh liệt.

"Thiên Nhân Quyết, Thái Cực chi ngự!"

Oanh!

Thái Cực Đồ to lớn bao phủ toàn bộ Thiên Nhân thánh địa.

Trong nháy mắt Thái Cực Đồ va chạm phong lôi chi lực, toàn bộ mặt đất Thiên Nhân thánh địa rung chuyển mấy trăm trượng, từng đường vết rách lan ra như mạng nhện, tạo thành khe nứt to lớn.

Vọng lại tiếng vang thật lớn.

Phong lôi chi lực khuếch tán, quét ngang trời đất.

Chỉ cần đến gần, cho dù là Đại Đạo cảnh cũng khó thoát khỏi cái chết.

Bên trong tiên huy tươi sáng.

Một bóng người bay ngược ra ngoài, đụng nát liên tiếp trên trăm ngọn núi.

Người này chính là Thiên Nhân thánh chủ, vì đón lấy đạo chưởng kình, hắn xuất toàn lực, nhưng vẫn bị thương không nhẹ, quân vương nội thương, nguyên khí bị hao tổn ba phần, thân thể cũng thổ huyết không ngừng.

"Một chưởng thật là khủng khiếp, Lam Vương quá khủng khiếp!"

Thiên Nhân thánh địa không khỏi sợ hãi nói.

So với kỷ nguyên trước, thực lực của nàng tiến bộ không ít.

Chương 2279: Tiến vào Nhân Văn tổ địa,

Thiên Nhân thánh chủ vì ngăn một chưởng của Lam Vương, đã bị thương nặng.

Mà một bên khác, Vạn Pháp Đạo Tông chi chủ cũng không khá hơn chút nào.

Âm dương chi lực trùng trùng điệp điệp cuốn tới như dòng nước lũ, thiên địa nghịch loạn, lật đổ Huyền Hoàng, nơi nó đến thiên địa tựa như bị đánh thành một mảnh hỗn độn.

Một chưởng này, ép toàn bộ Vạn Pháp Đạo Tông rung động không ngừng.

Vạn Pháp tông chủ thét dài một tiếng, đồng dạng thôi động cực chiêu, miễn cưỡng ngăn lại một kích này, Thiên Nhân thánh chủ cũng bị trọng thương.

Vạn Pháp Đạo Tông không biết đã tổn hại bao nhiêu.

Bọn họ không phải quân vương bình thường.

Trong đám quân vương, có một số thuộc về cường giả, nhưng lại bị Lam Vương đánh một chưởng, làm trọng thương.

Loại sức mạnh này, làm bọn hắn run sợ.

Bên ngoài Nhân Văn tổ địa.

Từ nơi xa mọi người chỉ có thể thấy được một nguồn năng lượng khủng bố đang truyền đến.

Ngay sau đó, toàn bộ Hồng Mông đại thế giới cũng bị chấn động một phen.

Một số quân vương, đã nhận ra chuyện sảy ra ở hai đại thánh địa.

Trên trán Kim Cương Phật không khỏi toát mồ hôi lạnh, tay nắm tràng hạt, lúc này nhịn không được khẽ run lên.

Đồng thời, hắn cũng có chút may mắn.

May mắn hắn không lên tiếng.

Bằng không, Thiên Phật tịnh thổ cũng sẽ nhận một chưởng này.

Thực lực Thiên Phật so với Vạn Pháp tông chủ, Thiên Nhân thánh chủ cũng không khá hơn, mà hai người này đều bị Lam Vương đánh một chưởng trọng thương.

Nếu hắn nhận một chưởng này, chắc chắn không tốt.

"Ai da, Lam Vương đáng sợ như vậy sao?"

"Quá biến thái."

"Chỉ là hai chưởng này, dù là bao nhiêu tu sĩ dành cả đời cũng không tu luyện được, không hổ là quân vương từng trấn áp một kỷ nguyên."

"Chậc chậc, Sở Cuồng Nhân là sư tôn của nàng? Nói đùa sao?"

Mọi người kinh thán liên tục.

Sau khi Lam Vương phát ra hai chưởng này, từ trên cửu thiên hạ xuống.

Nàng chậm rãi đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, ngay trước hàng tỉ tu sĩ, quỳ gối trước mặt Hồng Mông Chúng Linh, thái độ cung kính vô cùng.

"Sư tôn!"

Giờ khắc này.

Gió ngừng thổi, mây ngừng bay.

Thiên địa hỗn loạn ồn ào, trở nên yên tĩnh.

Quân vương quỳ gối, chấn động thiên địa, vạn linh im lặng.

Tất cả mọi người há to mồm, không thể tin được khi thấy tình cảnh này, mí mắt những quân vương kia chớp một cái, nội tâm cực kì rung động.

Phải biết, quân vương là bậc nào tồn tại?

Bọn họ chưởng khống đại đạo pháp tắc, sừng sững trên đỉnh chúng sinh.

Là tồn tại ức ức vạn sinh linh chiêm ngưỡng.

Mỗi một vị quân vương đều có lòng kiêu ngạo, cho dù là Tử Lôi Quân hay tuyết Hoa Bà Bà, loại quân vương phổ thông này, bên trong thánh địa, đối mặt Thánh Địa chi chủ cũng không cần quỳ lạy làm lễ, thậm chí ngay cả hành lễ cũng có thể không cần.

Chớ nói chi là Lam Vương, quân vương trấn áp một kỷ nguyên!

Vậy mà bây giờ, vị này quỳ gối!

Khiến cho vị này phải quỳ gối, chỉ có thể là Đại Đạo cảnh!

"Đứng lên đi, ngươi đã là quân vương, hành lễ trước mặt nhiều người như vậy, ngươi không sợ mất mặt sao?" Sở Cuồng Nhân cười nói.

"Ta muốn cho họ thấy, sự tôn trọng của ta dành cho sư tôn, để bọn họ hiểu, nếu coi sư tôn là địch thì cũng có nghĩa là muốn chống đối lại ta!" giọng nói Lam Vương đầy khí phách vang lên.

Hành động của Lam Vương khiến Sở Cuồng Nhân cảm thấy vui mừng.

Thật ra hắn cũng không nghĩ tới, lúc trước chỉ là tiện tay cứu, không ngờ hôm nay Kim Tiên đã trưởng thành như vậy.

Duyên phận, thật sự là tuyệt vời.

Nhóm quân vương bí mật quan sát cho đến khi Lam Vương cử động, bọn họ suy đoán Lam Vương rất coi trọng Sở Cuồng Nhân.

Nhưng không nghĩ tới là sẽ tôn trọng đến mức này.

"Sư tôn, ngươi cùng các vị đạo hữu tiến vào đi."

Lam Vương nhìn thoáng qua bọn người Diệp Trúc từ tốn nói.

Đám người Diệp Trúc vừa mừng vừa lo.

Khá lắm.

Được Lam Vương gọi một câu đạo hữu, quả thực có mặt mũi.

Bao nhiêu người đều không có vinh dự này.

"Ừm, tốt."

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu, mang theo bọn người Diệp Trúc hướng vào Nhân Văn tổ địa.

Lam Vương cùng Tửu Tôn đứng nguyên tại chỗ, thần sắc lạnh nhạt.

"Lam Vương, tiểu gia kia... Khụ khụ, Sở tông chủ, thật sự là sư tôn của ngươi sao?" Tửu Tôn vốn muốn gọi tiểu gia hỏa, nhưng nghĩ tới thái độ tôn kính của Lam Vương với Sở Cuồng Nhân, vội vàng đổi giọng.

Lam Vương gật gật đầu, "Sư tôn đối với ta ân trọng như núi, trong khoảng thời gian ta không ở Hồng Mông đại thế giới, làm phiền Tửu Tôn giúp đỡ sư tôn."

"Lam Vương khách khí, ta theo Sở tông chủ cũng tốt."

Tửu Tôn khoát khoát tay bên trong một giấc mộng đẹp, cười nói.

...

Bên trong Nhân Văn tổ địa.

Đây là một thế giới rộng lớn, khởi nguyên Nhân tộc chi địa.

Ở đây, khắp nơi có thể thấy được dấu vết sinh tồn của Nhân tộc, từ hang đá nguyên thủy, đến bộ lạc thôn trại, lại đến thành trì phát triển...

Sau khi tiến vào Sở Cuồng Nhân thấy tất cả giống như lịch sử phát triển nền văn minh của Nhân tộc, cuộn tranh phát triển Nhân tộc trước mặt hắn chầm chậm mở ra...

Mọi người không khỏi tán thưởng khi nhìn thấy.

"Tổ tiên của chúng ta, không ngừng phát triển, sau cùng hướng chư thiên, để Nhân tộc trở thành nhân vật chính trong vạn giới."

Diệp Trúc nói, trong mắt lộ rõ sự tôn sùng.

Mọi người đi tới chỗ bộ lạc.

Bộ lạc này, không có người ở.

Có thể thấy một số bát đá ở khắp nơi, đồ dùng Nguyên Thủy.

"Tông chủ, ngươi nhìn..."

Lúc này, Diệp Trúc chỉ một cái tế đài ở cách đó không xa.

Trên tế đài, trưng bày vô số hài cốt động vật.

Trước mặt xương thú, có một tôn pho tượng to lớn.

"Nơi này đã từng cử hành hoạt động thờ cúng."

"Ừm, dường như bộ lạc này đang thờ pho tượng kia, pho tượng kia hẳn là người tu hành nào đó, trở thành Thần Minh được nhân tộc cổ lão cung phụng." n Hồng Hoa suy tư một chút, suy đoán nói.

Nhân tộc cổ xưa nhất, không có văn minh tu hành.

So với các chủng tộc còn lại, thân thể bọn họ yếu đuối, nhỏ bé đến mức không có sức tự vệ, tôn thờ một số người tu hành cũng rất bình thường.

"Pho tượng này..."

Sở Cuồng Nhân nhìn pho tượng kia, có chút cảm giác quen thuộc.

Hình như đã từng thấy.

Tại sao lại có cảm giác quen thuộc như vậy?

"Xin chủ nhân chờ một chút, ta kiểm tra lại ngay..." Tiểu Ái nói.

Chỉ chốc lát.

Một hình ảnh xuất hiện trong đầu Sở Cuồng Nhân.

Đó là thời điểm hắn độ Hỗn Nguyên kiếp.

Khi đó, hắn độ Hồng Mông Hỗn Nguyên kiếp, lớn mạnh nhất trong Hỗn Nguyên kiếp, một bóng người màu tím xuất hiện cùng lúc với một đạo lôi kiếp.

Hình bóng kia, phảng phất như chưởng khống lôi kiếp.

Cho dù là tướng mạo hay thân hình của đối phương, khí chất đều tương tự pho tượng kia, nhóm nhân tộc cổ lão, lại thờ cúng lôi kiếp chi thần sao?

Sở Cuồng Nhân vô cùng kinh ngạc.

Đối phương, và Nhân tộc cổ lão có liên quan gì sao?

"Tiểu Ái, ghi chép lại hết hành trình của ta trong Nhân Văn tổ địa, không được bỏ sót bất kì chi tiết nào."

Sở Cuồng Nhân nói.

Nhân Văn tổ địa gánh chịu lịch sử.

Ghi chép lại lịch sử tồn tại của một số cổ lão, thu thập những tin tức này, tương lai có thể sẽ dùng đến.

"Đúng."

Tiểu Ái sẽ không bỏ qua cơ hội khảo cổ này.

Nàng ẩn chứa tri thức vũ trụ, nhưng bên trong Nhân Văn tổ địa lại liên quan đến năm tháng cổ xưa nhất, lịch sử của vô số kỷ nguyên trước đó.

Chuyện này đối với nàng vô cùng thú vị.

Chương 2280: Gặp lại La Hầu, Chuẩn Đề tiếp dẫn, Lôi Cổ Thần Phong

Bên trong Nhân Văn tổ địa.

Sở Cuồng Nhân mang theo bọn người Diệp Trúc thăm dò khắp nơi.

Đi qua một bộ lạc nguyên thủy, nhìn qua một thôn trại, nhìn thấy đủ loại dấu vết nhân văn, sau đó trở về bên trong một tòa thành trì.

Thành trì đã rách nát.

Trên đường phố nhìn các loại hình cửa hàng, đan dược, có thể thấy thời điểm này nền văn minh Nhân tộc tương đối phát triển.

Lúc này.

Cách đó không xa truyền đến một tiếng động lớn.

Chỉ thấy chân trời bị một trận kim quang xen lẫn ma khí bao trùm, bên trong kim quang ẩn chứa Thanh Thánh chi ý an lành, giống như phật quang.

Phật quang cùng ma khí trong hư không xen lẫn đụng chạm, hết sức kinh người.

Nhìn theo lực lượng ba động phía trên, ít nhất là trình độ Đại Đạo cảnh.

"Khí tức này, có chút quen thuộc."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, nghĩ tới điều gì đó.

Bóng người hắn lóe lên, bay vút về hướng năng lượng kia.

Chỉ thấy tại nơi giao thủ có ba người.

Mọi người hiếu kỳ, cả ba người này, đều không phải nhân tộc.

Một người trong số đó, tay cầm hắc sắc ma thương, khí tức vô cùng dày đặc, ma thương vung vẩy, ma khí bao phủ ngập trời, đánh cho hai tên đối diện thất bại liên tục.

"Là bọn họ."

Sở Cuồng Nhân liếc mắt một cái liền nhận ra ba người này.

Tất cả đều là gương mặt quen thuộc.

La Hầu, Chuẩn Đề, còn có Tiếp Dẫn.

"Khuôn mặt cũ."

Oa Hoàng cũng nhận ra ba người này, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Không tốt!"

La Hầu phát hiện Sở Cuồng Nhân đang đến gần, không nói hai lời, bóng người hóa thành một đạo lưu quang đen nhánh, nhanh chóng rời đi.

Không dám giao đấu chính diện với Sở Cuồng Nhân.

Hiển nhiên, hắn biết rõ sức mạnh của Sơ Cuồng Nhân, Nếu đấu với Sở Cuồng Nhân, tám chín phần mười sẽ thất bại thảm hại.

Sở Cuồng Nhân nhìn bóng lưng đối phương rời đi, mắt sáng lên, cũng không biết đang suy tính gì, không xuất thủ ngăn cản đối phương.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, cũng muốn rời khỏi.

Chớp mắt một cái.

Bốn phía không gian dường như bị một cỗ lực lượng bao phủ.

Bọn họ bị cố định giữa không trung, khó có thể nhúc nhích.

Bọn họ biết đây là do ai làm, nhìn Sở Cuồng Nhân, không khỏi cười khổ một tiếng, "Sở Tiên Vương, đã lâu không gặp, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Tiên Vương.

Đây là danh xưng của Sở Cuồng Nhân ở Tiên giới vũ trụ Bàn Cổ.

Bọn họ vốn muốn gọi đạo hữu, nhưng suy nghĩ một chút, quan hệ giữa họ và Sở Cuồng Nhân có khoảng cách, gọi đạo hữu sẽ gây hiểu lầm muốn lôi kéo làm quen.

Gọi Tiên Vương, tôn kính một chút.

Dù sao, thực lực của hắn mạnh hơn bọn họ nhiều.

"A, hai vị Tây Phương Giáo Chủ, các ngươi khỏe không?" Sở Cuồng Nhân giống như cười mà không phải cười nhìn hai người, ánh mắt lóe lên sự lạnh lẽo.

Hắn không quên, đối phương đã từng tính kế đế quốc.

Thực lực của hắn bây giờ, muốn giết chết hai người này, dễ như trở bàn tay.

"Tiên Vương, ta cùng sư huynh mạo phạm Tiên Vương, xin Tiên Vương thứ lỗi."

Chuẩn Đề đã nhận ý đồ trong ánh mắt Sở Cuồng Nhân, vội vàng nói.

Sở Cuồng Nhân không lập tức động thủ, hỏi: "Sao hai người các ngươi có thể tiến vào Nhân Văn tổ địa?"

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, không phải nhân tộc, còn có La Hầu, ba người này theo lý mà nói, không thể tiến vào Nhân Văn tổ địa.

"Bên trong Thiên Phật tịnh thổ, có một người tên là Cổ Thiện, hắn làm đại quân vương hạt giống, trong tay hắn có Nhân Văn cửu bảo một trong Tử Kim Bát, bên trong Tử Kim Bát giấu không gian, chúng ta đi vào từ cái Tử Kim Bát kia, dựa vào lực lượng tiến vào nơi này." Chuẩn Đề không có bất kì ẩn ý gì nói.

Bởi vì ba người đều nhìn trúng một kiện bảo vật, Nên mới ra tay đánh nhau.

Bảo vật kia, là một gốc thần dược, Chuẩn Đề lấy ra, Sở Cuồng Nhân không nhìn qua, trực tiếp ném cho n Hồng Hoa.

Thần dược này trong mắt hắn, không đáng giá nhắc tới.

Khóe miệng hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn co giật, chính mình không tiếc ra tay đánh nhau để có được bảo vật, Sở Cuồng Nhân lại bỏ đi như giày rách.

Hắn làm như vậy khiến người ta tức muốn chết.

"Các ngươi đã theo chân Cổ Thiện tới, vì sao chỉ có hai người các ngươi cùng La Hầu, những người khác đâu?"

"Bọn họ tiến về địa phương khác thăm dò, nói thật, quan hệ của sư huynh đệ ta cùng bọn hắn cũng không hòa thuận." Chuẩn Đề nói.

"A, là bởi vì các ngươi xuất thân từ Bàn Cổ vũ trụ sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, đại khái cũng đoán ra.

Những năm gần đây, danh tiếng Sở Cuồng Nhân khai sáng Bàn Cổ tông tại Hồng Mông Thần Bảng, Rất nhiều người không thích hắn.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cùng xuất thân từ Bàn Cổ vũ trụ.

Bên trong Thiên Phật tịnh thổ không chào đón, cũng không có gì kì lạ.

Hai người cũng không cần giải thích.

Hiển nhiên là bị nói trúng.

Hai người bọn họ tiến vào thăm dò Nhân Văn tổ địa, phải tiến cống cho Cổ Thiện không ít bảo vật, mới thu hoạch được cơ hội lần này.

Hai người nhìn bọn người Diệp Trúc sau lưng Sở Cuồng Nhân, thân khí thế kinh người, bảo quang lấp lóe, không khỏi hâm mộ vô cùng.

Đều cùng xuất thân từ Bàn Cổ vũ trụ.

Người ta theo Sở Cuồng Nhân, sống đến mức phong sinh thủy khởi.

Còn bọn họ lại chán nản đến đây.

Trong tâm bọn họ vô cùng hối hận.

Lúc trước nếu không đối đầu Sở Cuồng Nhân, thì thật tốt biết bao.

Nhưng bây giờ, tính mạng của bọn hắn nằm trong tay Sở Cuồng Nhân, đối phương có thể quyết định sống chết của bọn hắn, nội tâm không khỏi tâm thần bất định.

"Các ngươi, muốn sống không?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Nếu muốn."

"Hãy hợp tác với ta."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Giết chết Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, quá dễ dàng đối với hắn.

Nhưng làm vậy thì hắn cũng không được lợi ích gì, tạm thời hắn muốn giữ lại mạng hai người này, làm gián điệp trong Thiên Phật tịnh thổ.

Hiện tại mối quan hệ giữa hắn và các đại Nhân tộc thánh địa không hòa thuận.

Quan hệ giữa Thiên Phật tịnh thổ và hắn cũng không tính ác liệt.

Ai biết được chuyện tương lai sẽ ra sao?

Chuẩn bị sớm vẫn tốt hơn.

"Trong Thiên Phật tịnh thổ các ngươi không được chào đón, muốn phát triển ở nơi đó khó như lên trời, không bằng hợp tác cùng ta, tương lai được ta trợ giúp, Muốn trở thành Phật Chủ trong Thiên Phật tịnh thổ cũng không phải là không được."

Sở Cuồng Nhân nói.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người bọn họ có chút bị lay động.

Cuối cùng, bọn họ đáp ứng điều kiện của Sở Cuồng Nhân.

Trong hoàn cảnh này, muốn phát triển bên trong Thiên Phật tịnh thổ, cũng chỉ có cách hợp tác với Sở Cuồng Nhân.

"Rất tốt."

"Tiên Vương, theo ta được biết, bọn người Cổ Thiện lần này tiến vào Nhân Văn tổ địa là có mục tiêu, đến phương tây Lôi Cổ Thần Phong trước khi đến Nhân Văn tổ địa, nơi đó có một trong phật khởi nguyên địa, có giấu cơ duyên trọng đại."

Chuẩn Đề nói ra.

Nếu là hợp tác, vậy thì hắn cũng không ngại đưa ra thành ý.

"Lôi Cổ Thần Phong, thú vị, vậy thì đến đó xem."

...

Nhân tộc làm chư thiên dẫn đầu thế giới, có rất nhiều tu hành văn minh, như phật chi văn minh, đạo pháp văn minh, luyện khí văn minh.vân vân.

Phật khởi nguyên, thần bí khó lường, không biết từ đâu mà lên.

Nhưng là một trong tu hành văn minh cổ xưa nhất Nhân tộc.

Lôi Cổ Thần Phong, chính là một trong những nơi phát nguyên tu hành văn minh.

Ngay tại thời điểm Nhân Văn tổ địa mở ra, Thiên Phật tịnh thổ quân vương hạt giống Cổ Thiện liền dẫn một đám phật tu, đi thẳng tới nơi này.

Một tòa thần phong nguy nga, cao vút trong mây.

Thanh thánh tường hòa chi khí, vờn quanh bốn phía thần phong, có thể thấy, tại cái đỉnh thần phong kia, có mặt trống to!

Cổ Thiện đưa tay thi triển phật pháp, một chưởng đánh ra, phật quang đánh vào phía trên cái trống, chỉ nghe tiếng trống từng trận, như lôi đình oanh minh, vang vọng đất trời!

Bốn phía phật quang lưu chuyển, một tòa Đại Hùng bảo điện nguy nga trang nghiêm, nhất thời hiển hiện tại đỉnh núi thần phong, trong điện có tượng phật ngàn vạn, trang nghiêm thần thánh.

Bọn người Cổ Thiện mang theo lòng thành khẩn, chắp tay trước ngực, đi vào đại điện.

Chương 2281: Bồ đề linh quang, ai nói ta không hiểu phật pháp? Mời chư phật chỉ giáo.

Đỉnh chóp Lôi Cổ Thần Phong, Đại Hùng bảo điện nguy nga đứng vững.

Ở bên trong, từng tôn tượng thần Phật Đà ngồi xếp bằng, tản ra phật quang tươi sáng chói mắt, khí tức Thanh Thánh an lành bao phủ khắp ngõ ngách.

Đám người Cổ Thiện tiến vào, bên trong phật điện chư phật dường như sống lại, trong đôi mắt lộ ra linh động chi ý, nhìn chăm chú lên bọn người Cổ Thiện.

"Phật hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Phía trên Đại Hùng bảo điện, một cái tượng phật từ tốn nói.

"Gặp qua chư phật."

"Chuyến này đến trước Phật hữu, là vì phật đạo Bồ Đề linh quang."

"Đúng vậy."

Phật đạo Bồ Đề linh quang, là một trong cơ duyên trọng yếu nhất bên trong Lôi Cổ Thần Phong, ẩn chứa trong đó đại lượng Phật Môn chí lý, vô cùng trọng yếu đối với tu sĩ Phật Môn, nếu lĩnh hội luyện hóa, có thể chạm đến cánh cửa quân vương.

Không chỉ có như thế, nếu không đạt được tu sĩ Phật Môn, cũng có thể bảo vệ đạo tâm, không bị tà ma xâm nhiễm, còn có tác dụng tăng lên ngộ tính chi.

Muốn có được Bồ Đề linh quang, cũng không đơn giản.

Cần thông qua chư phật khảo nghiệm Lôi Cổ Thần Phong mới được.

Chư phật khảo nghiệm, tự nhiên có quan hệ cùng phật.

Không tính thực lực tu vi.

Chỉ luận phật pháp cao thấp.

Chỉ cần có thể biện luận phật pháp thắng 36 vị trong 108 tôn phật phía trên Đại Hùng bảo điện, là có thể đạt được Bồ Đề linh quang.

"Phật hữu, mời."

Một cái tượng phật cười nhạt nói.

"Mời."

Cổ Thiện cười nhạt một tiếng.

Hai bên bắt đầu biện luận, trong chốc lát, địa dũng kim liên, Thiên Khai thánh quang.

Mà tại thời điểm song phương biện luận, bên ngoài Lôi Cổ Thần Phong, cũng có mấy bóng dáng chậm rãi đi vào, chính là Sở Cuồng Nhân cùng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Thấy Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn theo Cổ Thiện đi tới. Lông mi tu sĩ Phật Môn cau lại, một người trong đó nói: "Các ngươi tới đây làm gì."

"Hai người sư huynh đệ ta, tới đây cùng chư phật biện luận."

Chuẩn Đề từ tốn nói.

Luận tu vi.

Bọn họ có lẽ không bằng Cổ Thiện.

Nhưng luận phật pháp, bọn họ không hề kém cỏi.

"Chỉ bằng các ngươi?"

Một tăng nhân cười lạnh một tiếng, nói: "Bên trong Bàn Cổ vũ trụ, phật đạo quân vương đều không có, ngươi dựa vào cái gì tham gia khảo hạch này?"

Nói tới nói lui, vẫn là bọn hắn khó chịu xuất thân của hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

"Chúng sinh bình đẳng, ta đã tới đây, chắc chắn có tư cách tham dự khảo nghiệm."

Tiếp Dẫn nói ra.

Hắn không muốn gây xung đột với bọn người Cổ Thiện.

Nhưng nghĩ tới sư huynh đệ mình bị gạt bỏ tại Thiên Phật tịnh thổ, hắn không nhịn được muốn đòi lại công bằng.

Người tranh một khẩu khí, phật tranh giành một nén nhang.

Trên thực tế, cũng đều cùng.

Hiện tại có Sở Cuồng Nhân làm chỗ dựa, bọn họ nhất thời đã có lực lượng.

"Các ngươi muốn tiến vào tham dự khảo nghiệm? Chớ vọng tưởng."

Tăng nhân hừ lạnh nói.

"Phật làm không phân biệt tâm, vị phật hữu này lại phân biệt lòng thành tâm như thế, phật này, không tu cũng được." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn phất tay áo lên, khí thế mạnh mẽ tuôn ra.

Oanh!

Lực lượng bá đạo trực tiếp hất bay toàn bộ phật tu tại chỗ ra ngoài.

"Sở Cuồng Nhân!"

"Ngươi muốn nhúng tay vào nội vụ Phật Môn sao?"

Bọn chúng quá sợ hãi, ánh mắt lộ ra kiêng kị.

Không một ai dám lên trước.

"A, nội vụ Phật Môn, ta không có hứng thú, chỉ là chư phật bên trong Đại Hùng bảo điện, ta rất muốn vào xem."

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Đón lấy, hắn từng bước một hướng về phía Đại Hùng bảo điện.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thấy thế, vội vàng đi theo sau hắn.

"Các ngươi..."

Một tăng nhân tức hổn hển, nhưng lo sợ thực lực của Sở Cuồng Nhân, không dám xuất thủ, chỉ có thể đứng tại chỗ, mặt đỏ tới mang tai.

"Để hắn đi vào đi."

Một vị lão tăng từ tốn nói,: "Dù Sở Cuồng Nhân có tiến vào, cũng không chiếm được cơ duyên gì."

Những người còn lại cũng gật gật đầu.

Phật Môn coi trọng duyên phận.

Không có duyên phận, thì có bày ra trước mặt cũng không lấy được.

Nghĩ đến cơ duyên Lôi Cổ Thần Phong, nhất định phải có đầy đủ phật pháp tu vi mới được, nếu không hết thảy đều là ảo ảnh trong mơ.

"Không tệ, cũng để cho Sở Cuồng Nhân mở mang một chút kiến thức phật pháp tinh diệu."

"Đúng vậy, cả ngày hắn không coi ai ra gì."

"Cho hắn biết, không phải có thực lực, là có thể muốn làm gì thì làm."

...

Bên trong Đại Hùng bảo điện.

Cổ Thiện cùng chư phật đã tiến nhập thời khắc sống còn.

"Phật hữu, đa tạ."

Cổ Thiện từ tốn nói.

Đối diện hắn, một cái tượng phật khẽ cười một tiếng, "Thiên tài Phật Môn xuất hiện lớp lớp, chúng ta vui mừng, Bồ Đề linh quang này, ngươi cầm đi đi."

Hắn đánh ra một chùm sáng kim sắc.

Bên trong có đại lượng phù văn lưu chuyển, huyền ảo bất phàm.

Cổ Thiện cầm lấy linh quang này, trong mắt lộ rõ vẻ mừng rỡ, "Nếu luyện hóa được linh quang, lập tức ta có thể chạm đến cảnh cửa quân vương, lại thêm bản thân ta có thiên phú, cơ bản giống như là chỉ mất nửa bước để bước vào Quân Vương chi cảnh."

Đột nhiên.

Hắn cảm nhận được có gì đó ở sau lưng.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân dẫn người, chậm rãi đi vào Đại Hùng bảo điện.

Thấy trong tay hắn có linh quang, Sở Cuồng Nhân ánh mắt lóe lên, khẽ cười một tiếng, "Há, cái kia chính là Bồ Đề linh quang trong truyền thuyết."

Đồng tử Cổ Thiện hơi co rụt lại, lập tức thu linh quang lại, bộ dáng kia, giống như chậm một bước sẽ bị Sở Cuồng Nhân đoạt

được.

"Sở đạo hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Cổ Thiện chắp tay trước ngực, cười nhạt nói.

"A, ngươi sợ ta đoạt đồ vật của ngươi? Yên tâm, ta không phải cường đạo." Sở Cuồng Nhân cười nói, mang bộ dạng chính nhân quân tử.

Cổ Thiện ngoài cười nhưng trong không cười.

Ai biết được?

Đón lấy, hắn nhìn về phía hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

"Hai vị phật hữu, cũng tới."

"Gặp qua phật tử."

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn miễn cưỡng hành lễ.

Bên trong Thiên Phật tịnh thổ, địa vị Cổ Thiện cực cao.

Ngoại trừ phật đạo quân vương, còn lại phật tu gặp cũng muốn dâng lên ba phần.

Cho dù Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn có bất mãn với người này, nhưng hình thức thì vẫn phải làm, nếu không thời gian sau này sẽ càng khổ hơn.

"Ừm, hai vị phật hữu cũng muốn tham dự khảo hạch?"

"Đúng vậy."

"Mời đi."

Cổ Thiện không để ý, ngay cả hắn muốn thông qua khảo hạch, cũng vô cùng khó khăn, chớ nói chi là hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Có thể chuyện phát sinh kế tiếp, làm cho hắn cảm thấy sợ hãi.

Chỉ thấy Chuẩn Đề Tiếp Dẫn cùng bảo điện chư phật biện luận phật pháp, đúng là ung dung không vội, mấy canh giờ sau, đúng là biện luận phật pháp Thắng qua 36 vị Phật Đà.

Thắng được Bồ Đề linh quang!

"Quá tốt rồi."

Chuẩn Đề Tiếp Dẫn hai người nhìn linh quang trong tay, hưng phấn vô cùng.

Có cái linh quang này.

Đối với bọn hắn tương lai tu hành chính là như hổ mọc thêm cánh.

"Không nghĩ tới hai vị phật hữu đối với phật pháp lại có cảm ngộ tinh thâm như thế, tại hạ bội phục." Cổ Thiện từ tốn nói, ánh mắt lộ ra một vệt dị sắc.

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh nhìn thấy, sờ lên cằm.

Hình như Cổ Thiện đang mang ý đồ xấu xa.

Muốn hay không tìm một cơ hội xử lý?

Ngay khi hắn có ý nghĩ này, Cổ Thiện cảm thấy lưng mát lạnh, da đầu trụi lủi tê dại một hồi.

Hắn nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, nói: "Không biết Sở đạo hữu tới đây làm gì? Chẳng lẽ là đi cùng hai vị phật hữu Chuẩn Đề."

"Hai người này, không liên quan gì đến ta, ta tới đây cũng là vì cảm thấy có hứng thú với cơ duyên Lôi Cổ Thần Phong." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Chỉ sợ Sở đạo hữu cũng phải thất vọng, cơ duyên nơi này, chỉ có tinh thông phật pháp thì người mới có thể đạt được."

"Ai nói ta không hiểu phật pháp?"

Sở Cuồng Nhân cười nói, đi đến trước mặt chư phật, thản nhiên nói: "Tại hạ Sở Cuồng Nhân, cả gan đến đây biện luận phật pháp, mời chư phật chỉ giáo."

Chương 2282: Biện luận phật pháp thắng chư phật, pháp tu hành cực đạo, kiếm ấn Bất Động Minh Vương.

Cổ Thiện nhìn Sở Cuồng Nhân, sửng sốt một chút.

Đối phương rất muốn chư phật biện luận phật pháp?

Hắn hiểu phật pháp sao?

Bên trong Đại Hùng bảo điện chư phật cũng sửng sốt, bọn họ vẫn chưa cảm nhận được mức nồng đậm phật pháp khí tức trên người Sở Cuồng Nhân.

"Phật Môn bên trong người?"

"Không phải."

"Ngươi không phải Phật Môn, sao có thể cùng bọn ta biện luận phật pháp?"

"Chúng sinh bình đẳng, biện luận phật pháp, chỉ có Phật Môn bên trong người mới có thể sao?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Chư phật trầm ngâm một chút, cũng có ý như thế.

"Xin mời đi."

Một cái tượng phật mở miệng nói.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, thản nhiên nói: "Nguyên một đám lần lượt tới thực sự quá chậm, ta muốn cùng chư phật biện luận phật pháp cùng một lần."

Nói cách khác, lưỡi hắn biện quần phật!

Một người, đấu 108 tôn phật bên trong Đại Hùng bảo điện? !

Sắc mặt Cổ Thiện chấn động.

Tiếp đó, hắn giống như một tên ngốc nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Chư phật ở đây đều là tiền bối Phật Môn, là một nhóm người khai sáng phật pháp sớm nhất, Sở Cuồng Nhân này, lại muốn cùng tất cả mọi người biện luận phật pháp? Chỉ sợ cho thêm mấy đầu lưỡi, hắn cũng biện không được."

Nội tâm Cổ Thiện nghĩ.

Hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng cảm thấy Sở Cuồng Nhân mạo hiểm quá mức.

Cùng 108 phật biện luận phật pháp.

Cho dù là bên trong Thiên Phật tịnh thổ, phật đạo quân vương cũng không làm được.

"Nhóc con, ngông cuồng!"

"Ngươi tới đây làm loạn sao?"

Bên trong Đại Hùng bảo điện, phật quang thần thánh an lành đột nhiên sôi trào lên.

Chư phật nhìn Sở Cuồng Nhân, trong đôi mắt mang theo tức giận.

Nhưng sắc mặt Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói: "Chư phật, cùng lên đi."

Tiếp theo hắn nói trước.

Từng chí lý Phật Môn trong miệng hắn liên tiếp tuôn ra, những danh ngôn chí lý tựa như dẫn động phật quang bốn phía, bao phủ ở trên người hắn, tạo thành một chiếc áo cà sa thần thánh, làm hắn giống như một Phật Đà vô thượng.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thấy thế, không khỏi ngạc nhiên vô cùng.

"Hắn thật sự hiểu phật pháp?"

"Cảnh giới cực cao."

Sở Cuồng Nhân hiểu phật pháp sao?

Hắn hiểu, nhưng muốn đánh đồng thời 108 tôn phật, đó là khoa trương quá mức.

Dù sao, hắn cũng không chuyên tu Phật pháp.

Vậy hắn cùng chư phật biện luận phật pháp lực lượng ở đâu?

Rất đơn giản.

Bởi vì hắn có Tiểu Ái.

Tiểu Ái làm Toàn Tri Chi Linh, không biết hấp thu bao nhiêu cái tri thức vũ trụ, ở trong đó, tự nhiên cũng bao quát các loại phật pháp.

Chỉ cần nàng nguyện ý, liền có thể trở thành người tinh thông phật pháp nhất.

Thời gian lưu chuyển.

Chư phật sắc mặt dần dần ngưng trọng lên.

Sở Cuồng Nhân đối với nghiên cứu phật pháp, quá thấu triệt, mà các loại phật pháp lý luận Thiên Môn, cũng đều hiểu rất rõ ràng.

Ở trong đó có không ít, thậm chí ngay cả chư phật cũng không biết lý luận phật pháp.

Bọn họ tuy là người sáng lập phật pháp sớm nhất.

Nhưng bọn họ đều rất cổ hủ.

Bất luận là tri thức, đều không ngừng phát triển.

Phật pháp cũng giống vậy.

Sở Cuồng Nhân có ý niệm phật pháp tân tiến nhất, vừa có cổ lão nội tình phật pháp, các loại trích dẫn kinh điển, tầng tầng lớp lớp.

Trong lúc nhất thời, Đại Hùng bảo điện chư phật, đúng là bị hắn một người tranh luận á khẩu không trả lời được, còn bên cạnh Cổ Thiện, sớm đã mơ hồ.

Cái này, đây là có chuyện gì?

Cái này Sở Cuồng Nhân đối với phật pháp nghiên cứu sao xa xa bao trùm tại trên ta?

Rốt cuộc ta là phật tử? Hay hắn mới là phật tử!

Cổ Thiện mơ hồ.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn sợ hãi không thể không phục.

Sở Cuồng Nhân xuất thân từ Bàn Cổ vũ trụ, có thể hắn nắm giữ tri thức phật pháp vượt ra khỏi bọn họ, người sáng lập Bàn Cổ vũ trụ Phật Môn lý giải.

Bây giờ vẫn còn chưa tưởng tượng được thế sự sao?

"Sở Tiên Vương, quả nhiên là có thể làm việc người khác không thể."

Chuẩn Đề lắc đầu cảm thán nói.

Lúc này hắn, càng thêm kiên định chuyện hợp tác cùng Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân tiềm lực vô cùng, tương lai trở thành quân vương cơ hồ là chuyện chắc như đinh đóng cột, có sự ủng hộ của hắn, tương lai bọn họ mới có chỗ đứng trong Thiên Phật tịnh thổ, thậm chí là thực hiện khát vọng, truyền phật pháp tại chư thiên!

Cái phật pháp này.

Không phải Thiên Phật tịnh thổ chi phật pháp.

Bọn họ muốn, chính mình khai tông lập giáo.

"Phật hữu chi tài hùng biện, chúng ta bội phục."

Cuối cùng, một người cầm đầu tượng phật chắp tay trước ngực, tiếp lấy trên thân tách ra phật quang tươi sáng, "Nghiên cứu cùng lý giải Phật hữu tại phật pháp, trên bọn ta, Bồ Đề linh quang này cùng Bất Động Minh Vương Kiếm Ấn, nên thuộc về ngươi!"

Phật quang tươi sáng hiển hóa.

Trong đó, Bồ Đề linh quang hiện lên.

Cái này linh quang, nồng đậm vô cùng.

So với Cổ Thiện, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ba người còn muốn nồng đậm mấy lần.

Mà bên trong linh quang này, loáng thoáng, còn có một thanh kim sắc tiểu kiếm, phía trên lưu chuyển lên một trận thanh thánh an lành nhưng lại sắc bén kiếm ý.

Cái này khiến Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

Hắn nắm chặt linh quang trong nháy mắt, ẩn chứa trong đó kiếm nhỏ màu vàng kim cũng dung nhập trong cơ thể của hắn, vô số tin tức trong đầu hắn tuôn ra.

Bất Động Minh Vương Kiếm Ấn!

CỔ Thiên tức giận, "Không nghĩ tới cơ duyên lớn nhất bên trong Lôi Cổ Thần Phong lại là Bất Động Minh Vương Kiếm Ấn! !"

Bên trong Thiên Phật tịnh thổ, có quan hệ với kiếm ấn truyền thuyết.

Nghe nói, năm tháng trước cổ lão, bên trong Phật Môn ra một tên kiếm tu, hắn chi thiên tư thế kinh tài tuyệt diễm, thậm chí kém chút đột phá đến cảnh giới quân thượng, mà hắn còn sáng tạo ra một môn vô cùng cường thế cực đạo tu hành pháp!

Đem phật pháp diệu ý cùng kiếm đạo xảo diệu kết hợp tại một khối.

Cái tu hành pháp này, chính là Bất Động Minh Vương Kiếm Ấn!

Là Phật Môn chí cao thần thông, loại cấp bậc tu hành pháp này, Thiên Phật tịnh thổ chi chủ đương đại đều không thể có.

Về sau, môn tu hành pháp này bị thất truyền.

Chẳng ai ngờ rằng, lại tồn tại bên trong ngọn núi Cổ Thần!

Phải thông qua 108 phật biện luận phật pháp, mới có thể thu được tu hành pháp này.

"Đáng giận, cái tu hành pháp này, lại để hắn lấy được."

Cổ Thiện nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân, vô cùng ghen ghét.

Mà Sở Cuồng Nhân thì nhắm hai mắt, tại trải nghiệm lấy Bất Động Minh Vương Ấn huyền diệu, thời gian dần trôi qua, kiếm chỉ ngưng tụ, giữa ngón tay có một đạo phật quang lưu chuyển.

Phật quang ngưng tụ thành kiếm ảnh.

Kết hợp Thanh thánh chi khí và sát phạt chi khí, khiến người ta khiếp sợ!

Chư phật lại lần nữa bị khiếp sợ.

"Cái gì? ! Hắn vừa mới tiếp nhận Bất Động Minh Vương Kiếm Ấn, mà đã có thể vận dụng rồi sao? !"

"Ngộ tính của hắn, sao lại khủng khiếp như thế? !"

Phải biết, Sở Cuồng Nhân tiếp nhận không phải một môn Hợp Đạo pháp, kế thừa Hỗn Nguyên pháp, mà chính là bao trùm tại Hồng Mông tu hành pháp ở trên cực đạo tu hành pháp!

Dạng kế thừa này, cho dù là quân vương cũng cần không ít thời gian lĩnh hội lý giải, mà Sở Cuồng Nhân vừa tiếp nhận đã có thể vận dụng ngay.

Quả thực khiến mọi người thay đổi thế giới quan.

Trên thực tế, Sở Cuồng Nhân cũng có chút ngoài ý muốn.

Tuy nhiên ngộ tính của hắn rất khủng khiếp.

Nhưng gần nhất, hình như càng khủng bố hơn.

Đột nhiên.

Hắn nghĩ tới Tạo Hóa trì, sau khi tiến vào Tạo Hóa trì, không chỉ có tư chất căn cốt được tăng lên, một hạng năng lực nào đó cũng sẽ bị phóng đại.

Tỉ như Cố Linh Lung thuộc tính âm Hàn, Lam Vũ Quang Minh thuộc tính...

Sở Cuồng Nhân sau khi ra khỏi Tạo Hóa trì, ngoại trừ Duy Nhất Bản Nguyên Thể đạt được tăng cường, còn lại cũng không có cảm giác quá mức rõ ràng.

Hiện tại xem ra, hắn bị phóng đại năng lực, là ngộ tính.

Tạo Hóa trì, quả nhiên bất phàm.

Nội tâm Sở Cuồng Nhân lần nữa cảm khái một chút khen thưởng cái vĩnh hằng thần kỳ.

Đón lấy, hắn thu liễm đầu ngón tay phật quang, hướng chư phật hành lễ, "Lần này biện luận phật pháp, tại hạ thu hoạch rất nhiều, đa tạ chư phật."

"Phật hữu khách khí."

Chư phật đối với Sở Cuồng Nhân cuồng vọng mười phần khó chịu.

Nhưng bây giờ, cũng tâm phục khẩu phục.

Chương 2283: Tu sĩ ngoại tộc, ban đầu thi triển kiếm ấn Bất Động Minh Vương, tổ lăng tiên đảo

"Đại cơ duyên Lôi Cổ Thần Phong lớn nhất đã bị chư vị đoạt được, chúng ta cũng nên tiếp tục ngủ say, kỷ nguyên này cũng không đơn giản, chư vị tự giải quyết cho tốt."

Chư phật nhìn Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Bọn họ thu liễm phật quang, khôi phục thành bộ dáng giống thần.

Sở Cuồng Nhân nghe xong ngữ điệu của chư phật, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

Hắn lấy ra Bồ Đề linh quang.

"Thạch Anh, Bồ Đề linh quang này cho ngươi."

Vật này đối người bên trong Phật Môn có tác dụng lớn, hắn cuối cùng không phải người Phật Môn.

Cho Thạch Anh vừa tốt.

Đối phương là phật tu, là một trong Huyền Thiên cửu tinh, đối với hắn tuyệt đối trung thành.

"A."

Thạch Anh sửng sốt một chút.

Nàng vốn là không có ôm hy vọng quá lớn có thể thu được tuyệt thế cơ duyên gì, không nghĩ tới một đoàn Bồ Đề linh quang cứ như vậy thu đến tay, để cho nàng vừa mừng vừa sợ.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhìn linh quang trong tay nàng, vô cùng hâm mộ.

Linh quang trong tay đối phương có thể so ra nồng đậm hơn trong tay bọn họ rất nhiều.

Xem như Cổ Thiện cũng kém xa.

Cổ Thiện tâm tình lúc này vô cùng phức tạp.

Chính mình mệt gần chết mới lấy được linh quang, Sở Cuồng Nhân cứ như vậy tiện tay tặng người, thật sự là người so với người, tức chết hắn đi được,

"Đi thôi."

Sở Cuồng Nhân mang theo bọn người n Hồng Hoa muốn rời khỏi.

Nhưng lúc này, bên ngoài đại điện, bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng kêu thảm thiết.

Mọi người ra ngoài xem xét.

Chỉ thấy được có một nhóm tu sĩ đang cùng tu sĩ Phật Môn sĩ chém giết.

Vốn Sở Cuồng Nhân là không muốn xen vào việc của người khác.

Những tu sĩ trước mắt này, đều là không phải Nhân tộc, cái này khiến Sở Cuồng Nhân rất ngạc nhiên, những người này đến tột cùng là làm sao tiến vào Nhân Văn tổ địa?

"Phật Môn tu sĩ, chết đi!"

"Ha ha, Cổ Thiện đi ra, cơ duyên Lôi Cổ Thần Phong, nhất định bị hắn đạt được, phía trên, đem cơ duyên cướp tới trong tay hắn."

Mấy tu sĩ Đại Đạo cảnh khóa chặt Cổ Thiện.

Mấy người hô nhau mà lên.

"Làm càn!"

Cổ Thiện sầm mặt lại, giận tím mặt.

Chỉ thấy hắn đưa tay một chưởng oanh phát ra, phật quang hiển hiện ra, phía sau hắn hóa thành một tôn kim sắc pháp tướng Phật Đà, phát ra uy nghiêm vô tận.

Pháp tướng trợn mắt tròn xoe, thi triển phục ma chi năng!

Oanh!

Chỉ là chiêu thứ nhất, lập tức đem mấy tu sĩ kia đánh bay ra ngoài.

"Không hổ là Cổ Thiện, thực lực thật mạnh."

"Mau nhìn, bên cạnh hắn còn có mấy người, tu vi của bọn hắn không cao."

Mấy tu sĩ Đại Đạo gặp Cổ Thiện thực lực mạnh, khó có thể chống lại, liền đem ánh mắt đặt ở trên mấy người n Hồng Hoa, Thạch Anh cách đó không xa.

Sắc mặt bọn họ âm ngoan, tốc độ cực nhanh.

Nhưng đột nhiên, khóe mắt bọn họ liếc qua thấy được Sở Cuồng Nhân bên cạnh, cảm thấy người này giống như có chút quen thuộc, sau đó đồng tử co rụt lại, vô cùng hoảng sợ.

Thân thể vốn là phi tốc tiến lên nhất thời cứ thế mà ngừng lại.

"Ta dựa vào, Sở Cuồng Nhân! Mau lui lại!"

"Gia hỏa này tại sao lại ở chỗ này? !"

Đối với Sở Cuồng Nhân, những người là biết đến hắn.

Đối phương khủng bố cỡ nào càng rõ ràng, chỉ là trong tích tắc, bọn họ quyết định thật nhanh xoay người chạy có thể đã không kịp.

Sự xuất hiện của bọn hắn, gây nên hứng thú cho Sở Cuồng Nhân.

"Các ngươi thử chiêu này một chút đi."

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, phật quang tại đầu ngón tay lưu chuyển.

Một vạn tự phật quang to lớn ngưng tụ bên trong mà thành!

Chính là Bất Động Minh Vương Kiếm Ấn!

"Minh Vương Kiếm Ấn, Độ Chúng Sinh!"

Uy áp dồi dào, bỗng nhiên tràn ngập bên trong thiên địa.

Bên trong phật quang vô biên.

Phật Đà pháp tướng một tay cầm kim cương bảo kiếm to lớn hình thành ở sau lưng Sở Cuồng Nhân, mạnh mẽ uy thế, trong nháy mắt bao phủ lấy tất cả mọi người.

Từng đạo từng đạo kiếm khí ẩn chứa phật quang, bắn phá ra!

"Đây là tu hành pháp gì?"

"Đáng chết!"

Nguyên một đám tu si ngoại tộc ở phía dưới kiếm khí, liên tiếp tiêu vong.

Thứ nhất thanh thánh an lành phật quang, lại bộc phát ra lực sát phạt phá hoại vô song, để tất cả mọi người nghẹn họng nhìn trân trối tại chỗ.

Nhất là những tu sĩ Phật Môn kia, mặt mũi tràn đầy không thể tin được.

Một người trong đó, kiến thức không tầm thường, mơ hồ nhận ra Sở Cuồng Nhân sử dụng tu hành pháp đó, ngữ khí run rẩy nói ra: "Cái này, đây chẳng lẽ là Phật Môn thất truyền đã lâu cực đạo tu hành pháp... Bất Động Minh Vương Kiếm Ấn! !"

Lời vừa nói ra, mọi người vô cùng xôn xao.

Tất cả mọi người nhìn về phía Cổ Thiện, muốn hỏi thăm ý kiến của hắn.

Nhưng đối phương trầm mặc không nói.

Lần trầm mặc này, cũng không thể nghi ngờ xác nhận phỏng đoán của mọi người.

Đối phương thi triển, thật là Bất Động Minh Vương Kiếm Ấn!

"Ông trời ơi, cái này, này làm sao có khả năng? !"

"Hắn làm sao lại có Bất Động Minh Vương Kiếm Ấn?"

"Sở tông chủ thông qua biện luận phật pháp thắng 108 phật trong điện, lúc này mới thu được Bất Động Minh Vương Kiếm Ấn." Chuẩn Đề từ tốn nói.

Nhìn những ánh mắt không thể tin được của những phật tu kia, nội tâm hắn mừng thầm.

Mà Sở Cuồng Nhân đối với phản ứng của tu sĩ Phật Môn cũng không thèm để ý, hắn hướng một tu sĩ sống sót phía dưới kiếm quang bên trong đi tới.

Nhìn đối phương thi triển tu hành pháp, nhận ra đối phương là nhất tộc Thiên Thần.

"Nói, các ngươi làm sao tiến vào?"

"Phi, Sở Cuồng Nhân, ngươi có thể giết ta, đừng nghĩ có thêm bất kỳ tin tức gì từ chỗ này của ta." Tu sĩ Thiên Thần nhất tộc kiên cường nói.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, "Xương cứng, rất tốt."

Hắn cũng không buồn.

Hắn tự có phương pháp để đối phó với loại xương cứng này.

Chỉ thấy tay hắn bắt pháp quyết, liền thi triển các loại tu hành pháp linh hồn, giày vò đối phương đến đau đến không muốn sống, âm thanh thê lương bi thảm quanh quẩn ra.

Cùng lúc đó, thi triển Sưu Hồn Đại Pháp.

Bọn người Cổ Thiện thấy thế, trong lòng không khỏi cảm thấy lạnh cả người.

Thủ đoạn của người này lại tàn nhẫn như vậy!

Vừa rồi bên trong Đại Hùng bảo điện bộ dáng chư phật biện luận phật pháp, hoàn toàn tưởng như hai người, một cái là Thánh Phật, một cái thì là ác quỷ tu la.

Đến cùng cái nào mới thật sự là hắn?

Bọn người Cổ Thiện đối với Sở Cuồng Nhân phát ra kiêng kị.

Mà Sở Cuồng Nhân đã thông qua Sưu Hồn chi pháp, dần dần hiểu rõ hết thảy.

"Thú vị."

"Không nghĩ tới Nhân Văn tổ địa lần này mở ra, lại đưa tới ngoại tộc ngấp nghé, Thiên Thần nhất tộc, Long tộc, Thú Nhân nhất tộc, thú tộc..."

Sở Cuồng Nhân trên mặt dần dần lộ ra vẻ băng lãnh.

Tuy nhiên hắn đối với những người thánh địa tộc không có hảo cảm gì, nhưng ngoại tộc muốn xâm hại lợi ích Nhân tộc, cũng phải hỏi hắn có đồng ý hay không!

Hắn nhìn thoáng qua tu sĩ Thiên Thần nhất tộc trước mặt đã hai mắt đờ đẫn, hừ lạnh một tiếng, Chúc Long chi hỏa nhất thời đem đối phương thiêu thành tro tàn.

"Biết được trong trí nhớ người này, lần này mấy ngoại tộc nắm giữ ba kiện nhân văn chí bảo, lại thêm chí bảo Nhân tộc thánh địa còn lại trong tay hắn, xem ra lần này, truyền thừa Nhân Tổ, rất có thể sẽ hiện thế."

Sở Cuồng Nhân nghĩ đến chư phật trước đó.

Cái kỷ nguyên này, cũng không đơn giản, mà nhiều kỷ nguyên đến nay, chưa hiện thế Nhân Tổ truyền thừa ở kỷ nguyên này hiện thế cũng không phải là không được.

Ngay tại thời điểm Sở Cuồng Nhân nghĩ như vậy.

Toàn bộ Nhân Văn tổ địa, oanh chấn động một cái.

Ngay sau đó.

Trên không trung có tiên huy sáng chói nở rộ.

Chỉ thấy một hòn đảo trên không trung nguy nga hùng vỹ bao la, chậm rãi theo bên trong tầng mây dò ra, vô số tu sĩ nhân tộc đi vào tổ địa không hẹn mà cùng nhìn về phía hòn đảo.

Sở Cuồng Nhân cảm giác, Thiên Ly Kiếm trong cơ thể mình, đang chấn động.

Tựa hồ cái hòn đảo kia tồn tại cái gì, phát sinh cộng minh.

"Là tổ lăng chỗ tiên đảo!"

Cổ Thiện kinh hô một tiếng, trong mắt sắc mặt chấn kinh hiện ra.

Tổ lăng, chính là vị trí truyền thừa Nhân Tổ.

Vô số kỷ nguyên chưa từng hiện thế.

Mà rung chuyển ở kỷ nguyên này, rốt cục xuất hiện!

Chương 2284: Động tác của các thế lực khắp nơi, hạt giống quân vương tề tụ, ngoại tộc hiện thân.

Tiên đảo hiện thế, bên trong Nhân Văn tổ địa rất nhiều tu sĩ trở nên khiếp sợ.

Tất cả mọi người nhìn tiên đảo, ánh mắt nóng bỏng.

Phía trên một dãy núi.

Minh Nguyệt Vô Hạ nhìn tiên đảo trên không trung, trong mắt lóe lên, "Tiên đảo thế mà hiện thế, xem ra tổ địa Nhân Văn cửu bảo tề tụ."

Một đạo tiên hồng hóa thành một bóng người, bắn ra.

Một bên khác.

Thân mang thần giáp màu tím Đạo Lăng Thiên, đang nhanh chóng bay về phía tiên đảo.

Trong mắt hắn lộ ra nhiệt huyết, "Nhân Tổ, chư thiên người đứng đầu tiên tộc, truyền thừa của hắn, ta là bị tình thế bắt buộc! !"

Quanh người hắn tràn ngập hào quang màu tím, khí thế ngút trời.

Oanh!

Kiếm khí trùng thiên, như muốn kéo nứt trời đất.

Độc Cô Bất Bại hướng tiên đảo bay vút đi, mặt mũi hắn tràn đầy hưng phấn, "Tuy nhiên trong tay ta không có Nhân Văn cửu bảo, nhưng người tổ truyền nhận này, ta chắc chắn phải có được."

Ngoại trừ quân vương hạt giống Nhân tộc có hành động bên ngoài, còn lại một số quân vương hạt giống ngoại tộc chui vào Nhân Văn tổ địa cũng sẽ không ngồi nhìn mặc kệ.

"Rống!"

Một tiếng rồng ngâm vang tận mây xanh.

Một thân hình hóa Hồng Long, ở chung quanh hắn

nguyên một đám thiên kiêu yêu nghiệt Nhân tộc, đều bị long tức màu đỏ thẫm đốt thành tro bụi.

Người này chính là Long tộc quân vương hạt giống.

Hắn không thuộc về Tổ Long, Ứng Long, Hắc Long ba đại bá chủ này.

Mà chính là xuất thân bình thường còn bình thường hơn Hồng Long nhất tộc.

Nhưng huyết mạch của hắn, lại phát sinh dị biến, tăng thêm đủ loại cơ duyên, để thực lực của hắn vượt xa thiên kiêu yêu nghiệt Tổ Long, Hắc Long.

Trở thành quân vương hạt giống đứng đầu trong Long tộc.

Hắn tên gọi Xích Ảnh!

"Tổ lăng đã mở ra, như dự liệu của chư vị quân vương, bên trong kỷ nguyên này muốn xuất hiện tổ lăng, chỉ cần Nhân Tổ chi huyết vào tay, liền có thể dẫn đầu Nhân tộc vì thế giới chi mệnh." Xích Ảnh cười lạnh nói.

Một chỗ khác trong hư không.

Một thanh niên chậm rãi đi trong hư không, quanh thân lưu chuyển lên ánh sáng chói Thiên Thần Chi Quang, chỗ đến, thần ánh sáng chiếu rọi, sơn hà vỡ nát.

Nguyên một đám tu sĩ Nhân tộc bị thần quang của hắn chiếu rọi xuống, hóa thành tro bụi.

"Nhân Tổ chi huyết, để ta thiên Thần Thương vũ đạt được, mà lịch sử Nhân tộc cũng đem đến trong tay ta, triệt để kết thúc! !"

Thiên Thần thương vũ ánh mắt như băng, lộ ra tự tin cực độ.

"Ha ha, nhóm Nhân tộc quân vương hạt giống, ta đến rồi!"

Một đầu Hoàng Kim Bỉ Mông to lớn nhìn về phía tiên đảo, cười ha ha, tiếng cười như sấm, chấn động ở trong gầm trời, hắn là Thú Nhân nhất tộc quân vương hạt giống.

Nhân tộc, ngoại tộc...

Bên trong Nhân Văn tổ địa tất cả mọi người đều đặt mục tiêu ở phía trên tiên đảo.

Một đạo lưu quang xẹt qua chân trời, tranh nhau chen lấn lướt về phía tiên đảo, sợ bị người khác đoạt trước một bước, lấy được cơ duyên.

Mà có một cái bọc lấy trường bào màu đen, chỉ lộ ra một đôi trong một quỷ quyệt màu tím nhìn một đạo đạo lưu quang nam tử, phát ra tiếng cười khiếp người.

"Hắc hắc, những người ngu muội này, đều gom lại tiên đảo đi, đến lúc đó coi như không chiếm được Nhân Tổ chi huyết, cũng có thể giết nhiều mấy cái thiên kiêu, để Nhân tộc nguyên khí đại thương, ở bên trong cái này kỷ nguyên này không đạt được gì!"

Trong mắt người này mơ hồ có một phù văn ấn ký quỷ quyệt hiện lên.

...

"Tiên đảo hiện thế, đi!"

Phía trên Lôi Cổ Thần Phong, Cổ Thiện nhìn tiên đảo, ánh mắt nóng bỏng, không kịp chờ đợi mang theo một đám tu sĩ Phật Môn hướng về tiên đảo lao đi.

Sở Cuồng Nhân nhìn cũng không ngăn cản.

Hắn mang theo bọn người n Hồng đi đến.

Tiên đảo.

Phía trên tiên đao nguy nga, sơn mạch liên miên chập trùng, giao thoa tới lui trong đó.

Ở giữa sơn hà, vô số tiên phong, bảo quang liên tiếp lấp lóe, càng có các loại kỳ trân dị thú, khí tượng nguy nga cuồn cuộn, ầm ầm sóng dậy.

Vội vàng quét qua, mọi người liền cảm ứng được trong đảo ẩn chứa các loại cơ duyên.

"Tốt một tiên đảo, quả nhiên bao la hùng vĩ!"

"Bảo địa chỗ này, quá cường đại đi."

"Ông trời ơi, cái linh khí trong đảo, là gấp địa phương khác đếm không chỉ mười lần, ở chỗ này tu hành, làm ít công to."

"Linh khí chỉ là một cái trong số đó, cái mỏ quang trong đảo, tiên dược, các loại bảo vật, đó mới gọi làm cho người kinh thán."

"Cho dù là mấy thế lực quân vương cùng nhau, chỉ sợ cũng không bỏ ra nổi một nửa như trong đảo, quá cường đại."

Mọi người kinh thán liên tục.

Nhưng hấp dẫn người ta nhất, lại là một chỗ hư không ở hòn đảo trung.

Chỗ đó tản ra ánh sáng màu sắc rực rỡ.

Trong lúc mơ hồ, có một cỗ năng lượng kỳ lạ năng dao động khuếch tán mà ra.

Sở Cuồng Nhân thể nội Thiên Ly Kiếm cảm ứng đối với nơi đó, là cường liệt nhất.

"Tông chủ, chỗ đó sẽ không phải là tổ lăng chỗ."

Oa Hoàng nhìn lấy chỗ hư không kia nói ra.

Trong cơ thể nàng Tạo Hóa Thủy Tinh, cũng cùng hắn sinh ra cộng minh.

"Tám chín phần mười chính là nó."

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu.

Trừ bọn họ, tu sĩ còn lại cũng đều chú ý tới chỗ hư không kia.

Tất cả mọi người suy đoán trong cái hư không kia có giấu đại cơ duyên.

Mọi người hướng trong đó đi tới trước.

Bên trong tiên huy màu tím, Đạo Lăng Thiên dẫn đầu đến chỗ này.

Hắn nhìn ánh sáng tan ra hư không, trên người Tử Hà Thần Giáp đúng là ong ong rung động, "Thú vị, để ta nhìn ngươi giấu huyền cơ gì!"

Hắn đưa tay thôi động Đại Đạo pháp tắc, oanh một quyền trong hư không.

Oanh một tiếng.

Hư không chấn động.

Đại Đạo pháp tắc Cường đại chi đủ sức để phá nát một phiến hư không, nhưng lúc này lại không phá hư được cái ánh sáng hư không, ngược lại là bộc phát ra một cỗ phản lực cường đại, để Đạo Lăng Thiên bay ngược ra mấy trăm trượng.

"Đạo Lăng Thiên, đừng uổng phí công phu, nơi này hẳn là chỗ tổ lăng, muốn đi vào trong đó, nhất định phải tề tụ Nhân Văn cửu bảo mới được."

Một thanh âm đạm mạc vang lên.

Một thân ảnh màu đen xuất hiện, lại là Độc Cô Bất Phá.

Nhìn đến hắn, ánh mắt Đạo Lăng Thiên lóe lên, cũng nhận biết đối phương, "Đây không phải đại danh đỉnh đỉnh Kiếm Ma, nghe nói ngươi gần nhất bị người đánh bại."

Đối mặt Đạo Lăng Thiên trào phúng, Độc Cô Bất Phá thần sắc lạnh nhạt, "Giễu cợt thì lưu lại đi, vẫn là như thế nào mở ra không gian này."

"Ngươi ngược lại là trầm ổn không ít, là bởi vì Sở Cuồng Nhân kia sao?"

Đạo Lăng Thiên thản nhiên nói.

"Không có quan hệ gì với ngươi."

Độc Cô Bất Phá không có trả lời.

Trên thực tế, bị Sở Cuồng Nhân đánh bại, hắn tuy gặp khó, nhưng cũng không phải là không có có ích, chí ít hắn biết thiên ngoại hữu thiên.

Kiếm tâm ngược lại là cứng cỏi không ít.

"Hai vị đạo hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Một thanh âm không linh vang lên.

Chỉ thấy trong hư không, một bóng người xinh đẹp chậm rãi đi ra.

Chính là Minh Nguyệt Vô Hạ.

Thấy được nàng, Đạo Lăng Thiên trong mắt lộ ra một vệt kiêng kị.

Tại bên trong chư thiên Nhân tộc, ngoại trừ chưa từng gặp mặt Sở Cuồng Nhân, hắn kiêng kỵ nhất chính là Minh Nguyệt Vô Hạ không biết sau cạn này.

Anh sáng phật quang chiếu rọi, tay Cổ Thiện nâng Tử Kim Bát đi tới.

Còn có một số nhân tộc quân vương hạt giống.

Chúng người đưa mắt nhìn nhau, đều có chút đề phòng lẫn nhau.

"Chư vị, còn muốn giấu tới khi nào, hiện thân đi."

Minh Nguyệt Vô Hạ giống như cảm ứng được cái gì, nhìn lướt qua hư không nói.

"Ha ha, nữ nhân, cảm giác của ngươi ngược lại là nhạy cảm."

Trong không khí đột nhiên vô cùng nóng rực, chỉ thấy một thân ảnh hồng sắc đi ra, trên thân lưu chuyển long khí bá đạo nóng rực.

Trừ hắn ra, Thiên Thần Chi Quang lấp lóe, một thanh niên tuấn dật cũng chậm rãi đi ra, còn có một cái bóng người cao lớn vàng óng lôi cuốn lấy một cỗ khí tức Mãng Hoang, cất bước đi tới, mỗi một bước đi ra, sơn hà chấn động một cái.

Còn có một người, sau lưng mọc lên một đôi quang dực màu trắng bạc.

Không gian bốn phía, cũng vì đó vặn vẹo.

Nhìn mấy cái này tồn tại, mấy người Độc Cô Bất Phá đồng tử hơi hơi co rụt lại.

"Long tộc, Thiên Thần nhất tộc, Thú Nhân tộc, còn có Không tộc? !"

"Làm sao lại, ngoại tộc người làm sao có thể đi vào Nhân Văn tổ địa!"

"Bọn họ làm sao làm được?"

Chương 2285: Một kiếm trảm Bỉ Mông, liên thủ cùng ngoại tộc, các ngươi lại sợ ta như vậy.

Bên ngoài Tiên đảo tổ lăng, ngoại tộc hiện thân.

Một đám quân vương hạt giống đều toát ra vẻ ngưng trọng.

Ngoại tộc tiến vào Nhân Văn tổ địa.

Loại sự tình này, từ trước tới nay là lần đầu tiên.

Hơn nữa còn là ở thời khắc mấu chốt tổ lăng hiện thế.

"Ha ha, chư vị không cần khẩn trương, tại hạ Không tộc Không Thuần Nguyên, lần này đến Nhân Văn tổ địa, là cùng chư vị hợp tác tìm kiếm."

Không Thuần Nguyên cười nhạt một cái nói.

Nghe hắn nói, một đám quân vương hạt giống trong mắt lộ ra màu sắc trang nhã.

"Tìm kiếm hợp tác? Nói đùa cái gì, tại bên trong Nhân Văn tổ địa này, chúng ta cùng ngoại tộc các ngươi, hợp tác có cái gì tốt?"

"Hừ, đúng là như thế."

"Nói, các ngươi tiến vào nơi này như thế nào."

Sắc mặt mọi người băng lãnh.

Lạnh lẽo sát ý tràn ngập tại phiến thiên địa này.

"Hắc hắc, muốn đánh đúng không, thật đúng là cầu còn không được."

Thú Nhân tộc quân vương hạt giống Hoàng Kim Bỉ Mông nhếch miệng cười một tiếng, trên thân bộc phát ra một cỗ đại đạo khí tức vô cùng cường đại, chấn nhiếp thiên địa.

Hoàng gia Bỉ Mông, Thú Nhân nhất tộc huyết mạch cổ xưa nhất.

Hắn chiến lực, viễn siêu cùng cảnh.

Hoàng Kim Bỉ Mông trước mắt này tu vi chính là Đại Đạo Chí Tôn cảnh, chiến lực so với Chí Tôn bảng phía trên đỉnh phong Chí Tôn, chỉ sợ cũng không kém là bao nhiêu.

Khí tức hắn bạo phát, khiến mọi người tại đây không khỏi cấm kỵ.

"Người không giống người, thú không giống thú, nhìn lấy thật sự là chướng mắt."

Một âm thanh lạnh lùng bỗng nhiên vang vọng đất trời.

Chỉ thấy chân trời tươi sáng có tiên huy chiến đấu, một bóng người mặc quần áo màu trắng chậm rãi đi tới, trong lúc phất tay, siêu phàm thoát tục, khí tức không thể coi thường.

Sau lưng có khí vận thần quang lưu chuyển, cao quý không tả nổi.

Mọi người thấy người tới, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại.

Độc Cô Bất Phá nắm chặt trường kiếm trong tay, ngưng thần đề phòng.

"Làm càn!"

Mà Hoàng Kim Bỉ Mông nghe được người tới trào phúng, giận tím mặt, trên người phát ra đại đạo chi lực, một quyền đánh ra, trên không trung ngưng tụ thành một quyền ấn màu vàng óng, xẹt qua chân trời, hướng người tới hung hăng đập tới.

"Súc sinh, Nhân tộc tiền bối tổ lăng trước đó, há để cho ngươi giương oai?"

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, kiếm chỉ ngưng tụ.

Bỗng nhiên.

Ngàn vạn kiếm khí phóng lên tận trời, trên không trung ngưng tụ thành một đạo kiếm ảnh màu bạc trắng, khí tức sắc bén vô biên vô tận ẩn chứa trong đó.

Chém xuống một kiếm.

Khí tức hủy diệt bao trùm thiên địa.

Quyền ấn màu vàng óng ở phía dưới kiếm khí, tại chỗ bị xé thành hai nửa.

Hoàng Kim Bỉ Mông đồng tử co rụt lại, thân thể liền bị kiếm khí khóa chặt, tóc gáy dựng đứng, thấy lạnh cả người theo bàn chân nhảy lên, bay thẳng thiên linh.

Trước nay chưa có hoảng sợ tử vong, để hắn phát ra gào thét kịch liệt.

"Thú Vương Nộ! !"

Hoàng Kim Bỉ Mông hai tay nắm chặt thành quyền, một lần tiếp một lần không ngừng đánh ra.

Đánh cho tàn phá hư không, càn khôn rung chuyển.

Uy thế thực sự khủng bố, phảng phất muốn diệt thế.

Nhưng những thứ này ở phía trước đạo kiếm khí kia đều không đáng gì.

Kiếm khí hoành không, quyền kình liên tiếp phá nát, thân thể Hoàng Kim Bỉ Mông tiên kim trước mặt kiếm khí giống tựa như một tờ giấy mỏng.

Xoẹt một tiếng, cơ thể bị xé thành hai nửa.

Rất nhiều máu sương mù lẫn vào mảnh vỡ đại đạo phun tung toé mà ra.

Thú Nhân nhất tộc quân vương hạt giống, ngây ngốc tại chỗ!

Tĩnh.

Toàn trường yên tĩnh.

Một kiếm của Sở Cuồng Nhân, hung hăng làm cho tất cả mọi người khinh sợ.

Phải biết, thực lực Hoàng gia Bỉ Mông cực mạnh, so với một số quân vương hạt giống còn kinh khủng hơn, nhưng lại không tiếp nổi một kiếm của Sở Cuồng Nhân!

Thực lực Sở Cuồng Nhân khủng bố đến mức nào?

Có thể nghĩ!

"Sở Cuồng Nhân... Không hổ là Chí Tôn bảng đệ nhất!"

"Thực lực này, cũng quá kinh khủng."

Ở chỗ ngoại tộc quân vương, trong mắt lộ ra vẻ kiêng dè.

Mà cả đám tộc, cũng mười phần chấn kinh, nhìn đến một kiếm Sở Cuồng Nhân chém Hoàng Kim Bỉ Mông, nội tâm của bọn hắn ẩn ẩn là có chút thống khoái.

"Hắn cũng là Thần Tử bảng đứng đầu bảng?"

Đạo Lăng Thiên nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt ngưng trọng.

Tuy nhiên là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng đối phương vừa mới một kiếm kia, đã đủ để lại cho hắn ấn tượng cực sâu sắc.

"Ngươi rốt cuộc đã đến."

Minh Nguyệt Vô Hạ nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lóe lên, so với lần trước, lần này nàng nhìn đối phương, đã có xúc động nóng lòng muốn thử.

"Tốt một thần tử bá đạo Nhân tộc, thực lực quả nhiên phi phàm, tại hạ lãnh giáop." Lúc này, Không Thuần Nguyên đột nhiên vỗ tay tán dương.

Tựa hồ Hoàng Kim Bỉ Mông chết, không ảnh hưởng chút nào đến hắn như vậy.

Sở Cuồng Nhân nhìn hắn, ánh mắt đạm mạc.

Đưa tay ở giữa, một đạo kiếm khí ở giữa ngón tay lưu chuyển lên.

Đem phát không phát.

Nhưng lại khiến nhóm quân vương hạt giống ngoại tộc bên ngoài Không Thuần Nguyên đều kiêng kỵ.

Một kiếm kia của Sở Cuồng Nhân, mọi người còn rõ mồn một trước mắt, bọn họ người nào cũng không có nắm chắc, có thể hoàn hảo không chút tổn hại đón lấy một kiếm của đối phương.

"Sở đạo hữu, ta nói, lần này đến đây, ta là tới tìm kiếm hợp tác." Không Thuần Nguyên đưa tay ở giữa có một kiện chí bảo xuất hiện.

Chính là Nhân Văn cửu bảo bên trong Tinh Hà Ấn, mà bên cạnh hắn Hồng Long Xích Ảnh, Thiên Thần thương vũ cũng lấy ra Phần Nguyên Thương cùng Xuyên Thiên Cung.

Mọi người thấy thế, không không kinh ngạc.

"Cái gì, Nhân Văn cửu bảo thứ ba, lại trong tay bọn hắn."

"Khó trách bọn hắn có thể tiến vào Nhân Văn tổ địa, hóa ra là dựa vào cái cửu bảo chi uy này, đây chính là hợp tác hắn nói sao ?"

Mọi người thấy thế, cũng không nóng nảy động thủ.

Không Thuần Nguyên tiếp tục nói: "Muốn muốn mở ra tổ lăng, nhất định phải dựa vào cửu bảo chi lực, cái tam bảo này, đã bị chúng ta luyện hóa, nếu là không có chúng ta tương trợ, các ngươi sợ là vĩnh viễn không cách nào mở ra tổ lăng."

Nghe được hắn nói, mấy người Độc Cô Bất Phá lâm vào trong trầm tư.

Nhưng Sở Cuồng Nhân nghe vậy, lại là khẽ cười một tiếng, trên người kiếm ý lưu chuyển lên, "Giết các ngươi, cầm lại cửu bảo, ngươi thật chẳng lẽ coi là, cái này với ta mà nói là sự tình khó khăn cỡ nào sao?"

Không che giấu chút nào sát ý, để Không Thuần Nguyên giật mình trong lòng.

Nhưng rất nhanh, hắn liền tỉnh táo lại, nói ra: "Sở đạo hữu cho dù có năng lực giết chúng ta, nhưng muốn luyện hóa cửu bảo, chỉ sợ cũng muốn tiêu hao không ít thời gian đi, so sánh cùng chúng ta hợp tác mới là biện luận phật pháp nhanh nhất."

Nói xong, hắn nhìn về phía mấy người Độc Cô Bất Phá.

Ánh mắt của mấy người nhìn thẳng hắn.

Tâm tư thay đổi thật nhanh, bọn họ tựa như đã trao đổi cái gì.

"Ta đồng ý cùng bọn hắn hợp tác."

Độc Cô Bất Phá từ tốn nói.

Lời vừa nói ra, mọi người xôn xao.

"Cái gì! Độc Cô Bất Phá lại muốn cùng ngoại tộc hợp tác? !"

"Hắn điên rồi sao?"

Có thể chuyện kế tiếp phát sinh, để mọi người càng thấy không thể nào diễn ra.

"Ta cũng đồng ý cùng bọn hắn hợp tác."

Cổ Thiện nói ra.

"Cái này đích xác là biện luận phật pháp nhanh nhất."

Lục Vô Ngân gật gật đầu.

"Nghĩ rằng các ngươi cũng không đùa nghich ra hoa chiêu gì."

Đạo Lăng Thiên lạnh hừ một tiếng, cũng đồng ý cùng bọn người Không Thuần Nguyên hợp tác.

Còn có một số thánh địa quân vương hạt giống cũng gật đầu đáp ứng.

Không ít người thấy cảnh này, không khỏi chấn kinh vừa nghi nghi ngờ.

"Thiên Phật tịnh thổ, còn có Vạn Pháp Đạo Tông thế mà cũng đồng ý, bọn họ đây là đang làm cái gì? ! Ở Nhân Văn tổ địa cùng ngoại tộc hợp tác? !"

"Đáng chết!"

"Những người này, não bị nước vào sao?"

"Bọn họ vì cái gì phải làm như vậy?"

Có người trong lòng tức giận, nhưng lại giận mà không dám nói gì.

Những người này, thân là quân vương hạt giống, không chỉ có là thực lực vẫn là bối cảnh đều xa ở phía trên bọn họ, quyết định của bọn hắn không phải bọn họ có thể can thiệp.

Sở Cuồng Nhân nhìn đến hành động của đám người Độc Cô Bất Phá, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười giễu cợt, nhìn mọi người thăm thẳm nói ra: "Các ngươi sợ ta như vậy sao? Vì đối phó ta, không tiếc cùng ngoại tộc liên thủ..."

Chương 2286: Cửu bảo tập hợp, tổ lăng mở ra, lấy ra hết cho ta

Nhân Văn tổ địa, bên ngoài tổ lăng.

Mấy hạt giống quân vương của thánh địa, lại là muốn hợp tác cùng ngoại tộc, chúng nhân tộc thấy thế, nội tâm đầy căm phẫn, nhưng lại không thể làm gì được.

Thực lực của những hạt giống quân vương này mạnh hơn bọn họ.

Mà sau khi nghe Sở Cuồng Nhân nói, một số người như có điều suy nghĩ.

Liên hợp cùng ngoại tộc chỉ vì để đối phó Sở Cuồng Nhân?

Đúng vậy.

Ở trong đây người nào có thực lực mạnh nhất, Sở Cuồng Nhân hoàn toàn xứng đáng.

Đệ nhất Chí Tôn bảng.

Có thể nói là người đệ nhất bên dưới quân vương.

Loại thực lực này, há có thể không khiến người ta kiêng kị?

Bọn người Độc Cô Bất Phá vì phòng ngừa đối phương lấy được truyền thừa Nhân Tổ rồi trở nên càng thêm cường đại, bọn họ chỉ còn một con đường cùng ngoại tộc hợp tác.

"Sở Cuồng Nhân, chúng ta chỉ là muốn mở tổ lăng ra nhanh hơn mà thôi, không có bất cứ liên quan gì đến ngươi." Lục Vô Ngân đạm mạc nói.

Tuy nhiên bọn họ hợp tác cùng ngoại tộc, đích thật là vì để đối kháng Sở Cuồng Nhân.

Nhưng loại chuyện này coi như trong lòng tất cả mọi người biết rõ.

Bọn hắn cũng đâu thể tùy tiện nói ra?

"Thú vị."

"Như vậy thì để ta xem các ngươi có thể làm đến mức nào."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Hắn chậm rãi thu liễm hơi thở.

Thấy vậy, trong thâm tâm mấy người Không Thuần Nguyên nhẹ nhàng thở ra.

Rất tốt.

Nếu chưa tiến vào tổ lăng đã phát sinh xung đột với Sở Cuồng Nhân thì cực kỳ bất lợi với kế hoạch của bọn hắn.

"Đã như vậy, mời chư vị lấy ra Nhân Văn cửu bảo, cùng nhau mở ra tổ lăng." Không Thuần Nguyên vừa nói vừa thao túng Tinh Hà Ấn.

Những người còn lại cũng lấy ra chí bảo.

Đạo Lăng Thiên Tử Hà Thần Giáp, Cổ Thiện Tử Kim Bát, Minh Nguyệt Vô Hạ Nguyệt Thần Luân, Oa Hoàng Tạo Hóa Thủy Tinh, Sở Cuồng Nhân Thiên Ly Kiếm, Thiên Thần thương vũ Xuyên Thiên Cung, cùng Xích Ảnh Phần Nguyên Thương...

Đếm kỹ lại, phát hiện ở hiện trường chỉ có tám Nhân Văn chí bảo.

Còn có một cái chưa hiện thế.

Mọi người rất kinh ngạc.

"Chẳng lẽ Nhân Văn cửu bảo còn chưa gom góp đủ?"

"Điều đó không có khả năng, nếu không góp đủ Nhân Văn cửu bảo thì làm sao có thể mở ra tổ lăng? Chuyện này không có đạo lý a."

"Một kiện chí bảo cuối cùng là cái gì?"

"Là Thiên Ma Đỉnh."

Khi mọi người kinh nghi bất định, chỉ có Sở Cuồng Nhân nhìn về phía hư không từ tốn nói: "Ngươi còn muốn che giấu sao? Ma Tổ... La Hầu!"

Một câu nói vừa dứt, trong hư không nổi lên một vệt sóng gợn.

Ngay sau đó, một bóng người đi ra.

Một thân chiến giáp đen nhánh, tay cầm ma thương đen nhánh.

Ma khí quanh thân lưu chuyển, so với một số Đại Đạo Chí Tôn còn xuất sắc hơn.

Chính là Bàn Cổ vũ trụ Ma Tổ La Hầu!

Hắn cười hắc hắc, "Sở tông chủ, vẫn không thể giấu diếm được ngươi."

Nói xong, hắn đưa tay lấy ra một Ma Đỉnh đen nhánh.

Chính là Thiên Ma Đỉnh một trong Nhân Văn cửu bảo!

Khi Sở Cuồng Nhân nhìn thấy trận chiến của hắn và Chuẩn Đề Tiếp Dẫn đã có suy đoán, Chuẩn Đề Tiếp Dẫn là mượn nhờ Tử Kim Bát tiến vào Nhân Văn tổ địa, còn La Hầu? Trừ phi, hắn cũng có một trong Nhân Văn cửu bảo.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

"Vậy thì để ta đến giúp chư vị một chút sức lực đi."

La Hầu từ tốn nói.

Vốn hắn còn đang do dự có nên hiện thân hay không.

Chỉ là, Sở Cuồng Nhân thế mà tìm ra hắn, vậy hắn cũng không cần thiết phải ẩn núp nữa, nơi này nhiều người như vậy đều đang đề phòng Sở Cuồng Nhân.

Chính mình hoặc nhiều hoặc ít cũng có cảm giác an toàn.

"Bắt đầu đi."

Không Thuần Nguyên đưa đại đạo chi lực vào bên trong Tinh Hà Ấn.

Nháy mắt, Tinh Hà Ấn tách ra ánh sáng chói mắt.

Trên bầu trời hiện ra một đạo tinh hà.

Mà tay Xích Ảnh cầm Phần Nguyên Thương, một thương quét ra, hơi thở mạnh mẽ bá đạo hình thành một luồng hỏa diễm thương, như muốn đốt cháy tứ hải bát hoang.

"Đi!"

Thiên Thần Thương xoay cung kéo tên, một mũi tên màu trắng phá không mà ra.

Mặt trang khuyết xoay quanh thân Minh Nguyệt Vô Hạ chém ra một đạo ngân quang như đao ngân, Đạo Lăng Thiên thôi động Tử Hà Thần Giáp, đánh ra một quyền...

Sở Cuồng Nhân, Oa Hoàng cũng thúc động lực lượng chí bảo trong tay.

Trong nháy mắt.

Lực lượng của chín cỗ chí bảo ầm vang đánh ra, hình thành chín luồng thần quang.

Thần quang tụ hợp, hóa thành dòng nước lũ, đánh thẳng vào hư không.

Nương theo tiếng vang, hư không vỡ vụn, hiển lộ ra một vết rách không gian thật lớn, mà ở trong đó, lộ ra một thế giới u ám, trong đó có vô số cỗ quan tài lơ lửng, bên trên khắc phù văn huyền ảo.

Đây chính là bên trong tổ lăng Nhân Văn tổ địa!

Cũng là nơi truyền thừa Nhân Tổ trong truyền thuyết ẩn chứa!

"Tổ lăng mở ra rồi, đi thôi!"

Nét mặt Không Thuần Nguyên vui vẻ.

Hắn muốn cầm lại Tinh Hà Ấn, nhưng lập tức sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi.

Chỉ thấy Tinh Hà Ấn kia, cố định ở giữa không trung.

Căn bản không nghe hắn sai sử.

Phảng phất như có một cỗ lực lượng trong cõi u minh thao túng nó.

"Loại cảm giác này là chuyện gì xảy ra?"

Không Thuần Nguyên nhìn về phía những người còn lại, chỉ thấy chí bảo trong tay bọn họ cũng không thể khống chế, dường như bị một cỗ lực lượng khác ảnh hưởng.

"Chuyện gì xảy ra? Vì sao ta không lấy được Tử Kim Bát?"

"Cái này, đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Mọi người không hiểu.

Nhưng có người nghĩ đến điều gì đó, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, "Vạn Khí Chi Tâm!"

Từ sau khi Sở Cuồng Nhân chém giết bốn vị quân vương, tất cả mọi người ở ngoài sáng trong tối điều tra đối phương, tất nhiên đạt được không ít tin tức.

Trong đó bao quát cả chuyện đối phương có Vạn Khí Chi Tâm.

Pháp môn tu hành này có thể khiến người khống chế vạn khí thiên hạ, giống như những binh khí chí bảo này không còn trong tầm khống chế của bọn họ.

Xoát xoát xoát...

Nguyên một đám nhìn chằm chằm về phía Sở Cuồng Nhân.

Tất cả mọi người đang chờ sự giải thích của hắn.

Nhưng Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, hơi thở đại đạo trong cơ thể như sóng to phun trào ra, điên cuồng đánh thẳng vào bốn phía hư không làm thiên địa chấn động.

"Các ngươi liên thủ cùng ngoại tộc, có tư cách gì nắm giữ Nhân Văn cửu bảo này? Đã như vậy, để ta lấy hết đi! !"

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, thôi động lực lượng Vạn Khí Chi Tâm đến cực hạn.

Một cỗ ba động kỳ lạ lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra.

Nhân Văn cửu bảo ong ong rung động.

"Không tốt!"

"Muốn khống chế chí bảo, không có cửa đâu!"

Mọi người đương nhiên sẽ không tuỳ tiện chắp tay nhường chí bảo cho hắn.

Bọn họ thôi động lực lượng muốn khống chế cửu bảo.

"Vô Hạn Chi Vực!"

Lúc này, lại là một loại pháp môn tu hành cực đạo thi triển ra.

Không gian chi lực khuếch tán.

Mọi người ở đây đều bị trùng kích, đại đạo chi lực trong cơ thể hỗn loạn, mà thừa dịp này, lực lượng của Sở Cuồng Nhân cũng bạo phát đến cực hạn.

Cửu bảo ào ào bay về hướng hắn.

Ngay cả Tử Hà Thần Giáp trên người Đạo Lăng Thiên cũng tự động giải thể.

"Thú vị."

Minh Nguyệt Vô Hạ nhìn thoáng qua Nguyệt Thần Luân bay về hướng Sở Cuồng Nhân, mặc dù có năng lực ra tay ngăn cản, nhưng không biết đang suy tính cái gì mà vẫn chưa động thủ.

Cứ như vậy.

Nhân Văn cửu bảo, tề tụ quanh thân Sở Cuồng Nhân!

"Đáng giận!"

Không Thuần Nguyên cảm giác lực lượng không gian bốn phía, không khỏi tim đập nhanh.

Vô Hạn Chi Vực này, huyền ảo vô cùng.

Mặc dù hắn có xuất thân Không tộc, nhưng cũng chưa thấy qua pháp môn tu hành không gian bực này.

Hắn nhìn thoáng qua tổ lăng, lại nhìn cửu bảo trên người Sở Cuồng Nhân, tâm tư xoay chuyển thật nhanh, rất mau đã quyết đoán.

So với việc đoạt lại cửu bảo, càng quan trọng hơn chính là đại kế của bọn họ.

Cửu bảo là vật để bọn họ thực hiện đại kế.

Tổ lăng đã mở, vậy kế tiếp cũng nên thực hành bước tiếp theo của kế hoạch, còn cửu bảo này, muốn hay không muốn ngược lại cũng không quan trọng.

"Tiến vào tổ lăng!"

Chỉ nhìn thấy toàn thân hắn lưu chuyển lên một cỗ không gian chi lực, cưỡng ép đột phá phong tỏa của Vô Hạn Chi Vực, bay vút về hướng tổ lăng!

Chương 2287: Lực Lượng bên trong cửu bảo, lực lượng tập hợp, trường kiếm thủy tinh

Bóng người Không Thuần Nguyên lóe lên, hóa thành một ánh sáng bạc, lấy thế như sét đánh xông qua Vô Hạn Chi Vực, tiến vào bên trong tổ lăng.

Mà những người còn lại thấy thế, cũng ào ào lướt về phía tổ lăng.

So với cửu bảo.

Hiển nhiên bây giờ bọn họ càng thêm chú ý cơ duyên bên trong tổ lăng kia.

"Sở Cuồng Nhân, Tử Hà Thần Giáp tạm thời gửi ngươi, ngươi chờ đó cho ta, ta sẽ lấy về." Giọng điệu Đạo Lăng Thiên lạnh lẽo nói.

"Ngươi sẽ vì hành vi của ngươi mà trả giá đắt!"

Phật Môn tu sĩ như Cổ Thiện cũng không nhịn được mà chửi bậy.

"A, Sở đạo hữu, ngươi đã thích Nguyệt Thần Luân như thế thì tặng ngươi ngươi, ta vào tổ lăng trước... Chờ ngươi."

Minh Nguyệt Vô Hạ cười nhạt nói.

So với những người khác, thái độ của nàng tốt đến không thể tin.

Giống như đối với hành động đoạt bảo của Sở Cuồng Nhân không khiến nàng tức giận chút nào.

Khiến người ta nhìn không ra, đến tột cùng nàng suy nghĩ cái gì.

Nương theo từng bóng người lần lượt lướt vào tổ lăng, Sở Cuồng Nhân cũng thu hồi Vô Hạn Chi Vực, đồng thời thi triển hai pháp môn tu hành cực đạo, đối với hắn vẫn là có chút khó nhằn, cho nên vừa rồi hắn mới không giữ lại mọi người.

Chỉ tiếc, nơi này không phải Phong Vực.

Nếu vậy, bằng vào đại trận Trạch Quốc Chiến Đồ, đủ để diệt sát tất cả mọi người.

Mà nơi này là Nhân Văn tổ địa, không thể sử dụng lực lượng tầng thứ quân vương, ngay cả Trảm Long Nhận cũng vô pháp sử dụng Cực Đạo Thần Binh.

Nhưng những thứ này, Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý.

Hắn nhìn cửu bảo, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Khi hắn dùng Vạn Khí Chi Tâm thao túng cửu bảo, hắn có thể cảm giác được cửu bảo đã sinh ra một loại phản ứng cộng minh vô cùng kỳ lạ.

Tựa như có một cỗ lực lượng, trú ẩn bên trong cửu bảo, bây giờ mượn Vạn Khí Chi Tâm liên hệ, cỗ lực lượng này muốn tụ hợp lại cùng nhau giống như.

"Ông trời ơi, thế mà Sở Cuồng Nhân đoạt được cửu bảo!"

"Mượn tay ngoại tộc mở ra tổ lăng, sau đó lại một hơi đoạt lại tất cả Nhân Văn cửu bảo, loại chuyện này cũng chỉ có hắn làm ra được."

"Ha ha, tốt."

"Mấy cái gọi là hạt giống quân vương kia, ở trong Nhân Văn tổ địa hợp tác cùng ngoại tộc, quả thực không tưởng nổi, không xứng giữ cửu bảo trong tay."

"Chỉ là, bây giờ Sở Cuồng Nhân chiếm cửu bảo, chỉ sợ sau khi rời khỏi đây, mấy thánh địa nhân tộc kia sẽ không dễ dàng buông tha hắn."

"Sợ cái gì, người ta có Lam Vương làm chỗ dựa đó."

"Cũng đúng..."

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, Nhân Văn cửu bảo vờn quanh người hắn, tiên huy tươi sáng lưu chuyển, tôn hắn lên giống như một tôn Tiên Vương vô thượng.

Trong mắt không ít người lộ ra vẻ kính sợ.

"Đây mới thật sự là thần tử Nhân tộc."

"Đừng nghĩ nhiều như vậy, nhanh tiến vào tổ lăng trước đi."

Mọi người nhìn về phía tổ lăng, ào ào không kịp chờ đợi mà vọt vào.

"Tông chủ..."

Mấy người Oa Hoàng, n Hồng Hoa đi về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng đối phương lại khoát tay, nói: "Bây giờ các ngươi không nên tới gần."

Khi mọi người đang nghi hoặc.

Trên mặt Sở Cuồng Nhân là vẻ tươi cười, từ tốn nói: "Oa Hoàng, chờ sau khi trở về, ta lại đưa thêm cho ngươi một kiện Hồng Mông Chí Bảo đi."

Đối phương sửng sốt một chút.

Có ý gì?

Nghi ngờ không có lời giải.

Tay Sở Cuồng Nhân ấn pháp quyết huyền ảo, Vạn Khí Chi Tâm vận chuyển.

Không tiếp tục áp chế cỗ lực lượng bên trong cửu bảo kia.

Nhất thời, cỗ lực lượng thần bí mượn nhờ Vạn Khí Chi Tâm, bắt đầu hướng về phía Sở Cuồng Nhân lao tới điên cuồng dũng mãnh, tụ hợp lại cùng nhau ở trên người hắn.

Phanh, phanh, phanh...

Trong khi mọi người trợn mắt há hốc mồm, chín kiện Hồng Mông

Chí Bảo vang vọng cả Nhân tộc, đúng là nở rộ tươi sáng, liên tiếp nổ tung! !

Uy thế kinh khủng, rung chuyển hơn phân nửa Nhân Văn tổ địa.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Vì sao cửu bảo đột nhiên tự bạo rồi? !"

"Đến cùng xảy ra chuyện gì?"

Mấy người Oa Hoàng không thể tin được.

Phải biết rằng, đây chính là chín kiện Hồng Mông Chí Bảo cực phẩm.

Tùy tiện thả một kiện ra bên ngoài, đều đủ để khiến vô số người tranh đoạt, gây nên gió tanh mưa máu, ngay cả quân vương cũng phải rục rịch!

Mà chín kiện chí bảo này, vừa tới tay Sở Cuồng Nhân không bao lâu thì phát nổ!

Cửu bảo nổ tung.

Chín cỗ lực lượng hội tụ ở trên thân Sở Cuồng Nhân, tiếp đó hóa thành một ánh kiếm màu trắng bạc phóng lên tận trời, ánh sáng kiếm khí như tiên huy, lay động đất trời!

Trong kiếm quang.

Chín khối thủy tinh nổi lên, sau đó hợp thành một thanh trường kiếm thủy tinh!

Một cỗ Kiếm chi đại đạo ba động, khuếch tán ra.

Toàn bộ Nhân Văn tổ địa vì thế mà chấn động.

Vô số kiếm tu trong lòng có cảm giác, kiếm ý trong cơ thể nhịn không được tự chủ lưu chuyển.

Thậm chí ngay cả kiếm tu bên ngoài tổ địa cũng chịu ảnh hưởng.

Một ngày này.

Toàn bộ kiếm tu trong Hồng Mông đại thế giới tự chủ lưu chuyển kiếm ý, kiếm khí vang lên không ngừng, tựa như đang ăn mừng, như đang cung nghênh cái gì đó.

Bên ngoài tổ địa.

Kiếm Thần cung chủ nhìn tổ địa, trong mắt lộ ra sự kinh nghi bất định.

Trường kiếm trong tay của hắn, tại nhịn không được tự chủ kêu ong ong.

"Loại cảm giác này, đến tột cùng là cái gì?"

"Kiếm khí triều bái, kiếm ý tự mình vận chuyển, Kiếm chi đại đạo giữa thiên địa hiển lộ ra quỹ tích, chẳng lẽ là chí bảo kiếm đạo nào đó hiện thế sao?"

"Là chí bảo kiếm độ đẳng cấp gì mới có thể có ảnh hưởng này?"

Chẳng lẽ là thần kiếm cực đạo?

Không, không đúng.

Trong lịch sử, không phải là không có thần kiếm cực đạo hiện thế.

Nhưng cho dù là thần kiếm cực đạo, cũng không có động tĩnh khoa trương như vậy.

Kiếm Thần cung chủ nhìn tổ địa, trong lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Làm một kiếm tu, hắn đối với nơi phát ra động tĩnh này quá hiếu kỳ.

"Lam Vương, ngươi có biết đây là chuyện gì xảy ra không?"

Tửu Tôn nhìn về phía Lam Vương, tò mò hỏi.

Nhưng cho dù là Lam Vương, đối với nơi phát ra loại động tĩnh này cũng không rõ.

"Có thể tạo thành loại động tĩnh này, đoán chừng là khởi nguyên chi vật, có thể là có liên quan với kiếm chi khởi nguyên." Lam Vương thản nhiên nói.

Tuy nhiên nàng không biết nguyên nhân cụ thể.

Nhưng lại ẩn ẩn có loại cảm giác.

Cái này có lẽ liên quan với Sở Cuồng Nhân.

Sư tôn của nàng luôn luôn có thể ra ngoài dự liệu.

bên trong tổ lăng tổ địa.

Độc Cô Bất Phá cũng cảm thấy cỗ hơi thở kiếm ý kỳ lạ kia, kiếm ý trong cơ thể hắn nhịn không được mà sôi trào, ba mươi sáu thanh ma kiếm, cũng đang không ngừng ong ong, đối với nơi phát ra hơi thở kiếm ý này, có loại ý thần phục.

"Hơi thở này, ở bên ngoài tổ lăng."

"Thôi, vẫn là truyền thừa Nhân Tổ quan trọng hơn."

Độc Cô Bất Phá âm thầm nghĩ tới, dự định tranh đoạt Nhân Tổ truyền thừa trước, hắn nhìn về phía một bộ quan tài màu tím sâu trong hư không, ánh mắt nóng bỏng vô cùng.

Những tu sĩ còn lại, cũng đều bay về hướng quan tài màu tím.

Một bên khác.

Minh Nguyệt Vô Hạ cũng cảm giác được hơi thở kiếm ý này, khóe miệng dưới khăn che mặt của nàng nở nụ cười, "Sở Cuồng Nhân, ngươi quả nhiên không khiến ta thất vọng, cửu bảo tề tụ trên thân một người, kiếm chi tổ, cuối cùng cũng xuất hiện!"

Tựa như nàng biết chuyện về trường kiếm thủy tinh.

Cũng có ý thúc đẩy trường kiếm thủy tinh xuất hiện, cho nên khi Sở Cuồng Nhân chiếm lấy cửu bảo nàng mới không cố ý ngăn cản.

Ngược lại còn thuận nước đẩy thuyền đưa Nguyệt Thần Luân cho đối phương.

Bên ngoài tổ lăng.

Trên đỉnh đầu Sở Cuồng Nhân, một thanh trường kiếm thủy tinh lơ lửng.

Ánh kiếm tươi sáng chiếu rọi khắp nơi.

Kiếm ý mênh mông rung động chín tầng trời.

Thanh kiếm này, tổng thể điêu khắc từ thủy tinh, trong suốt sáng long lanh, bên trên xen lẫn phù văn, hơi thở ẩn chứa càng vô cùng cổ lão.

Sở Cuồng Nhân nhìn thanh kiếm này, một cảm giác quen thuộc xông lên đầu.

Trong đầu, một vài bức bích hoạ hiện lên.

Đó là một số bích hoạ hắn nhìn thấy trong một quật động của một bộ tộc Cửu Phương khi còn ở Cửu Phương Linh Giới, phía trên có một ít ghi chép liên quan tới Nhân Tổ.

Mà trong đó có thanh kiếm này.

Đây là, Nhân Tổ kiếm.

Khái niệm kiếm này, bởi vì nó mà sinh, nó là, kiếm chi tổ!

Thanh kiếm thứ nhất trong chư thiên!

Chương 2288: Bên trong tổ lăng, tiền bối Nhân tộc, quan tài màu tím.

"Thì ra là thế..."

Sở Cuồng Nhân nhìn trường kiếm thủy tinh trong không trung, lộ ra vẻ chợt hiểu.

Suy đoán ngày xưa của hắn, quả nhiên không sai.

Ở trong động của bộ tộc Cửu Phương ghi lại những bức bích hoạ kia, Nhân Tổ luôn đeo thanh kiếm này, nhưng sau khi Nhân Văn cửu bảo hiện thế, thanh kiếm này đã biến mất.

Khi đó hắn ẩn ẩn có loại phỏng đoán.

Thanh kiếm kia hóa thành Nhân Văn cửu bảo!

Bây giờ xem ra, quả nhiên không sai, Nhân Tổ đánh nát thanh kiếm này, chia ra làm chín phần, dung nhập mảnh vỡ vào trong Nhân Văn cửu bảo.

Tại sao đối phương muốn làm như thế, không thể biết.

Nhưng nếu có người tập hợp cửu bảo, sẽ có thể khiến thanh kiếm này tái hiện tại thế.

"Kiếm này là mảnh vỡ, giấu trong Nhân Văn cửu bảo, sau nhiều kỷ nguyên đến nay, lại không có ai nhìn ra sự huyền ảo trong đó."

"Thủ đoạn của Nhân Tổ, quả nhiên cao minh."

"Nếu không phải ta có Vạn Khí Chi Tâm, đồng thời thao túng cửu bảo, khiến lực lượng chi tổ của kiếm này sinh ra cộng minh thì e là cho dù là cửu bảo tề tụ, nhưng bởi vì người nắm giữ khác biệt, bí mật trong đó cũng sẽ không bị phát hiện."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Hắn nhìn trường kiếm thủy tinh, ánh mắt nóng bỏng.

Chư thiên đệ nhất kiếm.

Khởi nguyên của khái niệm kiếm từ đây.

Chỉ tính điểm này, cũng đủ để nhìn ra thanh kiếm này không giống bình thường đến cỡ nào, đẳng cấp của nó, chỉ sợ còn ở trên chí bảo cực đạo.

Giá trị không thấp hơn món khen thưởng Tạo Hóa trì vĩnh hằng.

Hắn nhấc tay nắm lấy trường kiếm thủy tinh.

Chỉ thấy thân kiếm khẽ run lên, vẫn chưa phản kháng, lập tức hóa thành một luồng ánh sáng dung nhập vào cơ thể Sở Cuồng Nhân, thu liễm kiếm quang cùng kiếm ý.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại có thể cảm giác được bên trong cơ thể ẩn chứa lực lượng khổng lồ.

Có điều bây giờ hắn còn chưa thể điều động được lực lượng này.

"Lần này đi Nhân Văn tổ địa, được một kiếm này là chuyến đi này đã không tệ."

Hắn thật sự rất hài lòng, so với thanh chư thiên đệ nhất kiếm này, pháp môn tu hành Phật Môn cực đạo lấy được trước đó không lâu tựa như cũng không là gì.

"Tiếp đó, chính là tổ lăng."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Tuy hắn đối với lần thu hoạch này của mình mười phần hài lòng.

Nhưng có ai sẽ để ý thu hoạch của mình quá nhiều?

Nhân tổ truyền thừa này, chắc chắn hắn cũng muốn!

"Chư vị, theo ta tiến vào đi."

Sở Cuồng Nhân cũng chưa giải thích chuyện kiếm chi tổ, mà mấy người n Hồng Hoa cũng ăn ý không hỏi nhiều, theo hắn đi vào tổ lăng.

Chỉ thấy ở bên trong tổ lăng có vô số cỗ quan tài lơ lửng.

Mỗi một bộ quan tài, đều đại diện cho một vị tiền bối Nhân tộc.

Mà bên trên quan tài có vô số tự phù.

Phía trên ghi lại những sự tích của những tiền bối Nhân tộc này.

"Kho chữ của Nhân tộc, từ thời cổ ban đầu, người nào truyền đạo, ngày xưa linh trí của Nhân tộc mới sơ khai, văn hóa không có vật dẫn, vì để Nhân tộc có thể phát triển, kho chữ bỏ biết bao công sức trong nhiều năm, rốt cục cũng phát minh ra văn tự, Lệnh Văn rõ ràng có thể phát triển..."

"Nhân tộc Thích Thiên, Phật Môn Chi Tổ, ở bên trong thiên địa vạn tượng cảm ngộ phật chi khởi nguyên, sáng lập Phật Môn, phổ độ chúng sinh, đạo dẫn chúng sinh hướng thiện..."

"Nhân tộc Thiên Trận Tử, xem sơn hà thảo mộc, nhìn nhật nguyệt tinh thần, nhất ngộ vạn năm, sáng lập trận đạo, giúp Nhân tộc có thể lấy yếu thắng mạnh..."

"Nhân tộc Bão Phác, nếm thảo mộc khắp Hồng Mông, sáng tạo một mạch đan đạo..."

"Nhân tộc Tàng Thiên Phong, ngày xưa Nhân tộc còn yếu kém, bị vạn tộc xâm hại, một trận chiến ở Hắc Hải, vạn tộc phái binh ngàn vạn, vây công chủ thành Nhân tộc, Tàng Thiên Phong vì bảo vệ nhân tộc rút lui, một người một thương, ngăn chặn địch quân hơn mười tháng..."

"Nhân tộc Cổ Nguyệt đạo nhân..."

"Nhân tộc Dương Diệp..."

Mọi người thấy những chữ trên quan tài kia, không khỏi nổi lòng tôn kính.

Chính là có những tiền bối này không ngừng phát minh, sáng tạo, chống lại, phấn đấu mới có dấu chân khắp chư thiên hiện nay, là Nhân tộc dẫn đầu thế giới!

Dù Nhân tộc yếu đuối, nhưng lại không ngừng vươn lên!

"Tiểu Ái, nhớ kỹ cuộc đời những chủ nhân của các quan tài này, đây đều là tư liệu nghiên cứu lịch sử Nhân tộc cổ lão."

Sở Cuồng Nhân nói ra.

"Đã bắt đầu ghi chép."

Tiểu Ái thản nhiên nói.

Nàng tất nhiên cũng sẽ không bỏ qua cơ hội khảo cổ này.

"Tông chủ, ngươi nhìn chỗ đó."

Bỗng nhiên, bọn người Oa Hoàng chỉ đến một chỗ.

Chỉ thấy ở một chỗ trong hư không, một bộ quan tài to lớn lơ lửng trên không, so với các quan tài còn lại, toàn thân nó có màu tím, tản ra từng đợt linh khí Hồng Mông, phía trên không có tự phù, nhưng lại có một vài bức đồ họa sinh động như thật.

Có sơn hà đại địa, nhật nguyệt tinh thần.

Có vạn thú cúi đầu, tiên phật triều bái.

"Nhân tộc lấy màu tím làm chủ, linh khí Hồng Mông cũng là linh khí số một, đồ họa phía trên quan tài kia càng cho thấy rõ rằng chủ nhân bất phàm... Tông chủ, cái kia rất có thể là quan tài của Nhân Tổ." Oa Hoàng trịnh trọng nói.

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, hắn hơi nghi hoặc một chút.

Quan tài Nhân Tổ?

Chẳng lẽ, Nhân Tổ chết rồi sao?

Có điều hắn vẫn dẫn người hướng về phía chiếc quan tài kia bay vút đi.

Mà bốn phía quan tài màu tím, đã sớm vây đầy một đám tu sĩ.

Ngoại trừ Nhân tộc, còn có không ít ngoại tộc.

Đám người Không Thuần Nguyên, Thiên Thần Thương Vũ đều ở đây.

"Người bên trong quan tài này rất có thể cũng là Nhân Tổ, Nhân Tổ chi huyết ẩn giấu trong đó, chỉ cần lấy được Nhân Tổ chi huyết, kế hoạch sẽ hoàn thành hơn phân nửa."

Ánh mắt Không Thuần Nguyên nóng bỏng.

Trước khi bọn họ tới đây chuyến này, đương nhiên sẽ không có không chuẩn bị trước chút nào.

Trên người hắn có một kiện bí bảo.

Chỉ cần lấy được Nhân Tổ chi huyết, sau đó lại sử dụng bí bảo kia, là có thể trong nháy mắt rời khỏi Nhân Văn tổ địa, cho dù là quân vương cũng không cản được hắn!

"Mở chiếc quan tài này ra đi!"

Không Thuần Nguyên đánh ra một chưởng, nhưng bốn phía quan tài, lại hiện ra từng đạo từng đạo cấm chế, nhẹ nhõm đỡ được chưởng kình của hắn.

"Có cấm chế, không dễ làm rồi."

Mấy người Xích Ảnh, Thiên Thần Thương Vũ cũng lần lượt ra tay.

Tuy lực lượng mênh mông, nhưng vẫn khó có thể rung chuyển cấm chế mảy may.

"Không phải cần có Nhân Văn cửu bảo mới có thể mở ra đó chứ?"

Lông mày Thiên Thần Thương Vũ cau lại, hắn nghĩ tới Nhân Văn cửu bảo cần thiết để mở ra tổ lăng, muốn thu hoạch được Nhân Tổ truyền thừa, chẳng lẽ cũng như vậy?

Chuyện này có chút khó khăn.

Nhân Văn cửu bảo bây giờ bị Sở Cuồng Nhân cướp đi.

Chẳng lẽ muốn cướp lại?

Không nói trước có đánh thắng được đối phương hay không, còn sẽ tốn không biết bao nhiêu thời gian, ai biết trong khi đó lại có biến cố gì.

Ngay khi Không Thuần Nguyên khó xử.

Cách đó không xa, mấy người Độc Cô Bất Phá cũng đã đi tới.

Nhìn thấy bọn họ, hai mắt Không Thuần Nguyên tỏa sáng, "Chư vị, bốn phía quan tài này có cấm chế khó có thể mở ra, không bằng chúng ta liên thủ, như thế nào?"

"Hừ."

Độc Cô Bất Phá hừ lạnh một tiếng, không để ý đến hắn.

Trực tiếp đánh ra một kiếm.

Kiếm 23, khí thế ngút trời!

Nhưng khi kiếm khí chạm tới cấm chế, vẫn không có mảy may rung chuyển.

Mà bọn người Đạo Lăng Thiên, Lục Vô Ngân lần lượt ra tay, cũng không khiến cho cấm chế này có chút hư hao nào, chuyện này khiến mọi người cảm thấy khó khăn.

"Chư vị, liên thủ đi."

Không Thuần Nguyên tiếp tục cười nói.

Mọi người trầm ngâm một chút, lập tức đồng ý.

Dù sao đã có lần đầu tiên.

Một lần nữa, cũng không phải không được.

"Ra tay đi!"

Không Thuần Nguyên thôi động Không Gian đại đạo chi lực, chỉ thấy trong hư không xuất hiện một dòng nước lũ màu bạc trắng, trùng trùng điệp điệp, đánh nát hư không.

Xích Ảnh thét dài một tiếng, long tức bá đạo phun ra nuốt vào!

Quanh thân Thiên Thần Thương Vũ thần quang hiển lộ, uy thế cuồn cuộn, đưa tay là một vệt thần quang đánh ra, uy lực hơn xa Đại Đạo Chí Tôn tầm thường.

Những hạt giống quân vương còn lại, cũng đều tự triển lộ thần uy.

Kiếm khí Độc Cô Bất Phá, tràn đầy khí tức hủy diệt, Thái Cực Đồ của Lục Vô Ngân, ẩn chứa âm dương chi tạo hóa, hình thành dòng nước lũ đen trắng.

Đạo Lăng Thiên đưa tay đánh ra một chưởng, tử khí đông lai chín vạn dặm...

Chương 2289: Lựa chọn của Nhân tổ chi huyết, chỉ thiếu một chút nữa, thiên mệnh trong tay ta

Hạt giống quân vương Nhân tộc liên thủ với ngoại tộc, năng lượng dồi dào mênh mông chiếu rọi chư thiên, hướng về phía quan tài màu tím kia đánh tới, khí thế vô cùng kinh người.

Mà Minh Nguyệt Vô Hạ lại không có động tác, khóe miệng dưới khăn che mặt của nàng lộ ra một nụ cười khinh thường, "Nhân tộc liên thủ ngoại tộc, nếu thật sự bên trong quan tài này là Nhân Tổ, sợ là sẽ bị chọc giận đến mức bật nắp quan tài."

Oanh! !

Năng lượng kinh khủng đánh vào cấm chế bên ngoài quan tài.

Nhất thời, bốn phía hư không chấn động.

Cấm chế kia từng khúc nổ tung!

"Quá tốt rồi, thành công!"

"Xem ra không cần Nhân Văn cửu bảo cũng có thể đánh vỡ cấm chế này."

Trong năng lượng cuồng bạo, cấm chế bị phá nát.

Mà cái quan tài kia cũng chấn động, vách quan tài cũng bị nhấc lên, huyết sắc quang hoa từ trong đó lưu chuyển mà ra, ba động kỳ lạ khiến cho huyết mạch Nhân tộc ở đây sôi trào, tựa như cảm thấy khát vọng đối đồ vật bên trong quan tài kia.

"Đó là Nhân Tổ chi huyết!"

Hai mắt Không Thuần Nguyên tỏa sáng, đưa tay đánh ra một chưởng.

Ầm!

Quan tài hoàn toàn bị xốc lên.

Đồ vật ẩn chứa trong đó cũng hiển lộ ra.

Cũng không phải là thi thể Nhân Tổ như mọi người đoán.

Mà chính là một giọt máu!

Mặc dù chỉ là một giọt máu, nhưng trong đó lại ẩn chứa uy năng cực kỳ khủng bố, quang hoa chiếu rọi, đủ loại dị tượng không ngừng hiện lên.

Địa dũng kim liên, long phi phượng vũ, Kỳ Lân vượt biển, tiên phật triều bái...

Đồng tử mọi người nhịn không được mà co rụt lại.

Chỉ là một giọt máu đã có uy năng như thế.

Khó có thể tưởng tượng, chủ nhân là tồn tại bực nào!

"Đây nhất định là Nhân Tổ chi huyết!"

Không Thuần Nguyên mừng rỡ vô cùng, bóng người lóe lên, nhanh tróng lao đi.

"Vọng tưởng!"

Bọn người Đạo Lăng Thiên sao lại để hắn dễ dàng đắc thủ như thế, trong chốc lát, các loại thần thông tiên pháp đánh về phía đối phương, hơi thở cường đại khóa chặt đối phương.

Nhưng trên mặt Không Thuần Nguyên lộ ra một nụ cười quỷ dị.

"Đã chậm!"

Sưu!

Trên người hắn lóe lên ánh bạc.

Một cỗ không gian ba động bạo phát, bóng dáng của hắn mau chóng biến mất tại chỗ.

Tiếp theo một cái chớp mắt đã xuất hiện ở phía trước Nhân Tổ chi huyết.

Đưa tay ra cầm, đồng thời chuẩn bị thôi động bí bảo không gian trong thể nội, chỉ cần hắn cầm được vào Nhân Tổ chi huyết này sẽ lập tức rời đi.

Quân vương tới cũng không ngăn được hắn!

Tới gần!

Đã sắp đắc thủ!

Nhìn Nhân Tổ chi huyết chỉ còn cách mình một chút, trên mặt Không Thuần Nguyên nhịn không được mà toát ra vẻ mừng như điên, hắn giống như đã nghĩ đến cảnh chuyện mình lấy được Nhân Tổ chi huyết, được một đám quân vương ngợi khen.

"Nhân tộc, các ngươi sẽ chung kết trong tay ta!"

Nội tâm Không Thuần Nguyên lớn tiếng nói.

"Không tốt!"

Ánh mắt mấy người Đạo Lăng Thiên, Độc Cô Bất Phá trầm xuống.

Ánh mắt Minh Nguyệt Vô Hạ thì lạnh lẽo, đôi mắt lộ ra một tia sáng óng ánh, tựa như đang điều động một cỗ lực lượng.

Mọi người ở đây bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn Không Thuần Nguyên sắp đạt được Nhân Tổ chi huyết, trong hư không nổi lên từng vòng từng vòng gợn sóng.

"Bằng ngươi cũng xứng đến đụng vật này? !"

Một tiếng hừ lạnh.

Không gian bốn phía nhất thời bị phong tỏa.

Động tác của Không Thuần Nguyên cũng chậm một nhịp chớp mắt, mà trong một cái chớp mắt này, Nhân Tổ chi huyết kia dường như cảm ứng được điều gì đó, chấn động một cái.

Tiếp đó hóa thành một tia huyết sắc lưu quang lướt đi.

Không Thuần Nguyên trơ mắt nhìn Nhân Tổ chi huyết sắp tới tay đi xa, trực tiếp bay về phía Sở Cuồng Nhân cách đó không xa đang chậm rãi đi tới.

Trực tiếp tiến vào trong cơ thể đối phương!

Sở Cuồng Nhân cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

Nhân Tổ chi huyết này lại chủ động lựa chọn hắn?

Là bởi vì trong cơ thể hắn có kiếm chi tổ sao?

Những người còn lại cũng đều bởi vì biến cố bất thình lình mà sửng sốt một cái chớp mắt, tia sáng óng ánh trong mắt Minh Nguyệt Vô Hạ tán đi, tròng mắt khôi phục bình thường.

Nàng nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt mang theo thâm ý khó hiểu.

Bọn người Độc Cô Bất Phá, Đạo Lăng Thiên thì kịp phản ứng trong một cái chớp mắt, trực tiếp bao vây Sở Cuồng Nhân lại.

Ánh mắt bọn họ lạnh lẽo, đại đạo khí tức trên thân lưu chuyển.

Sắc mặt một số hạt giống quân vương ngoại tộc cũng khó nhìn, nhất là Không Thuần Nguyên càng khó coi đến mức giống như ăn phải ruồi, sắc mặt tái xanh.

"Hỗn trướng, hỗn trướng! !"

"Chỉ còn thiếu một chút nữa!"

Khi nãy hắn chỉ cách Nhân Tổ chi huyết một ngón tay nữa thôi!

Nếu Sở Cuồng Nhân chậm một giây thì hắn đã thành công rồi!

Nhưng hết lần này tới lần khác, hắn thất bại.

Con vịt đã nhúng nước sôi còn bay mất, trong lòng hắn cơ hồ muốn nổ tung!

Giờ phút này hắn không còn bộ dáng nho nhã, toàn thân tản ra sát ý lạnh lẽo, cũng đi theo đám tu sĩ vây quanh Sở Cuồng Nhân.

Trong nháy mắt.

Sở Cuồng Nhân lâm vào vòng vây của Nhân tộc và ngoại tộc.

Không ít tu sĩ Nhân tộc đuổi đến thấy cảnh này, lòng đầy căm phẫn.

"Mấy người Đạo Lăng Thiên muốn làm gì? Hợp tác với ngoại tộc đến nghiện, bây giờ còn muốn giúp bọn hắn cướp đoạt Nhân Tổ chi huyết?"

"Những người này còn là Nhân tộc sao?"

"A, lợi ích trước mặt, bọn họ há sẽ quan tâm cái này, bây giờ trong lòng bọn họ đều nghĩ rằng phải làm thế nào để chiếm được Nhân Tổ truyền thừa đây."

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Trong cả phiến hư không, tràn ngập bầu không khí tang tóc.

"Sở Cuồng Nhân, giao Nhân Tổ chi huyết ra! Ta có thể không truy cứu chuyện ngươi vừa mới cướp đoạt Tử Hà Thần Giáp sự." Đạo Lăng Thiên lạnh giọng nói.

"A, thần giáp kia của ngươi, ta lấy cũng đã lấy, còn Nhân Tổ chi huyết này, nó đã tự chủ lựa chọn ta, chẳng có liên quan gì đến các ngươi."

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

"Hừ, đến cùng ngươi dùng thủ đoạn gì? Lại khiến Nhân Tổ chi huyết tự chủ tiến vào trong cơ thể ngươi? !" Trong mắt Lục Vô Ngân lộ ra ghen ghét.

Hắn có cảm giác, dưới gầm trời này chuyện tốt đều bị Sở Cuồng Nhân chiếm hết.

Đứng đầu trong vài Hồng Mông Thần Bảng.

Mấy vị quân vương làm chỗ dựa.

Cực Đạo Thần Binh, cực đạo tu hành pháp, Nhân Văn cửu bảo...

Thậm chí còn có khả năng được Minh Nguyệt Vô Hạ hâm mộ.

Bây giờ, ngay cả Nhân Tổ chi huyết cũng tự động tiến vào cơ thể đối phương, cái gì hắn cũng không cần làm, chỗ tốt lại tự tìm tới cửa.

Chuyện này khiến hắn ghen ghét đến hai mắt phát hồng.

Mà đối mặt với sự chất vấn của hắn, Sở Cuồng Nhân chỉ cười nhạt một tiếng, đứng chắp tay, tiên huy trên thân tươi sáng chói mắt, như tiên vương Chí Tôn, cao không thể chạm.

Hắn cao giọng nói: "Ta không cần dùng thủ đoạn gì? Nếu thật sự muốn nói vì điều gì đó, vậy cũng chỉ có thể nói... Thiên mệnh ở trong tay ta! !"

Thiên mệnh trong tay hắn.

Tất cả các loại cơ duyên và bảo vật, ùn ùn kéo đến.

Thiên mệnh trong tay hắn.

Cho nên có các quân vương trợ giúp, theo nhau mà đến.

Thiên mệnh trong tay hắn.

Cho nên hắn càng phải đối mặt với vô số khảo nghiệm, gánh vác sứ mệnh không rõ!

Thiên mệnh trong tay ta!

Bốn chữ vang vọng trong gầm trời, Sở Cuồng Nhân ngạo nghễ mà đứng, như tiên nhân, trong mắt không ít thần nữ và tiên tử Nhân tộc hiện lên dị sắc.

"Chư vị, ta vẫn là câu nói kia... Liên thủ đi!"

Ánh mắt Không Thuần Nguyên lạnh lùng nói.

Bọn người Độc Cô Bất Phá gật gật đầu, cũng không từ chối, bọn họ hết sức rõ ràng, nếu là đơn đả độc đấu, sợ rằng không có ai là đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

Chỉ có liên thủ, mới có cơ hội thắng!

"Ha ha, một lần thì lạ, hai lần thì quen, xem ra các ngươi liên thủ với ngoại tộc thật đúng là quen thuộc, Nhân tộc có dạng hạt giống quân vương như các ngươi, không thể không nói, thật là một loại bi ai." Sở Cuồng Nhân lắc đầu cười nhạo nói.

"Sở Cuồng Nhân, cực đạo tu hành pháp, phật đạo Bồ Đề linh quang, Nhân Văn cửu bảo, còn có Nhân Tổ chi huyết này, một mình ngươi chiếm hết chỗ tốt, ngươi mới là côn trùng có hại nhất Nhân tộc! !" Cổ Thiện hừ lạnh nói.

Thân là tu sĩ Phật Môn, giờ phút này hắn cũng không nhịn được đầy người sát ý.

Mà Sở Cuồng Nhân nghe vậy, xùy cười một tiếng, "Hoang đường cùng cực."

Hắn có được cơ duyên bằng bản lĩnh, chẳng lẽ phải đưa cho người?

Chẳng qua là đối phương ghen ghét mà thôi.

Chí ít, hắn không cấu kết ngoại tộc.

Chương 2290: Hạt giống quân vương liên thủ một kích, há có thể để các ngươi quấy rầy sự an bình của tiền bối.

"Không cần nhiều lời, ra tay đi!"

Độc Cô Bất Phá ra tay trước.

Kiếm của hắn đã không kịp chờ đợi muốn giao phong cùng Sở Cuồng Nhân lần nữa.

Lần trước thảm bại vẫn rõ mồn một trước mắt hắn.

Lần này, hắn muốn nhìn một chút mình và Sở Cuồng Nhân chênh lệch bao nhiêu!

"Kiếm, thức hai mươi ba!"

Vừa ra tay, chính là sát chiêu mạnh nhất trong Thánh Linh Kiếm Pháp!

Tràn ngập hơi thở mang tính chất huỷ diệt, bao phủ Sở Cuồng Nhân.

"Bây giờ trong mắt của ta, kiếm của ngươi đã không có điểm sáng."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Kiếm chỉ ngưng tụ, cũng chém ra kiếm hai mươi ba.

Uy lực lại hoàn toàn khác biệt!

Uy lực cuồng bạo, trực tiếp đánh cho kiếm khí của đối phương tan rã, mà uy lực kiếm khí không giảm, vẫn dúng mãnh hướng về phía đối phương.

"Kiếm Đạo Thần Ma!"

Độc Cô Bất Phá thấy thế, đồng tử co rụt lại.

Trên thân kiếm khí lưu chuyển, phóng lên tận trời, hóa thành một tôn Kiếm Đạo Thần Ma!

Thần Ma cầm kiếm, một kiếm chém ra, ẩn chứa tinh hà đang bành trướng.

Một kích này miễn cưỡng ngăn lại kiếm hai mươi ba.

Nhưng điều này cũng khiến cho tay đang cầm kiếm của Độc Cô Bất

Phá run rẩy lấy.

"Lực lượng của hắn lại mạnh lên nhiều như vậy!"

Độc Cô Bất Phá đã sớm đoán được sau khi Sở Cuồng Nhân tấn cấp Đại Đạo Chí Tôn, thực lực sẽ tăng lên rất nhiều, nhưng không nghĩ tới tiện tay một kiếm đã khiến cho mình phải thi triển hai sát chiêu đỉnh cấp mới có thể miễn cưỡng đỡ được, chuyện này quá đáng sợ.

Hoàn toàn hơn xa bất kỳ một Chí Tôn nào mình đã từng thấy.

"Ra tay!"

Bọn người Không Thuần Nguyên thấy thế, lập tức ra tay.

Hắn đánh ra một chiêu, không gian chi lực ngưng tụ thành một ngân hà tươi sáng, một kích này đã đủ để đánh vỡ nát không gian, một kích khai thiên tích địa!

"Nếm thử long tức nóng rực của ta đi!"

Xích Ảnh thét dài một tiếng, trong nháy mắt hóa thành bản thể.

Hắn là một con Hồng Long to lớn, lân phiến đỏ thẫm trên người lưu chuyển hồng quang nhàn nhạt, da thịt bên dưới giống như có dung nham nóng hổi đang lưu chuyển.

Há mồm phun một cái, long tức bá đạo thiêu cho hư không gần như vặn vẹo.

"Sở Cuồng Nhân, lãnh giáo Thiên Thần Chi Quang tầng thứ sáu này của ta một chút!"

Thiên Thần Thương Vũ hừ lạnh một tiếng.

Thiên Thần Chi Quang tầng thứ sáu, chiếu rọi thập phương.

Những nơi thần ánh sáng chiếu rọi, hư không liên tiếp sụp đổ, bị phá nát!

Vô tận thần quang ngưng tụ thành một cột sáng màu trắng nổ bắn ra!

"Hừ, Nhân Tổ chi huyết, tình thế bắt buộc ta phải có nó!"

Đạo Lăng Thiên nhấc tay nắm chắc thành quyền, một quyền nện xuống, tử khí đông lai chín vạn dặm, trùng trùng điệp điệp, hóa thành một con sông dài màu tím nghiền ép mà ra.

Tay Cổ Thiện nắm pháp ấn Phật Môn.

Phật quang lưu chuyển, kim sắc chưởng ấn ẩn chứa chi uy phục ma!

Hai tay Lục Vô Ngân hư hóa trên không trung, một âm một dương, âm dương chi lực tụ hợp, hóa thành một Thái Cực Đồ to lớn, che trời.

Một bên khác.

Minh Nguyệt Vô Hạ lui qua một bên, không ra tay.

Nhân tộc, Thiên Thần tộc, Long tộc, Không tộc...

Hạt giống quân vương các tộc đồng loạt ra tay.

Lực lượng kinh khủng kia, gần như đánh nát mảnh thiên địa này!

Như là diệt thế!

Rất nhiều tu sĩ thấy thế không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, tiên huy trên thân lưu chuyển, phất tay áo lên, bọn người n Hồng Hoa sau lưng bị hắn thu vào bên trong vũ trụ tùy thân.

Tiếp đó, kiếm chỉ của hắn ngưng tụ.

Kiếm ý vô cùng bàng bạc đổ xuống.

Trong mơ hồ, đúng là có hơi thở pháp tắc lưu chuyển trong đó!

Khi cực chiêu sắp xuất hiện, tựa như Sở Cuồng Nhân nghĩ tới điều gì đó, nửa đường dừng tay lại, thu liễm kiếm ý, lựa chọn chọi cứng với dòng năng lượng như thác lũ khủng bố trước mắt.

Tình cảnh này khiến mọi người không khỏi hoảng hốt.

"Hắn muốn làm gì?"

"Vì sao không ra chiêu?"

Mọi người không hiểu.

Nhiều hạt giống quân vương liên thủ một kích như vậy, uy lực quá mạnh, dưới quân vương phía cơ hồ không ai cản nổi, Sở Cuồng Nhân lại không lùi không tránh, cũng không ra tay.

Đến tột cùng hắn suy nghĩ cái gì?

Chẳng lẽ, hắn điên rồi sao? Muốn tự tìm đường chết?

Minh Nguyệt Vô Hạ cũng không nhịn được mà cau lại đôi lông mày, hơi nghi hoặc một chút.

"Ngưng!"

Một tiếng quát nhẹ.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ Vô Hạn Chi Vực bên trong không gian chi lực, hóa thành một bức tường, năng lượng bàng bạc kia đánh lên bộc phát ra tiếng nổ vang rung trời!

Năng lượng ba động khủng bố, điên cuồng đánh thẳng vào bức tường trước mặt Sở Cuồng Nhân, khiến không gian bốn phía quanh hắn không ngừng vặn vẹo sụp đổ.

Lực lượng này, quá mạnh.

Bức tường trước mặt hắn bắt đầu vỡ nát.

Nửa người bị một vết rách hư không kinh khủng cắn nuốt.

Nhưng kỳ quái là loại hơi thở năng lượng doạ người này lại chỉ quay vài dặm quanh người hắn, không lộ ra ngoài.

Tựa như đây là do hắn cố ý gây nên.

Mà như vậy, gần như hắn đã phải nhận lấy tất cả lực lượng trùng kích.

Loại hành vi này không khác gì tự mình hại mình.

Mọi người thật sự là nghĩ mãi mà không rõ.

"Tên này điên rồi sao?"

"Chống đỡ toàn bộ loại công kích này, kể cả hắn có mạnh hơn nữa thì không chết cũng tàn phế."

"Sở Cuồng Nhân, đến tột cùng ngươi đang làm cái gì?"

Chỉ thấy vết rách hư không chung quanh Sở Cuồng Nhân càng lúc càng lớn, gần như nuốt sống cả hắn và năng lượng cuồng bạo kia.

Mọi người thấy vùng hư không kia như chiếc gương, không ngừng vỡ nát!

"Hừ, muốn chết!"

Không Thuần Nguyên hừ lạnh một tiếng.

Hắn thấy Sở Cuồng Nhân đã nhận lấy thế công của mọi người, không chết cũng trọng thương, tiếp đó hắn chỉ cần tiến vào trong hư không thu thập đối phương chiếm lấy Nhân Tổ chi huyết là được, thậm chí còn không cần người khác giúp đỡ.

Nhưng khi hắn muốn hành động.

Trong hư không có một bóng người đi ra.

Áo trắng như tuyết, không nhiễm bụi trần.

Tiên huy chiếu rọi, hơn người.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

Không Thuần Nguyên thấy thế, đồng tử co rụt lại, "Làm sao lại như vậy, hắn đã phải nhận công kích như vậy của chúng ta, sao hấn lại không bị ảnh hưởng chút nào."

"Không, không đúng, đại đạo của hắn nhất định đã bị thương nặng."

"Không tệ, nhất định là như vậy."

Nhưng mọi người vẫn không hiểu.

Tại sao vừa rồi Sở Cuồng Nhân rõ ràng muốn ra tay, nhưng sau đó lại thu tay lại.

Chỉ là vì triển lãm năng lực phòng ngự của mình sao?

"Chẳng lẽ..."

Minh Nguyệt Vô Hạ ẩn ẩn có suy đoán, ánh mắt lộ ra vẻ kính nể.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân vung tay áo lên, Vô Hạn Chi Vực bao phủ bốn phía, vô số cỗ quan tài xung quanh dưới sự thao túng của hắn, bị di chuyển đến nơi xa.

Toàn bộ quá trình không hề làm tổn hại những cỗ quan tài này!

Cuối cùng mọi người cũng hiểu rõ hành động vừa rồi của đối phương.

Không Thuần Nguyên không dám tin tưởng nói: "Ngươi lại vì một đám gia hỏa đã chết không biết bao nhiêu năm, cứ thế mà tiếp nhận cực chiêu của chúng ta? ! !"

"Đây đều là những tiền bối của Nhân tộc ta, há có thể để những kẻ không đứng đắn như các ngươi quấy rầy sự an bình của bọn họ." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Đây cũng là nguyên nhân hắn vừa mới thu tay lại.

Nếu như hắn thi triển cực chiêu, lực lượng tiết ra kia đủ để hủy diệt hàng trăm tinh hệ, quan tài bốn phía này cũng sẽ bị phá hỏng.

Cho nên hắn lựa chọn dùng Vô Hạn Chi Vực, khống chế không gian, tụ hợp tất cả lực lượng xung quanh bản thân, cứ thế mà đỡ được năng lượng trùng kích kia.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người hiểu rõ thâm ý của Sở Cuồng Nhân.

Nhân tộc ở đây nhìn đối phương, trong mắt lộ ra sự kính nể thật sâu.

"Sở Cuồng Nhân đại nghĩa!"

"Đây mới thật sự là thần tử của Nhân tộc!"

"So với bọn người Đạo Lăng Thiên, Độc Cô Bất Phá, hành động của Sở Cuồng Nhân quả thực không biết cao hơn bao nhiêu, thật là khiến ta lau mắt mà nhìn."

Minh Nguyệt Vô Hạ nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra sự thưởng thức, tán thưởng, kính nể, "Dạng người này, mới là đối thủ đáng giá kính trọng nhất cả đời này!"

Nghe được lời ca tụng bốn phía dành cho Sở Cuồng Nhân, Lục Vô Ngân lạnh hừ một tiếng nói: "Sở Cuồng Nhân, đây chính là thủ đoạn ngươi lung lạc nhân tâm sao? Quả thực dối trá cùng cực, bảo hộ một đám người chết làm cái rắm!"

Nói rồi hắn đưa tay thôi động âm Dương đại đạo chi lực, nhưng còn chưa chờ hắn chính thức ra tay, bóng người Sở Cuồng Nhân lại trong nháy mắt đi đến trước mặt hắn.

"Cho nên ta mới nói, Nhân tộc có loại người như các ngươi, là một loại bi ai."

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói, tiện tay nhấc lên, vô biên không gian chi lực ngưng ở lòng bàn tay, dường như hóa thành hàng tỉ tòa thần sơn giống như bỗng nhiên đè xuống!

Chương 2291: Diệt sát Lục Vô Ngân, Độc Cô Bất Phá kiếm thức hai tư

Oanh!

Sở Cuồng Nhân đưa tay đè xuống hướng Lục Vô Ngân.

Vô biên vô tận không gian chi lực ẩn chứa trong đó, giống như hàng tỉ tòa thần sơn, uy lực mạnh mẽ, làm mọi người nghẹn họng nhìn trân trối!

Mà Lục Vô Ngân bị một chưởng này khóa chặt càng là đồng tử co rụt lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, thôi động lực lượng đến cực hạn.

Hắn thôi động âm Dương đại đạo chi lực trong cơ thể, hóa thành một Thái Cực Đồ.

Nhưng trong nháy mắt khi Thái Cực Đồ của hắn va chạm với bàn tay của Sở Cuồng Nhân, Thái Cực Đồ bịch một cái sụp đổ tại chỗ, hóa thành tro tàn!

Cả người Lục Vô Ngân bị cỗ lực lượng này bao phủ, gân cốt, huyết nhục, thậm chí đại đạo trong nháy mắt bị phá nát.

Thân thể gần như bị nghiền thành một cục thịt bùn.

Lượng lớn máu tươi bắn ra.

"Dòng máu ô uế, há có tư cách ở đây làm bẩn tiền bối?"

Sở Cuồng Nhân hừ nhẹ một tiếng.

Chúc Long chi hỏa phun trào ra.

Nháy mắt đốt thân thể và máu thịt của Lục Vô Ngân thành tro bụi!

Một vị hạt giống quân vương, cứ như vậy mà bị Sở Cuồng Nhân trong lúc giơ tay nhấc chân xóa sạch, chiến lực bày ra, hoàn toàn khiến tất cả mọi người kinh hãi.

"Mau ra tay!"

Không Thuần Nguyên lớn tiếng nói.

Tay hắn ấn pháp quyết huyền ảo, lực lượng Không Gian đại đạo lưu chuyển quanh thân, trong chớp mắt đã hóa thành từng đạo từng đạo lưỡi đao không gian màu bạc chém ra!

"Ở trước mặt ta sử dụng không gian chi lực, ngươi rất dũng cảm đó."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn đưa tay nhẹ nhàng nắm hư không một cái.

Trong nháy mắt.

Chỉ thấy hư không ngưng tụ, toàn bộ Không Gian Chi Nhận dừng lại ở trước mặt hắn.

Ầm!

Tiếp đó, lưỡi đao ánh sáng liên tiếp nổ tung.

Còn hắn không bị tổn thương cả một sợi lông.

Tình cảnh này khiến đồng tử của Không Thuần Nguyên co rụt lại, "Cái gì? ! Dễ dàng ngăn lại công kích của ta như thế, hắn nắm giữ không gian lại đến mức này!"

"Tiếp tục!"

Xích Ảnh gầm nhẹ một tiếng.

Chỉ thấy hắn đằng không mà lên, mắt rồng khóa chặt Sở Cuồng Nhân, toàn thân phun trào long khí khô nóng, nhưng hai mắt lại lạnh như băng sơn vạn năm.

Há mồm phun một cái, long tức bá đạo phun ra ngoài!

Nhưng long tức này, lại dừng lại cách Sở Cuồng Nhân một trượng, dường như bị một bức tường vô hình chặn lại toàn bộ.

"Bá Long viêm trảo!"

Xích Ảnh nổi giận gầm lên một tiếng, long trảo tựa như nhấc lên núi cao.

Một kích này.

Có uy thế mạnh mẽ tuyệt luân, ngay cả hư không cũng có thể tuỳ tiện bẻ vụn.

Nhưng khi đánh vào trước mặt Sở Cuồng Nhân, lại tuôn ra một tiếng tiếng vang, bị một bức tường cản lại.

"Phá cho ta!"

Xích Ảnh thôi động lực lượng đến cực hạn.

Cả phiến hư không đều đang vặn vẹo.

Nhưng cho dù hắn ra sức như vậy, vẫn không cách nào tới gần Sở Cuồng Nhân, chớ nói chi là làm hắn bị thương, bức tường không gian này không phải một mình hắn có thể phá!

"Tiểu xà, lực lượng của ngươi quá kém."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, trong lời nói mang theo sự trào phúng.

Hắn tiện tay nhấc lên, Chúc Long chi hỏa phun trào ra, đánh lên trên long trảo của đối phương, lúc này Xích Ảnh hét thảm một tiếng.

Hắn thu hồi long trảo, nhưng bên trên đã cháy đen một mảnh.

"Chúc Long chi hỏa!"

Ánh mắt Xích Ảnh kiêng kị, tuy hỏa diễm của hắn vô cùng cường đại, hơn xa Hồng Long tầm thường, nhưng so với Chúc Long chi hỏa, còn có chút khoảng cách.

Chớ nói chi, hắn và Sở Cuồng Nhân, còn có chênh lệch càng lớn!

"Tử Hà nguyên thần quyền!"

Lúc này, bỗng nhiên Đạo Lăng Thiên ra tay!

Lực lượng của hắn trong hạt giống quân vương tuyệt đối đứng đầu.

Năm ngón tay nắm thành quyền, đại đạo chi lực trong cơ thể điên cuồng phun trào.

Qua giây lát đã có dị tượng tử khí đông lai tràn ngập.

Lượng lớn tử khí ngưng tụ thành một nắm đấm như dòng nước lũ, trùng trùng điệp điệp nghiền ép về phía Sở Cuồng Nhân, đánh thẳng vào bức tường quanh người hắn.

"Không Gian Thiên Nhận Trảm!"

Lúc này, Không Thuần Nguyên lại có hành động.

Hắn lấy ra một cây đao, phía trên có Hồng Mông linh khí lưu chuyển, hiển nhiên là một kiện Hồng Mông Chí Bảo có đẳng cấp không tầm thường, còn là thuộc tính không gian.

Chém ra một đao, Không Gian chi đạo hóa thành một đạo phong mang tuyệt thế!

Một đao kia dung nhập vào quyền kình của Đạo Lăng Thiên.

Cứ thế mà xé mở bức tường không gian xung quanh Sở Cuồng Nhân.

"Há, thú vị."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, đại đạo chi lực như sóng to phun trào.

Hắn đánh ra một quyền, đại đạo khí tức đếm mãi không hết ẩn chứa trong đó, giống như ba ngàn thế giới hợp lại một chỗ, chính là Tam Thiên Đại Thế!

Không gian chi lực, Tử Hà quyền kình ở dưới cỗ lực lượng này bị phá nát.

Đạo Lăng Thiên, Không Thuần Nguyên bị đẩy lui.

Nhìn lại Sở Cuồng Nhân, vẫn lăng không đứng tại chỗ như cũ, không lùi không tránh!

Tiên huy lưu chuyển, như một tôn Tiên Vương không thể rung chuyển.

"Lực lượng của hắn lại cường đại đến loại tình trạng này!"

Đạo Lăng Thiên có chút không thể tin được.

Cho tới nay, hắn đối với bản thân mình vẫn luôn tự cao tự đại, cho rằng trong tu sĩ đương đại không có ai sẽ là đối thủ của mình.

Nhưng bây giờ, hắn phát hiện mình sai.

Trong số tu sĩ đương đại, số lượng người có thể làm đối thủ của hắn cũng không ít.

Không chỉ như thế.

Thực lực của Sở Cuồng Nhân càng là hoàn toàn bao trùm bên trên hắn!

"Thiên Thần Chi Quang, Thần Chiếu Thiên Địa!"

Trong tay Thiên Thần Thương Vũ có một đoàn bạch quang lưu chuyển, bạch quang kia càng thêm hừng hực, cuối cùng hóa thành một mặt trời màu trắng ép xuống hướng Sở Cuồng Nhân!

Thiên Thần Chi Quang đặc biệt của Thiên Thần nhất tộc có lực lượng cực mạnh.

Mà thần thông này, chia làm bảy tầng.

Tầng thứ càng cao, lực lượng phát huy ra càng đáng sợ.

Thiên Thần Thương Vũ đã tu hành đến tầng thứ sáu, cho dù là tộc trưởng của Thiên Thần nhất tộc, tu hành Thiên Thần Chi Quang cũng không nhất định thắng được đối phương.

Nhưng Sở Cuồng Nhân xem ra lại không thể làm hắn bị thương.

"Kim Cương Nộ Mục, Phật Độ Thương Sinh! !"

Theo sát Thiên Thần Thương Vũ, Cổ Thiện cũng ra tay trong nháy mắt.

Phật quang ngưng tụ ra một tôn Kim Cương Phật Đà to lớn.

Một chưởng đánh ra, ẩn chứa lực lượng diệt ma!

Phật quang, Thiên Thần Chi Quang... Hai cỗ lực lượng tụ hợp.

"A, mở mang kiến thức cái này một chút."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, kiếm chỉ ngưng tụ, phật quang tươi sáng lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, trùng trùng điệp điệp, lại vượt trên phật tử Cổ Thiện này.

Đầu ngón tay có một đạo phật ấn chiếu rọi.

Mọi người thấy thế đều sợ hãi.

Sở Cuồng Nhân này, chẳng lẽ còn là một tu sĩ Phật Môn?

"Bất Động Minh Vương Kiếm Ấn, Tội Nghiệt Sám!"

Kim sắc phật quang, hiển hóa ra một pháp tướng Phật Đà tay cầm kim cương bảo kiếm, phật quang và kiếm khí tụ hợp trong đó, khí thế dồi dào.

Bảo kiếm chém ra, kiếm khí tung hoành thiên địa!

Thiên Thần Chi Quang, phật quang ở trước mặt kiếm khí này, sụp đổ!

Hai người Cổ Thiện, Thiên Thần Thương Vũ đều bị đánh cho thổ huyết bay ngược ra.

Cách đó không xa.

Ánh mắt Độc Cô Bất Phá ngưng tụ, "Đây là kiếm pháp gì? !"

Hắn cảm giác Sở Cuồng Nhân thật sự là thật bất khả tư nghị, át chủ bài trong tay tầng tầng lớp lớp, vẻn vẹn chỉ kiếm đạo đã khiến người nhìn không thấy đáy.

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, Thánh Linh Kiếm Pháp, kiếm hai mươi tư...

Hiện tại lại tới một pháp môn kiếm đạo còn kinh khủng hơn Thánh Linh Kiếm Pháp!

Trong tay đối phương, đến cùng còn bao nhiêu sát chiêu?

"Đáng hận!"

Độc Cô Bất Phá đằng không mà lên, hận ý đối với Sở Cuồng Nhân cùng kiếm ý bản thân kết hợp lại với nhau, khiến kiếm ý trên người hắn liên tục tăng lên.

Vô biên vô tận hơi thở giết chóc, bao trùm trong gầm trời.

Rất nhiều kiếm khách đang quan chiến không khỏi chú mục.

"Kiếm ý thật là bá đạo."

"Đây là kiếm chiêu gì?"

Ngay cả Sở Cuồng Nhân cũng không nhịn được mà nhìn thoáng qua, có chút hăng hái, "Xem ra ngày xưa bại một lần, không phải là ngươi không có thu hoạch."

"Sở Cuồng Nhân, chuẩn bị tiếp... Kiếm hai mươi tư! !"

Độc Cô Bất Phá thét dài một tiếng.

Kiếm hai mươi tư huộc về hắn, hoành không chém ra! !

Lôi cuốn ý muốn hủy diệt, kiếm ảnh hận ý ngập trời, bao phủ Sở Cuồng Nhân!

Chương 2292: Kim Cương Ngự, ba mươi sáu ma kiếm, át chủ bài của các hạt giống quân vương

Độc Cô Bất Phá kiếm hai mươi tư, sơ hiện cõi trần!

Kiếm khí cuồn cuộn khiến bốn phía hư không không ngừng bị xé rách và phá nát!

Thiên địa bị kiếm ý kia bao trùm, vô tận hận ý, sát ý, hủy diệt chi ý, để thế giới này dường như lâm vào tận thế.

Mà ở trong đó, chỉ còn lại một mình Sở Cuồng Nhân.

Hắn đứng lơ lửng trên không, một mình đối mặt một kiếm này.

Chỉ thấy kiếm chỉ của hắn ngưng tụ, đầu ngón tay có phật quang lưu chuyển.

"Bất Động Minh Vương Kiếm Ấn, Kim Cương Ngự!"

Trong chốc lát.

Vô biên ánh sáng chư phật chiếu rọi thế giới.

Bên trong phật quang, nguyên một đám phật ngôn lưu chuyển, giống như vô số kinh văn kinh điển của Phật Môn, vô cùng vô tận chí lý Phật Môn ẩn chứa trong đó.

Những phật ngôn này vờn quanh Sở Cuồng Nhân, giống như lấp kín một bức tường không thể phá vỡ, lộ ra một sự bất động, một ý cảnh phòng thủ kiên cố.

Bất Động Minh Vương Kiếm Ấn, cùng ba chiêu.

Độ Chúng Sinh, phật quang hóa thành ngàn vạn kiếm khí, là vì quần công chi pháp.

Tội Nghiệt Sám, sát phạt chi khí dày đặc, công kích mục tiêu đơn lẻ mạnh nhất.

Sau cùng chính là Kim Cương Ngự này.

Là chi pháp phòng thủ vô thượng!

Pháp tu hành Phật Môn cực đạo này, mười phần huyền ảo, vẻn vẹn sát phạt chi khí ẩn chứa trong hai thức trước, cũng không phải là tu sĩ tầm thường có thể khống chế.

Hơi không cẩn thận, kể cả đại đức cao tăng cũng sẽ thoáng cái rơi vào sát đạo.

Chỉ có nắm giữ Phật Môn chí cao diệu ý, cảm ngộ đối với phật pháp đạt tới cấp độ cực cao mới có thể bảo trì bản tâm, không bị sát phạt chi khí ảnh hưởng.

Đây cũng là lý do môn tu hành pháp này bị giấu trong Lôi Cổ Thần Phong, chỉ có biện pháp thắng được 108 phật mới có thể lấy được.

Sở Cuồng Nhân dựa vào Tiểu Ái, hùng biện thắng chư phật.

Nhưng bản thân hắn nghiên cứu đối với phật pháp không cao lắm, nhưng hắn vẫn sẽ không bị sát phạt chi khí ảnh hưởng, bởi vì đạo tâm của hắn, không thể phá vỡ.

Đầy trời kiếm khí cuốn tới.

Giống như thủy triều điên cuồng đánh thẳng vào bốn phía bức tường phật ngôn của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lại không cách nào rung chuyển hắn mảy may.

Cuối cùng, kiếm khí của kiếm hai mươi tư hoàn toàn hạ xuống!

Nương theo một tiếng vang kinh khủng, hư không sụp đổ, thiên địa phảng phất như bị đánh thành một mảnh hỗn độn, Hỗn Độn khí tức tiêu tán bốn phía.

Tất cả mọi người không chớp mắt nhìn mảnh hỗn độn kia.

Chỉ thấy phật quang lưu chuyển.

Ngàn vạn phật ngôn chiếu rọi ra.

Mà bên trong phật ngôn, Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, lông tóc không tổn hao gì!

Độc Cô Bất Phá khổ tâm nghiên cứu ra kiếm chiêu, không hề có tác dụng đối với hắn!

"Sao lại thế..."

Đôi mắt Độc Cô Bất Phá run rẩy kịch liệt, không thể tin được.

Mặc dù biết một kiếm này của mình không giết được Sở Cuồng Nhân, nhưng là lông tóc đối phương không tổn hao gì, cái này không khỏi cũng quá đả kích người! !

Những năm gần đây hắn nỗ lực, đều thành cái gì rồi? !

"Kiếm hai mươi tư của ngươi là cái này?"

Sở Cuồng Nhân lắc đầu bật cười, thất vọng cùng cực, kiếm chỉ của hắn ngưng tụ, đưa tay chém ra một kiếm, đây là kiếm hai mươi tư của hắn!

Kiếm ý có tính hủy diệt kia, khiến hư không liên tiếp sụp đổ vỡ nát.

Độc Cô Bất Phá chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

Hắn thét dài một tiếng, trong cơ thể đột nhiên có từng đạo lưu quang bay lượn ra.

Ba mươi sáu đạo lưu quang, theo thứ tự là ba mươi sáu thanh kiếm.

Mỗi một chiếc, đều mang một cỗ tà khí dày đặc còn có sát ý.

Đó là Kiếm chi vũ trụ ba mươi sáu thanh ma kiếm!

Ma kiếm xoay quanh Độc Cô Bất Phá, hình thành một kiếm trận, cứ thế mà đỡ được kiếm khí của Sở Cuồng Nhân, nhưng lực lượng cường đại, vẫn như cũ khiến hắn nhịn không được bay ra ngoài, đại đạo trong cơ thể bị rung chuyển kịch liệt.

"Chư vị, xuất ra lá bài tẩy của các ngươi đi!"

Độc Cô Bất Phá khẽ quát một tiếng.

Hắn cố nén thương thế, thôi động ba mươi sáu thanh ma kiếm, giống như ba mươi sáu viên như lưu tinh xẹt qua chân trời, khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

"Ngươi còn có ngón này sao."

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn, kiếm chỉ thuấn di, va chạm cùng ba mươi sáu thanh ma kiếm kia, đánh cho từng cái kiếm khí bay ra ngoài.

Còn lại mấy hạt giống quân vương nhìn thấy át chủ bài của Độc Cô Bất Phá ra hết, cũng không che giấu nữa, ào ào thi triển chiêu số áp đáy hòm.

"Ngũ khí triều nguyên!"

Chỉ thấy Đạo Lăng Thiên khẽ quát một tiếng, lấy ra năm đạo thần quang màu sắc rực rỡ.

Đạo thần quang năm màu, phân biệt ẩn chứa năm loại thuộc tính kim mộc thủy hỏa thổ.

Ngũ khí nhập thể, tử khí quanh người hắn bốc lên lưu chuyển, một thân đại đạo khí tức tăng lên điên cuồng, càng có pháp tắc chi lực lan tràn ra!

"Kim Thân Trấn Ma Quyết!"

Cổ Thiện ngồi xếp bằng, tay nắm pháp ấn huyền ảo.

Tiếp đó song chưởng vỗ lên đỉnh đầu mình, kim sắc phật huyết nhất thời phun tung toé, nhuộm toàn thân hắn thành kim sắc.

Một bộ Phật Môn Kim Thân chiếu rọi ra.

Sức mạnh Phật Môn uy nghiêm mênh mông to lớn, trùng trùng điệp điệp khuếch tán ra!

"Long Huyết Thần Văn! !"

Xích Ảnh gầm nhẹ một tiếng, long huyết phía dưới lân phiến điên cuồng sôi trào.

Từng đạo từng đường vân huyền ảo cổ lão bao trùm trên người hắn, lượng lớn long tức nóng rực không ngừng phun ra ngoài, nhuộm thiên địa thành màu đỏ thẫm.

"Thiên Thần Chi Quang, Thánh Thần Ấn!"

Thiên Thần Thương Vũ lấy ra một phù văn cổ xưa.

Phù văn kia chiếu rọi ra khí tức cổ xưa, Thiên Thần Chi Quang chiếu rọi bên trong, lại ẩn ẩn hiện ra một cỗ tiên huy bao phủ bên trong hình ảnh thần chỉ.

Dường như đó là tồn tại chí cao vô thượng nhất Thiên Thần nhất tộc.

"Không Gian Chi Dực!"

Đôi cánh ánh sáng sau lưng Không Thuần Nguyên tràn đầy tiên huy tươi sáng.

Không gian chi lực bàng bạc lưu chuyển trong đó, đánh thẳng vào lực lượng Vô Hạn Chi Vực, tay hắn nắm chí bảo, vô số lưỡi đao không gian lơ lửng ở giữa không trung.

Một số hạt giống quân vương còn lại, cũng đều tự thi triển chiêu số cường đại.

Trong nháy mắt.

Phương thiên địa này bị hơi thở năng lượng hỗn tạp mà cuồng bạo bao trùm.

Không gian chi lực, kiếm khí, Thiên Thần Chi Quang, long uy, thậm chí còn có một số nguyền rủa chi lực quỷ quyệt khó lường, các loại năng lượng tranh nhau chiếu rọi.

Đạo Lăng Thiên nhìn về phía Minh Nguyệt Vô Hạ, "Ngươi không ra tay?"

Thực lực của đối phương cao thâm mạt trắc.

Nếu nàng xuất thủ, đối phó Sở Cuồng Nhân sẽ có nắm chắc hơn.

"Ta gánh không nổi cái mặt này."

Minh Nguyệt Vô Hạ từ tốn nói.

Nàng đích xác là muốn đọ sức cùng Sở Cuồng Nhân một trận, nhưng lúc này, Nhân tộc liên thủ với ngoại tộc đối phó Sở Cuồng Nhân, nàng ngược lại không có hào hứng.

Thắng, thắng không anh hùng.

Thua, càng là chê cười.

Mà mặc kệ thắng hay thua, chỉ cần ra tay đã có danh tiếng xấu.

Ở trong tổ lăng của Nhân Văn tổ địa, nơi ngủ say của vô số tiền bối Nhân tộc, liên thủ cùng ngoại tộc đối phó Nhân tộc? Chuyện này là chuyện quái gì? ?

Bọn người Đạo Lăng Thiên vì Nhân Tổ chi huyết, có thể không cần danh tiếng.

Nhưng nàng không như vậy.

"Hừ."

Đạo Lăng Thiên cũng không tiếp tục để ý đến đối phương.

Dẫn đầu công kích về hướng Sở Cuồng Nhân.

Một chưởng oanh ra, tử khí trùng trùng điệp điệp, ẩn chứa trong đó lực lượng pháp tắc, có thể nói là lực công kích mạnh nhất dưới quân vương.

Phật ngôn bốn phía Sở Cuồng Nhân bắt đầu sụp đổ.

Nhưng quanh người hắn, vẫn còn có bức tường không gian vô hình.

Những người còn lại thấy thế, cũng ào ào ra tay.

Ba mươi sáu thanh ma kiếm trên không trung xuyên tới xuyên lui, theo các ngõ ngách, mỗi phương hướng, hoặc đâm hoặc chém, liên tiếp không ngừng công kích Sở Cuồng Nhân.

Như là ba mươi sáu tuyệt thế kiếm tu.

Không gian chi lực khuấy động.

Trường đao trong Không Thuần Nguyên tay liên tiếp chém ra, phối hợp ma kiếm, làm tan rã bức tường không gian xung quanh Sở Cuồng Nhân, chế tạo cơ hội công kích cho mọi người.

Cổ Thiện chuyển hóa thành trạng thái Phật Môn Kim Thân, lực lượng tăng vọt.

Một chưởng tiếp một chưởng, đánh cho Huyền Hoàng tan vỡ.

Long văn quanh thân Xích Ảnh lưu chuyển, điều khiển ánh lửa doạ người, ở quanh thân Sở Cuồng Nhân hình thành một nhà tù hỏa diễm to lớn.

Long tức nóng rực dường như không đốt hắn thành tro bụi thì không bỏ qua.

Các hạt giống quân vương cũng liên tiếp đánh ra chiêu số mạnh mẽ.

Loại chiến trận này, thậm chí có thể dùng để đối phó quân vương.

"Một đám đồ vật loè loẹt, đều lui xuống cho ta!"

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, đại đạo chi lực như sóng to tuôn ra, khí tức Chí Tôn, trong nháy mắt bạo phát đến cực hạn, bức lui mọi người.

Ngay sau đó, trong cơ thể hắn bạo phát ra một lực hút to lớn.

Thi triển Thôn Thiên chi thuật!

Chương 2293: Ba mươi sáu ma kiếm tự bạo, Độc Cô Bất Phá vẫn lạc

Sở Cuồng Nhân thi triển Thôn Thiên chi thuật, linh khí bốn phía như Vạn Xuyên Quy Hải điên cuồng dũng mãnh lao tới phía hắn, khiến hơi thở của hắn liên tục tăng lên.

Chờ đến tầng thứ nào đó, hắn cảm giác từ nơi sâu xa có một cỗ lực lượng hạn chế mình lại, khiến hắn khó tăng lên thêm nữa.

Bên trong Nhân Văn tổ địa, không thể phát huy chiến lực tầng thứ quân vương...

Sở Cuồng Nhân nghĩ tới đây, cũng không thấy ngoài ý muốn.

Nhưng loại tăng lên này cũng đủ.

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía một đám hạt giống quân vương trước mắt.

"Các ngươi, ai muốn chết trước? !"

Lời nói lạnh lùng, sát ý lẫm liệt.

Kiếm chỉ của Sở Cuồng Nhân ngưng tụ, giữa ngón tay có kiếm khí tươi sáng đang phun ra nuốt vào.

Đối phó với những người trước mắt này, thậm chí ngay cả Côn Ngô hắn cũng không cần dùng.

"Sở Cuồng Nhân, nơi này là tổ địa, ngươi không phát huy ra quân vương thực lực cấp bậc, ngươi cho rằng ngươi có thể một tay che trời sao? !"

Độc Cô Bất Phá lạnh giọng nói ra.

Chỉ thấy trên người hắn kiếm ý đang không ngừng cất cao lấy.

Chính là Kiếm Thần cung bí pháp, thập phương kiếm ý!

Môn bí pháp này, khiến khí tức của hắn tăng lên điên cuồng, chiến lực tăng vọt.

Lại thêm ba mươi sáu thanh ma kiếm tạo thành kiếm trận, Độc Cô Bất Phá dám nói ở dưới quân vương gần như không có mấy người là đối thủ của hắn.

Mà những người còn lại ở đây cũng đều thi triển con át chủ bài.

Phát huy ra chiến lực không kém gì hắn, dưới loại tình huống này, Sở Cuồng Nhân không cách nào phát huy ra chiến lực quân vương, làm sao có thể ngược gió lật bàn? !

"Ngươi đã tự tin như vậy thì không bằng, bắt đầu từ ngươi đi."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Chỉ thấy kiếm chỉ của hắn ngưng tụ, kiếm khí dồi dào càn quét ra.

Phanh, phanh, ầm!

Năng lượng Phật quang, Thiên Thần Chi Quang công tới trong khoảnh khắc vỡ nát.

Bóng người của hắn, trong chớp mắt biến mất tại chỗ.

Trong chớp mắt.

Độc Cô Bất Phá chỉ cảm thấy trước mắt có một bóng người bỗng nhiên xuất hiện, chính là Sở Cuồng Nhân, tốc độ kia quá nhanh, khiến hắn cũng nhịn không được mà đồng tử co rụt lại.

Không.

Đây không phải tốc độ, mà chính là thủ đoạn không gian!

"Ma kiếm luân chuyển!"

Đối mặt với Sở Cuồng Nhân đột nhiên xuất hiện, Độc Cô Bất Phá cũng không quá mức bối rối, khẽ quát một tiếng, ba mươi sáu thanh ma kiếm xoay quanh người hắn.

Ngay sau đó hóa thành một vòng kiếm khổng lồ, điên cuồng chém về phía Sở Cuồng Nhân, nơi nó đi qua ma khí sát khí kiếm khí phá vỡ Huyền Hoàng.

"Bất Động Minh Vương Kiếm Ấn, Tội Nghiệt Sám!"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, thi triển ra cực đạo tu hành pháp.

Phật quang nở rộ, phổ chiếu thập phương.

Dưới sự gia trì của Thôn Thiên chi thuật, uy lực kiếm ấn hiện hắn đang thi triển còn mạnh hơn mấy lần so với vừa rồi, vô cùng khủng bố.

Pháp tướng Phật Đà to lớn chiếu rọi hư không.

Bảo kiếm Kim Cương Phục Ma trong tay bỗng nhiên chém ra!

Ầm! !

Kiếm luân ba mươi sáu thanh ma kiếm tạo thành dưới một kích này lập tức bị chém vỡ, một kiếm đánh cho ba mươi sáu thanh ma kiếm tản mát ra tứ phương!

Kiếm khí mạnh mẽ còn đánh bay Độc Cô Bất Phá ra ngoài.

Trong chớp mắt, trên người hắn bị kiếm khí cắt ra từng đường máu.

Nhưng như vậy vẫn chưa xong.

"Lên!"

Sở Cuồng Nhân thi triển Vạn Khí Chi Tâm.

Ba mươi sáu thanh ma kiếm bị hắn quét bay ra ngoài ào ào tụ tập về phía hắn, bị hắn khống chế một cách nhẹ nhàng.

Những thứ này chỉ là một số Hỗn Độn Chí Bảo.

Với trình độ khống chế Vạn Khí Chi Tâm của hắn bây giờ mà muốn thao túng cỗ lực lượng này, gần như có thể nói là không cần tốn nhiều sức.

"Cái gì? !"

Độc Cô Bất Phá thấy thế thì biến sắc, không thể tin được.

"Long Vương gào thét! !"

Lúc này, Xích Ảnh nổi giận gầm lên một tiếng.

Liệt diễm vô biên bao phủ về phía Sở Cuồng Nhân.

Những người còn lại tất nhiên cũng không thất thần, ào ào thi triển ra cực chiêu về phía Sở Cuồng Nhân.

Lại thấy đối phương không chút hoang mang, ma kiếm quanh thân bắn ra.

Phanh, phanh, ầm!

Một kích dùng hết hào quang tươi sáng nở rộ của ma kiếm, lập tức đột nhiên tự bạo!

Uy lực chí bảo tự bạo mạnh mẽ tuyệt luân, nhẹ nhàng cản lại công kích của mọi người, mà ở trong năng lượng hỗn loạn, có ba thanh ma kiếm đột nhiên bắn ra, tốc độ nhanh như thiểm điện, mục tiêu chính là Độc Cô Bất Phá!

"Không tốt!"

Độc Cô Bất Phá biết Hỗn Độn Chí Bảo tự bạo có lực lượng cường đại cỡ nào.

Loại lực lượng kia không phải mình bây giờ có thể đỡ!

Lúc này nhìn thấy ma kiếm bay vụt đến khiến hắn tê cả da đầu, liều lĩnh thôi động đại đạo trong cơ thể, bóng người hóa thành một đường kiếm quang.

Đây là một loại độn pháp cao minh nào đó của Kiếm Thần cung.

Chỉ tiếc hắn quên đi một việc.

Đó chính là, vị trí của hắn hiện tại chính là ở trong Vô Hạn Chi Vực của Sở Cuồng Nhân!

Không gian chi lực bốn phía như dời núi lấp biển dũng mãnh lao tới, hạn chế hành động của hắn, mà ba thanh ma kiếm kia, thoáng cái đã tới trước mặt hắn.

Tiên huy tươi sáng nở rộ, lộng lẫy tuyệt mỹ.

Dần dần tràn ngập toàn bộ tầm mắt của Độc Cô Bất Phá, đồng tử của hắn run rẩy kịch liệt, sự sợ hãi chưa từng có chạy lên não, nhịn không được phát ra một tiếng tiếng rống to bén nhọn, ngay sau đó đã bị năng lượng bàng bạc bao trùm.

Ma kiếm tự bạo, thần uy tuyệt thế!

Đạo kiếm khí giống như cơn lốc phá hủy hết thảy.

Độc Cô Bất Phá vốn bị kiếm khí của Sở Cuồng Nhân làm cho trọng thương, căn bản cũng không có năng lực ngăn lại kiếm khí này, lập tức thân tử đạo tiêu.

Chỉ còn lại có một số mảnh vỡ đại đạo như bóng đèn phiêu tán trên không trung.

Nhưng không qua bao lâu cũng sẽ hoàn toàn tiêu tán.

"Độc Cô Bất Phá!"

"Sở Cuồng Nhân hỗn trướng!"

Độc Cô Bất Phá chết, sắc mặt những người còn lại vô cùng khó coi.

Không phải là bọn họ có giao tình gì với đối phương.

Mà chính là một khi hắn chết, áp lực của bọn họ càng lớn.

"A, vẫn là nghĩ cho bản thân các ngươi trước đi."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Ở xung quanh hắn, còn có mười mấy thanh ma kiếm.

Tâm niệm vừa động, ma kiếm bắn ra.

Dùng ma kiếm khóa chặt mọi người ở đây, giống như pháo hoa liên tục nổ tung.

Kiếm khí cuồng loạn tràn ngập hư không, rất nhanh sau đó ba mươi sáu thanh ma kiếm là ba mươi sáu kiện Hỗn Độn Chí Bảo dưới sự tiêu sài của Sở Cuồng Nhân hoàn toàn dùng hết.

"Còn ném chưa đã tay đây."

Sở Cuồng Nhân sờ cằm nói.

Loại thủ đoạn ném chí bảo tự bạo để công kích này không cần tiêu hao bao nhiêu lực lượng của hắn, nhưng uy lực lại thập phần cường đại, điều này khiến hắn có chút nghiện.

Hay là sau khi về tự mình luyện chế mấy trăm kiện Hỗn Độn Chí Bảo.

Về sau không có việc gì thì lấy ra làm lựu đạn mà ném?

Chậc chậc.

Thật sự là xa xỉ.

Có điều hắn cũng nghĩ, Bàn Cổ tông phát triển khắp nơi đều cần tài nguyên.

Đâu có thể cho hắn tùy ý tiêu xài như thế?

Tiếp đó hắn thu hồi tâm tư, nhìn về phía những hạt giống quân vương kia.

Dưới uy thế của ma kiếm liên tiếp tự bạo đã tử thương không ít người, hạt giống quân vương tu vi kém chút càng là thi thể hoàn chỉnh cũng không thấy.

Cụt tay cụt chân, trôi nổi trong hư không.

Một màn trước mắt giống như luyện ngục!

"Sở Cuồng Nhân, tạo sát nghiệt như thế, ngươi thật là ác độc!"

Cổ Thiện nhìn Sở Cuồng Nhân, chắp tay trước ngực, kim thân nở rộ phật quang tươi sáng, so với những người khác, cơ bản hắn không bị thương tích gì.

Kim thân của hắn không thể phá vỡ, khó bị phá.

Lực phòng ngự cực mạnh.

"Ác độc?"

"Giả hòa thượng, muốn mở mang kiến thức một chút như thé nào càng ác độc sao?"

Bóng người Sở Cuồng Nhân lóe lên, đi đến trước mặt Cổ Thiện, đánh ra một quyền, quyền kình khủng bố tuyệt luân ẩn chứa đại đạo khí tức của hắn.

Cổ Thiện không dám khinh thường, lập tức cũng đánh ra một chưởng.

Ầm!

Quyền chưởng tấn công.

Cổ Thiện chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng mênh mông đánh thẳng tới.

Xương cánh tay của hắn lại răng rắc một tiếng, lập tức nứt ra!

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không buông tha, một quyền tiếp một quyền đánh ra, trong hư không truyền ra âm thanh phanh phanh như rèn sắt.

Cổ Thiện bị đánh đến tiếng kêu rên liên hồi, đầu rơi máu chảy.

Kim thân không ngừng nứt ra.

Sở Cuồng Nhân không lập tức giết chết đối phương.

Mà chính là muốn từng cái đánh chết Cổ Thiện!

Chương 2294: Phật Nộ Hỏa Liên, Xích Ảnh bị cháy rụi, một nắm đấm một hạt giống quân vương

Cổ Thiện bị đánh đến mức kim thân liên tiếp nứt ra.

Kim thân vốn nhìn qua không thể phá vỡ, dưới thủ pháp bạo lực của Sở Cuồng Nhân, bây giờ xuất hiện từng đạo từng đạo vết rách.

Nhìn qua giống như một món đồ sứ tùy lúc có thể vỡ nát.

Mà cái này chỉ là thương thế bề ngoài.

Đại đạo trong cơ thể hắn dưới nắm đấm của Sở Cuồng Nhân đã bị đánh cho cơ hồ vỡ nát, cho dù không chết, tương lai cũng vô duyên với Quân Vương chi cảnh.

Đây đối với một hạt giống quân vương mà nói, không thể nghi ngờ đã bị phế.

"Sở Cuồng Nhân! !"

"Ta liều mạng với ngươi!"

Cổ Thiện nổi giận gầm lên một tiếng, cưỡng ép nghịch chuyển đại đạo trong cơ thể, phật huyết kim sắc trên thân chảy xuôi, toát ra từng đợt hỏa diễm kim sắc.

"Phật Nộ Hỏa Liên!"

Kim sắc hỏa diễm lấy Cổ Thiện làm trung tâm khuếch tán ra.

Lại hóa thành một đóa kim sắc hỏa liên to lớn!

Ngọn lửa kia ẩn chứa một lực tịnh hóa vô cùng cường đại, nơi nó đến, hư không liên tiếp bị chôn vùi, thiên địa một mảnh đen kịt.

Chỉ có kim sắc hỏa liên kia tràn ngập ánh sáng và nhiệt độ vô tận.

Mọi người thấy thế, ào ào tránh lui.

"Cổ Thiện đây là muốn đồng quy vu tận cùng Sở Cuồng Nhân!"

Có người nhịn không được kinh dị nói.

Để một vị hạt giống quân vương làm ra hành động đồng quy vu tận như vậy, có thể nghĩ hiện tại Cổ Thiện đến cùng là phẫn nộ và tuyệt vọng cỡ nào.

"A, chỉ là hỏa liên, làm sao so được với Bất Động Minh Vương?"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, thi triển Bất Động Minh Vương Kiếm Ấn.

Bên trong vô tận phật quang, tượng phật kim sắc xuất hiện lần nữa.

Kim Cương Phục Ma bảo kiếm, ngang nhiên chém ra.

Nơi kiếm khí vàng bạc đi đến, kim sắc hỏa diễm bị cắt chém, bị một phân thành hai, bên trong phật quang ẩn chứa chính là sát phạt chi khí cùng cực!

Kiếm phong tỏa định chính là Cổ Thiện!

Oanh! !

Nương theo một tiếng vang cao vút.

Kim sắc hỏa liên kia bị kiếm khí phân một thành hai, chém thành hai nửa!

Mà Cổ Thiện cũng ở dưới loại kiếm khí cùng cực này hoàn toàn tiêu vong.

Phật tử Phật Môn, vẫn lạc!

Trong hư không, chỉ còn lại có một đoàn Bồ Đề linh quang phật đạo đang lóe lên.

Đáng tiếc.

Cơ duyên mà Cổ Thiện thật vất vả mới có còn chưa kịp hưởng dụng đã bị diệt sát, mà cơ duyên này cuối cùng cũng rơi vào trong tay Sở Cuồng Nhân.

"Tiếp theo là ai đây?"

Sở Cuồng Nhân thu hồi linh quang, ánh mắt đảo qua đám hạt giống quân vương trong hư không.

Người nhìn thẳng hắn đều nhịn không được mà sâu trong mắt toát ra sự kiêng kị nồng đậm, ẩn ẩn còn cất giấu sự e ngại!

"Vậy, là ngươi đi."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân khóa chặt Xích Ảnh, vừa sải bước ra, bên trong phạm vi Vô Hạn Chi Vực bao phủ, hắn có thể tự do biến hóa không gian.

Nhưng trong nháy mắt khi hắn xuất hiện trước mặt Xích Ảnh, Không Thuần Nguyên tinh thông Không Gian chi đạo phát giác được vị trí không gian hắn biến hóa.

Trường đao trong tay đột nhiên chém ra.

Một đao kia hắn không giữ lại bất kỳ điều gì, xuất toàn lực.

Hắn tự tin đao đó đủ để giết chết bất kỳ một Chí Tôn nào dưới quân vương.

Leng keng một tiếng.

Âm thanh kim thiết giao kích vang lên.

Chỉ thấy một đao thế như chẻ tre này của hắn, bị một thanh Bạch Ngọc Cổ Kiếm đỡ được, chính là Côn Ngô Kiếm mà Sở Cuồng Nhân vừa lấy ra.

"Có thể khóa chặt vị trí của ta, ngươi ngược lại là có chút nhãn lực, chỉ tiếc thực lực của ngươi không đủ." Sở Cuồng Nhân nói khẽ.

Thân của Côn Ngô Kiếm chấn động, kiếm khí như thủy triều bắn ra.

Trong chớp mắt.

Không Thuần Nguyên bị kiếm khí bức lui.

Mà Sở Cuồng Nhân tiếp tục khóa chặt Xích Ảnh, thôi động Chúc Long chi lực trong cơ thể!

Nhất thời đối phương cảm thấy một trận áp chế đến từ huyết mạch.

"Muốn mạng của ta, Sở Cuồng Nhân, không dễ dàng như vậy đâu!"

Xích Ảnh nổi giận gầm lên một tiếng.

Long văn trên người bắn ra vô tận dung nham!

Một bên khác, mỗi người Đạo Lăng Thiên, Thiên Thần Thương Vũ vận chuyển cực chiêu, đánh về hướng Sở Cuồng Nhân, nhưng đối phương lại không lùi không tránh.

Trực tiếp khóa chặt Xích Ảnh, tất sát đối phương!

"Kiếm, hai mươi tư!"

Một kiếm chém xuống, kiếm khí tràn ngập tính hủy diệt điên cuồng cuốn lên.

Vô tận dung nham bị kiếm khí đánh cho vỡ nát.

Thân thể Xích Ảnh bị kiếm khí bao trùm, vảy rồng liên tiếp vỡ nát, nương theo âm thanh thê lương bi thảm, long huyết điên cuồng tuôn ra.

"Xem ra đây mới là hỏa diễm!"

Sở Cuồng Nhân tự tay cầm ra, lực lượng Chúc Long trong cơ thể tuôn ra.

Hai mắt ẩn ẩn nổi lên một vệt ánh sáng màu vàng.

Hắn bắt lấy sừng rồng của Xích Ảnh, Chúc Long chi hỏa tuôn ra, trong chớp mắt đã bao trùm toàn thân đối phương, thông qua vô số kiếm ngân kia, xâm nhập vào cơ thể đối phương.

Chúc Long chi hỏa nóng rực, dù Xích Ảnh là Hồng Long có thiên phú dị bẩm cũng khó có thể chịu đựng, cốt cách huyết nhục dần dần bị thiêu cháy đen.

Cuối cùng, Hồng Long cứ thế mà bị đốt thành 'Hắc Long'.

Xích Ảnh, vẫn lạc!

Mà nháy mắt khi Sở Cuồng Nhân vừa giết chết Xích Ảnh, cực chiêu của Đạo Lăng Thiên, Thiên Thần Thương Vũ đã một trái một phải đánh về phía Sở Cuồng Nhân.

Lúc này hắn đã không có thời gian né tránh.

Nhưng hắn vẫn như cũ không thèm để ý.

Cực chiêu kinh khủng nện lên trên người hắn, lại bị bức tường không gian vẫn luôn xoay quanh thân thể hắn cản lại.

Hết thảy lực lượng đều bị hắn ngăn cách bên ngoài cơ thể.

Tình cảnh này khiến tim mọi người đập nhanh vô cùng.

"Không thể nào, tại sao phòng ngự của tên này khủng bố như thế?!"

"Hắn vẫn luôn mở ra bức tường không gian kia!"

"Thủ đoạn phòng ngự có thể đỡ loại công kích này tất nhiên phải tiêu hao không ít lực lượng, hắn lại có thể liên tục ra, vừa giao chiến với mọi người!"

"Quá mạnh, thật sự là quá mạnh, phòng ngự tuyệt đối, lực lượng vượt xa người cùng cảnh giới, dưới quân vương hắn đã là vô địch!"

Mọi người liên tục kinh thán.

Đạo Lăng Thiên, Thiên Thần Thương Vũ cũng không nhịn được mà tim đập nhanh.

Mà Sở Cuồng Nhân, lại ra tay lần nữa, mà những hạt giống quân vương cùng tu sĩ ngoại tộc vây công hắn kia không có mấy người có thể đỡ được ba chiêu hai thức của hắn.

Hắn thường thường tiện tay nhấc lên, không gian chi lực dồi dào phun trào ra.

Người đối diện tuỳ tiện bị nghiền sát!

Thân hắn ở trong Vô Hạn Chi Vực, cường đại đến gần như không thể tin.

Gần như một quyền một hạt giống quân vương.

"Quá kinh khủng, chúng ta căn bản không phải đối thủ."

"Ma quỷ, hắn là ma quỷ!"

Một đám hạt giống quân vương ngoại tộc bị đánh đến mức đánh mất chiến ý.

Chỉ còn lại vô tận sợ hãi.

"Không Thuần Nguyên, ngươi cũng am hiểu thủ đoạn không gian, ngươi có biện pháp nào đánh vỡ lĩnh vực không gian này không?" Thiên Thần Thương Vũ vội vàng hỏi.

Bức tường không gian của Sở Cuồng Nhân, hành tung xuất quỷ nhập thần, trong lúc giơ tay nhấc chân bạo phát không gian chi lực đều tới từ Vô Hạn Chi Vực.

"Không có cách, lĩnh vực này là một loại cực đạo tu hành pháp nào đó về Không Gian chi đạo, mà tu vi của hắn cao hơn ta, căn bản ta không có cách đánh vỡ."

Sắc mặt Không Thuần Nguyên khó coi nói.

Cực đạo tu hành pháp Không gian, số lần mà hắn được thấy qua ít đến thương cảm.

Chớ nói chi là nắm giữ.

Trừ phi không gian nhất đạo quân vương, hoặc là Không chi tử trong đồn đãi, nếu không không ai có thể vượt trên Không Gian chi đạo của Sở Cuồng Nhân.

"Đáng giận, hắn liên tiếp thi triển cực đạo tu hành pháp, lại giết hạt giống quân vương Độc Cô Bất Phá, Cổ Thiện, Xích Ảnh, lực lượng của hắn tiêu hao nhất định lớn vô cùng, sợ là hắn chống đỡ không được bao lâu." Thiên Thần Thương Vũ nói.

Lúc này, nội tâm hắn còn ôm hi vọng.

Nhưng ngay sau đó hắn nhìn thấy Sở Cuồng Nhân thi triển Thôn Thiên chi thuật, hút toàn bộ thi thể và đại đạo của những hạt giống quân vương bị hắn giết vào cơ thể, khí thế vốn đã uể oải xuống lại lần nữa khôi phục thời kỳ đỉnh phong!

Thiên Thần Thương Vũ nhất thời mở to hai mắt nhìn, "Tên quái vật này! !"

"Hả, ai là quái vật?"

Bỗng nhiên, ánh mắt Sở Cuồng Nhân rơi vào trên thân Thiên Thần Thương Vũ, bên trong ánh mắt bình tĩnh lại lộ ra ý lạnh khiến cho tim đối phương đập nhanh run sợ.

"Đi! !"

Thiên Thần Thương Vũ đã không còn bất luận chiến ý gì.

Không nói hai lời, bóng người hóa thành một vệt thần quang trốn đi thật xa!

"Chuyện tới đây, ngươi cho rằng ngươi có thể đi?"

"Ngu xuẩn."

Chương 2295: Không Thuần Nguyên trốn chạy, tế đàn thanh đồng, thăm dò Minh Nguyệt Vô Hạ

Nhìn Thiên Thần Thương Vũ trốn đi thật xa, Sở Cuồng Nhân không khỏi cười lạnh.

Sưu!

Một đạo lưu quang lướt qua chân trời.

Thiên Thần Thương Vũ lao về phía cửa vào tổ lăng, muốn mau rời khỏi đây!

Khi đến hăng hái cỡ nào, nghĩ đến chuyện Nhân tộc sẽ kết thúc trong tay hắn, vậy mà bây giờ chật vật cỡ nào.

Quá kinh khủng.

Thực lực Sở Cuồng Nhân bày ra thật sự là quá kinh khủng.

Nhiều hạt giống quân vương như vậy, hắn dùng một quyền giết một tên? !

Những hạt giống quân vương đỉnh phong như Độc Cô Bất Phá, Xích Ảnh, Cổ Thiện ở trước mặt hắn cũng không chống được mấy chiêu, tuỳ tiện bị diệt sát!

Phòng ngự tuyệt đối, chiến lực siêu cường...

Các loại cực đạo tu hành pháp, gần như là hạ bút thành văn.

Lại thêm Thôn Thiên chi thuật, không sợ tiêu hao.

Gần như không có bất kỳ nhược điểm gì!

"Muốn giết người này, dựa vào chúng ta căn bản còn thiếu rất nhiều!"

"Chúng ta đánh giá thấp hắn!"

Sắc mặt Thiên Thần Thương Vũ bình tĩnh không ngừng bay về nơi xa.

Nhưng đột nhiên.

Hắn phát hiện có một chút không thích hợp.

Lấy tốc độ của hắn nên đã sớm cách xa chiến trường mới đúng.

Nhưng hiện tại hắn vẫn còn ở chiến trường!

Nhìn kỹ thì Sở Cuồng Nhân ở ngay phía sau hắn không xa, trong mắt lộ ra vẻ đăm chiêu, thật giống như mèo vờn chuột.

"Chuyện gì xảy ra? Là lĩnh vực không gian này!"

Đầu tiên Thiên Thần Thương Vũ sững sờ, tiếp đó đã hiểu rõ.

Là Vô Hạn Chi Vực!

Thân hắn ở trong đó, vị trí không gian do Sở Cuồng Nhân khống chế.

Có thể vô hạn kéo dài, cũng có thể vô hạn thu nhỏ.

Hắn cho là mình đã bay ra nghìn vạn dặm, ngàn tỉ dặm, nhưng trên thực tế vẫn ở trong phạm vi Vô Hạn Chi Vực bao phủ của Sở Cuồng Nhân.

"Đáng chết! Nếu không đánh vỡ lĩnh vực này, căn bản là không thể thoát đi!"

Thiên Thần Thương Vũ gầm nhẹ một tiếng.

Chỉ thấy một cái thánh ấn trong tay hắn tách ra quang hoa tươi sáng.

Ngay sau đó, ảo ảnh của một tôn thần chỉ cổ lão chiếu rọi ở phía sau hắn, song quyền đánh ra, Thiên Thần Chi Quang chiếu rọi tứ phương, trùng kích hư không!

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, "Uổng công!"

Hắn đưa tay đè ép.

Bên trong không gian Vô Hạn Chi Vực bỗng nhiên bạo phát, giống như ức Vạn Thần sơn nghiền ép, trực tiếp đánh nát Thiên Thần Chi Quang.

Lực lượng bá đạo kia cũng đang trùng kích thân thể Thiên Thần Thương Vũ.

Thân thể nổ tung, đại đạo bắt đầu sụp đổ.

Mặt mũi Thiên Thần Thương Vũ tràn đầy vẻ hoảng sợ.

"Chết đi!"

Năm ngón tay Sở Cuồng Nhân nắm một cái, không gian chi lực dồi dào không giữ lại chút nào!

Thiên Thần Thương Vũ dường như bị một cái bàn tay vô hình bắt lại, trong một cái chớp mắt, thân thể nổ nát vụn, sương máu phun ra, đại đạo trong cơ thể sụp đổ.

Lại một hạt giống quân vương đứng đầu vẫn lạc.

Thời khắc này, Sở Cuồng Nhân trong mắt mọi người như thần cũng tựa ma!

Dường như không thể chiến thắng! !

"Một trận chiến này, là chúng ta bại!"

Không Thuần Nguyên nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt tràn ngập không cam lòng.

Tiếp đó hắn lấy ra một vật, đó là một tấm giống như phù triện, phía trên tràn ngập một cỗ không gian chi lực vô cùng nồng đậm.

Càng có pháp tắc chi lực ẩn chứa trong đó.

"Nhưng Sở Cuồng Nhân, chiến tranh của ngươi cùng chúng ta, vừa mới bắt đầu!"

Không Thuần Nguyên nhìn Sở Cuồng Nhân thật sâu, bỗng nhiên bóp nát phù triện trong tay, sau đó thân thể bị một đoàn ngân quang bao phủ.

Tiếp theo một cái chớp mắt, biến mất ngay tại chỗ.

Đúng là cưỡng ép đột phá phong tỏa của Vô Hạn Chi Vực.

"Ha, lực lượng không gian thú vị."

Ánh mắt Sở Cuồng Nhân lóe lên, trong mắt lộ ra dị sắc.

Cỗ không gian lực lượng kia, không phải quân vương thì không thể thi triển.

Không nghĩ tới trong tay Không Thuần Nguyên còn có loại bảo vật này, nếu hắn đạt được Nhân Tổ chi huyết là có thể nhanh tróng rời đi.

"Sở Cuồng Nhân, chuyện hôm nay ta nhớ kỹ!"

Đạo Lăng Thiên nhìn Sở Cuồng Nhân, tiếp đó trên người có một đoàn ánh sáng màu tím bạo phát, một cỗ lực lượng bao phủ hắn, mang theo hắn phi độn về nơi xa.

Thân là thần tử Nhân tộc đứng thứ hai, trong tay hắn cũng có một chút thủ đoạn bảo mệnh.

Tuy không tình nguyện thừa nhận.

Nhưng thời khắc này, thực lực Sở Cuồng Nhân ở trên hắn!

Đây là không thể nghi ngờ.

Hắn căn bản không phải đối thủ!

Sở Cuồng Nhân nhìn phương hướng đối phương đi xa, ánh mắt lộ ra màu sắc trang nhã, đưa tay thôi động Vô Hạn Chi Vực, muốn giữ đối phương lại.

Nhưng lúc này trong hư không nổi lên gợn sóng.

Trong hư không trống rỗng xuất hiện một tòa đàn tế!

Cái tế đàn này như làm bằng đồng xanh, phía trên khắc phù văn cổ xưa, đây không phải là phù văn thời đại này có thể có, mà có thể truy tố đến vô số kỷ nguyên, thậm chí là thời đại khởi đầu của Nhân tộc.

"Đây là vật gì?"

Thanh đồng tế đàn đột nhiên xuất hiện hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Mà Đạo Lăng Thiên cũng nhìn thấy tế đàn này.

Hắn rõ ràng rất có thể đây là một cơ duyên lớn, chỉ đáng tiếc bây giờ hắn căn bản không có năng lực tranh đoạt cơ duyên này cùng Sở Cuồng Nhân.

Đáng hận, rất khó chịu!

Nội tâm Đạo Lăng Thiên tràn ngập sự không cam lòng.

Trong chớp mắt hắn biến mất ở chân trời.

Sở Cuồng Nhân không tiếp tục để ý đến đối phương, tinh thần đều bị tế đàn này hấp dẫn.

Hắn nhìn thoáng qua một số tu sĩ ngoại tộc còn ở lại, trực tiếp vung tay lên, giệt sát những kẻ ngoại tộc xâm lấn Nhân Văn tổ địa này.

Ngay sau đó.

Hắn nhìn về phía người cuối cùng.

Là Minh Nguyệt Vô Hạ.

Đối phương từ đầu đến cuối đều không ra tay.

Nhưng đây cũng không hề bài trừ đối phương có ý nghĩ muốn tọa sơn quan hổ đấu.

"Nhân Tổ chi huyết, ngươi, không muốn sao?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe được lời hắn, Minh Nguyệt Vô Hạ chỉ cười cười, "Sở đạo hữu thủ đoạn cao minh, Nhân Tổ chi huyết này nên thuộc về ngươi."

Nữ nhân này xem bộ dáng là thật sự không muốn Nhân Tổ chi huyết.

Nhưng khi Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương, kiếm chi tổ trong cơ thể lại hơi hơi chấn động một cái, khiến cho hắn có loại cảm giác quen thuộc không hiểu.

Rõ ràng lần gặp mặt trước không có loại cảm giác này.

Không.

Đây không phải cảm giác của hắn.

Mà chính là kiếm chi tổ để hắn sinh ra ảo giác.

Sở Cuồng Nhân nhìn Minh Nguyệt Vô Hạ, trong mắt lộ ra một chút suy tư, chẳng lẽ đối phương cùng kiếm chi tổ này có liên hệ gì?

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, đưa tay chém về phía đối phương.

Đột nhiên xuất hiện công kích khiến Minh Nguyệt Vô Hạ sửng sốt một chút, nhưng nàng ứng biến cực nhanh, tay trắng vừa lui, âm Dương Thái Cực Đồ hiện lên.

Đúng là chiêu số giống Lục Vô Ngân.

Nhưng so với Lục Vô Ngân, một chiêu này của nàng không biết cường đại đến mức nào.

Đúng là hoàn hảo không chút tổn hại đỡ được kiếm khí của Sở Cuồng Nhân.

"Sở đạo hữu, ngươi làm cái gì vậy?"

"Thử sâu cạn của đạo hữu một chút."

Sở Cuồng Nhân đạm mạc nói.

Nữ tử này, thập phần thần bí.

Lại giống như có liên hệ nào đó cùng kiếm chi tổ.

Hắn muốn thăm dò một chút.

Khi đang nói chuyện kiếm khí của hắn lại chém ra lần nữa.

Mà vừa ra tay chính là cực đạo tu hành pháp, Bất Động Minh Vương Kiếm Ấn!

Phật quang nở rộ.

Tượng phật kim sắc chiếu rọi hư không, chém ra một kiếm.

Kiếm khí hoành không nghìn vạn dặm.

Khóa chặt Minh Nguyệt Vô Hạ!

Một kiếm này, uy lực cực kỳ cường đại, cho dù là dạng hạt giống quân vương đỉnh phong như Độc Cô Bất Phá, Cổ Thiện cũng rất khó ngăn lại.

Minh Nguyệt Vô Hạ thấy thế, ánh mắt ngưng tụ, đứng chắp tay, đúng là không trốn không né, trên thân lộ ra một loại ba động kỳ lạ.

Nàng trong thời khắc này tựa như hòa làm một thể cùng thiên địa bốn phía.

Một kiếm này trảm ở trên người nàng.

Trong khoảnh khắc khiến cho nàng hoàn toàn vỡ nát!

Đám người quá sợ hãi, Sở Cuồng Nhân, chém Minh Nguyệt Vô Hạ rồi?

Nhưng trong một cái chớp mắt tiếp theo, vô số đại đạo chi lực lưu chuyển trong hư không, ở bên trong tươi sáng tiên huy, Minh Nguyệt Vô Hạ lại lần nữa hiển hiện.

"Hòa bản thân vào thiên đại, thiên địa bất diệt, ngươi bất diệt, đây cũng là pháp môn chí cao Thiên Nhân Quyết của Thiên Nhân thánh địa sao? Không tồi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Một phương pháp nho nhỏ để bảo vệ tính mạng, để Sở đạo hữu chê cười rồi."

Minh Nguyệt Vô Hạ cười nói.

Hai người trò chuyện với nhau giống như bạn cũ, nhưng khí tức đại đạo của hai người cũng đã va chạm với nhau, đang điên cuồng giao phong.

Khí tức mênh mông kia, khiến bốn phía hư không liên tiếp vặn vẹo.

Tu sĩ bốn phía thấy thế không khỏi nuốt xuống một chút ngụm nước bọt.

Đệ nhất Thần Tử bảng, đệ nhất Thần Nữ bảng...

Hôm nay, cuối cùng cũng so cao thấp sao? !

Chương 2296: Một trận chiến Minh Nguyệt Vô Hạ, thiên thu vô tuyệt sắc, kiếm đạo của nàng

Bên trong Tổ lăng.

Khí thế hai người Sở Cuồng Nhân, Minh Nguyệt Vô Hạ đụng chạm.

Đại đạo của bọn họ cũng đang chống lại.

Sở Cuồng Nhân cảm nhận được một tia cổ quái, bởi vì hắn cảm nhận được từ bên trong đại đạo của Minh Nguyệt Vô Hạ một cỗ nhuệ khí hơn xa Độc Cô Bất Phá!

Nhưng cỗ nhuệ khí này ẩn tàng đến cực kỳ sâu, nếu không phải năng lực nhận biết của Sở Cuồng Nhân không tầm thường thì không nhất định có thể phát hiện, quả nhiên đối phương giấu rất sâu.

"Thiên Nhân âm Dương Chi Đạo chỉ là ngươi ngụy trang, át chủ bài chân chính của ngươi là kiếm đạo!" Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn kiếm chỉ ngưng tụ, thi triển Bất Động Minh Vương Kiếm Ấn!

Đưa tay đánh ra Tội Nghiệt Sám!

Một kiếm này uy lực cực mạnh, Minh Nguyệt Vô Hạ tán phát ra một cỗ ba động tương liên với thiên địa quanh mình, thiên địa chi lực gia trì ở trên người nàng.

Tố thủ đẩy, Thái Cực Đồ lôi cuốn lực lượng pháp tắc tuôn ra.

Đây là diệu dụng của Thiên Nhân Quyết, không chỉ có thể thân dung thiên địa, còn có thể thiên nhân hợp nhất, điều động thiên địa chi lực, gia trì thần thông tiên pháp.

Thái Cực Đồ và kiếm khí va chạm, trong nháy mắt, linh khí bốn phía vì đó sôi trào.

Lực lượng kinh khủng đánh thẳng vào vô hạn chi vực.

"Luận kiếm đạo, ta sao vượt được Sở đạo hữu đâu."

Minh Nguyệt Vô Hạ cười nhạt nói.

"Khỏi cần lấy lòng."

Sở Cuồng Nhân vẻ mặt đạm mạc, đưa tay lấy ra Côn Ngô.

Kiếm nơi tay.

Kiếm ý mênh mông đổ xuống, chấn thiên hám địa!

Mà tựa hồ Côn Ngô cũng cảm ứng được kẻ địch trước mắt không đơn giản, thân kiếm nhẹ nhàng run rẩy, tựa hồ là đang hưng phấn, khát vọng chiến một trận.

Minh Nguyệt Vô Hạ nhìn thoáng qua Côn Ngô, ánh mắt lộ ra tán thưởng: "Kiếm có được kiếm linh không thấy nhiều, là một thanh kiếm tốt."

Binh khí có linh.

Nhưng ở trong giới tu hành, binh khí xuất hiện linh trí, sau đó phản loạn chủ nhân cũng có không ít ví dụ, rất nhiều tu sĩ vì dễ dàng thao túng binh khí, chọn xóa đi linh trí của binh khí, để biến thành công cụ thuần túy.

Dần dà, phần lớn kiếm khí không linh.

Côn Ngô của Sở Cuồng Nhân thành một cái ngoại lệ.

Hơn nữa, kiếm linh Côn Ngô Kiếm từ không đến có, không ngừng tăng cường, nương theo Sở Cuồng Nhân không ngừng trưởng thành, cực độ phù hợp với hắn, thủ hộ lẫn nhau.

Nhìn một người một kiếm trước mắt, Minh Nguyệt Vô Hạ không khỏi có tán thưởng, trong mắt không tự chủ được toát ra vẻ tưởng nhớ.

Sở Cuồng Nhân thấy được, sinh lòng nghi hoặc.

Nàng đang nhớ lại cái gì?

Nhưng mà không có truy đến cùng, Côn Ngô trong tay chém ra.

Kiếm khí hoành không, tứ ngược tứ phương.

Minh Nguyệt Vô Hạ thao túng một phương thiên địa chi lực chống lại.

Song phương giao thủ, trong mấy hơi thở đã đạt trên trăm chiêu, các loại tu hành pháp tinh diệu hạ bút thành văn, tầng tầng lớp lớp.

Khiến cho rất nhiều tu sĩ cách đó không xa hoa mắt.

"Không ngờ được là Minh Nguyệt Vô Hạ thực lực mạnh như vậy, có thể giao thủ với Sở Cuồng Nhân nhiều chiêu như vậy, không hổ là đệ nhất Thần Nữ Bảng."

"Đúng vậy a, đúng là khiến người bất ngờ."

Phải biết, những đỉnh tiêm quân vương hạt giống như Độc Cô Bất Phá, Xích Ảnh cũng đi không được mấy chiêu trước mặt Sở Cuồng Nhân, nhưng Minh Nguyệt Vô Hạ có thể chống đỡ mấy chục trên trăm chiêu của Sở Cuồng Nhân, mạnh hơn những người đó nhiều.

"Thiên Nhân Quyết đúng là tinh diệu vô song, nhưng cũng tiếc, thiên địa chi lực vô cùng vô tận, nhưng tự thân chi lực lại có hạn, lấy có hạn chi lực cạy động vô hạn thiên địa chi lực, ngươi, có thể chống đỡ được bao lâu đâu?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, một kiếm đánh Minh Nguyệt bay ra ngoài.

Đánh đại đạo trong cơ thể đối phương gần như sụp đổ.

Thiên Nhân Quyết thân dung thiên địa, thúc đẩy thiên địa chi lực, nhưng tu vi Minh Nguyệt Vô Hạ có thể điều động thiên địa chi lực có hạn.

Cái này có dị khúc đồng công chi diệu như Thôn Thiên Chi Thuật của Sở Cuồng Nhân.

Thôn Thiên Thuật của hắn bị nhục thân giới hạn.

Mà Thiên Nhân Quyết thì do tu vi chủ đạo.

"Đạo hữu thực lực quả nhiên cường đại."

Minh Nguyệt Vô Hạ cảm nhận lực lượng trong cơ thể. nhanh chóng tiêu hao

Một phen giao thủ.

Chiến ý trong cơ thể nàng mơ hồ bị điều động.

"Thiên Nhân Quyết, âm Dương Toái Nhật Nguyệt!"

Chỉ gặp Minh Nguyệt Vô Hạ hai tay vừa nhấc, âm Dương Đại Đạo điên cuồng tuôn ra.

Tay trái là âm, hóa thành một vầng trăng sáng, ánh trăng mông lung như nước chảy xuôi ra, dẫn theo một cỗ ý lạnh như băng, lộng lẫy.

Tay trái là dương, kim sắc hỏa diễm nóng bỏng thiêu đốt, ngưng tụ thành một vầng Đại Nhật, không khí bốn phía trở nên vô cùng khô nóng, hư không đều bị thiêu đến vặn vẹo.

Âm dương hóa thành nhật nguyệt.

Hai tay đẩy, âm dương nhật nguyệt một trái một phải đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Hai cỗ lực lượng quấn lấy nhau, âm Dương Đại Đạo pháp tắc ẩn chứa trong đó.

Vô cùng kinh khủng.

Đây là sát chiêu trong Thiên Nhân Quyết, trong số Hồng Mông tu hành pháp thì tuyệt đối là đứng đầu nhất, thậm chí đều sắp tiếp cận cực đạo tu hành pháp.

"Trong số đương đại tu sĩ nhân tộc, ngươi xem như người duy nhất có thể đập vào mắt người."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Tay hắn nắm Côn Ngô, thao thiên kiếm ý điên cuồng tuôn ra.

Kiếm hai mươi bốn chém ra!

So với Bất Động Minh Vương Kiếm Ấn còn chưa hoàn toàn quen thuộc, kiếm hai mươi bốn này có thể hoàn toàn phát huy lực lượng của Sở Cuồng Nhân.

Kiếm khí không ngừng không nghỉ như là gió bão diệt thế.

Kiếm khí, âm Dương Chi Lực riêng phần mình bộc phát.

Tiên huy tươi sáng chói mắt bao phủ vùng thế giới này.

Dưới lực phản chấn dưới cường đại, hai người Sở Cuồng Nhân, Minh Nguyệt Vô Hạ đứng mũi chịu sào, riêng phần mình bị chấn lui ra ngoài.

Mà Minh Nguyệt Vô Hạ bị xung kích, mạng che mặt trên mặt cũng theo đó rơi xuống, lộ ra một khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân.

Đôi mắt sáng thanh tịnh, xán lạn như đầy sao, khuôn mặt trắng như ngọc, giống như trăng sáng trong tinh không, tươi sáng chói mắt, tuyệt mỹ vô song.

Giảo như trăng sáng, bạch bích hoàn mỹ.

Minh Nguyệt Vô Hạ, người cũng như tên.

Thiên thu vô tuyệt sắc, vui mắt là giai nhân.

Thấy được nàng, mọi người mới biết đệ nhất Thần Nữ Bảng, thực chí danh quy.

"A, dáng dấp đẹp như vậy, che che lấp lấp làm gì?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

"Thế gian đăng đồ tử nhiều vô số kể, đương nhiên phải đề phòng."

Minh Nguyệt Vô Hạ nhấc tay vồ một cái, diện sa bị nàng đeo lên một lần nữa.

"Đăng đồ tử nào có thể khinh bạc được ngươi đây?"

Với thực lực này, thiên phú này, bối cảnh này của Minh Nguyệt Vô Hạ, trong chư thiên sợ là không tìm ra mấy nam tử có thể đánh đồng với nàng.

Chớ nói chi là đăng đồ tử.

"A, trước mặt ta không phải có một sao?"

Minh Nguyệt Vô Hạ cười nói.

"Vậy ngươi đúng là xem nhẹ ta."

Sở Cuồng Nhân khóe miệng khẽ nhếch, giơ cao Côn Ngô trong tay, kiếm ý càng thêm bàng bạc tuôn ra: "Ngươi xinh đẹp vô song đến đâu, ta cũng không có hứng thú."

Lại là một đạo kiếm khí chém ra.

Mà đối mặt một kiếm này, hai mắt Minh Nguyệt Vô Hạ toát ra một vầng óng ánh chi quang, đúng là kiếm chỉ ngưng tụ, chém ra một đạo... kiếm khí! !

Kiếm khí này lộ ra một loại cổ lão mênh mông chi ý.

To lớn hùng vĩ, bá đạo dị thường!

Hai đạo kiếm khí quấn giao, hư không bốn phía điên cuồng nổ tung.

Vô hạn chi vực của Sở Cuồng Nhân có khuynh hướng bị xé nứt.

"Quả nhiên, ngươi am hiểu kiếm nhất!"

Sở Cuồng Nhân hai mắt tỏa sáng.

"Sở đạo hữu, xin chỉ giáo đi!"

Minh Nguyệt Vô Hạ ánh mắt lộ ra chiến ý, kiếm ý trên người không ngừng tăng lên, đã thật nhiều năm nàng không có sử dụng kiếm đạo.

Bởi vì không có người đáng giá nàng sử dụng cỗ lực lượng này.

Mà Sở Cuồng Nhân, đáng giá!

Không chỉ có như thế, sau khi nàng sử dụng cỗ lực lượng này cũng không có bất kỳ nắm chắc có thể chiến thắng đối thủ, nàng đã vô cùng chờ mong giao phong tiếp theo.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại thu liễm kiếm ý, thu hồi Côn Ngô.

Chuyện này khiến Minh Nguyệt Vô Hạ sửng sốt một chút.

"Ta đã thăm dò được, tái chiến vô ích, hơn nữa ngươi ta giao thủ, khó tránh khỏi sẽ đánh nhiễu tiền bối ngủ say ở đây."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, toàn lực giao thủ với Minh Nguyệt Vô Hạ, tạo thành phá hư lớn hơn so với giao thủ với bọn người Độc Cô Bất Phá.

Hắn không muốn quấy nhiễu tiền bối nơi đây.

Mà Minh Nguyệt Vô Hạ cũng tỏ ra đã hiểu, vừa vặn kiếm ý chiến ý thật vất vả nhấc lên không chỗ phát tiết, chuyện này khiến nàng vô cùng phiền muộn.

Một lời không hợp xuất thủ là ngươi.

Bây giờ nói ngừng cũng là ngươi.

Nghĩ đến đây, Minh Nguyệt Vô Hạ không khỏi cắn răng ngà, vừa buồn bực vừa bất đắc dĩ.

....

Chương 2297: Khống chế trung tâm, nguyền rủa bao phủ tiên đảo, Chú Tộc Huyết Hoặc

Thăm dò Minh Nguyệt Vô Hạ xong, sau đó Sở Cuồng Nhân nhìn về phía thanh đồng tế đàn.

Tế đàn đó lộ ra khí tức mênh mông.

Phù văn trên đó vô cùng cổ lão, trong khoảng thời gian này, Sở Cuồng Nhân du lịch nhân văn tổ địa nhìn thấy một chút phù văn tương tự.

Cái này rất có thể là cổ lão phù văn tới từ nhân tộc ban sơ.

Cũng không biết phù văn này có thâm ý gì.

Sở Cuồng Nhân bóng người lóe lên, đi tới trên tế đàn, mà tế đàn cũng không có phù văn cấm chế gì, hắn rất dễ dàng đứng lên trên.

Trung ương tế đàn còn có một cây cột đá.

Trên trụ đá còn có một cái lỗ thủng.

Tựa hồ là dùng để cất đặt thứ gì.

"Chủ nhân, cái lỗ thủng này kích thước giống kiếm chi tổ như đúc."

Giọng nói của Tiểu Ái vang lên.

Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ, lấy kiếm chi tổ ra, chậm rãi cắm nó vào trong lỗ thủng, lập tức, toàn bộ tế đàn vì thế mà chấn động.

Cách đó không xa, Minh Nguyệt Vô Hạ ánh mắt lóe lên.

"A, phát hiện bí mật của tế đàn nhanh như vậy."

Ông!

Tế đàn chấn động phát ra một loại ba động kì lạ, hư không như là mặt hồ bị ném cục đá vào, nổi lên từng vòng từng vòng gợn sóng.

Sở Cuồng Nhân cầm kiếm chi tổ trong tay, đứng trên tế đàn.

Đại đạo chi lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển.

Trong đầu, một loại cảm ngộ không hiểu dâng lên.

"Cái tế đàn này là trung tâm khống chế cả tòa tiên đảo! Nếu luyện hóa cái tế đàn này sẽ giống như luyện hóa cả tòa tiên đảo, trở thành đảo chi chủ!"

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ kinh hỉ.

Phải biết, bên trong cái tiên đảo này ẩn chứa tài nguyên đếm mãi không hết, nếu có thể luyện hóa chính là một cọc cơ duyên to lớn.

Đến lúc đó, có được cả tòa tiên đảo, lo gì Bàn Cổ Tông không có tài nguyên?

Muốn luyện hóa tiên đảo, nhất định phải có được kiếm chi tổ và tế đàn.

Hai cái này, thiếu một thứ cũng không được.

Sở Cuồng Nhân thông qua Nhân Văn Cửu Bảo đạt được kiếm chi tổ, hiện tại lại tìm được cái tế đànnày bên trong tổ lăng, đảo chủ này, không phải hắn thì là ai? !

"Thiên mệnh, quả nhiên tại ta!"

Sở Cuồng Nhân hăng hái, bắt đầu nếm thử luyện hóa tế đàn.

Mà ở trong quá trình này, toàn bộ tổ lăng vì đó chấn động, tất cả tu sĩ bên trong tổ lăng, bao gồm Minh Nguyệt Vô Hạ đều bị truyền tống ra bên ngoài.

......

Bên ngoài tổ lăng.

Chúng tu sĩ hai mặt nhìn nhau.

"Chuyện gì xảy ra? Sao chúng ta bị truyền tống ra."

"Kì quái."

"Có thể có liên quan đến Sở Cuồng Nhân hay không?"

Bọn họ không biết chuyện tế đàn, nhưng lại có suy đoán.

"Ai, Sở Cuồng Nhân này quả là lợi hại, liên tiếp chém giết nhiều quân vương hạt giống như vậy, lại lấy được Nhân Tổ chi huyết."

"Lần này thu hoạch lớn nhất chính là hắn."

"Chúng ta tìm trong tiên đảo, xem có cơ duyên khác hay không."

Tổ lăng đã quan bế, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân đang ở bên trong luyện hóa tế đàn, những người còn lại hoàn toàn không thể đi vào, mọi người sẽ không từ bỏ.

Nhưng mà phạm vi tiên đảo cực lớn.

Ở trong đó cũng ẩn giấu không ít cơ duyên.

Thậm chí có thể có cơ duyên cấp quân vương, mọi người cũng không có lập tức rời khỏi.

Tiên đảo.

Tòa sơn phong nào đó, một tu sĩ mặc trường bào màu đen, nhìn các tu sĩ bị truyền tống ra, trong mắt lộ ra dị sắc.

"Thế mà đều đi ra rồi?"

Lúc này, một con quạ bay đến trên cánh tay của hắn, quạ đen hai mắt huyết hồng, nhìn hai con mắt màu tím quỷ quyệt của hắn một chút.

Chỉ chốc lát, tu sĩ áo bào đen lộ ra vẻ giật mình.

Chỗ sâu trong đáy mắt toát ra chấn kinh chi sắc: “Không ngờ được là tình thế lại phát triển đến tình trạng này, đúng là khiến người bất ngờ a."

"Sở Cuồng Nhân quả là một gia hỏa vô cùng khó giải quyết, chỉ là đã tới, vậy ta tuyệt đối không thể tay không mà về."

"Nhân tộc thiên kiêu, chuẩn bị kiến thức sợ hãi đến từ chú huyết đi!"

Hắn cười hắc hắc, một viên tử sắc phù văn quỷ quyệt lơ lửng trong lòng bàn tay của hắn, phía trên lưu chuyển vầng sáng lạnh nhạt, mỹ lệ mà quỷ dị.

......

Không ít tu sĩ du lịch thăm dò trong tiên đảo cảm thấy một loại cổ quái, những ngày này, lực lượng bọn họ đang không ngừng suy yếu.

Không chỉ có như thế, bọn họ đã sớm thành tiên thậm chí siêu thoát nhưng giờ phút này lại cảm nhận được một cỗ suy yếu giống như ốm đau.

"Ắt xì, gặp quỷ, làm sao đột nhiên nhảy mũi."

"Ngươi cũng vậy? Mấy ngày gần đây ta cũng nhảy mũi, tựa như trước kia khi còn là phàm nhân bị cảm, rõ ràng ta đã thành tiên."

"Có phải là trúng độc hay không?"

"Không biết a."

Thời gian trôi qua.

Đám người cảm nhận suy yếu càng ngày càng mãnh liệt.

Từ ban đầu nhảy mũi đến bây giờ đều hoa mắt váng đầu, tứ chi bất lực, không ít tu sĩ tụ tại một chỗ, thương lượng biện pháp giải quyết.

"Ta kiểm tra qua, mọi người cũng không có dấu hiệu trúng độc."

Một tu sĩ chuyên tu y đạo kiểm tra thân thể cho mọi người, sau đó đầu đầy mồ hôi, mà nghe được hắn nói như vậy, mọi người nghi ngờ hơn.

"Tại sao có thể như vậy, nếu không phải trúng độc, như vậy tại sao lại có cảm giác suy yếu mãnh liệt như thế, đây là vì cái gì?"

"Không phải trúng độc, tại sao mọi người lại xuất hiện triệu chứng đồng dạng đâu?"

"Chắc chắn là trước đó lão tử giết con độc xà đó, chắc chắn độc tố của nó quấy phá trong cơ thể ta, ghê tởm."

"Không đúng, ngoại trừ nhân tộc, sinh linh còn lại hoàn toàn không có bất luận triệu chứng gì, chẳng lẽ chất độc này còn chọn người hay sao?"

"Không, đây không phải độc?"

Có tu sĩ nghĩ ra cái gì, nhìn từng tu sĩ nhân tộc ngã trên mặt đất xụi lơ vô lực, nghiến răng nghiến lợi nói: "Đây là nguyền rủa! !"

Nguyền rủa? !

Lời này vừa nói ra, mọi người nhất thời xôn xao.

"Chuyện gì xảy ra? Thế nào lại là nguyền rủa, ai hạ nguyền rủa?"

"Đáng chết, cái nguyền rủa này đúng là thần không biết quỷ không hay."

Thời gian không ngừng trôi qua.

Sau khi tìm tới nguyên nhân khiến cho đám người dị thường như thế, mọi người lập tức tìm tới tu sĩ chuyên tu hành phù văn chú thuật.

Đây là một tu sĩ cả người thoa quỷ dị phù văn.

Hắn là một thiên kiêu Thánh Địa nhân tộc, am hiểu nguyền rủa chi đạo.

Nhưng bây giờ hắn giống như mọi người, cũng là người yếu bất lực, sắc mặt trắng bệch, tình huống cũng không khá hơn chút nào.

"Tu sĩ hạ cái nguyền rủa này thủ đoạn cực kỳ cao minh, ta lần đầu tiên gặp được trong đời."

"Có thể bày ra nguyền rủa trong phạm vi lớn như thế, thậm chí không bị ta phát hiện, nguyền rủa chi pháp này lần đầu tiên ta gặp."

Tu sĩ kia nói.

Ý là ngay cả hắn cũng là thúc thủ vô sách.

"Ha ha, chư vị nhân tộc thiên kiêu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ a."

Lúc này.

Một tiếng cười vang lên trên bầu trời, chỉ gặp giữa hư không, một tu sĩ người mặc trường bào màu đen đi ra.

Khí tức của hắn cực kỳ cổ quái, đám người nhìn không ra lai lịch của hắn.

Nhưng tuyệt đối không phải là nhân tộc.

"Cái nguyền rủa này có liên quan đến ngươi?"

Minh Nguyệt Vô Hạ thản nhiên nói.

"Đương nhiên, chú huyết chi pháp này, cảm nhận như thế nào?"

Người áo đen cười lạnh nói.

"Ngươi làm như thế nào?"

Có tu sĩ am hiểu nguyền rủa chi đạo khó hiểu nói.

Người áo đen cười lạnh nói: "Tu hành pháp của Chú Tộc ta, sao nhân tộc học được mấy chiêu nguyền rủa dở bèn như nhân tộc ngươi có thể hiểu được."

"Chú Tộc!"

"Là am hiểu nguyền rủa chi đạo nhất trong chư thiên, Chú Tộc? !"

"Ta nghe nói bên trong Chú Tộc, đương đại quân vương hạt giống mạnh nhất tên là Huyết Hoặc, hắn cũng là người trên Chí Tôn Bảng, chẳng lẽ chính là ngươi? !"

Người áo đen cũng không che giấu, cười nhạt nói: "Không sai, ta chính là Huyết Hoặc! Nhớ kỹ tên này, cái tên này sẽ thành sợ hãi lớn nhất của nhân tộc!"

....

Chương 2298: Thiên Nhân Ngũ Suy, Minh Nguyệt Vô Hạ tinh thần lực, Sở Cuồng Nhân hiện thân

"Huyết Hoặc? Giết ngươi thì có thể giải khai cái nguyền rủa này chứ."

Minh Nguyệt Vô Hạ nhìn Huyết Hoặc hiện thân, không nói hai lời, đưa tay đánh ra một chưởng, âm Dương Chi Lực mênh mông hóa thành một phương Thái Cực Đồ cực lớn.

Huyết Hoặc giật nảy cả mình.

Hắn không ngờ được là dưới nguyền rủa, đối phương còn có chiến lực như thế này.

Sưu!

Chỉ thấy thân thể của hắn cấp tốc hóa thành một đoàn hắc vụ.

Âm Dương Chi Lực đánh vào hắc vụ.

Hắc vụ tản ra.

Nhưng sau đó tụ hợp lại một lần nữa.

"Xem ra đương đại nhân tộc, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân ra, ngươi cũng là tồn tại không thể khinh thường a." Huyết Hoặc nhìn Minh Nguyệt Vô Hạ khẽ cười nói.

"Không có thực thể... đây cũng không phải là bản tôn ngươi."

"Đúng vậy."

Huyết Hoặc đắc ý cười một tiếng, đã biết trong nhân tộc có quái vật như Sở Cuồng Nhân, hắn đâu thể không phòng bị?

Lần này đến đây chỉ là một cỗ hóa thân của hắn.

Về phần bản thể của hắn thì giấu ở một góc nào đó bên trong tiên đảo.

Hắn tin tưởng, quân vương cũng không tìm thấy hắn.

"Chú huyết chi pháp này của ta là lấy chín nghìn chín trăm chín mươi chín nhân tộc thiên kiêu chi huyết thi triển, đặc biệt nhằm vào nhân tộc các ngươi."

"Các ngươi trúng cái nguyền rủa này, chậm rãi suy yếu đến chết đi."

Nói xong, trên mặt hắn lộ ra vẻ tiếc hận: “Đáng tiếc, không có lấy được Nhân Tổ chi huyết, nếu không lấy Nhân Tổ chi huyết thi triển cái chú huyết chi pháp này, công hiệu thậm chí có thể bao trùm cả nhân tộc, diệt tuyệt nhân tộc cũng không phải là không được."

Đám người nghe vậy, quá sợ hãi.

Không ngờ được là Chú Tộc còn có mưu đồ như thế này, hóa ra đây mới là nguyên nhân những ngoại tộc này cướp đoạt Nhân Tổ chi huyết! !

Nhân Tổ, nhân tộc đầu tiên trong chư thiên, là nhân tộc khởi nguyên.

Nhân tộc huyết mạch hoặc nhiều hoặc ít đều có liên quan đến hắn.

Nếu như Chú Tộc dùng máu của hắn thi triển nguyền rủa...

Như vậy, nói không chính xác là có thể gây họa tới cả Nhân tộc thật.

Nghĩ đến đây, đám người không khỏi tê cả da đầu.

"Bọn họ lại có mục đích như thế này!"

"Đáng chết, những quân vương hạt giống Đạo Lăng Thiên lại hợp tác với người của ngoại tộc, nếu như để bọn họ thành công, chẳng phải nhân tộc chơi xong? !"

"Hỗn trướng!"

"May mắn có Sở Cuồng Nhân nhúng tay, cuối cùng bọn họ thất bại."

"Đúng vậy a, thật sự là may mắn."

Đám người tim đập nhanh một hồi, sau đó lại nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng lời kế tiếp của Huyết Hoặc lại để lòng của bọn họ chấn động.

"Đã không lấy được Nhân Tổ chi huyết, vậy thì khai đao với các ngươi, giết sạch đám nhân tộc thiên kiêu các ngươi, trong kỷ nguyên này nhân tộc không có chút hành động nào, cái kỷ nguyên này, để cho Chú Tộc ta trấn áp hết thảy!"

Huyết Hoặc cười ha ha một tiếng, tay nắm huyền ảo pháp quyết.

Trong nháy mắt.

Một cỗ dị lực kinh khủng ầm vang bộc phát.

Đám người chỉ cảm thấy chỗ sâu trong huyết mạch có một cỗ lực lượng quỷ quyệt dũng mãnh tiến ra, lực lượng của thân thể giống như bị rút sạch, nhịn không được tê liệt trên mặt đất.

"Không tốt, hắn đang tăng nhanh tốc độ nguyền rủa."

"Đáng chết..."

Đám người có chút hoảng sợ.

Mà một chút nhân tộc tu vi kém một chút, theo thể lực trôi qua, làn da bắt đầu trở nên khô quắt, tóc xanh biến thành tóc trắng...

Đúng là lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được nhanh chóng già yếu.

"Đây là Thiên Nhân Ngũ Suy!"

"Không tốt, chúng ta đã đi vào Thiên Nhân Ngũ Suy."

Thiên Nhân Ngũ Suy.

Đây là dấu hiệu báo trước tu sĩ tuổi thọ sắp kết thúc.

Lực lượng đại đạo trong cơ thể Minh Nguyệt Vô Hạ vận chuyển, mạnh mẽ trấn áp cỗ dị lực trong huyết mạch.

"m Dương Toái Nhật Nguyệt!"

Đưa tay bộc phát âm Dương Đại Đạo chi lực.

Nhật nguyệt hoành không, đánh thẳng tới Huyết Hoặc.

Dưới cỗ lực lượng này, thân thể Huyết Hoặc oanh một cái, trực tiếp bị nghiền nát, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hắc vụ ngưng tụ mà thành một lần nữa.

Cỗ hóa thân này giống như bất tử bất diệt.

"Vô dụng, cỗ hóa thân này của ta dựa vào Trớ Chú Chi Lực mà tồn tại ở thế gian, chỉ cần nguyền rủa của các ngươi không có giải, không diệt được ta!"

Đám người nghe vậy không khỏi kinh hãi.

Thế mà còn có tu hành pháp vô lại như thế? !

"Hừ, tìm ra bản thể của ngươi cũng là một trong số biện pháp giải quyết."

Minh Nguyệt Vô Hạ tâm tư thay đổi nhanh, nhanh chóng nghĩ đến một cái biện pháp khác.

Chỉ gặp tinh thần lực của nàng trùng trùng điệp điệp quét sạch mà ra.

Đúng là chớp mắt bao trùm toàn bộ tiên đảo! !

Lực lượng tinh thần khổng lồ như thế, vượt xa cảnh giới đại đạo.

Thậm chí... có thể so sánh quân vương!

Huyết Hoặc giật nảy cả mình: “Khá lắm, không ngờ được là trong nhân tộc còn có loại tồn tại như ngươi, đúng là khiến người giật mình."

Cho dù là không có Sở Cuồng Nhân, chỉ cần có Minh Nguyệt Vô Hạ, lần này kế hoạch của bọn họ đoán chừng cũng rất khó thành công.

Minh Nguyệt Vô Hạ tinh thần lực hoàn toàn ngoại phóng, cảm nhận toàn bộ tiên đảo, kì lạ là cỗ lực lượng tinh thần này của nàng ẩn chứa kiếm ý.

"Vậy mà tìm không thấy!"

Minh Nguyệt Vô Hạ cau lông mi lại.

Nàng lại hoàn toàn không có cảm nhận được bản thể của Huyết Hoặc.

Đối phương rốt cuộc có ở tiên đảo hay không? Hoặc là đối phương vận dụng một loại thủ đoạn cực kỳ cao minh nào đó che giấu cảm nhận của mình.

Minh Nguyệt Vô Hạ càng thiên hướng về cái sau, như chỉ là hóa thân, Huyết Hoặc hoàn toàn không có năng lực bày ra lời nguyền này.

"Đến cùng ở nơi nào đâu?"

Minh Nguyệt Vô Hạ tìm kiếm toàn bộ tiên đảo một lần lại một lần.

Mà không ít nhân tộc dưới nguyền rủa đã dần dần già đi, nửa thân thể xuống mồ, Thiên Nhân Ngũ Suy bao phủ tất cả mọi người.

Bọn họ nhìn Minh Nguyệt Vô Hạ, trong mắt dẫn theo chờ mong.

"Ha ha, Minh Nguyệt Vô Hạ, không có ích lợi gì, bản tôn ta há là ngươi có thể tìm ra." Huyết Hoặc cười đắc ý nói.

Lần này hắn chuẩn bị chu toàn.

Không chỉ có dùng tới hóa thân, bản tôn còn giấu nghiêm nghiêm thật thật, cho dù Minh Nguyệt Vô Hạ có được cảm nhận lực cấp quân vương cũng đừng nghĩ tìm tới hắn.

"Hôm nay nhân tộc trên tiên đảo sẽ không ai sống sót! !"

Huyết Hoặc đứng chắp tay, hăng hái.

Không Thuần Nguyên cướp đoạt Nhân Tổ chi huyết thất bại, mà hắn lấy lực lượng một người chú sát tất cả Nhân tộc đến tiên đảo lần này!

So sánh, hắn ưu tú nhiều lắm.

Hắn tin tưởng, mình nhất định có thể thu được chư vị quân vương ngợi khen.

Ông!

Nhưng lúc này.

Hư không nổi lên một vòng gợn sóng.

Một vết nứt không gian chậm rãi mở ra, chỉ thấy trong tổ lăng u ám, một tia tiên quang màu trắng chiếu diệu, như ánh mặt trời ấm áp phổ chiếu đại địa, rất nhiều nhân tộc bị nguyền rủa không khỏi cảm thấy ấm áp.

Bên trong tiên huy, một bóng người chậm rãi đi ra.

Tiên tư yểu điệu, thánh khiết uy nghiêm.

Như thần chỉ từ bên trong quang minh đi ra.

Người tới chính là Sở Cuồng Nhân.

"Không ai sống sót? Ngươi đang nói đùa gì đó."

Giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Sở Cuồng Nhân tiện tay bắn ra một đạo kiếm khí.

Kiếm khí sắc bén bàng bạc, trực tiếp xé mở thân thể Huyết Hoặc.

"Thật mạnh!"

Huyết Hoặc không khỏi kinh hãi.

Tiện tay có thể xé rách cỗ hóa thân này của mình.

Loại thực lực này, đỉnh tiêm quân vương hạt giống cũng làm không được a.

Chỉ gặp hắn hắc vụ lưu chuyển, lần này đúng là tiêu hao thêm một chút thời gian mới tụ hợp thân thể một lần nữa, có thể thấy được cỗ hóa thân này cũng không phải như hắn nói, bất tử bất diệt, chỉ cần số lần chết đủ nhiều, lực lượng hao hết thì sẽ tiêu tán.

"Trớ Chú Chi Thuật đúng là quỷ quyệt." Sở Cuồng Nhân nhìn một cái là nhận ra được lai lịch của Huyết Hoặc và hiểm cảnh của tất cả nhân tộc đang có mặt ở đây bây giờ.

"Sở Cuồng Nhân quả thật bất phàm, chính là ngươi trở ngại đại kế của chúng ta, bút trướng này sau này chúng ta sẽ từ từ tính toán với ngươi."

Huyết Hoặc cười lạnh nói.

"Đáng tiếc, ngươi đợi không được ngày đó."

Chương 2299: Huyết chú bản thể, Phá Mệnh Tiễn Thư, tự tìm đường chết

"Đáng tiếc, ngươi đợi không được ngày đó."

Sở Cuồng Nhân vẻ mặt lạnh nhạt như băng, một cái chớp mắt tiếp theo, lực lượng tinh thần khổng lồ khuếch tán mà ra, so với Minh Nguyệt Vô Hạ cũng không kém chút nào.

Nhưng Huyết Hoặc vẫn dáng vẻ không có gì sợ: “Sở Cuồng Nhân, ngươi quá ngây thơ rồi, ngươi cho rằng ngươi có thể tìm ra bản tôn ta ở đâu sao?"

Hắn thấy, Minh Nguyệt Vô Hạ làm không được.

Sở Cuồng Nhân cũng không được!

Nhưng hắn lại không biết, bây giờ Sở Cuồng Nhân đã luyện hóa tế đàn bên trong tổ lăng, toàn bộ tiên đảo hoàn toàn bị hắn nắm trong tay.

Một ngọn cây cọng cỏ trên tiên đảo, hắn đều là rõ ràng trong lòng.

Không có bất kỳ người nào có thể giấu diếm qua cảm giác của hắn trên tiên đảo.

Cho dù là tu sĩ am hiểu ẩn nấp nhất cũng không thể!

"Tìm được."

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Sau đó, hắn sải bước ra, lướt về phía nơi xa.

Mà nhìn thấy phương hướng hắn rời đi, Huyết Hoặc biến sắc, trong mắt lộ ra kinh nghi bất định, bởi vì nơi đó đúng là chỗ bản tôn hắn giấu kín!

Nội tâm của hắn bất an, vội vàng đi theo.

Rất nhanh, Sở Cuồng Nhân đi tới trước một hang núi.

Sơn động này bốn phía che kín cấm chế dày đặc, cực kỳ bí ẩn, nếu không phải tự mình đến, dùng tinh thần lực cảm giác sẽ chỉ xem nhẹ.

"Không tốt, hắn tìm được chỗ ở của ta thật!"

Vốn đã tính trước, Huyết Hoặc lập tức luống cuống.

Sở Cuồng Nhân thực lực vô cùng kinh người, ngay cả bọn người Không Thuần Nguyên, Xích Ảnh liên thủ cũng không phải là đối thủ của đối phương, chớ nói chi là hắn.

Trước mặt Sở Cuồng Nhân, đoán chừng hắn ngay cả một chiêu đều không chặn được.

"Sở Cuồng Nhân, chết đi cho ta!"

Bối rối, cỗ hóa thân này của Huyết Hoặc lập tức xuất thủ.

Các loại chiêu thức không muốn mạng đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Uy thế mênh mông, khí tức quỷ quyệt tràn ngập bốn phía.

"Tốn công vô ích."

Sở Cuồng Nhân phất tay áo vung lên, đại đạo chi lực cuồng bạo quét sạch mà ra.

Sát na đã đánh Huyết Hoặc bay đi ra ngoài.

Nhưng nương theo đặc tính bất tử của cỗ hóa thân này, nó không buông tha.

"Chú Huyết Chi Thuật, đi!"

Chỉ gặp một đạo huyết quang đánh ra.

Từ nơi sâu xa, Sở Cuồng Nhân cảm nhận được một cỗ lực lượng vô cùng quỷ quyệt bộc phát trong cơ thể mình, ảnh hưởng cơ năng thân thể của mình.

"A, đây chính là Chú Tộc tu hành pháp sao?"

Sở Cuồng Nhân có chút hăng hái.

Cái Chú Huyết Chi Thuật này căn cứ huyết mạch đặc biệt nguyền rủa người.

Ngay lúc huyết mạch Sở Cuồng Nhân chịu ảnh hưởng, một giọt Nhân Tổ chi huyết tiến vào trong cơ thể Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên có chút chấn động một cái.

Vô biên quang hoa lưu chuyển mà ra.

Như tuyết gặp nắng gắt, đảo mắt hoàn toàn tịnh hóa Trớ Chú Chi Lực.

Không lưu một tơ một hào.

"Loại lực lượng huyết mạch này, là Nhân Tổ chi huyết? ! !"

Huyết Hoặc lập tức nhận ra cỗ lực lượng trong cơ thể Sở Cuồng Nhân.

Hắn nhịn không được chấn kinh.

Cỗ lực lượng đó, vô cùng mênh mông.

Trước mặt nó, Trớ Chú Chi Lực của hắn nhỏ bé như bụi trần.

Mà đó chỉ vẻn vẹn một giọt máu mà thôi.

Hắn không cách nào tưởng tượng Nhân Tổ là tồn tại bực nào.

Hắn thậm chí hoài nghi cho dù bọn người mình đạt được Nhân Tổ chi huyết, thật sự có thể dựa vào Chú Huyết Chi Thuật, dùng máu này làm mối, nguyền rủa cả Nhân tộc sao?

Nhưng mà không có mơ tưởng.

Bởi vì bây giờ hắn có nguy cơ càng lớn bày ở trước mặt!

Sở Cuồng Nhân đưa tay nắm trong hư không, không gian chi lực bộc phát, định trụ cỗ hóa thân của Huyết Hoặc giữa không trung, làm đối phương không cách nào động đậy.

"Tiếp theo, chính là bắt được ngươi."

Sở Cuồng Nhân nhìn động quật trước mắt, cười lạnh một tiếng.

Mặc dù cấm chế bên ngoài cái động quật này vô cùng huyền ảo, chí tôn bình thường đều khó mà đánh vỡ nhưng sao có thể khó được hắn?

Kiếm chỉ ngưng tụ, Phật quang tươi sáng lưu chuyển ra.

Bất Động Minh Vương Kiếm Ấn, cực chiêu bộc phát!

Bên trong động quật.

Một cái huyết trì đang lộc cộc lộc cộc bốc lên bọt.

Mà phía trên ao máu, một thanh niên áo bào đen đang khoanh chân ngồi.

Người này chính là Huyết Hoặc!

Huyết Hoặc đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lộ ra bối rối chi sắc.

"Hắn tới, bây giờ phải làm sao?"

Trong lòng hắn nhanh chóng chuyển động, tự hỏi biện pháp thoát thân.

Nhưng cho dù nghĩ như thế nào hắn cũng là cửu tử nhất sinh!

Vô hạn chi vực, chúa tể không gian, chỉ cần Sở Cuồng Nhân giương ra lĩnh vực này, lấy thực lực bản tôn hắn, hắn hoàn toàn trốn không thoát.

"Đã như vậy, vậy thì tìm đường sống trong chỗ chết! !"

Huyết Hoặc cắn răng, trong mắt lộ ra vẻ kiên quyết.

Chỉ gặp hắn lấy ra một viên phù văn ấn ký.

Tay nắm pháp quyết huyền ảo, trong miệng nói lẩm bẩm.

Trước mắt hắn, vô số vận mệnh quỹ tích hiển hiện ra.

"Trong cơ thể Sở Cuồng Nhân có Nhân Tổ chi huyết, lấy lực lượng của ta thì không cách nào tiến hành nguyền rủa huyết mạch của hắn, vậy chỉ có thể hạ thủ từ mệnh cách của hắn, Sở Cuồng Nhân, lãnh giáo Chú Thuật mạnh nhất của Chú Tộc ta một chút... Phá Mệnh Tiễn Thư!"

Trong mắt Huyết Hoặc lộ ra tử quang quỷ quyệt, lấy ra một cái tượng gỗ.

Phá Mệnh Tiễn Thư, cấm kỵ chi pháp của Chú Tộc, sử dụng phương pháp này sẽ tạo thành ảnh hưởng to lớn đến tuổi thọ, mệnh cách của mình.

Có thể nói là đả thương địch thủ ba ngàn, tự tổn tám trăm.

Nhưng hôm nay, Huyết Hoặc cũng không chiếu cố được nhiều như

vậy.

Hắn cắn nát đầu ngón tay của mình, máu tươi không ngừng tuôn ra.

Huyết dịch giao hội trong hư không, hóa thành chân dung Sở Cuồng Nhân, sau đó bám vào con rối, nhân ngẫu đó hóa thành dáng vẻ Sở Cuồng Nhân.

"Mặc dù chỉ có thể lấy máu vẽ tranh tiến hành nguyền rủa, nhưng có Chú Chi Thiên Ấn gia trì, hẳn là cũng có thể tạo được một chút hiệu quả."

Huyết Hoặc nỉ non.

Đầu ngón tay hắn, máu tươi còn đang không ngừng tuôn ra, hóa thành mấy cây huyết sắc mũi tên nhỏ.

"Đi!"

Một tiếng quát nhẹ.

Huyết sắc mũi tên nhỏ bắn về phía Sở Cuồng Nhân.

Ông!

Hư không run lên, từ nơi sâu xa, mệnh cách Sở Cuồng Nhân bị ngoại lai xung kích, Trớ Chú Chi Lực kinh khủng ăn mòn hắn.

Bên ngoài động quật.

Đang chuẩn bị đánh vỡ cấm chế, Sở Cuồng Nhân cảm nhận được mệnh cách dị biến.

"A, có người lại ra tay với mệnh cách của ta."

Sở Cuồng Nhân ánh mắt lóe lên, ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường.

"Thật đúng là... không biết sống chết a!"

Mệnh của hắn cách, quỷ quyệt khó lường.

Là một trong số đại kinh khủng trong chư thiên!

Mà bản thân hắn vẫn là Vận Mệnh Thần Điện chi chủ, là chúa tể vận mệnh.

Muốn động tay với mệnh cách của hắn?

Hai chữ.

Muốn chết!

"A a a! !"

Quả nhiên, mệnh cách Sở Cuồng Nhân không có nhận đến ảnh hưởng chút nào.

Ngược lại bên trong động quật truyền đến tiếng kêu thảm thiết liên tiếp.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, đánh vỡ cấm chế, chậm rãi đi vào.

Mới vừa vào động quật, mùi máu tanh tốc thẳng vào mặt.

Hắn thấy được một cái huyết trì.

Dó là máu của nhân tộc thiên kiêu.

Cũng là môi giới cho Huyết Hoặc thi triển Chú Huyết Chi Thuật.

Mà lúc này, trong ao máu, một bóng người đang lăn lộn, trong miệng phát ra tiếng hét thảm liên tiếp như giết heo.

"Tại sao lại như vậy, tại sao lại có mệnh cách như thế này? !"

"Không thể nào, không thể nào..."

"Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc ngươi là quái vật gì a!"

Huyết Hoặc rú thảm liên tục, toàn thân dính đầy máu tươi, không phân rõ rốt cuộc là huyết trì hay là của hắn, hoặc là cả hai đều có.

Ngay vừa rồi, hắn thi triển Phá Mệnh Tiễn Thư với Sở Cuồng Nhân!

Nhưng lại không có bất kỳ tác dụng gì.

Tương phản còn bị phản phệ trước nay chưa từng có, thất khiếu chảy máu, gân cốt vỡ vụn, nguyền rủa chi đạo trong cơ thể gần như sụp đổ.

"A, đó là..."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua bản tôn Huyết Hoặc, ánh mắt dời về phía một chỗ khác, rơi vào một viên tử sắc phù văn ấn ký.

Khí tức phía trên, hắn cũng không xa lạ gì.

"Một trong số chín đại thiên ấn!" Sở Cuồng Nhân hai mắt tỏa sáng, đưa tay nắm thiên ấn trong tay: “Đúng là thu hoạch ngoài ý liệu đâu."

Tăng thêm Ngự Khí Thiên Ấn, Hư Không Thiên Ấn.

Chín đại thiên ấn, hắn đã đến thứ ba.

....

Chương 2300: Lĩnh hội Chú Chi Thiên Ấn, Huyết Hoặc khinh thường, bài trừ nguyền rủa

"Đáng chết, Chú Chi Thiên Ấn của ta!"

Trong Huyết Trì, Huyết Hoặc phát giác được Chú Chi Thiên Ấn của mình bị Sở Cuồng Nhân cầm đi, xem vật này như tính mạng, lúc này hắn gấp.

Đột nhiên từ trong Huyết Trì nhảy ra ngoài, đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Một chưởng bá đạo, ẩn chứa đại đạo chi lực đánh mặt đối phương.

Sở Cuồng Nhân tiện tay nhấc.

Phịch một tiếng.

Huyết Hoặc bay ngược ra, thân thể gần như bị đánh thành thịt nát, lúc này nửa chết nửa sống, chuyện này khiến Sở Cuồng Nhân không khỏi sửng sốt một chút.

Hắn còn không có chân chính ra tay, đối phương sao lại ngã xuống?

Cũng quá không dùng được chứ.

Thực lực này so với cỗ hóa thân của hắn thì chênh lệch nhiều lắm.

Bản tôn còn kém hóa thân nhiều như vậy.

Lần đầu tiên hắn gặp.

"Chủ nhân, Huyết Hoặc này chủ tu nguyền rủa chi đạo, loại lực lượng này mặc dù quỷ quyệt khó lường nhưng trong lúc giao thủ chính diện, không chiếm ưu thế."

Tiểu Ái từ tốn nói.

Nghe đến nơi này, Sở Cuồng Nhân mới chợt hiểu ra.

Thì ra là thế.

Khó trách Huyết Hoặc này ẩn nấp bản tôn.

Hóa ra là không có năng lực chiến đấu gì, chỉ có thể ở phía sau xoát ám chiêu.

Nhưng như vậy cũng cũng không phải nói Huyết Hoặc quá cùi bắp.

Trên thực tế, nguyền rủa chi đạo của hắn cực kỳ cường đại, tăng thêm hóa thân phụ trợ, quân vương hạt giống bị hắn âm chết không biết có bao nhiêu.

Chỉ tiếc, lần này hắn gặp Sở Cuồng Nhân.

Mệnh cách quỷ quyệt khó lường.

Là một trong số đại khủng bố thế gian.

Nguyền rủa chi đạo của Huyết Hoặc hoàn toàn không có hiệu quả đối với hắn.

"Giết ngươi, nguyền rủa có thể giải khai chứ."

Sở Cuồng Nhân nỉ non.

"Ha ha, Sở Cuồng Nhân, ngươi và Minh Nguyệt Vô Hạ đều sai, các ngươi coi là giết ta thì có thể để nguyền rủa mất đi hiệu lực sao? Không thể nào."

"Cái nguyền rủa này sẽ giết chết tất cả nhân tộc trên tiên đảo! Cái kỷ nguyên này, nhân tộc sẽ không còn gì cả!"

"Là ta thắng! !"

Huyết Hoặc cười hắc hắc.

Mặc dù bản tôn bị bắt nhưng hắn lại không có sợ hãi.

Hắn tin tưởng, vì những nhân tộc trên tiên đảo, Sở Cuồng Nhân sẽ không giết hắn, thậm chí còn có thể cầu hắn giải nguyền rủa.

Bởi vì đối phương chính là loại người đại nghĩa.

Nếu không bên trong tổ lăng, hắn sẽ không vì tiền bối an bình mà không tiếc một mình chống đỡ nhiều quân vương hạt giống liên thủ công kích như vậy.

"Ngươi thắng? Ai cho ngươi tự tin?"

Sở Cuồng Nhân vẻ mặt lạnh nhạt.

Tiện tay lấy ra một thanh kiếm, vèo một cái, giống như một đạo điện quang bắn ra, xuyên qua thân thể Huyết Hoặc, đính hắn trên vách tường.

Đó là một thanh kiếm đen nhánh, phía trên có phù văn lưu chuyển, thoạt nhìn cực kỳ thần dị, hơn nữa đang không ngừng tan rã Trớ Chú Chi Lực của Huyết Hoặc.

Chính là một cái đạo cụ Sở Cuồng Nhân rút được trước đây rất lâu, Phá Chú Chi Kiếm.

"Đạo cụ bài trừ nguyền rủa sao? Đáng tiếc, thanh kiếm này của ngươi đẳng cấp quá thấp, hoàn toàn không làm gì được nguyền rủa của ta."

Huyết Hoặc bị đinh ở trên tường nhưng vẫn cố giả bộ trấn định nói.

Nhưng hắn nói cũng không sai.

Phá Chú Chi Kiếm chỉ là Thần cấp ban thưởng.

Ngay cả Hỗn Độn Chí Bảo cũng không phải.

Hoàn toàn không thể bài trừ nguyền rủa của Huyết Hoặc.

Sở Cuồng Nhân cũng không muốn dựa vào kiếm này bài trừ nguyền rủa, chỉ gặp hắn đưa mắt nhìn Chú Chi Thiên Ấn ở trong tay, tâm niệm lưu chuyển.

Đúng là bắt đầu tìm hiểu thiên ấn này ngay trước mặt Huyết Hoặc.

Huyết Hoặc bỗng nhiên có loại ý nghĩ hoang đường, không phải đối phương muốn thông qua lĩnh hội Chú Chi Thiên Ấn, sau đó thôi diễn ra biện pháp phá giải nguyền rủa của hắn a? !

Đó hoàn toàn không có khả năng! !

Huyết Hoặc cười lạnh: “Sở Cuồng Nhân, ngươi si tâm vọng tưởng, ta lĩnh hội Chú Chi Thiên Ấn này ngàn vạn năm mới có tạo nghệ hôm nay, mà bây giờ, nhân tộc tiên đảo bị nguyền rủa ảnh hưởng, chỉ còn lại mấy ngày tuổi thọ, ngươi sao có thể tìm được phương pháp bài trừ nguyền rủa trong mấy ngày ngắn ngủi này?"

Trên thế giới này, hoàn toàn không có khả năng!

"Sở Cuồng Nhân, ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn thả ta, cầu ta giải nguyền rủa cho bọn họ, bây giờ còn kịp..." Huyết Hoặc tiếp tục nói.

Nhưng hắn còn chưa có nói xong.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí ngưng tụ thành kim khâu.

May miện của hắn lại!

"Yên tĩnh, đừng quấy rầy ta."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Hỗn trướng! !"

Huyết Hoặc nội tâm điên cuồng rống giận.

Nhưng mà miệng bị vá lại, hoàn toàn không thể lên tiếng.

Hắn chỉ có thể lặng lẽ dẫn động cỗ hóa thân bên ngoài động quật.

"Sở Cuồng Nhân, chỉ cần ta để hóa thân tiến đến, thừa dịp ngươi không sẵn sàng, nhất định có thể giết ngươi!" Huyết Hoặc ánh mắt băng lãnh thầm nghĩ.

Nhưng khi hắn kết nối vào hóa thân.

Một cỗ lực lượng ầm vang nghiền ép mà tới.

Hóa thân hắn bị đánh nổ tại chỗ.

Công kích đột nhiên xuất hiện khiến cho đầu của hắn oanh một chút, giống như bị trọng chùy đập một cái, không nhịn được muốn rú thảm lên tiếng.

Nhưng miệng bị may, hoàn toàn không phát ra được thanh âm nào.

Chỉ có thể trừng lớn hai mắt, đau đến toàn thân run rẩy.

"Là nữ nhân đó!"

Đánh nổ hóa thân hắn, không là người khác, chính là Minh Nguyệt Vô Hạ.

Nàng cưỡng ép đè xuống nguyền rủa.

Đi theo Sở Cuồng Nhân đến nơi này, phát hiện Huyết Hoặc hóa thân có hành động ngoài hang động, không nói hai lời, trực tiếp đánh nổ.

Mà lần này, bản tôn Huyết Hoặc bị thương nặng.

Hóa thân muốn tụ hợp lần nữa cũng không dễ dàng như vậy.

"A, là Sở đạo hữu."

Minh Nguyệt Vô Hạ đi vào động quật, nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đang lĩnh hội Chú Chi Thiên Ấn, mà Sở Cuồng Nhân lại giống như không có phát hiện được đối phương đi vào, vẫn đắm chìm trong huyền ảo của Chú Chi Thiên Ấn.

Nhưng mà Minh Nguyệt Vô Hạ biết, chắc chắn đối phương biết mình tới, nhưng đối phương không để ý tới mình, hiển nhiên là đang làm một kiện cực kỳ trọng yếu, nàng cũng không có đi quấy rầy mà nhìn về phía Huyết Hoặc bị đính trên vách tường.

Đối phương máu me đầm đìa, đại đạo gần như sụp đổ, ngực bị Phá Chú Chi Kiếm xuyên qua, chủ yếu nhất là miệng đều bị khâu lại.

"Thật thảm."

Minh Nguyệt Vô Hạ chậc chậc một tiếng.

Mà Huyết Hoặc tựa như nhận lấy kích thích, hung hăng trừng mắt nàng.

"Ta muốn xem xem, ai có thể cười đến cuối cùng!"

Huyết Hoặc nội tâm quát ầm lên.

Hắn thấy, Sở Cuồng Nhân làm hết thảy đều là uổng phí công phu.

Kết quả vẫn phải cầu mình.

Ngày thứ hai.

Sở Cuồng Nhân chậm rãi mở hai mắt ra.

Huyết Hoặc thấy thế, trong lòng cười nhạo: “Quả nhiên, từ bỏ."

"Thì ra là thế."

Sở Cuồng Nhân lại lộ ra vẻ giật mình.

"Hừ, cố làm ra vẻ."

Trong lòng Huyết Hoặc cười lạnh, hoàn toàn không tin tưởng Sở Cuồng Nhân có thể tìm hiểu ra thứ gì trong vòng một ngày, đoán chừng đối phương nhìn cũng nhìn không hiểu.

"Lấy Thiên Địa Đại Chú, dựa vào Chú Huyết Chi Thuật, cho nên mới khiến toàn bộ nhân tộc bên trong tiên đảo lâm vào nguyền rủa."

Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm nói.

Mà nói như vậy khiến cho Huyết Hoặc tâm thần oanh chấn động.

Thiên Địa Đại Chú!

Đây là hạch tâm của Chú Chi Thiên Ấn.

Là nguyền rủa chi đạo cực đạo tu hành pháp, Sở Cuồng Nhân sao mà biết được?

Chẳng lẽ hắn trong một ngày ngắn ngủi thì nhìn trộm được cực đạo tu hành pháp ảo diệu sao? Loại chuyện này, làm sao có thể? !

Huyết Hoặc không thể tin được.

Nhưng Sở Cuồng Nhân làm chuyện tiếp theo càng làm cho hắn nghẹn họng nhìn trân trối.

Chỉ gặp hắn ngưng tụ kiếm chỉ, một đạo ba động kì lạ khuếch tán mà ra, một vầng kiếm quang bắn ra, ẩn chứa chí thuần Phật quang trong đó.

Phật quang này rơi vào trên người Minh Nguyệt Vô Hạ.

Trên trán nàng hiện ra một cái huyết sắc ấn ký, ngay sau đó ấn ký đó vỡ vụn, Trớ Chú Chi Lực trong cơ thể cũng tiêu tán theo.

"Cái này sao có thể? ! !"

Huyết Hoặc nội tâm điên cuồng gào thét lớn, hai mắt trừng giống chuông đồng.

Cảnh tượng trước mắt trực tiếp lật đổ thế giới quan của hắn.

Trong vòng một ngày lại tìm hiểu ra biện pháp bài trừ Chú Huyết Chi Thuật của hắn!

Đây chính là bí thuật Chú Tộc truyền thừa nhiều năm a!

Trong vòng một ngày bị người ta phá!

Trên đời này sao có thể có loại chuyện này? !

....

Chương 2301: Định vị chú ấn, hắn từ Phật quang bên trong đi tới, Thiên Địa Đại Chú

Sở Cuồng Nhân ngộ tính vô cùng kinh người.

Mà trải qua Tạo Hóa Trì tẩy lễ, càng đột nhiên tăng mạnh.

Ở Lôi Cổ Thần Phong, hắn đạt được Bất Động Minh Vương Kiếm Ấn, có thể lập tức thi triển, khiến chư Phật đều trở nên khiếp sợ.

Hiện tại trong vòng một ngày tìm hiểu Chú Chi Thiên Ấn!

Cái này khiến Huyết Hoặc hô to không thể tưởng tượng nổi.

"Nguyền rủa chi đạo, ân... không gì hơn cái này, chung quy là tiểu đạo."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Nghe được hắn nói như vậy, Huyết Hoặc vừa khiếp sợ vừa phẫn nộ.

Hắn hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, tinh thần lực điên cuồng tiết ra!

Đúng là cưỡng ép nghịch chuyển đại đạo, phát động công kích.

"Sở Cuồng Nhân, ta liều mạng với ngươi!"

Huyết Hoặc tinh thần lực đang gào thét.

Mỗi loại nguyền rủa chi pháp điên cuồng đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lại bị ngăn lại.

"Chết đi."

Sở Cuồng Nhân tiện tay một đạo kiếm chỉ điểm ra.

Ầm!

Đầu Huyết Hoặc như một quả dưa hấu, nổ tung tại chỗ.

Đại đạo trong cơ thể tán loạn trong nháy mắt.

Nhưng lúc này.

Một đạo lưu quang từ thân thể của đối phương nổ bắn ra.

Sở Cuồng Nhân đưa tay muốn ngăn lại.

Nhưng cái lưu quang này lại xuyên thấu đại đạo chi lực của hắn, rơi vào lòng bàn tay của hắn, hóa thành một cái hoa văn tử sắc quỷ quyệt.

Nhìn kỹ, đó tựa như một cái đầu lâu.

"Sở Cuồng Nhân, ta lấy linh hồn hóa thành nguyền rủa, ta muốn để ngươi chết không yên lành! ! !" Giọng nói của Huyết Hoặc từ trong khô lâu ấn ký truyền ra.

Sở Cuồng Nhân nhìn ấn ký trong tay, suy tư một chút.

"Chủ nhân, đây là một loại định vị chú ấn nào đó."

Tiểu Ái nói.

Định vị chú ấn?

Huyết Hoặc dùng linh hồn làm đại giá, lưu lại cho mình một cái định vị chú ấn, chẳng lẽ là muốn cho người của Chú Tộc tới tìm hắn, báo thù cho hắn?

"A, vậy thì để bọn họ đi tìm cái chết đi."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Đối với cái chú ấn này, không chút phật lòng.

Hắn và Minh Nguyệt Vô Hạ đi ra động quật.

Sau đó hắn đằng không mà lên, tâm niệm vừa động, trong chốc lát, toàn bộ linh khí trong tiên đảo vì đó sôi trào, giống như đang nhảy cẫng hoan hô.

Minh Nguyệt Vô Hạ thấy cảnh này, ánh mắt lóe lên.

"Hắn trở thành đảo chi chủ."

Nơi xa.

Nhân tộc thiên kiêu sau khi chịu đủ nguyền rủa tra tấn, không ít người đã bước vào Thiên Nhân Ngũ Suy tối hậu quan đầu, sắp vẫn lạc.

Đám người đã tuyệt vọng.

"Không ngờ được là sẽ chết đi với phương thức biệt khuất như thế này."

"Đúng vậy a, quá thảm rồi."

"Ai, cơ duyên không tìm được bao nhiêu, mệnh dựng vào."

Bọn họ nhìn nhau cười khổ.

Ngay trong bọn họ, có không ít người từng là quan hệ đối địch.

Nhưng bây giờ cùng là người lưu lạc thiên nhai.

Cái gì địch ý cừu hận, chỉ là lập trường khác biệt mà thôi.

Nhìn nhau cười một tiếng, hận ý không có ý nghĩa đó cũng không còn.

Chỉ còn lại bi ai.

"Vương sư muội, thật ra thì ta rất thích ngươi, bây giờ chúng ta sắp phải chết, bí mật này ta không muốn giấu nữa."

Lúc này, một tu sĩ đi vào Thiên Nhân Ngũ Suy giai đoạn sau cùng, đã biến thành một cái lão đầu tử nói lớn với một lão ẩu.

Bà lão đó lúc đầu cũng là một tiên tử mỹ mạo.

Nhưng trúng nguyền rủa, biến thành một lão ẩu, lúc này đang lâm vào trong bi thương, nghe được sư huynh tỏ tình, sửng sốt một chút.

Nàng lập tức đỏ cả vành mắt, run rẩy nói: "Lý sư huynh, thật ra thì, thật ra thì ta cũng thích ngươi, nhưng bây giờ ta đã biến thành dáng vẻ này."

"Cô nương ngốc, trong mắt ta ngươi vẫn luôn đẹp nhất."

"Lý sư huynh, ô ô, nếu ngươi tỏ tình sớm một chút là tốt rồi."

"Nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ tìm ngươi."

Một đôi uyên ương số khổ, ôm nhau.

Những người còn lại thấy thế, có người chúc phúc, có người hờ hững, có người tự giễu.

Cũng có một số người thấy thế, cảm thấy trong lúc sinh mệnh tối hậu quan đầu, phải làm một chút gì đó mới được, thế là nhao nhao đứng dậy.

"Nơi này là nhân văn tổ địa, ta muốn để bảo vật và truyền thừa của ta lại, tạo phúc hậu nhân, cũng coi như ta tận một phần lực cuối cùng vì nhân tộc."

"Ta cũng giống vậy."

"Có thể chết trong nhân văn tổ địa, cũng không tệ."

Đám người nhao nhao để lại bảo vật và truyền thừa của mình.

Sau đó, bọn họ tụ tại một khối, chậm đợi tử vong đến.

Cũng có người không có cam lòng, toàn lực chống cự nguyền rủa.

Nhưng lại không có có tác dụng gì.

Cuối cùng, chỉ có thể vô lực nằm trên mặt đất.

"Ai, chí lớn chưa thành, lại biệt khuất chết ở đây như thế, đúng là không cam tâm a." Có tu sĩ nhịn đau không được khóc thành tiếng.

Cực ít có người có thể thản nhiên đối mặt tử vong.

Cho dù tu sĩ cũng không ngoại lệ.

Không khí tuyệt vọng tràn ngập ra, mọi người đều sinh lòng bi ai.

Lúc này.

Tiên đảo sinh ra dị động, linh khí vì đó sôi trào.

Đám người thấy thế, không khỏi kinh ngạc vô cùng.

"Các ngươi nhìn, nơi đó."

Có người chỉ hướng nơi xa.

Chỉ thấy bên ngoài có một chỗ có một lượng lớn linh khí hội tụ, có một người dậm chân mà đến, quanh thân tiên huy bao phủ, Phật quang chiếu rọi bát phương.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

Hắn từ bên trong Phật quang đi tới, thánh khiết uy nghiêm.

Ngàn vạn Phật quang từ trên thân Sở Cuồng Nhân tiêu tán mà ra, bao phủ tất cả nhân tộc ở đây, chỗ Phật quang chiếu rọi, Trớ Chú Chi Lực tự động tiêu tán.

Đám người vốn dần dần già đi cảm nhận được lực lượng đang không ngừng trở về, sinh cơ lưu chuyển, da thịt khô quắt trở nên sung mãn, tóc trắng biến trở về tóc xanh một lần nữa, như cây khô gặp mùa xuân, một màn trước mắt giống như thần tích.

Chỗ Phật quang bao phủ, vẻ lo lắng, tuyệt vọng quét sạch sành sanh!

"Ta khôi phục, ta khôi phục!"

"Lực lượng của ta, rốt cục trở về."

"Quá tốt rồi."

"Là Sở Cuồng Nhân đã cứu chúng ta, hắn làm được."

Mọi người sắc mặt cuồng hỉ, nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra kính sợ, cảm kích, toát ra ý sùng bái cuồng nhiệt.

Giờ khắc này, Sở Cuồng Nhân chính là chúa cứu thế của bọn họ!

Oanh!

Hư không chấn động, từng đạo đường vân đen nhánh quỷ quyệt nổi lên.

Từ những văn lộ đó, có Trớ Chú Chi Lực phun ra ngoài.

Hóa thành một đầu quái thú quỷ quyệt dữ tợn!

Đó là Chú Thú!

"Đây chính là diện mục chân chính của Thiên Địa Đại Chú sao?"

Sở Cuồng Nhân có chút hăng hái nhìn Chú Thú trước mắt.

Thiên Địa Đại Chú, đây là cực đạo phương pháp tu hành ghi lại trong Chú Chi Thiên Ấn, cũng là nguyền rủa Huyết Hoặc lưu lại.

Môn nguyền rủa này, lực lượng quỷ quyệt, có thể dùng để nguyền rủa người, vật, vận mệnh, thậm chí là một phiến thiên địa, tên cổ gọi Thiên Địa Đại Chú!

Huyết Hoặc bày ra Thiên Địa Đại Chú bên trong tiên đảo, lại góp nhặt chín trăm chín mươi chín nhân tộc thiên kiêu chi huyết, thi triển Chú Huyết Chi Thuật, song trọng gia trì mới có thể lấy sức một mình chú sát tất cả nhân tộc bên trong tiên đảo.

Bây giờ, Huyết Hoặc đã chết.

Lực lượng Thiên Địa Đại Chú vẫn còn chưa tiêu tán.

Chỉ thấy dữ tợn Chú Thú từ Thiên Địa Đại Chú lực lượng huyễn hóa mà thành gào thét một tiếng, đột nhiên đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân cắn xé!

"Hừ."

Sở Cuồng Nhân nhẹ hừ một tiếng, cũng không thấy hắn làm cái gì, linh khí bên trong tiên đảo điên cuồng tuôn ra, hóa thành ngàn vạn kiếm khí chém ra.

Chú Thú đó bị kiếm khí bắn thủng, trở nên thủng trăm ngàn lỗ.

Sở Cuồng Nhân vung tay lên.

Linh khí phun trào mà ra, triệt để xóa bỏ lực lượng Thiên Địa Đại Chú!

Bây giờ hắn là tiên đảo chi chủ.

Linh khí, pháp tắc ở trên đảo, hắn đều có thể điều động.

Ở chỗ này, cho dù là quân vương hắn cũng có thể trấn sát!

Huyết Hoặc bày ra Thiên Địa Đại Chú, ngay cả một chiêu của hắn cũng không chặn được.

Huống chi là Chú Thú nho nhỏ này?

Chương 2302: Các thế lực lớn phẫn nộ,

thì tính sao, Lam Vương bá đạo bao che khuyết điểm

Một bóng người bay trên không nhân văn tổ ra.

Người này thân mặc chiến giáp đen nhánh, tay cầm hắc sắc ma thương.

Chính là Bàn Cổ vũ trụ, Ma Tổ La Hầu.

"Không ngờ được là lần này nhân văn tổ địa mở ra, ở trong đó đúng là sóng ngầm mãnh liệt như thế, có thể toàn thân trở ra cũng không dễ."

La Hầu âm thầm nghĩ tới.

Hắn người mang một trong Nhân Văn Cửu Bảo, cho nên mới có thể tiến vào nơi này.

Về sau Cửu Bảo bị đoạt, hắn tiến vào tổ lăng, thu được cơ duyên không nhỏ.

Đồng thời cũng trong bóng tối chứng kiến Sở Cuồng Nhân và quân vương hạt giống khác chiến đấu, không thể không nói, hắn bị rung động.

Hắn biết thực lực Sở Cuồng Nhân cường đại phi thường, nhưng không ngờ được là sẽ cường đại đến trình độ này, hoàn toàn không phải lĩnh vực hắn có thể chạm tới!

"Sở Cuồng Nhân, cho dù ở đâu ngươi cũng cường đại như thế! Nhưng La Hầu ta trời sinh không cam tâm bị những người khác ép trên đầu!"

"Một ngày nào đó, ta nhất định phải siêu việt ngươi."

La Hầu âm thầm nghĩ tới.

Hắn là Ma Tổ Bàn Cổ vũ trụ, hắn có ngạo khí của mình, cùng xuất từ Bàn Cổ vũ trụ, hắn đâu cho phép mình chênh lệch Sở Cuồng

Nhân nhiều như vậy?

Những người khác nguyện xưng Sở Cuồng Nhân là tông chủ.

Nghe đối phương như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Nhưng hắn không muốn.

Không chỉ bởi vì hắn và Sở Cuồng Nhân là quan hệ thù địch.

Càng bởi vì hắn là Ma Tổ!

Trong thực chất hắn cất giấu ma kiệt ngạo, ma quyến cuồng!

......

Bên ngoài nhân văn tổ địa.

Kiếm Thần Cung, Thiên Nhân Thánh Địa, Vạn Pháp Đạo Tông, Thiên Phật Tịnh Thổ các thế lực hội tụ, đang đợi quân vương hạt giống nhà mình từ bên trong tổ địa trở về.

Nhưng không lâu sau.

Bọn họ nhận được từng cái tin tức nội bộ tông môn truyền đến.

Đó là tin dữ!

"Quân vương hạt giống tông ta... chết! !"

"Đáng chết, là ai làm?"

"Hỗn trướng, là ai giết Độc Cô Bất Phá? !"

Kiếm Thần cung chủ giận tím mặt, tức sùi bọt mép, khống chế không nổi kiếm ý trên người, lưu chuyển mà ra, điên cuồng đánh thẳng vào đất trời bốn phía.

Độc Cô Bất Phá là dị số cường đại nhất Kiếm Thần Cung từ trước tới nay.

Cũng là quân vương hạt giống để bọn họ tranh đoạt khí vận cái kỷ nguyên này.

Nhưng bây giờ bị người ta giết đi!

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Kiếm Thần Cung sẽ rời khỏi khí vận chi tranh trong cái kỷ nguyên này, sao hắn chịu được!

"Cổ Thiền, cũng đã chết."

Thiên Phật Tịnh Thổ Kim Cương Phật cũng mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, phẫn nộ.

Còn có Thiên Nhân Tịnh Thổ Tuyết Hoa Bà Bà, nàng nhìn tin tức trong tay, đang run rẩy: “Thiên Nhân Thánh Địa Lục Vô Ngân ta, vẫn lạc."

Ngoại trừ ba đại cự đầu thế lực.

Còn lại, một chút đỉnh tiêm Thánh Địa cũng lần lượt có tin dữ truyền ra.

Nhiều quân vương hạt giống liên tiếp vẫn lạc như vậy.

Chuyện này khiến cho bọn họ vừa sợ vừa giận.

"Đáng chết, trong nhân văn tổ địa này rốt cuộc xảy ra chuyện gì? !"

"Trước đây nhân văn tổ địa mở ra, mặc dù cũng có quân vương hạt giống vẫn lạc, nhưng đại quy mô quân vương hạt giống vẫn lạc giống lần này lại là lần đầu tiên a, đó đều là tương lai nhân tộc ta a."

"Hỗn trướng, hỗn trướng, đến cùng là ai làm?"

Xoát.

Có người đưa mắt nhìn về phía Tửu Tôn, còn có Lam Vương.

Kiếm Thần cung chủ lạnh lùng nói: "Lần này trong số quân vương hạt giống tiến vào nhân văn tổ địa, có thực lực dễ dàng giết chết cùng cảnh chỉ có Sở Cuồng Nhân! Những quân vương hạt giống này vẫn lạc, hắn tuyệt đối không thoát khỏi liên quan! !"

"Đánh rắm! Không có bằng chứng, ngươi dựa vào cái gì vu khống chúng ta?"

Lúc này Tửu Tôn bất mãn, hừ lạnh một tiếng.

Hắn cũng không hoài nghi Sở Cuồng Nhân có thực lực này hay không.

Nhưng vô duyên vô cớ, tại sao đối phương muốn giết chết nhiều quân vương hạt giống như vậy?

"Lam Vương, chuyện này, ngươi nhất định phải cho cái bàn giao!"

Kiếm Thần cung chủ không để ý Tửu Tôn mà nhìn về phía Lam Vương.

Mà Lam Vương đứng tại chỗ, vẻ mặt lạnh nhạt: “Việc này là ai làm còn chưa nhất định đâu, Kiếm Thần cung chủ, bây giờ ngươi muốn bàn giao cái gì?"

Nàng ánh mắt ngưng tụ, quân vương chi uy tuôn ra.

Kiếm ý quanh thân Kiếm Thần cung chủ bị đánh tan trong nháy mắt.

Sưu.

Lúc này.

Một bóng người xông ra nhân văn tổ địa.

Là La Hầu.

Nhìn thấy hắn, đám người không khỏi ngoài ý muốn.

Khí tức trên thân đối phương hiển nhiên không là nhân tộc.

"Hừ, lưu lại cho ta!" Kiếm Thần cung chủ đưa tay, ngàn vạn kiếm khí xen lẫn thành một cái cự đại lồng giam, khốn La Hầu ngay tại chỗ.

Bị quân vương chặn đường, La Hầu cũng không hoảng hốt: “Ngươi muốn làm cái gì?"

"Ngươi tiến vào tổ địa như thế nào?"

"Ta có một trong Nhân Văn Cửu Bảo Thiên Ma Đỉnh."

"Nha."

Đám người hơi ngoài ý muốn.

Có người hai mắt tỏa sáng, động ý đồ xấu.

Nếu là chí bảo khác, bọn họ không đến nỗi quá tâm động, nhưng là Nhân Văn Cửu Bảo, cùng một nhịp thở với nhân tộc, há có thể rơi vào trong tay ngoại tộc?

"Đỉnh đó đã bị Sở Cuồng Nhân đoạt."

La Hầu tựa hồ nhìn ra tâm tư của mọi người, từ tốn nói.

Đám người nghe vậy, càng thêm ngoài ý muốn.

Nhưng cũng không có truy đến cùng.

"Rốt cuộc bên trong tổ địa xảy ra chuyện gì, tại sao có rất nhiều quân vương hạt giống liên tiếp vẫn lạc? Là ai giết Độc Cô Bất Phá?"

Kiếm Thần cung chủ tiếp tục hỏi.

"Là Sở Cuồng Nhân, Nhân Văn Cửu Bảo tề tụ, tổ lăng mở ra, hắn một người tranh đoạt chín kiện bảo vật, đoạt Nhân Tổ chi huyết, chúng quân vương hạt giống tranh chấp với hắn, nhưng đều bị hắn giết." La Hầu êm tai nói.

Hắn nói là thật.

Nhưng không toàn diện.

Sở Cuồng Nhân đúng là giết không ít quân vương hạt giống.

Nhưng nhân tộc quân vương hạt giống vẫn lạc ở bên trong nhân văn tổ địa có thật nhiều người là ngoại tộc đỉnh tiêm quân vương hạt giống Không Thuần Nguyên, Xích Ảnh giết chết.

Bất quá La Hầu che giấu chuyện này, cũng che giấu chuyện ngoại tộc.

Mà hiện trường, một đám quân vương nghe là Sở Cuồng Nhân giết quân vương hạt giống của bọn họ, lúc này nổi trận lôi đình, tức giận vô cùng.

"Lam Vương, bây giờ ngươi có thể cho chúng ta một cái công đạo chứ!"

Kiếm Thần cung chủ nhìn chằm chằm Lam Vương, ánh mắt băng lãnh.

Mấy quân vương Kim Cương Phật, Tử Lôi Quân, Tuyết Hoa Bà Bà cũng đều nhìn đối phương, tức giận kinh hồn, quân vương uy áp khuếch tán mà ra.

Bên người Lam Vương, Tửu Tôn mặc dù đến gần vô hạn quân vương, nhưng đối mặt mấy uy áp của quân vương này vẫn nhịn không được nuốt nước bọt một cái.

"Lam Vương, làm sao bây giờ?"

Tửu Tôn nhìn Lam Vương hỏi.

Mà Lam Vương thì sờ cái cằm một chút, nỉ non: "Hóa ra là sư tôn làm thật a."

Sau đó, nàng đứng chắp tay, nhìn một đám quân vương: “Cho dù là sư tôn ta làm, vậy các ngươi... muốn làm như thế nào đâu?"

Muốn làm như thế nào? !

Mấy quân vương nghe được nàng nói như vậy, tức giận đến khóe miệng co giật.

Bọn họ đã nghe nói Lam Vương bá đạo, nhưng không ngờ được là bá đạo đến trình độ này, Sở Cuồng Nhân giết nhiều quân vương hạt giống như vậy, nhưng theo Lam Vương lại như không phải chuyện lớn gì, chỉ là nhẹ nhàng một câu muốn làm như thế nào?

"Chẳng lẽ, các ngươi muốn khai chiến? !"

Lam Vương quát lạnh một tiếng, quân vương uy áp triệt để bộc phát ra, trùng trùng điệp điệp, quét sạch cõi trần, chấn nhiếp một đám quân vương liên tiếp lui về phía sau.

"Tiến vào nhân văn tổ địa, cơ duyên tranh chấp, mỗi người dựa vào thực lực, quân vương hạt giống của các ngươi liên thủ vây công sư tôn ta, cuối cùng bị phản sát? Trách được ai? Chỉ có thể trách chính bọn họ thực lực không đủ."

Lam Vương từ tốn nói.

Nàng nói như vậy, truyền vào trong tai của mọi người.

Có người cảm thấy có đạo lý.

Nhưng cơn giận này vẫn khó mà tiêu trừ a.

Nhiều quân vương hạt giống như vậy, nói không có là không có a.

Thế nhưng có Lam Vương, bọn họ có thể làm gì Sở Cuồng Nhân đây?

Sắc mặt đám người Kiếm Thần cung chủ xanh đỏ đan xen, biến hóa không chừng, ngực kìm nén một hơi, tựa như một ngọn núi chắn bọn họ, không thoải mái.

....

Chương 2303: Di động tiên đảo, ra tổ địa, Chí Cao Pháp Đình Chấp Pháp Giả

La Hầu đang âm thầm quan sát phản ứng của chúng quân vương, khi nhìn thấy bọn họ đều bị Lam Vương chấn nhiếp, trong lòng không khỏi có chút hâm mộ, là hâm mộ thực lực Lam Vương, lại hâm mộ Sở Cuồng Nhân có một chỗ dựa như thế...

"Sở Cuồng Nhân, ngươi có tài đức gì có thể được quân vương này tương trợ a?"

La Hầu nội tâm cảm khái.

Lập tức thừa dịp đám người không chú ý, lặng lẽ chạy đi.

Cũng không có ai đi để ý tới hắn.

Một Đại Đạo Cảnh nho nhỏ, chúng quân vương hoàn toàn không để vào mắt.

Sưu.

Lúc này, lại có một đạo lưu quang bay ra ngoài.

Là Đạo Lăng Thiên.

Nhìn thấy hắn hiện thân, đám người vội vàng đi lên hỏi thăm một phen, mà hắn nói gần như là giống như La Hầu, nhưng lại có che lấp.

Hắn cũng che giấu chuyện ngoại tộc.

Dù sao, hắn liên thủ ngoại tộc, chuyện này quả thực là ám muội.

Hơn nữa còn cùng nhau thua ở trong tay Sở Cuồng Nhân.

Cái này càng mất mặt.

"Tốt, tốt một cái Sở Cuồng Nhân a!"

Mấy quân vương giận đến sắc mặt đỏ lên, nhưng bọn họ nhìn Lam Vương một chút.

Biết có đối phương, bọn họ không làm gì được Sở Cuồng Nhân.

Nghĩ đến đây, bọn họ nhao nhao phát tin tức về Thánh Địa.

Để tầng lớp cấp cao Thánh Địa làm chủ.

"Nhiều quân vương hạt giống như vậy đều đã chết, chuyện này, chỉ sợ sẽ kinh động Chí Cao Pháp Đình a..." Có quân vương âm thầm nghĩ tới.

......

Bên trong nhân văn tổ địa.

Sở Cuồng Nhân đã giải nguyền rủa cho mọi người, phá vỡ Thiên Địa Đại Chú.

"Đa tạ Sở đạo hữu xuất thủ tương trợ."

Chúng tu sĩ đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, vô cùng cảm kích nói.

"Tiện tay mà thôi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Những người này đến từ từng cái Thánh Địa nhân tộc, trải qua một trận chiến này, uy vọng của hắn trong nhân tộc đương nhiên sẽ tăng lên nhiều.

Những người này tương lai có lẽ còn có thể cung cấp một chút trợ lực.

"Tại hạ Lý Đức, đến từ Thái Bình Tiên Môn, về sau nếu Sở đạo hữu có cần trợ giúp, cứ tới tìm ta."

Thái Bình Tiên Môn, là đỉnh tiêm Thánh Địa nhân tộc.

Mặc dù kém ba cái Thánh Địa cự đầu Vạn Pháp Đạo Tông.

Nhưng cũng không thể kém Kiếm Thần Cung.

"Còn có Thiên Đao Môn ta, sau này sẽ báo đáp."

"Hôm nay chi ân, Vân Thiên ta suốt đời khó quên."

Một phen lễ tiết.

Đám người giống như nhớ ra cái gì đó, vội vàng đi các nơi.

"Hỏng bét, suýt nữa quên mất, bảo vật ta còn không có cầm về đâu."

"Móa, chớ để cho người khác lấy."

Trước đó bọn họ cho là bọn người mình hẳn phải chết không nghi ngờ, cho nên lưu lại truyền thừa và bảo vật của mình ở phụ cận, giữ lại tạo phúc hậu nhân.

Nhưng bây giờ bọn họ không cần chết.

Những bảo vật này đương nhiên phải cầm về mới được.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, cũng không để ý tới, Sở Cuồng Nhân thả mấy người n Hồng Hoa từ trong vũ trụ tùy thân ra, chuẩn bị rời khỏi nhân văn tổ địa.

"Đáng tiếc, thời gian có hạn, cái tiên đảo này cất giấu rất nhiều cơ duyên, nếu có thể thăm dò một thời gian, thu hoạch nhất định không nhỏ."

Diệp Trúc lắc đầu nói.

Sở Cuồng Nhân khóe miệng hơi vểnh: “Như vậy đem nó về là được rồi."

Nghe đến đây, đám người sửng sốt một chút.

Đem tiên đảo về?

Có ý gì?

Cái tiên đảo này còn có thể lấy đi hay sao?

Phải biết, cái tiên đảo này thuộc về nhân văn tổ địa, bị pháp tắc ở đây hạn chế, cho dù không gian thủ đoạn cao minh đến đâu cũng khó có thể di động.

Đám người nghi hoặc.

Chỉ gặp Sở Cuồng Nhân đằng không mà lên, trên người nở rộ vô biên quang hoa, toàn bộ tiên đảo vì đó chấn động, vô cùng vô tận linh khí vì đó sôi trào!

Oanh, oanh, oanh...

Toàn bộ tiên đảo, điên cuồng chấn động.

Rất nhiều tu sĩ ở trên đảo đều ngạc nhiên.

"Chuyện gì xảy ra? Phát sinh cái gì rồi?"

"Vì sao lại như vậy?"

"Trời ạ."

Đám người chấn kinh kinh ngạc, toàn bộ tiên đảo bắt đầu di động!

Đám người cũng theo đó phát hiện Sở Cuồng Nhân trên bầu trời.

"Hắn, hắn đang di động tiên đảo? !"

"Hắn làm sao làm được!"

Minh Nguyệt Vô Hạ cũng không cảm thấy kinh ngạc với chuyện này.

Nàng biết một chút nội tình.

Bên ngoài nhân văn tổ địa, theo thời gian chuyển dời, một chút tu sĩ tiến vào tổ địa thăm dò cũng lục tục quay trở về.

Nhưng mấy quân vương đó cũng không có hứng thú với những người này, bây giờ bọn họ chỉ để ý một người khi nào ra, đó chính là Sở Cuồng Nhân.

Cho dù đối phương có Lam Vương thủ hộ.

Nhưng nhiều quân vương hạt giống vẫn lạc như vậy, khẩu khí này thật sự là nuốt không trôi.

Oanh, oanh!

Lúc này, chỉ gặp không gian kết cấu của nhân văn tổ địa bắt đầu điên cuồng chấn động, hư không như gương, từng đạo vết rách từ trong đó lan tràn mà ra.

Đám người thấy thế, quá sợ hãi.

"Chuyện gì xảy ra, không gian bích chướng của tổ địa sao lại nát?"

"Ai làm?"

Hư không liên tiếp vỡ vụn.

Phảng phất có quái vật khổng lồ gì muốn xông ra tổ địa!

Oanh! !

Nương theo lấy tiếng oanh minh, thiên địa đột nhiên nổ tung.

Một ngọn núi từ bên trong tổ địa nhô ra.

Ngay sau đó chính là càng nhiều sơn phong, sông ngòi.

Đó đúng là một cái hòn đảo bay vô cùng to lớn, mà bên trong hòn đảo có vô số tiên phong, trong sơn phong vân già vụ nhiễu có hào quang lưu chuyển, giống như cất giấu tuyệt thế tạo hóa cơ duyên, còn có rất nhiều kỳ trân dị thú trong sơn lâm gào thét.

Cái này không chỉ có là một hòn đảo.

Vẫn là một tòa tuyệt thế tiên đảo!

Tất cả mọi người nhìn cái tiên đảo này, hô hấp không khỏi trở nên vô cùng nặng nề.

"Hay cho một tòa tiên đảo a, quá kinh người!"

"Đây không phải tổ lăng tiên đảo sao? Làm sao lại ra tổ địa? !"

Một số tu sĩ tiến vào tổ địa lịch luyện lập tức nhận ra tổ lăng tiên đảo, nghẹn họng nhìn trân trối, chấn động vô cùng.

Ngay cả một đám quân vương đều vì thế mà choáng váng, nghi hoặc không hiểu.

"Các ngươi nhìn, là Sở Cuồng Nhân!" Lúc này, Kiếm Thần cung chủ phát hiện Sở Cuồng Nhân trên đảo, trong mắt lập tức toát ra vẻ băng lãnh.

Quân vương còn lại cũng nhao nhao thấy được đối phương.

"Hừ, quả thật là hắn!"

"Rất tốt, qua bắt hắn bàn giao!"

"Chuyện tiên đảo nói sau, xử lý tai hoạ này trước."

Bọn người Kiếm Thần cung chủ nhao nhao lướt về phía tiên đảo.

Bọn họ vây Sở Cuồng Nhân, quân vương uy áp bộc phát, giống như là biển gầm, trùng trùng điệp điệp ép về phía Sở Cuồng Nhân.

"Hừ, làm càn!"

Sở Cuồng Nhân khẽ hừ một tiếng, trên thân bộc phát ra kiếm ý lạnh thấu xương.

Chống lại quân vương mà không rơi hạ phong mảy may.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi tùy ý đồ sát quân vương hạt giống, mất tương lai nhân tộc ta, hôm nay cho dù Lam Vương cũng không giữ được ngươi!"

Kiếm Thần cung chủ cười lạnh nói.

Mà Lam Vương dậm chân mà đến, quân vương uy áp bao phủ toàn trường: “Ta muốn nhìn một chút, ai có thể tổn thương sư tôn từ trong tay của ta! !"

Oanh! !

Lúc này, chỉ gặp thiên địa chấn động.

Trong hư không, một cỗ uy áp vô cùng bàng bạc từ trên trời giáng xuống.

Trong trời có vạn thiên kim quang bay vụt mà đến, hình thành một cái kim quang đại đạo trùng trùng điệp điệp, một bóng người thân mặc kim sắc trường bào chậm rãi đi tới.

Người này khuôn mặt tuấn dật, hai đầu lông mày dẫn theo một cỗ uy nghiêm.

"Lam Vương, nếu là Chí Cao Pháp Đình muốn xử trí hắn thì sao?"

Người tới lạnh nhạt mở miệng.

Quân vương uy áp kinh khủng, vượt xa bọn người Kiếm Thần cung chủ, Kim Cương Phật.

Mà bốn chữ Chí Cao Pháp Đình vừa ra làm cho chúng quân vương nhịn không được con ngươi co rụt lại, nhìn kim bào nam tử, trong mắt dẫn theo kiêng kị nồng đậm.

Chí Cao Pháp Đình.

Đó là một cái tổ chức đặc thù trong nhân tộc.

Bọn họ phụ trách giữ gìn nhân tộc phát triển, thủ hộ nhân tộc, đồng thời thẩm phán hết thảy người ảnh hưởng nhân tộc phát triển, tổn thương nhân tộc lợi ích.

Mà mỗi người trong Pháp Đình đều là quân vương vô cùng cổ lão.

Bọn họ mới là chân chính để uẩn của nhân tộc.

....

Chương 2304: Kiếm Thần cung chủ quân vương pháp tướng, ngươi cho là mình đứng ở chỗ đó?

"Không ngờ được là Chí Cao Pháp Đình cũng xuất hiện."

"Sở Cuồng Nhân phiền phức lớn rồi."

"Vô số năm qua, số lần Chí Cao Pháp Đình xuất hiện cực ít, nhưng mỗi lần xuất hiện đều đại biểu cho nhân tộc xuất hiện sự kiện trọng đại."

"Vì một cái Đại Đạo Cảnh, xuất động Chí Cao Pháp Đình, đây là lần đầu tiên, chậc chậc, Sở Cuồng Nhân mặt mũi đúng là lớn a."

"Đúng vậy a..."

Đám người bàn tán ầm ĩ, mà bọn người Kiếm Thần cung chủ, Kim Cương Phật nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

Chí Cao Pháp Đình đều xuất hiện, lần này Sở Cuồng Nhân tai kiếp khó thoát!

Mà Lam Vương đối mặt Chí Cao Pháp Đình, vẫn không có bất kỳ dao động gì, nàng nhìn kim bào nam tử đối diện, lạnh lùng nói: "Cho dù là Chí Cao Pháp Đình, muốn động sư tôn ta cũng phải qua ta trước! !"

Lời nói xong, quân vương khí tức lưu chuyển.

Đúng là liên tục tăng lên.

Trong mắt kim bào nam tử lộ ra vẻ dị sắc, hắn nghe nói thanh danh Lam Vương, nhưng đối phương cường đại còn hơn hắn tưởng tượng.

Không hổ là quân vương trấn áp một cái kỷ nguyên.

Kim bào nam tử âm thầm kiêng kị, nhưng mình đến từ Chí Cao Pháp Đình, lực lượng mười phần, nhìn Sở Cuồng Nhân tiếp tục nói: "Ta, Kim Dực quân vương, Chấp Pháp Giả Chí Cao Pháp Đình, hiện thẩm phán Sở Cuồng Nhân như sau..."

Chí Cao Pháp Đình chia làm Pháp Quan và Chấp Pháp Giả.

Pháp Quan chỉ có ba vị, là Pháp Đình chưởng khống giả.

Cũng là người làm ra phán quyết.

Mà Chấp Pháp Giả chính là người chấp hành phán quyết mệnh lệnh fo Pháp Quan.

"Sở Cuồng Nhân, đồ sát rất nhiều quân vương hạt giống nhân tộc, ảnh hưởng tương lai nhân tộc phát triển, hiện quyết định... giết chết ngay tại chỗ! ! !"

Hai chữ giết chết vừa ra.

Sát ý kinh khủng tràn ngập cả phiến thiên địa.

Nhưng ngay sau đó chính là một cỗ bá liệt thiết huyết chi ý càng thêm cuồng bạo quét sạch mà ra, phô thiên cái địa, giống như hóa thiên địa thành Tu La chiến trường!

"Ngươi dám! !"

Lam Vương chợt quát một tiếng, gương mặt xinh đẹp hàm sát, đằng đằng sát khí: “Dám đụng đến sư tôn ta, ta giết tới Chí Cao Pháp Đình, để các ngươi trả giá đắt!"

"Làm càn!" Kim Dực quân vương nổi giận: “Chí Cao Pháp Đình đại biểu nhân tộc tối cao ý chí, Lam Vương, ngươi muốn phản bội nhân tộc hay sao? !"

"Tất cả của ta là sư tôn ban tặng, dám động hắn, chính là muốn mạng của ta! ! Ta không tiếc trả bất cứ giá nào! !"

"Phản, phản!"

Kim Dực quân vương gầm nhẹ một tiếng, đưa tay, cuồng bạo quân vương ý chí dung hòa với đại đạo khí tức bàng bạc, hóa thành một bàn tay to lớn màu vàng óng.

Một chưởng rơi xuống, toàn bộ tiên đảo đều đang run rẩy.

Mà Lam Vương cũng theo đó ra tay.

Đưa tay ngưng tụ phong lôi chi khí, đột nhiên một chưởng oanh ra.

Hai cỗ lực lượng oanh kích trong nháy mắt, thiên địa vì đó chấn động, không ít tu sĩ bị lực lượng xung kích lập tức bị hất bay ra ngoài.

Mà Kim Dực quân vương cũng lảo đảo lùi ngược lại mấy bước, sắc mặt kinh nghi.

"Nàng trải qua kỷ nguyên mới thành quân vương, lại mạnh như thế? ! Chẳng lẽ nàng đã chạm đến cảnh giới Cực Đạo Quân Vương? !"

Mà trong lúc Kim Dực quân vương giao thủ với Lam Vương, mấy quân vương Kiếm Thần cung chủ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt nổ bắn ra sát ý lãnh khốc.

"Đã Chí Cao Pháp Đình hạ cách sát lệnh, Sở Cuồng Nhân, mời ngươi đi chết đi!" Tử Lôi Quân ánh mắt băng lãnh nói.

Một chỉ điểm ra, tử sắc lôi đình phun trào mà ra, rung chuyển vạn sơn.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, thi triển cực đạo tu hành pháp.

Chính là Kim Cương Ngự trong Bất Động Minh Vương Kiếm Ấn.

Phật đạo lưu chuyển, giống như truyền thế thiên chương.

Tử sắc lôi đình oanh ở phía trên, bộc phát ra năng lượng to lớn, dù sao cũng là quân vương một kích, Sở Cuồng Nhân vẫn không nhịn được lùi ngược lại mấy bước.

Nhưng hắn lại lông tóc không tổn hao gì.

"Sở Cuồng Nhân, vốn nghĩ chờ ngươi tấn cấp quân vương sẽ luận kiếm đạo với ngươi, nhưng hiện tại xem ra vẫn giết ngươi đi thì tốt hơn!"

Bọn người Tuyệt Kiếm, Kiếm Thập Phương, Độc Cô Bất Phá liên tiếp chết trong tay Sở Cuồng Nhân, Kiếm Thần Cung và Sở Cuồng Nhân có thể nói là thù sâu như biển.

Cung chủ hắn cũng hận không thể trừ đối phương cho thống khoái.

Kiếm ý phun trào mà ra, khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Cùng là Quân Vương Cảnh, nhưng thực lực Kiếm Thần cung chủ lại mạnh mẽ hơn những quân vương Tử Lôi Quân, Kim Cương Phật một bậc.

Các quân vương Tử Lôi Quân chỉ vừa ngưng tụ ra quân vương chi tâm.

Là quân vương bình thường nhất.

Mà Kiếm Thần cung chủ thì không phải vậy.

Chỉ gặp kiếm đạo pháp tắc quanh người hắn lưu chuyển, pháp tắc chi quang tươi sáng phóng lên tận trời, sau lưng ngưng tụ ra một tôn cự nhân cầm kiếm vô cùng sáng chói.

Người khổng lồ này, hai con ngươi như nhật nguyệt, Kiếm Chi Pháp Tắc dũng động bàng bạc.

Cự kiếm trong tay giống như cả một dòng tinh hà.

Vô biên uy áp bao phủ toàn bộ tiên đảo.

"Quân vương pháp tướng! !"

Sắc mặt đám người Tử Lôi Quân, Kim Cương Phật khẽ biến.

Quân vương pháp tướng, không giống với bình thường tu hành thi triển pháp tướng tu hành pháp.

Quân vương pháp tướng là hoàn toàn do quân vương pháp tắc lực lượng ngưng tụ mà thành, quân vương phổ thông không thể thi triển lực lượng bực này.

"Có thể thi triển quân vương pháp tướng, thực lực Kiếm Thần cung chủ đã bước vào nấc thang thứ hai của quân vương." Tử Lôi Quân hâm mộ nói.

Thực lực các quân vương bị chia làm mấy cái nấc thang.

Nấc thang thứ nhất, nấc thang thứ hai, nấc thang thứ ba...

Ví dụ như bọn họ, chính là quân vương phổ thông nấc thang thứ ba.

Mà Sở Cuồng Nhân lúc trước chiến đáu với các quân vương cũng là cấp bậc này.

"Sở Cuồng Nhân cảm nhận quân vương pháp tướng chi lực đi!"

Kiếm Thần cung chủ biết Sở Cuồng Nhân thực lực không đơn giản, có cực đạo thần binh nơi tay, hắn có thể phát huy ra lực lượng siêu việt quân vương.

Cho nên hắn không dám khinh thường, ra tay chính là quân vương pháp tướng mạnh nhất!

Quân vương pháp tướng chi lực, trùng trùng điệp điệp, bao phủ Sở Cuồng Nhân, đối mặt cỗ lực lượng mạnh mẽ này, không có người cho là hắn có thể chống lại.

"Đánh không thắng, trận đánh lúc trước Sở Cuồng Nhân đều là đánh với quân vương so với bình thường còn bình thường hơn, nhưng cho dù như thế, hắn cũng phải dựa vào trận pháp, cực đạo thần binh mới có thể thắng, hiện ở chỗ này không phải Phong Vực, không có trận pháp, hắn làm sao thắng?"

"Không tệ..."

Mấy người Tử Lôi Quân, Kim Cương Phật đều cho rằng Sở Cuồng Nhân hẳn phải chết.

Đại bộ phận tu sĩ còn lại thì đã run lẩy bẩy, toát ra vẻ hoảng sợ dưới uy áp mênh mông của quân vương pháp tướng.

"Sở Cuồng Nhân, chết đi!"

Kiếm Thần cung chủ lạnh lùng quát, quân vương pháp tướng sau lưng bộc phát ra lực lượng pháp tắc mạnh mẽ, pháp tướng đưa tay, cự kiếm trong tay như ngân hà ngang nhiên chém xuống.

"Hừ, nằm mơ!"

Lam Vương khẽ quát một tiếng, muốn ra tay.

Mặc dù có Kim Dực quân vương muốn ngăn cản nàng nhưng nàng cũng có tự tin bảo trụ Sở Cuồng Nhân dưới một đám quân vương vây công.

Nhưng khi nàng muốn ra tay, lại cảm ứng được cái gì, khẽ di một tiếng.

"Ngươi cho là hiện tại mình đứng ở chỗ nào?"

Sở Cuồng Nhân lạnh hừ một tiếng.

Trong nháy mắt, phía trên tiên đảo, vô tận linh khí phun trào mà đến, như vạn sông hợp biển, lại hóa thành một cái pháp tướng vô cùng to lớn!

Bàn Cổ pháp tướng!

Cái pháp tướng này, từ đơn thuần linh khí ngưng tụ mà thành.

Nhưng linh khí này quá bàng bạc, đúng là khiến cho pháp tướng này bạo phát ra uy thế tuyệt không kém quân vương pháp tướng.

Thậm chí còn vượt qua!

Bàn Cổ pháp tướng tay cầm Khai Thiên Thần Phủ, trực tiếp bổ ra, một đạo khai thiên tích địa phủ quang ẩn chứa lực lượng cực hạn thuần túy ầm vang bộc phát!

Khai Thiên Thần Phủ va chạm với cự kiếm như ngân hà.

Lực lượng khổng lồ khiến hư không điên cuồng nổ tung, mà trong xung kích này, quân vương pháp tướng của Kiếm Thần cung chủ cũng không ngừng nổ tung!

"Làm sao có thể? ! !"

Kiếm Thần cung chủ mắt đỏ muốn nứt, cực độ kinh hãi!

…………………………………………

Chương 2305: Cường đại Bàn Cổ pháp tướng, đảo chi chủ chi uy, tam đại Pháp Quan đều hiện thân

Oanh! !

Bàn Cổ pháp tướng bổ ra một đạo cự đại phủ quang, trong đó bao hàm lực lượng thuần túy nhất, bá đạo nhất! !

Dưới cỗ lực lượng này, quân vương pháp tướng của Kiếm Thần cung chủ nổ tung vỡ vụn từng khúc, mà bản thân Kiếm Thần cung chủ trực tiếp bay rớt ra ngoài.

Quân vương thân thể xuất hiện đạo đạo liệt ngân, quân vương chi tâm bị chấn động trước nay chưa từng có, đột nhiên phun một ngụm máu.

Hắn sắc mặt tái nhợt nhìn Bàn Cổ pháp tướng, cực kỳ kinh hãi!

"Sao có thể như vậy được? !"

Kiếm Thần cung chủ không thể tin được.

Một chiêu!

Một chiêu trực tiếp đánh nổ kiếm chi pháp tướng của hắn!

Loại lực lượng này quá bá đạo, càng mấu chốt là cỗ lực lượng này lại là đến từ một tu sĩ Đại Đạo Cảnh! !

Trước đó, Sở Cuồng Nhân chém giết bốn quân vương ở Phong Vực.

Mọi người đã cho rằng là cực kỳ không hợp thói thường.

Hiện tại, càng kỳ quái hơn!

Quân vương pháp tướng, một búa bổ phát nổ!

Cái này còn là người sao? !

"Là tiên đảo, là linh khí cái tiên đảo này gia trì lực lượng của hắn!"

Rất nhanh, bọn người Kim Cương Phật, Tử Lôi Quân phát hiện chuyện ẩn ở bên trong.

Thế nhưng là vì cái gì?

Tại sao tiên đảo lại gia trì lực lượng Sở Cuồng Nhân?

"Không hỏi nguyên do thì muốn muốn thẩm phán ta? Chí Cao Pháp Đình? Hừ, các ngươi cũng xứng làm nhân tộc chấp pháp? Các ngươi lấy pháp từ đâu ra? !"

Sở Cuồng Nhân nhìn Kim Dực quân vương, chợt quát một tiếng.

Lập tức sải bước ra, bóng người lóe lên, đi vào trên không tiên đảo, đưa tay, linh khí trong tiên đảo giống như vạn sống về biển hội tụ tới chỗ hắn.

Sau lưng, Bàn Cổ pháp tướng tản ra khí tức như thần ma.

Lực chi đại đạo được linh khí cái tiên đảo này gia trì, điên cuồng tăng lên, đã xuất hiện lực lượng lực chi pháp tắc, mà cỗ pháp tướng này cũng biến thành quân vương pháp tướng trong khoảnh khắc, lộ ra vô biên vô tận quân vương uy nghiêm.

Đại đạo pháp tắc ba động, chỉ một sợi đã khiến cho hư không im ắng vỡ vụn.

So với quân vương pháp tướng của Kiếm Thần cung chủ, kinh khủng không biết bao nhiêu.

Đây là lực lượng khai thiên tích địa! !

"Đảo chi chủ!"

"Ngươi lại thành tiên đảo chi chủ, khó trách cái tiên đảo này rời khỏi nhân văn tổ địa, hóa ra là ngươi làm!" Kim Dực quân vương khiếp sợ không gì sánh nổi.

Liên quan tới truyền thuyết đảo chi chủ, hắn cũng chỉ đọc được trên điển tịch.

Không ngờ được là hôm nay lại nhìn thấy thật.

Sau đó hắn nghe được Sở Cuồng Nhân nói chuyện, sắc mặt âm trầm: “Sở Cuồng Nhân, ngươi dám chất vấn Chí Cao Pháp Đình, ngươi, tội thêm một bậc! !"

"Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do, đã như vậy, vậy thì để Pháp Quan các ngươi tự mình ra gặp ta! !" Sở Cuồng Nhân lạnh lùng nói.

Lời nói rơi xuống, khí tức của hắn cũng tăng lên tới cực hạn.

Sau lưng, Bàn Cổ pháp tướng bộc phát ra thần quang tươi sáng chói mắt.

Giơ cao Khai Thiên Thần Phủ trong tay, khóa chặt Kim Dực quân vương!

"Không được! !"

Kim Dực quân vương biến sắc, cảm nhận được uy hiếp.

Thực lực của hắn mạnh mẽ hơn Kiếm Thần cung chủ.

Đã tiếp cận quân vương nấc thang thứ nhất.

Nhưng hắn như vậy vẫn cảm nhận được uy hiếp.

Có thể thấy được Sở Cuồng Nhân được tiên đảo gia trì, thực lực tăng lên bao nhiêu.

"Khai Thiên! !"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát, Bàn Cổ pháp tướng gầm lên giận dữ, Thần Ma chi khí tứ tán ra, hư không bốn phía vỡ vụn, càn khôn rung chuyển.

Thần phủ rơi xuống, đánh phía Kim Dực quân vương!

"Kim Dực Thần Thiên Pháp Tương!"

Kim Dực quân vương nổi giận gầm lên một tiếng, đại đạo lực lượng pháp tắc ngưng tụ thành một cái pháp tướng, đây là một con chim đại bàng toàn thân kim hoàng sắc.

Toàn thân thiêu đốt ngọn lửa màu vàng.

Một tiếng huýt dài, chim đại bàng chấn động hai cánh, che khuất bầu trời.

Ngàn vạn kim sắc Phi Vũ như kiếm, bắn ra!

Nhưng trước mặt phủ quang, Phi Vũ liên tiếp vỡ vụn, bị cương phong cuồng bạo lôi cuốn, bắn ngược về phía chim đại bàng.

Nương theo một tiếng gào thét, chim đại bàng bị trực tiếp chém thành hai khúc.

Đại đạo lực lượng pháp tắc tán loạn!

Kim Dực quân vương như diều đứt dây bay ngược ra, toàn thân đẫm máu.

Tất cả quân vương thấy cảnh này cũng nhịn không được trong lòng giật thót, cảm thấy kinh hãi, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lóe lên vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Ngay cả Chấp Pháp Giả đến từ Chí Cao Pháp Đình đều bị một chiêu đánh bay.

Đây là thực lực như thế nào?

Đối phương lại kinh khủng đến trình độ này sao?

"Cái tiên đảo này lớn biết bao, linh khí này bàng bạc cỡ nào, Sở Cuồng Nhân được cái tiên đảo này gia trì, bộc phát ra thực lực quá kinh khủng."

"Đúng vậy a, chỉ sợ đỉnh tiêm quân vương nấc thang thứ nhất tới cũng không nhất định làm gì được hắn, rốt cuộc hắn trở thành đảo chi chủ như thế nào?"

"Mẹ ơi, không chỉ có như thế, trong cái tiên đảo này còn có vô số tài nguyên, Sở Cuồng Nhân thành đảo chi chủ, những tư nguyên này không phải cũng là của hắn rồi sao?"

"Không sai, đúng là như thế..."

"Lần này chuyến đi nhân văn tổ địa, rốt cuộc hắn thu hoạch bao nhiêu a."

Mọi người thấy Sở Cuồng Nhân, cực kỳ kinh thán.

Mà Đạo Lăng Thiên thì hai mắt đỏ như máu, vô cùng ghen ghét!

"Cực đạo tu hành pháp, Nhân Văn Cửu Bảo, Nhân Tổ chi huyết, nhiều đồ tốt như vậy đều rơi vào tay ngươi, bây giờ ngay cả tiên đảo, ngươi cũng lấy được!"

"Sở Cuồng Nhân, sao ngươi có thể như vậy chứ? !"

Lúc này, hắn không khỏi nhớ tới những gì mà Sở Cuồng Nhân nói ở tổ lăng.

Thiên mệnh tại ta!

Chẳng lẽ đúng như hắn nói.

Cái kỷ nguyên này, tất cả khí vận đều tập trung ở trên người người này sao? !

Sao có thể như vậy được? !

Cho dù đối phương đứng đầu mấy bảng, được không ít khí vận, nhưng làm sao có thể nghịch thiên đến tình trạng này đâu?

Sở Cuồng Nhân nhìn Kim Dực quân vương bị đánh bay, vẻ mặt cực kỳ lạnh lùng.

Thẩm phán hắn?

Nói đùa cái gì? !

Hắn làm cái gì? Ai có thể thẩm phán hắn!

Hắn lại đưa tay lần nữa, linh khí bàng bạc từ bốn phương tám hướng gào thét mà tới.

Bàn Cổ pháp tướng tiêu tán ra vô tận thần uy.

Một cái chớp mắt tiếp theo, muốn ra tay lần nữa.

Nhưng lúc này.

Trong hư không có ba cỗ ý chí bàng bạc bỗng nhiên giáng lâm!

Chỉ thấy bên trong bầu trời, tầng mây cuốn lên, tường thụy ngàn vạn, các loại dị tượng nhao nhao hiện lên, mà có ngàn vạn dị tượng gia trì, một bóng người như ẩn như hiện.

Giống như Thiên Tôn chí cao vô thượng!

Trừ hắn ra.

Đại địa điên cuồng chấn động, địa khí bàng bạc phóng lên tận trời, từng tòa sơn phong đột ngột từ mặt đất mọc lên, không ngừng đâm tới bầu trời, muốn so độ cao với trời cao.

Mà phía trên một ngọn núi cao nhất, một nam tử vóc người cao lớn đứng chắp tay, quan sát vạn linh chúng sinh, khí tức nặng nề, mênh mông.

Ngay sau đó.

Giữa thiên địa, có kim sắc cam lâm vẩy xuống.

Một trận mưa to bàng bạc giáng lâm.

Chỗ nước mưa bao trùm, cây khô gặp mùa xuân, vạn linh nhảy cẫng.

Bên trong kim sắc cam lâm, một nữ tử áo vàng tuyệt sắc, tay cầm một cây ô giấy dầu chậm rãi đi tới, vẻ mặt nhu hòa, làm cho người như mộc xuân phong.

"Là tam đại Pháp Quan! !"

Kim Dực quân vương thấy cảnh này, con ngươi đột nhiên co rụt lại.

Tam đại Pháp Quan.

Đương kim trong nhân tộc, ba vị tồn tại đại biểu cho chí cao vô thượng quyền lực nhất!

Ba người này hiện thân, trong nháy mắt, tất cả nhân tộc đang có mặt ở đây đều lâm vào trong lúc khiếp sợ.

Ngay cả Lam Vương cũng không khỏi đến thoáng ngưng trọng.

"Không ngờ được là ngay cả bọn họ đều xuất hiện."

Lam Vương nhìn ra được tam đại Pháp Quan này chỉ là tam đại ý chí hình chiếu thôi, nhưng bao nhiêu năm rồi, tam đại Pháp Quan thần long kiến thủ bất kiến vĩ.

Không biết bao nhiêu quân vương ngay cả ý chí hình chiếu đều không có bái kiến.

Giống như bây giờ, từ mấy chục cái Hồng Mông kỷ nguyên đến nay, tình huống tam đại Pháp Quan ý chí cùng lúc xuất hiện là lần đầu tiên.

Tam đại Pháp Quan cùng lúc xuất hiện, ánh mắt cùng rơi trên người Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, vẻ mặt đạm mạc.

Hắn đối mặt tam đại Pháp Quan, ánh mắt vô cùng bình tĩnh.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi, có biết tội?"

Lúc này, Pháp Quan cao cao tại thượng, ngồi ngay ngắn ở trong tầng mây mở miệng nói ra, âm thanh như lôi đình, khiến cho tầng mây lăn lộn.

....

Chương 2306: Sở Cuồng Nhân vô tội có công, sự tình chân tướng, Thiên Tôn sát ý

Chí Cao Pháp Đình, có ba vị Pháp Quan.

Một là Thiên Tôn, hai là Địa Quân, ba là Nhân Phi.

Thiên Địa Nhân chính là ba vị Pháp Quan của Chí Cao Pháp Đình, có thưởng thiện phạt ác chi năng, nắm giữ quyền lực chí cao vô thượng trong nhân tộc.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi, có biết tội?"

Thiên Tôn cao cao tại thượng, một câu hỏi tội!

Tiếng như cổn lôi, khiến cho tầng mây lăn lộn.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, vẻ mặt lạnh nhạt, ngẩng đầu nhìn tam đại Pháp Quan, ánh mắt bình tĩnh như nước: “Ta, có tội gì? !"

"Ngươi giết chết rất nhiều quân vương hạt giống trong nhân văn tổ địa, có biết những người này chính là là nhân tộc tương lai, ngươi làm như thế, còn vô tội sao?"

"Hạt giống bốc mùi, có thể mọc ra tương lai tốt gì? Ta chỉ là thay nhân tộc dọn dẹp một chút mà thôi, nói đến, ta vô tội, còn có công!"

"Cưỡng từ đoạt lý! Sở Cuồng Nhân, ngươi đừng giảo biện, ngươi sát hại nhiều quân vương hạt giống như vậy, chứng cứ vô cùng xác thực!" Kiếm Thần cung chủ lạnh hừ một tiếng.

Sau đó, hắn quay qua nhìn ba vị Pháp Quan hành lễ: “Chúng ta mời Pháp Quan nghiêm trị Sở Cuồng Nhân, trả lại công đạo cho các đại Thánh Địa nhân tộc ta!"

"Ai dám động đến sư tôn ta? !"

Lam Vương hừ lạnh một tiếng, quân vương chi uy không chút kiêng kỵ phát tiết.

Nàng ánh mắt thẳng tắp nhìn ba vị Pháp Quan, không hề nhượng bộ chút nào.

Mà nữ tử áo vàng đó, cũng chính là một trong ba Pháp Quan Nhân Phi nhìn Lam Vương, trên mặt lộ ra nụ cười ấm áp: “Ngắn ngủi một cái kỷ nguyên, ngươi đã trưởng thành đến trình độ này, Lam Vương, ngươi không có khiến ta thất vọng."

Xem ra nàng có biết Lam Vương.

Lam Vương nghe vậy thì trầm mặc một hồi, đúng là nàng biết Nhân Phi, đối phương đã từng trợ giúp nàng một chút.

Nhưng hôm nay, vì Sở Cuồng Nhân nàng cũng chỉ có thể đắc tội.

Nhìn ra thái độ kiên quyết của nàng, Thiên Tôn, Địa Quân cũng đều suy tư.

Những quân vương khác thì bọn họ có thể không để ý tới.

Nhưng Lam Vương, bọn họ không thể không suy tính, những năm này, bọn họ vẫn luôn chú ý Lam Vương trưởng thành, bây giờ nếu như đối phương liều mạng, chỉ sợ ngay cả Pháp Quan cũng không nhất định có thể chiếm được chỗ tốt gì từ trong tay đối phương.

"Ba vị Pháp Quan, có thể nghe ta một lời hay không."

Lúc này, một giọng nói sáng rỡ vang lên.

Chỉ gặp Minh Nguyệt Vô Hạ chậm rãi đi ra.

Đám người nhao nhao nhìn về phía nàng.

Mà Minh Nguyệt Vô Hạ tiếp tục nói: "Ta cho rằng, Sở Cuồng Nhân vô tội!"

Lời vừa nói ra, đám người xôn xao.

Nhất là Thiên Nhân Thánh Địa Tuyết Hoa Bà Bà, mặt mũi tràn đầy không hiểu hỏi: “Vô Hạ, Sở Cuồng Nhân hắn giết Lục Vô Ngân a, sao hắn có thể vô tội được? !"

Nhưng Minh Nguyệt Vô Hạ cũng không trả lời nàng.

Ba vị Pháp Quan nhìn nàng, ánh mắt lộ ra một vòng dị sắc.

"Ngươi có lý do không?"

"Trong nhân văn tổ địa..." Minh Nguyệt Vô Hạ kể lại chuyện ngoại tộc xâm lấn, ý đồ cướp đoạt Nhân Tổ chi huyết, cũng thực hiện nguyền rủa ra.

"Nếu để cho Nhân Tổ chi huyết rơi vào trong tay ngoại tộc, hậu quả khó mà lường được, Sở Cuồng Nhân không những vô tội, ngược lại có công."

Minh Nguyệt Vô Hạ nói xong, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Sao chuyện này lại khác với những gì mà bọn họ biết.

Xoát xoát...

Đám người nhìn về phía Đạo Lăng Thiên.

Bọn họ biết, chắc chắn là do đối phương sợ nói chuyện liên thủ ngoại tộc ra sẽ tổn hại thanh danh mình, cho nên mới không có nói ra.

Nghĩ đến đây, Tửu Tôn không khỏi xùy cười một tiếng, âm dương quái khí mà nói: "Vạn Pháp Đạo Tông, các ngươi đúng là nuôi được một Thần Tử giỏi."

"Đệ nhị Thần Tử Bảng? Cái rắm cũng không bằng."

Lam Vương càng thêm trực tiếp.

Nghe đám người trào phúng, còn có từng ánh mắt khinh bỉ, sắc mặt Đạo Lăng Thiên đỏ lên, lúc này lại hận không thể tìm một kẽ đất chui vào.

"Hừ, đó chỉ là ngươi lời nói của một bên mà thôi."

Kiếm Thần cung chủ không buông tha nói.

"Chúng ta có thể làm chứng."

Lúc này, một tu sĩ đi ra.

Là Thái Bình Tiên Môn Lý Đức.

Trừ hắn ra còn có một chút tu sĩ còn lại.

Bọn họ đều bị nguyền rủa trên tiên đảo, sau đó được Sở Cuồng Nhân cứu, lúc này nhao nhao đứng dậy, làm chứng cho Sở Cuồng Nhân.

Nghe được bọn họ nói chuyện, tam đại Pháp Quan như có điều suy nghĩ.

"Nói như vậy, Sở Cuồng Nhân vô tội, ngược lại có công."

"Đúng vậy a, nếu để cho ngoại tộc lấy được Nhân Tổ chi huyết, lại dùng một loại thủ đoạn quỷ quyệt nào đó tiến hành nguyền rủa, như vậy sẽ là tai họa ngập đầu với nhân tộc."

"Không sai."

Đám người bàn tán ầm ĩ.

Mà Kiếm Thần cung chủ, Tử Lôi Quân và các quân vương sắc mặt lại không dễ nhìn.

Hóa ra những gì bọn họ vừa mới làm chẳng khác gì là một trò cười?

"Hừ, vì lợi ích một người, liên thủ ngoại tộc, mất mặt xấu hổ, sau đó giấu diếm không báo, ngươi, đáng chém!" Địa Quân hừ lạnh một tiếng.

Chỉ gặp ý chí hình chiếu của hắn hơi chấn động một chút.

Oanh!

Một cỗ quân vương chi lực bỗng nhiên bộc phát, cuốn về phía Đạo Lăng Thiên.

Lực lượng mạnh mẽ này đủ để diệt sát hắn trăm ngàn lần!

Đạo Lăng Thiên mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Lúc này.

Thiên Tôn đưa tay đánh ra một đạo lực lượng pháp tắc, hóa thành một cái bình chướng trước mặt Đạo Lăng Thiên, vì hắn đỡ được một kích của Địa Quân.

Hai người tiện tay giao phong.

Nhưng lực lượng ba động thấu xuất ra lại không kém hơn đỉnh tiêm quân vương.

Cực kỳ khủng bố.

Mà đó chỉ là ý chí hình chiếu của bọn họ.

"Địa Quân, Đạo Lăng Thiên là đệ nhị Thần Tử Bảng, là quân vương hạt giống quan trọng thay nhân tộc ta tranh đoạt khí vận thế này, không thể tuỳ tiện giết."

Thiên Tôn từ tốn nói.

"Buồn cười, như vậy sư tôn ta là đệ nhất Thần Tử Bảng, chẳng lẽ hắn có thể tuỳ tiện giết sao?" Lam Vương lạnh lùng chế giễu một tiếng.

Thiên Tôn nghe vậy, nhìn nàng một cái.

Chỗ sâu trong đáy mắt lướt qua một tia sát ý băng lãnh.

Nhưng sát ý này giấu cực sâu.

Ngoại trừ Lam Vương, những người còn lại cũng không cảm giác được.

"Hừ, cảnh cáo sao? Có gan, ngươi bản tôn tự mình đến đây a!"

Nhưng Lam Vương đâu có thèm để ý sát ý của hắn.

Tương phản, còn cực đoan khiêu khích đối phương!

Đám người thấy âm thầm tim đập nhanh.

Phải biết, Thiên Tôn là một trong ba Pháp Quan chưởng quản nhân tộc chí cao quyền hành vô số năm, dám can đảm khiêu khích hắn như thế.

Lam Vương là ndt từ trước tới nay.

Thiên Tôn nghe vậy, lãnh ý trong mắt càng ngày càng đậm hơn, chỉ thấy bầu trời trở nên tối mờ, một cỗ khí tức ngột ngạt bao phủ bốn phía.

Phảng phất, trời nổi giận!

"A, tính tình Lam Vương vẫn ngay thẳng như vậy, nàng còn trẻ, Thiên Tôn không nên so đo với nàng." Lúc này, Nhân Phi lên tiếng.

Giọng nói của nàng ấm áp, giống như một trận gió xuân.

Trong lúc vô hình, hóa giải khí tức kiềm chế giữa thiên địa.

"Kim Dực, chuyện còn lại ngươi xử lý."

Thiên Tôn từ tốn nói.

Sau đó, bầu trời lại khôi phục xanh thẳm lần nữa.

Cỗ khí tức chí cao vô thượng đó cũng trong nháy mắt tiêu tán không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

"Sở Cuồng Nhân... tên rất hay, ta nhớ kỹ ngươi."

Địa Quân thì nhìn thật sâu Sở Cuồng Nhân một chút.

Cũng lập tức rời khỏi, Sở Cuồng Nhân không khỏi sửng sốt một chút, qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nghe được có người khen tên của hắn.

"Lam Vương, ta sẽ đi tìm ngươi."

Nhân Phi cũng nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, lập tức cười nhạt nói với Lam Vương.

Lam Vương thu liễm khí tức: “Sẵn sàng đợi."

Tam đại Pháp Quan khí tức biến mất, Kim Dực quân vương nhìn thoáng qua mấy vị quân vương, hừ lạnh một tiếng: “Mấy đại Thánh Địa các ngươi, chưa tra nguyên nhân thì báo cáo Pháp Đình, chuyện này ta sẽ đi tìm các ngươi."

Sau đó, hắn muốn rời khỏi.

Nhưng lúc này, một cỗ khí tức khóa chặt hắn.

"Ngươi, muốn đi?"

Là Lam Vương.

Nàng ánh mắt lạnh như băng nhìn đối phương: “Oan uổng sư tôn ta, còn ra tay với ta, như vậy mà ngươi muốn rời đi như vậy sao?"

……………………

Chương 2307: Hai sư đồ đều là cường đạo, tam đại Pháp Quan tranh chấp nội bộ

Kim Dực quân vương có chút cứng ngắc xoay người, nhìn Lam Vương, nội tâm có chút bồn chồn nhưng vẫn cố giả bộ trấn định nói: "Lam Vương, ta là Chí Cao Pháp Đình Chấp Pháp Giả, ngươi còn muốn thế nào? Chớ quá mức."

"Chấp Pháp Giả? Hừ, cho dù là Pháp Quan muốn thương tổn sư tôn ta cũng phải trả giá đắt." Lam Vương cười lạnh nói, ánh mắt vô cùng băng lãnh.

Lúc này Kim Dực quân vương mới nhớ tới Lam Vương trước mắt là hộ sư cuồng ma a.

Vì Sở Cuồng Nhân, Pháp Quan cũng dám nói.

Huống chi hắn chỉ là Chấp Pháp Giả?

"Ngươi muốn thế nào?"

"Để lại toàn bộ trữ vật đạo cụ trên người ngươi, mở không gian cá nhân của ngươi ra, nếu không ta không ngại phế bỏ ngươi ở chỗ này!"

"Ngươi chớ quá mức!"

"Ừm..."

Lam Vương ánh mắt ngưng tụ, lộ ra quang mang nguy hiểm.

Kim Dực quân vương chỉ cảm thấy một cỗ uy hiếp vô cùng mãnh liệt, giống như nếu như không làm theo, một giây sau sẽ bị phế đi thật.

Hắn không chút nghi ngờ thực lực Lam Vương.

Dù sao ngay cả Pháp Quan cũng có chút kiêng kị đối phương.

Hắn vội vàng lấy ra tất cả trữ vật đạo cụ trên người, lại mở không gian cá nhân ra, để Lam Vương vơ vét một hồi lâu, các loại bảo vật, đại đạo chi nguyên, tất cả đều bị nàng dời trống, ngay cả một khối đại đạo chi nguyên cũng không lưu lại.

Kim Dực quân vương khóc không ra nước mắt.

Nếu biết trước như vậy thì hắn sẽ không đến làm chuyện này.

Lam Vương này chính là cường đạo a.

"Sư tôn, những vật này ngươi cất kỹ đi, đồ đệ tới vội vàng, không có mang lễ gặp mặt, dùng những vật này thay thế đi."

Lam Vương nói.

"A, ngươi có lòng."

Sở Cuồng Nhân cười cười.

Mà cách đó không xa, bọn người Kiếm Thần cung chủ, Kim Cương Phật muốn rời đi.

Nhưng lúc này.

Thiên địa linh khí lưu chuyển, khóa chặt bọn họ.

Cho dù là quân vương, giờ phút này cũng không nhịn được sinh ra một cỗ hàn ý.

Sở Cuồng Nhân nhìn lấy bọn họ, lạnh nhạt nói ra: "Mấy vị, ra tay với Sở mỗ mà muốn rời khỏi, không khỏi quá mức ngây thơ chứ."

"Ngươi muốn thế nào?"

"Chấp Pháp Giả làm như thế nào thì các ngươi cũng thấy rồi đó, làm đi."

"Ngươi..."

Bọn người Kiếm Thần cung chủ còn muốn phản kháng một chút.

Nhưng linh khí trong thiên địa bỗng nhiên phun trào, phảng phất hóa thành ức vạn tòa tuyên cổ Thần Sơn, ép đến hai đầu gối bọn họ mềm nhũn, suýt nữa quỳ rạp xuống đất.

"Ta không muốn nói lần thứ hai, hiểu?"

Lời nói lạnh lùng dẫn theo sát ý, như hàn phong thấu xương.

"Hiểu, hiểu."

Mấy quân vương liên tục gật đầu, giao toàn bộ tài nguyên trên người ra.

Kim Dực quân vương ở bên cạnh nhìn, thầm hô khá lắm.

Không chỉ là đồ đệ.

Ngay cả sư tôn cũng là một cường đạo a.

Hắn tranh thủ thời gian rời khỏi.

Cũng quyết định sau này không tiếp tục đến trêu chọc đôi thầy trò này.

Những người còn lại cũng lần lượt rời khỏi.

"Sở đạo hữu, thu hoạch không nhỏ a." Minh Nguyệt Vô Hạ nhìn bảo vật rất nhiều quân vương để lại trước mặt Sở Cuồng Nhân, cười nhạt một cái, nói.

"Muốn? Tùy ý chọn."

Sở Cuồng Nhân vung tay lên, tài đại khí thô nói, đối phương ra mặt giúp hắn trước mặt Pháp Quan, hắn cũng có qua có lại.

"A, không cần."

"Lần này ngươi đứng ra giúp ta, sau khi trở về, Thiên Nhân Thánh Địa sẽ bỏ qua ngươi?" Sở Cuồng Nhân hiếu kì hỏi một câu.

"A, Sở đạo hữu đang lo lắng ta sao?"

Minh Nguyệt Vô Hạ trừng mắt nhìn.

"Ta tin tưởng ngươi có thủ đoạn thoát thân."

Đối phương là đệ nhất Thần Nữ Bảng, nhân tài như vậy, Thiên Nhân Thánh Địa sẽ không dễ dàng trách tội, hơn nữa đối phương lai lịch bí ẩn, thủ đoạn phi thường.

Sở Cuồng Nhân không lo lắng đối phương, nhưng hắn vẫn nói một câu: “Nếu như không ở được ở Thiên Nhân Thánh Địa, Bàn Cổ Tông ta cũng hoan nghênh ngươi gia nhập."

"A, ta có chút tâm động."

Minh Nguyệt Vô Hạ cười cười, lập tức rời khỏi.

Lam Vương đi tới, nhìn thoáng qua phương hướng Minh Nguyệt Vô Hạ rời đi nói ra: "Sư tôn, nàng này không đơn giản, trong cơ thể ẩn giấu một cỗ lực lượng."

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu: “Ta biết."

Hắn nhìn mấy người n Hồng Hoa, cười nói: "Trở về đi."

Lần này chuyến đi nhân văn tổ địa kết thúc mỹ mãn.

Các loại thu hoạch, có thể nói là đầy bồn đầy bát.

……

Trong một không gian thần bí.

Một bóng người ngồi xếp bằng, người này bị bao phủ trong một đoàn kim quang, bên trong kim quang có dị tượng kì lạ lưu chuyển, vô cùng thần dị.

Lúc này.

Không gian chấn động mạnh, địa khí bàng bạc tràn vào.

Từng tòa sơn phong đột ngột xuất hiện bên trong không gian này, mà trên một ngọn núi, một bóng người cao lớn ngồi xếp bằng, ánh mắt như chim ưng khóa chặt kim bào nam tử, lạnh lùng nói: "Thiên Tôn, cho ta một lời giải thích!"

Hai người này chính là Thiên Tôn và Địa Quân trong số tam đại Pháp Quan!

Trong hư không, có kim sắc cam lâm hạ xuống.

Một nữ tử áo vàng tay cầm ô giấy dầu chậm rãi đi tới.

"Thiên Tôn, ngươi thật sự nên giải thích."

Chính là Nhân Phi.

Tam đại Pháp Quan tề tụ.

Không phải ý thức hình chiếu, mà là bản tôn.

Khí tức của bọn họ không ngừng đụng chạm bên trong vùng không gian này, khí tức pháp tắc cường đại đến dọa người đang đan xen lưu chuyển, va chạm lẫn nhau.

Khí tức tiêu tán ra thậm chí đủ để diệt sát quân vương bình thường.

"Lần này đúng là ta suy tính không chu toàn."

Thiên Tôn từ tốn nói.

"Hừ, đây là lời giải thích của ngươi? Không hề có thành ý!"

Địa Quân thần sắc lạnh lẽo, đưa tay, lực lượng pháp tắc hội tụ thành một tòa Thần Sơn, đánh thẳng tới phía Thiên Tôn.

Mặc dù đây chỉ là Địa Quân tiện tay một kích, cũng không động toàn lực.

Nhưng lực lượng ẩn chứa trong đó vẫn cực kỳ kinh khủng.

Cho dù là mười Kiếm Thần cung chủ một kích toàn lực cũng kém hơn nhiều.

Kim quang quanh thân Thiên Tôn chấn động, tự động hộ thể, ngăn cản Thần Sơn Địa Quân ném ra, hắn thản nhiên nói: "Địa Quân, xin hãy tỉnh táo."

"Thiên Tôn, tại sao chuyện Sở Cuồng Nhân, không có trải qua đồng ý của chúng ta mà ngươi đã trực tiếp hạ đạt phán quyết cho Kim Dực quân vương."

Nhân Phi lạnh nhạt nói.

Nhưng lời nói ra lại đủ để cho Chí Cao Pháp Đình chấn động.

Phải biết, bất cứ chuyện gì liên quan đến sự kiện trọng đại của nhân tộc đều phải qua tam đại Pháp Quan cùng nhau thương nghị, sau đó mới làm ra phán quyết cuối cùng.

Mà lần này, trong chuyện nhằm vào Sở Cuồng Nhân, Thiên Tôn lại nhảy qua quá trình này, đây là lần đầu tiên từ trước tới nay.

"Sở Cuồng Nhân giết nhiều quân vương hạt giống như vậy, ta cho là hắn ảnh hưởng nghiêm trọng đến nhân tộc tương lai, mà lúc đó hai người các ngươi đang bế quan, cho nên ta trực tiếp cho Kim Dực quân vương đi xử lý." Thiên Tôn từ tốn nói.

"Nói hươu nói vượn, Sở Cuồng Nhân nói thế nào cũng là đệ nhất Thần Tử Bảng, cho dù hắn giết nhiều quân vương hạt giống nhưng không thông qua điều tra mà trực tiếp phán quyết, hơn nữa còn chưa qua chúng ta đồng ý, Thiên Tôn, ngươi làm Pháp Quan như vậy sao? Coi chuyện xảy ra hôm nay đi, một nhân tộc công thần kém chút bị Pháp Đình xem thành tội nhân xử lý, ngươi làm như vậy sau này Pháp Đình còn mặt mũi đâu mà nhìn người? !"

Địa Quân càng nói càng giận.

Trước đó bên ngoài nhân văn tổ địa, hắn cố nén không có phát tiết ra ngoài.

Nhưng bây giờ, hắn nhịn không được.

Trải qua việc này, uy vọng Pháp Đình sẽ giảm xuống rất nhiều.

Sau này sao có thể khiến cho mọi người tin phục nữa?

"Ta nói chuyện hôm nay đúng là ta có sai lầm, nhưng chỉ là chuyện ngoài ý muốn mà thôi." Thiên Tôn thản nhiên nói.

"Vô số năm qua, chuyện ngoài ý muốn như vậy là lần đầu tiên xảy ra, đứa bé đó tên là Sở Cuồng Nhân đúng không, trên người hắn có cái gì đáng để ngươi kiêng kị sao?" Nhân Phi nhìn Thiên Tôn, mắt sáng như đuốc.

Bầu không khí vì đó ngưng tụ, trở nên yên tĩnh.

Địa Quân cũng đang nhìn Thiên Tôn, chờ câu trả lời của hắn.

Chương 2308: Thiên Tôn kiêng kị không nguyên nhân, không đủ còn có, Nhân Phi tới chơi

"Cho dù hắn tấn cấp quân vương ta cũng không coi ra gì huống chi bây giờ hắn chỉ Đại Đạo Cảnh, ta có gì kiêng kị?" Thiên Tôn từ tốn nói.

"Thật sự là như thế sao?"

Nhân Phi vẫn có chút hoài nghi.

Thiên Tôn xùy cười một tiếng, sau đó trên người bộc phát ra khí tức vĩnh hằng: “Thiên Tôn ta chưởng khống nhân tộc chí cao quyền hành mấy vạn kỷ nguyên, ta sẽ kiêng kị một tên tiểu bối? Nhân Phi, ngươi xem thường ta như vậy sao? !"

"Chỉ hi vọng như thế." Nhân Phi nói.

"Hừ, hi vọng chuyện ngày hôm nay đừng xuất hiện lần tiếp theo."

Địa Quân hừ lạnh một tiếng.

Mặc dù hắn vẫn bất mãn như cũ nhưng còn có thể làm sao đâu?

Bọn họ là trụ cột nhân tộc.

Chẳng lẽ còn có thể đánh nhau hay sao?

Đây chẳng phải là để ngoại tộc chế giễu.

"Ngoại tộc xâm lấn nhân văn tổ địa, nên làm như thế nào?"

"Hừ, ta sẽ đi nói chuyện với đám lão gia hỏa đó một chút."

Địa Quân hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lộ ra sát ý.

Có thể tưởng tượng, tuyệt không phải trò chuyện một chút đơn giản như vậy, lần này ngoại tộc ý đồ nhúng chàm Nhân Tổ chi huyết, đã xúc phạm ranh giới cuối cùng của bọn họ.

Một phen trò chuyện, sau đó Địa Quân, Nhân Phi lần lượt rời khỏi.

Trong không gian thần bí chỉ còn Thiên Tôn.

Hắn ngồi xếp bằng, lực lượng pháp tắc vờn quanh quanh thân, điên cuồng đánh thẳng vào không gian bốn phía, tựa hồ đang phát tiết.

"Hay cho một Địa Quân, Nhân Phi, dám đến hỏi tội ta!"

Qua một hồi lâu.

Thiên Tôn mới dần dần thu liễm tức giận, hắn nghĩ tới Sở Cuồng Nhân, càng nghĩ đến Nhân Tổ chi huyết: “Sở Cuồng Nhân... tên phiền toái."

Như Nhân Phi đoán.

Bởi vì một số nguyên nhân, hắn lòng mang kiêng kị Sở Cuồng Nhân.

Lúc này mới vượt qua Nhân Phi, Địa Quân, tiến hành phán quyết Sở Cuồng Nhân.

Tam đại Pháp Quan nói chuyện và tranh chấp, ngoại nhân cũng không biết.

Mà ở Phong Vực.

Hôm nay có một tòa tiên đảo lơ lửng mà tới.

Tất cả mọi người nhìn xem tiên đảo, đều khiếp sợ không gì sánh nổi.

Phải biết, nhất là nhìn thấy dư thừa linh khí bên trên tiên đảo và vô số cơ duyên bảo vật ẩn giấu trong đó thì càng kìm nén không được.

Có người muốn tiến đến thăm dò.

Nhưng lại bị linh khí bích chướng vô hình ngăn cản ở ngoại giới.

Cuối cùng.

Cái tiên đảo này ngừng ở trên không Vạn Binh Thành, cả tòa đảo so với Vạn Binh Thành còn lớn gấp mấy trăm lần, đều theo kịp nửa cái Phong Vực, vô cùng khoa trương.

Bọn người u Diệp nhìn mộng, khi biết tiên đảo này là Sở Cuồng Nhân mang về thì sợ đến hít vào một ngụm khí lạnh, không thể tin được.

"Lần này tông chủ đi nhân văn tổ địa, đến cùng làm cái gì?"

"Khoa trương, đúng là quá khoa trương."

"Đúng vậy."

Đám người tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng chỉ cười.

"Từ nay về sau, trụ sở Bàn Cổ Tông sẽ dời đến trên tiên đảo."

Lời vừa nói ra, người của Bàn Cổ Tông vui mừng quá đỗi.

Sau đó, bọn họ nhìn thấy một nữ tử sau lưng Sở Cuồng Nhân.

Có người lộ ra nghi hoặc.

"Nữ tử bên cạnh tông chủ rất quen."

"A, ngươi nói như vậy ta cũng cảm thấy có chút quen thuộc."

"Tê... đó là Lam Vương a!"

Lam Vương danh khí rất lớn.

So với những quân vương cổ lão gần như sắp bị đại chúng lãng quên, Lam Vương là quân vương kỷ nguyên trước, còn trấn áp một cái kỷ nguyên.

Trong một đám quân vương, danh khí tuyệt đối là lớn nhất.

"Ông trời ơi, đời ta có thể tận mắt thấy Lam Vương!"

"Đời ta đáng giá."

"Đúng vậy a."

Đám người vô cùng hưng phấn.

Khi biết Lam Vương cũng gia nhập Bàn Cổ Tông, đám người càng phấn chấn.

Trước kia, mặc dù thực lực Sở Cuồng Nhân cường đại, có thể chém giết quân vương nhưng dù sao không phải quân vương thật sự, Bàn Cổ Tông không tính là thế lực quân vương chân chính.

Nhưng bây giờ, Lam Vương đi vào, trực tiếp để Bàn Cổ Tông thành thế lực cấp quân vương chân chính, hơn nữa còn là thế lực quân vương đứng đầu nhất!

Dù sao một cái Lam Vương không biết sánh được mấy cái quân vương.

Qua hồi lâu, tất cả mọi người trong Bàn Cổ Tông vẫn không có tỉnh táo lại, ai có thể nghĩ tới Sở Cuồng Nhân đi ra ngoài một chuyến, không chỉ có mang về một tòa tiên đảo to lớn ẩn chứa vô số tài nguyên, còn mang về một quân vương từng trấn áp kỷ nguyên!

Quá khoa trương.

Bàn Cổ Tông, trong một cái viện.

Lam Vương hành lễ với Cố Linh Lung, cung kính nói: "Bái kiến sư nương."

Cố Linh Lung giật nảy mình.

Một quân vương đỉnh tiêm lại cung kính với mình như thế.

"Lam Vương không cần khách khí."

Sau đó nàng hơi nghi hoặc một chút, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, tựa hồ đang hỏi phu quân, ngươi thu một đồ đệ như thế khi nào?

Sở Cuồng Nhân cũng biết nghi ngờ của nàng, sau đó giải thích cho nàng một phen.

Những ngày tiếp theo, Sở Cuồng Nhân và Cố Linh Lung bận rộn.

Sở Cuồng Nhân muốn tra tìm các loại tài nguyên bên trong tiên đảo, tiến hành chỉnh hợp, mà Cố Linh Lung thì tìm người tiến hành khai phát những tư nguyên này.

Dù sao, tài nguyên giấu dưới đất cùng loại với đại đạo chi nguyên như tiên mỏ kim mạch, muốn lấy ra sử dụng cần phải hao phí không ít khí lực.

Còn có một số tài nguyên tạm thời còn không cách nào vận dụng.

Ví dụ như là tiên dược tiên thảo chưa thành thục.

Còn một chút nhân tộc tiền bối truyền thừa.

Muốn lấy được những truyền thừa khác còn phải xem duyên phận, cho dù Sở Cuồng Nhân thân là đảo chi chủ, có thể cưỡng ép đem nó lấy ra.

Nhưng hắn cũng không muốn vi phạm ý nguyện những tiền bối này, lựa chọn tôn trọng.

Về phần bên trong Bàn Cổ Tông ai có thể đạt được những truyền thừa khác thì nhìn cơ duyên tạo hóa của bọn họ, Sở Cuồng Nhân cũng không muốn can thiệp quá nhiều.

Bên trong Bàn Cổ Tông.

Thật vất vả rảnh rỗi, Sở Cuồng Nhân đang uống rượu với Lam Vương.

Uống Hoàng Lương Nhất Mộng.

Rượu này cực kỳ không tầm thường.

Trước đó Sở Cuồng Nhân rút ra trăm đàn, nhưng những năm qua cũng uống bảy tám phần, còn lại hắn phải tiết kiệm một chút.

Nhưng dù sao cũng là đồ đệ nhà mình, đương nhiên hắn sẽ không keo kiệt.

"Rượu này như thế nào?"

Sở Cuồng Nhân cười nói.

"Rất tốt."

Lam Vương uống một ngụm, sau đó hai mắt tỏa sáng, trực tiếp cầm lấy vò rượu bên cạnh uống ừng ực, tư thế đó còn mãnh hơn Tửu Tôn.

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh thấy đau lòng.

Ngươi uống chậm một chút, ta sắp không có hàng tích trữ a! !

"Đang phân tích mục tiêu, Hoàng Lương Nhất Mộng..."

"Tiến độ phân tích, một phần trăm, hai phần trăm..."

Lúc này, giọng nói của Tiểu Ái vang lên trong đầu hắn.

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút.

"Tiểu Ái, ngươi có thể phân tích Hoàng Lương Nhất Mộng?"

"Có thể, nhưng mà cần bỏ chút thời gian, ước chừng hai ngày thì có thể phân tích thành công, đến lúc đó chủ nhân có thể tự mình tìm vật liệu ủ chế."

"Sao ngươi không nói sớm? !"

"Chủ nhân không có hỏi, hơn nữa... mê rượu dễ hỏng việc."

Sở Cuồng Nhân bó tay rồi.

Hắn lại bị Tiểu Ái dạy dỗ?

"Sư tôn, rượu này hẳn cực kỳ trân quý chứ."

Lam Vương uống ừng ực một vò, sau đó đột nhiên hỏi, có chút xấu hổ.

"Không có việc gì, ngươi yên tâm uống, không đủ còn có!"

Sở Cuồng Nhân trực tiếp lấy ra mười đàn, hào sảng nói.

Chờ Tiểu Ái phân tích ra, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Rốt cuộc mình không cần tiết kiệm uống.

"A, không biết ta có vinh hạnh uống một chén hay không?"

Lúc này, một giọng nói ấm áp vang lên.

Giữa thiên địa, kim sắc cam lâm giáng lâm.

Một nữ tử áo vàng chống ô giấy dầu chậm rãi đi tới.

Mà toàn bộ Bàn Cổ Tông lại không ai phát hiện được nàng.

Sở Cuồng Nhân ánh mắt ngưng tụ, lập tức thản nhiên nói: "Một trong số tam đại Pháp Quan Nhân Phi, muốn cái gì không có? Ta đâu dám nói không được."

Nhân Phi lại nghe được một chút oán khí từ trong giọng nói của hắn.

Nàng biết, Sở Cuồng Nhân bất mãn với Chí Cao Pháp Đình.

Trên thực tế, hành vi của Thiên Tôn cũng khiến cho nàng bất mãn.

"Chuyện lúc trước, ta đại biểu Pháp Đình xin lỗi tiểu hữu, ta có một ít tiểu lễ vật, xem như xin lỗi."

....

Chương 2309: Tạo Hóa Pháp Tắc chi

châu, nhân tộc khí vận bị trộm, để chúng ta giết chết Sở Cuồng Nhân

Trên người Nhân Phi có lực lượng pháp tắc lưu chuyển, ngưng tụ thành một viên bảo châu kim quang xán xán trong hư không, phía trên lưu chuyển quang hoa huyền diệu.

Nhìn cái bảo châu này, Sở Cuồng Nhân hai mắt tỏa sáng.

"Pháp Tắc Chi Châu."

"Chính là Tạo Hóa Pháp Tắc chi châu."

Pháp Tắc Chi Châu là bảo vật quân vương vận dùng lực lượng pháp tắc ngưng tụ.

Loại bảo vật này, có thể dùng để giúp tu sĩ dưới quân vương lĩnh hội đại đạo pháp tắc tương ứng, quân vương bình thường muốn ngưng tụ cực kỳ khó khăn.

Mà tạo hóa đai đạo pháp tắc là loại kỳ lạ nhất trong số rất nhiều đại đạo.

Cỗ lực lượng này thích hợp với từng đại đạo tu sĩ.

Mà Pháp Tắc Chi Châu do tồn tại sừng sững ở đỉnh quân vương, thậm chí đã tiếp xúc đến cảnh giới trên quân vương như Nhân Phi ngưng tụ ra thì càng trân quý.

Những quân vương hạt giống khác nếu như có một viên bảo châu như thế, chỉ sợ trong vòng ngàn năm là có thể xung kích cảnh giới quân vương.

Sở Cuồng Nhân cũng không khách khí, trực tiếp nhận viên Tạo Hóa Pháp Tắc chi châu này: “Nhân Phi lần này đến đây không chỉ là tới tìm ta đi."

Nhân Phi gật gật đầu: “Ta đến tìm Lam Vương."

Nàng nhìn về phía Lam Vương, hỏi: "Sự kiện đó làm như thế nào rồi?"

Lam Vương lấy ra một khối tinh thạch.

Bên trong có một sợi khí tức đang lưu chuyển.

"Đây là đầu mối duy nhất." Nàng đem tinh thạch ném cho Nhân Phi.

"Này khí tức..."

Nhân Phi nhìn tinh thạch trong tay, trong mắt lộ ra một vòng dị sắc.

Nàng chưa hề nói quá nhiều, yên lặng cất tinh thạch: “Những năm này vất vả ngươi, ta tới tìm ngươi, xin giữ bí mật."

"Ta biết."

"Ngoại tộc xâm lấn, nói thế nào?"

Sở Cuồng Nhân đột nhiên hỏi.

Lần này ngoại tộc ý đồ tính toán nhân tộc, là tam đại Pháp Quan nắm giữ nhân tộc chí cao quyền hành, không thể động tác gì cũng không có.

"Việc này đã để Địa Quân đi xử trí."

Nhân Phi cười nhạt nói.

Sau đó, nàng nhìn thoáng qua rượu trên bàn: “Uống một chén?"

"Có thể."

Nhân Phi cầm chén rượu lên uống một ngụm, hai mắt tỏa sáng: “Rượu ngon."

Sau đó, nàng quay người rời khỏi.

Giống như nàng nói, chỉ uống một chén.

Sau khi nàng đi, Sở Cuồng Nhân có chút tò mò nhìn Lam Vương:

“Ngươi quen Nhân Phi, nàng nhờ ngươi làm chuyện gì đó?"

Lam Vương cũng không có giấu diếm, một năm một mười nói ra.

Hóa ra.

Xa xưa trước đây, Nhân Phi phát hiện có người đánh cắp nhân tộc khí vận.

Nhưng tam đại Pháp Quan tọa trấn nhân tộc, vô số người chú ý bọn họ, khó có động tác, cho nên Nhân Phi bí mật tìm tới Lam Vương, ủy thác nàng điều tra việc này.

"Việc này kỳ quặc, hắc thủ phía sau màn đánh cắp nhân tộc khí vận, thần thông quảng đại, ta điều tra hồi lâu cũng chỉ bắt được một góc mà thôi."

Lam Vương bất đắc dĩ nói.

Nàng nói một góc đó chính là một sợi khí tức giao cho Nhân Phi.

"Đánh cắp nhân tộc khí vận, đúng là ghê gớm đâu."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Nhân tộc là vì thiên địa nhân vật chính, khí vận khổng lồ, mà bên trong chư thiên, người muốn thay vào đó nhiều vô số kể, Long Tộc, Thiên Thần nhất tộc, Không Tộc, Chú Tộc các loại đều có thể, mục tiêu này quá khổng lồ.

Cho dù nói thế nào, chuyện này can hệ trọng đại, không thể bỏ qua.

"Thôi, hiện tại ta vẫn chỉ là Đại Đạo Cảnh, chuyện này giao cho người ở tầng cao hơn quan tâm đi." Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Bây giờ hắn chỉ cần nhanh chóng mạnh lên.

Định vị mục tiêu nhỏ.

Đột phá đến quân vương trước lại nói.

"Lam, ta định bế quan một thời gian, trong khoảng thời gian này, Bàn Cổ Tông làm phiền ngươi trông chừng." Sở Cuồng Nhân nói.

"Sư tôn yên tâm."

"Ngươi đã ra tay, ta yên tâm."

Lam Vương là quân vương đứng đầu nhất.

Có nàng tọa trấn Bàn Cổ Tông, Sở Cuồng Nhân rất là yên tâm.

"Đúng rồi, sư tôn, cái ấn ký trên tay ngươi định giải quyết như thế nào?" Lam Vương nhìn chú ấn trên mu bàn tay Sở Cuồng Nhân, hỏi.

Đó là trước khi chết, Huyết Hoặc dùng linh hồn hạ chú Sở Cuồng Nhân.

Là định vị chú ấn.

"A, cái này sao, không gấp."

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân hơi vểnh, đối với cái chú ấn này, hắn có ý định khác.

……

Một bên khác.

Hồng Mông đại thế giới, nơi nào đó.

Mấy vị quân vương hội tụ, chính là quân vương tới từ Long Tộc, Thiên Thần nhất tộc và các Hồng Mông chủng tộc, nhưng lúc này sắc mặt bọn họ cũng không dễ nhìn.

Chuyện xảy ra bên trong nhân văn tổ địa, bọn họ đã biết được.

"Hỗn trướng, tại sao có thể như vậy! Lần này chuẩn bị chu toàn như thế, tại sao còn để cho Sở Cuồng Nhân quấy cục, náo thành cái dạng này."

"Ghê tởm, ghê tởm!"

Đám người phẫn hận khó bình.

Lần này vì tính toán nhân tộc, bọn họ phái ra rất nhiều quân vương hạt giống, nhưng ai có thể nghĩ tới những quân vương hạt giống này ngoại trừ một Không Thuần Nguyên may mắn chạy thoát, còn lại đều chết trong tay Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân, chân chính lấy lực lượng một người đả thương nặng mấy cái chủng tộc.

Đã mất đi nhiều quân vương hạt giống như vậy, bọn họ muốn tranh đoạt khí vận của cái kỷ nguyên này sợ là khó càng thêm khó, thậm chí có thể nói không có cơ hội.

Tất cả chỉ vì một cái Sở Cuồng Nhân.

"Sở Cuồng Nhân, đúng là tai họa a."

"Chư vị, nghĩ cách đối phó nhân tộc trả thù đi, ta nghe nói lần này Chí Cao Pháp Đình đều xuất hiện."

"Không tệ, ba vị Pháp Quan đó đúng là không dễ trêu."

Nghe đến đây, sắc mặt những quân vương này càng thêm khó coi.

Lần này.

Bọn họ đúng là ăn trộm gà bất thành còn mất nắm gạo.

Nhân Tổ chi huyết không có lấy được, còn lãng phí nhiều quân vương hạt giống như vậy.

Thậm chí kế tiếp còn phải đối mặt Chí Cao Pháp Đình trả thù.

Nghĩ đến đây, bọn họ càng hận người gây ra tất cả mọi chuyện là Sở Cuồng Nhân hơn.

Một Đại Đạo Cảnh khiến cho rất nhiều quân vương ghi hận.

Sở Cuồng Nhân có thể nói là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả.

"Chư vị, xin các ngươi vì Chú Tộc ngăn chặn Chí Cao Pháp Đình, mà để báo đáp lại... để cho chúng ta tới giết chết Sở Cuồng Nhân!
!"

Lúc này, một nam tử toàn thân bao phủ trong hắc vụ từ tốn nói.

Hắn tên là Huyết Thiên Quân, là Chú Tộc quân vương.

Nghe được hắn nói như vậy, đám người không khỏi có chút ngoài ý muốn.

"Các ngươi muốn giết chết Sở Cuồng Nhân như thế nào?"

"Nhiều quân vương như vậy đều không làm được, chớ nói chi là bây giờ bên trong Bàn Cổ Tông còn có Lam Vương tọa trấn, chúng ta cùng tiến lên cũng không phải là đối thủ của nàng."

Huyết Thiên Quân đó khóe miệng hơi vểnh, tự tin nói ra: "Trước kia có lẽ không thể, nhưng bây giờ, cho dù Sở Cuồng Nhân có Lam Vương thủ hộ cũng chắc chắn phải chết không nghi ngờ, Lam Vương dù mạnh như thế nào đi nữa thì cũng không đề phòng được Trớ Chú Chi Thuật của Chú Tộc ta!"

"Các ngươi muốn dùng nguyền rủa đối phó Sở Cuồng Nhân?"

"Ha ha, không sai..."

Nghe được Huyết Thiên Quân nói như vậy, quân vương còn lại như có điều suy nghĩ.

Chú Tộc Trớ Chú Chi Thuật có tiếng chư thiên, cường đại mà quỷ quyệt, cho dù là quân vương cũng không muốn chọc bọn họ.

Như bọn họ muốn toàn lực chú giết một người.

Chỉ sợ quân vương cũng khó thoát khỏi cái chết.

Lần này cướp đoạt Nhân Tổ chi huyết, nếu thành công, lúc đầu bọn họ cũng định giao đem cho Chú Tộc, để Chú Tộc lấy làm mối, nguyền rủa cả nhân tộc.

Lại bởi vì Sở Cuồng Nhân mà thất bại.

Chư vị quân vương nghĩ nghĩ, sở tác sở vi của Sở Cuồng Nhân trong khoảng thời gian này.

Càng nghĩ càng giận.

Giống như ngực bị đè nén.

"Tốt, chỉ cần Chú Tộc có biện pháp chú sát Sở Cuồng Nhân, như vậy lần này Chí Cao Pháp Đình trả thù, chúng ta sẽ vì ngươi ngăn lại."

"Không sai, Sở Cuồng Nhân phải chết!"

"Chí Cao Pháp Đình thì đã sao, Long Tộc ta cũng không dễ trêu, chỉ cần mấy vị lão tổ tông Long Tộc ta thức tỉnh, sao lại sợ bọn họ?"

....

Chương 2310: Địa Quân trả thù, Chú Tộc hành động, nguyền rủa Sở Cuồng Nhân

"Tốt, Chí Cao Pháp Đình do chư vị kéo lại, về phần Sở Cuồng Nhân thì để cho Chú Tộc ta giết chết!" Huyết Thiên Quân hăng hái nói.

"Ngăn chặn Pháp Đình cũng không phải chuyện đơn giản, Chú Tộc các ngươi cần bao nhiêu thời gian?" Quân vương Thiên Thần nhất tộc dò hỏi.

"Mười ngày!"

"Tốt, chỉ cần các ngươi có thể giết chết Sở Cuồng Nhân, chúng ta sẽ giúp các ngươi tranh thủ thời gian mười ngày, không chỉ có như thế, Chí Cao Pháp Đình trả thù Chú Tộc, các tộc chúng ta cũng sẽ gánh chịu!" Long Tộc quân vương nói.

Hiển nhiên, lúc này Sở Cuồng Nhân đã thành gai trong mắt, đinh trong thịt các tộc, chỉ cần có thể giết hắn, các tộc không tiếc trả giá lớn!

......

Bầu trời âm u, trong không khí tràn ngập một cỗ khí tức hư thối.

Đây là một mảnh quỷ quyệt đất chết.

Mà chỗ sâu trong đất chết có một tòa cung điện đen nhánh, nhìn kỹ, trên cây cột của cung điện này hiện ra từng cái mặt người dữ tợn.

Từng mặt người giống như từng cái linh hồn bị câu buộc.

Mơ hồ trong đó còn có thể nghe được bên trong mặt người phát ra một tiếng rống lên thê lương.

Cái này thật sự là quá quỷ dị.

Nơi này chính là lãnh địa Chú Tộc.

Sưu.

Một đạo huyết sắc lưu quang đi vào trong cung điện, chính là Huyết Thiên Quân, hắn đi vào cung điện, mà trong điện đã có người đang đợi hắn.

Đó là một lão giả gầy đét tóc trắng phơ.

Sinh mệnh khí tức giống như nến tàn trong gió, có thể dập tắt bất cứ lúc nào.

Nhưng Huyết Thiên Quân cũng không dám có chút chủ quan nào đối với người này, nhìn đối phương, vô cùng cung kính lên tiếng nói ra: “Tộc trưởng, ta đã bàn xong với các quân vương khác."

"Ừm, rất tốt!"

Trong hai mắt đục ngầu của lão giả tóc trắng nổ bắn ra một đạo tinh quang.

Còn có ngọn lửa màu xanh lục yếu ớt thiêu đốt lên.

"Chỉ cần những tộc khác ngăn chặn Chí Cao Pháp Đình cho chúng ta, vậy chúng ta có thể giết chết Sở Cuồng Nhân, biến số này, đã đến thời điểm trừ bỏ!"

Lão giả tóc trắng cũng là tộc trưởng Chú Tộc, âm trầm nói.

"Ta lập tức đi chuẩn bị."

"Được."

Mà trong lúc Chú Tộc chuẩn bị.

Chí Cao Pháp Đình cũng đã bắt đầu trả thù các tộc.

Bọn họ cũng không có xuất động quá nhiều người.

Chỉ có một người.

Một trong số tam đại Pháp Quan Địa Quân!

Bên trong Thiên Thần nhất tộc.

Khí tức quân vương kinh khủng ầm vang bộc phát, địa khí bàng bạc như rồng, xé toàn bộ lãnh địa Thiên Thần nhất tộc thành hai nửa.

Cả vùng gần như bị vỡ nát.

Từng tòa sơn phong từ địa khí ngưng tụ mà thành giống như một cây địa thứ từ mặt đất đâm ra, điên cuồng phá hư lãnh địa Thiên Thần nhất tộc.

Động tĩnh này lớn, các quân vương Thiên Thần nhất tộc ngồi không yên.

Ngay cả một cổ lão quân vương ngủ say đã lâu đều bị kinh động.

"Địa Quân, ngươi điên rồi sao? !"

Một tiếng quát lớn.

Chỉ gặp Thiên Thần Chi Quang chiếu rọi, bao phủ thiên địa, một tôn cổ lão quân vương thân mặc chiến giáp, từ bên trong thần quang đi ra, nhìn Địa Quân, mặt mũi tràn đầy âm trầm.

Nhưng Địa Quân không có để ý tới lửa giận của hắn chút nào.

"Phạm Nhân tộc ta, các ngươi nên trả giá đắt!"

Địa Quân giơ tay lên, vô biên vô tận lực lượng pháp tắc ầm ầm gào thét, ngưng tụ thành một tòa Thần Sơn khổng lồ đến giống như bao trùm chân trời đè xuống.

Cổ lão quân vương đó nổi giận gầm lên một tiếng, điên cuồng thôi động Thiên Thần Chi Quang!

Một kích này làm thiên địa phá vỡ.

Không biết bao nhiêu tu sĩ Thiên Thần nhất tộc vẫn lạc.

Một trận chiến này cũng không kéo dài quá lâu.

Chuyến này Địa Quân đến chỉ vì trả thù, tạo thành đầy đủ tổn thương thì thừa dịp mấy vị quân vương cổ xưa nhất Thiên Thần nhất tộc còn chưa ra mặt thì đã rời khỏi.

Mục tiêu kế tiếp, Long Tộc!

Bên trong lãnh địa Long Tộc.

Tổ Long vương nhìn Địa Quân tìm tới cửa, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc, sau lưng hắn, trong mắt quân vương Ứng Long nhất tộc cũng lộ ra vẻ hoảng sợ.

Khí tức Địa Quân quá kinh khủng.

Pháp tắc quanh thân vô cùng cô đọng, giống như muốn hóa thành thực chất.

Trong lúc hành tẩu, địa khí lăn lộn.

Toàn bộ lãnh địa Long Tộc bởi vì hắn đi vào mà điên cuồng chấn động, không ngừng vỡ vụn, nguyên một khối lãnh địa Long Tộc bị ngạnh sinh sinh đánh thành mấy chục khối.

Muốn chữa trị không biết sẽ tốn bao nhiêu tài nguyên.

Lại thêm Long Tộc chết đi, tổn thất càng là vô số kể.

"Rống!"

Một tiếng gầm lên giận dữ.

Chỗ sâu trong Long Tộc, kim sắc Long khí phóng lên tận trời, long uy vô cùng bá đạo ẩn chứa khí tức pháp tắc nồng đậm tiết ra!

Một vị lão tổ tông Long Tộc thức tỉnh.

"Địa Quân, Long Tộc ta đắc tội ngươi khi nào!"

Đây là một vị Tổ Long, hắn nhìn Địa Quân, trong mắt trước đây vẻ khó hiểu, khi nhìn thấy tổn thất của Long Tộc thì vừa sợ vừa giận.

"Hỏi những Long tử Long tôn của ngươi một chút đi."

Địa Quân hừ lạnh một tiếng, lên tiếng trả lời hắn.

Không nói hai lời, đưa tay một chưởng oanh ra, lật đổ huyền hoàng!

Một trận chiến này, cực kỳ kịch liệt.

Giống như Thiên Thần nhất tộc, khi để Long Tộc trả một cái giá đủ lớn thì Địa Quân lập tức rời khỏi đó, tiến về tổ địa của chủng tộc xâm lấn nhân văn tổ địa tiếp theo.

Lúc đầu Long Tộc dự định xuất động lá bài tẩy, lập tức tức giận đến nghiến răng.

"Tên khốn kiếp Địa Quân."

"Ghê tởm, đương đại Long Vương, ngươi giải thích cho ta một chút."

Những lão tổ tông đó nhìn về phía Tổ Long Vương.

Đối phương khúm núm, kể lại tất cả mọi chuyện.

"Tính toán toàn bộ nhân tộc? Các ngươi đúng là có bản lãnh a, nhân tộc làm thiên địa nhân vật chính lâu như vậy, các ngươi thật sự cho rằng bọn họ dễ bị tính toán như vậy sao?"

"Hừ, nguyền rủa Nhân Tổ chi huyết, uổng cho các ngươi nghĩ ra."

"Ý nghĩ không tệ, nhưng các ngươi đánh giá thấp nhân tộc."

"Sở Cuồng Nhân... nhân tộc lại xuất hiện một yêu nghiệt tuyệt thế."

Xong chuyện Long Tộc.

Tiếp theo chính là Không Tộc, Thú nhân nhất tộc, các loại chủng tộc.

Địa Quân tới cửa trả thù từng cái.

Các tộc đều trả ra cái giá lớn đau đớn thê thảm, nhưng cũng trong giới hạn chịu đựng của các tộc, không đến mức toàn diện khai chiến với nhân tộc.

Địa Quân nhìn như lỗ mãng nhưng lại hết sức có chừng mực.

"Mục tiêu cuối cùng, Chú Tộc!"

Địa Quân ánh mắt lạnh lùng.

Mà người khác hắn tiến về Chú Tộc, ở trước mặt của hắn lại xuất hiện hơn mười quân vương đỉnh tiêm đến từ các đại chủng tộc.

"Địa Quân, dừng ở đây được rồi, trở về đi."

"Không tệ, Địa Quân ngươi chớ quá mức."

Những quân vương này thực hiện hứa hẹn, không cho Địa Quân tiến về Chú Tộc, tranh thủ thời gian quý giá để cho Chú Tộc chú sát Sở Cuồng Nhân.

Mà Địa Quân ánh mắt lóe lên, lộ ra một vòng dị sắc.

Cũng suy đoán rất có thể Chú Tộc muốn làm gì đó.

"Bằng các ngươi, ngăn được sao?" Địa Quân hừ lạnh nói.

"Thử một lần, chẳng phải sẽ biết?"

Chỉ gặp những quân vương này riêng phần mình đứng ở một cái phương vị, liên thủ với nhau, sau đó bày ra một cái đại trận, vây Địa Quân vào giữa.

"Buồn cười."

Địa Quân hừ lạnh một tiếng.

Hắn không có nhiều lời, ra tay phá trận!

Mà bên trong Chú Tộc.

Đám người Chú Tộc chi chủ, Huyết Thiên Quân đã chuẩn bị thỏa đáng.

Chỉ gặp bọn họ xây dựng một cái tế đàn, trên tế đài bày đầy đủ các loại nguyền rủa chi vật, có xác ướp quấn đầy băng vải, hắc mộc lộ ra khí tức quỷ quyệt không rõ, huyết ngẫu toàn thân đẫm máu...

"Những vật này vốn định dùng để nguyền rủa Nhân Tổ chi huyết, nguyền rủa toàn bộ nhân tộc, bây giờ chỉ dùng trên người của một mình Sở Cuồng Nhân, hẳn là hắn nên cảm thấy vinh hạnh!" Chú Tộc chi chủ cười lạnh nói.

Những thứ đủ để lấy ra nguyền rủa toàn bộ nhân tộc, nhưng bây giờ lại chỉ lấy ra nguyền rủa một mình Sở Cuồng Nhân, có thể thấy được Chú Tộc quyết tâm muốn giết chết Sở Cuồng Nhân như thế nào, bọn họ coi trọng hắn như thế nào.

"Bắt đầu cảm ứng chú ấn Huyết Hoặc lưu lại, định vị Sở Cuồng Nhân."

Chú Tộc chi chủ lạnh lùng lên tiếng nói ra.

Mấy quân vương Chú Tộc bắt đầu ra tay.

Mà bên trong Bàn Cổ Tông.

Trong lúc bế quan, Sở Cuồng Nhân cảm nhận được chú ấn trên tay có chút nóng lên, khóe miệng của hắn hơi vểnh lên: “Các ngươi, rốt cục bắt đầu hành động."

Chương 2311: Phá Mệnh Tiễn Thư lại xuất hiện, tăng lớn cường độ, tiến sông dài vận mệnh

Bên trong Chú Tộc.

Tộc trưởng Chú Tộc liên hợp Huyết Thiên Quân và hai vị quân vương khác của Chú Tộc ngồi ngay ngắn ở tứ phương tế đàn, bắt đầu thôi động Trớ Chú Đại Đạo trong cơ thể.

Lập tức, phong vân biến sắc, nhật nguyệt vô quang.

Một cỗ khí tức quỷ quyệt tràn ngập ra.

Bên trên tế đàn.

Vài món nguyền rủa chi vật cũng bắt đầu có động tĩnh.

Hắc mộc đen nhánh nổi lên phù văn màu đen quỷ quyệt, huyết sắc búp bê phát ra tiếng kêu gào thê lương, xác ướp ong ong rung động, phát ra tiếng gào thét, giống như có một tôn ma vật không rõ bị nhốt ở bên trong...

"Huyết Hoặc định vị chú ấn, tìm được!"

"Bắt đầu đi!"

Chú Tộc tộc trưởng ánh mắt lạnh như băng nói.

Huyết Hoặc lưu lại định vị chú ấn trên người Sở Cuồng Nhân, cũng không phải là không có hiệu quả, có thể để Chú Tộc chính xác tìm được Sở Cuồng Nhân, đồng thời tinh chuẩn để Trớ Chú Chi Lực rơi trên người Sở Cuồng Nhân, để hắn tránh cũng không thể tránh.

Bốn vị quân vương Chú Tộc, lại thêm các loại tuyệt đỉnh nguyền rủa chi vật...

Đội hình như vậy, quân vương có mạnh như thế nào đi nữa cũng không gánh nổi.

Theo bọn họ xem ra, trước đó cho dù Sở Cuồng Nhân chiến lực vô song, có thể tuỳ tiện chém giết quân vương, nhưng đối mặt thủ đoạn nguyền rủa quỷ quyệt khó lường này thì tuyệt đối không thể nào chống đỡ, bọn họ cũng không tin đối phương có thể càng hiểu nguyền rủa hơn bọn họ.

"Phá Mệnh Tiễn Thư!"

Chỉ gặp tộc trưởng Chú Tộc lấy ra một cái tượng gỗ.

Sau đó cắn nát đầu ngón tay, máu tươi giao hội thành dáng vẻ Sở Cuồng Nhân, dung nhập con rối, con rối đó cũng theo đó phát sinh biến hóa, biến thành dáng vẻ Sở Cuồng Nhân.

Phá Mệnh Tiễn Thư.

Nguyền rủa chi pháp đứng đầu Chú Tộc, chuyên công mệnh cách.

Nhưng tự thân người sử dụng cũng sẽ bị ảnh hưởng to lớn, nhưng vì trăm phần trăm tất sát Sở Cuồng Nhân, bọn họ không tiếc sử dụng môn cấm thuật này.

Quân vương còn lại cũng cắn nát đầu ngón tay, máu tươi chảy xuôi mà ra, giao hội trên không trung tạo thành từng cây mũi tên nhỏ, bắn thẳng về phía con rối Sở Cuồng Nhân.

Ba động kỳ dị nổ tung trong nháy mắt.

Bên trong Bàn Cổ Tông.

Sở Cuồng Nhân cảm thấy một cỗ lực lượng vô cùng kinh khủng đang trùng kích mệnh cách của mình, cỗ lực lượng này giống như Huyết Hoặc công kích hắn.

Nhưng hiệu quả lại cường đại rất rất nhiều lần.

"A, cuối cùng các ngươi cũng tới, vậy thì xem là Trớ Chú Chi Thuật của các ngươi cao minh hơn hay là mệnh cách của ta cứng hơn đi."

Sở Cuồng Nhân nở một nụ cười tươi.

Tiếp theo, một cái chớp mắt.

Thân thể của hắn biến mất không thấy gì nữa.

Khi xuất hiện lại đã đi tới bên trong Vận Mệnh Thần Điện.

"Bái kiến Điện Chủ."

Điện linh nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đã lâu chưa từng hiện thân, có chút hành lễ.

Nhưng sau đó hắn khẽ di một tiếng.

"Điện Chủ, trên người ngươi quấn quanh Trớ Chú Chi Lực, có người đang công kích mệnh của ngươi!" Điện linh nói chuyện, trong giọng nói có chút tức giận.

Là ai có gan chó lớn như thế!

Lại dám công kích mệnh cách Vận Mệnh Chi Chủ? !

Muốn chết sao? !

Đồ khốn kiếp! !

"Bình tĩnh." Sở Cuồng Nhân khoát tay áo, không thèm để ý chút nào: "Nếu như bọn họ không công kích mệnh cách của ta, sao ta tìm bọn họ tính sổ sách dc?"

Khóe miệng Sở Cuồng Nhân nở một nụ cười lạnh.

Để Chú Tộc công kích mệnh cách của hắn, đây là tính toán của hắn.

Từ khi Huyết Hoặc lưu định vị chú ấn ở trên người hắn, hắn đã mơ hồ đoán được Chú Tộc bọn họ muốn làm gì.

Như vậy cũng tốt.

Mình cũng định tìm Chú Tộc tính sổ.

Chú sát Nhân Tổ chi huyết?

Tính toán toàn bộ nhân tộc?

Có thể nói là gan to bằng trời!

Sở Cuồng Nhân hắn cũng từng làm Nhân Hoàng ở Bàn Cổ vũ trụ, dám can đảm tính toán toàn bộ nhân tộc, nếu không để bọn họ trả giá lớn thê thảm đau đớn thì sao đủ đâu?

"Chú Tộc, hừ, chuẩn bị kỹ tiếp nhận lửa giận của ta đi? !"

Sở Cuồng Nhân ánh mắt vô cùng băng lãnh.

……

Bên trong Chú Tộc.

Mấy vị quân vương liên thủ chú sát Sở Cuồng Nhân.

Nhưng khi công kích của bọn họ rơi vào mệnh cách của Sở Cuồng Nhân, lập tức cảm nhận được một cỗ lực lượng khó có thể tưởng tượng, nó như tường đồng vách sắt lấp kín không cách nào đột phá, đỡ được toàn bộ Trớ Chú Chi Lực của bọn họ.

Không chỉ có như thế, Trớ Chú Chi Lực cường đại có xu thế phản phệ!

"Tại sao có thể như vậy? !"

"Tại sao mệnh cách của Sở Cuồng Nhân lại quỷ quyệt ly kỳ như thế?"

"Rốt cuộc hắn có lai lịch gì?"

Mấy quân vương không khỏi có chút mộng.

Mệnh cách như thế này, bọn họ lần đầu tiên gặp phải.

"Hừ, cho dù như thế nào, Sở Cuồng Nhân nhất định phải chết!"

"Không sai, tăng lớn cường độ!"

Chú Tộc chi chủ ánh mắt băng lãnh.

Bọn họ đã nói với các tộc khác, lời thề son sắt muốn giết Sở Cuồng Nhân, nếu lúc này thu tay lại, tránh không được sẽ trở thành trò cười?

Hơn nữa mệnh cách Sở Cuồng Nhân mạnh hơn thì đã sao?

Hắn cũng không tin chư quân vương liên thủ còn không làm gì được đối phương?

"Lên!"

Chú Tộc chi chủ khẽ quát một tiếng.

Chỉ gặp trên tế đài, vài kiện nguyền rủa chi vật ầm vang, bộc phát ra uy năng vô cùng kinh khủng, Trớ Chú Chi Lực bàng bạc quét sạch mà ra.

Thông qua chú ấn liên hệ, không ngừng đánh thẳng vào mệnh cách của Sở Cuồng Nhân.

Cỗ lực lượng vô hình đó khuếch tán mà ra, thậm chí ảnh hưởng tới toàn bộ Hồng Mông đại thế giới, cho nên tu hành Vận Mệnh chi đạo, Trớ Chú chi đạo hoặc là một chút tồn tại tu vi đạt tới cảnh giới cực cao hoặc nhiều hoặc ít đều có phát giác.

"Loại khí tức này, có người đang trù yểu!"

"Hơn nữa là chú mệnh đẳng cấp, quy mô đều cực kỳ khoa trương, Trớ Chú Chi Lực trình độ như vậy, ngay cả mười quân vương đều có thể tuỳ tiện chú sát!"

"Nơi phát ra khí tức này là... Chú Tộc, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, Chú Tộc lại vận dụng để uẩn như thế, bọn họ đang trù giết người nào?"

Rất nhiều quân vương tồn tại đều khiếp sợ không gì sánh nổi.

Vô số kỷ nguyên đến nay, Chú Tộc bởi vì Trớ Chú chi đạo của mình mà bị người ta cực kỳ kiêng kị, ai cũng không dám tuỳ tiện chọc bọn họ.

Nhưng bây giờ, bọn họ vận dụng lực lượng bực này chú sát một người.

Mọi người không cách nào tưởng tượng.

Đến tột cùng là bực nào tồn tại mới đáng để Chú Tộc đại động can qua như vậy!

"Chú Tộc... chẳng lẽ..."

Bên trong Bàn Cổ Tông.

Lam Vương ánh mắt ngưng tụ, trong lòng có suy đoán.

Nàng khuếch tán tinh thần lực ra, bao phủ tiên đảo.

Nhất là nơi Sở Cuồng Nhân bế quan.

Trước kia, nàng có thể cảm nhận được khí tức Sở Cuồng Nhân, nhưng bây giờ, khí tức Sở Cuồng Nhân hoàn toàn biến mất không thấy, ngay cả nàng cũng không tìm tới.

"Tại sao có thể như vậy?"

"Sư tôn, đi nơi nào? Mục tiêu của Chú Tộc là sư tôn sao?"

Lam Vương cau mày, trong mắt có chút lo lắng.

Sau đó, nàng lại nghĩ tới mệnh cách quỷ quyệt ly kỳ của Sở Cuồng Nhân, nỉ non: "Cho dù mục tiêu Chú Tộc là sư tôn nhưng với loại mệnh cách kì lạ của sư tôn hắn sẽ không dễ bị ảnh hưởng mới đúng."

Trong Vạn Binh Thành.

Trước một gian hàng coi bói.

Một thầy bói bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt có sáu đạo kim mang chợt lóe lên, một cỗ khí tức huyền ảo khó lường lưu chuyển ra.

Hắn nhìn lên bầu trời, nỉ non: "Chú Tộc nổi điên sao, như vậy cũng tốt, mệnh cách của Sở Cuồng Nhân, ngay cả Lục Nhãn của ta đều không thể quan trắc, bây giờ xem Trớ Chú Chi Lực của Chú Tộc này có thể tạo thành ảnh hưởng gì cho hắn hay không."

Bên trong Vận Mệnh Thần Điện.

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, Chú Tộc vẫn còn tiếp tục công kích hắn.

Nhưng hắn cũng không sợ.

Mệnh của hắn cách tiếp nhận tất cả công kích nhưng vẫn hoàn hảo.

Sau đó, tâm thần hắn đi tới sông dài vận mệnh.

Tìm vận mệnh quỹ tích của chính mình.

Đồng thời, bên trong quỹ tích này, hắn cũng nhìn thấy mấy tồn tại quái dị, có búp bê toàn thân đẫm máu, có xác ướp...

"A, đây chính là đồ vật Chú Tộc dùng để công kích ta sao?"

……………………

Chương 2312: Nguyền rủa phản phệ, cộng minh chi pháp, ai đang trù Chú Tộc ta

Bên trong quỹ tích mệnh cách của Sở Cuồng Nhân.

Huyết búp bê toàn thân đẫm máu phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, vô hình Trớ Chú Chi Lực điên cuồng đánh thẳng vào vận mệnh quỹ tích, còn có gỗ màu đen hóa thành một cây thương thiên đại thụ, Trớ Chú Chi Lực ăn mòn bốn phía...

Xác ướp thì càng cường đại, vô số xúc tu màu trắng từ trên người nó khuếch tán mà ra, quật lấy vận mệnh quỹ tích, tựa hồ muốn quất nát.

Tam đại nguyền rủa chi vật này cực kỳ khủng bố.

Mệnh cách quân vương bình thường bị bọn chúng công kích, chỉ sợ sẽ vỡ vụn tại chỗ, hoàn toàn biến mất trên thế giới này.

Nhưng cũng tiếc.

Tam đại nguyền rủa chi vật này công kích mệnh cách Sở Cuồng Nhân.

Cho dù bọn chúng công kích như thế nào thì cũng không thể tổn thương mảy may.

Không chỉ có như thế.

Một cỗ dị lực vô hình ầm vang bộc phát.

Đó là lực lượng mệnh cách của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng cổ dị lực này khuếch tán mà ra, tam đại nguyền rủa chi vật đó giống như nhận lấy một loại kích thích nào đó, đột nhiên dừng lại một cái chớp mắt.

Ngay sau đó, huyết búp bê toàn thân run rẩy, Trớ Chú Chi Lực xung quanh thu liễm không còn một mảnh, quỳ xuống đất, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Hắc thụ che trời thân cành run rẩy một chút, vô số lá cây rì rào rơi xuống, khô héo với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, nhanh chóng khô quắt xuống.

Cuối cùng biến thành một đoạn gỗ khô.

Còn có xác ướp, băng vải trên người bắt đầu tróc ra, lộ ra một bộ thi thể khô quắt, thi thể đó nhìn giống người mà không phải người, giống như thú không phải thú.

Mà bây giờ, sắc mặt thi thể này lộ ra vẻ hoảng sợ.

Trong nháy mắt khi mệnh cách của Sở Cuồng Nhân bộc phát ra dị lực, tam đại nguyền rủa chi vật đều dừng công kích lại, tản mát ra vô tận ý sợ hãi.

Giống như như gặp phải khủng bố lớn nhất thế gian này.

Nhưng bọn họ không công kích, mệnh cách của Sở Cuồng Nhân không có dừng tay, lực lượng vô hình bao phủ tam đại Trớ Chú Chi Lực.

Chỉ là trong nháy mắt.

Tam đại nguyền rủa chi vật nhao nhao vỡ vụn, hóa thành tro tàn!

Lúc này.

Bên ngoài vận mệnh quỹ tích.

Từng đạo huyết sắc mũi tên nhỏ kích xạ mà tới.

Đây là cấm thuật Chú Tộc, Phá Mệnh Tiễn Thư!

Hơn nữa là bốn vị quân vương liên thủ thi triển Phá Mệnh Tiễn Thư, vô số huyết sắc mũi tên nhỏ, lít nha lít nhít, như mưa to gió lớn.

Sở Cuồng Nhân cảm thấy toàn bộ vận mệnh quỹ tích mình đều chấn động.

Không phải là vì mũi tên nhỏ này.

Mà là mệnh cách của hắn như nhận một loại kích thích nào đó.

Phẫn nộ!

Vô hình dị lực bộc phát, toàn bộ huyết sắc mũi tên nhỏ sụp đổ.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, ánh mắt ngưng tụ.

"Chú Tộc, nên để các ngươi nếm thử cái gì là kinh khủng chân chính!"

Chỉ gặp hắn thôi động lực lượng trong cơ thể, câu thông Vận Mệnh Chi Lực trong Vận Mệnh Thần Điện, căn cứ Chú Tộc quân vương nguyền rủa, theo quỹ tích trong cõi u minh, hướng về nơi phát ra nguyền rủa, cũng chính là Chú Tộc, cũng phát ra nguyền rủa! !

Cái nguyền rủa này chính là cực đạo tu hành pháp trong Chú Chi Thiên Ấn!

Thiên Địa Đại Chú!

Mà hắn lại trộn lẫn vào lực lượng của Vận Mệnh Thần Điện bên trong cỗ lực lượng này.

Trình độ kinh khủng, tin tưởng đủ để cho Chú Tộc... suốt đời khó quên!

Bên trong Chú Tộc.

Bọn người Chú Tộc chi chủ, Huyết Thiên Quân đang thi triển nguyền rủa.

Nhưng đột nhiên.

Bọn họ phát giác được mệnh cách Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên bộc phát ra một cỗ lực lượng khó có thể tưởng tượng, bên trên tế đàn, vài kiện nguyền rủa chi vật sau khi phát ra một tiếng kêu thảm quỷ dị không hiểu thì nhao nhao vỡ vụn, hóa thành tro tàn.

Không chỉ có như thế.

Cường đại phản phệ chi lực quét sạch mà ra.

Bốn vị quân vương nhao nhao thổ huyết, Trớ Chú Chi Lực vô cùng cường đại bao phủ trên người của bọn họ, đang điên cuồng ăn mòn thân thể của bọn họ.

Phá Mệnh Tiễn Thư hoàn toàn chính xác cường đại.

Nhưng thôi động môn cấm thuật này, sau khi thất bại tác dụng phụ sẽ càng khủng bố hơn.

Mà bây giờ, bốn vị quân vương tiếp nhận phản phệ trước nay chưa từng có!

"Làm sao lại có mệnh cách như thế này, Trớ Chú Chi Lực chúng ta dùng để nguyền rủa toàn bộ nhân tộc lại không làm gì được một mình hắn! !"

"Không thể nào như vậy được, không thể nào như vậy được! !"

Mấy vị quân vương tại chỗ hoài nghi nhân sinh.

Nhưng bây giờ bọn họ đang chịu Trớ Chú Chi Lực phản phệ, nếu lại không xử lý thì sợ tu vi của bọn họ sẽ phế đi.

"Mọi người nghe lệnh, thi triển cộng minh chi pháp!"

Chú Tộc chi chủ hạ lệnh.

Chỉ gặp bốn phía xung quanh bọn họ có từng tu sĩ Chú Tộc đi ra, xếp bằng ở chung quanh, trong miệng nói lẩm bẩm, đó là một loại âm tiết quái dị.

Là âm tiết nhân loại không cách nào phát ra.

Tu sĩ bình thường nghe được thanh âm này thậm chí có thể sẽ nổi điên.

Theo thanh âm những tu sĩ Chú Tộc này càng ngày càng cao, Trớ Chú Chi Lực trên người Chú Tộc chi chủ cũng dần dần chuyển tới trên người của bọn họ.

Đây là cộng minh chi pháp đặc hữu của Chú Tộc.

Có thể chia sẻ Trớ Chú Chi Lực thay những người khác.

Thế nhưng là mấy người Chú Tộc chi chủ đánh giá thấp lần phản phệ này, theo cộng minh chi pháp thi triển, từng tu sĩ Chú Tộc liên tiếp chết dưới lực lượng này.

Ngay cả một chút tu sĩ Đại Đạo Cảnh cũng không ngoại lệ.

"Để càng nhiều người đến cộng minh!"

Chú Tộc chi chủ ánh mắt lạnh như băng nói.

Hắn thấy, những tộc nhân này chỉ là công cụ thôi.

Chỉ cần mình có thể sống sót, chết nhiều cũng đáng.

Mình là tộc trưởng.

Bọn họ vì chính mình hi sinh, không thể bình thường hơn được.

Rất nhanh, hơn phân nửa người của Chú Tộc đều đến đây chia sẻ Trớ Chú Chi Lực thay mấy vị quân vương Chú Tộc chi chủ, sau đó sắc mặt mấy vị quân vương mới chuyển biến tốt.

"Thật là đáng sợ, rốt cuộc Sở Cuồng Nhân này có lai lịch gì, công kích mệnh cách của hắn lại bị phản phệ như thế này? !"

"Sở Cuồng Nhân, hắn tuyệt đối không chỉ là Đại Đạo Cảnh đơn giản như vậy, trên người hắn tuyệt đối ẩn giấu bí mật kinh thiên! !"

"Không sai..."

Mấy người Chú Tộc chi chủ trao đổi.

Lần này nguyền rủa Sở Cuồng Nhân, bọn họ bỏ ra cái giá cực lớn, nguyền rủa chi vật vô cùng trân quý tốn hao nhiều năm tìm cũng đã vận dụng.

Nhưng không có bất kỳ kết quả gì, còn bị phản phệ, nguyên khí đại thương.

Vì chống cự phản phệ này.

Không ít tộc nhân cũng chết dưới nguyền rủa.

"Sở Cuồng Nhân, Chú Tộc ta sẽ không bỏ qua."

Chú Tộc chi chủ sắc mặt âm trầm nói.

Nhưng bây giờ, hắn còn muốn đối mặt một vấn đề.

Nguyền rủa thất bại.

Hắn phải giải thích với các tộc khác như thế nào.

Phải biết, vì tranh thủ thời gian để bọn họ thi triển nguyền rủa, các tộc phái ra quân vương đỉnh tiêm cản trở Địa Quân, phí không ít khí lực.

Bây giờ bọn họ lại thất bại.

Các tộc sẽ đối xử với bọn họ như thế?

Chỉ là ngẫm lại đều cảm thấy đau đầu a.

Nhưng vào lúc này.

Hư không đột nhiên vỡ vụn, từng đạo tử sắc đường vân quỷ quyệt hiển hiện trên bầu trời Chú Tộc, một cỗ Trớ Chú Chi Lực bao phủ toàn bộ Chú Tộc.

Cỗ Trớ Chú Chi Lực này cực kỳ kinh khủng.

Ngay cả Chú Tộc chi chủ cũng nhịn không được con ngươi co rụt lại.

Mà hơn phân nửa Chú Tộc đang thi triển cộng minh chi pháp, vì mấy người Chú Tộc chi chủ gánh chịu Trớ Chú Chi Lực, đối với nguyền rủa bất thình lình, bọn họ hoàn toàn không có bất kỳ thời gian phản ứng, trực tiếp bị công kích.

Toàn bộ Chú Tộc lâm vào hỗn loạn tưng bừng.

Từng người của Chú Tộc bắt đầu trở nên bất lực, già yếu...

Hơn nữa tất cả đều sớm đi vào Thiên Nhân Ngũ Suy.

Lại thêm bọn họ vốn là vì mấy người Chú Tộc chi chủ mà gánh chịu không ít Trớ Chú Chi Lực, đi vào Thiên Nhân Ngũ Suy thì nhanh chóng chết đi.

"Là ai, là ai đang nguyền rủa Chú Tộc ta? !"

Chú Tộc chi chủ giận tím mặt, trước giờ đều là Chú Tộc bọn họ nguyền rủa người khác, lúc nào đến phiên người khác tới nguyền rủa bọn họ! !

....

Chương 2313: Chú Tộc đối Thiên Địa Đại Chú, Chú Thiên Lão Tổ, không phải lão tổ này là giả chứ

"Đây, đây là Thiên Địa Đại Chú! !"

Huyết Thiên Quân nhận ra Trớ Chú Chi Thuật bao phủ toàn bộ Chú Tộc.

Chính là Thiên Địa Đại Chú được Chú Chi Thiên Ấn ghi lại!

Huyết Hoặc đã từng thi triển ở trước mặt hắn.

"Không thể nào, Huyết Hoặc đã chết, ai còn biết môn Trớ Chú Chi Thuật này, khoan..." Huyết Thiên Quân như nghĩ tới điều gì, con ngươi co rụt lại.

Không chỉ có là hắn.

Mấy quân vương Chú Tộc chi chủ cũng đều nghĩ tới điều gì.

Hoàn toàn chính xác, Huyết Hoặc là chết.

Nhưng hắn chết trong tay Sở Cuồng Nhân, Chú Chi Thiên Ấn trong tay hắn cũng thuận lý thành chương rơi vào trong tay Sở Cuồng Nhân.

Nếu nói trên thế giới này còn có ai có khả năng biết Thiên Địa Đại Chú này.

Tất nhiên là Sở Cuồng Nhân.

Lại thêm, bọn họ vừa mới nguyền rủa Sở Cuồng Nhân xong, nhận phản phệ, Thiên Địa Đại Chú này lập tức đến, không là đối phương thì còn có thể là ai? !

"Sao có thể như vậy được? Huyết Hoặc tư chất cực cao, trong Chú Tộc ta tuyệt đối là vài kỷ nguyên khó gặp, thế nhưng là Sở Cuồng Nhân hắn đạt được Chú Chi Thiên Ấn mới bao lâu, sao hắn có thể thi triển môn tu hành pháp này!"

"Không thể nào như vậy được, không thể nào như vậy được..."

Huyết Thiên Quân không thể tin được trên thế giới này có người yêu nghiệt như thế.

"Hắn không chỉ biết Thiên Địa Đại Chú, còn có thể căn cứ chúng ta nguyền rủa, truy bản tố nguyên, công kích chúng ta, thủ đoạn của hắn... cực cao! ! Không bài trừ khả năng hắn vốn là tinh thông nguyền rủa chi đạo." Chú Tộc chi chủ nói.

Như vậy mới khiến Huyết Thiên Quân dễ chấp nhận một chút.

Không sai.

Chắc chắn là Sở Cuồng Nhân vốn tinh thông nguyền rủa chi đạo.

Cho nên mới có thể trong thời gian cực ngắn học được Thiên Địa Đại Chú.

"Liên thủ phá chú đi!"

Chú Tộc chi chủ sắc mặt mặt ngưng trọng nói.

Hắn và mấy người Huyết Thiên Quân cưỡng ép đè xuống nguyền rủa phản phệ trước đó, thôi động đại đạo, miệng tụng âm tiết quỷ dị, tay nắm pháp quyết huyền ảo.

Thân là Chú Tộc, bọn họ có trình độ đỉnh cao về nguyền rủa chi đạo.

Công phu giải chú đương nhiên cũng không kém.

Chỉ gặp bốn người liên thủ đánh ra một vệt thần quang, rơi trên Thiên Địa Đại Chú.

Nhưng lại gặp thần quang vỡ vụn.

Thiên Địa Đại Chú cũng lông tóc không tổn hao gì!

Trớ Chú Chi Lực mênh mông vẫn đang ăn mòn toàn bộ Chú Tộc!

"Làm sao lại mất đi hiệu lực?"

"Một lần nữa."

Chú Tộc chi chủ biến sắc, liên hợp đám người giải chú lần nữa.

Nhưng kết quả lại như vậy.

Trong lòng của bọn họ có chút bất an.

Nguyền rủa ngay cả quân vương cũng không thể giải, Sở Cuồng Nhân lĩnh hội Thiên Địa Đại Chú đã đến trình độ này sao? !

"Thử lại lần nữa!"

Sau đó, mấy người Chú Tộc chi chủ lại thử mười mấy loại thủ pháp giải chú khác nhưng đều không ngoại lệ, tất cả đều thất bại! !

Các tu sĩ Chú Tộc, tất cả đều lâm vào trong hoảng sợ.

Ngay cả Chú Tộc chi chủ và các quân vương đều không thể giải cái nguyền rủa này, đây chẳng phải là tất cả bọn họ đều chờ chết ở đây sao? !

"Tại sao lại như vậy, cái này, không thể nào! Sở Cuồng Nhân có tinh thông nguyền rủa chi đạo như thế nào đi nữa thì cũng không có khả năng đạt tới mức này a!"

"Cho dù đó là cực đạo tu hành pháp cũng không nên mạnh như vậy a!"

Chú Tộc chi chủ có chút luống cuống.

Từ khi hắn bắt đầu nguyền rủa Sở Cuồng Nhân, tình thế phát triển đã hoàn toàn mất khống chế, ngay cả Chú Tộc chi chủ như hắn cũng không khống chế được.

"Phế vật! !"

Nhưng vào lúc này.

Chỗ sâu trong Chú Tộc vang lên một tiếng quát lạnh.

Chỉ thấy một lão giả mặc trường bào màu đen, cầm quải trượng trong tay chậm rãi đi ra, hắn nhìn mấy người Chú Tộc chi chủ, sắc mặt cực kỳ âm trầm.

"Chú Thiên Lão Tổ!"

Chú Tộc chi chủ nhìn thấy đối phương, sắc mặt vui mừng.

Đối phương rõ ràng là một lão tổ tông đang ngủ say trong Chú Tộc.

Hắn hiện thân, mọi người nhất thời có chủ tâm cốt.

"Hừ, Chú Tộc ta lấy nguyền rủa chi đạo đặt chân chư thiên, bây giờ lại bị người lấy Trớ Chú Chi Thuật đánh tới cửa, các ngươi đúng là phế vật!"

Chú Thiên Lão Tổ không chút khách khí chửi rủa.

Nghe được hắn nói như vậy, sắc mặt mấy quân vương đỏ lên, không dám cãi lại.

Mà Chú Thiên Lão Tổ mắng xong, cũng biết chính sự quan trọng, nhìn Thiên Địa Đại Chú, ánh mắt ngưng tụ: "Trớ chú chi đạo cực đạo tu hành pháp, Thiên Địa Đại Chú, đúng là huyền ảo, đáng tiếc, Trớ Chú Chi Lực này quá yếu!"

Trên người hắn bộc phát ra một cỗ lực lượng pháp tắc mênh mông.

Một đạo Trớ Chú Chi Lực ngưng tụ thành thần quang lưu chuyển ra, hung hăng đánh vào Thiên Địa Đại Chú, phát ra một tiếng oanh minh quỷ dị.

"Chú Thiên Lão Tổ ra tay, Thiên Địa Đại Chú này..."

Chú Tộc chi chủ thở dài một hơi.

Nhưng sau đó con ngươi hắn co rụt lại, không thể tin được nhìn lên bầu trời.

Chỉ gặp tử sắc đường vân của Thiên Địa Đại Chú vẫn giống như một tấm thiên la địa võng, bao phủ toàn bộ Chú Tộc, nguyền rủa toàn bộ Chú Tộc.

"Cái gì!"

"Ngay cả Chú Thiên Lão Tổ cũng không thể giải khai nguyền rủa này!"

Mọi người vẻ mặt hốt hoảng.

Mà sắc mặt Chú Thiên Lão Tổ cũng có chút khó coi.

Chính mình mới vừa mới răn dạy mấy người Chú Tộc chi chủ là phế vật xong, nhưng sau đó mình cũng không giải được cái Thiên Địa Đại Chú này!

Đó không phải là đánh mặt mình sao? !

"Lần này người hạ chú đúng là có mấy phần năng lực, xem ra là ta chủ quan." Chú Thiên Lão Tổ cố giả bộ bình tĩnh nói.

Chỉ gặp hắn tay cầm pháp quyết huyền ảo, lại đánh ra phá chú chi pháp lần nữa.

Thế nhưng là...

Thiên Địa Đại Chú vẫn bất vi sở động!

Ánh mắt của mọi người trong Chú Tộc đều rơi vào trên người Chú Thiên Lão Tổ.

Lão tổ này không phải là người giả mạo chứ?

Chú Thiên Lão Tổ phát hiện được ánh mắt hoài nghi của đám người đó, sắc mặt đỏ bừng lên, sau đó thét dài một tiếng, lực lượng Trớ Chú pháp tắc mãnh liệt mà ra.

Ngàn vạn pháp tắc giao hội trong hư không.

Trong chốc lát hóa thành một tôn Chú Chi Ma Thần đen nhánh!

Đây là quân vương pháp tướng của Chú Thiên Lão Tổ!

"Phá cho ta! !"

Quân vương pháp tướng sau lưng Chú Thiên Lão Tổ đột nhiên hai tay chụp vào Thiên Địa Đại Chú, hai cỗ lực lượng va chạm, trong nháy mắt chú lực ba động khiến da đầu người ta tê dại khuếch tán mà ra, rất nhiều quân vương vốn đang quan sát Chú Tộc vì thế mà kinh ngạc.

"Trớ Chú Chi Lực thật mạnh a."

"Có thể bức Chú Thiên Lão Tổ đến loại tình trạng này, là ai mà có trình độ như thế này ở Trớ Chú chi đạo? Không lẽ là Sở Cuồng Nhân thật sao?"

"Sở Cuồng Nhân này còn có bao nhiêu thủ đoạn chưa biết?"

"Đúng là quái, Sở Cuồng Nhân này trẻ tuổi như vậy, lấy đâu ra nhiều thủ đoạn như vậy, rốt cuộc hắn tu hành như thế nào a? !"

Bên trong Chú Tộc.

Pháp tướng Chú Thiên Lão Tổ điên cuồng va đập vào Thiên Địa Đại Chú.

Thời gian dần trôi qua.

Thiên Địa Đại Chú xuất hiện từng vết rách.

Sắc mặt mọi người trong Chú Tộc lộ ra vẻ vui mừng.

"Thành công!"

"Quả nhiên, lão tổ ra tay thì không có nguyền rủa hắn không phá được!"

"Quá tốt rồi."

Vẻ mặt mọi người trong Chú Tộc trở nên buông lỏng.

Nhưng sau đó bên trong Thiên Địa Đại Chú đã vỡ tan bộc phát ra một cỗ lực lượng càng thêm kinh khủng, một con Chú Thú vô cùng dữ tợn vọt ra.

Trực tiếp đè quân vương pháp tướng xuống đất.

Trải qua cắn xé, pháp tướng đó lại bị trực tiếp xé nát!

Chú Thú gào thét một tiếng, khiến vô số người tê cả da đầu.

Chú Thiên Lão Tổ kinh hô một tiếng, sắc mặt trắng bệch: "Không đúng, đây không phải Trớ Chú Chi Lực, không, không đơn thuần là Trớ Chú Chi Lực! !"

Hắn phát hiện, Chú Thú đó ngoại trừ Trớ Chú Chi Lực ra.

Còn có một cỗ lực lượng càng mênh mông mạnh mẽ!

Mà khi rất nhiều quân vương chú ý thế cục Chú Tộc nhìn thấy Chú Thú thì cũng vì thế mà kinh ngạc, mà có ít người trực tiếp ngồi không yên.

Có người hai mắt trợn trừng, toàn thân run rẩy, cảm nhận lực lượng ẩn chứa bên trong Chú Thú đó, không thể tin được: "Vận, Vận Mệnh Chi Chủ! !"

Chương 2314: Chú Tộc tổn thất nặng nề, trở mặt vô tình đế vương

"Cỗ lực lượng này là... Vận Mệnh Chi Chủ! ! ?"

Có quân vương cảm nhận được lực lượng ẩn chứa bên trong Chú Thú, sau đó không khỏi nghẹn họng nhìn trân trối, toàn thân run rẩy, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Vận Mệnh Chi Chủ.

Đây là một cái tên vô cùng cổ lão.

Chỉ biết là cái tên này đã từng vang vọng chư thiên, không ai không biết.

Nhưng người bái kiến Vận Mệnh Chi Chủ ít càng thêm ít.

Nhưng không thể phủ nhận là Vận Mệnh Chi Chủ có sức ảnh hưởng lớn trong chư thiên, thậm chí có vô số người xưng là một trong số đại thần bí lớn nhất trong chư thiên.

Về sau, Vận Mệnh Chi Chủ biến mất.

Mà bây giờ, một số quân vương đã từng giao dịch với Vận Mệnh Chi Chủ, với Vận Mệnh Thần Điện lại cảm nhận được khí tức Vận Mệnh Chi Chủ từ trên thân Chú Thú, sao có thể không khiến cho bọn họ không khiếp sợ? Không e sợ được?

Nếu như Vận Mệnh Chi Chủ tái hiện thế gian...

Như vậy bọn họ sẽ phải thực hiện mệnh khế giữa bọn họ và Vận Mệnh Chi Chủ.

Chỉ có bọn họ biết, giao dịch cái gì với Vận Mệnh Thần Điện.

Trong Vạn Binh Thành.

Thầy bói đó cũng nhận ra bên trong Chú Thú ẩn chứa Mệnh Vận Chi Lực, không khỏi thân thể chấn động, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Lập tức, hắn cười khổ một tiếng: “Cái kỷ nguyên này đúng là khiến người bất ngờ a, ngay cả tồn tại như Vận Mệnh Chi Chủ đều tái hiện thế gian."

"Ai, nên tới, tóm lại là muốn tới."

Bên trong Chú Tộc.

Chú Thiên Lão Tổ nhìn Chú Thú dữ tợn, không khỏi nuốt nước bọt một cái: “Cái này, đây không phải là Trớ Chú Chi Lực đơn thuần, ở trong đó dung hợp một cỗ Vận Mệnh Chi Lực vô cùng bàng bạc, cỗ lực lượng này quá mênh mông."

Lúc này, mọi người mới biết tại sao thủ đoạn giải chú của bọn họ không có hiệu quả với Thiên Địa Đại Chú, bởi vì hoàn toàn không phải Thiên Địa Đại Chú bọn họ quen thuộc, mà là biến dị cực đạo tu hành pháp.

"Rống! !"

Rít lên một tiếng, Chú Thú dữ tợn tán phát ra một nguồn sức mạnh mênh mông, ở trong đó dung hợp Vận Mênh Đại Đạo, Trớ Chú Đại Đạo, hai cỗ lực lượng.

Rất nhiều Chú Tộc bị lực lượng này đánh cho nhao nhao vẫn lạc!

Bọn họ hoặc là bị Trớ Chú Chi Lực làm cho nhanh chóng già yếu mà chết, hoặc là bị Vận Mệnh Chi Lực đánh cho mệnh cách bị vỡ vụn mà chết, triệt để tiêu tán thế gian.

Không có bất kỳ tràng diện huyết tinh.nào

Nhưng lại khiến Chú Tộc chi chủ cảm nhận được một cỗ hàn ý sâu tận xương tủy.

Đột nhiên.

Chú Thú nhìn về phía Chú Tộc chi chủ.

Ánh mắt cả hai đụng nhau.

Một bạo ngược, u ám, như vòng xoáy thôn phệ linh hồn.

Một thì là kinh hoảng, sợ hãi.

"Không được!"

Chú Tộc chi chủ sắc mặt đại biến, sợ hãi trước nay chưa từng có tràn ngập toàn thân.

Hắn muốn chạy trốn.

Nhưng cỗ Trớ Chú Chi Lực áp chế trong cơ thể bỗng nhiên bộc phát, đánh thẳng vào thân thể của hắn, thân thể vốn là già nua trở nên càng còng xuống.

Chú Thú trực tiếp nhào tới.

"Không, không!"

Trong hoảng sợ, Chú Tộc chi chủ thôi động các loại Trớ Chú Chi Thuật, các loại lực lượng pháp tắc bộc phát, điên cuồng đánh thẳng tới Chú Thú.

Nhưng những thứ này đều không có ngăn cản Chú Thú.

Chú Thú mở ra miệng lớn như lỗ đen, trực tiếp nuốt hắn!

Trong cơ thể hắn có Trớ Chú Đạo Đạo, Vận Mệnh Đại Đạo hai loại sức mạnh đang điên cuồng đan xen, nhất là Vận Mệnh Đại Đạo, càng tràn ngập lực lượng pháp tắc cực kỳ khủng bố, nhanh chóng tan rã mệnh cách của Chú Tộc chi chủ.

Vạn linh đều có mệnh cách.

Cho dù là người siêu thoát cũng chỉ là đã vượt ra vũ trụ đại đạo chưởng khống.

Nhưng mệnh cách của hắn vẫn trong sông dài vận mệnh.

Chỉ là mạnh mẽ và nhỏ yếu mà thôi.

Mà trong cơ thể Chú Thú ẩn chứa Mệnh Vận Chi Lực là Sở Cuồng Nhân mượn nhờ Vận Mệnh Thần Điện, lấy vận mệnh quyền năng thi triển ra.

Không thể nghi ngờ là còn mạnh mẽ hơn Chú Tộc chi chủ.

Chỉ trong chốc lát.

Mệnh cách của Chú Tộc chi chủ triệt để vỡ vụn!

Đến tận đây, trong chư thiên lại không Chú Tộc chi chủ.

Sau khi nuốt Chú Tộc chi chủ, Chú Thú vẫn chưa đủ, ánh mắt khóa chặt mấy quân vương Huyết Thiên Quân.

"Súc sinh, ngươi dám! !"

Chú Thiên Lão Tổ lập tức gấp.

Mặc dù hắn mắng bọn người Chú Tộc chi chủ là phế vật nhưng hắn cũng biết mỗi một quân vương đều vô cùng quý giá đối với Chú Tộc.

Hắn muốn ngăn cản.

Trớ Chú Đại Đạo lực lượng pháp tắc tuôn ra, lại ngưng tụ ra quân vương pháp tướng chi lực lần nữa, nhưng nó cũng không có đưa đến tác dụng gì.

Lúc trước hắn thi triển quân vương pháp tướng chi lực thì bị Chú Thú tuỳ tiện xé nát, lần này lại thi triển, hiệu quả cũng không có tốt hơn chỗ nào.

"Lão tổ, chúng ta tới giúp ngươi!"

Huyết Thiên Quân lớn tiếng nói.

"Cút! Dẫn tộc nhân tị nạn đi!"

Chú Thiên Lão Tổ nổi giận gầm lên một tiếng.

Nhưng mà đã chậm.

Chỉ thấy Chú Thú gào thét một tiếng, Trớ Chú Chi Lực kinh khủng và Mệnh Vận Chi Lực hóa thành hắc khí như thực chất khuếch tán ra, bao trùm hơn phân nửa Chú Tộc.

Vô số tộc nhân bị lực lượng này làm cho nhao nhao vẫn lạc.

"Liều mạng!"

Một quân vương Chú Tộc nổi giận gầm lên một tiếng, không áp chế Trớ Chú Chi Lực trong cơ thể, cưỡng chế nghịch chuyển đại đạo trong cơ thể, lực bộc phát lượng đánh thẳng tới Chú Thú.

Mà Chú Thú thấy thế, há miệng rộng.

Trực tiếp nuốt vào.

Oanh! !

Trong cơ thể Chú Thú, vị quân vương đó không ngừng thôi động lực lượng pháp tắc, muốn từ trong cơ thể tan rã Chú Thú, nhưng cũng chỉ là tốn công vô ích.

Chỉ chốc lát đã bị Chú Thú triệt để 'Tiêu hóa'.

Chú Thú trắng trợn phá hư trong Chú Tộc.

Chỗ đến vạn linh vẫn lạc.

Một thanh trường mâu đen nhánh ầm vang bắn ra, đâm xuyên thân thể Chú Thú, trường mâu đó ẩn chứa một cỗ phá chú chi lực cường đại.

Chú Thú gào thét, Trớ Chú Chi Lực trong cơ thể không ngừng tiêu tán.

"Cái trường mâu này là..."

Chú Thiên Lão Tổ nhìn về phía nơi xa.

Chỉ gặp một lão giả gầy đến da bọc xương từ trong một cỗ quan tài chậm rãi đứng lên, nhấc tay khẽ vẫy, trường mâu đó bay đến trong tay hắn.

"Chú Địa Lão Tổ!"

Chú Thiên Lão Tổ vẻ mặt vui mừng.

"Chú Thiên, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? !"

Chú Địa Lão Tổ nhìn lãnh địa Chú Tộc bị phá hư đến không còn hình dáng, hai mắt lõm sâu lộ ra sát ý lạnh lẽo.

"Bớt nói nhiều lời, liên thủ giải quyết Chú Thú này rồi nói!"

"Được."

Chú Thiên, Chú Địa, hai vị lão tổ Chú Tộc cùng nhau liên thủ đối phó Chú Thú, một phen chém giết thảm liệt, rốt cục giải quyết Chú Thú.

Mà hai vị lão tổ cũng thụ thương không nhẹ.

Toàn bộ Chú Tộc trọng thương trước nay chưa từng có.

Bao gồm Chú Tộc chi chủ.

Quân vương chết ba, Đại Đạo Cảnh tổn thất trên trăm, Hỗn Nguyên Cảnh và thành viên bình thường khác trong tộc vô số kể.

Trừ ra, toàn bộ lãnh địa Chú Tộc bị Thiên Địa Đại Chú ảnh hưởng, khắp nơi đều tràn ngập Trớ Chú Chi Lực, người của Chú Tộc cũng khó có thể tới gần.

Muốn khôi phục không biết phải hao phí bao nhiêu thời gian.

"Rốt cuộc, rốt cuộc là tên trời đánh nào hại Chú Tộc ta thành như thế này! !" Chú Địa Lão Tổ toàn thân run rẩy nói.

"Là Sở Cuồng Nhân! !"

Huyết Thiên Quân cắn răng nói.

Hắn kể lại chuyện có liên quan đến Sở Cuồng Nhân.

Hai vị lão tổ sau khi nghe xong, sắc mặt âm trầm như nước.

Nhưng còn chưa chờ bọn họ bình tĩnh lại, chỉ gặp đại địa chấn động, bàng bạc địa khí phóng lên tận trời, để Chú Tộc vốn là rách nát càng thêm rét vì tuyết lại lạnh vì sương.

Chỉ gặp cách đó không xa, một nam tử cao lớn chậm rãi đi tới.

Chỗ đến, địa khí lăn lộn như rồng.

Chính là Địa Quân.

"Địa Quân, đáng chết, đám người đó đều chạy sao? !"

Huyết Thiên Quân sắc mặt đại biến.

Thiên Thần nhất tộc, Long Tộc và các quân vương nói sẽ vì bọn họ gánh chịu Địa Quân trả thù, nhưng bây giờ, bọn họ chạy không còn hình bóng.

Hắn lấy ngọc giản ra, liên hệ Thiên Thần nhất tộc và các quân vương.

"Chúng ta nói, chỉ cần các ngươi giết Sở Cuồng Nhân, chúng ta sẽ vì Chú Tộc gánh chịu Chí Cao Pháp Đình trả thù, nhưng hiện tại xem ra... các ngươi thất bại." Một vị quân vương Thiên Thần nhất tộc lạnh lùng nói ra.

....

Chương 2315: Chú Tộc gần như hủy diệt, Không Hoàng, Nghịch Mệnh Sư

Quân vương trở mặt vô tình!

Vốn là bị Sở Cuồng Nhân dùng Thiên Địa Đại Chú làm cho nguyên khí đại thương, Chú Tộc lại lần nữa đối mặt lửa giận của Địa Quân, mấy quân vương Chú Tộc còn sót lại lo sợ bất an.

Mà Địa Quân nhìn Chú Tộc trước mắt, trong lòng không khỏi cảm khái.

Hay cho một Sở Cuồng Nhân a.

Rốt cuộc hắn dùng thủ đoạn gì mà khiến cho Chú Tộc trở thành như vậy!

Nguyền rủa chi đạo lại mạnh mẽ như thế sao?

Địa Quân không có có mơ tưởng, nhìn mấy người Chú Thiên Lão Tổ, thần sắc dần dần trở nên lạnh như băng: “Qua hôm nay, Chú Tộc không cần giữ lại."

Nếu là thời kỳ Chú Tộc toàn thịnh, hắn muốn hủy diệt chủng tộc này thì cũng phải tốn hao một chút tay chân, nhưng bây giờ, Chú Tộc nguyên khí đại thương, lấy thực lực của hắn, muốn giết chết những quân vương còn lại không có gì khó.

"Giết!"

Một phen chém giết.

Chú Thiên, Chú Địa, hai lão tổ Chú Tộc vẫn lạc.

Huyết Thiên Quân cũng bị địa khí giảo sát.

Lúc đầu, với thực lực Chú Tộc, mặc dù không tính đứng hàng đầu trong chư đa chủng tộc nhưng một tay nguyền rủa chi đạo cũng đủ làm cho người kiêng kị.

Nhưng lúc này vì chú sát Sở Cuồng Nhân, bọn họ hao phí để uẩn không nhỏ.

Còn bị phản phệ.

Còn bị Sở Cuồng Nhân cách không nguyền rủa, dẫn đến nguyên khí đại thương.

Bây giờ, Địa Quân cũng ra tay trả thù.

Luân phiên đả kích, toàn bộ Chú Tộc gần như diệt tộc!

Chỉ còn lại một ít tộc nhân đào vong khắp nơi, không có thành tựu.

Một Hồng Mông chủng tộc rơi vào kết cục này, mọi người không khỏi thổn thức.

"Sở Cuồng Nhân, không thể khinh thường a."

"Gia hỏa này thủ đoạn quá quỷ dị."

Rất nhiều quân vương âm thầm nghĩ tới.

Quyết định sau này ít đi trêu chọc nhân vật phiền toái này.

Mà một chút quân vương lại càng hiếu kì với lai lịch của Sở Cuồng

Nhân.

"Lực lượng ẩn chứa bên trong Chú Thú đúng là Vận Mệnh Chi Lực của Vận Mệnh Chi Chủ, nhưng sao Sở Cuồng Nhân có thể sử dụng nó được?"

"Chẳng lẽ hắn cũng giao dịch với Vận Mệnh Chi Chủ sao?"

"Cho dù nói thế nào, Vận Mệnh Chi Chủ tái hiện, đại thần bí lớn nhất trong chư thiên trở về, hi vọng đừng tìm tới ta mới được a."

Một chút quân vương lo lắng bất an.

Vận Mệnh Chi Chủ tồn tại giống như một thanh lợi kiếm treo trên đầu bọn họ.

……

Nơi nào đó trong hư không.

Một cỗ ý chí kinh khủng bỗng nhiên bộc phát.

Một đôi mắt to lớn như ngôi sao bỗng nhiên mở ra, ba động khủng bố khuếch tán ra, mấy chục cái tinh hệ bị cỗ lực lượng này hủy hoại chỉ trong chốc lát.

"Vận Mệnh Chi Chủ, rốt cục ngươi lại xuất hiện."

"Chiến tranh mới, bắt đầu."

"Mệnh ta do ta, nghịch thần phá mệnh!"

Một giọng nói quanh quẩn trong hư không.

……

Bên trong sông dài vận mệnh.

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở hai mắt ra, hắn nhìn một phiến khu vực bên trong trường hà, từng đạo vận mệnh quỹ tích biến mất không thấy gì nữa, giống như chưa từng tồn tại.

Đó là vận mệnh quỹ tích của Chú Tộc.

"A, Chú Tộc, phần đại lễ của ta, hi vọng các ngươi có thể hài lòng."

Trên mặt Sở Cuồng Nhân nở một nụ cười lạnh.

Sau đó, hắn nhìn về phía vận mệnh quỹ tích của mình, vừa sải bước ra, xâm nhập trong đó, định nhìn trộm mệnh cách của mình, hắn đã hiếu kì rất lâu.

Mệnh cách của mình, rốt cuộc là cái thứ gì.

Vô số đại năng đều khó mà nhìn trộm mảy may.

Theo hắn không ngừng xâm nhập.

Thời gian dần trôi qua, hắn cũng cảm thấy một cỗ lực cản.

Từ nơi sâu xa hình như có một cỗ lực lượng đang phòng ngừa mình xâm nhập quá sâu.

"Thầy thuốc khó tự chữa, người đoán mệnh cũng khó có thể nhìn trộm được vận mệnh của mình, mình muốn chính xác quan trắc mệnh cách của mình thì có chút khó khăn."

Vấn đề là mình không nhìn thấy.

Những người khác thì càng khỏi phải nói.

Sở Cuồng Nhân lắc đầu.

Hắn tâm thần khẽ động, rời khỏi sông dài vận mệnh.

Khi xuất hiện lại đã đi tới Vận Mệnh Thần Điện, lần này có thể làm cho Chú Tộc nguyên khí đại thương, lực lượng của Vận Mệnh Thần Điện phát huy tác dụng không nhỏ.

Vận Mệnh Chi Lực và Trớ Chú chi đạo kết hợp, hiệu quả làm hắn có chút ngoài ý muốn.

Có lẽ mình có thể nghiên cứu một chút.

Tương lai coi như không ở trong Vận Mệnh Thần Điện cũng có thể phát huy ra loại lực lượng kia.

"Điện linh, đem tất cả mệnh khế của tồn tại Đại Đạo Cảnh trở lên ra, ta muốn tra xem một chút." Sở Cuồng Nhân nói.

Vận Mệnh Thần Điện cực kỳ cổ lão.

Mà mỗi một thời đại Vận Mệnh Chi Chủ đều lập mệnh khế với không ít người.

Ở trong đó thậm chí không thiếu khuyết tồn tại cấp đại đạo thậm chí quân vương.

Trong nháy mắt.

Chỉ gặp từng tấm quyển da cừu cổ lão xuất hiện trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Hắn cẩn thận tra nhìn.

Nhất là những quân vương đó, một cái không lọt.

Bây giờ Bàn Cổ Tông là tiêu điểm của thế lực khắp nơi, mà hắn trải qua một trận chiến ở nhân văn tổ địa, cũng trở thành cái đinh trong mắt các thế lực lớn.

Ngoại trừ thực lực bản thân phải mạnh lên ra.

Hắn cũng muốn tìm được một chút trợ lực bên ngoài, mặc dù Lam Vương cường đại nhưng dù sao chỉ có một người mà thôi, có đôi khi không cách nào chiếu cố tất cả.

Người lập mệnh khế với Vận Mệnh Thần Điện là lựa chọn tốt.

Trước kia thực lực hắn không đủ, cho nên không có đi tìm những người này.

Nhưng bây giờ không đồng dạng.

Quân vương bình thường, hắn đều không để trong mắt.

Đã đến lúc ngẫm lại.

"A, Không Hoàng."

Bỗng nhiên, một cái tên đập vào mi mắt, khiến cho Sở Cuồng Nhân chú ý.

Không Hoàng.

Lấy Không làm tên, là người của Không Tộc sao?

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

Không Tộc là một trong số thế lực xâm lấn nhân văn tổ địa.

Nhìn kỹ, sau đó hắn phát hiện Không Hoàng này cũng không phải là Không Tộc mà là một vị tiên thiên sinh linh thiên sinh địa dưỡng.

Bản chất giống như Oa Hoàng, Tam Thanh.

Vị Không Hoàng này am hiểu Không Gian Chi Đạo, giống như Dương Mi, nhưng mà rất nhiều kỷ nguyên trước, Không Hoàng đã trở thành Quân Vương Cảnh.

Là một trong số mấy vị quân vương mạnh nhất lập khế với Vận Mệnh Thần Điện.

Mệnh khế của hắn nội dung là...

Lấy cả đời làm nô đổi lấy chục tỷ năm thọ nguyên!

Hóa ra.

Mặc dù có lẽ Không Hoàng đã đột phá quân vương nhưng bởi vì Không Gian Chi Đạo trác tuyệt, bị Không Tộc am hiểu Không Gian Chi Đạo nhất tìm tới cửa.

Yêu cầu hắn gia nhập Không Tộc, làm việc cho Không Tộc.

Nhưng Không Hoàng trời sinh tính kiệt ngạo, không muốn khuất phục, đại chiến với quân vương Không Tộc bị trọng thương, đi vào Thiên Nhân Ngũ Suy, thọ nguyên không có mấy.

Về sau gặp Vận Mệnh Chi Chủ nhiệm kỳ đó.

Lấy cả đời làm nô đổi lấy chục tỷ năm thọ nguyên.

Trải qua khổ tu, thực lực Không Hoàng không ngừng tăng lên, triển khai một trận du kích chiến với Không Tộc, trở thành đối thủ nhức đầu nhất của Không Tộc.

Sau đó Không Hoàng chém giết bảy vị quân vương Không Tộc.

Rơi vào đường cùng, Không Tộc nghĩ cách hoà giải với đối phương.

Không Hoàng muốn tìm Vận Mệnh Chi Chủ thực hiện hứa hẹn, nhưng mà Vận Mệnh Chi Chủ đời đó lại bởi vì nguyên nhân nào đó mà vẫn lạc.

Hắn không thể nào thực hiện lời hứa, đến bây giờ tung tích không rõ.

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân nhìn mệnh khế trong tay, khóe miệng hơi vểnh, lập tức nói với điện linh: "Điện linh, có một số việc, chúng ta nên nói một chút."

"Điện Chủ muốn nói chuyện gì?"

"Ví dụ như là lịch đại Vận Mệnh Chi Chủ vẫn lạc như thế nào?"

Nghe đến đây, điện linh trầm mặc một hồi, lập tức nói: "Thôi được, lấy thực lực Điện Chủ hôm nay cũng đủ để biết những chuyện này."

"Lịch đại Vận Mệnh Chi Chủ, ngoại trừ Vận Mệnh Chi Chủ đời thứ nhất và số ít Vận Mệnh Chi Chủ còn chưa trưởng thành ra, những người khác bị sát hại, mà người giết chết bọn họ, được xưng là... Nghịch Mệnh Sư!"

....

Chương 2316: Đại đạo chi gian, kiếm chi đại đạo, lĩnh hội kiếm đạo pháp tắc

"Nghịch Mệnh Sư?"

"Đúng, Nghịch Mệnh Sư, không phải một người, là một đám người, bọn họ chuyên môn đối nghịch với Vận Mệnh Thần Điện, săn giết Vận Mệnh Chi Chủ còn chưa hoàn toàn trưởng thành, trước kia những Vận Mệnh Chi Chủ đó bị bọn họ phát hiện thân phận, sau đó bị sát hại..." Điện linh êm tai nói.

"Bọn họ là lai lịch ra sao?"

"Không rõ ràng, nhưng hẳn là có liên quan đến Vận Mệnh Chi Chủ đời thứ nhất."

Sở Cuồng Nhân suy tư.

Vận Mệnh Thần Điện dính dấp một số bí mật trong chư thiên.

Nhìn như mặc dù cường đại.

Bên trong Vận Mệnh Thần Điện gần như là không gì làm không được.

Nhưng cũng có kẻ địch của mình.

Dựa theo Sở Cuồng Nhân phỏng đoán, Vận Mệnh Chi Chủ đời thứ nhất chắc chắn là cảnh giới trên quân vương.

Thậm chí còn mạnh mẽ hơn hắn tưởng tượng.

Có thể là cùng cấp với tồn tại như Nhân Tổ, Nguyên Sơ Chúc Long, mà Nghịch Mệnh Sư đối nghịch với Vận Mệnh Thần Điện lại là thế lực bực nào?

Hắn trước nay chưa từng nghe.

Ngay trong bọn họ có tồn tại trên quân vương hay không?

Sở Cuồng Nhân đang suy tư, không khỏi vuốt vuốt mi tâm, sao hắn có cảm giác bốn phương tám hướng xung quanh mình đều là kẻ địch.

"Đúng là... thú vị a."

Kẻ địch mặc dù nhiều.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại có cảm giác hưng phấn.

Loại cảm giác cấp bách này đã ít khi xuất hiện.

Lấy thực lực hắn hôm nay, quân vương bình thường không để trong mắt, nếu không có đủ đối thủ cường đại đến thúc giục hắn, sao hắn có thể nhanh chóng tiến bộ?

Đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến cho hắn có thể đi được tới hôm nay.

Hắn thường có thể hóa áp lực thành động lực.

"Có thể tìm tới chỗ ở của những người lập khế với Vận Mệnh Thần Điện sao?"

Sở Cuồng Nhân nói.

Bây giờ hắn cần trợ lực.

Không chỉ là vì ứng phó Nghịch Mệnh Sư có thể đi tới bất cứ lúc nào.

Cũng là vì lớn mạnh lực lượng tự thân.

"Căn cứ mệnh khế cảm ứng, có thể tìm được, đại bộ phận đều là Hồng Mông đại thế giới, nhưng là có một cái ngoại lệ, là Không Hoàng, vị trí của hắn không ngừng thay đổi, hắn là ở giữa vũ trụ hư không..."

Giữa vũ trụ hư không, là khu vực hư không giữa chư thiên vũ trụ.

Ở nơi đó tràn ngập các loại đại bí.

Không Hoàng làm cái gì ở trong đó?

Sở Cuồng Nhân tạm thời không nghĩ.

Tiếp xuống, hắn định bế quan một thời gian.

Hảo hảo luyện hóa các loại cơ duyên tạo hóa trong chuyến đi nhân văn tổ địa lần này.

Nhất là Nhân Tổ chi huyết.

Hắn chìm vào trong cơ thể, ý thức tiến vào bên trong giọt máu tươi đó.

Những ngày này, hắn định luyện hóa vật này, dung nhập nó vào huyết mạch tự thân, chỉ là giọt máu này lại cực kỳ bài xích hắn.

Chuyện này khiến hắn hơi nghi hoặc một chút.

Đã bài xích hắn? Tại sao còn lựa chọn hắn?

Là bởi vì kiếm chi tổ trên người mình?

"Chủ nhân, kết quả phân tích ra, Nhân Tổ chi huyết này cũng không phải là bài xích chủ nhân mà là bài xích Chúc Long Chi Lực, Quang Minh Chi Chủng, Ác Ma Chi Đồng, Mạt Nhật Chi Ấm và những lực lượng khác trong cơ thể chủ nhân."

Sau khi Tiểu Ái nói xong, chính mình cũng cảm thấy có chút bó tay rồi.

Trong cơ thể chủ nhân đều là những thứ lộn xộn gì.

"Có biện pháp giải quyết sao?"

"Cần phân tích thêm một bước."

"Ừm, ta đã biết."

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu, tạm không để ý tới Nhân Tổ chi huyết.

Mà lấy Tạo Hóa Pháp Tắc chi châu ra.

Đây là Nhân Phi cho hắn.

Lực lượng ẩn chứa trong đó đủ để khiến tu vi của hắn tiến thêm một bước.

Hắn bắt đầu luyện hóa viên Pháp Tắc Chi Châu này.

Thời gian dần trôi qua, hắn đi vào một mảnh không trung rộng lớn, ở chỗ này có vô số đại đạo chi lực sinh động, lộng lẫy.

"Nơi này là... đại đạo chi gian."

Đại đạo chi gian là một cái cảnh giới kì lạ.

Là các loại đại đạo giao hội chi địa.

Cho dù là Đại Đạo Cảnh, muốn đi vào đại đạo chi gian cũng không dễ dàng.

Sở Cuồng Nhân được Tạo Hóa Pháp Tắc chi châu dẫn dắt, dễ dàng đến nơi này, thấy được kỳ cảnh vô số đại đạo giao hội với nhau.

Có trường hà ẩn chứa kiếm khí.

Đó là kiếm chi đại đạo.

Sở Cuồng Nhân nhìn đại đạo đó, từ nơi sâu xa, có chút hiểu được.

Oanh một chút, quang cảnh trước mắt hắn bỗng nhiên biến hóa.

Cả người đi tới trong một dòng trường hà mênh mông, cái trường hà này từ vô cùng vô tận kiếm khí tạo thành, không có đầu nguồn, không có cuối cùng.

Nơi này là... kiếm chi đại đạo!

Sở Cuồng Nhân có chút hiểu được.

Hắn hành tẩu trong kiếm chi đại đạo, bỗng nhiên trước mắt của hắn xuất hiện một hư ảnh, mà cái hư ảnh này cũng là một kiếm khách.

Người đó khuôn mặt mơ hồ, không thấy rõ khuôn mặt, khi phát hiện được Sở Cuồng Nhân đến thì có chút hành lễ: “Bái kiến đạo hữu."

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Hắn biết, đối phương là kiếm khách nào đó trong chư thiên đang tu hành, ý thức của hắn cũng tới bên trong kiếm chi đại đạo tu hành.

Hơn nữa đại đạo khí tức tản ra quanh thân đối phương cực kỳ nồng đậm, đã sắp lột xác ra khí tức pháp tắc, ngưng tụ pháp tắc.

Chắc hẳn đối phương là một đại đạo chí tôn.

Sở Cuồng Nhân có chút hăng hái tiếp tục hành tẩu trong kiếm chi đại đạo này.

Theo đạo lý tới nói.

Phàm là tu sĩ Đại Đạo Cảnh đều có thể đi vào đại đạo chi gian, tìm được đạo thuộc về mình, tiến vào bên trong cảm ngộ.

Nhưng mà Sở Cuồng Nhân là lần đầu tiên tới.

Bởi vì hắn tu hành quá nhanh

Tu sĩ khác tấn cấp Đại Đạo Cảnh, muốn đi vào đại đạo chi gian, nói ít cũng phải tốn mấy trăm thậm chí hàng ngàn vạn năm.

Mà hắn, trong vòng mấy trăm năm ngắn ngủi, từ Đại Đạo Cảnh bình thường, một đường đột nhiên tăng mạnh, tiêu thăng đến đại đạo chí tôn, ngay cả đại đạo chi gian cũng chưa từng tiến vào.

Có thể nói là đệ nhất quái thai từ xưa đến nay.

Đi tới một hồi.

Sở Cuồng Nhân càng cảm ngộ sâu hơn về kiếm đạo, chẳng biết lúc nào, quanh thân tản ra khí tức đại đạo tự động ngưng tụ ra kiếm đạo lực lượng pháp tắc.

So với những kiếm khách tiến vào kiếm chi đại đạo, khổ tu vô số năm mới ngưng tụ ra lực lượng pháp tắc, tiến bộ của hắn có thể nói là không thể tưởng tượng.

Cho dù có Tạo Hóa Pháp Tắc chi châu trợ giúp cũng rất đáng sợ.

Ngưng tụ ra kiếm đạo pháp tắc, sau này Sở Cuồng Nhân thi triển kiếm chiêu như kiếm hai mươi ba kiếm hai mươi bốn thì uy lực đều sẽ được tăng phúc.

Sở Cuồng Nhân hào hứng, đưa tay, thôi động pháp tắc xung quanh.

Kiếm hai mươi ba, trực tiếp chém ra.

Kiếm khí điên cuồng bạo ngược, kiếm khí bên trong kiếm chi đại đạo vỡ vụn từng cái.

Oanh!

Một kiếm này không biết chém ra bao xa.

Nhưng đột nhiên.

Sắc mặt Sở Cuồng Nhân hơi đổi một chút.

Hắn cảm thấy phía trước kiếm khí mình chém ra có một bóng người.

Đó cũng là một kiếm khách tu hành trong kiếm chi đại đạo.

Hắn vừa định thu tay, đột nhiên phát hiện được khí tức mà bóng người đó lộ ra hết sức quen thuộc, hình như đã gặp ở đâu rồi.

Hơn nữa lực lượng pháp tắc xung quanh đối phương cực kỳ nồng đậm.

Còn hơn mình rất nhiều.

Lực lượng pháp tắc quy mô như thế chỉ có quân vương mới có.

Đây là một kiếm đạo quân vương, tăng thêm loại khí tức quen thuộc đó, Sở Cuồng Nhân gần như có thể đoán được người trước mắt là ai.

Khóe miệng của hắn hơi vểnh, cũng không thu tay, ngược lại tăng cường chuyển vận kiếm khí.

Oanh!

Một kiếm này, ngạnh sinh sinh trảm lên trên thân thể người kia.

Lực lượng mạnh mẽ trảm diệt đối phương tại chỗ, chém ra kiếm chi đại đạo.

……

Hồng Mông đại thế giới.

Bên trong Kiếm Thần Cung.

Kiếm Thần cung chủ đột nhiên mở hai mắt ra, lộ ra vẻ tức giận: “Rốt cuộc là tên khốn kiếp nào dám quấy rầy ta tu hành trong kiếm chi đại đạo!"

Chương 2317: Một trận chiến Kiếm Thần cung chủ, ta Sở Cuồng Nhân chỉ có như thế?

Kiếm Thần cung chủ vô cùng tức giận.

Hắn tham ngộ pháp tắc trong kiếm chi đại đạo, không ngờ được là bị người ta đánh bay ra, là ai? Lại dám khiêu khích một vị kiếm đạo quân vương!

Nghĩ đến đây, Kiếm Thần cung chủ hồi tưởng đến kiếm khí vừa rồi.

Loại lực lượng đó có chút quen thuộc.

Tựa hồ là...

Thánh Linh Kiếm Pháp kiếm hai mươi ba? !

Làm sao lại như vậy?

Chẳng lẽ người công kích mình chính là người của Kiếm Thần Cung?

Không đúng.

Kiếm hai mươi ba uy lực như thế toàn bộ Kiếm Thần Cung, trừ mình ra, không có mấy người có thể thi triển đi ra, chẳng lẽ là lão tổ? ?

Càng không đúng.

Tại sao lão tổ lại công kích mình.

Hơn nữa kiếm khí đó cho mình cảm giác vô cùng quen thuộc...

Khoan.

Kiếm hai mươi ba...

Sở Cuồng Nhân!

Kiếm Thần cung chủ nghĩ tới điều gì, tức giận đến nghiến răng.

"Tốt, tốt a!"

"Sở Cuồng Nhân, qua nhiều năm như vậy, chưa từng gặp ngươi trong kiếm chi đại đạo, bây giờ cuối cùng đụng phải, ngươi còn dám ra tay với ta!"

"Ngươi chờ ta giáo huấn ngươi!"

Kiếm Thần cung chủ ánh mắt lạnh lẽo, tâm thần lại chìm vào đại đạo chi gian lần nữa.

Đi vào kiếm chi đại đạo.

"Sở Cuồng Nhân, đánh lén có gì tài ba, có ngon ra chính diện quyết đấu! !" Kiếm Thần cung chủ giọng nói trùng trùng điệp điệp quanh quẩn ra.

Rất nhiều kiếm khách tu luyện trong kiếm chi đại đạo đều phát hiện.

"Sở Cuồng Nhân? Là đệ nhất Thần Tử Bảng sao?"

"Lực lượng pháp tắc trên người người này vô cùng nồng đậm, hẳn là một vị kiếm đạo quân vương, có thể để cho một vị kiếm đạo quan vương tức giận như thế, ngoại trừ vị Sở Cuồng Nhân đã danh chấn Hồng Mông đại thế giới ra thì còn có Sở Cuồng Nhân thứ hai sao?"

"Không sai."

"Xem ra là có trò hay để nhìn."

Không ít kiếm khách đều cảm thấy hứng thú, ý thức của bọn họ qua lại trong kiếm chi đại đạo, đi đến chỗ Kiếm Thần cung chủ.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng nghe được lời của đối phương.

Giờ phút này hắn đang vẫy vùng trong kiếm đạo ảo diệu, có Tạo Hóa Pháp Tắc chi châu trợ giúp, kiếm đạo pháp tắc quanh thân càng ngày càng đậm hơn.

"Thôi được, lấy hắn để thử nkk ta bây giờ đi."

Sở Cuồng Nhân nỉ non.

Bóng người hắn lóe lên, đi đến chỗ Kiếm Thần cung chủ.

Bên trong kiếm chi đại đạo.

Kiếm Thần cung chủ quanh thân kiếm khí phun trào, mặc dù là ý thức thể nhưng thúc giục kiếm đạo pháp tắc ở bên trong kiếm chi đại đạo này vẫn vô cùng kinh khủng.

Trong kiếm chi đại đạo ít có người sẽ là đối thủ của hắn.

Khi Sở Cuồng Nhân xuất hiện, trên mặt Kiếm Thần cung chủ lại lộ ra vẻ chần chờ, nhìn đối phương, kinh nghi bất định.

Đây là Sở Cuồng Nhân?

Đối phương bao phủ trong một tầng kiếm quang, không thấy rõ khuôn mặt, mà kiếm đạo pháp tắc vờn quanh quanh thân, vô cùng nồng đậm, hết sức kinh người.

Kiếm Thần cung chủ từng giao thủ với Sở Cuồng Nhân.

Hắn biết thực lực của đối phương đúng là kinh người, nhưng còn chưa ngưng tụ ra kiếm đạo pháp tắc, sao có thể đột nhiên có được lực lượng pháp tắc trình độ này?

Chẳng lẽ mình đoán sai rồi?

Hắn không phải Sở Cuồng Nhân?

"Các hạ rốt cuộc là người phương nào? Tại sao đánh lén ta?"

"A, vừa rồi ngươi hô tên của ta lớn tiếng như vậy, bây giờ còn hỏi ta là ai? Ngươi không cảm thấy buồn cười sao?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nghe được hắn nói như vậy, Kiếm Thần cung chủ ngây ngẩn cả người.

Đúng là Sở Cuồng Nhân! !

"Ngươi, ngươi, sao ngươi đột nhiên tìm hiểu được kiếm đạo pháp tắc nồng đậm như vậy?" Kiếm Thần cung chủ vẫn có chút không dám tin tưởng.

Một chút kiếm khách đã từng bái kiến Sở Cuồng Nhân cũng kinh ngạc.

Tốc độ lĩnh hội pháp tắc của đối phương cũng quá nhanh đi!

Hoàn toàn không cùng một thứ nguyên với bọn họ.

"Bớt nói nhiều lời."

Sở Cuồng Nhân không để ý đến Kiếm Thần cung chủ kinh ngạc, đưa tay, kiếm đạo lực lượng pháp tắc phun trào, tiện tay một kiếm chém ra.

Chính là kiếm hai mươi ba!

Kiếm Thần cung chủ cũng không còn xoắn xuýt Sở Cuồng Nhân sao có thể tham ngộ ra kiếm đạo pháp tắc nhanh như vậy, đưa tay cũng chém ra một kiếm.

Cũng là kiếm hai mươi ba.

Hai đại tuyệt thế kiếm chiêu va chạm, đại đạo rung chuyển kịch liệt.

Sở Cuồng Nhân, Kiếm Thần cung chủ riêng phần mình lui một bước.

Sưu.

Đã thấy lúc này.

Thân ảnh Sở Cuồng Nhân biến mất không thấy, đi tới trước mặt Kiếm Thần cung chủ, ngưng tụ kiếm chỉ, thi triển ra các loại kiếm chiêu tinh diệu hỗn hợp với kiếm đạo pháp tắc.

Mà Kiếm Thần cung chủ không có thất thần.

Thi triển ra các loại kiếm pháp.

Chỉ chốc lát, kiếm ý khuấy động hoàn vũ tứ phương.

Hai người đều là tuyệt thế kiếm tu.

Các loại kiếm pháp hạ bút thành văn, giống như linh dương móc sừng, không có dấu vết mà tìm kiếm.

Một chiêu một thức, đều tinh diệu vô song.

"Kiếm pháp thật là lợi hại a."

"Kiếm Thần Cung Thánh Linh Kiếm Pháp, quả là danh bất hư truyền a, chỉ là sao Sở Cuồng Nhân cũng biết kiếm pháp này? Đúng là kỳ quái."

"Hơn nữa nhìn dáng vẻ tuyệt không kém hơn Kiếm Thần cung chủ."

Kiếm tu xung quanh thấy tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Trận đấu kiếm này thậm chí khiến cho không ít kiếm tu đều có chút hiểu được.

"Kiếm, hai mươi bốn!"

Lúc này, chỉ thấy Kiếm Thần cung chủ khẽ quát một tiếng, kiếm đạo lực lượng pháp tắc đột nhiên gào thét mà ra, tạo thành một cỗ kiếm khí vô cùng bàng bạc.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng không kém cỏi.

Hắn ánh mắt ngưng tụ, cũng thi triển kiếm hai mươi bốn thuộc về mình!

Oanh!

Hai cỗ kiếm khí tuyệt thế va chạm.

Sở Cuồng Nhân bị đẩy lui mấy chục trượng.

Kiếm Thần cung chủ nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lạnh lẽo: "Sở Cuồng Nhân, ngươi thừa nhận đi, trên kiếm đạo, ngươi cũng không như ta! ! Ta không biết ngươi ngưng tụ nhiều kiếm đạo pháp tắc như vậy như thế nào, nhưng ngươi còn chưa thành tựu quân vương! Mà ta thành tựu kiếm đạo quân vương không biết đã bao nhiêu năm, ngươi sao mà vượt ta được!"

"Trong kiếm chi đại đạo này, là so đấu cảnh giới kiếm đạo thuần túy, nơi này không phải tiên đảo của ngươi, Phong Vực của ngươi, ngươi không phải là đối thủ của ta!"

Kiếm Thần cung chủ cực kỳ đắc ý.

Rốt cục mình có thể ngăn chặn Sở Cuồng Nhân này.

Mặc dù trong kiếm chi đại đạo này, không thể chân chính giết chết đối phương nhưng cho dù gỡ một chút hắn cũng hết sức vui vẻ.

Suy cho cùng cũng hòa một ván!

"Sở Cuồng Nhân, cút ra khỏi kiếm chi đại đạo đi!"

Kiếm Thần cung chủ quát lạnh một tiếng.

Chỉ thấy bóng người hắn bay lên không, kiếm đạo lực lượng pháp tắc giao hội sau lưng hắn, ẩn ẩn tạo thành một cự nhân pháp tướng cầm kiếm!

Đây là quân vương pháp tướng của hắn!

Kinh khủng kiếm đạo uy áp bao phủ một mảnh kiếm chi đại đạo, tất cả kiếm tu thân ở trong đó đều cảm ứng được một cỗ áp lực cực lớn, một chút kiếm tu không thể thừa nhận áp lực này, tại chỗ thối lui ra khỏi kiếm chi đại đạo.

Mà Sở Cuồng Nhân đối diện với quân vương pháp tướng, áp lực phải chịu là mạnh mẽ nhất, kiếm đạo pháp tắc điên cuồng nhấp nhô quanh thân, đang không ngừng chống cự cỗ uy áp này, nhưng vẫn cảm nhận được áp lực không nhỏ.

"Ta chỉ có như thế sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non.

Không có tiên đảo, không có Phong Vực Trạch Quốc Chiến Đồ Đại Trận, không có cực đạo thần binh, Sở Cuồng Nhân hắn chỉ có thể mặc cho quân vương xâm lược? ?

Không!

Chắc chắn không phải!

"Nếu như dừng bước ở đây, vậy ta không gọi Sở Cuồng Nhân!"

Sở Cuồng Nhân tâm niệm vừa động.

Bên ngoài đại đạo chi gian, nhục thân điên cuồng luyện hóa Tạo Hóa Pháp Tắc chi châu!

Cùng lúc đó.

Trong đầu hắn, vô số kiếm đạo tu hành pháp hiện lên, ngộ tính kinh khủng đến cực điểm trong nháy mắt phát huy đến vô cùng tinh tế.

Hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, Thánh Linh Kiếm Pháp, thậm chí là Minh Vương Bất Động Kiếm´n.

Các loại kiếm pháp giao hội va chạm.

Kiếm Thần Cung chủ thấy thế thì hừ lạnh một tiếng: “Tự biết không phải là đối thủ cho nên định từ bỏ vùng vẫy sao? Sở Cuồng Nhân, ngươi thức thời."

"Chém! !"

Nói xong, quân vương pháp tướng phía sau hắn ngang nhiên chém ra một kiếm.

Uy thế mênh mông, đại đạo nhấp nhô.

Chương 2318: Kiếm hai mươi năm, kiếm đạo quân vương, không phải ta muốn

Bên trong kiếm chi đại đạo.

Ngoại lực khó mà can thiệp, so đấu là cảnh giới kiếm đạo đơn thuần.

Mà Kiếm Thần cung chủ là kiếm đạo quân vương, đối với kiếm chi đại đạo cảm ngộ không tầm thường, thậm chí đã ngưng tụ ra quân vương pháp tướng.

Pháp tướng khẽ động, một kiếm chém xuống.

Kiếm quang phô thiên cái địa quét sạch mà ra!

Khóa chặt Sở Cuồng Nhân!

Mà ở trong nháy mắt này.

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên nhắm mắt!

"Kiếm Thần cung chủ, tiếp ta..."

Trong nháy mắt mở mắt.

Kiếm đạo pháp tắc quanh thân như sóng to phun trào, quét sạch mà ra, bao phủ tứ phương, toàn bộ kiếm chi đại đạo giống như cảm ứng được cái gì, vì đó rung động!

Một cỗ kiếm ý vô cùng vô tận bao phủ bốn phía.

Sắc bén!

Bàng bạc!

Bá đạo!

Phảng phất áp đảo tất cả!

Một kiếm này ẩn chứa một cỗ vô địch chi ý tung hoành cổ kim!

"Kiếm, hai mươi lăm! !"

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, một kiếm đâm ra!

Kiếm chiêu hoàn toàn mới, vô địch kiếm ý hoàn toàn thuế biến!

Sau kiếm hai mươi bốn, Sở Cuồng Nhân lại sáng tạo kiếm hai mươi lăm cực hạn! !

Một kiếm này dung hòa Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, Minh Vương Bất Động Kiếm Ấn với Thánh Linh Kiếm Pháp, đẳng cấp đã đạt tới cực đạo chi cảnh!

Một kiếm này chém ra, kiếm quang tươi sáng chói mắt soi sáng muôn phương thiên địa.

Tất cả kiếm ý của kiếm tu trước mặt đều ảm đạm phai mờ.

Dù cho là Kiếm Thần cung chủ quân vương pháp tướng cũng theo đó rung động.

Giống như muốn khuất phục dưới một kiếm này!

Một sát na này.

Vạn kiếm mất đi quang huy, thiên địa chỉ còn lại kiếm này!

"Không thể nào! !"

Kiếm Thần cung chủ con ngươi co rụt lại, toàn thân run rẩy, không thể tin được.

Kiếm hai mươi lăm!

Từ khi Thánh Linh Kiếm Pháp được sáng tạo ra, chỉ có yêu nghiệt hoặc là quân vương Kiếm Thần Cung có thể cảm ngộ ra kiếm hai mươi bốn thuộc về mình...

Cái xác suất này cực kỳ bé nhỏ.

Cho dù là Kiếm Thần cung chủ, năm đó cũng bỏ ra công phu cực lớn.

Về phần kiếm hai mươi lăm này...

Chưa từng nghe thấy!

Toàn bộ Kiếm Thần Cung từ trước tới nay không có người khai sáng một kiếm này!

Kinh diễm tuế nguyệt, vô địch vạn cổ, một kiếm chém ra, đầu tiên là tan rã kiếm đạo pháp tắc của Kiếm Thần cung chủ, cuối cùng rơi vào quân vương pháp tướng của hắn.

Quân vương pháp tướng lớn như vậy triệt để sụp đổ!

Kiếm Thần cung chủ ý thức thể lại bị đánh ra kiếm chi đại đạo lần nữa.

Bên trong Kiếm Thần Cung.

Kiếm Thần cung chủ đột nhiên mở hai mắt ra, trên trán thấm ra mồ hôi lạnh tinh mịn.

"Kiếm hai mươi lăm, đúng là kiếm hai mươi lăm! !"

"Trên thế giới này thực sự có người có thể khai sáng ra kiếm hai mươi lăm! Thánh Linh Kiếm Pháp kiếm hai mươi bốn không là cực hạn! Kiếm hai mươi ba càng không phải!"

"Vì cái gì, vì cái gì Sở Cuồng Nhân có thể sáng chế kiếm hai mươi lăm!"

"Vì cái gì hắn không phải người Kiếm Thần Cung ta? !"

Kiếm Thần cung chủ sắc mặt biến hóa không chừng.

Liên tiếp vì cái gì chứng minh hắn không có cam lòng, chấn kinh.

Phải biết.

Thánh Linh Kiếm Pháp là chí cao kiếm pháp của Kiếm Thần Cung, nhưng bây giờ lại được phát huy đến vô cùng tinh tế trong tay địch nhân Kiếm Thần Cung!

Bên trong Kiếm Thần Cung, không ai bằng.

Tâm có thể tưởng tượng được tình của hắn phức tạp như thế nào.

Lúc này Kiếm Thần cung chủ bỗng nhiên sinh ra ý nghĩ nếu như Sở Cuồng Nhân là người của Kiếm Thần Cung hắn thì tốt biết bao, nhưng hết thảy là không thể nào.

"Không được, ta phải vào xem."

Kiếm Thần cung chủ muốn tiếp tục tiến vào kiếm chi đại đạo.

Trong vòng một ngày, bị đánh ra hai lần.

Tinh thần của hắn tiêu hao rất nhiều, muốn tiến vào vô cùng khó khăn.

Nhưng vì làm rõ ràng tình trạng của Sở Cuồng Nhân bây giờ, hắn không tiếc lấy ra một chút chí bảo khôi phục tinh thần, bỏ ra một phen công phu mới tiến vào lần nữa.

Bên trong kiếm chi đại đạo.

Sở Cuồng Nhân đánh bại Kiếm Thần cung chủ, tăng thêm Tạo Hóa Pháp Tắc chi châu không ngừng bị luyện hóa, vô tận cảm ngộ dũng động trong đầu hắn.

Lực lượng pháp tắc quanh thân vì đó tăng vọt.

Từng đạo pháp tắc như ngân hà quay ở chung quanh hắn.

Một trăm đạo, hai trăm đạo, ba trăm đạo...

Số lượng pháp tắc lấy tốc độ cực nhanh tăng lên.

Toàn bộ kiếm chi đại đạo vì thế mà chấn động.

Một chút kiếm đạo quân vương cổ lão chợt có cảm giác.

Nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

"Kiếm đạo quân vương mới ra đời? !"

"Thú vị..."

Kiếm Thần cung chủ lại tiến vào kiếm chi đại đạo lần nữa, liếc mắt thì thấy được Sở Cuồng Nhân quanh thân còn quấn vô số kiếm đạo pháp tắc, không khỏi sợ hãi cả kinh.

"Hắn sắp thành tựu quân vương chi cảnh rồi? !"

Nếu Sở Cuồng Nhân đi vào quân vương chi cảnh.

Như vậy, rất có thể hắn sẽ trấn áp cái kỷ nguyên này a!

Nhưng vào lúc này.

Sở Cuồng Nhân ngạnh sinh sinh đình chỉ cảm ngộ, số lượng kiếm đạo pháp tắc bốn phía cũng không còn tăng trưởng, chuyện này khiến đám người vô cùng nghi hoặc.

"Hắn đang làm cái gì? Vì cái gì ngừng? !"

"Hắn không muốn trở thành quân vương sao?"

Đám người vô cùng kinh ngạc.

Quân vương chi cảnh, bao nhiêu tu sĩ tha thiết ước mơ cả một đời a.

Mà Sở Cuồng Nhân có cơ hội này.

Nhưng hắn lại ngừng!

Tự tay bỏ cơ hội này.

Đám người không hiểu, nghi hoặc, chấn kinh, trào phúng.

Ngay cả những kiếm đạo quân vương cổ lão cũng theo đó kinh ngạc.

Mà tùy theo Sở Cuồng Nhân đình chỉ cảm ngộ, kiếm chi đại đạo cũng ngừng chấn động, khôi phục lại bình tĩnh, tuyên cáo Sở Cuồng Nhân tấn cấp quân vương thất bại.

Không, không phải thất bại.

Là hắn từ bỏ.

"Kiếm đạo quân vương, không phải ta muốn."

Sở Cuồng Nhân nỉ non.

Hắn tấn cấp Hỗn Nguyên, thống ngự ba ngàn đạo, mà bây giờ, hắn muốn thành tựu quân vương, trong đầu toát ra một cái ý nghĩ phi thường điên cuồng!

Đó chính là dung hợp ba ngàn pháp tắc, ngưng tụ quân vương chi tâm!

Nghĩ đến đây, trong mắt Sở Cuồng Nhân toát ra tinh quang trước nay chưa từng có!

Trở thành quân vương bình thường có ý gì?

Muốn thành thì thành quân vương cường đại nhất từ xưa đến nay!
!

Nghĩ đến đây, Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, rời khỏi kiếm chi đại đạo, chỉ để lại vô số kiếm tu hai mặt nhìn nhau, tràn đầy không hiểu về hành vi của hắn.

"Chúng ta cầu còn không được quân vương, hắn lại bỏ đi như giày rách? Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc hắn muốn làm gì? Không nghĩ ra, không nghĩ ra a."

"Ai, loại dị số này, vốn không thể cân nhắc theo lẽ thường."

"Đúng vậy a."

Ngược lại là có một ít quân vương cổ lão đã đoán được ý nghĩ của đối phương, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, lại cảm thấy thật bất khả tư nghị.

"Dung hợp ba ngàn pháp tắc? Điều này có thể sao?"

"Ai biết được."

"Hắn thống ngự ba ngàn đạo."

"Nhưng thành quân vương đâu có giống như thành Hỗn Nguyên?"

......

Bên trong đại đạo chi gian.

Ý thức Sở Cuồng Nhân mới từ bên trong kiếm chi đại đạo ra.

Ánh mắt đặt ở một đại đạo khác.

Đó là Hỏa Diễm Đại Đạo.

Ý thức của hắn không nói hai lời, trực tiếp đâm đi vào, so với kiếm chi đại đạo, Hỏa Diễm Đại Đạo này tràn ngập vô tận hỏa diễm.

Nếu không phải tu sĩ tu hành Hỏa Diễm Đại Đạo, tùy tiện tiến vào nơi này, ý thức khó tránh khỏi sẽ bị cỗ lực lượng này thiêu đốt đến vặn vẹo.

Nhưng Sở Cuồng Nhân thống ngự ba ngàn đạo, Hỏa Diễm chi đạo cũng có liên quan đến.

Hắn hành tẩu trong đại đạo này.

Bắt đầu lĩnh hội đại đạo này.

Ngộ tính của hắn cực kỳ khủng bố.

Mới tới, trên người không có chút Hỏa Diễm Đại Đạo pháp tắc nào, nhưng rời khỏi, quanh thân đã lưu chuyển lên hỏa diễm pháp tắc.

Cái này khiến một chút tu sĩ bên trong Hỏa Diễm Đại Đạo nhìn trợn mắt hốc mồm.

"Ta dựa vào! Đây là quái thai gì a."

"Bây giờ mới bao lâu a, hắn đã tìm hiểu ra Hỏa Diễm Đại Đạo pháp tắc?"

"Quá là đáng sợ đi."

"Đây là chuyện mà người làm được sao? ?"

Tất cả tu sĩ đều không còn gì để nói.

Bọn họ tân tân khổ khổ tu hành nhiều năm như vậy, ngay cả cánh cửa pháp tắc đều không có đụng vào, Sở Cuồng Nhân vừa đến đã ngưng luyện một lượng lớn pháp tắc.

Hoàn toàn không thể so sánh!

....

Chương 2319: Lĩnh hội Quang Minh pháp tắc, tận thế sẽ không tiến đến, quang minh vĩnh viễn không biến mất

Đại đạo chi gian.

Sở Cuồng Nhân lưu luyến trong ba ngàn đại đạo.

Không ngừng lĩnh hội mỗi một loại đại đạo pháp tắc, lực lượng Tạo Hóa Pháp Tắc chi châu đã bị hắn dùng hết, nhưng hắn vẫn không có dừng lại.

Ngộ tính của hắn quá kinh khủng.

Lại thêm tự thân tu vi cảnh giới đã đủ, người khác tham ngộ pháp tắc phải hao phí vô số thời gian, mà hắn chỉ cần mấy năm mấy tháng.

Thậm chí gặp được đại đạo dễ hoặc am hiểu, chỉ cần mấy ngày.

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân đi tới bên trong Quang Minh Đại Đạo.

Bên trong đại đạo này tràn ngập Quang Minh chi lực, vừa tiến vào nơi này thì cảm thấy ấm áp, giống như là ngâm trong suối nước nóng.

Tu sĩ nơi này ỉt hơn kiếm chi đại đạo nhiều.

Dù sao tu sĩ tu hành kiếm đạo nhiều không kể xiết.

Mười tu sĩ thì có một dùng kiếm.

So sánh ra, Quang Minh chi đạo có rất ít người tìm hiểu.

"A, loại khí tức này là... Sở Cuồng Nhân?"

Đột nhiên.

Một giọng nói kinh ngạc vang lên.

Sở Cuồng Nhân nhìn lại, nhìn thấy một tu sĩ toàn thân bao phủ trong quang mang.

Giống như của đối phương có chút quen thuộc.

"Là... Quang Minh Tả Thiên Vương?"

"Là ta, sao ngươi ở đây." Quang Minh Tả Thiên Vương hừ lạnh một tiếng, đối với chuyện gặp được Sở Cuồng Nhân trong Quang Minh Đại Đạo, hắn chỉ cảm thấy xúi quẩy.

"Đương nhiên là vì tu hành."

Bên cạnh Quang Minh Tả Thiên Vương, một đoàn quang mang chậm rãi đi tới.

Bên trong quang mang mơ hồ có một bóng người xinh đẹp hiển hiện, pháp tắc khí tức lưu chuyển.

Nhìn thấy đối phương, Sở Cuồng Nhân nhận ra, trên mặt nở nụ cười: “Minh Phi, đã lâu không gặp, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Người tới chính là Quang Minh Hữu Thiên Vương, Minh Phi.

"Từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ, ngươi gây chuyện trong nhân văn tổ địa, ta có nghe nói, ngươi vẫn có thể làm ầm ĩ như vậy."

Minh Phi từ tốn nói.

Mặc dù ngữ khí bình thản giống như trước kia.

Nhưng lại đang nhạo báng Sở Cuồng Nhân.

Từ lúc trước khi nàng và Tửu Tôn, Sở Cuồng Nhân say một trận ở Bàn Cổ Tông, quan hệ kéo gần không ít, lại thêm nàng cực kỳ để ý Lam Vũ, ngẫu nhiên cũng sẽ đi Bàn Cổ Tông chỉ đạo đối phương tu hành.

Một tới hai đi, thái độ của nàng đối với Sở Cuồng Nhân cũng khác người khác.

"Sao hai người các ngươi đều ở đây?"

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

Theo hắn biết, quan hệ giữa Minh Phi và Tả Thiên Vương chỉ coi là bình thường.

Sao tiến vào đại đạo tu hành lại tụ lại một chỗ?

"Chúng ta đang hộ pháp cho nữ thần."

Minh Phi từ tốn nói.

Sở Cuồng Nhân thuận phía sau nàng nhìn lại, chỉ thấy được một cái quang kén cự đại, mà ở trong đó có một bóng lưng như ẩn như

hiện.

Bàng bạc Quang Minh pháp tắc khí tức không ngừng tuôn từ trong đó ra.

Hiển nhiên trong này chính là Quang Minh nữ thần.

"Cảnh giới nữ thần đã đến bình cảnh, hẳn là sau đó không lâu sẽ đột phá, cho nên chúng ta ở chỗ này hộ pháp cho nàng."

Nói đến cái này, ngữ khí Minh Phi trở nên nhẹ.

Tựa hồ Quang Minh nữ thần đột phá còn khiến cho nàng vui vẻ hơn mình đột phá.

Sở Cuồng Nhân cũng vui vẻ thay Quang Minh nữ thần.

Đối phương từng giúp hắn không ít, cho tới nay đều ở sau giúp hắn, bây giờ đối phương sắp đột phá, đương nhiên hắn cũng vui.

"Đúng rồi, chuyện Mạt Nhật Giáo tra được như thế nào?"

Sở Cuồng Nhân đột nhiên hỏi.

Mà khi hắn nhắc đến ba chữ Mạt Nhật Giáo, khí tức Quang Minh Tả Thiên Vương bên cạnh bỗng nhiên hỗn loạn trong nháy mắt.

Điều này khiến cho Sở Cuồng Nhân chú ý.

Đối phương, thế nào?

"Mạt Nhật Giáo hành tung thần bí, tạm thời không có manh mối." Quang Minh Tả Thiên Vương từ tốn nói, ngữ khí bình tĩnh vô cùng, tựa như không có cái gì phát sinh.

"Thật sao?"

Sở Cuồng Nhân hoài nghi nhìn đối phương một chút, sau đó nhìn về phía Minh Phi.

Đối phương gật gật đầu: “Từ khi biết được Mạt Nhật Giáo, ta và Tả Thiên vương vẫn luôn điều tra, nhưng cũng tiếc, không có thu hoạch quá lớn."

Mạt Nhật Giáo giấu ở dưới mặt bàn.

Vô số năm qua, hiếm ai biết.

Ngay cả Quang Minh nữ thần chuyên trấn áp Tận Thế Chi Ám cũng không biết tổ chức có liên quan lớn đến Mạt Nhật Chi Ám này, có thể thấy được tính bí mật của nó.

Sở Cuồng Nhân và Minh Phi hàn huyên hai câu.

Sau đó hắn bắt đầu tìm hiểu Quang Minh Đại Đạo pháp tắc.

"Lấy cảnh giới của hắn, cũng sắp tìm hiểu ra pháp tắc."

Minh Phi lẩm bẩm nói.

Bên cạnh, Quang Minh Tả Thiên Vương khẽ hừ một tiếng: “Muốn ngưng tụ ra Quang Minh pháp tắc, làm gì dễ dàng như vậy, ta tìm hiểu mấy ngàn vạn năm cũng mới chạm đến một góc lực lượng pháp tắc gần đây, hắn mới tấn cấp chí tôn bao lâu?"

Trong ngôn ngữ lộ ra vẻ khinh miệt.

Nhưng khi hắn vừa mới dứt lời, đại đạo khí tức quanh thân Sở Cuồng Nhân đột nhiên tăng vọt, một sợi pháp tắc khí tức tiêu tán ra.

Khí tức này càng ngày càng đậm hơn.

Cuối cùng, hóa thành thực chất, ngưng luyện ra một đạo Quang Minh pháp tắc! !

Quang Minh Tả Thiên Vương trừng lớn hai mắt, không thể tin được.

"Làm sao có thể? !"

Nhưng chuyện xảy ra sau đó khiến cho Quang Minh Tả Thiên Vương gần như hoài nghi nhân sinh.

Chỉ gặp pháp tắc hắn bỏ ra mấy ngàn vạn năm đều khó mà lĩnh hội, giờ phút này một đạo một đạo không ngừng ngưng tụ quanh thân Sở Cuồng Nhân!

Mênh mông quang minh khí tức tuôn ra bốn phía.

Không ít Minh Tộc tu hành Quang Minh chi đạo bị khí tức này hấp dẫn.

"Sao có thể như vậy được? !"

"Ông trời ơi, Quang Minh pháp tắc này tăng lên cũng quá nhanh đi!"

"Không thể tưởng tượng nổi, quả là không thể tưởng tượng nổi!"

Ngay cả Sở Cuồng Nhân đang lĩnh hội Quang Minh pháp tắc cũng có chút ngoài ý muốn.

Không ngờ được là dễ dàng như vậy.

Chẳng lẽ là bởi vì mình có Quang Minh Chi Chủng?

Có lẽ là vậy.

Sở Cuồng Nhân bừng tỉnh đại ngộ.

Cái Quang Minh Chi Chủng này không hổ là thứ cùng một nhịp thở với quang minh khởi nguyên.

Lúc này.

Quang Minh nữ thần từ trong quang kén chậm rãi đi ra, tu sĩ Minh Tộc thấy được nàng thì vội vàng hành lễ: “Bái kiến nữ thần."

Quang Minh nữ thần khẽ vuốt cằm, lập tức chỉ vào Sở Cuồng Nhân nói: "Hắn chính là Quang Minh Chi Tử, hắn và ta sẽ dẫn dắt mọi người chiến thắng Tận Thế Chi Ám!"

"Tận thế sẽ không đến, quang minh vĩnh viễn không biến mất!"

Nghe được nàng nói như vậy, chúng tu sĩ Minh Tộc vô cùng phấn chấn.

Nhìn lại Sở Cuồng Nhân lĩnh hội Quang Minh pháp tắc như ăn cơm uống nước, chúng tu sĩ vô cùng xem trọng tương lai, cảm thấy tự tin trước nay chưa từng có.

"Quang minh vĩnh viễn không biến mất!"

"Quang minh vĩnh viễn không biến mất!"

Quang Minh nữ thần nhìn Minh Tộc lòng tin tràn đầy, trong mắt có chút vui mừng.

Không uổng công nàng xuất quan cổ vũ sĩ khí.

Hiệu quả không tệ.

Mà Minh Phi nhìn Sở Cuồng Nhân, lại nhìn thoáng qua Quang Minh Tả Thiên Vương khí tức hỗn loạn bên cạnh, thản nhiên nói: "Có một ít người không thể nào cân nhắc theo lẽ thường, vĩnh viễn không nên tùy tiện đánh giá thứ mình không hiểu rõ."

Nàng chỉ khuyên bảo.

Nhưng Quang Minh Tả Thiên Vương nghe thì lại vô cùng chói tai.

Nhưng hắn không nói gì thêm.

Chỉ là phía dưới quang minh, hai mắt biến đến vô cùng âm lãnh.

Sở Cuồng Nhân cảm ngộ Quang Minh pháp tắc một phen sau đó không tiếp tục tham ngộ nữa, hàn huyên với Quang Minh nữ thần vài câu sau đó rời khỏi đây.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Quang Minh nữ thần nở một nụ cười, nói với Minh Phi bên cạnh: "Minh Phi, bây giờ ta vô cùng tin, Quang Minh Chi Tử chính là khắc tinh của Tận Thế Chi Ám, có hắn, tận thế sẽ không đến!"

"Nữ thần tin, ta cũng tin." Minh Phi nói.

"A, Minh Phi, ta muốn tiếp tục bế quan, mau chóng đột phá, làm phiền các ngươi tiếp tục làm hộ pháp cho ta." Quang Minh nữ thần nói.

"Vâng."

Chương 2320: Hắc Ám Ma Quân và Mạt Nhật Giáo, đó là thân tỷ tỷ của ta

Một chỗ trong hư không.

Nơi này, có một khối đại lục.

Khối đại lục này bị vô tận hắc khí bao phủ, ẩn chứa khí tức quỷ quyệt.

Mà ngay hôm nay.

Vô số bóng người lại tới đây.

Người cầm đầu thân mặc trường bào màu đen, khuôn mặt tuấn dật, hắn nhìn khối đại lục này, trên mặt toát ra vẻ mừng rỡ.

"Tìm được, khí tức của vương ở đây!"

Hắc bào nam tử nhìn đại lục trước mắt, bóng người lóe lên, bay vút đi.

Mấy người sau lưng cũng đi theo.

Đồng thời, mấy người đó cũng đang trao đổi.

"Linh khí thật mỏng manh a, không ngờ được là đường đường Hắc Ám Ma Quân sẽ luân lạc tới nơi này, ngủ say không biết bao nhiêu năm."

"Sách, càng không ngờ được là Sở Cuồng Nhân đã danh chấn Hồng Mông đại thế giới lại xuất từ một cái vũ trụ linh khí mỏng manh như thế."

"Bên trong vũ trụ này, ngay cả nửa cái quân vương cũng không có, lại ra một nhóm tu sĩ lên Hồng Mông các đại bảng, đúng là kỳ quái a."

Đám người trao đổi.

Thông qua bọn họ nói chuyện có thể nghe ra giờ phút này bọn họ cách Bàn Cổ vũ trụ không xa, ngay ở trong chiến trường hư không nơi Hắc Ám Ma Quân ngủ say.

Bọn họ một đường đến nơi sâu xa của đại lục.

Sau đó thấy được một cỗ quan tài, quan tài đen nhánh từ từ mở ra.

Một nam tử đứng dậy đi tới.

Một bộ trường bào màu đen hoa lệ cao quý không tả nổi, một thân hắc ám khí tức quỷ quyệt, ẩn chứa một cỗ bá đạo chi ý khó nói lên lời.

"Phong Thiên... không ngờ được là ngươi đã đến."

Hắc Ám Ma Quân nhìn người tới trước mắt, thản nhiên nói.

Người áo đen đó, cũng chính là Phong Thiên quỳ xuống đất, vô cùng tôn kính, nói ra: "Tôn kính vương, rốt cuộc ta tìm được ngươi."

Phong Thiên, đến từ Hắc Ám vũ trụ.

Đồng thời cũng là một trong số bát đại dị đoan được Quang Minh Giáo Hội ghi lại.

Và một tên dị đoan khác là Thủy Thiên Lưu, tịnh xưng là tay trái tay phải của Ma Quân.

"Hình như ngươi dẫn một chút khách đến."

Hắc Ám Ma Quân nhìn về phía mấy người sau lưng Phong Thiên, trong mắt lộ ra một vòng dị sắc, từ trên thân mấy người kia, hắn cảm nhận được khí tức quen thuộc.

"Chậc chậc, đường đường Ma Quân, lưu lạc đến tận đây, làm cho người thổn thức a."

Một tu sĩ áo đen nói.

Nhưng hắn vừa mới dứt lời, cổ bị một cánh tay đen nhánh bóp lấy, cả người bị nâng lên giữa không trung, hai chân loạn đạp.

Người này cũng là một Đại Đạo Cảnh.

Nhưng lúc này bị bóp đến không có lực phản kháng chút nào.

"Gọi các ngươi một tiếng khách, các ngươi dựa vào đó lên mặt?"

Hắc Ám Ma Quân thản nhiên nói.

"Ma Quân xin dừng tay, chúng ta đến hợp tác."

Lão giả trong đó vội vàng nói.

Răng rắc!

Lúc này, tu sĩ bị xách ở giữa không trung, cổ đứt gãy, Hắc Ám chi lực kinh khủng hoàn toàn nghiền nát đại đạo trong cơ thể hắn!

Mà bên trong đại đạo vỡ vụn lại có một sợi hắc khí thâm thúy tuôn ra.

Hắc khí đó bị Hắc Ám Ma Quân chộp trong tay.

"Thú vị, Mạt Nhật Chi Ám."

"A, mặc dù chỉ là một sợi nhưng đúng là lực lượng Mạt Nhật Chi Ám không thể nghi ngờ, lúc nào ngay cả một chút vớ va vớ vẩn cũng có thể sử dụng lực lượng Mạt Nhật Chi Ám?" Hắc Ám Ma Quân vuốt vuốt sợi hắc khí trong tay.

Mấy người đang có mặt ở đây nhìn thấy mà tim đập nhanh.

Phải biết, lực lượng Mạt Nhật Chi Ám cực kỳ bá đạo.

Dù chỉ là một sợi cũng không phải dễ sử dụng như vậy, bọn họ bỏ ra công phu thật lâu mới có thể dung nhập trong cơ thể.

Nhưng lực lượng này trong tay Hắc Ám Ma Quân lại giống như là đồ chơi.

"Ma Quân..."

"Im miệng, chờ ta dùng cơm xong lại nói." Hắc Ám Ma Quân lạnh nhạt nói, sau đó hắn cầm một sợi khí tức Mạt Nhật Chi Ám trong tay hút vào trong cơ thể.

"Bây giờ, các ngươi có thể nói tiếp."

Hắc Ám Ma Quân thôn phệ khí tức Mạt Nhật Chi Ám xong, tiện tay ném cỗ thi thể kia qua một bên, có chút hăng hái nhìn đám người.

Lúc này lão giả mới tiếp tục mở miệng nói: "Chúng ta đến từ Mạt Nhật Giáo, lần này đến đây tìm Ma Quân chủ yếu là muốn hợp tác với Ma Quân."

"Hợp tác như thế nào?"

"Chúng ta giúp Ma Quân khôi phục thương thế, mà Ma Quân thì theo chúng ta Mạt Nhật Giáo đánh bại Quang Minh Giáo Hội, đánh vào Minh Tộc..."

"Cái gì?"

Lão giả lời còn chưa nói hết, Hắc Ám Ma Quân nhịn không được kinh hô một tiếng, nhìn lão giả kinh ngạc nói: "Các ngươi có biết Minh Tộc là cố hương của ta, Minh Tộc chi chủ, Quang Minh nữ thần là chị ruột của ta a."

Lão giả nghe vậy không khỏi xùy cười một tiếng: “Ma Quân nói đùa, nếu như Ma Quân lưu ý cái này thì sẽ không chém giết với Quang Minh Giáo Hội nhiều năm như vậy, thân tỷ tỷ ngài khiến cho ngươi trọng thương như vậy."

"Nàng không nghĩa, ta há có thể vô tình." Hắc Ám Ma Quân từ từ nhắm hai mắt, ngửa mặt lên trời thở dài, lập tức nói: "Ta phải thêm mấy điều kiện!"

"Ma Quân mời nói."

"Thứ nhất, ta muốn nơi phát ra Mạt Nhật Chi Ám trên thân các ngươi, thứ hai, an bài ta thấy mặt giáo chủ các ngươi, thứ ba, giúp ta tìm được thành viên cốt cán Hắc Ám nhất tộc, ta cần lực lượng của bọn họ..."

"Có thể."

"Vậy các ngươi giúp ta khôi phục thương thế thế nào đâu?"

"Ma Quân mời xem."

Chỉ gặp lão giả lấy ra một gốc hoa màu đen, phía trên lưu chuyển Hắc Ám chi lực nồng đậm: “Hoa này là Hắc Ám Đạo Thần Hoa, rễ của nó tương liên Hắc Ám Đại Đạo, liên tục hấp thu Hắc Ám chi lực, chắc chắn có thể khôi phục thương thế của ngươi."

"Đúng là đồ tốt."

Hắc Ám Ma Quân cũng không khách khí, lấy đóa hoa kia đi vuốt vuốt.

Sau đó, hắn hững hờ nói với Phong Thiên: "Trừ ngươi ra, ngươi có biết Hắc Huyền, Thủy Thiên Lưu ở đâu không."

"Biết, hiện bọn họ đang ở Ác Ma nhất tộc."

Phong Thiên kể lại tất cả những gì mình biết.

Sẵn tiện nói luôn chuyện của Sở Cuồng Nhân, nghe nói đối phương trở thành Quang Minh Chi Tử, sắc mặt hắn không khỏi kinh ngạc.

"Quang Minh Chi Tử?"

"Trong tay hắn có Hắc Ám Quân Vương Lệnh của ta, Quang Minh nữ thần còn phong hắn làm Quang Minh Chi Tử? Nàng đầu bị nước vào sao?"

Hắc Ám Ma Quân mộng.

Hắn giao dịch với Sở Cuồng Nhân, làm cho đối phương tìm kiếm chữa thương chi vật cho hắn, thuận tiện làm cho đối phương đối địch với Quang Minh Giáo Hội, tìm đối thủ cho Quang Minh nữ thần.

Nhưng Sở Cuồng Nhân thì hay.

Trực tiếp làm Quang Minh Chi Tử!

Phát triển như thế này hoàn toàn không giống như kịch bản hắn thiết tưởng.

"Làm cái gì, sao ta không nhìn ra tên kia có tiềm chất làm Quang Minh Chi Tử đâu?" Hắc Ám Ma Quân thì thầm một tiếng.

……

Bên trong đại đạo chi gian.

"Ắt xì." Sở Cuồng Nhân hắt hơi một cái, hơi nghi hoặc một chút: “Đây là cái tên khốn kiếp nào nhắc tới ta?"

Hắn không để ý, muốn tiếp tục tham ngộ đại đạo pháp tắc.

Ba ngàn pháp tắc, hiện tại hắn mới tìm hiểu một phần mười mà thôi.

Nhưng mà lúc này.

Trong đầu hắn vang lên giọng nói của Tiểu Ái.

"Chủ nhân, phân tích liên quan tới Nhân Tổ chi huyết đã hoàn thành."

Sở Cuồng Nhân hai mắt tỏa sáng.

Hắn ra đại đạo chi gian, ý thức trở về bản thể.

"Thế nào?"

"Chủ nhân, lực lượng Nhân Tổ chi huyết cực kỳ cường đại, nếu cưỡng ép luyện hóa, rất có thể sẽ tạo thành hai loại tình huống, một, Nhân Tổ chi huyết và Chúc Long chi lực với các lực lượng trong cơ thể ngài xảy ra xung đột, để ngươi bạo thể, hai, Nhân Tổ chi huyết thôn phệ Chúc Long chi lực và các lực lượng khác, nhưng như vậy không thể cam đoan Nhân Tổ chi huyết thuần túy, có thể sẽ làm lực lượng trong đó sụp đổ..."

"Ngươi có ý nghĩ gì?"

Sở Cuồng Nhân hỏi.

"Căn cứ phân tích, lực lượng Nhân Tổ chi huyết cực mạnh, tiềm lực trưởng thành lớn nhất, ta đề nghị chủ nhân bóc Chúc Long chi lực và các lực lượng khác ra, toàn thân tâm dung hợp Nhân Tổ chi huyết, lấy được Nhân Tổ chi thể nhân tộc thuần túy nhất, cường đại nhất!"

Sở Cuồng Nhân suy tư một hồi, lập tức khẽ cười nói: "Được, vậy ta lợi dụng nhân tộc chi thể thuần túy nhất dung hợp ba ngàn pháp tắc, thành tựu quân vương mạnh nhất từ xưa đến nay! ! Chứng minh cho vạn tộc, nhân tộc ta hoàn toàn xứng đáng làm thiên địa nhân vật chính! !"

....

Chương 2321: Dung hợp Nhân Tổ chi huyết, khí vận chi biến, Thiên Tôn làm phản

Thời gian kế tiếp, Sở Cuồng Nhân bắt đầu bóc ra Chúc Long chi lực, Ác Ma Chi Đồng, Quang Minh Chi Chủng, Mạt Nhật Chi Ám.

Lúc trước những lực lượng này giúp đỡ hắn cực lớn.

Nhưng mà bây giờ bóc ra lại không có chút đau lòng nào.

Bởi vì hắn biết có bỏ mới có được.

Lại nói, những lực lượng này mặc dù bị hắn bóc ra khỏi cơ thể nhưng lại không phải hoàn toàn bỏ qua, chẳng qua là tạm thời phong tồn mà thôi.

Hắn tạm thời phong tồn những lực lượng này ở bên trong vũ trụ tùy thân.

"Tốt, bây giờ bắt đầu luyện hóa Nhân Tổ chi huyết."

Sở Cuồng Nhân nỉ non.

Tách ra lực lượng dư thừa, sau đó Nhân Tổ chi huyết không còn bài xích hắn, chậm rãi kết hợp với hắn.

Một cỗ lực lượng vô cùng cổ lão, thâm thúy lưu chuyển trong cơ thể hắn, bản nguyên thể duy nhất của hắn dung hợp với cỗ lực lượng này, không ngừng thăng hoa!

Mà người khác hắn dung hợp Nhân Tổ chi huyết.

Nhân tộc khí vận trong thiên địa này có biến hóa.

Không ít nhân tộc đại năng hoặc nhiều hoặc ít đều cảm nhận được biến hóa này.

"Nhân tộc khí vận bắt đầu sinh ra biến hóa? Chuyện gì xảy ra?"

"Hình như khí vận này đang tập trung hướng một phương hướng nào đó, cái hướng đó là... Phong Vực, Bàn Cổ Tông! Là Sở Cuồng Nhân? !"

"Gia hỏa này lại làm ra thành tựu gì?"

Tất cả mọi người mộng.

Bọn họ cảm thấy đối phương không khỏi cũng quá có thể nháo.

Còn không có bế quan thì làm ra rất nhiều đại sự kinh thiên động địa, bây giờ bế quan cũng không bình tĩnh, đầu tiên là chú sát hơn phân nửa cái Chú Tộc.

Hiện tại lại ảnh hưởng tới nhân tộc khí vận.

Chỉ là những nhân tộc đại năng này cảm ứng được khí vận của nhân tộc trong Hồng Mông đại thế giới biến hóa, nhưng không có phát giác được...

Biến hóa này không chỉ giới hạn trong Hồng Mông đại thế giới.

Mà là... chư thiên nhân tộc! !

Có phát giác chỉ có hai ba người.

Trong đó bao quát một trong số tam đại Pháp Quan Chí Cao Pháp Đình, Thiên Tôn.

"Chư thiên nhân tộc khí vận có biến hóa."

"Là Sở Cuồng Nhân làm, hắn bắt đầu dung hợp Nhân Tổ chi huyết rồi? !"

Sắc mặt Thiên Tôn biến hóa không chừng, lực lượng pháp tắc lưu chuyển quanh thân, thần quang lấp lóe, tựa như tâm tình của hắn đang không ngừng phập phồng.

"Không được."

"Nếu nhân tộc khí vận có chủ, như vậy sau này ta đâu thể đánh cắp khí vận tu hành? ! Ta đâu thể đột phá đến Chúa Tể Chi Cảnh? !"

"Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân, ngươi thật là đáng chết a!"

Sở Cuồng Nhân và Thiên Tôn chỉ gặp qua một lần.

Cũng không cừu hận gì.

Nhưng bây giờ Thiên Tôn lại sinh ra sát ý lớn với Sở Cuồng Nhân.

Bởi vì sự tồn tại của đối phương trở ngại hắn!

Ngay lúc Thiên Tôn nghĩ trăm phương ngàn kế muốn hành động.

Bỗng nhiên.

Giữa thiên địa như trời hạn gặp mưa giáng lâm.

Nhân Phi đi vào.

"A, ngươi có chuyện gì không?"

Nhìn Nhân Phi, Thiên Tôn hơi bình phục nỗi lòng một chút, thản nhiên nói.

Mà Nhân Phi nhìn hắn, ánh mắt tĩnh mịch, lạnh nhạt nói: "Chư thiên nhân tộc khí vận biến hóa, ngươi cũng đã nhận ra chứ."

"Phải thì như thế nào?"

"Ngươi, luống cuống sao?"

"Có ý gì?" Thiên Tôn có chút không hiểu.

"Nhìn cái này đi."

Nhân Phi lấy ra một viên tinh thạch, bên trong phong tồn một sợi khí tức, nàng lạnh nhạt nói: "Những năm gần đây, có người đánh cắp nhân tộc khí vận, mà đó là khí tức của hắc thủ sau màn, nếu ta không có nhớ lầm, đây là Huyền Hoàng chi khí đặc hữu của Huyền Hoàng Công của Thiên Tôn ngươi chứ."

Nghe đến đây, Thiên Tôn ánh mắt lóe lên: “Ngươi đang nói bậy bạ gì đó?"

"Người đánh cắp nhân tộc khí vận là ngươi! Đúng hay không."

"Nói hươu nói vượn, nếu như ta làm thì các ngươi đã sớm phát hiện, hơn nữa, ta là nhân tộc, tại sao phải làm như vậy?"

"Vậy ngươi có gan thả ra quân vương chi tâm của ngươi để cho ta nhìn qua?"

Nhân Phi lạnh nhạt nói.

Lời vừa nói ra, bầu không khí trở nên yên tĩnh.

Thiên Tôn không nói nữa.

Thật lâu.

Hắn khẽ cười một tiếng: “Không nghĩ tới Lam Vương đó có thể điều tra đến một bước này, có lẽ ta nên sớm ra tay giết nàng."

Quân vương chi tâm của hắn ẩn chứa một lượng lớn nhân tộc khí vận hắn đánh cắp mà được, để Nhân Phi nhìn qua chính là tự bạo thân phận.

Đương nhiên, hắn không chịu lấy ra.

Nhân Phi cũng biết, hắn chính là hắc thủ phía sau màn đánh cắp khí vận.

"Quả nhiên là ngươi, tại sao lại làm thế? Ngươi đã là Thiên Tôn của Chí Cao Pháp Đình, chưởng khống vô thượng quyền hành nhân tộc, tại sao còn tổn hại nhân tộc khí vận!" Ánh mắt Nhân Phi đã trở nên vô cùng lạnh như băng.

"Chí cao quyền hành? Chỉ là mây bay thôi, chỉ có sức mạnh mới là vĩnh hằng, ta làm như vậy đương nhiên là vì truy tìm lực lượng càng cao a! ! Nhân Phi, chỉ cần ta lợi dùng nhân tộc khí vận, đợi một thời gian chắc chắn có thể đột phá đến Chúa Tể Chi Cảnh!" Ánh mắt Thiên Tôn lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Chúa Tể Chi Cảnh.

Cảnh giới cao hơn quân vương.

Từ xưa đến nay, quân vương hiếm thấy, chúa tể càng là vạn cổ khó tìm.

Nhân Tổ, Nguyên Sơ Chúc Long, Sát Lục Chi Thần...

Những tồn tại cổ lão này.

Đều là cảnh giới này.

"Truy tìm lực lượng không phải là lý do ngươi tổn hại lợi ích toàn bộ nhân tộc, Thiên Tôn, ngươi đã không xứng làm Pháp Quan của Chí Cao Pháp Đình."

"A, thật sao?"

Trong mắt Thiên Tôn lướt qua vẻ tàn khốc!

Bỗng nhiên ra tay.

Một lượng lớn Huyền Hoàng lực lượng pháp tắc ẩn chứa trong bàn tay hắn, đánh thẳng tới Nhân Phi, lực lượng bàng bạc trực tiếp đánh cho hư không vỡ nát.

Ô giấy dầu trong tay Nhân Phi đưa ra phía trước chặn lại.

Trên mặt ô có nhật nguyệt tinh thần lưu chuyển, tựa hồ có vô số cái vũ trụ ẩn chứa trong đó, cản lại một kích của Thiên Tôn.

Nhưng mà lực lượng khổng lồ vẫn khiến cho Nhân Phi rút lui.

"Ta là Thiên Tôn!"

"Là chưởng khống giả chí cao quyền hành nhân tộc, ai cũng không thể thẩm phán ta!"

Thiên Tôn cao giọng quát.

Huyền Hoàng lực lượng pháp tắc cuồng bạo điên cuồng quyển ra.

Cỗ lực lượng mạnh mẽ đó thậm chí đủ để dễ dàng hủy diệt một cái vũ trụ.

"Ngươi, chỉ là nhân tộc phản đồ!"

Một tiếng quát lạnh vang lên.

Chỉ thấy địa khí lăn lộn như rồng, một bóng người cao lớn từ nơi không xa đi tới, trong mắt dẫn theo lửa giận cháy hừng hực, nhìn chằm chằm Thiên Tôn.

Chính là một vị Pháp Quan khác, Địa Quân.

"Hai người các ngươi cùng lên, ta lại có sợ gì?"

Lực lượng pháp tắc dũng động trên người Thiên Tôn cực kỳ khủng bố.

Những năm gần đây, hắn âm thầm đánh cắp nhân tộc khí vận tu hành, thực lực hắn đã vượt qua Nhân Phi, Địa Quân, chỉ là ẩn giấu đi mà thôi.

Bây giờ chân diện mục bị nhìn thấu, hắn cũng không cần giấu nữa.

Lực lượng mạnh mẽ khiến sắc mặt Địa Quân, Nhân Phi có chút ngưng trọng.

"Nếu như lại thêm ta?"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ gặp một bóng người cao gầy đi tới, thiết huyết bá đạo chi khí tràn ngập thiên địa, chính là từng trấn áp một cái kỷ nguyên... Lam Vương!

"Lại là ngươi."

Thiên Tôn nhìn thấy đối phương, trong mắt nổ bắn ra sát ý băng lãnh.

Chỉnh là những năm gần đây đối phương một mực điều tra mình, như vậy mới khiến Nhân Phi nhận ra mánh khóe, mới khiến cho mình bại lộ.

"Ngươi ngay cả Cực Đạo Quân Vương cũng không phải, sao có thể chống lại ta?"

Thiên Tôn xùy cười một tiếng.

Mặc dù Lam Vương rất mạnh nhưng trước mặt Pháp Quan nắm giữ nhân tộc chí cao quyền hành vô số năm như hắn thì vẫn chênh lệch một chút.

"Cực Đạo Quân Vương?"

Lam Vương khóe miệng hơi vểnh, một cái chớp mắt tiếp theo, trên người nàng bộc phát ra một cỗ hấp lực vô cùng kinh khủng, chỉ gặp ức vạn dặm linh khí, địa khí, thảo mộc chi khí, thậm chí ngay cả Tinh Thần chi lực, nhật nguyệt chi lực bên trong tinh không đều bị nàng thôn phệ!

Dưới thôn phệ chi lực không có gì sánh kịp, lực lượng của nàng tăng lên điên cuồng!

Cho đến... đột phá cực hạn!

Thành tựu cực đạo!

"Bây giờ, không phải là sao?"

....

Chương 2322: Không người biết được kết quả, khí tức Hắc Ám Ma Quân, tình báo Ác Ma Chi Vương

Thôn Thiên Chi Thuật thi triển!

Thực lực Lam Vương tăng lên điên cuồng, từ quân vương nấc thang thứ nhất trực tiếp tăng lên tới quân vương cực hạn... Cực Đạo Quân Vương! !

Chuyện này khiến con ngươi Thiên Tôn có chút co rụt lại: “Tốt, tốt một cái Lam Vương, xem ra là ta xem thường ngươi, như vậy ba người các ngươi cùng lên đi!"

Lam Vương, Địa Quân, Nhân Phi, Thiên Tôn.

Bốn người này hoàn toàn xứng đáng cường giả tuyệt đỉnh trong nhân tộc, mà bốn người này chiến đấu cũng là đỉnh phong chi chiến hiếm thấy chư thiên!

Một trận chiến này cực kỳ kinh người.

Thiên địa bị đánh nát, sao trời tùy theo vẫn lạc...

Càn khôn rung chuyển, Huyền Hoàng phá vỡ.

Từng mảnh từng mảnh thiên địa bị đánh đến quay về Hỗn Độn.

Một trận chiến này rung chuyển hơn phân nửa cái Hồng Mông thế giới.

Rất nhiều quân vương cảm nhận được khí tức trận chiến này, run lẩy bẩy.

Một trận chiến này cũng từ Hồng Mông đại thế giới đánh tới chư thiên, từ một cái vũ trụ đánh tới một cái vũ trụ khác, lại đánh tới vũ trụ hư không...

Trận chiến này chi uy, chiếu rọi Chư Thiên Vạn Giới.

Mà kết quả của trận chiến này, ngoại trừ người trong cuộc, không có người biết.

Lam Vương tham dự trận chiến này xong, trở lại Bàn Cổ Tông, trực tiếp bế quan.

"Chậc chậc, đúng là một trận chiến đặc sắc tuyệt luân a."

Một chỗ nào đó.

Hắc Ám Ma Quân cảm nhận được trận chiến của bọn người Lam Vương, không khỏi tán thưởng, cho dù là hắn, đối với lực lượng như vậy cũng hết sức hướng tới.

Cũng không biết Mạt Nhật Chi Ám so với cỗ lực lượng đó thì như thế nào?

Hắc Ám Ma Quân nhìn về phía một nam tử đối diện.

Đó là một tồn tại bao phủ trong áo bào đen, cũng là Giáo Chủ Mạt Nhật Giáo Hội, đối tượng hợp tác lần này.

"Sự tình nói cũng xong, chờ động thủ thì tới tìm ta." Hắc Ám Ma Quân nói, sau đó quay người rời khỏi.

"Cung tiễn Ma Quân."

Mạt Nhật giáo chủ cực có lễ phép thi lễ một cái.

Sau đó hắn đứng dậy nhìn hắc ám hư không, vô cùng thành kính nói: "Ta chủ, chúng ta sẽ không để cho ngươi chờ quá lâu, rất nhanh, ta sẽ để ngươi trở về."

Trong hư không tối tăm.

Một cỗ ý chí không hiểu đang lưu chuyển.

Loáng thoáng lộ ra một pho tượng dị thú đen nhánh.

......

Bên trong Vận Mệnh Thần Điện.

Sở Cuồng Nhân không ngừng dung hòa Nhân Tổ chi huyết.

Cùng lúc đó, tinh thần của hắn cũng tiến vào đại đạo chi gian, không ngừng cảm ngộ các loại đại đạo pháp tắc, tranh thủ sớm ngày lĩnh hội ba ngàn pháp tắc.

Nhất tâm nhị dụng, đối với hắn cũng không tính quá khó khăn.

Dù sao hắn từng có mấy linh hồn.

Mặc dù bây giờ tất cả đều dung hợp làm một.

Nhưng đoạn kinh nghiệm này vẫn còn ở đó.

Đại đạo chi gian.

Trong một cái đại đạo đen nhánh.

Đây là Hắc Ám chi đạo.

Sở Cuồng Nhân lĩnh hội hắc ám lực lượng pháp tắc ở chỗ này.

Ngẫu nhiên cũng gặp phải mấy tu sĩ cũng lĩnh hội pháp tắc ở chỗ này.

Bỗng nhiên.

Hắn nhìn về phía nơi xa.

Từ nơi sâu xa, giống như cảm ứng được một cỗ khí tức quen thuộc.

"Cỗ lực lượng này... là quân vương."

"Hắc Ám chi đạo quân vương!"

Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ suy tư.

Quân vương tu hành Hắc Ám chi đạo ít càng thêm ít.

Hắn biết chỉ có một Hắc Ám Ma Quân mà thôi, lại thêm khí tức đó quen thuộc, hắn gần như có thể kết luận thân phận của đối phương.

"Sách, nói ra thật xấu hổ, lúc trước giao dịch với người này, nói giúp hắn tìm kiếm chữa thương chi vật, nhưng bây giờ lại không có tìm được."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu cười nói.

Hắc Ám Ma Quân cho hắn danh sách một chút chí bảo có thể chữa trị thương thế của hắn.

Nhưng những năm gần đây hắn không có đụng phải.

Cũng không biết là hắn không may hay là Hắc Ám Ma Quân xui xẻo.

"Có nên đi gặp đối phương không?"

Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ, bởi vì có Hắc Ám Quân Vương Lệnh, hắn cực kỳ nhạy cảm với khí tức của Hắc Ám Ma Quân.

Cho nên mới có thể cảm ứng được sự tồn tại của đối phương bên trong Hắc Ám Đại Đạo.

Nhưng khi hắn tiến về.

Khí tức đối phương biến mất.

Nghĩ đến là rời khỏi đại đạo chi gian.

"Đáng tiếc."

Muốn gặp được người quen bên trong một đại đạo thì tỉ lệ rất nhỏ, lần này không thể đáp lời với đối phương, cũng không biết có lần sau không, Sở Cuồng Nhân lắc đầu, sau đó lĩnh hội xong hắc ám pháp tắc thì rời khỏi.

Tu hành bất kể năm.

Sở Cuồng Nhân cũng không biết mình trong đại đạo chi gian tìm hiểu bao nhiêu năm.

Pháp tắc khí tức trên người hắn càng lúc càng nồng nặc.

Cảm ngộ được pháp tắc càng ngày càng nhiều.

Hắn có thể ngưng tụ quân vương chi tâm, đột phá quân vương từ lâu.

Nhưng hắn không có.

Một lòng muốn dung hợp ba ngàn pháp tắc.

Lại là bên trong một đại đạo.

Đây là Dục Vọng Đại Đạo.

Là đại đạo cực ít người tu hành, vừa tới đây, Sở Cuồng Nhân cảm nhận được vô cùng vô tận dục vọng ảnh hưởng tâm thần của mình.

Nếu không phải hắn đạo tâm kiên định, chỉ sợ đã bị ảnh hưởng tới.

Đại đạo này cực kỳ đáng sợ.

Tu sĩ bình thường hoàn toàn không thể tiếp xúc.

Oanh! !

Ngay lúc Sở Cuồng Nhân chuẩn bị lĩnh hội Dục Vọng Đại Đạo này.

Chỉ gặp bên trong đại đạo, lực lượng pháp tắc nhấp nhô, phô thiên cái địa vạn linh ác niệm cuốn tới, khiến toàn bộ đại đạo đều chấn động theo.

Vạn linh chi ác đó giống như mây đen đen nghịt.

Lực áp bách mười phần.

Sở Cuồng Nhân nhìn lên một cái, cảm thấy rất chướng mắt.

Trong mây đen.

Một bóng người chậm rãi đi ra, một bộ trường bào hoa lệ màu đen bao vây dáng người thướt tha, phong hoa tuyệt đại, sau lưng mọc ra cánh chim màu đen, mái tóc đen suôn dài như thác nước.

Giống như một đóa anh túc màu đen nở rộ trong ác niệm.

Tràn đầy mị lực trí mạng.

"Nha, đây không phải chiến hữu thân mật của ta sao? Từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ a."

Người tới nhìn Sở Cuồng Nhân, liếc mắt một cái là nhận ra hắn.

"A, bái kiến Ác Ma Chi Vương."

Sở Cuồng Nhân có chút hành lễ.

Ác niệm bàng bạc như thế, ngoại trừ Ác Ma Chi Vương ra thì còn có thể là ai?

"Tiểu gia hỏa, lực lượng pháp tắc quanh thân ngươi rất là hỗn tạp nha, không phải ngươi muốn đi con đường dung hợp ba ngàn pháp tắc đó chứ?" Ác Ma Chi Vương không hổ là Ác Ma Chi Vương, lập tức nhìn ra mục đích Sở Cuồng Nhân tu hành.

Sở Cuồng Nhân cũng không có giấu diếm, trực tiếp thừa nhận.

"Đường này không dễ đi a, chẳng qua nếu như là ngươi thì có lẽ có khả năng thành công cũng nói không chừng." Ác Ma Chi Vương cười nói.

Nàng rất xem trọng Sở Cuồng Nhân.

Trên người người đàn ông này như có một loại lực lượng thần kỳ.

Thường thường có thể biến không thể thành có thể.

"Đúng rồi, vài ngày trước, nhân tộc các ngươi xảy ra một chuyện ghê gớm." Ác Ma Chi Vương bỗng nhiên nói.

Sau đó kể lại chuyện tam đại Pháp Quan nội chiến.

Nghe đến đây, Sở Cuồng Nhân ánh mắt ngưng trọng.

"Lam, nàng không có bị thương chứ?"

"Tiểu đồ nhi của ngươi rất không tệ, không sao."

Lúc này Sở Cuồng Nhân mới thở phào nhẹ nhõm.

Trước đó không lâu, các đại chủng tộc muốn tính kế nhân tộc.

Bây giờ, tam đại Pháp Quan đại biểu nhân tộc chí cao quyền hành lại nội chiến, nhân tộc trong cái kỷ nguyên này đúng là thời buổi rối loạn a.

Đã nói là thiên địa nhân vật chính?

Sao khí vận lại hỗn loạn như thế?

Khoan, khí vận.

Chẳng lẽ là bởi vì khí vận bị đánh cắp sao?

Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ.

Mà sau đó, Ác Ma Chi Vương lại nói cho hắn một sự kiện: “Mấy người Hắc Ám nhất tộc ngươi để ở bên cạnh ta đã rời đi."

"Đi đâu?"

"Bị Hắc Ám Ma Quân mang đi, lực lượng của tiểu gia hỏa này có chút thú vị, thế mà có thể vận dụng lực lượng Mạt Nhật Chi Ám diệu như thế, triệt để hóa nó thành lực lượng của mình."

Ác Ma Chi Vương tấm tắc lấy làm kỳ lạ, lại nói ra: "Mặt khác, hắn còn làm một giao dịch thú vị với ta."

Sở Cuồng Nhân nghe vậy lại kinh ngạc.

Hắc Ám Ma Quân về Hồng Mông đại thế giới rồi?

Thương thế của hắn, xong chưa?

"Giao dịch gì?" Hắn hỏi.

"A, đây là bí mật."

Sở Cuồng Nhân im lặng.

Nếu là bí mật, ngươi nói ra làm cái gì, cố ý xâu người khẩu vị?

Xem ra trong khoảng thời gian mình bế quan, bên ngoài xảy ra không ít chuyện thú vị, hắn luôn cảm thấy Hắc Ám Ma Quân trở về là chuyện không bình thường.

Chương 2323: Không Chi Tử lòng tin, Quang Minh Thần Điện chi biến, Tả Thiên Vương phản bội

Hàn huyên vô số Ác Ma Chi Vương một phen, Sở Cuồng Nhân thành công tìm hiểu được Dục Vọng pháp tắc bên trong Dục Vọng Đại Đạo, tốc độ để Ác Ma Chi Vương đều âm thầm líu lưỡi.

"Ta nói tiểu gia hỏa này đúng là có khả năng dung hợp ba ngàn pháp tắc."

Ác Ma Chi Vương nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, khẽ cười nói.

Sau đó nàng sờ lên cằm.

"Còn có tiểu muội muội Quang Minh nữ thần khả ái của ta, chỉ sợ là sẽ xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, Sở Cuồng Nhân, ngươi có thể trở thành quân vương trước đó sao?"

"Mặt khác, nhân tộc ở thời buổi rối loạn, sau khi trở thành quân vương người dẫn dắt khí vận kỷ nguyên này, sau đó sẽ làm như thế nào đây?"

Ác Ma Chi Vương nỉ non nói.

Kỷ nguyên này không hề tầm thường, một chút tồn tại cổ lão giống như là đã hẹn trước, lần lượt thức tỉnh, còn có rất nhiều hậu thủ bọn họ lưu lại.

"A, phong bạo mới sắp xuất hiện..."

......

Thời gian giống như chó chạy trên đồng, trong chớp mắt.

Không biết trải qua bao nhiêu năm.

Bên trong Hồng Mông đại thế giới, một mực vận chuyển.

Các lộ thiên kiêu yêu nghiệt, tầng tầng lớp lớp, Hồng Mông Thần Bảng, các tộc tu sĩ tranh giành, ngươi tới ta đi, không ai nhường ai, vô cùng náo nhiệt.

Có Long Tộc cổ lão quân vương hạt giống khôi phục, chinh chiến bát phương.

Có Thiên Thần nhất tộc cổ lão yêu nghiệt từ ngủ say thức tỉnh, trong kỷ nguyên này bắn vọt quân vương chi cảnh, định dẫn dắt khí vận kỷ nguyên này.

Có tu sĩ Bàn Cổ Tông đột nhiên tăng mạnh, tiềm lực vô tận.

Trừ ra, đáng nhắc tới nhất là Không Tộc Không Chi Tử, lai lịch người này thần bí, nghe nói là tồn tại có thể dẫn dắt Không Tộc đi về phía huy hoàng trong truyền thuyết.

Địa vị cao hơn cả Không Tộc chi chủ.

Mà hắn đi vào Hồng Mông đại thế giới, đánh bại rất nhiều tu sĩ, ngay cả một chút cổ lão Hồng Mông chủng tộc quân vương hạt giống cũng không phải đối thủ của hắn.

Càng từng lên Bàn Cổ Tông khiêu khích, đánh bại Tửu Tôn.

Mặc dù bị Lam Vương một chiêu đánh cho thổ huyết.

Nhưng dù sao đỡ một chiêu của Lam Vương mà bất tử, cũng thành công thay thế Tửu Tôn, trở thành đệ nhị Chí Tôn Bảng, thu được một lượng lớn khí vận.

Bên trong lãnh địa Không Tộc.

Một thanh niên thân mặc trường bào màu trắng bạc, sau lưng mọc ra một đôi quang dực đang ngồi xếp bằng, quanh thân có đại đạo lực lượng pháp tắc huyền ảo không gì sánh nổi lưu chuyển.

Người này chính là Không Chi Tử ngoại giới truyền đi xôn xao.

Giờ phút này hắn đang dưỡng thương.

"Lam Vương một kích đúng là không thể coi thường."

Không Chi Tử nỉ non.

Lấy thực lực của hắn, cho dù là quân vương cũng không dám nói có thể một chiêu tổn thương hắn.

Nhưng Lam Vương mặt cũng không có lộ mà một chiêu đánh hắn thổ huyết bay ngược, hơn nữa nghe nói đối phương đánh với Thiên Tôn một trận, sau đó đang chữa thương.

Nếu không chỉ sợ kết cục của hắn sẽ thảm hại hơn.

"Nhân vật như vậy, sau khi tấn cấp quân vương, nhất định phải tranh tài một trận mới đã nghiền." Không Chi Tử nói, ánh mắt lộ ra chiến ý.

Chỉ gặp pháp tắc lưu chuyển quanh người hắn.

Trong mơ hồ, một viên quân vương chi tâm hình thức ban đầu đã hiện lên.

"Quân vương chi tâm sắp thành, đến lúc đó, ta chính là người đầu tiên thành vương trong cái kỷ nguyên này, khí vận trong cái kỷ nguyên này sẽ để ta dẫn dắt, cái kỷ nguyên này sẽ bị ta trấn áp!" Không Chi Tử tràn đầy ý chí nói.

Hắn biết ở trên hắn còn có một Sở Cuồng Nhân.

Mặc dù chưa gặp mặt người này nhưng cũng biết đối phương không thể coi thường.

Nhưng hắn vẫn tràn đầy lòng tin.

Bởi vì hắn là Không Chi Tử do không gian khởi nguyên thai nghén mà ra!

Tương lai hắn sẽ bao trùm phía trên quân vương!

Lại trăm năm đi qua.

Ngay một năm này.

Bên trong tinh không, bỗng nhiên có một lượng lớn quang minh năng lượng bộc phát.

Đốt sáng tinh không.

Không ít người đều bị hấp dẫn.

"Đây là có chuyện gì?"

"Cái hướng đó là... Quang Minh Thần Điện."

"Nơi đó đã xảy ra chuyện gì?"

Đám người nghi hoặc, ý thức lưu chuyển, nhao nhao tiến về xem xét.

Mà vào lúc này, bên trong thần điện.

Một cơn náo động diễn ra.

Chỉ thấy Quang Minh Tả Thiên Vương dẫn theo một nhóm người, điên cuồng tiến công Thần Điện của Quang Minh nữ thần, bên ngoài thần điện, một cái kết giới mở ra, một số thần bộc thôi động đại đạo khí tức, chống cự đối phương tiến công.

"Quang Minh Tả Thiên Vương, tại sao ngươi lại phản bội nữ thần!"

"Khốn kiếp, ngươi điên rồi sao? !"

Chúng thần bộc sắc mặt vô cùng âm trầm.

Ngay vừa rồi, Quang Minh Tả Thiên Vương dùng bảo vật nào đó đánh lén Quang Minh nữ thần đang bế quan, khiến cho bị trọng thương, phát động phản loạn.

Chuyện này khiến mọi người quá sợ hãi.

Phải biết, Quang Minh Tả Thiên Vương là một trong số Tả Hữu Thiên Vương, vẫn luôn là thân tín của nữ thần, ai cũng không tin hắn sẽ làm phản!

"Từ hôm nay trở đi, thế gian lại không Quang Minh nữ thần, chỉ có ta, Quang Minh Thiên Vương! !" Quang Minh Tả Thiên Vương quát lạnh một tiếng nói.

Dã tâm của hắn rõ rành rành.

Muốn thay thế Quang Minh nữ thần, chưởng khống Thần Điện.

"Thứ không bằng heo chó, ngươi cũng xứng xưng vương? !"

Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Minh Phi từ trong thần điện chậm rãi đi ra, ánh mắt băng lãnh, nổi lên sát ý trước nay chưa từng có, cả đời này nàng ghét phản đồ nhất!

Nhất là phản đồ phản bội nữ thần!

Bóng người Minh Phi lóe lên, vừa sải bước ra bên ngoài kết giới.

Mà những người thân tín bên người Quang Minh Tả Thiên Vương thấy thế thì nhao nhao tiến lên.

"Minh Phi, đầu hàng đi."

"Quang Minh nữ thần đã bị trọng thương, bất lực tái chiến, chỉ bằng một mình ngươi hoàn toàn không phải là đối thủ của chúng ta, bây giờ đầu hàng, ngươi vẫn là Hữu Thiên Vương."

Oanh!

Quang Minh Đại Đạo lực lượng pháp tắc gào thét mà ra.

Lực lượng cuồng bạo, trực tiếp đánh cho mấy Thánh kỵ sĩ thổ huyết bay ngược, mấy người tu vi kém bị đánh cho đại đạo vỡ vụn tại chỗ.

"Pháp tắc! !"

"Ngươi lại ngưng tụ ra lực lượng pháp tắc!"

Đám người không thể tin được.

Phải biết, Minh Phi đột phá đại đạo chí tôn cũng trong những năm này, nhưng bây giờ đã ngưng tụ ra pháp tắc, tốc độ tu hành quá nhanh

"Chắc chắn là nữ thần, chắc chắn là nữ thần âm thầm trợ giúp ngươi!"

Quang Minh Tả Thiên Vương vô cùng ghen ghét: “Cùng là Tả Hữu Thiên Vương, thái độ nữ thần đối với ngươi lại hoàn toàn khác ta, ta lĩnh hội ngàn vạn năm, đến nay vẫn bồi hồi trước mặt cánh cửa pháp tắc, mà ngươi mới đột phá mấy năm thì đã ngưng tụ ra pháp tắc, nữ thần bất công, nàng bất công a! !"

"Không chỉ có ngươi, còn có Sở Cuồng Nhân, nữ thần kết bạn với hắn mới bao lâu, lại phong hắn làm Quang Minh Chi Tử? Dưới một người, trên ức vạn người, ngay cả ta cũng phải khuất dưới hắn, lúc trước hắn là dị đoan a! Mà ta trung thành tuyệt đối hầu ở bên người nữ thần nhiều năm như vậy, lại không có cái gì!"

Quang Minh Tả Thiên Vương lớn tiếng nói, tức giận bất bình.

Mà Minh Phi nghe vậy, ánh mắt càng lạnh lùng: “Thứ không bằng heo chó, nhìn chiến giáp trên người ngươi, có phải nữ thần ban cho ngươi hay không! Năm đó ngươi bị cừu gia truy sát, cùng đường mạt lộ, có phải nữ thần cứu ngươi hay không! Ngươi là Quang Minh Tả Thiên Vương, ở giáo hội, vô số người tôn sùng, ngươi còn dám nói ngươi không có cái gì? ! Ngươi có, chỉ là ngươi quá tham mà thôi!"

Nói xong, đại kiếm trong tay nàng đánh thẳng tới đối phương.

Kiếm quang băng lãnh giống như một đạo dải lụa màu trắng.

Quang Minh Tả Thiên Vương chịu không được một kích này, phịch một tiếng, bị trực tiếp đánh bay ra ngoài, thổ huyết bay ngược, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Không chỉ là thương thế.

Còn có lời Minh Phi nói, hắn không thể phản bác!

"Việc đã đến nước này, ta đã không có đường quay về! Mũi tên bắn ra không rút lại được, hôm nay, ta chỉ được thành công, không thể thất bại!"

"Vậy ngươi đi chết đi!" Minh Phi đang muốn ra tay, đột nhiên cảm ứng được nơi xa truyền đến khí tức hắc ám vô cùng to lớn, sắc mặt nàng biến hóa, kinh nghi bất định: “Khí tức này, chẳng lẽ là..."

....

Chương 2324: Hắc Ám Ma Quân giáng lâm, lý niệm khác biệt, tỷ đệ cãi nhau

Bên trong Quang Minh Thần Điện đột nhiên xảy ra dị biến.

Khí tức hắc ám khổng lồ từ đằng xa cuốn tới, vô cùng mênh mông.

Mà trong bóng tối cực kỳ nồng đậm, Minh Phi cảm nhận được một cỗ khí tức vô cùng quen thuộc, chỉ gặp trong bóng tối, một bóng người đi ra, trường bào hoa lệ đen nhánh thâm thúy, khuôn mặt tuấn dật, khí chất tà mị tùy tiện.

Sắc mặt Minh Phi âm trầm như nước.

"Hắc Ám Ma Quân! !"

Người tới chính là Hắc Ám Ma Quân!

Dị đoan lớn nhất được giáo hội ghi chép!

"A, đây không phải là con mèo nhỏ bên cạnh tỷ ta sao, không ngờ được là đã trưởng thành đến như vậy, đúng là khiến cho người ta ngoài ý muốn đâu."

Hắc Ám Ma Quân nhìn Minh Phi, khẽ cười nói.

"Tất cả đều là ngươi bày kế!"

"Phải, cũng không phải."

Hắc Ám Ma Quân từ tốn nói.

Ngay sau đó, hắn đưa tay, một đạo ma quang đen nhánh đánh thẳng tới Minh Phi, uy lực mạnh, trực tiếp xuyên thủng hư không.

Minh Phi con ngươi có chút co rụt lại, thôi động lực lượng đến cực hạn.

Trường kiếm trong tay chém ra.

Kiếm quang tươi sáng và ma quang giao hội.

Lực lượng này nổ tung.

Minh Phi bị lực trùng kích cường đại đánh lui ra, sắc mặt trắng bệch.

Mặc dù ngưng tụ lực lượng pháp tắc nhưng dù sao nàng cũng là dưới quân vương.

Cách đó không xa.

Quang Minh Tả Thiên Vương thấy cảnh này, vô cùng hướng tới: “Đây chính là lực lượng quân vương, chỉ cần ta giết Quang Minh nữ thần, lấy quang minh chi tâm của nàng đi, đợi một thời gian, ta cũng có được lực lượng như vậy! !"

Hắc Ám Ma Quân nghe hắn nói như vậy, ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường.

"Ăn cây táo rào cây sung, ngươi cũng xứng xưng vương?"

Một sợi lực lượng u ám bộc phát.

Oanh một chút, Tả Thiên Vương bị đánh cho thổ huyết.

Nhưng mà dù sao cũng là người hợp tác.

Hắn cũng không có hạ sát thủ.

"Hỗn trướng!"

Quang Minh Tả Thiên Vương nằm rạp trên mặt đất, ánh mắt lộ ra e ngại, phẫn hận, áo choàng rách nát, mặt mũi tràn đầy máu tươi khiến cho hắn nhìn giống như thằng hề.

Nơi nào còn có nửa điểm uy vũ của Quang Minh Thiên Vương.

"Ta nhớ được ngươi tên là... Minh Phi đúng không."

Hắc Ám Ma Quân nhìn Minh Phi, nói ra: "Ta rất thưởng thức ngươi, thần phục ta, ta có thể ban cho ngươi lực lượng mạnh mẽ hơn bây giờ."

Minh Phi không nói gì, chỉ là tay cầm Quang Minh Chi Kiếm, đứng trước Thần Điện, thân hình thẳng tắp, giống như một cây tiêu thương.

"Ta cả đời này chỉ vì nữ thần mà chiến!"

Minh Phi trịch địa hữu thanh nói.

"Rất tốt, ta thành toàn ngươi."

Hắc Ám Ma Quân khẽ cười một tiếng, lập tức đưa tay điểm ra một chỉ.

Lực lượng hắc ám pháp tắc bá đạo lưu chuyển mà ra, nhưng ngay lúc này, một đạo quang minh chi lực tạo thành pháp tắc trường hà từ trong thần điện tuôn ra.

Quang minh và hắc ám va chạm.

Hai cỗ lực lượng giao hội, quang mang liên tiếp lấp lóe.

Giữa thiên địa thay đổ ngày đêm.

Lập tức, hai cỗ pháp tắc cùng nổ tung, lực trùng kích cường đại đánh cho Minh Phi nhanh chóng bay ra ngoài, lập tức rơi vào trong lồng ngực ấm áp.

Nàng ngước mắt xem xét, chỉ thấy một gương mặt tươi đẹp động lòng người.

Chính là Quang Minh nữ thần.

"Minh Phi, ngươi không sao chứ."

Quang Minh nữ thần lo lắng nhìn Minh Phi một chút.

Đối phương lắc đầu, vội vàng từ trong ngực lóe ra, nhìn Quang Minh nữ thần nói ra: "Nữ thần, thương thế của ngươi thế nào."

Trước đó, Quang Minh Tả Thiên Vương thừa dịp nữ thần tu hành, dùng một kiện bảo vật vô cùng kì lạ làm Quang Minh nữ thần trọng thương.

"Ta không sao, không cần lo lắng."

Quang Minh nữ thần lắc đầu.

Chỉ là Minh Phi lại phát hiện sắc mặt của nàng có một vệt đỏ ửng không bình thường, đại đạo trong cơ thể phun trào, tựa hồ đang liều mạng áp chế cái gì.

Hiển nhiên, không hề nhẹ nhõm giống nàng nói như vậy.

"Tỷ tỷ thân yêu, chúng ta đã lâu không gặp."

Hắc Ám Ma Quân nhìn Quang Minh nữ thần, khóe miệng hơi vểnh.

Nhưng ánh mắt của đối phương hoàn toàn lạnh lẽo, nói ra: "Ma Quân, không ngờ được là thương thế ngươi tốt nhanh như vậy, làm sao, giáo huấn lần trước ngươi quên rồi?"

"A, không dám, cho nên lần này ta mới có chuẩn bị mà đến nha."

"Đệ đệ ngu xuẩn của ta a, ngươi cho rằng dựa vào loại mánh khoé không ra gì này thì có thể đánh bại ta sao?" Quang Minh nữ thần cười nhạo nói.

Ở trước mặt những người khác, nàng là ôn nhu, uy nghiêm.

Là người phát ngôn của quang minh.

Nhưng trước mặt Hắc Ám Ma Quân, nàng lại chanh chua hiếm thấy.

Nhẹ nhàng mấy câu, lại thêm ngữ khí khinh thường, tiếu dung khinh miệt, dễ dàng khơi gợi hỏa khí của Hắc Ám Ma Quân.

"Hừ, Quang Minh nữ thần, ta biết ngươi luôn xem thường ta, nhưng mà một ngày nào đó ta sẽ để cho ngươi hiểu, ta mới là đúng!"

"Chỉ bằng ngươi mỗi lần đều chật vật mà chạy ở trước mặt ta sao?"

"Ngươi..."

Hắc Ám Ma Quân bị đỗi đến sắc mặt tái xanh: “Ngươi chừng nào thì mới hiểu, cứ áp chế Mạt Nhật Chi Ám là không thể nào giải quyết vấn đề, chỉ có đi tìm hiểu hắn, khống chế hắn mới là đường giải quyết căn bản nhất!"

"Hiểu rõ? Khống chế? Đây chính là lý do ngươi phản bội Minh Tộc?"

"Ngươi hoàn toàn không hiểu ta, ta ở Minh Tộc..."

"Ngươi ở Minh Tộc làm sao vậy, ta giam ngươi lại, tước đoạt tự do của ngươi hay là đánh ngươi mắng ngươi."

"Ngươi không cho ta..."

"Ta không cho ngươi nghiên cứu Mạt Nhật Chi Ám, đó là cấm kỵ! Ngươi xúc phạm cấm kỵ Minh Tộc, nếu không phải ta ra sức bảo vệ ngươi, ngươi đã sớm chết!"

"Hừ, đám ngu muội đó..."

"Bọn họ lại ngu muội cũng biết thứ gì không nên đụng, không giống ngươi, tự cho là đúng, cho là có chút thiên phú thì có thể tiếp xúc Mạt Nhật Chi Ám."

Hắc Ám Ma Quân, Quang Minh nữ thần tranh luận.

Nhưng rất đáng tiếc.

Hắc Ám Ma Quân khí tràng hoàn toàn bị áp chế.

Ngay cả một câu đầy đủ cũng chưa nói xong, luôn luôn bị Quang Minh nữ thần ngắt lời.

Một số người bên cạnh đều nhìn mộng.

Sao nhìn giống như hai tỷ đệ đang đấu võ mồm.

Hai người này đúng là kẻ thù sống còn?

Ngược lại là Minh Phi ở một bên không cảm thấy kinh ngạc, trước đây, hai người Quang Minh nữ thần và Hắc Ám Ma Quân vừa thấy mặt thì luôn không tránh được sẽ tranh luận như thế này.

Sở dĩ tỷ đệ sẽ đi đến một bước này.

Nói trắng ra là lý niệm khác biệt.

"Ngươi mẹ nó có để cho ta nói hết hay không!"

Hắc Ám Ma Quân nổi giận gầm lên một tiếng.

Quang Minh nữ thần cười lạnh một tiếng: “Nói cái gì, mấy chuyện cũ mèm của ngươi ta đã nghe đến lỗ tai sắp bít luôn rồi."

"Đã như vậy, không còn gì để nói."

Hắc Ám Ma Quân sầm mặt lại, lập tức xuất thủ.

Vừa ra tay chính là hắc ám lực lượng pháp tắc cực hạn.

"Để ta xem một chút, ngươi những năm này trưởng thành bao nhiêu."

Quang Minh nữ thần giơ thần trượng trong tay lên, Quang Minh pháp tắc hội tụ thành một cái trường hà mênh mông, đánh thẳng tới Hắc Ám chi lực.

Ầm vang, quang minh và hắc ám xen lẫn hình thành một trận phong bạo kinh khủng.

Toàn bộ Thần Điện đều đang chấn động.

"Tất cả lui ra."

Minh Phi kêu người tu vi không đủ nhanh chóng rời khỏi.

"Quang Minh Đại Thẩm Phán!"

"Hắc Ám Chi Thủ!"

"Thần Thánh Tài Quyết Chi Tiễn!"

"Ám Hắc Trảm!"

Các loại chiêu thức cường đại từ trong tay hai người Quang Minh nữ thần, Hắc Ám Ma Quân thi triển ra, mỗi một chiêu đều không lưu tình chút nào.

Lần này đánh nhau, mọi người mới vững tin hai người này cừu địch thật.

Mỗi một chiêu đều là đánh vào yếu hại đối phương, nhưng mà loại 'Tỷ bạn đệ cung' này cũng không phải ai cũng có thể nhìn thấy, quân vương một trận chiến, không có thực lực cưỡng ép quan sát sẽ bị lực lượng hủy diệt.

Cho dù là chí tôn như Minh Phi, muốn giúp đỡ cũng không thể nào, chỉ có thể âm thầm lo lắng, nhưng sau đó ánh mắt nàng đảo qua chiến trường, không khỏi khẽ di một tiếng, không đúng, Quang Minh Tả Thiên Vương đi đâu rồi? ?

....

Chương 2325: Phong ấn bài trừ, nhục thân vật dẫn, Mạt Nhật Chi Ám hiện thế

Oanh, oanh!

Quang Minh Thần Điện trên không, hắc ám và quang minh giao hội.

Sinh ra lực lượng ba động hết sức kinh người, càng là tỏa ra toàn bộ tinh không, một hồi là ban ngày, một hồi là đêm tối, vừa đi vừa về.

Mà Hắc Ám Ma Quân và Quang Minh nữ thần giao thủ cũng đang không ngừng thăng cấp.

Từ ban đầu các loại đại đạo cấp tu hành pháp.

Đến bây giờ, Hồng Mông cấp tu hành pháp cũng liên tiếp ra tay.

"Ám Dạ Đại Hắc Bộc!"

Chỉ gặp Hắc Ám Ma Quân hai tay vừa nhấc, Hắc Ám chi lực lấy hắn làm trung tâm điên cuồng khuếch tán ra, bao phủ bốn phương tám hướng, đan dệt ra một thế giới đêm tối.

Thác nước màu đen từ trong hư không tuôn ra.

Ẩn chứa trong đó là lực lượng hắc ám pháp tắc nồng đậm.

Giống như tất cả quang minh đều sẽ bị thôn phệ!

"Minh Diệu Vạn Cổ!"

Quang Minh nữ thần đối mặt cực chiêu, không hề nhượng bộ chút nào.

Thần trượng trong tay tách ra tiên huy tươi sáng, quang minh soi sáng muôn phương, chiếu rọi ra một cái quang minh trường hà trùng trùng điệp điệp, ngang qua cổ kim!

Thác nước hắc ám, quang minh trường hà.

Trong nháy mắt xung kích cho hư không bốn phía liên tiếp vỡ vụn.

Một mảnh tinh không bị hai người trùng kích trực tiếp hỏng mất.

Vô số sao trời bị hắc ám và quang minh nuốt hết, sau đó tiêu vong.

"Vẫn là khó giải quyết như thế." Hắc Ám Ma Quân bị cỗ lực trùng kích cường đại đó đánh cho rút lui, không khỏi nhếch miệng.

Mà Quang Minh nữ thần sau khi bị đánh lui, trên mặt dâng lên một màu đỏ ửng, nhưng quang mang trên người nàng lóe lên, áp chế lại.

Nhưng tất cả những thứ này cũng không thoát được ánh mắt Hắc

Ám Ma Quân.

"A, xem ra Huyết Ám Chi Kiếm đó cũng không phải hoàn toàn không có có hiệu quả."

Huyết Ám Chi Kiếm.

Đó là một kiện bảo vật đến từ Mạt Nhật Giáo, là dùng lực lượng Mạt Nhật Chi Ám chế tạo mà thành, chuyên dùng để khắc chế Quang Minh chi lực.

Cũng là thứ Quang Minh Tả Thiên Vương dùng đánh lén Quang Minh nữ thần.

"Tu vi thực lực của ngươi không có tăng bao nhiêu, ngược lại thủ đoạn càng ngày càng ti tiện." Quang Minh nữ thần nhìn Hắc Ám Ma Quân cười lạnh nói.

Trước kia, Hắc Ám Ma Quân không bao giờ dùng thủ đoạn này đối phó nàng.

Phải nói là đột nhiên khai khiếu hả?

Hắc Ám Ma Quân há to miệng, nhưng cũng không nói gì.

Quang Minh Tả Thiên Vương là người liên lạc của Mạt Nhật Giáo, việc khác hắn cũng không biết.

Chỉ là nói cái này cũng vô dụng.

Bởi vì hắn cũng là kẻ địch của Quang Minh nữ thần, đâu cần giải thích quá nhiều đâu.

"Nhưng mà nếu như ngươi nghĩ như vậy là có thể đánh bại ta thì là ý nghĩ hão huyền!" Quang Minh nữ thần hít sâu một hơi, ngay sau đó, trong cơ thể bộc phát ra một cỗ Quang Minh pháp tắc không có gì sánh kịp, sau lưng ngưng tụ ra hư ảnh một nữ thần to lớn, vô cùng vô tận quang minh từ trong đó tản ra.

Đây là quân vương pháp tướng!

"Tỷ tỷ thân yêu của ta, ta cũng không dám xem thường ngươi."

Hắc Ám Ma Quân khẽ quát một tiếng, Hắc Ám chi lực trên người điên cuồng phun trào mà ra, ngưng tụ ra một mảnh vô biên hắc ám trầm luân trong hư không.

Đây là quân vương pháp tướng của hắn!

"Không ngờ được là ngươi cũng ngưng tụ ra pháp tướng."

"Mặc dù thân thể bị ngươi trọng thương nhưng ta cũng không có ngừng lĩnh ngộ pháp tắc, xem pháp tướng của ngươi và ta ai mạnh hơn đi!"

Hai đại quân vương pháp tướng đánh nhau.

Chiến đấu lại thăng hoa lần nữa.

Mà ở một chỗ khác.

Chỗ sâu trong Minh Tộc, trong pháp trận trấn áp Mạt Nhật Chi Ám.

Đột nhiên có một đám người giết ra.

Trên người những người này đều ẩn chứa một cỗ Hắc Ám chi lực kì lạ.

Trong mơ hồ, Mạt Nhật Chi Ám bị trấn áp vì thế mà chấn động, giống như cảm ứng được cái gì, điên cuồng đánh thẳng vào phong ấn.

"Không được!"

Một cường giả Minh Tộc trấn thủ phong ấn sắc mặt đại biến.

Lúc này.

Một thanh kiếm từ lồng ngực của hắn đâm ra, xoắn nát đại đạo của hắn.

Người xuất thủ chính là Quang Minh Tả Thiên Vương.

Mà trừ hắn ra.

Còn có những người còn lại cũng đang công kích pháp trận.

Mặc dù tu sĩ Minh Tộc liều mạng chống cự nhưng những người này có chuẩn bị mà đến, thực lực cực mạnh, lại có Tả Thiên Vương trợ trận, bị công phá rất nhanh.

"Tả Thiên Vương, ngươi sẽ trả giá thật lớn!"

Một tu sĩ Minh Tộc trừng mắt nhìn Tả Thiên Vương, chết không nhắm mắt.

"Ha ha, Tả Thiên Vương, làm tốt lắm, may mắn mà có ngươi chúng ta mới có thể tìm được chỗ trấn áp Mạt Nhật Chi Ám này."

"Ngươi yên tâm, tương lai ta nhất định sẽ không bạc đãi ngươi."

Một hắc bào nam tử cười nhạt nói.

"Đa tạ Giáo Chủ."

Tả Thiên Vương một mực cung kính nói.

Ngày xưa, hắn và Minh Phi điều tra Mạt Nhật Giáo, nhưng mà đối phương lại chủ động tìm tới hắn, muốn hợp tác với hắn.

Đồng ý sau khi chuyện thành công, trợ hắn trở thành quân vương.

Hắn, đồng ý.

Cho nên mới có chuyện xảy ra hôm nay.

"Tiếp theo chính là phóng xuất cỗ lực lượng này."

Mạt Nhật giáo chủ nhìn lực lượng Mạt Nhật Chi Ám khổng lồ trước mắt, trong mắt lộ ra cuồng nhiệt: “Mạt Nhật Chi Ám thật mạnh, chúng ta góp nhặt nhiều năm như vậy cũng không có tìm được Mạt Nhật Chi Ám cường đại như thế!"

"Chỉ cần giải phóng nó ra ngoài, chắc chắn ta chủ sẽ giáng lâm! !"

Sau đó, hắn lấy ra một pho tượng màu đen.

Pho tượng đó tản ra một cỗ lực lượng quỷ quyệt, một cỗ ý chí lưu chuyển ở trong đó, đây là vật dẫn ý chí của Mạt Nhật Chi Ám!

Trong nháy mắt khi pho tượng xuất hiện, Mạt Nhật Chi Ám khổng lồ và pho tượng đồng thời chấn động, tản mát ra một cỗ ba động vô cùng đáng sợ.

Phong ấn xung quanh trực tiếp vỡ vụn!

Pho tượng màu đen bỗng nhiên chui vào bên trong Mạt Nhật Chi Ám, lực lượng đen như mực nước lập tức sôi trào lên, một cái xúc tu to lớn từ trong đó lan tràn ra, lộ ra một cỗ khí tức vô cùng quỷ quyệt.

"Chủ đang tìm kiếm vật dẫn nhục thân!"

Mạt Nhật giáo chủ nghĩ tới điều gì, không khỏi con ngươi co rụt lại.

Lực lượng và ý thức của Mạt Nhật Chi Ám đã kết hợp lại.

Bây giờ còn kém một cái vật dẫn nhục thân!

Mà tất cả mọi người đang có mặt ở đây, thích hợp làm vật dẫn nhất chính là...

Mạt Nhật giáo chủ không khỏi nuốt nước bọt một cái.

Chỉ thấy xúc tu đó cấp tốc bắn tới chỗ hắn, mà Mạt Nhật giáo chủ không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp đẩy Quang Minh Tả Thiên Vương bên cạnh ra.

"Không!"

Tả Thiên Vương biến sắc.

Nhưng đã không còn kịp rồi, thân thể của hắn tiếp xúc với xúc tu đen nhánh, lực lượng Mạt Nhật Chi Ám vô cùng to lớn điên cuồng tràn vào trong cơ thể hắn.

Lực lượng đó hoàn toàn vỡ nát, tan rã đại đạo của hắn!

Thay vào đó là một cỗ lực lượng hoàn toàn mới.

Nhưng quá trình này vô cùng thống khổ.

Hắn không khỏi phát ra từng tiếng kêu thê lương bi thảm.

Dao động lực lượng kinh khủng từ trên người hắn khuếch tán ra, từng khỏa sao trời bị cỗ dao động lực lượng này khiến cho điên cuồng vỡ vụn!

Giờ khắc này, đại đạo giữa thiên địa hỗn loạn.

Rất nhiều quân vương trong Hồng Mông đại thế giới như đã nhận ra cái gì, từng người đều nhìn về phía Quang Minh Thần Điện.

"Cỗ lực lượng này thật mạnh!"

"Dẫn theo một cỗ hắc ám, chẳng lẽ là Mạt Nhật Chi Ám trong miệng Quang Minh nữ thần sao? Không ngờ được là thứ này tồn tại thật."

Trong ánh mắt chúng quân vương lộ ra vẻ kiêng kị.

Bên trong lãnh địa Ác Ma.

Ác Ma Chi Vương mở hai mắt ra, nhìn Quang Minh Thần Điện: “Mạt Nhật Chi Ám... a, đúng là ngưu quỷ xà thần gì cũng đi ra nhảy nhót."

Mà bên trong thần điện.

Đang giao thủ với Hắc Ám Ma Quân, sắc mặt Quang Minh nữ thần đại biến, phân tâm, bị Ma Quân kích thương, từng đạo hắc khí lan tràn trên người.

Đó là lực lượng của Huyết Ám Chi Kiếm.

Lúc này nàng đã không áp chế nổi thương thế.

Nhưng so với thương thế của nàng, bây giờ nàng nhìn phía xa, thần sắc vô cùng kinh hãi: “Mạt Nhật Chi Ám, Mạt Nhật Chi Ám hiện thế rồi? ! !"

Chương 2326: Hăng hái Tả Thiên Vương, vô số thiên địa dị tượng

"Nữ thần!"

Minh Phi vọt tới trước mặt Quang Minh nữ thần, muốn đụng vào đối phương.

Nhưng hắc khí trên người đối phương cực kỳ đáng sợ, nếu nàng tới gần, quang minh chi đạo trong cơ thể sẽ bị ăn mòn, cực kỳ thống khổ.

Sắc mặt nàng hoảng hốt.

Chỉ hơi đụng vào thì lợi hại như thế.

Như vậy nữ thần thừa nhận thống khổ bực nào? !

Nghĩ đến đây, nàng nhìn về phía Hắc Ám Ma Quân, vô cùng phẫn nộ.

"Chỗ trấn áp Mạt Nhật Chi Ám xảy ra chuyện, nhất định phải chạy tới."

Quang Minh nữ thần miễn cưỡng chống đỡ đứng dậy.

Nhưng sau đó lại nhịn không được phun ra một ngụm máu lớn.

"Nha, Quang Minh nữ thần đúng là tận chức tận trách, Mạt Nhật Chi Ám đã hiện thế, chỉ bằng ngươi bây giờ, qua cũng chỉ là muốn chết mà thôi."

"Hắc Ám Ma Quân, ngươi không có tư cách nói những lời này!"

Quang Minh nữ thần ánh mắt lạnh như băng nói.

Nàng chưa bao giờ hận không thể rút gân lột da đối phương giống như bây giờ.

Nhưng Hắc Ám Ma Quân lại chẳng hề để ý.

"Muốn đi cũng phải hỏi ta có đồng ý hay không."

Nói xong, hắn oanh ra một chưởng, lực lượng bá đạo trực tiếp hất bay Minh Phi bên người Quang Minh nữ thần.

Mà Quang Minh nữ thần bị cỗ Hắc Ám chi lực đó bao phủ, muốn phản kháng nhưng thương thế trong cơ thể không ngừng ăn mòn lực lượng của nàng.

Lại làm nàng không thể phản kháng.

"Minh Đạo! !"

"Thả ta ra, Mạt Nhật Chi Ám hiện thế, ta phải đi ngăn cản hắn!"

Quang Minh nữ thần tức giận nói.

Mà nghe được hai chữ Minh Đạo, Hắc Ám Ma Quân ánh mắt chấn động một cái.

Minh Đạo.

Đây là tên của hắn.

Đã bao nhiêu năm, bao nhiêu năm hắn không có nghe được cái tên này.

"Bây giờ ngươi qua đó là chết chắc."

"Cho dù chết, ta cũng phải qua, tộc nhân của ta cần ta!"

"A, tộc trưởng ngươi đúng là không phụ trọng trách."

Hắc Ám Ma Quân cười lạnh nói.

Nếu đổi lại là hắn, hắn cũng sẽ không vì những tộc nhân này mà hi sinh chính mình, năm đó hắn bị Minh Tộc lên án không ít.

Chỉ thấy hắn tâm niệm vừa động, khí tức Mạt Nhật Chi Ám trong cơ thể Quang Minh nữ thần bị tháo rời ra, bị hắn hút vào trong cơ thể.

"Ngươi..."

Quang Minh nữ thần hơi nghi hoặc một chút.

Hắc Ám Ma Quân đang trợ giúp nàng?

Chẳng lẽ hắn lương tâm chưa mất?

Nhưng bây giờ nàng không quản được nhiều như vậy, cũng không có thời gian để ý tới Hắc Ám Ma Quân có ý tưởng gì, khí tức Mạt Nhật Chi Ám bị bóc ra, mặc dù thương thế của nàng không có hoàn toàn khôi phục nhưng cũng có thể chế trụ.

Bóng người hóa thành một đạo lưu quang, nhanh chóng lướt về phía Mạt Nhật Chi Ám.

Minh Phi cũng đi theo.

Nhìn bóng lưng của các nàng, trên mặt Hắc Ám Ma Quân lộ ra một nụ cười khó hiểu: “Tỷ tỷ, các ngươi giúp ta tranh thủ một ít thời gian đi, về phần có thể sống sót hay không... sách, xem vận mệnh của các ngươi."

Nói xong, bóng người hắn lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

......

"A a a!"

Tiếng kêu thảm thiết thê lương quanh quẩn trong thiên địa.

Quang Minh Tả Thiên Vương chỉ cảm thấy thân thể của mình bị không ngừng nghiền ép vỡ nát, sau đó gây dựng lại một lần nữa, lại nghiền ép vỡ nát, lặp lại như thế, đau đến không muốn sống!

Nhưng mà đồng thời hắn cũng cảm nhận được có một cỗ lực lượng sinh sôi trong cơ thể mình, cỗ lực lượng đó cường đại đến vượt quá tưởng tượng.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Uy áp trên người Quang Minh Tả Thiên Vương càng ngày càng kinh khủng.

Bọn người Mạt Nhật giáo chủ vì đó run rẩy.

Khi Quang Minh nữ thần, Minh Phi chạy đến, lực lượng Mạt Nhật Chi Ám bị Minh Tộc phong ấn đã hoàn toàn đưa vào trong cơ thể

Quang Minh Tả Thiên Vương.

Mà giờ phút này, hắn không còn có khí tức quang minh.

Toàn thân trên dưới tràn ngập một cỗ hắc ám thâm thúy, đôi mắt giống như hai cái lỗ đen, lộ ra một cỗ lực lượng khiếp người.

"Cỗ lực lượng này, quá mỹ diệu!"

"Hóa ra đây chính là lực lượng Mạt Nhật Chi Ám, lực lượng mạnh mẽ như thế vẫn ở bên cạnh ta, ta cũng không dám tới gần, trước kia ta đúng là một thằng ngu." Quang Minh Tả Thiên Vương cảm nhận được lực lượng trong cơ thể, vui mừng quá đỗi.

Sau khi trải qua cực hạn thống khổ, hắn nắm giữ Mạt Nhật Chi Ám.

Lực lượng này mạnh mẽ khiến cho hắn vô cùng hưng phấn.

Bọn người Mạt Nhật giáo chủ lại hơi nghi hoặc một chút.

Chuyện gì xảy ra?

Ý thức Mạt Nhật Chi Ám đâu?

Đối phương thấy thế nào cũng là Quang Minh Tả Thiên Vương?

Nhưng mà cảm nhận được cỗ uy áp vô cùng doạ người trên người đối phương, bọn họ nhao nhao quỳ xuống đất, mặt mũi tràn đầy cung kính: “Bái kiến ta chủ!"

Quang Minh Tả Thiên Vương nhìn thoáng qua Mạt Nhật giáo chủ.

Trước đó không lâu, mình còn phải khúm núm với đối phương, nhưng bây giờ đối phương lại quỳ ở trước mặt mình, xưng mình là chủ nhân.

Đây chính là mị lực của lực lượng!

Quang Minh Tả Thiên Vương càng nghĩ càng hưng phấn, hắn nhìn về phía Quang Minh nữ thần, nói ra: "Lực lượng mạnh mẽ như thế, ngươi lại kháng cự nó, Quang Minh nữ thần, so với đệ đệ của ngươi, ngươi quá ngu xuẩn."

Trước kia hắn nào dám nói với Quang Minh nữ thần như thế.

Nhưng bây giờ.

Hắn có chỗ dựa chắc.

"Quang Minh Tả Thiên Vương, đó không phải là lực lượng mà ngươi có thể chưởng khống!"

Quang Minh nữ thần ngưng trọng nói.

"Ha ha, ngươi đang sợ sao?"

Quang Minh Tả Thiên Vương lại không chút phật lòng, chỉ coi là đối phương đang e sợ mình, nghĩ đến Quang Minh nữ thần cao cao tại thượng đang e sợ mình, hắn lại nhịn không được toàn thân tê dại, thoải mái đến phải bay lên.

"Quang Minh nữ thần, Minh Phi, nể mặt tình cảm chúng ta trước kia, ta có thể cho các ngươi một cơ hội, thần phục với ta, ta có thể phong các ngươi làm vương phi của ta, vẫn được hưởng quyền lợi chí cao vô thượng như cũ!"

Quang Minh Tả Thiên Vương đắc ý nói.

"Làm càn! !"

Minh Phi ánh mắt lạnh lẽo, trực tiếp chém ra một kiếm.

Nhưng lại thấy Quang Minh Tả Thiên Vương nhẹ nhàng nâng tay, một sợi lực lượng Hắc Ám pháp tắc đánh ra, dễ dàng chấn nát kiếm quang.

Quang Minh nữ thần thấy thế, lực lượng pháp tắc lưu chuyển quanh thân, hóa ra quân vương pháp tướng, Quang Minh pháp tắc chi lực trùng trùng điệp điệp dũng mãnh lao tới đối phương.

"Phá cho ta!"

Đã thấy Quang Minh Tả Thiên Vương trực tiếp đấm ra một quyền.

Hắc Ám lực lượng pháp tắc cực kỳ bá đạo đánh nát Quang Minh pháp tắc, mà quân vương pháp tướng của Quang Minh nữ thần cũng bị xung kích kịch liệt.

"Thật mạnh."

Trên mặt đám người Mạt Nhật giáo chủ lộ ra vẻ kính sợ.

"Minh Diệu Vạn Cổ!"

Quang Minh nữ thần lại thi triển cực chiêu lần nữa, phối hợp quân vương pháp tướng chi lực, một đạo thần quang tươi sáng chiếu rọi cổ kim, đánh thẳng tới Quang Minh Tả Thiên Vương.

"Lại phá!"

Quang Minh Tả Thiên Vương lại đấm ra một quyền.

Lực lượng pháp tắc giống như sóng ngầm thôn phệ hết thảy, chôn vùi thần quang.

Quang Minh nữ thần bị trực tiếp đánh lui.

Quân vương pháp tướng sau lưng cũng tan rã từng khúc.

"Quang Minh nữ thần, ngươi cho rằng ta còn là ta trước kia sao? Cỗ lực lượng Mạt Nhật Chi Ám này, ngươi e ngại vô số năm, nhưng bây giờ lại bị ta nắm trong tay! Ta, trên ngươi! Ta, chính là chư thiên tận thế!"

Quang Minh Tả Thiên Vương hăng hái, Hắc Ám pháp tắc vờn quanh.

Giống như một vị Hắc Ám thần chỉ không thể xâm phạm!

Hắn nhìn về phía Quang Minh nữ thần: “Quang Minh nữ thần, nnhu các ngươi không chịu thần phục với ta, vậy thì để toàn bộ Minh Tộc và ngươi trở thành bàn đạp ta thành tựu vô thượng bá nghiệp!"

Nói xong, hắn nhẹ nhàng nâng tay, Hắc Ám pháp tắc đổ xuống.

Nhưng vào lúc này.

Giữa thiên địa bỗng nhiên có vạn đạo cùng vang lên!

Toàn bộ Hồng Mông đại thế giới như cảm ứng được cái gì, đang điên cuồng chấn động, mỗi loại dị tượng không ngừng biến hóa ở trong thiên địa.

Có Địa Dũng Kim Liên, trên trời rơi xuống cam lâm.

Có Tử Khí Đông Lai chín vạn dặm.

Có rồng bay phượng múa, Kỳ Lân vượt biển.

Có tiên nhạc cùng vang lên, đạo âm truyền xướng chư thiên.

Có vạn thánh triều bái, Tiên Phật cúi đầu...

....

Chương 2327: Sở Cuồng Nhân thành quân vương, ba ngàn pháp tắc quân vương tâm, ngươi cũng xứng xưng tận thế

Giữa thiên địa, vô tận dị tượng liên tiếp chiếu rọi ra.

Toàn bộ Hồng Mông đại thế giới lâm vào chấn động trước nay chưa từng có.

Tất cả quân vương đều nhận ra cỗ dị động này, không khỏi vẻ mặt hoảng hốt.

"Loại khí tượng này... quân vương đầu tiên của kỷ nguyên này sắp ra đời! ! Là ai, rốt cuộc là ai? ! !"

"Dị tượng như thế này, vượt xa bất kỳ một kỷ nguyên nào trước đây."

"Rốt cuộc người thành tựu quân vương là ai?"

"Ta có suy đoán..."

Bên trong Không Tộc.

Không Chi Tử nhìn thiên địa dị tượng trước mắt, kinh nghi bất định.

"Chuyện gì xảy ra, mặc dù ta sắp đột phá quân vương nhưng cũng không khiến cho dị tượng như vậy, chờ một chút, đây không phải ta dẫn tới!"

Sắc mặt hắn xoát một cái trở nên âm trầm.

Hắn cách quân vương chỉ có nửa bước, qua mấy năm nữa thì có thể hoàn toàn ngưng tụ quân vương chi tâm, trở thành quân vương đầu tiên trong cái kỷ nguyên này.

Nhưng bây giờ, lại có người nhanh chân đến trước! !

Sao hắn có thể chịu được chứ?

"Rốt cuộc là ai, lại trước ta một bước!"

"Ghê tởm!"

Không Chi Tử sắc mặt âm trầm.

Không chỉ có hắn, một số quân vương hạt giống của Hồng Mông chủng tộc còn lại khi biết có người muốn đột phá quân vương thì cũng đều sắc mặt âm trầm.

Một số người mơ hồ đoán được cái gì, nhìn về phía Bàn Cổ Tông.

Bàn Cổ Tông.

Hồng Mông đại thế giới dị tượng tập trung nhiều nhất.

Rất nhiều tu sĩ nhìn dị tượng vạn thánh triều bái, Tiên Phật cúi đầu trong hư không, không khỏi tán thưởng, trong mắt lộ ra vẻ mừng như điên.

"Có người muốn đột phá quân vương."

"Là tông chủ, chắc chắn chính là tông chủ."

Đại đạo chi gian.

Ba ngàn đại đạo cùng nhau oanh minh.

Rất nhiều cổ lão quân vương đều vì đó chấn động.

"Ba ngàn đại đạo cùng vang lên, hắn thành công."

Có quân vương lộ ra vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Dung hợp ba ngàn đại đạo pháp tắc.

Loại chuyện này, từ xưa đến nay chỉ có một Sở Cuồng Nhân làm được.

Trong Vận Mệnh Đại Đạo.

Sở Cuồng Nhân chậm rãi mở hai mắt ra, Vận Mệnh Đại Đạo pháp tắc quấn quanh người hắn, mà đây cũng là pháp tắc sau cùng mà hắn lĩnh hội.

Trong nháy mắt khi ba ngàn đại đạo pháp tắc tề tụ, những pháp tắc này giống như từng khối nam châm hấp dẫn lẫn nhau, bám thật chặt vào nhau.

Một viên quân vương chi tâm sắc thái lộng lẫy dần dần ngưng tụ mà thành.

Ý thức Sở Cuồng Nhân rời khỏi đại đạo chi gian, trở về bản thể.

Chỉ thấy lúc này thân thể hắn có vô số lực lượng pháp tắc vờn quanh, đủ loại pháp tắc giống như ngàn vạn sao trời vây quanh hắn.

Mười phần lộng lẫy, mộng ảo.

Hắn cảm nhận viên quân vương chi tâm từ ba ngàn pháp tắc ngưng tụ mà thành trong cơ thể, trên mặt nở một nụ cười tươi: “Rốt cục thành tựu quân vương!"

Hắn vừa sải bước ra.

Trong chớp mắt đi vào trên không Bàn Cổ Tông.

Quân vương khí tức không chút kiêng kỵ khuếch tán ra, ba ngàn pháp tắc thần quang tươi sáng, tựa hồ đang tuyên cáo một quân vương trấn áp kỷ nguyên sinh ra!

Oanh, oanh, oanh...

Toàn bộ Hồng Mông đại thế giới vì thế mà chấn động.

Ngàn vạn dị tượng không ngừng hiển hiện.

Tất cả quân vương vì đó tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Khí tức quân vương thật mạnh a!"

"Đây là... ta dựa vào, ba ngàn pháp tắc! Trên người Sở Cuồng Nhân lại có ba ngàn pháp tắc khí tức, gia hỏa này quá biến thái."

"Đây là quân vương cấp độ gì? !"

Không ít người hít vào một ngụm khí lạnh.

So với đám người chấn kinh, giờ phút này Sở Cuồng Nhân lại lộ ra vẻ bình tĩnh, mặc dù cũng cao hứng nhưng cũng không có quá hưng phấn.

Bởi vì hắn biết mình trở thành quân vương chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Không cần quá mừng rỡ.

Hắn đang cảm nhận lực lượng Quân Vương Cảnh của mình.

Rất cường đại.

Phi thường cường đại.

Hoàn toàn không nhận ra là hắn vừa mới tấn cấp quân vương.

Không chỉ có như thế, hắn cảm nhận được từ nơi sâu xa có một cỗ khí vận vô cùng to lớn đang hội tụ tới chỗ mình, cỗ khí vận này, vô cùng huyền ảo.

Mặc dù không thể trực tiếp gia tăng thực lực của mình.

Nhưng có thể trợ giúp mình nhanh chóng ổn định thực lực Quân Vương Cảnh.

Không chỉ có như thế, có cỗ khí vận này gia trì, sau này tốc độ tu hành của mình, tông môn phát triển vân vần, đều được trợ giúp cực lớn.

Dẫn dắt khí vận một thời đại.

Đây là thiên đại tạo hóa, có khí vận gia trì, rất nhiều chuyện những người khác không thể tưởng tượng nổi đều có thể sẽ nhẹ nhõm hoàn thành.

Ví dụ như là gặp nạn thì hóa may.

Làm cái gì cũng sẽ cảm thấy rất thuận lợi.

Đây là sự huyền ảo của khí vận.

Hơn nữa cái này không chỉ nhắm vào mình, đối với người bên cạnh cũng có trợ giúp.

Đây cũng là nguyên nhân các phương Hồng Mông chủng tộc đều muốn tranh đoạt khí vận, khí vận liên miên, thế lực bọn họ phát triển càng mạnh.

"Ừm, loại khí tức này là..."

Ngay khi Sở Cuồng Nhân cảm nhận lực lượng trong cơ thể, hắn như nhận ra cái gì, nhìn về phía tinh không xa xa, ánh mắt lộ ra vẻ băng lãnh.

Tu sĩ tầm thường không cảm nhận được dị biến trong tinh không.

Nhưng há có thể lừa gạt được hắn?

Khí tức thâm thúy hắc ám đó, hắn quá quen thuộc.

"Là Mạt Nhật Chi Ám, Quang Minh Thần Điện xảy ra chuyện."

Sở Cuồng Nhân nỉ non.

Vừa xuất quan, hắn cũng không kịp ôn chuyện với mọi người.

Bóng người lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Bên trong thần điện.

Quang Minh Tả Thiên Vương nhìn thấy thiên địa dị biến, ánh mắt hắn lóe lên, lộ ra vẻ ngoài ý muốn: “Xem ra có người đột phá quân vương, khí tràng lớn như thế, cái hướng đó chắc hẳn là Sở Cuồng Nhân."

Ánh mắt của hắn rất băng lãnh.

Đối với Sở Cuồng Nhân, hắn cực kỳ chán ghét, thậm chí có thể nói hắn sẽ phản bội Quang Minh Thần Điện, có một phần rất lớn là bởi vì đối phương.

Bởi vì Quang Minh nữ thần thiên vị hắn, để hắn càng ngày càng ghen ghét.

Nhìn đối phương phong sinh thủy khởi, trong lòng của hắn càng ngày càng không công bằng, vì báo thù và mạnh lên, cho nên lúc này hắn mới hợp tác với Mạt Nhật Giáo.

"Chờ ta giải quyết Quang Minh nữ thần và Minh Phi, kế tiếp đến phiên ngươi! Sở Cuồng Nhân!" Quang Minh Tả Thiên Vương lạnh lùng nói.

Bây giờ hắn lòng tự tin bạo rạp.

Tin tưởng cho dù Sở Cuồng Nhân đột phá quân vương nhưng trước mặt lực lượng Mạt Nhật Chi Ám của hắn cũng phải cúi đầu xưng thần.

Sau đó, hắn nhìn về phía hai người Quang Minh nữ thần, Minh Phi, Mạt Nhật Hắc Ám chi lực đổ xuống, gào thét vọt tới hai người.

Nhưng vào lúc này, giữa thiên địa, kiếm khí phun trào, ngưng tụ thành một đạo bích chướng trước mặt hai người Quang Minh nữ thần, Minh Phi.

Cái bích chướng này ngăn chặn toàn bộ Hắc Ám chi lực!

Trong vô tận tiên huy.

Một bóng người áo trắng đạp không mà tới.

Quanh thân có dị tượng vờn quanh, khí thế rộng lớn, giống như cái thế Tiên Vương lâm trần.

Khí tức khuấy động, hư không bị rung chuyển.

Từng khỏa sao trời chấn động vỡ vụn.

Bóng tối xung quanh theo hắn đến mà bị quét sạch sành sanh!

"Sở Cuồng Nhân!"

Quang Minh Tả Thiên Vương nhìn người tới, ánh mắt ngưng tụ.

Quang Minh nữ thần, Minh Phi thì sắc mặt vui mừng.

Không khỏi có cảm giác an tâm.

Giống như đối phương đi tới, bất kỳ khó khăn gì đều được giải quyết dễ dàng.

"Sở Cuồng Nhân, ta còn không có đi tìm ngươi, ngươi lại tự mình tìm tới cửa, đã như vậy, vậy thì để ngươi lãnh giáo một chút cái gì gọi là... Tận thế! !" Quang Minh Tả Thiên Vương cười một tiếng dài.

Hắc Ám lực lượng pháp tắc trên người điên cuồng phun trào.

Hư không xung quanh bị bóp méo vỡ vụn.

Đối mặt cỗ lực lượng bao trùm trên quân vương bình thường, Sở Cuồng Nhân vẻ mặt không vui không buồn, rất lạnh nhạt, phất tay áo vung lên, lực lượng pháp tắc đổ xuống, Hắc Ám pháp tắc khí tức vọt tới bị đánh vỡ vụn.

"Ở trước mặt ta, ngươi, cũng xứng xưng tận thế? !"

....

Chương 2328: Nghiền ép Tả Thiên Vương, ta là người kết thúc tận thế, chính chủ hiện thân

"Ở trước mặt ta, ngươi cũng xứng xưng tận thế!"

Sở Cuồng Nhân ngữ khí lạnh nhạt, ánh mắt khinh miệt.

Hắn không biết Quang Minh Tả Thiên Vương đạt được lực lượng Mạt Nhật Chi Ám như thế nào, nhưng hắn xem thường đối phương.

Vong ân phụ nghĩa, phản bội quang minh, vừa thu hoạch được lực lượng thì hận không thể để cho tất cả mọi người biết, cho dù thu hoạch được lực lượng mạnh hơn cũng chỉ là kẻ yếu.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi cho rằng ta còn là ta trước kia sao? !"

"Ta sẽ cho ngươi biết cái giá lớn khi coi thường ta!"

Quang Minh Tả Thiên Vương nhìn thấy ánh mắt khinh miệt khinh thường của Sở Cuồng Nhân, sắc mặt tái xanh, Hắc Ám lực lượng pháp tắc trên người phun trào.

Một chưởng oanh ra!

Hắc Ám pháp tắc hóa thành một cái cự đại chưởng ấn!

Phảng phất một chưởng che trời!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, cười khẩy: “Chỉ như vậy?"

Hắn vừa sải bước ra, tiện tay nhấc, lực lượng pháp tắc phun trào, so với Hắc Ám pháp tắc thuần túy của Quang Minh Tả Thiên Vương, pháp tắc của hắn ẩn chứa nhiều mặt khí tức, vô cùng huyền ảo, khiến cho người ta nhìn hoa cả mắt.

Nhưng lại cường đại dị thường!

Hắn nhẹ nhàng nâng tay, như con muỗi tiện tay vỗ.

Oanh! !

Hắc ám chưởng ấn giống như muốn che trời bị trực tiếp đánh nát!

Mà lực lượng pháp tắc bá đạo lại không hề dừng lại một chút nào, tiếp tục đánh tới Quang Minh Tả Thiên Vương, đánh hắn bay ra ngoài!

Phanh, phanh, ầm! !

Mấy chục ngôi sao sụp đổ, Quang Minh Tả Thiên Vương bị đánh bay ra ngoài thật xa.

Bọn người Mạt Nhật giáo chủ nhìn thấy một màn này, hít một hơi lãnh khí.

"Chuyện này, chuyện này, sao có thể như vậy được? !"

"Lực lượng của chủ sao lại yếu ớt như thế? ! Rốt cuộc Sở Cuồng Nhân là tình huống như thế nào, sao hắn lại mạnh mẽ như vậy! !"

"Chủ bị đánh bay?"

Còn chưa chờ đám người chấn kinh xong.

Bóng Sở Cuồng Nhân lóe lên, biến mất ở tại chỗ.

Khi xuất hiện lại đã đi tới trên không Quang Minh Tả Thiên Vương, lúc này khóe miệng đối phương chảy máu, Hắc Ám pháp tắc trên người vô cùng hỗn loạn.

"Sở Cuồng Nhân! !"

Hắn nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đi tới, giận không kềm được.

Thôi động lực lượng đến cực hạn, vô biên vô tận Hắc Ám pháp tắc điên cuồng tuôn ra, giống như một cỗ sóng ngầm diệt thế muốn nuốt hết hết thảy,

Sở Cuồng Nhân cười khẩy, trực tiếp nâng chân phải lên đột nhiên giẫm ra!

Ba ngàn pháp tắc ngưng tụ thành một cái thải sắc cự túc.

Một cước dẫm diệt thế sóng ngầm chảy ngược ra, một cước dẫm thân thể Quang Minh Tả Thiên Vương nổ tung, lại bị đánh bay ra ngoài lần nữa.

Một chút quân vương quan sát đều nhìn mộng.

Có được lực lượng Mạt Nhật Chi Ám, Quang Minh Tả Thiên Vương lực lượng cực mạnh, quân vương bình thường ở trước mặt hắn thì hoàn toàn không phải là đối thủ.

Nhưng tồn tại cường đại như thế lại bị Sở Cuồng Nhân nhẹ nhõm trấn áp.

Trong lúc giơ tay nhấc chân thì đánh đối phương chật vật không chịu nổi!

Thực lực này quá biến thái.

Tuyệt đối không giống như là vừa đột phá quân vương.

"Không thể nào như vậy được.không thể nào như vậy được..."

Quang Minh Tả Thiên Vương không thể tin được.

Hắn nhìn tay mình, cảm nhận Hắc Ám chi lực trào lên trong cơ thể mình, hắn cảm thấy bây giờ mình dị thường cường đại.

Nhưng vì cái gì?

Vì cái gì mình cường đại như thế mà trước mặt Sở Cuồng Nhân lại không có bất kỳ sức phản kháng nào, bị trấn áp dễ dàng? ?

Rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì?

"Không, ta không tin! Chắc chắn là ta không có hoàn toàn phát huy lực lượng của Mạt Nhật Chi Ám, không sai, chắc chắn là như vậy!"

Quang Minh Tả Thiên Vương giơ cao tay: “Hắc Ám Đại Thẩm Phán! !"

Hắn thôi động cực chiêu.

Quang Minh Đại Thẩm Phán vốn thuộc về Quang Minh Giáo Hội bị hắn ngạnh sinh sinh dùng Hắc Ám chi lực thi triển ra, biến thành Hắc Ám Đại Thẩm Phán.

Quang cầu đen nhánh to lớn đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Chỗ đến, hư không vặn vẹo.

Mà Sở Cuồng Nhân thấy thế, không lùi không tránh.

"Quang Minh Đại Thẩm Phán!"

Hắn đưa tay lên cao, trong khoảnh khắc ba ngàn lực lượng pháp tắc hoàn toàn chuyển hóa thành Quang Minh pháp tắc, hóa thành một viên bạch sắc quang cầu to lớn.

Đám người thấy thế, hít vào một ngụm khí lạnh.

"Pháp tắc chi lực của hắn có thể tự do chuyển đổi thành bất kỳ pháp tắc gì? !"

"Mẹ ơi, loại năng lực này quá biến thái."

"Không hổ là quân vương dung hợp ba ngàn pháp tắc a."

Quân vương chỉ là chuyên tu một loại hoặc mấy loại pháp tắc.

Nhưng Sở Cuồng Nhân tu hành ba ngàn pháp tắc!

Ba ngàn pháp tắc, tự do chuyển đổi!

Nói cách khác, Sở Cuồng Nhân có thể là quân vương Không Gian nhất đạo, quân vương Hỏa Diễm nhất đạo, quân vương Quang Minh nhất đạo, thậm chí quân vương Vận Mệnh nhất đạo...

Loại năng lực này quá không thể tưởng tượng nổi!

Quang cầu hai màu đen trắng, đâm vào nhau.

Hắc ám và quang minh xen lẫn.

Đã thấy Quang Minh chi lực, thế như chẻ tre!

Quang cầu đen nhánh bị trực tiếp xua tan, Quang Minh chi lực nện lên trên người Tả Thiên Vương, cỗ lực lượng mà ngày xưa hắn cực kỳ thân thiết bây giờ lại khiến cho hắn cảm thấy hết sức nóng bỏng, vừa chạm vào thì không nhịn được phát ra tiếng kêu thảm.

"Hỗn trướng, hỗn trướng!"

"Ta không tin!"

"Hắc Ám Yên Diệt Chi Tiễn!"

Quang Minh Tả Thiên Vương rống giận, lại thôi động cực chiêu lần nữa.

Một thanh trường cung màu đen ngưng tụ mà ra, giương cung kéo dây cung, một cây mũi tên do Hắc Ám pháp tắc ngưng tụ mà thành phá không mà ra, xuyên thủng hư không!

Sở Cuồng Nhân thôi động chiêu số giống vậy, nhưng là Quang Minh chi lực, Quang Minh chi tiễn, giống như lưu quang xẹt qua chân trời.

Hai mũi tên va chạm trên không trung.

Hư không nổ tung.

Năng lượng xung kích khiến cho hàng trăm hàng ngàn sao trời bốn phía vỡ vụn!

Sau đó Hắc Ám chi tiễn bị Quang Minh chi tiễn ngạnh sinh sinh xé rách, một tiễn này trực tiếp xuyên qua ngực Quang Minh Tả Thiên Vương, quán tính cường đại dẫn theo hắn bay ra ngoài, liên tiếp đụng nát không biết bao nhiêu ngôi sao.

Cuối cùng bị đính lên một ngôi sao lớn.

"Làm sao lại như thế? !" Quang Minh Tả Thiên Vương nhìn cây Quang Minh chi tiễn định trụ mình ở ngực, vẻ mặt không thể tin được.

Quang Minh chi lực vô cùng nóng rực, không ngừng đốt cháy thân thể của hắn.

Rõ ràng mình đã nắm giữ Mạt Nhật Chi Ám.

Nhưng tại sao trước mặt Sở Cuồng Nhân vẫn không chịu được một kích như thế? !

Rõ ràng đối phương vừa thành quân vương.

Tại sao lại khủng bố như thế? !

Nhìn Sở Cuồng Nhân chậm rãi đi tới, quanh thân tiên huy tươi sáng, Quang Minh Tả Thiên Vương cực kỳ không cam lòng: “Tại sao, tại sao ta phản bội hết thảy, bỏ qua tất cả để có được lực lượng mà không bằng ngươi? ! Rốt cuộc ngươi là ai!"

"Phản bội hết thảy, bỏ qua tất cả để có được lực lượng, như vậy thì có tác dụng gì? !" Sở Cuồng Nhân nhìn Quang Minh Tả Thiên Vương, giống như nhìn một tên hề: “Về phần ta là ai... ta là, người kết thúc tận thế!"

Phất tay áo, Quang Minh chi lực đánh ra.

Quang Minh Tả Thiên Vương bị đánh cho thân thể gần như bạo liệt.

Mà thời khắc này, đầu óc của hắn cũng đột nhiên đau nhức kịch liệt.

Một giọng nói quỷ quyệt vang lên: “Hừ, đồ vô dụng, lực lượng của ta lại bị ngươi dùng thành như thế này, phế vật! !"

"Ngươi, ngươi là ai?"

Trong cơ thể mình lại có một ý chí khác.

Quang Minh Tả Thiên Vương có chút kinh hoảng.

"Nãy giờ dùng lực lượng của ta nhưng lại không biết ta là ai? Cực kỳ buồn cười."

Trong một cái chớp mắt tiếp theo.

Quang Minh Tả Thiên Vương chỉ cảm thấy ý thức của mình đang không ngừng mơ hồ.

Mà người ngoài nhìn.

Quang Minh Tả Thiên Vương sắp tử vong, trên người đột nhiên bộc phát ra một cỗ Hắc Ám chi lực càng thêm thuần túy, cỗ lực lượng này khiến hư không rung động, chư thiên sợ hãi, ngay cả một chút quân vương đều cảm thấy khủng hoảng.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Tại sao thực lực Quang Minh Tả Thiên Vương càng mạnh mẽ hơn."

Đám người không hiểu, nghi hoặc.

Mà Sở Cuồng Nhân lại không có bất kỳ ngoài ý muốn, vẻ mặt nhìn đối phương vẫn lạnh nhạt như cũ: “Rất tốt, xem ra rốt cục chính chủ hiện thân rồi."

Chương 2329: Đối kháng Mạt Nhật Chi Ám, quân vương pháp tướng, quân vương lĩnh vực

"Rất tốt, xem ra chính chủ hiện thân!"

Sở Cuồng Nhân nhìn 'Quang Minh Tả Thiên Vương' trước mặt cười lạnh một tiếng.

Mà đối phương giương mắt nhìn hắn, khóe miệng nở một nụ cười: “Cái kỷ nguyên này quả nhiên là kỷ nguyên chung cực, ngay cả dị số dung hợp ba ngàn pháp tắc như ngươi đều xuất hiện, nhưng cho dù là kỷ nguyên chung cực cũng phải lâm vào tận thế!"

Kỷ nguyên chung cực?

Có ý gì?

Sở Cuồng Nhân âm thầm ghi lại.

"Quang Minh Tả Thiên Vương, không, bây giờ nên xưng hô ngươi là Mạt Nhật Chi Ám đúng không, ta có thể nói cho ngươi, ở trước mặt ta, tận thế chỉ là hư ảo, ngươi, chỉ có thể phủ phục dưới chân ta."

Sở Cuồng Nhân phất tay áo, lực lượng pháp tắc như uông dương đại hải điên cuồng tuôn ra, khí thế của nó còn cường đại hơn mấy lần so với vừa rồi.

Đám người âm thầm líu lưỡi.

Hóa ra vừa mới đối phương chiến đấu với Quang Minh Tả Thiên Vương chính là đang chơi?

Hoàn toàn không có làm thật.

Chậc chậc, thực lực này, thật là đáng sợ.

"Không hổ là đệ nhất Thần Tử Bảng nhân tộc, hắn tấn cấp quân vương chiến lực có thể nói là kinh khủng đến làm cho người giận sôi a!" Mạt Nhật giáo chủ ánh mắt ngưng trọng nói.

"Nhưng chủ ta đã chân chính hiện thân, hắn có mạnh như thế nào đi nữa cũng tuyệt đối không phải đối thủ của chủ ta!" Một người bên cạnh Mạt Nhật giáo chủ nói.

Nghe được hắn nói như vậy, Mạt Nhật giáo chủ cũng cười gật gật đầu.

"Không tệ."

"Ta nói Quang Minh Tả Thiên Vương hấp thu lực lượng chủ ta sao có thể không có việc gì, hóa ra chỉ là chủ ta hơi tốn một chút thời gian."

Quang Minh nữ thần, Minh Phi nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt dẫn theo lo lắng.

Lúc này Quang Minh Tả Thiên Vương đã hoàn toàn hóa thân thành Mạt Nhật Chi Ám, lực lượng mạnh mẽ khiến cho các nàng có cảm giác hít thở không thông.

Sở Cuồng Nhân, sẽ là đối thủ sao?

"Nữ thần, tin tưởng hắn đi, hắn là Quang Minh Chi Tử."

Minh Phi nhìn Quang Minh nữ thần lo lắng, an ủi một câu.

"Đúng vậy a, hắn là Quang Minh Chi Tử, là khắc tinh của Mạt Nhật Chi Ám!"

Quang Minh nữ thần ánh mắt dần dần kiên định.

Mà hai người Sở Cuồng Nhân và Mạt Nhật Chi Ám đứng trong hư không, giằng co với nhau, còn chưa ra tay nhưng khí tức đã va chạm.

Vẻn vẹn lần va chạm này, uy lực bạo phát đi ra cũng trực tiếp khiến cho mười mấy ngôi sao giữa hai người triệt để hóa thành bột mịn.

"Mạt Nhật Chi Ám, đúng là có tư cách dùng để xò xét một chút... thực lực ta hôm nay." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn vừa mới đột phá quân vương, cần kiểm nghiệm chiến lực một phen.

Mạt Nhật Chi Ám, sẽ là một đối tượng rất tốt.

"Bắt ta làm đá mài đao, ngươi làm càn!"

Mạt Nhật Chi Ám ánh mắt lạnh lẽo, lập tức đưa tay thôi động lực lượng Hắc Ám pháp tắc, hóa thành một cái thác nước pháp tắc màu đen đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Uy lực mạnh so với Quang Minh Tả Thiên Vương vừa rồi nhiều.

"Kiếm, hai mươi ba."

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm chỉ, kiếm khí ngưng tụ ở đầu ngón tay.

Tiện tay vạch trong hư không một cái.

Lực lượng kiếm đạo pháp tắc gào thét mà ra, hóa thành kiếm khí phô thiên cái địa.

Kiếm khí xoắn nát Hắc Ám pháp tắc.

Thẳng tắp dũng mãnh lao tới Mạt Nhật Chi Ám.

"Mạt Nhật, Ám Phong Trảm!" Mạt Nhật Chi Ám quát lạnh một tiếng, đưa tay, lực lượng Hắc Ám pháp tắc ngưng tụ thành một thanh trường kích đen nhánh trong tay hắn.

Trường kích vung lên, kích quang màu đen to lớn trảm ra.

Thôn thiên phệ địa, tựa như ngay cả đại đạo cũng có thể vỡ nát nuốt hết.

Kiếm khí, kích quang.

Cả hai va chạm, hư không bị xé nứt một vết rách to lớn.

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, bước vào giữa không trung, mà Mạt Nhật Chi Ám thì theo sát phía sau, cũng bước vào hư không đánh với Sở Cuồng Nhân một trận.

Rất nhiều quân vương ý thức không dám thất lễ, vội vàng tiến vào hư không quan chiến.

Quân vương chi chiến vốn là khó được.

Huống chi quân vương như Sở Cuồng Nhân và Mạt Nhật Chi Ám.

Không.

Thời kỳ toàn thịnh thậm chí Mạt Nhật Chi Ám có thể tiếp cận trên quân vương, dù sao bị phong ấn trong Minh Tộc chỉ là một phần mười lực lượng của hắn.

Trong hư không.

Lực lượng pháp tắc trong cơ thể Mạt Nhật Chi Ám điên cuồng tuôn ra, trên người tách ra tiên huy màu đen, thâm thúy, quỷ quyệt, giống như nuốt hết tất cả!

Mà lực lượng pháp tắc phun trào quanh thân Sở Cuồng Nhân, ẩn chứa đủ loại lực lượng, ngũ thải ban lan, lộng lẫy chói mắt.

Hai người cực kỳ chói mắt, rất nhiều quân vương tiến vào hư không, lập tức tìm được bọn họ.

Từng người nín hơi ngưng thần nhìn xem, không dám khinh thường.

"Mạt Nhật Hắc Ám Quyết, Cuồng Lưu Thôn Thiên!"

Chỉ gặp Mạt Nhật Chi Ám đưa tay ngưng tụ lực lượng Hắc Ám pháp tắc, trực tiếp đánh ra, giống như pháp tắc trường hà mênh mông, ầm ầm rung động.

Đánh cho một mảnh hư không trực tiếp vỡ nát.

Sở Cuồng Nhân bóng người bất động, quanh thân tiên huy lưu chuyển.

Ngưng tụ kiếm chỉ, vô biên kiếm ý sắc bén phô thiên cái địa mà ra!

"Kiếm, hai mươi bốn!"

Một kiếm chém ra, kiếm khí rộng lớn chói mắt.

Kiếm ý quang hoa phổ chiếu thập phương!

Oanh!

Trong rung chuyển kịch liệt, Mạt Nhật Chi Ám lùi ngược lại mấy bước.

Mà trường kích trong tay hắn vạch một cái, một đạo kích quang càng thêm bá đạo đổ xuống, diệt thế hắc ám khí tức ẩn chứa trong đó hết sức kinh người.

Một chiêu này, tới nhanh vô cùng.

Trực tiếp khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Làm hắn tránh cũng không thể tránh.

Ầm!

Trong xung kích kịch liệt, Sở Cuồng Nhân cũng lùi lại mấy bước.

Vòng giao phong thứ nhất, hai người thoạt nhìn đều không có nhận thương thế quá nặng.

Có thể nói là cân sức ngang tài.

Nhưng Mạt Nhật Chi Ám cười lạnh một tiếng, Hắc Ám pháp tắc trong cơ thể phun trào, sau đó tăng lên lần nữa, đám người âm thầm líu lưỡi, như vậy cũng quá kinh khủng.

Liên tiếp tăng lên.

Người này rốt cuộc có cực hạn hay không?

Nhưng mà thấy cảnh này, Sở Cuồng Nhân lại không có chút ngoài ý muốn nào.

Hắn cho Tiểu Ái phân tích Mạt Nhật Chi Ám.

Đối với thực lực của đối phương, hắn cũng biết đại khái.

"Ngươi cho rằng, chỉ có ngươi có thể cưỡng ép tăng lên chiến lực?"

Sở Cuồng Nhân xùy cười một tiếng.

Trong cơ thể bộc phát ra một cỗ hấp lực cường đại.

Lực lượng trong hư không xung quanh điên cuồng dũng mãnh lao tới phía hắn.

Chính là cực đạo chi pháp, Thôn Thiên Chi Thuật!

Có Thôn Thiên Chi Thuật gia trì, thực lực Sở Cuồng Nhân cũng tăng lên.

"Tốt tu hành pháp!"

Mạt Nhật Chi Ám cười nhạt một tiếng, không khỏi tán dương.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Chỉ gặp phía sau hắn có vô biên bóng tối, vô tận lực lượng ngưng tụ, trực tiếp hóa thành một hư ảnh cổ lão thần chỉ đen nhánh, làm cho người ta nơm nớp lo sợ.

Đây là quân vương pháp tướng của Mạt Nhật Chi Ám!

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Mặc dù hắn vừa đột phá tu vi, không thể ngưng tụ quân vương pháp tướng trong nhất thời bán hội nhưng hắn cũng có biện pháp của mình.

Chỉ gặp phía sau hắn, pháp tắc và hư không linh khí tương hỗ kết hợp.

Cũng ngưng tụ ra một pháp tướng.

Bàn Cổ pháp tướng!

Bàn Cổ pháp tướng quơ Khai Thiên Thần Phủ, đánh thẳng tới Mạt Nhật Chi Ám.

Oanh!

Hai đại pháp tướng lại đánh vào nhau lần nữa.

Sở Cuồng Nhân lấy ba ngàn pháp tắc, dựa vào linh khí tạo dựng mà thành pháp tướng, uy lực đúng là không hề yếu hơn quân vương pháp tướng! !

Thậm chí so với quân vương pháp tướng bình thường thì còn cường đại hơn, cũng chỉ có quân vương pháp tướng cấp bậc như Mạt Nhật Chi Ám mới có thể chống lại hắn.

Một trận chiến này quá đặc sắc tuyệt luân.

Rất nhiều quân vương nhìn không chuyển mắt.

Chiến đấu vẫn còn tiếp tục.

Lúc này.

Đã thấy Mạt Nhật Chi Ám gầm nhẹ một tiếng, Hắc Ám pháp tắc đổ xuống, bao phủ cả phiến hư không, mà trong khu vực Hắc Ám pháp tắc bao phủ này, lực lượng đại đạo pháp tắc còn lại nhao nhao bị bài xích ra ngoài.

Cái này giống như một cái Hắc Ám thế giới độc lập!

"Lĩnh vực! !"

"Là quân vương lĩnh vực! !"

Có quân vương nhịn không được con ngươi có chút co rụt lại.

Quân vương lĩnh vực.

Đây là chỉ có quân vương nấc thang thứ nhất mới có thể thi triển ra được!

Là lực lượng còn mạnh hơn quân vương pháp tướng!

....

Chương 2330: Hành hung Mạt Nhật Chi Ám, đại đạo vô tận chi cảnh

"Cho dù ngươi kinh tài tuyệt diễm nhưng ở trong quân vương lĩnh vực của ta, quân vương không nắm giữ lĩnh vực đều như sâu kiến, ngươi cũng không ngoại lệ."

Mạt Nhật Chi Ám nhìn Sở Cuồng Nhân lạnh giọng nói.

Quân vương nắm giữ lĩnh vực và quân vương không có nắm giữ lĩnh vực, chênh lệch không thể coi thường, hoàn toàn không thể đánh đồng.

Trong số quân vương Sở Cuồng Nhân gặp, quân vương có thể nắm giữ lĩnh vực cũng chỉ mấy người mà thôi, ví dụ như là Lam Vương, Ác Ma Chi Vương.

Cho dù là Quang Minh nữ thần, Kiếm Thần Cung chủ, những quân vương mà người khác nghĩ là vô cùng mạnh mẽ này cũng chỉ dừng lại ở cấp quân vương pháp tướng mà thôi.

"Lĩnh vực, đúng là thú vị."

Sở Cuồng Nhân có thể cảm nhận được Hắc Ám pháp tắc bành trướng vô biên xung quanh.

Pháp tắc của mình đúng là bị áp chế lại trong lĩnh vực.

Nhưng hắn cũng không bối rối.

Tâm niệm vừa động, cực đạo tu hành pháp Vô Hạn Chi Vực thi triển!

Lập tức.

Lấy hắn làm trung tâm, đất trời xung quanh cũng hóa ra một cái lĩnh vực.

Cái này khiến đám người vô cùng kinh ngạc.

"Sở Cuồng Nhân cũng nắm giữ lĩnh vực?"

"Không thể nào như vậy được, hắn vừa mới đột phá quân vương mà thôi."

"Chờ một chút, đây không phải lĩnh vực mà là một loại tu hành pháp nào đó."

Có quân vương nhận ra bản chất của Vô Hạn Chi Vực, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Mà có Vô Hạn Chi Vực gia trì, Sở Cuồng Nhân có thể chống cự lại hắc ám lĩnh cực áp chế hắn, không chỉ có như thế, chỉ gặp hắn nhẹ nhàng nâng tay, nháy mắt sau đó, một thanh tinh hồng trường nhận bị hắn nắm trong tay.

Đó là... Trảm Long Nhận!

Trảm Long Nhận vừa ra, một trận sát khí phô thiên cái địa.

Hắc ám lĩnh vực xung quanh cũng nhịn không được vì đó chấn động lên.

Cực kỳ doạ người.

Mạt Nhật Chi Ám cũng nhịn không được có chút ngưng trọng: “Cực đạo thần binh!"

Cực đạo thần binh, hắn không phải là không có gặp qua, thậm chí chính hắn cũng có.

Đáng tiếc, bây giờ thần binh đó không có ở trong tay hắn.

"Giết!"

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, mở ra Vô Hạn Chi Vực, tay cầm Trảm Long Nhận.

Thêm tu vi quân vương, một sát na này, chiến lực bạo phát ra vô cùng kinh người, tiện tay một đao chém xuống đều có thể cắt đứt một cái tinh hà.

Mạt Nhật Chi Ám đối mặt Sở Cuồng Nhân trong trạng thái này cũng không dám khinh thường.

Khẽ quát một tiếng, lực lượng Hắc Ám pháp tắc phun trào.

Điều động lực lượng bên trong lĩnh vực, hình thành một cái cự chưởng đen nhánh che khuất bầu trời đánh ra, chỗ đến, tinh không nhấc lên cương phong mãnh liệt.

Đao quang cự chưởng giao hội.

Oanh một chút, bốn phía hư không liên tiếp vỡ tan.

Lực lượng của hai người thậm chí lan đến gần trong vũ trụ hư không.

Ầm!

Cường đại trùng kích, Mạt Nhật Chi Ám rút lui mấy chục trượng, sắc mặt của hắn có chút khó coi, mình thi triển lĩnh vực, mà lại rơi vào hạ phong? !

Đây là quân vương quái vật gì a!

Nào có người vừa tấn cấp quân vương thì có thực lực này a!

"Hỗn trướng! !"

Mạt Nhật Chi Ám nổi giận.

Triệt để nổi giận.

Trước đó hắn cho là cho dù mình chỉ có một phần mười lực lượng nhưng đối phó với một gia hỏa vừa tấn cấp quân vương còn không phải dễ như trở bàn tay.

Nhưng không ngờ được là nhiều lần kinh ngạc ở trước mặt đối phương.

Chuyện này khiến vĩ đại Mạt Nhật Chi Ám còn mặt mũi nào mà tồn tại? !

Tận thế, chẳng phải là thành một chuyện cười!

"Mạt Nhật Quyết, Chư Thiên Ảm Đạm!"

Mạt Nhật Chi Ám thôi động lực lượng đến cực hạn.

Từng đạo Hắc Ám pháp tắc như ngôi sao vờn quanh ở chung quanh hắn, mỗi một đạo pháp tắc thấu xuất ra lực lượng đều hơn xa quân vương bình thường.

Huyền ảo, bá đạo, thâm thúy.

Như cực hạn chi ám, khiến chư thiên tinh thần ảm đạm.

Quân vương cũng vì đó động dung.

Chỉ gặp cổ lực lượng Hắc Ám pháp tắc bá đạo này hóa thành một cỗ dòng lũ cuồn cuộn quét sạch ra, hoàn toàn khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Hắc Ám dòng lũ này chỉ tiết ra ngoài một chút khí tức thì vỡ vụn hư không bích chướng, tiêu tán đến trong một chút vũ trụ tạo thành tai nạn ngập trời.

"Đến hay lắm! !"

Sở Cuồng Nhân ánh mắt ngưng tụ, phất tay áo vung lên.

Tươi sáng tiên huy vô cùng chói mắt.

Tay hắn nắm Trảm Long Nhận, trên thân lại bộc phát ra một cỗ kiếm ý kinh thiên!

Ba ngàn pháp tắc quanh thân hóa thành kiếm đạo pháp tắc!

Trảm Long Nhận giơ cao, lấy đao làm kiếm.

"Kiếm, hai mươi lăm!"

Cực hạn kiếm đạo chi chiêu ầm vang bộc phát bên trong vô biên hắc ám, bộc phát ra kiếm quang tươi sáng chói mắt, phổ chiếu thập phương thiên địa!

Một kiếm này, uy thế mạnh, rung động lòng người.

Lộ ra vô biên bá đạo, sắc bén!

Như là ánh rạng đông xé rách tận thế.

Cực chiêu va nhau.

Giống như hàng ngàn hàng vạn ngôi sao nện vào nhau, trong hư không, từng đoàn từng đoàn năng lượng chi quang lộng lẫy vô cùng nhộn nhạo.

Đại đạo bị giảo loạn, hư không bị vỡ vụn, chư thiên vì đó chấn động.

Hai người Sở Cuồng Nhân, Mạt Nhật Chi Ám bị cỗ lực lượng kinh thiên này xung kích mãnh liệt.

Cường đại như Mạt Nhật Chi Ám, thân thể cũng không ngừng vỡ tan.

Những quân vương quan sát trận chiến này, khi cỗ năng lượng kinh thiên đó bộc phát thì nhịn không được cảm thấy ý thức đau nhói một chút.

Đúng là khó mà thăm dò xuống.

Chỉ có thể chờ khi năng lượng cường đại đó hơi giảm bớt mới có thể tiếp tục xem tiếp.

"Lực lượng thật kinh người a."

"Đỉnh tiêm quân vương một trận chiến cũng không gì hơn cái này đi."

"Sở Cuồng Nhân cũng quá biến thái đi, mới vừa tấn cấp Quân Vương Cảnh thì có lực lượng như thế, nếu để cho hắn lắng đọng ở Quân Vương Cảnh một đoạn thời gian thì chẳng phải là sẽ đánh khắp Hồng Mông đại thế giới không địch thủ? ?"

"Chính là quái vật."

Đám quân vương sợ hãi thán phục Mạt Nhật Chi Ám cường đại.

Nhưng càng khiếp sợ với thực lực của Sở Cuồng Nhân.

Từ xưa đến nay, không ai đột phá quân vương thì lập tức có được chiến lực trình độ này, Sở Cuồng Nhân đánh vỡ lịch sử a!

Cực chiêu va chạm qua đi.

Mạt Nhật Chi Ám đứng lơ lửng trên không, bốn phía pháp tắc vờn quanh.

Nhưng khí tức của hắn lại vô cùng hỗn loạn, bị lực lượng đó trùng kích vào, cho dù là hắn cũng nhận thương thế không nhỏ.

"Xem ra là ta xem thường ngươi."

Mạt Nhật Chi Ám ánh mắt ngưng trọng nói.

Thân thể của hắn đã bắt đầu sụp đổ.

Mà Sở Cuồng Nhân vẫn là tiên tư yểu điệu, siêu phàm thoát tục.

"Mạt Nhật Chi Ám, không gì hơn cái này." Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương, từ tốn nói, lập tức đưa tay chém ra một đao.

Oanh một chút, đối phương bị trực tiếp chặt bay ra ngoài, sau đó, hắn lại đi tới trước mặt đối phương, một cước đá ra, trực tiếp giẫm đối phương dưới chân.

Mạt Nhật Chi Ám chưa bao giờ nhận sỉ nhục như thế này, sắc mặt tái xanh, vô cùng phẫn hận, không để ý sức chịu đựng cực hạn của cỗ thân thể này, điên cuồng vận chuyển Hắc Ám pháp tắc, bức Sở Cuồng Nhân lui ra ngoài.

"Hôm nay, cho dù là liều mạng bỏ qua một phần mười lực lượng này ta cũng muốn cho ngươi biết, tận thế kinh khủng như thế nào! !"

Mạt Nhật Chi Ám thét dài một tiếng, trong cơ thể có nồng đậm hắc khí không gì sánh nổi đổ xuống, xé mở một đạo vết rách cự đại trong hư không.

Mà trong vết rách đó, huyền ảo đại đạo chảy xuôi trong đó, một cái Hắc Ám Đại Đạo đen nhánh trong đó, có Hắc Ám chi lực liên tục không ngừng tuôn ra.

"Đây là..."

Sở Cuồng Nhân tâm thần khẽ động, hơi ngoài ý muốn.

Đối phương mượn dùng lực lượng đại đạo chi gian!

"Sở Cuồng Nhân, để ngươi gặp một lần, lực lượng bao trùm trên quân vương! !" Mạt Nhật Chi Ám giận dữ hét.

Quân vương chia làm mấy cấp độ, ba nấc thang, một cực đạo.

Mà trên cực đạo còn có một cảnh giới chỉ có cực kỳ ít quân vương có thể đạt tới, đó chính là đại đạo vô tận chi cảnh!

Tên như ý nghĩa, chính là trực tiếp điều động lực lượng đại đạo mình tu hành trong đại đạo chi gian.

Đại đạo chi gian là nơi chư thiên đại đạo hội tụ, đại đạo chi lực ẩn chứa trong đó cũng vô cùng vô tận.

Trực tiếp điều động đại đạo chi lực từ trong đó, sức mạnh bùng lên vô cùng kinh khủng, trong lúc giơ tay nhấc chân phá diệt vũ trụ cũng không phải nói chơi.

Đây mới là nguyên nhân tại sao Mạt Nhật Chi Ám dám xưng chư thiên tận thế!

……………………

Chương 2331: Nếu ta không cho, ngươi giết được ai? Quang Minh Chi Chủng hiển uy

Đại đạo vô tận!

Mạt Nhật Chi Ám không để ý sức chịu đựng cực hạn của nhục thân, liều mạng không muốn một phần mười lực lượng này, trực tiếp thi triển Đại Đạo Vô Cùng chi lực!

Tại đại đạo chi gian, trực tiếp điều động lực lượng Hắc Ám Đại Đạo.

Vô cùng vô tận Hắc Ám chi lực đổ xuống, điên cuồng dũng động, có vũ trụ bị cỗ lực lượng này tác động đến, trực tiếp bị hắc ám bao phủ.

Lực lượng này đúng là quá kinh khủng.

Chư Thiên Quân vương đều thấy mà có chút kinh hồn táng đảm.

"Đây chính là Đại Đạo Vô Cùng chi lực sao?"

"Thật mạnh, lần đầu tiên ta nhìn thấy loại lực lượng này."

"Ông trời ơi, đại đạo vô tận, có thể sử dụng lực lượng này, chứng tỏ Mạ Nhật Chi Ám đã tiếp xúc đến cảnh giới trên quân vương!"

"Khó trách hắn dám tự xưng tận thế."

"Cho dù là Sở Cuồng Nhân, nhưng đối mặt cỗ Hắc Ám chi lực vô cùng vô tận này, chỉ sợ hắn cũng không chặn được, không, đừng nói hắn, bất kỳ quân vương nào dưới đại đạo vô tận cảnh, cho dù là cực đạo cũng rất khó ngăn lại."

Đám người bàn tán ầm ĩ.

Đại đạo vô tận, nói một cách nghiêm khắc, đây là lực lượng áp đảo quân vương, đã có thể nhìn trộm đến một chút huyền ảo của Chúa Tể Cảnh.

Vô Cùng chi lực tứ ngược ở trong thiên địa.

Tuy là Sở Cuồng Nhân cũng cảm nhận được một cỗ áp lực.

Nhưng ngay lúc này, trong vũ trụ tùy thân của hắn truyền đến một trận rung động.

"Lực lượng này là..."

Sở Cuồng Nhân hai mắt tỏa sáng.

"Đi chết đi cho ta!"

Mạt Nhật Chi Ám thúc giục Hắc Ám pháp tắc, điên cuồng dũng mãnh lao tới Sở Cuồng Nhân, cỗ lực lượng bị trực tiếp điều động trong đại đạo chi gian này cực kỳ kinh khủng.

Giống như một mảnh hạo hãn uông dương, chớp mắt nuốt hết Sở Cuồng Nhân.

Một màn này khiến cho một chút quân vương nhịn không được bóp cổ tay thở dài.

"Đáng tiếc, một quân vương lại vẫn lạc như vậy."

"Nếu như hắn không chết, nhất định có thể trấn áp cái kỷ nguyên này."

"Bây giờ nói cái gì cũng đã chậm."

Nhưng mà cũng có một số người khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân bị Hắc Ám Vô Cùng Đại Đạo nuốt hết, lập tức cuồng hỉ, nhịn không được cười ha ha.

"Quá tốt rồi, rốt cục gia hỏa này chết rồi."

"Ha ha, vừa thành quân vương thì vẫn lạc, Sở Cuồng Nhân, ngươi đúng là quân vương đoản mệnh nhất mà ta biết, quá tốt rồi."

"Trấn áp kỷ nguyên? Chỉ là trò cười."

Những người này đa số đều là tồn tại khác nhân tộc.

Nhân tộc có Sở Cuồng Nhân, có khả năng rất lớn sẽ trấn áp cái kỷ nguyên này, đến lúc đó, nhân tộc vốn là thiên địa nhân vật chính, khí vận sẽ càng kéo dài.

Đây là chuyện rất nhiều chủng tộc đều không muốn nhìn thấy.

Mặt khác.

Những năm gần đây Sở Cuồng Nhân đắc tội không ít ngoại tộc.

Thiên Thần nhất tộc, Long Tộc, Không Tộc vân vân.

Những người này ước gì Sở Cuồng Nhân chết chứ.

Như vậy quân vương hạt giống của bọn họ mới có cơ hội dẫn dắt khí vận.

"Quang Minh Chi Tử, vẫn lạc?"

Minh Phi nhìn Sở Cuồng Nhân bị nuốt hết, vẻ mặt ngốc trệ.

Bên cạnh, Quang Minh nữ thần càng không thể tin được, trong mắt toát ra vẻ tuyệt vọng: "Không thể nào như vậy được, Quang Minh Chi Tử sao lại vẫn lạc đâu?"

Nàng và Minh Tộc trấn áp Mạt Nhật Chi Ám nhiều năm như vậy.

Sau khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân xuất hiện, tràn đầy hi vọng, mà một màn trước mắt này mang tới cho nàng xung kích không kém hơn tín ngưỡng sụp đổ.

"Chủ ta là vô địch !"

Mạt Nhật giáo chủ nhìn Mạt Nhật Chi Ám, mặt mũi tràn đầy cuồng nhiệt.

"Chỉ là một Sở Cuồng Nhân, đâu thể là đối thủ của chủ."

"Không sai, có thể chết ở trong tay chủ cũng coi như là phúc khí của hắn."

Những người còn lại của Mạt Nhật Giáo nhìn Mạt Nhật Chi Ám, trong mắt lộ ra cuồng nhiệt, kính sợ, hướng tới, còn kém trực tiếp quỳ xuống đất.

"Ha ha, người tự đại, cuối cùng sẽ trả giá đắt! Sở Cuồng Nhân, trước mặt tận thế, ngươi lật không nổi sóng gió gì."

Mạt Nhật Chi Ám xùy cười một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý.

Mới vừa rồi bị Sở Cuồng Nhân áp chế, rốt cục được phóng thích.

Có thể thấy hắn vui sướng như thế nào.

"Tiếp xuống, chính là chậm rãi tìm về lực lượng còn lại."

Mạt Nhật Chi Ám nỉ non.

Bây giờ hắn chỉ có một phần mười lực lượng, nếu có thể tìm về những lực lượng khác, hắn có lòng tin quét ngang cái kỷ nguyên này!

"Nhất định phải thừa dịp hậu thủ của những tên kia còn chưa hoàn toàn khởi động, nắm giữ hết thảy, để đại kế của Thần Hoàng được thuận lợi thi triển!"

Mạt Nhật Chi Ám thầm nghĩ.

"Nhưng mà trước đó phải tiêu diệt Minh Tộc!"

Hắn nhìn về phía Quang Minh nữ thần, Minh Phi, ánh mắt lạnh như băng nói.

Minh Tộc trấn áp hắn lâu như vậy, hắn há lại buông tha đối phương?

Hắn nhẹ nhàng nâng tay, Đại Đạo Vô Cùng chi lực phun trào.

Nhưng vào lúc này.

"Nếu như ta không cho, ngươi giết được ai?"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên, chỉ gặp trong hư không bị Hắc Ám Vô Cùng Đại Đạo nuốt hết, một đạo bạch quang bỗng nhiên xé rách vô biên hắc ám.

Đột nhiên xuất hiện biến hóa khiến cho Mạt Nhật Chi Ám biến sắc.

"Cái gì? !"

Những người còn lại cũng đều kinh ngạc không thôi.

Những quân vương coi là Sở Cuồng Nhân đã vẫn lạc mà hưng phấn nhảy cẫng sững sờ, nụ cười trên mặt dần dần trở nên cứng ngắc lại.

Trong hắc ám.

Quang minh càng ngày càng thịnh.

Xông phá vô biên hắc ám, soi sáng muôn phương thiên địa!

Chỉ gặp bên trong quang minh, một bộ áo trắng chậm rãi đi ra, trong lúc giơ tay nhấc chân, Hắc Ám pháp tắc xung quanh đều bị đuổi tản ra.

Chính là, Sở Cuồng Nhân!

Lúc này, ba ngàn pháp tắc trên người hắn đã thu liễm.

Thay vào đó là một mảnh quang minh chi lực mênh mông!

Cỗ lực lượng đó mênh mông, không kém hơn Mạt Nhật Chi Ám thúc giục đại đạo vô tận, thậm chí còn muốn mạnh mẽ hơn!

Quang mang chiếu rọi, hắc ám tiêu tán, hư không sáng như ban ngày!

"Làm sao có thể!"

"Lực lượng này là... Quang Minh Khởi Nguyên!"

Mạt Nhật Chi Ám không thể tin được.

Khởi nguyên!

Trên người Sở Cuồng Nhân lại nắm giữ Khởi Nguyên chi lực! !

"Hắc Ám Vô Cùng Đại Đạo, sao so được Quang Minh Chi Khởi Nguyên!"

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, trên người có một đoàn bạch quang trôi nổi mà ra.

Bạch quang nóng bỏng, loá mắt.

Giống như một vòng Đại Nhật màu trắng phổ chiếu chư thiên!

Đây là Quang Minh Chi Chủng!

Mạt Nhật Chi Ám mộng, hắn không sợ trời không sợ đất, trong chư thiên này, thứ có thể tạo thành uy hiếp cho hắn ít càng thêm ít.

Mà Quang Minh Chi Chủng chính là một cái trong số đó!

Quang minh và hắc ám, tương sinh lại tương khắc.

Hắn nắm giữ Hắc Ám Vô Cùng Đại Đạo.

Nhưng Quang Minh Chi Chủng lại liên quan đến Quang Minh Khởi Nguyên!

"Hắn không chết!"

"Nữ thần, quá tốt rồi, hắn còn sống!"

Minh Phi sắc mặt vui mừng, còn Quang Minh nữ thần bên cạnh cũng hai mắt tỏa sáng.

Dưới quang mang chiếu rọi, nàng cảm thấy toàn thân ấm áp, Quang Minh Đại Đạo trong cơ thể sinh động trước nay chưa từng có: “Ánh sáng thật là ấm áp..."

So với nàng, những tu sĩ Mạt Nhật Giáo thì thảm rồi.

Quang mang này đối với Minh Tộc, đối với tu sĩ khác thì vô cùng ấm áp, mà đối với bọn họ thì là vũ khí trí mạng nhất!

Dưới quang mang của Quang Minh Chi Chủng, lực lượng Mạt Nhật Chi Ám trong cơ thể bọn họ bị đuổi ra, dẫn theo Hắc Ám Đại Đạo chi lực cũng bị tịnh hóa tan rã.

"Thật chướng mắt, đây, đây là quang mang gì!"

"Phải chết, phải chết."

Từng tu sĩ Mạt Nhật Giáo bị quang mang chiếu rọi, giống như tuyết gặp nắng gắt, trên người không ngừng có hắc khí bị bốc hơi, cuối cùng bị khí hóa.

Mạt Nhật giáo chủ thấy tình thế không ổn, không nói hai lời, bóng người hóa thành một đạo lưu quang nhanh chóng biến mất, ngay cả chủ hắn tôn kính nhất cũng bỏ lại.

Chương 2332: Tiêu diệt Mạt Nhật Chi Ám, bản tính của Hắc Ám Ma Quân

Sở Cuồng Nhân đỉnh đầu có Quang Minh Chi Chủng.

Quang Minh chi lực chiếu rọi, Hắc Ám pháp tắc tán loạn.

Sở Cuồng Nhân có được Quang Minh Chi Chủng đã rất lâu, nhưng lực lượng trong đó vẫn chưa hoàn toàn kích hoạt.

Mà bây giờ sau khi bị Mạt Nhật Chi Ám kích thích, lực lượng ẩn chứa trong đó bộc phát toàn bộ, vì Sở Cuồng Nhân sở dụng.

Cỗ lực lượng này cực kỳ cường đại.

Giống như chính là vì khắc chế Mạt Nhật Chi Ám mà thành.

Mạt Nhật Chi Ám chỉ có một phần mười lực lượng hoàn toàn không thể ngăn cản, toàn lực vận chuyển vô tận Hắc Ám chi đạo cũng không làm nên chuyện gì.

Chỉ gặp thân thể của hắn bị quang minh chiếu rọi, nổ tung từng khúc.

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra.

Ầm!

Thân thể của đối phương oanh một chút, bị ép nằm rạp trên mặt đất, toàn thân run rẩy.

"Ta nói rồi, ở trước mặt ta, ngươi chỉ có thể nằm rạp trên mặt đất."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Toàn thân trán phóng thần quang tươi sáng, hắn giống như một tôn Quang Minh thần chỉ cao cao tại thượng, uy nghiêm, lạnh lùng, thần thánh không thể xâm phạm.

Sỉ nhục!

Sỉ nhục trước nay chưa từng có khiến cho sắc mặt Mạt Nhật Chi Ám âm trầm như nước.

Phải biết.

Hắn là Mạt Nhật Chi Ám, tồn tại vô cùng cổ lão a.

Ngoại trừ vị đại nhân đó ra thì hắn chưa từng uốn gối trước bất kỳ ai, nhưng bây giờ lại cúi đầu trước một quân vương nho nhỏ.

"Ngươi chớ đắc ý, ta không biết ngươi chiếm được Quang Minh Khởi Nguyên chi lực ở đâu, nhưng thân này chỉ có một phần mười lực lượng của ta, cuối cùng có một ngày ta sẽ ngóc đầu trở lại! ! Đến lúc đó, ta nhất định phải kéo ngươi, Minh Tộc và tất cả người có liên quan tới ngươi vào tận thế!"

Mạt Nhật Chi Ám cắn răng nghiến lợi nói.

"Ta, rửa mắt mà đợi!"

Sở Cuồng Nhân một cước giẫm trên đầu Mạt Nhật Chi Ám.

Lực lượng Quang Minh Chi Chủng toàn bộ bộc phát.

Bị cỗ lực lượng này trùng kích vào, thân thể Mạt Nhật Chi Ám oanh một tiếng, nổ tung, Hắc Ám vô tận chi đạo sụp đổ, lực lượng Mạt Nhật Chi Ám bị quang minh chiếu rọi, không ngừng bị tịnh hóa, cuối cùng triệt để tiêu tán.

Nhưng Sở Cuồng Nhân biết, đối phương cũng không chân chính tử vong.

Hoặc là nói.

Chỉ giết chết một bộ phận mà thôi.

Lần tiếp theo, đối phương sẽ lấy tư thái mạnh hơn ngóc đầu trở lại!

Chỉ là Sở Cuồng Nhân cũng không sợ.

Không nói mình có Quang Minh Chi Chủng, mà chờ đối phương ngóc đầu trở lại, không biết thực lực của mình đã tiến bộ đến loại trình độ nào.

Sau khi Mạt Nhật Chi Ám biến mất, Sở Cuồng Nhân cũng theo đó thu hồi Quang Minh Chi Chủng.

Hắn chậm rãi đi tới trước mặt Quang Minh nữ thần, Minh Phi, mà ở trong quá trình này, một chút tu sĩ Mạt Nhật Giáo còn đang kiên trì cũng bị hắn tiện tay xoá bỏ.

"Nữ thần, Minh Phi, các ngươi còn tốt chứ?"

"Không có việc gì."

Quang Minh nữ thần lắc đầu.

Nàng nhìn Sở Cuồng Nhân, vô cùng vui mừng: "Rốt cuộc ngươi cũng đột phá Quân Vương Cảnh, còn nhanh hơn ta tưởng tượng."

Nào chỉ là mau hơn không ít, quả là nhanh đến không thể tưởng tượng.

"Ác Ma Chi Vương, ngươi còn muốn xem kịch nữa sao?"

Lúc này, Sở Cuồng Nhân nhìn về phía hư không thản nhiên nói.

Sau đó.

Chỉ gặp một nữ tử tươi đẹp động lòng người từ trong hư không chậm rãi đi ra.

Chính là Ác Ma Chi Vương.

Nàng nhìn Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói: "Ta suýt chút là xuất thủ, nhưng mà cuối cùng ngươi không có khiến ta thất vọng, một Mạt Nhật Chi Ám còn không giết được ngươi."

"Sao ngươi lại ở đây?"

Sở Cuồng Nhân hơi nghi hoặc một chút.

Thật ra thì hắn vừa chạy tới nơi này thì phát hiện khí tức Ác Ma Chi Vương ở gần đó, còn tới sớm hơn hắn.

Đối phương quan tâm Quang Minh nữ thần như thế?

"A, đây là ta giao dịch với Ma Quân."

Ác Ma Chi Vương cười nhạt nói.

Ma Quân?

Hắc Ám Ma Quân!

Quang Minh nữ thần biến sắc: "Ngươi có giao dịch gì với Ma Quân?"

"Hắn muốn ta ra tay cứu ngươi."

"Sao lại như vậy?"

Quang Minh nữ thần có chút kinh ngạc.

Nàng và Hắc Ám Ma Quân chém giết nhiều năm như vậy, đối phương lại mời Ác Ma Chi Vương xuất thủ cứu nàng? Chẳng lẽ đối phương không có hận nàng như tưởng tượng?

Trong lúc nhất thời Quang Minh nữ thần không khỏi có chút mê mang.

"Có thể mời được Ác Ma Chi Vương ra tay, Ma Quân bỏ ra cái giá gì?"

Sở Cuồng Nhân hỏi.

"A, ta nhờ hắn giúp ta tìm một vật mà thôi."

"Vật gì?"

"Một món binh khí ta mất đi rất nhiều năm."

"Vậy bây giờ hắn ở đâu?"

"Bây giờ hẳn là hắn có thu hoạch không tệ."

Ác Ma Chi Vương sờ lên cằm, khẽ cười nói.

Một bên khác.

Bên trong một chỗ địa giới thần bí.

Một đám tu sĩ toàn thân tràn ngập Hắc Ám chi lực đang chém giết lẫn nhau.

"Rống! !"

Một con Hắc Long bay múa trên không trung, mạnh mẽ đâm tới.

Lực lượng bá đạo liên tiếp đụng một đam tu sĩ bay ra ngoài, một chút tu vi hơi kém một chút thì bị trực tiếp đụng thành sương máu.

Mà trên đầu Hắc Long, một bóng người sừng sững.

Tùy ý động tác Hắc Long kịch liệt như thế nào, hai chân hắn giống như sinh trưởng ở trên đầu Hắc Long, đứng vững không ngã, vững như Thái Sơn.

"Hắc Huyền, thực lực ngươi tiến triển không kém nha."

Hắc Ám Ma Quân cười nhạt nói.

"Hắc hắc, may mắn mà có Sở Cuồng Nhân, hắn tìm cho ta một truyền thừa của Long Tộc quân vương bên trong Long Trủng." Hắc Huyền cười hắc hắc nói.

"Sở Cuồng Nhân... a, đúng là hắn không kém."

"Vương, ngươi sẽ tìm Sở Cuồng Nhân gây chuyện sao?"

Hắc Huyền đột nhiên có chút lo lắng hỏi.

Đối phương cầm quân vương lệnh của Hắc Ám Ma Quân, lại trở thành Quang Minh Chi Tử của Quang Minh Giáo Hội, thấy thế nào thì song phương đều là quan hệ đối lập.

Bọn họ đánh nhau thật, Hắc Huyền không biết nên làm cái gì.

Một phương có ân với hắn.

Một phe là vương của hắn.

Đời này hắn chỉ làm tọa ky cho hai người.

"Ta biết ngươi đang lo lắng cái gì, yên tâm đi, ta trêu chọc ai cũng sẽ không đi trêu chọc tên kia, tên kia... thâm bất khả trắc."

Hắc Ám Ma Quân cười nói.

Hắn biết, đối phương không chỉ là người đầu tiên thành quân vương cái kỷ nguyên này, còn là Vận Mệnh Thần Điện chi chủ.

Gây ai cũng không nên đi chọc hắn a.

Ai biết, đối phương có thể làm ra chuyện gì?

"Vậy là tốt rồi."

Hắc Huyền thở dài một hơi.

"Vương, tu sĩ Mạt Nhật Giáo đã gần như bị tiêu diệt hết."

Lúc này, hai người Thủy Thiên Lưu, Phong Thiên tới trước mặt

Hắc Ám Ma Quân.

Hắc Ám Ma Quân gật gật đầu: "Làm không tệ."

Sau đó hắn đi vào chỗ sâu trong Mạt Nhật Giáo.

Nơi này, phong tồn một cỗ lực lượng Mạt Nhật Chi Ám vô cùng cường đại.

Mặc dù không bằng cỗ lực lượng Minh Tộc phong ấn.

Nhưng cũng cực kỳ cường đại.

Mà cái này cũng chính là mục đích của Hắc Ám Ma Quân.

"Không tệ, không tệ."

Hắc Ám Ma Quân nhìn lực lượng Mạt Nhật Chi Ám trước mắt, lộ ra tiếu dung.

Ngay sau đó, chỉ gặp hắn nhấc tay vồ một cái, toàn bộ cỗ lực lượng đó bị hắn hút vào trong cơ thể, cỗ lực lượng này không kém hơn những khí tức lực lượng nhỏ xíu trong cơ thể những tu sĩ Mạt Nhật Giáo đó, còn mạnh mẽ hơn Hắc Ám Đại Đạo trong cơ thể hắn!

Hơi không cẩn thận thì lực lượng của hắn sẽ bị Mạt Nhật Chi Ám thôn phệ!

Nhưng hắn không sợ chút nào!

Qua một hồi lâu.

Khí tức Hắc Ám Ma Quân bắt đầu tăng cường.

Bên cạnh, bọn người Thủy Thiên Lưu không khỏi thấy tim đập nhanh.

"Thực lực vương tăng lên thật nhanh."

"Vương đang luyện hóa lực lượng Mạt Nhật Chi Ám."

"Chậc chậc, không hổ là vương, Mạt Nhật Chi Ám làm cho người nghe tin đã sợ mất mật, hắn lại có thể luyện hóa thành mình."

Lúc này.

Một trận khí tức hắc ám cường đại từ nơi không xa trút xuống.

"Ma Quân! ! Tiểu nhân ngươi, ra nhận lấy cái chết! !"

Giọng nói này chính là Mạt Nhật giáo chủ.

Hắn mới từ Minh Tộc trốn về, khi thấy Mạt Nhật Giáo bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, hắn lập tức kịp phản ứng là đã xảy ra chuyện gì.

Mình bị người trộm nhà.

Mà có thể làm được chuyện này, chỉ có Hắc Ám Ma Quân.

....

Chương 2333: Hắn ngăn cản con đường của ta, Mạt Nhật giáo chủ vẫn lạc, khí vận gia trì không hợp thói thường

"Mạt Nhật giáo chủ trở về."

Bọn người Hắc Huyền, Thủy Thiên Lưu nhìn về phía cách đó không xa.

Chỉ thấy đối phương đang phẫn nộ vọt tới chỗ của bọn họ, chỗ đến, khí tức hắc ám khổng lồ nhuộm toàn bộ bầu trời thành một màu đen nhánh.

"Hắc Ám Ma Quân, ta muốn giết ngươi! !"

Tiếng rống phẫn nộ truyền đến.

Chỉ gặp Mạt Nhật giáo chủ trực tiếp đánh ra một quyền.

Bàng bạc Hắc Ám pháp tắc thôn thiên phệ địa!

Hoàn toàn không phải bọn người Thủy Thiên Lưu có thể ngăn cản.

Nhưng ngay lúc này, một cái vòng xoáy đen kịt bỗng nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, ngăn cỗ lực lượng Hắc Ám pháp tắc đó lại.

Người xuất thủ đương nhiên là Hắc Ám Ma Quân.

Hắn chậm rãi đi ra, châm chọc nhìn Mạt Nhật giáo chủ: "Mạt Nhật Chi Ám đã chết, không ngờ được là ngươi lại còn sống."

"Hắc Ám Ma Quân, tất cả đều là tính toán của ngươi, ngươi lợi dụng chúng ta tiến đánh Quang Minh Thần Điện và bọn người Quang Minh nữ thần, bí mật để Hắc Ám nhất tộc đến đây công kích giáo ta, cướp đoạt lực lượng Mạt Nhật Chi Ám!"

Mạt Nhật giáo chủ sắc mặt âm trầm vô cùng.

Lúc đầu, hắn tưởng rằng mình lợi dụng đối phương kéo dài Quang Minh nữ thần.

Nhưng không ngờ được là đối phương cũng đang lợi dụng mình.

Hơn nữa tính toán còn sâu hơn mình.

Bây giờ.

Quang Minh Thần Điện phong ấn lực lượng Mạt Nhật Chi Ám triệt để tiêu tán, mà Mạt Nhật Giáo bọn họ thu thập lực lượng nhiều năm cũng bị Hắc Ám Ma Quân thôn phệ.

Mạt Nhật Giáo bọn họ bị đối phương đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Chuyện này khiến hắn vô cùng phẫn nộ.

Đồng thời hắn cũng cực kỳ nghi hoặc: "Tại sao, tại sao ngươi phải làm như vậy? Chẳng lẽ ngươi không sợ trở thành kẻ địch của chủ ta hay sao? !"

Hắc Ám Ma Quân hiểu rất rõ lực lượng Mạt Nhật Chi Ám.

Dù sao quân vương này có một phần rất lớn là dựa vào Mạt Nhật

Chi Ám mà thành tựu, hẳn phải biết đối phương khủng bố cỡ nào.

Đã là như thế, tại sao còn dám trở thành kẻ địch của đối phương??

Sở Cuồng Nhân có Quang Minh Chi Chủng nơi tay.

Hắc Ám Ma Quân có cái gì?

"Vì cái gì?"

"Rất đơn giản, Hắc Ám Đại Đạo chỉ cần một cái Chúa Tể!"

Hắc Ám Ma Quân từ tốn nói.

Nghe đến đây, Mạt Nhật giáo chủ con ngươi không khỏi co rụt lại: "Dã tâm của ngươi thật lớn! ! Ngươi lại muốn lợi dụng lực lượng chủ ta đột phá Chúa Tể!"

Chúa Tể, cảnh giới trên quân vương.

Mà mỗi một loại đại đạo thường sẽ chỉ tồn tại một Chúa Tể.

Mạt Nhật Chi Ám là tồn tại mạnh mẽ nhất trong số những người tu hành Hắc Ám Đại Đạo, thậm chí có khả năng đã tiếp xúc đến cảnh giới Chúa Tể.

Nếu hắn thành Chúa Tể.

Như vậy, tu sĩ còn lại muốn thông qua Hắc Ám chi đạo thành Chúa Tể là chuyện gần như không thể, đối phương sẽ không cho Hắc Ám Đại Đạo xuất hiện Chúa Tể thứ hai.

Đây cũng là nguyên nhân Hắc Ám Ma Quân muốn đối địch với Mạt Nhật Chi Ám.

Đối phương cản đường hắn.

"Chủ ta chắc chắn sẽ không bỏ qua ngươi!"

Mạt Nhật giáo chủ lạnh lùng nói.

Lực lượng Mạt Nhật Chi Ám vẫn tồn tại, bây giờ chỉ bị tiêu diệt một bộ phận mà thôi, hắn chắc chắn, chờ Mạt Nhật Chi Ám trở về thì sẽ là ngày chết của Ma Quân!

"A, không bằng ngươi lãnh giáo lực lượng của chủ ngươi trước nhé?"

Hắc Ám Ma Quân đưa tay đánh ra một đạo ma quang đen nhánh.

Mạt Nhật giáo chủ động thân chặn lại.

Nhưng lại bị đánh bay ra ngoài.

Sắc mặt hắn kinh nghi bất định: "Lực lượng này, là chủ ta? Không đúng, ngươi triệt để luyện hóa lực lượng chủ ta, ngươi, sao ngươi làm được?"

"Bất kỳ lực lượng nào, chỉ cần nghiên cứu triệt để thì không có cái gì là không thể nắm giữ, đương nhiên Mạt Nhật Chi Ám cũng là như thế."

Hắc Ám Ma Quân nói.

Mãnh liệt Hắc Ám chi lực quét sạch mà ra.

Trong phút chốc, hóa thành một tôn quân vương pháp tướng to lớn.

Uy lực của nó con kinh khủng hơn khi giao thủ với Quang Minh nữ thần.

Mạt Nhật giáo chủ chiến với nó, rơi vào hạ phong.

Chỉ chốc lát đã bị đánh nát nhục thân.

"Ngươi trở về cũng tốt, lực lượng Mạt Nhật Chi Ám trong cơ thể ngươi, ta cũng thu nhận." Hắc Ám Ma Quân từ tốn nói.

Sau đó ra tay hấp thu lực lượng Mạt Nhật giáo chủ.

Cái này nếu như Mạt Nhật Chi Ám biết lực lượng của mình bị Hắc Ám Ma Quân xem như là bổ phẩm thì có lẽ sẽ bị tức đến bỏ gian tà theo chính nghĩa.

"Tốt, tiếp theo nên hoàn thành giao dịch với Ác Ma Chi Vương, ác ma cực đạo thần binh, cái này đi đâu tìm đây? ?"

Hắc Ám Ma Quân không khỏi lâm vào trầm tư.

......

Một bên khác.

Bên trong Quang Minh Thần Điện.

Sở Cuồng Nhân đang dùng Quang Minh Chi Chủng chữa thương cho hai người Quang Minh nữ thần, Minh Phi, thương thế hai người cũng không nhẹ, nhưng lực lượng Quang Minh Chi Chủng không thể khinh thường.

Sau khi hấp thu xong đầy đủ Quang Minh chi lực, hai người khôi phục được không sai biệt lắm, mà Quang Minh nữ thần cau mày, đang suy tư điều gì.

Minh Phi theo nàng hồi lâu, cũng đại khái đoán ra đối phương đang suy nghĩ gì.

"Nữ thần đang nghĩ chuyện Hắc Ám Ma Quân."

"Không tệ, ta đang suy nghĩ tại sao lúc ấy Hắc Ám Ma Quân chữa thương cho ta, lúc đầu ta coi là hắn là nhớ tới tình tỷ đệ, nhưng mà bây giờ xem ra là ta ngây thơ, hẳn là hắn muốn lợi dụng ta kéo chân Mạt Nhật Chi Ám, thậm chí, hắn tìm đến Ác Ma Chi Vương cũng là vì điểm này, mà hắn, hẳn là nhìn trúng thứ gì của Mạt Nhật Giáo, quay đầu đi đối phó đối phương."

Biết đệ đâu ai bằng tỷ.

Người hiểu ngươi rõ nhất thường chính là kẻ địch của ngươi.

Hai thứ này, Quang Minh nữ thần đều có, cho nên đối với bàn tính của Hắc Ám Ma Quân, nàng cũng cân nhắc ra tám chín phần mười.

"Hắc Ám Ma Quân, đúng là càng ngày càng khó đối phó."

Minh Phi nhíu mày nói.

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh nghe, đối với ân oán của hai tỷ đệ này, hắn cũng không muốn nhúng tay, chuyện nhà của người ta thì để tự người ta đi giải quyết đi.

Mạt Nhật Chi Ám uy hiếp tạm thời giải quyết.

Quang Minh Thần Điện cần trùng kiến.

Sở Cuồng Nhân mặc dù có tên tuổi Quang Minh Chi Tử nhưng chuyện này cũng không có liên quan gì đến hắn, hắn còn có một cái Bàn Cổ Tông phải trông coi.

……

Bên trong Bàn Cổ Tông.

Trong khoảng thời gian này tất cả mọi người là hỉ khí dương dương.

Tông chủ nhà mình đột phá quân vương, trở thành người đầu tiên đột phá trong kỷ nguyên này, mỗi người đều cao hứng bừng bừng.

Mà chuyện Sở Cuồng Nhân đột phá quân vương cũng truyền khắp Hồng Mông đại thế giới.

Nhưng mà cũng không có mấy thế lực vui vẻ.

Nhưng bọn họ không vui cũng không ảnh hưởng Bàn Cổ Tông vui vẻ.

Ngay cả Vạn Binh Thành, để ăn mừng chuyện này, trong khoảng thời gian này giá binh khí đều giảm, đưa tới không ít lưu lượng khách.

Không chỉ có như thế.

Sở Cuồng Nhân trở thành quân vương đầu tiên trong cái kỷ nguyên này, đạt được khí vận của cái kỷ nguyên này gia trì, khiến cho Bàn Cổ Tông cũng thu hoạch được rất nhiều.

Gần đây, rất nhiều tu sĩ Bàn Cổ Tông cũng cảm nhận tốc độ tu hành của mình trở nên nhanh hơn, có người xuất ngoại hành tẩu, còn có đủ loại gặp gỡ.

Ví dụ như là có đệ tử bị cừu gia truy sát, không hiểu thấu đột phá cảnh giới, thành công phản sát cừu gia.

Lại ví dụ như là có đệ tử tiến vào hiểm địa lịch luyện, bị ma vật truy sát, rơi vào vách núi, không những không chết, còn thu hoạch được tiền bối truyền thừa.

Thậm chí khoa trương hơn một chút, như những người có quan hệ thân cận với Sở Cuồng Nhân như n Hồng Hoa, Lam Vũ, Diệp Trúc thì ra cửa đều có thể nhặt được bảo vật.

Ví dụ như là Tuyệt Không Thần, đi dạo trên thị trường giao dịch tu sĩ một vòng, mua một khối đá, không ngờ được đúng là một khối vũ trụ Hỗn Độn Thần Ma kết tinh.

Sau khi luyện hóa, tu vi phóng đại.

Những chuyện này dần dần truyền ra, tất cả tu sĩ Bàn Cổ Tông đều hưng phấn mừng rỡ, những thế lực còn lại thì cực kỳ hâm mộ.

Khí vận gia trì cũng quá bất hợp lý đi!

……………………

Chương 2334: Không Chi Tử đột phá quân vương, đom đóm há có thể tranh nhau phát sáng với hạo nguyệt

Bên trong Bàn Cổ Tông.

Một cỗ khí tức mạnh mẽ bỗng nhiên quét sạch ra.

Chỉ thấy Lý Quân chậm rãi đi ra khỏi cửa phòng.

Hắn nhìn tay mình, cực kỳ ngoài ý muốn: "Ta cứ như vậy đột phá đại đạo chí tôn rồi? ? Tốc độ này không khỏi quá nhanh đi."

Quả thật, Sở Cuồng Nhân mang tiên đảo về.

Bây giờ Bàn Cổ Tông đã không lo tài nguyên phát triển.

Nhưng tài nguyên thì tài nguyên.

Tu hành cuối cùng vẫn phải xem cơ duyên, tư chất.

Lý Quân tư chất không tầm thường.

Đối với cảm ngộ đạo, ở Bàn Cổ Tông chỉ dưới Sở Cuồng Nhân.

Nhưng hắn thấy mình muốn đột phá đến đại đạo chí tôn thì ít nhất còn cần vài vạn năm, thậm chí hàng mấy chục, mấy trăm vạn năm cũng có thể a.

Nhưng lúc này mới mấy năm, hắn đã đột phá.

Cái này...

Hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của hắn.

"Chẳng lẽ là bởi vì tông chủ trở thành người đầu tiên đột phát quân vương trong cái kỷ nguyên này? Dẫn dắt kỷ nguyên khí vận khiến cho Bàn Cổ Tông đã thành nơi khí vận hội tụ?"

Lý Quân âm thầm phỏng đoán.

Bên trong Bàn Cổ Tông, trừ hắn ra thì còn có rất nhiều tình huống tương tự.

Tam Thanh, Trấn Nguyên Tử, Oa Hoàng, Phục Hi, Vô Hám...

Một đám trụ cột Bàn Cổ Tông được khí vận gia trì đều thu hoạch không nhỏ, chuyện này khiến cho bọn họ cảm thấy không thể tin nổi.

"Không thể tưởng tượng nổi, không thể tưởng tượng nổi."

"Khí vận Bàn Cổ Tông lại nồng đậm đến trình độ này? Cái kỷ nguyên này, khí vận khổng lồ như vậy sao? ?"

"Có cỗ khí vận này gia trì, nếu cho Bàn Cổ Tông, Sở Cuồng Nhân một chút thời gian phát triển, Hồng Mông đại thế giới này sẽ trở thành thiên hạ của bọn họ."

"Trước đây không phải chưa từng xuất hiện quân vương trấn áp một cái kỷ nguyên, ví dụ như là kỷ nguyên trước Lam Vương, nhưng thời điểm đó Lam Vương cũng không có thu hoạch được khí vận gia trì khổng lồ như vậy a, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Một số người trăm mối vẫn không có cách giải.

Nhưng rất nhanh.

Một chút tu sĩ am hiểu quan khí phát hiện mánh khóe.

Lúc này bên trong Bàn Cổ Tông, không chỉ tụ tập rất nhiều khí vận trên Hồng Mông Thần Bảng, Sở Cuồng Nhân trở quân vương đầu tiên, kỷ nguyên khí vận và một khỉ vận to lớn khó mà tưởng tượng hơn xuất hiện.

Cỗ khí vận này đến từ... nhân tộc.

Là khí vận của nhân tộc!

Bên trong Kiếm Thần Cung.

Kiếm Thần Cung chủ mặt mũi tràn đầy không hiểu: "Tại sao lại như vậy được, Kiếm Thần Cung ta là Thánh Địa nhân tộc, chúng ta cũng có khí vận nhân tộc gia trì, nhưng tại sao khí vận Bàn Cổ Tông lại khổng lồ như vậy, thậm chí con kinh khủng hơn tam đại cự đầu Thánh Địa."

Bên trong Thiên Nhân Thánh Địa.

Minh Nguyệt Vô Hạ cũng đã nhận ra Bàn Cổ Tông biến hóa: "Xem ra hắn đã luyện hóa Nhân Tổ chi huyết, nhưng có thể tụ tập nhiều nhân tộc khí vận như thế, khí vận của cá nhân hắn cũng không thể xem thường được."

Tam đại nhân tộc cự đầu Thánh Địa không bình tĩnh.

Phải biết, thân là nhân tộc cự đầu Thánh Địa, khí vận của bọn họ là số một nhân tộc, nhưng bây giờ Bàn Cổ Tông lại bao trùm phía trên bọn họ.

Như vậy sao được?

Có phải là không được bao lâu nữa thì bọn họ sẽ bị Bàn Cổ Tông đè dưới chân?

Chuyện này khiến Thánh Địa cự đầu truyền thừa vô số năm không cam lòng được.

Nhưng bọn họ cũng không có biện pháp gì ngăn cản Bàn Cổ Tông quật khởi.

Luận tài nguyên?

Bây giờ Bàn Cổ Tông có tiên đảo, tài nguyên để uẩn trên đó có cả đống.

Luận chiến lực?

Bàn Cổ Tông có Lam Vương, còn có Sở Cuồng Nhân.

Hai người đều là quân vương trấn áp kỷ nguyên, trước đó không lâu, Sở Cuồng Nhân đánh bại Mạt Nhật Chi Ám, triển hiện ra thực lực còn rõ mồn một trước mắt đám người.

Trong bất tri bất giác, Bàn Cổ Tông thành lập không nhiều năm, trong mắt một đám đại lão thì ngay cả hài tử cũng không tính giờ đã trưởng thành thành quái vật khổng lồ.

Cho dù là Thánh Địa cự đầu cũng không thể muốn động liền động.

"Chỉ cần có Sở Cuồng Nhân, Bàn Cổ Tông quật khởi thế không thể đỡ a." Có cổ lão quân vương không khỏi cảm khái.

Bên trong Bàn Cổ Tông.

Sở Cuồng Nhân đang khoanh chân ngồi trên một ngọn núi.

Chung quanh hắn, lực lượng pháp tắc vờn quanh, như tinh thần, lộng lẫy mộng ảo.

"Nhân Tổ chi huyết, đã triệt để luyện hóa."

"Bây giờ, Nhân Tổ chi thân, thật phi phàm, dù ta đã tấn cấp quân vương, nhưng tốc độ tu hành lại không có giảm bớt chút nào, không chỉ là khí vận bàng bạc gia trì, còn bởi vì Nhân Tổ chi thân thần kỳ."

Sở Cuồng Nhân âm thầm cảm thán.

Hắn cũng biết sự thay đổi của Bàn Cổ Tông gần đây.

Đương nhiên biết có thể hội tụ nhân tộc khí vận khổng lồ như thế cũng không hợp lý, ở trong đó chắc chắn có nguyên nhân không tầm thường.

Giải thích duy nhất chính là Nhân Tổ chi thân.

Nhân Tổ, nhân tộc chi khởi nguyên.

Cùng một nhịp thở với nhân tộc khí vận.

Mà mình có Nhân Tổ chi thân, có thể nói là người phát ngôn của Nhân Tổ, cho nên nhân tộc khí vận chủ động hội tụ vào mình.

Chuyện này cũng không phải là chuyện hiếm có gì.

"Sư tôn."

Lúc này.

Một bóng người chậm rãi đi tới.

Chính là Lam Vương.

"Lam, thương thế của ngươi thế nào?"

Sở Cuồng Nhân hỏi.

"Đã vô ngại."

"Như thế thì tốt." Sở Cuồng Nhân đã hỏi thăm tin tức Thiên Tôn làm phản, ai mà ngờ được là người đang đánh cắp nhân tộc khí vận lại là vị Pháp Quan đại nhân nắm giữ quyền hành chí cao nhân tộc này chứ?

Ngày xưa, Lam Vương và Địa Quân, Nhân Phi liên thủ chiến Thiên Tôn, trận chiến đó kết quả là lưỡng bại câu thương, Lam Vương thương thế có thể nói là nhẹ nhất trong số bốn người, tĩnh dưỡng một đoạn thời gian thì đã khỏi đến bảy tám phần.

Nhân Phi, Địa Quân thì không có đơn giản như vậy.

Về phần Thiên Tôn.

Cuối cùng vẫn để hắn chạy trốn, muốn giết một tồn tại cách Chúa Tể Chi Cảnh, chỉ có một bước thậm chí khoảng cách nửa bước thì quá khó.

Nhưng mà trong thời gian ngắn đối phương cũng sẽ không có động tác gì.

Hai người hàn huyên một hồi.

Lúc này.

Chỉ gặp giữa thiên địa đột nhiên nổi lên một trận năng lượng dao động cường đại.

Hồng Mông đại thế giới, hư không chấn động một cái.

Nơi xa, có dị tượng như đạo âm truyền xướng, Địa Dũng Kim Liên phun trào.

Khí tức này hấp dẫn ánh mắt rất nhiều quân vương.

"Đây là, lại có người đột phá quân vương!"

"Là ai?"

"Lại một quân vương ra đời."

"Đáng tiếc, quân vương này chậm một bước, nếu không, người dẫn dắt khí vận thời đại này chính là hắn mà không phải Sở Cuồng Nhân."

"Cái hướng đó là... Không Tộc? !"

Bên trong Không Tộc.

Không Chi Tử quanh thân pháp tắc vờn quanh, một viên quân vương chi tâm ngưng tụ mà thành.

"Rốt cục trở thành quân vương."

Không Chi Tử nỉ non.

Cách đó không xa, tộc trưởng Không Tộc vô cùng tán thưởng: "Chúc mừng Không Chi Tử."

"Đáng tiếc, chậm một bước."

Trong mắt Không Chi Tử lộ ra vẻ không cam lòng.

Mà tộc trưởng Không Tộc cũng biết đối phương chỉ là cái gì, hắn cũng đâu có cam tâm: "Đúng vậy, chậm một bước, Sở Cuồng Nhân thực sự quá yêu nghiệt!"

"Không sao, cái kỷ nguyên này không phải bình thường, đột phá quân vương trước thì có thể được kỷ nguyên khí vận gia trì không sai, nhưng muốn trấn áp một kỷ nguyên thì không dễ dàng như vậy, hơn nữa khí vận cũng không phải là không thể thay đổi."

Không Chi Tử hít sâu một hơi, ánh mắt lộ ra lãnh sắc.

Chỉ cần chủ nhân khí vận chết.

Như vậy chẳng phải khí vận có thể dời đi sao?

Tộc trưởng Không Tộc cũng đoán được ý nghĩ của đối phương, có chút bận tâm: "Sở Cuồng Nhân thực lực không thể coi thường, chỉ sợ... khó đối phó a."

"Ta đản sinh trong không gian khởi nguyên, há lại sẽ sợ hắn? !"

Không Chi Tử mặc dù biết Sở Cuồng Nhân cường đại.

Nhưng hắn cũng không có thói quen nâng người khác lên đạp mình xuống.

Hắn rất có tự tin.

Bên trong Bàn Cổ Tông.

Sở Cuồng Nhân, Lam Vương cũng nhìn phía Không Tộc.

"Không Tộc có người đột phá quân vương, hẳn là vị Không Chi Tử đó."

Lam Vương như có điều suy nghĩ nói.

"A, cái tên đỡ một chiêu của ngươi mà bất tử đó hả?"

"Ừm." Lam Vương gật gật đầu.

Mặc dù lúc ấy nàng có thương tích trong người nhưng có thể lấy không phải quân vương chi thân đỡ một chiêu của nàng mà bất tử cũng đủ để chứng minh đối phương không đơn giản.

"Hắn so với ta thì như thế nào?" Sở Cuồng Nhân có chút hăng hái hỏi.

"Sư tôn nói giỡn." Lam Vương cười nhạt một tiếng: "Ánh sáng đom đóm há có thể tranh nhau phát sáng với hạo nguyệt?"

Chương 2335: Khí vận thần quốc, thần

quốc hạch tâm, muốn cướp đoạt vạn tộc khí vận

Không Chi Tử đột phá quân vương, thành quân vương thứ hai trong kỷ nguyên này sau Sở Cuồng Nhân, hơn nữa thời gian giữa hai người không kém bao nhiêu, chuyện này khiến không ít người bóp cổ tay thở dài, đáng tiếc còn kém một chút như vậy.

Còn kém một chút như vậy.

Thì khí vận trong kỷ nguyên này sẽ không phải là của nhân tộc.

Cũng không phải là của Sở Cuồng Nhân phách lối cuồng vọng đó.

Thời gian trôi qua.

Trong khoảng thời gian này Sở Cuồng Nhân cũng không ra ngoài, vẫn luôn đợi trong Bàn Cổ Tông tu hành, quen thuộc lực lượng cảnh giới quân vương.

Thỉnh thoảng tìm Lam Vương đối luyện một phen.

Toàn bộ Bàn Cổ Tông, có thể đối luyện với hắn cũng chỉ có Lam Vương.

"Chúc mừng túc chủ rút được ban thưởng vĩnh hằng cấp khí vận thần quốc!"

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân rút thưởng.

Mà đồ rút được khiến cho hai mắt hắn tỏa sáng.

Ban thưởng cấp vĩnh hằng.

Phần thưởng cấp vĩnh hằng thứ ba!

Chuyện này khiến hắn hết sức kinh hỉ.

Hắn nhìn một chút, khí vận thần quốc, đây là một loại tu hành pháp có liên quan đến khí vận, ngưng tụ thiên địa khí vận, tạo dựng vô thượng thần quốc!

Bên trong thần quốc, chúa tể hết thảy!

Con dân trong thần quốc, sinh tử đều tại một ý niệm của hắn!

Nhất niệm sinh, nhất niệm chết.

Đồng thời, con dân trong thần quốc cũng có thể hưởng thụ đại khí vận gia trì, tu hành tiến triển cực nhanh, mà con dân càng mạnh, thân làm quốc chủ Sở Cuồng Nhân cũng có thể được gia trì, hai bên hỗ trợ lẫn nhau, cộng đồng thành tựu.

Nhìn đến nơi này, Sở Cuồng Nhân hô hấp không khỏi có chút nặng nề.

Giá trị của khí vận thần quốc cực kỳ lớn!

Thậm chí so với Tạo Hóa Trì thì còn kinh khủng hơn!

Nghĩ một hồi, nếu như Sở Cuồng Nhân có ức vạn thần quốc con dân, như vậy lực lượng của những con dân này gia trì ở trên người hắn sẽ là kinh khủng cỡ nào? !

Nghĩ lớn mật hơn một chút.

Nếu như hắn không ngừng phát triển lớn mạnh, đặt Chư Thiên Vạn Giới vào phạm vi thần quốc hắn thống trị, vậy hắn chính là tồn tại vô địch Chư Thiên Vạn Giới!

Khí vận thần quốc lần đầu tiên xuất hiện từ xưa đến nay.

Vô số kỷ nguyên cũng chưa nghe nói ai kiến tạo ra thần quốc.

Bây giờ, phương pháp tạo dựng thần quốc bày ở trước mắt Sở Cuồng Nhân!

"Khí vận thần quốc thật là khủng khiếp a!"

"Nhưng mà ta thích!"

Sở Cuồng Nhân nở một nụ cười.

Muốn tạo dựng khí vận thần quốc, tuyệt không phải một chuyện đơn giản, đầu tiên cần nhất là khí vận, hơn nữa còn là khí vận cực khổng lồ!

Mà Sở Cuồng Nhân là người đứng đầu vài cái Hồng Mông Thần Bảng, lại có được khí vận của cái kỷ nguyên này và cuồn cuộn không dứt nhân tộc khí vận, không bao giờ thiếu khí vận.

Nếu như nói ai có hi vọng tạo dựng khí vận thần quốc nhất.

Đó chắc chắn là Sở Cuồng Nhân.

Đạt được khí vận thần quốc tu hành pháp, Sở Cuồng Nhân tính toán tu hành, không nói hai lời, trực tiếp tuyên bố bế quan.

Đám người cũng không cảm thấy kinh ngạc đối với chuyện hắn bế quan.

Mà mỗi lần Sở Cuồng Nhân bế quan xuất quan đều sẽ thay đổi cực lớn.

Một lần bế quan, trực tiếp đột phá Đại Đạo Cảnh, đứng đầu bảng Đại Đạo Bảng.

Một lần bế quan, đột phá chí tôn, đứng đầu bảng Chí Tôn Bảng.

Một lần bế quan, dung hợp ba ngàn pháp tắc, thành người đầu tiên trở thành quân vương trong cái kỷ nguyên này, dẫn dắt khí vận của cái kỷ nguyên này.

Có thể nói.

Mỗi một lần Sở Cuồng Nhân bế quan đều là kinh thiên động địa.

Tất cả mọi người rất hiếu kì.

Lần này Sở Cuồng Nhân bế quan sẽ làm ra động tĩnh gì?

……

Bên trong một chỗ động thiên.

Sở Cuồng Nhân đang ngưng tụ tự thân khí vận, muốn tạo dựng thần quốc, bước đầu tiên chính là ngưng tụ thần quốc khí vận hạch tâm, đem khí vận hạch tâm dung hợp vào trong cơ thể.

Mà chỉ bước đầu tiên này thì cần khí vận cực kỳ to lớn.

Tu sĩ tầm thường cho dù là quân vương, chỉ sợ nóng vội cả một đời cũng vô pháp hoàn thành bước đầu tiên này, nhưng mà đối với Sở Cuồng Nhân thì vô cùng nhẹ nhõm.

Hắn khí vận quá to lớn, tự thân ngộ tính cũng cực kỳ biến thái, tăng thêm Tiểu Ái phụ trợ, khí vận thần quốc tu hành pháp nhanh chóng được lĩnh ngộ thấu triệt.

Khí vận có.

Tu hành pháp cũng nắm giữ.

Ngưng tụ khí vận hạch tâm, đó còn không phải chuyện dễ như trở bàn tay?

Chỉ bỏ ra mấy năm, Sở Cuồng Nhân đã thành công.

"Đây chính là thần quốc hạch tâm sao?"

Trong tay Sở Cuồng Nhân có một viên tinh thạch góc cạnh rõ ràng lượn vòng.

Trong đó lộ ra từng đạo pháp tắc chi quang huyền ảo.

Đây cũng là thần quốc hạch tâm hắn ngưng luyện ra được.

Sau đó, hắn bắt đầu dung hợp nó vào trong cơ thể.

Mơ hồ trong đó, hắn cảm nhận được khí vận khổng lồ của mình tìm được nha, điên cuồng tuôn vào trong thần quốc hạch tâm trong cơ thể.

Cách làm này khác so với đánh cắp nhân tộc khí vận của Thiên Tôn.

Sở Cuồng Nhân tạo dựng khí vận thần quốc, cũng sẽ không hư hao khí vận, so sánh, Thiên Tôn hấp thu khí vận, chuyển hóa nó thành lực lượng tự thân.

Mà Sở Cuồng Nhân thì gây dựng lại khí vận.

Phát huy lực lượng khí vận đến hạn mức cao nhất.

Cả hai có khác biệt về bản chất.

Không thể quơ đũa cả nắm.

Mà ngay khi Sở Cuồng Nhân hút các loại khí vận như tự thân khí vận, nhân tộc khí vận, bảng danh sách khí vận vào thần quốc hạch tâm, tiến hành trọng tổ.

Toàn bộ tiên đảo loáng thoáng phát sinh biến hóa.

Đám người phát hiện.

Linh khí trên tiên đảo càng thêm dồi dào.

Các loại thiên tài địa bảo tầng tầng lớp lớp.

Từ nơi sâu xa giống như bị thiên địa chiếu cố.

Bên trong Vạn Binh Thành.

Trước một gian hàng coi bói, thầy bói như phát giác được cái gì, nhìn thoáng qua tiên đảo trên trời, hai mắt có chút mở ra.

Một vệt kim quang hiện lên.

Mơ hồ trong đó, hắn nhìn thấy khí vận khổng lồ bao phủ toàn bộ tiên đảo, ngưng tụ thành Kim Long bay múa, các loại cung điện lầu các thần quang lấp lóe xen lẫn, trang nghiêm to lớn, giống như một tòa thần quốc sừng sững cổ kim không ngã.

Một màn này khiến cho thầy bói đứng phắt dậy.

"Khí vận thành quốc! !"

"Sao có thể như vậy được? !"

Hắn chấn kinh trước nay chưa từng có.

Nhưng sau đó, cảnh tượng rộng lớn khí vận thành quốc đó bỗng nhiên biến mất.

Phảng phất một màn vừa rồi chỉ là ảo giác của hắn.

Nhưng thầy bói biết tuyệt không phải lỗi giác của hắn, bởi vì cực độ chấn kinh, hiện tại da đầu của hắn còn run lên từng đợt.

"Nhưng tại sao lại đột nhiên biến mất?"

Thầy bói trăm mối vẫn không có cách giải, suy đoán: "Chẳng lẽ ta vừa mới nhìn đến một góc tương lai của cái tiên đảo này sao?"

Nói cách khác.

Trong tương lai, cái tiên đảo này sẽ xuất hiện cảnh tượng khí vận thành quốc sao?

Không thể tưởng tượng nổi.

Vừa nghĩ tới khả năng này, thầy bói không khỏi đắm chìm trong khiếp sợ không thể tự kềm chế, hắn biết tất cả đều có liên quan đến Sở Cuồng Nhân.

Đối với vị Bàn Cổ tông chủ chưa từng gặp mặt này, nhân tộc thần tử càng tò mò hơn: "Nếu không tiến đến gặp mặt một lần chứ?"

Nhưng nghĩ nghĩ, hắn vẫn lắc đầu một cái: "Thôi, phong ba trên người ta không thể để liên lụy đến những người khác được."

……

Bên trong Bàn Cổ Tông.

Sở Cuồng Nhân đã dung nhập khí vận thần quốc hạch tâm vào trong cơ thể.

Cuồn cuộn không dứt khí vận bị đưa vào trong đó, lập tức bị phóng xuất ra, mà những khí vận này đã chuyển biến thành khí vận của thần quốc.

Chỉ là ngoại nhân rất khó nhìn ra được.

"Không đủ, còn chưa đủ a."

Sở Cuồng Nhân nỉ non, lúc đầu, hắn cho là hắn tự thân có khí vận đã cực kỳ khổng lồ, nhưng hiện tại xem ra muốn tạo dựng ra khí vận thần quốc, tự thân khí vận còn chưa đủ.

Chư thiên nhân tộc khí vận đúng là khổng lồ, nhưng mà cỗ khí vận này phân tán tứ phương, mỗi một nhân tộc đều có khí vận của mình, mỗi một cái thế lực lại độc chiếm một phần khí vận.

Muốn tụ toàn bộ những khí vận này vào hắn há dễ dàng như vậy?

Nếu làm như vậy.

Chỉ sợ hắn sẽ trở thành nhân tộc công địch.

Khí vận chủ động dựa sát vào hắn, không ai sẽ nói cái gì.

Nhưng đi cướp đoạt khí vận thì không giống.

"Nhân tộc khí vận, bây giờ ta tối đa chỉ có thể độc chiếm một phần mười, tăng thêm kỷ nguyên khí vận, bảng danh sách khí vận, muốn tạo dựng thần quốc hoàn chỉnh thì còn chưa đủ."

"Vậy có thể ra tay từ khí vận của chủng tộc khác hay không?"

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Nhân tộc là thiên địa nhân vật chính, đương nhiên chiếm cứ khí vận cực lớn, nhưng chư thiên vạn tộc, bọn họ cũng có không ít khí vận a.

……………………

Chương 2336: Kích thương Thiên Tôn, Hồng Mông Trí Tuệ Bảng, đứng đầu bảng Toàn Tri Chi Linh

Ngay khi Sở Cuồng Nhân suy nghĩ xem có thể cướp đoạt khí vận của chủng tộc khác hay không.

Đột nhiên, hắn phát hiện những khỉ vận chủ động dựa sát vào mình lại có một bộ phận biến mất, khí vận... biến mất! !

Hắn ngưng tụ khí vận thần quốc hạch tâm, cảm giác về khí vận cực kỳ nhạy cảm, bộ phận khí vận biến mất này có thể lừa gạt được những người khác.

Nhưng không giấu diếm được hắn!

Nói như vậy, khí vận sẽ không vô duyên vô cớ biến mất.

Nó sẽ chỉ chuyển di từ một người này đến những người khác, từ cái cái thế lực này đến cái thế lực khác.

Mà biến mất lại cực kỳ hiếm thấy.

Chuyện này khiến Sở Cuồng Nhân nhớ tới nhân tộc khí vận bị trộm cướp.

"Là Thiên Tôn sao? !"

"Hắn trộm lấy nhân tộc khí vận cho mình dùng, hừ, lại dám trộm trên người của ta, vậy thì để ngươi biết, khí vận của ta ai làm chủ!"

Khí vận như từng dòng sông, từ tứ phương hội tụ đến Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân thì thuận theo những khí vận dòng sông này tìm được bộ phận khí vận biến mất, chỉ gặp ở nơi đó, khí vận vốn chảy đến hắn bị chuyển hướng, hình thành phân lưu, hội tụ đến địa phương khác.

"Hừ, Thiên Tôn đúng không, để ngươi thử chiêu này một lần đi."

"Khí vận, định quốc trụ!"

Khí vận thần quốc, ảo diệu vô tận.

Ở trong đó, không chỉ có liên quan đến thần quốc tạo dựng chi pháp.

Còn có một số pháp môn vận dụng khí vận.

Sở Cuồng Nhân cũng học tập một phen, thu hoạch rất nhiều.

……

Trong một chỗ hư không nào đó, một nam tử thân mặc kim sắc trường bào, đỉnh đầu có một viên bảo châu thần dị, đang tu hành.

Chung quanh hắn có lực lượng pháp tắc vờn quanh, có vô hình khí vận rót vào bảo châu trên đầu của hắn, sau đó chuyển hóa tiến vào trong cơ thể hắn.

Người này chính là Thiên Tôn.

Lúc này hắn đang trộm khí vận của Sở Cuồng Nhân.

"Sở Cuồng Nhân này quả nhiên là được trời ưu ái, luyện hóa Nhân Tổ chi huyết, sau đó lại chia đi nhiều nhân tộc khí vận như vậy."

Thiên Tôn có chút ghen ghét.

Phải biết, hắn nóng vội nhiều năm như vậy cũng không có được nhiều khỉ vận như Sở Cuồng Nhân lấy được, thậm chí là kém xa tít tắp.

Hắn không cam tâm.

Cực kỳ không cam tâm a!

"Khỉ vận như thế này, nếu đưa toàn bộ cho ta, lo gì ta không đột phá nổi Chúa Tể Chi Cảnh a!" Thiên Tôn vừa ghen tị vừa nóng mắt.

Hắn tăng tốc thôi động bảo châu trên đỉnh đầu, luyện hóa khí vận.

Cái bảo châu này là bảo vật hắn cơ duyên xảo hợp có được.

Có thể chuyển hóa khí vận thành những năng lượng khác.

Hoặc là tu hành hoặc là chữa thương, diệu dụng vô tận.

Cũng chính bởi vì cái bảo châu này mà hắn mới có thể trộm lấy một lượng lớn nhân tộc khí vận.

Giờ phút này, hắn đang trộm khí vận của Sở Cuồng Nhân, hóa thành năng lượng chữa thương, tranh thủ sớm một ngày khôi phục lại thời kì đỉnh phong.

Đến lúc đó, Địa Quân, Nhân Phi còn chưa khôi phục không phải là đối thủ của hắn, ai có thể ngăn cản hắn nắm giữ nhân tộc chí cao quyền hành lần nữa?

Thậm chí cũng không có người có thể ngăn cản hắn luyện hóa nhân tộc khí vận.

Sở Cuồng Nhân?

Thiên Tôn khịt mũi coi thường.

Chỉ là một tên may mắn mà thôi.

Chỉ vừa tấn cấp quân vương, sao có thể chơi được mình, bây giờ đoán chừng hắn đang đắc chí, ngay cả khí vận tự thân bị trộm lấy cũng không biết.

Thiên Tôn âm thầm cười lạnh.

Nhưng ngay lúc này.

Viên bảo châu trên đỉnh đầu bỗng nhiên điên cuồng rung động.

Giống như có một cỗ lực lượng khổng lồ khó có thể tưởng tượng đang điên cuồng đánh thẳng vào nội bộ bảo châu, răng rắc, răng rắc, bảo châu dần dần xuất hiện vết rách!

"Chuyện gì xảy ra? !"

Thiên Tôn không thể tin được.

Cái bảo châu này, hắn dùng lâu như vậy, chưa bao giờ xảy ra chuyện.

Sao bây giờ lại nứt ra!

Còn chưa chờ hắn kịp phản ứng, trong bảo châu vỡ tan có một lượng lớn khí vận ngưng tụ thành một cây kim hoàng thạch trụ, nghiền ép mà xuống!

"Không, không thể nào như vậy được!"

Thiên Tôn kinh hãi.

Sao có người có thể lấy khí vận làm thủ đoạn công kích, công kích mình?

Oanh một chút.

Vốn là bị ba người Nhân Phi, Địa Quân, Lam Vương trọng thương, thời khắc này lại tao ngộ khí vận quỷ quyệt cường đại công kích.

Dù cho là Thiên Tôn cũng không nhịn được kinh hãi, bị đánh bay tại chỗ.

Lọt vào khí vận phản phệ, hắn thổ huyết tại chỗ, công kích này không phải đại đạo năng lượng, không phải lực lượng pháp tắc, chính là khí vận ngưng tụ, khó lòng phòng bị.

Còn chưa chờ Thiên Tôn điều chỉnh xong.

Chỉ thấy bảo châu hắn dùng để hấp thu khí vận răng rắc một tiếng, triệt để vỡ vụn, một lượng lớn khí vận ẩn chứa trong đó trực tiếp xói mòn, tụ hợp vào bên trong khí vận của Sở Cuồng Nhân, khiến cho khí vận vốn là bao la hùng vĩ càng mênh mông hơn.

Thiên Tôn ăn trộm gà bất thành còn mất nắm gạo.

Hắn tức giận đến đến nghiến răng nghiến lợi.

Hầu như không cần suy nghĩ nhiều, hắn biết ngay đây là thủ bút của ai.

"Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc ngươi còn có bao nhiêu lá bài tẩy nữa!"

Thiên Tôn vô cùng e dè.

Giờ khắc này, hắn cũng không dám xem thường Sở Cuồng Nhân.

Chỉ là khí vận bảo châu bị hủy, mình lại tổn thương càng thêm tổn thương, bút trướng này hắn sẽ không dễ dàng dừng tay như vậy, chắc chắn sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế tìm trở về.

"Sở Cuồng Nhân, còn có Địa Quân, Nhân Phi, Lam Vương, các ngươi chờ đó cho ta, các ngươi thật sự cho rằng ta làm Pháp Quan trong nhân tộc nhiều năm như vậy mà không có một ít thủ đoạn át chủ bài sao? ! Các ngươi chờ ta ngóc đầu trở lại đi!"

......

Một bên khác.

Bên trong Bàn Cổ Tông.

Sở Cuồng Nhân đạt được một cỗ khí vận hoàn toàn mới rót vào, không khỏi có chút ngoài ý muốn: "A, còn có thu hoạch ngoài ý muốn."

Mặc dù cỗ khí vận này không đủ để hắn lập tức tạo dựng ra thần quốc.

Nhưng thịt muỗi cũng là thịt.

Không thể lập tức tạo dựng thần quốc, mặc dù có chút tiếc nuối.

Nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không nhụt chí.

Hắn tin tưởng, xe đến trước núi ắt có đường.

Cái thần quốc này một ngày nào đó mình sẽ ngưng tụ ra.

"Bây giờ nghĩ biện pháp giải quyết những uy hiếp tiềm ẩn như Thiên Tôn, Mạt Nhật Chi Ám trước đi." Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Hắn nghĩ tới Vận Mệnh Thần Điện.

Nghĩ đến trước đó mình nhìn thấy những mệnh khế đó.

"Từ chuyện này trước đi."

Ngoại trừ Thiên Tôn, Mạt Nhật Chi Ám.

Cũng phải chú ý Nghịch Mệnh Sư chuyên đối nghịch với Vận Mệnh Thần Điện.

Nên tìm một chút giúp đỡ cho Vận Mệnh Thần Điện trước.

Nghĩ đến đây.

Hắn xuất quan.

Bọn người Lam Vũ, n Hồng Hoa có chút bất ngờ.

Sao lần này tông chủ xuất quan mà không có gây ra động tĩnh to lớn gì?

Mọi người ở đây nghĩ như vậy.

Trong cao không.

Một tấm Hồng Mông Thần Bảng đột nhiên hiện thế.

Tờ danh sách này tên là Trí Tuệ Bảng, có thể vào bảng đều là người có nhiều tri thức trong Hồng Mông đại thế giới.

Bảng này hiện thế gây nên không ít người chú ý.

Tuy nói trong thế giới tu sĩ, tu vi mới là hết thảy, nhưng mà tri thức cũng không thể bỏ qua, có câu nói gọi là tri thức chính là lực lượng.

"Trí Tuệ Bảng... ừm, có thể lên bảng, đại khái là những lão cổ đổng sống không biết bao nhiêu năm, bọn họ sống được lâu nhất, lịch duyệt phong phú không phải tu sĩ trẻ tuổi trong cái kỷ nguyên này có thể sánh được."

"Ta cũng cảm thấy như vậy."

Hồng Mông Trí Tuệ Bảng, từng danh tự liên tiếp xuất hiện.

Có học giả đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác.

Có quân vương du lịch thiên hạ, nghe nhiều biết rộng.

Cũng có lão cổ đổng ở phía sau màn điều khiển phong vân, sống không biết bao lâu.

Rất nhanh.

Bảng danh sách đến hạng nhất.

Mọi người nín hơi ngưng thần, nhìn chằm chằm hạng nhất.

Hạng nhất: Toàn Tri Chi Linh.

Nhìn đến nơi này, đám người không khỏi âm thầm líu lưỡi.

"Toàn Tri Chi Linh? Cái tên thật là cuồng vọng."

"Chẳng lẽ biết tc mọi chuyện sao?"

"Người này là ai vậy, sao ta chưa từng nghe nói tới."

Một chút cổ lão quân vương cũng cực kỳ ngoài ý muốn.

Bọn họ cũng không biết Toàn Tri Chi Linh này rốt cuộc là ai.

Chương 2337: Tiểu Ái đắc ý, vận mệnh nợ nần, nhân tộc tuyển cử đại hội

Trí Tuệ Bảng hiện thế.

Đứng đầu bảng Toàn Tri Chi Linh.

Đối với cái tên này, rất nhiều cổ Lão Quân vương đều cảm thấy lạ lẫm.

Mà đón lấy, khí vận Trí Tuệ Bảng cũng bắt đầu chia tứ phương.

Trong đó, một cỗ khí vận khổng lồ nhất động tĩnh hấp dẫn không ít người chú ý, tất cả mọi người muốn gặp Toàn Tri Chi Linh này là thần thánh phương nào.

Chỉ gặp cỗ khí vận này bay về phía... Bàn Cổ Tông!

Hả? ?

Toàn Tri Chi Linh ở Bàn Cổ Tông?

Đám người vô cùng ngoài ý muốn.

Ngay cả đám người trong Bàn Cổ Tông cũng đều ngây ngẩn cả người.

Bàn Cổ Tông chúng ta có nhân vật như vậy khi nào?

Ngay sau đó, khí vận khổng lồ rót vào trên người Sở Cuồng Nhân, làm khí vận vốn cực kỳ rộng lớn của hắn lại tăng cường một chút.

Một màn này khiến cho tất cả mọi người trợn mắt hốc mồm.

Toàn Tri Chi Linh, đúng là Sở Cuồng Nhân? !

Hắn là đệ nhất Trí Tuệ Bảng? !

Kiến thức của hắn, trí tuệ của hắn, lại trên những lão cổ đổng sống không biết bao nhiêu năm, sao có thể như vậy được?

Đám người mộng.

Bọn họ nghĩ mãi mà vẫn không rõ, đệ nhất Trí Tuệ Bảng lại là đối phương.

"Sở Cuồng Nhân này làm sao làm được?"

"Lại là đệ nhất một bảng, gia hỏa này, trâu."

"Đáng sợ..."

Mà so với những người khác kinh ngạc chấn kinh, Sở Cuồng Nhân không có quá bất cẩn, Toàn Tri Chi Linh dĩ nhiên chính là Tiểu Ái.

Góp nhặt tri thức chư thiên vũ trụ, tăng thêm bên tìm tòi nghiên cứu lịch sử trong nhân văn tổ địa, tri thức và trí tuệ của Tiểu Ái thâm bất khả trắc.

"Làm xinh đẹp."

Sở Cuồng Nhân hài lòng tán thưởng một tiếng.

"Hừ hừ, việc rất nhỏ."

Trong giọng nói Tiểu Ái có chút đắc ý.

……

Bên trong Vạn Binh Thành.

Trước gian hàng coi bói, thầy bói buồn bực ngán ngẩm ngồi đó, chờ đợi khách hàng tới cửa, mà lúc này, cách hắn không xa có một người chậm rãi đi tới.

Người này một bộ áo trắng xuất trần, siêu phàm thoát tục.

Chỗ đến, vạn vật vì đó thất sắc.

Hắn như trở thành nhan sắc duy nhất giữa thiên địa.

Thầy bói hai mắt khẽ híp một cái.

Người tới, không đơn giản!

Cực kỳ không đơn giản!

Nam tử áo trắng chính là Sở Cuồng Nhân.

Bây giờ hắn đang tìm những người ký kết mệnh khế với Vận Mệnh Thần Điện.

Nhất là những đại đạo chí tôn, thậm chí Quân Vương Cảnh.

Mà làm hắn ngoài ý muốn là bên trong Vạn Binh Thành có một người ký kết mệnh khế với Thần Điện, hơn nữa còn là một... Quân vương!

Khi nhìn thấy thầy bói này, Sở Cuồng Nhân cảm giác Thiên Ấn trong cơ thể có chỗ dị động, tựa như đã nhận ra cái gì.

Hắn ánh mắt lộ ra dị sắc.

Xem ra trên người đối phương cũng có một trong số chín đại Thiên Ấn.

"Vị công tử này, không biết ngươi muốn tính thứ gì?"

Trên mặt Sở Cuồng Nhân có một tầng linh quang nhàn nhạt bao phủ, làm cho người thấy không rõ khuôn mặt, cho nên thầy bói cũng không có nhận ra hắn.

Sở Cuồng Nhân trực tiếp ngồi xuống, lên tiếng nói ra: "Không đoán mệnh."

"Ách, không đoán mệnh, công tử đến chỗ của ta làm cái gì?"

"Đòi nợ."

"Đòi nợ?" Thầy bói càng thêm mơ hồ.

Mà Sở Cuồng Nhân nói một câu tiếp theo làm hắn toàn thân rung mạnh.

"Thiếu nợ vận mệnh, không ai có thể tránh thoát được, cho dù thân là Lục Nhãn nhất tộc, tinh thông vận mệnh chi đạo, ngươi cũng giống vậy."

Thầy bói con ngươi co rụt lại, đã đoán được thân phận của người đến.

"Ngươi, ngươi là sứ giả Thần Điện."

"Không phải."

"Không phải, vậy ngươi là..."

Thầy bói nuốt nước bọt một cái: "Vận Mệnh Chi Chủ? !"

Sở Cuồng Nhân không có trả lời, chỉ bình tĩnh nhìn đối phương, mà thầy bói bị hắn nhìn toàn thân run rẩy, có cảm giác bị lột sạch.

"Ngươi ngày xưa, Lục Nhãn chưa mở, bị tộc nhân ức hiếp, là vận mệnh giúp ngươi mở ra Lục Nhãn, để ngươi có thể trưởng thành, ngươi ký mệnh khế, bên trên viết đời này nguyện làm việc cho Thần Điện, bây giờ ngươi nên thực hiện mệnh khế."

"Ta biết, một ngày nào đó, ngươi sẽ trở lại."

Thầy bói cười khổ nói.

Từ khi cảm nhận được lực lượng Vận Mệnh Chi Chủ lại xuất hiện cõi trần, hắn biết rõ thời gian tự do của mình không có nhiều.

"Nói đi, muốn ta làm cái gì?"

"Thay vận mệnh... thu khế."

Quá nhiều người ký kết mệnh khế với Vận Mệnh Thần Điện.

Sở Cuồng Nhân không thể từng người từng người tìm tới cửa, như thế sẽ tiêu tốn không biết bao nhiêu thời gian, cho nên, hắn tìm người giúp hắn thu khế.

Thầy bói trước mắt chính là nhân tuyển thích hợp.

"Bây giờ ta bị Lục Nhãn nhất tộc truy sát, chỉ sợ không thể tuỳ tiện bại lộ thân phận." Thầy bói nghĩ nghĩ nói.

Trong tay hắn nắm giữ một trong số chín đại Thiên Ấn Vận Mệnh Thiên Ấn.

Đây là bảo vật Lục Nhãn nhất tộc khổ tìm nhiều năm, cũng là nguyên nhân bây giờ hắn bị Lục Nhãn nhất tộc truy sát.

"Bây giờ ngươi là người của vận mệnh, một đám ngu muội chi đồ tự cho là điều khiển vận mệnh, không động được ngươi." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Dám đối nghịch Vận Mệnh Thần Điện?

Trừ Nghịch Mệnh Sư ra, chư thiên này không có mấy cái thế lực to gan như vậy.

Thầy bói nghĩ nghĩ, biết cho dù mình như thế nào cũng không thoát khỏi được Vận Mệnh Thần Điện chưởng khống, bất đắc dĩ thở dài: "Ta đáp ứng."

"Rất tốt."

Sở Cuồng Nhân tiện tay vung ra một đống mệnh khế.

Một xấp thật dày, nói thế nào cũng có mấy trăm người.

"Đây đều là như ngươi, thiếu nợ vận mệnh, đi tìm bọn họ, để bọn họ thực hiện nội dung mệnh khế đi." Sở Cuồng Nhân nói.

Thầy bói nhìn thoáng qua mệnh khế, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Khá lắm.

Nhiều mệnh khế như vậy, không có một cái nào là dưới Đại Đạo Cảnh.

Ở trong đó, thậm chí còn có mấy người giống như hắn, quân vương.

Vận Mệnh Thần Điện, quả nhiên không thể coi thường a.

"Ta biết rồi."

Thầy bói gật gật đầu.

Nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, ánh mắt hắn lộ ra vẻ suy tư: "Ngươi sẽ là người ta nghĩ sao? Nếu như là, vậy ngươi giấu cũng quá sâu?"

Vận Mệnh Chi Chủ, hắn không thể nào phỏng đoán mệnh cách.

Nhưng thân phận của đối phương, hắn lại có suy đoán.

Hắn lắc đầu, nhìn một xấp mệnh khế trong tay: "Được rồi, tìm những người này trước đi, ai, thời gian làm không công bắt đầu..."

......

"Nhân tộc tuyển cử đại hội?"

Sở Cuồng Nhân nhìn thiệp mời trong tay, lộ ra vẻ suy tư.

Đây là thiệp mời Nhân Phi cho người đưa tới, mà tuyển cử đại hội này, mục đích là muốn chọn ra vị Pháp Quan thứ ba chưởng quản Chí Cao Pháp Đình.

Chí Cao Pháp Đình, từ trước đến nay do tam đại Pháp Quan tài quyết các loại sự vụ.

Bây giờ.

Thiên Tôn làm phản, chỉ còn lại Địa Quân, Nhân Phi.

Nếu như hai người có ý kiến khác nhau, sẽ ảnh hưởng Pháp Đình vận hành.

Cho nên bọn họ mới muốn tuyển ra vị Pháp Quan thứ ba.

"Thú vị."

Tuyển cử đại hội cử hành ngay ở nhân tộc Thánh Địa, Thương Minh Sơn.

Đến lúc đó, nhân tộc quân vương phần lớn đều trình diện, lấy phương thức bỏ phiếu tuyển ra vị Pháp Quan thứ ba của Chí Cao Pháp Đình.

"Đi xem một chút đi."

Ôm ý nghĩ này, Sở Cuồng Nhân và Lam Vương cùng đi tới Thương Minh Sơn.

Thật ra thì Pháp Quan này, Sở Cuồng Nhân cũng không có hứng thú.

Nhưng nếu có thể nắm giữ ở trong tay, sau này hắn làm việc cũng có tiện lợi nhất định, chỉ tiếc khả năng không lớn.

Những nhân tộc quân vương đó tuyển thế nào cũng không chọn hắn làm Pháp Quan.

Nguyên nhân, hắn tư lịch không đủ.

Thứ hai, hắn đắc tội không ít người đâu.

....

Chương 2338: Vạn Pháp Lão Tổ, Vạn Phật

Chi Hoàng, Thiên Nhân Chí Thánh

Thương Minh Sơn.

Là một trong số Thánh Sơn nhân tộc, giống như Cửu Phương Sơn, là một trong số nơi phát nguyên nhân tộc, tục truyền, Nhân Tổ từng bế quan tu hành ở chỗ này.

Một chút sự vụ trọng đại nhân tộc thường sẽ thảo luận ở chỗ này.

Lần này nhân tộc tuyển cử đại hội cũng không ngoại lệ.

Nương theo từng đợt tiên huy, linh quang lấp lóe.

Từng vị nhân tộc quân vương đi vào.

Những người này, có cổ lão quân vương ngủ say đã lâu, có là tới từ các thế lực lớn nhân tộc hiện nay.

Mỗi một vị đều là đỉnh tiêm nhân kiệt trong kỷ nguyên bọn họ.

Nếu không, cũng không thể trở thành quân vương.

"Thiên Nhất đạo hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ a."

"A, không ngờ được là Dương đạo hữu cũng tới."

"Cái kỷ nguyên này hết sức đặc sắc, ta cũng phải tỉnh lại quan sát!"

Nhân tộc quân vương khách sáo chào hỏi nhau.

Mà Sở Cuồng Nhân và Lam Vương cũng đến nơi này.

Theo bọn họ đến, ánh mắt chúng quân vương ngưng tụ, đều nhìn về phía bọn họ, trong mắt dẫn theo kiêng kị, ngưng trọng, hiếu kì.

Nhất là những quân vương vừa khôi phục không bao lâu càng là như vậy.

Hiện nay bên trong nhân tộc, hai người này thanh danh vang nhất.

"Hắn chính là Sở Cuồng Nhân, quả nhiên không tầm thường a."

"Khí vận này quá kinh người."

Sở Cuồng Nhân một bộ áo trắng như tuyết, tiên huy quanh quẩn.

Chỉ là khí chất bề ngoài của hắn thì hơn rất nhiều quân vương ở đây.

Chớ nói chi là giờ phút này hắn có Nhân Tổ chi thân, được chư thiên nhân tộc khí vận gia trì, khí tượng rộng lớn, cao hơn quân vương tầm thường.

"Tiểu Ái, phân tích những quân vương này một chút."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua rất nhiều quân vương trên Thương Minh Sơn.

Tiểu Ái lập tức bắt đầu vận hành.

Tin tức từng quân vương bị ghi lại.

Một chút quân vương không khỏi lông mi cau lại.

Bỗng nhiên có loại cảm giác bị thăm dò, nhưng lại tìm không thấy nguyên nhân.

Ngoại trừ để Tiểu Ái phân tích những quân vương này, Sở Cuồng Nhân cũng đang quan sát những quân vương này, đột nhiên, hắn cảm ứng được cái gì, khẽ di một tiếng.

Trong những quân vương này lại có mấy người mang mệnh khế.

Nói cách khác, là người từng giao dịch với Vận Mệnh Thần Điện.

Sở Cuồng Nhân nhìn những người đó một chút, lập tức không tiếp tục để ý, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, không được bao lâu, người mình an bài sẽ tìm tới bọn họ.

Sau đó, hắn đưa mắt nhìn đỉnh Thương Minh Sơn.

Ở nơi đó, một khối kim sắc bia đá đứng sừng sững.

Trên tấm bia đá có phù văn huyền ảo lưu chuyển, nghe nói Nhân Tổ từng tu hành lâu dài trước tấm bia đá này, phía trên lây dính khí tức Nhân Tổ, ẩn chứa một loại cơ duyên tạo hóa nào đó, chỉ là không có ai có thể lĩnh hội nó.

Nhiều năm qua, vô số tu sĩ ý đồ nhìn trộm ảo diệu trong đó.

Nhưng vẫn không thể thành công.

Sở Cuồng Nhân bóng người lóe lên, đi vào trước bia đá, nhìn huyền ảo phù văn phía trên, hắn lâm vào trầm tư, giống như đang lĩnh hội ảo diệu trong đó.

Đám người thấy thế, cũng lộ ra hiếu kì.

"Hắn đang lĩnh hội bia đá."

"Nhiều năm như vậy cũng không người tham ngộ, Sở Cuồng Nhân có thể chứ?"

"Ai biết được."

Đối với hành vi của Sở Cuồng Nhân, mọi người cũng không cảm thấy bất ngờ.

Phàm là lần đầu tiên tới Thương Minh Sơn đều sẽ đi lĩnh hội tấm bia đá này, nhưng nhiều năm qua đi, không có ai thành công.

Dù cho là quân vương cũng không ngoại lệ.

Chỉ là Sở Cuồng Nhân kinh tài tuyệt diễm.

Điểm này tất cả mọi người đều rõ như ban ngày, bọn họ không khỏi sinh ra một chút hi vọng, có lẽ đối phương có thể tìm hiểu ra cái gì từ trong đó cũng khó nói.

Cho nên đám người cũng không có đi quấy rầy đối phương.

Có Lam Vương ở đây.

Bọn họ có muốn làm phiền cũng phải cân nhắc một chút.

Lúc này.

Giữa thiên địa có vô số phù văn huyền diệu đằng không mà lên.

Những phù văn này xen lẫn trên không trung, mỗi một đạo phù văn đại biểu cho một loại tu hành pháp, ngàn vạn phù văn, đại biểu cho ngàn vạn tu hành pháp!

Những phù văn này trải thành một cái tu hành đại đạo trên không trung.

Một lão giả tóc trắng, từ cuối đại đạo chậm rãi đi tới, khí thế kinh thiên động địa, ánh mắt bễ nghễ, giống như là vạn pháp vạn đạo chưởng khống giả.

Đám người thấy thế, không khỏi sợ hãi thán phục.

"Là Vạn Pháp Lão Tổ, hắn cũng thức tỉnh."

"Chậc chậc, Vạn Pháp Lão Tổ, đây là một quân vương vô cùng cổ lão, tu vi cũng không kém tam đại Pháp Quan bao nhiêu."

"Ta cảm thấy, lần này Vạn Pháp Lão Tổ xuất quan tuyệt không đơn giản, có thể là hắn tới đây tranh đoạt Pháp Quan chi vị với mọi người."

"Sách, Vạn Pháp Đạo Tông vốn là nhân tộc Thánh Địa cự đầu, nếu lại có một lão tổ làm Pháp Quan, tuyệt đối là nhân tộc Thánh Địa số một."

Mọi người ở đây suy đoán nguyên nhân Vạn Pháp Lão Tổ xuất hiện.

Chỉ gặp trong hư không, có một lượng lớn Phật quang cuốn tới, bên trong thanh thánh tường hòa Phật chi đại đạo, một bóng người cưỡi trên một con chim đại bàng bay tới.

Người tới, thân mang kim hồng cà sa, trong tay cầm thủy tinh thiền trượng.

Lông mi tường hòa, khóe miệng nở một nụ cười, làm cho người ta như được gió xuân thổi vào mặt.

"Là Thiên Phật Tịnh Thổ Phật Hoàng!"

"Vạn Phật Chi Hoàng, hắn cũng hiện thân."

"Hẳn là mục đích của hắn cũng giống như là Vạn Pháp Lão Tổ."

"Vạn Pháp Lão Tổ, Vạn Phật Chi Hoàng đều tới, như vậy thì vị Thiên Thánh trong Thiên Nhân Thánh Địa cũng sẽ không bỏ qua lần thịnh hội này chứ."

Đám người vừa nói dứt câu.

Giữa thiên địa có đạo âm truyền xướng mà ra.

Một bóng người chẳng biết lúc nào xuất hiện ở trong hư không, hắn đứng ở nơi đó, khí tức mờ mịt, giống như hoàn toàn dung hợp lại với phương thiên địa này.

Chính là Thiên Thánh mà mọi người vừa nhắc đến.

"Pháp Tổ, Phật Hoàng, đã lâu không gặp."

Vị Thiên Thánh này nhìn hai vị cổ lão quân vương khác, khẽ vuốt cằm lên tiếng nói ra.

Hai người đó cũng cười gật gật đầu.

Mà Pháp Tổ ánh mắt khẽ híp một cái, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân đang lĩnh hội bia đá cách đó không xa: "Chắc hẳn ngươi chính là Tông chủ Bàn Cổ Tông chứ."

Giọng nói này, trùng trùng điệp điệp, như sấm âm cuồn cuộn.

Gần như muốn chấn động thiên địa.

Lực lượng này, chắc chắn sẽ quấy rầy Sở Cuồng Nhân lĩnh hội bia đá.

Nhưng lúc này, trong hư không có một đạo bích chướng vô hình xuất hiện, cản lôi âm bàng bạc lại, chính là Lam Vương xuất thủ.

Nàng đứng sau lưng Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lạnh lùng nhìn Pháp Tổ, lên tiếng nói ra.

"Ngươi, làm càn."

Vừa nói dứt câu, lực lượng pháp tắc bàng bạc tuôn ra.

Trực tiếp đập nát hư không!

Lam Vương ra tay, long trời lở đất!

Mà Pháp Tổ hai mắt nhíu lại, lực lượng pháp tắc lưu chuyển, một trận thần quang hóa thành bích chướng, cản lại toàn bộ pháp tắc của Lam Vương.

"Ngươi chính là Lam Vương chứ, người xưng vương trong cái kỷ nguyên trước, nhưng ngươi có biết, khi ta trấn áp kỷ nguyên thì ngươi còn chưa ra đời."

Nói xong, Pháp Tổ ánh mắt ngưng tụ.

Một đạo pháp kiếm từ trong mắt của hắn bắn ra, khóa chặt Lam Vương.

"Hừ."

Hừ lạnh một tiếng, Lam Vương dùng pháp tắc đánh nát pháp kiếm, lên tiếng trả lời: "Vậy thì thật đáng tiếc, nếu không thì ta có thể trấn áp luôn cả ngươi được rồi!"

"Tuổi trẻ quân vương, rất có chí hướng nha."

"Cậy già lên mặt, trên người ngươi tràn đầy khí tức mục nát."

"A."

Pháp Tổ đang cười nhưng trong mắt lại lóe ra lãnh quang nguy hiểm.

Đám người thấy thế không khỏi thay Lam Vương lau một mồ hôi lạnh.

Quả thật.

Thực lực của Lam Vương rất mạnh, mạnh phi thường.

Nhưng bây giờ ở trước mặt nàng là một nhóm tồn tại cổ xưa nhất nhân tộc, có thực lực tu vi không thua Pháp Quan.

"Xem ra, ta tới đúng lúc nha."

Một tiếng cười khẽ chậm rãi vang lên.

Kim sắc cam lâm từ trên trời rơi xuống.

Nhân Phi cầm ô giấy dầu trong tay chậm rãi đi tới, ở sau lưng nàng, địa khí lăn lộn như rồng, sơn phong nhô lên, Địa Quân cũng hiện thân.

Hai đại Pháp Quan đi tới, tất cả mọi người đang có mặt ở đây đều khom mình hành lễ.

"Bái kiến Pháp Quan."

"Hai vị Pháp Quan, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

....

Chương 2339: Tuyển cử bắt đầu, Lam Vương đương Pháp Quan? Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp

Trên Thương Minh Sơn.

Pháp Tổ, Phật Hoàng, Thiên Thánh, lại thêm hai vị Pháp Quan, tất cả quân vương cổ xưa nhất nhân tộc bây giờ đều đến hơn phân nữa.

"Pháp Tổ, Lam Vương, bây giờ là nhân tộc tuyển cử đại hội, coi như là nể mặt ta một lần đi, mọi người bình tâm tĩnh khí, đừng có động can qua."

Nhân Phi cười nhạt, lên tiếng nói ra.

Nàng đường đường là Pháp Quan, đã nói như vậy rồi, đám người còn có thể nói cái gì nữa chứ?

"Nhân Phi nghiêm trọng, ta và Lam Vương chỉ luận bàn một chút mà thôi, cũng không tức giận." Pháp Tổ sờ râu một chút cười nói.

"Luận bàn? Đúng vậy a, có cơ hội, ta sẽ tìm lão tiền bối lãnh giáo một chút." Lam Vương xùy cười một tiếng, âm dương quái khí nói.

Nhất là ở chữ lão, nàng cố ý nhân mạnh một chút.

Châm chọc đối phương vừa rồi cậy già lên mặt.

Pháp Tổ nheo mắt, khóe miệng co giật một chút, nhưng vẫn nhẫn nhịn cơn giận, trên thực tế thì hắn sẽ nhằm vào Sở Cuồng Nhân, Lam Vương bởi vì gần đây hai người này danh khí quá lớn, danh tiếng quá thịnh, muốn gõ một chút.

Nhưng mà hắn không ngờ được là Lam Vương lại sẽ chính diện ngạnh cương với hắn.

"Được rồi, đừng có nói mấy lời thừa thải nữa, người cũng đã tới không sai biệt lắm." Địa Quân đi tới, nhìn lướt qua.

Khi thấy Sở Cuồng Nhân, hắn dừng lại một chút.

Sau đó cũng không để ý.

Các lộ quân vương thu được thiệp mời gần như đều tới đông đủ.

"Đã tới không sai biệt lắm, như vậy tuyển cử vị Pháp Quan thứ ba đi."

Địa Quân nói thẳng.

Quá trình tuyển cử cũng rất đơn giản.

Trực tiếp bỏ phiếu là được.

"Trong số tất cả quân vương đang có mặt ở đây, Pháp Tổ tư lịch già nhất, tu vi cũng đủ để đảm nhiệm chức vụ Pháp Quan, ta tuyển hắn." Một quân vương mở miệng lên tiếng trước.

"Ta tuyển Phật Hoàng, Phật Môn lòng dạ từ bi, Phật Hoàng công chính, tất cả mọi người đều biết, hắn làm Pháp Quan, không có gì thích hợp bằng."

"Thiên Thánh thanh tịnh vô vi, đạo pháp tự nhiên, tâm tính đạm bạc, nếu như xử lý nhân tộc sự vụ, hẳn là sẽ càng công bằng hơn, cho nên ta chọn hắn."

Từng quân vương liên tiếp mở miệng.

Mà bên cạnh Nhân Phi, một tùy tùng bắt đầu nhớ số phiếu.

Đại bộ phận quân vương đều chọn ba người Thiên Thánh, Phật Hoàng, Pháp Tổ.

Hiển nhiên, ba người này có uy vọng cực cao trong đám quân vương, thậm chí bọn họ còn âm thầm câu thông với những quân vương còn lại, tranh thủ số người bỏ phiếu cho mình.

"Ta tuyển Lam Vương."

Lúc này, một cái quân vương từ tốn nói.

Như thế để Lam Vương sửng sốt một chút.

Thế mà còn có người sẽ chọn mình làm Pháp Quan?

Nàng hiếu kì nhìn đối phương một chút, càng thêm kinh ngạc, bởi vì đối phương không là ai khác, chính là Kim Dực quân vương đã từng đánh với nàng một trận.

Tất cả mọi người đang có mặt ở đây cũng tò mò nhìn đối phương một chút.

Pháp Đình Chấp Pháp Giả tuyển Lam Vương?

Đám quân vương tâm tư dị biệt, ẩn ẩn có suy đoán.

"Ta cũng tuyển Lam Vương."

Lại có một người đứng ra nói.

Đối phương giống như Kim Dực quân vương, cũng là Pháp Đình Chấp Pháp Giả.

Thoáng một cái, mọi người đang có mặt ở đây gần như có thể xác định.

Chí Cao Pháp Đình, hoặc là nói Nhân Phi và Địa Quân, muốn để Lam Vương làm Pháp Quan thứ ba, cho nên mới ám chỉ cho các Pháp Đình Chấp Pháp Giả.

Khá lắm, đây là quang minh chính đại làm tấm màn đen a.

"Hai vị Pháp Quan, các ngươi làm như vậy có chút không ổn đâu."

Pháp Tổ lông mi cau lại, có chút bất mãn.

Mà Nhân Phi cười nhạt nói: "Có gì không ổn sao? Chuyện tuyển cử hoàn toàn dựa theo ý nguyện cá nhân, bọn họ cũng là quân vương, cũng có quyền lợi bỏ phiếu."

"Pháp Tổ hiểu lầm, chúng ta tuyển Lam Vương là bởi vì chúng ta thực tình kính nể nàng, Thiên Tôn làm phản, là nàng và Nhân Phi, Địa Quân cùng nhau trấn áp, nếu không thì không biết bây giờ nhân tộc đã bị Thiên Tôn làm hại thành như thế nào rồi nữa."

Lúc này, Kim Dực quân vương đứng lên nói.

Hắn nhìn các vị quân vương, trong mắt viết đầy chân thành.

Mọi người khóe miệng co giật một chút.

Thực tình kính nể?

Lúc trước chính là đối phương cướp sạch toàn bộ tài nguyên trên người ngươi.

Bây giờ người lại nói mình thật lòng kính nể?

Ai mà tin được chứ!

Chỉ là mặc dù mọi người biết hai vị Pháp Quan vì Lam Vương tranh thủ số phiếu nhưng cũng không có cách, dù sao, Lam Vương đối kháng Thiên Tôn là sự thật.

Nàng có công với nhân tộc, hơn nữa thực lực cũng đủ mạnh.

Lại thêm, bây giờ cũng có uy vọng cực cao trong nhân tộc.

Bản thân người ta thật sự có vốn liếng làm Pháp Quan.

"Vậy thì xem xem ai tranh thủ được nhiều số phiếu hơn đi."

Pháp Tổ âm thầm nghĩ như vậy.

Trước khi tới đây, hắn đã vì mình mà tranh thủ số phiếu trước, mặc dù Lam Vương lực lượng mới xuất hiện nhưng hắn vẫn có lòng tin nhất định.

Tuyển cử tiếp tục.

Bởi vì Lam Vương xuất hiện.

Hiện tại, nhân tuyển trở thành Pháp Quan từ ba người trở thành bốn người.

"Nhân Phi, ngươi muốn ta làm Pháp Quan, tại sao chứ?"

Lam Vương nhìn về phía Nhân Phi, bí mật truyền âm nói.

"Ta xem trọng ngươi..."

Nhân Phi cười nhạt nói.

Nàng hiện ra tất cả quân vương đang có mặt ở đây.

Pháp Tổ tự đại, tư tâm quá nặng.

Phật Hoàng quá từ bi, có khi gặp chuyện thì lại không quả quyết.

Thiên Thánh nhìn như không màng danh lợi, thanh tĩnh vô vi, nhưng nếu như không màng danh lợi thật thì sẽ không muốn làm Pháp Quan, nói trắng ra là trong ngoài không đồng nhất.

Mấu chốt nhất là ba người này đại biểu cho ba đại thế lực cự đầu.

Nếu trở thành Pháp Quan, có khả năng sẽ lợi dụng nhân tộc chí cao quyền hành để tranh thủ phúc lợi cho thế lực của mình, rất khó khiến cho người ta yên tâm được.

Nếu như giao Pháp Quan chi vị cho ba người này, không bằng tuyển Lam Vương.

Đối phương điều tra Thiên Tôn, có công lao cũng có khổ lao, có công với nhân tộc, sát phạt quả đoán, tuổi trẻ có chí hướng, tiền đồ vô lượng, mười phần thích hợp.

Nghe Nhân Phi giải thích xong, Lam Vương trầm ngâm một chút.

"Còn có một nguyên nhân đúng không."

Lam Vương khẽ cười nói: "Các ngươi tự cho là có thể đè ép được ta."

"Cái gì?"

Nhân Phi trừng mắt nhìn hướng đối phương, dáng vẻ ta không biết ngươi đang nói cái gì, nhưng Lam Vương giống như cười mà không phải cười nhìn đối phương, lên tiếng nói ra: "Hai người các ngươi đánh với Thiên Tôn một trận, tổn thương còn chưa khỏi chứ, để ba người Pháp Tổ thượng vị, các ngươi không có tự tin ngăn chặn đối phương, cho nên mới lựa chọn người tư lịch còn thấp như ta."

Nhân Phi nghe vậy chỉ cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Lam Vương biết mình đoán chính xác rồi.

Đối với Pháp Quan chi vị, nàng cũng không thèm để ý.

Có được hay không có được cũng không có vấn đề gì.

Thế là nàng bình tĩnh quan sự tình phát triển.

Mà trong lúc mọi người tuyển cử.

Trên đỉnh núi.

Sở Cuồng Nhân đắm chìm trong huyền ảo của tấm bia đá.

Trong lúc hắn lĩnh hội, Nhân Tổ chi thân của hắn như có cảm ứng, vì đó rung động, ba ngàn pháp tắc trong cơ thể tự động vận chuyển lại.

Bia đá trước mắt cũng lặng yên xảy ra biến hóa.

Bia đá không còn là bia đá.

Mà phù văn ở trên đó cũng hóa thành từng khỏa sao trời, lơ lửng ở trên không hắn, mỗi một viên tinh thần đều giống như ẩn chứa một loại đạo.

Ngàn vạn sao trời ẩn chứa chí lý huyền diệu, đang không ngừng biến hóa.

Thời gian dần trôi qua.

Sao trời trước mắt Sở Cuồng Nhân lại hợp thành một bóng người.

Bóng người này, hai mắt như nhật nguyệt, huyệt vị trong cơ thể như tinh vân, kinh lạc giống như tinh hà, từ vô số đại đạo pháp tắc tạo dựng mà thành.

Lực lượng pháp tắc chảy xuôi trong cơ thể hắn, ẩn chứa hỏa diễm pháp tắc, âm dương pháp tắc, không gian pháp tắc và các loại sức mạnh trong đó, tươi thắm hùng vĩ.

Sở Cuồng Nhân biết, bóng người này, chính là Nhân Tổ!

Đối phương cũng giống như như hắn, đều là người tu hành ba ngàn loại pháp tắc!

"Diệu, diệu, thật sự vô cùng diệu."

"Ai mà ngờ được là trong tấm bia đá này lại ẩn chứa công pháp huyền ảo bực này, lần này tới Thương Minh Sơn có thể nói là đến đúng chỗ rồi."

Sở Cuồng Nhân lập tức thốt lên kinh ngạc.

Hắn đã hiểu thấu đáo huyền ảo bên trong tấm bia đá này.

Ở trong đó ẩn chứa một môn tu hành pháp tuyệt vô cận hữu chư thiên! !

Đẳng cấp đã không thể dùng đại đạo, hồng môn, thậm chí cực đạo để phán đoán, môn tu hành pháp này cường đại khiến cho chính hắn cũng phải sợ hãi thán phục.

Đây là phương pháp tu hành nghịch thiên do Nhân Tổ sáng tạo.

Kỳ danh gọi... Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp!

Chương 2340: Ngươi uy hiếp ta? Ta rất sợ đó, chiến Pháp Tổ

Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp!

Sở Cuồng Nhân không biết nên hình dung phương pháp này như thế nào.

Khi hắn cảm ngộ xong tu hành pháp này, chỉ biết tán thưởng Nhân Tổ, đánh giá duy nhất mà hắn dành cho tu hành pháp này là...

Biến thái! !

Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp, tổng cộng chia làm hai cấp độ.

Tha Hóa Vạn Pháp.

Cái pháp môn này có thể phục chế thi triển ra bất kỳ phương pháp tu hành nào mình thấy, thậm chí còn ưu tú hơn chủ nhân của nó.

Dựa vào điểm này, pháp môn này đủ biến thái.

Thậm chí có thể nói là vô lại.

Tu hành pháp người tu hành khác tu luyện vô số tuế nguyệt, ngươi nhìn một chút là học được, hơn nữa còn có thể càng ưu tú hơn đối phương, người ta còn sống sao nữa?

Nhưng Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp cấp độ thứ hai, càng biến thái.

Tầng thứ hai, Tha Hóa Vạn Linh.

Tha Hóa Vạn Pháp, chỉ dính đến cấp độ tu hành pháp.

Nhưng Tha Hóa Vạn Linh có thể biến mình thành vạn linh thế gian mà mình nhìn thấy, đồng thời có được tu hành pháp, thần thông, thậm chí ký ức của bọn họ vân vân.

Tu hành đến đỉnh phong, thậm chí có thể hư không hóa ra một quân vương.

Thậm chí quân vương phía trên.

Chỉ là tu hành pháp cường đại như thế, muốn tu hành cũng có được yêu cầu vô cùng khắc nghiệt, đó chính là nhất định phải dung hòa ba ngàn lực lượng pháp tắc.

Chỉ có như vậy mới có thể hoàn mỹ thi triển môn tu hành pháp này.

Từ xưa đến nay, người dung hòa ba ngàn lực lượng pháp tắc ít càng thêm ít.

Mà Nhân Tổ, là một trong số đó.

Sở Cuồng Nhân, cũng là!

"Khó trách qua nhiều năm như vậy không người tham ngộ tu hành pháp này, dung hòa ba ngàn pháp tắc, đâu dễ dàng như vậy đâu?"

"Môn tu hành pháp này, chính là sinh ra dành cho ta."

Sở Cuồng Nhân vô cùng kinh hỉ.

……

"Lam Vương, ba mươi mốt phiếu."

"Pháp Tổ, ba mươi hai phiếu."

"Phật Hoàng, mười chín phiếu."

"Thiên Thánh, mười chín phiếu."

Tùy tùng bên người Nhân Phi báo số phiếu.

Trên mặt Pháp Tổ nở một nụ cười.

Lam Vương thần sắc bình tĩnh.

Phật Hoàng có chút tiếc hận.

Mà Thiên Thánh thoạt nhìn không có động tĩnh gì, nhưng ánh mắt lại dẫn theo vẻ lo lắng.

"Ha ha, xem ra kết quả đã rõ ràng."

Pháp Tổ cười ha ha một tiếng nói.

Đồng thời, trong lòng của hắn cũng là có chút may mắn.

Chênh lệch một phiếu.

Chênh lệch một phiếu a!

Không ngờ được là sẽ có nhiều người bỏ phiếu cho Lam Vương như vậy, xem ra vì để cho nàng trở thành Pháp Quan, hai người Địa Quân và Nhân Phi xuất lực không ít a.

"Nhân Phi, tuyên bố đi."

Pháp Tổ nhìn, nói với Nhân Phi.

"Ngươi gấp làm gì? Ta còn không có bỏ phiếu đâu."

Lúc này.

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ gặp Sở Cuồng Nhân vừa lĩnh hội xong Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp chậm rãi đi tới.

Nhìn thấy hắn, đám người ánh mắt lóe lên.

"Hắn lĩnh hội được sao? Thành công không?"

"Không biết."

"Không có động tĩnh gì, xem ra là thất bại đi."

"Sách, bia đá đó đã nhiều năm như vậy không ngươi tham ngộ thành công, hẳn cũng không có cái gì huyền ảo, chỉ là cố lộng huyền hư thôi."

"Sở Cuồng Nhân muốn bỏ phiếu, hắn muốn bỏ phiếu cho ai?"

Có quân vương hiếu kỳ nói.

Cũng có quân vương liếc mắt, lên tiếng nói ra: "Cái này còn cần đoán? ?"

"Ta tuyển Lam Vương một phiếu."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nói nhảm, không chọn đồ đệ nhà mình, hắn còn có thể tuyển ai?

"Lam Vương, ba mươi hai phiếu."

Nhân Phi cười nhạt nói.

Nụ cười trên mặt Pháp Tổ lập tức cứng đờ, hắn mắt lạnh nhìn Sở Cuồng Nhân nói: "Sở Cuồng Nhân, ngươi muốn đối nghịch Vạn Pháp Đạo Tông ta sao?"

Nói xong, uy thế trên người hắn lưu chuyển mà ra.

Hắn khống chế tự thân khí tức phi thường tốt, chỉ nhằm vào Sở Cuồng Nhân, không có tiết lộ ra một tơ một hào, thậm chí một chút quân vương cũng không phát hiện.

Chỉ có số rất ít quân vương mới có phát giác, lộ ra tiếu dung nghiền ngẫm.

"Ngươi đang uy hiếp ta? Ta thật sự rất sợ đó nha."

Sở Cuồng Nhân lộ ra biểu cảm 'Kinh hoảng', sau đó ánh mắt hắn lập tức lạnh lẽo, cuồng bạo kiếm ý đổ xuống, trực tiếp oanh động thiên địa!

"Lão gia hỏa, đầu óc ngươi bị nước vào sao? Vạn Pháp Đạo Tông ngươi đối nghịch với ta là chuyện một ngày hai ngày sao? !"

"Cậy già lên mặt, già mà không kính, còn mở miệng uy hiếp, ngươi cũng hay lắm, có gan, ngươi ra tay đi! !"

Sở Cuồng Nhân quân vương kiếm ý không chút kiêng kỵ tràn ngập hư không.

Không che lấp chút nào!

Tất cả mọi người cảm nhận được.

Một chút quân vương hít vào một ngụm khí lạnh.

Khá lắm, bọn họ không ngờ được là Sở Cuồng Nhân chọn chính diện cứng rắn!

Lam Vương khóe miệng khẽ nhếch.

Đây mới là sư tôn nàng biết.

Trực tiếp!

Bá đạo!

Kiêu ngạo đến gần như không ai bì nổi!

"Ngươi, ngươi..."

Pháp Tổ tức giận đến thân thể khẽ run, khóe miệng co giật.

"Ngươi cái gì ngươi? !"

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, sau đó, kiếm chỉ ngưng tụ, đúng là ngưng tụ thao thiên kiếm khí, cuồng bạo bá đạo kiếm hai mươi ba, trực tiếp bạo phát!

Một kiếm chém ra, kiếm khí phô thiên cái địa!

Hai người Phật Hoàng, Thiên Thánh bên cạnh Pháp Tổ lập tức thối lui.

Nhất là tọa kỵ Phật Hoàng, con chim đại bàng đó phát giác được lực lượng ẩn chứa bên trong kiếm khí, sợ đến hai cánh cuồng đập, điên cuồng tránh lui.

Pháp Tổ khẽ quát một tiếng: "Không thể nói lý! !"

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, cũng oanh ra một chưởng.

Chưởng kình và kiếm khí.

Pháp tắc và pháp tắc.

Hai cỗ lực lượng va chạm, trong nháy mắt, hư không trực tiếp nổ tung.

Cơn bão năng lượng khuếch tán mà ra, một đám quân vương lập tức tránh lui.

"Khá lắm, ta nói khá lắm, Pháp Tổ là ai, một trong số quân vương cổ xưa nhất, Sở Cuồng Nhân nói ra tay là ra tay."

"Hắn cũng quá cứng rắn đi."

"Đúng là thằng điên."

"Vừa tấn cấp quân vương thì liên tiếp giao thủ với Mạt Nhật Chi Ám, Pháp Tổ, qua nhiều năm như vậy, ta lần đầu tiên nhìn thấy."

Chúng quân vương tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Địa Quân nhìn Nhân Phi một chút: "Muốn ra tay ngăn cản không."

Nhân Phi lắc đầu: "Xem trước một chút."

"Được."

Địa Quân cũng muốn xem một chút xem bây giờ thực lực Sở Cuồng Nhân mạnh như thế nào.

Oanh, oanh.

Pháp tắc và pháp tắc va chạm, dẫn đến linh khí trong thiên địa vì đó sôi trào.

Đại đạo vì đó rung chuyển.

"Kiếm hai mươi bốn!"

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, kiếm ý bá đạo lại lưu chuyển mà ra lần nữa.

Một kiếm chém ra, uy thế kinh thiên động địa.

"Càn Khôn Tạo Hóa Chỉ!"

Pháp Tổ cũng nổi giận, thôi động Càn Khôn lực lượng pháp tắc, thiên địa chấn động mạnh, một lượng lớn pháp tắc hội tụ tại đầu ngón tay hắn, sau đó bộc phát.

Hai đại cực chiêu va chạm, riêng phần mình lui lại.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không có ý thu tay, khí tức trên thân càng ngày càng bành trướng, từng đạo pháp tắc đánh ra, vỡ vụn thiên địa.

Vạn Pháp Đạo Tông và hắn vốn có khúc mắc, Pháp Tổ này còn uy hiếp hắn.

Không chỉ có như thế.

Vừa rồi mặc dù hắn lĩnh hội bia đá nhưng lại không phải không có chút nào cảm giác đối với ngoại giới, vừa rồi rõ ràng đối phương muốn đánh gãy mình, ra oai phủ đầu.

Nếu không phải Lam Vương ra tay, chắc chắn mình sẽ bị quấy rầy.

Già mà không kính như thế.

Sở Cuồng Nhân cũng không cần chừa mặt mũi cho hắn.

"Tha Hóa, Càn Khôn Tạo Hóa Chỉ!"

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, Càn Khôn pháp tắc bốn phía phun trào.

Đúng là thi triển Pháp Tổ chi chiêu!

Đám người thấy, kinh ngạc không thôi.

"Cái gì, Sở Cuồng Nhân biết tu hành pháp của Vạn Pháp Đạo Tông? !"

"Xem ra, trình độ lĩnh ngộ không thấp a."

Pháp Tổ ra tay ngăn cản, sau đó cũng sửng sốt một chút: "Không thể nào, tại sao ngươi biết tu hành pháp của Vạn Pháp Đạo Tông? ! Ngươi học trộm được từ nơi nào?"

"Học trộm, không phải vừa rồi ngươi thi triển cho ta thấy sao?"

Sở Cuồng Nhân khóe miệng hơi vểnh nói.

"Hồ ngôn loạn ngữ!" Pháp Tổ lạnh hừ một tiếng, sau đó đưa tay thôi động pháp tắc, năm ngón tay nắm trong hư không: "Càn Khôn Động Loạn Quyền! !"

Mà Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, nguy nhưng bất động, năm ngón tay một nắm, pháp tắc phun trào: "Tha Hóa, Càn Khôn Động Loạn Quyền! !"

Chiêu số giống vậy, pháp tắc giống vậy, Sở Cuồng Nhân giống như một chiếc gương, hoàn toàn phục chế ra chiêu số của Pháp Tổ.

....

Chương 2341: Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp kinh khủng, Lam Vương đánh với Pháp Tổ một trận

Công kích dày đặc, pháp tắc quét sạch.

Hai người Sở Cuồng Nhân, Pháp Tổ đều lui lại.

"Gia hỏa này mặc dù vừa trở thành quân vương không lâu, nhưng chiến lực lại không thể khinh thường, tuổi còn trẻ, chiến lực như vậy, không thể tưởng tượng a."

Pháp Tổ trong lòng âm thầm sợ hãi thán phục.

Nhất là khi hắn nhìn thấy Sở Cuồng Nhân thi triển ra Càn Khôn Tạo Hóa Chỉ và Động Loạn Quyền tạo nghệ không thua mình, hắn càng thấy khó chịu.

Hai môn tu hành pháp này đẳng cấp cực cao.

Trong Vạn Pháp Đạo Tông, ngoại trừ hắn, vẫn chưa có người nào biết hai môn pháp môn này.

Nhưng bây giờ, lại thi triển ra trong tay một người ngoài, đây quả thực là đang đánh mặt Vạn Pháp Đạo Tông, nói Đạo Tông hắn đều là hạng người vô năng a.

"Học trộm pháp môn Đạo Tông ta, ngươi đáng chết."

Pháp Tổ lạnh hừ một tiếng, lại thôi động tuyệt học Đạo Tông lần nữa.

Nhưng lại gặp Sở Cuồng Nhân năm ngón tay một nắm, Càn Khôn pháp tắc phun trào.

Đúng là lại thi triển tu hành pháp của đối phương lần nữa.

Cái này khiến Pháp Tổ đều kinh hãi.

Không chỉ có là hắn.

Sắc mặt quân vương còn lại cũng hơi đổi.

"Vạn Pháp Đạo Tông bị Sở Cuồng Nhân thẩm thấu sao? Vì cái gì Pháp Tổ biết tu hành pháp, hắn cũng biết? Đây là có chuyện gì?"

"Cái này, chuyện này có gì đó quái lạ a."

Đám người lông mi cau lại.

Mà một ít cực kỳ cổ lão quân vương như Nhân Phi, Địa Quân lại như nghĩ tới điều gì, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt dẫn theo không thể tưởng tượng nổi.

Pháp Tổ cũng nghĩ tới điều gì, không khỏi nuốt xuống một chút nước bọt.

Hai người pháp tắc va chạm.

Để ấn chứng phỏng đoán, Pháp Tổ điên cuồng thi triển các loại tu hành pháp.

"Huyền Nguyên Kiếm Chỉ!"

"Thiên Địa Nhất Tâm Quyết!"

"Phá Không Tạo Hóa Diệu Pháp!"

Đủ loại tu hành pháp trong tay Pháp Tổ thi triển mà ra.

Vạn Pháp Đạo Tông danh xưng vạn pháp, bọn họ cất giữ tu hành pháp đương nhiên là nhiều vô số kể, mà Pháp Tổ là kình thiên trụ thạch Đạo Tông, đương nhiên là tinh thông các loại tu hành pháp, mặc dù hắn chủ tu Càn Khôn Đại Đạo.

Nhưng tu vi đến cảnh giới hắn, các loại tu hành pháp đều có thể câu thông, muốn thi triển cũng không phải là chuyện khó khăn cỡ nào.

Vạn pháp thi triển, thấy đám người hoa mắt.

Nhưng càng để cho người khiếp sợ là bất luận Pháp Tổ thi triển công pháp như thế nào thì Sở Cuồng Nhân đều có thể thi triển, thậm chí có uy lực càng mạnh.

Loại chuyện này, đám người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

"Cái này, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

"Ông trời ơi, chẳng lẽ là..."

"Không, loại chuyện này, sao có thể như vậy được? !"

Một phen giao thủ, Pháp Tổ hét lên một tiếng, không thể tưởng tượng nổi nhìn Sở Cuồng Nhân: "Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp, là Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp! !"

"Dừng tay!"

Địa Quân, Nhân Phi cũng ngồi không yên, bọn họ ngăn hai người tiếp tục giao thủ, sau đó nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong mắt dẫn theo chấn kinh trước nay chưa từng có.

"Ngươi thi triển là... Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp!"

"Đúng vậy!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Mặc dù hắn vừa lĩnh hội xong tu hành pháp này không đến bao lâu, nhưng ngộ tính của hắn biến thái bực nào, đã có thể thi triển tầng thứ nhất môn tu hành pháp này, Tha Hóa Vạn Pháp, tầng thứ hai Tha Hóa Vạn Linh, cũng chỉ cần cho hắn một chút thời gian.

"Không có khả năng, sao hắn lại biết tu hành pháp này? !"

Pháp Tổ vẫn không thể tin được chuyện này.

Quân vương còn lại, hai mặt nhìn nhau.

"Không ngờ được là đúng là Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp." Lúc này, Thiên Thánh ung dung nói, chỗ sâu trong đáy mắt lướt qua vẻ ghen ghét.

"Cái gì là Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp?"

Có quân vương tư lịch không đủ hiếu kì hỏi.

"Tha Hóa tự tại, trong truyền thuyết cổ lão, đây là phương pháp tu hành độc môn của Nhân Tổ, nghe nói, bất kỳ pháp môn gì, chỉ cần bị Nhân Tổ nhìn qua một lần thì sẽ bị học được, thậm chí vận dụng còn xuất sắc hơn nguyên chủ."

"Đây cũng là Tha Hóa tự tại."

Thiên Thánh ung dung nói.

Nghe đến đây, đám người hít vào một ngụm khí lạnh.

Cũng quá vô lại đi! !

Tu hành pháp mình bỏ bao công sức, điều nghiên vô số năm, đối phương chỉ cần nhìn qua một lần thì có thể tuỳ tiện thi triển, thậm chí càng mạnh? ?

Trên thế giới này sao có thể có loại tu hành pháp này? !

Đám người cảm giác tam quan bị xung kích cực lớn.

"Thủ đoạn của Nhân Tổ không phải chúng ta có thể tưởng tượng a."

Phật Hoàng cảm khái, cho dù bọn họ là quân vương, nhưng biết càng nhiều sự tích liên quan tới Nhân Tổ thì càng cảm thấy tự thân nhỏ bé.

So với tồn tại cổ xưa nhất như Nhân Tổ.

Tu vi, thực lực, thủ đoạn của bọn họ đều giống như trẻ con.

Cả hai hoàn toàn không thể so sánh, hai người Nhân Phi, Địa Quân nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt cũng vô cùng phức tạp.

"Lúc đầu, ta coi là Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp chỉ là một cái truyền thuyết, thế nhưng không nghĩ tới thế gian này lại có loại thần kỳ chi pháp này."

Nhân Phi cảm khái.

Nàng nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt phức tạp.

Chấn kinh, vui mừng đều có.

Lúc đầu, nàng cho là mình đã tận lực xem trọng Sở Cuồng Nhân, nhưng hiện tại xem ra, nàng vẫn coi thường đối phương.

"Bia đá, đúng, là bia đá! Ngươi pháp môn này là tìm hiểu ra từ trên tấm bia đá, đúng hay không." Thiên Thánh bỗng nhiên nói.

"Vâng."

Sở Cuồng Nhân cũng không giấu diếm.

Đám người nghe vậy mới biết được bên trong bia đá đúng là ẩn chứa đại tạo hóa, đại cơ duyên bọn họ không cách nào tưởng tượng a!

Chỉ là bọn họ không có năng lực đạt được thôi.

Thiên Thánh vèo một cái, lướt về phía bia đá.

Tựa hồ muốn đi nghiên cứu.

Sở Cuồng Nhân thấy thế cũng không để ý đến.

Lĩnh hội Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp, nếu dễ dàng như vậy, từ xưa đến nay cũng sẽ không chỉ có một Nhân Tổ.

Hắn có được ba ngàn pháp tắc, lại có Nhân Tổ chi thân, lúc này mới có thể lĩnh hội pháp môn này, những người còn lại, dù cho là quân vương phía trên cũng vô pháp hiểu thấu đáo.

"Tuyển cử tiếp tục đi."

Địa Quân nói, lấy lại tinh thần cũng từ trong lúc khiếp sợ với Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp.

"Bây giờ làm sao tuyển, Lam Vương, Pháp Tổ đều là ba mươi hai phiếu."

"Nếu không để bọn họ đánh một trận?"

Có người đề nghị.

"Hình như cũng được."

Lam Vương khóe miệng hơi vểnh, nhìn Pháp Tổ: "Vừa rồi không phải ngươi muốn luận bàn với ta một chút sao? Bây giờ chính là cơ hội! Tới đi!"

Pháp Tổ có chút do dự.

Cũng không phải hắn sợ Lam Vương mà là vừa rồi hắn giao thủ với Sở Cuồng Nhân, đã thi triển không ít tu hành pháp, đều làm cho đối phương học được.

Nếu như giao thủ với Lam Vương, sẽ bại lộ càng nhiều.

Đến lúc đó, lá bài tẩy của mình há không phải bị Sở Cuồng Nhân học được?

Những người còn lại cũng đoán được Pháp Tổ cố kỵ điểm này.

Trong lúc nhất thời, bọn họ càng cảm khái Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp vô lại.

"Từ nay về sau, ai còn dám tuỳ tiện ra tay trước mặt Sở Cuồng Nhân, không cẩn thận, tu hành pháp của mình sẽ bị học được."

Có quân vương vô cùng cảm khái nói.

"Thế nào, ngươi không dám sao?"

Lam Vương còn đang gây hấn với Pháp Tổ.

"Hừ, chẳng lẽ ta sẽ sợ ngươi sao?"

Pháp Tổ hừ lạnh nói.

Hôm nay, vị trí Pháp Quan này, hắn chắc chắn phải có được.

"Vậy liền đánh đi."

Lam Vương hơi giương tú mi, vừa sải bước ra, không nói hai lời, đưa tay hút linh khí, địa khí, thảo mộc chi khí trong phạm vi ức vạn dặm vào trong cơ thể.

Chính là Thôn Thiên Chi Thuật!

Khí thế của nàng cũng điên cuồng tăng lên.

Sau đó dễ dàng đột phá đến Cực Đạo Quân Vương!

Đám người thấy thế, cũng đều âm thầm sợ hãi thán phục.

Mặc dù Thôn Thiên Chi Thuật này không biến thái bằng Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp nhưng cũng là một môn cực đạo chi pháp, trong tay Lam Vương thi triển ra, rất kinh người.

"Nàng, mạnh hơn."

Địa Quân nhìn Lam Vương, không khỏi tán thưởng.

Đánh với Thiên Tôn một trận, sau đó thực lực Lam Vương không lùi mà tiến tới!

Loại thiên phú tiềm lực này, cao hơn bọn họ.

....

Chương 2342: Lam Vương pháp tướng, sử dụng mệnh khế, tuyển cử một lần nữa

"Hay, hay cho một Lam Vương a! !"

Pháp Tổ cũng ánh mắt ngưng tụ.

Hắn lại ra tay lần nữa, đánh với Lam Vương một trận.

Mà lần này, hắn lại không giữ lại, cảnh giới Cực Đạo Quân Vương hoàn toàn bộc phát, muốn đánh bại Lam Vương trong thời gian ngắn.

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh nhìn, ánh mắt lấp lóe.

Thi triển Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp.

Các loại tu hành pháp của Pháp Tổ, Lam Vương bị hắn học được.

Hắn thậm chí đều không cần đi lĩnh hội.

Giống như phục chế, pháp môn này của Nhân Tổ quá biến thái.

Mà cái này chỉ là tầng thứ nhất Tha Hóa Vạn Pháp.

Chờ Sở Cuồng Nhân lĩnh hội đến tầng thứ hai, Tha Hóa Vạn Linh.

Thậm chí hắn có thể hóa thành bất cứ người nào giữa thiên địa, có thể Tha Hóa Chân Long, Tha Hóa Thiên Thần, Tha Hóa Pháp Tổ, Tha Hóa Phật Hoàng vân vân.

Không chỉ có như thế.

Sở Cuồng Nhân mơ hồ cảm giác Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp này hình như còn có thể tiến bộ, chuyện này khiến trong lòng của hắn chấn động, đều kinh hãi.

Thậm chí hắn hoài nghi đó không phải là ảo giác của mình.

Môn tu hành pháp này biến thái như thế.

Vậy mà còn có thể tiến bộ?

Có lầm hay không.

Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp tầng cao hơn là như thế nào.

Sở Cuồng Nhân cũng không dám tưởng tượng.

Chỉ là cảm giác này vô cùng chân thực, chân thực đến Sở Cuồng Nhân cảm thấy tương lai một ngày nào đó mình có thể để pháp này tiến thêm một bước.

Lam Vương và Pháp Tổ vẫn còn tiếp tục chiến đấu.

Lam Vương mặc dù là dùng Thôn Thiên Chi Thuật cưỡng ép tăng tu vi lên tới cảnh giới Cực Đạo Quân Vương nhưng chiến lực lại không kém Pháp Tổ chút nào.

Các loại tu hành pháp kinh thiên động địa liên tiếp thi triển ra.

Đó là tu hành pháp Lam Vương nàng sáng tạo!

"m Dương Hám Hoàn Vũ!"

"Phong Lôi Phá Thương Khung!"

"Vạn Cổ Cuồng Lam!"

Khi thì âm dương, khi thì phong lôi, khi thì càn khôn tạo hóa.

Các loại đại đạo, hạ bút thành văn.

Các loại tu hành pháp, như nước chảy mây trôi, vận dụng tự nhiên.

Đám người thậm chí đều nhìn không ra nàng chủ tu đại đạo nào.

"Quân vương pháp tướng!"

Pháp Tổ bị Lam Vương cường công đánh cho hỏa khí lan tràn, đầy trời pháp tắc trực tiếp ngưng tụ ra một tòa cự sơn nguy nga, đó là pháp tướng của hắn.

Như vậy vẫn chưa xong, pháp tắc phun trào, bao phủ tứ phương thiên địa.

Lĩnh vực cũng theo đó triển khai!

Pháp tướng, lĩnh vực.

Hai đại thủ đoạn của quân vương tề xuất, khí thế Pháp Tổ đột nhiên tăng vọt.

Mà Lam Vương thấy thế, ánh mắt bình tĩnh.

Đưa tay ở giữa, pháp tắc hội tụ, pháp tướng của nàng cũng theo đó hiện thế.

Đây là lần đầu tiên Sở Cuồng Nhân thấy được pháp tướng của nàng, đó là một giai nhân tuyệt mỹ, toàn thân bao phủ trong gió lốc, tản ra vô tận tiên huy, mặc dù thấy không rõ khuôn mặt nhưng lại cho người ta cảm giác phong hoa tuyệt đại.

Như nhất đại nữ tôn, quân lâm thiên hạ.

Như vậy vẫn chưa xong.

Lam Vương cũng triển khai lĩnh vực.

Phong lôi, âm dương, càn khôn, nhiều loại lực lượng pháp tắc tràn ngập thiên địa.

Ầm ầm va chạm với lĩnh vực của Pháp Tổ.

Lĩnh vực va chạm, để hư không điên cuồng vặn vẹo nổ tung.

Vô số không gian mảnh vỡ rơi xuống tứ phương, chiếu rọi sơn hà.

Thần quang ngập trời, tiên huy chói mắt.

Lam Vương và Pháp Tổ chi chiến lại thăng hoa lần nữa!

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh nhìn không chuyển mắt, lĩnh hội các loại tu hành pháp, pháp tắc của hai người.

Cứ như vậy.

Tương lai mình Tha Hóa Vạn Linh mới càng thêm hoàn thiện.

Nhớ không được thì nhờ Tiểu Ái hỗ trợ.

"Tiểu Ái, trận chiến này ngươi cảm thấy Lam và Pháp Tổ, ai có thể thắng?"

"Tỉ lệ năm năm, nhưng trong thời gian ngắn không phân ra thắng bại."

Tiểu Ái bình tĩnh phân tích.

Pháp Tổ là Cực Đạo Quân Vương, hơn nữa là Cực Đạo Quân Vương cực kỳ cổ lão.

Khoảng cách đại đạo vô tận chi cảnh, danh xưng nửa bước Chúa Tể cũng kém không xa, mà Lam Vương tuy chỉ là quân vương kỷ nguyên trước, nhưng nàng kinh tài tuyệt diễm, chiến lực viễn siêu cùng cảnh, thậm chí có thể cưỡng ép tăng lên tới Cực Đạo Quân Vương Cảnh.

Một vị để uẩn thâm hậu, tích lũy đã lâu.

Một vị kinh tài tuyệt diễm, chiến lực tuyệt luân.

Muốn phân ra thắng bại đúng là phải tốn không ít thời gian.

"Trong thời gian ngắn không phân ra thắng bại, vậy có thể Pháp Tổ sẽ thông qua phương thức của hắn để tranh thủ Pháp Quan chi vị."

"Như vậy..."

Sở Cuồng Nhân khóe miệng hơi vểnh, mình phải kiếm một số phiếu cho Lam Vương.

Ở chỗ này.

Có mấy người thiếu nợ hắn.

"Lam Vương thật mạnh, chỉ tiếc, Pháp Tổ cho ta không ít đồ tốt, ta chỉ có thể tuyển hắn làm Pháp Quan."

Một quân vương âm thầm nghĩ.

Nhưng đột nhiên.

Trong cơ thể hắn bỗng nhiên rung động một trận, tấm mệnh khế đắm chìm đã lâu đó có phản ứng, chuyện này khiến sắc mặt hắn đại biến, toàn thân chấn động.

Chuyện gì xảy ra, sao mệnh khế đột nhiên dị động.

Chẳng lẽ Vận Mệnh Chi Chủ tìm tới cửa?

"Tuyển cử một lần nữa, tuyển Lam Vương, mệnh khế hủy bỏ!"

Chỉ thấy mệnh khế trong cơ thể hắn hiện ra một hàng chữ.

Quân vương này nuốt nước bọt một cái.

Hắn không khỏi hồi tưởng lại thời gian khó quên nhất trong cuộc đời mình, thời điểm đó, hắn vừa đột phá quân vương, nhưng lại vì thời điểm đột phá bị quấy nhiễu, ngưng tụ quân vương chi tâm bị thiếu hụt.

Cái thiếu hụt này không chỉ khiến cho tu vi hắn không thể tiến thêm một bước, thậm chí có thể từ quân vương cảnh rơi xuống bất cứ lúc nào.

Dưới cơ duyên xảo hợp, hắn gặp Vận Mệnh Chi Chủ, đối phương đền bù thiếu hụt cho hắn, nhưng cùng lúc cũng muốn hắn phải trả giá bằng một kiện cực đạo thần binh.

Nếu không, làm nô mười kỷ nguyên!

Hắn đi đâu tìm một kiện cực đạo thần binh để thực hiện mệnh khế a!

Nhưng bây giờ.

Chỉ cần hắn tuyển Lam Vương, không tuyển Pháp Quan, mệnh khế sẽ hủy bỏ!

Hắn có thể đạt được tự do.

Cái này còn cần lựa chọn sao?

Trong mắt quân vương này lộ ra vẻ kiên định.

Không chỉ có hắn, mấy vị quân vương còn lại ở đây cũng đều mừng rỡ nhảy cẫng, đồng thời, bọn họ nhìn Lam Vương, cảm thấy có chút kỳ quái.

"Không ngờ được là Lam Vương lại có liên quan đến Vận Mệnh Chi Chủ."

"Chậc chậc, Vận Mệnh Chi Chủ không bao giờ làm mua bán thâm hụt tiền, không biết hắn muốn làm trò gì trên người Lam Vương?"

"Bị Vận Mệnh Chi Chủ để mắt tới, đây là thiên đại tạo hóa, nhưng hơi không cẩn thận, cả đời này sẽ cắm trong tay hắn."

Mấy quân vương thầm nghĩ.

Có được tất có mất.

Mà làm giao dịch với vận mệnh, mất đi thường nhiều hơn đạt được.

Nhưng thế nhân luôn không nhịn được dụ hoặc a.

Chỉ tiếc, mấy quân vương này cũng không biết, Lam Vương chưa từng gặp Vận Mệnh Chi Chủ, nhưng nàng lại là đồ đệ của Vận Mệnh Chi Chủ.

"Chậc chậc, mấy tấm mệnh khế cấp quân vương không còn."

Sở Cuồng Nhân hơi xúc động.

Nhưng mà vì Lam Vương, hắn cũng không đau lòng.

Lại nói, vận mệnh không bao giờ làm mua bán thâm hụt tiền.

Không có mấy tấm mệnh khế.

Đổi lấy một Pháp Quan chi vị nắm giữ nhân tộc chí cao quyền hành.

Không lỗ.

"Dừng tay, ta không đánh."

Lúc này, Pháp Tổ hét lớn một tiếng.

Lại đánh như vậy nữa, khó phân thắng bại.

"Ta yêu cầu tuyển cử một lần nữa, ta muốn bỏ phiếu cho mình!"

Pháp Tổ lớn tiếng nói.

Đám người nghe vậy, hai mặt nhìn nhau.

Nhân Phi, Địa Quân nghĩ nghĩ, lông mi cau lại, giống như đang tính toán được mất.

"A, vậy thì tuyển một lần nữa đi."

Lúc này, Sở Cuồng Nhân lại mở miệng trước.

Rất nhanh.

Tuyển cử lại bắt đầu lại từ đầu.

Ở trước mặt mọi người, Pháp Tổ khẳng khái phân trần, cắn răng hứa hẹn ra các loại chỗ tốt, cuối cùng đúng là kéo được bốn phiếu.

Mà đại đa số quân vương còn lại vẫn kiên trì với ý kiến của mình.

"Số phiếu của Pháp Tổ, ba mươi bốn phiếu!"

Nhân Phi thống kê số phiếu một chút, nói.

Mà Pháp Tổ ngây ngẩn cả người.

Làm sao lại như vậy?

Lúc trước hắn ba mươi hai phiếu.

Bây giờ hắn lại kéo được bốn phiếu, hẳn là ba mươi sáu phiếu mới đúng.

Làm sao mới ba mươi bốn?

Hai người khác đâu?

"Lam Vương, ba mươi tám phiếu!"

Nhân Phi có chút ngoài ý muốn.

Chương 2343: Lam Vương được chọn, Tha Hóa Vạn Linh, có người muốn bội ước

"Vì, vì cái gì? ?"

Pháp Tổ ngây ngẩn cả người.

Vì cái gì Lam Vương đột nhiên nhiều sáu phiếu?

Hắn trăm mối vẫn không có cách giải.

Nhân Phi, Địa Quân cũng có chút ngoài ý muốn.

"Xem ra đã có kết quả."

Nhân Phi cười nhạt nói.

Kết quả như vậy khiến cho rất nhiều người đều cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao trước khi đến, bọn họ không nghĩ tới Lam Vương sẽ được tuyển.

"Ta không phục!"

Pháp Tổ lớn tiếng nói.

Oanh!

Ba cỗ khí tức gần như là đồng thời bộc phát, hoàn toàn khóa chặt Pháp Tổ.

Cỗ thứ nhất là Sở Cuồng Nhân.

Hắn ánh mắt lạnh như băng: “Lão gia hỏa, ngươi không phục thì đã sao?"

Cỗ thứ hai, cỗ thứ ba thì là đến từ Nhân Phi và Địa Quân.

Hai người ánh mắt lạnh như băng nhìn Pháp Tổ.

"Pháp Tổ, nhân tộc tuyển cử đại hội cũng không phải là trò đùa, kết quả đã ra, xin ngươi đừng vô lý."

Nhân Phi thản nhiên nói, ngữ khí bình tĩnh, nhưng trong mắt lại dẫn theo lãnh sắc hiếm thấy, khiến Pháp Tổ cũng không khỏi trong lòng run lên.

Địa Quân không nói gì.

Khí thế rộng rãi, là số một trong ba người, giống như ức vạn Thần Sơn, trùng trùng điệp điệp nghiền ép Pháp Tổ, khiến thân hình hắn vì đó rung động.

Dù sao, hắn mới vừa giao thủ qua với Lam Vương, tiêu hao quá lớn.

Bị ba người trấn áp, Pháp Tổ không lời nào để nói.

Lần này tuyển cử cũng kết thúc.

Có Sở Cuồng Nhân và Nhân Phi cộng đồng vận hành, Lam Vương thành công trúng tuyển tân nhiệm Pháp Quan, nắm giữ một phần nhân tộc chí cao quyền hành.

Khi tan họp, Lam Vương vẫn còn có chút nghi ngờ.

"Nhân Phi, tại sao lại đột nhiên thêm ra mấy vị quân vương bỏ phiếu cho ta? Có phải là ngươi và Địa Quân hứa hẹn gì với bọn họ hay không?"

Lam Vương hiếu kì hỏi.

Nhưng Nhân Phi lắc đầu: “Cũng không có, những quân vương này được chỗ tốt của Phật Hoàng, Thiên Thánh, Pháp Tổ, bỏ phiếu cho bọn họ, muốn lôi kéo bọn họ không dễ dàng, ta cũng không biết tại sao bọn họ lại đột nhiên lật lọng."

"A, có lẽ bọn họ đột nhiên nghĩ thông suốt đâu."

Mà kẻ đầu têu Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh cười cười.

Lam Vương ánh mắt lóe lên: “Sư tôn, là ngươi làm a."

Sở Cuồng Nhân trừng mắt nhìn: “Ta nào có bản lãnh lớn như vậy."

"Được, bất kể như thế nào, kết quả là tốt."

Nhân Phi giữ Lam Vương lại.

Thương lượng một chút quá trình tân nhiệm Pháp Quan phải hoàn thành.

Mấy tháng sau.

Sở Cuồng Nhân, Lam Vương mới trở về Bàn Cổ Tông.

......

Bàn Cổ Tông.

Một động thiên.

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, trên thân tiên huy lượn lờ, bóng người biến ảo chập chờn, khi thì là Lam Vương, khi thì là Pháp Tổ, khi thì là Nhân Phi...

Không chỉ có như thế.

Mỗi một lần biến ảo, hắn đều giống như bản tôn đích thân tới.

Khí tức gần như giống như đúc.

Qua một hồi lâu, hắn mới khôi phục bản tướng, chậm rãi mở mắt ra, lộ ra ý cười: “Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp, rốt cục tu thành tầng thứ hai."

Từ Thương Minh Sơn về, đã qua mấy chục năm.

Trong khoảng thời gian này, hắn một mực lĩnh hội Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp.

Rốt cục hiểu thấu đáo tầng thứ hai Tha Hóa Vạn Linh.

Từ nay về sau, hắn có thể tùy ý biến ảo thành bất luận kẻ nào mình thấy qua.

Lúc này.

Sở Cuồng Nhân nhận được bọn thủ hạ truyền một đạo tin tức, nói có người muốn vi phạm mệnh khế, không muốn thực hiện, để hắn xin chỉ thị Vận Mệnh Chi Chủ.

Người làm trái khế là một quân vương, thực lực mạnh mẽ.

"A, thú vị."

"Lại có người có gan vi phạm mệnh khế, xem ra cần phải đi một lần." Trong mắt Sở Cuồng Nhân lướt qua một vòng lãnh sắc.

……

Một bên khác.

Bên trong Hồng Mông Đại Thế Giới.

Bên trong địa giới Thiên Thần nhất tộc.

Một quân vương mắt lạnh nhìn nam tử áo xanh trước mắt: “Không ngờ được là đường đường Thần Toán Lục Nhãn nhất tộc lại biến thành chó săn của Vận Mệnh Chi Chủ."

"Chỉ là thực hiện khế ước thôi, không tính mất mặt."

Nam tử áo xanh đó chính là Vạn Binh Thành thầy bói.

"Hừ, trách không được Lục Nhãn nhất tộc muốn truy sát ngươi, để một người như ngươi trở thành đương đại Thần Toán, ta cảm thấy xấu hổ thay Lục Nhãn nhất tộc."

Lục Nhãn Thần Toán.

Đây là xưng hào của người có thôi diễn chi đạo đỉnh phong nhất trong Lục Nhãn nhất tộc.

Thôi diễn cổ kim, tính toán không bỏ sót.

Nhưng chẳng biết tại sao, Lục Nhãn Thần Toán thế hệ này lại bị tộc nhân nhà mình truy sát, mà bây giờ, đối phương thành sứ giả Vận Mệnh Thần Điện.

Nội tình trong đó, ý vị sâu xa.

"Thiên Thần Viêm, ta khuyên ngươi ngoan ngoãn thực hiện mệnh khế đi, nếu không đắc tội Vận Mệnh Chi Chủ, hậu quả ngươi hẳn phải biết."

Lục Nhãn Thần Toán thản nhiên nói.

Nhưng Thiên Thần Viêm lại không sợ hãi chút nào, cười lạnh nói: "Vậy ngươi kêu Vận Mệnh Chi Chủ tự mình đến tìm ta, ta muốn xem xem hắn có bản lãnh gì."

Lục Nhãn Thần Toán cau lông mi lại.

Hắn hơi nghi hoặc một chút.

Rốt cuộc Thiên Thần Viêm này có lực lượng gì, dám trực diện Vận Mệnh Chi Chủ?

"Người vi phạm mệnh khế, lá gan của ngươi, rất lớn."

Một giọng nói lạnh nhạt bỗng nhiên vang vọng đất trời.

Chỉ gặp một bóng người từ phía trên đi đến, người kia một bộ áo trắng, trên mặt bao phủ một tầng linh quang, không cách nào thấy rõ khuôn mặt.

Quanh thân tiên huy quanh quẩn, khí tức siêu phàm thoát tục, làm cho người ghé mắt.

Chỗ đến, sơn hà rung chuyển, chư tinh lay động.

"Lại một vị quân vương."

Thiên Thần Viêm nhìn đối phương, ánh mắt ngưng tụ.

Hắn nhìn không ra người tới là ai, khí tức đối phương quá thâm thúy, hơn nữa biến hóa không chừng, hư vô mờ mịt, hoàn toàn không thể cảm giác chuẩn xác.

"Ngươi chính là Vận Mệnh Chi Chủ?"

Thiên Thần Viêm hỏi dò.

Người tới chính là Sở Cuồng Nhân.

Nhưng hắn cũng không có chính diện đáp lại, hắn dùng Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp che đậy lại khí tức, khuôn mặt của mình, sau đó tới đây.

Hắn nhìn Thiên Thần Viêm, thản nhiên nói: "Thiên Thần Viêm, ngươi thiếu vận mệnh mười hai kiện Hồng Mông chí bảo, ngươi không trả thật sao?"

"Phải thì như thế nào?"

Thiên Thần Viêm cười lạnh một tiếng.

Hồng Mông chí bảo, vô cùng trân quý.

Đối với quân vương cũng là bảo bối hiếm thấy, bảo bối như vậy, hắn xuất ra một hai kiện cũng khó khăn, chớ nói chi là mười hai kiện.

Dứt khoát chơi xỏ lá.

"Mệnh khế đã nói, nếu không thể trả nợ, ngươi cả đời làm nô, làm việc cho Thần Điện, chắc hẳn điểm này ngươi cũng không muốn thực hiện."

"Đúng, ta sinh ra thân tự do, vận mệnh cũng không trói buộc được ta!"

Thiên Thần Viêm cao giọng quát, sắc mặt ngạo nghễ.

Sở Cuồng Nhân lại xùy cười một tiếng: “Ta còn chưa từng thấy ai thiếu nợ không trả mà nói hay như vậy."

Nói xong, hắn cũng không nói nhảm, đưa tay oanh ra một chưởng.

Pháp tắc hội tụ, giống như dòng lũ cuồn cuộn.

"Đến hay lắm!"

Thiên Thần Viêm khẽ quát một tiếng, Thiên Thần Chi Quang lưu chuyển trong tay, bá đạo tuyệt luân, uy áp khuếch tán ra, thần quang đánh ra, va chạm với pháp tắc.

Oanh một cái, bốn phía hư không sụp đổ.

"Ta muốn mở mang kiến thức một chút, Vận Mệnh Thần Điện các ngươi có bản lĩnh gì! Thiên Thần Long Viêm Quang!" Thiên Thần Viêm đột nhiên thôi động cực chiêu.

Thiên Thần Chi Quang áp súc đến cực hạn bộc phát ra hỏa diễm tươi sáng chói mắt.

Hóa thành một con Viêm Long dữ tợn uy vũ.

Chỗ đến, sơn hà bị đốt cháy hầu như không còn, hóa thành hư vô.

"Càn Khôn Tạo Hóa Chỉ."

Sở Cuồng Nhân một chỉ điểm ra, càn khôn chi lực sôi trào.

Hai cỗ lực lượng va chạm.

Tứ phương hư không sụp đổ.

"Đây là... tu hành pháp của nhân tộc Vạn Pháp Đạo Tông? !"

Thiên Thần Viêm ánh mắt ngưng tụ.

Thân là quân vương, hắn kiến thức rộng rãi.

Từng bái kiến Càn Khôn Tạo Hóa Chỉ.

"Long Thần Chiến Thiên Hạ." Nhưng ngay sau đó, Sở Cuồng Nhân đưa tay, Long khí gào thét mà ra, lại thi triển bí thuật đứng đầu nhất Long Tộc!

Long khí gào thét mà ra, Thiên Thần Viêm bị trực tiếp đánh lui.

Hắn sửng sốt một chút: “Công pháp Long Tộc? !"

……………………

Chương 2344: Ta mệnh do ta, Nghịch Thần Phá Mệnh, Nghịch Mệnh Sư hiện thân

"Rốt cuộc ngươi là nhân tộc hay là Long Tộc?"

Thiên Thần Viêm kinh nghi bất định hỏi.

Nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không trả lời, chỉ nhẹ nhàng nâng tay, Long khí càng thêm bá đạo đổ xuống mà ra, đánh bay đối phương lần nữa.

Hắn tuy là vừa tấn cấp quân vương không lâu nhưng chiến lực không phải quân vương tầm thường có thể so sánh, dưới công kích của hắn, Thiên Thần Viêm liên tục lui lại.

"Hỗn trướng!"

Thiên Thần Viêm thẹn quá thành giận.

Chỉ gặp hắn gầm nhẹ một tiếng, Thiên Thần Chi Quang thôi động đến cực hạn.

Một cỗ khí tức bá đạo không có gì sánh kịp đổ xuống mà ra, thần quang nương theo ngọn lửa màu trắng bệch và pháp tắc, điên cuồng giao hội trong hư không.

Cuối cùng, hóa thành một bóng người to lớn.

Kia là quân vương pháp tướng!

"Đi chết đi cho ta!" Thiên Thần Viêm ra chiêu.

Quân vương pháp tướng chi lực đổ xuống mà ra, bàn tay to che trời đánh xuống.

Uy thế kinh thiên động địa!

Đối mặt một kích này, quanh thân Sở Cuồng Nhân có thần quang lưu chuyển.

Kia là, Thiên Thần Chi Quang!

Thiên Thần Chi Quang giao hội, hóa thành một tôn pháp tướng cao lớn!

Đúng là giống Thiên Thần Viêm như đúc.

Một màn này, đừng nói đối phương.

Ngay cả Lục Nhãn Thần Toán đều nhìn mộng, đây là thủ đoạn gì?

Hai cái pháp tướng va chạm.

Nhưng uy lực bạo phát đi ra lại có điều khác biệt.

Thiên Thần Viêm bị kích lui ra ngoài.

Hắn khiếp sợ nhìn Sở Cuồng Nhân: “Ngươi, rốt cuộc ngươi là ai, tại sao ngươi lại biết Thiên Thần Chi Quang, vì cái gì có thể ngưng tụ pháp tướng của ta? !"

"Tu hành pháp của Thiên Thần nhất tộc, không gì hơn cái này."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu.

Ngay sau đó, pháp tướng phía sau hắn tán đi.

Thay vào đó là một tôn pháp tướng cầm cự kiếm trong tay.

Kiếm khí thông thiên, sắc bén bàng bạc.

"Cái này, đây là pháp tướng của Kiếm Thần cung chủ? ! Ngươi là Kiếm Thần cung chủ? Không đúng, ngươi rốt cuộc là ai? !" Thiên Thần Viêm cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Quân vương pháp tướng, lại có thể tùy ý biến hóa.

Thủ đoạn này, không thể tưởng tượng.

Sở Cuồng Nhân không có trả lời.

Pháp tướng sau lưng cầm cự kiếm trong tay, đột nhiên chém xuống một kiếm!

Bình thường quân vương muốn bước vào nấc thang thứ hai, ngưng tụ pháp tướng, cần tốn không ít thời gian, nhưng Sở Cuồng Nhân tư chất không tầm thường, chiến lực viễn siêu cùng cảnh.

Lại thêm Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp.

Mặc dù còn không có ngưng tụ ra pháp tướng thuộc về mình.

Nhưng đã có thể Tha Hóa ra pháp tướng người khác.

Đây cũng là Tha Hóa Vạn Linh!

Không chỉ có tu hành pháp, ngay cả tất cả của ngươi đều có thể Tha Hóa ra!

Cự kiếm chém xuống, khóa chặt Thiên Thần Viêm.

Một kích này, nếu trúng, Thiên Thần Viêm tuyệt đối sẽ bị trọng thương, nói không chừng đại đạo trong cơ thể sẽ bị trực tiếp chém thành hai nửa.

Nhưng lúc này.

Trong hư không, có một lượng lớn lực lượng pháp tắc giao hội.

Hóa thành một đạo bích chướng.

Ngạnh sinh sinh cản cự kiếm lại.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, ánh mắt lóe lên, nhìn về phía cách đó không xa, chỉ gặp có mấy bóng đen nhanh như tia chớp phi tốc lướt đến, di động cao tốc hình thành tiếng xé gió, ầm ầm rung động, chỗ đến, sơn hà điên cuồng nổ tung.

Những bóng đen đó đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, trong nháy mắt uy áp bàng bạc bộc phát ra, hoàn toàn khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Hết thảy ba người.

Hơn nữa, tất cả đều là quân vương!

Một người cầm đầu còn cường đại hơn Thiên Thần Viêm!

Sở Cuồng Nhân không khỏi khẽ cười một tiếng: “Lúc nào quân vương trở nên phổ biến như thế, tùy tiện xuất hiện ba vị."

"Vì đối phó Vận Mệnh Chi Chủ, xuất động ba quân vương, xem như ít." Lão giả cầm đầu từ tốn nói.

Khí tức của hắn cực kỳ cổ quái.

Mệnh cách vô cùng hỗn loạn, khó mà thôi diễn.

Mấu chốt nhất là trong mắt của hắn điểm xuyết điểm điểm tinh quang, đúng là một đôi tinh đồng tươi sáng, xem bộ dáng là trời sinh, cũng không phải là hậu thiên tu hành.

Trừ hắn ra.

Hai người phía sau hắn, con mắt cũng có gì đó quái lạ, bên trong mỗi một con mắt đều có ba cái con ngươi, hiển nhiên là đến từ Lục Nhãn nhất tộc.

"Là các ngươi, Mệnh Bất Tư, Mệnh Bất Ngữ!"

Lục Nhãn Thần Toán thấy hai quân vương sau lưng lão giả, con ngươi có chút co rụt lại, hai người này chính là người Lục Nhãn nhất tộc phái tới đuổi giết hắn.

Về phần lão giả kia, hắn cũng không nhận ra.

"Thú vị, chắc hẳn ngươi chính là Nghịch Mệnh Sư đi."

Sở Cuồng Nhân nhìn tinh đồng lão giả thản nhiên nói.

Mệnh cách hỗn loạn như thế, còn có thể nhận ra thân phận của hắn, chuyện này khiến hắn liên tưởng đến kẻ địch của Vận Mệnh Thần Điện, Nghịch Mệnh Sư.

"A, đúng vậy!"

Tinh đồng lão giả cười lạnh nói: "Không ngờ được là Vận Mệnh

Chi Chủ thế hệ này trưởng thành đến cấp quân vương, trong số lịch đại Vận Mệnh Chi Chủ, ngươi xem như cực kì xuất sắc, cũng không uổng công ta tự mình đến đây."

"Ta biết, sao Thiên Thần Viêm dám ngỗ nghịch Thần Điện, hóa ra là có các ngươi ở sau lưng làm chỗ dựa." Sở Cuồng Nhân bừng tỉnh đại ngộ.

Vận Mệnh Thần Điện phi thường thần bí, cao thâm mạt trắc, quân vương bình thường không dám ngỗ nghịch, nhưng Thiên Thần Viêm lại dám làm trái khế ước, chắc chắn là có chỗ dựa.

Mà có thể trở thành chỗ dựa cho hắn đối kháng Thần Điện, trong chư thiên, đoán chừng cũng chỉ có Nghịch Mệnh Sư chuyên môn đối nghịch với Thần Điện.

Không chỉ có như thế, hình như đối phương còn móc nối với Lục Nhãn nhất tộc.

"Thần Toán, giao Vận Mệnh Thiên Ấn và Đệ Tam Mục ra đi, nếu không chúng ta sẽ để cho ngươi và Vận Mệnh Chi Chủ thế hệ này chôn vùi ở đây."

Quân vương Lục Nhãn nhất tộc, Mệnh Bất Tư nhìn Lục Nhãn Thần Toán nói.

Bên cạnh, Mệnh Bất Ngữ cũng ngưng thần giới chuẩn bị.

"Muốn lấy thì ra tay đi."

Lục Nhãn Thần Toán từ tốn nói, cũng không né tránh, hắn tránh né đối phương lâu như vậy, nhưng lần này, hắn muốn chiến.

"Bọn họ giao cho ngươi giải quyết."

Sở Cuồng Nhân quay qua nhìn Lục Nhãn Thần Toán nói.

"Ta chờ ngươi nói cho ta càng nhiều chuyện hơn."

"Sẽ."

Lục Nhãn Thần Toán chiến hai người Mệnh Bất Tư, Mệnh Bất

Ngữ.

Ba người này đều là cường giả Vận Mệnh Chi Đạo.

Bọn họ chiến đấu, cực kỳ huyền ảo, đúng là trực tiếp tiến vào sông dài vận mệnh, thủ đoạn công kích quỷ quyệt khó lường, để hắn khó lòng phòng bị.

Hiện trường.

Cũng chỉ thừa Sở Cuồng Nhân và tinh đồng lão giả với Thiên Thần Viêm.

Thiên Thần Viêm đã bị đả thương.

Đối với Sở Cuồng Nhân, đã không có bất cứ uy hiếp gì.

Ngược lại là tinh đồng lão giả, để hắn có chút hứng thú, lần đầu tiên nhìn thấy Nghịch Mệnh Sư, cũng không biết những người này có thủ đoạn gì.

"Vận Mệnh Thần Quang."

Sở Cuồng Nhân đưa tay, đánh ra thần quang.

Đây là Đại Vận Mệnh Thuật.

Nhưng lại gặp trong hai con ngươi tinh đồng lão giả có tinh quang lưu chuyển, Vận Mệnh Chi Lực rơi vào trên người đối phương tiêu tán như một trận gió nhẹ.

"A, mệnh cách hỗn loạn, lại khiến cho vận mệnh không thể khóa chặt sao?"

Sở Cuồng Nhân hơi ngoài ý muốn.

"Mệnh ta do ta, Nghịch Thần Phá Mệnh!"

"Vận Mệnh Chi Chủ, đây là Nghịch Mệnh chi lực, cái này chính là lực lượng khắc chế ngươi! !" Tinh đồng lão giả cười ha ha một tiếng nói.

Sau đó, trên người hắn có phù văn lưu chuyển, khuếch tán đến bốn phía.

Trong khoảnh khắc tạo thành một cái kết giới, Sở Cuồng Nhân cảm giác liên hệ giữa mình và Vận Mệnh Thần Điện bị che đậy.

"Đây là kết giới do Nghịch Mệnh chi lực hình thành, ở chỗ này, ngươi không thể trở lại Vận Mệnh Thần Điện, mà không thể về Thần Điện, ngươi không phải vận mệnh chúa tể chân chính, bây giờ ngoan ngoãn chịu chết đi!" Tinh đồng lão giả nói.

Bọn họ đối địch với Vận Mệnh Thần Điện, cũng biết thủ đoạn của Vận Mệnh Chi Chủ, biết lợi dụng mệnh khế dẫn xuất Vận Mệnh Chi Chủ, dùng Nghịch Mệnh chi lực ngăn cản Vận Mệnh Chi Lực tổn thương, còn thiết hạ kết giới, phòng ngừa đối phương về Thần Điện.

Các loại thủ đoạn, không có chỗ nào mà không phải là nhằm vào Vận Mệnh Chi Chủ.

....

Chương 2345: Tha Hóa Thiên Nhân, Tha Hóa Nghịch Mệnh, trấn áp Nghịch Mệnh Sư

"Thú vị."

Nghịch Mệnh chi lực khiến cho Sở Cuồng Nhân sinh ra một chút hứng thú.

"Chỉ tiếc, nếu chỉ có như thế, chỉ sợ ngươi không cải biến được vận mệnh của mình." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Thanh âm của hắn rộng lớn vô cùng, như hồng chung quanh quẩn thiên địa

Lộ ra một cỗ uy nghiêm như thần chỉ.

"Lịch đại Vận Mệnh Chi Chủ đều tự đại như ngươi, chỉ tiếc bọn họ đều đã chết, mà ngươi cũng sẽ không ngoại lệ!"

Tinh đồng lão giả ánh mắt ngưng tụ, Nghịch Mệnh chi lực vận chuyển.

Một chưởng oanh ra.

Lực lượng pháp tắc khổng lồ ẩn chứa trong đó.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, một chưởng đánh ra, tiếng long ngâm quanh quẩn thương khung, chính là một trong số những tu hành pháp đứng đầu nhất Long Tộc.

Pháp tắc va chạm, bốn phía hoàn vũ đều nát.

"Không ngờ được là Vận Mệnh Chi Chủ thế hệ này lại đến từ Long Tộc."

Tinh đồng lão giả hơi ngoài ý muốn, hắn nhìn thấy Sở Cuồng Nhân thi triển đỉnh tiêm tu hành pháp Long Tộc, xem đối phương là tu sĩ Long Tộc.

Nhưng bên cạnh, Thiên Thần Viêm vội vàng nhắc nhở: "Đạo hữu, nhất thiết phải cẩn thận, hắn cực kỳ cổ quái, khả năng không phải tu sĩ Long Tộc."

"Hừ, có thể cổ quái như thế nào?"

Tinh đồng lão giả xem thường.

Nghịch Mệnh Sư bọn họ đối nghịch với Vận Mệnh Thần Điện, mà vận mệnh lại là lực lượng huyền diệu nhất, khó lường nhất, quỷ quyệt nhất trong chư thiên này.

Tu sĩ cổ quái gì mà bọn họ chưa từng thấy?

"Xem chiêu!"

Tinh đồng lão giả quát lạnh một tiếng, các loại tu hành pháp liên tiếp đánh ra.

Một chiêu tiếp lấy một chiêu.

Mỗi một chiêu, đều ẩn chứa đặc hữu Nghịch Mệnh chi lực.

Loại lực lượng đó có thể khiến cho mệnh cách xảy ra hỗn loạn, mười phần cổ quái.

Lịch đại Vận Mệnh Chi Chủ có hơn phân nửa là chết dưới lực lượng này.

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, các loại tu hành pháp thi triển mà ra, có Long Tộc bí thuật, có Thiên Thần nhất tộc đặc hữu Thiên Thần Chi Quang, có Kiếm Thần Cung Thánh Linh Kiếm Pháp, Vạn Pháp Đạo Tông Càn Khôn Tạo Hóa Chỉ, Động Loạn Quyền...

Các loại tu hành pháp, không có chỗ nào mà không phải là đỉnh tiêm.

Nhưng trong tay hắn lại là hạ bút thành văn, mười phần kinh khủng!

Tinh đồng lão giả đều nhìn mộng.

Vận Mệnh Chi Chủ thế hệ này có lai lịch gì?

Vì sao lại biết tu hành pháp của nhiều thế lực như vậy, chẳng lẽ những thế lực này đều có người làm giao dịch với Vận Mệnh Chi Chủ, đem tu hành pháp cho hắn sao?

Nhưng dù cho như thế, Sở Cuồng Nhân làm sao dung hội quán thông những tu hành pháp thuộc tính khác biệt, thậm chí cần huyết mạch chủng tộc đặc biệt mới có thể thi triển này?

Cái này có chút không thể tưởng tượng nổi.

"Vận Mệnh Chi Chủ thế hệ này vẫn rất khó giải quyết!"

Tinh đồng lão giả lông mi cau lại.

"Ghê tởm, quân vương pháp tướng! !"

Tinh đồng lão giả trực tiếp thôi động pháp tướng, một lượng lớn pháp tắc lưu chuyển ngưng tụ sau lưng hắn, hóa thành một tôn pháp tướng nguy nga hùng vĩ.

Cái pháp tướng này là một cự nhân, trên thân tán ra khí tức cổ lão thâm thúy, một đôi tròng mắt có tinh quang lưu chuyển, như nhật nguyệt lăng không.

Pháp tướng nhìn chăm chú Sở Cuồng Nhân, pháp tướng vốn nên từ pháp tắc ngưng tụ, không có có tình cảm lại lộ ra chán ghét, căm hận nồng đậm.

Giống như pháp tướng này có ý chí của mình.

"Đây mới là kẻ địch chân chính của Vận Mệnh Thần Điện..."

Sở Cuồng Nhân nhìn pháp tướng nỉ non.

Cái pháp tướng này rất có thể đại biểu cho tồn tại cổ lão nào đó, mà đối phương mới là kẻ địch chân chính của Vận Mệnh Thần Điện, Nghịch Mệnh Sư đến từ tồn tại này.

Cho nên pháp tướng của bọn họ mới đặc biệt như thế.

"Giết! !"

Tinh đồng lão giả thôi động pháp tướng sau lưng.

Lập tức, một cái tinh không đại thủ che khuất bầu trời, đột nhiên đánh xuống!

Vô thượng thần uy, rung chuyển hoàn vũ.

Sở Cuồng Nhân ánh mắt ngưng tụ, trong chốc lát, thiên địa linh khí bốn phía sôi trào, khiến cho lực lượng pháp tắc của hắn liên tục tăng lên.

"m Dương Thái Cực!"

Một cái Thái Cực Đồ cự đại sau lưng hắn xoay tròn bay ra.

Cái Thái Cực Đồ này, cương nhu cùng tồn tại, âm dương giao hòa.

Ẩn chứa vô thượng phòng ngự chi năng.

Tinh không đại thủ oanh lên đó, bị đỡ được.

"Đây là Thiên Nhân Thái Cực và Thiên Nhân Quyết của Thiên Nhân Thánh Địa!"

Tinh đồng lão giả nhận ra chiêu số Sở Cuồng Nhân thi triển.

Thiên Nhân Thái Cực là Hồng Mông tu hành pháp của Thiên Nhân Thánh Địa, mà Thiên Nhân Quyết là chí cao vô thượng diệu pháp của Thiên Nhân Thánh Địa.

Đem tự thân dung nhập thiên địa, thiên địa bất diệt mà ta bất diệt.

Còn có thể dùng thiên địa chi lực gia trì tự thân.

Cái trước còn tốt.

Mà cái sau, Thiên Nhân Quyết, căn cứ tinh đồng lão giả biết, môn công pháp này chỉ có hai ba người trong Thiên Nhân Thánh Địa có thể thi triển.

"Rốt cuộc ngươi có lai lịch gì? !"

Tinh đồng lão giả lại hỏi một lần nữa.

Đại chiến đến đây, Sở Cuồng Nhân thi triển mấy chục loại tu hành pháp, khiến cho người ta không mò ra lai lịch của hắn, mà đây cũng là hắn cố ý gây nên.

Về phần Thiên Nhân Thái Cực, Thiên Nhân Quyết, đây là ngày xưa hắn nhìn thấy Minh Nguyệt Vô Hạ thi triển ra, bị hắn dùng Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp thi triển ra.

Đây cũng là một trong số những chỗ kinh khủng của pháp môn này.

Chỉ cần là tu hành pháp Sở Cuồng Nhân thấy qua, hắn đều có thể Tha Hóa ra.

"Không bằng, để ngươi xem thứ càng thú vị hơn đi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Chỉ gặp hắn nhẹ nhàng nâng tay: “Tha Hóa... Nghịch Mệnh!"

Ông!

Một trận ba động kì lạ từ trong lòng bàn tay hắn khuếch tán mà ra.

Kia là, Nghịch Mệnh chi lực! !

Tinh đồng lão giả bị chấn kinh đến trợn mắt há hốc mồm: “Không, không thể nào có chuyện này, làm sao ngươi có thể thi triển Nghịch Mệnh chi lực của thần ta! !"

Nghịch Mệnh Sư đối địch với Vận Mệnh Thần Điện nhiều năm.

Nhưng chưa từng nhìn thấy chuyện không hợp thói thường như thế.

Vận Mệnh Chi Chủ lại thi triển Nghịch Mệnh chi lực? !

Chẳng lẽ Vận Mệnh Chi Chủ là Nghịch Mệnh Sư?

Bọn họ người một nhà đánh người một nhà?

Nói đùa cái gì!

Nếu là như vậy, bọn họ đã hủy Vận Mệnh Thần Điện đi, cần gì phải đại phí khổ tâm như thế, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? !

Tinh đồng lão giả tràn đầy khó hiểu, rung động.

Mà Sở Cuồng Nhân nghe được hắn nói như vậy, lộ ra biểu cảm quả nhiên như thế.

"Sau lưng của các ngươi có một vị thần sao? Buồn cười, trước mặt vận mệnh mà dám tự xưng là thần, đúng là tự đại ngu muội đến khiến cho vận mệnh bật cười a."

Nghịch Mệnh chi lực trong tay Sở Cuồng Nhân đánh ra.

Oanh.

Cỗ lực lượng này trực tiếp rơi vào trên người tinh đồng lão giả.

Mệnh cách hỗn loạn bị Nghịch Mệnh chi lực đánh trúng, sau đó bắt đầu bị bình định lập lại trật tự, về tới quỹ đạo vốn có một lần nữa.

Sở Cuồng Nhân hơi ngoài ý muốn.

Đây chẳng lẽ là hai loại năng lượng mặt trái đánh vào nhau sẽ sinh ra phản ứng ngược lại?

Mệnh cách bị cưỡng ép thay đổi, bị Nghịch Mệnh chi lực có thể thay đổi mệnh cách đánh trúng, sau đó trở về bình thường, thật thú vị.

"Vận Mệnh Chi Môn."

Sở Cuồng Nhân không nói hai lời, thôi động Đại Vận Mệnh Thuật.

Lập tức.

Một cái cửa lớn màu trắng to lớn đột nhiên xuất hiện, phía trên vô số phù văn đan xen, tựa hồ ẩn chứa chư thiên ức vạn sinh linh chi mệnh.

Cửa lớn khóa chặt mệnh cách của tinh đồng lão giả, trấn áp hắn!

Dưới lực lượng này, hắn bị trấn nằm rạp dưới mặt đất.

Tôn pháp tướng sau lưng phát ra một tiếng gào thét không cam lòng, sau đó cũng theo đó vỡ vụn, hóa thành lực lượng pháp tắc thuần túy tiêu tán.

"Làm sao lại như vậy được, làm sao lại như vậy được, ngay cả Nghịch Mệnh Sư đều thất bại."

Thiên Thần Viêm toàn thân run rẩy.

Sở dĩ hắn dám vi phạm mệnh khế là dựa vào có Nghịch Mệnh Sư làm chỗ dựa, biết Vận Mệnh Chi Chủ cũng không phải là không gì không làm được như trong tưởng tượng.

Nhưng bây giờ, Nghịch Mệnh Sư bị trấn áp.

Kết quả của hắn chắc chắn sẽ không tốt hơn.

"Rời khỏi!"

Thiên Thần Viêm không nói hai lời, bóng người hóa thành điện quang muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Lúc này, không gian bốn phía bị một cỗ không gian lực lượng cường đại khóa chặt, Thiên Thần Viêm bị cỗ lực lượng đó trấn áp, khó mà đào thoát được.

Đây là không gian cực đạo tu hành pháp, Vô Hạn Chi Vực.

Chương 2346: Chém giết Thiên Thần Viêm, Nghịch Mệnh Sư thần, Tha Hóa Lục Nhãn

"Không Gian chi lực, cường đại không gian tu hành pháp? !"

Thiên Thần Viêm nuốt nước bọt một cái, không thể tin được.

Không Gian, Càn Khôn, Kiếm Đạo, âm Dương...

Sở Cuồng Nhân thi triển ra các loại sức mạnh nhiều đến làm cho người sợ hãi thán phục, lúc đầu hắn biết Vô Hạn Chi Vực, chuyện này rất nhiều quân vương đều biết.

Nhưng bây giờ, Thiên Thần Viêm cũng không có liên tưởng Vận Mệnh Chi Chủ và đệ nhất quân vương trong kỷ nguyên này Sở Cuồng Nhân với nhau, dù sao, hắn thi triển nhiều thủ đoạn như vậy, lại thêm một cái không gian tu hành pháp lại đáng là gì?

"Thiếu nợ thì trả, thiên kinh địa nghĩa."

"Trên thế giới này, ngươi không tuân thủ khế ước thì không thể sống tiếp." Sở Cuồng Nhân nhìn Thiên Thần Viêm thản nhiên nói.

Lúc này, rốt cuộc quân vương cao cao tại thượng này biết sợ hãi.

Hắn vội vàng xin tha.

"Vận Mệnh Chi Chủ, ta biết sai, lại cho ta một cơ hội."

"Ta sẽ trả nợ, cho ta thời gian, mười hai kiện Hồng Mông chí bảo, ta nhất định nghĩ biện pháp tìm tới cho ngươi, không, ta nguyện làm việc cho Thần Điện."

Thiên Thần Viêm vội vàng nói.

Hắn cho rằng dù mình nói thế nào cũng là một quân vương.

Là cường giả hiếm thấy chư thiên.

Cường giả như thế này chắc hẳn Thần Điện cũng cần.

Mà trên thực tế, hiện tại đúng là Vận Mệnh Thần Điện thiếu thiếu nhân thủ, Sở Cuồng Nhân cũng cần một chút trợ lực, đáng tiếc hắn có yêu cầu của mình.

Dù thiếu nhân thủ, người hai mặt cũng sẽ không cần.

"Bội bạc, hai mặt, tử vong mới là kết cục của ngươi." Sở Cuồng

Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, kiếm khí lưu chuyển ở đầu ngón tay.

"Không, không, Thần Điện sẽ không làm mua bán thâm hụt tiền, ngươi giết ta thì không lấy được bảo vật, vậy không phải ngươi thua lỗ sao?"

"Buông tha ta, ta có thể sáng tạo giá trị càng lớn cho Thần Điện."

Thiên Thần Viêm còn muốn giãy dụa.

"Ngươi nợ, sẽ có người thay ngươi trả lại."

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ vạch một cái.

Khổng lồ kiếm khí chém qua thân thể của đối phương, triệt để xé thân thể của hắn thành hai nửa, một viên quân vương chi tâm, trực tiếp vỡ vụn.

Sở Cuồng Nhân thu thập mảnh vỡ lại.

Quân vương chi tâm toái phiến, cũng rất có giá trị.

Sau đó hắn nhìn về phía tinh đồng lão giả, đối phương còn ngoan cường chống cự Vận Mệnh Chi Môn trấn áp, gắt gao nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, tràn ngập oán hận: “Không ngờ được là Vận Mệnh Chi Chủ thế hệ này khó giải quyết như thế, là ta đánh giá thấp ngươi."

"Nhưng ngươi chớ đắc ý, thần ta sẽ không bỏ qua ngươi."

Sở Cuồng Nhân đi đến trước mặt đối phương, một cước đá vào ngực đối phương.

Bịch một cái, xương ngực nổ nát vụn.

Tinh đồng lão giả trực tiếp té quỵ dưới đất, mà trọng lượng kinh khủng của Vận Mệnh Chi Môn thuận thế rơi xuống, trực tiếp đè đầu gối đối phương đến vỡ nát.

"Bây giờ ngươi quỳ ở trước mặt ta, thần của ngươi có thể giúp ngươi sao? Bây giờ ta muốn giết ngươi, thần của ngươi liệu có thể cứu ngươi sao?"

"Mệnh ngươi do ngươi? Không, do ta."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Lập tức thi triển Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp.

Tiên huy lấp lóe quanh thân Sở Cuồng Nhân, khí tức huyền ảo bộc phát.

Khí tức này.

Dần dần trùng hợp với tinh đồng lão giả.

Giống như Sở Cuồng Nhân biến thành tinh đồng lão giả.

Mà trong quá trình này, hắn đang không ngừng tiếp thu ký ức của tinh đồng lão giả, tìm kiếm khởi nguồn Nghịch Mệnh Sư.

Tha Hóa Vạn Linh.

Đây là cảnh giới càng khủng bố hơn Tha Hóa Vạn Pháp.

Không chỉ là dáng vẻ biến thành đối phương đơn giản như vậy, ngay cả tu vi và tu hành pháp, ký ức, linh hồn, thậm chí mệnh cách của đối phương, tất cả đều có thể phục chế.

Đương nhiên, cũng có hạn chế.

Một tu sĩ kinh lịch quá nhiều.

Muốn hoàn toàn sao chép được cần phải hao phí không ít khí lực.

Một chút chuyện Sở Cuồng Nhân không biết thì rất khó sao chép được.

Tỉ như, Sở Cuồng Nhân không biết phía sau tinh đồng lão giả có thần, vậy hắn phỏng chế ra tinh đồng lão giả, mặc dù có ký ức liên quan tới thần, nhưng muốn tìm được tin tức của thần này trong dòng lũ ký ức khổng lồ đó thì vô cùng khó khăn.

Nhưng Sở Cuồng Nhân biết chuyện của thần này, vậy thì đơn giản nhiều, hắn có thể trực tiếp từ trong trí nhớ khổng lồ tìm tới đoạn tin tức này.

Rất nhanh.

Sở Cuồng Nhân từ trong trí nhớ của tinh đồng lão giả thấy được một cảnh tượng vô cùng doạ người, trong một mảnh vũ trụ mênh mông, một cự nhân đen nhánh nổi lơ lửng, người khổng lồ này chỉ hai mắt thì lớn như sao trời.

Thân thể đen nhánh, che kín từng đạo xiềng xích ngân bạch.

Bên trong lưu chuyển Vận Mệnh Cách khổng lồ đến không thể tưởng tượng nổi.

Mà bốn phía cự nhân có từng tu sĩ hai mắt như sao quỳ, trên mặt che kín thành kính chi sắc, trong miệng tụng âm tiết không hiểu.

Tựa hồ là đang cầu nguyện.

Còn chưa chờ Sở Cuồng Nhân quan sát quá nhiều, người khổng lồ đó như phát hiện hắn, cặp mắt to lớn cách thời không, cách tuế nguyệt, cách vô biên ký ức nhìn thẳng hắn, khổng lồ Nghịch Mệnh chi lực cuốn tới.

Sở Cuồng Nhân trong nháy mắt từ trong Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp ra ngoài.

"Đó chính là chủ nhân của Nghịch Mệnh Sư..."

Đối phương mặc dù cường đại nhưng thân thể lại phiêu phù ở trong vô biên tinh không, bị vô số Vận Mệnh Cách hóa thành xiềng xích trấn áp lại.

Hắn nhếch miệng: “Ta cứ thắc mắc tại sao muốn đối nghịch với Vận Mệnh Thần Điện, hóa ra là một kẻ đáng thương bị Vận Mệnh Thần Điện trấn áp a."

Đối phương có thể là bị Vận Mệnh Chi Chủ đời nào đó của Vận Mệnh Thần Điện trấn áp.

Rất có thể chính là Vận Mệnh Chi Chủ đời thứ nhất.

"Ngươi, ngươi làm cái gì?"

Tinh đồng lão giả nhìn Sở Cuồng Nhân, bất khả tư nghị nói.

Ngay vừa rồi, hắn cảm thấy một cỗ khí tức giống mình như đúc từ trên người đối phương, hắn còn cho là mình đang nằm mơ.

"Gặp mặt thần của ngươi một lần, nhưng mà cũng không phải là rất vui sướng, ta chờ mong lần tiếp theo gặp hắn."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, tiện tay đấm ra một quyền.

Lực lượng mạnh mẽ trực tiếp vỡ nát đầu tinh đồng lão giả, đây là Nghịch Mệnh Sư đầu tiên hắn giết, nhưng tuyệt đối không phải người cuối cùng.

Tiếp theo, hắn vừa sải bước ra, đi vào bên trong sông dài vận mệnh.

Ở chỗ này.

Lục Nhãn Thần Toán đang giao thủ với hai vị quân vương Lục Nhãn tộc Mệnh Bất Ngữ, Mệnh Bất Tư, Vận Mệnh Cách lưu chuyển quanh thân ba người, va chạm nhau.

Bốn phía, vận mệnh quỹ tích vô số sinh linh bởi vì bọn họ giao phong mà trở nên hỗn loạn vô cùng, đối với vạn linh này, không khác là một tràng tai nạn.

Mà nhìn thấy Sở Cuồng Nhân tiến vào sông dài vận mệnh, hai người Mệnh Bất Ngữ, Mệnh Bất Tư con ngươi co rụt lại: “Nghịch Mệnh Sư bị đánh bại sao? !"

"Không tốt, rời khỏi!"

Hai người Mệnh Bất Tư biết, Sở Cuồng Nhân có thể đánh bại tinh đồng lão giả, thực lực chắc chắn còn mạnh hơn bọn họ.

Chớ nói chi là đối phương còn là Vận Mệnh Chi Chủ.

Trong sông dài vận mệnh, đâu thể giấu diếm được đối phương.

Hai người muốn rời khỏi.

Nhưng Vận Mệnh Chi Môn lấp kín ngăn chặn đường đi của bọn họ.

"Tha Hóa, Lục Nhãn."

Sở Cuồng Nhân hai mắt lóe ra lục đạo kinh mang.

Trong mắt lại có từng con ngươi lóe ra.

Chính là Lục Nhãn tộc đặc hữu Lục Nhãn.

"Lục Nhãn tuân theo vận mệnh đại đạo mà sinh, quả là thế."

Sở Cuồng Nhân cảm thấy mình Tha Hóa ra Lục Nhãn, lực lượng Vận Mệnh Chi Đạo tăng cường, Vận Mệnh Chi Môn nở rộ tiên huy càng tươi sáng.

Mà Mệnh Bất Tư, Mệnh Bất Ngữ hai mặt nhìn nhau, không thể tin được.

Vận Mệnh Chi Chủ là người của Lục Nhãn nhất tộc ta?

Ngay cả Lục Nhãn Thần Toán cũng có chút kinh ngạc, nhưng hắn không có tuỳ tiện kết luận, Vận Mệnh Chi Chủ trước mắt, thực sự quá sâu không lường được.

Hắn hoàn toàn không đoán được.

………………

Chương 2347: Niết bạo vận mệnh quỹ đạo, Đệ Tam Mục, Lục Nhãn Thần Toán suy đoán

Sở Cuồng Nhân đánh ra một đạo Vận Mệnh Thần Quang, đánh một quân vương thổ huyết tại chỗ, mệnh cách trên người vì đó hỗn loạn.

Đương nhiên bọn họ cũng không cam chịu thúc thủ chịu trói, lập tức phản kháng.

Đáng tiếc trước mặt Vận Mệnh Chi Chủ Sở Cuồng Nhân, sự phản kháng của bọn họ lộ ra cực kỳ yếu ớt, không được mấy lần thì bị triệt để trấn áp.

Chỉ gặp Sở Cuồng Nhân chậm rãi duỗi tay ra, túm một cái vào sông dài vận mệnh.

Hai cái vận mệnh quỹ tích bị hắn nắm ở trong tay.

"Đó là vận mệnh quỹ tích của chúng ta!"

Mệnh Bất Tư biến sắc.

Có thể chính xác tìm được vận mệnh quỹ tích của bọn họ từ trong sông dài vận mệnh khổng lồ như thế, đồng thời tuỳ tiện bắt nó tới.

Loại thủ đoạn này, cho dù là tộc trưởng Lục Nhãn nhất tộc cũng không làm được.

Cũng chỉ có Vận Mệnh Chi Chủ Sở Cuồng Nhân có thể.

Từ khi hắn tấn cấp quân vương, dù không trong Vận Mệnh Thần Điện cũng có thể sử dụng một chút quyền năng Vận Mệnh Chúa Tể, có thể làm được đủ loại chuyện không thể tưởng tượng nổi.

"Diệt! !"

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, năm ngón tay dùng sức một trảo.

Hai cái vận mệnh quỹ tích như giao long giãy dụa, nhưng hai người Mệnh Bất Tư và Mệnh Bất Ngữ đã bị Sở Cuồng Nhân trọng thương, vận mệnh quỹ tích cũng bị ảnh hưởng, Vận Mệnh Chi Lực khổng lồ trực tiếp quét sạch mà ra.

Oanh, oanh! !

Hai tiếng kinh bạo vang lên.

Vận mệnh quỹ tích của hai người Mệnh Bất Tư, Mệnh Bất Ngữ vỡ vụn!

"Không! !"

Hai vị quân vương, vẫn lạc tại chỗ!

Mà Sở Cuồng Nhân hời hợt diệt sát hai vị quân vương lại phất tay áo, một cỗ Vận Mệnh Chi Lực khổng lồ từ trong ống tay lăn lộn mà ra.

Vận Mệnh Chi Lực này đảo qua sông dài vận mệnh, những vận mệnh quỹ tích bởi vì kịch chiến mà trở nên hỗn loạn không chịu nổi lập tức khôi phục nguyên dạng.

Phất tay một cái, giống như thần linh.

Bên cạnh, Lục Nhãn Thần Toán ánh mắt lộ ra vẻ kính sợ.

"Được rồi, nói một chút, vì sao Lục Nhãn nhất tộc muốn truy sát ngươi, ngoại trừ Vận Mệnh Thiên Ấn ra, còn có nguyên nhân khác không." Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt hỏi.

Lục Nhãn Thần Toán gật gật đầu: “Hoàn toàn chính xác, ngoại trừ Vận Mệnh Thiên Ấn, còn có một kiện cực đạo chí bảo của Lục Nhãn nhất tộc... Đệ Tam Mục!"

Chỉ gặp trên trán hắn chợt lóe lên một đạo ngân ngấn.

Đó là một con mắt.

Bên trong có ba cái con ngươi quay tròn chuyển động.

Tăng thêm Lục Nhãn vốn có.

Hết thảy cửu nhãn!

"Chín là số lớn nhất, nếu sử dụng Đệ Tam Mục này, có thể thôi động thuật tính toán của Lục Nhãn nhất tộc đến hạn mức cao nhất, lại thêm mệnh số chi pháp ghi lại bên trong Vận Mệnh Thiên Ấn, thậm chí có thể nhìn thấy rất nhiều đại bí cổ kim tương lai."

Lục Nhãn Thần Toán ngưng trọng nói: "Lục Nhãn nhất tộc muốn lợi dụng phần lực lượng này, tìm tới Vận Mệnh Thần Điện, chưởng khống nó, nhưng ta từng làm giao dịch với Vận Mệnh Chi

Chủ, chuyện này khiến cho ta bị Lục Nhãn nhất tộc lên án, chỉ có Thần Toán chi danh, lại không Thần Toán chi quyền."

"Thậm chí muốn giết ngươi, cướp đoạt Thiên Ấn, lấy lại Đệ Tam Mục."

Sở Cuồng Nhân nói tiếp.

Lục Nhãn Thần Toán gật gật đầu.

"Chí bảo có thể tìm tới Vận Mệnh Thần Điện sao? Hiện tại Lục Nhãn nhất tộc hợp tác với Nghịch Mệnh Sư, nếu để cho vật này rơi vào trong tay đối phương, chỉ sợ hậu hoạn vô tận." Sở Cuồng Nhân nhìn Đệ Tam Mục của Lục Nhãn Thần Toán, nói.

Nếu không, hủy nó?

"Đệ Tam Mục có liên hệ chặt chẽ với ta, nếu cưỡng ép bóc ra, ta cũng sẽ vẫn lạc, xin Vận Mệnh Chi Chủ chiếu cố."

Tựa hồ nhìn ra ý nghĩ của Sở Cuồng Nhân, Lục Nhãn Thần Toán vội vàng nói.

Đây cũng là nguyên nhân hắn muốn chạy trốn.

Lục Nhãn nhất tộc muốn không chỉ là Đệ Tam Mục và Thiên Ấn.

Còn có mệnh của hắn a.

"Yên tâm, đã gặp được ta, vậy thì chứng minh mạng ngươi không có đến tuyệt lộ, từ nay về sau, ngươi ở lại Vận Mệnh Thần Điện, chuyên tâm thôi diễn thời cuộc tương lai, về phần chuyện thu nợ, giao cho người khác đi."

Sở Cuồng Nhân nói.

Trong khoảng thời gian này Lục Nhãn Thần Toán đã bái phỏng không ít người, những người thiếu nợ Vận Mệnh Thần Điện đã hoàn lại.

Mà không thì biến thành người làm công cho Thần Điện.

Cũng không thể nuôi không.

Để bọn họ ra ngoài thu nợ cũng được.

Ra khỏi sông dài vận mệnh.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua thi thể Thiên Thần Viêm đã chết đi, nói ra: "Ta muốn đi Thiên Thần nhất tộc thu một bút nợ, ta đưa ngươi về Vận Mệnh Thần Điện trước."

"Thiên Thần nhất tộc? Điện Chủ, Thiên Thần nhất tộc để uẩn thâm hậu, bọn họ ẩn tàng cực sâu, chỉ sợ sẽ không dễ dàng trả nợ a."

"Yên tâm, trước mặt vận mệnh, bọn họ không có lựa chọn nào khác."

Sở Cuồng Nhân nói.

Sau đó chỉ thấy trên người hắn tiên huy quanh quẩn.

Một giây sau, Thiên Thần Viêm xuất hiện ở trước mặt Lục Nhãn Thần Toán.

Lục Nhãn Thần Toán mở to hai mắt.

Trong cảm nhận của hắn, Thiên Thần Viêm trước mắt chính là Thiên Thần Viêm.

Mặc dù là lạ.

Nhưng hắn đã hiểu, người trước mắt này hẳn là Vận Mệnh Chi Chủ mới đúng.

Nhưng bây giờ, khí tức, linh hồn ba động, tu vi, thậm chí cả mệnh cách của đối phương, tất cả đều không khác gì Thiên Thần Viêm! !

Lục Nhãn Thần Toán thay người đoán mệnh xem tướng nhiều năm như vậy, biết rõ mỗi một tồn tại đều có mệnh cách của riêng minh, lần đầu tiên hắn gặp được loại sự tình này!

Chuyện này hoàn toàn phá vỡ tam quan của hắn.

Sở Cuồng Nhân nhìn vẻ chấn kinh trên mặt hắn, khóe miệng khẽ nhếch.

Trên đời này, không có hai mảnh lá cây hoàn toàn tương tự, nhưng Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp lại phá vỡ thiên địa quy tắc hằng cổ không đổi này!

"Được, ngươi về Thần Điện trước đi."

Sở Cuồng Nhân phất tay áo.

Một cỗ lực lượng bao phủ đối phương, sau đó đưa về Vận Mệnh Thần Điện.

Tấn cấp quân vương, hắn đã có thể tùy thời tùy chỗ đưa tất cả những người khác ngoại trừ hắn đến Thần Điện, chỉ cần thông báo trước cho điện linh một chút là đủ.

"Sau đó, nên đi Thiên Thần nhất tộc hảo hảo đùa giỡn một chút."

……

Một đạo bạch quang hiện lên.

Lục Nhãn Thần Toán đột nhiên xuất hiện ở bên trong Vận Mệnh Thần Điện.

Nhưng giờ phút này hắn vẫn còn đắm chìm trong sự chấn kinh khi Sở Cuồng Nhân biến hóa thành Thiên Thần Viêm, cho đến khi điện linh nhắc nhở hắn mới hồi phục tinh thần lại.

"Vận Mệnh Thần Điện... rất lâu không có tới."

Lục Nhãn Thần Toán nhìn bốn phía, nỉ non.

Xa xưa trước đây, hắn làm giao dịch với Vận Mệnh Chi Chủ, từng tới một lần.

Nhưng dù vậy hắn vẫn bị vô thượng huyền ảo nơi đây rung động.

"Cũng không biết Vận Mệnh Chi Chủ thế hệ này có lai lịch gì."

Đối phương chưa hề lộ ra chân dung ở trước mặt hắn.

"Điện linh, sau này ta sẽ ở đây, xin chỉ giáo nhiều hơn." Lục Nhãn Thần Toán nhìn lên trên hư không thi lễ một cái.

"Khách nhân không cần đa lễ."

"Đáng tiếc, ta vất vả lắm mới mua được phòng ở trong Vạn Binh Thành, sau này sợ là không có cơ hội trở về... chờ một chút, Vạn Binh Thành..."

Lục Nhãn Thần Toán bỗng nhiên nghĩ đến cái gì.

Hắn gặp lại Vận Mệnh Chi Chủ ở Vạn Binh Thành.

Mà nơi đó là địa bàn của Sở Cuồng Nhân.

Mà lực lượng của Vận Mệnh Chi Chủ lại tái hiện tại thế một lần nữa, cũng là khi mà Sở Cuồng Nhân và Chú Tộc cách không đại chiến, Sở Cuồng Nhân thi triển ra...

Lục Nhãn Thần Toán càng nghĩ càng kinh hãi, không khỏi nuốt nước bọt một cái.

"Điện linh, ngươi biết tên của Điện Chủ hay không?"

"Khách nhân tôn quý, tại sao ngươi không tự mình đi hỏi Điện Chủ?"

"Thôi, nếu như Điện Chủ muốn nói, sẽ không ẩn tàng khuôn mặt ở trước mặt ta." Lục Nhãn Thần Toán lắc đầu cười nói.

Nhưng ý nghĩ trong đầu lại không vung đi được.

Nếu là thật sự.

Như vậy, Vận Mệnh Chi Chủ còn thâm bất khả trắc hơn so với hắn nghĩ, trên người cất giấu bí mật, chỉ sợ không chỉ một thân phận Vận Mệnh Chi Chủ.

....

Chương 2348: Thu hồi cả vốn lẫn lãi, ăn

trộm bảo khố, một tòa đạo sơn lớn đâu

Thiên Thần nhất tộc, cổ lão chủng tộc trong Hồng Mông Đại Thế Giới, bọn họ để uẩn thâm hậu, vô số kỷ nguyên đến nay, không biết giấu bao nhiêu bảo bối.

Những bảo bối này đều đặt ở một cái bảo khố của Thiên Thần nhất tộc.

Cái bảo khố này do rất nhiều thủ vệ thủ hộ.

Trong đó tu vi kém nhất cũng là đại đạo chí thánh.

Trong âm thầm còn ẩn giấu mười mấy chí tôn, thậm chí quân vương trông coi.

Cho nên nói, cái bảo khố này phòng thủ có thể nói là giọt nước không lọt.

Hôm nay.

Một bóng người đi tới trước bảo khố.

Nhìn thấy người tới, bọn hộ vệ trông coi bảo khố vội vàng tiến lên hành lễ.

"Bái kiến Viêm Quân."

Viêm Quân.

Một trong số những quân vương của Thiên Thần nhất tộc, cũng chính là Thiên Thần Viêm, mà bây giờ Thiên Thần Viêm lại do từ Sở Cuồng Nhân dùng Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp hóa thành.

Bởi vì Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp huyền ảo, bây giờ Sở Cuồng Nhân có được khí tức, tu hành pháp, mệnh cách, ký ức, thậm chí linh hồn của Thiên Thần Viêm.

Nói hắn chính là Thiên Thần Viêm cũng không gì không thể.

Cũng chính vì vậy, lúc này Sở Cuồng Nhân mới dễ dàng tiến vào lãnh địa Thiên Thần nhất tộc, công khai, quang minh chính đại đi tới trước cái bảo khố này.

"Ta muốn vào bảo khố lấy một món đồ."

"Viêm Quân muốn lấy vật gì?"

Thủ vệ trông coi hỏi.

Cho dù là quân vương, muốn vào bảo khố cũng không phải nói vào là vào được.

"Một gốc thần dược, ta cần dùng lúc luyện đan."

Thiên Thần Viêm ngoại trừ là một quân vương ra thì đồng thời còn là một Luyện Đan Sư cao minh, điểm này, rất nhiều người đều biết.

Thủ vệ đó cũng không nghi ngờ: “Có thủ dụ của tộc trưởng hay không?"

Nhưng mà cho dù như thế.

Muốn vào bảo khố cũng cần thủ dụ của tộc trưởng.

"Bây giờ tộc trưởng đang bế quan, lò đan dược của ta lửa sém lông mày, hôm nay ta phải lấy được thần dược đó, chờ tộc trưởng xuất quan, ta sẽ đưa thủ dụ cho ngươi sau, mau tránh ra, làm trễ nải sự tình, ngươi đảm đương không nổi."

Sở Cuồng Nhân sắc mặt có chút âm trầm nói.

Thiên Thần Viêm tính khí nóng nảy.

Thủ vệ cũng biết điểm này, tăng thêm đối phương là quân vương, địa vị ở trong tộc cực cao, ngay cả tộc trưởng cũng phải lễ ngộ ba phần.

Nghĩ đến đây, thủ vệ cũng cho đi.

Quy củ là chết.

Người là sống.

Hắn không dám đắc tội một vị quân vương.

Sau khi tiến vào bảo khố.

Đập vào mi mắt là số lớn bảo vật, ở trong đó có các loại thần mỏ, thiên tài bảo dược trân quý, thậm chí là Hồng Mông chí bảo cũng có hai ba mươi kiện.

Bày ở trung ương bảo khố là một tòa đạo sơn do đại đạo chi nguyên ngưng tụ mà thành, chất lượng tốt nhất trong số những thứ mà Sở Cuồng Nhân biết từ trước đến nay.

Toàn thân giống như thủy tinh, thần quang lưu chuyển, cực kỳ bất phàm.

Thiên Thần nhất tộc để uẩn quả nhiên thâm hậu.

Sở Cuồng Nhân không khỏi hai mắt tỏa sáng: “A, Thiên Thần Viêm, ngươi thiếu vận mệnh, cả vốn lẫn lãi sẽ do tộc đàn ngươi thay ngươi trả lại đi."

Vận Mệnh Thần Điện không bao giờ làm mua bán lỗ vốn.

Giết Thiên Thần Viêm, một chút chỗ tốt cũng không có được, như vậy sao được?

Sở Cuồng Nhân vung tay lên, từng kiện bảo vật bị hắn thu vào vũ trụ tùy thân, thần thiết, thần dược, chí bảo, hết thảy đều không buông tha.

Đột nhiên.

Sở Cuồng Nhân nhìn thấy một viên phù văn bị phong tồn trong đá thủy tinh.

Phù văn đó vô cùng huyền ảo.

Hắn không khỏi tâm thần khẽ động: “Đây là, một trong số chín đại Thiên Ấn!"

Chín đại Thiên Ấn, đại biểu chín loại đạo cực hạn.

Sở Cuồng Nhân đã nắm giữ ba loại cực đạo tu hành pháp Hư Không, Ngự Khí, Trớ Chú, mà ở chỗ Lục Nhãn Thần Toán thì có một viên Vận Mệnh Thiên Ấn.

Hiện tại hắn lại gặp được viên thứ năm trong bảo khố Thiên Thần tộc.

"Ha ha, thu hoạch tốt như thế."

Sở Cuồng Nhân cất kỹ nó, dự định sau khi rời khỏi thì lĩnh hội một phen.

Rất nhanh.

Toàn bộ Thiên Thần bảo khố bị hắn dời trống.

Chỉ là Hồng Mông chí bảo thì có hai mươi bốn kiện.

Là gấp hai mười hai kiện Thiên Thần Viêm phải trả.

Chớ nói chi là các loại bảo vật khác.

"Thiên Thần Viêm thiếu nợ lâu như vậy, ta tính lãi nhiều một chút cũng không quá đáng chứ?" Sở Cuồng Nhân lộ ra nụ cười hài lòng.

Một đợt này, Vận Mệnh Thần Điện nào chỉ là không lỗ, cả vốn lẫn lãi, có thể nói là kiếm bộn, cho dù là vay nặng lãi cũng không có khoa trương như vậy.

"Rời khỏi."

Cho dù là muốn đại náo Thiên Thần nhất tộc một trận, để bọn họ biết cái giá lớn phải trả khi trêu chọc nhân tộc nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn dằn cơn xúc động này xuống.

Dù sao, bên trong Thiên Thần nhất tộc còn cất giấu mấy lão cổ đổng.

Mình phải hành sự cẩn thận mới được.

"Viêm Quân, ta tiễn ngươi đi."

Thủ vệ bảo khố cung kính nói.

"Ừm, không cần tiễn, các ngươi tận trung cương vị là được."

"Vậy cung tiễn Viêm Quân."

Mà sau khi Sở Cuồng Nhân đi không lâu.

Lại có một quân vương đi vào.

"Bái kiến Doãn Quân."

Y Quân, bản danh Thiên Thần Y.

Hắn lấy thủ dụ ra nói: "Ta muốn vào bảo khố lấy vài thứ."

Thủ vệ đó ngây ngẩn cả người.

"Đây là thủ dụ của tộc trưởng?"

"Thế nào, chẳng lẽ ngươi hoài nghi sao?"

"Không phải, không phải tộc trưởng đang bế quan sao?"

"Ai nói?"

"Viêm Quân, hắn vừa đi không lâu a."

"Thiên Thần Viêm... mau dẫn ta tiến vào bảo khố." Thiên Thần Y theo bản năng cảm nhận được có chút không đúng, lập tức tiến vào bảo khố.

Nhưng đập vào mi mắt lại là trống rỗng.

Thiên Thần Y và thủ vệ đều mộng.

Thần thiết đâu?

Thần dược đâu?

Còn có một tòa Đạo Nguyên Sơn lớn đâu?

Làm sao tất cả đều mất!

Thủ vệ mộng, đồng thời toàn thân nhịn không được run rẩy, vô cùng hoảng sợ, hắn biết mình chết chắc! !

"Ngươi xác định vừa nãy là Thiên Thần Viêm tới?"

"Đúng, là Viêm Quân."

Thủ vệ ánh mắt hôi bại, sinh không thể luyến nói.

Mà Thiên Thần Y đưa tay một chưởng, oanh đối phương thành sương máu!

Sắc mặt hắn âm trầm lấy một cái ngọc giản ra.

Rất nhanh.

Chuyện Thiên Thần Viêm trộm cắp bảo khố truyền khắp toàn bộ Thiên Thần nhất tộc.

Mấy quân vương xuất động, truy kích đối phương.

Toàn bộ lãnh địa Thiên Thần nhất tộc, có vô số phù văn lưu chuyển mà ra, hóa thành một cái cự đại kết giới, hoàn toàn phong tỏa không gian.

Động tĩnh lớn như vậy, náo đến lòng người bàng hoàng.

"Mẹ nó ơi, chuyện gì xảy ra, không phải là Địa Quân lại đánh tới nữa đó chứ."

"Lúc trước không phải hắn vừa đánh một lần sao? Hắn còn muốn thế nào?"

Có Thiên Thần nhất tộc hồi tưởng lại nỗi sợ hãi lúc trước khi bị Địa Quân đánh đến tận cửa.

Bên cạnh, Sở Cuồng Nhân ánh mắt lóe lên: “A, bị phát hiện nhanh như vậy sao? Đúng là khiến cho người ta bất ngờ nha."

Lại nhìn mấy Thiên Thần nhất tộc lo lắng hãi hùng bên cạnh một chút, khóe miệng của hắn hơi vểnh, xem ra Địa Quân mang đến bóng ma không nhỏ cho Thiên Thần nhất tộc a.

"Thiên Thần Viêm, ngươi chạy đi đâu? !"

Lúc này, một tiếng gầm lên giận dữ nương theo quân vương uy áp truyền đến.

Chỉ gặp một bóng người gào thét mà tới.

"Tới rất nhanh."

Sở Cuồng Nhân cười cười.

Người tới, chính là Thiên Thần Y.

"Thiên Thần Viêm, tại sao ngươi lại phản bội Thiên Thần nhất tộc!"

Thiên Thần Y ánh mắt lạnh như băng chất vấn.

"Không cần nhiều lời." Sở Cuồng Nhân tiện tay một chưởng oanh ra, Thiên Thần Chi Quang hóa thành hỏa diễm, ra tay chính là tu hành pháp Thiên Thần Viêm am hiểu nhất.

Thiên Thần Y cũng lập tức ra chiêu ứng đối.

Cực chiêu va chạm, song phương đều lui lại.

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng.

"Thực lực Thiên Thần Viêm này cũng không tầm thường a."

Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp đúng là cường đại, nhưng cũng không phải hoàn mỹ vô khuyết, lúc Tha Hóa Vạn Linh, có thể phát huy ra thực lực được quyết định bởi thực lực hạn của người bị Hóa Linh, không thể phát huy ra thực lực mạnh hơn mức đó.

Nhưng mà so với sự cường đại của Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp, chút thiếu hụt này gần như có thể không tính là thiếu hụt.

Chương 2349: Hà tất đến gây chuyện ta, Thiên Thần Lão Tổ ra tay, Trận Chi Thiên Ấn

Oanh, oanh, oanh! !

Sở Cuồng Nhân và Thiên Thần Y đối oanh mấy chiêu.

Khí tức mạnh mẽ trút xuống tứ phương, quân vương chi uy lay động đất trời.

Tu sĩ xung quanh đều điên cuồng tránh lui, không dám tới gần.

"Quân vương pháp tướng!"

Thiên Thần Y thấy mình đánh lâu không xong, nổi giận gầm lên một tiếng, trực tiếp thi triển quân vương pháp tướng, pháp tướng to lớn lăng không mà đến, thần huy rợp trời.

Sở Cuồng Nhân thấy thế cũng thi triển pháp tướng Thiên Thần Viêm.

Hai đại pháp tướng va chạm, uy thế càng kinh thiên động địa.

"Lại đánh như vậy nữa, chỉ sợ quân vương khác sẽ tới."

Sở Cuồng Nhân có thể cảm nhận được có mấy cỗ quân vương khí tức vô cùng cường đại đang nhanh chóng tới gần nơi này, một khi bọn họ đi tới, với thực lực Thiên Thần Viêm hoàn toàn không thể ứng phó, ngoài ra, còn có kết giới của Thiên Thần nhất tộc.

Kết giới này phong tỏa không gian, mười phần huyền ảo, quân vương tiến vào nơi này đều khó mà thoát thân, mà kết giới này rất mạnh, muốn bạo lực đánh vỡ không dễ dàng a.

"A, lúc đầu ta muốn yên lặng rời đi, vì cái gì các ngươi muốn chọc tới ta đây?" Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ lắc đầu.

Oanh!

Nơi xa, vài luồng năng lượng quân vương ầm vang bộc phát, khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Pháp tướng Sở Cuồng Nhân thi triển lập tức bị kích phá.

Mấy quân vương bao vây.

"Thiên Thần Viêm, giao ra bảo vật ngươi trộm, theo ta trở về, như vậy ngươi mới có một con đường sống!" Thiên Thần Y lạnh giọng nói.

Bây giờ hắn cũng không làm rõ được vì cái gì đang êm đang đẹp Thiên Thần Viêm lại phản bội Thiên Thần nhất tộc, không có lý do a.

"Hôm nay ta muốn rời khỏi, ai cũng không cản được ta!"

"Vậy thì đừng trách chúng ta."

Mấy quân vương cùng nhau ra tay, đại đạo lực lượng pháp tắc tràn ngập tứ phương, bao bọc Sở Cuồng Nhân, giống như thủy triều điên cuồng dũng mãnh lao tới phía hắn.

Oanh, oanh, oanh...

Hư không liên tiếp nổ vang.

"Thành công không?"

"Dưới công kích này, không chết cũng phải trọng thương."

Nhưng đột nhiên.

Đại đạo lực lượng pháp tắc như là uông dương đại hải tiết ra.

Những pháp tắc này hóa thành vô tận Long khí, du tẩu tứ phương.

Từng quân vương bị lực lượng này va chạm, bị đụng bay.

"Cỗ lực lượng này, là Long Tộc! !"

"Chuyện gì xảy ra? Khí tức Thiên Thần Viêm biến mất, thay vào đó là khí tức Long Tộc, chẳng lẽ Thiên Thần Viêm này là Long Tộc giả trang?"

Chúng quân vương có chút mộng.

Chỉ gặp năng lượng pháp tắc tán đi.

Một bóng người được tiên huy bao phủ chậm rãi hiện thân.

Một bộ áo trắng, mơ hồ có thể thấy được.

Khuôn mặt bị linh quang bao trùm, không cách nào thấy rõ.

Mà khí tức của hắn hư vô mờ mịt, quỷ quyệt khó dò.

Có người thấy được Phật quang sáng chói.

Có người nhìn thấy Long khí sôi trào.

Có người còn cảm giác được khí tức Thiên Thần Chi Quang đặc hữu của Thiên Thần nhất tộc.

Đám người hoàn toàn không nhìn ra lai lịch của hắn.

"Rốt cuộc người này là ai?"

"Đáng chết, khí tức của hắn sao lại phức tạp như vậy?"

Thiên Thần Y có chút khó tin.

Trước đó trước mặt bọn họ, cho dù là tướng mạo khí chất, thực lực tu vi các loại đều là Thiên Thần Viêm không có sai.

Nhưng bây giờ lại trở thành một tồn tại quỷ quyệt không hiểu!

Rốt cuộc là biến ảo chi pháp như thế nào?

Mà lại cao minh đến trình độ này.

Oanh, oanh!

Bầu trời chấn động.

Chỗ sâu trong Thiên Thần nhất tộc, một đạo Thiên Thần Chi Quang vô cùng sáng chói bỗng nhiên phóng lên tận trời, một cỗ quân vương lực lượng pháp tắc mênh mông khuếch tán mà ra.

Thiên địa vì đó chấn động, ngay sau đó, Thiên Thần Chi Quang hỗn hợp pháp tắc hóa thành một cái đại thủ kinh thiên động địa đột nhiên chộp tới Sở Cuồng Nhân.

Chỗ đến, hư không vặn vẹo sụp đổ, sao trời liên tiếp sụp đổ.

Một kích này, tuyệt đối là quân vương nấc thang thứ nhất mới có thể thi triển đi ra.

"Hạng người giấu đầu lòi đuôi, lưu lại đi!"

Một giọng nói lạnh lùng già nua quanh quẩn tứ phương.

"Là lão tổ xuất thủ."

"Lão tổ ra tay, người này không đi được."

Đám người Thiên Thần Y sắc mặt vui mừng.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, vẻ mặt lạnh nhạt: "Ta nói, ta muốn đi, dưới gầm trời này không ai có thể ngăn được!"

Thanh âm như lôi đình, nổ tung vạn trọng sóng.

Rộng lớn như thần chỉ!

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Chỉ gặp hắn đưa tay lấy ra vài kiện bảo vật.

Chính là mấy món Hồng Mông chí bảo đạt được từ trong Thiên Thần bảo khố.

"Đi!"

Một kiện Hồng Mông chí bảo bay về phía đại thủ che khuất bầu trời.

Mấy món còn lại thì là bay về phía tứ phương.

Dao động năng lượng vô cùng doạ người từ bên trong chí bảo khuếch tán mà ra, một đám quân vương thấy thế, hít vào một ngụm khí lạnh, ánh mắt sợ hãi.

"Không được! !"

"Mau ngăn cản hắn! !"

Chúng quân vương đã đoán được Sở Cuồng Nhân muốn làm gì.

Bọn họ muốn ngăn cản.

Nhưng đã chậm.

Chỉ gặp vài kiện Hồng Mông chí bảo đó tỏa ra quang hoa vô cùng tươi sáng, năng lượng cuồng bạo kinh người quét sạch mà ra, đánh thẳng vào toàn bộ Thiên Thần nhất tộc.

Chỗ đến, đại địa hư không đều vỡ vụn.

Đại thủ che khuất bầu trời cũng bị chôn vùi.

Người của Thiên Thần tộc tử thương nhiều vô số kể.

Sở Cuồng Nhân dùng Vạn Khí Chi Tâm, khiến đám chí bảo này tự bạo!

Công kích như thế này cực kỳ đáng sợ.

Không chỉ cản lại công kích của quân vương ở chỗ sâu trong Thiên Thần nhất tộc, còn làm mấy vị quân vương còn lại trọng thương, làm cho cả Thiên Thần nhất tộc nguyên khí đại thương, thậm chí còn xé rách kết giới của Thiên Thần nhất tộc.

Mà cái này chính là Sở Cuồng Nhân cần.

"Ta nói, ta muốn đi không ai lưu được a."

Sưu!

Trong nháy mắt, bóng dáng Sở Cuồng Nhân biến mất không thấy gì nữa.

Kết giới bị phá.

Thế gian này không người có thể giữ hắn lại.

Chỉ là một cái chớp mắt, hắn kết nối Vận Mệnh Thần Điện, trở về.

Chỉ để lại Thiên Thần nhất tộc cảnh hoàng tàn khắp nơi.

"Hỗn trướng, hỗn trướng, rốt cuộc hắn là ai a!"

"Trộm bảo khố Thiên Thần nhất tộc ta, còn hủy Thiên Thần nhất tộc ta thành như thế này, phải xử lý như thế nào a."

"Bảo khố bị đoạt, tộc đàn bị thương, trời đánh a!"

Oanh!

Chỗ sâu trong Thiên Thần nhất tộc, từng tòa sơn phong ầm vang nổ tung.

Một cỗ khí tức làm cả Thiên Thần nhất tộc đều cảm thấy ngột ngạt khuếch tán.

Thiên Thần nhất tộc, cổ lão quân vương nổi giận!

"Tra, tra cho ta!"

"Gọi Thiên Thần Viêm tới, nhất định phải tra ra người này là ai!"

Một giọng nói vang lên.

Sau đó không lâu.

Có tin tức.

Nhưng không phải tra ra người trộm bảo mà là một tin dữ.

Thiên Thần Viêm... vẫn lạc.

Cái này khiến quân vương Thiên Thần nhất tộc đều trầm mặc.

Mặc dù bọn họ có đoán trước nhưng vẫn cảm thấy bi phẫn.

"Đầu tiên là Địa Quân lên Thiên Thần nhất tộc ta đại náo, hiện tại lại tới một tồn tại thần bí, đầu tiên là trộm lấy bảo vật, lại giết quân vương tộc ta, cái kỷ nguyên này xảy ra chuyện gì? Vì sao Thiên Thần nhất tộc ta nhiều tai nạn như thế."

"Là nhân tộc, nhất định là nhân tộc làm."

"Không sai, nhất định là bọn họ đang trả thù lần trước chúng ta liên thủ với mấy tộc khác tính toán bọn họ, đáng chết, liều mạng với bọn họ."

"Không có bằng chứng, hơn nữa, Thiên Thần nhất tộc liên tiếp bị thương, bây giờ lấy cái gì liều với nhân tộc, mấy tộc còn lại cũng sẽ không đồng ý."

Quân vương Thiên Thần nhất tộc bàn tán ầm ĩ.

Trong lòng kìm nén một đám hỏa khí, không nhả ra không thoải mái.

Nhưng cũng chỉ có thể kìm nén, hoàn toàn không tìm thấy nơi phát tiết.

Mà một bên khác.

Bên trong Vận Mệnh Thần Điện.

Sở Cuồng Nhân đang đắc ý đếm thu hoạch lần này.

Nhất là viên Thiên Ấn đó, đây là thu hoạch lớn nhất của hắn.

Một phen lĩnh hội, cái Thiên Ấn này cũng hiện ra chân diện mục ở trước mặt hắn.

"Trận Chi Thiên Ấn!"

"Hóa ra là Thiên Ấn liên quan tới trận pháp, nhưng mà hiện tại ta cũng là đứng đầu Trận Pháp Bảng, tác dụng với ta không lớn... a?"

Ngay lúc Sở Cuồng Nhân nghĩ như vậy, hắn thấy được hạch tâm tu hành pháp của cái Thiên Ấn này, hai mắt lập tức tỏa sáng: "Cái này không tệ."

....

Chương 2350: Dĩ thân tái đạo, Tửu Tôn đột phá quân vương, tông chủ cứu mạng

"Dĩ Thân Tái Trận!"

"Hạch tâm tu hành pháp này có chút thú vị."

Sở Cuồng Nhân nhìn cực đạo tu hành pháp liên quan tới trận pháp ghi lại trong Trận Chi Thiên Ấn, không khỏi hai mắt tỏa sáng, có chút hứng thú.

Dĩ Thân Tái Trận.

Tên như ý nghĩa, chính là dùng thân thể gánh chịu trận pháp, khắc trận pháp trong thân thể mình, từ đó đạt tới mục đích tăng lên chiến lực.

Môn cực đạo tu hành pháp này, hết sức lợi hại.

So với Vạn Khí Chi Tâm cũng không kém chút nào.

Hiện tại trình độ trận pháp của Sở Cuồng Nhân cực cao, học được môn Dĩ Thân Tái Trận này cũng không phải là việc khó gì, không tốn bao lâu.

Chuyện duy nhất cần để ý là phải khắc trận pháp gì vào trong cơ thể mình mới có thể phát huy tu hành pháp này đến cực hạn, nâng chiến lực lên tối cao.

Điểm này, hắn trực tiếp giao cho Tiểu Ái phân tích, lấy năng lực đối phương, hoàn toàn có thể cung cấp tổ hợp trận pháp tối ưu cho mình.

"Điện Chủ."

Lúc này, Lục Nhãn Thần Toán đi tới.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, lộ ra vẻ chần chờ.

Hắn vẫn không kềm chế được hiếu kì trong lòng, cho nên mới tìm Sở Cuồng Nhân cầu một đáp án: "Điện Chủ, xin hỏi rốt cuộc ngươi là ai?"

Lời vừa nói ra.

Bầu không khí nghiêm một chút.

Mà Sở Cuồng Nhân không có trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn đối phương, hai con ngươi giấu ở sau linh quang thâm thúy u ám.

Giờ khắc này, Lục Nhãn Thần Toán bị nhìn đến có chút không được tự nhiên.

"Nếu như Điện Chủ không muốn nói, coi như ta không có hỏi đi."

"Không, ta chỉ đang nghĩ, đến bây giờ ngươi còn không có đoán ra thân phận của ta sao? Thần Toán chi danh, hữu danh vô thực a." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lục Nhãn Thần Toán nuốt nước bọt một cái: "Ta nên đoán được sao?"

"Nói ra tên của ta đi, hẳn là trong lòng của ngươi biết."

"Ta không biết đoán đúng hay không."

"Nói đi."

"Sở Cuồng Nhân..."

Lục Nhãn Thần Toán nhìn Sở Cuồng Nhân trừng trừng.

Mà ngay khi hắn vừa dứt lời, linh quang trên mặt Sở Cuồng Nhân cũng chậm rãi tiêu tán, lộ ra chân dung, nở một nụ cười nhìn Lục Nhãn Thần Toán.

"Chúc mừng ngươi, đoán đúng rồi!"

Lục Nhãn Thần Toán trái tim điên cuồng loạn động.

Thật là đối phương!

Đối phương là Sở Cuồng Nhân thật!

Đệ nhất quân vương trong kỷ nguyên này, người mang vô thượng khí vận, thậm chí tương lai có thể khí vận thành quốc, hắn còn là Vận Mệnh Chi Chủ!

Cho dù trong lòng đã đoán trước.

Nhưng giờ phút này, biết được chân tướng hắn vẫn khiếp sợ không gì sánh nổi.

"Tốt, ngươi tiếp tục ở lại Vận Mệnh Thần Điện thôi diễn tình thế hỗn loạn tương lai, có chuyện gì có thể kêu điện linh cho ta biết."

Sở Cuồng Nhân nói xong, bóng người biến mất không thấy.

Mà nhìn hắn rời đi, Lục Nhãn Thần Toán chậm chạp chưa lấy lại tinh thần, nỉ non: "Đối phương, sẽ chúa tể tương lai..."

......

Chuyện bảo khố Thiên Thần nhất tộc bị trộm vẫn trong lúc lơ đãng tiết lộ ra ngoài, huyên náo xôn xao trong chư thiên vạn tộc.

Phải biết.

Đó là bảo khố Thiên Thần nhất tộc, thủ vệ trùng điệp, trong tộc còn có chư vị quân vương tọa trấn, ai có thể dọn sạch nguyên một tòa bảo khố a!

Vạn tộc bị hù dọa.

Thậm chí có chút sợ hãi người đánh cắp bảo khố Thiên Thần nhất tộc lại đột nhiên tìm tới nhà mình, đánh cắp bảo khố nhà mình.

Cả đám đều gấp rút phòng bị, có ít người còn lấy một cái tên cho người đánh cắp Thiên Thần bảo khố, gọi là Đạo Thần, đạo tặc chi thần!

Mà Đạo Thần là ai, đến nay cũng không có ai biết.

Trở thành một trong số bí ẩn chưa có lời đáp lưu truyền Hồng Mông Đại Thế Giới.

......

"Đạo Thần a... đúng là xưng hô không tồi."

Sở Cuồng Nhân nghe được Đạo Thần, không khỏi khóe miệng hơi vểnh.

"Chủ nhân, trận pháp tổ hợp đã phân tích xong."

Lúc này, Tiểu Ái lên tiếng nói.

"Ừm, tốt."

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu.

Hắn bắt đầu khắc họa từng cái trận pháp tổ hợp Tiểu Ái phân tích ra khắc vào trong cơ thể.

Chỉ gặp bên ngoài thân thể hắn, thần quang lấp lóe, có trận pháp cấm chế đường vân đang lóe lên, cực kỳ huyền ảo, mơ hồ tản ra khí tức kinh người.

Thời gian trôi qua.

Mấy năm trôi qua, Sở Cuồng Nhân tổng cộng khắc vào trong cơ thể chín trăm tám mươi mốt trận pháp, đây đã là mức cực hạn của dĩ thân tái đạo.

Chín trăm tám mươi mốt cái trận pháp này, nếu cùng nhau bạo phát ra, tăng phúc cho Sở Cuồng Nhân vô cùng lớn.

Thực lực của hắn vốn là kinh người.

Quân vương bình thường không lọt vào mắt.

Bây giờ lại có dĩ thân tái đạo, quả thực là như hổ thêm cánh, chỉ sợ là quân vương nấc thang thứ nhất, hắn cũng có thể dễ dàng chống lại.

"Nếu ta toàn lực bộc phát, Cực Đạo Quân Vương không ra tay, ta gần như không sợ bất luận kẻ nào! !" Sở Cuồng Nhân vô cùng tự tin.

Hắn xuất quan.

Thời gian kế tiếp, hắn không có làm ra động tác gì.

Một mực ở trong Bàn Cổ Tông.

Hoặc là tiêu dao khoái hoạt với Cố Linh Lung, hoặc là chỉ điểm Lam Vũ, n Hồng Hoa và mọi người tu hành, hoặc là xử lý sự vụ nội bộ tông môn...

Thời gian trôi qua cũng là phong phú.

Mà có bàng đại khí vận gia trì, Bàn Cổ Tông cũng càng ngày càng tốt, trưởng thành với tốc độ cực kỳ tấn mãnh.

Oanh, oanh!

Hôm nay.

Bên trong Bàn Cổ Tông xuất hiện năng lượng dao động đáng sợ.

Mùi rượu, tiêu tán tứ phương.

Mùi rượu say lòng người, càng say ngã thiên địa vạn vật.

Không ít người đều đã nhận ra cỗ dị động này.

"A, hắn đột phá quân vương."

"Loại tửu khí này, trừ hắn ra, rốt cuộc không có người thứ hai."

"Tửu Tôn..."

Tửu Tôn sừng sững trên đỉnh núi, cất tiếng cười dài.

Đưa tay, phạm vi ức vạn dặm linh khí hội tụ tại đỉnh đầu hắn, hóa thành tầng mây nồng hậu dày đặc, ngay sau đó, mưa to như trút xuống.

Không, đây không phải là nước mưa.

Mà là rượu.

Rượu hóa mưa, tẩm bổ thiên địa, say ngã vạn linh.

Mùi rượu tràn ngập mỗi một góc giữa thiên địa.

Tửu Tôn hé miệng, uống rượu như nước: "Thống khoái, thống khoái."

Hắn đình trệ ở cảnh giới chí tôn nhiều năm, mắt thấy Sở Cuồng Nhân, Không Chi Tử và tuổi trẻ hậu bối kinh tài tuyệt diễm gắng sức đuổi theo, đồng thời siêu việt.

Nội tâm khó tránh khỏi có chút phiền muộn và gấp gáp.

Mà hôm nay, rốt cục hắn đột phá.

Uất khí trong lồng ngực quét sạch sành sanh.

Hắn tắm rửa trong rượu, rất vui vẻ.

Sở Cuồng Nhân cũng tới bên cạnh hắn, bên cạnh, Lam Vũ che dù cho hắn, che mưa rượu phô thiên cái địa.

Mặc dù hắn thích uống rượu.

Cũng không đại biểu muốn bị rượu xối ướt nhẹp.

Một thân tửu khí, trở về khó tránh khỏi bị Linh Lung cằm ràm.

"Nếu như ngươi lại làm càn như vậy nữa, Bàn Cổ Tông ta sẽ biến thành ao rượu." Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ nói.

"Ha ha, ao rượu có gì không tốt, sống mơ mơ màng màng, chẳng phải sung sướng?"

Tửu Tôn cười ha ha một tiếng.

Lời tuy như thế nhưng hắn vẫn thu liễm khí tức.

Mưa rượu cũng dừng lại.

Tầng mây trên bầu trời tán đi, bát vân kiến nhật.

"Tông chủ, cám ơn ngươi."

Tửu Tôn nhìn Sở Cuồng Nhân, cam tâm tình nguyện kêu hắn một tiếng tông chủ.

"Ta có thể đột phá quân vương cảnh, dựa vào khí vận Bàn Cổ Tông gia trì, từ nay về sau, ta vì Bàn Cổ Tông máu chảy đầu rơi."

Tửu Tôn trịnh trọng nói.

Mặc dù ngày bình thường hắn lang thang không bị trói buộc.

Nhưng lại cực trọng cam kết, nói ra tuyệt sẽ không đổi ý.

"A, sao phải nói nghiêm trọng như vậy."

Sở Cuồng Nhân cười cười, trong lòng cũng vui vẻ.

Tửu Tôn đột phá quân vương.

Đôi với Bàn Cổ Tông cũng là một chuyện tốt, từ đó, ngoại trừ hắn và Lam Vương ra, Bàn Cổ Tông lại tăng thêm một vị quân vương, để uẩn phóng đại.

Mấy ngày nay, Bàn Cổ Tông đều rất hưng phấn.

Bất quá ngay hôm nay.

Sở Cuồng Nhân lại nhận được một tin tức.

"Tông chủ, cứu mạng a! !"

....

Chương 2351: Hư Không Chi Ngục, tầng thứ chín, chuẩn bị hủy đi nơi này

"Tông chủ, cứu mạng a! !"

Nhìn tin tức này, Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút.

Cái tin tức này, là ai vậy?

Nhìn kỹ.

Đúng là người của Bàn Cổ Tông, mà toàn bộ Bàn Cổ Tông, người có thể trực tiếp liên hệ đến hắn không nhiều, cũng chỉ những Nguyên lão cốt cán mà thôi.

"Là... Dương Mi."

Sở Cuồng Nhân càng thêm nghi ngờ.

Dương Mi, tồn tại cổ xưa nhất Bàn Cổ vũ trụ, so với Tam Thanh thậm chí cả Đạo Tổ Hồng Quân còn cổ xưa hơn, là người am hiểu nhất Không Gian Chi Đạo.

Mà bây giờ, Dương Mi lại cầu cứu hắn.

Đối phương thế nào?

Hắn muốn liên lạc với đối phương, lại phát hiện không liên lạc được.

Hắn tìm đến Lý Quân, hỏi thăm Dương Mi một chút.

Chỉ là đối phương cũng không rõ ràng.

Sở Cuồng Nhân nghĩ nghĩ, về Vận Mệnh Thần Điện tìm Lục Nhãn Thần Toán, đối phương nắm giữ Vận Mệnh Thiên Ấn, lại có cực đạo thần binh Đệ Tam Mục của Lục Nhãn nhất tộc.

Thôi diễn chi đạo, rất có thể trên mình.

Hắn muốn nhờ đối phương thôi diễn một chút.

Một phen thôi diễn.

Sau đó Đệ Tam Mục ở giữa cái trán Lục Nhãn Thần Toán chậm rãi nhắm lại: "Ta thấy được một tòa lao ngục cự đại màu đen, phiêu phù ở hư không vô biên vô tận..."

Lao ngục?

Hư không?

Đó là chỗ nào?

Lục Nhãn Thần Toán tiếp tục nói: "Theo ta suy đoán, cái kia hẳn là Không Tộc Hư Không Chi Ngục, ở giữa vũ trụ hư không."

"Ta biết rồi."

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu.

Ở giữa vũ trụ hư không...

Nếu như hắn nhớ không lầm, trong rất nhiều mệnh khế của Vận Mệnh Thần Điện có một vị tên gọi Không Hoàng, hắn vẫn luôn ở trong hư không.

Dương Mi, bây giờ có thể trong Hư Không Chi Ngục.

Mà Không Hoàng cũng có ân oán với Không Tộc.

Ở trong đó sẽ có liên hệ gì sao?

"Xem ra cần phải đi một chuyến."

Sở Cuồng Nhân thầm nghĩ.

Hắn bóng người lóe lên, biến mất trong thần điện, một giây sau, hắn vượt qua không gian bích chướng của Hồng Mông Đại Thế Giới, đi vào vũ trụ hư không.

Nơi này là một mảnh hư không mênh mông vô ngần.

Nơi này là khu vực vô tự trong chư thiên vũ trụ, nếu không có đầy đủ tu vi và không gian tạo nghệ, rất có thể sẽ vĩnh viễn mê thất trong này.

Nhưng mà vũ trụ hư không này cũng ẩn giấu rất nhiều đại bí đi từ xưa đến nay, cho nên mọi người cũng chưa từng đình chỉ thăm dò nơi đây.

Ở trong đó, thăm dò nơi này sâu nhất thuộc về Không Tộc.

Bọn họ am hiểu Không Gian Chi Đạo.

Trong hư không này, gần như cá gặp nước.

Bọn họ thậm chí còn xây dựng một chỗ lao ngục ở nơi này, chuyên môn dùng để giam giữ những người đối địch với Không Tộc, chấn nhiếp vạn tộc.

"Hư Không Chi Ngục, tùy ý phiêu lưu trong hư không, muốn tìm được cũng không dễ dàng... thử một chút xem có thể cảm nhận vị trí mệnh khế hay không."

Sở Cuồng Nhân nghĩ nghĩ, rất nhanh liền có chủ ý.

Nhiều năm qua, Không Hoàng vẫn luôn ở trong hư không, hắn suy đoán, có thể đối phương không phải tự nguyện mà là bị Không Tộc giam lại.

Đã như vậy, hẳn là hắn cũng trong Hư Không Chi Ngục.

Một phen cảm ứng, sau đó Sở Cuồng Nhân tìm đúng phương hướng tiến về.

……

Một tòa lao ngục đen nhánh trôi nổi ở trong hư không.

Cái lao ngục này giống như một tòa tháp cao, chia làm mấy tầng, mà bên ngoài tòa tháp này còn có rất nhiều tu sĩ Không Tộc đang bảo vệ, thủ vệ sâm nghiêm.

Hôm nay.

Một trận tiên huy nở rộ trong hư không.

Một nam tử sau lưng mọc ra một đôi quang dực từ trong hư không đi ra.

Nhìn thấy hắn, hộ vệ nghiêm mặt, không dám thất lễ.

"Bái kiến Không Chi Tử."

Người tới chính là Không Chi Tử.

Cũng là quân vương mới tấn cấp của Không Tộc.

Vị tồn tại trong truyền thuyết, sẽ dẫn dắt Không Tộc đi lên vô thượng huy hoàng.

Hắn đến, không ai dám lãnh đạm.

"Ừm, ta muốn đi tầng thứ chín."

Không Chi Tử nhìn thoáng qua Hư Không Chi Ngục, từ tốn nói.

Nghe được hắn nói như vậy, đám người giật mình.

Hư Không Chi Ngục nhốt rất nhiều tồn tại đối nghịch Không Tộc, mà uy hiếp càng cao, số tầng giam giữ càng lớn.

Nghe nói, ban đầu Hư Không Chi Ngục chỉ có tám tầng.

Trong đó tầng thứ tám đã dính đến tồn tại quân vương cảnh.

Mà mới tăng tầng thứ chín chỉ nhốt một tồn tại.

Tầng thứ chín chính là vì hắn mà thiết lập, có thể thấy được tồn tại này không tầm thường cỡ nào, Không Tộc coi trọng hắn bao nhiêu.

"Vâng."

Thủ vệ mặc dù hiếu kỳ nhưng Không Chi Tử muốn đi tầng thứ chín, hắn cũng không ngăn cản được, đành phải dẫn theo hắn ngoan ngoãn tiến về đó.

Hư Không Chi Ngục, chín tầng thiên lao, mỗi một tầng đều có vô số cấm chế.

Mà càng lên cao, cấm chế càng nhiều càng mạnh.

Đến tầng thứ chín, cấm chế mạnh đã đủ để ngăn chặn quân vương tiến công, chớ nói chi là bên trong còn có đủ loại thủ đoạn khống chế.

......

"Nơi này chính là Hư Không Chi Ngục sao?"

Một bóng người lặng yên không tiếng động đi tới Hư Không Chi Ngục.

Chính là Sở Cuồng Nhân.

Hắn dựa vào cảm ứng mệnh khế, đến nơi này.

"Ngươi là ai?"

Lúc này, một thủ vệ Không Tộc thấy được Sở Cuồng Nhân.

Hắn biến sắc, muốn gọi người.

Nhưng lại bị Sở Cuồng Nhân dễ dàng khống chế được.

Tiếp theo một cái chớp mắt.

Tu sĩ Không Tộc đó hóa thành vô số mảnh vỡ, tiêu tán trong hư không.

"Tha Hóa..." Quang ảnh biến hóa trên người Sở Cuồng Nhân, biến thành Không Tộc thủ vệ, sau đó quang minh chính đại đi vào Hư Không Chi Ngục.

Hắn đi vào tầng thứ nhất.

Nơi này giam giữ từng tù phạm.

Tu vi phần lớn là Hợp Đạo, Hỗn Nguyên Cảnh.

Hơn nữa trên mỗi người đều đeo xiềng chân và còng tay, phía trên có cấm chế, áp chế chặt tu vi mọi người.

"Dương Mi, sẽ ở nơi nào?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non.

Hắn hỏi một người thủ vệ bên cạnh: "Ta nghe nói gần đây chúng ta lại có một tù nhân, không biết bị giam tại tầng thứ mấy."

"A, ngươi nói là tiên thiên sinh linh đó chứ, tên kia giống như Không Tộc chúng ta, cũng am hiểu thủ đoạn không gian, tu vi không kém, bây giờ bị nhốt tại tầng thứ sáu." Thủ vệ đó cũng không có hoài nghi gì, nói thẳng.

"Hắn phạm tội gì sao?"

Sở Cuồng Nhân lại hỏi.

Tại sao Không Tộc muốn bắt Dương Mi, đây cũng là chuyện hắn hiếu kì.

"A, Không Tộc chúng ta muốn bắt người còn phải hỏi tại sao sao? Nếu quả thật có nguyên nhân gì thì nên trách hắn là Tiên Thiên không gian sinh linh, người ở phía trên muốn nghiên cứu thủ đoạn không gian của hắn một chút."

Thủ vệ kia hững hờ nói.

Sau đó, hắn chỉ chỉ phía trên: "Biết tầng cao nhất, tầng thứ chín của Hư Không Chi Ngục chúng ta không, nơi đó cũng giam giữ một Tiên Thiên không gian sinh linh, nghe nói thủ đoạn không gian của hắn cực kỳ cường hoành, ngay cả tộc trưởng ta đều kiêng kị, những năm gần đây, trong tộc phái thật nhiều người tới nghiên cứu hắn."

"Hóa ra là như vậy a."

Sở Cuồng Nhân cười cười.

Nhưng ánh mắt của hắn lại lạnh lẽo.

Chỉ bởi vì Dương Mi là Tiên Thiên không gian sinh linh, am hiểu thủ đoạn không gian thì bắt hắn tới nghiên cứu, Không Tộc, đúng là to gan a!

Mặt khác, người ở tầng thứ chín là ai, hắn cũng có suy đoán.

Hẳn là Không Hoàng ký kết mệnh khế với Thần Điện.

"Ta nghe nói, lần này ngay cả Không Chi Tử đều tới..."

Lúc này, thủ vệ lại để lộ ra một cái tình báo Sở Cuồng Nhân cảm thấy hứng thú.

Nhưng mà hắn còn chưa nói dứt câu.

Thì cảm nhận được khí tức Sở Cuồng Nhân bên người thay đổi.

Một bóng người màu trắng có tiên huy bao phủ hiển hiện.

Thủ vệ kia giật mình kêu lên.

"Ngươi là ai? !"

"Một người chuẩn bị phá hủy toà Hư Không Chi Ngục này."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, sau đó giơ tay lên.

Thủ vệ kia hóa thành mảnh vỡ.

Sau đó, hắn nhìn về phía vô số tù phạm trước mặt, kiếm chỉ ngưng tụ, ngàn vạn kiếm khí như hồng, hủy từng tòa nhà giam.

Xiềng chân còng tay trên người từng tù phạm cũng đều bị chặt đứt.

Giờ khắc này.

Tất cả tù phạm hai mắt đều nổi lên lục quang.

Chương 2352: Đại náo Hư Không Chi Ngục, chụp chết Hắc Sát, cứu ra Dương Mi

Bên trong Hư Không Chi Ngục.

Sở Cuồng Nhân lấy sức một mình giải phóng tất cả tù phạm tầng thứ nhất.

Tất cả mọi người con mắt đều tỏa ánh sáng.

Bọn họ không biết rốt cuộc Sở Cuồng Nhân là ai, nhưng bọn họ biết mình bị nhốt trong thời gian dài, bây giờ triệt để giải phóng.

Bọn họ thu được tu vi và thực lực một lần nữa.

"Không Tộc khốn trụ nhục thân các ngươi, phong ấn thực lực của các ngươi, nhưng bọn họ không khốn được linh hồn tự do của các ngươi!"

"Bị nhốt đến chết trong lao ngục hay là vì trùng hoạch tự do mà phấn chiến đến cùng, chư vị, làm ra lựa chọn của các ngươi đi."

Giọng nói tràn ngập dụ hoặc của Sở Cuồng Nhân quanh quẩn.

Rất nhiều tù nhân bị nhốt vô số tuế nguyệt, bị hắn đốt lên nhiệt huyết, từng người khí tức phồng lên.

"Chiến!"

"Ta muốn tự do!"

"Chúng ta sinh ra chính là tự do, tại sao lại bị giam ở chỗ này!"

"Không Tộc, các ngươi không nhốt được ta!"

Rất nhiều tù phạm bạo động.

Bọn họ vọt tới thủ vệ bốn phía, quyền đấm cước đá, các loại Đạo tắc, Hỗn Nguyên chi lực bộc phát, thanh thế to lớn.

Mặc dù những tù phạm này thực lực phổ biến không cao, hơn nữa lâu dài câu thúc khiến cho thực lực bọn họ suy yếu không ít.

Nhưng không chịu nổi bọn họ nhiều người a.

Bên trong Hư Không Chi Ngục.

Phụ trách Ngục Trưởng trông giữ lao ngục đã nhận ra lao ngục bạo động, sắc mặt hắn âm trầm, lập tức cho người bắt đầu hành động, trấn áp bạo động.

"Một bầy kiến hôi cũng dám làm loạn, vậy để các ngươi biết Không Tộc ta lợi hại!" Vị Ngục Trưởng này cười lạnh một tiếng.

Hắn cũng không quá để ở trong lòng.

Từ khi Hư Không Chi Ngục thành lập đến nay, không có bao nhiêu người có thể chạy đi.

Lực lượng thủ vệ của Không Tộc cũng không phải nói đùa.

Chớ nói chi là còn có nhất lưu quân vương Không Tộc hắn.

Cho dù là vị ở tầng thứ chín cũng không trốn thoát được.

……

Bên trong Hư Không Chi Ngục.

Tù phạm tầng thứ nhất tập thể đại bạo động, nhưng Sở Cuồng Nhân biết, bằng những người này còn chưa đủ chống lại toàn bộ lực lượng thủ vệ Hư Không Chi Ngục.

Hắn làm như thế chỉ là tìm một chút phiền phức cho đối phương mà thôi.

"Tầng thứ nhất không đủ, vậy nhiều một chút."

Sở Cuồng Nhân khóe miệng hơi vểnh.

Vừa sải bước ra, trực tiếp tiến về tầng thứ hai.

Lực lượng thủ vệ tầng thứ hai cao hơn tầng thứ nhất nhiều.

Đáng tiếc, theo Sở Cuồng Nhân, cũng không có khác nhau.

"Phá!"

Kiếm chỉ ngưng tụ.

Kiếm khí chém ra, lực lượng thủ vệ tan rã tại chỗ.

"Mặc dù không biết ngươi là ai, nhưng vẫn phải cảm tạ ngươi."

"Ha ha, đám cặn bã Không Tộc, lão tử ra."

Tù phạm tầng thứ hai được Sở Cuồng Nhân trợ giúp, tránh thoát trói buộc, vì chạy ra Hư Không Chi Ngục, cũng triển khai đại bạo động.

Sở Cuồng Nhân tiếp tục tiến về tầng tiếp theo.

Tầng thứ ba, tầng thứ tư, tầng thứ năm...

Lấy thực lực của hắn, gần như không có bất kỳ lo lắng gì, tan rã tất cả lực lượng thủ vệ, vô số tù phạm bắt đầu phá hư khắp nơi.

Ở trong đó, đã không chỉ có Hợp Đạo Hỗn Nguyên.

Thậm chí còn xuất hiện rất nhiều Đại Đạo Cảnh.

Trong lúc nhất thời.

Toàn bộ Hư Không Chi Ngục lâm vào trong hỗn loạn trước nay chưa từng có.

Rất nhanh.

Sở Cuồng Nhân đi tới tầng thứ sáu.

Nhân số chỗ này ít hơn mấy tầng khác nhiều, nhưng mỗi một người đều là Đại Đạo Cảnh, Chí Thần, Chí Thánh đều không ít.

Bọn họ ở trong lao tù, trầm mặc không nói.

Bầu không khí ngưng tụ.

Vừa bước vào nơi đây, có một cỗ uy áp truyền đến.

"Ngươi chính là người gây chuyện?"

Một tù nhân nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, từ tốn nói.

Sở Cuồng Nhân không có trả lời hắn.

Mà người đó tiếp tục nói ra: "Ngươi quá ngu xuẩn, Không Tộc để uẩn không phải ngươi có thể tưởng tượng, bạo động sẽ chỉ làm người nơi này đều đi hướng tử vong."

Nghe đến đây, Sở Cuồng Nhân nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Ít nhất bọn họ có dũng khí phản kháng, mà ngươi, đã thành một cái phế vật."

"Hỗn trướng!"

Tù phạm đó lập tức nổi giận, trên mặt lộ ra sát khí.

Giống như một con chó dại bị giẫm trúng chỗ đau.

Nhưng lao tù giam giữ hắn, còng tay xiềng chân trói buộc hắn, hắn chỉ có thể nhe răng trợn mắt nhìn Sở Cuồng Nhân, lại không thể nào tổn thương đến mảy may.

Sở Cuồng Nhân ánh mắt quét một vòng.

Cuối cùng, rơi vào một cái lao tù, ở nơi đó, một lão giả đang ngồi xếp bằng, đúng là mục tiêu chuyến này của hắn, Dương Mi.

Xem ra đối phương cũng không bị thương tổn quá lớn.

"Lớn mật cuồng đồ! Ngươi đang muốn chết!"

Lúc này, một tiếng rống giận dữ truyền đến.

Một nam tử thân mặc chiến giáp đen nhánh đi tới, trên thân tràn ngập khí tức mạnh mẽ, trong đó có lực lượng pháp tắc đang lóe lên.

Nhìn thấy hắn, chúng tù phạm biến sắc.

"Là hắn, một trong số tứ đại cai tù Hư Không Chi Ngục, Hắc Sát!"

Hư Không Chi Ngục tứ đại cai tù, đây là tồn tại gần với Ngục Trưởng Hư Không Chi Ngục, mỗi người đều đã ngưng tụ ra lực lượng pháp tắc.

Đến gần vô hạn Quân Vương Cảnh.

Trong Hư Không Chi Ngục, bọn họ là tồn tại làm người nghe tin đã sợ mất mật.

Mà ở trong đó, Hắc Sát tàn nhẫn nhất.

"Cuồng đồ, ta muốn bắt ngươi lại, để ngươi nếm thử thống khổ bị Hư Không Chi Nhận cắt chém vạn lần! !" Hắc Sát tàn nhẫn cười một tiếng.

Sau đó, hắn sải bước ra, lực lượng pháp tắc phun trào.

Lực lượng cuồng bạo, quét sạch mà ra.

Lực lượng này đủ để dễ dàng diệt sát bất kỳ một tù phạm nào bên trong tầng thứ sáu.

"Hắn xong đời."

Tù phạm trước đó tức giận cười lạnh nói.

Giống như đã thấy được cảnh Sở Cuồng Nhân bị Hắc Sát tra tấn.

Nhưng lại gặp Sở Cuồng Nhân nhìn cũng nhìn Hắc Sát một chút, tiện tay huy vũ trên không trung một chút, giống như đuổi một con ruồi.

Lực lượng pháp tắc khổng lồ bị một kích tiện tay đánh sụp đổ tại chỗ!

Hắc Sát vô cùng cường đại trong mắt chúng tù phạm, ngay cả cơ hội giãy dụa cũng không có, trong nháy mắt hóa thành mảnh vỡ hoàn toàn chết đi.

Một màn này khiến cho rất nhiều tù phạm vì đó kinh dị.

"Quân, quân vương! !"

Người tới, đúng là một vị quân vương!

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, lại cảm thấy hợp tình hợp lí, nếu không phải quân vương, sao lại có lực lượng tới Hư Không Chi Ngục nháo sự.

Tù phạm trước đó trào phúng Sở Cuồng Nhân sắc mặt trắng bệch.

Hắn dám trào phúng một vị quân vương? !

Nghĩ đến đây, hắn sợ đến kém chút tè ra quần.

"Phá!"

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, tùy ý vung lên, ngoại trừ tù phạm trào phúng Sở Cuồng Nhân, những người còn lại đều bị hắn chặt đứt tất cả trói buộc trên người.

Một cỗ sát khí ầm vang nổ tung.

Mọi người thấy Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra kính sợ, cảm kích.

"Thỉnh giáo tính danh ân nhân, nếu chạy ra khỏi Hư Không Chi Ngục, về sau ta chắc chắn nghĩ trăm phương ngàn kế báo đáp ân nhân." Có người nói.

Sở Cuồng Nhân khoát tay áo: "Không cần."

Sau đó, hắn đi tới trước mặt Dương Mi.

Đối phương kinh nghi bất định nhìn hắn, thử dò xét nói: "Tông chủ?"

"Nếu không ngươi cho rằng là ai?"

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một cái nói.

"Quả nhiên là tông chủ!" Dương Mi sắc mặt vui mừng, hắn biết Sở Cuồng Nhân sẽ đến cứu hắn, nhưng không ngờ được là đối phương làm ra động tĩnh lớn như thế.

Bất quá tỉ mỉ nghĩ lại cũng thế.

Lấy tính tình tông chủ, sao không làm long trời lở đất đâu?

"Tại sao ngươi bị bắt?"

Sở Cuồng Nhân hỏi.

Dương Mi lộ ra vẻ bất đắc dĩ: "Ta hành tẩu trong hư không, muốn tìm một chút cơ duyên, không ngờ được là gặp người của Không Tộc, cũng không biết vì cái gì, bọn họ trực tiếp ra tay với ta, bắt ta, ta chỉ kịp phát tin tức cho tông chủ, sau đó mất đi liên hệ."

"A, Không Tộc, thật là bá đạo."

Sở Cuồng Nhân cười lạnh nói.

Xem ra, giống như thủ vệ đó nói, Không Tộc cũng chỉ muốn nghiên cứu thủ đoạn không gian của Dương Mi một chút, cho nên bắt hắn.

"Tông chủ, bây giờ chúng ta rời đi sao?"

Dương Mi hỏi.

"Rời đi? Cứ rời đi như vậy, lợi cho Không Tộc quá."

Sở Cuồng Nhân không phải ngươi thích nhẫn nhịn, Không Tộc dám ra tay với người của hắn, vậy hắn không làm cho đối phương trả giá bằng máu đâu được?

....

Chương 2353: Hư không Ngục Trưởng ra tay, Không Hoàng và Không Chi Tử, Tác Hồn Châm

"Quân vương!"

"Đúng là một vị quân vương đến Hư Không Chi Ngục nháo sự!"

Ngục Trưởng Hư Không Chi Ngục đã nhận ra khí tức lộ ra ngoài lúc Sở Cuồng Nhân giết chết Hắc Sát, ánh mắt vô cùng âm trầm.

Hiện tại, Sở Cuồng Nhân đã thả ra tù phạm tầng thứ sáu.

Mà cai tù tầng thứ bảy cũng không ngăn được một vị quân vương.

Về phần tầng thứ tám.

Đối với những người đó, hư không Ngục Trưởng cũng không lo lắng.

Những tồn tại tầng thứ tám, từng người vô cùng cường đại, thậm chí còn có Quân Vương Cảnh, Không Tộc quan tâm bọn họ hơn những tù phạm khác nhiều, cho dù là quân vương đến đây cũng không có khả năng để bọn họ lấy được tự do.

Dù vậy, Ngục Trưởng cũng không có buông lỏng.

Hiện tại Hư Không Chi Ngục đã sinh ra đại bạo động xưa nay chưa từng có.

Nếu để cho Sở Cuồng Nhân náo như thế nữa, rất có thể Hư Không Chi Ngục sẽ lâm vào tê liệt, vậy Ngục Trưởng hắn coi như khó chuộc tội lỗi.

Nhất định phải nhanh ngăn cản đối phương.

Nghĩ đến đây, Ngục Trưởng ngồi không yên.

……

Hư Không Chi Ngục.

Sở Cuồng Nhân tạm thời dàn xếp trong Dương Mi tùy thân vũ trụ.

Sau đó tiến về tầng thứ bảy.

Nơi này giam giữ tù phạm, thuần một sắc Đại Đạo Chí Tôn, nơi này tràn ngập uy áp, so với tầng thứ sáu thì mạnh hơn nhiều lắm.

Bọn họ cũng chú ý tới Hư Không Chi Ngục bạo động, khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân tới, trên mặt từng người đều lộ ra vẻ chờ mong.

"Cuồng đồ, ngươi dám đối nghịch với Không Tộc ta, ngươi không muốn sống nữa sao?"

Một tiếng quát lạnh vang lên.

Một Chí Tôn ngưng tụ pháp tắc mắt lạnh nhìn Sở Cuồng Nhân, mà sau lưng hắn còn có một đám thủ vệ Đại Đạo Cảnh.

Đáng tiếc, Sở Cuồng Nhân cũng không để bọn họ ở trong mắt.

"Tạp ngư, đừng đến vướng bận."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Một chỉ điểm ra, lực lượng pháp tắc như hồng thủy đổ xuống mà ra.

Chỉ là một chiêu, khiến cho tất cả thủ vệ ở đây lâm vào hoảng sợ.

Bất quá vào lúc này, có một trận lực lượng pháp tắc vô cùng cường đại gào thét mà ra, cản toàn bộ công kích của Sở Cuồng Nhân.

Người tới mái tóc màu đen, phía sau một đôi quang dực lưu chuyển huyền ảo phù văn.

Khuôn mặt lãnh túc, hai đầu lông mày lộ ra bạo ngược chi ý.

"Ngục Trưởng!"

"Quá tốt rồi, là Ngục Trưởng!"

"Ha ha, Ngục Trưởng tới, coi hắn có cuồng được nữa hay không."

"Không sai."

Người tới, chính là Ngục Trưởng Hư Không Chi Ngục.

Lực lượng pháp tắc giống như đại dương tràn ngập bốn phương tám hướng, hư không Ngục Trưởng lạnh như băng nhìn Sở Cuồng Nhân: "Ta không cần biết ngươi là thế lực nào, hôm nay, ngươi nhất định phải trả giá đắt! !"

Nói xong, hắn ngưng tụ Không Gian pháp tắc chi lực, một cây trường mâu màu trắng bạc bị hắn ngưng tụ ra, lập tức đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Cái trường mâu này, trực tiếp xuyên thủng hư không.

"A."

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ bất động, kiếm chỉ ngưng tụ, một chỉ điểm ra.

Ầm!

Đầu ngón tay và trường mâu tiếp xúc.

Pháp tắc phía trên trực tiếp liền hỏng mất.

"Giết!"

Sau lưng hư không Ngục Trưởng, một cai tù quát lạnh một tiếng.

Lập tức.

Đủ loại lực lượng không gian, không gian tu hành pháp liên tiếp oanh ra.

"Quân vương ra tay, các ngươi làm vướng víu thêm thôi?"

Quát lạnh một tiếng.

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, Vô Hạn Chi Vực thi triển.

Chỉ gặp không gian lực lượng từ bốn phương tám hướng đánh tới lại ngưng kết giữa không trung, dừng trước mặt Sở Cuồng Nhân, không cách nào tới gần mảy may.

Không chỉ có như thế.

Sở Cuồng Nhân nhấc tay lên, các loại tu hành pháp cuốn ngược mà ra.

Hóa thành một mảnh năng lượng đại dương mênh mông trùng trùng điệp điệp.

"Không được!"

"Cái gì, hắn lại có một chiêu này!"

Có Vô Hạn Chi Vực gia trì, đại dương năng lượng mênh mông đó ngay cả hư không Ngục Trưởng cũng không có cách nào đỡ được.

Chỉ gặp bị vô số tu hành pháp bao phủ, từng tu sĩ Không Tộc bị đánh cho thịt nát xương tan, hóa thành mảnh vỡ tản ra.

"Ngươi, khốn kiếp! !"

Hư không Ngục Trưởng tức giận đến xanh mặt.

Hắn đưa tay lấy ra một thanh trường đao cấp Hồng Mông chí bảo, chém tới Sở Cuồng Nhân, không gian đao khí thôn thiên phệ địa, xé rách hư không.

Nhưng khi đến gần Sở Cuồng Nhân, bị một đạo vô hình bích chướng cản lại, cho dù như thế nào cũng không đến gần Sở Cuồng Nhân được.

"Cái gì? !"

Hư không Ngục Trưởng biến sắc, cảm thấy không thể tưởng tượng được.

"Không Tộc quân vương, cũng chỉ có chút thủ đoạn này sao?"

Sở Cuồng Nhân vung tay lên.

Không gian lực lượng bên trong Vô Hạn Chi Vực cuốn tới, hóa thành một cái pháp tắc đại thủ to lớn, trực tiếp đánh hư không Ngục Trưởng bay ra ngoài.

Sau đó, hắn vỗ đại thủ, Không Gian chi lực phun trào mà ra.

Tầng thứ bảy, từng tòa trực tiếp sụp đổ!

Tù phạm bị giam ở bên trong, tất cả đều lấy được tự do.

"Chư vị, đi náo đi."

"Đi triệt để lật tung toà lao ngục vây các ngươi ở chỗ này, đi hung hăng trả thù Không Tộc tra tấn các ngươi nhiều năm như vậy đi!"

Sở Cuồng Nhân tuyên truyền, rất có tính kích động.

Một đám tù nhân nghe mà nhiệt huyết dâng lên.

"Giết!"

"Xông lên a, xông ra toà Hư Không Chi Ngục này."

"Thời gian quái quỷ này ta đã chịu đủ rồi!"

Đám tù nhân thẳng hướng Không Tộc thủ vệ.

Cướp đoạt binh khí của bọn họ.

Một trận chém giết trình diễn, hiện trường bị máu nhuộm đỏ hồng.

Giống như một cái Tu La địa ngục.

Vào thời khắc này.

Giữa thiên địa, không gian pháp tắc nhanh chóng dũng động.

Một cái hắc động cự đại sinh ra trong hư không, hấp lực to lớn ầm vang bộc phát, hút tất cả tù phạm tới.

Nếu bị hút vào trong đó, sẽ bị Không Gian chi lực ẩn chứa bên trong nghiền nát, oanh sát, ngay cả linh hồn đều hóa thành tro tàn.

Trong lỗ đen, hư không Ngục Trưởng đi ra, sắc mặt vô cùng âm trầm nhìn Sở Cuồng Nhân: "Ta muốn ngươi, chết ở chỗ này! !"

Hắc động đó đúng là quân vương pháp tướng của hắn, uy lực vô cùng cường đại.

Không có một cái tù phạm nào chống đỡ được.

Không chỉ có như thế.

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, Không Gian pháp tắc chi lực trên người lại bộc phát lần nữa, một cái lĩnh vực cự đại được tạo ra, chống lại Vô Hạn Chi Vực của Sở Cuồng Nhân.

Không Gian chi lực va chạm, khiến bốn phía không ngừng vặn vẹo.

Toàn bộ Hư Không Chi Ngục cũng vì đó chấn động.

Hư Không Chi Ngục, tầng thứ chín.

Từng sợi xiềng xích màu trắng bạc rung động, mà cuối những xiềng xích này thì buộc chặt một nam tử tóc vàng.

Cho dù là nhiều năm nghiêm hình tra tấn khiến cho lông mày vàng của nam tử có chút suy yếu nhưng lờ mờ có thể thấy được phong phạm quân vương ngày xưa.

"Ha ha, có người đến Hư Không Chi Ngục nháo sự, hơn nữa náo ra tới động tĩnh còn không nhỏ, Không Chi Tử ngươi không đi quản quản sao?"

Nam tử tóc vàng cũng chính là Không Hoàng, nhìn Không Chi Tử trước mặt nói.

Nhưng Không Chi Tử lơ đễnh, thản nhiên nói: "Không ai có thể từ bên trong Hư Không Chi Ngục chạy đi, hư không Ngục Trưởng sẽ giải quyết hết thảy, hiện tại, ngươi chỉ cần nói hết thảy ngươi biết ra."

"A, Không Tộc các ngươi ép hỏi ta đã nhiều năm như vậy, ta cũng cảm thấy mệt mỏi thay các ngươi." Không Hoàng xùy cười một tiếng nói.

"Lần này, ta sẽ có được đáp án ta muốn." Không Chi Tử lấy ra vài cây tử sắc châm, từ tốn nói.

Không Hoàng ánh mắt ngưng tụ, nhìn tử sắc châm, lộ ra vẻ kiêng dè: "Đây là Tác Hồn Châm, các ngươi lại hợp tác với Hồn Tộc."

"A, Hồn Tộc và Không Tộc ta sắp thông gia liên minh, ta mượn bọn họ mấy cây Tác Hồn Châm cũng không tính việc khó."

Không Chi Tử nói, sau đó cắm mấy cây tử sắc châm vào đầu Không Hoàng, tay nắm huyền ảo pháp quyết, một trận ba động kì lạ khuếch tán mà ra.

Mà ánh mắt Không Hoàng cũng dần dần trở nên ngốc trệ vô thần.

"Được, bây giờ nói cho ta, Hư Không Chi Chủ ở nơi nào..."

....

Chương 2354: Hành hung hư không Ngục Trưởng, tầng thứ tám Hư Không Chi Ngục, quân vương bị khống chế

Hư Không Chi Ngục, bên trong tầng thứ bảy.

Hư không Ngục Trưởng thôi động hai đại sát chiêu quân vương pháp tướng, quân vương lĩnh vực, khí tức cường đại vô song, trực tiếp khiến cho bát phương vì đó chấn động.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng ở trung tâm pháp tắc khuấy động, vẻ mặt lạnh nhạt.

"Hỗn trướng, đi chết!"

Hư không Ngục Trưởng toàn thân tràn ngập sát khí lạnh lẽo.

Một chưởng oanh ra.

Một lượng lớn pháp tắc hội tụ thành một vệt thần quang đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Oanh! !

Bích chướng trước mặt Sở Cuồng Nhân bộc phát ra chấn động mãnh liệt.

Từng vết rách lan tràn mà ra.

Sau đó nổ tung!

Thần quang chi uy vẫn thẳng tắp lướt về phía Sở Cuồng Nhân.

Hắn hời hợt đưa tay đập nát nó: "Có thể đánh vỡ không gian bích chướng do Vô Hạn Chi Vực chế tạo, thực lực của ngươi không tính kém trong số quân vương."

Cho dù là quân vương ở nấc thang thứ nhất cũng coi như nhất lưu.

Dù sao cũng là bị Không Tộc phái tới trông giữ Hư Không Chi Ngục, muốn trấn được một đám tù phạm này, không có thực lực cứng rắn đương nhiên không được.

"Hư Không Toái Thiên Ấn!"

Hư không Ngục Trưởng lại ra tay lần nữa.

Vô số không gian pháp tắc đằng không mà lên, ngưng tụ thành một đạo phù văn ấn ký cự đại, tản ra vô tận thần quang, đột nhiên nện xuống.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ bất động.

"Tha Hóa, Hư Không Toái Thiên Ấn!"

Một tiếng lẩm bẩm.

Chiêu thức giống nhau trực tiếp oanh ra.

Hai cỗ lực lượng oanh kích, hư không Ngục Trưởng vô cùng kinh ngạc.

"Ngươi sao lại biết Không Tộc tu hành pháp?"

Còn chưa chờ hắn lấy lại tinh thần.

Công kích của Sở Cuồng Nhân đã tiến đến lần nữa.

"Càn Khôn Tạo Hóa Chỉ!"

Một chỉ điểm ra, Càn Khôn pháp tắc giao hội, hóa thành một dòng lũ ngập trời.

Hư không Ngục Trưởng vội vàng ứng phó.

"Càn Khôn Động Loạn Quyền!"

Sở Cuồng Nhân nhấn một ngón tay, sau đó lại oanh ra một quyền.

Nhưng cái này vẫn chưa hết.

Sau lưng hắn, vô thượng kiếm ý trùng thiên.

Một tôn pháp tướng cầm kiếm to lớn đột nhiên ngưng tụ mà ra.

"Kiếm hai mươi bốn!"

Đây là pháp tướng của Kiếm Thần cung chủ.

Một kiếm chém ra, uy thế kinh thiên động địa, trùng trùng điệp điệp.

Cuồng bạo thần uy khiến cho thiên địa điên cuồng chấn động.

Đủ loại tu hành pháp, trong tay Sở Cuồng Nhân thi triển mà ra, một chiêu một thức đều ẩn chứa pháp tắc chi uy khổng lồ.

Cho dù là thân ở trong lĩnh vực của người khác, Sở Cuồng Nhân vẫn có thể vận dụng các loại tu hành pháp đến lô hỏa thuần thanh, như nước chảy mây trôi.

Trong lúc nhất thời, hư không Ngục Trưởng thi triển pháp tướng và lĩnh vực lại bị áp chế!

Đám người nhìn trợn mắt hốc mồm.

Đây là quân vương nơi nào tới, không hợp thói thường a! !

"Pháp tướng, ngưng!"

Pháp tướng của Kiếm Thần cung chủ tán đi.

Một tôn pháp tướng ngưng tụ mà thành sau lưng Sở Cuồng Nhân.

Đây là một nữ pháp tướng phong hoa tuyệt đại, trong lúc giơ tay nhấc chân, thiết huyết bá đạo chi khí như cuồng phong tứ ngược, kinh thiên động địa.

Đây chính là pháp tướng của Lam Vương.

"Vạn Cổ Cuồng Lam!"

Sở Cuồng Nhân thi triển chiêu thức của Lam Vương.

Oanh!

Âm dương, phong lôi, các loại pháp tắc hội tụ tại một chiêu này, hóa thành phong bạo kinh khủng quyển ra, ngạnh sinh sinh đánh hư không Ngục Trưởng bay ra ngoài.

Lam Vương thực lực phi thường khủng bố.

Cho dù Sở Cuồng Nhân dùng Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp huyễn hóa ra Lam Vương pháp tướng uy lực không đạt được như bản tôn nhưng cũng đủ đáng sợ.

"Ta muốn làm thịt ngươi! !"

Hư không Ngục Trưởng gầm thét.

Áo choàng tán phát, hắn đã không có phong phạm quân vương.

Hắn thôi động lực lượng đến cực hạn.

Không Gian pháp tắc như là quần tinh vờn quanh chung quanh

hắn.

"Hư Không, Đại Thôn Phệ! !"

Phía sau hắn, hắc động pháp tướng đánh thẳng tới bao trùm Sở Cuồng Nhân.

Đối mặt lực lượng như thế, Sở Cuồng Nhân không sợ chút nào.

Thôn Thiên Chi Thuật trực tiếp thi triển.

Vô số hư không linh khí và mảnh vỡ đại đạo của tu sĩ chết đi đều bị hắn lấy một loại phương thức gần như cướp đoạt nuốt chửng vào.

Khí tức của hắn cũng liên tục tăng lên.

Lam Vương pháp tướng sau lưng càng ngưng thật.

Giống như Lam Vương đích thân tới!

Chỉ gặp pháp tướng đó năm ngón tay một nắm, Phong Lôi âm Dương pháp tắc hội tụ, bắn ra thần quang tươi sáng chói mắt, trực tiếp đập bể hắc động!

Hư không Ngục Trưởng nhận xung kích trước nay chưa từng có, cuồng thổ máu tươi, cả người bị đánh bay ra ngoài, như là sao chổi từ tầng thứ bảy nện vào tầng thứ tám.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, sải bước ra, cũng đi tới tầng thứ tám.

Nơi này giam giữ nhóm tồn tại mạnh nhất Hư Không Chi Ngục.

Theo Sở Cuồng Nhân đi vào, bọn họ nhao nhao ghé mắt.

"Khí tức thật mạnh mẽ."

"Chậc chậc, các ngươi nhìn, đây không phải là hư không Ngục Trưởng sao? Sao bị đánh đến chật vật không chịu nổi như thế, đúng là hiếm lạ."

"Đúng vậy, ngươi cũng có hôm nay đâu."

Những người này nhìn hư không Ngục Trưởng, lộ ra vẻ trào phúng.

Mà Sở Cuồng Nhân đi vào, nhìn thoáng qua bọn họ, phát hiện mấy quân vương ở chỗ này, dù bị câu thúc nhưng vẫn có khí tức vô cùng mạnh mẽ.

"Ta tới đây, trả lại tự do cho các ngươi."

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ.

Kiếm khí chém ra, đánh về phía từng cái lồng giam.

Lại thấy phía trên có cấm chế hiển hiện, ngăn kiếm khí của hắn lại.

Cấm chế tầng thứ tám cách biệt một trời với mấy tầng còn lại.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không thèm để ý chút nào.

Lam Vương pháp tướng sau lưng oanh ra một quyền.

Oanh!

Toàn bộ Hư Không Chi Ngục chấn động, phảng phất muốn bị đánh đến sụp đổ.

Cấm chế từng cái lồng giam cũng theo đó vỡ vụn.

Đám Đại Đạo Chí Tôn nhao nhao vọt ra, sắc mặt cuồng hỉ.

Bất quá khiến Sở Cuồng Nhân ngoài ý muốn chính là có mấy quân vương vẫn ngồi trong lao, bất vi sở động, tựa hồ không có chút nào khát vọng đối với tự do.

Chuyện gì xảy ra?

"Các quân vương, cơ hội các ngươi lấy được tự do đến! !"

Nhưng vào lúc này.

Hư không Ngục Trưởng đột nhiên từ bên trong phế tích đứng lên.

Hắn mặt mũi tràn đầy máu tươi, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ ngoan tuyệt, đưa tay ở giữa, mấy viên quân vương chi tâm do pháp tắc ngưng tụ mà thành bay lên không.

Các quân vương vốn ngồi tại trong lao tù, bất vi sở động lập tức hai mắt tỏa sáng, mà Sở Cuồng Nhân cũng như đoán được cái gì, ánh mắt ngưng tụ.

"Giết hắn!"

"Chỉ cần giết hắn, ta trả quân vương chi tâm lại cho các ngươi! Để các ngươi rời khỏi Hư Không Chi Ngục, ta nguyện lấy đạo tâm phát thệ!"

Hư không Ngục Trưởng lớn tiếng nói.

Nhìn đến đây, cuối cùng Sở Cuồng Nhân đã hiểu.

Vì cái gì mấy quân vương này sẽ thờ ơ với mình.

Hóa ra, quân vương chi tâm của bọn họ đều bị hư không Ngục Trưởng nắm giữ, cũng không biết đối phương dùng pháp môn kì lạ gì, có thể lấy quân vương chi tâm của người khác ra, xem ra Không Tộc vẫn có chút thủ đoạn.

Nghe được hư không Ngục Trưởng nói như vậy, mấy quân vương ngo ngoe muốn động.

Bọn họ cho dù có thể ra Hư Không Chi Ngục cũng vô dụng, quân vương chi tâm trong tay hư không Ngục Trưởng, sinh tử đều trong một ý niệm của đối phương.

Chỉ có lấy lại quân vương chi tâm mới có thể thu được chân chính tự do!

"Hư không Ngục Trưởng dám lấy đạo tâm phát thệ, vậy thì không dám đổi ý, nếu không sẽ tạo thành trở ngại to lớn cho hắn tu hành."

"Không sai, giết người này, chúng ta có thể lấy được được tự do chân chính."

Trong lúc nhất thời.

Mấy quân vương nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt gắn đầy sát ý.

Mà hư không Ngục Trưởng âm lãnh cười một tiếng: "Ta không phải là đối thủ của ngươi, nhưng nhiều quân vương liên thủ như vậy, ta không tin, ngươi còn có thể lật trời hay sao? !"

"Có thể lật trời hay không thì không biết, nhưng... phá hủy toà Hư Không Chi Ngục này vẫn dư sức." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Sưu!

Lúc này, có một quân vương đã kiềm chế không được.

Hắn bóng người lóe lên, hóa thành một đạo điện quang vọt tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, một quyền ném ra, lôi đình pháp tắc bàng bạc gào thét mà ra.

Lam Vương pháp tướng của Sở Cuồng Nhân trực tiếp một quyền đánh ra.

Ầm!

Quân vương đó bị đánh cho thổ huyết bay ngược!

"Cùng tiến lên!"

Mấy vị quân vương cùng nhau bộc phát uy thế.

Có thôi động Hồng Mông tu hành pháp, có ngưng tụ pháp tướng, thậm chí có giống như hư không Ngục Trưởng, đã tạo dựng ra lĩnh vực!

Chương 2355: Mượn đao giết người, tính sai quân vương, thân phận bại lộ

Quân vương liên thủ xuất kích, mênh mông chi uy, rung động Hư Không Chi Ngục.

Sở Cuồng Nhân bất động, khí tức lưu chuyển.

Pháp tắc lưu chuyển quanh thân, một cỗ thiên địa chi lực gia trì ở trên người hắn.

Đúng là kết hợp với Thôn Thiên Chi Thuật.

Khiến thực lực của hắn lại tăng lên lần nữa!

Pháp tắc đổ xuống, công kích của mấy vị quân vương bị ngăn lại.

"Đây là Thiên Nhân Quyết!"

"Thiên Nhân Quyết thiên nhân hợp nhất của Thiên Nhân Thánh Địa, từ trước đến nay chỉ có nhân viên hạch tâm Thánh Địa mới có thể học tập, chẳng lẽ hắn là tu sĩ Thiên Nhân Thánh Địa."

Chúng quân vương kinh ngạc.

Khí tức trên thân Sở Cuồng Nhân cũng không có dừng lại, tương phản, còn không chút kiêng kỵ tăng lên, uy thế bàng bạc tuyệt luân.

"Các ngươi coi là chỉ có như thế sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Lập tức.

Chỉ gặp thân thể hắn có tiên huy lấp lóe, thần quang bắn ra, từng cái trận pháp cấm chế hiển hiện trong cơ thể hắn, tản ra ba động khủng bố.

Dĩ Thân Tái Trận!

Giờ khắc này.

Chín trăm tám mươi mốt trận pháp trong cơ thể Sở Cuồng Nhân bị khởi động hơn phân nửa.

Chuyện này khiến lực lượng của hắn lại điên cuồng tăng lên lần nữa.

"Để các ngươi nếm thử cỗ lực lượng này đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn giơ cao tay, năm ngón tay một nắm, một quyền đánh ra, chín trăm tám mươi mốt cái trận pháp trong cơ thể điên cuồng chấn động, bộc phát ra thần quang tươi sáng.

Trận pháp chi lực, lực lượng pháp tắc, thiên địa chi lực.

Vô số lực lượng gia trì, Sở Cuồng Nhân, đánh ra một quyền, uy lực của nó khủng bố, vượt xa tất cả quân vương ở đây.

Thậm chí đã tiếp cận Cực Đạo Quân Vương!

Oanh!

Quân vương đánh ra Hồng Mông tu hành pháp vỡ vụn, pháp tướng vỡ vụn, lĩnh vực cũng theo đó sụp đổ, từng quân vương, bị đánh bay ra ngoài như diều đứt dây.

Từng ngươi miệng phun máu tươi, chật vật không thôi.

Từng ngươi trợn mắt hốc mồm, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!

"Tại sao lực lượng của hắn lại đột nhiên tăng lên nhiều như vậy?"

"Rốt cuộc là tu hành pháp gì?"

"Đáng chết, sao hắn làm được!"

Cho dù là hư không Ngục Trưởng cũng nuốt nước bọt, giờ phút này, quân vương nấc thang thứ nhất này cảm nhận được sự uy hiếp mạnh mẽ từ trên người Sở Cuồng Nhân.

Đó là đại khủng bố thời khắc sinh tử!

"Ngươi rốt cuộc cùng là ai? !"

Hư không Ngục Trưởng nhìn Sở Cuồng Nhân, ngữ khí hơi run rẩy nói.

Quân vương khủng bố như vậy, tại sao mình chưa từng nghe nói qua?

Rốt cuộc là đến từ thế lực nào?

Là nhân tộc?

Hay là Thiên Thần nhất tộc, hay là Long Tộc?

Bọn họ hoàn toàn không biết.

Sở Cuồng Nhân không có trả lời, hắn trực tiếp bước ra một bước, đi tới trước mặt hư không Ngục Trưởng, đưa tay oanh ra, tốc độ nhanh như thiểm điện.

Ầm!

Hư không Ngục Trưởng bị đánh đến thổ huyết không thôi.

Đại đạo trong cơ thể liên tiếp chấn động, ngay cả quân vương chi tâm đều như muốn vỡ vụn.

Sở Cuồng Nhân không có nương tay.

Một quyền tiếp lấy một quyền.

Bên cạnh, mấy quân vương muốn lên giúp đỡ nhưng lại bị một quân vương giữ chặt: "Các ngươi ngốc sao? Để gia hỏa này giết hư không Ngục Trưởng, sau đó chúng ta lấy lại quân vương chi tâm không được sao? !"

Nghe đến đây, trước mắt mọi người sáng lên.

Đúng vậy a.

Hư không Ngục Trưởng chết rồi, chẳng phải bọn họ có thể cầm lại quân vương chi tâm sao?

"Tốt một chiêu mượn đao giết người."

Mọi người nhìn quân vương đưa ra đề nghị, lộ ra vẻ tán thưởng.

Mà Sở Cuồng Nhân và hư không Ngục Trưởng chiến đấu, đã dần

dần đến hồi cuối.

Hư không Ngục Trưởng tựa hồ là nhìn ra mấy quân vương đó muốn mượn tay Sở Cuồng Nhân diệt trừ mình, trong mắt lập tức lộ ra vẻ âm tàn.

"Một đám tù phạm cũng muốn tính toán ta, không có cửa đâu!"

Chỉ gặp hắn lấy ra quân vương chi tâm của mấy vị quân vương đó, sau đó đột nhiên bóp nát, lập tức, năng lượng cuồng bạo điên cuồng tràn vào trong cơ thể hắn.

Hắn, lại cưỡng ép hấp thụ lực lượng của quân vương chi tâm!

Nhìn đến nơi này, mấy quân vương đó đều ngây ngẩn cả người.

Cái này, cái này...

Bọn họ hoàn toàn không ngờ rằng, hư không Ngục Trưởng còn có một chiêu này.

"Không, không! !"

Mấy quân vương mộng, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Nhưng đã không còn kịp rồi.

Quân vương chi tâm bị phá hủy, mà đại đạo thậm chí tính mệnh của bọn họ tương liên với quân vương chi tâm, giờ khắc này, thân thể của bọn họ bắt đầu sụp đổ...

Chỉ chốc lát, mấy vị quân vương, toàn bộ ngã xuống!

Mà khí tức hư không Ngục Trưởng cũng cường đại đến một tình trạng cực kỳ khủng bố.

Đã đến gần vô hạn Cực Đạo Quân Vương!

"Chết đi cho ta!"

Hư không Ngục Trưởng nổi giận gầm lên một tiếng, thi triển pháp tướng, lĩnh vực.

Pháp tắc mênh mông, trực tiếp bao phủ toàn bộ tầng thứ tám.

Một chút Đại Đạo Chí Tôn không kịp trốn tránh, dưới cỗ lực lượng này, bị vỡ vụn thân thể, đại đạo tiêu tán, trực tiếp vẫn lạc.

Hắn đấm ra một quyền, đánh ra một cái hắc động trùm tới Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, chín trăm tám mươi mốt cái pháp trận trong cơ thể oanh một cái, toàn bộ bộc phát đến cực hạn, không sợ hãi chút nào, cũng một quyền đánh ra.

Ầm!

Hai cỗ lực lượng va chạm trong nháy mắt, vách tường Hư Không Chi Ngục bắt đầu vỡ ra, vô số tù phạm, thủ vệ thấy cảnh này, rất là chấn kinh.

"Lực lượng thật mạnh mẽ, chuyện gì xảy ra?"

"Trời ạ, là ai đang chiến đấu?"

"Lực lượng như thế, quá kinh người."

Bọn thủ vệ vừa kinh vừa sợ.

Mà đám tù nhân thì vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, đối với bọn họ, Hư Không Chi Ngục bể nát càng tốt, như vậy mới có cơ hội chạy khỏi nơi này.

Tầng thứ tám.

Sở Cuồng Nhân vẫn còn tiếp tục giao thủ với hư không Ngục Trưởng.

Không Gian pháp tắc vận chuyển, cực kỳ bá đạo, nhất quyền nhất cước, một chiêu một thức đều tăng pháp tướng, lực lượng lĩnh vực lên tới cực hạn.

Một chiêu thức thiên biến vạn hóa, như nước chảy mây trôi, không có dấu vết mà tìm kiếm.

Hơn nữa đều vô cùng cường đại.

Song phương giao phong, một chiêu mạnh hơn một chiêu, một thức mạnh hơn một thức.

Mà giao phong ở trình độ này, tầng linh quang trên thân Sở Cuồng Nhân cũng bị dư ba chấn vỡ, lộ ra khuôn mặt lúc đầu.

Hắn không dùng Tha Hóa Tự Tại Pháp huyễn hóa ra những sinh linh khác.

Chỉ có tư thái của hắn lúc đầu mới có thể phát huy chiến lực đến cực hạn!

"Ngươi là... Sở Cuồng Nhân? !"

Hư không Ngục Trưởng biến sắc.

Hắn nhận ra Sở Cuồng Nhân.

Mặc dù hắn chưa từng đi Hồng Mông Đại Thế Giới nhưng ngẫu nhiên Hư Không Chi Ngục cũng sẽ tiếp thu một chút tình báo của ngoại giới, hắn cũng biết đối phương.

Nhưng hắn hoàn toàn không ngờ được là đối phương lại đến đại náo Hư Không Chi Ngục.

"Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?"

"A, thật thú vị, các ngươi bắt người của ta, sau đó hỏi ta muốn làm gì." Sở Cuồng Nhân cười cười, ánh mắt lại càng phát lạnh lùng.

Thân phận đã bại lộ.

Hắn cũng không để ý chút nào.

Hơn nữa như vậy, có một vài thủ đoạn hắn cũng không cần ẩn giấu.

Chỉ gặp hắn đưa tay, một thanh Trảm Long Nhận xuất hiện trong tay.

Sát khí mãnh liệt, tràn ngập thiên địa, thanh cực đạo thần binh này sau khi Sở Cuồng Nhân tấn cấp quân vương, có thể bùng lên sức mạnh càng lớn.

"Chém!"

Quát lạnh một tiếng, Sở Cuồng Nhân chém ra một đao.

Đao quang dung hợp pháp tắc, phô thiên cái địa.

Hư không Ngục Trưởng pháp tướng, lĩnh vực, đều bị xé nứt!

Phù một tiếng.

Một cánh tay của Hư không Ngục Trưởng bị xé nứt.

Sở Cuồng Nhân ánh mắt lạnh lùng, lại chém ra một đao.

Hư không Ngục Trưởng ánh mắt hoảng sợ, điên cuồng trốn tránh.

Một đao đó rơi vào khoảng không.

Nhưng đao quang rơi trên vách tường Hư Không Chi Ngục, trực tiếp đánh ra một lỗ hổng cự đại, hỗn loạn hư không loạn lưu xuất hiện.

Vốn loạn cả một đoàn, Hư Không Chi Ngục càng thủng trăm ngàn lỗ.

"Sở Cuồng Nhân, Không Tộc sẽ không bỏ qua ngươi!"

"Không Tộc và ta đã sớm không chết không thôi, ngớ ngẩn."

Từ khi Không Tộc tính toán nhân tộc, bọn họ cũng đã đứng ở mặt đối lập với Sở Cuồng Nhân, đã không còn khả năng hóa giải ân oán.

Đã như vậy, như vậy để cừu hận càng sâu một chút thì đã sao?

....

Chương 2356: Không Chi Tử bị nghiền ép, Cực Đạo Quân Vương, một chỉ đối một

kiếm

"Chuyện gì xảy ra, sao lại nháo đến tình trạng này?"

Hư Không Chi Ngục, trong tầng thứ chín.

Không Chi Tử đang dùng Tác Hồn Châm với Không Hoàng, lấy tình báo mình muốn, chỉ là Hư Không Chi Ngục liên tiếp truyền đến rung chuyển, khiến cho hắn tâm phiền ý loạn, trong mắt lộ ra vẻ băng lãnh.

"Đến bây giờ còn không có giải quyết người gây chuyện, hư không Ngục Trưởng làm ăn kiểu gì, xem ra phải thay người."

Không Chi Tử ánh mắt lạnh lùng.

Ầm! !

Nhưng vào lúc này.

Trở ngại ở giữa tầng thứ tám và tầng thứ chín bị trực tiếp đánh nát.

Một bóng người chậm rãi đi vào tầng thứ chín.

Tiên huy tươi sáng chói mắt khiến cho Không Chi Tử không khỏi hơi híp mắt lại.

Tiếp lấy.

Chỉ thấy đối phương ném ra ngoài một vật, lăn đến trước mặt mình.

Nhìn kỹ, Không Chi Tử con ngươi đột nhiên co rụt lại.

Kia đúng là... đầu của hư không Ngục Trưởng!

"Ngươi hẳn là Không Chi Tử đi."

Sở Cuồng Nhân nhìn Không Chi Tử trước mắt, lại nhìn nam tử tóc vàng bị vô số xiềng xích khóa lại sau lưng đối phương, lộ ra vẻ suy tư.

"Tiểu Ái, phân tích tình trạng đối phương một chút."

"Vâng."

Tiểu Ái bắt đầu vận chuyển.

Rất nhanh.

"Chủ nhân, vài cây tử sắc chi châm trên đầu Không Hoàng có liên quan đến linh hồn chi đạo, có hiệu quả mê hoặc tâm trí..." Tiểu Ái nói.

Nghe đến nơi này, Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ.

Mê hoặc tâm trí?

Đối phương muốn lấy được tình báo gì từ trên người Không Hoàng sao?

Không Chi Tử tự mình đến đây.

Có thể thấy được tầm quan trọng của tình báo này.

"Sở Cuồng Nhân, giết quân vương Không Tộc ta, ngươi muốn chết! !"

Sở Cuồng Nhân đã không có che giấu tung tích.

Mà Không Chi Tử cũng quan tâm hắn cho nên lập tức nhận ra.

Hắn không nói hai lời, trực tiếp thôi động Không Gian pháp tắc chi lực, trùng trùng điệp điệp Không Gian chi lực giống như thủy triều dũng mãnh lao tới Sở Cuồng Nhân.

Người này tư chất rất cao.

Đã từng có thể lấy không phải quân vương chi thân ngăn lại một chiêu của Lam Vương.

Bây giờ tấn cấp quân vương, chiến lực càng thêm kinh khủng dọa người, quân vương bình thường hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn.

Nhưng cũng tiếc, hiện tại hắn đối mặt Sở Cuồng Nhân.

Giống như Lam Vương nói.

Đom đóm há có thể tranh nhau phát sáng với hạo nguyệt? !

Sở Cuồng Nhân vỗ ra một chưởng, ba ngàn lực lượng pháp tắc nhấp nhô, Không Gian pháp tắc của Không Chi Tử bị đập nát, cả người bị một bàn tay đánh bay ra ngoài.

"Cái này, tại sao có thể như vậy? !"

Không Chi Tử sắc mặt hơi trắng bệch.

Trước khi gặp được Sở Cuồng Nhân, hắn tự hỏi không kém đối phương bao nhiêu.

Nhưng bây giờ, chuyện xảy ra khiến cho hắn hoài nghi nhân sinh.

Một chưởng?

Người ta nhẹ nhàng một chưởng đánh lui mình!

Cái này sao có thể? !

Không Chi Tử có chút không dám tin tưởng, từ trước đến nay hắn vốn kiêu ngạo, cho nên không chịu được sự thực như vậy, hắn thôi động Không Gian pháp tắc, cực chiêu vào tay.

"Hư Không Thần Phong!"

Không Gian pháp tắc xen lẫn, hóa thành một trận hư không phong bạo.

Sự mạnh mẽ đủ để vặn vẹo tất cả quân vương nấc thang thứ ba.

Chỉ tiếc.

Sở Cuồng Nhân nhìn cũng không có nhìn một chút, tiện tay vung ra một đao.

Đao quang bao phủ, hư không phong bạo chôn vùi.

Không Chi Tử nhận một kích này, thân thể nổ tung, sương máu dâng trào, cả người bị oanh kích dính lên trên vách tường Hư Không Chi Ngục, đại đạo chấn động không ngừng.

"Không, không thể nào."

"Ta là Không Gian Chi Tử sinh ra trong không gian khởi nguyên, là Hư Không Chi Chủ tương lai, sao lại, sao lại bị bại như thế!"

Không Chi Tử sắc mặt hãi nhiên, không muốn tin tưởng.

Cũng là quân vương vừa tấn cấp không bao lâu, nhưng chênh lệch này không khỏi kém đến quá lớn, có thể nói là chính là một cái là trời, một cái là đất a.

Sở Cuồng Nhân đưa tay chém ra một đao.

Mục tiêu không phải Không Chi Tử.

Mà là Không Hoàng bị vô số xiềng xích vây khốn.

Một đao chém xuống, từng cây xiềng xích vỡ vụn, nhưng vẫn còn có một số xiềng xích vây khốn đối phương, ngay khi Sở Cuồng Nhân muốn xuất thủ lần nữa...

Bên ngoài Hư Không Chi Ngục.

Một cỗ khí tức vô cùng bàng bạc trút xuống!

Toàn bộ Hư Không Chi Ngục chấn động như địa chấn, từng đạo hư không chi phong thuận theo lỗ hổng Hư Không Chi Ngục tràn vào, chỗ đến, từng tù phạm bạo động bị chôn vùi, trong nháy mắt, hơn phân nửa tù phạm tiêu vong.

"Loại khí tức này..."

Sở Cuồng Nhân hai mắt khẽ híp một cái.

Là cực đạo!

Chỉ có quân vương cảnh giới Cực Đạo mới có khí tức như vậy.

"Sở Cuồng Nhân, đến Hư Không Chi Ngục nháo sự, đây là sai lầm lớn nhất đời này của ngươi! !" Một giọng nói lạnh lùng quanh quẩn hư không.

Chỉ gặp trong thần quang chói mắt.

Một lão giả Không Tộc chậm rãi đi tới, chỗ đến, hư không ở giống như là sóng nước rẽ ra hai bên.

Tựa hồ ngay cả hư không đều đang e ngại đối phương.

Người tới, là Cực Đạo Quân Vương Không Tộc.

Là một trong số những tồn tại cổ xưa nhất Không Tộc.

"Hư Linh Vương, ngươi đến rất đúng lúc!"

Không Chi Tử nhìn người tới, sắc mặt vui mừng, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân nói ra: "Giết hắn, người này chưa trừ diệt, tương lai tất thành tai hoạ! !"

Mặc dù Không Chi Tử rất muốn tự tay đánh bại Sở Cuồng Nhân.

Nhưng hắn biết, dựa vào mình bây giờ, hoàn toàn không thể nào làm được.

So với giữ đối phương lại tương lai trở thành uy hiếp mình.

Chẳng bằng bây giờ mượn nhờ lực lượng Cực Đạo Quân Vương tiêu diệt đối phương!

Dị số quái thai như vậy.

Không nên tồn tại ở trên đời này.

"Tốt!"

Hư Linh Vương gật gật đầu, cũng không nói thêm gì.

Chuyến này hắn đến chính là giết Sở Cuồng Nhân!

"A, Cực Đạo Quân Vương, thú vị."

Sở Cuồng Nhân có chút kích động.

Dưới Cực Đạo, hắn gần như không e ngại bất kỳ quân vương nào.

Như vậy, Cực Đạo Quân Vương đâu?

Hắn và Cực Đạo Quân Vương chênh lệch bao xa đâu?

"Hư Linh Phong Thiên Chỉ!"

Chỉ gặp Hư Linh Vương đưa tay ngưng tụ Không Gian pháp tắc, nhấn một ngón tay, cỗ lực lượng này vô cùng mênh mông, trực tiếp khóa chặt đất trời bốn phía xung quanh Sở Cuồng Nhân.

Để hắn tránh cũng không thể tránh!

Dưới một chỉ này, Sở Cuồng Nhân chỉ cảm thấy trời đều phải sụp xuống rồi.

Mà hắn, nhỏ bé giống như con kiến hôi.

"Cực Đạo Quân Vương, quả nhiên có chút vốn liếng a."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Tay hắn nắm Trảm Long Nhận, ánh mắt lạnh nhạt, như một vũng hàn đàm, không nổi sóng, nhưng kiếm ý trên người hắn lại điên cuồng sôi trào.

Trong cơ thể, chín trăm tám mươi mốt cái trận pháp cũng vận hành đến cực hạn, khiến thân thể của hắn khẽ run, nở rộ thần quang chói mắt.

Lại thêm Thôn Thiên Chi Thuật, Thiên Nhân Quyết song trọng gia trì, thời khắc này Sở Cuồng Nhân đã có thể xưng là đệ nhất quân vương dưới Cực Đạo.

Không Chi Tử cảm nhận khí tức đối phương, nội tâm lại không tự chủ được có chút sợ hãi, trong mắt lộ ra vẻ ghen ghét.

Vì cái gì?

Tất cả mọi người đều vừa tấn cấp quân vương không lâu, vì cái gì thực lực của ngươi sẽ cường đại tình trạng này? ! Hoàn toàn không hợp lý a!

"Kiếm, hai mươi lăm!"

Lúc này, Sở Cuồng Nhân xuất thủ.

Chỉ gặp hắn lấy đao làm kiếm.

Kiếm ý tuyệt luân phóng lên tận trời, tung hoành cổ kim!

Một đạo kiếm ảnh màu trắng bạc như muốn cắt đứt tuế nguyệt và thời không!

Kiếm ảnh trùng thiên, ầm ầm đánh vào một chỉ của Hư Linh Vương.

Toàn bộ Hư Không Chi Ngục điên cuồng rung chuyển.

Một vết nứt lan tràn mà ra, bắt đầu từ tầng thứ chín, trực tiếp lan tràn đến tầng thứ tám, tầng thứ bảy... cho đến tầng thứ nhất!

Toàn bộ Hư Không Chi Ngục như muốn bị đánh thành hai nửa!

Thần uy kinh khủng này khiến tất cả người cảm nhận được đều run lẩy bẩy.

Hư Linh Vương lông mi cau lại, thu tay lại.

Chỉ gặp ở đầu ngón tay hắn, một vết máu nổi lên.

Hắn, bị thương.

"Kẻ này lại có thực lực như thế? !"

Hư Linh Vương cũng không nhịn được vì đó sợ hãi thán phục.

....

Chương 2357: Các ngươi không để ý đến một người, Không Hoàng thoát khốn, dẫn người rời khỏi

Cực Đạo Quân Vương chiến lực cực kỳ cường đại, ở đỉnh cao quân vương.

Bây giờ thực lực Sở Cuồng Nhân kinh người, mặc dù chỉ vừa tấn cấp quân vương nhưng có được đủ loại át chủ bài, đại bộ phận quân vương nấc thang thứ nhấc không phải là đối thủ của hắn, đối mặt Cực Đạo cũng không phải không thể chống cự.

Nhưng chống cự và đánh bại là hai khái niệm khác nhau.

Cực chiêu đối oanh, mạnh như Sở Cuồng Nhân cũng bị đánh lui.

Mà Hư Linh Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt băng lãnh: "Không ngờ được là ngươi lại tổn thương được ta, quái thai như thế, ngươi, đúng là không thể lưu."

Mặc dù chỉ là ngón tay bị thương mà thôi.

Nhưng hắn là cực đạo.

Đại đạo chi thể của hắn, cho dù là đứng bất động, mặc cho quân vương công kích cũng sẽ không xuất hiện tổn thương, lại bị phá vỡ khi đối kháng Sở Cuồng Nhân.

Vô số năm qua, hắn lại một lần nữa cảm nhận được đau xót.

Cái này khiến trong lòng hắn tràn đầy sát ý lạnh như băng.

"A, lão gia hỏa, ngươi cảm thấy ngươi giết được ta?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Mà Hư Linh Vương nghe vậy, lại khinh thường cười lạnh: "Sở Cuồng Nhân, trước mặt Cực Đạo, cho dù ngươi có nhiều thủ đoạn cũng khó thoát khỏi cái chết."

Nói xong, hắn đưa tay oanh một chưởng trong hư không.

Phịch một tiếng.

Hư không điên cuồng chấn động.

Vô số phù văn cấm chế lưu chuyển mà ra, vô tận Không Gian pháp tắc tràn ngập ở trong mỗi một góc thiên địa, tạo thành một cái lĩnh vực cường tuyệt!

Đây là không gian lĩnh vực của Hư Linh Vương.

So với hư không Ngục Trưởng, không gian lĩnh vực của hắn mạnh hơn lớn hơn nhiều lắm.

Dù sao cũng là tồn tại đỉnh tiêm ở Không Gian Chi Đạo.

Lĩnh vực này vừa ra, bốn phía lập tức bị phong tỏa, giống như một cái kết giới cự đại, hoàn toàn khốn Sở Cuồng Nhân.

Không Chi Tử không khỏi cười lạnh: "Cực Đạo Quân Vương lĩnh vực, hơn nữa còn là Cực Đạo Quân Vương Không Tộc ta, cho dù cùng là Cực Đạo cũng không có bao nhiêu người có thể địch nổi, Sở Cuồng Nhân, lần này ngươi cho dù có thủ đoạn cũng không đi được."

Bây giờ hắn rất muốn cho Sở Cuồng Nhân chết.

"Chịu chết đi."

Hư Linh Vương đưa tay, Không Gian pháp tắc ngưng tụ.

Muốn tiếp tục thi triển cường chiêu, diệt sát uy hiếp là Sở Cuồng Nhân.

Thế nhưng là.

Hư không điên cuồng chấn động.

Không Gian pháp tắc trên người Hư Linh Vương phát ra giống như bị lực lượng gì xung kích, như sóng triều không ngừng phập phồng.

Sở Cuồng Nhân khóe miệng hơi vểnh: "Các ngươi không để ý đến một người."

Hắn vừa dứt lời.

Chỉ nghe một tiếng hét dài, âm thanh chấn động hư không!

"Ha ha ha, Không Tộc, các ngươi không trói buộc được ta! !"

Pháp tắc bàng bạc trút xuống, lay động đất trời tứ phương.

Hư Linh Vương, Không Chi Tử biến sắc.

Bọn họ nhìn về phía Không Hoàng, chẳng biết lúc nào, mấy cây Tác Hồn Châm trên đầu đối phương đã bị rút ra.

Mà trên người của đối phương, một cỗ quân vương chi uy điên cuồng bạo phát đi ra, hơn nữa càng ngày càng mạnh, không ngừng đánh thẳng vào lĩnh vực của Hư Linh Vương.

Lực lượng này để sắc mặt Hư Linh Vương cũng vì đó ngưng trọng.

"Không Hoàng! !"

Không Hoàng, đại địch Không Tộc ngày xưa.

Không Tộc hao tốn đại giới cực lớn mới nhốt hắn vào Hư Không Chi Ngục.

Mà bây giờ, đối phương muốn tránh thoát trói buộc!

"Không phải quân vương chi tâm của hắn bị... chờ một chút, chẳng lẽ..."

Hư Linh Vương nghĩ tới điều gì.

Ở Hư Không Chi Ngục, phàm là tồn tại cấp quân vương, quân vương chi tâm đều bị hư không Ngục Trưởng nắm trong tay, bảo đảm bọn họ trốn không thoát Hư Không Chi Ngục.

Không Hoàng cũng không ngoại lệ.

Mà bây giờ, hư không Ngục Trưởng đã bị Sở Cuồng Nhân giết chết.

Đương nhiên quân vương chi tâm của Không Hoàng cũng bị Sở Cuồng Nhân cầm đi, ngay vừa rồi, Sở Cuồng Nhân thừa dịp giao thủ vô số Hư Linh Vương, trong nháy mắt đó đưa quân vương chi tâm của Không Hoàng trở về, làm cho đối phương lấy được lực lượng!

Theo quân vương uy áp càng ngày càng mạnh khuếch tán.

Lúc đầu, Hư Không Chi Ngục đã thủng trăm ngàn lỗ, rốt cục không chịu nổi, một tầng tiếp lấy một tầng sụp đổ, tan rã.

Một đám tù nhân thừa cơ hội này lập tức thoát đi.

Không Chi Tử, Hư Linh Vương và tu sĩ Không Tộc, sắc mặt vô cùng âm trầm.

Phải biết, Hư Không Chi Ngục đều nhốt những tu sĩ đối nghịch Không Tộc, nếu những người này thoát đi, tương lai khó tránh khỏi sẽ tìm Không Tộc gây chuyện.

Mặc dù Không Tộc không sợ nhưng cũng sẽ phiền lắm.

"Hư Linh Vương, đối thủ này, ngươi có hài lòng?"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, nhìn Hư Linh Vương từ tốn nói.

Răng rắc, răng rắc...

Từng cây ngân bạch xiềng xích khóa lại Không Hoàng liên tiếp nổ tung.

Chỉ gặp hắn vừa sải bước ra, đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, nhìn đối phương một chút, trong mắt lộ ra một vòng dị sắc: "Khí tức quen thuộc."

"Không Hoàng, sẵn sàng trả nợ vận mệnh chưa?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nghe đến nơi này, con ngươi đối phương co rụt lại, lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

"Thì ra là thế."

Sau đó, hắn nhìn về phía Hư Linh Vương, nhếch miệng cười một tiếng, mái tóc dài màu vàng óng cuồng vũ, giống như một con hùng sư, lộ ra trương cuồng bá đạo chi khí.

"Hư Linh Vương, đã lâu không gặp."

Năm đó, hắn đối địch với Không Tộc, từng đánh nhau vài lần vô số Hư Linh Vương, bây giờ, đối phương là đối thủ đầu tiên sau khi hắn lấy được tự do.

"Hừ, Không Hoàng, bị giam giữ lâu như vậy, ngươi cầm lại quân vương chi tâm một lần nữa nhưng còn lại mấy phần thực lực đâu?"

Hư Linh lạnh giọng nói.

Hắn không nói hai lời, năm ngón tay một nắm, lĩnh vực chi lực bộc phát đến cực hạn.

Bốn phía, Không Gian pháp tắc trùng trùng điệp điệp đánh thẳng tới hai người Không Hoàng, Sở Cuồng Nhân, uy lực mạnh mẽ đến làm cho hư không trực tiếp vặn vẹo sụp đổ.

Trên người Không Hoàng cũng có lực lượng pháp tắc khuếch tán.

Ánh mắt run lên.

Lĩnh vực thi triển ra.

Hai vị quân vương đứng ở đỉnh Không Gian Chi Đạo va chạm, tiên huy thần quang tươi sáng chói mắt lấp lóe, chỗ đến, thiên địa vì đó thất sắc.

Mảng lớn mảng lớn hư không lâm vào hỗn loạn trước nay chưa từng có.

Sở Cuồng Nhân ở một bên cũng cảm nhận được từng tia từng tia áp lực.

Cực Đạo Quân Vương, hoàn toàn chính xác không phải tầm thường.

Bây giờ hắn có lẽ có thể chống lại nhưng muốn chân chính đánh bại một vị Cực Đạo Quân Vương, thực lực của hắn ít nhất phải tăng lên một cái cấp độ.

Ngưng tụ pháp tướng, thậm chí lĩnh vực thuộc về mình!

"Hư Linh Phong Thiên Chỉ!"

Lúc này, Hư Linh Vương một chỉ điểm ra, cực chiêu bộc phát.

Không Hoàng thấy thế, cũng theo đó xuất thủ.

Một quyền đánh ra, nhấc lên trùng điệp hư không sóng lớn.

Quyền chỉ tấn công, Không Gian pháp tắc bốn phía điên cuồng nổ tung.

Hai vị quân vương đều lui lại.

Thừa dịp hai vị Cực Đạo Quân Vương giao thủ, Sở Cuồng Nhân cũng nổi lên cực chiêu, tay hắn nắm Trảm Long Nhận, kiếm ý lưu chuyển lên.

Từng tia từng tia khí tức xé rách hư không.

"Kiếm, hai mươi lăm!"

Một kiếm chém ra, khóa chặt Hư Linh Vương.

"Hừ, đánh lén, nghĩ hay lắm."

Hư Linh Vương hừ lạnh một tiếng, bóng người hắn vặn vẹo một trận, dung nhập mình vào hư không, tránh thoát một kiếm này của Sở Cuồng Nhân.

Một kiếm này trảm trong hư không.

Một lượng lớn Không Gian pháp tắc bị xé nứt.

Hư Linh Vương lại lông tóc không tổn hao gì.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại không thèm để ý, mục đích của một kiếm này của hắn cũng không vì giết Hư Linh Vương mà là xé mở lĩnh vực từ pháp tắc của hắn.

"Đi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

Hắn bắt lấy Không Hoàng, sau khi xé mở lĩnh vực, liên hệ Vận Mệnh Thần Điện.

"Sau này còn gặp lại."

Sưu!

Một vệt thần quang không biết từ chỗ nào xuất hiện, chớp mắt đã bao phủ hai người Sở Cuồng Nhân và Không Hoàng, khi thần quang biến mất, trong hư không đã không thấy bóng dáng hai người, chuyện này khiến Hư Linh Vương tức đến xanh mét cả mặt mày.

"Đáng chết, để bọn họ đi."

Không Hoàng mặc dù thực lực cao cường.

Nhưng đối phương vừa mới thoát khốn, thực lực chưa khôi phục lại đỉnh phong.

Hắn có lòng tin đánh bại đối phương.

Mà Sở Cuồng Nhân hiển nhiên cũng nhìn ra điểm này, cũng không muốn tiếp tục lưu lại tranh đấu với hắn, trực tiếp dẫn người rời khỏi.

Chỉ để lại Hư Không Chi Ngục cảnh hoàng tàn khắp nơi, gần như hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Chương 2358: Hư Không Chi Chủ, Chúc Long chi lực, quấy đục nước

"Ghê tởm."

Nhìn thấy sau khi Sở Cuồng Nhân rời đi, Không Chi Tử cũng vô cùng tức giận.

Thậm chí, trong lòng của hắn có chút e ngại.

Lần này Sở Cuồng Nhân thi triển ra chiến lực trong Hư Không Chi Ngục có thể nói là quá cường đại, chuyện này khiến hắn sinh ra cảm giác uy hiếp mạnh mẽ.

Hắn thậm chí đang sợ lần tiếp theo đối đầu với Sở Cuồng Nhân.

"May mắn, đã lấy được tình báo của Hư Không Chi Chủ, tiếp theo, chỉ cần tìm được Hư Không Chi Chủ là được rồi."

Không Chi Tử ánh mắt vô cùng nóng bỏng.

Tìm được Hư Không Chi Chủ.

Thực lực của hắn sẽ tăng lên một bước.

Đến lúc đó, còn sợ không đối phó được một Sở Cuồng Nhân sao?

Không tệ.

Không Chi Tử ký thác hi vọng vào Hư Không Chi Chủ.

Mà một bên khác.

Bên trong Vận Mệnh Thần Điện.

Hai người Sở Cuồng Nhân và Không Hoàng đột nhiên xuất hiện.

Mà nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt Không Hoàng dẫn theo hiếu kì: "Ngươi chính là Vận Mệnh Chi Chủ thế hệ này, ngươi là nhân tộc sao?"

Sở Cuồng Nhân khí tức rất cổ quái, dù Không Hoàng là cảnh giới Cực Đạo Quân Vương cũng không thể nhìn trộm ra lai lịch của đối phương.

"Vâng."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, lập tức nói: "Ta hao hết thiên tân vạn khổ tiến vào Hư Không Chi Ngục cứu ngươi, hi vọng ngươi đừng để ta thất vọng."

Không Hoàng gật gật đầu: "Ta biết tại sao ngươi cứu ta, ngươi có thể yên tâm, Không Hoàng ta nói lời giữ lời, ta sẽ thực hiện mệnh khế."

"Như vậy cũng tốt." Sở Cuồng Nhân gật gật đầu, sau đó hắn hỏi: "Đúng rồi, Không Tộc muốn có được gì từ ngươi?"

Nhắc đến cái này, sắc mặt Không Hoàng có chút ngưng trọng: "Không Tộc nhốt ta lâu như vậy là bởi vì bọn họ muốn biết tung tích của Hư Không Chi Chủ."

"Hư Không Chi Chủ?"

Sở Cuồng Nhân tâm thần khẽ động.

Nghe danh hào này là biết không phải là một kẻ dễ đối phó.

"Không sai, Hư Không Chi Chủ chính là khởi nguyên chi tổ Không Tộc, Không Tộc bởi vì hắn mà xuất hiện, vô số kỷ nguyên đến nay, Không Tộc đang tìm đối phương, lấy được lực lượng của hắn, để Không Tộc thành thiên địa nhân vật chính..."

Không Hoàng từ tốn nói.

Hư Không Chi Chủ, nhân vật cổ xưa cấp khởi nguyên.

Giống như Nhân Tổ, Nguyên Sơ Chúc Long, là tồn tại cùng một cấp bậc.

Chỉ là giống như Nhân Tổ và những tồn tại khác, Hư Không Chi Chủ đã vô số kỷ nguyên chưa từng xuất hiện.

Chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết cổ lão.

Mà Không Tộc lại hết lòng tin Hư Không Chi Chủ tồn tại ở một nơi nào đó trên thế gian.

Nhiều năm qua, không hề từ bỏ tìm kiếm đối phương.

Không Hoàng, chính là manh mối bọn họ vất vả lắm mới tìm tới.

Bởi vì Không Hoàng từng có được lực lượng của Hư Không Chi Chủ.

"Nhiều năm trước, trong một Linh Giới trong Hồng Mông Đại Thế Giới, dưới cơ duyên xảo hợp ta đạt được một tia lực lượng của hắn, đây cũng là bí mật mà nhiều năm nay Không Tộc muốn lấy được từ trên người ta." Không Hoàng nói.

Hồng Mông Linh Giới ngàn ngàn vạn vạn.

Không Tộc muốn tìm, không biết phải tới ngày tháng năm nào.

Cho nên bọn họ muốn đạt được vị trí cụ thể của Linh Giới đó từ trên người Không Hoàng.

Nhưng Không Hoàng có thù với Không Tộc, nhiều năm qua vẫn luôn không có nói ra.

"A, Hư Không Chi Chủ, thú vị, nếu như đối phương còn chưa có chết, như vậy đoán chừng không được bao lâu, Không Tộc sẽ có đại thu hoạch a."

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm nói.

Nghe đến nơi này, Không Hoàng sửng sốt một chút, lập tức lấy lại tinh thần, con ngươi co rụt lại: "Tác Hồn Châm, Không Chi Tử sử dụng Tác Hồn Châm với ta, nói như vậy, rất có thể hắn đã biết vị trí cụ thể của Linh Giới đó."

Sở Cuồng Nhân lấy mấy cây tử sắc châm ra.

Phía trên lưu chuyển từng tia Linh Hồn pháp tắc ba động, vật này cực kỳ kì lạ, giống như khí không phải khí, càng giống là một loại pháp tắc thực chất hóa nào đó.

Pháp tắc thực chất hóa, loại chuyện này, ngay cả Cực Đạo Quân Vương cũng chưa chắc có thể làm được, có thể thấy được vật này không giống bình thường cỡ nào.

"Đây là Tác Hồn Châm của Hồn Tộc, nếu trúng châm này, cho dù là quân vương thì linh hồn cũng sẽ lâm vào trạng thái Hỗn Độn, hỏi gì đáp nấy, hẳn là ta bị Không Chi Tử moi ra tình báo dưới trạng thái này."

Không Hoàng có chút oán hận, mình giữ bí mật nhiều năm như vậy, không ngờ được là cuối cùng lại cắm trong tay Không Chi Tử, nếu không có Sở Cuồng Nhân, chỉ sợ đạt được bí mật xong, Không Tộc sẽ không giữ lại mình.

Có thể nói.

Lần này, Sở Cuồng Nhân không chỉ để hắn lấy được tự do.

Còn cứu mạng hắn.

Nói không khoa trương, phần ân tình này còn nặng hơn mệnh khế.

"Hồn Tộc..."

Trong tay Sở Cuồng Nhân vuốt vuốt Tác Hồn Châm, lộ ra suy tư.

Đây là một cái Hồng Mông chủng tộc, am hiểu linh hồn chi pháp, thủ đoạn cực kỳ quỷ quyệt, để uẩn còn đáng sợ hơn so với Chú Tộc, không thể coi thường.

Không Tộc, Hồn Tộc... hai đại chủng tộc này, nếu kết hợp, chỉ sợ sẽ tạo thành đả kích không nhỏ cho cách cục Hồng Mông Đại Thế Giới bây giờ.

Sở Cuồng Nhân tạm thời buông xuống ý nghĩ này.

"Ngươi nói trên người ngươi có lực lượng của Hư Không Chi Chủ, lấy ra xem thử."

"Lực lượng này, đã mười phần yếu ớt."

Không Hoàng đưa tay phóng xuất ra một sợi khí tức.

Khí tức này cũng không tính mạnh.

Thậm chí cũng không bằng quân vương.

Tuyệt không phù hợp hình tượng đại danh đỉnh đỉnh Hư Không

Chi Chủ.

"Lúc trước ta được cỗ lực lượng này, lực lượng này vẫn cực kỳ cường đại, nhưng nhiều lần trắc trở, ta dùng vượt qua trùng điệp nguy cơ, lực lượng này cũng càng ngày càng yếu, cho tới bây giờ chỉ còn lại ngần ấy."

Không Hoàng nói.

Sở Cuồng Nhân nhìn một sợi khí tức đó.

Hoàn toàn chính xác có thể cảm giác được không gian lực lượng từ phía trên.

Nhưng làm hắn kỳ quái là.

Cỗ không gian lực lượng này cũng không thuần túy, trong đó còn trộn lẫn một cỗ lực lượng khác, mà lực lượng này, Sở Cuồng Nhân cũng không xa lạ gì.

Đó là... lực lượng thời gian!

Hoặc nói là... lực lượng của Nguyên Sơ Chúc Long!

"Thú vị."

"Đúng là thú vị, Long Tộc và Hư Không Chi Chủ này cũng có quan hệ gì sao? Lực lượng của Hư Không Chi Chủ lại trộn lẫn Chúc Long chi lực."

Sở Cuồng Nhân không khỏi hứng thú dạt dào.

Lần này xông Hư Không Chi Ngục, hắn thu hoạch đúng là không nhỏ.

Không chỉ có thành công cứu Dương Mi.

Còn chiếm được một vị Cực Đạo Quân Vương như Không Hoàng trợ lực.

Thậm chí còn được biết chuyện liên quan đến Hư Không Chi Chủ, mà Hư Không Chi Chủ này và Nguyên Sơ Chúc Long, hình như còn có thiên ti vạn lũ quan hệ.

"Khi đó ngươi lấy được cỗ lực lượng này như thế nào?"

"Nói thật, ta cũng không rõ ràng, lúc đầu ta xâm nhập Linh Giới đó, gặp phải nguy hiểm ở nơi đó, trên đường đào mệnh, xâm nhập một chỗ thần bí, khi ta rời khỏi, đã có được cỗ lực lượng này."

Đến nay nhớ tới, Không Hoàng cũng hơi nghi hoặc một chút.

Sở Cuồng Nhân như có điều suy nghĩ.

Mà Không Hoàng thì hỏi: "Vận Mệnh Chi Chủ, hiện tại Không Tộc đã biết được vị trí cụ thể của Hư Không Chi Chủ, không biết ngươi định làm gì đâu?"

Sở Cuồng Nhân và Không Tộc là địch không phải bạn.

Hiện tại, hắn biết chuyện Hư Không Chi Chủ, đương nhiên sẽ không nhìn Không Tộc từng bước tìm tới đối phương, tăng cường lực lượng.

Hắn đi lẫn vào một cước đã là chuyện không thể tránh được.

Không Hoàng hiếu kì, đối phương sẽ làm thế nào?

"Quấy đục nước trước rồi tính."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

"Ý của ngươi là..." Không Hoàng hai mắt tỏa sáng.

"Công bố Linh Giới có giấu Hư Không Chi Chủ ra ngoài, gây nên thế lực khắp nơi chú ý, Hư Không Chi Chủ, nhân vật cấp khởi nguyên, ta không tin thế lực khắp nơi sẽ không có động tác." Sở Cuồng Nhân cười nói.

Nhân Tổ, Nguyên Sơ Chúc Long, Hư Không Chi Chủ, loại khởi nguyên tồn tại này, bọn họ để lại một chút lực lượng đều đủ để gây nên các phương tranh đoạt.

Thế lực khắp nơi, không có khả năng ngồi nhìn mặc kệ.

Càng không khả năng ngồi nhìn Không Tộc lớn mạnh.

…………………

Chương 2359: Hồn Tộc hội đàm với Không Tộc, Hồn Mị Nhi, Không Chi Tử tự tin

"Cái gì, Hư Không Chi Chủ? !"

Bên trong Thiên Thần nhất tộc.

Thiên Thần tộc trưởng đứng lên, nhìn tình báo trong tay, có chút không dám tin tưởng: "Tồn tại cấp bậc như thế này hiện thế rồi?"

Hắn có chút không dám tin tưởng.

Tồn tại cổ xưa cấp khởi nguyên a.

Loại tồn tại này, tu vi ít nhất là Chúa Tể.

Dù là tiện tay ban ân một chút đều là một cơ duyên tạo hóa to lớn.

"Không Tộc tốt số a, tồn tại khởi nguyên của bọn họ hiện thế, nếu như người khai sáng Thiên Thần nhất tộc ta, Thiên Thần Chi Chủ, đến nay không biết hắn có còn sống hay không." Thiên Thần tộc trưởng cảm khái nói.

Thiên Thần Chi Chủ, là khởi nguyên Thiên Thần nhất tộc.

Nhưng đối phương biến mất đã lâu.

Ghi chép liên quan tới đối phương trong Thiên Thần nhất tộc không có nhiều.

Đối phương còn sống hay không đều là ẩn số.

"Chờ một chút, trong Linh Giới có Hư Không Chi Chủ, từng có người xông vào, lại thu được đại cơ duyên, nói không chừng cũng sẽ là một tạo hóa cho Thiên Thần nhất tộc ta chứ." Thiên Thần tộc trưởng âm thầm nghĩ tới.

Hư Không Chi Chủ có ở Linh Giới đó hay không còn chưa biết.

Nhưng từ tình báo này, Linh Giới đó đúng là có giấu đại cơ duyên.

Mà Thiên Thần nhất tộc, gần đây nhiều lần bị thương nặng.

Lần trước còn bị đạo tặc chi thần thần bí khó lường đó dời trống toàn bộ Thiên Thần bảo khố, hiện tại bọn họ bức thiết cần một chút bổ sung.

Cái Linh Giới này, có lẽ sẽ là một cơ hội.

Dựa vào cái gì Không Tộc có thể được?

Thiên Thần nhất tộc ta không thể được?

Thiên Thần tộc trưởng âm thầm nghĩ, lập tức bắt đầu trù bị nhân thủ.

Một bên khác.

Bên trong Long Tộc.

Tổ Long Vương cũng đã nhận được tin tức.

"Hư Không Chi Chủ, thú vị."

"Căn cứ Long Tộc ta ghi chép, khởi nguyên Long Tộc ta, Nguyên Sơ Chúc Long từng có một trận chiến đấu kinh thiên động địa với vị tồn tại này."

"Bây giờ, vị tồn tại này hiện thế, vậy Nguyên Sơ Chúc Long Long Tộc ta có thể cũng ở Linh Giới đó? Coi như không có, có lẽ cũng có thể tìm tới một chút dấu vết để lại cũng nói không chừng." Tổ Long Vương âm thầm nghĩ.

Nghĩ đến đây, hắn gọi người tới triệu tập tinh anh trong tộc.

Cũng định đi Linh Giới đó tìm tòi.

Ngoại trừ Thiên Thần nhất tộc, Long Tộc.

Còn có một chút cổ lão chủng tộc còn lại cũng không hẹn mà cùng có hành động, tất cả mọi người đều muốn kiếm một chén canh trong hành động lần này.

......

"Hỗn trướng, hỗn trướng! !"

Bên trong Không Tộc.

Không Tộc chi chủ tức giận đến xanh mặt, Không Gian pháp tắc trên người vì đó bạo động, giống như thủy triều không ngừng tiết ra xung quanh.

Không gian Không Tộc vì đó rung chuyển.

"Nhất định là Không Hoàng phát tán chuyện Hư Không Chi Chủ ra, không ngờ được là đối phương lại chơi chiêu như vậy, ghê tởm!"

Lúc đầu.

Bọn họ muốn thừa dịp những người còn lại không chú ý, len lén tìm tới Hư Không Chi Chủ, cho dù tìm không thấy, đạt được một chút cơ duyên đối phương lưu lại cũng tốt a.

Nhưng bây giờ tốt.

Mọi người đều biết chuyện này.

Làm sao bọn họ lén lấy được cơ duyên nữa?

Lúc đầu có thể thuận buồm xuôi gió, bây giờ lại tăng thêm vô số biến số, Không Tộc muốn lấy cơ duyên, độ khó không biết tăng lên gấp bao nhiêu lần.

"Ta muốn đi tìm Hồn tộc trưởng, Không Chi Tử, ngươi cũng đi cùng đi, Hồn Tộc và Không Tộc ta thông gia kết minh, ngươi là mấu chốt."

Không Tộc chi chủ nhìn Không Chi Tử nói.

Hiện tại, thế lực khắp nơi đều lẫn vào chuyện này, Không Tộc muốn tìm tới Hư Không Chi Chủ, cầm được cơ duyên dễ như trở bàn tay đã không thể nào.

Bọn họ cần trợ lực.

Sắp thông gia kết minh với Hồn Tộc, bọn họ chính là đối tượng tốt nhất.

"Ta biết rồi."

Không Chi Tử gật gật đầu, ánh mắt lộ ra nhiệt huyết.

......

Xa xa, hai tòa sơn phong giằng co.

Có hai phe nhân mã đi vào.

Trong đó một phương chính là Không Tộc chi chủ và Không Chi Tử.

Còn bên kia.

Thì là một lão giả tóc tím, còn có một nữ tử tóc tím tuyệt sắc.

Sau khi hai người này xuất hiện, Không Chi Tử ánh mắt nhìn chằm chằm nữ tử tóc tím tuyệt sắc, trong mắt lộ ra lửa nóng.

Cô gái tóc tím đó dáng người có lồi có lõm, tử sắc váy dài bọc lấy đường cong thướt tha, trước ngực là ngọn núi sung mãn, vô cùng sống động.

Đùi ngọc thon dài thẳng tắp, lộ ra rất nhiều mảng da thịt trắng như tuyết.

Cả người lộ ra vẻ vũ mị.

Cực kỳ hấp dẫn.

Phát hiện ánh mắt nóng bỏng của Không Chi Tử, nữ tử tóc tím tuyệt sắc cũng không có kháng cự, còn vén tóc dài.

Một động tác nhẹ nhàng này để nàng lộ ra càng vũ mị mê người.

Ánh mắt Không Chi Tử càng nóng bỏng tham lam.

"Hồn Tộc công chúa, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

"A, nhờ phúc Không Chi Tử, vẫn được."

Cô gái tóc tím khẽ mở môi đỏ, giọng nói tươi đẹp động lòng người.

Hồn Tộc công chúa, tên Hồn Mị Nhi, là hòn ngọc quý trên tay Hồn tộc trưởng, đương đại yêu nghiệt tu hành xuất sắc nhất Hồn Tộc.

Mấy năm trước, Hồn Mị Nhi xuất ngoại lịch luyện, tao ngộ nguy hiểm, là Không Chi Tử cứu nàng, song phương kết bạn, thậm chí sinh tình cảm.

Không Tộc, Hồn Tộc cũng theo đó kết duyên.

Định ra việc hôn nhân cho hai người.

Không Chi Tử cũng mượn tầng quan hệ này, lấy được Tác Hồn Châm từ tay Hồn Tộc, sau đó dùng trên người Không Hoàng, lấy tình báo.

"Không tộc trưởng, hôm nay tìm ta đến đây là vì Hư Không Chi Chủ." Hồn tộc trưởng nhìn thoáng qua Không Chi Tử và Hồn Mị Nhi, trong lòng âm thầm cười một tiếng, lập tức nhìn về phía Không tộc trưởng từ tốn nói.

Không Tộc chi chủ gật gật đầu: "Đúng vậy, ta cần Hồn Tộc trợ giúp."

"A, Không tộc trưởng khách khí, chỉ là lần này thế lực để mắt tới Không Tộc cũng không ít, Hồn Tộc ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ a."

"Ta biết việc này có thể sẽ để Hồn Tộc khó xử, đây là một chút lễ mọn ta chuẩn bị, xin Hồn Tộc vui vẻ nhận."

Không Tộc chi chủ lấy ra một cái Càn Khôn Giới, ném tới.

Song phương mặc dù sắp thông gia kết minh, nhưng Hồn Tộc cũng không thể nào không ràng buộc trợ giúp Không Tộc, tỉ như lần trước, Không Chi Tử lấy được Tác Hồn Châm, nhưng sau đó, Không Tộc chi chủ vẫn trả cho đối phương cái giá không rẻ.

Hồn tộc trưởng tiếp nhận Càn Khôn Giới, nhìn lướt qua, sau đó hài lòng cười một tiếng: "Không tộc trưởng quá khách khí, hai tộc chúng ta sắp thông gia kết minh, chuyện này cho dù lại khó thì Hồn Tộc ta cũng sẽ không ngồi nhìn mặc kệ."

Không Tộc chi chủ trên mặt cười, trong lòng lại mắng.

Mỗi lần đều nói như vậy, nhưng mỗi lần thu chỗ tốt đều không ít.

"Hồn Tộc có thể tương trợ, ta vô cùng cảm kích, xin Hồn Tộc yên tâm, chờ ta được lực lượng của Hư Không Chi Chủ, ta bảo đảm trong kỷ nguyên này, Hồn Tộc và Không Tộc ta bình khởi bình tọa, cùng hưởng kỷ nguyên đại vận, chúa tể chư thiên!"

Không Chi Tử lên tiếng nói.

Trong giọng nói tràn đầy tự tin.

Hồn Mị Nhi nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ sùng bái: "Ta tin tưởng Không Chi Tử nhất định có thể làm được, Mị nhi chờ ngươi biểu hiện."

"Công chúa yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi thất vọng."

"Ừm..."

Song phương hội đàm xong, Hồn tộc trưởng, Hồn Mị Nhi rời đi.

Trên đường.

Hồn Mị Nhi ngáp một cái: "Diễn kịch trước mặt tên tự đại cuồng đó mệt chết, còn chúa tể chư thiên, chỉ bằng hắn? Phụ thân, ta cảm thấy chúng ta kết minh thông gia với Không Tộc, chuyện này cần phải suy nghĩ thêm một chút."

"Không Chi Tử nói thế nào cũng là tồn tại đản sinh trong không gian khởi nguyên, tiềm lực vô tận, đáng giá Hồn Tộc ta lôi kéo." Hồn tộc trưởng nói.

Sau đó, hắn nghĩ tới những ngày gần đây đối phương biểu hiện, cũng có chút do dự, nói: "Nhưng mà tính cách và năng lực của người nọ có chút không bằng mong muốn, lần này, Mị nhi ngươi đồng hành với hắn, chú ý quan sát một phen đi."

"Được..."

....

Chương 2360: Tề tụ Thanh Thiên Đảo, Chúc Long Chúc Dương, Lục Nhãn Mệnh Vô Đoan

Hư Không Chi Chủ có khả năng hiện thế, chuyện này trong khoảng thời gian ngắn truyền khắp toàn bộ Hồng Mông Đại Thế Giới, mà đương nhiên đó là thủ bút của Sở Cuồng Nhân.

Hắn dùng Vận Mệnh Thần Điện, tích lũy không ít lực lượng.

Chỉ là cỗ lực lượng này chưa từng hiện thế.

Nhưng truyền bá một tin tức cũng không tính là gì việc khó với hắn.

Mà lúc này.

Bên trong Bàn Cổ Tông.

Sở Cuồng Nhân đang chỉnh đốn.

Đi Hư Không Chi Ngục một chuyến, chém giết một phen, hắn tuy là lông tóc không hao tổn trở về nhưng vẫn tổn hao không ít nguyên khí.

"Đã khôi phục..."

Sở Cuồng Nhân chậm rãi mở mắt.

Một vòng tinh quang chợt lóe lên.

Dựa theo dự tính của hắn, mặc dù sức khôi phục của mình kinh người nhưng chuyến này hao tổn nguyên khí trong Hư Không Chi Ngục cũng phải tốn mấy năm mới có thể chữa trị.

Nhưng không ngờ được là mới mấy ngày ngắn ngủi đã hoàn toàn khôi phục.

Tốc độ khôi phục như thế này, ngay cả hắn cũng có chút ngoài ý muốn.

"Ừm... là Nhân Tổ chi thể sao?"

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Nhân Tổ chi thân, huyền ảo khó lường.

Ngoại trừ mang cho Sở Cuồng Nhân tư chất tu hành kinh khủng, ngay cả sức khôi phục của hắn cũng biến thành cực kỳ khủng bố, có thể nói là được trời ưu ái.

"Hiện tại, chuyện Hư Không Chi Chủ đã truyền khắp Hồng Mông Đại Thế Giới, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, nhân tộc cũng sẽ có hành động."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Quả nhiên.

Cũng không lâu lắm, Lam Vương tìm tới hắn.

Vì chuyện Hư Không Chi Chủ.

"Sư tôn, gần đây có nghe đồn Hư Không Chi Chủ sắp hiện thế, ta và Nhân Phi, Địa Quân thương lượng, định để một nhóm người tiến về xem xét."

Mặc dù nhân tộc là thiên địa nhân vật chính.

Nhưng đối với nhân vật cấp khởi nguyên như Hư Không Chi Chủ thì vẫn không dám coi thường, dù sao đó là tồn tại cùng một cấp độ vô số Nhân Tổ.

"Ừm, ta cũng tới quan sát."

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu.

Mặc dù nước đã bị hắn quấy đục.

Nhưng đối với Hư Không Chi Chủ, hắn vẫn cực kỳ hứng thú.

Còn có Chúc Long chi lực.

Hắn cũng muốn làm rõ ràng, giữa hai thứ này có liên hệ gì.

……

Hồng Mông Đại Thế Giới.

Một mảnh uông dương hạo hãn.

Có từng đạo lưu quang lướt qua, đi tới trên không một hòn đảo.

Đảo này tên Thanh Thiên Đảo.

Chỉ là mục đích đám người tới nơi này cũng không phải là vì toà đảo này.

Mà là một cái Linh Giới bên trong đảo này.

"Căn cứ Không Hoàng nói, Hư Thiên Linh Giới ở trong Thanh Thiên Đảo này." Không Chi Tử nói, trong mắt dẫn theo chờ mong.

Hắn mang không ít người của Không Tộc tới.

Ở trong đó, có không ít quân vương hạt giống như Không Thuần Nguyên.

Thậm chí còn có quân vương.

Dù sao Hư Không Chi Chủ can hệ trọng đại, đủ để cho bọn họ xuất động quân vương.

Ngoại trừ Không Tộc.

Còn có Hồn Tộc cũng tới, cầm đầu là Hồn Mị Nhi.

Nàng dáng dấp quyến rũ động lòng người, mặc kệ ở đâu đều là tiêu điểm chúng nhân chú mục, nhưng người của Không Tộc cũng không dám nhìn nhiều dù là một chút.

Bởi vì bọn họ biết, đối phương là vị hôn thê của Không Chi Tử.

Nghe nói, có một tu sĩ Không Tộc bởi vì nhìn nàng này vài lần mà bị Không Chi Tử âm thầm diệt sát, chuyện này khiến đám người kính nhi viễn chi với nữ tử này.

Đối với Không Chi Tử cũng có chút trái tim băng giá.

Đây chính là Không Chi Tử sẽ dẫn dắt Không Tộc đi về phía huy hoàng trong truyền thuyết?

Sao lại giết hại đồng tộc.

Lời đồn này không phải là giả chứ.

"Ai, Không Chi Tử này khí lượng quá nhỏ."

Hồn Mị Nhi nhìn thoáng qua những tu sĩ Không Tộc tránh mình như tránh rắn độc, cũng biết sở tác sở vi của Không Chi Tử, không khỏi khịt mũi coi thường.

Trong lòng đánh giá đối phương thấp thêm mấy phần.

"Hư Không Chi Chủ ở trong Hư Thiên Linh Giới trong Thanh Thiên Đảo, tiến vào tìm đi." Không Chi Tử nói.

Đám người tiến vào Thanh Thiên Đảo, bắt đầu tìm kiếm Linh Giới.

Mà ngoại trừ bọn họ.

Thế lực khắp nơi cũng dần dần tụ đến.

Long Tộc, Thiên Thần nhất tộc, Thú Nhân nhất tộc, nhân tộc vân vân.

Nhưng cho dù tìm kiếm như thế nào đi nữa thì cũng không thấy Hư Thiên Linh Giới, chuyện này khiến không ít thế lực có chút tức giận điên rồi.

"Chúng ta không phải là bị đùa nghịch chứ, làm gì có Linh Giới?"

"Đúng vậy, tình báo này, ai cho a."

"Tình báo này đột nhiên xuất hiện trong Hồng Mông Đại Thế Giới, ai cũng không biết xuất hiện như thế nào, ở trong đó sẽ có chuyện ẩn hay không."

"Không phải là Không Tộc tự biên tự diễn a?"

Các loại thanh âm nghi ngờ liên tiếp xuất hiện.

Không Tộc, thành mục tiêu công kích.

"Không Chi Tử, Không Tộc các ngươi không cho một lời giải thích sao?"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy một Long Tộc quân vương thân mặc kim sắc chiến giáp nhìn Không Chi Tử lạnh giọng nói, một thân Long khí, trùng trùng điệp điệp, thập phần cường đại.

Không Chi Tử nhìn thấy đối phương, ánh mắt ngưng tụ: "A, nếu như ta không có nhớ lầm, ngươi hẳn là Long Tộc Chúc Dương, đúng không."

Chúc Dương.

Đỉnh tiêm quân vương hạt giống trong Long Tộc.

Đồng thời cũng là một trong số ít Long Tộc có Chúc Long huyết mạch trong lịch sử Long Tộc, là nhân vật phong vương của Long Tộc trong cái kỷ nguyên này.

Giống như Không Chi Tử, vừa thành quân vương không lâu.

"Phải thì như thế nào?"

Chúc Dương cười lạnh một tiếng.

Làm tân sinh quân vương, Chúc Dương cực kỳ ngạo khí.

Người khác e ngại Không Chi Tử, hắn cũng không sợ.

Hơn nữa tất cả mọi người đều phong vương trong cái kỷ nguyên này, hắn rất hiếu kì thực lực Không Chi Tử và mình thì ai mạnh ai yếu.

"Chúc Long huyết mạch, không tính chênh lệch nhưng muốn chất vấn ta, ngươi còn không có tư cách này!" Không Chi Tử ánh mắt lạnh lẽo, một chưởng oanh ra.

Không Gian pháp tắc chi lực, nhiễu loạn thiên địa.

Lực lượng khổng lồ, chấn động đến thiên địa tứ phương chấn động theo.

"Đến hay lắm!"

Chúc Dương thấy thế, không lùi không tránh.

Chỉ gặp hắn huyết mạch sôi trào, Long khí tung hoành, trong mắt nổ bắn ra một đạo tinh quang, há mồm phun một cái, Chúc Long chi hỏa phun ra ngoài.

Hai cỗ lực lượng va chạm, oanh một cái, nổ tung.

Sau đó hai người đều lui lại.

Không Chi Tử có chút ngoài ý muốn nhìn Chúc Dương một chút: "A, làm đại tân sinh quân vương, có thể đỡ được một chưởng này của ta, ngươi được lắm."

"Hừ, bản lĩnh của Không Chi Tử chỉ có nói bằng miệng hay sao?"

Chúc Dương cười lạnh nói.

"Chọc giận ta cũng không có lợi ích gì cho ngươi."

Không Chi Tử hai mắt khẽ híp một cái, lộ ra sát ý lạnh như băng.

Cả hai khí tức va chạm, quân vương pháp tắc giằng co.

Khí tức lạnh thấu xương, nhấc lên một trận hải khiếu trên mặt biển.

Đám người mong mỏi và trông mong.

"A, bọn họ sắp đánh nhau sao?"

"Một là Chúc Long, một là Không Chi Tử trong truyền thuyết Không Tộc, hai người này chiến đấu, chắc chắn không tầm thường."

"Không tệ..."

Ngay cả Hồn Mị Nhi cách đó không xa cũng lộ ra vẻ mặt có chút hăng hái.

"Không Chi Tử, cố lên."

Thậm chí nàng còn không quên châm ngòi thổi gió.

Quả nhiên, nghe được nàng lên tiếng cổ vũ, Không Chi Tử khí tức oanh một cái, tăng vọt rất nhiều, chuẩn bị sẵn sàng động thủ bất cứ lúc nào.

"Tới đi!"

Chúc Dương cũng không kịp chờ đợi muốn đánh một trận.

Ngay khi song phương sắp ra tay.

"Dừng tay."

Một giọng nói đột nhiên xuất hiện.

Chỉ gặp một thanh niên áo trắng chậm rãi đi ra, lạnh nhạt nói: "Mọi người tề tụ ở đây là vì tìm kiếm Hư Thiên Linh Giới, trước mục tiêu chung, xin hai vị tạm thời để ân oán cá nhân qua một bên đi."

Mọi người thấy thanh niên đó thì hơi ngoài ý muốn.

"Người này là ai vậy, dám ngăn lại hai vị quân vương."

"Các ngươi nhìn, hắn nhắm hai mắt."

"Nhắm mắt... chẳng lẽ là Lục Nhãn nhất tộc."

Có người nghĩ tới điều gì.

Nghe đồn, Lục Nhãn nhất tộc đản sinh trong Vận Mệnh Đại Đạo, một đôi Lục Nhãn, ít khi mở mắt, đây cũng trở thành tiêu chí nhận ra bọn họ.

"Lục Nhãn nhất tộc, thú vị, xưng tên ra."

Không Chi Tử thản nhiên nói.

"Lục Nhãn, Mệnh Vô Đoan."

Thanh niên áo trắng Mệnh Vô Đoan thản nhiên nói.

Chương 2361: Một kiếm trảm đảo, phân biển, bổ ra cấm chế

Mệnh Vô Đoan thực lực rất mạnh, cũng là một vị quân vương, Không Chi Tử, Chúc Dương có chỗ cố kỵ hắn, cho nên mới dừng lại tay.

Cách đó không xa, Hồn Mị Nhi nhìn mà thở dài.

Đáng tiếc, không có náo nhiệt xem.

Không chỉ có nàng, những người còn lại cũng có chút thất vọng.

Mà Mệnh Vô Đoan tiếp tục nói ra: "Hư Thiên Linh Giới hẳn là ở trên Thanh Thiên Đảo này, mọi người tiếp tục tìm kiếm đi."

"Hừ, nhiều người như vậy, tìm lâu như vậy đều không tìm được, có lẽ cái Linh Giới này hoàn toàn không tồn tại cũng khó nói."

Chúc Dương lạnh hừ một tiếng nói.

"Không muốn tìm, các ngươi có thể rời khỏi."

Không Chi Tử lạnh hừ một tiếng.

Hắn ước gì những người này đều rời khỏi, đừng tranh với Không

Tộc bọn họ.

"Rời khỏi? Như vậy chẳng phải là để Không Tộc ngươi chiếm tiện nghi."

Chúc Dương nhìn Thanh Thiên Đảo, khí tức pháp tắc trên người đang điên cuồng tăng lên: "Nếu Không Tộc các ngươi chắc chắn trên đảo này có Linh Giới, mà chúng ta tìm lâu như vậy đều không tìm được, vậy không bằng trực hủy đảo này!"

"Ta không tin cái đảo này không có, Linh Giới còn không hiện thế!"

Chúc Long nói, lực lượng pháp tắc trên người càng cường đại.

Chúc Long chi hỏa điên cuồng thiêu đốt lên.

Một quyền ném ra, hỏa diễm ngưng tụ ra một cái lưu tinh cự đại, oanh một tiếng, trực tiếp đập vào bên trên Thanh Thiên Đảo, bộc phát ra tiếng nổ vang rung trời.

Toàn bộ đảo bị ngọn lửa đốt cháy.

Cỏ cây thành tro, đại địa vỡ tan, trong nháy mắt phá thành mảnh nhỏ.

Mà dưới vết rách của hòn đảo vỡ tan, có tiên huy tươi sáng lưu chuyển mà ra, một trận không gian ba động từ trong đó khuếch tán mà ra.

Cái này khiến Không Chi Tử hai mắt tỏa sáng: "Cái dao động này, tìm được!"

Những người còn lại cũng đều có chỗ suy đoán.

"Thì ra là thế, trách không được tìm lâu như vậy đều không có thu hoạch, hóa ra cái Hư Thiên Linh Giới này cất giấu dưới đáy đảo này."

"Cái Linh Giới này hình như còn có cấm chế thủ hộ, tính bí mật vô cùng tốt."

Không Chi Tử đằng không mà lên, lực lượng pháp tắc trên người lưu chuyển mà ra.

Đồng dạng đánh ra một chiêu.

Đánh cho toàn bộ hòn đảo oanh minh không thôi.

Chỉ là mặc dù hòn đảo liên tiếp nhận trọng kích nhưng Hư Thiên Linh Giới dưới đáy vẫn không có hiện thế, bị một tầng cấm chế thủ hộ lấy.

"Cùng nhau ra tay!"

Không Chi Tử ánh mắt run lên nói.

Lập tức.

Chỉ gặp từng quân vương hạt giống thậm chí quân vương đều đằng không mà lên, đủ loại tiên pháp thần thông đánh thẳng xuống Thanh Thiên Đảo.

Cả hòn đảo nhỏ không ngừng phát ra tiếng oanh minh, bị đánh đến phá thành mảnh nhỏ.

Mà dưới đáy tiên đảo, tầng cấm chế đó thủy chung vẫn còn ở đó.

Đám người công kích cũng không có hiệu quả quá lớn.

"Cấm chế thật là mạnh, chỉ sợ chỉ có quân vương nấc thang thứ nhất ra tay mới có thể đánh vỡ cấm chế này."

"Không tệ."

Đám người không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ với Hư Thiên Linh Giới này.

Nhưng vào lúc này.

Trên bầu trời phong vân dũng động.

Một trận tiên huy tươi sáng chói mắt bỗng nhiên hiện thế.

Cảnh tượng này hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người đang có mặt ở đây, mọi người nhìn qua, chỉ thấy bên trong tiên huy có một người đạp không mà tới.

Người này, một bộ áo trắng, không nhiễm trần thế, tiên tư xuất trần, trong lúc giơ tay nhấc chân có một cỗ Tiên Vương quý khí, lại có siêu phàm thoát tục chi khí.

Hắn chậm rãi đi tới.

Trong nháy mắt, hấp dẫn chú ý của mọi người.

"Sở Cuồng Nhân!"

"Hắn cũng tới."

Nhìn người tới, không ít người trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Sở Cuồng Nhân, trong kỷ nguyên này, người đầu tiên xưng vương, gánh vác khí vận kỷ nguyên này, là quân vương được chú ý nhất bây giờ.

Không Chi Tử, Chúc Dương...

Những đại tân sinh quân vương này đúng là không tầm thường.

Nhưng so với Sở Cuồng Nhân lại phải kém hơn không ít.

"Hắn chính là Sở Cuồng Nhân..."

Hồn Mị Nhi nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ hào hứng.

Đối với quân vương đại danh đỉnh đỉnh này, nàng vẫn luôn có nghe thấy, nhưng hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy, không khỏi sinh ra hứng thú không nhỏ.

"Khí chất tướng mạo ưu tú hơn Không Chi Tử không ít, cũng không biết thực lực thế nào." Hồn Mị Nhi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Sở Cuồng Nhân đi vào, tự nhiên cũng phát hiện cấm chế bên dưới Thanh Thiên Đảo, khóe miệng của hắn hơi vểnh, xùy cười một tiếng: "Một tầng cấm chế nho nhỏ thì đã làm khó được các ngươi sao? Các ngươi a, so với ta nghĩ thì kém không ít."

Lời vừa nói ra, đám người xôn xao.

Đối với tính cách Sở Cuồng Nhân, bọn họ cũng đã được nghe nói không ít.

Nhưng không ngờ được là đối phương vừa đến đã trực tiếp mở trào phúng.

Cái này không khỏi quá mức ác liệt đi.

Trên thực tế.

Đại bộ phận chủng tộc đang có mặt ở đây hoặc nhiều hoặc ít đều có xích mích với Sở Cuồng Nhân.

Thiên Thần nhất tộc, Long Tộc, Không Tộc, Lục Nhãn nhất tộc...

Sở Cuồng Nhân cũng lười cho những người này sắc mặt tốt nhìn.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi nói dễ quá, sao ngươi không thử một chút."

Chúc Dương lạnh hừ một tiếng nói.

"Thật sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, kiếm chỉ ngưng tụ, một đạo kiếm khí tươi sáng lưu chuyển tại đầu ngón tay, nhẹ nhàng vạch một cái trong hư không.

Oanh một tiếng.

Kiếm khí gào thét mà ra, chấn thiên hám địa!

Khí tức cuồng bạo, trong nháy mắt đảo loạn hư không của vùng thế giới này.

Mà mục tiêu của một kiếm này lại là Chúc Dương!

"Không được! !"

Sắc mặt Chúc Dương lập tức đại biến.

Một cỗ uy hiếp vô cùng mãnh liệt làm cho vảy rồng hắn đều đang run rẩy.

Một kiếm này không chặn được, sẽ chết! !

"Rống! !"

Nương theo lấy một tiếng long ngâm to rõ.

Trên người Chúc Dương có hỏa diễm thiêu đốt mà ra, một đôi tròng mắt toát ra một vòng ám kim chi sắc: "Chúc Long Chi Nhãn! !"

Ba động kì lạ phát ra.

Đây là lực lượng thời gian!

Lợi dụng cỗ lực lượng này, khi kiếm khí sắp chém trúng mình, trong nháy mắt đó Chúc Dương cấp tốc biến đổi vị trí, tránh thoát một kiếm này.

"A, Chúc Long Chi Nhãn."

Sở Cuồng Nhân có chút hăng hái nói.

Một chiêu này, hắn cũng không xa lạ gì.

Dù sao, mình từng có được Chúc Long chi lực.

"Sở Cuồng Nhân! !"

Chúc Dương nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt dẫn theo phẫn nộ, còn có sợ hãi!

Vừa rồi một kiếm đó, hắn dùng hết toàn lực thi triển Chúc Long Chi Nhãn mới miễn cưỡng né tránh, có thể thấy được quân vương Sở Cuồng Nhân này mạnh hơn hắn nhiều.

Thậm chí có thể nói, không phải cùng một cái cấp độ.

Đây là sự mạnh mẽ của người đầu tiên phong vương trong kỷ nguyên sao? !

Cũng quá vượt qua đoán trước a!

Oanh! !

Lúc này, sau lưng Chúc Dương truyền đến một tiếng vang kinh thiên động địa.

Chỉ gặp kiếm khí bị hắn tránh thoát trảm lên Thanh Thiên Đảo, lực lượng cuồng bạo từ trong đó đổ xuống, trong nháy mắt cả hòn đảo nhỏ bị đánh thành hai nửa, mà cấm chế giấu ở trong cũng đang không ngừng tan rã sụp đổ.

Mặt biển cũng bị chém thành hai nửa, nước biển tuôn ra hai bên.

Một kiếm trảm đảo, một kiếm phân biển!

Mà giữa hòn đảo và mặt biển, trong cấm chế vỡ vụn xuất hiện một cái vết rách không gian thật lớn, bên trong mơ hồ có thể thấy được có động thiên khác.

Đám người thấy thế, không khỏi vô cùng sợ hãi thán phục.

"Ông trời ơi, một đám quân vương có công kích thế nào cũng không có mở ra cấm chế, thế mà bị Sở Cuồng Nhân một kiếm chém ra tới."

"Thực lực đối phương không khỏi quá kinh người đi."

"Không Chi Tử, Chúc Dương và hắn đều là đại tân sinh quân vương, thế nhưng kém nhau không phải một chút a."

"Chậc chậc, đúng là quái vật quân vương a."

Đối với uy lực của một kiếm này của Sở Cuồng Nhân, đám người cảm thấy vô cùng tán thưởng.

Hồn Mị Nhi cũng sợ hãi thán phục.

"Thật mạnh!"

"Đây chính là lực lượng của đệ nhất thần tử nhân tộc!"

Nàng nhìn Sở Cuồng Nhân, trong đôi mắt đẹp dị sắc liên tục, có lẽ, người này sẽ là đối tượng thông gia kết minh tốt hơn Không Chi Tử.

Càng mấu chốt chính là vóc người cũng đẹp mắt hơn Không Chi Tử.

Tiểu ca ca đẹp như vậy, ai không yêu đâu.

……………………

Chương 2362: Tiến vào Hư Thiên Linh Giới, chém giết tu sĩ Hồn Tộc

"Sở Cuồng Nhân..."

Không Chi Tử nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, khóe mắt liếc qua Hồn Mị Nhi nhìn nhìn chăm chú đối phương, sắc mặt xoát một chút, trở nên vô cùng âm trầm.

Khó chịu giống như ăn phải con ruồi.

Mặc dù hắn và Hồn Mị Nhi còn không có chính thức thành hôn.

Nhưng trong lòng hắn đã xem đối phương là của riêng mình, hắn thấy, người có thể làm cho Hồn Mị Nhi nhìn chăm chú chỉ có thể có mình!

Mà bây giờ, Sở Cuồng Nhân xuất hiện để hắn cảm thấy uy hiếp!

Hắn càng ghen ghét Sở Cuồng Nhân.

Nhưng những người còn lại cũng không biết ý nghĩ của Không Chi Tử.

Khi nhìn thấy Hư Thiên Linh Giới bị mở ra, trên mặt bọn họ nhao nhao lộ ra nét mừng, lập tức bóng người lóe lên, nhanh chóng lao tới vết rách đó.

"Nhanh, tiến vào tìm tòi."

"Đi!"

"Hư Thiên Linh Giới, ta tới."

Từng bóng người hóa thành lưu quang, cấp tốc tiến vào Linh Giới.

Mà Không Thuần Nguyên đi tới trước mặt Không Chi Tử, lên tiếng nói ra: "Không Chi Tử, chúng ta cũng nhanh hành động đi, bây giờ tìm được Hư Không Chi Chủ trước rồi nói."

Nghe được hắn nói như vậy, lúc này Không Chi Tử mới khẽ gật đầu.

"Tốt, ta đã biết."

Không Chi Tử cũng phân rõ chuyện nặng nhẹ.

Bây giờ không phải là thời điểm tranh giành tình nhân với Sở Cuồng Nhân, lập tức dẫn người tiến vào Hư Thiên Linh Giới, mà mấy người Hồn Mị Nhi cũng theo sát phía sau.

Ngược lại, người bổ ra cấm chế Sở Cuồng Nhân lại không chút hoang mang.

Thăm dò Linh Giới.

Không phải tốc độ nhanh là có thể.

Hắn lấy được không ít tình báo liên quan tới cái Linh Giới này từ Không Hoàng, biết bên trong cái Linh Giới này cất giấu không ít hung hiểm.

Tu vi không đủ, tiến vào cũng chỉ là một con đường chết.

Sưu.

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, lướt vào Linh Giới.

Mà vừa tiến vào trong, Sở Cuồng Nhân thấy được không ít tu sĩ đang chém giết với đám dị thú toàn thân đen nhánh, toàn thân tản ra hắc khí dữ tợn.

Loại dị thú này là dị thú chỉ có trong Hư Thiên Linh Giới.

Không có linh trí, không có có tình cảm, thậm chí sẽ không cảm nhận được thống khổ.

Bọn họ tồn tại chỉ với một mục đích, chính là giết sạch toàn bộ tu sĩ tiến vào Hư Thiên Linh Giới, cũng là một trong số hung hiểm lớn nhất Hư Thiên Linh Giới.

"Rống!"

Một con dị thú dữ tợn đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Khí tức mạnh đã không kém gì Đại Đạo, Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, kiếm chỉ vạch trên không trung một cái, lập tức xé dị thú dữ tợn đó thành hai nửa.

Không có huyết dịch bắn ra.

Dị thú bị xé thành hai nửa trực tiếp hóa thành một đoàn hắc vụ tiêu tán.

Sở Cuồng Nhân nhìn dị thú, như có điều suy nghĩ.

Trước đó chỉ nghe Không Hoàng nhắc tới dị thú này, cho nên cũng không có cảm thụ quá lớn, nhưng bây giờ tự mình cảm thụ một phen, hắn phát giác được trong cơ thể dị thú này tồn tại Long khí, chẳng lẽ là Long Tộc một mạch dị chủng hay sao?

Có liên hệ gì với Chúc Long chi lực trong lực lượng của Hư Không Chi Chủ?

Sở Cuồng Nhân càng hiếu kì với Hư Thiên Linh Giới.

Một bên khác, Chúc Dương cũng chém giết với những Hư Thiên dị thú này.

"Những dị thú này rốt cuộc là lai lịch gì, vì cái gì trong cơ thể sẽ cất giấu Long khí, bên trong cái Hư Thiên Linh Giới này lại cất giấu bí mật gì?"

"Mặt khác, cỗ cảm ứng trong minh minh này lại là cái gì đâu?"

Chúc Dương nhìn về phía nơi xa, trong mắt dẫn theo nghi hoặc, hiếu kì.

Từ khi tiến vào cái Hư Thiên Linh Giới này.

Hắn ẩn ẩn cảm ứng được một vài thứ.

Một bên khác.

Lục Nhãn nhất tộc Mệnh Vô Đoan cũng mang người tiến vào cái Hư Thiên Linh Giới này.

Chỉ gặp Mệnh Vô Đoan mở hai mắt ra.

Sáu cái điểm màu vàng trong mắt hắn xoay quanh, huyền ảo khó lường.

Hắn đang thôi diễn một vài thứ.

"Tìm được, bên trong cái Hư Thiên Linh Giới này đúng là cất giấu đại bí mật, ở chỗ rất xa có một cỗ vận mệnh khí tức khó mà theo dõi."

Mệnh Vô Đoan ánh mắt ngưng tụ, nhìn phía xa.

Bên cạnh hắn, mấy cường giả Lục Nhãn nhất tộc hai mắt tỏa sáng, mà trong số đó, một lão giả trong mắt dẫn theo pha tạp tinh điểm lộ ra vẻ vui mừng.

"Ha ha, nhiệm vụ thần ta giao cho ta sắp hoàn thành."

Người này, lại là một Nghịch Mệnh Sư.

......

"Ha ha, là Cửu Diệu Thần Thảo trong truyền thuyết!"

Bên trong Hư Thiên Linh Giới.

Một tu sĩ nhìn một gốc thần thảo trên ngọn núi, không kìm được vui mừng.

Mà khi hắn muốn lên cướp đoạt.

Cách đó không xa, xông ra vô số tu sĩ, chém giết với hắn.

Trải qua chiến đấu thảm liệt.

Thần thảo bị một cái tu sĩ nhân tộc đoạt được.

Đây là một tu sĩ tuổi trẻ, tu vi đã đạt đến cảnh giới Đại Đạo Chí Tôn, trải qua một phen chém giết, hắn nhận lấy tổn thương không nhỏ.

Nhưng hắn nhìn Cửu Diệu Thần Thảo trong tay, vẻ mặt vui mừng.

Cửu Diệu Thần Thảo.

Hạng mười trên Hồng Mông Thần Dược Bảng.

Có gốc thần dược này, cho dù hắn không có cách nào đột phá đến quân vương nhưng ít ra cũng có thể đạt tới nửa bước Quân Vương Cảnh.

"Cửu Diệu Thần Thảo, vật này nếu lấy ra luyện đan, hiệu quả càng tốt."

Thanh niên nỉ non.

Nhưng đột nhiên.

Hắn tê cả da đầu, giống như bị thứ gì để mắt tới.

Hắn không nói hai lời, lập tức nhảy sáng một chỗ khác.

Ầm!

Chỉ gặp nơi hắn đứng trước đó bỗng nhiên nổ tung.

Từng tu sĩ từ trong hư không đi ra, cầm đầu là một thanh niên tuấn mỹ mái tóc dài màu tím, trên mặt nở một nụ cười tà.

"Hồn Tộc? !"

Thanh niên nhìn đối phương, sắc mặt thay đổi.

"Chính là Hồn Tộc, Hồn Thiên Lãnh!"

Thanh niên tuấn mỹ Hồn Thiên Lãnh cười một tiếng, nhìn Cửu Diệu Thần Thảo trong tay thanh niên: "Giao thần dược ra, ta cho ngươi được chết một cách thống khoái."

"Nằm mơ!"

Thanh niên tế ra một kiện chí bảo.

Đó là một tòa Thần Sơn, Thần Sơn này xuất hiện, hư không oanh một cái, trực tiếp sụp đổ vỡ vụn, nhưng tu sĩ bốn phía liên thủ một kích đánh ra.

Thần Sơn bị đánh cho bay ngược mà ra, thanh niên bị chí bảo mình tế ra đập trúng, thổ huyết bay ngược, vốn là bị thương trước, giờ hắn bị thương càng nghiêm trọng hơn.

"Phản kháng? Vậy thì đi chết đi."

Hồn Thiên Lãnh nhãn thần lạnh lẽo.

Từng đạo pháp tắc khí tức lưu chuyển mà ra.

Hắn ngưng tụ ra pháp tắc lực lượng.

Nhưng khi hắn sắp động thủ, giữa thiên địa đột nhiên có ngàn vạn kiếm khí triều bái, tung hoành xen lẫn, bảo vệ thanh niên kia.

"Khí tức này..."

Sắc mặt đám người Hồn Thiên Lãnh hơi đổi một chút.

Sau đó chỉ gặp cách đó không xa có một nam tử áo trắng chậm rãi đi tới.

Nhìn thấy hắn, mọi người tại đây đều con ngươi co rụt lại.

"Sở Cuồng Nhân!"

Hồn Thiên Lãnh vô cùng e dè.

Đối mặt một vị quân vương, hắn hoàn toàn không có bất kỳ phần thắng nào.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi muốn nhúng tay chuyện của Hồn Tộc sao?"

Hồn Thiên Lãnh nói.

Hắn không phải là đối thủ, chỉ có thể chuyển ra danh tiếng Hồn Tộc.

Nhưng Sở Cuồng Nhân liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói: "Ta hỏi ngươi một vấn đề, Hồn Tộc và Không Tộc có quan hệ gì?"

"Hừ, Hồn Tộc ta sắp thông gia kết minh với Không Tộc, ngươi nói giữa chúng ta là quan hệ như thế nào?" Hồn Thiên Lãnh nói, lực lượng càng đầy.

Hồn Tộc, Không Tộc.

Hai đại Hồng Mông chủng tộc, để uẩn thâm hậu, vô cùng kinh khủng.

Bình thường quân vương thế lực không dám tùy tiện trêu chọc, nếu kết hợp, đủ để khiến các phương Hồng Mông chủng tộc, quân vương thế lực vì đó kiêng kị.

"Thì ra là thế."

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu.

"Nếu biết, vậy còn không..."

Hồn Thiên Lãnh cho là Sở Cuồng Nhân biết sợ.

Nhưng hắn lời còn chưa nói hết thì cảm thấy cổ mát lạnh, một đạo lãnh ý khuếch tán mà ra, sau đó triệt để mất đi tri giác.

Theo ánh mắt người khác, đầu của hắn đột nhiên bị kiếm khí chém bay.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi..."

Tu sĩ Hồn Tộc còn lại sắc mặt đại biến.

Có thấy tình thế không ổn, lập tức muốn chạy trốn, nhưng lại bị từng đạo kiếm khí bao trùm, trong chớp mắt, nhục thân và đại đạo trong cơ thể đều hóa thành mảnh vỡ.

....

Chương 2363: Địa Quân đồ đệ, Long Huyết tế đàn, bị phong ấn Hư Không Chi Chủ

Không Tộc và Sở Cuồng Nhân cừu hận quá lớn.

Hồn Tộc và Không Tộc thông gia kết minh, đương nhiên cũng đã thành kẻ địch của hắn.

Lại nói.

Kẻ giết người sẽ có lúc bị người ta giết.

Muốn giết hại tu sĩ nhân tộc ở trước mặt hắn, cần phải hỏi hắn trước.

"Tại hạ Nhạc Sơn Linh, đa tạ Sở quân vương cứu giúp."

Thanh niên Nhạc Sơn Linh đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân chắp tay nói, mặt mũi tràn đầy cảm kích.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn hắn một cái: "Địa Quân và ngươi là quan hệ như thế nào?"

Hắn vừa mới xuất thủ tương trợ, ngoại trừ Nhạc Sơn Linh là nhân tộc ra, hắn còn cảm giác được một cỗ khí tức quen thuộc từ trên người đối phương.

Đó là khí tức một trong ba đại chí cao Pháp Quan, Địa Quân.

"Không dối gạt Sở quân vương, Địa Quân chính là gia sư."

Nhạc Sơn Linh nói.

Nghe đến nơi này, lúc này Sở Cuồng Nhân mới chợt hiểu.

Khó trách đối phương có khí tức Địa Quân, hóa ra là đồ đệ của hắn.

"Nếu không chê, ngươi ta đồng hành đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nể mặt Địa Quân, hắn không ngại chăm sóc Nhạc Sơn Linh một hai.

"Tại hạ cầu còn không được."

Nhạc Sơn Linh sắc mặt vui mừng, đồng hành với Sở Cuồng Nhân, trên thế giới này còn có chuyện gì khiến cho người ta cảm thấy an toàn hơn nữa sao?

Hai người kết bạn mà đi.

Mà dọc theo con đường này, Sở Cuồng Nhân cũng dần dần hiểu rõ Nhạc Sơn Linh, tu vi đối phương không kém, khoảng cách trở thành quân vương cũng chỉ chênh lệch một hai bước.

Mặt khác, đối phương còn có một tay thuật luyện đan cực kỳ cao minh.

Trên Hồng Mông Luyện Đan Bảng, xếp hạng thứ ba.

Nếu không phải phân tâm luyện đan thuật, hiện tại khả năng hắn đã trở thành quân vương.

Sở Cuồng Nhân trong lòng hơi động.

Luyện đan...

Trên tiên đảo của hắn có vô số tiên dược.

Không thiếu Luyện Đan Sư.

Nhưng Hồng Mông Luyện Đan Bảng thứ ba, nếu như có thể đào móc được Luyện Đan Sư như thế nào cũng rất có ích cho Bàn Cổ Tông.

Sở Cuồng Nhân đang tính toán làm sao đào góc tường Địa Quân.

......

Bên trong Hư Thiên Linh Giới, dị thú đông đảo, phần lớn tàn nhẫn bạo ngược.

Nhưng mà nơi đây cũng hoàn toàn chính xác có cơ duyên tạo hóa không nhỏ, các thế lực lớn hoặc nhiều hoặc ít đều chiếm được một chút chỗ tốt ở chỗ này.

Nhưng mấu chốt nhất Hư Không Chi Chủ đến nay cũng không xuất hiện.

"Tìm được."

Trong một chỗ địa giới.

Đám người Không Chi Tử, Hồn Mị Nhi đi tới.

Đây là một chỗ sơn cốc tĩnh mịch, trong đó vân già vụ nhiễu, ẩn ẩn truyền ra trận trận tiếng long ngâm, trong mây mù còn có cấm chế phù văn, như ẩn như hiện.

Không Chi Tử tay cầm một viên ngân Bạch Tinh Thạch.

Trong đó bảo quang lấp lóe, có chút rung động.

"Không Gian Tinh Thạch phản ứng với sơn cốc này cường liệt nhất, chắc chắn Hư Không Chi Chủ đang ở chỗ này." Không Chi Tử sắc mặt vui vẻ nói.

Khi mọi người ở đây chuẩn bị tiến vào.

Một lão giả bên cạnh Hồn Mị Nhi đột nhiên biến sắc, ngay sau đó trên thân bộc phát ra một cỗ khí tức bạo ngược: "Nhi tử ta, chết! !"

Hồn Mị Nhi nghe vậy, hơi ngoài ý muốn: "Hồn Thiên Lãnh..."

Trong Hồn Tộc, Hồn Thiên Lãnh cũng là quân vương hạt giống, phụ thân càng là trưởng lão Hồn Tộc, một trong số quân vương, địa vị cực cao.

Mấu chốt nhất là phụ thân Hồn Thiên Lãnh cực cưng chiều Hồn Thiên Lãnh.

Cái này tạo thành tính cách không sợ trời không sợ đất, trong Hồn Tộc, ngoại trừ Hồn Mị Nhi, gần như không có ai dám trêu chọc hắn.

Chỉ tiếc.

Hư Thiên Linh Giới này không phải Hồn Tộc.

"Ghê tởm, ghê tởm! Rốt cuộc là ai? !"

Phụ thân Hồn Thiên Lãnh tức đến xanh mét cả mặt mày.

"Tam trưởng lão, hiện tại mấu chốt nhất là tìm tới Hư Không Chi Chủ, về phần mối thù của Hồn Thiên Lãnh, sau này báo cũng không muộn."

Không Chi Tử nói.

Phụ thân Hồn Thiên Lãnh tạm thời đè tức giận xuống, theo mấy người tiến vào sơn cốc.

Sau khi bọn họ tiến vào, lại có mấy cỗ thế lực đi tới.

"Trong sương mù này có Long khí lẫn vào, chẳng lẽ nơi đây chính là nơi ta cảm ứng được sao?" Chúc Dương nhìn sơn cốc nỉ non nói.

Chúc Long chi huyết trong cơ thể hắn đúng là có chút xao động.

"Chúc Dương, tiến vào nhìn qua đi."

Mấy cường giả Long Tộc nói.

Bọn họ từ nơi sâu xa cảm ứng được một loại triệu hoán.

"Đi!"

Ngay sau Long Tộc là Lục Nhãn nhất tộc đi tới.

Mệnh Vô Đoan dẫn theo cường giả Lục Nhãn tộc, còn có Nghịch Mệnh Sư đến chỗ này, nhìn sơn cốc vân già vụ nhiễu, một cái lệnh phù màu trắng trong tay lão giả Nghịch Mệnh Sư như là cảm ứng được cái gì, ong ong rung động.

"Nơi này chính là nơi thần ta chỉ thị."

Lão giả Nghịch Mệnh Sư hai mắt tỏa sáng.

Đám người nhanh chóng lao vào sâu trong thung lũng.

……

"Nơi này chính là chỗ Không Hoàng đạt được lực lượng của Hư Không Chi Chủ sao?"

Sở Cuồng Nhân cũng đi tới sơn cốc.

Nhìn xem mây mù bốn phía, hắn ẩn ẩn nhận ra cái gì.

"Chủ nhân, sơn cốc này có gì đó quái lạ."

"Ừm, ta cũng đã nhận ra."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Càng đến sâu trong thung lũng, không khí bốn phía càng nóng rực.

Rất nhanh.

Bọn người Không Chi Tử, Hồn Mị Nhi đi tới một cái tế đàn.

Cái tế đàn này toàn thân huyết hồng, giống như là từ huyết dịch ngưng tụ mà thành, không chỉ có như thế, trên tế đài này còn đang thiêu đốt hỏa diễm.

Xung quanh tế đàn, huyết sắc đường vân khuếch tán mà ra, ẩn ẩn phác hoạ ra một cái cự đại huyết sắc phù văn, giống như một loại trận pháp huyền ảo nào đó.

Trên tế đài, một hư ảnh như ẩn như hiện.

Đây là một nam tử tóc trắng sau lưng mọc quang dực, trên thân tán phát ra khí tức cổ lão thâm thúy, chỉ là một sợi khí tức đã để bọn người Không Chi Tử, Hồn Mị Nhi muốn quỳ bái, để bọn họ không khỏi trong lòng chấn động.

"Tồn tại thật là khủng bố a, chỉ là một sợi khí tức đã mang tới cho chúng ta áp lực to lớn như vậy, chẳng lẽ hắn chính là Hư Không Chi Chủ?"

Hồn Mị Nhi cau mày nói.

Nếu là tồn tại bực này trở về Không Tộc, như vậy thực lực Không Tộc sẽ tăng cường chưa từng có, đến lúc đó, Không Tộc, Hồn Tộc thông gia kết minh mặc dù cũng có thể được chỗ tốt nhưng chỉ sợ cũng sẽ biến thành phụ thuộc đối phương.

"Hư Không Chi Chủ... rốt cuộc ta tìm được ngươi."

Không Chi Tử nhìn bóng người trên tế đài, ánh mắt nóng bỏng.

Một câu vạch rõ thân phận của nam tử tóc trắng này, chính là mục đích của chuyến đi này của bọn họ, nhân vật cổ lão cấp khởi nguyên, Hư Không Chi Chủ!

Tất cả tu sĩ Không Tộc cũng đều lộ ra ánh mắt cuồng nhiệt.

"Chờ một chút, hình như Hư Không Chi Chủ không có phát hiện được chúng ta đến?"

Lúc này, Hồn Mị Nhi hơi nghi hoặc một chút nói.

Hư Không Chi Chủ, loại tồn tại này, cảm giác sao lại yếu được chứ.

Nhưng bây giờ bọn họ cũng đã đi tới trước tế đàn này, đối phương vẫn ngồi tại chỗ như cũ, không nhúc nhích, giống như không cảm ứng được.

Chuyện này khiến đám người có chút ngoài ý muốn.

"Hắn tựa như là bị... phong ấn?"

Hồn Mị Nhi có chút kinh nghi bất định nói.

Khí tức tế đàn màu máu và Hư Không Chi Chủ hoàn toàn không tương dung, trong mơ hồ, Hư Không Chi Chủ như bị quản chế trên tế đàn màu máu.

Loại tình huống này rất giống như là bị phong ấn.

Nghe đến nơi này, tất cả mọi người mộng.

Bị phong ấn?

Làm sao có thể!

Hư Không Chi Chủ là nhân vật bậc nào, hắn lại bị phong ấn?

"Là ai làm? Trên thế giới này, ai có năng lực như thế, có thể phong ấn Hư Không Chi Chủ, hoàn toàn không thể nào có chuyện này được!"

"Đúng vậy a, chuyện này cũng quá khó tin đi chứ, có thể làm được chuyện này, ít nhất là tồn tại cùng một đẳng cấp với Hư Không Chi Chủ mới được."

Lúc này.

Số cỗ khí tức mạnh mẽ đi vào.

"Không sai, người phong ấn Hư Không Chi Chủ chính là Long Tộc chi tổ, Nguyên Sơ Chúc Long! !" Người nói chuyện chính là Chúc Dương!

Hắn nhìn tế đàn màu máu, ánh mắt vô cùng nóng bỏng: "Cái tế đàn này là dùng Long Huyết ngưng tụ mà thành, hơn nữa còn là Chúc Long chi huyết! Ghi chép của Long Tộc ta quả nhiên không sai, Nguyên Sơ Chúc Long và Hư Không Chi Chủ từng bộc phát ra một trận chiến đấu kinh thiên động địa, đồng thời thành công phong ấn hắn ở nơi này."

Chương 2364: Sơn cốc chi bí, Minh Nguyệt Vô Hạ chiến Chúc Dương, mấy món Hồng Mông chí bảo mà thôi

"Đánh rắm!"

"Hư Không Chi Chủ làm sao lại bị Nguyên Sơ Chúc Long các ngươi phong ấn..."

“Cực kỳ hoang đường."

"Không sai."

Chúng tu sĩ Không Tộc nghe được Chúc Dương nói như vậy, lập tức giận không kềm được.

Cái này chẳng phải là nói Hư Không Chi Chủ không bằng Nguyên Sơ Chúc Long.

Không Tộc, không bằng Long Tộc sao?

Cái này để bọn họ không tiếp thu được.

Đương nhiên phải dựa vào lí lẽ biện luận.

"Không cần biết các ngươi tin hay không, đây đều là sự thật, cái Long Huyết tế đàn này chính là chứng minh tốt nhất." Chúc Dương chỉ vào Long Huyết tế đàn nói.

Hiện tại, hắn có chút xoắn xuýt.

Cái Long Huyết tế đàn này có thể giúp đỡ hắn cực lớn, nếu luyện hóa, lực lượng huyết mạch của hắn nhất định có thể được tăng phúc lớn.

Nhưng như vậy thì sẽ thả Hư Không Chi Chủ ra.

Mà trong lúc hắn xoắn xuýt, Không Chi Tử cũng đã có hành động.

Hắn lao về phía tế đàn.

Nhưng lúc này, tế đàn bộc phát ra một tiếng long ngâm đinh tai nhức óc, phía trên thiêu đốt lên Chúc Long chi hỏa, gào thét mà ra.

Trong nháy mắt chấn Không Chi Tử lui ra ngoài.

"Thật mạnh!"

Chúc Dương ánh mắt càng thêm nóng bỏng.

Chỉ là Long Huyết tế đàn tự phát lực lượng thì có uy lực như thế, dễ dàng bức lui quân vương, nếu toàn lực bộc phát, hẳn là kinh người lắm?

Nếu như mình luyện hóa, lại sẽ đạt tới độ cao cỡ nào đâu?

"Ghê tởm, nhất định phải nghĩ biện pháp đánh vỡ cái phong ấn này mới được."

Không Chi Tử cau mày nói.

Hắn đằng không mà lên, Không Gian pháp tắc chi lực trong cơ thể bộc phát, thi triển đến cực hạn, một quyền rơi xuống, pháp tắc oanh kích cả cái sơn cốc.

Nhưng Long Huyết tế đàn lông tóc không tổn hao gì.

Ngược lại là sơn cốc nổ tung, tầng nham thạch tróc ra.

Đúng là lộ ra từng đợt tiên huy.

Nhìn kỹ, bên trong thung lũng đó lại ẩn chứa Đại Đạo Chi Nguyên đếm mãi không hết, hơn nữa toàn thân như thủy tinh, vô cùng tinh thuần.

Đám người thấy thế, hô hấp cũng không khỏi có chút nặng nề.

"Thật, thật nhiều Đại Đạo Chi Nguyên a."

"Không, không chỉ có là Đại Đạo Chi Nguyên, các ngươi nhìn thứ được Đại Đạo Chi Nguyên bao quanh, đó là Hồng Mông chí bảo a!"

Nhìn kỹ.

Trong những cái Đại Đạo Chi Nguyên đó có bảo quang tươi sáng lưu chuyển.

Đúng là từng kiện Hồng Mông chí bảo.

Thoáng một cái, ngay cả quân vương đều vì đó động dung.

Hồng Mông chí bảo là bảo vật đỉnh tiêm.

Hồng Mông chí bảo bình thường nhất đều đủ để để quân vương tâm động, mà bây giờ bày tại trước mặt của bọn họ là một đống Hồng Mông chí bảo.

Thử hỏi đám người sao có thể không kinh tâm động phách đâu.

"Ông trời ơi, nơi này lại dựng dục ra nhiều Hồng Mông chí bảo như vậy."

"Nhanh, mau ra tay."

Đã có người không nhẫn nại được.

Bọn họ bắt đầu cướp đoạt Hồng Mông chí bảo ẩn chứa trong Đại Đạo Chi Nguyên, mà sơn cốc dị động cũng đưa tới rất nhiều thế lực chú mục.

Từng bóng người lấy tốc độ cực nhanh lướt đến.

Khi bọn họ nhìn thấy những chí bảo đó cũng đều điên cuồng.

"Thiên Nhân Thái Cực."

Chỉ gặp một nữ tử mang mạng che mặt đưa tay, thiên địa chi lực phun trào, đánh một tu sĩ Không Tộc bay ra ngoài.

Mà nàng bỏ một kiện Hồng Mông chí bảo vào trong túi.

Người này lại là đệ nhất thần nữ nhân tộc, Minh Nguyệt Vô Hạ của Thiên Nhân Thánh Địa.

Nàng đứng lơ lửng trên không, quanh thân tiên huy lưu chuyển, siêu phàm thoát tục, trong lúc giơ tay nhấc chân, thiên địa chi lực gia trì, một chiêu một thức, cường hoành đến đáng sợ.

Lực lượng pháp tắc trên người so với quân vương cũng không kém chút nào.

Nàng cũng sắp tấn cấp quân vương.

Sự xuất hiện của nàng hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Chúc Dương nhìn thoáng qua Long Huyết tế đàn, nhìn từng kiện Hồng Mông chí bảo bị đám người tranh đoạt, trong lòng nhất thời có lựa chọn.

Hắn không dám phóng thích Hư Không Chi Chủ, chỉ có thể đi tranh đoạt Hồng Mông chí bảo.

"Nhân tộc nữ tử, để bảo vật lại đi!"

Chúc Dương vừa ra tay thì khóa chặt Minh Nguyệt Vô Hạ mạnh nhất ở đây.

Chúc Long chi hỏa thiêu đốt, pháp tắc phun trào.

Ra tay chính là sát chiêu!

Minh Nguyệt Vô Hạ thấy thế, Thiên Nhân Quyết lưu chuyển, thiên địa chi lực gia trì, Thiên Nhân Thái Cực đồ chiếu rọi hư không, ngăn Chúc Long chi hỏa lại.

"Muốn đoạt bảo, phải xem thực lực của ngươi."

Minh Nguyệt Vô Hạ không thể nào giao bảo vật trong tay ra một cách dễ dàng như vậy được.

Phải biết, mỗi một kiện Hồng Mông chí bảo đều là tài nguyên chiến lược cực kỳ trọng yếu, là để uẩn nhân tộc.

Cho chủng tộc khác chính là trợ chủng tộc khác tăng lực lượng.

Tương lai nếu khai chiến, những chí bảo này sẽ sinh ra uy hiếp với nhân tộc.

"A, không ngờ được là ngươi có thể đỡ một chiêu của ta."

Chúc Dương có chút ngoài ý muốn, hắn là quân vương, mà Minh Nguyệt Vô Hạ mặc dù có được lực lượng pháp tắc nhưng còn chưa ngưng tụ quân vương chi tâm, cũng không phải là Quân Vương Cảnh.

Lấy không phải quân vương chi thân chống lại quân vương.

Loại chuyện này, cực kỳ hiếm thấy.

"Thú vị, vậy thì xem ngươi có thể làm tới trình độ nào đi."

Chúc Dương lại xuất thủ lần nữa.

Các loại Long Tộc chi chiêu trong tay hắn thi triển đi ra, vượt xa tu sĩ Long Tộc bình thường, không chỉ có như thế, nhục thân hắn cực kỳ cường đại.

Khí huyết gào thét, lay động đất trời.

Minh Nguyệt Vô Hạ ứng phó có chút cố hết sức.

"Nhục thân thật mạnh, cho dù là Chúc Long thì nhục thân này cũng cường đại đến có chút không hợp thói thường, đây là một loại nhục thân tu hành pháp đỉnh tiêm nào đó."

Minh Nguyệt Vô Hạ âm thầm nghĩ tới.

Tiếp lấy.

Trong tay nàng có bạch quang lóe lên, một thanh bạch ngọc trường kiếm xuất hiện trong tay nàng.

Kiếm ý lưu chuyển, tê thiên liệt địa.

Ngay cả Chúc Long đều cảm giác được một tia nhói nhói, không khỏi ánh mắt ngưng tụ: "Kiếm ý thật là bá đạo, rốt cuộc ngươi có lai lịch gì?"

Hắn lại cảm nhận được uy hiếp từ trên người một tu sĩ không phải quân vương!

Hắn là Chúc Long, chiến lực viễn siêu quân vương cùng cảnh, nếu đổi một quân vương bình thường, chẳng phải là sẽ bị Minh Nguyệt Vô Hạ chém mất sao?

Loại chuyện này không thể tưởng tượng.

"Nhân tộc ra một Sở Cuồng Nhân, thiện lấy đại đạo trảm quân vương, không ngờ được là hiện tại lại xuất hiện một Minh Nguyệt Vô Hạ."

"Nhân tộc, đúng là được thiên địa yêu quý a."

Chúc Dương âm thầm nghĩ tới.

Sát ý với Minh Nguyệt Vô Hạ càng hừng hực.

Chỉ gặp trên mặt hắn dần dần bao trùm một tấm giáp mặt, một đôi mắt rồng ám kim sắc lộ ra uy nghiêm băng lãnh, Chúc Long chi uy, triển khai toàn bộ!

Hai người Minh Nguyệt Vô Hạ, Chúc Dương tái chiến.

Một bên khác.

Không Chi Tử thì đang không ngừng công kích Long Huyết tế đàn.

Nhưng không có tác dụng.

Hắn nhìn thoáng qua đám người Minh Nguyệt Vô Hạ chiến đấu, hít sâu một hơi.

"Đoạt bảo trước, sau đó nghĩ biện pháp phá hư tế đàn."

"Được."

Bọn người Không Thuần Nguyên lên tiếng, lập tức gia nhập chiến cuộc.

Tràng diện càng hỗn loạn.

Mà trong lúc mọi người chiến đấu, trên một đỉnh núi.

Một bóng người áo trắng đứng chắp tay, một đôi mắt thâm trầm quan sát toàn bộ chiến cuộc, nhìn qua sơn cốc bị Đại Đạo Chi Nguyên bao trùm.

Người này chính là Sở Cuồng Nhân, mà sở dĩ hắn không có gia nhập chiến cuộc là bởi vì bây giờ hắn có chuyện quan trọng hơn.

"Quả là thế..."

Sở Cuồng Nhân nhìn cả cái sơn cốc, lộ ra vẻ giật mình.

Nguyên Sơ Chúc Long đúng là phong ấn Hư Không Chi Chủ, nhưng phạm vi phong ấn này không chỉ là chỗ tế đàn màu máu đó mà bao gồm cả cái sơn cốc.

Không chỉ có như thế, cái phong ấn này là một cái đại trận tinh diệu trước nay chưa từng gặp.

Ngoại trừ phong ấn, còn có diệu dụng khác.

Sở Cuồng Nhân và Tiểu Ái đang phân tích diệu dụng của trận pháp này.

"Sở Quân vương, ngươi không đi xuống tranh đoạt bảo vật sao?"

Bên cạnh, Nhạc Sơn Linh có chút hiếu kỳ.

Hồng Mông chí bảo, đủ để cho quân vương vì đó tâm động.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại thờ ơ.

Thật sự không giống như phản ứng tu sĩ bình thường nên có.

"Mấy món Hồng Mông chí bảo mà thôi." Sở Cuồng Nhân tùy ý nói, so với Hồng Mông chí bảo, hắn càng quan tâm trận pháp mình đang nghiên cứu hơn.

....

Chương 2365: Thời gian cực đạo thần binh, Không Chi Tử cường đại, Sở Cuồng Nhân đoạt bảo

Mấy món Hồng Mông chí bảo mà thôi...

Nghe được hắn nói như vậy, Nhạc Sơn Linh khóe miệng co giật một chút.

Đó chính là Hồng Mông chí bảo a!

Làm sao đến miệng Sở Cuồng Nhân thì biến thành giống như rau cải trắng.

Nhạc Sơn Linh bất đắc dĩ lắc đầu.

Mà tình hình chiến đấu trong sơn cốc cũng càng thêm hỗn loạn, các tộc thế lực kịch chiến không ngớt, Long Tộc, Không Tộc, nhân tộc, Thú Nhân nhất tộc...

Mọi người đánh cho kinh thiên động địa.

Đất trời bốn phía bị đánh đến quay về Hỗn Độn, vô cùng kinh người.

Mà Sở Cuồng Nhân trong lúc phân tích diệu dụng của trận pháp trước mắt còn dành thời gian nhìn thoáng qua rất nhiều tu sĩ chiến đấu, ghi lại tu hành pháp của bọn họ.

Lúc này.

Trong sơn cốc.

Một đạo lưu quang phóng lên tận trời!

Một tấm gương xích hồng sắc đột nhiên xuất hiện ở trong hư không.

Tấm gương này thiêu đốt xích hồng hỏa diễm, một cỗ khí tức vô cùng cường hoành huyền ảo từ trong đó lan tràn ra, khiến vô số tu sĩ vì thế mà choáng váng.

"Loại khí tức này... cực đạo thần binh!"

Chúc Dương kinh hô một tiếng.

Những người còn lại ánh mắt cũng biến thành vô cùng lửa nóng.

Bọn họ lập tức cảm thấy Hồng Mông chí bảo trước mặt đều không thơm.

So với cực đạo thần binh, Hồng Mông chí bảo tính là gì?

Hai cái này giá trị hoàn toàn không thể so sánh được.

Một cái kỷ nguyên cũng không nhất định có thể xuất hiện một kiện cực đạo thần binh a.

Loại bảo vật này giá trị khó mà cân nhắc.

"Cái chí bảo này, trừ ta ra không còn ai, ai cũng đừng hòng tranh với ta!"

"Hỏa diễm trên gương này thiêu đốt là Chúc Long chi hỏa, hiển nhiên là bảo vật cùng một nhịp thở với Long Tộc ta, các ngươi dám tranh với chúng ta?"

"Không sai, đây là của Long Tộc ta!"

"Giết!"

"Đánh rắm, loại bảo vật này đương nhiên là năng giả cư chi, Long Tộc các ngươi muốn món chí bảo này, phải xem các ngươi có thực lực đó hay không."

"Hừ, cho dù là Long Tộc ta cũng phải giành giật một hồi!"

Không người nào nguyện ý từ bỏ một kiện cực đạo chí bảo.

Loại bảo vật này quá mức trân quý.

Tất cả mọi người đang có mặt ở đây, thậm chí quân vương đều vây quanh chí bảo này, triển khai một trận tranh đoạt chiến, thần thông tiên pháp, các loại tuyệt học, tầng tầng lớp lớp.

Cách đó không xa, Sở Cuồng Nhân quan sát say sưa ngon lành.

"Cực đạo thần binh, không kém."

Bảo vật như vậy, cho dù là hắn cũng không nhiều.

Chỉ có một thanh Trảm Long Nhận.

Về phần thanh kiếm chi tổ đó, tạm thời còn không rõ ràng là bảo vật cấp bậc gì, nhưng kiếm này cao hơn Trảm Long Nhận là chuyện ván đã đóng thuyền.

"Kiếm Ý Động Cửu Tiêu!"

Một tiếng kêu khẽ vang lên.

Minh Nguyệt Vô Hạ lại ra tay lần nữa, một kiếm bỗng nhiên chém ra.

Kiếm khí sục sôi, giống như muốn xông ra cửu tiêu!

Chỗ đến, từng cái tu sĩ đều bị kiếm khí này đánh bay ra ngoài.

Thấy cảnh này, đám người sợ hãi thán phục.

"Không ngờ được là nhân tộc đệ nhất thần nữ am hiểu nhất lại là kiếm."

"Không tệ."

Ngay cả Kiếm Thần cung chủ cũng đều kinh ngạc.

Kiếm Thần Cung hắn tự xưng là số một kiếm đạo nhân tộc, nhưng sau này ra một Sở Cuồng Nhân tự sáng tạo kiếm hai mươi lăm, hiện tại lại tới một Minh Nguyệt Vô Hạ.

Chuyện này khiến Kiếm Thần Cung hắn làm sao nhìn người được nữa?

"Hừ, kiếm ý tuy mạnh, pháp tắc lợi hại hơn nữa, cuối cùng ngươi chỉ là dưới quân vương!" Không Chi Tử hừ lạnh một tiếng, đấm ra một quyền.

Lực lượng pháp tắc đánh nát kiếm khí.

Không gian bốn phía bị bóp méo.

Thân thể Minh Nguyệt Vô Hạ bị đánh nát tại chỗ, ở sau lưng nàng, tu sĩ các tộc bị không gian lực lượng khổng lồ xông đến thất linh bát lạc.

Trong hư không, một trận tiên huy lấp lóe.

Chỉ gặp thân thể Minh Nguyệt Vô Hạ lại ngưng tụ ra lần nữa.

Có được Thiên Nhân Quyết, nàng thân dung thiên địa.

Thiên địa bất diệt, mà nàng bất diệt.

Cho dù là quân vương muốn giết nàng cũng không dễ dàng.

Nhưng mà Không Chi Tử nói không sai, bây giờ nàng không phải là quân vương, ở trước mặt đối phương, lực lượng của nàng đúng là có chút không đáng chú ý.

"Kiếm Thần cung chủ, không thể để cho bọn họ đạt được chí bảo đó."

Minh Nguyệt Vô Hạ nói với Kiếm Thần cung chủ.

"Ta biết."

Kiếm Thần cung chủ gật gật đầu, trực tiếp thi triển ra quân vương pháp tướng.

Bàng bạc kiếm khí như mưa trút xuống.

"Pháp tướng lại như thế nào?"

Không Chi Tử không lùi không tránh, thôi động Không Gian pháp tắc lực lượng đến cực hạn.

Đấm ra một quyền, hư không như gương, điên cuồng nổ tung.

Từng vết rách như mạng nhện lan tràn mà ra, Kiếm Thần pháp tướng sau lưng Kiếm Thần cung chủ bị một kích này đánh cho liên tục bại lui.

Không Chi Tử thực lực cường đại, để đám người nghẹn họng nhìn trân trối.

"Thật mạnh, rõ ràng hắn vừa thành quân vương không lâu, nhưng cũng đã có năng lực địch nổi, không, đánh bại quân vương nấc thang thứ hai như Kiếm Thần cung chủ."

"Không hổ là Không Chi Tử trong truyền thuyết Không Tộc, quả nhiên cường hoành."

Một đám tu sĩ Không Tộc nhìn Không Chi Tử, ánh mắt lộ ra kính sợ.

Mặc dù bọn họ không dám khen phẩm hạnh đối phương nhưng thực lực này đủ để cho hắn đặt chân ở Không Tộc, dựng nên vô thượng uy vọng.

"Có Không Chi Tử, chắc chắn Không Tộc ta có thể đi hướng vô thượng huy hoàng!" Không Thuần Nguyên nhìn Không Chi Tử, trên mặt tràn đầy vẻ cuồng nhiệt.

Như là nhìn thần chỉ mình tín ngưỡng.

"Không tốt, thực lực người này cao hơn ta tưởng tượng!" Kiếm Thần cung chủ nhìn Không Chi Tử, sắc mặt khá khó xử.

Những người còn lại cũng đều vô cùng ngưng trọng.

Không Chi Tử cường đại như thế, mà trừ hắn ra, còn có Hồn Tộc đang trợ giúp, hắn muốn tranh đoạt cực đạo thần binh, hi vọng đúng là lớn nhất.

"Ừm, bảo vật cũng không tệ."

Lúc này.

Một giọng nói ung dung truyền vào trong tai mọi người.

Chỉ gặp trước cực đạo thần binh, chẳng biết lúc nào có thêm một bóng người màu trắng, hắn đứng trước thần binh, đứng chắp tay.

Chúc Long chi hỏa trên thần binh lại không hề ảnh hưởng hắn.

"Sở Cuồng Nhân!"

Mọi người tại đây con ngươi đột nhiên co rụt lại, đối phương xuất hiện có thể nói vô thanh vô tức, nếu không phải hắn lên tiếng, ở đây không ai phát hiện hắn.

Trong mắt Không Chi Tử cũng lộ ra vẻ kiêng dè.

Cảnh tượng xảy ra ở Hư Không Chi Ngục, hắn còn rõ mồn một trước mắt.

Nhưng mà so với đám người kinh ngạc, Sở Cuồng Nhân lại không coi ai ra gì nhìn cổ kính trước mắt, ánh mắt lộ ra một vòng dị sắc.

Tấm gương này cực kỳ huyền ảo.

Trên mặt kính lưu chuyển pháp tắc như mây mù mơ hồ không rõ.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại cảm nhận được lực lượng thời gian từ

trong đó.

Đây là một kiện cực đạo thần binh có liên quan đến thời gian!

So với Thời Không Bảo Giám của mình thì còn đáng sợ hơn nhiều.

Thời gian.

Đây là một trong số đại đạo huyền ảo nhất giữa thiên địa.

Từ xưa đến nay, không có ai hiểu thấu đáo nó.

Thời Gian nhất đạo quân vương có thể đếm được trên đầu ngón tay, ngược lại là nghe nói giữa thiên địa có một chủng tộc tên gọi Thời tộc, thiện dùng Thời Gian Chi Đạo.

"Thời gian cực đạo chí bảo, đúng là làm người kinh hỉ a."

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Thời Gian nhất đạo quân vương có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Chớ nói chi là cực đạo thần binh.

Tấm gương này tuyệt đối là một cơ duyên không nhỏ.

Hắn duỗi tay ra, không nhìn Chúc Long chi hỏa, nắm tấm gương trong tay, cẩn thận ngắm nghía, nhưng những người khác thì ngồi không yên.

"Sở Cuồng Nhân, trả cực đạo thần binh Long Tộc lại cho ta!"

Chúc Dương nổi giận gầm lên một tiếng.

Hắn thấy, tấm gương này hẳn là của Long Tộc mới đúng, phía trên thiêu đốt Chúc Long chi hỏa, rõ ràng chính là chuẩn bị cho Chúc Long hắn a.

Hắn vừa sải bước ra, một quyền đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Chúc Long chi hỏa, điên cuồng thiêu đốt.

"Long Thần Chiến Thiên Hạ!"

Long Tộc chí cao bí pháp, thi triển trong nháy mắt.

"Phế chiêu vô dụng."

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, vẻ mặt lạnh nhạt, tiện tay nhấc, Long khí bàng bạc xung kích mà ra, lại là chiêu số giống vậy, uy lực hoàn toàn khác biệt!

Oanh! !

Long khí xung kích, Chúc Dương bay ngược mà ra, máu tươi cuồng thổ!

Lúc này.

Một trận Không Gian chi lực hoàn toàn bao phủ Sở Cuồng Nhân, Không Chi Tử từ phía sau công tới hắn, ra tay bộc phát ra Không Gian pháp tắc lực lượng cực hạn.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại nhìn cũng không nhìn một chút, trở tay một quyền đánh ra, đánh nát Không Gian pháp tắc, đánh Không Chi Tử bay ngược mà ra.

Giống như đang đuổi một con ruồi.

....

Chương 2366: Vạn Pháp Bất Diệt Thể, hiện tại là của ta, hắn là Đạo Thần

"Cái gì? !" Không Thuần Nguyên và tu sĩ Không Tộc thấy cảnh này, con mắt trừng giống chuông đồng, không thể tin được.

Không Chi Tử thực lực vô cùng cường đại, trong lòng bọn họ, gần như là tồn tại vô địch, nhưng lại bị Sở Cuồng Nhân một bàn tay đánh bay.

Cái này khiến cho bọn họ cảm thấy hoang đường.

"Hắn sao lại cường đại đến trình độ này..."

Không Thuần Nguyên nuốt nước bọt, trong mắt lộ ra e ngại.

Lúc trước, bên trong nhân văn tổ địa hắn giao thủ với Sở Cuồng Nhân, thời điểm đó Sở Cuồng Nhân mặc dù cường đại nhưng còn chưa khiến cho hắn tuyệt vọng.

Nhưng bây giờ, đối phương trở thành quân vương đầu tiên trong kỷ nguyên này, thủ đoạn thực lực đã không phải cùng một cấp độ với hắn.

Ngay cả Không Chi Tử hắn kính úy ở trước mặt đối phương đều không đáng giá nhắc tới.

"Sở Cuồng Nhân!"

"Giết!"

Không Chi Tử sắc mặt vô cùng âm trầm, lại đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân lần nữa, lần này, trên người hắn xuất hiện một bộ chiến giáp màu trắng bạc.

Đây là một kiện Hồng Mông chí bảo.

Từ khi bị Sở Cuồng Nhân hời hợt đánh bại ở Hư Không Chi Ngục, hắn nghĩ hết biện pháp tăng thực lực mình lên, tu vi không đủ, mượn nhờ ngoại vật.

Chiến giáp này, chính là hắn ngàn chọn vạn tuyển ra được từ vô số bảo vật Không Tộc, cho dù là quân vương cũng không thể đánh vỡ phòng ngự.

"Toái Hư Không Linh Chưởng!"

Không Chi Tử giơ tay.

Từng đạo lực lượng pháp tắc giao hội trên không trung, hóa thành một cái chưởng ấn màu trắng bạc cự đại, oanh ra, trực tiếp khiến cho hư không sinh ra vặn vẹo.

Một bên khác, Chúc Dương bị đánh bay thét dài một tiếng, trên thân bộc phát ra một cỗ khí tức mênh mông, Chúc Long chi hỏa cháy hừng hực.

"Chúc Long Quyết, Nhật Chiếu Phá Thần!"

Chúc Long chi hỏa đằng không mà lên, hội tụ trên không trung, hình thành một vòng Đại Nhật mênh mông, một vệt sáng từ trong đó bắn ra!

Mục tiêu chính là Sở Cuồng Nhân!

Hai cỗ lực lượng, một trái một phải, giáp công hắn.

Đây là đại tân sinh vương giả chiến đấu.

Đám người tập trung tinh thần, sợ bỏ lỡ bất kỳ một chi tiết nào.

"A..."

Sở Cuồng Nhân cười khẽ một tiếng, kiếm chỉ ngưng tụ, tiện tay vạch một cái quanh thân.

Kiếm khí đầy trời như mưa đổ xuống mà ra.

Không Gian pháp tắc, Chúc Long chi lực.

Hai cỗ lực lượng oanh một chút, hóa thành tro tàn.

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, đi tới trước mặt Không Chi Tử: "Xem ra lần trước ở Hư Không Chi Ngục giáo huấn còn chưa đủ khắc sâu a."

Vừa nói, hắn vừa nhấn một ngón tay.

Một chỉ này, kiếm khí lưu chuyển trong đó, kiếm ý giống như tê thiên liệt địa!

Một chỉ này rơi vào chiến giáp trên người Không Chi Tử, chỉ gặp chiến giáp được đối phương ngàn chọn vạn chọn điên cuồng chấn động.

Lực trùng kích trước nay chưa từng có đánh bay Không Chi Tử lần nữa.

Răng rắc một tiếng.

Chiến giáp xuất hiện một vết nứt.

"Làm sao lại như vậy? !"

Không Chi Tử con ngươi đột nhiên co rụt lại.

Đây là Hồng Mông chí bảo đứng đầu nhất, thế mà chịu không được một chỉ của Sở Cuồng Nhân, thực lực của đối phương khủng bố đến mức nào a? !

"Vạn Long Triều Thiên Khiếu!"

Lúc này, Chúc Dương lại thi triển Long Tộc cực chiêu lần nữa.

Từng đạo long ảnh từ bốn phương tám hướng hướng đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

"Nát!"

Sở Cuồng Nhân tiện tay vỗ ra một chưởng, ba ngàn pháp tắc đánh nát ngàn vạn long ảnh.

Hắn đi tới trước mặt Chúc Dương, một chưởng rơi xuống.

Một chưởng này, nhìn như thường thường không có gì lạ.

Nhưng lại giống như ức vạn Thần Sơn, ẩn chứa vĩ lực không thể địch nổi!

Chúc Dương nổi giận gầm lên một tiếng, trên thân khí huyết phun trào, Long khí sôi trào, song trọng lực lượng bộc phát, một chưởng oanh ra, cứng đối cứng Sở Cuồng Nhân!

Song chưởng tấn công, bộc phát ra khí lãng trùng điệp.

Nhật nguyệt ảm đạm, thiên địa không ánh sáng.

Lấy hai người làm trung tâm, năng lượng khuếch tán mà ra đánh vỡ nát bốn phía hư không, càn khôn phá vỡ, âm dương điên đảo, tái hiện Hỗn Độn.

Sở Cuồng Nhân hơi ngoài ý muốn nhìn thoáng qua Chúc Dương, chỉ thấy đối phương khí huyết quay cuồng, nhục thân chi lực cường hoành vô cùng, vượt xa Long Tộc.

"A, quân vương chuyên Luyện Thể?"

"Ừm, không đúng, loại khí tức này là... một trong số chín đại Thiên Ấn."

Sở Cuồng Nhân hai mắt nhíu lại, nhìn ra môn đạo.

Chúc Dương cười ha ha một tiếng: "Không sai, Sở Cuồng Nhân, đây mới là thực lực chân chính của ta, hảo hảo nếm thử lực lượng của Vạn Pháp Bất Diệt Thể đi! !"

Nói xong, hắn quyền cước liên tiếp oanh ra.

Trong long khí lẫn vào nhục thân khí huyết, bá đạo vô song.

Sở Cuồng Nhân có chút hứng thú.

"Long Thần Chiến Thiên Hạ."

Một chiêu Long Tộc tu hành pháp oanh ra.

Nhưng rơi trên người Chúc Dương, chỉ gặp nhục thân hắn chấn động, công kích của Sở Cuồng Nhân tự động tan rã, không gây thương tổn được mảy may.

"Hóa ra đây chính là Vạn Pháp Bất Diệt sao?"

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ giật mình.

Vạn Pháp Bất Diệt Thể.

Đây là chín đại Thiên Ấn, cực đạo pháp môn ẩn chứa trong Thể Chi Thiên Ấn!

Nếu tu hành phương pháp này đến cực hạn, không chỉ có thể làm nhục thân trở nên không thể phá vỡ, còn có thể để nhục thân tự động sinh ra một loại lực lượng miễn dịch pháp tắc.

Làm được vạn pháp bất xâm, Vạn Pháp Bất Diệt!

"Sở Cuồng Nhân, có Vạn Pháp Bất Diệt Thể, công kích của ngươi hoàn toàn không có hiệu quả." Chúc Dương lớn tiếng nói, hăng hái.

"Thật sao? Như vậy tại sao trước đó ngươi phải tránh đi?"

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, một kiếm chém ra.

Bàng bạc kiếm khí oanh trên người Chúc Dương, đúng là ngạnh sinh sinh xé mở một vết rách trên người đối phương, một lượng lớn Long Huyết bắn ra mà ra.

Vạn pháp bất xâm, Vạn Pháp Bất Diệt, pháp môn này, đúng là kinh khủng.

Nhưng cũng tiếc, Chúc Dương còn chưa chân chính tu hành nó đến cực hạn.

Lực lượng đủ mạnh mẽ, có thể đánh vỡ phòng ngự nhục thân hắn.

Nếu không khi vào Hư Thiên Linh Giới, Sở Cuồng Nhân chém ra một kiếm đó hắn cũng sẽ không né, trực tiếp dùng Vạn Pháp Bất Diệt Thể đón đỡ là được.

"Hỗn trướng! !"

Chúc Dương miệng phun máu tươi, nhưng trên thân khí huyết sôi trào, càng ngày càng kinh khủng, nổi giận gầm lên một tiếng, Long khí liên tiếp đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lại thấy đối phương đứng tại chỗ, không lùi không tránh.

"Tha Hóa... Vạn Pháp Bất Diệt!"

Chỉ gặp trên người hắn thần quang lưu chuyển.

Long khí oanh ở trên người hắn, tự động tan rã!

Cỗ lực lượng này, không khác Chúc Dương!

Đúng là Vạn Pháp Bất Diệt Thể mà hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo!

"Cái này, sao lại thế này? !"

Chúc Dương bị choáng váng.

Vạn Pháp Bất Diệt Thể này, hắn tu hành nhiều năm, tại sao Sở Cuồng Nhân biết?

"Pháp môn này không tệ, nhưng bây giờ, là của ta."

Sở Cuồng Nhân khóe miệng hơi vểnh.

Tùy ý Chúc Dương oanh kích như thế nào, hắn thi triển Vạn Pháp Bất Diệt Thể, ngăn lại từng cái, uy lực của nó so với đối phương, đúng là... càng hơn một bậc! !

Mặc dù vừa Tha Hóa ra, không thể vận dụng đến cực hạn, thế nhưng đủ khiến mọi người tại đây trợn mắt há hốc mồm, cảm thấy không thể tưởng tượng.

Người khác tân tân khổ khổ tu hành tu hành pháp, hắn liếc mắt nhìn là biết.

Hơn nữa, càng thêm xuất sắc!

Trên đời này lại có chuyện không thể tưởng tượng như thế!

"Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp!"

Trong đôi mắt đẹp của Minh Nguyệt Vô Hạ lướt qua một vòng dị sắc.

Chuyện xảy ra ở nhân tộc tuyển cử đại hội, nàng cũng có nghe thấy, đương nhiên biết Sở Cuồng Nhân nắm giữ môn chí cao tu hành pháp của Nhân Tổ này.

"Đúng là đã lâu không gặp..."

Minh Nguyệt Vô Hạ lẩm bẩm nói, lộ ra vẻ tưởng nhớ.

Nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân, mơ hồ dần dần chồng vào một bóng người trong đầu nàng: "Chủ nhân..."

"Là Đạo Thần! !"

"Hắn là đạo tặc chi thần!"

Lúc này, có quân vương Thiên Thần nhất tộc nghĩ tới điều gì, sắc mặt xoát một chút, trở nên vô cùng âm trầm: "Có thể tùy ý sử dụng tu hành pháp của người khác, loại chuyện này chỉ có Đạo Thần trong truyền thuyết làm ra được!"

Trước đây không lâu.

Sở Cuồng Nhân trộm lấy bảo khố Thiên Thần nhất tộc, được phong danh Đạo Thần.

Trong đó làm cho người nói chuyện say sưa nhất là trên thân Đạo Thần có được rất nhiều tu hành pháp, thủ đoạn quỷ quyệt, làm cho người cảm thấy không thể tưởng tượng.

Cái này và Sở Cuồng Nhân bây giờ, không mưu mà hợp!

Chương 2367: Thời không chi lực, ta chỉ trung với nhân tộc, Thiên Thánh tức giận

"Đạo Thần, không ngờ được là Sở Cuồng Nhân chính là Đạo Thần!"

"Người trộm lấy Thiên Thần bảo khố."

"Chậc chậc, khiến người ta bất ngờ."

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Đạo Thần này không chỉ có thể trộm bảo khố.

Ngay cả tu hành pháp của người khác đều có thể trộm lấy, quá trâu bò.

Mà quân vương Thiên Thần nhất tộc thì giận không kềm được, có trời mới biết những năm gần đây bọn họ vì tìm lại bảo khố mà hao phí bao nhiêu tâm huyết.

Nhưng thần bí Đạo Thần này lại không có để lại bất kỳ manh mối gì, thậm chí bọn họ tìm quân vương Lục Nhãn nhất tộc hỗ trợ thôi diễn nhưng vẫn không có tác dụng.

Hiện tại, kẻ cầm đầu ở trước mặt của bọn họ.

Bọn họ sao có thể bỏ qua đối phương.

Cho dù người này là Sở Cuồng Nhân cũng không ngoại lệ.

"Giết!"

Quân vương Thiên Thần nhất tộc ngang nhiên ra tay, một quyền đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân, Thiên Thần Chi Quang dung hợp lực lượng pháp tắc, trùng trùng điệp điệp nghiền ép mà ra.

Sở Cuồng Nhân đấm ra một quyền.

Thiên Thần Chi Quang càng thêm bá đạo đánh bay đối phương.

Lúc này.

Không Chi Tử khẽ quát một tiếng, quanh thân vô số lực lượng pháp tắc lưu chuyển, ngưng tụ thành từng cây xiềng xích ngân bạch, bay thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Trong chớp mắt khốn ngay tại chỗ.

Đây là, Không Gian Chi Tỏa!

"Hư Không Đại Yên Diệt!"

Không Chi Tử gầm nhẹ một tiếng, chỉ gặp trên xiềng xích tách ra tiên huy thần quang tươi sáng, Không Gian pháp tắc chi lực bá đạo đổ xuống mà ra.

Trong chớp mắt, tạo thành một cái vòng xoáy khổng lồ quanh thân Sở Cuồng Nhân.

Gần như điên cuồng nghiền ép thân thể của hắn.

Một bên khác.

Hai con mắt màu vàng óng của Chúc Dương trở nên lạnh như băng.

"Chúc Long Chi Nhãn, Thiên Địa Chi Tịch!"

Thời gian lực lượng của Chúc Long cũng theo đó bộc phát.

Chỉ gặp thời gian trên người Sở Cuồng Nhân gần như bị ngưng kết, pháp tắc, nhục thân, các loại lực lượng có xu thế ngừng vận chuyển.

Lực lượng thời gian, Không Gian chi lực.

Hai cỗ lực lượng này hỗn hợp lại với nhau, đúng là tạo thành một cái thời không vòng xoáy bốn phía Sở Cuồng Nhân, uy lực doạ người, mọi người vì đó tim đập nhanh.

"Lực lượng thật kinh khủng!"

"Không ngờ được là thời gian và không gian kết hợp có thể bộc phát ra lực lượng như vậy, thật là khiến người ta bất ngờ a."

Đám người sợ hãi thán phục liên tục.

Mà Minh Nguyệt Vô Hạ cau lông mi lại, muốn xuất thủ tương trợ.

Nhưng lúc này.

Một cái ngọc giản bên hông nàng phát ra một tin tức.

"Đoạt bảo, không cần để ý tới Sở Cuồng Nhân!"

Đây là tin tức Thiên Nhân Thánh Địa gửi tới, mà lại là vị Thiên Thánh cổ xưa nhất, quyền cao chức trọng nhất trong Thánh Địa chính miệng ra lệnh.

Minh Nguyệt Vô Hạ khóe miệng hơi vểnh, tựa hồ là đang trào phúng.

"A, các ngươi kiêng kị hắn như thế sao?"

Nàng biết.

Thiên Thánh là muốn mượn nhờ lực lượng ngoại tộc tiêu diệt Sở Cuồng Nhân.

Dù sao, mặc dù đối phương là nhân tộc nhưng cũng là một quả bom không định giờ, ai cũng không biết lúc nào hắn sẽ nổ, sẽ nổ đến chính mình.

Kiếm Thần Cung, ba Đại Thánh địa...

Bọn họ chịu thiệt trong tay Sở Cuồng Nhân, tổn hại, bất lợi cũng không ít.

Minh Nguyệt Vô Hạ nhìn thoáng qua bọn người Thần Kiếm cung chủ, bọn họ cũng không có ra tay, trên mặt một số người lộ ra vẻ giãy dụa, hiển nhiên cũng nhận được mệnh lệnh phía trên, đang do dự muốn ra tay giúp đỡ hay không.

Nhưng cuối cùng vẫn thỏa hiệp.

Minh Nguyệt Vô Hạ nhìn ngọc trong tay giản, ánh mắt trở nên lạnh nhạt, sau đó trực tiếp bóp nát nó: "Ta, chỉ trung với nhân tộc! !"

Nàng là Thánh nữ Thiên Nhân Thánh Địa.

Nhưng cũng là nhân tộc thần nữ!

Nàng sải bước ra, công kích Không Chi Tử.

Trên người, một cỗ kiếm ý thao thao bất tuyệt.

Uyển như đại dương vô biên mênh mông!

Kiếm ý này, bàng bạc, sắc bén, thẳng tiến không lùi! !

"Lại là ngươi!"

Không Chi Tử ánh mắt lạnh lẽo.

Mà Sở Cuồng Nhân bị thời không vòng xoáy bao phủ, nhìn đối phương một chút, cũng hơi ngoài ý muốn, khóe miệng có chút giương lên, có chút thưởng thức.

"Minh Nguyệt Vô Hạ, quả là sáng như trăng sáng, cả đời không tì vết."

Đám người nhân tộc chần chờ, hắn đều nhìn ở trong mắt.

Nhưng Minh Nguyệt Vô Hạ lại không do dự đến giúp hắn, có thể thấy phẩm tính đối phương cao thượng, so với những quân vương cao cao tại thượng đó thì ưu tú hơn không biết bao nhiêu.

……

Bên trong Thiên Nhân Thánh Địa.

Thiên Thánh ánh mắt hoàn toàn lạnh lẽo, khí tức ôn hòa nho nhã cũng trong nháy mắt trở nên túc sát: "Tốt, giỏi cho một Minh Nguyệt Vô Hạ, ngươi dám vi phạm mệnh lệnh của ta, sau khi ngươi trở lại, xem ta xử trí ngươi như thế nào!"

Thiên Thánh nhìn như không màng danh lợi.

Nhưng hắn lại âm thầm cầm giữ hết thảy trong Thiên Nhân Thánh Địa.

Ngay cả Thiên Nhân Thánh Địa chi chủ hiện nay cũng chỉ là khôi lỗi của hắn.

Toàn bộ Thiên Nhân Thánh Địa, hắn nói một không hai.

Nhưng Minh Nguyệt Vô Hạ dám ngỗ nghịch hắn!

Chuyện này khiến hắn cảm thấy mặt mũi không ánh sáng, dù là đối phương là thiên kiêu tu hành ưu tú nhất Thánh Địa từ trước tới nay thì hắn cũng sẽ không nhân nhượng.

Một bên khác.

Bên trong Hư Thiên Linh Giới.

Nhạc Sơn Linh hét lớn một tiếng: "Minh Nguyệt Tiên Tử, ta đến giúp ngươi!"

Hắn xông ra ngoài.

Đưa tay ném ra một kiện chí bảo, đó là một tòa Thần Sơn.

Không Chi Tử lạnh hừ một tiếng, tiện tay một đạo lực lượng pháp tắc đánh ra, đánh cho Thần Sơn bay ngược mà ra, Nhạc Sơn Linh cũng bị đánh bay ra ngoài.

Hắn nằm trên đất, có chút tức giận bất bình.

"Quân vương quá cường đại."

"Không được, sau khi trở về ta cũng phải nghĩ biện pháp xung kích quân vương."

Cái kỷ nguyên này, thiên tài yêu nghiệt tầng tầng lớp lớp.

Không thành quân vương, cuối cùng là vật làm nền.

Làm đồ đệ Địa Quân, Nhạc Sơn Linh sao cam tâm rơi ở phía sau người khác.

"Nữ nhân, đi chết đi!"

Không Chi Tử khẽ quát một tiếng, Không Gian pháp tắc chi lực bộc phát đến cực hạn.

Đưa tay chính là sát chiêu.

Đấm ra một quyền, hư không như gương, không ngừng nổ tung, từng đạo vết rách điên cuồng đánh thẳng tới Minh Nguyệt Vô Hạ, muốn thôn phệ nàng.

Một chiêu này, uy lực cực kỳ khủng bố.

Kiếm khí của Minh Nguyệt Vô Hạ nhao nhao vỡ vụn, khó mà chống cự.

Nhưng lúc này.

Một trận năng lượng khí tức vô cùng mênh mông ầm vang bạo phát.

Sở Cuồng Nhân bị ngân bạch xiềng xích phong tỏa, thân ở bên trong thời không vòng xoáy, thân thể hơi chấn động một chút, tỏa ra ức vạn thần quang, vỡ vụn thời không.

Hắn vừa sải bước ra, đi tới trước mặt Minh Nguyệt Vô Hạ, đưa tay vỗ, vết nứt không gian lan tràn mà đến nhao nhao ngừng ở trước mặt hắn, không cách nào tới gần.

"Nát!"

Một câu rơi xuống.

Hư không nổ tung, vết rách càng dày đặc hơn đánh thẳng tới Không Chi Tử, trực tiếp đánh hắn thổ huyết, ngân bạch chiến giáp trên người trực tiếp vỡ ra, đại đạo thân thể chấn động không ngừng, ngay cả quân vương chi tâm đều bị xung kích.

"Không Chi Tử!"

Đám người Không Thuần Nguyên sắc mặt đại biến.

Nhưng uy lực một kích này của Sở Cuồng Nhân lại không có biến mất.

Vẫn là thế như chẻ tre lan tràn mà ra.

Không Thuần Nguyên và tu sĩ Không Tộc với Long Tộc bị lực lượng này bao phủ, thân thể hóa thành mảnh vỡ tại chỗ, ngay cả ngăn cản một chút cũng không thể làm được.

"Hỗn trướng!"

Chúc Dương nổi giận gầm lên một tiếng, Vạn Pháp Bất Diệt Thể thôi động đến cực hạn, Chúc Long Chi Nhãn lộ ra tinh mang, hai cỗ lực lượng cùng đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

"Phá!"

Trong cơ thể Sở Cuồng Nhân, chín trăm tám mươi một cái trận pháp đồng thời bộc phát ra lực lượng, một quyền đánh ra, đánh nát lực lượng thời gian, đánh vào trên mặt Chúc Dương, để tấm giáp mặt trên mặt hắn trực tiếp nổ tung, hoàn toàn thay đổi.

Chúc Dương kêu thảm một tiếng, bị đánh vào mặt đất.

"Đáng chết!"

Quân vương Thiên Thần nhất tộc muốn ra tay.

Nhưng đột nhiên, một cỗ lực lượng không gian lan tràn mà ra, bao phủ hắn.

Đây là Vô Hạn Chi Vực.

Sở Cuồng Nhân đi tới trước mặt hắn, một bàn tay rơi xuống, trận pháp chi lực trong cơ thể cộng thêm không gian lực lượng trong Vô Hạn Chi Vực dung hợp lại với nhau, giống như một phiến thiên địa đánh xuống, đánh đối phương thành một đám sương máu tại chỗ.

....

Chương 2368: Các phương quân vương ra tay, Chúc Dương hấp thu Long Huyết tế đàn, Hư Không Chi Chủ thức tỉnh

Một chưởng diệt sát quân vương, Sở Cuồng Nhân vẫn vân đạm phong khinh, không để ý đám người bốn phía chấn kinh đến nuốt nước bọt một cái chút nào.

Hắn chậm rãi nói ra: "Ta nghiêm túc một chút, các ngươi lập tức không có sức phản kháng, đúng là khiến người ta thất vọng a."

Hắn đứng lơ lửng trên không, trên thân tiên huy lưu chuyển, tươi sáng chói mắt.

Giống như cái thế Tiên Vương, khí thế chấn nhiếp thiên địa.

Hắn nhìn về phía Không Chi Tử, vẻ mặt lạnh nhạt, muốn ra tay lần nữa.

Lúc này.

Một quân vương Không Tộc vọt ra: "Đừng làm tổn thương Không Chi Tử!"

Đây là một quân vương núp trong bóng tối.

Thực lực của hắn cực cao, tu vi đã đạt đến quân vương nấc thang thứ nhất, vừa hiện thân thì trực tiếp vận dụng quân vương pháp tướng, lĩnh vực.

Hai trọng sát chiêu bộc phát, trùng trùng điệp điệp, khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Không chỉ có là hắn.

Hồn Tộc, trưởng lão Hồn tộc cũng xuất thủ.

Làm đối tượng sắp kết minh thông gia với Không Tộc, Không Chi Tử quan trọng như thế nào, hắn sẽ không ngồi nhìn mặc kệ.

"Quân vương nhân tộc, để cho ta tới gặp ngươi một lần đi!"

Trưởng lão Hồn tộc khẽ hừ một tiếng, trên người có một cỗ sức mạnh linh hồn quỷ quyệt bộc phát, giống như gai nhọn vô hình, đâm vào trong cơ thể Sở Cuồng Nhân.

Trực tiếp công kích linh hồn của hắn!

Nhưng sau đó.

Sắc mặt hắn hơi đổi một chút, cảm giác sức mạnh linh hồn của mình bị một tầng bích chướng cản lại, hoàn toàn không thể tổn thương đến Sở Cuồng Nhân mảy may.

"Đây là linh hồn bích chướng?"

Trưởng lão Hồn tộc có chút ngoài ý muốn.

Tạo dựng linh hồn bích chướng, đây là thủ đoạn bảo vệ linh hồn phổ biến.

Trong Hồn Tộc cũng không coi là hiếm thấy.

Nhưng làm hắn ngoài ý muốn là linh hồn bích chướng của Sở Cuồng Nhân không chỉ mạnh hơn linh hồn bích chướng bình thường, hơn nữa còn là tầng tầng điệt điệt.

Bên ngoài linh hồn không biết có bao nhiêu tầng bích chướng.

Giống như một tòa thành lũy vững như thành đồng.

Hắn đường đường là quân vương linh hồn nhất đạo, thế mà không đánh vào được!

"Người của Hồn Tộc, a, trước đó không lâu ta giết mấy ngươi, cũng không biết quân vương ngươi có chỗ nào không giống."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Mà hắn vừa nói dứt câu, trên thân quân vương Hồn Tộc đó bộc phát ra một cỗ sát ý cường đại lạnh như băng, vùng thế giới này như rơi vào hàn băng.

"Ngươi mới vừa nói cái gì? Ngươi giết tu sĩ Hồn Tộc?"

Trưởng lão Hồn tộc tức giận đến toàn thân phát run.

Trước đó không lâu, con của hắn Hồn Thiên Lãnh mới vừa vẫn lạc.

Hiện tại xem ra rất có thể chính là chết bởi Sở Cuồng Nhân!

Nghĩ đến đây, hắn giận không kềm được, Linh Hồn pháp tắc tứ ngược mà ra, hóa thành ngàn vạn linh hồn tu hành pháp, như gió lốc đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân!

Khí tượng doạ người, khiến cho đám người thấy mà sợ hãi vô cùng.

Dù là Kiếm Thần cung chủ cũng không khỏi lau mồ hôi lạnh trên trán.

"Thủ đoạn linh hồn thật là đáng sợ."

Hồn Tộc thủ đoạn, quỷ quyệt khó dò.

Quân vương cùng cảnh giới, gần như không người là đối thủ của bọn họ.

Nhưng bây giờ, công kích của trưởng lão Hồn tộc này liên tiếp đánh vào trên người Sở Cuồng Nhân, nhưng hắn vẫn là một bộ vân đạm phong khinh.

Linh hồn bích chướng, đây là linh hồn tu hành pháp mà hắn có được thật lâu trước đó.

Hắn đã tu luyện pháp môn này đến cực hạn.

Tạo dựng không biết bao nhiêu tầng linh hồn bích chướng trong cơ thể, lại thêm vừa Tha Hóa được Vạn Pháp Bất Diệt Thể từ trên thân Chúc Dương, song trọng phòng hộ, trưởng lão Hồn tộc này công kích linh hồn của hắn, gần như không có bất kỳ tác dụng gì.

"Pháp tướng, ra!"

Trưởng lão Hồn tộc thét dài một tiếng, trực tiếp thôi động quân vương pháp tướng.

Một cái hư ảnh đen nhánh hình thành sau lưng hắn.

Dao động linh hồn quỷ quyệt khuếch tán, đánh thẳng vào Sở Cuồng Nhân.

"Pháp tướng như thế này có thể làm gì ta sao?"

Sở Cuồng Nhân lắc đầu cười một tiếng.

Trên người hắn cũng bạo phát ra Linh Hồn pháp tắc cường hoành, đưa tay ở giữa, các loại linh hồn tu hành pháp ấp ủ mà ra.

Linh hồn pháp đủ mọi màu sắc đánh thẳng tới trưởng lão Hồn Tộc.

"Tại sao lại như vậy? !"

Trưởng lão Hồn Tộc lập tức mộng.

Hắn nghĩ tới Đạo Thần chi danh của Sở Cuồng Nhân, có thể trộm lấy tu hành pháp của những người khác, chỉ là chuyện này cũng quá bất hợp lý.

Hắn chỉ thi triển một lần trước mặt Sở Cuồng Nhân mà thôi.

Như vậy thì bị học rồi?

Oanh, oanh...

Các loại công kích linh hồn đánh vào pháp tướng trưởng lão Hồn

Tộc.

Chỉ chốc lát, pháp tướng hắn phá thành mảnh nhỏ.

Tính cả bản thân hắn cũng sắc mặt trắng bệch, mặt mũi tràn đầy không thể tin được.

"Hư Không Thiên Nhận!"

Một bên, quân vương Không Tộc thôi động Không Gian pháp tắc, ngưng tụ thành một thanh ngân bạch trường nhận, xé rách hư không, đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Không chỉ có như thế.

Trong bóng tối, một đạo Vận Mệnh Thần Quang đánh ra, đánh về phía sau lưng Sở Cuồng Nhân.

"Đúng là yêu ma quỷ quái gì đều đi ra."

Sở Cuồng Nhân cười lạnh nói.

Trong cơ thể chín trăm tám mươi mốt cái trận pháp vận chuyển.

Kiếm chỉ ngưng tụ.

Đánh nát Không Gian pháp tắc, Không Gian chi lực lưu chuyển bốn phía, hóa thành một đạo bích chướng đỡ được Vận Mệnh Thần Quang, nhìn về phía đỉnh núi nơi xa.

Chỉ gặp Mệnh Vô Đoan dẫn theo mấy cường giả Lục Nhãn nhất tộc đang nhìn hắn.

Đạo Vận Mệnh Thần Quang đó là đối phương phát ra.

Không chỉ có như thế, bên cạnh hắn còn có một Nghịch Mệnh Sư.

Đám người xôn xao.

"Lục Nhãn nhất tộc cũng tới nhúng vào."

"Bọn họ cũng công kích Sở Cuồng Nhân, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?"

"Sở Cuồng Nhân trêu chọc bao nhiêu kẻ địch?"

"Người muốn hắn chết cũng không ít a."

Trên đỉnh núi.

Hai mắt sáng như sao của Nghịch Mệnh Sư nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân: "Loại khí tức này tuyệt đối không có sai, chắc chắn đối phương có liên quan đến Vận Mệnh Thần Điện."

Mặc dù không cách nào nhận ra Sở Cuồng Nhân chính là Vận Mệnh Chi Chủ.

Nhưng lờ mờ có thể nhận ra vận mệnh khí tức trên người đối phương.

Đó cũng là nguyên nhân Mệnh Vô Đoan xuất thủ.

Lục Nhãn nhất tộc và Nghịch Mệnh Sư đã đứng ở cùng một chiến tuyến, đương nhiên sẽ giúp bọn họ đối phó Vận Mệnh Thần Điện, không chỉ có như thế, chuyến này bọn họ đến chính là đến phóng thích Hư Không Chi Chủ, Sở Cuồng Nhân là trở ngại.

Ngay lúc thế cục hỗn loạn.

Bên cạnh Long Huyết tế đàn, một bóng người thất tha thất thểu đi tới.

Chính là Chúc Dương.

"Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân, ta tuyệt không tha cho ngươi!"

Giờ phút này, hắn hoàn toàn thay đổi, khí tức uể oải.

Sở Cuồng Nhân công kích cực kỳ kinh khủng, trực tiếp trọng thương hắn, nếu không phải hắn là Chúc Long, nếu không phải hắn có Vạn Pháp Bất Diệt chi thể, chỉ sợ đã chết.

Một hơi này, hắn nuối không trôi.

Thế là.

Hắn đi tới Long Huyết tế đàn.

"Chỉ cần ta hấp thụ lực lượng của Long Huyết tế đàn này thì nhất định có thể chiến thắng Sở Cuồng Nhân, nhất định!" Chúc Dương ánh mắt nóng bỏng nói.

Hắn biết, cái Long Huyết tế đàn này là dùng để phong ấn Hư Không Chi Chủ.

Nhưng hiện tại hắn cũng không chiếu cố được nhiều như vậy.

Hắn chỉ cần một bộ phận.

Chỉ hấp thu một bộ phận tế đàn chi lực là đủ rồi.

Chỉ là một bộ phận, hẳn là sẽ không thả Hư Không Chi Chủ ra.

Chúc Dương âm thầm nghĩ, đưa tay đặt ở trên Long Huyết tế đài, vận chuyển Chúc Long chi lực trong cơ thể, toàn bộ Long Huyết tế đàn vì đó chấn động.

Ông một tiếng.

Trận trận tinh hồng Long khí hòa với Long Huyết dũng mãnh lao tới Chúc Dương.

Mà trên tế đàn.

Hư Không Chi Chủ bỗng nhiên mở hai mắt ra, nhìn Chúc Dương đang hấp thụ lực lượng của Long Huyết tế đàn, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ quyệt.

"Nguyên Sơ Chúc Long, ngươi nhất định không nghĩ tới lúc trước người phong ấn ta chính là ngươi, nhưng bây giờ, người phá hư phong ấn cũng là Chúc Long nhất mạch ngươi."

"Thời vậy.mệnh vậy!"

"Ngươi suy cho cùng vẫn thua ta một bậc a!"

Theo lực lượng Long Huyết tế đàn bị không ngừng thôn phệ, lực lượng phong ấn không ngừng yếu bớt, đúng là xuất hiện một cái thiếu hụt, khí tức của Hư Không Chi Chủ từ trong đó tiêu tán mà ra, toàn bộ Hư Thiên Linh Giới cũng vì đó chấn động.

Chương 2369: Vẫn bị nghiền ép, cũng xứng xưng quân vương? Liên tiếp chém giết quân vương

"Khí tức này, là Hư Không Chi Chủ!"

Mọi người tại đây đều đã nhận ra khí tức của Hư Không Chi Chủ.

Một chút quân vương sầm mặt lại.

Bọn họ biết Hư Không Chi Chủ bị phong ấn ở nơi này, nhưng không có muốn giúp đối phương giải phong, dù sao đó là khởi nguyên Không Tộc.

Cũng không phải bọn họ.

Một khi đối phương giải phong, chỉ có Không Tộc đạt được chỗ tốt to lớn.

Chủng tộc khác chỉ có thể thần phục.

"Thằng ngu này, hắn đã làm gì?"

"Hỗn trướng!"

"Thả Hư Không Chi Chủ ra, làm chuyện ngu xuẩn?"

Chúng quân vương thầm mắng không thôi.

Ai cũng không muốn có một tồn tại không cách nào khống chế xuất hiện.

Hư Không Chi Chủ là loại tồn tại này.

"Chúc Dương, dừng tay!"

Một quân vương Long Tộc nổi giận gầm lên một tiếng.

Mà Chúc Dương cũng cảm nhận được khí tức của Hư Không Chi

Chủ, lại thêm tiếng gầm lên giận dữ đó, lấy lại tinh thần, vội vàng rời khỏi Long Huyết tế đàn.

Nhưng dù chỉ một lát thôi cũng làm cho lực lượng của hắn tăng lên không ít.

Cuồng bạo long uy từ trong cơ thể hắn không ngừng tiết ra.

Lực lượng kinh khủng để hư không trực tiếp vặn vẹo.

"Đây là lực lượng của Nguyên Sơ Chúc Long sao? ! Thật mạnh!"

"Không, loại lực lượng này, có thể vẫn chưa tới một phần trăm của Long Huyết tế đàn, nếu ta có thể hoàn toàn thôn phệ hết Long Huyết tế đàn, thực lực của ta sẽ tăng lên đến cỡ nào, cho đến lúc đó, dù cho là Hư Không Chi Chủ thì đã sao? !" Trong lòng Chúc Dương đột nhiên bộc phát ra vô tận dã tâm.

Nhưng sau đó hắn tranh thủ đè tâm tư này xuống.

Chỉ là một hồi như thế, trán của hắn đã thấm ra mồ hôi lạnh.

Lực lượng, đúng là dễ khiến cho người ta mê thất a.

Nhân vật cổ xưa như Hư Không Chi Chủ có thể dễ dàng chống lại như vậy sao.

Ý tưởng này của hắn quá nguy hiểm.

"A, tuổi trẻ Chúc Long, lực lượng của Long Huyết tế đàn còn rất rất nhiều, ngươi không đến thôn phệ sao? Hấp thu nó, ngươi có thể trở thành Nguyên Sơ Chúc Long thứ hai, làm sao, ngươi không nguyện ý sao? !"

Giọng nói Hư Không Chi Chủ tràn ngập dụ hoặc của chậm rãi vang lên.

Chúc Dương nghe vậy, hắn thừa nhận, tâm hắn động.

Nhưng vẫn khẽ cắn môi cự tuyệt: "Hư Không Chi Chủ, không cần dụ hoặc ta, Long Tộc khởi nguyên ta phong ấn ngươi ở nơi này, nếu thả ngươi ra, chỉ sợ chuyện thứ nhất ngươi làm chính là tìm

Long Tộc ta trả thù, hừ, ta tuyệt đối sẽ không mắc lừa, hơn nữa, ta lấy được lực lượng đủ mạnh!"

Chúc Dương nắm chặt nắm đấm, cảm nhận lực lượng mình tăng lên, lại nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra chiến ý nóng rực: "Sở Cuồng Nhân, tái chiến! !"

Hắn bóng người giống như một đạo lưu quang, kích bắn tới Sở Cuồng Nhân!

Tốc độ nhanh chóng, lại giống như đột phá thời không hạn chế, trong chớp mắt đến trước mặt Sở Cuồng Nhân, đấm ra một quyền, Long khí lăn lộn như sóng, cuồng bạo Chúc Long chi hỏa điên cuồng thiêu đốt lên, Vạn Pháp Bất Diệt Thể được hắn thôi động đến cực hạn, một đôi Chúc Long Chi Nhãn bộc phát ra tinh quang tươi sáng!

Một kích này, dung hòa Chúc Long chi hỏa, lực lượng thời gian của Chúc Long Chi Nhãn và Vạn Pháp Bất Diệt Thể, lực lượng vô cùng cường đại.

Khí thế kinh người, lay động cửu thiên!

Đám người thấy thế kinh hô.

"Hấp thu một chút Long Huyết rồi cho là mình có thể chiến thắng ta? Không thể không nói, ngươi ngây thơ đến đáng yêu a."

Sở Cuồng Nhân xùy cười một tiếng, trực tiếp đấm ra một quyền!

Ba ngàn lực lượng pháp tắc lưu chuyển ở trong đó, chín trăm tám mươi mốt cái trận pháp trong cơ thể hòa lẫn lực lượng Vạn Pháp Bất Diệt Thể, ầm vang bộc phát! !

Hai nắm đấm va chạm trên không trung, cuồng bạo năng lượng giống như thủy triều, từng cơn liên tiếp khuếch tán mà ra, kinh thiên động địa.

Răng rắc!

Chúc Dương chỉ cảm thấy một cỗ cự lực trước nay chưa từng có truyền đến, điên cuồng đánh thẳng vào cánh tay của mình, tiếng nứt xương liên tiếp vang lên.

"A! !" Một tiếng hét thảm qua đi, thân thể Chúc Dương như là sao chổi, bay ngược mà ra, tạo thành một cái hố lớn trên mặt đất.

Công kích thạch phá thiên kinh lại bị Sở Cuồng Nhân một quyền tan rã!

Hắn nằm trong hố sâu, toàn thân run rẩy, không thể tin được: "Tại sao lại như vậy, ta hấp thu Long Huyết lực lượng, tại sao còn không bằng hắn?"

"Tại sao hắn sẽ cường đại đến trình độ này?"

"Không thể nào như vậy được, không thể nào như vậy được..."

Chúc Dương không ngừng nỉ non, tâm tính cơ hồ hỏng mất.

Những người còn lại cũng đều nghẹn họng nhìn trân trối.

Vừa rồi một kích của Chúc Dương cường đại đến đáng sợ, thậm chí đều vượt quân vương nấc thang thứ nhất, tăng thêm hắn là Chúc Long, có lực lượng thời gian, dù cho là quân vương nấc thang thứ nhất cũng không phải dễ giải quyết như vậy.

Nhưng lại bị Sở Cuồng Nhân một quyền đánh bay.

Vẫn bị nghiền ép như cũ!

Thực lực của đối phương rốt cuộc có ranh giới hay không? !

Bên trong tế đàn.

Hư Không Chi Chủ cũng không nhịn được lộ ra một vòng dị sắc: "A, nhân tộc, hơn nữa còn là nhân tộc có được bàng đại khí vận, đúng là khó được."

Mặc dù nói như vậy, trong mắt của hắn lại có chút lạnh lùng.

Đối với nhân tộc.

Hắn không có chút hảo cảm nào.

"Thiên Thần nhất tộc, Không Tộc, Long Tộc, Lục Nhãn nhất tộc, Hồn Tộc, các ngươi đều muốn giết ta, như vậy có thể cùng lên! Ta một đánh mười cũng được!"

Sở Cuồng Nhân ánh mắt như điện, đảo qua quân vương các đại chủng tộc ở đây.

Ở trong đó, có đại tân sinh quân vương.

Cũng có quân vương uy tín lâu năm.

Nhưng đều không ngoại lệ, bị Sở Cuồng Nhân nhìn chăm chú, trong nháy mắt đều cảm thấy thấy lạnh cả người, da đầu nổ tung.

"Đây chính là cường giả phong vương đầu tiên trong kỷ nguyên này sao? !"

"Hảo khí phách, hảo thực lực a."

"Các tộc quân vương đều đang e ngại hắn!"

Nhìn quân vương các tộc chậm chạp không dám động thủ, trên mặt Sở Cuồng Nhân lộ ra nụ cười giễu cợt: "Một đám vớ va vớ vẩn, cũng xứng xưng quân vương?"

Chỉ gặp trên người hắn bộc phát ra một cỗ hấp lực kinh khủng.

Linh khí bốn phía, thảo mộc chi khí, nhật nguyệt chi khí dũng mãnh lao tới hắn.

Thôn Thiên Chi Thuật!

Không chỉ có như thế, Thiên Nhân Quyết cũng theo đó vận chuyển.

Thiên địa chi lực gia trì!

Trận pháp trong cơ thể được thôi động, Vạn Pháp Bất Diệt Thể nở rộ thần huy tươi sáng, ba ngàn pháp tắc như ngôi sao, vờn quanh người hắn, sáng chói chói mắt.

Lúc này Sở Cuồng Nhân tỏa ra một sợi khí tức cũng đủ để băng diệt thiên địa!

Một ánh mắt có thể khiến nhật nguyệt thất sắc.

Một đám tự xưng quân vương, ở trước mặt hắn, thì muốn cúi đầu xưng thần, giống như đối phương là quân, bọn họ là thần!

Mà quân muốn thần chết, thần không thể không chết!

"Các ngươi không động thủ, vậy ta đến rồi!"

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, bóng người vượt qua thời không, đi tới trước mặt trưởng lão Hồn Tộc, đưa tay ở giữa, ba ngàn pháp tắc lưu chuyển, một chỉ điểm ra.

"Không được! !"

Trưởng lão Hồn Tộc đó con ngươi kịch liệt rung chuyển, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

Nhưng đã quá muộn.

Một chỉ này, giống như phá vỡ càn khôn, khóa chặt hắn lại.

Ầm!

Trưởng lão Hồn Tộc thôi động pháp tắc ngăn cản.

Nhưng trước mặt Sở Cuồng Nhân bây giờ, hết thảy thủ đoạn của hắn đều đã mất đi tác dụng, chỉ là một chỉ, thân thể của hắn bị triệt để oanh diệt!

"Đây là Càn Khôn Tạo Hóa Chỉ!"

Một tu sĩ Vạn Pháp Đạo Tông không khỏi kinh hô một tiếng.

Mà Sở Cuồng Nhân sau khi oanh diệt trưởng lão Hồn Tộc xong, ánh mắt khóa chặt quân vương Không Tộc, đưa tay ở giữa, Không Gian pháp tắc lưu chuyển mà ra.

Lại là một chỉ!

"Đây là Hư Linh Phong Thiên Chỉ của Hư Linh Vương!"

Quân vương Không Tộc không thể tin được.

Một chiêu này là tuyệt học thành danh của Không Tộc Hư Linh Vương, nhưng bây giờ lại được thi triển ra từ trong tay Sở Cuồng Nhân, huyền diệu được phát huy đến vô cùng tinh tế.

Hắn thậm chí cho là Hư Linh Vương tự mình giáng lâm!

Oanh!

Chỉ là một chỉ.

Thân thể quân vương Không Tộc bị đánh nát hơn phân nửa.

Quân vương chi tâm kịch liệt rung chuyển.

"Không tốt, đi mau!"

"Ngươi, có thể đi nơi nào?"

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, kiếm hai mươi bốn ứng biến mà ra, kiếm khí tươi sáng chói mắt chém quân vương chi tâm của thành hai nửa!

Chương 2370: Hư Không Chi Chủ gia trì Không Chi Tử, pháp tướng nha, loại vật này muốn bao nhiêu có bấy nhiêu

"A, quân vương này, có chút thú vị."

Trên tế đài.

Hư Không Chi Chủ nhìn Sở Cuồng Nhân đại sát tứ phương, không khỏi hơi kinh ngạc.

"Hơn nữa, loại tu hành pháp này..."

Hư Không Chi Chủ tựa hồ nghĩ tới điều gì, ánh mắt dần dần lạnh như băng.

Mà Sở Cuồng Nhân chém giết quân vương Hồn Tộc, Không Tộc xong, mục tiêu đặt ở mấy người Lục Nhãn nhất tộc Mệnh Vô

Đoan.

Trong nháy mắt đó, Mệnh Vô Đoan chỉ cảm thấy da đầu tê dại một hồi.

"Nhanh, nhanh ngăn cản hắn! !"

Mệnh Vô Đoan sắc mặt đại biến, nhìn về phía lão giả Nghịch Mệnh Sư bên người.

Lão giả đó cầm lệnh bài trong tay ném cho Mệnh Vô Đoan, cắn răng nói: "Ta đi ngăn hắn lại, về phần chuyện thần ta dặn dò giao cho các ngươi."

Nói xong, trên người hắn có Nghịch Mệnh chi lực lưu chuyển mà ra.

Hư Không Chi Chủ thấy thế, ánh mắt lộ ra dị sắc.

"Lực lượng này là Nghịch Mệnh chi lực, là Nghịch Thần tín đồ sao? Thật thú vị, không ngờ được là ta vừa thức tỉnh thì có thể nhìn thấy nhiều sự vật quen thuộc như vậy, lúc trước ta đem một sợi Hư Không chi lực truyền đi, quả nhiên không sai."

Hắn lại nhìn về phía Không Chi Tử, nhìn ra bản chất đối phương, truyền âmcho đối phương: “Đản sinh tại khởi nguyên Không Chi Tử, ngươi tồn tại là ta một tay sáng tạo, ngươi, muốn thu hoạch được lực lượng của ta sao? !"

Không Chi Tử vẻ mặt chấn động, nhìn về phía Hư Không Chi Chủ.

Một bên khác.

Lão giả Nghịch Mệnh Sư phóng tới Sở Cuồng Nhân, trên thân tách ra thần quang sáng chói, Nghịch Mệnh chi lực xen lẫn lưu chuyển, đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

"Lại là các ngươi..."

Sở Cuồng Nhân ánh mắt lạnh như băng, ba ngàn pháp tắc vận chuyển.

Một chưởng oanh ra.

Trước mặt lực lượng này lão giả đó bị đánh cho thổ huyết.

"Thần ta che chở, thần uy chấn thập phương! !"

Sau lưng lão giả Nghịch Mệnh Sư xuất hiện hư ảnh một tôn cổ lão thần chỉ.

Chính là tồn tại cổ lão bọn họ tín ngưỡng.

"Thần? Ở trước mặt ta, cũng chỉ có thể uốn gối cúi đầu!"

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, trùng trùng điệp điệp kiếm ý, như uông dương đại hải gào thét mà ra, kiếm khí sắc bén ngưng tụ thành một đạo kiếm ảnh.

Trên trảm cửu thiên, dưới mở U Minh!

Có thể đoạn thời không, có thể thắng vạn cổ!

Đây là một kiếm tung hoành cổ kim, chính là Kiếm hai mươi lăm! !

Một kiếm chém ra.

Mây gió đất trời tiêu tán, nhật nguyệt u ám không sáng.

Cổ lão thần chỉ thần uy tan thành mây khói trước một kiếm này!

Thần chỉ bị một kiếm này chém thành hai nửa.

Ngay cả lão giả Nghịch Mệnh Sư cũng bị một phân thành hai!

Lại là một tôn quân vương vẫn lạc!

Đám người nuốt nước bọt, trong mắt tràn đầy kinh hãi, không thể tin được.

Theo như bọn họ nghĩ, quân vương cao cao tại thượng như thần chỉ, trước mặt Sở Cuồng Nhân lại như gà đất chó sành, một chỉ có thể diệt, một kiếm có thể trảm!

Quá kinh khủng.

"Kế tiếp, đến phiên ai đây? !"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Giọng nói như hàn phong, ẩn chứa sát ý lạnh như băng.

Người nghe nói đều run rẩy.

Thời khắc này, Sở Cuồng Nhân trong mắt mọi người giống như Tử Thần!

Hắn là tử thần thẩm phán!

"Sở Cuồng Nhân, ngươi, chớ có càn rỡ! !"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Chỉ gặp Không Chi Tử chậm rãi đi đến chỗ Sở Cuồng Nhân, lúc này hắn, lông mày nhếch cao, hăng hái, Không Gian pháp tắc trên người bành trướng vô cùng.

Nhất cử nhất động đều có thể dễ dàng rung chuyển một mảnh hư không.

Nhất là một đôi quang dực phía sau hắn, lưu chuyển lên thần quang chói mắt.

Thần quang lưu chuyển, đúng là giống như một sợi dây thừng, liên tiếp Không Chi Tử và Hư Không Chi Chủ trên Long Huyết tế đài.

Sở Cuồng Nhân bừng tỉnh đại ngộ, nhìn Hư Không Chi Chủ nói ra: "Thì ra là thế, ngươi đem lực lượng tự thân chuyển vận đến trên thân Không Chi Tử."

"Không Chi Tử đản sinh tại không gian khởi nguyên, năm đó ta điểm hóa hắn, lực lượng của hắn và ta có cùng nguồn gốc, liên hệ lẫn nhau, hắn có thể hoàn mỹ chịu được lực lượng của ta." Hư Không Chi Chủ khẽ cười một tiếng nói.

Trên mặt Không Chi Tử lộ ra vẻ ngạo nghễ: “Sở Cuồng Nhân, lần này ta sẽ không giống như Hư Không Chi Ngục, lần này, người bị ta giẫm dưới chân sẽ là ngươi! ! Chuẩn bị lĩnh giáo lực lượng của ta đi! !"

Không Chi Tử cười ha ha một tiếng, lúc này vận chuyển Không Gian pháp tắc trong cơ thể.

Có Hư Không Chi Chủ gia trì, lực lượng của hắn tăng lên không biết bao nhiêu lần, so với Chúc Dương vừa rồi còn kinh khủng hơn rất nhiều.

Oanh! !

Chỉ gặp vô tận Không Gian pháp tắc lưu chuyển, đúng là trực tiếp ngưng tụ ra một tôn quân vương pháp tướng màu bạc trắng sau lưng Không Chi Tử! !

Hắn, đột phá!

Mặc dù là mượn nhờ lực lượng Hư Không Chi Chủ nhưng quân vương pháp tướng lại thuộc về hắn, pháp tướng lực lượng, viễn siêu bất kỳ quân vương nào đang có mặt ở đây!

"Hư Không Nữu Khúc Trảm!"

Pháp tướng sau lưng Không Chi Tử lấy chưởng làm đao, vung vẩy mà xuống!

Chỉ là một kích, dễ dàng xé rách hư không.

Lực lượng mạnh mẽ so với quân vương nấc thang thứ nhất còn cường đại hơn, thậm chí đã đến gần vô hạn quân vương đỉnh chóp, cũng chính là Cực Đạo.

"Kiếm hai mươi lăm!"

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, cực chiêu tái xuất.

Oanh!

Hai đại sát chiêu đập đến, như ức vạn sao trời nổ tung.

Thiên địa phá vỡ, trở lại Hỗn Độn.

Mà trong Hỗn Độn, Không Chi Tử quanh thân pháp tắc lưu chuyển, quân vương pháp tướng sau lưng càng ngưng thực, nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra khinh miệt.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi ngay cả pháp tướng cũng chưa ngưng tụ ra, cho dù có ngập trời chiến lực cũng không phải là đối thủ của ta? !"

Không Chi Tử nói.

Pháp tướng sau lưng đưa tay muốn công kích tiếp.

Pháp tướng của hắn cường hoành đến không hề tầm thường, chỉ sợ lĩnh vực của quân vương nấc thang thứ nhất trước mặt pháp tướng này cũng có thể bị đánh nát.

"Pháp tướng sao? Ta cũng không phải là không có."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Quanh thân pháp tắc lưu chuyển, một tôn Kiếm Thần pháp tướng ngưng tụ mà ra.

"Đây là quân vương pháp tướng của ta!"

Kiếm Thần cung chủ nhìn đến đây, không khỏi nghẹn họng nhìn trân trối.

Nhưng Không Chi Tử lại khinh miệt: “Sở Cuồng Nhân, pháp tướng của ngươi cũng chỉ có như thế sao? Quá làm ta thất vọng."

"A, một tôn không đủ sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Đón lấy, một màn không thể tưởng tượng phát sinh, chỉ gặp sau lưng Sở Cuồng Nhân, pháp tắc lưu chuyển, từng tôn pháp tướng, chiếu rọi mà ra.

Ở trong đó, có Thiên Thần pháp tướng toàn thân thiêu đốt lên bạch sắc hỏa diễm, quanh thân Thiên Thần Chi Quang bao phủ, cũng có Không Gian pháp tướng giống như lỗ đen, có giống như cái thế đế vương, thiết huyết bá đạo, phong hoa tuyệt đại nữ tôn pháp tướng...

Từng tôn pháp tướng, chiếu rọi mà ra.

Mỗi một cái đều tản ra vô tận quang huy.

"Đó, đó là Thiên Thần Viêm pháp tướng!"

"Đó là pháp tướng của Hư Linh Vương Không Tộc ta, làm sao có thể? !"

"Còn có cái kia, đó không phải là Lam Vương pháp tướng sao? !"

"Càn Khôn pháp tắc, đây là pháp tướng của Pháp Tổ, Chí cường giả Vạn Pháp Đạo Tông ta, làm sao hắn có thể thi triển ra? !"

Tất cả mọi người mơ hồ.

Pháp tướng.

Là một tiêu chí cho quá trình tu hành của một tu sĩ.

Cho dù là tu sĩ tu hành cùng một đại đạo cũng sẽ hiển hóa ra pháp tướng khác biệt, dù là giống cũng có khác biệt nhỏ xíu.

Trên đời này gần như không có quân vương pháp tướng giống nhau như đúc.

Ngoài ra.

Mỗi một quân vương chỉ có một quân vương pháp tướng.

Đây gần như là tu hành thường thức ở Hồng Mông Đại Thế Giới.

Mà bây giờ, Sở Cuồng Nhân đánh nát thường thức của tất cả mọi người, trực tiếp đổi mới thế giới quan của đám người!

"Ta, ta nhất định là đang nằm mơ đúng hay không?"

Có tu sĩ thậm chí nhịn không được bóp lấy mặt mình, nỉ non.

Trong hỗn độn.

Sở Cuồng Nhân một hơi tạo dựng gần mười tôn quân vương pháp tướng, vây pháp tướng của Không Chi Tử vào giữa, lạnh nhạt nói ra: "Pháp tướng nha, loại vật này muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, ngươi có cái gì mà đắc ý đâu?"

....

Chương 2371: Đánh nát Không Chi Tử pháp tướng, Mệnh Vô Đoan hành động

Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp, có thể để Sở Cuồng Nhân phỏng chế ra ngàn vạn tu hành pháp.

Cũng có thể Tha Hóa Vạn Linh, có được tất cả mọi thứ của người hắn biến thành.

Pháp tướng, tự nhiên không ngoại lệ.

Mà theo Sở Cuồng Nhân nghiên cứu phương pháp này càng ngày càng sâu, trình độ nắm giữ càng ngày càng cao, Tha Hóa pháp tướng không đáng kể.

Không chỉ có như thế.

Hắn không chỉ có thể hóa ra một cái pháp tướng, mà là hóa ra nhiều cái!

Hắn muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nói như vậy không phải dọa người.

Chỉ cần hắn thấy qua đủ nhiều pháp tướng, tu vi đầy đủ, hoàn toàn có thể một hơi huyễn hóa ra trăm ngàn cái pháp tướng, giống như trăm ngàn quân vương đích thân tới!

Cỗ lực lượng này không thể nghi ngờ là cực kỳ khủng bố.

Cho dù là Không Chi Tử đạt được Hư Không Chi Chủ gia trì, thế nhưng khi nhìn đến một màn trước mắt này, vẫn bị chấn mộng.

Loại chuyện này, hoàn toàn nằm ngoài khả năng nhận thức của

hắn.

"Quả nhiên là Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp!"

Hư Không Chi Chủ ánh mắt vô cùng âm trầm: “Không ngờ được là Nhân Tổ chết rồi, tu hành pháp của hắn vẫn có người truyền thừa tiếp."

Môn Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp này, ngoại trừ Nhân Tổ, Hư Không Chi Chủ chưa thấy người thứ hai có thể triển khai ra được.

Không chỉ có là hắn, trong niên đại hắn, gần như tất cả mọi người cho rằng loại pháp môn không thể tưởng tượng nổi này chỉ có Nhân Tổ mới có thể thi triển.

Tồn tại khác.

Dù cho là Chúa Tể, Nguyên Sơ kinh diễm cổ kim cũng học không được.

Tại niên đại hắn, lưu truyền một câu nói như vậy.

Một người Tha Hóa Tự Tại, ép tận vạn tộc!

Một người này, chính là Nhân Tổ!

Có thể thấy được Nhân Tổ mạnh, có thể thấy được Tha Hóa Tự Tại Pháp khủng bố.

"Nhân Tổ đã chết, môn tu hành pháp này cũng nên tuyệt tích tại thế, không nên tồn tại!" Hư Không Chi Chủ dâng lên sát ý với Sở Cuồng Nhân.

Mà Không Chi Tử cũng cảm giác Hư Không chi lực trong cơ thể càng cường đại.

Hắn biết, đây là Hư Không Chi Chủ gia trì.

"Giết! !"

Không Chi Tử không nói hai lời, trực tiếp ra tay.

Pháp tướng sau lưng quơ song quyền, từng đạo Không Gian pháp tắc chi lực dũng động, lực lượng bành trướng, giống như đại dương mênh mông vô biên.

Chỉ là một cái bọt nước thì có lực lượng vỡ vụn vũ trụ hư không.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, tâm niệm vừa động.

Lập tức, từng tôn pháp tướng cũng bắn ra thần quang tươi sáng.

Thiên Thần pháp tướng đấm ra một quyền, thần quang chói mắt, xuyên thủng hư không!

Hắc động Không Gian pháp tướng vặn vẹo hư không!

Kiếm Thần pháp tướng cầm sao trời cự kiếm trong tay, một kiếm chém ra, cắt đứt tinh hà!

Bàn Cổ pháp tướng một búa bổ ra, khai thiên tích địa!

Quang minh pháp tướng, thần quang phổ chiếu thiên địa.

Hắc ám pháp tướng, hóa thành cuồn cuộn hắc triều, nuốt hết thiên địa.

Còn có vạn pháp pháp tướng, đủ loại tu hành pháp liên tiếp đánh ra, vạn pháp sáng loá, giống như pháo hoa đốt sáng Hỗn Độn.

Trong đó cường đại nhất thuộc về Lam Vương pháp tướng.

Tuyệt thế nữ tôn phong hoa tuyệt đại, đứng lơ lửng trên không, hai con ngươi như nhật nguyệt, hai tay nắm chặt phong lôi, hai chân đạp càn khôn, định Tứ Tượng Ngũ Hành.

Khí tức pháp tướng vô cùng bá đạo chấn thiên hám địa.

Gần như so ra mà vượt pháp tướng khác cộng lại.

Oanh! !

Pháp tướng chi lực, liên tiếp va chạm.

Lực lượng kinh thiên động địa, đánh cho bốn phía Huyền Hoàng phá vỡ.

Oanh, oanh, oanh...

Pháp tướng của Không Chi Tử đúng là cường đại, được Hư Không Chi Chủ gia trì, Không Gian pháp tắc liên tiếp tuôn ra, đúng là liên tiếp đánh nát mấy đại pháp tướng công kích.

Nhưng cuối cùng, hắn không phải Hư Không Chi Chủ.

Mặc dù có Hư Không Chi Chủ gia trì, lực lượng cũng là có hạn.

Hư Không Chi Chủ còn ở trong phong ấn, huống chi là hắn?

Phanh, ầm!

Chỉ gặp Không Gian pháp tắc chi lực, liên tiếp sụp đổ.

Quang Minh chi lực, Hắc Ám chi lực giao hòa đồng tiến, hóa thành một cỗ dòng lũ màu trắng đen, hung hăng xung kích pháp tướng Không Chi Tử.

Đánh bay pháp tướng của hắn.

Ngay sau đó chính là một búa, một kiếm.

Pháp tướng tản ra vô tận thần quang bị đánh ra hai vết rách to lớn.

Cuối cùng.

Lam Vương pháp tướng đấm ra một quyền, càn khôn mất trật tự, âm dương điên đảo, vô biên vĩ lực trực tiếp đánh cho Hỗn Độn bạo liệt, như là diệt thế.

Một kích này, pháp tướng của Không Chi Tử không chèo chống được, từng vết rách lan tràn mà ra, phịch một tiếng trực tiếp nổ tung.

Pháp tướng bị phá, Không Chi Tử thổ huyết tại chỗ.

Đám người thấy thế, tâm thần chập chờn.

Giờ phút này, bọn họ mới biết được như thế nào là quân vương trấn áp kỷ nguyên!

Tùy ý quân vương khác thủ đoạn ra hết, vẫn bị điên cuồng nghiền ép a!

"Năm đó Lam Vương cũng không có mạnh như vậy đi."

Có tu sĩ ngữ khí run rẩy nói.

Một bên khác.

Trên Long Huyết tế đài.

Hư Không Chi Chủ cau mày: "Bây giờ ta bị phong ấn, không cách nào cung cấp lực lượng quá lớn cho Không Chi Tử, mà quân vương nhân tộc này thực lực cường đại đến không thể tưởng tượng, như vậy hoàn toàn không giết được hắn a."

Lúc này.

Một bóng người đi tới trên tế đài.

Lại là Chúc Dương.

Hắn thất tha thất thểu nhìn tế đàn, ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng.

"Ta muốn lực lượng, ta muốn lực lượng!"

"Ta muốn đánh bại Sở Cuồng Nhân!"

Hai tay của hắn chộp vào trên tế đài, vận chuyển Chúc Long chi lực, điên cuồng nuốt lực lượng trong Long Huyết tế đài vào trong cơ thể, tăng lên chính mình.

"Ha ha, làm hay lắm!"

Hư Không Chi Chủ hai mắt tỏa sáng.

Theo Long Huyết bị Chúc Dương không ngừng thôn phệ, hắn cảm giác mình càng ngày càng nhẹ nhàng, cảm giác vui sướng khi sắp lấy lại tự do dũng động trong lòng hắn.

Ầm!

Nhưng lúc này, mặt ngoài thân thể Chúc Dương bộc phát ra hồng quang tươi sáng.

Thân thể của hắn bắt đầu bành trướng, từng đạo Long Huyết bắn tung toé mà ra, phát ra tiếng kêu thê lương bi thảm, Long khí trong cơ thể tiết ra.

"Đã đạt đến cực hạn, không cách nào tiếp nhận Long Huyết lực lượng sao?"

Hư Không Chi Chủ nói, ánh mắt lộ ra vẻ khinh miệt: “Tuy là Chúc Long, nhưng cuối cùng không phải nguyên sơ, chỉ là có một chút huyết mạch thôi."

"Rống!"

Nương theo một tiếng rú thảm thê lương.

Chúc Dương khó mà chịu đựng Long Huyết trong cơ thể bạo tẩu, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Sưu, sưu!

Mấy bóng người cấp tốc đi vào.

Là tu sĩ Long Tộc.

Bọn họ nhìn Chúc Dương nằm dưới đất, sắc mặt thay đổi, tiến lên xem xét một phen, phát hiện đối phương còn sống, thở dài một hơi.

"Nơi đây không nên ở lâu, rời khỏi!"

"Nhất định phải bảo trụ Chúc Dương."

Dù nói thế nào, đây cũng là Chúc Long hiếm thấy trong Long tộc, hơn nữa còn là Chúc Long đã thành quân vương, ý nghĩa trọng đại với Long Tộc.

"Long Tộc, đợi ta thoát khốn, diệt Long Tộc trước, lại diệt nhân tộc!" Hư Không Chi Chủ nhìn bóng lưng mấy tu sĩ Long Tộc rời đi, lạnh hừ một tiếng.

Đón lấy, hắn nhìn Long Huyết tế đài, tiếp tục nghiên cứu đột phá phong ấn.

Chỉ tiếc.

Cho dù bị Chúc Dương thôn phệ một bộ phận lực lượng, phong ấn của cái Long Huyết tế đài này vẫn không thể phá vỡ, mà hắn bị phong ấn lâu như vậy, lực lượng đã suy yếu đến cực kỳ thấp, hoàn toàn không có cách đột phá.

"Ghê tởm, ghê tởm!"

"Lại tiếp tục như thế, cái phong ấn này sẽ triệt để làm hao mòn lực lượng, nhục thân của ta hầu như không còn, không còn trên đời này!"

Hư Không Chi Chủ tức giận nói.

Mãi mới chờ đến lúc cái phong ấn này xuất hiện chỗ sơ suất, lại phát hiện bây giờ lực lượng mình vẫn khó mà đột phá, chuyện này khiến hắn cơ hồ tuyệt vọng.

"Hư Không Chi Chủ, ta có biện pháp giúp ngươi!"

Một bóng người đi tới.

Là Mệnh Vô Đoan và người của Lục Nhãn nhất tộc.

"A, Lục Nhãn nhất tộc, các ngươi để ta nhớ tới một tồn tại chán ghét." Hư Không Chi Chủ hừ lạnh nói.

"Có phải là Vận Mệnh Chi Chủ." Mệnh Vô Đoan tâm thần khẽ nhúc nhích.

"Xem ra Vận Mệnh Thần Điện còn ở đây, nhưng Vận Mệnh Chi Chủ đoán chừng đã đổi không biết bao nhiêu đời đi." Hư Không Chi Chủ cười lạnh nói.

"Đúng vậy, Hư Không Chi Chủ, mời xem vật này trước."

Mệnh Vô Đoan gật gật đầu, sau đó lấy một tấm lệnh bài ra.

……………………

Chương 2372: Hư Không Chi Chủ phá phong, các phương cổ Lão Quân vương hành động

"Đây là, Nghịch Thần Chi Lệnh!"

Hư Không Chi Chủ nhìn lệnh bài Mệnh Vô Đoan lấy ra, không khỏi tâm thần hơi động một chút: “Ha ha, xem ra Nghịch Thần đã chuẩn bị sớm a."

Hắn nhấc tay vồ một cái.

Chỉ gặp Nghịch Thần Lệnh bị hắn nắm trong tay.

Lúc đầu, dựa theo cái phong ấn này, bất kỳ lực lượng ngoại lai nào cũng không thể tiến vào tế đàn, nhưng may mắn mà có Chúc Dương hấp thu một bộ phận Chúc Long Long Huyết.

Để cái phong ấn này xuất hiện chỗ sơ suất.

Hư Không Chi Chủ mượn chỗ sơ suất này, lấy được Nghịch Thần Lệnh!

Mà Nghịch Thần Lệnh tới tay về sau, hắn trực tiếp bóp nát, chỉ gặp một cỗ lực lượng vô cùng khổng lồ từ trong đó tiết ra, xung kích bốn phía!

Đây là Nghịch Mệnh chi lực!

Hư Không Chi Chủ khẽ quát một tiếng, Hư Không chi lực, điên cuồng tuôn ra.

Hai cỗ lực lượng xen lẫn va chạm.

Cùng nhau oanh kích Long Huyết tế đài!

Một bên khác.

Pháp tướng Không Chi Tử bị nghiền nát, không thể tin được nhìn Sở Cuồng Nhân: “Vì cái gì, vì cái gì ngươi sẽ cường đại như thế? !"

Hắn không nguyện tin tưởng trên đời này có nhân vật như vậy.

Thực lực, tu vi, thủ đoạn...

Hết thảy đều không thể dùng lẽ thường để cân nhắc.

Mình là Không Chi Tử, đản sinh tại không gian khởi nguyên, tương lai thậm chí có cơ hội xung kích Chúa Tể, nhưng lại nhiều lần bị Sở Cuồng Nhân nghiền ép.

Hắn quá không cam lòng.

"Ngươi, sinh sai thời đại a."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, lạnh nhạt nói.

Hoàn toàn chính xác.

Không Chi Tử tư chất không tầm thường, đản sinh tại khởi nguyên, hắn có tiềm lực siêu việt quân vương, nếu ở bất kỳ một cái kỷ nguyên nào trước đây đều đủ để trấn áp một cái kỷ nguyên, trở thành cái thế cự phách dẫn dắt khí vận.

Nhưng hắn sinh ở thời đại này.

Thời đại có Sở Cuồng Nhân!

Thiên kiêu yêu nghiệt còn lại đều như sao, riêng phần mình sáng chói lấp lóe.

Mà hắn, là nắng gắt!

Nắng gắt vừa ra, tinh quang có sáng chói cũng đâu thể vượt qua Đại Nhật chi quang? Trước mặt quang mang này, tất cả tinh quang đều bị che lấp.

Không Chi Tử, cũng không ngoại lệ.

"Không, không!"

"Ta không cam tâm a!"

Không Chi Tử hai mắt xích hồng, trên thân bộc phát ra Không Gian pháp tắc chi lực cực đoan mãnh liệt, nhưng đột nhiên, pháp tắc của hắn lại đang nhanh chóng suy yếu xuống.

"Chuyện gì xảy ra?"

Không Chi Tử sửng sốt một chút.

Hư Không Chi Chủ gia trì, biến mất? !

Mà Sở Cuồng Nhân cũng cảm ứng được cái gì, nhìn về phía nơi xa, hai mắt khẽ híp một cái: “A, xem ra là ta xem thường các ngươi."

Ông! !

Một trận không gian ba động nổi lên.

Ba động này cực kỳ kinh khủng, như cuồng triều quét sạch mà ra.

Không chỉ có bao trùm toàn bộ Hư Thiên Linh Giới, lấy Hư Thiên Linh Giới làm trung tâm, khuếch tán ra toàn bộ Hồng Mông Đại Thế Giới!

Toàn bộ đại thế giới vì đó chấn động.

Vô số tồn tại cổ lão đều bị cỗ lực lượng này kinh động đến.

"Khí tức thật là khủng bố!"

"Cỗ lực lượng này, rốt cuộc là ai? !"

"Thật là đáng sợ."

Nơi nào đó, bên trong không gian hắc ám.

Một quả cầu ánh sáng màu đen to lớn đang lơ lửng, lộ ra một cỗ hắc ám khí tràng quỷ quyệt, bỗng nhiên, một trận không gian ba động khuếch tán mà tới.

Quang cầu này mở ra một cái cự nhãn, nhìn nơi phát ra không gian ba động: “Loại khí tức này, là Hư Không Chi Chủ, hắn tái hiện thế gian."

"Xem ra ta cũng phải tăng tốc thu thập lực lượng, tranh thủ khôi phục trước khi Thần Hoàng thức tỉnh, không thể để cho Hư Không Chi Chủ giành mất danh tiếng a."

"Còn có Quang Minh Chi Tử đáng giận đó, đợi ta khôi phục lực lượng, ta sẽ đi tìm ngươi tính sổ, diệt Minh Tộc, vong Bàn Cổ Tông ngươi!"

Quả cầu ánh sáng màu đen này chính là Mạt Nhật Chi Ám.

Bên trong tinh không.

Sao trời lấp lóe lay động.

Một cự nhân bị vô số xiềng xích trói buộc mở hai mắt lớn như ngôi sao ra: “Hư Không Chi Chủ, rốt cục ngươi thoát vây, không có uổng phí ta một phen mưu đồ, như thế xem ra ngày ta trùng hoạch tự do cũng không xa."

Người khổng lồ này lại là Nghịch Thần.

Giọng nói của hắn quanh quẩn bên trong tinh không.

Thân thể rung động, sao trời bị lực lượng khí tức của hắn phá hủy, mà ngân bạch xiềng xích trên người hắn ông ông tác hưởng, Vận Mệnh Cách chi lực lưu chuyển trong đó.

Hung hăng trấn áp lực lượng của hắn.

"Ghê tởm..."

"Vận Mệnh Chi Chủ, ngươi không trấn áp được ta bao lâu."

......

Bên trong Bàn Cổ Tông.

Lam Vương phóng lên tận trời, hóa thành lưu quang, bay về phía Hư Thiên Linh Giới.

Không chỉ có nàng.

Hai vị chí cao Pháp Quan còn lại của nhân tộc cũng đều có hành động.

"Hư Không Chi Chủ, thế mà tái hiện thế gian thật."

"Hắn vừa mới đột phá phong ấn, lực lượng ở vào giai đoạn suy yếu, nếu như hắn muốn gây bất lợi cho nhân tộc, đây là thời cơ tốt nhất để hủy diệt hắn."

Hai người Nhân Phi, Địa Quân cũng chạy tới Hư Thiên Linh Giới.

Bên trong Thiên Nhân Thánh Địa.

Thiên Thánh cũng phát giác được Hư Không Chi Chủ hiện thế, cũng mơ hồ phát giác được có thể đối phương sẽ gây bất lợi cho nhân tộc, nhưng hắn lại không có động tác.

"Có lẽ, đây là một cơ hội."

"Nhân Phi, Địa Quân, Lam Vương tam đại Pháp Quan đều đi, đối phó một Hư Không Chi Chủ vừa đột phá phong ấn, cho dù không địch lại nhưng cũng có thể tạo thành thương tích đi cho đối phương, tốt nhất chính là đấu cái lưỡng bại câu thương, ta ngư ông đắc lợi."

Thiên Thánh âm thầm nghĩ.

Nếu tam đại Pháp Quan xảy ra chuyện gì, Chí Cao Pháp Đình một ngày không thể không chủ, như vậy chẳng phải là thời khắc tốt nhất cho hắn thượng vị?

Nghĩ đến đây, trên mặt hắn lộ ra nụ cười tươi như tắm gió xuân.

Mà trong Vạn Pháp Đạo Tông.

Pháp Tổ cũng ôm ý nghĩ như vậy.

"Lam Vương, ngươi đoạt Pháp Quan chi vị của ta, như vậy, Hư Không Chi Chủ hiện thế, giao cho ngươi đối phó đi."

"Còn có Sở Cuồng Nhân, ngươi đại náo Hư Không Chi Ngục, kết tử thù với Không Tộc, ta muốn xem xem, lần này ngươi thoát hiểm như thế nào? !"

Pháp Tổ gương mặt mo cười đến muốn nở hoa rồi.

Hắn cũng không cho rằng một quân vương ngay cả cực đạo cũng không phải như Sở Cuồng Nhân có thể ngăn được tồn tại khởi nguyên như Hư Không Chi Chủ.

Đối phương coi như suy yếu cũng không thể coi thường a.

Bên trong Thiên Phật Tịnh Thổ.

Phật Hoàng than nhẹ một tiếng: “Pháp Tổ, Thiên Thánh, danh lợi như mây bay, vương quyền thoáng qua thành không, các ngươi lại chấp mê bất ngộ a."

Hắn chậm rãi đứng dậy, người khoác cà sa, tay cầm lưu ly thiền trượng, một bước một kim liên, một hoa sen mở, bóng người đã tại thiên ngoại.

Lấy tốc độ cực nhanh chạy tới Hư Thiên Linh Giới.

Ác Ma lãnh địa.

Hư không ba động khuếch tán mà tới.

Ác Ma Chi Vương thâm bất khả trắc phát giác được khí tức của Hư Không Chi Chủ, ánh mắt có chút ngưng tụ: “A, khí tức này, tên phiên phức còn hơn Mạt Nhật Chi Ám hiện thế, nhanh hơn ta dự tính."

"Loại tồn tại này, hẳn là tiểu gia hỏa ứng phó không được, xem ra cần phải tự mình đi một chuyến, đây là chiến hữu ta tự mình tìm kiếm."

Nàng cầm Ác Ma Chi Nhận, vừa sải bước ra, tiến vào bên trong vòng xoáy đen nhánh.

"Rống!"

Một tiếng long ngâm quanh quẩn thiên khung.

Một Tổ Long toàn thân kim hoàng từ chỗ sâu trong lãnh địa Long Tộc bay ra, Long khí bá đạo, vượt xa đương nhiệm Tổ Long Vương.

Đây là một trong số Long Vương cổ xưa nhất trong Long tộc.

"Là Tổ Long Vô Đạo! !"

"Vô số kỷ nguyên, hắn không hiện thân, sao đột nhiên xuất hiện?"

"Nhất định là vì Hư Không Chi Chủ!"

Chúng Long Tộc vô cùng kinh ngạc.

Lúc này, giọng nói của Tổ Long Vô Đạo truyền khắp toàn bộ Long Tộc: “Tất cả Long Tộc nghe lệnh, mở đại trận phòng ngự ra, tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu!"

"Vô Đạo Vương, ngươi muốn làm gì?"

Đương nhiệm Tổ Long Vương trong lòng tuy có suy đoán nhưng vẫn không nhịn được hỏi.

"Ta đi... chém Hư Không Chi Chủ! !"

Tổ Long Vô Đạo thét dài một tiếng, tiếng rống chấn động thiên sơn vạn thủy.

Bóng người bay lên không, chớp mắt đã ở chân trời.

Hư Không Chi Chủ bị Nguyên Sơ Chúc Long phong ấn, đối phương thoát khốn, Long Tộc đứng mũi chịu sào, cổ lão quân vương Long Tộc không có khả năng ngồi nhìn mặc kệ.

Chương 2373: Lam Vương đi tới, ngoại trừ nàng, còn có chúng ta

Hư Không Chi Chủ hiện thế, các phương cổ Lão Quân vương đều có hành động.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Hồng Mông Đại Thế Giới gió nổi mây phun.

Mà bên trong Hư Thiên Linh Giới.

Hư Không Chi Chủ khí tức càng ngày càng bành trướng.

"Hắn thoát vây."

Minh Nguyệt Vô Hạ nhìn Long Huyết tế đài, ánh mắt ngưng trọng đến cực điểm.

Trên không trung.

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, vẻ mặt lạnh lùng, quanh thân tiên huy lưu chuyển, trong mắt lộ ra ngưng trọng hiếm thấy: "Các ngươi còn hay hơn ta nghĩ."

Hư Không Chi Chủ phá phong, lại nằm ngoài dự tính của hắn.

Cái phong ấn đó ngay cả Cực Đạo Quân Vương đích thân tới cũng vô pháp đánh vỡ.

Xem ra là tồn tại cấp bậc càng cao hơn nhúng tay vô.

Hư không dao động càng ngày càng mạnh, mà hướng Long Huyết tế đài, một cột sáng tươi sáng phóng lên tận trời, một bóng người áo trắng chậm rãi đi ra.

Người này tóc trắng phơ, phía sau có một đôi quang dực.

Quang dực tiên huy lưu chuyển, tươi sáng chói mắt.

Một thân khí tức tương liên thiên địa hư không, nhất cử nhất động đều dẫn theo một cỗ thần uy không thể miêu tả, khiến vạn linh nhịn không được nơm nớp lo sợ.

Một chút Đại Đạo tu sĩ nhạy cảm cảm giác được Không Gian Đại Đạo trong đại đạo chi gian đột nhiên chấn động lên.

Tựa hồ đang cung nghênh một tồn tại tuyệt đối chưởng khống!

Không cần phải nói.

Tồn tại này dĩ nhiên chính là Hư Không Chi Chủ.

"Bao nhiêu kỷ nguyên, rốt cục ta lấy được tự do, Nguyên Sơ Chúc Long, ngươi cuối cùng vẫn thua!" Hư Không Chi Chủ mở ra hai tay nói.

Một thân uy áp khuếch tán, rung động Hư Thiên Linh Giới.

Hắn không có động thủ.

Nhưng chỉ là uy áp cũng để một đám quân vương khó mà dâng lên lòng phản kháng, giữa bọn họ là hai cấp độ khác nhau.

"Cung nghênh Hư Không Chi Chủ!"

Không Chi Tử nửa quỳ xuống đất.

Tu sĩ Không Tộc còn lại cũng quỳ xuống, trên mặt mang theo vẻ cuồng nhiệt.

So với những người khác, bọn họ vô cùng hưng phấn kích động.

Làm nhân vật khởi nguyên Không Tộc, Hư Không Chi Chủ trở về, ý nghĩa quá trọng đại, rất có thể bọn họ sẽ trấn áp vô số kỷ nguyên a.

"Không Tộc, chủng tộc ta khai sáng, đứng lên đi."

"Chủ các ngươi, trở về."

"Từ nay về sau, các ngươi sẽ có vô thượng vinh quang, thiên địa vạn vật sẽ thần phục dưới chân các ngươi." Hư Không Chi Chủ từ tốn nói.

Ngữ khí bình tĩnh, nhưng lại lộ ra một cỗ không thể nghi ngờ.

Tu sĩ Không Tộc nghe được cảm xúc bành trướng.

"Hư Không Chi Chủ, người này đại náo Hư Không Chi Ngục, có huyết hải thâm thù với Không Tộc, xin Hư Không Chi Chủ ra tay, trấn áp hắn."

Không Chi Tử chỉ vào Sở Cuồng Nhân, ánh mắt âm tàn nói.

Mà Hư Không Chi Chủ cũng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, hơi nheo mắt lại: "Nhân tộc quân vương, nói cho ta, ngươi học được Tha Hóa Tự Tại Pháp từ chỗ nào."

Không cần Không Chi Tử nói, Hư Không Chi Chủ cũng sẽ không bỏ qua Sở Cuồng Nhân.

Một tuổi trẻ quân vương có được Tha Hóa Tự Tại Pháp, tiềm lực trưởng thành khó có thể tưởng tượng, tương lai nói không chừng sẽ lại là một Nhân Tổ.

Uy hiếp với hắn càng lớn.

"Không có quan hệ gì với ngươi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Thôi, giết ngươi, ta sẽ từ từ tra tìm."

Nói xong, hắn đưa tay ngưng tụ ra một chỉ, chậm rãi điểm ra.

Một chỉ này ẩn chứa Không Gian pháp tắc mênh mông nồng đậm, uy lực của nó giống như có vô số thế giới khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Chỗ đến, hư không sụp đổ trong im lặng.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, không dám khinh thường, trận pháp trong cơ thể toàn lực vận chuyển, ba ngàn pháp tắc lấp lóe, cực đạo thần binh Trảm Long Nhận đã nắm trong tay.

Kiếm ý trùng thiên.

Vừa ra tay chính là Kiếm hai mươi lăm!

Kiếm hai mươi lăm và một chỉ của Hư Không Chi Chủ ầm vang va chạm.

Vô thượng uy năng bạo phát ra trong phút chốc làm cho không gian toàn bộ Hư Thiên Linh Giới như là một chiếc gương, điên cuồng nổ tung.

Vô số không gian như gương, chiếu rọi ra năng lượng ba động tươi sáng.

Sở Cuồng Nhân, Hư Không Chi Chủ cũng chiếu rọi trong đó.

Song phương giao thủ một cái chớp mắt.

Đã thấy thân thể Sở Cuồng Nhân khó mà khống chế bay ngược mà ra, toàn thân xương cốt rung động, tựa hồ là muốn nổ tung, khiến cho hắn cực kỳ khó chịu.

"Hư Không Chi Chủ, danh bất hư truyền a."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Đối phương cho dù là vừa mới đột phá phong ấn, ở vào giai đoạn suy yếu nhưng bạo phát ra chiến lực đã mạnh hơn xa quân vương.

Hắn nhìn thấy thân là Cực Đạo Quân Vương Hư Linh Vương.

Nhưng hắn lại cảm thấy cho dù là đối phương cũng kém xa tít tắp Hư Không Chi Chủ.

"Đây chính là sức mạnh của Chúa Tể sao?"

"Cho dù là ở vào giai đoạn suy yếu nhất vẫn có lực lượng trấn áp hết thảy, đúng là khiến người hướng tới." Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Lực lượng như vậy, một ngày nào đó, hắn cũng sẽ có được.

Không.

Hắn thậm chí sẽ siêu việt!

"Có thể ngăn lại một đòn tiện tay của ta, nhân tộc quân vương, ngươi quả nhiên không như bình thường, làm ta kinh ngạc a." Hư Không Chi Chủ lộ ra sắc mặt khác thường.

Nhưng Sở Cuồng Nhân biểu hiện càng xuất sắc, sát ý của hắn càng dày đặc.

Chỉ gặp lực lượng pháp tắc trên người hắn phun trào, sau đó xé mở một vết rách to lớn trong hư không, trong đó, bộc phát ra một cỗ Không Gian Đại Đạo chi lực kinh khủng, bên ngoài vết rách kết nối... Không Gian Đại Đạo!

Hắn trực tiếp rút ra lực lượng của đại đạo chi gian.

Đây là đại đạo vô tận lực lượng!

Chiêu này, cho đến nay, Sở Cuồng Nhân chỉ thấy Mạt Nhật Chi Ám thi triển, nhưng mà Hư Không Chi Chủ biết cũng không phải là chuyện lạ.

Làm nhân vật cổ lão cấp khởi nguyên, đối phương có thể cao hơn Mạt Nhật Chi Ám, cũng có thể sử dụng đại đạo vô tận, chuyện này không thể bình thường hơn được.

"Đi!"

Hư Không Chi Chủ lại nhấn một ngón tay lần nữa.

Một kích này uy lực hơn xa trước đó.

Đại Đạo Vô Cùng chi lực ẩn chứa trong đó làm cho người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Sở Cuồng Nhân hai mắt nhíu lại.

Thi triển Vô Hạn Chi Vực.

Không Gian pháp tắc gào thét mà ra, ngưng tụ ra từng đạo không gian bích chướng ở trước mặt hắn, ngăn cản một kích này của Hư Không Chi Chủ.

"Sử dụng Không Gian chi lực ở trước mặt ta, ngu không ai bằng!"

Hư Không Chi Chủ cười lạnh một tiếng.

Phanh, phanh, ầm!

Từng đạo không gian bích chướng liên tiếp nổ nát vụn!

Một chỉ này hoàn toàn bao phủ Sở Cuồng Nhân, khiến cho hắn tránh cũng không thể tránh!

Lúc này.

Cách đó không xa có một cỗ lực lượng pháp tắc vô cùng bá đạo ầm vang bộc phát.

Một cái quang cầu cự đại gào thét mà đến!

Phong Lôi, Càn Khôn, âm Dương...

Các loại lực lượng pháp tắc ẩn chứa trong đó, mênh mông vô cùng.

Oanh!

Quang cầu to lớn rơi trên chỉ kình của Hư Không Chi Chủ.

Hai cỗ lực lượng va chạm trong nháy mắt, nhấc lên cơn bão năng lượng cuồng bạo.

Sở Cuồng Nhân bị xung kích, rút lui một khoảng cách.

Khóe miệng của hắn hơi vểnh: "Rốt cuộc đã đến."

"Nha."

Hư Không Chi Chủ cũng toát ra vẻ hào hứng, nhìn về phía cách đó không xa.

Chỉ gặp một bóng người mặc hoa bào từng bước đi tới, trên thân lưu chuyển thiết huyết bá đạo chi khí, tiên tư phong hoa tuyệt đại, mọi người vì thế mà choáng váng.

"Muốn làm tổn thương sư tôn ta, ngươi phải hỏi ta trước!"

Người tới, chính là Lam Vương!

Nàng đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, ống tay áo vung lên, linh khí trong phạm vi ức vạn dặm dũng mãnh lao tới nàng, bị nàng bạo lực thôn phệ, tu vi cũng điên cuồng tăng lên.

Mơ hồ, có khuynh hướng đột phá Cực Đạo Quân Vương, đi vào đại đạo vô tận, khí tức này khiến cho Hư Không Chi Chủ cũng hơi kinh ngạc.

Nhưng hắn cười lạnh một tiếng, trong mắt vẫn có vô thượng ngạo khí: "Quân vương nho nhỏ, ở trước mặt ta, ngươi hoàn toàn không đáng giá nhắc tới!"

"Ngoại trừ nàng ra, còn có chúng ta."

Một giọng nói lạnh nhạt quanh quẩn thiên khung, lại là vài cỗ khí tức cường đại đến kinh thiên động địa, viễn siêu quân vương bình thường ầm vang bộc phát.

....

Chương 2374: Pháp Quan đều tới, Phật Hoàng hiện thân, đối kháng Hư Không Chi Chủ

Giữa thiên địa có kim sắc cam lâm hạ xuống.

Cam lâm lướt qua, cây khô gặp mùa xuân, vạn vật khôi phục.

Chỉ gặp một nữ tử hoàng y tuyệt sắc cầm ô giấy dầu trong tay, từng bước một đi tới, quanh thân lưu chuyển đại đạo lực lượng pháp tắc huyền ảo.

Oanh, oanh, oanh...

Đại địa chấn động, từng tòa sơn phong nhô lên.

Địa khí kinh khủng lăn lộn, giống như ngàn vạn giao long tùy ý tung hoành.

Trên địa khí, một bóng người cao lớn ngẩng đầu dậm chân mà tới.

Chính là Nhân Phi, Địa Quân!

Tăng thêm Lam Vương, tam đại Pháp Quan của nhân tộc Chí Cao Pháp Đình đều tới.

"A, chỉ là hai con mèo bệnh thôi."

Hư Không Chi Chủ nhìn thoáng qua Nhân Phi, Địa Quân, khinh miệt nói.

Con mèo bệnh?

Sở Cuồng Nhân nghe đến nơi này, tâm tư hơi động một chút.

Xem ra lúc trước Nhân Phi, Địa Quân đánh với Thiên Tôn một trận, thương thế còn chưa khôi phục lại, hiện tại chạy tới đối mặt Hư Không Chi Chủ, chịu đựng được sao?

Nhưng hắn cũng biết, là Pháp Quan nhân tộc, bọn họ không thể không đến.

"Nhân Phi, Địa Quân, ta đến giúp đỡ bọn ngươi."

Một giọng nói vang lên, ngay sau đó, chỉ gặp giữa thiên địa có Phật quang tươi sáng chói mắt lưu chuyển, một cỗ thanh thánh tường hòa chi khí lan tràn ra.

Trong cỗ khí tức này, Vạn Phật Chi Hoàng, hiện thân.

Tay hắn cầm lưu ly bảo trượng, đứng sóng vai với Nhân Phi, Địa Quân.

"Đại sư, ngươi đã đến."

Nhân Phi có chút hành lễ.

Đối với Phật Hoàng đến, nàng cũng không quá kinh ngạc.

Mặc dù lúc trước tuyển cử, nàng lựa chọn Lam Vương, nhưng Phật Hoàng tâm tính nhân từ, lòng mang nhân tộc, đối mặt nguy cơ như thế sẽ không không tới.

Về phần Thiên Thánh, Pháp Tổ.

Hai người này không đến, cũng trong dự liệu của nàng.

"Hừ, muốn ngồi làm ngư ông thủ lợi, đúng là buồn cười."

Trong lòng Nhân Phi rất xem thường hai người này.

"Ha ha, xem ra các ngươi là Chí cường giả nhân tộc, vậy thì dùng máu của các ngươi tuyên cáo Hư Không Chi Chủ ta lại xuất hiện cõi trần! !"

Hư Không Chi Chủ ngữ khí tùy tiện, khí diễm không ai bì nổi.

Không Gian pháp tắc chi lực mênh mông quét sạch mà ra, uy áp quân vương!

Ngoại trừ mấy Chí cường giả Nhân Phi, tu sĩ còn lại, cho dù là quân vương cũng điên cuồng rút lui ra, rời xa chiến trường.

"Hư Không Chi Chủ thật là khủng khiếp a."

"Loại lực lượng này, hoàn toàn không phải chúng ta có thể chống cự."

"Thật là đáng sợ."

Bốn người Nhân Phi, Địa Quân, Phật Hoàng, Lam Vương đều nghiêm túc.

Chỉ gặp Nhân Phi Tạo Hóa Pháp Tắc chi lực lưu chuyển, tố thủ đẩy một cái, pháp tắc hội tụ thành một dòng trường hà trùng trùng điệp điệp, ầm ầm tuôn ra.

Địa Quân đưa tay, địa khí phun trào, hóa thành vạn tòa Thần Sơn ném ra.

Hai cỗ lực lượng này, một trái một phải, khóa chặt Hư Không Chi Chủ.

Lại thấy đối phương lạnh lùng cười một tiếng, không lùi không tránh.

"Cũng chỉ có như thế sao?"

Không Gian pháp tắc của hắn hóa thành một cái cự thủ oanh ra.

Ngàn vạn Thần Sơn bị đánh cho vỡ nát, tạo hóa trường hà chảy ngược mà ra, cực chiêu của hai vị Pháp Quan không hề có tác dụng với hắn.

"Đại Long Tượng Lực!"

Lúc này, Phật Hoàng xuất thủ.

Quanh thân Phật quang lóe ra kinh văn đếm mãi không hết, hóa thành một Long một Tượng, long ngâm vang vọng, gió nổi mây phun, tượng hống oanh minh, lay động sao trời.

Long Tượng vĩ lực, mênh mông vô cùng.

Lực lượng này so với một kích của Nhân Phi, Địa Quân còn mạnh hơn ra một chút.

Dù sao, hai người Nhân Phi, Địa Quân có thương tích trong người.

Mà Phật Hoàng lại là thời kỳ toàn thịnh.

Long Tượng oanh ra, nghiền ép thẳng đến Hư Không Chi Chủ.

"Phật chiêu, đáng tiếc, nếu là Phật Chi Khởi Nguyên thì còn có mấy phần đáng xem, mà ngươi ở trước mặt ta, chỉ có... hủy diệt! !"

Hư Không Chi Chủ hừ lạnh một tiếng, pháp tắc phun trào, Đại Đạo Vô Cùng chi lực bắn ra, trong khoảnh khắc đánh Long Tượng chi lực vỡ nát.

Mà cỗ lực lượng này lại thế như chẻ tre, đánh về phía Phật Hoàng.

Phật Hoàng thay đổi sắc mặt.

Quanh thân Phật quang lưu chuyển, sau lưng hiển hóa ra một tôn Phật chi pháp tướng.

Pháp tướng hai tay đẩy ra, ngăn cản Không Gian chi lực mênh mông đó.

Nhưng mà trong sát na tiếp xúc, pháp tướng bị oanh xuất hiện từng vết rách, lại bị lực áp, hoàn toàn khó mà chống cự cỗ lực lượng này.

Thời khắc nguy cơ.

Vài luồng lực lượng pháp tắc tuôn ra, đánh thẳng tới lực lượng đó.

Lam Vương xuất thủ.

Một tiếng oanh minh, hai người Phật Hoàng, Lam Vương liên thủ đỡ được cỗ lực lượng này, nhưng bị trùng kích cường đại đánh vào, vẫn bị đánh cho thổ huyết bay ngược.

"Thật mạnh!"

Phật quang trên người Phật Hoàng ảm đạm, không khỏi sợ hãi thán phục.

Lam Vương lau máu tươi nơi khóe miệng, cưỡng ép thôi động Thôn Thiên Chi Thuật, vạn tượng chi lực bị nàng điên cuồng thôn phệ càng ngày càng nhiều, xung kích chiến lực cao hơn.

Trong mắt nàng lộ ra chiến ý.

"Mạnh hơn, cũng phải chiến một trận!"

"Không sai."

Phật Hoàng gật gật đầu, Phật quang trên người hắn lại trở nên sáng chói lần nữa, vô số kinh văn từ cà sa hắn lưu chuyển ra, tựa hồ có thể sẽ phun ra ngoài bất cứ lúc nào.

"Sở Cuồng Nhân không thể chết, hắn tiềm lực vô tận, tương lai nhất định là kình thiên trụ thạch nhân tộc ta, cho dù là nghịch chuyển đại đạo cũng phải bảo vệ hắn."

Nhân Phi từ tốn nói.

Nàng quyết định liều mạng.

Bên cạnh, Địa Quân có chút chần chờ, nhưng cũng lập tức lộ ra quyết tuyệt chi ý.

Thông qua quan sát trong khoảng thời gian này, Sở Cuồng Nhân bày ra thiên tư và thực lực hoàn toàn có tư cách dẫn dắt nhân tộc.

"Cái kỷ nguyên này, gặp một trận đại biến trước nay chưa từng có, thực lực chúng ta, trước đây có lẽ có thể bảo hộ cả nhân tộc."

"Nhưng ở cái kỷ nguyên này lại chưa chắc, chúng ta đã đi đến cuối con đường, mà hắn còn có vô hạn tiềm lực."

"Ngươi nói đúng, cho dù nghịch chuyển đại đạo cũng phải bảo vệ hắn chu toàn."

Địa Quân chậm rãi nói.

Hai đại Pháp Quan đều có giác ngộ.

Nơi xa, Sở Cuồng Nhân nghe được nói như vậy, ánh mắt ngưng tụ, hắn biết nếu mình không làm cái gì thì hai vị này Pháp Quan sẽ phải liều mạng.

Nếu mất đi bọn họ, sẽ là đả kích lớn cho nhân tộc.

"Phật Hoàng, Pháp Quan, các ngươi không cần liều mạng, chỉ cần thay ta tranh thủ một thời gian là được." Sở Cuồng Nhân truyền âm cho mấy người.

Nghe được hắn nói như vậy, mấy người đều hơi kinh ngạc.

Nghe Sở Cuồng Nhân nói như vậy, hình như hắn có biện pháp đối phó Hư Không Chi Chủ.

Thế nhưng đó là Hư Không Chi Chủ a.

Tồn tại trên quân vương.

Cho dù là ở vào thời kỳ suy yếu, bọn họ cũng phải liều mạng mới có thể tạo thành một tia uy hiếp cho đối phương.

Sở Cuồng Nhân sao lại có biện pháp đối phó?

Bọn họ thực sự không hiểu.

Nhưng vừa nghĩ tới Sở Cuồng Nhân làm ra đủ chuyện, bọn họ lại tin tưởng, tạm thời đè nghi hoặc xuống, lựa chọn tin tưởng.

Nhân Phi, Địa Quân tạm thời bỏ đi suy nghĩ nghịch chuyển đại đạo.

Dù sao, nếu có thể sống, ai không muốn chứ?

"A, nhân tộc, các ngươi vẫn ham sống a."

Hư Không Chi Chủ xùy cười một tiếng, vừa rồi hắn phát hiện Nhân Phi, Địa Quân quyết tuyệt, nhưng bây giờ, đối phương lại không có ý định liều mạng.

Chỉ coi đối phương là e ngại tử vong.

"Ngay cả giác ngộ hẳn phải chết cũng không có, các ngươi đâu thể là đối thủ của ta?"

Hư Không Chi Chủ ánh mắt ngưng tụ, Không Gian pháp tắc chi lực quấy thiên địa, phảng phất hóa thành một cái cối xay khổng lồ, bao phủ bốn người Lam Vương trong đó.

Bốn người nhất thời cảm nhận được vô biên vô tận áp lực truyền đến.

Đại đạo trong cơ thể cũng đang điên cuồng chấn động.

"Cho dù là kéo dài thời gian, nhưng muốn kéo chân tồn tại như Hư Không Chi Chủ này có dễ như vậy sao?" Nhân Phi bất đắc dĩ nghĩ.

Sau đó, nàng ánh mắt ngưng tụ, Tạo Hóa Pháp Tắc hiển hóa quanh thân.

Tạo hóa lĩnh vực, mở ra!

Không chỉ có là nàng, Địa Quân cũng đồng thời có hành động, địa khí bàng bạc như rồng, giảo sát mà ra, tràn ngập thiên địa, cũng hiển hóa ra một cái lĩnh vực.

Còn có Phật Hoàng, Lam Vương.

Phật quang phổ chiếu, càn khôn âm dương rung chuyển.

Bốn cái lĩnh vực cùng nhau mở ra!

....

Chương 2375: Tổ Long Vô Đạo, hư không

khủng bố, Ác Ma Chi Vương giáng lâm

Bên trong Hư Thiên Linh Giới.

Tứ đại Chí cường giả nhân tộc liên thủ chiến Hư Không Chi Chủ!

Nhân Phi quanh thân Tạo Hóa Pháp Tắc lưu chuyển, từng vòng từng vòng kim sắc vầng sáng lấy nàng làm trung tâm khuếch tán ra, hóa thành một cái tạo hóa lĩnh vực.

Bên trong lĩnh vực, cây khô gặp mùa xuân, vạn linh nhảy cẫng không thôi.

Tạo Hóa chi lực, mênh mông vô biên.

Có thể công, có thể phòng, càng có thể gia trì mấy người Lam Vương.

Lĩnh vực của Địa Quân thì là một mảnh sơn mạch mênh mông vô ngần, trong đó địa khí đang điên cuồng cuồn cuộn, lực lượng mạnh mẽ, có thể dễ dàng phá toái hư không.

Địa khí ngưng tụ thành rồng, thành núi, vô cùng mênh mông.

Phật Hoàng quanh thân pháp tắc lưu chuyển, Phật quang tươi sáng chói mắt, cà sa trên người phun kinh văn ra ngoài, Phạn âm quanh quẩn thiên địa, thanh thánh tường hòa chi khí bao phủ tứ phương, giống như muốn tịnh hóa hết thảy tà ma yêu nghiệt.

Cuối cùng là lĩnh vực của Lam Vương.

So với những người khác, lĩnh vực của nàng càng phức tạp.

Âm Dương pháp tắc, Càn Khôn pháp tắc, Phong Lôi pháp tắc và các lực lượng đều hội tụ ở trong đó, một mình nàng tu hành nhiều loại đại đạo, hơn nữa mỗi một loại đều đạt đến tình trạng cực kỳ cao thâm, mấy đạo dung hợp, lực lượng cực kỳ kinh khủng.

Nhất cử nhất động đều có khả năng hủy thiên diệt địa.

Mà thân ở trong lĩnh vực, nàng, phong hoa tuyệt đại!

"Chiến!"

Một tiếng quát nhẹ, lĩnh vực của tứ đại cường giả Nhân tộc trùng trùng điệp điệp đánh thẳng tới Hư Không Chi Chủ, uy thế bành trướng, uyển như đại dương mênh mông vô biên.

Dưới cỗ lực lượng này, hư không xung quanh Hư Không Chi Chủ đã bị cực độ vặn vẹo, hắn ở trong đó nhưng vẫn dáng vẻ vân đạm phong khinh.

"Lĩnh vực... thủ đoạn nhỏ thôi."

Hắn đưa tay chấn động, Đại Đạo Vô Cùng chi lực bắn ra vô tận vĩ lực.

Chỉ là một kích, lĩnh vực nghiền ép mà đến bị đánh cho kịch liệt rung chuyển.

"Phong Lôi Chấn Thiên Quan!"

"m Dương Hám Hoàn Vũ!"

Lam Vương tay trái vận âm dương, tay phải phong lôi.

Hai cỗ lực lượng giao hòa hội tụ, hóa thành một dòng lũ ngập trời.

Phật Hoàng thấy thế cũng vận chuyển cực chiêu.

Lưu ly bảo trượng trong tay đánh ra, vạn đạo Phật quang bắn ra.

Nhân Phi, Địa Quân, đồng thời ra tay.

Tứ đại lĩnh vực gia trì, lực lượng bốn người tăng lên nhiều, vài luồng năng lượng oanh ra, trực tiếp khiến cho thiên địa phá vỡ.

"Hư Không Diệt!"

Hư Không Chi Chủ đưa tay đánh ra một quyền trên không trung.

Một cái vòng xoáy lớn đen nhánh hiển hiện, trong đó tràn ngập Không Gian chi lực, cường đại vô song, phảng phất muốn thôn phệ chư thiên tinh thần.

Trước mặt Không Gian chi lực, hết thảy lực lượng đều lộ ra cực kỳ yếu ớt, các loại chiêu thức thần thông bị đánh tan.

Hư Không Chi Chủ cường đại làm cho tất cả mọi người đều chấn động.

"Không thể nào, khủng bố như vậy? !"

"Ông trời ơi, mấy vị Chí cường giả nhân tộc ra tay, thế mà đều không tổn thương được hắn một phân một hào, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể đánh bại hắn?"

"Loại tồn tại này, có hi vọng đánh bại hắn sao?"

Đám người bàn tán ầm ĩ.

Mà trong lúc bốn người Lam Vương sắc mặt ngưng trọng, chuẩn bị khổ chiến, một tiếng long ngâm bá đạo từ xa mà đến gần, chậm rãi truyền đến.

Chỉ gặp một trung niên đại hán thân mặc kim sắc long giáp đi tới.

Trên người Long khí bá đạo, mạnh mẽ hơn bất cứ Long Tộc nào mà Sở Cuồng Nhân từng gặp, chuyện này khiến hắn nhịn không được hai mắt nhíu lại, quan sát tỉ mỉ.

Người tới mặc giáp lưới, trong tay cầm một thanh kim sắc đại khảm đao, phía trên khắc từng cái phù văn cổ xưa.

Oanh! !

Nam tử Long Tộc đi vào, sau đó không nói hai lời, Long khí trên người lưu chuyển, đại đạo pháp tắc phô thiên cái địa, hóa thành một cái lĩnh vực kinh người.

"Tổ Long Vô Đạo, đến đây lấy mạng Hư Không Chi Chủ!"

Tổ Long Vô Đạo lạnh như băng nhìn Hư Không Chi Chủ.

"A, Long Tộc, ta còn chưa đi tìm các ngươi, các ngươi lại đưa mình tới cửa." Hư Không Chi Chủ từ tốn nói.

Lại tới một cường giả cấp Cực Đạo Quân Vương, Hư Không Chi Chủ vẫn bất vi sở động, thân làm nhân vật khởi nguyên, hắn cổ xưa mà cường đại.

Quân vương, theo hắn thấy, giống như sâu kiến, cho dù là Cực Đạo Quân Vương cũng chỉ là sâu kiến hơi cường tráng một chút thôi, hoàn toàn không đáng chú ý.

"Long Vương Trảm, Diệu Thương Khung!"

Tổ Long Vô Đạo nhấc tay nắm chặt đại khảm đao trong tay.

Oanh!

Đao quang chói mắt gào thét mà ra.

Một đao đó, long trời lở đất.

Uy lực bá đạo tuyệt luân.

Nhưng Hư Không Chi Chủ nguy mà bất động, pháp tắc lưu chuyển quanh thân, tiện tay oanh ra một chưởng, đao quang đó phịch một tiếng, trực tiếp nổ tung.

"Hư Không Chi Chủ, quả nhiên khó giải quyết!"

Tổ Long Vô Đạo biết Hư Không Chi Chủ cực kỳ cường đại, nhưng khi đối mặt mới phát hiện đối phương còn khủng bố hơn mình tưởng tượng.

Nhưng mà một trận chiến này, hắn đã tính trước được mình sẽ có đến mà không có về.

Đối phương có mạnh như thế nào đi nữa, hắn cũng sẽ không lùi bước.

"Long Huyết Huyền Hoàng! !"

Long khí lưu chuyển quanh thân Tổ Long Vô Đạo, Long Huyết sôi trào.

Khí tức liên tục tăng lên.

Rất nhanh, đạt đến cực hạn của Cực Đạo.

Khoảng cách đại đạo vô tận cũng chỉ kém một con đường.

"Long Vương Trảm, Liệt Hoàn Vũ!"

Tổ Long Vô Đạo tay cầm bảo đao, Long khí sôi trào gào thét.

Đao quang càng bá đạo vung vẩy mà ra.

Một bên khác, mấy người Lam Vương cũng không có nhàn rỗi, cũng tự mình thi triển cực chiêu.

Đối mặt năng lượng công kích phô thiên cái địa, lĩnh vực áp chế, cho dù là Cực Đạo Quân Vương cũng đã bị lực lượng này nghiền nát.

Nhưng Hư Không Chi Chủ đứng lơ lửng trên không, pháp tắc vờn quanh người như sao.

Hắn chậm rãi mở hai tay ra.

Giống như ôm thế giới.

"Cảm nhận hư không kinh khủng đi."

Hư Không Chi Chủ từ tốn nói.

Từng vòng từng vòng sáng màu bạc trắng khuếch tán mà ra, chỗ đến, thiên địa hóa thành một mảnh hư vô, Không Gian chi lực mênh mông như sóng triều.

Từng cơn sóng liên tiếp, kinh thiên động địa.

Tất cả năng lượng công kích vỡ vụn trước mặt hư không thủy triều này.

Mà thủy triều này vẫn tuôn ra tứ phương.

Bọn người Lam Vương đứng mũi chịu sào.

Phanh, phanh, ầm!

Mấy tiếng nổ vang, bọn người Lam Vương, Nhân Phi bị đòn công kích này đánh cho miệng phun máu tươi, bay ngược mà ra, đại đạo trong cơ thể rung chuyển kịch liệt.

Đại đạo chi thân có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

Giữa thiên địa.

Chỉ còn lại Hư Không Chi Chủ đứng lơ lửng trên không, nở rộ vô tận tiên huy.

Tóc trắng bay múa, như thần chỉ chí cao vô thượng.

Cách đó không xa.

Bọn người Không Chi Tử mặt mũi tràn đầy cuồng nhiệt.

"Đây chính là sức mạnh của Hư Không Chi Chủ, là khởi nguyên Không Tộc ta!"

"Hiện tại Hư Không Chi Chủ thực lực còn không đến đỉnh phong, nếu để cho hắn một thời gian khôi phục, khó có thể tưởng tượng hắn sẽ mạnh bao nhiêu."

"Bọn người Lam Vương muốn đối địch với hắn, si tâm vọng tưởng."

Hư Không Chi Chủ ánh mắt bễ nghễ hoàn vũ, tư thái vĩ ngạn vô biên.

Hắn nhìn mấy người Lam Vương như nhìn con kiến hôi, khinh miệt nói: "Bây giờ lực lượng của ta chỉ là một hai phần trăm thời kỳ toàn thịnh, mà như vậy cũng đủ để nghiền ép các ngươi, nhân tộc, Long Tộc các ngươi lấy cái gì đấu với ta?"

"Nhân Tổ đã chết, Chúc Long đã diệt, thiên địa này chỉ có hư không ta vĩnh hằng bất diệt!"

Hư Không Chi Chủ nói, Không Gian pháp tắc xen lẫn trên người, hóa thành một thanh Hư Không Chi Nhận khổng lồ, muốn đánh thẳng tới bọn người Lam Vương.

"A, Hư Không Chi Chủ, đúng là uy phong thật to."

Lúc này, một tiếng cười kiều mị vang lên.

Giữa thiên địa chợt có ác niệm khổng lồ bay lên, một đôi cánh chim to lớn đen nhánh che khuất bầu trời mà tới.

Chỉ gặp phía dưới cánh chim, một nữ tử thân mặc trường bào hoa lệ, toàn thân lộ ra vũ mị chậm rãi đi tới, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

"Loại khí tức này... là ngươi! Ác Cốt!"

Hư Không Chi Chủ nhìn người tới, vốn khinh miệt khinh thường hết thảy, lần đầu tiên hắn lộ ra vẻ trịnh trọng.

"Ác Cốt... một cái tên khiến cho người ta hoài niệm, nhưng bây giờ, ngươi có thể gọi ta là... Ác Ma Chi Vương!"

Chương 2376: Ác Ma Chi Vương chiến Hư Không Chi Chủ, ta cảm thấy ta nên phụ một tay

Ác Ma Chi Vương cường thế giáng lâm Hư Thiên Linh Giới.

Nàng đến, để Hư Không Chi Chủ coi trời bằng vung lộ ra vẻ trịnh trọng, điều này không khỏi làm đám người hết sức kinh ngạc.

Phải biết, Hư Không Chi Chủ, tồn tại cổ lão khởi nguyên.

Mà Ác Ma Chi Vương, tuy nói cho tới nay thực lực của nàng đều là mê nhưng chỉnh thể chiến lực của Ác Ma nhất tộc cũng không mạnh mẽ bao nhiêu.

So với Long Tộc, Không Tộc đều có chênh lệch không nhỏ.

Trong số quân vương đã biết chỉ có một Ác Ma Chi Vương mà thôi, nàng có cái gì để Hư Không Chi Chủ kiêng kị?

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua Ác Ma Chi Vương, tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Quả nhiên gia hỏa này không đơn giản, có dính líu đến cả những tồn tại khởi nguyên cổ xưa này."

Cho tới nay, hắn chưa hề xem thường Ác Ma Chi Vương.

Nhưng mà đối phương nhiều lần cho hắn kinh ngạc.

Long Tộc, Thiên Thần nhất tộc e ngại nàng.

Nói thẳng Mạt Nhật Chi Ám chỉ là tiểu nhân vật.

Hiện tại đối mặt nhân vật khởi nguyên như Hư Không Chi Chủ cũng có thể trấn định tự nhiên.

Nghĩ tới ngày đó, Ác Ma Tam Công, mấy người ngay cả quân vương cũng không phải lại muốn vặn ngã tồn tại như thế này, đúng là khiến người bật cười a.

"Ác Ma Chi Vương... Ác Ma tộc sao? A, đây không phải đồ chơi ngươi sáng tạo sao?" Hư Không Chi Chủ xùy cười một tiếng nói.

Lời vừa nói ra, đám người không khỏi xôn xao biến sắc.

Ác Ma nhất tộc là Ác Ma Chi Vương sáng tạo ra? !

Cho tới nay.

Ác Ma Chi Vương chỉ là một vị trí.

Ác Ma nhất tộc từng có không ít người làm Ác Ma Chi Vương, không ngờ được là đương nhiệm Ác Ma Chi Vương còn là người sáng tạo Ác Ma nhất tộc? !

Nói như vậy, đương nhiệm Ác Ma Chi Vương cũng là một nhân vật khởi nguyên!

Đám người vô cùng kinh ngạc.

Một chút người của Ác Ma tộc biết được tin tức này cũng chấn kinh liên tục.

"A, không đúng, bây giờ ngươi... ha ha, thì ra là thế, bây giờ ngươi đã không phải là Ác Cốt năm đó, ta biết, trận chiến năm đó ngay cả Nhân Tổ, Nguyên Sơ Chúc Long đều không thể may mắn thoát khỏi, ngươi sao có thể còn sống sót, hóa ra chỉ là ngươi chuyển thế thôi."

Hư Không Chi Chủ phát hiện cái gì, không khỏi cười ha ha một tiếng.

Nếu là Ác Cốt thời kỳ toàn thịnh, trừ phi hắn cũng là thời kỳ toàn thịnh, bằng không tuyệt đối không phải là đối thủ, nhưng đối phương đã chết ở trong trận chiến năm đó, bây giờ nàng chỉ là Ác Cốt chuyển thế mà thành Ác Ma Chi Vương.

Đã là như thế, hắn còn gì phải sợ? !

Nghĩ đến đây, Hư Không Chi Chủ lại lộ ra tư thái không ai bì nổi.

Chỉ gặp hắn đưa tay đánh ra một chưởng về phía Ác Ma Chi Vương, Không Gian pháp tắc lực lượng bá đạo như bão táp tứ ngược, dũng mãnh lao tới đối phương.

"Tuy là chuyển thế chi thân, ngươi muốn giết ta cũng không dễ dàng?"

Ác Ma Chi Vương tay cầm Ác Ma Chi Nhận.

Ánh mắt ngưng tụ, chém ra một đao.

Trong chốc lát, ác niệm bàng bạc phóng lên tận trời, trong thoáng chốc, đám người giống như nghe được ngôn ngữ kinh khủng nhất thế gian này, thấy được tồn tại tà ác nhất thế gian này, tâm thần không khỏi lay động, lại có dấu hiệu mất lý trí.

"Tỉnh lại!"

Phật Hoàng thấy thế, khẽ quát một tiếng.

Phật quang thanh thánh tường hòa bao phủ đám người.

Dưới Phật quang này, đám người mới khôi phục lý trí, nhìn Ác Ma Chi Vương phong hoa tuyệt đại, vũ mị xinh đẹp, không khỏi tim đập nhanh sợ hãi.

Phật Hoàng nhìn Ác Ma Chi Vương, ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng: "Vạn Linh Chi Ác, loại tồn tại này, có nên tồn tại trên thế gian sao?"

Chỉ cần Ác Ma Chi Vương nguyện ý, nhất niệm thì có thể làm cho người rơi vào ác đạo.

Trở thành ác ma làm việc cho nàng.

Loại thủ đoạn này, đối với Phật Môn thì có thể nói là thiên lý nan dung a.

Ác Ma Chi Vương chém ra một đao, ác niệm khổng lồ ngưng tụ thành một thanh đao ảnh khổng lồ, những nơi đao ảnh đi qua, hư không chi lực bị trực tiếp xé rách.

Không Gian pháp tắc phong bạo đầy trời không gây thương tổn được nàng mảy may.

Hư Không Chi Chủ thấy thế, khẽ cười một tiếng: "Không hổ là Vạn Linh Chi Ác ngưng tụ mà thành Ác Cốt, cỗ lực lượng này vẫn làm ta tán thưởng, cho dù nhìn bao nhiêu lần, ta đều cảm thấy ngươi hẳn là đứng về phía chúng ta mới đúng."

"Ta muốn đứng ở chỗ nào thì đứng chỗ đó, ngươi quản được sao?"

Ác Ma Chi Vương nhếch miệng, đưa tay ở giữa, Ác Ma Pháp Tắc ngưng tụ thành một cái cự thủ đen nhánh, trong đó không ngừng truyền ra tiếng kêu gào thê lương, tiếng rống giận dữ, tiếng chửi rủa, Vạn Linh Chi Ác ở trong đó, giao hội thành vô số cảnh tượng doạ người.

Dù chỉ nhìn một cái cũng đủ để tu sĩ tầm thường phát cuồng.

Hư Không Chi Chủ ánh mắt có chút ngưng tụ, đưa tay ở giữa, Không Gian pháp tắc ngưng tụ thành một cái ngón tay to lớn, chậm rãi điểm vào cự chưởng đánh tới.

Ầm!

Hai phe giao kích.

Vạn Linh Chi Ác và Không Gian pháp tắc va chạm.

Hư không như chiếc gương vỡ vụn thành vô số mảnh vỡ, mà mỗi một mảnh vụn đều ác niệm quanh quẩn, chiếu rọi ra các cảnh tượng tội ác.

"Ác Ma pháp tướng!"

Lúc này.

Chỉ gặp Ác Ma Chi Vương vung tay lên, sau lưng ngưng tụ thành một cái pháp tướng đen nhánh, thân thể cao lớn, sau lưng mọc một đôi cánh chim che khuất bầu trời.

Nhất là cặp mắt, giống như hai cái vòng xoáy, vô cùng doạ người.

Phảng phất ngay cả linh hồn của con người đều có thể hút đi vào.

Pháp tướng hai cánh chấn động, đầy trời Hắc Vũ rơi xuống, mỗi một cánh chim như cùng một thanh dao, hóa thành phong bạo màu đen, đánh thẳng tới Hư Không Chi Chủ.

"Hừ, chỉ là quân vương, ngươi cho dù có Vạn Linh Chi Ác gia trì, có thể phát huy ra mấy phần thực lực ngày xưa?"

Hư Không Chi Chủ khinh thường cười lạnh, Đại Đạo Vô Cùng chi lực bắn ra.

Cánh chim màu đen ầm vang nổ tung!

Ác Ma Chi Vương bị trùng kích to lớn đánh bay ngược.

Bọn người Lam Vương thấy thế, ánh mắt lóe lên.

"Ác Ma Chi Vương cũng không phải là đối thủ sao?"

"Lần này phiền toái."

Bọn người Lam Vương hít sâu một hơi, trấn áp thương thế trong cơ thể, muốn mạnh mẽ ra tay tái chiến, cùng lúc đó, Ác Ma Chi Vương nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, truyền âm cho hắn: "Tiểu gia hỏa, lập tức rời đi nơi này."

Chuyến này đến đây, nàng chỉ vì bảo đảm Sở Cuồng Nhân.

Dù sao, đây là chiến hữu nàng vô cùng xem trọng.

Nhưng nàng còn chưa khôi phục lại đỉnh phong, đánh với Hư Không Chi Chủ một trận đã rất miễn cưỡng, chỉ có thể để cho Sở Cuồng Nhân rời khỏi trước.

"A, rời khỏi, ta cảm thấy ta phụ một tay mới tốt."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Lập tức sải bước ra, lao tới chỗ Hư Không Chi Chủ.

Thấy cảnh này, đám người vô cùng kinh ngạc.

"Hắn muốn làm gì? !"

"Nói đùa cái gì, ngay cả Lam Vương, Địa Quân, thậm chí Cực Đạo Quân Vương như Ác Ma Chi Vương đều không làm gì được Hư Không Chi Chủ, hắn lên tìm chết sao?"

"Gia hỏa này điên rồi sao?"

Tất cả mọi người kinh hô không thôi.

Không Chi Tử thì nhịn không được cười ha ha một tiếng: "Sở Cuồng Nhân, không ngờ được là ngươi lại ngu xuẩn như thế, không nghĩ làm sao bảo tồn lực lượng cho sau này, gấp gáp lên chịu chết như vậy, vậy ngươi đi chết đi!"

Hắn ánh mắt lộ ra oán hận, khoái ý.

Đã không kịp chờ đợi muốn nhìn thấy cảnh Sở Cuồng Nhân chết trong tay Hư Không Chi Chủ.

Ngược lại là Hồn Mị Nhi bên cạnh không khỏi lộ ra một vòng dị sắc: "Nhân tộc có một câu gọi là biết rõ núi có hổ, nhưng vẫn vào núi hổ, Sở Cuồng Nhân này không chỉ có dung nhan tài tình cái thế, khí phách cũng không tầm thường."

Nghĩ đến đây, nàng nhìn lại Không Chi Tử cười đến vô cùng càn rỡ đắc ý bên cạnh, không khỏi lộ ra mấy phần căm ghét.

So sánh, đối tượng thông gia kết mình này của nàng có chút kém, dung nhan có, nhưng tâm tính lại thiếu rất nhiều a.

Xem ra sau khi trở về cần phải thương thảo một chút, phải chăng tiếp tục thông gia với Không Tộc.

Hồn Mị Nhi thầm nghĩ.

Còn bên cạnh, Không Chi Tử lại không biết vị hôn thê của mình ghét bỏ mình, hắn nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, không kịp chờ đợi muốn xem đối phương chết thảm tại chỗ.

....

Chương 2377: Nguyên Sơ Chúc Long hiện thân, vượt qua thời không, đến đây giết ngươi

Sở Cuồng Nhân vừa sải bước ra, thẳng đến Hư Không Chi Chủ.

Mà Hư Không Chi Chủ cũng chú ý tới hắn, không khỏi có chút kinh ngạc.

Gia hỏa này là đến tìm cái chết sao?

"Cực Đạo Quân Vương ở trước mặt ta cũng là sâu kiến, mà ngươi, ở trước mặt ta càng không có ý nghĩa, chịu chết cũng không cần vội vã như thế đi."

Hắn cười lạnh một tiếng, lập tức đưa tay đánh ra một chưởng.

Không Gian pháp tắc chi lực mênh mông hoàn toàn khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Một kích này, ngay cả Cực Đạo Quân Vương đều có thể oanh sát.

Mà Sở Cuồng Nhân thấy thế, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh kiếm.

Một thanh kiếm như thủy tinh.

Trên thân kiếm lóng lánh vô tận quang huy.

Một cỗ kiếm ý nghiêm nghị ầm vang khuếch tán mà ra!

"Kiếm, hai mươi lăm!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát.

Thủy tinh trường kiếm trong tay nở rộ kiếm quang tươi sáng chói mắt.

Một kiếm chém ra, kiếm ý tung hoành vạn cổ, vô địch cổ kim!

Oanh! !

Kiếm và Không Gian pháp tắc ầm vang va chạm, khiến cho toàn bộ không gian Hư Thiên Linh Giới điên cuồng nổ tung, từng vết rách điên cuồng lan tràn ra.

Toàn bộ Hư Thiên Linh Giới giống như muốn sụp đổ.

Một màn này, cực kỳ doạ người.

Mà Hư Không Chi Chủ nhìn thấy kiếm trong tay Sở Cuồng Nhân, không khỏi con ngươi bỗng nhiên co rụt lại: "Thanh kiếm kia là... Nhân Tổ Chi Kiếm! !"

Không sai, Sở Cuồng Nhân sử dụng Nhân Tổ Chi Kiếm!

Thanh kiếm này, từ khi hắn nắm bắt tới tay đến nay chưa từng động tới, hôm nay là lần đầu tiên dùng, uy lực của nó còn trên Trảm Long Nhận.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại luôn cảm thấy thanh kiếm này thiếu sót một điểm gì đó.

Mình từ đầu đến cuối không cách nào phát huy ra lực lượng chân chính.

"Nhân Tổ chi pháp, Nhân Tổ Chi Kiếm, ngươi quả nhiên là Nhân Tổ truyền nhân!"

Hư Không Chi Chủ nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Sát ý lưu chuyển, lạnh lẽo phi thường.

Cả phiến thiên địa bị sát ý của hắn làm cho như muốn đóng băng.

"Tiểu gia hỏa, ngươi không phải là đối thủ của hắn, mặc dù có Nhân Tổ Chi Kiếm nơi tay cũng không làm nên chuyện gì, ngươi rời khỏi trước." Ác Ma Chi Vương nói.

Nhân Tổ Chi Kiếm đúng là cường đại.

Nhưng Sở Cuồng Nhân thực lực tu vi chênh lệch với Hư Không Chi Chủ quá lớn.

Cho dù có thần binh tương trợ cũng chống đỡ không được bao lâu.

"A, ai nói lá bài tẩy của ta là Nhân Tổ Chi Kiếm rồi?"

Sở Cuồng Nhân cười cười.

Sau đó, chỉ gặp hắn tâm niệm vừa động, cả cái sơn cốc vì đó chấn động lên, từng cái phù văn cấm chế không ngừng hiển hiện.

Bên trong Hư Thiên Linh Giới, từng con dị thú ẩn chứa long khí giống như cảm ứng được cái gì, đột nhiên vọt tới chỗ Hư Không Chi Chủ.

Phô thiên cái địa, nhiều vô số kể.

Hướng phía Hư Không Chi Chủ cắn xé, giống như không chết không thôi!

"Đây là dị thú do Long khí của Nguyên Sơ Chúc Long biến thành."

Hư Không Chi Chủ hừ lạnh một tiếng: "Nguyên Sơ Chúc Long đã chết, dị thú do Long khí của hắn ngưng tụ lại đáng là gì đâu? ! Phá cho ta!"

Hét dài một tiếng, Không Gian pháp tắc như cuồng triều phun ra ngoài.

Từng con dị thú bị năng lượng này oanh kích, hôi phi yên diệt!

Một chút quân vương bất hạnh bị năng lượng này tác động đến, trọng thương tại chỗ!

"Lực lượng thật mạnh mẽ!"

"Theo thời gian chuyển dời, thực lực của hắn lại càng cường đại!"

"Ta đã biết, Hư Không Chi Chủ vừa đột phá phong ấn, còn chưa quen thuộc quy tắc phương thiên địa này, mà bây giờ, hắn đã từ từ quen thuộc, cho nên lực lượng của hắn càng ngày càng mạnh, Hư Không Chi Chủ thật là đáng sợ a."

Đám người không khỏi chấn kinh liên tục.

Mà bọn người Lam Vương, sắc mặt càng ngưng trọng thêm.

"Đây chính là Chúa Tể sao?"

Tổ Long Vô Đạo con ngươi có chút co rụt lại, nắm chặt đao trong tay.

"Nhân tộc quân vương, ngươi câu thông trận pháp Nguyên Sơ Chúc Long lưu lại đúng không, cho nên những dị thú do Long khí biến thành này mới nghe mệnh lệnh ngươi công kích ta, chỉ tiếc, ngươi đánh giá thấp ta!"

"Mặt khác, coi như ngươi có thể câu thông trận pháp lại như thế nào, hạch tâm trận pháp nơi đây, Long Huyết tế đài bị ta làm hỏng, chẳng lẽ ngươi còn có thể phong ấn ta lần nữa sao?" Hư Không Chi Chủ đứng chắp tay, ngạo nghễ nói.

"Không, ngươi sai." Sở Cuồng Nhân lắc đầu, lấy ra một tấm gương cổ lão: "Không phải phong ấn ngươi, mà là... giết ngươi!"

"Tên điên! Ta không hứng thú nghe ngươi nói lời điên cuồng."

Hư Không Chi Chủ đưa tay thôi động Không Gian chi lực mạnh mẽ hơn, đám người chỉ thấy sau lưng hắn, vô tận Không Gian pháp tắc hội tụ thành uông dương đại hải.

Không Gian Đại Đạo chi lực đổ xuống.

Một kích này, ngay cả Cực Đạo Quân Vương đều có thể dễ dàng diệt sát.

Bọn người Ác Ma Chi Vương lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẫn mây trôi nước chảy, cổ kính trong tay bỗng nhiên tỏa ra tiên huy tươi sáng, một cỗ khí tức vô cùng huyền ảo bộc lộ mà ra.

Tấm gương này đúng là cực đạo thần binh vừa rồi hắn lấy được!

Trong chốc lát.

Chỉ gặp mặt kính quang hoa lưu chuyển, hô ứng lẫn nhau với tuyệt thế đại trận trong sơn cốc, sau đó trao đổi với dòng sông thời gian trong minh minh.

Trên mặt kính, một tiếng long ngâm bỗng nhiên truyền đến, vang vọng bát phương!

Long khí bàng bạc xung kích mà ra, tất cả mọi người ở đây rung động.

Dưới lực lượng kinh khủng này, Không Gian pháp tắc oanh một cái, trực tiếp sụp đổ, mà Hư Không Chi Chủ thấy thế, con ngươi đột nhiên co rụt lại.

"Loại khí tức này là..."

Cổ kính câu thông dòng sông thời gian.

Một bóng người từ cổ lão tuế nguyệt chậm rãi đi ra.

Một thân Long khí thâm thúy mà cổ lão.

Một bộ trường bào màu đỏ thẫm, một tấm giáp mặt sâm bạch, phía trên bao trùm kim sắc hoa văn tinh mịn, một đôi mắt ám kim sắc, lộ ra vẻ tang thương và uy nghiêm.

Bóng người này, đứng lơ lửng trên không, hỏa diễm thiêu đốt quanh thân, lực lượng thời gian vờn quanh, chỉ là một sợi uy thế đã như để thiên địa vì đó thần phục.

Long Tộc ở đây, cho dù tu vi cao thấp đều thân thể run rẩy.

Cho dù là quân vương cũng khống chế không nổi quỳ dưới đất.

"Khí tức này không sai, tuyệt đối không sai!"

"Là khởi nguyên Long Tộc ta, là Nguyên Sơ Chúc Long a! !"

Vô số người vì đó xôn xao.

Long Tộc khởi nguyên, Nguyên Sơ Chúc Long hiện thân!

Tất cả mọi người nhịn không được hít vào một ngụm khí lạnh.

Chuyện đã xảy ra hôm nay quá khiến bọn họ chấn kinh, khởi nguyên liên tiếp xuất hiện, Không Tộc khởi nguyên, Ác Ma khởi nguyên...

Bây giờ ngay cả Long Tộc khởi nguyên, Nguyên Sơ Chúc Long cũng xuất hiện!

Mọi người đã không thể nào đoán trước đằng sau sẽ đã xảy ra chuyện gì.

"Nguyên Sơ Chúc Long? !"

"Không, không có khả năng, ngươi đã chết, làm sao lại xuất hiện!"

"Chờ một chút, loại khí tức này là... ngươi lại là vượt qua dòng sông thời gian, từ quá khứ xa xôi cho tới bây giờ! !"

Hư Không Chi Chủ nghĩ tới điều gì, con ngươi đột nhiên co rụt lại.

Mà hắn nói ra, càng khiến người ta vô cùng kinh hãi.

Vượt qua thời không, từ quá khứ đến hiện tại!

Cái này là thủ đoạn như thế nào? !

"Trong truyền thuyết, Nguyên Sơ Chúc Long là tồn tại khởi nguyên nắm giữ hỏa diễm và thời gian, nếu là hắn, có lẽ có thể làm được chuyện này."

"Ông trời ơi, loại chuyện này cũng có thể làm được, vậy hắn có thể xuyên thẳng qua tương lai cổ kim, như vậy chẳng phải là tương đương với bất tử bất diệt, toàn trí toàn năng?"

Đám người bị thủ đoạn của Nguyên Sơ Chúc Long dọa sợ.

Từng người nghẹn họng nhìn trân trối, chấn kinh đến gần như thất thần.

Cho dù bọn họ đã cố hết sức đánh giá cao những tồn tại khởi nguyên này, nhưng vẫn phát hiện bọn họ và mình hoàn toàn là hai cấp độ.

Trên bầu trời, Nguyên Sơ Chúc Long bình tĩnh nhìn chằm chằm Hư Không Chi Chủ, lạnh nhạt nói: "Ta vượt qua thời không, chỉ vì đến đây... giết ngươi! !"

Giọng điệu bình tĩnh lại ẩn chứa sát ý kinh thiên.

Long khí quét sạch, lay động Cửu Thiên Thập Địa!

Giờ khắc này, thời gian giống như vì đó ngưng kết, giữa thiên địa chỉ còn lại một bóng người màu đỏ, hỏa diễm thiêu đốt, nắm giữ tuế nguyệt.

....

Chương 2378: Nguyên Sơ Chúc Long chiến Hư Không Chi Chủ, Hư Thiên Linh Giới sụp đổ

Nguyên Sơ Chúc Long chết sao?

Đúng thế.

Dựa theo Hư Không Chi Chủ nói, hắn đã chết.

Nhưng hiện thân là hắn ở quá khứ.

Là hắn tồn tại ở bên trong dòng sông thời gian, còn chưa chết đi.

"Không thể nào, cho dù là ngươi, muốn vượt qua dòng sông thời gian, từ quá khứ xa xôi đi vào tương lai cũng tuyệt đối không phải một chuyện đơn giản!"

"Rốt cuộc làm sao ngươi làm được?"

"Chờ một chút, ta biết rồi, là trận pháp này!"

Hư Không Chi Chủ giống như nghĩ thông suốt cái gì, nhìn vô số phù văn cấm chế điêu khắc ở hư không và trong sơn cốc, lập tức hiểu.

"Là trận pháp này, trận pháp này không chỉ phong ấn ta, còn ẩn chứa lực lượng thời gian, tạo thành một tọa độ, một cái môi giới, để ngươi thành công từ bên trong dòng sông thời gian vượt qua thời không đi tới hiện thế!"

"Nhưng hạch tâm trận pháp này..."

Hư Không Chi Chủ còn muốn nói hạch tâm trận pháp chính là Long Huyết tế đài đã bị hắn hủy diệt, nhưng lời đến khóe miệng, hắn lại nuốt trở vào, nhìn chiếc gương trong tay Sở Cuồng Nhân, ánh mắt âm trầm vô cùng.

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng: "Ngươi đoán không sai, Long Huyết tế đài hoàn toàn không phải hạch tâm trận pháp này, mặt cổ kính này mới là, vật này tên là Chúc Long Chi Nhãn, chính là một con mắt của Nguyên Sơ Chúc Long biến thành!"

"Tốt, hóa ra là như vậy, Nguyên Sơ Chúc Long, ngươi đúng là mưu đồ kinh thiên, chỉ là sao ngươi lại biết?"

Hư Không Chi Chủ nhìn Sở Cuồng Nhân, có chút không hiểu.

Tất cả những chuyện này ngay cả hắn cũng không biết.

Nhân tộc quân vương trẻ tuổi như Sở Cuồng Nhân sao lại biết được?

Hắn tới Hư Thiên Linh Giới mới mấy ngày.

"Hỏi rất hay." Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay: "Bởi vì đứng ở trước mặt ngươi là kẻ đứng đầu Hồng Mông Trận Pháp Bảng, chư thiên trận pháp đệ nhất nhân!"

Người mang đỉnh tiêm trận pháp tạo nghệ, lúc hắn đến nơi này đã nhận ra phong ấn đại trận trong sơn cốc này có diệu dụng khác.

Khi nhìn thấy Chúc Long Chi Nhãn, lập tức hiểu rõ tất cả.

Cho nên hắn mới nói bọn người Lam Vương tranh thủ thời gian cho hắn.

Hắn muốn phân tích trận pháp này, nắm giữ phương pháp vận hành.

Triệu hoán Nguyên Sơ Chúc Long đến hiện thế.

"Xem ra là ta xem thường ngươi."

Hư Không Chi Chủ nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng băng lãnh.

Lúc đầu coi là đối phương chỉ là một quân vương, không đủ để tạo thành uy hiếp quá lớn đối với mình, không ngờ được là xảy ra phiền toái lớn như vậy.

"A, Hư Không Chi Chủ, ngươi quá tự đại, đây cũng không phải là thời đại của ngươi, tồn tại như ngươi vẫn nên biến mất sớm một chút đi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Vừa nói dứt câu, hắn đưa tay chém ra một kiếm.

Kiếm khí bá đạo như mưa đổ xuống, đánh thẳng tới Hư Không Chi Chủ.

"Hừ!"

Hư Không Chi Chủ hừ lạnh một tiếng, tiện tay đánh nát kiếm khí.

Nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý.

Bởi vì chiến lực chân chính cũng không phải là hắn.

Ngay lúc hắn vừa ra tay xong, Nguyên Sơ Chúc Long cũng đã động.

Hắn vừa sải bước ra, đi tới trên không Hư Không Chi Chủ, Long khí khổng lồ dung hợp hỏa diễm oanh ra, giống như một viên hằng tinh rơi xuống.

Một kích này, uy thế kinh thiên động địa.

Oanh một tiếng.

Thiên địa phảng phất đều nổ tung.

Hư Không Chi Chủ bị trực tiếp oanh đến mặt đất, cả vùng nhấc lên bụi bặm cuồn cuộn, bao trùm không biết bao nhiêu dặm.

"Thật mạnh!"

Bọn người Nhân Phi, Địa Quân không khỏi tán thưởng, nhìn Sở Cuồng Nhân, càng xác định người trước mắt này có thể thay bọn họ chống đỡ tương lai nhân tộc.

Nguy cơ khiến cho bọn họ thúc thủ vô sách, trước mặt Sở Cuồng Nhân lại dễ dàng giải quyết, thủ đoạn như vậy, bọn họ đều mặc cảm a.

"Theo chính Hư Không Chi Chủ nói, thực lực của hắn không được một hai phần trăm thời kỳ toàn thịnh, có Nguyên Sơ Chúc Long, cái nguy cơ này đã được giải quyết."

Tổ Long Vô Đạo nói.

Nhìn Nguyên Sơ Chúc Long, ánh mắt vô cùng nóng bỏng.

Nếu như Không Tộc vô cùng kính sợ sùng bái Hư Không Chi Chủ.

Long Tộc cũng có thái độ như vậy với Nguyên Sơ Chúc Long.

"Chưa hẳn."

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh thản nhiên nói.

Tổ Long Vô Đạo cau lông mi lại, nói: "Ý của ngươi là, Nguyên Sơ Chúc Long có thể sẽ thua? Sao có thể như vậy được?"

Nếu không phải là Sở Cuồng Nhân triệu hoán Nguyên Sơ Chúc Long đến, đổi một người khác nói Nguyên Sơ Chúc Long thất bại, đoán chừng hắn đã một cái tát tát tới.

Long Tộc khởi nguyên ta vô địch tại thế, có thể vượt qua cổ kim.

Làm sao lại thua?

"Hư Không Chi Chủ không phải thời kỳ toàn thịnh, nhưng Nguyên Sơ Chúc Long cũng như thế? Vượt qua thời không há là một chuyện đơn giản, ở trong đó có đủ loại hạn chế, hiện tại Nguyên Sơ Chúc Long cũng không cách nào phát huy ra toàn lực."

"Tạm thời yên lặng theo dõi kỳ biến đi."

Sở Cuồng Nhân quan sát trận chiến này, từ tốn nói.

Nếu không có cách, hắn còn có át chủ bài thứ hai.

Đó chính là lấy chí bảo tự bạo!

Trong tay hắn có một đống Hồng Mông chí bảo, hắn cũng không tin, lấy một đống chí bảo tự bạo cũng nổ bất tử Hư Không Chi Chủ chỉ còn một hai phần trăm thực lực.

Hồng Mông chí bảo không được, hắn lấy cực đạo chí bảo!

Nói cái gì cũng phải làm chết Hư Không Chi Chủ ở chỗ này!

Trong mắt Sở Cuồng Nhân lóe ra quang mang băng lãnh.

Bên cạnh, Tổ Long Vô Đạo thấy thế, rùng mình một cái, hắn đột nhiên cảm thấy Long Tộc là địch với người này, chỉ sợ không phải chuyện tốt a!

Oanh, oanh, oanh!

Hư Không Chi Chủ và Nguyên Sơ Chúc Long vẫn còn tiếp tục chiến đấu.

Hai người này chiến đấu, cực kỳ kinh khủng.

Mọi cử động đều tản ra thần uy hủy thiên diệt địa.

Không Gian pháp tắc, Thời Gian pháp tắc, hai đại pháp tắc xen lẫn va chạm, thời không vì đó sụp đổ, Hư Thiên Linh Giới không ngừng vỡ vụn, sụp đổ.

"Cái Linh Giới này sắp sụp đổ, nhanh rời khỏi!"

"Ta dựa vào, chiến đấu này quá kinh khủng, cái này cho dù là quân vương áp sát quá gần, không cẩn thận cũng có thể sẽ bị làm chết a."

"Đây chính là sức mạnh của cấp độ trên quân vương sao? !"

Đám người nuốt nước bọt, điên cuồng lùi nhanh lại, rút khỏi Hư Thiên Linh Giới.

Mà sau khi mọi người rút khỏi không lâu sau, toàn bộ Hư Thiên Linh Giới nhanh chóng sụp đổ thành vô số không gian mảnh vỡ, Không Gian chi lực khổng lồ bộc phát ra.

Phạm vi ức vạn dặm bị lực lượng này bao trùm, hủy hoại chỉ trong chốc lát.

"Tới đây cho ta! !"

Linh Giới sụp đổ, Hư Không Chi Chủ đối mặt không gian lực lượng bàng bạc, không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, thét dài một tiếng, trong cơ thể bộc phát ra một cỗ hấp lực kinh khủng.

Không Gian chi lực nhanh chóng bị hắn hút vào trong cơ thể.

Khí tức của hắn cũng nhanh chóng tăng lên trong thời khắc này.

"Gia hỏa này đang thôn phệ không gian lực lượng do Hư Thiên Linh Giới sụp đổ sinh ra." Ác Ma Chi Vương cau lông mi lại.

Hư Không Chi Chủ là Chúa Tể Không Gian Đại Đạo, Chúa Tể không gian, thôn phệ không gian chi năng, tăng thực lực, không có gì lạ.

Hư Thiên Linh Giới quy mô rất lớn.

Trong vô số Linh Giới trong Hồng Mông Đại Thế Giới, thuộc về nhất lưu.

Linh Giới như thế này sụp đổ, hình thành Không Gian chi lực khổng lồ, cho dù là Cực Đạo Quân Vương, không cẩn thận đều sẽ vẫn lạc trong đó.

Mà cỗ lực lượng này lại trở thành của Hư Không Chi Chủ.

"Nguyên Sơ Chúc Long, cho dù ngươi có vượt qua thời không chi năng, nhưng ngươi đã sớm chết đi, thời đại ngươi còn sống, khoảng cách thời đại này quá xa xưa, ngươi ở thời đại này có thể phát huy ra thực lực được bao nhiêu phần?"

Hư Không Chi Chủ thôn phệ xong không gian chi lực do Hư Thiên Linh Giới sụp đổ sinh ra, thực lực đại trướng, nhìn Nguyên Sơ Chúc Long, không khỏi cười to: "Không thể tự tay giết ngươi, đây là một cái tiếc nuối trong lòng ta, mà bây giờ ngươi vượt qua thời không, giúp ta đền bù nỗi tiếc nuối này! !"

Chương 2379: Khôi phục hoàn chỉnh Ác Ma Chi Vương, ba cỗ Đại Đạo Vô Cùng chi lực

Hư Không Chi Chủ khí thế phóng đại.

Mà Nguyên Sơ Chúc Long đối mặt hết thảy, vẻ mặt lạnh nhạt, bất vi sở động.

"Ngươi đời này cũng không giết được ta."

Hắn đưa tay, thời gian pháp tắc lưu chuyển, ngưng tụ thành một cây đao, phía trên thiêu đốt liệt hỏa hừng hực, thiêu đốt Hư Không Chi Chủ.

Chỗ đến, thời gian điên cuồng trôi qua, cỏ cây chỉ nhiễm đến một chút khí tức thì cấp tốc trưởng thành, khỏe mạnh sau đó khô héo, tàn lụi.

Ngọn lửa này thiêu đốt thời gian!

Hư Không Chi Chủ thấy thế, khẽ quát một tiếng, một chỉ điểm ra.

Thời gian, không gian va chạm.

Hai cỗ lực lượng tương xứng, tạo thành một cái vòng xoáy khổng lồ.

Vòng xoáy bao trùm, thiên địa chỉ còn lại một mảnh hư vô.

"Chúc Long Chi Nhãn, Thiên Địa Nhất Tịch!"

Nguyên Sơ Chúc Long đằng không mà lên, tròng mắt màu vàng óng nổ bắn ra một vệt thần quang, giữa thiên địa gió nổi mây phun, Long khí sôi trào.

Một con mắt màu vàng óng to lớn ngưng tụ mà thành trên không trung.

Kim sắc thần quang bao phủ, thời gian đứng im.

Chỉ có Không Gian pháp tắc chi lực quanh thân Hư Không Chi Chủ mới có thể chống cự.

"Chúc Long Chi Nhãn, Thiên Địa Hối Ám!"

Nguyên Sơ Chúc Long lại thi triển Chúc Long thần thông lần nữa.

Thiên địa trở nên lờ mờ.

Từ ban ngày biến thành đêm tối.

Vô cùng vô tận khí tức âm lãnh từ bốn phương tám hướng đánh thẳng tới Hư Không Chi Chủ, khí tức này muốn đông kết hắn trong thời gian.

Để hắn vĩnh viễn trầm luân trong vô biên hắc ám!

Hư Không Chi Chủ quanh thân pháp tắc sôi trào, Không Gian Đại Đạo chấn động, vô tận pháp tắc từ trong đó phun ra ngoài, hóa thành từng ngọn lửa màu trắng bạc.

"Hư Vô Thiên Hỏa!"

Không Gian Thiên Hỏa, đốt cháy hư không!

Chỗ đến, một mảnh hư vô!

Một chiêu này là cực chiêu của Hư Không Chi Chủ.

Chúc Long thần thông đối phó không gian thiên hỏa, tiên huy thần quang lưu chuyển mà ra, thời không ảo diệu phát huy vô cùng tinh tế ở trước mặt mọi người.

Tất cả mọi người đều vì đó mê muội.

Sở Cuồng Nhân ở một bên quan sát, vận chuyển Tha Hóa Tự Tại Pháp.

Hắn ghi chép lại toàn bộ tất cả những gì mình thấy, chỉ cần tương lai tu vi hắn đủ thì có thể Tha Hóa Hư Không Chi Chủ, Tha Hóa Nguyên Sơ Chúc Long!

Một trận chiến này để hắn thu hoạch không ít.

Oanh, oanh!

Thời gian và không gian va chạm, làm thiên địa vì đó băng liệt.

Mà theo thời gian chuyển dời.

Nguyên Sơ Chúc Long và Hư Không Chi Chủ vẫn không có phân ra thắng bại.

"Không thể làm như vậy được."

"Ai cũng không biết, Nguyên Sơ Chúc Long còn có thể kiên trì bao lâu."

Ác Ma Chi Vương từ tốn nói.

Nguyên Sơ Chúc Long vượt qua thời không đi vào hiện thế, hạn chế ở trong đó ai cũng không biết, hắn có thể duy trì bao lâu cũng là ẩn số.

Ác Ma Chi Vương không có ý định gửi hi vọng vào đối phương.

"Tiểu gia hỏa, đồ của ta, ngươi nên trả lại cho ta."

Ác Ma Chi Vương nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

"Đồ của ngươi..."

Sở Cuồng Nhân sửng sốt một chút, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, lấy ra một con mắt màu đen: "A, Ác Ma mắt trái, trả."

Cái Ác Ma Chi Nhãn này là hắn có được thật lâu trước.

Cũng là cơ duyên hắn kết bạn với Ác Ma Chi Vương.

Mặc dù quá trình không phải rất mỹ diệu.

Chỉ gặp Ác Ma Chi Nhãn hóa thành một đạo lưu quang đen nhánh, lướt vào trong mắt trái Ác Ma Chi Vương, ngay sau đó, Ác Ma mở mắt!

Một đôi mắt sáng như thu thuỷ, quyến rũ động lòng người.

Ác Ma Chi Vương khôi phục hoàn chỉnh!

Khí tức trên người nàng cũng liên tục tăng lên, uy áp trên người khủng bố, đúng là khiến cho Tổ Long Vô Đạo bên cạnh đều thân thể khẽ run.

"Ác Ma Chi Vương, lại đáng sợ như thế!"

Tổ Long Vô Đạo ánh mắt ngưng tụ, hắn cảm giác nếu mình xuất thủ với đối phương, dù là mình là Cực Đạo cũng chỉ có một con đường chết.

"Đây chính là Ác Ma Chi Vương khôi phục hoàn chỉnh sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

"Tiểu gia hỏa, chờ ở đây, chuyện kế tiếp giao cho ta."

Ác Ma Chi Vương từ tốn nói.

Vừa sải bước ra, nàng hoành không đi vào phạm vi chiến đấu của Hư Không Chi Chủ và Nguyên Sơ Chúc Long, ở nơi đó, tràn ngập thời gian và Không Gian chi lực bàng bạc.

Quân vương bình thường nếu đến gần, hoặc là bị thời gian làm hao mòn, thọ mệnh đại giảm, cấp tốc già yếu, hoặc là bị Không Gian chi lực nghiền nát.

Nhưng quanh thân Ác Ma Chi Vương còn quấn Vạn Linh Chi Ác, Ác Ma pháp tắc chi lực mênh mông hoàn toàn ngăn cách thời không, không đả thương được nàng một phân một hào.

"A, Ác Cốt, đã lâu không gặp."

"Sách, ta cũng không ngờ được là ngươi sẽ lưu lại một tay như thế trên người Hư Không Chi Chủ, tại hiện thế còn có thể nhìn thấy ngươi, làm ta ngoài ý muốn a."

Ác Ma Chi Vương cũng mỉm cười.

Xem ra, nàng rất thân vô số Nguyên Sơ Chúc Long.

Khách sáo vài câu, sau đó Ác Ma Chi Vương nhìn về phía Hư Không Chi Chủ, ánh mắt lạnh lùng như băng, một vòng tử quang lưu chuyển mà qua, lực lượng pháp tắc khuếch tán mà ra.

"Lĩnh vực, Tội Ác Chi Dạ! !"

Trong chốc lát.

Thiên địa sa vào bóng tối vô biên vô tận.

Không giống như Thiên Địa Hối Ám của Nguyên Sơ Chúc Long, Ác Ma Chi Vương tạo dựng ra lĩnh vực này, bên trong tràn ngập đủ loại ác niệm.

Mỗi một cỗ ác niệm đều cực đoan doạ người.

Điên cuồng đánh thẳng vào tâm thần Hư Không Chi Chủ.

"Hừ, Ác Cốt lĩnh vực, lĩnh giáo." Hư Không Chi Chủ hừ lạnh một tiếng, trên người có từng vòng từng vòng sáng lưu chuyển mà ra, những vầng sáng này tạo dựng ra một cái thế giới độc lập, ngăn cách ác niệm chung quanh.

Nhưng Ác Ma Chi Vương há dễ dàng đối phó như vậy?

Nàng tâm niệm vừa động, những ác niệm đó hóa thành từng đoá từng đoá hoa màu đen ở trong hư không, hoa nở hoa tàn, ác niệm liên tiếp nổ tung!

Lực lượng cực đoan đánh thẳng vào hư không lĩnh vực.

"Ta cũng tới giúp ngươi."

Nguyên Sơ Chúc Long nói, vừa sải bước ra, đỏ ngọn lửa màu đỏ lấy hắn làm trung tâm khuếch tán mà ra, trong đó ẩn chứa thời gian pháp tắc chi lực.

Chúc Long lĩnh vực, mở ra!

Chúc Long lĩnh vực đánh thẳng vào hư không lĩnh vực.

Mà Ác Ma Chi Vương thừa cơ hội này, gia tốc ăn mòn hư không lĩnh vực.

Tam đại khởi nguyên tồn tại lĩnh vực va chạm, bích chướng Hồng Mông Đại Thế Giới vì cỗ lực lượng này mà vỡ ra, những khí tức này tiêu tán đến bên ngoài chư thiên vũ trụ, từng khỏa sao trời, tinh hệ tiêu vong dưới lực lượng này.

Khởi nguyên giao phong, cho dù là không hoàn chỉnh khởi nguyên giao phong thì lực lượng cũng vô cùng kinh khủng, dễ dàng tạo thành nhiều cái vũ trụ tiêu vong.

Đây mới là sức mạnh khủng bố nhất chư thiên.

Chúc Long lĩnh vực, Tội Ác Chi Dạ.

Hai cỗ lực lượng hợp kích, lĩnh vực của Hư Không Chi Chủ bắt đầu sụp đổ.

Không Gian pháp tắc lưu chuyển quanh người hắn, Đại Đạo Vô Cùng chi lực bắn ra!

Mà Nguyên Sơ Chúc Long, Ác Ma Chi Vương cũng dẫn động đại đạo trong cơ thể, kết nối với Thời Gian Đại Đạo, Ác Chi Đại Đạo bên trong đại đạo chi gian.

Đại Đạo Vô Cùng chi lực cũng vận chuyển.

Oanh!

Tam đại lĩnh vực, ba cỗ Đại Đạo Vô Cùng chi lực va chạm.

Các quân vương chỉ cảm thấy tận thế hàng lâm, thiên băng địa liệt, đại đạo, quân vương chi tâm trong cơ thể bọn họ đều mất khống chế run rẩy không ngừng.

"Rốt cục ngăn chặn hắn."

Mấy người Nhân Phi hai mắt tỏa sáng, theo Ác Ma Chi Vương, Nguyên Sơ Chúc Long liên thủ, Hư Không Chi Chủ vừa mới phá phong, rốt cục bị áp chế.

Thắng lợi, phảng phất đang ở trước mắt.

Lúc này.

Hư Không Chi Chủ thét dài một tiếng, Không Gian pháp tắc lưu chuyển trên người, Hư Vô Thiên Hỏa thiêu đốt, khí tức lại tăng lên lần nữa!

"Mặc dù nói còn chưa khôi phục thời kỳ toàn thịnh, sử dụng một chiêu này có hơi phiền toái nhưng có thể một hơi giết chết hai vị, cũng đáng giá!"

Hư Không Chi Chủ ánh mắt băng lãnh, thân thể dần dần dung nhập không gian.

Không phải phương không gian này.

Mà là dung nhập Không Gian Đại Đạo bên trong đại đạo chi gian!

....

Chương 2380: Ta có thể giết ngươi, linh thân hợp nhất, chân chính Nhân Tổ Chi Kiếm

"Thân dung đại đạo, Chúa Tể chi lực!"

Ác Ma Chi Vương ánh mắt ngưng tụ.

Đại đạo vô tận là điều động lực lượng cả một đại đạo, nhưng đại đạo chi lực vô cùng vô tận, cho dù điều động như thế nào đều khó mà hoàn toàn phát huy ra toàn bộ lực lượng đại đạo, mà Chúa Tể chân chính, chưởng khống đại đạo, có thể kết hợp mình cùng đại đạo, một ý niệm điều động toàn bộ lực lượng đại đạo.

Đây mới thật sự là Chúa Tể chi lực.

Nếu là cao hơn một tầng, tiếp xúc đến lực lượng khởi nguyên.

Mà đó cũng là lực lượng thời kỳ toàn thịnh của tồn tại như Hư Không Chi Chủ.

Cho dù hiện tại bọn họ không cách nào làm được, cho dù là thân dung đại đạo, điều động đại đạo chi lực phát huy ra Chúa Tể thực lực đều phải tốn phí không ít khí lực.

"Nguyên Sơ Chúc Long, Ác Cốt, các ngươi một cái vượt qua thời không, một cái là chuyển thế chi thân, hoàn toàn không thể phát huy ra sức mạnh của Chúa Tể, mà lực lượng của ta cho dù chỉ còn lại một hai phần trăm nhưng ta sống ở đời này, hàng thật giá thật, thân dung đại đạo thế này, Chúa Tể hết thảy! !"

"Các ngươi, đấu không lại ta!"

Hư Không Chi Chủ thân dung Không Gian Đại Đạo, Đại Đạo Vô Cùng chi lực trong cơ thể nâng cao một bước, vô cùng vô tận pháp tắc bao trùm một phương thiên địa.

Nhất cử nhất động giống như có thể dễ dàng hủy diệt vũ trụ.

Lực lượng này, kinh khủng cực đoan.

Cách đó không xa.

Sở Cuồng Nhân ánh mắt ngưng tụ, đang kiểm điểm số lượng Hồng Mông chí bảo trên người, chuẩn bị xuống tay với Hư Không Chi Chủ.

Ngay cả Trảm Long Nhận đều đem ra, chuẩn bị dùng để tự bạo.

Một kiện cực đạo chí bảo tự bạo, uy lực bạo phát ra, chắc chắn là vô cùng kinh khủng, có thể dễ dàng diệt sát Cực Đạo Quân Vương.

Lực lượng như vậy, đủ để tạo thành tổn thương cho Hư Không Chi Chủ.

Cho chế tạo cơ hội cho Nguyên Sơ Chúc Long, Ác Ma Chi Vương.

Nhưng ngay khi Sở Cuồng Nhân chuẩn bị có hành động, một bóng người đi tới bên cạnh hắn, lại là Minh Nguyệt Vô Hạ.

Nàng đến, để Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn, còn chưa chờ hắn mở miệng hỏi thăm, đối phương nói ra trước: "Ta có biện pháp giúp ngươi giết Hư Không Chi Chủ."

Nghe đến nơi này, Sở Cuồng Nhân ánh mắt lóe lên: "Xin lắng tai nghe."

……

"Hư Không Thiên Nhận Trảm!"

Hư Không Chi Chủ đưa tay thôi động đại đạo pháp tắc, vô tận pháp tắc ngưng tụ ra một đạo đao ảnh cự đại, phía trên lóe ra vô tận thần quang.

Dưới tình huống thân dung đại đạo, lực lượng của Hư Không Chi Chủ cường đại đến làm người tuyệt vọng, mọi cử động đều có uy năng diệt thế.

Cho dù là tu hành pháp phổ thông như thế nào, đến trong tay hắn đều có thể hóa mục nát thành thần kỳ, bộc phát ra sức mạnh cực kỳ đáng sợ.

Một đao chém xuống, đao ảnh tươi sáng chói mắt hoành không rơi xuống, trực tiếp xé rách vùng thế giới này, khóa chặt Nguyên Sơ Chúc Long, Ác Ma Chi Vương.

Lĩnh vực của cả hai đang điên cuồng chấn động.

"Tội, Nộ Diễm Trảm!"

Ác Ma Chi Vương tay cầm Ác Ma Chi Nhận, ánh mắt băng lãnh vạch trường đao trong tay một cái, một đạo đao quang thê mỹ tuyệt luân hoành không mà ra.

Trong đó lôi cuốn liệt hỏa màu đen cuồn cuộn, như vạn linh chi nộ!

"Thiên Địa Chi Tịch!"

Nguyên Sơ Chúc Long ánh mắt ngưng tụ, lực lượng thời gian lưu chuyển.

Trong nháy mắt, đông kết công kích của Hư Không Chi Chủ.

Ánh đao màu đen, thừa cơ chém vỡ ngân bạch đao ảnh, nhưng uy thế tán phát ra vẫn khiến cho hai người đều bị đẩy lui.

Trái lại, Hư Không Chi Chủ đứng lơ lửng trên không, bóng người bất động như núi.

Hắn cười lạnh nói: "Có thể ngăn cản được một chiêu lại như thế nào? Các ngươi có thể ngăn cản được mười chiêu, trăm chiêu sao? ! Các ngươi kết quả đã chú định!"

"Ta không chỉ có thể cản ngươi mười chiêu, trăm chiêu, càng có thể... giết ngươi!"

Lúc này.

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ gặp Sở Cuồng Nhân từng bước một đi ra, tay cầm thủy tinh trường kiếm, trên thân tiên huy lưu chuyển, kiếm uy cái thế, giống như một tôn kiếm chi thần chỉ!

Kiếm áp, kiếm áp cường đại xưa nay chưa từng có bao phủ đất trời bốn phía.

Hư Không Chi Chủ phát hiện được khí tức này, có chút kinh nghi bất định: "Loại khí tức này, là Nhân Tổ Chi Kiếm? ! Tại sao có thể như vậy? !"

Nhân Tổ Chi Kiếm, chính là kiếm chi khởi nguyên.

Ẩn chứa lực lượng vượt qua cực đạo thần binh.

Có thể nói.

Một thanh kiếm thì tương đương với tồn tại khởi nguyên như Hư Không Chi Chủ.

Thế nhưng Nhân Tổ Chi Kiếm mặc dù cường đại nhưng giữa thiên địa, người có thể phát huy ra uy lực kiếm này chỉ có một mình Nhân Tổ mà thôi, theo như bọn người Hư Không Chi Chủ bọn họ nghĩ, cho dù Sở Cuồng Nhân lấy được Nhân Tổ Chi Kiếm, lấy tu vi của hắn cũng không có khả năng giống Nhân Tổ ngày xưa, phát huy ra lực lượng kiếm này.

Nhưng một màn trước mắt khiến cho Hư Không Chi Chủ kinh nghi.

Kiếm áp như thế này...

Không khỏi khiến cho hắn liên tưởng đến Nhân Tổ ngày xưa.

Mặc dù lúc này Sở Cuồng Nhân kém xa Nhân Tổ cường đại, nhưng mơ hồ trong đó đã có mấy phần phong thái một kiếm nơi tay, ép tận Chư Thiên Vạn Giới.

"Rốt cuộc ngươi làm thế nào mà phát huy được lực lượng của Nhân Tổ Chi Kiếm?"

Hư Không Chi Chủ cực kỳ không hiểu.

Mà Nguyên Sơ Chúc Long, Ác Ma Chi Vương lại chú ý tới sau lưng Sở Cuồng Nhân còn có một người, là Minh Nguyệt Vô Hạ.

Trên người đối phương lưu chuyển thao thiên kiếm ý, kiếm ý đó liên tục không ngừng tràn vào trong cơ thể Sở Cuồng Nhân, không ngừng cộng minh với Nhân Tổ Chi Kiếm!

Sở Cuồng Nhân có thể phát huy ra uy lực của Nhân Tổ Chi Kiếm, nhờ công lao của nàng.

"Thì ra là thế..."

Nguyên Sơ Chúc Long ánh mắt lộ ra vẻ giật mình.

"A, hóa ra là Nhân Tổ lưu lại chuẩn bị ở sau a."

Ác Ma Chi Vương khẽ cười một tiếng.

Bọn họ là nhân vật cùng một chiến tuyến với Nhân Tổ, hiểu rõ Nhân Tổ hơn so với những người khác, một màn trước mắt, người khác không thể nào hiểu được nhưng bọn họ mơ hồ có suy đoán.

"Sở Cuồng Nhân, thực lực ta bây giờ không cách nào cộng minh quá lâu với Nhân Tổ Chi Kiếm, ngươi tốc chiến tốc thắng." Minh Nguyệt Vô Hạ truyền âm nói.

"Ta biết rồi."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Hắn kiếm chỉ Hư Không Chi Chủ, cỗ kiếm áp khổng lồ trước nay chưa từng có trên thân mãnh liệt bắn ra: "Hư Không Chi Chủ, ngươi chuẩn bị nhận lấy cái chết sao? !"

"Nhân tộc sâu kiến, ngươi quá cuồng vọng!"

Hư Không Chi Chủ ánh mắt băng lãnh.

Không Gian pháp tắc đánh ra, hình thành một đạo đao ảnh, trùng trùng điệp điệp.

Đã thấy Sở Cuồng Nhân đưa tay một kiếm, vô tận kiếm áp quét sạch, một đạo kiếm quang vô cùng sáng chói hoành không mà ra, chém vỡ đao ảnh.

Không chỉ có như thế, Hư Không Chi Chủ bị một kiếm này đánh lui.

"Không có khả năng, không có khả năng, làm sao ngươi có thể phát huy ra lực lượng của Nhân Tổ Chi Kiếm? !" Hư Không Chi Chủ vẫn có chút không dám tin tưởng.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không để ý đến, trường kiếm trong tay chém vào trong hư không.

Một vết kiếm chiếu rọi mà ra.

Mà bên trong vết kiếm kia, vô cùng vô tận đại đạo pháp tắc đang điên cuồng dũng động, kiếm này kết nối với... Kiếm Chi Đại Đạo!

Hiện tại Sở Cuồng Nhân đang sử dụng Đại Đạo Vô Cùng chi lực!

Khó có thể tưởng tượng, một quân vương ngay cả pháp tướng, lĩnh vực thuộc về mình còn chưa ngưng tụ ra lại có thể sử dụng Đại Đạo Vô Cùng chi lực.

Mà hết thảy đều quy công cho Nhân Tổ Chi Kiếm trong tay hắn.

Thanh kiếm này là kiếm chi khởi nguyên.

Sở Cuồng Nhân đạt được, lợi dụng Vạn Khí Chi Tâm, thử nghiệm luyện hóa, nhưng lại luôn cảm thấy kiếm này thiếu khuyết cái gì, không cách nào phát huy ra lực lượng chân chính, đem theo bên người đến bây giờ vẫn không thể luyện hóa nó được.

Nhưng bây giờ, hắn biết kiếm này thiếu cái gì.

Thanh kiếm này thiếu kiếm linh!

Không sai.

Ban đầu Nhân Tổ Chi Kiếm có kiếm linh.

Hắn chỉ lấy được thân kiếm không có kiếm linh mà thôi.

Minh Nguyệt Vô Hạ chính là kiếm linh!

Hiện tại, Sở Cuồng Nhân được Minh Nguyệt Vô Hạ tương trợ, kiếm linh, thân kiếm hợp hai làm một, Nhân Tổ Chi Kiếm chân chính lại xuất hiện cõi trần!

....

Chương 2381: Hư Không Chi Chủ liều mạng, ngưng tụ cổ kim kiếm ý, tiếp ta kiếm hai mươi sáu

Kiếm Chi Đại Đạo hiện.

Sở Cuồng Nhân tay cầm Nhân Tổ Chi Kiếm, vô tận kiếm áp quét sạch.

Một kiếm chém ra, khóa chặt Hư Không Chi Chủ.

"Đáng chết!"

Hư Không Chi Chủ sắc mặt rất là khó coi.

Hắn đấm ra một quyền, lực lượng pháp tắc bá đạo xung kích.

Kiếm Đạo pháp tắc, Không Gian pháp tắc va chạm, trăm vạn sao trời nổ tung, năng lượng quét sạch ra đánh thiên địa thành một phiến Hỗn Độn.

Oanh, oanh, oanh!

"Hư Không Chi Kiếp!"

Hư Không Chi Chủ nhìn Sở Cuồng Nhân, nội tâm cảm nhận được uy hiếp.

Đó là uy hiếp mãnh liệt hơn so với Nguyên Sơ Chúc Long, Ác Ma Chi Vương!

Nghĩ đến đây, hắn thôi động lực lượng đến cực hạn, Không Gian pháp tắc ngưng tụ thành tầng tầng điệt điệt hư không thủy triều, như diệt thế chi kiếp quét sạch mà ra.

Chỗ đến, hết thảy hóa thành hư vô.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, Kiếm Đạo pháp tắc lưu chuyển, không sợ hãi chút nào!

"Kiếm, hai mươi lăm! !"

Nhân Tổ Chi Kiếm nơi tay, kiếm chi cực chiêu ứng biến mà ra.

Một kiếm chém ra, kiếm quang che khuất bầu trời.

Một kiếm hơn vạn cổ, một kiếm diệu cổ kim!

Uy thế quét ngang, xé Hư Không Chi Kiếp hình thành thủy triều thành hai nửa, kiếm uy bàng bạc xung kích Hư Không Chi Chủ.

Ầm! !

Chỉ gặp Hư Không Chi Chủ máu me tung tóe, bay ngược mà ra.

Mái đầu bạc trắng nhuốm máu.

Thoạt nhìn có chút chật vật.

Một màn này, không khỏi làm đám người lên tiếng kinh hô.

Phải biết, Hư Không Chi Chủ từ hiện thế đến nay, hắn bày ra thực lực vô cùng kinh người, gần như không có người nào là đối thủ của hắn.

Ác Ma Chi Vương, Nguyên Sơ Chúc Long liên thủ cũng không thể áp chế hắn.

Nhưng bây giờ lại bị Sở Cuồng Nhân một kiếm chém bay.

"Không có khả năng, không thể nào, Hư Không Chi Chủ cường đại dường nào, hắn là khởi nguyên Không Tộc ta, sao lại bị Sở Cuồng Nhân đánh bại? !"

Không Chi Tử nhìn một màn trước mắt, không thể tin được.

Hắn đã không ngừng đánh giá cao Sở Cuồng Nhân.

Nhưng vì cái gì.

Người trước mắt này luôn có thể đổi mới nhận thức của hắn.

Sao có thể có người như thế này được? !

"Chậc chậc, kinh tài tuyệt diễm, che đậy cổ kim, không ngoài như vậy a."

Hồn Mị Nhi liếm môi, nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lửa nóng.

Giờ khắc này, nội tâm của nàng có một ý tưởng.

Những người còn lại nhìn Sở Cuồng Nhân lực áp Hư Không Chi Chủ, càng sợ hãi thán phục liên tục, một chút quân vương cổ lão nhìn một màn trước mắt, hô to không thể tưởng tượng nổi.

"Khục khục..."

Hư Không Chi Chủ ho ra một ngụm máu.

Nhìn máu trước mặt, hắn đột nhiên có chút hoảng hốt, mình thụ thương.

Mà lại là thương thế cực nghiêm trọng.

Đã bao nhiêu năm.

Hắn đã bao nhiêu năm không có bị đả thương nghiêm trọng như vậy.

Cho dù là Nguyên Sơ Chúc Long cũng chỉ phong ấn hắn, dùng phong ấn chậm rãi làm hao mòn lực lượng của hắn mà thôi, chưa hề làm hắn trọng thương đến mức này.

Nhưng bây giờ.

Một quân vương nhân tộc tuổi trẻ làm được.

Nghĩ đến đây, Hư Không Chi Chủ sắc mặt thay đổi không chừng, thân thể nhịn không được run rẩy, khuất nhục, phẫn nộ, không cam lòng, đủ loại tâm tình tiêu cực xông lên đầu.

"Không thể tha thứ, không thể tha thứ!"

"Tuyệt đối không thể tha thứ ngươi!"

Hư Không Chi Chủ nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, Không Gian pháp tắc trên người không ngừng đổ xuống, hắn liều lĩnh thôi động lực lượng trong cơ thể, trên thân bắn ra vô tận tiên huy thần quang, thậm chí thúc giục nhiều bí thuật.

Dù là có thể có thể làm cho cả đời này mình không thể khôi phục lại đỉnh phong, hiện tại Hư Không Chi Chủ cũng muốn chém Sở Cuồng Nhân thành muôn mảnh!

"Không được!"

"Hắn muốn liều mạng!"

Ác Ma Chi Vương thấy thế, sắc mặt hơi đổi một chút.

Một tồn tại khởi nguyên muốn liều mạng, tuy không phải thời kỳ toàn thịnh nhưng lực lượng sẽ kinh khủng cỡ nào, ai cũng không biết.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, ánh mắt cũng hơi ngưng trọng.

Hắn hít sâu một hơi, nắm chặt Nhân Tổ Chi Kiếm trong tay.

"Minh Nguyệt Vô Hạ, chịu đựng được sao?"

Sở Cuồng Nhân truyền âm hỏi.

"Vì nhân tộc, coi như nhịn không được cũng phải chống đỡ!"

Minh Nguyệt Vô Hạ từ tốn nói, kiếm ý trên người tăng lên tới cực hạn, lực lượng liên tục không ngừng dung nhập trong cơ thể Sở Cuồng Nhân.

Nàng đã không phải kiếm linh ngày xưa, lực lượng không cách nào so với thời kỳ toàn thịnh.

Thậm chí ngay cả quân vương cũng không phải.

Nhưng vì dẫn động lực lượng Nhân Tổ Chi Kiếm, nàng không tiếc hết thảy!

Thậm chí, thiêu đốt thọ nguyên! !

Trăm vạn năm.

Ngàn vạn năm.

Một trăm triệu năm.

Một tỷ năm.

Chỉ gặp nàng sinh mệnh chi hỏa thiêu đốt, ba búi tóc đen hóa tóc trắng.

Hàng trăm triệu thọ nguyên đang điên cuồng tiêu hao.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, ánh mắt ngưng tụ: "Rất tốt, phần giác ngộ này của ngươi ta nhận được, một kiếm tiếp theo, chính là ta giác ngộ!"

Kiếm áp bộc phát, Kiếm Đạo pháp tắc như đại dương vô biên mênh mông khuếch tán.

Sở Cuồng Nhân đằng không mà lên, sau lưng hắn, trăm vạn ngàn vạn kiếm khí cuốn lấy, Đại Đạo Vô Cùng chi lực hiện ra, phát huy vô cùng tinh tế!

Cho dù là cách cực xa nhưng các quân vương thấy kiếm khí kia vẫn không nhịn được cảm thấy run rẩy, ánh mắt lộ ra e ngại thật sâu.

"Sở Cuồng Nhân, ta muốn làm thịt ngươi!"

Hư Không Chi Chủ gầm nhẹ một tiếng, tóc trắng cuồng vũ, Không Gian pháp tắc trên người ngưng tụ tới cực hạn, hóa thành một cái vòng xoáy màu đen nơi lồng ngực của hắn.

Vòng xoáy này ẩn chứa lực lượng pháp tắc cực hạn, liên tiếp Không Gian Đại Đạo, nếu bị bao phủ, quân vương có mạnh như thế nào đi nữa cũng sẽ bị nghiền nát!

"Hư Không Đại Tai Kiếp! !"

Hư Không Chi Chủ hai tay đẩy, vòng xoáy màu đen đó đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Oanh một tiếng, vòng xoáy bạo tăng đến mấy chục vạn dặm.

Một phiến thiên địa bị thôn phệ thành hư vô.

Uy áp cực đoan đáng sợ, bao phủ tất cả mọi người ở đây, vô số người cũng nhịn không được toàn thân run rẩy, bọn họ biết, nếu Sở Cuồng Nhân không chặn được một chiêu này, không chỉ là hắn, ngay cả những người quan chiến bọn họ đều phải chết!

Bọn họ đánh giá thấp cuộc chiến đấu này.

"Xong xong, ta cách mấy cái đại vực quan chiến, không ngờ được là như vậy cũng sẽ chết, một trận chiến này lại kinh khủng đến mức độ này."

"Sở Cuồng Nhân, ngươi phải đỡ được."

"Một chiêu này quá kinh khủng, không có khả năng ngăn lại..."

Không ít người sinh lòng tuyệt vọng.

Trước mặt vòng xoáy màu đen, hủy thiên diệt địa, thôn phệ hết thảy, phát huy lực lượng không gian đến vô cùng tinh tế, hết thảy lực lượng đều cực kỳ nhỏ bé.

Kiếm khí của Sở Cuồng Nhân cũng như bụi trần.

Mà hắn nhìn vòng xoáy màu đen, vẻ mặt băng lãnh, trong mắt bao hàm sát ý lạnh thấu xương, mặc dù ngưng trọng nhưng không bối rối.

Chỉ gặp hắn giơ cao Nhân Tổ Chi Kiếm trong tay, Kiếm Chi Đại Đạo vì thế mà chấn động, xa xa, Kiếm Thần cung chủ như cảm ứng được cái gì, kiếm ý trong cơ thể tự chủ rung động, lực lượng không ngừng tuôn ra.

"Chuyện gì xảy ra? !"

Kiếm Thần cung chủ có chút không hiểu.

Không chỉ có là hắn.

Giờ khắc này, toàn bộ kiếm tu kiếm đạo tu vi bước vào Đại Đạo Cảnh trong Hồng Mông Đại Thế Giới, kiếm ý đều tự chủ bộc lộ ra.

Giờ khắc này, bên trong Hồng Mông, kiếm ý tung hoành, sáng chói chói mắt!

Sau lưng Sở Cuồng Nhân, một cái Kiếm Chi Đại Đạo nguy nga bàng bạc hiển hiện ra, vô tận kiếm ý từ bốn phương tám hướng lướt đến, tràn vào trong đó!

Không chỉ có như thế, kiếm ý của từng kiếm tu cổ xưa đã sớm biến mất trong năm tháng cũng hiển hóa bên trong Kiếm Chi Đại Đạo, hóa thành lực lượng của Sở Cuồng Nhân.

"Đây là kiếm chiêu gì? !"

Có kiếm tu nhịn không được kinh hãi.

Cho dù là Kiếm Đạo quân vương cũng như thấy được kiếm đạo cực đỉnh trước nay chưa từng có, đó là cảnh giới kiếm đạo bọn họ chưa hề tưởng tượng tới.

"Hắn, hắn đang ngưng tụ tất cả kiếm ý của kiếm tu từ xưa đến nay!"

Có Kiếm Đạo quân vương nuốt nước bọt, nhưng phàm là kiếm tu từng tiến vào Kiếm Chi Đại Đạo tu hành, kiếm ý của bọn họ đều sẽ bị Kiếm Chi Đại Đạo thu nhận sử dụng, cho dù bọn họ vẫn lạc, kiếm ý cũng sẽ hóa thành một bộ phận của đại đạo.

Mà bây giờ, Sở Cuồng Nhân ngưng tụ kiếm ý của tất cả kiếm tu từ xưa đến nay vào một thân, loại chuyện này, không ai có thể tưởng tượng ra được.

Ngoại trừ tay cầm kiếm chi khởi nguyên Sở Cuồng Nhân, không ai làm được!

"Tung cổ kim, hoành đỉnh cao, duy một kiếm này!"

"Hư Không Chi Chủ, tiếp ta... Kiếm hai mươi sáu! !"

Chương 2382: Kiếm trảm Hư Không Chi Chủ, ta nhất định sẽ trở lại

"Hư Không Chi Chủ, tiếp ta... kiếm hai mươi sáu!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát.

Nhân Tổ Chi Kiếm trong tay chém ra, cổ kim kiếm ý ngưng tụ làm một, thành tựu từ xưa đến nay, hoành tuyệt vạn cổ, đỉnh phong một kiếm! !

Vô số kiếm ý trùng trùng điệp điệp, ngưng tụ thành một thanh thiên kiếm khổng lồ, giống như cả một cái Kiếm chi đại đạo hiển hóa thế gian, hóa thân thành kiếm chém ra.

Tai kiếp trùng trùng điệp điệp hư không và một kiếm này va chạm.

Xung kích trước nay chưa từng có bộc phát.

Giống như vũ trụ nổ lớn.

Vô số năng lượng tập trung vào một điểm bộc phát, hình thành cơn bão năng lượng nóng bỏng khuếch tán, sau đó lại nhanh chóng sụp đổ, co vào bên trong.

Pháp tắc và pháp tắc va chạm.

Năng lượng và năng lượng xung kích.

Thần quang hoa mỹ, tiên huy chói mắt, kiếm quang chói mắt, vô số cảnh tượng đáng sợ diễn ra ở trước mặt mọi người, thanh thế to lớn.

Một kích này, vô cùng doạ người.

Mà ở trong đó, còn ẩn chứa ảo diệu kinh người.

Người ngộ tính cao cường, xem một màn này, cảm ngộ đến rất nhiều thứ.

Trong va chạm cực đoan, kiếm quang và Không Gian pháp tắc lâm vào trong giằng co, Hư Không Chi Chủ rống giận, điên cuồng chống cự kiếm khí.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, hừ nhẹ một tiếng, kiếm ý lại cất cao lần nữa!

Mơ hồ trong đó.

Sau lưng hắn hiển hóa ra từng tôn cổ lão kiếm tu, vô số kiếm ý ngưng tụ mà thành thiên kiếm to lớn bạo phát ra kiếm uy càng thêm mãnh liệt!

Giờ khắc này Sở Cuồng Nhân không phải một người tác chiến.

Trên người hắn, ngưng tụ ý chí của vô số kiếm tu từ xưa đến nay!

"Chém! !"

Trong hư không, truyền ra tiếng gầm lên giận dữ.

Đó là giọng nói của một tôn cổ lão kiếm tu!

"Chém!"

"Chém!"

"Chém!"

Từng tiếng trảm, một cỗ tiếp lấy một cỗ kiếm ý bộc phát.

Năng lượng kinh khủng cuốn sạch lấy.

Kiếm ngân vang, quanh quẩn thương khung!

"Chém!"

Sở Cuồng Nhân quát lạnh một tiếng, lực lượng một kiếm này nhảy lên tới cực hạn.

Oanh!

Không Gian pháp tắc bị xé nứt!

Hư Không Chi Chủ bị kiếm ý bao trùm, đúng là tránh cũng không thể tránh, giờ khắc này hắn cảm nhận được một cỗ sợ hãi trước đó chưa từng có!

Khi giao thủ với Nguyên Sơ Chúc Long, hắn không có sợ hãi như vậy.

Nhưng bây giờ, hắn cảm nhận được.

Đây là... sợ hãi tử vong! !

"Khốn kiếp, khốn kiếp! Ta, sẽ chết? !"

Trên mặt Hư Không Chi Chủ đã không có loại nắm giữ hết thảy, miệt thị thiên địa như vừa rồi, chỉ còn lại bối rối, phẫn nộ, sợ hãi.

Hắn bày ra từng đạo không gian bích chướng trước mặt.

Nhưng đều vô dụng.

Kiếm quang chỗ đến, từng tầng từng tầng bích chướng vỡ vụn, tan thành mây khói.

Một kiếm này, uy lực đã không phải hắn hiện tại có thể ngăn cản.

Một kiếm này, trực tiếp đánh trúng lồng ngực của hắn.

Kiếm khí kinh khủng vô biên từ lồng ngực của hắn rót vào, điên cuồng phá hủy thân thể của hắn, giảo sát đại đạo của hắn, lực lượng này trùng kích vào, hắn bị cưỡng chế kéo ra khỏi trạng thái Thân Dung Đại Đạo.

Mà như vậy, hắn càng khó có thể chịu đựng loại lực lượng này đánh sâu vào.

Phanh, phanh, phanh...

Từng đạo sương máu từ trên người hắn nổ tung.

Hư Không Chi Chủ, toàn thân nhuốm máu, từ không trung ngã xuống.

Khí tức cực kỳ uể oải.

Cuồng bạo kiếm quang bao trùm hắn, để hắn như nến tàn trong gió, có thể bị hủy diệt bất cứ lúc nào, tất cả mọi người chăm chú nhìn lại, nhìn chằm chằm.

"Thành công không?"

"Sở Cuồng Nhân thành công giết Hư Không Chi Chủ sao?"

"Hắn cũng quá biến thái chứ."

"Hư Không Chi Chủ đều có thể giết, đúng là tên đáng sợ..."

Đám người nuốt nước bọt, không thể tin được.

Ầm!

Hư Không Chi Chủ thân thể bị kiếm quang bao trùm, ầm vang nổ tung!

Bọn người Lam Vương, Nhân Phi thấy thế không khỏi thở dài một hơi.

"Thành công..."

Những người còn lại cũng mặt mũi tràn đầy sợ hãi thán phục.

Giết chết một vị tồn tại khởi nguyên, chiến tích như thế này nói ra đủ để Sở Cuồng Nhân danh lưu sử sách, khoe cả đời.

Không.

Ngay cả con cháu hậu đại của hắn đều có thể khoe.

"Sở Cuồng Nhân, vốn cho là hắn chỉ là quân vương chiến lực hơi mạnh lớn một chút, không ngờ được là lại không hợp thói thường như thế."

"Nào chỉ là không hợp thói thường, có thể nói là quái vật a."

"Hư Không Chi Chủ, cứ thế mà chết đi, chết trong tay một quân vương, có thể nói là tồn tại khởi nguyên chết biệt khuất nhất."

Mọi người cảm khái.

Nhưng Sở Cuồng Nhân tay cầm Nhân Tổ Chi Kiếm cũng không có buông lỏng.

Bởi vì giọng nói của Tiểu Ái vang lên trong đầu hắn: "Chủ nhân, sinh mệnh khí tức của Hư Không Chi Chủ còn chưa hoàn toàn biến mất."

Hư Không Chi Chủ, còn chưa chết.

Tiếp nhận một kiếm kinh khủng đó mà còn chưa có chết.

Tồn tại khởi nguyên, đúng là khó giết!

"Vô Hạn Chi Vực, mở!"

Sở Cuồng Nhân thôi động Vô Hạn Chi Vực đến cực hạn.

Rất nhanh.

Hắn phát giác được một chỗ trong hư không, tồn tại khí tức ba động nhỏ xíu.

Không nói hai lời, kiếm khí chém ra.

Ầm!

Chỗ hư không đó vỡ vụn.

Hư Không Chi Chủ chật vật rơi ra.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lạnh lùng vô cùng: "Không ngờ được là bị ngươi phát hiện, không hổ là người có thể trọng thương ta."

Giờ phút này, hắn toàn thân đẫm máu, khí tức uể oải đến cực hạn.

Thoạt nhìn, có thể vẫn lạc bất cứ lúc nào.

Nhưng hắn còn chưa có chết.

Đám người thấy thế, không khỏi kinh hô.

Bọn người Lam Vương lập tức ngưng trọng lên, các loại tu hành pháp vào tay, chuẩn bị khởi xướng công kích mãnh liệt nhất với Hư Không Chi Chủ bất cứ lúc nào.

Nhưng Hư Không Chi Chủ cũng không có để bọn họ ở trong mắt, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân: "Quân vương nhân tộc tuổi trẻ, nói cho ta biết tên của ngươi!"

"Người sắp chết, không cần thiết biết cái này."

"Ta thừa nhận, bây giờ ta không phải là đối thủ của ngươi, nhưng cũng tiếc, ta là Hư Không Chi Chủ, không gian chưởng khống giả, ngươi muốn giết ta, hoàn toàn không có khả năng!"

Hư Không Chi Chủ tự tin nói.

Hắn miễn cưỡng khôi phục một chút phong phạm của người thân làm tồn tại khởi nguyên.

Nhìn Sở Cuồng Nhân, mặc dù lộ ra kiêng kị nhưng đã không có sợ hãi như vừa rồi: "Ngươi, một kiếm đó đúng là đáng sợ, nếu không phải ta kịp thời chuyển dời một phần lực lượng đến vũ trụ hư không, chỉ sợ sẽ phải chết, nhưng bây giờ, ta không có chết, ngươi cũng không có cơ hội nữa! Bởi vì ta muốn đi, bên trong chư thiên này vẫn chưa có người nào có thể cản được ta!"

Không sai.

Hắn là Hư Không Chi Chủ, người mạnh nhất Không Gian nhất đạo.

Hắn muốn rời khỏi, chư thiên gần như không người có thể ngăn cản được.

Dù là Sở Cuồng Nhân có không gian cực đạo tu hành pháp như Vô Hạn Chi Vực cũng giống vậy, Hư Không Chi Chủ nắm giữ lấy không gian chi pháp cao minh hơn.

"Tuổi trẻ quân vương, ta nhớ kỹ ngươi, một ngày nào đó, ta sẽ về tìm ngươi báo thù, đến lúc đó, ngươi sẽ chết, người bên cạnh ngươi sẽ chết, ta muốn ngươi nhìn tận mắt cả nhân tộc chậm rãi tiêu vong trong tay ta!"

Hư Không Chi Chủ cười to nói.

Nói xong, trên người hắn bạch quang lấp lóe, không gian ba động khuếch tán mà ra.

"Muốn đi, không có cửa đâu!"

Bọn người Lam Vương có chút nóng nảy.

Nếu để cho tồn tại như Hư Không Chi Chủ rời khỏi, tương lai chờ hắn khôi phục, chắc chắn sẽ là một trận hạo kiếp cho nhân tộc.

Bọn họ đánh ra các loại tu hành pháp, ý đồ ngăn cản đối phương rời khỏi.

Nhưng đều vô dụng, tu hành pháp của bọn họ rơi vào trên người của đối phương đều bị đạo quang trụ trên người đối phương ngăn cách.

Quang trụ đó tản ra không gian ba động vô cùng cường đại.

"Ha ha, tạm biệt, ta nhất định sẽ trở lại!"

Hư Không Chi Chủ cười to nói.

Chỉ thấy quang trụ rót vào hư không, lập tức biến mất.

Nhưng trên mặt mọi người lại đều lộ ra kinh ngạc chi sắc, quang trụ biến mất không thấy, nhưng Hư Không Chi Chủ vẫn còn tại chỗ.

"Chuyện gì xảy ra?"

Hư Không Chi Chủ ngây ngẩn cả người.

Hắn đứng tại chỗ, mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn mọi người.

....

Chương 2383: Chém giết Hư Không Chi Chủ, tương lai liền dựa vào các ngươi, Nhạc Sơn Linh gia nhập Bàn Cổ Tông

Hư Không Chi Chủ sững sờ ngay tại chỗ.

Hắn nhìn bọn người Sở Cuồng Nhân trước mặt, trong lòng tràn đầy sự khó hiểu.

Vì cái gì còn ở nơi này?

Không phải ta đã rời khỏi đây sao?

Đây là có chuyện gì?

"Xem ra, hôm nay ngươi chú định chết ở chỗ này."

Sở Cuồng Nhân ung dung nói.

Đối với điểm này, hắn cũng không cảm thấy quá bất ngờ.

"Không, không thể nào."

Hư Không Chi Chủ lại thôi động không gian độn pháp lần nữa, muốn rời khỏi, mà lần này rốt cuộc hắn tìm được nguyên nhân độn pháp thất bại.

Là thời gian!

Là lực lượng thời gian!

Quanh thân hắn tràn ngập một lượng lớn lực lượng thời gian, cỗ lực lượng này hoàn toàn hoàn toàn ngưng kết Không Gian chi lực của hắn, khốn hắn ngay tại chỗ.

"Nguyên Sơ Chúc Long! !"

Hư Không Chi Chủ nhìn chằm chằm Nguyên Sơ Chúc Long.

Ở trong sân, có thể làm được điểm này, chỉ có đối phương!

"Ta nói, ta vượt qua thời không, đến đây giết ngươi, há lại để ngươi dễ dàng rời khỏi đâu?" Nguyên Sơ Chúc Long từ tốn nói.

Hai con mắt màu vàng óng rơi vào trên thân Hư Không Chi Chủ.

Ngay sau đó, một cỗ Thời Gian pháp tắc cường đại, ầm vang nổ tung, hóa thành vô số phù văn cấm chế, phong tỏa bốn phía Hư Không Chi Chủ.

Những phù văn cấm chế này và trận pháp bốn phía kết nối lại.

Tạo thành một cái thời gian lồng giam cường đại!

"Chúc Long Chi Nhãn, Thời Chi Phong Cấm!"

Nguyên Sơ Chúc Long từ tốn nói.

Hư Không Chi Chủ là không gian chưởng khống giả, hắn muốn đi, bên trong chư thiên gần như không ai có thể ngăn được, nhưng cũng không bao gồm Nguyên Sơ Chúc Long!

Bằng không, lúc trước Hư Không Chi Chủ cũng sẽ không bị hắn phong ấn.

Có thể ngăn được không gian, chỉ có thời gian!

"Không, không!"

Hư Không Chi Chủ rống giận, không ngừng thôi động không gian độn pháp.

Nhưng đều vô dụng.

Trên mặt hắn lại lộ ra vẻ hoảng sợ một lần nữa.

"Chết đi!"

Sở Cuồng Nhân đằng không mà lên, Nhân Tổ Chi Kiếm trong tay bắn ra, giống như một viên sao băng, xẹt qua chân trời, đâm vào ngực Hư Không Chi Chủ!

Tiếng kêu thảm thiết thê lương quanh quẩn.

"Không! !"

Hư Không Chi Chủ phát ra một tiếng kêu rên.

Thân làm tồn tại khởi nguyên, hắn bị Nhân Tổ Chi Kiếm xuyên ngực mà qua, uy lực một kiếm này triệt để chém vỡ khởi nguyên đại đạo trong cơ thể hắn!

Oanh!

Một lượng lớn điểm sáng màu trắng gào thét mà đi hướng phía bốn phương tám hướng.

Kia là khởi nguyên của Hư Không Chi Chủ!

Giống như là quân vương chi tâm, những khởi nguyên này đối với tu sĩ cũng có tác dụng cực lớn, mười phần quý giá.

Tùy tiện một điểm, giá trị không thua Hồng Mông chí bảo.

Sở Cuồng Nhân tâm tư khẽ động, đưa tay ở giữa, bắt lấy một bộ phận.

Nhưng đa số lại trốn vào hư không, tiêu tán không thấy.

Lần này.

Hư Không Chi Chủ vẫn lạc thật.

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng thở ra, mà sau lưng hắn, Minh Nguyệt Vô Hạ cũng vô lực xụi lơ trên đất, triệt để cắt ra kết nối với Nhân Tổ Chi Kiếm.

Sở Cuồng Nhân tiến lên xem xét tình huống, cái này không nhìn không biết, xem xét giật mình, lần này Minh Nguyệt Vô Hạ tổn hao hơn trăm ức năm thọ nguyên.

Chuyện này có ảnh hưởng lớn với tương lai nàng xung kích quân vương.

"Ta không ngại."

Minh Nguyệt Vô Hạ lắc đầu.

Có thể chém giết Hư Không Chi Chủ, vì nhân tộc diệt trừ một đại uy hiếp, theo Minh Nguyệt Vô Hạ, chục tỷ thọ nguyên này hao tổn quá đáng giá.

Trên đời này, không có cuộc mua bán nào lời hơn như thế này.

"Lần đầu gặp gỡ, ta cảm nhận được ngươi không đơn giản, nhưng mà không ngờ được là ngươi lại là kiếm linh Nhân Tổ Chi Kiếm chuyển thế."

Sở Cuồng Nhân nhìn Minh Nguyệt Vô Hạ, vẫn còn có chút ngoài ý muốn.

"Đó là chuyện của kiếp trước, hiện tại ta là Minh Nguyệt Vô Hạ, là nhân tộc thần nữ." Minh Nguyệt Vô Hạ từ tốn nói.

Nàng nhìn Sở Cuồng Nhân thật sâu: "Nhân Tổ Chi Kiếm, Nhân Tổ chi pháp đều trong tay ngươi, ta hi vọng ngươi đừng nhục Nhân Tổ chi danh!"

"Tự nhiên."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Hắn sẽ sáng tạo thành tựu càng thêm vĩ đại hơn Nhân Tổ! !

"Hư Không Chi Chủ đã chết, ta cũng muốn rời khỏi."

Nguyên Sơ Chúc Long từ tốn nói, lực lượng của hắn đang nhanh chóng tiêu tán với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, thân thể cũng dần dần hóa thành điểm sáng.

Hắn vượt qua dòng sông thời gian, từ quá khứ đi tới tương lai.

Chuyện này là thế giới này không cho.

Chư thiên thế giới đang bài xích hắn.

"Sự nghiệp chúng ta chưa hoàn thành, tương lai giao cho các ngươi."

Nguyên Sơ Chúc Long nhìn Sở Cuồng Nhân, nhìn Ác Ma Chi Vương thản nhiên nói.

Nói xong, thân thể của hắn cấp tốc tiêu tán, hoàn toàn biến mất.

Ác Ma Chi Vương ở bên cạnh có chút phiền muộn: "Từng người này, không phải ngủ say thì là chết, để lại một mình ta, một bàn tay không vỗ nên tiếng a."

"Tương lai rốt cuộc sẽ xảy ra cái gì?"

Sở Cuồng Nhân thật sự là có chút hiếu kỳ.

Lúc trước, Ác Ma Chi Vương đã từng nói, mình tới quân vương, sẽ nói cho mình tất cả, hắn cảm thấy bây giờ đến lúc rồi.

"Tiểu gia hỏa, ngươi đã không thể chờ đợi như thế sao?" Ác Ma Chi Vương khẽ cười một tiếng, lập tức duỗi lưng một cái: "Có thời gian đến Ác Ma lãnh địa tìm ta, ta sẽ nói cho ngươi biết hết thảy, hiện tại ta muốn đi về nghỉ trước."

Một trận chiến này, nàng tiêu hao rất nhiều.

Đưa tay nắm vào trong hư không một cái, kéo ra một vết nứt không gian.

Ác Ma Chi Vương vừa bước một bước vào trong đó, biến mất không thấy gì nữa.

Nghe được hai người đối thoại, mấy người Nhân Phi, Địa Quân có chút trầm mặc.

Trên thực tế, đối với chuyện sẽ xảy ra trong tương lai, những Cực Đạo Quân Vương bọn họ cũng có suy đoán.

Nhưng một góc tương lai này, quá mức mơ hồ.

Cũng chỉ có tồn tại như Ác Ma Chi Vương mới biết được từ đầu đến cuối.

"Xem ra có thời gian phải đi Ác Ma lãnh địa một chuyến."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu cười một tiếng.

Sau đó, hắn nhìn về phía chiến trường, bóng người lóe lên, đi vào một chỗ hư không.

Ở chỗ này, có một ít Long Huyết phiêu tán.

Những Long Huyết này lại là Nguyên Sơ Chúc Long chi huyết, vốn là một bộ phận của Long Huyết tế đài, nhưng tế đàn bị hủy, bây giờ chỉ còn lại những thứ này.

Nhưng dù cho như thế, lực lượng ẩn chứa trong đó vẫn kinh người.

"Chậc chậc, đây là Nguyên Sơ Chúc Long chi huyết a, Long Huyết như thế, nếu lấy ra luyện đan, chắc chắn có thể luyện chế ra tuyệt thế Thần Đan a."

Nhạc Sơn Linh ở bên cạnh tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói.

Nhưng hắn cũng biết, lần này có thể giết chết Hư Không Chi Chủ, tất cả đều dựa vào Sở Cuồng Nhân, những Long Huyết này lẽ ra thuộc sở hữu của hắn.

Nghe được hắn nói như vậy, Sở Cuồng Nhân tâm thần hơi động một chút, khóe miệng hơi vểnh.

"Ngươi muốn dùng Long Huyết luyện đan sao?"

"Ách, Sở quân vương có ý gì?"

Nhạc Sơn Linh hơi nghi hoặc một chút.

Dùng Long Huyết luyện đan, hơn nữa còn là Nguyên Sơ Chúc Long chi huyết, đây gần như là mục tiêu cuối cùng của mỗi một Luyện Đan Sư.

Hắn đương nhiên cũng không ngoại lệ.

"Chỉ cần ngươi gia nhập Bàn Cổ Tông ta, ta sẽ cho ngươi một bộ phận Long Huyết luyện đan, thế nào?" Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nhạc Sơn Linh là Luyện Đan Sư đỉnh tiêm.

Bàn Cổ Tông khiếm khuyết nhân tài như vậy.

Cách đó không xa, khóe miệng Địa Quân co giật hai lần.

Khá lắm, đào góc tường đào được tới chỗ hắn.

"Cái này..."

Nhạc Sơn Linh có chút chần chờ, nhìn thoáng qua Địa Quân, nhưng

Địa Quân quay đầu qua nói: "Đây là chuyện của ngươi, chính ngươi quyết định đi."

"Ừm... ta nguyện ý gia nhập."

Nhạc Sơn Linh suy tư một chút, sau đó đồng ý gia nhập Bàn Cổ Tông.

Hắn không hoàn toàn là vì Long Huyết mới gia nhập Bàn Cổ Tông, mà là bởi vì nhân cách mị lực của Sở Cuồng Nhân hấp dẫn hắn.

Hắn muốn đi theo nam nhân này.

Nghĩ xem một chút xem đối phương và Bàn Cổ Tông có thể đi đến độ cao cỡ nào.

Mà ngay khi hắn gia nhập Bàn Cổ Tông, Địa Quân nhạy cảm cảm nhận được khí vận trên người đối phương lại tăng cường không ít.

Điểm này khiến cho Địa Quân âm thầm líu lưỡi.

Khá lắm.

Gia nhập Bàn Cổ Tông thì lập tức được khí vận gia trì.

Sở Cuồng Nhân và Bàn Cổ Tông rốt cuộc đạt được khí vận khổng lồ như thế nào.

....

Chương 2384: Dựa vào cái gì bọn họ có thể, Minh Nguyệt Vô Hạ bị phạt, tạ Thiên Thánh

Sở Cuồng Nhân cũng không có hoàn toàn độc chiếm Long Huyết.

Mà đem một bộ phận cho Minh Nguyệt Vô Hạ, lần này chém giết Hư Không Chi Chủ, trừ hắn ra, xuất lực lớn nhất là đối phương.

Thậm chí bởi vậy nàng tổn hao chục tỷ năm thọ nguyên.

Một đầu tóc xanh hóa thành tóc trắng.

Nếu không đền bù chút gì, đều không nói được.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân nhìn lướt qua chiến trường.

Không biết khi nào, bọn người Không Tộc, Long Tộc đã lặng yên rời đi, dù sao bây giờ Sở Cuồng Nhân không người nào dám đi trêu chọc.

Lại lưu tại chỗ chính là đang tìm cái chết.

"A, vẫn rất thức thời, cũng không biết lần tiếp theo gặp mặt, các ngươi còn dám ngoi đầu lên sao?" Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

Chém giết Hư Không Chi Chủ, đến đây kết thúc.

Tất cả mọi người tự rời đi.

Mà theo chuyện Sở Cuồng Nhân chém giết Hư Không Chi Chủ dần dần truyền ra, uy vọng của hắn trong Hồng Mông Đại Thế Giới cũng đạt tới cao độ trước nay chưa từng có.

Nhất là trong nhân tộc.

Ngay cả tam đại Pháp Quan đều kém xa hắn, hiện tại nếu hắn vung cánh tay hô lên, chỉ sợ sẽ có không ít người lao ra, ủng hộ hắn là vua.

Nhưng mà Sở Cuồng Nhân tạm thời không có quyết định này.

Hắn hiện tại chỉ muốn hảo hảo phát triển Bàn Cổ Tông.

Thuận tiện, tranh thủ sớm ngày tạo dựng ra khí vận thần quốc.

Nói đến khí vận thần quốc, hắn phát hiện mình chém giết Hư Không Chi Chủ, sau đó tự thân khí vận lại trở nên nhiều hơn, khoảng cách tạo dựng thần quốc lại tới gần một bước.

Chuyện này khiến hắn hết sức tò mò.

Hư Không Chi Chủ, là khởi nguyên Không Tộc.

Giết hắn, ảnh hưởng đối với Không Tộc cực lớn, thậm chí sẽ để khí vận bọn họ bị hao tổn, mà khí vận bị hao tổn chuyển tới mình?

Sở Cuồng Nhân có chút hiếu kỳ.

Nhưng mà khí vận, loại vật này hư vô mờ mịt, khó mà phỏng đoán.

So với vận mệnh, cũng không kém bao nhiêu.

Hắn cũng không có nghĩ quá nhiều.

Khí vận tăng cường, tóm lại là một chuyện tốt.

Quân không thấy, hiện tại Bàn Cổ Tông một mảnh vui vẻ phồn vinh, Đại Đạo Cảnh tu sĩ còn như măng mọc sau mưa, một cái tiếp theo một cái xuất hiện.

Tam Thanh và tồn tại Tiên Cổ liên tiếp tấn cấp cảnh giới chí tôn.

Tốc độ tu hành có thể nói là Hồng Mông Đại Thế Giới nhất tuyệt.

……

Bên trong Thiên Nhân Thánh Địa.

Minh Nguyệt Vô Hạ trở về, không ít người đều ra nghênh tiếp nàng.

"Sư tỷ, ngươi rốt cục trở về."

"Sư tỷ, sao tóc của ngươi trở thành màu trắng."

"Chuyện gì xảy ra?"

Mọi người thấy Minh Nguyệt Vô Hạ tóc trắng phơ, không khỏi lo lắng không thôi.

Nhưng Minh Nguyệt Vô Hạ chỉ thản nhiên nói: "Không sao."

Các sư muội sư đệ lo lắng, nàng biết, chỉ là cho dù nói cũng không làm nên chuyện gì, đối phương không giúp được nàng cái gì, sẽ chỉ tăng thêm phiền não.

"Sư tỷ, nghe nói lần này Hư Thiên Linh Giới xảy ra đại sự, Hư Không Chi Chủ hiện thế, nhưng bị Sở Cuồng Nhân chém giết, có phải thật vậy hay không?"

Có đệ tử hiếu kì hỏi.

Minh Nguyệt Vô Hạ gật gật đầu: "Đúng thế."

Lời vừa nói ra, đám người xôn xao.

"Ông trời ơi, Sở Cuồng Nhân này cũng quá lợi hại, Hư Không Chi Chủ là tồn tại bực nào, thế mà bị hắn chém giết."

"Cái này cũng quá khó tin đi chứ."

"Các ngươi nói Sở Cuồng Nhân này không phải là Nhân Tổ chuyển thế chứ, nếu không sao hắn có thể có thực lực như vậy đâu, không thể tưởng tượng a."

"Cũng không phải là không thể..."

Nghe các đệ tử xung quanh nói chuyện, khóe miệng Minh Nguyệt Vô Hạ dưới mạng che mặt lộ ra một nụ cười khổ, Nhân Tổ chuyển thế nha...

Chỉ có nàng biết, đó là chuyện không thể nào.

Bởi vì, nàng tận mắt nhìn thấy Nhân Tổ chết rồi.

Mà lại là... hồn phi phách tán!

Làm gì chuyển thế được.

Nghĩ đến đây, Minh Nguyệt Vô Hạ ánh mắt ảm đạm.

"Vô Hạ, đến Tàng Ngọc Các một chuyến."

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Đây là Thiên Nhân Thánh Địa chi chủ.

"Chư vị, ta rời khỏi trước."

Minh Nguyệt Vô Hạ đi đến Tàng Ngọc Các.

Tàng Ngọc Các.

Chỗ cư trú của Thiên Nhân Thánh Chủ, mà bây giờ, vị Thánh Chủ này nhìn Minh Nguyệt Vô Hạ tóc trắng phơ, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp.

Có kinh ngạc, có đau lòng, có cam chịu, cũng có phẫn nộ.

"Những năm này, ngươi giấu rất sâu, trên dưới Thiên Nhân Thánh Địa mà không ai phát hiện ngươi là kiếm linh Nhân Tổ Chi Kiếm chuyển thế."

"Ta giác tỉnh ký ức mới vài năm nay thôi."

Minh Nguyệt Vô Hạ thản nhiên nói.

"Kiếm linh chuyển thế, chuyện này tạm thời không đề cập tới, cho dù nói thế nào, kiếp này ngươi là Thánh nữ Thiên Nhân Thánh Địa ta, chuyện này sẽ không thay đổi, ta lại hỏi ngươi, tại sao không nghe mệnh lệnh Thiên Thánh."

Nói đến đây, Thiên Nhân Thánh Chủ ngữ khí có chút tức giận.

Trong Thiên Nhân Thánh Địa, Thiên Thánh chính là chí cao vô thượng ý chỉ, cho dù là Thánh Chủ hắn cũng phải hoàn toàn phục tùng đối phương.

Nhưng Minh Nguyệt Vô Hạ lại dám công khai không nghe mệnh lệnh đối phương.

Như vậy đã mạo phạm Thiên Thánh.

"Thiên Thánh muốn ta bỏ mặc Sở Cuồng Nhân, nhưng ngoại tộc lấn thần tử nhân tộc ta, ta là nhân tộc thần nữ, không thể không quản."

"Sở Cuồng Nhân là hạng người gì, ngươi không biết sao? Hắn là quân vương là quái thai là thằng điên, tại sao ngươi lại lẫn vào chuyện của hắn, thậm chí không tiếc ngỗ nghịch Thiên Thánh, hơn nữa hắn còn là kẻ địch của Thiên Nhân Thánh Địa ta."

"Kẻ địch?"

Minh Nguyệt Vô Hạ xùy cười một tiếng: "Kẻ địch của nhân tộc là Không Tộc, là Long Tộc, là Chú Tộc, là Lục Nhãn nhất tộc, là ngoại tộc! Không là nhân tộc!"

"Ngươi..."

"Hừ, ngươi bất mãn với ta sao."

Một giọng nói lạnh nhạt quanh quẩn.

Là Thiên Thánh lên tiếng.

Nhưng chỉ nghe âm thanh, không thấy bóng dáng.

Minh Nguyệt Vô Hạ cũng không thèm để ý, chỉ trầm mặc không nói lời nào.

Không nói chính là ngầm thừa nhận.

"Hừ, đừng quên thân phận của ngươi!"

Thiên Thánh hừ lạnh nói.

"Không dám, Vô Hạ thời khắc ghi nhớ lấy thân phận nhân tộc." Minh Nguyệt Vô Hạ nói, trong giọng điệu dẫn theo một chút châm chọc chi ý.

"Hay cho một kiếm linh chuyển thế, thôi, ta nể tình ngươi từng đi theo Nhân Tổ, chỉ cần ngươi nói cho ta một chuyện, sẽ không tính toán với ngươi, nói cho ta, phải làm thế nào mới có thể tu hành Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp! !"

Nơi xa, trong mắt Thiên Thánh lộ ra nhiệt huyết.

Tha Hóa Tự Tại Pháp.

Nhân Tổ chi pháp thần kỳ này, hắn quá muốn.

Tha Hóa Vạn Pháp.

Tha Hóa Vạn Linh.

Có được pháp môn này, sẽ có được hết thảy a!

"Thì ra là thế..." Minh Nguyệt Vô Hạ ánh mắt lộ ra vẻ giật mình, nàng còn đang suy nghĩ, sao Thiên Thánh lại dễ dàng buông tha mình, hóa ra là muốn moi ra phương pháp tu luyện Tha Hóa Tự Tại Pháp từ chỗ mình.

Nàng lắc đầu cười khẽ, nói: "Nghe nói Thiên Thánh sau khi nhân tộc tuyển cử đại hội kết thúc, tìm hiểu trước tấm bia đá Thương Minh Sơn mấy trăm năm, nhưng lại không thu hoạch được gì, chẳng lẽ ngươi còn không biết tu hành pháp này người bình thường hoàn toàn không thể tu hành."

"Vậy tại sao Nhân Tổ có thể tu hành, Sở Cuồng Nhân có thể tu hành?"

Thiên Thánh ngữ khí dẫn theo một chút nổi giận.

Dựa vào cái gì?

Thiên Thánh hắn tư chất có một không hai nhân tộc, đã từng trấn áp kỷ nguyên.

Hắn tự hỏi không thể kém hơn Nhân Tổ ngày xưa.

Còn có Sở Cuồng Nhân.

Một quân vương tuổi trẻ, đâu thể so với mình?

Bọn họ đều có thể tu luyện, dựa vào cái gì mình không thể!

"A, bởi vì bọn họ vượt qua lẽ thường a."

Minh Nguyệt Vô Hạ khẽ cười một tiếng, hoàn toàn không thèm để ý uy áp Thiên Thánh giáng lâm, nàng ngồi tại chỗ, sống lưng thẳng.

Qua một hồi lâu, Thiên Thánh lạnh lùng nói: "Minh Nguyệt Vô Hạ, không biết lễ phép, chống lại thánh lệnh, đánh vào Ngũ Suy Chi Địa, bế môn hối lỗi trăm vạn năm!"

"Tạ Thiên Thánh!" Minh Nguyệt Vô Hạ xùy cười một tiếng, lập tức đứng dậy rời khỏi, ba ngàn tóc trắng như tuyết, trắng noãn vô khuyết.

……………………………..

Chương 2385: Hồn Tộc từ hôn, Không Chi Tử tức giận, muốn đổi kiếm linh

Ngoại trừ chuyện xảy ra trong Thiên Nhân Thánh Địa.

Chuyện xảy ra ở Hư Thiên Linh Giới còn đang lên men.

Trong Hồn Tộc.

Hồn Mị Nhi dẫn theo tộc nhân trở về, đồng thời tìm tới Hồn tộc trưởng, mở miệng câu đầu tiên chính là: "Phụ thân, ta muốn hủy hôn!"

"Từ hôn?"

Hồn tộc trưởng sửng sốt một chút, lập tức nói ra: "Không Chi Tử đản sinh tại không gian khởi nguyên, dung nhan tài tình đều không tầm thường, hơn nữa cho dù Hư Không Chi Chủ vẫn lạc, Không Tộc vẫn có để uẩn không nhỏ, vì sao muốn từ hôn?"

"Chính ngươi nhìn xem cái này đi."

Hồn Mị Nhi cũng không nhiều lời, trực tiếp ném ra một khối Lưu Ảnh Thạch.

Từng hình ảnh lấp lóe trên Lưu Ảnh Thạch.

Ở trong đó, đại bộ phận là Không Chi Tử biểu hiện trong chuyến đi Hư Thiên Linh Giới lần này, nói tóm lại, không thể nói là quá kém cỏi, nhưng với thân phận tiềm lực của hắn, biểu hiện này cũng chỉ có thể nói là bình thường.

Mấu chốt nhất là trong Lưu Ảnh Thạch còn có một bộ phận liên quan tới Sở Cuồng Nhân, một người lực áp Không Chi Tử, Chúc Dương, độc chiến quân vương các tộc, giết quân vương như đồ heo chó, cuối cùng trảm Hư Không Chi Chủ...

So với Không Chi Tử, loá mắt nhiều lắm.

Không.

Thậm chí Không Chi Tử đều không có tư cách so sánh với đối phương.

"Phụ thân, nếu chúng ta thông gia kết minh với Không Tộc, tương lai chắc chắn sẽ đối mặt với Sở Cuồng Nhân, ngươi ngẫm lại xem đi, nếu là đối địch với một tồn tại như vậy, Hồn Tộc ta có thể chiếm được chỗ tốt gì sao?"

Hồn Mị Nhi thản nhiên nói.

Nghe đến nơi này, Hồn tộc trưởng trầm mặc một hồi.

Hoàn toàn chính xác.

Hồn Tộc để uẩn không thể coi thường, nhưng cũng còn lâu mới đạt tới có một không hai chư thiên, không nhìn hết thảy, Sở Cuồng Nhân làm ra sự tình, chỉ là chém giết khởi nguyên thì cũng đủ để khiến Hồn Tộc vì đó kiêng kị.

Chớ nói chi là hiện tại Sở Cuồng Nhân còn trẻ.

Ai cũng không biết tương lai hắn có thể trưởng thành đến mức nào.

Trở thành kẻ địch với người như thế này, nghĩ như thế nào cũng không phải là chuyện gì tốt.

"Không chỉ có như thế, ta quan sát, bây giờ Sở Cuồng Nhân uy vọng trong nhân tộc cực cao, đồ đệ của hắn Lam Vương là một trong số tam đại Pháp Quan của nhân tộc Chí Cao Pháp Đình, Địa Quân và Nhân Phi cũng rất có thiện cảm với hắn."

"Chớ nói chi là Bàn Cổ Tông hắn phồn vinh, tu sĩ trong tông chiếm Hồng Mông các đại bảng, tiềm lực trưởng thành vô tận, vượt xa thế lực quân vương bình thường, không thể khinh thường, mặt khác, hắn còn có bối cảnh của hắn."

"Quang Minh Giáo Hội, Minh Tộc có quan hệ không tầm thường với hắn, Ác Ma nhất tộc cũng có quan hệ vô cùng tốt với hắn, Ác Ma Chi Vương càng vượt qua tưởng tượng, nàng cũng là một tồn tại cấp khởi nguyên..." Hồn Mị Nhi êm tai nói.

Hồn tộc trưởng càng nghe càng tim đập nhanh.

Ai có thể nghĩ tới, một Sở Cuồng Nhân, phía sau lại liên lụy nhiều như vậy.

"Lui, hôn sự này nhất định phải lui!"

Hồn tộc trưởng quyết định thật nhanh, vì thông gia kết minh với Không Tộc mà trở thành kẻ địch với người như Sở Cuồng Nhân, tương lai sợ là sẽ phải bị liên lụy.

Trong khoảng thời gian này, hao lông dê trên người Không Tộc cũng không xê xích gì nhiều.

Hôn sự này nhất định phải lui!

"Lui, không chỉ muốn lui! Chúng ta còn phải giao hảo với Sở Cuồng Nhân, theo ta thấy, đối tượng chúng ta thông gia kết minh, không bằng đổi thành hắn đi."

Hồn Mị Nhi vừa cười vừa nói, ánh mắt lộ ra nhiệt huyết.

Không thể không nói.

Sở Cuồng Nhân hiện ra phong thái ở Hư Thiên Linh Giới, đã khuất phục nàng.

Thông gia với hắn so với Không Chi Tử thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

"Hóa ra đây mới là mục đích thực sự của ngươi."

Hồn tộc trưởng cười khổ một tiếng.

Chỉ là Hồn Mị Nhi nói cũng không phải không có lý.

Từ hôn Không Tộc, tình thế bắt buộc.

Rất nhanh.

Hồn tộc trưởng, Hồn Mị Nhi tự mình dẫn người tiến về Không Tộc từ hôn.

Chuyện này, huyên náo rất lớn.

Mặc dù xem như triệt để trở mặt với Không Tộc nhưng Không Tộc cũng không dám làm gì thế lực có để uẩn không biết sâu cạn như Hồn Tộc.

Hơn nữa, Hư Không Chi Chủ đã chết.

Không Tộc bị đả kích nặng nề, hoàn toàn không dám tùy ý khai chiến.

Chỉ có thể biệt khuất nuốt xuống khẩu khí này.

Bên trong Không Tộc.

Khi Không Chi Tử biết mình bị từ hôn, tức tới thổ huyết tại chỗ.

"Tiện nhân, tiện nhân!"

"Uổng ta bỏ ra nhiều tâm tư như vậy ở trên thân thể ngươi, bây giờ thấy Không Tộc ta gặp khó thì đến bỏ đá xuống giếng, ngươi tiện nhân này! !"

Không Chi Tử tức giận đến hai mắt đỏ bừng, hoàn toàn không có phong phạm.

Hắn nghĩ tới bên trong Hư Thiên Linh Giới, Hồn Mị Nhi rất chú ý Sở Cuồng Nhân, không khỏi liên tưởng đến thứ gì, sắc mặt càng khó coi.

"Chắc chắn tiện nhân này coi trọng Sở Cuồng Nhân."

"Ghê tởm, ghê tởm!"

"Sở Cuồng Nhân, tiện nhân, ta với các ngươi thế bất lưỡng lập a! !"

Nhưng sau khi phát tiết một trận.

Không Chi Tử bất đắc dĩ phát hiện, mình hoàn toàn đấu không lại Sở Cuồng Nhân.

Thiên phú bị nghiền ép.

Thực lực bị nghiền ép.

Thế lực cũng bị nghiền ép.

Bất luận phương diện nào hắn đều bị nghiền ép đến thương tích đầy mình.

Bọn họ tự vấn lòng, nếu mình là Hồn Mị Nhi, chỉ sợ cũng chọn Sở Cuồng Nhân, ý niệm này vừa ra, hắn càng thấy khó chịu.

Lúc này, hắn đầu óc nhói nhói một trận.

Ngay sau đó, từng trang từng trang huyền ảo tu hành pháp bỗng nhiên hiển hiện.

Đồng thời, chỗ ngực có một chút linh quang hiển hiện.

"Đây, đây là tu hành pháp của Hư Không Chi Chủ, còn có quang mang này, là mảnh vỡ khởi nguyên của Hư Không Chi Chủ!" Không Chi Tử hai mắt tỏa sáng.

Hóa ra trước khi chết, Hư Không Chi Chủ dùng một loại biện pháp nào đó đem một khối mảnh vỡ khởi nguyên đánh vào trong cơ thể hắn, trong đó còn ẩn chứa truyền thừa của hắn.

Nhìn thấy những này, trong lòng Không Chi Tử bỗng nhiên dấy lên hi vọng.

"Ha ha ha, quá tốt rồi."

"Có truyền thừa của Hư Không Chi Chủ, chắc chắn thực lực của ta có thể đột nhiên tăng mạnh, tiện nhân, Sở Cuồng Nhân, các ngươi chờ đó cho ta đi! !"

Mặc dù Hư Không Chi Chủ bị Sở Cuồng Nhân chém giết.

Nhưng hắn thấy, Sở Cuồng Nhân chỉ dùng biện pháp mưu lợi, còn có Nguyên Sơ Chúc Long, Ác Ma Chi Vương trợ giúp.

Nếu không, mười Sở Cuồng Nhân cũng không đủ Hư Không Chi Chủ giết.

Mình có truyền thừa của Hư Không Chi Chủ, chưa hẳn không thể đánh bại đối phương!

Nghĩ đến đây, Không Chi Tử không kìm được vui mừng.

Hắn tuyên bố bế quan, toàn lực tu hành!

Không Tộc chi chủ biết việc này, cắn răng một cái, hung ác hạ quyết tâm dốc toàn bộ tài nguyên tu hành của Không Tộc cho Không Chi Tử.

Bây giờ Không Tộc gặp khó, bức thiết cần chiến lực cao cấp hơn.

Không Chi Tử, đản sinh tại không gian khởi nguyên.

Tiềm lực vô tận.

Là hi vọng lớn nhất trong Không Tộc.

"Ta tin tưởng Không Chi Tử chỉ là nhất thời gặp khó mà thôi, một ngày nào đó hắn sẽ trở thành Hư Không Chi Chủ thứ hai!"

Không Tộc chi chủ trịnh trọng nói.

Một bên khác.

Bên trong Bàn Cổ Tông.

Sở Cuồng Nhân đang luyện hóa Nhân Tổ Chi Kiếm.

Từ lần trước khi từ Hư Thiên Linh Giới trở về, thanh kiếm mình chậm chạp không cách nào chân chính luyện hóa cuối cùng đã có thể luyện hóa một chút.

Có lẽ là bởi vì Minh Nguyệt Vô Hạ.

Chỉ là thanh kiếm này vì không có kiếm linh, cuối cùng không cách nào phát huy ra toàn bộ thực lực, chuyện này khiến hắn có chút buồn bực.

Như vậy giống như cầm một bảo tàng trong tay nhưng lại không thể dùng.

"Cũng không thể để Minh Nguyệt Vô Hạ về trong kiếm tiếp tục làm kiếm linh."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu nói.

Hiện tại Minh Nguyệt Vô Hạ tuy có kiếm linh chi lực nhưng nàng đã là một người sống sờ sờ, còn giúp hắn, mình cũng không thể không trượng nghĩa.

Lực lượng cho dù tốt.

Hắn cũng muốn thủ vững nguyên tắc làm người của mình.

"Chờ một chút, thanh kiếm này không có kiếm linh, như vậy ta có thể tìm cho nó một kiếm linh đâu hay không?" Sở Cuồng Nhân hai mắt tỏa sáng.

Hắn lấy ra Côn Ngô.

Thanh kiếm này, bồi bạn hắn hồi lâu.

Kiếm linh cũng theo hắn trưởng thành đến nay.

So với kiếm linh khác, hắn càng tin tưởng Côn Ngô.

"Đang phân tích thay chủ nhân..."

Tiểu Ái phát hiện ý nghĩ của Sở Cuồng Nhân, bắt đầu phân tích: "Côn Ngô Kiếm linh và Nhân Tổ Chi Kiếm, tỷ lệ dung hợp thành công là..."

....

Chương 2386: Long Huyết Đan, cổ Phật Xá Lợi, bái phỏng Ác Ma Chi Vương

"Ba phần trăm..."

Nhìn thấy cái tỷ lệ này, Sở Cuồng Nhân cũng không cảm thấy bất ngờ.

Côn Ngô Kiếm linh mặc dù cường đại nhưng so với Nhân Tổ Chi Kiếm còn kém xa lắm.

Muốn dung hợp Nhân Tổ Chi Kiếm, há có thể dễ dàng như vậy.

"Xem ra cần phải nghĩ biện pháp tăng lực lượng Côn Ngô Kiếm linh a."

Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ suy tư.

Nhưng mà chuyện này cũng không gấp.

Sau đó không lâu.

Hắn đã khôi phục lại lực lượng tiêu hao trong trận chiến ở Hư Thiên Linh Giới, hắn gọi ba người n Hồng Hoa, Tổ Long Hoang, Dương Mi tới.

"Những vật này cho các ngươi." Sở Cuồng Nhân lấy ra bộ phận Long Huyết và khởi nguyên Hư Không Chi Chủ giao cho ba người.

Long Huyết đối với n Hồng Hoa, Tổ Long Hoang có tác dụng tăng lực lượng Long Tộc lên, còn mảnh vỡ hư không khởi nguyên thì có vô tận diệu dụng với không gian tiên thiên sinh linh tu hành Không Gian Chi Đạo như Dương Mi, đủ để cho hắn tiến giai.

"Đa tạ tông chủ."

Mấy người cũng không khách sáo, nhận đồ cất kỹ.

Oanh!

Lúc này.

Cách đó không xa truyền đến một tiếng oanh minh, chỉ thấy nơi nào đó trong Bàn Cổ Tông oanh một chút nổ tung, một lượng lớn mùi thuốc tràn ngập ra, làm cho người ghé mắt.

Sở Cuồng Nhân bóng người lóe lên, đi vào nơi xảy ra chuyện.

Chỉ thấy bên trong một chỗ phế tích, Nhạc Sơn Linh bò lên, bên cạnh hắn còn có mấy viên đan dược tản ra huyết quang nhàn nhạt, lớn chừng ngón cái.

"Thành công, ta nghiên cứu Long Huyết Đan, cuối cùng thành công."

Lúc này mặc dù Nhạc Sơn Linh nhìn chật vật nhưng trên mặt hắn lại lộ ra vẻ mừng như điên, cầm mấy viên đan dược đó cười đến không ngậm miệng được.

Sở Cuồng Nhân tiến lên hỏi thăm.

Mới biết được Nhạc Sơn Linh lợi dụng Nguyên Sơ Chúc Long chi huyết, nghiên cứu ra một loại đan dược mới, hắn đặt tên là Chúc Long Long Huyết Đan.

Đan dược này có tăng lên tư chất, dịch cân cốt, chữa trị thương thế, kéo dài thọ nguyên các loại diệu dụng, đối với quân vương cũng vô cùng quý giá.

"Đan dược này, cho dù là quân vương ăn vào cũng có thể thu được chỗ tốt to lớn a." Nhạc Sơn Linh nhìn đan dược trong tay, mặt mũi tràn đầy tự đắc.

Có thể nghiên cứu ra loại đan dược này, từ xưa đến nay, không có mấy người.

Cho dù là hạng nhất Luyện Đan Bảng cũng không nhất định.

"Đan dược này, có thể tăng lên bao nhiêu thọ nguyên?"

Sở Cuồng Nhân hiếu kì hỏi một câu.

"Ừm... phỏng đoán cẩn thận có một trăm ức."

Long Tộc vốn là trường sinh.

Huống chi tồn tại khởi nguyên như Nguyên Sơ Chúc Long, dù là một giọt máu của hắn cũng đủ để khiến một phàm nhân trường sinh bất tử.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phàm nhân đó có thể thừa nhận được lực lượng Long Huyết.

"Một trăm ức..."

Sở Cuồng Nhân hai mắt tỏa sáng.

Hắn nghĩ tới Minh Nguyệt Vô Hạ, ở Hư Thiên Linh Giới đối phương vì giúp hắn tổn hao chục tỷ thọ nguyên, Long Huyết Đan này vừa khéo có thể đền bù thọ nguyên cho đối phương.

"Xem ra cần phải đi Thiên Nhân Thánh Địa một chuyến, mặt khác, còn phải hỏi nàng có phương pháp tăng lực lượng kiếm linh lên hay không."

Côn Ngô Kiếm linh muốn kết hợp với Nhân Tổ Chi Kiếm, như vậy thì cần phải tăng lực lượng lên, từng là kiếm linh, có lẽ Minh Nguyệt Vô Hạ có biện pháp cũng khó nói.

Nghĩ đến đây, hắn lấy một viên Long Huyết Đan từ Nhạc Sơn Linh.

Đối phương đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

"Trước khi đi Thiên Nhân Thánh Địa, phải đi Ác Ma lãnh địa một chuyến trước."

Sở Cuồng Nhân nỉ non.

Hắn đã không kịp chờ đợi muốn biết chuyện Ác Ma Chi Vương muốn nói cho hắn biết.

......

"Chúc mừng túc chủ rút được siêu thần cấp ban thưởng cổ Phật Xá Lợi."

A?

Cổ Phật Xá Lợi?

Trên đường đến Ác Ma lãnh địa, Sở Cuồng Nhân rút thưởng, nhìn xem mình rút được phần thưởng, lộ ra một chút hiếu kì.

Cổ Phật Xá Lợi.

Đây là lực lượng kết tinh cổ Phật lưu lại sau khi ngã xuống.

Nếu luyện hóa, có thể để Sở Cuồng Nhân có được Phật Môn tu vi cực kỳ cường đại, lực lượng này thậm chí không thua một chút quân vương Phật Môn.

Nếu là tu sĩ tầm thường, muốn luyện hóa một bảo vật như vậy, nói không chừng phải bỏ ra mấy cái kỷ nguyên, thậm chí cả một đời đều làm không được.

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân bây giờ, cũng không coi là khó khăn.

Lại thêm đây là hắn rút ra từ Huyễn Tưởng Luân Bàn, không có bất kỳ bài xích gì với hắn, tự nhiên thần phục với hắn.

Không bao lâu, hắn đã luyện hóa Xá Lợi.

"Đây chính là lực lượng của Phật?"

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, trong lòng bàn tay một đoàn Phật quang lưu chuyển.

Thanh thánh tường hòa, vô cùng mênh mông.

Hắn có chút hăng hái nhìn cỗ lực lượng này, chỉ là lực lượng này so với lực lượng bản thân hắn cũng không có mạnh bao nhiêu.

Cái phần thưởng này tác dụng không lớn đối với hắn.

Nhưng mà hắn không có thất vọng.

Lấy cảnh giới của hắn hôm nay, ngoại trừ phần thưởng vĩnh hằng, phần thưởng còn lại với hắn gần như đã không có tác dụng quá lớn.

Cái Xá Lợi này, mặc dù hắn có thể không dùng được.

Nhưng sau khi trở về cho tu sĩ Phật môn như Thạch Anh cũng được, đều là người của Bàn Cổ Tông, đối phương cường đại chính là Bàn Cổ Tông cường đại.

Sau đó không lâu.

Sở Cuồng Nhân đi tới Ác Ma lãnh địa.

"Tiểu ca ca, muốn tiến đến chơi hay không a."

"Lang quân thật tuấn tú..."

Đi trên đường đến Ác Ma vương đô, dọc theo đường, Mị Ma không ngừng vứt mị nhãn cho Sở Cuồng Nhân, so với lúc trước tới đây, Ác Ma lãnh địa phong thổ xảy ra một chút thay đổi, đã không có hỗn loạn như lúc trước.

Náo nhiệt phồn hoa không ít, nghĩ đến là bởi vì Ác Ma Chi Vương trở về, các thế lực lớn bên trong Ác Ma lãnh địa đều trở nên trung thực.

Đương nhiên, tiết mục nhược nhục cường thực vẫn diễn ra ở các nơi.

Chỉ là không có trắng trợn như lúc trước mà thôi.

"Tiểu tử, ngươi rất được hoan nghênh a."

Một Ngưu Ma cao lớn ngăn cản đường đi của Sở Cuồng Nhân.

Hắn thấy Sở Cuồng Nhân được vô số Mị Ma ưu ái, có chút khó chịu.

Muốn ra mặt giáo huấn tiểu bạch kiểm nhân tộc này một chút.

Để những Mị Ma đó xem cái gì mới là sinh vật giống đực!

"Ngươi muốn gây chuyện sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương, thản nhiên nói.

"Phải thì như thế nào?"

"Ai, ngươi mau cút đi đi."

"Người nên cút đi là ngươi, tiểu bạch kiểm, nhìn nắm đấm của ngưu gia!"

Ngưu Ma đánh ra một quyền về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhưng còn chưa chờ một quyền này rơi trên người Sở Cuồng Nhân, hắn đã bị một cỗ lực lượng không thể chống cự đánh bay ra ngoài, nện ở trên tường thành cách mấy trăm dặm.

Bên cạnh Sở Cuồng Nhân, một Mị Ma vũ mị xuất hiện.

Đám Ác Ma đang có mặt ở đây thấy người tới, nhao nhao quỳ xuống.

"Bái kiến Mị Ma đại công tước."

Người tới chính là một trong Tam Công Ác Ma, Ác Ma đại công tước.

"Tiểu ma vô lễ, lại dám mạo phạm Sở quân vương, muốn chết."

Mị Ma đại công tước hừ lạnh một tiếng, lập tức quay người cười mỉm nhìn Sở Cuồng Nhân, cúi người chào: "Thiếp thân bái kiến Sở quân vương, vương đợi đã lâu, mời Sở quân vương đi theo ta."

Thấy vậy, đám ác ma ở đây cũng biết tiểu bạch kiểm nhân tộc trong mắt bọn họ là một đại nhân vật khó lường a.

"Đi thôi." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, chuyện vừa rồi, hắn cũng không để trong lòng, cũng không cần thiết.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, đám ác ma lập tức bàn tán.

"Người này là ai vậy, thế mà khiến cho Mị Ma đại công tước cung kính như thế."

"Tựa hồ là quý khách của vương."

"Chờ một chút, Sở quân vương, chẳng lẽ là đệ nhất thần tử nhân tộc!"

Một số Ác Ma liên tưởng tới điều gì, hít vào một ngụm khí lạnh.

Nhân tộc thần tử Sở quân vương.

Cái tên này đã sớm truyền khắp toàn bộ Hồng Mông Đại Thế Giới, tất cả mọi người biết, đây là một tồn tại ghê gớm a.

Trước đó không lâu còn chém một vị khởi nguyên.

"Ông trời ơi, chắc chắn là hắn, chỉ có người như vậy mới đáng vương đối đãi như thế."

"Chậc chậc, loại nhân vật này, nếu như hắn muốn thậm chí có thể san bằng cả Ác Ma tộc."

....

Chương 2387: Nguyên sơ chúng thần, cổ lão thần chiến, lần đầu nghe thấy Thần Hoàng

Bên trong Ác Ma cung điện.

Một bóng người yểu điệu ngồi trên vương vị, tư thái lười biếng.

"Vương, Sở quân vương đã tới."

Mị Ma đại công tước dẫn theo Sở Cuồng Nhân đi tới, khom mình hành lễ nói.

"Ừm, ta đã biết, ngươi đi xuống trước đi."

"Vâng."

Mị Ma đại công tước quay người rời khỏi.

Mà Ác Ma Chi Vương nhìn Sở Cuồng Nhân: "Ngươi khôi phục cũng thật là nhanh, Nhân Tổ chi thân đúng là không thể coi thường."

Trong giọng điệu, nàng cũng không cảm thấy bất ngờ khi Sở Cuồng Nhân thu hoạch được Nhân Tổ chi thân, sau đó chỉ vào vị trí bên cạnh: "Ngồi đi."

"Vâng."

Sở Cuồng Nhân cũng không già mồm, trực tiếp ngồi xuống: "Ta dựa theo ước định tới, xin Ác Ma Chi Vương nói cho ta biết từ đầu đến cuối mọi chuyện đi."

"Ta nói, không bằng ngươi tự mình xem đi."

Ác Ma Chi Vương đưa tay chỉ vào trán hắn một cái.

Một đạo linh quang hiển hiện.

Trong chốc lát.

Một vài bức hình tràn vào trong đầu.

Đó là từng tràng chiến đấu kinh thiên động địa, rung chuyển chư thiên!

Không.

Là chiến tranh!

Trong chiến tranh, Sở Cuồng Nhân nhìn thấy có tồn tại quỷ quyệt, hóa thân vô biên hắc ám, nuốt hết vô tận pháp tắc, để chư thiên lâm vào hắc ám.

Có cường giả tuyệt thế một đao chém nát vũ trụ, chém ra hắc ám, có Chúc Long, mở mắt vì ban ngày, nhắm mắt vì đêm, nắm giữ thời gian, có phong hoa tuyệt đại giai nhân, bậc cân quắc không thua đấng mày râu, đưa tay dẫn phong lôi, đánh nát sao trời...

Ở trong đó.

Có một tồn tại hấp dẫn sự chú ý của Sở Cuồng Nhân.

Đó là một nam tử áo trắng.

Hắn lưng đeo thủy tinh trường kiếm, bóng người biến hóa, Tha Hóa Tự Tại, trấn áp hết thảy, tồn tại cường đại ở trước mặt hắn đều như gà đất chó sành.

Mà chống lại hắn là một tồn tại thân mặc trường bào màu vàng lợt, đầu đội mũ miện, đế uy cái thế, chỉ một cái liếc mắt, Sở Cuồng Nhân cảm nhận uy áp người kia tựa hồ vượt qua thời gian, nghiền ép hắn!

Loại tồn tại đó, cho dù là tồn tại ở trong trí nhớ Ác Ma Chi Vương, chỉ hiện ra cho Sở Cuồng Nhân nhìn cũng có uy năng không thể phỏng đoán...

Trận chiến tranh này, vô cùng đáng sợ.

Gần như đánh nát chư thiên.

Quân vương trong chiến tranh này cũng chỉ là pháo hôi cao cấp.

Chỉ có đại đạo vô tận mới có năng lực bảo mệnh nhất định.

Chúa Tể đứng đầu nhất mới có thể chi phối thế cục.

Qua thật lâu.

Sở Cuồng Nhân mới chậm rãi lấy lại tinh thần, hắn nhìn Ác Ma Chi Vương: "Đây là chiến tranh gì? Đối chiến với các ngươi là tồn tại như thế nào?"

"Đây là... chư thiên thần chiến!"

Ác Ma Chi Vương thản nhiên nói: "Ở Hồng Mông kỷ nguyên cổ xưa nhất, Hồng Mông Đại Thế Giới sẽ không giống như bây giờ, mỗi một đoạn thời gian sẽ khởi động lại, sở dĩ như thế này là bởi vì Hồng Mông Đại Thế Giới bị đánh hỏng."

Sở Cuồng Nhân con ngươi có chút co rụt lại.

Hồng Mông Đại Thế Giới, đây là khởi nguyên chư thiên vũ trụ!

Vô số vũ trụ có nguồn gốc từ Hồng Mông.

Thế giới như thế này lại bị đánh hỏng? !

"Là bởi vì trận chư thiên thần chiến đó?"

"Đúng."

Ác Ma Chi Vương khẽ vuốt cằm: "Từ khởi nguyên cổ xưa, Hồng Mông mới sinh, ba ngàn đại đạo còn chưa hoàn toàn hiển hóa, đó là thời đại khởi nguyên, khởi nguyên mà người người tha thiết ước mơ ở thời đại đó có thể thấy được khắp nơi."

"Mà thời đại đó cũng ra đời một nhóm tồn tại khởi nguyên, Hư Không Chi Chủ, Nguyên Sơ Chúc Long, Sát Lục Chi Thần, Nhân Tổ, Thú Thần các loại đều là sinh linh đản sinh trong thời đại đó, bọn họ xưng mình là nguyên sơ chúng thần!"

"Là tồn tại cổ xưa nhất chư thiên!"

"Ở sau này, khởi nguyên dần dần tiêu tán, ba ngàn đại đạo hiển hóa, từng đám đại đạo sinh linh xuất hiện, mặc dù lực lượng bọn họ còn cường đại hơn so với quân vương bây giờ, nhưng lại không bằng nguyên sơ, cho nên thần phục với nguyên sơ chúng thần."

"Ta, chính là một vị đại đạo sinh linh."

Ác Ma Chi Vương nhìn Sở Cuồng Nhân, ngáp một cái: "Ác Cốt, đây là bản danh của ta, là một khối xương cốt hấp thu Vạn Linh Chi Ác, theo thời gian chuyển dời, sinh linh trong Hồng Mông Đại Thế Giới càng ngày càng nhiều, Vạn Linh Chi Ác để lực lượng của ta càng ngày càng mạnh, mặc dù là đại đạo sinh linh nhưng so với nguyên sơ chúng thần cũng không kém chút nào, là số ít tồn tại lấy đại đạo chi thân sánh vai nguyên sơ."

Nguyên sơ chúng thần, đại đạo sinh linh...

Sở Cuồng Nhân suy tư, thời đại đó đúng là ầm ầm sóng dậy.

Ác Ma Chi Vương tiếp tục nói: "Lại không biết qua bao lâu, Hồng Mông Đại Thế Giới không tự chủ sáng tạo sinh linh, tịch mịch không biết bao lâu, có một số người trong nguyên sơ chúng thần bắt đầu thử sáng tạo sinh linh, nhân tộc, Long Tộc, Không Tộc, Thiên Thần nhất tộc, Hồn Tộc các loại tộc đàn vì vậy mà sinh."

"Chúng thần có tình cảm cực sâu với sinh linh mình sáng tạo, nhưng theo thời gian chuyển dời, tộc đàn càng ngày càng nhiều, sinh linh tâm tình tiêu cực cũng càng ngày càng nhiều, Hồng Mông Đại Thế Giới tài nguyên có hạn, nhưng nguyên sơ chúng thần sáng tạo dục vọng lại là vô hạn, thế là chiến tranh bạo phát."

"Từ tộc đàn và tộc đàn dần dần biến thành nguyên sơ chúng thần nội đấu, càng về sau, một sinh linh từ thần sáng tạo ra giết chết thần, chúng thần sáng tạo ra sinh linh lại có được tiềm lực siêu việt thần, chúng thần lần đầu tiên cảm thấy... sợ hãi!"

"Trong đó, có một bộ phận thần chủ trương tiêu diệt tất cả sinh linh thần tạo, để thiên địa trở về trạng thái nguyên thủy nhất, mà có một bộ phận thần thì không muốn làm như thế, tranh luận lâu dài không có kết quả, thần chiến quy mô càng lớn, mãnh liệt hơn bộc phát, đây cũng là lý do chư thiên thần chiến..."

Ác Ma Chi Vương êm tai nói.

Sở Cuồng Nhân sau khi nghe xong, không khỏi thổn thức: "Ý của ngươi là, tương lai có thể sẽ xảy ra chiến tranh, chính là chư thiên thần chiến sao?"

"Không sai."

Ác Ma Chi Vương khẽ vuốt cằm: "Trận thần chiến năm đó kéo dài một cái kỷ nguyên, chúng thần vẫn lạc, ngủ say, chuyển thế, nhưng thần chiến lại chưa kết thúc, Vận Mệnh Chi Chủ đã từng nói, trong tương lai sẽ có một cái kỷ nguyên cuối cùng, vẽ lên dấu chấm tròn cho trận thần chiến này."

"Mà bây giờ, chính là kỷ nguyên cuối cùng!"

"Cho dù là chuyển thế hay là ngủ say, những cổ lão nguyên sơ này sẽ tỉnh dậy, thần chiến cũng sẽ giáng lâm lần nữa! Đây là chiến tranh quét sạch chư thiên, không ai có thể không đếm xỉa đến."

Ác Ma Chi Vương thần sắc dần dần ngưng trọng.

Lúc này Sở Cuồng Nhân mới chợt hiểu.

Thì ra là thế, bởi thế cho nên Ác Ma Chi Vương mới bồi dưỡng cường giả, tất cả đều là vì thần chiến sắp đến.

"Như thế, ngươi và Nguyên Sơ Chúc Long, Nhân Tổ, là trận doanh bảo vệ chư thiên, mà Mạt Nhật Chi Ám, Hư Không Chi Chủ thì chủ trương hủy diệt tất cả sinh linh thần tạo, để thiên địa trở về nguyên thủy, trận doanh diệt thế."

"Đúng thế."

"Hỏi một câu, trong hai đại trận doanh, hiện tại ai mạnh ai yếu?"

"Ừm... trận doanh diệt thế mạnh hơn, bởi vì lúc trước trong trận thần chiến đó, mấy vị tồn tại chí cường Nguyên Sơ Chúc Long vẫn lạc, Nhân Tổ vì phong ấn Thần Hoàng mà hi sinh mình, mà trận doanh diệt thế, không nói những cái khác, vị Thần Hoàng mạnh nhất bây giờ vẫn còn sống." Ác Ma Chi Vương nói.

"Thần Hoàng..."

Sở Cuồng Nhân nỉ non.

Nguyên sơ mạnh nhất.

Trong đầu hắn hiện ra bóng dáng đối phương.

Đó là Thần Hoàng trong trí nhớ Ác Ma Chi Vương, chỉ nhìn trộm, Sở Cuồng Nhân đã cảm giác đầu bị một tòa Thần Sơn hung hăng va chạm một chút.

"Có thể để cho Nhân Tổ lấy mạng sống ra đánh đổi, tiến hành phong ấn mà không phải đánh giết, ài, xem ra tương lai sẽ là một trận đánh ác liệt a."

Chương 2388: Ác Ma Chi Dịch, không dám uống, có thể ưu đãi cho ngươi

Nghe Ác Ma Chi Vương nói xong, Sở Cuồng Nhân tâm tình có chút nặng nề.

So với thần chiến tương lai, Hư Không Chi Chủ, Mạt Nhật Chi Ám chỉ là thức nhắm khai vị mà thôi, hoàn toàn không đáng giá nhắc tới.

Mà ngay cả tồn tại như Nhân Tổ đều vẫn lạc trong thần chiến.

Nếu thần chiến giáng lâm...

Sinh linh đồ thán cũng không đủ để hình dung.

Chư thiên, không biết sẽ bị hủy diệt bao nhiêu.

Bàn Cổ vũ trụ, nếu như bị tác động đến, sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát!

Sở Cuồng Nhân hít sâu một hơi.

Hắn tuyệt đối sẽ không để chuyện này phát sinh.

Tuyệt đối!

"Có lẽ, hiện tại nói cho ngươi chuyện này có chút sớm."

Ác Ma Chi Vương nhìn Sở Cuồng Nhân sắc mặt ngưng trọng, cảm khái một tiếng.

Ngay cả Ác Ma Chi Vương sống không biết bao nhiêu kỷ nguyên nàng, sánh vai nguyên sơ khởi nguyên, cũng vô cùng lo lắng cho tương lai.

Huống chi quân vương trẻ tuổi như Sở Cuồng Nhân.

"Không, hiện tại vừa vặn, cũng tiện cho ta chuẩn bị sớm!"

Sở Cuồng Nhân nói.

Ác Ma Chi Vương nhìn hắn một cái, lộ ra vẻ vui mừng.

Ngày xưa.

Nhân Tổ chính là một trong số người lãnh đạo trận doanh hộ thế, dưới cái nhìn của nàng, Sở Cuồng Nhân có tiềm lực trở thành Nhân Tổ thứ hai!

Trước kia chỉ xem trọng Sở Cuồng Nhân có thể thành chiến hữu của mình.

Nhưng hiện tại xem ra, đối phương có thể làm không chỉ có những chuyện này.

"Đúng rồi, nếu như bọn người Hư Không Chi Chủ muốn hủy diệt sinh linh thần tạo, như vậy các loại chủng tộc Không Tộc cũng nằm trong phạm vi bọn họ hủy diệt, có thể thuyết phục bọn họ đứng bên chúng ta, phản kháng chúng thần hay không?"

Sở Cuồng Nhân nghĩ nghĩ nói, mặc dù hắn và Không Tộc có thù, nhưng so với giết bọn họ, chẳng bằng lấy ra làm pháo hôi thần chiến.

"Vô dụng, sinh linh thần tạo mặc dù có tiềm lực sẽ vượt qua nguyên sơ nhưng chẳng qua là số rất ít, đại bộ phận sinh linh thần tạo không thể nào ngỗ nghịch ý chí người sáng tạo, lại nói, Hư Không Chi Chủ và chúng thần tiện tay có thể mở không gian, đến lúc đó đem sinh linh mình tạo giấu vào không gian tự mình mở ra, sau đó lại để thiên địa trở lại trạng thái nguyên thủy không phải tốt hơn sao." Ác Ma Chi Vương nói.

Nghe đến đây, Sở Cuồng Nhân khóe miệng co giật một chút.

Khá lắm.

Nói muốn hủy diệt tất cả sinh linh thần tạo, nhưng lại phá lệ khai ân với sinh linh mình sáng tạo, nguyên sơ chúng thần, đúng là tiêu chuẩn kép.

Nói trắng ra là để thiên địa trở lại trạng thái nguyên thủy, có thể cũng chỉ là một cái cớ mà thôi, mục đích là tiêu diệt những thế lực đối nghịch mình, sau đó chiếm cứ thiên địa tài nguyên của đối phương, cung cấp mình hưởng dụng.

"Vương, Hắc Ám Ma Quân cầu kiến."

Lúc này, Mị Ma đại công tước đi tới nói.

"A, cho hắn vào đi."

Chỉ chốc lát.

Hắc Ám Ma Quân đi vào cung điện, khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, hắn sửng sốt một chút, lập tức cười nói: "Đã lâu không gặp, Vận Mệnh Điện Chủ."

"Ừm?"

Ác Ma Chi Vương nghe vậy, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, nói với Sở Cuồng Nhân: "Hắn nói ngươi là Vận Mệnh Thần Điện chi chủ?"

Sở Cuồng Nhân cũng không giấu diếm, khẽ vuốt cằm: “Vâng."

"Tiểu gia hỏa, rốt cuộc ngươi còn có bao nhiêu chuyện giấu diếm ta đây." Ác Ma Chi Vương vốn cho là trong khoảng thời gian này ở chung, mình đã đủ hiểu rõ Sở Cuồng Nhân, không ngờ được là đối phương giấu còn sâu hơn so với mình nghĩ.

Bí mật này, một cái tiếp lấy một cái.

Sở Cuồng Nhân sờ lên cái mũi, cũng không nói thêm cái gì.

Bí mật lớn nhất trên người hắn không gì qua được Huyễn Tưởng Luân Bàn, nhưng bí mật này hắn không thể nào nói với bất luận kẻ nào.

"Tới tìm ta làm cái gì?"

Ác Ma Chi Vương nhìn Hắc Ám Ma Quân thản nhiên nói.

"Chuyện ta hứa với ngươi, đã có tin tức."

"A, nói một chút."

Ác Ma Chi Vương hai mắt tỏa sáng.

Ngày xưa, nàng giao dịch với Hắc Ám Ma Quân, đối phương nhờ nàng đi Minh Tộc, đối phó Mạt Nhật Chi Ám, bảo hộ Quang Minh nữ thần.

Mà đối phương thì vì nàng tìm một kiện cực đạo thần binh.

"Đồ ngươi muốn ta tìm, rất có thể ở trong Thiên Phật Tịnh Thổ."

"Thiên Phật Tịnh Thổ?"

Ác Ma Chi Vương lộ ra vẻ ngoài ý muốn, lập tức khẽ cười nói: "Nếu lấy Phật Môn nguyện lực che lấp, đúng là có thể ngăn chặn vật kia tán phát vô tận ác niệm, khó trách ta tìm lâu như vậy đều không có tìm được."

Nói xong, nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân: “Vật đó thuộc về ta, Thiên Phật Tịnh Thổ cưỡng ép chiếm cứ, lúc đầu, dựa theo tính tình của ta, trực tiếp giết qua cầm về, nhưng nể mặt ngươi, ta có thể cho bọn họ một cơ hội, tự mình giao ra, ta sẽ xem như cái gì cũng chưa từng xảy ra."

Thiên Phật Tịnh Thổ, nhân tộc Thánh Địa.

Sở Cuồng Nhân rất coi trọng nhân tộc, Ác Ma Chi Vương biết điểm này.

Cho nên, nàng giao việc này cho đối phương.

"Ta biết rồi."

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu, kêu Ác Ma Chi Vương chờ một thời gian.

"Tốt, chuyện cũng nói xong rồi, ở lại ăn bữa cơm rau dưa đi."

Ác Ma Chi Vương phủi tay.

Rất nhanh.

Mấy Mị Ma bưng một bàn bàn trân tu mỹ vị tiến đến.

"Nếm thử Ác Ma Chi Dịch của Ác Ma nhất tộc ta."

Ác Ma Chi Vương bưng chén rượu lên nói.

Sở Cuồng Nhân nhìn rượu ngon màu hồng trong chén, cũng lộ ra một chút hiếu kì.

Ác Ma Chi Dịch, cái này là rượu ngon vang danh vạn tộc của Ác Ma nhất tộc, nghe nói một vò Ác Ma Chi Dịch có thể bán hơn vạn cân Đại Đạo Chi Nguyên.

Tu sĩ tầm thường muốn uống đều uống không được.

Sở Cuồng Nhân là lần đầu tiên nếm thử, hắn giơ ly rượu lên, mùi rượu say lòng người xông vào mũi, hương rượu này, rất là kì lạ.

Giống như mùi thơm cơ thể của nữ tử.

Ngay khi hắn muốn nếm thử, trong đầu của hắn Tiểu Ái điên cuồng kêu lên: “Chủ nhân, đừng uống đừng uống! !"

Sở Cuồng Nhân ánh mắt ngưng tụ: “Trong rượu có độc?"

"Không phải."

"Vậy tại sao không cho ta uống."

"Rượu này thành phần có chút đặc biệt, là từ dịch thể của Mị Ma ủ chế mà thành, nếu chủ nhân có thể tiếp nhận, vậy uống đi."

Sở Cuồng Nhân: "......"

Hắn trầm mặc một hồi, yên lặng đặt chén rượu xuống.

Ác Ma Chi Dịch...

Đúng là Ác Ma Chi Dịch a.

Đối diện hắn.

Hắc Ám Ma Quân uống như si như say: “Ác Ma Chi Dịch, quả nhiên là rượu ngon, mùi rượu cam thuần, mùi thơm ngào ngạt, như nhuyễn ngọc trong ngực, danh bất hư truyền a."

Sở Cuồng Nhân nhìn một chút, cũng không nói gì.

Ma Quân, ngươi vui vẻ là được rồi.

"Thế nào, tiểu gia hỏa, rượu ngon này không hợp khẩu vị ngươi?"

"Ta có mang rượu tới, ngoại trừ cái này, rượu khác ta uống không quen." Sở Cuồng Nhân cười cười, lấy ra một vò Hoàng Lương Nhất Mộng.

Tuy nói mỗi một Mị Ma đều là mỹ nhân vũ mị xinh đẹp, trong mắt người bình thường, dịch thể là mỹ vị cam lộ.

Nhưng Sở Cuồng Nhân ngẫm lại vẫn không dám uống.

"Thật sao?"

Ác Ma Chi Vương nhìn hắn, cười đến ý vị thâm trường, cũng không có nói thêm cái gì.

Sau khi cơm nước no nê, Sở Cuồng Nhân rời khỏi Ác Ma lãnh địa.

Trước khi đi.

Hắc Ám Ma Quân hỏi thăm hắn tình trạng của Quang Minh nữ thần.

"Ngươi đang lo lắng tỷ ngươi?"

"Thôi đi, ta lo nàng chết rồi, sau này ta sẽ thiếu một đối thủ, há không tịch mịch?" Hắc Ám Ma Quân mạnh miệng nói.

"Yên tâm đi, nàng không có việc gì, mặt khác, thứ này trả lại ngươi." Sở Cuồng Nhân lấy ra Hắc Ám Quân Vương Lệnh, ném cho Ma Quân.

"Vận Mệnh Điện Chủ, ngươi ta giao dịch còn chưa kết thúc." Hắc Ám Ma Quân khóe miệng hơi vểnh: “Ngày xưa, ngươi nói giúp ta tìm kiếm chữa thương chi vật, nhưng lại không làm được, nhưng ngươi đã cầm chỗ tốt của ta, như vậy không thích hợp chứ."

"Vận mệnh luôn luôn công đạo, chưa từng nợ người, nếu như có giao dịch lần nữa, ta có thể ưu đãi cho ngươi." Sở Cuồng Nhân nói.

"Ha ha, vậy thì được."

....

Chương 2389: Minh Nguyệt Vô Hạ tình cảnh, càng như thế đối đãi nhân tộc công thần, Sở Cuồng Nhân chi nộ

Rời khỏi Ác Ma lãnh thổ, Sở Cuồng Nhân suy hành trình tiếp theo.

Hắn muốn đi hai chỗ.

Thiên Nhân Thánh Địa và Thiên Phật Tịnh Thổ.

Đi Thiên Nhân Thánh Địa, chủ yếu là đem Long Huyết Đan cho Minh Nguyệt Vô Hạ, khôi phục thọ nguyên thâm hụt cho nàng, thuận tiện hỏi thăm biện pháp tăng cường kiếm linh.

Mặc dù Tiểu Ái cũng có không ít tăng cường kiếm linh chi pháp.

Nhưng hắn vẫn muốn hỏi vị đã từng là Nhân Tổ Chi Kiếm kiếm linh này một chút.

Dù sao, người ta là kiếm linh cổ xưa nhất.

Kiếm, khái niệm này là do nàng mà có.

Cuối cùng muốn đi Thiên Phật Tịnh Thổ một chuyến, yêu cầu cực đạo thần binh của Ác Ma Chi Vương, bây giờ Ác Ma Chi Vương là đối tượng hợp tác trọng yếu, hơn nữa đối phương đã từng đã giúp hắn không ít, hắn cũng không ngại ra mặt thay đối phương hoàn thành việc này.

n, rất tốt.

Thiên Nhân Thánh Địa tương đối gần, hắn tới đó trước.

Sau đó không lâu.

Sở Cuồng Nhân đi tới một mảnh sơn mạch nguy nga, trong dãy núi có các loại lầu các cung điện ẩn núp trong đó, tản ra tiên huy thần quang.

Khí tượng rộng lớn, hơn xa tiên sơn phúc địa bình thường.

"Người nào?"

Một bóng người đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Đây là một tu sĩ Đại Đạo Cảnh, xem ra hẳn là thanh niên tài tuấn Thánh Địa, hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt dẫn theo từng tia đề phòng.

Sở Cuồng Nhân chắp tay nói: "Tại hạ Sở Cuồng Nhân, tới bái phỏng Minh Nguyệt Vô Hạ, xin vị đạo hữu này thông cáo hộ."

"Sở Cuồng Nhân!"

Thanh niên này rõ ràng giật nảy mình.

Nhưng sau đó lại lộ ra chần chờ.

"Thánh nữ hiện tại không tiện gặp khách."

"Không tiện gặp khách? Chẳng lẽ là bởi vì một trận chiến ở Hư Thiên Linh Giới bị thương hay sao?" Sở Cuồng Nhân lông mi cau lại.

Không đúng.

Minh Nguyệt Vô Hạ mặc dù có bị thương nhưng chỉ là hao tổn thọ nguyên, còn không đến mức không thể gặp người.

Mặt khác.

Mình cũng không có tận lực ẩn tàng khí tức.

Hẳn là quân vương trong Thiên Nhân Thánh Địa cũng cảm ứng được mình tới.

Nhưng lại không một vị quân vương ra gặp hắn.

Không phải hắn tự cao, lấy thân phận địa vị và thực lực của hắn bây giờ, cho dù hắn đến Chí Cao Pháp Đình, Pháp Quan đều phải tự mình ra tiếp kiến hắn.

Quân vương Thiên Nhân Thánh Địa lại không nhìn hắn?

Rõ ràng, không chào đón mình.

Chỉ là Sở Cuồng Nhân cũng không thèm để ý cái này, chuyến này hắn tới là vì gặp Minh Nguyệt Vô Hạ, chỉ cần đối phương chịu gặp hắn là được rồi.

"Lần này ta đem đan dược chữa thương tới cho Minh Nguyệt đạo hữu, có thể giúp nàng khôi phục thương thế, xin đạo hữu dẫn kiến." Sở Cuồng Nhân khách khí nói.

"Ta nói, Thánh nữ không tiện gặp khách."

"Vì sao?"

"Còn không phải là bởi vì ngươi."

Lúc này, một tu sĩ khác thở phì phò lao đến: “Nếu không phải là bởi vì ngươi, Thánh nữ đâu bị giam..."

"Sư đệ, nói cẩn thận."

Người kia còn chưa có nói xong, bị thanh niên bên cạnh cản lại.

Nhốt?

Sở Cuồng Nhân ánh mắt lóe lên.

Thái độ kỳ quái của Thiên Nhân Thánh Địa, Minh Nguyệt Vô Hạ không thấy tăm hơi, tất cả đều khiến cho trong lòng Sở Cuồng Nhân có suy đoán.

Ở Hư Thiên Linh Giới, hắn và quân vương ngoại tộc chiến một trận, nhưng Kiếm Thần cung chủ và người của mấy đại Thánh Địa lại không ai tiến lên hỗ trợ.

Hiển nhiên là nhận được mệnh lệnh của tầng lớp cấp cao.

Minh Nguyệt Vô Hạ không để ý mệnh lệnh, dứt khoát xuất thủ tương trợ.

Xem ra là bởi vì chuyện này nên bị tầng lớp cấp cao Thánh Địa trừng phạt?

"Nếu như Minh Nguyệt đạo hữu không tiện gặp khách, tại hạ xin cáo từ trước."

Sở Cuồng Nhân nói xong, cũng không dây dưa, quay người rời khỏi.

Chỗ sâu trong Thánh Địa.

Thiên Nhân Thánh Chủ ánh mắt lộ ra vẻ nghi hoặc: “Sao bây giờ Sở Cuồng Nhân này trở nên dễ nói chuyện như vậy? Hắn không dây dưa thật?"

Không chỉ có là hắn, Thiên Thánh cũng có chút ngoài ý muốn.

Dựa theo bản tính đối phương, không nên như vậy mới đúng.

Mà Sở Cuồng Nhân bỏ qua như vậy sao?

Làm sao có thể.

Sở Cuồng Nhân bóng người hóa thành một đạo lưu quang, lướt vào hư không, ngăn cách cảm giác quân vương, sau đó khí tức trên thân biến ảo, Tha Hóa Tự Tại Pháp thi triển.

Trong chốc lát, hắn hóa thành tu sĩ Thánh Địa nhìn thấy trước đó.

Khi xuất hiện lại.

Hắn đã lẫn vào Thiên Nhân Thánh Địa.

"Ai, Thánh nữ thật đáng thương, Ngũ Suy Chi Địa, chỗ đó há là người ở được, nàng ở bên trong chắc chắn chịu không ít khổ a."

"Vì một Sở Cuồng Nhân, đáng giá không?"

"Thiên Nhân Ngũ Suy, lần lượt trải qua pháp hoa chi suy, dung nhan chi suy, nhục thân chi suy, linh hồn chi suy, thọ nguyên chi suy, lặp đi lặp lại như thế, đối với tu sĩ là trừng phạt lớn nhất."

"Đúng vậy, ta nhớ được trước kia có đệ tử bị giam vào Ngũ Suy Chi Địa không đến ngàn năm, sau khi đi ra, tâm ma sinh sôi, tu vi không tiến, triệt để sa đọa, cuối cùng buồn bực sầu não mà chết, thật là đáng thương."

"Đâu chỉ, ta nghe nói có người chịu không được thống khổ này, trực tiếp tự sát ở bên trong, ai, Thánh nữ nàng chống đỡ được sao?"

"Nói đến Thánh nữ cũng không sai, Sở Cuồng Nhân đối kháng ngoại tộc, nàng là thần nữ nhân tộc, xuất thủ tương trợ, có lỗi gì?"

"Xuỵt, ngậm miệng, ngươi nói như vậy đừng để người khác nghe được, nếu truyền vào tai Thánh Chủ, ai cũng không cứu được ngươi."

Sở Cuồng Nhân lẫn vào Thiên Nhân Thánh Địa, sau đó nghe được không ít chuyện.

Cũng đã tìm hiểu được chuyện liên quan tới Minh Nguyệt Vô Hạ.

Thiên Nhân Ngũ Suy.

Đây là một loại tai kiếp tu sĩ sợ nhất.

Đi vào ngũ suy, ý nghĩa cách tử vong không xa.

Trong ngũ suy, Tiên Nguyên, pháp tắc tu sĩ đau khổ tu hành sẽ từ từ suy yếu, dung nhan sẽ già đi, nhục thân khí huyết dần dần thâm hụt, trở nên bẩn thỉu, sau đó linh hồn thần trí sẽ dần dần hỗn độn, thọ nguyên trôi qua...

Cho đến chết.

Loại này trong mắt phàm nhân là chuyện bình thường, nhưng tu sĩ vốn có thọ nguyên lâu dài và lực lượng cường đại thì lại là tra tấn sống còn khó chịu hơn chết.

Rất nhiều tu sĩ tình nguyện chiến tử cũng không muốn biệt khuất chết đi như thế.

Mà bên trong Thiên Nhân Thánh Địa.

Có một Linh Giới kì lạ, tên gọi Ngũ Suy Chi Địa.

Để cho tu sĩ không ngừng kinh lịch quá trình Thiên Nhân Ngũ Suy.

Tu sĩ tầm thường, vô cùng e ngại ngũ suy.

Chớ nói chi là trải qua vô số lần.

Hiện tại, Minh Nguyệt Vô Hạ đang chịu đựng tra tấn như thế này.

Nghĩ đến đây, Sở Cuồng Nhân ánh mắt dần dần lạnh như băng.

Hắn cũng không thân với Minh Nguyệt Vô Hạ.

Nhưng đối phương vì trợ hắn đánh với Hư Không Chi Chủ một trận, cam nguyện tiêu hao chục tỷ thọ nguyên, không, không phải là vì hắn, mà là vì cả nhân tộc.

Một vị nhân tộc công thần như vậy, khi trở lại tông môn của mình, chẳng những không có được ca ngợi còn bị giam lại nhận hết nỗi khổ ngũ suy!

Hơn nữa nàng vốn bị thương, thọ nguyên thâm hụt.

"A, tốt, hay cho một Thiên Nhân Thánh Địa!"

"Hay cho một Thiên Thánh a!"

Sở Cuồng Nhân giận quá thành cười.

Bên cạnh, một đệ tử Thiên Nhân Thánh Địa không khỏi nghi hoặc.

"Sư huynh, ngươi thế nào?"

Nhưng sau đó hắn nhìn thấy sư huynh trong miệng hắn sải bước ra, trên thân tiên huy lấp lóe, trong nháy mắt, thay hình đổi dạng, khí tức đại biến.

Một cỗ uy thế vô cùng mênh mông, như đại dương mênh mông vô biên, tiết ra!

Oanh! !

Toàn bộ Thiên Nhân Thánh Địa cũng vì đó chấn động!

Trong Thánh Địa, một đám quân vương đều mở hai mắt ra.

"Chuyện gì xảy ra, sao gia hỏa này đi mà quay lại rồi? !"

"Uy thế thật cường đại, ai chọc giận người này?"

"Phiền phức lớn rồi."

Chúng quân vương tâm can không khỏi run lên.

Lần này bọn họ ngồi không yên, lửa giận của Sở Cuồng Nhân, dù cho là Thiên Nhân Thánh Địa có được để uẩn khổng lồ cũng không dám đối mặt a.

....

Chương 2390: Nhân tộc công thần, há là các ngươi có thể làm nhục, lực áp Thiên Nhân Thánh Địa

Bên trong Thiên Nhân Thánh Địa.

Sở Cuồng Nhân không chút kiêng kỵ tiết ra khí tức.

Toàn bộ Thánh Địa vì đó chấn động!

Từng quân vương từ bốn phương tám hướng bay lượn mà ra, vây Sở Cuồng Nhân lại, trên mặt của bọn họ tràn đầy vẻ kiêng dè.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi muốn làm gì?"

Thiên Nhân Thánh Chủ ánh mắt lạnh như băng nói.

"Nhân tộc công thần, há là ngươi có thể làm nhục? Ta muốn các ngươi lập tức thả Minh Nguyệt Vô Hạ!" Sở Cuồng Nhân ngữ khí lạnh như băng nói.

"Hồ nháo, Minh Nguyệt Vô Hạ là Thánh nữ Thiên Nhân Thánh Địa ta, chúng ta muốn xử trí nàng như thế nào, có liên quan gì đến ngươi?"

"Chỉ bằng ta và nàng là chiến hữu kề vai chiến đấu."

"Vậy ngươi cũng không có quyền can thiệp chuyện trong Thánh Địa ta."

"A, nếu như ta gọi đệ tử ta Lam Vương đến đây, lấy thân phận Pháp Quan Chí Cao Pháp Đình yêu cầu các ngươi thả Minh Nguyệt Vô Hạ, như vậy đủ tư cách sao?"

"Ngươi..."

Thiên Nhân Thánh Chủ sắc mặt tái xanh.

Chí Cao Pháp Đình, nắm nhân tộc vô thượng quyền hành.

Dù cho là Thiên Nhân Thánh Địa cũng chỉ có thể khuất dưới bọn họ.

Nếu như bọn họ ra tay.

Thiên Nhân Thánh Địa sẽ rất khó khăn.

Nhưng Thiên Nhân Thánh Chủ cũng không nguyện thỏa hiệp, lạnh lùng nói: "Cho dù là Chí Cao Pháp Đình đến đây cũng không có quyền can thiệp nội vụ Thánh Địa ta!"

"Như vậy, vậy đừng trách ta."

Sở Cuồng Nhân cũng không nói nữa, lực lượng tinh thần khổng lồ quét ra.

Khóa chặt vị trí Ngũ Suy Chi Địa.

Đã Thiên Nhân Thánh Địa không muốn thả người, vậy hắn cứng rắn!

"Sở Cuồng Nhân, ngươi làm càn!"

Thiên Nhân Thánh Chủ phát giác được ý đồ của đối phương, sắc mặt âm trầm vô cùng.

Bao nhiêu năm rồi, chưa có người nào dám khiêu chiến quyền uy của Thiên Nhân Thánh Địa, chớ nói chi là cưỡng ép dẫn người rời khỏi trước mặt một đám quân vương Thánh Địa.

Thiên Nhân Thánh Chủ không thể nhịn được nữa, ngang nhiên xuất thủ.

Một quyền đánh ra, Thiên Nhân Diệu Pháp thi triển.

Một cái Thái Cực Đồ cự đại giống như thiên khung đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

"Cực Đạo Quân Vương, ta còn không để trong mắt, huống chi là ngươi?"

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, tùy ý trảm trên không trung.

Oanh một tiếng.

Thiên Nhân Thái Cực đồ bị tuỳ tiện xé thành hai nửa.

Cuồng bạo năng lượng hoàn toàn quét nát sơn mạch phụ cận!

Thiên Nhân Thánh Chủ bị kiếm khí trùng kích vào, đầu vai bị kiếm khí vạch phá, cả người bay ngược ra mấy trăm dặm, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt không khỏi dẫn theo chấn kinh.

Hắn dù nói thế nào cũng là tiếp cận quân vương nấc thang thứ nhất a.

Thế mà bị một chiêu đánh tan? !

Mặc dù đã nghe nói Sở Cuồng Nhân cường đại, nhưng thực tế khi hắn đối mặt, hắn vẫn cảm thấy ngạt thở.

Loại tồn tại này, không phải hắn có thể địch a.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi coi Thiên Nhân Thánh Địa ta không người sao?"

Một quân vương cất bước mà ra, đây là một cổ lão quân vương trong Thiên Nhân Thánh Địa, tu vi đã đạt đến quân vương nấc thang thứ nhất.

Có thể nói, trong toàn bộ Thiên Nhân Thánh Địa, gần với Thiên Thánh.

Hắn vừa hiện thân, không nói hai lời thôi động pháp tướng.

Đó là một cái Thái Cực pháp tướng.

Âm Dương chi lực ẩn chứa trong đó, tạo thành một cỗ uy năng bàng bạc.

Đối mặt lực lượng như vậy, Sở Cuồng Nhân tâm thần ngưng tụ, sau lưng có một tôn pháp tướng ngưng tụ mà thành, đó là Lam

Vương pháp tướng!

"m Dương Hám Hoàn Vũ!"

Lam Vương chi chiêu thi triển.

Âm dương chi năng to lớn hơn quét ra.

Oanh một cái, Thiên Nhân Thái Cực bị ngạnh sinh sinh đánh nát, vị cổ lão quân vương này rút lui mấy trăm trượng, sau đó gầm nhẹ một tiếng, thi triển lĩnh vực.

Lĩnh vực vừa mở, đất trời bốn phía tràn ngập cuồng loạn âm dương chi năng.

Lại hóa thành thần quang hai màu đen trắng, đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

"Lĩnh vực, có thể làm gì được ta?"

Sở Cuồng Nhân mặc dù còn chưa ngưng tụ lĩnh vực, thậm chí ngay cả pháp tướng thuộc về mình đều không có ngưng tụ ra, nhưng thực lực của hắn đã vượt qua cảnh giới phân chia, dùng lĩnh vực đối phó quân vương phổ thông gần như là nghiền ép.

Nhưng dùng để đối phó hắn lại là ngược lại !

"Kiếm, hai mươi lăm!" Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, quanh thân kiếm khí lưu chuyển, hoành tuyệt cổ kim, kiếm hai mươi lăm, bỗng nhiên bộc phát!

Kiếm khí đầy trời như hồng thủy dậy sóng, đổ xuống, rung động tứ phương.

Âm dương chi năng cuốn tới, bị lực lượng này chém vỡ, vị cổ lão quân vương này cũng bị đánh bay ra ngoài.

Lĩnh vực của hắn cũng ứng thanh mà bạo!

Đám người thấy thế hít vào một ngụm khí lạnh.

Ngay cả quân vương nấc thang thứ nhất, trước mặt Sở Cuồng

Nhân cũng không có bất kỳ sức đánh trả nào sao? Đây là tồn tại đáng sợ đến bực nào a! !

Mọi người tê cả da đầu.

"Ghê tởm, cùng tiến lên, ta không tin không chế trụ nổi hắn!"

"Hừ, không sai!"

Một đám quân vương cùng lên.

Pháp tắc lực lượng doạ người phô thiên cái địa bao phủ chân trời.

Dưới đáy, các đệ tử Thiên Nhân Thánh Địa quan sát mà lạnh mình tim đập nhanh, tê cả da đầu, chỉ cảm thấy một màn trước mắt này giống như tận thế thiên tai giáng lâm.

"Ngu xuẩn!"

Sở Cuồng Nhân đối mặt một đám quân vương vây công, cười lạnh một tiếng.

Ngay sau đó.

Chỉ thấy phía sau hắn có đủ loại pháp tắc lực lượng lấp lóe.

Quang Minh pháp tắc, Hắc Ám pháp tắc, Không Gian pháp tắc, Kiếm Đạo pháp tắc...

Đủ loại pháp tắc lực lượng tạo dựng ra từng cỗ pháp tướng.

Giống như mười vị quân vương đích thân tới!

Lam Vương pháp tướng đấm ra một quyền, Phong Lôi Chi Lực rung chuyển hoàn vũ.

Oanh một cái, một vị quân vương bị đánh cho bay ra ngoài thật xa.

Kiếm Thần pháp tướng cầm sao trời cự kiếm trong tay, một kiếm chém ra, kiếm khí như muốn xé nứt thiên địa, chặt đứt cánh tay một vị quân vương.

Quang Minh pháp tướng, Hắc Ám pháp tướng, Pháp Tổ pháp tướng, Thiên Nhân pháp tướng...

Đủ loại pháp tướng phát uy.

Đúng là đánh cho mấy vị quân vương Thiên Nhân Thánh Địa ở đây chật vật không chịu nổi.

Sở Cuồng Nhân, lấy sức một mình, lực áp Thiên Nhân Thánh Địa!

Chúng quân vương nhìn Sở Cuồng Nhân quanh thân vờn quanh các loại quân vương pháp tướng, ánh mắt kinh hãi vô cùng, như nhìn thấy chuyện cực kỳ khó tin.

"Đây là Nhân Tổ chi pháp!"

"Tha Hóa Tự Tại Pháp, quả nhiên kinh khủng như vậy!"

"Trời ạ, rốt cuộc là quân vương quái thai gì..."

Chúng quân vương bị đánh đến một điểm tính tình cũng không có.

Hoàn toàn không phải đối thủ.

Lúc này.

Chỗ sâu trong Thiên Nhân Thánh Địa, một cỗ khí tức cường hoành tuyệt luân gào thét mà ra.

Đây là, khí tức Cực Đạo!

"Sở Cuồng Nhân, ngươi coi Thiên Nhân Thánh Địa ta không người sao?"

Giọng nói lạnh lùng truyền ra.

Một bóng người ngẩng đầu dậm chân đi ra.

Chính là Chí cường giả Thiên Nhân Thánh Địa... Thiên Thánh.

Hắn lạnh lùng nhìn Sở Cuồng Nhân, cực đạo uy áp trên người khóa chặt hắn, trùng trùng điệp điệp, lôi cuốn thiên địa chi uy, ép tới Sở Cuồng Nhân.

Mà trên mặt Sở Cuồng Nhân nở một nụ cười lạnh như băng, không lùi không tránh: “Rốt cuộc ngươi chịu đi ra rồi sao? Ta còn tưởng rằng ngươi muốn làm con rùa đen rút đầu chứ."

Nói một cách nghiêm chỉnh.

Hắn không có thù hận gì với Thiên Thánh.

Song phương cũng chỉ gặp một lần trên nhân tộc tuyển cử đại hội mà thôi.

Nhưng đối phương giam cầm Minh Nguyệt Vô Hạ, chuyện này khiến cho Sở Cuồng Nhân không có hảo cảm gì với hắn, mở miệng lạnh lùng trào phúng.

"Hừ, ta thấy ngươi là tiểu bối, không muốn tranh đấu với ngươi, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, lập tức rời khỏi nơi này!" Thiên Thánh lạnh nhạt nói.

"Thả Minh Nguyệt Vô Hạ ra, ta lập tức rời khỏi đây."

"Không thể nào."

"Vậy ngươi nói lời vô ích gì đâu?"

Sở Cuồng Nhân phất tay áo, quân vương chi uy bộc phát, sau lưng, từng tôn pháp tướng tách ra thần hoa sáng chói, đánh thẳng tới Thiên Thánh!

"Ngươi, quá làm càn!"

Thiên Thánh ánh mắt dần dần lạnh lẽo, đưa tay hội tụ thiên địa chi lực, Thái Cực Đồ cự đại nghiền ép mà ra, đánh nát từng cái pháp tướng.

Hắn đứng chắp tay, thần thái tự nhiên: “Cho dù pháp tướng ngươi có nhiều, cũng đâu làm gì được? Trước mặt cực đạo, chỉ là gà đất chó sành!"

"A, thật sao?"

Sở Cuồng Nhân vận chuyển pháp tắc quanh thân, khí tức lập tức trở nên mờ mịt.

Thiên Nhân Quyết thi triển, thiên địa chi lực gia trì.

Nhưng cái này vẫn chưa xong.

Thôn Thiên Chi Thuật, bạo lực thôn phệ ức vạn dặm linh khí, chín trăm tám mươi mốt cái trận pháp trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, Vạn Pháp Bất Diệt Thể cũng theo đó Tha Hóa mà ra!

………………………………

Chương 2391: Ta muốn xem xem ai có thể cản ta, uy lực đồ dỏm, dung hợp Xá Lợi chi lực

Thiên Thánh nhìn xem khí tức Sở Cuồng Nhân liên tục tăng lên, ánh mắt dần dần trở nên băng lãnh, mà ở trong đó còn trộn lẫn vẻ ghen ghét!

Không sai, chính là ghen ghét!

Hắn nhận ra Sở Cuồng Nhân thi triển các loại pháp môn.

Ở trong đó thậm chí còn có chí cao diệu pháp của Thiên Nhân Thánh Địa bọn họ.

Hắn biết, tất cả đều là Sở Cuồng Nhân Tha Hóa ra.

Tha Hóa Tự Tại Pháp huyền ảo, hơn hắn tưởng tượng!

Hắn ghen ghét a!

Dựa vào cái gì Sở Cuồng Nhân có thể có được loại vô thượng diệu pháp này.

Vì cái gì hắn không học được?

"Ta nói lại một lần nữa, hôm nay ta nhất định phải mang Minh Nguyệt Vô Hạ đi, ta muốn xem xem, ai dám ngăn cản ta! !"

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, lực lượng pháp tắc bàng bạc giống như hồng thủy đổ ra, làm cả Thiên Nhân Thánh Địa đều đang run rẩy.

Thiên Nhân Thánh Địa.

Trong một mảnh hoang mạc.

Một nữ tử áo trắng tóc trắng xoá, khoanh chân ngồi ngay ngắn.

Nàng đeo mạng che mặt.

Nhưng làn da bại lộ bên ngoài cũng đang không ngừng khô quắt xuống dưới, khí tức cũng nhanh chóng suy yếu, nhục thân già yếu, pháp tắc suy yếu, thọ nguyên đi đến cuối cùng...

Trong khoảnh khắc sắp vẫn lạc.

Trong bão cát, một cỗ dị năng thần kỳ lưu chuyển ra.

Làn da của nàng khôi phục sung mãn, khí tức cũng không ngừng khôi phục, nhưng ngay sau đó, lại là một vòng già yếu, suy yếu, thọ nguyên trôi qua mới...

Lặp lại như thế, giống như luân hồi trốn không thoát.

Nơi này là Ngũ Suy Chi Địa.

Ở chỗ này, tu sĩ phải thừa nhận Thiên Nhân Ngũ Suy vĩnh vô chỉ cảnh.

Mà ngồi ở trong cát vàng, không là ai khác, chính là Minh Nguyệt Vô Hạ.

Nhân tộc đệ nhất thần nữ, Thánh nữ Thiên Nhân Thánh Địa, trước đó không lâu vừa mới trợ giúp Sở Cuồng Nhân chém giết Hư Không Chi Chủ, miễn trừ một trường hạo kiếp cho nhân tộc.

Hiện tại, vốn nên hưởng thụ vô thượng vinh hạnh đặc biệt, nàng lại ngồi trong hoang mạc hoang vu này, gánh chịu nỗi khổ ngũ suy vô cùng kinh khủng.

Bỗng nhiên.

Một cơn chấn động truyền vào Ngũ Suy Chi Địa.

Vốn ngồi tại nguyên chỗ, bất động thanh sắc nhận cực khổ, Minh Nguyệt Vô Hạ bỗng nhiên mở hai mắt ra, mặc cho ngũ suy tra tấn, cặp mắt của nàng vẫn giống như trăng sáng thanh tịnh sáng tỏ trong đêm tối, chứa đầy quang huy.

"Khí tức này là hắn..."

Minh Nguyệt Vô Hạ cảm ứng được chủ nhân của cỗ khí tức này.

Cũng cảm ứng được chủ nhân của khí tức này đang phẫn nộ.

"Sao hắn lại tới Thiên Nhân Thánh Địa, hơn nữa còn phát hỏa như thế?"

Minh Nguyệt Vô Hạ nhíu mày nghĩ.

Nàng nghĩ không ra, Sở Cuồng Nhân và Thiên Nhân Thánh Địa có ân oán gì.

Cũng bởi vì giết Lục Vô Ngân?

Không đúng.

Thiên Nhân Thánh Địa hẳn là không vì chuyện này mà đối nghịch với Sở Cuồng Nhân.

Như vậy chẳng lẽ là Sở Cuồng Nhân chủ động gây chuyện?

Cũng không đúng.

Nàng tự hỏi mình có chút hiểu Sở Cuồng Nhân, đối phương nhìn như điên cuồng, thật ra thì từng bước đều tính toán kĩ, xưa nay không làm chuyện không có nắm chắc, đột nhiên khai chiến với Thiên Nhân Thánh Địa, hắn có thể được chỗ tốt gì đâu?

"Không nghĩ ra..."

Minh Nguyệt Vô Hạ lắc đầu.

Lập tức không chú ý nữa.

Dù sao bây giờ nàng bị giam giữ ở chỗ này, cũng không làm được gì.

Nàng không có liên tưởng đến trên người mình, dù sao dưới cái nhìn của nàng, mình và Sở Cuồng Nhân không có thân, chỉ gặp mấy lần.

Đối phương đâu thể vì nàng mà khai chiến với Thiên Nhân Thánh Địa...

Bên ngoài Ngũ Suy Chi Địa.

Bên trong Thiên Nhân Thánh Địa.

Sở Cuồng Nhân liên tiếp thôi động nhiều loại tu hành pháp, tựa như không cực hạn, tăng lực lượng của mình lên tới một tầng thứ mới!

Khí tức bá đạo tuyệt luân, chỉ cần một sợi là có thể vỡ nát hư không, thời khắc này, thiên địa như muốn thần phục dưới chân Sở Cuồng Nhân!

Một đám quân vương ảm đạm phai mờ ở trước mặt hắn.

Giờ phút này, phảng phất chỉ có hắn mới xứng đáng với hai chữ quân vương!

"Thiên Thánh, có dám đánh với ta một trận? !"

Sở Cuồng Nhân khí thế lạnh thấu xương, mắt sáng như đuốc, trực tiếp khiêu chiến Thiên Thánh.

"Càn rỡ!"

Thiên Thánh lạnh hừ một tiếng.

Hắn đưa tay nắm trong hư không, chỉ thấy một đạo lưu quang lướt đến, hóa thành một thanh ngọc như ý thanh quang lấp lóe trong tay hắn.

Đó là một kiện cực phẩm Hồng Mông chí bảo.

Cực đạo thần binh, cực kỳ hiếm thấy.

Dù cho là Cực Đạo Quân Vương Thiên Thánh cũng không có cực đạo thần binh bàng thân.

"Thiên Nhân Cản Đại Nhật!"

Chỉ thấy ngọc như ý trong tay Thiên Thánh đánh ra, pháp tắc giao hội, hóa thành một vầng Đại Nhật đen trắng, thiêu đốt liệt hỏa hừng hực, đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

"Càn Khôn Tạo Hóa Chỉ!"

Sở Cuồng Nhân đầu ngón tay ngưng tụ Càn Khôn pháp tắc đánh ra.

Chỉ kình, thiên nhân Đại Nhật oanh kích.

Hai cỗ lực lượng nổ tung.

Thiên Thánh, Sở Cuồng Nhân, đều bị đẩy lui.

Ngày xưa, Sở Cuồng Nhân ở Hư Không Chi Ngục, tay cầm cực đạo thần binh mới có thể gây tổn thương đến Cực Đạo Quân Vương, nhưng bây giờ, dựa vào lực lượng tự thân, hắn đã có thể chiến một trận với Cực Đạo Quân Vương, có thể thấy được hắn tiến bộ lớn như thế nào.

"Pháp Tổ chi pháp?"

Thiên Thánh ánh mắt lóe lên.

Vừa rồi, trong nháy mắt hắn cho rằng là Pháp Tổ đích thân đến.

Cái này khiến cho trong lòng hắn càng thêm sợ hãi thán phục Tha Hóa Tự Tại Pháp.

Đồng thời càng thêm ghen ghét Sở Cuồng Nhân.

"Cuối cùng chỉ là pháp của người khác, ngươi chỉ là đồ dỏm thôi."

Thiên Thánh cười lạnh nói.

Nói xong, hắn lại thi triển Thiên Nhân Thái Cực lần nữa.

Sở Cuồng Nhân ngưng tụ thiên địa chi lực quanh thân đến cực hạn, dưới ánh mắt rung động của mọi người, thi triển, thôi động âm Dương pháp tắc, thi triển cực chiêu!

"Thiên Nhân Cản Đại Nhật!"

Một vầng Đại Nhật đen trắng, trùng trùng điệp điệp oanh ra.

Thiên Nhân Thái Cực, ứng thanh mà bạo!

Thiên Thánh bị bức lui mấy bước, sắc mặt biến hóa không chừng.

Đây là tu hành pháp của hắn a!

"A, đồ dỏm của ta có tư vị như thế nào?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Chúng tu sĩ Thiên Nhân Thánh Địa đều nghẹn họng nhìn trân trối.

"Vừa rồi một chiêu của Thiên Thánh, ta lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng Sở Cuồng Nhân lại có thể thi triển, quá biến thái đi."

"Đúng vậy a, chỉ là nhìn một cái là có thể biến hoá tu hành pháp để cho bản thân sử dụng, loại chuyện này, không thể tưởng tượng."

"Thiên Thánh bị đánh lùi."

"Điều này nói rõ Sở Cuồng Nhân thi triển chiêu số tuyệt không kém Thiên Thánh thi triển, thậm chí khả năng còn mạnh hơn một chút?"

Nghe đám người bàn tán, trên trán Thiên Thánh, gân xanh nhảy lên.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra vẻ sát ý.

"Ta muốn xem xem, đồ dỏm ngươi có thể có năng lực lớn cỡ nào."

Thiên Thánh ném ngọc như ý trong tay ra ngoài, thanh quang lóe ra, quang trạch hai màu đen trắng lưu chuyển trong thiên địa:

“Thiên Nhân Toái Tinh Nguyệt! !"

Chỉ thấy hắc, bạch, thanh, ba loại quang mang liên tiếp biến hóa.

Màu đen hóa thiên địa thành đêm tối.

Màu trắng hóa thành một vầng minh nguyệt trong đêm tối.

Về phần màu xanh thì hóa thành tinh quang đầy trời.

Một cỗ áp chế cường đại bao phủ Sở Cuồng Nhân.

Đây là lĩnh vực của Thiên Thánh!

Sở Cuồng Nhân không nói hai lời, Vô Hạn Chi Vực mở ra, chống cự lĩnh vực.

Thiên Thánh phất tay áo.

Phảng phất đánh rơi sao trời đầy trời.

Tinh quang đầy trời hóa thành một trận mưa sao băng đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Mỗi một viên tinh thần đều ẩn chứa uy năng lớn lao.

"Long Tượng Đại Lực."

Sở Cuồng Nhân lại thôi động chiêu số lần nữa, lần này là Phật Hoàng chi chiêu.

Mà khi hắn vận dụng Phật Môn chi pháp, viên Xá Lợi mới rút thưởng có được trong cơ thể hắn cũng tỏa ra Phật lực vô cùng sáng chói.

Lại gia trì Phật Môn chi pháp của Sở Cuồng Nhân.

Oanh!

Phật quang lưu chuyển, hóa thành một Long một Tượng, ẩn chứa lực lượng cương mãnh vô song, đánh nát mưa sao băng đầy trời, đánh thẳng tới Thiên Thánh.

"Thiên Nhân Trấn âm Dương!"

Thiên Thánh thôi động Thiên Nhân Quyết, phối hợp âm Dương Chi Lực đánh ra.

Phịch một tiếng.

Long Tượng sụp đổ, mà hắn cũng lùi lại mấy bước.

Toàn bộ lĩnh vực rung động ầm ầm, xuất hiện từng vết rách.

Một kích dung hòa Xá Lợi chi lực lại đánh sập Thiên Thánh lĩnh vực!

....

Chương 2392: Kiếm hai mươi sáu? Kiếm bổ Ngũ Suy Chi Địa, hình như nàng có chút luân hãm

"Gia hỏa này thi triển Phật Môn chi chiêu, cảm giác sao còn mạnh mẽ hơn Phật Hoàng?" Thiên Thánh có chút kinh nghi bất định nhìn Sở Cuồng Nhân.

Chẳng lẽ tu vi chân chính của đối phương là Phật Tu sao? ?

Nói đùa!

Người trước mắt này làm gì có dáng vẻ lòng dạ từ bi của tu sĩ Phật môn?

Như vậy chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Thiên Thánh không hiểu.

Nhưng hắn rất nhanh kịp phản ứng, lĩnh vực sụp đổ, hắn cũng không có cuống quít, làm Cực Đạo Quân Vương, lĩnh vực chỉ là một trong số những thủ đoạn, cũng không phải là át chủ bài.

Sự mạnh mẽ thật sự của hắn là Cực Đạo chi lực!

Chỉ thấy âm Dương Chi Lực lưu chuyển trên người hắn.

Cực đạo pháp tắc tuôn ra!

Thời khắc này khí tức của hắn cũng nhảy lên tới đỉnh điểm.

"Rất tốt!"

"Xem ra ngươi đã có giác ngộ quyết sinh tử với ta."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Chỉ thấy hắn kiếm chỉ ngưng tụ, một đạo lưu quang trong cơ thể bắn ra.

Đó là một thanh kiếm.

Một thanh cổ kiếm toàn thân như thủy tinh.

Thanh kiếm này, mỹ lệ, tràn đầy một loại nhuệ khí không thể tưởng tượng nổi.

Kiếm này vừa hiện, vô số trường kiếm vì đó run rẩy.

Đây là Nhân Tổ Chi Kiếm, là thanh kiếm đầu tiên trong chư thiên vũ trụ!

Sở Cuồng Nhân cầm thanh kiếm này, kiếm ý trên người điên cuồng kéo lên, vô số kiếm khí lưu chuyển mà ra, hóa Thiên Nhân Thánh Địa thành kiếm chi thiên địa!

"Vậy ngươi, cần phải tiếp... kiếm hai mươi sáu của ta!"

Sở Cuồng Nhân lên tiếng.

Nghe hắn nói như vậy, các quân vương nhao nhao con ngươi co rụt lại, sắc mặt xoát một cái trở nên tái nhợt, cho dù là Thiên Thánh cũng nhịn không được toàn thân run lên.

Kiếm hai mươi sáu...

Đó là một kiếm chém giết Hư Không Chi Chủ.

Thiên Thánh tự hỏi, cho dù mình như thế nào cũng không đỡ nổi.

Một kiếm ngưng tụ cổ kim kiếm ý, có thể xưng vô địch...

Sở Cuồng Nhân, có thể thi triển ra sao?

"Không, không thể nào!"

"Một kiếm đó là ngươi mượn dùng lực lượng của Minh Nguyệt Vô Hạ mới có thể thi triển ra, bây giờ ngươi không có lực lượng của nàng, sao có thể thi triển?"

Thiên Thánh ánh mắt ngưng tụ.

Hắn cho rằng Sở Cuồng Nhân đang hư trương thanh thế.

Bây giờ hắn hoàn toàn không thể thi triển ra kiếm hai mươi sáu.

"A, ngươi, dám cược sao?"

Sở Cuồng Nhân bóng người đằng không mà lên, thả người đi vào cửu thiên chi thượng.

Trong tay giơ cao cổ kiếm.

Một vết kiếm hiển hiện ra sau lưng hắn.

Ngàn vạn kiếm khí từ trong đó điên cuồng tuôn ra, tươi sáng chói mắt!

Kia là Kiếm Chi Đại Đạo!

"Làm sao có thể, hắn có thể thi triển ra kiếm hai mươi sáu? !"

Thiên Thánh hít vào một ngụm khí lạnh, bị dọa đến tột đỉnh.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân một kiếm chém xuống.

Vô tận kiếm khí ẩn chứa trong Kiếm Chi Đại Đạo hóa thành một thanh thiên kiếm khổng lồ hoành không chém xuống, uy thế khổng lồ khiến cho toàn bộ Thánh Địa chấn động.

Oanh!

Hư không bị vỡ nát!

Thiên Thánh đối mặt một kiếm này, gầm nhẹ một tiếng, Thiên Nhân Quyết thôi động đến cực hạn, Cực Đạo chi lực phun trào, ngọc như ý trong tay vung lên, đánh ra một cái Thái Cực Đồ, sau đó bóng người lóe lên, đúng là tránh né mũi nhọn, không dám ngạnh kháng.

Kiếm hai mươi sáu chém giết Hư Không Chi Chủ, một màn kia, mặc dù hắn không có ở hiện trường nhưng cũng có thể cảm nhận được, một kiếm đó, quá kinh khủng.

Hắn hoàn toàn không có lòng tin chống cự.

Chỉ có hết sức đào mệnh.

Thiên Nhân Thái Cực đồ đánh đến kiếm ảnh, oanh một cái, ngăn cản một hồi, lập tức vỡ vụn, kiếm ảnh trùng trùng điệp điệp, chém về phía nơi xa!

"Không thích hợp..."

Thiên Thánh đã nhận ra không đúng.

Đó không phải là kiếm hai mươi sáu chân chính!

Sở Cuồng Nhân chém giết Hư Không Chi Chủ, một kiếm đó mạnh mẽ hơn một kiếm này nhiều lắm, hắn bị đối phương lừa gạt! !

Sở Cuồng Nhân khóe miệng hơi vểnh.

Hoàn toàn chính xác, kiếm hai mươi sáu vô cùng cường đại, nếu không có kiếm linh Minh Nguyệt Vô Hạ trợ giúp, bây giờ hắn đúng là không thi triển ra được.

Nhưng suy cho cùng hắn là Sở Cuồng Nhân.

Ngộ tính siêu tuyệt, cũng đã dần dần nắm giữ Nhân Tổ Chi Kiếm.

Cho dù không có kiếm linh, vẫn có thể mở ra một cái lỗ hổng trong Kiếm Chi Đại Đạo, thi triển ra kiếm hai mươi sáu không hoàn chỉnh.

Mặc dù uy lực không bằng kiếm hai mươi sáu hoàn chỉnh nhưng cũng đủ đáng sợ.

Thậm chí dọa sợ Thiên Thánh.

Đối phương ngay cả ngạnh kháng cũng không dám.

"Khốn kiếp!"

Khi nhận ra mình bị lừa, Thiên Thánh sắc mặt âm trầm đến cực hạn, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, hận không thể ăn sống nuốt tươi hắn.

"Chờ một chút, cái hướng kia là..."

Nhưng sau đó, hắn phát hiện mục đích của một kiếm này của Sở Cuồng Nhân.

Một kiếm này, mục tiêu trực chỉ... Ngũ Suy Chi Địa!

Trải qua cảm ứng, Sở Cuồng Nhân đã khóa chặt vị trí Ngũ Suy Chi Địa này.

Một kiếm này, mục đích thực sự, không phải giết Thiên Thánh.

Mà là bổ ra Ngũ Suy Chi Địa!

"Không được!"

Sắc mặt đám người Thiên Thánh đại biến.

Ngũ Suy Chi Địa, là một cái Linh Giới quan trọng của Thiên Nhân Thánh Địa.

Phàm là tu sĩ Thánh Địa phạm sai lầm gì đều sẽ bị Thiên Thánh đánh vào trong đó chịu nỗi khổ ngũ suy, dù cho là quân vương cũng không ngoại lệ.

Chính là vì e ngại nỗi khổ ngũ suy, mọi người mới không dám ngỗ nghịch Thiên Thánh.

Có thể nói.

Cái Ngũ Suy Chi Địa này là một lợi khí quan trọng giúp Thiên Thánh chưởng khống Thánh Địa!

"Sở Cuồng Nhân, ngươi dám! !"

Thiên Thánh mắt đỏ muốn nứt.

Nhưng đã chậm.

Khi hắn vì e ngại mà tránh né một kiếm này, đã không thể vãn hồi!

Ngũ Suy Chi Địa, chỉ có một kết cục.

"Chém! !"

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng.

……

Bên trong Ngũ Suy Chi Địa.

Minh Nguyệt Vô Hạ ngồi trong hoang mạc, chịu nỗi khổ ngũ suy.

Nhưng nàng vẫn còn quan sát động tĩnh bên ngoài.

Vì sao Sở Cuồng Nhân đánh lên Thiên Nhân Thánh Địa?

Một trận chiến này, chết bao nhiêu người?

Hắn có thể toàn thân trở ra sao?

Ngay lúc nàng suy tư, đột nhiên, nàng cảm ứng được Ngũ Suy Chi Địa truyền đến một trận rung chuyển kịch liệt trước nay chưa từng có.

Oanh, oanh, oanh...

Toàn bộ Ngũ Suy Chi Địa, oanh minh không thôi.

Bầu trời trên đầu nàng ầm vang nổ tung, xuất hiện từng vết rách to lớn, mà trong vết rách, vô tận kiếm quang bắn ra.

Một thanh thiên kiếm khổng lồ hoành không chém vào Ngũ Suy

Chi Địa, kiếm khí cuốn tới quấy đến toàn bộ Ngũ Suy Chi Địa vô cùng hỗn loạn.

Đại địa vỡ nát, không gian vỡ tan...

Ngũ Suy Chi Địa, ứng thanh mà bạo! !

Minh Nguyệt Vô Hạ ở trong đó, vận chuyển lực lượng pháp tắc bảo vệ tự thân.

Nàng nhìn về phía nơi xa.

Chỉ thấy trong kiếm quang vô tận, một bóng người áo trắng cầm kiếm mà đến, tóc đen bay múa, áo trắng như tuyết, giống như thần chỉ giáng lâm.

"Sở đạo hữu?"

Minh Nguyệt Vô Hạ sững sờ.

"Minh Nguyệt đạo hữu, ta tới... mang ngươi rời khỏi đây."

Sở Cuồng Nhân ánh mắt bình tĩnh nói.

Minh Nguyệt Vô Hạ càng thêm ngốc trệ, nội tâm suy nghĩ cuồn cuộn, nhất thời có chút không rõ: “Ngươi đánh lên Thiên Nhân Thánh Địa, chẳng lẽ là vì ta?"

"Không phải thì ngươi cho rằng ta vì cái gì mà khai chiến với Thiên Nhân Thánh Địa?"

Sở Cuồng Nhân nhìn Minh Nguyệt Vô Hạ nhếch miệng.

Thánh nữ này, bình thường đầu óc rất linh hoạt.

Nhưng mà ngay cả chuyện như vậy cũng không nghĩ ra.

Minh Nguyệt Vô Hạ ánh mắt phức tạp nhìn Sở Cuồng Nhân, tâm cảnh từ trước đến nay luôn bình tĩnh, tại thời khắc này, nhấc lên sóng to gió lớn.

Nàng vốn cho rằng không ai tới cứu nàng.

Dù sao, nơi này là Thiên Nhân Thánh Địa.

Là nơi bị Thiên Thánh khống chế.

Nhưng Sở Cuồng Nhân, tới.

Rõ ràng hắn và mình mới gặp vài lần mà thôi.

"Vì cái gì?"

"Cái gì vì cái gì? Nhân tộc công thần, chiến hữu của Sở Cuồng Nhân ta, cho dù vì nguyên nhân ta cũng không thể nhìn ngươi ở đây chịu khổ."

Sở Cuồng Nhân nói.

"Thật sao..."

Minh Nguyệt Vô Hạ nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lưu chuyển.

Giờ khắc này.

Nàng thừa nhận, hình như mình, có chút luân hãm.

"Sở Cuồng Nhân! !"

Lúc này, một tiếng rống giận dữ truyền đến.

Thiên Thánh đạp không mà đến, uy thế Cực Đạo Quân Vương bộc phát đến cực hạn, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân: “Ta muốn ngươi trả giá đắt!"

....

Chương 2393: Minh Nguyệt Vô Hạ gia nhập Bàn Cổ Tông, biện pháp tăng cường kiếm linh

"Ta muốn ngươi trả giá đắt!"

Thiên Thánh nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng lạnh như băng.

Ngũ Suy Chi Địa, là nơi quan trọng để hắn chưởng khống Thiên Nhân Thánh Địa, chấn nhiếp đám người, nhưng bây giờ lại bị Sở Cuồng Nhân hủy diệt.

Chuyện này khiến hắn sao có thể không phẫn nộ!

"Trả giá đắt?"

Sở Cuồng Nhân khóe miệng hơi vểnh: “Ngũ Suy Chi Địa hại người này, ta hủy thì hủy, ta muốn xem xem, ngươi có thể làm gì được ta?"

"Hừ, thử nhìn một chút."

Thiên Thánh ngữ khí lạnh như băng.

Chỉ thấy quanh người hắn quang hoa lưu chuyển, Cực Đạo chi lực lưu chuyển mà ra.

Hắn nhìn thoáng qua Minh Nguyệt Vô Hạ, lạnh lùng nói: "Minh Nguyệt Vô Hạ, nếu ngươi còn biết mình là Thánh nữ Thánh Địa, ngoan ngoãn lui ra."

"Thánh nữ..."

Minh Nguyệt Vô Hạ tự giễu một tiếng.

Nàng là đứng đầu Thần Nữ Bảng nhân tộc, vì nhân tộc đối kháng Hư Không Chi Chủ, tâm niệm nhân tộc, nhưng sau khi trở về lại bị Thiên Thánh giam giữ, bị khổ ngũ suy.

Toàn bộ trên dưới Thánh Địa, không một người nói chuyện thay mình.

Như vậy mà là Thánh nữ gì chứ?

Ngược lại là Sở Cuồng Nhân, một người ngoài, một mình đánh lên Thánh Địa, không tiếc đối địch một đám quân vương, chém ra Ngũ Suy Chi Địa, cứu mình ra.

Nghĩ đến đây, Minh Nguyệt Vô Hạ ánh mắt dần dần kiên định.

Tiếp tục lưu lại Thiên Nhân Thánh Địa, tương lai nếu mình muốn làm gì cho nhân tộc, chỉ sợ lại sẽ giống lần này, bó tay bó chân.

Trước khi thần chiến tiến đến, nhân tộc không thể nội đấu nữa.

Nàng muốn tìm một người có thể chỉnh hợp nhân tộc!

Trước kia, nàng cảm thấy người này sẽ là mình, cho nên nàng gia nhập Thiên Nhân Thánh Địa, muốn mượn lực lượng Thánh Địa chỉnh hợp nhân tộc.

Nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân bên cạnh...

Giờ khắc này, nàng đột nhiên cảm thấy người đó không cần thiết là mình.

Có lẽ người này càng thích hợp hơn.

"Sở đạo hữu, không biết Bàn Cổ Tông ngươi còn nhận người không?"

Minh Nguyệt Vô Hạ hỏi.

Nghe đến đây, Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng: “Những người khác cần trải qua trùng điệp khảo thí mới có tư cách gia nhập, nhưng ngươi, ta đặc chuẩn ngươi vào."

"A, vậy thì đa tạ Tông chủ đại nhân."

Đối diện hai người, Thiên Thánh nghe được hai người đối thoại, sắc mặt xoát một cái, trở nên vô cùng âm trầm: “Minh Nguyệt Vô

Hạ, ngươi muốn phản bội Thánh Địa!"

"Ta chỉ làm ra lựa chọn trung với nhân tộc thôi."

Nếu lời như vậy từ trong miệng những người khác nói ra, Thiên Thánh sẽ khịt mũi coi thường, lựa chọn Sở Cuồng Nhân chính là trung với nhân tộc? ?

Đây là logic gì?

Nhưng Minh Nguyệt Vô Hạ nói như vậy.

Mà Minh Nguyệt Vô Hạ là ai?

Là kiếm linh Nhân Tổ Chi Kiếm ngày xưa, đi theo Nhân Tổ vô số năm.

Theo mọi người, nàng chính là người phát ngôn của Nhân Tổ.

Nàng lựa chọn Sở Cuồng Nhân...

Có thể gia trì uy vọng cực lớn cho Sở Cuồng Nhân.

"Minh Nguyệt Vô Hạ, ngươi, sẽ hối hận !"

"Coi như hối hận, đó cũng là chuyện tương lai."

Minh Nguyệt Vô Hạ cười nhạt một tiếng, trên thân kiếm ý lưu chuyển, Nhân Tổ Chi Kiếm trong tay Sở Cuồng Nhân cũng cộng minh, phát ra kiếm ngân ông ông.

Bàng bạc kiếm ý, trong nháy mắt bao phủ thiên địa.

"Nhưng bây giờ, ngươi nhất định phải cản trở chúng ta rời khỏi sao? Ngươi, có năng lực ngăn lại Nhân Tổ Chi Kiếm hoàn chỉnh sao? !" Minh Nguyệt Vô Hạ thản nhiên nói.

Thiên Thánh nghe vậy, sắc mặt vô cùng khó coi.

Nhân Tổ Chi Kiếm hoàn chỉnh, ngay cả Hư Không Chi Chủ đều có thể chém giết.

Huống chi là hắn? !

"A, nếu như Thiên Thánh không ra tay, vậy chúng ta đi nha."

Minh Nguyệt Vô Hạ nói.

Nhìn thấy Thiên Thánh sắc mặt khó coi như vậy, trong lòng nàng không khỏi có chút thoải mái.

Trong khoảng thời gian này, bị giam vào Ngũ Suy Chi Địa bị tra tấn cũng không đáng là gì, nàng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân: “Đi thôi."

"Được."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, dẫn theo Minh Nguyệt Vô Hạ rời khỏi đây.

Thiên Thánh nhìn lấy bóng lưng của bọn họ, sắc mặt biến hóa không chừng, hoàn toàn không dám ngăn cản, dù sao, hắn hoàn toàn không ngăn được lực lượng của Nhân Tổ Chi Kiếm.

Các đệ tử Thiên Nhân Thánh Địa nhìn bóng lưng Minh Nguyệt Vô Hạ rời đi, từng người sắc mặt có chút phức tạp, không biết nên nói cái gì.

"Thánh nữ, ngươi muốn rời khỏi thật sao?"

Có đệ tử nhịn không được dò hỏi.

Minh Nguyệt Vô Hạ khẽ vuốt cằm: “Ừm, nhưng mà mặc dù ta đi nhưng ta và chư vị đều là nhân tộc, tương lai sẽ vì sự nghiệp nhân tộc mà cùng phấn đấu."

Nói với các đệ tử Thiên Nhân Thánh Địa xong, Minh Nguyệt Vô Hạ theo Sở Cuồng Nhân rời đi, nhìn bóng lưng của nàng, Thiên Nhân Thánh Chủ ánh mắt phức tạp.

Minh Nguyệt Vô Hạ thực lực không kém.

Tiềm lực to lớn.

Tương lai ít nhất cũng là một vị quân vương đỉnh tiêm.

Không.

Thân là kiếm linh Nhân Tổ Chi Kiếm chuyển thế, thậm chí nàng có thể siêu việt quân vương!

Nhưng một nhân vật như vậy lại bị bọn họ bức đi!

"Ai, chúng ta làm như thế, chính xác sao?"

Đối địch với Sở Cuồng Nhân.

Bức Minh Nguyệt Vô Hạ đi.

Cho dù nói thế nào thì Thiên Nhân Thánh Địa cũng là phe bị thiệt.

Mà đầu dây mối nhợ của chuyện này chỉ vì tư tâm của Thiên Thánh.

"Ta không có sai!"

"Sai chính là bọn họ!"

Thiên Thánh ánh mắt âm trầm nhìn bóng lưng của hai người Sở Cuồng Nhân.

......

"Đúng rồi, đây là Chúc Long Long Huyết Đan, có thể bù lại thọ nguyên ngươi thâm hụt." Sở Cuồng Nhân lấy Long Huyết Đan ra, giao cho Minh Nguyệt Vô Hạ.

"Ngươi vì cái này mới tới tìm ta đúng không."

Minh Nguyệt Vô Hạ nhìn đan dược trong tay cười nói.

"Ừm, sau đó nghe nói ngươi bị giam vào trong Ngũ Suy Chi Địa, đường đường nhân tộc công thần, giờ lại bị làm nhục như vậy, đương nhiên ta phải ra tay."

"A, suy cho cùng, ta và ngươi chỉ gặp nhau mấy lần, ngươi giúp ta như thế, đúng là khiến cho cho ta không biết nên làm như thế nào báo đáp ngươi."

"Vậy thì gia nhập Bàn Cổ Tông, cố gắng làm việc là được rồi."

"Như vậy thì sao mà đủ, không bằng... ta lấy thân báo đáp có được hay không?"

Minh Nguyệt Vô Hạ hai mắt tỏa sáng.

Một đôi mắt sáng như thu thuỷ, tràn đầy nhu tình mật ý nhìn Sở Cuồng Nhân.

Phải biết, nàng đường đường là nhân tộc đệ nhất thần nữ.

Nếu đổi lại thành bất kỳ người đàn ông nào khác, bị nàng nhìn chăm chú như thế, chắc chắn đã nhiệt huyết dâng lên, không nói hai lời đáp ứng.

Sở Cuồng Nhân lại ho hai tiếng: “Xin lỗi, ta đã có gia đình."

"Thật sao, như vậy thì thật là đáng tiếc."

Minh Nguyệt Vô Hạ lộ ra vẻ ảm đạm.

Sở Cuồng Nhân ở một bên nhìn, nhất thời không biết rõ đối phương là chân tâm thật ý hay là đang nói đùa với hắn.

"Đúng rồi, chuyến này ta đến đây còn có một chuyện muốn thỉnh giáo."

Sở Cuồng Nhân lấy Côn Ngô Kiếm ra, nói: "Ta muốn hỏi một chút, ngươi là kiếm linh cổ xưa nhất, có biện pháp nào tăng cường lực lượng của kiếm linh hay không."

"Thì ra là thế, ngươi muốn chuyển kiếm linh này đến Nhân Tổ Chi Kiếm chứ." Minh Nguyệt Vô Hạ nhìn một cái là đoán ra được ý nghĩ của Sở Cuồng Nhân.

"Đúng."

"Ý nghĩ rất to gan, nhưng chưa hẳn là không thể được." Minh Nguyệt Vô Hạ lộ ra vẻ suy tư: “Biện pháp tăng cường kiếm linh, ta đúng là có không ít, nhưng muốn cho kiếm linh này của ngươi cường đại đến dung hợp được với Nhân Tổ Chi Kiếm thì ít nhất phải chờ mấy chục cái kỷ nguyên, chỉ là sợ chúng ta đợi không được thời gian dài như vậy."

Cái kỷ nguyên này, sẽ có thần chiến giáng lâm.

Nhân Tổ Chi Kiếm là vũ khí và trợ lực cường đại.

Bọn họ cũng không thể đợi mấy chục cái kỷ nguyên.

Khi đó, chư thiên có còn tồn tại nữa hay không còn chưa biết được.

"Ta cũng có một biện pháp có thể tốc thành nhưng rất nguy hiểm."

"Biện pháp gì?"

"Đưa kiếm linh này của ngươi vào Kiếm Chi Đại Đạo, ở nơi đó có một cái Kiếm Đạo Chi Nhãn, tụ tập cổ kim kiếm ý, để kiếm linh vào trong đó, lấy cổ kim kiếm ý rèn luyện nó, có thể để nó cấp tốc tăng cường trong khoảng thời gian ngắn, nhưng nếu như làm như vậy, hơi không cẩn thận, kiếm linh này của ngươi sẽ bị kiếm ý xé rách..."

Chương 2394: Lưu ngôn phỉ ngữ? Hồn Tộc tới cửa thông gia, im miệng

"Kiếm Đạo Chi Nhãn..."

Sở Cuồng Nhân nghe Minh Nguyệt Vô Hạ nói xong, lộ ra vẻ do dự.

Định về Bàn Cổ Tông trước một chuyến.

Hai người và nhau trở về.

Mà ở trên đường, Sở Cuồng Nhân nghe nói không ít chuyện hay việc lạ.

Ở trong đó, nghe được nhiều nhất là mình chém giết Hư Không Chi Chủ, mặt khác, mình đại náo Thiên Nhân Thánh Địa cũng truyền ra.

"Các ngươi nghe nói không, Sở quân vương xung quan giận dữ vì hồng nhan, một người một kiếm đánh lên Thiên Nhân Thánh Địa, mang đi Minh Nguyệt Vô Hạ."

"Wow, quá lãng mạn đi."

"Sở quân vương thật lợi hại."

Nghe được tu sĩ bốn phía bàn tán.

Nhìn lại từng nữ tu mắt hiện hoa đào.

Sở Cuồng Nhân không khỏi im lặng.

Sao tu hành giới cũng bát quái như thế.

"Sách, còn có một chuyện, cũng có quan hệ với Sở quân vương, các ngươi đều biết, gần đây Không Tộc Không Chi Tử bị Hồn Tộc từ hôn."

"Biết biết, Không Chi Tử, thảm a, bị Hồn Tộc Hồn Mị Nhi từ hôn, bây giờ cũng thành trò cười cho vạn tộc."

"Chỉ là có liên quan gì đến Sở quân vương?"

"Đương nhiên là có, theo ta được biết, Hồn Mị Nhi sau khi nhìn thấy phong thái Sở quân vương ở Hư Thiên Linh Giới, vừa gặp đã cảm mến, từ đó nhớ mãi không quên, cho nên mới từ hôn Không Chi Tử, ngươi nói chuyện này không liên quan đến Sở quân vương sao?"

"Không Chi Tử và Sở quân vương đúng là không thể so sánh."

"Nếu là ta, chắc chắn ta cũng tuyển Sở quân vương."

Hồn Mị Nhi?

Sở Cuồng Nhân nghe được cái tên này, lộ ra vẻ suy tư.

Cái này... ai vậy?

Chính mình cũng chưa nghe nói qua.

Không Chi Tử bị từ hôn cũng có thể quái đến trên đầu ta?

Cái bát quái này, càng truyền càng không hợp thói thường.

"Hồn Tộc Hồn Mị Nhi, ta có biết một hai, nghe đồn người này diễm danh truyền xa, danh khí trong vạn tộc không nhỏ, Sở đạo hữu diễm phúc không cạn."

Minh Nguyệt Vô Hạ nhìn Sở Cuồng Nhân yếu ớt nói.

Sở Cuồng Nhân càng bó tay rồi.

Người khác nói như vậy còn chưa tính.

Làm sao Minh Nguyệt Vô Hạ ngươi, đường đường kiếm linh chuyển thế cũng nói như vậy?

"Lưu ngôn phỉ ngữ thôi, không một câu có thể tin."

"Thật sao? Ta không cảm thấy như vậy."

Minh Nguyệt Vô Hạ khóe miệng hơi vểnh.

Sở đạo hữu a, ngươi hoàn toàn không biết gì về mị lực của ngươi cả a.

Sau đó không lâu.

Sở Cuồng Nhân, Minh Nguyệt Vô Hạ về tới Bàn Cổ Tông.

Hắn giới thiệu Minh Nguyệt Vô Hạ cho mọi người.

Đám người tò mò nhìn đối phương.

"Hóa ra đây chính là nguyên nhân Tông chủ xung quan giận dữ vì hồng nhan a."

"Nhân tộc đệ nhất thần nữ, thật không tầm thường."

"Đúng vậy a."

"Khó trách ngay cả Tông chủ đều tâm động."

Đám người mồm năm miệng mười nói.

Sở Cuồng Nhân nghe được đau cả đầu, cái gì với cái gì.

"Ta cứu Minh Nguyệt đạo hữu là vì nàng có công với nhân tộc, hành vi của Thiên Nhân Thánh Địa làm cho người ta phẫn nộ, chỉ thế thôi, các ngươi đừng suy nghĩ nhiều."

Sở Cuồng Nhân bất đắc dĩ nói.

"Biết, biết."

"Tông chủ hiểu rõ đại nghĩa, chúng ta đã hiểu."

"Đúng rồi, ca ca, Linh Lung tỷ nói ngươi đến chỗ nàng một chuyến."

Sở Hồng đột nhiên nói.

Nghe đến nơi này, trong lòng Sở Cuồng Nhân không khỏi hơi hồi hộp một chút.

"Có chuyện gì không?"

"Không biết."

Không phải là vì Minh Nguyệt Vô Hạ a?

Vân vân.

Tại sao ta lại nghĩ như vậy.

Sở Cuồng Nhân ta cả đời làm việc có đức độ, không thẹn với lương tâm.

Có cái gì chột dạ.

Nghĩ đến đây, Sở Cuồng Nhân đi tìm Cố Linh Lung.

"Lam Vũ đạo hữu, vị Linh Lung tỷ tỷ trong miệng các ngươi là đạo lữ của Tông chủ a?" Minh Nguyệt Vô Hạ hiếu kì hỏi một câu.

"Đúng thế."

Lam Vũ gật gật đầu.

Nàng nhìn Minh Nguyệt Vô Hạ, trịnh trọng nói bổ sung: "Công tử và Linh Lung tỷ hai người từng bước đi tới, tương cứu trong lúc hoạn nạn, phu thê tình thâm."

"A, Lam Vũ đạo hữu yên tâm, cái này ta biết."

Minh Nguyệt Vô Hạ đương nhiên biết Lam Vũ đang lo lắng cái gì.

Nàng thừa nhận.

Mình đúng là có chút ý tứ với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng thưởng thức nhiều hơn.

Cũng không phải giống như ngoại giới phỏng đoán.

Bên trong đại điện.

Cố Linh Lung đang tiếp khách.

Sở Cuồng Nhân mới vừa trở về, mà hắn không có ở đây, trong khoảng thời gian này, phần lớn sự vụ tông môn đều giao cho Cố Linh Lung xử lý.

Cũng tỷ như hiện tại.

"Cố tỷ tỷ, ngươi bên cạnh Sở quân vương đã nhiều năm như vậy, có biết ngày thường hắn thích gì nhất sao?" Một nữ tử vũ mị xinh đẹp nhìn Cố Linh Lung, cười mỉm hỏi chuyện liên quan tới Sở Cuồng Nhân.

Nữ tử này, chính là Hồn Tộc Hồn Mị Nhi.

Mà Cố Linh Lung nghe vậy, lườm nàng một chút, thản nhiên nói: "Phu quân thích rất nhiều, rượu ngon, bảo kiếm, thư hoạ vân vân."

"Vậy đúng dịp, lần này chúng ta mang không ít rượu ngon, còn có mấy bảo kiếm cấp cực phẩm Hồng Mông chí bảo, hi vọng hắn sẽ thích."

"A, Hồn Tộc có lòng."

Cố Linh Lung nhìn thoáng qua nhiều bảo vật trước mặt, khóe miệng hơi vểnh.

Ngoài cười nhưng trong không cười.

"Đúng rồi, Cố tỷ tỷ, ngươi nói Sở quân vương sẽ đồng ý đề nghị của chúng ta sao?" Hồn Mị Nhi vừa cười hỏi.

"Cái này phải nhìn thủ đoạn của các hạ, nếu ngươi có thể bắt được phu quân, vậy ta không lời nào để nói." Cố Linh Lung thản nhiên nói.

"Vậy tiểu muội vẫn có chút lòng tin với mình."

Hồn Mị Nhi khẽ vuốt sợi tóc một chút.

Chỉ một cái tiểu động tác như thế, đã lộ ra một loại phong tình vạn chủng, tu sĩ trẻ tuổi bên trong đại điện nhìn thoáng qua, mặt đỏ tới mang tai.

Sở Cuồng Nhân đi vào đại điện.

Thấy được bọn người Hồn Mị Nhi, biết bọn họ là người của Hồn Tộc.

"Sở quân vương..."

Hồn Mị Nhi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân tới, lập tức nghênh đón, trên mặt lộ ra tiếu dung quyến rũ động lòng người, muốn chào hỏi.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại trực tiếp vượt qua nàng, đi đến trước mặt Cố Linh Lung, hiếu kì hỏi: "Linh Lung, ngươi tìm ta có chuyện gì không?"

Bên cạnh, nụ cười trên mặt Hồn Mị Nhi cứng ngắc.

Nàng, một mỹ nhân như thế, đối phương không nhìn thấy sao?

"Phu quân, ngươi trở về."

Cố Linh Lung cười nhạt một tiếng, sau đó nhìn Hồn Mị Nhi và mọi người nói: "Phu quân, ta giới thiệu cho ngươi một chút, mấy vị này là tộc trưởng Hồn Tộc, còn có thiên kim của hắn Hồn Mị Nhi, bọn họ chuyến này đến là vì... thông gia kết minh."

"Thông gia kết minh?"

Sở Cuồng Nhân ánh mắt lóe lên.

Mà Hồn tộc trưởng tiến lên một bước: “Tại hạ tộc trưởng Hồn Tộc, bái kiến Sở quân vương, sớm nghe nói Sở quân vương chi danh, hôm nay rốt cục nhìn thấy."

"Hồn Mị Nhi bái kiến Sở quân vương." Hồn Mị Nhi cũng rất nhanh lấy lại tinh thần từ xấu hổ khi bị không để ý tới, chậm rãi thi lễ một cái với Sở Cuồng Nhân.

Nàng mặc một bộ váy dài ngực thấp, vòng eo như liễu, chỉ một nắm, eo khẽ cong, khe rãnh trước ngực trực tiếp bày ở trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Khe rãnh u ám, giống như hấp dẫn ánh mắt người ta thăm dò xuống.

Đây là, dụ hoặc a.

Cố Linh Lung ánh mắt lóe lên một cái, có chút ảm đạm.

Sở Cuồng Nhân lại bình tĩnh tự nhiên, không có biểu hiện ra dị dạng, thản nhiên nói: "Hồn Tộc, cái gọi là thông gia kết minh, có thể nói rõ chi tiết hay không."

Hồn tộc trưởng cười nói: "Ta cố ý gả tiểu nữ Hồn Mị Nhi cho Sở quân vương, mưu đồ Bàn Cổ Tông và Hồn Tộc ta, kết vạn cổ tình nghĩa."

Thì ra là thế.

Sở Cuồng Nhân khóe miệng co giật một chút.

Ngoại giới nói, Hồn Mị Nhi đi Không Tộc từ hôn là vì mình.

Hắn còn tưởng rằng chỉ là tin đồn thất thiệt.

Hiện tại xem ra đúng là dạng này, cái này là chuyện gì chứ?

"Hồn tộc trưởng nói giỡn, tại hạ đã có thê thất, chuyện thông gia không được." Sở Cuồng Nhân nghĩa chính nghiêm từ cự tuyệt.

"Sở quân vương kinh tài tuyệt diễm, tuy là có vợ, cũng không thể ngăn cản tiểu nữ ái mộ ngươi, lại nói, nam nhân nha, tam thê tứ thiếp rất bình thường, chớ nói chi là nhân kiệt như Sở quân vương, cho dù là hậu cung ba ngàn..."

"Im miệng!"

....

Chương 2395: Hồn Mị Nhi chủ động lưu lại

"Im miệng! Vô sỉ lão tặc!"

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng.

Mà Hồn tộc trưởng bị quát bối rối.

Vô sỉ lão tặc?

Sắc mặt của hắn dần dần trở nên có chút khó coi.

Qua nhiều năm như vậy, người ở sau lưng mắng hắn không ít, nhưng dám ở ngay trước mặt hắn mắng hắn là vô sỉ lão tặc, Sở Cuồng Nhân là người đầu tiên.

"Ta và Linh Lung phu thê tình thâm, ngươi dám châm ngòi quan hệ hai vợ chồng ta, ngươi có mục đích gì? !"

"Người khác tam thê tứ thiếp, ta không xen vào, nhưng Sở Cuồng Nhân ta, đời này chỉ có vợ ta Linh Lung, ngươi nói những lời này trước mặt vợ ta, nói nhẹ là châm ngòi quan hệ vợ chồng, nói nặng là nhục nhã vợ ta."

"Thế nào, Hồn Tộc ngươi muốn khai chiến với ta đúng không?"

Sở Cuồng Nhân ngữ khí lạnh lùng nói ra.

Hắn lén nhìn thoáng qua Cố Linh Lung cũng ngây ngẩn cả người bên cạnh.

Âm thầm hài lòng với biểu hiện của mình.

Hồn tộc trưởng nghe mộng.

Mình nói một câu tam thê tứ thiếp, đối phương phản ứng lại lớn như thế.

Ngược lại là Hồn Mị Nhi bên cạnh, nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt càng nóng bỏng, nam nhân có bản lĩnh không ít, nam nhân yêu sâu sắc một lòng cũng không hiếm thấy, nhưng có bản lĩnh và yêu sâu sắc một lòng thì không nhiều.

Nhất là trong tu hành giới này.

Đừng nói nam nhân.

Nữ nhân cường đại nuôi một đống tiểu bạch kiểm cũng không ít.

Kinh tài tuyệt diễm như Sở Cuồng Nhân, quân vương cường đại lại một lòng, không thể nói hiếm thấy, chỉ có thể nói trừ hắn ra gần như không có.

Nghĩ đến đây, Hồn Mị Nhi vừa yêu vừa giận Sở Cuồng Nhân.

Yêu là hắn phong hoa tuyệt đại, yêu sâu sắc một lòng.

Buồn bực là hắn một lòng như thế, vậy mình ra tay thế nào đâu?

"Phu quân..."

Cố Linh Lung nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt ôn nhu cảm động.

Nhiều năm như vậy.

Nàng không biết có bao nhiêu ngày đêm cảm thấy may mắn mình có thể gặp được Sở Cuồng Nhân, nhưng cùng lúc, nội tâm của nàng cũng có chút bận tâm.

Dù sao, Sở Cuồng Nhân kinh tài tuyệt diễm như thế.

Bên cạnh hắn chưa bao giờ thiếu nữ nhân.

Mình có tài đức gì có thể chiếm lấy đâu?

Nhưng bây giờ.

Sở Cuồng Nhân cho nàng đáp án.

Hắn nhận định nàng, vậy cả đời này chỉ biết nàng.

Một đời một thế một đôi.

"Là tại hạ đường đột."

Hồn tộc trưởng hít sâu một hơi, cũng không muốn phát sinh xung đột với Sở Cuồng Nhân, nói lời xin lỗi hai người Sở Cuồng Nhân, Cố Linh Lung.

Sau đó hắn nhìn thoáng qua Hồn Mị Nhi, nói: "Chuyện thông gia, đã Sở quân vương không muốn, tại hạ cũng không bắt buộc, chỉ là chuyện kết minh, xin Sở quân vương có thể suy nghĩ một chút."

"Kết minh..." Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ suy tư: “Ngày xưa Hồn Tộc và Không Tộc thông gia kết minh, nhưng chuyển tay lập tức vạch mặt với Không Tộc, đến tìm Bàn Cổ Tông ta, ài, cũng không phải là ta coi thường Hồn Tộc, mà là Bàn Cổ Tông ta không phải không thể kết minh với thế lực khác, mà là phải xem đối tượng a."

Sở Cuồng Nhân nói rất rõ ràng.

Không Tộc và Hồn Tộc kết minh, không bao lâu lập tức vạch mặt với người ta.

Hơn nữa còn trên cơ sở thông gia.

Như vậy, Bàn Cổ Tông ta sao tin tưởng Hồn Tộc các ngươi sẽ không giống như đối đãi Không Tộc, khi Bàn Cổ Tông ta gặp rủi ro, các ngươi bán đứng chúng ta?

Bàn Cổ Tông cần minh hữu không sai.

Nhưng cần là minh hữu có thể tín nhiệm.

Hồn Tộc, không trong cái phạm vi này.

"Cái này..."

Hồn tộc trưởng nghe được Sở Cuồng Nhân ý tại ngôn ngoại, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra có biện pháp nào có thể làm cho Bàn Cổ Tông tin tưởng.

Thôi.

Chuyện thông gia kết minh tạm thời coi như thôi đi.

Ngay tại Hồn tộc trưởng chuẩn bị từ bỏ, Hồn Mị Nhi bỗng nhiên mở miệng nói ra: "Ta thấy Bàn Cổ Tông môn phong rất tốt, ta muốn gia nhập Bàn Cổ Tông hoặc ở lại nơi này học tập một thời gian, không biết Sở quân vương có thể đáp ứng hay không?"

Hả?

Lời này vừa nói ra, ánh mắt hai người Sở Cuồng Nhân, Cố Linh Lung lóe lên.

Đối phương nói như vậy có ý là muốn giữ mình lại Bàn Cổ Tông xem như con tin, từ đó thu được Bàn Cổ Tông tín nhiệm.

Hồn tộc trưởng biến sắc: “Mị Nhi..."

Hắn còn muốn nói gì, nhưng Hồn Mị Nhi khoát tay áo, ánh mắt kiên định nói ra: "Ý ta đã quyết, phụ thân không cần nhiều lời."

"Hồn Tộc công chúa nếu có hứng thú, đương nhiên Bàn Cổ Tông hoan nghênh."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt nói.

"Vậy thì vậy đi."

Có Hồn Mị Nhi lưu lại Bàn Cổ Tông làm con tin, Hồn Tộc lại có thời cơ kết minh với Bàn Cổ Tông, song phương bàn không ít chuyện.

Trước khi đi.

Hồn tộc trưởng và Hồn Mị Nhi trao đổi vài câu.

"Mị Nhi, thật ra thì ngươi không cần thiết làm ra hi sinh như thế, ngươi một người ở lại Bàn Cổ Tông, nếu xảy ra biến cố gì thì phải làm sao?"

"A, phụ thân yên tâm đi, chỉ cần Hồn Tộc thành tâm hợp tác, ta ở lại Bàn Cổ Tông sẽ cực kì an toàn." Hồn Mị Nhi cười nói.

"Bàn Cổ Tông, không, Sở Cuồng Nhân đáng giá ngươi làm như vậy sao?"

"Phụ thân, hắn là người thú vị nhất trong số những người ta từng gặp, ta tin tưởng Hồn Tộc kết minh với hắn sẽ là một lựa chọn chính xác."

"Hi vọng đi..."

Hồn tộc trưởng lắc đầu, đối với quyết định của Hồn Mị Nhi, hắn có chút bất đắc dĩ.

Nữ nhi này của mình từ trước đến nay đều cực có chủ kiến.

Nàng đã làm như vậy, vậy mình nói cái gì cũng vô ích.

Bên trong đại điện.

Cố Linh Lung cười mỉm nhìn Sở Cuồng Nhân.

"Phu quân, vừa rồi lời của ngươi nói, ta rất vui vẻ."

Sở Cuồng Nhân nghiêm mặt: “Linh Lung, lời của ta nói cũng không phải là vì lấy lòng ngươi mới nói, đều là phát ra từ phế phủ."

Mặc kệ những người khác thấy thế nào, chính Sở Cuồng Nhân rõ ràng, cả đời này mình và Cố Linh Lung đã triệt để cột vào nhau.

Mặc dù hắn chưa hề nói, nhưng ai cũng biết ở sau lưng Cố Linh Lung vì hắn trả giá bao nhiêu, đế quốc, Thương Khung nhân tộc, Bàn Cổ Tông...

Từng bước một đi tới, hắn sáng tạo đế quốc, thống nhất nhân tộc Thương Khung Tinh, chỉnh hợp Bàn Cổ vũ trụ, đến bây giờ, sáng tạo Bàn Cổ Tông...

Mọi người chỉ nhìn thấy công tích vĩ đại của hắn.

Nhưng lại không biết.

Có một nữ tử ở sau lưng vì hắn quản lý đế quốc, quản lý tông môn, vì hắn bày mưu tính kế, vì hắn lo lắng hết lòng như thế...

Nhiều khi, Sở Cuồng Nhân đều làm vung tay chưởng quỹ, ném sự vụ lớn nhỏ trong tông môn không lo, xông xáo khắp nơi.

Tại sao hắn dám làm như thế, bởi vì sau lưng của hắn có Cố Linh Lung.

Là nàng, bao dung hắn tùy hứng.

"Phu quân..."

Cố Linh Lung nhìn ánh mắt nghiêm túc của Sở Cuồng Nhân, trái tim thổn thức.

Người trước mắt này đúng là làm cho nàng muốn ngừng mà không được a.

Nghĩ đến đây.

Cố Linh Lung tiến lên một bước, trực tiếp hôn, sắc mặt nàng đỏ lên nói: "Phu quân, ta muốn."

"Tuân mệnh, nương tử đại nhân."

Sở Cuồng Nhân vung tay lên, trực tiếp thiết hạ cấm chế dày đặc trên đại điện.

Bất luận kẻ nào cũng vào không được.

Ngay sau đó, chính là một phen điên loan đảo phượng, cá nước thân mật.

Sở Cuồng Nhân nghĩ rất kỹ.

Đợi đến tương lai thần chiến kết thúc về sau, hắn mặc kệ Bàn Cổ Tông, đế quốc, hắn muốn dẫn theo Cố Linh Lung, Lam Vũ du lịch chư thiên.

Bên ngoài đại điện.

Hồn Mị Nhi cáo biệt bọn người Hồn tộc trưởng, nàng định về đại điện tìm Sở Cuồng Nhân hỏi một chút sau này mình ở Bàn Cổ Tông, phải làm gì...

Nhưng lại bị cấm chế dày đặc ngăn cản bên ngoài.

"Ở đâu ra cấm chế? Mới vừa rồi còn không có?"

Hồn Mị Nhi hơi nghi hoặc một chút.

Sau đó, bên tai nàng truyền đến từng tiếng than nhẹ uyển chuyển dễ nghe.

Xoát một chút.

Sắc mặt nàng trở nên đỏ bừng.

Móa!

Sở quân vương này không khỏi cũng quá không ra gì đi.

Thế mà bạch nhật tuyên dâm? !

Hồn Tộc hợp tác với hắn không có vấn đề sao?

Nhưng việc đã đến nước này, Hồn Mị Nhi cũng không có biện pháp, nàng nhìn thoáng qua đại điện, dậm chân, đỏ bừng cả mặt chạy đi.

....

Chương 2396: Côn Ngô Kiếm linh nhập Kiếm Đạo Chi Nhãn, Thiên Phật Tịnh Thổ chi loạn

Đại đạo chi gian.

Bên trong Kiếm Chi Đại Đạo.

Ý thức của hai người Sở Cuồng Nhân, Minh Nguyệt Vô Hạ hành tẩu trong Kiếm Chi Đại Đạo, bốn phía là vô số kiếm khí và kiếm ý ngưng tụ mà thành trường hà.

Mà bên cạnh hai người còn có một thanh kiếm ảnh mơ hồ đi theo như bóng với hình, thanh kiếm này toàn thân trắng như ngọc, chính là Côn Ngô Kiếm linh.

Minh Nguyệt Vô Hạ dùng một loại bí thuật đem Côn Ngô Kiếm linh vào Kiếm Chi Đại Đạo, đối với kiếm linh cổ xưa nhất như nàng cũng không khó.

"Kiếm Đạo Chi Nhãn, đã tìm được chưa?"

Sở Cuồng Nhân dò hỏi.

Lần này bọn họ tiến vào Kiếm Chi Đại Đạo chính là vì tìm kiếm Kiếm Đạo Chi Nhãn thần bí cổ lão nhất trong Kiếm Chi Đại Đạo, giúp Côn Ngô tiến giai.

Mặc dù phương pháp này rất nguy hiểm.

Nhưng Sở Cuồng Nhân quyết định thử một lần.

Côn Ngô cũng đồng ý.

Nó cũng bức thiết muốn tăng lên.

"Nhanh."

Minh Nguyệt Vô Hạ cẩn thận cảm nhận vị trí Kiếm Đạo Chi Nhãn, chỗ kia chỗ vô cùng thần bí, dưới gầm trời này chỉ có kiếm linh cổ xưa nhất Minh Nguyệt Vô Hạ, kiếm chi khởi nguyên mới có thể cảm ứng được.

Sau đó không lâu.

Hai người Sở Cuồng Nhân tới một chỗ vòng xoáy.

Bên trong vòng xoáy này ẩn chứa kiếm khí vô cùng mãnh liệt, mà bên trong kiếm khí này còn có kiếm ý vô cùng mênh mông!

Kiếm ý kia, có từ xưa đến nay.

Có sắc bén, có nóng bỏng, có mênh mông...

Kiếm đạo vạn tượng, ẩn chứa trong đó.

Đối với kiếm tu, nó đúng là một chỗ bảo địa hiếm có.

"Đây chính là Kiếm Đạo Chi Nhãn..."

Sở Cuồng Nhân nhìn vòng xoáy này, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Minh Nguyệt Vô Hạ gật gật đầu: “Đúng, nơi này chính là Kiếm Đạo Chi Nhãn, mà đằng sau vòng xoáy này chính là kiếm đạo khởi nguyên."

Khởi nguyên.

Là đầu nguồn đại đạo.

Nhân Tổ Chi Kiếm, đản sinh trong kiếm đạo khởi nguyên.

Nó là kiếm khởi nguyên.

Khái niệm kiếm khí bởi vì nó mà tồn tại.

Nhưng trên thực tế nó cũng không có nghĩa là toàn bộ kiếm đạo khởi nguyên.

Chỉ là một bộ phận của kiếm đạo khởi nguyên.

"Côn Ngô, ngươi, sợ hãi sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn Côn Ngô Kiếm bên cạnh, khẽ vuốt thân kiếm.

Côn Ngô Kiếm thân khẽ run lên.

Nó, sợ.

Nó sợ mình sống không qua kiếm ý rèn luyện, tiêu vong.

Nhưng nó càng sợ không theo kịp bước chân Sở Cuồng Nhân, trở thành một công cụ xinh đẹp, đã thật lâu nó không có trải nghiệm được Sở Cuồng Nhân nắm trong tay, nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly chiến đấu.

Những năm gần đây, Sở Cuồng Nhân đối địch với người khác, sử dụng binh khí là Trảm Long Nhận, là Nhân Tổ Chi Kiếm, bởi vì hắn đối mặt cường địch, chỉ có binh khí tầng thứ này mới có thể trợ giúp hắn.

Mà Côn Ngô, còn chưa đủ mạnh.

Cho nên, nó phải mạnh lên, muốn được Sở Cuồng Nhân nắm trong tay lần nữa.

Thanh binh khí đầu tiên của Sở Cuồng Nhân là nó.

Theo Sở Cuồng Nhân trưởng thành đến nay cũng là nó.

Những mặt hàng yêu diễm khác dựa vào cái gì bao trùm trên mình?

"Ta biết rồi, đi thôi."

Sở Cuồng Nhân nhìn Côn Ngô, khẽ nói.

Côn Ngô ông một tiếng, hóa thành một đạo lưu quang, lướt vào Kiếm Đạo Chi Nhãn.

"Ta cũng trợ hậu bối trẻ tuổi này một chút sức lực đi."

Minh Nguyệt Vô Hạ cười nhạt một tiếng.

Kiếm chỉ ngưng tụ, một đạo kiếm ý đánh ra, dung nhập bên trong Côn Ngô Kiếm linh.

"Kiếm ý này, ở một mức độ nào đó có thể hộ nó chu toàn, nhưng cuối cùng có thể trưởng thành đến trình độ gì còn phải xem chính nó."

"Tạ ơn." Sở Cuồng Nhân nhìn Minh Nguyệt Vô Hạ khẽ vuốt cằm, sau đó nhìn Côn Ngô nỉ non: "Côn Ngô, ta chờ mong phát triển của ngươi..."

Tạm thời giải quyết xong Côn Ngô, Sở Cuồng Nhân từ Kiếm Chi Đại Đạo trở về, tiếp theo chuẩn bị đi Thiên Phật Tịnh Thổ một chuyến.

Hắn đáp ứng Ác Ma Chi Vương, muốn giúp đối phương cầm lại binh khí.

......

Thiên Phật Tịnh Thổ.

Một trong số ba Đại Thánh Địa nhân tộc.

Nơi này là một cái quốc gia tường hòa, tu sĩ nơi này rất ít phát sinh xung đột, cho dù là có cũng chỉ là tín ngưỡng chi tranh.

Chỉ là gần nhất, bên trong Tịnh Thổ lại xảy ra một đại sự.

Tịnh Thổ Phù Đồ Tháp, sụp đổ.

Cái này khiến vô số Phật Tu vì đó tim đập nhanh, cả ngày thấp thỏm lo âu.

Phù Đồ Tháp.

Đây là một nơi kì lạ trong Thiên Phật Tịnh Thổ.

Nghe nói, trước kia một vị cổ lão Phật Tu Tịnh Thổ vì quán triệt lý niệm phổ độ chúng sinh của Phật, dù là cùng hung cực ác chi đồ cũng muốn độ hóa.

Chỉ là muốn độ hóa người cung hung cực ác há lại dễ dàng như vậy?

Cho nên vị cổ lão Phật Tu đó kiến tạo Phù Đồ Tháp trong Tịnh Thổ, đem những người cùng hung cực ác nhốt vào trong đó, mỗi ngày giảng Phật pháp cho bọn họ, ý đồ tịnh hóa ác niệm trong lòng bọn họ, để bọn họ lạc đường biết quay lại, quy y Phật Môn.

Làm như thế, đúng là có một ít hiệu quả.

Không ít ác đồ sau này đều quy y Phật Môn.

Nhưng càng nhiều đều bị nhốt ở bên trong Phù Đồ Tháp, nhất là tứ hung trong đó, lệ khí trọng, ngay cả một số tu sĩ Phật Môn đều không thể tới gần, chớ nói chi là đi độ hóa bọn họ, để bọn họ thay đổi triệt để.

Nhưng mà Tịnh Thổ cũng không giết bọn họ.

Một mực nhốt bọn họ trong Phù Đồ Tháp.

Nhưng gần nhất.

Toà Phù Đồ Tháp này, sụp đổ.

Nguyên nhân cụ thể không biết.

Nhưng tứ hung và các lộ đại ác đồ cùng hung cực ác bị giam ở bên trong tất cả đều chạy ra ngoài, nhấc lên gió tanh mưa máu các nơi trong Tịnh Thổ.

"Xem ra ta là gặp phải đại sự."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu nói.

Oanh!

Lúc này.

Cách đó không xa, một chùa miếu ầm vang sụp đổ, liệt hỏa hừng hực bốc cháy lên, Sở Cuồng Nhân đi qua nơi đó, hiếu kì nhìn thoáng qua.

Chỉ thấy một nam tử trung niên trong tay cầm đồ đao, sau lưng kéo hàng ngàn hàng vạn đầu lâu Phật giả, giết chóc trong chùa miếu, mỗi giết chết một người, lập tức cắt lấy đầu lâu của bọn họ, ném tới sau lưng, dùng dây thừng xỏ qua.

"Ha ha, đám lừa trọc đáng chết các ngươi, cả ngày chỉ biết giảng Phật pháp vô biên cho ta, quay đầu là bờ, quay đầu? Quay đầu mẹ của ngươi, thích quay đầu như thế, cắt đầu của các ngươi bỏ, xem các ngươi làm sao quay đầu."

Nam tử trung niên này cười rộ lên.

Trên người tán phát lệ khí vô cùng mênh mông.

Một đám tăng nhân sắc mặt trắng bệch, như gặp Tu La ác quỷ.

"Hắn là Phù Đồ Tháp Lý Đồ Phu."

"Ông trời ơi, chúng ta xong đời, tu vi của hắn đã đạt đến Đại Đạo Chí Tôn, hoàn toàn không phải chúng ta có thể ngăn cản."

"Phù Đồ nhất phá, vạn ác tứ ngược, thiên hạ đại loạn a!"

"Lý thí chủ, bỏ xuống đồ đao..."

Có tăng nhân tuyệt vọng gào thét.

Cũng có lão tăng ngồi xếp bằng, miệng tụng Phật kinh.

Còn có người muốn độ hóa Lý Đồ Phu, lại bị một đao phách đầu.

Lúc này.

Trên trời rơi xuống cam lâm.

Một Bồ Tát áo trắng tay nâng bạch ngọc bình chân đạp tường vân mà tới.

"Là nàng..."

Sở Cuồng Nhân nhìn người tới, hơi ngoài ý muốn.

Người này lại Phật Tu Bàn Cổ vũ trụ, Quan âm.

"Lý Đồ Phu, dừng tay!"

Quan âm khẽ quát một tiếng, dương chi bạch ngọc bình trong tay ném đi, một lượng lớn dòng nước từ trong đó tuôn ra, tạo thành một vùng biển mênh mông đánh ra.

Lý Đồ Phu nhếch miệng cười một tiếng: “Một Đại Đạo nho nhỏ cũng dám càn rỡ ở trước mặt ta, không biết sống chết, đi chết đi."

Hắn một đao bổ ra, đại dương mênh mông vô biên lập tức bị chém thành hai nửa.

Ngay lúc Quan âm sắp bị trảm, Sở Cuồng Nhân tiện tay một đạo kiếm khí chém ra, Lý Đồ Phu oanh một cái, hóa thành sương máu nổ tung.

Quan âm sửng sốt một chút, lập tức nhìn thấy bên cạnh có một trận tiên huy lưu chuyển.

Một bóng người quen thuộc hiển hiện.

"Sở, Sở đạo hữu? !"

"Quan âm đại sĩ, đã lâu không gặp."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

……………………………………

Chương 2397: Tung tích Ba Tuần, Bồ Đề Tam Muội chi huyền diệu, ác nhân ăn năn

Quan âm thật bất ngờ khi có thể đụng phải Sở Cuồng Nhân ở chỗ này, nhưng mà đối phương cứu mình một mạng, nàng vẫn cực kỳ cảm kích, khom mình hành lễ.

"Đa tạ Sở quân vương kịp thời viện thủ, nếu không hậu quả khó mà lường được."

"Không cần khách khí."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu, cười nói: "Chuyến này ta đến chủ yếu là muốn tìm Thiên Phật Tịnh Thổ lấy một thứ, có thể nhờ Quan âm đại sĩ dẫn đường hay không."

Hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn gia nhập Thiên Phật Tịnh Thổ.

Quan âm đại sĩ, Như Lai và một đám Phật Tu Bàn Cổ vũ trụ đương nhiên cũng đều gia nhập trong đó, chỉ có số ít Phật Tu ở lại Bàn Cổ

Tông.

Như Thạch Anh, Vân Lam Phật.

Tiếp theo, được Quan âm dẫn đường, Sở Cuồng Nhân đi đến trung tâm Thiên Phật Tịnh Thổ, đồng thời cũng biết tình huống Tịnh Thổ bây giờ.

Phù Đồ Tháp sụp đổ, một lượng lớn ác đồ được phóng thích.

Những ác đồ này tích lũy không ít oán khí với Phật, bây giờ toàn bộ bộc phát, tất cả đều phát tiết vào tu sĩ và dân chúng Tịnh Thổ.

Các nơi trong Tịnh Thổ, thảm án liên tiếp xảy ra, các nơi tiếng oán than dậy đất.

Tu sĩ trong Thiên Phật Tịnh Thổ gần như là dốc toàn bộ lực lượng tiến về các nơi cứu vớt dân chúng, bắt giữ ác nhân, cho tới trình độ bây giờ, bọn họ vẫn nghĩ nếu có thể bắt giữ thì bắt giữ, còn nghĩ độ hóa bọn họ.

Đương nhiên, bắt giữ không được cũng chỉ có thể đánh chết.

Chuyện này khiến Sở Cuồng Nhân cảm thấy im lặng.

Vậy còn không bằng dứt khoát một điểm, ngay từ đầu chọn giết chết liền tốt.

Cũng không cần nháo đến trình độ này.

Tu sĩ Thiên Phật Tịnh Thổ, mạch suy nghĩ kì lạ...

Sở Cuồng Nhân không biết làm sao nói.

"Ai, nhân ngày xưa, quả hôm nay, nếu như không phải ngày xưa Tịnh Thổ kiến tạo Phù Đồ Tháp, cũng sẽ không có ác nghiệp hôm nay."

Quan âm nhìn những nơi bị ác nhân phá hư, nói.

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh khẽ cười nói: "Ngươi cũng cảm thấy vị đại sư Thiên Phật Tịnh Thổ làm sai, hắn không nên độ hóa những ác nhân này?"

"Không, vị đại sư đó lý tưởng là tốt, độ hóa chúng sinh, chính là đại hoành nguyện, chỉ là nhân quả liên quan, liên lụy không rõ, khó mà phân trần a."

Quan âm cũng có đại hoành nguyện.

Giống như đại sư đó, cũng là phổ độ chúng sinh.

Cho nên đối với câu trả lời của nàng, Sở Cuồng Nhân cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Hắn thấy chúng sinh là độ không hết.

Vạn linh thiện ác là một người có hai bộ mặt, không cách nào chia cắt, nhưng phàm là sinh vật có trí khôn đều sẽ sinh ra ác niệm, sinh ra Ác Ma.

Nếu không cũng sẽ không có Ác Ma Chi Vương tồn tại.

Cho nên, hắn cũng không hiểu hoành nguyện của Quan âm và vị đại sư đó.

Không hiểu, nhưng hắn chọn tôn trọng.

"Ha ha ha, hôm nay các ngươi một người cũng không đi được."

Dưới đáy.

Một giọng nói tùy tiện nương theo sát khí phóng lên tận trời.

Chỉ thấy có một ác đồ áo choàng tán phát, đang điên cuồng đồ sát tăng nhân, Quan âm thấy thế, đương nhiên sẽ không ngồi nhìn mặc kệ.

Sở Cuồng Nhân cũng theo đó xuống dưới.

"Kêu khóc đi, kêu rên đi, thỏa thích lấy lòng chủ ta đi."

Trong tay ác nhân cầm một bức tượng Huyết Phật, mỗi giết chết một người thì huyết nhục tinh hoa bị hút vào trong đó, cực kỳ quỷ dị.

"Dừng tay!"

Quan âm đi vào, đang muốn đại chiến với người đó.

Mà sau đó Sở Cuồng Nhân cũng tới, chỉ phóng xuất ra một sợi khí tức, phịch một tiếng, ác nhân đó bị khí tức này đè nằm rạp trên mặt đất.

"Quân, quân vương!"

Ác nhân đó nhìn Sở Cuồng Nhân, mặt mũi tràn đầy chấn kinh.

Mà Quan âm cũng âm thầm líu lưỡi.

Dưới cái nhìn của mình, ác nhân vô cùng nan giải, trước mặt Sở Cuồng Nhân ngay cả một sợi khí tức đều không chặn được.

Nam nhân này, đã trưởng thành đến trình độ không thể địch nổi?

"A, Huyết Phật này..."

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên lộ ra vẻ hào hứng, hắn cầm lấy Huyết Phật này, cảm nhận được một cỗ khí tức có chút quen thuộc từ trong đó.

"Đây là... Ba Tuần!"

Quan âm con ngươi có chút co rụt lại.

Ba Tuần.

Ma Phật trong Bàn Cổ vũ trụ, Dục Giới Thiên chi chủ.

Trong truyền thuyết Phật chi đại địch!

Quan âm biết tồn tại này, mà pho tượng trước mắt này chính là hình tượng Ma Phật Ba Tuần.

"Thú vị, xem ra đi vào Hồng Mông Đại Thế Giới, hắn vẫn đối địch với Phật, chỉ không biết lực lượng của hắn từ đâu mà đến?"

Ba Tuần, trong Bàn Cổ vũ trụ là một Hợp Đạo Cảnh.

Sở Cuồng Nhân còn chưa trưởng thành là quân vương cũng có thể miểu sát đối phương.

Đối phương từ đâu tới lực lượng đối địch với Thiên Phật Tịnh Thổ?

"Nói, pho tượng đó từ đâu mà đến?"

Quan âm ép hỏi ác nhân đó.

Nhưng đối phương lại thề sống chết không theo, cười lạnh nói: "Tiếng kèn Diệt Phật đã thổi lên, những Phật Tu đáng chết các ngươi phải xong đời."

"Phật Môn xong đời không xong đời ta không biết, nhưng bây giờ ngươi chơi xong." Sở Cuồng Nhân đưa tay, một chưởng vỗ trên trán đối phương.

Lập tức khởi động Sưu Hồn Đại Pháp.

Ký ức đối phương bị Sở Cuồng Nhân quan sát.

Trong đó, đương nhiên cũng có một bộ phận liên quan đến Ba Tuần.

So sánh với Ba Tuần trong ấn tượng của hắn, hiện tại Ba Tuần mạnh mẽ hơn nhiều, thậm chí trong đầu ác nhân này là tồn tại không thể chiến thắng.

"Thú vị."

“Ba Tuần này và La Hầu đều có cơ duyên a."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Hắn vốn định một chưởng giết chết ác nhân này, nhưng đột nhiên, hắn muốn thí nghiệm cái gì, kiếm chỉ ngưng tụ, có Phật quang lưu chuyển.

Một chỉ điểm ra, điểm lên trên trán đối phương.

Trong chốc lát.

Phật quang lưu chuyển, Bồ Đề Tam Muội thi triển.

Bồ Đề Tam Muội.

Đây là một môn tu hành pháp hắn rút thưởng được rất sớm trước đó.

Có thể tẩy tham sân si.

Mười phần huyền diệu.

Sở Cuồng Nhân trở thành Quang Minh Chi Tử, từng dùng môn công pháp này bỏ đi địch ý của người của Quang Minh Giáo Hội đối với hắn, ngồi vững vàng vị trí Quang Minh Chi Tử.

"Ta, ta đã làm những gì..."

Ác nhân đó trúng Bồ Đề Tam Muội, nhìn thi thể đầy đất, trong mắt lộ ra vẻ vô cùng hối hận, quỳ xuống đất, khóc rống không thôi.

Quan âm ở một bên nhìn ngây người.

Chuyện gì xảy ra?

Sao đại ác nhân này đột nhiên hối cải để làm người mới rồi? !

Nàng biết, chuyện này chắc chắn thoát không khỏi liên quan đến Sở Cuồng Nhân.

"Ngươi, ngươi làm như thế nào, Phật quang thuần túy không tì vết như thế, chẳng lẽ ngươi là quân vương Phật Môn sao? ?"

Quan âm không thể tưởng tượng nổi nói.

Phải biết, những ác nhân này bị giam trong Phù Đồ Tháp vô số năm, mỗi ngày lắng nghe Phật pháp nhưng nhiều năm trôi qua, lệ khí chưa bao giờ tiêu trừ.

Lần này chạy ra Phù Đồ Tháp, làm trầm trọng thêm.

Mà Sở Cuồng Nhân.

Chỉ nhẹ nhàng một chỉ, để một đại ác nhân ăn năn.

Vô số đại sư trong Thiên Phật Tịnh Thổ hao hết vô tận tuế nguyệt đều không có làm được, thế mà Sở Cuồng Nhân lập tức làm được?!

Chuyện này khiến Quan âm rung động.

"Một chút thủ đoạn nhỏ mà thôi, ngươi muốn học, ta dạy cho ngươi a."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Quan âm chắp tay trước ngực: “Sở đạo hữu nói giỡn."

Loại tu hành pháp thần kỳ này, chắc là cực kỳ quý giá, Quan âm cũng không tiện học, nhưng nội tâm của nàng nói không khát vọng cũng là giả.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, cũng không có nói thêm.

Bồ Đề Tam Muội rất thần kỳ, không sai.

Nhưng đối với Sở Cuồng Nhân, tác dụng không phải rất lớn.

Hắn muốn ác nhân hối lỗi sửa sai làm cái gì?

Dám đến trêu chọc hắn.

Một kiếm là được.

Bồ Đề Tam Muội này cũng không lực công kích gì, so với Vạn Pháp Bất Diệt Thể, Vô Hạn Chi Vực, Vạn Khí Chi Tâm và các loại cực đạo tu hành pháp của hắn thì kém một bậc.

Lần này thi triển là tâm huyết dâng trào.

Lần này đến Phật Môn, muốn lấy đồ của Ác Ma Chi Vương, hắn tuân theo nguyên tắc có thể không giao thủ liền không giao thủ, hòa bình giải quyết vấn đề.

Bồ Đề Tam Muội này, có lẽ có diệu dụng.

....

Chương 2398: Thiên Phật Linh Sơn chi kiếp, Huyết Phù Đồ, Bồ Đề Thánh Thụ

Sở Cuồng Nhân không để ý đến ác nhân ăn năn, theo Quan âm rời khỏi.

Sau khi bọn họ đi.

Một tăng nhân tay cầm binh khí, mặt mũi tràn đầy phẫn hận nhìn ác nhân quỳ xuống đất ăn năn, mắt đỏ muốn nứt, trực tiếp xông tới.

Giơ tay chém xuống, răng rắc một tiếng.

Đầu lâu ác nhân rơi xuống đất.

Sở Cuồng Nhân, Quan âm đều chú ý tới một màn này, nhưng cũng không có trở về.

Dù cho là tu sĩ Phật Môn thanh tâm quả dục cũng có lúc bị phẫn nộ choáng váng đầu óc, bị tham sân si chi phối, huống chi chúng sinh?

Phổ độ chúng sinh...

Có thể thực hiện thật sao?

Trong lòng Quan âm xuất hiện mê mang trong một cái chớp mắt.

Nhưng sau một khắc, ánh mắt của nàng trở nên kiên định một lần nữa.

Biết rõ không thể làm mà làm...

Mới là bản sắc của tu sĩ chúng ta!

Giờ khắc này, nội tâm của nàng tươi sáng, không mê võng.

Quan âm tu vi cũng bởi vì bỗng nhiên ngộ mà có chỗ tinh tiến.

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh phát giác được khí tức đối phương biến hóa, không khỏi âm thầm gật đầu, rất tốt, không hổ là một trong số những người hắn coi trọng nhất trong Phật Môn...

Rất nhanh.

Hai người hắn và Quan âm tới gần hạch tâm Thiên Phật Tịnh Thổ.

Cũng chính là Thiên Phật Linh Sơn.

Nhưng xa xa, hai người đã cảm giác được khí tức xa xa có chút không đúng.

Thiên Phật Linh Sơn vốn nên là thanh thánh tường hòa, giờ khắc này lại là mây mù che phủ, một cỗ sát khí kinh thiên động địa bao phủ cả phiến thiên địa.

"Không tốt..."

Quan âm thay đổi sắc mặt.

Bên trong Thiên Phật Linh Sơn.

Một trận kiếp nạn trước nay chưa từng có giáng lâm.

Chỉ thấy trên không Linh Sơn, sát khí như thực chất ngưng tụ thành vô biên mây đen, bên dưới mây đen, từng tu sĩ như ác quỷ, như Tu La đứng lơ lửng trên không, bọn họ nhìn Linh Sơn, ánh mắt lộ ra sát khí doạ người.

Những người này đều là ác đồ từ bên trong Phù Đồ Tháp chạy đi.

Hiện tại.

Bọn họ tụ họp lại, chuẩn bị trả thù Thiên Phật Tịnh Thổ.

Ở trong đó, mấu chốt nhất, dĩ nhiên chính là hủy đi Thiên Phật Linh Sơn này.

"Thiên Phật Linh Sơn, đám lừa trọc, nay lão tử nhất định phải làm thịt cả đám các ngươi, lấy huyết nhục của các ngươi làm đồ nhắm."

"Dám nhốt lão tử nhiều năm như vậy, các ngươi chết chắc."

"Cả ngày chỉ biết lẩm bẩm bỏ xuống đồ đao lập địa thành Phật bên tai lão tử, hôm nay chặt các ngươi, xem Phật các ngươi có thể làm cái gì?"

Ác đồ nhìn chằm chằm chúng Phật Tu phía dưới Linh Sơn, cười lạnh nói.

Mà trong đó, cầm đầu là một nam tử áo trắng.

Nam tử này thoạt nhìn nho nhã phong lưu, tuyệt không giống đại ác nhân.

Nhưng hai tay của hắn lại là một mảnh huyết hồng.

Phảng phất do máu tươi xâm nhiễm mà thành, lộ ra sát khí um tùm.

Đây là đứng đầu tứ hung, một cái tên đã sớm bị người quên.

Chỉ là khi hắn bị giam vào Phù Đồ Tháp, lấy sức một mình trấn áp cả tòa Phù Đồ Tháp, trở thành tồn tại làm cho người nghe tin đã sợ mất mật trong Phù Đồ Tháp.

Cho nên được xưng là, Huyết Phù Đồ!

Bên cạnh hắn, còn có ba tồn tại sát khí ngập trời.

Một vị là nữ tử, thân mặc váy đỏ, yêu diễm vô cùng, trong tay cầm một cây trường tiên che kín gai ngược, giống như một đóa hoa hồng đỏ lửa.

Còn một lão giả, tóc trắng xoá, người như cây khô.

Cuối cùng.

Chính là một Ngưu Đầu Nhân cổ đầy khô lâu, chỉ là Ngưu Đầu Nhân này mặc một thân cà sa, trên thân tán ra Phật quang.

Khô lâu, Phật quang.

Hai thứ đồ này kết hợp lại, lộ ra vừa thần thánh vừa quỷ dị.

"Huyết Phù Đồ, Hồng Y Nữ, Mộc đạo nhân, Ngưu Đầu Tôn, Phù Đồ

Tháp tứ hung đều đến đông đủ, còn có nhiều ác đồ như vậy..."

"Tịnh Thổ ta nên có trận hạo kiếp này a."

Chúng Phật Tu lo lắng vô cùng, phải biết, bọn họ vì áp chế Phù Đồ Tháp chi họa, phái ra một lượng lớn nhân thủ đến các nơi trong Tịnh Thổ cứu trợ các phương bách tính.

Hiện tại, Phật Tu còn trong Thiên Phật Linh Sơn đã không nhiều lắm.

"Hôm nay là một ngày đáng kỷ niệm."

"Bởi vì qua hôm nay, Phật sẽ hoàn toàn biến mất trên đời." Huyết Phù Đồ nhìn chúng Phật Tu, cười nhạt nói.

Lúc này.

Một trận Phật quang lưu chuyển mà ra.

Một Phật giả vô cùng tuấn dật cưỡi chim đại bàng, chậm rãi tới.

Vô biên Phật quang và một cỗ quý khí lưu chuyển mà ra.

Chúng Phật Tu nhìn người tới, sắc mặt vui mừng.

"Phật Hoàng, là Phật Hoàng tới."

"Quá tốt rồi."

Vạn Phật Chi Hoàng, hiện thân.

Có hắn, chúng Phật Linh Sơn giống như tìm tới chủ tâm cốt.

Mà Huyết Phù Đồ hai mắt khẽ híp một cái, nhìn Phật Hoàng, trên người có sát khí vô cùng lãnh khốc lưu chuyển mà ra: “Ngươi rốt cục xuất hiện."

Giờ khắc này.

Chúng Phật giống như nhìn thấy một mảnh huyết sắc địa ngục.

Phật Hoàng trên thân nở rộ thanh thánh Phật quang, che lấp huyết sắc địa ngục: “Nhiều như vậy, Huyết Phù Đồ, ngươi vẫn chấp mê bất ngộ như vậy sao?"

"Phật Hoàng, ngươi nhốt ta vào Phù Đồ Tháp nhiều năm như vậy, hạn chế tự do của ta, ngươi còn muốn ta ngộ? Ngươi có bị bệnh không."

"Ngươi giết hại nhân tộc, dùng máu tươi đồng tộc tu hành ma công, ta không giết ngươi, hi vọng ngươi có thể quay đầu lại, đã là từ bi khai ân."

"Một bầy kiến hôi, cần gì tiếc nuối?"

Huyết Phù Đồ cười lạnh một tiếng, hắn giơ tay lên, năm ngón tay một nắm, chúng ác đồ thấy thế, sắc mặt đại hỉ, điên cuồng đánh thẳng tới đám người.

"Giết!"

"Ha ha, giết sạch những lừa trọc này."

Huyết Phù Đồ vừa sải bước ra, quân vương uy áp trên người triệt để bộc phát, khí tức thuộc về cực đạo lưu chuyển mà ra, ép tới Phật Hoàng.

"Hôm nay, ta muốn chúng Phật Linh Sơn không còn một người!"

"Phật pháp vô biên, Phật sinh vạn tướng, chúng sinh đều là Phật, ngươi giết được chúng Phật Linh Sơn, nhưng ngươi giết hết được chúng sinh sao?" Phật Hoàng thản nhiên nói.

Hắn đưa tay một chưởng đánh ra.

Phật quang hiển hóa ra một Long một Tượng, vô cùng kinh người.

Oanh một tiếng.

Trong nháy mắt, Cực Đạo lực lượng va chạm, Phật Hoàng, Huyết Phù Đồ lui lại.

"Ha ha, Phật Hoàng, ngươi thụ thương, hơn nữa thương thế không nhẹ, lần này, ngươi không là đối thủ của ta!" Huyết Phù Đồ cười ha ha.

Đưa tay, sau lưng huyễn hóa ra một cái biển máu pháp tướng.

Phật Hoàng thấy thế, cũng thi triển Phật Đà pháp tướng.

Nhưng hai đầu lông mày hắn lại lộ vẻ lo lắng.

Lần trước đánh với Hư Không Chi Chủ một trận, thương thế đến nay còn chưa khôi phục.

Như vậy sẽ làm lực lượng của hắn giảm mạnh.

"Nếu như không phải là đối thủ, dù cho liều mạng ta cũng phải bảo đảm Linh Sơn không sao." Phật Hoàng ánh mắt kiên định.

Oanh!

Huyết Phù Đồ, Phật Hoàng, hai người lại giao thủ lần nữa.

Lực lượng kinh khủng quét sạch mà ra.

Một ma uy hiển hách, sát khí ngập trời.

Một Phật quang hiển hóa, thánh khí tràn trề.

Song phương giao thủ, làm cả Thiên Phật Linh Sơn, vì thế mà chấn động.

"Bồ Đề Thánh Khí!"

Chỉ thấy Phật Hoàng tay nắm pháp quyết huyền ảo, nơi xa, Linh Sơn chi đỉnh, một cây Bồ Đề đại thụ kim quang lưu chuyển, thánh khí tràn trề vì thế mà chấn động.

Sau đó, một đạo Phật quang hiển hiện ra, hội tụ tới Phật Hoàng.

Có cỗ lực lượng này gia trì, lực lượng Phật Hoàng tăng lên.

Huyết Phù Đồ thấy thế, thôi động lực lượng ma công đến cực hạn.

Trong vô biên huyết hải bỗng nhiên có từng cỗ xương khô nổi lên, phát ra kêu rên thê lương, oán khí sát khí xen lẫn, đánh thẳng vào

Bồ Đề Thánh Khí.

Hai cỗ lực lượng va chạm, bốn phía chấn động không thôi.

Mà nơi xa.

Dưới cây Bồ Đề.

Một tiểu sa di chậm rãi đi vào, hắn nhìn Bồ Đề Thụ bị dẫn đi một lượng lớn Bồ Đề Thánh Khí, trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ quyệt.

"Kế hoạch thành công."

"Phù Đồ Tháp bị hủy, bọn người Huyết Phù Đồ tiến công Thiên Phật Linh Sơn, Phật Hoàng bị thương trong người muốn đối phó Huyết Phù Đồ thì phải dẫn động Bồ Đề Thánh Khí, mà như vậy vừa khéo để cho ta thả ra... Dục Phật chi lực dưới đáy thánh thụ!"

……………………

Chương 2399: Sở Cuồng Nhân đi vào, chúng ác quỳ xuống đất sám hối, các ngươi không có cơ hội

Thiên Phật Linh Sơn.

Chiến đấu bộc lộ.

Phật Hoàng và Huyết Phù Đồ vẫn còn tiếp tục chiến đấu.

Song phương huyết chiến không ngừng.

Cuồn cuộn huyết hải và vô biên Phật quang lưu chuyển va chạm, thanh thế doạ người.

Mà dưới xung kích này.

Phật Hoàng dựa vào Bồ Đề Thánh Khí, dần dần chế trụ Huyết Phù Đồ, nhưng thương thế hắn cũng sắp đến cực hạn, khó mà áp chế xuống.

Huyết Phù Đồ nhìn ra nhược điểm của hắn, cười lạnh một tiếng: “Phật Hoàng, mặc dù ngươi cường đại nhưng dù sao cũng là một cây chẳng chống vững nhà, nhìn xem dưới đáy Thiên Phật Linh Sơn ngươi đi, bây giờ đã thành một mảnh địa ngục."

Phần lớn lực lượng của Thiên Phật Linh Sơn bị phái ra cứu vớt bách tính các nơi.

Hiện tại lực lượng thủ vệ Linh Sơn vô cùng trống rỗng.

Phật Hoàng lại bị Huyết Phù Đồ kiềm chế.

Toàn bộ Linh Sơn lọt vào vô số ác đồ tứ ngược, tử thương thảm trọng.

"Ngã phật từ bi, chỉ trấn áp các ngươi trong Phù Đồ Tháp, không ngờ được là chế tạo ra hậu quả xấu bực này, nhất ẩm nhất trác, tự có số trời a."

Phật Hoàng ngửa mặt lên trời thở dài.

Chỉ thấy hắn khoanh chân ngồi trên không trung, trên thân Phật quang lấp lóe, xa xa Bồ Đề Thánh Thụ chấn động, vô biên thánh khí dũng mãnh lao tới hắn.

Giờ khắc này.

Hắn không áp chế thương thế.

Kết hợp lực lượng của Bồ Đề Thánh Thụ, muốn nhất cử tiêu diệt Huyết Phù Đồ.

Mà Huyết Phù Đồ cũng biết Phật hoàng muốn liều mạng, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Nhưng khi song phương sắp bộc phát cực điểm xung đột, đột nhiên một bóng người hiện thân trong chiến trường, bóng người này xuất hiện cực kỳ đột ngột.

Mọi người tại đây không ai phát hiện.

Nhưng trong nháy mắt khi bóng người này hiện thân...

Uy thế bàng bạc không thể diễn tả trong khoảnh khắc quét ngang toàn bộ chiến trường, lực lượng vô cùng mạnh mẽ khiến vô số người cũng vì đó kinh dị.

Tất cả mọi người, đều nhìn lại.

Nhìn thấy một bóng người bao phủ bên trong tiên huy, phong hoa tuyệt đại.

"Sở quân vương!"

Phật Hoàng thấy người tới, không khỏi sững sờ.

Mà bọn người Huyết Phù Đồ nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ hiếu kì.

"Người này ai vậy?"

"Khí thế như vậy, chắc hẳn cũng là một quân vương đi."

Bọn họ bị giam giữ bên trong Phù Đồ Tháp quá lâu.

Vừa được thả ra thì không kịp chờ đợi trắng trợn phá hủy, hoàn toàn không có thời gian đi tìm hiểu chuyện xảy ra trong Hồng Mông Đại Thế Giới.

Cho nên, bọn họ mới cảm thấy lạ lẫm với Sở Cuồng Nhân.

Nếu không, đổi lại quân vương khác, chỉ sợ bây giờ đã quay đầu chạy.

"Ta đến Thiên Phật Thánh Địa xử lý một chút việc, các ngươi quấy rầy ta, cho các ngươi hai lựa chọn, một, rời khỏi Tịnh Thổ, hai, tạ tội tại chỗ."

Nghe được hắn nói như vậy, những ác đồ cùng hung cực ác này lập tức nổi giận.

Nhất là Huyết Phù Đồ.

Mặc dù hắn mặt ngoài thoạt nhìn cực kỳ bình tĩnh nhưng trong đôi mắt có chút nheo lại lộ ra huyết quang, một cỗ sát ý doạ người khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

"Ta tuyển cái thứ ba, giết ngươi!"

Nói xong, hắn một quyền đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Vô biên huyết hải, phô thiên cái địa, uy thế doạ người!

Thân là cực đạo, hắn không e ngại bất luận kẻ nào, mặc dù Sở Cuồng Nhân nhìn rất cường đại, nhưng hắn cũng không cảm thấy mình thất bại.

"Quả nhiên a."

Đối với cách làm của Huyết Phù Đồ, Sở Cuồng Nhân cũng không có quá bất cẩn.

Hắn kiếm chỉ ngưng tụ, vô biên kiếm ý lưu chuyển.

Trận pháp trong cơ thể vận chuyển, Thiên Nhân Quyết gia trì, Vạn Pháp Bất Diệt Thể Tha Hóa mà ra, đưa tay vạch một cái trên không trung, kiếm hai mươi lăm bỗng nhiên bộc phát.

Kiếm khí lạnh thấu xương xé nứt thiên địa.

Xé rách huyết hải vô biên.

Chỉ là một kiếm, huyết hải bị hoạch thành hai nửa, kiếm khí vẫn thế như chẻ tre, đánh thẳng tới Huyết Phù Đồ, uy thế tuyệt luân.

Ầm!

Huyết Phù Đồ bị kiếm khí đánh trúng, miệng phun máu tươi, bay ngược mà ra.

Trong chớp nhoáng này.

Toàn bộ chiến trường trở nên tịch mịch.

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, nhất là những ác đồ đó, bọn họ không thể tin được, Huyết Phù Đồ có thể lấy sức một mình trấn áp vô số ác đồ, thực lực hắn không thể coi thường, thời kỳ toàn thịnh Phật Hoàng muốn thuần phục hắn cũng không dễ dàng.

Nhưng bây giờ lại bị Sở Cuồng Nhân một kiếm chém bay.

"Là ta xem thường ngươi."

Huyết Phù Đồ nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt có chút ngưng tụ, hắn lau máu tươi khóe miệng, ma công thôi động cực hạn, đưa tay đánh ra, vô biên huyết hải lập tức có một cái huyết sắc cốt trảo to lớn nhô ra, chộp tới Sở Cuồng Nhân.

"Phá!"

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ vạch một cái.

Huyết sắc cốt trảo bị xé nứt, sau đó lại một kiếm chém ra.

Huyết Phù Đồ bị kiếm khí chém trúng, thân thể lay động, nhưng sau một khắc, trong biển máu có một lượng lớn huyết thủy tràn vào trong cơ thể hắn, chữa trị thương thế của hắn.

Điều này cũng làm cho Sở Cuồng Nhân liên tưởng đến Minh Hà lão tổ trong Bàn Cổ vũ trụ.

Đối phương cũng có một mảnh huyết hải để cho mình bất tử bất diệt.

"Quân vương trẻ tuổi, mặc dù không biết lai lịch của ngươi nhưng ta chẳng cần biết ngươi là ai, hôm nay Thiên Phật Linh Sơn, ngươi không giữ được, nhìn những tăng nhân bị tàn sát dưới đáy, ngươi có thể cứu được mấy cái?"

Huyết Phù Đồ cười lạnh nói.

Hắn có lòng tin ngăn chặn thậm chí đánh bại Phật Hoàng.

Cũng có lòng tin ngăn cản Sở Cuồng Nhân.

"Thật sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua huyết chiến dưới đáy, trên thân đột nhiên có Phật quang mênh mông hiển hiện ra, trong hư không, từng đoá từng đoá kim liên bỗng nhiên nở rộ.

Kim Liên bay lên không, dị hương lưu động.

Chiến trường vốn hỗn loạn bởi vì những kim liên này mà dần dần trở nên bình tĩnh.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Kim liên tản ra, cánh hoa bay múa đầy trời.

Nhưng phàm là người bị cánh hoa đụng phải, cho dù là cùng hung cực ác ác đồ thì lệ khí trên người cũng không chịu được tán đi, buông binh khí xuống, ánh mắt điên cuồng bắt đầu trở nên bình thản, nhao nhao ngồi dưới đất, bắt đầu sám hối.

"Trời ạ, ta đã làm cái gì."

"Tội của ta quá lớn."

Tất cả Phật giả đều bị choáng váng.

Nhìn ác đồ một giây trước còn chém giết với bọn họ, hận không thể rút gân lột da bọn họ, hiện tại từng người ngồi dưới đất sám hối.

Sát khí oán khí trên người đều biến mất.

Và vừa rồi gần như hai người.

"Hắn, rốt cuộc đã làm cái gì?"

Mọi người thấy Sở Cuồng Nhân trên thân tán phát Phật quang, khiếp sợ không gì sánh nổi.

Ngay cả Phật Hoàng cũng đều trợn mắt há hốc mồm.

"Phật lực thật là tinh thuần, tu hành pháp thật là kỳ lạ a!"

Lúc này Phật Hoàng ở gần Sở Cuồng Nhân nhất, trên người đối phương tán phát ra Phật lực, hắn cảm nhận rõ ràng nhất, loại lực lượng đó tràn đầy thần thánh, tường hòa, là Phật lực cao cấp nhất thuần túy nhất, thậm chí có thể... trên mình!

Hắn nhìn đối phương, có cảm giác muốn quỳ bái.

"Ngươi, ngươi đã làm cái gì?"

"Thiên Phật Tịnh Thổ vì độ hóa chúng ta, thành lập Phù Đồ Tháp, dùng vô số năm đều vô dụng, sao ngươi có thể, sao ngươi có thể trong lúc phất tay để bọn họ bỏ xuống cừu hận trong lòng, quỳ xuống đất sám hối?"

Huyết Phù Đồ nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, không dám tin tưởng nói.

Hắn nhìn từng ác đồ trên mặt đất, có thể cảm ứng được rõ ràng lệ khí oán khí trên người những người này đều biến mất không thấy.

Trong lòng mỗi người đều một mảnh thanh tịnh tường hòa.

Loại chuyện này sao có thể xảy ra được?

Giờ khắc này.

Huyết Phù Đồ tràn đầy kiêng kị Sở Cuồng Nhân.

Một bên khác, ba hung không có bị Bồ Đề Tam Muội tịnh hóa cũng cấp tốc tụ tập đến bên người Huyết Phù Đồ, nói ra: "Lão đại, người này rất cổ quái, không thể địch lại, không bằng chúng ta rút lui trước đi."

"Đúng vậy."

Huyết Phù Đồ sắc mặt biến hóa không chừng.

Rút lui?

Hắn hưng sư động chúng như vậy, lại bị Sở Cuồng Nhân một người cho dọa lui?

Cái này khiến mặt của hắn hướng chỗ nào đặt?

"Các ngươi không có cơ hội."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Vô Hạn Chi Vực mở ra.

Bốn phía không gian bị Sở Cuồng Nhân hoàn toàn chưởng khống.

Hắn vừa sải bước ra, đi vào Mộc đạo nhân trước mặt, tiện tay một chưởng đánh xuống.

Đối phương dọa đến hồn bất phụ thể.

Trốn tránh không vội, gào thét một tiếng, một chưởng vỗ ra.

Ầm!

Đã thấy Sở Cuồng Nhân chưởng kình thế như chẻ tre, trực tiếp đem thân thể của đối phương cho oanh bạo, tính cả trong cơ thể đại đạo, oanh thành tro tàn.

Chương 2400: Lực lượng dưới Bồ Đề Thụ, Phật Chi Khởi Nguyên, Phật và Dục Phật

"Ta đã cho các ngươi cơ hội, nhưng các ngươi không trân quý a."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Ánh mắt của hắn khóa chặt ba hung còn lại, nhưng ba người này đã bị thủ đoạn của hắn chấn nhiếp rồi, hoàn toàn không dám đối địch với hắn.

Từng người thân hình lui nhanh, cho dù thân là cực đạo Huyết Phù Đồ cũng không ngoại lệ, hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, lộ ra kiêng kị nồng đậm.

"Những năm ta bị giam này, nhân tộc xuất hiện một vị quân vương như thế, người này xem ra so với Phật Hoàng thời kỳ toàn thịnh cũng không kém bao nhiêu."

"Ghê tởm a!"

Mấy người Huyết Phù Đồ cuống quít tránh né công kích của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đã triển khai Vô Hạn Chi Vực, trong không gian này, hắn chính là Chúa Tể, bọn người Huyết Phù Đồ, hoàn toàn không đường có thể trốn!

"Huyết Hải Huyền Minh Quyết!"

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đưa tay, sau lưng hắn, một mảng lớn huyết hải phóng lên tận trời, bao phủ thiên địa, hoàn toàn phong tỏa bọn người Huyết Phù Đồ.

Một màn này, không khỏi làm Hồng Y Nữ, Ngưu Đầu Tôn giật mình kêu lên.

Huyết Phù Đồ trợn mắt há hốc mồm.

Bởi vì hiện tại thi Sở Cuồng Nhân triển ra tu hành pháp của hắn.

"Huyết Phù Đồ, rốt cuộc ngươi có quan hệ gì với hắn?"

"Tại sao hắn có thể sử dụng tu hành pháp của ngươi!"

Huyết Hải Huyền Minh Quyết là độc môn công pháp của Huyết Phù Đồ.

Trong chư thiên chỉ có một mình hắn biết.

Hai người Hồng Y Nữ không thể không hoài nghi Huyết Phù Đồ.

"Cái này, cái này..."

Trong lúc nhất thời Huyết Phù Đồ cũng không biết nói cái gì.

"Lấy đạo của người trả lại cho người."

"Ngươi tự mình thử tư vị của phiến huyết hải này một chút đi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Chỉ thấy hắn phất tay, trong vô biên huyết hải có ngàn vạn Tu La ác quỷ, phô thiên cái địa giương nanh múa vuốt vọt ra.

Bọn họ khóa chặt ba người Huyết Phù Đồ.

Sức mạnh bùng lên, không thể kém hơn Huyết Phù Đồ.

Thậm chí... càng mạnh một chút!

Huyết Phù Đồ mặt mũi tràn đầy không thể tin được: “Tại sao lại có chuyện như vậy?"

Huyết Phù Đồ dây dưa với phiến huyết hải này.

Phát hiện cho dù là hình thức, huyền ảo hay là khí tức, tất cả đều giống Huyết Hải Huyền Minh Quyết của hắn như đúc, uy lực thậm chí chỉ có hơn chứ không kém!

"A!"

Hồng Y Nữ bị ngàn vạn Tu La ác quỷ trong biển máu bắt lấy, không khỏi kêu thảm một tiếng, nàng mặt mũi tràn đầy hốt hoảng cầu cứu hai người còn lại.

Nhưng hai người khác ốc còn không mang nổi mình ốc, ở đâu ra thời gian để ý tới nàng?

Chỉ chốc lát.

Hồng Y Nữ bị đẩy vào huyết hải, bị vô số La Sát chia ăn.

Tứ hung, một người vẫn lạc.

"Huyết Phù Đồ, ngươi không nghĩ biện pháp, hôm nay chúng ta đều phải bàn giao ở nơi này." Ngưu Đầu Tôn hét lớn một tiếng nói.

Hắn cầm một chuỗi khô lâu tràng hạt to lớn quơ quơ, mỗi lần vãi ra đều có huyết sắc Phật quang bàng bạc từ trong đó bộc phát.

Trong biển máu xung quanh, toàn bộ Tu La ác quỷ bị hắn đánh vỡ nát.

Nhưng như vậy cũng không thể duy trì quá lâu.

Huyết hải không ngừng từng bước xâm chiếm lực lượng của hắn.

"Đáng chết..."

Huyết Phù Đồ vận dụng huyết hải, chống cự huyết hải.

Hai mảnh đại dương màu đỏ ngòm va chạm, thanh thế doạ người, ầm ầm rung động.

Lúc này.

Tại chỗ rất xa, trên đỉnh Thiên Phật Linh Sơn.

Một trận tà khí trùng thiên ầm vang nổ tung, tà uy vô biên, dần dần hình thành từng vòng từng vòng huyết sắc Phật quang, như mặt nước dập dờn mà ra.

"Khí tức này, chẳng lẽ là..."

Phật Hoàng sắc mặt đại biến.

Hắn bóng người lóe lên, lao tới nơi phát ra tà khí.

Chỉ thấy trên đỉnh Linh Sơn, một viên kim hoàng sắc đại thụ bị huyết sắc tà khí nhuộm dần, Phật quang dần dần tiêu tán, lá cây tàn lụi, phiêu linh rơi xuống đất.

Đây là Bồ Đề Thánh Thụ của Thiên Phật Linh Sơn.

Linh Sơn căn nguyên.

Nhưng bây giờ thánh thụ sống từ vô số kỷ nguyên đến nay bắt đầu tàn lụi, dưới thân cây, một vết rách đen nhánh mở ra.

Một lượng lớn tà khí từ trong đó tuôn ra.

Toàn bộ rót vào trong cơ thể một tiểu sa di trong.

Mà khí tức tiểu sa di này cũng điên cuồng tăng lên.

"Quả nhiên là Dục Phật chi lực!"

Phật Hoàng đi vào, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Hắn nhìn thấy tiểu sa di, không nói hai lời, một chưởng vỗ ra.

"Ngươi chính là kẻ cầm đầu sao? Trấn áp!"

Nhưng lại thấy đối phương hời hợt đánh ra một chưởng.

Oanh một chút.

Phật Hoàng vốn bị thương trực tiếp bị một chưởng oanh ra, thổ huyết không thôi.

"Thiên Phật Linh Sơn trấn áp cỗ lực lượng này lâu như vậy, hiện tại, đến thời điểm thả nó ra, Phật Hoàng, ngươi không ngăn cản được ta."

Tiểu sa di cười nhạt một tiếng.

Sau đó tướng mạo hắn trực tiếp thay đổi, hóa thân thành một Ma Phật vô cùng tuấn dật, sinh ra ba mặt bốn tay, ma khí Phật quang hiển hách chấn thế!

Hắn phóng lên tận trời, khí tức huyết sắc Ma Phật bao phủ Thiên Phật Tịnh Thổ!

"Là Ba Tuần! !"

"Lại là hắn! Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Bên trong Tịnh Thổ, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Như Lai và Phật Tu Bàn Cổ vũ trụ không khỏi biến sắc, mặt mũi tràn đầy không thể tin được.

Ba Tuần.

Bọn họ biết.

Nhưng đối phương sao sẽ trở nên mạnh như vậy? !

Ngay cả Phật Hoàng cũng không là đối thủ.

"Dục Phật chi lực, là Dục Phật chi lực!"

Bên trong Tịnh Thổ, một chút tầng lớp cấp cao nhìn một màn này, ánh mắt hãi nhiên.

Dục Phật chi lực.

Đây là bí ẩn lớn nhất trong Thiên Phật Tịnh Thổ.

Chỉ có quân vương mới có thể biết được.

"Các tu sĩ Tịnh Thổ ngu xuẩn, ta đến nói cho các ngươi biết, Phật trong suy nghĩ các ngươi là dối trá cỡ nào!" Ba Tuần nhìn đông đảo Phật Tu, nhấc tay lên, từng bức họa lóe ra ở trước mặt mọi người.

Đó là cổ xưa nhất, Hồng Mông mới bắt đầu.

Trong một chỗ trong hư không, hiện đầy kim sắc vật chất, những vật chất này dần dần co vào ngưng tụ, hóa thành một cái cự đản, mà sau vô tận tuế nguyệt, cự đản đột nhiên phá vỡ, một hài nhi thoạt nhìn bảy tám tuổi đi ra.

Đây là một trong số nguyên sơ chúng thần.

Hắn tên là Phật!

Phật lịch luyện trưởng thành trong Hồng Mông, thực lực không ngừng cường đại, bắt đầu danh chấn một phương, nhưng theo nguyên sơ chúng thần dần dần sinh ra, hắn phát hiện lực lượng của mình cũng không tính cường đại cỡ nào trong nguyên sơ chúng thần.

Thậm chí ngay cả một đại đạo sinh linh tên Ác Cốt đều mạnh hơn mình.

Hắn nghĩ biện pháp bắt đầu lớn mạnh.

Hắn nhìn thấy Ác Cốt hấp thu thiên địa ác niệm, lớn mạnh chính mình, cũng muốn làm như vậy, nhưng lại phát hiện, lực lượng của mình và Vạn Linh Chi Ác không hợp nhau.

Cuối cùng.

Hắn sử dụng phương pháp ngược lại.

Đem tự thân ác niệm, không, thậm chí thất tình lục dục đều quẳng đi.

Kể từ đó, tâm không lo lắng, vô tình vô dục, hắn trở nên cực kỳ cường đại, trong nguyên sơ chúng thần cũng thuộc về một phương cường giả.

Nhưng những dục niệm bị hắn quẳng đi lại tạo thành một cơ thể sống hoàn toàn mới, lực lượng của hắn vô cùng cường đại, là thuần túy dục.

Hắn gọi mình là Dục Phật!

Dục Phật thống hận Phật, bởi vì hắn từ bỏ mình.

Phật, cũng chán ghét Dục Phật.

Bởi vì đối phương toàn thân tràn ngập dục vọng làm hắn không thích, dục vọng sẽ khiến cho người ta mất khống chế, cũng sẽ khiến cho lực lượng của hắn suy yếu.

Cho nên Dục Phật và Phật triển khai chiến đấu lâu dài.

Về sau, Dục Phật bị đánh nát.

Mà một phần lực lượng của hắn bị Phật trấn áp ở dưới Bồ Đề Thánh Thụ.

Phật vì phòng ngừa Dục Phật lực lượng đào thoát, lựa chọn một bộ phận nhân loại, tuyên truyền tu hành pháp của mình cho bọn họ, Phật Môn theo thời thế mà sinh.

Những người này lại sáng lập Thiên Phật Tịnh Thổ, trấn thủ Bồ Đề Thánh Thụ.

"Ha ha, đây chính là Phật của các ngươi!"

"Vì lực lượng, vứt bỏ thất tình lục dục, nhưng lại thống hạ sát thủ với sinh mệnh tân sinh ra từ mình, sáng tạo Phật Môn chỉ là vì trấn áp cỗ lực lượng uy hiếp mình, quang minh vĩ ngạn cỡ nào a..."

Ba Tuần xùy cười một tiếng, mặt mũi tràn đầy trào phúng.

....

Chương 2401: Chiến Ba Tuần, Phật không phải Phật, bọn người Phật Hoàng ngộ

"Ha ha, đây là Phật trong miệng các ngươi, quả nhiên cực kỳ dối trá!"

Huyết Phù Đồ cười ha ha.

Hắn nhìn về phía bọn người Phật Hoàng, mặt mũi tràn đầy trào phúng.

Mà bọn người Phật Hoàng im lặng không nói.

Một chút tu sĩ càng không tiếp thụ được tín ngưỡng sụp đổ, trực tiếp co quắp ngồi dưới đất, trên mặt lộ ra vẻ đau thương.

Phật Hoàng hít sâu một hơi, nhìn Ba Tuần: “Ngươi là ai? Tại sao biết những chuyện này, Tại sao có thể tiếp nhận Dục Phật chi lực!"

"Ta? Chính là Dục Phật!"

"Năm đó, Phật giết không được ta, một sợi hồn linh rơi vào chư thiên vũ trụ, cho đến ta trở về Hồng Mông mới dần dần nhớ lại hết thảy!"

"Ta, sẽ để Phật triệt để tuyệt tích trong chư thiên!"

Ba Tuần cao giọng nói, ánh mắt băng lãnh.

Không tệ.

Hắn chính là một sợi hồn linh của Dục Phật biến thành, dưới cơ duyên xảo hợp chuyển sinh đến Bàn Cổ vũ trụ, hóa thân Ba Tuần, mặc dù không có ký ức và lực lượng của Dục Phật nhưng hắn vẫn theo bản năng đối nghịch Phật Môn.

"Thì ra là thế..."

Bọn người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn bừng tỉnh đại ngộ.

Mà Ba Tuần nhìn về phía bọn người Huyết Phù Đồ, thản nhiên nói: "Ta bày ra hết thảy, thả các ngươi từ Phù Đồ Tháp ra, hiện tại, ta hỏi các ngươi, có bằng lòng đi theo ta hay không, triệt để Phật cực kỳ dối trá này!"

Nghe đến nơi này, đám người lại kinh ngạc.

Hóa ra Phù Đồ Tháp sụp đổ cũng là đối phương trong bóng tối bày kế.

Bọn người Huyết Phù Đồ nghe vậy, nửa quỳ trong hư không.

"Chúng ta nguyện ý."

Bọn người Huyết Phù Đồ vốn là cực độ chán ghét Thiên Phật Tịnh Thổ.

Lại thêm, hiện tại bọn họ thân hãm nhà tù, hoàn toàn không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân, chỉ có tìm kiếm trợ lực mới có một chút hi vọng sống.

Ba Tuần, xuất hiện đúng vào lúc này.

Chỉ có đi theo hắn, bọn họ mới có cơ hội sống sót.

"Rất tốt!"

"Vậy kế tiếp nên giải quyết ngươi trước... Sở Cuồng Nhân!"

Ba Tuần nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, trong ánh mắt lộ ra lãnh sắc.

Từ khi trở mặt với Sở Cuồng Nhân trong Bàn Cổ vũ trụ, hắn một mực tránh né đối phương, đi vào Hồng Mông Đại Thế Giới, mặc dù có cơ duyên, thực lực tăng nhiều nhưng cũng không dám có đại động tác gì, vẫn giấu kín dưới mặt bàn.

Sợ bị Sở Cuồng Nhân phát hiện.

Bị đối phương một kiếm giết.

Nhưng bây giờ, trải qua mưu đồ lâu dài, rốt cục hắn đạt được Dục Phật chi lực dưới Bồ Đề Thánh Thụ, thu hồi cỗ lực lượng ngày xưa này, hắn thực lực tăng cường rất nhiều, đã vượt qua Cực Đạo Quân Vương, có thể so với Đại Đạo Vô Tận Cảnh!

Hắn hiện tại, cũng không sợ đối mặt Sở Cuồng Nhân.

"A, không sai không sai."

Sở Cuồng Nhân vỗ vỗ tay, tựa hồ là đang tán dương: “Thật ra thì ta không nghĩ tới thân phận của ngươi ly kỳ khúc chiết như thế, chỉ là, ngươi ngây thơ coi là đạt được Dục Phật chi lực thì có thể đối địch với ta sao?"

"Thử một lần là biết."

Ba Tuần thản nhiên nói, hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, cũng không biết có phải là ảo giác hay không, hắn cảm thấy Sở Cuồng Nhân trước mặt càng làm hắn chán ghét hơn.

Ba Tuần không nghĩ quá nhiều, đưa tay ở giữa, huyết sắc Phật quang sau lưng hắn lưu chuyển, ẩn chứa một cỗ cực độ dục niệm chi lực trong đó.

Cỗ lực lượng này có chút giống Ác Ma Chi Vương.

Nhưng Ác Ma Chi Vương chính là Vạn Linh Chi Ác.

Ba Tuần dùng thì là Vạn Linh Chi Dục!

"Lục Trần Thiên Ma Chỉ!"

Ba Tuần một chỉ điểm ra.

Bên trong Huyết sắc Phật quang có pháp tắc phun trào.

Một chỉ điểm ra, hiện ra đủ loại dị tượng, có mỹ nhân hồng tụ thiêm hương, có Tu La cầm đao giết người, có đế vương quyền khuynh thiên hạ...

Không chỉ có như thế.

Lực lượng này còn ảnh hưởng tới sắc, thân, hương, vị, xúc, pháp, sáu loại cảm giác của chúng Phật, khiến cho bọn họ lâm vào vô cùng vô tận huyễn tượng.

Duy có một ít quân vương Phật pháp cao thâm mới có thể chống cự.

"Một kích thật là khủng khiếp a."

"Đây chính là Dục Phật lực lượng sao?"

"Chúng ta chỉ ở phía xa nhìn xem thì có thể cảm nhận được cỗ lực lượng kinh người này, Sở quân vương lại gánh chịu dục niệm cỡ nào đâu?"

Đám người nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Sau đó thân thể của hắn đứng vững không ngã, vững như Thái Sơn.

Một đôi mắt sáng như sao, sáng ngời có thần, không có chút mê luyến nào.

Đủ loại huyễn tượng, đối với hắn đều không hề có tác dụng.

"Một chút chướng nhãn pháp cũng muốn loạn đạo tâm ta?"

Sở Cuồng Nhân xùy cười một tiếng, bất vi sở động.

Đưa tay ở giữa, kiếm khí đầy trời từ đầu ngón tay phun ra ngoài.

Kiếm khí ngưng tụ, ngang nhiên chém xuống.

Oanh một tiếng, huyết sắc Phật quang bị trực tiếp trảm diệt.

"Lực lượng của ngươi, chỉ có như thế sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn Ba Tuần nói.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi vẫn cường đại trước sau như một a, nhưng, hiện tại ta càng mạnh!" Ba Tuần khẽ quát một tiếng, chắp tay trước ngực.

Huyết sắc Phật quang lưu chuyển mà ra.

Một cái lĩnh vực cường đại trong chớp mắt bị tạo dựng ra tới.

Sau lưng hắn, một cái huyết sắc pháp tướng ba mặt bốn tay ngưng tụ, Ma Phật thần uy không có gì sánh kịp trùng trùng điệp điệp tuôn ra.

Lĩnh vực, pháp tướng, song trọng sát chiêu tề xuất.

Mà đối mặt lực lượng bực này, Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, bóng người nguy nhưng bất động, ba ngàn pháp tắc lưu chuyển sau lưng, ngưng tụ ra từng tôn pháp tướng.

Lam Vương pháp tướng, Kiếm Thần pháp tướng, Huyết Hải pháp tướng...

Mười mấy tôn pháp tướng giết ra, quấy thiên địa.

Mọi người thấy hãi hùng khiếp vỉa, nhất là những tu sĩ chưa từng gặp Sở Cuồng Nhân như Huyết Phù Đồ, bọn họ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Oanh, oanh, oanh...

Huyết sắc Phật quang và mười mấy tôn pháp tướng đánh nhau.

Thiên địa đều như muốn bị đánh sập.

Ba Tuần cười lạnh nói: "Sở Cuồng Nhân, ngươi che chở Phật Môn như thế, ngươi có biết, Hồng Mông mới bắt đầu, chư thiên thần chiến, Phật là trận doanh diệt thế! ! Thứ ngươi bảo vệ, tương lai sẽ phá hủy hết thảy!"

Trong lúc đánh nhau, Ba Tuần lại tuôn ra kinh thiên mãnh liệu lần nữa!

Phật, là trận doanh diệt thế.

Hắn, muốn hủy diệt chư thiên!

Đông đảo Phật Tu khó mà cầm giữ tâm thần.

Ngay cả Phật Hoàng cũng nhịn không được tâm thần chập chờn.

"Vậy thì thế nào?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Ba Tuần nghe vậy, lông mi cau lại.

Sở Cuồng Nhân này đạo tâm không thể phá vỡ như thế, Dục Phật chi lực mình, tăng thêm kinh thiên mãnh liệu này cũng không thể dao động hắn mảy may!

"Chẳng lẽ ngươi cũng muốn đứng ở trận doanh diệt thế, hủy diệt hết thảy sao?"

"Ngươi sai." Sở Cuồng Nhân lắc đầu: “Thứ ta bảo vệ xưa nay không là Phật, càng không phải là Phật Môn, ta bảo vệ, là nhân tộc ta!"

Không tệ.

Bọn người Phật Hoàng là Phật Tu không sai.

Nhưng bọn họ là nhân tộc.

Đây mới là nguyên nhân Sở Cuồng Nhân bảo đảm bọn họ.

Về phần Phật là trận doanh diệt thế, hắn đã biết từ tin tức Ác Ma Chi Vương cho.

"Phật, là một trong số nguyên sơ chúng thần, hắn muốn diệt thế."

"Nhưng theo ta thấy, Phật, không thể đại biểu Phật, hắn chỉ là một cá thể, chân chính Phật, tồn tại ở trong lòng chúng sinh, hắn không phải một tồn tại cụ thể mà là một khái niệm, là một môn học vấn."

"Cho dù Phật là Phật học chi khởi nguyên, nhưng thông qua vô số năm phát triển, nhân tộc ta không ngừng hoàn thiện, tín ngưỡng của chúng ta đã không phải là Phật thân là một trong nguyên sơ chúng thần, mà là học vấn tên là Phật."

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân quanh quẩn thiên địa.

Hắn một lời nói lập tức khiến cho bọn người Phật Hoàng hiểu ra.

Mà những tu sĩ cảm thấy tín ngưỡng sụp đổ, trong mắt dần dần xuất hiện hào quang, như có điều suy nghĩ, có chút hiểu được.

"Sở quân vương nói, đại thiện!"

"Ta đang chất vấn cái gì? Phật sao? Không, ta chất vấn hắn là cá thể cường đại tên là Phật, mà không phải khái niệm Phật."

"Phật pháp vô biên, Phật sinh vạn tướng, Phật tồn tại ở bên trong chúng sinh, Phật đã ở khắp mọi nơi, Phật trong miệng Ba Tuần không phải Phật chân chính! Cho dù hắn là Phật khởi nguyên, nhưng hắn đã không thể đại biểu khái niệm Phật."

"Ta hiểu..."

....

Chương 2402: Dục Cảnh Thập Bát Trọng, cổ Phật Xá Lợi, lực lượng Cổ Phật xa xưa nhất

"Ta hiểu."

Mấy người Phật Hoàng nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra vẻ cảm kích.

Kém một chút.

Chỉ kém một chút, bọn họ sẽ lâm vào tu hành mê chướng.

Nhờ có Sở Cuồng Nhân, một câu bừng tỉnh người trong mộng.

Như vậy mới khiến bọn họ đốn ngộ, đi ra mê chướng.

Không chỉ có như thế, một chút người ngộ tính cao cường cũng có thu hoạch.

"Tốt, tốt cho một Sở Cuồng Nhân a!"

"Miệng lưỡi không chút nào kém hơn kiếm đạo của ngươi."

Ba Tuần nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt càng kiêng kị.

Người trước mắt này thường thường có thể tạo nên kỳ tích.

Giống với lúc này, hắn vạch trần Phật chi chân diện mục, nhờ vào đó đả kích Phật Môn, để bọn người Phật Hoàng lâm vào tu hành mê chướng trước nay chưa từng có.

Nếu thuận lợi, hắn gần như không cần tốn nhiều sức thì có thể tiêu diệt Thiên Phật Tịnh Thổ, sau đó chầm chậm mưu toan, diệt tận chư thiên chi Phật.

Nhưng bởi vì dăm ba câu của Sở Cuồng Nhân, kế hoạch này triệt để thất bại.

Người này là biến số không thể đoán được!

"Quá khen."

Sở Cuồng Nhân mỉm cười.

Chỉ coi Ba Tuần là tán dương khẩu tài hắn.

Nhưng ngay khi hắn vừa nói dứt câu, trong nháy mắt, trên thân Ba Tuần bộc phát ra một cỗ khí tức cực kỳ mạnh mẽ, Sở Cuồng Nhân thi triển từng cái pháp tướng, bị cỗ lực lượng này đánh cho nhao nhao tán loạn, ngay cả Sở Cuồng Nhân đều bị chấn lui ra ngoài.

"A, đây là Đại Đạo Vô Tận chi lực..."

Sở Cuồng Nhân hai mắt khẽ híp một cái.

Trong cảm giác của hắn, thời khắc này, Ba Tuần kết nối vào một cái đại đạo trong đại đạo chi gian, vô cùng tận đại đạo chi lực từ trong đó phun ra ngoài.

Cỗ lực lượng này, thậm chí còn mạnh hơn Mạt Nhật Chi Ám ngày xưa hắn đối mặt.

"Sở Cuồng Nhân, mở mang kiến thức Dục Phật chi lực chân chính đi."

Ba Tuần thản nhiên nói.

Hắn đưa tay trảo trong hư không, trong nháy mắt vô cùng tận đại đạo pháp tắc bao phủ Sở Cuồng Nhân, đan dệt ra một vài bức hình ảnh kỳ quỷ.

Ở trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện bóng người Cố Linh Lung.

"Phu quân."

Không chỉ là Cố Linh Lung.

Còn có Lam Vũ.

"Công tử."

Sau đó từng tuyệt sắc nữ tử Sở Cuồng Nhân quen biết liên tiếp hiện thân.

Minh Nguyệt Vô Hạ, Sở Hồng, Hồn Mị Nhi, n Hồng Hoa...

Thậm chí là Ác Ma Chi Vương.

Giờ phút này những người này hóa thân thành mị hoặc thiên ma, tao thủ lộng tư với Sở Cuồng Nhân, thổ khí như lan, kiều mị chi tư làm cho người ta dục niệm mọc lan tràn.

Nhưng Sở Cuồng Nhân ánh mắt lại vô cùng băng lãnh.

"Ngoại trừ huyễn tượng ra, Ba Tuần, có phải ngươi không biết gì khác hay không?"

Hắn phất tay áo, đạo tâm nở rộ hào quang tươi sáng.

Đạo tâm một viên, chiếu phá núi sông vạn đóa.

Tâm cảnh Sở Cuồng Nhân vững như thành đồng, gần như không gì có thể phá!

Ba Tuần cười lạnh một tiếng.

Chỉ thấy Cố Linh Lung, Lam Vũ và huyễn tượng tới gần Sở Cuồng Nhân, sau đó trong nháy mắt hóa thành từng cỗ khô lâu đánh thẳng tới hắn.

"Phu quân, ta thật thống khổ a."

"Công tử, chết chung với ta đi..."

"Tiểu gia hỏa, chúng ta không thắng được thần chiến, đi chết đi."

Phấn hồng thoáng qua hóa khô lâu.

Mà lần này, không phải là huyễn tượng đơn thuần.

Mỗi một bộ khô lâu đều ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ, ngay cả quân vương cũng không phải là đối thủ, các nàng giương nanh múa vuốt giết ra, làm cho người sợ hãi.

Sở Cuồng Nhân ánh mắt càng băng lãnh.

Hắn kiếm chỉ ngưng tụ, bỗng nhiên vạch một cái trong hư không.

Ông!

Hư không run lên, một bộ Hồng Phấn Khô Lâu bị kiếm khí tác động đến, thân hình bịch một cái nổ tung, hóa thành sương mù tán loạn.

Mà khô lâu còn lại bị kiếm khí giảo sát, cũng tán loạn.

"Hừ, Sâm La Dục Cảnh Thập Bát Trọng! !"

Chỉ thấy Ba Tuần thôi động Đại Đạo Vô Tận chi lực, lưu chuyển trong hư không, hóa thành một tòa cự tháp thông thiên, cự tháp này chia làm mười tám tầng, mỗi một tầng đều đại biểu một tầng dục vọng, quyền dục, thực dục, ái dục, hận dục trong nhân thế...

Thập bát trọng dục niệm hóa thành thông thiên cự tháp, trấn áp mà ra.

Hư không đổ sụp, chư thiên rung động.

Cái cự tháp này, cho dù là một tia dục niệm lộ ra đều đủ để nhuộm một cái thế giới thành Dục Giới Thiên, uy lực của nó cực kỳ kinh khủng.

Mà bây giờ, thập bát trọng cự tháp này chỉ nhằm vào Sở Cuồng Nhân!

Sở Cuồng Nhân đối mặt áp lực có thể tưởng tượng được.

"Xem ra cần phải dùng Nhân Tổ Chi Kiếm."

Sở Cuồng Nhân nỉ non, chỉ có dùng Nhân Tổ Chi Kiếm, liên tiếp Kiếm Chi Đại Đạo chi lực, sử dụng kiếm hai mươi sáu đến cực điểm mới có thể đỡ chiêu này.

Nhưng khi hắn chuẩn bị động tác, trong cơ thể hắn, viên cổ Phật Xá Lợi rút thưởng có được chợt chấn động, trong nháy mắt tiếp theo, trong cơ thể hắn có vô cùng vô tận Phật quang tiết ra, phổ chiếu thập phương thế giới.

Vô biên Phật quang khiến cho một đám Phật Tu vì đó kinh hãi.

Ngay cả Phật Hoàng cũng vì đó kinh ngạc.

"Cỗ lực lượng này, chẳng lẽ là... Phật cổ xưa nhất!"

Mà Ba Tuần cũng kinh ngạc, hắn nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân: “Phật, đây là lực lượng của Phật, tại sao trên người ngươi có lực lượng của hắn?"

Phật, chỉ là một trong nguyên sơ chúng thần, Phật.

Lúc này Sở Cuồng Nhân mới chợt hiểu, trước đó không lâu mình rút thưởng đạt được viên cổ Phật Xá Lợi đó hóa ra là Xá Lợi của vị Phật cổ xưa nhất đó.

Chỉ là, Xá Lợi là lực lượng kết tinh Phật Tu lưu lại sau khi chết.

Chẳng lẽ vị nhất cổ chi Phật đó đã chết?

Sở Cuồng Nhân suy tư.

Nhưng cũng không có quá để ý, hắn khu động cỗ Phật quang từ bên trong cổ Phật Xá Lợi tiêu tán ra, kiếm chỉ ngưng tụ: “Bất Động Minh Vương Kiếm Ấn, Tội Nghiệt Sám!"

Bất Động Minh Vương Kiếm Ấn.

Môn Phật Môn cực đạo tu hành pháp này, Sở Cuồng Nhân đạt được, dung hợp nó vào Kiếm đạo của mình, từ đó diễn hóa ra Kiếm hai mươi lăm.

Nhưng bây giờ, hắn lấy Phật Môn chi lực thôi động pháp môn này, trong phút chốc phát huy lực lượng tu hành pháp này vô cùng tinh tế.

Thậm chí có thể siêu việt Phật Tu sáng tạo ra môn kiếm pháp này.

Cự Đại Phật đà pháp tướng hiển hiện sau lưng Sở Cuồng Nhân, dáng vẻ trang nghiêm, tay cầm một thanh hàng ma bảo kiếm, oanh, một kiếm chém ra.

Kiếm khí mênh mông, kim sắc phật quang phổ chiếu Đại Thiên Thế Giới.

Một kiếm này như muốn chém hết tội ác thế gian!

Oanh!

Cực đoan Phật Môn kiếm chiêu và dục niệm thập bát trọng cự tháp oanh vào nhau, thánh khiết Phật quang và dục niệm hỗn tạp quấn lấy nhau.

Như phật ma chi chiến, như chính tà cực đoan!

Cực chiêu va chạm qua đi, Sở Cuồng Nhân, Ba Tuần đều lui.

Ba Tuần sắc mặt kinh nghi bất định: “Sao có thể như vậy được, trên người của ngươi sao có thể có lực lượng của hắn, không có khả năng, không có khả năng a."

Sắc mặt hắn âm trầm như nước.

Đưa tay ở giữa, lại là dục niệm chi cực chiêu.

Ngàn vạn dục niệm tung hoành, hóa thành ngàn vạn huyết sắc ma đao chém ra.

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ: “Kim Cương Ngự!"

Bất Động Minh Vương Kiếm Ấn, phòng ngự chi chiêu thi triển ra, ngàn vạn kinh văn Phật kinh hóa thành từng tầng từng tầng kim sắc bích chướng, ngăn lại huyết sắc ma đao.

"Độ Chúng Sinh!"

Sở Cuồng Nhân xuất kiếm lần nữa.

Ngàn vạn kiếm khí tuôn ra, mỗi một đạo đều lôi cuốn Phật lực bàng bạc.

Ba Tuần ra tay ngăn cản, nhưng chấn kinh vì trên người Sở Cuồng Nhân đột nhiên xuất hiện lực lượng nhất cổ chi Phật, tâm thần có vẻ hơi có chút không tập trung, liên tục tránh lui.

Mà Sở Cuồng Nhân lại thừa thắng xông lên.

"Long Tượng Đại Lực!"

Phật Môn chí cường chi chiêu thi triển.

Phật quang trên người Sở Cuồng Nhân nhảy lên tới cực hạn.

Một Long một Tượng huyễn hóa mà ra trong hư không.

Oanh!

Ba Tuần bị cỗ lực lượng này oanh trúng, sắc mặt xoát một cái, trở nên trắng bệch.

Hắn bay ngược ra mấy trăm trượng, đại đạo trong cơ thể chấn động không ngừng, cỗ Dục Phật chi lực đó khuấy động không thôi, như muốn bạo thể mà ra.

"Rời khỏi đây trước."

Ba Tuần ngăn chặn Dục Phật chi lực trong cơ thể, nội tâm đã có quyết đoán.

Sở Cuồng Nhân thực lực không rõ, lại có lực lượng nhất cổ chi Phật, hắn không suy đoán ra đối phương còn có át chủ bài gì.

Tiếp tục lưu lại, chỉ sợ hắn tai kiếp khó thoát.

Chương 2403: Ba Tuần trốn chạy, tứ hung đều vẫn, Ác Cốt Chi Trảo

"Sâm La Vạn Tượng, Trầm Luân Địa Ngục!"

Chỉ thấy Ba Tuần thôi động Dục Niệm chi lực, phác hoạ ra một bộ huyết sắc Dục Niệm Địa Ngục trong hư không, trong đó ẩn chứa Vô Luân chi lực, đột nhiên ném ra.

Công kích này, không chỉ có khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

Càng khóa chặt bọn người Phật Hoàng, Quan âm phía sau hắn.

Sở Cuồng Nhân đưa tay một kiếm chém ra, kinh văn lưu chuyển hóa thành trùng điệp bích chướng.

Oanh!

Dục Niệm chi lực bị kinh văn ngăn lại.

Mà Ba Tuần thì là thừa cơ hội này, bóng người lóe lên, hướng phía nơi xa bỏ chạy, tốc độ nhanh chóng, chớp mắt đã biến mất ở chân trời.

Sở Cuồng Nhân nhìn bóng lưng hắn, ánh mắt lóe lên một cái.

Hắn cũng không đuổi theo.

"Dục Phật, Phật... có lẽ tương lai sẽ hữu dụng cũng khó nói."

Nhất cổ chi Phật là đứng ở trận doanh diệt thế.

Mà nhất cổ chi Phật sống hay chết, điểm này ai cũng không biết, Ác Ma Chi Vương cho tin tức cũng không có liên quan tới điểm này.

Như nhất cổ chi Phật này không có chết.

Giữ lại Ba Tuần, tương lai có lẽ sẽ có chỗ đại dụng.

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Tiếp theo.

Hắn nhìn về phía một bên khác, hai người Huyết Phù Đồ và Ngưu Đầu Tôn đều mộng.

Lúc đầu coi là tìm được một chỗ dựa, không ngờ được là cái chỗ dựa này bị Sở Cuồng Nhân đánh cho chạy trối chết.

Như vậy bọn họ đâu?

"Trốn!"

Huyết Phù Đồ, Ngưu Đầu Tôn không nói hai lời, cũng muốn trốn.

Nhưng Dục Phật có giá trị lợi dụng.

Theo Sở Cuồng Nhân, bọn họ không đáng một đồng.

Bọn họ muốn đi, nói nghe thì dễ?

Sở Cuồng Nhân lôi đình ra tay, diệt sát Ngưu Đầu Tôn, mà Huyết Phù Đồ thân là Cực Đạo Quân Vương, thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

Nhưng Sở Cuồng Nhân cũng không phải lần đầu tiên giao thủ với Cực Đạo Quân Vương.

Một phen kịch chiến, cuối cùng vẫn giải quyết đối phương.

Đến tận đây, Phù Đồ Tháp tứ hung, toàn bộ vẫn lạc!

Bọn người Phật Hoàng nhìn trận tai kiếp lớn trước nay chưa từng có của Thiên Phật Tịnh Thổ được Sở Cuồng Nhân hóa giải dễ như trở bàn tay.

Cả đám đều nhẹ nhàng thở ra.

Đồng thời cũng rung động với thực lực Sở Cuồng Nhân hôm nay.

Nhất là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Phật Tu Bàn Cổ vũ trụ trước kia.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt dẫn theo nồng đậm kính sợ.

"Bất kể vào lúc nào chỗ nào, cuối cùng người này đều là dị số không thể phỏng đoán, hắn tồn tại, giống như là kỳ tích lớn nhất trong thiên địa này."

Chuẩn Đề không khỏi nỉ non.

Một số Phật Tu nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt càng lộ ra vẻ sùng bái.

Sở Cuồng Nhân đánh lui Ba Tuần, sử dụng phật lực mang tới cho bọn họ cảm giác cực kỳ thuần túy cường đại, đây là cảm giác trên người Phật Hoàng cũng không có.

"Đa tạ Sở quân vương xuất thủ tương trợ."

Phật Hoàng đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, chắp tay trước ngực nói.

"Phật Hoàng khách khí, ngày xưa Hư Không Chi Chủ hiện thế, Phật Hoàng nghĩa vô phản cố ra mặt ngăn cản, hôm nay Tịnh Thổ gặp nạn, đương nhiên ta sẽ ra tay."

Sở Cuồng Nhân cười cười.

Sau lưng Phật Hoàng, một số Phật Tu sắc mặt phức tạp.

Lúc đầu.

Một số người trong bọn họ có địch ý với Sở Cuồng Nhân, bởi vì ngày xưa Sở Cuồng Nhân từng kết oán với Tịnh Thổ, thậm chí còn giết Cổ Thiền.

Nhưng hôm nay xảy ra chuyện như vậy, hận trong lòng bọn họ cũng dần dần buông xuống, dù sao cho dù không để xuống, bọn họ có thể làm gì?

Lấy thực lực địa vị của đối phương, bọn họ hoàn toàn không động được đối phương.

Ngược lại.

Sở Cuồng Nhân muốn đối phó bọn họ, dễ như trở bàn tay.

"Sở quân vương, không biết ngươi muốn xử trí những ác đồ này như thế nào?"

Phật Hoàng nhìn từng ác đồ quỳ xuống đất dưới đáy nói.

Cho dù hắn gặp qua không ít sóng to gió lớn, nhưng chiêu Bồ Đề Tam Muội của Sở Cuồng Nhân vẫn khiến cho hắn cảm thấy cực kỳ ngạc nhiên a.

Công pháp có thể tẩy đi tham sân si, hắn lần đầu tiên nhìn thấy.

"Trước kia bọn họ đều là ác đồ trong Phù Đồ Tháp, giao cho các vị đại sư định đoạt đi." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, cho mấy người Phật Hoàng thể diện.

Phật Hoàng khẽ vuốt cằm, nói tạ lần nữa: "Đa tạ Sở quân vương."

Sau đó hắn cho người nhốt những ác đồ này lại.

Mà những người này cũng đều không có phản kháng.

Đợi Thiên Phật Linh Sơn khôi phục lại bình tĩnh, lúc này Phật Hoàng mới hỏi thăm mục đích Sở Cuồng Nhân tới đây, Sở Cuồng Nhân cũng không khách sáo, nói thẳng ý đồ đến.

"Binh khí của Ác Ma Chi Vương?"

Phật Hoàng sửng sốt một chút.

Tựa hồ đang suy tư điều gì, sau đó, hắn lộ ra vẻ giật mình: "Ta biết đại khái Sở quân vương nói là vật gì, xin mời đi theo ta."

Hắn dẫn Sở Cuồng Nhân đi vào chỗ sâu trong Tịnh Thổ.

Ở chỗ này, có một ao sen nở đầy hoa sen vàng.

Dưới ao sen.

Một đạo khí tức u ám thâm thúy đang lưu chuyển, trong đó ẩn chứa một cỗ sức mạnh cực kỳ khủng bố, tựa hồ có thể xông ra ao sen bất cứ lúc nào.

Chỉ là kim liên trong ao sen có khí tức của Phật Hoàng, trấn áp nó lại.

Nhìn kỹ.

Khí tức đó là một cái cốt trảo màu đen.

Phía trên tuyên khắc phù văn huyền ảo, lộ ra khí tức cực đoan tà ác.

Nếu không phải ao sen chi lực trấn áp, chỉ khí tức phía trên cũng đủ để hóa phạm vi ức vạn dặm thành một mảnh ác thổ Ác Ma mọc thành bụi.

So với Phù Đồ Tháp sụp đổ còn kinh khủng hơn rất nhiều.

"Ác Cốt Chi Trảo, chính là vật này."

Sở Cuồng Nhân hai mắt tỏa sáng.

Ác Cốt Chi Trảo, cái này là cực đạo thần binh của Ác Ma Chi Vương.

Bản thể Ác Ma Chi Vương chính là một khối thần dị xương cốt hấp thu Vạn Linh Chi Ác, trong nguyên sơ thần chiến, bản thể nàng bị đánh nát, linh hồn chuyển thế thành Ác Ma, dần dần trưởng thành thành Ác Ma Chi Vương hiện nay.

Ở trong quá trình này, nàng tìm được bộ phận mảnh vỡ bản thể của mình.

Nhưng bởi vì lúc đó nàng đã quen Ác Ma thân thể, không muốn trở lại trong thân thể xương cốt lạnh như băng, cho nên luyện chế những mảnh vỡ Ác Cốt này thành một kiện cực đạo thần binh cường đại, cũng chính là Ác Cốt Chi Trảo.

Chỉ khi Ác Ma Chi Vương có được Ác Cốt Chi Trảo mới có chiến lực đỉnh phong, sau này, Ác Ma Chi Vương bởi vì một trận đại chiến, thân thể lại bị vỡ nát một lần nữa, Ác Cốt Chi Trảo cũng theo đó không rõ tung tích.

Cho đến gần đây, Hắc Ám Ma Quân mới tìm được manh mối.

Lúc này mới có Sở Cuồng Nhân đến Tịnh Thổ.

"Phật Hoàng, ta muốn lấy vật này đi."

"Sở quân vương cứu Tịnh Thổ ta ở trong cơn nguy khốn, ngươi muốn mang vật này đi cũng được, nhưng vật này cực đoan tà ác, đại năng Tịnh Thổ ta phát hiện suýt chút nữa bị khí tức tà ác phía trên lây nhiễm, cho nên mới kiến tạo một tòa ao sen này, trấn áp vật này, không biết Sở quân vương mang đi như thế nào?"

"Cái này không khó."

Sở Cuồng Nhân khóe miệng hơi vểnh, đưa tay hút Ác Cốt Chi Trảo ra ao sen.

Trong nháy mắt khi ra khỏi ao sen, ác niệm bàng bạc tiết ra, chỉ cần một lát, ác niệm này có thể quét sạch toàn bộ Thiên Phật Tịnh Thổ.

Nhưng Sở Cuồng Nhân tâm niệm vừa động, Vạn Khí Chi Tâm bắt đầu vận chuyển.

Pháp môn này có thể thao túng thiên hạ vạn khí.

Mà Ác Cốt Chi Trảo cũng thuộc về phạm trù khí.

Có Sở Cuồng Nhân thao túng, một lượng lớn ác niệm bị áp chế trở về.

Nhưng Ác Cốt Chi Trảo tựa hồ không cam tâm, ác niệm điên cuồng đánh thẳng vào Sở Cuồng Nhân, tựa hồ muốn nhuộm hắn thành Ác Ma điên cuồng.

Sở Cuồng Nhân vận chuyển Bồ Đề Tam Muội, tịnh hóa cỗ ác niệm đó.

Thời gian dần trôi qua.

Có hắn áp chế, Ác Cốt Chi Trảo dần dần bình tĩnh.

Sở Cuồng Nhân để nó vào một chỗ động thiên.

Hắn cũng không dám bỏ vào vũ trụ tùy thân.

Với cường độ vũ trụ đó cũng không đủ Ác Cốt Chi Trảo này họa hại, không bao lâu nữa, vô số sinh linh trong vũ trụ đó sẽ bị ác niệm ăn mòn.

"Sở quân vương hảo thủ đoạn."

Phật Hoàng tán thưởng một tiếng: "Ta thấy Sở quân vương cũng có kiến giải Phật pháp cao thâm, không bằng ở lại Tịnh Thổ thêm mấy ngày, để cho ta thỉnh giáo Sở quân vương, thuận tiện cho chúng ta tận tình địa chủ."

"Ta cũng muốn vậy. Đã làm phiền."

....

Chương 2404: Mấy ngàn năm, vạn loại mù sương cạnh tự do, Sở Cuồng Nhân pháp tướng

Sở Cuồng Nhân ở lại Thiên Phật Tịnh Thổ mấy tháng, ở trong đó, ngoại trừ thảo luận Phật pháp tu hành với Phật Hoàng, còn thảo luận một số việc khác.

Mà trước khi đi, hắn tìm tới bọn người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

"Đây là cực đạo tu hành pháp, Bất Động Minh Vương Kiếm Ấn và Bồ Đề Tam Muội." Sở Cuồng Nhân lấy ra một cái ngọc giản, giao cho mấy người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Nhìn ngọc giản trong tay, mấy người hơi nghi hoặc một chút.

Phải biết, Sở Cuồng Nhân cho mấy thứ này, cho dù đặt ở toàn bộ Thiên Phật Tịnh Thổ cũng là vô thượng tu hành pháp, ngay cả Phật Hoàng đều muốn tâm động.

Nhưng bây giờ, đối phương cho bọn họ như vậy.

Một điểm quyến luyến cũng không có.

Cái này thực sự khiến bọn họ kinh ngạc.

"Sở dĩ cho các ngươi những vật này chỉ là hi vọng các ngươi nhanh mạnh lên, tốt nhất là trưởng thành đến có thể chi phối Thiên Phật Tịnh Thổ."

Sở Cuồng Nhân nói.

Biết được chuyện thần chiến, hắn cảm thấy bức thiết.

Muốn nhanh chóng mạnh lên.

Càng muốn chỉnh hợp cả nhân tộc!

Chỉ có cả nhân tộc đoàn kết nhất trí mới có thể phát huy ra lực lượng mạnh nhất trong thần chiến, mà hắn, cần cho cả nhân tộc ngưng tụ thành một cỗ lực lượng.

Thiên Phật Tịnh Thổ là nhân tộc Thánh Địa, uy thế cực mạnh, để uẩn thâm hậu.

Sở Cuồng Nhân muốn chưởng khống cả nhân tộc, những Thánh Địa này cho dù như thế nào cũng không thể bỏ qua, cho nên, hắn mới muốn bố cục sớm.

"Chúng ta đã hiểu."

Mấy người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn gật gật đầu.

Lúc này, bọn họ đã vui lòng phục tùng Sở Cuồng Nhân.

Trước kia ở Bàn Cổ vũ trụ, có lẽ bọn họ sẽ vì tín ngưỡng chi tranh đối địch với Sở Cuồng Nhân, nhưng bây giờ, trong tương lai, trận thần chiến quét sạch toàn bộ chư thiên, cái gọi là tín ngưỡng chi tranh của bọn họ hoàn toàn không đáng giá nhắc tới.

Sau khi an bài tốt hết thảy, Sở Cuồng Nhân rời khỏi.

Sau khi hắn đi.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhận được Phật Hoàng truyền triệu.

"Chuẩn Đề Tiếp Dẫn, hai người các ngươi đến Tịnh Thổ ta đã một thời gian, Phật pháp cao thâm, được chúng tăng tin phục, hôm nay ta đặc biệt ban thưởng hai người các ngươi tư cách truyền giáo, các ngươi có thể mở miếu thờ, phát dương Phật pháp trong Tịnh Thổ."

Phật Hoàng từ tốn nói.

Nghe được hắn nói như vậy, sắc mặt hai người Chuẩn Đề Tiếp Dẫn đại hỉ.

Phải biết.

Đây là mục tiêu ban đầu của bọn họ.

Lúc đầu, bọn họ coi là phải hoàn thành cái mục tiêu này thì cần tốn một kỷ nguyên, nhưng bây giờ lại trực tiếp trước thời hạn.

Bọn họ không hẹn mà cùng nghĩ đến Sở Cuồng Nhân.

Hiển nhiên.

Chắc chắn là có liên quan đến đối phương.

Xem ra đối phương đạt thành một chút hiệp nghị với Phật Hoàng.

"Đa tạ Phật Hoàng."

Hai người Chuẩn Đề khom mình hành lễ.

Bắt đầu con đường tu hành mới trong vùng tịnh thổ.

Mà một bên khác.

Sở Cuồng Nhân rời khỏi Tịnh Thổ, đi thẳng tới Ác Ma lãnh địa.

"Ác Cốt Chi Trảo, đã lâu không gặp."

Ác Ma Chi Vương vuốt ve Ác Cốt Chi Trảo trong tay, mà móng vuốt đen nhánh ong ong run lên, bắn ra một cỗ khí tức cực kỳ cường hoành.

Sở Cuồng Nhân ở một bên cảm thấy tim đập nhanh.

Không hề nghi ngờ.

Cái Ác Cốt Chi Trảo này đẳng cấp còn hơn Trảm Long Nhận.

"Tiểu gia hỏa, lần này làm phiền ngươi."

Ác Ma Chi Vương cười nói.

"Không cần khách khí, ngươi giúp ta nhiều như vậy, ta chỉ là có qua có lại thôi." Sở Cuồng Nhân cười cười, cũng không có đòi thù lao gì.

Lại nói.

Nếu để cho Ác Ma Chi Vương tự mình ra mặt, nếu song phương, một phe không đồng ý, không chừng Thiên Phật Tịnh Thổ sẽ bị đối phương tiêu diệt.

Hàn huyên với Ác Ma Chi Vương vài câu, Sở Cuồng Nhân rời khỏi.

Hắn trở lại Bàn Cổ Tông.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, cũng không ra ngoài.

Hoặc là tiềm tu, hoặc là du sơn ngoạn thủy.

Thời gian trôi qua nhanh.

Trong nháy mắt, mấy ngàn năm cứ như vậy đi qua.

Mà trong thời gian này, bên trong Hồng Mông Đại Thế Giới cũng gió nổi mây phun, thế lực khắp nơi loáng thoáng đều cảm nhận được tương lai sẽ có một trận biến cố lớn.

Tất cả mọi người đều cố gắng tăng thực lực lên.

Cái này đưa đến trong cái kỷ nguyên này lại xuất hiện mấy vị quân vương.

Chuyện này khiến vô số người tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Phải biết, kỷ nguyên trước đây cực kỳ khó gặp chuyện như vậy.

Tỉ như kỷ nguyên trước.

Sau khi kỷ nguyên bắt đầu trăm vạn năm mới ra một vị quân vương Lam Vương, toàn bộ kỷ nguyên, người phong vương cũng không đủ năm ngón tay.

Nhưng trong kỷ nguyên này, mới qua mấy ngàn năm ngắn ngủi a.

Quân vương tầng tầng lớp lớp xuất hiện.

"Đây chính là chung cực kỷ nguyên mà tồn tại như Hư Không Chi Chủ, Mạt Nhật Chi Ám nói tới sao? Quả nhiên là không thể tưởng tượng nổi."

"Cái kỷ nguyên này quả nhiên không tầm thường, sẽ có đại biến."

"Kỷ nguyên cuối cùng... là cái kỷ nguyên cuối cùng sao? Chẳng lẽ cái kỷ nguyên này qua đi, chư thiên sẽ biến mất sao?"

"Ai, thời buổi rối loạn a."

"Ta nhất định phải trở nên nổi bật trong cái kỷ nguyên này!"

"Cái kỷ nguyên này là đại biến cục cổ kim chưa từng có, các loại cơ duyên tạo hóa tầng tầng lớp lớp, ta nhất định phải nắm chắc cơ hội."

Bên trong Hồng Mông Đại Thế Giới.

Có người bởi vì cái kỷ nguyên này mà lo lắng.

Có người bởi vì cái kỷ nguyên này, đấu chí cao, muốn so độ cao với thiên công.

Có thể nói là vạn loại mù sương cạnh tự do.

......

Bàn Cổ Tông.

Trong ngọn núi nào đó.

Sở Cuồng Nhân đối mặt mặt trời mới mọc, ngồi xếp bằng.

Quanh người hắn có từng đạo pháp tắc vờn quanh, hết sức kinh người, mà trong mơ hồ, những pháp tắc này xen lẫn lưu chuyển, hóa thành ngàn vạn quân vương pháp tướng.

Một màn này, có thể nói là vi phạm tu hành thường thức Hồng Mông Đại Thế Giới.

Loại chuyện này, chỉ có Sở Cuồng Nhân có thể làm được.

Mấy ngàn năm qua.

Sở Cuồng Nhân từng du lịch các nơi Hồng Mông Đại Thế Giới, kiến thức nhân tộc hoặc là từng quân vương khác nhân tộc, lợi dụng Tha Hóa Tự Tại Pháp, Tha Hóa ra từng tôn pháp tướng, còn có đủ loại tu hành pháp.

Hắn chỉnh lý biên soạn những tu hành pháp này, để vào Tàng Thư Các Bàn Cổ Tông.

Có thể nói, nói hiện tại Tàng Thư Các Bàn Cổ Tông là nơi ẩn chứa nhiều tu hành pháp huyền diệu nhất trong chư thiên cũng không khoa trương chút nào.

Đương nhiên, ngoại trừ dùng đề thăng để uẩn Bàn Cổ Tông.

Mục đích của hắn là thu nhận sử dụng các quân vương pháp tướng, mượn nhờ diễn hóa ngàn vạn pháp tướng tạo dựng ra quân vương pháp tướng thuộc về mình!

Mà điểm này, hắn đã có manh mối.

Chỉ thấy sau lưng hắn, từng tôn quân vương pháp tướng tán đi.

Thay vào đó.

Là một tôn quân vương pháp tướng thân mặc áo trắng.

Cái pháp tướng này dáng dấp giống như Sở Cuồng Nhân.

Hai con ngươi như nhật nguyệt, đỉnh đầu tinh thần vạn tượng, chân đạp âm dương Hỗn Độn, thủ chưởng nắm sinh tử luân hồi, quanh thân còn quấn ngàn vạn lực lượng pháp tắc.

Chỉ là một sợi khí tức đã để hư không bốn phía điên cuồng nổ tung.

May mắn.

Nơi đây có Sở Cuồng Nhân bày ra cấm chế dày đặc trước đó.

Như vậy mới không để khí tức này tiết lộ ra ngoài.

Nhưng dù vậy, cấm chế dày đặc đó cũng rung động ầm ầm, không ngừng vỡ vụn, Sở Cuồng Nhân thấy thế, chậm rãi thu hồi pháp tướng.

"Cái pháp tướng này uy lực đúng là kinh khủng."

Dù là chính Sở Cuồng Nhân cũng không nhịn được có chút sợ hãi than.

Nhưng vừa nghĩ đến pháp tướng này là mình vận dụng ba ngàn pháp tắc, thôi diễn vô số quân vương pháp tướng tạo dựng ra tới, Sở Cuồng Nhân lại cảm thấy hợp tình hợp lí.

Đây chính là pháp tướng của Sở Cuồng Nhân hắn a.

Có thể không lợi hại sao?

Nói là chư thiên đệ nhất pháp tướng cũng không đủ!

Oanh!

Bên trong Bàn Cổ Tông, một khí tức cường hoành ầm vang bộc phát, một cỗ linh hồn ba động làm người sợ hãi khuếch tán mà ra, khiến cho người ta chú ý.

"A, lại có người đột phá quân vương... là nàng."

Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

....

Chương 2405: Hồn Mị Nhi chấp nhất, luận bàn với Binh Tai, Hồng Mông linh khí dị biến

Những năm gần đây, Bàn Cổ Tông cũng lục tục ra mấy quân vương.

Dù sao, có khí vận vô cùng to lớn gia trì.

Minh Nguyệt Vô Hạ, Nhạc Sơn Linh, Binh Tai...

Mấy người đó đều thành quân vương.

Mà Lam Vũ, Tuyệt Không Thần, n Hồng Hoa và Huyền Thiên Cửu Tinh, ngoại trừ Lam Vũ đã là nửa bước quân vương, những người còn lại đều đạt tới Chí Tôn Cảnh, Tam Thanh, Oa Hoàng, Phục Hi và tồn tại Tiên Cổ chuẩn bị xung kích quân vương.

Mà lần này trở thành quân vương.

Chính là Hồn Tộc Hồn Mị Nhi.

Hồn Tộc vì hợp tác với Bàn Cổ Tông, cố ý để nàng lại Bàn Cổ Tông.

Nhưng mà Sở Cuồng Nhân cũng không có hạn chế tự do người ta.

Không ngờ được là người ta bất động thanh sắc đột phá đến quân vương.

Khiến Sở Cuồng Nhân ngoài ý muốn một phen.

Sưu.

Một bóng người xuất hiện trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Người tới một bộ váy dài ngực thấp màu đen, kiều mị động lòng người, mà trên người nàng lại ẩn chứa một cỗ quân vương dao động cực kỳ kinh người.

Chính là Hồn Mị Nhi vừa đột phá quân vương.

"Mị Nhi tới đây đa tạ Tông chủ."

Hồn Mị Nhi tới gần Sở Cuồng Nhân, cúi đầu.

Sở Cuồng Nhân chỉ cảm thấy một mùi thơm xông vào mũi, nhưng hắn bất động thanh sắc nói ra: "A, ngươi đột phá quân vương, cám ơn ta làm cái gì?"

"Tự nhiên là muốn cảm ơn, Mị Nhi có thể đột phá quân vương, dựa vào linh khí tiên đảo trợ giúp, mà đó là do Tông chủ đồng ý cho ta ở lại, ân lớn như thế, Mị Nhi không biết đến nên báo đáp thế nào."

Hồn Mị Nhi sóng mắt lưu chuyển nói.

Trở thành quân vương, nàng càng thêm kiều mị, trên thân còn loáng thoáng lộ ra một cỗ khí tức cao quý để cho người ta không nhịn được muốn chinh phục.

Nhưng Sở Cuồng Nhân nhìn nàng, vẻ mặt lạnh nhạt nói: "Làm tốt bổn phận của ngươi, đừng nghĩ những thứ ngươi không nên có được chính là báo đáp tốt nhất."

Nghe đến đây, ánh mắt Hồn Mị Nhi lóe lên một cái.

Sau đó, nàng lã chã chực khóc nói: "Tông chủ, ngươi thật là ý chí sắt đá? Chẳng lẽ tâm ý Mị Nhi ngươi không hiểu sao?"

"Dẹp dáng vẻ đó đi."

Sở Cuồng Nhân nói xong, đứng dậy muốn rời khỏi.

Mà Hồn Mị Nhi bóng người lóe lên, cản ở trước mặt hắn, tiếp tục nói: "Thật ra thì ta làm nhỏ cũng được, Tông chủ ngay cả một cơ hội cũng không cho ta, hay là trên người của ta có chỗ nào làm ngươi không thích, ta đổi còn không được sao?"

"Thân là Hồn Tộc công chúa, hiện tại là quân vương cao quý, ngươi cực tốt, ta thích ngươi ở một chỗ, ngươi biết là cái gì không?"

Hồn Mị Nhi hai mắt tỏa sáng: "Là cái gì?"

"Ta thích ngươi... cách ta xa một chút."

Nói xong, Sở Cuồng Nhân lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Lấy năng lực của hắn, cho dù Hồn Mị Nhi đột phá quân vương nhưng ngay cả cái bóng của hắn cũng không thấy, chớ nói chi là ngăn hắn lại.

"Đúng là một nam nhân không hiểu phong tình, ý chí sắt đá." Hồn Mị Nhi khẽ vuốt sợi tóc, có chút phiền muộn nói.

Càng không có được, càng làm người khó mà quên.

Hồn Mị Nhi với Sở Cuồng Nhân, đại khái là tình huống như vậy.

Ở Bàn Cổ Tông ngàn năm, Hồn Mị Nhi phát hiện mình hâm mộ Sở Cuồng Nhân chẳng những không có giảm bớt, ngược lại càng ngày càng không thể tự kềm chế.

Lúc đầu, nàng cho là mình khắc khổ tu hành mấy ngàn năm, đột phá Quân Vương cảnh giới, có thể làm cho đối phương lau mắt mà nhìn mình, tiến thêm một bước cũng không phải là không được, nhưng hiện tại xem ra, hết thảy chỉ là nàng mong muốn đơn phương.

"Tông chủ ơi Tông chủ, ngươi đánh giá thấp nghị lực của Hồn Tộc nữ tử ta, Hồn Tộc nữ tử ta nếu nhận định người nào, tuyệt sẽ không dừng tay, dù là ngươi coi ta thành một con chó, ta cũng sẽ chọn ngươi."

Hồn Mị Nhi si ngốc cười một tiếng.

......

"Hồn Mị Nhi này đúng là chưa từ bỏ ý định a."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu.

Chỉ là những năm gần đây, Hồn Tộc và Bàn Cổ Tông hợp tác ngày càng làm sâu sắc, mà Hồn Mị Nhi cũng không có làm chuyện gì quá đáng.

Hắn cũng mặc cho đối phương tiếp tục ở lại Bàn Cổ Tông làm con tin.

Ông.

Lúc này.

Một người xuất hiện trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Là Binh Tai.

Là Binh Tai đã thành quân vương, đối phương nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt bình tĩnh, nhưng tay cầm tàn binh, một cỗ phong hỏa khí tức nóng rực lưu chuyển.

Sở Cuồng Nhân biết đối phương tới làm cái gì.

"Chỗ cũ."

"Được."

Hai người tới một sơn cốc trong tiên đảo.

Bốn phía sơn cốc này toàn là các loại vết kiếm, thương ngấn, khí tức phong hỏa thao thao bất tuyệt tràn ngập trong đó, giống như một chiến trường giết chóc.

"Tới đi."

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ.

Binh Tai không nói hai lời, cầm tàn binh trong tay xông ra ngoài.

Từ khi Binh Tai đột phá quân vương, thỉnh thoảng sẽ tìm đến Sở Cuồng Nhân chiến đấu, nhờ vào đó ma luyện mình, quen thuộc lực lượng quân vương.

Hai người chiêu thức va chạm, sơn cốc vì thế mà chấn động.

Quân vương dao động, khuếch tán mà ra.

Bên trong Bàn Cổ Tông, không ít người đều cảm ứng được.

Đám người cũng đều biết có chuyện gì.

"Các ngươi đoán lần này Binh Tai có thể chống đỡ bao nhiêu chiêu?"

"Lần trước là ba mươi chiêu, lần này, ba mươi lăm chiêu."

"Ừm, hẳn là không sai biệt lắm."

Đám người tự suy đoán.

Mà trong sơn cốc, Binh Tai và Sở Cuồng Nhân chiến hừng hực khí thế.

Binh Tai toàn lực ra tay, không lưu tình chút nào, không biết còn tưởng rằng hắn đang đối mặt kẻ địch có huyết hải thâm cừu.

Nhưng mà Binh Tai biết, cho dù mình toàn lực ra tay cũng không gây thương tổn được Sở Cuồng Nhân mảy may, mặc dù không cam tâm nhưng đây là sự thật.

Rất nhanh.

Trận chiến đấu này kết thúc với bên dành thắng lợi là Sở Cuồng Nhân.

"Năm mươi bảy chiêu, ngươi tiến bộ không ít."

Sở Cuồng Nhân hơi ngoài ý muốn.

Lần trước đánh với hắn một trận, chỉ có thể đỡ hắn ba mươi chiêu.

Hiện tại tăng lên gần gấp đôi.

"Ngươi chưa xuất toàn lực, có thể đỡ mấy chiêu của ngươi còn không phải trong tính toán của ngươi." Binh Tai từ tốn nói, cũng không tự hào.

Hắn biết, Sở Cuồng Nhân toàn lực xuất thủ, mình có thể tiếp được mười chiêu hay không cũng không thể biết được, không, ba chiêu đều không nhất định.

"A, ngươi quá tự coi nhẹ mình."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu cười một tiếng.

"Trước đó không lâu, ta cảm nhận được khí tức của La Hầu, hắn giống như ta, cũng đã đột phá đến quân vương." Binh Tai nói.

"Ừm, thú vị."

"Ngươi đừng ra tay, ta muốn tự mình đối phó hắn."

Binh Tai nói.

Hắn và La Hầu giao thủ vô số lần, nhiều hơn số lần Sở Cuồng Nhân giao thủ với La Hầu, hai bên có thể nói là túc địch.

"Ta biết rồi."

Ngay lúc hai người trò chuyện.

Trên không Hồng Mông Đại Thế Giới, đột nhiên có Hồng Mông linh khí sôi trào.

"A, Hồng Mông Thần Bảng mới sắp tới sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua.

Những năm gần đây, Hồng Mông Thần Bảng lục tục xuất hiện mấy chục cái.

Cái gì Thần Thú Bảng, Thần Binh Bảng, Trường Sinh Bảng, Đan Dược Bảng, Công Pháp Bảng, mà Sở Cuồng Nhân nổi danh trên phần lớn những bảng này.

Thậm chí có đa số bảng đều là hắn đứng đầu bảng.

May mắn mà có những Hồng Mông Thần Bảng này, để danh vọng Sở Cuồng Nhân trong Hồng Mông Đại Thế Giới càng ngày càng tăng, khí vận của hắn và Bàn Cổ Tông cũng đang không ngừng tăng cường.

"A, không đúng."

Sở Cuồng Nhân chợt phát hiện một chút không thích hợp.

Chỉ thấy lần này Hồng Mông linh khí quy mô vô cùng lớn, lại vượt xa bất kỳ lần nào bảng danh sách hiện thế trước đây.

Rất nhiều sinh linh trong Hồng Mông Đại Thế Giới cũng đều cảm ứng được Hồng Mông linh khí dị biến, đều nhìn lên bầu trời, vô cùng ngạc nhiên.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Lần này xuất hiện bảng gì mà lại dẫn động Hồng Mông linh khí quy mô như thế này, lần này đã vượt qua tất cả bảng cộng lại."

"Không, không thích hợp, đây không phải bảng mở ra."

"Các ngươi nhìn..."

Chương 2406: Khí Vận Huyền Hoàng Giới, Hư Không Chuyển Luân, Chúc Dương hiện trạng

Trên không Hồng Mông Đại Thế Giới, Hồng Mông linh khí bàng bạc điên cuồng nhấp nhô.

Quy mô linh khí kinh người, vượt xa bất kỳ lần nào bảng danh sách ban bố trước đây, thậm chí vượt qua tổng cộng tất cả bảng danh sách.

Một màn này khiến vô số tu sĩ đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

"Các ngươi nhìn..."

Lúc này, có người nhịn không được kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy trên không Hồng Mông Đại Thế Giới, một cái vòng xoáy màu tím cự đại trống rỗng xuất hiện, từng đợt năng lượng ba động cường hoành mà huyền ảo khuếch tán ra.

Có quân vương nhịn không được suy đoán: "Bên trong vòng xoáy này ẩn chứa một loại không gian ba động nào đó, chẳng lẽ là Linh Giới nào đó sắp mở ra sao?"

"Cuối cùng là Linh Giới gì?"

"Chẳng lẽ là đệ nhất Linh Giới Bảng Khí Vận Huyền Hoàng Giới? !"

"Cũng chưa chắc không phải..."

Đám người bàn tán ầm ĩ.

Khí Vận Huyền Hoàng Giới, cái này là Linh Giới xếp hạng thứ nhất trên Linh Giới Bảng.

Trong các kỷ nguyên trước đây, chưa từng hiện thế.

Nhưng bây giờ cái kỷ nguyên này là kỷ nguyên cuối cùng, cho dù chuyện gì xảy ra đều không quá đáng, Khí Vận Huyền Hoàng Giới hiện thế, cũng không phải là không được.

Quả nhiên.

Mọi người thấy Linh Giới Bảng trong rất nhiều Hồng Mông Thần Bảng xuất hiện biến động.

Phía trên, dòng chữa Khí Vận Huyền Hoàng Giới chưa mở biến thành mở ra, mọi người biết, bọn họ suy đoán không sai.

Khí Vận Huyền Hoàng Giới, Linh Giới chưa từng xuất hiện trong các kỷ nguyên trước đây, trong cái kỷ nguyên cuối cùng này, rốt cục xuất hiện! !

Tất cả mọi người hiếu kì.

Cái Linh Giới này rốt cuộc có gì thần dị.

"Lấy khí vận làm tên, hiển nhiên cái Linh Giới này có liên quan đến khí vận."

"Khí vận mà nói, huyền chi hựu huyền, không biết trong cái Linh Giới này lại ẩn giấu ảo diệu như thế nào, đúng là khiến người hiếu kì a."

"Đúng vậy a, xem một chút đi."

Đám người suy đoán, trên bảng Hồng Mông Linh Giới xuất hiện giới thiệu về Khí Vận Huyền Hoàng Giới này, mà sau khi đám người xem xong, không khỏi quá sợ hãi.

Khí Vận Huyền Hoàng Giới, bên trong giấu chư thiên khí vận.

Nhập giới giả, lấy tự thân khí vận làm tiền đặt cược, như vẫn lạc trong giới, có thể bảo vệ tính mệnh, nhưng tự thân khí vận sẽ bị những người khác hấp thu.

"Quả nhiên là Linh Giới cùng một nhịp thở với khí vận a, tiến vào bên trong là lấy tự thân khí vận làm tiền đặt cược, nếu như thắng, tự thân khí vận phóng đại, nếu như thua, khí vận thâm hụt, từ đây mọi việc không thuận."

"Đúng vậy, lấy khí vận làm đặt cược, đúng là cổ kim hiếm thấy a."

"Cái Linh Giới này, quả nhiên là tạo hóa vô tận a."

Tất cả mọi người tâm động.

Phải biết, khí vận là cực kỳ huyền ảo và quý giá.

Người có được khí vận, gần như có được hết thảy.

"Tuy nói chết ở bên trong, tự thân khí vận sẽ biến mất, nhưng ít ra có thể giữ được tính mạng, chậc chậc, dù sao không chết được, sợ cái gì?"

"Không sai, những năm gần đây, chuyện ta làm không thuận, dù sao cũng không có bao nhiêu khí vận, vừa hay tiến vào bên trong, lấy nhỏ thắng lớn!"

"Có đạo lý."

"Ha ha, nên cẩn thận là những thời đại sủng nhi người mang khí vận ngập trời, nếu bọn họ thua, vậy coi như thiệt thòi lớn."

"Ta đã không thể chờ đợi."

Thế lực khắp nơi nhìn lên vòng xoáy khổng lồ trên bầu trời, không khỏi đều mang tâm tư, ai cũng muốn thu hoạch được khí vận khổng lồ.

Khí vận, không chỉ hữu dụng đối với người tu hành, còn có thể phúc phận hậu thế, thậm chí thế lực của người đó, diệu dụng vô tận a.

Bên trong Vạn Pháp Đạo Tông.

Một nam tử thân mặc trường bào màu tím đứng chắp tay, hắn nhìn lên vòng xoáy màu tím to lớn trong bầu trời, ánh mắt lóe ra quang trạch.

Người này là Vạn Pháp Đạo Tông Đạo Lăng Thiên.

Nhân tộc Thần Tử Bảng thứ hai.

"Khí Vận Huyền Hoàng Giới, không hổ là đệ nhất Linh Giới Hồng Mông Đại Thế Giới, lại có diệu dụng bực này, nếu ta có thể tiến vào bên trong, cướp đoạt ức vạn sinh linh khí vận, như vậy thì có tác dụng cực lớn đối với ta thậm chí đối với Vạn Pháp Đạo Tông."

"Mặt khác, nếu nói khí vận, bây giờ trong Hồng Mông Đại Thế Giới, có ai khí vận vượt tên kia? ?"

Đạo Lăng Thiên khi nhắc đến tên kia, ngữ khí không khỏi có chút nghiến răng nghiến lợi.

Hắn chỉ là Sở Cuồng Nhân.

Đối phương là quân vương đầu tiên trong kỷ nguyên này.

Người mang kỷ nguyên khí vận.

Lại đứng đầu nhiều Hồng Mông Thần Bảng, được thần bảng khí vận gia trì.

Chỉ khí vận, không người có thể hơn hắn.

Chuyện này khiến Đạo Lăng Thiên vô cùng hâm mộ ghen ghét.

"Lần này Khí Vận Huyền Hoàng Giới hiện thế, đây là cơ hội tốt vô cùng, nếu có thể đánh bại hắn trong Linh Giới, có thể đoạt lại khí vận!"

Ánh mắt Đạo Lăng Thiên lộ ra vẻ chờ đợi.

Chỉ là hắn cũng biết thực lực Sở Cuồng Nhân không thể coi thường, muốn đánh bại hắn không phải một chuyện đơn giản, còn phải bàn bạc kỹ hơn.

May mắn, không phải một mình hắn chiến đấu.

Người có ý nghĩ giống như hắn tuyệt đối sẽ không ít.

......

Bên trong Không Tộc.

Một bóng người màu trắng bạc dậm chân mà ra, khí tức trên thân bành trướng như đại dương mênh mông vô biên, khuếch tán ra, rung chuyển ức vạn dặm hư không.

Người này chính là Không Chi Tử.

Trải qua hơn ngàn năm tu hành, hắn đã nắm giữ toàn bộ tu hành pháp của Hư Không Chi Chủ, thực lực hắn vượt xa vài ngàn năm trước.

Bây giờ hắn đã ngưng tụ ra lĩnh vực.

Hắn tự hỏi, so cực đạo cũng không kém là bao nhiêu.

"Khí Vận Huyền Hoàng Giới, tốt, Sở Cuồng Nhân, ngươi tốt nhất cũng tiến vào bên trong Linh Giới này, cứ như vậy, ta có thể đánh bại ngươi ở bên trong! Khí vận khổng lồ trên người ngươi chắc chắn sẽ thuộc về ta!"

Theo Không Chi Tử.

Sở dĩ Sở Cuồng Nhân có thể đi tới một bước hôm nay, không thể thiếu khí vận kinh thiên đó trợ giúp, chỉ cần mình đoạt khí vận đó tới tay, tăng thêm truyền thừa của Hư Không Chi Chủ, tương lai hắn mới là Chúa Tể! !

"Không Chi Tử, cái này cho ngươi."

Lúc này, tộc trưởng Không Tộc tiến lên.

Hắn lấy ra một cái luân bàn to lớn ngân quang lấp lóe.

Phía trên tuyên khắc vô số phù văn, vô cùng huyền ảo, nhìn thấy vật này, Không Chi Tử không khỏi trong lòng khẽ động, sinh ra cảm ứng nào đó với cái luân bàn này.

"Đây là Hư Không Chuyển Luân!"

Hư Không Chuyển Luân, cực đạo thần binh!

Mà lại là cực đạo thần binh đứng đầu nhất, là binh khí Hư Không Chi Chủ đã từng dùng, Không Chi Tử nhìn thấy vật này, sắc mặt không khỏi vui mừng.

"Chính là Hư Không Chuyển Luân, trong tay Sở Cuồng Nhân có cực đạo thần binh, bây giờ thực lực ngươi đã tăng cường rất nhiều, nhưng nếu không có binh khí tiện tay, chỉ sợ cũng ăn thiệt thòi." Tộc trưởng Không Tộc nói.

Bây giờ hắn đứng trước mặt Không Chi Tử thì cảm nhận được uy hiếp mạnh mẽ, hắn biết, thực lực của đối phương đã trên mình.

Chuyện này khiến hắn càng thêm kiên định, Không Chi Tử chính là tương lai Không Tộc.

Chắc chắn hắn có thể trở thành Hư Không Chi Chủ kế tiếp.

"Rất tốt, có vật này, ta nhất định có thể đánh bại Sở Cuồng Nhân!"

Không Chi Tử có chút kích động.

Mà một bên khác.

Cũng có một tồn tại nhớ mãi không quên Sở Cuồng Nhân.

Bên trong Long Tộc.

Một bóng người màu đỏ khoanh chân ngồi trên miệng núi lửa, một lượng lớn Long khí hòa với tinh hoa hỏa chúc nóng rực bị bóng người này điên cuồng hút vào trong cơ thể.

Đối phương chính là người mạnh nhất thế hệ tuổi trẻ Long Tộc, Chúc Dương.

Ngày xưa.

Ở Hư Thiên Linh Giới, hắn cưỡng ép hấp thụ Chúc Long chi huyết trong Long Huyết tế đài, dẫn đến thân thể khó có thể chịu đựng, bất tỉnh.

Nhưng trở lại Long Tộc, Nguyên Sơ Chúc Long Long Huyết trong cơ thể hắn kết hợp với huyết mạch hắn, để hắn tiến thêm một bước, khai phát Chúc Long huyết mạch.

Lúc này hắn cường đại hơn năm đó mấy lần không thôi.

"Sở Cuồng Nhân, sỉ nhục ngày xưa, ta sẽ trả lại đủ trong Khí Vận Huyền Hoàng Giới!" Chúc Dương ánh mắt băng lãnh nói.

Phải biết, hắn là Chúc Long, ăn thiệt thòi lớn như vậy trong tay Sở Cuồng Nhân, mất mặt như vậy, sao hắn có thể dễ dàng buông tha được? !

....

Chương 2407: Khảo thí khí vận, các phương quân vương hiện thân, mười tám vạn Đạo Lăng Thiên

Bên trong Bàn Cổ Tông.

Sở Cuồng Nhân nhìn lên vòng xoáy màu tím to lớn trên bầu trời, trên mặt nở nụ cười: “Khí Vận Huyền Hoàng Giới, đúng là thú vị a."

Khí Vận Huyền Hoàng Giới.

Cùng một nhịp thở với khí vận.

Mà hắn tu hành khí vận thần quốc, vừa lúc còn cần một lượng lớn khí vận.

Hắn có dự cảm.

Thời cơ tạo dựng hoàn thành thần quốc ngay trong Khí Vận Huyền Hoàng Giới này, chỉ là bây giờ Huyền Hoàng Giới còn đang diễn hóa, vẫn chưa tiến vào.

Thừa dịp khoảng thời gian này, hắn tìm mọi người thương lượng một chút.

Rất nhiều người đều định tiến vào bên trong thăm dò một phen.

Dù sao, ở bên trong không tồn tại nguy hiểm tử vong.

Nếu như chết, trực tiếp bị truyền tống ra thôi.

Đây là một cơ hội tốt để rèn luyện mình.

Không ai muốn buông tha.

"Thực lực của ta đã đạt tới bình cảnh, có lẽ ở trong đó, ta có thể tìm tới cơ hội đột phá quân vương!" Lam Vũ đôi mắt đẹp lấp lóe nói.

Nàng cách quân vương chỉ kém một đường.

Nàng cảm thấy thời cơ đột phá của mình trong Khí Vận Huyền Hoàng Giới này.

Không chỉ có là nàng, mấy người Sở Hồng, n Hồng Hoa cũng muốn vào đó.

Còn có mấy người Tam Thanh, Phục Hi cũng như thế.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, vung tay lên, muốn đến thì đến, nếu như bên trong không chết được thì vào đại náo một phen.

Về phần khí vận... chờ hắn tạo dựng ra khí vận thần quốc, cho dù khí vận của bọn người Lam Vũ bị mất, thần quốc hắn cũng có thể che chở bọn họ.

Mấy năm sau.

Vòng xoáy màu tím trên bầu trời tạo thành một cái cánh cửa cự đại.

Cánh cửa này cực kỳ huyền ảo.

Phía trên tuyên khắc các loại dị thú thần kỳ, phù văn huyền ảo.

Mà sau cánh cửa chính là Khí Vận Huyền Hoàng Giới.

"Linh Giới đã hoàn toàn mở ra."

"Ha ha, là thời điểm tiến vào bên trong tìm tòi."

"Đi!"

Từng bóng người phóng lên tận trời, lao vào bên trong Khí Vận Huyền Hoàng Giới.

Mà khi một tu sĩ thông qua cánh cửa đó, chỉ thấy cánh cửa quang hoa lấp lóe, hiện ra từng ký tự, chỉ số khí vận... bảy mươi lăm.

Đám người tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"A, cửa này có thể trị số hóa khí vận?"

"Thật thần kỳ a."

Đám người ngạc nhiên.

"Ta cũng đi thử một chút."

Có người đi đến cửa, trị số phía trên cũng theo đó biến hóa.

Khí vận chỉ số... một trăm linh sáu.

Từng tu sĩ cũng bắt đầu tiến lên khảo thí trị số của mình, dù sao khí vận nhìn không thấy, sờ không được, khó mà cảm giác.

Tất cả mọi người muốn biết mình mang bao nhiêu khí vận.

Một trăm linh bảy.

Một trăm ba mươi mốt.

Một trăm năm mươi mốt.

Đại đa số tu sĩ phát hiện khí vận mình đại khái dao động từ một trăm đến gần hai trăm, có rất ít đạt tới ba trăm.

"Các ngươi nhìn, khí vận trị số của tên kia lại đạt đến một ngàn!"

Đột nhiên, trong đám người truyền đến một tiếng kinh hô.

Chỉ thấy một tu sĩ tuổi trẻ đứng ở trước cánh cửa, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý, liếc nhìn những tu sĩ còn lại, dáng vẻ cao cao tại thượng.

"Ta biết hắn, người này là một thiên kiêu, tu hành mới mấy chục vạn năm đã đạt đến Đại Đạo Cảnh, khó trách có khí vận như thế này."

"Nhìn dáng vẻ hắn thật khó chịu."

Theo vị thiên kiêu này xuất hiện.

Càng ngày càng nhiều tu sĩ mạnh mẽ cũng hiện thân.

Khí vận phá ngàn, chỗ nào cũng có.

Thiên kiêu vốn đang đắc ý lập tức thu liễm, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên a, hắn một Đại Đạo Cảnh còn không tính là gì.

Oanh!

Lúc này.

Một khí tức bá đạo truyền đến.

Chỉ thấy một lão giả khí thế rộng lớn ngẩng đầu dậm chân đi tới, khí tức trên người khiến cho vô số tu sĩ xung quanh có cảm giác không rét mà run.

Người này quá cường đại.

Hoàn toàn không phải cùng cấp độ với bọn họ.

"Là, là quân vương!"

Có người nuốt nước bọt.

Mà lão giả đó không chút phật lòng khi tu sĩ bốn phía kinh ngạc, đi thẳng tới trước cánh cửa, các tu sĩ vốn còn xếp hàng khảo thí trị số nhao nhao nhường đường, cũng không dám quấy rầy một vị quân vương.

Khí vận chỉ số... chín nghìn tám trăm tám mươi ba.

Nhìn khí vận chỉ số của quân vương đó, đám người không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Đây là trị số khí vận cao nhất cho đến lúc này.

Nhưng mà ngẫm lại cũng thế, có thể trở thành quân vương, người nào không phải hạng người khí vận kéo dài, có khí vận trị số như thế này cũng rất bình thường.

"Chỉ có như thế sao?"

Lão giả này lại cau lông mi lại, hắn nhìn thấy có một tu sĩ Đại Đạo Cảnh chỉ kém mình một hai ngàn khí vận, mình thân là quân vương, thế mà chỉ cao hơn đối phương một chút.

Chợt, hắn nghĩ thông suốt.

Khí vận trị số cũng không có nghĩa là thực lực.

Tỉ mỉ nghĩ lại, hắn trở thành quân vương, hao tốn không ít tâm huyết, mà thời gian tu hành thật dài, bỏ ra gần mười cái kỷ nguyên mới thành quân vương.

So với quân vương khác, thời gian hắn thành quân vương quá lâu.

Nhất là trong kỷ nguyên này.

Quân vương trẻ tuổi một người tiếp một người xuất hiện.

Ông.

Lúc này, có kiếm khí phóng lên tận trời.

Chỉ thấy một nhóm kiếm tu đi vào.

Cầm đầu là Kiếm Thần cung chủ, mà bên cạnh hắn còn có một lão giả râu trắng, địa vị của hắn ngang bằng Kiếm Thần cung chủ.

"A, lão gia hỏa này cũng hiện thế." Lão giả quân vương tới trước nhất có chút kinh ngạc nhìn lão giả bên cạnh Kiếm Thần cung chủ một chút.

"Thiên Nguyên Đạo Nhân, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Kiếm Thần cung chủ nhìn lão giả quân vương một chút, cười nói.

Bọn họ đều là quân vương nhân tộc, cũng từng gặp nhau một hai lần.

"Từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ." Thiên Nguyên Đạo Nhân nhìn về phía kiếm khách bên cạnh Kiếm Thần cung chủ: “Kiếm Thánh, qua nhiều năm như vậy, phong thái ngươi vẫn như cũ a."

Kiếm Thánh.

Quân vương ẩn giấu của Kiếm Thần Cung.

Đồng thời cũng là quân vương mạnh nhất trong Kiếm Thần Cung, cách nay không biết bao nhiêu cái kỷ nguyên, đối phương một người một kiếm, trấn áp một thời đại.

Tại xa xưa, rất có truyền kỳ.

Thời điểm đó Kiếm Thần Cung dưới sự thống trị của hắn, uy thế hiển hách, có xu thế sánh vai ba đại Thánh Địa cự đầu.

Không ít người cho rằng Kiếm Thần Cung có thể trở thành cự đầu thứ tư.

Chỉ tiếc vẫn kém một chút hỏa hầu.

Từ Kiếm Thánh trở đi, rốt cuộc Kiếm Thần Cung không có xuất hiện quân vương ra dáng, vốn còn một Kiếm Ma Độc Cô Bất Phá, có hi vọng có thể phục chế truyền kỳ của Kiếm Thánh, nhưng mà tự mình tìm đường chết, bị Sở Cuồng Nhân một kiếm chém mất.

"Khí Vận Huyền Hoàng Giới mở ra, ta không thể không đến, không chỉ có là ta, chỉ sợ những lão gia hỏa kia cũng đều ngồi không yên."

Khí vận chi tranh, cực kỳ quan trọng.

Ngay cả quân vương cổ xưa nhất đều hiện thân.

Mà trong cái kỷ nguyên cuối cùng này, đến nay Kiếm Thần Cung còn chưa ra một quân vương, Kiếm Thánh không thể không sốt ruột, cho nên mới sẽ đích thân đến đây.

Hắn muốn tranh thủ một phần khí vận cho Kiếm Thần Cung.

Sau đó, hai vị quân vương đến khảo thí chỉ số khí vận.

Kiếm Thần cung chủ là một vạn chín ngàn.

Mà trị số của Kiếm Thánh cao tới tám mươi tám ngàn!

So với Thiên Nguyên Đạo Nhân thì mạnh hơn nhiều lắm.

"Quả nhiên, ta chính là hạng chót trong quân vương."

Thiên Nguyên Đạo Nhân không khỏi bi ai thầm nghĩ, có chút thương cảm.

Theo Kiếm Thần cung chủ, Kiếm Thánh hiện thân, từng quân vương thần long kiến thủ bất kiến vĩ trong mắt rất nhiều tu sĩ cũng xuất hiện.

Ở trong đó, bao gồm Tông chủ Vạn Pháp Đạo Tông, Thánh Chủ Thiên Nhân Thánh Địa, còn có Linh chủ Thiên Phật Tịnh Thổ và quân vương trong thế lực bọn họ.

Một luồng tử khí từ chân trời lưu chuyển mà tới.

Đạo tử Vạn Pháp Đạo Tông, nhân tộc đệ nhị thần tử Đạo Lăng Thiên hiện thân.

Hắn đi tới, lập tức lên khảo thí khí vận.

Chỉ số khí vận cao tới mười tám vạn!

....

Chương 2408: Người này mạnh hơn người kia, vạn tộc chế nhạo, há có thể để cho các ngươi chất vấn

"Mẹ nó, mười tám vạn khí vận, cũng quá lợi hại!"

"Đúng vậy, hắn là một quân vương tân sinh, có nhiều khí vận như thế đúng là quá khoa trương, ngay cả một số quân vương uy tín lâu năm đều không có a."

"Chậc chậc, không hổ là một trong số yêu nghiệt xuất sắc nhất thời đại này."

"Loại trị số này, đúng là không phải tầm thường."

Mọi người nhìn Đạo Lăng Thiên, không khỏi liên tục sợ hãi thán phục.

Mà Đạo Lăng Thiên nhìn thoáng qua trị số khí vận của mình, khóe miệng nở nụ cười: “Đạo Lăng Thiên ta quả nhiên là được thiên địa chiếu cố!"

Pháp Tổ nhìn Đạo Lăng Thiên một chút, âm thầm hài lòng.

"Rất tốt, Vạn Pháp Đạo Tông ta có hắn, tại kỷ nguyên này, có lẽ có thể ra một cái cường giả đỉnh cao cảnh giới Đại Đạo Vô Tận!"

Đại Đạo Vô Tận, đây là tồn tại vượt qua Cực Đạo Quân Vương.

Có thể xưng nửa bước Chúa Tể.

Cho dù là so với cả nhân tộc cũng cực kỳ hiếm thấy.

Vô số kỷ nguyên đến nay, cũng chỉ mấy người như vậy.

Hiện tại ngoài mặt, cả nhân tộc chỉ có một cường giả cảnh giới Đại Đạo Vô Tận, đó chính là Thiên Tôn đã phản bội nhân tộc.

Còn một người khác Sở Cuồng Nhân.

Đối phương chiến lực thâm bất khả trắc, mặc dù còn không có đạt tới cảnh giới này.

Nhưng mà Đại Đạo Vô Tận bại trong tay hắn lại không chỉ một hai người.

Mạt Nhật Chi Ám, Hư Không Chi Chủ, người mang Dục Phật chi lực Ba Tuần...

Nhưng mà dị số siêu quy cách như vậy không thích hợp lấy ra so sánh.

"Ha ha, nhân tộc ba đại Thánh Địa cự đầu, đều tới, các ngươi xuất động không ít quân vương a." Một tiếng cười khẽ vang lên.

Chỉ thấy từng tiếng long ngâm vang vọng hư không.

Long Tộc, đăng tràng.

Ngoại trừ Tổ Long Vương hiện nay, còn có một quân vương, làm người khác chú ý nhất là trên người đối phương lưu chuyển khí tức xích hồng, cực kỳ bá đạo.

Một đôi tròng mắt giống như nhật nguyệt, như có phù văn huyền ảo lưu chuyển trong đó.

Chính là đại tân sinh quân vương của Long Tộc, Chúc Dương.

"Long Tộc tới."

"Đó là Chúc Dương, khí tức của hắn so với vài ngàn năm trước thì hình như cường đại hơn nhiều, lại mang tới cho ta cảm giác không thể chống cự."

Đám người bàn tán ầm ĩ.

Mà ngoại trừ Long Tộc, Hồng Mông chủng tộc còn lại cũng hiện thân.

Không Tộc, Thiên Thần nhất tộc, Thú Nhân nhất tộc, Ác Ma nhất tộc, Lục Nhãn nhất tộc, Hồn Tộc, trong lúc nhất thời, các tộc giáng lâm, bầu không khí trang nghiêm.

Những tồn tại này giằng co lẫn nhau.

"Các tộc tề tụ, thịnh hội như thế này đã bao nhiêu kỷ nguyên không có rồi, khó được, khó được a." Một lão giả cười nhạt nói.

Hắn là quân vương Thiên Thần nhất tộc.

Trên thân thần quang lưu chuyển, tươi sáng chói mắt.

"Ha ha, bớt nói nhiều lời, Khí Vận Huyền Hoàng Giới này, các ngươi định làm như thế nào đâu?" Một dị thú chín cái đầu nói.

"Có thể được bao nhiêu khí vận đều bằng bản sự."

Mà trong lúc mọi người ở đây trò chuyện.

Đám người Chúc Dương hiếu kì tiến lên khảo thí trị số khí vận của mình.

Khi đến phiên Chúc Dương, cánh cửa Huyền Hoàng Giới tỏa ra thần hoa vô cùng chói mắt, hấp dẫn ánh mắt mọi người đang có mặt ở đây.

"Chỉ số khí vận, hai mươi tám vạn!"

Chuyện này khiến đám người hít vào một ngụm khí lạnh.

So với Đạo Lăng Thiên thì còn nhiều hơn ròng rã mười vạn a!

Như vậy cũng quá kinh người đi chứ.

"Ha ha, không sai không sai."

Tổ Long Vương cười ha ha một tiếng, đắc ý nhìn chúng quân vương nhân tộc một chút.

Mà Đạo Lăng Thiên nhìn thấy vậy, sắc mặt xoát một cái, trở nên có chút khó coi, sao trị số khí vận của Chúc Dương này sẽ cao như thế? !

"Chúc Long..."

"Bởi vì hắn là Chúc Long cực kỳ hiếm thấy trong Long Tộc trong vô số kỷ nguyên đến nay, thế nhưng dù vậy thì trị số khí vận như thế này cũng có chút khoa trương."

Mọi người nhìn Chúc Dương, ánh mắt lộ ra dị sắc.

Trị số khí vận phá vạn thì có quân vương chi tư.

Mà ròng rã hai mươi tám vạn trị số khí vận.

Không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai Chúc Dương tất thành Cực Đạo, Đại Đạo Vô Tận chi cảnh cũng có tỉ lệ rất lớn, thậm chí xung kích Chúa Tể cũng không phải là không được a.

Nghĩ đến đây, tâm tình quân vương các tộc có chút nặng nề.

Mà Tổ Long Vương thì mặt mày hớn hở.

Hắn thấy, Chúc Dương có trị số như thế này, ngoại trừ hắn là Chúc Long ra thì còn có thể là vì hắn người mang Nguyên Sơ Chúc Long chi huyết.

Làm nguyên sơ chi thần, khí vận há có thể không mạnh?

Chúc Dương có huyết mạch của hắn, đương nhiên sẽ lây dính một chút khí vận của nguyên sơ chi thần.

"A, hai mươi tám vạn, thì tính sao?"

Một tiếng cười vang lên.

Chỉ thấy một thanh niên tuấn dật thân mặc trường bào màu trắng bạc, sau lưng mọc quang dực chậm rãi đi tới, mỗi bước ra một bước, hư không nổi lên một trận gợn sóng.

Không Gian pháp tắc cường đại vờn quanh quanh thân, khiến cho mọi người vì thế mà choáng váng.

"Là Không Chi Tử!"

"Sách, đúng là hắn."

Không Chi Tử đi tới trước cửa, khảo thí trị số khí vận.

Chỉ thấy cánh cửa tỏa ra hào quang tươi sáng.

Trị số khí vận lại cao tới bốn mươi ba vạn!

So với Chúc Dương thì còn cao hơn mười mấy vạn!

Chuyện này khiến vô số người hít vào một ngụm khí lạnh, vì đó xôn xao!

"Mẹ nó, một người mạnh hơn một người!"

"Thế này thì quá mức rồi."

"Bốn mươi ba vạn trị số khí vận, mà ta mới tám mươi mà thôi, như vậy còn so sánh được nữa sao? Không có thiên lý a."

"Những người này, có thể nói là được thiên địa sủng ái, khí vận sở chung a!"

"Ai, người với người quả nhiên là có khoảng cách."

Đám người sợ hãi thán phục, cảm khái.

Chúc Dương nhìn Không Chi Tử thật sâu, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Mà tu sĩ chủng tộc còn lại cũng đều tiến lên khảo thí trị số.

Trong đó một chút đại tân sinh quân vương khí vận trị số cực cao.

Động một chút lại phá mười vạn.

Lại đều cao hơn Đạo Lăng Thiên.

Thực lực tạm thời không đề cập tới.

Nhưng chỉ với khí vận, hiện tại nhân tộc chỉ có một mình Đạo Lăng Thiên phá mười vạn trị số khí vận, bị chủng tộc còn lại chế trụ.

"Ha ha, nhân tộc tự xưng là thiên địa nhân vật chính, sao khí vận cao nhất chỉ có một Đạo Lăng Thiên? Không khỏi khiến cho người ta cười đến rụng răng nha."

Không Tộc chi chủ cười nói.

Thiên Thần nhất tộc, Thú Nhân nhất tộc, Long Tộc các tộc cũng đều châm chọc khiêu khích.

Vô số kỷ nguyên đến nay, nhân tộc vẫn luôn là thiên địa nhân vật chính, dựa vào số lượng không gì sánh được, ngăn chặn các tộc còn lại.

Nhưng bây giờ, chỉ với khí vận, các tộc lại chiếm thượng phong.

Chủng tộc có thù với nhân tộc hoặc là ngấp nghé vị trí thiên địa nhân vật chính của nhân tộc đương nhiên sẽ không buông tha cơ hội bỏ đá xuống giếng này.

"Thiên địa nhân vật chính? Nên đổi thành chủng tộc khác đi."

"Đúng đấy, nhân tộc làm gì có tư cách làm thiên địa nhân vật chính?"

"Thời gian trước còn ra một Thiên Tôn đánh cắp khí vận, nhân tộc các ngươi chỉ biết nội đấu, đã không xứng làm thiên địa nhân vật chính."

Nghe được vạn tộc trào phúng, sắc mặt đám người Pháp Tổ, Phật Hoàng cũng không dễ nhìn, Nhân Phi, Địa Quân thì bình chân như vại.

"Vị trí thiên địa nhân vật chính của nhân tộc há là các ngươi có thể nghi ngờ?"

Lúc này, một tiếng quát lạnh quanh quẩn thiên địa.

Chỉ thấy cách đó không xa, một chiếc chiến thuyền to lớn xuyên vân phá sóng mà tới.

Mà ở mũi thuyền, một bóng người áo trắng đón gió mà đứng.

Tiên huy lưu chuyển, tươi sáng tuyệt thế!

Chính là Sở Cuồng Nhân!

Sau lưng hắn là tu sĩ Bàn Cổ Tông.

"Hắn tới."

Khóe miệng Nhân Phi khẽ nhếch.

"A, khí vận? Ở trước mặt hắn, các ngươi cũng muốn so khí vận?"

Địa Quân nhìn tu sĩ vạn tộc, trào phúng một tiếng.

Mà bọn người Không Chi Tử, Chúc Dương, Tổ Long Vương, Thiên Thần tộc trưởng nhìn Sở Cuồng Nhân đi tới, ánh mắt cũng không khỏi dần dần ngưng trọng lên.

Chương 2409: Không Chi Tử trở thành trò hề, Bàn Cổ Tông người người đều có quân vương chi tư

Mặc dù qua ngàn năm.

Nhưng uy vọng của Sở Cuồng Nhân trong Hồng Mông Đại Thế Giới lại không có chút nào giảm bớt, ngược lại, theo thời gian chuyển dời, uy vọng càng ngày càng cao.

Bởi vì Hồng Mông Thần Bảng liên tiếp tuyên bố, mà hắn nhiều lần đứng đầu bảng.

Người không hiện thế, tên lại truyền khắp chư thiên.

Sở Cuồng Nhân gần như thành truyền kỳ lớn nhất cái kỷ nguyên này!

Mà bây giờ hắn hiện thế, vạn tộc tu sĩ không khỏi xôn xao.

"Là Sở Cuồng Nhân! Hắn đến rồi!"

"Ông trời ơi, hắn là đứng đầu nhân tộc Thần Tử Bảng, Trận Pháp Bảng, Luyện Khí Bảng, Cực Đạo Bảng, Thần Kiếm Bảng các loại bảng sao? !"

"Quả nhiên là phong thái tuyệt thế a."

"Trời ạ, hắn dáng dấp cũng quá đẹp đi."

Vạn tộc tu sĩ nhìn Sở Cuồng Nhân, vô cùng sợ hãi thán phục.

Một chút nữ tu cảm thấy hoa mắt thần mê.

Bất quá ở trong đó cũng không ít mắt lộ ra hận ý lạnh lẽo.

Tỉ như Không Chi Tử, Chúc Dương, thậm chí cùng là nhân tộc Đạo Lăng Thiên.

Còn có một số tồn tại ẩn giấu.

"Sở Cuồng Nhân, rốt cục ngươi hiện thân."

"Mấy ngàn năm không thấy, ta hận ngươi chỉ có tăng lên chứ không hề giảm đi."

Sở Cuồng Nhân tựa hồ phát hiện được không ít ánh mắt cừu hận, nhưng mà cũng không có để ý, ánh mắt như vậy, hắn gặp quá nhiều.

"Các ngươi nói nhân tộc ta không xứng là thiên địa nhân vật chính, chỉ bằng các ngươi cũng xứng nói ra lời như vậy?" Sở Cuồng Nhân ánh mắt đảo qua tu sĩ các tộc.

Ánh mắt của hắn dẫn theo một tia kiếm ý lạnh lẽo.

Nhưng phàm là nhìn thẳng hắn đều không tự chủ được bị chấn nhiếp.

Quân vương cũng tim đập nhanh.

"Mấy ngàn năm không thấy, không biết bây giờ tu vi hắn đến trình độ nào, phải chăng đã tạo dựng ra pháp tướng, lĩnh vực."

"Quân vương bình thường từ đột phá quân vương đến tạo dựng pháp tướng, nói ít cũng muốn ngàn vạn năm, thậm chí vô số kỷ nguyên, nhưng hắn không thể dùng lẽ thường cân nhắc, mặc dù chỉ có mấy ngàn năm ngắn ngủi, nhưng cũng có thể đã tạo dựng ra pháp tướng."

"Khí tức của hắn càng thâm thúy hơn năm đó."

Sở Cuồng Nhân đến, khiến cho vạn tộc quân vương vì đó trầm mặc.

Không ít người còn nhớ rõ, năm đó đối phương một kiếm chém giết Hư Không Chi Chủ như thế nào, một kiếm đó, thời gian mấy ngàn năm qua đi vẫn ký ức vẫn còn mới mẻ.

Thoáng như hôm qua.

"Sở Cuồng Nhân, đã lâu không gặp."

Không Chi Tử thu liễm hận ý, bình tĩnh nói với Sở Cuồng Nhân.

"Mặt ngoài nhìn như khách sáo, trong lòng lại hận không thể muốn giết ta, Không Chi Tử, đừng dối trá như vậy, chân thực một chút đi."

Sở Cuồng Nhân cười nhạo nói.

Không Chi Tử còn muốn nói cái gì, biểu hiện mình đã sớm xưa đâu bằng nay một chút, nhưng hắn đột nhiên nhìn thấy Hồn Mị Nhi bên cạnh Sở Cuồng Nhân.

Đối phương đang nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt tràn đầy hâm mộ.

Đối với vị hôn phu trước đây của mình, nàng làm như không thấy, ngoảnh mặt làm ngơ!

Hắn giả bộ không được nữa, hắn nhìn chằm chằm đối phương, ánh mắt vô cùng băng lãnh: “Hồn Mị Nhi, không ngờ được tiện nhân ngươi cũng đột phá quân vương."

Hồn Mị Nhi nghe được tên của mình, cũng lấy lại tình thần từ thịnh thế mỹ nhan của Sở Cuồng Nhân, nhìn về phía Không Chi Tử, khẽ cười nói: "Nha, đây không phải vị hôn phu tiền nhiệm đáng thương của ta sao, đúng là đã lâu không gặp."

Đáng thương, vị hôn phu tiền nhiệm...

Mấy chữ này xé vết sẹo của Không Chi Tử.

Trên người hắn có khí tức dữ dằn tiết ra, không gian bốn phía bị khí tức của hắn kéo ra từng vết rách: “Hồn Mị Nhi, ta thề, ta nhất định phải nghiền xương đôi cẩu nam nữ ngươi và Sở Cuồng Nhân thành tro!"

Không Chi Tử cắn răng nghiến lợi nói.

Lời vừa nói ra, vạn tộc tu sĩ vì đó xôn xao.

"Khá lắm, hóa ra năm đó Hồn Mị Nhi đi Không Tộc từ hôn là vì Sở Cuồng Nhân, như vậy không phải Không Chi Tử là bị đeo nón xanh sao?"

"Chậc chậc, thật là đáng thương a."

"Cũng không tính, hai người bọn họ còn chưa thành hôn."

"Nếu đổi lại là ta thì ta cũng chọn Sở quân vương."

"So sánh với Sở quân vương, Không Chi Tử lại đáng là gì đâu?"

Vạn tộc tu sĩ nghị luận ầm ĩ.

Những âm thanh này liên tiếp truyền vào trong lỗ tai Không Chi Tử, thế hắn mới biết mình làm một chuyện ngu xuẩn dường nào.

Vạch mặt với Hồn Mị Nhi ở chỗ này không phải là triệt để công khai chuyện mình bị từ hôn sao? Như vậy người mất mặt chính là mình a.

"Kẻ này tâm tính quả nhiên như Mị Nhi nói, không có tác dụng lớn a."

Hồn tộc trưởng nhìn Không Chi Tử một chút, lắc đầu nói.

Dù cho có tuyệt thế thiên phú và khí vận, loại tâm tính này, cho dù thành quân vương chỉ sợ cũng đi không được bao xa.

So với Sở Cuồng Nhân, kém không phải một chút a.

Người ta một tay khởi đầu Bàn Cổ Tông, phát triển nó thành nhất đẳng thế lực Hồng Mông Đại Thế Giới, mà Không Chi Tử chỉ biết đòi hỏi Không Tộc.

Nghĩ đến đây, Hồn tộc trưởng vô cùng may mắn.

"May mắn năm đó từ hôn a."

Một bên khác, Sở Cuồng Nhân nhìn Không Chi Tử sắc mặt âm tình bất định, không khỏi xùy cười một tiếng, như là nhìn một tên hề, không chút để trong lòng.

Hắn có thể cảm giác đạt được khí tức đối phương cường đại hơn nhiều.

So với ngày xưa thì có tiến bộ lớn.

Nhưng thì tính sao?

Ở trước mặt hắn, đối phương vĩnh viễn chỉ có thể nằm rạp dưới đất.

"Oa, các ngươi nhìn!"

Lúc này, trong đám người phát ra một tiếng kinh hô.

Ánh mắt của mọi người lập tức bị cửa Huyền Hoàng hấp dẫn.

Chỉ thấy phía trên cho thấy một vài giá trị.

Năm mươi vạn!

Năm mươi vạn khí vận a!

Chuyện này khiến đám người hít vào một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy trước cửa Huyền Hoàng, một nữ tử thân mặc áo trắng, trên mặt đeo mạng che mặt đứng đó, mà người đó chính là Minh Nguyệt Vô Hạ.

Nhân tộc đứng đầu Thần Nữ Bảng!

Nàng nhìn thoáng qua chỉ số khí vận của mình, khóe miệng hơi vểnh.

Thân là Nhân Tổ Chi Kiếm kiếm linh chuyển thế, nàng có khí vận như thế này cũng hợp lý, đây cũng là nàng chuyển thế.

Nếu như không có chuyển thế, chỉ sợ trị số vượt xa năm mươi vạn.

"Minh Nguyệt Vô Hạ nàng, lại có như thế khí vận!"

Thiên Nhân Thánh Chủ thấy cảnh này, không khỏi giật mình.

Đồng thời trong lòng có chút hối hận.

Phải biết, đối phương vốn là Thánh nữ Thiên Nhân Thánh Địa hắn, nhưng lại bị bọn họ mà bức đi, tổn thất này quá lớn.

"Có thể cho thấy khí vận, cánh cửa này thú vị."

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm.

Bên cạnh hắn, mấy người Lam Vũ đều kích động.

"Công tử, ta cũng đi thử xem."

"Được."

Lam Vũ bóng người lóe lên, đi tới trước cửa Huyền Hoàng.

Rất nhanh.

Cánh cửa cho thấy chỉ số khí vận của nàng.

Bốn mươi chín vạn!

So với Minh Nguyệt Vô Hạ cũng không thua bao nhiêu!

Đám người kinh ngạc.

Bên trong Bàn Cổ Tông, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân ra, còn giấu hai người khí vận như thế, tương lai rất có thể là hai Đại Đạo Vô Tận a!

Mà một màn kế tiếp càng làm cho mọi người trở nên khiếp sợ.

Chỉ thấy tu sĩ Bàn Cổ Tông từng cái tiến lên.

Chỉ số khí vận của bọn họ cũng hiện ra.

Sở Hồng, ba mươi tám vạn.

n Hồng Hoa, ba mươi lăm vạn.

Diệp Trúc, mười tám vạn.

Ngọc Trí, hai mươi vạn.

Tuyệt Vô Thần, mười chín vạn.

Bọn người Huyền Thiên Cửu Tinh, chỉ số khí vận phổ biến trên mười vạn.

Mỗi một người đều cường đại hơn Đạo Lăng Thiên, không chỉ có như thế, Tam Thanh, Phục Hi và những người còn lại khí vận cũng đều từ mười lăm đến hai mươi vạn.

Ngay cả một đám Đại Đạo tu sĩ cũng có trị số phá vạn.

Một màn này.

Khiến cho tu sĩ vạn tộc rung động đến nói không ra lời.

Phải biết, phổ thông quân vương cũng một vạn tả hữu.

Tu sĩ Bàn Cổ Tông lại người người đều có quân vương chi tư! !

Đây là tông môn quái thai gì? !

Cái này hợp lý sao?

…………………

Chương 2410: Chỉ số khí vận kinh người, đến chém giết với ta

Bàn Cổ Tông, người người đều có quân vương chi tư!

Loại chuyện này khiến cho vạn tộc tu sĩ trợn mắt há hốc mồm.

Ngay cả Nhân Phi, Địa Quân cũng đều kinh ngạc.

Đây là tông môn quái vật gì a.

Mỗi người đều có khí vận như thế này, cái này còn để người khác sống thế nào?

"Không thể nào như vậy được, chắc chắn có gì đó cổ quái ở trong đó."

"Lam Vũ đó ngay cả quân vương cũng không phải, tại sao có thể có khí vận khổng lồ như thế gia trì, rốt cuộc là tình huống như thế nào? ?"

"Là ta điên rồi, hay là thế giới này điên rồi."

Ngay cả hai người Nhân Phi, Địa Quân cũng bị kinh hãi.

Một màn này đúng là vượt quá tưởng tượng.

Bọn họ biết Sở Cuồng Nhân người mang bàng đại khí vận, nhân tộc cũng có một bộ phận khí vận tập trung vào trên người hắn, nhưng không ngờ được là những khí vận này sẽ lớn đến trình độ này, ngay cả tu sĩ Bàn Cổ Tông đều bị ảnh hưởng của hắn.

Mỗi người đều có cự đại khí vận gia trì.

"Ha ha, ta thấy ai còn dám nói nhân tộc ta không phải thiên địa nhân vật chính."

Địa Quân khẽ cười một tiếng.

Trong vạn tộc, một số quân vương nghe vậy, sắc mặt xoát một chút trở nên âm trầm, khí vận như thế, không hổ là thiên địa nhân vật chính.

Trong vạn tộc bọn họ, trong tộc ra một người chỉ số khí vận phá vạn cũng không dễ dàng, Bàn Cổ Tông thì tốt, từng người đều phá vạn, đạt tới mười vạn mấy chục vạn cũng có một bó to, cực kỳ điên cuồng.

Hóa ra không phải nhân tộc rơi xuống.

Mà là khí vận chi tử đều tập trung vào Bàn Cổ Tông.

"Bàn Cổ Tông này tương lai khó lường a."

"Đúng vậy, nhiều khí vận chi tử như vậy, thành tựu tương lai của Bàn Cổ Tông tuyệt đối hơn xa nhân tộc ba đại Thánh Địa cự đầu."

"Đâu chỉ, chờ những khí vận chi tử này đều trưởng thành, chỉ sợ toàn bộ Hồng Mông Đại Thế Giới đều là Bàn Cổ Tông định đoạt."

"Chờ một chút, những người này của Bàn Cổ Tông khí vận khổng lồ như vậy, như vậy thân là Bàn Cổ Tông chi chủ, Sở Cuồng Nhân lại có khí vận cỡ nào?"

Đám người vô cùng hiếu kì nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Một số người ánh mắt lửa nóng.

Tu sĩ Bàn Cổ Tông đều trâu như vậy, như vậy thân là Bàn Cổ Tông chi chủ, kỷ nguyên đệ nhất quân vương Sở Cuồng Nhân, chỉ số khí vận sẽ là bao nhiêu?

"Ta đoán phải có trăm vạn khí vận."

"Ít nhất là trăm vạn khí vận cất bước."

"Chậc chậc, khí vận quy mô như thế này, chỉ sợ xưa nay chưa từng có."

Ánh mắt mọi người đều tụ tập trên người Sở Cuồng Nhân.

Mà lúc này.

Nhân Phi đưa tin cho Sở Cuồng Nhân: "Sở quân vương, ngươi có thể ẩn tàng chỉ số khí vận của mình, để tránh dẫn tới càng nhiều người nhằm vào."

Khảo thí khí vận, có thể hiểu mình.

Nhưng nếu là khí vận quá to lớn cũng khiến cho người ta nhằm vào.

Tiến vào Khí Vận Huyền Hoàng Giới, chỉ sợ sẽ lập tức trở thành mục tiêu cho vạn tộc, phải biết, lần này không chỉ có thế hệ tuổi trẻ vạn tộc dự định tiến vào Khí Vận Huyền Hoàng Giới, một số cổ lão quân vương cũng định nhúng tay.

Sở Cuồng Nhân có thể trấn áp thế hệ tuổi trẻ.

Thậm chí ngay cả đại đa số quân vương uy tín lâu năm đều không phải đối thủ của hắn, cũng không đại biểu hắn có thể lấy sức một mình, đối kháng tất cả quân vương vạn tộc a.

Nghe được Nhân Phi nhắc nhở, Sở Cuồng Nhân khóe miệng hơi vểnh.

Nhưng hắn vừa sải bước ra, trực tiếp đi tới trước cửa Huyền Hoàng.

Thấy cảnh này, Nhân Phi bất đắc dĩ cười một tiếng: “Ta biết, với tính tình tùy tiện của hắn thì tuyệt đối sẽ không giấu đầu lộ đuôi, nhất là trước mặt tu sĩ vạn tộc, tuyệt đối không thể rụt rè."

Một số quân vương vạn tộc lộ ra vẻ tán thưởng.

"Hảo khí phách, không hổ là Sở quân vương trong truyền thuyết."

"Đúng là không sợ trời không sợ đất."

Cũng có một số quân vương lộ ra vẻ trào phúng.

"Không biết giấu dốt, đúng là muốn chết a."

"Cũng tốt, ta cũng muốn xem thử xem đánh bại hắn có thể được bao nhiêu khí vận."

Tất cả mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy đối phương chậm rãi đi đến trước cửa Huyền Hoàng.

Cửa đó có tiên huy lóe lên một cái, sau đó không có động tĩnh, qua một hồi lâu chỉ số khí vận cũng không có hiện ra.

Chuyện này khiến đám người có chút ngoài ý muốn.

Phải biết, vừa rồi đo ra chỉ số khí vận của nhiều người như vậy, cái cửa Huyền Hoàng này đều không có chút dừng lại, sao bây giờ đứng máy đây?

"Không phải là khí vận của Sở Cuồng Nhân quá khổng lồ, cái cửa Huyền Hoàng này nhất thời bán hội không phản ứng kịp chứ."

"Có thể."

"Chậc chậc, cái này cần khí vận khổng lồ cỡ nào a."

Đám người nhìn chằm chằm cánh cửa.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Chỉ thấy cửa Huyền Hoàng lóe ra thần quang vô cùng sáng chói, thần quang này cao tới mười vạn trượng, trăm vạn trượng, ngàn vạn trượng, cho đến ánh sáng vô lượng.

Tựa hồ phổ chiếu toàn bộ Hồng Mông Đại Thế Giới.

Mà trong hào quang vô cùng rực rỡ này, cửa Huyền Hoàng điên cuồng chấn động, ký tự phía trên như nòng nọc nhanh chóng du động, phía trên, các loại dị thú trân quý cũng như sống lại, phát ra từng tiếng rống.

Dị tượng trước nay chưa từng có khiến cho mọi người tâm thần `rung chuyển.

Sau đó.

Trước mặt Sở Cuồng Nhân, giá trị điên cuồng lóe ra.

Mười vạn.

Trăm vạn.

Ngàn vạn.

Hai ngàn vạn.

Ba ngàn vạn...

Trị số dùng tốc độ khó mà tin nổi tăng lên.

Rất nhanh đột phá ngàn vạn khí vận.

Tất cả mọi người thấy mà nuốt nước miếng, khí vận như thế này, quá kinh khủng, kinh khủng đến khiến cho vô số người hoài nghi có phải mình đang nằm mơ hay không.

Oanh, oanh...

Giữa thiên địa.

Hồng Mông linh khí vì đó sôi trào, ngưng tụ ra từng đoá từng đoá tử liên.

Dị thú trên cửa Huyền Hoàng cũng từ trong cửa vọt ra, vờn quanh xung quanh Sở Cuồng Nhân, nằm rạp dưới đất, phát ra từng tiếng gầm nhẹ.

Thần quang vô lượng.

Linh khí hóa liên.

Vạn thú phủ phục.

Đủ loại dị tượng liên tiếp xuất hiện.

Mà chỉ số khí vận trên đầu Sở Cuồng Nhân còn đang thay đổi.

Bốn ngàn vạn, năm ngàn vạn...

Cuối cùng đạt đến còn số vô cùng kinh người, chín nghìn chín trăm chín mươi chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín, một loạt số chín khiến cho mọi người nhìn mà tâm thần chập chờn.

Có ít người không ngừng đếm số chín.

Liên tiếp đếm nhiều lần.

"Đây, đây là chỉ số khí vận quỷ quái dị? !"

"Chín nghìn chín trăm chín mươi chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín? ? Tại sao có thể có loại chỉ số khí vận này, không có khả năng, không thể nào."

"Không thích hợp, các ngươi nhìn chỉ số khí vận còn đang không ngừng lấp lóe."

Có người chú ý tới.

Chỉ số khí vận trên đầu Sở Cuồng Nhân còn đang lóe lên, tựa hồ muốn đi lên nhưng lại bị lực lượng nào đó hạn chế lại.

Một số quân vương có suy đoán.

"Như vậy còn không phải chỉ số khí vận chân chính của Sở Cuồng Nhân! Chỉ số khí vận chân chính của hắn còn trên con số này nhưng đã vượt ra khỏi phạm vi lớn nhất mà cửa Huyền Hoàng có thể đo đạc được, ông trời ơi, kinh khủng như thế nào chứ! !"

"Chỉ số khí vận này lật trời rồi!"

"Trời ạ."

Vô số người nhìn Sở Cuồng Nhân bị thần quang tươi sáng bao phủ, khí vận rộng lớn giống như đại dương vô biên mênh mông, trong ánh mắt dẫn theo rung động nồng đậm và không thể tưởng tượng nổi.

Phải biết, chỉ số khí vận phá vạn thì có quân vương chi tư.

Mà chỉ số khí vận của Sở Cuồng Nhân...

Đám người không dám tưởng tượng, tương lai đối phương có thể đạt tới độ cao.

Cũng có thật nhiều tu sĩ nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng nóng bỏng, tràn đầy tham lam, hận không thể thay vào đối phương.

Trước kia, bọn họ không có cơ hội này.

Nhưng bây giờ có rồi.

Chỉ cần đánh bại Sở Cuồng Nhân trong Khí Vận Huyền Hoàng Giới thì có thể chiếm khí vận của hắn làm của riêng, trở thành người có khí vận mạnh nhất trong thiên địa này a!

Không Chi Tử, Chúc Dương, Tổ Long Vương, Thiên Thần tộc trưởng, quân vương vạn tộc thậm chí quân vương nhân tộc nhìn Sở Cuồng Nhân, lộ ra ánh mắt cực kỳ tham lam.

Sở Cuồng Nhân cũng chú ý tới ánh mắt của những người này.

Trên mặt hắn nở một nụ cười, giang hai cánh tay, cao giọng nói: "Muốn cỗ khí vận này trên người ta sao? ! Vậy thì đến giết ta đi!"

"Giết ta, khí vận này chính là của các ngươi!"

"Xưng vương xưng bá chỉ là phụ, có cỗ khí vận này, thậm chí các ngươi có thể Chúa Tể chư thiên! Cho nên, tới đi, cầm lấy binh khí trong tay các ngươi, dùng hết sở học suốt đời các ngươi, ám sát, đánh lén, hạ độc, vây công, dùng bất kỳ thủ đoạn nào, không tiếc bất cứ giá nào, đến... chém giết ta đi! !"

....

Chương 2411: Khí Vận Bảng, thăm dò Khí Vận Huyền Hoàng Giới, bảo vật ẩn chứa khí vận

Đến chém giết với ta đi! !

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân quanh quẩn trong thiên địa.

Vạn tộc tu sĩ nhìn bóng người áo trắng không ai bì nổi, ánh mắt rung động, nhao nhao dâng lên nhiệt huyết, hận không thể tiến lên chém giết.

"Quá tùy tiện, hắn, hắn đang lấy sức một mình chống lại vạn tộc tu sĩ, gia hỏa này không muốn sống nữa sao? !"

"Hắn cho rằng dựa vào một mình thì có thể chống lại vạn tộc?"

"Đây mới là Sở Cuồng Nhân, nam nhân cuồng ngạo đến gần như không thể tưởng tượng nổi a, không hổ là truyền kỳ lớn nhất trong kỷ nguyên này!"

"A, đúng là làm cho người sợ hãi thán phục."

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, có kính nể, có chấn kinh, có ánh mắt lửa nóng, tràn ngập tham lam, cũng có phương tâm rung động, vô cùng hâm mộ...

Mà Sở Cuồng Nhân tuyên ngôn xong, khóe miệng hơi vểnh, quay người bước vào Khí Vận Huyền Hoàng Giới, các tu sĩ Bàn Cổ Tông cũng nhất nhất đi theo hắn.

Tu sĩ còn lại lập tức hành động.

"Lên!"

"Giết Sở Cuồng Nhân, khí vận khổng lồ đó là của chúng ta!"

"Chỉ cần giết hắn, cỗ khí vận khổng lồ đó đủ để cho chúng ta nhẹ nhõm trở thành quân vương, không, thậm chí có thể trở thành Chúa Tể chư thiên!"

"Không sai, giết a!"

Từng tu sĩ ánh mắt lửa nóng xông vào Khí Vận Huyền Hoàng Giới.

Một số cổ lão quân vương cũng không ngoại lệ.

"Sở Cuồng Nhân, ta đến giết ngươi!"

Không Chi Tử vừa sải bước ra, vượt qua không gian, tiến vào Huyền Hoàng giới.

"Khí vận đó hẳn là thuộc về ta!"

Chúc Dương cũng trong mắt tràn đầy tham lam.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi ngàn vạn lần không nên bộc lộ ra tự thân khí vận, bây giờ ngươi phải làm sao để chống lại quân vương vạn tộc?"

Thiên Thần tộc trưởng lãnh khốc cười một tiếng.

Hắn nhớ kỹ, năm đó Sở Cuồng Nhân trộm lấy bảo khố Thiên Thần nhất tộc, hiện tại, hắn sẽ không dễ dàng buông tha đối phương.

Ngươi đoạt bảo khố ta.

Vậy ta sẽ bắt người dùng khí vận trả lại!

Thiên Thần tộc trưởng nghĩ như vậy, cũng dẫn người tiến vào Khí Vận Huyền Hoàng Giới, lần này Thiên Thần nhất tộc hắn gần như xuất động một nửa quân vương.

Còn có Lục Nhãn nhất tộc, Thú Nhân nhất tộc, Cửu Đầu Tộc, Không Tộc, Long Tộc, các loại tu sĩ cũng giống như thủy triều điên cuồng tràn vào Khí Vận Huyền Hoàng Giới.

Trong hư không, có vài chục tu sĩ đứng lơ lửng trên không.

Những người này mắt lạnh nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân tiến vào Khí Vận Huyền Hoàng Giới, mà ánh mắt của bọn họ lộ ra tinh quang, giống như tinh không.

Bọn họ chính là Nghịch Mệnh Sư một mạch.

"Bây giờ gần như có thể xác định, Sở Cuồng Nhân chính là Vận Mệnh Điện Chủ thế hệ này, lần này tiến vào Khí Vận Huyền Hoàng Giới, nghĩ trăm phương ngàn kế tước đoạt khí vận đối phương trước, sau đó lại trở lại hiện thế giải quyết hết đối phương."

Thủ lĩnh Nghịch Mệnh Sư nói.

Những năm gần đây, bọn họ một mực điều tra Vận Mệnh Chi Chủ, trải qua nhiều phiên điều tra, rốt cục khóa chặt Sở Cuồng Nhân chính là Vận Mệnh Chi Chủ đương nhiệm.

Chỉ là Vận Mệnh Chi Chủ này năng lực vượt qua bọn họ tưởng tượng.

Nhất là khí vận bàng bạc, có thể nói là trước nay chưa từng có, có thể nói là Vận Mệnh Chi Chủ khó giải quyết nhất mà Nghịch Mệnh Sư gặp từ trước đến nay.

"Đi, vào đi."

Các Nghịch Mệnh Sư lẫn vào tu sĩ vạn tộc, tiến vào Khí Vận Huyền Hoàng Giới.

Một trận khí vận chi tranh, triển khai như vậy.

......

Bên trong Khí Vận Huyền Hoàng Giới.

Sở Cuồng Nhân nhìn cảnh sắc chung quanh, hào hứng dạt dào.

Nơi này không giống như ngoại giới.

Thoạt nhìn, thường thường không có gì lạ.

Thậm chí ngay cả một gốc Linh thảo, một khối thần thiết đều không nhìn thấy, nhưng trong linh khí giữa thiên địa lưu chuyển lại xen lẫn từng tia từng sợi khí tức kỳ dị.

Đó là, khí vận.

Cái Khí Vận Huyền Hoàng Giới này, bên trong linh khí trộn lẫn khí vận.

"Mặt khác, tiến vào nơi này thì gặp một cỗ không gian loạn lưu, tựa hồ ngẫu nhiên truyền tống ta đến một nơi nào đó." Sở Cuồng Nhân nỉ non.

Hắn nhìn thoáng qua sau lưng, không thấy được bọn người Lam Vũ.

Phạm vi hơn mười dặm, chỉ có một mình hắn.

Hiển nhiên là tiến vào Huyền Hoàng giới sẽ bị lập tức phân phối đến nhiều chỗ khác nhau.

"Còn có Khí Vận Bảng..." Sở Cuồng Nhân nhìn thấy, trên không Khí Vận Huyền Hoàng Giới nổi lơ lửng một danh sách, phía trên hiện ra từng cái tên, mà trong đó, đứng đầu bảng chính là hắn.

Sau hắn là bọn người Minh Nguyệt Vô Hạ, Lam Vũ, Không Chi Tử.

Hiển nhiên.

Đây là một danh sách ghi chép khí vận của mọi người.

"Ừm, cứ như vậy, có mục tiêu rõ rệt."

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm.

Chỉ là cho dù không có cái danh sách này, hắn cũng là mục tiêu của tu sĩ vạn tộc, khí vận bàng bạc đến không thể tưởng tượng, quá hấp dẫn người khác.

Mà sở dĩ hắn bộc lộ ra khí vận của mình cũng là vì hấp dẫn tất cả mọi người đến nhắm vào hắn, bằng không thì hắn đi nơi nào thu hoạch khí vận?

Thợ săn cao minh thường sẽ giả làm con mồi.

Trong mắt mọi người, hắn là con mồi.

Trong mắt của hắn, tất cả mọi người mới là dê đợi làm thịt.

"Thật sự là càng ngày càng chờ mong chuyến đi Khí Vận Huyền Hoàng Giới lần này."

Sở Cuồng Nhân khóe miệng hơi vểnh.

Hắn bắt đầu thăm dò nơi đây.

Chỉ chốc lát.

Hắn thấy được một gốc tiên thảo thải quang lưu chuyển trên một ngọn núi.

Sở Cuồng Nhân tiến lên xem xét, phát hiện tiên thảo này ẩn chứa một cỗ khí tức cực kỳ kỳ lạ, đó là khí vận, đây là tiên thảo được khí vận tẩm bổ ra.

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân tìm một chỗ luyện hóa.

Sau đó phát hiện khí vận mình đúng là tăng cường một tia.

Mặc dù không rõ ràng.

Nhưng hắn có thể cảm ứng được khí vận mạnh lên.

"Cái Khí Vận Huyền Hoàng Giới này có thể đản sinh ra bảo vật tăng cường khí vận? !" Sở Cuồng Nhân hai mắt tỏa sáng, có chút mừng rỡ.

Hắn lại có thêm một phương pháp tăng cường khí vận, hắn càng tin chắc cái Khí Vận Huyền Hoàng Giới này chính là cơ hội để cho mình tạo dựng ra khí vận thần quốc.

Tiếp theo.

Sở Cuồng Nhân lần lượt phát hiện một chút bảo vật ẩn chứa khí vận.

Những bảo vật này hình dáng đa dạng, có đôi khi một khối đá trên đường đều ẩn chứa khí vận, trong khoảng thời gian này, Sở Cuồng Nhân thu hoạch không ít.

"Rống!"

Lúc này, một tiếng gào thét truyền đến.

Chỉ thấy một con dị thú giống như hổ không phải hổ, giống như voi không phải voi từ trong rừng rậm vọt ra, lôi theo uy thế bàng bạc đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Lực đạo mạnh không kém hơn một số Đại Đạo Chí Tôn.

Sở Cuồng Nhân tiện tay vỗ.

Phịch một tiếng, dị thú đó bị oanh bạo tại chỗ.

Một viên tinh thạch lộ ra linh quang nhàn nhạt rơi xuống mặt đất, Sở Cuồng Nhân nhặt lên xem xét, phát hiện bên trong ẩn chứa khí vận cực kỳ mạnh mẽ.

"A, trong cơ thể dị thú này lại ẩn chứa tinh thạch do khí vận ngưng tụ?"

Sở Cuồng Nhân ánh mắt lóe lên.

Hắn tâm niệm vừa động, tinh thần lực bao trùm ức vạn dặm.

Rất nhanh, hắn phát hiện một chỗ dị thú tụ tập, nào giống như là một cái tộc đàn, hàng ngàn hàng vạn con dị thú tụ lại một chỗ.

Sở Cuồng Nhân bóng người lóe lên, biến mất tại chỗ.

Trong một sơn cốc trống trải.

Dị thú tề tụ, có buồn bực ngán ngẩm nằm rạp dưới đất, có đang đánh nhau, chứng minh địa vị mình trong tộc đàn.

Đột nhiên.

Toàn bộ dị thú phảng phất cảm ứng được cái gì, chợt ngẩng đầu lên.

Bọn họ nhìn về phía trên không.

Một bóng người áo trắng xuất hiện từ lúc nào.

Các dị thú giống như cảm nhận được vô cùng cường đại uy hiếp từ trên người đối phương, nhao nhao phát ra tiếng gầm bất an, một số dị thú nhịn không được bắt đầu công kích.

Mở miệng rộng ra, một chùm sáng bắn ra.

Mà bóng người áo trắng này chính là Sở Cuồng Nhân.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng giơ bàn tay lên, sau đó đè xuống.

Oanh một tiếng.

Lực lượng pháp tắc bàng bạc đánh xuống.

Cả cái sơn cốc bị xung kích trước nay chưa từng có, sụp đổ tại chỗ.

Một lượng lớn dị thú nhao nhao vẫn lạc.

Chương 2412: Hấp dẫn cực lớn, quỷ quyệt sương độc, ngươi bị lừa rồi

Khí Vận Huyền Hoàng Giới.

Trong một sơn cốc.

Sở Cuồng Nhân đang thu thập tinh thạch tản mát sau khi dị thú bị diệt sát.

Những tinh thạch này số lượng rất nhiều, hơn nữa ẩn chứa không ít khí vận, cộng lại cũng là thu hoạch không tệ, Sở Cuồng Nhân coi như hài lòng.

Nhưng mà đột nhiên cảm ứng được cái gì, ánh mắt có chút lóe lên một cái.

"Ra đi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lập tức.

Giữa không trung có mấy chục bóng người lao ra.

Những người này không nói hai lời, trực tiếp tổ hợp thành một cái trận pháp cường đại, phong tỏa Sở Cuồng Nhân ở trong đó, bắt đầu thôi động lực lượng pháp tắc.

"Sở Cuồng Nhân, khí vận trên người ngươi, chúng ta muốn!"

Thủ lĩnh đám người đó lớn tiếng nói.

Trận pháp lưu chuyển, vô số phù văn cấm chế đằng không mà lên.

"Một đám sâu kiến quân vương đều không có đạt tới, rốt cuộc là ai cho các ngươi dũng khí?" Sở Cuồng Nhân không khỏi xùy cười một tiếng.

Hắn nhìn ra được.

Trong những tu sĩ này, tu vi mạnh nhất cũng chỉ Đại Đạo Chí Tôn, mặc dù đã ngưng tụ ra pháp tắc nhưng cách quân vương quá xa.

"Hừ, chúng ta tách lẻ ra không phải là đối thủ của ngươi, nhưng liên hợp lại, trận pháp này uy lực tuyệt đối có thể ngăn chặn ngươi!"

Hiển nhiên thủ lĩnh những tu sĩ này rất tự tin với trận pháp này của mình.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua trận pháp, đúng là không tầm thường, nhưng trước mặt người đứng đầu Trận Pháp Bảng như không khác là múa rìu qua mắt thợ.

Hắn tiện tay một bàn tay oanh ra.

Phịch một tiếng, lực lượng pháp tắc bàng bạc tiết ra.

Trong nháy mắt, pháp trận to lớn bị tan rã tại chỗ.

Từng tu sĩ bay ngược mà ra, miệng phun máu tươi.

Không ít người thân hình tán loạn, bị truyền đưa ra khỏi Khí Vận Huyền Hoàng Giới.

Từng đạo khí vận vô hình hội tụ tới Sở Cuồng Nhân.

"Làm sao có thể? !"

Tu sĩ cầm đầu giật nảy cả mình, nhưng Sở Cuồng Nhân tiện tay vỗ, những người còn lại cũng đều bị hắn vỗ ra Khí Vận Huyền Hoàng Giới.

"Đúng là người vì tiền mà chết, ngần ấy thực lực cũng dám tới tìm ta phiền phức?" Sở Cuồng Nhân lắc đầu xùy cười một tiếng.

Khí vận trên người hắn quá khổng lồ, các tu sĩ vạn tộc rất ham muốn hắn, thậm chí là không tiếc bí quá hoá liều, mạo hiểm đến đây.

Dù sao trong Huyền Hoàng Giới này cũng không chết được.

Tại sao không thử một chút đâu?

Nếu như thành công, đó chính là thiên đại tạo hóa khó có thể tưởng tượng!

Không có người không động tâm.

Sở Cuồng Nhân hấp thu xong khí vận của bọn họ, sau đó lại luyện hóa khí vận ẩn chứa trong tinh thạch những dị thú đó, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

Hắn tiếp tục hành tẩu trong Khí Vận Huyền Hoàng Giới.

Không có ẩn tàng tung tích.

Thậm chí còn không chút kiêng kỵ phóng thích khí tức của mình.

Không ít người đều để mắt tới hắn.

"Mau nhìn, là Sở Cuồng Nhân!"

"Không ngờ được là hắn còn dám rêu rao như thế, hắn chẳng lẽ không biết bây giờ khắp nơi đều muốn giết hắn, thu hoạch khí vận sao?"

"Ha ha, hắn là Sở Cuồng Nhân a, hắn sợ cái gì?"

"Cũng đúng nha, hắn đã dám nói như vậy, hiển nhiên đã có chuẩn bị tâm lý, thậm chí có thể đây cũng là kế sách của hắn, tu sĩ vạn tộc muốn đoạt khí vận hắn, mà hắn cũng muốn cướp đoạt khí vận tu sĩ vạn tộc?"

"Hắc hắc, huynh đệ, có muốn liều một phen hay không?"

"Dù sao không chết được, ngu sao mà không đọ sức!"

"Giết!"

Sưu, sưu, sưu...

Từng bóng người từ bốn phương tám hướng xông về phía Sở Cuồng Nhân.

Số lượng nhiều, hàng ngàn hàng vạn.

Ở trong đó, thậm chí bao gồm Hỗn Nguyên Cảnh, Hợp Đạo Cảnh, thậm chí ngay cả tu sĩ đẳng cấp Đại La Kim Tiên cũng đều đến lẫn vào một cước.

Những tu sĩ này trước mặt Sở Cuồng Nhân giống như con kiến hôi không đáng giá nhắc tới.

Nhưng kiến nhiều cắn chết voi.

Đám người dựa theo ý nghĩ này, điên cuồng giết ra.

"Ha ha, ta cũng không tin hắn vô địch thật."

"Không sai, người này cường đại cỡ nào cũng sẽ có sơ hở, hắn không thể nào vĩnh viễn chém giết mãi được, ta không tin hắn sẽ không mệt mỏi!"

"Có lý, các huynh đệ, giết a!"

"Giết hắn, chúng ta cùng hưởng vô thượng khí vận!"

Đủ loại tu hành pháp, phô thiên cái địa đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Thanh thế to lớn, thần quang chói lọi.

Đại dương năng lượng mênh mông, thậm chí có thể bao phủ một cái vũ trụ.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ bất động, kiếm chỉ ngưng tụ, ánh mắt như điện.

Tiện tay vạch trên không trung một cái.

Ngàn vạn kiếm khí gào thét, xé rách đại dương năng lượng mênh mông.

Kiếm khí chỗ đến, một mảnh tiếp lấy một mảnh tu sĩ thổ huyết bay ngược.

Sau đó thân hình tiêu tán, bị đưa ra Huyền Hoàng giới.

Mấy chiêu xuống tới.

Tu sĩ 'Chết' trong tay Sở Cuồng Nhân nhiều đến hơn vạn, mà khí vận của bọn họ đều bị Sở Cuồng Nhân điên cuồng hấp thu hết.

"Còn chưa đủ, còn thiếu rất nhiều a."

Sở Cuồng Nhân nỉ non.

Chỉ chút khí vận ấy, khoảng cách ngưng tụ khí vận thần quốc còn kém xa lắm.

Vung tay lên, Vô Hạn Chi Vực triển khai!

Oanh!

Tu sĩ thân ở bên trong Vô Hạn Chi Vực, thân thể nhao nhao nổ tung, trước mặt Không Gian lực lượng bàng bạc, hoàn toàn không có sức đánh trả.

Sau đó không lâu.

Bên người Sở Cuồng Nhân toàn là vết máu.

Nhưng không có một cỗ thi thể.

"Cái Khí Vận Huyền Hoàng Giới này thật ảo diệu, đánh bại những người khác, cướp đoạt khí vận, ài, thú vị." Sở Cuồng Nhân lẩm bẩm nói.

Vừa rồi hắn đánh tan mấy vạn tu sĩ.

Phỏng đoán cẩn thận, mang đến cho hắn gần mười vạn chỉ số khí vận.

Đương nhiên không phải là khí vận của những tu sĩ này cộng lại, ở trong đó có một phần rất lớn là bị Khí Vận Huyền Hoàng Giới hấp thu.

Sở Cuồng Nhân tiếp tục đi tới.

Trên đường đi.

Hắn lại gặp đủ loại tu sĩ muốn đoạt khí vận hắn.

Những người này có ám sát, có đánh lén, có hạ độc, có vụng trộm gày bẫy, thậm chí có người muốn dùng sắc đẹp đến dụ hoặc Sở Cuồng Nhân.

Nhưng cũng tiếc là không có một ai có hiệu quả.

Muốn đoạt khí vận trên người Sở Cuồng Nhân, quá khó.

Lúc này.

Trước mặt hắn có một mảnh tử sắc sương độc cuốn tới.

Phiến tử sắc sương độc đó, chỗ đến, bách thảo vì đó khô héo, vạn linh vì đó tĩnh mịch, giống như hắc vụ đó là đại biểu tử vong.

"A, loại khí tức này..."

Sở Cuồng Nhân còn chú ý tới bên trong hắc vụ có lực lượng pháp tắc lưu chuyển.

Một bóng người chật vật chạy thục mạng ở trong đó.

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua, tựa hồ có chút hiếu kì, đó là một nữ tử mặc váy dài màu đen, trên mặt lộ ra kinh hoảng chi ý.

Còn nữ tử đó cũng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân.

"Vị công tử này, cứu ta!"

Nữ tử áo đen lê hoa đái vũ kêu cứu.

Phía sau của nàng, một lão nhân áo bào đen không nhanh không chậm đuổi theo, trên thân phun ra nuốt vào tử sắc sương mù, hiển nhiên là người chế tạo mảnh sương độc này.

"Hắc hắc, tiểu nương bì, ngươi trốn không thoát."

Tử vụ lão giả nhìn nữ tử váy đen tránh sau lưng Sở Cuồng Nhân, cười lạnh một tiếng, sau đó nhìn về phía Sở Cuồng Nhân: "Ngươi là ai, dám quấy nhiễu Tử Vụ Đạo Nhân ta, chẳng lẽ là không muốn sống sao? !"

Tử Vụ Đạo Nhân đưa tay đánh ra một đạo sương độc, sương mù này vô cùng quỷ quyệt, nhìn như nhẹ nhàng nhưng uy lực lại cực kỳ cường đại.

Đã đạt tới cấp độ quân vương.

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, vạch ra một vết nứt trong hư không.

Sương mù độc trực tiếp tán loạn.

Tử Vụ Đạo Nhân bị đánh bay ra ngoài.

Lúc này.

Một lưỡi dao hàn quang lấp lóe bỗng nhiên từ phía sau Sở Cuồng Nhân đâm ra!

Người xuất thủ chính là nữ tử váy đen!

"Ha ha, Sở Cuồng Nhân, ngươi bị lừa rồi!"

Nữ tử tay cầm lưỡi dao, trong mắt lóe ra vẻ vui mừng.

Công kích này đánh vào trên người Sở Cuồng Nhân, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, sắc mặt của nàng hoàn toàn cứng ngắc.

....

Chương 2413: Tứ đại quân vương liên thủ vây công, chỉ thừa một mình ngươi

Âm vang một tiếng.

Lưỡi dao rơi vào trên người Sở Cuồng Nhân, phát ra một tiếng kim thiết giao kích, ngay cả làn da Sở Cuồng Nhân cũng không phá nổi.

Nữ tử quá sợ hãi, không thể tin được.

Phải biết, lưỡi dao này của mình dù nói thế nào cũng là một kiện Hồng Mông chí bảo, tăng thêm lực lượng của mình, dù là quân vương cũng sẽ bị trọng thương trong nháy mắt.

Nhưng cái này lại không phá được phòng ngự của Sở Cuồng Nhân!

Sao nhục thân đối phương lại cường đại đến trình độ này? !

Dù cho Bỉ Mông nhất tộc, Long Tộc với nhục thân có một không hai chư thiên cũng không thể có cường độ nhục thân như thế này, quái vật này...

Một kích không thành, trong nháy mắt nữ tử lùi nhanh lại.

Tử Vụ Đạo Nhân thấy kế sách đánh lén thất bại, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

"Đều đi ra đi!"

Sưu, sưu...

Lại là hai bóng người từ trong hư không thoát ra.

Trên người mỗi người đều lưu chuyển pháp tắc ba động vô cùng cường đại.

Lại đều là quân vương! !

"Cẩn thận một chút, nhục thân hắn phi thường đáng sợ."

Nữ tử váy đen nói.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, không khỏi khẽ cười một tiếng: "Đúng là kế sách thấp kém, cho rằng như vậy thì có thể giết ta? Cực kỳ ngây thơ."

Khi nữ tử và Tử Vụ Đạo Nhân xuất hiện, Sở Cuồng Nhân đã phát hiện, nhưng hắn có tự tin chưởng khống hết thảy, cho nên không nói ra.

Quả nhiên.

Hai người này diễn kịch ở trước mặt mình.

Vì để nữ tử váy đen đánh lén mình thành công.

Đánh lén, đúng là thành công.

Sở Cuồng Nhân để nàng thành công, nhưng không có làm bị thương hắn mảy may.

Từ khi được Vạn Pháp Bất Diệt Thể, cường độ nhục thân Sở Cuồng Nhân đạt tới tình trạng cực kỳ khủng bố, quân vương bình thường công kích hoàn toàn có thể không nhìn.

Nữ tử váy đen đánh lén hoàn toàn vô dụng với hắn.

"Mau nhìn, có người đang vây công Sở Cuồng Nhân."

Lúc này.

Có người phát hiện trận chiến này, vội vàng đi lên quan sát.

Quân vương chi chiến, uy thế rất lớn.

Chớ nói chi là bốn quân vương vây công một người, hấp dẫn rất nhiều người tới.

"Nữ tử đó là ai, chưa từng nhìn thấy."

"Tử Vụ Đạo Nhân thì ta biết, hắn là Cổ Tộc, cái chủng tộc này đều là cổ trùng đắc đạo mà thành, vô cùng cường đại."

"Còn có hai người khác, nhìn không ra là thế lực nào."

Đám người bàn tán ầm ĩ.

Mà Sở Cuồng Nhân đảo qua mấy quân vương vây công hắn một chút.

Ngoại trừ Tử Vụ Đạo Nhân và nữ tử váy đen.

Hai người khác, một người toàn thân giấu ở dưới trường bào màu đen, trên người tán phát khí tức âm u tử vong, một người khác thì tràn ngập sát khí ngập trời, sau lưng pháp tắc lưu chuyển, ẩn ẩn hình thành một con dị thú.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, trong lòng đã có suy đoán.

"Cổ Tộc, Bất Tử Tộc, còn có Cửu Đầu Tộc, về phần ngươi..."

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía nữ tử váy đen, trong lòng hơi động một chút, ánh mắt lộ ra một vòng dị sắc, đối phương dáng dấp cực đẹp, như hoa như ngọc, hoa nhường nguyệt thẹn.

Nhưng như vậy không đủ để Sở Cuồng Nhân tâm động.

Sở dĩ hắn kinh ngạc là bởi vì cảm nhận được khí tức quen thuộc từ trên người nữ tử váy đen đó, tựa như từng gặp ở nơi nào.

"Chủ nhân, khí tức trên người đối phương giống như Diệt Thế Võ Chủ, hoài nghi nàng tu hành công pháp là Diệt Thế Ma Vũ Quyết."

Lúc này, Tiểu Ái nhắc nhở một câu.

Nghe đến đây, Sở Cuồng Nhân lộ ra vẻ đăm chiêu.

Chẳng lẽ là tàn đảng của Diệt Thế Võ Hội?

Không đúng.

Khí tức đối phương còn mạnh mẽ hơn Diệt Thế Võ Chủ, Sát Lục pháp tắc cũng càng tinh thuần, Diệt Thế Võ Hội gần như không có khả năng sinh ra nhân vật bực này.

Hơn nữa...

Sở Cuồng Nhân nhìn một chiếc nhẫn trong tay mình.

Đó là Sát Thần Chi Giới.

Là hắn giết chết Diệt Thế Võ Chủ có được, chiếc nhẫn này hình như có liên quan đến cổ lão Sát Lục Chi Thần.

Mà Sát Lục Chi Thần chính là một trong số nguyên sơ chúng thần.

"Gia hỏa này nhìn ta chằm chằm làm cái gì?"

Nữ tử váy đen phát hiện được ánh mắt Sở Cuồng Nhân, không khỏi rùng mình một cái, chẳng lẽ đối phương coi trọng sắc đẹp của mình rồi? ?

Không quản được nhiều như vậy.

Chuyến này mình xuất ngoại, nhất định phải cướp đoạt khí vận cho thần quốc!

"Giết!"

Nữ tử váy đen quát lạnh một tiếng.

Tử Vụ Đạo Nhân và hai vị quân vương còn lại cùng nhau xuất thủ!

"Diệt Thế Ma Võ, Tuyết Phiêu Nhân Gian!"

Nữ tử váy đen vung vẩy cây trường đao trong tay, trong chốc lát, lực lượng pháp tắc hóa thành tuyết lớn phân loạn, đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Mà bên trong tuyết lớn cất giấu vô tận đao quang kiếm ảnh.

Khí tức sát phạt lạnh lẽo tràn ngập thiên địa.

Tử Vụ Đạo Nhân hội tụ sương mù tím xung quanh mình, hình thành một con rắn dữ tợn, gào thét một tiếng, kéo theo độc tính kịch liệt dũng mãnh lao tới Sở Cuồng Nhân.

Chỗ đến, ngay cả đại địa đều bị độc thành một mảnh tím đen.

Quân vương toàn thân bọc lấy hắc bào đột nhiên nhướng hai mắt lên, có lục quang sâu kín chợt lóe lên, một trận âm lãnh tử vong chi khí phun ra ngoài.

"Tử Vong âm Thiên Trảo!"

Bên trong áo bào đen truyền ra một giọng nói âm lãnh khàn khàn.

Một cái cốt trảo sâm bạch thò ra, khí thế bàng bạc.

Cuối cùng là quân vương Cửu Đầu Tộc, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, bỗng nhiên hóa ra bản thể, đó là một con cự xà có chín cái đầu.

Mỗi cái đầu của con cự xà này đều phun ra tuyệt chiêu.

Có băng hàn chi lực, có hỏa diễm khí tức, có độc, có nước...

Vài luồng khí tức hoàn toàn khác biệt lưu chuyển trong hư không, giao hội thành một dòng lũ năng lượng vô cùng kinh người, hư không điên cuồng chấn động.

Tứ đại quân vương liên thủ một kích.

Khí thế vô cùng cường đại.

Người quan chiến xung quanh đều sợ hãi thán phục liên tục.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, phất tay áo, oanh một tiếng, ba ngàn pháp tắc như sóng to phun trào mà ra, kinh thiên động địa!

Dòng lũ năng lượng đầy trời bị một kích này đánh nhao nhao nổ tung.

Phong tuyết vỡ vụn, sát phạt khí tức tiêu tán.

Sương mù độc ngưng tụ mà thành rắn, gào lên thê thảm, trực tiếp sụp đổ.

Sâm bạch cốt trảo to lớn va chạm với ba ngàn pháp tắc, trong nháy mắt, giống như đụng phải vách tường lấp kín không thể phá vỡ, vỡ vụn.

Mà quân vương Cửu Đầu Tộc phát ra năng lượng dòng lũ cuốn ngược mà ra.

Phanh, phanh, phanh...

Mấy quân vương trực tiếp thổ huyết, nhao nhao bay ngược ra ngoài.

Mà Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, một bộ áo trắng như tuyết, không nhiễm trần thế.

Tiên huy lưu chuyển, không ai bì nổi.

Đưa tay, quân vương chi uy không còn sót lại chút gì!

Tứ đại quân vương ánh mắt run rẩy, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

"Năng lực của các ngươi cũng chỉ có như thế."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu nói.

Sau đó, hắn vừa sải bước ra, thân ảnh biến mất ngay tại chỗ.

Khi xuất hiện lại đã ở trên không quân vương Cửu Đầu Tộc.

Một chưởng đánh xuống.

Giống như thiên khung khuynh đảo, Huyền Hoàng phá vỡ!

Quân vương Cửu Đầu Tộc thét dài một tiếng, lúc này thôi động lực lượng pháp tắc đến cực hạn, chín cái đầu to phát ra thổ tức mãnh liệt.

Các loại năng lượng điên cuồng bộc phát.

Nhưng vô dụng.

Dưới một chưởng này, chín cái đầu của hắn nhao nhao nổ tung.

Phịch một tiếng, cả người bị đánh ra Khí Vận Huyền Hoàng Giới.

"Không tốt, rời khỏi!"

Tử Vụ Đạo Nhân sắc mặt đại biến.

Nhưng một trận Không Gian chi lực quét sạch mà ra, bao phủ thiên địa tứ phương.

Vô Hạn Chi Vực mở ra.

Bọn họ đã không đường để đi.

"Diệt!"

Sở Cuồng Nhân một chỉ điểm ra.

Càn Khôn Tạo Hóa Chỉ đánh nát Tử Vụ Đạo Nhân, sau đó kiếm chỉ vạch trên không trung một cái, quân vương Bất Tử Tộc bị kiếm khí bao trùm, triệt để tiêu tán.

Bất Tử Tộc, danh xưng bất tử.

Nhưng cũng không phải là bất tử thật.

Trước lực lượng tuyệt đối, ngay cả Tử Thần đều sẽ vẫn lạc.

"Chỉ còn lại một mình ngươi."

Sở Cuồng Nhân nhìn nữ tử váy đen, vẻ mặt lạnh nhạt.

Đối phương nhìn hắn, hoa dung thất sắc, tràn đầy bất lực.

…………………

Chương 2414: Quỳ xuống, Sát Lục Thần Quốc, Kiếm Thần Cung Kiếm Thánh

Nữ tử váy đen nhìn Sở Cuồng Nhân, mặt mũi tràn đầy bối rối luống cuống.

Quân Vương Cảnh trong tay đối phương giống như sâu kiến.

Nói bóp chết là bóp chết.

Thực lực như vậy, đây là người sao?

Như vậy cũng không khỏi quá khoa trương đi chứ!

Đối phương muốn giết mình, đoán chừng chỉ cần động ngón tay một chút là được rồi.

Sở Cuồng Nhân có chút hăng hái nhìn nữ tử váy đen.

"Ngươi, đến từ thế lực nào?"

Nghe được hắn nói như vậy, nữ tử váy đen sửng sốt một chút.

Đối phương không giết nàng?

Còn đang hỏi?

Chẳng lẽ...

Nữ tử váy đen nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, chẳng lẽ Sở quân vương đại danh đỉnh đỉnh trong truyền thuyết là một sắc ma?

Hắn nhìn trúng tư sắc mình rồi?

"Cho dù là chết, ta cũng không chịu nhục."

Nữ tử váy đen giơ bàn tay lên muốn vỗ xuống đầu của mình.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, tay của nàng ngừng giữa không trung.

Một cỗ lực lượng vô hình khóa chặt nàng.

Đó là Không Gian chi lực của Sở Cuồng Nhân.

Không ngờ được là mình ngay cả tư cách tự sát cũng không có sao?

Chẳng lẽ mình chỉ có thể ngoan ngoãn bị Sở Cuồng Nhân làm nhục?

Nghĩ tới đây, nữ tử váy đen tuyệt vọng.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn sắc mặt đối phương biến hóa mấy lần, từ hoảng sợ, đến phẫn nộ, lại đến lòng như tro nguội, chuyện này khiến sắc mặt hắn có chút cổ quái.

Gia hỏa này tâm lý phong phú nha.

Nhưng mà Sở Cuồng Nhân cũng mặc kệ đối phương suy nghĩ cái gì, đưa tay lên chỉ nữ tử váy đen, lạnh nhạt nói ra: "Quỳ xuống!"

Nữ tử váy đen trong lòng cười lạnh.

Quả nhiên, đối phương muốn làm nhục mình.

Nhưng muốn để cho mình quỳ xuống, tuyệt đối không thể! !

Còn không bằng một kiếm giết nàng.

Phù phù.

Nữ tử váy đen trực tiếp quỳ xuống trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Mà lúc này nàng ngây ngẩn cả người.

Chuyện gì xảy ra?

Ngay khi nàng định chống lại Sở Cuồng Nhân đến cùng, một cỗ lực lượng vô danh bao phủ trên người mình, loại lực lượng đó khiến cho nàng có muốn thần phục từ nội tâm, đúng là khiến cho nàng không tự chủ được quỳ xuống đất!

Cái này, cái này, xảy ra chuyện gì?

Nữ tử váy đen mặt mũi tràn đầy chấn kinh, không hiểu.

Nàng ngẩng đầu nhìn Sở Cuồng Nhân, còn muốn hỏi thăm, nàng đột nhiên thấy được một chiếc nhẫn đen nhánh trên ngón tay Sở Cuồng Nhân.

Chiếc nhẫn đó lưu chuyển quang mang u ám.

Chỉ nhìn một cái, nữ tử váy đen cũng có thể cảm nhận được một cỗ uy thế lớn lao từ trong giới chỉ tuôn ra, đánh thẳng vào tinh thần của nàng.

"Đây, đây là... Sát Thần Chi Giới! !"

Nữ tử nhận ra lai lịch giới chỉ, chấn động không gì sánh nổi.

Sát Thần Chi Giới.

Đây là một kiện tín vật trong truyền thuyết của thế lực nàng.

"Ngươi, ngươi là Sát Thần truyền nhân!"

Nữ tử quá sợ hãi nói.

Sở Cuồng Nhân nghe đến nơi này, tâm tư hơi động một chút: "Quả nhiên, các ngươi có quan hệ với Sát Lục Chi Thần, nói đi, ngươi đến từ nơi đâu?"

"Ta tên là Liễu Thiên Tuyết, đến từ... Sát Lục Thần Quốc!"

Liễu Thiên Tuyết nói ra tất cả những gì mình biết.

Sát Lục Thần Quốc.

Đây là một cái thế lực vô cùng cổ lão.

Không kém hơn Hồng Mông chủng tộc.

Mà người thành lập thần quốc này chính là Sát Lục Chi Thần.

Chỉ là sau thần chiến, thần quốc này hao tổn lớn, thời gian dần trôi qua cũng ẩn tàng phía sau màn, không còn xuất hiện trên mặt bàn.

Theo kỷ nguyên cuối cùng đến mới ra hoạt động lại.

Liễu Thiên Tuyết chính là công chúa Sát Lục Thần Quốc, chuyến này nàng tiến vào Khí Vận Huyền Hoàng Giới chính là muốn cướp đoạt một phần khí vận cho thần quốc, lập công với thần quốc.

Mà Sát Thần Chi Giới trong tay Sở Cuồng Nhân có ý nghĩa trọng đại với Sát Lục Thần Quốc, bởi vì đó là... tín vật quốc chủ Sát Lục Thần Quốc!

Vẫn luôn trong tay Sát Lục Chi Thần.

Từ sau thần chiến, nó cũng biến mất theo hắn.

"Thì ra là thế..."

Sở Cuồng Nhân bừng tỉnh đại ngộ.

Quốc gia do Sát Lục Chi Thần sáng tạo, thực lực để uẩn hẳn sẽ không quá kém, dựa vào Sát Thần Chi Giới trong tay, có lẽ có cơ hội chưởng khống.

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Sau đó, hắn nhìn về phía Liễu Thiên Tuyết, thản nhiên nói: "Khí vận chi tranh kết thúc, ngươi có thể tới Bàn Cổ Tông tìm ta."

Nói xong, hắn kiếm chỉ ngưng tụ, một đạo kiếm khí chém ra.

Liễu Thiên Tuyết bị chém thành hai nửa tại chỗ.

Mặc dù đối phương có giá trị lợi dụng nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.

Khí vận của đối phương, hắn nhận.

Bên ngoài Khí Vận Huyền Hoàng Giới.

Liễu Thiên Tuyết bị truyền tống ra, cảm nhận khí vận mình biến mất, nàng có chút khóc không ra nước mắt: "Lúc đầu coi là Sở Cuồng Nhân là Sát Thần truyền nhân, sẽ tha ta một lần, không nghĩ đến người này ý chí sắt đá như thế."

Sau đó, nàng nghĩ đến Sở Cuồng Nhân.

Đi Bàn Cổ Tông tìm hắn...

Người này, hẳn là muốn đi Sát Lục Thần Quốc?

Đúng.

Hắn nắm giữ Sát Thần Chi Giới, ngay cả quân vương nàng đều phải uốn gối, sao đối phương lại buông tha cho cơ hội chưởng khống Sát Lục Thần Quốc chứ?

"Chỉ là cho dù ngươi có Sát Thần Chi Giới, muốn nắm giữ Sát Lục Thần Quốc cũng không phải một chuyện dễ dàng, đại ca ta sẽ không dễ dàng từ bỏ quyền lợi trong tay." Liễu Thiên Tuyết nhẹ giọng nỉ non.

Trong mắt nàng lấp lóe hai lần, tựa hồ là đang tính toán cái gì.

Một bên khác.

Bên trong Khí Vận Huyền Hoàng Giới.

Sở Cuồng Nhân dễ như trở bàn tay đánh tan bốn quân vương.

Chiến lực mạnh mẽ làm người ta kinh ngạc run rẩy.

Mà sau đó, hắn nhìn về phía tu sĩ quan chiến.

Những tu sĩ này lúc đầu chỉ xem kịch, khi nhìn thấy Sở Cuồng Nhân chiến lực tuyệt luân, không khỏi cảm khái hai câu, nhưng khi đối phương đưa ánh mắt về phía bọn họ, bọn họ nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh, khắp cả người phát lạnh.

"Không thể nào, chẳng lẽ hắn muốn..."

"Đi mau a! !"

Có tu sĩ hoảng sợ quát to một tiếng.

"Chậm."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Đưa tay nắm vào trong hư không một cái, Không Gian lực lượng vô cùng bàng bạc tạo thành từng đợt phong bạo quét sạch mà ra, chỗ đến, thiên băng địa liệt.

Từng tu sĩ đều vẫn lạc trong đó.

Hiện tại, trong mắt Sở Cuồng Nhân, trong cái Khí Vận Huyền Hoàng Giới này, ngoại trừ người một nhà, còn lại đều là con mồi cho hắn thu hoạch khí vận.

Quan chiến?

Xem náo nhiệt?

A, phải trả giá thật lớn.

Sở Cuồng Nhân cười nhẹ, diệt sát từng tu sĩ xung quanh như cắt cỏ, rất nhanh, hơn vạn tu sĩ không có.

Lúc này.

Trong hư không đột nhiên bộc phát ra một cỗ kiếm ý vô cùng mãnh liệt.

Sở Cuồng Nhân lòng có cảm giác, nhìn về phía nơi xa.

Chỉ thấy trên một ngọn núi, một lão giả tóc trắng sừng sững, ánh mắt như chim ưng, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân đang giết chóc.

Sở Cuồng Nhân cũng chú ý tới đối phương.

"Kiếm ý này, cao hơn Kiếm Thần cung chủ, thú vị."

Hắn nhìn thoáng qua nói.

Mà đối phương cũng có hành động, từng bước một đi đến chỗ hắn.

Mỗi đi ra một bước, kiếm ý trên người mạnh hơn một chút.

Rất nhanh, kiếm ý trên người hắn đã phô thiên cái địa, tràn ngập mỗi một góc ở trong thiên địa này, cực kỳ doạ người.

Trên người Sở Cuồng Nhân cũng phóng ra kiếm ý, va chạm.

Kiếm ý va chạm.

Giống như hai mảnh đại dương mênh mông xung kích.

Kiếm ý tiêu tán mà ra hóa thành kiếm khí như thực chất càn quét ra.

Tu sĩ xung quanh bị sóng xung kích làm cho chết một mảng lớn.

"Kiếm ý thật là khủng khiếp a, lão giả này là ai?"

"Ta biết hắn, hắn là Kiếm Thần Cung Kiếm Thánh, nhiều cái kỷ nguyên trước đã từng trấn áp một thời đại, tuyệt thế kiếm tu! !"

"Kiếm Thần Cung, hắn tìm Sở Cuồng Nhân báo thù sao?"

"Đúng vậy, Kiếm Thần Cung có ân oán không nhỏ với Sở Cuồng Nhân."

"Sách, những nhân tộc này chỉ biết nội đấu."

Chương 2415: Chiến một trận với Kiếm Thánh, ta đánh được, người khác không được, nhận lời mời

"Kiếm Thần Cung Kiếm Thánh..."

Sở Cuồng Nhân nhìn Kiếm Thánh trước mắt: “Có nghe nói qua, xem kiếm ý của ngươi, đúng là mạnh mẽ phế vật Kiếm Thần cung chủ."

Kiếm Thần Cung không giao tình gì tốt với hắn.

n oán còn không nhỏ.

Sở Cuồng Nhân cũng không khách khí, mới mở miệng trực tiếp châm chọc một câu.

Kiếm Thánh nghe vậy, trong mắt lộ ra vẻ băng lãnh.

"Sở Cuồng Nhân, ta cũng nghe nói không ít chuyện của ngươi, Kiếm Ma của Kiếm Thần Cung ta chết trong tay ngươi, ngươi có biết, tư chất kiếm đạo của Kiếm Ma sánh ngang ta, tương lai có lẽ có thể đạt tới độ cao của ta."

Kiếm Thánh ngữ khí lạnh như băng nói.

Kiếm Thần Cung từ khi có Kiếm Thánh hắn đến nay, không có quân vương hạt giống tốt nào, vất vả lắm mới có một Kiếm Ma có hi vọng phục chế truyền kỳ của mình, nhưng cuối cùng cũng bị Sở Cuồng Nhân giết đi.

Kiếm Thánh đương nhiên không có hảo cảm với Sở Cuồng Nhân.

"Kiếm Ma... ngươi nói là gia hỏa bị ta một kiếm chặt? Ánh mắt ngươi chẳng ra sao cả, hoặc là ngươi phế giống như hắn?"

"Khốn kiếp!"

Kiếm Thánh nhãn thần lạnh lẽo, một đạo kiếm khí từ trong ánh mắt bắn ra.

Ánh mắt thành kiếm, kiếm khí ngập trời!

Sở Cuồng Nhân bất động, kiếm khí tự phát.

Ầm!

Hư không chấn động, hai đạo kiếm khí xen lẫn, sau đó tán loạn!

"Nể tình cùng là nhân tộc, ta khuyên bây giờ ngươi nên quay người rời khỏi đây còn kịp." Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay thản nhiên nói.

"Ta muốn xem xem đương đại kiếm đạo đệ nhất nhân thực lực như thế nào!"

Kiếm Thánh lại không lui chút nào.

Kiếm đạo đệ nhất nhân, đó không phải Sở Cuồng Nhân tự phong.

Mà là Hồng Mông Đại Thế Giới công nhận.

Người mang Nhân Tổ Chi Kiếm, một kiếm chém Hư Không Chi Chủ, loại thực lực kiếm đạo này ngay cả Kiếm Thần cung chủ đều kém xa tít tắp.

Được vinh dự kiếm đạo đệ nhất nhân trong kỷ nguyên.

"Thánh Linh Kiếm Pháp!"

Chỉ thấy Kiếm Thánh đưa tay, thiên địa linh khí tụ đến.

Đúng là hóa thành từng đạo kiếm khí, mà Thánh Linh Kiếm Pháp tinh diệu cũng theo những kiếm khí này bắn ra mà ra, bị phát huy vô cùng tinh tế.

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, cũng thi triển Thánh Linh Kiếm Pháp.

Ầm ầm ầm ầm ầm...

Hai cỗ kiếm khí điên cuồng xen lẫn.

Như gió lốc tứ ngược, chỗ đến, thiên địa toàn là vết thương.

Kiếm mười một, kiếm mười hai, kiếm mười ba, kiếm mười bốn...

Theo kiếm ý hai người không ngừng kéo lên, kiếm khí cũng càng ngày càng dày đặc, từ một vạn đạo, đến mười vạn đạo, trăm vạn đạo, ngàn vạn đạo...

Kiếm khí hóa thành uông dương đại hải, điên cuồng va chạm.

Không hề nghi ngờ.

Đây là kiếm đạo chi quyết đặc sắc nhất!

Là kiếm đạo chi tranh đủ để ghi vào sử sách từ vô số kỷ nguyên đến nay!

"Giết ngươi, cướp đoạt khí vận của ngươi, đến lúc đó, lo gì Kiếm Thần Cung ta không thể hưng thịnh?" Kiếm Thánh nhãn thần lạnh lẽo nói.

Hắn kiếm chỉ ngưng tụ, kiếm ý lên một tầng nữa.

Sau lưng hắn ngưng tụ ra một tôn kiếm đạo pháp tướng, đó là một thanh cự kiếm thông thiên triệt địa, kiếm quang lưu chuyển, tản ra vô tận kiếm khí.

"Kiếm, hai mươi ba!"

Kiếm Thánh lạnh nhạt quát, kiếm khí hủy thiên diệt địa bộc phát.

Kiếm hai mươi ba của hắn còn mạnh mẽ hơn Kiếm Thần cung chủ nhiều lắm.

Hơn nữa kiếm khí của hắn dung nhập vào trong pháp tướng, trình độ huyền ảo đã vượt qua kiếm hai mươi ba, uy thế doạ người.

Một kiếm chém ra, thiên địa đều muốn bị chém thành hai nửa.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, kiếm chỉ ngưng tụ.

Kiếm khí tuôn ra.

Một đạo kiếm ảnh kinh thiên, đằng không mà lên.

Cũng là kiếm hai mươi ba.

Hai kiếm va chạm trong nháy mắt, kiếm khí ba động truyền ra ức vạn dặm, nhấc lên bụi mù cuồn cuộn quét sạch xung quanh, thanh thế to lớn, giống như diệt thế.

Cực chiêu va chạm, sau đó song phương đứng lơ lửng trên không, vẫn không lùi không tránh.

"Kiếm của ngươi đúng là mạnh hơn Kiếm Thần cung chủ, có thể tu hành Thánh Linh Kiếm Pháp đến trình độ này, ngoại trừ tổ sư Kiếm Thần Cung, ta, ngươi là người thứ ba thế gian!" Kiếm Thánh nhìn Sở Cuồng Nhân, dẫn theo tán thưởng.

Mặc dù là kẻ địch nhưng lúc này hắn lại cảm giác cùng chung chí hướng.

"Người thứ ba?"

"A, như vậy cũng không đủ, ta muốn làm đệ nhất nhân từ xưa đến nay!"

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, cực chiêu tái xuất.

Kiếm hai mươi bốn, kinh diễm mà ra.

Một kiếm chém xuống, như muốn cắt đứt thời không, tuế nguyệt, thiên địa.

Xé rách hết thảy hữu hình và vô hình trước mắt!

Khi nhìn đến một kiếm này, Kiếm Thánh ánh mắt bỗng nhiên ngưng tụ, lộ ra mấy phần ngưng trọng, sau đó chập ngón tay như kiếm, kiếm ý quang hoa bắn ra.

Kiếm hai mươi bốn của hắn cũng theo đó chiếu rọi mà ra!

So với sắc bén như muốn xé nứt thiên địa vạn vật như Sở Cuồng Nhân, kiếm hai mươi bốn của Kiếm Thánh lại trong hủy diệt cực đoan, bắn ra sáng sinh chi ý.

Kiếm khí, liên miên bất tuyệt, sinh sôi không ngừng.

Hai đại kiếm khí giao kích, va chạm càng thêm kinh thiên động địa.

Xung quanh, một số quân vương đều cảm nhận được.

"Kiếm ý thật mạnh, đương thời người có loại kiếm ý này, Sở Cuồng Nhân xem như một, hắn đang giao chiến với người nào?"

"Loại kiếm khí này, xem ra là lão gia hỏa đó hiện thế một lần nữa."

"Đến xem thử..."

"Ha ha, Sở Cuồng Nhân, ta đến đoạt khí vận của ngươi!"

Từng quân vương chạy tới nơi hai người giao thủ.

Mà khi bọn họ đi tới, chỉ thấy được từng vết kiếm tung hoành thiên địa, tạo thành từng hẻm núi ở trên mặt đất.

Kiếm khí kinh khủng như vậy, khiến quân vương đều âm thầm líu lưỡi.

"Kiếm khí thật là khủng khiếp a."

"Mặc dù nói kiếm tu lực công kích số một, nhưng bộc phát ra kiếm khí trình độ này cũng không khỏi quá kinh khủng một chút."

Sau đó đám người nhìn thấy từng vết kiếm trên không, có hai bóng người lăng không, kiếm ý không có gì sánh kịp của hai người bọn họ đụng vào nhau.

"Quả nhiên là hai người này."

"Sở Cuồng Nhân và Kiếm Thần Cung Kiếm Thánh, thế gian này quả nhiên chỉ có hai người này có thể thi triển ra kiếm đạo tu vi khủng bố như thế."

Sưu!

Lúc này, một bóng người đi tới bên cạnh Kiếm Thánh.

Đây là một quân vương Thiên Thần tộc.

Hắn nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ tham lam: “Kiếm Thánh, ta tới giúp ngươi đối phó người này, chúng ta chia đều khí vận của hắn!"

Nhưng khi hắn muốn xuất thủ, một đạo kiếm khí bỗng nhiên chém về phía hắn.

"Cái gì?"

Vị quân vương Thiên Thần tộc này con ngươi co rụt lại, bị kiếm khí chém ra, miệng phun máu tươi bay ngược mà ra, vô cùng chấn nộ nhìn về phía Kiếm Thánh.

Người xuất thủ chính là đối phương.

"Kiếm Thánh, ngươi điên rồi sao? ! Ngươi đang làm cái gì!"

Quân vương Thiên Thần tộc cả giận nói.

Mà Kiếm Thánh lạnh lùng nhìn hắn một cái: “Chuyện nhân tộc ta, lúc nào đến phiên ngoại tộc các ngươi nhúng tay, cút! !"

Kiếm ý cuồn cuộn, tuôn tới đối phương.

Quân vương Thiên Thần tộc lại bị dọa đến lùi ngược lại lại mấy bước.

Mà âm thầm, những quân vương vạn tộc muốn nhờ Kiếm Thánh chi lực đối phó Sở Cuồng Nhân nhóm cũng đều án binh bất động, yên lặng theo dõi kỳ biến.

"Hừ, mất hứng."

Kiếm Thánh phát hiện được các quân vương âm thầm theo dõi, hừ lạnh một tiếng, lập tức nhìn về phía Sở Cuồng Nhân: “Ngươi ta liên thủ, giải quyết hết những quân vương này, như thế nào?"

"A, ngươi muốn liên thủ với ta?"

Sở Cuồng Nhân nhìn Kiếm Thánh, có chút ngoài ý muốn.

Người này trước đó còn đả sinh đả tử với mình.

Hiện tại lại muốn liên thủ với mình?

"Ta muốn giết ngươi, cướp đoạt khí vận trên người ngươi không sai, nhưng ta không muốn nhìn thấy khí vận trên người ngươi rơi xuống trong tay ngoại tộc."

Kiếm Thánh ý rất rõ ràng.

Ta đánh người một nhà, có thể.

Nhưng người khác, không được!

"Thú vị, vậy thì... nhận lời mời!"

Sở Cuồng Nhân cười cười, lập tức ánh mắt lạnh lẽo, đưa tay ở giữa, Vô Hạn Chi Vực triển khai, phong tỏa đất trời bốn phía, bao phủ những quân vương đó trong đó.

"Không được!"

Các tộc quân vương chạy tới sắc mặt hơi đổi một chút.

....

Chương 2416: Kiếm Thánh thu tay lại, không có nắm chắc thắng, Lam Vũ đột phá quân vương

"Vậy thì nhận lời mời!"

Một câu, hai vị kiếm tu cường đại nhất đương thời liên thủ.

Vô Hạn Chi Vực triển khai.

Mà vô cùng vô tận kiếm khí, phô thiên cái địa, tràn ngập tứ phương.

Những quân vương nghe tiếng chạy tới lập tức mộng.

Bọn họ không ngờ được là tình huống lại biến thành như thế này.

Lúc đầu bọn họ nghĩ hoặc là giúp Kiếm Thánh trảm Sở Cuồng Nhân, phân một phần khí vận, Sở Cuồng Nhân khí vận khổng lồ như vậy, dù chỉ là phân một phần đều là thu hoạch khổng lồ a, hoặc là chờ Kiếm Thánh và Sở Cuồng Nhân liều đến lưỡng bại câu thương, sau đó bọn họ làm ngư ông thủ lợi, như vậy chính là biện pháp tốt nhất.

Nhưng lại không ngờ được là hai người này lại liên thủ!

Sao bọn họ lại liên thủ?

Rõ ràng Sở Cuồng Nhân và Kiếm Thần Cung có cừu hận lớn như vậy.

Sao bọn họ có thể liên thủ?

Nhưng chuyện mà bọn họ nghĩ là không thể nào, hết lần này tới lần khác lại xảy ra.

Bọn họ thậm chí hoài nghi có phải Sở Cuồng Nhân và Kiếm Thánh đã thành thỏa thuận gì, cho nên lúc này mới diễn một màn kịch, dẫn bọn họ tới hay không.

"Đáng chết!"

Một quân vương thầm mắng một tiếng.

Ngay sau đó.

Hắn bắt đầu sử dụng một loại độn thuật nào đó dự định trốn.

Đúng vậy, hắn dự định trốn.

Hai vị kiếm tu mạnh nhất đương thời liên thủ, quân vương nào không rụt rè a!

Nhưng hắn trốn không thoát.

Một bóng người áo trắng đi tới trước mặt hắn, là Sở Cuồng Nhân.

Hắn nhìn quân vương muốn chạy trốn trước mặt, khóe miệng hơi vểnh: “Đến cũng đã đến, làm gì vội vã như thế đâu, nếu không để ta tới đưa tiễn ngươi như thế nào?"

Một kiếm chém ra, kiếm ý tươi sáng chói mắt.

Quân vương đó cảm thấy mình hoa mắt.

Ngay sau đó, một đạo kiếm khí tràn ngập tầm mắt của mình, trong cảm nhận của hắn, giống như giữa thiên địa này chỉ còn lại một kiếm này.

Ầm!

Vị quân vương này, thân hình nổ tung tại chỗ.

Một kiếm, trảm quân vương.

Một bên khác.

Kiếm Thánh cũng khóa chặt một vị quân vương, kiếm khí bàng bạc tiết ra.

Gần như không tốn thời gian gì thì chém giết hắn.

"Không kém."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Sau đó hắn khóa chặt vị quân vương kế tiếp, triển khai công kích!

"Đi mau! Hợp lực đánh vỡ không gian lĩnh vực này."

"Đáng chết, chúng ta không phải đối thủ của bọn họ."

"Khốn kiếp..."

Chúng quân vương nhao nhao chạy trốn.

Các loại lực lượng pháp tắc đánh ra, oanh động Vô Hạn Chi Vực.

Mà trong đó, một vị quân vương Không Tộc lấy ra một kiện Hồng Mông chí bảo loại không gian, dẫn bạo nó, xé rách Vô Hạn Chi Vực.

Chúng quân vương thấy thế, nhao nhao chạy ra ngoài.

Hai người Sở Cuồng Nhân, Kiếm Thánh thừa thắng xông lên.

Cuối cùng, hai người tự mình chém thêm mấy vị quân vương.

Rất nhanh.

Phạm vi ức vạn dặm chỉ còn hai người Sở Cuồng Nhân, Kiếm Thánh đứng lơ lửng trên không.

Hai người liếc nhau.

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, thản nhiên nói: "Nếu như ngươi muốn tái chiến, ta phụng bồi tới cùng, chỉ là lần này ta nhất định chém ngươi!"

Kiếm Thánh nhìn hắn thật sâu, hừ nhẹ nói: "Ngươi ta nếu toàn lực chiến một trận, cho dù giết ngươi, ta cũng không chiếm được lợi ích, mà quân vương vạn tộc như hổ nhìn chằm chằm, nếu trong số hai chúng ta có một người bại, chắc chắn bọn họ sẽ ra tay, vì nhân tộc đại cục, ta cũng tạm thời không ra tay với ngươi."

"Cho dù giết ta? Ngươi tự tin lắm, về phần những quân vương vạn tộc đó... muốn giết ta, vậy thì để bọn họ đến, cho dù bọn họ cùng lên, Sở Cuồng Nhân ta có sợ gì? !" Sở Cuồng Nhân cười lạnh nói.

"Hi vọng ngươi có thể cuồng vọng như thế mãi."

Kiếm Thánh nói xong, quay người rời khỏi.

Khi hắn lướt đi cách xa ngàn tỉ dặm, hắn suy nghĩ lại vừa rồi hắn và Sở Cuồng Nhân chiến một trận với các quân vương khác, nỉ non: "Vừa rồi ta chém năm quân vương, mà hắn chém... tám! !

Kiếm của hắn, nhanh hơn ta, càng lợi hại hơn!"

Đây cũng là nguyên nhân vừa rồi hắn không có xuất thủ.

Hắn không có nắm chắc thắng Sở Cuồng Nhân.

Một khi mình chết tại đây, khí vận bị tước đoạt.

Như vậy chính là đả kích lớn hơn cho Kiếm Thần Cung.

"Đáng tiếc, không thể tận mắt thấy kiếm hai mươi lăm, thậm chí kiếm hai mươi sáu của hắn một lần!" Kiếm Thánh lắc đầu, có chút tiếc hận.

Kiếm hai mươi sáu, mình có thể đỡ sao?

……

Một bên khác.

Sở Cuồng Nhân nhìn bóng lưng Kiếm Thánh rời đi, ngáp một cái: “Kiếm tu thú vị, bên trong Kiếm Thần Cung còn có một vị quân vương như thế."

Kiếm Thánh thực lực cực mạnh.

Với kiếm đạo tu vi, đoán chừng không kém mình bao nhiêu.

Hắn hoài nghi đối phương cũng tự sáng chế kiếm hai mươi lăm.

Chỉ tiếc.

Thực lực Sở Cuồng Nhân không đơn thuần là kiếm đạo a.

Chém giết thật, hắn có hoàn toàn chắc chắn chém đối phương.

"Cũng không biết mấy người Lam Vũ thế nào?"

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía nơi xa nỉ non.

Cái Khí Vận Huyền Hoàng Giới này cực kỳ rộng lớn, tựa như vô biên vô hạn, trong khoảng thời gian này hắn thăm dò, ngay cả một tu sĩ Bàn Cổ Tông cũng không có gặp được.

Hắn nhìn Khí Vận Bảng to lớn trên bầu trời một cái.

Tên Lam Vũ, Minh Nguyệt Vô Hạ vẫn còn ở đó.

Hiển nhiên còn bình an vô sự.

"Như vậy thì tiếp tục thăm dò đi, chắc hẳn sẽ gặp."

……

Lần này có bao nhiêu tu sĩ đến Khí Vận Huyền Hoàng Giới?

Có thể xưng vô cùng vô tận.

Tên trên Khí Vận Bảng nhiều đến hơn vạn ức!

Cho dù là kẻ yếu, cường giả đều tới.

Dù sao, bên trong cái Khí Vận Huyền Hoàng Giới này không tồn tại tử vong, cho dù bại cũng chỉ là tổn thất khí vận, cho nên rất nhiều người đều tới đây lịch luyện.

Nơi nào đó.

Một đạo quang minh chiếu rọi.

Một bóng người màu bạc trắng chậm rãi đi ra, đây là một nữ tử thân mặc chiến giáp màu trắng bạc, sau lưng mọc ra hai cánh, tư thế hiên ngang.

Chính là Bàn Cổ Tông, Lam Vũ.

Thời khắc này, quanh thân nàng còn quấn từng đạo Quang Minh pháp tắc chi lực.

Vẫy tay một cái, từng đạo quang minh trường hà vắt ngang mà ra.

Những tu sĩ xông lên vây công nàng đều bị đánh bay ra ngoài.

"Thật mạnh!"

"Thế gian này lại thêm một quân vương Quang Minh chi đạo."

"Chặc chậc, đột phá trong chiến đấu, tu sĩ Bàn Cổ Tông có một cái tính một cái, đều là một đám yêu nghiệt quái thai không thể nói lý a."

"Đúng vậy a."

Mọi người nhìn Lam Vũ, sợ hãi thán phục chấn kinh.

Lúc đầu, những người bọn họ ép đối phương lên tuyệt lộ, mắt thấy có thể đánh bại đối phương, phân chia khí vận của nàng.

Chưa từng nghĩ đối phương lại đột phá trong chiến đấu.

Hơn nữa còn là một hơi đột phá đến cấp độ quân vương.

Đơn giản không thể nói lý.

Lần này tốt.

Cục diện vốn chắc thắng lập tức đảo ngược, bọn họ bị Lam Vũ nghiền ép đến gần như thương tích đầy mình, không bao lâu sẽ chết hết.

Chiến lực không chút nào giống như một quân vương vừa đột phá.

"Ta đình trệ ở nửa bước Quân Vương Cảnh một thời gian, cảm ngộ Quang Minh pháp tắc đã sớm lô hỏa thuần thanh, lần này đột phá trong chiến đấu, có thể nói là hậu tích bạc phát, chiến lực cao, mạnh hơn xa quân vương nấc thang thứ nhất."

Lam Vũ âm thầm nghĩ.

Sau khi diệt sát xong tất cả người vây công nàng, Lam Vũ ngẩng đầu nhìn Khí Vận Bảng một chút, nhìn thấy tên Sở Cuồng Nhân vẫn đứng đầu bảng như cũ, nàng cũng không cảm thấy kinh ngạc, nỉ non: "Công tử, ta cũng là quân vương."

Sau đó nàng thu liễm tâm tình vui sướng sau khi đột phá.

Như thế vẫn chưa đủ.

Công tử nói, tương lai sẽ có một trận thần chiến.

Quân Vương Cảnh có lẽ cũng chỉ là pháo hôi cao cấp thôi.

Cảnh giới này còn thiếu rất nhiều.

Nàng phải trở nên mạnh hơn.

"Tiến về cảnh giới cao hơn, bước đầu tiên, trước hết từ giúp công tử thu thập khí vận đi." Lam Vũ nhìn về phía một nhóm tu sĩ xa xa, ánh mắt lạnh lùng.

Thần trượng trong tay vung vẩy ra.

Quang minh trường hà vắt ngang thiên khung, nghiền ép mà ra.

Oanh một tiếng.

Từng tu sĩ kêu thảm, bị đánh ra Khí Vận Huyền Hoàng Giới.

....

Chương 2417: Nguyên Vũ Vương, quân vương tề tụ, tính toán nhằm vào Sở Cuồng Nhân

Khí Vận Huyền Hoàng Giới.

Khí vận chi tranh, hừng hực khí thế.

Thế lực khắp nơi tranh đấu không ngớt, hơn vạn ức tu sĩ chém giết ở chỗ này, các loại âm mưu quỷ kế, Tiên Đạo chi tranh, ân oán tình cừu thay nhau trình diễn.

Tên trên Khí Vận Bảng cũng tùy thời tùy chỗ biến đổi.

Nhưng cho dù danh sách đó biến hóa như thế nào...

Cái tên số một từ đầu đến cuối chưa từng thay đổi.

Giống như một tòa núi lớn trấn áp tất cả mọi người lại.

Khí Vận Bảng, không có biểu hiện trị số, nhưng mọi người đều biết, thân là đứng đầu bảng Sở Cuồng Nhân chính là tạo hóa lớn nhất Khí Vận Huyền Hoàng Giới này!

Chỉ cần giết hắn...

Khí vận kinh thiên đó, đừng nói để cho người ta lên như diều gặp gió.

Cho dù Chúa Tể tương lai cũng chưa chắc không thể.

Nghĩ đến đây, trong mọi người nóng bỏng.

"Hay cho một Sở Cuồng Nhân a."

Nơi nào đó.

Một bóng người đứng trên đỉnh núi, hai con ngươi sáng chói như tinh không nhìn tên trên Khí Vận Bảng, không khỏi tán thưởng một

tiếng.

Người này là một Nghịch Mệnh Sư.

Tên gọi Nguyên Vũ Vương.

Nghịch Mệnh Sư số lượng không ít, đều là muốn phản kháng vận mệnh, đạt được Nghịch Thần lực lượng gia trì, mà trong Nghịch Mệnh Sư có bốn cá nhân thực lực cường đại nhất, được xưng là Nghịch Mệnh tứ vương, hắn là một trong số đó.

"Nguyên Vũ Vương, đã liên hệ thế lực khắp nơi."

Một bóng người vèo một cái, đi tới trước mặt Nguyên Vũ Vương.

Đó cũng là một Nghịch Mệnh Sư.

"Rất tốt, an bài bọn họ gặp ta một lần đi."

"Vâng."

Sau đó không lâu, Nguyên Vũ Vương đi tới một cái sơn cốc.

Mà ở chỗ này đã tụ tập không ít nhân vật, mỗi một người đều là Vương cảnh giới Quân, khí tức đều hết sức kinh người.

Những người này tập hợp một chỗ, nhưng đều đang đề phòng lẫn nhau.

Theo Nguyên Vũ Vương đi vào, ánh mắt của mọi người nhìn về phía hắn, một quân vương ánh mắt ngưng tụ: “Các ngươi là... Nghịch Mệnh Sư? !"

Nghịch Mệnh Sư mặc dù thần bí.

Nhưng vẫn lưu lại một chút nghe đồn ở trong chư thiên.

Có quân vương nhận ra bọn họ, Nguyên Vũ Vương cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

"Chính là, chắc hẳn tất cả mọi người biết nguyên nhân ta triệu tập chư vị."

Nguyên Vũ Vương thản nhiên nói.

Nghe đến đây, chúng quân vương đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Khí Vận Bảng, nhìn về phía cái tên như một tòa núi lớn ngăn chặn tất cả mọi người.

"Ngươi tìm chúng ta đến, nói là có biện pháp đối phó Sở Cuồng Nhân, ta muốn nghe xem biện pháp mà ngươi nói rốt cuộc là cái gì."

Thân mặc xích hồng chiến giáp, Chúc Dương lạnh giọng nói.

Hắn âm thầm nhìn lướt qua sơn cốc.

Khá lắm.

Quân vương đúng là không ít.

Xem ra trừ hắn ra, Sở Cuồng Nhân đắc tội không ít người a.

Ngẫm lại cũng thế, khí vận khổng lồ như thế, dù cho là tu sĩ không có ân oán với Sở Cuồng Nhân cũng hận không thể đối phó hắn, kiếm một chén canh.

"Muốn tìm được Sở Cuồng Nhân cũng không khó, người này hành tẩu trong Khí Vận Huyền Hoàng Giới, cũng không tận lực ẩn tàng khí tức, thậm chí có thể nói là cực độ phách lối! Nhưng tìm tới hắn, chưa hẳn đối phó được hắn."

"Cho dù chúng ta liên thủ, cho dù hắn không địch lại cũng có thể rời khỏi."

"Cho nên, muốn chân chính cướp đoạt khí vận trên người hắn, phải thiết kế bẫy rập, một cái bẫy khiến cho hắn không thể nào thoát thân được!"

Nguyên Vũ Vương êm tai nói.

"Bẫy như thế nào?"

"Nghịch Mệnh Thiên Long Trận!" Nguyên Vũ Vương lạnh nhạt nói ra: "Đây là trận pháp mạnh mẽ nhất Nghịch Mệnh Sư nhất mạch ta, từ khi trận này được chế tạo đến nay, chỉ động tới một lần, dùng đối phó Sở Cuồng Nhân, không có gì thích hợp bằng."

Nghịch Mệnh Thiên Long Trận là trận pháp Nghịch Thần nghiên cứu ra.

Nhiều năm trước, từng dùng đối phó một Vận Mệnh Chi Chủ.

"Trận pháp?"

Lúc này, Không Chi Tử xùy cười một tiếng: “Đừng quên, Sở Cuồng Nhân là đứng đầu Trận Pháp Bảng, dùng trận pháp đối phó hắn, có thể thực hiện sao?"

"Dù cho là trận pháp sư lợi hại hơn nữa, đối mặt trận pháp lần đầu tiên nhìn thấy cũng không có khả năng rõ như lòng bàn tay trong khoảng thời gian ngắn, mặt khác, ta nghe nói trong tay Không Chi Tử có một kiện chí bảo là Hư Không Chuyển Luân, nếu bảo vật này phối hợp Nghịch Mệnh Thiên Long Trận, khí trận kết hợp, chắc chắn có thể đủ ngăn chặn Sở Cuồng Nhân."

Nguyên Vũ Vương quay qua nhìn Không Chi Tử, lên tiếng nói ra.

Không Chi Tử nghe vậy, ánh mắt lóe lên: “Tình báo của các ngươi thu thập không tệ, cái Hư Không Chuyển Luân này ta chỉ dùng qua một lần, các ngươi cũng biết."

Hư Không Chuyển Luân, cực đạo thần binh Hư Không Chi Chủ từng dùng.

Không Chi Tử dùng thử một lần.

Không ngờ được là Nghịch Mệnh Sư ngay cả tình báo này cũng biết.

"Còn có một vấn đề, như thế nào dẫn dụ Sở Cuồng Nhân tới chỗ ngươi bày trận?" Không Chi Tử trầm ngâm một chút, sau đó hỏi.

"Ta có ý tưởng."

Nguyên Vũ Vương vung tay lên.

Chỉ thấy trong hư không lập tức xuất hiện mấy bóng người.

"Đây là người của Bàn Cổ Tông, chỉ cần chúng vây khốn bọn họ, dùng bọn họ làm mồi, không sợ Sở Cuồng Nhân không tới." Nguyên Vũ Vương nói.

Đám người tự hỏi đề nghị của đối phương.

Nguyên Vũ Vương cũng không gấp gáp, chờ đám người hồi phục.

Hắn biết.

Những người này sẽ đáp ứng hắn.

Không chỉ là khí vận trên người Sở Cuồng Nhân quá mê người.

Hắn tồn tại, đối vạn tộc cũng là một uy hiếp không nhỏ.

Sở Cuồng Nhân tồn tại một ngày.

Vạn tộc không thể thay thế nhân tộc làm thiên địa nhân vật chính.

Sở Cuồng Nhân bất tri bất giác đã trở thành một cây kình thiên chi trụ của nhân tộc, dù cho là Địa Quân, Nhân Phi cũng kém đối phương.

"Ta đáp ứng."

Không Chi Tử lên tiếng nói.

"Sở Cuồng Nhân, không phải một người hoặc nhất tộc có thể địch, ta cũng đồng ý!"

Chúc Dương nói.

"Ta đã không kịp chờ đợi muốn cướp đoạt khí vận của đối phương."

"Nhất định phải đánh bại hắn!"

"Không tệ, nếu không chúng ta vĩnh viễn không ngày nổi danh!"

Tất cả mọi người chấp nhận lời đề nghị của Nguyên Vũ Vương.

Hết thảy như hắn sở liệu.

"Còn có một vấn đề cuối cùng, chúng ta ra tay đối phó Sở Cuồng Nhân, chỉ sợ những quân vương nhân tộc sẽ không bỏ mặc, đến lúc đó chúng ta không chỉ phải đối phó Sở Cuồng Nhân, còn phải ra tay đối phó những quân vương đó."

"Đúng vậy, nhất là cực đạo như Nhân Phi, Địa Quân."

Đối với vấn đề này, Nguyên Vũ Vương cũng có suy tính: “Nếu như nhân tộc quân vương ra tay, như vậy, quân vương vạn tộc cũng sẽ không ngồi yên không quan tâm."

Nghe đến nơi này, trong lòng mọi người hoảng hốt.

Bọn họ có cảm giác.

Đây sẽ là một trận đại chiến trước nay chưa từng có!

Không đơn thuần là chiến đấu giữa bọn họ và Sở Cuồng Nhân.

Càng là nhân tộc và vạn tộc tranh phong.

Làm không tốt, trận chiến đấu này sẽ ảnh hưởng đến cách cục chư thiên trong tương lai!

Nghĩ đến đây, trong lòng bọn họ có chút nặng nề.

Nhưng cũng có một cỗ phấn khởi.

Chư thiên cách cục sẽ sửa lại trong tay bọn họ sao? !

"Sở Cuồng Nhân là chân chính lấy lực lượng một người ảnh hưởng tới toàn bộ chư thiên cách cục a." Có quân vương nhịn không được phát ra một tiếng cảm khái.

Một số quân vương cũng nhịn không được sợ hãi thán phục.

Mặc dù bọn họ trăm phương ngàn kế muốn đối phó Sở Cuồng Nhân, nhưng cũng đều không thể không thừa nhận, nam nhân đó phong hoa tuyệt đại, gần như che đậy vạn tộc!

Cái kỷ nguyên này...

Không.

Vô số cổ kim kỷ nguyên đều không có mấy người có thể sánh ngang.

"Hừ, cho dù Sở Cuồng Nhân kinh tài tuyệt diễm cỡ nào, nhưng lần tiếp theo chính là thời điểm truyền thuyết của hắn kết thúc!" Không Chi Tử hừ lạnh nói.

Hắn không có chút tán thưởng Sở Cuồng Nhân.

Chỉ có vô cùng ghen ghét!

Hận không thể lập tức giết chết đối phương!

"Nói không sai, kết thúc truyền thuyết, cuối cùng rồi sẽ bị truyền thuyết mới thay thế." Chúc Dương ánh mắt vô cùng lửa nóng, hắn muốn trở thành truyền thuyết mới!

Chương 2418: Sở Hồng và Chúc Dương chi tranh, Thần Hoàng bất tử chi năng, Lam Vũ đi vào

"Hô... đột phá quân vương."

Khí Vận Huyền Hoàng Giới, nơi nào đó.

Một bóng dáng hồng sắc ngồi xếp bằng, thở một hơi.

Ở trên người nàng có từng ngọn lửa màu đỏ quấn quanh, ẩn chứa lực lượng pháp tắc hừng hực trong đó, người này chính là Sở Hồng.

Sau Lam Vũ, nàng cũng đột phá đến Quân Vương Cảnh.

"Quá tốt rồi, cứ như vậy, cách ca ca lại gần một bước."

Sở Hồng hết sức cao hứng.

Sau khi nàng xuất quan, tiếp tục thăm dò Khí Vận Huyền Hoàng

Giới.

Nhưng ở thời điểm này, nàng đột nhiên nghe được một số người bàn tán.

"Nghe nói không? Có người đang nhằm vào Bàn Cổ Tông."

"Chuyện này rất bình thường a, tu sĩ Bàn Cổ Tông từng người mang khí vận kinh người, cho dù bị nhằm vào cũng không phải chuyện hiếm lạ gì."

"Nhưng ta nghe nói, một số tu sĩ Bàn Cổ Tông bị giam giữ trong một cái sơn cốc, không có bị sát hại, nhưng lại bị người ta làm nhục."

"Làm nhục?"

"Đúng vậy a, nghe nói là Long Tộc Chúc Dương làm, hắn nhốt những người kia trong sơn cốc, dùng Chúc Long chi hỏa thiêu đốt, lại không thương tổn tính mạng bọn họ."

"Hắn đang tại mưu đồ gì a?"

"Ai biết được..."

Một số người nói chuyện truyền đến trong tai Sở Hồng.

Sắc mặt nàng xoát một chút trở nên âm trầm: “Tốt một Long Tộc Chúc Dương, dám làm nhục tu sĩ Bàn Cổ Tông ta, ngươi muốn chết!"

Nàng bóng người lóe lên, bắt lấy mấy tu sĩ Long Tộc hỏi thăm chỗ của Chúc Dương.

Rất nhanh.

Sở Hồng đi tới sơn cốc trong miệng mọi người nói.

Sơn cốc này to lớn vô cùng, mà ở bên trong, có liệt hỏa hừng hực đang thiêu đốt, tu sĩ bình thường nếu tới gần sẽ bị đốt bị thương.

Sơn cốc bốn phía có không ít tu sĩ.

Bọn họ nhìn một bóng người màu đỏ trên không sơn cốc, bàn tán ầm ĩ.

"Chúc Dương này không giết bọn họ cướp đoạt khí vận, ngược lại nhốt bọn họ trong sơn cốc dùng hỏa diễm thiêu đốt, làm nhục như vậy, hắn đang mưu đồ gì?"

"Có lẽ muốn phát tiết khuất nhục lúc trước thua ở trong tay Sở Cuồng Nhân đi."

Năm đó ở Hư Thiên Linh Giới Chúc Dương bị Sở Cuồng Nhân tam quyền lưỡng cước đánh cho thương tích đầy mình, thảm bại tại chỗ, việc này bị hắn cho là nỗi nhục suốt đời.

Bây giờ lấy môn nhân Sở Cuồng Nhân phát tiết lửa giận cũng hợp tình hợp lý.

Nhưng mà loại hành vi này theo như bọn họ nghĩ thì quá không phóng khoáng.

Sở Hồng nhìn về phía sơn cốc, chỉ thấy trong sơn cốc loáng thoáng có mấy chục bóng người thôi động pháp tắc, chống cự hỏa diễm bốn phía thiêu đốt.

Nhưng dù vậy vẫn mồ hôi đầm đìa.

Có chút tu sĩ thân thể bị thiêu đến cháy đen một mảnh.

"Khốn kiếp!"

Sở Hồng nhịn không được.

Nàng bóng người lóe lên, hóa thành một đạo hồng quang lướt đi, ánh mắt khóa chặt Chúc Dương trên bầu trời, quân vương lực lượng pháp tắc trong cơ thể oanh một cái, bộc phát.

Chúc Dương nhìn về phía nàng: “A, lại tới một cái."

Trên mặt hắn lộ ra vẻ đăm chiêu.

Một chưởng oanh ra, Chúc Long chi hỏa thiêu đốt.

Sở Hồng không lùi không tránh, cũng đánh ra một đạo hoàng hỏa.

Hai cỗ hỏa diễm va chạm trong nháy mắt, từng đạo lưu viêm khuếch tán đến tứ phương.

Sở Hồng xông ra hỏa diễm, trong tay xuất hiện một thanh trường thương màu đỏ, đó là một kiện Hồng Mông chí bảo thuộc tính Hỏa Sở Cuồng Nhân ban cho nàng.

Một thương quét ra, nương theo một tiếng hoàng minh, thương kình phá không!

"A, thú vị."

Trong mắt Chúc Dương lộ ra một vòng dị sắc.

Hỏa diễm của hắn cho dù là quân vương cũng rất khó chịu được.

Nhưng Sở Hồng trước mắt, từ khí tức phán đoán, chỉ vừa mới đột phá cảnh giới Quân Vương, nhưng lại có thể nhẹ nhõm ngăn lại một đạo hỏa diễm của mình.

"Yêu nghiệt trong Hoàng Tộc sao?"

Hoàng Tộc cũng là một Hồng Mông chủng tộc.

Thực lực để uẩn không kém hơn Long Tộc bao nhiêu.

Nhưng Hoàng Tộc trong kỷ nguyên này cũng không xuất hiện yêu nghiệt gì quá kinh người, không ngờ được là bên trong Bàn Cổ Tông này cất giấu một con Thần Hoàng như thế.

Chúc Dương một chưởng vỗ ra, Chúc Long chi hỏa tái xuất.

Oanh!

Thương kình của Sở Hồng bị trực tiếp vỡ nát.

"Ghê tởm!"

Sở Hồng sắc mặt có chút âm trầm.

Nàng mặc dù đã đột phá quân vương nhưng Chúc Dương đột phá sớm hơn nàng hồi lâu, thực lực rõ ràng trên nàng: “Xem ra phải sử dụng chiêu kia!"

Sở Hồng hít sâu một hơi, ánh mắt lộ ra một vòng quyết ý.

Chỉ thấy lực lượng pháp tắc quanh thân nàng vận chuyển.

Kim hồng Hoàng Hỏa phóng lên tận trời!

"Đây là..."

Sắc mặt Chúc Dương hơi đổi một chút.

Hắn có thể cảm giác được khí tức Sở Hồng liên tục tăng lên.

Rất nhanh đạt đến quân vương nấc thang thứ nhất cực hạn!

"Làm sao như vậy được, một Hoàng Tộc vừa mới đột phá Quân Vương Cảnh thế mà có thể bộc phát ra chiến lực như vậy, trong lịch sử Long Tộc cũng cực kỳ ít có."

Chúc Dương cũng không phải sợ hãi.

Chỉ là có chút bị biến hóa của Sở Hồng làm cho kinh hãi.

"Thần Hoàng Niết Bàn!"

Sở Hồng kiều quát một tiếng, kim hồng Hoàng Hỏa phóng lên tận trời, hóa thành hư ảnh một con Thần Hoàng, trong ức vạn dặm, vô số chủng tộc phi cầm vì đó run rẩy.

Bọn họ cảm nhận được một loại áp chế nguồn gốc từ huyết mạch.

Có Hoàng Tộc thiên kiêu chạy đến.

Nhìn thấy Sở Hồng, không khỏi sợ hãi thán phục: “Hoàng Tộc chi huyết thuần túy như thế, chỉ sợ đã tiếp cận Nguyên Hoàng, ta chưa bao giờ nhìn thấy trong tộc."

Nguyên Hoàng và Nguyên Sơ Chúc Long đều là tồn tại cổ lão.

Mà Sở Hồng trải qua Tạo Hóa Trì tẩy lễ, tự thân huyết mạch đạt được tăng phúc to lớn, đúng là tới gần vị tồn tại cổ lão này.

Nếu là nàng có cơ duyên gì...

Tương lai thậm chí chưa hẳn không thể đạt tới độ cao của Nguyên Hoàng.

"Đi!"

Sở Hồng trường thương đâm ra.

Kim hồng Hoàng Hỏa ngưng tụ mà thành Thần Hoàng gào thét mà ra.

Chúc Dương hừ lạnh một tiếng: “Làm càn!"

Mặc dù thực lực Sở Hồng tăng phúc làm hắn cảm thấy kinh ngạc nhưng dù sao hắn cũng là Chúc Long người mang Nguyên Sơ Chúc Long Long Huyết, sao lại sợ đối phương?

Chỉ thấy trên người hắn có từng nét bùa chú lấp lóe.

Vạn Pháp Bất Diệt Thể thi triển.

Một quyền ném ra.

Bá đạo khí huyết và Chúc Long chi hỏa dung hòa trực tiếp vỡ vụn hình bóng Thần Hoàng.

Nhưng Sở Hồng không lùi không tránh, trùng sát mà ra.

Các loại thương quyết tinh diệu ẩn chứa hoàng hỏa liên tiếp oanh ra.

Như mưa to, như gió táp!

Phân loạn thương ảnh quét nát hư không, tốc độ nhanh chóng, mà ngay cả Chúc Dương đều khó mà bắt giữ, thoạt nhìn tựa hồ là bị áp chế lại.

"Khốn kiếp!"

Chúc Dương không thể nhịn.

Mình là Chúc Long, trở thành quân vương sớm hơn Sở Hồng không biết, lại bị đối phương chế trụ, chuyện này khiến hắn để mặt nơi nào?

Hắn nổi giận.

"Chúc Long Chi Nhãn, mở!"

Chỉ thấy trong mắt của hắn có một đạo ám kim sắc chợt lóe lên.

Tốc độ thời gian trôi qua xung quanh Sở Hồng đột nhiên thay đổi.

Đột nhiên thay đổi khiến cho thương của nàng lập tức từ nhanh chuyển chậm lại.

"Đây là... thời gian lực lượng!"

Sở Hồng sắc mặt biến hóa.

Mà Chúc Dương đã nắm lấy cơ hội, một chưởng vỗ ra, trực tiếp đánh nàng bay ra ngoài, máu tươi trực tiếp phun ra.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, một cỗ dị lực trong cơ thể nàng bộc phát, nhanh chóng chữa trị thương thế của nàng, rất nhanh đã hoàn hảo như lúc ban đầu.

Cách đó không xa, thiên kiêu Hoàng Tộc thấy thế, hai mắt tỏa sáng: “Đây là Thần Hoàng bất tử chi năng, loại tốc độ khôi phục này cũng mạnh hơn xa đồng tộc."

Có truyền thuyết xa xưa kể lại, Chúc Long nắm giữ thời gian, Nguyên Hoàng nắm Niết Bàn Chi Lực trong tay, mà Niết Bàn Chi Lực có một cái đặc tính lớn nhất chính là bất tử.

"Thần Hoàng bất tử chi năng, ta muốn nhìn một chút xem ta đánh ngươi thành tro tàn, có phải còn có thể bất tử hay không?" Chúc Dương lạnh giọng nói.

Mặc dù giết không chết người trong Khí Vận Huyền Hoàng Giới.

Nhưng hắn không ngại để Sở Hồng tạm thời rời khỏi trận khí vận chi tranh này.

Dù sao, mồi nhử dùng để dẫn Sở Cuồng Nhân còn nhiều, rất nhiều.

"Hừ, đụng đến người của Bàn Cổ Tông ta, ngươi muốn chết!"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy một đạo quang minh trường hà vắt ngang mà ra, phổ chiếu thập phương.

....

Chương 2419: Bàn Cổ Tông quân vương liên tiếp đăng tràng, Không Chi Tử, Đạo Lăng Thiên hiện thân

Quang minh trường hà vắt ngang mà tới.

Mênh mông quang minh khí tức bao phủ tứ phương.

Mà Chúc Dương bị cỗ khí tức cường hoành này bao phủ, hai mắt khẽ híp một cái.

"Loại Quang Minh chi lực này, chỉ sợ chỉ có Quang Minh nữ thần có thể so sánh."

Theo hắn biết, trong Quang Minh chi đạo, có tạo nghệ như thế này, chỉ có Quang Minh Thần Điện Quang Minh nữ thần, nhưng người tới tự xưng là Bàn Cổ Tông.

Vậy hiển nhiên không phải Quang Minh nữ thần.

Chỉ thấy cuối quang minh trường hà, một bóng người chậm rãi đi tới.

Ngân bạch chiến giáp, cánh chim trắng noãn, tóc bạc bay múa, tư thế hiên ngang.

Nếu như nói Quang Minh nữ thần Quang Minh chi đạo là ôn hòa, uy nghiêm, thần thánh, như vậy Quang Minh chi đạo của người trước mắt này lộ ra một cỗ lạnh thấu xương!

Phảng phất một vị Quang Minh nữ Võ Thần.

"Lam Vũ."

Sở Hồng thấy người tới, sắc mặt vui mừng.

Mà Lam Vũ thấy nàng không sao, vẻ mặt có chút buông lỏng, sau đó nhìn Chúc Dương, trong ánh mắt, lộ ra sát ý vô cùng lãnh khốc.

"Giết!"

Không có lời thừa thãi, Lam Vũ vừa ra tay chính là sát chiêu đến cực điểm.

Quang minh trường hà khuấy động mà ra.

Uy thế mạnh hơn xa quân vương tầm thường.

Chúc Dương ánh mắt ngưng tụ, Chúc Long chi hỏa lưu chuyển, đánh nát Quang Minh chi lực.

Hắn nhìn ra được, trước mắt Lam Vũ và Sở Hồng đều vừa đột phá quân vương không lâu, nhưng các nàng lại có chiến lực siêu tuyệt!

Chẳng lẽ khí vận còn có hiệu quả gia trì chiến lực?

Không thể như vậy chứ.

Hay là nói hai người này thiên tư cũng sẽ không dưới mình!

Vốn là khí vận liên miên, lại thêm tuyệt thế dung nhan, vậy tương lai siêu việt mình chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Chúc Dương có chút băng lãnh.

"Bàn Cổ Tông, quả nhiên không thể để các ngươi tiếp tục lưu lại trên đời này."

Chúc Dương lạnh lùng nói.

Một Bàn Cổ Tông, tùy tiện ra hai nữ tử đều có chiến lực như vậy.

Như chờ Bàn Cổ Tông toàn viên trưởng thành...

Chúc Dương không dám tưởng tượng sẽ là tràng cảnh như thế nào? !

Chúa Tể chư thiên, chỉ sợ không phải hư ảo a.

"Chúc Long Chi Nhãn, Thiên Địa Chi Tịch!"

Chúc Dương thôi động Chúc Long Chi Nhãn.

Chỉ thấy giữa thiên địa, một tròng mắt màu vàng óng hiện lên ở hư không.

Một cỗ lực lượng thời gian lưu chuyển mà ra.

Hai người Lam Vũ, Sở Hồng không khỏi nghiêm mặt.

Lực lượng thời gian, đây là một trong số những sức mạnh huyền diệu nhất thế gian.

Các nàng cho dù đã thành quân vương nhưng cũng vô pháp chống lại lực lượng này.

Nhưng vì đám tu sĩ Bàn Cổ Tông bị tù khốn làm nhục dưới đáy, vì thanh danh Bàn Cổ Tông, các nàng không thể thối lui như vậy.

"Quang Minh Đại Thẩm Phán!"

Lam Vũ đưa tay thôi động Quang Minh chi lực.

Nàng được Minh Phi dạy bảo, các loại quang minh tu hành pháp trong Quang Minh Thần Điện nàng đều rõ như lòng bàn tay, mà Quang Minh Đại Thẩm Phán này chính là cực chiêu trong đó!

Oanh!

Một bạch sắc quang cầu to lớn bay lên không mà ra!

Giống như một vầng mặt trời chói chang!

Sở Hồng đưa tay, Thần Hoàng chi lực vận chuyển, kim hồng Hoàng Hỏa ngưng tụ thành một con Thần Hoàng sinh động như thật, lộ ra cao quý chi ý.

"Thần Hoàng Triều Thiên Kích!"

Hai cỗ lực lượng đối cứng lực lượng thời gian của Chúc Long.

"Hừ, Chúc Long chi lực, há là các ngươi có thể chống đỡ ? !"

Chúc Dương hừ lạnh một tiếng.

Lập tức ánh mắt ngưng tụ, pháp tắc lưu chuyển sau lưng, đúng là hóa thành một tôn Chúc Long pháp tướng, pháp tướng vừa ra, lực lượng của hắn lại tăng lên lần nữa.

Lực lượng của hai người Lam Vũ, Sở Hồng không ngừng sụp đổ.

Lúc này.

Nương theo một tiếng long ngâm bá đạo.

Một con huyết long vô cùng dữ tợn tản ra sát khí ngập trời, giống như từ trong Tu La chiến trường xông ra, đánh về phía lực lượng thời gian.

Quang Minh chi lực, Thần Hoàng chi lực, Huyết Long chi lực...

Ba cỗ lực lượng này xen lẫn, khó khăn lắm mới chống lại được lực lượng thời gian của Chúc Long.

"Lần này là ai?"

Chúc Dương nhìn về phía cách đó không xa.

Một đạo hồng ảnh phi tốc lướt đến.

Một thân Long khí bá đạo, vượt xa Long Tộc quân vương bình thường.

Chính là n Hồng Hoa.

"Lại một tân tấn quân vương!"

Trong đám người, không khỏi có người kinh hô một tiếng.

Tiến vào Khí Vận Huyền Hoàng Giới mới bao lâu a.

Bàn Cổ Tông lại lập tức tăng thêm ba cái quân vương!

Cái này, tốc độ tăng lên cũng quá nhanh đi.

"Tân tấn quân vương, tới nhiều, ta lại có sợ gì đâu? !"

Chúc Dương hừ lạnh một tiếng, đánh ra một đạo Chúc Long chi hỏa.

Đây là hỏa diễm ẩn chứa thời gian lực lượng.

Đủ để diệt sát quân vương bình thường.

Nhưng lúc này, không trung nổi lên một vòng gợn sóng, chỉ thấy một nhánh liễu bỗng nhiên phá không mà đến, quất vào đoàn Chúc Long chi hỏa đó.

Bịch một cái, Chúc Long chi hỏa lại bị ngạnh sinh sinh quất nát.

Cái này khiến Chúc Dương không khỏi sững sờ.

"Đây là, Không Gian chi lực?"

Không tệ.

Bên trong nhánh liễu đó lại ẩn chứa một cỗ Không Gian chi lực cường đại.

"A, có người lấn Bàn Cổ Tông ta, ta sao có thể không đến đâu?"

Một tiếng cười vang vọng.

Thiên địa chấn động.

Một cây liễu to lớn hiển hiện ở chân trời.

Tiên huy chiếu rọi ngàn vạn không gian.

Cây liễu hóa thành một lão giả tóc trắng mày trắng, hắn chậm rãi đi ra, mỗi đi ra một bước, không gian khí tức trên người cường thịnh một phần.

Lại là Bàn Cổ Tông Dương Mi Đạo Nhân.

Một trong số những tồn tại cổ xưa nhất Bàn Cổ vũ trụ.

Một vị Tiên Thiên không gian sinh linh.

"Dương Mi tiền bối, ngươi đã đến."

Lam Vũ nhìn thấy hắn, trong lòng có chút buông lỏng.

Trong Bàn Cổ Tông, người mạnh nhất thuộc về Sở Cuồng Nhân, tiếp theo Lam Vương, phía dưới Lam Vương lại có một nhóm trụ cột vững vàng, Dương Mi là một cái trong số đó.

Thực lực của hắn cao hơn ba người Lam Vũ.

"A, Lam Vũ cô nương, xung quanh nơi này còn có không ít kẻ địch."

Dương Mi nhắc nhở một câu.

Nghe đến nơi này, Lam Vũ vừa buông lỏng lại khẩn trương lên.

Nàng cẩn thận cảm giác một chút.

Trong hư không đúng là ẩn giấu không ít khí tức, nhưng giấu cực kỳ bí ẩn, nếu không phải Dương Mi nhắc nhở, nàng kém chút không có phát hiện.

"Tình hình như vậy, xem ra đây là một cái bẫy, người bọn họ muốn đối phó không phải chúng ta." Lam Vũ suy đoán nói.

"A, tình cảnh lớn như vậy, dĩ nhiên không phải vì đối phó chúng ta, mục tiêu chân chính của bọn họ là Tông chủ a." Một tiếng cười duyên vang lên.

Một bóng người kiều mị xuất hiện.

Là Hồn Mị Nhi.

Mà theo nàng đến, thiên địa ông một tiếng, vì đó chấn động, trong hư không, một cỗ khí tức ầm vang bộc phát, đây là một cỗ Không Gian chi lực lượng vô cùng cường đại, thậm chí cấp độ hơn xa Dương Mi Đạo Nhân!

Một bóng người đi ra hư không.

Là Không Chi Tử.

Hắn mắt lạnh nhìn Hồn Mị Nhi: “Tiện nhân, không ngờ được là ngươi còn dám xuất hiện ở trước mặt ta, không sợ ta một chưởng đập chết ngươi? !"

"Làm được, thử một chút?"

Hồn Mị Nhi khẽ cười nói.

Linh hồn một đạo, quỷ quyệt phi thường.

Nàng cũng không sợ Không Chi Tử.

"Hừ, tiện nhân, vậy để ngươi bị loại trước đi!"

Không Chi Tử đưa tay, Không Gian chi lực lưu chuyển, một cái cự chưởng màu trắng bạc giống như thiên khung đè xuống, uy thế bàng bạc.

Một chưởng này, không chỉ có bao phủ Hồn Mị Nhi, còn bao phủ bọn người Dương Mi Đạo Nhân, Không Chi Tử vừa ra tay lập tức lộ ra lực lượng mạnh hơn Chúc Dương.

"A, Không Chi Tử, đã sớm muốn lãnh giáo ngươi."

Nhưng một đạo kiếm khí sắc bén phá không mà đến!

Ầm!

Kiếm khí chém trúng ngân bạch cự chưởng.

Hai cỗ lực lượng cuốn ngược mà ra, lại để Không Chi Tử lùi ngược lại mấy bước.

Cách đó không xa, một bóng người màu trắng chậm rãi đi tới.

Mặt mang sa mỏng, áo trắng như tuyết.

Trong lúc giơ tay nhấc chân, kiếm khí bay lên, giống như nữ Kiếm Thần.

Chính là Minh Nguyệt Vô Hạ.

Nàng đi vào, lập tức khiến cho chiến lực Bàn Cổ Tông tăng lên rất nhiều, ngay cả Không Chi Tử, Chúc Dương đều lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Trong hư không.

Một bóng người đi ra, Đạo Lăng Thiên nhìn Minh Nguyệt Vô Hạ: “Nhân tộc đệ nhất thần nữ, thật ra thì ta cũng muốn gặp ngươi lâu rồi."

....

Chương 2420: Thế lực âm thầm của Sở Cuồng Nhân, Bàn Cổ Tông vốn liếng, tới

Đạo Lăng Thiên hiện thân.

Mà Minh Nguyệt Vô Hạ nhìn hắn một cái, lộ ra vẻ khinh thường: “Một phản đồ nhân tộc, ngươi ngay cả tư cách làm đối thủ của ta cũng không có."

Nghe đến đây, Đạo Lăng Thiên sắc mặt trầm xuống: “Ta thành nhân tộc phản đồ lúc nào rồi? Chẳng lẽ ta đối phó Sở Cuồng Nhân thì là nhân tộc phản đồ rồi?"

"Ngươi đối phó Tông chủ, đương nhiên có thể, nhưng ngươi liên hợp ngoại tộc, ý đồ chia sẻ vô thượng khí vận vốn thuộc về nhân tộc ta với bọn họ, ngươi nói, ngươi có phải nhân tộc phản đồ hay không?" Minh Nguyệt Vô Hạ hừ lạnh một tiếng.

"Không cần nói nhảm, trước khi đối phó Sở Cuồng Nhân, đá bọn họ ra khỏi cục trước đi!" Không Chi Tử nói, lập tức trực tiếp xuất thủ.

Đạo Lăng Thiên nghĩ nghĩ, cũng không do dự nữa.

Ra tay, tử khí bay lên không, to lớn vô biên.

Trong đám người có người thấy cảnh này, không khỏi khịt mũi coi thường.

"Ta dựa vào, Đạo Lăng Thiên này ra tay thật a."

"Đáng xấu hổ!"

"Người như vậy cũng xứng làm nhân tộc đệ nhị thần tử?"

Một số nhân tộc vô cùng oán giận.

Nếu không phải thực lực bọn họ không tốt, đã sớm xông lên.

Mà bọn họ nói chuyện lọt vào trong tai Đạo Lăng Thiên, khiến cho sắc mặt của hắn càng khó coi, hắn hít sâu một hơi, cưỡng ép bình phục nỗi lòng.

Chờ ta cầm được khí vận của Sở Cuồng Nhân, hết thảy đều sẽ cải biến.

Ta không có sai!

Khi ta cường đại, hết thảy lưu ngôn phỉ ngữ đều sẽ biến mất !

Đạo Lăng Thiên ánh mắt dần dần kiên định.

Sách sử là do người thắng viết, khi mình thắng Sở Cuồng Nhân, tương lai ai là phản đồ, ai là anh hùng, còn không phải một câu nói của hắn?

Chiến!

Một đám quân vương Bàn Cổ Tông chiến vô số bọn người Không Chi Tử.

Trong hư không.

Đám vạn tộc quân vương lấy Nguyên Vũ Vương cầm đầu đang bàn tán.

"Chúng ta có cần ra tay hay không?"

"Không gấp, Sở Cuồng Nhân còn không có đến."

"Không sai."

"Mục đích của chúng ta là Sở Cuồng Nhân, về phần những người này, để Không Chi Tử đối phó là được rồi, chúng ta trông coi đừng để bọn họ rời khỏi là được."

"Ừm, còn cần bọn họ làm mồi nhử đâu."

……

Một bên khác.

Sở Cuồng Nhân đang thăm dò Khí Vận Huyền Hoàng Giới.

Nhưng đột nhiên.

Mi tâm hắn nhảy một cái, tựa như cảm ứng được chuyện gì không ổn.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Loại cảm giác này, là có người nào đang tính kế ta? Hoặc là nhằm vào người bên cạnh ta sao?" Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Sưu!

Lúc này, một bóng người xuất hiện ở trước mặt hắn, quỳ một gối xuống đất.

Nếu có người ngoài thấy cảnh này, chắc chắn sẽ cực kỳ kinh ngạc.

Bởi vì người quỳ xuống đất...

Đúng là một quân vương.

Hơn nữa không là quân vương nhân tộc mà là vạn tộc quân vương.

"Điện Chủ, cuối cùng tìm tới ngươi, bọn người Không Chi Tử đang nhằm vào Bàn Cổ Tông, bọn họ thiết hạ một cái bẫy, đang đợi ngươi nhảy vào."

Quân vương đó cung kính nói.

Hắn xưng hô Sở Cuồng Nhân là Điện Chủ.

Hiển nhiên, hắn đến từ Vận Mệnh Thần Điện.

Mặt ngoài nhìn, Sở Cuồng Nhân có thế lực là Bàn Cổ Tông và Ác Ma nhất tộc, giao hảo Minh Tộc, nhưng trong bóng tối, hắn còn có một cái thế lực.

Đó chính là Vận Mệnh Thần Điện.

Những năm gần đây, Sở Cuồng Nhân chưa hề đình chỉ âm thầm bồi dưỡng lực lượng.

Những cổ lão tu sĩ từng giao dịch với Vận Mệnh Thần Điện, hiện tại đã bị hắn thu được dưới trướng, âm thầm làm việc cho hắn.

Ở trong đó thậm chí có một ít quân vương.

Ở trước mặt hắn, người này là một cái trong số đó.

"Thì ra là thế, khó trách mi tâm ta hơi nhúc nhích một chút..."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Sau đó, trong mắt hắn lộ ra vẻ băng lãnh: “Đã dám ra tay với Bàn Cổ Tông, như vậy chắc chắn bọn họ đã chuẩn bị kĩ, cho bọn người Không Hoàng chuẩn bị tiến về đó, tạm thời không nên động thủ, chờ ta đến rồi nói."

"Vâng."

Trong Vận Mệnh Thần Điện có không ít người cũng đi tới Khí Vận Huyền Hoàng Giới.

Không Hoàng cũng tại.

Có cỗ lực lượng này nơi tay, lại thêm thực lực bản thân Sở Cuồng Nhân, bọn người Không Chi Tử muốn chơi trò xiếc gì, hắn đều không ngại chơi đùa với đối phương một chút.

Sưu!

Thân ảnh Sở Cuồng Nhân biến mất ngay tại chỗ.

Mà quân vương đó từ đầu đến cuối đều không nhìn thấy Sở Cuồng

Nhân rốt cuộc rời đi như thế nào, nội tâm của hắn không khỏi âm thầm kinh ngạc: “Đây là một loại không gian thủ đoạn nào đó sao? Rốt cuộc thực lực Điện Chủ đến trình độ nào a."

Cho dù là quân vương, nhưng hắn lại cảm nhận được một loại cảm giác thâm bất khả trắc trên thân Sở Cuồng Nhân, ở trước mặt đối phương, hắn tựa như một phàm nhân nhỏ bé hèn mọn đang ngước nhìn một tòa Thần Sơn cao không thể chạm.

"Không Chi Tử, các ngươi ngàn vạn lần không nên tính toán Điện Chủ a..."

Quân vương này thầm nghĩ.

Sau đó, hắn đi liên hệ người của Vận Mệnh Thần Điện.

......

Oanh!

Một trận không gian lực lượng bàng bạc và kiếm khí xen lẫn.

Minh Nguyệt Vô Hạ, Không Chi Tử đều lui lại.

Nhưng ngay sau đó, một đạo tử khí từ sau lưng Minh Nguyệt Vô Hạ đánh tới.

Là Đạo Lăng Thiên xuất thủ.

Nhưng không chờ một kích này rơi sau lưng Minh Nguyệt Vô Hạ, một chi mũi tên do Quang Minh chi lực ngưng tụ bắn ra, đánh nát đạo tử khí đó.

Lam Vũ giương mắt lạnh lẽo nhìn Đạo Lăng Thiên: “Đánh lén phía sau, đây là nhân tộc đệ nhị thần tử? Hừ, ngươi ngay cả một sợi tóc của công tử cũng không sánh nổi."

"Làm càn!"

Đạo Lăng Thiên giận không kềm được.

Những người này mở miệng ngậm miệng một tiếng Sở Cuồng

Nhân, tôn thờ đối phương.

Lại xem mình không ra cái thá gì!

Sở Cuồng Nhân, mạnh hơn mình nhiều như vậy sao? !

Dù nói thế nào, giờ phút này hắn cũng là một quân vương a! !

"Tử Khí Đông Lai ba vạn dặm!"

Đạo Lăng Thiên oanh ra một chưởng, ba vạn dặm tử khí bộc phát.

Lam Vũ cũng thi triển cực chiêu ứng đối.

Một bên khác, Chúc Dương và Sở Hồng, Dương Mi, n Hồng Hoa chiến với nhau.

Các loại tiên pháp thần thông bay múa khắp nơi.

Khí thế kinh thiên động địa.

Hỗn chiến vẫn còn tiếp tục.

"Lam Vũ, chúng ta tới!"

Cách đó không xa, một tiếng quát lớn vang lên.

Chỉ thấy vô số bóng người lướt đến.

Lại là bọn người Diệp Trúc, Tuyệt Vô Thần, Dục Vọng Hoa, Ngọc Trí.

Bọn họ mặc dù còn không có đạt tới cảnh giới Quân Vương nhưng cảm ngộ ra được lực lượng pháp tắc, tăng thêm từng kiện Hồng Mông chí bảo trong tay, đúng là bộc phát ra lực lượng không thua quân vương bình thường, miễn cưỡng có thể ảnh hưởng mấy người Không Chi Tử.

Trong hư không.

Có quân vương Thiên Thần nhất tộc giận tím mặt.

"Hồng Mông chí bảo trong tay bọn họ là của Thiên Thần nhất tộc ta a!"

"Đó là Tuyệt Thiên Bảo Kiếm của Thiên Thần nhất tộc ta, còn có cây đao đó, là Trảm Không Chi Nhận, đáng chết, Sở Cuồng Nhân đáng chết a! !"

Quân vương Thiên Thần nhất tộc tức giận tới mức giơ chân.

Lúc trước, Sở Cuồng Nhân dời trống toàn bộ Thiên Thần bảo khố.

Việc này vẫn luôn là nỗi đau của Thiên Thần nhất tộc.

Mà đối phương lại tùy ý phát bảo vật trong bảo khố cho một chút tu sĩ tu vi còn không có đạt tới quân vương, quá khinh người.

Có không ít tu sĩ cũng kinh ngạc.

"Bàn Cổ Tông này vốn liếng không khỏi quá dày."

"Đúng vậy, nhân thủ một kiện Hồng Mông chí bảo?"

"Chậc chậc, thật là hâm mộ a."

Trong hư không.

Quân vương Thiên Thần nhất tộc nhịn không được, hắn sải bước ra, sau đó xông ra ngoài, một quyền đánh về phía Ngọc Trí: “Trả bảo vật lại cho ta!"

Một kích này, trùng trùng điệp điệp.

Quân vương không có lưu tình chút nào.

Ngọc Trí dù có Hồng Mông chí bảo nơi tay cũng không ngăn nổi, mặc dù bên trong cái Khí Vận Huyền Hoàng Giới này thì không bị tử vong nhưng bị loại là nhất định.

"Hừ!"

Nhưng lúc này, một tiếng hừ lạnh vang lên.

Một đạo kiếm khí từ nơi xa kích xạ mà đến, phát sau mà đến trước, trực tiếp quán xuyên ngực quân vương đó, kéo hắn bay ra trăm triệu dặm, đính phía trên một ngọn núi, toàn thân máu me đầm đìa, đại đạo trong cơ thể gần như sụp đổ.

Đường đường quân vương, lại bị một đạo kiếm khí đánh cho mất đi sức chiến đấu!

"Đến rồi!"

Trong hư không, trong mắt Nguyên Vũ Vương nổ bắn ra một đạo tinh quang.

Chương 2421: Nghịch Mệnh Thiên Long Trận, vạn long chi uy, khí trận kết hợp

Một đạo kiếm khí từ xa mà đến gần.

Ở trong chớp mắt, đính một vị quân vương trên một ngọn núi.

Một cái chớp mắt, khiến cho hắn mất đi sức chiến đấu.

Tất cả mọi người không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Tất cả mọi người nhìn về phía nơi kiếm khí phát ra, nội tâm có suy đoán.

"Là, là hắn tới rồi sao? !"

"Kiếm khí như thế... trừ hắn ra, còn có thể là ai? !"

Cuối tầm mắt.

Một bóng người đi tới, hắn áo trắng như tuyết, tiên huy sáng chói chói mắt, một người phong hoa tuyệt đại, khiến cho nhật nguyệt vô quang, thiên địa thất sắc.

Hắn đến, để toàn bộ chiến trường trở nên tĩnh mịch.

Tất cả mọi người không khỏi dừng tay, nín thở.

Người tới chính là Sở Cuồng Nhân.

Hắn chậm rãi đi đến sơn cốc, phất tay áo, hỏa diễm trong sơn cốc tiêu tán trong chốc lát, tu sĩ Bàn Cổ Tông bị vây khốn cũng trùng hoạch tự do.

"Tông chủ..."

Một tu sĩ trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ.

Nếu không phải bọn họ quá yếu ớt, để bọn người Chúc Dương bắt được, cũng sẽ không nháo đến trình độ này, bọn họ cũng đều biết, đây là một cái bẫy.

Một cái bẫy nhằm vào Sở Cuồng Nhân.

"Cái này không phải là lỗi của các ngươi, lui xuống trước đi."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"Vâng, Tông chủ."

Đám người vội vàng lui ra.

Bởi vì bọn họ biết, mình ở lại cũng chỉ là vướng víu.

Bọn người Minh Nguyệt Vô Hạ thì lưu, định kề vai chiến đấu với Sở Cuồng Nhân, nhưng Sở Cuồng Nhân lại khoát khoát tay, để các nàng cũng đi.

"Tông chủ, bọn họ không ít người."

Minh Nguyệt Vô Hạ nói, nàng biết Sở Cuồng Nhân thực lực kinh người, nhưng một mình hắn đối mặt nhiều vạn tộc quân vương như vậy, khiêng nổi sao?

"Một đám người giấu đầu lòi đuôi mà thôi, có gì phải sợ? Các ngươi đã tiêu hao không ít, tiếp xuống giao cho ta đi." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Trong lời nói tràn đầy khinh thường bọn người Không Chi Tử.

"Cái này..."

Minh Nguyệt Vô Hạ chần chờ một chút, lập tức gật gật đầu: "Tốt, vậy chúng ta đi khôi phục một chút, lược trận cho Tông chủ!"

Nàng và bọn người Lam Vũ, Sở Hồng lui sang một bên, trong mắt ánh mắt giật mình của mọi người, lấy ra các loại linh đan diệu dược ăn vào, khôi phục lực lượng.

Những linh đan diệu dược đó đều là Nhạc Sơn Linh luyện chế.

Tăng thêm các loại thần dược thừa thãi trên tiên đảo, Nhạc Sơn Linh luyện chế ra những đan dược này, người ở bên ngoài xem tất cả đều là trân phẩm vô cùng hiếm thấy.

Nhưng mà bọn người Minh Nguyệt Vô Hạ lại dùng như ăn đường đậu.

Vừa nắm một bó to.

Cái này khiến đám người ước ao ghen tị.

Cái này là tông môn gì, vốn liếng dày thành như vậy.

"Sở Cuồng Nhân, rốt cục ngươi xuất hiện!"

Không Chi Tử nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, trong mắt dẫn theo hận ý nồng đậm.

"Không phải là các ngươi muốn như vậy sao?"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, vẻ mặt lạnh nhạt.

"Khai trận!"

Trong hư không, một bóng người đi ra, chợt quát một tiếng.

Lập tức.

Chỉ thấy cả cái sơn cốc điên cuồng chấn động, từng nét bùa chú cấm chế lưu chuyển trong hư không, vô biên linh khí từ bốn phương tám hướng vọt tới.

Linh khí giao hội thành đại dương vô biên mênh mông.

Ở trong đó, từng đạo long ảnh liên tiếp hiển hiện.

Thoáng qua, vạn đạo long ảnh đầu đuôi tương liên, tạo thành một cái vòng tròn cự đại, một cái lồng ánh sáng màu vàng óng bao phủ Sở Cuồng Nhân trong đó.

"Tông chủ!"

Sắc mặt đám người Minh Nguyệt Vô Hạ khẽ biến.

Các nàng muốn tiến lên nhưng lại bị lồng ánh sáng màu vàng bắn đi ra.

"Đây là trận pháp, là trận pháp đẳng cấp cực cao!"

"Trận pháp thật mạnh, hóa ra đây mới là bẫy rập của bọn họ!"

Sắc mặt đám người Minh Nguyệt Vô Hạ ngưng trọng nói.

Mà thân ở trong trận pháp, Sở Cuồng Nhân chỉ cảm thấy một cỗ long uy cường đại từ bốn phương tám hướng vọt tới, như từng tòa Thần Sơn ép ở trên người hắn.

"Trận pháp thú vị."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Nhìn về phía Nguyên Vũ Vương: “Ngươi là Nghịch Mệnh Sư, bên trong trận pháp này ẩn chứa một cỗ Nghịch Mệnh chi lực, nghĩ đến là ngươi bày ra đi."

"Không hổ là quân vương trấn áp kỷ nguyên này, đối mặt Nghịch Mệnh Thiên Long Trận này mà còn vân đạm phong khinh như vậy, làm cho người kính nể, nhưng cũng tiếc nếu ta đoán không sai, bây giờ ngươi chỉ chống cự uy áp thôi cũng rất miễn cưỡng chứ."

"Làm sao ngươi biết?" Sở Cuồng Nhân nghiền ngẫm cười nói.

"Hừ, nhìn vạn đạo long ảnh chung quanh ngươi, mỗi một đạo long ảnh ẩn chứa uy áp đều không kém hơn một vị quân vương! Vạn đạo long ảnh chính là vạn vị quân vương uy áp, dưới uy áp này, ngươi như thế nào chịu đựng được? !"

Nguyên Vũ Vương hừ lạnh một tiếng nói.

Vạn long chi uy!

Vạn vị quân vương uy áp!

Nghe đến đây, người quan chiến bên ngoài trận pháp hít vào một ngụm khí lạnh.

Mặt mũi tràn đầy kinh hãi!

"Ông trời ơi, đây là trận pháp đáng sợ gì a!"

"Đúng vậy a, một vạn vị quân vương uy áp, cái này ai chịu đựng được a!"

"Vì đối phó Sở Cuồng Nhân, bọn họ lập trận pháp đáng sợ như vậy, trời ạ, những người này đúng là điên cuồng đến cực điểm."

"Sở Cuồng Nhân, lần này đoán chừng phải thua a?"

Một vạn vị quân vương uy áp, chỉ ngẫm lại đều cảm thấy đáng sợ, chỉ sợ một quân vương đứng ở bên trong đều sẽ bị dọa đến hai chân phát run.

Thậm chí quỳ xuống đất, đứng không dậy nổi.

Mọi người nhìn lại, Sở Cuồng Nhân có thể vân đạm phong khinh đứng đấy như thế đã là rất đáng gờm, mặc dù cũng có thể là đang ra vẻ nhẹ nhõm.

Trong lúc mọi người ở đây còn đang khiếp sợ với Nghịch Mệnh Thiên Long Trận này, chỉ thấy Không Chi Tử cười lạnh một tiếng, lập tức lấy ra một cái chuyển luân màu trắng bạc.

Hắn ném chuyển luân đến giữa không trung.

Lập tức, chuyển luân tỏa ra quang huy tươi sáng.

Vô tận Không Gian pháp tắc lưu chuyển mà ra, hình thành một cỗ phong cấm chi lực vô cùng kinh khủng, kết hợp với vạn long chi uy, đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Áp lực trên người Sở Cuồng Nhân, to lớn hơn!

"Sở Cuồng Nhân, chúng ta biết ngươi là đứng đầu Trận Pháp Bảng, cái Nghịch Mệnh Thiên Long Trận này, có lẽ ngươi có thể tìm ra biện pháp ứng phó, nhưng nếu lại thêm Hư Không Chuyển Luân lực lượng của ta, khí trận kết hợp, ngươi làm sao ngăn cản? !"

Không Chi Tử cười lạnh nói.

"A, cực đạo thần binh sao?"

Sở Cuồng Nhân liếc qua nói.

Lời vừa nói ra, đám người càng thêm chấn kinh.

Một cái trận pháp ẩn chứa vạn vị quân vương uy áp còn chưa đủ, thế mà còn phải tăng thêm một kiện cực đạo thần binh? ! Khí trận kết hợp? !

Phô trương như thế này, không khỏi cũng quá lớn đi!

"Như ngươi cho rằng chỉ có như vậy, vậy thì mười phần sai!"

Chúc Long cười lạnh nói.

Chỉ thấy hắn đưa tay ở giữa, sau lưng hắn, hư không bị xé mở từng đạo vết rách, từng bóng người tản ra khí tức cường đại đi ra.

Đều là Long Tộc.

Ở trong đó tu vi kém nhất đều là Đại Đạo Cảnh.

Số lượng nói ít có ba ngàn!

Mà trong đó còn có một vị Long Tộc quân vương giống như Chúc Dương!

Nhưng cái này chỉ là vừa mới bắt đầu.

"Sở Cuồng Nhân, Không Tộc ta, đến giết ngươi!"

Hư không vỡ ra.

Tu sĩ Không Tộc đi ra, số lượng so với Long Tộc, chỉ nhiều không ít.

Cũng có Quân Vương Cảnh.

"Ha ha, Sở Cuồng Nhân, trách chỉ có thể trách ngươi quá tùy tiện."

Lại có một nhóm tu sĩ đi ra.

Bọn họ là Thiên Thần nhất tộc, xuất động hai vị quân vương.

Mấy ngàn Đại Đạo tu sĩ!

"Ta Cửu Đầu Tộc, cũng tới giết ngươi."

"Còn có ta Cổ Tộc."

"Chậc chậc, nhân tộc có một quái thai như ngươi, Bất Tử Tộc ta đứng ngồi không yên a, cho nên khí vận của ngươi, chúng ta muốn."

"Sở Cuồng Nhân, trách chỉ có thể trách khí vận trên người ngươi quá mê người."

Từng đám tu sĩ từ trong hư không đi ra.

Phỏng đoán cẩn thận, có trăm vạn!

Đến từ từng cái chủng tộc.

Tu vi cao thấp không đều, nhưng kém nhất cũng có Hỗn Nguyên Cảnh.

....

Chương 2422: Quân vương đại hỗn chiến, Đạo Lăng Thiên chấp nhất

Từng cái chủng tộc, từng cái quân vương.

Đến hàng vạn mà tính, mười vạn, trăm vạn tu sĩ đứng lơ lửng trên không, khí tức hỗn tạp tràn ngập ở trong mỗi một góc thiên địa, vô cùng doạ người.

Tùy tiện một người đều có chiến lực Hỗn Nguyên Cảnh.

Gần một nửa có Đại Đạo Cảnh.

Lại thêm từng quân vương.

Có thể nói, loại chiến trận này, cổ kim hãn hữu.

Thậm chí có một hai phần uy thế thần chiến.

Bên ngoài trận pháp, vô số tu sĩ nhìn một màn trước mắt, chấn động không gì sánh nổi.

"Ông trời ơi, rốt cuộc xuất động bao nhiêu chủng tộc?"

"Long Tộc, Thú Nhân Tộc, Không Tộc, Lục Nhãn nhất tộc, Cửu Đầu Tộc, Thiên Thần nhất tộc... đều là chủng tộc nổi danh trong vạn tộc a."

"Phô trương thật lớn a."

"Vì đối phó Sở Cuồng Nhân, bọn họ đúng là nhọc lòng."

Nhiều tu sĩ và quân vương như vậy.

Mọi người nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra vẻ tiếc hận.

Theo như bọn họ nghĩ, gần như không ai có thể sống sót khi bị vây giết như thế này, dù cho là Cực Đạo Quân Vương cũng không thể nào làm được.

Loại chiến trận này, thật sự là quá kinh khủng.

"Vạn tộc quân vương, các ngươi làm càn!"

Một tiếng quát lạnh vang vọng đất trời.

Bên ngoài trận pháp, chỉ thấy địa khí lăn lộn, một bóng người từ đằng xa lướt đến.

Đó là Địa Quân.

Pháp Quan của nhân tộc Chí Cao Pháp Đình.

Bây giờ sắc mặt hắn vô cùng âm trầm, dự định ra tay trợ giúp Sở Cuồng Nhân.

Nhưng khi hắn ra tay.

Thiên địa chấn động, một đạo Thiên Thần Chi Quang từ hư không đánh ra, uy thế bàng bạc, so với Địa Quân cũng không kém là bao nhiêu.

"Loại khí tức này, Thiên Thần Lão Tổ."

Địa Quân hơi nheo mắt lại.

Chỉ thấy trong hư không, một lão giả tóc trắng đi ra, mọi cử động có thần quang lưu chuyển, hắn chính là Cực Đạo Quân Vương của Thiên Thần nhất tộc.

Tồn tại cổ xưa nhất trong Thiên Thần nhất tộc hiện nay.

"Địa Quân, ngày xưa ngươi đại náo Thiên Thần nhất tộc ta, bút trương này, chúng ta thanh toán ở chỗ này luôn đi." Thiên Thần Lão Tổ thản nhiên nói.

Nói xong.

Hắn đánh ra một đạo Thiên Thần Chi Quang.

Mà Địa Quân hừ lạnh một tiếng, cũng không cam chịu yếu thế.

Oanh, oanh!

Năng lượng kinh khủng khuếch tán mà ra.

"Vạn tộc, các ngươi dám ngấp nghé khí vận nhân tộc ta, muốn chết!"

Giữa thiên địa, kim sắc cam lâm rơi xuống.

Nhân Phi bung dù mà tới.

Từ trước đến nay ôn nhu như nước, tại thời khắc này nàng mặt mũi tràn đầy lãnh ý.

Nhưng giống như Địa Quân, nàng vừa hiện thân thì có Cực Đạo Quân Vương cường đại hiện thân, ngăn nàng lại, để nàng không cách nào trợ giúp Sở Cuồng Nhân.

"Sở Cuồng Nhân chỉ có ta có thể giết! Các ngươi tính là thứ gì? !"

Ngàn vạn kiếm khí dâng trào như sóng.

Chỗ đến, thiên địa toàn là vết thương.

Kiếm Thánh phi tốc chạy đến.

Một kiếm trảm lên kết giới to lớn, kết giới ông chấn động, khôi phục lại bình tĩnh, kiếm khí hoàn toàn không thể phá hư mảy may.

"Trận pháp này..."

Kiếm Thánh lông mi cau lại.

Còn chưa chờ hắn chuẩn bị một chiêu tiếp theo, một ánh đao gào thét mà tới.

Kiếm Thánh đưa tay chặn lại.

Đối diện, một quân vương Long Tộc vọt tới hắn, một thân Long khí bá đạo phi thường: “Long Tộc Tổ Long Vô Đạo, xin Kiếm Thánh chỉ giáo."

"Tới đi!"

Kiếm Thánh cũng nghiêm nghị không sợ.

Bên trong trận pháp, đại chiến còn chưa mở ra.

Bên ngoài trận pháp, quân vương và quân vương đã chiến.

Mấy vị nhân tộc đỉnh tiêm quân vương, đều gặp đối thủ.

Hết thảy đều như là Nguyên Vũ Vương sở liệu.

Nếu nhân tộc quân vương ra tay, vạn tộc quân vương cũng sẽ không ngồi chờ chết.

Nhân tộc dù thế lớn cũng chỉ có nhất tộc.

Mà vạn tộc quân vương chỉ nhiều chứ không ít hơn nhân tộc, nếu không phải vạn tộc không phải một lòng, liên hợp lại có lẽ nhân tộc đã xong lâu rồi.

Nhưng bây giờ.

Thời cơ để vạn tộc liên hợp xuất hiện.

Đó chính là Sở Cuồng Nhân.

Vạn tộc cho dù có không phải một lòng, dù có suy nghĩ không phải tộc ta trong lòng ắt suy nghĩ khác, nhưng trong chuyện diệt trừ Sở Cuồng Nhân, mục tiêu là nhất trí.

"Muốn thương tổn Quang Minh Chi Tử, các ngươi vọng tưởng!"

Lúc này.

Quang Minh nữ thần đi vào.

Nhưng một quân vương Bất Tử Tộc ngăn nàng lại: “Chậc chậc, Quang Minh nữ thần, hôm nay Minh Tộc các ngươi đừng đến nhúng tay vào chuyện này thì tốt hơn."

Vì đối phó Sở Cuồng Nhân, không ít chủng tộc trong vạn tộc hiện thân.

Minh Tộc thế lực so vô số những thế lực này chỉ có thể coi là trung đẳng.

Chỉ là Quang Minh nữ thần cũng không có lùi bước.

"Ta không tiếc một trận chiến!"

"Nói hay lắm, không hổ là tỷ tỷ thân yêu của ta."

Một tiếng cười vang lên.

Hắc ám khí tức bàng bạc cuốn tới.

Hắc Ám Ma Quân tới.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân bị vây ở trong trận pháp, ánh mắt lóe lên: “Ta không thể để các ngươi cướp đi khí vận trên người hắn như vậy."

"Ngươi sao cũng tới?"

Quang Minh nữ thần nhìn Hắc Ám Ma Quân, lông mi cau lại.

"A, lúc này, buông xuống cừu hận trước đi, bây giờ chúng ta có cùng mục tiêu, không phải sao?" Hắc Ám Ma Quân khẽ cười nói.

Quang Minh nữ thần nghe vậy, khẽ hừ một tiếng, cũng không có ra tay với đối phương.

"Sở quân vương, ta tới giúp ngươi."

Hồn tộc trưởng cũng hiện thân.

Hồn Tộc và Bàn Cổ Tông mật thiết hợp tác, tăng thêm Hồn Mị Nhi, đương nhiên Hồn Tộc sẽ không ngồi nhìn mặc kệ chuyện này.

"Chúng ta cũng tới!"

Minh Nguyệt Vô Hạ thần sắc lạnh lùng nói.

"Tốt!"

Bọn người Lam Vũ, Sở Hồng gật gật đầu.

Bàn Cổ Tông quân vương, tham chiến!

Một trận quân vương đại hỗn chiến trước nay chưa từng có trình diễn bên ngoài trận pháp.

Tất cả người quan chiến đều nhìn trợn mắt há hốc mồm.

"Thế lực tới cũng quá là nhiều đi, ngoại trừ nhân tộc, quân vương đến đây trợ giúp Sở Cuồng Nhân cũng không ít."

"Rút dây động rừng a, trên người Sở Cuồng Nhân liên lụy rất rất nhiều, người nào muốn động hắn đều sẽ dẫn phát hỗn loạn lớn."

"Ta hoàn toàn không ngờ được là một người lại có thể dẫn phát cục diện hỗn loạn như thế, quân vương giống như rau cải trắng liên tiếp xuất hiện a."

"Cái này cũng quá kinh người."

Bên ngoài trận pháp, quân vương hỗn chiến đánh cho long trời lở đất.

Đó không phải là vây quét Sở Cuồng Nhân chi chiến.

Cái này là chiến tranh giữa nhân tộc và vạn tộc!

Cũng may nơi này là Khí Vận Huyền Hoàng Giới, không chết được, nếu như ở bên ngoài thì sợ là trận chiến này sẽ khiến cho chư thiên rung chuyển.

Không, cho dù là ở chỗ này, bởi vì khí vận ảnh hưởng, đối với cách cục tương lai, trận chiến này cũng không thể khinh thường.

Nhất là trận chiến có liên quan đến Sở Cuồng Nhân.

Nếu như hắn bại, khí vận khổng lồ đến gần như không thể tưởng tượng trên người hắn sẽ bị vạn tộc cướp đi, đối với nhân tộc thì là đả kích to lớn.

Trong tương lai, nhân tộc có thể sẽ suy bại.

Nhân tài tàn lụi, quân vương không xuất hiện.

"Khốn kiếp! ! Đạo Lăng Thiên, ngươi điên rồi sao? !"

Lúc này, một tiếng quát lớn vang lên.

Một cỗ uy thế bàng bạc giáng lâm.

Là Vạn Pháp Đạo Tông Pháp Tổ!

Pháp Tổ giáng lâm, căm tức nhìn Đạo Lăng Thiên: “Đạo Lăng Thiên, ngươi còn không mau lui ra, liên thủ với vạn tộc tranh nhân tộc khí vận, còn thể thống gì!"

Pháp Tổ mặc dù không thích Sở Cuồng Nhân.

Nhưng cũng có cái nhìn đại cục.

Biết trong Khí Vận Huyền Hoàng Giới này, Sở Cuồng Nhân có thể bại, nhưng chỉ có thể bại trong tay nhân tộc, không thể thua ở trong tay vạn tộc.

Đạo Lăng Thiên nghe được hắn nói như vậy, sắc mặt âm tình bất định, sau đó hắn kiên định nói: "Pháp Tổ, ngươi xem đi, ta sẽ đánh bại Sở Cuồng Nhân, khí vận trên người hắn là của ta, ta sẽ dẫn Đạo Tông nâng cao một bước!"

Chuyện cho tới bây giờ, hắn đã không có đường lui.

Chỉ có thể đánh!

Chỉ cần hắn tự tay đánh bại Sở Cuồng Nhân, tranh thủ được càng nhiều khí vận trong trận chiến này, sau khi chuyện thành công, cho dù Pháp Tổ có bất mãn với hắn như thế nào đi nữa nhưng nhìn khí vận ở trên người hắn và thiên phú thực lực, cũng sẽ buông tha hắn.

....

Chương 2423 - Là địch của cả thiên hạ, chân chính trấn áp kỷ nguyên, Nguyên Vũ Vương ra tay

"Không Tộc, Long Tộc, Nghịch Mệnh Sư, Lục Nhãn nhất tộc..."

Sở Cuồng Nhân ánh mắt đảo qua một đám quân vương trong trận pháp, cuối cùng rơi vào Đạo Lăng Thiên: “Thậm chí còn có nhân tộc cũng muốn cho ta vào chỗ chết? !"

Nói đến đây, hắn cảm khái một tiếng: “Ai, có đôi khi ta thật hoài nghi rốt cuộc ta làm cái gì? Lại muốn cùng thiên hạ là địch? !"

"Chẳng lẽ là hai tay ta dính đầy huyết tinh? Cho nên thiên hạ đều muốn tru ta cho thống khoái? Chẳng lẽ là độc chiếm khí vận, thiên hạ vạn tộc dung không được ta? Chẳng lẽ là ta khai sáng Bàn Cổ

Tông, uy hiếp đến sự hiện hữu của các ngươi?"

"Thiên hạ a thiên hạ..."

Sở Cuồng Nhân ngửa mặt lên trời cảm khái, lập tức ánh mắt ngưng tụ, ánh mắt như điện, chợt quát một tiếng: “Thiên hạ, ngươi lại dám đối địch với ta! !"

Một câu ra, trở thành kẻ địch của thiên hạ vạn tộc!

Khí tức trên thân Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên nhảy lên tới cực hạn, quân vương uy áp cường đại đến khó có thể tưởng tượng khuếch tán mà ra, kinh thiên động địa, điên đảo Huyền Hoàng.

Vạn tộc quân vương vì đó sợ hãi!

Nguyên Vũ Vương sắc mặt đột nhiên đại biến: “Làm sao có thể? ! Hắn bị Nghịch Mệnh Thiên Long Trận áp chế, lại thêm Hư Không Chuyển Luân lực lượng, sao hắn có thể bộc phát ra lực lượng như vậy, cái này, không thể nào! !"

Quân vương chi uy bá đạo, không thể địch nổi không chút kiêng kỵ khuếch tán.

Có thể so với vạn vị quân vương uy áp cũng ép không được Sở Cuồng Nhân!

Hắn phất tay áo, từng đạo pháp tắc như đầy sao vờn quanh ở xung quanh hắn, một bộ áo trắng như tuyết, uy thế mạnh giống như trấn áp chư thiên!

"Hôm nay, ta không ngại để các ngươi biết, cái gì là quân vương trấn áp kỷ nguyên chân chính! !" Sở Cuồng Nhân ngữ khí băng lãnh nói.

Sưu!

Hắn thân ảnh biến mất tại nguyên chỗ.

Vạn long chi uy không thể nào trói buộc hành động của hắn.

Nháy mắt sau đó, hắn đi tới trước mặt Đạo Lăng Thiên, ánh mắt băng lãnh, đưa tay ở giữa, một cỗ lực lượng pháp tắc vờn quanh đầu ngón tay.

"Đời ta ghét nhất là người phản tộc!"

Lời nói lạnh nhạt truyền vào trong tai Đạo Lăng Thiên.

Ngay sau đó, Sở Cuồng Nhân một chỉ điểm ra, Càn Khôn Tạo Hóa pháp tắc ẩn chứa trong đó, hóa thành một kim hoàng sắc cự chỉ thông thiên triệt địa.

"Không, Tử Khí Đông Lai chín vạn dặm!"

Đạo Lăng Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, mắt đỏ muốn nứt.

Thôi động lực lượng đến cực hạn, từng đạo tử sắc phun ra ngoài, hóa thành chín vạn dặm tử khí, giống như một phiến uông dương đại hải oanh ra.

Nhưng cái này cũng không có tác dụng.

Chín vạn dặm tử khí trước mặt một chỉ này, giống như một tầng giấy mỏng, bị xuyên phá dễ dàng, Đạo Lăng Thiên bị một chỉ này oanh thành mảnh vỡ!

Tính toán nhiều như thế nào, dã vọng nhiều như thế nào...

Theo một chỉ này, tất cả đều tan thành mây khói.

"Không được!"

Nguyên Vũ Vương sắc mặt đại biến: “Nhanh lên!"

Ra lệnh một tiếng.

Hắn đằng không mà lên, Nghịch Mệnh chi lực cuồn cuộn tuôn ra, rót vào bên trong trận pháp, ý đồ lấy uy áp càng lớn trấn trụ Sở Cuồng Nhân.

Mà Không Chi Tử cũng tới trước Hư Không Chuyển Luân, Không Gian pháp tắc chi lực không ngừng đánh ra, cái cực đạo thần binh này tản mát ra vô tận quang huy.

Khí trận kết hợp chi lực, lên một tầng nữa!

Tu sĩ còn lại cũng nhao nhao có động tác, giờ khắc này, cho dù là quân vương hay là Đại Đạo tu sĩ, cùng nhau đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Đại đạo pháp, Hồng Mông pháp, thậm chí vô cùng hiếm thấy cực đạo pháp...

Đủ loại lực lượng pháp tắc, tu hành pháp liên tiếp tuôn ra.

Đối mặt đại dương năng lượng mênh mông trùng trùng điệp điệp này, dù cho là quân vương nấc thang thứ nhất, chỉ sợ cũng sẽ bị oanh thành mảnh vỡ trong nháy mắt.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, ánh mắt lạnh lùng.

Khí tức trên thân, liên tục tăng lên.

Chín trăm tám mươi mốt cái trận pháp trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, Thôn Thiên Chi Thuật thi triển mà ra, thôn phệ ức vạn dặm linh khí, Thiên Nhân Quyết dẫn động thiên địa chi lực...

Tam đại cực đạo tu hành pháp gia trì, để chiến lực Sở Cuồng Nhân tăng lên điên cuồng, trong chốc lát đạt đến một cấp cực kỳ khủng bố.

Tiếp theo, một cái chớp mắt.

Bên ngoài thân thể hắn có từng nét bùa chú lấp lóe mà ra.

Phanh, phanh, phanh...

Từng đạo pháp tắc, tu hành pháp liên tiếp oanh trên người Sở Cuồng Nhân.

Năng lượng bộc phát, thần quang chói mắt.

Thiên địa bị đánh thành một phiến Hỗn Độn.

Trong hỗn độn, năng lượng hỗn tạp hình thành một mảnh cuồng bạo chi hải.

Mà trong lúc này, một bóng người áo trắng như ẩn như hiện.

"Chúng ta nhiều người như vậy liên thủ lại, bị công kích như thế này, dù cho là Sở Cuồng Nhân cũng không khá hơn chút nào."

"Không sai, vạn tộc liên thủ công kích, hắn thua không nghi ngờ!"

"Nhưng ta cũng không có cảm nhận được khí vận thay đổi, nói cách khác hắn còn chưa chết, nhưng hẳn là cũng bị đả thương nặng."

"Không đúng, các ngươi nhìn..."

Lúc này, có người kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy ở trong mảnh Hỗn Độn đó, một trận tiên huy màu trắng lấp lóe mà ra.

Một bóng người đi ra.

Chính là... Sở Cuồng Nhân.

Bên ngoài thân thể hắn có phù văn lưu chuyển, khí huyết tung hoành.

Năng lượng cuồng bạo rơi ở trên người hắn thì tự động tiêu tán.

"Kia là Vạn Pháp Bất Diệt Thể!"

Chúc Dương con ngươi co rụt lại, không khỏi kinh hô một tiếng.

Hắn đã nhìn ra, Sở Cuồng Nhân hiện đang thi triển cực đạo tu hành pháp ghi lại bên trong Thể Chi Thiên Ấn, Vạn Pháp Bất Diệt Thể, pháp môn này tu hành đến cực hạn, có thể diễn sinh ra một loại lực lượng kì lạ có thể miễn dịch pháp tắc.

Chúc Dương cũng tu hành pháp môn này.

Sở Cuồng Nhân biết pháp môn này, là Tha Hóa được từ hắn.

Nhưng bây giờ.

Hắn cảm thấy pháp môn này đối phương tu hành cao thâm hơn

hắn!

"Kiếm, hai mươi ba."

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, tiện tay một kiếm chém xuống.

Oanh!

Kiếm khí vô cùng cuồng bạo phóng lên tận trời.

Kiếm khí một hóa hai, hai hóa bốn, bốn hóa tám...

Trong chớp mắt, lít nha lít nhít kiếm khí đã hóa thành một mảnh kiếm chi đại dương mênh mông.

Kiếm khí gào thét mà ra, phô thiên cái địa.

Chỗ đến, từng tu sĩ bị kiếm khí chém trúng, hóa thành sương máu.

Từng đạo khí vận từ bốn phía bị Sở Cuồng Nhân hấp thu.

"Đáng chết!"

Chúc Dương bị kiếm khí quét trúng, không khỏi bay ngược ra mấy bước, sắc mặt âm trầm nhìn về phía Không Chi Tử, Nguyên Vũ Vương, lớn tiếng nói ra: "Các ngươi khí trận kết hợp, tại sao không có tác dụng, tại sao lực lượng của hắn còn cường đại như vậy?"

Nguyên Vũ Vương cũng hơi nghi hoặc một chút.

Theo lý, Sở Cuồng Nhân bị Nghịch Mệnh Thiên Long Trận uy áp bao phủ, hiện tại hẳn là phải chịu áp lực không thể tưởng tượng mới đúng a.

Tại sao?

Tại sao hắn còn có chiến lực như vậy?

"Chờ một chút, kia là..."

Đột nhiên, Nguyên Vũ Vương phát hiện cái gì, con ngươi bỗng nhiên co rụt lại.

Hắn phát hiện trên thân Sở Cuồng Nhân đang có một cỗ lực lượng kỳ lạ lưu chuyển, cỗ lực lượng đó hắn cũng không xa lạ gì, thậm chí là hết sức quen thuộc.

Kia là... Nghịch Mệnh chi lực!

Là Nghịch Mệnh chi lực chỉ có Nghịch Mệnh Sư mới có!

"Thì ra là thế, thì ra là thế..."

Nguyên Vũ Vương đã hiểu.

Sở Cuồng Nhân lại dùng Nghịch Mệnh chi lực chống cự Nghịch Mệnh Thiên Long Trận!

Trận pháp này là lấy Nghịch Mệnh chi lực làm cơ sở tạo dựng ra, đối với Nghịch Mệnh Sư thì không có hiệu quả gì, Sở Cuồng Nhân phát hiện điểm này, cho nên mới sử dụng Nghịch Mệnh chi lực chống cự trận pháp chi lực!

"Ghê tởm!"

"Ta đoán được có thể hắn có biện pháp ứng phó Nghịch Mệnh Thiên Long Trận, nhưng không ngờ được là hắn lại có thể sử dụng ra Nghịch Mệnh chi lực!" Nguyên Vũ Vương ánh mắt biến hóa.

Hắn rút Nghịch Mệnh chi lực về.

Nếu như trận pháp không thể áp chế Sở Cuồng Nhân, vậy hắn cũng không cần sử dụng trận pháp này, sải bước ra, đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

"Sở Cuồng Nhân, nếm thử cỗ lực lượng này đi!"

Nguyên Vũ Vương vận chuyển Nghịch Mệnh chi lực, hóa thành một thanh thiên nhận khổng lồ.

Thiên nhận chém xuống, uy thế hiển hách!

Vừa ra tay chính là Cực Đạo Quân Vương chi uy!

Chương 2424 - Nghiền ép Nguyên Vũ

Vương, Tha Hóa Nguyên Sơ Chúc Long, Phương Hoa Sát Na

Cực Đạo Quân Vương chi uy, ầm vang nổ tung!

Uy thế không có gì sánh kịp, bao phủ Sở Cuồng Nhân.

"A, Cực Đạo Quân Vương, cũng không phải là chưa từng chém."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, kiếm chỉ ngưng tụ.

Một đạo kiếm khí phóng lên tận trời.

Ầm!

Đao kiếm tấn công, nhấc lên từng cơn bão năng lượng.

Xung kích cường đại khiến cho Nguyên Vũ Vương rút lui mấy chục bước, ánh mắt nhìn Sở Cuồng Nhân tràn ngập ngưng trọng: “Ngươi đúng là Vận Mệnh Chi Chủ khó giải quyết nhất!"

"Ngươi sai, không phải là bởi vì ta là Vận Mệnh Chi Chủ mới khó giải quyết, mà là ta là Sở Cuồng Nhân, cho nên trước mặt ta, các ngươi chỉ có thể cúi đầu! !"

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ.

Cực hạn kiếm hai mươi bốn, ứng biến mà ra.

Lấy thực lực Sở Cuồng Nhân hôm nay, thi triển kiếm hai mươi bốn, chỉ thấy thiên địa hóa ra một đạo kiếm ảnh, ức vạn dặm thiên khung bị chém thành hai nửa.

Một kiếm này, khóa chặt Nguyên Vũ Vương.

Bên ngoài trận pháp.

Kiếm Thánh nhìn thấy một kiếm này, con ngươi có chút co rụt lại: “Thật mạnh!"

Một kiếm này uy lực vượt qua Sở Cuồng Nhân thi triển khi giao thủ với hắn, lúc trước đối phương đánh với hắn một trận, hoàn toàn không có xuất toàn lực! !

"Nghịch Mệnh Thiên Long Trảm!"

Nguyên Vũ Vương thét dài một tiếng.

Ngàn vạn đao quang phóng lên tận trời, ngưng tụ thành một đạo bạch sắc long ảnh trong hư không, long ảnh gào thét, đánh thẳng tới kiếm ảnh của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lực lượng khổng lồ xung kích khiến cho Nguyên Vũ Vương lại bay ngược mà ra lần nữa.

Đại đạo trong cơ thể chấn động, tựa hồ muốn nổ tung.

"Thực lực của hắn đã tiếp cận Đại Đạo Vô Tận! !"

Nguyên Vũ Vương âm thầm kinh hãi.

Hắn mặc dù là Cực Đạo Quân Vương nhưng cách Đại Đạo Vô Tận còn một khoảng cách, hiện tại hắn không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng may mắn, hắn không phải một người chiến đấu!

"Pháp tướng!"

Một tiếng quát lớn.

Chỉ thấy Chúc Dương thôi động Chúc Long chi lực.

Một cái pháp tướng cự đại ngưng tụ mà ra, một cỗ lực lượng thời gian tuôn ra, muốn đọng lại tốc độ thời gian trôi qua xung quanh Sở Cuồng Nhân.

Không chỉ có là hắn.

Vạn tộc quân vương còn lại cũng thôi động cường chiêu đến cực điểm!

Quân vương Thiên Thần nhất tộc đưa tay ở giữa, ngàn vạn Thiên Thần Chi Quang giao hội mà ra, hóa thành một đạo thần quang tươi sáng chói mắt!

Còn có quân vương Lục Nhãn nhất tộc.

Lục Nhãn mở ra, Mệnh Vận Chi Lực lưu chuyển.

Quân vương Cửu Đầu Tộc thét dài một tiếng, chín cái đầu cự đại phát ra từng đợt công kích thuộc tính hoàn toàn khác biệt, hóa thành dòng lũ năng lượng bàng bạc.

Quân vương Không Tộc thôi động Không Gian chi lực.

Vô tận không gian vĩ lực, hóa thành một đạo Hư Không Chi Nhận chém ra.

Đủ loại quân vương cường chiêu, hủy thiên diệt địa!

Có người dùng pháp tướng, có người dùng tu hành pháp.

Thậm chí có quân vương ngưng tụ ra lĩnh vực.

Lĩnh vực vừa mở, trùng trùng điệp điệp đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân!

Rơi vào trên người Sở Cuồng Nhân trước là một cỗ lực lượng thời gian vô cùng to lớn, trong nháy mắt, tốc độ thời gian trôi qua xung quanh Sở Cuồng Nhân bị đọng lại.

"A, thủ đoạn của Nguyên Sơ Chúc Long."

"Nhưng cũng tiếc, ngươi dùng quá kém."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát.

Chỉ thấy quanh người hắn, pháp tắc quang hoa lưu chuyển.

"Tha Hóa... Nguyên Sơ Chúc Long!"

Oanh!

Một cỗ lực lượng thời gian còn kinh khủng hơn Chúc Dương mười mấy lần đổ xuống, lực lượng của Chúc Dương bị tan rã tại chỗ.

Không chỉ có như thế, lực lượng từ bốn phương tám hướng đánh tới cũng bị lực lượng thời gian ảnh hưởng, chậm rãi ngừng ở giữa không trung.

Mơ hồ trong đó.

Mọi người thấy một bóng người màu đỏ như ẩn như hiện ở trong dòng sông thời gian, đập vào mi mắt là một xương mặt sâm bạch, phía trên tuyên khắc vô số hoa văn tinh mịn, một đôi tròng mắt màu vàng óng lộ ra vô tận uy nghiêm.

Đây là... Nguyên Sơ Chúc Long! !

"Không có khả năng! !"

Chúc Dương hít vào một ngụm khí lạnh.

Một màn trước mắt đúng là Nguyên Sơ Chúc Long lại xuất hiện cõi trần! !

"Không đúng, hắn là Sở Cuồng Nhân!"

Có tu sĩ kinh hô một tiếng: “Hắn có pháp môn của Nhân Tổ, có thể cấp tốc nắm giữ tu hành pháp của người khác, thậm chí ngụy trang mình thành một người khác."

Ngụy trang?

Chúng tu sĩ nghe vậy, nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Nhìn vào hai tròng mắt màu vàng lợt của đối phương, bọn họ cảm giác linh hồn của mình đều muốn bị một cỗ sức mạnh vô cùng vĩ đại đọng lại.

Uy nghiêm không thể diễn tả được bằng lời khiến cho bọn họ suýt nữa ngạt thở.

Ngươi nói với chúng ta đây là ngụy trang?

Đây rõ ràng chính là Nguyên Sơ Chúc Long đích thân tới a! !

"Để ngươi nhìn một chút, cái gì là Chúc Long chi lực chân chính!"

Nguyên Sơ Chúc Long...

Không, Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, đằng không mà lên.

Vô biên long uy tiết ra.

Phía sau hắn, Long khí hỗn hợp vô số Chúc Long chi hỏa ngưng tụ thành một con mắt to lớn màu vàng óng: “Chúc Long Chi Nhãn, Thiên Địa Chi Tịch! !"

Lực lượng thời gian lưu chuyển mà ra.

Thiên Địa Nhất Tịch.

Pháp tướng, tu hành pháp, các loại công kích bị đọng lại.

"Chúc Long Chi Nhãn, Phương Hoa Sát Na!"

Từng đạo Chúc Long chi hỏa bao phủ hư không, hóa thành từng đoá từng đoá Hỏa Liên Hoa cực kỳ đẹp, chầm chậm nở rộ, thiên địa tuế nguyệt trôi qua, khi Hỏa Liên nở rộ, thời gian gia tốc lưu chuyển, các loại năng lượng cũng tiêu tán theo.

Phảng phất trong nháy mắt đã qua vạn năm.

Nhưng cái này vẫn chưa xong.

Hỏa Liên rơi vào từng tu sĩ, thọ nguyên bọn họ đang nhanh chóng trôi qua, một số tu sĩ tu vi không đủ, bị lực lượng thời gian ăn mòn, trong nháy mắt tu vi tăng vọt rất nhiều lần.

Mọi người vui mừng quá đỗi.

"Cái Hỏa Liên này gia tốc thời gian của chúng ta."

"Khiến cho chúng ta có thêm mấy trăm vạn năm, mấy ngàn vạn năm lực lượng, ha ha, Sở Cuồng Nhân, ngươi đang giúp chúng ta tu hành a!"

Một số tu sĩ cười ha ha, vô cùng hưng phấn.

Thậm chí có trong chớp mắt tiếp xúc đến quân vương chi cảnh.

Nhưng cũng có tu sĩ cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Trong một chớp mắt, để cho người ta trải trăm vạn ngàn vạn năm?

Đây là thủ đoạn gì?

Mà lại, Sở Cuồng Nhân có hảo tâm giúp bọn họ tăng cao tu vi như vậy?

"A, trộm được lực lượng từ trong thời gian, cũng không phải dễ dàng khống chế như vậy a." Sở Cuồng Nhân khóe miệng hơi vểnh, từ tốn nói.

Hắn vừa dứt lời.

Chỉ thấy những tu sĩ thực lực tăng vọt sắc mặt đại biến, bọn họ cảm thấy cỗ lực lượng đột nhiên tăng vọt trong cơ thể còn không ngừng tăng lên.

Không chỉ có như thế.

Nhục thân bọn họ theo thời gian trôi qua, cũng đang không ngừng già yếu.

Nhục thể già yếu và lực lượng tăng vọt, cả hai xung đột, nhục thể không ngừng bị tan rã, trong một chớp mắt, thọ nguyên đi đến cuối con đường.

Phanh, ầm!

Từng đạo sương máu nổ tung.

Giống như từng đoá từng đoá huyết hoa yêu diễm tuyệt mỹ nở rộ trên không trung.

Phương Hoa Sát Na.

Hoa, lại đẹp, cũng có thời điểm tàn lụi.

Tàn lụi trong tuyệt mỹ.

Hủy diệt trong cực đoan.

Ở trong chớp mắt, cực điểm sáng chói, sau đó vẫn lạc!

"Hắn thế mà nắm giữ lực lượng thời gian đến trình độ này!"

Chúc Dương ngữ khí không khỏi có chút run rẩy.

Sở Cuồng Nhân làm được chuyện đời này hắn không thể nào làm được.

Thân là Chúc Long.

Nhưng lại am hiểu lực lượng thời gian thua xa một nhân loại.

Cái này khiến hắn nhận lấy đả kích trước nay chưa từng có!

"Hắn rốt cuộc tu hành tu hành pháp gì?"

"Đáng chết!"

"Nhân Tổ tu hành pháp, thế mà biến thái đến trình độ này sao?"

Không chỉ là vạn tộc tu sĩ giao thủ với Sở Cuồng Nhân bên trong trận pháp.

Ngay cả nhân tộc bên ngoài trận pháp cũng đều có chút bị hù dọa.

Bọn họ có nghe thấy Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp.

Biết môn tu hành pháp này có thể Tha Hóa ra tu hành pháp của những người khác, cực kỳ cường đại nhưng Tha Hóa ra một trong số nguyên sơ chúng thần Nguyên Sơ Chúc Long...

Loại chuyện này đối với bọn họ thì rất khó tưởng tượng.

Nhất là Thiên Thánh.

Hắn cực độ khát vọng môn tu hành pháp này, nhưng lại không cách nào đạt được.

Nội tâm vô cùng ghen ghét Sở Cuồng Nhân.

....

Chương 2425 - Kiếm trảm tương lai, Tha Hóa Hư Không Chi Chủ, điên cuồng thu hoạch khí vận

Sở Cuồng Nhân Tha Hóa Nguyên Sơ Chúc Long, trắng trợn giết chóc bên trong trận pháp.

Chúc Long chi hỏa thiêu đốt, lực lượng thời gian lưu chuyển.

Từng tu sĩ liên tiếp vẫn lạc trước cỗ lực lượng này.

Cho dù là quân vương cũng không thể chống cự.

Đây là nguyên sơ lực lượng!

"Chúc Long Chi Nhãn, Thiên Địa Hối Ám!"

Chúc Dương đằng không mà lên, sau lưng có Chúc Long Chi Nhãn to lớn mở ra.

Lực lượng thời gian hóa thành một cái hắc ám lĩnh vực, bao phủ Sở Cuồng Nhân ở bên trong, nhưng Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, Chúc Long Chi Nhãn hiện lên một đạo tinh quang.

Lực lượng thời gian ăn mòn mà đến xung quanh không gây thương tổn được hắn mảy may.

Hắn đưa tay vỗ vào hư không.

Vô số Thời Gian pháp tắc huyền ảo hội tụ, hình thành một đạo kiếm ảnh chém ra.

"Chúc Long Chi Kiếm!"

Kiếm ảnh hoạch rơi.

Chúc Dương đưa tay chặn lại, thanh kiếm đó trực tiếp xuyên qua thân thể của hắn.

"Chuyện gì xảy ra?"

Chúc Dương cũng không cảm giác được thân thể của mình có cái gì khó chịu.

Một kiếm đó, không có hiệu quả?

Không đúng!

Đột nhiên.

Chúc Dương tựa hồ cảm ứng được cái gì, con ngươi đột nhiên co rụt lại, Chúc Long Chi Nhãn tỏa ra ánh sáng sáng chói, tựa hồ đang đối kháng với cái gì.

"Đã chậm."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Ầm!

Một đạo sương máu từ trên thân Chúc Dương nổ tung.

Đám người có chút ngây ngẩn cả người.

Vì cái gì?

Một kiếm vừa rồi có hiệu quả rồi?

Tại sao hiện tại mới phát tác?

"Ta biết rồi, một kiếm của Sở Cuồng Nhân chém trúng, không phải Chúc Dương một khắc vừa rồi mà là Chúc Dương giờ khắc này!" Có quân vương nói.

Nghe đến đây, không ít tu sĩ cũng kịp phản ứng.

Kiếm trảm tương lai!

Một kiếm chém xuống, trảm không phải ngươi bây giờ, là ngươi ở tương lai.

Trong nháy mắt khi bị chém trúng, không có phát tác.

Đợi đến thời gian nào đó trong tương lai mới bộc phát.

Có thể là một giây về sau, có thể là một khắc đồng hồ về sau, sau một ngày...

Thậm chí là mười vạn, năm trăm vạn năm về sau.

"Bực này thời gian kiếm chiêu, hoàn toàn khó lòng phòng bị a."

Có tu sĩ nuốt nước bọt nói.

Kiếm trảm tương lai...

Ngay cả quân vương Chúc Long am hiểu Thời Gian Chi Đạo như Chúc Dương đều không phòng được.

Huống chi bọn họ?

Thật sự là quá biến thái.

"Tại sao?"

"Tại sao ngươi am hiểu thời gian tới trình độ này? Chẳng lẽ ngươi hóa thân thành Nguyên Sơ Chúc Long thật sao?" Chúc Dương nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Đối với ảo diệu của Tha Hóa Tự Tại Pháp, hắn khó mà tin được.

"Ngươi, quá nông cạn."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nhẹ nhàng nâng tay, muốn nhất cổ tác khí diệt đi đối phương.

Hóa thân Nguyên Sơ Chúc Long, mặc dù hắn không cách nào đạt tới thời kỳ toàn thịnh của Nguyên Sơ Chúc Long nhưng dù mấy phần uy thế cũng đủ đáng sợ.

Lúc này.

Từng đạo lưu quang từ bốn phương tám hướng lướt đến.

Nhìn kỹ.

Kia là từng sợi xiềng xích.

Mà cuối xiềng xích là từng tu sĩ Không Tộc.

Người cầm đầu chính là một quân vương Không Tộc, thực lực của đối phương cực kỳ cường hoành, mà dáng vẻ đó, hình như Sở Cuồng Nhân từng gặp.

"A, là ngươi, Hư Linh Vương."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Đối phương chính là Không Tộc Cực Đạo Quân Vương hiện thân lúc hắn đại náo Hư Không Chi Ngục ngày xưa, lần này cũng gia nhập vào kế hoạch nhằm vào Sở Cuồng Nhân.

"Sở Cuồng Nhân, mối thù Hư Không Chi Ngục, hôm nay lấy khí vận trên người ngươi trả lại đi." Hư Linh Vương lạnh lùng nói ra.

Lời nói rơi.

Chỉ thấy từng sợi xiềng xích vờn quanh chung quanh Sở Cuồng Nhân, hình thành một cỗ không gian phong cấm chi lực vô cùng mênh mông, phong tỏa ngăn cản hắn.

Từng tu sĩ Không Tộc bắt lấy xiềng xích, liên tục không ngừng đưa lực lượng vào trong đó, đây là một kiện Hồng Mông chí bảo đỉnh tiêm.

Dù cho là Cực Đạo Quân Vương cũng không giãy dụa được trói buộc.

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng: “Ngây thơ."

Chúc Long chi hỏa nương theo lực lượng thời gian thiêu đốt mà ra, hư không bị thiêu đến sụp đổ, không gian phong cấm chi lực cũng đang không ngừng tan rã.

"Cửu Chuyển Hư Không Cấm! !"

Lúc này, trên bầu trời, Không Chi Tử khẽ quát một tiếng.

Hư Không Chuyển Luân bắt đầu xoay tròn.

Từng nét bùa chú xen lẫn hóa thành chín đạo quang hoàn, từ trên bầu trời nhanh chóng rơi xuống, bao phủ Sở Cuồng Nhân ở trong đó, sau đó nhanh chóng co vào bên trong.

Ở trong quá trình này, một cỗ không gian năng lượng đáng sợ cường đại đến đủ để phá hủy vũ trụ, hủy thiên diệt địa điên cuồng đánh thẳng vào Sở Cuồng Nhân.

Oanh! !

Nương theo một tiếng kinh bạo.

Một đạo quang trụ phóng lên tận trời, đánh thẳng vào toàn bộ Nghịch Mệnh Thiên Long Trận.

"Thành công không?"

Không Chi Tử nhìn quang trụ dần dần tiêu tán nỉ non.

Một kích này.

Là hắn phối hợp Hư Không Chuyển Luân đánh ra một kích mạnh nhất.

Cực đạo thần binh, lại thêm cực đạo tu hành pháp, còn có vị Cực Đạo Quân Vương Hư Linh Vương phối hợp, hắn nghĩ không ra Sở Cuồng Nhân sẽ chống đỡ như thế nào?

Không chết cũng sẽ bị trọng thương.

"Hư Không Chi Kiếp."

Một cỗ Không Gian pháp tắc chi lực vô biên ngưng tụ, như sóng triều khuếch tán.

Chỗ đến, thiên băng địa liệt.

Từng tu sĩ Không Tộc bị cỗ lực lượng này trùng kích vào, thân thể nhao nhao bạo liệt, ngay cả Hư Linh Vương đều bị đánh bay ra ngoài mấy trăm dặm.

Mà trên bầu trời, Không Chi Tử và Hư Không Chuyển Luân cũng bị đánh xuống.

"Cỗ lực lượng này, chẳng lẽ..."

Không Chi Tử sắc mặt đại biến.

Chỉ thấy giữa không trung, một đạo bạch sắc thần quang như ẩn như hiện.

Đó là một tồn tại bễ nghễ đương thời, Không Gian pháp tắc bàng bạc vờn quanh quanh thân, làm hắn nhìn giống như Không Gian Chúa Tể, vô cùng đáng sợ.

"Hư Không Chi Chủ! !"

Không Chi Tử ngữ khí khẽ run.

Tu sĩ Không Tộc còn lại cũng đều mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Sở Cuồng Nhân, không chỉ có thể biến thành Nguyên Sơ Chúc Long...

Thậm chí còn có thể hóa thành Hư Không Chi Chủ! !

Làm sao có thể!

"Các ngươi nên hảo hảo cảm thụ hư không kinh khủng một chút."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn chậm rãi giang hai tay ra, Không Gian pháp tắc chi lực mênh mông khuếch tán ra, lực lượng này như sóng triều vuốt hư không.

Toàn bộ Nghịch Mệnh Thiên Long Trận vì thế mà chấn động.

Từng tu sĩ bị cỗ lực lượng này đánh liên tiếp vẫn lạc.

Ngay cả quân vương cũng sắc mặt trắng bệch.

"Không phải là đối thủ, chúng ta tuyệt đối không phải là đối thủ."

"Quái vật, hắn chính là một quái vật."

"Một quái vật có thể hóa thành Hư Không Chi Chủ, Nguyên Sơ Chúc Long, phải làm sao ngăn cản? Không thắng được, chúng ta không thắng được..."

Một chút tu sĩ đã lòng như tro nguội.

Giờ khắc này.

Cuối cùng bọn họ đã hiểu cái gì là chân chính trấn áp một kỷ nguyên.

"Ta không tin lực lượng của hắn là vô cùng vô tận, chúng ta còn có nhiều người như vậy, cùng tiến lên, chậm rãi tiêu hao hết lực lượng của hắn."

"Không sai, giết!"

Nhưng còn có quân vương không chịu nhận thua.

Bọn họ tỉ mỉ chuẩn bị, tìm tới nhiều tu sĩ như vậy.

Nhưng lại giết không được Sở Cuồng Nhân?

Như vậy sao mà được?

Như vậy chẳng phải là vạn tộc sẽ mất hết mặt mũi hay sao?

Rất nhiều tu sĩ trùng trùng điệp điệp xông ra lần nữa, mà Sở Cuồng Nhân không sợ chút nào, một người đối đầu trăm vạn đại quân, khí thế trùng thiên.

Trong lúc chém giết lẫn nhau, vô số khí vận hội tụ tới hắn.

Hắn cảm giác, thần quốc hạch tâm trong cơ thể đang nhảy cẫng.

Từng đạo khí vận bị hút vào trong đó.

"Thống khoái!"

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng.

Một chưởng oanh ra, hơn vạn tu sĩ bị hắn một chưởng oanh sát.

Ngay sau đó, hắn biến hóa về hình thái nguyên bản, Thôn Thiên Chi Thuật thi triển ra, hút pháp tắc, đại đạo chi lực của những người này vào trong cơ thể.

Lực lượng thâm hụt lại khôi phục lại lần nữa.

"Kiếm hai mươi lăm!"

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, một kiếm chém ra.

Chúc Dương bị hắn chém giết tại chỗ.

Mà một kiếm này thế đi chưa hết, mang đi một mảng lớn tu sĩ.

Mà trong lúc Sở Cuồng Nhân điên cuồng thu hoạch khí vận của vạn tộc tu sĩ, Khí Vận Huyền Hoàng Giới đột nhiên chấn động một cái, cách đó không xa, một đạo quang trụ phóng lên tận trời, tất cả tu sĩ sinh lòng cảm ứng, tất cả đều ngừng lại.

....

Chương 2426 - Dẫn động bàng đại khí vận, ngươi cho rằng ta không phá được, áo trắng pháp tướng hiện thế

"Loại khí tức này..."

Sở Cuồng Nhân hai mắt khẽ híp một cái.

Bọn họ ở lâu trong Khí Vận Huyền Hoàng Giới, có cảm ứng với khí vận, mà bây giờ trong cột sáng trùng thiên đó ẩn chứa một cỗ khí vận vô cùng bàng bạc, kích thước to lớn, vượt qua đám người tưởng tượng.

Thậm chí còn đáng sợ hơn trên người mình!

Tất cả mọi người nhìn đạo quang trụ đó, hô hấp không khỏi nặng nề.

"Đây là khí vận gì?"

"Các ngươi nhìn, trong cột ánh sáng có cái gì..."

Trong cột ánh sáng.

Một đoàn ánh sáng rực rỡ đang cuộn trào.

Khí vận bàng bạc ẩn chứa ở bên trong.

"Cái đó chắc chắn là do Khí Vận Huyền Hoàng Giới này dựng dục ra."

"Nhiều tu sĩ chém giết ở chỗ này như vậy, nhưng tu sĩ vẫn lạc có hơn phân nửa khí vận đều bị Khí Vận Huyền Hoàng Giới hấp thu, những khí vận đó đều hội tụ trong quang đoàn này sao? Nếu như có thể có được..."

Đám người hô hấp nặng nề vô cùng.

Phải biết, tu sĩ tiến vào Khí Vận Huyền Hoàng Giới có hơn vạn ức a.

Những tu sĩ này chém giết ở chỗ này, tiêu hao khí vận ngưng tụ mà thành quang cầu, bên trong ẩn chứa khí vận bàng bạc cỡ nào, có thể tưởng tượng được.

Chỉ sợ cho dù chín nghìn chín trăm chín mươi chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín khí vận của Sở Cuồng Nhân cũng không đáng giá nhắc tới a?

"Cái khí vận này là của ta!"

Có vạn tộc tu sĩ nhịn không được đi đến chỗ cỗ khí vận khổng lồ đó.

Nhưng mấy người Nhân Phi, Địa Quân cũng không thể ngồi nhìn.

"Hừ, nằm mơ!"

"Muốn khí vận này, phải hỏi chúng ta!"

Nương theo cỗ khí vận kinh thiên này xuất hiện, tràng diện vốn là hỗn loạn càng thêm hỗn loạn, các phương tu sĩ chém giết.

Vốn là vạn tộc đánh với nhân tộc.

Hiện tại là nhân tộc, vạn tộc tất cả đều đang chém giết lẫn nhau.

Xem nhau như kẻ địch.

Cho dù thế lực nào cũng đều muốn độc chiếm cỗ khí vận này.

Điên cuồng chém giết, từng tu sĩ vẫn lạc, mà khí vận trên người bọn họ cũng hóa thành từng nguồn sáng bị quang đoàn to lớn hấp thu.

Cái này cũng ấn chứng phỏng đoán của đám người.

Cái quang đoàn này đúng là ngưng tụ vạn tộc tu sĩ khí vận mà thành.

"Ha ha, cái khí vận này là của ta!"

Thiên Thánh tới gần quang đoàn.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ vô cùng nóng bỏng.

Một khi có cái khí vận này, hắn tin tưởng chắc chắn mình sẽ có thể Chúa Tể chư thiên, thậm chí được khí vận này gia trì, lĩnh hội Tha Hóa Tự Tại Pháp.

Không sai, nhất định có thể.

Mình không thể kém hơn Sở Cuồng Nhân.

Vì cái gì Sở Cuồng Nhân có thể lĩnh hội Tha Hóa Tự Tại Pháp?

Chắc chắn là bởi vì có khí vận gia trì a.

Chỉ cần mình thành công đạt được khí vận, mình cũng có thể làm được.

Nghĩ đến đây, Thiên Thánh đưa tay về phía khí vận.

Hắn có thể cảm giác được, một cỗ khí vận gia trì mà đến, không giống với pháp tắc lực lượng, khí vận lực lượng vô cùng huyền ảo, huyền chi lại huyền.

Hắn chỉ cảm thấy, mệnh cách của mình đang phát sinh một ít biến hóa.

Thế nhưng là còn chưa chờ hắn hấp thu bao nhiêu.

Một đạo chưởng kình hoành không đánh tới.

Một quân vương vạn tộc hiện thân, đánh bay hắn.

"Thiên Thánh, cái khí vận này, nhân tộc các ngươi không thể chạm vào!"

"Không sai, nhân tộc đã có một Sở Cuồng Nhân, nếu để khí vận này cho các ngươi, vậy chẳng phải chúng ta vĩnh viễn không ngày nổi danh?"

"Nói đúng lắm."

Mấy quân vương chém giết với Thiên Thánh.

Tu sĩ còn lại cũng chém giết lẫn nhau, đánh túi bụi.

Bên trong trận pháp.

Không Chi Tử nhìn cỗ khí vận khổng lồ đó, không khỏi nuốt xuống một chút nước bọt, cũng muốn đi tranh đoạt khí vận, bóng người lóe lên vọt tới.

Nhưng lại bị Nghịch Mệnh Thiên Long Trận ngăn cách.

Trận pháp này, không chỉ có thể ngăn cách ngoại giới.

Còn có thể phong tỏa nội bộ.

"Nguyên Vũ Vương, để cho ta ra ngoài!"

Không Chi Tử lớn tiếng nói.

Khí vận đó, hắn nhất định phải lấy được.

Chỉ cần có khí vận đó, hắn còn cần sợ Sở Cuồng Nhân?

Tương lai đánh bại đối phương, còn không phải chuyện dễ như trở bàn tay?

"Không được!"

Nguyên Vũ Vương lại ánh mắt trầm xuống, cự tuyệt yêu cầu của hắn.

Hắn nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân: “Nếu giải trừ trận pháp, Sở Cuồng Nhân sẽ lấy được được tự do, đến lúc đó hắn ra trận pháp, nếu lại để cho hắn đạt được khí vận đó, vậy thì khó đối phó hơn, chuyện này tuyệt đối không thể được."

"Sẽ không, vạn tộc tu sĩ đều ở bên ngoài, Sở Cuồng Nhân không chiếm được khí vận." Không Chi Tử nhìn khí vận ở ngoại giới lo lắng nói.

"Lỡ như được đâu? Lỡ như để hắn làm được đâu?"

Nguyên Vũ Vương quát lạnh nói.

Hắn mắt sáng như đuốc: “Ta tình nguyện mình không lấy được khí vận đó cũng sẽ không để Sở Cuồng Nhân có cơ hội lấy được."

Nghịch Mệnh Sư chuyên đối địch với Vận Mệnh Chi Chủ.

Bọn họ dâng hiến hết thảy cho Nghịch Thần.

Bọn họ có thể không tiếc bất cứ giá nào đối địch với Vận Mệnh Chi Chủ.

Hiện tại, Nguyên Vũ Vương tự nhận giết không được Sở Cuồng Nhân.

Nhưng tuyệt đối không cho phép đối phương có bất kỳ lớn mạnh nào.

"A, ngươi rất có giác ngộ nha."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Lập tức, hắn nhìn về phía khí vận chi lực bên ngoài trận pháp, trong cơ thể, khí vận thần quốc hạch tâm đang không ngừng chấn

động.

Cực kỳ khát vọng khí vận đó.

Mơ hồ trong đó lại truyền ra một cỗ ba động vô cùng kì lạ, mà khí vận bàng bạc đó như cũng cảm ứng được cái gì, lại vọt thẳng tới trận pháp.

"Đây là có chuyện gì?"

Đám người không khỏi sửng sốt một chút.

Bọn họ vì cỗ khí vận này mà không ngừng chém giết.

Hiện tại, khí vận này tự chủ vọt thẳng tới một hướng nào đó.

"Cái đó là... trận pháp?"

"Không đúng, chuẩn xác mà nói, đó là Sở Cuồng Nhân! !"

Có người con ngươi co rụt lại.

Cái khí vận này đang chủ động vọt thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Cái này, cái này tính là gì? ?

"Vì sao lại như vậy, tại sao khí vận này sẽ chủ động vọt thẳng tới Sở Cuồng Nhân, chẳng lẽ hắn là khí vận chi chủ kỷ nguyên này sao?"

"Dựa vào cái gì? Hắn vốn có khí vận khổng lồ như vậy, nếu lại được khí vận này gia trì, vậy chẳng phải là muốn nghịch thiên? !"

"Ghê tởm..."

Giờ phút này, dù cho là quân vương cũng mặt mũi tràn đầy ghen ghét hâm mộ hận.

Từng người cắn răng nghiến lợi nhìn Sở Cuồng Nhân.

Nhất là vạn tộc quân vương, gần như đều muốn điên rồi.

Bọn họ cảm thấy tất cả chuyện tốt trong thiên địa này đều bị Sở

Cuồng Nhân chiếm.

"Nhất định phải ngăn cản hắn!"

"Cho dù chúng ta không chiếm được khí vận này cũng không thể cho Sở Cuồng Nhân."

"Không sai."

Mới vừa rồi còn chém giết lẫn nhau, vạn tộc quân vương đột nhiên lại ăn ý liên hợp lại với nhau, ra tay với khí vận mênh mông đó.

Như muốn đánh tan.

Đương nhiên bọn người Nhân Phi, Địa Quân sẽ không ngồi nhìn mặc kệ.

"Ngăn cản bọn họ!"

Từng quân vương nhân tộc xuất thủ.

Oanh!

Lúc này, cỗ khí vận khổng lồ đó rơi vào lồng ánh sáng của Nghịch Mệnh Thiên Long Trận, lại bị ngăn cách bên ngoài, không cách nào tới gần.

Nguyên Vũ Vương không khỏi cười ha ha một tiếng: “Sở Cuồng Nhân, ta không biết ngươi dùng biện pháp gì dẫn động cỗ khí vận này, nhưng chỉ cần có Nghịch Mệnh Thiên Long Trận này, cho dù ngươi thủ đoạn cao hơn cũng không lấy được khí vận!"

Hắn có chút may mắn.

May mắn vừa rồi không có nghe Không Chi Tử giải trừ trận pháp.

Nếu không hiện tại sẽ để cho Sở Cuồng Nhân đạt được, đồng thời, hắn càng thêm kiêng kỵ Sở Cuồng Nhân, không ngờ được là đối phương có thể dẫn động khí vận bàng bạc này.

Thủ đoạn của đối phương, thật sự là tầng tầng lớp lớp.

"A, ngươi cho rằng ta không phá được trận pháp của ngươi thật

sao?"

Lúc này, Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Nghe đến đây, trong lòng Nguyên Vũ Vương không khỏi hơi hồi hộp một chút.

Mà sau đó một khắc.

Trên thân Sở Cuồng Nhân chợt bộc phát ra ba ngàn lực lượng pháp tắc.

Pháp tắc xen lẫn lưu chuyển, một bộ áo trắng pháp tướng, rung động thiên địa mà ra!

Chương 2427 - Kinh khủng áo trăng pháp tướng, một kiếm giết địch phá trận

Ba ngàn pháp tắc xen lẫn, một bộ áo trắng pháp tướng ngưng tụ mà ra.

Theo cái pháp tướng này ngưng tụ, vô tận thần quang từ trong đó phun ra ngoài.

Tất cả mọi người đều cảm thấy một cỗ uy áp mạnh mẽ trước nay chưa từng có, còn mạnh mẽ hơn Cực Đạo Quân Vương khuếch tán ra, giống như trấn áp chư thiên!

Toàn bộ chiến trường bởi vì cái pháp tướng này hiện thế mà vì đó nghẹn ngào.

Đây là một bộ áo trắng pháp tướng.

Một bộ áo trắng, không nhiễm trần thế.

Hai con ngươi như nhật nguyệt, đỉnh đầu tinh thần vạn tượng, chân đạp âm dương Hỗn Độn, hai tay nắm chặt sinh tử luân hồi, ngàn vạn pháp tắc như sao vờn quanh ở xung quanh.

Cường đại.

Vô cùng cường đại.

Từ cái trên thân pháp tướng này, đám người cảm nhận được một cỗ cường đại trước nay chưa từng có, phảng phất một đạo khí tức là có thể áp sập chư thiên.

Vô số tu sĩ lần đầu tiên nhìn thấy cái pháp tướng này!

Kinh khủng đến cực điểm! !

"Ông trời ơi, cái này, đây rốt cuộc là pháp tướng gì a."

"Đây là pháp tướng của Sở Cuồng Nhân sao?"

Đám người nuốt nước bọt, không thể tưởng tượng nổi nhìn pháp tướng.

Mấy người Không Chi Tử, Nguyên Vũ Vương cũng không tự chủ được sợ run.

"Cái pháp tướng này, có lẽ có thể đánh vỡ Nghịch Mệnh Thiên Long Trận này!"

Nguyên Vũ Vương nỉ non.

Sau đó, ánh mắt hắn trầm xuống, hét lớn một tiếng: “Không thể để cho hắn đánh vỡ trận pháp, mọi người cùng nhau xông lên, không thể để cho hắn đạt được cỗ khí vận đó! !"

Hắn hét lớn một tiếng, đám người mới hồi phục tinh thần lại.

Đúng vậy a.

Bản thân Sở Cuồng Nhân khí vận đã vô cùng nghịch thiên.

Nếu để cho hắn đạt được cỗ khí vận này, vậy tương lai chư thiên chẳng phải là Sở Cuồng Nhân một người định đoạt rồi? Vạn tộc còn chơi cái gì?

"Giết!"

Bên trong trận pháp, các tu sĩ nhao nhao vọt tới, hung hãn không sợ chết.

Mà áo trắng pháp tướng sau lưng Sở Cuồng Nhân chỉ nhẹ nhàng nâng tay.

Ầm! !

Hư không đột nhiên nổ tung.

Từng đạo pháp tắc thần quang phun ra ngoài.

Chỗ đến, cho dù là Hỗn Nguyên hay là Đại Đạo Chí Tôn, hoặc là nửa bước quân vương, dưới thần quang này, liên tiếp hóa thành tro tàn.

"Lĩnh vực, mở! !"

Có ba quân vương vờn quanh chung quanh Sở Cuồng Nhân.

Bọn họ là quân vương nấc thang thứ nhất.

Trực tiếp triển khai lĩnh vực.

Ba cái lĩnh vực, trùng trùng điệp điệp nghiền ép mà ra.

Mà Nguyên Vũ Vương, Hư Linh Vương cũng theo đó ra tay, cực đạo chi lực chuẩn bị sẵn sàng, hai đại cường chiêu, một trái một phải công đến Sở Cuồng Nhân.

Không Chi Tử cũng không cam chịu yếu thế, pháp tướng ngưng tụ mà ra, trên đỉnh đầu, Hư Không Chuyển Luân phun toả hào quang, gia trì pháp tướng hắn.

Lĩnh vực, pháp tướng, cực đạo pháp.

Ba cỗ lực lượng, đồng thời oanh ra, uy thế doạ người.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, khóe miệng có chút giương lên.

"Cũng chỉ có như thế sao? !"

Hắn năm ngón tay nắm vào trong hư không.

Oanh một tiếng.

Hư không nổ tung!

Sau lưng, áo trắng pháp tướng cũng theo đó có hành động.

Năm ngón tay một nắm, âm dương tạo hóa, sinh tử luân hồi, đủ loại lực lượng pháp tắc ngưng tụ ở giữa năm ngón tay, sau đó oanh ra một quyền vào hư không.

Oanh! !

Hư không như gương, điên cuồng sụp đổ!

Tam đại lĩnh vực nghiền ép mà đến, sụp đổ tại chỗ, ba quân vương nấc thang thứ nhất nhận xung kích trước nay chưa từng có, thổ huyết bay ngược mà ra.

Thậm chí có thân hình nổ tung, trực tiếp bị loại.

Hư Linh Vương, Nguyên Vũ Vương cực đạo chi lực bị một quyền này đánh cho không chịu nổi một kích, trong phút chốc tan thành mây khói.

Hai đại Cực Đạo Quân Vương bay ngược ra bên ngoài mấy trăm dặm.

Còn có Không Chi Tử, thân là yêu nghiệt đứng đầu nhất, hắn thi triển pháp tướng thậm chí có uy lực kinh khủng không thua lĩnh vực.

Lại thêm cực đạo thần binh Hư Không Chuyển Luân chèo chống, lực lượng vô cùng mạnh mẽ hơn xa tầm thường quân vương.

Nhưng cũng tiếc, trước mặt một quyền này của Sở Cuồng Nhân vẫn yếu ớt không chịu nổi.

Chỉ là một kích.

Hắn pháp tướng sụp đổ tại chỗ, Hư Không Chuyển Luân bị đánh bay ra ngoài.

Cả người thổ huyết không thôi.

Hắn hai mắt xích hồng nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân: "Không thể nào, trên thế giới này sao có thể có pháp tướng khủng bố như thế? ! !"

Pháp tướng có mạnh hơn cũng phải có mức độ chứ.

Pháp tướng này của Sở Cuồng Nhân là chuyện gì xảy ra?

Một kích, chỉ một kích thì đánh nát pháp tướng hắn, còn có ba cái lĩnh vực, lại thêm cực đạo chi lực của hai Cực Đạo Quân Vương! !

Pháp tướng khủng bố như vậy, đừng nói gặp.

Từ xưa đến nay, bọn họ ngay cả nghe đều chưa nghe nói qua a!

"Hôm nay, cho dù như thế nào ta cũng tuyệt đối không thể để cho ngươi đạt được cỗ khí vận này!" Nguyên Vũ Vương gầm nhẹ một tiếng, bắt đầu nghịch chuyển đại đạo!

Khí tức của hắn cũng liên tục tăng lên.

Hư Linh Vương cũng giống như vậy.

Dù sao trong Khí Vận Huyền Hoàng Giới này không chết được, liều mạng thì đã sao?

Quân vương còn lại cũng học theo.

Cả đám đều nghịch chuyển đại đạo.

Quân vương chi uy, nâng cao một bước.

Tu sĩ còn lại cũng liều lĩnh, các loại tu hành pháp liều mạng tế ra, chỉ có ở chỗ này bọn họ mới dám làm như thế.

Mà đối mặt đám người liều mạng, Sở Cuồng Nhân cũng lơ đễnh.

Vừa sải bước ra.

Pháp tướng chi uy, khuếch tán mà ra.

Ba ngàn pháp tắc như sóng triều, khuấy động hoàn vũ thương khung.

Bị trùng kích vào, tu sĩ dưới quân vương vẫn lạc như mưa.

Sau đó, Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, một thanh trường kiếm toàn thân như thủy tinh ngưng tụ mà ra, một vòng kiếm quang bắn ra mà ra.

Kia là, Nhân Tổ Chi Kiếm!

Kiếm này vừa ra, khí tức Sở Cuồng Nhân cũng theo đó cao hơn một tầng.

"Kiếm này, giết địch, phá trận! !"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Phía sau hắn, áo trắng pháp tướng cũng đưa tay, ngưng tụ ra một đạo pháp tắc kiếm ảnh, cự kiếm giơ cao, uy thế rung chuyển chu thiên hoàn vũ.

Kiếm chiêu chưa ra, toàn bộ Nghịch Mệnh Thiên Long Trận đã không ngừng rung chuyển.

"Cẩn thận!"

Nguyên Vũ Vương con ngươi có chút co rụt lại.

Không cần hắn nói.

Quân vương còn lại cũng cảm thấy một kiếm này kinh khủng.

Từng người đều vô cùng ngưng trọng.

Bên ngoài trận pháp.

Kiếm Thánh nhìn thấy Sở Cuồng Nhân sắp thi triển một kiếm này, ánh mắt vô cùng lửa nóng: “Để ta xem một chút, cái gọi là kiếm đạo chi cực là phong thái bực nào!"

Một kiếm này, vạn chúng chú mục.

"Kiếm, hai mươi sáu!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát.

Kiếm chi đại đạo hiển hiện ra sau lưng hắn.

Trăm vạn ngàn vạn, vô tận kiếm khí từ trong đó phun ra ngoài, hóa thành một đạo kiếm ảnh cự đại, lộ ra tuyệt thế kiếm uy cổ kim hiếm thấy!

Một kiếm chém xuống, tuế nguyệt trường hà đều giống như bị cắt đứt, chỉ kiếm phong nhấc lên đã khiến cho dưới tu sĩ quân vương bên trong trận pháp vẫn lạc sạch sẽ.

Kiếm ảnh trùng trùng điệp điệp rơi xuống.

Mấy quân vương dùng hết toàn lực ngăn cản.

Nhưng ở trước một kiếm cực hạn sáng chói này, đều là uổng công.

Kiếm rơi.

Quân vương vẫn lạc.

Không phải một hai người.

Mà là tất cả!

Tất cả quân vương bên trong trận pháp bị một kiếm này bao phủ.

Trong nháy mắt khi kiếm khí rơi xuống, công kích của tất cả bọn họ, chống cự của tất cả bọn họ đều yếu ớt giống như một tầng giấy mỏng, bị tuỳ tiện xé rách.

Nguyên Vũ Vương, Không Chi Tử, Hư Linh Vương...

Từng quân vương triệt để tan thành mây khói.

Nhưng một kiếm này uy thế vẫn chưa hết.

Một kiếm này trảm lên Nghịch Mệnh Thiên Long Trận.

Chỉ nghe được từng tiếng long ngâm quanh quẩn mà ra, từng đạo long ảnh vỡ vụn, Nghịch Mệnh Thiên Long Trận, ứng thanh mà phá! !

Trận pháp sụp đổ, khí vận bàng bạc không bị trở ngại, trùng trùng điệp điệp từ trên không trung buông xuống, điên cuồng dũng mãnh lao tới Sở Cuồng Nhân.

Khí vận thần quốc hạch tâm trong cơ thể hắn kịch liệt rung động, giống như cá voi hút nước, nuốt chửng vô tận khí vận.

Tốc độ thôn phệ, ngay cả Sở Cuồng Nhân cũng cảm thấy có chút doạ người.

Nhưng trên mặt hắn lộ ra nét mừng.

Có cỗ khí vận này, lại thêm khí vận tự thân sở hữu, lần này sau khi trở về, chắc chắn có thể nhất cổ tác khí tạo dựng khí vận thần quốc!

....

Chương 2428 - Mạt Nhật Chi Ám và Thiên Tôn hiện thân, một người một kiếm giết đến vạn tộc sợ hãi

Bàng bạc khí vận tràn vào, thần quốc hạch tâm trong cơ thể Sở Cuồng Nhân vì đó nhảy cẫng hoan hô, đang điên cuồng rung động, nhưng vạn tộc tu sĩ thì không dễ chịu.

Sở Cuồng Nhân khí vận vốn vô cùng kinh người.

Hiện tại, lại thêm một cỗ khí vận như thế, khó có thể tưởng tượng tương lai hắn sẽ đạt tới độ cao cỡ nào, chỉ sợ vạn tộc ăn ngủ không yên!

"Sở Cuồng Nhân còn sống, chỉ sợ vạn tộc ta vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được."

"Đúng vậy a, hắn phải chết!"

"Coi như không chết cũng phải nghĩ biện pháp hao tổn khí vận."

Vạn tộc quân vương nhao nhao hành động.

Lần này, bọn họ đoàn kết trước nay chưa từng có.

Các loại sát chiêu đánh thẳng tới oanh sát Sở Cuồng Nhân.

Du cho bọn người Nhân Phi, Địa Quân toàn lực ứng phó, thế nhưng vạn tộc quân vương này số lượng nhiều lắm, cùng tiến lên hoàn toàn không thể ngăn cản hết bọn họ được.

Rất nhanh thì có vài chục quân vương phóng tới Sở Cuồng Nhân.

"Hừ, ngu xuẩn!"

Sở Cuồng Nhân khẽ hừ một tiếng, áo trắng pháp tướng sau lưng phun toả hào quang.

Đấm ra một quyền.

Hư không bị đánh cho vỡ nát.

Từng quân vương vẫn lạc tại chỗ.

Những quân vương này chỉ là phổ thông quân vương, có ngay cả pháp tướng đều không có ngưng tụ ra, sao lại là đối thủ của Sở Cuồng Nhân được?

"Không được, hắn thật sự là quá mạnh."

"Chúng ta hoàn toàn không có phần thắng chút nào."

"Ghê tởm."

Ngay lúc vạn tộc tu sĩ cảm thấy bất đắc dĩ.

Nơi xa, một cái kình thiên đại thủ ngang nhiên đè xuống, uy thế mạnh, kinh thiên động địa, toàn bộ Khí Vận Huyền Hoàng Giới đều vì thế mà chấn động.

Đó là một cái đại thủ tràn đầy khí tức hắc ám nồng đậm!

Lực lượng đó, khiến cho Sở Cuồng Nhân cảm thấy hết sức quen thuộc.

"Mạt Nhật Chi Ám?"

Sở Cuồng Nhân hai mắt khẽ híp một cái.

Không ngờ được là đối phương lại hiện thân trong Khí Vận Huyền Hoàng Giới.

Không chỉ có như thế.

Lực lượng của đối phương, không ngờ cường đại đến trình độ này.

Hắn đã thu thập lực lượng tản mát còn lại sao?

Nhưng mà bây giờ Sở Cuồng Nhân cũng không phải Sở Cuồng Nhân ngày xưa, cho dù là không dùng Quang Minh Chi Chủng, cũng chưa chắc hắn không thể chống cự Mạt Nhật Chi Ám.

"Kiếm, hai mươi sáu!"

Sau lưng, áo trắng pháp tướng bắn ra vô tận thần quang.

Lại là một kiếm ngang nhiên chém ra.

Kiếm khí trùng trùng điệp điệp, kinh thiên động địa.

Phịch một tiếng.

Kiếm và cự chưởng va chạm, kiếm khí và chưởng kình tự mình tiêu tán.

Nhưng ngay sau đó.

Ở một phương hướng khác, có một cỗ khí tức càng mênh mông bộc phát!

Lực lượng này lộ ra một cỗ tôn quý chi ý.

Đây là Huyền Hoàng chi lực!

"Là Thiên Tôn! !"

Nhân Phi nhận ra chủ nhân của cỗ lực lượng này.

Nhưng nàng có chút chấn kinh, lúc trước, Thiên Tôn chiến một trận với ba người Địa Quân, Nhân Phi, Lam Vương, hẳn là bị tổn thương không nhỏ mới đúng, thế nhưng xem cỗ khí tức kinh người này, thương thế của đối phương hiển nhiên đã gần như khỏi hẳn.

Làm sao lại nhanh như vậy?

Phải biết.

Bây giờ Nhân Phi, Địa Quân cũng vẫn chưa khỏi hẳn.

Oanh!

Huyền Hoàng chi lực lăn lộn, hóa thành một đạo cự chưởng kinh thiên, trùng trùng điệp điệp nghiền ép mà ra, chỗ đến, thiên địa rung chuyển, sơn băng địa liệt.

Một kích này, còn kinh khủng hơn Mạt Nhật Chi Ám.

Đây gần như là một kích toàn lực của cảnh giới Đại Đạo Vô Tận!

"Minh Nguyệt Vô Hạ!"

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng.

Mà Minh Nguyệt Vô Hạ ngầm hiểu, tâm niệm vừa động, đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, kiếm linh chi lực trong cơ thể lưu chuyển mà ra.

Đã đột phá quân vương, nàng cộng minh với Nhân Tổ Chi Kiếm, hiệu suất siêu việt lần trước, đã không cần tiêu hao thọ nguyên mới có thể phát huy kiếm này chi lực.

Kiếm linh, thân kiếm chi lực kết hợp.

Chân chính Nhân Tổ Chi Kiếm, lại xuất hiện cõi trần.

Sở Cuồng Nhân một kiếm chém ra, một đạo kiếm ảnh như một vùng ngân hà vắt ngang mà ra, uy lực bá đạo đến cực điểm, trực tiếp xé rách Huyền Hoàng cự chưởng.

Kiếm khí thế đi không giảm, trực tiếp oanh ở một dãy núi phía xa.

Toàn bộ sơn mạch bị san bằng trong nháy mắt.

Mà nhưng không thấy bóng dáng Thiên Tôn.

Không biết là trốn hay là bị trực tiếp đánh ra Khí Vận Huyền Hoàng Giới.

"Thiên Tôn... hừ, kế tiếp đối phó chính là ngươi."

Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng.

Hắn sẽ không tha thứ cho nhân tộc phản đồ.

Sau đó, hắn nhìn về phía một phương hướng khác.

Đó là chỗ Mạt Nhật Chi Ám, mà lúc này đối phương cũng đã biến mất không thấy, chuyện này khiến Sở Cuồng Nhân lộ ra một vẻ suy tư.

Mạt Nhật Chi Ám, Thiên Tôn đồng thời hiện thân.

Đây là trùng hợp?

Hay là có huyền cơ khác?

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân nỉ non, ánh mắt lại cực kỳ băng lãnh.

Trên bầu trời.

Khí vận trùng trùng điệp điệp không ngừng bị khí vận thần quốc hạch tâm trong cơ thể hắn hấp thu, dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, khí vận khổng lồ bị Sở Cuồng Nhân dùng một loại tốc độ không thể tưởng tượng nổi hút vào trong cơ thể.

Sự tình, kết cục đã định.

Vạn tộc quân vương nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng không cam lòng.

Bọn họ nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân, muốn đánh giết đối phương ở chỗ này, cướp đi khí vận của đối phương, đây là cơ hội lật bàn duy nhất của vạn tộc.

"Giết! !"

Cho dù biết Sở Cuồng Nhân khó đối phó.

Nhưng giờ phút này vạn tộc quân vương cũng chỉ có thể làm như vậy.

"Ha ha, nhân tộc ta, há là các ngươi có thể so?"

Địa Quân cười ha ha, tâm tình khuây khoả.

Khổng lồ khí vận, hắn không phải là không có tưởng niệm.

Chỉ là hắn biết mình không thể bảo vệ được nó, nếu như đã rơi vào trên người Sở Cuồng Nhân, vậy thì cho đối phương, suy cho cùng đối phương là nhân tộc.

"A, vạn tộc, nhân tộc ta mới là thiên địa nhân vật chính!"

Nhân Phi cũng cười một tiếng.

Ô giấy dầu trong tay xoay tròn, ngàn vạn tạo hóa thần quang bắn ra.

Từng tu sĩ vạn tộc bị lực lượng này đánh nát.

Một bên khác.

Các tu sĩ Bàn Cổ Tông cũng đều phấn đấu quên mình chém giết.

Cho dù là khí vận bị đoạt đi, bọn họ cũng không có bất kỳ oán giận.

"Chỉ cần Tông chủ không chết ở trong Khí Vận Huyền Hoàng Giới, khí vận nhân tộc ta liên miên, Bàn Cổ Tông ta khí vận liên miên, chút khí vận đó của ta cũng không đáng là gì?"

"Không sai, vì Tông chủ, giết! !"

Đang điên cuồng chém giết, có tu sĩ Bàn Cổ Tông đột phá trong cực hạn.

Thực lực nâng cao một bước.

Bọn họ không sợ sinh tử, khoái ý vô cùng.

Trái lại, vạn tộc tu sĩ mặc dù cũng giống vậy, không sợ sinh tử, muốn giết Sở Cuồng Nhân cho thống khoái, nhưng tâm tình phiền muộn, thực lực khó mà huy sái tự nhiên.

"Giết!"

Áo trắng pháp tướng sau lưng Sở Cuồng Nhân nghiêm nghị mà đứng, cầm Nhân Tổ Chi Kiếm trong tay, cũng gia nhập chiến cuộc, một người một kiếm, thẳng hướng vạn tộc quân vương.

Minh Nguyệt Vô Hạ theo sau lưng hắn, cộng minh với Nhân Tổ Chi Kiếm, phát huy toàn bộ uy lực của khởi nguyên thần binh này.

Cho dù là tùy ý một đạo kiếm khí cũng có thể chém giết quân vương.

Mạnh, mạnh đến không thể địch nổi!

Mạnh đến hắn một người có thể chống lại vạn tộc!

Một trận chém giết kinh thiên động địa, sau đó vạn tộc quân vương đang có mặt ở đây gần như bị Sở Cuồng Nhân một người giết tuyệt, giống như một tôn cái thế Sát Thần.

Giờ khắc này, vạn tộc sợ hãi.

Vạn tộc sợ.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, con ngươi run rẩy, nội tâm hoảng sợ.

"Hoàn toàn không phải đối thủ a."

"Rời khỏi đi, nếu ngươi không đi, khí vận chúng ta cũng bị mất, ở lại chỗ này cũng chỉ cung cấp thêm khí vận cho hắn mà thôi."

"Đúng vậy a, rời khỏi..."

Gặp Sở Cuồng Nhân gần như không thể chiến thắng, các tu sĩ vạn tộc cũng không biết là ai, tộc nào bắt đầu trước, bốn phía tháo chạy.

Những người còn lại dần dần ngừng tay.

Một trận chiến này, quá mức thảm liệt.

Có người liếc Khí Vận Bảng trên bầu trời một cái, một trận chiến này, gần như cắt giảm một phần ba số lượng trên Khí Vận Bảng.

Nói cách khác, một trận chiến này vẫn lạc mấy trăm tỷ tu sĩ!

Chiến đấu đại quy mô như thế, cũng chỉ có trong Khí Vận Huyền Hoàng Giới này mới có thể làm được, nếu như ở ngoại giới, chỉ sợ chư thiên đều sẽ bị đánh sập.

....

Chương 2429 - Ra Huyền Hoàng giới, đối tượng hợp tác của Thiên Tôn, Nghịch Thần

"Sở quân vương, sau này ngươi có tính toán gì?"

Nhân Phi hỏi thăm Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân trả lời: "Về Bàn Cổ Tông, bế quan."

Hắn có thể cảm ứng được, thần quốc hạch tâm trong cơ thể đang phát sinh biến hóa kịch liệt, hắn muốn trở về chải vuốt cỗ khí vận này một chút.

Khí vận thần quốc, cũng đến lúc tạo dựng ra.

"Như vậy cũng tốt."

Nhân Phi gật gật đầu: “Bây giờ ngươi người mang khí vận kinh thiên, chắc chắn vạn tộc nhìn chằm chằm, ra khỏi Khí Vận Huyền Hoàng Giới cũng là cử chỉ sáng suốt."

Chỉ cần Sở Cuồng Nhân còn trong Khí Vận Huyền Hoàng Giới, như vậy cỗ khí vận trên người hắn có phong hiểm bị đoạt đi, mặc dù cực kỳ bé nhỏ.

Nhưng hết thảy vẫn cẩn thận là hơn.

Bên ngoài Khí Vận Huyền Hoàng Giới.

Từng tu sĩ tề tụ, bàn tán ầm ĩ.

"Sở Cuồng Nhân quá hung tàn, một người một kiếm, giết đến vạn tộc tơi bời, so với quái vật còn quái vật hơn a."

"Đúng vậy a, các ngươi nói, trên đời này sao có thể có loại người này đâu?"

"Ai, từ nay về sau, chỉ sợ chư thiên này là do Sở Cuồng Nhân định đoạt, hắn có khí vận, cho dù làm cái gì đều dễ như trở bàn tay, Bàn Cổ Tông hắn cũng sẽ phúc vận liên tục, sẽ nhanh chóng quật khởi a."

Những tu sĩ này có một phần rất lớn là vạn tộc tu sĩ bị Sở Cuồng Nhân đánh tan, lúc này bọn họ tụ tại một khối, bàn tán ầm ĩ.

Mà trong đám người, Không Chi Tử, Chúc Dương, Đạo Lăng Thiên tu sĩ cũng ở đó.

Nghe tu sĩ bốn phía bàn tán, bọn họ biết cỗ khí vận kinh thiên đó cũng bị Sở Cuồng Nhân lấy đi, ghen ghét đến muốn phát điên.

"Sở Cuồng Nhân, hắn có tài đức gì có thể tụ tập nhiều khí vận như vậy, hắn dựa vào cái gì, dựa vào cái gì a? ! !"

"Ta cũng là nhân tộc, vì cái gì không phải ta? !"

Đạo Lăng Thiên mặt mũi tràn đầy xanh xám.

Hắn mơ hồ chú ý tới ánh mắt nhân tộc xung quanh nhìn về phía mình đã không có sùng bái kính sợ ngày xưa, chỉ có xem thường, căm ghét.

Đường đường nhân tộc đệ nhị thần tử, vốn nên là quang mang vạn trượng, ức vạn người kính ngưỡng, nhưng bây giờ lại bị tất cả mọi người căm ghét.

So với chuột chạy qua đường cũng không kém bao nhiêu.

chuyện này khiến Đạo Lăng Thiên nghĩ mãi mà vẫn không rõ.

Sao mình lại lưu lạc đến ngày hôm nay?

Không Chi Tử, Chúc Dương cũng giống vậy.

Bọn họ một người sinh ra trong không gian khởi nguyên, người mang truyền thừa của Hư Không Chi Chủ, tay cầm cực đạo thần binh, một người thân hoài Nguyên Sơ Chúc Long chi huyết, nắm giữ thời gian...

Thiên chi kiêu tử như thế, vốn nên rực rỡ hào quang ở đời này.

Nhưng bây giờ, tất cả danh tiếng đều bị Sở Cuồng Nhân đoạt đi.

Đối phương một người ép đến bọn họ không ngóc đầu lên được.

Để bọn họ nhận hết khuất nhục.

"Ta không cam lòng a..."

Không Chi Tử nghiến răng nghiến lợi, mắt đỏ muốn nứt.

Lúc này.

Trước cửa Khí Vận Huyền Hoàng Giới.

Có từng bóng người xuất hiện.

Một người cầm đầu, một bộ áo trắng như tuyết, không nhiễm trần thế.

Chính là Sở Cuồng Nhân đang định rời đi.

Mà nhìn thấy hắn, một đám tu sĩ vạn tộc không tự chủ được rút lui mấy bước, một trận chiến bên trong Huyền Hoàng giới bất giác hiện lên trong lòng bọn họ.

Bọn họ sợ.

Là sợ thật.

Nơi này không phải Khí Vận Huyền Hoàng Giới.

Nếu là chiến ở chỗ này, bọn họ sẽ chết thật a.

"A."

Nhìn thấy bọn họ tránh lui, Sở Cuồng Nhân không khỏi khẽ cười một tiếng.

Mà khi hắn đi qua Huyền Hoàng giới môn.

Chỉ thấy cánh cửa đó ầm vang chấn động, lại xuất hiện từng vết rách, oanh một tiếng, đại môn kiểm trắc khí vận này trực tiếp nổ tung! !

Một màn này, khiến cho đám người trợn mắt hốc mồm.

"Cái này, đây là có chuyện gì xảy ra?"

"Cửa Huyền Hoàng nổ?"

"Ta biết rồi, là Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân vốn khí vận đã vượt qua hạn mức cao nhất có thể kiểm trắc được của cửa này, mà bây giờ hắn đạt được cỗ khí vận bên trong Huyền Hoàng Giới, môn này lại kiểm trắc khí vận của hắn thì không chịu nổi gánh nặng."

Nghĩ đến đây, đám người không khỏi nuốt nước bọt, khó mà tin được.

Như vậy phải là khí vận khổng lồ cỡ nào mới có hiệu quả này a.

"A, các ngươi có người còn muốn tái chiến sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

Nghe hắn nói như vậy, chúng tu sĩ liên tiếp lui về phía sau.

Không hề nghi ngờ.

Đương kim chư thiên vạn tộc, không một người có thể vượt qua Sở Cuồng Nhân.

"Đánh với hắn? Không muốn sống nữa sao?"

"Đúng vậy."

Đám người bàn tán ầm ĩ, nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt tràn ngập e ngại.

Không Chi Tử, Chúc Dương trước kia cho dù có bất mãn nhưng đối mặt Sở Cuồng Nhân bây giờ bọn họ cũng không có bất kỳ biện pháp nào, chỉ có thể đè cảm giác không cam lòng này xuống.

Thấy không ai lên khiêu khích, Sở Cuồng Nhân nhếch miệng.

Hắn không để ý nữa.

Đối với hắn, bây giờ quan trọng nhất là về Bàn Cổ Tông.

Luyện hóa khí vận trong cơ thể, tạo dựng ra khí vận thần quốc.

Đây mới là khẩn yếu nhất.

Về phần những chuyện khác, đều có thể bỏ qua.

……

Một bên khác.

Trong hư không nào đó.

Một bóng người ngồi xếp bằng, trên thân có từng đạo Huyền Hoàng chi lực lưu chuyển, đây là một lão giả tóc trắng phơ, thoạt nhìn tiên phong đạo cốt.

Hắn, chính là một trong số tam đại Pháp Quan của Chí Cao Pháp Đình ngày xưa, Thiên Tôn!

Giờ phút này, hắn đang chữa thương.

Trong cơ thể hắn có một tia kiếm khí bị tháo rời ra.

"Nhân Tổ Chi Kiếm, quả nhiên không thể coi thường."

Thiên Tôn nỉ non.

Bên trong Khí Vận Huyền Hoàng Giới, hắn ra tay công kích Sở Cuồng Nhân, nhưng lại bị hắn chém một kiếm, mặc dù không chết nhưng trong cơ thể lại còn sót lại một chút kiếm khí.

Kiếm khí này, ngay cả Khí Vận Huyền Hoàng Giới đều không thể bóc ra sạch sẽ.

Có thể thấy được một kiếm này bất phàm cỡ nào.

Lúc này.

Ở trước mặt hắn, một trận khí tức u ám thâm thúy lưu chuyển mà ra.

Một bóng người chậm rãi đi ra.

Đây là một bóng người đen nhánh, thân mặc áo bào đen, thấy không rõ khuôn mặt, nói một cách chính xác thì đó chỉ là một đoàn hắc ám hình người thôi.

"Mạt Nhật Chi Ám, ngươi đã đến."

Thiên Tôn ngước mắt nhìn người tới, cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

"Ừm, Sở Cuồng Nhân không có giết được, hắn được khí vận, sau này muốn đối phó hắn càng khó hơn." Mạt Nhật Chi Ám thản nhiên nói.

Không có ai biết.

Hai người này lại đi cùng với nhau.

"Đi thôi, Nghịch Thần có chuyện tìm chúng ta."

"Nghịch Thần..."

Thiên Tôn ánh mắt lóe lên: “Hắn tìm chúng ta làm cái gì?"

"Đương nhiên là thương lượng chuyện Sở Cuồng Nhân, người này chưa trừ diệt, tương lai chắc chắn là Nghịch Thần, không, thậm chí là đại họa đối với vị kia."

Mạt Nhật Chi Ám ngưng trọng nói.

"Vị kia..."

Thiên Tôn ánh mắt lóe lên: “Thần Hoàng..."

"Hừ, Thiên Tôn, vị kia không phải ngươi có thể phỏng đoán, nếu ngươi muốn đoạt về quyền chưởng khống nhân tộc, vậy thì thành tâm hợp tác với chúng ta đi."

Mạt Nhật Chi Ám khẽ hừ một tiếng.

"Đi thôi."

Thiên Tôn nói.

Đoạt lại quyền chưởng khống nhân tộc, đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn lại đi cùng với Mạt Nhật Chi Ám, hắn biết, hiện tại Sở Cuồng Nhân đã có thành tựu, lại thêm Chí Cao Pháp Đình ở sau lưng chống đỡ, cho dù hắn còn có một số căn cơ trong nhân tộc, nhưng muốn đoạt lại quyền cũng chưởng khống nhân tộc, khả năng không lớn.

Hắn chỉ có thể tìm kiếm đối tượng hợp tác.

Kẻ địch của kẻ địch chính là minh hữu.

Mạt Nhật Chi Ám, Nghịch Thần, hai tồn tại này đều muốn Sở Cuồng Nhân chết.

Đúng là đối tượng hợp tác tốt nhất của hắn.

Thương thế của hắn là do Nghịch Thần trị tốt.

Điểm này, là một trong số những lợi ích khi hợp tác.

……

Một chỗ tinh không, một bộ thân thể to lớn nổi lơ lửng, vô số xiềng xích trói buộc chặt nó, tồn tại này chính là Nghịch Thần!

Mệnh ta do ta, Nghịch Thần Phá Mệnh, Nghịch Thần.

Mà Thiên Tôn, Mạt Nhật Chi Ám đi vào, thi lễ trước một cái, tỏ vẻ tôn kính, trước mặt Nghịch Thần, bọn họ có vẻ hơi nhỏ bé.

"Nghịch Thần, ngươi tìm chúng ta đến đây có chuyện gì?"

"Chờ một người nữa đến đã."

Chương 2430 - Thiên Tôn hành động, Nhân Phi bất an, Lục Nhãn Thần Toán nhắc nhở

Bên trong tinh không.

Thiên Tôn, Mạt Nhật Chi Ám hai người ngồi xếp bằng.

Chỉ chốc lát.

Một bóng người đi vào.

Lại là một trong Nghịch Mệnh tứ vương Nguyên Vũ Vương.

"Bái kiến thần ta."

Nguyên Vũ Vương đi tới trước mặt Nghịch Thần, cung kính nói.

"Ừm, nói tất cả những chuyện có liên quan đến Sở Cuồng Nhân ra đi."

"Vâng."

Nguyên Vũ Vương kể hết những chuyện có liên quan đến Sở Cuồng Nhân ra, ở trong đó bao quát đối phương hiểu được Nghịch Mệnh chi lực, Tha Hóa Tự Tại Pháp.

Sau khi nghe xong, cho dù là Nghịch Thần cũng không nhịn được có chút trầm mặc.

"Từ Vận Mệnh Chi Chủ đời thứ nhất, người này một đại địch của Nghịch Mệnh Sư, ta cho rằng, tiềm lực cao hơn Vận Mệnh Chi Chủ đời thứ nhất."

Nguyên Vũ Vương làm tổng kết.

Nghịch Thần nghe vậy, thản nhiên nói: "Người này không thể giữ lâu, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải diệt trừ, Thiên Tôn, đã đến lúc chứng minh giá trị của ngươi rồi."

Thiên Tôn trầm mặc một chút, lập tức thản nhiên nói: "Cho dù ta có chút căn cơ trong nhân tộc, nhưng muốn giết Sở Cuồng Nhân cũng không dễ dàng."

"Từ hôm nay trở đi, Nghịch Mệnh Sư mặc cho ngươi điều khiển."

Nghe đến nơi này, Thiên Tôn hai mắt tỏa sáng.

Nghịch Mệnh Sư, đây là một cỗ lực lượng không nhỏ.

Chỉ Nghịch Mệnh tứ vương trong đó thì có chiến lực không thua cực đạo.

Nếu vận dụng được tốt, chuyện này sẽ có trợ giúp lớn cho hắn đoạt lại quyền chưởng khống nhân tộc, dù sao hắn muốn nắm giữ nhân tộc một lần nữa, Sở Cuồng Nhân là cửa ải không bỏ qua được, sớm muộn gì cũng phải đối mặt.

Nghĩ đến đây, hắn nói: "Không phụ Nghịch Thần dặn dò."

……

Bên trong Vạn Pháp Đạo Tông.

Một bóng người nhanh chóng lướt đi.

Mà ở phía sau hắn, có vô số bóng người truy kích.

"Đạo Lăng Thiên, ngươi lại dám vi phạm Pháp Tổ chi mệnh, ngươi thật to gan! Mau mau theo chúng ta trở về, tiến vào Đạo Ngục sám hối."

"Không sai, như vậy ngươi còn có cơ hội."

"Đừng buộc chúng ta ra tay."

Sau lưng Đạo Lăng Thiên, mấy quân vương nhao nhao quát to.

Mà Đạo Lăng Thiên sắc mặt âm trầm như nước.

Bởi vì hắn biểu hiện bên trong Khí Vận Huyền Hoàng Giới, những quân vương này muốn bắt hắn về giam lại, mà hắn sẽ không đồng ý.

Hắn tự nhận là không có làm gì sai.

Sai duy nhất chính là không thể đánh bại Sở Cuồng Nhân!

Đạo Lăng Thiên bỏ ra một phen công phu, cuối cùng bỏ rơi quân vương truy sát sau lưng, nhưng cứ như vậy, hắn cũng không thể quay về Vạn Pháp Đạo Tông.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi có chút mờ mịt.

Tiếp theo, mình nên đi nơi nào?

Lúc này.

Một bóng người xuất hiện ở trước mặt hắn: "Chậc chậc, đường đường nhân tộc đệ nhị thần tử, luân lạc tới bị tông môn đuổi, khiến cho người ta thổn thức."

Đạo Lăng Thiên sắc mặt lạnh lẽo: "Ngươi là ai."

"Thiên Tôn."

"Thiên Tôn, nhân tộc phản đồ? !"

Đạo Lăng Thiên lập tức đề phòng.

Đối với đại danh đối phương, hắn cũng nghe thấy liền biết.

"Nói nhân tộc phản đồ, bây giờ ngươi không phải cũng là sao?"

Thiên Tôn khẽ cười nói: "Quyền lên tiếng trong nhân tộc nắm giữ trong tay bọn người Sở Cuồng Nhân, hắn nói chúng ta là phản đồ, chúng ta chính là phản đồ."

Nghe đến đây, trong lòng Đạo Lăng Thiên tràn ngập sự không cam lòng.

Thiên Tôn rèn sắt khi còn nóng: "Có muốn gia nhập chúng ta hay không, cùng nhau lật đổ Sở Cuồng Nhân và Chí Cao Pháp Đình, chúng ta liên thủ, chưởng khống nhân tộc!"

"Ngươi muốn làm gì?"

Hắn biết, rất có thể Thiên Tôn đang lợi dụng mình, nhưng đến tình cảnh hôm nay, Đạo Lăng Thiên tự hỏi đã không chết không thôi với Sở Cuồng Nhân, cho dù là ai, chỉ cần có thể có thể giúp hắn đối phó Sở Cuồng Nhân, hắn không ngại bị lợi dụng.

"Ta muốn ngươi về Vạn Pháp Đạo Tông trước..."

……

Bên trong Chí Cao Pháp Đình.

Nhân Phi đang tu hành, đột nhiên, mi tâm nàng nhảy một cái, đôi mắt đẹp chậm rãi mở ra, lông mi cau lại: “Cảm giác này, hình như có người đang tính kế nhân tộc ta?"

Nàng bắt đầu thôi diễn quá khứ tương lai.

Nhưng lại phát hiện quỹ tích tương lai hoàn toàn mơ hồ.

Hiển nhiên, bị người che đậy Thiên Cơ, khó mà thôi diễn.

"Có thể lẫn lộn Thiên Cơ đến trình độ này, làm ta không cách nào thôi diễn tiếp, chỉ có cùng cảnh giới, rốt cuộc là ai?"

Trong lòng Nhân Phi có cảm giác bất an mãnh liệt.

Nghĩ đến ngày xưa mình đánh với Thiên Tôn một trận, đánh với Hư Không Chi Chủ một trận, sau đó thương thế còn chưa khỏi hẳn, nàng không khỏi thở dài: “Thời buổi rối loạn, mà hết lần này tới lần khác ta có thương tích trong người, cho dù có lòng nhưng sợ bất lực a."

Nàng nghĩ đến Sở Cuồng Nhân.

"Có lẽ nên đi Bàn Cổ Tông một chuyến, tìm hắn thương lượng một chút."

Trong bất tri bất giác, nàng có khuynh hướng dựa vào Sở Cuồng Nhân.

Đối phương, đã trưởng thành đến nàng có thể tin hơn.

Bên trong Bàn Cổ Tông.

Nhân Phi đi vào, nhưng lại biết được Sở Cuồng Nhân từ khi từ Khí Vận Huyền Hoàng Giới trở về vẫn bế quan, đồng thời còn hạ lệnh, không thể quấy nhiễu.

Đây là rất hiếm thấy.

Điều này nói rõ đối phương đang làm một chuyện rất trọng yếu.

Nhưng mà trước khi bế quan trước, đối phương giao quyền quản lý Bàn Cổ Tông lại cho Cố Linh Lung phụ trách, ngoài ra để cho Lam Vương, Minh Nguyệt Vô Hạ phụ trách.

"Dự cảm bất tường sao?"

Cố Linh Lung nghe Nhân Phi nói xong, sau đó lộ ra vẻ suy tư.

Tu vi đến trình độ Nhân Phi, có thể thôi diễn quá khứ tương lai, ngẫu nhiên có thể phát sinh cảm ứng về tương lai, sẽ không vô duyên vô cớ tâm huyết lai triều.

Tỉ như thần chiến.

Các quân vương hoặc nhiều hoặc ít đều có cảm ứng với chuyện này.

Cho nên Cố Linh Lung vẫn rất xem trọng.

"Mặc kệ tương lai sẽ phát sinh cái gì, quan trọng nhất là chiến lực, chiến lực đủ để ứng phó hết thảy tình thế hỗn loạn." Cố Linh Lung nói.

Nàng đang tính toán chiến lực trong Bàn Cổ Tông.

Nhất là quân vương.

"Ai, đáng tiếc, thương thế ta chưa lành, một thân thực lực chỉ có thể phát huy ra một hai phần mười." Nhân Phi bất đắc dĩ lắc đầu.

Nàng và Địa Quân đều là cực đạo đứng đầu nhất.

Thậm chí tiếp cận Đại Đạo Vô Tận.

Dù cho là một hai phần mười cũng có thể có thể so với cực đạo, chỉ là gần đây các cường giả tầng tầng lớp lớp, chỉ là cực đạo, còn chưa đủ gối cao không lo.

"Thương thế? Phu quân đã từng đã nói với ta, Nhân Phi ngươi tu hành chính là Tạo Hóa Chi Đạo đúng không?" Cố Linh Lung nghĩ đến cái gì nói.

"Đúng."

"Có lẽ, Bàn Cổ Tông có biện pháp trị liệu thương thế của ngươi."

Còn chưa chờ Nhân Phi hỏi thăm.

Có người đến đây thông báo Cố Linh Lung, có người tới thăm Bàn Cổ Tông.

Cố Linh Lung tiến về xem xét, không khỏi sửng sốt một chút.

"Là ngươi?"

Người đến là một thầy bói hai nhắm mắt lại.

Cố Linh Lung lần đầu tiên tới Vạn Binh Thành, nhìn thấy đối phương, khi đó đối tính cho nàng một quẻ, nói nàng mệnh cách cực quý.

"A, Lục Nhãn nhất tộc Thần Toán."

Nhân Phi cũng nhận ra đối phương.

Nhiều năm trước, nàng từng có duyên gặp đối phương một lần.

"Nhân Phi cũng tại, cũng tốt." Lục Nhãn Thần Toán khẽ vuốt cằm, sau đó khom mình hành lễ với Cố Linh Lung: “Bái kiến chủ mẫu."

Chủ mẫu?

Cố Linh Lung sửng sốt một chút, sau đó nàng lấy lại tinh thần.

"Ngươi là người của phu quân?"

"Đúng vậy." Lục Nhãn Thần Toán gật gật đầu.

"Ngươi tới đây làm cái gì?"

"Ta thấy được." Lục Nhãn Thần Toán chỉ vào ánh mắt của mình: “Ta nhìn thấy tương lai không lâu, Bàn Cổ Tông sẽ có một kiếp nạn, không, không chỉ là Bàn Cổ Tông, kiếp nạn này còn liên quan đến cả cách cục nhân tộc."

Những năm này Lục Nhãn Thần Toán một mực ở bên trong Vận Mệnh Thần Điện thôi diễn tình thế hỗn loạn tương lai, mà trước đây không lâu, hắn nhìn thấy Bàn Cổ Tông sẽ có một kiếp nạn.

Mà hiện tại Sở Cuồng Nhân đang bế quan.

Hắn chỉ có thể chạy đến thông báo cho Cố Linh Lung, để đối phương chuẩn bị sớm.

"Kiếp nạn sao?" Cố Linh Lung nỉ non, sau đó ánh mắt lộ ra vẻ kiên định: “Cho dù là kiếp nạn gì, Bàn Cổ Tông ta đều sẽ vượt qua!"

....

Chương 2431 - Mấy người Cố Linh Lung chuẩn bị, Kim Dực quân vương dẫn người đến giúp, các tộc liên quân

Bàn Cổ Tông.

Từ khi Nhân Phi, Lục Nhãn Thần Toán liên tiếp gia nhập dưới trướng, Cố Linh Lung báo chuyện có thể xảy ra cho mấy người Lam Vương, Minh Nguyệt Vô Hạ.

Để bọn họ trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Toàn bộ Bàn Cổ Tông như lâm đại địch.

Thời gian nhoáng một cái, mấy chục năm đi qua.

Mà trong đoạn thời gian này.

Ngoại giới cũng gió nổi mây phun.

Từ khi Sở Cuồng Nhân từ Khí Vận Huyền Hoàng Giới trở về, khí vận khổng lồ đưa tới không ít người ngấp nghé, các tộc đều đưa ánh mắt về phía Bàn Cổ Tông.

Bọn họ đều muốn biết, tiếp theo Bàn Cổ Tông sẽ có kế hoạch gì.

Là nghỉ ngơi dưỡng sức?

Vẫn là thừa cơ quật khởi, chiếm lĩnh chư thiên?

Nhưng khiến các tộc ngoài ý muốn chính là các tu sĩ Bàn Cổ Tông ở trong tiên đảo, từng người chuẩn bị các loại công sự phòng ngự.

Chuyện này khiến đám người có chút ngoài ý muốn.

"Bọn họ định phòng bị cái gì sao?"

"Ừm... cũng không phải là không đúng, Sở Cuồng Nhân cướp đoạt khí vận lớn như vậy, các tộc ngấp nghé, hắn muốn phòng bị cũng hợp tình hợp lý."

"Chậc chậc, Sở Cuồng Nhân cũng biết sợ sao?"

Ngoại trừ Bàn Cổ Tông.

Trong vạn tộc cũng không ít chủng tộc âm thầm điều động binh mã.

Một chút quân vương ngửi được một cỗ khí tức không giống bình thường.

Bên trong Bàn Cổ Tông.

Bọn người Cố Linh Lung đang xem một chút tình báo liên quan tới vạn tộc.

Nhất là một chút tình báo về các chủng tộc có thâm cừu đại hận với Sở Cuồng Nhân và Bàn Cổ Tông, ví dụ như là Long Tộc, Không Tộc, Lục Nhãn nhất tộc vân vân.

Những chủng tộc này gần đây đều chiêu mộ binh mã, mở rộng nguồn mộ lính.

Là muốn phát binh Bàn Cổ Tông sao?

Cố Linh Lung âm thầm nghĩ.

Nàng cho người giám sát hành động của những chủng tộc này, một khi những người này có xu thế phát binh, Bàn Cổ Tông sẽ lập tức làm ra phản ứng.

"Nơi này có một chuyện, có chút thú vị."

Minh Nguyệt Vô Hạ cầm lấy một cái ngọc giản, nói: "Nghe nói thời gian trước, Đạo tử Vạn Pháp Đạo Tông Đạo Lăng Thiên trốn đi, sau đó chủ động trở về, nhưng sau đó không lâu, bảo khố Đạo Tông bị trộm, Đạo Lăng Thiên cũng biến mất không thấy nữa."

"Bảo khố là hắn trộm ?"

"Ai biết được, ngoại giới còn có nghe đồn nói là Tông chủ trộm, dù sao không phải Tông chủ còn có một cái xưng hào Đạo Thần sao?"

Minh Nguyệt Vô Hạ nhún vai nói.

"Lời nói vô căn cứ."

Cố Linh Lung nhếch miệng.

Những năm gần đây Sở Cuồng Nhân một mực tại bế quan, hắn đang làm cái gì, không có ai biết, nhưng quả thật hắn ở trong Bàn Cổ Tông.

Hắn sao lại đi trộm lấy bảo khố Vạn Pháp Đạo Tông?

"Lục Nhãn Thần Toán thế nào?"

Cố Linh Lung lại hỏi.

Đối phương tinh thông thôi diễn chi đạo, nhưng thôi diễn tình thế hỗn loạn tương lai, Bàn Cổ Tông sẽ có một kiếp nạn, cho nên đối phương đến thông báo.

Những năm này, đối phương một mực thôi diễn cụ thể chi tiết kiếp nạn.

Nhưng lại không có hiệu quả gì.

Tương lai biến hóa khó lường, hơn nữa còn giống như bị người che lại.

Hoàn toàn không thể thấy rõ.

"Vẫn là như cũ."

Minh Nguyệt Vô Hạ lắc đầu: “Hắn nói, có người cố ý quấy nhiễu hắn thôi diễn tương lai, có thể làm đến bước này ở trước mặt hắn, chỉ có Lục Nhãn nhất tộc, mà còn là cường giả đỉnh cao Lục Nhãn nhất tộc ra tay mới có thể làm được."

"Lục Nhãn nhất tộc, phiền phức, Nhân Phi như thế nào?"

"Xem chừng hẳn là không sai biệt lắm."

"Vậy là tốt rồi, chỉ cần Nhân Phi khôi phục hoàn toàn, có một Cực Đạo Quân Vương tương trợ thì có thêm chút lực lượng ứng phó tương lai."

Cố Linh Lung lẩm bẩm nói.

"Ngoại trừ Nhân Phi, trước khi Tông chủ bế quan, từng giao Nhân Tổ Chi Kiếm cho ta để phòng bất trắc, có kiếm này, ta cũng có thể so với cực đạo."

Minh Nguyệt Vô Hạ cười nhạt nói.

Nàng tu vi không đủ, dù cho là kiếm linh chuyển thế, nhưng cầm Nhân Tổ Chi Kiếm cũng chỉ phát huy ra chiến lực cấp Cực Đạo Quân Vương mà thôi.

Không đạt đến trình độ kiếm hai mươi sáu của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng dù vậy cũng đủ.

"Ừm..."

Cố Linh Lung gật gật đầu, vì ứng phó Lục Nhãn Thần Toán nói nguy cơ, Bàn Cổ Tông đã làm chuẩn bị nhiều lần, có tự tin ứng phó các loại biến số.

Dù cho là Đại Đạo Vô Tận, bọn họ cũng không sợ hãi.

"Linh Lung tỷ, có tình báo mới tới."

Lúc này.

Sở Hồng vội vàng đi đến, sắc mặt nghiêm túc nói: "Thám tử Bàn Cổ

Tông truyền đến tin tức, gần đây Long Tộc, Lục Nhãn nhất tộc, Cổ Tộc, Thiên Thần tộc có không ít binh mã đang âm thầm đi tới Không Tộc, không biết làm cái gì."

"Bọn họ đi Không Tộc làm cái gì?"

Cố Linh Lung nỉ non nói.

Chỉ là còn chưa chờ nàng nghĩ ra, bên ngoài Bàn Cổ Tông có một cỗ khí tức quân vương truyền đến, đám người ra ngoài xem xét, chỉ thấy một nam tử trung niên kim bào chậm rãi đi tới, lực lượng pháp tắc quân vương trên người cũng không tính cường đại.

Chỉ là nấc thang thứ hai, ngưng tụ pháp tướng.

"Là Kim Dực quân vương."

Minh Nguyệt Vô Hạ nhận ra đối phương, là Chí Cao Pháp Đình Chấp Pháp Giả.

"Kim Dực đạo hữu, ngươi đến Bàn Cổ Tông ta làm cái gì?"

"Ha ha, ta nghe nói Bàn Cổ Tông có thể sẽ có chuyện xảy ra, cho nên cố ý chạy qua tương trợ, không chỉ có là ta, một chút Chấp Pháp Giả Pháp Đình ta cũng đang lục tục chạy đến." Kim Dực quân vương cười ha ha một tiếng nói.

Nghe đến đây, Minh Nguyệt Vô Hạ hai mắt tỏa sáng.

Bên trong Chí Cao Pháp Đình có không ít quân vương.

Nếu như bọn họ có thể tương trợ Bàn Cổ Tông thì không gì tốt hơn.

“Như vậy thì đa tạ chư vị."

Cố Linh Lung chắp tay nói.

"Cùng vì nhân tộc, khách khí."

Sau đó không lâu.

Chính như Kim Dực quân vương nói, bên trong Chí Cao Pháp Đình có hơn mười vị quân vương đi vào, có sự gia nhập của bọn họ cũng là trợ lực không nhỏ cho Bàn Cổ Tông.

Một bên khác.

Bên trong Không Tộc.

Không Chi Tử đứng lơ lửng trên không, trên người có Không Gian pháp tắc huyền ảo lưu chuyển.

Ở trước mặt của hắn có từng tôn quân vương.

Còn có các tộc liên quân đếm mãi không hết, lít nha lít nhít, hiện đầy hư không, mà ở trong đó, thủ lĩnh lại là một nhân tộc!

Chính là nhân tộc phản đồ, Thiên Tôn.

Bên cạnh hắn còn có Đạo Lăng Thiên.

"Không Chi Tử, tiếp theo làm phiền Không Tộc các ngươi."

Thiên Tôn nhìn Không Chi Tử cười nhạt nói.

Không Chi Tử nghe vậy, cười nhạt một tiếng: “Không sao, nhưng không biết đám nhân tộc đó nếu thấy ngươi mang binh, bọn họ sẽ có cảm tưởng thế nào."

"Ha ha, dù cho gánh vác ngàn vạn bêu danh thì tính sao? Ta làm hết thảy cũng là vì nhân tộc và vạn tộc có thể chung sống hoà bình."

Thiên Tôn đại nghĩa lẫm nhiên nói.

Trong các tộc liên quân có không ít người âm thầm nhếch miệng.

Vì chung sống hoà bình với vạn tộc?

Có quỷ mới tin ngươi.

Nói trắng ra là muốn trọng chưởng nhân tộc đại quyền.

Sao phải nói đến hiên ngang lẫm liệt như vậy?

Những năm gần đây, Thiên Tôn vì trọng chưởng nhân tộc đại quyền, không chỉ hợp tác với Nghịch Mệnh Sư, Nghịch Thần còn ban cho hắn quyền lợi chỉ huy Nghịch Mệnh Sư.

Hắn còn tìm tới các tộc liên quân.

Hao hết thiên tân vạn khổ, nhấc lên đại chiến với nhân tộc, tổn hại lợi ích nhân tộc, chỉ vì để cho mình chưởng khống đại quyền một lần nữa.

Cho dù các tộc liên quân bất hòa với nhân tộc, nhưng cũng khịt mũi coi thường người này, tính toán như thế chủng tộc của mình, có thể nói là không bằng heo chó a.

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng người nào cũng không nói.

Dù sao, thực lực Thiên Tôn cực mạnh.

Hiện nay chư thiên không có mấy người là đối thủ của hắn.

Còn là nhân tộc.

Còn là nhân tuyển tốt nhất để đối phó Sở Cuồng Nhân, đối phó nhân tộc.

"Tốt, bắt đầu hành động đi."

Thiên Tôn lớn tiếng nói, ánh mắt lộ ra vẻ băng lãnh.

Trong lòng của hắn biết trong lòng các tộc nghĩ về hắn như thế nào, nhưng hắn không quan tâm, người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, chỉ cần có thể đạt thành dã tâm của mình, chút ít ủy khuất này đáng là gì đâu? ?

....

Chương 2432 - Lục Nhãn Thần Toán nhìn thấy một góc tương lai, há để cho các ngươi giương oai

"Không được!"

Bên trong Bàn Cổ Tông.

Đang thôi diễn thế cục tương lai biến hóa, Lục Nhãn Thần Toán mở hai mắt ra.

Sáu cái điểm sáng trong mắt hắn chợt lóe lên.

Mà ở giữa cái trán, Đệ Tam Mục cũng lập tức nổ bắn ra một đạo tinh quang, ngay vừa rồi, hắn rốt cục phá vỡ được vận mệnh phong tỏa của quân vương Lục Nhãn nhất tộc.

Thành công bắt được một góc tương lai.

Nhưng một góc này lại làm cho hắn sắc mặt đại biến, cảm thấy kinh hãi.

Bởi vì một góc tương lai này, bên trong Bàn Cổ Tông, thi hài khắp nơi, Huyền Thiên Cửu Tinh tử thương thảm trọng, Nhân Phi Lam Vương thoi thóp.

Một góc tương lai này cực kỳ thảm thiết!

Hơn nữa một góc tương lai này sắp diễn ra!

"Nhất định phải nhanh chóng thông báo cho chủ mẫu mới được."

Lục Nhãn Thần Toán nuốt nước bọt một cái nói.

Một góc tương lai này khiến cho trong lòng hắn run sợ.

Hắn không nhìn thấy mảy may tin tức liên quan tới Sở Cuồng Nhân, bởi vì đối phương không trong phạm vi hắn thôi diễn, thế nhưng là hắn đã thấy được một góc tương lai này, một màn thảm liệt như vậy rất có thể sẽ diễn ra.

Hắn không dám tưởng tượng, nếu như chuyện này xảy ra thì Sở Cuồng Nhân sẽ phẫn nộ đến mức nào, chư thiên này ngăn cản được lửa giận của hắn sao? !

Ngay khi hắn chuẩn bị có hành động...

Đã thấy trong hư không, đột nhiên chấn động.

Giữa thiên địa, một cỗ uy áp không có gì sánh kịp bỗng nhiên giáng lâm.

Bên trong Bàn Cổ Tông.

Cố Linh Lung đang tổ chức công sự phòng ngự cho Bàn Cổ Tông.

Nhưng uy áp đột nhiên xuất hiện khiến cho sắc mặt nàng hơi đổi một chút.

"Đây là có chuyện gì?"

Sưu!

Cố Linh Lung bóng người lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Trên không Bàn Cổ Tông.

Một cái vòng xoáy không gian thật lớn đột nhiên trống rỗng tạo ra, từng bóng người từ trong đó đi ra, rất nhanh đã bao trùm toàn bộ chân trời.

Trên người mỗi người đều tràn đầy sát khí.

"Tại sao có thể như vậy, bọn họ xuất hiện như thế nào?"

Có tu sĩ Bàn Cổ Tông không hiểu.

Mà Dương Mi ánh mắt ngưng tụ: “Là thủ đoạn không gian, là một loại thủ đoạn không gian phi thường cao minh nào đó, hẳn là thủ bút của Không Tộc."

Trước mắt tu sĩ, đến ngàn vạn.

Trong đó càng không thiếu quân vương.

Nhưng những tồn tại này lại đột nhiên xuất hiện trên không Bàn Cổ Tông, thủ đoạn không gian như thế này, dù cho là Dương Mi cũng cảm thấy kinh hãi.

Không Tộc vì chuyển di những người này, tuyệt đối bỏ ra cái giá không nhỏ.

"Bàn Cổ Tông, tận thế của các ngươi đến!"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Không Chi Tử đi tới, ánh mắt che kín kiên quyết chi ý.

Vì né qua nhân tộc quân vương khác và trùng điệp phòng tuyến Bàn Cổ Tông bày ra, Không Tộc hao phí một nửa để uẩn chuyển di những tu sĩ này.

Lần này.

Nếu còn không thể giết Bàn Cổ Tông, giết Sở Cuồng Nhân...

Vậy hắn sẽ không có cơ hội chiến thắng đối phương.

"Hừ, ngươi là cái thá gì? Cũng dám nói tận thế?"

Một giọng nói lạnh lùng quanh quẩn thiên địa.

Chỗ sâu trong Bàn Cổ Tông.

Một cỗ thần quang mênh mông ngút trời mà lên, một bóng người phong hoa tuyệt đại chậm rãi đi ra, trong lúc giơ tay nhấc chân, đều là bá khí bất thế.

Chính là Lam Vương.

Nàng mắt lạnh nhìn bọn người Không Chi Tử, đưa tay ở giữa, ẩn ẩn sinh ra cộng minh nào đó với linh khí tiên đảo, uy áp trên người thẳng bức Đại Đạo Vô Tận.

Không.

Thậm chí đã có thể có thể so với Đại Đạo Vô Tận.

"Loại lực lượng này, là tiên đảo linh khí gia trì."

Không Chi Tử ánh mắt ngưng tụ.

Trước chuyến tiến đánh Bàn Cổ Tông này, đương nhiên bọn họ cũng đã tìm hiểu tình báo Bàn Cổ Tông, trong đó, tiên đảo Bàn Cổ Tông cũng có.

Đây là một tòa tiên đảo tới từ nhân tộc tổ địa.

Đảo chi chủ, trong tiên đảo này có lực khống chế gần như tuyệt đối.

Theo bọn họ biết, đảo chi chủ là Sở Cuồng Nhân.

Hiện tại, làm sao thành Lam Vương?

"Hóa ra quyền lực đảo chủ này có thể chuyển di."

Không Chi Tử rất nhanh suy đoán được chân tướng.

"Nếu biết, vậy các ngươi lưu lại cho ta đi!"

Lam Vương đưa tay một trảo vào trong hư không.

Một cỗ lực lượng vô cùng mạnh mẽ đổ xuống.

Tiên đảo linh khí gia trì, lực lượng của nàng tăng vọt rất nhiều, tùy ý một chiêu một thức đều có uy lực kinh khủng có thể đánh tan cực đạo bình thường.

Các tộc liên quân nhìn mà tim đập nhanh, lạnh mình không thôi.

Lực lượng này, không khỏi quá kinh khủng đi!

Nhưng đột nhiên, động tác Lam Vương dừng lại một chút, sắc mặt hơi đổi một chút, kết nối với linh khí tiên đảo đột nhiên bị cắt ra!

"Chuyện gì xảy ra?"

Lam Vương sắc mặt hơi đổi một chút.

Một bóng người từ liên quân đi ra, chính là Thiên Tôn, hắn nhìn Lam Vương, lạnh nhạt nói ra: "Lam Vương, đã lâu không gặp."

Hắn mặc dù đang cười nhưng ánh mắt vô cùng băng lãnh.

Nghiêm khắc mà nói, sở dĩ hắn sẽ luân lạc tới một bước hôm nay, nguyên nhân lớn nhất chính là do Lam Vương tạo thành.

Nếu không phải đối phương điều tra thì sao hắn lại bại lộ?

Nếu không phải đối phương và Nhân Phi, Địa Quân liên thủ thì sao hắn lại bại trốn?

"Ngươi làm cái gì?"

"Không có gì, chỉ là thả một vài thứ lên trên tiên đảo thôi, ví dụ như là Vạn Pháp Đạo Tông... Định Linh Trụ!" Đạo Lăng Thiên cười lạnh một tiếng nói.

Định Linh Trụ.

Hồng Mông chí bảo của Vạn Pháp Đạo Tông.

Bảo vật này có thể định trụ linh khí, vô cùng huyền ảo.

"Định Linh Trụ, thì ra là thế." Cố Linh Lung bừng tỉnh đại ngộ: “Vạn Pháp Đạo Tông mất trộm bảo khố, quả nhiên là ngươi làm, Định Linh Trụ này chính là ngươi trộm từ Vạn Pháp Đạo Tông ra, dùng để định trụ linh khí tiên đảo."

"Biết cái tiên đảo này lợi hại, há có thể không phòng bị đâu?"

Đạo Lăng Thiên nói.

Định Linh Trụ chính là nguyên nhân hắn về Vạn Pháp Đạo Tông.

Vì vật này, hắn cam nguyện bị giam giữ trong Đạo Ngục, thừa cơ chạy ra, trộm cướp bảo khố, bây giờ hắn và Vạn Pháp Đạo Tông có thể nói là triệt để quyết liệt, trong mắt đối phương, hắn và Thiên Tôn đã trở thành phản đồ nhân tộc.

Nhưng hắn không quan tâm.

Chỉ cần đánh thắng một trận này, hắn và Thiên Tôn có thể chậm rãi nắm giữ nhân tộc.

Sửa lịch sử chỉ cần một câu nói là được.

"Các ngươi đặt Định Linh Trụ lên trên tiên đảo như thế nào?" Cố

Linh Lung hơi nghi hoặc một chút, đột nhiên, nàng nghĩ tới điều gì, con ngươi hơi co lại: “Là Kim Dực quân vương, không, là những quân vương Chí Cao Pháp Đình! !"

"Ha ha, Sở phu nhân đúng là thông minh a."

Sau lưng Cố Linh Lung vang lên một giọng nói lạnh lùng.

Một đạo chưởng kình đánh thẳng tới phía nàng.

Đồng thời.

Một đạo kiếm khí bắn ra, đánh nát chưởng kình.

Minh Nguyệt Vô Hạ xuất thủ.

Nàng mắt lạnh nhìn một quân vương cách đó không xa, đó là Chấp Pháp Giả đến từ Chí Cao Pháp Đình, nói là đến trợ giúp Bàn Cổ Tông.

Không ngờ được là đối phương thế cũng phản bội nhân tộc.

"Ha ha, Thiên Tôn ta kinh doanh ở Chí Cao Pháp Đình nhiều năm như vậy, đương nhiên có không ít căn cơ, ta nhờ bọn họ giúp ta đặt Định Linh Trụ đến tiên đảo, là chuyện cực kỳ đơn giản." Thiên Tôn cười lạnh một tiếng nói.

"Không có tiên đảo linh khí gia trì, quân vương nhân tộc còn lại nhất thời bán hội cũng không đuổi kịp, ta muốn xem xem các ngươi có thể làm sao!"

Đạo Lăng Thiên lạnh giọng nói ra: "Giết! !"

Chậm thì sinh biến.

Bọn người Đạo Lăng Thiên, Không Chi Tử không do dự nữa.

Sau lưng, các tộc đại quân trùng sát mà ra.

"Đây là địa bàn Bàn Cổ Tông ta, há có thể để các ngươi giương oai?"

Một giọng nói lạnh lùng vang vọng.

Giữa thiên địa, có từng đạo huyết sắc đường vân lưu chuyển mà ra.

Sát khí bàng bạc phóng lên tận trời.

Mà trong vô tận sát khí, một bóng người tóc trắng phơ, tay cầm tàn binh, chậm rãi đi tới, chính là quân vương Bàn Cổ Tông, Binh Tai!

Binh Tai vừa đột phá quân vương không bao lâu.

Nhưng khí tức của hắn lại kinh khủng đến cực điểm!

Cũng không kém hơn một vị cực đạo chút nào.

Bởi vì giờ khắc này, hắn có Trạch Quốc Chiến Đồ Đại Trận gia trì!

Mà trận pháp này chính là một trong số những át chủ bài của Bàn Cổ Tông.

Chương 2433 - Quân vương đại chiến, Nhân Phi bước vào Đại Đạo Vô Tận cảnh

Binh Tai dậm chân mà đến, Trạch Quốc Chiến Đồ Đại Trận gia trì.

Khí tức trên thân có thể so với cực đạo!

Thiên Tôn có chút ghé mắt, lập tức cười lạnh một tiếng: “Một cực đạo, không thay đổi được chiến cuộc, hôm nay Bàn Cổ Tông thua không nghi ngờ! !"

Sau lưng hắn, các tộc quân vương cũng ngang nhiên xuất thủ.

Bọn người Không Chi Tử, Chúc Dương, Đạo Lăng Thiên đều ra tay.

Oanh! !

Song phương quân vương đánh vào một khối.

"Ha ha, từ số lượng đến xem, chúng ta chiếm cứ ưu thế thật lớn, lần này, Bàn Cổ Tông tuyệt đối không phải là đối thủ của chúng ta."

"Cẩn thận, Sở Cuồng Nhân còn không có hiện thân đâu."

"Yên tâm, lợi khí đối phó Sở Cuồng Nhân, chúng ta đã chuẩn bị tốt."

Các tộc liên quân lòng tin tràn đầy.

Mà bên trong Bàn Cổ Tông, đột nhiên có từng đạo khí tức ầm vang bộc phát.

Chỉ thấy từng quân vương ngẩng đầu dậm chân đi ra.

Dương Mi Đạo Nhân, Lam Vũ, n Hồng Hoa, Sở Hồng, Tam Thanh, Phục Hi Nữ Oa, còn có mấy Chấp Pháp Giả thực tình thành ý của Chí Cao Pháp Đình tới.

Số lượng quân vương nhiều hơn các tộc liên quân tưởng tượng.

Không chỉ có như thế.

Những quân vương này trong tay trang bị vô cùng tốt, kém nhất cũng là Hồng Mông chí bảo đỉnh tiêm, so với trang bị trong tay các tộc liên quân thì tốt hơn nhiều lắm.

Không, không chỉ có là quân vương.

Những Đại Đạo tu sĩ trong Bàn Cổ Tông đều có Hồng Mông chí bảo.

"Số lượng quân vương của bọn họ còn không ít."

"Hừ, thì tính sao?"

"Giết!"

Mặc dù số lượng quân vương Bàn Cổ Tông vượt qua các tộc liên quân tưởng tượng nhưng lần này bọn họ xuất động năm sáu mươi vị quân vương, lại thêm để uẩn các tộc, các loại át chủ bài ẩn tàng thật lâu, quyết tâm muốn tiêu diệt Bàn Cổ Tông.

Chiến đấu hết sức căng thẳng.

Các loại năng lượng cuồng bạo nổ tung trên bầu trời Bàn Cổ Tông.

Hoa mỹ thần quang, tiên huy sáng chói...

Các loại pháp tắc va chạm nở rộ hào quang, chướng mắt chói mắt.

"Tru Tiên Kiếm Trận, mở!"

Thông Thiên giáo chủ cầm Tru Tiên Kiếm Trận đã sớm thuế biến trong tay, lấy sức một mình đối kháng bốn vị quân vương, kiếm khí ngang dọc, không rơi vào thế hạ phong.

Lý Quân quanh thân Thái Cực Đồ vờn quanh, dốc hết sức trấn áp ba vị quân vương.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tay cầm ngọc như ý, tiên huy lưu chuyển, từng đạo thần quang đánh ra, mấy quân vương bị hắn đánh cho người ngã ngựa đổ, vô cùng chật vật.

Tam Thanh vốn là tồn tại đỉnh tiêm Bàn Cổ vũ trụ, dung nhan tuyệt thế.

Đi vào Hồng Mông Đại Thế Giới thì nhất phi trùng thiên.

Lại thêm Sở Cuồng Nhân dốc lòng chỉ điểm và vun trồng, các loại tài nguyên, chí bảo đều không keo kiệt, bọn họ tấn cấp quân vương, chiến lực cực kỳ cường đại.

Ngoại trừ bọn họ, còn có Nữ Oa Phục Hi.

Một người vận dụng tạo hóa chi năng, một người Bát Quái Đồ diễn hóa thiên địa.

Huynh muội liên thủ, đúng là kéo lại một quân vương nấc thang thứ hai.

Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu và tồn tại Tiên Cổ cũng không cam chịu yếu thế.

Quân vương chi chiến, hừng hực khí thế.

Nhưng cái này cũng không hề là nhân tố quyết thắng chân chính của một trận chiến này.

Một trận chiến này, nhân tố quyết thắng ở cực đạo!

Một Cực Đạo Quân Vương vượt mấy chục, trăm quân vương!

Bọn họ mới là mấu chốt của trận chiến này.

Mà các tộc liên quân, một trận chiến này ngoại trừ cường giả đỉnh cao Thiên Tôn, còn xuất động ba vị cực đạo, phân biệt đến từ Không Tộc, Long Tộc, Thiên Thần nhất tộc.

Lại thêm Không Chi Tử tay cầm Hư Không Chuyển Luân, chiến lực không kém cực đạo.

Tương đương với bốn vị Cực Đạo Quân Vương!

Bọn họ đứng lơ lửng trên không, trên thân thần quang cái thế!

Uy áp không có gì sánh kịp, như cuồng triều quét sạch, vuốt hư không, trùng trùng điệp điệp nghiền ép mà ra, đảo qua toàn bộ Bàn Cổ Tông.

Bọn họ đang tìm kiếm Sở Cuồng Nhân.

Bọn họ cũng đều biết, đám người Tam Thanh, Huyền Thiên Cửu Tinh cũng không khó đối phó.

Chân chính để cho người ta khó giải quyết chính là Sở Cuồng Nhân.

Chỉ cần hắn không hiện thân, một trận chiến này không tới thời khắc chân chính quyết thắng!

"Trên tình báo nói, Sở Cuồng Nhân đã nhiều năm không có hiện thân, nói hắn đang bế quan, nhưng rốt cuộc hắn đang bế quan cái gì đâu?"

"Là chuẩn bị đột phá? Hay là làm cái khác đây?"

Thiên Tôn âm thầm nghĩ tới.

Nh như vậy cũng tốt, Sở Cuồng Nhân đang bế quan, nói rõ hắn không rảnh bận tâm chuyện khác, bọn họ dễ giải quyết Bàn Cổ Tông, sau đó lại chuyên tâm đối phó hắn.

"Diệt trừ bọn người Lam Vương trước rồi nói."

Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng nói.

Các tộc cực đạo, ngang nhiên xuất thủ.

Không Chi Tử nhắm ngay Hồn Mị Nhi.

"Tiện nhân, chết đi cho ta đi! !"

Đối phương ngày xưa khiến cho hắn chịu nhục nhã bị từ hôn, ở trong mắt hắn, đối phương là gần với Sở Cuồng Nhân, người hắn thống hận thứ hai trong cuộc đời.

Cho nên vừa ra tay chính là sát chiêu cực điểm, không lưu tình chút nào!

"Linh Hồn Thần Quang!"

Hồn Mị Nhi không chút nào yếu thế, đánh ra một đạo Linh Hồn Thần Quang.

Phịch một tiếng.

Không Chi Tử chỉ cảm thấy đầu bị va chạm mãnh liệt, có chút choáng váng.

Linh Hồn chi đạo, quả nhiên quỷ quyệt.

Ánh mắt của hắn ngưng tụ, bảo vệ chặt tâm thần!

Sau đó sát chiêu tái xuất.

Mặc dù Linh Hồn chi đạo của Hồn Mị Nhi huyền ảo, nhưng phương diện tu vi chênh lệch không phải dễ dàng bù đắp như vậy, mắt thấy muốn lâm vào nguy cảnh, một đạo chưởng kình mênh mông cuốn tới, chấn Không Chi Tử lui ra.

"Muốn thương tổn nữ nhi của ta, Không Tộc muốn khai chiến với

Hồn Tộc ta sao?"

Một bóng người ngẩng đầu dậm chân đi tới.

Chính là Hồn tộc trưởng.

Trước đó vài ngày hắn nhận được tin tức từ Bàn Cổ Tông, bởi vì lo lắng an nguy của Hồn Mị Nhi, cho nên trong khoảng thời gian này một mực ở lại trong Bàn Cổ Tông.

Lúc này vừa vặn có thể trở thành đỉnh tiêm chiến lực của Bàn Cổ Tông.

"Khi các ngươi đến Không Tộc từ hôn, Không Tộc ta đã không chết không thôi với các ngươi." Không Chi Tử lạnh hừ một tiếng.

Hắn và Hồn tộc trưởng chiến đến một khối.

Mà ba vị cực đạo của Không Tộc, Long Tộc, Thiên Thần nhất tộc cũng ra tay.

Lam Vương hừ lạnh một tiếng, chiến với một người trong đó.

Oanh một tiếng, năng lượng bạo liệt.

Cực Đạo Quân Vương đối oanh với Lam Vương bị đánh bay ra ngoài.

"Thật mạnh!"

"Đây cũng không phải là Cực Đạo Quân Vương phổ thông!"

Lam Vương chiến lực khiến cho mấy cực đạo nhịn không được con ngươi hơi co lại.

"A, nàng lại mạnh lên!"

Thiên Tôn có chút ngoài ý muốn.

Một trận sát phạt chi khí mênh mông cuốn tới!

Chỉ thấy Binh Tai cũng xuất thủ, được Trạch Quốc Chiến Đồ Đại Trận gia trì, hắn đối đầu Cực Đạo Quân Vương của Thiên Thần nhất tộc, không hề rơi xuống hạ phong một chút nào.

Lam Vương thì lấy sức một mình đối kháng hai vị cực đạo.

"Vẻn vẹn là chống cự những cực đạo này đã khiến cho các ngươi dốc hết tất cả, ta muốn xem xem các ngươi làm sao ngăn cản ta?" Thiên Tôn cười nói.

Sau đó, hắn đưa tay, Huyền Hoàng chi năng quét sạch mà ra.

Muốn tiêu diệt đám quân vương Tam Thanh.

Nhưng chỗ sâu trong Bàn Cổ Tông lại có một cỗ tạo hóa chi năng vô cùng huyền ảo quét sạch mà ra, giữa thiên địa có kim sắc cam lâm hạ xuống.

Nhân Phi hiện thân.

Sau khi nàng xuất hiện, trực tiếp vỗ ra một chưởng, Tạo Hóa Pháp Tắc chi lực giao hội.

Trong xung kích, Thiên Tôn lại bị đánh lui mấy bước.

Chuyện này khiến hắn cực kỳ ngoài ý muốn.

"Loại thực lực này, làm sao có thể?"

Thiên Tôn có chút kinh nghi bất định.

Ngày xưa, Nhân Phi liên thủ Địa Quân, Lam Vương mới có thể gây tổn thương cho hắn.

Bây giờ lại có thể một người đánh lui hắn.

Tiến bộ nhanh như vậy sao?

"Không đúng, ngươi hẳn là có tổn thương mới đúng, ngươi làm sao khôi phục?"

Nhân Phi liên tiếp chiến đấu với hắn và Hư Không Chi Chủ, thương thế cực nặng, một thân chiến lực nhiều nhất chỉ có thể phát huy ra một hai phần mười mới đúng.

Hắn được sự giúp đỡ của Nghịch Thần mới khôi phục.

Đối phương đâu?

Đối phương khôi phục thế nào?

"Bàn Cổ Tông ẩn giấu ảo diệu, là ngươi không cách nào tưởng tượng."

Nhân Phi nhìn Thiên Tôn thản nhiên nói.

Nội tâm cũng không nhịn được có chút sợ hãi thán phục, không ngờ được là bên trong Bàn Cổ Tông lại có loại bảo vật có thể kết nối với tạo hóa khởi nguyên như Tạo Hóa Trì.

Nàng tiến vào Tạo Hóa Trì mới chữa trị thương thế, lại thêm nàng vốn là tu hành Tạo Hóa Chi Đạo, lấy được chỗ tốt to lớn ở bên trong Tạo Hóa Trì.

Đúng là nhất cử đạp phá cực đạo chi môn, bước vào Đại Đạo Vô Tận cảnh!

....

Chương 2434 - Người ngăn cản Ác Ma Chi Vương, Vận Mệnh Thần Điện chính diện giao phong với Nghịch Mệnh Sư

Bàn Cổ Tông đại chiến, hấp dẫn không ít người.

Các phương nhân thủ đều vô cùng chú ý.

Nhưng người chạy đến tương trợ lại không nhiều.

Đại đa số người đều chỉ ở một bên xem.

Trong Ác Ma lãnh địa.

Ác Ma Chi Vương cũng cảm ứng được chuyện xảy ra ở Bàn Cổ Tông, lúc đầu nàng muốn tiến đến tương trợ nhưng đột nhiên, ở trước mặt nàng có một đạo khí tức xuất hiện, khóa chặt nàng, khiến nàng có chút ngoài ý muốn.

Đây là một nam tử thân mặc chiến giáp đen nhánh, cầm Tam Xoa Kích trong tay.

Hắn đứng lơ lửng trên không, khí tức vô cùng rộng lớn.

Càng có một loại cổ lão chi ý.

Nếu là có quân vương ở đây, chắc chắn sẽ khiếp sợ không gì sánh nổi.

Bởi vì khí tức người nọ vượt xa Cực Đạo Quân Vương!

Cho dù là trong Đại Đạo Vô Tận cũng thuộc về cường giả đứng đầu nhất!

Thiên Tôn, Nhân Phi sợ cũng không bằng.

Nam tử này ánh mắt rơi vào trên thân Ác Ma Chi Vương, lạnh nhạt nói: "Bàn Cổ Tông chi chiến, ngươi không được nhúng tay, Sở Cuồng Nhân phải chết."

"Thú vị, Vấn Thiên Phong, ngươi đã thức tỉnh a."

Ác Ma Chi Vương híp mắt nhìn đối phương.

Hiển nhiên nhận biết.

"Đây là kỷ nguyên cuối cùng, ta thức tỉnh không phải rất bình thường sao? Ngược lại là các ngươi, sau trận chiến ấy, các ngươi còn sống được mấy người?"

Vấn Thiên Phong từ tốn nói.

"A, Thiên Ảnh, các ngươi đi Bàn Cổ Tông trợ giúp."

Ác Ma Chi Vương nói, đưa tay xé mở một vết rách hư không.

Thiên Ảnh gật gật đầu, dẫn theo bọn người Ác Ma Tam Công đi vào vết rách, Vấn Thiên Phong vung Tam Xoa Kích trong tay lên, một đạo phong mang bắn ra.

Nhưng lại bị Ác Ma Chi Vương ngăn lại.

"Ở chỗ ta đến phiên ngươi giương oai sao?"

Ác Ma Chi Vương lạnh nhạt nói.

Một chưởng oanh ra.

Vạn Linh Chi Ác bộc phát!

"Có thể so với nguyên sơ Ác Cốt, ta đã muốn lĩnh giáo một chút lâu rồi!"

Vấn Thiên Phong cười lạnh nói.

Song phương giao thủ, cả cái Ác Ma lãnh địa vì đó chấn động.

Bên trong Bàn Cổ Tông.

Đại chiến còn đang kéo dài.

Nhất là Nhân Phi đánh với Thiên Tôn một trận, đánh cho thiên băng địa liệt.

Đột nhiên.

Trên bầu trời xuất hiện một vết nứt!

Từng bóng người từ trong đó đi ra, là đám người Thiên Ảnh.

"Chủ mẫu."

Thiên Ảnh đi tới trước mặt Cố Linh Lung, cúi người chào, sau đó cho Ác Ma quân đội sau lưng trùng sát mà ra, chống cự quân đội các tộc.

"Ác Ma Chi Vương sao không đến?"

Cố Linh Lung hơi nghi hoặc một chút.

Ác Ma Chi Vương chính là minh hữu mạnh mẽ hữu lực của Bàn Cổ Tông.

Bàn Cổ Tông bị công kích, nàng không thể nào không tới.

"Ác Ma vương bị một người thần bí cản lại."

Thiên Ảnh nói.

Nghe đến đây, Cố Linh Lung lông mi cau lại: “Có thể ngăn lại Ác Ma Chi Vương, xem ra phía sau Thiên Tôn còn có nhiều lực lượng?"

Mặc dù Cố Linh Lung chuẩn bị trước cho một kiếp này.

Nhưng mấy người Thiên Tôn cũng không thể coi thường a.

Ông!

Một tòa cự đại quang minh cầu nối từ không trung nhô ra.

Trên đó, từng Thánh kỵ sĩ xông ra, người cầm đầu chính là thành công tấn cấp quân vương trước đây ít năm Quang Minh Hữu Thiên Vương Minh Phi.

"Sư tôn!"

Lam Vũ nhìn người tới, lộ ra vẻ vui mừng.

Minh Phi đi tới bên cạnh nàng, khóe miệng hơi vểnh: “Đồ nhi, hôm nay để bọn gia hỏa này nhìn một chút, Quang Minh quân vương lợi hại!"

"Tốt!"

Hai người liên thủ, ngàn vạn thần quang giao thoa, tung hoành tứ phương.

Trên quang minh cầu lại có một người đi ra.

Trên người khí tức quang minh rộng lớn, uy nghiêm, thánh khiết vô cùng, chính là Quang Minh nữ thần, nàng đi vào, Bàn Cổ Tông lại có thêm trợ lực.

Cách đó không xa, một trận Phật quang hiển hóa.

Phật Hoàng suất lĩnh tu sĩ Tịnh Thổ đi vào, uy thế hiển hách!

"Ngay cả Thiên Phật Tịnh Thổ cũng tới."

"Bọn họ cũng thành minh hữu của Bàn Cổ Tông? Lúc nào?"

Có người âm thầm kinh ngạc.

Nhưng nghi ngờ không giải, một lượng lớn địa khí gào thét mà tới.

Chí Cao Pháp Đình, Pháp Quan Địa Quân cũng theo đó mà tới!

Hắn nhìn thấy Nhân Phi và Thiên Tôn đánh cho có đến có về, không khỏi kinh ngạc, kinh hỉ nói: "Nhân Phi đột phá Đại Đạo Vô Tận, quá tốt rồi!"

Nhân tộc lại thêm một vị Đại Đạo Vô Tận cảnh.

Đây là một chuyện thật tốt.

Theo các phương trợ lực của Bàn Cổ Tông chạy đến, nhất là cực đạo như Địa Quân, Phật Hoàng, nhân số ưu thế của các tộc liên quân bắt đầu trở nên không rõ ràng, thậm chí còn có xu thế bị áp chế lại.

"Thiên Tôn, ngươi bàn tính triệt để thất bại!"

Nhân Phi một chưởng vỗ ra.

Thiên Tôn rút lui mấy chục bước, mà các quân vương cùng mưu đồ nhân tộc với hắn thì có chút lo lắng bất an.

Hình như bọn họ đứng sai đội a.

"Thật sao?"

Đối mặt từng quân vương, từng cường giả Bàn Cổ Tông, Thiên Tôn nở nụ cười, sau đó hắn ánh mắt ngưng tụ: “Hiện thân đi!"

Trong hư không, một cỗ khí tức mạnh mẽ bộc phát.

Trong đó, một người cầm đầu chính là Nghịch Mệnh Sư Nguyên Vũ Vương.

Mà ở trong đó, còn có ba tồn tại khí tức không thua hắn, không hề nghi ngờ, đây là bốn Cực Đạo Quân Vương, lại thêm một chút quân vương khác, lần này có thể nói là Nghịch Mệnh Sư dốc toàn bộ lực lượng, mười phần kinh khủng.

Giữa thiên địa, một số người quan chiến cũng hít vào một ngụm khí lạnh.

"Ông trời ơi, có lầm hay không, bốn Cực Đạo Quân Vương? !"

"Thiên Tôn rốt cuộc tập kết bao nhiêu lực lượng? !"

Trong đám người.

Cố Linh Lung nhìn Nghịch Mệnh tứ vương đột nhiên hiện thân, cũng không có ngoài ý muốn quá lớn: “Trong dự liệu, Không Hoàng, bọn họ giao cho các ngươi."

"Vâng, chủ mẫu."

Một giọng nói vang lên.

Sau một khắc, một cỗ không gian khí tức vô cùng cường đại bộc phát, trùng trùng điệp điệp, đánh thẳng tới Nghịch Mệnh tứ vương, luận khí tức, cỗ khí tức này vượt qua bất cứ một người nào trong số Nghịch Mệnh tứ vương.

Một bóng người tóc vàng đi ra.

"Không Hoàng! !"

Không Chi Tử nhìn thấy đối phương, con ngươi có chút co rụt lại.

Không Hoàng.

Cực Đạo Quân Vương bị Không Tộc giam giữ ngày xưa, thực lực vô cùng cường đại, vì nhốt hắn vào Hư Không Chi Ngục, Không Tộc hao phí cái giá không nhỏ.

Không chỉ có là Không Hoàng.

Sau lưng hắn còn có từng quân vương hiện thân.

Bọn họ nhìn Nghịch Mệnh Sư, ánh mắt lạnh lùng.

"Ông trời ơi, bên trong Bàn Cổ Tông ẩn giấu một cỗ lực lượng như thế, rốt cuộc Sở Cuồng Nhân tìm đến từ đâu a."

"Gia hỏa này đúng là quá sâu không lường được."

Đám người Không Hoàng xuất hiện, chấn kinh không ít người.

Mà Nguyên Vũ Vương nhìn chằm chằm những người này, ánh mắt lộ ra khinh thường: “Chó săn thần phục với vận mệnh, rốt cục các ngươi hiện thân."

"A, chúng ta chỉ là thực hiện lời hứa của mình thôi, ngược lại là các ngươi, khúm núm với Nghịch Thần, để cho hắn sử dụng, còn không biết xấu hổ nói mình là vì đánh vỡ vận mệnh? Chỉ là làm nô tài cho người khác thôi."

Không Hoàng xùy cười một tiếng.

Bọn họ làm việc cho Thần Điện, là thực hiện mệnh khế.

Nói trắng ra là làm công cho Thần Điện.

Nhưng bọn người Nguyên Vũ Vương lại thần phục với Nghịch Thần, hoàn toàn dâng hiến thể xác tinh thần cho đối phương, nói phản kháng vận mệnh, nhưng bản chất là làm nô tài cho người khác.

"Thần ta vĩ đại, há các ngươi có thể hiểu được ?"

"Ta không yêu ngươi thần, cũng không cần lý giải."

Không Hoàng nói.

Sau đó song phương chém giết lẫn nhau.

Nghịch Mệnh Sư, Vận Mệnh Thần Điện, song phương chính thức giao phong!

Oanh, oanh...

Ngay lúc song phương đánh túi bụi.

Trời bắt đầu trở nên lờ mờ.

Một cỗ khí tức băng lãnh khuếch tán mà ra, nơi xa có hắc ám đen kịt như mực lan tràn mà đến, để cho người ta cảm thấy vô cùng nặng nề.

"Loại khí tức này là..."

Quang Minh nữ thần cảm ứng được cái gì, sắc mặt biến hóa.

Trong bóng tối, một bóng người toàn thân đen nhánh chậm rãi đi ra, khí tức so với Thiên Tôn cũng không kém bao nhiêu tràn ngập: “Bàn Cổ Tông, các ngươi chuẩn bị sẵn sàng bị hắc ám nuốt hết, đối diện hắc ám chưa? !"

Người hiện thân chính là Mạt Nhật Chi Ám!

....

Chương 2435 - Để thế nhân đều biết Binh Tai ta, Tàn Binh Phong Hỏa, Thần Ma Ẩm Huyết

Mạt Nhật Chi Ám cường thế hiện thân!

Khí tức trên người hắn kinh khủng hơn năm đó rất nhiều.

So với Thiên Tôn còn kinh khủng hơn!

"Hắn tìm về lực lượng của mình, hai phần mười, ba phần mười hay là nhiều hơn phân nửa?" Quang Minh nữ thần sắc mặt biến hóa không chừng.

Thực lực Mạt Nhật Chi Ám thời kỳ đỉnh phong, không hề nghi ngờ, coi như không phải Chúa Tể nhưng cũng không kém là bao nhiêu, dù cho là một hai phần mười cũng vượt qua Đại Đạo Vô Tận bình thường, bên trong chư thiên, khó có người có thể ngăn cản.

Giờ phút này hắn hiện thân, áp lực lên Bàn Cổ Tông không thể bảo là không nhỏ.

"Chết!"

Mạt Nhật Chi Ám hiện thân, không nói hai lời, một chưởng oanh ra!

Khí tức không có gì sánh kịp, giống như một đạo sóng ngầm quét ngang mà ra, uy thế khủng bố, trực tiếp diệt sát tu sĩ Bàn Cổ Tông trên đường đi qua!

Mà một chưởng này vừa đúng lúc dừng trước mặt Cố Linh Lung.

"Không được!"

"Linh Lung tỷ!"

Lam Vũ sắc mặt đại biến, Quang Minh chi lực thôi động đến cực hạn.

Thần trượng trong tay trực tiếp ném bắn đi ra.

Oanh!

Thần trượng xuyên qua hắc ám khí tức, nhưng không có hoàn toàn chống đỡ được.

"Vọng tưởng!"

Minh Nguyệt Vô Hạ hừ lạnh một tiếng, tay cầm Nhân Tổ Chi Kiếm, vừa sải bước ra.

Một kiếm chém ra, bá đạo kiếm uy quét sạch!

So với cực đạo bình thường còn kinh khủng hơn một chút.

Nhưng dù vậy vẫn không thể ngăn cản Hắc Ám chi lực ăn mòn.

Minh Nguyệt Vô Hạ, bay ngược mà ra.

Mà đối mặt cỗ hắc ám chi khí ăn mòn mà đến, trên thân Cố Linh Lung ầm vang bộc phát ra một cỗ quân vương lực lượng pháp tắc cường đại.

Cỗ lực lượng này, vô cùng rét lạnh, tựa hồ muốn đông kết thế gian vạn vật.

"Hàn Băng Huyền Linh Kiếm!"

Cố Linh Lung đưa tay, một thanh trường kiếm toàn thân như hàn băng điêu khắc thành, hàn khí lạnh lẽo quét sạch tứ phương, đông kết hư không.

Một kiếm chém xuống, hắc ám chi khí bị hàn khí tách ra.

Cố Linh Lung lùi lại mấy bước, ổn định thân hình.

"A, cực đạo thần binh?"

Mạt Nhật Chi Ám hai mắt khẽ híp một cái.

Cố Linh Lung đã đột phá quân vương, tăng thêm cực đạo thần binh thuộc tính hàn vô cùng phù hợp với nàng sở tu chi đạo trong tay, giúp nàng đỡ được Mạt Nhật nhất kích.

"Hô..."

Bọn người Lam Vũ nhẹ nhàng thở ra.

Mà những người còn lại thì tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Trong số quân vương ở đây chỉ có Cố Linh Lung tầm thường nhất, cũng không có chiến tích chói sáng gì, không ngờ được là ra tay thì đỡ được Mạt Nhật nhất kích.

Trong tay còn có một thanh cực đạo thần binh.

Chỉ là mặc dù ngăn lại Mạt Nhật nhất kích, Cố Linh Lung lại không có vui mừng chút nào: “Lam Vũ, Minh Nguyệt Vô Hạ, tăng thêm ta, ba người hợp lực mới miễn cưỡng ngăn lại Mạt Nhật nhất kích, thực lực của hắn cao hơn Thiên Tôn! !"

"Hắn là át chủ bài đối phó phu quân sao?"

Cố Linh Lung âm thầm nghĩ.

Nàng nhìn về phía Hàn Băng Huyền Linh Kiếm trong tay.

Đây là Sở Cuồng Nhân cho nàng dùng để phòng thân, là cực đạo thần binh hiếm thấy, là một trong số bảo vật trân quý nhất Sở Cuồng Nhân rút thưởng đạt được những năm này.

Cố Linh Lung ngày thường rất là trân quý.

Nhưng bây giờ.

Nàng nghĩ, vật này tự bạo, giết được Mạt Nhật Chi Ám sao?

"Ha ha, Bàn Cổ Tông bảo vật không ít, tiêu diệt các ngươi, ta muốn xem xem trong bảo khố Bàn Cổ Tông các ngươi đều cất giấu thứ gì."

Mạt Nhật Chi Ám cười nhạt một tiếng.

Hắn nói chuyện khiến cho các tộc liên quân hai mắt tỏa sáng.

Hoàn toàn chính xác.

Bàn Cổ Tông bảo vật rất nhiều, vốn liếng dày, không thể tưởng tượng.

Nếu có thể công phá, chắc hẳn bọn họ sẽ có thu hoạch không nhỏ.

Nghĩ đến đây, các tộc liên quân ánh mắt lửa nóng.

Mà Mạt Nhật Chi Ám cũng muốn ra tay lần nữa, chỉ khí tức đã khiến cho quân vương Bàn Cổ Tông cảm nhận được một cỗ áp lực cực lớn.

"Hừ, đối thủ của ngươi là ta!"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Là Binh Tai!

Hắn xuất thủ, tay cầm Tàn Binh, nghịch chuyển đại đạo trong cơ thể, có Trạch Quốc Chiến Đồ Đại Trận gia trì, khí tức của hắn lại mơ hồ siêu việt cực đạo.

Nhưng Mạt Nhật Chi Ám không để trong mắt chút nào.

Hơn nữa hắn nhìn thấy gương mặt giống y như Sở Cuồng Nhân của đối phương, ánh mắt lộ ra vẻ chán ghét: “Một tên giả mạo, cút cho ta! !"

Một chưởng vỗ ra.

Binh Tai bị đánh bay ra ngoài, liên tiếp đập vỡ mấy chục toà sơn phong.

Tiếp theo một cái chớp mắt.

Binh Tai áo choàng phấp phới, phóng lên tận trời, trong hư không, từng đạo huyết sắc đường vân hiển hiện, vô cùng vô tận sát khí tuôn ra, rót vào trong cơ thể Binh Tai, lại tạo thành một tầng sát khí hỏa diễm thực chất hóa quanh người hắn! !

"Phía sau ta, núi thây biển máu!"

"Dưới chân ta, thiên kiếp địa nạn!"

"Trước mặt ta chi, thần thán ma hoạn!"

"Tên ta... Binh Tai! ! !"

Binh Tai thét dài một tiếng, khí tức đột phá cực đạo chi cực hạn!

Bọn người Cố Linh Lung thấy thế, sắc mặt đại biến.

"Binh Tai, dừng lại!"

"Thiêu đốt quân vương chi tâm, ngươi không muốn sống nữa sao? !"

Thiêu đốt quân vương tâm, bỏ qua suốt đời tu vi.

Chỉ vì bộc phát ra chiến lực siêu việt cực hạn!

Binh Tai, bỏ mạng!

"Ha ha, hôm nay, ta muốn để thế nhân đều biết Binh Tai ta! !"

Binh Tai hai mắt xích hồng, khí tức lộn xộn, như một tôn khát máu Thần Ma.

Hắn vừa sải bước ra, đi tới trước mặt Mạt Nhật Chi Ám.

Tàn Binh trong tay nện xuống!

Khí thế không gì sánh kịp, lại khiến cho đại đạo trong cơ thể Mạt Nhật Chi Ám chấn động.

"Binh Tai đúng không, ta nhớ kỹ ngươi!"

Mạt Nhật Chi Ám đấm ra một quyền.

Quyền và Tàn Binh va chạm, cơn bão năng lượng xé rách trăm vạn dặm hư không.

Nhật nguyệt tinh thần vì đó trầm luân.

Mà Tàn Binh trong tay Binh Tai chịu không được lực lượng mạnh mẽ như thế này, trực tiếp sụp đổ, hóa thành tro tàn, nhưng hắn không có lui bước chút nào.

Trong tay không có Tàn Binh, hắn dụng thân là binh!

Quyền giống như thương, chưởng như đao, chập chỉ thành kiếm!

Binh Tai chiêu thức liên miên bất tuyệt, lay động đất trời, cực hạn sáng chói!

"Cho dù ngươi thiêu đốt quân vương tâm, nghịch chuyển đại đạo, lại có trận pháp gia trì thì đã sao, Mạt Nhật Chi Ám ta, không phải ngươi có thể chiến thắng!"

Mạt Nhật Chi Ám đấm ra một quyền, Binh Tai bị đánh cho thổ huyết bay ngược.

Tiếp cận sức mạnh của Chúa Tể, suy cho cùng khó mà vượt qua.

"Khục khục..."

Binh Tai thổ huyết, sắc mặt trắng bệch.

Nhưng hắn nhếch miệng cười một tiếng, khí tức vẫn còn liên tục tăng lên.

"Ta còn có một kích, Mạt Nhật Chi Ám, ngươi, có gan đỡ sao?"

"Ta có sợ gì!"

Mạt Nhật Chi Ám ngẩng đầu ưỡn ngực, bóng người bất động như núi.

Binh Tai chậm rãi đứng dậy, trên thân huyết sắc sát khí chi diễm thiêu đốt lên, nháy mắt sau, thân thể của hắn hóa thành vô số điểm sáng bắt đầu tiêu tán.

Cùng lúc đó.

Trong hư không ngưng tụ ra từng thanh từng thanh binh khí.

Đao thương kiếm kích, búa rìu câu trảo.

Đáng nhắc tới chính là những binh khí này đều là Tàn Binh!

Binh Tai, từ oán khí Tàn Binh kết hợp một sợi ý niệm của Sở Cuồng Nhân mà sinh ra, bây giờ, trong lúc sinh mệnh tối hậu quan đầu, hắn trở lại bản ngã, thân hóa vô số Tàn Binh, vô cùng vô tận Tàn Binh chi oán và Phong Hỏa chi đạo kết hợp!

Tựa hồ muốn thiên địa hóa thành Tu La chiến trường! !

Một kích này, kinh khủng đến cực điểm!

"Tàn Binh Phong Hỏa, Thần Ma Ẩm Huyết!"

Giọng nói của Binh Tai vang lên.

Ngàn vạn Tàn Binh bắn ra.

Mỗi một chiếc Tàn Binh đều ẩn chứa cực điểm vĩ lực có thể diệt sát quân vương!

Tàn Binh xẹt qua chân trời, lộng lẫy như lưu tinh.

Ngàn vạn Tàn Binh hội tụ, giống như một sợi tinh hà!

Toàn bộ chiến trường vì đó trở nên yên tĩnh.

"Một kích thật là khủng khiếp."

Thiên Tôn ánh mắt ngưng tụ.

Một kích này, dù cho là hắn cũng không có hoàn toàn nắm chắc có thể đón đỡ.

Giờ khắc này.

Vô số tu sĩ nhớ kỹ tu sĩ tên Binh Tai này.

"Tới đi! !"

Mạt Nhật Chi Ám hét lớn một tiếng, quanh thân Hắc Ám pháp tắc lưu chuyển, hóa thành một đạo hắc ám bích chướng, Tàn Binh oanh ở phía trên, bộc phát ra oanh minh.

Tàn Binh liên tiếp không ngừng.

Tiếng oanh minh cũng đang không ngừng vang vọng.

Áp lực kinh khủng, đúng là để Mạt Nhật Chi Ám không ngừng lùi lại.

Trước mặt hắn, hắc ám bích chướng cũng bắt đầu xuất hiện từng đạo vết rách!

Oanh!

Bích chướng nổ tung.

Mạt Nhật Chi Ám trực diện ngàn vạn Tàn Binh!

"Mạt Nhật Ám Phong Trảm!"

Mạt Nhật Chi Ám dùng Hắc Ám pháp tắc ngưng tụ ra một thanh trường kích đen nhánh, trường kích vung vẩy, nghiêm mật không lỗ thủng, liên tiếp đụng chạm ngàn vạn Tàn Binh!

Phanh phanh phanh!

Tàn Binh liên tiếp nổ tung.

"Một trận chiến này, là Mạt Nhật Chi Ám thắng."

Thiên Tôn lắc đầu nói.

Binh Tai đã chết, những Tàn Binh này chỉ là chiêu thức dư uy thôi.

Nhưng lúc này.

Một đạo lưu quang màu xanh thẳm xẹt qua chân trời.

Mạt Nhật Chi Ám ngăn cản Tàn Binh, không kịp phản ứng, lưu quang màu xanh thẳm bắt được sơ hở xuất hiện trong nháy mắt của hắn, quán xuyên lồng ngực của hắn.

Đó là một thanh trường kiếm hàn khí sâm nhiên.

"Khốn kiếp! !"

Mạt Nhật Chi Ám sầm mặt lại.

Cách đó không xa, Cố Linh Lung ánh mắt băng lãnh, quát lạnh một tiếng: “Bạo!"

Chương 2436 - Cực đạo thần binh tự bạo chi uy, Côn Ngô Kiếm hoàn toàn mới

"Bạo! !"

Quát lạnh một tiếng, Cố Linh Lung dẫn bạo cực đạo thần binh!

Kinh khủng hàn khí từ thanh kiếm đó tiết ra, trong nháy mắt bao trùm thiên khung, gió, mây, khí, thiên địa vạn vật bị hàn khí bao phủ, ngưng tụ ra một tòa băng sơn tuyên cổ bất hóa, làm cho người ta rung động.

Băng sơn rơi xuống từ trên không.

Oanh một tiếng.

Toàn bộ tiên đảo vì đó chấn động.

Hàn khí từ băng sơn tiêu tán ra làm cho vô số tu sĩ chỉ sợ tránh không kịp, nhao nhao lui tán bốn phương tám hướng.

Hàn khí quá kinh khủng.

Chỗ đến, vạn vật tàn lụi, vạn linh tịch diệt!

Đó là tử vong chi hàn!

Là cấm kỵ hàn khí sinh linh không cách nào tiếp xúc!

Ngay cả một chút quân vương tiếp xúc đến hàn khí cũng không khỏi run rẩy một chút.

Mà đó chỉ là hàn khí băng sơn tiêu tán ra.

Khó có thể tưởng tượng, trong núi băng là giá lạnh bực nào!

Chỉ sợ xem như Đại Đạo Vô Tận cũng sẽ bị đông cứng a.

"Đây chính là cực đạo thần binh tự bạo tạo ra lực lượng sao?"

"Thật là đáng sợ."

"Cố Linh Lung này quyết tuyệt như thế, xuất ra một kiện cực đạo thần binh tự bạo, cái này, Mạt Nhật Chi Ám chỉ sợ không có chứ."

"Hóa ra, đây mới là mục đích của bọn họ, Binh Tai nghịch chuyển đại đạo, thiêu đốt quân vương tâm, cũng không phải là vì đánh bại Mạt Nhật Chi Ám, là vì chế tạo một cái cơ hội cho Cố Linh Lung, để cực đạo thần binh tự bạo có thể đánh trúng Mạt Nhật Chi Ám!"

Đám người nghị luận ầm ĩ, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Cho dù là Binh Tai bỏ qua hết thảy quyết tuyệt, hay là Cố Linh Lung quyết tự bạo cực đạo thần binh quả, đều khiến cho bọn họ tán thưởng.

Phải biết, ở trong đó dù là ra một chút xíu sai lầm, như vậy kết quả đều sẽ rất khác nhau, hoàn toàn không có khả năng hoàn thành việc này.

"Binh Tai..."

Cố Linh Lung không khỏi sầu não.

Binh Tai mặc dù bởi vì Sở Cuồng Nhân mà sinh, nhưng là một cá thể độc nhất vô nhị, có thể nói là bạn thân của Sở Cuồng Nhân.

Nhưng bây giờ, Binh Tai vì bảo vệ Bàn Cổ Tông mà vẫn lạc...

Không chỉ là Cố Linh Lung.

Mấy người Lam Vũ, Sở Hồng cũng sầu não.

Nhưng đột nhiên.

Toà băng sơn lạnh lẽo đó bắt đầu vỡ ra.

Từng đạo hắc ám khí tức từ trong đó tiêu tán mà ra.

Một màn này khiến cho đám người con ngươi co rụt lại.

"Như vậy còn không giết được Mạt Nhật Chi Ám! !"

"Khốn kiếp!"

Sắc mặt đám người Lam Vũ đại biến.

Một kiện cực đạo thần binh tự bạo uy lực vô cùng kinh khủng.

Dù cho là mười cực đạo cũng tuyệt đối thập tử vô sinh!

Nhưng lại giết không được Mạt Nhật Chi Ám!

Đối phương rốt cuộc mạnh bao nhiêu?

Chỉ thấy vết rách trên băng sơn càng ngày càng nhiều, Cố Linh Lung nhịn không được khẽ quát một tiếng, các loại tu hành pháp đánh ra, rơi vào băng sơn.

Một lượng lớn hàn khí khuếch tán, bao phủ băng sơn.

Coi như không thể giết cũng phải nghĩ cách tạm thời trấn áp đối phương lại!

Nhưng cũng tiếc.

Trong núi băng, hắc ám khí tức càng ngày càng đậm hơn.

Ầm!

Nương theo lấy một tiếng oanh minh kinh thiên.

Băng sơn nổ tung.

Bóng dáng Mạt Nhật Chi Ám hiển hiện ra, nhưng mà hiện tại thoạt nhìn mười phần chật vật, một vết kiếm nơi ngực, một tầng băng sương bao trùm.

Dù cho lực lượng của hắn cũng vô pháp hoàn toàn khu trục nó.

Một lượng lớn hàn khí tràn ngập trong cơ thể hắn, khiến cho hắn run lẩy bẩy.

"Đáng chết, đáng chết!"

"Dám làm bị thương ta như thế này, các ngươi đều đáng chết!"

Mạt Nhật Chi Ám nổi giận.

Phẫn nộ trước nay chưa từng có!

Lại bị một hạng nữ lưu ám toán, làm bị thương đến mức này.

Chuyện này khiến hắn còn mặt mũi nào nữa?

"Nữ nhân đó chết chắc." Thiên Tôn cười lạnh một tiếng: “Mạt Nhật Chi Ám nổi giận, ai cũng không giữ được nàng, không biết Sở Cuồng Nhân nhìn thấy nữ nhân của mình chết rồi thì sẽ lộ ra biểu cảm như thế nào, đúng là khiến người ta chờ mong."

Sắc mặt bọn người Lam Vương, Nhân Phi có chút âm trầm.

Các nàng muốn đi cứu viện.

Nhưng lại bị bọn người Thiên Tôn chặn lại.

Đối phương hoàn toàn không cho bọn họ cơ hội.

"Đi chết đi!"

Mạt Nhật Chi Ám ngang nhiên ra tay, công tới Cố Linh Lung, mặc dù bị cực đạo thần binh tự bạo làm cho trọng thương, nhưng lực lượng của hắn vẫn đáng sợ như cũ.

Mà không cực đạo thần binh nơi tay, Cố Linh Lung hoàn toàn không thể chống cự Mạt Nhật nhất kích, thời khắc nguy cơ, Minh Nguyệt Vô Hạ động thân cản chiêu.

Một kiếm chém ra, kiếm khí hạo đãng như lưu tinh.

Ầm!

Kiếm khí và Hắc Ám chi lực va chạm, Minh Nguyệt Vô Hạ bay ngược mà ra.

Nhân Tổ Chi Kiếm trong tay rời khỏi tay.

Nhìn thấy thanh kiếm như thủy tinh đó, các tộc liên quân hai mắt tỏa sáng.

"Là Nhân Tổ Chi Kiếm!"

"Đây chính là một kiện chí bảo cùng một nhịp thở với khởi nguyên a."

"Đây là của ta!"

Một chút tu sĩ liên quân, dù cho là quân vương cũng kiềm chế không được.

Nhao nhao xông lên muốn đoạt kiếm.

"Ghê tởm."

Minh Nguyệt Vô Hạ muốn cầm về kiếm này nhưng hữu tâm vô lực, nếu Nhân Tổ Chi Kiếm rơi vào trong tay ngoại tộc, chỉ sợ nhân tộc sẽ tràn ngập nguy hiểm.

Lúc này.

Trên bầu trời có một vết nứt mở ra.

Vô cùng vô tận kiếm khí từ trong đó phun ra ngoài, những tu sĩ muốn cướp đoạt Nhân Tổ Chi Kiếm nhao nhao bị kiếm khí đánh bay ra ngoài.

"Ai?"

Mọi người sắc mặt khẽ biến, không thấy nửa óng người.

Mà bên trong Kiếm chi đại đạo, kiếm khí bay múa, một đạo bạch sắc kiếm ảnh vèo một cái từ Kiếm chi đại đạo vọt ra.

Kiếm ảnh chói lóa mắt, tràn ngập thao thiên kiếm ý.

"Đây là có chuyện gì?"

"Tại sao Kiếm chi đại đạo chủ động hiện thế?"

"Thanh kiếm đó là cái gì?"

"Là Côn Ngô!"

Minh Nguyệt Vô Hạ ngạc nhiên nói một câu.

Kiếm ảnh đó chính là kiếm linh Côn Ngô Kiếm!

Thời khắc này Côn Ngô Kiếm linh vô cùng cường đại, trên thân phát ra khí tức kinh khủng tuyệt luân, giống như muốn bao trùm phía trên chư thiên!

Đồng thời, bên trong kiếm ý này ẩn chứa lửa giận cực hạn!

Côn Ngô cảm ứng được bên trong Bàn Cổ Tông xảy ra chuyện.

Nó biết nơi này là nơi chủ nhân quý trọng.

Hiện tại lại bị người phá hủy!

Những người này đáng chết!

Côn Ngô Kiếm linh hóa thành một đạo lưu quang, lướt về phía Nhân Tổ Chi Kiếm, kiếm linh và thân kiếm kết hợp, một sát na, bộc phát ra kiếm ý quang hoa không có gì sánh kịp.

Kiếm ý phát ra, một chút quân vương đều bị đánh bay ra ngoài.

Minh Nguyệt Vô Hạ thấy cảnh này, trong mắt dẫn theo vui mừng.

"Nhân Tổ Chi Kiếm hoàn toàn mới, không, là Côn Ngô Kiếm ra đời!"

Ông, ông, ông...

Mênh mông vô biên kiếm ý phóng lên tận trời.

Bên trong Hồng Mông Đại Thế Giới, ức vạn kiếm tu đều có cảm ứng, trường kiếm trong tay vù vù không thôi, không chỉ có như thế, Kiếm chi đại đạo cũng vì thế mà chấn động.

"Kiếm thật là khủng khiếp."

"Thanh kiếm này, là của ta!"

Trên chiến trường, đám quân vương nhìn thấy Côn Ngô Kiếm hoàn toàn mới, chẳng những không có bị kiếm ý kinh sợ thối lui, trong mắt còn lộ ra vô cùng nhiệt huyết.

Bọn họ đều khát vọng đạt được món chí bảo này.

Tham lam, viết trên mặt bọn họ.

"Ai cũng đừng hòng giành với ta!"

Một quân vương xông ra ngoài.

Nhưng còn chưa chờ hắn tới gần, Côn Ngô Kiếm run lên, một đạo kiếm quang bắn ra, quân vương đó bị kiếm khí chém thành hai nửa tại chỗ.

Chủ nhân Côn Ngô, chỉ có một.

Điểm này là vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Những người còn lại muốn chưởng khống nó, hoàn toàn không có khả năng!

Côn Ngô Kiếm vèo một cái đi tới trước mặt Cố Linh Lung, Cố Linh Lung nhìn thanh kiếm này, ngầm hiểu, cầm lấy chuôi kiếm, Côn Ngô có linh, biết nàng là đạo lữ của Sở Cuồng Nhân, cho nên cho phép nàng sử dụng mình.

Một kiếm nơi tay, khí tức Cố Linh Lung liên tục tăng lên!

Tuy là quân vương phổ thông, nhưng dựa vào lực lượng Côn Ngô trong tay, ngay cả một chút Cực Đạo Quân Vương đều nhìn mà phát khiếp, không dám ngạnh kháng.

Chỉ có Mạt Nhật Chi Ám, ánh mắt lạnh lùng: “Chỉ dựa vào một thanh kiếm thì muốn tranh phong với ta sao? Ngươi không khỏi quá ngây thơ! !"

....

Chương 2437 - Cố Linh Lung chiến Mạt Nhật Chi Ám, Thiên Thánh đánh lén, Bàn Cổ Tông quân vương liên tiếp vẫn lạc

Cố Linh Lung tay cầm Côn Ngô, khí tức tương hợp với Côn Ngô.

Hai người khí tức kết hợp, uy thế liên tục tăng lên!

Cố Linh Lung một kiếm chém ra.

Kiếm khí rộng lớn, giống như một dòng băng hà, chỗ đến, thiên địa bị đông cứng, nhưng Mạt Nhật Chi Ám không lui chút nào, trường kích trong tay vung vẩy mà ra.

Ầm! !

Hắc Ám pháp tắc và kiếm khí điên cuồng va chạm.

Lực lượng mạnh mẽ khiến cho bát phương rung chuyển, cửu thiên lay động, thập phương đều sợ!

Hai người Cố Linh Lung, Mạt Nhật Chi Ám đều bị đẩy lui.

"Chiến!"

Cố Linh Lung khẽ quát một tiếng.

Nàng phi thường rõ ràng, chỉ có đánh bại Mạt Nhật Chi Ám, Bàn Cổ Tông mới có cơ hội thắng, một cường giả tiếp cận Chúa Tể, quá khó giải quyết.

"Côn Ngô, giúp ta!"

Cố Linh Lung kiều quát một tiếng, vung vẩy Côn Ngô trong tay.

Nàng mặc dù không chuyên tu kiếm đạo nhưng Sở Cuồng Nhân lại là kiếm tu đỉnh phong thế gian này, mưa dầm thấm đất, tiêu chuẩn kiếm đạo của nàng cũng không kém.

Còn chuyên tu hành một bộ kiếm quyết thuộc tính Hàn Băng.

Một kiếm tiếp lấy một kiếm chém ra.

Thiên địa bị hàn khí xâm nhiễm, đóng băng một mảnh.

"Mạt Nhật Ám Phong Trảm!"

Mạt Nhật Chi Ám tay cầm trường kích, không ngừng chạm vào Côn Ngô Kiếm.

Nhưng Côn Ngô xưa đâu bằng nay, kiếm linh ở trong Kiếm Đạo Chi Nhãn trong Kiếm chi đại đạo được cổ kim kiếm ý rèn luyện, đã cường đại đến không thể tưởng tượng.

Thân kiếm là chư thiên Đệ Nhất Kiếm ngày xưa, Nhân Tổ Chi Kiếm.

Hai hai tương hợp, uy lực kinh khủng vô biên.

Trường kích trong tay Mạt Nhật Chi Ám bị đánh cho chấn động không thôi.

Tựa như sẽ bị đánh nát bất cứ lúc nào.

Mạt Nhật Chi Ám liên tiếp rút lui, sắc mặt âm trầm như nước: “Tại sao có thể như vậy, thanh kiếm này lại cường hoành đến trình độ này? !"

Theo lý, cho dù Cố Linh Lung tay cầm khởi nguyên chí bảo nhưng bởi vì tu vi, cũng khó có thể phát huy ra toàn lực mới đúng.

Chí bảo mặc dù cường đại nhưng cũng phải có tu vi tương ứng.

Nhưng bây giờ.

Không cần.

Cố Linh Lung tay cầm Côn Ngô thì có thể phát huy ra chiến lực không thua hắn!

"Là kiếm linh, là kiếm linh của thanh kiếm này."

Mạt Nhật Chi Ám đã hiểu cái gì.

Côn Ngô Kiếm kiếm linh đang chủ động phát huy ra lực lượng, cho nên mới khiến quân vương Cố Linh Lung có thể chống lại hắn.

"Mạt Nhật Quyết, Hoang Thiên Ám Bạo! !"

Một tiếng quát lớn.

Trường kích trong tay Mạt Nhật Chi Ám ngưng tụ Hắc Ám pháp tắc lực lượng mênh mông vô biên nện xuống, giống như một dòng Hắc Ám Đại Đạo đổ xuống.

Đây là Đại Đạo Vô Cùng chi lực!

"Tới đi!"

Cố Linh Lung không lùi không tránh.

Côn Ngô trong tay run lên, lực lượng Kiếm chi đại đạo tùy theo bộc phát.

Lại là Đại Đạo Vô Cùng chi lực!

Hai cỗ lực lượng va chạm, song phương lại bị đẩy lui lần nữa.

Lần này.

Hắc Ám pháp tắc khí tức trên người Mạt Nhật Chi Ám sinh ra kịch liệt ba động, một kích vừa rồi, hắn đã rơi vào hạ phong! !

"Đáng chết!"

Mạt Nhật Chi Ám sắc mặt âm trầm.

Uy lực Côn Ngô Kiếm vượt quá hắn tưởng tượng.

Những người còn lại cũng sợ hãi thán phục liên tục.

Khá lắm.

Thế gian lại có kiếm khủng bố như thế!

Kiếm này vừa ra, chư thiên chi kiếm đều thành sắt vụn a!

"Mạt Nhật Chi Ám, tiếp ta... Phong Tuyết Bất Quy! !"

Cố Linh Lung khẽ quát một tiếng, lực lượng nhảy lên tới cực hạn.

Côn Ngô Kiếm giơ cao, cực chiêu sắp xuất hiện!

Một loại kiếm ý kiên quyết một đi không trở lại tràn ngập ra.

Một kiếm chém ra, phong tuyết gào thét.

Ngàn vạn tuyết bay hóa thành ngàn vạn kiếm khí, dẫn theo một cỗ kiên quyết kiếm ý thẳng tiến không lùi, mạnh như Mạt Nhật Chi Ám cũng cảm thấy áp lực trước nay chưa từng có.

Hắn thét dài một tiếng, Hắc Ám chi lực thôi động đến cực hạn.

"Mạt Nhật Quyết, Ám Vô Thiên Nhật!"

Một kích đâm ra.

Hắc Ám pháp tắc giống như dòng lũ bành trướng.

Tuyết bay, hắc ám xen lẫn, dẫn đến Huyền Hoàng khuynh đảo, thiên địa trầm luân.

Toàn bộ tiên đảo chấn động không ngừng.

Mạt Nhật Chi Ám lại bị đánh bay lần nữa, giờ phút này khí tức hắn có vẻ hơi uể oải, quân vương hạch tâm trong cơ thể cũng run rẩy kịch liệt.

"Hôm nay ta muốn kết thúc tận thế ở chỗ này!"

Cố Linh Lung khẽ quát một tiếng, Côn Ngô trong tay muốn tiếp tục chém ra.

Nhưng vào lúc này.

Phía sau nàng đột nhiên xuất hiện một bóng người, một chưởng đánh vào phía sau lưng nàng, phịch một tiếng, Cố Linh Lung thổ huyết tại chỗ, bị đánh bay ra ngoài.

Mà Côn Ngô trong tay cũng rời khỏi tay!

"Linh Lung tỷ!"

Bọn người Lam Vũ, Sở Hồng hoảng hốt.

Đám người nhìn chằm chằm người đánh lén phía sau, đối phương khí tức thập phần cường đại, là một Cực Đạo Quân Vương, nhưng lại không người phát hiện hắn đến gần như thế nào, hơn nữa trên người hắn bao phủ một tầng thần quang, không cách nào thấy rõ diện mục.

"Loại khí tức này là... Thiên Thánh, là ngươi!"

Minh Nguyệt Vô Hạ khẽ quát một tiếng, sắc mặt vô cùng lạnh lùng, đối phương ẩn tàng thân hình, nhưng khí tức của hắn, Minh Nguyệt Vô Hạ tuyệt đối sẽ không nhận lầm.

"Muốn chết! !"

Biến cố đột nhiên xuất hiện để chiến trường ngưng trệ một cái chớp mắt.

Lam Vương giận tím mặt, một quyền đánh về phía Thiên Thánh.

Ầm!

Năng lượng nổ tung.

Linh quang quanh thân Thiên Thánh tản ra, hóa ra diện mục lúc

đầu.

Đám người thấy thế, một mảnh xôn xao.

"Thật là Thiên Thánh! Hắn cũng muốn làm nhân tộc phản đồ sao?!"

"Đồ khốn kiếp!"

"Thiên Thánh, Thiên Tôn, nhân tộc u ác tính a!"

Tu sĩ Bàn Cổ Tông giận không kềm được.

Mà Thiên Tôn thì khóe miệng hơi vểnh, cười nhạt nói: "Các ngươi nằm mơ cũng không ngờ được Thiên Thánh lại liên thủ với ta chứ! Hắn lại không tiếc vứt bỏ gương mặt giả nhân giả nghĩa, liên thủ với ta đối phó các ngươi."

"Ngươi cho hắn chỗ tốt gì?"

"Ha ha, không cần ta cho, trên người Sở Cuồng Nhân có, ta đồng ý hắn sau khi chuyện thành công, đem Nhân Tổ chi huyết trong cơ thể Sở Cuồng Nhân cho hắn."

Thiên Thánh luôn nhớ mãi không quên Nhân Tổ tu hành pháp.

Hắn thấy có lẽ chỉ cần lấy được Nhân Tổ chi huyết thì có khả năng lĩnh hội Tha Hóa Tự Tại Pháp, đây cũng là nguyên nhân hắn đồng ý hợp tác.

"A, bị nhận ra."

Thiên Thánh nhìn về phía Minh Nguyệt Vô Hạ từ tốn nói.

"Đừng quên, ta cũng tu hành Thiên Nhân Quyết, khí tức trên thân ngươi, có thể lừa gạt được người khác, lừa không được ta." Minh Nguyệt Vô Hạ lạnh lùng nói.

Thiên Nhân Quyết, thân dung thiên địa.

Tu hành pháp này nếu vận dụng tốt, chính là một môn pháp môn tốt nhất dùng để ẩn tàng hành tung, Thiên Thánh dựa vào điểm này mới có thể hoàn mỹ ẩn tàng hành tung của mình, từ phía sau lưng đánh lén Cố Linh Lung.

Hiện tại hắn nắm lấy Côn Ngô, pháp tắc trong cơ thể điên cuồng phun trào, không ngừng rót vào trong đó, muốn trấn áp thanh kiếm tuyệt vô cận hữu này lại!

Nhưng Côn Ngô cũng đang không ngừng phản kháng.

Thiên Thánh dùng hết toàn lực mới miễn cưỡng bắt lấy không buông tay.

Hắn thấy, đây chính là Nhân Tổ Chi Kiếm, chờ mình đạt được Nhân Tổ chi huyết, lại lĩnh hội Nhân Tổ tu hành pháp, mình chính là Nhân Tổ kế tiếp!

"Ha ha, nhân tộc, ngươi làm tốt lắm!"

Mạt Nhật Chi Ám cười ha ha một tiếng.

Sau đó, hắn nhìn về phía Cố Linh Lung bị đánh lén trọng thương cách đó không xa, trên người đối phương có một kiện bảo vật hộ thân, lúc này mới sống sót được khi bị Thiên Thánh đánh lén.

Nhưng ở trong mắt Mạt Nhật Chi Ám, đối phương đã là người chết!

"Đi chết đi!"

Mạt Nhật Chi Ám ra tay muốn trấn sát đối phương.

"Nằm mơ!"

"Bảo hộ Cố đạo hữu!"

Bọn người Tam Thanh, Nữ Oa, Phục Hi, Huyền Thiên Cửu Tinh nhao nhao ra tay.

Quân vương chi lực, liên tiếp đánh ra.

Nhưng trước mặt Mạt Nhật Chi Ám, thực lực bọn họ không đủ.

Ầm!

Diệp Trúc thân thể nổ tung tại chỗ, hóa thành sương máu.

n Hồng Hoa bị oanh không có nửa người.

Trấn Nguyên Tử bị Hắc Ám chi lực ăn mòn, hóa thành tro tàn.

Từng quân vương Bàn Cổ Tông hoàn toàn không có lực phản kháng trước mặt Mạt Nhật Chi Ám, nhưng dù cho như thế, bọn họ cũng không có lùi bước.

Không chỉ là vì bảo hộ Cố Linh Lung.

Càng là vì thủ hộ Bàn Cổ Tông!

……………………

Chương 2438 - Bàn Cổ Tông thảm liệt, không khí tuyệt vọng, khí vận thành quốc

Thảm liệt!

Vô cùng thảm liệt!

Bàn Cổ Tông quân vương liên tiếp vẫn lạc trong tay Mạt Nhật Chi Ám!

Huyền Thiên Cửu Tinh, Tam Thanh, Nữ Oa, Phục Hi, Tây Vương Mẫu, từng trụ cột Bàn Cổ Tông không thối lui chút nào.

Các loại tu hành pháp liên tiếp thi triển.

Cho dù biết mình không địch lại cũng muốn như Binh Tai, liều mạng của mình, nghịch chuyển đại đạo, nhóm lửa quân vương tâm, liều chết một trận chiến!

Trên bầu trời, cực đạo chi chiến hừng hực khí thế.

Lam Vương giận đến cực hạn.

Ba ngàn tóc đen bay múa, âm Dương, Phong Lôi các loại lực lượng pháp tắc oanh ra.

Nhưng ở đối diện, hai cực đạo Thiên Thần nhất tộc, Không Tộc lại ngăn chặn nàng, để nàng không rảnh phân thân đi trợ giúp những người khác.

Nhân Phi cũng giống vậy, một người khổ chiến Thiên Tôn.

Bọn người Không Hoàng thì quyết chiến Nghịch Mệnh tứ vương, đánh túi bụi!

Không ai có thể ngăn cản Mạt Nhật Chi Ám.

Giờ khắc này.

Bóng người đen nhánh đó giống như tận thế, khiến người ta run sợ sợ hãi, quân vương âm thầm quan chiến lắc đầu cảm khái.

"Bàn Cổ Tông lần này là xong đời thật."

"Đúng vậy, không ai có thể ngăn cản Mạt Nhật Chi Ám, Nhân Tổ Chi Kiếm cũng bị Thiên Thánh lấy mất, cho dù Sở Cuồng Nhân xuất hiện cũng không thể ra sức đi."

"Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc hắn đang làm cái gì, vì sao chuyện đến một bước này, hắn còn không hiện thân, chẳng lẽ hắn muốn làm con rùa đen rút đầu?"

"Cái này không giống hắn a."

"Sở Cuồng Nhân một người một kiếm giết đến vạn tộc sợ hãi, chẳng lẽ cũng biết sợ sao? Hiện tại hắn đang ở nơi nào?"

Các quân vương âm thầm bàn tán.

Trên bầu trời.

Không Chi Tử cười ha ha: “Sở Cuồng Nhân, ngươi ra a? Ra tới nhìn Bàn Cổ Tông ngươi một tay khai sáng thành cái dạng gì?"

"Thế nào, ngươi sợ sao?"

Bên cạnh hắn, Chúc Dương, Đạo Lăng Thiên cũng cười vô cùng thoải mái.

Bọn họ trải qua thời gian dài bị Sở Cuồng Nhân áp chế, giờ phút này, phiền muộn trong lòng bị quét sạch sành sanh, cực kỳ khoái ý.

Tiếng cười của bọn họ quanh quẩn ở trong thiên địa.

Một bên khác.

Thiên Thánh còn đang áp chế Côn Ngô Kiếm, vô tâm ứng phó những người khác.

Hắn nhìn thoáng qua Thiên Tôn, nói ra: "Nhớ kỹ lời hứa của ngươi!"

"Đương nhiên."

"Được."

Thiên Thánh bóng người lóe lên, dẫn theo Côn Ngô cấp tốc rời xa chiến trường.

Hắn muốn về Thiên Nhân Thánh Địa, cấp tốc áp chế cũng luyện hóa thanh kiếm này, về phần Nhân Tổ chi huyết trên người Sở Cuồng Nhân, giao cho Thiên Tôn đi lấy.

Đối phương lập lời thề đạo tâm, hắn cũng không sợ đối phương sẽ đổi ý.

Bên trong Bàn Cổ Tông.

Chiến đấu vẫn còn tiếp tục.

Bàn Cổ Tông đã thi hài khắp nơi, Lam Vương bị mấy cực đạo liên thủ đánh cho bị thương nặng, Nhân Phi mặc dù đã tấn cấp Đại Đạo Vô Tận nhưng cũng kém Thiên Tôn, một phen kịch chiến, hậu lực không đủ, cũng bị trọng thương.

Về phần quân vương còn lại của Bàn Cổ Tông.

Trước mặt Mạt Nhật Chi Ám cường đại, hoàn toàn không phải đối thủ.

Chết thì chết, thương thì thương.

Bọn người Tam Thanh, Huyền Thiên Cửu Tinh liên tiếp vẫn lạc.

Cố Linh Lung, Lam Vũ dắt dìu nhau, thân thể lung lay sắp đổ.

"Ta nhìn thấy một góc tương lai, thành sự thật..."

Đang chiến đấu với một Nghịch Mệnh Sư, Lục Nhãn Thần Toán nhìn thấy một màn trước mắt, không khỏi nỉ non, trong lòng hê lương.

Sau đó, nội tâm của hắn sinh ra sợ hãi.

Mình có thể cũng trở thành một trong đống thi thể này hay không?

Sau trận chiến này, cách cục chư thiên sẽ như thế nào?

"Điện Chủ, vì sao ngươi còn không xuất quan?"

Lục Nhãn Thần Toán nhìn chỗ sâu trong Bàn Cổ Tông, không thể tin được Sở Cuồng Nhân sẽ vứt bỏ bọn họ, chẳng lẽ đối phương không thể cảm ứng được chuyện xảy ra ở nơi này? !

Hắn, rốt cuộc đang làm cái gì?

Không chỉ là Lục Nhãn Thần Toán, những người khác cũng mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

Rốt cuộc Sở Cuồng Nhân này đang bế quan cái gì?

Bàn Cổ Tông đều thành như vậy, hắn còn không hiện thân.

"Hừ, để cho ta đi xem xét đến tột cùng!"

Không Chi Tử vừa sải bước ra, muốn tìm được Sở Cuồng Nhân, nhưng chỗ đối phương bế quan cực kỳ bí ẩn, hoàn toàn không thể tìm kiếm.

Hắn cũng không gấp, đưa tay, Không Gian pháp tắc đổ xuống.

Trắng trợn phá hư bên trong Bàn Cổ Tông!

"Ta không tin, hủy toàn bộ Bàn Cổ Tông, ngươi còn không hiện thân!"

Không Chi Tử cười lạnh nói.

Chúc Dương, Đạo Lăng Thiên cũng gia nhập đội ngũ phá hoại.

Bọn họ muốn trả lại toàn bộ biệt khuất phải chịu từ Sở Cuồng Nhân xưa giờ, toàn lực phá hư Bàn Cổ Tông.

"A, Sở Cuồng Nhân vứt bỏ các ngươi, vậy đi chết đi cho ta!"

Mạt Nhật Chi Ám nhìn mấy người Cố Linh Lung còn lại, đưa tay thôi động tận thế Hắc Ám chi lực, một cái quang cầu đen kịt muốn đánh xuống.

Dưới một kích này.

Bọn người Lam Vũ, Cố Linh Lung đều sẽ vẫn lạc.

Mà mấy người Lam Vương, Nhân Phi cũng không có bao nhiêu sức phản kháng.

Bàn Cổ Tông, lâm vào tuyệt vọng trước nay chưa từng có!

"Phu quân, xin lỗi, là ta không thể bảo vệ cẩn thận Bàn Cổ Tông."

Cố Linh Lung nỉ non.

"Sư tôn, xin lỗi..." Lam Vương nỉ non.

"Chẳng lẽ, là trời muốn tuyệt nhân tộc ta? Chẳng lẽ cái kỷ nguyên cuối cùng này, vị trí thiên địa chi chủ của nhân tộc ta cũng đổi chủ..."

Nhân Phi cười khổ nói.

Nàng không sợ chết.

Nhưng sau khi nàng chết, chư thiên vũ trụ, Hồng Mông Đại Thế Giới, vô số ức nhân tộc nên làm gì? Bọn họ đối mặt vạn tộc thế nào?

Nghĩ đến đây, trong lòng Nhân Phi bi thương.

"Chết đi!"

Mạt Nhật Chi Ám cười lạnh, muốn chấm dứt đám người.

Nhưng đột nhiên.

Mạt Nhật Chi Ám giống như cảm ứng được cái gì, cứng ngắc tại nguyên chỗ.

Không.

Không chỉ có là hắn, toàn bộ quân vương Hồng Mông Đại Thế Giới đều cảm ứng được một chút dị dạng, từng người sắc mặt lộ ra kinh nghi bất định.

"Chuyện gì xảy ra? Loại cảm giác kì lạ này."

"Linh khí trong thiên địa lưu chuyển, có chỗ biến động."

Không ít người cảm giác được.

Linh khí trong thiên địa đang theo tiên đảo lưu động mà lên.

Linh khí này trong mấy hơi thở ngắn ngủi đã trở thành từng dòng lũ chạy về phía tiên đảo, giống như vạn xuyên về biển, vô cùng kinh người.

Bên trong tiên đảo cũng xuất hiện biến hóa kì lạ.

Từng đoá từng đoá linh khí chi liên xuất hiện, linh khí ngưng tụ thành vô tận vân khí, bao phủ bên trong tiên đảo, mà trung ương tiên đảo có vô lượng thần quang phun ra ngoài, chỗ đến, hiện ra đủ loại tường thụy dị tượng.

Long phượng trình tường, Kỳ Lân vượt biển, Huyền Vũ cõng bia, vạn thú triều bái, Tiên Phật quỳ sát, Tử Khí Đông Lai ức vạn dặm, thanh thiên nhật nguyệt đồng thời hiện...

Các loại dị tượng đã thấy, chưa từng thấy liên tiếp xuất hiện.

So với dị tượng hình thành khi đột phá quân vương mạnh không biết bao nhiêu lần.

Rất nhiều quân vương nhìn trợn mắt há hốc mồm.

"Đây, đây là chuyện gì xảy ra?"

"Tại sao có nhiều dị tượng kinh người như vậy?"

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Đám người nuốt nước bọt, không thể tin được.

Nhưng ngay sau đó, một màn càng thêm doạ người xuất hiện.

Chỉ thấy dị tượng qua đi, từng tòa lầu các cung điện vô cùng rộng lớn từ trong tiên đảo đột ngột mọc lên, không ngừng khuếch tán ra phía ngoài.

Những lầu các cung điện này cũng không phải là dị tượng hư ảo.

Mà là kiến trúc thật sự.

Mỗi một tòa cung điện đều tuyên khắc phù văn vô cùng huyền ảo, tản ra tiên huy nhàn nhạt, mỗi một tòa đều cực kỳ xinh đẹp, quỷ phủ thần công!

Vô số cung điện lầu các, liên tiếp.

Giống như một tòa vô thượng thần quốc!

Đám người còn phát hiện, trong kiến trúc của cái thần quốc này còn ẩn chứa một cỗ lực lượng huyền chi lại huyền, kia là... khí vận vô cùng mênh mông! !

"Khí vận thành quốc, đây là khí vận thành quốc..."

Lục Nhãn Thần Toán nhìn thấy một màn trước mắt, chấn động không gì sánh nổi.

Một màn này, khi hắn còn chưa gia nhập Vận Mệnh Thần Điện thì đã từng thấy khi nhìn trộm tiên đảo, hiện tại rốt cục chân thực diễn ra ở trước mặt hắn!

Chương 2439 - Vấn Thiên Phong chấn kinh, phục sinh cũng chưa chắc không thể, Thiên Địa Hồi Tố

Trong nháy mắt khi khí vận thần quốc được ngưng tụ.

Không chỉ là bên trong Hồng Mông Đại Thế Giới xuất hiện đủ loại dị tượng.

Trong vũ trụ chư thiên cũng xuất hiện vô số dị tượng.

Ở xa Ác Ma lãnh địa.

Hai người Ác Ma Chi Vương và Vấn Thiên Phong đang đối chiến, dù sao Ác Ma Chi Vương cũng là nhân vật cấp khởi nguyên, dù là chuyển thế trùng tu, nhưng thực lực vẫn không thể khinh thường, lại thêm tìm về thần binh ngày xưa, chiến lực vô cùng đáng sợ.

Bình thường Đại Đạo Vô Tận Cảnh hoàn toàn không phải là đối thủ của nàng.

Chỉ là Vấn Thiên Phong đối địch với nàng không phải Đại Đạo Vô Tận Cảnh bình thường, trong cổ lão kỷ nguyên, hắn từng sánh ngang Chúa Tể Cảnh.

Nếu không phải bởi vì hắn vừa thức tỉnh không lâu, còn chưa thích ứng thiên địa quy tắc của cái kỷ nguyên này, chỉ sợ Ác Ma Chi Vương ứng phó sẽ càng tốn sức.

"Ha ha, Ác Cốt quả nhiên không tầm thường a."

Vấn Thiên Phong cười ha ha một tiếng.

Ngay khi hắn chuẩn bị vận dụng cực chiêu, đột nhiên sắc mặt biến hóa, cảm ứng được dị biến giữa thiên địa và dị tượng rộng lớn.

Trong đó, làm cho Vấn Thiên Phong khiếp sợ nhất là hắn loại loáng thoáng thấy được trong vô tận dị tượng có một tòa thần quốc nguy nga đột ngột từ mặt đất mọc lên.

"Khí vận thần quốc! !"

Vấn Thiên Phong kinh hô một tiếng, mặt mũi tràn đầy hãi nhiên!

Khí vận thần quốc.

Trong cổ lão kỷ nguyên cũng có lưu truyền, nhưng từ xưa đến nay, có thể ngưng tụ ra khí vận thần quốc ít càng thêm ít, gần như có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Trong đó, thần quốc mạnh nhất không ai qua được nguyên sơ thần quốc!

Kia là thần quốc cổ xưa nhất.

Là nguyên sơ Thần Hoàng cổ xưa nhất cũng là mạnh nhất khai sáng!

"Không thể nào, trong cái kỷ nguyên này sao có người hiểu được biện pháp khí vận thành quốc, hơn nữa còn thành công! !"

Vấn Thiên Phong khiếp sợ không gì sánh nổi.

Biện pháp tạo dựng khí vận thần quốc cực kỳ hiếm thấy.

Sau Thần Hoàng, chỉ có chút ít tồn tại có thể thành công, về sau, Thần Hoàng xóa toàn bộ phương pháp khí vận thành quốc trong thiên địa này đi!

Vô số kỷ nguyên đi qua.

Tại sao có thể có người hiểu được pháp môn này? !

Hơn nữa còn thành công tạo dựng ra thần quốc! !

"Cái hướng kia là... Bàn Cổ Tông."

Ác Ma Chi Vương ánh mắt lóe lên, ẩn ẩn có suy đoán: “Sở Cuồng Nhân ơi Sở Cuồng Nhân, ngươi cho ta kinh hỉ liên miên không ngừng a."

Khí vận thần quốc tạo dựng pháp.

Loại vật này ngay cả nàng cũng không có.

Mà nàng cũng không có khí vận có thể tạo dựng ra thần quốc.

Nàng làm không được.

Sở Cuồng Nhân thành công dễ như trở bàn tay.

......

Bên trong Bàn Cổ Tông.

Rất nhiều quân vương nhìn từng tòa cung điện đột ngột từ mặt đất mọc lên, lâm vào trong khiếp sợ trước nay chưa từng có, nhất là Mạt Nhật Chi Ám, cực độ kinh hãi.

"Không có khả năng, không có khả năng !"

"Khí vận thần quốc, nơi này sao lại xuất hiện khí vận thần quốc đâu? ! Tại sao lại có người như Thần Hoàng, tạo dựng ra khí vận thần quốc? !"

Mạt Nhật Chi Ám hoài nghi nhân sinh.

Khí vận thần quốc, thực sự quá mức kinh người.

"Là Sở Cuồng Nhân, nhất định là Sở Cuồng Nhân làm."

Thiên Tôn sầm mặt lại.

Thì ra là thế.

Đối phương một mực không xuất quan, hóa ra là đang làm chuyện kinh người như thế sao?

Khí vận thần quốc...

Chuyện chỉ được ghi chép trong truyền thuyết, đối phương lại làm được.

Cho dù Sở Cuồng Nhân làm rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng.

Nhưng lúc này, Thiên Tôn vẫn bị hù dọa.

Lúc này.

Trung ương từng tòa cung điện, bên trong một tòa Thần cung huy hoàng nhất, một bóng người màu trắng chậm rãi đi ra, một thân tiên huy lưu chuyển, trên thân khí vận chi quang nở rộ, lộ ra một cỗ tôn quý chi khí vô cùng bức người.

Giống như một tôn Tiên Vương cao cao tại thượng.

Ngay cả thiên địa này đều phảng phất muốn thần phục dưới chân hắn.

Trong thoáng chốc, Mạt Nhật Chi Ám như thấy được Thần Hoàng ngày xưa.

"Không, không thể nào."

"Sở Cuồng Nhân, sao có thể sánh ngang Hoàng ta?"

Mạt Nhật Chi Ám hung hăng lắc đầu.

Mà Sở Cuồng Nhân khi nhìn đến thảm trạng của Bàn Cổ Tông, con ngươi nhịn không được có chút co rụt lại, vô biên lửa giận như muốn nuốt hết lý trí của hắn!

Hắn bế quan tạo dựng khí vận thần quốc, ngay tại thời khắc mấu chốt, đối với ngoại giới không có cảm giác chút nào, lại không ngờ được là thần quốc tạo dựng thành công, còn không kịp vui sướng, nghênh đón mình lại là cảnh tượng như vậy.

Cho dù hắn đạo tâm cứng cỏi nhưng cũng thiếu chút điên cuồng.

Nhưng cuối cùng hắn cưỡng ép đè ép xuống.

Hắn chậm rãi đi đến trước mặt Cố Linh Lung, không nói một lời, bắt đầu chữa trị thương thế cho đối phương, cho mấy người Lam Vũ, Sở Hồng.

"Phu quân, ta không thể bảo vệ tốt Bàn Cổ Tông, xin lỗi..."

Cố Linh Lung lẩm bẩm nói, hai mắt đỏ bừng, lộ ra bất lực.

"Không có việc gì, ta tới, hết thảy đều sẽ sẽ khá hơn."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Ha ha, Sở Cuồng Nhân, ngươi đúng là có thể nhịn, quân vương Bàn Cổ Tông ngươi chết thì chết, thương thì thương, ngươi thế mà còn có thể trấn tĩnh như thế, đúng là khiến cho ta lau mắt mà nhìn a, hay là bản chất ngươi chỉ là một lãnh huyết chi đồ, sinh tử của những người này đối với ngươi cũng không quan trọng gì?"

Không Chi Tử cười lớn một tiếng, lên tiếng giễu cợt.

Hắn vừa rồi giết không ít người của Bàn Cổ Tông.

Nhưng hắn còn không vừa lòng.

Hắn muốn nhìn thấy Sở Cuồng Nhân ảo não, phẫn nộ, tuyệt vọng.

Muốn nhìn thấy ánh mắt hận không giết được mình của đối phương.

Giống như ngày xưa mình cừu hận hắn như vậy, hắn cũng muốn làm cho đối phương thể hội một chút, tâm cảnh mình lúc trước.

Không, hắn muốn làm cho đối phương thống khổ hơn mình gấp mười gấp trăm lần!

"Không sai, Sở Cuồng Nhân, nhìn xem xung quanh ngươi, thi hài khắp nơi, sở dĩ những người này sẽ chết đều vì ngươi a! !"

Chúc Dương cũng không nhịn được lớn tiếng nói.

Hắn và Không Chi Tử cũng có tâm tình giống nhau.

Thế nhưng cho dù bọn họ trào phúng như thế nào, Sở Cuồng Nhân thần sắc luôn vô cùng bình tĩnh, giống như một vũng nước đọng, không nổi sóng.

Chuyện này khiến cho lông mi hai người cau lại.

Chẳng lẽ đối phương không có cảm giác chút nào?

Không có khả năng a.

Vẫn là nói đạo tâm đối phương không thể phá vỡ? !

"Các ngươi nói đủ chưa?"

"Còn nữa, ai nói cho các ngươi biết, bọn họ chết?"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Lời vừa nói ra, đám người hơi sững sờ.

Nhưng sau đó, Không Chi Tử, Chúc Dương nhịn không được cười ha ha.

"Sở Cuồng Nhân, hóa ra ngươi điên rồi a."

"Chẳng lẽ ngươi không thấy được sao? Một đống thi thể này, ngươi lại nói bọn họ không có chết? Ngu không ai bằng a!"

"Chẳng lẽ ngươi còn có thể phục sinh bọn họ hay sao?"

Phải biết.

Những người này, có ngươi ngay cả linh hồn đều hồn phi phách tán.

Sao có thể sống được nữa?

Nói đùa cái gì, bọn họ cho Sở Cuồng Nhân bị điên.

Nhưng đối mặt bọn họ cười nhạo, Sở Cuồng Nhân cũng không để ở trong lòng, khóe miệng của hắn hơi vểnh: “Phục sinh? Cũng chưa chắc không thể đâu."

Chỉ thấy hắn đưa tay, trong mắt lướt qua một vòng hào quang màu vàng óng.

Một cỗ lực lượng thời gian, khuếch tán mà ra.

"Chúc Long Chi Nhãn, Thiên Địa Hồi Tố!"

Trong chốc lát, trước mặt Sở Cuồng Nhân, từng đạo Thời Gian pháp tắc bắt đầu lưu chuyển, một cái Thời Gian Đại Đạo trường hà vô cùng huyền ảo hiển hiện ra.

Cảnh vật bốn phía bắt đầu biến hóa.

Sơn hà vỡ vụn khôi phục, kiến trúc sụp đổ lại bị tạo dựng lại, chân cụt tay đứt cũng tổ hợp lại một lần nữa.

Phảng phất có một thần chi thủ vô hình khuấy động thời gian.

Điều chỉnh hết thảy đến dáng vẻ trước đây không lâu.

"Đây, đây là Chúc Long cấm kỵ thần thông! !"

Chúc Dương tựa hồ ý thức được cái gì, con ngươi co rụt lại, không thể tin được.

Thiên Địa Hồi Tố.

Đây là chí cường thời gian thần thông của Chúc Long.

Nhưng cho dù là Nguyên Sơ Chúc Long cũng vô pháp thi triển dễ dàng như vậy, Chúc Dương càng không thể, ngay cả góc của thần thông này cũng không chạm tới được.

Nhưng bây giờ.

Sở Cuồng Nhân thi triển chí cao thời gian thần thông này ở trước mặt của hắn!

…………………

Chương 2440 - Nhất niệm sinh tử, bên trong thần quốc, ta là Chúa Tể, Nghịch Thần hiện thân

Thiên Địa Hồi Tố!

Thời gian đảo ngược, các tu sĩ Bàn Cổ Tông vốn chết đi lại khôi phục lần nữa.

Về đến trạng thái trước tử vong.

Binh Tai mở hai mắt ra, nhìn hoàn cảnh bốn phía, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ mờ mịt: “Chuyện gì xảy ra? Ta không phải là đã chết rồi sao?"

Không chỉ có là hắn.

Mấy người Diệp Trúc, Tam Thanh, Tửu Tôn cũng đều khôi phục lại.

Bọn họ nhìn bốn phía, cũng không hiểu.

Mà đáng nhắc tới chính là.

Phục sinh chỉ có tu sĩ Bàn Cổ Tông, về phần các tộc liên quân lại một người cũng không có, Sở Cuồng Nhân khống chế thời gian tinh chuẩn, khiến người ta vô cùng sợ hãi thán phục, để Chúc Dương thấy cảnh này hô to không thể tưởng tượng nổi.

Đám người cũng coi như biết vì cái gì Sở Cuồng Nhân có thể đè lại tức giận.

Bởi vì.

Hắn có thể khôi phục mọi người!

Bọn họ đả sinh đả tử, vất vả tiêu diệt hơn phân nửa Bàn Cổ Tông.

Nhưng tiếp theo một cái chớp mắt, người ta khôi phục lại toàn bộ.

Loại chuyện này...

Để các tộc liên quân trợn mắt hốc mồm.

Dù cho là Thiên Tôn, Mạt Nhật Chi Ám cũng không nhịn được run rẩy.

"Cái này, làm sao có thể như vậy được? !"

"Thế gian này còn có chuyện như vậy!"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, nhìn đám người khôi phục, trên mặt mặc dù không có nhìn ra cái gì nhưng nội tâm lại hơi thở dài một hơi.

Mặc dù có niềm tin rất lớn khôi phục đám người.

Nhưng trước khi có kết quả, hắn vẫn còn có chút lo lắng.

May mắn, hết thảy như hắn dự đoán.

Trong thần quốc này, hắn gần như không gì không làm được!

Nhất niệm sinh, nhất niệm chết.

Bên trong thần quốc, ta là Chúa Tể!

Đây cũng là khí vận thần quốc cường đại!

"Tiếp theo, chính là giải quyết các ngươi."

Sở Cuồng Nhân nhìn bọn người Mạt Nhật Chi Ám, Thiên Tôn, trong mắt lộ ra vô tận lãnh ý sát ý, các tộc liên quân không khỏi rùng mình một cái.

Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, vô cùng hoảng sợ.

Đối mặt một tồn tại có thể dễ dàng chưởng khống sinh tử?

Bọn họ, làm sao thắng?

"Ta không tin, ta không tin ngươi vô địch thật!"

Không Chi Tử nổi điên.

Hắn thét dài một tiếng, Hư Không Chuyển Luân trong tay đập ra ngoài.

Vô tận thần quang từ trong đó bắn ra mà ra.

Nhưng một kích này lại dừng ở cách Sở Cuồng Nhân ba trượng, bị không gian bích chướng vô hình chặn lại, không cách nào tới gần.

"Ngươi vẫn trước sau như một... yếu a."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Khốn kiếp, bạo cho ta! !"

Không Chi Tử giận tím mặt, dẫn bạo Hư Không Chuyển Luân!

Cực đạo thần binh tự bạo chi uy, trùng trùng điệp điệp!

Cực độ kinh khủng!

Vô tận không gian thần quang từ trong đó tuôn ra, muốn nuốt mất Sở Cuồng Nhân.

"Thiên Địa Hồi Tố!"

Sau đó Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng gảy dòng sông thời gian.

Vô tận không gian thần quang tự chủ thu liễm, lại khôi phục thành nguyên bản lần nữa, hắn ngay cả tự bạo cực đạo thần binh cũng có thể khống chế!

Trong khí vận thần quốc, Sở Cuồng Nhân nắm giữ thời gian, gần như vô địch!

Sở Cuồng Nhân bắt lấy Hư Không Chuyển Luân, thản nhiên nói: "Một kiện cực đạo thần binh tự bạo như vậy cũng là đáng tiếc, ở lại đây đi."

Mặc dù hắn không dùng được.

Nhưng bên trong Bàn Cổ Tông còn nhiều người có thể sử dụng.

Vạn Khí Chi Tâm vận chuyển.

Hư Không Chuyển Luân lập tức bị Sở Cuồng Nhân nắm giữ.

Tinh thần lạc ấn Không Chi Tử lưu ở phía trên bị xóa bỏ trong nháy mắt.

"Khốn kiếp!"

Không Chi Tử vừa sợ vừa giận.

Nhưng còn chưa chờ hắn có động tác gì, Sở Cuồng Nhân đã một bước đi tới trước mặt hắn, tiện tay vừa nhấc, một chỉ điểm ra.

Không Gian pháp tắc ngưng tụ trong đó.

"Hư Không Chi Kiếp!"

Đầu ngón tay bộc phát ra một cỗ không gian vòng xoáy thật lớn.

Không Chi Tử bị bao phủ ở bên trong.

Thân thể oanh một cái, nổ tung, hóa thành sương máu.

Không Chi Tử, vẫn lạc!

Hơn nữa còn chết dưới thủ đoạn không gian mình đắc ý nhất.

"Chúc Long Chi Nhãn, Thiên Địa Hối Ám!"

Chúc Dương hoảng sợ thôi động cực chiêu.

Sát na, ban ngày biến thành đêm tối.

Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, răng rắc một tiếng, vô tận đêm tối bị hắn dễ dàng đánh vỡ nát, sắc trời chợt hiện, trong nháy mắt, lại là một chỉ điểm ra.

Bùm một tiếng.

Thân hình Chúc Dương giống như bọt biển, vỡ vụn tản ra trên không trung.

Chúc Long cổ kim hiếm thấy, bị Sở Cuồng Nhân diệt sát như vậy.

"Nhanh, đi mau!"

Đạo Lăng Thiên thần sắc vô cùng hoảng sợ.

Nhìn Sở Cuồng Nhân trong lúc giơ tay nhấc chân, giống như thần chỉ, trong lòng của hắn sinh ra một cỗ bất lực hoảng sợ không cách nào chống cự.

Hắn không nói hai lời, bỏ chạy.

Mà chạy, không chỉ là hắn.

Các tộc liên quân khi nhìn thấy vô thượng thần uy chưởng khống thời gian, chúa tể hết thảy của Sở Cuồng Nhân, vô cùng hoảng sợ, tan tác như ong vỡ tổ.

"Hôm nay xâm phạm Bàn Cổ Tông ta, một người cũng không đi được."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Tâm niệm vừa động, toàn bộ linh khí tiên đảo điên cuồng sôi trào lên.

Một cái kết giới cự đại xuất hiện.

Giống như một cái lồng giam, vây khốn tất cả mọi người.

"Không, không có khả năng."

"Định Linh Trụ đã cố định linh khí tiên đảo tại chỗ, sao ngươi còn có thể dùng linh khí tiên đảo?" Đạo Lăng Thiên kinh nghi bất định nói.

"Định Linh Trụ?"

Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng, đưa tay nắm vào trong hư không một cái.

Cách đó không xa, một cây kim hoàng sắc cột đá to lớn đột ngột từ mặt đất mọc lên.

Đó chính là Định Linh Trụ.

Phía trên tuyên khắc vô số phù văn, huyền ảo phi thường.

Sở Cuồng Nhân năm ngón tay hơi nắm.

Ầm!

Cái gọi là Định Linh Trụ đó sụp đổ tại chỗ, hóa thành một đống sắt vụn!

"Chỉ bằng nó cũng muốn định trụ linh khí tiên đảo? Ngây thơ!"

Lam Vương mặc dù cũng có quyền nắm giữ linh khí tiên đảo hắn ban cho.

Nhưng không hoàn chỉnh.

Dù sao, đảo chi chủ chỉ có một, đó chính là hắn.

Quyền năng trên người hắn mới là hoàn chỉnh nhất, tăng thêm khí vận thần quốc gia trì, Định Linh Trụ nho nhỏ này hoàn toàn không có thành tựu!

"Ta cả đời này hận nhất phản đồ, ngươi, đi chết đi!"

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, tiện tay một kiếm chém ra.

Bá đạo kiếm khí oanh sát Đạo Lăng Thiên tại chỗ thành cặn bã!

Nơi này không phải Khí Vận Huyền Hoàng Giới.

Chết ở chỗ này là chết thật, nếu không có thủ đoạn kinh thiên như Sở Cuồng Nhân, gần như không có khả năng sống lại.

Mà nhân vật như Sở Cuồng Nhân, từ xưa đến nay không có mấy người.

"Sở Cuồng Nhân, không ngờ được là ngươi lại trưởng thành đến một bước này."

Thiên Tôn nhìn Sở Cuồng Nhân, vẻ mặt vô cùng âm trầm.

Hiện tại Sở Cuồng Nhân cho hắn cảm giác không cách nào chống cự.

"Giết! !"

Ngược lại là Mạt Nhật Chi Ám, thôi động một kích toàn lực.

Cuồng bạo hắc ám thủy triều đập ra, bao phủ Sở Cuồng Nhân.

"Ngu không ai bằng."

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, một kiếm vạch ra.

Hắc ám thủy triều bị chia làm hai nửa, kiếm khí trùng trùng điệp điệp, ẩn chứa không ai bì nổi chi uy, đánh bay Mạt Nhật Chi Ám ra ngoài.

Quân vương tâm trên người hắn bị xung kích kịch liệt, gần như muốn vỡ vụn.

"Ghê tởm! !"

Mạt Nhật Chi Ám luống cuống.

Thân ở bên trong khí vận thần quốc, Sở Cuồng Nhân mạnh vô cùng.

Ngay cả hắn cũng không là đối thủ.

"Nghịch Mệnh tứ vương, ra tay!"

Thiên Tôn nổi giận gầm lên một tiếng.

Lập tức, Nghịch Mệnh tứ vương phóng lên tận trời!

Bốn Cực Đạo Quân Vương, khí tức trên thân lưu chuyển, Nghịch Mệnh chi lực vận chuyển tới cực hạn, thậm chí bắt đầu đốt quân vương tâm.

Bốn cỗ Nghịch Mệnh chi lực va chạm, tạo thành một cái vòng xoáy khổng lồ.

Một bóng người to lớn từ bên trong vòng xoáy đi ra.

Hai con ngươi sáng chói như tinh không, một cái hít thở, nhấc lên từng đợt phong bạo ở trong thiên địa, thân thể phun ra nuốt vào thần quang, uy áp kinh khủng rung chuyển chư thiên.

Đây là một tồn tại vô cùng kinh khủng.

Lực lượng của hắn, cao hơn Mạt Nhật Chi Ám, Thiên Tôn!

Hơn nữa mạnh không phải một chút!

Đây là một... Chúa Tể!

"Mệnh ta do ta, Nghịch Mệnh Phá Thần!"

"Vận Mệnh Chi Chủ, ngươi sẵn sàng nhận lấy cái chết chưa? !"

…………………

Chương 2441 - Lần đầu tiên giao phong với Nghịch Thần, hội tụ chúng nhân chi lực, Vận Mệnh Chi Môn

Nghịch Thần hiện thân, uy áp vô cùng bá đạo quét sạch mà ra.

Chư thiên cũng vì đó rung chuyển.

Dưới cỗ uy áp doạ người này, dù cho là quân vương cũng hoảng sợ.

Ở trong sân chỉ có Sở Cuồng Nhân vẻ mặt tự nhiên.

Hắn nhìn Nghịch Thần, đứng chắp tay, lạnh nhạt nói ra: "Kẻ đứng sau Nghịch Mệnh Sư... Nghịch Thần, rốt cục chúng ta gặp mặt."

"Vận Mệnh Chi Chủ thế hệ này, hạnh ngộ."

Nghịch Thần nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra dị sắc: “Không ngờ được là Thiên Tôn, Mạt Nhật Chi Ám liên thủ mà còn phải mời ta tới, chờ một chút, đây chẳng lẽ là... khí vận thần quốc, khó trách, ngươi lại tạo dựng thần quốc."

Nghịch Thần đầu tiên là tán thưởng Sở Cuồng Nhân một chút.

Sau đó hắn phát giác được tình trạng bốn phía, con ngươi có chút co rụt lại, hắn không ngờ được là Sở Cuồng Nhân lại có thể tạo dựng ra khí vận thần quốc.

Cũng khó trách Nghịch Mệnh tứ vương không tiếc thiêu đốt quân vương tâm cũng muốn mời hắn ra.

Đối phương đúng là vô cùng khó giải quyết.

"Ngươi hẳn là may mắn, ngươi chỉ là một bộ phân thân đi vào, nếu không ngươi sẽ bị ta trảm ở chỗ này." Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn nhìn ra được, Nghịch Thần bị Vận Mệnh Chi Chủ đời thứ nhất phong ấn, hiện tại còn chưa tránh thoát, trước mắt chỉ là một bộ phân thân thôi.

"Nói ngoa."

Nghịch Thần hừ lạnh một tiếng: “Một bộ phân thân cũng đủ để giết ngươi!"

Nói xong, hắn đưa tay một chỉ điểm ra.

Nghịch Mệnh chi lực vô cùng to lớn từ trong đó quét sạch mà ra.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh.

Kiếm chỉ ngưng tụ, cũng thi triển cực chiêu: “Kiếm hai mươi bốn!"

Kiếm quang che khuất bầu trời.

Kiếm và chỉ, cực đoan va chạm.

Kiếm khí và Nghịch Mệnh chi lực, điên cuồng đụng chạm.

Vận Mệnh Chi Chủ và Nghịch Thần, chính thức giao phong trong cái kỷ nguyên này!

Hai người không ai nhường ai, triển khai kinh thiên chi quyết trên không thần quốc!

Chỉ một sợi khí tức tiêu tán đều dẫn theo vĩ lực kinh người, quân vương bình thường nếu tới gần chỉ sợ sẽ bị xé rách.

"Nghịch Mệnh Vô Thiên Quyết!"

Nghịch Thần vỗ ra một chưởng.

Nghịch Mệnh chi lực hóa thành một cự chưởng ngập trời.

Một kích này, ẩn chứa cả một cái đại đạo, là một kích siêu việt Đại Đạo Vô Tận Cảnh, đã một chân bước vào Chúa Tể.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, kiếm chỉ ngưng tụ, các loại cực đạo tu hành pháp gia trì.

Thiên Nhân Quyết, Dĩ Thân Tái Trận, Thôn Thiên Chi Thuật...

Lại thêm khí vận thần quốc, linh khí tiên đảo, khiến khí tức của hắn liên tục tăng lên, cũng theo đó siêu việt Đại Đạo Vô Tận Cảnh.

"Kiếm hai mươi lăm!"

Một kiếm vạch ra.

Kiếm khí tung hoành cổ kim!

Lại là một lần va chạm cực đoan, toàn bộ Hồng Mông Đại Thế Giới rung chuyển.

Hư không bị xé nứt.

Khí tức tiêu tán đến hư không, vô tận hư không liên tiếp nổ tung.

Dưới khí tức này, từng cái vũ trụ rung chuyển không thôi.

Vô tận thần quang chiếu rọi chư thiên.

Cường giả chư thiên vũ trụ đều có cảm ứng.

"Khí tức thật là khủng bố a!"

"Một trận chiến này, đúng là chiếu rọi Chư Thiên Vạn Giới, khiến chư thiên rung chuyển, cuối cùng là cường giả cấp bậc gì mới có lực lượng kinh khủng như vậy? !"

"Cho dù là quân vương cũng kém xa tít tắp đi."

"Chẳng lẽ là trong truyền thuyết cổ lão... Chúa Tể? !"

Bên trong Hồng Mông Đại Thế Giới.

Rất nhiều quân vương đều đang quan chiến, tập trung tinh thần.

Một trận chiến này, có thể nói là đỉnh phong nhất cái kỷ nguyên này, cũng chỉ có một trận khởi nguyên chi chiến của Hư Không Chi Chủ và Nguyên Sơ Chúc Long, Ác Ma Chi Vương ngày xưa mới có thể sánh ngang.

Trong kỷ nguyên trước đây, đại chiến cấp bậc này gần như không có khả năng thực hiện, ngay cả quân vương chiến đều rất khó gặp trong kỷ nguyên trước đây.

Nhưng trong cái kỷ nguyên cuối cùng này, động một chút lại bộc phát quân vương đại chiến...

Thậm chí còn có khởi nguyên chi chiến.

Đúng là kinh khủng.

Đám người không khỏi cảm khái.

"Khí vận thần quốc, đúng là bất phàm, ở kỷ nguyên cổ xưa nhất, có thể tạo dựng ra thần quốc cũng không được bao nhiêu người, ngươi tồn tại là uy hiếp lớn, hôm nay cho dù là hao hết lực lượng của cỗ phân thân này, ta cũng phải... tru sát ngươi! !"

Nghịch Thần ánh mắt bắn ra sát ý vô biên.

Sở Cuồng Nhân phất tay áo vung lên: “Thử một chút!"

"Nghịch Mệnh Quyết, Nhật Nguyệt Trầm Luân!"

Nghịch Thần thi triển Nghịch Mệnh chi lực, vô cùng cường đại.

So với Nghịch Mệnh tứ vương cộng lại thì mạnh không biết bao nhiêu, không khỏi như thế, cỗ lực lượng này ẩn ẩn dính đến khởi nguyên, so với Nghịch Mệnh chi lực bình thường thì khủng bố hơn.

Chỉ thấy một vòng Đại Nhật, một vầng minh nguyệt dâng lên.

Nhật nguyệt đồng huy, quang huy chiếu rọi cổ kim.

Sở Cuồng Nhân biết chiêu này không phải tầm thường, cũng không coi thường, ánh mắt lộ ra lạnh lẽo chi ý, kiếm chỉ ngưng tụ, kiếm ý sáng chói bắn ra.

"Kiếm, hai mươi sáu!"

Cực hạn kiếm chiêu bắn ra.

Kiếm chi đại đạo vì thế mà chấn động, cổ kim kiếm ý lưu chuyển mà ra.

Sau lưng Sở Cuồng Nhân, bóng dáng từng tuyệt thế kiếm tu phù hiện.

Cổ kim kiếm ý, ngưng ở một kiếm!

Đây là kiếm hai mươi sáu hoàn chỉnh nhất!

Hiện tại Sở Cuồng Nhân được khí vận thần quốc gia trì, hoàn toàn có năng lực không dựa vào Nhân Tổ Chi Kiếm, thi triển ra một kiếm này.

Ngưng tụ cổ kim kiếm ý, kiếm hai mươi sáu.

Đây là một kiếm đỉnh phong trên đời, nói là kiếm đạo chi cực cũng không đủ, tung hoành cổ kim, chỉ có kiếm này, một kiếm đã ra, ai dám tranh phong? !

Một kiếm này, đối mặt một chiêu cực hạn của Nghịch Thần!

Cực chiêu va chạm.

Giống như ức vạn sao trời cùng nổ tung.

Hoa mỹ thần quang, đại đạo pháp tắc sáng chói chói mắt, kiếm khí, Nghịch Mệnh chi lực, hai cỗ lực lượng quấn giao, nhuộm thiên địa thành một mảnh thải sắc.

Mà trong quang hoa hoa mỹ thải sắc đó.

Hai bóng người đều bị chấn bay ra ngoài.

Hai người Nghịch Thần, Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, ánh mắt như điện.

Khí tức của bọn họ có chút uể oải.

Hiển nhiên vừa rồi cực chiêu va chạm mang đến cho bọn họ ảnh hưởng to lớn.

"Một kích cuối cùng, kết thúc vận mệnh!"

Nghịch Thần thét dài một tiếng, trên thân thiêu đốt ra từng đạo bạch sắc hỏa diễm.

Hắn thôi động lực lượng của cỗ phân thân này đến cực hạn.

Trong chốc lát.

Tinh không rung động, từng đạo tinh quang giao hội ở trên đỉnh đầu hắn, hóa thành một mảnh tinh không do Nghịch Mệnh chi lực tạo thành, mênh mông vô biên.

Tinh quang lưu chuyển, từ Hỗn Độn mở, đến âm dương vạn vật.

Phảng phất diễn dịch vạn vật sinh biến ở trước mặt mọi người.

Vô cùng huyền ảo.

Dù cho là quân vương cũng thấy như si như say.

Thiên Tôn, Nghịch Mệnh tứ vương nhìn xem một màn này, trong mắt tràn ngập chờ mong.

Bọn họ biết.

Cái này sẽ là một chiêu cuối cùng.

Cũng là một chiêu quyết định vận mệnh bọn họ!

Sống hay chết, tất cả nơi này!

Sở Cuồng Nhân ánh mắt run lên: “Muốn kết thúc vận mệnh, bị Vận Mệnh Chi Chủ trấn áp đến nay, ngươi có tư cách gì nói ra lời như vậy đâu?"

Hắn đằng không mà lên: “Hiến lực lượng của các ngươi cho ta đi!"

Bọn người Cố Linh Lung nghe vậy, ngầm hiểu.

Chúng tu sĩ Bàn Cổ Tông nhao nhao thôi động đại đạo trong cơ thể.

Lập tức, từng đạo quang lưu hội tụ tới Sở Cuồng Nhân.

"Ngươi thần quốc, có thể hội tụ vạn dân chi lực!"

Nghịch Thần có chút chấn kinh.

Lúc đầu, hắn coi là Sở Cuồng Nhân chỉ tạo dựng ra thần quốc.

Không nghĩ tới, đối phương có thể phát huy thần quốc chi lực đến trình độ này, có thể sử dụng lực lượng con dân bên trong thần quốc!

"Nghịch Thần, ngươi mãi mãi cũng không chiến thắng được vận mệnh a!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Sau đó, hắn đưa tay thôi động lực lượng của đám người Cố Linh Lung, Vận Mệnh Đại Đạo lưu chuyển mà ra, quyền năng Vận Mệnh Chi Chủ bị hắn phát huy tới cực hạn.

"Vận Mệnh Chi Môn, trấn áp cho ta!"

Lập tức.

Một cái Vận Mệnh Chi Môn to lớn đột nhiên xuất hiện, nó vắt ngang tinh không!

Uy áp mạnh mẽ không có gì sánh kịp, rung chuyển chư thiên.

Chương 2442 - Trấn sát Nghịch Thần phân thân, Thiên Tôn hối hận, bán ngươi một cái nhân tình

Uy áp không có gì sánh kịp khuếch tán mà ra.

Vận Mệnh Chi Môn, vắt ngang tinh không!

Một kích này vô cùng kinh khủng.

Sở Cuồng Nhân thôi động quyền năng vận mệnh đến cực hạn, lại thêm khí vận thần quốc gia trì, Vận Mệnh Chi Môn này giống như toàn bộ Vận Mệnh Đại Đạo ngưng tụ trong đó.

Oanh! !

Từng khỏa sao trời liên tiếp nổ tung.

Nghịch Thần con ngươi có chút co rụt lại.

Áp lực trước nay chưa từng có, khiến cho thân hình hắn kịch chấn, giờ khắc này, hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, giống như thấy được Vận Mệnh Chi Chủ đời thứ nhất!

"Khốn kiếp!"

Nghịch Thần vận chuyển Nghịch Mệnh chi lực tới cực hạn.

Vùng tinh không kia nở rộ thần huy sáng chói.

Nhưng trong khí vận thần quốc, trước mặt Vận Mệnh Chi Môn trấn áp xuống, Nghịch Thần cho dù có mạnh như thế nào đi nữa cũng khó có thể ngăn cản kết quả bị Vận Mệnh Chi Môn trấn áp, nương theo một tiếng oanh minh, vùng tinh không trên đầu của hắn ầm vang nổ nát vụn.

Vận Mệnh Chi Môn đặt ở sống lưng của hắn.

Áp lực cực lớn, khiến cho đầu gối Nghịch Thần khẽ cong, gần như phải quỳ xuống.

Nhưng hắn gầm nhẹ, ngạnh sinh sinh đứng vững áp lực này, không muốn uốn gối.

"Vận mệnh muốn để ta uốn gối, nằm mơ! !"

Nghịch Thần rống giận.

"Hừ, quỳ xuống!"

Sở Cuồng Nhân đi tới trước trên không Nghịch Thần, một cước đạp xuống.

Một chân rơi trên Vận Mệnh Chi Môn.

Nghịch Thần áp lực tăng gấp bội.

Răng rắc một tiếng.

Đầu gối của hắn nổ tung tại chỗ, cả người quỳ rạp xuống đất!

Sắc mặt của hắn âm trầm như nước, giận không kềm được.

Hắn thế mà quỳ xuống.

Lại một lần nữa, uốn gối trước vận mệnh!

"Ta nói rồi, ngươi vĩnh viễn không phải đối thủ của vận mệnh."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Vận Mệnh Chi Môn lực lượng liên tục tăng lên, cuối cùng, Nghịch Thần phân thân không cách nào chèo chống, thân thể trực tiếp nổ tung.

"Vận Mệnh Chi Chủ, chiến tranh giữa ngươi ta còn chưa kết thúc!"

Nghịch Thần ngữ khí âm trầm nói.

"Ta không ngại một lần nữa để ngươi quỳ ở trước mặt ta."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, tiên huy tươi sáng.

……

Một chỗ tinh không.

Nghịch Thần bị vô số xiềng xích vây nhốt bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Một cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ từ trên người hắn tiêu tán ra ngoài, từng khỏa sao trời bị khí tức của hắn ảnh hưởng, liên tiếp sụp đổ.

Phạm vi mấy trăm tinh hệ bởi vì lửa giận của hắn, hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Trên người hắn, ngân bạch xiềng xích ong ong rung động.

Ý đồ trấn áp Nghịch Thần lực lượng.

Nhưng lần này Nghịch Thần quá giận, mặc dù là phân thân nhưng phân thân này và tâm thần hắn tương thông, cảm động lây.

Hắn cảm giác đầu gối của mình ẩn ẩn đau.

Giận.

Lửa giận trước nay chưa từng có để hắn nhịn không được phát tiết lực lượng.

Kia từng cây xiềng xích xuất hiện đạo đạo liệt ngân.

Nhưng cuối cùng, Nghịch Thần lực lượng vẫn bị trấn áp trở về.

"Nhanh, cũng nhanh."

"Cái phong ấn đáng chết này sẽ bị mở ra, đến lúc đó, Vận Mệnh Chi Chủ Sở Cuồng Nhân, ta nhất định phải nghiền xương ngươi thành tro, đặt linh hồn của ngươi ở trên thần hỏa, nhận hết nỗi khổ đốt hồn mà chết! !"

Giọng nói của Nghịch Thần quanh quẩn tại tinh không.

......

Bên trong Bàn Cổ Tông.

Nghịch Thần phân thân vẫn lạc.

Nghịch Mệnh Sư nhìn một màn này, mặt mũi tràn đầy không thể tin được.

"Thần, vẫn lạc..."

"Sở Cuồng Nhân, hắn giết chết thần?"

"Thần, bại bởi vận mệnh? !"

"Không, không có khả năng!"

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn những người này, vẻ mặt lạnh nhạt, đưa tay ở giữa, Vận Mệnh Chi Môn to lớn vì đó chấn động, đánh thẳng tới đám Nghịch Mệnh Sư.

Lực lượng mênh mông khiến bọn họ toàn thân run rẩy.

Cho dù là Nghịch Mệnh tứ vương cũng vô pháp chống cự cỗ lực lượng này.

Thân thể oanh một tiếng, bị đánh cho vỡ nát tại chỗ!

"Ta nói rồi, hôm nay người xâm phạm Bàn Cổ Tông đều chết!"

Lời nói lạnh lùng vang lên.

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, ngàn vạn kiếm khí phun ra ngoài.

Chỗ đến, quân vương cũng như cỏ rác, nhao nhao bị thu gặt!

"Giết!"

"Liều mạng với ngươi!"

Thiên Tôn nổi giận gầm lên một tiếng.

Nội tâm của hắn có dự cảm, hôm nay có lẽ sẽ là tử kỳ của mình.

Nhưng hắn không cam tâm!

Tự mình cõng vô số bêu danh, vạn tộc xem thường hắn, nhân tộc xem hắn là phản đồ, hắn không cam tâm không có đoạt lại hết thảy mà chết đi như vậy.

Hắn không cam lòng a!

"Huyền Hoàng Khuynh Đảo, Độc Tôn Chi Quyền!"

Thiên Tôn nổi giận gầm lên một tiếng, Huyền Hoàng đại đạo pháp tắc đổ xuống, Đại Đạo Vô Cùng chi lực vận dụng đến cực hạn, hóa thành một cỗ lực lượng vô cùng mênh mông.

Đấm ra một quyền.

Huyền Hoàng chi lực điên cuồng phun trào.

Một cái quyền ấn cực lớn hình thành, tản mát ra một cỗ vô thượng độc tôn chi ý.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, đấm ra một quyền.

Đúng là chiêu thức giống nhau như đúc!

Nhưng càng mạnh hơn, quyền ý càng chí cao vô thượng!

Hai quyền va chạm.

Thiên Tôn bị đánh bay ra ngoài, Đại Đạo Vô Cùng chi lực trong cơ thể hắn gần như muốn sụp đổ, quân vương chi tâm xuất hiện từng vết rách.

Thiên Tôn gần như có thể tính là đệ nhất cường giả trong nhân tộc bây giờ, trước mặt Sở Cuồng Nhân lại đánh không lại một quyền!

Uy lực bá đạo như vậy, khiến cho mọi người tim đập nhanh.

"Ngươi, ngươi lại cường đại như thế!"

"Lúc đầu, ngươi không tìm đến ta, ta cũng định đi tìm ngươi, ngươi đã tự mình tới, đúng là không thể tốt hơn."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Vừa sải bước ra, đi tới trên không Thiên Tôn.

Một cước đạp xuống.

Thần quốc gia trì, pháp tắc lực lượng kinh khủng hóa thành một bàn chân khổng lồ rơi xuống, Thiên Tôn đối mặt một kích này, bị ngạnh sinh sinh giẫm vào mặt đất.

Toàn thân máu me đầm đìa, chật vật không chịu nổi.

"Ta Thiên Tôn, sẽ có kết cục này..."

Thiên Tôn thổ huyết không thôi, nội tâm bi thương.

Quá khứ cả đời hắn từng trấn áp kỷ nguyên, từng vô địch một thế, từng nắm giữ nhân tộc chí cao quyền năng, phong quang vô hạn, cả đời có thể nói truyền kỳ.

Nhưng hắn cuối cùng lại đi lầm đường.

Vì lực lượng, hắn không tiếc trộm lấy nhân tộc khí vận, cuối cùng bại lộ, vì quyền thế, lại không tiếc hợp tác ngoại tộc, đối kháng nhân tộc...

Từ truyền kỳ đến phản đồ.

Một ý nghĩ sai lầm a...

Nghĩ đến đây, Thiên Tôn có một chút hối hận.

Nhưng đã quá muộn.

Sở Cuồng Nhân không có cho hắn cơ hội.

Lại là một chưởng rơi xuống.

Nhân tộc Thiên Tôn, tại chỗ tiêu vong!

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn về phía tu sĩ vạn tộc còn lại, ánh mắt băng lãnh, nhất là nhìn về phía Mạt Nhật Chi Ám, bao hàm sát ý: “Ngày xưa, ngươi thua trong tay của ta, hôm nay, ngươi lại đến tìm cái chết, tận thế? Ăn nói suông!"

Đấm ra một quyền.

Mạt Nhật Chi Ám, thân hình bạo liệt.

Hắc Ám pháp tắc lưu chuyển, lại ngưng tụ ra thân hình lần nữa.

Nhưng lực lượng của hắn đã giảm mạnh.

Còn thừa không có mấy.

Hắn hoàn toàn không cản được mấy chiêu của Sở Cuồng Nhân.

Ngay khi Sở Cuồng Nhân muốn kết thúc hắn, một bóng người trong hư không đi ra, một thân hắc ám khí tức, vô cùng thuần túy.

Lại là Hắc Ám Ma Quân.

"Điện Chủ, có thể giao hắn cho ta hay không."

"Nha."

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương một chút, sau đó thản nhiên nói: "Ngươi ta còn có một lần giao dịch chưa hoàn thành, đã như vậy, vậy thì bán ân tình cho ngươi."

Nói xong, hắn lại một chỉ điểm ra.

Một kích này, lực đạo của hắn vô cùng xảo diệu.

Trọng thương Mạt Nhật Chi Ám nhưng lại không có tổn thương tính mệnh.

Hắc Ám Ma Quân hai mắt tỏa sáng: “Đa tạ Điện Chủ đại nhân."

Hắn bóng người lóe lên, lao tới Mạt Nhật Chi Ám.

Một cỗ hấp lực cường đại từ trên người hắn bộc phát.

"Hắc Ám Thôn Thiên Quyết!"

Hắc Ám Ma Quân cười lạnh một tiếng, bắt đầu thôn phệ lực lượng trong cơ thể Mạt Nhật Chi Ám, chuyện này làm cho đối phương biến sắc, sau đó giận tím mặt!

"Chỉ là một quân vương nấc thang thứ hai, ngươi dám ngấp nghé lực lượng của ta, muốn chết! !" Mạt Nhật Chi Ám giận dữ hét.

Mặc dù bị trọng thương nhưng lực lượng của hắn vô cùng bá đạo, há lại là quân vương bình thường có thể hấp thu luyện hóa, hắn thấy, Hắc Ám Ma Quân đang tìm cái chết, thế nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, trong mắt của hắn lộ ra một vẻ bối rối.

....

Chương 2443 - Ác Ma Chi Vương tới chơi, Thần Hoàng Cấm Vệ quân, tranh thủ thời gian bố cục

"Chuyện gì xảy ra? !"

"Tại sao ngươi có thể thôn phệ lực lượng của ta? !"

Mạt Nhật Chi Ám không thể tin được.

Lực lượng trong cơ thể mình bị Hắc Ám Ma Quân không ngừng thôn phệ!

Đối phương thật sự có thể thôn phệ lực lượng của hắn!

"A, Mạt Nhật Chi Ám, ta nghiên cứu lực lượng của ngươi nhiều năm như vậy, hết thảy của ngươi, ta rõ như lòng bàn tay, Hắc Ám Thôn Thiên Quyết này càng là tu hành pháp nhằm vào ngươi, lực lượng của ngươi, ta tiếp nạp toàn bộ! !"

Hắc Ám Ma Quân cười lạnh nói.

Nếu tại dĩ vãng, cho dù hắn nghiên cứu Mạt Nhật Chi Ám lại sâu cũng tuyệt đối không có cách nào thôn phệ lực lượng Mạt Nhật Chi Ám.

Nhưng bây giờ không giống.

Mạt Nhật Chi Ám bị Sở Cuồng Nhân trọng thương, không cách nào phát huy ra lực lượng.

Đối với Hắc Ám Ma Quân, hắn chính là một vị thuốc đại bổ!

Nhìn ánh mắt hốt hoảng của Mạt Nhật Chi Ám, Ma Quân đột nhiên cảm thấy có chút châm chọc, đối phương khiến cho Minh Tộc kiêng kị vô số năm, bởi vì hắn, mình gần như từ bỏ tất cả, trở mặt thành thù với thân tỷ tỷ, chém giết vô số năm, hắn đếm không hết bao nhiêu ngày đêm nghiên cứu lực lượng của đối phương...

Hắn từng xem nó là ác mộng trong lòng, đại địch suốt đời...

Thậm chí một lần coi là đối phương không thể chiến thắng.

Hiện tại, đối phương bối rối luống cuống như thế ở trước mặt mình.

Đối phương đang sợ hãi mình!

"Hóa ra, ngươi cũng biết sợ hãi đây này."

Hắc Ám Ma Quân thản nhiên nói, gia tốc thôn phệ lực lượng của đối phương.

Nơi xa.

Quang Minh nữ thần thấy cảnh này, ánh mắt có chút phức tạp.

Nàng nghĩ đến lý niệm của Hắc Ám Ma Quân.

"Lực lượng Mạt Nhật Chi Ám cũng không phải là không thể chiến thắng."

"Tỷ tỷ, các ngươi làm như vậy sai, cứ áp chế sẽ chỉ hoàn toàn ngược lại, chúng ta phải làm là tìm hiểu hắn, lợi dụng hắn, chỉ có như vậy mới là đường tắt duy nhất để Minh Tộc chúng ta chiến thắng Mạt Nhật Chi Ám..."

"Tại sao các ngươi đều không hiểu ta?"

Lời nói của Hắc Ám Ma Quân quanh quẩn bên tai nàng.

Thoáng như hôm qua.

Có lẽ, là mình sai rồi?

Không.

Bọn họ đều không có sai.

Vào lúc đó, bỏ mặc Hắc Ám Ma Quân nghiên cứu Mạt Nhật Chi Ám, sẽ chỉ làm Minh Tộc lâm vào tai nạn càng lớn, mình khu trục đối phương cũng không có sai.

Chỉ là nàng cũng không đúng...

Quang Minh nữ thần lắc đầu.

Một bên khác, Sở Cuồng Nhân cũng chú ý tới thần sắc đối phương biến hóa, nhưng không nói gì thêm, chỉ chú ý tới các tộc liên quân.

Các tộc liên quân đang hốt hoảng chạy trốn.

Sở Cuồng Nhân thực lực cường đại đến khiến cho bọn họ tuyệt vọng.

Bọn họ chỉ có trốn.

Đáng tiếc, con đường này cũng bị phong kín.

Tiên đảo kết giới hoàn toàn không phải bọn họ có thể đánh vỡ.

"Chết đi."

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, ngàn vạn kiếm khí tung hoành mỹ lệ, nhưng lại giống như một trận gió bão tử vong, đảo qua thiên địa, thu hoạch tính mệnh.

Tu sĩ các tộc bị trận gió lốc này thổi qua, không hề có lực hoàn thủ.

Như cỏ rác, một chiêu gặt một đống.

Chỉ chốc lát, gần như chết hết.

Sở Cuồng Nhân hiện thân, phục sinh chúng tu sĩ Bàn Cổ Tông, tuần tự diệt sát Không Chi Tử, Chúc Dương, Đạo Lăng Thiên, lại trấn sát Nghịch Thần phân thân, Thiên Tôn, Mạt Nhật Chi Ám, bày ra thực lực đã hoàn toàn siêu việt quân vương!

Thần quốc cường đại, có thể thấy được lốm đốm.

Rất nhiều quân vương quan chiến, trầm mặc vô cùng.

Bọn họ đã nghĩ không ra, chư thiên ai có thể giết Sở Cuồng Nhân?

Có lẽ chỉ có những tồn tại cổ xưa từ kỷ nguyên cổ xưa nhất.

"Trong kỷ nguyên cuối cùng, những tồn tại đó sẽ thức tỉnh sao?"

"Hẳn là sẽ đi."

"Nếu không, không ai có thể đè ép được Sở Cuồng Nhân."

……

Bên trong Bàn Cổ Tông.

Bọn người Lam Vũ, Sở Hồng, Cố Linh Lung nhìn thần quốc trước mặt, cảm nhận được khí vận chi lực ẩn chứa trong đó, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Cái thần quốc này thật thần kỳ a, ta cảm giác khí vận ta và những kiến trúc này tựa hồ có liên hệ, các ngươi có cảm giác này hay không?"

"Có có, đây là có chuyện gì?"

Đám người nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Mà Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng, giải thích: "Cái thần quốc này là ta lấy Bàn Cổ Tông và khí vận tự thân tạo dựng mà thành, cùng một nhịp thở với khí vận các ngươi, từ nay về sau, các ngươi khí vận càng mạnh, cái thần quốc này càng mạnh, trái lại, thần quốc càng mạnh, các ngươi cũng sẽ nhận chúc phúc..."

Nghe giải thích của hắn, đám người giật mình, nhưng chuyện khí vận, huyền chi lại huyền, có ít người cũng không có nghe hiểu, nhưng không trở ngại bọn họ đại thụ rung động.

Nói tóm lại một câu.

Thần quốc tốt, chính là bọn họ tốt, bọn họ tốt, chính là thần quốc tốt!

Hỗ trợ lẫn nhau.

Sở Cuồng Nhân nhìn thần quốc trước mắt, vô cùng hài lòng.

Chỉ cần thần quốc không ngừng phát triển, hắn có thể không ngừng mạnh lên, sẽ là lực lượng lớn cho hắn đối kháng thần chiến tương lai, tình thế hỗn loạn tương lai.

"Đã là thần quốc, vậy Bàn Cổ Tông chúng ta có phải muốn đổi tên gọi Bàn Cổ Thần Quốc hay không?" Sở Hồng đột nhiên tò mò hỏi.

Đám người cũng nhìn về phía Sở Cuồng Nhân.

Hắn gật gật đầu: “Chưa chắc không thể."

Cứ như vậy.

Bàn Cổ Tông chính thức đổi tên, biến thành Bàn Cổ Thần Quốc.

"Tông chủ, còn có một chuyện."

Lúc này, Minh Nguyệt Vô Hạ nghĩ tới điều gì, nói ra: "Côn Ngô đã ra, cũng dung hợp Nhân Tổ Chi Kiếm, nhưng bị Thiên Thánh cầm đi."

Nghe đến nơi này, Sở Cuồng Nhân ánh mắt ngưng tụ.

"A, Thiên Thánh, hắn dám ngấp nghé đồ của ta."

"Đúng đúng, ca ca, Thiên Thánh quá ghê tởm, hắn đánh lén Linh Lung tỷ, bằng không, Linh Lung tỷ có thể đánh bại Mạt Nhật Chi Ám, chúng ta cũng không bị thua đến thảm như vậy." Sở Hồng phẫn hận nói.

Lúc đầu, Cố Linh Lung dựa vào Côn Ngô Kiếm, thành công ngăn chặn Mạt Nhật Chi Ám, thậm chí có cơ hội chém giết đối phương tại chỗ.

Nhưng bởi vì Thiên Thánh đánh lén, dẫn đến chiến cuộc nghịch chuyển.

Không người áp chế Mạt Nhật Chi Ám, đại sát đặc sát trong Bàn Cổ Tông, nếu không phải có lực lượng thần quốc, quân vương chết đi coi như đã chết thật.

"Nha." Sở Cuồng Nhân ánh mắt càng băng lãnh: “Xem ra, ta cần phải đi Thiên Nhân Thánh Địa một chuyến, tính toán bút trướng này với hắn."

Lúc này.

Một bóng người từ trong hư không đi ra.

Người tới một bộ trường bào màu đen, dáng người thướt tha, quyến rũ động lòng người, phong hoa tuyệt đại, lại là Ác Ma Chi Vương, nàng đi vào thần quốc, trái nhìn một cái phải nhìn một chút, tấm tắc lấy làm kỳ lạ: “Không sai không sai, đúng là thần quốc."

"Ác Ma Chi Vương, ngươi giao thủ với ai?"

Sở Cuồng Nhân lại chú ý tới khí tức đối phương có chút hỗn loạn.

Ác Ma Chi Vương thực lực phi thường cường đại.

Từng là nhân vật cấp khởi nguyên.

Có thể làm cho nàng khổ chiến, Sở Cuồng Nhân nghĩ không ra mấy người.

"Một con chó săn của Thần Hoàng thôi."

Ác Ma Chi Vương nói.

"Thần Hoàng một phương? Mời nói cụ thể một chút."

Sở Cuồng Nhân ánh mắt ngưng tụ.

Thần Hoàng, tồn tại mạnh nhất trong nguyên sơ chúng thần.

Cũng là kẻ đầu têu muốn hủy diệt chư thiên, để chư thiên trở về trạng thái nguyên thủy, chuyện có liên quan đến loại tồn tại này, Sở Cuồng Nhân cũng không dám qua loa.

Ác Ma Chi Vương kể lại.

Cuối cùng, nàng nói ra: "Vấn Thiên Phong từng là một thành viên trong Thần Hoàng Cấm Vệ quân, mặc dù không phải Chúa Tể nhưng thời kỳ toàn thịnh cũng có thể so với Chúa Tể, hắn đã thức tỉnh, tồn tại còn lại trong Thần Hoàng một phương cũng sẽ từ từ khôi phục, tiểu gia hỏa, thời gian của ngươi ta không nhiều, tranh thủ thời gian bố cục mới được."

Nói xong lời cuối cùng, Ác Ma Chi Vương thần sắc có chút ngưng trọng.

Cái kỷ nguyên này tốc độ tiến triển quá nhanh

Lúc đầu, nàng cho là mình ít nhất còn có mấy trăm ức năm tiến hành bố cục, nhưng hiện tại xem ra, nàng quá qua loa.

....

Chương 2444 - Giáng lâm Thiên Nhân Thánh Địa, cùng là nhân tộc, hai lựa chọn

Thần Hoàng Cấm Vệ quân...

Sở Cuồng Nhân âm thầm nhớ kỹ cái tên này.

Chỉ một người trong đó thì có được thực lực có thể so với Chúa Tể.

Những người khác đâu?

Thần Hoàng một phương, thực lực còn mạnh hơn so với hắn nghĩ a.

"Phe ta, cổ lão tồn tại khi nào sẽ thức tỉnh?"

Sở Cuồng Nhân hiếu kì hỏi.

"Xem chừng cũng kém không nhiều đi."

Ác Ma Chi Vương nghĩ nghĩ, nói ra: "Trong nhân tộc các ngươi có một tồn tại từng khiến cho nguyên sơ khấp huyết, nếu hắn thức tỉnh, có trợ giúp rất lớn cho phe ta, chỉ là có thể tìm tới hắn hay không cũng không thể biết được."

"Nha."

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Nhân tộc ta còn có đại lão như thế này.

Nhưng mà ngẫm lại cũng thế.

Làm thiên địa nhân vật chính, không có một chút để uẩn làm sao có thể chứ.

Trong cổ lão kỷ nguyên đó, ngoại trừ Nhân Tổ, cũng có một chút cường giả đỉnh cao, thậm chí có Chúa Tể cũng nói không chừng đấy chứ.

Tình huống xem ra không có bết bát như mình nghĩ.

Sở Cuồng Nhân và Ác Ma Chi Vương thương lượng một hồi.

Sau đó không lâu.

Hắn tiến về Thiên Nhân Thánh Địa một chuyến, cầm lại thứ thuộc về mình, mặt khác, nhân tộc cũng nên triệt để chỉnh hợp.

Sở Cuồng Nhân ánh mắt lộ ra một vòng băng lãnh.

……

Bên trong Thiên Nhân Thánh Địa.

Một gian lầu các.

Thiên Thánh đang dùng bí pháp trấn áp Côn Ngô trong tay, ý đồ nhận chủ.

Nhưng Côn Ngô Kiếm thân kiếm run rẩy, kiếm linh tản mát ra ngập trời kiếm ý vô cùng kinh khủng, điên cuồng chống cự lại Thiên Thánh, chuyện này khiến sắc mặt hắn không dễ nhìn lắm.

"Hừ, chỉ là một thanh kiếm, ngươi còn có thể lật trời hay sao?"

Thiên Thánh lạnh hừ một tiếng.

Pháp tắc trong cơ thể điên cuồng tuôn ra, những pháp tắc này xen lẫn tung hoành, hóa thành từng xiềng xích vô hình, khóa Côn Ngô Kiếm linh lại.

Mà không có kiếm linh phản kháng, Thiên Thánh vạch phá lòng bàn tay, máu tươi tuôn ra rơi vào trên thân Nhân Tổ Chi Kiếm, vận chuyển pháp môn thần bí.

Hắn sống rất nhiều kỷ nguyên.

Biết không biết bao nhiêu loại bí pháp huyền ảo, trong đó có một môn lấy máu ngự khí chi pháp, lấy tự thân máu tươi nuôi nấng thần binh, cưỡng ép luyện hóa.

Nhưng pháp môn này hao tổn tự thân cực lớn.

Bất quá vì nắm giữ Nhân Tổ Chi Kiếm, Thiên Thánh cũng không chiếu cố được nhiều như vậy.

Thời gian dần trôi qua.

Thiên Thánh cảm giác mình và Nhân Tổ Chi Kiếm sinh ra một tia liên hệ.

Hắn cầm Nhân Tổ Chi Kiếm, phát hiện đối phương đã không còn kháng cự hắn, cái này không khỏi để trên mặt hắn lộ ra vẻ mừng như điên.

"Ha ha, thành công, ta cuối cùng thành công!"

"Nhân Tổ Chi Kiếm là của ta!"

Thiên Thánh cười ha ha.

"Tiếp xuống, chính là chờ Thiên Tôn đưa tới Nhân Tổ chi huyết cho ta, sau đó ta lại nắm giữ Tha Hóa Tự Tại Pháp, ta chính là Nhân Tổ kế tiếp."

"Sở Cuồng Nhân, ta mới là người nắm giữ nhân tộc!"

Thiên Thánh tự nhủ.

Hắn hăng hái cầm lấy một cái ngọc giản muốn liên lạc với Thiên Tôn.

Nhưng cho dù như thế nào cũng không liên lạc được.

Chuyện gì xảy ra?

Thiên Thánh sửng sốt một chút, chẳng lẽ đối phương đổi ý, không muốn cho hắn Nhân Tổ chi huyết, muốn một người độc chiếm sao?

Nghĩ đến đây, sắc mặt hắn xoát một chút trở nên âm trầm: “Thiên Tôn, chẳng lẽ ngươi dám vi phạm lời thề đạo tâm sao? Khốn kiếp!"

Lúc này.

Một bóng người vội vội vàng vàng đi vào lầu các.

Lại là Thiên Nhân Thánh Địa chi chủ đương nhiệm.

Hắn vẻ mặt có chút bối rối: “Thiên Thánh, không, không xong."

"Chuyện gì xảy ra?"

"Bàn Cổ Tông..." Thiên Nhân Thánh Chủ nhanh chóng kể lại tất cả mọi chuyện xảy ra trong Bàn Cổ Tông sau khi Thiên Thánh rời khỏi.

Thiên Địa Hồi Tố, khí vận thần quốc, Nghịch Thần phân thân...

Sau khi Thiên Thánh nghe xong, ánh mắt lộ ra một vòng chấn kinh: “Sở Cuồng Nhân có thể làm đến bước này, cái này, cái này, hiện đang hắn ở nơi nào."

"Đang đến Thiên Nhân Thánh Địa."

Thiên Nhân Thánh Chủ ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, hắn nhìn thoáng qua Côn Ngô Kiếm trong tay Thiên Thánh, ngươi cầm kiếm của người ta, người ta đâu thể bỏ qua cho ngươi.

Đương nhiên là tới tìm ngươi.

"Nhanh, mở ra Thiên Nhân Phòng Ngự Đại Trận."

Thiên Thánh lớn tiếng nói.

Lập tức.

Trong Thiên Nhân Thánh Địa linh khí lăn lộn, có một cái lồng ánh sáng màu vàng óng hiện ra, giống như một cái cự bát úp ngược trên không Thiên Nhân Thánh Địa.

Nhìn thấy cái đại trận phòng ngự này, lúc này Thiên Thánh mới có chút thở dài một hơi.

Đại trận này là một trong số át chủ bài của Thiên Nhân Thánh Địa.

Kết nối với mấy ngàn địa mạch dưới đáy Thánh Địa, giống như một phương thiên địa, muốn đánh vỡ, ngay cả Cực Đạo Quân Vương đều khó mà làm được.

"A, từ chối ở ngoài cửa, chính là đạo đãi khách của các ngươi."

Lúc này.

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Trên bầu trời, chỉ thấy phong vân dũng động, một cỗ uy áp vô cùng mênh mông như cửu thiên chi vân buông xuống, toàn bộ Thiên Nhân Thánh Địa, điên cuồng chấn động.

Bên trong tầng mây có một bóng người áo trắng chậm rãi giáng lâm.

Áo trắng như tuyết, tiên huy tuyệt thế.

Nhất cử nhất động đều có phong thái bất thế.

Hắn đến, để con ngươi Thiên Thánh co rụt lại, tâm trạng vừa mới buông lỏng lại căng lên: “Sở Cuồng Nhân, hắn tới, tất cả mọi người đề phòng!"

Trong Thánh Địa, tất cả quân vương đều dốc toàn bộ lực lượng.

Tất cả mọi người nhìn bóng người áo trắng, ánh mắt ngưng trọng đến cực điểm.

Mà bóng người Sở Cuồng Nhân chậm rãi giáng lâm, bước chân nhẹ nhàng, một chân điểm lên lồng ánh sáng màu vàng, nhưng lại bộc phát ra một cỗ lực lượng thiên địa khó có thể chịu đựng!

Oanh, oanh, oanh...

Lồng ánh sáng màu vàng điên cuồng chấn động, nổi lên từng vòng từng vòng gợn sóng.

Mà mấy ngàn địa mạch tương liên trận pháp này cũng đang điên cuồng chấn động, liên tiếp nổ tung, toàn bộ Thiên Nhân Thánh Địa lâm vào chấn động trước nay chưa từng có.

Răng rắc, răng rắc...

Lồng ánh sáng màu vàng không chịu nổi gánh nặng, lấy mũi chân Sở Cuồng Nhân làm trung tâm, từng vết rách không ngừng lan tràn, cho đến oanh một tiếng, triệt để bạo liệt!

Sở Cuồng Nhân rơi xuống đất.

Uy thế quét càng thêm cuồng bạo ra.

Đại địa nổ tung.

Từng vết rách giống như hẻm núi giăng khắp nơi.

Một sợi khí tức tiêu tán, giống như một trận diệt thế phong bạo.

Từng tu sĩ bị xông đến ngã trái ngã phải, như diều bay loạn ở trên trời, cho dù là quân vương cũng không nhịn được liên tục rút lui.

Đợi khói lửa báo động tán đi.

Toàn bộ Thiên Nhân Thánh Địa gần như hủy hoại chỉ trong chốc lát!

Sở Cuồng Nhân chi nộ, thiên địa khó nhận!

"Sở Cuồng Nhân, cùng là nhân tộc, ngươi quá đáng!" Một quân vương nhìn thảm trạng của Thiên Nhân Thánh Địa bây giờ, không khỏi tức giận đến chửi ầm lên.

Nhưng Sở Cuồng Nhân nhìn hắn một cái.

Một đạo kiếm quang từ trong mắt chợt lóe lên.

Quân vương đó thân thể không bị khống chế bịch một cái, bị đánh bay, đại đạo trong cơ thể phá thành mảnh nhỏ, kém chút vẫn lạc ngay tại chỗ.

Một ánh mắt, một quân vương.

Đám người thấy hít vào một ngụm khí lạnh, không khỏi lui lại lần nữa.

"Các ngươi cũng biết cùng là nhân tộc?"

"Cùng là nhân tộc, Minh Nguyệt Vô Hạ từng giúp ta chiến Hư Không Chi Chủ, lại bị các ngươi phong cấm, bị nỗi khổ ngũ suy!"

"Cùng là nhân tộc, Bàn Cổ Tông gặp nạn, các ngươi bàng quan còn chưa tính, còn dám cấu kết nhân tộc phản đồ, đánh lén vợ ta!"

"Cùng là nhân tộc, các ngươi có mặt mũi nói ra bốn chữ này sao!"

Sở Cuồng Nhân ngữ khí băng lãnh.

Uy áp trên người càng ngày càng kinh khủng.

Ở trước mặt hắn, mấy quân vương toàn thân run rẩy, phù phù một tiếng, bị uy áp hắn ép tới không bị khống chế quỳ xuống đất!

Sau đó, Sở Cuồng Nhân hừ lạnh một tiếng, phất tay áo lên.

Mấy quân vương, bị hắn hất bay ra ngoài.

Hắn nhìn về phía Thiên Thánh, lạnh nhạt nói ra: "Bọn họ ngay cả đồng lõa cũng không tính, chỉ là một đám ngu đồ, ngươi, mới là mục tiêu của ta."

"Hai lựa chọn, ngươi tự sát, thống khoái chút, ta ra tay, để ngươi... hồn phi phách tán, thần hình câu diệt!"

Chương 2445 - Thu hồi Côn Ngô, chém giết Thiên Thánh, Thần Hoàng cấm vệ Vấn Thiên Phong

Sở Cuồng Nhân cường thế giáng lâm Thiên Nhân Thánh Địa.

Hai lựa chọn.

Thiên Thánh ánh mắt ngưng trọng, cảm giác mình lâm vào nguy hiểm trước nay chưa từng có

Đánh chết hắn cũng không nghĩ tới nam nhân đối diện trong vạn năm ngắn ngủi đã phát triển đến trình độ như vậy.

Thực lực mạnh, ngay cả hắn đều tràn đầy kiêng kị, thậm chí là sợ hãi.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi cho rằng ta sẽ thúc thủ chịu trói sao?"

Thiên Thánh cười lạnh một tiếng.

Trong mắt lộ ra vô tận lãnh ý, tay hắn nắm Nhân Tổ Chi Kiếm, pháp tắc trong cơ thể không ngừng rót vào trong đó, trên thân kiếm phóng xuất ra một đoàn huyết quang.

"Nếm thử lợi hại của kiếm này đi!"

Một kiếm chém ra, mênh mông kiếm quang lạnh thấu xương, kinh thiên động địa.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, hơi kinh ngạc.

Không ngờ được là, đối phương lại có biện pháp vận dụng Nhân Tổ Chi Kiếm.

Hắn đưa tay, ba ngàn pháp tắc sau lưng phun trào, hội tụ thành một cái áo trắng pháp tướng, pháp tướng đánh ra một quyền, đánh nát kiếm quang.

"Thì ra là thế, phong cấm kiếm linh..."

Sở Cuồng Nhân hơi cảm nhận một chút, bừng tỉnh đại ngộ.

Mà Thiên Thánh cầm kiếm công tới.

Từng đạo kiếm quang, tung hoành thiên địa, liên tiếp chém về phía Sở Cuồng Nhân.

Mỗi một đạo kiếm quang đều vô cùng cường đại, có chém giết lực lượng cực đạo bình thường, Thiên Thánh quơ Nhân Tổ Chi Kiếm, cảm nhận vô tận lực lượng của thanh kiếm này, không khỏi hưng phấn, pháp tắc cũng càng thúc càng nhiều.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi thấy được sao?"

"Nhân Tổ Chi Kiếm đã thần phục với ta, ta mới là nhân tộc chi chủ, về phần ngươi, hoàn toàn không có tư cách kia! !"

Thiên Thánh lớn tiếng nói.

Áo trắng pháp tướng sau lưng Sở Cuồng Nhân đưa tay một quyền, đánh nát kiếm quang.

Vẻ mặt lạnh nhạt, thân hình thẳng tắp, không lui mảy may.

Mà Thiên Thánh thét dài một tiếng, tay cầm Nhân Tổ Chi Kiếm, bóng người phảng phất hóa thành một đạo lưu quang, đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân, cực kỳ bá đạo.

"Dùng kiếm của ta đối phó ta, ngươi, đúng là ngây thơ."

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, nhẹ nhàng điểm ra.

Đầu ngón tay và mũi kiếm giao hội.

Phịch một tiếng.

Trong một điểm đó, bắn ra vô tận hào quang.

Ngay sau đó.

Sở Cuồng Nhân đột nhiên khẽ quát một tiếng: “Phá! !"

Vạn Khí Chi Tâm chi lực vận chuyển.

Mà Côn Ngô Kiếm linh cũng cảm nhận được chủ nhân đi tới, trong nháy mắt kiếm ý bành trướng bộc phát, xiềng xích phong tỏa nó liên tiếp sụp đổ! !

Cuối cùng.

Kiếm linh hoàn toàn thoát khốn.

Kiếm ý bộc phát, trong nháy mắt, rốt cuộc Thiên Thánh không cầm được thanh kiếm này, cả người bị kiếm khí kiếm ý phản phệ, bay ngược mà ra, miệng phun máu tươi.

Côn Ngô Kiếm xoay quanh quanh thân Sở Cuồng Nhân, trên dưới tung bay, vô cùng nhảy cẫng, cuối cùng rơi vào lòng bàn tay của hắn, phát ra trận trận kiếm ngân.

Nhân kiếm một thể.

Giữa thiên địa, ức vạn kiếm khí vù vù không thôi.

Phảng phất ăn mừng một vị kiếm chi thần chỉ sinh ra!

"Không, không có khả năng!"

Thiên Thánh nhìn một màn trước mắt, không thể tin được, mình lấy máu nuôi Nhân Tổ Chi Kiếm, sao lại bị Sở Cuồng Nhân cướp đi dễ dàng như thế? !

Vì cái gì?

Chẳng lẽ mình không xứng là chủ Nhân Tổ Chi Kiếm sao?

"Tà môn ma đạo, cũng muốn nắm giữ Côn Ngô, buồn cười đến cực điểm."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu.

Lấy máu nuôi kiếm?

Nghe thật lợi hại.

Nhưng Sở Cuồng Nhân có Vạn Khí Chi Tâm nơi tay, có thể ngự thiên địa vạn khí.

Lại thêm Côn Ngô Kiếm linh và tâm ý của hắn tương thông.

Thiên Thánh cầm tới Côn Ngô, mới mấy ngày ngắn ngủi, hắn nắm giữ kiếm này mấy ngàn năm, đối phương hoàn toàn không có khả năng chưởng khống kiếm này ở trước mặt hắn.

Nếu như Sở Cuồng Nhân muốn.

Đối phương ngay cả tư cách chạm đến kiếm này cũng không có.

"Để ngươi nhìn một chút, lực lượng chân chính của kiếm này!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, tay cầm Côn Ngô.

Một kiếm chém ra.

Kiếm quang sáng chói đến cực điểm giống như một đạo tinh hà rơi xuống.

Kiếm uy không chỉ gấp mười lần Thiên Thánh.

"Không, không!"

"Thiên địa chi lực, gia trì thân thể ta, thiên nhân hợp nhất!"

Thiên Thánh nổi giận gầm lên một tiếng.

Lúc này sử dụng chí cường cực chiêu trong Thiên Nhân Quyết.

Chỉ thấy thiên địa chi lực gia trì, lực lượng mấy ngàn địa mạch dưới đáy Thiên Nhân Thánh Địa cũng theo đó rót vào trong cơ thể hắn, để khí tức của hắn liên tục tăng lên.

Đúng là siêu việt cực đạo, bước vào Đại Đạo Vô Tận Cảnh.

"Thiên Nhân Cản Nhật Nguyệt!"

Thiên Thánh nổi giận gầm lên một tiếng, thiên địa chi lực hóa thành nhật nguyệt oanh ra.

Nhưng trước mặt kiếm quang, nhật nguyệt trầm luân, thiên địa vỡ vụn!

Thiên Thánh bị một kiếm này xé thành hai nửa, sau lưng hắn, Thiên Nhân Thánh Địa cũng bị một kiếm này chém thành hai nửa, một vết kiếm kéo dài ức vạn dặm, kiếm khí tạo thành một mảnh tuyệt địa doạ người.

Một kiếm này khủng bố, hiện ra vô cùng tinh tế.

Mà cái này chỉ là Sở Cuồng Nhân tiện tay một kiếm.

Khó có thể tưởng tượng.

Tay hắn nắm Côn Ngô, toàn lực một trận chiến, sẽ là kinh khủng cỡ nào!

"Ngươi ở trước mặt ta, quá nhỏ yếu."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn đưa tay đánh ra một quyền trong hư không.

Một bóng người bị hắn ngạnh sinh sinh đánh ra.

Là Thiên Thánh.

Vừa rồi một kiếm kia, mặc dù để hắn bị thương nặng nhưng hắn còn chưa có chết.

Thiên Nhân Quyết ảo diệu vô tận, cũng không phải là nói đùa.

"Vì cái gì, vì cái gì trong tay ngươi kiếm này mạnh như vậy?"

Thiên Thánh sắc mặt biến hóa không chừng, thanh kiếm này trong tay Sở Cuồng Nhân và trong tay hắn, hoàn toàn là hai dáng vẻ, giống như trời và đất.

"Đã nói, tà môn ma đạo mà muốn nắm giữ Côn Ngô, ngây thơ."

Sở Cuồng Nhân chậm rãi nâng kiếm trong tay lên.

Thiên Thánh thấy thế, nổi giận gầm lên một tiếng, trực tiếp thi triển lĩnh vực.

Một phương tinh không bao phủ Sở Cuồng Nhân.

"Lĩnh vực nhỏ bé này có thể làm cái gì đây?"

Sở Cuồng Nhân tùy ý vung lên, Thiên Thánh lĩnh vực trực tiếp vỡ vụn.

"Sở Cuồng Nhân, buông tha ta."

"Ta nguyện thần phục với ngươi, làm việc cho ngươi, ta là một Cực Đạo Quân Vương, sức chiến đấu của ta là nhân tộc không thể thiếu."

Thiên Thánh lớn tiếng nói.

Hắn sợ.

Triệt để sợ hãi.

Cái gì Nhân Tổ chi pháp, Nhân Tổ Chi Kiếm, hắn cũng không cần.

Hắn chỉ muốn sống sót.

"Bây giờ đúng là ta khiếm khuyết chiến lực, nhưng cho dù ta khuyết chiến lực như thế nào đi nữa cũng sẽ không muốn một tên phản đồ! !"

Sở Cuồng Nhân một kiếm chém ra.

Đầu Thiên Thánh trực tiếp bị chém xuống!

Nhưng như vậy vẫn chưa xong.

Sở Cuồng Nhân mở ra năm ngón tay, nắm trong hư không.

Thiên Thánh đầu và thân thể bịch một cái, giống như một đạo sương máu nổ tung trên không trung, đại đạo trong cơ thể, quân vương tâm, triệt để sụp đổ.

Ngay cả linh hồn cũng hóa thành tro tàn.

"Ta nói, ta sẽ để cho ngươi thần hình câu diệt, ta nói được thì làm được."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, lạnh nhạt nói.

Thiên Nhân Quyết đúng là ảo diệu.

Nhưng cũng tiếc, trước mặt Sở Cuồng Nhân vẫn không đáng chú ý.

Bây giờ thực lực hắn so với trước khi đi Khí Vận Huyền Hoàng Giới thì đã có bước tiến dài, dù cho rời khỏi khí vận thần quốc, chiến lực vẫn thâm bất khả trắc.

"Thiên Thánh chết rồi..."

Quân vương Thiên Nhân Thánh Địa thấy cảnh này, ánh mắt có chút ngốc trệ.

Thiên Thánh, người cầm quyền Thánh Địa.

Bị Sở Cuồng Nhân chém mất như vậy, không còn sót lại một chút cặn.

"Sách, một Cực Đạo Quân Vương, nói giết là giết, đủ quả quyết, không ngờ được là cái kỷ nguyên này nhân tộc còn có loại nhân vật như ngươi."

Một giọng nói vang lên.

Trong hư không, một người đi ra, đây là một nam tử trung niên khuôn mặt cương nghị, thân mặc chiến giáp đen nhánh, tay cầm một thanh Tam Xoa Kích.

Trên thân mặc dù không có hiển lộ ra uy áp kinh khủng tuyệt luân gì.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại cảm nhận được khí tức đối phương còn kinh khủng hơn Thiên Thánh, đối phương là một Đại Đạo Vô Tận Cảnh.

Hơn nữa cũng không phải là phổ thông Đại Đạo Vô Tận.

"Chiến giáp đen nhánh, Tam Xoa Kích... a, xem ra ngươi chính là Thần Hoàng cấm vệ Vấn Thiên Phong mà Ác Ma Chi Vương nói!" Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Tay hắn nắm Côn Ngô, kiếm ý lưu chuyển: “Ngủ say lâu như vậy, vừa mới thức tỉnh thì không kịp chờ đợi tới... muốn chết sao? !"

....

Chương 2446 - Sở Cuồng Nhân bị áp chế?

Sở Cuồng Nhân lĩnh vực

"Đến tìm cái chết sao?"

Sở Cuồng Nhân nhìn Vấn Thiên Phong trước mắt, vẻ mặt lạnh lùng nói.

Cùng lúc đó.

Tiểu Ái cũng phân tích khí tức đối phương.

Ngoại trừ tu vi của đối phương đạt tới Đại Đạo Vô Tận Cảnh, áo giáp và Tam Xoa Kích trên người rõ ràng đều là cực đạo thần binh! !

Phải biết, cực đạo thần binh cực kỳ hiếm thấy.

Một cái kỷ nguyên cũng không nhất định có thể xuất hiện một lần.

Nhưng trên người đối phương lại có hai kiện.

Lại thêm tu vi, khó trách ngay cả Ác Ma Chi Vương đều cảm thấy khó giải quyết.

"Muốn chết? Không, ta chỉ tới xem một chút, nhân vật Nghịch Thần đều không thể giết chết có bao nhiêu bản lãnh." Vấn Thiên Phong thản nhiên nói.

Tiếp theo, một cái chớp mắt, trong mắt của hắn nổ bắn ra một đạo lãnh ý.

Sưu!

Trong nháy mắt bóng người biến mất, đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, không nói hai lời, Tam Xoa Kích trong tay trực tiếp vung vẩy mà xuống, giống như một cái đại đạo khuynh đảo.

Cỗ lực lượng này so với Thiên Tôn, Mạt Nhật Chi Ám thì mạnh hơn rất nhiều!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, Côn Ngô trong tay giơ cao.

Âm vang một tiếng.

Tam Xoa Kích và Côn Ngô va chạm.

Lực lượng khổng lồ đổ xuống mà ra.

Sở Cuồng Nhân bị chấn bay ra mấy chục bước, chuyện này khiến các tu sĩ trong Thiên Nhân Thánh Địa khiếp sợ không gì sánh nổi, nhao nhao xôn xao.

"Người này rốt cuộc là ai, có thể ngăn chặn Sở Cuồng Nhân? !"

"Cũng quá mạnh đi!"

"Sở Cuồng Nhân bị áp chế lại, không thể tưởng tượng nổi."

Đám người nghị luận ầm ĩ.

Phải biết.

Vừa rồi Sở Cuồng Nhân bày ra chiến lực phi thường khủng bố, giơ tay nhấc chân giết Thiên Thánh, bây giờ lại bị một người xa lạ chế trụ.

Chuyện này khiến cho đám người chấn kinh!

Mà trên bầu trời.

Trên mặt Vấn Thiên Phong lộ ra một nụ cười lạnh: “Quả nhiên, rời khỏi khí vận vận thần quốc, ngươi chỉ là một quân vương mà thôi."

Không còn khí vận thần quốc gia trì, thực lực Sở Cuồng Nhân giảm lớn.

Theo như mọi người nghĩ, mặc dù đối phương cường đại như trước.

Nhưng ở trong mắt Vấn Thiên Phong, lại có khả năng bị đánh giết.

Chỉ bằng điểm này, có giá trị cho hắn xuất thủ!

"Người này có thể tạo dựng thần quốc trong cái kỷ nguyên này, thủ đoạn phi phàm, tiềm lực rất có thể trên Ác Cốt, tương lai chưa hẳn sẽ không trở ngại đến Hoàng ta giáng lâm, nhất định phải sớm diệt trừ mới được." Vấn Thiên Phong âm thầm nghĩ.

Hắn ngang nhiên ra tay.

Vung vẩy Tam Xoa Kích trong tay, từng đạo phong mang hoà lẫn.

Một đạo phong mang ẩn chứa lực lượng kinh khủng có thể dễ dàng diệt sát cực đạo.

Sở Cuồng Nhân cầm Côn Ngô trong tay, ngăn lại.

"Pháp tướng, ra!"

Sau lưng Sở Cuồng Nhân, áo trắng pháp tướng chiếu rọi thiên địa.

Đấm ra một quyền.

Ba ngàn pháp tắc như nước thủy triều, điên cuồng vuốt hư không.

Nhưng Vấn Thiên Phong không lùi không tránh, một kích rơi xuống, Đại Đạo Vô Cùng chi lực phát huy đến vô cùng tinh tế: “Vấn Thiên Quyết, Thần Ma Cực Tinh Bạo! !"

Pháp tắc hội tụ hình thành một ngôi sao lớn nện xuống.

Ẩn chứa khí tức vô cùng cổ lão, thâm thúy trong đó.

Ầm!

Ba ngàn pháp tắc liên tiếp vỡ vụn, áo trắng pháp tướng liên tiếp lui về phía sau!

"Không ngờ được là ngươi còn tìm hiểu ba ngàn pháp tắc, ngoại trừ Nhân Tổ, ngươi là người thứ hai làm được điểm này, uy hiếp của ngươi quả nhiên rất lớn."

Vấn Thiên Phong ánh mắt băng lãnh.

Hắn vừa sải bước ra, thiên địa lay động, Tam Xoa Kích trong tay lại trùng điệp nện xuống lần nữa, lực lượng bá đạo, oanh một phương hư không thành hỗn độn.

"Vấn Thiên Quyết, Thiên Hành Cửu Liên Kích!"

Một kích oanh ra.

Uy thế rung chuyển vạn dặm sơn hà.

Lại một kích oanh ra.

Uy thế khiến phong vân quét sạch.

Lại là một kích, vạn dặm cuồng sa gào thét, như diệt thế phong bạo.

Đệ cửu kích, chư tinh rung động.

Liên tiếp chín kích, một kích mạnh hơn một kích, càng thêm mấu chốt là chín kích này cuối cùng điệp gia lại, bộc phát ra thần uy vô cùng kinh khủng!

Chư thiên đều vì một kích này mà rung chuyển.

Uy lực một kích này đã tiếp cận Chúa Tể! !

Mà không có khí vận thần quốc gia trì, Sở Cuồng Nhân đối mặt một kích này, vẻ mặt lạnh nhạt, không có vì lực lượng một kích này mà rung động.

Hắn chậm rãi giương mắt, Côn Ngô Kiếm trong tay đánh ra.

"Cho dù không có thần quốc gia trì, ngươi cho rằng ta trảm không được ngươi?"

Giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Kiếm chi đại đạo hiển hiện ra trong hư không.

Cổ kim kiếm ý, quét sạch mà ra, hội tụ lại, thành tựu một kiếm cực đỉnh từ xưa đến nay, chính là vô thượng kiếm chiêu, kiếm hai mươi sáu! !

Kiếm hai mươi sáu hoành không mà ra, uy thế đường hoàng bá đạo, tung hoành thiên địa!

Kiếm và kích, cực đoan giao hội!

Ầm vang.

Quần tinh trên trời liên tiếp nổ tung, sơn hà điên cuồng nổ tung.

Ức vạn dặm thiên địa, toàn là vết thương.

Hư không bị đánh thành trạng thái hỗn độn âm dương không phân.

Toàn bộ Thiên Nhân Thánh Địa đã bị đánh nát, không còn tồn tại.

Kiếm quang tươi sáng chói mắt đối phó kích quang, pháp tắc liên tiếp va chạm, quang huy quét sạch mà ra, chiếu rọi chư thiên, làm cho người ta hoa mắt thần mê.

Một trận chiến này uy thế phi thường khủng bố.

Rất nhiều người đều chú ý tới.

Ở trong đó, tự nhiên cũng bao quát Ác Ma Chi Vương.

"Vấn Thiên Phong, lá gan ngươi đúng là không nhỏ."

Trên mặt nàng lộ ra một nụ cười lạnh, vừa sải bước ra, cấp tốc đi đến Thiên Nhân Thánh Địa, muốn tiến đến tương trợ Sở Cuồng Nhân.

Đối phương là chiến hữu thân mật của nàng trong thần chiến tương lai.

Không cho sơ thất.

Trên không Thiên Nhân Thánh Địa.

Lộng lẫy thần quang cực đoan giao hội, hai bóng người đều lui lại.

Vấn Thiên Phong nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt ngưng trọng, hắn không ngờ được là đối phương lại có thể đón lấy cực chiêu của hắn, phải biết, một chiêu này đã đạt tới cấp Chúa Tể, không có thần quốc gia trì, Sở Cuồng Nhân lại có thể tiếp được!

"Là thanh kiếm kia."

"Không, không chỉ có như thế, còn có chiêu kiếm kia, một kiếm này, xưng là cổ kim Đệ Nhất Kiếm cũng được." Vấn Thiên Phong nói.

Hắn cũng biết, Ác Ma Chi Vương đang chạy đến.

Nếu như không nhanh chóng giết chết Sở Cuồng Nhân, cũng không có cơ hội, thậm chí, Ác Ma Chi Vương, Sở Cuồng Nhân liên thủ, hắn đều có phong hiểm vẫn lạc.

"A, ngươi đang sợ."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

"Sợ? Ngươi còn không đáng để ta sợ hãi."

Vấn Thiên Phong nắm chặt Tam Xoa Kích, lực lượng dần dần nhảy lên tới cực hạn.

Đã thấy Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, lạnh nhạt nói: "Ta cũng lười chơi với ngươi, để ngươi mở mang kiến thức một chút."

Oanh!

Chỉ thấy ba ngàn pháp tắc phóng lên tận trời.

Xen lẫn lưu chuyển trong hư không, trong phút chốc hóa thành một cái kết giới hình cầu cực lớn, mà ở trong đó, pháp tắc hội tụ giống như một vùng biển mênh mông.

Áp lực trước nay chưa từng có khiến cho Vấn Thiên Phong con ngươi có chút co rụt lại.

"Cái này, đây là lĩnh vực! !"

"Không sai, chính là lĩnh vực của ta."

Lần này Sở Cuồng Nhân bế quan, ngoại trừ tạo dựng ra khí vận thần quốc, còn ngưng tụ ra lĩnh vực, tu vi thành công bước vào quân vương nấc thang thứ nhất.

Không!

Khoảng cách cực đạo cũng chỉ chênh lệch nửa bước.

"Lấy ngươi thử lực lượng lĩnh vực này một lần đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hắn năm ngón tay nắm trong hư không, ba ngàn pháp tắc giao hội, hóa thành một cơn bão năng lượng thải sắc, Vấn Thiên Phong giơ Tam Xoa Kích trong tay lên oanh ra.

Nhưng lại bị đánh bay ra ngoài.

"Lĩnh vực thật mạnh."

Vấn Thiên Phong sắc mặt nghiêm túc.

Ba ngàn pháp tắc tạo dựng mà ra lĩnh vực, quá cường đại.

Đây gần như là lĩnh vực cường đại nhất mà hắn từng thấy.

"Trước khi Ác Ma Chi Vương đến, ngươi, trốn được không?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Sắc mặt Vấn Thiên Phong vô cùng âm trầm.

Hắn là một trong số tồn tại cổ xưa nhất, là Thần Hoàng cấm vệ, không ngờ được là lại phải chật vật mà chạy trước mặt một quân vương hậu đại? !

Mặt mũi hắn để đâu?

Nhưng sự thực là... nếu hắn không trốn, chờ đến Ác Ma Chi Vương đi tới, hai người liên thủ, hắn gần như... không có đường sống! !

....

Chương 2447 - Vấn Thiên Phong bại trốn, chỉnh hợp nhân tộc, lực áp Kiếm Thánh

Pháp Tổ

Oanh!

Hoa mỹ pháp tắc nổ tung!

Vấn Thiên Phong bị một kích đánh bay ra ngoài, thân hình lay động, mà còn chưa chờ hắn bình phục lại, lại có một đạo pháp tắc chi quang đánh tới hắn.

Ầm!

Vấn Thiên Phong bị đánh cho phun ra một ngụm máu tươi.

"Khốn kiếp!"

Sắc mặt hắn có chút âm trầm.

"Làm sao vậy, Thần Hoàng cấm vệ đều là trình độ như ngươi sao? Nếu như vậy, Thần Hoàng các ngươi cũng chả có gì đặc biệt."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Nghe đến nơi này, sắc mặt Vấn Thiên Phong xoát một chút trở nên vô cùng âm trầm.

"Dám vũ nhục Hoàng ta, muốn chết!"

Vấn Thiên Phong giận dữ hét.

Trên người hắn bộc phát ra một cỗ đại đạo ba động cường hoành.

"A, nghịch chuyển đại đạo nha."

Một Đại Đạo Vô Tận Cảnh nghịch chuyển đại đạo, sức mạnh bùng lên kinh khủng đến cỡ nào, chuyện này có rất ít người biết.

Bởi vì Đại Đạo Vô Tận quá mạnh.

Có rất ít người có thể bức bọn họ đến mức này.

Mà bây giờ, Vấn Thiên Phong nghịch chuyển đại đạo.

Nương theo một tiếng hét dài, pháp tắc trên người Vấn Thiên Phong hóa thành từng đạo kích quang điên cuồng quét ra, đánh thẳng vào toàn bộ lĩnh vực, kinh động bốn phương tám hướng.

Oanh, oanh...

Hư không nổ tung, thiên địa rung chuyển.

Vấn Thiên Phong đánh bạc một thân lực lượng, xé mở một cái lỗ hổng trong lĩnh vực Sở Cuồng Nhân, sau đó bóng người hóa thành một đạo huyết quang bay lượn mà ra.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, thu hồi lĩnh vực.

Nhìn bóng lưng đối phương rời đi, hắn khẽ cười một tiếng: “Chúng ta còn có cơ hội gặp mặt, Thần Hoàng cấm vệ... ta chờ."

Thần Hoàng cấm vệ, không chỉ một.

Vấn Thiên Phong chỉ là một trong số đó.

Sở Cuồng Nhân chờ mong giao thủ với bọn họ, tiêu diệt bọn họ!

Hắn muốn để Thần Hoàng trở thành quang can tư lệnh.

Sưu.

Ác Ma Chi Vương đi vào hiện trường, phát hiện ra khí tức năng lượng kịch liệt ở đây, có chút kinh ngạc nói: "A, ngươi đánh chạy hắn?"

"Chỉ là một Thần Hoàng cấm vệ, không có gì phải kinh ngạc."

Sở Cuồng Nhân mạn bất kinh tâm nói.

Nếu ngay cả một cấm vệ đều không đối phó được, sao có thể đối phó Thần Hoàng?

"Sách, ngươi được đấy."

Ác Ma Chi Vương tấm tắc lấy làm kỳ lạ, sau đó nàng có chút phiền muộn: “Năm đó tiểu gia hỏa còn cần ta bảo vệ, giờ đã trưởng thành đến trình độ này, đúng là làm cho ta không biết nên vui mừng hay là sầu não a."

"Ác Ma Chi Vương, tính chuyện thần chiến trước đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Đối phương hở một tí là lấy hắn nói đùa, hắn đã thành thói quen.

Vấn Thiên Phong rời khỏi.

Ác Ma Chi Vương gặp Sở Cuồng Nhân không có việc gì, cũng yên tâm về Ác Ma lãnh địa, nàng muốn chuẩn bị ứng phó thần chiến, chuyện hôm nay chỉ là một cái bắt đầu.

Vấn Thiên Phong khôi phục, đại biểu cho những cổ lão tồn tại sẽ tỉnh dậy, bọn họ sẽ mang đến kịch biến cho cái kỷ nguyên này.

Nói một cách nghiêm khắc, thần chiến đã mở màn.

Thời gian còn lại cho bọn họ không nhiều lắm.

……

Bàn Cổ Tông, không, bên trong Bàn Cổ Thần Quốc.

Sở Cuồng Nhân đang làm quen lực lượng của khí vận thần quốc.

Mà những người còn lại cũng đều tu hành, có thần quốc gia trì, đám người Lam Vũ tu hành thu được tăng phúc lớn.

Tiếp xuống.

Sở Cuồng Nhân lại lần lượt đi Vạn Pháp Đạo Tông, Thiên Phật Tịnh Thổ một chuyến.

Bây giờ hắn gần như là người mạnh nhất nhân tộc.

Bàn Cổ Thần Quốc hắn lại hội tụ nhân tộc tinh anh, lại có Lam Vương, Minh Nguyệt Vô Hạ, Nhân Phi, Địa Quân và các quân vương ủng hộ, lại thêm tính đặc thù của thần quốc, có thể nói là thế lực mạnh mẽ nhất nhân tộc.

Vạn Pháp Đạo Tông, Thiên Phật Tịnh Thổ đương nhiên thần phục với hắn.

Về phần Thiên Nhân Thánh Địa, đã bị Sở Cuồng Nhân hợp nhất.

Còn có Thánh Địa còn lại...

Tỉ như Kiếm Thần Tông, cũng đều nhất nhất thần phục.

Dưới lực lượng tuyệt đối, nhân tộc bị Sở Cuồng Nhân nhanh chóng chỉnh hợp.

Thần quốc, nơi nào đó.

Ba bóng người đứng lơ lửng trên không.

Là Sở Cuồng Nhân, còn có Kiếm Thần Cung Kiếm Thánh và Vạn Pháp Đạo Tông Pháp Tổ, hai người bọn họ đến đây là để khiêu chiến Sở Cuồng Nhân.

Mặc dù nhân tộc bị Sở Cuồng Nhân cấp tốc chỉnh hợp.

Nhưng ở trong đó khó tránh khỏi có một ít bất mãn.

Pháp Tổ, Kiếm Thánh chính là đại biểu những người này đến tìm Sở Cuồng Nhân.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi rất mạnh, thần quốc ngươi cũng rất mạnh, điểm này không thể nghi ngờ, nhưng ngươi không cảm thấy ngươi khuếch trương quá mức cấp tốc sao?"

Kiếm Thánh lạnh giọng nói.

Đúng thế.

Quá nhanh

Nhanh đến để cho người ta phản ứng không kịp.

Những ngày này.

Sở Cuồng Nhân thái độ khác thường, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, bái phỏng từng cái Thánh Địa nhân tộc, để bọn họ thần phục với Bàn Cổ Thần Quốc.

Mà trước lúc này, hắn còn đi Thiên Nhân Thánh Địa một chuyến.

Kết quả lại là Thánh Địa tiêu vong.

Ngay cả Thánh Địa cự đầu nói không có liền không có.

Ai còn dám nói không?

Các Đại Thánh địa, từng cái thần phục.

Nhưng trên mặt là thần phục, nhưng trong lòng mọi người lại có chút bất mãn.

Dù sao, nhân tộc các nơi Thánh Địa xưng bá một phương, dù cho là tam đại nhân tộc Thánh Địa cự đầu cũng không thể để bọn họ thần phục, nhưng bây giờ ra một Sở Cuồng Nhân, cường thế bá đạo đến không thể tưởng tượng nổi, không thần phục, đánh tới các ngươi phục.

Bọn họ đương nhiên không phục.

"Thần phục thần quốc, nhân tộc nhất thống, đây là chiều hướng phát triển tất yếu, cũng là đường tắt duy nhất để ứng phó thần chiến tương lai, mà gia nhập thần quốc cũng không phải là không có chỗ tốt, không được bao lâu, bọn họ sẽ cảm kích ta đến rơi nước mắt."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nhưng hai người Pháp Tổ, Kiếm Thánh lại có chút không tin.

Thần phục với người, cường giả như bọn họ cũng không cam lòng.

Cho dù có chỗ tốt lớn hơn nữa lại như thế nào?

"Hôm nay, hai ta đại biểu các Đại Thánh địa, khiêu chiến ngươi, nếu ngươi có thể thắng được chúng ta, chúng ta tôn ngươi là nhân tộc chung chủ!"

Kiếm Thánh lạnh lùng nói.

"Tới."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay: “Vi để cho công bằng, ta không dùng Côn Ngô, không dùng thần quốc chi lực, không cần Tha Hóa Tự Tại, đánh với các ngươi một trận."

Tam đại hạn chế.

Hạn chế hơn phân nửa thực lực Sở Cuồng Nhân.

Nghe đến đây, hai người Kiếm Thánh, Pháp Tổ có chút nghiến răng nghiến lợi.

Người này, rốt cuộc xem thường người ta cỡ nào a! !

"Kiếm hai mươi bốn!"

Kiếm Thánh không nói hai lời, đưa tay thôi động kiếm đạo cực chiêu.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ bất động, tiện tay vừa nhấc, ba ngàn lực lượng pháp tắc đánh ra, phịch một tiếng, chiêu kiếm đó sụp đổ tại chỗ.

Nháy mắt sau đó.

Càn Khôn Tạo Hóa pháp tắc tuôn ra, đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

"Phá!"

Sở Cuồng Nhân tiện tay một chỉ, Pháp Tổ rút lui mấy chục bước.

"Lĩnh vực, mở!"

Hai đại nhân tộc quân vương, mở ra lĩnh vực.

"Pháp tướng."

Sở Cuồng Nhân ba ngàn pháp tắc hội tụ, áo trắng pháp tướng ngưng tụ.

Pháp tướng đối đầu lĩnh vực.

Hai cỗ hãi thế chi lực điên cuồng đụng vào nhau.

Trong cực đoan giao hội.

Hai đại lĩnh vực bị áo trắng pháp tướng đánh cho vỡ nát.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, sau lưng, đỉnh đầu pháp tướng có tinh không, chân đạp âm dương huyền hoàng, nắm giữ sinh tử luân hồi, bắn ra vô tận quang huy.

Giống như một tôn vô thượng Tiên Vương, khinh thường Chư Thiên Vạn Giới.

"Kiếm, hai mươi lăm!"

Kiếm Thánh nổi giận gầm lên một tiếng.

Hắn bay lên không mà đứng, lực lượng bộc phát đến cực hạn.

Trường kiếm trong tay run rẩy kịch liệt.

Một kiếm chém ra, sinh và tử, sáng tạo và hủy diệt, hai cỗ kiếm ý hoàn toàn khác biệt hoàn mỹ giao hòa, hình thành một đạo kiếm khí sắc bén mà nặng nề!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

"Ngươi quả nhiên ngộ ra được Kiếm hai mươi lăm."

Hắn kiếm chỉ ngưng tụ.

Kiếm khí giao hội lưu chuyển, cũng là kiếm hai mươi lăm.

Nhưng là kiếm ý hoàn toàn khác biệt.

Oanh!

Hai kiếm giao hội, thiên địa bị kiếm quang vô cùng vô tận bao trùm.

Mà bên trong kiếm quang, thân ảnh Kiếm Thánh bay ngược mà ra.

Trái lại Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, áo trắng như tuyết, vẫn không nhiễm trần thế, bây giờ hắn hoàn toàn không phải Kiếm Thánh có thể rung chuyển.

Cho dù Kiếm Thánh có kiếm hai mươi lăm.

Nhưng Sở Cuồng Nhân còn có kiếm hai mươi sáu.

Chương 2448 - Nhân tộc khí vận về thần quốc, Sở Cuồng Nhân dã tâm, tiến về Sát Lục Thần Quốc

Bên trong Bàn Cổ Thần Quốc.

Bọn người Lam Vũ, Sở Hồng, Binh Tai đang quan chiến.

Nhưng sau khi nhìn, Binh Tai quay người rời khỏi, Tuyệt Vô Thần nhìn hắn một cái hiếu kỳ lên tiếng hỏi thăm: "Ngươi không muốn biết là người nào thắng sao?"

"Kết quả không phải ngay từ đầu đã quyết định sao?"

Binh Tai hỏi ngược một câu.

Hắn nhìn thoáng qua Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra vô tận dã vọng.

Đối phương quá mạnh.

Hắn hiện tại không phải là đối thủ.

Nhưng trận chiến với Mạt Nhật Chi Ám, hắn chết một lần, đối với tự thân chi đạo lại có cảm ngộ hoàn toàn mới, hắn phải nắm chặt thời gian bế quan.

Như vậy có lẽ còn có cơ hội đuổi kịp đối phương.

Binh Tai âm thầm nghĩ.

Trên không.

Hai người Pháp Tổ, Kiếm Thánh liên thủ, kịch chiến Sở Cuồng Nhân.

Kiếm khí, chưởng kình liên tiếp bộc phát.

Nhưng từ đầu đến cuối không đả thương được Sở Cuồng Nhân mảy may.

"Càn Khôn Động Loạn Quyền!"

Pháp Tổ đấm ra một quyền, cực đạo chi lực phát huy đến cực hạn.

Sau lưng Sở Cuồng Nhân áo trắng pháp tướng đánh ra một quyền.

Ầm!

Pháp Tổ bị đánh đến thân hình run rẩy, thổ huyết không thôi, một bên khác, Kiếm Thánh thân thể hiện đầy vết kiếm, thoạt nhìn vô cùng chật vật.

"Còn muốn tái chiến sao?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Hai người liếc nhau, không khỏi lộ ra một nụ cười khổ.

Chiến?

Bọn họ lấy cái gì chiến với đối phương?

Đối phương, quá mạnh.

Cường đại đến gần như không thể địch nổi.

"Chúng ta nhận thua."

"Sở Cuồng Nhân, mặc dù chúng ta nhận thua nhưng còn có thật nhiều người trong lòng vẫn có bất mãn, ngươi tự giải quyết cho tốt đi."

Hai người Pháp Tổ, Kiếm Thánh lên tiếng nói ra.

"Vậy để thời gian xác minh hết thảy đi."

Theo Pháp Tổ, Kiếm Thánh chiến bại, bên trong nhân tộc, những người bất mãn đối với Sở Cuồng Nhân cũng dần dần bị ép xuống.

Mà chưa tới sau thời gian ngắn, một chút nhân tộc chợt phát hiện sau khi mình gia nhập thần quốc, tự thân khí vận lại tăng cường.

Thoáng một cái, không ít người đều điên cuồng.

Gia nhập thần quốc của Sở Cuồng Nhân có thể được thần quốc khí vận phù hộ? !

Chuyện này, cấp tốc truyền ra.

Oanh!

Một nơi nào đó, một cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ tiết ra.

Một lão giả đi ra động phủ.

Đây là một tu sĩ Vạn Pháp Đạo Tông, hắn mừng rỡ như điên lên tiếng nói ra: "Ta đột phá, ta đột phá đến quân vương."

Hắn là một khổ tu sĩ.

Nhiều kỷ nguyên trước đó, hắn đã là Đại Đạo Chí Tôn Cảnh.

Nhưng mãi vẫn không đột phá được quân vương.

Vì thế, hắn dốc lòng khổ tu, nhưng cuối cùng không đột phá được.

Trong mơ hồ, hắn thiếu sót một cơ hội.

Thế nhưng là khi Sở Cuồng Nhân chỉnh hợp nhân tộc, Vạn Pháp Đạo Tông gia nhập thần quốc, được một cỗ khí vận dẫn dắt, hắn rốt cục đột phá!

"Thì ra là thế, thì ra là thế."

"Gia nhập thần quốc lại có chỗ tốt như vậy, khó trách Sở Cuồng Nhân muốn nhất thống nhân tộc, hắn đang tạo phúc nhân tộc!"

"Đây là đại nghĩa a!"

Pháp Tổ cũng chú ý tới trong tông có quân vương mới sinh ra, hắn nghĩ tới những gì mà Sở Cuồng Nhân nói, sau đó không lâu, mọi người sẽ cảm kích hắn đến rơi nước mắt.

"Chuyện này cũng nằm trong kế hoạch của ngươi sao? Sở Cuồng Nhân."

Pháp Tổ nỉ non nói.

Hắn xem như triệt để mất ý địch với Sở Cuồng Nhân.

Đã đánh không lại, vậy thì gia nhập đi.

Gia nhập thần quốc, được khí vận che chở, tin này truyền khắp nhân tộc.

Trong lúc nhất thời, nhân tộc các nơi gió nổi mây phun.

Trước kia, bọn họ bất mãn với Sở Cuồng Nhân là bởi mình bị đối phương thống trị, bọn họ cảm thấy mình đánh mất tự do, lại không có chỗ tốt.

Nhưng bây giờ, khí vận diệu dụng thể hiện ra.

Mọi người cũng không còn kháng cự Sở Cuồng Nhân.

Tương phản, có không ít người còn cảm kích hắn.

"Ai, hóa ra là ta hiểu lầm Sở quân vương."

"Đúng vậy a, hắn đang tạo phúc nhân tộc, mình tạo dựng khí vận thần quốc, lại không hưởng riêng thần quốc diệu dụng, ngược lại chia sẻ ra."

"Lòng dạ như vậy, từ cổ chí kim, ai mà có?"

"Hắn có khí vận thần quốc, nếu hắn làm nhân tộc chung chủ, ta tin tưởng hẳn là không có mấy người sẽ phản đối đi, dù sao ta đồng ý."

"Ta cũng giống vậy..."

Bên trong Bàn Cổ Thần Quốc.

Sở Cuồng Nhân đang trải nghiệm khí vận thần quốc hạch tâm trong cơ thể.

Chỉ thấy có từng đạo khí vận từ bốn phương tám hướng tràn vào, rót vào trong trung tâm thần quốc, cuối cùng lại tiêu tán mà ra, dung nhập thần quốc.

Những khí vận liên tục không ngừng này chính là nhân tộc khí vận!

"Chỉnh hợp nhân tộc, quả nhiên có thể hấp thu nhân tộc khí vận."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Hắn chỉnh hợp nhân tộc, khí vận khổng lồ của nhân tộc tụ hợp vào thần quốc.

Để thần quốc càng cường đại.

Mà thần quốc lại phát huy diệu dụng của khí vận đến vô cùng tinh tế.

Tỉ như tăng cao tu vi tốc độ vân vân.

Nhân tộc khí vận lớn mạnh thần quốc.

Thần quốc lớn mạnh nhân tộc.

Nhân tộc lớn mạnh, khí vận lại tăng cường.

Thần quốc và nhân tộc, nhân tộc khí vận tạo thành một cái tuần hoàn hỗ trợ lẫn nhau, vô cùng hoàn mỹ, để Sở Cuồng Nhân cực kỳ mừng rỡ.

"Đây chỉ là nhân tộc khí vận mà thôi, nếu ta có thể thống hợp vạn tộc, lực lượng của thần quốc sẽ càng cường đại, đến lúc đó, ta lấy thần quốc tập hợp vạn tộc chi lực, cho dù là Thần Hoàng ta cũng có sức đánh một trận đi."

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Trong lòng của hắn sinh ra một cỗ dã tâm.

Hắn không chỉ muốn thống nhất nhân tộc.

Càng phải thống nhất vạn tộc, để chư thiên đều đặt vào thần quốc!

Lúc này.

Hắn cảm ứng được bên trong thần quốc có khách tới.

Ánh mắt hắn có chút lóe lên.

"Là nàng."

……

"Liễu Thiên Tuyết, bái kiến Sở quân vương."

Liễu Thiên Tuyết nhìn thấy Sở Cuồng Nhân đột nhiên xuất hiện trước mặt, giật nảy mình.

Sau đó vội vàng khom người hành lễ.

Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương, vẻ mặt lạnh nhạt: “Ngươi cũng nhớ tới tìm ta, làm sao, muốn dẫn ta đi Sát Lục Thần Quốc sao?"

Liễu Thiên Tuyết, công chúa Sát Lục Thần Quốc.

Mà Sát Lục Thần Quốc thì là một trong nguyên sơ, Sát Lục Chi Thần sáng tạo, sau thần chiến thì vẫn giấu kín phía sau màn.

Trong tay Sở Cuồng Nhân có Sát Thần Chi Giới.

Đây là Sát Lục Thần Quốc tín vật.

Có hắn, Sở Cuồng Nhân có tư cách nắm giữ Sát Lục Thần Quốc.

Một cái thế lực như thế, hắn cố ý thu nó dưới trướng.

Không chỉ có như thế.

Sau khi tạo dựng ra khí vận thần quốc, đối với Sát Thần Chi Giới trong tay, Sở Cuồng Nhân lại có một chút hiểu biết mới, muốn đi Sát Lục Thần Quốc xác minh một phen.

"Sở quân vương, phụ vương ta biết trong tay ngươi có Sát Thần Chi Giới, muốn mời ngươi đi thần quốc một lần, không biết ngươi có đi được không?"

Liễu Thiên Tuyết từ tốn nói.

Nàng nhìn thoáng qua cung điện lầu các xung quanh, nội tâm rung động.

Khí vận thần quốc a...

Không ngờ được là giờ này ngày này còn có người có thể làm ra chuyện này.

"Đương nhiên có thể."

Sở Cuồng Nhân bàn giao một phen, sau đó đi theo Liễu Thiên Tuyết rời khỏi.

......

Sát Lục Thần Quốc.

Đây là một cái quốc gia cổ lão.

Thậm chí có thể truy tố đến thời cổ xưa nhất, để uẩn cực kỳ thâm hậu, chỉ là một mực giấu ở phía sau màn, cho nên không có bao nhiêu người biết.

Cái quốc gia này ở trong một cái Bí Giới trong Hồng Mông Đại Thế Giới.

Đi theo Liễu Thiên Tuyết, Sở Cuồng Nhân đến nơi này.

Cũng không khác gì quốc gia nhân tộc ngoại giới, người trong cái quốc gia này, đại bộ phận cũng đều là dáng vẻ giống như nhân tộc.

Nhưng cấu tạo thân thể của bọn họ cũng khác nhân tộc.

Tỉ như, bọn họ không có trái tim, trong cơ thể có một loại tên là sát khí hạch tâm, đây là nơi phát ra lực lượng của bọn họ.

Đi vào Sát Lục Thần Quốc này, Sở Cuồng Nhân cảm giác chiếc nhẫn trong tay mình run nhè nhẹ một chút, chảy ra một tia u quang.

"Quả nhiên..."

Sở Cuồng Nhân hai mắt tỏa sáng, lập tức bất động thanh sắc đi theo Liễu Thiên Tuyết vào một cung điện trong thần quốc, nơi này là hoàng cung quốc vương thần quốc ở.

....

Chương 2449 - Sát Lục Quốc Vương, hai nước thông gia? Lão hồ đồ?

Bên trong Sát Lục Thần Quốc.

Sở Cuồng Nhân đi theo Liễu Thiên Tuyết tới một cái vương cung.

Trong vương cung.

Hắn thấy được đương nhiệm Sát Lục Thần Quốc chi chủ.

Đây là một lão giả tóc trắng xoá.

Trên người hắn tản ra một cỗ xế chiều chi khí, Sở Cuồng Nhân chỉ nhìn hắn một cái là biết đối phương đã bước vào Thiên Nhân Ngũ Suy.

Không được bao lâu sẽ vẫn lạc.

"Bái kiến phụ vương."

Liễu Thiên Tuyết quỳ xuống hành lễ với Sát Lục Quốc Vương, Sở Cuồng Nhân đứng ở một bên, thần sắc bình tĩnh, khẽ vuốt cằm, biểu thị lễ phép.

Nhưng cử động này lại chọc giận một số người trong đại điện.

Một nam tử tuổi trẻ đứng lên.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân lạnh giọng nói ra: "Làm càn, nhìn thấy quốc chủ không quỳ lạy, bất kính như thế, người tới, bắt hắn!"

Trong cung điện, một số binh sĩ muốn hành động.

"Dừng tay."

Sát Lục Quốc Vương khẽ quát một tiếng, sau đó ho khan hai tiếng, hữu khí vô lực nói: "Sở quân vương là quý khách thần quốc ta, há có thể làm càn?"

Sát Lục Thần Quốc mặc dù ngăn cách.

Nhưng ở cái kỷ nguyên cuối cùng này, cũng bị bức hiện thế.

Đối với một chút nghe đồn ngoại giới cũng có biết, Sát Lục Quốc Vương biết nam nhân trước mắt này có danh vọng không tầm thường ở ngoại giới.

Càng không phải là một người dễ đối phó.

"Phụ vương, người này quá vô lễ."

Người tuổi trẻ kia còn muốn nói điều gì.

Nhưng Liễu Thiên Tuyết lại thản nhiên nói: "Sở quân vương, ở ngoại giới cũng là nhất quốc chi quân, nghiêm chỉnh mà nói, hắn không cần quỳ lạy."

"Hừ, một cái tiểu quốc thôi."

"Đó là khí vận thần quốc."

"Cái gì?"

Người tuổi trẻ đó giật nảy mình, nhìn Sở Cuồng Nhân, có chút khó tin nói ra: "Hắn sáng lập khí vận thần quốc, sao có thể?"

Không chỉ có là hắn.

Trong cung điện, hoàng tử công chúa còn lại cũng ánh mắt ngưng tụ.

"Cái thời đại này còn có người có thể sáng tạo thần quốc?"

"Thật hay giả?"

"Gạt người ta chứ."

"Yên lặng!"

Sát Lục Quốc Vương bảo mọi người yên tĩnh, sau đó cho người ban ghế cho Sở Cuồng Nhân.

Sở Cuồng Nhân cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống.

Lúc đầu.

Hắn đến Sát Lục Thần Quốc là định trực tiếp thu phục nơi này, giống như đối phó nhân tộc Thánh Địa khác, không phục, đánh tới các ngươi phục.

Tăng thêm hắn có Sát Thần Chi Giới nơi tay, gần như chắc thắng.

Nhưng bây giờ.

Hắn thay đổi chủ ý.

Hắn cảm thấy trước khi thu phục Sát Lục Thần Quốc, có lẽ còn có trò hay.

"Nghe Thiên Tuyết nói, trong tay Sở quân vương có Sát Thần Chi Giới, kia là tín vật quốc chủ thần quốc đời thứ nhất, không biết có thể mời các hạ trả lại, đương nhiên, ta sẽ không để các hạ kính dâng không công, các hạ có yêu cầu gì cứ việc nói."

Sát Lục Quốc Vương nói.

"Thật sao?" Sở Cuồng Nhân khóe miệng hơi vểnh: “Nếu ta nói rằng ta muốn các ngươi thần phục Bàn Cổ Thần Quốc ta, các ngươi sẽ đồng ý sao?"

Lời vừa nói ra, mọi người đều sững sờ.

Sau đó.

Một cỗ sát khí lãnh khốc lạnh thấu xương ầm vang bộc phát.

"Làm càn!"

"Ngươi khốn kiếp! Thần quốc ta xem ngươi là khách, ngươi ngấp nghé thần quốc ta, vô sỉ đến cực điểm, người tới, giết hắn!"

"Bắt người này lại!"

Ngay cả Liễu Thiên Tuyết cũng giật mình kêu lên.

Cái gì?

Để Sát Lục Thần Quốc thần phục?

Mặc dù ta biết ngươi có ý nghĩ này nhưng ngươi quang minh chính đại nói ra trước mặt quốc vương và rất nhiều hoàng tử công chúa...

Cũng không tránh khỏi quá phách lối đi! !

"Ha ha, quả nhiên là anh hùng hào kiệt."

Ngoài ý liệu là Sát Lục Quốc Vương cũng không có sinh khí, ngược lại là cười ha ha một tiếng, nhìn Sở Cuồng Nhân, lộ ra vẻ tán thán.

Tất cả mọi người có chút mộng.

Phụ vương, ngươi bị giận điên lên sao?

"Ngươi muốn Sát Lục Thần Quốc, chuyện này không thể nào, thần quốc ta dùng võ lập quốc, tình nguyện chiến tử cũng không khuất phục phía dưới người khác!"

Sát Lục Quốc Vương nói.

Hắn nói như vậy, những binh lính trong cung điện từng cái ngẩng đầu ưỡn ngực, lộ ra vẻ ngạo nhiên, trên thân sát khí lưu chuyển, cực kỳ doạ người.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, khóe miệng hơi vểnh: “Như vậy thì đúng là khiến cho người ta khâm phục."

"Đương nhiên, ta rất thưởng thức Sở quân vương, nếu như Sở quân vương để ý, thần quốc ta sẽ kết minh với quý quốc, nữ nhi của ta Liễu Thiên Tuyết tài mạo song toàn, cũng là một vị quân vương, có thể nói là mười phần xứng với ngươi, ta có thể gả cho ngươi, hai nước chúng ta liên minh, ngươi xem coi thế nào?" Sát Lục Quốc Vương nói.

Nghe đến nơi này, đừng nói Liễu Thiên Tuyết, những người khác cũng đều kinh ngạc.

Sở Cuồng Nhân nói năng lỗ mãng.

Sát Lục Quốc Vương chẳng những không có tức giận, còn muốn gả nữ nhi cho người ta, thông gia kết minh với người ta? Còn có chuyện gì kỳ quái hơn chuyện này không?

Một màn trước mắt khiến cho mọi người có chút hoài nghi nhân sinh.

Bọn họ cũng hoài nghi.

Quốc chủ có phải điên rồi hay không.

"Phụ vương, ta không muốn gả đi."

Liễu Thiên Tuyết vội vàng nói.

Cũng không phải nàng ghét bỏ Sở Cuồng Nhân, mà là nàng biết, nếu mình gả cho người khác, vậy mình vĩnh viễn vô duyên với vương vị.

Nàng rất có dã tâm.

Cho dù nội tâm khâm phục Sở Cuồng Nhân.

Nhưng vì vương vị, nàng nguyện bỏ qua hết thảy.

Nhưng Sát Lục Quốc Vương nói một câu tiếp theo khiến cho nàng và rất nhiều hoàng tử công chúa đang có mặt ở đây trong lòng dậy sóng.

"Thiên Tuyết, ta đã già, sống không lâu."

"Trước khi ta lâm chung, thứ duy nhất không bỏ xuống được chính là ngươi, ngươi trời sinh tính quật cường, cho dù thiên phú hay là thủ đoạn đều không thua ta, nhưng dù sao ngươi cũng là nữ nhân, vẫn cần phải có một chỗ dựa vào."

"Sở quân vương, ta rất xem trọng, có thể lấy sức một mình sáng tạo khí vận thần quốc, chắc chắn hắn là lương phối của ngươi, ngươi ở cùng với hắn, tương lai quản lý hai nước, đồng cam cộng khổ, nhất định có thể hộ ta thần quốc vạn cổ trường thanh."

Nửa câu đầu mọi người không thấy có gì lạ.

Chính là một lão phụ thân quan tâm mà thôi.

Nhưng nửa câu sau thì kinh người.

Quản lý hai nước?

Có ý gì?

Chẳng lẽ, Sát Lục Quốc Vương không chỉ muốn gả Liễu Thiên Tuyết cho Sở Cuồng Nhân.

Còn muốn giao phó Sát Lục Thần Quốc cho Liễu Thiên Tuyết?

Chuyện này quá lớn.

Lớn đến ngay cả mấy hoàng tử dưới đáy sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, nhất là đại hoàng tử, hắn ánh mắt băng lãnh.

Cái vương vị này, hắn nhất định phải được.

Nhưng hiện tại xem ra, nhân tuyển trong lòng Sát Lục Quốc Vương cũng không phải là hắn.

"Lão gia hỏa này điên rồi sao? Gả Liễu Thiên Tuyết cho ngoại nhân, còn muốn đóng gói Sát Lục Thần Quốc làm đồ cưới? Loại chuyện này cũng làm được! !"

"Lão hồ đồ, già nên hồ đồ rồi a! !"

Đại hoàng tử trong lòng thầm mắng không thôi.

Lúc này.

Sở Cuồng Nhân mở miệng thản nhiên nói: "Quốc vương hảo ý, tại hạ tâm lĩnh, chỉ là tại hạ đã có thê thất, ta không thể lấy công chúa quý quốc."

"Thật sao, vậy thì thật là đáng tiếc."

Sát Lục Quốc Vương lắc đầu, lộ ra vẻ tiếc hận, sau đó hắn tiếp tục nói: "Sở quân vương đã tới, vậy ở lại thêm mấy ngày, thể hội phong thổ nước ta một chút, cũng cho ta tận tình địa chủ."

"A, vậy cung kính không bằng tòng mệnh."

Sở Cuồng Nhân cười cười, cũng không có cự tuyệt.

"Người tới, thiết yến."

Sát Lục Quốc Vương cho người bày tiệc, chiêu đãi Sở Cuồng Nhân.

Mà đại bộ phận hoàng tử công chúa đều không quan tâm, từng người còn đang suy nghĩ lời nói của Sát Lục Quốc Vương, đối phương muốn giao phó Sát Lục Thần Quốc cho Liễu Thiên Tuyết thật sao? Đối phương chính là quốc vương tương lai sao?

Nghĩ đến đây, bọn họ nhìn món ngon mỹ vị trước mắt, không còn muốn ăn nữa.

Trừ ra.

Sát Lục Quốc Vương cũng không có nói tới chuyện Sát Thần Chi Giới nữa.

....

Chương 2450 - Theo ta xem trò hay, đại hoàng tử mưu phản, Sát Lục Quốc Vương bạo khởi

Trong Sát Lục Thần Quốc.

Yến hội kết thúc.

Liễu Thiên Tuyết dẫn theo Sở Cuồng Nhân rời khỏi, sắp xếp chỗ cư trú cho hắn.

Hoàng tử công chúa khác cũng lần lượt tản đi.

Rất nhanh.

Trong cung điện chỉ còn lại đại hoàng tử và Sát Lục Quốc Vương.

Ai cũng không biết hai người này đã nói những gì.

Chỉ biết là vào ban đêm, bên trong hoàng cung bộc phát ra khí tức năng lượng vô cùng cường đại, khí tức này tới cũng nhanh đi cũng nhanh, chỉ có một nháy mắt.

Sau đó có người nhìn thấy đại hoàng tử trầm mặt rời khỏi hoàng cung.

Trong vương cung.

Sát Lục Quốc Vương ngồi trên vương vị, trên người tản ra xế chiều chi khí.

Hắn khẽ cười một tiếng: “Vẫn không giữ được bình tĩnh, chỉ là như vậy cũng tốt, nếu như bọn họ quá bình thản, ta sẽ phiền toái."

"Thời gian không sai biệt lắm."

"Nhưng không ngờ được là vào lúc này lại xuất hiện một Sở Cuồng Nhân, nhưng mà vấn đề không lớn, đợi ta khôi phục, lại thu hồi Sát Thần Chi Giới trong tay hắn, sau đó xuất binh chiếm đoạt thần quốc của hắn, Sát Lục Thần Quốc ta sẽ tăng lên một tầng nữa!"

Sát Lục Quốc Vương nỉ non nói.

Ánh mắt đục ngầu lộ ra từng đạo tinh quang.

Một bên khác.

Liễu Thiên Tuyết và Sở Cuồng Nhân ở chung.

Nghĩ đến phụ vương mình muốn gả mình cho nam nhân trước mắt này, sắc mặt nàng đỏ lên, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường, nói ra: "Đợi chút nữa ta gọi mấy cung nữ tới, Sở quân vương có việc có thể dặn dò các nàng, ta đi trước."

"Chờ một chút."

"Sở quân vương còn có việc sao?" Liễu Thiên Tuyết hiếu kỳ nói.

"Phụ vương của ngươi nói, ngươi thấy thế nào?"

Liễu Thiên Tuyết nghe vậy, sửng sốt một chút.

"Sở quân vương chỉ chuyện thông gia sao?"

"Không, hắn nói muốn giao phó Sát Lục Thần Quốc cho ngươi, ngươi coi là hắn sẽ làm như vậy thật sao?" Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Nghe đến nơi này, Liễu Thiên Tuyết sắc mặt biến hóa.

"Sở quân vương, ngươi có ý gì."

"Ngươi hẳn là hiểu rõ phụ vương ngươi hơn ta, ngươi cho rằng hắn sẽ nói ra những lời như vậy trước mặt mọi người sao?"

Liễu Thiên Tuyết cẩn thận nghĩ nghĩ, cảm thấy đúng là khả năng không lớn.

Mặc dù những năm gần đây, Sát Lục Quốc Vương bởi vì già yếu, thường xuyên có một ít hành vi, nhưng như hôm nay, thông gia kết minh trước mặt mọi người, thậm chí biểu lộ có ý tứ truyền vị cho mình.

Chuyện này quá không hợp thói thường.

Mặc dù nàng rất muốn đạt được vị trí kia.

Nhưng chuyện ngày hôm nay, nàng vẫn nhạy cảm phát hiện được một tia cổ quái.

"Sở quân vương có chuyện, không ngại nói thẳng."

"Ngươi tin hay không, không được bao lâu, mấy ca ca ngươi sẽ khởi binh mưu phản, sau đó bị phụ vương của ngươi lấy tội đại nghịch bất đạo trấn áp."

"Sở quân vương, ngươi không thể nói lung tung."

"Chẳng lẽ trong lòng ngươi không nghĩ như vậy sao?"

Liễu Thiên Tuyết trầm mặc, bởi vì nàng đột nhiên nghĩ đến, đại ca của mình nắm giữ gần như một nửa binh mã Sát Lục Thần Quốc, không chỉ có như thế, thống lĩnh Cấm Vệ quân hoàng cung là tam ca nàng, mà đại ca nàng và tam ca xưa nay giao hảo với nhau.

Chuyện hôm nay, kích thích không nhỏ cho đại ca luôn muốn có vương vị đó, xúc động, làm ra chuyện gì cũng không lạ.

"A, theo ta đi xem trò hay đi."

Sở Cuồng Nhân cười nói.

……

"Hồ đồ, lão hồ đồ này!"

Thần quốc đại hoàng tử tại sau khi trở về, giận không kềm được: “Hắn lại muốn truyền vị cho Liễu Thiên Tuyết, cho dù nàng có một chút tài năng nhưng có chỗ nào hơn ta? Luận tu vi, nàng chỉ quân vương nấc thang thứ hai, mà ta đã gần cực đạo, bàn về thủ đoạn, trên dưới triều chính có một nửa đều là người của ta, bàn về chiến công, ta ra ngoài vì thần quốc khai cương thác thổ, toàn bộ Bí Giới có hơn phân nửa đều là ta khai thác ra, võ quan tam quân gần như không người có thể so với ta."

"Sao nàng có thể sánh được với ta? !"

"Dựa vào cái gì mà lão hồ đồ đó muốn truyền vị cho nàng?"

Ở bên cạnh hắn, tam hoàng tử ánh mắt lóe lên, lập tức nói: "Chuyện đã đến một bước này, đại ca, ta cảm thấy chúng ta không thể tiếp tục do dự nữa."

"Ý của ngươi là..."

"Khởi binh tạo phản!"

"Ngươi làm như vậy là đại nghịch bất đạo!" Đại hoàng tử lạnh lùng nói.

"Đại ca, làm như vậy cũng là vì tốt cho thần quốc, chỉ có ngươi mới là thần quốc thiên tuyển chi vương, chẳng lẽ ngươi muốn nhìn thần quốc rơi vào trong tay Liễu Thiên Tuyết sao? Phụ vương hắn già rồi, hồ đồ rồi, chúng ta cũng không thể hồ đồ theo hắn."

Tam hoàng tử quỳ xuống đất, cung kính nói: "Mời đại ca vì ức vạn con dân thần quốc, cho dù như thế nào cũng phải leo lên vị trí đó mới được!"

Đại hoàng tử từ từ nhắm hai mắt lại, suy tư một hồi, sau đó hắn hít một hơi thật sâu: “Được, nếu đã như vậy, vậy chúng ta... khởi binh tạo phản! !"

Sau đó không lâu.

Toàn bộ quốc đô Sát Lục Thần Quốc sóng ngầm phun trào.

Rất nhiều hoàng tử, công chúa được đại hoàng tử điều động, hội tụ lại một chỗ.

"Chư vị, phụ vương đi vào Thiên Nhân Ngũ Suy đã lâu, càng ngày càng ngu ngốc vô năng, vì thần quốc, ta quyết định khởi binh tạo phản, mời các vị huynh đệ tỷ muội vì ức vạn con dân thần quốc mà ủng hộ ta." Đại hoàng tử nói.

Tất cả mọi người đang có mặt ở đây đưa mắt nhìn nhau.

Ngay trong bọn họ cũng có một số người có tưởng niệm vương vị.

Nhưng đại hoàng tử thực lực mạnh nhất.

Hắn đã quyết định muốn đoạt vị.

Nếu như hôm nay bọn họ không đồng ý ủng hộ hắn chỉ sợ là không rời khỏi đây được.

"Ta đồng ý với đại ca."

"Không sai, Liễu Thiên Tuyết có tài đức gì có thể ngồi lên vị trí đó? Toàn bộ thần quốc, ngoại trừ đại ca ra, không ai khác có tư cách này."

"Ta cũng cảm thấy như vậy."

Sau khi lấy được thái độ của đám công chúa hoàng tử.

Đại hoàng tử bắt đầu hành động.

Tam hoàng tử điều động Cấm Vệ quân hoàng cung, đại hoàng tử điều động ngoại bộ binh mã đánh thẳng tới vào trong hoàng cung, những lực lượng thủ vệ khác trong hoàng cung hoàn toàn không thể chống cự lại được.

Một phen chém giết, sau đó thủ vệ hoàng cung gần như bị tiêu diệt hết.

Trên không hoàng cung.

Hai bóng người nhìn hoàng cung trở nên bừa bộn bên dưới.

Liễu Thiên Tuyết trầm mặc.

Đại ca của nàng, quả nhiên mưu phản.

"Ta muốn đi cứu phụ vương."

"A, hắn cũng không cần ngươi cứu."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng: “Hoàng cung Cấm Vệ quân, thần quốc vương đô phòng vệ quân, còn có gần nửa binh quyền thần quốc, ài, phụ vương của ngươi chỉ sợ ngươi đại ca ngươi không có dũng khí mưu phản, cố ý để cho hắn không ít lực lượng a."

Cho dù ở quốc gia nào cũng đều sợ xuất hiện tình huống có binh nhiều tự lập.

Nhưng ở Sát Lục Thần Quốc thì Sát Lục Quốc Vương lại như không có chú ý tới điểm ấy, các loại binh mã đều cho đại hoàng tử, chỉ sợ khi hắn mưu phản thì không có người có thể dùng.

Trong vương cung.

Đại hoàng tử dẫn theo người đi tới trước mặt Sát Lục Quốc Vương.

"Phụ vương, nhi thần đến đây, mời ngươi thối vị nhượng hiền!"

"Hiền? Hiền ở đâu ra?" Sát Lục Quốc Vương nhìn hắn một cái, cười lạnh nói: "Dẫn binh tiến cung, mưu phản bức cha thoái vị, đó chính là hiền mà ngươi nói?"

"Phụ vương, không cần nhiều lời, thoái vị đi."

"Ngươi tự tin mình có thể thành công như vậy sao."

"Phụ vương, không cần phô trương thanh thế, hơn phân nửa binh mã thần quốc trong tay ta, trên dưới triều chính, có một nửa là người của ta, mà ngươi đã đi vào Thiên Nhân Ngũ Suy, tu vi hạ xuống, một thân thực lực mười không còn một, ngươi cũng không phải là đối thủ của ta? Phụ vương, ngươi tự chủ thoái vị thì còn có thể giữ lại chút thể diện."

"Vậy ta phải cảm tạ ngươi mới đúng."

Sát Lục Quốc Vương vừa nói dứt câu.

Trong nháy mắt.

Sau lưng hắn, từng đạo huyết sắc phù văn lưu chuyển mà ra, tạo thành một cái kết giới, mà khí tức của Sát Lục Quốc Vương cũng liên tục tăng lên.

Chỉ trong nháy mắt đã đạt đến cảnh giới cực cao.

"Nghịch tử, chết đi!"

Sát Lục Quốc Vương bỗng nhiên bạo khởi, một hoàng tử bị hắn nắm ở trong tay.

Chỉ trong nháy mắt, lực lượng và huyết nhục của hoàng tử đó, còn có sát khí hạch tâm trong cơ thể bị hắn hút vào trong cơ thể.

Cuối cùng hoàng tử đó hóa thành tro tàn.

Một màn trước mắt khiến cho tất cả những người đang có mặt ở đây hít vào một hơi khí lạnh.

"Nuôi các ngươi lâu như vậy, hôm nay hãy để cho ta nghiệm thu thành quả của các ngươi đi!" Sát Lục Quốc Vương cười lạnh, lên tiếng nói ra.

Chương 2451 - Huyết Thực Đại Pháp, Sát Lục Quốc Vương tàn bạo, khôi lỗi Liễu Thiên Tuyết

Sát Lục Quốc Vương bỗng nhiên bạo khởi.

Vừa ra tay, đại hoàng tử biến sắc, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: “Hóa ra ngươi ẩn giấu lực lượng của mình, nhưng vì cái gì? ?"

Vì cái gì?

Vì cái gì Sát Lục Quốc Vương muốn ẩn tàng lực lượng trước mặt bọn họ?

Tại sao muốn dẫn dụ bọn họ tới giết hắn?

"A, nghịch tử, ta không cần thiết giải thích với các ngươi quá nhiều."

Sát Lục Quốc Vương lạnh lùng nói.

Sau đó, hắn lại ra tay lần nữa, đại hoàng tử động thân cản chiêu.

Thân là Cực Đạo Quân Vương, thực lực hắn hết sức cường đại, hắn và Sát Lục Quốc Vương, hai người giao thủ, long trời lở đất, chiêu thức cực kỳ kinh người.

Oanh, oanh, oanh...

Toàn bộ hoàng cung bị đánh vỡ.

Chỉ chốc lát.

Đại hoàng tử bị một chiêu đánh bay ra ngoài, miệng phun máu tươi.

Sát Lục Quốc Vương thừa cơ hội này, một chưởng vỗ ra, chế trụ đầu của hắn, một cỗ hấp lực cường đại từ trong lòng bàn tay ầm vang bộc phát.

Tu vi và huyết nhục đại hoàng tử bị thôn phệ.

Một màn này để những người còn lại trong lòng run sợ.

Đồng thời, bọn họ cũng như đã hiểu cái gì.

"Ngươi thôn phệ tu vi và sát khí hạch tâm của chúng ta, ngươi dùng phương thức này để cho mình thoát khỏi trạng thái Thiên Nhân Ngũ Suy."

Tam hoàng tử hoảng sợ nói ra: "Đây là, Huyết Thực Đại Pháp!"

"A, ngươi còn biết Huyết Thực Đại Pháp?"

Sát Lục Quốc Vương hơi kinh ngạc.

"Ta thấy qua trong thần quốc Tàng Thư Lâu, Huyết Thực Đại Pháp có thể thôn phệ cốt nhục chí thân, dùng để khôi phục sinh mệnh lực, hóa ra là như vậy, ngươi buộc chúng ta tạo phản là vì danh chính ngôn thuận thôn phệ lực lượng và cốt nhục của chúng ta để cho mình khôi phục thời kỳ toàn thịnh! !"

Tam hoàng tử đầu óc xoay chuyển nhanh chóng.

Lập tức đoán được mục đích thực sự của Sát Lục Quốc Vương.

Nếu tùy tiện thôn phệ cốt nhục chí thân, như vậy, Sát Lục Quốc Vương sẽ gánh bất nhân bất nghĩa tàn bạo chi danh, chuyện này sẽ ảnh hưởng danh vọng hắn trong thần quốc, cho nên hắn mới nghĩ trăm phương ngàn kế kích thích đại hoàng tử, để hắn dẫn theo một đám huynh đệ tỷ muội giao hảo cùng mưu phản.

Thậm chí vì cho đối phương có tự tin mưu phản, hắn còn giao binh quyền cho đối phương, kể từ đó, chỉ cần đại hoàng tử mưu phản, vậy hắn có thể lập tức lấy mưu phản chi tội thôn phệ đối phương, hoàn thành Huyết Thực Đại Pháp! !

Kể từ đó, có thể vững chắc sự thống trị của mình, còn có thể làm cho mình khôi phục thời kì đỉnh phong, không tổn hại đến thanh danh của mình.

Một mũi tên trúng mấy chim.

Sát Lục Quốc Vương tâm cơ không thể bảo là không thâm trầm.

Còn rất tàn bạo.

Đều nói hổ dữ không ăn thịt con.

Nhưng hắn ngay cả cốt nhục của mình cũng có thể ra tay thôn phệ.

"Ha ha, lão tam, ngươi rất thông minh, nhưng cũng tiếc, khi các ngươi mưu phản, kết cục đã chú định." Sát Lục Quốc Vương cười nói.

Sau khi hấp thu đại hoàng tử, khí tức của hắn rõ ràng cường đại không ít.

Mái đầu bạc trắng dần dần chuyển làm màu đen.

Làn da cũng bắt đầu trở nên sung mãn.

Dần dần khôi phục thành một nam tử trung niên.

"Phụ vương, ngươi lòng dạ thật là độc ác a!"

Trong lòng tam hoàng tử lại bi ai, lại hoảng sợ.

Bi ai là nhóm người mình ở trong mắt Sát Lục Quốc Vương chỉ là công cụ dùng để khôi phục thực lực, hoảng sợ là bọn họ phải chết.

Trước mặt Sát Lục Quốc Vương, bọn họ gần như không có sức phản kháng.

"Phụ vương, van cầu ngươi bỏ qua cho ta đi."

"Phụ vương, ta cũng không dám nữa, ngươi thả chúng ta đi, tất cả đều là đại ca tam ca mưu đồ, không có bất cứ quan hệ nào với chúng ta."

"Ta là thất công chúa ngươi yêu thích nhất a, phụ vương đừng giết ta..."

"Vô sỉ lão tặc, ngươi tàn bạo bất nhân như thế, việc này truyền đi, ngươi đối mặt ức vạn con dân thần quốc như thế nào! !"

Trước mặt tử vong, những hoàng tử công chúa thần quốc trở thành trò hề.

Có quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Có chơi chiêu ôn nhu.

Cũng có lên tiếng mắng to.

Nhưng cho dù như thế nào, Sát Lục Quốc Vương vẫn thờ ơ.

"Hừ, sao ta lại sinh ra bọn hậu đại vô dụng các ngươi, chết hết đi cho ta." Sát Lục Quốc Vương lại xuất thủ lần nữa.

Sát Lục pháp tắc tung hoành.

Rất nhanh, đám hoàng tử công chúa thần quốc bị hắn tàn sát không còn!

Tràng diện vô cùng huyết tinh.

"Tốt, tốt, quả nhiên là trò hay a."

Lúc này.

Sở Cuồng Nhân dẫn theo Liễu Thiên Tuyết từ trong hư không chậm rãi đi ra.

Hắn vỗ tay nhìn một màn trước mắt, mà bên cạnh hắn, Liễu Thiên Tuyết cũng mặt mũi tràn đầy kinh hãi, không thể tưởng tượng nổi, hiển nhiên vẫn chưa hoàn toàn lấy lại tinh thần từ chuyện vừa rồi, nàng nhìn Sát Lục Quốc Vương, cảm thấy đối phương lạ lẫm vô cùng.

"Phụ vương, bọn họ đều là con của ngươi!"

Liễu Thiên Tuyết đau lòng nhức óc nói.

Sát Lục Quốc Vương hít sâu một hơi, nói: "Nhưng bọn họ mưu phản, cái này là tử tội, Thiên Tuyết, hơn nữa ta cũng là vì ngươi, nếu như không giết bọn họ, tương lai bọn họ sẽ trở thành chướng ngại ngươi thượng vị."

Hắn nói vô cùng chân thành.

Nhưng Liễu Thiên Tuyết lại tê cả da đầu: “Phụ vương, sao ngươi có thể nói hời hợt như thế, giống như là vì ta mà giết bọn họ."

"Thiên Tuyết, tới, từ nay về sau, ngươi chính là thần quốc nhị bả thủ, ta sẽ từ từ dạy ngươi quản lý thần quốc như thế nào."

Sát Lục Quốc Vương khẽ nói.

Nhưng Liễu Thiên Tuyết đứng tại chỗ bất động, nàng cũng không phải là người ngu, biết đối phương dáng vẻ như hiện tại, rất có thể chỉ là làm cho nàng xem mà thôi.

Đối phương có thể giết nhiều hoàng tử công chúa như vậy.

Cũng không quan tâm mình.

"Thiên Tuyết, ngươi cũng muốn mưu phản sao? !"

Sát Lục Quốc Vương thấy Liễu Thiên Tuyết không nghe lời, giận quát một tiếng.

"Phải thì như thế nào?"

Lên tiếng là Sở Cuồng Nhân.

Hắn đứng chắp tay, tiếp tục nói ra: "Sát Lục Quốc Vương tu hành tẩu hỏa nhập ma, trở nên tàn bạo bất nhân, lạm sát dòng dõi, thần quốc công chúa Liễu Thiên Tuyết vì ức vạn con dân thần quốc, quân pháp bất vị thân, vinh đăng vương vị..."

"Ngươi cảm thấy cách nói này thế nào?"

Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Liễu Thiên Tuyết.

Còn bên cạnh, sắc mặt Sát Lục Quốc Vương xoát một chút trở nên âm trầm.

Đối phương muốn giết hắn, đỡ Liễu Thiên Tuyết thượng vị a.

"Ta cảm thấy... có thể."

Liễu Thiên Tuyết hít sâu một hơi, ánh mắt lập tức lạnh lẽo.

Nàng nghĩ rất kỹ.

Phụ vương nàng sẽ không để cho nàng sống tiếp.

Trước đó nói muốn giao thần quốc cho nàng, trên thực tế cũng chỉ là diễn kịch với bọn người đại hoàng tử, kích thích bọn họ ra tay mưu phản mà thôi.

Đối phương quan tâm chỉ có mình và quyền thế trong tay mình.

Nàng không thể nào kế thừa vương vị.

Chí ít, khi đối phương còn sống là không có khả năng!

Liễu Thiên Tuyết nói như vậy khiến cho Sát Lục Quốc Vương nổi giận tại chỗ: “Khốn kiếp, quả nhiên ngươi cũng muốn mưu phản, đã như vậy, vậy ngươi chết chung đi."

Nói xong, chưởng kình tích súc đã lâu đánh thẳng tới Liễu Thiên Tuyết.

Lúc này, hắn liên tiếp thôn phệ bọn người đại hoàng tử, đã khôi phục lại thời kì đỉnh phong, thậm chí là mạnh hơn, đã là Đại Đạo Vô Tận Cảnh.

Đối phó một Liễu Thiên Tuyết, dễ như trở bàn tay.

Nhưng cũng tiếc.

Một bóng người ngăn trước mặt hắn.

Là Sở Cuồng Nhân.

Hắn kiếm chỉ ngưng tụ, kiếm khí lưu chuyển, phịch một tiếng, kiếm khí chưởng kình giao hội, Sát Lục Quốc Vương bay ngược ra mấy chục trượng, giương mắt lạnh lẽo nhìn Sở Cuồng Nhân.

"A, hiện tại nàng sắp đăng vương, không thể để ngươi giết như vậy." Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng nói.

Sát Lục Thần Quốc dân phong bưu hãn, nếu mình muốn mạnh mẽ thu phục, chỉ sợ sẽ có phiền toái không nhỏ, cách làn dễ dàng hơn là tự mình nâng đỡ một khôi lỗi thượng vị, đứng sau thao túng thần quốc.

Liễu Thiên Tuyết chính là khôi lỗi hắn chọn.

....

Chương 2452 - Sát Thần Chi Giới ảo diệu, Sát Lục Quốc Vương vẫn lạc, tân vương đăng cơ

Sát Lục Quốc Vương tâm cơ cỡ nào.

Lập tức đoán được ý nghĩ của Sở Cuồng Nhân, ánh mắt của hắn giống như rắn độc, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân: “Sở Cuồng Nhân, ngươi không khỏi quá ngây thơ rồi, muốn thao túng thần quốc ta, ngươi còn phải hỏi một chút xem ta đồng ý không! !"

Hắn vừa sải bước ra, Đại Đạo Vô Tận lực lượng bộc phát đến cực hạn.

Giết chóc đại đạo hiển hiện ra trong hư không.

Đất trời bốn phía hóa thành một mảnh Tu La chiến trường, tiếng hét thảm, tiếng la giết liên tiếp, khiến cho người ta không rét mà run, tê cả da đầu.

Giết chóc đại đạo là đại đạo am hiểu công phạt nhất trong ba ngàn đại đạo.

Nhưng phàm là tu sĩ tu hành đạo này, phần lớn chiến lực mạnh hơn cùng cảnh, mà Sát Lục Quốc Vương là người nổi bật ở trong đó.

"Diệt Thế Ma Vũ Quyết, Quyền Kích Thương Khung! !"

Sát Lục Quốc Vương một quyền đánh ra, Sát Lục pháp tắc phun trào, hóa thành một cái cự đại quyền ấn, một phương thương khung trực tiếp nổ tung.

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, kiếm hai mươi lăm chém ra.

Kiếm khí như hồng.

Ầm!

Quyền ấn nổ tung, Sát Lục Quốc Vương bị trực tiếp đánh bay ra ngoài.

Hắn trực tiếp phun ra một ngụm máu.

"Thực lực của ngươi..."

Sát Lục Quốc Vương sắc mặt biến hóa không chừng, hắn nghe nói thực lực Sở Cuồng Nhân rất mạnh, nhưng dù sao chỉ là tình báo mà thôi.

Hắn chưa hề chân chính nhìn thấy đối phương ra tay, vốn cho rằng mình khôi phục thực lực Đại Đạo Vô Tận, đủ để ứng phó đối phương.

Không ngờ được là vẫn bị áp chế.

"Diệt Thế Ma Vũ Quyết, Ma Thần Diệt Thế!"

Sát Lục Quốc Vương khẽ quát một tiếng, sau lưng pháp tắc giao hội, hóa thành một cái cự đại Ma Thần pháp tướng, sát khí mênh mông không ngừng từ đó tuôn ra.

Toàn bộ hoàng cung vì đó chấn động.

Không chỉ có như thế.

Hắn đưa tay, sát khí tràn ngập mỗi một góc thiên địa.

Một cỗ áp chế lực vô cùng cường đại bao phủ Sở Cuồng Nhân.

Trong lúc nhất thời, trước mặt Sở Cuồng Nhân, các loại cảnh tượng sát phạt liên tiếp nổi lên, chính là giết chóc lĩnh vực của Sát Lục Quốc Vương.

Pháp tướng, lĩnh vực, quân vương hai đại thủ đoạn tề xuất.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, kiếm chỉ ngưng tụ, ba ngàn pháp tắc ngưng tụ ra áo trắng pháp tướng và lĩnh vực, vô tận thần quang bắn ra.

Pháp tướng và pháp tướng va chạm.

Lĩnh vực và lĩnh vực xung kích.

Đã thấy Sát Lục Quốc Vương pháp tướng, lĩnh vực, trực tiếp sụp đổ, nhất là khi Sở Cuồng Nhân lấy ra Côn Ngô, đối phương càng cảm thấy tê cả da đầu.

Từ thanh kiếm đó, hắn cảm nhận được uy hiếp tử vong.

"Khởi nguyên..."

"Đây chắc chắn là thần binh liên quan đến khởi nguyên!"

Sát Lục Quốc Vương nuốt nước bọt, ánh mắt run rẩy kịch liệt.

Hắn không dám khinh thường, bóng người đằng không mà lên, chỉ thấy thiên địa tứ phương có vô hình khí vận chi lực rơi ở trên người hắn, để khí tức của hắn liên tục tăng lên.

"Sở Cuồng Nhân, ta thừa nhận thực lực của ngươi đúng là rất mạnh, nhưng nơi này là Sát Lục Thần Quốc, mà ta là quốc vương! !"

Sát Lục Quốc Vương lớn tiếng nói.

Sát Lục Thần Quốc cũng là một khí vận thần quốc.

Ở chỗ này, quốc vương có vô thượng quyền năng, giống với Sở Cuồng Nhân trong Bàn Cổ Thần Quốc, là tuyệt đối Chúa Tể.

Có thần quốc khí vận gia trì, mái tóc màu đen của Sát Lục Quốc Vương bay múa, trên thân bắn ra từng đạo tiên huy thần quang, mười phần sáng chói hoa lệ.

Hắn đưa tay một chưởng đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân, lực lượng bá đạo làm cả hoàng cung oanh một tiếng, trực tiếp sụp đổ một nửa, mà người trực tiếp tiếp nhận, Sở Cuồng Nhân cảm nhận được một cỗ áp lực vô cùng mênh mông.

Ngay cả Liễu Thiên Tuyết bên cạnh hắn cũng nhịn không được toàn thân run rẩy.

"Phá!"

Sở Cuồng Nhân đưa tay chém ra một kiếm, kiếm quang lóng lánh, vang dội cổ kim.

Kiếm chưởng giao hội.

Đã thấy chưởng ấn bị xé nứt, Sát Lục Quốc Vương rút lui mà ra.

Sắc mặt hắn biến hóa, không thể tin được.

"Tại sao có thể như vậy? !"

"Có thần quốc khí vận gia trì, ta nên đánh đâu thắng đó, tại sao ngươi có thể ngăn cản lực lượng của ta? ?" Sát Lục Quốc Vương tràn đầy không hiểu.

Nhưng sau đó, hắn phát hiện cái gì.

Hắn nhìn về phía viên Sát Thần Chi Giới đen nhánh trong tay Sở Cuồng Nhân, lập tức hiểu: “Là Sát Thần Chi Giới, ngươi lấy Sát Thần Chi Giới làm mối, cũng nắm giữ khí vận Sát Lục Thần Quốc! !"

Sát Thần Chi Giới.

Tín vật của Sát Lục Chi Thần, không chỉ có như thế, có được giới này, ngang ngửa với thần quốc chi vương, Sở Cuồng Nhân cũng có thể nắm giữ thần quốc khí vận.

"Cái Sát Thần Chi Giới này quả nhiên như ta sở liệu, thậm chí còn là một kiện khí vận chí bảo a." Sở Cuồng Nhân khóe miệng hơi vểnh.

Thật lâu trước đó, hắn đã nhận ra một chút ảo diệu của Sát Thần Chi Giới, chỉ là khi đi vào Sát Lục Thần Quốc mới có cơ hội xác minh.

"Khốn kiếp!"

"Ta nắm giữ thần quốc khí vận nhiều năm, há là ngươi có thể so sánh? !"

Sát Lục Quốc Vương nổi giận gầm lên một tiếng nói.

Hắn kết hợp khí vận và Sát Lục Đại Đạo, thôi động lực lượng đến cực hạn: “Diệt Thế Ma Vũ Quyết, Thiên Địa Thập Phương Câu Diệt! !"

Một tiếng quát lớn.

Sát Lục Quốc Vương bộc phát ra cực điểm chi chiêu!

Đấm ra một quyền.

Sát lục chi khí bao phủ thập phương thiên địa, như muốn phá hủy thiên địa vạn linh.

Từng đạo sát lục thần quang lấp lóe.

"Kiếm hai mươi sáu!"

Sở Cuồng Nhân trực tiếp thôi động kiếm hai mươi sáu.

Cổ kim kiếm ý ngưng tụ trên Côn Ngô Kiếm, một đạo kiếm quang tung hoành cổ kim phun ra nuốt vào mà ra, tựa hồ cắt đứt tuế nguyệt, cắt đứt thời không.

Ngay cả chư thiên thần phật đều thần phục dưới một kiếm này.

Cực chiêu giao hội.

Đại địa hoang tàn khắp nơi, bầu trời bị kéo ra từng vết nứt không gian.

Mà trong kiếm quang, một bóng người bay ngược mà ra.

Chính là Sát Lục Quốc Vương.

Giờ phút này, hắn vô cùng chật vật, trên thân che kín từng vết kiếm, không ngừng chảy máu, tựa như huyết nhân, hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, mặt mũi tràn đầy không hiểu, không cam lòng, sắc mặt thay đổi mấy lần, khí tức trên thân chập trùng không chừng.

"Ta không cam tâm!"

"Ta kinh doanh lâu như vậy, không tiếc thôn phệ người thân, bỏ ra nhiều như vậy, cuối cùng thế mà bại bởi một ngoại nhân, ta không cam tâm a!"

Sát Lục Quốc Vương cực kỳ không cam lòng, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Trong mắt dẫn theo sát ý.

Sở Cuồng Nhân lại lơ đễnh, mấy đạo kiếm khí chém ra, Sát Lục Quốc Vương đã bị trọng thương gần như không có bao nhiêu sức đánh trả.

Chỉ chốc lát, đối phương bị trảm gãy tay chân, nằm trên đất.

Chặt đứt tay chân, đối với Sát Lục Quốc Vương Đại Đạo Vô Tận

Cảnh cũng không tính là gì, muốn khôi phục cũng chỉ trong một suy nghĩ.

Nhưng kiếm khí quấn quanh trên vết thương lại không ngừng ngăn cản hắn.

Để hắn từ đầu đến cuối không thể khôi phục.

"Cơ hội bày trước mặt ngươi, Liễu Thiên Tuyết, phải xem ngươi rồi." Sở Cuồng Nhân nhìn về phía Liễu Thiên Tuyết cách đó không xa, từ tốn nói.

Đối phương tựa hồ đã hiểu cái gì, thân thể hơi chấn động một chút.

Sau đó nàng chậm rãi đi đến trước mặt Sát Lục Quốc Vương.

"Thiên Tuyết, ngươi đại nghịch bất đạo a!"

Sát Lục Quốc Vương nói.

"Đại nghịch bất đạo? Phụ vương, từ trong miệng ngươi nói ra, ta chỉ cảm thấy châm chọc." Liễu Thiên Tuyết lấy ra một thanh kiếm, giơ lên cao.

"Liễu Thiên Tuyết, ngươi dám! !"

Sát Lục Quốc Vương nổi giận gầm lên một tiếng, muốn phản kháng.

Nhưng lại bị lĩnh vực của Sở Cuồng Nhân trấn áp.

"Thiên Tuyết, đừng, đừng."

"Ngươi thả phụ vương đi, phụ vương truyền vị cho ngươi, từ đây không còn hỏi đến chuyện thần quốc." Sát Lục Quốc Vương vội vàng nói.

Nhưng Liễu Thiên Tuyết tay nâng kiếm, sát khí lạnh như băng khuếch tán ra.

Một kiếm qua đi.

Đầu Sát Lục Quốc Vương rơi xuống đất, sinh mệnh khí tức nhanh chóng tiêu tán hầu như không còn.

Sát Lục Quốc Vương, vẫn lạc.

Ăn người thân, cuối cùng cũng bị người thân giết chết!

Sở Cuồng Nhân nhìn Liễu Thiên Tuyết, thản nhiên nói: "Ngươi quân pháp bất vị thân, làm rất khá, tại hạ chúc mừng... tân vương đăng cơ."

....

Chương 2453 - Cực Đạo Đan, ta muốn thủ hạ nghe lời, tiến về Long Tộc

Được sự giúp đỡ của Sở Cuồng Nhân, Liễu Thiên Tuyết giết chết Sát Lục Quốc Vương.

Chuyện kế tiếp thì dễ dàng, mấy người đại hoàng tử, tam hoàng tử cũng đã chết, con đường đăng cơ của Liễu Thiên Tuyết gần như không có bất kỳ đối thủ gì.

Một phen thao tác.

Liễu Thiên Tuyết, thành công trở thành quốc vương Sát Lục Thần Quốc.

Bên trong thần quốc.

Trong một căn phòng.

Sở Cuồng Nhân tay vuốt một viên tinh thạch màu trắng.

Bên trong tinh thạch này ẩn chứa sát khí vô cùng mãnh liệt, trong đó có từng đạo pháp tắc chi quang lóe ra, huyền ảo vô cùng.

Đây là giết chóc hạch tâm trong cơ thể Sát Lục Quốc Vương.

Căn cứ Tiểu Ái phân tích, giết chóc hạch tâm này giống như Đại

Đạo Chi Nguyên, có tác dụng xúc tiến tu sĩ tu hành.

Nhất là đối với tu sĩ tu hành Sát Lục chi đạo, giết chóc hạch tâm này cũng có thể làm cho đối phương bước vào cực đạo cảnh trong khoảng thời gian ngắn.

Sở Cuồng Nhân vốn tiếp cận cực đạo, nếu sử dụng giết chóc hạch tâm này, chắc chắn có thể bước vào cực đạo trong thời gian ngắn.

Chỉ là cũng chỉ là Sát Lục chi đạo bước vào cực đạo thôi.

Hắn tu hành ba ngàn pháp tắc.

Hắn muốn làm là đẩy toàn bộ ba ngàn đại đạo lên cảnh giới cực đạo!

"Chậc chậc, tu sĩ tầm thường muốn bước vào cảnh giới cực đạo không biết tốn bao nhiêu kỷ nguyên, thậm chí cuối cùng cả đời cũng không thể nào làm được."

"Nhưng ta lại muốn đồng thời thôi diễn ba ngàn đại đạo đến cực đạo, ba ngàn đại đạo tu hành, quả nhiên là khó khăn trùng điệp a."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Đương nhiên, hắn cũng có thể lựa chọn một hoặc mấy đạo trong đó chuyên tu.

Cứ như vậy, lấy thiên phú của hắn, chắc chắn có thể đột phá Đại Đạo Vô Tận trong khoảng thời gian ngắn, thậm chí là Chúa Tể.

Nhưng đây không phải là tác phong của hắn.

Hơn nữa hắn biết được một chút tin tức thần chiến từ Ác Ma Chi Vương.

Biết trong thần chiến, cường giả vô số.

Nhất là Thần Hoàng, có thể xưng vô địch.

Muốn chống lại đối phương, chỉ có đi con đường không giống bình thường!

Thống ngự ba ngàn đại đạo.

Đây là cường đại nhất, chỉ sợ cũng là phương pháp duy nhất để chống lại Thần Hoàng.

Sau đó.

Sở Cuồng Nhân bắt đầu luyện hóa giết chóc hạch tâm trong tay.

Hóa một đại đạo thành cực đạo trước rồi tính.

Sau đó không lâu.

Sở Cuồng Nhân xuất quan, lúc này hắn trên thân che kín từng đạo sát ý lạnh thấu xương, so với Sát Lục Quốc Vương chỉ có hơn chứ không kém.

Sát Lục Đại Đạo của hắn đã đạt đến Cực Đạo Cảnh!

"Tiếp theo chính là hai nghìn chín trăm chín mươi chín đạo còn lại."

Sở Cuồng Nhân nỉ non.

Nhưng muốn thôi diễn toàn bộ những đạo này đến cực đạo, cho dù Sở Cuồng Nhân tư chất tuyệt thế cũng không biết phải tốn bao nhiêu thời gian.

Mình kịp hoàn thành thuế biến trước khi thần chiến giáng lâm sao?

Hắn lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

"Chúc mừng túc chủ rút được phần thưởng siêu thần cấp Cực Đạo Đan!"

Một ngày này.

Sở Cuồng Nhân nhìn phần thưởng đột nhiên rút được, không khỏi hai mắt tỏa sáng.

Cực Đạo Đan?

Chẳng lẽ có liên quan đến cảnh giới Cực Đạo hay sao?

Sở Cuồng Nhân nhìn thoáng qua giới thiệu Cực Đạo Đan này, quả nhiên không sai!

Cái Cực Đạo Đan này chính là một loại đan dược vô cùng hiếm thấy, có thể giúp tu sĩ tiến vào đại đạo chi gian lĩnh hội, cấp tốc tăng lên tới Cực Đạo Cảnh.

Ngộ tính của Sở Cuồng Nhân lại thêm Cực Đạo Đan này, gần như không dùng mấy năm thì hắn có thể tăng một đạo lên tới Cực Đạo Cảnh.

Nhưng dã tâm của hắn không chỉ như vậy.

"Tiểu Ái, phân tích thành phần Cực Đạo Đan..."

"Vâng."

Hắn muốn cho Tiểu Ái phân tích ra thành phần của Cực Đạo Đan cho hắn, sau đó lại tiến hành luyện chế đại quy mô, cứ như vậy, hắn có thể rút ngắn thời gian thôi diễn toàn bộ ba ngàn đại đạo đến cực hạn.

Trong lúc Tiểu Ái phân tích Cực Đạo Đan, Liễu Thiên Tuyết từ bên cạnh đi tới, nói ra: "Sở quân vương, tiếp theo ngươi định làm như thế nào?"

Nàng ánh mắt có chút phức tạp nhìn nam nhân trước mắt.

Bởi vì đối phương, mình mới trở thành thần quốc chi chủ, nhưng cùng lúc đó, mình cũng triệt để đứng chung một chiến tuyến với đối phương.

Từ nay về sau, đối phương muốn mình sống, mình sẽ sống, muốn mình chết, mình phải chết, hoàn toàn không có bất kỳ cơ hội phản kháng.

"Sát Lục Thần Quốc giao cho ngươi quản lý, ngươi là người thông minh, ta nghĩ ngươi hẳn phải biết nên làm thế nào." Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

"Ta biết rồi, từ nay về sau, Sát Lục Thần Quốc sẽ là minh hữu trung thành nhất của Bàn Cổ Thần Quốc, cùng chung tiến lùi." Liễu Thiên Tuyết nói.

"Minh hữu?" Sở Cuồng Nhân nghiền ngẫm cười một tiếng: “Ngươi sai, ta không cần minh hữu, mà là thủ hạ nghe lời, ngươi, hiểu không?"

Liễu Thiên Tuyết cắn môi, trong lòng mặc dù có chút không cam tâm nhưng vẫn khẽ gật đầu: “Ta biết rồi... chủ nhân!"

"Ngoan."

Sở Cuồng Nhân hài lòng: “Chuyện làm cũng sắp xong rồi, ta cũng phải đi, tân nhiệm nữ vương bệ hạ, hảo hảo quản lý thần quốc của ngươi đi."

Nói xong hắn quay người rời đi, hắn không sợ Liễu Thiên Tuyết giở trò gian, mình có thể đỡ đối phương thượng vị, cũng có thể tùy thời tìm người thay thế đối phương.

"Ta mặc dù hoàn thành mong muốn, leo lên vương vị, nhưng cũng bởi vậy mà khiến cho thần quốc biến thành phụ thuộc, rốt cuộc ta đã làm cái gì..."

Nhìn bóng lưng Sở Cuồng Nhân rời đi, Liễu Thiên Tuyết nỉ non.

Nhưng nghĩ tới lối làm việc của Sở Cuồng Nhân, nàng hít sâu một hơi, lẩm bẩm nói: "Hết thảy cũng là vì thần quốc, nếu ta không làm như vậy, không chừng nam nhân này sẽ làm ra chuyện gì nữa, có lẽ như bây giờ là tình huống tốt nhất, mà thần chiến sắp tới, đi theo hắn, có lẽ có một chút hi vọng sống..."

Đây cũng là một lần đánh bạc của Liễu Thiên Tuyết.

Nàng biết, thần chiến đến, chư thiên đều sẽ bị cuốn vào, thần quốc không có khả năng bình yên vô sự, muốn tiếp tục sống chỉ có thể tìm sự che chở.

Sở Cuồng Nhân và Bàn Cổ Thần Quốc của hắn, có lẽ có thể làm được.

……

"Chủ nhân, đã thôi diễn ra thành phần của Cực Đạo Đan."

Sở Cuồng Nhân hai mắt tỏa sáng.

Sau đó Tiểu Ái đưa ra bảng danh sách thành phần trong đầu hắn, Sở Cuồng Nhân nhìn lướt qua, đại bộ phận vật liệu đều không là vấn đề.

Trên tiên đảo, có tiên dược gì mà không có?

Dầu gì lấy quyền lợi địa vị của hắn bây giờ, phát động cả nhân tộc cũng không phải vấn đề lớn gì, nhưng mà ở trong đó có một loại vật liệu chủ yếu có một chút phiền toái, đó chính là Long Huyết, hơn nữa còn là Long Huyết đẳng cấp cực cao!

Ít nhất là Long Tộc quân vương.

"Long Huyết, xem ra phải đi Long Tộc một chuyến."

Sở Cuồng Nhân sờ cằm âm thầm nghĩ.

Long Tộc cũng là một trong số chủng tộc vây công Bàn Cổ Tông.

Điểm này, hắn còn nhớ rõ.

Chỉ là giống như Không Tộc, Lục Nhãn nhất tộc, sau khi đối phó Sở Cuồng Nhân thất bại, sợ bị trả thù, tất cả đều ẩn nấp đi.

Chỉ là Sở Cuồng Nhân người mang Chúc Long chi lực, lại có thể Tha Hóa thành Nguyên Sơ Chúc Long, dựa vào cảm ứng trong huyết mạch, muốn tìm được Long Tộc hẳn không phải là chuyện quá khó khăn gì, muốn làm là làm, hắn lập tức hành động.

"Tha Hóa, Nguyên Sơ Chúc Long!"

Trong nháy mắt.

Sở Cuồng Nhân biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là Nguyên Sơ Chúc Long.

"Ở... phương hướng này sao?"

……

Bên trong Long Tộc.

Tổ Long Vương đang sầu não uất ức.

Liên tiếp nhiều lần đối phó Sở Cuồng Nhân thất bại, lòng dạ của hắn gần như đều bị đánh không có, hiện tại chỉ có thể dẫn theo toàn bộ Long Tộc trốn vào bên trong một cái Bí Giới.

"Sở Cuồng Nhân, Sở Cuồng Nhân, trên đời này sao có thể có tồn tại như ngươi được." Tổ Long Vương nhìn lên bầu trời, cảm khái.

Nhưng đột nhiên, hắn sắc mặt hơi đổi một chút.

Chỉ thấy trên không Bí Giới, đột nhiên... nứt ra! !

Một bóng người đỏ màu chậm rãi từ trên trời giáng xuống, long uy vô cùng cường hoành, trong nháy mắt quét sạch toàn bộ Bí Giới, tất cả Long Tộc rung động.

Chương 2454 - Long Tộc thần phục, luyện chế Cực Đạo Đan, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ

"Cái đó là..."

Tổ Long Vương nhìn thấy bóng người từ trên trời giáng xuống, con ngươi đột nhiên co rụt lại.

Kia là một bóng người quấn hỏa diễm, trên mặt xương mặt bao trùm, phía trên có hoa văn rậm rạp, một đôi mắt rồng ám kim sắc lộ ra vô tận uy nghiêm, phảng phất ngay cả Chư Thiên Vạn Giới đều muốn thần phục ở trước mặt hắn.

Vô số Long Tộc đều cảm nhận được một cỗ run rẩy đến từ chỗ sâu trong huyết mạch.

"Là Nguyên Sơ Chúc Long!"

"Ông trời của ta, Nguyên Sơ Chúc Long sao lại xuất hiện ở đây?"

"Chắc chắn là Chúc Long đại nhân hiển linh."

Có Long Tộc khiếp sợ tột đỉnh.

Cũng có Long Tộc cảm thấy là Nguyên Sơ Chúc Long hiển linh, lúc này quỳ xuống đất.

Nhưng cũng có một chút Long Tộc lấy lại tinh thần, con ngươi co rụt lại, mặt mũi tràn đầy kinh hãi: “Hắn không phải Nguyên Sơ Chúc Long, hắn, hắn là Sở Cuồng Nhân! !"

Sở Cuồng Nhân biết Tha Hóa Tự Tại Pháp, có thể Tha Hóa ra Nguyên Sơ Chúc Long.

Chuyện này mọi người đều biết.

Nguyên Sơ Chúc Long đã vẫn lạc, cho dù có vượt qua dòng sông thời gian chi năng nhưng cũng sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây.

Nói cách khác.

Trước mắt, Chúc Long này chỉ có thể là Sở Cuồng Nhân.

"Sở Cuồng Nhân, sao hắn lại xuất hiện ở đây, hắn muốn làm gì?"

Tổ Long Vương vội vàng hiện thân.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn đối phương, vẻ mặt lạnh nhạt, một đôi mắt rồng băng lãnh nhìn chằm chằm đối phương, làm cho đối phương có cảm giác không rét mà run.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi muốn làm cái gì?"

"A, Long Tộc, ngày xưa vây công Bàn Cổ Tông ta, hiện tại ta tới nơi này làm gì, còn cần ta nhiều lời sao?" Sở Cuồng Nhân cười lạnh một tiếng.

Long uy càng thêm bá đạo tiết ra.

Không ít Long Tộc tu sĩ nhao nhao bị ép nằm rạp trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

"Ngươi muốn khai chiến sao?"

"Hai con đường, một, diệt tộc, hai, thần phục!"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Thần chiến đến.

Hắn cần càng nhiều lực lượng.

Cho dù là Sát Lục Thần Quốc hay là Long Tộc đều như thế.

Cho dù là lấy ra làm pháo hôi cũng không kém.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi muốn làm tuyệt như thế sao?"

"Các ngươi không có lựa chọn nào khác."

"Ngươi..."

Tổ Long Vương hít sâu một hơi: “Chúng ta... thần phục!"

Trước lực lượng tuyệt đối của Sở Cuồng Nhân, bọn họ gần như không có lựa chọn khác.

"Ăn nói suông, ta như thế nào tin tưởng các ngươi thần phục thật?"

Sở Cuồng Nhân nhếch miệng.

"Vậy ngươi muốn làm thế nào?"

"Ta muốn tu sĩ Long Tộc quân vương trở lên phát lời thề đạo tâm, đồng thời để cho ta gieo Tinh Thần Nô Ấn!" Sở Cuồng Nhân nói.

"Ngươi muốn chúng ta làm nô?"

Tổ Long Vương giận dữ.

Mà Long Tộc quân vương cũng giận không kềm được.

"Khốn kiếp, không thể nào."

"Sở Cuồng Nhân, ngươi làm quá mức."

Đối mặt một đám Long Tộc phẫn nộ, Sở Cuồng Nhân ánh mắt lạnh lẽo, tiện tay đấm ra một quyền, một quân vương Long Tộc bị hắn oanh sát tại chỗ!

Ngay cả một tơ một hào phản kháng đều không được.

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay: “Các ngươi có thể tiếp tục cự tuyệt, ta có thể tiếp tục giết, tin tưởng ta, mặc dù ta không thể để cho Long Tộc triệt để biến mất trong Hồng Mông Đại Thế Giới nhưng quân vương Long Tộc, có một ta giết một!"

Không có Long Tộc quân vương che chở.

Tình cảnh Long Tộc thậm chí còn thê lương hơn những chủng tộc nhỏ yếu khác.

Dù sao, trên thân Long Tộc toàn thân là bảo, Long Huyết, Long Cốt, Long Nhục, cường thân kiện thể, còn có thể luyện đan, vảy rồng gân rồng còn có thể luyện khí...

Long Tộc sở dĩ có thể sống thoải mái như thế là dựa vào đủ nhiều quân vương Long Tộc che chở, nhưng nếu không có quân vương, Long Tộc đặc thù, tuyệt đối sẽ dẫn tới vô số chủng tộc mơ ước.

Giống như Săn Long Nhân nhất mạch ngày đó.

Đến lúc đó, cho dù Sở Cuồng Nhân không có để Long Tộc diệt tộc, chủng tộc khác cũng rất có thể sẽ khiến cho Long Tộc triệt để tuyệt tích trong Hồng Mông Đại Thế Giới.

Nghĩ đến chuyện có thể xảy ra trong tương lai, sắc mặt Tổ Long Vương biến hóa mấy lần, cuối cùng cả người vô lực thở dài một hơi: “Ta, đồng ý yêu cầu của ngươi, từ nay về sau, Long Tộc phụ thuộc thần quốc."

"Cử chỉ sáng suốt."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Sau đó, hắn gieo Tinh Thần Nô Ấn cho quân vương Long Tộc.

Đây là tu hành pháp hắn tìm được từ Hồn Tộc.

Pháp môn này cực kỳ huyền ảo.

Là cực đạo tu hành pháp đến từ một trong số chín đại Thiên Ấn, Linh Hồn Thiên Ấn.

Có pháp môn này, sinh tử của đám người Tổ Long Vương đều trong một ý niệm của hắn, đối phương muốn phản bội, hắn cũng có thể làm cho đối phương hồn phi phách tán bất cứ lúc nào.

"Tốt, đã làm nô, vậy ta vừa hay có một việc cần các ngươi hoàn thành, ta muốn... máu của các ngươi!"

Sở Cuồng Nhân nhìn một đám quân vương Long Tộc nói: "Từ hôm nay trở đi, hàng năm ta muốn Long Tộc vì ta cung cấp mười vạn cân quân vương Long Tộc chi huyết!"

"Ngươi muốn Long Huyết làm cái gì?"

Tổ Long Vương sửng sốt một chút.

"Không cần hỏi nhiều, làm theo là được rồi."

"Được."

Tổ Long Vương không dám ngỗ nghịch.

Sau khi giải quyết xong Long Tộc, Sở Cuồng Nhân dẫn theo mười vạn cân quân vương Long Tộc chi huyết trở lại Bàn Cổ Thần Quốc, tìm tới Nhạc Sơn Linh.

Cũng thông báo chuyện Cực Đạo Đan cho hắn.

"Đan dược này, ngươi có thể luyện chế sao?"

"Có chút khó khăn."

Nhạc Sơn Linh nhìn đan phương, rơi vào trầm tư.

"Không sao, ta giúp ngươi nghiên cứu."

"Quốc chủ ngươi còn biết luyện đan?"

Nhạc Sơn Linh có chút kinh ngạc.

"A, hiểu sơ một hai."

Sở Cuồng Nhân mặc dù trình độ luyện đan không cao nhưng hắn có Tiểu Ái.

Có khó khăn, tìm Tiểu Ái.

Mấy trăm năm tiếp theo, Sở Cuồng Nhân và Nhạc Sơn Linh một mực nghiên cứu Cực Đạo Đan, đan dược này phi thường huyền ảo, không phải dễ dàng luyện chế như vậy, hơn nữa vật liệu cũng không phải dễ kiếm như vậy.

Sở Cuồng Nhân và Nhạc Sơn Linh thí nghiệm hơn vạn loại biện pháp luyện chế, mà Tiểu Ái thì thôi diễn gần mười vạn ức quá trình luyện chế...

Rốt cục tại một ngày nào đó.

Bên trong Bàn Cổ Thần Quốc, một cỗ đan khí gào thét mà ra.

Đan khí chỗ đến, pháp tắc hiển hiện ra, dị tượng hiện ra.

Quân vương bên trong thần quốc đều bị kinh đến.

"Đây là tình huống như thế nào?"

"Đan dược gì, lại có thể gây nên dị tượng như thế."

"Đan khí này, thế mà để đại đạo chấn động trong cơ thể ta."

Đám người nhao nhao nhìn về phía nơi phát ra đan khí.

Chỉ thấy trên không một tòa cung điện, một cỗ đan khí phóng lên tận trời, trong đó có một viên kim hoàng sắc đan dược lơ lửng, lưu chuyển pháp tắc huyền ảo.

Bên cạnh đan dược, hai người Sở Cuồng Nhân, Nhạc Sơn Linh nhìn đan dược, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, nhất là Nhạc Sơn Linh, hắn hưng phấn tay chân khoa loạn: “Thành công, quốc chủ, cuối cùng chúng ta thành công..."

Sở Cuồng Nhân ở bên cạnh cười: “Đúng vậy, không dễ dàng a."

"Hô..."

Trong đầu hắn, Tiểu Ái cũng thở dài ra một hơi.

Vì phân tích Cực Đạo Đan này, nàng cũng hao tốn không ít tinh lực, động một chút thì là hơn vạn ức lần thôi diễn, công trình quá lớn.

"Vất vả ngươi, Tiểu Ái."

Sở Cuồng Nhân nói.

Nếu không phải Tiểu Ái, chỉ sợ cho hắn và Nhạc Sơn Linh một cái Hồng Mông kỷ nguyên cũng không nhất định có thể luyện chế được Cực Đạo Đan này.

"Hừ hừ, đương nhiên."

Tiểu Ái nói.

Sở Cuồng Nhân cười cười, lập tức nhìn về phía Nhạc Sơn Linh.

"Nhạc Sơn Linh, tiếp theo ta muốn ngươi toàn lực luyện chế Cực Đạo Đan này, đây là mấu chốt để ta đột phá cảnh giới cực đạo, ngươi có thể làm được sao?"

Nghe đến đây, Nhạc Sơn Linh vẻ mặt chấn động.

Không ngờ được là đan dược này lại liên quan đến Tông chủ đột phá.

"Tông chủ yên tâm, ta cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!"

Nhạc Sơn Linh trịnh trọng nói.

Tiếp theo, hắn có bận rộn, nhưng hết thảy cũng là vì thần quốc.

Sở Cuồng Nhân là thần quốc trụ cột.

Nếu hắn đột phá, thần quốc sẽ càng không thể phá vỡ.

....

Chương 2455 - Truyền thuyết Thần Khấp Huyết, Mệnh Bất Tuyệt, Không Phi Tinh

Theo Cực Đạo Đan luyện chế thành công, Sở Cuồng Nhân bắt đầu bế quan, xung kích ba ngàn đại đạo cực cảnh, thiên tư của hắn tuyệt thế, lại thêm khí vận thần quốc gia trì, Cực Đạo Đan phụ trợ, ba ngàn đại đạo cực cảnh, ở trong mắt những người khác thì không thể tưởng tượng nổi, hắn lại có tỷ lệ thành công cực lớn.

Thời gian lưu chuyển.

Đảo mắt lại là ngàn năm trôi qua.

Những năm này, Bàn Cổ Thần Quốc phát triển đâu vào đấy, có khí vận thần quốc gia trì, lần lượt xuất hiện một nhóm cường giả quân vương.

Về phần bọn người Lam Vũ, Tam Thanh, Nữ Oa đột phá quân vương trước đó cũng dần dần bước vào quân vương nấc thang thứ nhất.

Có thậm chí đã bắt đầu bắn vọt cực đạo.

Còn có Lam Vương.

Thiên phú của nàng không phải tầm thường, vốn đã bước vào cực đạo, trong ngàn năm, thành công bước vào Đại Đạo Vô Tận.

Mà không phải một đại đạo Đại Đạo Vô Tận.

Là mấy đại đạo Đại Đạo Vô Tận!

Thực lực so với Thiên Tôn lúc trước thì mạnh hơn không phải một chút.

"A, đây là..."

Bên trong thần quốc, bên trong một tòa thần điện khí thế rộng lớn.

Lục Nhãn Thần Toán bỗng nhiên mở hai mắt ra, ánh mắt lộ ra dị sắc.

Ngay tại vừa rồi.

Hắn thôi diễn đến một cỗ khí tức.

Một cỗ khí tức cùng một nhịp thở với nhân tộc!

"Cỗ khí tức này vô cùng cường đại, mà mệnh cách cao quý bất phàm, tựa hồ có liên hệ với nhân tộc, nhưng khí tức này không hợp với thiên địa quy tắc trong phương thế giới này, là một vị cổ lão nhân tộc nào đó vừa mới khôi phục sao?"

Lục Nhãn Thần Toán âm thầm nghĩ.

Hắn tìm bọn người Lam Vương, Nhân Phi, thông báo việc này cho đối phương, mấy người không dám khinh thường, cực kỳ coi trọng chuyện này.

Bọn họ nhờ Lục Nhãn Thần Toán thôi diễn vị trí chính xác của khí tức đó.

"Được."

Lục Nhãn Thần Toán mở ra Đệ Tam Mục, bắt đầu thôi diễn.

Nhưng đột nhiên.

Một đạo vận mệnh khí cơ vô hình từ trong hư không bắn ra.

Lục Nhãn Thần Toán Đệ Tam Mục bị xung kích, không ngừng chảy máu, trong nháy mắt khí tức cả người uể oải xuống dưới: “Có người đang ngăn cản ta thôi diễn vị trí của khí tức đó, loại lực lượng này là cường giả Lục Nhãn nhất tộc, có thể làm đến bước này, dù cho là tộc trưởng cũng không có khả năng, rốt cuộc là ai??"

Nghe được hắn nói như vậy, sắc mặt bọn người Lam Vương ngưng trọng.

"Xem ra khí tức đó cực kỳ quan trọng, nếu không, Lục Nhãn nhất tộc sẽ không vận dụng loại lực lượng này ngăn cản Thần Toán." Lam Vương nói.

"Khí tức này càng quan trọng, chúng ta càng không thể buông lỏng, ai biết bọn người vạn tộc sẽ làm cái gì với khí tức này." Nhân Phi nói.

Đừng nhìn hiện tại Bàn Cổ Thần Quốc phong quang vô hạn, chỉnh hợp nhân tộc, để vạn tộc kiêng kị, không một tộc dám trêu chọc, nhưng trên thực tế, những người này đều trong bóng tối nhòm ngó, giống như rắn độc, tùy thời cho Bàn Cổ Thần Quốc một kích trí mạng.

Hiện tại, rốt cục bọn họ có hành động.

"Cỗ khí tức đó ở phía đông nam Hồng Mông Đại Thế Giới... ta chỉ có thể thôi diễn tới đây." Lục Nhãn Thần Toán có chút hư nhược nói.

Cỗ Vận Mệnh Chi Lực ngăn cản hắn quá cường đại.

Hắn hoài nghi là cường giả cổ lão nào đó trong Lục Nhãn nhất tộc thức tỉnh.

"Phía đông nam nha... nói đến, nơi đó hình như có một cái cổ chiến trường tên gọi Thần Khốc Vực, có phải là chỗ đó hay không?" Lam Vương hoài nghi nói.

Thần Khốc Vực.

Đây là một trong số rất nhiều đại vực trong Hồng Mông Đại Thế Giới.

Nhưng đại vực này có chút đặc thù.

Nơi đó phát sinh thần chiến!

Kỷ nguyên xưa nhất, trận thần chiến đó tác động đến chư thiên, nhưng Hồng Mông Đại Thế Giới là chiến trường chủ yếu, rất nhiều đại vực đều bị thần chiến phong hỏa bao trùm.

Thần Khốc Vực là một trong số đó.

Nghe nói, nơi đó xảy ra một trận đại chiến kinh thiên động địa, Tiên Phật khấp huyết, Thần Ma thút thít, vô cùng thảm liệt, cho nên được xưng Thần Khốc Vực.

"Thần Khốc Vực... chẳng lẽ Lục Nhãn Thần Toán cảm ứng được cỗ khí tức đó sẽ là hắn sao?" Nhân Phi lâm vào trong trầm tư: “Trong truyền thuyết, gần với Nhân Tổ, nhân tộc chiến thần, khiến cho Thần Ma run sợ... Thần Khấp Huyết!"

bọn người Lam Vương, Địa Quân hai mắt tỏa sáng.

Mặc dù lịch sử kỷ nguyên xưa nhất cách hiện tại cực kỳ xa xưa, rất nhiều chuyện không cách nào khảo cứu nhưng vẫn có truyền thuyết để lại.

Truyền thuyết liên quan tới Thần Khấp Huyết, bọn họ cũng nghe qua.

"Nếu là vị tồn tại cổ lão này thật, hắn có thể khôi phục là chuyện cực tốt với nhân tộc." Địa Quân nói.

"Điều kiện tiên quyết là không thể để cho người của vạn tộc tìm tới hắn!"

Lam Vương ngưng trọng nói.

Vạn tộc sẽ không bỏ mặc một tồn tại nhân tộc thức tỉnh như vậy.

Nhất là những tu sĩ Thần Hoàng trận doanh.

"Thời gian cấp bách, tiến về Thần Khốc Vực xem xét đi."

"Được."

......

Bên trong Lục Nhãn nhất tộc.

Một nam tử áo trắng mở hai mắt ra, sáu đạo tinh quang chợt lóe lên.

"Hừ, Lục Nhãn Đệ Tam Mục, đúng là không tầm thường, có thể chịu ta một kích mà bất tử, đáng tiếc, một nhân tài như vậy lại phản tộc."

Nam tử áo trắng là cổ lão cường giả của Lục Nhãn nhất tộc.

Tên gọi Mệnh Bất Tuyệt!

Hắn vừa mới thức tỉnh không lâu, sau khi hiểu rõ cách cục trước mắt, lập tức khóa chặt mục tiêu, muốn đối phó Sở Cuồng Nhân Bàn Cổ Thần Quốc trước.

"Năm đó thần chiến, Nhân Tổ chính là lực cản lớn nhất cho Hoàng ta, bây giờ Sở Cuồng Nhân này đã có phong phạm Nhân Tổ ngày xưa, hắn tuyệt đối không thể sống, còn có Thần Khấp Huyết, nhân tộc chiến thần ngày xưa, từng chính tay đâm nguyên sơ, đây cũng là một uy hiếp, phải nhanh chóng diệt trừ!"

Mệnh Bất Tuyệt âm thầm nghĩ.

Hắn nhìn về phía sâu xa trong hư không: “Lấy sức một mình ta, chỉ sợ không cách nào chống lại rất nhiều quân vương Bàn Cổ Thần Quốc, ta phải tìm giúp đỡ mới được, tính toán thời gian, mấy tên kia cũng đã thức tỉnh đi."

Bên trong Không Tộc.

Một luồng khí tức không gian mênh mông quét sạch mà ra.

Bên trong khí tức này, một bóng người ngân sắc ngẩng đầu dậm chân đi ra, sau lưng mọc ra một đôi quang dực, một thân Đại Đạo Vô Tận lực lượng cực kỳ cường đại.

"A, Không Phi Tinh, cuối cùng ngươi cũng thức tỉnh."

Lại có một bóng người từ hư không đi ra.

Nếu là Sở Cuồng Nhân ở chỗ này, nhìn người nọ, chắc chắn kinh ngạc, bởi vì người trước mắt này không là ai khác, chính là Thần Hoàng cấm vệ Vấn Thiên Phong.

"Vấn Thiên Phong, xem ra ngươi sớm hơn ta." Không Phi Tinh thản nhiên nói.

"Hơi sớm, ta kể cho ngươi biết thế cục hiện nay đi."

Vấn Thiên Phong thản nhiên nói.

Sau đó, hắn nói chuyện liên quan tới Sở Cuồng Nhân.

"Thú vị, không ngờ được là cái kỷ nguyên này lại xuất hiện một nhân vật như thế, rất muốn gặp hắn một lần a." Không Phi Tinh tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Ngươi bây giờ không phải là đối thủ của hắn."

"Xem ra hắn đánh ngươi rất thảm a, nhưng chúng ta thân là Thần Hoàng cấm vệ, há có thể sợ hãi?" Không Phi Tinh ngạo nghễ nói.

Hắn, cũng là một Thần Hoàng cấm vệ.

"So với Sở Cuồng Nhân, hiện tại còn có một việc phải làm, trước đó không lâu, Mệnh Bất Tuyệt từ trong ngủ mê tỉnh lại, hắn thôi diễn tương lai, nói cho ta một chuyện, đó chính là Thần Khấp Huyết cũng sắp thức tỉnh!"

"Thần Khấp Huyết! !"

Con ngươi Không Phi Tinh đột nhiên co rụt lại: “Cái tên điên này còn chưa có chết trong trận thần chiến đó, Nhân Tổ đã chết, hắn còn chưa có chết!"

Thần Khấp Huyết, ở kỷ nguyên xưa nhất, hắn là một cái tên như sấm bên tai, làm sinh linh thần tạo, lại nghịch phạt thần, khiến cho Thần Ma khấp huyết!

Đó là lần đầu tiên sinh linh thần tạo cho thấy lực lượng khiến cho nguyên sơ chúng thần cũng vì đó sợ hãi, cũng là một trong những nguyên nhân xảy ra thần chiến.

Nguyên sơ chúng thần nhìn thấy được sự uy hiếp của sinh linh thần tạo trên người Thần Khấp Huyết, bởi vậy mới muốn giết chết bọn họ.

"Thần Khấp Huyết, quái vật này, tuyệt đối không thể để hắn thức tỉnh!"

Không Phi Tinh ngưng trọng nói.

"Ta đã bắt đầu tổ chức nhân thủ, mặt khác, Nguyên Sơ Chi Hỏa đại nhân cũng đã thức tỉnh, nếu như hắn ra tay, Thần Khấp Huyết... hẳn phải chết!"

....

Chương 2456 - Thần Khấp Huyết chỗ, Lam Vương đám người đi tới

Thần Khốc Vực.

Đây là một cái đại vực trong Hồng Mông Đại Thế Giới.

Đồng thời cũng là một trong số những chiến trường thần chiến, nơi này sát khí quá nồng hậu dày đặc, ngay cả quân vương xâm nhập trong đó đều sẽ chịu ảnh hưởng.

Cho nên nơi này cũng bị coi là cấm địa.

Mà vào hôm nay.

Bên trong Thần Khốc Vực có không ít tu sĩ đến, những tu sĩ này bao gồm các tộc, bọn họ qua lại bên trong Thần Khốc Vực, tựa như đang tìm kiếm cái gì.

"Không được, không được, ta không chịu nổi."

Một tu sĩ thở hổn hển, nằm trên mặt đất.

Trên người hắn khí tức lưu chuyển, chống lại sát khí xung quanh.

"Nơi này sát khí quá mạnh, nếu đợi quá lâu, chỉ sợ chúng ta đều sẽ gặp nguy hiểm, nhất định phải nhanh rời khỏi mới được."

"Thế nhưng là còn không có tìm được mục tiêu."

"Mục tiêu hẳn là ở khu vực hạch tâm Thần Khốc Vực, nơi đó là sát khí nồng nặc nhất, chỉ có quân vương mới có thể xâm nhập."

"Chúng ta không đi được..."

Một chút tu sĩ cảm khái.

Ngay trong bọn họ cũng có cấp Đại Đạo Chí Tôn.

Theo lý, tu sĩ cấp bậc này trong Hồng Mông Đại Thế Giới cũng coi là một phương cao thủ, quân vương không ra, gần như không người tranh phong.

Nhưng bây giờ bọn họ lại có cảm giác vô lực.

"Kỷ nguyên cuối cùng quả nhiên đáng sợ, dù cho là Đại Đạo Chí Tôn cũng không có cách nào nhúng tay chiến đấu." Một Đại Đạo Chí Tôn bất đắc dĩ nói.

Tỉ như lần này.

Bọn họ nhiều nhất chính là đến làm việc vặt cho các quân vương.

Chiến đấu chân chính hoàn toàn không nhúng tay vào được.

"Lần này xuất động không ít quân vương, ta nghe nói, gần nhất các tộc hoặc nhiều hoặc ít đều có một ít tồn tại cổ lão thức tỉnh, thế cục Hồng Mông Đại Thế Giới càng khiến cho người ta nhìn không thấu." Có tu sĩ nói.

"Bất quá, lần hành động này, những tồn tại cổ lão đó hình như cũng có tham dự vào, tựa hồ vô cùng kiêng kỵ mục tiêu kia."

Một Đại Đạo tu sĩ tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Hắn từng bái kiến một tồn tại cổ lão Không Tộc, uy thế, chỉ đứng xa xa nhìn đều khiến cho hắn có cảm giác hít thở không thông.

Nhưng tồn tại như thế, giờ phút này lại chạy tới Thần Khốc Vực.

Tựa hồ đang kiêng kị cái gì.

Hắn khó có thể tưởng tượng là tồn tại bực nào khiến các tu sĩ cổ lão kiêng kị như thế, chẳng lẽ là nguyên sơ trong truyền thuyết sao?

Thần Khốc Vực, chỗ sâu.

Một quân vương lướt qua trời cao.

Đột nhiên.

Ánh mắt của hắn khóa chặt một dãy núi ở phía dưới.

Trong dãy núi ẩn chứa sát khí nồng đậm, vô cùng kinh người, gần như đều tạo thành từng con giao long, gầm thét ở trong thiên địa.

Không chỉ có như thế, vị quân vương này còn phát hiện được, trong dãy núi này còn có một cỗ khí tức dị thường cường đại, nhưng lại không hợp với thiên địa.

"Khí tức này, không sai, chắc chắn là hắn!"

Quân vương này ánh mắt ngưng tụ.

Hắn chậm rãi đưa tay, lực lượng pháp tắc kinh khủng gào thét mà ra, đánh thẳng tới sơn mạch phía dưới, quân vương chi lực bá đạo, đủ để đánh rơi nhật nguyệt.

Nhưng sát khí giao long trong dãy núi rống giận gào thét.

Oanh!

Quân vương chi lực bị ngạnh sinh sinh đánh nát.

Quân vương đó rút lui ra mấy bước, vẻ mặt kinh nghi bất định nhìn một màn này: “Sát khí này lại đang chủ động thủ hộ toà sơn mạch này."

Quân vương này ánh mắt ngưng tụ, lại thôi động cực chiêu lần nữa.

Nhưng kết quả lại như vậy.

Công kích của hắn hoàn toàn không thể tổn thương đến mảnh sơn mạch này.

"Nếu như người ngủ say trong dãy núi này là đối phương thật, như vậy dựa vào lực lượng của ta, đúng là không thể tổn thương mảy may."

"Không được, phải thông báo cho những người khác."

Quân vương này vội vàng phát ra tin tức.

Sau đó không lâu.

Từng quân vương từ bốn phía chạy tới.

Trên không dãy núi lập tức thành nơi quân vương tề tụ, thanh thế to lớn, cho dù ai gặp cũng không thể không tán thưởng một tiếng.

"Nơi này chính là nơi vị nhân tộc chiến thần đó ngủ say sao?"

"Hẳn là."

Lúc này.

Một nam tử áo trắng chậm rãi đi tới.

Đối phương hai mắt có sáu con ngươi lưu chuyển, đảo qua toàn bộ sơn mạch.

"Không sai, chính là chỗ này."

Nam tử mặc áo trắng này chính là Mệnh Bất Tuyệt.

Chính là đối phương thôi diễn ra Thần Khấp Huyết ở Thần Khốc Vực.

Hôm nay, hắn muốn kết thúc truyền thuyết này ở chỗ này.

"Thần Khấp Huyết, chết đi!"

Mệnh Bất Tuyệt chậm rãi nâng hai tay lên, một cỗ khí tức vô cùng bá đạo đổ xuống, trong nháy mắt, Vận Mệnh Chi Lực điên cuồng đánh nát hư không.

Một chưởng đè xuống.

Pháp tắc lưu chuyển, hóa thành một cái chưởng ấn màu trắng lớn!

Oanh!

Đại địa chấn động, tinh không lay động.

Dưới chưởng kình cường đại này, từng con sát khí giao long bị đánh nát, toàn bộ sơn mạch bị nổ sụp một đoạn.

Nhưng như vậy vẫn chưa hết.

Mệnh Bất Tuyệt giơ tay lên, chưởng kình mênh mông lại đánh xuống lần nữa.

Không chỉ có là hắn.

Quân vương còn lại thấy thế, cũng đều hành động.

Đủ loại pháp tắc chi quang lấp lóe.

Chưởng kình mãnh liệt vô song giống như như hồng thủy đổ xuống, cả tòa sơn mạch thật lớn điên cuồng chấn động, sát khí vỡ vụn, năng lượng tứ ngược, lang yên cuồn cuộn, một phương phương hư không bị đánh thành hỗn độn, vô cùng kinh người.

Trên mặt Mệnh Bất Tuyệt nở một nụ cười lạnh như băng.

Hắn tin tưởng.

Dưới công kích như vậy, Thần Khấp Huyết còn chưa tỉnh lại, tuyệt đối khó có thể chịu đựng, chỉ sợ bây giờ đã thân tử đạo tiêu.

"Không!"

"Đối phương là Thần Khấp Huyết, là tồn tại kinh khủng khiến cho nguyên sơ khấp huyết, nhân tộc chiến thần, sao lại dễ dàng tiêu vong như vậy?"

"Tiếp tục!"

Mệnh Bất Tuyệt ánh mắt ngưng tụ, lại oanh kích lần nữa.

Hắn tuyệt không cho phép Thần Khấp Huyết có cơ hội sống sót.

Nhưng vào lúc này.

Nơi xa, một cỗ phong lôi lực lượng pháp tắc phun trào.

Lôi đình phích lịch, một đạo chưởng kình lấy tư thái vô cùng cường thế đánh thẳng tới rất nhiều quân vương, chúng quân vương sắc mặt biến hóa, động thân chặn lại.

Oanh!

Kinh thiên cự bạo, từng quân vương bay ngược mà ra.

"Lực lượng thật mạnh, rốt cuộc là ai?"

"Loại khí tức này, chẳng lẽ là nàng? !"

Một đám quân vương sắc mặt thay đổi.

Mệnh Bất Tuyệt nhìn cách đó không xa, ánh mắt ngưng tụ.

Chỉ thấy một bóng người phong hoa tuyệt đại như là sao chổi lướt đến, thoáng qua, đã tới trước mặt mọi người, quân vương chi uy bá đạo khuếch tán.

Ở xa quân vương đang có mặt ở đây.

Người tới dung nhan tuyệt thế, khiến nhật nguyệt thất sắc.

Trên trán lộ ra khí khái hào hùng, một thân khí tức dẫn theo thiết huyết bá đạo chi khí, giống như một tôn Nữ Đế phong hoa tuyệt đại, chí cao vô thượng.

"Lam Vương, quả nhiên là ngươi! !"

Một quân vương Không Tộc con ngươi co rụt lại.

Mà sau lưng Lam Vương còn có từng khí tức hiển hiện ra.

Thái Cực Đồ vắt ngang thiên địa.

Lý Quân chậm rãi đi ra, thân dung thiên địa, đạo pháp tự nhiên.

Kiếm khí tung hoành thập phương.

Thông Thiên giáo chủ tay cầm Tru Tiên Kiếm Trận, đằng đằng sát khí.

Còn có Nguyên Thủy Thiên Tôn, tay cầm ngọc như ý, tiên phong đạo cốt.

Minh Nguyệt Vô Hạ, kiếm ý lưu chuyển, nhật nguyệt vô quang.

Giữa thiên địa, kim sắc cam lâm rơi xuống.

Nhân Phi chống một cây ô giấy dầu, chậm rãi đi tới, một đôi mắt đẹp nhìn Mệnh Bất Tuyệt và đám quân vương trước mặt, dẫn theo băng lãnh thấu xương chi ý.

Một đám quân vương Bàn Cổ Thần Quốc liên tiếp hiện thân.

Một cỗ quân vương uy áp hoàn toàn khác biệt, nhưng lại cường hoành tràn ngập thiên địa, để các tộc quân vương đối diện như lâm đại địch.

"Xem ra vẫn bị bọn họ tìm được."

Mệnh Bất Tuyệt nỉ non.

Mặc dù tại tối hậu quan đầu hắn cản lại Lục Nhãn Thần Toán, nhưng đối phương thôi diễn chi pháp cũng không tầm thường, có thể tìm tới dấu vết để lại cũng không hiếm lạ.

"Muốn giết cổ lão tu sĩ nhân tộc ta, các ngươi được sự đồng ý của chúng ta chưa? !" Lam Vương phất tay áo, trong mắt lóe ra sát ý.

Một trận quân vương chi chiến, vận sức chờ phát động.

Chương 2457 - Quân vương Bàn Cổ Thần Quốc chiến lực, Thần Khấp Huyết vẫn lạc?

Bên trong Thần Khốc Vực.

Đám người Lam Vương, Nhân Phi đi tới, cường thế ngăn cản bọn người Mệnh Bất Tuyệt.

Một trận quân vương chi chiến, tùy thời bộc phát.

Mệnh Bất Tuyệt nhìn bọn người Lam Vương trước mắt, vẻ mặt lạnh nhạt: “Hôm nay Thần Khấp Huyết hẳn phải chết, mà các ngươi đã tới, cũng không sống nổi!"

Vừa nói dứt câu.

Sau lưng hắn, quân vương các tộc bộc phát ra khí tức vô cùng mạnh mẽ.

Mấy người Lam Vương không lùi không tránh.

Oanh!

Song phương va chạm.

Quân vương lực lượng pháp tắc tứ ngược, xung kích bốn phương tám hướng.

Lam Vương một ngựa đi đầu, năm ngón tay nắm một cái, một cỗ lực lượng mênh mông quét sạch mà ra, hóa thành Phong Lôi chi lực, khóa chặt một quân vương.

Lực lượng này, phi thường khủng bố.

Dù là quân vương gặp được cỗ lực lượng này cũng không nhịn được toàn thân run rẩy.

Oanh một tiếng.

Thân thể trực tiếp nổ tung.

"Thật mạnh!"

"Thực lực Lam Vương tăng lên tới mức này."

"Cũng quá kinh khủng đi chứ."

"Đại Đạo Vô Tận, nàng đã tấn cấp Đại Đạo Vô Tận Cảnh!"

"Thực lực này so với Thiên Tôn lúc trước còn mạnh hơn."

Mệnh Bất Tuyệt hai mắt khẽ híp một cái, nhìn Lam Vương, trên thân phun ra nuốt vào vạn đạo thần quang: “Nữ nhân, thực lực của ngươi không kém, đáng giá ta ra tay!"

Vừa sải bước ra.

Hắn khóa chặt Lam Vương.

Đấm ra một quyền, Vận Mệnh Cách chi lực lưu chuyển.

Lam Vương không lùi không tránh: “Vận Mệnh Cách chi lực cường đại như thế, xem ra ngươi chính là người đả thương Lục Nhãn Thần Toán."

"Phong Lôi Hám Càn Khôn!"

Nàng đấm ra một quyền, đánh nát lực lượng pháp tắc oanh tới trước mặt!

"A, một tên phản đồ, sớm muộn ta cũng sẽ thu thập hắn."

Mệnh Bất Tuyệt cười lạnh nói.

Hắn tiếp tục chiến Lam Vương.

Hai người đều là cường giả Đại Đạo Vô Tận Cảnh, thực lực mười phần kinh khủng, nhất cử nhất động dẫn động đại đạo, đánh cho long trời lở đất, huyền hoàng điên đảo.

Một bên khác.

Tu sĩ Bàn Cổ Thần Quốc và quân vương các tộc chiến với nhau.

Về số lượng.

Các tộc quân vương chiếm cứ ưu thế.

Nhưng thực tế đánh nhau lại không phải chuyện như vậy.

Đám người Tam Thanh, Lam Vũ thực lực vượt xa quân vương, thường thường có thể lấy một địch hai, thậm chí là lấy một địch ba.

Lại thêm Đại Đạo Vô Tận Cảnh Nhân Phi.

Các tộc tu sĩ bị đè xuống đánh.

"Thật mạnh, tu sĩ Bàn Cổ Thần Quốc cũng quá mạnh."

"Bọn họ trở nên mạnh mẽ như vậy từ khi nào?"

"Lúc này mới bao nhiêu năm, bọn họ đã tiến bộ đến mức độ này, nếu cho bọn họ một thời gian, chẳng phải là càng đáng sợ?"

Tốc độ phát triển của quân vương Bàn Cổ Thần Quốc vượt xa bọn họ tưởng tượng.

Bọn họ biết.

Chắc chắn là do hiệu quả khi được khí vận thần quốc gia trì.

Nhưng cũng quá biến thái.

"Hừ, người của Bàn Cổ Thần Quốc đều đáng chết!"

Lúc này, một tiếng hừ lạnh vang lên.

Chỉ thấy trong hư không, hai cỗ khí tức vô cùng mênh mông ầm vang nổ tung.

Hai bóng người sừng sững giáng lâm.

Một người trong đó, quanh thân lưu chuyển từng đạo Không Gian pháp tắc thần quang, một người khác, tay cầm Tam Xoa Kích màu đen, thân mặc áo giáp đen nhánh.

"Là Thần Hoàng cấm vệ!"

Mệnh Bất Tuyệt nhìn người tới, hai mắt tỏa sáng.

Mà Lam Vương cũng cảm nhận được một cỗ uy hiếp mãnh liệt từ trên người hai quân vương mới tới, hiển nhiên, đây là hai Đại Đạo Vô Tận Cảnh.

Hơn nữa, còn không giống Đại Đạo Vô Tận bình thường!

"Mọi người cẩn thận."

Sắc mặt Nhân Phi có chút ngưng trọng.

Là Đại Đạo Vô Tận Cảnh duy nhất ở đây trừ Lam Vương, nàng càng có thể cảm nhận được hai trước mắt này cường đại, vận chuyển Tạo Hóa Pháp Tắc trong cơ thể, từng đạo thần quang bắn ra, giằng co vô số Thần Hoàng cấm vệ trước mắt.

"Hừ, ngươi bước vào Đại Đạo Vô Tận Cảnh mới mấy năm? Lại muốn trở thành kẻ địch của ta? Không biết tự lượng sức mình." Vấn Thiên Phong cười lạnh một tiếng, sau đó Tam Xoa Kích trong tay huy vũ một chút, một đạo phong mang bắn ra.

Nhân Phi động thân chặn lại.

Oanh một cái.

Bốn phía phong vân quét sạch, thần quang nổ tung.

Nhân Phi rút lui mấy chục trượng, sắc mặt có chút tái nhợt.

"Thật mạnh!"

Nhân Phi thân thể mềm mại run nhè nhẹ, nhìn hai người Vấn Thiên Phong, thần sắc càng ngưng trọng thêm, nhưng Vấn Thiên Phong cũng sẽ không nương tay.

Ngày xưa, hắn bị Sở Cuồng Nhân đánh cho bại trốn, chuyện này hắn đều ghi tạc trong lòng, vẫn muốn tìm một cơ hội trả thù lại.

Quân vương Bàn Cổ Thần Quốc quan hệ không tệ với Sở Cuồng Nhân, hắn đâu thể nương tay? Lại nói, nhân tộc đứng ở mặt đối lập bọn họ, vốn là kẻ địch.

"Giết!"

Vấn Thiên Phong một kích đánh ra, khóa chặt Nhân Phi.

Lúc này có địa khí lăn lộn như rồng.

Địa Quân xuất thủ.

Hắn và Nhân Phi liên thủ, ngăn lại một kích của Vấn Thiên Phong.

Nhưng cục diện vẫn bất lợi như cũ.

Nhưng dù cho là như thế, quân vương ở đây cũng không một người muốn lui.

"A, nhân tộc, vẫn trước sau như một, làm ta chán ghét a."

Cách đó không xa, Không Phi Tinh khẽ cười một tiếng, trong mắt lộ ra băng lãnh.

Quanh người hắn có từng đạo không gian thần quang bắn ra.

Trong chớp mắt.

Hư không không ngừng bị xé rách.

Từng quân vương bị đánh bay ra ngoài.

"Ta đến gặp ngươi một lần."

Một đạo kiếm khí bàng bạc ầm vang chém ra.

Trong mắt Không Phi Tinh lộ ra dị sắc, đưa tay đánh nát kiếm khí, nhìn Minh Nguyệt Vô Hạ trước mắt: “Khí tức quen thuộc, là Nhân Tổ Chi Kiếm, xem ra ngươi chính là kiếm linh Nhân Tổ Chi Kiếm chuyển thế."

"Phải thì như thế nào?"

Minh Nguyệt Vô Hạ thản nhiên nói.

Tay nàng nắm một thanh cực đạo thần kiếm, khí tức lạnh thấu xương.

Mặc dù còn chưa chính thức tấn cấp Đại Đạo Vô Tận nhưng dựa vào kiếm linh chi lực ngày xưa, chiến lực của nàng cũng không kém bất kỳ một Đại Đạo Vô Tận nào.

"Vậy ngươi càng thêm đáng chết!"

Không Phi Tinh ánh mắt băng lãnh, sát ý tiết ra.

Nhân Tổ, kẻ địch lớn nhất của Thần Hoàng ngày xưa.

Đối với tu sĩ Thần Hoàng một phương, phàm là bất cứ thứ gì có liên quan đến Nhân Tổ đều đáng chết, cũng không nên tồn tại!

"Hư Không Chi Kiếp!"

Không Phi Tinh đánh ra một đạo thần quang tươi sáng chói mắt.

Quang hoa lưu chuyển, thiên địa vỡ vụn!

Đây là chiêu số của Hư Không Chi Chủ.

Mà Không Phi Tinh là tồn tại cổ lão Không Tộc, từng theo bên cạnh Hư Không Chi Chủ học tập một thời gian, đương nhiên biết một chút chiêu số của đối phương.

Không chỉ có như thế.

Khi biết Hư Không Chi Chủ chết trong tay Sở Cuồng Nhân, đối với người của Bàn Cổ Thần Quốc, hắn hận thấu xương, hận không thể giết chết tất cả bọn họ.

"Thiên Nhân âm Dương Kiếm!"

Minh Nguyệt Vô Hạ biết thực lực Không Phi Tinh, vừa ra tay chính là cực điểm sát chiêu, một đạo kiếm quang nhanh chóng lướt đi, xé rách trường không.

Âm Dương chi lực lưu chuyển, giống như chia thiên địa làm hai.

Ầm!

Không Gian pháp tắc, âm Dương pháp tắc va chạm trong nháy mắt.

Minh Nguyệt Vô Hạ rút lui mấy chục bước.

"Chết đi!"

Không Phi Tinh lại ra tay lần nữa.

"Tàn Binh Phong Hỏa, Thần Ma Ẩm Huyết!"

Một trận phong hỏa khí tức gào thét mà ra, hóa thành ngàn vạn tàn binh.

Uy thế bàng bạc, so với Đại Đạo Vô Tận một kích cũng không kém là bao.

Một kích này, giúp Minh Nguyệt Vô Hạ đỡ được một đòn của Không Phi Tinh.

Lại là Binh Tai xuất thủ.

Chỉ là sau khi dùng xong một kích này, lực lượng của hắn đã tổn hao hơn phân nửa, đối mặt Không Phi Tinh, sợ không sức tái chiến.

"Không Phi Tinh, giải quyết Thần Khấp Huyết trước!"

Lúc này, Mệnh Bất Tuyệt lớn tiếng nói.

Không Phi Tinh nghe vậy, cảm thấy Thần Khấp Huyết uy hiếp tương đối lớn, cho nên mặc kệ đám người Minh Nguyệt Vô Hạ, Binh Tai.

Hắn xoay người đi đến trên không dãy núi, đưa tay đánh ra, các loại không gian thần quang đổ xuống, đánh lên trên sơn mạch, uy thế trùng trùng điệp điệp.

Chỉ chốc lát.

Toàn bộ sơn mạch bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Cả mặt đất đều lõm hàng trăm hàng ngàn trượng, hư không bị đánh thành hỗn độn.

"Ha ha, Thần Khấp Huyết, cái này, ngươi chết không toàn thây đi!"

Không Phi Tinh cười ha ha một tiếng, vô cùng hưng phấn.

"Ồ? Thật sao?"

Nhưng sâu trong lòng đất, đột nhiên truyền ra một giọng nói lười biếng.

....

Chương 2458 - Thần Khấp Huyết thức tỉnh, nhân tộc chiến thần chi uy

"A, thật sao?"

Một tiếng cười lười biếng khẽ vang lên.

Đám người kinh nghi, chỉ thấy ức vạn dặm đại địa ầm ầm rung động.

Một cỗ khí tức vô cùng mênh mông từ sâu trong lòng đất tiết ra, cả vùng bị oanh một tiếng, xé thành hai nửa, hình thành một cái hẻm núi cự đại.

Một đạo lưu quang từ trong đó lướt đi.

Ánh sáng tươi sáng lóa mắt, giống như một vầng Đại Nhật lên không!

Khí tức không có gì sánh kịp khiến chúng quân vương ở đây vì đó run rẩy.

Trong nháy mắt toàn bộ sát khí trong Thần Khốc Vực.

Đám người nhìn kỹ lại.

Chỉ thấy một nam tử thân mặc trường bào màu trắng, áo choàng bay múa, tay cầm một cây trường thương, khóe miệng nở một nụ cười lười nhác đứng lơ lửng trên không.

"Thần Khấp Huyết! !"

Đám người Không Phi Tinh, Mệnh Bất Tuyệt, Vấn Thiên Phong nhất thời con ngươi co rụt lại.

Nam tử trước mắt này chính là mục tiêu của bọn họ.

Nhân tộc chiến thần, Thần Khấp Huyết!

"Không thể nào, đang ngủ say, ngươi bị ta công kích như vậy, làm sao có thể còn sống sót được, chuyện này, không đúng, kia là..."

Không Phi Tinh thay đổi sắc mặt.

Sau đó hắn phát hiện, trên đỉnh đầu Thần Khấp Huyết có một tòa bảo tháp lớn chừng bàn tay lơ lửng, ức vạn thần quang từ đó tuôn ra, hóa thành tầng tầng bích chướng!

"Đó là Thất Trọng Bảo La Tháp!"

"Là khởi nguyên thần binh của Bảo La Đại Thần!"

Không Phi Tinh hít vào một ngụm khí lạnh.

Bảo La Đại Thần là một trong số nguyên sơ chúng thần, đồng thời cũng là vị nguyên sơ bị Thần Khấp Huyết chém giết, mà Thất Trọng Bảo La Tháp này chính là chí bảo mạnh mẽ sinh ra trong khởi nguyên, đi theo đối phương từ cổ xưa đến lúc bị giết.

Sau khi Thần Khấp Huyết chém giết Bảo La Đại Thần, bảo vật này cũng rơi vào trong tay của hắn, bọn người Không Phi Tinh, Vấn Thiên Phong không ngờ được là Thần Khấp Huyết đã luyện hóa bảo vật này, cũng dựa vào nó đỡ được công kích của bọn họ.

Như vậy mới khiến Thần Khấp Huyết miễn được một kiếp trong lúc ngủ say.

"Cái bảo tháp này, vẫn có mấy phần tác dụng."

Thần Khấp Huyết ngáp một cái, lập tức liếc mắt nhìn về phía Không Phi Tinh: “Chỉ là Thần Hoàng cấm vệ cũng dám quấy nhiễu ta ngủ say, các ngươi muốn chết a!"

Vừa nói dứt câu.

Thần Khấp Huyết sải bước ra, trường thương trong tay đánh ra.

Ầm! !

Thương kình quét ngang, tỏa ra ức vạn thần hoa.

Lực lượng mạnh mẽ, triệt để đánh nát một phương hư không!

Không Phi Tinh con ngươi co rụt lại, thôi động Không Gian pháp tắc lực lượng đến cực hạn.

"Hư Không Chi Kiếp!"

Một đạo kiếp quang oanh ra, va chạm thương kình.

Lại chỉ nghe thấy một tiếng oanh minh.

Không Phi Tinh bay ngược mà ra, miệng phun máu tươi, sắc mặt xoát một chút trở nên trắng bệch, tình huống này khiến quân vương ở đây cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Phải biết.

Không Phi Tinh cũng không phải Đại Đạo Vô Tận Cảnh bình thường.

Thân là Thần Hoàng cấm vệ, chiến lực hắn cực kỳ mạnh mẽ, Đại Đạo Vô Tận Cảnh như Thiên Tôn, ở trước mặt hắn cũng không đỡ được mấy chiêu.

Nhưng tồn tại cường đại như vậy lại bị Thần Khấp Huyết một thương đánh bay.

"Đáng tiếc, không thể một thương diệt ngươi, xem ra ta vẫn cần một chút thời gian thích ứng thiên địa quy tắc của cái kỷ nguyên này một chút."

Thần Khấp Huyết lắc đầu nói.

Hắn mới từ ngủ say thức tỉnh, còn chưa hoàn toàn thích ứng thiên địa quy tắc thay đổi, nếu không một thương vừa rồi, Không Phi Tinh, thập tử vô sinh! !

"Thật mạnh, đây là thực lực của Thần Khấp Huyết!"

Không Phi Tinh nuốt nước bọt một cái, cực độ kinh hãi.

Có thể chém giết nguyên sơ, quả nhiên không thể coi thường.

"Không cần phải sợ, bây giờ hắn mới thức tỉnh từ ngủ say, một thân chiến lực mười không còn một, bây giờ chính là thời điểm tốt để giết hắn! !"

Vấn Thiên Phong lớn tiếng nói.

Khí tức của hắn liên tục tăng lên, uy áp kinh khủng khuếch tán mà ra.

Hắn là Thần Hoàng cấm vệ thức tỉnh trước nhất, đã thích ứng thiên địa quy tắc của cái kỷ nguyên này, thực lực đã đạt đến thời kì đỉnh phong.

Thậm chí... có thể so với Chúa Tể! !

Hắn có tự tin giết Thần Khấp Huyết ở chỗ này!

Nhưng Thần Khấp Huyết nghe được hắn nói như vậy, lại xùy cười một tiếng: “Nếu là Thống lĩnh cấm vệ tự mình đến đây, có lẽ ta sẽ còn kiêng kị một chút, nhưng dựa vào mấy người các ngươi mà cũng muốn lấy tính mạng của ta, các ngươi muốn ta cười chết sao?"

Nói xong, Thần Khấp Huyết một thương càn quét ra.

Uy thế vô cùng bá đạo, bao phủ mấy người Vấn Thiên Phong.

Tay hắn cầm trường thương, khí tức mênh mông như biển.

Ở trong đó dẫn theo một cỗ chiến ý kinh thiên động địa!

Toàn bộ sát khí trong Thần Khốc Vực điên cuồng dũng mãnh lao tới, trong nháy mắt hóa thành ngàn vạn binh phong, oanh một cái, đổ xuống!

Mấy người Vấn Thiên Phong ra tay ngăn cản.

Sát Lục Đại Đạo, Không Gian Đại Đạo, Vận Mệnh Đại Đạo...

Nhiều loại đại đạo, tiên huy bộc phát, tươi sáng chói mắt!

Năng lượng khuấy động phong vân, lay động đất trời.

"Ta đến giúp ngươi!"

Lúc này, Lam Vương cũng xuất thủ.

Thực lực của nàng không kém, đối mặt Mệnh Bất Tuyệt, Phong Lôi, Càn Khôn, âm Dương mấy loại đại đạo bộc phát, Vô Tận chi lực chấn thiên hám địa.

"Ha ha, tốt."

Thần Khấp Huyết nhìn thấy chiến lực của Lam Vương, không khỏi tán thưởng một tiếng.

"Thần Khấp Huyết, chết đi cho ta!"

Vấn Thiên Phong nổi giận gầm lên một tiếng, Tam Xoa Kích trong tay đánh thẳng tới đối phương.

Hư không bị đánh cho đổ sụp, kích quang giống như đại dương vô biên mênh mông, trùng trùng điệp điệp, đại đạo lực lượng pháp tắc bá đạo ẩn chứa trong đó.

Một kích này uy lực cực kỳ cường đại.

Thần Khấp Huyết thấy thế, ánh mắt có chút lóe lên, trường thương trong tay giơ cao, lập tức nện xuống, giống như ức vạn Thần Sơn, ầm vang nện lên kích quang đó.

Nương theo một tiếng oanh minh vang lên.

Kích quang nổ nát vụn!

Từng đạo đại đạo lực lượng pháp tắc cuốn ngược mà ra.

Vấn Thiên Phong sắc mặt hơi đổi một chút, bị đánh cho liên tiếp lui lại.

"Không phải là hắn mới thức tỉnh sao? Tại sao chiến lực khủng bố như thế?"

"Hay là một phần mười chiến lực của hắn đã có thể đạt tới trình độ này, Thần Khấp Huyết, quả nhiên không hổ là nhân tộc chiến thần!"

Vấn Thiên Phong sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Nhưng Thần Khấp Huyết càng mạnh, hắn càng quyết tâm muốn giết chết đối phương!

"Giết!"

Vấn Thiên Phong lại giết ra lần nữa, trường kích trong tay liên tiếp vung vẩy.

Một kích qua một kích.

Đợi đến chín kích sau, chín đạo kích quang điệp gia một khối, bộc phát ra thần quang vô cùng hoa mỹ, một kích này, đánh cho chư thiên rung chuyển!

"Vấn Thiên Quyết, Thiên Hành Cửu Kích!"

Một kích rơi xuống, khóa chặt Thần Khấp Huyết.

Một chiêu này, uy lực đã hoàn toàn bước vào cấp Chúa Tể.

Tựa như cả một cái đại đạo nghiền ép mà xuống!

Thần Khấp Huyết thấy thế, cười ha ha một tiếng: “Đến hay lắm, vậy thì xem một chiêu này đi... Chiến Thiên Quyết, Thần Khấp Ma Khốc! !"

Một thương càn quét ra.

Vô luân chiến ý quét sạch, bay thẳng cửu thiên, nhật nguyệt tinh thần cùng chấn.

Giữa không trung, có Thần Ma kêu khóc truyền ra.

Làm cho người không rét mà run.

Thương kình và kích quang ầm vang va chạm.

Trong nháy mắt, hư không bốn phía điên cuồng sụp đổ.

Ngay sau đó, một bóng người bay ngược mà ra.

Là Vấn Thiên Phong!

Dù cho là một kích toàn lực, hắn vẫn không địch lại.

Chỉ thấy Thần Khấp Huyết đứng lơ lửng trên không, trên người tán phát ra chiến ý không có gì sánh kịp, tay cầm trường thương, trong lúc giơ tay nhấc chân, hiển thị rõ chiến thần chi uy!

"Còn có ai dám đánh với ta một trận? ! !"

Thần Khấp Huyết thét dài một tiếng.

Chiến uy không thể địch nổi!

Quân vương bốn phía bị cỗ khí tức này của hắn chấn nhiếp, lại liên tiếp rút lui.

Nhìn đối phương, trong mắt dẫn theo kiêng kị, rung động.

"Thần Hoàng cấm vệ cũng không phải là đối thủ, hắn là một người vừa mới thức tỉnh sau cơn ngủ say thật sao? Cái này cũng quá kinh khủng đi."

"Nhân tộc có được chiến thần này, sẽ càng như hổ thêm cánh a."

"Cái này phiền toái."

Trái lại nhân tộc một phương, từng người vô cùng hưng phấn.

Nhìn Thần Khấp Huyết, ánh mắt lộ ra sùng kính chi ý.

....

Chương 2459 - Hư Không Chi Chủ lại xuất hiện, thế yếu, Sở Cuồng Nhân xuất quan

Bên trong Thần Khốc Vực.

Chiến thần thức tỉnh, lực áp Thần Hoàng cấm vệ.

Các tộc quân vương đều bị chấn nhiếp, không ai không kinh dị.

Mà vừa lúc này.

Một cỗ khí tức huyền ảo từ trong hư không phát ra.

"Thần Khấp Huyết, ngươi chớ đắc ý, ta còn có át chủ bài! !"

Không Phi Tinh lớn tiếng nói, chỉ thấy tay hắn nắm pháp quyết huyền ảo.

Không Gian pháp tắc chi lực giao hội, trong hư không loáng thoáng huyễn hóa ra một tôn pháp tướng, pháp tướng đó cực kỳ huyền ảo, tản ra khí tức ngập trời.

Mơ hồ trong đó, bọn người Lam Vương cảm nhận được một cỗ khí tức quen thuộc.

"Đây chẳng lẽ là..."

Lam Vương thay đổi sắc mặt: “Ngăn cản hắn! !"

Mấy quân vương nhân tộc lập tức ra tay.

Các loại pháp tắc chi quang đánh ra, đánh thẳng tới Không Phi Tinh!

"Ha ha, không còn kịp rồi!"

Không Phi Tinh cười lớn một tiếng.

Sau lưng hắn, tôn pháp tướng này đã triệt để ngưng tụ ra, một gương mặt quen thuộc, chiếu rọi hư không, đưa tay, Không Gian pháp tắc bành trướng như uông dương đại hải, dẫn theo thần uy không thể địch nổi quét sạch ra.

Ầm! !

Công kích của đám người Lam Vương bị vỡ vụn, hóa thành hư vô.

"Hư Không Chi Chủ! !"

Nhân Phi kinh hô một tiếng, Không Phi Tinh ngưng tụ ra pháp tướng, đúng là Hư Không Chi Chủ đã bị Sở Cuồng Nhân chém giết! !

Một màn này không chỉ là nhân tộc.

Ngay cả quân vương các tộc cũng vô cùng xôn xao, cảm thấy không thể tưởng tượng được.

"Tại sao có thể như vậy, Hư Không Chi Chủ không phải đã chết sao?"

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

"Kì quái."

"Những nguyên sơ này, động một chút lại phục sinh? Nguyên Sơ Chúc Long là như thế này, sao Hư Không Chi Chủ này cũng tới một bộ này."

Thần Khấp Huyết nhìn kỹ pháp tướng Hư Không Chi Chủ một chút: “Đó cũng không phải là Hư Không Chi Chủ, mà là dung hòa lực lượng của Không Phi Tinh và một phần ý niệm của Hư Không Chi Chủ ngưng tụ ra pháp tướng thôi, nhưng, thực lực không thể khinh thường!"

"Không hổ là Thần Khấp Huyết, chỉ nhìn một cái là nhìn ra được bản chất của ta."

Hư Không Chi Chủ cười nhạt một tiếng, sau đó, hắn nhìn về phía bọn người Lam Vương, ánh mắt băng lãnh: “Không ngờ được là chúng ta còn có cơ hội gặp lại, bị Sở Cuồng Nhân chém giết, mối thù này để các ngươi đến trả trước đi! !"

Bản thể hắn dù chết.

Nhưng ở xa xưa, từng để lại một phần ý niệm trong cơ thể Không Phi Tinh.

Ý niệm này tương liên bản thể.

Bản thể vẫn lạc, hắn cũng biết.

Hắn hận a!

Mình bị Nguyên Sơ Chúc Long phong ấn nhiều năm như vậy, vất vả lắm mới tránh thoát phong ấn, lại đụng phải một Sở Cuồng Nhân, có thể nói là cực kỳ xui xẻo.

Hôm nay, hắn muốn báo thù Sở Cuồng Nhân.

Đầu tiên, hủy diệt tất cả những thứ có liên quan đến đối phương trước!

"Giết!"

Hư Không Chi Chủ một chỉ điểm ra.

Hư Không kiếp quang lực lượng, cực kỳ cường hãn, đã đạt tới Chúa Tể Chi Cảnh.

So với cái bản thể mới thoát khỏi phong ấn lúc trước thì còn cường đại hơn một chút, dù sao thực lực bản thể chỉ còn một hai phần trăm.

Mà cỗ ý niệm hóa thân này lại có lực lượng Không Phi Tinh gia trì.

"Hừ, giết người ở trước mặt ta, ngươi hỏi ta sao? !"

Thần Khấp Huyết hừ lạnh một tiếng.

Hắn một thương quét ra.

Ầm!

Thương kình và Không Gian chi lực va chạm, khuấy động bốn phương tám hướng.

"Xem ra, ta phải giết ngươi trước."

Hư Không Chi Chủ nhìn Thần Khấp Huyết, thản nhiên nói.

"Không sai, hôm nay Thần Khấp Huyết phải chết."

Trong hư không lại có một tu sĩ đi ra, hắn mặc một bộ trường bào màu đen, quanh thân có từng ngọn lửa đen kịt thiêu đốt.

Hư Không Chi Chủ nhìn hắn một cái: “Bộ hạ của Nguyên Sơ Chi Hỏa."

Người áo đen khom mình hành lễ: “Bái kiến Hư Không Chi Chủ."

Từ cổ xưa, nguyên sơ chúng thần địa vị cực kỳ tôn sùng, Hư Không Chi Chủ là một thành viên trong đó, cho dù ai gặp cũng khách khí.

"Nguyên Sơ Chi Hỏa, thức tỉnh?"

"Đúng vậy, chủ thượng phái ta đến đây hiệp trợ các vị diệt sát Thần Khấp Huyết."

Người áo đen nói.

Nói xong, hắn lấy ra một thanh trường đao màu đen, phía trên thiêu đốt liệt hỏa màu đen, không nói hai lời, trực tiếp một đao đánh thẳng tới Thần Khấp Huyết.

"Hừ."

Thần Khấp Huyết khẽ hừ một tiếng, một thương đánh nát đao quang.

Hư Không Chi Chủ trầm ngâm một chút, so với bọn người Lam Vương, Thần Khấp Huyết uy hiếp càng lớn, dù sao cũng là tồn tại từng chém giết nguyên sơ.

Thế là hắn cũng ra tay công kích đối phương.

"Ha ha, ta nói rồi, hôm nay ngươi phải chết!"

Vấn Thiên Phong cũng giết ra.

Người áo đen, Vấn Thiên Phong, Mệnh Bất Tuyệt đều là Đại Đạo Vô Tận đỉnh tiêm, thậm chí Vấn Thiên Phong có thể so với một số Chúa Tể.

Hư Không Chi Chủ có thể phát huy ra chiến lực cũng cực kỳ khủng bố.

Mấy người đó liên thủ, trong lúc nhất thời, ẩn ẩn ngăn chặn Thần

Khấp Huyết.

Bọn người Lam Vương, Minh Nguyệt Vô Hạ muốn giúp đỡ.

Nhưng lại bị quân vương các tộc cản lại.

"Thần Khấp Huyết phải chết, ai cũng cứu không được!"

"Không sai, chờ giết đối phương, người chết tiếp theo chính là các ngươi!"

"Nhân tộc, các ngươi phách lối quá lâu."

Oanh, oanh.

Cực Đạo, Đại Đạo Vô Tận, thậm chí là cường giả có thể so với Chúa Tể.

Những tồn tại này giao phong, vô cùng cường hoành.

Thần Khốc Vực đã bị triệt để đánh sập, ngay cả mấy cái đại vực xung quanh cũng chịu ảnh hưởng, không ngừng nổ tung.

Một trận chiến này, trời rung đất chuyển, nhật nguyệt vô quang, tinh không lay động.

"Phốc..."

Thần Khấp Huyết bị một vệt thần quang của Hư Không Chi Chủ đánh trúng.

Dù cho có Thất Trọng Bảo La Tháp thủ hộ nhưng vẫn chấn động đến thổ huyết.

"Nếu như cho ta một chút thời gian thích ứng thiên địa quy tắc, ta sợ gì mấy tên ngay cả Chúa Tể cũng không phải này." Thần Khấp Huyết ánh mắt băng lãnh.

Nhưng thế công của đám người Vấn Thiên Phong lại càng ngày càng mãnh liệt.

"Ha ha, Thần Khấp Huyết, vừa rồi trong lúc ngủ say, thế công của chúng ta cũng không phải là không hề có tác dụng, thật ra thì ngươi đã thụ thương chứ!"

Vấn Thiên Phong cười ha ha nói.

Hắn nhìn ra được, Thần Khấp Huyết đang trấn áp thương thế.

Đối phương đã là nỏ mạnh hết đà.

"Đi chết đi!"

Bọn người Vấn Thiên Phong thôi động đại đạo pháp tắc, ngưng tụ cực chiêu!

Nhưng vào lúc này.

Nơi xa đột nhiên bộc phát ra một cỗ năng lượng ba động vô cùng mênh mông.

Cỗ khí tức này mạnh, thậm chí rung chuyển toàn bộ Hồng Mông Đại Thế Giới, cách mấy trăm ngàn cái đại vực, ở Thần Khốc Vực cũng cảm nhận được khí tức đó.

"Cái hướng đó là..."

Bọn người Lam Vương vui mừng.

Nơi phát ra khí tức đó là Bàn Cổ Thần Quốc! !

"Chẳng lẽ là..."

Vấn Thiên Phong thay đổi sắc mặt.

Ngược lại là Hư Không Chi Chủ, trên mặt lộ ra vẻ chờ mong: “Rốt cuộc ngươi đã đến, Sở Cuồng Nhân, rốt cục ta có thể rửa sạch nhục nhã! !"

Bên trong Bàn Cổ Thần Quốc.

Linh khí phun trào, địa dũng kim liên, trong hư không, dị tượng mọc thành bụi.

Một đạo bạch sắc lưu quang từ trong cung điện rộng lớn bên trong thần quốc phóng lên tận trời, một cỗ khí tức không có gì sánh kịp đổ xuống.

Lưu quang đó chính là Sở Cuồng Nhân.

Hắn đã xuất quan.

Cảm nhận được lực lượng vô cùng mênh mông trong cơ thể, trong mắt Sở Cuồng Nhân lộ ra tinh quang: “Đây là ba ngàn cực đạo chi lực sao? ! Quả nhiên mạnh mẽ đến đáng sợ, hiện tại ta toàn lực chiến một trận, có thể phát huy ra chiến lực cỡ nào?"

Hắn có chút không thể chờ đợi.

Sau đó, hắn tâm niệm vừa động, tinh thần niệm lực không có gì sánh kịp bao phủ thiên địa, cũng đã nhận ra kinh thiên chi chiến ở Thần Khốc Vực nơi xa.

"A, đại chiến quy mô như thế, là chuyện gì?"

"Bẩm chủ nhân, là nhân tộc chiến thần Thần Khấp Huyết thức tỉnh..."

Tiểu Ái nói.

Kể sơ lại những chuyện xảy ra trong những năm gần đây.

Sở Cuồng Nhân bế quan, không biết chuyện xảy ra gần đây, nhưng Tiểu Ái lại luôn quan sát thay đổi bên ngoài cho Sở Cuồng Nhân.

"Thì ra là thế." Sở Cuồng Nhân bừng tỉnh đại ngộ, trong mắt hắn lộ ra tinh quang: “Đúng lúc ta đang cần chiến một trận."

Hắn sải bước ra, biến mất tại chỗ.

Chương 2460 - Một cước giẫm bạo Hư Không Chi Chủ, diệt sát Vấn Thiên Phong, quân vương vẫn lạc như mưa

Bên trong Thần Khốc Vực, chúng quân vương cảm nhận được nơi xa truyền đến khí tức ba động kinh người, không khỏi sắc mặt đại biến, lộ ra bối rối chi sắc.

"Là Sở Cuồng Nhân, hắn xuất quan."

"Đáng chết, hắn tới, nên làm gì đây? !"

"Ông trời ơi, nếu không, chúng ta rút lui a?"

Sở Cuồng Nhân uy thế quá mạnh.

Những năm gần đây, hắn bại Mạt Nhật Chi Ám, trảm Hư Không Chi Chủ, trong Khí Vận Huyền Hoàng Giới, một người một kiếm giết đến vạn tộc đều sợ hãi.

Lại sáng tạo thần quốc, mơ hồ đã có vô địch chi thế! !

Ngay cả các quân vương đều đang sợ hắn.

"Sách, xem ra là một vị cường giả nhân tộc ta a."

Thần Khấp Huyết tấm tắc lấy làm kỳ lạ, có thể dọa những quân vương này hốt hoảng như vậy, điều này không khỏi làm Thần Khấp Huyết tràn ngập tò mò với Sở Cuồng Nhân.

"Các ngươi đang sợ cái gì?"

Lúc này.

Một quân vương hừ lạnh một tiếng: "Sở Cuồng Nhân trong thần quốc mới có vô địch chi thế, nhưng nơi này cũng không phải thần quốc của hắn! Hơn nữa nơi này có Thần Hoàng cấm vệ, có Hư Không Chi Chủ, còn có rất nhiều quân vương, sợ cái gì? !"

Hắn nói như vậy để một chút quân vương nhặt lại lòng tin.

Cảm xúc hốt hoảng cũng dần dần bình phục.

"Không tệ, chúng ta không cần sợ."

"Có Hư Không Chi Chủ, còn có Thần Hoàng cấm vệ, chúng ta không cần sợ hãi, nên sợ là bọn người Sở Cuồng Nhân mới đúng."

"Không sai."

"Nếu như Sở Cuồng Nhân tới, ta nhất định chém hắn! !"

Ánh mắt Hư Không Chi Chủ nổ bắn ra một đạo lãnh quang.

Bản thể bị giết, mối thù này hắn khắc sâu trong lòng!

"Bản thể của ngươi cũng chết trên tay ta, ta không biết ngươi lấy dũng khí từ đâu, lại dám nói như vậy."

Giọng nói lạnh nhạt chậm rãi vang lên.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân từ trong hư không chậm rãi đi ra.

Áo trắng như tuyết, tiên huy tươi sáng.

Cử chỉ giống như một tôn vô thượng thần chỉ.

"Hay cho một nhân gian Tiên Vương!"

Thần Khấp Huyết nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, nhịn không được tán thưởng: “Xem ra trong kỷ nguyên này, nhân tộc ta vẫn là thiên địa chi chủ a!"

"Sở Cuồng Nhân! !"

Mà Hư Không Chi Chủ nhìn thấy Sở Cuồng Nhân, tức giận đến xanh mặt, cảnh tượng bị Sở Cuồng Nhân chém giết không khỏi nổi lên trong lòng.

"Ta muốn ngươi chết!"

Hư Không Chi Chủ thôi động Không Gian pháp tắc chi lực đến cực hạn.

Không Gian Đại Đạo hiển hiện ra.

Uy áp vô cùng mãnh liệt, khóa chặt Sở Cuồng Nhân.

"A, bại tướng dưới tay, cũng chỉ có thể sủa bậy ở chỗ này."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn ở trên cao nhìn xuống, một cước giẫm ra.

Oanh!

Ba ngàn lực lượng pháp tắc hội tụ trong đó, hư không bị một cước này giẫm thành hư vô, ức vạn thần hà bắn ra, Hư Không Chi Chủ đại đạo, dưới một kích này, oanh một tiếng, trực tiếp nổ nát vụn, hóa thành tro tàn.

Mà con ngươi Hư Không Chi Chủ co rụt lại, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

"Làm sao có thể? !"

Ầm!

Không Gian Đại Đạo vỡ vụn.

Ý niệm hóa thân của Hư Không Chi Chủ bị dẫm đến bạo liệt tại chỗ.

Không Phi Tinh thổ huyết bay ngược, quần áo rách rưới, cực kỳ chật vật.

Hắn không dám tin nhìn Sở Cuồng Nhân: “Sao có thể như vậy được, sao ngươi có thể mạnh như vậy, ngươi chỉ là một cực đạo mà thôi a!"

Hắn cảm nhận được, Sở Cuồng Nhân chỉ là Cực Đạo Quân Vương.

Nhưng lực lượng của hắn, sao lại cường đại đến trình độ này? !

Ngược lại là Thần Khấp Huyết nhìn ra một chút manh mối, trong mắt nổ bắn ra một đạo tinh quang: “Chẳng lẽ là... tốt, tốt, đúng là quá tốt rồi!"

Nương theo Hư Không Chi Chủ bị một cước giẫm bạo.

Quân vương còn lại xôn xao.

Ngay cả Vấn Thiên Phong cũng con ngươi co rụt lại, không thể tin được.

"Tại sao có thể như vậy, năm đó thực lực của hắn tuyệt đối không có đạt tới trình độ này, tu vi chỉ là quân vương nấc thang thứ nhất thôi."

"Cho dù mấy ngàn năm nay, hắn đột phá đến cảnh giới Cực Đạo nhưng sao chiến lực có thể tăng lên tới trình độ này? !"

Vấn Thiên Phong nuốt nước bọt, có chút kinh hãi.

Nhưng ánh mắt Sở Cuồng Nhân quét qua, khóa chặt hắn: “A, Thần Hoàng cấm vệ Vấn Thiên Phong, chúng ta lại gặp mặt, đến, tiếp ta một chỉ!"

Sở Cuồng Nhân tiện tay điểm ra một chỉ.

Một cỗ cực đạo khí tức vô cùng kinh khủng từ trong đó lan tràn ra.

Khí tức này khiến cho Đại Đạo Vô Tận Cảnh cũng vì đó run rẩy.

Có thể nói là đây là cực đạo kinh khủng nhất trong lịch sử!

Chỉ ảnh to lớn từ trên trời giáng xuống, Vấn Thiên Phong nổi giận gầm lên một tiếng, ném trường kích trong tay ra, nhưng một kích này lại giống như đánh vào một tòa Thần Sơn không thể lay động, lực phản chấn lớn khiến cho xương cốt hai tay hắn nổ tung.

Trường kích trong tay bay ra ngoài.

Một chỉ này rơi vào trên lồng ngực của hắn, oanh một tiếng, chiến giáp đen nhánh ong ong run rẩy, xuất hiện từng vết rách.

Phải biết, đây là cực đạo thần binh a!

Lại bị Sở Cuồng Nhân một chỉ kích hỏng.

Trong kinh hãi cực độ, Vấn Thiên Phong phun ra một ngụm máu lớn, cả người bay ra ngoài, liên tiếp vỡ nát không biết bao nhiêu ngọn núi.

Đại đạo trong cơ thể gần như sụp đổ.

"Quái vật!"

"Nào có Cực Đạo Quân Vương khủng bố như vậy? !"

Vấn Thiên Phong nằm trong một vùng phế tích, hai mắt vô thần nhìn lên bầu trời.

Bây giờ hắn cũng đang hoài nghi có phải mình đang nằm mơ hay không.

Nhưng đau đớn kịch liệt nói cho hắn biết, đây là thật, mình ngay cả một chỉ của Sở Cuồng Nhân cũng không đỡ nổi, đối phương đã cường đại đến mình cũng theo không kịp, chỉ trong mấy ngàn năm ngắn ngủi này!

"Hóa ra, ngươi yếu như vậy a."

Giọng nói của Sở Cuồng Nhân ung dung truyền đến.

Vấn Thiên Phong con ngươi co rụt lại, chẳng biết lúc nào đối phương đã đi tới trước mặt mình, một cước giẫm trên ngực mình.

"Sở Cuồng Nhân! !"

Vấn Thiên Phong mắt đỏ muốn nứt.

Hắn điên cuồng thôi động đại đạo trong cơ thể, nhưng hắn đã bị trọng thương, hoàn toàn không có sức phản kháng, chỉ có thể bị giẫm dưới chân, gầm thét không thôi.

"Ồn ào quá."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, có chút dùng sức giẫm mạnh.

Oanh! !

Vấn Thiên Phong xương ngực sụp đổ, lõm xuống dưới, lấy hắn làm trung tâm, đại địa oanh một tiếng, trực tiếp nổ tung, từng vết rách lan tràn mà ra.

Nương theo một đoàn sương máu nổ tung.

Vấn Thiên Phong bị Sở Cuồng Nhân một cước giẫm bạo!

Mảnh vỡ đại đạo từ dưới chân hắn tiêu tán ra, lộng lẫy chói mắt.

Đám người thấy cảnh này thì tê cả da đầu.

Nhất là quân vương các tộc, mặt mũi tràn đầy kinh dị, lúc đầu, bọn họ coi là nếu Sở Cuồng Nhân tới đây, dựa vào lực lượng của Hư Không Chi Chủ, Thần Hoàng cấm vệ thì đủ để ứng phó đối phương, thậm chí là giết đối phương.

Dù sao, nơi này không phải Bàn Cổ Thần Quốc.

Nhưng không ngờ được là.

Sở Cuồng Nhân rời khỏi thần quốc thì thực lực vẫn vô cùng kinh khủng.

Một cước giẫm bạo Hư Không Chi Chủ.

Một cước giẫm bạo Thần Hoàng cấm vệ.

Có thể xưng vô địch!

"Hắn sao lại cường đại đến trình độ này, không phải hắn mới bế quan mấy ngàn năm thôi sao? Sao ta lại cảm thấy giống như hắn bế quan mấy kỷ nguyên? !"

"Ông trời ơi, rốt cuộc hắn là quái thai gì!"

"Không phải là đối thủ, chúng ta hoàn toàn không phải đối thủ."

"Trốn!"

Quân vương các tộc không nói hai lời, bỏ chạy ra bốn phương tám hướng.

Nhưng Sở Cuồng Nhân đưa tay, Không Gian pháp tắc lưu chuyển, Vô Hạn Chi Vực thi triển ra, dưới sự khống chế của hắn, quân vương các tộc chỉ cảm thấy không gian bốn phía như biến thành một cái vũng bùn cự đại, khiến cho bọn họ khó mà động đậy.

"Ta cho phép các ngươi rời khỏi sao?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói, năm ngón tay nắm vào hư không.

Ầm! !

Trong hư không xuất hiện từng cái vòng xoáy khổng lồ.

Vòng xoáy vặn vẹo, từng quân vương bị Không Gian chi lực ẩn chứa trong đó xoay thành bánh quai chèo, thân thể rách nát không ngừng từ không trung rơi xuống.

Trong lúc nhất thời, quân vương vẫn lạc như mưa!

....

Chương 2461 - Nguyên Sơ Chi Hỏa hiện thân, cho người Cửu khanh chi vị, ta chẳng thèm ngó tới

Bên trong Thần Khốc Vực.

Quân vương vẫn lạc như mưa.

Từng quân vương bị Không Gian chi lực vô cùng cường đại vặn vẹo thành bánh quai chèo, huyết dịch bắn tung toé, như nước mưa trên không trung vẩy xuống.

Một màn trước mắt, vô cùng rung động.

Quân vương vẫn lạc như mưa!

Loại chuyện này, chỉ có ở thời cổ nhất, trong thần chiến mới có thể nhìn thấy.

"Ma quỷ, quái vật!"

"Thực lực của người này, sao lại biến thái như thế? !"

Tất cả mọi người đều mộng.

Quân vương toàn thân run rẩy, tê cả da đầu.

Ngay cả trong mắt Thần Khấp Huyết cũng lộ ra vẻ kinh ngạc: “Thủ đoạn không gian thật mạnh, thân là cực đạo lại có thể làm đến bước này, từ xưa đến nay, ngoại trừ Nhân Tổ ra, người trẻ tuổi đó là người thứ hai ta nhìn thấy."

"Sở Cuồng Nhân, mau dừng tay! Chúng ta đầu hàng!"

"Sở Cuồng Nhân, ngươi làm như vậy là triệt để trở mặt với chúng ta, trong cổ tộc chúng ta còn có nguyên sơ tồn tại, ngươi muốn tìm chết sao? !"

"Không sai, ngươi mau dừng tay."

"Bây giờ dừng lại còn kịp."

Các quân vương sợ hãi.

Bọn họ hoặc là đầu hàng, hoặc là uy bức lợi dụ, hoặc là đe dọa.

Nhưng Sở Cuồng Nhân vẻ mặt khoan thai, chẳng quan tâm.

Đưa tay, không gian vòng xoáy ngưng tụ mà thành, lực lượng bá đạo khuấy động bốn phương tám hướng, từng quân vương bị oanh sát không ngừng!

"Tên điên, ngươi triệt để trở mặt với chư thiên vạn tộc!"

Có quân vương giận dữ hét.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, vẫn không để ý: “Trở thành kẻ địch của vạn tộc? Nghe ngươi nói như vậy, giống như trước kia ta không phải."

Đúng vậy.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, hắn trở thành đinh trong mắt gai trong thịt vạn tộc, vạn tộc quân vương hận không thể trừ hắn cho thống khoái.

Nhưng thì tính sao?

Cứ việc chiến một trận, hắn có gì phải sợ? !

"Chết!"

Lúc này.

Bên cạnh Sở Cuồng Nhân, một đạo không gian thần quang không có gì sánh kịp bắn ra, đây là chiêu số của Hư Không Chi Chủ, người xuất thủ chính là Không Phi Tinh.

Đối mặt chiêu số như thế này, Sở Cuồng Nhân ngáp một cái, tiện tay vỗ trên không trung một cái, lực lượng pháp tắc càng thêm cuồng bạo cuốn ngược ra.

Ầm!

Không gian thần quang vỡ vụn.

Thân thể Không Phi Tinh nổ tung tại chỗ, đại đạo trong cơ thể sụp đổ.

Sở Cuồng Nhân cảm nhận lực lượng của mình, coi như hài lòng: “Ta chỉ ra ba phần sức mạnh, Đại Đạo Vô Tận đã không chịu nổi một kích, vạn tộc quân vương như chó nhà có tang, hoảng hốt chạy bừa, thiên hạ này, ngoài ta còn ai? !"

Giọng nói của hắn không có che giấu chút nào, quanh quẩn thương khung.

Vạn tộc quân vương nghe vậy, càng rung động.

Chiến lực như vậy, thế mà chỉ là ba phần sức mạnh? !

Như vậy Sở Cuồng Nhân toàn lực bộc phát sẽ đáng sợ cỡ nào?

Rốt cuộc bọn họ đang đối địch với một quái vật gì! !

"Thiên Hỏa Phần Nhật!"

Cách đó không xa, quân vương áo bào đen khẽ quát một tiếng, một ngọn lửa đen kịt thiêu đốt mà ra, hóa thành một con Viêm Long nóng rực, khí tức cường hoành tuyệt luân.

"Hỏa Diễm Đại Đạo vô tận, ngươi là tồn tại cổ lão của tộc nào?"

Sở Cuồng Nhân có chút hăng hái nhìn đối phương một chút.

Mặc cho hỏa diễm oanh ở trên người hắn, sau đó, một cỗ kim hồng hỏa diễm càng thêm cường đại thiêu đốt ra, trong chớp mắt đã thôn phệ ngọn lửa đen nhánh.

"Chúc Long chi hỏa? !"

Quân vương áo bào đen con ngươi có chút co rụt lại.

Chúc Long chi hỏa, đây là một trong số hỏa diễm bá đạo nhất trên thế giới gian, cũng là một trong số hỏa diễm nguyên thủy nhất, vô cùng đáng sợ.

Hỏa diễm của quân vương áo bào đen hoàn toàn không thể sánh được.

"Ngươi có quan hệ gì với Nguyên Sơ Chúc Long? !"

Quân vương áo bào đen hỏi.

"Người chết không cần biết nhiều như vậy."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói, sau đó tiện tay điểm ra một chỉ.

Ầm!

Hư không vỡ vụn.

Một đạo Chúc Long chi hỏa hóa thành hình rồng tuôn ra, cực đạo chi lực ẩn chứa trong đó, đúng là khiến cho Đại Đạo Vô Tận như quân vương áo bào đen cũng theo đó run rẩy.

Quân vương áo bào đen con ngươi co rụt lại.

Ngay khi hắn sắp vẫn lạc, đột nhiên có một đạo hỏa lưu tinh từ trên trời giáng xuống, đột phá Vô Hạn Chi Vực của Sở Cuồng Nhân.

Hỏa lưu tinh này uy lực vô cùng kinh khủng.

Trong chớp mắt xé rách Chúc Long hình rồng chi hỏa!

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Hỏa diễm ăn mòn đến trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Hắn đưa tay chặn lại, sau đó lùi ngược lại mấy bước, sắc mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Không chỉ có hắn, quân vương còn lại cũng vô cùng kinh ngạc.

"Sở Cuồng Nhân bị đẩy lui rồi? !"

"Là ai? Lại có lực lượng như vậy."

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn thấy kim sắc hỏa diễm lưu lại trên bàn tay, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc: “Ngọn lửa này dẫn theo khí tức khởi nguyên."

Khởi nguyên, đại đạo chi khởi nguyên.

Lực lượng chỉ có Chúa Tể đứng đầu nhất mới có thể nắm giữ.

Mà ngoại trừ Chúa Tể đỉnh tiêm.

Còn có một loại tồn tại sinh ra thì có thể nắm giữ lực lượng như vậy, đó chính là nguyên sơ chúng thần đản sinh trong cổ lão khởi nguyên! !

Oanh, oanh! !

Hư không điên cuồng chấn động.

Bầu trời xa xăm, một ngọn lửa màu vàng bao bọc, hỏa diễm cháy hừng hực, hóa thiên địa thành một biển lửa nóng bỏng.

Ở trong biển lửa, một bóng người thẳng tắp, chậm rãi đi ra.

Ngọn lửa màu vàng thiêu đốt ở trên người hắn, tạo thành một bộ trường bào màu vàng óng, ngay cả tóc và ngũ quan đều do hỏa diễm tạo thành.

Một cỗ khí tức vô cùng cổ xưa tỏa ra.

Đám người chỉ cảm thấy đối phương như đại biểu cho lửa.

Không.

Phải nói, hỏa diễm mới là từ để miêu tả đối phương.

Khái niệm hỏa diễm bắt đầu từ đối phương.

"Vạn hỏa chi sơ... Hỏa Thần trong nguyên sơ chúng thần!" Thần Khấp Huyết nhìn thấy người tới, con ngươi có chút co rụt lại, vô cùng ngưng trọng.

Mặc dù hắn từng chém giết nguyên sơ.

Nhưng đó là hắn ở thời điểm đỉnh phong.

Bây giờ hắn muốn đối mặt một vị nguyên sơ, vô cùng khó khăn.

Nguyên Sơ Chi Hỏa hiện thân, hắn chậm rãi đi đến chỗ Sở Cuồng Nhân, những nơi đi qua, hư không sụp đổ, bị đốt thành hư vô, vô cùng kinh khủng.

Quân vương áo bào đen vội vàng hành lễ: “Bái kiến chủ thượng."

"Ừm."

Nguyên Sơ Chi Hỏa khẽ vuốt cằm, sau đó hắn nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, lạnh nhạt nói ra: "Ta nghe nói về ngươi, trong cái kỷ nguyên này, ngươi cực kỳ nổi danh, ta có thể cho ngươi một cơ hội, gia nhập chúng ta, ngày sau Cửu khanh dưới trướng Thần Hoàng sẽ có một vị trí cho ngươi, đây là vinh quang lớn lao, ngươi có bằng lòng hay không?"

Nghe được hắn nói như vậy, một số quân vương cổ lão con ngươi bỗng nhiên co rụt lại.

Mệnh Bất Tuyệt âm thầm líu lưỡi.

"Không ngờ được là Nguyên Sơ Chi Hỏa lại đưa ra loại điều kiện này."

Người khác không biết, nhưng là một trong số những quân vương thời đó, Mệnh Bất Tuyệt lại biết điều kiện này của Nguyên Sơ Chi Hỏa hấp dẫn cỡ nào.

Thần Hoàng Cửu khanh.

Đây là chín cường giả cường đại nhất dưới trướng Thần Hoàng.

Là tồn tại có quyền lợi gần với Thần Hoàng trong nguyên sơ thần quốc.

Nói như vậy, Cửu khanh đều là do nguyên sơ đảm nhiệm.

Tỉ như Nguyên Sơ Chi Hỏa, Hư Không Chi Chủ...

Nhưng bây giờ, Nguyên Sơ Chi Hỏa lại nói có thể cho Sở Cuồng Nhân một vị trí trong Cửu khanh, đây là đãi ngộ mà ngay cả một số nguyên sơ đều không thể hưởng thụ.

Mệnh Bất Tuyệt nhìn Sở Cuồng Nhân, vô cùng ghen ghét.

"Nếu hắn đồng ý, tương lai được Thần Hoàng che chở, hắn có thể không cố kỵ gì trong chư thiên, không ai làm gì được hắn."

Dù cho là vạn tộc liên hợp lại cũng làm không được.

Bởi vì vị Thần Hoàng đó là tồn tại chí cao vô thượng nhất!

"A, Cửu khanh..."

"Đáng tiếc, Sở Cuồng Nhân ta chỉ là người cao nhất, mạnh nhất, đứng song song với người khác ta còn không chịu chứ nói chi là làm kẻ dưới? Ta chẳng thèm ngó tới!"

Sở Cuồng Nhân cười khẽ một tiếng, đứng chắp tay, trên người tán phát cuồng ngạo chi khí không có gì sánh kịp: “Thần Hoàng thì đã sao? Đợi hắn khôi phục, vị trí chư thiên đệ nhất cường giả, ta sẽ đích thân đoạt tới ! !"

....

Chương 2462 - Ba ngàn cực đạo đánh với Khởi Nguyên chi lực, Sở Cuồng Nhân chiến Nguyên Sơ Chi Hỏa

Sở Cuồng Nhân lộ rõ khí tức cuồng ngạo.

Mà Nguyên Sơ Chi Hỏa nghe được hắn phát biểu như vậy, thần sắc vô cùng băng lãnh: “Nhân tộc các ngươi vẫn cuồng ngạo tự đại trước sau như một a!"

Lúc đầu, hắn thấy Sở Cuồng Nhân là kỳ tài.

Tương lai chưa hẳn không phải Nhân Tổ thứ hai.

Cho nên mới cho đãi ngộ lớn như vậy, định lôi kéo đối phương đến phe bọn họ.

Không ngờ được là đối phương lại không hề nể mặt.

Chuyện này khiến hắn cũng giận không kềm được.

"Đã ngươi muốn tìm chết, như vậy đừng trách ta."

Nguyên Sơ Chi Hỏa lạnh giọng nói.

Hắn đưa tay điểm ra một chỉ, khí tức bá đạo không có gì sánh kịp hiển hiện ra, một ngọn lửa màu vàng hóa thành chùm sáng màu vàng óng bắn ra.

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, một kiếm chém ra.

Kiếm khí và hỏa diễm va chạm.

Sở Cuồng Nhân lại bị đánh lui ra ngoài lần nữa.

"Khởi Nguyên chi lực, quả nhiên không phải tầm thường."

Cách đó không xa.

Sắc mặt bọn người Thần Khấp Huyết ngưng trọng.

"Nguyên Sơ Chi Hỏa là một trong nguyên sơ, mặc dù hắn giống như ta, vừa mới khôi phục không bao lâu, thực lực còn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng dù chỉ một phần mười cũng vô cùng kinh khủng, Sở Cuồng Nhân này sợ là không chặn được."

Thần Khấp Huyết ngưng trọng nói.

Mà bọn người Lam Vũ, Nhân Phi, Lam Vương mặc dù cũng rất lo lắng nhưng nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt vẫn lộ ra lòng tin vô hạn.

"Chúng ta tin tưởng quốc chủ!"

Tam Thanh hít sâu một hơi nói.

"Sư tôn, am hiểu làm chuyện không thể làm!"

Lam Vương thản nhiên nói.

Nàng nhìn thấy Sở Cuồng Nhân sáng tạo quá nhiều kỳ tích.

Bây giờ, lại sáng tạo một cái thì đã sao?

"Nếu như là công tử, vậy chắc chắn không có vấn đề."

Lam Vũ nói, vô cùng tin tưởng Sở Cuồng Nhân.

Thần Khấp Huyết nhìn những người này, ánh mắt lóe lên một cái, hắn không biết những người này lấy đâu ra lòng tin.

Nhưng một màn trước mắt lại làm cho hắn cảm nhận được một cảm giác quen thuộc.

Giống như xa xưa trước kia.

Hắn và một số cường giả nhân tộc khác cũng tin tưởng Nhân Tổ như thế.

Tin tưởng chỉ cần có đối phương, hết thảy khó khăn đều có thể giải quyết.

"Thần Khấp Huyết, tin tưởng Sở Cuồng Nhân đi, giống như năm đó hai chúng ta tin tưởng Nhân Tổ." Minh Nguyệt Vô Hạ đi tới trước mặt Thần Khấp Huyết, nói.

Thần Khấp Huyết nhìn nàng một cái, ánh mắt lộ ra dị sắc: “Khí tức quen thuộc... thì ra là thế, ngươi là Nhân Tổ Chi Kiếm kiếm linh."

"Đúng vậy."

"Nhân Tổ chỉ có một, muốn trở thành Nhân Tổ thứ hai, cũng không phải một chuyện đơn giản." Thần Khấp Huyết thản nhiên nói.

"Hoàn toàn chính xác, nhưng trên đời này, cũng chỉ có một Sở Cuồng Nhân."

Minh Nguyệt Vô Hạ nói.

Nàng đã hiểu hơn về Sở Cuồng Nhân.

Nàng biết, đối phương sẽ không trở thành Nhân Tổ thứ hai, cũng không muốn trở thành Nhân Tổ thứ hai, hắn sẽ chỉ là Sở Cuồng Nhân, vạn cổ đệ nhất cuồng nhân!

Oanh! !

Hỏa diễm mênh mông hóa thành một con Hỏa Long dữ tợn.

Sở Cuồng Nhân rút lui mấy chục trượng.

"Khởi Nguyên chi lực, khiến cho người ta tán thưởng."

Hắn tán thưởng một tiếng.

Đối với khởi nguyên, càng thêm hiếu kì.

Mà Nguyên Sơ Chi Hỏa nhìn hắn, vẻ mặt lạnh lùng, đưa tay, từng đạo khởi nguyên khí tức lưu chuyển, hóa thành từng đạo hỏa diễm lướt đi.

Mỗi một đạo đều dẫn theo uy năng có thể diệt sát cực đạo.

Thực lực của hắn chưa hoàn toàn khôi phục.

Nhưng so với một số Chúa Tể thì còn mạnh mẽ hơn.

"A, vậy thì xem Khởi Nguyên chi lực và ba ngàn cực đạo chi lực của ta ai mạnh ai yếu đi." Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Một cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ từ trong cơ thể hắn quét ra.

Mỗi loại khí tức đại đạo chi cực lưu chuyển mà ra.

Ba ngàn pháp tắc như sao vờn quanh người hắn, mỗi một loại đều tản ra khí tức cực đạo, tiên huy tươi sáng, vô cùng chói mắt.

Một số quân vương đang có mặt ở đây thấy thế, hít vào một ngụm khí lạnh.

"Đây, đây là cái gì? !"

"Ba ngàn pháp tắc, tất cả đều là đại đạo chi cực!"

"Trời ạ, sao có thể như vậy được..."

"Rốt cuộc ta biết tại sao hắn rõ ràng là cực đạo mà lại có chiến lực khủng bố như thế rồi, hóa ra là như vậy..."

"Người khác là một loại cực đạo, hắn là ba ngàn cực đạo! !"

"Quá kinh khủng đi chứ."

Rất nhiều quân vương đều vô cùng sợ hãi thán phục.

Một số quân vương tê cả da đầu, hai mắt vô thần.

"Không thể nào, không thể nào, lúc này mới mấy ngàn năm ngắn ngủi, sao hắn có thể tăng ba ngàn đại đạo lên tới ba ngàn cực đạo, cũng không phải ba ngàn kỷ nguyên, sao hắn có thể làm được cơ chứ..."

"Ba ngàn cực đạo... tên quái vật này!"

"Quá kinh khủng..."

Ngay cả trong mắt Nguyên Sơ Chi Hỏa cũng lộ ra dị sắc: “Ba ngàn cực đạo chi lực, không ngờ được là còn có thể nhìn thấy lực lượng như vậy, quả nhiên ngươi có tư chất giống như Nhân Tổ, ngươi không chết chính là một uy hiếp cực lớn! !"

Nói xong, hắn một quyền đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Khởi Nguyên chi lực, hóa thành biển lửa vô biên.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, ba ngàn cực đạo chi lực oanh động, ba ngàn pháp tắc như sao nở rộ ánh sáng sáng chói, ba động khủng bố khiến cho hư không điên cuồng nổ tung.

Ba ngàn cực đạo, biển lửa vô biên, ầm vang đánh trúng, năng lượng khí tức mênh mông lay động nhật nguyệt tinh thần, chư thiên vì đó rung chuyển.

Trong nháy mắt Thần Khốc Vực bị năng lượng đánh cho điên cuồng nổ tung.

Trong biển lửa, Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, quanh thân pháp tắc vờn quanh, khí tức không ngừng va chạm với hỏa diễm khởi nguyên xung quanh, bị ngăn cách bên ngoài.

"Nguyên Sơ Chi Hỏa, ngươi có năng lực sống sót trong tay ta sao?"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Đưa tay.

Một đạo bạch sắc lưu quang từ trong tay hắn lướt đi.

Đó là một thanh trường kiếm như thủy tinh, kiếm khí lạnh thấu xương, khí tức vô cùng huyền ảo tỏa ra, hỏa diễm xung quanh khó mà ăn mòn mảy may.

Trên thân kiếm đó tản ra khí tức khởi nguyên!

"Đúng thế, kiếm chi khởi nguyên!"

Nguyên Sơ Chi Hỏa ánh mắt lóe lên, lộ ra vẻ ngưng trọng, từ trình độ nào đó, thanh kiếm trong tay Sở Cuồng Nhân là cùng cấp với

hắn.

"Nó là... Côn Ngô!"

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ Nguyên Sơ Chi Hỏa.

Vừa sải bước ra, mũi kiếm chém ra, kiếm quang chiếu rọi, ba ngàn cực đạo ẩn chứa ở trong đó, nhuệ khí xé nứt thiên địa, rung động âm dương càn khôn.

Nguyên Sơ Chi Hỏa ánh mắt ngưng tụ, đưa tay đánh ra một quyền.

Hỏa diễm xung quanh hóa thành một đóa Hỏa Liên nở rộ.

"Thần Hỏa Liên, phá!"

Ầm!

Hỏa Liên va chạm với kiếm khí, hỏa diễm khởi nguyên và ba ngàn cực đạo oanh kích, từng vết rách từ trong hư không lan tràn ra.

Dưới sự trùng kích kịch liệt, hai người Sở Cuồng Nhân, Nguyên Sơ Chi Hỏa đều lui ra ngoài, quanh thân tiên huy lưu chuyển.

"Lại đến."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, vung vẩy Côn Ngô trong tay.

Một đạo kiếm quang vắt ngang thiên địa, ba ngàn cực đạo pháp tắc lưu chuyển ở trong đó, tươi sáng chói mắt, giống như một dòng tinh hà sáng chói.

"Thần Hỏa Quyết, Phần Thiên Diệt Tinh!"

Nguyên Sơ Chi Hỏa ngưng tụ hỏa diễm khởi nguyên thành một cái hỏa cầu thật lớn, giống như một vầng liệt nhật mênh mông, đột nhiên nghiền ép mà ra.

Kiếm khí tiếp xúc với Đại Nhật.

Kiếm khí tiêu tán.

Đại Nhật bị đánh thành hai nửa.

Sở Cuồng Nhân, Nguyên Sơ Chi Hỏa va vào nhau sau đó nhanh chóng lùi lại.

"Ba ngàn cực đạo chi lực, lực lượng của Nhân Tổ, không ngờ được là còn có thể nhìn thấy trong cái kỷ nguyên này." Nguyên Sơ Chi Hỏa nói.

Khí tức khởi nguyên trên người hắn càng nồng đậm.

Sát ý với Sở Cuồng Nhân cũng càng ngày càng lãnh khốc.

"Như vậy để ngươi chứng kiến thứ càng thú vị hơn đi."

Sở Cuồng Nhân đằng không mà lên, tay cầm Côn Ngô, Kiếm chi đại đạo hiển hiện ra sau lưng hắn, cổ kim kiếm ý không ngừng phun ra ngoài.

"Kiếm hai mươi sáu!"

Kiếm khí kinh khủng tuyệt luân, phóng lên tận trời.

Mà Nguyên Sơ Chi Hỏa thấy thế, ánh mắt ngưng tụ: “Đến hay lắm! !"

Chương 2463 - Nguyên Sơ Chi Hỏa bại trốn, Tha Hóa Tự Tại Pháp cực hạn

Nguyên Sơ Chi Hỏa ánh mắt ngưng tụ, khởi nguyên khí tức lưu chuyển.

Một lượng lớn kim sắc hỏa diễm phóng lên tận trời.

Mỗi một sợi hỏa diễm đều dẫn theo một cỗ thần uy cực điểm, đủ để diệt sát cực đạo, ngàn vạn kim hỏa giao hội, hóa thành một tôn Thần Ma chi tướng.

"Hỏa Thần Nộ! !"

Hỏa Thần pháp tướng, đấm ra một quyền, đánh tới kiếm hai mươi sáu!

Trong cực đoan giao hội.

Kiếm quang, ánh lửa chiếu rọi tứ phương.

Khí tức không có gì sánh kịp, xung kích bát hoang, chấn thiên hám địa.

Chư thiên vì đó chấn động.

Ức vạn thần quang chiếu rọi, Thần Khốc Vực sụp đổ!

Sở Cuồng Nhân, Nguyên Sơ Chi Hỏa đứng mũi chịu sào, bị vô tận xung kích, sau đó bị chấn lui ra ngoài, như là sao chổi, liên tiếp đụng nát sơn phong.

Sở Cuồng Nhân một bộ áo trắng, có chút rối loạn.

Nhưng khí tức của hắn vô cùng mênh mông như cũ.

Ba ngàn cực đạo chi lực vờn quanh, sáng chói như trời sao, tóc đen bay phấp phới, như một tôn Ma Thần, cuồng ngạo chi khí chấn nhiếp cổ kim.

Cách hắn ức vạn dặm.

Ngọn lửa trên người Nguyên Sơ Chi Hỏa chập chờn, khí tức có chút hỗn loạn, Hỏa Thần pháp tướng sau lưng xuất hiện từng vết rách.

Hắn nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

Một kích vừa rồi, hắn đúng là rơi vào hạ phong!

Nhưng mà hắn tin thương thế của Sở Cuồng Nhân cũng chẳng tốt đẹp gì.

"Hỏa Thần vệ, giết hắn!"

Nguyên Sơ Chi Hỏa khẽ quát một tiếng.

Lập tức.

Chỉ thấy trong hư không xông ra từng bóng người toàn thân quấn hỏa diễm, mặc trường bào màu đen, mỗi một người, đều là Quân Vương Cảnh.

Đại Đạo Vô Tận, cũng có mấy người.

Đây là Hỏa Thần vệ.

Cũng là nô bộc của Nguyên Sơ Chi Hỏa.

"Ha ha, Nguyên Sơ Chi Hỏa lại muốn mượn tay người khác, nhưng dựa vào một chút nô tài mà muốn giết ta, ngươi không khỏi quá xem thường ta đi."

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng, Côn Ngô trong tay quét qua.

Kiếm quang tươi sáng như ngân hà, diệt sát từng Hỏa Thần vệ!

Hắn lại sải bước ra, vượt qua khoảng cách ngàn tỉ dặm, đi tới trên không Nguyên Sơ Chi Hỏa, đưa tay một kiếm chém xuống, kiếm quang hoàn toàn bao phủ đối phương.

"Hừ!"

Nguyên Sơ Chi Hỏa hừ lạnh một tiếng, tàn phá Hỏa Thần pháp tướng sau lưng lại oanh ra một quyền nữa, đỡ được một kích này, nhưng pháp tướng cũng theo đó vỡ vụn.

Nguyên Sơ Chi Hỏa, lại lùi nhanh lại.

Sở Cuồng Nhân khóe miệng hơi vểnh: “Lại đến!"

Hắn vung vẩy Côn Ngô trong tay, tiện tay một kiếm đều có diệt thế chi uy không thể địch nổi, khí thế cường đại mà sắc bén mênh mông, khiến cho người ta nhìn mà phát khiếp.

"Lui!"

Nguyên Sơ Chi Hỏa đột nhiên khẽ quát một tiếng.

Sau đó, hắn khởi nguyên khí tức oanh ra, ngăn lại một kích của Sở Cuồng Nhân, bóng người lùi nhanh lại: “Sở Cuồng Nhân, trận chiến ngày hôm nay chỉ là mới bắt đầu, thần chiến đã mở ra, ta chờ mong thời điểm cùng ngươi tái chiến!"

Bây giờ hắn cũng không phải là thời kỳ toàn thịnh, thực lực Sở Cuồng Nhân lại cao hơn hắn tưởng tượng, nếu như tiếp tục tái chiến tiếp, hắn không thắng được Sở Cuồng Nhân.

Không bằng lui trước, chờ khôi phục đỉnh phong lại chiến.

"Muốn đi?"

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng, kiếm ý không có gì sánh kịp phóng lên tận trời, ba ngàn cực đạo khí tức hóa thành một đạo kiếm quang mênh mông chém ra.

Kiếm khí xé rách cửu thiên.

Kiếm quang này khủng bố, vỡ vụn hư không, xé rách vũ trụ bích chướng.

Chư thiên cộng hưởng, tinh hà sụp đổ.

Nguyên Sơ Chi Hỏa ngạnh sinh sinh tiếp nhận một kiếm này, kêu lên một tiếng đau đớn, nhận lấy thương thế không nhỏ, nhưng vẫn cưỡng ép chống đỡ, lập tức rời khỏi chiến trường.

Các tộc quân vương thấy thế, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

"Sở Cuồng Nhân, thế mà ngay cả nguyên sơ đều có thể đánh chạy."

"Thật là quá kinh khủng, đó là nguyên sơ a, thế mà không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân, gia hỏa này không khỏi quá biến thái đi."

"Kinh khủng..."

Các tộc quân vương nuốt nước bọt.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn Nguyên Sơ Chi Hỏa chật vật mà chạy, nhếch miệng.

"Thôi đi, đó là nguyên sơ chúng thần? Không gì hơn cái này."

Sau đó.

Hắn nhìn về phía Thần Khấp Huyết, có chút hiếu kỳ quan sát đối phương.

Đây là vị nhân tộc chiến thần trong truyền thuyết...

Rất cường đại.

Từ khí tức phán đoán, đối phương đúng là rất cường đại.

Nhưng lại có chút không hợp với thiên địa quy tắc bốn phía, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến cho đối phương không cách nào phát huy ra toàn lực, bao gồm Nguyên Sơ Chi Hỏa cũng là vì nguyên nhân này, một thân chiến lực mới có thể mười không còn một.

"Xin ra mắt tiền bối."

Sở Cuồng Nhân lên trước thi lễ một cái.

"Ngươi, rất tốt, phi thường tốt." Thần Khấp Huyết nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng, lộ ra vẻ vui mừng, nói ra: "Cái kỷ nguyên này có các ngươi tồn tại, trận thần chiến này, chúng ta chưa hẳn không có cơ hội thắng."

"Chúng ta, sẽ thắng!"

Sở Cuồng Nhân kiên định nói.

"Không sai, chúng ta nhất định phải thắng!"

Thần Khấp Huyết ánh mắt ngưng trọng.

Đây là kỷ nguyên cuối cùng, cũng là thần chiến cuối cùng!

Là một trận chiến quyết định tương lai chư thiên.

"Tiền bối, theo chúng ta về thần quốc tĩnh dưỡng trước đi."

"Được."

Một bên khác.

Mệnh Bất Tuyệt có chút bối rối chạy trốn tới một ngọn núi.

Hắn thừa dịp Sở Cuồng Nhân đại chiến với Nguyên Sơ Chi Hỏa trốn.

Bởi vì vừa rồi hắn có loại dự cảm vô cùng mãnh liệt, đó là mình tiếp tục ở lại nơi đó, rất có thể sẽ bị giết chết.

Làm cường giả Vận Mệnh Chi Đạo, hắn cực kỳ tin tưởng cảm giác của mình.

"Quá kinh khủng, thật là quá kinh khủng."

"Không ngờ được là chiến lực của Sở Cuồng Nhân cường hoành đến mức này, từ sau Nhân Tổ, lại xuất hiện một tồn tại nắm giữ ba ngàn cực đạo chi lực."

Mệnh Bất Tuyệt lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Ba ngàn cực đạo chi lực.

Tuy là cực đạo nhưng ba ngàn loại cực đạo gộp chung vào một chỗ lực lượng vô cùng kinh khủng, dù cho là Chúa Tể, cũng có thể dễ dàng chống lại.

Mà trên ba ngàn cực đạo còn có ba ngàn Đại Đạo Vô Tận.

Ngày xưa Nhân Tổ dựa vào cỗ lực lượng này, cho dù không vận dụng Khởi Nguyên chi lực cũng có thể tung hoành chư thiên, lực áp vạn tộc! !

"Sở Cuồng Nhân đã trưởng thành đến trình độ này, xem ra phải đi tìm Nghịch Thần một chuyến." Mệnh Bất Tuyệt nỉ non.

Nghịch Thần, một trong số Thần Hoàng Cửu khanh.

Xa xưa đã từng giao hảo với Lục Nhãn nhất tộc.

Chống lại Sở Cuồng Nhân, không thể thiếu lực lượng của hắn.

……

"Chậc chậc, không ngờ được là trong cái kỷ nguyên này còn có người có thể tạo dựng ra khí vận thần quốc, thật là khiến người sợ hãi thán phục."

Thần Khấp Huyết nhìn Bàn Cổ Thần Quốc trước mắt, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng thừa cơ hỏi thăm vị cổ lão nhân tộc chiến thần này chuyện liên quan đến kỷ nguyên xưa nhất, nhất là chuyện liên quan tới Nhân Tổ.

Dù sao, hắn người mang Nhân Tổ chi thể, lại có được Tha Hóa Tự Tại Pháp.

Mặc dù không thấy mặt Nhân Tổ nhưng lại quan hệ không ít.

"Ngươi nắm giữ Nhân Tổ Tha Hóa Tự Tại Pháp, đúng không?"

"Đúng vậy, vậy ngươi có biết, dù cho là Nhân Tổ cũng không có thôi diễn môn tu hành pháp này đến cực hạn." Thần Khấp Huyết từ tốn nói.

Nghe đến nơi này, đám người không khỏi rung động.

Bọn họ nhìn thấy môn Tha Hóa Tự Tại Pháp này kinh khủng.

Có thể nói là chư thiên đệ nhất pháp môn.

Nhưng Thần Khấp Huyết lại nói, đây không phải cực hạn của pháp môn này!

Như vậy pháp môn này cực hạn sẽ kinh khủng đến cỡ nào a!

Nghĩ đến đây.

Đám người không khỏi nuốt xuống một chút nước bọt.

Mà Sở Cuồng Nhân nghe được tin tức này, lại không ngoài ý muốn bao nhiêu.

"Quả nhiên, pháp môn này không có đến cực hạn a."

Sở Cuồng Nhân nỉ non.

Lúc trước khi hắn vừa đạt được Tha Hóa Tự Tại Pháp, ẩn ẩn có cảm giác, pháp môn này, còn chưa tới cực hạn!

Quả nhiên, Nhân Tổ cũng biết điểm này, vậy đối phương có biện pháp nào có thể thôi diễn pháp môn này đến cực hạn sao?

Sở Cuồng Nhân có chút mong đợi nhìn Thần Khấp Huyết.

....

Chương 2464 - Ba ngàn đại đạo Chúa Tể Cảnh, tiến vào tạo hóa khởi nguyên

Thần Khấp Huyết cười cười, lấy một cái ngọc giản ra: “Phải để ngươi thất vọng, dù cho là Nhân Tổ, trước khi chết cũng không có thôi diễn pháp môn này đến cực hạn, chỉ là hắn để lại một chút cảm ngộ."

Sở Cuồng Nhân trịnh trọng tiếp nhận ngọc giản: “Ta đã biết."

Sau đó.

Hắn cho người ta sắp xếp cho Thần Khấp Huyết, đối phương là nhân tộc chiến thần, chiến lực cường đại, từng chém giết nguyên sơ, là chiến lực quan trọng trong thần chiến.

Sở Cuồng Nhân cũng trở về lĩnh hội ngọc giản trong tay.

Hình như Nhân Tổ thôi diễn được một góc tương lai, biết tương lai có người có thể nắm giữ Tha Hóa Tự Tại Pháp, cho nên để lại một chút cảm ngộ của mình về pháp môn này, giao cho Thần Khấp Huyết, mượn tay của hắn giao cho Sở Cuồng Nhân.

Mấy năm sau.

Sở Cuồng Nhân cũng xem hết tin tức trong ngọc giản.

Cũng có không ít thu hoạch.

Đối với Tha Hóa Tự Tại Pháp, hiểu càng thêm khắc sâu.

"Thì ra là thế."

"Nhân Tổ mặc dù nắm giữ ba ngàn pháp tắc nhưng hắn cũng chỉ dừng lại ở ba ngàn Đại Đạo Vô Tận Cảnh, cũng không đột phá Chúa Tể, lực lượng chân chính của hắn ở chỗ thân là một trong số nguyên sơ chúng thần, nắm giữ Khởi Nguyên chi lực."

"Mà Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp, dựa vào ba ngàn đại đạo, nếu tăng toàn bộ ba ngàn đại đạo lên tới Chúa Tể Chi Cảnh, như vậy Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp sẽ chân chính đạt đến cực hạn! Chỉ là, ba ngàn đại đạo Chúa Tể, sao có thể?"

Hắn đột phá ba ngàn cực đạo đã tiêu hao không ít tâm huyết.

Tiên đảo vô số tiên dược, hắn dùng hơn phân nửa, lúc này mới luyện chế được mấy trăm miếng Cực Đạo Đan, mượn nhờ Cực Đạo Đan chi lực, đột phá ba ngàn cực đạo.

Mà sau đó, còn có ba ngàn Đại Đạo Vô Tận.

Trên vô tận mới là Chúa Tể.

Nắm giữ ba ngàn đại đạo Chúa Tể, cái này, khả năng sao?

Cho dù Sở Cuồng Nhân tài tình kinh diễm cổ kim cũng khó có thể tưởng tượng, nắm giữ ba ngàn đại đạo Chúa Tể sẽ kinh khủng đến trình độ gì.

Có lẽ, đây cũng là điểm mấu chốt để đánh bại Thần Hoàng đi.

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

"Thần chiến đã mở ra, chỉ là ba ngàn cực đạo còn chưa đủ, ta lại tăng lên lần nữa, đạt tới ba ngàn Đại Đạo Vô Tận chi lực."

"Một mực bế quan khổ tu, muốn tăng lên đến ba ngàn Đại Đạo Vô Tận, không biết phải tới ngày tháng năm nào, xem ra cần phải tìm một chút ngoại lực mới được a."

Thần chiến đã mở ra.

Thần Hoàng cổ xưa nhất, cường đại nhất có thể thức tỉnh bất kỳ lúc nào.

Sở Cuồng Nhân có cảm giác cấp bách mãnh liệt.

"Đúng rồi, sao ta quên nó đi."

Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng.

Hắn bóng người lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Tiếp theo một cái chớp mắt.

Hắn đi tới bên cạnh một cái ao kim sắc, cái ao này lưu chuyển đạo đạo kim sắc quang hoa, huyền ảo Tạo Hóa pháp tắc nổi lơ lửng ở trong nước.

Đây chính là, Tạo Hóa Trì.

Phần thưởng cấp vĩnh hằng Sở Cuồng Nhân từng rút được.

Bàn Cổ Thần Quốc có thể nhân tài xuất hiện lớp lớp, trong thời gian ngắn, số lượng quân vương nhanh chóng tăng nhiều, cái Tạo Hóa Trì này làm ra tác dụng mười phần trọng yếu.

Không ít người trải qua Tạo Hóa Trì tẩy lễ, tư chất tăng nhiều.

Cái Tạo Hóa Trì này cũng là một chỗ bí mật thần quốc.

Mà hôm nay Sở Cuồng Nhân đến đây, là muốn mượn Tạo Hóa Trì chi lực, lĩnh hội ba ngàn Đại Đạo Vô Tận, đương nhiên, Tạo Hóa Trì chi lực bình thường không có khả năng giúp hắn làm được điểm này, nhưng dưới đáy Tạo Hóa Trì liên tiếp khởi nguyên!

Nếu hắn có thể đi vào khởi nguyên.

Đừng nói đột phá Đại Đạo Vô Tận, thậm chí có thể nắm giữ Khởi Nguyên chi lực.

Nhảy lên trở thành tồn tại như nguyên sơ chúng thần.

Nghĩ đến đây, Sở Cuồng Nhân bóng người lóe lên, trực tiếp tiến vào bên trong Tạo Hóa Trì.

Trong ao.

Một màn ánh sáng ngăn cản trước mặt Sở Cuồng Nhân.

Mà bên trong màn sáng có một mảng lớn Khởi Nguyên chi lực đang cuộn trào, đó chính là tạo hóa khởi nguyên, là Tạo Hóa chi đạo đầu nguồn!

"Cái màn sáng này, lần trước ta không thể đánh vỡ, nhưng bây giờ ta đã xưa đâu bằng nay, đánh vỡ cái màn sáng này, hẳn là không đáng kể đi."

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ.

Kiếm khí lưu chuyển.

Trong nháy mắt, trong ao nổi sóng.

Ngàn vạn Tạo Hóa Pháp Tắc lưu chuyển trong đó, mà màn ánh sáng kia nổi lên từng vòng từng vòng gợn sóng, nhưng lại cứng chắc như lúc ban đầu, không có bị phá hư.

"A, cái màn sáng này vượt quá dự liệu của ta."

Sở Cuồng Nhân hơi ngoài ý muốn.

Bây giờ hắn tiện tay một kích đều có thể diệt sát cực đạo.

Nhưng lại không đánh vỡ được cái màn sáng này.

Nhưng mà hắn cũng không nhụt chí.

Ánh mắt ngưng tụ, kiếm khí tái xuất, một kiếm này cường đại hơn vừa rồi mấy chục lần, một kích kinh khủng, rốt cục xé mở một vết nứt trên màn sáng.

Trong chốc lát.

Một cỗ khởi nguyên khí tức vô cùng nồng đậm từ trong đó phun ra ngoài.

Toàn bộ Bàn Cổ Thần Quốc vì đó chấn động.

Bọn người Lam Vương, Nhân Phi đang tu hành cảm nhận được cỗ khí tức này.

"Đây là khí tức gì?"

"Đại đạo trong cơ thể vì đó xao động..."

Ngay cả Thần Khấp Huyết đang tĩnh dưỡng đều đột nhiên mở hai mắt ra, nhìn về phía Tạo Hóa Trì, trong mắt dẫn theo kinh nghi bất định: “Khởi nguyên, là khí tức tạo hóa khởi nguyên, nhưng vì sao lại đột nhiên xuất hiện cỗ khí tức này? ?"

Chẳng lẽ bên trong Bàn Cổ Thần Quốc cất giấu một vị nguyên sơ?

Hay là có một vị đỉnh tiêm Chúa Tể nắm giữ Khởi Nguyên chi lực?

"Không đúng, tạo hóa Khởi Nguyên chi lực, cho dù là cổ xưa nhất cũng chỉ có Nhân Tổ và Tạo Hóa Chi Chủ nắm giữ mà thôi."

"Sao lại xuất hiện ở nơi này?"

Thần Khấp Huyết nhịn không được xuất quan.

Mấy người Lam Vương, Nhân Phi cũng đều hiện thân, đi vào trên không Tạo Hóa Trì.

Tạo hóa Khởi Nguyên chi lực vô cùng nồng đậm không ngừng từ trong đó tuôn ra, dần dần tràn ngập thần quốc, cỗ lực lượng này, vô cùng huyền ảo.

Cỗ tạo hóa chi lực này đối với tu sĩ thần quốc thì có rất nhiều chỗ tốt, không ít tu sĩ bị Khởi Nguyên chi lực bao phủ, đúng là có cảm giác.

Ngay cả Thần Khấp Huyết cũng cảm thấy mình và phương thiên địa này càng phù hợp.

Có thể phát huy ra lực lượng càng mạnh mẽ.

"Là Tạo Hóa Trì."

Lam Vương bóng người lóe lên, đi vào bên trong Tạo Hóa Trì, thấy được Sở Cuồng Nhân dưới đáy Tạo Hóa Trì, có chút kinh ngạc: “Là sư tôn."

"Ừm, Lam, chiếu cố thần quốc, ta vào khởi nguyên một chuyến."

Nói xong, hắn bóng người lóe lên, trực tiếp tiến vào tạo hóa khởi nguyên.

Mà sau khi hắn đi, dưới đáy Tạo Hóa Trì, vết rách trên bích chướng cũng nhanh chóng khép kín, tạo hóa Khởi Nguyên chi lực, không còn tuôn ra.

"Ao này kết nối khởi nguyên, không ngờ được là bên trong thần quốc cất giấu thứ không tầm thường như thế." Thần Khấp Huyết không khỏi kinh ngạc nói.

Khởi nguyên, sau khi ba ngàn đại đạo hiển hóa thì dần dần biến mất.

Cho dù là ở cổ xưa nhất, ngoại trừ nguyên sơ chúng thần nắm giữ Khởi Nguyên chi lực, gần như rất ít xuất hiện thứ có liên quan đến khởi nguyên.

Mà đây cũng là một trong số nguyên nhân khó mà chiến thắng nguyên sơ chúng thần.

Ao kết nối khởi nguyên...

Loại vật này, cho dù ở cổ xưa nhất cũng chưa từng nghe nói tới.

"Có những Khởi Nguyên chi lực này, hẳn là ta có thể thích ứng thiên địa quy tắc trong khoảng thời gian ngắn." Thần Khấp Huyết nhìn Khởi Nguyên chi lực từ bên trong Tạo Hóa Trì tiêu tán ra, hai mắt tỏa sáng, định tu hành ở chỗ này một phen.

Mọi người cũng không có ý kiến.

Bây giờ Thần Khấp Huyết là chiến lực đứng đầu nhất trong bọn họ.

Càng khôi phục đỉnh phong sớm càng tốt.

Một bên khác.

Bình thường tạo hóa khởi nguyên.

Sở Cuồng Nhân cảm giác Khởi Nguyên chi lực xung quanh, vô cùng sợ hãi thán phục.

Bây giờ hắn cảm giác mình ở bên trong một dòng sông, thân thể như nước chảy bèo trôi, mà cái khởi nguyên này cũng đang dần dần cải tạo thân thể của mình.

Để cho mình càng thêm đến gần khởi nguyên.

Hắn bắt đầu nếm thử lĩnh hội Đại Đạo Vô Tận chi lực.

Không được bao lâu, hắn nắm giữ một cỗ Đại Đạo Vô Tận lực lượng.

"Thật nhanh a."

Sở Cuồng Nhân không khỏi thán phục một tiếng.

....

Chương 2465 - Nguyên sơ thần quốc hiện thế, hai đại thần quốc khai chiến

"Tạo hóa khởi nguyên, quả nhiên không tầm thường."

Sở Cuồng Nhân thán phục một tiếng.

Tạo hóa khởi nguyên, giống như một dòng sông bao trùm hắn, để hắn như nước chảy bèo trôi trong khởi nguyên, mà ở trong quá trình này, hắn phun ra nuốt vào Khởi Nguyên chi lực, liên tiếp lĩnh hội Đại Đạo Vô Tận chi lực.

Mỗi loại cực đạo, tại hắn lĩnh hội, bị chuyển hóa thành Đại Đạo Vô Tận.

Thời gian trôi qua.

Sở Cuồng Nhân cũng không biết đã qua bao lâu.

Hắn lĩnh hội Đại Đạo Vô Tận chi lực, càng ngày càng nhiều.

Mà tại ngoại giới.

Bên trong Hồng Mông Đại Thế Giới gió nổi mây phun.

Cổ lão tồn tại của các tộc liên tiếp thức tỉnh, điều khiển phong vân, toàn bộ Hồng Mông Đại Thế Giới đi tới một cái giai đoạn trước nay chưa từng có.

Trong lúc mơ hồ, có khôi phục cổ xưa, quân vương khắp nơi, Đại Đạo nhiều như chó, vô số sinh linh vừa hưng phấn vừa sợ thay đổi này.

Loại rầm rộ này chắc chắn sẽ sinh ra rất nhiều cơ duyên.

Nhưng cùng lúc, không cẩn thận sẽ bị quân vương không biết từ nơi nào xuất hiện một bàn tay chụp chết, hoặc là bị lâm vào cường giả đứng đầu chi chiến, bị dư ba nổ chết, tỉ lệ tử vong có thể nói là cao tít.

Quân vương chi chiến, vốn là vô cùng doạ người.

Động một chút lại sẽ có hàng trăm triệu sinh linh vẫn lạc.

Mà bây giờ, động một chút thì là quân vương hỗn chiến.

Đánh cho chư thiên đều đang dao động.

Thật là đáng sợ.

Nhưng có một chỗ lại là Thánh Địa trong suy nghĩ không ít sinh linh.

Đó chính là Bàn Cổ Thần Quốc.

So với địa phương khác hỗn loạn, Bàn Cổ Thần Quốc có thể nói là phi thường hài hòa, bên trong thần quốc này, quân vương đông đảo, hơn nữa còn sẽ duy trì trật tự bên trong thần quốc, trừ ra, thần quốc khí vận gia trì, tu sĩ có thể nói là người người như rồng, tùy tiện một người ra ngoại giới đều là thiên tài tu hành.

Gần như tất cả mọi người cho rằng, thần quốc sẽ là Chúa Tể tương lai.

"Thần quốc, còn có Sở Cuồng Nhân, thực lực người này đáng sợ, không cách nào phỏng đoán, tương lai thành Chúa Tể cũng là chuyện dễ như trở bàn tay."

"Đúng vậy a, nghe nói hắn còn từng đánh bại nguyên sơ."

"Chặc chặc, thật là đáng sợ a."

……

"Bàn Cổ Thần Quốc, Chúa Tể tương lai?"

Trong một cung điện rộng lớn.

Một thanh niên ngồi trên kim sắc vương tọa, trên mặt lộ ra vẻ đăm chiêu, mà bên cạnh hắn còn có mấy bóng người đặt song song.

Trong đó bao gồm Nguyên Sơ Chi Hỏa và... Nghịch Thần.

"Hoàng tử, Bàn Cổ Thần Quốc quá phách lối, nếu không để cho ta đi một chuyến, ta sẽ lấy thủ cấp Sở Cuồng Nhân về!"

Một nam tử người mặc chiến giáp màu đen lạnh giọng nói.

Thanh niên kim bào khoát tay áo: “A, không gấp, chơi với bọn họ, ta cũng muốn nhìn một chút Bàn Cổ Thần Quốc này có mấy phần năng lực, không phải bọn họ ỷ có thần quốc sao? Vậy chúng ta cũng làm ra một cái thần quốc!"

Lời vừa nói ra, mấy người Nguyên Sơ Chi Hỏa hai mắt tỏa sáng.

"Hoàng tử định mở ra thần quốc sao?"

"Vâng."

Thần Hoàng Tử khẽ cười một tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ hào hứng: “Luận thần quốc, nguyên sơ thần quốc ta mới là cổ xưa nhất mạnh nhất!"

Mấy người tới chỗ sâu trong một tòa cung điện.

Ở chỗ này có một cây kim hoàng sắc thủy tinh lơ lửng.

Thủy tinh tản ra khí tức vô cùng huyền ảo, trận trận khí vận phun ra nuốt vào ở trong đó, Thần Hoàng Tử nhìn thủy tinh, ánh mắt lộ ra lửa nóng: “Thần quốc, phụ hoàng ta từng giao quyền năng mở ra thần quốc cho ta, đã đến thời điểm để nguyên sơ thần quốc tái hiện thế gian, để những người đó xem cái gì mới là thần quốc!"

Nói xong, trên thân Thần Hoàng Tử tách ra từng đạo thần hoa.

Mấy người Nguyên Sơ Chi Hỏa, Nghịch Thần cũng bắt đầu thôi động Khởi Nguyên chi lực.

Lực lượng liên tục không ngừng rót vào bên trong thủy tinh.

Lập tức, thủy tinh tách ra hào quang vô cùng sáng chói, tựa như một hòn đá ném vào mặt hồ, lấy thủy tinh làm trung tâm, trận trận gợn sóng không gian nổi lên, khuếch tán mà ra, dần dần bao trùm phạm vi mấy cái đại vực.

Gợn sóng chỗ đến, từng tòa cung điện lầu các hiển hiện, trong chớp mắt trở thành từng tòa thành trì to lớn, vô cùng hùng vĩ.

Hồng Mông Đại Thế Giới, vì thế mà chấn động.

Các loại dị tượng, liên tiếp.

Không ít quân vương đều nhận ra cỗ khí tức vô cùng mênh mông đó.

"Đó, đó là thần quốc! ! Lại một cái thần quốc!"

"Làm sao lại đột nhiên xuất hiện một cái thần quốc? Chuyện gì xảy ra?"

Tất cả mọi người nhìn thần quốc đột ngột xuất hiện đó, chấn động không gì sánh nổi.

Bên trong thần quốc, cung điện lầu các, vàng son lộng lẫy, các loại Tiên gia phúc địa xuất hiện trong đó, tiên cầm Thần thú nhiều vô số kể, vô cùng sáng chói.

Cái thần quốc này, đằng không mà lên, treo cao trên chín tầng trời.

Mà bên trong Bàn Cổ Thần Quốc.

Thần Khấp Huyết cũng chú ý tới thần quốc bỗng nhiên xuất hiện đó, hắn nhìn thần quốc, ánh mắt ngưng trọng: "Là nguyên sơ thần quốc! Chỉ có hai người có thể mở ra nguyên sơ thần quốc, Thần Hoàng và Thần Hoàng Tử!"

"Xem ra, là Thần Hoàng Tử thức tỉnh."

Nếu là Thần Hoàng thức tỉnh, chắc chắn bọn họ sẽ biết.

Không có khả năng không hề có động tĩnh gì.

Nguyên sơ thần quốc xuất hiện, để Hồng Mông Đại Thế Giới vì thế mà chấn động.

Mà Bàn Cổ Thần Quốc, mấy người Lam Vương cũng tề tụ một đường.

"Thần Hoàng Tử chính là Thần Hoàng chi tử, cũng là một trong Cửu khanh, cái nguyên sơ thần quốc này tái hiện thế gian, hẳn là đối phương giở trò quỷ, bọn họ có nguyên sơ thần quốc làm đại bản doanh, một trận chiến này, càng thêm gian nan."

"Không chỉ có như thế, đoán chừng rất nhanh, nguyên sơ thần quốc sẽ phái người ra."

Mấy người đều đang bàn tán.

Ngoại trừ Sát Lục Thần Quốc, Bàn Cổ Thần Quốc, nguyên sơ thần quốc là hai cái thần quốc cường đại nhất Hồng Mông Đại Thế Giới, một cái đứng ở hộ thế một phương, một cái đứng ở diệt thế một phương, giữa hai bên, tất có một trận chiến.

Nguyên sơ thần quốc đã hiện thế, như vậy bọn họ chắc chắn sẽ không ngồi im.

Mục tiêu khai đao thứ nhất, chính là Bàn Cổ Thần Quốc, nếu Bàn

Cổ Thần Quốc bại, thế lực phản kháng khác có thể nói không có ý nghĩa.

"Khấp Huyết tiền bối, chừng nào thì ngươi có thể khôi phục chiến lực đỉnh phong."

Cố Linh Lung nhìn Thần Khấp Huyết hỏi.

"Chí ít còn cần ba trăm năm!"

Thần Khấp Huyết hít sâu một hơi, mặc dù có Tạo Hóa Trì tạo hóa Khởi Nguyên chi lực tương trợ, nhưng muốn khôi phục đỉnh phong cũng không phải chuyện một sớm một chiều.

"Ba trăm năm..."

Cố Linh Lung ánh mắt kiên định nói: "Vậy chúng ta thủ ba trăm năm!"

Trong vòng ba trăm năm.

Bàn Cổ Thần Quốc tuyệt không thể để nguyên sơ thần quốc công phá!

Bên trong nguyên sơ thần quốc.

Thần Hoàng Tử giơ cao hai tay, hét lớn một tiếng: “Tỉnh lại! !"

Lập tức.

Chỉ thấy một khối mộ địa nguyên sơ thần quốc, một cái tay đột nhiên từ bên trong thổ nhưỡng đưa ra ngoài, một nam tử từ trong mộ bò lên.

Không chỉ có là hắn.

Còn có một số tồn tại cũng khôi phục từ trong ngủ say.

Thần Hoàng Tử nhìn một màn này, vô cùng hài lòng: “Rất tốt, thần quốc huy hoàng vĩnh tồn, thần quốc các tướng sĩ, theo ta... xuất chinh! !"

Thần Hoàng Tử hăng hái, suất lĩnh một đám thần quốc tướng sĩ khôi phục từ trong ngủ say, trùng trùng điệp điệp xuất phát đi đến Bàn Cổ Tông.

Chỗ đến, thiên địa chấn động, nhật nguyệt vô quang.

Chú ý tới điểm này, các tu sĩ vô cùng kinh hãi.

"Bàn Cổ Thần Quốc sẽ khai chiến với nguyên sơ thần quốc sao? !"

"Trời ạ, sẽ là một trận chiến vô cùng kinh thiên động địa a."

"Hai đại thần quốc khai chiến, từ xưa đến nay, vô cùng hiếm thấy a."

Thần quốc khai chiến, toàn bộ Hồng Mông Đại Thế Giới đều chú ý.

Tất cả mọi người biết, trận chiến này sẽ liên quan đến chư thiên cách cục.

Mà một bên khác.

Bàn Cổ Thần Quốc cũng biết nguyên sơ thần quốc phát binh, trùng trùng điệp điệp mà đến, cả đám đều nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ đợi chiến đấu giáng lâm.

Chương 2466 - Thần Hoàng Tử thăm dò, không thành kế, một cái quá thời hạn nhỏ nhân vật phản diện

Hai đại thần quốc giao chiến, tất nhiên là vô cùng kinh thiên động địa.

Chỉ là nguyên sơ thần quốc xuất binh, thanh thế đã vô cùng to lớn, Đại Đạo tu sĩ nhiều vô số kể, quân vương động một tí trên trăm.

Cực kỳ kinh khủng.

Đội quân này, chỗ đến, thiên địa chấn động.

Mà một bên khác.

Bàn Cổ Thần Quốc cũng trận địa sẵn sàng đón quân địch.

So với nguyên sơ thần quốc, Bàn Cổ Thần Quốc để uẩn kém hơn một chút, dù sao nguyên sơ thần quốc quá cổ xưa, mặc dù trong tuế nguyệt lâu dài một mực bị phong tồn, nhưng để uẩn vẫn vô cùng đáng sợ.

Nguyên sơ thần quốc quân đội trùng trùng điệp điệp mà tới.

Bọn họ cũng không có tiến vào địa vực Bàn Cổ Thần Quốc.

Bởi vì, bọn họ biết thần quốc tính chất đặc thù, biết Sở Cuồng Nhân bên trong thần quốc, có chiến lực gần như vô địch, khó mà đánh bại.

Lúc đầu đối phương chiến lực đã rất khủng bố, ba ngàn cực đạo chi lực, ai dám trêu chọc? Chớ nói chi là lại thêm khí vận thần quốc gia trì.

Cho nên, bọn họ định khiêu chiến bên ngoài thần quốc.

"Sở Cuồng Nhân, ra nhận lấy cái chết!"

Một quân vương nguyên sơ thần quốc tiến tới một bước.

Gầm lên giận dữ, tiếng gầm cuồn cuộn như lôi đình.

Toàn bộ Bàn Cổ Thần Quốc, tất cả đều nghe được nhất thanh nhị sở.

Bọn người Lam Vũ, Sở Hồng nhịn không được lông mi cau lại: “Khốn kiếp, bọn gia hỏa này không dám vào vào thần quốc, chỉ dám ở bên ngoài khiêu khích chúng ta."

"Đừng mắc lừa."

Đám người mắt điếc tai ngơ đối với ngoại giới khiêu khích.

Người của nguyên sơ thần quốc, khiêu chiến mấy ngày mấy đêm, các loại từ ngữ vũ nhục tính cực cao không ngừng ném ra, nghe được người nghiến răng.

Cuối cùng.

Bọn người Lam Vương trực tiếp mở ra một cái kết giới cách âm, mắt điếc tai ngơ.

"Hô, rốt cục thanh tịnh."

Sở Hồng thở dài một hơi.

Nhưng Cố Linh Lung lại rơi vào trầm tư: “Không thích hợp, có một chút không thích hợp, người của nguyên sơ thần quốc, sẽ dùng phép khích tướng cấp thấp như vậy sao?"

"Không đúng, bọn họ đang thăm dò!"

Cố Linh Lung ánh mắt ngưng tụ.

Mà một bên khác.

Đại quân nguyên sơ thần quốc.

Thần Hoàng Tử sờ lên cằm: “Dựa theo trên tình báo, Sở Cuồng Nhân tính tình cuồng ngạo, bị người nhục mạ như thế, hắn chịu được? ?"

"Hoặc là bây giờ Sở Cuồng Nhân không thể hiện thân? !"

Nghĩ đến khả năng sau, Thần Hoàng Tử không khỏi hai mắt tỏa sáng: “Những năm này Sở Cuồng Nhân đúng là chưa từng xuất hiện, hắn đang bế quan?"

Nếu thật sự là như thế.

Thần Hoàng Tử chậm rãi đứng dậy, trên thân bộc phát ra uy thế vô cùng lạnh thấu xương.

Bên trong khí vận thần quốc, chỉ có thần quốc chi chủ mới có thể có được khí vận chi lực tăng phúc, tu sĩ còn lại hoàn toàn không thể lợi dụng lực lượng tăng lên chiến lực.

Chỉ cần Sở Cuồng Nhân không cách nào ra tay.

Như vậy, bọn họ có thể không hề cố kỵ tiến công.

"Thần Hoàng Tử, người của chúng ta khiêu chiến bên ngoài thần quốc đã mấy ngày mấy đêm, Sở Cuồng Nhân vẫn không có xuất hiện, xem ra hắn không thể nào ra tay thật, hoặc là nói bây giờ không có ở bên trong thần quốc." Nguyên Sơ Chi Hỏa nói.

"Vậy thì... động thủ đi!"

Thần Hoàng Tử từ tốn nói.

Nhưng khi hắn chuẩn bị chỉ huy đại quân tiến công Bàn Cổ Thần Quốc, một đạo chưởng kình kinh khủng vô biên ẩn chứa phong lôi càn khôn lực lượng pháp tắc đánh ra.

Oanh! !

Quân vương khiêu chiến bị một kích này ngạnh sinh sinh oanh thành sương máu!

Lam Vương ngẩng đầu dậm chân mà ra, cười lạnh nói: "Nguyên sơ thần quốc, cãi nhau ở bên ngoài có ý nghĩa gì? Có gan, tấn công vào a! !"

Nghe đến nơi này, bọn người Thần Hoàng Tử sửng sốt một chút.

Bọn họ đoán sai rồi?

Lam Vương dám đáp lại bọn họ khiêu khích, chẳng lẽ Sở Cuồng Nhân bên trong thần quốc?

"Hừ, phô trương thanh thế thôi."

Thần Hoàng Tử hừ nhẹ một tiếng, muốn muốn ra tay.

Nhưng lại gặp Bàn Cổ Thần Quốc đột nhiên hành động bất ngờ, bên trong thần quốc, từng cái kết giới cấm chế đều bị đóng lại! !

Toàn bộ Bàn Cổ Thần Quốc không hề đề phòng bọn họ!

Nguyên sơ thần quốc quân đội lập tức ngây ngẩn cả người.

Tình huống như thế nào?

Bàn Cổ Thần Quốc chuẩn bị đầu hàng sao?

"Không đúng, bọn họ đang dẫn dụ chúng ta tiến vào thần quốc, một khi chúng ta đi vào, sẽ mặc cho Sở Cuồng Nhân làm thịt."

Thần Hoàng Tử nói, ngăn đại quân tiến lên.

Nguyên Sơ Chi Hỏa, Nghịch Thần cũng cảm thấy có lý.

Khí vận trong Bàn Cổ Thần Quốc, vô cùng kinh khủng, Sở Cuồng Nhân trong thần quốc, lực lượng gần như là vô địch, dù cho là Chúa Tể cũng bị áp chế, nếu bọn họ tùy tiện tiến công, hậu quả khó mà lường được.

......

"Người càng thông minh càng đa nghi."

"Chúng ta mở kết giới ra, để phòng thủ trống rỗng, đối diện người lĩnh quân sẽ hoài nghi có phải chúng ta âm thầm thiết hạ cạm bẫy hay không, cho nên bọn họ tuyệt đối không dám tùy tiện tiến công." Cố Linh Lung từ tốn nói.

Nếu như Sở Cuồng Nhân ở đây, chắc chắn biết một chiêu này là cái gì.

Không thành kế!

"Thế nhưng là Linh Lung tỷ, chúng ta như vậy có thể hù dọa bọn họ bao lâu?"

Sở Hồng nói.

Bây giờ Sở Cuồng Nhân bên trong tạo hóa khởi nguyên. Hắn không hiện thân, Bàn Cổ Thần Quốc thiếu lực lượng tuyệt đối, nếu bọn người Thần Hoàng Tử tấn công vào, chỉ sợ là một trận huyết tinh chém giết.

Bàn Cổ Thần Quốc tử thương, chắc chắn sẽ phi thường thảm trọng.

"Có thể hù bao lâu thì bao lâu, chỉ cần chúng ta không ra khỏi thần quốc, cho dù là chúng ta chết rồi, sau khi phu quân xuất quan cũng có thể lợi dụng thần quốc lực lượng phục sinh chúng ta." Cố Linh

Lung từ tốn nói, đây cũng là nhất trọng bảo hộ.

Sở Cuồng Nhân phục sinh đám người, là chỗ dựa lớn nhất của các nàng.

"Cũng thế..." Sở Hồng gật gật đầu: “Nhưng nghe bọn họ khiêu khích ở bên ngoài, thật sự là khó chịu, ta ra chiếu cố bọn họ!"

Sở Hồng bóng người lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Bên ngoài thần quốc.

Lam Vương một mình đứng lơ lửng trên không, quanh thân tản ra khí tức mênh mông.

Đối diện, đại quân nguyên sơ thần quốc, ngo ngoe muốn động. Nhưng từ đầu đến cuối không dám tùy tiện tiến công.

Lúc này.

Một trận khí tức nóng rực ầm vang nổ tung.

Một đạo Thần Hoàng hư ảnh lôi cuốn hoàng hỏa, nghiền ép mà ra, hung hăng đánh vào trong đại quân thần quốc, không ít binh sĩ bị ngọn lửa đốt thành tro bụi.

"Nguyên sơ thần quốc, thứ hèn nhát, có gan đến a! !"

Sở Hồng đi ra thần quốc, hoành thương khiêu khích.

Nàng nói như vậy khiến cho một chút quân vương thần quốc sắc mặt có chút âm trầm.

"Đồ hỗn trướng."

"Một quân vương nho nhỏ, thế mà phách lối như vậy!"

"Hoàng tử, để cho ta đi gặp nàng một lần."

Một quân vương không nhẫn nại được. Vừa sải bước ra, xông về Sở Hồng, lĩnh vực thi triển ra. Đây là một quân vương nấc thang thứ nhất. Đặt ở Hồng Mông Đại Thế Giới cũng là một cường giả đỉnh cao.

Nhưng Lam Vương nhìn đối phương một chút, tiện tay đánh ra một bàn tay, phịch một tiếng, quân vương xông lên trực tiếp bị đập nát.

"Đến mấy người đủ phân lượng đi."

Lam Vương thản nhiên nói.

"Khốn kiếp!"

Một tiếng quát lạnh vang lên. Trong hư không, hắc ám lực lượng lưu chuyển mà ra.

Là Mạt Nhật Chi Ám.

Sau khi bị Hắc Ám Ma Quân thôn phệ hơn phân nửa lực lượng, lực lượng còn lại của hắn khôi phục trong thần quốc, cũng dần dần ngưng tụ lại. Lực lượng bây giờ đã là toàn bộ lực lượng của Mạt Nhật Chi Ám. Không đủ một nửa thời kỳ toàn thịnh.

Chuyện này khiến hắn vô cùng biệt khuất. Hắn vô cùng hận Bàn Cổ Thần Quốc.

"Giết!"

Mạt Nhật Chi Ám đánh ra một chưởng, nhưng Lam Vương thấy thế, tiện tay đánh ra một bàn tay, đúng là đánh cho Mạt Nhật Chi Ám lùi lại mấy chục bước.

"Mạt Nhật Chi Ám? Một tiểu nhân vật phản diện quá thời hạn thôi."

Lam Vương hừ nhẹ một tiếng, cực kỳ khinh thường.

Mà Mạt Nhật Chi Ám nghe nói như vậy, sắc mặt biến hóa không chừng, tức giận đến toàn thân run rẩy, nhưng bị một bàn tay đánh cho lùi lại mấy chục bước, hắn hoàn toàn không có cách phản bác, hắn bây giờ, ngay cả Lam Vương cũng đánh không lại.

....

Chương 2467 - Giằng co, phô trương

thanh thế, dọa chạy Nguyên Sơ Chi Hỏa

"Hừ, Lam Vương nho nhỏ, cũng dám làm càn!"

Một tiếng hừ lạnh vang lên, chỉ thấy Nghịch Thần sải bước ra, lực lượng so với Chúa Tể bình thường chỉ có hơn chứ không kém tiết ra.

Oanh, oanh...

Nghịch Thần chi lực liên tiếp đánh nát hư không.

Lam Vương thấy thế, ánh mắt ngưng tụ, thôi động lực lượng đến cực hạn. Đại Đạo Vô Tận chi lực, bắn ra. Nương theo một tiếng oanh minh. Lam Vương nhanh lùi lại, dẫn theo Sở Hồng lui về thần quốc.

"Có gan vào thần quốc ta chiến một trận!"

Giọng nói của Lam Vương chậm rãi quanh quẩn ra.

"Hừ, ngươi cho rằng ta sẽ trúng kế sao?"

Nghịch Thần hừ lạnh một tiếng, kiên quyết không vào thần quốc. Mặc dù hắn có lòng tin với thực lực của mình. Nhưng vào thần quốc của Sở Cuồng Nhân, ai cũng không có nắm chắc có thể đối mặt, nhất là những nguyên sơ bọn họ, bây giờ còn chưa hoàn toàn khôi phục thực lực.

"Nghịch Thần, viễn công!"

Lúc này, Thần Hoàng Tử từ tốn nói.

Nghịch Thần hai mắt tỏa sáng: “Tốt!"

Hắn đưa tay, trên thân bộc phát ra uy thế không có gì sánh kịp, pháp tắc đổ xuống, hóa thành một cái cự chưởng kinh thiên, đánh phía thần quốc.

Một kích này, bá đạo phi thường!

Tiếp theo một cái chớp mắt, chỉ thấy thần quốc hào không đề phòng, có từng đạo cấm chế đột nhiên nổi lên, hóa thành một cái trận pháp cự đại.m Dương Chi Lực lưu chuyển, Thái Cực Đồ hiển hiện.

Một chưởng của Nghịch Thần bị đón đỡ.

Bàn Cổ Thần Quốc thành lập đã được một thời gian, Sở Cuồng Nhân đương nhiên sẽ không coi nhẹ vấn đề phòng ngự của thần quốc, thiết hạ nhiều trận pháp.

Thân là đứng đầu Trận Pháp Bảng, hắn thiết lập trận pháp cũng không đơn giản. Vòng vòng đan xen, biến hóa khó lường. Dù cho là Chúa Tể cũng không thể phá dễ dàng.

"Tiếp tục công kích."

"Trận pháp mạnh như thế nào đi nữa cũng có cực hạn."

Thần Hoàng Tử thản nhiên nói. Bây giờ hắn không dám dẫn người tiến vào thần quốc, nhưng công kích từ xa thì có thể làm được, thân là nguyên sơ, cho dù bọn họ cách mấy chục cái đại vực cũng có lực lượng hủy thiên diệt địa, phá hư Bàn Cổ Thần Quốc cũng không là vấn đề.

Trong lúc nhất thời. Trong đại quân nguyên sơ thần quốc, các loại năng lượng liên tiếp tiết ra. Đủ loại công kích, đánh vào trận pháp của Bàn Cổ Thần Quốc.

Toàn bộ Bàn Cổ Thần Quốc chấn động.

"Ba trăm năm, chỉ cần chống nổi ba trăm năm là được."

Cố Linh Lung nỉ non.

Trận pháp của Bàn Cổ Thần Quốc, vô cùng cường đại, thần quốc đại quân nhất thời không cách nào công phá, nhưng mở một chút lỗ hổng ở phạm vi cục bộ vẫn có thể làm được.

Thời gian kế tiếp.

Một phương phòng thủ, một phương tiến công. Phe tấn công ngẫu nhiên xé rách lỗ hổng trên trận pháp thần quốc, phái ra một phần nhỏ quân đội xông vào bên trong thần quốc, nhưng đều bị bọn người Lam Vương ngăn lại.

Mà bọn người Thần Hoàng Tử, Nguyên Sơ Chi Hỏa bởi vì kiêng kị Sở Cuồng Nhân, cũng không dám mạo hiểm tiến vào Bàn Cổ Thần Quốc.

Trong lúc nhất thời, tình hình chiến đấu lâm vào trạng thái giằng co.

Hơn hai trăm năm sau.

Nguyên Sơ Chi Hỏa có chút không nhẫn nại được: “Hoàng tử, ta nguyện tiến vào thần quốc chiến một trận, thăm dò Sở Cuồng Nhân phải chăng có trong thần quốc."

"Không được, ngươi là một trong Cửu khanh, Hư Không Chi Chủ đã vẫn lạc, nếu ngay cả ngươi cũng vẫn lạc, thần quốc ta sẽ bị đả kích không nhỏ, lần này đến đây tiến đánh Bàn Cổ Thần Quốc cũng chỉ là một lần dò xét, không cần thiết góp ngươi vào." Thần Hoàng Tử thản nhiên nói, cự tuyệt yêu cầu của Nguyên Sơ Chi Hỏa.

"Nhưng Hoàng tử, cứ tiếp tục như thế cũng không được chuyện gì, ta cũng có một ít sức tự vệ, nếu phát hiện Sở Cuồng Nhân, ta sẽ lập tức rời khỏi, tuyệt đối sẽ không dây dưa với hắn." Nguyên Sơ Chi Hỏa nói.

"Vậy, cho phép ngươi thử một lần!"

Thấy Nguyên Sơ Chi Hỏa cố chấp như thế, Thần Hoàng Tử đồng ý cho hắn thử một lần.

Nguyên Sơ Chi Hỏa bóng người lóe lên, hóa thành một đạo hỏa lưu tinh, cường thế phóng tới trận pháp Bàn Cổ Thần Quốc, xé mở một lỗ lớn ở trong đó.

Oanh! !

Nguyên Sơ Chi Hỏa rơi xuống đất, trong nháy mắt. Khởi nguyên khí tức vô cùng kinh khủng khuếch tán mà ra, kinh thiên động địa.

"Hôm nay, diệt Bàn Cổ Thần Quốc!"

Nguyên Sơ Chi Hỏa thét dài một tiếng.

Sắc mặt đám người Lam Vương, Nhân Phi hơi đổi một chút. Để bọn họ đối mặt một vị nguyên sơ vẫn quá miễn cưỡng.

Nhưng ở thời điểm này. Chỗ sâu trong Bàn Cổ Thần Quốc, một đạo kiếm quang phóng lên tận trời.

"Ngươi, đến tìm cái chết sao?"

Giọng nói lạnh nhạt quanh quẩn ra. Kiếm ý phô thiên cái địa bao phủ bốn phương tám hướng!

Đó là kiếm ý của Sở Cuồng Nhân!

Giờ khắc này.

Sắc mặt đám người Nhân Phi, Lam Vương vô cùng phấn chấn.

Mà Nguyên Sơ Chi Hỏa thì là lộ vẻ bối rối, thân ở bên trong Bàn Cổ Thần Quốc, hắn hoàn toàn không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

Đối phương ở trong thần quốc! ?

Nguyên Sơ Chi Hỏa không nói hai lời, bóng người lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang lướt về phía nơi xa, có chút hoảng hốt chạy bừa trốn ra thần quốc.

Chỗ sâu trong thần quốc, kiếm ý dần dần tiêu tán. Cố Linh Lung tay cầm Côn Ngô, có chút thở dài một hơi, nàng nhìn Côn Ngô trong tay, khẽ cười nói: "Đa tạ ngươi, Côn Ngô."

Kiếm ý vừa rồi cũng không phải là Sở Cuồng Nhân đích thân tới mà là Côn Ngô Kiếm phát ra. Giọng nói cũng là Cố Linh Lung bắt chước, giống như đúc.

Sở Cuồng Nhân đi tạo hóa khởi nguyên, để kiếm này lại. Trải qua tu hành những năm này, tu vi Cố Linh Lung tăng lên không ít. Tay cầm Côn Ngô, nàng cũng tương đương với một Chúa Tể.

Chỉ là nếu như nàng ra mặt chiến một trận chính là bại lộ sự thật Sở Cuồng Nhân không tại thần quốc, cho nên mới dùng kiếm ý tạm thời dọa lùi Nguyên Sơ Chi Hỏa.

Bên ngoài Bàn Cổ Thần Quốc. Một đạo hỏa quang vọt ra. Là Nguyên Sơ Chi Hỏa.

Nhìn thấy hắn, đám người vội vàng hỏi thăm tình huống.

"Sở Cuồng Nhân ở trong thần quốc, ta cảm nhận được kiếm ý của hắn!"

Nguyên Sơ Chi Hỏa nói.

Nghe đến nơi này, bọn người Nghịch Thần lông mi cau lại. Nếu như Sở Cuồng Nhân ở trong thần quốc, vậy bọn họ càng không thể đi vào.

Nhưng Thần Hoàng Tử nhìn Nguyên Sơ Chi Hỏa lông tóc không hao tổn, lại lộ ra dị sắc: “Nói kĩ quá trình ngươi gặp Sở Cuồng Nhân."

Nguyên Sơ Chi Hỏa kể lại.

Sau khi nghe xong, Thần Hoàng Tử lại hai mắt tỏa sáng: “Ha ha, giả, đều là giả, Sở Cuồng Nhân hoàn toàn không trong thần quốc, nếu như hắn trong thần quốc, Nguyên Sơ Chi Hỏa sao lại lông tóc không hao tổn đi ra được, hắn chỉ cảm nhận được một đạo kiếm ý, rõ ràng chính là có người cáo mượn oai hùm, cố lộng huyền hư!"

"Thì ra là thế."

"Hoàng tử quả nhiên anh minh."

Mà sắc mặt Nguyên Sơ Chi Hỏa lại không dễ nhìn lắm, mình lại bị một đạo kiếm ý hù chạy, có thể nói là vô cùng nhục nhã a! !

"Không cần biết là ai dùng kiếm ý của Sở Cuồng Nhân cáo mượn oai hùm, ta muốn nghiền xương hắn thành tro!" Nguyên Sơ Chi Hỏa vô cùng phẫn nộ nói.

"Tất cả mọi người, xuất chinh!"

Thần Hoàng Tử phất tay áo, cho tất cả mọi người cùng xông vào thần quốc.

Oanh, oanh, oanh...

Nguyên Sơ Chi Hỏa, Nghịch Thần, Thần Hoàng Tử, ba Cửu khanh liên thủ. Tăng thêm quân vương còn lại, thậm chí Đại Đạo Vô Tận công kích.

Đại trận Bàn Cổ Thần Quốc xuất hiện đại quy mô sụp đổ, từng tu sĩ xông vào thần quốc, tiếng hô giết rung trời hám địa, vô cùng kinh người.

Bên trong thần quốc.

Cố Linh Lung ánh mắt ngưng tụ, tay cầm Côn Ngô.

"Xem ra chỉ có thể toàn lực đánh một trận!"

Mấy người Lam Vương, Nhân Phi cũng đều ngưng thần giới chuẩn bị, bởi vì có vết xe đổ lần trước, bọn họ cũng không e ngại tử vong. Thế nhưng bọn họ cũng sẽ không ngồi xem bọn người Thần Hoàng Tử phá hư thần quốc.

Hơn nữa bên trong Bàn Cổ Thần Quốc có không ít bảo vật, những thứ đó cũng không thể vô cớ làm lợi nguyên sơ thần quốc.

"Giết!"

"Tu sĩ Bàn Cổ Thần Quốc, chết đi cho ta."

"Hừ, chúng ta sẽ không chết, nhưng các ngươi đừng hòng sống!"

Hai đại thần quốc trùng sát.

Sát khí ngút trời, vô cùng kinh người.

....

Chương 2468 - Ác Ma Chi Vương đột phá Chúa Tể, La Hầu hiện thân, nằm mơ

"Giết cho ta!"

"Trong thiên địa này chỉ có nguyên sơ thần quốc."

"Bàn Cổ Thần Quốc, thua không nghi ngờ."

"Không sai..."

Tiếng la giết kinh thiên động địa. Các lộ tu sĩ trùng sát, có thể nói là kinh thiên động địa. Dưới cỗ lực lượng này, toàn bộ thần quốc rung chuyển.

Bọn người Lam Vương, Nhân Phi, Minh Nguyệt Vô Hạ đối mặt các Đại Đạo Vô Tận nguyên sơ thần quốc, còn có tồn tại ngang với Chúa Tể như Nghịch Thần, Thần Hoàng Tử, Nguyên Sơ Chi Hỏa, bọn họ không ai chống cự được, Bàn Cổ Thần Quốc gần như hồ tất bại!

"Hay cho một Bàn Cổ Thần Quốc, quả nhiên là nhân tài xuất hiện lớp lớp!"

Thần Hoàng Tử chú ý tới bên trong Bàn Cổ Thần Quốc có rất nhiều quân vương, những quân vương này tu vi cảnh giới không cao lắm, nhưng chiến lực lại cực kỳ cường đại. Hiển nhiên, cả đám đều có tiềm lực không tầm thường.

Ông!

Lúc này. Một đạo kiếm quang đánh thẳng tới hắn. Kiếm quang này sắc bén bàng bạc, khiến cho Thần Hoàng Tử nhịn không được ánh mắt ngưng tụ.

Hắn đánh ra một quyền. Thần Hoàng chi khí, đổ xuống mà ra.

Ầm!

Kiếm quang sắc bén bị trực tiếp đánh nát.

Cách đó không xa, Cố Linh Lung cầm kiếm mà đứng, ánh mắt có chút ngưng trọng: “Đây là Thần Hoàng chi khí sao? Quả nhiên không phải tầm thường."

Thần Hoàng chi khí, đây là lực lượng của Thần Hoàng. Có thể nói là một trong số lực lượng mạnh mẽ nhất chư thiên, mà Thần Hoàng Tử thân là Thần Hoàng hậu đại, đương nhiên cũng được di truyền cỗ lực lượng này.

"Loại kiếm khí này, chắc hẳn là ngươi giả mạo Sở Cuồng Nhân."

Thần Hoàng Tử nhìn Cố Linh Lung từ tốn nói. Hắn đưa tay, Thần Hoàng chi khí lại oanh ra lần nữa, lực lượng không có gì sánh kịp khuấy động hoàn vũ, Cố Linh Lung bị xung kích, không khỏi rút lui.

"Bàn Cổ Tông các ngươi, ngay cả một Chúa Tể cũng không có, sao đấu với chúng ta?" Thần Hoàng Tử đứng chắp tay, lạnh nhạt nói.

Mà hắn vừa dứt lời. Trong hư không đột nhiên xuất hiện một vết rách đen nhánh. Một cỗ ác niệm bàng bạc từ trong đó tiết ra. Ác niệm này khủng bố, khiến cho người ta tê cả da đầu, không rét mà run.

Thần Hoàng Tử hai mắt khẽ híp một cái: “Khí tức quen thuộc."

"Ai nói Bàn Cổ Thần Quốc không có Chúa Tể ?"

Giọng nói lạnh nhạt vang lên. Chỉ thấy một nữ tử sau lưng mọc ra cánh chim màu đen, phong hoa tuyệt đại, quyến rũ động lòng người chậm rãi đi ra, một bộ trường bào hoa lệ màu đen bao bọc dáng người có lồi có lõm, trong lúc giơ tay nhấc chân đều phong tình vạn chủng, mị hoặc chúng sinh.

Người tới chính là, Ác Ma Chi Vương!

Ác Ma Chi Vương đến, để đám người Cố Linh Lung vui mừng. Mà giờ phút này nàng tản ra khí tức vô cùng cường hoành, vượt xa Đại Đạo Vô Tận Cảnh, chính là... Chúa Tể! !

"Quả nhiên là ngươi, Ác Cốt!"

Nguyên Sơ Chi Hỏa nhìn Ác Ma Chi Vương, hừ lạnh một tiếng: “Không ngờ được là trận chiến năm đó, các ngươi chết nhiều người như vậy, ngươi lại sống tiếp được."

"Khiến cho ngươi thất vọng."

Ác Cốt khẽ cười một tiếng, lập tức nhìn về phía Thần Hoàng Tử, thản nhiên nói: "Thần Hoàng chi tử, thừa dịp hắn còn không có xuất hiện, ngươi lui binh đi."

"Hắn? Ngươi chỉ Sở Cuồng Nhân sao? Ta đang muốn gặp hắn một lần."

"Ngươi, không phải là đối thủ của hắn."

"Có thể khiến cho ngươi xem trọng như vậy, ta càng tò mò."

Thần Hoàng Tử lại ra tay lần nữa, tấn công Ác Cốt.

Nguyên Sơ Chi Hỏa, Nghịch Thần cũng thừa cơ bộc phát ra Chúa Tể chiến lực, bọn họ ăn ý cùng nhau công Ác Cốt, định chém giết đối phương trước!

Cố Linh Lung thấy thế, cầm Côn Ngô trong tay, ngăn lại Nguyên Sơ Chi Hỏa.

"Rất tốt!"

"Vừa rồi chính là ngươi dùng kiếm này lừa gạt ta chứ, đã như vậy, vậy ta làm thịt ngươi trước!" Nguyên Sơ Chi Hỏa gầm nhẹ một tiếng.

Khởi nguyên khí tức lưu chuyển mà ra. Mà trong hư không, có sát khí bàng bạc phóng lên tận trời. Một đạo lưu quang bắn ra. Đó là một thanh Tàn Binh! Trên Tàn Binh, vô biên phong hỏa chi khí được trận pháp gia trì, khiến cho Nghịch Thần cũng không nhịn được vì thế mà choáng váng, ngưng tụ một kích, ngăn lại Tàn Binh.

Ầm!

Tàn Binh bay ngược mà về, bị một cái tay chộp lấy.

Là Binh Tai.

Tay hắn nắm Tàn Binh, được Trạch Đồ Chiến Quốc Trận gia trì, khí tức vô cùng cường đại, thẳng bức Chúa Tể, miễn cưỡng có thể giao thủ với Nghịch Thần.

"Trận pháp gia trì, trời sinh oán linh, nhưng tính sao? Trước mặt ta, vận mệnh còn thần phục huống chi ngươi!" Nghịch Thần lạnh nhạt nói.

Hắn đứng chắp tay, khởi nguyên khí tức lưu chuyển. Hai con ngươi như sao, nhất cử nhất động, rung chuyển tinh không.

Nghe được hắn nói như vậy, Binh Tai lại xùy cười một tiếng: “Một bại tướng thua ở trong tay vận mệnh, cũng không cảm thấy ngại phát ngôn bừa bãi? !"

"Mặt của ngươi khiến cho người ta chán ghét!"

Nghịch Thần nhìn gương mặt tương tự Sở Cuồng Nhân của Binh Tai, giận không kềm được. Sát ý trong mắt lạnh thấu xương. Hắn đưa tay đánh ra, khởi nguyên xen lẫn, hóa thành một dòng lũ bàng bạc.

Oanh!

Trong xung kích kịch liệt, Binh Tai rút lui mấy chục bước.

"Chiến!"

Nhưng hắn không lùi không tránh, động thân mà chiến.

Lam Vương cũng gia nhập chiến cuộc, liên thủ với hắn cùng nhau chống lại Nghịch Thần.

Một trận đại hỗn chiến diễn ra trong thần quốc.

"Chết hết cho ta!"

Trong chiến đấu, Mạt Nhật Chi Ám phát ra Hắc Ám chi lực. Quân vương bình thường bị nghiền ép đến thương tích đầy mình. Phàm là tiếp xúc hắn, tất cả đều bị đánh cho thổ huyết bay rớt ra ngoài, nhưng mà ở thời điểm này, một luồng hắc ám khí tức kinh khủng bộc phát.

"Là ngươi!"

Mạt Nhật Chi Ám nhìn Hắc Ám Ma Quân đột nhiên xuất hiện trước mắt, ánh mắt lộ ra sát khí băng lãnh: “Trả lực lượng của ta lại! !"

Hắc Ám Ma Quân không lùi không tránh, cường thế đối đầu Mạt Nhật Chi Ám.

"Lực lượng còn lại của ngươi, ta nhận."

Hắc Ám Ma Quân ánh mắt lửa nóng nói.

Hắn cảm giác mình cách Chúa Tể chỉ một bước, chỉ cần thôn phệ toàn bộ lực lượng còn lại của Mạt Nhật Chi Ám, tăng thêm lực lượng vốn có của hắn, chắc chắn có thể trở thành Chúa Tể Hắc Ám Đại Đạo! !

"Giết!"

Hắc Ám Ma Quân chém giết với Mạt Nhật Chi Ám.

Vô cùng kinh người.

Bọn người Lam Vũ, Sở Hồng, n Hồng Hoa, Tam Thanh thì giao thủ với quân vương còn lại của nguyên sơ thần quốc, ở trong đó, bao gồm Không Tộc, Lục Nhãn nhất tộc, Cổ Tộc, Bất Tử Tộc, các tộc thần phục với thần quốc.

"Bàn Cổ Thần Quốc, ta đến rồi! !"

Lúc này, một tiếng quát lớn.

Chỉ thấy trong hư không có ma khí cuồn cuộn phóng lên tận trời.

Một bóng người bá đạo, ngẩng đầu dậm chân mà đến, trên thân bộc phát khí tức so với Chúa Tể lại cũng không kém chút nào, cực kỳ cường đại. Mấu chốt nhất là người trước mắt này, đám người Tam Thanh cũng không xa lạ gì.

"La Hầu!"

"Sao lại là hắn!"

Người vừa tới không phải là ai khác, lại là Ma Tổ La Hầu của Bàn Cổ vũ trụ!

Thần Hoàng Tử khẽ cười nói: "Xem ra các ngươi đều biết hắn, bây giờ hắn còn có một cái tên, Đại La Thiên Ma! Tân nhiệm Cửu khanh của thần quốc ta."

"Đại La Thiên Ma, tên kia còn có truyền nhân sao?"

Ác Ma Chi Vương ánh mắt có chút lóe lên.

Đại La Thiên Ma, một trong số nguyên sơ chúng thần ngày xưa, cũng là Ma Đạo khởi nguyên, hiển nhiên La Hầu trước mắt đạt được truyền thừa của đối phương.

Hóa thành tân nhiệm Cửu khanh của thần quốc.

"Không ngờ được là La Hầu lại có kỳ ngộ như thế."

"Khiến người ta bất ngờ."

Tam Thanh và tồn tại Tiên Cổ trong Bàn Cổ vũ trụ không khỏi kinh ngạc. Nhưng bây giờ đối phương là kẻ địch, đó cũng không phải một chuyện đáng để cao hứng, ngược lại, Bàn Cổ Thần Quốc càng thêm nguy hiểm.

"Thần quốc Sở Cuồng Nhân khai sáng, để ta tới hủy diệt!"

La Hầu lạnh giọng nói.

"Hừ, chỉ bằng ngươi? Nằm mơ! !"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Tiếp theo một cái chớp mắt, một cỗ khí tức ngông cuồng ngập trời như như cơn lốc quét ngang ra!

Một bóng người tiên huy tươi sáng từ chỗ sâu trong thần quốc đi ra, trong tay một cây trường thương, đỉnh đầu một tòa thất trọng bảo tháp, thần hoa rủ xuống, huyền ảo bất phàm.

Chương 2469 - Góp đủ số La Hầu, Thần

Hoàng chi tử vs nhân tộc chiến thần, Thần Hoàng Ấn

Một giọng nói lạnh lùng truyền ra.

Một bóng người dẫn theo ngông cuồng, dẫn theo chiến ý chậm rãi đi ra, tay cầm một cây trường thương, đỉnh đầu thất trọng bảo tháp, thần hoa tươi sáng, kinh thiên động địa.

Nhìn thấy người tới, tu sĩ nguyên sơ thần quốc đều con ngươi co rụt lại. Đa số bọn họ đều đến từ nhất cổ kỷ nguyên. Đương nhiên biết nhân vật trước mắt.

Người tới không phải là ai khác. Chính là... nhân tộc chiến thần Thần Khấp Huyết!

"Khí tức của hắn..."

Nguyên Sơ Chi Hỏa phát hiện, khí tức Thần Khấp Huyết cường đại hơn nhiều, so với vừa mới thức tỉnh thì chính là một trời một vực.

"Sao có thể như vậy? Trong thời gian ngắn như vậy, sao hắn có thể khôi phục lại trình độ này, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? ?"

Nguyên Sơ Chi Hỏa vô cùng kinh ngạc. Mà sau khi Thần Khấp Huyết hiện thân, ánh mắt khóa chặt La Hầu, khẽ hừ một tiếng.

Đưa tay một thương đánh ra. Hư không bị xuyên thủng, thương kình bá đạo tuyệt luân khiến cho La Hầu nhịn không được con ngươi có chút co rụt lại, lập tức thôi động ma lực trong cơ thể đến cực hạn.

"Đại La Thiên Ma Tướng!"

Một tôn thiên ma pháp tướng to lớn ngưng tụ mà thành sau lưng hắn. Đấm ra một quyền, hư không không ngừng sụp đổ. Nhưng trước mặt càng thương kình bá đạo, Thiên Ma pháp tướng này chậm rãi sụp đổ từ cánh tay, sau đó oanh một cái, trực tiếp nổ tung.

La Hầu thổ huyết bay rớt ra ngoài, mặt mũi tràn đầy chấn kinh. Mình vừa đột phá Chúa Tể, gia nhập nguyên sơ thần quốc, vốn nghĩ biểu hiện trước mặt các vị nguyên sơ một phen, không ngờ được là vừa ra thì xong rồi? !

Nhân tộc chiến thần gì đó lại mạnh mẽ như thế?

"Cho dù là Đại La Thiên Ma tại thế, ở trước mặt ta, hắn cũng chỉ có thể cúi đầu, huống chi là ngươi?" Thần Khấp Huyết lạnh hừ một tiếng.

Trường thương lại quét: “Thần Khốc Ma Hào! !"

Oanh! !

Hư không triệt để sụp đổ, từng đợt Thần Ma kêu khóc quanh quẩn. Một kích này. Cực kỳ kinh khủng, khiến người ta run sợ lạnh mình.

Sắc mặt La Hầu đột nhiên biến đổi, lại thôi động cực chiêu lần nữa. Nhưng lúc này, hắn còn chật vật hơn vừa rồi, bị một thương đánh bay ra ngoài, liên tiếp đập vỡ trên trăm ngọn núi, thân thể gần như muốn nổ.

"Đây chính là tân nhiệm Cửu khanh của nguyên sơ thần quốc các ngươi? Xem ra các ngươi nhất đại không bằng nhất đại." Thần Khấp Huyết nhìn, nói với Thần Hoàng Tử.

Mà Thần Hoàng Tử nghe vậy, vẻ mặt lạnh nhạt nói: "Lúc trước thần chiến, Cửu khanh thần quốc ta tổn thất mấy người, ta chỉ có thể lấy hắn đến góp đủ số."

Cách đó không xa. La Hầu mới từ phế tích đứng lên. Nhưng khi hắn nghe được Thần Hoàng Tử nói như vậy, lại nhịn không được phun ra một ngụm máu, góp đủ số ? ? Hắn chỉ để góp đủ số!

Thần Khấp Huyết nghe vậy, xùy cười một tiếng, lập tức thương chỉ Thần Hoàng Tử, pháp tắc khí tức vô cùng cường hoành tuôn ra, làm thiên địa đều chấn động một chút.

Bọn người thấy thế Cố Linh Lung thì nhẹ nhàng thở ra. May mắn Thần Khấp Huyết hiện thân lúc tối hậu quan đầu. Có tạo hóa Khởi

Nguyên chi lực trợ giúp, thực lực của hắn không nói hoàn toàn khôi phục đỉnh phong nhưng cũng có bảy tám phần, Chúa Tể bình thường hoàn toàn không phải là đối thủ.

Đối mặt nguyên sơ, cũng có sức đánh một trận.

"Lần trước thần chiến, ngươi ta chưa thể giao thủ, hôm nay để cho ta lãnh giáo sự lợi hại của Thần Hoàng chi khí một chút." Thần Khấp Huyết thản nhiên nói.

Hắn sải bước ra, trường thương trong tay bỗng nhiên quét ra.

Oanh!

Hư không nổ tung, chiến ý như biển cả cuồn cuộn. Một kích này uy lực phi thường đáng sợ. Dù là Thần Hoàng Tử, trong mắt cũng không nhịn được lộ ra một tia ngưng trọng.

"Thần Hoàng Quyết, Tiên Thiên Chi Tường!"

Chỉ thấy kim hoàng sắc Thần Hoàng chi khí lưu chuyển quanh thân Thần Hoàng Tử, ngưng tụ thành một bức tường ánh sáng kim sắc, oanh một tiếng, đụng vào thương kình.

Kình khí bá đạo như cơn lốc quét ngang ra!

Oanh, oanh, oanh...

Đất trời bốn phía vì kình khí tiêu tán này mà liên tiếp nổ nát vụn. Thiên địa quay về hỗn độn.

"Đây là Thần Hoàng chi khí sao?"

Thần Khấp Huyết ánh mắt ngưng tụ, sau đó, một thương tiếp lấy một thương, không ngừng oanh ra, thương kình liên miên bất tuyệt, rung chuyển bát phương thiên địa.

Lực lượng cuồng bạo tuyệt luân đánh cho Thần Hoàng chi khí liên tiếp rung chuyển.

Ầm! !

Nương theo một tiếng oanh minh.

Thần Hoàng chi khí, phá!

Thần Hoàng Tử bị một thương đánh bay, khí tức xuất hiện một chút hỗn loạn.

Bọn người Nguyên Sơ Chi Hỏa, Nghịch Thần thấy thế, có chút chấn kinh.

"Thần Hoàng chi khí bị đánh vỡ! !"

"Làm sao lại như vậy? !"

"Ta biết rồi, bây giờ thực lực Thần Hoàng Tử còn không hoàn toàn khôi phục, mà vừa rồi Thần Khấp Huyết liên tục đánh vào một chỗ, mới công phá phòng ngự của Thần Hoàng chi khí, quả nhiên không hổ là nhân tộc chiến thần a."

Nghịch Thần từ tốn nói.

Mà Thần Hoàng Tử kinh ngạc nhìn Thần Khấp Huyết một chút, đưa tay ở giữa, Thần Hoàng chi khí tái xuất: “Rất tốt, nhân tộc chiến thần, ngươi có tư cách chứng kiến một chiêu này, thượng kích thương khung, hạ công Cửu U... Thần Hoàng Quyết, Hoàng Giả Hào Thiên!"

Thần Hoàng Tử xuất động cực chiêu.

Thần Hoàng chi khí vô cùng cường đại đổ xuống. Trong nháy mắt, Thần Hoàng chi khí tràn đầy thiên địa, uy thế không có gì sánh kịp khiến cho Thần Hoàng Tử thoạt nhìn tràn đầy cảm giác chí cao vô thượng.

Trong lòng vô số quân vương sinh ra ý thần phục. Như bách tính bình dân đối mặt Đế Hoàng.

"Rất tốt!" Thần Khấp Huyết đối mặt đòn đánh mạnh nhất của Thần Hoàng Tử, không lùi cũng không tránh, trong mắt lộ ra chiến ý vô cùng nồng đậm, một thân pháp tắc khí tức tiết ra: “Tới đi! ! Để cho ta xem Thần Hoàng cực chiêu!"

Trường thương giơ cao, khí tức trùng thiên. Nhật nguyệt tinh thần, vì đó lay động. Nhân tộc chiến thần vs Thần Hoàng chi tử, khí tức không có gì sánh kịp khiến cho bát phương linh khí phun trào, ức vạn tiên huy thần quang phổ chiếu chư thiên!

"Đi!"

Thần Hoàng Tử đấm ra một quyền.

Thần Hoàng chi khí hóa thành quyền kình vô song.

Thần Khấp Huyết tay nắm trường thương, lấy thế chuẩn bị ném, từng đạo pháp tắc khí tức xen lẫn trong đó, oanh một cái, trường thương bắn ra.

"Phá Thần Diệt Hư Thương!"

Thương như lưu tinh, phá không kích tinh! Cực chiêu chạm nhau, hư không liên tiếp vỡ vụn, chư thiên cộng hưởng. Mà hai người Thần Khấp Huyết, Thần Hoàng Tử đứng mũi chịu sào. Đều bị chấn lui ra ngoài, đều bị một chút thương tích.

"Thần Hoàng Tử, hôm nay nếu như ngươi vẫn lạc ở nơi này, không biết sau khi Thần Hoàng thức tỉnh thì có tức giận hay không."

Thần Khấp Huyết cười ha ha một tiếng. Nhấc tay nắm chặt trường thương bay trở về.

Thần Hoàng Tử nghe được hắn nói như vậy, cũng không nóng giận, đưa tay lấy ra một ngọc ấn hình vuông: “Ngươi đúng là có tự tin."

Hắn quăng cao ngọc ấn. Lập tức, vô biên quang hoa từ trong đó phun ra ngoài, bên trong ngọc ấn, đạo đạo phù văn xen lẫn, có khởi nguyên khí tức hóa thành từng con Kim Long bay múa.

"Cái đó là..."

Thần Khấp Huyết con ngươi có chút co rụt lại: “Khởi nguyên chí bảo, Thần Hoàng Ấn!"

Khởi nguyên chí bảo, bảo vật bao trùm cực đạo thần binh.

Từ xưa đến nay. Thỉnh thoảng trong một số kỷ nguyên, cực đạo thần binh sẽ xuất hiện. Nhưng khởi nguyên chí bảo lại chỉ xuất hiện ở kỷ nguyên cổ xưa nhất, thậm chí thời đại khởi nguyên mới có, sau thần chiến, trong thiên địa này không ra đời khởi nguyên chí bảo nữa.

Như Nhân Tổ Chi Kiếm, Thần Khấp Huyết Thất Trọng Bảo La Tháp. Những cái này đều là khởi nguyên chí bảo. Mà Thần Hoàng Ấn trong tay Thần Hoàng Tử cũng thế, không chỉ có như thế, cái khởi nguyên chí bảo này uy lực cũng đứng đầu nhất trong khởi nguyên chí bảo.

Bởi vì chủ nhân của nó... Thần Hoàng!

"Cảm nhận Thần Hoàng Ấn chi lực đi!"

Thần Hoàng Tử từ tốn nói.

Chỉ thấy Thần Hoàng Ấn bắn ra một vệt thần quang, Thất Trọng Bảo La Tháp trên đỉnh đầu Thần Khấp Huyết rủ xuống ngàn vạn quang hoa, đỡ được một kích này. Nhưng hắn cũng bị đẩy lui mấy chục bước.

"A, ngươi có Thất Trọng Bảo La Tháp hộ thể, như vậy bọn họ thì sao?"

Thần Hoàng Tử nhìn về phía bọn người Lam Vương, khóe miệng hơi vểnh. Từng đạo thần quang từ bên trong Thần Hoàng Ấn bắn ra, quét về phía đám người.

Trong lúc nguy cấp này. Giữa thiên địa, đột nhiên có vô biên kiếm khí bay lên không!

....

Chương 2470 - Nguyên sơ thần quốc bại lui, khởi nguyên thời đại còn sót lại, chiều hướng phát triển?

Vô biên kiếm khí lên không. Mỗi một đạo đều dẫn theo kiếm ý vô cùng sắc bén, cực kỳ bàng bạc.

Kiếm khí phá không. Đụng vào ngàn vạn thần quang Thần Hoàng Ấn phát ra.

Thần quang và kiếm khí giao hội, khuấy động.

Hư không liên tiếp nổ tung, giống như từng viên pháo hoa nở rộ trên không trung, mà trong 'Pháo hoa' hoa mỹ này, một bóng người chậm rãi đi ra. Áo trắng như tuyết, mái tóc đen suôn dài như thác nước. Một thân tiên huy lưu chuyển, giơ tay nhấc chân đều là bất thế chi tư!

Chính là... Sở Cuồng Nhân!

"Cái gì? !"

Thần Hoàng Tử con ngươi co rụt lại.

Mà Nguyên Sơ Chi Hỏa, Nghịch Thần, La Hầu cũng vô cùng kinh hãi.

"Cái gì? ! Hắn có trong thần quốc! !"

"Chúng ta đều đoán sai rồi? !"

"Cái này, chuyện này rốt cuộc là như thế nào!"

Đám người Thần Hoàng Tử có chút mộng. Bọn họ cho rằng Sở Cuồng Nhân không trong thần quốc mới dám xuất binh, nhưng bây giờ, Sở Cuồng Nhân hiện thân!

Trong sát na. Bọn người Thần Hoàng Tử lâm vào tình thế nguy hiểm.

"Các ngươi rất huyên náo."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói, kiếm chỉ ngưng tụ, chỉ thấy ngàn vạn kiếm khí đằng không mà lên, lít nha lít nhít, giống như đầy sao, khóa chặt bọn người Thần Hoàng Tử.

Kiếm khí này, ẩn chứa lực lượng vô cùng kinh khủng. Kết hợp thần quốc khí vận chi lực. Cho dù là Chúa Tể cũng không thể ngăn lại.

"Lui!"

Thần Hoàng Tử quyết định thật nhanh, hạ lệnh rút lui!

Nhưng mà Sở Cuồng Nhân đâu để bọn họ rời khỏi dễ dàng như vậy, vung tay lên, ngàn vạn kiếm khí như mưa bắn ra, dù cho là quân vương cũng không thể chống cự.

"Không!"

Mệnh Bất Tuyệt con ngươi co rụt lại, hoảng sợ quát to một tiếng. Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, thân thể nổ tung tại chỗ.

Thần Hoàng Tử quát dài một tiếng, Thần Hoàng Ấn trong tay phun ra quang hoa, từng đạo thần quang lưu chuyển, liên tiếp va chạm với ngàn vạn kiếm khí.

Tranh thủ thời gian cho đại quân rút lui.

"Giết! !"

Bọn người Thần Khấp Huyết, Lam Vương cũng sẽ không ngồi nhìn mặc kệ. Bọn họ cũng ra tay. Sở Cuồng Nhân xuất hiện khiến cho bọn họ vô cùng phấn chấn.

Một phen chém giết, bọn người Thần Khấp Huyết, Lam Vương chính tay đâm nhiều quân vương, lần này đại quân nguyên sơ thần quốc có thể nói là tử thương thảm trọng.

Tiếc nuối duy nhất là không thể giữ mấy Cửu khanh lại.

"Không phải là bản tôn của ngươi chứ."

Thần Khấp Huyết nhìn Sở Cuồng Nhân, từ tốn nói, hắn nhìn thấy bản tôn Sở Cuồng Nhân, nếu là bản tôn ở chỗ này, kết hợp khí vận thần quốc lực lượng, cho dù Thần Hoàng Tử nắm giữ Thần Hoàng ngọc ấn, nói không chừng cũng sẽ nằm lại đây.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm: “Hoàn toàn chính xác không phải bản tôn."

Đây là một cỗ hóa thân của hắn, hắn tiến về tạo hóa khởi nguyên, sao có thể không để lại một chút thủ đoạn trong thần quốc, phòng ngừa vạn nhất được?

Côn Ngô Kiếm và hóa thân chính là thủ đoạn hắn để lại, có hai thứ đồ này, dù cho là Chúa Tể cũng đừng hòng giương oai trong thần quốc, tăng thêm bọn người Thần Khấp Huyết, trừ phi Thần Hoàng thức tỉnh, nếu không thì đủ để ứng phó hết thảy.

"Ngươi có thể liên hệ bản tôn ngươi hay không."

Thần Khấp Huyết hiếu kì hỏi. Những người còn lại cũng đều nhìn hắn, muốn biết bây giờ tình huống Sở Cuồng Nhân như thế nào.

Nhưng hóa thân Sở Cuồng Nhân lắc đầu, nói: "Khi bản tôn ta tiến vào tạo hóa khởi nguyên thì mất đi liên hệ, hình như hắn tiến vào một chỗ hết sức kỳ lạ, không tồn tại ở chư thiên, thậm chí Hồng Mông."

Nghe đến đây, đám người vô cùng kinh ngạc. Trong thiên địa này còn có chỗ như vậy? ?

"Vậy chúng ta vừa chuẩn bị thần chiến vừa chờ hắn trở về."

Thần Khấp Huyết nói.

......

Nguyên sơ thần quốc đánh với Bàn Cổ Thần Quốc một trận, hạ màn.

Nguyên sơ thần quốc thanh thế thật lớn xuất chinh, kết quả là chật vật mà quay về, tổn thất không ít nhân thủ, có thể nói trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Chuyện này khiến không ít người thổn thức không thôi. Cảm thấy cái gọi là thần quốc cổ xưa nhất cũng không gì hơn cái này.

"Đáng hận!"

Nguyên Sơ Chi Hỏa vô cùng tức giận.

Bên cạnh hắn, Thần Hoàng Tử thì đang suy tư điều gì, ánh mắt lập tức lộ ra vẻ giật mình: “Thực lực như vậy, chỉ là một cỗ hóa thân sao?"

Lời tuy như thế, nhưng hắn cũng không muốn tái chiến. Tuy chỉ là một cỗ hóa thân nhưng chiến lực vẫn kinh khủng, đủ để kiềm chế Thần Hoàng Ấn của mình, lại thêm bọn người Ác Ma Chi Vương, Thần Khấp Huyết, cho dù tái chiến thì cũng không lấy được chỗ tốt gì.

"Nói cho cùng là thực lực của chúng ta còn chưa hoàn toàn khôi phục, nếu không cũng không đến mức chật vật như thế, nhưng mà lần này cũng không tính không có chút thu hoạch nào, ít nhất thăm dò được Bàn Cổ Thần Quốc có bao nhiêu chiến lực."

Thần Hoàng Tử nỉ non nói. Sau đó, hắn cho người đi kiểm lại một chút tình huống thương vong lần này.

Đại Đạo tu sĩ chết không ít, quân vương cũng tổn thất mười mấy người, mặt khác, ngay cả Mạt Nhật Chi Ám cũng hoàn toàn chết đi trong trận chiến này.

Số thương vong không ít, nhưng theo Thần Hoàng Tử, chỉ cần đỉnh tiêm chiến lực như nguyên sơ vẫn còn, những cái khác cũng chỉ là một con số mà thôi.

Thần quốc chi chiến, hạ màn kết thúc.

Thần Hoàng Tử dẫn người trở về nguyên sơ thần quốc, nhưng trên đường về, hắn như cảm ứng được cái gì, nhìn về phía chân trời xa xa.

Chỉ thấy trong cao không, linh khí phun trào, hư không đột nhiên vỡ ra, một luồng khí tức kỳ dị như gió bão từ trong đó tiết ra. Khí tức đó, Nguyên Sơ Chi Hỏa, Nghịch Thần cũng đều cảm ứng được, trên mặt từng người lộ ra kinh nghi bất định chi sắc, không dám tin.

"Khí tức này là... khởi nguyên? !"

"Sao lại có khí tức khởi nguyên, trong kỷ nguyên này sao còn có khí tức thiên nhiên khởi nguyên nồng đậm như thế? !"

Bọn họ có thể cảm ứng được, khí tức khởi nguyên trước mắt cũng không phải là thuộc về nguyên sơ nào đó mà là khí tức khởi nguyên tự nhiên đản sinh. Chuyện này cực kỳ khó tin. Cho dù là ở kỷ nguyên cổ xưa nhất, tự nhiên khởi nguyên cũng đã biến mất từ lâu. Có rất ít khí tức khởi nguyên tự nhiên đản sinh.

"Mau đi qua xem thử."

Thần Hoàng Tử cũng không dám khinh thường. Hắn dẫn theo bọn người Nghịch Thần, Nguyên Sơ Chi Hỏa chạy tới đầu nguồn khí tức khởi nguyên, cũng chính là trong một vết nứt không gian.

Cái vết rách này đang không ngừng khép lại.

Tựa như muốn phong tồn khí tức khởi nguyên. Nhưng Thần Hoàng Tử tay mắt lanh lẹ, ném Thần Hoàng Ấn trong tay ra ngoài. Thần Hoàng Ấn nở rộ thần quang, ổn định vết rách đó lại.

Đám người cẩn thận xem xét. Phát hiện sau vết rách có khí tức khởi nguyên lăn lộn, mơ hồ có thể nhìn thấy một mảnh khởi nguyên thiên địa mới tinh, vô cùng huyền ảo.

Thiên địa này, Nguyên Sơ Chi Hỏa, Nghịch Thần hết sức quen thuộc.

"Đây, đây là thời đại khởi nguyên! !"

"Sao có thể, không phải khởi nguyên đã biến mất sao?"

Thiên địa sau vết rách đúng là thời đại khởi nguyên, không, chuẩn xác mà nói, là cảnh tượng mà thời đại khởi nguyên mới có thể nhìn thấy.

"Ta biết rồi, đây là di tàng thời đại khởi nguyên!"

Thần Hoàng Tử vô cùng ngạc nhiên nói. Thời đại khởi nguyên còn có di tàng, chuyện này là bọn người Thần Hoàng Tử không ngờ được, bọn họ đều coi là khởi nguyên đã biến mất. Cho dù có, cũng chỉ là một chút. Không thể nào có một mảnh khởi nguyên thiên địa lớn như thế được giữ lại.

"Quá tốt rồi, chỉ cần chúng ta tiến vào bên trong, được khởi nguyên tưới nhuần, chắc chắn có thể nhanh chóng khôi phục thực lực."

"Không sai, đến lúc đó có thể gia tốc kế hoạch của Thần Hoàng, để phiến thiên địa này trở về thời đại khởi nguyên nguyên thủy nhất!"

Nguyên Sơ Chi Hỏa hết sức hưng phấn.

Khởi nguyên thiên địa hiện thế, mấy người Thần Khấp Huyết ở xa Bàn Cổ Thần Quốc cũng cảm nhận được, bọn họ muốn đi thăm dò nhưng lại phát hiện nơi đó đã bị bọn người Thần Hoàng Tử phong tỏa, hoàn toàn không thể tới gần.

"Để bọn họ tới trước một bước, phiền toái."

Bọn người Thần Khấp Huyết có chút bận tâm.

Bên trong khởi nguyên thiên địa, ngoại trừ khí tức khởi nguyên ra, còn ẩn chứa nhiều bảo vật, nếu bị nguyên sơ thần quốc lấy được, hậu quả khó mà lường được.

"Trận thần chiến này, chúng ta vốn ở vào thế yếu, bây giờ lại để cho nguyên sơ thần quốc lấy được khởi nguyên thiên địa, chẳng lẽ, trở về nguyên thủy là chiều hướng phát triển tất yếu sao?" Ác Ma Chi Vương nhìn lên bầu trời, có chút bất đắc dĩ.

....

Chương 2471 - Thăm dò khởi nguyên thiên địa, Khởi Nguyên Kết Tinh, một lần giải quyết

Huyền chi lại huyền, sinh trước Hồng Mông. Nơi này là khởi nguyên. Khởi Nguyên chi lực giống như một dòng sông phiêu đãng, không biết điểm cuối cùng, giống như vô cùng vô tận, lại tự thành tuần hoàn.

Trong khởi nguyên trường hà này. Có một bóng người áo trắng đang theo Khởi Nguyên chi lực chập trùng phập phồng. Bóng người này toàn thân tỏa ra tiên huy tươi sáng. Vô tận khí tức huyền ảo như hòa thành một thể với khởi nguyên này.

Người này chính là Sở Cuồng Nhân.

Hắn đang lĩnh hội Đại Đạo Vô Tận lực lượng.

Được tạo hóa khởi nguyên trợ giúp, hắn cảm ngộ Đại Đạo Vô Tận càng sâu, ba ngàn cực đạo chi lực đang dần dần chuyển hóa thành Vô Tận chi lực.

Hắn không biết qua bao lâu. Ba ngàn Đại Đạo Vô Tận chi lực, hắn đã tìm hiểu được một nửa. Điều này không khỏi làm hắn ngạc nhiên vô số sự huyền ảo của tạo hóa khởi nguyên.

Đột nhiên.

Bên trong tạo hóa khởi nguyên trường hà xuất hiện một cái vòng xoáy. Sở Cuồng Nhân bị cái vòng xoáy này nuốt vào trong đó.

......

"Ừm?"

Sở Cuồng Nhân tỉnh lại từ lĩnh hội Đại Đạo Vô Tận chi lực. Hắn có chút kinh ngạc nhìn xung quanh.

"Khí tức khởi nguyên?"

Nơi này cũng không phải là tạo hóa khởi nguyên trường hà, nhưng ở chỗ này lại tràn ngập khí tức khởi nguyên, chuyện này khiến hắn vô cùng ngạc nhiên. Bây giờ Hồng Mông Đại Thế Giới còn có khởi nguyên tự nhiên đản sinh sao? Hơn nữa, không phải mình nên ở trong tạo hóa khởi nguyên trường hà sao? Sao lại đột nhiên đi vào phiến thiên địa này?

"Có người."

Đột nhiên, Sở Cuồng Nhân chú ý tới cách đó không xa có từng đợt khí tức truyền đến. Hắn đưa tay bày cấm chế, ẩn tàng tung tích của mình. Chỉ thấy vô số bóng người lướt qua trên bầu trời.

Đó là mấy quân vương. Từ khí tức phán đoán, là tu sĩ Không Tộc, Lục Nhãn nhất tộc.

"Tại sao bọn họ cũng ở chỗ này."

Sở Cuồng Nhân suy tư một chút, trực tiếp đi theo.

"Ha ha, mảnh khởi nguyên thiên địa này quả là huyền ảo bất phàm, ta cảm giác tu hành ở chỗ này không bao lâu nữa thì ta có thể đột phá Đại Đạo Vô Tận Cảnh."

"Đúng vậy, nhờ có Thần Hoàng Tử phát hiện nơi này, có phiến thiên địa này, trận thần chiến này, người thắng cuối cùng chắc chắn là chúng ta."

"Không sai, không biết khởi nguyên cuối cùng sẽ huy hoàng như thế nào, đúng là càng nghĩ càng khiến cho người ta chờ mong a."

Mấy quân vương bàn tán.

Mà Sở Cuồng Nhân đi theo sau lưng bọn hắn cũng hiểu, Thần Hoàng Tử hiện thế, dẫn người tiến công Bàn Cổ Thần Quốc, sau đó bại lui, phát hiện mảnh khởi nguyên thiên địa này, đang khai phát phiến thiên địa này.

Không chỉ có như thế.

Mấy vị nguyên sơ Thần Hoàng Tử, Nguyên Sơ Chi Hỏa đều tu hành ở nơi nào đó trong mảnh khởi nguyên thiên địa này, chờ khôi phục thực lực đỉnh phong.

Nghĩ đến đây, Sở Cuồng Nhân không khỏi nảy ra kế sách.

"Mau nhìn, lại có một khối Khởi Nguyên Kết Tinh."

Có một quân vương kinh hô một tiếng. Chỉ thấy một quân vương chỉ vào cách đó không xa nói, hướng hắn chỉ có một ngọn núi, trên đỉnh núi có một khối thải sắc kết tinh lớn cỡ một người, đó là Khởi Nguyên Kết Tinh, là một trong số cơ duyên nơi đây.

Khởi Nguyên Kết Tinh này giống như Đại Đạo Chi Tủy.

Chỉ là hiệu quả mạnh mẽ hơn nhiều. Một quân vương có được một khối Khởi Nguyên Kết Tinh thì có thể đột phá đến Đại Đạo Vô Tận trong khoảng thời gian ngắn, huyền ảo, khó có thể tưởng tượng. Đây cũng là nguyên nhân chúng quân vương chắc chắn thần quốc có thể thắng trận thần chiến này.

Bởi vì trong khởi nguyên thiên địa này, Khởi Nguyên Kết Tinh là cơ duyên thường thấy nhất ở nơi này, không được bao lâu, nguyên sơ thần quốc sẽ có thêm một nhóm tu sĩ Đại Đạo Vô Tận Cảnh, thử hỏi Bàn Cổ Thần Quốc làm sao ngăn cản bọn họ? !

Một Không Tộc quân vương tiến lên thu lại Khởi Nguyên Kết Tinh. Ánh mắt của hắn vô cùng nóng bỏng, hận không thể luyện hóa tại chỗ.

Nhưng một quân vương khác lại nói: "Những Khởi Nguyên Kết Tinh này phải giao cho La Hầu khanh, ngươi tốt nhất đừng ôm ý đồ xấu."

"Nhiều Khởi Nguyên Kết Tinh như vậy, chúng ta lấy đi một hai khối, hẳn là không người biết chứ." Quân vương đó nhìn kết tinh nói.

"Ngươi thử một chút chẳng phải sẽ biết."

Một quân vương khác nói.

Cách đó không xa. Sở Cuồng Nhân ánh mắt lóe lên. La Hầu khanh?

La Hầu... khanh?

Là chỉ một trong Cửu khanh sao?

Đối với việc này, Sở Cuồng Nhân có chút ngoài ý muốn.

"A, suy nghĩ nhiều vô ích, bắt bọn họ là biết."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu cười nói. Sau đó, hắn sải bước ra, hiện ra trong hư không.

Sở Cuồng Nhân đột nhiên xuất hiện khiến cho mấy quân vương con ngươi co rụt lại, không thể tin được, nhưng còn chưa chờ bọn họ phát ra tiếng, Sở Cuồng Nhân ánh mắt lóe lên, một đạo tinh mang chợt lóe lên, không gian xung quanh lập tức bị phong tỏa lại.

Một cái chớp mắt tiếp theo. Một cỗ Không Gian chi lực cường đại đến khó có thể tưởng tượng quét sạch ra. Mấy quân vương phịch một tiếng, bị nghiền thành tro tàn tại chỗ. Ngay cả một tiếng hét thảm cũng chưa kịp phát ra.

Quân vương.

Trong mắt ức vạn sinh linh Hồng Mông Đại Thế Giới, bọn họ là tồn tại cao không thể chạm, nhưng lại bị Sở Cuồng Nhân dùng một ánh mắt diệt sát mấy người. Một màn này, không biết sẽ hù sợ bao nhiêu người.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Sở Cuồng Nhân Tha Hóa thành một vị quân vương Không Tộc trong đó.

Tha Hóa Vạn Linh.

Không chỉ Tha Hóa ra mệnh cách, thần thông của người kia, còn có thể hoàn toàn phục chế ký ức đối phương. Hoàn toàn biến thành một người khác.

Chỉ là Tha Hóa ra ký ức không khó, nhưng ký ức của quân vương quá khổng lồ, muốn đọc hết cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Sở Cuồng Nhân bỏ ra một phen công phu mới tìm hiểu được tình huống có liên quan đến nguyên sơ thần quốc, khởi nguyên thiên địa từ quân vương này.

Về phần La Hầu, cũng xuất hiện trong ký ức của quân vương này. Đối phương thành một trong số Cửu khanh của thần quốc thật.

"Thú vị, Đại La Thiên Ma, gia hỏa này kỳ ngộ không ít nha."

Sở Cuồng Nhân cười cười. Sau đó, hắn mấy khối Khởi Nguyên Kết Tinh dưới đất, lấy thân phận vị quân vương Không Tộc này bắt đầu hành động.

Hắn định chiếm toàn bộ cơ duyên nguyên sơ thần quốc tìm được làm của riêng!

......

"Các ngươi nghe nói không? Gần đây có mấy quân vương biến mất."

"Ta biết, xem ra cái khởi nguyên thiên địa này còn có nguy hiểm, chẳng lẽ nơi này còn có những người khác?"

"Không thể nào, lúc đi vào, mấy vị nguyên sơ Thần Hoàng Tử liên tục rà soát điều tra, nơi này ngoại trừ chúng ta ra thì không có những người khác, mà bên ngoài khởi nguyên thiên địa lại bị thần quốc phong tỏa trùng điệp, ai có năng lực xông tới."

"Đúng vậy, cái khởi nguyên thiên địa này còn có Thần Hoàng Ấn trấn áp, ai có năng lực có thể đột phá Thần Hoàng Ấn mà không hề có động tĩnh gì?"

"Các ngươi nói cái khởi nguyên thiên địa này có cửa ra vào khác hay không?"

"Không thể nào..."

Những ngày gần đây, Sở Cuồng Nhân hành động cực kỳ bí ẩn. Nhưng quân vương vô duyên vô cớ giảm bớt vẫn khiến cho bọn họ chú ý, nhưng mặc cho bọn họ lục soát như thế nào cũng không tìm ra được nguyên nhân.

Đương nhiên là vậy rồi. Sở Cuồng Nhân Tha Hóa Vạn Linh, có thể tự do Tha Hóa ra bất cứ người nào.

Giết một quân vương, thay áo lót khác. Ai cũng không nhận ra được. Hoàn mỹ vô khuyết. Không có ai tìm được hắn.

"Một trăm ba mươi bảy khối khởi nguyên tinh thạch." Sở Cuồng Nhân nhìn khởi nguyên tinh thạch trong không gian tùy thân của mình, đây là chiến lợi phẩm của hắn trong những ngày này.

Nhưng hắn cảm thấy thu thập như vậy tốc độ có chút chậm.

Nhưng mà ngẫm lại cũng thế. Nguyên sơ thần quốc có nhiều người thăm dò mảnh khởi nguyên thiên địa này như vậy, hắn chỉ có một người, cho dù thủ đoạn có cao như thế nào đi nữa cũng phân thân thiếu phương pháp.

"Có cách nào tập trung bọn gia hỏa này ở một chỗ, sau đó một lần giải quyết bọn họ không?" Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm âm thầm nghĩ.

Chương 2472 - Vạn Vật Tạo Hóa Đỉnh, Tạo Hóa Chi Chủ, sao hắn lại ở đây

Trong lúc Sở Cuồng Nhân suy tư phải làm như thế nào để một lần giải quyết hết chúng tu sĩ nguyên sơ thần quốc tiến vào khởi nguyên thiên địa, nơi nào đó, một cơn chấn động khuếch tán ra, thải sắc thần quang phóng lên tận trời.

Thần quang này cực kỳ huyền ảo. Vô số khí tức khởi nguyên như tinh linh bay múa xung quanh thần quang. Rất nhiều tu sĩ thăm dò khởi nguyên thiên địa nhao nhao đưa mắt về phía thần quang, vô cùng ngạc nhiên.

"Đó là cái gì?"

"Khí tức khởi nguyên thật dày đặc, rốt cuộc là cái gì?"

"Đi xem thử xem."

Đạo thần quang này hiện thế, hấp dẫn không ít người chú ý, vô số người nhao nhao chạy tới, ngay cả một trong Cửu khanh La Hầu cũng cấp tốc đi đến.

Nơi nào đó.

Sở Cuồng Nhân nhìn đạo thần quang đó, sờ lên cằm: “Khí tức thú vị, hơn nữa vì sao khí tức này cho ta một cảm giác quen thuộc?"

"Chủ nhân, căn cứ phân tích, khí tức này ngươi đã từng gặp."

"Lúc nào?"

"Ở tạo hóa khởi nguyên." Tiểu Ái nói.

Nghe đến đây, Sở Cuồng Nhân càng ngạc nhiên.

Tạo hóa khởi nguyên...

Hắn tu hành ở bên trong một thời gian, nhưng trong này trừ hắn ra còn có những người khác sao? Tỉ mỉ nghĩ lại cũng thế, hắn có thể đi vào khởi nguyên, những người khác hẳn là cũng được, nhưng hắn thông qua Tạo Hóa Trì mới tiến vào...

Những người khác, ai có bản lãnh lớn như thế, có thể ra vào khởi nguyên?

Hoặc là không phải người?

Tóm lại, Sở Cuồng Nhân tràn đầy hứng thú với khí tức này, hơn nữa hắn đang muốn một mẻ hốt gọn bọn người La Hầu. Mà bây giờ cỗ khí tức này cho hắn cơ hội.

......

Khởi nguyên thiên địa.

Một tòa động quật.

Thần quang ngũ thải ban lan từ trong đó tuôn ra. Mà ở trong đó, loáng thoáng có bóng một lão giả hiển hiện, chỉ là trên người lão giả này không có nửa phần sinh mệnh khí tức. Tựa như không tồn tại ở phương thiên địa này.

Trước mặt của lão giả còn có một cự đỉnh bốn chân kim hoàng sắc. Trên đỉnh điêu khắc tiên cầm Thần thú, sơn hà đại địa, phù văn huyền ảo, đồ văn thần dị, thần quang từ đỉnh phát ra.

"Đỉnh đó, rốt cuộc là thần vật gì?"

"Lão giả đó là ai?"

Có quân vương nguyên sơ thần quốc chạy tới nơi này. Mà khi bọn họ nhìn thấy đỉnh đó, lão giả đó thì không khỏi ngạc nhiên, La Hầu cũng tới, hắn nhìn lão giả, cũng lâm vào khiếp sợ.

"Khởi nguyên thiên địa, có những người khác tồn tại thật, những quân vương biến mất thần bí trước đó hẳn là do người này gây ra sao?"

La Hầu âm thầm nghĩ, dặn dò mọi người đề phòng.

"Là hắn, Tạo Hóa Chi Chủ!"

Đột nhiên.

Có một cổ lão quân vương nhịn không được kinh hô một tiếng. Người đó ánh mắt ngưng trọng nói: "Thế nào lại là hắn, chẳng lẽ hắn còn chưa chết, mọi người cẩn thận đề phòng, đây là một nguyên sơ! !"

Tạo Hóa Chi Chủ.

Một trong số nguyên sơ chúng thần, đồng thời cũng là tồn tại giao hảo với Nhân Tổ, lần trước trong thần chiến là một trong số kẻ địch lớn nhất của nguyên sơ thần quốc.

"Tạo Hóa Chi Chủ, hắn nhìn giống như không có bất kỳ sinh mệnh khí tức, đây chỉ là một đạo ý niệm của hắn thôi." La Hầu nói.

Quân vương nhận ra Tạo Hóa Chi Chủ cũng không nhịn được gật gật đầu: “Ừm, rất có thể, trận thần chiến năm đó, Tạo Hóa Chi Chủ trực diện Thần Hoàng, không thể còn sống, đây chỉ là một đạo ý niệm hắn lưu lại mà thôi."

"Hơn nữa..."

Quân vương đó nhìn về phía kim hoàng sắc cự đỉnh trước mặt Tạo Hóa Chi Chủ, ánh mắt nóng bỏng: “Đỉnh đó là Vạn Vật Tạo Hóa Đỉnh, vật này ngay cả Thần Hoàng đều từng tán thưởng, trong khởi nguyên chí bảo không cao hơn năm kiện vượt qua được nó!"

Khởi nguyên chí bảo là binh khí cường đại nhất chư thiên. Mà Vạn Vật Tạo Hóa Đỉnh này là bảo vật cao cấp nhất trong khởi nguyên chí bảo, cho dù là ai đạt được đều là tạo hóa vô thượng a.

"Đây chỉ là một sợi ý niệm của Tạo Hóa Chi Chủ, không đủ gây sợ, nhưng đỉnh đó lại là khởi nguyên chí bảo hàng thật giá thật, nếu lấy tới tay, chắc chắn Thần Hoàng Tử sẽ ban thưởng ta." Quân vương đó có chút hưng phấn nói.

Hắn không phải là không có muốn chiếm vật này làm của riêng. Nhưng hắn biết, chuyện này là không thể nào.

Trước mắt bao người, nếu để đám người Thần Hoàng Tử biết việc này, đừng nói không có được Vạn Vật Tạo Hóa Đỉnh này, mạng của hắn cũng không có.

"Tạo Hóa Đỉnh..."

La Hầu cũng ánh mắt nóng bỏng. Hắn trực tiếp xuất thủ, một chưởng đánh thẳng tới Tạo Hóa Đỉnh, sau đó trên Tạo Hóa Đỉnh, một vệt thần quang chiếu rọi, lực lượng của La Hầu bị tan rã tại chỗ.

"Ừm? Đỉnh đó phản kháng? !"

La Hầu ánh mắt ngưng tụ, hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy quanh người hắn tản mát ra ma khí cuồn cuộn, giao hội tạo thành một tôn pháp tướng to lớn. Pháp tướng dò cự thủ ra, khí tức kinh thiên động địa, vô cùng doạ người.

Mà Tạo Hóa Đỉnh cũng tản mát ra vô tận thần quang.

Oanh! !

Hai bên tấn công, phiến thiên địa này gần như sụp đổ.

Mà trong quang huy năng lượng kịch liệt. Ý niệm hóa thân của Tạo Hóa Chi Chủ đột nhiên mở hai mắt ra, một đạo tinh quang chợt lóe lên: “Đại La Thiên Ma, ngươi cũng xứng được Tạo Hóa Đỉnh? !"

Tay hắn nắm pháp quyết huyền ảo.

Oanh!

Tạo Hóa Đỉnh quang mang càng cường thịnh.

La Hầu bị đánh cho rút lui mấy chục bước.

"A, hóa ra không phải Đại La Thiên Ma, chỉ là người truyền thừa của hắn."

Tạo Hóa Chi Chủ nhìn La Hầu, hừ nhẹ một tiếng nói.

Mà La Hầu nghe vậy, trong mắt cũng lộ ra lãnh sắc: “Chỉ một đạo ý niệm, ngươi có thể duy trì được bao lâu?"

Hắn nói xong, lại một chưởng oanh ra.

Lần này, Tạo Hóa Đỉnh đánh ra thần quang, nhưng đỉnh đã bắt đầu chấn động, La Hầu nói không sai, Tạo Hóa Đỉnh mặc dù cường đại nhưng lợi hại hơn nữa cũng chỉ là một kiện binh khí, nếu không có người điều khiển, không phát huy ra toàn lực.

Tạo Hóa Chi Chủ chỉ còn lại một đạo ý niệm, hoàn toàn không dùng được bao nhiêu lực lượng của Tạo Hóa Đỉnh, tiếp tục như vậy nữa, Tạo Hóa Đỉnh bị đoạt là chuyện sớm hay muộn.

"Nếu Tạo Hóa Đỉnh rơi vào trong tay nguyên sơ thần quốc, như vậy, hậu quả khó mà lường được a." Tạo Hóa Chi Chủ lông mi cau lại, âm thầm nghĩ.

Đồng thời, trong lòng của hắn cũng hơi nghi hoặc một chút. Mảnh khởi nguyên thiên địa này, đang êm đẹp sao lại hiện thế, không chỉ có như thế, Vạn Vật Tạo Hóa Đỉnh này cũng đột nhiên có dị động, hấp dẫn bọn người La Hầu tới. Chẳng lẽ là thiên mệnh chi nhân đến?

Tạo Hóa Chi Chủ ánh mắt đảo qua đám người, như đang tìm kiếm người nào.

Nhưng ánh mắt quét qua. Tất cả đều là người của nguyên sơ thần quốc.

Hắn càng kinh ngạc. Không nên nha. Nếu như thiên mệnh người không đến, sao Tạo Hóa Đỉnh lại đột nhiên dị động?

"Tạo Hóa Chi Chủ, đỉnh đó, ngươi bảo hộ không được !"

La Hầu lại ra tay lần nữa. Không chỉ có hắn, còn có quân vương còn lại cũng đều xuất thủ. Các loại pháp tắc đánh thẳng tới Vạn Vật Tạo Hóa Đỉnh. Lực lượng mênh mông khiến cho Tạo Hóa Đỉnh chấn động ầm ầm.

Ngay cả bóng người Tạo Hóa Chi Chủ đều bị đánh cho có chút tan rã.

"Ha ha, đến đây đi!"

La Hầu cười ha ha một tiếng, thiên ma pháp tướng sau lưng lại đưa tay ra lần nữa.

"Xem ra ta nên xuất thủ."

Lúc này.

Một giọng nói lạnh nhạt bỗng nhiên vang lên. Trong hư không, một loạt gợn sóng nổi lên, tiên huy lưu chuyển ra, từng đạo kiếm khí lên không, tạo thành một đạo bích chướng trước mặt Tạo Hóa Chi Chủ.

Công kích của La Hầu đánh vào kiếm khí bích chướng, hỏng mất tại chỗ.

"Cỗ lực lượng này là..."

La Hầu con ngươi co rụt lại.

Không chỉ có là hắn, quân vương còn lại cũng hít vào một ngụm khí lạnh, nhìn về phía nơi phát ra kiếm khí, đập vào mắt là một bộ áo trắng!

"Gặp quỷ! ! Tại sao hắn lại ở chỗ này! !"

....

Chương 2473 - Tam Tai Cửu Kiếp, chém giết La Hầu, số lượng Khởi Nguyên Kết Tinh bạo tăng

Bên trong khởi nguyên thiên địa.

Sở Cuồng Nhân hiện thân khiến bọn người La Hầu nhịn không được kinh hãi.

"Gặp quỷ, tại sao đối phương lại xuất hiện ở đây?"

Nhìn một bộ áo trắng đó, rất nhiều tu sĩ không khỏi cảm nhận được bối rối. Đối phương cường đại khắc sâu trong lòng bọn họ.

Mà La Hầu nhìn thấy hắn, nuốt nước bọt một cái, ánh mắt lập tức lộ ra lãnh sắc: “Sở Cuồng Nhân, ta không biết ngươi tới thế nào, nhưng nơi này đã bị nguyên sơ thần quốc ta chiếm cứ, ngươi tới chính là tự chui đầu vào lưới!"

"Lên cho ta! !"

Một tiếng quát nhẹ.

Hắn ra lệnh cho rất nhiều tu sĩ công kích Sở Cuồng Nhân. Nhưng rất nhiều tu sĩ ngừng tại chỗ, hai mặt nhìn nhau, càng không dám ra tay.

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng: “Cửu khanh ngươi làm rất thất bại."

La Hầu sắc mặt thay đổi, nổi giận gầm lên một tiếng: “Ta lấy thân phận Cửu khanh hạ lệnh, lên cho ta, hắn chỉ có một người, sợ cái gì? !"

Rất nhiều quân vương cắn răng, lập tức theo nhau mà lên. Các loại năng lượng pháp tắc bá đạo đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Oanh, oanh, oanh...

Hư không bị đánh cho ầm ầm rung động, thiên địa băng liệt, huyền hoàng điên đảo. Công kích này đủ để diệt sát Đại Đạo Vô Tận đứng đầu nhất. Cho dù là Chúa Tể cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Mà đối mặt công kích trình độ này, Sở Cuồng Nhân vẻ mặt không thay đổi, vung tay lên, hư không lập tức điên cuồng rung chuyển.

"Hư Không Chi Kiếp!"

Đây là chiêu thức của Hư Không Chi Chủ.

Kiếp quang kinh khủng lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, lực lượng bá đạo tuyệt luân trong chớp mắt khiến cho từng đạo năng lượng pháp tắc vỡ vụn. Từng quân vương bị công kích này đánh cho vẫn lạc.

"Sở Cuồng Nhân, tiếp chiêu, Thiên Ma Đại Kiếp Thủ!"

Lúc này, La Hầu nổi giận gầm lên một tiếng. Chỉ thấy sau lưng hắn ngưng tụ thiên ma pháp tướng đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Bàn tay khổng lồ che khuất bầu trời. Một chưởng này ẩn chứa lực lượng thậm chí đủ để nuốt hết một cái vũ trụ.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, ba ngàn đại đạo pháp tắc xen lẫn lưu chuyển sau lưng hắn, hóa thành một áo trắng pháp tướng, cũng đánh ra một chưởng.

"Tam Thiên Đại Thế!"

Ba ngàn pháp tắc xen lẫn va chạm.

Đây là chiêu số Sở Cuồng Nhân cảm ngộ ra, ba ngàn pháp tắc giống như ba ngàn cái đại thế giới, ẩn chứa trong bàn tay trắng noãn đó.

Oanh! !

Trong tiếng oanh minh, kình khí cuồng bạo quét sạch ra.

Chỉ thấy thiên ma pháp tướng nổ tung từng khúc, La Hầu thổ huyết bay ngược mà ra.

"Sao pháp tướng của hắn lại mạnh mẽ tới mức này? !"

La Hầu con ngươi kịch liệt co vào, không thể tin được. Thiên ma pháp tướng của hắn, trong số quân vương pháp tướng thì là cao cấp nhất, tăng thêm bản thân hắn đã tấn cấp đến Chúa Tể Cảnh, tu vi cực cao, cao hơn Sở Cuồng Nhân, nhưng sao lại bị đối phương một chưởng oanh bạo? !

Không thể nào như vậy được!

La Hầu tâm thái có chút hỏng mất. Lúc trước, hắn vẫn muốn vượt qua Sở Cuồng Nhân, thật vất vả tấn cấp đến Chúa Tể, hắn thấy, Sở Cuồng Nhân đã không phải là đối thủ của mình. Rốt cục không cần e ngại đối phương. Nhưng sự thật chứng minh, hắn sai. Hơn nữa sai rất không hợp thói thường!

Trước mặt Sở Cuồng Nhân, hắn vẫn không chịu nổi một kích!

"Ghê tởm!"

"Thiên Ma Đại Hủy Diệt, Tam Tai Cửu Kiếp!"

La Hầu quát lớn một tiếng. Ma khí cuồn cuộn phun ra ngoài, đan dệt ra một vài dị tượng khiến cho người nghe kinh sợ trong hư không, trong đó bao quát bão nạn, hoả hoạn, thủy tai và lôi đình cửu kiếp, tất cả đều là kiếp nạn mà người tu tiên không thể tránh khỏi.

Mà bây giờ, La Hầu cụ tượng hóa những lực lượng này. Lực lượng kinh khủng khiến cho hư không điên cuồng nổ tung.

"Đây là chiêu thức của Kiếp Chủ!"

Tạo Hóa Chi Chủ nhìn thấy một chiêu này, không khỏi có chút kinh ngạc. Trong ấn tượng của hắn, Đại La Thiên Ma không biết chiêu này, nhưng bây giờ La Hầu lại thi triển ra, đối phương ngoại trừ là người thừa kế của Đại La Thiên Ma, chẳng lẽ còn có liên quan đến Kiếp Chủ thần bí khó dò đó?

Tạo Hóa Chi Chủ nhíu mày nghĩ.

Sở Cuồng Nhân cũng không có nghĩ nhiều như vậy, hắn chỉ cảm thấy một chiêu này của La Hầu hết sức thú vị, nhưng phương diện uy lực lại không cách nào làm hắn cảm nhận được uy hiếp.

"Bây giờ ta đã cường đại đến có thể nghiền ép Chúa Tể bình thường sao?" Sở Cuồng Nhân nỉ non, đưa tay, ba ngàn đại đạo pháp tắc vờn quanh quanh thân, ở trong đó có hơn phân nửa đã tấn cấp làm Đại Đạo Vô Tận chi lực.

Còn lại cũng đều là cực đạo chi lực.

Lúc đầu.

Hắn ba ngàn cực đạo chi lực thì có thể chống lại Chúa Tể. Bây giờ, tu hành trong tạo hóa khởi nguyên một phen, càng làm cho ba ngàn đại đạo của hắn có hơn một nửa đạt đến Đại Đạo Vô Tận Cảnh.

Phi thường kinh khủng.

Bây giờ hắn đã tiếp cận Nhân Tổ ngày xưa.

"Kiếm, hai mươi sáu!"

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, Kiếm chi đại đạo hiển hiện ra.

Ngàn vạn kiếm khí từ bên trong Kiếm chi đại đạo phun ra ngoài, từ xưa đến nay, vô số kiếm ý ngưng tụ trong một kiếm, trong đó dung hợp đại đạo lực lượng còn lại.

Cái này có lẽ đã không tính là kiếm hai mươi sáu.

Đây là, hình thức ban đầu của kiếm hai mươi bảy!

Oanh! !

Một kiếm chém xuống.

Ma khí tan rã như tuyết, bão nạn, thủy tai, hoả hoạn liên tiếp vỡ vụn. Trong kiếm khí cực hạn, thân hình La Hầu bắt đầu sụp đổ!

"Không, không!"

"Ta không cam tâm a! ! Ta hao hết thiên tân vạn khổ mới tấn cấp Chúa Tể Cảnh, tại sao? ! Tại sao ta vẫn không phải là đối thủ của ngươi! !"

La Hầu rống giận, hai mắt xích hồng, cực kỳ không cam lòng.

Nhưng Sở Cuồng Nhân nghe vậy, vẻ mặt vẫn lạnh lùng.

"Kẻ bại, rú thảm vô dụng."

Hắn lại ngưng tụ kiếm chỉ. Kiếm khí càng thêm mênh mông đổ xuống.

Ầm!

Thân thể La Hầu nổ tung, đại đạo trong cơ thể sụp đổ.

Nhất đại Ma Tổ, nhất đại Chúa Tể...

Vẫn lạc tại chỗ!

"Đáng tiếc."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu cảm khái một tiếng. La Hầu trời sinh tính cứng cỏi, từ một tu sĩ ngay cả Hỗn Nguyên đều không phải, tiến vào Hồng Mông Đại Thế Giới, từng bước đi đến Chúa Tể Cảnh. Tu vi thậm chí vượt qua hắn. Đây không phải là hai chữ cơ duyên có thể khái quát được. Thiên phú, tâm tính của đối phương, thiếu một thứ cũng không được.

Nhưng cũng tiếc, đối phương đối địch với hắn.

Nếu không, có lẽ Bàn Cổ Thần Quốc sẽ có thêm một đại tướng.

"A, kia là..."

Sở Cuồng Nhân phát hiện sau khi La Hầu chết, ở vị trí của hắn rơi ra từng khối Khởi Nguyên Kết Tinh, trong đó, có một cái la bàn màu đen hấp dẫn chú ý của hắn, hắn cầm lên xem một chút, chỉ thấy kim đồng hồ trên la bàn bắt đầu chuyển động, một vài hình tượng thần dị lưu chuyển ở trong đó.

"Thứ thú vị." Sở Cuồng Nhân cất la bàn, sau đó ánh mắt lạnh lẽo rơi vào quân vương còn lại.

Những quân vương này đã bị thực lực Sở Cuồng Nhân chấn nhiếp. Từng người hoảng hốt chạy bừa.

Nhưng cũng tiếc. Không gian xung quanh đã bị Sở Cuồng Nhân phong tỏa, bọn họ không đi được.

"Thiếu đi các ngươi, lực lượng của nguyên sơ thần quốc sẽ yếu bớt không ít."

Sở Cuồng Nhân cười nói.

Sau đó, hắn ngưng tụ kiếm chỉ, ngàn vạn kiếm khí đằng không mà lên. Kiếm khí bay múa trên không trung, chỗ đến, hư không bị xé rách. Quân vương đối diện với mấy kiếm khí này, hoàn toàn không có sức phản kháng chút nào.

Mà Sở Cuồng Nhân vừa giết chóc vừa thu lấy Khởi Nguyên Kết Tinh từ trên người đối phương rơi xuống, những thứ này đều là tài nguyên a. Có những kết tinh này, tu sĩ Bàn Cổ Thần Quốc sẽ tu vi phóng đại.

Ba trăm kết tinh.

Năm trăm kết tinh.

Một ngàn kết tinh...

Rất nhanh, Khởi Nguyên Kết Tinh trong tay Sở Cuồng Nhân đã đột phá một ngàn.

Chuyện này khiến trên mặt hắn không khỏi nở một nụ cười.

Quả nhiên.

Tìm từng cái vẫn quá phí sức. Tập trung lại một chỗ giải quyết tương đối đỡ tốn thời gian công sức.

Mà quân vương nguyên sơ thần quốc nhìn Sở Cuồng Nhân vừa giết chóc trên mặt còn nở một nụ cười, chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

Người trước mắt này so với ma quỷ còn ma quỷ hơn! !

"Sở Cuồng Nhân! !"

Lúc này, trong hư không truyền đến một tiếng quát lớn, chỉ thấy nơi xa có một lượng lớn kim sắc hỏa diễm phóng lên tận trời, bầu trời bị ngọn lửa này bao trùm, bị phủ thành một mảnh kim sắc chói mắt, khí tức bá liệt từ trong đó truyền ra.

Chương 2474 - Đỉnh phong nguyên sơ, Sát Na Phương Hoa, trộm lấy lực lượng từ trong thời gian

"Sở Cuồng Nhân, ngươi muốn chết! !"

Một tiếng quát lớn. Chỉ thấy ngọn lửa màu vàng phô thiên cái địa mà tới. Mà trong hỏa diễm, một bóng người kim sắc lôi cuốn uy áp vô cùng mãnh liệt từ trên trời giáng xuống, hoàn toàn xé rách không gian phong tỏa Sở Cuồng Nhân bày ra.

Sở Cuồng Nhân nhìn người tới, hai mắt khẽ híp một cái.

"A, Nguyên Sơ Chi Hỏa."

Người tới, chính là một trong số Cửu khanh thần quốc, Nguyên Sơ Chi Hỏa.

Một trong số nguyên sơ chúng thần.

Mà lúc này khí tức hắn vô cùng cường đại, vượt xa lần đầu tiên Sở Cuồng Nhân nhìn thấy đối phương, lúc này hắn đã khôi phục đỉnh phong! !

Một vị đỉnh phong nguyên sơ.

Thực lực hắn hoàn toàn không phải La Hầu có thể sánh được. Trong lòng Sở Cuồng Nhân cũng không khỏi có chút ngưng trọng. Nhưng hắn vẫn mặt không đổi sắc, thậm chí còn lộ ra khinh miệt, nói: "Nha, đây không phải là bại tướng dưới tay ta sao? ?"

Bại tướng dưới tay, bốn chữ kích thích Nguyên Sơ Chi Hỏa. Ngày xưa, hắn đánh với Sở Cuồng Nhân một trận, nhưng lại bại lui. Về sau, trong thần quốc, lại bị Cố Linh Lung dùng Côn Ngô Kiếm giả mạo Sở Cuồng Nhân hù dọa, hắn lại bị một đạo kiếm ý dọa lùi! !

Những chuyện này đều bị hắn xem như là vô cùng nhục nhã!

"Sở Cuồng Nhân, ngày xưa ngươi chỉ đánh bại ta ở trạng thái không toàn thịnh, bây giờ, có khởi nguyên thiên địa này trợ giúp, thực lực của ta đã khôi phục hơn phân nửa, ngươi đâu phải là đối thủ của ta! !"

Nguyên Sơ Chi Hỏa lạnh giọng nói.

Hắn đưa tay oanh ra một quyền đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Một lượng lớn ngọn lửa màu vàng bộc phát, trong đó ẩn chứa Khởi Nguyên chi lực vô cùng bành trướng, không phải trạng thái nguyên sơ không hoàn chỉnh ngày xưa có thể sánh được.

Khí tức mạnh mẽ hoàn toàn bao phủ Sở Cuồng Nhân. Khiến chung quanh hắn giống như hóa thành một mảnh hỏa diễm địa ngục. Thiên địa vạn vật, bị đốt thành hư vô.

"Vậy thì để cho ta lãnh giáo một chút, nguyên sơ toàn thịnh đi!"

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói. Quanh người hắn có từng đạo kiếm quang lưu chuyển. Mỗi một đạo kiếm quang đều ẩn chứa khí tức một đại đạo, ba ngàn kiếm quang xoay quanh, giống như ba ngàn đại đạo hiển hóa ở xung quanh hắn.

Vô biên liệt hỏa xung quanh bị hắn ngăn cách bên ngoài.

"Không ngờ ngươi thôi diễn một nửa trong ba ngàn đại đạo đến Đại Đạo Vô Tận!" Nguyên Sơ Chi Hỏa con ngươi có chút co rụt lại, có chút chấn kinh.

Lần trước hắn mới lĩnh giáo xong ba ngàn cực đạo chi lực của Sở Cuồng Nhân.

Bây giờ. Đối phương đã từng bước tăng ba ngàn cực đạo lên tới Đại Đạo Vô Tận!

Loại tốc độ tiến bộ này, có thể nói là không thể tưởng tượng nổi!

Nguyên Sơ Chi Hỏa, hoàn toàn không thể tin được. Nhưng sự thật bày ở trước mặt, cho dù không tin nữa cũng không thay đổi được.

"Sở Cuồng Nhân, ta cũng không tin ngươi chống đỡ được ta!"

Nguyên Sơ Chi Hỏa cả giận nói. Trước kia còn chưa khôi phục, không phải đối thủ của Sở Cuồng Nhân, nhưng bây giờ hắn là thời kỳ toàn thịnh, hắn không tin mình sẽ bị Sở Cuồng Nhân đánh bại.

"Hỏa Thần Quyết, Hỏa Trạch Chúng Sinh!"

Nguyên Sơ Chi Hỏa vận chuyển Khởi Nguyên chi lực. Chỉ thấy từng đạo hỏa diễm vờn quanh xung quanh Sở Cuồng Nhân, tạo thành một tòa nhà cự đại bốc lên hỏa diễm, vô cùng vô tận hỏa diễm từ trong đó phun ra ngoài, muốn triệt để hóa Sở Cuồng Nhân thành tro tàn!

Ngọn lửa này vô cùng cường đại.

Kiếm quang xung quanh Sở Cuồng Nhân đều như muốn bị bóp méo. Mà đối mặt loại hỏa diễm chí cực này, Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, kiếm chỉ ngưng tụ, ba ngàn đại đạo chấn động, cực đạo, vô tận chi đạo liên tiếp vận chuyển.

"Kiếm hai mươi sáu!"

Kiếm ý lưu chuyển, chống cự hỏa diễm chi lực ăn mòn.

Nhưng cái này vẫn chưa xong. Sở Cuồng Nhân ánh mắt ngưng tụ, một đạo ám kim sắc quang mang chợt lóe lên.

"Chúc Long Chi Nhãn, Thiên Địa Hối Ám!"

Trong chốc lát.

Sắc trời bị che lấp.

Thiên địa, hóa thành hắc ám.

Trong bóng tối, yên lặng như tờ, hết thảy như đều bị đông lại. Vô tận lực lượng thời gian đánh thẳng tới ăn mòn Nguyên Sơ Chi Hỏa.

"Đây là chiêu thức của Nguyên Sơ Chúc Long, hừ, Nhân Tổ Tha Hóa Tự Tại Pháp quả nhiên danh bất hư truyền, ngay cả Chúc Long thần thông cũng có thể Tha Hóa ra."

Nguyên Sơ Chi Hỏa hừ nhẹ một tiếng.

Nhưng hỏa diễm thiêu đốt trên người hắn, khí tức khởi nguyên lưu chuyển, ngay cả thời gian đều có thể chôn vùi, Thiên Địa Hối Ám không thể ảnh hưởng đến hắn.

Một màn này, cũng không khiến cho Sở Cuồng Nhân cảm thấy nhụt chí.

Hắn kiếm chỉ ngưng tụ.

Lại vận chuyển Chúc Long chi chiêu lần nữa.

"Chúc Long Chi Nhãn, Sát Na Phương Hoa!"

Từng đạo Chúc Long chi hỏa thiêu đốt. Nhưng mục tiêu lại không phải Nguyên Sơ Chi Hỏa mà là... Sở Cuồng Nhân!

Sát Na Phương Hoa.

Trong một chớp mắt, thời gian trên người Sở Cuồng Nhân gia tốc. Khí tức của hắn cũng liên tục tăng lên!

Qua trong giây lát.

Sở Cuồng Nhân giống như vượt qua ngàn vạn năm, chục tỷ năm, khí tức trên thân hắn cũng tăng lên điên cuồng, đạt tới tình trạng cực kỳ khủng bố.

Hắn, trộm lấy lực lượng từ trong thời gian. Chỉ là lực lượng này khó mà khống chế, dù là Sở Cuồng Nhân cũng không thể vận dụng trong thời gian dài, nếu không sẽ bị phản phệ mãnh liệt.

Dùng Sát Na Phương Hoa trên người mình. Điểm này đoán chừng ngay cả Nguyên Sơ Chúc Long cũng không dám.

"Ngươi, cái tên điên này!"

Nguyên Sơ Chi Hỏa nhìn thấy hành động của Sở Cuồng Nhân, không khỏi sợ đến biến sắc: “Trộm lấy lực lượng thời gian, ngươi muốn chết! !"

Ngay cả Tạo Hóa Chi Chủ cách đó không xa cũng có chút sợ hết hồn hết vía: “Tên điên này ở đâu chui ra, lại dám sử dụng Nguyên

Sơ Chúc Long thần thông như thế."

Sở Cuồng Nhân cảm nhận được khí tức mênh mông trong cơ thể, trên mặt không khỏi nở nụ cười: “Ngươi cho rằng ta chỉ có như thế sao? !"

Vừa nói dứt câu, Thiên Nhân Quyết vận chuyển, Thôn Thiên Chi Thuật vận chuyển, trận pháp trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, khí tức Sở Cuồng Nhân lại tăng lên lần nữa!

Mặc dù không tăng nhiều bằng Sát Na Phương Hoa nhưng cũng không thể khinh thường.

Sở Cuồng Nhân cảm nhận lực lượng tự thân, vô cùng hài lòng. Hắn cảm thấy bây giờ mình có thể đánh nổ chư thiên!

"Nguyên Sơ Chi Hỏa, tới đi."

Vừa sải bước ra, Sở Cuồng Nhân đi tới trước mặt Nguyên Sơ Chi Hỏa.

Một chỉ điểm ra, ba ngàn đại đạo ẩn chứa trong đó.

Hư không sụp đổ trong nháy mắt.

Nguyên Sơ Chi Hỏa thay đổi sắc mặt, Khởi Nguyên chi lực lưu chuyển, hóa thành từng cái tấm chắn hỏa diễm, nhưng dưới một chỉ này của Sở Cuồng Nhân, liên tiếp sụp đổ!

Ầm!

Nguyên Sơ Chi Hỏa bị xung kích trước nay chưa từng có, trong nháy mắt bay ngược ra.

"Chỉ có như thế sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, thừa thắng xông lên.

Sử dụng Sát Na Phương Hoa, trộm lấy lực lượng từ trong thời gian, thực lực hắn cực kỳ cường đại, nhất cử nhất động đều có hủy thiên diệt địa chi uy!

Khôi phục đỉnh phong, Nguyên Sơ Chi Hỏa... liên tục bại lui! !

Những quân vương nguyên sơ thần quốc xung quanh đều trợn mắt há hốc mồm.

"Tại sao lại như vậy, nguyên sơ khôi phục đỉnh phong cũng không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân sao? Sao hắn lại mạnh mẽ tới mức này? !"

Đám người không thể tin được.

Nhưng một màn trước mắt lại khiến cho bọn họ không thể không tin!

"Ghê tởm! !"

"Hỏa Thần Quyết, Bát Hoang Tiêu Thổ! !"

Nguyên Sơ Chi Hỏa nổi giận gầm lên một tiếng, vô tận kim sắc liệt hỏa phóng lên tận trời, xen lẫn trong hư không, hóa thành tám mươi tám con Hỏa Long dữ tợn, Hỏa Long bay múa trên không trung, gào thét, tựa như muốn đốt tứ hải bát hoang thành đất khô cằn.

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, kiếm khí phun ra nuốt vào từ đầu ngón tay của hắn, hóa thành một thanh cự kiếm màu trắng bạc, cự kiếm do ba ngàn đại đạo xen lẫn mà thành, nhuệ khí bàng bạc, một kiếm chém ra, từng con Hỏa Long bị hắn xé rách!

"Ngươi vĩnh viễn sẽ chỉ là bại tướng dưới tay ta!"

Sở Cuồng Nhân quát lạnh một tiếng.

Kiếm khí chém ra, cổ kim kiếm ý hội tụ trên mũi kiếm.

Thân thể Nguyên Sơ Chi Hỏa gần như bị kiếm khí chém thành hai nửa, Khởi Nguyên chi lực trên người bắt đầu băng liệt, Nguyên Sơ Chi Hỏa... bại! !

Chương 2475 - Thần Hoàng Tử, Nghịch Thần ra tay, Chư Đạo Pháp Kiếm

"Ta thua rồi?"

Nguyên Sơ Chi Hỏa nhìn Sở Cuồng Nhân, không thể tin được. Trong khoảng thời gian ngắn, sao đối phương lại trưởng thành đến tình trạng này, hắn đường đường nguyên sơ mà lại là nguyên sơ trạng thái đỉnh phong, thế mà cũng sẽ bại...

Tại sao lại như vậy được? !

"Ta nói, ngươi vĩnh viễn sẽ chỉ là bại tướng dưới tay ta."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói. Hắn đưa tay, đại đạo pháp tắc khí tức kinh khủng như mưa trút xuống.

Cỗ uy lực này vô cùng doạ người. Dù là nguyên sơ gặp cũng cảm thấy tim đập nhanh.

Ngay lúc này.

Nơi xa, đột nhiên truyền đến hai cỗ khí tức vô cùng cường hoành! Hai cỗ khí tức này không kém hơn Nguyên Sơ Chi Hỏa, trong đó có một cỗ khí tức dẫn theo một loại khí tức tôn quý chí cao vô thượng.

So với Nguyên Sơ Chi Hỏa thì còn mạnh hơn!

"Khí tức này là... Nghịch Thần! Mà một cỗ khác là... Thần Hoàng Tử." Sở Cuồng Nhân hai mắt khẽ híp một cái.

Hai đạo lưu quang phi tốc lướt đến. Uy áp kinh khủng cũng ngày càng mạnh mẽ.

"Mệnh ta do ta, Nghịch Thần Phá Mệnh!"

Oanh!

Nghịch Thần đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, Nghịch Mệnh chi lực bá đạo quét ra, hắn mắt sáng như đuốc, nhìn chòng chọc vào Sở Cuồng Nhân.

"Đương đại Vận Mệnh Chi Chủ, rốt cục chúng ta gặp mặt!"

Lúc trước.

Hắn gặp Sở Cuồng Nhân, nhưng chỉ là một cỗ hóa thân mà thôi. Mà bây giờ đứng trước mặt Sở Cuồng Nhân là bản tôn! Nói một cách nghiêm túc, bây giờ mới là lần đầu tiên hai người gặp nhau.

Mà một người khác, thân mặc trường bào màu vàng óng, quanh thân lưu chuyển từng đạo kim hoàng sắc lực lượng pháp tắc, trên người toát ra một cỗ quý khí.

Hắn chính là Thần Hoàng chi tử. Hơn nữa còn là Thần Hoàng chi tử đã khôi phục đỉnh phong. Khí tức của hắn mạnh mẽ kinh khủng hơn Nghịch Thần, Nguyên Sơ Chi Hỏa.

"Sở Cuồng Nhân, không ngờ được là lần thứ nhất ngươi ta gặp nhau lại chính là thời điểm kết thúc ngươi a!" Thần Hoàng Tử đứng chắp tay, vẻ mặt lạnh nhạt nói.

Hắn tràn đầy lòng tin mình có thể diệt sát Sở Cuồng Nhân. Dáng vẻ nắm chắc thắng lợi trong tay.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, khóe miệng hơi vểnh, không để ý: “A, ngươi nói không sai, lần thứ nhất ngươi ta gặp nhau, đúng là có người phải bị kết thúc, chỉ là người đó không phải là ta, mà là... các ngươi! !"

Vừa dứt lời.

Khí tức trên người Sở Cuồng Nhân nhảy lên tới cực hạn. Vô cùng vô tận đại đạo lực lượng pháp tắc phun ra ngoài, trong nháy mắt tạo dựng ra một tôn áo trắng pháp tướng, pháp tướng song quyền ném ra, hư không nổ tung, chư thiên rung chuyển, âm dương điên đảo, càn khôn mất tự, thiên địa bị đánh thành hỗn độn. Vô tận vĩ lực đánh thẳng tới Thần Hoàng Tử, Nguyên Sơ Chi Hỏa, Nghịch Thần.

"Thần Hoàng Phá Nhật Nguyệt!"

Thần Hoàng Tử đưa tay, năm ngón tay một nắm, bắn ra nhật nguyệt tiên huy vạn đạo.

Thần Hoàng chi khí diễn hóa nhật nguyệt tinh thần. Đấm ra một quyền, nhật nguyệt dị tượng nghiền ép mà ra.

Nghịch Thần ánh mắt ngưng tụ, bộc phát Nghịch Mệnh chi lực, từng đạo Khởi Nguyên chi lực giao hội, hóa thành vô tận trường hà, vắt ngang hư không!

Oanh!

Cường đại đại đạo pháp tắc va chạm trong nháy mắt. Trời sụp đổ, vạn vật băng liệt. Phương khởi nguyên thiên địa này rung chuyển.

"Phá Mệnh Đại Hoang Kích!"

Lúc này, Nghịch Mệnh lấy ra một thanh trường kích ngân quang lóng lánh, trường kích này vô cùng to lớn, dài mấy trăm trượng, giống như một cây thông thiên thần trụ.

Mà thân thể Nghịch Mệnh cũng cất cao, hóa thân thành một cự nhân! Tay hắn nắm trường kích, khí tức vô cùng kinh người. Một kích đánh xuống, bắn ra vô tận thần quang, đánh băng thiên địa.

Thần Hoàng Tử thấy thế, kim hoàng pháp tắc trên người lưu chuyển.

"Thần Hoàng Quyết, Hoàng Giả Hào Thiên!"

Hắn giơ cao tay, kim hoàng pháp tắc ngưng tụ thành một quả cầu năng lượng lớn. Giống như một vầng mặt trời chói chang mênh mông nghiền ép mà ra.

Một bên khác, Nguyên Sơ Chi Hỏa bị Sở Cuồng Nhân kích thương gầm nhẹ một tiếng, cưỡng chế trấn áp thương thế, vận chuyển Khởi Nguyên chi lực trong cơ thể, bộc phát cực điểm chi hỏa.

"Hỏa Thần Quyết, Chư Thiên Đại Phần Tai!"

Kim sắc hỏa diễm chí cực, ẩn chứa khí tức khởi nguyên. Đây là khởi nguyên chi hỏa. Là đầu nguồn chư thiên chi hỏa, trong đó ẩn chứa các loại đặc tính của hỏa diễm như thiêu đốt, ăn mòn, bạo liệt, vô cùng cường đại, chỉ là một sợi thì đủ để đốt một Đại Đạo Vô Tận thành tro bụi, cho dù Chúa Tể cũng không thể chống lại.

Ba cỗ lực lượng đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Lực lượng này, cực đoan đáng sợ. Cho dù đặt ở trong thần chiến vô số kỷ nguyên trước cũng là chiến đấu cực kỳ hiếm thấy, Sở Cuồng Nhân thấy thế, ánh mắt cũng không nhịn được ngưng trọng.

"Đến hay lắm a!"

Côn Ngô không ở bên người.

Hắn lấy tất cả kiếm khí trên người ra.

Nơi này có hắn rút thưởng đạt được, có hắn lấy được từ trong tay địch nhân sau chiến đấu, hàng ngàn hàng vạn, mỗi một cái đều là kiếm khí đỉnh tiêm. Trong đó thậm chí có cực đạo thần binh.

Chỉ thấy vô số kiếm khí này quấn quanh người Sở Cuồng Nhân, cuối cùng tổ hợp thành một thanh thông thiên cự kiếm, Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, kiếm khí rót vào trong đó.

Ong ong ong...

Thiên kiếm to lớn run rẩy điên cuồng. Mà trong đó, có từng cái kiếm khí không chịu nổi lực lượng kiếm khí của Sở Cuồng Nhân, không chịu nổi gánh nặng, không ngừng nứt ra, nổ nát vụn.

"Miễn cưỡng có thể sử dụng..."

Sở Cuồng Nhân nỉ non một tiếng.

Nhưng suy cho cùng là không có dùng tốt như Côn Ngô, nhưng mà vì ngăn cản tam đại nguyên sơ liên thủ, hắn cũng chỉ có thể tạm thời mượn dùng lực lượng vạn kiếm.

"Nguyên sơ, tiếp ta kiếm hai mươi sáu, đổi, Chư Đạo Pháp Kiếm!"

Một tiếng quát nhẹ. Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ chém xuống, thiên kiếm to lớn cũng theo đó chém xuống!

Cổ kim kiếm ý ngút trời mà ra, mỗi một loại kiếm ý lại ẩn ẩn dẫn theo khí tức của "Đại Đạo", giống như ba ngàn đại đạo hóa thành kiếm ý.

Kiếm hai mươi sáu, đổi, Chư Thiên Pháp Kiếm!

Đây là cảm ngộ mới của Sở Cuồng Nhân.

Là kiếm hai mươi bảy trạng thái không hoàn chỉnh.

Lấy Kiếm chi đại đạo, thống ngự đại đạo còn lại, một kiếm hóa ba ngàn đạo! Một kiếm này, phát huy ba ngàn đại đạo pháp tắc của Sở Cuồng Nhân vô cùng tinh tế, uy lực mạnh làm thiên địa vạn linh vì đó sợ hãi.

Cho dù là nguyên sơ, trong lòng cũng không nhịn được mà tim đập nhanh.

Oanh!

Cự kiếm kinh khủng và trường kích của Nghịch Thần, quyền kình của Thần Hoàng Tử, hỏa diễm của Nguyên Sơ Chi Hỏa chạm nhau, trong chốc lát, thiên địa băng liệt, vạn vật hóa thành hư ảo, một số quân vương không kịp rút lui hóa thành tro tàn tại chỗ!

Cực hạn xung kích, thần quang sáng chói chói mắt nuốt chửng những người khác!

Thanh trường kích to lớn bị đánh bay ra ngoài, đập vỡ mấy chục tòa sơn phong, bàn tay Nghịch Mệnh nổ tung, máu tươi chảy ròng, bay ngược mà ra. Thần Hoàng chi khí quanh thân Thần Hoàng Tử hỗn loạn, cũng không nhịn được bị đẩy lui.

Nguyên Sơ Chi Hỏa cũng không tốt gì. Vốn bị thương, bây giờ thương càng thêm thương, vất vả lắm mới khôi phục trạng thái đỉnh phong, bây giờ qua một trận chiến này, cảnh giới lại rơi xuống.

Một bên khác.

Sở Cuồng Nhân cũng bay ngược ra, khí tức vô cùng hỗn loạn. Từng đạo pháp tắc chi quang sáng tối chập chờn, liên tiếp lấp lóe.

Thần Hoàng Tử thấy thế, cười lạnh một tiếng: “Sở Cuồng Nhân, trộm lấy lực lượng từ trong thời gian càng lâu, phản phệ càng mạnh, ngươi có thể duy trì được bao lâu?"

"Ngươi đoán xem?"

Sở Cuồng Nhân khóe miệng hơi vểnh, không có bối rối chút nào.

"A, cố lộng huyền hư."

Thần Hoàng Tử không tin Sở Cuồng Nhân có thể không bị ảnh hưởng, hắn tin chắc, chỉ cần bọn họ ra tay lần nữa, chắc chắn có thể triệt để giết chết đối phương!

Nhưng vào lúc này.

Cách đó không xa, Tạo Hóa Chi Chủ lại than nhẹ một tiếng: “Ai, thời cơ đã đến, xem ra ngươi chính là thiên mệnh người ta muốn tìm."

Lập tức.

Vạn Vật Tạo Hóa Đỉnh phát ra vô tận hào quang!

Một cỗ Tạo Hóa chi lực không có gì sánh kịp từ trong đó quét ra!

....

Chương 2476 - Tạo Hóa Đỉnh chi uy, thời gian phản phệ, thiên mệnh người

Oanh! !

Tạo Hóa Đỉnh trước mặt Tạo Hóa Chi Chủ đột nhiên tỏa ra ức vạn hào quang. Tạo hóa khí tức quét sạch ra.

Mấy người Thần Hoàng Tử, Nguyên Sơ Chi Hỏa thấy thế, không khỏi quá sợ hãi.

"Chuyện gì xảy ra?"

Tạo Hóa Đỉnh cực kỳ huyền ảo. Ngay cả Thần Hoàng cũng từng tán thưởng, mà đối mặt một kiện chí bảo đột nhiên phát ra dị động như vậy, bọn họ cũng không dám xem nhẹ.

Chỉ thấy Tạo Hóa Chi Chủ tay nắm huyền ảo pháp quyết, bóng người hóa thành vô số điểm sáng, dung nhập Tạo Hóa Đỉnh, khiến cho quang hoa càng ngày càng thịnh.

Lập tức.

Tạo Hóa Đỉnh đằng không mà lên, trực tiếp bay về phía Sở Cuồng Nhân.

"Đến hay lắm."

Sở Cuồng Nhân đón lấy Tạo Hóa Đỉnh. Vạn Khí Chi Tâm lưu chuyển. Bắt đầu thao túng khởi nguyên chí bảo này.

"A, ngươi lại biết Vạn Khí Chi Tâm, như vậy thì ít tốn sức hơn."

Giọng nói của Tạo Hóa Chi Chủ vang lên.

Mà Sở Cuồng Nhân lần đầu tiên dùng Vạn Khí Chi Tâm thao túng Tạo Hóa Đỉnh, nhưng không có cảm nhận được một chút trở ngại nào, ngược lại cực kỳ thông thuận.

Giống như Tạo Hóa Đỉnh này vốn là của hắn.

Hắn chính là chủ nhân của Tạo Hóa Đỉnh này.

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân ánh mắt lóe lên, tâm niệm vừa động, điều khiển Tạo Hóa Đỉnh đánh thẳng tới bọn người Thần Hoàng Tử, Tạo Hóa thần quang hoa mỹ bao phủ ba người.

"Không được!"

Thần Hoàng Tử thay đổi sắc mặt.

Hắn cảm nhận được một tia uy hiếp từ Tạo Hóa Đỉnh.

"Thần Hoàng Quyết, Thần Hoàng Chi Tường!"

Chỉ thấy hắn thôi động Thần Hoàng chi khí đến cực hạn, từng bức tường ánh sáng kim hoàng sắc xuất hiện, đây là cực chiêu phòng ngự trong Thần Hoàng Quyết.

Nhưng khi Tạo Hóa Đỉnh oanh ở phía trên, Thần Hoàng chi tường tầng tầng nổ tung, khiến Thần Hoàng Tử con ngươi co rụt lại. Hắn lập tức đưa tay nắm vào trong hư không một cái: “Thần Hoàng Ấn, đến!"

Nơi xa.

Một đạo lưu quang nhanh chóng bay lượn mà tới. Đó là Thần Hoàng Ấn, lúc đầu, Thần Hoàng Ấn này dùng để ổn định cửa ra vào phương khởi nguyên thiên địa này, nhưng bây giờ, vì đối kháng Vạn Vật Tạo Hóa Đỉnh, Thần Hoàng Tử không thể không triệu hoán khởi nguyên chí bảo này đến đây.

"Đi! !"

Một tiếng quát lớn. Thần Hoàng Ấn bay lượn mà ra, đối đầu Vạn Vật Tạo Hóa Đỉnh.

Một ấn một đỉnh, đương thời hai đại khởi nguyên thần binh va chạm, bộc phát ra ức vạn thần quang, ngay cả hai vị nguyên sơ cũng không nhịn được rút lui mấy chục bước.

Đả kích cường liệt khiến cho Thần Hoàng Tử phun ra một ngụm máu tươi.

"Rút lui!"

Thần Hoàng Tử ánh mắt ngưng tụ, quát lạnh một tiếng. Hắn không nói hai lời, dẫn theo Nguyên Sơ Chi Hỏa, Nghịch Thần rút lui.

Thần Hoàng Ấn cũng bị hắn mang tới, không được bao lâu, phương khởi nguyên thiên địa này sẽ bị phong bế, đến lúc đó muốn rời khỏi cũng không dễ dàng.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi ta sẽ còn gặp lại."

Giọng nói của Thần Hoàng Tử quanh quẩn thương khung.

Mà một chút quân vương nguyên sơ thần quốc đang có mặt ở đây thì hít vào một ngụm khí lạnh, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vô tận hoảng sợ.

"Ba nguyên sơ đều bị hắn đánh chạy, sao hắn khủng bố như vậy?"

"Đây là nhân tộc quỷ quái gì thế."

Các quân vương vô cùng hoảng sợ.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không có cho bọn họ có thời gian phản ứng, tâm niệm vừa động, Tạo Hóa Đỉnh oanh một cái, đánh thẳng tới các quân vương.

Oanh một tiếng, một tiếng vang thật lớn, đại địa bị nện ra một cái hố to. Bên trong cái hố này, từng quân vương vẫn lạc tại chỗ.

Sở Cuồng Nhân điều khiển Tạo Hóa Đỉnh, không ngừng ném ra, một đập một mảng lớn.

Chỉ chốc lát.

Các quân vương nguyên sơ thần quốc bị hắn tiêu diệt sạch sẽ. Hắn nhìn Tạo Hóa Đỉnh, hết sức hài lòng với uy lực đỉnh này, sau đó hắn giải trừ Sát Na Phương Hoa, trong nháy mắt, một cỗ lực phản vô cùng cường đại cuốn tới, điên cuồng thôn phệ sinh cơ của hắn.

Chỉ thấy thân hình hắn run lên, một ngụm máu tươi trực tiếp phun ra.

Ba búi tóc đen hóa thành tóc trắng. Thọ nguyên cũng đang điên cuồng suy giảm.

Qua một hồi lâu, Sở Cuồng Nhân từ từ tỉnh táo lại, ba ngàn tóc trắng theo thời gian dần trôi qua khôi phục thành đen nhánh, nhưng mà khí tức vẫn còn có chút uể oải.

"Phản phệ chi lực thật là khủng khiếp a."

Sở Cuồng Nhân không khỏi cảm khái. Trước mặt cỗ phản phệ chi lực này, Nhân Tổ chi thể của hắn cũng suýt nữa không chịu nổi, bất tử chi thân gì gì đó thì càng khỏi phải nói.

Đây là lực lượng pháp tắc.

Thể chất Thần cấp bất tử chi thân hoàn toàn không có tác dụng.

"Trộm lấy lực lượng thời gian, lần này tổn thất gần chín mươi tỷ thọ nguyên của ta!" Sở Cuồng Nhân đánh giá một chút, lẩm bẩm.

Nhưng mà hắn không để ý. Với tu vi hắn bây giờ, thọ nguyên tối thiểu là lấy mười vạn ức mà tính. Chín mươi tỷ thọ nguyên, gần như có thể không tính.

Hơn nữa theo tu vi hắn gia tăng, thọ nguyên muốn bù lại cũng không phải chuyện khó khăn gì, nhưng không phải nói hắn có thể không chút kiêng kỵ dùng Sát Na Phương Hoa, pháp môn này duy trì càng lâu, thời gian phản phệ càng ngày càng kinh khủng. Đến cuối cùng thọ nguyên tổn thất sẽ theo cấp số nhân.

Vô cùng kinh khủng.

"Dám dùng Sát Na Phương Hoa của Chúc Long trên người mình, tiểu tử, lá gan của ngươi không nhỏ a." Tạo Hóa Chi Chủ từ bên trên Tạo Hóa Đỉnh hiện ra.

Hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, cười nhạt nói: "Xin ra mắt tiền bối."

"Ngươi chính là Nhân Tổ truyền nhân chứ."

"Vâng."

"Ừm, rất không tệ, nếu Nhân Tổ biết hậu thế có người tiếp nhận thiên mệnh của mình, chắc hẳn sẽ vui vẻ lắm." Tạo Hóa Chi Chủ vui mừng nói.

"Thiên mệnh..."

Sở Cuồng Nhân nghĩ đến lời Tạo Hóa Chi Chủ mới vừa nói, hiếu kỳ nói: "Không biết vừa rồi tiền bối nói thiên mệnh người là chuyện gì xảy ra?"

"A, nói cho ngươi cũng không sao, xa xưa trước đây, Vận Mệnh Chi Chủ từng vì thần chiến thôi diễn một lần, kết quả biểu hiện thần chiến sẽ kết thúc ở kỷ nguyên thứ chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín, cũng chính là kỷ nguyên cuối cùng! Mà trong kỷ nguyên đó sẽ xuất hiện một thiên mệnh người, hắn sẽ mang theo hi vọng của chúng ta, đánh bại Thần Hoàng, để chư thiên có thể kéo dài. Người kia chính là ngươi!" Tạo Hóa Chi Chủ nói.

Sau đó, hắn nhìn về phía Tạo Hóa Đỉnh, tiếp tục nói: "Tạo Hóa Đỉnh này tuân theo thiên địa tạo hóa mà sinh, có liên quan trực tiếp với thiên địa, mỗi khi thiên địa đại kiếp giáng lâm, Tạo Hóa Đỉnh sẽ tìm kiếm một vị thiên mệnh người, trợ giúp nó cùng lắng lại náo động, người kia cũng là ngươi."

Nghe đến đây, Sở Cuồng Nhân trầm ngâm một hồi.

Cuối cùng.

Hắn hỏi: "Thần Hoàng, mạnh bao nhiêu?"

Vấn đề này, hắn đã từng hỏi Ác Ma Chi Vương, hỏi Thần Khấp Huyết, nhưng bọn họ đều không thể cho hắn một câu trả lời chính xác.

Bởi vì trong thần chiến xa xưa, bọn họ cũng không giao thủ với Thần Hoàng. Chỉ đứng xa quan sát mấy lần. Cho nên không thể đưa ra phán đoán chính xác.

Mà Tạo Hóa Chi Chủ thì khác. Hắn và Nhân Tổ gần như là cùng một cấp độ.

Từng trực diện Thần Hoàng!

"Rất mạnh!"

"Mạnh phi thường!"

Tạo Hóa Chi Chủ ánh mắt dần dần ngưng trọng: “Hắn là nguyên sơ cổ xưa nhất chư thiên, dù cho Nhân Tổ kinh diễm vạn cổ cũng chỉ có thể phong ấn hắn mà không thể triệt để giết chết hắn, nói không khoa trương, bây giờ ngươi dù tay cầm Tạo Hóa Đỉnh cũng không đỡ nổi một chiêu của Thần Hoàng!"

Sở Cuồng Nhân con ngươi co rụt lại.

Một chiêu.

Mình lại không đỡ nổi một chiêu của Thần Hoàng!

Mặc dù biết đối phương cường đại, có thể vượt quá tưởng tượng nhưng Tạo Hóa Chi Chủ nói như vậy khiến cho hắn cảm thấy có chút thất bại.

Nhưng mà rất nhanh, hắn điều chỉnh tốt tâm tình. Trong mắt không những không sợ hãi chút nào mà ngược lại còn lộ ra vô tận dã vọng.

"Trong chư thiên, hắn, vô địch sao?"

"Đúng vậy, có thể xưng vô địch!"

"Rất tốt, nói cách khác, đánh bại hắn thì ta chính là chư thiên đệ nhất nhân! !" Sở Cuồng Nhân tinh thần phấn chấn nói.

....

Chương 2477 - Ngươi không thể bại, tuyệt đối không thể bại, nguyên sơ tự tin

Đánh bại Thần Hoàng.

Sẽ trở thành đệ nhất cổ kim!

Nghe được Sở Cuồng Nhân nói như vậy, Tạo Hóa Chi Chủ sửng sốt một chút, lập tức cười ha ha: “Không sai, chỉ cần ngươi đánh bại Thần Hoàng, ngươi có thể vượt qua Nhân Tổ, không, vượt qua tất cả nguyên sơ, trở thành chư thiên đệ nhất nhân!"

Đánh bại Thần Hoàng, rất khó. Phi thường khó.

Thậm chí có thể nói như vậy, dù là toàn bộ tu sĩ nguyên sơ thần quốc chết hết, chỉ còn lại một Thần Hoàng, hắn cũng có thể dùng sức một mình nhấc lên thần chiến!

Nguyên sơ cổ xưa nhất. Thần linh mạnh nhất.

Thần chi hoàng, chí cao vô thượng!

Đó là Thần Hoàng.

Theo Tạo Hóa Chi Chủ, loại tồn tại này gần như không có khả năng bị đánh bại, nhưng giờ khắc này, hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, cũng không đả kích đối phương.

Ngược lại, hắn thấy được hi vọng trên người đối phương.

"Ngươi là sự nối tiếp của ta và Nhân Tổ, Vận Mệnh Chi Chủ, Nguyên Sơ Chúc Long, hết thảy hộ thế thần linh, là thiên mệnh người trong dự ngôn! Ngươi không thể bại!"

"Tuyệt đối không thể bại!"

Tạo Hóa Chi Chủ nhìn Sở Cuồng Nhân, bóng người bắt đầu hóa thành vô số điểm sáng. Vô số năm qua, đạo ý niệm này của hắn một mực ở lại mảnh khởi nguyên thiên địa này thủ hộ Tạo Hóa Đỉnh, chờ đợi Sở Cuồng Nhân đến.

Bây giờ, sứ mạng của hắn đã hoàn thành. Đạo tinh thần ý niệm này cũng theo đó tiêu vong. Vô số điểm sáng tràn vào trong cơ thể Sở Cuồng Nhân.

Trong nháy mắt.

Trong đầu Sở Cuồng Nhân xuất hiện từng loại thần thông diệu pháp, đó là truyền thừa của Tạo Hóa Chi Chủ, còn có một số phương pháp thao túng Tạo Hóa Đỉnh.

Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ, cảm ngộ mấy ngày mấy đêm.

Một bên khác.

Thần Hoàng Tử, Nguyên Sơ Chi Hỏa, Nghịch Thần nhanh chóng xông ra mảnh khởi nguyên thiên địa này, mà sau khi bọn họ đi, phiến thiên địa này cũng bị phong tỏa.

Khởi nguyên đã sớm biến mất.

Mảnh khởi nguyên thiên địa này cũng bị thiên địa bất dung. Lần này hiện thế, đã là dị số. Hẳn sẽ không xuất hiện nữa.

"May mà chúng ta đi nhanh, bằng không, cái khởi nguyên thiên địa này bị phong tỏa, đoán chừng chúng ta cũng không ra được." Nghịch Thần thở phào nhẹ nhỏm nói.

"Sở Cuồng Nhân chưa đi ra, xem ra hắn đã bị phong ấn ở trong khởi nguyên thiên địa này, cũng tạm thời diệt trừ một uy hiếp của chúng ta."

Nguyên Sơ Chi Hỏa nói.

"Không."

Thần Hoàng Tử lại lắc đầu: “Người này không đơn giản, trước khi tiến vào khởi nguyên thiên địa, chúng ta từng lục soát, chưa từng phát hiện hắn, mà Thần Hoàng Ấn ta phong tỏa cửa ra vào phương thiên địa này, cũng chưa từng phát hiện được hắn."

"Như vậy, người này tiến vào khởi nguyên thiên địa này như thế nào?"

Thần Hoàng Tử nói như vậy khiến cho Nghịch Thần, Nguyên Sơ Chi Hỏa rơi vào trầm tư.

Nghĩ mãi mà vẫn không rõ.

Thần Hoàng Tử thản nhiên nói: "Trên người người này cất giấu không ít bí mật, trước kia chỉ nghe nói về hắn, nhưng nay gặp, ta dám chắc chắn hắn sẽ là kẻ địch lớn nhất của chúng ta, cho nên chúng ta không được coi thường."

"A, kẻ địch lớn nhất?"

Bên cạnh, Nguyên Sơ Chi Hỏa xùy cười một tiếng: “Nếu như Thần Hoàng thức tỉnh, Sở Cuồng Nhân, Bàn Cổ Thần Quốc đều chỉ là gà đất chó sành."

Hắn dường như đã quên chuyện mình bại trong tay Sở Cuồng Nhân.

Cực độ tôn sùng Thần Hoàng.

Mà Thần Hoàng Tử, Nghịch Thần nghe được hắn nói như vậy, cũng không có phản bác.

Bọn họ cũng biết rõ Thần Hoàng cường đại như thế nào.

"Về thần quốc chỉnh đốn trước đi, lần này chúng ta tổn thất không ít binh lực, cần bổ sung, mặt khác, cũng phải tăng tốc tỉnh lại mấy vị Cửu khanh còn lại, phụ hoàng ta mặc dù cường đại nhưng nếu chúng ta không làm gì được như vậy thì cần chúng ta làm gì nữa?" Thần Hoàng Tử từ tốn nói.

Nghe đến đây, Nguyên Sơ Chi Hỏa, Nghịch Thần ánh mắt lóe lên.

Cũng cảm thấy có lý.

Vị Thần Hoàng đó quá cường đại.

Nếu như bọn họ không làm gì, khiến cho Thần Hoàng cảm thấy mình không có tác dụng, nói không chừng một bàn tay vỗ xuống, chụp chết mình cũng khó nói.

......

Bên trong khởi nguyên thiên địa.

Sở Cuồng Nhân chậm rãi mở hai mắt ra, hắn nhìn Tạo Hóa Đỉnh trước mắt, trong mắt lộ ra vẻ giật mình: “Thì ra là thế, lại là như thế này."

Cuối cùng hắn cũng biết tại sao mình lại từ tạo hóa khởi nguyên trường hà đi đến mảnh khởi nguyên thiên địa này, hết thảy đều là vì Tạo Hóa Đỉnh này.

Đỉnh này đản sinh trong tạo hóa khởi nguyên, giống như Tạo Hóa Trì, kết nối với tạo hóa khởi nguyên, đỉnh này cảm ứng được mình tiến vào tạo hóa khởi nguyên, cho nên mới tự động vận chuyển, kéo hắn từ tạo hóa khởi nguyên đến phiến thiên địa này.

Mà sau khi hấp thu truyền thừa của Tạo Hóa Chi Chủ, Sở Cuồng Nhân cũng đã biết được cách vận dụng Tạo Hóa Đỉnh này như thế nào.

Bây giờ hắn có thể dựa vào Tạo Hóa Đỉnh mà tự do ra vào tạo hóa khởi nguyên, chuyện này có trợ giúp cực lớn cho hắn tu hành.

"Chỉ cần ta có thể tự do tiến vào tạo hóa khởi nguyên tu hành, như vậy thì không bao lâu nữa ta có thể thôi diễn ba ngàn đại đạo đến ba ngàn Đại Đạo Vô Tận Cảnh!"

"Không chỉ có như thế, ta còn có thể dẫn lực lượng tạo hóa khởi nguyên tới hiện thế đến, trợ giúp các tu sĩ Bàn Cổ Thần Quốc tu hành!"

"Cái này cũng không hề kém cạnh Khởi Nguyên Kết Tinh."

Trong mắt Sở Cuồng Nhân phát ra quang mang trước nay chưa từng có. Thần chiến vô cùng kinh khủng. Quân vương chỉ là pháo hôi cao cấp. Đại Đạo Vô Tận Cảnh cũng chỉ là trung tầng chiến lực thôi. Chỉ có Chúa Tể mới là chiến lực đỉnh tiêm. Nguyên sơ mới có tư cách quyết định xu thế chiến cuộc.

Bàn Cổ Thần Quốc thực lực và để uẩn không kém, nhưng muốn tham dự vào trong thần chiến thì còn chưa đủ, bọn người Lam Vương vẫn phải tăng cường!

Ít nhất, bọn người Lam Vương phải tăng lên tới Chúa Tể.

Tu sĩ Huyền Thiên Cửu Tinh cũng phải tăng lên tới Đại Đạo Vô Tận mới được.

"Sau khi trở về, dặn dò mọi người tranh thủ tăng thực lực lên mới được."

Sở Cuồng Nhân âm thầm nghĩ.

Sau đó, hắn lại tìm tòi trong mảnh khởi nguyên thiên địa này một phen. Phiến thiên địa này cực kỳ rộng lớn. Bên trong giấu khí tức khởi nguyên, là cảnh tượng chỉ có thời đại khởi nguyên mới có.

Căn cứ truyền thừa của Tạo Hóa Chi Chủ nói, mảnh khởi nguyên thiên địa này là hắn dùng một loại đại thủ đoạn nào đó giữ lại trước khi khởi nguyên hoàn toàn biến mất.

Là lấy lực lượng của Tạo Hóa Đỉnh duy trì.

Nếu Tạo Hóa Đỉnh rời khỏi phiến thiên địa này, như vậy, khí tức khởi nguyên nơi này cũng sẽ từ từ rút đi, sau đó hoàn toàn biến mất.

Khởi nguyên biến mất, đây là chiều hướng phát triển tất yếu, xu thế này không thể nào nghịch chuyển.

Mấy năm sau.

Sở Cuồng Nhân đã gần như thăm dò xong khởi nguyên thiên địa này, thu được không ít khởi nguyên tinh thạch, còn có một số bảo vật đản sinh trong khởi nguyên.

Mặc dù không bằng khởi nguyên chí bảo như Tạo Hóa Đỉnh, Nhân Tổ Chi Kiếm. Nhưng cũng là thu hoạch cực kỳ khổng lồ. Bất cứ một kiện nào cũng là cơ duyên khó mà tưởng tượng nổi với quân vương.

Cuối cùng, hắn cũng chuẩn bị rời khỏi.

Sở Cuồng Nhân lấy Tạo Hóa Đỉnh ra, bóng người lóe lên, tiến vào trong đỉnh, mà Tạo Hóa Đỉnh phát ra một vệt thần quang, cũng bắt đầu biến mất.

Theo Tạo Hóa Đỉnh biến mất, mảnh khởi nguyên thiên địa này oanh một tiếng, bắt đầu sụp đổ, từng đạo khí tức khởi nguyên vô cùng hiếm thấy trong mắt người ngoài bắt đầu biến mất, không được bao lâu, phiến thiên địa này sẽ triệt để sụp đổ.

Đây là chư thiên ý chí. Là xu thế không thể thay đổi.

Trong tạo hóa khởi nguyên.

Một cái cự đỉnh kim hoàng sắc bỗng nhiên hiển hiện.

Ngay sau đó, một bóng người trong đỉnh chui ra, chính là Sở Cuồng Nhân.

"Nhanh chóng tìm xem Tạo Hóa Trì ở nơi nào."

Cửa ra vào khởi nguyên thiên địa đã không còn, Sở Cuồng Nhân có thể thông qua Tạo Hóa Đỉnh, có thể vào tạo hóa khởi nguyên, mà khởi nguyên thì không thể hiện thế.

Nhưng Sở Cuồng Nhân lại có biện pháp từ trong khởi nguyên này trở lại hiện thế.

Đó chính là Tạo Hóa Trì có thể kết nối với tạo hóa khởi nguyên!

Chương 2478 - Ràng buộc với Côn Ngô, ra khởi nguyên, mọi người chấn kinh

Bên trong tạo hóa khởi nguyên. Sở Cuồng Nhân đang cảm ứng khí tức của Tạo Hóa Trì. Nhưng có làm như thế nào cũng không tìm được. Cái khởi nguyên này giống như một dòng sông dài, Sở Cuồng Nhân chỉ có thể phiêu lưu trong đó, mặc dù tu hành ở chỗ này hiệu suất được tăng lên rất nhiều. Nhưng cũng không thể rời khỏi nơi này.

Chư thiên công nhận. Trong chư thiên, nơi khiến cho tu sĩ dàng lạc đường nhất là vũ trụ hư không. Nó là khoảng cách giữa chư thiên vũ trụ. Ở đó, chỉ có một mảnh hư không, ngoại trừ Không Tộc có biện pháp thăm dò nơi đó, dù cho là quân vương, không cẩn thận cũng sẽ lạc đường trong đó.

Nhưng theo Sở Cuồng Nhân, khởi nguyên này so với vũ trụ hư không thì còn đáng sợ hơn vô số lần, nếu như nói vũ trụ hư không sẽ khiến cho ngươi lạc đường. Như vậy khởi nguyên chính là một cái lao ngục!

Không sai. Người người tha thiết ước mơ khởi nguyên, theo Sở Cuồng Nhân thì nó chính là một cái lao ngục, một cái lao ngục có thể khiến người ta thu hoạch được vô tận lực lượng, nhưng cũng để cho người ta vĩnh viễn không cách nào rời đi, bởi vì khởi nguyên... không được tồn tại trên đời!

Sau thời đại khởi nguyên, khởi nguyên đã biến mất. Khởi nguyên không tồn tại trên thế gian, không được tồn tại trên đời, tiến vào khởi nguyên sẽ rời khỏi hiện thế, trở về không được.

Đây cũng là nguyên nhân Sở Cuồng Nhân ví von khởi nguyên là lao ngục.

"Đúng là mỉa mai, vô số tu sĩ, quân vương thậm chí Chúa Tể đều tha thiết ước mơ khởi nguyên lại là một lao ngục đi vào được lại ra không được!"

"Nhưng Sở Cuồng Nhân ta là người thế nào? !"

"Muốn vây khốn ta? Không có cửa đâu!"

Sở Cuồng Nhân tâm niệm vừa động, đã không cảm ứng được Tạo Hóa Trì. Vậy hắn cảm ứng một món đồ vật khác.

Đó chính là... Côn Ngô!

Côn Ngô là hắn để lại Bàn Cổ Thần Quốc, tự tay giao cho Cố Linh Lung, ngoại trừ có bảo hộ Cố Linh Lung, bảo hộ thần quốc ra. Đồng thời cũng phòng ngừa tình huống bây giờ.

Hắn và Côn Ngô tâm tâm thần tương thông. Côn Ngô từ một thanh thánh nhân binh khí phổ thông, từng bước trưởng thành đến khởi nguyên thần binh hôm nay, mà Sở Cuồng Nhân từ một tu sĩ bình thường trưởng thành đến thần quốc chi chủ hôm nay, chư thiên cường giả tối đỉnh, làm bạn vô số năm.

Ràng buộc sâu khó có thể tưởng tượng. Dù là Côn Ngô và Sở Cuồng Nhân cách nhau vô số vũ trụ, chỉ cần một cái ý niệm trong lòng của hắn, đối phương sẽ xuyên qua vô số thời không, đi tới bên cạnh hắn.

Trên đời này, không có cái gì có thể ngăn cách cảm ứng giữa hắn và Côn Ngô.

......

Bên trong Bàn Cổ Thần Quốc.

Cố Linh Lung đến Tạo Hóa Trì tu hành.

Đồng thời cũng đang chờ Sở Cuồng Nhân trở về.

Đột nhiên.

Côn Ngô Kiếm nàng đặt ở bên cạnh lại bắt đầu ong ong run rẩy lên.

"Đây là..."

Cố Linh Lung hai mắt tỏa sáng: “Là ngươi sao? Phu quân."

Bên trong tạo hóa khởi nguyên.

Sở Cuồng Nhân đột nhiên mở hai mắt ra: “Tìm được! !"

Hắn bóng người lóe lên, lao tới chỗ cảm ứng được khí tức của Côn Ngô, rất nhanh, hắn tìm được một tầng bích chướng trong khởi nguyên không bờ bến. Cái bích chướng này ở giữa cửa ra vào khởi nguyên và Tạo Hóa Trì.

Trong khởi nguyên, cực kỳ không đáng chú ý. Muốn tìm được cửa ra vào này, so mò kim đáy biển còn khó hơn. Nhưng chuyện nhìn như không cách nào hoàn thành lại bị ràng buộc giữa Sở Cuồng Nhân và Côn Ngô giải quyết được, có thể nói là sáng tạo ra kỳ tích.

"Hiện tại, phá cho ta!"

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, một kiếm trảm lên bích chướng. Nhưng bích chướng lông tóc không tổn hao gì. Bên trong bích chướng này so với tường ngoài lại cứng cỏi hơn rất nhiều.

"Vậy, lại đến!"

Sở Cuồng Nhân tâm niệm vừa động, kiếm chỉ lên trời, quấy khởi nguyên xung quanh.

Lập tức.

Một đạo kiếm quang từ đầu ngón tay hắn phun ra ngoài.

"Kiếm, hai mươi sáu!"

Một bên khác.

Bên trong Tạo Hóa Trì.

Côn Ngô giống như có cảm giác, chủ động chui vào Tạo Hóa Trì, trên người nó kiếm quang lấp lóe, một đạo kiếm khí bắn ra, chém về phía bích chướng Tạo Hóa Trì.

Một bên ngoài một bên trong. Trong ngoài kiếm khí va chạm. Bích chướng Tạo Hóa Trì, ứng thanh mà phá!

Một lượng lớn khởi nguyên khí tức phun ra ngoài, mà Sở Cuồng Nhân cũng thừa cơ lướt tới Tạo Hóa Trì, một tay nắm Côn Ngô trong tay, cười ha ha một tiếng: “Côn Ngô, lần này đúng là nhờ có ngươi."

Côn Ngô Kiếm run rẩy, tựa hồ là đang đáp lại Sở Cuồng Nhân.

"Phu quân."

Một giọng nói kinh hỉ vang lên. Cố Linh Lung nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, nhịn không được chạy tới.

Sở Cuồng Nhân ôm lấy nàng: “Linh Lung, vất vả ngươi."

"Phu quân trở về là tốt."

"Ừm."

Sau đó, Sở Cuồng Nhân gọi bọn người Lam Vũ tới.

Ác Ma Chi Vương cũng trong thần quốc.

Bây giờ, thần chiến đã mở ra, Ác Ma Chi Vương cũng không có ở lại trong Ác Ma lãnh địa, dẫn theo tất cả lực lượng đi tới Bàn Cổ Thần Quốc.

Có thể cùng thần quốc đối kháng, chỉ có thần quốc.

"Tiểu gia hỏa, ngươi, khí tức mạnh mẽ hơn không ít a."

Ác Ma Chi Vương nhìn tu vi cảnh giới Sở Cuồng Nhân bây giờ, trong mắt lộ ra dị sắc, bây giờ nàng cảm giác mình đánh không lại Sở Cuồng Nhân.

Trong khoảng thời gian ngắn đã vượt qua mình.

Thật không hổ là người nàng xem trọng.

"A, tạm được."

Sở Cuồng Nhân cười nhạt một tiếng.

Ác Ma Chi Vương liếc mắt, như vậy mà là vẫn được, tu sĩ còn lại cho dù là quân vương há không đều thành phế vật.

Nhưng mà khi nàng nghĩ đến thần chiến kinh khủng, nàng nhịn không được hít sâu một hơi: “Ngươi tiến bộ không nhỏ, nhưng đối mặt Thần Hoàng còn chưa đủ."

"Ta biết rồi."

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu.

"Đúng rồi, gần nhất có một mảnh khởi nguyên thiên địa hiện thế, nhưng lại bị nguyên sơ thần quốc chiếm đoạt, bọn họ thăm dò mấy trăm năm, sau đó rời khỏi, cũng không biết lấy được bao nhiêu đồ tốt." Ác Ma Chi Vương nói.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi có chút bận tâm. Những người còn lại cũng lo lắng.

Khởi nguyên thiên địa, ở trong đó đồ tốt nhiều không kể xiết, tùy tiện một cái cơ duyên cũng là tạo hóa khó có thể tưởng tượng với quân vương.

Hiện tại, toàn bộ rơi vào trong tay nguyên sơ thần quốc, khó có thể tưởng tượng lúc đầu nguyên sơ thần quốc để uẩn rất khủng bố, lần này sẽ cường đại đến tình trạng nào, có thể nói là tin tức xấu nhất với bọn họ.

"A, điểm này, các ngươi cứ yên tâm đi."

Sở Cuồng Nhân khóe miệng hơi vểnh.

Lập tức phất tay áo vung lên. Chỉ thấy từng khỏa khởi nguyên tinh thạch từ ống tay áo của hắn rơi xuống đất, rất nhanh chất thành một tòa núi nhỏ. Khí tức khởi nguyên vô cùng nồng đậm lập tức tràn ngập bốn phía.

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn xem một màn này.

Cho dù là Ác Ma Chi Vương cũng không nhịn được miệng nhỏ khẽ nhếch, dáng vẻ xinh đẹp nữ vương bị sợ ngây người lại có phong tình đặc biệt.

Nhưng mà còn chưa chờ Sở Cuồng Nhân thưởng thức quá lâu, đối phương cấp tốc lấy lại tinh thần, truy vấn: "Những vật này ngươi lấy được từ chỗ nào?"

Sở Cuồng Nhân kể lại những gì mình đã trải qua.

Sau khi nghe xong, mọi người đầu tiên là chấn kinh, sau đó là đại hỉ.

"Không ngờ được là như vậy, ha ha, đúng là quá tốt rồi, có nhóm Khởi Nguyên Kết Tinh này, lực lượng thần quốc sẽ tăng cường rất nhiều!"

"Thần Hoàng Tử, Nguyên Sơ Chi Hỏa đoán chừng phổi đều tức nổ tung, lúc đầu coi là được thiên đại cơ duyên, không ngờ được là đều làm áo cưới cho quốc chủ."

"Đâu chỉ thế, trải qua quốc chủ một phen như thế, nguyên sơ thần quốc tổn thất một nhóm quân vương, đoán chừng nguyên khí bị thương nặng đi."

Mọi người vô cùng mừng rỡ, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt tràn đầy kính nể. Không hổ là quốc chủ. Dễ dàng làm được chuyện chúng ta không làm được.

"Ngoại trừ những thứ này, còn có một thứ muốn cho các ngươi xem..."

Sở Cuồng Nhân lấy ra Tạo Hóa Đỉnh.

Người khác có thể không biết vật này, nhưng Thần Khấp Huyết, Ác Ma Chi Vương lập tức kinh ngạc, đứng lên: “Vạn Vật Tạo Hóa Đỉnh!"

....

Chương 2479 - Ba ngàn đại đạo vô tận,

duy thiếu vận mệnh, thử đột phá kiếm chi Chúa Tể Cảnh

"Vạn Vật Tạo Hóa Đỉnh!"

Nhìn Tạo Hóa Đỉnh trước mắt, Ác Ma Chi Vương, Thần Khấp Huyết không khỏi giật mình kêu lên, khởi nguyên chí bảo này từng hiển lộ tài năng trong thần chiến. Bọn họ cũng đều được chứng kiến vật này mạnh mẽ như thế nào.

Không ngờ được là hôm nay sẽ nhìn thấy trong tay Sở Cuồng Nhân.

"Vật này là Tạo Hóa Chi Chủ giao cho ta."

Sở Cuồng Nhân kể sơ lại nguyên nhân.

Ác Ma Chi Vương, Thần Khấp Huyết cũng không khỏi hơi xúc động.

"Xem ra khi thần chiến, mấy người Nhân Tổ đã có sắp xếp."

"Đúng vậy a."

Tiếp theo, Sở Cuồng Nhân phân phối Khởi Nguyên Kết Tinh và bảo vật ở khởi nguyên thiên địa một phen, dặn dò mọi người nghiêm túc tu hành.

Thời gian trôi qua.

Mấy trăm năm sau.

Sở Cuồng Nhân đứng trên một ngọn núi, đang điều khiển Tạo Hóa Đỉnh. Bên trong Tạo Hóa Đỉnh, từng đạo Khởi Nguyên chi lực từ trong đó lưu chuyển mà ra, tạo dựng ra một mảnh tạo hóa thiên địa xung quanh, phụ trợ Sở Cuồng Nhân tu hành.

Thật lâu.

Sở Cuồng Nhân chậm rãi mở hai mắt ra, một vòng tinh quang chợt lóe lên.

"Quả nhiên, muốn để tạo hóa khởi nguyên hiển hiện tại thế là hoàn toàn không thể nào làm được a." Sở Cuồng Nhân lắc đầu nói.

Lúc đầu, hắn muốn thông qua đặc tính kết nối tạo hóa khởi nguyên của Tạo Hóa Đỉnh, kéo tạo hóa khởi nguyên đến hiện thế, sử dụng khởi nguyên lực lượng trợ giúp mọi người tu hành. Bất quá hắn có chút ngây thơ. Khởi nguyên biến mất, đây là chiều hướng phát triển, là chư thiên ý chí. Muốn hiện thế xuất hiện khởi nguyên, hoàn toàn không có khả năng. Hắn nhiều nhất chỉ có thể dẫn động một chút Khởi Nguyên chi lực từ trong đó.

May mắn là, hắn vẫn có thể thông qua Tạo Hóa Đỉnh, tự do tiến vào tạo hóa khởi nguyên, cũng thông qua liên hệ với Côn Ngô trở lại hiện thế. Chuyện này có trợ giúp rất lớn cho hắn tu hành. Bây giờ, ba ngàn đại đạo gần như tất cả đều thôi diễn đến Vô Tận Chi Cảnh.

Chỉ còn lại một loại đạo còn chưa thành công.

Đó chính là Vận Mệnh Chi Đạo.

"Muốn thôi diễn Vận Mệnh Chi Đạo đến Đại Đạo Vô Tận Cảnh, chỉ dựa vào tạo hóa khởi nguyên là không đủ, xem ra mấu chốt còn ở Vận Mệnh Thần Điện."

Sở Cuồng Nhân bóng người lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Hắn đi tới Vận Mệnh Thần Điện.

"Bái kiến Điện Chủ."

Điện linh cung kính nói.

"Điện linh, ta muốn thôi diễn Vận Mệnh Chi Đạo đến Vô Tận Chi Cảnh, nhưng bây giờ lại giống như thiếu sót một cơ hội, ngươi có đề nghị gì sao?"

"Vận Mệnh Chi Đạo, huyền chi lại huyền, muốn đột phá, ta cũng không có đề nghị gì, tất cả chỉ có dựa vào chính Điện Chủ."

"Thật sao?"

Vận Mệnh Thần Điện đản sinh trong vận mệnh khởi nguyên, mà ngay cả điện linh cũng không có đề nghị gì cho mình, Sở Cuồng Nhân không khỏi lâm vào trầm ngâm.

Vận Mệnh Chi Đạo...

"Thôi, suy nghĩ nhiều vô ích."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu.

Hắn tạm thời buông chuyện thôi diễn Vận Mệnh Chi Đạo xuống, ngược lại bắt đầu thôi diễn đại đạo khác, muốn dần dần thôi diễn ba ngàn đại đạo đã đạt tới vô tận cảnh đến Chúa Tể Chi Cảnh, mà đây là chuyện ngay cả Nhân Tổ cũng không thể hoàn thành.

Cái này vô cùng khó khăn.

Nhất là những đại đạo đã ra đời Chúa Tể, bọn họ sẽ không để cho Sở Cuồng Nhân trở thành đại đạo Chúa Tể, từ xưa đến nay, ngoại trừ nguyên sơ, một đại đạo thường chỉ có một Chúa Tể.

Muốn trở thành một đại đạo Chúa Tể mới.

Chỉ có hai biện pháp.

Thứ nhất, đánh bại đại đạo Chúa Tể cũ.

Thứ hai, được đại đạo Chúa Tể đó tán thành.

Cái trước so cái sau khó rất nhiều.

Sở Cuồng Nhân khóa chặt Kiếm chi đại đạo mình am hiểu nhất!

Bên trong Kiếm chi đại đạo.

Ý thức Sở Cuồng Nhân hành tẩu ở trong đó, cảm ngộ cổ kim kiếm ý, lĩnh hội Kiếm Đạo pháp tắc, ý đồ chưởng khống toàn bộ Kiếm chi đại đạo, thành tựu Chúa Tể.

Sở Cuồng Nhân nắm giữ Kiếm chi đại đạo vô cùng kinh người. Tăng thêm có được chư thiên Đệ Nhất Kiếm Côn Ngô, hắn muốn thành tựu kiếm chi Chúa Tể dễ hơn những người khác nhiều.

Thời gian trôi qua.

Bên trong Kiếm chi đại đạo, Sở Cuồng Nhân đã từ nơi sâu xa cảm ngộ được một tia thời cơ, trên người tán phát ra một cỗ ba động vô cùng mãnh liệt. Cả người giống như muốn hòa làm một thể với toàn bộ Kiếm chi đại đạo.

Giờ phút này hắn chính là kiếm đạo!

Một cỗ khí tức Chúa Tể từ trên người hắn lan tràn ra.

Toàn bộ đại đạo lâm vào chấn động trước nay chưa từng có!

Kiếm tu tu hành trong Kiếm chi đại đao nhao nhao có cảm ứng.

"Khí tức thật là khủng bố, là ai? !"

"Khí tức này bao trùm quân vương, chẳng lẽ hôm nay bên trong Kiếm chi đại đạo này sẽ xuất hiện một Chúa Tể hay sao? !"

"Kiếm chi Chúa Tể, trời ạ, ta lại sắp chứng kiến một Chúa Tể ra đời, khí tức này, có chút quen thuộc, chẳng lẽ là hắn? !"

Mọi người không khỏi kinh hô liên tục.

Mà tại nơi nào đó.

Kiếm Thánh bỗng nhiên mở hai mắt ra, nhìn nơi phát ra kiếm đạo khí tức, không khỏi lắc đầu cảm khái: “Trên kiếm đạo, hắn đã dẫn trước ta."

Nhưng khi Sở Cuồng Nhân sắp thành tựu Chúa Tể.

Chỉ thấy chỗ sâu trong Kiếm chi đại đạo, một cỗ ba động vô cùng mãnh liệt đột nhiên khuếch tán ra, một đạo kinh thiên kiếm khí từ chỗ sâu trong đại đạo bắn ra!

Kiếm khí này lạnh thấu xương, cường hoành dị thường!

Giống như sừng sững trên kiếm đạo chi đỉnh!

Dù cho là kiếm đạo cực cảnh quân vương cũng không bằng.

Đây là kiếm đạo vô tận cảnh kiếm tu!

Mà mục tiêu của kiếm khí này chính là Sở Cuồng Nhân!

"Ừm?"

Đang thử chưởng khống toàn bộ Kiếm chi đại đạo, đột phá quân vương, Sở Cuồng Nhân hai mắt khẽ híp một cái: “Muốn ngăn cản ta? Các ngươi đủ tư cách sao?"

Một tiếng hừ nhẹ, Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ. Kiếm chỉ điểm ra, kiếm khí cường thế đánh tới bị đánh nát tại chỗ!

Chỗ sâu trong Kiếm chi đại đạo.

Một bóng người chậm rãi đi ra.

Đây là một vị cổ lão kiếm tu, trên đầu của hắn mọc ra một cái sừng, thoạt nhìn cũng không phải là tu sĩ nhân tộc, tràn đầy địch ý với Sở Cuồng Nhân.

"Muốn trở thành kiếm đạo Chúa Tể, ngươi, hỏi qua ta sao?"

Độc giác kiếm tu lạnh giọng nói.

Nếu Sở Cuồng Nhân trở thành kiếm đạo Chúa Tể, từ nay về sau, Kiếm chi đại đạo chính là hắn định đoạt, những người còn lại sẽ rất khó trở thành kiếm chi Chúa Tể.

Một chút kiếm tu có hi vọng xung kích Chúa Tể đương nhiên sẽ không ngồi nhìn chuyện như vậy xảy ra, đây cũng là nguyên nhân độc giác kiếm tu này xuất thủ.

Đương nhiên, còn có một điểm càng mấu chốt.

Đó chính là hắn là tu sĩ nguyên sơ thần quốc!

"A, Chân Long rồi sẽ bay lượn chín tầng trời, ngươi cảm thấy hắn sẽ để ý cảm nhận của sâu kiến sao?" Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, từ tốn nói.

Tuy là đang ứng phó kẻ địch. Nhưng khí tức của hắn vẫn đang hô ứng với Kiếm chi đại đạo. Hắn còn đang thử đột phá kiếm chi Chúa Tể.

"Hừ, cuồng vọng tự đại!"

"Còn có ai, không bằng đều đi ra đi."

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, phất tay áo, kiếm khí bàng bạc lấy hắn làm trung tâm, giống như thủy triều khuếch tán mà ra, khuấy động toàn bộ Kiếm chi đại đạo.

Mà hắn vừa dứt lời, trong hư không có từng bóng người đi ra. Ở trong đó, có kiếm tu quanh thân quấn khí tức lôi đình. Có kiếm tu kiếm ý nặng nề bàng bạc. Có kiếm tu kiếm khí âm nhu, kiếm ý lại cương mãnh bá đạo.

Nhưng đều không ngoại lệ, mỗi một người đều là cổ lão kiếm tu Đại Đạo Vô Tận Cảnh, những kiếm tu này lúc đầu đều đang ngủ say, nhưng bởi vì kỷ nguyên cuối cùng tới mà thức tỉnh, về sau cũng đều tiềm tu bên trong Kiếm chi đại đạo, muốn đột phá Chúa Tể trong kỷ nguyên này, nhưng bây giờ lại bị Sở Cuồng Nhân kinh động đến.

Bọn họ không cho phép có người đột phá Chúa Tể trước bọn họ!

"A, ta cho phép các ngươi cùng tiến lên, tới chứng kiến, kiếm chi Chúa Tể sinh ra!" Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, kiếm ý sáng chói vô cùng.

....

Chương 2480 - Mấy người Kiếm Thánh giác ngộ, kiếm chi Chúa Tể hiện thế

Bên trong Kiếm chi đại đạo.

Sở Cuồng Nhân vì đột phá kiếm chi Chúa Tể Cảnh, dốc hết sức chống lại mấy vị kiếm tu Đại Đạo Vô Tận Cảnh, kiếm chỉ ngưng tụ, kiếm ý sáng chói vô biên.

Lấy độc giác kiếm tu cầm đầu, các kiếm tu lập tức công kích Sở Cuồng Nhân.

Nhưng Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ. Tâm niệm vừa động, kiếm quang phun ra ngoài!

Oanh!

Mấy vị kiếm tu bị kiếm quang này chiếu rọi, bị kiếm khí đánh bay ra ngoài, thân hình tan rã tại chỗ, đúng là ngay cả một kiếm của Sở Cuồng Nhân cũng không tiếp nổi.

"Các ngươi đến đây ngăn cản ta, đây chính là thực lực của các ngươi?"

Sở Cuồng Nhân xùy cười một tiếng: “Ta thu lại lời nói trước đó, các ngươi ngay cả sâu kiến cũng không bằng, không có tư cách chứng kiến kiếm chi Chúa Tể sinh ra!"

Nói xong, hắn tiện tay vạch một cái trên không trung, lại là một đạo kiếm khí ầm ầm lướt ra, trong nháy mắt, không còn ai ngoài độc giác kiếm tu, mấy vị kiếm tu còn lại bị kiếm khí này trùng kích, bị đánh ra Kiếm chi đại đạo trong nháy mắt.

"Thật mạnh!"

"Người này thực lực quả nhiên không phải bình thường."

Độc giác kiếm tu có chút kinh hãi.

Mà các kiếm tu vây xem cũng mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

Cái gì?

Chỉ như vậy?

Lúc đầu, bọn họ coi là độc giác kiếm tu khí tức kinh người như vậy. Còn tưởng rằng sẽ có một trận đại chiến kinh thiên động địa. Không ngờ được là lại bị Sở Cuồng Nhân một kiếm đánh cho quân lính tan rã.

"Cũng quá yếu đi đi."

"Kém đến phát nổ!"

"Chậc chậc, ta còn tưởng rằng có bao nhiêu lợi hại, hóa ra đều là miệng cọp gan thỏ, ngay cả một kiếm của Sở Cuồng Nhân đều không tiếp nổi."

Chỉ có số ít mấy kiếm tu mới biết được. Không phải bọn người độc giác kiếm tu quá yếu mà là Sở Cuồng Nhân, quá mạnh!

"Nhất cử nhất động đều là không bàn mà hợp Kiếm chi đại đạo chân ý, tiện tay một kiếm thì mang đến cho người ta cảm giác đăng phong tạo cực, hắn, thật là đáng sợ! !"

"Đây mới thật sự là kiếm đạo cực đỉnh a!"

Mấy kiếm tu Kiếm Thánh vô cùng cảm khái, Sở Cuồng Nhân kiếm đạo đã vượt qua phạm vi lý giải của bọn họ, đạt đến một cảnh giới vô cùng kinh khủng.

Nếu hắn không thành kiếm chi Chúa Tể, ai có tư cách?

"Kiếm tu nguyên sơ thần quốc, đều lên cho ta! !"

Lúc này, độc giác kiếm tu nổi giận gầm lên một tiếng.

Lập tức.

Bên trong Kiếm chi đại đạo nhảy ra từng kiếm tu, bọn họ đều là kiếm tu của nguyên sơ thần quốc, người nào cũng có tu vi đại đạo đỉnh tiêm. Ở trong đó thậm chí không thiếu kiếm đạo quân vương.

Số lượng nhiều, không dưới mười vạn!

Mười vạn kiếm tu, kiếm ý phô thiên cái địa, hết sức kinh người, trong chớp mắt đã bao phủ toàn bộ Kiếm chi đại đạo, oanh kích Sở Cuồng Nhân.

"Ha ha, đến hay lắm a."

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng, kiếm chỉ ngưng tụ, ngàn vạn kiếm khí từ trong cơ thể bắn ra, kiếm khí của hắn lạnh thấu xương.

Gần như là chạm vào tất vong!

Chỗ đến, từng kiếm tu vẫn lạc.

"Hừ, Sở Cuồng Nhân, ngươi cứ việc đột phá kiếm chi Chúa Tể, về phần những kiếm tu của nguyên sơ thần quốc này thì giao cho chúng ta tới đối phó đi."

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên. Chỉ thấy một bóng người đi ra.

Là Kiếm Thánh.

Mà sau lưng hắn còn có từng nhân tộc kiếm tu! Những người này, không thiếu tồn tại từng đối địch với Sở Cuồng Nhân như Kiếm Thần cung chủ, nhưng bây giờ tất cả bọn họ đều đứng ở phe Sở Cuồng Nhân.

Trước thần chiến, ân oán cá nhân cực kỳ nhỏ bé.

Bọn họ đều biết rõ. Hiện tại người duy nhất có hi vọng dẫn dắt nhân tộc đánh thắng thần chiến, tiếp tục sống tiếp chỉ có Sở Cuồng Nhân, lúc này, bọn họ chỉ có thể trợ giúp đối phương.

"A, ta tán thưởng giác ngộ của các ngươi."

Sở Cuồng Nhân khóe miệng hơi vểnh. Hắn thu liễm kiếm khí, toàn tâm cảm ngộ kiếm chi Chúa Tể Cảnh.

Mà mấy người Kiếm Thánh, Kiếm Thần cung chủ cũng toàn tâm toàn ý ngăn cản kiếm tu của nguyên sơ thần quốc, triển khai từng tràng kiếm quyết kinh thiên động địa!

Oanh, oanh, oanh...

Hư không liên tiếp nổ tung. Kiếm ý kinh khủng khiến cho toàn bộ Kiếm chi đại đạo vô cùng ồn ào náo động. Mà trong kinh khủng động tĩnh này, Sở Cuồng Nhân lại khoanh chân ngồi trên ngàn vạn kiếm khí, quanh thân kiếm ý lưu chuyển, sáng chói chói mắt.

Kiếm ý hóa kiếm khí, kiếm khí thúc kiếm ý, kiếm quang tung hoành thập phương. Tuần hoàn lặp đi lặp lại, sinh sôi không ngừng. Mà ở trong quá trình này, Sở Cuồng Nhân và Kiếm chi đại đạo cộng minh cũng càng ngày càng mãnh liệt, thời gian dần trôi qua, hắn cách cảnh giới kiếm chi Chúa Tể càng ngày càng gần.

Đột nhiên.

Chỗ sâu trong Kiếm chi đại đạo có một cỗ khí tức vô cùng cổ xưa lan tràn ra.

Đang đột phá Chúa Tể, Sở Cuồng Nhân cảm ứng được cỗ khí tức này, ánh mắt ngưng tụ, trong mắt nổ bắn ra một đạo tinh quang: “Đây là..."

Khí tức cổ xưa không ngừng khuếch tán. Dần dần bao trùm toàn bộ Kiếm chi đại đạo, tất cả kiếm tu đều có cảm ứng, nhìn chỗ sâu trong Kiếm chi đại đạo, lộ ra vẻ khó tin.

"Loại kiếm đạo khí tức này, chẳng lẽ là..."

Kiếm Thánh con ngươi run rẩy. Loại kiếm đạo khí tức này, khiến cho hắn muốn thần phục.

Toàn bộ Kiếm chi đại đạo cũng vì thế mà chấn động. Kiếm ý của vô số kiếm tu mất khống chế tán ra, huyễn hóa thành từng thanh từng thanh kiếm khí trên không trung, cúi đầu trước khí tức kiếm đạo nơi xa!

Chư Kiếm Thần phục, đại đạo oanh minh!

Tình huống này, chỉ có một khả năng.

Đó chính là, kiếm chi Chúa Tể hiện thế!

"Loại khí tức này, là hắn, là kiếm tu cổ xưa nhất nguyên sơ thần quốc Kiếm Tuyệt Thế! !" Độc giác kiếm tu nhịn không được lộ ra vẻ mừng như điên.

Ở xa xôi trước kia, nguyên sơ thần quốc ngoại trừ Cửu khanh ra còn có một đám Chúa Tể gần với Cửu khanh, mà Kiếm Tuyệt Thế là một trong số đó!

Hắn, vị kiếm đạo Chúa Tể đầu tiên từ xưa đến nay!

Là kiếm tu mạnh nhất trước Sở Cuồng Nhân!

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân ánh mắt lóe lên.

Hắn đã từ biết được không ít tin liên quan đến thần chiến từ Ác Ma Chi Vương, đối với các cường giả nguyên sơ thần quốc cũng có hiểu biết.

Vị Kiếm Tuyệt Thế này, hắn cũng có nghe thấy.

Không ngờ được là đối phương lại thức tỉnh ở thời khắc này.

Không.

Hoặc là đã sớm thức tỉnh, chỉ là một mực ẩn không ra, cho đến mình muốn đột phá kiếm chi Chúa Tể đối phương mới hiện thân, đến đây ngăn cản mình.

Vạn kiếm tề minh.

Một bóng người từ cuối Kiếm chi đại đạo chậm rãi đi ra. Đây là một nam tử người mặc trường bào màu xanh, toàn thân toát ra một cỗ duệ khí kinh thiên, trong lúc giơ tay nhấc chân, khí tức và Kiếm chi đại đạo cộng minh.

Không hề nghi ngờ.

Đây là kiếm tu mạnh nhất mà Sở Cuồng Nhân gặp được.

"Chư thiên ức vạn kiếm, duy ta một tuyệt thế!"

Kiếm Tuyệt Thế chậm rãi đi tới.

Hai mắt hắn nổ bắn ra một đạo kiếm quang, bắn thẳng về phía Sở Cuồng Nhân!

Sở Cuồng Nhân thấy thế, kiếm chỉ ngưng tụ, bắn ra đón đỡ.

Oanh!

Hai đạo kiếm khí giao kích, trong tiếng oanh minh kinh khủng, chỉ thấy kiếm khí đó vỡ vụn, hình thành kiếm bão, quét sạch bốn phương tám hướng!

Sở Cuồng Nhân lùi ngược lại mấy bước!

Trên kiếm đạo, hắn lần đầu bị áp chế lại!

"Sở Cuồng Nhân, kiếm tu mạnh nhất cái kỷ nguyên này, đáng tiếc, ở trước mặt ta, cái danh xưng mạnh nhất này, ngươi chỉ có thể hai tay dâng lên!"

Kiếm Tuyệt Thế đứng chắp tay, thân hình thẳng tắp như kiếm.

Giọng điệu ngạo nghễ, nương theo duệ khí trùng thiên, hình thành một cỗ kiếm áp vô cùng bành trướng, điên cuồng nghiền ép Sở Cuồng Nhân! !

Kiếm áp lướt qua, từng kiếm tu bị đánh bay ra ngoài.

"A, có lẽ ngươi nên lo lắng cho mình, qua hôm nay, có lẽ ngươi ngay cả can đảm rút kiếm ở trước mặt ta cũng không có."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, kiếm ý không có gì sánh kịp ầm vang bộc phát!

Hai cỗ kiếm ý tuyệt thế xung kích, đại đạo oanh một cái, tựa hồ muốn nổ tung, trên đại đạo, vô số Kiếm Đạo pháp tắc điên cuồng bay múa.

Vô số kiếm tu điên cuồng lùi nhanh lại, sợ bị kiếm ý tác động đến.

Nhưng bọn họ không có rời đi.

Từng người đứng tại chỗ, tập trung tinh thần nhìn hai người Sở Cuồng Nhân.

Tất cả mọi người biết rõ, quyết đấu sắp diễn ra chính là kiếm đạo quyết đấu đỉnh phong, sáng chói nhất từ xưa đến nay! !

Một trận chiến này, dụ hoặc với kiếm tu quá lớn, dù có thể thu hoạch được một điểm cảm ngộ từ đó đều vô cùng khổng lồ.

Cho nên không có một kiếm tu nào rời khỏi đây.

Chương 2481 - Hậu thiên kiếm chiêu bại Tiên thiên thần thông, một đạo hai Chúa Tể

Bên trong kiếm chi đại đạo, kiếm đạo chi quyết xưa nay chưa từng có sắp diễn ra.

Vô số kiếm tu chú mục.

Một trận chiến này. Là kiếm tu mạnh nhất cái kỷ nguyên này quyết đấu Chúa Tể cổ xưa nhất, cũng là kiếm chi Chúa Tể đầu tiên, một trận chiến này, cổ kim kiếm tu đều đến quan sát!

"Tới đi!"

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, kiếm ý sáng chói chói mắt.

Kiếm chi Chúa Tể hừ nhẹ một tiếng, đưa tay một kiếm chém xuống Sở Cuồng Nhân. Kiếm ý lạnh thấu xương, hình thành vô biên kiếm quang.

Sở Cuồng Nhân bị bao phủ ở bên trong, cảm thấy không gian bốn phía bị phong tỏa. Hoàn toàn không thể lui tránh!

Nhưng hắn cũng không có tránh đi, trực diện kiếm chi Chúa Tể phong mang, trong mắt của hắn không có một tơ chút e ngại, ngược lại, lộ ra một vẻ phấn.

"Kiếm, hai mươi bốn!"

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, kiếm ý lạnh thấu xương gào thét.

Kiếm chi cực chiêu va chạm.

Oanh!

Sở Cuồng Nhân lại bị đẩy lui lần nữa.

"Hừ, phàm nhân sáng tạo kiếm chiêu, há có thể đánh đồng với kiếm đạo thần thông của ta?" Kiếm Tuyệt Thế cười lạnh một tiếng, mười phần khinh thường.

Hắn là sinh linh mạnh mẽ trực tiếp đản sinh trong Kiếm chi đại đạo, mặc dù không bằng trực tiếp đản sinh ở khởi nguyên nguyên sơ nhưng cũng cực kỳ đáng sợ.

Hắn sinh ra kiếm đạo thần thông, không gì sánh kịp.

Căn bản không phải hậu thiên sáng tạo kiếm chiêu có thể so sánh được.

Sở Cuồng Nhân nghe được hắn nói như vậy, khóe miệng hơi vểnh, kiếm chỉ ngưng tụ, kiếm ý lại tăng lên lần nữa, Thánh Linh Kiếm Pháp tuyệt chiêu, lại thi triển lần nữa.

"Kiếm, hai mươi lăm!"

Tươi sáng kiếm quang lại chém ra lần nữa.

"Ta nói, ngươi làm hết thảy chỉ là phí công! Phàm nhân kiếm chiêu, ở trước mặt ta, hoàn toàn không có bất cứ tác dụng gì!"

Kiếm Tuyệt Thế lạnh nhạt quát, đưa tay, kiếm chi cực ý bộc phát. Ngàn vạn pháp tắc ngưng tụ thành một thanh trường kiếm ở trước mặt hắn.

"Kiếm đạo, Tuyệt Địa Thông Thiên!"

Một kiếm chém ra.

Kiếm ý không có gì sánh kịp giống như muốn kết nối thiên địa lại với nhau, để huyền hoàng điên đảo, âm dương vỡ vụn, hủy diệt thiên địa vạn linh! Một kiếm này, diễn dịch kiếm đạo công phạt đến vô cùng tinh tế!

Kiếm quang va chạm, giống như hai cái vũ trụ đánh vào nhau, trong Kiếm chi đại đạo, dẫn phát nổ lớn trước nay chưa từng có! !

Uy năng chí cực quét sạch mà ra.

Kiếm Tuyệt Thế đứng lơ lửng trên không, ổn nhưng bất động.

Sở Cuồng Nhân thì lại bị đẩy lui lần nữa.

Nhưng trên mặt hắn dẫn theo tiếu dung, không có chút nhụt chí nào, tương phản, kiếm ý trên người hắn lại siêu việt cực hạn lần nữa! !

"Kiếm, hai mươi sáu!"

Kiếm chi đại đạo chấn động.

Cổ kim kiếm ý, ngưng ở bên trong một kiếm.

Kiếm Tuyệt Thế hừ lạnh một tiếng, lại thi triển kiếm đạo thần thông lần nữa.

Tuyệt Địa Thông Thiên chém ra.

Oanh!

Nương theo đả kích càng thêm cường liệt, lần này bóng người lùi nhanh lại không phải Sở Cuồng Nhân mà là kiếm chi Chúa Tể Kiếm Tuyệt Thế!

Một màn này, không khỏi khiến vô số kiếm tu vì đó xôn xao.

"Trong Kiếm chi đại đạo, Sở Cuồng Nhân lại đánh lui kiếm chi Chúa Tể!"

"Sao hắn có thể làm được?"

"Chuyện này cũng quá bất khả tư nghị đi."

Nhất là nguyên sơ thần quốc kiếm tu, con ngươi đang run nhè nhẹ.

Cái gì là Chúa Tể?

Chính là tồn tại chưởng khống cả một đại đạo!

Trong đại đạo này, bọn họ chính là tồn tại vô địch!

Nhưng bây giờ.

Kiếm chi Chúa Tể bị một tu sĩ không phải Chúa Tể chế trụ trong Kiếm chi đại đạo, một màn này theo đông đảo kiếm tu thì không thể tưởng tượng.

"Hắn vốn là người có thể sáng tạo kỳ tích..."

Những người quen thuộc Sở Cuồng Nhân như Kiếm Thánh, mặc dù kinh ngạc nhưng lại không chấn kinh, tương phản, bọn họ loáng thoáng có chút mừng rỡ.

Dù sao, Sở Cuồng Nhân tương đương với thủ lĩnh nhân tộc.

Đối phương cường đại.

Nhân tộc sẽ cường đại!

"Sao có thể như vậy được?"

Kiếm Tuyệt Thế nhìn một đạo vết kiếm trên người mình, có chút kinh ngạc.

Mình, lại bị áp chế.

Kiếm đạo thần thông của mình lại bị phàm nhân kiếm chiêu áp chế!

"Ngoài ý muốn sao?"

Sở Cuồng Nhân một bộ áo trắng như tuyết, đứng chắp tay, vẻ mặt lạnh nhạt nói ra: "Phàm nhân sáng tạo hậu thiên kiếm chiêu, sao có thể đánh bại Tiên thiên thần thông đản sinh trong kiếm đạo của ngươi đúng không? Ngươi, có phải đang suy nghĩ điểm này hay không."

"Vì cái gì?" Kiếm Tuyệt Thế lạnh lùng nói.

"Rất đơn giản, Tiên thiên kiếm đạo thần thông, tuy cường đại nhưng thần thông trời sinh, Tiên thiên hạn chế, uy lực mặc dù cường đại nhưng lại không thể tăng lên, hậu thiên kiếm chiêu, giống như đất bằng xây lầu, từng bước một tăng lên, mặc dù mới đầu không cường đại bằng thiên sinh thần thông ngươi, nhưng lại có vô hạn khả năng!"

Sở Cuồng Nhân nói, kiếm ý trên người không ngừng tăng lên.

Thánh Linh Kiếm Pháp.

Từ kiếm một dần dần diễn hóa đến kiếm hai mươi sáu.

Từ yếu đến mạnh, giống như vô hạn tăng lên!

Hắn, mang đến cổ vũ cực lớn cho Kiếm Thánh và nhân tộc kiếm tu.

Không sai.

Nhân tộc bọn họ hậu thiên mà sinh, không bằng đại đạo sinh linh Tiên thiên cường đại, nhưng như vậy không có nghĩa là bọn họ yếu, tương phản, bọn họ có tính trưởng thành hơn bất cứ sinh linh nào, có vô hạn khả năng, siêu việt đại đạo sinh linh chưa hẳn không được!

Liền như là Thánh Linh Kiếm Pháp, chưa hẳn yếu hơn thần thông của Kiếm Tuyệt Thế!

"Hừ, hoang đường!"

"Nhân tộc vô số kỷ nguyên đến nay, chỉ có một môn Thánh Linh Kiếm Pháp, nhân tộc ức vạn, cũng chỉ có một Sở Cuồng Nhân ngươi! Như thế nào chứng minh ngươi hậu thiên chi pháp thắng Tiên thiên thần thông ta!" Kiếm Tuyệt Thế lạnh lùng nói.

Trong mắt của hắn, nổ bắn ra vô tận sát ý.

Chỉ cần giết Sở Cuồng Nhân.

Hắn vẫn là kiếm đạo Chúa Tể chí cao vô thượng!

Bên trong Kiếm đạo lấy hắn vi tôn!

Nghĩ đến đây.

Kiếm Tuyệt Thế tăng kiếm đạo Chúa Tể chi lực trong cơ thể lên tới cực hạn.

Một nháy mắt, kiếm ý không có gì sánh kịp phóng lên tận trời, toàn bộ Kiếm Chi Pháp Tắc trong Kiếm chi đại đạo, gào thét mà đi đến phía hắn, hội tụ ở một thân!

"Sở Cuồng Nhân, ngươi, cuối cùng không phải kiếm chi Chúa Tể!"

"Ở chỗ này, ngươi thua không nghi ngờ!"

Kiếm Tuyệt Thế giơ cao trường kiếm trong tay, một đạo kinh khủng kiếm quang ngưng tụ. Một kích này, ngưng tụ pháp tắc bên trong Kiếm chi đại đạo, là một kích kiếm đạo đỉnh phong nhất, là cực đỉnh vô số kiếm tu theo đuổi từ xưa đến nay!

"Ha ha, một kiếm này, mới là Chúa Tể chi lực ta muốn thấy được."

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng, đưa tay nắm vào trong hư không một cái.

"Côn Ngô, đến!"

Một tiếng quát nhẹ.

Chỉ thấy một đạo kiếm quang phá vỡ Kiếm chi đại đạo, bỗng nhiên lướt vào. Vô số pháp tắc cũng không thể cản trở kiếm quang này mảy may.

Kiếm quang đến trong tay Sở Cuồng Nhân, hóa thành một thanh kiếm trắng như ngọc.

Chính là Côn Ngô Kiếm linh!

Côn Ngô nơi tay, Sở Cuồng Nhân kiếm ý nhảy lên tới cực hạn.

"Kiếm hai mươi sáu, đổi, Chư Đạo Pháp Kiếm!"

Một tiếng quát nhẹ.

Sở Cuồng Nhân nhún người nhảy lên, lấy kiếm đạo thống ngự đạo khác.

Ba ngàn đại đạo pháp tắc tề tụ tại một kiếm.

Khí tức lạnh thấu xương mênh mông, khiến cho Kiếm Tuyệt Thế cũng nhịn không được con ngươi co rụt lại, hắn thét dài một tiếng, Chúa Tể chi lực tăng lên tới cực hạn.

"Nhất Kiếm, Tuyệt Thế! !"

Kiếm quang chém ra, Kiếm Đạo pháp tắc vô cùng vô tận.

Sở Cuồng Nhân Côn Ngô trong tay một trảm.

Ba ngàn pháp tắc tươi sáng chói mắt, cổ kim kiếm ý, hội tụ trong đó.

Kiếm chiêu đỉnh phong nhất đương thời, kiếm tu cường đại nhất đương thời, cực hạn giao phong, kiếm ý sáng chói, kiếm khí tranh phong, âm vang liên tiếp không ngừng, giống như có ức vạn kiếm khí liên tiếp đụng chạm.

Đây là hai kiếm tu chiến đấu.

Nhưng rơi vào trong mắt đông đảo kiếm tu lại giống như có ức vạn kiếm tu giao thủ, lại tựa như hai Kiếm chi đại đạo đang trùng kích.

Oanh, oanh, oanh...

Trong xung kích không có gì sánh kịp, rốt cục Sở Cuồng Nhân bắt được thời cơ, tâm niệm vừa động, Côn Ngô giơ cao, toàn bộ Kiếm chi đại đạo và hắn tương hỗ cộng minh, đúng là để chiêu kiếm của hắn có uy thế nâng cao một bước!

Kiếm chi Chúa Tể, khó mà ngăn cản cỗ lực lượng nảy, thân hình bị kiếm khí của Sở Cuồng Nhân xung kích, bị đánh bay ra ngoài, thân hình tan rã.

Một Kiếm Tuyệt Thế, suy cho cùng vẫn thua cổ kim kiếm ý!

Trong vô tận kiếm quang.

Chỉ một mình Sở Cuồng Nhân đứng trên không trung, ngạo nghễ đương thời!

Giờ phút này khí tức trên thân hắn và Kiếm chi đại đạo cộng minh, ngàn vạn Kiếm Đạo pháp tắc vờn quanh quanh người hắn, như chúng tinh phủng nguyệt, vô cùng sáng chói.

"Hắn, thành công đột phá kiếm chi Chúa Tể Cảnh!"

"Từ nay về sau, Kiếm chi đại đạo này sẽ xuất hiện hai vị Chúa Tể!"

"Một đạo hai Chúa Tể, cổ kim hiếm thấy a."

....

Chương 2482 - Thần Hoàng Cấm Vệ quân thống lĩnh, Vĩnh Kiếp Chi Địa, lòng người phấn chấn

Bên trong Kiếm chi đại đạo, Sở Cuồng Nhân thành tựu kiếm chi Chúa Tể Cảnh. Một thân khí tức vô cùng rộng lớn, dẫn động toàn bộ Kiếm chi đại đạo cộng minh, mà Kiếm Tuyệt Thế thấy cảnh này, con ngươi kịch liệt chấn động.

Hắn vạn lần không ngờ. Kiếm chi đại đạo nằm trong tay hắn lại còn xuất hiện Chúa Tể thứ hai, Sở Cuồng Nhân, lại có thể đánh bại hắn trong Kiếm chi đại đạo? !

Một đạo hai Chúa Tể. Đây là chuyện vô cùng hiếm thấy từ xưa đến nay. Nhưng bây giờ lại xuất hiện.

"Một đạo hai Chúa Tể?"

Sở Cuồng Nhân nghe được lời của mọi người, khóe miệng hơi vểnh: "Sai, từ nay về sau, bên trong Kiếm chi đại đạo chỉ có ta mới là Chúa Tể! !"

Nói xong, hắn kiếm chỉ ngưng tụ. Ngàn vạn Kiếm Đạo pháp tắc hỗn hợp cổ kim kiếm ý hội tụ!

Một đạo kiếm ảnh kinh thiên động địa đằng không mà lên, ngang nhiên chém xuống.

Oanh!

Đại đạo oanh minh, Kiếm Tuyệt Thế bị một kiếm đánh ra Kiếm chi đại đạo.

Một kiếm này uy lực mạnh hơn mấy lần so với Kiếm Tuyệt Thế. Vừa mới thành Chúa Tể thì có chiến lực kinh người như vậy. Từ xưa đến nay, cũng chỉ có một Sở Cuồng Nhân có thể làm được.

......

Bên trong nguyên sơ thần quốc.

Kiếm Tuyệt Thế đột nhiên mở hai mắt ra. Một thân kiếm ý khống chế không nổi phát tán ra ngoài, thần sắc vô cùng âm tàn.

"Sở Cuồng Nhân! !"

"Hay cho một tuyệt thế Sở Cuồng Nhân!"

Kiếm Tuyệt Thế hai mắt tản ra hung quang trước nay chưa từng có, sau đó dần dần lắng xuống, hít sâu một hơi, tìm được Thần Hoàng Tử, mấy vị Cửu khanh Nguyên Sơ Chi Hỏa, kể lại chuyện liên quan tới Sở Cuồng Nhân đột phá.

Sau khi nghe xong, mấy vị nguyên sơ cũng không khỏi có chút trầm mặc.

"Sở Cuồng Nhân tốc độ phát triển vượt qua chúng ta tưởng tượng."

"Hắn đã đột phá Chúa Tể Cảnh, tuy nói hiện tại khởi nguyên biến mất, muốn xuất hiện một vị Chúa Tể nắm giữ Khởi Nguyên chi lực gần như không có khả năng, nhưng nếu hắn hoàn thành hành động vĩ đại ngay cả Nhân Tổ cũng không thể hoàn thành, trở thành ba ngàn đại đạo Chúa Tể, chỉ sợ ngay cả Thần Hoàng cũng chưa hẳn có thể kềm chế được hắn."

"Hừ, Thần Hoàng chi lực há là ngươi ta có thể tưởng tượng?"

"Tuy nói Thần Hoàng thực lực, chư thiên vô địch, nhưng Sở Cuồng Nhân uy hiếp cũng không thể khinh thường, nhất định phải nghĩ biện pháp nhanh chóng diệt trừ hắn mới được."

"Nhưng Thần Hoàng không ra, ai là đối thủ của hắn đâu?"

"Bên trong Cửu khanh, đoán chừng chỉ có hai đại nguyên sơ Luân Hồi Chi Vương, Tử Thần có thể chống lại, nhưng hai người này còn đang khôi phục."

Mấy vị nguyên sơ nghị luận ầm ĩ.

Nhưng thực lực Sở Cuồng Nhân quá cường đại, trong tay lại có chí bảo như Côn Ngô, Vạn Vật Tạo Hóa Đỉnh, có thể nói một câu...

Thần Hoàng không ra, ai dám tranh phong? !

Đây cũng là nguyên nhân những năm này, nguyên sơ thần quốc vẫn luôn chiêu binh mãi mã, lớn mạnh thực lực, mà không chủ động tiến công Bàn Cổ Thần Quốc lần nữa.

Thần chiến đã mở.

Nhưng những năm này, phần lớn thời gian đều là tiểu đả tiểu náo. Đại quy mô chiến đấu chân chính còn chưa phát sinh.

"Có lẽ, ta có thể thử đánh với hắn một chút."

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Trong hư không, đột nhiên tuôn ra một trận sát phạt chi khí vô cùng mãnh liệt, mơ hồ trong đó, đám người phảng phất nhìn thấy trong hư không hiển hiện một vài cảnh tượng giết chóc Tiên Phật vẫn lạc, Thần Ma khấp huyết, mà trong núi thây biển máu doạ người này, một nam tử người mặc trường bào màu đen, toàn thân tản ra sát lục khí tức đi ra.

Nam tử này có một mái tóc dài màu xám. Một đôi đồng tử, vô cùng băng lãnh. Ánh mắt màu xám lộ ra lãnh quang so hàn băng còn muốn lạnh thấu xương.

Đó là một loại sát khí hỗn hợp chiến ý huyết tinh!

"A, Thần Hoàng Cấm Vệ quân thống lĩnh, Tuyệt Vọng Chi Nhận... Thiên Lục!"

Thấy người tới, Thần Hoàng Tử hai mắt khẽ híp một cái.

Thiên Lục.

Thần Hoàng Cấm Vệ quân thống lĩnh.

Thực lực hắn, ngay cả một chút Cửu khanh cũng không phải là đối thủ, người này vô cùng trung thành với Thần Hoàng, vô tâm quyền thế, chỉ nguyện cả đời đi theo Thần Hoàng.

Cho nên hắn cự tuyệt Cửu khanh chi vị, làm Cấm Vệ quân thống lĩnh. Bởi vì thực lực quá cường đại. Trong thần chiến, mỗi một lần xuất hiện thì dẫn đến vô tận giết chóc, so với một trong số nguyên sơ chúng thần Sát Lục Chi Thần cũng không kém bao nhiêu.

Cho nên hắn cũng được xưng là... Tuyệt Vọng Chi Nhận!

"Bái kiến Hoàng tử."

Thiên Lục có chút hành lễ với Thần Hoàng Tử.

"Ha ha, không ngờ được là ngươi sẽ thức tỉnh ở thời điểm này, thực lực của ngươi còn có mấy thành?" Thần Hoàng Tử có chút mong đợi hỏi.

"Tám thành!"

Thiên Lục thản nhiên nói.

Ngày xưa thần chiến kết thúc, hắn cũng không thụ thương quá lớn, cho nên khôi phục nhanh hơn nguyên sơ còn lại, bây giờ đã có tám thành thực lực.

Chớ xem thường tám thành thực lực của Tuyệt Vọng Chi Nhận. Tám thành này so với Nguyên Sơ Chi Hỏa thời kỳ đỉnh phong còn kinh khủng hơn!

"Rất tốt!"

Thần Hoàng Tử hài lòng gật đầu, sau đó hắn tiếp tục nói: "So với cho ngươi đi đối phó Sở Cuồng Nhân, hiện tại có một việc giao cho ngươi."

"Chuyện gì?"

"Đi... Vĩnh Kiếp Chi Địa một chuyến!"

Vĩnh Kiếp Chi Địa, bốn chữ vừa ra, ở đây, cho dù là nguyên sơ cũng không nhịn được con ngươi có chút co rụt lại, Nguyên Sơ Chi Hỏa cau mày nói: "Vĩnh Kiếp Chi Địa, đây không phải là chỗ ở của Kiếp Chủ sao? Tại sao muốn đi nơi đó?"

Kiếp Chủ, đây là một cái tên được các nguyên sơ giữ kín như bưng. Thực lực của hắn mạnh bao nhiêu, không có người biết. Nhưng nghe nói. Thần Hoàng từng giao với hắn. Một lần đó, cũng là lần đầu tiên từ trước đến nay, Thần Hoàng vô địch... bị thương!!

Từ đó, trong lòng chúng nguyên sơ, Kiếp Chủ trở thành tồn tại đỉnh tiêm giống như Nhân Tổ, ai cũng không dám tuỳ tiện đi trêu chọc.

Mà lập trường của tồn tại này cho tới nay đều rất trung lập.

Trong thần chiến, không đứng tại phương nào.

Cho đến lần trước thần chiến kết thúc, nguyên sơ rơi vào trong giấc ngủ sâu cũng không thấy hắn ra tay, làm cho người nhìn không thấu, vô cùng thần bí.

"Kiếp Chủ, chưởng quản thiên địa vạn kiếp, Tam Tai, Cửu Kiếp, Thiên Nhân Ngũ Suy, những kiếp nạn cùng một nhịp thở với tu sĩ đều do hắn chưởng khống, mà lập trường của hắn mập mờ, làm cho người nhìn không thấu, ta muốn ngươi đi trước dò xét một phen, xem có phải hắn vẫn định bảo trì trung lập như cũ hay không."

Thần Hoàng Tử từ tốn nói.

Kiếp Chủ tồn tại là một quả bom không định giờ.

Ai cũng không biết lúc nào hắn sẽ nổ tung, lực lượng của hắn lại không cách nào coi nhẹ, chỉ có thể nghĩ biện pháp tra rõ tình huống trước. Coi như không thể thành minh hữu nhưng tốt nhất cũng không phải trở thành kẻ địch.

"Ta biết rồi."

Thiên Lục gật gật đầu, sau đó bóng người biến mất ở tại chỗ.

......

Bên trong Bàn Cổ Thần Quốc.

Sở Cuồng Nhân đã từ bên trong Kiếm chi đại đạo đi ra, giờ phút này hắn đã tấn cấp đến Chúa Tể Cảnh, tăng thêm ba ngàn đại đạo còn lại phụ trợ, thực lực mạnh đến Chúa Tể bình thường hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn.

Dù cho là nguyên sơ nắm giữ Khởi Nguyên chi lực hắn cũng có thể đánh bại.

"Hiện tại, ta đối đầu Thần Hoàng, sẽ như thế nào?"

"Chống mấy chiêu đâu?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói. Hắn cũng không cảm thấy bây giờ mình chính là đối thủ của Thần Hoàng. Nhưng, mình đang từng bước tới gần đối phương! Hắn tin tưởng một ngày nào đó, mình tuyệt đối có thể chống lại đối phương! Thậm chí là đánh bại đối phương!

Sở Cuồng Nhân thành Chúa Tể, chuyện này truyền khắp Bàn Cổ Thần Quốc, không hề nghi ngờ, chuyện này đối với bọn người Lam Vương là một cái tin chấn phấn lòng người.

"Quốc chủ đột phá Chúa Tể, chiến lực của hắn chắc chắn sẽ được đề cao, bây giờ những nguyên sơ của nguyên sơ thần quốc chắc chắn không phải đối thủ của quốc chủ."

"Không sai, quốc chủ mới là vô địch!"

"Có quốc chủ dẫn đầu, chắc chắn chúng ta có thể đánh thắng thần chiến!"

....

Chương 2483 - Thôn Thiên Quán, Vĩnh Kiếp Chi Địa ảo diệu, gặp lại Ba Tuần

Kiếm đạo đột phá Chúa Tể Cảnh. Sở Cuồng Nhân cũng đột phá đại đạo khác đến Chúa Tể. Chỉ là không có dễ dàng như vậy.

Từ nơi sâu xa, hình như hắn thiếu sót một cơ hội, một cơ hội để hắn tiếp tục đột phá đại đạo khác đến Chúa Tể Cảnh.

"Là... Đại Đạo Vô Tận chi lực."

"Đại Đạo Vô Tận chi lực của ta còn chưa đủ viên mãn, ba ngàn Đại Đạo Vô Tận chi lực, chỉ thiếu Vận Mệnh, ta thôi diễn Đại Đạo Vô Tận chi lực đến hoàn mỹ chi cảnh mới có thể để đại đạo còn lại đột phá đến Chúa Tể Cảnh!"

Sở Cuồng Nhân nhanh chóng nghĩ thông suốt mấu chốt trong đó. Ba ngàn cực đạo cảnh giới. Tam Thiên Đại Đạo Vô Tận Cảnh Giới. Ba ngàn đại đạo Chúa Tể Cảnh. Tu hành ba ngàn đại đạo, vòng vòng đan xen, thiếu một thứ cũng không được.

Sở Cuồng Nhân có thể đột phá kiếm chi Chúa Tể dưới tình huống Tam Thiên Đại Đạo Vô Tận Cảnh Giới còn chưa viên mãn là do hắn tu chất tuyệt thế, nghiên cứu kiếm đạo đến vô cùng thấu triệt, lại có Côn Ngô, kiếm hai mươi sau trợ giúp mới thành công.

Nhưng đại đạo còn lại cũng không giống như kiếm đạo của hắn, được trời ưu ái như vậy.

Muốn đột phá. Ba ngàn Đại Đạo Vô Tận Cảnh phải viên mãn mới được.

"Nhưng Vận Mệnh Đại Đạo Vô Tận, phải đột phá thế nào đâu?"

Sở Cuồng Nhân rơi vào trầm tư. Nhưng cuối cùng cũng không có đầu mối gì. Hắn mở ra Huyễn Tưởng Luân Bàn, bắt đầu rút thưởng.

"Chúc mừng túc chủ rút đến phần thưởng cấp vĩnh hằng Thôn Thiên Quán!"

Thôn Thiên Quán?

Đây là cái gì?

Sở Cuồng Nhân có chút hiếu kỳ. Nhưng có thể bị xem là phần thưởng cấp vĩnh hằng, vậy tuyệt đối là không như bình thường.

Sở Cuồng Nhân nhìn một chút, không khỏi hai mắt tỏa sáng. Đây là một kiện khởi nguyên chí bảo. Hơn nữa còn là một kiện khởi nguyên chí bảo có liên quan đến thôn phệ.

Món bảo vật này có thể hút hết thảy năng lượng vào trong đó, đồng thời trữ tồn, lại căn cứ ý chí người sử dụng, bộc phát tại một thời điểm nào đó.

Nhưng mà cái khởi nguyên chí bảo này có một thiếu hụt. Đó chính là một lần chỉ có thể chứa đựng một loại năng lượng. Ví dụ như là Sở Cuồng Nhân muốn trữ nước, như vậy bên trong Thôn Thiên Quán này cũng chỉ có thể có nước, sau đó trút hết nước trong đó ra thì mới có thể trữ những thứ khác.

"Thú vị, nếu bảo vật này vận dụng tốt, có lẽ sẽ có hiệu quả ngoài dự liệu cũng nói không chừng đấy chứ." Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Nhưng mà vào lúc này, hắn bỗng nhiên vẻ mặt hơi động một chút, lấy ra một khối la bàn màu đen, cái la bàn này đang phát ra quang hoa nhàn nhạt.

Cái la bàn này là hắn lấy được từ tay La Hầu. Những năm gần đây, hắn thôi diễn ba ngàn đại đạo đồng thời cũng cho Tiểu Ái phân tích cái la bàn này, lực lượng phía trên này vô cùng kì lạ, cho dù Tiểu Ái thân là Toàn Tri Chi Linh, nhưng hàng trăm hàng ngàn năm qua đi cũng vô pháp hoàn toàn phân tích.

Duy nhất biết được chính là cỗ lực lượng đó có liên quan đến kiếp.

Sở Cuồng Nhân đã từng gặp được.

"Cái la bàn này tựa như đang chỉ một nơi nào đó?"

Sở Cuồng Nhân nhìn kim đồng hồ trên la bàn không ngừng chuyển động cuối cùng ngừng lại, chỉ một chỗ, trong mắt không khỏi lộ ra một vòng dị sắc.

"Thú vị."

Sở Cuồng Nhân cầm la bàn, thân ảnh nhất thời biến mất tại nguyên chỗ.

Hắn muốn xem thử xem cái la bàn này muốn dẫn hắn tiến về nơi nào, người giật dây này có phải như hắn nghĩ, là tồn tại lúc trước hắn gặp phải hay không.

......

Đây là một mảnh địa giới vô cùng kỳ dị. Ở chỗ này, sấm sét vang dội, phong hỏa thủy khí luân hồi biến hóa. Mà những cảnh tượng kì lạ này từ từng đạo kiếp lực tạo thành, mà ở chỗ này, còn có vô số tu sĩ nấn ná.

Một khối bia đá to lớn đứng ở biên giới chỗ này.

Phía trên khắc bốn chữ lớn.

Vĩnh Kiếp Chi Địa!

Một cỗ khí tức mênh mông bá đạo từ trong đó tuôn ra, nếu như người tu vi không đủ nhìn thấy bốn chữ lớn này, linh hồn có thể bị chấn nát.

Sở Cuồng Nhân, đến nơi này.

"Vĩnh Kiếp Chi Địa, đúng là nơi này..."

Sở Cuồng Nhân hai mắt tỏa sáng.

Hắn từng nghe Ác Ma Chi Vương, Thần Khấp Huyết nói về nơi này, chủ nhân nơi này chính là một cổ lão nguyên sơ tên là Kiếp Chủ.

Nguyên sơ này chưởng quản thiên địa vạn kiếp. Hắn mạnh mẽ, thậm chí từng đánh cho Thần Hoàng bị thương.

"Không ngờ được là ngay cả Vĩnh Kiếp Chi Địa này đều xuất hiện, những cổ lão tồn tại này đúng là từng người không ngừng nhảy ra bên ngoài a."

Sở Cuồng Nhân lắc đầu.

Hắn nhìn la bàn trong tay, lộ ra vẻ suy tư.

Cái la bàn này hẳn là có liên quan đến Kiếp Chủ, mà bây giờ cái la bàn này lại chỉ dẫn hắn đến nơi này, chẳng lẽ Kiếp Chủ này muốn gặp mình sao?

"Mặc kệ nguyên do như thế nào, gặp Kiếp Chủ này liền biết."

Sở Cuồng Nhân bước ra một bước, tiến vào Vĩnh Kiếp Chi Địa.

Đập vào mắt.

Vô cùng vô tận kiếp, trải rộng thiên địa.

Phong kiếp, Thủy kiếp, Hỏa kiếp, Lôi kiếp, Khí kiếp...

Đủ loại kiếp, lóe ra vô tận thần quang, rung động lòng người.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn thấy có từng tu sĩ xuyên qua những kiếp này, đúng là đang chống lại kiếp, chuyện này khiến cho hắn cực kỳ kinh ngạc.

Tại sao những người này phải làm như vậy?

"Hôm nay, ta nhất định phải vượt qua Hỏa kiếp!"

Một tu sĩ nhìn liệt hỏa vô biên trước mặt, ánh mắt kiên định. Sau đó, hắn nghĩa vô phản cố bước vào bên trong Hỏa kiếp.

Oanh!

Trong nháy mắt, Hỏa kiếp uy thế tăng nhiều.

Kiếp lực kinh khủng điên cuồng đánh thẳng vào tu sĩ kia. Tu sĩ kia phát ra từng tiếng rú thảm, thân thể bị thiêu đến cháy đen một mảnh, nhưng qua một hồi lâu, tu sĩ này dựa vào tu vi ngạnh sinh sinh gắng vượt qua.

Nhưng Hỏa kiếp tiêu tán, sau đó một cỗ lực lượng thần dị từ trên trời giáng xuống, rót vào trong cơ thể tu sĩ này, vô tận linh khí gào thét mà đi hướng phía tu sĩ này.

Trong chớp mắt, tu vi tu sĩ này tăng lên một cái cấp bậc.

Thấy cảnh này, cuối cùng Sở Cuồng Nhân hiểu rõ.

"Thì ra là thế, vượt qua kiếp sẽ có thu hoạch."

Trên con đường tu hành, chuyện này cũng không phải là hiếm thấy. Người thành tiên, phải độ Tam Tai Cửu Kiếp. Thành Hỗn Nguyên, phải độ Hỗn Nguyên kiếp.

Kiếp, gần như trải rộng từng cái giai đoạn tu hành của người tu hành. Độ kiếp thất bại, tan thành mây khói, thân tử đạo tiêu. Độ kiếp thành công, có thể tăng lên tu vi, tính mạng chuyển tiếp.

"Không ngờ được là cái Vĩnh Kiếp Chi Địa này lại ẩn giấu huyền ảo như thế, độ kiếp thành công, tu hành phi thăng, như thế, nơi này cũng là một chỗ tu hành thánh địa nguy hiểm và cơ duyên cùng tồn tại." Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm nghĩ.

Khó trách có nhiều tu sĩ bồi hồi ở đây như vậy, cam nguyện độ kiếp.

Hắn nhìn thấy có thật nhiều tu sĩ sinh mệnh đi vào giai đoạn Thiên Nhân Ngũ Suy, tới đây đánh cược lần cuối, muốn thu hoạch được tăng lên. Hắn nhìn thấy có tu sĩ trẻ tuổi vì có thể sớm một ngày trở nên nổi bật, không tiếc mạo hiểm độ kiếp, cuối cùng lại thân tử đạo tiêu.

Bên trong Vĩnh Kiếp Chi Địa.

Sở Cuồng Nhân dựa vào la bàn chỉ dẫn, không ngừng xâm nhập Vĩnh Kiếp Chi Địa. Mà càng xâm nhập. Kiếp ẩn chứa trong đó càng kinh khủng!

"A, người kia là..."

Bỗng nhiên, Sở Cuồng Nhân thấy được một bóng người quen thuộc. Đó là một nam tử tuấn dật người mặc một kiện huyết sắc cà sa, trên người đối phương tản ra huyết sắc Phật quang nhàn nhạt, cực kỳ tà dị.

Người này, Sở Cuồng Nhân cũng không xa lạ gì.

Chính là Ba Tuần, Dục Phật Ba Tuần!

"Hắn cũng ở nơi đây."

Sở Cuồng Nhân chú ý tới, giờ phút này đối phương đang trong một mảnh hắc vụ nồng đậm, cảnh tượng bốn phía biến hóa, lại huyễn hóa ra một tôn cổ Phật hư ảnh.

Kia là, nhất cổ chi Phật!

Đó cũng không phải là nhất cổ chi Phật bây giờ.

Mà đó là cảnh tượng do phiến hắc vụ đó huyễn hóa ra tới.

"Thì ra là thế, Ba Tuần đang độ Tâm Ma Kiếp."

Nhìn một hồi, Sở Cuồng Nhân bừng tỉnh đại ngộ, hắn suy tư một hồi, lại cân nhắc một hồi, cuối cùng không có ra tay đối phó Ba Tuần.

Chương 2484 - Kiếp Thần Sơn, lôi kiếp chi tường, Thiên Lục hiện thân

Sở Cuồng Nhân nhìn Ba Tuần một chút, sau đó rời khỏi đây, căn cứ la bàn chỉ dẫn, tiếp tục thâm nhập sâu Vĩnh Kiếp Chi Địa, nhưng đột nhiên, một giọng nói gọi hắn lại: “Vị hậu sinh này, đừng tiếp tục tiến lên, phía trước là Kiếp Thần Sơn."

Sở Cuồng Nhân dừng bước lại, nhìn về phía nơi phát ra giọng nói.

Đó là một lão giả. Đồng thời, cũng là một nhân tộc. Đối phương mái đầu bạc trắng, thân hình còng xuống, dần dần già đi.

Sở Cuồng Nhân chú ý tới đối phương đã đi vào Thiên Nhân Ngũ Suy, như không nhanh chóng độ kiếp thành công, không được bao lâu sẽ thân tử đạo tiêu.

"Lão tiền bối, Kiếp Thần Sơn là gì?"

"Nhìn dáng vẻ ngươi, là vừa tới Vĩnh Kiếp Chi Địa này sao."

"Đúng."

"A, Kiếp Thần Sơn này là nơi ở của Kiếp Chủ, rất nhiều kiếp nạn bên trong Vĩnh Kiếp Chi Địa này đều là vì đối phương mà sinh, mà nơi hắn ở có kiếp mạnh mẽ nhất Vĩnh Kiếp Chi Địa! Dù cho là Chúa Tể, chỉ sợ cũng khó có thể tới gần, ta thấy ngươi còn rất trẻ, vẫn là đừng đi qua thì tốt."

"Thì ra là thế..." Sở Cuồng Nhân bừng tỉnh đại ngộ: “Nhưng chuyến này ta đến chính là muốn gặp Kiếp Chủ, Kiếp Thần Sơn này ta không đi không được, nhưng mà cảm ơn lão tiền bối cáo tri, đan dược này tặng cho tiền bối."

Sở Cuồng Nhân lấy ra một viên đan dược cho lão giả.

Nhưng lão giả không có nhận, hừ nhẹ một tiếng nói: "Ngươi, hậu sinh này sao không nghe khuyên bảo như thế, Kiếp Thần Sơn đó đi gần như hữu tử vô sinh, ta thấy ngươi khí tức thâm thúy, thâm bất khả trắc, nghĩ đến cũng là một nhân tộc thiên kiêu, bây giờ là thần chiến, ngươi nên vì nhân tộc mà chiến, mà không phải đi chịu chết không công."

"Ha ha, lão tiền bối nói đúng lắm, ta sẽ vì nhân tộc mà chiến, nhưng tương tự, Kiếp Thần Sơn này ta cũng nhất định sẽ đi!" Sở Cuồng Nhân cười nói.

Hắn bóng người lóe lên, biến mất không thấy gì nữa. Chỉ để lại một viên đan dược.

Lão giả lông mi cau lại, cầm đan dược, mở ra xem, một cỗ đan hương vô cùng nồng đậm tràn ngập mà đến, đúng là khiến cho khí huyết khô kiệt của hắn lại toả ra sự sống lần nữa, chuyện này khiến hắn không khỏi con ngươi có chút co rụt lại, vô cùng kinh ngạc.

"Đan dược thật là cao minh a."

"Có đan dược này, tỉ lệ ta độ kiếp thành công sẽ tăng cường rất nhiều, trẻ tuổi hậu sinh này rốt cuộc là lai lịch gì, tiện tay đưa ra đan dược bực này."

Lão giả khiếp sợ không gì sánh nổi. Sau đó, hắn nhìn lôi kiếp dần dần ấp ủ mà ra trước mắt, ánh mắt vô cùng kiên định: “Lần này độ kiếp, ta vốn cho rằng thập tử vô sinh, chỉ là tuyệt vọng đánh cược lần cuối, không ngờ được là lại để cho ta thu hoạch được đan này, kể từ đó, chưa hẳn ta không thể thành công, kiếp của ta, tới đi! !"

……

Kiếp Thần Sơn.

Đây là một tòa mênh mông thần phong cao vút trong mây.

Mà ở đỉnh núi, một tòa cung điện tử sắc sừng sững mà đứng, trên cung điện tiên huy xen lẫn chiếu rọi, cực kỳ huyền ảo, khiến cho người ta nhịn không được sinh lòng mê mẩn.

Nhưng ở bốn phía xung quanh ngọn núi này có từng đạo lôi đình dày đặc uy lực kinh người, hình thành một tầng kiếp tường làm người nghe kinh sợ!

Muốn lên núi, phải xuyên qua kiếp tường trước.

"Kiếp nơi đây quả nhiên vượt xa kiếp còn lại bên trong Vĩnh Kiếp Chi Địa này." Sở Cuồng Nhân đến chỗ này, không khỏi tán thưởng một tiếng.

Oanh!

Lúc này, một tiếng oanh minh truyền đến. Chỉ thấy có người đang thử vượt qua kiếp của Kiếp Thần Sơn này.

Phải biết, kiếp trong Vĩnh Kiếp Chi Địa, nếu vượt qua thì có thể đạt được tạo hóa, kiếp uy lực càng mạnh, vượt qua lấy được tạo hóa càng nhiều.

Kiếp ở Kiếp Thần Sơn là mạnh nhất trong Vĩnh Kiếp Chi Địa.

Nếu vượt qua, tạo hóa vô tận. Cho nên, mặc dù nơi đây nguy hiểm nhưng cũng không khuyết thiếu người độ kiếp.

Dù sao đầu năm nay, luôn có mấy cái không sợ chết.

Ai cũng tin tưởng mình sẽ là người may mắn Độ Kiếp thành công.

"Phá cho ta!"

Gầm lên giận dữ.

Chỉ thấy một tu sĩ cầm đại đao phóng tới kiếp tường. Một đao đánh xuống, đao quang nở rộ.

Oanh!

Đao quang vỡ vụn.

Nhưng lôi kiếp chỉ nát mấy đạo mà thôi. Mà lôi kiếp tạo thành kiếp tường lại đâu chỉ là ngàn vạn đạo?

"Rống! !"

Lúc này, kiếp tường rít lên một tiếng. Chỉ thấy một con Lôi Long từ lôi kiếp tạo thành thò đầu ra, phóng tới đại đao tu sĩ, mở ra miệng rộng, trực tiếp nuốt mất đối phương.

Lập tức, đại đao tu sĩ đó hôi phi yên diệt trong nháy mắt. Một chút tu sĩ chuẩn bị độ kiếp thấy mà tâm kinh đảm hàn.

"Ông trời ơi, thần kiếp ở Kiếp Thần Sơn này hoàn toàn không độ được."

"Đúng vậy a, đúng là quá kinh khủng."

"Loại kiếp này sao có người độ qua được nha."

Mọi người ở đây nghị luận.

Ở phía xa, một cỗ khí tức vô cùng kinh người phát tiết mà tới. Chỉ thấy một tu sĩ người mặc trường bào màu đen ngẩng đầu dậm chân mà tới. Theo hắn hiện thân, vùng thế giới này lâm vào chấn động trước nay chưa từng có, kiếp trong hư không liên tiếp vỡ vụn, cảnh tượng doạ người.

Sở Cuồng Nhân hai mắt khẽ híp một cái, có chút hăng hái nhìn người tới.

"Khí tức như thế, so với Nguyên Sơ Chi Hỏa còn đáng sợ hơn."

"Đây là một vị cổ lão tồn tại nào?"

Sở Cuồng Nhân suy đoán.

Hắc bào tu sĩ đó mở miệng: “Thần Hoàng Cấm Vệ quân thống lĩnh đến đây bái sơn, xin Kiếp Chủ hiện thân gặp mặt! !"

Thần Hoàng Cấm Vệ quân thống lĩnh danh hào vừa ra, lập tức một mảnh xôn xao.

Bên trong Vĩnh Kiếp Chi Địa không thiếu một chút cổ lão quân vương, thậm chí có lão cổ đổng sống từ thần chiến lần trước. Đương nhiên nghe nói qua Thần Hoàng Cấm Vệ quân danh hào.

Bọn họ đều là cường giả đứng đầu. Kém nhất, cũng là Đại Đạo Vô Tận. Mà ở trong đó, Cấm Vệ quân thống lĩnh cường đại đến khiến cho người ta tuyệt vọng, được người xưng là Tuyệt Vọng Chi Nhận, vô cùng kinh khủng.

"Lại là hắn!"

"Hắn cũng thức tỉnh, hơn nữa còn đi vào Vĩnh Kiếp Chi Địa này?"

"Hắn tới nơi này làm gì?"

Mọi người thấy Thiên Lục, nghị luận ầm ĩ.

Mà Sở Cuồng Nhân ánh mắt lóe lên, cũng có chút hiếu kỳ. Thần Khấp Huyết nói về Cấm Vệ quân thống lĩnh này. Nếu như nói Thần Khấp Huyết là nhân tộc chiến thần, như vậy, Cấm Vệ quân thống lĩnh này chính là đao phủ của nguyên sơ thần quốc, từng nhấc lên vô tận gió tanh mưa máu.

Thần Khấp Huyết từng giao thủ với đối phương, trận chiến đó, sàn sàn nhau.

Thần Khấp Huyết chém giết nguyên sơ, ngay cả thần quốc Cửu khanh như Nguyên Sơ Chi Hỏa, Nghịch Thần đều kiêng kị, mà Thiên Lục lại có thể cân sức ngang tài, có thể thấy thực lực của đối phương ít nhất cũng tương đương nguyên sơ.

"Hắn tới đây tìm Kiếp Chủ làm cái gì?"

"Lôi kéo đối phương? Kết minh?"

Sở Cuồng Nhân suy tư.

Nếu như Kiếp Chủ cũng đầu nhập nguyên sơ thần quốc một phương, như vậy hậu quả khó mà lường được.

Tâm tình của hắn dần dần có chút ngưng trọng.

"Muốn gặp ta, tự tiến vào đi."

Bên trong Kiếp Thần Sơn, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Là Kiếp Chủ.

Mà Thiên Lục nghe vậy, nhìn kiếp tường trước mắt, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh trường đao màu xanh lục, đưa tay ở giữa, một đạo lục sắc đao mang bộc phát.

Một đao chém ra trực tiếp chém bầu trời thành hai khúc. Lực lượng khổng lồ khiến cho kiếp tường oanh minh rung động.

Oanh!

Đao quang và kiếp tường va chạm. Vô số lôi kiếp liên tiếp vỡ vụn, chỉ thấy kiếp tường không thể phá vỡ ở trước mặt mọi người bị kéo ra một cái lỗ to lớn.

Thiên Lục nhìn đúng thời cơ, bóng người lóe lên, trực tiếp tiến vào.

Sau khi hắn tiến vào, kiếp tường lại khôi phục.

Sở Cuồng Nhân thấy thế.

Cũng chuẩn bị tiến vào tìm tòi.

Bên ngoài kiếp tường.

Vô số tu sĩ còn đang thán phục một đao mạnh mẽ của Thiên Lục, nhưng đột nhiên, bọn họ nhìn thấy một bóng người áo trắng đi đến kiếp tường.

Đám người vô cùng kinh ngạc.

"Thế nào, hắn cũng định vượt qua kiếp tường này?"

"Hắn cho là hắn cũng là Thần Hoàng Cấm Vệ quân thống lĩnh sao?"

"Ai, lại là một tên muốn chết."

....

Chương 2485 - Tiến Kiếp Thần Sơn, thái độ của Kiếp Chủ, vạn kiếp tự có quy luật

Kiếp Thần Sơn lôi kiếp cực độ cường hoành. Ngay cả Chúa Tể cũng không dám nói có thể dễ dàng vượt qua. Cũng chỉ có đỉnh tiêm Chúa Tể như Thần Hoàng Cấm Vệ quân thống lĩnh mới có biện pháp làm được, mà nhân vật như vậy, bên trong chư thiên lại có mấy người đâu?

Theo như bọn họ nghĩ.

Thanh niên mặc áo trắng trước mắt độ kiếp tường, chỉ có một kết quả. Đó chính là thân tử đạo tiêu.

Chỉ là Sở Cuồng Nhân cũng không để ý tới ý nghĩ của mọi người, hắn chậm rãi đi đến kiếp tường, vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng lôi kiếp mạnh mẽ lại là oanh minh không thôi.

Tựa như là phát hiện được Sở Cuồng Nhân đến.

Ngàn vạn lôi kiếp hội tụ. Sau đó tạo thành một con Lôi Long vô cùng dữ tợn.

Con Lôi Long này sinh động như thật, hai mắt như điện, nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân.

"Rống! !"

Gầm lên giận dữ, Lôi Long đánh thẳng tới phía Sở Cuồng Nhân điên cuồng cắn xé.

Thần uy bá đạo tuyệt luân hoàn toàn bao trùm hắn!

"Hắn chết chắc."

Đám người thấy cảnh này, từ tốn nói.

Nhưng cảnh tượng diễn ra tiếp theo lại làm cho đám người trợn mắt hốc mồm.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, tiện tay một kiếm vạch ra. Kiếm quang lóng lánh. Còn tươi sáng chói mắt hơn lôi quang!

Cả hai đụng vào nhau, không có bộc phát ra động tĩnh kinh khủng bực nào, chỉ thấy hư không vặn vẹo, con Lôi Long đó bị hư không thôn phệ!

Trong im lặng, lộ ra một cỗ cực hạn đại khủng bố!

Mà kiếm quang trảm diệt Lôi Long, thế như chẻ tre, tiếp tục đánh thẳng tới nơi xa, cả mặt kiếp tường bị kiếm quang đánh trúng, chỗ đến, kiếp lôi bị vô hình không gian lực lượng bao khỏa, bị thôn phệ hết.

Kiếp tường bị kiếm quang ngạnh sinh sinh cắt ra một lỗ hổng khổng lồ.

Một kiếm này.

So với một đao của Thần Hoàng Thống lĩnh cấm vệ Thiên Lục chỉ có hơn chứ không kém.

Thần uy kinh khủng làm cho người ta nghẹn họng nhìn trân trối!

Cho đến Sở Cuồng Nhân đi vào kiếp tường, đám người mới chậm rãi kịp phản ứng.

Nhưng trong lòng vẫn vô cùng rung động.

"Hắn, hắn là ai?"

Có người nuốt nước bọt, nhịn không được dò hỏi.

"Không biết, chưa từng nhìn thấy."

"Xem ra chúng ta ở trong Vĩnh Kiếp Chi Địa này quá lâu, ngay cả ngoại giới ra một vị tu sĩ kinh người như thế cũng không biết."

Có người nhịn không được lắc đầu cảm khái.

Cũng có kiếm tu nhớ lại một kiếm vừa rồi của Sở Cuồng Nhân, ánh mắt lộ ra vô tận hướng tới, một kiếm đó khiến cho bọn họ thấy được như thế nào là kiếm đạo chi đỉnh.

……

Bên trong kiếp tường.

Chân núi Kiếp Thần Sơn, Sở Cuồng Nhân vượt qua kiếp tường, cảm nhận được có một loại lực lượng vô cùng thần dị từ trên trời giáng xuống, bao phủ mình. Lực lượng đó hóa thành tu vi vô cùng tinh thuần tràn vào trong cơ thể hắn. Lực lượng đó thậm chí đủ để cho một quân vương tăng lên một cấp bậc.

Chuyện này đối với những người khác tuyệt đối là một thiên đại tạo hóa, nhưng đối với tu sĩ cấp bậc như Sở Cuồng Nhân, lại không tính cái gì.

Bây giờ hắn càng cảm thấy hứng thú với Kiếp Chủ. Hắn nhìn về phía đỉnh núi, sải bước ra, đi đến cung điện đó.

Bên trong cung điện rộng lớn thần dị.

Một nam tử trung niên tóc tím ngồi trên vương vị cao cao, nam tử này toàn thân quấn quanh từng đạo kiếp quang, hai con ngươi như điện, lộ ra uy nghiêm.

Hắn, chính là Kiếp Chủ.

Cổ lão nguyên sơ nắm giữ thiên địa vạn kiếp.

Ở trước mặt hắn, một hắc bào nam tử đang đứng, chính là Thiên Lục.

Thiên Lục khí tức rất băng lãnh.

Hai con mắt màu xám lộ ra lãnh quang so hàn băng còn muốn thấu xương vạn lần. Đó là một loại lạnh làm người tuyệt vọng!

Thế nhưng trước mặt Kiếp Chủ, Thiên Lục không tự chủ được thu hồi rét lạnh làm người tuyệt vọng, vẻ mặt có chút tôn kính.

Dù sao, người trước mắt này là một trong số những tồn tại mạnh mẽ cổ xưa nhất trong thiên địa này, thậm chí còn có thể sánh ngang Thần Hoàng. Không ai có thể ngạo nghễ ở trước mặt hắn. Thiên Lục, cũng làm không được.

"Bái kiến Kiếp Chủ."

"Mục đích ngươi tới nơi này, ta đã biết, trở về nói cho Thần Hoàng Tử, trận thần chiến này, ta vẫn sẽ không nhúng tay."

Kiếp Chủ thản nhiên nói.

Bởi vì nguyên nhân nào đó, hắn chưa từng tham dự vào thần chiến.

Nghe được hắn nói như vậy, Thiên Lục ánh mắt lóe lên, hơi yên tâm, sau đó tiếp tục nói: "Kiếp Chủ là một trong số những tồn tại cường đại nhất trong thiên địa này, nếu ngươi có thể gia nhập nguyên sơ thần quốc ta, trợ giúp Thần Hoàng, như vậy chắc chắn có thể tăng tốc để thiên địa này khôi phục trạng thái nguyên thủy, như vậy cũng có trợ giúp cho Kiếp Chủ."

Hắn thấy, Kiếp Chủ cũng là một trong nguyên sơ. Chỉ cần thiên địa này trở lại trạng thái nguyên thủy, tái hiện thời đại khởi nguyên. Như vậy, thân là nguyên sơ Kiếp Chủ cũng có thể đạt được lợi ích.

"Ta nói, ta sẽ không tham dự thần chiến, không cần biết các ngươi hứa cho ta chỗ tốt gì, hoặc là kết quả sau cùng của thần chiến như thế nào, ta cũng sẽ không tham dự vào, ngươi không cần uổng phí tâm cơ." Kiếp Chủ thản nhiên nói.

Sau đó, hắn nhìn thoáng qua hư không, ánh mắt lộ ra một vòng dị sắc.

"Tốt, sứ mệnh ngươi tới nơi này đã hoàn thành, rời khỏi đi."

"Kiếp Chủ, ngươi..."

Thiên Lục còn muốn hỏi chút gì.

Nhưng đột nhiên.

Một đạo kiếp quang bao phủ hắn, Thiên Lục chỉ cảm thấy thân thể của mình không bị khống chế bay ra ngoài, chờ hắn lấy lại tinh thần, mình đã ra khỏi Kiếp Thần Sơn.

"Thật mạnh!"

Thiên Lục con ngươi có chút co rụt lại.

Mình nói thế nào cũng là một Chúa Tể đỉnh tiêm. Nhưng ngay cả một chiêu của Kiếp Chủ đều không chặn được. Đối phương một ý niệm trong đầu, đã đưa mình ra Kiếp Thần Sơn. Mà mình, ngay cả một chút sức chống cự đều không có.

"Không hổ là tồn tại đã từng kích thương Thần Hoàng."

Thiên Lục âm thầm sợ hãi than.

Sau đó hắn định trở về phục mệnh, nhưng đột nhiên, hắn nghe được bên cạnh có người nói ra: "Người trẻ tuổi kia không biết là lai lịch gì, cũng có thể phá vỡ lôi kiếp, thoạt nhìn còn mạnh mẽ hơn Cấm Vệ quân thống lĩnh."

Nghe đến đây, Thiên Lục dừng bước.

Ngoại trừ mình. Còn có người tiến vào Kiếp Thần Sơn?

Là ai?

Thiên Lục hơi nghi hoặc một chút. Hắn tiếp tục nghe ngóng một hồi.

Áo trắng, nhân tộc, dùng kiếm...

Điều này không khỏi làm hắn liên tưởng đến một người.

"Đương kim nhân tộc, có năng lực tiến vào Kiếp Thần Sơn, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân ra, không có người thứ hai, hắn cũng đi tới nơi này, Kiếp Chủ đột nhiên cho ta rời khỏi, chẳng lẽ là bởi vì muốn gặp hắn? ?"

"Giữa bọn hắn, rốt cuộc có liên hệ gì?"

Thiên Lục ánh mắt vô cùng ngưng trọng. Giống như Sở Cuồng Nhân. Hắn cũng sợ Kiếp Chủ đứng ở phía kẻ địch.

Mà giờ khắc này, bên trong cung điện Kiếp Thần Sơn.

"Ra đi."

Kiếp Chủ thản nhiên nói.

Trong hư không, nổi lên một tia gợn sóng.

Sở Cuồng Nhân chậm rãi đi ra.

Đối với chuyện Kiếp Chủ có thể phát phát hiện mình ẩn tàng, hắn không ngạc nhiên chút nào.

"Có thể giấu ở trong hư không mà không bị Thiên Lục phát hiện, đây là nhân tộc Thiên Nhân Quyết chứ, có thể tu hành nó đến trình độ này, dù cho là người sáng tạo môn tu hành pháp này cũng kém xa ngươi."

"A, Kiếp Chủ biết Thiên Nhân Quyết?"

"Thiên Nhân Thánh Địa tổ sư từng vượt kiếp, ta từng nhìn thấy hắn, hoặc là nói, tất cả tu sĩ độ kiếp, ta đều gặp... bao quát ngươi, mà ngươi cũng là tu sĩ đầu tiên bị ta ra tay nhắm vào." Kiếp Chủ thản nhiên nói.

Cuối cùng Sở Cuồng Nhân xác định: “Quả nhiên, ngày xưa, ta độ Hồng Mông Hỗn Nguyên Kiếp, cổ lão bóng người xuất hiện chính là ngươi."

"Không sai."

"Vậy ta phải cảm tạ Kiếp Chủ thủ hạ lưu tình, nếu không, đoán chừng bây giờ ta đã thành tro bụi trong kiếp." Sở Cuồng Nhân cười nói.

"Thiên địa vạn kiếp, tự có quy luật vận hành, ta tuy là vạn kiếp chi chủ, nhưng cũng chỉ là làm việc dựa theo quy luật."

"Thật sao? Vậy Kiếp Chủ, tại sao lại chỉ dẫn ta tới đây?"

Sở Cuồng Nhân lấy ra cái la bàn màu đen.

....

Chương 2486 - Nghiêng trời lệch đất, ngươi làm như thế nào? Mời Kiếp Chủ toàn lực ra tay

Kiếp Chủ nhìn la bàn màu đen, ánh mắt lóe lên, lập tức bình tĩnh nói ra: "Ngươi sao biết là ta chỉ dẫn ngươi đến đây?"

Sở Cuồng Nhân cười nói: "Cái la bàn này là ta có được từ trong tay La Hầu, chẳng lẽ cái này không phải ngươi mượn La Hầu chi thủ giao nó cho ta?"

Sở Cuồng Nhân và La Hầu có ân oán. Cả hai gặp nhau, tất có một vong.

Kiếp Chủ, có lẽ nhìn trúng điểm này, cho nên mới xem la bàn màu đen như một loại cơ duyên nào đó cho La Hầu, sau đó lại chuyển giao cho Sở Cuồng Nhân.

"A, ngươi rất thông minh, không hổ là người hắn nhìn trúng."

"Hắn, là ai?"

"Ngươi nên biết."

Sở Cuồng Nhân ánh mắt lóe lên: “Nhân Tổ?"

"Đúng vậy."

"Sao hắn biết ta?"

Sở Cuồng Nhân hơi kinh ngạc.

Lần trước thần chiến cách hiện tại vô cùng xa xưa, mà Nhân Tổ đã vẫn lạc trong thần chiến, chẳng lẽ lúc đó đối phương đã biết mình sẽ xuyên việt mà đến? ? Loại thôi diễn chi đạo này, ngay cả Vận Mệnh Chi Chủ cũng làm không được, Vận Mệnh Chi Chủ cũng chỉ thôi diễn ra một cái kỷ nguyên cuối cùng mà thôi.

"Hắn không biết ngươi tồn tại, nhưng hắn biết ngươi sẽ xuất hiện."

Kiếp Chủ nói như vậy khiến cho Sở Cuồng Nhân nghi ngờ hơn.

Mà Kiếp Chủ không có giải đáp nghi hoặc của hắn, mà lạnh nhạt hỏi: "Ngươi cảm thấy Thần Hoàng là tồn tại như thế nào?"

"Chư thiên vô địch, chí cao vô thượng nguyên sơ chi hoàng!"

Sở Cuồng Nhân mặc dù không có trực diện Thần Hoàng. Nhưng từ trong miệng đám người Ác Ma Chi Vương, Thần Khấp Huyết, Tạo Hóa Chi Chủ, hắn cũng hiểu sơ về đối phương.

Có thể thắng được thần chiến hay không. Mấu chốt ở có thể đánh bại Thần Hoàng hay không!

"Ngoại trừ những cái ngươi nói, Thần Hoàng, hắn vẫn là một kiếp! Một cái vô thượng kiếp mạnh nhất từ xưa đến nay, ngay cả ta cũng vô pháp can thiệp!"

Kiếp Chủ ánh mắt ngưng trọng nói.

"Kiếp?"

"Đúng, khi vạn linh lớn mạnh, đối với thiên địa vô tận tác thủ, từ đó làm cho thiên địa không chịu nổi gánh nặng, thiên địa sẽ sinh ra một kiếp, cái kiếp này sẽ phá hủy hết thảy, để thiên đia khôi phục trạng thái nguyên thủy nhất, đây cũng là thiên địa vô thượng kiếp, mà Thần Hoàng... chính là kiếp này!"

"Nói cách khác, Thần Hoàng phát động thần chiến, phá hủy chư thiên, là thiên địa ý chí?" Sở Cuồng Nhân lông mi cau lại, lạnh giọng nói.

Điểm này, dù cho là bọn người Ác Ma Chi Vương cũng không biết. Điểm này, nếu để hộ thế tu sĩ biết, như vậy sẽ là một đả kích vô cùng lớn, bọn họ làm hết thảy, bọn họ tự cho là bảo vệ chư thiên, trên thực tế, lại là đang... ngỗ nghịch thiên địa ý chí!

"Đây chính là nguyên nhân ta không tham dự thần chiến, bởi vì ta là vạn kiếp chi chủ, là nhận thiên địa ý chí, vận chuyển vạn kiếp chi thần, Thần Hoàng là thiên địa vô thượng kiếp, những gì hắn làm đều đến từ thiên địa ý chí, ta không can thiệp, cũng không ngăn cản." Kiếp Chủ bình tĩnh nhìn Sở Cuồng Nhân.

Hắn nghĩ tới, Sở Cuồng Nhân biết được tin tức này sẽ như thế nào.

Sẽ phát cuồng?

Sẽ uể oải?

Sẽ phẫn nộ?

Nhưng cũng tiếc, những này đều không có.

Đối phương chỉ là đứng đó, giống như đang suy tư điều gì, lập tức lấy một giọng điệu vô cùng bình tĩnh: "Vậy ta nghiêng trời lệch đất, ngươi làm như thế nào?"

Oanh! ! !

Sấm sét đột nhiên xuất hiện.

Trên thiên khung, vô cùng vô tận kiếp đang ồn ào náo động. Tựa hồ là nghe được ngữ điệu đại nghịch bất đạo. Toàn bộ Kiếp Thần Sơn đều đang điên cuồng chấn động. Toàn bộ Vĩnh Kiếp Chi Địa kiếp đều đang sôi trào cuồn cuộn.

Sấm sét vang dội, phong hỏa thủy khí, vạn kiếp như đang tức giận!

Không.

Không phải vạn kiếp.

Là thiên địa, là thiên địa bởi vì một người mà tức giận!

Vô số tu sĩ nhìn biến hóa trước nay chưa từng có trước mắt, đều nuốt nước bọt, ánh mắt kinh hãi, không biết xảy ra chuyện gì.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Vạn cổ đến nay, vạn kiếp vận chuyển sinh sôi không ngừng, nhưng hôm nay, sao đột nhiên tất cả đều hỗn loạn, những kiếp này rốt cuộc xảy ra chuyện gì? !"

Trong cung điện Kiếp Thần Sơn. Sở Cuồng Nhân cũng không biết một câu của mình khiến vạn kiếp chấn động.

Hắn vẫn bình tĩnh nhìn Kiếp Chủ, chờ lấy đối phương trả lời, mà đối phương nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Ngươi, làm được sao?"

"Thử một lần liền biết!"

"Thú vị, có lẽ, ngươi chính là một chút hi vọng sống hắn nói."

"Một chút hi vọng sống?"

"Nhân Tổ trước khi vẫn lạc từng lên Kiếp Thần Sơn luận đạo với ta, hắn nói, thiên địa có kiếp, nhưng thiên địa cũng hữu tình, đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn mươi chín, vạn vật đều có một chút hi vọng sống, thiên địa vô thượng kiếp cũng không ngoại lệ."

Kiếp Chủ ánh mắt lộ ra vẻ nhớ lại.

Sau đó, hắn lấy ra một khối bảo châu thần hoa lưu chuyển, lần đầu tiên nhìn thấy hạt châu này, Sở Cuồng Nhân cảm thấy Nhân Tổ chi thể của mình có chút rung động.

Giống như hạt châu này cực kỳ quan trọng với hắn.

"Đây là..."

"Nhân Tổ để lại, hắn nhờ ta chuyển giao cho ngươi, đây cũng là nguyên nhân tại sao ta chỉ dẫn ngươi tới đây."

"Tại sao ngươi lại giúp Nhân Tổ?"

"Ta đánh cược với hắn, nếu hắn có thể thành công phong ấn Thần Hoàng, trì hoãn thiên địa vô thượng kiếp, ta giúp hắn, hắn thắng, lấy sinh mệnh của mình làm đại giá." Kiếp Chủ ném hạt châu trong tay cho Sở Cuồng Nhân.

Khi tiếp xúc với Sở Cuồng Nhân, hạt châu đó dung nhập trong cơ thể hắn.

Sở Sở Cuồng Nhân muốn tìm, nhưng cho dù tinh thần của hắn tìm khắp nơi trên người, tìm mỗi một góc, cho Tiểu Ái lặp đi lặp lại phân tích cũng vô pháp tìm tới hạt châu kia.

Giống như đã triệt để dung hòa với hắn.

"Tốt, chuyện Nhân Tổ muốn ta làm, ta đã làm xong, bây giờ ngươi có thể rời khỏi, ngươi cho ta xem thật kỹ một chút, trước thiên địa vô thượng kiếp, có phải có một chút hi vọng sống thật hay không." Kiếp Chủ ngoạn vị nói.

"Trước khi đi, ta còn có một chuyện thỉnh giáo."

"Nói."

"Ngươi và Thần Hoàng giao thủ, kết quả như thế nào?"

"Ta thua rồi, ta dùng hết toàn lực cũng chỉ để hắn bị thương nhẹ, mà hắn một chưởng, để cho ta trọng thương." Kiếp Chủ không có tị huý nói.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, trầm ngâm một chút.

Lập tức nói: "Ta còn có một chuyện muốn nhờ Kiếp Chủ."

"Chuyện của ngươi thật nhiều."

"Ta muốn ngươi đánh ta một kích toàn lực!"

Sở Cuồng Nhân nói xong.

Trong cung điện lâm vào một mảnh trầm mặc.

Một lát sau, Kiếp Chủ xùy cười một tiếng: “Ngu xuẩn, ngươi cho rằng bây giờ ngươi có thể so với Nhân Tổ sao? Toàn lực một kích của ta, ngay cả Nhân Tổ cũng không dám nói có thể hoàn hảo đón đỡ, chỉ bằng ngươi? Ngươi đang tự tìm đường chết."

"Kiếp Chủ có thể buông tay thử một lần."

"Ngươi muốn tìm chết, đi chỗ khác."

"Hay là Kiếp Chủ không dám?"

Kiếp Chủ hai con ngươi như điện, lạnh lùng nhìn chằm chằm Sở Cuồng Nhân: “Đáng tiếc, một chút hi vọng sống trong miệng Nhân Tổ, hôm nay phải bỏ mạng trong tay ta."

"A, Kiếp Chủ, mời." Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay.

Oanh!

Toàn bộ Vĩnh Kiếp Chi Địa chấn động một cái.

Một cỗ kiếp lực vô cùng vô tận từ bên trong Kiếp Thần Sơn khuếch tán mà ra, Kiếp Chủ nhún người nhảy lên, tóc tím bay múa, vô tận lôi đình vờn quanh quanh người hắn.

Mỗi một đạo đều là kiếp kinh khủng nhất!

Có thể dễ dàng trọng thương Chúa Tể!

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, đối mặt uy năng bực này, hắn hai mắt tỏa sáng, nói ra: "Mời Kiếp Chủ đừng thủ hạ lưu tình, toàn lực thi triển, để cho ta gặp lực lượng mạnh nhất trong thiên địa này một lần, dạng này ta dù chết không còn gì nuối tiếc!"

"Sinh cơ trong miệng Nhân Tổ lại là thằng điên, buồn cười."

Kiếp Chủ hừ nhẹ một tiếng.

Lập tức, lực lượng của hắn lại tăng lên lần nữa.

Bên trong Vĩnh Kiếp Chi Địa, vô cùng vô tận kiếp hội tụ đến Kiếp Thần Sơn, toàn bộ rót vào trong cơ thể Kiếp Chủ, để khí tức của hắn lại tăng lên lần nữa.

Một cỗ kiếp quang kinh khủng vô biên, bắt đầu lấp lóe.

Mỗi một lần lấp lóe, đều để chư thiên run rẩy một chút.

Chương 2487 - Kiếp Chủ chi chiêu, Vạn Kiếp Bất Phục, Thôn Thiên Quán chi lực

Bên trên Kiếp Thần Sơn, Sở Cuồng Nhân mở miệng khiêu khích Kiếp Chủ. Khiến cho Kiếp Chủ sử dụng một kích toàn lực. Sau đó vô cùng vô tận kiếp quang quét sạch thiên địa, toàn bộ kiếp trong Vĩnh Kiếp Chi Địa hội tụ trên bầu trời Kiếp Chủ, hình thành một cây thải sắc trường mâu to lớn.

Chỉ là một sợi uy áp đã để bốn phía hư không im ắng sụp đổ vặn vẹo.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không, thừa nhận cỗ uy áp đó, cảm nhận tự thân vô cùng nhỏ bé, trong mắt không khỏi toát ra vẻ ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Đây chính là một trong số tồn tại cường đại nhất chư thiên.

Cùng là nguyên sơ.

Nguyên Sơ Chi Hỏa so với Kiếp Chủ trước mắt thì hoàn toàn không thể so sánh được.

Mà Thần Hoàng, tiếp nhận một kích như thế này cũng chỉ là vết thương nhẹ? !

"Kiếp Chủ, đây cũng là toàn lực một kích của ngươi sao?"

Sở Cuồng Nhân cao giọng nói.

Hắn tựa hồ, còn không vừa lòng!

Kiếp Chủ lông mi cau lại, trong lúc nhất thời đúng là không đoán được đối phương đang làm trò gì, nhưng hắn lại là không có ý định lưu tình, đưa tay thôi động kiếp lực đến cực hạn, chỉ thấy sau lưng trường mâu diễn hóa xuất ngàn vạn cảnh tượng kỳ dị.

Phong hỏa thủy khí, sấm sét vang dội, Thiên Nhân Ngũ Suy...

Vô cùng vô tận kiếp diễn hóa ở trong đó.

Toàn bộ tu sĩ Vĩnh Kiếp Chi Địa bị cỗ lực lượng này bao bọc, vô cùng rung động, chỉ cảm thấy thân thể không bị khống chế bị ép nằm trên đất.

Ngay cả Thiên Lục cũng lộ ra ngưng trọng, thân thể run nhè nhẹ.

"Rốt cuộc trên Kiếp Thần Sơn đã xảy ra chuyện gì? Vì cái gì Kiếp Chủ lại đột nhiên vận dụng lực lượng kinh khủng như vậy? ?"

"Chẳng lẽ hắn đàm phán không thành với Sở Cuồng Nhân sao?"

Thiên Lục giống như nghĩ đến cái gì, hai mắt tỏa sáng. Nếu có thể mượn Kiếp Chủ chi thủ diệt sát Sở Cuồng Nhân, như vậy không thể tốt hơn, nghĩ đến đây, hắn nhịn không được tới gần Kiếp Thần Sơn, muốn tìm tòi hư thực.

Thế nhưng là. Một tầng kiếp quang mãnh liệt khuếch tán mà ra. Dù cho là cường giả như Thiên Lục cũng không thể tới gần. Nhưng hắn loáng thoáng nhìn thấy bên trong kiếp quang có một bóng người áo trắng đang đối mặt vô tận kiếp, trên mặt không khỏi lộ ra tiếu dung.

"Quả nhiên, Kiếp Chủ điều động kiếp lực bàng bạc như thế, chính là vì đối phó Sở Cuồng Nhân, ha ha, Sở Cuồng Nhân, mặc dù không biết ngươi làm cái gì nhưng lại ngu xuẩn chọc giận Kiếp Chủ, đáng đời ngươi a!"

Thiên Lục vô cùng cao hứng. Bọn họ vẫn đang nghĩ làm sao đối phó Sở Cuồng Nhân. Nhưng bây giờ, đối phương tự tìm đường chết. Chuyện này không thể tốt hơn. Hắn không cho rằng Sở Cuồng Nhân có thể còn sống sót, đối mặt toàn lực một kích của Kiếp Chủ, ngoại trừ Thần Hoàng, trong nguyên sơ thần quốc không ai đỡ được.

Sở Cuồng Nhân mặc dù cường đại. Nhưng hắn còn kém đỉnh tiêm nguyên sơ như Kiếp Chủ.

Bên trong Kiếp Thần Sơn.

Vô tận cướp chi lực trên đỉnh đầu Kiếp Chủ, như là một tôn vô thượng thần chỉ, tâm niệm vừa động, có thể chúa tể sinh tử, hắn nhìn Sở Cuồng Nhân, lạnh nhạt nói: "Xuất ra Tạo Hóa Đỉnh hoặc là Nhân Tổ Chi Kiếm của ngươi, nếu không chắc chắn ngươi phải chết."

"A, tới đi."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, đứng chắp tay.

Đúng là không có làm gì.

Một màn này khiến cho ánh mắt Kiếp Chủ lóe lên, càng không làm rõ ràng được Sở Cuồng Nhân rốt cuộc đang suy nghĩ gì: “Đã như vậy, vậy ngươi đi chết đi."

"Vạn Kiếp Bất Phục! !"

Kiếp Chủ lạnh nhạt quát.

Nhấc tay lên.

Oanh!

Trường mâu to lớn từ trên trời giáng xuống. Lôi cuốn vô tận kiếp chi lực. Giống như muốn hủy diệt chư thiên, kéo chúng sinh vào chỗ vạn kiếp bất phục!

Một chiêu này, còn chưa hoàn toàn rơi xuống, Sở Cuồng Nhân đã cảm giác thân hình đang run rẩy, bốn phía hư không bị kiếp quang chiếu rọi, điên cuồng nổ tung.

Hắn khẽ quát một tiếng, trên thân có từng nét bùa chú lưu chuyển.

Đây là Vạn Pháp Bất Diệt Thể. Môn cực đạo tu hành pháp này đến cực hạn, thậm chí có thể vạn pháp bất xâm, dù cho là quân vương lực lượng pháp tắc cũng có thể miễn dịch.

Nhưng bây giờ.

Sở Cuồng Nhân lại cảm thấy kiếp trước mắt lại không thể miễn dịch!

Mơ hồ trong đó.

Hắn giống như đã hiểu cái gì.

"Kiếp Chủ lực lượng, không thuộc về ba ngàn đại đạo, là lực lượng độc lập bên ngoài ba ngàn đại đạo!" Sở Cuồng Nhân bừng tỉnh đại ngộ.

Vạn Pháp Bất Diệt Thể, có thể miễn dịch vạn pháp. Mà vạn pháp từ ba ngàn đại đạo diễn hóa mà ra. Đối với lực lượng độc lập với ba ngàn đại đạo thì không có tác dụng.

"Cỗ lực lượng này, quả nhiên cường đại!"

Sở Cuồng Nhân hết sức hài lòng.

Trường mâu đó càng ngày càng tới gần, lôi cuốn vô tận kiếp quang, giống như một phiến thiên địa che đậy mà đến, muốn phá hủy cuồng đồ vô cùng làm càn trước mắt!

Mà trong tình cảnh cực kỳ nguy hiển này, Sở Cuồng Nhân vẫn không có làm biện pháp phòng ngự, xem ra là định thản nhiên nhận lấy cái chết.

Giống như là bị vô tận kiếp lực trước mắt làm cho sợ choáng váng.

"Hừ, Nhân Tổ, ngươi sai."

"Trước mặt thiên địa vô thượng kiếp, hoàn toàn không có một chút hi vọng sống."

Kiếp Chủ hừ nhẹ một tiếng.

Ánh mắt lộ ra vẻ thất vọng, cảm thấy thất vọng với Sở Cuồng Nhân, cảm thấy thất vọng với Nhân Tổ, cảm thấy thất vọng với thiên địa ý chí không cách nào nghịch chuyển.

Nhưng ngay lúc này, Sở Cuồng Nhân đang không có động tác gì, khi kiếp quang sắp oanh ở trên người, đột nhiên lấy ra một cái bình màu đen.

Bình đó thoạt nhìn thường thường không có gì lạ. Nhưng miệng bình lại đen kịt một màu, đột nhiên xuất hiện một cái vòng xoáy màu đen, lộ ra một loại khí tức quỷ quyệt mà vô cùng bá đạo.

Một cỗ hấp lực ầm vang bộc phát.

Lập tức.

Vô tận kiếp quang bị hắc bình hút vào.

Hắc bình nho nhỏ, miệng bình chỉ to bằng miệng chén, nhưng mà bên trong lại giống như tự thành thiên địa, hấp lực càng cường đại không thể tưởng tượng, hoàn toàn bao phủ công kích của Kiếp Chủ, chỉ chốc lát, hút toàn bộ vô tận kiếp quang vào bên trong bình.

Một màn này, có chút không thể tưởng tượng.

Cho dù ai cũng không nghĩ ra, một kích có thể hủy thiên diệt địa, phá hư chư thiên vũ trụ lại bị một cái lọ màu đen thường thường không có gì lạ hấp thu.

Mà hắc bình sau khi thôn phệ kiếp quang, phía trên lướt qua một vòng thải sắc quang hoa huyền ảo, lập tức thu liễm, khôi phục thành thâm thúy hắc lần nữa.

"Đây là một kiện khởi nguyên chí bảo."

"Một kiện khởi nguyên chí bảo có liên quan tới thôn phệ, nhưng, tại sao? Tại sao trong tay hắn sẽ có vật như vậy?" Kiếp Chủ có chút không hiểu.

Hắn sống hồi lâu, nhìn thấy vô số bảo vật.

Hồng Mông Đại Thế Giới khởi nguyên chí bảo, hắn ít nhiều gì cũng từng nhìn thấy.

Nhân Tổ Chi Kiếm, Tạo Hóa Đỉnh, Thần Hoàng Ấn vân vân.

Nhưng cái hắc bình trước mắt, đừng nói gặp, trước kia ngay cả nghe đều không có nghe nói tới, điều này có chút nằm ngoài sự dự liệu của hắn.

"Thứ này là cái gì?" Kiếp Chủ hiếu kì hỏi một câu.

"Thôn Thiên Quán."

Sở Cuồng Nhân thành thật trả lời. Đây là bảo vật cấp vĩnh hằng hắn vừa rút thưởng đạt được, Thôn Thiên Quán. Có thể thôn phệ năng lượng, biến hoá để cho bản thân sử dụng.

Đây là lần thứ nhất hắn sử dụng, trực tiếp để mắt tới kiếp chi lực của Kiếp Chủ. Đối phương là tồn tại có thể kích thương Thần Hoàng. Lực lượng của đối phương là một trong số lực lượng mạnh nhất chư thiên, nhưng mà đối phương sẽ không ra tay tham dự thần chiến, cho nên hắn mượn lực lượng đối phương dùng một lát.

Cho nên hắn mới muốn đối phương toàn lực ra tay. Năng lượng càng mạnh, hắn thu hoạch càng lớn.

"Đúng là một bảo vật tốt."

Kiếp Chủ thản nhiên nói, cũng không có tâm tư đoạt bảo. Đường đường Kiếp Chủ, hắn khinh thường làm như thế.

Chỉ là bên trong chư thiên đột nhiên xuất hiện thêm một món khởi nguyên bảo vật mình chưa bao giờ nghe thấy, chẳng lẽ đây chính là năng lực của một chút hi vọng sống sao?

Kiếp Chủ ánh mắt lóe lên, cảm thấy chuyện càng ngày càng thú vị.

"Vậy thì xem ngươi có thể làm được đến một bước nào đi."

Kiếp Chủ nói xong, bóng người lóe lên, về tới Kiếp Thần Sơn.

Mà Sở Cuồng Nhân hài lòng thu hồi Thôn Thiên Quán, cảm giác bên trong ẩn chứa kiếp lực cường đại, khóe miệng hơi vểnh: “Cỗ kiếp lực này sẽ là một cái át chủ bài đối phó Thần Hoàng."

…………………

Chương 2488 - Ba Tuần vs Thiên Lục, Ba Tuần tuyệt vọng, ngươi lại sống được

Thu lấy Vạn Kiếp Bất Phục chi lực của Kiếp Chủ, Sở Cuồng Nhân rời khỏi Kiếp Thần Sơn, mà ngoại giới, Thiên Lục nhìn thấy khí tức trên Kiếp Thần Sơn dần dần bình phục, trên mặt lộ ra một nụ cười: “Xem ra Sở Cuồng Nhân đã chết rồi."

Loại lực lượng mạnh mẽ đó, hắn gặp cũng là thập tử vô sinh. Hắn tin tưởng, Sở Cuồng Nhân cũng giống vậy.

Nghĩ đến đây, hắn có chút cao hứng. Nguyên sơ thần quốc, xem như diệt trừ một cái uy hiếp.

Ngay lúc hắn chuẩn bị rời đi, đột nhiên, hắn nhìn thấy cách đó không xa có một trận huyết sắc Phật quang hiển hiện ra, một cỗ Chúa Tể khí tức tràn ngập.

Phóng tầm mắt nhìn tới. Chỉ thấy một tăng nhân tuấn dật thân mặc huyết sắc cà sa ngồi xếp bằng. Trên người tán phát một cỗ lực lượng ba động quỷ quyệt.

Giống như Phật, càng giống Tà Phật!

Lực lượng này, khiến cho Thiên Lục hai mắt khẽ híp một cái: “Là hắn, kẻ địch lớn nhất của cổ Phật, Dục Phật, không ngờ được là hắn còn sống."

Cổ Phật là một trong thần quốc Cửu khanh.

Hắn đã thức tỉnh. Mà Thiên Lục không ngại bán đối phương một cái nhân tình, giúp hắn giải quyết Dục Phật.

"Giết!"

Thiên Lục đưa tay, một lần nữa nắm trường đao màu xanh lục ở trong tay. Chém ra một đao, đao quang lạnh thấu xương.

Mà Ba Tuần cũng đã nhận ra uy hiếp, bỗng nhiên mở hai mắt ra, trên người huyết sắc Phật quang đại thịnh, hóa thành một đạo đạo Phật quang bích chướng.

Đao quang chém nát từng đạo bích chướng, lực lượng đại giảm, Ba Tuần lại một chưởng vỗ ra, triệt để ngăn lại một đao kia, nhưng ánh mắt của hắn lại hết sức ngưng trọng.

"Loại đao quang này... ngươi là Tuyệt Vọng Chi Nhận!"

Ba Tuần là cổ lão Dục Phật. Đối với đại danh Tuyệt Vọng Chi Nhận cũng là có hiểu biết, nhìn Thiên Lục trước mắt, tâm tình Ba Tuần có chút ngưng trọng.

Thời kỳ toàn thịnh, Dục Phật đối đầu Tuyệt Vọng Chi Nhận, thực lực cũng muốn hơi kém một chút, chớ nói chi là hiện tại hắn còn chưa hoàn toàn khôi phục.

Cái này, nguy hiểm.

"Nếu biết, vậy còn không ngoan ngoãn nhận lấy cái chết?"

"Tuyệt Vọng Chi Nhận, ta và ngươi không có thù hận, tại sao ngươi muốn nhằm vào ta?" Dục Phật lạnh lùng mà hỏi.

"Cổ Phật và ta đều là cốt cán thần quốc, ta không ngại giúp hắn giải quyết ngươi." Thiên Lục nói, sau đó lại xuất thủ lần nữa.

Băng lãnh đao quang, gào thét mà ra.

Mỗi một đao đều ẩn chứa khí tức vô cùng băng lãnh, một đao đã phảng phất có thể khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng trước nay chưa từng có.

Đối mặt đao chiêu như thế này, Ba Tuần không dám có chút chủ quan. Hắn khẽ quát một tiếng, Dục Phật chi lực lưu chuyển, từng đạo pháp tắc khí tức đổ xuống, hóa thành một tôn Phật Đà vô cùng cổ lão.

Phật Đà chắp tay trước ngực, chụp về phía Thiên Lục.

Oanh!

Một tiếng oanh minh, đã thấy Thiên Lục lùi ngược lại mấy bước, nhưng không có bị thương chút nào, tay hắn nắm trường đao màu xanh lục, khóe miệng nở một nụ cười lạnh: “Đại đạo lực lượng pháp tắc, đâu thể vượt qua khởi nguyên của ta? !"

Ngoại trừ nguyên sơ có thể nắm giữ khởi nguyên. Một số Chúa Tể đỉnh tiêm cũng được, mà từ xưa đến nay, có thể đạt tới loại cảnh giới này thường thường đều là một số đại đạo sinh linh gần với nguyên sơ.

Thiên Lục là một cái trong số đó.

"Tuyệt Vọng Đao Thần Quyết, Vạn Cổ Bi! !"

Thiên Lục giơ cao trường đao màu xanh lục trong tay. Trong một chớp mắt, lục sắc tà khí bốc lên mà ra, một cỗ khí tức bi ai đến làm người tuyệt vọng lưu chuyển mà ra, một số tu sĩ nhiễm đến một chút khí tức, nhịn không được tại chỗ khóc ồ lên.

Một đao kia, chính là công kích nhằm vào tinh thần tu sĩ!

Loại chiêu số này, ngay cả Chúa Tể chuyên tu dục vọng chi đạo như Ba Tuần đều phải cẩn thận ứng phó, hắn chắp tay trước ngực, Phật quang đại thịnh.

Trong chốc lát, giữa thiên địa có từng đợt phạm âm vang lên.

"Vô Ngã Vô Tướng, Dục Niệm Đại Thiên Phật!"

Huyết sắc Phật quang xen lẫn, lại hóa ra một tôn Phật Đà pháp tướng to lớn lần nữa.

Phật Đà song chưởng oanh ra, đại đạo pháp tắc trút xuống như mưa.

Đao và Phật Đà chi chưởng va chạm.

Kết quả là... vạn cổ bi đao trảm Phật Đà! !

Huyết sắc Phật Đà ứng thanh mà bạo.

Ba Tuần bị đánh bay ra ngoài, hắn tự biết không phải là đối thủ của Thiên Lục, không nói hai lời, bóng người hóa thành một đạo huyết quang, muốn rời khỏi.

Nhưng Thiên Lục cười lạnh một tiếng: “Có dễ dàng như vậy sao?"

Vừa dứt lời. Chỉ thấy trong hư không xông ra vô số bóng người. Mỗi một người đều có tu vi đỉnh tiêm Đại Đạo Vô Tận Cảnh, thậm chí có thể so với Chúa Tể, mỗi một người đều không kém gì cấm vệ Vấn Thiên Phong ngày xưa.

Những người này đều là Thần Hoàng cấm vệ.

Lần này Thiên Lục tới Vĩnh Kiếp Chi Địa, không chỉ có hắn, vì phòng ngừa vạn nhất, còn mang theo mấy thân tín, để bọn họ nấp trong bóng tối.

Mấy người kia, một người đâm ra một thương, một người đánh ra một chưởng...

Vài luồng lực lượng có thể so với sức mạnh của Chúa Tể đánh ra.

Ba Tuần vội vàng không kịp chuẩn bị, bị xung kích, lại lùi nhanh lại lần nữa, miệng phun máu tươi, Phật quang trên người chập chờn bất định, như muốn chôn vùi.

"Đáng chết..."

Sắc mặt Ba Tuần có chút trắng bệch, trong mắt tràn ngập sự không cam lòng. Hắn còn chưa có đánh bại cổ Phật.

Sao có thể chết ở chỗ này?

"Tội Phật Dục Giới Thiên, Vạn Đế Nhất Diệt!"

Ba Tuần chắp tay trước ngực, tay nắm huyền ảo pháp quyết. Vô tận Phật quang từ trong cơ thể hắn tiết ra, xen lẫn trong hư không hình thành một cái cự đại huyết sắc chữ Vạn, bao phủ mọi người trong đó.

Một cỗ lực lượng kinh người hủy diệt, từ trong đó khuếch tán mà ra.

Không chỉ có như thế.

Đám người còn cảm giác một cỗ vô cùng cường đại dục lực từ trong đó lưu chuyển mà ra, đúng là có thể làm loạn tâm thần người khác, để cho người ta tâm ma bất ngờ bộc phát.

Một kích này, vô cùng đáng sợ.

Trong Chúa Tể ít có người có thể ngăn lại.

Nhưng Thiên Lục hừ lạnh một tiếng, lưỡi đao trong tay bị lệch, một vòng lãnh quang chiếu rọi mà ra, vô tận sát khí tà khí hóa thành lục sắc chướng khí tuôn ra.

Chỗ đến, thiên địa hóa thành một mảnh sâm la tử vực.

"Sâm La Luyện Ngục Trảm!"

Thiên Lục giơ cao trường đao, vô tận tà khí dâng trào. Một đao chém xuống, ánh đao màu xanh lục, phổ chiếu thiên địa. Đao quang bổ về phía huyết sắc chữ Vạn.

Nương theo một tiếng oanh minh, đại địa rung chuyển, hư không liên tiếp vỡ vụn.

Huyết sắc chữ Vạn, phá!

Mà đao khí xung kích, thân thể Ba Tuần lại bị đánh bay lần nữa. Trên thân dính đầy vết máu, Phật quang ảm đạm, đại đạo trong cơ thể hỗn loạn, tựa như muốn sụp đổ, sinh mệnh khí tức trôi qua, đã bị trọng thương.

Lúc này, hắn đã vô lực ngăn cản bất cứ chiêu nào của Thiên Lục.

"Quá mạnh, thật sự quá mạnh."

"Đây chính là Thần Hoàng Cấm Vệ quân thống lĩnh, cường đại gần như không thể tưởng tượng nổi, một Dục Phật nho nhỏ, sao có thể là đối thủ của hắn?"

"Dục Phật cũng là một tồn tại không tầm thường, chỉ tiếc, so với Tuyệt Vọng Chi Nhận danh chấn vạn tộc trong thần chiến vẫn chênh lệch một chút."

"Đúng vậy a."

Đám người nghị luận ầm ĩ.

Đối với Tuyệt Vọng Chi Nhận cường đại, lại có một cái nhận thức mới.

Thiên Lục giơ cao trường đao màu xanh lục trong tay.

Sát ý vô biên, trong nháy mắt bao phủ Ba Tuần.

Tiếp theo một cái chớp mắt.

Một đao đó sẽ cắt hắn thành hai nửa. Nghĩ đến đây, Ba Tuần tràn ngập không cam lòng.

"Đáng hận..."

Nhưng nhìn lấy Thiên Lục, nội tâm lại nhịn không được cảm thấy tuyệt vọng.

"Chết đi."

Thiên Lục giơ cao trường đao màu xanh lục trong tay, đưa tay chém xuống, ánh đao màu xanh lục trùng trùng điệp điệp, quét sạch mà ra, để Ba Tuần tránh cũng không thể tránh!

Oanh!

Tiếng kinh bạo, vang vọng cõi trần.

Tất cả mọi người cảm thấy Ba Tuần đã chết dưới một đao đó.

Nhưng Thiên Lục lại ánh mắt ngưng tụ. Chỉ thấy đao quang tán đi, một bóng người áo trắng ngăn trước mặt Ba Tuần.

Một đao cường đại đó không gây thương tổn được đối phương mảy may!

Đám người nhịn không được con ngươi co rụt lại.

Thiên Lục cũng cảm thấy có chút khó tin, nhưng hắn không phải cảm thấy không thể tưởng tượng nổi khi đối phương ngăn lại ánh đao của mình mà là người tới còn sống khiến cho hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: “Ngươi lại còn sống dưới tay Kiếp Chủ! !"

....

Chương 2489 - Ta có thể chém ngươi ở đây, chiến Tuyệt Vọng Chi Nhận, hắn có thể dâng ra hết thảy

"Ngươi lại sống được dưới tay Kiếp Chủ! !"

Thiên Lục nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt dẫn theo vẻ khó tin.

Sở Cuồng Nhân nghe vậy, lập tức biết ý đối phương.

Hoàn toàn chính xác. Một kích của Kiếp Chủ lực lượng vô cùng cường đại, ngay cả Thần Hoàng cũng có thể kích thương chứ huống chi là mình?

Đối phương cảm thấy mình không thể sống sót cũng là bình thường.

Chỉ tiếc, đối phương đánh giá thấp hắn.

"Ta không chỉ còn sống, ngươi tin hay không, ta còn có thể... chém ngươi ở đây!"

Sở Cuồng Nhân phất tay áo vung lên, khí thế mênh mông đổ xuống mà ra, bao phủ thiên địa, trong khoảnh khắc tạo thành một cái không gian kết giới thật lớn!

Chiêu vận dụng không gian này, lô hỏa thuần thanh.

Theo Thiên Lục, đã không thua Hư Không Chi Chủ ngày xưa.

Hắn dần dần ngưng trọng lên, cho dù nói thế nào, Sở Cuồng Nhân không chết là sự thật, mà bây giờ, hắn phải đối mặt với kẻ địch mạnh mẽ nhất kể từ sau khi thức tỉnh! !

"Sở Cuồng Nhân, tại sao ngươi lại cứu ta?"

Sau lưng Sở Cuồng Nhân, Ba Tuần ánh mắt vô cùng phức tạp. Theo lý tới nói, mình là kẻ địch của Sở Cuồng Nhân, đối phương cho dù muốn đối phó Thiên Lục thì có thể chờ sau khi đối phương giết mình rồi mới động thủ cũng không muộn.

Nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại xuất thủ cứu chính mình. Chuyện này khiến hắn rất không minh bạch.

"Sở Cuồng Nhân ta làm việc không cần giải thích cho ngươi?" Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Sau đó, hắn nhìn về phía Thiên Lục, định sẽ gặp thần quốc đao phủ, Tuyệt Vọng Chi Nhận trong truyền thuyết này một lần!

"Thống lĩnh, để cho chúng ta chiếu cố người này trước!"

Sau lưng Thiên Lục, mấy Thần Hoàng cấm vệ ra tay đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Một dùng thương, thương ra như rồng, thương kình kinh khủng xé rách hư không, giống như giao long thôn phệ mà ra.

Một dùng chưởng, song chưởng vung vẩy, ẩn chứa lực lượng hủy diệt vô cùng cường đại, tựa hồ muốn chư thiên đều đập nát.

Còn có một người, bóng người dao động không chừng, tốc độ nhanh chóng, trong Chúa Tể cũng coi là người nổi bật, hắn lóe ra bên cạnh Sở Cuồng Nhân, tựa như là đang tùy thời mà động.

Ba người này đều là cường giả có thể so với Chúa Tể. Cùng nhau ra tay, dù cho là Chúa Tể cũng sẽ cảm thấy khó giải quyết, vừa rồi bọn họ lập tức đả thương Ba Tuần, chính là chứng minh tốt nhất.

"Một đám tạp ngư, cút ngay cho ta!"

Sở Cuồng Nhân lại nhìn cũng không có nhìn một chút, hừ lạnh một tiếng. Trong nháy mắt, ba ngàn đại đạo pháp tắc giống như như hồng thủy đổ xuống mà ra, xung kích bốn phương tám hướng, mấy Thần Hoàng cấm vệ này đứng mũi chịu sào, bị đánh cho thân thể nổ tung, đại đạo sụp đổ tại chỗ!

Chỉ là một kích, ba cấm vệ, toàn bộ vẫn lạc! !

Bọn họ ngay cả tư cách chạm đến Sở Cuồng Nhân đều không có!

Tu sĩ xung quanh thấy thế, hít một hơi lãnh khí, con ngươi run rẩy kịch liệt.

"Ông trời ơi, cái này cũng thật là đáng sợ."

"Người này rốt cuộc là ai, thế mà cường đại đến trình độ này? !"

Ở trong đó, có một lão giả, sau khi chấn kinh, vẻ mặt cuồng hỉ:

“Không ngờ được là nhân tộc ta lại xuất hiện cường giả như vậy, trời phù hộ nhân tộc ta a! !"

Lão giả này chính là người trước kia nhắc nhở Sở Cuồng Nhân, sau đó được Sở Cuồng Nhân tặng đan.

Có đan dược của Sở Cuồng Nhân trợ giúp, hắn đã thành công độ kiếp, thoát khỏi Thiên Nhân Ngũ Suy trói buộc, toả sáng sức sống một lần nữa.

"Hay cho một Sở Cuồng Nhân, thực lực của ngươi quả nhiên kinh người như trong truyền thuyết."

Thiên Lục nhìn thấy ba cái thân tín của mình chết thảm trong nháy mắt, ánh mắt trở nên càng băng lãnh, trường đao màu xanh lục trong tay ong ong run rẩy.

Một cỗ sát ý lạnh lẽo từ trên người hắn khuếch tán mà ra. Khí tức này so với khi hắn đối chiến Ba Tuần thì còn kinh khủng hơn!

"Hắn vừa rồi còn không có xuất toàn lực."

Ba Tuần quá sợ hãi.

Quả nhiên, Thần Hoàng Thống lĩnh cấm vệ, thần quốc đao phủ, quả nhiên kinh khủng a!

"Thú vị, hi vọng ngươi đừng giống ba tên phế vật vừa rồi, nếu không, sẽ phải để cho ta thất vọng."

Sở Cuồng Nhân ngoạn vị nói.

Đối mặt Thiên Lục cường hoành vô cùng, hắn vẫn là một bộ vân đạm phong khinh. Giống như người phải đối mặt không phải Tuyệt Vọng Chi Nhận từng làm cho người nghe tin đã sợ mất mật trong thần chiến mà là một tu sĩ bình thường.

"Ta vì Hoàng ta bình định hết thảy trở ngại! Mà trở ngại thứ nhất chính là ngươi, Sở Cuồng Nhân! !"

Thiên Lục ra đao.

Không có người thấy rõ ràng hắn xuất đao như thế nào.

Mà khi mọi người người kịp phản ứng thì nhìn thấy một đạo ánh đao màu xanh lục lấy kinh thiên chi thế chém về phía Sở Cuồng Nhân.

Một cỗ bi ai chi ý từ trong ánh đao lan tràn ra.

"Bi ai chi ý không tệ, là đang vì Hoàng của ngươi mà buồn? Vì thần quốc bại mà buồn sao?"

Sở Cuồng Nhân khóe miệng hơi vểnh, kiếm chỉ ngưng tụ, tiện tay vạch trên không trung một cái.

Trong nháy mắt, kiếm khí xé rách trường không. Một kiếm này ẩn chứa cực hạn ý sát phạt, diễn dịch kiếm đạo công phạt vô cùng tinh tế!

Đao kiếm tấn công, kinh thiên động địa, chúng kiếp xung quanh nổ tung.

Đao kiếm chi phong quét sạch mà ra làm cho chúng tu sĩ không ngừng lui lại, sợ bị lan đến gần.

"Đây là Kiếm Tuyệt Thế Tuyệt Địa Thông Thiên!"

Thiên Lục liếc mắt một cái là nhận ra Sở Cuồng Nhân thi triển kiếm đạo thần thông là gì. Đúng là chiêu số của kiếm đạo Chúa Tể Kiếm Tuyệt Thế của nguyên sơ thần quốc hắn, mà trong tay Sở Cuồng Nhân, uy lực cao hơn một tầng!

"Là Nhân Tổ Tha Hóa Tự Tại Pháp!"

Rất nhanh, Thiên Lục đã hiểu hết thảy, trong lòng chấn động. Tha Hóa Tự Tại Pháp vẫn kinh khủng như thế, ngay cả đại đạo sinh linh thần thông cũng có thể dễ dàng Tha Hóa ra.

"A, Kiếm Tuyệt Thế, kiếm đạo của hắn chẳng ra sao cả, nhưng thần thông này còn có thể lọt vào trong mắt ta."

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói. Lời vừa nói ra, kiếm tu xung quanh khóe miệng không khỏi co quắp mấy lần.

Phải biết, Kiếm Tuyệt Thế là kiếm đạo Chúa Tể đầu tiên, thần thông của hắn có thể nói là kiếm đạo đệ nhất thần thông, vô cùng cường đại. Từ xưa đến nay, gần như không có kiếm đạo thần thông nào mạnh hơn nó.

Nhưng trong miệng Sở Cuồng Nhân lại chỉ là có thể lọt vào trong mắt.

"Hừ."

Thiên Lục hừ lạnh một tiếng, hắn lại đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân lần nữa: “Sâm La Luyện Ngục Trảm! !"

Chém ra một đao, vô tận lục sắc tà khí phóng lên tận trời, chỗ đến, hóa thiên địa thành một mảnh sâm la tử vực!

Một đao đó, vô cùng kinh khủng, dễ dàng đánh bại Ba Tuần. Mà so với lúc đối chiến Ba Tuần, một đao này uy lực càng cường đại hơn ba thành!

"Kiếm, hai mươi sáu!"

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, một kiếm chém ra, cổ kim kiếm ý hội tụ, kiếm quang lóe ra tươi sáng chói mắt ở trong thiên địa.

Một kiếm chém ra, tà khí bị không ngừng tan rã.

Kiếm quang lướt qua, Sâm La Luyện Ngục Trảm, phá!

"Cái gì?"

Thiên Lục sắc mặt hơi đổi một chút, cực chiêu của mình lại bị phá vỡ dễ dàng như thế? !

Sở Cuồng Nhân kiếm khí thế như chẻ tre, đánh thẳng tới hắn.

Hắn không dám khinh thường, trường đao màu xanh lục trong tay vung vẩy đến không lỗ hổng, từng đạo Khởi Nguyên chi lực đổ xuống mà ra, trong khoảnh khắc, đếm không hết hắn đã vung ra bao nhiêu đao.

Cho đến kiếm khí tiêu tán, hắn mới dừng lại.

Mặc dù hắn đỡ được một kiếm này, nhưng mà mọi người biết, một trận chiến này, Sở Cuồng Nhân chiếm thượng phong!

Bởi vì hắn còn không có xuất kiếm!

Một kiếm khách, chỉ khi cầm kiếm mới là thời điểm mạnh nhất!

Mà Thiên Lục càng biết rõ, thanh kiếm trong tay Sở Cuồng Nhân là chư thiên đệ nhất chi kiếm!

"Một trận chiến này, ta không thể bại!"

"Người này uy hiếp quá lớn, tương lai nếu như trưởng thành, chỉ sợ sẽ là một Nhân Tổ, cho dù là chết, ta cũng muốn kéo hắn chết theo!"

Thiên Lục ánh mắt trở nên kiên định.

Vì Thần Hoàng, hắn có thể dâng ra hết thảy!

Chương 2490 - Tuyệt vọng phản công, Thiên Lục bỏ mạng, Thần Hoàng không ra, Cuồng Nhân tịch mịch

"Sở Cuồng Nhân, lãnh giáo một chút... tuyệt vọng phản công đi! !"

Thiên Lục gầm nhẹ một tiếng, lục sắc tà khí trên người bắt đầu tăng vọt. Hắn bắt đầu nhóm lửa tuổi thọ của mình, đốt Khởi Nguyên chi lực của mình để lấy được chiến lực siêu việt cực hạn!

Có thể bức Tuyệt Vọng Chi Nhận đến tình trạng này. Sở Cuồng Nhân là người đầu tiên từ xưa đến nay!

Trên Kiếp Thần Sơn. Trước mặt Kiếp Chủ có một màn ánh sáng, chiếu rọi ra một trận chiến giữa Sở Cuồng Nhân với Thiên Lục.

"Thần Hoàng Thống lĩnh cấm vệ, ài, trung thành tuyệt đối, Sở Cuồng Nhân, để cho ta nhìn thấy thực lực chân chính của ngươi đi."

Kiếp Chủ có chút hăng hái. Hắn sống quá lâu, bởi vì chấp chưởng vạn kiếp, hắn nhìn thấy đủ loại màu sắc hình dạng thần hoặc nhân. Trong thiên địa này có rất ít sự vật có thể để cho hắn cảm thấy thú vị.

Xa xôi trước kia, Nhân Tổ là một.

Mà bây giờ, Sở Cuồng Nhân là một.

"Một chút hi vọng sống trong thiên địa vô thượng kiếp, đúng là khiến ta chờ mong a."

……

Sở Cuồng Nhân nhìn Thiên Lục thiêu đốt sinh mệnh, bốc cháy khởi nguyên thu hoạch được lực lượng siêu việt cực hạn, khóe miệng hơi vểnh: "Bây giờ ngươi mới có tư cách để cho ta nghiêm túc một chút."

Hắn đưa tay một trảo trong hư không.

Một đạo bạch sắc lưu quang chợt lóe lên, lập tức hóa thành một thanh thủy tinh trường kiếm, chính là Côn Ngô.

"Giết! !"

Thiên Lục quát lạnh một tiếng, lục sắc đao, người màu đen, người và đao không phân khác biệt, hóa thành một đạo tia chớp màu xanh đen đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Giờ phút này hắn chỉ có hơn chứ không kém thời kỳ đỉnh phong! Giờ phút này hắn phát huy ra lực lượng mới đúng là Tuyệt Vọng Chi Nhận làm cho người nghe tin đã sợ mất mật trong cổ lão thần chiến!

"Vạn Cổ Bi! !"

Vô tận bi ai chi ý, khuếch tán mà ra, chấn nhiếp tâm thần. Một đao chém ra, thiên địa đồng bi, thương thiên khấp huyết!

Côn Ngô trong tay Sở Cuồng Nhân vạch phá bầu trời, trong nháy mắt đao kiếm tấn công, đao kiếm chi khí hình thành gió lốc càn quét mà ra, hóa ra một đạo quang trụ, bay thẳng chín tầng trời, đánh nát tất cả ngôi sao!

Một đao không có đạt hiệu quả, Thiên Lục lại ra cực chiêu: “Vô Đao Vô Ngã, Đại Đạo Chi Đao! !"

Oanh! !

Lục sắc tà khí bốc lên, lôi cuốn vô biên sát khí.

Một đao kia, giống như cả một đại đạo chém ra, đại đạo hóa đao, uy thế kinh thiên, toàn bộ Vĩnh Kiếp Chi Địa đều đang điên cuồng rung chuyển.

Mà đối mặt cực chiêu bực này, Sở Cuồng Nhân vẫn vẻ mặt lạnh nhạt, Côn Ngô trong tay chém ra, cổ kim kiếm ý ngưng tụ trên mũi kiếm: “Kiếm hai mươi sáu!"

Cực điểm giao hội.

Hư không kinh bạo, từng khối không gian mảnh vỡ khuếch tán mà ra, như chiếc gương chiếu rọi thiên địa, chiếu rọi ra hai người đang giao chiến, chiếu rọi ra đao quang kiếm ảnh!

Ngay cả không gian kết giới Sở Cuồng Nhân bày ra trước đó cũng oanh một tiếng, trực tiếp nổ tung.

Nhưng đã không quan trọng.

Bởi vì Tuyệt Vọng Chi Nhận trước mắt, hoàn toàn không muốn rời khỏi. Giờ phút này trong lòng hắn chỉ có giết, trong lòng chỉ muốn kéo Sở Cuồng Nhân cùng chết! !

Âm vang, âm vang, âm vang...

Đao và kiếm, không biết va chạm bao nhiêu lần.

Mỗi một lần, đều hình thành một trận phong bạo do đao quang kiếm khí tạo thành ở trong thiên địa, Khởi Nguyên chi lực, pháp tắc chi quang hỗn loạn ở trong đó, giống như diệt thế thiên tai.

Toàn bộ Vĩnh Kiếp Chi Địa gần như bị một trận chiến này của Sở Cuồng Nhân, Thiên Lục đánh cho phá thành mảnh nhỏ. Vô số kiếp bị đao quang kiếm ảnh đánh cho tiêu tán.

Cũng may mắn Vĩnh Kiếp Chi Địa là vì Kiếp Chủ mà tồn tại, chỉ cần Kiếp Chủ bất tử, nơi này sẽ không biến mất. Nếu không một trận chiến này, đừng nói Vĩnh Kiếp Chi Địa này, phạm vi mấy trăm cái đại vực xung quanh đều hôi phi yên diệt.

Nếu như hai người chiến đến chư thiên, không biết bao nhiêu vũ trụ sẽ bạo tạc.

Đây là trận chiến của cường giả đỉnh cao chư thiên!

"Đây mới là... lực lượng chân chính a! !"

Có tu sĩ nhìn song phương giao chiến, không khỏi xúc động nói một câu, trong mắt tràn đầy vô tận khát vọng. Nhưng lập tức nhịn không được cười khổ lắc đầu. Loại lực lượng này, cho dù hắn có muốn như thế nào đi nữa thì chỉ sợ cả đời này cũng khó có thể với tới một phần vạn a!

Kiếm quang, đao quang.

Như là sao chổi va chạm, sau đó cả hai lại nhanh chóng đẩy lui.

Thời khắc này, trên người Thiên Lục đã hiện đầy từng vết kiếm, không ngừng chảy máu, đại đạo và Khởi Nguyên chi lực trong cơ thể đã bắt đầu băng liệt.

Trái lại, Sở Cuồng Nhân.

Một bộ áo trắng, ngoại trừ nhiễm phải một chút tro bụi, sợi tóc loạn một chút, hoàn toàn lông tóc không tổn hao gì! Trong lúc phất tay, vẫn mạnh mẽ hơn người, công tử như ngọc.

Thực lực này, gần như khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng!

Đúng thế.

Tuyệt vọng!

Tuyệt Vọng Chi Nhận từ trước đến nay chỉ để người khác tuyệt vọng, thời khắc này, hắn cảm nhận được tuyệt vọng, nhìn Sở Cuồng Nhân, có cảm giác tuyệt vọng không thể chiến thắng!

"Ngày xưa Nhân Tổ hẳn là mạnh mẽ hơn nhiều chứ!”

"Hóa ra Thần Hoàng chiến đấu với đối thủ mạnh mẽ như thế, mà ta chỉ đối mặt một Sở Cuồng Nhân thì đã bất lực như thế..."

"Ta như vậy sao có tư cách tiếp tục đi theo Thần Hoàng đâu."

Thiên Lục nỉ non nói.

Trên thân nhịn không được dâng lên một cỗ vô tận bi ai chi ý. Lần này là buồn vì chính mình!

Nhưng tại bi ai qua đi, chính là đến cực điểm đao ý thăng hoa, vô tận Khởi Nguyên chi lực từ trên thân Thiên Lục phun ra ngoài, toàn bộ rót vào trường đao trong tay của hắn bên trong.

"Như thế vô lực ta, liền vì Hoàng ta, lại vung cuối cùng một đao! !"

"Tuyệt Vọng Lục Thiên Trảm! !"

Nương theo lấy hét dài một tiếng, Thiên Lục trường đao trong tay giơ lên cao cao, một đạo vô thượng đao ảnh phóng lên tận trời, xuyên vào tinh không.

Đao quang lóe lên, che giấu chư thiên tinh thần!

Một đao kia lấy xuống, thiên địa hai điểm, âm dương phá vỡ, càn khôn mất tự, trời mà sa vào một mảnh sầu thảm bên trong!

Đối mặt cuối cùng này một đao, Sở Cuồng Nhân tay cầm Côn Ngô, ánh mắt lạnh thấu xương.

"Kiếm hai mươi sáu, đổi, Chư Đạo Pháp Kiếm!"

Một kiếm đâm ra, kiếm khí phun ra ngoài, cổ kim kiếm ý lôi cuốn lấy ba ngàn đại đạo chi lực, rả rích không dứt, sinh sôi không ngừng!

Đến cực điểm đao, vô thượng kiếm!

Tại trong đụng chạm, để chư thiên vũ trụ cũng vì đó chấn động.

Toàn bộ Hồng Mông Đại Thế Giới đao kiếm, đều vì đó run rẩy, phát ra ông minh chi thanh.

Kiếm quang lóe lên, xuyên qua Thiên Lục ngực.

"Ta nói qua, ta lại ở chỗ này trảm ngươi, ta từ trước đến nay nói được thì làm được."

Sở Cuồng Nhân thu hồi Côn Ngô, đứng chắp tay.

Mà Thiên Lục nghe vậy, nhịn không được cười ha ha một tiếng: “Trảm ta dễ dàng, nhưng ngươi lại ngay cả tổn thương Hoàng ta thực lực đều không có, Sở Cuồng Nhân, các ngươi không thắng được ! !"

Đón lấy, hắn quay người hướng về nguyên sơ thần quốc phương hướng quỳ xuống.

"Chúc Hoàng ta hoàn thành đại nghiệp, để thiên địa, trở về nguyên thủy! !"

Lời nói vừa dứt, ngàn vạn kiếm khí từ hắn trong cơ thể phun ra ngoài.

Phịch một tiếng!

Tha Hóa làm sương máu nổ tung, trong cơ thể đại đạo hoàn toàn sụp đổ.

Tuyệt Vọng Chi Nhận, thần quốc đao phủ, Thần Hoàng Cấm Vệ quân thống lĩnh, cái này lưng vác lấy một cái cái truyền kỳ danh tự cường giả tối đỉnh, thân tử đạo tiêu! !

Sở Cuồng Nhân đứng sừng sững ở nguyên địa, vẻ mặt lạnh nhạt, cũng nhìn về phía thần quốc phương hướng, trong mắt lộ ra một vòng chờ mong.

"Thần Hoàng, ta thật đúng là càng phát ra chờ mong cùng ngươi gặp gỡ, ngươi nếu không ra, cái này chư thiên, khiến cho ta... Tịch mịch a!"

......

Nơi nào đó trong hư không.

Có một cái bị vô số kim sắc xiềng xích trói buộc, thân mang kim sắc trường bào nam tử tóc vàng.

Nam tử này bốn phía kim sắc xiềng xích, tổng cộng có ba ngàn đầu, mỗi một sợi, đều đại biểu cho một loại đại đạo.

Đột nhiên.

Nam tử bỗng nhiên mở hai mắt ra, hai con mắt màu vàng óng bên trong, lướt qua một vòng doạ người kim mang, mở mắt trong nháy mắt chỗ lưu lộ ra ngoài một tia khí tức, càng là trong nháy mắt khuếch tán đến chư thiên vũ trụ!

Toàn bộ chư thiên, vì đó chấn động.

"Thiên Lục... Vẫn lạc sao? Thật sự là đáng tiếc, hắn xem như một cái không tệ thủ hạ."

Nam tử này lẩm bẩm nói.

Lập tức, hắn tiếp tục hai mắt nhắm lại, tựa hồ tại dưỡng thần, lại tựa hồ tại tích góp lực lượng, chuẩn bị cho cái này chư thiên, mang đến kinh khủng nhất kiếp nạn!

....

Chương 2491 - Thần Hoàng khí tức, Kiếm Thánh cầu viện, Kiếm Tuyệt Thế vẫn lạc

Bên trong nguyên sơ thần quốc.

Thần Hoàng Tử, Nguyên Sơ Chi Hỏa và những người khác đều cảm ứng được Thiên Lục vẫn lạc, từng người biểu cảm vô cùng ngưng trọng.

"Không ngờ được là ngay cả Thần Hoàng Cấm Vệ quân thống lĩnh đều chết trong tay Sở Cuồng Nhân, người này thực lực đã cường đại đến trình độ này."

"Thần Hoàng không ra, trong thiên địa này chỉ sợ không ai có thể chống lại hắn."

"Khốn kiếp! !"

Ngay khi mấy người Thần Hoàng Tử trong lòng bi phẫn.

Đột nhiên, một đạo khí tức khuếch tán đến Chư Thiên Vạn Giới, thiên địa vì đó chấn động, thiên địa vạn linh đều run rẩy trong nháy mắt. Mà bọn người Thần Hoàng Tử sửng sốt một chút, sắc mặt lập tức cuồng hỉ.

"Khí tức này là phụ hoàng! !"

Thần Hoàng Tử cười ha ha một tiếng, vô cùng hưng phấn.

Những nguyên sơ còn lại cũng giống vậy.

"Đây là Thần Hoàng khí tức! Thần Hoàng đang ra tín hiệu cho chúng ta, hắn sắp thức tỉnh!"

"Quá tốt rồi! !"

Trong lúc nhất thời, bởi vì Thiên Lục vẫn lạc sa sút tinh thần, nguyên sơ thần quốc vô cùng phấn chấn.

Mà một bên khác.

Bên trong Bàn Cổ Thần Quốc, mấy người Ác Ma Chi Vương, Thần Khấp Huyết cũng đều cảm ứng được khí tức của Thần Hoàng, trong lòng chấn động.

"Chỉ một sợi khí tức thì khiến cho người ta sợ hãi."

"Thần Hoàng sắp tỉnh, nguyên sơ thần quốc chỉ sợ sẽ có đại động tác."

Vĩnh Kiếp Chi Địa.

Sở Cuồng Nhân cũng cảm ứng được một sợi Thần Hoàng khí tức, ánh mắt ngưng tụ: “Ngươi rốt cục muốn tỉnh lại sao? !"

"Khí tức thật là khủng bố, đối mặt hắn, Sở Cuồng Nhân, ngươi còn có lòng tin chiến thắng sao?"

Ba Tuần đi đến trước mặt Sở Cuồng Nhân hỏi.

"Thế nào, ngươi sợ hãi?"

"Đối mặt vị Thần Hoàng vô địch chư thiên này, chỉ sợ không có ai mà không sợ đi." Ba Tuần thản nhiên nói.

Sau đó, hắn lại hỏi: "Ngươi đã cứu ta, nói đi, ngươi cần ta làm cái gì."

Hắn không cho rằng Sở Cuồng Nhân sẽ làm chuyện không có ý nghĩa, đã Sở Cuồng Nhân cứu hắn, vậy nhất định mình phải trả giá gì đó.

Dù sao, mình không phải là bằng hữu của hắn.

"Yên tâm, những chuyện ta muốn ngươi làm cũng là chuyện ngươi muốn làm, chuyên tâm đi đối phó Phật đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Cổ Phật là một trong Thần Hoàng Cửu khanh, nguyên sơ chiến lực, một chiến lực như thế này, cần phải có người ứng đối, Ba Tuần chính là lựa chọn tốt nhất.

Thần chiến đã mở ra, hắn cần chiến lực, càng nhiều càng mạnh càng tốt. Về phần Ba Tuần sau này sẽ tiếp tục tìm hắn để gây sự hay không, hắn đã không quan tâm, cùng lắm thì một kiếm chặt là được.

……

Sở Cuồng Nhân trở lại Bàn Cổ Thần Quốc, mà mấy người Ác Ma Chi Vương, Thần Khấp Huyết cũng lập tức tìm tới hắn.

Bởi vì khí tức Thần Hoàng xuất hiện, toàn bộ nguyên sơ thần quốc đã bắt đầu vận chuyển, chuẩn bị có đại động tác, bọn họ cũng muốn chuẩn bị phương pháp đối phó mới được.

Ngay lúc mấy người thương thảo.

Đột nhiên, có một kiếm tu mình đầy thương tích đi tới đại điện.

"Sở Cuồng Nhân, nhanh, nhanh cứu Kiếm Chi Vũ Trụ!"

Kiếm tu này lại là Kiếm Thánh!

Giờ phút này, hắn tương đối chật vật, áo quần rách tung tóe, khí tức uể oải, kiếm ý vốn cường hoành tuyệt luân bây giờ vô cùng hỗn loạn.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Kiếm Tuyệt Thế đang dẫn tu sĩ nguyên sơ thần quốc điên cuồng phá hư Kiếm Chi Vũ Trụ."

Sở Cuồng Nhân ánh mắt lóe lên.

Không ngờ được là động tác của đối phương lại nhanh như vậy.

......

Kiếm Chi Vũ Trụ.

Nơi này là thế giới kiếm tu làm chủ. Mà bây giờ, ức vạn kiếm tu đang đối phó tu sĩ nguyên sơ thần quốc trong tinh không. Kiếm khí và các loại pháp tắc chi quang liên tiếp lấp lóe, máu tươi nhuộm đỏ tinh không, từng cỗ thi hài như bụi bặm nổi lơ lửng trong tinh không.

Một trận chiến này, vô cùng thảm liệt.

Trong trận chiến này, quân vương đều có phong hiểm vẫn lạc bất cứ lúc nào.

Mà trong đó, có một bóng người, tay cầm một thanh trường kiếm, kiếm khí bay lên, thường thường có ít nhất mười vạn trăm vạn tu sĩ hóa thành huyết vũ, từng khỏa sao trời bị kiếm khí của hắn đánh nổ tung.

Đây chính là kiếm tu cổ xưa nhất, cũng là kiếm đạo Chúa Tể đầu tiên, Kiếm Tuyệt Thế.

"Thần Hoàng sắp thức tỉnh, chúng ta bình tất cả trở ngại cho Hoàng!"

"Trở về nguyên thủy, bắt đầu từ hủy diệt Kiếm Chi Vũ Trụ!"

Kiếm Tuyệt Thế hai con ngươi hiện ra kiếm ý lạnh lùng, trên thân kiếm khí lưu chuyển, Chúa Tể khí tức trấn áp toàn bộ vũ trụ!

Cái vũ trụ này, đại đạo oanh minh không thôi, sẽ bị đánh nổ bất cứ lúc nào!

Ức vạn kiếm tu nhìn bóng người hắn, kiếm trong tay, kiếm ý trong cơ thể đang run rẩy, như muốn thần phục dưới kiếm của đối phương.

Chúa Tể, quá mạnh!

Hoàn toàn không phải bọn họ có thể ngăn cản.

"Đừng từ bỏ!"

Kiếm Thần cung chủ gầm nhẹ một tiếng nói, kiếm ý nhảy lên tới cực hạn, bắt đầu đốt tuổi thọ của mình: “Nếu ngay cả chúng ta cũng từ bỏ, Kiếm Chi Vũ Trụ sẽ bị hủy diệt thật!"

Hắn đưa tay một kiếm chém ra. Kiếm khí tươi sáng như ngân hà, dẫn theo khí thế một đi không trở lại.

Mà kiếm tu còn lại thấy thế, được cổ vũ, cũng nhao nhao phát ra kiếm chiêu mạnh nhất, cùng nhau đánh thẳng tới Kiếm Tuyệt Thế.

Trong chốc lát, ức vạn kiếm khí như mưa to trút nước, hội tụ vào một chỗ, hình thành một dòng thác kiếm khí trước nay chưa từng có.

"Một đám hủ kiếm, đâu thể rung chuyển được ta?"

Kiếm Tuyệt Thế hừ nhẹ một tiếng, trong mắt tràn đầy khinh thường.

Hắn nắm lấy trường kiếm trong tay, vô số Kiếm Đạo pháp tắc hiển hiện ra quanh người hắn, mỗi một đạo đều tỏa ra hào quang rực rỡ hơn cả sao trời.

Pháp tắc hội tụ, một đạo hủy diệt kiếm khí quét sạch mà ra.

Chính là kiếm đạo thần thông, Tuyệt Địa Thông Thiên!

Oanh! !

Kiếm khí mãnh liệt va chạm, phạm vi vô số tinh hệ bị lực lượng này đánh cho liên tiếp vỡ vụn, sinh linh đếm mãi không hết tiêu vong trong kiếm khí.

Mà vô số kiếm tu bị kiếm khí xung kích, liên tiếp vẫn lạc.

Kiếm khí qua đi, bên trong tinh không hoàn toàn tĩnh mịch.

Chỉ có từng cỗ thi hài kiếm tu trôi nổi, từng thanh từng thanh kiếm khí đứt gãy vang dội keng keng, tản ra kiếm ngân không cam lòng.

Bọn người Kiếm Thần cung chủ may mắn sống sót, nhưng khí tức uể oải, đại đạo trong cơ thể gần như vỡ vụn.

Trái lại, Kiếm Tuyệt Thế đứng lơ lửng trên không, giống như một kiếm chi thần chỉ không thể mạo phạm, uy áp Kiếm Chi Vũ Trụ, không người có thể địch!

"Không thắng được, hoàn toàn không thắng được..."

Có kiếm tu nỉ non, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng.

Mà Kiếm Thần cung chủ thở hổn hển: “Cái gì không thắng được, ta không hiểu, ta còn có thể chiến, ta còn muốn chiến..."

Hắn miễn cưỡng nhấc kiếm khí.

Kiếm Tuyệt Thế cũng chú ý tới hắn, xùy cười một tiếng: “Sâu kiến giãy dụa, không có chút ý nghĩa nào."

Nhưng khi hắn muốn chém giết đối phương.

Toàn bộ Kiếm Chi Vũ Trụ vì đó chấn động, ngay sau đó, vũ trụ bích chướng bị một cỗ lực lượng vô cùng mạnh mẽ xé rách!

Một thanh thủy tinh trường kiếm khổng lồ từ trên trời giáng xuống!

Thanh kiếm này dẫn động toàn bộ kiếm khí Kiếm Chi Vũ Trụ cộng minh, chủ động đằng không mà lên, dựa sát vào thủy tinh trường kiếm.

Trong nháy mắt, ức vạn kiếm khí lấy thủy tinh trường kiếm cầm đầu, tạo thành một con kiếm khí chi long!

"Đây là, Nhân Tổ Kiếm!"

"Là Sở Cuồng Nhân xuất thủ! Nhưng bản tôn không có tới, chỉ một thanh kiếm có thể làm khó dễ được ta! !"

Kiếm Tuyệt Thế ánh mắt ngưng tụ, nhìn Côn Ngô, trong mắt tràn đầy lửa nóng. Hắn là kiếm đạo đại đạo sinh linh, kiếm đạo Chúa Tể đầu tiên, mà Côn Ngô là kiếm đạo khởi nguyên chí bảo.

Hắn thấy, thanh kiếm này, hẳn là thuộc về hắn!

"Một Kiếm Tuyệt Thế! !"

Kiếm Tuyệt Thế thi triển chí cường kiếm đạo thần thông, kiếm ý kinh khủng tản ra, hóa thành một thanh kiếm ảnh khổng lồ chém ra, từng dòng tinh hà bị một kiếm này cắt đứt!

Kiếm chi long và kiếm ảnh va chạm.

Côn Ngô Kiếm tỏa ra một đạo kiếm ý quang hoa!

Đó là kiếm ý của Sở Cuồng Nhân!

Kiếm ý lưu chuyển, vô tận Kiếm Đạo pháp tắc từ đó đổ xuống, chỉ trong nháy mắt, kiếm khí của Kiếm Tuyệt Thế bị xé rách!

Côn Ngô dẫn động ức vạn kiếm khí, trực tiếp phá vỡ thân thể Kiếm Tuyệt Thế, xuyên ngực mà qua!

"Ta nói qua, kiếm đạo, ta mới là Chúa Tể!"

Sở Cuồng Nhân kiếm ý tán đi, chỉ lưu lại một giọng nói lạnh nhạt.

Tùy theo.

Kiếm Tuyệt Thế... vẫn lạc!

....

Chương 2492 - Nguyên sơ thần quốc hành động, Tử Thần, Nguyên Phượng Hoàng

Bên trong Kiếm Chi Vũ Trụ.

Tất cả mọi người nhìn kiếm chi Chúa Tể bị kiếm khí xuyên ngực, trôi nổi trong tinh không, đã không sinh mệnh khí tức, nội tâm hiện lên vẻ kinh sợ.

Kiếm chi Chúa Tể... cẫn lạc!

Cứ như vậy, bị Sở Cuồng Nhân đánh chết!

Mà từ đầu đến cuối, đối phương đều không hề lộ diện. Chỉ là một thanh kiếm, một đạo kiếm ý. Cứ như vậy, cách không biết bao xa, chém giết một vị Chúa Tể!

"Hắn đã cường đại đến trình độ này..."

Kiếm Thần cung chủ nỉ non nói.

Mặc kệ trước kia hắn và Sở Cuồng Nhân có thù hận như thế nào, nhưng giờ khắc này, hắn tràn ngập cảm kích đối phương.

Đối phương cứu được Kiếm Chi Vũ Trụ. Cứu được tất cả bọn họ.

Mà Côn Ngô Kiếm sau khi trảm sát kiếm đạo Chúa Tể, hóa thành một đạo lưu quang, phá vỡ vũ trụ bích chướng, trực tiếp rời khỏi.

Sau khi Côn Ngô đi.

Thân hình kiếm chi Chúa Tể bắt đầu tiêu tán, mảnh vỡ đại đạo đếm mãi không hết tiêu tán trong thiên địa, khiến cho Kiếm Chi Vũ Trụ đại đạo nhanh chóng khôi phục lại.

Không chỉ có như thế, một vị Chúa Tể vẫn lạc, mang đến vô tận tạo hóa sinh cơ cho vùng thế giới này.

Bên trong Bàn Cổ Thần Quốc.

Sở Cuồng Nhân chú ý tới thay đổi sau khi kiếm chi Chúa Tể vẫn lạc, trong mắt lộ ra dị sắc, suy tư một chút.

Ngay sau đó.

Hắn bắt lấy Côn Ngô từ Kiếm Chi Vũ Trụ trở về, cười nhạt một tiếng: “Vất vả ngươi."

Hắn không có tự mình tiến đến Kiếm Chi Vũ Trụ. Bởi vì hắn là thần quốc chi chủ, bây giờ, nguyên sơ thần quốc có đại động tác, hắn không thể tuỳ tiện rời khỏi.

Mà Kiếm Tuyệt Thế xâm lấn Kiếm Chi Vũ Trụ, chỉ là một cái bắt đầu. Tiếp theo sẽ có càng ngày càng nhiều những chuyện tương tự xảy ra.

Mục đích của nguyên sơ thần quốc là để thiên địa phục trạng thái nguyên thủy, mà muốn làm được điều này, đầu tiên là phải phá hủy vạn linh, phá hủy chư thiên vũ trụ!

Hiện tại, bọn họ đã bắt đầu hành động.

……

Trong một cái vũ trụ.

Một bóng người thân mặc trường bào màu đen hành tẩu trong tinh không. Mà khí tức bóng người này vô cùng quỷ quyệt, tản ra một cỗ sâm nhiên tử khí, chỗ đến, vô số sinh mệnh ngôi sao hóa thành tử tinh.

Không biết có bao nhiêu sinh linh bị khí tức của hắn ảnh hưởng vẫn lạc.

Giống như hắn là tử vong đại danh từ. Hắn chính là thần chỉ nắm giữ tử vong.

"Thiên địa vạn vật, chỉ có tử vong mới là vĩnh hằng, mới là đẹp."

Bóng người áo bào đen này cảm khái một tiếng.

Lúc này.

Một bóng người xuất hiện ở trước mặt của hắn, đây là một đỉnh tiêm quân vương, cũng là người mạnh nhất vũ trụ này. Hắn nhìn người áo đen trước mắt, ánh mắt vô cùng lạnh lùng: “Chính là ngươi tản ra khí tức tử vong, rốt cuộc ngươi là ai, tại sao phải làm như vậy?"

"Tử vong mới là đường về, chư thiên vạn linh, phàm nhân cũng tốt, chí cao vô thượng thần chỉ cũng được, cuối cùng đều trốn không thoát số mệnh này, ta chỉ để bọn họ sớm lên đường mà thôi."

Người áo đen cười nhạt một cái nói.

"Hoang đường, vạn linh sinh tử, tự có định số, há có thể để ngươi tùy ý thao túng!"

Đỉnh tiêm quân vương này hừ lạnh một tiếng, bóng người lóe lên, đánh thẳng tới người áo đen, một chưởng oanh ra, lực lượng pháp tắc kinh thiên động địa gào thét mà ra, khóa chặt đối phương!

"Ai, dù cho là quân vương cũng không thể nào hiểu được tử vong chân lý."

Người áo đen than nhẹ một tiếng.

Chỉ thấy hắn hư vồ trên không trung một cái, khí tức tử vong lập tức ngưng tụ thành một thanh liêm đao màu đen, xẹt qua hư không.

Một đao này cũng không có chạm đến quân vương đó. Nhưng quân vương đó dừng lại trong nháy mắt, thân thể lại bị một phân thành hai, sinh mệnh khí tức hoàn toàn tan biến trong nháy mắt.

Một vị đỉnh tiêm quân vương, trong chớp mắt hôi phi yên diệt.

Liêm đao trong tay người áo đen hóa thành tử khí tiêu tán, hắn định tiếp tục tản tử vong, lấy tốc độ bây giờ, không được vài năm thì cái vũ trụ này sẽ hóa thành một mảnh tử vực.

Nhưng đột nhiên.

Hắn dừng bước lại, khẽ di một tiếng.

Bởi vì hư không ở trước mặt của hắn bỗng nhiên bắt đầu vặn vẹo.

Một cỗ sát khí vô cùng lạnh lẽo từ trong đó phun ra ngoài, ngay sau đó, một bóng người ngẩng đầu dậm chân mà ra, tay cầm trường thương, đỉnh đầu thất trọng bảo tháp, thần hà vạn đạo.

Tiên huy tươi sáng, chiếu rọi vũ trụ.

"Nguyên sơ thần quốc Tử Thần, cuối cùng cũng tìm được ngươi."

Người tới lạnh như băng nhìn người áo đen, khí tức uy áp thiên địa, so với đỉnh tiêm quân vương vừa rồi thì mạnh mẽ không biết bao nhiêu lần.

Tử Thần.

Một trong số thần quốc Cửu khanh, trong thần quốc, hắn là một trong số cường giả tối đỉnh gần với Thần Hoàng.

Mà Tử Thần nhìn người tới, ánh mắt lóe lên: “Nhân tộc chiến thần Thần Khấp Huyết, ài, không ngờ được, ngươi sẽ là người đến ngăn cản ta, ta còn tưởng rằng sẽ là Sở Cuồng Nhân đâu."

"Đối phó ngươi, không cần quốc chủ ra tay."

Nếu là mọi chuyện đều cần Sở Cuồng Nhân tự làm, như vậy trận thần chiến này, bọn họ dứt khoát đầu hàng, trực tiếp tập thể tự vận được rồi.

"A, Sở Cuồng Nhân không đến, chỉ bằng một mình ngươi, sao có thể ngăn cản được bước chân của Tử Thần?"

Tử Thần từ tốn nói.

Mặc dù Thần Khấp Huyết thực lực rất mạnh nhưng hắn là một trong số những tồn tại mạnh nhất trong số thần quốc Cửu khanh, so với Thần Khấp Huyết, còn hơn một chút.

"Vậy nếu như lại thêm ta đây? !"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Trong hư không, một cỗ khí tức thiết huyết bá đạo gào thét mà ra, chỉ thấy một nữ tử phong hoa tuyệt đại, ngẩng đầu dậm chân đi ra.

Một thân khí tức rộng lớn vô cùng, tư thế hiên ngang, giống như một tôn Nữ Đế.

Nhìn người tới, Tử Thần hai mắt khẽ híp một cái: “Khí tức này là... Chúa Tể, Chúa Tể tân sinh, nếu ta không có đoán sai, ngươi hẳn là Lam Vương!"

Bọn họ cũng nắm giữ tình báo của Bàn Cổ Thần Quốc.

Ngoại trừ những cổ lão tồn tại như Ác Ma Chi Vương, Thần Khấp Huyết, một số cường giả đại tân sinh cũng không thể khinh thường.

Lam Vương là một cái trong số đó.

Bây giờ nàng được Khởi Nguyên Kết Tinh Sở Cuồng Nhân mang về trợ giúp, đã thành công tấn cấp làm Chúa Tể.

Lấy thiên phú thực lực của nàng, tấn cấp Chúa Tể thì nhanh chóng nắm giữ mấy cái đại đạo lực lượng, thực lực mạnh so với nguyên sơ cũng chỉ kém một tia.

Nàng với Thần Khấp Huyết, cho dù cường đại như Tử Thần cũng phải nghiêm túc đối đãi.

"A, thú vị, tới đi."

……

Trong một cái vũ trụ khác.

Một ánh lửa đang điên cuồng tứ ngược, chỗ đến, thiên địa bị đốt thành tro bụi.

"Ha ha, hết thảy hóa thành tro tàn đi, ta muốn để chư thiên này trở thành đất khô cằn nghênh đón Hoàng ta giáng lâm!"

Đây là Nguyên Sơ Chi Hỏa.

Bị nguyên sơ tứ ngược, cái vũ trụ này hoàn toàn không có bất kỳ sức phản kháng.

Nhưng lúc này.

Một tiếng hoàng gáy bén nhọn vang lên, kim hồng sắc hoàng hỏa gào thét mà ra, chống lại hỏa diễm của Nguyên Sơ Chi Hỏa.

Nguyên Sơ Chi Hỏa ánh mắt ngưng tụ: “A, là người của Bàn Cổ Thần Quốc."

Chỉ thấy đối diện với hắn, Sở Hồng cầm thương mà đứng, một thân hoàng hỏa thiêu đốt, uy thế không thua Chúa Tể bình thường.

"Cổ lão Thần Hoàng khí huyết, xem ra huyết mạch của ngươi đã đến gần vô hạn Nguyên Phượng Hoàng."

Nguyên Phượng Hoàng, đây là nguyên sơ sánh ngang với Nguyên Sơ Chúc Long.

Huyết mạch Sở Hồng có thể đạt tới độ cao này, đúng là không đơn giản.

Nhưng Nguyên Sơ Chi Hỏa lại hoàn toàn không sợ, ngược lại còn vô cùng khinh miệt: “Nhưng ngươi ngay cả Chúa Tể cũng không phải, sao ngăn cản được ta?"

"Ai nói người ngăn cản ngươi là ta?"

Sở Hồng khóe miệng hơi vểnh.

Chỉ thấy ở sau lưng nàng, một cỗ hoàng hỏa khí tức càng thêm mãnh liệt phóng lên tận trời, một con Thần Hoàng tuyệt mỹ mở ra hai cánh, hỏa diễm hoa lệ bao phủ toàn bộ vũ trụ.

"Nguyên Sơ Chi Hỏa, không ngờ được là bản hoàng thức tỉnh, đối thủ thứ nhất lại là ngươi."

"Nguyên Phượng Hoàng! !"

Nguyên Sơ Chi Hỏa nhịn không được kinh hô một tiếng.

Trước mắt, con Thần Hoàng này chính là một trong số nguyên sơ, Nguyên Phượng Hoàng! !

"Ngươi còn chưa chết!"

"Ha ha, Thần Hoàng bất tử chi năng, Niết Bàn Chi Lực, há là ngươi có thể tưởng tượng."

Nguyên Phượng Hoàng cười nhạt nói, giọng nói của nàng tràn đầy uy nghiêm, tư thái ung dung hoa quý, giống như một vị phu nhân.

Chương 2493 - Ba Tuần chiến cổ Phật, Sở Cuồng Nhân trợ lực, Phật Hoàng đột phá Chúa Tể

Bên trong Bàn Cổ Thần Quốc, Sở Cuồng Nhân tinh thần lực ngoại phóng, cảm giác khí tức các phương vũ trụ ba động, chân chính làm được trù tính chung toàn cục.

"Thần Khấp Huyết, Lam, hai người đối đầu Tử Thần, phần thắng không lớn, nhưng giữ cho không bị bại hẳn không là vấn đề, Nguyên Phượng Hoàng và Tiểu Hồng vs Nguyên Sơ Chi Hỏa, phải xem Nguyên Sơ Chi Hỏa có đủ may mắn sống sót hay không."

"Mấy người Lam Vũ đối đầu tu sĩ còn lại của nguyên sơ thần quốc."

"Ừm, vấn đề không lớn."

"A, cỗ khí tức này là..."

Đột nhiên, Sở Cuồng Nhân phát giác được có một cỗ khí tức đang nhanh chóng tới gần Thiên Phật Tịnh Thổ, cỗ khí tức này dẫn theo khí tức khởi nguyên.

"Nếu như không sai, hẳn là đối phương, giao cho hắn đi."

......

Bên trong Thiên Phật Tịnh Thổ.

Một đạo khí tức vô cùng mạnh mẽ đột nhiên từ trên trời giáng xuống, Phật quang thần thánh tường hòa bao phủ toàn bộ Tịnh Thổ, khiến vô số Phật Tu vì thế mà choáng váng.

"Phật quang thật kinh người a."

"Ngay cả Phật Hoàng cũng kém xa tít tắp, cuối cùng là ai?"

Chỉ thấy một Phật ảnh thần thánh ngồi trên một tòa sen, chậm rãi giáng lâm, vô tận Phật quang trải rộng quanh thân, thần thánh làm cho người khác muốn quỳ bái.

Chỉ một cái liếc mắt, bọn người Phật Hoàng lòng có cảm giác.

Đối phương là ai, đã là chuyện không nói cũng rõ.

"Cổ xưa nhất... Phật!"

"Phật khởi nguyên."

"Đồng thời, cũng là một trong thần quốc Cửu khanh!"

Mấy người Phật Hoàng tâm thần giao nhau, ánh mắt cực kỳ ngưng trọng.

Mà cổ Phật giáng lâm, nhìn bọn người Phật Hoàng, thản nhiên nói: "Các con dân của Phật, nhìn thấy Phật, vì sao các ngươi không quỳ?"

Lời nói bình tĩnh lại dẫn theo một cỗ uy nghiêm khiến người vô pháp ngỗ nghịch.

Một chút Phật Tu tu vi không đủ, tại chỗ quỳ xuống.

Phật Hoàng và các quân vương vẫn đang khổ cực chống đỡ.

"Cổ Phật, xin hỏi ngươi tới đây vì sao?"

"Tới đây thành toàn hoành nguyện của các ngươi."

Chỉ thấy cổ Phật phất tay áo, một chút Phật Tu bị một đạo Phật quang bao phủ, thân thể lập tức hóa thành vô số điểm sáng hội tụ tới cổ Phật.

Trong chớp mắt.

Hàng vạn Phật Tu tan thành mây khói.

Một màn này khiến cho mấy người Phật Hoàng mắt đỏ muốn nứt.

"Cổ Phật, ngươi đang làm cái gì? !"

"Không phải là ta nói ta đến để hoàn thành hoành nguyện của các ngươi sao, các ngươi cả đời tu hành Phật pháp, bây giờ ta cho các ngươi cơ hội cùng Phật đồng tại."

Cổ Phật từ tốn nói.

Lại đưa tay ra.

Lại là một nhóm Phật Tu vẫn lạc, hóa thành từng đạo Phật quang tinh thuần bị cổ Phật hút vào trong cơ thể, chuyện này khiến bọn người Phật Hoàng giận không kềm được.

Cùng Phật đồng tại?

Đây rõ ràng là hấp thu lực lượng của bọn họ!

Cái này mà là đồng tại!

"Ngươi không phải Phật chúng ta tu, ngươi chỉ là một lãnh huyết quái vật vô tình vô cảm xúc thôi." Phật Hoàng nói, đưa tay đánh thẳng tới cổ Phật.

Cự Đại Phật chưởng hoành không mà ra.

Đã thấy cổ Phật hời hợt phất tay áo.

Một cỗ rộng lớn chi lực bộc phát, tuỳ tiện đập nát Phật chưởng.

"Ra tay với Phật, ngươi đại bất kính, nên tru!"

Cổ Phật thần sắc lạnh lùng, chậm rãi đưa tay.

Trong chốc lát.

Vô tận Phật quang bao phủ toàn bộ Thiên Phật Tịnh Thổ. Một cỗ khí tức vô cùng thần thánh tràn ngập, nhưng thần thánh này lại lộ ra lạnh lùng chi ý xem chúng sinh như kiến hôi, khiến cho người ta không rét mà run.

Phật quang giao hội hóa thành một cái kinh thiên cự chưởng, từ trên trời giáng xuống!

Cỗ lực lượng này, vô cùng kinh khủng.

Mà khi bọn người Phật Hoàng sắp vẫn lạc. Nơi xa đột nhiên có một cỗ huyết sắc Phật quang dập dờn mà đến, hóa thành một cái huyết sắc vòng bảo hộ, hoàn toàn bao phủ Thiên Phật Tịnh Thổ.

Oanh một tiếng.

Kim sắc thần thánh Phật chưởng và tà dị huyết sắc Phật quang giao hội.

Thần thánh, muốn diệt thế.

Tà dị, muốn hộ thương sinh.

Cực điểm giao hội, kinh động hư không, rung động đại địa.

Cổ Phật nhìn về phía huyết sắc Phật quang đầu nguồn, ánh mắt vô cùng lạnh lùng.

"Hóa ra là ngươi, tên nghiệp chướng này."

Bên trong huyết sắc Phật quang.

Một tăng nhân tuổi trẻ tuấn mỹ tà dị chậm rãi đi tới. Sau lưng hắn, một tôn Dục Phật pháp tướng ba mặt bốn tay ngưng tụ.

Người tới, chính là Ba Tuần.

Bọn người Phật Hoàng nhìn Ba Tuần, chỉ cảm thấy có chút châm chọc. Ngày xưa, Ba Tuần muốn diệt Phật. Hiện tại, Phật muốn diệt bọn họ, lại là Ba Tuần bảo hộ bọn họ.

Thế sự vô thường a.

"Cổ Phật, rốt cục ngươi ta lại gặp mặt."

Ba Tuần nhìn cổ Phật trước mắt, trong mắt lạnh lùng.

n oán hai người từ thời đại khởi nguyên xa xưa dây dưa đến nay, bọn họ đều cảm thấy nên chấm dứt trong cái kỷ nguyên cuối cùng này.

"Minh Vương Bất Động Bồ Đề Nộ!"

Cổ Phật tay nắm huyền ảo pháp quyết. Vừa ra tay chính là cực chiêu. Kim sắc Phật quang, hóa thành một cái cự chưởng ngập trời oanh ra.

Mà Ba Tuần cũng cường thế ra tay.

"Vạn Đế Nhất Diệt!"

Huyết sắc, kim sắc Phật quang va chạm.

Cực chiêu, cực kỳ cường đại.

Cổ Phật, Ba Tuần, hai người đều lui lại.

Một trận chiến này, kinh thiên động địa. Toàn bộ Thiên Phật Tịnh Thổ đều như bị đánh sập.

Bên trong thần quốc.

Sở Cuồng Nhân sờ lên cằm, cảm nhận chiến đấu bên trong Thiên

Phật Tịnh Thổ, nỉ non: "Lấy thực lực Ba Tuần, so với cổ Phật còn kém hơn một chút."

Hắn đưa mắt nhìn Phật Hoàng đang quan chiến.

"Đã như vậy, vậy giúp hắn một chút đi."

Hắn lấy ra cổ Phật Xá Lợi, ném ra.

Lập tức.

Cổ Phật Xá Lợi phá vỡ hư không, bay đến Thiên Phật Tịnh Thổ.

Bên trong Thiên Phật Tịnh Thổ.

Bọn người Phật Hoàng đang quan chiến. Một trận chiến này đã không phải bọn họ có thể nhúng tay.

Trong lòng Phật Hoàng có chút không cam lòng: “Tu vi của ta còn kém một bước cuối cùng là có thể đột phá Chúa Tể, nhưng bước cuối cùng này lại chậm chạp không cách nào bước ra."

Những năm gần đây, hắn tu hành khắc khổ, đã đột phá cực đạo, đạt tới Đại Đạo Vô Tận, thậm chí cũng đã nhận được một chút Khởi Nguyên Kết Tinh. Khoảng cách Chúa Tể, chỉ có một bước.

Nhưng thủy chung không cách nào vượt qua, thiếu sót một cơ hội. Nếu không một trận chiến này hắn cũng có thể tham dự.

Lúc này.

Trong hư không, một vệt kim quang bay lượn mà tới.

"Cái đó là..."

Phật Hoàng sửng sốt một chút, kim quang đó bay thẳng đến chỗ hắn.

Lại là cổ Phật Xá Lợi!

Đang chiến đấu, cổ Phật nhìn thấy Xá Lợi, lập tức không bình tĩnh.

"Đó là Xá Lợi của ta!"

Ngày xưa thần chiến, lực lượng của hắn bị phân hoá ra mười tám viên Xá Lợi. Bây giờ, đã tìm về mười bảy viên. Còn kém một viên cuối cùng.

Hắn thăm dò được, viên Xá Lợi đó trong tay Sở Cuồng Nhân, chuyện này khiến hắn cực kỳ bất đắc dĩ, bởi vì hắn biết không phải là đối thủ của Sở Cuồng Nhân.

Cho nên hắn mới định tới Thiên Phật Tịnh Thổ, thôn phệ Phật Đạo tu vi của những người này, nhờ vào đó thay thế một viên Xá Lợi cuối cùng, khôi phục thực lực đỉnh phong. Không ngờ được là trong chiến đấu, viên Xá Lợi này đột nhiên xuất hiện.

"Muốn lấy lại Xá Lợi của ngươi, không có cửa đâu."

Ba Tuần ngăn trở cổ Phật.

Mà viên Xá Lợi đó vèo một cái, trực tiếp tiến vào thân thể Phật Hoàng, kết hợp với tu vi cá nhân của hắn, trong chốc lát, khí tức của hắn liên tục tăng lên, đúng là đột phá Đại Đạo Vô Tận cực hạn, đạt tới Chúa Tể Cảnh!

"Đa tạ Sở quân vương tương trợ!"

Phật Hoàng hướng phía hư không thi lễ một cái. Sau đó, hắn sải bước ra, Phật quang thuế biến, tản ra vĩ lực mênh mông, một chưởng vỗ ra, liên thủ với Ba Tuần chiến cổ Phật.

"Đáng tiếc!"

Cổ Phật lông mi cau lại.

Cho dù hắn đã mất thất tình lục dục, nhưng Xá Lợi bị người khác luyện hóa ở trước mặt hắn, vẫn khiến cho hắn cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

……

Chiến đấu tiếp tục.

Nhưng chiến trường lại trải rộng tứ phương.

Sở Cuồng Nhân tọa trấn thần quốc, trù tính chiến trường.

Trận thần chiến này, đã bắt đầu đến giai đoạn gay cấn.

....

Chương 2494 - Nhà gỗ nhỏ bên trong sông dài vận mệnh, Vận Mệnh Chi Chủ đời thứ nhất

Thần chiến đã dần dần tiến vào giai đoạn gay cấn. Cường giả nguyên sơ thần quốc, Bàn Cổ Thần Quốc liên tiếp xuất hiện, khởi xướng chiến tranh trong chư thiên.

Thậm chí, trận chiến đấu này không giới hạn ở hai đại thần quốc, còn có vạn tộc cũng đều tham dự, tự mình lựa chọn một phương, gia nhập chiến đấu.

Cũng có một chút chủng tộc, lựa chọn tránh mà không ra.

Nhưng chuyện này gần như là không thể nào, thần chiến ảnh hưởng quá lớn, hoàn toàn không có cách tránh khỏi, nếu Chúa Tể ra tay, cho dù ngươi trốn đến chân trời góc biển cũng không thể tránh thoát đi.

Trừ ra, Sát Lục Thần Quốc cũng gia nhập thần chiến, Sát Lục Thần Quốc bị Liễu Thiên Tuyết chưởng khống, đương nhiên là về phía Sở Cuồng Nhân.

Chiến tranh, mặc dù rất tàn nhẫn. Nhưng cũng là một giai đoạn khiến người ta phi tốc trưởng thành.

Trong trận thần chiến này, liên tiếp xuất hiện một chút cường giả.

Ở trong đó, Lam Vũ, Sở Hồng và Huyền Thiên Cửu Tinh, với tồn tại Tiên Cổ Bàn Cổ vũ trụ xuất sắc nhất. Lúc đầu, bọn họ có Sở Cuồng Nhân trợ giúp, vốn tiến bộ nhanh chóng. Bây giờ trận thần chiến này càng giống như một chất xúc tác, đẩy bọn họ hướng về phía trước, phi tốc tiến bộ.

Sở Hồng và Nguyên Phượng Hoàng chiến với Nguyên Sơ Chi Hỏa một trận, sau khi trở về trực tiếp bế quan, một hơi tăng lên tới Chúa Tể Cảnh.

Còn có Lam Vũ, trong thần chiến, nàng du tẩu các phương chiến trường, quang minh nữ Võ Thần chi danh truyền khắp vạn tộc.

Trong một lần giao chiến, thực lực thành công đột phá Chúa Tể Cảnh. Trở thành Chúa Tể đầu tiên của Quang Minh chi đạo từ xưa đến nay!

Còn có Minh Nguyệt Vô Hạ, Tam Thanh, Phục Hi, Nữ Oa, bọn họ cũng đều tiến bộ rõ ràng, từ đầu đến cuối đều là trụ cột vững vàng của Bàn Cổ Thần Quốc.

Trừ ra, những năm này Sở Cuồng Nhân rút thưởng cũng đã nhận được không ít đồ tốt, tăng thêm trợ lực cho thần chiến.

Bây giờ chư thiên này, hai đại thần quốc giằng co, gần như phân chia chư thiên thành hai nửa.

Mấy trăm năm sau.

Bên trong Bàn Cổ Thần Quốc.

Sở Cuồng Nhân ngồi xếp bằng, đang lĩnh hội Vận Mệnh Chi Đạo, trải qua những năm gần đây lĩnh hội, hắn cảm giác thời cơ mình đột phá Vận Mệnh Chi Đạo ở trong sông dài vận mệnh.

Hắn định tiến vào sông dài vận mệnh một chuyến.

Hắn gọi bọn người Lam Vũ tới, dặn dò một phen, lập tức một mình tiến vào sông dài vận mệnh.

Sông dài vận mệnh, nơi huyền chi lại huyền.

Ở chỗ này, có vận mệnh quỹ tích vạn linh, dù cho là Vận Mệnh Chúa Tể đời thứ nhất cũng không thể nhìn trộm toàn cảnh.

Sở Cuồng Nhân hành tẩu trong đó, dò xét vận mệnh vạn linh.

Hắn theo cảm ứng trong minh minh, đi vào chỗ sâu trong sông dài vận mệnh.

Lúc này.

Bên trong nguyên sơ thần quốc.

Nghịch Thần đang ngồi xếp bằng, đột nhiên, trên người hắn toát ra tiên huy thần quang sáng chói chói mắt, một cỗ lực lượng pháp tắc vô cùng cường đại khuếch tán mà ra.

"Thành công, cuối cùng ta thành công!"

Nghịch Mệnh vô cùng hưng phấn, vẻ mặt cuồng hỉ: “Rốt cuộc Nghịch Mệnh Quyết của ta đạt đến viên mãn! !"

Nghịch Mệnh Quyết, đây là công pháp hắn vì đối phó Vận Mệnh Chi Chủ đời thứ nhất mà sáng tạo ra.

Chỉ là sau khi Vận Mệnh Chi Chủ đời thứ nhất vẫn lạc, môn công pháp này của hắn cũng không hoàn thiện, không ngờ được là sẽ bước vào cấp viên mãn trong kỷ nguyên cuối cùng này.

"Có lẽ đây là mệnh cũng khó nói."

"Vận Mệnh Chi Chủ đời thứ nhất mặc dù chết rồi, nhưng bây giờ, vẫn còn có một Sở Cuồng Nhân."

"Bắt hắn thử sức mạnh của Nghịch Mệnh Quyết viên mãn của ta đi!"

Nghịch Thần cười ha ha một tiếng, sau đó bóng người lóe lên, trực tiếp phá vỡ hư không, tiến vào bên trong sông dài vận mệnh.

Hắn không muốn chính diện đối quyết với Sở Cuồng Nhân. Hắn muốn phá hư mệnh cách đối phương, sau đó lại tiến hành đả kích đối phương, mà đối phó mệnh cách đúng là sở trường của Nghịch Mệnh Quyết của hắn.

Bên trong sông dài vận mệnh.

Sở Cuồng Nhân còn không biết Nghịch Thần đang định ra tay với mệnh cách của mình, giờ phút này hắn vẫn bồi hồi trong sông dài vận mệnh vô tận, theo cảm ứng của mình, đi tới một chỗ thần bí.

Đây là một căn nhà.

Không tệ.

Trong cái sông dài vận mệnh này, một cái nhà gỗ nhỏ đứng sừng sững.

Loại chuyện này có chút không thể tưởng tượng. Nói ra đoán chừng không có mấy người tin tưởng.

Mà Sở Cuồng Nhân nhìn nhà gỗ nhỏ trước mắt, trong lòng không khỏi có chút rung động, giống như trong này có cái gì hấp dẫn mình. Hắn chần chờ một chút, lập tức chậm rãi tiến lên, đẩy nhà gỗ ra.

Lập tức.

Trong phòng hào quang đại phóng, Sở Cuồng Nhân cảm thấy thân thể của mình mất khống chế bị hút vào, sau đó trở về một mảnh chiến trường.

Vô số tu sĩ đang chém giết lẫn nhau.

Mà ở trong đó, bao gồm nguyên sơ thần quốc và tu sĩ Bàn Cổ Thần Quốc, Lam Vũ, Sở Hồng, Cố Linh Lung, Tam Thanh đều chém giết ở trong đó.

Hắn cũng ở đó.

Hắn đang giao thủ với một nam tử tóc vàng thân mặc kim sắc trường bào.

Cường đại, vô cùng cường đại.

Nam tử tóc vàng đó là đối thủ mạnh nhất trong đời Sở Cuồng Nhân, thậm chí là cường địch tương lai cũng có thể sẽ không gặp lại. Người này như chấn nhiếp cổ kim, vô địch chư thiên. Một sợi khí tức đủ để khiến vũ trụ băng diệt, vạn linh sợ hãi. Chỉ một cái liếc mắt, Sở Cuồng Nhân nhận ra người này là ai, chính là Thần Hoàng, nguyên sơ cổ xưa nhất, vô địch chư thiên!

Thần Hoàng vô cùng cường đại, thậm chí vượt qua tưởng tượng của hắn.

Sở Cuồng Nhân giao thủ với hắn, khắp nơi bị áp chế lại, kiếm hai mươi sáu vô dụng, các loại cực đạo tu hành pháp vô dụng, ba ngàn đại đạo pháp tắc vô dụng...

Hắn đủ loại thủ đoạn đều bị Thần Hoàng phá giải đến không còn một mảnh.

Cuối cùng.

Thần Hoàng đấm ra một quyền, vô tận Thần Hoàng chi khí trực tiếp đánh vào trên người Sở Cuồng Nhân, oanh thân thể của hắn thành một đoàn sương máu. Thân thể của hắn bị phân giải thành thứ còn nhỏ bé hơn nguyên tử, không, thậm chí là hóa thành hư vô.

Cả người, chân chính triệt để tiêu vong!

Sở Cuồng Nhân nhìn lấy một màn trước mắt, ánh mắt lóe lên một cái, cũng không có lộ ra biểu cảm hoảng sợ.

"Đây là... huyễn cảnh?"

"Sai, đây là tương lai ngươi!"

Lúc này.

Thần Hoàng đó như chú ý tới Sở Cuồng Nhân tồn tại, con mắt màu vàng óng nhìn trừng trừng hắn, bá đạo, thâm thúy, chí cao vô thượng.

Hắn, tựa như đang tuyên án.

Tuyên án người đối địch với hắn đều sẽ triệt để tiêu vong trong thế gian!

"Tương lai của ta sao?"

Sở Cuồng Nhân nỉ non nói.

Lập tức khẽ cười một tiếng, trên người tán phát ra một cỗ ngông cuồng ngập trời: “Dù cho là thiên địa, ta cũng có thể nghịch, huống chi là vận mệnh! Hơn nữa ta đã là Vận Mệnh Chi Chủ, ai có tư cách định mệnh của ta? !"

Lời nói rơi xuống.

Chỉ thấy huyễn cảnh xung quanh như chiếc gương, xuất hiện từng vết rách, lập tức vỡ vụn.

Thiên địa xung quanh Sở Cuồng Nhân biến hóa.

Trong nháy mắt, hắn đã đứng trong một gian nhà gỗ nhỏ thường thường không có gì lạ.

Trước mặt bày biện một bàn trà, một nam tử áo trắng ngồi đó, hắn rót trà, hương trà lan tràn ra, cả phòng thơm ngát.

"Đó là vận mệnh ta vì ngươi thôi diễn ra, kết quả biểu hiện, ngươi sẽ bại bởi Thần Hoàng."

"A, thật sao? Ta muốn xem thử xem hắn bại ta như thế nào!"

Sở Cuồng Nhân quan sát nam tử áo trắng trước mắt, thăm dò một câu: “Ngươi chính là Vận Mệnh Chi Chủ đời thứ nhất?"

"Đúng thế."

Nam tử áo trắng khẽ vuốt cằm: “Uống trà?"

"Đa tạ."

Sở Cuồng Nhân ngồi đối diện đối phương, nâng chén trà trong tay lên, nước trà thanh tịnh, trong đó giống như lưu chuyển phù văn huyền ảo, tản ra trận trận dị hương.

Hắn uống một hơi cạn sạch.

Lập tức, một cỗ dị lực ầm vang bộc phát trong cơ thể hắn, quét sạch toàn thân, Vận Mệnh Chi Đạo chậm chạp không cách nào đột phá đang nhanh chóng tăng lên.

…………………

Chương 2495 - Biết rõ bại mà chiến, Nghịch Thần công kích mệnh cách Sở Cuồng Nhân, bây giờ ta càng mạnh

"Đây là trà gì?"

"Trà này vô danh, là dùng khởi nguyên của ta làm lửa đun nấu mà thành, có thể trợ ngươi đột phá Vận Mệnh Chúa Tể."

Vận Mệnh Chi Chủ từ tốn nói.

Mà Sở Cuồng Nhân cũng cảm nhận được Vận Mệnh Chi Đạo trong cơ thể mình không ngừng tăng lên. Chỉ một lát, Đại Đạo Vô Tận Cảnh trước kia mình không cách nào đột phá giống như một tầng giấy mỏng, đâm một cái là rách.

Không chỉ có như thế, mình vốn là Vận Mệnh Thần Điện chi chủ, trong cơ thể ẩn giấu vận mệnh quyền năng khổng lồ, giờ phút này, cỗ quyền năng này kết hợp với Vận Mệnh Khởi Nguyên chi lực ẩn chứa trong chén trà. Khiến cho mình vượt qua Vận Mệnh Đại Đạo Vô Tận cực hạn, bước một bước vào Chúa Tể Cảnh!

Trong chốc lát, toàn bộ sông dài vận mệnh vì đó chấn động. Ức vạn sinh linh mệnh cách vì đó rung động. Giống như là đang ăn mừng một vị Vận Mệnh Chúa Tể hoàn toàn mới sinh ra.

"Ngươi đã tính tới ta sẽ tới đây cho nên ở trong sông dài vận mệnh chuẩn bị phần đại lễ này sao?"

Sở Cuồng Nhân hỏi.

"Chỉ là một phần lễ vật lưu cho hậu thế, ta không biết người này là ai, nhưng người này sẽ tuân theo ý chí của chúng ta, đối kháng Thần Hoàng." Vận Mệnh Chi Chủ nói.

Sở Cuồng Nhân khẽ vuốt cằm, nhân vật như Vận Mệnh Chi Chủ, thủ đoạn thông thiên triệt địa, có thể vượt qua cổ kim thời không trường hà, bố cục vạn cổ.

Tỉ mỉ nghĩ lại.

Trên đường mình đi tới, gặp được không ít hậu thủ của những tồn tại này để lại.

Như Nhân Tổ Chi Kiếm, như Tha Hóa Tự Tại Pháp, như Nguyên Sơ Chúc Long chém Hư Không Chi Chủ, lại như bây giờ Vận Mệnh Chi Chủ ở trước mặt hắn.

"Nhưng không phải ngươi mới vừa nói, ta sẽ bại bởi Thần Hoàng sao?"

"Chuyện quá khứ không thể đổi, nhưng tương lai lại tràn ngập biến số, ta thôi diễn ra kết quả, chẳng qua là một trong số vô số loại kết quả, mặc dù nói trong ba mươi sáu ức tám ngàn vạn loại kết quả ta thôi diễn ra, ngươi đều thua ở trong tay Thần Hoàng, nhưng vẫn có... một chút hi vọng sống!"

Vận Mệnh Chi Chủ từ tốn nói.

Vì một chút hi vọng sống này, hắn và Nhân Tổ, Nguyên Sơ Chúc Long và bọn người Tạo Hóa Chi Chủ bày ra vô số chuẩn bị ở sau, chỉ vì thúc đẩy một đường sinh cơ đó xuất hiện.

Cho dù bỏ mình vạn lần vẫn dứt khoát.

"Ta biết rồi." Sở Cuồng Nhân gật gật đầu: “Ba mươi sáu ức tám ngàn vạn loại kết quả, ta đều bại, đúng là số lượng khiến cho người ta tuyệt vọng."

Nếu là tu sĩ tầm thường nghe được con số này, chỉ sợ đã tuyệt vọng.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không phải. Hắn có một viên đạo tâm vô cùng cứng cỏi. Giống như bọn người Nhân Tổ, nguyên sơ, dù hắn biết chắc chắn mình sẽ bại nhưng hắn vẫn muốn làm.

Biết thắng mà chiến, không tính cường giả.

Biết rõ bại mà thẳng tiến không lùi, mới là anh hùng thật!

Ngay trong lúc Sở Cuồng Nhân và Vận Mệnh Chi Chủ đang trò chuyện với nhau, bên trong sông dài vận mệnh bỗng nhiên truyền đến một trận ba động kỳ dị.

Mà trong nháy mắt Sở Cuồng Nhân cũng cảm ứng được cái gì.

"Có người đang công kích mệnh cách của ta."

Sở Cuồng Nhân ánh mắt lóe lên.

Vận Mệnh Chi Chủ nhìn thoáng qua sông dài vận mệnh, ánh mắt vô cùng thâm thúy: “A, hóa ra là hắn, cũng đã đến lúc nên chấm dứt gút mắc của hắn và vận mệnh rồi, ngươi đi đi."

"Ừm."

Sở Cuồng Nhân gật gật đầu, bóng người lập tức lóe lên, lập tức biến mất tại chỗ.

Mà sau khi hắn đi, toà nhà gỗ nhỏ đứng sừng sững ở bên trong sông dài vận mệnh cũng chậm rãi biến mất không thấy gì nữa.

……

Bên trong sông dài vận mệnh.

Nghịch Thần dùng bí pháp nào đó tìm được mệnh cách của Sở Cuồng Nhân, hắn đưa tay thôi động Nghịch Mệnh Quyết, công kích mệnh cách đó. Nhưng lần công kích thứ nhất, mệnh cách đó lông tóc không tổn hao gì. Không chỉ có như thế, từ bên trong mệnh cách đó còn tuôn ra một cỗ sức mạnh vô cùng đáng sợ, sau đó khiến cho hắn bị phản chấn bay ngược ra ngoài.

"Lực lượng thật là mạnh mẽ, mệnh cách này không khỏi cũng quá quỷ dị đi chứ, dù cho là Vận Mệnh Chi Chủ ngày xưa cũng không có mệnh cách quỷ dị như vậy."

Nghịch Thần lông mi cau lại.

Làm tồn tại đối nghịch với vận mệnh, từng ấy năm trôi qua, hắn nhìn thấy mệnh cách của vô số sinh linh. Tuy nói là Nghịch Mệnh nhưng ở phương diện tu hành Vận Mệnh Chi Đạo, hắn đoán chừng cũng gần bằng với Vận Mệnh Chi Chủ.

Nhưng cho dù là như vậy, khi hắn đối mặt với cỗ lực lượng khó hiểu ẩn giấu bên trong mệnh cách của Sở Cuồng Nhân thì vẫn cảm nhận được một tia tim đập nhanh.

"Rốt cuộc thì đó là cái gì?"

"Từ xưa đến nay, đoán chừng cũng chỉ có mệnh cách của Thần Hoàng có thể khiến cho ta cảm thấy tim đập nhanh như vậy, Sở Cuồng Nhân này hẳn là có thể tranh phong với Thần Hoàng thật sao?"

Nghịch Thần âm thầm nghĩ như vậy.

Nhưng Nghịch Mệnh Quyết của hắn đã tu hành đến viên mãn, lại hao hết thiên tân vạn khổ tìm được mệnh cách của Sở Cuồng Nhân, há sẽ dễ dàng buông tha như vậy.

"Để ngươi chứng kiến được sức mạnh cao nhất của Nghịch Mệnh Quyết đi!"

Nghịch Thần gầm nhẹ một tiếng. Chỉ thấy hắn nhún người nhảy lên, từng đạo Nghịch Mệnh chi lực vờn quanh xoay quanh quanh người hắn.

Nghịch Mệnh chi lực như sao.

Trong chớp mắt tạo thành Nghịch Mệnh tinh không khắp nơi óng ánh, tản ra khí tức vô cùng mênh mông đánh thẳng tới mệnh cách của Sở Cuồng Nhân, oanh kích mà đi.

Lực lượng này, là chuyên môn dùng để đối phó vận mệnh.

Chỉ có một tia khí tức tiết ra ngoài cũng đã khiến cho mệnh cách xung quanh liên tiếp vỡ vụn, vô cùng doạ người. Mà mục tiêu bị trực tiếp nhằm vào là mệnh cách của Sở Cuồng Nhân thì cũng run rẩy lên.

Bên trong mệnh cách, một cỗ ý chí không hiểu sắp bộc phát ra.

Nhưng ngay lúc này.

Nơi xa, một đạo Vận Mệnh Thần Quang lôi cuốn Vận Mệnh Chi Lực cuồn cuộn quét sạch mà ra!

Oanh! !

Vận Mệnh Chi Lực, Nghịch Mệnh chi lực ầm vang đụng chạm, toàn bộ sông dài vận mệnh đều phát ra một trận oanh minh.

Không ít cường giả đỉnh cao đều có cảm ứng. Bọn họ tâm thần lưu chuyển, bắt đầu thôi diễn, mơ hồ trong đó, bọn họ thấy được trận chiến kinh thiên diễn ra ở trong sông dài vận mệnh.

"Là Nghịch Thần, hắn đang đối phó mệnh cách của Sở Cuồng Nhân."

"Hắn lại ẩn giấu thủ đoạn như vậy."

"Hắn có thể thành công sao?"

Đám người vô cùng ngạc nhiên nhìn một màn này.

Bên trong sông dài vận mệnh.

Sở Cuồng Nhân từ cuối vận mệnh trường hà chậm rãi đi ra, quanh thân có vận mệnh tiên huy lưu chuyển, sáng chói chói mắt.

Phất tay áo một cái.

Một cỗ huyền ảo Vận Mệnh Chi Lực khuếch tán mà ra, trong chớp mắt sau đó, bình phục toàn bộ dao động khuấy động mệnh cách xung quanh mình.

Nghịch Thần nhìn ra được, tạo nghệ ở phương diện Vận Mệnh Chi Đạo của đối phương càng mạnh mẽ hơn.

Bây giờ đã không hề yếu hơn Vận Mệnh Chi Chủ ngày xưa một chút nào.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi rốt cuộc đã đến."

Nghịch Thần cũng không kinh ngạc khi thấy đối phương đến, dù sao, hắn công kích mệnh cách của đối phương, đối phương thân là

Vận Mệnh Chi Chủ, nếu như không có phát giác chút nào mới là gặp quỷ đâu.

"Nhiều lần khiêu khích vận mệnh, như vậy \hôm nay, vận mệnh ban thưởng ngươi... phán quyết!"

Sở Cuồng Nhân đưa tay một cái, một lượng lớn vận mệnh quyền năng tuôn ra, tất cả đều kết hợp với lực lượng của sông dài vận mệnh, hóa thành một cái Vận Mệnh Chi Môn khổng lồ, trực tiếp trấn áp mà ra!

Một kích này, tại ngoại giới cũng đủ để diệt sát Chúa Tể. Chớ nói chi là trong bên trong sông dài vận mệnh lấy mệnh vận làm chủ đạo này.

"Nghịch Mệnh Quyết, Phá Thiên Mệnh Chi Trảm!"

Lúc này, Nghịch Thần đưa tay một trảo trong hư không, Nghịch Mệnh chi lực vô cùng cường đại hội tụ tạo thành một thanh trường nhận khổng lồ trên không trung chém ra!

Oanh! !

Một đao đó giống như chặt đứt vạn linh chi vận mệnh!

Chỉ trong khoảnh khắc đã xé Vận Mệnh Chi Môn khổng lồ đó thành hai nửa.

Một màn này khiến cho vô số cường giả vì đó kinh ngạc.

"Cái gì, Nghịch Thần lực lượng đã cường đại đến trình độ này hay sao, ngay cả Vận Mệnh Chi Môn của Vận Mệnh Chi Chủ mà cũng có thể chém rụng! !"

"Chậc chậc, hắn đã mạnh mẽ hơn trước đây nhiều!"

Nghịch Thần cười ha ha một tiếng, hăng hái lên tiếng nói ra: “Sở Cuồng Nhân, không phải chỉ có ngươi mới có tiến bộ, bây giờ ta đã mạnh hơn ngươi rồi! !”

Chương 2496 - Nghịch Thần vẫn lạc, đóng

vai Nghịch Thần, khởi xướng tổng tiến công

"Hiện tại ta mạnh hơn ngươi a!"

Nghịch Thần nhìn Sở Cuồng Nhân, hăng hái, Nghịch Mệnh chi lực như vô biên biển cả, sôi trào mãnh liệt, vô cùng kinh khủng.

Mà đối mặt cỗ lực lượng này, Sở Cuồng Nhân vẻ mặt lạnh nhạt, trong mắt lộ ra dị sắc: “Thú vị, Nghịch Mệnh chi lực thuế biến sao? Vậy để ta thử lực lượng này một chút đi."

Nói xong. Hắn phóng tới Nghịch Thần. Kiếm chỉ ngưng tụ, Vận Mệnh Chi Lực phun trào.

Nghịch Thần cũng không sợ chút nào, Nghịch Mệnh chi lực vận chuyển, cũng công kích Sở Cuồng Nhân.

Hai cỗ lực lượng cùng một nhịp thở với vận mệnh va chạm, dẫn động sông dài vận mệnh vì thế mà chấn động, vô tận thần quang chiếu rọi, vạn linh mệnh cách, vì thế mà chấn động.

Một chút cường giả đỉnh cao là nhịn không được bắt đầu lo lắng. Hai người này chiến đấu, nếu tổn thương đến mệnh cách của mình, vậy phải làm thế nào cho phải a?

Mà Sở Cuồng Nhân tựa hồ cũng có chỗ suy tính. Tay nắm huyễn ảo pháp quyết, lấy mệnh cách tự thân làm lồng giam, hóa thành một cái cự đại kết giới, bao phủ hai người hắn và Nghịch Thần.

Có mệnh cách của hắn ngăn cản, hắn đánh với Nghịch Thần một trận, lực lượng sinh ra rất khó tạo thành ảnh hưởng cho mệnh cách của những sinh linh khác.

Nhưng hành động này của hắn lại làm cho Nghịch Thần chế giễu.

"Dối trá nhân nghĩa, đây là nhược điểm của nhân tộc các ngươi a!"

"Sở Cuồng Nhân, lấy mệnh cách tự thân làm kết giới, hao tổn tự thân lực lượng, chú ý đầu chú ý đuôi, ngươi sao là đối thủ của ta đâu? !"

Nghịch Thần cười lạnh một tiếng, thôi động Nghịch Mệnh chi lực, bị lực lượng của hắn trùng kích vào, kết giới do mệnh cách Sở Cuồng Nhân hình thành rụng động kịch liệt.

Mà lần xung kích này, sẽ tạo thành ảnh hưởng cho Sở Cuồng Nhân. Vô số cường giả thấy thế, không khỏi có chút kính nể.

"Hay cho một Sở Cuồng Nhân, lại có thể làm đến bước này."

"Phần ý chí này, phần khí phách này, đã không thua Nhân Tổ lấy tính mạng mình làm đại giá phong ấn Thần Hoàng ngày xưa."

"Đúng vậy a..."

Có người kính nể, mà cũng có người mừng rỡ. Ví dụ như là mấy vị nguyên sơ nguyên sơ thần quốc, thấy cảnh này, giống như thấy được hi vọng đánh bại Sở Cuồng Nhân.

"Nghịch Thần, ngươi cũng đừng để cho chúng ta thất vọng a."

Thần Hoàng Tử nỉ non.

Bên trong sông dài vận mệnh.

Sở Cuồng Nhân đánh với Nghịch Thần một trận, hừng hực khí thế.

Nghịch Mệnh chi lực và Vận Mệnh Chi Lực xung kích, vô cùng cường hoành, khiến cho mệnh cách kết giới của Sở Cuồng Nhân liên tiếp rung chuyển, hắn cũng dần bị Nghịch Thần chế trụ!

Chuyện này khiến rất nhiều người nhịn không được kinh ngạc.

"Vô địch Sở Cuồng Nhân lại bị áp chế, Nghịch Thần đã cường đại đến trình độ này sao?"

"Nghịch Thần lực lượng, giống như là chuyên dùng để đối phó Vận Mệnh Chi Lực."

"Nhưng Sở Cuồng Nhân ngoại trừ Vận Mệnh Chi Lực ra, hẳn là còn có lực lượng khác mới đúng a."

"Hắn đang bảo vệ vạn linh mệnh cách, bảo vệ sông dài vận mệnh không bị chiến đấu ảnh hưởng, cho nên hắn chỉ có thể dùng Vận Mệnh Chi Lực chiến đấu."

"Trùng điệp hạn chế, thử hỏi Sở Cuồng Nhân như thế nào có thể phát huy ra toàn lực đâu?"

Oanh!

Nương theo một tiếng oanh minh, Sở Cuồng Nhân rút lui mà ra, đâm vào mệnh cách kết giới.

Mà Nghịch Thần thét dài một tiếng, Nghịch Mệnh chi lực thôi động đến cực hạn.

"Hôm nay, ta phải hoàn thành mong muốn suốt đời, triệt để đánh bại vận mệnh! !"

"Sở Cuồng Nhân, tiếp sức mạnh cao nhất của Nghịch Mệnh Quyết của ta... Nghịch Thần Phá Mệnh, mệnh ta do ta! !"

Nghịch Thần giơ cao bàn tay, vô tận Nghịch Mệnh chi lực hóa thành một thanh trường kích khổng lồ phóng lên tận trời, đúng là trực tiếp xé rách kết giới Sở Cuồng Nhân lấy mệnh cách bày ra.

Một kích rơi xuống, thiên địa rúng động.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, ánh mắt lóe lên: “Vận Mệnh Chi Môn!"

Hắn lại thi triển Vận Mệnh Chi Môn lần nữa. Cửa lớn đánh thẳng tới trường kích, cả hai va chạm, bộc phát ra vô tận Vận Mệnh Thần Quang, quang mang loá mắt, đúng là ngăn cách rất nhiều cường giả nhìn trộm.

Cường giả dưới Chúa Tể, ý thức lập tức bị đánh ra sông dài vận mệnh. Quang mang này, tràn ngập trong kết giới mệnh cách của Sở Cuồng Nhân, giống như một cái quang cầu cự đại. Mà ở trong đó, pháp tắc và khởi nguyên kinh thiên động địa kích động.

"Sở Cuồng Nhân, chết đi! !"

Nghịch Thần rống giận, trường kích to lớn bộc phát ra lực lượng càng thêm mạnh mẽ, khiến cho Vận Mệnh Chi Môn nổ tung từng khúc.

"Chết? Vận mệnh đã sắp xếp xong kiểu chết cho ngươi."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói. Hắn tâm niệm vừa động, chỉ thấy Vận Mệnh Chi Môn sắp vỡ vụn chậm rãi mở ra! Một cỗ Vận Mệnh Chi Lực trước nay chưa từng có tạo thành dòng lũ từ trong đó xung kích mà ra, trường kích to lớn oanh một tiếng trực tiếp sụp đổ.

Nghịch Thần bị dòng lũ xung kích, bị đánh bay ra ngoài, máu tươi cuồng thổ.

Đúng là bị một chiêu trọng thương!

"Cỗ lực lượng này, ngươi đã đột phá đến Chúa Tể Cảnh! ! Không chỉ có như thế, ngươi còn kết hợp cỗ lực lượng này và vận mệnh quyền năng trong Vận Mệnh Thần Điện lại với nhau!"

Nghịch Thần quá sợ hãi.

Sở Cuồng Nhân trong lúc đối chiến với hắn, một mực ẩn giấu thực lực.

Tại sao?

Tại sao đối phương phải làm như vậy?

Tựa hồ là nhìn ra Nghịch Thần nghi hoặc, Sở Cuồng Nhân khóe miệng hơi vểnh, trong nháy mắt, bóng người bắt đầu biến hóa, đúng là hóa thành dáng vẻ của Nghịch Thần.

Tha Hóa, Nghịch Thần!

Nghịch Thần con ngươi co rụt lại, tựa hồ đoán được ý đồ của Sở Cuồng Nhân, vừa kinh vừa sợ: “Ngươi muốn dùng thân phận của ta lẫn vào nguyên sơ thần quốc, khốn kiếp, ta sẽ không để cho ngươi thành công! !"

Hắn rống giận muốn ngăn cản Sở Cuồng Nhân. Nhưng lại thấy đối phương đưa tay thôi động Nghịch Mệnh chi lực, đúng là sức mạnh cao nhất của Nghịch Mệnh Quyết, trường kích to lớn đánh xuống, trong khoảnh khắc chém Nghịch Thần thành hai nửa.

Nghịch Thần, chết dưới Nghịch Mệnh chi lực!

Cả đời hắn đều dùng Nghịch Mệnh chi lực đối nghịch vận mệnh, lại không ngờ được là mình không phải chết trong tay vận mệnh mà là chết dưới Nghịch Mệnh chi lực mình đắc ý nhất.

Không.

Đây là kiểu chết Vận Mệnh Chi Chủ Sở Cuồng Nhân vì hắn an bài. Nghiêm chỉnh mà nói, hắn chết trong tay vận mệnh.

Mà sau khi Nghịch Thần chết, chỉ thấy kết giới Sở Cuồng Nhân lấy tự thân mệnh cách tạo dựng mà thành cũng ầm vang nổ tung.

Vô tận thần quang chiếu rọi.

Tất cả cường giả cũng nhịn không được nhìn lại. Chỉ thấy bên trong sông dài vận mệnh, một bóng người đứng lơ lửng trên không, quanh thân Nghịch Mệnh chi lực tươi sáng như tinh thần.

Chính là Sở Cuồng Nhân giả làm Nghịch Thần!

Đám người thấy cảnh này, muốn tìm được bóng dáng Sở Cuồng Nhân, nhưng không thấy mảy may tung tích, mệnh cách của đối phương cũng hoàn toàn không nhìn thấy.

Đám người nghi hoặc.

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, cao giọng nói ra: "Từ nay về sau, thế gian không còn vận mệnh, chỉ có Nghịch Thần! !"

Lời vừa nói ra, một mảnh xôn xao.

"Sở Cuồng Nhân... vẫn lạc? !"

"Cái này, cái này sao có thể như vậy được? Vô địch Sở Cuồng Nhân, thế mà vẫn lạc! !"

"Vậy trận thần chiến này, chẳng phải là nguyên sơ thần quốc thắng?"

"Không có Sở Cuồng Nhân, Bàn Cổ Thần Quốc làm sao chống lại nguyên sơ thần quốc? Không hề nghi ngờ, trận thần chiến này, nguyên sơ thần quốc thắng."

"Xong xong, như vậy chẳng phải chư thiên sẽ bị hủy diệt..."

Trong lúc nhất thời, các đại chủng tộc thấp thỏm lo âu.

Trái lại tu sĩ nguyên sơ thần quốc vô cùng hưng phấn.

Nhất là Thần Hoàng Tử, cười ha ha nói: “Tốt, Nghịch Thần, không ngờ được là ngươi kết thúc Sở Cuồng Nhân!"

Mấy vị nguyên sơ Nguyên Sơ Chi Hỏa, cổ Phật cũng có chút ngoài ý muốn.

Thần Hoàng Tử tiếp tục nói: "Dặn dò tất cả các chiến sĩ thần quốc chuẩn bị, chúng ta phải khởi xướng tổng tiến công Bàn Cổ Thần Quốc! !"

....

Chương 2497 - Thần quốc hạch tâm, Luân Hồi Chi Vương, thiên địa trầm luân

Bên trong Bàn Cổ Thần Quốc.

Tin tức Sở Cuồng Nhân vẫn lạc truyền đến, trên dưới thần quốc một mảnh sầu vân thảm vụ, rất nhiều người đều lâm vào bi thương trước nay chưa từng có.

"Quốc chủ đã chết, trận thần chiến này, còn phải tiếp tục đánh sao?"

"Đúng vậy, không có quốc chủ dẫn dắt chúng ta, một trận chiến này, chúng ta như thế nào mới có thể thắng a."

"Ai, chúng ta nhất định phải thua."

"Ta không tin, ta không tin, nhân vật như quốc chủ sao có thể chết trong tay Nghịch Thần như vậy?"

Tất cả mọi người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, tất cả mọi người không nguyện ý tin tưởng.

Mà Cố Linh Lung, Lam Vũ và người quen của Sở Cuồng Nhân càng cảm thấy Sở Cuồng Nhân không thể vẫn lạc như vậy.

"Trước đây nhiều lần nguy cơ sinh tử, hắn đều có thể xảo diệu hóa giải, lần này, cũng không ngoại lệ."

"Phu quân không tại, ta nhất định phải chủ trì đại cục mới được, hiện tại chắc chắn bên nguyên sơ thần quốc có đại động tác, nhất định phải nhanh chuẩn bị ứng đối."

Cố Linh Lung ánh mắt lộ ra vẻ kiên định, hiệu triệu đám người, bắt đầu ứng phó đại chiến sắp đến.

Bọn người Thần Khấp Huyết, Ác Ma Chi Vương nhao nhao chuyển động. Cho dù không có Sở Cuồng Nhân, bọn họ dốc hết tâm huyết vì trận thần chiến này, bố cục nhiều năm, cũng sẽ không dễ dàng buông tha.

……

Bên trong nguyên sơ thần quốc.

Thần Hoàng Tử đang điều binh khiển tướng, chuẩn bị khởi xướng tổng tiến công Bàn Cổ Thần Quốc.

Trận chiến này, hắn mang tới mấy Cửu khanh Nguyên Sơ Chi Hỏa, cổ Phật, Tử Thần, quyết tâm hủy diệt Bàn Cổ Thần Quốc, vô cùng kiên quyết.

"Nghịch Thần, trận chiến này ngươi không tham dự sao?"

Thần Hoàng Tử nhìn về phía Nghịch Thần cười nhạt nói.

Mà Nghịch Thần lắc đầu: “Ta đánh với Sở Cuồng Nhân một trận, mặc dù thành công đánh chết hắn, nhưng thụ thương không nhẹ, trong thời gian ngắn khó mà xuất thủ."

"Ừm, đã như vậy, vậy ngươi ở lại thần quốc, nghỉ ngơi cho tốt đi."

"Được."

Nghịch Thần khẽ vuốt cằm.

Sau đó Thần Hoàng Tử dẫn theo một đám tu sĩ thần quốc, trùng trùng điệp điệp xuất phát đến Bàn Cổ Thần Quốc.

Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, khóe miệng Nghịch Thần lộ ra một nụ cười quỷ quyệt. Nghịch Thần này chính là Sở Cuồng Nhân giả.

Bây giờ, nguyên sơ thần quốc cho là hắn đã vẫn lạc, điều động phần lớn binh tướng công tới Bàn Cổ Thần Quốc, phòng vệ trong nguyên sơ thần quốc có thể nói là trống rỗng.

Đúng là thời điểm hắn đại triển thân thủ.

Hắn bóng người lóe lên, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, đi tới chỗ sâu trong thần quốc, ngoài một cái cung điện.

Căn cứ trí nhớ Nghịch Thần, bên trong thần quốc có một cái thần quốc hạch tâm, chỉ cần phá hủy thần quốc hạch tâm này, như vậy nguyên sơ thần quốc sẽ mất đi khí vận che chở.

Đối với thần quốc, sẽ là trọng thương trước nay chưa từng có.

Sở Cuồng Nhân đang muốn đi vào cung điện, nhưng lại phát hiện, bên ngoài cung điện này có một tầng bích chướng vô hình thủ hộ.

Lấy lực lượng Nghịch Thần, đúng là không cách nào phá mở.

"Nghịch Thần, ngươi tới đây làm cái gì?"

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Chỉ thấy sau lưng Sở Cuồng Nhân xuất hiện một bóng người quỷ dị từ lúc nào. Đó là một nam tử trung niên, bốn phía có lực lượng vô hình lưu chuyển, hình thành một cái không gian vòng xoáy doạ người. Trong hư không có từng vết rách mở ra lại khép kín, giống như từng đôi mắt thâm thúy. Chỉ uy áp thì đã mạnh hơn Cửu khanh như Nguyên Sơ Chi Hỏa, cổ Phật.

"Luân Hồi Chi Vương, lực lượng của ngươi khôi phục hoàn toàn chưa?"

Sở Cuồng Nhân nhìn người tới, bình tĩnh nói.

Luân Hồi Chi Vương, một trong thần quốc Cửu khanh, hắn và Tử Thần là hai đại cường giả đỉnh cao, gần với Thần Hoàng.

"Ngươi còn không có nói cho ta, ngươi đến chỗ này làm cái gì?"

"Chỉ là đến xem thần quốc vận chuyển phải chăng bình thường hay không mà thôi, không ngờ được là ngươi cũng ở nơi đây."

"Chỉ là như vậy thật sao?"

"Không phải thì ngươi cho là như thế nào?"

Sở Cuồng Nhân xùy cười một tiếng, lập tức quay người rời khỏi.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, trong mắt Luân Hồi Chi Vương lộ ra dị sắc: “Nghịch Thần, hình như có điểm gì là lạ..."

......

Sở Cuồng Nhân trở lại Nghịch Thần trụ sở, rơi vào trầm tư.

Bích chưởng thủ hộ bên ngoài thần quốc hạch tâm, muốn đột phá không phải một chuyện đơn giản, nhưng từ trong trí nhớ Nghịch Thần, Thần Hoàng Tử xuất nhập trong đó lại không trở ngại chút nào.

Chẳng lẽ nói, Thần Hoàng Tử không bị ảnh hưởng?

n, điểm này cũng không phải một việc khó, hắn có thể Tha Hóa Nghịch Thần, tự nhiên cũng có thể Tha Hóa Thần Hoàng Tử.

Nhưng Thần Hoàng Tử là cường giả đứng đầu chư thiên.

Nếu như trên đời xuất hiện một "mình" khác, chắc chắn hắn sẽ có phát giác, cũng phản ứng được.

"Xem ra chỉ có thể chờ một thời gian, chờ Thần Hoàng Tử hãm sâu chiến trường, đến lúc đó dù cho là hắn kịp phản ứng cũng không thể kịp thời trở về."

"Trừ ra, Luân Hồi Chi Vương cũng là một phiền toái."

Luân Hồi Chi Vương, cường giả đỉnh cao gần với Thần Hoàng. Nếu như Sở Cuồng Nhân toàn lực ra tay, muốn đánh bại đối phương cũng không phải việc khó, nhưng muốn giết đối phương lại có độ khó nhất định, phải chuẩn bị một chút mới được.

Hắn suy tư một hồi lâu, nội tâm dần dần có phương án.

Sau mấy tháng.

Sở Cuồng Nhân cảm ứng được nơi xa hai đại thần quốc ở vào trạng thái giằng co, xem chừng không sai biệt lắm có thể động thủ.

Hắn tìm tới Luân Hồi Chi Vương.

"Nói thật, ta và ngươi quen biết lâu như vậy, còn chưa hề giao thủ, không bằng hôm nay thử một lần như thế nào?"

"A, xem ra ngươi Nghịch Mệnh Quyết viên mãn, cho ngươi lòng tin rất lớn a, đều có gan khiêu chiến ta."

Luân Hồi Chi Vương khẽ cười một tiếng.

Trước đây, Nghịch Thần tự biết không phải là đối thủ của Luân Hồi Chi Vương, sẽ không ra tay với hắn.

"Không thử một chút thì sao biết được."

"Ngươi không phải có thương tích trong người sao?"

"Tuy là có tổn thương, nhưng trong thời gian nhất định vẫn có thể động thủ."

Sở Cuồng Nhân nói, lập tức không nói hai lời, đưa tay công tới Luân Hồi Chi Vương, vừa ra tay chính là Nghịch Mệnh chi chiêu cường đại nhất.

"Nghịch Mệnh Quyết, mệnh ta do ta!"

Oanh!

Nghịch Mệnh chi lực bàng bạc phóng lên tận trời, hóa thành một thanh trường kích khổng lồ, ầm vang chém xuống Luân Hồi Chi Vương!

Một kích này, vô cùng kinh khủng.

Khiến cho sắc mặt Luân Hồi Chi Vương cũng nhịn không được biến đổi, nói đùa cái gì, cái này gọi là có thương tích trong người? Luân Hồi Chi Vương lập tức thôi động Khởi Nguyên chi lực, hóa thành một vòng xoáy khổng lồ trước mặt, khó khăn lắm mới ngăn lại một kích này. Nhưng bởi vì vội vàng tiếp chiêu, vẫn bị đánh bay ra ngoài.

"Nghịch Thần, ngươi không có thương tổn, tại sao ngươi không đi tham dự thần quốc chi chiến?"

Luân Hồi Chi Vương càng nghĩ càng thấy không đúng.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không giải thích rõ cho hắn biết, Nghịch Mệnh chi lực thôi động đến cực hạn, đủ loại cực chiêu của Nghịch Thần, trong tay hắn vận dụng lô hỏa thuần thanh.

Nghịch Mệnh chi lực vốn là cùng một nhịp thở với vận mệnh. Sở Cuồng Nhân thân là vận mệnh Chúa Tể, tăng thêm Tha Hóa Nghịch Thần, chưởng khống cỗ lực lượng này đã không thua chân chính Nghịch Thần.

Oanh, oanh!

Nghịch Mệnh chi lực bay múa, đánh cho toàn bộ nguyên sơ thần quốc vì thế mà chấn động.

Sở Cuồng Nhân chiêu chiêu là sát chiêu, thẳng bức Luân Hồi Chi Vương mà đi.

"Khốn kiếp! !"

Luân Hồi Chi Vương bị đánh ra hỏa khí, ánh mắt run lên, Luân Hồi Khởi Nguyên chi lực thôi động đến cực hạn: “Lục Đạo Luân Hồi, Thiên Địa Trầm Luân! !"

Vô tận Luân Hồi Khởi Nguyên chi lực xen lẫn trong hư không, trong chớp mắt, đất trời bốn phía hình thành một cái lĩnh vực.

Trong cái lĩnh vực này, Luân Hồi chi lực như đao, bốn phía bay múa. Mà các loại huyễn tượng mọc thành bụi, nhiễu loạn tâm thần. Lĩnh vực này vô cùng cường đại, Chúa Tể bình thường rơi vào bên trong lĩnh vực này, chỉ có thể mặc cho Luân Hồi Chi Vương làm thịt.

....

Chương 2498 - Đối Chiến Luân Hồi chi vương, Kiếm Đỉnh tề xuất, khuất nhục Luân Hồi

Lục Đạo Luân Hồi, Thiên Địa Trầm Luân. Luân Hồi Chi Vương bộc phát ra cực chiêu. Lĩnh vực xuất hiện, hoàn toàn bao phủ Sở Cuồng Nhân ở bên trong, Luân Hồi chi lực giống như vô số như lưỡi đao, kích bắn tới chỗ hắn.

Uy lực bá đạo tuyệt luân, vô cùng kinh người.

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, Nghịch Mệnh chi lực thôi động đến cực hạn.

Phanh, phanh, phanh...

Cực hạn va chạm, Sở Cuồng Nhân liên tiếp bị đánh lui. Thực lực Nghịch Thần so với Luân Hồi Chi Vương, kém hơn không ít.

"Nghịch Thần, ngươi điên rồi sao?"

Trong mắt Luân Hồi Chi Vương dẫn theo phẫn nộ, Luân Hồi chi lực tứ ngược, bốn phía hư không liên tiếp bị xé nứt, giống như vô số đôi mắt đang trừng mắt nhìn Sở Cuồng Nhân.

Hắn cảm thấy có chút quái dị. Nghịch Thần triển lộ ra thực lực, hoàn toàn không giống như là có thương tích trong người, nhưng hắn lại không đi tham dự thần quốc chi chiến.

Còn có, đột nhiên khiêu chiến mình. Trước đó còn lén lén lút lút đi thần quốc hạch tâm...

Tất cả đều khiến cho trong lòng hắn sinh nghi nghi ngờ.

Nhưng trong lúc hắn suy nghĩ.

Sở Cuồng Nhân lại xuất thủ lần nữa. Hắn kiếm chỉ ngưng tụ, uy áp không có gì sánh kịp khuếch tán ra, trên người tán phát ra vô tận tiên huy, một kích này, là kiếm khí! !

Là kiếm khí không có gì sánh kịp.

Kiếm khí xé rách ngàn vạn Luân Hồi chi lực tạo thành lưỡi đao, thẳng bức Luân Hồi Chi Vương, kiếm áp kinh khủng trực tiếp khiến cho sắc mặt hắn đại biến.

"Lực lượng này, không, ngươi không phải Nghịch Thần!"

Oanh!

Luân Hồi Chi Vương rút lui mấy chục bước. Đập vào mi mắt, không còn là Nghịch Thần. Mà là thanh niên thân mặc áo trắng, quanh thân tiên huy quanh quẩn, ba ngàn đại đạo pháp tắc vờn quanh như sao, uy áp mạnh khiến chư thiên vì đó chấn động.

Chính là chân thân của Sở Cuồng Nhân.

"Quả nhiên là ngươi!"

Luân Hồi Chi Vương con ngươi co rụt lại, lập tức thôi động Luân Hồi chi lực bốn phía, trực tiếp hóa thành sáu cái vòng xoáy khổng lồ, đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Cỗ lực lượng này hết sức kinh người.

Đạo đạo Luân Hồi Khởi Nguyên chi lực lưu chuyển trong đó, làm cho người không rét mà run.

Thân thể giống như muốn bị kéo vào vô tận luân hồi.

"Phá cho ta!"

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, kiếm hai mươi sáu ứng biến mà ra. Kiếm khí tứ ngược, lại mở luân hồi, tái tạo thiên địa.

Bị lực lượng này xung kích, Luân Hồi chi lực sôi trào quanh thân Luân Hồi Chi Vương nhao nhao nổ tung, cả người không khỏi thổ huyết bay ngược mà ra.

"Không hổ là Sở Cuồng Nhân."

Luân Hồi Chi Vương gầm nhẹ một tiếng, lập tức lấy ra một cái cự đại luân bàn. Cái luân bàn này, phía trên tuyên khắc vô tận phù văn huyền ảo. Phía trên có Thiên, Nhân, Tu La, Súc Sinh, Quỷ Đói, Địa Ngục lưu chuyển, chính là khởi nguyên chí bảo của Luân Hồi Chi Vương.

Lục Đạo Luân Hồi Bàn!

Vật này vừa ra, Luân Hồi chi lực bốn phía tăng lên, giống như vô biên biển cả trùng trùng điệp điệp, đánh thẳng tới nghiền ép Sở Cuồng Nhân.

Ở trong đó còn bao gồm ngàn vạn dị tượng trong lục đạo.

Như đạo trời sáng tỏ, nhân đạo huy hoàng, tu la đạo vô biên sát khí...

"A, đến hay lắm."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Kiếm ý phóng lên tận trời, ngăn cách Lục Đạo Luân Hồi bốn phía ăn mòn.

"Kiếm hai mươi sáu, đổi, Chư Đạo Pháp Kiếm!"

Một kiếm chém ra, ba ngàn đại đạo pháp tắc ẩn chứa trong đó.

Luân Hồi chi lực xung quanh bị kiếm khí nhao nhao xé rách, cổ kim kiếm ý hóa thành một thanh thiên kiếm khổng lồ, thẳng tắp đâm tới Luân Hồi Chi Vương.

"Muốn giết ta, nằm mơ!"

Luân Hồi Chi Vương hừ lạnh một tiếng. Sau lưng hắn, Lục Đạo Luân Hồi Bàn tản ra vô tận thần quang, ngăn cản kiếm khí, khởi nguyên chí bảo chi uy, đánh nát Chư Đạo Pháp Kiếm.

"Sở Cuồng Nhân, Nghịch Thần không thể giết chết ngươi, hôm nay, ta muốn ngươi chết ở đây! !" Luân Hồi Chi Vương ánh mắt tràn đầy sát ý.

Hắn vận chuyển Luân Hồi chi lực tới cực hạn.

Đất trời bốn phía biến hóa.

Kéo Sở Cuồng Nhân vào thế giới hoàn toàn u ám, giống như đất chết. Mà bên trong vùng thế giới này có vô số sinh linh bồi hồi chẳng có mục đích, ánh mắt của bọn họ trống trơn, chết lặng đến giống như như tượng gỗ.

Bọn họ đều là ức vạn sinh linh giãy dụa trong luân hồi.

"Luân Hồi Kiếp, Sinh Linh Đồ Thán!"

Luân Hồi Chi Vương khẽ quát một tiếng.

Lập tức, chỉ thấy ức vạn sinh linh bị vây ở trong luân hồi, không thể tự kềm chế đều bị tác động, bay nhào tới Sở Cuồng Nhân.

Ức vạn sinh linh, cho dù tu vi không cao nhưng số lượng nhiều, cũng cực kỳ đáng sợ, mấu chốt nhất là những sinh linh này đều là hung hãn không sợ chết!

Hoặc là nói.

Bọn họ vốn là tử linh giãy dụa trong luân hồi! Chết, đối với bọn họ, có lẽ là sự giải thoát.

"Điều khiển vong linh, thủ đoạn của ngươi khiến cho người chán ghét."

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Quanh người hắn có kiếm ý lưu chuyển, hóa thành từng đạo kiếm ý bích chướng, ngăn cách xung kích của ngàn vạn tử linh bên ngoài.

Nhưng cũng không thể duy trì bao lâu, bi tử linh đếm mãi không hết xung kích, kiếm ý bích chướng của hắn đang từ từ bị tan rã.

"Sở Cuồng Nhân, trong vô biên vô tận tử linh chi hải, ngươi có thể kiên trì được bao lâu đâu?" Luân Hồi Chi Vương cười lạnh nói.

"Giết ngươi là được."

"Ha ha, muốn giết ta? Ta có Lục Đạo Luân Hồi Bàn hộ thân, trong chư thiên này ngoại trừ Thần Hoàng, còn có ai có thể giết ta? !"

Luân Hồi Chi Vương cười ha ha một tiếng.

Lục Đạo Luân Hồi Bàn, đây là chí bảo đản sinh trong luân hồi khởi nguyên, vật này có thể công có thể phòng, nhất là phòng ngự cử thế vô song.

Sở Cuồng Nhân nghe được hắn nói như vậy, khẽ cười một tiếng. Sau đó, trên người hắn bộc phát ra một cỗ khởi nguyên ba động kì lạ. Đóa đóa kim liên vờn quanh quanh người hắn. Một tôn kim hoàng sắc cự đỉnh từ trong cơ thể hắn lướt đi.

Chính là, Vạn Vật Tạo Hóa Đỉnh!

Đỉnh này vừa xuất hiện, tử linh bốn phía bị dao động tạo hóa cường hoành, nhao nhao tiêu tán giống như mây khói, trong chớp mắt, ức vạn tử linh, quét sạch sành sanh!

"Vạn Vật Tạo Hóa Đỉnh!"

Luân Hồi Chi Vương nhìn Tạo Hóa Đỉnh đột nhiên xuất hiện, con ngươi co rụt lại.

"Ngươi cho rằng, chỉ có ngươi mới có khởi nguyên chí bảo sao?"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói, hắn đưa tay một trảo trong hư không, một thanh thủy tinh trường kiếm đã bị hắn nắm trong tay, chính là Côn Ngô!

Kiếm và đỉnh tề xuất.

Thời khắc này, khí tức Sở Cuồng Nhân siêu việt cực hạn. Đạt tới tình trạng không có gì sánh kịp. Mơ hồ trong đó, Luân Hồi Chi Vương thấy được cái bóng Nhân Tổ từ trên người của đối phương, không khỏi nuốt nước bọt một cái, trong lòng rung động.

"Đáng chết!"

"Là ta đánh giá thấp ngươi."

Luân Hồi Chi Vương đã sinh lòng thoái ý.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không có cho hắn cơ hội này, tâm niệm vừa động, Tạo Hóa Đỉnh ẩn chứa vô tận tạo hóa thần uy, đập tới đối phương.

Oanh!

Lục Đạo Luân Hồi Bàn trước mặt Luân Hồi Chi Vương oanh một chút, bị nện đến thần quang ảm đạm, Luân Hồi chi lực trên đó trở nên hỗn loạn. Tạo Hóa Đỉnh, đó là một kiện khởi nguyên chí bảo vô cùng cường đại. Trong chư thiên này, chí bảo có thể so với Tạo Hóa Đỉnh, lác đác không có mấy.

Lục Đạo Luân Hồi Bàn của Luân Hồi Chi Vương cũng là khởi nguyên chí bảo đỉnh tiêm, nhưng so với Vạn Vật Tạo Hóa Đỉnh thì hơi kém một chút.

Lục Đạo Luân Hồi Bàn bị trọng kích, Luân Hồi Chi Vương bay ngược mà ra.

Nhưng công kích của Sở Cuồng Nhân vẫn chưa hết. Tay hắn nắm Côn Ngô, lại chém ra một kiếm. Kiếm quang che khuất bầu trời, rộng lớn vô cùng. Một kiếm này, lại oanh lên Lục Đạo Luân Hồi Bàn một lần nữa.

Bị phản chấn, Luân Hồi Chi Vương trực tiếp phun ra một ngụm máu.

"Đáng chết, rút lui!"

Lúc này Sở Cuồng Nhân tay cầm hai đại khởi nguyên chí bảo Côn Ngô Kiếm, Tạo Hóa Đỉnh, Luân Hồi Chi Vương mặc dù mạnh nhưng cũng khó có thể tranh phong.

Hắn bóng người lóe lên, muốn rời khỏi.

Nhưng đột nhiên, trong hư không sinh ra từng nét bùa chú cấm chế.

Đúng là hóa thành một cái trận pháp kết giới cự đại!

Chương 2499 - Luân Hồi Chi Vương vẫn lạc, hấp thu nguyên sơ thần quốc hạch tâm, sĩ khí đại chấn

"Đây chính là một cái bẫy!"

Luân Hồi Chi Vương con ngươi đột nhiên co rụt lại. Hôm nay Sở Cuồng Nhân tìm tới mình, đã sớm bố trí xong hết thảy.

Hôm nay, hắn quyết tâm giết mình!

"Khốn kiếp!"

"Lẽ nào coi ta dễ khi dễ hay sao? !"

Luân Hồi Chi Vương hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe ra căm giận ngút trời. Hắn thôi động Luân Hồi chi lực đến cực hạn, Lục Đạo Luân Hồi Bàn tản ra đạo đạo tiên huy, oanh một cái, đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Một kích này, hắn đã dùng hết toàn lực. Một kích này, thậm chí đủ để vỡ nát cả một đại đạo.

Nhưng Sở Cuồng Nhân không tránh không né, Tạo Hóa Đỉnh cũng theo đó tế ra.

Luân Hồi Bàn, Tạo Hóa Đỉnh.

Hai đại khởi nguyên chí bảo ầm vang va chạm, trong nháy mắt, bộc phát ra ức vạn đạo tiên huy thần quang, toàn bộ nguyên sơ thần quốc đều bởi vì cú va chạm này mà rung chuyển.

Lực lượng kinh khủng doạ người, trực tiếp đánh nát vùng thế giới này.

Răng rắc, răng rắc...

Trong cực điểm va chạm. Đột nhiên có tiếng một vật gì đó vỡ vụn vang lên.

Nhìn kỹ.

Đúng là Lục Đạo Luân Hồi Bàn va vào Tạo Hóa Đỉnh, xuất hiện từng vết rách, một màn này khiến cho Luân Hồi Chi Vương mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

"Không được! !"

Hắn muốn thu hồi Luân Hồi Bàn.

Nhưng đã chậm.

Sở Cuồng Nhân tâm niệm vừa động, Côn Ngô Kiếm cũng theo đó xông ra ngoài. Kiếm và đỉnh, cả hai hợp nhất, lực lượng vô cùng mạnh mẽ bộc phát, Lục Đạo Luân Hồi Bàn ứng thanh mà bạo, xung kích kinh khủng khuếch tán mà ra.

Trận pháp kết giới Sở Cuồng Nhân bày ra, trực tiếp nổ tung. Toàn bộ nguyên sơ thần quốc lâm vào rung chuyển kịch liệt.

Không ít tu sĩ lưu thủ thần quốc vọt ra.

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

"Lực lượng kinh người như vậy, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Đám người mờ mịt không hiểu. Cũng có tu sĩ chạy tới nơi phát ra lực lượng xem xét.

Mà Sở Cuồng Nhân và Luân Hồi Chi Vương chiến đấu, cũng tiến vào giai đoạn sau cùng. Theo Lục Đạo Luân Hồi Bàn bị hủy, Luân Hồi Chi Vương nhận lấy trọng thương trước nay chưa từng có, thổ huyết tại chỗ, sắc mặt xoát một cái, trở nên trắng bệch.

Sở Cuồng Nhân thừa thắng xông lên, Kiếm Đỉnh tề xuất.

"Chư Đạo Pháp Kiếm!"

Nương theo một kiếm quán xuyên ngực Luân Hồi Chi Vương, đỉnh tiêm nguyên sơ tu vi gần với Thần Hoàng, đại đạo trong cơ thể nổ tung, trực tiếp vẫn lạc.

"Sở Cuồng Nhân, ta sẽ không chết."

"Ta sẽ ở trong luân hồi nhìn ngươi bị Thần Hoàng đánh tan như thế nào, những gì ngươi làm bây giờ đều chỉ là phí công mà thôi..."

Luân Hồi Chi Vương nói.

Mặc dù bản tôn vẫn lạc nhưng tu vi đến cảnh giới này của hắn là rất khó bị triệt để giết chết, ý thức của hắn còn tồn tại ở trong luân hồi. Chỉ là không cách nào can thiệp đến hiện thế.

"A, vậy ngươi nhìn cho kỹ đi."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói. Sau đó, trên người hắn tiên huy lấp lóe, Tha Hóa ra Luân Hồi Chi Vương.

Sưu, sưu...

Từng bóng người bay lượn mà tới.

Nhìn chiến trường cảnh hoàng tàn khắp nơi, các tu sĩ thần quốc vô cùng nghi hoặc.

"Nơi này xảy ra chuyện gì?"

Bọn họ nhìn về phía Sở Cuồng Nhân, mà Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói: "Ta và Nghịch Thần luận bàn mà thôi, không cần ngạc nhiên, rời đi đi."

Đám người nghe vậy, khóe miệng co giật một chút.

Luận bàn? Cái này gọi là luận bàn? Sắp phá hủy luôn thần quốc rồi!

Mặc dù bất mãn. Nhưng Luân Hồi Chi Vương, Nghịch Thần đều là một trong thần quốc Cửu khanh, quyền cao chức trọng, đám người cũng không thể ngỗ nghịch, chỉ muốn rời khỏi.

Sau khi bọn họ đi, Sở Cuồng Nhân tiến về hạch tâm nguyên sơ thần quốc. Nơi này có một tầng bích chướng thủ hộ. Mà Sở Cuồng

Nhân tiên huy lưu chuyển, Tha Hóa Tự Tại Pháp vận chuyển.

Lập tức. Luân Hồi Chi Vương biến mất, thay vào đó là Thần Hoàng Tử. Quanh người hắn, Thần Hoàng chi khí phun trào, thủ hộ bích chướng quang hoa lóe lên, tựa hồ nhận ra Thần Hoàng chi khí, trực tiếp mở ra một cái lỗ hổng.

Sở Cuồng Nhân bóng người lóe lên, tiến vào bên trong cung điện. Trong cung điện. Một viên kết tinh hình lăng trụ lơ lửng trên một cái tế đài. Phía trên có từng đạo kim hoàng sắc khí vận chi lực, mà khi Sở Cuồng Nhân nhìn thấy cái kết tinh này, thần quốc hạch tâm trong cơ thể hắn lại rung động, giống như một tên tham ăn thấy được tuyệt thế mỹ thực, vô cùng khát vọng.

Trong chớp nhoáng này, Sở Cuồng Nhân lòng có cảm giác. Có lẽ hắn có thể khống chế nguyên sơ thần quốc.

Hắn chậm rãi tiến lên, thôi động Thần Hoàng Tử Thần Hoàng chi khí, rơi vào thần quốc hạch tâm, bắt đầu dẫn động khí vận chi lực ẩn chứa trong đó. Trong cơ thể hắn, thần quốc hạch tâm đại biểu Bàn Cổ Thần Quốc bắt đầu bộc phát ra một cỗ hấp lực kinh người, trực tiếp thôn phệ khí vận đó.

Oanh, oanh...

Toàn bộ nguyên sơ thần quốc, oanh minh rung động.

Sở Cuồng Nhân cảm thấy vô tận khí vận chi lực như dòng lũ điên cuồng từ thần quốc hạch tâm nguyên sơ thần quốc rót vào trong cơ thể hắn. Ở trong quá trình này, kiến trúc, tu sĩ, thậm chí một ngọn cây cọng cỏ của nguyên sơ thần quốc chiếu rọi ra trong đầu của hắn...

Hắn bắt đầu nắm giữ nguyên sơ thần quốc.

……

Một bên khác.

Trên chiến trường Bàn Cổ Thần Quốc và nguyên sơ thần quốc. Chúng tu sĩ đang chém giết lẫn nhau.

Bọn người Ác Ma Chi Vương, Thần Khấp Huyết, Lam Vũ, Minh Nguyệt Vô Hạ quyết đấu với Thần Hoàng Tử và mấy nguyên sơ, đánh cho khó hoà giải. Nhưng đã mất đi Sở Cuồng Nhân, trận chiến này, Bàn Cổ Thần Quốc sĩ khí không tăng, mà phương diện chiến lực đỉnh tiêm cũng hơi có không bằng.

Kịch chiến qua đi, dần dần rơi vào hạ phong.

"Bại cho ta!"

Thần Hoàng Tử thôi động Thần Hoàng chi khí, một chưởng oanh ra.

Thần Khấp Huyết bị chấn bay ra ngoài. Không chỉ có là hắn, còn có Ác Ma Chi Vương, trong lúc giao thủ với Tử Thần, nàng rơi vào hạ phong, một cái cánh bị ngạnh sinh sinh chặt đứt.

Tu sĩ còn lại của Bàn Cổ Thần Quốc cũng tử thương vô số.

"Đã mất đi Sở Cuồng Nhân, các ngươi không chịu nổi một kích a."

Thần Hoàng Tử cười lạnh nói.

Mặc dù bây giờ bên trong Bàn Cổ Thần Quốc ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, cũng không ít cường giả đứng đầu, nhưng lại khuyết thiếu chiến lực mang tính quyết định.

Hắn thấy, bại vong đã là chuyện tất nhiên.

"Dù cho bại, chúng ta cũng sẽ không lùi bước."

Lam Vương hít sâu một hơi nói. Nàng áp chế thương thế, cưỡng ép thôi động Thôn Thiên Chi Thuật, từng đạo pháp tắc bị nàng hút vào trong cơ thể, hóa thành tự thân lực lượng, cưỡng chế giữ vững chiến lực đỉnh phong.

"Thần Hoàng Tử, hươu chết vào tay ai, cũng còn chưa biết."

Ác Ma Chi Vương quơ cốt trảo, khẽ cười một tiếng, mặc dù gãy mất một cái cánh nhưng vẫn quyến rũ động lòng người, phong hoa tuyệt đại.

Bọn người Thần Khấp Huyết, Lam Vũ, n Hồng Hoa đều vận chuyển pháp tắc trong cơ thể.

Một cỗ khí tức, liên tiếp nổ tung.

Mặc dù Bàn Cổ Thần Quốc ở thế yếu nhưng vẫn muốn tử chiến. Trong lòng mỗi người đã có giác ngộ.

"Rất tốt, đã như vậy, vậy thì để phương thiên địa này hóa thành phần mộ của các ngươi, các ngươi, cùng chết đi! !" Thần Hoàng Tử cao giọng nói.

Hắn thôi động Thần Hoàng Ấn, Thần Hoàng chi khí chiếu rọi bát phương.

Giống như thần chỉ, sắp phát động thẩm phán sau cùng.

"Thần Hoàng Quyết, Hoàng Giả Hào Thiên!"

Thần Hoàng Tử bàn tay vừa nhấc, Thần Hoàng chi khí tích súc.

Trong chốc lát, trời đất chấn động.

Nhưng khi hắn sắp bộc phát cực chiêu, lại như cảm ứng được cái gì, nhìn về phía nguyên sơ thần quốc, sắc mặt kinh nghi bất định: “Khí tức này..."

Hắn cảm ứng được một cỗ khí tức giống hắn như đúc.

Chuyện gì xảy ra?

Trên đời này có Thần Hoàng Tử thứ hai?

Không đúng.

Có người đang giả mạo hắn.

Đây là Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp của Sở Cuồng Nhân! !

"Không được! Sở Cuồng Nhân không chết!"

Trong nháy mắt Thần Hoàng Tử kịp phản ứng. Hắn dẫn người đả sinh đả tử ở chỗ này, nhưng lại bị Sở Cuồng Nhân trộm nhà!

"Đáng chết, mau trở về!"

Hắn muốn rời khỏi. Nhưng bọn người Thần Khấp Huyết nghe Thần Hoàng Tử nói như vậy lại hai mắt tỏa sáng. Mặc dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng bọn họ đều biết, bây giờ chắc chắn Sở Cuồng Nhân đang làm một chuyện cực kỳ quan trọng.

Không cần nhiều lời, bọn họ và Sở Cuồng Nhân, tự có ăn ý. Bây giờ, tuyệt không thể để bọn người Thần Hoàng Tử rời đi.

"Chiến đấu còn chưa kết thúc, các ngươi muốn đi đâu? !" Bọn người Thần Khấp Huyết phóng lên tận trời, không sợ chết đánh thẳng tới bọn người Thần Hoàng Tử.

Tu sĩ Bàn Cổ Thần Quốc sĩ khí tăng vọt.

Sở Cuồng Nhân, không chết. Chỉ cái tin này cũng đủ để cho bọn họ nhiệt huyết sôi trào.

....

Chương 2500 - Thần quốc khí vận biến hóa, lần này gặp được đối thủ thật

Nguyên sơ thần quốc và Bàn Cổ Thần Quốc còn đang kéo dài chiến đấu. Khi biết tin tức Sở Cuồng Nhân không chết, các tu sĩ Bàn Cổ Thần Quốc sĩ khí tăng nhiều, xông pha chiến đấu, không sợ hãi, chi ý thiết huyết hung hãn, khiến cho tu sĩ nguyên sơ thần quốc tim đập nhanh, sợ hãi, khí thế bị đè lại.

"Bọn gia hỏa này điên rồi sao? Không sợ chết sao?"

"Đáng chết, vừa rồi quân vương đó lại tự bạo, thật là đáng sợ."

"Sở Cuồng Nhân không chết, tin tức này khiến cho bọn họ phấn chấn đến trình độ này sao? Ngay cả chết còn không sợ, phiền toái."

"Ghê tởm, Sở Cuồng Nhân sao lại không chết? !"

Các tu sĩ nguyên sơ thần quốc sắc mặt khó coi. Mấy Cửu khanh lâm vào khổ chiến với bọn người Thần Khấp Huyết.

"Đáng chết, không biết Sở Cuồng Nhân làm cái quỷ gì ở nguyên sơ thần quốc, phải nhanh chóng chạy trở về." Trong lòng Thần Hoàng Tử cực kỳ bất an.

Hắn rống giận, thôi động Thần Hoàng chi khí đến cực hạn. Nhưng đối diện hắn, nhân tộc chiến thần Thần Khấp Huyết cười ha ha một tiếng, vì ngăn cản hắn, thiêu đốt đại đạo, nhận được chiến lực siêu việt cực hạn.

"Có ta ở đây, muốn đi, không dễ dàng như vậy!"

Thần Khấp Huyết liều mạng, tay cầm trường thương, đỉnh đầu thất trọng bảo tháp. Thần quang vạn đạo, giống như tuyệt thế chiến thần.

"Giết! !"

Khí tức mạnh mẽ, kinh thiên động địa.

Trong lúc nhất thời, Thần Hoàng Tử không thể áp chế đối phương.

Một bên khác, Nguyên Sơ Chi Hỏa lại đối đầu Nguyên Phượng Hoàng lần nữa, chiến đấu giữa song phương, là liệt hỏa và liệt hỏa va chạm, vô cùng kinh người.

"Nguyên Sơ Chi Hỏa, trận chiến hôm nay cũng là lúc phân thắng bại."

Nguyên Phượng Hoàng từ tốn nói. Phượng Hoàng Niết Bàn Chi Lực bộc phát, trực tiếp đánh Nguyên Sơ Chi Hỏa bay ra ngoài.

"Phật, ân oán nhiều năm, chấm dứt hôm nay luôn đi!"

Ba Tuần chiến với nhất cổ chi Phật một trận, cũng hừng hực khí thế. Một Phật quang thần thánh nhưng lại lạnh lùng làm cho người không rét mà run, tựa như xem thiên địa chúng sinh như kiến hôi. Một huyết sắc Phật quang quỷ quyệt, lại vì hộ thế mà chiến.

Song phương chi chiến, không ai nhường ai.

Phật Chi Nộ Hỏa, thiêu đốt Cửu Thiên Thập Địa.

"Chỉ có tử vong mới là vẻ đẹp vĩnh hằng, vì cái gì các ngươi hết lần này tới lần khác lại muốn kháng cự?" Tử Thần tay nắm một thanh liêm đao, từ tốn nói.

Hắn vung vẩy liêm đao trong tay, xẹt qua hư không. Khí tức tử vong, tràn ngập tứ phương.

Ác Ma Chi Vương, Lam Vương, song vương chiến Tử Thần.

Bên trong nguyên sơ thần quốc còn có một chút Chúa Tể còn lại, những người này thì do mấy người Sở Hồng, Lam Vũ, Cố Linh Lung, Tam Thanh ứng phó.

Một trận chiến này, kinh thiên động địa. Đánh cho thiên băng địa liệt, chư thiên lay động.

"Ghê tởm."

Thần Hoàng Tử ánh mắt vô cùng băng lãnh, hắn lo lắng thần quốc an nguy, lo lắng không biết Sở Cuồng Nhân sẽ làm gì bên trong thần quốc.

"Thần Khấp Huyết, cút cho ta!"

Thần Hoàng Tử thôi động khởi nguyên chí bảo Thần Hoàng Ấn.

Oanh!

Thần Hoàng Ấn bộc phát vô tận thần quang, lập tức đánh Thần Khấp Huyết bay ra ngoài, thân thể của hắn gần như nổ tung, máu tươi cuồng thổ.

"Khởi nguyên chí bảo Thần Hoàng Ấn, quả nhiên không phải tầm thường, Bảo La Thất Trọng Tháp của ta cũng không thể ngăn lại." Thần Khấp Huyết ngưng trọng nói.

Thần Hoàng Ấn, đây là một trong số bảo vật của Thần Hoàng. Uy lực mạnh, bên trong chư thiên gần như không có mấy món có thể sánh được. Bảo La Thất Trọng Tháp, tuy nói cũng là một kiện khởi nguyên chí bảo nhưng so với loại bảo vật này thì vẫn kém một bậc, hoàn toàn không chặn được.

"Cho dù ngươi thiêu đốt đại đạo, đổi lấy chiến lực siêu việt cực hạn, nhưng ở trước Thần Hoàng Ấn, ngươi hoàn toàn không có ý nghĩa!"

Thần Hoàng Tử băng lãnh nói. Hắn thôi động Thần Hoàng Ấn, muốn ra tay lần nữa.

Nhưng lúc này.

Hắn biến sắc.

Trong lúc vô hình, hắn lại cảm thấy có một thứ cực kỳ quan trọng với mình rời đi, đó là... khí vận! !

Khí vận của hắn đang nhanh chóng trôi qua!

Đây là có chuyện gì?

Không chỉ có là hắn.

Tất cả tu sĩ nguyên sơ thần quốc hoặc nhiều hoặc ít đều có cảm ứng. Nhất là mấy nguyên sơ, mặt mũi tràn đầy kinh hãi: “Khí vận của đang không ngừng biến mất, là ai? Là ai làm ra chuyện này?"

Khí vận đối với nguyên sơ, mặc dù tác dụng không lớn. Nhưng khí vận trôi qua lại đủ để ảnh hưởng đến sức chiến đấu của bọn họ, nhất là trong thời khắc mấu chốt của thần chiến như bây giờ.

"Thần quốc, chắc chắn là thần quốc xảy ra chuyện."

Thần Hoàng Tử lập tức kịp phản ứng.

Khí vận của bọn họ đến từ tại nguyên sơ thần quốc, là một thể với nguyên sơ thần quốc, bây giờ khí vận tiêu tán, tất nhiên là thần quốc xảy ra biến cố.

"Là Sở Cuồng Nhân làm."

"Không đúng, các ngươi nhìn tu sĩ Bàn Cổ Thần Quốc..."

Đột nhiên, Nguyên Sơ Chi Hỏa kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy trên người bọn người Cố Linh Lung, Thần Khấp Huyết tản ra một tầng tiên huy nhàn nhạt, khí tức vốn uể oải đang khôi phục.

"Khí vận của bọn họ đang tăng lên!"

Trong mắt Thần Hoàng Tử lóe lên một vệt kim quang, rất nhanh đã nhìn ra trạng thái của bọn người Cố Linh Lung bây giờ, nhịn không được kinh hô một tiếng.

Nhưng càng kinh người hơn là.

Trong Bàn Cổ Thần Quốc, mây mù lăn lộn, dẫn phát từng đợt linh khí triều tịch, vô số thần dược tiên kim như măng mọc sau mưa không ngừng hiện lên.

Trong chiến trường.

Có một cỗ khí tức mạnh mẽ bộc phát. Là một số tu sĩ tu vi vốn kẹt ở bình cảnh bị khí vận đột nhiên xuất hiện ảnh hưởng, đột phá trong chiến đấu! !

Oanh! !

Một cỗ Chúa Tể khí tức ầm vang bộc phát.

Thông Thiên giáo chủ trong Tam Thanh, ánh mắt lóe lên một đạo tinh quang, kiếm ý phóng lên tận trời, kiếm khí tùy ý bay múa quanh người hắn. Thông Thiên chứng đạo tại chỗ, thành tựu kiếm chi Chúa Tể Cảnh!

Không chỉ có là hắn.

Còn có Lý Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, quanh thân hai người cũng tản ra vô tận tiên huy thần quang, được khí vận lực lượng gia trì, nhao nhao đột phá Chúa Tể.

Một trận tạo hóa khí tức lan tràn ra. Oa Hoàng đằng không mà lên. Cũng thành tựu Tạo Hóa Chúa Tể!

Chỉ thấy nàng phất tay áo, đại địa oanh minh, vô số bùn đất lăn lộn, kết hợp địa khí và tạo hóa khí tức, hóa ra ức vạn nhân tộc, gia nhập chiến trường.

Còn có Phục Hi. Bát Quái Đồ diễn hóa thiên địa vạn tượng, thôi diễn quá khứ tương lai. Hắn cũng đột phá Chúa Tể Chi Cảnh. Ngũ Hành, Tứ Tượng chi lực vờn quanh, khí tức mạnh hơn Chúa Tể bình thường.

Từng tu sĩ vốn tiếp cận Chúa Tể của Bàn Cổ Thần Quốc được khí vận đột nhiên tới gia trì, phúc chí tâm linh đột phá.

Trong lúc nhất thời, để uẩn của Bàn Cổ Thần Quốc tăng cường không biết gấp bao nhiêu lần.

Một màn trước mắt quá rung động.

Dù cho là mấy nguyên sơ Thần Hoàng Tử cũng không nhịn được trợn mắt há hốc mồm.

"Cái này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

"Khí vận trên người những người này từ đâu tới!"

"Chờ một chút, khí vận chúng ta biến mất không thấy, khí vận bọn họ lại tăng cường, ta đã biết, khí vận chúng ta chuyển dời đến trên người của bọn họ, chắc chắn là Sở Cuồng Nhân giở trò quỷ! !"

Thần Hoàng Tử nghiến răng nghiến lợi nói.

Trong lòng có chút sợ hãi.

Bàn Cổ Thần Quốc khí vận vốn vô cùng đáng sợ, có thể chống lại nguyên sơ thần quốc, bây giờ, bọn họ lấy được khí vận của nguyên sơ thần quốc, khí vận của hai đại thần quốc hợp hai làm một, như vậy thân là thần quốc chi chủ, Sở Cuồng Nhân sẽ mạnh đến cỡ nào?

Trời ạ.

Thần Hoàng Tử đã không dám tưởng tượng.

"Sở Cuồng Nhân sở tác sở vi đã không thua Nhân Tổ ngày xưa, không, thậm chí còn hơn! Đáng hận a!"

Thần Hoàng Tử đột nhiên có dự cảm hoang đường. Lần này, có lẽ Thần Hoàng gặp được đối thủ.

....

Chương 2501 - Lực lượng chân chính của Thần Hoàng Tử, Ác Ma Chi Vương sẽ vẫn lạc, ta tới

"Thần Hoàng Tử, một trận chiến này, là các ngươi bại!"

Thần Khấp Huyết cười ha ha một tiếng, được khí vận gia trì, khí tức của hắn dần dần khôi phục lại, nhìn bọn người Thần Hoàng Tử, hắn vô cùng hưng phấn.

Giờ khắc này.

Hắn cảm thấy nhóm người mình tiếp cận thắng lợi trước nay chưa từng có!

Thắng.

Bọn họ rất muốn thắng!

Vô số năm qua, vô số tiền bối tâm nguyện, sẽ hoàn thành trong tay bọn họ, chỉ cần thắng trận thần chiến này, chư thiên sẽ chân chính thái bình.

"Kỷ nguyên cuối cùng, quả nhiên chính là thời điểm thần chiến kết thúc."

Thần Khấp Huyết cười ha ha.

Mà sau lưng hắn, một đám cường giả Bàn Cổ Thần Quốc cũng đều vận sức chờ phát động, khí tức kinh khủng từ trên người bọn họ tản ra.

"Các ngươi muốn thắng trận thần chiến này, nói quá sớm!"

Thần Hoàng Tử ánh mắt lạnh như băng nói: "Hiện tại, để các ngươi mở mang kiến thức thực lực chân chính của ta đi! Thần Hoàng Cửu Phong... phá! !"

Chỉ thấy trên người hắn hiện ra từng nét bùa chú cấm chế. Giống như cửu trọng gông xiềng.

Nhưng bây giờ. Những phù văn gông xiềng này đang không ngừng vỡ tan!

"Các ngươi cho là ta đản sinh như thế nào? Ta là do một phần lực lượng của Thần Hoàng kết hợp với tinh khí của mẫu hậu Sinh Mệnh nữ thần sinh ra!"

"Từ đầu đến cuối, ta chưa đụng tới lực lượng chân chính trong cơ thể, bởi vì cỗ lực lượng này quá mạnh, cường đại đến ngay cả ta đều không thể hoàn toàn khống chế, chỉ có thể phong ấn trong cơ thể ta, bây giờ, để các ngươi mở mang kiến thức một chút!"

Thần Hoàng Tử thét dài một tiếng.

Cửu trọng phù văn gông xiềng trên người, triệt để vỡ vụn!

Oanh! !

Thần Hoàng chi khí vô cùng kinh khủng từ trên người hắn tiết ra. Mà bên trong cỗ lực lượng này còn kèm theo từng tầng từng tầng sinh mệnh khí tức màu xanh nhạt, khí tức này đang nhanh chóng khôi phục thương thế của hắn.

Đó là, lực lượng của Sinh Mệnh nữ thần.

Trong truyền thuyết, Sinh Mệnh nữ thần chính là vợ của Thần Hoàng. Lực lượng của nàng, không thua Thần Hoàng. Nhưng mà trong thần chiến, nàng chưa từng xuất hiện.

"Khí tức thật mạnh mẽ!"

Thần Khấp Huyết thay đổi sắc mặt.

Hắn có thể cảm nhận được, Thần Hoàng Tử bây giờ và vừa rồi như hai người khác nhau, thực lực hắn đã vượt qua tất cả nguyên sơ hắn từng gặp.

Nhất cổ chi Phật, Nguyên Sơ Chi Hỏa, Tử Thần đều líu lưỡi.

"Khí tức thật mạnh mẽ, không ngờ được là trong cơ thể Hoàng tử lại cất giấu cỗ lực lượng này, trước kia ta không có thấy."

"Một phần lực lượng của Thần Hoàng sao? Đúng là đáng sợ..."

Thần Hoàng, tồn tại vô địch chư thiên.

Mặc dù chỉ có một phần lực lượng của hắn nhưng cũng vô cùng đáng sợ. Diệt sát Chúa Tể giống như diệt sát sâu kiến.

"Run rẩy ở trước mặt ta đi!"

Thần Hoàng Tử cười lạnh một tiếng.

Giống như hắn nói, cỗ lực lượng này quá cường đại, hắn không thể hoàn toàn khống chế, nếu thời gian sử dụng quá dài, thân thể sẽ sụp đổ. Thậm chí ngay cả sử dụng đều sẽ mang đến cho hắn gánh nặng cực lớn.

Nhưng bây giờ, hắn không thể không dùng.

Chỉ thấy hắn sải bước ra, đi thẳng tới trước mặt Thần Khấp Huyết, một quyền đánh ra, Thần Hoàng chi khí bộc phát trước nay chưa từng có.

Ầm! !

Phòng ngự của Bảo La Thất Trọng Tháp bị một quyền này đánh cho oanh một tiếng, nổ tung, Thần Khấp Huyết bị một quyền này đánh bay ra ngoài.

"Giết!"

Lam Vương hừ lạnh một tiếng, đưa tay, vài luồng đại đạo lực lượng pháp tắc hoà vào một điểm, hình thành một đạo năng lượng thần quang đáng sợ. Thần quang xuyên thủng hư không, thẳng tắp bắn về phía Thần Hoàng Tử, mà theo sát thần quang là cực chiêu của những Chúa Tể còn lại như Nguyên Phượng Hoàng, Ác Ma Chi Vương.

"Niết Bàn Chi Hỏa!"

Nguyên Phượng Hoàng phất tay áo, kim sắc hỏa diễm thiêu đốt thiên địa vạn vật.

"Cực Ác Lão Nha!"

Ác Ma Chi Vương thôi động Vạn Linh Chi Ác, hình thành một con ác thú vô cùng dữ tợn cắn xé mà ra, chỗ đến, phá vỡ càn khôn âm dương.

"Quang Minh Trường Hà!"

"Hắc Ám Chi Triều!"

Đôi tỷ đệ Quang Minh nữ thần, Hắc Ám Ma Quân buông xuống thành kiến ngày xưa, liên thủ thôi động Quang Minh, Hắc Ám chi lực, hóa thành một dòng lũ quang ám.

"Tru Tiên Kiếm Trận, đi!"

Thông Thiên thôi động bốn thanh kiếm thần, hình thành tuyệt thế kiếm trận.

Minh Nguyệt Vô Hạ kiếm chỉ ngưng tụ, trên chiến trường, ngàn vạn trường kiếm phóng lên tận trời, hóa thành một thanh thiên kiếm khổng lồ, trảm thiên liệt địa mà ra.

Còn có Binh Tai, Tàn Binh như lửa, Thần Ma vì đó run rẩy.

Đủ loại cực chiêu.

Uy thế hạo đãng, khiến chư thiên điên cuồng rung chuyển.

Oanh! !

Nương theo một tiếng oanh minh, lực lượng này quét sạch ra, trực tiếp đánh nứt thiên địa, khiến cho toàn bộ chiến trường rơi vào hư không.

Những lực lượng này xé rách không gian, hình thành từng vết nứt không gian. Từng cái vũ trụ bị lực lượng này trùng kích, hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Mà trong vô cùng vô tận pháp tắc chi quang, một bóng người màu vàng kim đứng lơ lửng trên không, khí tức mạnh, giống như trấn áp chư thiên.

Chính là Thần Hoàng Tử.

Đám người công kích không thể tổn thương hắn!

Trước người hắn có một đạo bích chướng do Thần Hoàng chi khí hình thành. Cái bích chướng này đỡ được tất cả công kích.

"Suy cho cùng các ngươi không thể đột phá Thần Hoàng chi khí a."

Thần Hoàng Tử từ tốn nói.

Giờ phút này, hắn đã có được một phần uy thế của Thần Hoàng, bằng lực lượng này, thậm chí hắn có thể trấn áp nhiều vị Chúa Tể!

"Ông trời ơi..."

Sở Hồng nhìn Thần Hoàng Tử lông tóc không hao tổn gì, không khỏi đôi mắt đẹp run rẩy. Những người còn lại cũng có chút kinh dị.

"Phòng ngự quá mạnh mẽ? Thật là đáng sợ."

"Thần Hoàng chi khí của hắn lại mạnh mẽ đến mức không hợp thói thường như thế này?"

Mọi người đều có chút tim đập nhanh.

Sau đó, bọn họ nhìn thấy Thần Hoàng Tử có hành động.

Chỉ thấy đối phương chậm rãi giơ tay lên, Thần Hoàng chi khí sôi trào mãnh liệt, đằng không mà lên, hóa thành một cái cự đại kim sắc quang cầu trên không trung.

"Thần Hoàng Quyết, Thần Phạt Chi Vũ!"

Trong kim sắc quang cầu, từng đạo kim sắc lưu quang bắn ra. Lưu quang như mưa, bắn về phía đám người.

"Không được!"

Ác Ma Chi Vương thay đổi sắc mặt. Nàng có thể cảm nhận được trong mưa ánh sáng đó ẩn chứa lực lượng kinh khủng.

"Vạn Linh Chi Ác, bảo hộ chúng ta!"

Nàng khẽ quát một tiếng, đứng ra. Trong nháy mắt, Vạn Linh Chi Ác từ trong cơ thể nàng bộc phát, hóa thành một cái lồng ánh sáng màu đen cự đại, cỗ lực lượng này là vạn linh ác niệm, khiến người nhìn mà phát khiếp.

Nhưng bây giờ, cỗ lực lượng này lại đang bảo vệ chúng sinh!

Phanh, phanh, phanh...

Từng đạo quang vũ rơi vào lồng ánh sáng màu đen. Mỗi một đạo đều mang đến xung kích cực lớn, mà cái lồng ánh sáng này là sức mạnh của Ác Ma Chi Vương hình thành, mỗi một lần xung kích đều mang đến tổn thương cho nàng.

"Chút ít tổn thương này so với bị Vạn Linh Chi Ác cắn xé thì đáng là gì đâu?" Ác Ma Chi Vương cắn răng kiên trì.

Răng rắc, răng rắc...

Kết giới màu đen xuất hiện từng vết rách.

Oanh một tiếng, suy cho cùng vẫn không chống đỡ nổi, ầm vang nổ tung.

Mà giữa không trung.

Ác Ma Chi Vương gãy cánh đứng lơ lửng trên không, một thân váy dài hoa lệ màu đen theo gió chập chờn, mà giọt giọt máu tươi từ trên người nàng không ngừng nhỏ xuống.

Thời khắc này, trên người nàng gần như không có một chỗ nào còn nguyên vẹn.

Có nhiều chỗ lộ ra bạch cốt âm u.

Toàn thân máu me đầm đìa, nhìn thấy mà giật mình.

Mấu chốt nhất là đại đạo trong cơ thể nàng... hỏng mất.

"Ác Ma Chi Vương!"

Mọi người nhịn không được kinh hô.

Mà Thần Hoàng Tử đứng chắp tay, nhìn Ác Ma Chi Vương toàn thân đẫm máu, đại đạo sụp đổ thản nhiên nói: "Ngươi Ác Cốt, tuân theo Vạn Linh Chi Ác mà sinh, vốn nên đứng ở phía chúng ta, cao cao tại thượng, không cần vì những sinh linh này mà chiến đấu, bây giờ ngươi sắp vẫn lạc, đều là do ngươi gieo gió gặt bão."

"A, ta muốn làm sao thì làm vậy, còn chưa tới phiên ngươi dạy đời." Ác Ma Chi Vương thôi động một tia lực lượng cuối cùng đánh ra một chưởng.

Nhưng một chưởng này rơi vào Thần Hoàng chi khí, không cách nào rung chuyển mảy may.

Thần Hoàng Tử đứng chắp tay: “Cho nên, ngươi phải chết."

"Ta chết đi không sao, trận chiến này, chúng ta thắng là được."

"Thắng? Ngươi lấy đâu ra tự tin?"

Thần Hoàng Tử khịt mũi coi thường.

Trước mặt lực lượng này của hắn, Bàn Cổ Thần Quốc không có cơ hội thủ thắng!

"A..." Ác Ma Chi Vương nở một nụ cười tuyệt mỹ, cánh tay vỡ tan run rẩy vén tóc đến sau tai, động tác nho nhỏ, vẫn vũ mị đến không gì sánh được: “Bởi vì, chiến hữu thân mật nhất của ta... tới."

Oanh! ! !

Hư không bỗng nhiên điên cuồng nổ tung.

Một vết rách hư không xuất hiện, một cỗ uy áp mênh mông cuốn lấy ba ngàn pháp tắc như dòng lũ tiết ra, rung động Chư Thiên

Vạn Giới!

Một bóng người màu trắng, chậm rãi bước ra.

"Ta, đến rồi!"

Chương 2502 - Giơ tay nhấc chân nghiền ép nguyên sơ, phá ngươi Thần Hoàng chi khí, chỉ cần một kiếm

"Ta, đến rồi!"

Nương theo một giọng nói vang lên. Chỉ thấy một bóng người màu trắng, ngẩng đầu dậm chân đi ra, uy áp vô cùng mênh mông bao phủ toàn bộ chiến trường trong khoảnh khắc.

Tu sĩ Bàn Cổ Thần Quốc nhìn người tới, không khỏi mừng rỡ phi thường.

"Là quốc chủ!"

"Quá tốt rồi, quốc chủ tới."

Sở Cuồng Nhân giống như là thần, là tín ngưỡng của bọn họ, hắn vừa hiện thân, lập tức khiến cho vô số tu sĩ phấn chấn vô cùng.

Trái lại, phe nguyên sơ thần quốc không có tâm tình tốt như vậy. Bọn họ nhìn Sở Cuồng Nhân, ánh mắt vô cùng băng lãnh. Nhất là Thần Hoàng Tử, chỉ hận không thể rút gân lột da đối phương.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi làm gì nguyên sơ thần quốc?"

Thần Hoàng Tử ngữ khí lạnh như băng hỏi.

"A, chuyện rõ ràng như vậy, còn phải hỏi sao?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, lập tức đi đến trước mặt Ác Ma Chi Vương, đưa tay, trong mắt, một đạo ám kim sắc quang mang chợt lóe lên.

Chính là Nguyên Sơ Chúc Long thần thông, Thiên Địa Hồi Tố.

Lực lượng thời gian lưu chuyển. Chỉ thấy đại đạo sụp đổ trong cơ thể Ác Ma Chi Vương nhanh chóng phục hồi như cũ, hết thảy đều khôi phục lại như trước khi bị tổn thương. Ngay cả cái cánh bị Tử Thần chặt đứt cánh cũng mọc ra một lần nữa.

Một ý niệm. Cứu lại một Chúa Tể sắp vẫn lạc. Thủ đoạn này khiến cho các tu sĩ nguyên sơ thần quốc cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Quá kinh khủng.

Thế thì còn đánh như thế nào a?

"Hoàng tử, chúng ta rút lui trước đi!"

Nguyên Sơ Chi Hỏa nói, đã có ý lùi bước.

Mà Sở Cuồng Nhân nghe vậy, lại khẽ cười một tiếng.

"Ta đã tới, các ngươi có thể lui đi đâu chứ?"

Vừa nói dứt câu. Chỉ thấy bóng người hắn thay đổi, trong nháy mắt biến mất tại chỗ. Khi xuất hiện lại đã ở trước mặt Nguyên Sơ Chi Hỏa.

"Cái gì? !"

Nguyên Sơ Chi Hỏa sắc mặt biến hóa.

Còn chưa chờ hắn làm cái gì, Sở Cuồng Nhân nhẹ nhàng nâng tay, một chưởng đè xuống hắn, ba ngàn lực lượng pháp tắc hội tụ trong đó. Giống như một cái kình thiên chi thủ!

Mà Nguyên Sơ Chi Hỏa cảm thấy trước một chưởng này mình giống như một con chim bị chém đứt cánh chim, muốn né tránh cũng không tránh được.

Oanh! !

Một cái chớp mắt tiếp theo. Một chưởng này oanh trên người

Nguyên Sơ Chi Hỏa.

Lực lượng pháp tắc tứ ngược. Nguyên Sơ Chi Hỏa hóa thành vô số hỏa diễm nổ tung tại chỗ. Chỉ là một chưởng, một nguyên sơ bị đánh phát nổ tại chỗ. Chiến lực kinh người này làm cho tất cả mọi người nhịn không được con ngươi co rụt lại.

"Tử Thần Chi Liêm!"

Lúc này, một đạo đao quang xen lẫn khí tức tử vong bàng bạc điên cuồng chém tới Sở Cuồng Nhân, lại là Tử Thần xuất thủ.

Một đao của hắn, uy lực rất đáng sợ, phát huy Tử Vong chi đạo vô cùng tinh tế, dù cho là Chúa Tể cũng sẽ bị một đao của hắn thu hoạch tính mệnh.

Nhưng Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, kiếm khí từ đầu ngón tay phun ra ngoài, điểm lên liêm đao này, dễ dàng đỡ được một kích này.

"Cái gì?"

Tử Thần con ngươi kịch liệt co vào, không thể tin được cảnh tượng trước mắt. Sở Cuồng Nhân ngăn lại công kích của hắn, chẳng có gì lạ. Nhưng chỉ dùng kiếm chỉ là làm được, khiến cho hắn kinh dị.

"Nắm giữ tử vong, ngươi có tự mình trải nghiệm vẻ đẹp của tử vong chưa?"

Sở Cuồng Nhân khóe miệng khẽ nhếch.

Kiếm chỉ chấn động, kiếm khí chấn bay liêm đao ra ngoài.

Ngay sau đó, Côn Ngô vào tay. Kiếm quang lóe lên, ba ngàn pháp tắc theo kiếm khí tuôn ra, hóa thành ba ngàn kiếm ý, bao phủ Tử Thần, trong chớp mắt cắt đứt thân thể của hắn.

Một đạo quang hoa lấp lóe trong hư không. Tử Thần lại ngưng tụ ra lần nữa. Giờ phút này hắn sắc mặt tái nhợt, nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt tràn đầy kinh hãi: “Gia hỏa này sao lại mạnh như vậy?"

Một kiếm vừa rồi, Sở Cuồng Nhân để hắn cảm nhận được khí tức tử vong trước nay chưa từng có, thần chỉ nắm giữ tử vong, lần đầu hắn cảm nhận được sợ hãi tử vong.

"Có thể tránh thoát một kiếm này mà bất tử, so với Luân Hồi Chi Vương, thủ đoạn bảo mệnh của ngươi mạnh hơn một chút." Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói.

Nghe đến đây, Tử Thần thay đổi sắc mặt: “Ngươi giết Luân Hồi? !"

"Ngươi cảm thấy thế nào?"

Tử Thần ánh mắt âm trầm, thần quốc ra biến cố lớn như vậy, Luân Hồi Chi Vương không thể mặc kệ, nhưng khí vận của bọn họ vẫn biến mất. Điều này nói rõ, Luân Hồi Chi Vương... vẫn lạc.

"Khốn kiếp!"

Tử Thần khẽ quát một tiếng.

Pháp tắc Tử Vong phun trào, hội tụ thành một đạo phong mang kinh người.

"Tử Thần Tịch Diệt Trảm!"

Hắn lấy chưởng làm đao, vạch trên không trung một cái. Khí tức tử vong gào thét, chỗ đến, thiên địa vạn linh vì đó tịch diệt!

Mà trừ hắn ra. Những tu sĩ còn lại trong nguyên sơ thần quốc cũng nhao nhao xuất thủ. Mấy nguyên sơ thôi động toàn lực, phát ra một kích mạnh nhất.

"Phạm Thiên Thần Ấn!"

Nguyên Sơ Cổ Phật thôi động Phật Đạo Khởi Nguyên chi lực trong cơ thể.

Một cái chữ Vạn cự đại, tản ra vô tận khí tức thần thánh ngưng tụ mà thành, lấy thế không thể đỡ đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân. Còn có một đám Thần Hoàng cấm vệ cũng đánh ra cực chiêu.

Năng lượng loạn lưu mênh mông hủy thiên diệt địa.

"Vô dụng."

Sở Cuồng Nhân phất tay áo, ba ngàn pháp tắc như đại dương mênh mông, đủ loại cực chiêu oanh đến trước mặt hắn đều sụp đổ.

Đả kích cường liệt quét sạch ra.

Tử Thần, cổ Phật và các nguyên sơ, tất cả đều bị chấn bay ra ngoài.

Bọn người Thần Khấp Huyết, Ác Ma Chi Vương vô cùng phấn chấn.

"Thật mạnh!"

"Đây là thực lực chân chính của quốc chủ sao?"

"Quá mạnh."

Thời khắc này, Sở Cuồng Nhân đã hoàn toàn thôn phệ khí vận của nguyên sơ thần quốc, dung nhập bên trong Bàn Cổ Thần Quốc, mà bản thân hắn đã có ba ngàn Đại Đạo Vô Tận chi lực, còn là Chúa Tể mấy đạo, những lực lượng này gia trì, để nhất cử nhất động của hắn đều tràn đầy một loại uy thế không thể địch nổi.

Một sợi khí tức thì có thể trời long đất lở.

Rất có khí tượng vô địch chư thiên.

"Ha ha, Sở Cuồng Nhân, rất tốt, phi thường tốt!"

"Bên trong chư thiên, hiện tại chỉ có ngươi có thể làm đối thủ của ta!"

Thần Hoàng Tử đột nhiên cười ha ha một tiếng, nói.

Sau khi nhìn thấy chiến lực của Sở Cuồng Nhân, hắn không những không sợ, ngược lại còn lộ ra kích động chi sắc, trong lời nói tràn đầy tự tin. Thần Hoàng lực lượng khiến cho lòng tin của hắn bành trướng trước nay chưa từng có.

Hắn sải bước ra, lao đến Sở Cuồng Nhân.

Thần Hoàng Tử, xuất thủ!

Bọn người Tử Thần, cổ Phật nhìn một màn này, ánh mắt lộ ra chờ mong.

"Hiện tại, chỉ có Thần Hoàng Tử có biện pháp chống lại Sở Cuồng Nhân."

"Thần Hoàng lực lượng, Sở Cuồng Nhân, rốt cuộc ai mạnh ai yếu?"

Đối mặt Thần Hoàng Tử công kích, Sở Cuồng Nhân đứng tại chỗ bất động, Côn Ngô trong tay chém ra, đánh vào quyền phong của đối phương.

Trong chốc lát, Thần Hoàng chi khí, kiếm khí, hai cỗ lực lượng điên cuồng va chạm. Nhấc lên một cỗ pháp tắc gió lốc mãnh liệt. Gió lốc này không ngừng xé rách hư không.

Từng cái vũ trụ bị xung kích kịch liệt. Trong hư không, tu sĩ hai đại thần quốc nhao nhao bay rớt ra ngoài. Một số tu vi không đủ, bị pháp tắc thôn phệ, hôi phi yên diệt tại chỗ.

Đả kích cường liệt qua đi.

Hai người Thần Hoàng Tử, Sở Cuồng Nhân đều lui lại.

"Sở Cuồng Nhân, xem đây, Thần Hoàng Quyết, Hoàng Giả Hào Thiên!"

Thần Hoàng Tử thét dài một tiếng, Thần Hoàng chi khí tứ ngược mà ra. Trong hư không, vô tận linh khí được Thần Hoàng Tử hiệu triệu, từ trong từng cái vũ trụ dâng trào đến, ngưng tụ thành một cái kim sắc quang cầu.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, giơ cao Côn Ngô trong tay.

"Phá Thần Hoàng chi khí của ngươi, chỉ cần một kiếm!"

"Kiếm hai mươi bảy, Tam Thiên Đại Đạo Kiếm!"

Một tiếng hét dài, sau lưng Sở Cuồng Nhân, từng đại đạo hiển hiện ra. Ba ngàn đại đạo chi lực điên cuồng tuôn ra, ngưng vào trong một kiếm.

……………………

Chương 2503 - Thần Hoàng hiện thế, nguyên nhân thành thiên địa nhân vật chính, kiếm chỉ Thần Hoàng, thử một lần ngại gì

Ba ngàn đại đạo, ngưng tụ vào trong một kiếm.

Một kiếm này quang hoa siêu việt bất kỳ một kiếm gì từ xưa đến nay.

Không.

Một kiếm này thậm chí siêu việt khái niệm kiếm. Đây là ba ngàn đại đạo kết hợp. Một kiếm chém ra, kiếm ý cực kỳ sáng chói triệt để xé rách một mảnh hư không, vô tận kiếm quang chém tới Thần Hoàng Tử.

Trong cực điểm giao hội, Thần Hoàng chi khí và kiếm khí xung kích tiêu tán.

Oanh!

Thần Hoàng Tử đứng mũi chịu sào, cả người bay ngược mà ra. Thần Hoàng chi khí trên người hắn cũng bị xung kích trước nay chưa từng có, nổ tung từng khúc, vô tận kiếm khí cắt thân thể hắn.

Những kiếm khí này, biến ảo khó lường. Ẩn chứa Ngũ Hành, âm Dương, Tạo Hóa, Càn Khôn thậm chí Thời Không...

Đủ loại đại đạo xen lẫn trong đó, cực kỳ tươi sáng chói mắt.

Trước một kiếm này, Thần Hoàng Tử thổ huyết bay ngược, thân thể gần như vỡ thành mảnh nhỏ, Thần Hoàng chi lực bại bởi ba ngàn đại đạo của Sở Cuồng Nhân!

"Chuyện này, chuyện này, sao có thể như vậy được..."

Thần Hoàng Tử sắc mặt biến đổi không chừng. Thần Hoàng chi lực của mình lại bại!

"Không, không có khả năng !"

Thần Hoàng Tử không muốn tin tưởng.

Nhưng rất nhiều chuyện đều không phải hắn không tin là được.

Khi Sở Cuồng Nhân cầm Côn Ngô trong tay, chậm rãi đi đến trước mặt hắn, hắn cảm nhận được một cỗ uy hiếp tử vong trước nay chưa từng có, làm cho hắn run sợ.

"Ngươi, bại."

Sở Cuồng Nhân thản nhiên nói.

Giơ cao Côn Ngô trong tay, cổ kim kiếm ý lưu chuyển, ba ngàn đại đạo pháp tắc giống như sao trời sáng chói, vờn quanh xung quanh hắn, uy áp chư thiên.

Giờ khắc này, Sở Cuồng Nhân gần như không ai địch nổi.

"Không, ta còn không có bại."

"Ta là Thần Hoàng chi tử, ta không thể bại!"

Thần Hoàng Tử đột nhiên đứng lên, lên tiếng thét dài. Thần Hoàng chi khí khuếch tán ra, khiến chư thiên vì đó dao động.

"Sở Cuồng Nhân, ngươi rất mạnh."

"Là tồn tại mạnh nhất nhân tộc bây giờ, điểm này không thể nghi ngờ, nhưng ngươi vĩnh viễn không phải là đối thủ của Thần Hoàng! !"

Thần Hoàng Tử như phát hiện ra cái gì, trên mặt lộ ra nụ cười cuồng nhiệt.

Nghe được hắn nói như vậy.

Mọi người đột nhiên run sợ, Sở Cuồng Nhân cũng cảm ứng được cái gì, con ngươi có chút co rụt lại, nắm chặt Côn Ngô trong tay.

Oanh! !

Trong chớp nhoáng này.

Nơi nào đó trong chư thiên, có thể là hư không, có thể là Linh Giới nào đó, thậm chí là bên trong đại đạo nào đó, một cỗ khí tức vô cùng kinh khủng truyền ra, khí tức này dẫn theo một cỗ dao động kinh khủng làm cho linh hồn người ta cũng run rẩy.

Thoáng qua, vô số sinh linh trong Chư Thiên Vạn Giới đều nằm rạp xuống đất. Dù cho là quân vương cũng không nhịn được toàn thân run rẩy.

Ánh sáng màu vàng óng chiếu rọi chư thiên.

Giống như một viên cự thạch ném vào mặt hồ, nhấc lên từng vòng từng vòng gợn sóng, quang hoa tiếp tục khuếch tán, chỗ đến, hư không im ắng sụp đổ vỡ vụn, chỗ đến, linh khí điên cuồng sôi trào...

Thiên địa quy tắc bị một cỗ lực lượng cường đại không cách nào hình dung vặn vẹo. Ngay cả ba ngàn đại đạo cũng lâm vào chấn động trước nay chưa từng có.

"Sao, chuyện gì xảy ra? !"

"Ông trời ơi, Chư Thiên Vạn Giới đều đang run rẩy, đây là tình huống như thế nào, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, vì sao lại như vậy? !"

Chư thiên tu sĩ nhịn không được hoảng sợ.

Cho dù là cổ lão hay là cường giả đại tân sinh đều nuốt nước bọt, cảm nhận nơi phát ra cỗ khí tức cường đại đó, nhưng lại không cách nào tìm kiếm được.

Khí tức này quá cường đại. Cường đại đến chư thiên đều bị khí tức này bao phủ. Bọn họ bị khí tức này bao phủ, hoàn toàn không thể phán đoán nơi phát ra khí tức.

Nhưng có một ít cường giả, trong lòng đã có suy đoán.

"Là hắn, là hắn thức tỉnh!"

"Loại khí tức này, loại động tĩnh này, từ xưa đến nay, trừ hắn ra không có tồn tại thứ hai có thể làm được, hắn trở về rồi! !"

Cường đại như Chúa Tể, giờ phút này trong lòng cũng cảm thấy hoảng sợ.

Vĩnh Kiếp Chi Địa, cũng đang chấn động.

Bên trong Kiếp Thần Sơn, Kiếp Chủ chậm rãi mở hai mắt ra, đưa tay, vô biên kiếp lực khuếch tán mà ra, chậm rãi lắng lại chấn động ở Kiếp Thần Sơn.

"Hắn đã thức tỉnh, trận thần chiến này đã đến thời điểm mấu chốt, chư thiên vận mệnh đều trong tay ngươi, Sở Cuồng Nhân, để ta xem xem, trước mặt thiên địa vô thượng kiếp, ngươi có thể làm những gì đi..."

Bàn Cổ Thần Quốc.

Kim sắc khí tức khuếch tán mà ra. Uy áp mạnh, trực tiếp khiến cho vô số tu sĩ bị ép nằm rạp dưới đất. Cho dù là quân vương cũng không có sức chống cự.

"Sở Cuồng Nhân, các ngươi thua."

"Phụ hoàng đã thức tỉnh, các ngươi không thể thay đổi gì nữa."

Thần Hoàng Tử cười ha ha nói.

Mấy người Thần Khấp Huyết, Ác Ma Chi Vương cũng mặt mũi tràn đầy ngưng trọng. Chỗ sâu trong mắt lóe lên vẻ hoảng sợ.

Sở Cuồng Nhân tay cầm Côn Ngô, cầm kiếm mà đứng, giống như đang đợi cái gì.

Ngay sau đó.

Chỉ thấy sâu trong hư không, một đạo kim sắc quang hoa nổi lên. Bên trong quang hoa, một bóng người mông lung chậm rãi đi tới, mà ở phía sau hắn, có ba ngàn đại đạo ngưng tụ xiềng xích kéo lấy hắn. Những xiềng xích này đang điên cuồng run rẩy, muốn kéo lại bóng người đó.

Nhưng vô dụng.

Bóng người kim sắc không ngừng đi tới chỗ mấy người Sở Cuồng Nhân. Những xiềng xích đó cũng theo đó không ngừng vỡ nát.

Một màn này trước mắt vô cùng doạ người. Bởi vì những xiềng xích đó, bất cứ một sợi nào cũng đều có thể phong ấn một vị Chúa Tể, nhưng ba ngàn sợi xiềng xích lại không khóa được bóng người kim sắc đó.

"Thần Hoàng..."

Ác Ma Chi Vương đôi mắt đẹp run rẩy.

Thần Khấp Huyết, tay cầm thần thương, được vinh dự nhân tộc chiến thần, hắn vốn nên không sợ hết thảy, nhưng giờ khắc này, chiến ý của hắn đang run rẩy. Chỉ vì tồn tại trước mắt. Là nguyên sơ cổ xưa nhất, là sinh linh mạnh nhất trong thiên địa này!

Oanh! !

Ba ngàn sợi xiềng xích, hoàn toàn sụp đổ.

Bóng người kim sắc cũng chậm rãi đi tới trước mặt mấy người Sở Cuồng Nhân.

Hắn thân mặc kim sắc trường bào, tóc vàng bay múa, khuôn mặt tuấn mỹ vô song, thần quang lưu chuyển bên ngoài thân thể hắn, giống như có vô số phù văn lấp lóe. Một đôi mắt màu vàng óng, lộ ra uy nghiêm, chí cao vô thượng.

Một ánh mắt hơn nhật nguyệt tinh thần.

Tôn quý!

Uy nghiêm!

Cường đại!

Người tới trong lúc giơ tay nhấc chân đều lộ ra một cỗ khí tức vô địch. Một sợi khí tức đủ để uy áp chư thiên!

"Bái kiến phụ hoàng."

Thần Hoàng Tử quỳ xuống đất, vô cùng cung kính. Bọn người Tử Thần, cổ Phật và sinh linh trong thần quốc cũng nhao nhao quỳ xuống.

Nhưng Thần Hoàng không để ý đến bọn họ.

Hắn đi tới, ánh mắt trực tiếp rơi vào trên người Sở Cuồng Nhân, giống như ngoại trừ đối phương, chư thiên này không có bất kỳ sinh linh gì đáng để hắn chú ý.

"Năm đó, Nhân Tổ phong ấn ta, tranh thủ được vị trí thiên địa nhân vật chính cho nhân tộc, hiện tại, cản ở trước mặt ta vẫn là nhân tộc sao?"

Thần Hoàng từ tốn nói.

Một câu nói ra nguyên nhân nhân tộc được làm thiên địa nhân vật chính.

Lại là vì phong ấn Thần Hoàng. Nhân tộc mới trở thành thiên địa nhân vật chính, khí vận mới kéo dài đến nay.

Chỉ phong ấn đối phương thì có tạo hóa như thế...

Có thể nói là không thể tưởng tượng nổi.

"Phong ấn ngươi thì khiến cho nhân tộc thành thiên địa nhân vật chính, nếu giết ngươi, như vậy chẳng phải nhân tộc ta sẽ trấn áp cổ kim, đời đời vô địch!"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng.

Một câu, muốn trảm Thần Hoàng!

Chư thiên sinh linh con người có chút co rụt lại, đều bị sự lớn mật của Sở Cuồng Nhân dọa sợ, phải biết, người trước mắt này là Thần Hoàng a!

Là tồn tại vô địch chư thiên a!

Mà Thần Hoàng nghe được Sở Cuồng Nhân nói như vậy, cũng không có tức giận, chỉ bình tĩnh nói: "Năm đó Nhân Tổ làm không được, ngươi, có thể chứ?"

"Thử một lần ngại gì? !"

Côn Ngô trong tay Sở Cuồng Nhân chỉ vào Thần Hoàng, ngông cuồng, rung động Chư Thiên Vạn Giới, một đạo kim sắc lưu quang thấu thể mà ra, hóa thành Vạn Vật Tạo Hóa Đỉnh.

Kiếm Đỉnh tề xuất, muốn chiến Thần Hoàng!

....

Chương 2504 - Chiến Thần Hoàng, chí bảo liên hoàn tự bạo, đánh lui Thần Hoàng

Bên trong Bàn Cổ Thần Quốc.

Thần Hoàng hiện thế, rung động Chư Thiên Vạn Giới.

Sở Cuồng Nhân Kiếm Đỉnh tề xuất, muốn chiến Thần Hoàng!

Thần Hoàng nhìn Sở Cuồng Nhân trước mắt, ánh mắt lạnh nhạt: “Nhân Tổ Kiếm, đổi kiếm linh sao? Còn có chiếc đỉnh kia, Tạo Hóa Đỉnh, xem ra những tên kia vì ngăn cản ta, bố cục vạn cổ, phí không ít tâm tư a."

"Dám chiến một trận hay không?"

Sở Cuồng Nhân tay cầm Côn Ngô, từ tốn nói.

"Vậy thì, ban thưởng ngươi bại một lần."

Thần Hoàng từ tốn nói.

Hắn nhẹ nhàng nâng tay, một cỗ Thần Hoàng chi khí chảy xiết mãnh liệt bắn ra, chỉ là giơ tay một cái, uy thế vỡ vụn một phương thiên địa.

Mà đối mặt loại công kích này. Sở Cuồng Nhân cũng không dám chủ quan.

Côn Ngô trong tay chém ra. Cảm ngộ mới nhất, kiếm hai mươi bảy, thôi động đến cực hạn.

Một đạo kiếm ảnh kinh thiên hoành không chém ra. Ba ngàn đại đạo, vờn quanh trong đó.

Oanh! !

Kiếm ảnh và Thần Hoàng chi khí phát sinh cực điểm va chạm.

Trong nháy mắt. Năng lượng kinh khủng xung kích hóa thành từng vòng từng vòng vầng sáng, khuếch tán mà ra.

Vô số tu sĩ bị trùng kích vào, trực tiếp bị hất bay ra ngoài.

Một trận chiến này, chiếu rọi chư thiên.

Cường giả vô số vũ trụ đều thấy được một trận chiến kinh thiên động địa này.

"Đây là trận chiến hiếm thấy cổ kim!"

"Đúng vậy, quá kinh khủng."

Trong đám người.

Thông Thiên giáo chủ nuốt nước bọt: “Khí tức thật là đáng sợ, Thần Hoàng này không phải mới vừa thức tỉnh sao? Tại sao có chiến lực như vậy?"

Thần Khấp Huyết ánh mắt ngưng trọng nói: "Đúng vậy, dựa theo lẽ thường, tồn tại cổ xưa giống Thần Hoàng, vừa mới thức tỉnh, cần tốn thời gian nhất định để thích ứng thiên địa quy tắc biến hóa, như vậy mới có thể phát huy lực lượng của mình."

"Nhưng, Thần Hoàng không thể dùng lẽ thường để cân nhắc!"

Oanh!

Kiếm khí và Thần Hoàng chi khí va vào nhau.

Chỉ thấy Thần Hoàng đứng lơ lửng trên không, nửa bước không lùi. Quanh thân Thần Hoàng chi khí lưu chuyển, ngăn cách toàn bộ kiếm khí bên ngoài.

Sở Cuồng Nhân lại rút lui ba ngàn dặm, ánh mắt ngưng trọng: “Thần Hoàng chi khí của hắn và của Thần Hoàng Tử là hai cấp bậc khác nhau!"

"Nếu như nói, Thần Hoàng chi khí của Thần Hoàng Tử là dây kẽm, như vậy của Thần Hoàng chính là một cây thép tinh thiên chuy bách luyện!"

Kiếm khí của hắn hoàn toàn không thể đánh tan nó. Không chỉ có như thế. Một số tồn tại cổ lão vừa mới thức tỉnh thì cần thời gian nhất định để thích ứng thiên địa quy tắc, nhưng hắn phát hiện, Thần Hoàng không cần quá trình này.

Bởi vì hắn quá mạnh. Cường đại đến không phải hắn thích ứng thiên địa quy tắc. Mà là, thiên địa quy tắc phải thích ứng hắn! !

Là... thiên địa vô thượng kiếp!

Kiếp nạn kinh khủng nhất chư thiên.

"Lực lượng của ngươi, chỉ có như thế sao?"

Thần Hoàng nhìn Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

"A, một trận chiến này, đúng là kích thích a!"

Trong mắt Sở Cuồng Nhân điên cuồng thiêu đốt chiến ý, không hề nghi ngờ, một trận chiến này là trận chiến kinh tâm động phách nhất của hắn từ lúc chào đời tới nay.

Trước đây hắn một mực lấy nghiền ép chi tư, hát vang tiến mạnh.

Nhưng bây giờ. Hắn có cảm giác bị Thần Hoàng nghiền ép.

Nhưng hắn không sợ hãi chút nào. Ngược lại. Mỗi một hạt tế bào trong cơ thể hắn đều hưng phấn đến phát run.

"Các con dân thần quốc! Cho ta mượn lực lượng của các ngươi! !"

Sở Cuồng Nhân khẽ quát một tiếng.

Trong nháy mắt.

Lực lượng trong cơ thể các tu sĩ Bàn Cổ Thần Quốc liên tiếp tuôn ra, rót vào trong cơ thể Sở Cuồng Nhân, để khí tức của hắn liên tục tăng lên. Rất nhanh đã gần như đột phá Chúa Tể cực hạn.

"Thần quốc chi lực trước giờ chưa từng nhìn thấy."

Thần Hoàng ánh mắt lộ ra một vòng dị sắc.

Hắn đưa tay, Thần Hoàng chi khí lưu chuyển, ngưng tụ trong lòng bàn tay, hóa thành một cái kim sắc quang cầu, đánh thẳng tới Sở Cuồng Nhân.

Một chiêu này thường thường không có gì lạ. Nhưng quả cầu ánh sáng ngưng tụ lực lượng Thần Hoàng chi khí lại cường đại đến không thể tưởng tượng nổi, quả cầu ánh sáng đó nổ tung, lực lượng đủ để phá hủy mấy chục cái vũ trụ.

Đối mặt vĩ lực như thế này. Sở Cuồng Nhân hít sâu một hơi, ba ngàn đại đạo pháp tắc lưu chuyển.

"Chúc Long Chi Nhãn, Thiên Địa Chi Tịch!"

Trong mắt của hắn, một đạo ám kim sắc quang mang chợt lóe lên. Chúc Long chi lực bộc phát, thời gian thần thông lại xuất hiện! Lực lượng thời gian cường đại khuếch tán mà ra, bao phủ phương thiên địa này. Kim sắc quang cầu bị sức mạnh thời gian làm cho ngưng trệ một cái chớp mắt.

"Tạo Hóa Đỉnh, ra!"

Sở Cuồng Nhân tâm niệm vừa động.

Tạo Hóa Đỉnh bay lượn mà ra, đánh tới kim sắc quang cầu, khởi nguyên chí bảo chi lực oanh kích Thần Hoàng chi lực, trong nháy mắt bộc phát lực lượng khiến cho vùng thế giới này đổ sụp, ngay cả tạo hóa khởi nguyên mà Tạo Hóa Đỉnh kết nối cũng đều đang rung động.

Tiếng vang qua đi.

Trong năng lượng thần quang đầy trời.

Sở Cuồng Nhân nhìn Thần Hoàng đối diện vẫn lông tóc không hao tổn, cũng không có có thất vọng, tâm niệm vừa động, Kiếm Đỉnh tề xuất, lại công ra lần nữa.

Cùng lúc đó.

Tha Hóa Tự Tại Pháp bị hắn phát huy vô cùng tinh tế. Đủ loại thần thông trong tay hắn thi triển ra, ở trong đó có cổ lão thần thông, cũng có tiên pháp thời đại mới, tầng tầng lớp lớp.

Nhưng cho dù công kích như thế nào cũng khó mà đánh vỡ Thần Hoàng chi khí phòng ngự quanh thân Thần Hoàng. Chỉ dựa vào phòng ngự này, Thần Hoàng gần như ở vào thế bất bại.

Cực kỳ đáng sợ.

Sở Cuồng Nhân lần đầu tiên gặp được đối thủ như vậy. Nhưng Thần Hoàng cường đại như vậy, hắn đã đoán trước được, cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

"Đi!"

Chỉ thấy Sở Cuồng Nhân tâm niệm vừa động.

Từng kiện Hồng Mông chí bảo từ trong cơ thể hắn bay lượn mà ra. Số lượng nhiều hàng trăm hàng ngàn!

Sở Cuồng Nhân lấy Vạn Khí Chi Tâm, thao túng ngàn vạn chí bảo, điên cuồng công kích Thần Hoàng, chí bảo tự bạo, quang hoa chiếu rọi chư thiên vũ trụ.

"Mẹ nó, nhiều chí bảo như vậy, hắn lấy từ đâu ra."

"Gia hỏa này còn có ngón này."

Đám người kinh hô không thôi. Phải biết, một kiện Hồng Mông chí bảo đặt ở chư thiên chính là bảo vật đỉnh tiêm, nhưng Sở Cuồng Nhân lại xuất ra hơn ngàn kiện dùng để tự bạo!

Loại thủ bút này, đúng là quá khoa trương.

Mà trong quang hoa của ngàn vạn chí bảo tự bạo, Thần Hoàng đứng lơ lửng trên không, Thần Hoàng chi khí lưu chuyển quanh thân, chỉ là hơi nổi lên từng vệt sóng gợn lăn tăn.

Nhưng Sở Cuồng Nhân công kích vẫn chưa hết.

Hồng Mông chí bảo tự bạo.

sau đó chính là cực đạo chí bảo!

Sở Cuồng Nhân lấy ra một thanh trường nhận tinh hồng, vung nó ra.

Đó là, Trảm Long Nhận. Mà ngoại trừ Trảm Long Nhận, còn có vài chục kiện đẳng cấp cũng là cực đạo chí bảo lướt đi, khí tức những chí bảo này đang cộng minh với nhau.

Ẩn ẩn tạo thành một cái trận pháp.

Thần Hoàng bị nhốt trong trận pháp này, chưa chờ hắn phá trận, mấy chục kiện cực đạo chí bảo đã bộc phát vô tận hào quang, lại tự bạo lần nữa!

Oanh, oanh...

Toàn bộ chư thiên cũng vì đó oanh minh một tiếng. Giống như bởi vì cỗ lực lượng này mà run rẩy.

"Cực đạo chí bảo, nói tự bạo là tự bạo, hơn nữa còn là nhiều cực đạo chí bảo tự bạo như vậy, trên người Sở Cuồng Nhân còn có bao nhiêu bảo vật?"

"Gia hỏa này thủ bút không khỏi cũng quá khoa trương đi."

Đám người âm thầm líu lưỡi.

Ngay cả Thần Hoàng cũng không khỏi ghé mắt. Trong mấy chục kiện cực đạo chí bảo tạo thành trận pháp nổ lớn, Thần Hoàng chi khí hình thành phòng ngự của hắn nổi lên gợn sóng kịch liệt.

Hắn lại nhịn không được, lui về sau hai bước.

Một màn này khiến cho hai mắt Sở Cuồng Nhân tỏa sáng: “Thần Hoàng chi khí của hắn cũng không phải là không thể phá vỡ, cũng không phải là tuyệt đối phòng ngự! !"

Mà bọn người Thần Hoàng Tử thì cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

"Thần Hoàng lại bị đánh lui!"

"Trời ạ, chẳng lẽ Thần Hoàng chi khí của Thần Hoàng bị phá ra sao? !"

"Cái này, cái này, sao có thể như vậy được?"

"Sở Cuồng Nhân lại có thể làm được tới mức này!"

Chương 2505 - Không hạn chế tăng lên, Vạn Kiếp Bất Phục chi lực, đưa Thần Hoàng vào khởi nguyên

"Không tệ."

"Thế gian này, ngoại trừ Nhân Tổ ra, ngươi là người thứ hai có thể đánh vỡ Thần Hoàng chi khí phòng ngự." Thần Hoàng nhìn Sở Cuồng Nhân, thản nhiên nói.

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay: “Ta không chỉ là người thứ hai đánh vỡ Thần Hoàng chi khí của ngươi, còn sẽ là người đầu tiên đánh bại ngươi!"

"Nói ngoa, chỉ bằng những thứ đồ chơi đó của ngươi sao?"

Thần Hoàng chỉ vào những chí bảo tàn phiến xung quanh nói, Hồng Mông chí bảo, cực đạo chí bảo thế nhân tha thiết ước mơ, trong mắt hắn lại chỉ là đồ chơi thôi.

"Không, bằng Sở Cuồng Nhân ta!"

Sở Cuồng Nhân quát một tiếng. Trong chốc lát, chỉ thấy khí tức của hắn lại liên tục tăng lên lần nữa. Lực lượng thời gian nở thành một đóa hoa lộng lẫy tuyệt ở trên người hắn.

Chính là Chúc Long thần thông, Sát Na Phương Hoa!

"A, trộm lấy lực lượng từ trong thời gian, ngay cả Nguyên Sơ Chúc Long cũng không dám thử, ngươi làm ta cảm thấy kinh diễm."

Thần Hoàng ánh mắt lộ ra dị sắc.

Sở Cuồng Nhân sử dụng Sát Na Phương Hoa, sau đó thực lực tăng lên không hạn chế, uy thế khủng bố trước nay chưa từng có.

Trong mắt rất nhiều tu sĩ. Tu vi cảnh giới cao nhất là Chúa Tể chưởng khống đại đạo. Mà lúc này cảnh giới Sở Cuồng Nhân đã đột phá Chúa Tể cực hạn.

"Thần Hoàng, ngươi ngăn cản được ta sau khi tăng lên không hạn chế sao?"

Sở Cuồng Nhân ánh mắt băng lãnh nói.

Sát Na Phương Hoa, liều lĩnh thi triển.

Lúc này hắn phải gánh chịu thời gian phản phệ khó có thể tưởng tượng nhưng giờ phút này hắn đã cường đại đến không thể tưởng tượng nổi.

Thời gian không có cuối cùng.

Mà trộm lấy lực lượng từ thời gian, Sở Cuồng Nhân cũng như không có cực hạn.

Chính là, tăng lên không hạn chế!

"Thú vị."

Thần Hoàng đưa tay, Thần Hoàng chi khí ngưng tụ trong tay, hình thành một thanh kim hoàng sắc trường mâu, tay cầm trường mâu, uy thế càng thêm bá đạo.

"Thanh thần mâu này từng theo ta chiến khắp thiên địa chúng thần, xác minh chư thiên vô địch, ngươi chính là nhân tộc thứ hai nhìn thấy phong mang của nó."

Thần Hoàng thản nhiên nói.

Sau đó, bóng người hắn biến mất trong nháy mắt, đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân, kim sắc thần mâu trong tay đâm ra, trực tiếp xuyên thủng hư không.

Sở Cuồng Nhân không lùi không tránh, Côn Ngô trong tay chém ra.

Ầm vang!

Kiếm và trường mâu giao hội, trong nháy mắt, hư không xung quanh liên tiếp đổ sụp.

"Thần Hoàng Quyết, Bá Thế!"

Thần Hoàng lạnh nhạt quát.

Thần mâu trong tay đẩy một cái, ở đỉnh thần mâu, một đạo kim sắc hào quang lấp lóe, Thần Hoàng chi khí bá đạo tuyệt luân phun ra ngoài.

Côn Ngô Kiếm trong tay Sở Cuồng Nhân rung động, chém ra một kiếm. Mũi kiếm lạnh thấu xương, uy thế không thể ngăn cản. Ở trong đó còn ẩn chứa ba ngàn đại đạo pháp tắc lực lượng.

Ầm!

Hai cỗ lực lượng giao hội, thiên địa điên cuồng nổ tung.

Bọn họ xé mở hư không, đi tới trong một cái vũ trụ, kiếm khí và

Thần Hoàng chi khí giao hội hình thành gió lốc, khuếch tán đến bốn phương tám hướng.

Từng cái tinh hệ bị lực lượng này đánh cho vỡ vụn. Ngay cả vũ trụ bích chướng đều bị đánh vỡ.

Vũ trụ bích chướng vỡ vụn. Mấy cái vũ trụ đúng hội tụ lại một chỗ. Từng cái vũ trụ đại đạo điên cuồng va chạm, cũng im ắng tiêu vong sụp đổ trong giao phong của Sở Cuồng Nhân và Thần Hoàng.

Lực lượng của hai người này đáng sợ đến khó có thể tưởng tượng.

Vô số cường giả thấy cảnh này, không khỏi miệng đắng lưỡi khô, rung động đến không thể nói được, một trận chiến này, hoàn toàn không phải bọn họ có thể nhúng tay.

Oanh!

Lại là một lần va chạm, pháp tắc năng lượng hình thành gió lốc, trực tiếp phá hủy cả cái vũ trụ này, về tới trạng thái nguyên thủy nhất.

Răng rắc!

Trong hỗn độn, một tiếng vang giòn vang lên.

Chỉ thấy Côn Ngô trong tay Sở Cuồng Nhân... nứt ra! !

Côn Ngô ong ong run rẩy. Vô cùng vô tận kiếm ý từ trong đó phun ra ngoài. Mặc dù bị hao tổn nhưng chiến ý của nó lại không giảm chút nào.

"Kiếm của ngươi đã nứt ra, ngươi lấy cái gì thắng ta?"

Thần Hoàng thản nhiên nói.

Trường mâu trong tay lại chém ra một lần nữa.

Lần này, Sở Cuồng Nhân bị đánh bay ra ngoài.

Trong hỗn độn, không biết có bao nhiêu ngôi sao bị hắn đụng nát.

Thần Hoàng lại không có nương tay. Sải bước ra, vượt qua khoảng cách thời không, đi tới trước mặt Sở Cuồng Nhân. Trường mâu trong tay đâm xuống.

"Thời Không Chi Bích!"

Sở Cuồng Nhân tay nắm pháp quyết huyền ảo, từng đạo bích chướng xuất hiện. Đây là bích chướng thời gian và không gian kết hợp. Gần như không thể phá vỡ.

Thần mâu của Thần Hoàng đâm lên đó cũng bị trở ngại: “A, thời không lực lượng, nhưng không chặn được thần mâu của ta."

Hắn lại thúc giục lực lượng.

Từng đạo bích chướng, liên tiếp sụp đổ!

Hắn tung hoành vạn cổ, vô địch chư thiên, dù là thời không biến ảo, cách vô tận tuế nguyệt, vô tận vũ trụ, cũng không chặn được lực lượng của hắn!

Sở Cuồng Nhân nhìn thần mâu đánh tới, không lùi không tránh.

Tùy ý thần mâu xuyên qua thân thể của mình.

Phốc!

Một lượng lớn huyết dịch vẩy xuống Hỗn Độn.

"Ngươi, bại."

Thần Hoàng nhìn Sở Cuồng Nhân bị mình đâm thủng ngực, thản nhiên nói.

Nơi xa.

Bên trong Vĩnh Kiếp Chi Địa.

Kiếp Chủ cũng lắc đầu.

"Xem ra không ai có thể ngăn cản thiên địa vô thượng kiếp."

Trong Hỗn Độn.

Sở Cuồng Nhân hai tay nắm lấy thần mâu, khóe miệng hơi vểnh.

"Vậy cũng không nhất định!"

Vừa nói dứt câu.

Chỉ thấy hắn không để ý thương thế, lực lượng pháp tắc phun trào. Ở trong đó ẩn chứa một cỗ kiếp lực vô cùng mênh mông!

Trong Vĩnh Kiếp Chi Địa.

Kiếp Chủ đứng lên, sắc mặt thay đổi.

"Đó là kiếp lực của ta!"

Hắn như nghĩ tới điều gì, lập tức lộ ra vẻ chợt hiểu: “Thì ra là thế, xem ra đây là hiệu quả của món khởi nguyên chí bảo đó."

Trong Hỗn Độn, Thần Hoàng nhìn thân thể Sở Cuồng Nhân tuôn ra kiếp lực, trong mắt không khỏi lộ ra dị sắc: “A, đây là lực lượng của Kiếp Chủ."

"Vạn Kiếp Bất Phục!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát. Nơi ngực của hắn, một cái bình màu đen xuất hiện, bên trong tuôn ra một cỗ kiếp lực mênh mông.

Chính là Vạn Kiếp Bất Phục chi lực của Kiếp Chủ!

Hơn nữa còn là Vạn Kiếp Bất Phục được Kiếp Chủ toàn lực thi triển!

Oanh!

Bị cỗ lực lượng này oanh kích. Mạnh như Thần Hoàng cũng không nhịn được bị oanh lui ra ngoài. Thần Hoàng chi khí trên người ứng thanh mà phá, thân thể Thần Hoàng cường đại bị cỗ lực lượng này xung kích, lâm vào trạng thái tê liệt ngắn ngủi.

"Ha ha, ngươi đừng tưởng rằng như vậy coi như xong."

Sở Cuồng Nhân cười ha ha một tiếng, chỉ thấy trên đỉnh đầu Thần Hoàng, một cái kim sắc cự đỉnh từ trên trời giáng xuống, chính là

Vạn Vật Tạo Hóa Đỉnh!

Nhưng lần này, cái cự đỉnh này không phải là vì công kích Thần Hoàng. Mà là kết nối tạo hóa khởi nguyên. Trực tiếp đưa Thần Hoàng vào. Đây là phương pháp Sở Cuồng Nhân nghĩ ra để đối phó Thần Hoàng.

Đánh không lại.

Vậy khốn đối phương trước!

Khởi nguyên đã biến mất.

Tiến vào khởi nguyên, giống như tiến vào một cái lồng giam, gần như không có khả năng ra, Sở Cuồng Nhân tin tưởng, mạnh như Thần Hoàng cũng không thể thoát khốn một cách dễ dàng.

"Gia hỏa này thủ đoạn cũng hay lắm."

Bên trong Vĩnh Kiếp Chi Địa.

Kiếp Chủ nhìn thấy cách làm của Sở Cuồng Nhân, cũng không nhịn được tán thưởng một tiếng.

Mà giờ khắc này Thần Hoàng bởi vì bị Vạn Kiếp Bất Phục ảnh hưởng, đối mặt Tạo Hóa Đỉnh bao phủ xuống, không cách nào ngăn cản, bị oanh trúng.

Giống như Sở Cuồng Nhân tính toán, bị đưa vào bên trong tạo hóa khởi nguyên.

Bên trong tạo hóa khởi nguyên.

Khóe miệng Thần Hoàng hơi vểnh: “Người thú vị, Nhân Tổ, các ngươi vì ta mà bồi dưỡng được một đối thủ không tệ, sử dụng khởi nguyên, vây khốn nguyên sơ đản sinh tại khởi nguyên, biện pháp này chỉ có hắn có thể nghĩ ra được."

"Nhưng như vậy có thể vây khốn ta được bao lâu?"

Thần Hoàng vung vẩy thần mâu trong tay.

Thần Hoàng chi khí tứ ngược bên trong khởi nguyên, tựa như muốn ngạnh sinh sinh xé rách khởi nguyên, đánh ra một cái thông đạo thông hướng hiện thế.

Nhưng mà một lát sau, hắn ngừng lại, lông mi cau lại.

Thân thể hắn có kiếp lực cường đại tứ ngược.

"Giải quyết cỗ lực lượng này trước đi, Kiếp Chủ... hẳn là ngươi cũng kìm nén không được, gia nhập trận thần chiến này sao?" Thần Hoàng hơi nghi hoặc một chút.

Nhưng cũng không để ở trong lòng. Cho dù cùng thiên địa là địch, hắn cũng không sợ.

Một Kiếp Chủ.

Đâu có gì phải sợ?

....

Chương 2506 - Côn Ngô Kiếm hấp thu chúng sinh nguyện lực, Thần Hoàng quay về chư thiên

Phốc!

Sở Cuồng Nhân trực tiếp phun ra một ngụm máu lớn. Mặc dù kế hoạch thành công, hắn đưa Thần Hoàng vào tạo hóa khởi nguyên. Nhưng một trận chiến này, hắn đã bị thương không nhẹ.

Khi hắn giải trừ hiệu quả Sát Na Phương Hoa, thời gian phản phệ gào thét mà đến, khiến cho hắn vốn trọng thương lại thương càng thêm thương.

Ba búi tóc đen thoáng qua hóa thành tóc trắng.

Lần này, không thể khôi phục lại.

"Không hạn chế tăng lên, mặc dù cường đại nhưng tác dụng phụ cũng không phải tu sĩ tầm thường chịu đựng nổi." Sở Cuồng Nhân cười khổ một tiếng.

Cho dù là Chúa Tể nhưng trước mặt thời gian phản phệ chỉ sợ cũng cửu tử nhất sinh.

Cái phản phệ này. Hắn thậm chí không thể dùng Thiên Địa Hồi Tố để khôi phục.

"Nhưng, thời gian đã tranh thủ được."

Sở Cuồng Nhân nỉ non. Hắn biết, tạo hóa khởi nguyên khốn Thần Hoàng không được bao lâu. Nhưng bây giờ hắn có thể tranh thủ bao nhiêu thời gian thì tranh thủ bấy nhiêu.

"Quốc chủ!"

"Phu quân..."

Bọn người Cố Linh Lung vọt lên.

Nhìn Sở Cuồng Nhân tóc trắng phơ, Cố Linh Lung hốc mắt đỏ lên.

"Không sao, không có gì đáng ngại."

Sở Cuồng Nhân khóe miệng miễn cưỡng nở một nụ cười.

Mọi người về tới thần quốc.

Về phần bọn người Thần Hoàng Tử, bọn họ nhìn thấy tình thế không ổn nên đã đi trước.

Bên trong Bàn Cổ Thần Quốc.

Sở Cuồng Nhân kể rõ cho mọi người biết tình huống bây giờ.

Biết được Thần Hoàng có thể thoát ra khỏi tạo hóa khởi nguyên bất cứ lúc nào, trên mặt của mỗi một người đều trở nên ngưng trọng trước nay chưa từng có.

"Bây giờ ta cần tăng thực lực lên."

"Tiếp theo trong khoảng thời gian này, ta sẽ bế quan, về phần thần quốc, tạm thời giao cho các ngươi, bây giờ nguyên sơ thần quốc đã không đáng kể, chỉ cần phòng bị một chút là được..." Sở Cuồng Nhân dặn dò một phen.

Sau đó, hắn lấy Côn Ngô ra.

Thanh kiếm này, trên thân kiếm đã xuất hiện một vết nứt.

Kiếm ý quang hoa ảm đạm.

Thần Hoàng thần mâu quả là lợi hại, ngay cả Nhân Tổ Chi Kiếm cũng khó có thể ngăn cản phong mang, Sở Cuồng Nhân nghĩ nghĩ, trong đầu hiện ra một ý nghĩ.

Có lẽ.

Hắn có thể tái tạo Côn Ngô, luyện chế thành một kiện khí vận chí bảo.

Đúng thế.

Khí vận chí bảo.

Thần Hoàng thần mâu, không thể phá vỡ, bất kỳ binh khí gì va chạm với nó đều sẽ vỡ vụn giống như Côn Ngô, cho dù hắn có thể tìm được thần thiết cứng rắn nhất trên thế giới này, nhưng chỉ sợ cũng khó có thể ngăn cản thần mâu đó.

Cho nên, hắn định luyện chế Côn Ngô thành khí vận chí bảo. Khí vận chí bảo cùng một nhịp thở với khí vận của Bàn Cổ Thần Quốc, cứ như vậy, chỉ cần thần quốc bất diệt, thanh kiếm này sẽ không tiêu vong.

"Nhất định phải nghĩ cách lấy thần quốc khí vận tu bổ Côn Ngô mới được."

Sở Cuồng Nhân nỉ non. Chuyện này cũng không phải là một chuyện khó.

Từ xưa đến nay, không ít khí vận chí bảo ra đời, trong ghi chép của Tiểu Ái, có không dưới vạn biện pháp luyện chế khí vận chí bảo.

Sở Cuồng Nhân và Tiểu Ái chọn lựa một loại thích hợp nhất trong đó.

Hắn bày một cái tế đàn trong thần quốc, lại dựa vào trận pháp, cung phụng Côn Ngô ở phía trên, ngày đêm hấp thu khí vận chi lực, tu bổ tự thân.

"Côn Ngô, ta chờ ngày cùng ngươi tái chiến Thần Hoàng."

Sở Cuồng Nhân nỉ non.

Ong ong.

Côn Ngô Kiếm phát ra trận trận kiếm ngân trên tế đài.

Tựa hồ đang nói chờ ta!

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Sở Cuồng Nhân bế quan trong thần quốc, đã không biết bao nhiêu năm qua, mà những năm này, thần quốc cũng đang không ngừng lớn mạnh.

Không có nguyên sơ thần quốc ngăn cản.

Bàn Cổ Thần Quốc đã là thế lực mạnh nhất chư thiên, nhất thống toàn bộ Hồng Mông Đại Thế Giới cũng không phải việc khó gì, thậm chí phát triển ra ngoài Hồng Mông Đại Thế Giới, từng vũ trụ cũng bị nạp vào phạm vi thống trị của thần quốc.

Thần quốc khí vận cũng không ngừng tăng lên.

Trong lúc bế quan, Sở Cuồng Nhân có thể cảm nhận được khí vận chi lực gia trì, dưới lực lượng này, thương thế của hắn nhanh chóng khôi phục. Tu vi cũng đang chậm rãi tăng lên.

Nắm giữ ba ngàn Đại Đạo Vô Tận, bây giờ hắn đã dần dần tăng những đại đạo này lên tới Chúa Tể Cảnh, hơn nữa còn có thần quốc khí vận cường đại nhất từ xưa đến nay gia trì dưới, tốc độ tăng lên cực kỳ nhanh.

Trừ ra.

Sở Cuồng Nhân cũng cảm ngộ tầng thứ cao nhất của Tha Hóa Tự Tại Pháp. Đó là lĩnh vực ngay cả Nhân Tổ cũng chưa từng chạm đến. Nhưng pháp môn này quá huyền ảo. Tầng thứ cao nhất huyền chi lại huyền. Rất khó chạm đến.

Sở Cuồng Nhân luôn cảm thấy mình còn kém một cơ hội.

Không biết trải qua bao nhiêu năm.

Hôm nay.

Bên trong thần quốc.

Người đến người đi, không ít tu sĩ sau khi đi vào thần quốc, chuyện đầu tiên làm là đến một cái tế đàn, đến đó, thăm viếng một thanh kiếm.

Bên cạnh tế đàn.

Một tu sĩ cấp quân vương đi vào, nhìn thanh trường kiếm toàn thân giống như thủy tinh phía trên, vẻ mặt cung kính quỳ xuống, ba bái chín khấu. Một màn này cũng không làm cho mọi người thấy kinh ngạc. Bởi vì thanh kiếm này đáng được như thế.

"Chư thiên tồn vong đều dựa vào quốc chủ, thanh kiếm này chính là quốc chủ chi binh, hi vọng quốc chủ cầm nó, bảo hộ chư thiên vạn linh."

Quân vương đó cung kính nói.

Sau lưng hắn, tu sĩ còn lại cũng đều thăm viếng.

Một cỗ nguyện lực vô hình từ trên người của bọn họ phát ra, rót vào bên trong Côn Ngô, đó là lực lượng hoàn toàn khác thần quốc khí vận lực lượng.

Đó là... chúng sinh nguyện lực.

Cho dù là Sở Cuồng Nhân cũng không ngờ được là mình muốn luyện chế Côn Ngô thành khí vận chí bảo, không ngờ được là còn nhân duyên tế hội dung hòa chúng sinh nguyện lực.

Bây giờ, Côn Ngô có thể trưởng thành đến tầng thứ nào, ai cũng không biết.

……

Vĩnh Kiếp Chi Địa.

Kiếp Chủ đang buồn bực nhìn chúng sinh độ kiếp. Đây coi như là một trong số không nhiều hứng thú của hắn, nhưng vào hôm nay, hắn đột nhiên cảm nhận được một cỗ lực lượng kỳ lạ xuất hiện trong Vĩnh Kiếp Chi Địa.

Kia là... tạo hóa Khởi Nguyên chi lực.

Sao lại như vậy?

Sao trong Vĩnh Kiếp Chi Địa lại xuất hiện tạo hóa khởi nguyên lực lượng?

Chẳng lẽ...

Đột nhiên, hắn nghĩ tới cái gì, con ngươi đột nhiên co rụt lại.

Oanh!

Toàn bộ Vĩnh Kiếp Chi Địa vì đó chấn động.

Trong hư không, một vết rách không gian thật lớn xuất hiện. Trong đó dâng trào ra một lượng lớn tạo hóa Khởi Nguyên chi lực, mà nương theo cỗ lực lượng này là một bóng người kim sắc đi ra.

Một cỗ khí tức chí cao vô thượng cường hoành bao phủ toàn bộ Vĩnh Kiếp Chi Địa.

"Quả nhiên là hắn!"

Kiếp Chủ có chút ngưng trọng.

Tồn tại trước mặt chính là... Thần Hoàng!

"Không ngờ được là hắn chỉ dùng vạn năm ngắn ngủi mà đã đả thông thông đạo giữa tạo hóa khởi nguyên và hiện thế, không hổ là Thần Hoàng."

Kiếp Chủ nỉ non.

Khởi nguyên biến mất, đây là thiên địa đại thế. Dù ai cũng không thể ngỗ nghịch. Cũng chỉ có thiên địa vô thượng kiếp như Thần Hoàng mới cường đại đến cưỡng ép đả thông thông đạo giữa tạo hóa khởi nguyên và hiện thế, từ bên trong khởi nguyên trở về hiện thế.

Thần Hoàng trở lại chư thiên, khí tức khuếch tán mà ra.

Trong một chớp mắt.

Vô tận chư thiên đều có cảm ứng, vô số cường giả tối đỉnh cảm nhận được cỗ khí tức kinh thiên động địa đó, thần sắc vô cùng ngưng trọng.

"Khí tức của hắn, vẫn kinh khủng như thế."

"Năm đó đánh với Sở Cuồng Nhân một trận, hắn hình như không có bị thương, thật là đáng sợ, Thần Hoàng, không thẹn vô địch chi danh a."

"Quái vật này..."

Bên trong Bàn Cổ Thần Quốc.

Đang bế quan, Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên mở hai mắt ra, một cỗ khí tức vô cùng cường hoành tiết ra, rung chuyển chư thiên.

Sở Cuồng Nhân, Thần Hoàng, khí tức hai người cách không biết bao nhiêu cái đại vực va chạm vào nhau, làm cả Hồng Mông Đại Thế Giới điên cuồng rung chuyển.

Bên trong Vĩnh Kiếp Chi Địa.

Thần Hoàng nhìn thoáng qua Bàn Cổ Thần Quốc, ánh mắt lộ ra dị sắc: “Rất tốt, bây giờ có lẽ ngươi có tư cách đánh với ta một trận!"

....

Chương 2507 - Vợ của Thần Hoàng, chờ ta

trở lại cưới ngươi, nhất định phải thắng

Bên trong Vĩnh Kiếp Chi Địa.

Thần Hoàng cường thế giáng lâm, Kiếp Chủ lập tức hiện thân.

"Lực lượng của ngươi sao lại ở trong tay nhân tộc đó, chấp chưởng thiên địa vạn kiếp, ngươi muốn ngỗ nghịch thiên địa ý chí sao?"

Thần Hoàng lạnh nhạt nói.

Kiếp Chủ lắc đầu: “Đương nhiên không phải, lực lượng của ta trong tay Sở Cuồng Nhân chỉ là ngoài ý muốn, là hắn dùng biện pháp nào đó đánh cắp."

Kiếp Chủ kể lại nguyên nhân.

"Thật sao?"

Thần Hoàng nhìn Kiếp Chủ một chút.

Sau đó, hắn không để ý nữa, bóng người lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

"Hô..."

"So với năm đó, hắn càng đáng sợ."

Kiếp Chủ thở phào nhẹ nhõm.

Trước mặt Thần Hoàng, hắn cảm nhận được một cỗ áp lực kinh khủng, mặc dù mình sẽ không chân chính tử vong nhưng cũng không muốn đối đầu với đối phương.

......

Nguyên sơ thần quốc.

Sau khi trải qua đại chiến với Bàn Cổ Thần Quốc.

Bây giờ nguyên sơ thần quốc đã rách nát, cung điện lầu các, mặc dù vẫn như cũ, có thể thấy được khí tượng rộng lớn trang nghiêm ngày xưa. Nhưng khắp nơi đều im lặng không tiếng động, không thấy nửa cái bóng người.

Đột nhiên.

Một bóng người từ trong hư không đi ra.

Chính là Thần Hoàng.

Nhìn thần quốc quạnh quẽ trước mắt, ánh mắt Thần Hoàng vô cùng bình tĩnh, cũng không có bởi vì thần quốc rách nát mà có chút phẫn nộ nào.

Hắn đi tới một ngọn núi cao trong thần quốc.

Ở chỗ này.

Có một tòa sơn phong rộng lớn.

Nơi này có vô hình kết giới thủ hộ.

Bên ngoài kết giới, Thần Hoàng Tử như biết Thần Hoàng sẽ tới đây, đã ở đây chờ sẵn: “Phụ hoàng, ngươi đã đến."

"Ừm."

Thần Hoàng khẽ vuốt cằm, vẻ mặt lạnh nhạt.

Đối với hậu đại này của mình, hắn vẫn không biểu hiện ra tình cảm dư thừa gì, giống như trong mắt hắn đối phương cũng không khác những người khác.

Hắn đưa tay đánh ra một đạo Thần Hoàng chi khí.

Trong chốc lát.

Sơn phong xuất hiện một vết nứt, hiển lộ ra một cái không gian kì lạ.

Thần Hoàng chậm rãi đi vào.

Thần Hoàng Tử vốn cũng định đi vào chung nhưng lại bị Thần

Hoàng lực lượng ngăn cản ở bên ngoài: “Ta muốn ở riêng với nàng một hồi."

Giọng nói của Thần Hoàng ung dung vọng ra.

Thần Hoàng Tử cung kính thi lễ một cái, lập tức thủ ở bên ngoài.

Bên trong sơn phong.

Nơi này khắp nơi hiện đầy từng khỏa kết tinh. Nếu có người biết nhìn hàng ở chỗ này, nhìn thấy những kết tinh này thì chắc chắn sẽ rất là rung động, bởi vì những kết tinh này đều là... Khởi Nguyên Kết Tinh!

Bên trong ngọn núi này.

Là một mảnh khởi nguyên thiên địa còn chưa tiêu tán. Mà trong trung ương thiên địa có một bộ quan tài trong suốt do Khởi Nguyên Kết Tinh chế tạo thành, một nữ tử áo trắng tóc hồng nằm ở bên trong.

Nữ tử khuôn mặt tuyệt mỹ. Là một vẻ đẹp như khiến thiên địa cũng phải ảm đạm phai mờ. Dù cho là trải qua vạn cổ tuế nguyệt, vô số kỷ nguyên, vẻ đẹp này cũng không có giảm bớt, vẫn khiến cho Thần Hoàng tâm động.

Ánh mắt Thần Hoàng lộ ra vẻ ôn nhu hiếm thấy.

"Hoa, ta tới thăm ngươi."

Thần Hoàng đi đến trước quan tài, vuốt ve khuôn mặt Hoa, ngữ khí vô cùng dịu dàng, làm cho không người nào có thể tin hắn là Thần Hoàng vô địch chư thiên.

"Ngươi chờ một chút, chờ một thời gian nữa, lúc đó ta có thể khiến cho chư thiên khôi phục nguyên thủy, trở lại thời đại khởi nguyên một lần nữa, lúc đó, ta nhất định sẽ làm cho ngươi sống lại." Thần Hoàng nhìn Hoa, nỉ non, giọng điệu kiên quyết.

Hoa.

Hoặc có thể gọi là Sinh Mệnh Chi Thần.

Cũng là một vị nguyên sơ.

Đồng thời còn là Thần Hậu của nguyên sơ thần quốc, thê tử của Thần Hoàng.

Nhưng ở xa xôi trước kia, Thần Hoàng còn chưa triệt để trưởng thành đến vô địch chư thiên, từng bị một đám nguyên sơ vây công, bị trọng thương trước nay chưa từng có. Cuối cùng, là Sinh Mệnh Chi Thần dùng lực lượng của nàng trợ giúp Thần Hoàng khôi phục. Nhưng đối phương cũng vì thế mà rơi vào ngủ say vô tận. Không khác gì tử vong.

Thần Hoàng vì để cho Hoa khôi phục mới muốn khiến cho chư thiên khôi phục lại trạng thái nguyên thủy cổ xưa nhất, để thời đại khởi nguyên giáng lâm một lần nữa.

Chỉ có ở thời đại đó, khởi nguyên của Hoa mới có thể khôi phục. Mà không phải giống như bây giờ, hắn dùng một mảnh khởi nguyên thiên địa còn chưa tiêu tán duy trì sinh cơ của Hoa, bảo trì nhục thân bất diệt.

"Hoa, lần này ta gặp một nhân tộc thú vị, hắn giống như Nhân Tổ năm đó, làm ta rất thưởng thức."

"Nhưng rất đáng tiếc, hắn đứng ở mặt đối lập của ta, hắn rất mạnh, hiện tại đoán chừng mạnh hơn Nhân Tổ năm đó, nhưng vì ngươi, ta sẽ chiến thắng hết thảy, cho dù là thiên địa chi lực ta cũng sẽ phá hủy."

Thần Hoàng lẩm bẩm nói.

Hắn ở chỗ này bồi tiếp Hoa, có đôi khi nói một chút chuyện mình trải qua, cũng có đôi khi trầm mặc, chỉ lẳng lặng nhìn Hoa.

Mấy năm sau.

Thần Hoàng đi ra sơn phong.

"Phụ hoàng."

"Ở lại đây, trông coi mẫu hậu ngươi."

"Vâng."

Thần Hoàng Tử gật gật đầu.

Mà Thần Hoàng sải bước ra, biến mất không thấy gì nữa.

Con đường hủy diệt chư thiên, bắt đầu!

……

Bên trong Bàn Cổ Thần Quốc.

Sở Cuồng Nhân và Cố Linh Lung rúc vào nhau.

Nhìn ráng chiều dần dần rơi xuống, Sở Cuồng Nhân bỗng nhiên nói: "Trận chiến này qua đi, Linh Lung, ngươi sinh cho ta một đứa con trai đi, nữ nhi cũng được."

"Ừm, được."

Cố Linh Lung gật gật đầu.

"Đợi chuyện kết thúc, ta dẫn ngươi đi du lịch chư thiên, ngươi muốn đi đâu, chúng ta sẽ đi đến đó, còn có Lam Vũ, cũng đi chung."

"Được, nghe phu quân."

Lúc này.

Lam Vũ đi đến phía sau bọn hắn, nhìn hai người tựa sát vào nhau, không khỏi sửng sốt một chút: “Hình như ta đến không đúng lúc?"

"Không, ngươi đến rất đúng lúc."

Sở Cuồng Nhân mở rộng vòng tay.

Lam Vũ thấy thế, lập tức thuận theo bản tâm, đi tới, ôm Sở Cuồng Nhân, cảm nhận được lồng ngực rắn chắc của đối phương, Lam Vũ nỉ non: "Công tử, ngươi nhất định phải thắng, ta chờ ngươi trở lại, ta muốn mãi mãi đi theo bên cạnh ngươi..."

"Được, ta sẽ trở lại, trở về cưới ngươi."

Sở Cuồng Nhân ôn nhu nói.

Nghe đến đây, mặt Lam Vũ xoát một cái, đỏ lên.

Nàng khẽ vuốt cằm: “Chúng ta đợi công tử."

Sở Cuồng Nhân nhìn Lam Vũ, Cố Linh Lung trong ngực, hai nữ tử quan trọng nhất trong cuộc đời hắn, nội tâm của hắn tràn đầy kiên định.

Hắn muốn thắng.

Một trận chiến này, hắn nhất định phải thắng!

Hắn còn muốn trở về, cử hành hôn lễ với Lam Vũ, để Linh Lung sinh con cho hắn, hắn còn muốn dẫn theo người yêu đi du lịch Chư Thiên Vạn Giới.

Sao hắn có thể để cho Thần Hoàng phá hủy tất cả được?

Cho dù như thế nào...

Hắn đều phải thắng!

......

Oanh! !

Thần Hoàng chi khí khuếch tán đến bát phương.

Một cái vũ trụ bị Thần Hoàng chi khí phá hủy, tinh thần nhật nguyệt hóa thành tro tàn, thiên địa quay về hỗn độn, ngay cả vũ trụ đại đạo đều tiêu vong.

Đây là cái vũ trụ thứ mấy mà Thần Hoàng phá hủy?

Thần Hoàng đếm không hết.

Nhìn vô số sinh linh kêu rên ở trước mặt hắn.

Lúc mới bắt đầu, hắn từng có lòng trắc ẩn, nhưng dần dà, nội tâm đã chết lặng, chỉ có một tín niệm duy nhất.

Đánh nát chư thiên, để thiên địa quay về nguyên thủy, thời đại khởi nguyên lại xuất hiện.

Hắn muốn cho Hoa, phục sinh.

Cho dù giết đến chư thiên chỉ còn một mình hắn thì hắn cũng không tiếc.

Hắn sải bước ra, đánh nát vũ trụ bích chướng.

Đi tới một cái vũ trụ hoàn toàn mới.

Cái vũ trụ này tản ra một cỗ khí tức khiến cho hắn cảm thấy có chút quen thuộc.

"A, đây là vũ trụ mà nhân tộc đó sinh ra sao?"

Thần Hoàng có thể cảm ứng được.

Cái vũ trụ này là vũ trụ Sở Cuồng Nhân sinh ra.

"Bàn Cổ vũ trụ sao? Vũ trụ yếu đuối như thế mà đản sinh ra nhân kiệt như vậy, đúng là khiến cho người ta kinh ngạc."

Thần Hoàng chậm rãi đưa tay, muốn một kích hủy diệt Bàn Cổ vũ trụ.

Nhưng lúc này.

Trong hư không nổi lên từng vòng từng vòng gợn sóng.

Một cỗ không gian ba động không có gì sánh kịp khuếch tán mà ra, trong chớp mắt, bên trong Bàn Cổ vũ trụ, ức vạn tinh hệ đều biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ còn lại vũ trụ hư không hoàn toàn lạnh lẽo, trống rỗng.

Đây là hư không còn tĩnh mịch hơn cả hỗn độn.

Chương 2508 - Vạn cổ chí kim, một người cuồng vạn cổ, Côn Ngô thuế biến mà ra

"Một ý niệm, chuyển di một cái vũ trụ, loại không gian thủ đoạn này, ngươi dùng không kém hơn Hư Không Chi Chủ." Thần Hoàng từ tốn nói.

Vừa nói dứt câu.

Một cỗ tiên huy tươi sáng chói mắt từ trong hư không tĩnh mịch trước mặt ầm vang nở rộ, một bóng người áo trắng tóc trắng chậm rãi đi ra.

Chính là... Sở Cuồng Nhân!

Đối với hắn đến, Thần Hoàng cũng không có cảm thấy kinh ngạc.

"Cuối cùng cản ở trước mặt ta quả nhiên là ngươi."

Thần Hoàng thản nhiên nói.

"Đương nhiên là ta."

"Giết ngươi trước, nhân tộc, nói cho ta, tên của ngươi!"

Sở Cuồng Nhân phất tay áo, ba ngàn đại đạo pháp tắc lôi cuốn một cỗ ngập trời ngông cuồng quét sạch ra, làm cho cả chư thiên chấn động theo. Cỗ ngông cuồng này thậm chí xuyên qua cổ kim, rung chuyển thời không tuế nguyệt.

"Ta, Sở Cuồng Nhân, vạn cổ chí kim, một người cuồng vạn cổ!"

"Thần Hoàng, chuẩn bị sẵn sàng nhận lấy cái chết chứ?"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, uy áp cuồng ngạo nghiền ép mà ra.

Thần Hoàng nghe vậy, nhịn không được cất tiếng cười dài: “Ha ha ha, dù cho là Nhân Tổ ngày xưa cũng không dám lớn tiếng kêu ta nhận cái chết, Sở Cuồng Nhân, ngươi là người đầu tiên từ xưa đến nay, hay cho một vạn cổ đệ nhất cuồng nhân! Ta sẽ nhớ kỹ ngươi, sau khi giết ngươi, ta sẽ lập một khối bia cho ngươi trong tuế nguyệt!"

Vừa nói dứt câu.

Thần Hoàng chi khí, khuấy động hoàn vũ, rung động chư thiên. Chỉ khí tức song phương va chạm thì làm cho vũ trụ bích chướng Bàn Cổ vũ trụ sụp đổ, hình thành một cỗ từ trường gấp khúc kinh khủng đến cực điểm, giống như một cái vòng xoáy, lôi kéo vũ trụ quanh mình tới.

Trong lực trường này, vũ trụ và vũ trụ kịch liệt va chạm, từng cái vũ trụ đại đạo vỡ vụn, cuối cùng có vài chục cái vũ trụ bởi vì khí tức hai người va chạm, bị cưỡng ép hỗn tạp lại một chỗ, hình thành một cái vũ trụ hỗn loạn.

Cái này, cũng là chiến trường của Thần Hoàng và Sở Cuồng Nhân.

Mà chiến đấu giữa bọn họ, chiếu rọi Chư Thiên Vạn Giới.

Vô số tu sĩ đều có thể nhìn thấy.

Bên trong Hồng Mông Đại Thế Giới.

Vô số tu sĩ nhìn trận chiến kinh điển này, cực kỳ ngưng trọng.

"Kiếm của công tử còn chưa có xong, bây giờ ứng chiến không phải là quá gấp chứ." Lam Vũ nhìn thoáng qua Côn Ngô trên tế đài, nói.

"Thần Hoàng đã đến Bàn Cổ vũ trụ, phu quân sẽ không ngồi nhìn mặc kệ."

Cố Linh Lung nói.

Chỉ có thể nói thiên mệnh như thế.

Trong mắt của nàng lộ ra vẻ lo lắng.

"Phu quân, ngươi nhất định phải bình an."

Bọn người Ác Ma Chi Vương, Thần Khấp Huyết, Lam Vương, Sở Hồng, n Hồng Hoa nhìn một trận chiến này, cũng đều lo lắng, bất an.

Một trận chiến này, cực kỳ quan trọng. Một trận chiến này, liên quan đến chư thiên tồn vong, vạn linh kéo dài.

Trong vũ trụ hỗn loạn.

Thần Hoàng nhìn Sở Cuồng Nhân, không có nương tay, đưa tay, Thần Hoàng chi khí tứ ngược mà ra, một thanh thần mâu từ trên trời giáng xuống. Sát khí vô cùng cường đại từ bên trong thần mâu khuếch tán ra.

Chỉ nhìn một chút.

Tất cả mọi người cảm thấy hai mắt nhói nhói, bị sát khí đả thương.

"Đây là một trận sau cùng, Sở Cuồng Nhân, kiếm của ngươi đâu?"

Thần Hoàng tay cầm trường mâu, từ tốn nói.

"Nó, sẽ đến."

Sở Cuồng Nhân đưa tay, Tạo Hóa Đỉnh bay lên không, đập tới Thần Hoàng, mênh mông tạo hóa chi lực, thậm chí đủ để nghiền ép Chúa Tể.

Thần Hoàng thấy thế, thần mâu trong tay vung vẩy mà ra. Uy năng cực kỳ cuồng bạo từ trong đó tiết ra.

Ầm!

Tạo Hóa Đỉnh bị ngạnh sinh sinh nện bay ra ngoài. Sở Cuồng Nhân nhún người nhảy lên, chụp được Tạo Hóa Đỉnh. Sau đó, kiếm chỉ ngưng tụ. Một cỗ sức mạnh đại đạo Chúa Tể bộc phát, trong đó còn ẩn chứa một chút Đại Đạo Vô Tận chi lực, hóa thành một thanh thiên kiếm cự đại chém ra.

"Tam Thiên Đại Đạo Kiếm!"

Một kích này. Kinh khủng tuyệt luân.

Mà Thần Hoàng thấy thế, không lùi không tránh, Thần Hoàng chi khí tiết ra.

"Thần Hoàng Quyết, Hoàng Giả Hào Thiên!"

Một mâu rơi xuống. Thiên băng địa liệt.

Thần mâu và thiên kiếm to lớn va chạm trong nháy mắt, toàn bộ hỗn loạn vũ trụ do mấy chục cái vũ trụ hỗn tạp mà thành bị oanh bạo. Trong vô tận thần quang tươi sáng, Sở Cuồng Nhân bay ngược ra.

Thần Hoàng cũng bị đẩy lui hai bước.

"Không kém!"

"Thực lực của ngươi đã mạnh hơn Nhân Tổ ngày xưa, nhưng cũng tiếc, ba ngàn đại đạo chưa thôi diễn đến Chúa Tể Cảnh, ngươi vẫn không thắng được ta!"

Thần Hoàng từ tốn nói. Trường mâu trong tay giơ cao, Thần Hoàng chi khí lấp lóe, lại là một lần công kích bá đạo tuyệt luân, lực lượng mạnh mẽ để Hỗn Nguyên vũ trụ không ngừng vặn vẹo.

Sở Cuồng Nhân đứng lơ lửng trên không: “Thế thì cũng chưa chắc!"

Hắn lạnh nhạt quát. Một cỗ khí vận khổng lồ tràn vào trong cơ thể hắn. Đó là, thần quốc khí vận gia trì!

Bây giờ Bàn Cổ Thần Quốc là chư thiên đệ nhất thần quốc, khí vận cường thịnh, vượt xa lúc trước, làm thần quốc chi chủ, Sở Cuồng Nhân được khí vận gia trì, lực lượng cực kỳ bành trướng, không gì sánh kịp.

Bên trong thần quốc.

Bọn người Cố Linh Lung giơ cao hai tay.

"Lực lượng của chúng ta, cầm đi!"

"Ngươi nhất định phải thắng!"

Một cỗ lực lượng hóa thành từng đạo lưu quang xuyên qua thời không, đi tới bên cạnh Sở Cuồng Nhân, không ngừng tụ hợp vào trong cơ thể hắn. Khí tức của hắn lại kéo lên lần nữa. Trong mơ hồ đúng là sánh vai Thần Hoàng!

Nhưng như thế vẫn chưa đủ!

Sở Cuồng Nhân quát dài một tiếng, ba ngàn tóc trắng cuồng vũ.

"Sát Na Phương Hoa!"

Hắn lại thi triển lực lượng thời gian lần nữa, trộm lấy lực lượng từ trong thời gian vô tận.

Thời gian không có cuối cùng.

Lực lượng của hắn cũng không có cực hạn!

Chính là tăng lên không hạn chế!

Sở Cuồng Nhân hai mắt toát ra tinh quang, hắn lạnh giọng nói ra: "Lần này không đánh bại ngươi, ta sẽ không giải trừ Sát Na Phương Hoa!"

"Rất tốt! Từ khi ta bại tận chúng thần, không địch thủ, bây giờ rốt cục đụng phải một người có thể để cho ta toàn lực chiến một trận!"

Thần Hoàng cười ha ha một tiếng, nắm chặt thần mâu trong tay. Tóc vàng bay múa, Thần Hoàng chi khí điên cuồng thôi động, kim sắc thần hoa phóng lên tận trời, giống như vô lượng chi quang, phổ chiếu chư thiên! !

"Chiến!"

Hai tiếng hét to, hai bóng người cùng một lúc bay lượn mà ra, hóa thành hai đạo lưu quang một kim một bạch hung hăng đụng vào nhau.

Thần Hoàng chi khí, ba ngàn đại đạo chi lực.

Hai cỗ lực lượng mạnh mẽ nhất chư thiên liên tiếp va chạm. Từng cái vũ trụ vỡ vụn trong dư âm hai người đụng nhau.

Không có bất kỳ chiêu thức thần thông gì.

Đến cảnh giới của Sở Cuồng Nhân, Thần Hoàng, tiên pháp thần thông không có tác dụng gì lớn với bọn họ, chỉ có lực lượng thuần túy nhất va chạm.

Oanh, oanh, oanh...

Một trận chiến này, không biết kéo dài bao lâu.

Lực lượng của hai người đánh cho chư thiên vũ trụ liên tiếp sụp đổ.

Ầm!

Vạn Vật Tạo Hóa Đỉnh lại va chạm với thần mâu một lần nữa.

Sau đó Tạo Hóa Đỉnh xuất hiện từng vết rách, vô tận tạo hóa chi lực tiết ra, biến cố đột nhiên xuất hiện khiến cho Sở Cuồng Nhân bị xung kích kịch liệt, bị Thần Hoàng một mâu đập trúng, cả người bay ngược mà ra.

"Đối thủ làm ta kính nể, nên kết thúc một trận chiến này!"

Thần Hoàng gầm nhẹ một tiếng.

Thần mâu giơ cao, muốn thi triển chung cực nhất kích với Sở Cuồng Nhân.

Nhưng lúc này.

Bên trong Bàn Cổ Thần Quốc.

Một tiếng kiếm ngân vang lên, vang vọng chư thiên!

Bên trên tế đàn, vết rách trên thân Côn Ngô Kiếm được triệt để tu bổ!

Không chỉ có như thế, có thần quốc khí vận chi lực và chúng sinh nguyện lực gia trì, Côn Ngô Kiếm đã hoàn toàn thuế biến, lực lượng tăng lên lần nữa.

Giờ khắc này.

Bên trong Hồng Mông Đại Thế Giới, tất cả kiếm khí bị tác động, phóng lên tận trời. Theo Côn Ngô Kiếm, xông phá thời không cách trở, bay về phía hỗn loạn vũ trụ.

Thần Hoàng nâng thần mâu lên, đang muốn thi triển một kích cuối cùng với Sở Cuồng Nhân, đột nhiên có vô tận kiếm khí xé rách hỗn loạn vũ trụ. Kiếm khí đếm không hết hóa thành một con giao long, điên cuồng lao đến chỗ hắn.

"Hừ."

Thần Hoàng hừ nhẹ một tiếng, thôi động Thần Hoàng chi khí, hình thành một đạo bích chướng không thể phá vỡ, ngăn cách công kích của tất cả kiếm khí.

Mà Sở Cuồng Nhân hai mắt tỏa sáng: “Côn Ngô, đến rất đúng lúc!"

....

Chương 2509 - Viên mãn vô địch Thần Hoàng, Sở Cuồng Nhân vẫn lạc, Nhân Tổ chuẩn bị ở sau

"Côn Ngô, đến rất đúng lúc!"

Sở Cuồng Nhân một phát bắt được Côn Ngô Kiếm. Sau khi vào tay, hắn cảm nhận rõ ràng Côn Ngô khác biệt. Nó đã không đơn thuần là một thanh kiếm. Mà là một thanh hộ thế thần binh tuân theo thần quốc khí vận và chúng sinh nguyện lực, vì thủ hộ chư thiên mà ra đời! !

"Thần Hoàng, tiếp ta hộ thế chi kiếm!"

Sở Cuồng Nhân tay cầm Côn Ngô.

Nhân kiếm hợp nhất, thân hóa kiếm quang, đánh thẳng tới Thần Hoàng.

Một kiếm này.

Đâm vào bích chướng do Thần Hoàng chi khí hình thành.

Bộc phát ra tiếng oanh minh kinh khủng.

Thần Hoàng chi khí, có thể nói là thủ đoạn phòng ngự cường đại nhất thế gian này. Ngày xưa, Thần Hoàng Tử dựa vào thủ đoạn phòng ngự này, ngăn lại rất nhiều Chúa Tể liên thủ một kích, mà Thần Hoàng so với Thần Hoàng Tử thì mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần.

Thần Hoàng chi khí của hắn có thể nói không gì có thể phá.

Từ khi Sở Cuồng Nhân giao thủ với hắn đến nay, gần như tất cả công kích đều bị Thần Hoàng chi khí này ngăn lại, không cách nào tổn thương đến Thần Hoàng.

Nhưng lúc này.

Côn Ngô Kiếm đâm xuyên qua Thần Hoàng chi khí phòng ngự, đâm xuyên ngực Thần Hoàng, kiếm khí bàng bạc điên cuồng tứ ngược trong thân thể Thần Hoàng.

"Cái gì? !"

Thần Hoàng kinh ngạc trong nháy mắt.

Thần Hoàng chi khí của mình lại bị đánh xuyên qua!

Hắn nhìn Côn Ngô Kiếm trước ngực mình, khóe miệng hơi vểnh: “Giỏi cho một thanh hộ thế chi binh tuân theo khí vận và chúng sinh nguyện lực mà thành!"

Thân thể hắn chấn động.

Thần Hoàng chi khí tiết ra, Sở Cuồng Nhân bị chấn lui ra ngoài.

"Khục khục..."

Thần Hoàng tay cầm thần mâu, ho ra hai ngụm máu tươi.

Kiếm khí mãnh liệt ăn mòn Thần Hoàng thân thể, sau khi hắn đánh bại nguyên sơ chúng thần, hắn chưa bao giờ bị thương như vậy.

"Thần Hoàng, ngươi bại!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt nói.

Hắn giơ cao Côn Ngô, ba ngàn lực lượng pháp tắc hội tụ.

Nhưng vào lúc này.

Thần Hoàng lại khẽ cười một tiếng: “Ta, bại? Không, ta là Thần Hoàng vô địch chư thiên, là vô thượng kiếp trong thiên địa này, không ai đánh bại được ta!"

Hắn đứng dậy thét dài một tiếng, năm ngón tay một trảo trong hư không. Cách vô số vũ trụ, kéo Thần Hoàng Tử ở xa nguyên sơ thần quốc tới trước mặt, mà giờ phút này, Thần Hoàng Tử vẫn có chút nghi ngờ.

"Hoàng nhi, những năm này, ngươi làm rất khá."

Thần Hoàng nhìn Thần Hoàng Tử, trên mặt lộ ra một nụ cười hiền lành.

"Phụ hoàng, ngươi thế nào?"

Trước kia Thần Hoàng Tử nhịn không được tim đập nhanh.

Chỉ thấy Thần Hoàng đột nhiên một chưởng vỗ trên trán Thần Hoàng Tử.

Lập tức.

Thân thể Thần Hoàng Tử nổ tung trong nháy mắt.

Thần Hoàng chi khí trong cơ thể đối phương liên tục không ngừng dũng mãnh lao tới Thần Hoàng.

"Cái gì?"

Một màn này khiến cho tu sĩ Chư Thiên Vạn Giới vì đó xôn xao.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo. Một cỗ Thần Hoàng chi khí so vừa rồi còn khủng bố hơn tiết ra.

Chỉ khí tức ba động thì đã đánh vỡ nát từng cái vũ trụ.

"Hắn thôn phệ Thần Hoàng lực lượng của Thần Hoàng Tử!"

Thần Khấp Huyết kinh hô một tiếng.

Thần Hoàng Tử vốn là Thần Hoàng lực lượng và một phần tinh khí của Sinh Mệnh nữ thần kết hợp mà ra đời, mà bây giờ, lực lượng của hắn trở về Thần Hoàng.

"Hay cho một Thần Hoàng, vậy mà giết con!"

Sở Cuồng Nhân xùy cười một tiếng.

"Chỉ cần để thiên địa trở về nguyên thủy, chỉ cần có thể làm cho Hoa phục sinh, cho dù tính mệnh của ta cũng không đáng gì." Thần Hoàng từ tốn nói.

Sở Cuồng Nhân không biết Hoa trong miệng hắn là ai.

Nhưng hắn biết.

Bây giờ Thần Hoàng mạnh hơn, càng khó có thể đối phó!

"Côn Ngô, lên!"

Sở Cuồng Nhân tay cầm Côn Ngô, lại công kích Thần Hoàng.

Mà thần mâu trong tay Thần Hoàng vung ra, va chạm với Côn Ngô, trong nháy mắt, hai thanh thần binh va chạm không biết bao nhiêu lần. Mỗi một lần đều là lực lượng mạnh mẽ nhất va chạm!

Đột nhiên, trong lần va chạm không biết thứ bao nhiêu, thần mâu trong tay Thần Hoàng đột nhiên ầm một tiếng, trực tiếp đứt gãy!

Côn Ngô Kiếm, đâm về phía Thần Hoàng.

Nhưng lúc này.

Côn Ngô Kiếm không có đâm xuyên qua Thần Hoàng chi khí của Thần Hoàng.

Thời khắc này, Thần Hoàng hấp thu Thần Hoàng chi khí của Thần Hoàng Tử, lực lượng đã khôi phục lại viên mãn, Thần Hoàng chi khí phòng ngự cao hơn một tầng!

Côn Ngô, có thể chặt đứt thần mâu.

Nhưng giờ phút này lại không thể phá vỡ Thần Hoàng chi khí của Thần Hoàng!

"Sở Cuồng Nhân, ngươi không thắng được ta!"

Thần Hoàng thét dài một tiếng, Thần Hoàng chi khí thôi động đến cực hạn, một quyền đánh vào Côn Ngô Kiếm, một tiếng rên rỉ, Côn Ngô Kiếm nổ tung từng khúc!

Xung kích trước nay chưa từng có đánh cho Sở Cuồng Nhân bay ngược ra.

Thần Hoàng thừa thắng xông lên.

"Hoàng Giả Hào Thiên!"

Hắn lại đấm ra một quyền, đánh trúng Sở Cuồng Nhân. Một kích này, lực lượng cường hoành tuyệt luân. Trong chư thiên, không có bất kỳ tồn tại nào có thể đỡ một kích này.

Dù là Sở Cuồng Nhân cũng không ngoại lệ.

Thân thể của hắn bị Thần Hoàng chi khí trùng kích, vỡ vụn trong nháy mắt, hóa thành sương máu, nhưng như vậy còn chưa có kết thúc.

Thần Hoàng chi khí làm cho sương máu của hắn bốc hơi, phân giải hắn thành hư vô.

Ba ngàn đại đạo trong cơ thể hắn sụp đổ tại chỗ! !

"Không! !"

Bên trong Bàn Cổ Thần Quốc, Cố Linh Lung tê tâm liệt phế.

Lam Vũ co quắp ngồi dưới đất, sắc mặt tái nhợt, nước mắt từ trong hốc mắt không ngừng tuôn ra: “Ngươi nói sẽ trở về cưới ta, ngươi không thể gạt ta..."

Bên trong thần quốc.

Những tu sĩ còn lại cũng mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng.

Chư thiên... xong.

......

Ta, chết sao?

Sở Cuồng Nhân tự hỏi.

Không.

Hắn còn chưa có chết.

Ít nhất hắn vẫn còn suy nghĩ được.

Vậy bây giờ hắn đang ở nơi nào?

Sở Cuồng Nhân nhìn một mảnh trắng xóa xung quanh, tràn đầy nghi hoặc.

"Tiểu Ái, Tiểu Ái..."

Hắn thử kêu gọi Tiểu Ái.

Nhưng lại không có bất kỳ người nào đáp lại hắn.

"A, rốt cục chúng ta cũng gặp mặt, hậu thế Cứu Thế Giả."

Lúc này.

Trong hư không mênh mông, một giọng nói đột nhiên xuất hiện.

Trước mặt Sở Cuồng Nhân, một bóng người thân mặc áo trắng đột nhiên xuất hiện, đây là một nam tử thoạt nhìn ôn nhu nho nhã, thanh phong tễ nguyệt.

Trên môi nở một nụ cười.

Một cái chớp mắt tiếp theo.

Ý niệm Sở Cuồng Nhân ngưng tụ ra thân hình.

Sở Cuồng Nhân cũng nhìn nam tử trước mắt: “Nhân Tổ..."

Nam tử trước mặt không là ai khác.

Chính là... Nhân Tổ.

"Nói đi, chuyện gì xảy ra?"

Sở Cuồng Nhân nhìn Nhân Tổ, từ tốn nói.

"Còn nhớ rõ hạt châu Kiếp Chủ đưa cho ngươi sao?"

Nhân Tổ cười nói.

"Đương nhiên là nhớ." Sở Cuồng Nhân gật gật đầu, hạt châu đó dung nhập vào trong cơ thể hắn, sau đó cho dù hắn tra như thế nào cũng đều không thể tìm tới.

Xem ra tình huống của hắn bây giờ chính là hạt châu này giở trò quỷ.

"Hạt châu đó ẩn chứa lực lượng của ta, nhưng cỗ lực lượng này ngươi lúc đó không thể luyện hóa, cho nên tiềm ẩn trong cơ thể ngươi, nhưng bây giờ, Thần Hoàng một kích hoàn toàn phân giải thân thể của ngươi, cũng khiến cho lực lượng của ta hoàn toàn dung hợp vào trong cơ thể ngươi, dung hợp với lực lượng của bản thân ngươi."

Nhân Tổ cười nhạt nói.

"Kết hợp lực lượng của ta và lực lượng của ngươi, như vậy thì có thể đánh bại Thần Hoàng sao?"

Sở Cuồng Nhân hỏi.

"Không, lực lượng của ta chỉ là một chút trợ lực, muốn đánh bại Thần Hoàng còn cần dựa vào ngươi, ngươi là... một chút hi vọng sống của chúng ta."

"Thần Hoàng rất mạnh, sự cường đại của hắn vượt qua bất cứ tồn tại nào mà ta từng gặp, ta có thể đánh bại hắn thật sao?"

Sở Cuồng Nhân lần đầu lâm vào trong mê võng.

"Nếu ngay cả ngươi cũng không tin mình, như vậy chư thiên sẽ bị hủy hoại thật." Nhân Tổ trang nghiêm nói.

Mà Sở Cuồng Nhân nghiêm mặt, hít sâu một hơi, hắn nghĩ tới Lam Vũ, nghĩ đến mấy người Cố Linh Lung: “Ta biết rồi."

Lập tức.

Bên trong mảnh không gian trắng xoá này xuất hiện quang hoa đủ mọi màu sắc.

Đó là lực lượng của Nhân Tổ.

Lực lượng của đối phương đang dần dần kết hợp với hắn.

....

Chương 2510 - Minh ngộ tất cả, Tha Hóa Vạn Cổ, Vạn Cổ Bất Bại

Trong không gian thải sắc.

Sở Cuồng Nhân đang kết hợp lực lượng của Nhân Tổ. Theo quá trình này không ngừng xâm nhập, hắn càng lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo sâu hơn, ba ngàn đại đạo Chúa Tể Cảnh dần dần viên mãn.

Trong thoáng chốc.

Hắn hiểu rõ.

Ý niệm thoát khỏi không gian thải sắc.

Đi tới sâu trong không gian linh hồn.

Ở chỗ này.

Có một cái thải sắc luân bàn. Chính là Huyễn Tưởng Luân Bàn. Cũng là át chủ bài lớn nhất theo hắn đi tới hôm nay.

"Thì ra là thế..." Nhìn luân bàn trước mắt, Sở Cuồng Nhân nỉ non: "Hóa ra đây chính là cái gọi là một chút hi vọng sống."

Nhân Tổ sở ngộ không sai. Thiên địa vô thượng kiếp là do thiên địa ý chí mà sinh. Nhưng đại đạo năm mươi, Thiên Diễn bốn mươi chín. Vạn sự đều có một chút hi vọng sống.

Mà trong vô thượng kiếp phá hủy chư thiên này, hắn chính là một chút hi vọng sống, cho nên mới có hắn dẫn theo luân bàn chuyển thế trùng sinh.

"Đây là nguyên nhân tất cả mọi chuyện..."

"A."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, phất tay áo. Chỉ thấy Huyễn Tưởng Luân Bàn hóa thành vô số điểm sáng, dung nhập vào trong cơ thể hắn. Minh ngộ hết thảy, hắn hoàn toàn hợp hai làm một với luân bàn.

……

Sở Cuồng Nhân, vẫn lạc.

Một màn trước mắt khiến cho tu sĩ chư thiên tuyệt vọng. Tu sĩ Bàn Cổ Thần Quốc càng cảm thấy trời đều sụp đổ xuống.

Bên trong Vĩnh Kiếp Chi Địa.

Kiếp Chủ bất đắc dĩ thở dài: “Thất bại."

Trong hỗn loạn vũ trụ.

Thần Hoàng nhìn hư không trước mặt, lắc đầu: “Thiên địa ý chí không thể ngỗ nghịch, trở về nguyên thủy là thiên địa đại thế, các ngươi ngăn không được."

Thần Hoàng quay người muốn tiếp tục phá hủy chư thiên.

Nhưng lúc này.

Trong hư không, có tiên huy tươi sáng lấp lóe. Chư thiên bắt đầu oanh minh rung động. Ba ngàn đại đạo hiện ra ở trong thiên địa, giao nhau tung hoành, mà chỗ ba ngàn đại đạo giao hội, một bóng người áo trắng tóc trắng chậm rãi đi ra, một thân khí tức vô cùng thâm thúy, khiến người ta không thể nhìn thấu.

Mạnh như Thần Hoàng cũng cảm nhận được một tia run rẩy.

"Ngươi, không chết!"

Thần Hoàng con ngươi co rụt lại, có chút không dám tin tưởng.

Mà bên trong Bàn Cổ Thần Quốc, vô số tu sĩ cũng lộ ra vẻ mừng như điên.

"Quốc chủ không chết, quốc chủ còn sống!"

"Quá tốt rồi."

Bọn người Cố Linh Lung, Lam Vũ vui đến phát khóc.

"Ta biết, công tử sẽ không gạt ta."

Lam Vũ vuốt mắt, vừa khóc vừa cười.

Trong vũ trụ hỗn loạn.

Thần Hoàng nhìn Sở Cuồng Nhân trước mắt, đột nhiên hiểu ra cái gì: “Loại khí tức này, là Nhân Tổ, ngươi kết hợp lực lượng của hắn."

Sau đó, hắn ngưng tụ Thần Hoàng chi khí, một quyền oanh ra.

Một kích này, cực kỳ cường đại. So với một kích vừa rồi hủy diệt Sở Cuồng Nhân chỉ có hơn chứ không kém!

Nhưng Sở Cuồng Nhân nhấc tay khẽ vẫy, khẽ quát một tiếng: “Côn Ngô."

Lập tức.

Chỉ thấy từng khối kiếm chi mảnh vỡ trong hư không bay vút đến chỗ Sở Cuồng Nhân, vô số mảnh vỡ gây dựng lại, Côn Ngô lại xuất hiện!

Thanh kiếm này kết hợp thần quốc khí vận và chúng sinh nguyện lực mà thành, cường đại như Thần Hoàng, có thể đánh nát nhưng lại không thể hủy diệt nó!

Côn Ngô lại xuất hiện, Sở Cuồng Nhân đưa tay chém ra một kiếm. Một kiếm này, kết hợp ba ngàn đại đạo chi lực.

Không.

Chính xác mà nói, là kết hợp ba ngàn đại đạo Chúa Tể chi lực!

Oanh!

Kiếm khí và quyền kình của Thần Hoàng va chạm.

Quyền kình của Thần Hoàng vỡ vụn, Thần Hoàng bị một kiếm này đánh cho bay ngược ra, Thần Hoàng chi khí không gì có thể phá bị xé nứt!

Thần Hoàng thay đổi sắc mặt, thần sắc ngưng trọng: “Đây là ba ngàn đại đạo Chúa Tể chi lực, là lĩnh vực Nhân Tổ cũng chưa từng đặt chân đến sao? Quả nhiên cường đại."

Chỉ thấy hắn lại thúc giục Thần Hoàng chi khí, tóc vàng cuồng vũ, uy thế lại tăng lên lần nữa: “Thần Hoàng Quyết, Chư Thiên Trầm Luân!"

Hắn thôi động cực chiêu trước nay chưa từng có, Thần Hoàng chi khí kéo theo một cỗ lực lượng khiến cho Chư Thiên Vạn Giới cũng vì đó trầm luân gào thét mà ra.

Sở Cuồng Nhân thấy thế, đưa tay một cái, ba ngàn đại đạo vắt ngang ở trước mặt của hắn, đúng là hình thành ba ngàn đạo bích chướng, ngăn lại một kích này.

Đây là tuyệt chiêu phòng ngự còn mạnh mẽ hơn Thần Hoàng chi khí.

"Thần Hoàng, mời ngươi nếm thử tầng cao nhất của Tha Hóa Tự Tại Pháp!"

Sở Cuồng Nhân từ tốn nói.

Hắn sải bước ra.

Tha Hóa Tự Tại Pháp vận chuyển.

Trong nháy mắt.

Chỉ thấy giữa thiên địa, vô số thời không pháp tắc giao hội, tạo thành một dòng sông thời gian vô cùng cổ lão, vắt ngang cổ kim tương lai.

Mà bên trong trường hà.

Từng bóng người chậm rãi đi ra.

Có Nguyên Sơ Chúc Long xương mặt sâm bạch, đôi mắt ám kim sắc.

Có đỉnh đầu Tạo Hóa Lô Tạo Hóa Chi Chủ.

Còn có toàn thân tản ra vô tận sát khí Sát Lục Chi Thần.

Có toàn thân Vận Mệnh Cách quấn quanh Vận Mệnh Chi Chủ.

Từng tồn tại cổ lão từ trong dòng sông thời gian chậm rãi đi ra.

"A, đã lâu không gặp, Thần Hoàng."

Một tiếng cười khẽ vang lên.

Chỉ thấy một nam tử ôn nhu nho nhã từ trong dòng sông thời gian dậm chân mà ra, nhìn Thần Hoàng như lão hữu đã lâu không gặp.

"Nhân Tổ!"

Bên trong Bàn Cổ Thần Quốc, Minh Nguyệt Vô Hạ, Thần Khấp Huyết kinh hô một tiếng.

Nhất là Minh Nguyệt Vô Hạ, nàng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì nàng tận mắt nhìn thấy Nhân Tổ vì phong ấn Thần Hoàng mà hồn phi phách tán, nhưng bây giờ, sao lại xuất hiện lần nữa.

Còn có, Nguyên Sơ Chúc Long, Vận Mệnh Chi Chủ...

Từng tồn tại này không phải đã sớm vẫn lạc sao?

Rung động, không hiểu, không thể tưởng tượng nổi.

Trong chư thiên, tất cả tu sĩ đều trợn mắt há hốc mồm.

Ngay cả Thần Hoàng cũng lộ ra kinh ngạc: “Vượt qua cổ kim, từ bên trong dòng sông thời gian cụ hiện ra cổ lão nguyên sơ chúng thần, đây là phương pháp gì?"

"Chính là Tha Hóa Tự Tại Pháp, tầng cao nhất... Tha Hóa Vạn Cổ!"

Sở Cuồng Nhân đứng chắp tay, từ tốn nói.

Tha Hóa Vạn Cổ, đây là năng lực mới mà hắn ngộ ra khi hắn tấn cấp ba ngàn đại đạo Chúa Tể, thôi diễn Tha Hóa Tự Tại Pháp đến cực hạn.

Có thể triệu hoán dòng sông thời gian, triệu hoán những tồn tại cổ lão đã vẫn lạc trong năm tháng ra, cực kỳ cường đại.

Cái này tuyệt đối là chư thiên đệ nhất pháp môn!

"Tha Hóa Vạn Cổ, hay cho một Tha Hóa Vạn Cổ!" Thần Hoàng cười ha ha, hắn song quyền nắm chặt, trong mắt nổ bắn ra chiến ý hừng hực: “Ta có thể đánh bại các ngươi một lần thì có thể vĩnh viễn giẫm các ngươi dưới chân! !"

Dù cho đứng trước nguy cơ trước nay chưa từng có.

Nhất đại Thần Hoàng vẫn cuồng ngạo không thay đổi, vẫn nghiêm nghị không sợ.

"Giết!"

Vừa sải bước ra, Thần Hoàng là kẻ địch vạn cổ!

Nhân Tổ, Tạo Hóa Chi Chủ, Vận Mệnh Chi Chủ, Sát Lục Chi Thần, Nguyên Sơ Chúc Long, mấy tồn tại cổ lão đều đánh tới Thần Hoàng.

Các loại năng lượng pháp tắc tươi sáng chói mắt.

Một trận chiến này, chư thiên tu sĩ đều sợ hãi thán phục.

Từ xưa đến nay, các cường giả cổ lão đã vẫn lạc lại vì thủ hộ chư thiên mà chiến trước mặt bọn họ, chuyện này không khác gì là một kỳ tích, một kỳ tích không thể nào tưởng tượng được!

"Phá cho ta!"

Thần Hoàng đấm ra một quyền.

Tạo Hóa Đỉnh của Tạo Hóa Chi Chủ bị đánh nát.

Mấy người Nhân Tổ cũng đều bị đánh bay ra ngoài.

"Các ngươi, không đánh bại được ta!"

Thần Hoàng cao giọng quát.

"Bọn họ không được, nhưng, ta có thể!"

Sở Cuồng Nhân lạnh nhạt quát.

Tay hắn nắm Côn Ngô Kiếm, ba ngàn đại đạo chi lực hội tụ ở trên mũi kiếm.

Không.

Không chỉ là ba ngàn đại đạo pháp tắc.

Còn có lực lượng của mấy người Nhân Tổ, Nguyên Sơ Chúc Long.

Trong vạn cổ, các cường giả hộ thế đã vẫn lạc trong tuế nguyệt, thời khắc này, bọn họ giao toàn bộ lực lượng của mình cho Sở Cuồng Nhân.

"Thần Hoàng, tiếp ta... Vạn Cổ Bất Bại! !"

Sở Cuồng Nhân một kiếm chém ra, kiếm quang che lấp cổ kim.

Một kiếm này hội tụ ba ngàn đại đạo chi lực, hội tụ cổ kim cường giả chi lực, hội tụ thần quốc khí vận, chúng sinh chi nguyện lực.

Một kiếm này, xác minh truyền kỳ Vạn Cổ Bất Bại của Sở Cuồng Nhân!

Thần Hoàng nổi giận gầm lên một tiếng, thôi động Thần Hoàng chi khí đến cực hạn, hóa thành tầng tầng bích chướng, nhưng trước một kiếm này, kết quả chỉ có một... bị phá!

Thần Hoàng chi khí, phá!

Thần Hoàng thân thể, phá!

Kiếm khí chém qua Thần Hoàng, vô tận kiếm khí từ trong cơ thể hắn phun ra ngoài.

Sau cực đoan rung động.

Hết thảy bình tĩnh lại.

Thần Hoàng dùng hết lực lượng, ngăn chặn kiếm khí không ngừng từ trong cơ thể tiết ra, nhìn Sở Cuồng Nhân thật sâu: “Ngươi, thắng."

Sau đó, hắn bóng người lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Sở Cuồng Nhân không có đi truy.

Bởi vì hắn biết, Thần Hoàng chết chắc!

Nhưng hắn vẫn có chút hiếu kì, ở thời khắc cuối cùng của sinh mệnh mình, Thần Hoàng sẽ đi đâu, không chỉ có hắn hiếu kì, mấy người Nhân Tổ cũng như thế.

Ý thức của bọn họ theo kiếm khí truy tung đến nguyên sơ thần quốc.

Chỉ thấy Thần Hoàng đi tới một ngọn núi, đi vào trong đó.

"Hoa... ta trở về."

Thần Hoàng nhìn Hoa bên trong quan tài, trong mắt lộ ra ôn nhu vô tận.

Hắn vuốt ve gương mặt Hoa: “Xin lỗi, ta thất bại..."

Theo một tiếng than khẽ.

Thần Hoàng không thể áp chế kiếm khí trong cơ thể nữa.

Dưới lực lượng này.

Một mảnh khởi nguyên thiên địa cuối cùng trong thiên địa này bị triệt để phá hủy.

Thần Hoàng và Thần Hậu của hắn đồng táng một huyệt.

Sở Cuồng Nhân nhìn một màn này, trải qua một phen thôi diễn, hiểu rõ tất cả, không khỏi than nhẹ: “Mạnh như Thần Hoàng cũng khó thoát khỏi một chữ tình."

Mấy người Nhân Tổ cũng thổn thức.

Sau đó, Nhân Tổ nhìn Sở Cuồng Nhân, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng.

"Ngươi làm rất khá, bây giờ ngươi đã vô địch vạn cổ, tiếp theo ngươi có dự tính gì không?" Nhân Tổ có chút tò mò hỏi.

"Làm cái gì?"

Sở Cuồng Nhân khẽ cười một tiếng, nhìn về phía Bàn Cổ Thần Quốc, thấy được đám người đang chờ hắn trở về, thấy được Cố Linh Lung, Lam Vũ.

Hắn có thiên ngôn vạn ngữ, vô tận cảm khái, cuối cùng đều hóa thành một tiếng cười sang sảng: “Ha ha, còn có thể làm gì nữa, đương nhiên là trở về cưới vợ, sinh con."

Chương 2511 - Đại kết cục, Phiên ngoại thiên: Chư thiên quy nhất giới, vĩnh hằng thế giới

Bàn Cổ Thần Quốc.

Cách Sở Cuồng Nhân đánh với Thần Hoàng một trận, đã qua mười vạn năm.

Mà trong mười vạn năm này, có lẽ là bởi vì trận chiến giữa Thần Hoàng và Sở Cuồng Nhân quá kịch liệt, toàn bộ chư thiên nhận lấy ảnh hưởng trước nay chưa từng có, vô số vũ trụ bích chướng bắt đầu vỡ tan, có dấu hiệu dung hợp làm một.

Đây là thay đổi từ xưa đến nay chưa từng có. Ở trong quá trình này. Thiên địa âm dương, càn khôn tạo hóa, có vô số huyền diệu sinh ra.

Bên trong Hỗn Độn.

Có một bóng người xuyên qua.

Người này thân mặc trường bào màu đen, mái tóc dài màu xám theo gió bay múa, khuôn mặt tuấn dật lại lạnh lùng như băng, giống như băng sơn hằng cổ không thay đổi.

Nếu có cường giả trải qua thần chiến ở chỗ này, có lẽ có thể nhận ra người trước mắt này chính là cường giả tuyệt đỉnh tới từ Bàn Cổ Thần Quốc... Binh Tai.

Sưu!

Binh Tai đi vào một phiến Hỗn Độn. Ở trước mặt hắn, có một Hỗn Độn khí đoàn cao tới trăm vạn trượng, khí đoàn này hấp thu vô số Hỗn Độn Chi Khí, giống như đang dựng dục cái gì. Một cỗ sinh mệnh rung động không ngừng khuếch tán từ trong đó ra.

"Quả nhiên là Hỗn Độn Thần Ma."

Binh Tai nhìn Hỗn Độn khí đoàn trước mắt, lẩm bẩm.

Bởi vì Sở Cuồng Nhân đánh với Thần Hoàng một trận ảnh hưởng, chư thiên vũ trụ bích chướng bắt đầu vỡ vụn, các đại vũ trụ dần dần dung hợp lại với nhau. Mà ở trong quá trình này xuất hiện từng mảnh từng mảnh cổ lão Hỗn Độn. Trong những Hỗn Độn này thai nghén sự sống.

Chính là Hỗn Độn Thần Ma.

Hỗn Độn Thần Ma là sinh mạng cổ xưa nhất trong vũ trụ, nhưng đặt ở Hồng Mông Đại Thế Giới, Hỗn Độn Thần Ma bình thường cũng không tính là cường giả.

Nhưng lần này Hỗn Độn Thần Ma được dựng dục ra lại cực kỳ không đơn giản. Đây là Thần Ma được chư thiên Hỗn Độn dựng dục ra! Không phải một cái vũ trụ cổ lão Hỗn Độn dựng dục.

Mà là do Hỗn Độn Chi Khí sinh ra trong quá trình chư thiên vũ trụ kết hợp lại thai nghén mà ra, so với Hỗn Độn Thần Ma bình thường thì kinh khủng hơn không biết gấp bao nhiêu lần.

"Chư thiên vũ trụ kết hợp, ở trong đó không biết đản sinh ra bao nhiêu Hỗn Độn, diễn sinh ra không biết bao nhiêu Thần Ma, hi vọng đám gia hỏa này chớ chọc ra náo loạn gì mới tốt..." Binh Tai nhìn Hỗn Độn khí đoàn, lẩm bẩm.

Thần chiến qua đi, chư thiên còn cần thời gian khôi phục. Hơn nữa còn là trong thời khắc quan trọng như chư thiên kết hợp này.

Những Hỗn Độn Thần Ma này, nếu đảo loạn, như vậy bọn họ sinh ra lực phá hoại sẽ không kém hơn thần chiến.

"Đi!"

Binh Tai tay bắt pháp quyết, một đạo pháp ấn ngưng tụ trong Hỗn Độn.

Hắn lưu lại tiêu ký ở chỗ này.

Sau đó, bóng người hắn lóe lên, tiến về phiến Hỗn Độn tiếp theo.

......

Bên trong Bàn Cổ Thần Quốc.

Bọn người Binh Tai, Thần Khấp Huyết, Ác Ma Chi Vương tề tụ một đường, bọn họ đang thương lượng nên đối phó những Hỗn Độn Thần Ma diễn sinh ra trong Hỗn Độn này như thế nào.

"Những Thần Ma này do chư thiên Hỗn Độn thai nghén mà ra, mỗi một người đều có thực lực cực kỳ khủng bố, chỉ sợ vừa ra đời, kém nhất cũng có được thực lực Đại Đạo Chí Tôn thậm chí quân vương, quả là khó có thể đối phó."

Thông Thiên giáo chủ lo lắng nói.

"Bây giờ trong số Hỗn Độn Thần Ma đang dựng dục đã biết, tổng cộng có hai ngàn chính trăm chín mươi chín ngươi, về phần có người khác hay không thì không biết."

Binh Tai nói.

Những Thần Ma này là hắn đi khắp chư thiên tiêu ký ra.

"Hai nghìn chín trăm chín mươi chín? Không, đại đạo ba ngàn, hẳn là còn có một mới đúng." Lý Quân trầm ngâm một chút, nói.

"Ừm, có thể."

"Đáng tiếc, quốc chủ cũng không biết chạy đi đâu, nếu không chúng ta cũng không cần phải lo lắng vì những Hỗn Độn Thần Ma này." Thần Khấp Huyết bất đắc dĩ nói.

"Nếu như mấy người Nhân Tổ ở đây cũng được."

Ác Ma Chi Vương lắc đầu.

Ngày xưa, Sở Cuồng Nhân Tha Hóa Vạn Cổ, triệu hồi ra Nhân Tổ, Nguyên Sơ Chúc Long và các tồn tại cổ lão, nhưng dù sao những tồn tại này đã vẫn lạc rất lâu rồi, muốn lâu dài ở lại hiện thế là một chuyện không thể nào.

Cho nên thần chiến qua đi, mấy người Nhân Tổ cũng đều biến mất.

"Lại nói, các ngươi không có ai biết bây giờ quốc chủ ở đâu sao?"

Thần Khấp Huyết nhìn mọi người một cái.

Nhất là mấy người có quan hệ tốt với Sở Cuồng Nhân như Huyền Thiên Cửu Tinh.

Nhưng mọi người đều lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

"Sau khi ca ca kết hôn với Lam Vũ, Linh Lung tỷ, dẫn theo hai người đi hưởng tuần trăng mật, ai biết bây giờ đang du ngoạn ở cái vũ trụ nào."

Sở Hồng bất đắc dĩ nói.

"Đúng là khiến người ta hâm mộ..."

Hồn Mị Nhi sâu kín nói, ánh mắt lộ ra vẻ ảm đạm.

Nàng thích Sở Cuồng Nhân rất lâu.

Nhưng cũng tiếc, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

"Như Yên trưởng lão, ngươi cũng không biết sao?"

Thần Khấp Huyết nhìn về phía Như Yên trưởng lão.

Ngay trong bọn họ, người cuối cùng gặp Sở Cuồng Nhân chính là Như Yên trưởng lão, đối phương đón nàng từ Thương Khung Đế Quốc đến, còn trực tiếp phong đối phương làm đại quản gia thần quốc, bây giờ quản lý tất cả sự vụ trong thần quốc.

Quyền lợi lớn, gần như đồng đẳng với đệ nhị quốc chủ.

"Đừng hỏi ta, gia hỏa này một chút cũng không có đổi, chỉ biết nghiền ép ta, ta dễ dàng sao." Như Yên trưởng lão phàn nàn.

Ban đầu là Huyền Thiên Tông, sau đó đến Thương Khung Đế Quốc, theo Thương Khung Đế Quốc không ngừng lớn mạnh, sau đó nàng phải khống chế toàn bộ Bàn Cổ vũ trụ.

Hiện tại, lại tới một cái Bàn Cổ Thần Quốc.

Thật sao.

Liên tục như vậy, ngay cả thời gian nhàn rỗi cũng không có.

......

"Ắt xì..."

Sở Cuồng Nhân hắt hơi một cái, hơi nghi hoặc một chút, trừng mắt nhìn.

Bên cạnh, Lam Vũ cũng sửng sốt một chút.

"Không thể nào, công tử, ngươi bị cảm?"

"Đoán chừng là có người nhắc tới ta." Sở Cuồng Nhân khẽ cười nói, hắn lập tức ôm Lam Vũ, cắn lỗ tai của nàng, nói khẽ: "Còn nữa, nói ngươi bao nhiêu lần, đừng kêu công tử, kêu... phu quân."

Lam Vũ hơi đỏ mặt: "Đừng như vậy, công tử, có người khác ở đây."

"Khục khục..."

Đối diện Sở Cuồng Nhân.

Một thiếu nữ người mặc trường bào hoa lệ màu đen im lặng nhìn hai người: "Tú ân tú ai đến tận Tam Sinh Hà của ta, ngươi được lắm."

Thiếu nữ này là một trong Huyền Thiên Cửu Tinh, Hoa Vô Ái.

Là âm Phủ Chi Chủ trong Bàn Cổ vũ trụ.

Bây giờ Sở Cuồng Nhân đang ở Tam Sinh Hà trong âm Phủ.

Cách đó không xa.

Cố Linh Lung đang chơi đùa với mấy Hoa Linh tân sinh trong biển Bỉ Ngạn Hoa bên bờ Tam Sinh Hà, thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười như chuông bạc.

Sở Cuồng Nhân nhìn Hoa Vô Ái, khẽ cười nói: "Thế nào, những năm gần đây chưởng quản âm Phủ, có cảm tưởng gì?"

"Sinh sinh tử tử đều như mộng, cũng như vậy đi."

Hoa Vô Ái từ tốn nói.

Những năm này, nàng cũng không đi Hồng Mông Đại Thế Giới xông xáo, mà là một mực ở lại âm Phủ trong Bàn Cổ vũ trụ, chưởng quản vô số vong linh, quản lý trật tự âm Phủ.

Có thể thoát khỏi nỗi khổ luân hồi, tu vi của nàng lại không có rơi xuống.

Nàng là một trong Huyền Thiên Cửu Tinh, đương nhiên cũng là người của Bàn Cổ Thần Quốc, được khí vận gia trì, bây giờ tu vi đã đạt đến quân vương.

"Thiên địa có biến, bên trong chư thiên hình như ra đời một chút tồn tại kỳ dị, ngươi xác định, ngươi không quay về xem sao?"

Hoa Vô Ái nói.

"A, thiên địa tạo hóa, tự có đạo, yên lặng theo dõi kỳ biến là được."

Sở Cuồng Nhân khẽ cười, sau đó, hắn đứng dậy dẫn theo Lam Vũ, Cố Linh Lung chuẩn bị rời khỏi đây, tiến về chỗ tiếp theo du ngoạn.

Nhìn bóng lưng mấy người rời đi, Hoa Vô Ái không khỏi lắc đầu: "Đúng là tự do tự tại, nhưng mà cũng khó trách, lấy thực lực hắn bây giờ, hắn không tiêu dao tự tại, trong thiên địa này còn có ai có thể tự tại?"

……

Mênh mông Hỗn Độn.

Một viên ám kim sắc Hỗn Độn khí đoàn to lớn đang dựng dục cái gì.

Bốn phía có từng đạo kim sắc Thần Hoàng chi khí lưu chuyển.

Không sai.

Chính là Thần Hoàng chi khí.

Mà nơi đây chính là chiến trường của Sở Cuồng Nhân và Thần Hoàng ngày xưa, trận chiến đó vô cùng kinh người, làm cho nó hóa thành một vùng cấm địa.

Dù cho là Chúa Tể cũng khó có thể tới gần. Chính vì vậy nên Hỗn Độn khí đoàn này mới không có bị phát hiện. Mà nơi đây bởi vì Thần Hoàng chi khí, kiếm khí của Sở Cuồng Nhân để lại sau trận chiến đó, cũng đều bị Hỗn Độn khí đoàn này hấp thu.

Không hề nghi ngờ.

Hấp thu lực lượng của Sở Cuồng Nhân và Thần Hoàng, Hỗn Độn khí đoàn này thai nghén ra Hỗn Độn Thần Ma sẽ cường đại đến khó có thể tưởng tượng.

……

Hỗn Độn không tính năm, không biết trải qua bao nhiêu năm.

Trong một chỗ Hỗn Độn.

Một cái Hỗn Độn khí đoàn, ầm vang nổ tung. Một Hỗn Độn Thần

Ma thú thân mặt người, trên đầu mọc ra sừng thú, thân cao trăm vạn trượng ngẩng đầu dậm chân đi ra, một cỗ khí tức vô cùng mênh mông từ trong đó tiết ra, rung động một phương Hỗn Độn, rung chuyển vũ trụ.

"Ha ha, ta chính là Thần Ma... Hỗn Độn Ngưu Thần!"

Hỗn Độn Thần Ma này cười ha ha, khí tức chấn thiên hám địa. Mà trong khu vực Hỗn Độn khác.

Từng Hỗn Độn Ma Thần cũng nhất nhất hiện thế.

Lập tức.

Các loại khí tức hỗn loạn kinh khủng tràn ngập chư thiên thế giới.

Những Ma Thần này từ chư thiên Hỗn Độn thai nghén mà thành, vô cùng cường đại, hơn nữa mệnh cách cao quý, cho nên đại bộ phận sinh ra thì đã kiệt ngạo bất tuần.

Trong lúc nhất thời, đưa tới không ít hỗn loạn trong chư thiên thế giới.

Thậm chí còn có một số Ma Thần cường đại, vọng tưởng nhất thống chư thiên, Chúa Tể chúng sinh vạn tộc, trở thành chư thiên chí cao vô thượng thần chỉ.

"Ta sinh ra chính là Chúa Tể thiên địa này, để ta tới chưởng khống."

Một Hỗn Độn Ma Thần phóng lên tận trời.

Trong nháy mắt vượt qua vô số tinh hệ, thẳng đến Hồng Mông Đại Thế Giới mà đi.

"Đó chính là chư thiên khởi nguyên, muốn nhất thống chư thiên, phải nhất thống Hồng Mông trước! !" Hỗn Độn Ma Thần này mọc ra một cái đầu rồng, tứ chi tráng kiện, trên thân bao trùm một tầng vảy rồng không thể phá vỡ.

Hắn tự xưng là Long Xuyên Ma Thần, trong một đám Ma Thần mới sinh ra, thực lực cực kỳ cường đại, dã tâm cũng vô cùng lớn, muốn xưng bá Hồng Mông.

Bên trong chư thiên.

Không ít cường giả đều chú ý tới Long Xuyên Ma Thần.

Một số người bị sự cường đại của hắn chấn nhiếp.

Mà có chút cường giả thì lắc đầu, âm thầm trào phúng.

"Long Xuyên Ma Thần này, sao hắn dám?"

"Lẽ nào coi mình vô địch chư thiên sao? Đúng là buồn cười."

Long Xuyên Ma Thần một nắng hai sương, một đường bay về phía Hồng Mông Đại Thế Giới, bây giờ đại bộ phận chư thiên vũ trụ bích chướng đều biến mất không thấy.

Cho nên hắn gần như không có bất kỳ cái gì trở ngại thì đi tới Hồng Mông Đại Thế Giới.

"Ha ha, nơi này chính là Hồng Mông Đại Thế Giới sao? Quả nhiên, thiên địa quy tắc và linh khí nơi này, đều vượt xa địa phương khác a."

Long Xuyên Ma Thần ha ha cười nói.

Nhưng còn chưa chờ hắn vui vẻ quá lâu, chỉ thấy ở trước mặt của hắn bỗng nhiên có một bóng người, đó là một nam tử tóc xám thân mặc hắc bào.

Hắn đứng trước mặt Long Xuyên Ma Thần, vẻ mặt lạnh nhạt.

Một luồng áp lực vô hình lại khiến tứ phương hư không bắt đầu vặn vẹo.

Không hiểu.

Trong lòng Long Xuyên Ma Thần sinh ra một cỗ bất an rung động.

"Hỗn Độn Ma Thần, nói cho ta, ngươi muốn làm gì?"

Nam tử tóc xám cũng chính là Binh Tai, thản nhiên nói.

"Hừ, trấn áp Hồng Mông, nhất thống chư thiên!"

Long Xuyên Ma Thần nhếch miệng cười một tiếng, trên người tản ra uy áp kinh khủng.

Uy áp này, thậm chí đến gần vô hạn Chúa Tể Cảnh.

Vừa sinh ra thì có thực lực như thế.

Chư thiên dựng dục Hỗn Độn Ma Thần đúng là được trời ưu ái.

"Thật sao?"

"Bây giờ Hồng Mông Đại Thế Giới là Bàn Cổ Thần Quốc ta quản lý, ngươi muốn trấn áp Hồng Mông, có phải muốn trấn áp Bàn Cổ Thần Quốc ta hay không?"

Binh Tai thản nhiên nói.

"Vâng, trấn áp thì đã sao?" Long Xuyên Ma Thần cười lạnh nói.

"Không thế nào, diệt ngươi mà thôi."

Binh Tai nhẹ nhàng nâng tay.

Một cỗ phong hỏa khí tức không có gì sánh kịp khuếch tán mà ra, vô số đại đạo pháp tắc ngưng tụ thành một bàn tay to có phong hỏa thiêu đốt trong hư không.

Oanh! !

Bàn tay trấn áp xuống.

Ngay cả thiên địa đều bị đánh sập.

Long Xuyên Ma Thần cảm nhận được cỗ khí tức này, sắc mặt đại biến: "Sao lại có lực lượng này, không, không, sao có thể như vậy được? !"

Hắn thôi động lực lượng đến cực hạn, đấm ra một quyền.

Hỗn Độn Chi Khí quét sạch, giống như diệt thế chi vũ!

Nhưng trước một chưởng này của Binh Tai, lực lượng của hắn không có ý nghĩa, một tiếng oanh minh vang lên, Hỗn Độn Chi Khí sụp đổ!

Một chưởng kinh khủng vỗ vào người Long Xuyên Ma Thần, đánh hắn bay ra ngoài, tạo thành một cái hố cực lớn dưới đất.

Hắn nằm trong hố, hai mắt ngốc trệ, có chút hoài nghi nhân sinh.

Trên đường hắn đi tới, gần như vô địch chư thiên.

Hắn là Ma Thần chư thiên thai nghén mà thành, mệnh cách cao quý, trời sinh bất phàm, nhưng bây giờ lại bị người ta một chưởng vỗ lún xuống đất.

"Bên trong Hồng Mông Đại Thế Giới lại có cường giả như thế này! !"

"Cái này, cái này, sao có thể như vậy được?"

Long Xuyên Ma Thần vẫn có chút không dám tin tưởng.

Nhưng Binh Tai nhìn hắn, mặt mũi tràn đầy lạnh nhạt: "Tuy là chư thiên thai nghén, được trời ưu ái, nhưng cũng tiếc, ngươi còn không phải Chúa Tể."

Bây giờ Binh Tai đã tấn cấp Chúa Tể.

Một thân thực lực thậm chí có thể có thể so với cổ lão nguyên sơ.

Long Xuyên Ma Thần này đương nhiên không phải là đối thủ.

Binh Tai lại đưa tay lần nữa.

Khí tức càng thêm rộng lớn từ trong đó tiết ra.

Long Xuyên Ma Thần còn muốn phản kháng nhưng một chưởng rơi xuống, Hồng Mông Đại Thế Giới vì thế mà chấn động, Long Xuyên Ma Thần bị đập thành tro tàn.

Vô số cường giả đều tận mắt thấy một màn này, cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều.

"Như vậy mà cũng đòi nhất thống chư thiên? Đúng là khôi hài."

"Thần Hoàng cũng thất bại, huống chi là hắn."

Không chỉ là Long Xuyên Ma Thần.

Ở các nơi, một số Hỗn Độn Ma Thần mưu toan quấy rối, phá vỡ Bàn Cổ Thần Quốc cũng đều bị bọn người Lam Vương, Thần Khấp Huyết trấn áp.

"Quả nhiên, cho dù là Sở Cuồng Nhân không tại, những cường giả đỉnh cao của Bàn Cổ Thần Quốc này cũng đủ để khiến thần quốc đứng vững không ngã a."

"Đúng vậy, những Hỗn Độn Thần Ma này kém xa lắc."

Mọi người vô cùng cảm khái.

Nhưng đột nhiên.

Trong chư thiên xa xôi.

Có một cỗ khí tức vô cùng đáng sợ đột nhiên quét sạch ra, cỗ khí tức này cường đại, thậm chí rung chuyển chư thiên vũ trụ, ảnh hưởng đến Hồng Mông Đại Thế Giới.

Trong khí tức này, đám người còn cảm nhận được một cỗ khí tức quen thuộc.

Khí tức đó, tôn quý, chí cao, cường đại!

Đó là, Thần Hoàng chi khí! !

"Tại sao lại như vậy?"

"Chẳng lẽ Thần Hoàng còn chưa chết sao? Không thể nào..."

Sắc mặt đám người Thần Khấp Huyết, Ác Ma Chi Vương đại biến.

Mà trong một phiến Hỗn Độn.

Một kim sắc Hỗn Độn khí đoàn đột nhiên nổ tung.

Chỉ thấy trong đó, một nam tử thân mặc kim sắc trường bào đi ra, hắn khuôn mặt tuấn dật, hai mắt như sao, quanh thân có từng đạo khí lưu màu vàng óng xoay quanh.

Trong lúc giơ tay nhấc chân khiến vũ trụ sao trời vì đó rung chuyển.

"Ta là Thần Ma chi vương! !"

Thần Ma chi vương hiện thế.

Hỗn Độn Thần Ma các nơi đều có cảm ứng, huyết mạch vì đó run rẩy.

Trên mặt Binh Tai cũng lộ ra vẻ ngưng trọng: "Hỗn Độn Thần Ma chưa được đánh dấu, hắn chính là Thần Ma cuối cùng trong số trong ba ngàn Thần Ma sao? Trên người hắn còn có Thần Hoàng chi khí, đây là chuyện gì xảy ra?"

Các đại cường giả đều quan sát nơi mà Thần Ma chi vương hiện thân.

Rất nhanh, bọn họ đã đi tới chiến trường năm đó.

Không ít người bừng tỉnh đại ngộ.

"Thì ra là thế, Thần Ma này hấp thu kiếm khí và Thần Hoàng chi khí để lại ngày xưa khi Sở Cuồng Nhân đánh với Thần Hoàng một trận, khó trách có loại khí tức này, cái này, chỉ sợ là có phiền toái."

"Đúng vậy, nhìn cũng khó đối phó a."

Bên trong Bàn Cổ Thần Quốc.

Thần Khấp Huyết vừa bước ra, vượt qua thời không, đi tới trước mặt Thần Ma chi vương, trường thương trong tay trực tiếp đâm ra, đánh thẳng tới Thần Ma chi vương.

Lại thấy đối phương không lùi không tránh, quanh thân Thần Hoàng chi khí vờn quanh, cản một thương đủ để trấn áp Chúa Tể bình thường lại.

"Mạo phạm Thần Ma chi vương, ngươi, tội đáng chết vạn lần!"

Thần Ma chi vương lạnh nhạt quát.

Một chưởng nhẹ nhàng đẩy ra.

Oanh!

Hư không nổ tung, vũ trụ sụp đổ.

Thần Hoàng chi khí, kinh thiên động địa mà ra, đánh Thần Khấp Huyết thổ huyết bay rớt ra ngoài, một chưởng chi uy, chứng minh uy thế không thể địch nổi của Thần Ma chi vương!

"Thật mạnh! !"

Thần Khấp Huyết con ngươi hơi co lại.

"Bàn Cổ Thần Quốc sao?"

Thần Ma chi vương tâm niệm vừa động, ngay sau đó, một cỗ lực lượng tinh thần khổng lồ lấy hắn làm trung tâm khuếch tán mà ra, bao trùm chư thiên.

Tin tức liên quan tới cách cục hiện nay lập tức hiện rõ trong đầu hắn.

Trên mặt hắn lộ ra nụ cười khinh miệt: "Bàn Cổ Thần Quốc... từ hôm nay trở đi, chư thiên không còn thần quốc, chỉ có Thần Ma, thống trị thiên địa!"

Hắn là Thần Ma chi vương.

Hắn muốn để Hỗn Độn Thần Ma chưởng khống thiên địa!

Nghe được hắn nói như vậy, không ít Hỗn Độn Thần Ma vô cùng hưng phấn.

"Để Hỗn Độn Thần Ma nắm giữ thiên địa!"

"Quá tốt rồi, nói không sai, chúng ta là Hỗn Độn Thần Ma chư thiên thai nghén mà ra, trời sinh bất phàm, thiên địa này nên do chúng ta thống trị."

Hỗn Độn Thần Ma ở các nơi cao giọng nói.

Nhưng ngay khi bọn họ định đi theo Thần Ma chi vương, thống trị thiên địa, giữa thiên địa bỗng nhiên xuất hiện một vết rách hư không cực lớn.

Trong vết rách đó, một cây kim sắc thần mâu đột nhiên phá không mà ra, cuốn theo một cỗ Thần Hoàng chi khí không gì sánh kịp bắn ra!

Mục tiêu chính là Thần Ma chi vương!

"Cái gì?"

Thần Ma chi vương thay đổi sắc mặt.

Chỉ thấy thần mâu đó xé rách Thần Hoàng chi khí của Thần Ma chi vương như xé rách giấy mỏng, xuyên qua lồng ngực của hắn, đính hắn trong hư không.

Một lượng lớn ám kim sắc Thần Ma huyết chảy ra, hình thành dòng sông lớn.

Đám Thần Ma vốn hưng phấn lập tức ngây ngẩn cả người.

Tình huống như thế nào?

Thần Ma chi vương vừa rồi còn vô cùng cường thế, lại bị một mâu đính trong hư không, cái này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? ?

Những tồn tại như Thần Khấp Huyết, Ác Ma Chi Vương nhìn thấy trường mâu lại lộ ra vẻ mặt kinh nghi bất định, bởi vì cây mâu đó, bọn họ biết.

Chính là Thần Hoàng thần mâu!

Ngay sau đó.

Trong vết rách hư không, kim sắc Thần Hoàng chi khí như hồng thủy tiết ra, một bóng người tóc vàng ngang nhiên đi ra.

Khoát tay, chư tinh cộng hưởng.

Giậm chân một cái, thiên địa oanh minh.

Hai con ngươi khép mở, âm dương tạo hóa ẩn chứa trong đó.

Chí cao, chí cường.

Giống như là tồn tại tôn quý nhất giữa thiên địa.

Người tới lại là... Thần Hoàng!

"Chuyện gì xảy ra, sao Thần Hoàng lại chưa có chết?"

Bọn người Thần Khấp Huyết càng rung động.

Mà bị Thần Ma chi vương đính trong hư không cũng kinh ngạc, hắn hừ lạnh một tiếng, nhổ thần mâu xuyên qua bộ ngực mình ra, đánh thẳng tới Thần Hoàng.

Thần Hoàng một tay tiếp được, tiện tay hất lên, vứt huyết dịch phía trên bỏ, hắn nhìn Thần Ma chi vương, nhìn Thần Hoàng chi khí trên người đối phương, lạnh nhạt nói: "Thần Hoàng chi khí thấp kém, ngươi khiến cho ta chán ghét!"

Thần Ma chi vương nghe vậy, thét dài một tiếng, Thần Hoàng chi khí trên người phóng lên tận trời, hóa thành một cỗ kim sắc dòng lũ kinh thiên động địa quét sạch ra.

Nhưng Thần Hoàng đứng tại chỗ bất động.

Thần Hoàng chi khí vờn quanh, hình thành bích chướng.

Kim sắc dòng lũ oanh lên đó, bộc phát tiếng oanh minh kinh thiên.

Nhưng mà sau khi mọi thứ im ắng lại.

Thần Hoàng đứng vững không ngã!

Một đám Thần Ma hít vào một ngụm khí lạnh, mặt mũi tràn đầy rung động.

"Đây là Thần Hoàng, Thần Hoàng vô địch chư thiên ngày xưa!"

"Sao hắn lại mạnh mẽ như thế!"

Sắc mặt đám người Thần Khấp Huyết, Ác Ma Chi Vương vô cùng ngưng trọng.

So với Thần Ma chi vương này.

Bọn họ càng rõ hơn Thần Hoàng đáng sợ như thế nào, bên trong chư thiên, ngoại trừ Sở Cuồng Nhân, không có bất cứ tồn tại nào có thể chống lại.

"Nhìn kỹ, đây mới là, Thần Hoàng chi khí!"

Thần Hoàng lạnh nhạt nói, đưa tay tụ lại Thần Hoàng chi khí.

Một chưởng oanh ra.

Chư thiên linh khí vì đó xao động, giống như đang thần phục.

"Hoàng Giả Hào Thiên!"

Oanh!

Thần Hoàng chi khí khiến chư thiên nổ tung, ngay cả đại đạo quy tắc đều vỡ vụn vặn vẹo.

Lực lượng mạnh mẽ khiến cho Thần Ma chi vương nhịn không được con ngươi co lại, hắn dùng hết tất cả lực lượng chống cự, nhưng vẫn bị đánh bay ra ngoài.

Thần Ma thân thể che kín từng vết rách.

Một lượng lớn máu tươi không ngừng chảy ra.

Thần Hoàng chi khí bể tan tành không còn hình dáng.

"Thần Hoàng, hay cho một Thần Hoàng!"

Thần Ma chi vương giận không kềm được, chỉ thấy hắn tán đi Thần Hoàng chi khí, trong chớp mắt có vô số kiếm khí từ trong cơ thể hắn phun ra ngoài.

Kia là... kiếm khí của Sở Cuồng Nhân!

"Nhưng Thần Hoàng có mạnh như thế nào đi nữa thì vẫn thua trong tay Sở Cuồng Nhân, hôm nay ta dùng kiếm khí của Sở Cuồng Nhân, trảm ngươi lần nữa! !"

Thần Ma chi vương giận dữ hét.

Vô tận kiếm khí phun trào, hóa thành một thanh thiên kiếm khổng lồ.

Đám người thấy mà tim đập nhanh, sợ hãi.

"Thần Ma chi vương hấp thu Thần Hoàng, lực lượng của Sở Cuồng Nhân, có thể vận dụng lực lượng của hai người, đúng là đáng sợ."

Đám người nhìn chằm chằm Thần Hoàng.

Muốn xem hắn ứng phó như thế nào.

Lại thấy đối phương nhịn không được xùy cười một tiếng, thần mâu trong tay đâm ra, Thần Hoàng chi khí kinh khủng dẫn theo lực lượng có thể vỡ nát hết thảy tuôn ra.

Kiếm khí bá đạo lại bị một chiêu đánh vỡ nát!

Thần Ma chi vương không thể tin được: "Kiếm khí này có thể trảm Thần Hoàng, có tác dụng khắc chế Thần Hoàng, sao lại bị phá đơn giản như vậy?"

"Bắt chước vụng về, kiếm khí này, ngươi ngay cả một phần đều không có học được."

Thần Hoàng thản nhiên nói, sau đó trên người hắn bộc phát ra một cỗ kiếm áp kinh khủng tuyệt luân: "Thôi được, để cho ngươi nhìn thấy lực lượng chân chính của kiếm này!"

Chỉ thấy Thần Hoàng chi khí tán đi.

Một bóng người áo trắng hiện thế!

Chính là Sở Cuồng Nhân.

Đám người Thần Khấp Huyết vui mừng quá đỗi.

"Quốc chủ!"

"Không phải Thần Hoàng, là quốc chủ!"

Thần Khấp Huyết bừng tỉnh đại ngộ: "Là quốc chủ dùng Tha Hóa Tự Tại Pháp, biến hóa thành Thần Hoàng, làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng rằng là Thần Hoàng sống lại."

"Đúng vậy, trò đùa này đáng sợ thật."

Chúng tu sĩ Bàn Cổ Thần Quốc nhẹ nhàng thở ra.

Mà trong Hỗn Độn vô biên.

Sở Cuồng Nhân kiếm chỉ ngưng tụ, không cần Côn Ngô, Kiếm chi đại đạo hiển hóa, ba ngàn đại đạo ẩn chứa trong đó, một kiếm chém xuống, một kiếm hóa ba ngàn đạo, ba ngàn đạo lại ẩn chứa trong đó, chính là chí cao vô thượng chi kiếm, Tam Thiên Đại Đạo Kiếm!

Một kiếm này chém xuống.

Thần Ma chi vương không cam lòng gào thét, tan thành mây khói.

Mà kiếm khí chi uy vẫn còn chưa tiêu tán.

Kiếm khí khuếch tán đến chư thiên.

Một chút vũ trụ bích chướng còn lại ứng thanh mà phá!

Vô số vũ trụ bị một kiếm này ảnh hưởng, tăng nhanh bộ pháp dung hợp, vô số vũ trụ bị chỉnh hợp thành một.

Các Thần Ma còn lại nhìn chư thiên đã chỉnh hợp, một kiếm khiến cho Vạn Giới quy nhất, không chỉ có tim đập nhanh, lạnh mình, lại không có tâm tư làm loạn nữa.

"Thật đáng sợ..."

"Thần Ma chi vương, lại không chịu nổi một kích của hắn!"

"Đây là vạn cổ đệ nhất nhân sao? ! Quá cường đại!"